Giới thiệu

Câu chuyện mở đầu bằng một quyết định táo bạo và chớp nhoáng tại Cục Dân chính thành phố B.

Mạc Noãn, một nữ kiểm toán viên 27 tuổi vốn lý trí và điềm đạm, trong một phút "ma xui quỷ khiến" đã đồng ý kết hôn với Lục Sâm – một người đàn ông cô chỉ mới gặp mặt chưa đầy 24 giờ qua một buổi xem mắt.

Dù sở hữu nhan sắc nghịch thiên và khí chất bất phàm, Lục Sâm lại tự giới thiệu mình chỉ là chủ một công ty nhỏ, gia cảnh bình thường.

Mạc Noãn, người mang trong mình vết thương lòng từ quá khứ và sự e ngại về tình yêu, chỉ mong cầu một cuộc hôn nhân bình lặng, "nhìn thuận mắt" và không đòi hỏi cảm xúc mãnh liệt.

Tuy nhiên, Mạc Noãn không hề hay biết mình đã bước chân lên "thuyền giặc".

Lục Sâm thực chất là Tổng giám đốc của Tập đoàn Lục thị hùng mạnh, nắm trong tay quyền lực khuynh đảo cả quân, chính, thương giới tại thành phố A.

Để cưới được vợ, anh không ngần ngại "giả nghèo", lái xe bình dân, ở nhà chung cư, thậm chí tự mình xuống bếp nấu ăn để Mạc Noãn không cảm thấy áp lực.

Sau khi kết hôn, Mạc Noãn từ chức tại thành phố B để theo chồng về thành phố A – nơi cô từng sinh ra nhưng cũng là nơi chứa đựng những ký ức đau thương nhất.

Tại đây, cô dần khám phá ra thân thế thật sự của chồng mình khi được đưa về ra mắt gia đình họ Lục tại khu đại viện quân khu.

Trái ngược với lo lắng về một cuộc chiến "hào môn sâu như biển", gia đình Lục Sâm từ ông nội (cựu tư lệnh), bố (quân trưởng), mẹ (đổng sự trưởng) đến chú thím đều yêu thương và che chở cô hết mực.

Họ không những không chê bai xuất thân phức tạp của cô mà còn trở thành hậu thuẫn vững chắc nhất.

Sự trở về của Mạc Noãn cũng khuấy động những ân oán cũ.

Cô vốn là con gái lớn của Mạc gia, nhưng vì biến cố 5 năm trước liên quan đến tai nạn xe hơi, cô bị cha ruột là Mạc Bình Sơn từ mặt, bị em gái cùng cha khác mẹ Mạc Tử Hi và mẹ kế chèn ép, và bị vị hôn phu Đinh Duệ phản bội ngay trước lễ đính hôn.

Khi gặp lại, Đinh Duệ tỏ ra hối hận và muốn nối lại tình xưa, trong khi Mạc Tử Hi điên cuồng ghen tuông và tìm mọi cách hãm hại Mạc Noãn, từ việc vu khống cô là tiểu tam đến việc dàn cảnh đổ tội ăn cắp tại một bữa tiệc sang trọng.

Đỉnh điểm của mâu thuẫn là khi Mạc Bình Sơn, vì muốn lợi dụng năng lực của Mạc Noãn cho công ty, đã ép buộc cô quay về và tát cô khi bị từ chối phũ phàng.

Trong mọi sóng gió đó, Lục Sâm luôn xuất hiện kịp thời như một vị thần hộ mệnh.

Anh không chỉ âm thầm giải quyết những kẻ ngáng đường, trừng trị gã nhà giàu mới nổi An Thạch dám sàm sỡ vợ mình, mà còn công khai thân phận "Lục thiếu phu nhân" của Mạc Noãn trước giới thượng lưu để bảo vệ danh dự cho cô.

Anh dùng sự bá đạo nhưng đầy ôn nhu của mình để xoa dịu những tổn thương tâm lý, chứng hậu di chứng tai nạn xe và nỗi sợ hãi tình yêu trong cô.

Câu chuyện không chỉ là hành trình "vả mặt" những kẻ phản diện cực phẩm, mà còn là quá trình "cưới trước yêu sau" đầy ngọt ngào.

Lục Sâm từ một người đàn ông lạnh lùng, cấm dục đã trở thành một người chồng "thê nô" chính hiệu: biết nấu ăn, biết giặt giũ, biết ghen tuông với cả thần tượng của vợ và luôn tìm cách dụ dỗ vợ vào tròng.

Từ sự đề phòng ban đầu, Mạc Noãn dần dần bị sự chân thành và thâm tình của Lục Sâm chinh phục.

Họ bắt đầu học cách hẹn hò, tặng hoa, xem phim và cùng nhau xây dựng một tổ ấm thực sự, nơi mà Mạc Noãn cuối cùng cũng tìm thấy cảm giác an toàn và được yêu thương trọn vẹn.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730
Chương 731
Chương 732
Chương 733
Chương 734
Chương 735
Chương 736
Chương 737
Chương 738
Chương 739
Chương 740
Chương 741
Chương 742
Chương 743
Chương 744
Chương 745
Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764
Chương 765
Chương 766
Chương 767
Chương 768
Chương 769
Chương 770
Chương 771
Chương 772
Chương 773
Chương 774
Chương 775
Chương 776
Chương 777
Chương 778
Chương 779
Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 901

Chương 902

Chương 903

Chương 904

Chương 905

Chương 906

Chương 907

Chương 908

Chương 909

Chương 910

Chương 911

Chương 912

Chương 913

Chương 914

Chương 915

Chương 916

Chương 917

Chương 918

Chương 919

Chương 920

Chương 921

Chương 922

Chương 923

Chương 924

Chương 925

Chương 926

Chương 927

Chương 928

Chương 929

Chương 930

Chương 931

Chương 932

Chương 933

Chương 934

Chương 935

Chương 936

Chương 937

Chương 938

Chương 939

Chương 940

Chương 941

Chương 942

Chương 943

Chương 944

Chương 945

Chương 946

Chương 947

Chương 948

Chương 949

Chương 950

Chương 951

Chương 952

Chương 953

Chương 954

Chương 955

Chương 956

Chương 957

Chương 958

Chương 959

Chương 960

Chương 961

Chương 962

Chương 963

Chương 964

Chương 965

Chương 966

Chương 967

Chương 968

Chương 969

Chương 970

Chương 971

Chương 972

Chương 973

Chương 974

Chương 975

Chương 976

Chương 977

Chương 978

Chương 979

Chương 980

Chương 981

Chương 982

Chương 983

Chương 984

Chương 985

Chương 986

Chương 987

Chương 988

Chương 989

Chương 990

Chương 991

Chương 992

Chương 993

Chương 994

Chương 995

Chương 996

Chương 997

Chương 998

Chương 999

Chương 1000

Chương 1001

Chương 1002

Chương 1003

Chương 1004

Chương 1005

Chương 1006

Chương 1007

Chương 1008

Chương 1009

Chương 1010

Chương 1011

Chương 1012

Chương 1013

Chương 1014

Chương 1015

Chương 1016

Chương 1017

Chương 1018

Chương 1019

Chương 1020

Chương 1021

Chương 1022

Chương 1023

Chương 1024

Chương 1025

Chương 1026

Chương 1027

Chương 1028

Chương 1029

Chương 1030

Chương 1031

Chương 1032

Chương 1033

Chương 1034

Chương 1035

Chương 1036

Chương 1037

Chương 1038

Chương 1039

Chương 1040

Chương 1041

Chương 1042

Chương 1043

Chương 1044

Chương 1045

Chương 1046

Chương 1047

Chương 1048

Chương 1049

Chương 1050

Chương 1051

Chương 1052

Chương 1053

Chương 1054

Chương 1055

Chương 1056

Chương 1057

Chương 1058

Chương 1059

Chương 1060

Chương 1061

Chương 1062

Chương 1063

Chương 1064

Chương 1065

Chương 1066

Chương 1067

Chương 1068

Chương 1069

Chương 1070

Chương 1071

Chương 1072

Chương 1073

Chương 1074

Chương 1075

Chương 1076

Chương 1077

Chương 1078

Chương 1079

Chương 1080

Chương 1081

Chương 1082

Chương 1083

Chương 1084

Chương 1085

Chương 1086

Chương 1087

Chương 1088

Chương 1089

Chương 1090

Chương 1091

Chương 1092

Chương 1093

Chương 1094

Chương 1095

Chương 1096

Chương 1097

Chương 1098

Chương 1099

Chương 1100

Chương 1101

Chương 1102

Chương 1103

Chương 1104

Chương 1105

Chương 1106

Chương 1107

Chương 1108

Chương 1109

Chương 1110

Chương 1111

Chương 1112

Chương 1113

Chương 1114

Chương 1115

Chương 1116

Chương 1117

Chương 1118

Chương 1119

Chương 1120

Chương 1121

Chương 1122

Chương 1123

Chương 1124

Chương 1125

Chương 1126

Chương 1127

Chương 1128

Chương 1129

Chương 1130

Chương 1131

Chương 1132

Chương 1133

Chương 1134

Chương 1135

Chương 1136

Chương 1137

Chương 1138

Chương 1139

Chương 1140

Chương 1141

Chương 1142

Chương 1143

Chương 1144

Chương 1145

Chương 1146

Chương 1147

Chương 1148

Chương 1149

Chương 1150

Chương 1151

Chương 1152

Chương 1153

Chương 1154

Chương 1155

Chương 1156

Chương 1157

Chương 1158

Chương 1159

Chương 1160

Chương 1161

Chương 1162

Chương 1163

Chương 1164

Chương 1165

Chương 1166

Chương 1167

Chương 1168

Chương 1169

Chương 1170

Chương 1171

Chương 1172

Chương 1173

Chương 1174

Chương 1175

Chương 1176

Chương 1177

Chương 1178

Chương 1179

Chương 1180

Chương 1181

Chương 1182

Chương 1183

Chương 1184

Chương 1185

Chương 1186

Chương 1187

Chương 1188

Chương 1189

Chương 1190

Chương 1191

Chương 1192

Chương 1193

Chương 1194

Chương 1195

Chương 1196

Chương 1197

Chương 1198

Chương 1199

Chương 1200

Chương 1201

Chương 1202

Chương 1203

Chương 1204

Chương 1205

Chương 1206

Chương 1207

Chương 1208

Chương 1209

Chương 1210

Chương 1211

Chương 1212

Chương 1213

Chương 1214

Chương 1215

Chương 1216

Chương 1217

Chương 1218

Chương 1219

Chương 1220

Chương 1221

Chương 1222

Chương 1223

Chương 1224

Chương 1225

Chương 1226

Chương 1227

Chương 1228

Chương 1229

Chương 1230

Chương 1231

Chương 1232

Chương 1233

Chương 1234

Chương 1235

Chương 1236

Chương 1237

Chương 1238

Chương 1239

Chương 1240

Chương 1241

Chương 1242

Chương 1243

Chương 1244

Chương 1245

Chương 1246

Chương 1247

Chương 1248

Chương 1249

Chương 1250

Chương 1251

Chương 1252

Chương 1253

Chương 1254

Chương 1255

Chương 1256

Chương 1257

Chương 1258

Chương 1259

Chương 1260

Chương 1261

Chương 1262

Chương 1263

Chương 1264

Chương 1265

Chương 1266

Chương 1267

Chương 1268

Chương 1269

Chương 1270

Chương 1271

Chương 1272

Chương 1273

Chương 1274

Chương 1275

Chương 1276

Chương 1277

Chương 1278

Chương 1279

Chương 1280

Chương 1281

Chương 1282

Chương 1283

Chương 1284

Chương 1285

Chương 1286

Chương 1287

Chương 1288

Chương 1289

Chương 1290

Chương 1291

Chương 1292

Chương 1293

Chương 1294

Chương 1295

Chương 1296

Chương 1297

Chương 1298

Chương 1299

Chương 1300

Chương 1301

Chương 1302

Chương 1303

Chương 1304

Chương 1305

Chương 1306

Chương 1307

Chương 1308

Chương 1309

Chương 1310

Chương 1311

Chương 1312

Chương 1313

Chương 1314

Chương 1315

Chương 1316

Chương 1317

Chương 1318

Chương 1319

Chương 1320

Chương 1321

Chương 1322

Chương 1323

Chương 1324

Chương 1325

Chương 1326

Chương 1327

Chương 1328

Chương 1329

Chương 1330

Chương 1331

Chương 1332

Chương 1333

Chương 1334

Chương 1335

Chương 1336

Chương 1337

Chương 1338

Chương 1339

Chương 1340

Chương 1341

Chương 1342

Chương 1343

Chương 1344

Chương 1345

Chương 1346

Chương 1347

Chương 1348

Chương 1349

Chương 1350

Chương 1351

Chương 1352

Chương 1353

Chương 1354

Chương 1355

Chương 1356

Chương 1357

Chương 1358

Chương 1359

Chương 1360

Chương 1361

Chương 1362

Chương 1363

Chương 1364

Chương 1365

Chương 1366

Chương 1367

Chương 1368

Chương 1369

Chương 1370

Chương 1371

Chương 1372

Chương 1373

Chương 1374

Chương 1375

Chương 1376

Chương 1377

Chương 1378

Chương 1379

Chương 1380

Chương 1381

Chương 1382

Chương 1383

Chương 1384

Chương 1385

Chương 1386

Chương 1387

Chương 1388

Chương 1389

Chương 1390

Chương 1391

Chương 1392

Chương 1393

Chương 1394

Chương 1395

Chương 1396

Chương 1397

Chương 1398

Chương 1399

Chương 1400

Chương 1401

Chương 1402

Chương 1403

Chương 1404

Chương 1405

Chương 1406

Chương 1407

Chương 1408

Chương 1409

Chương 1410

Chương 1411

Chương 1412

Chương 1413

Chương 1414

Chương 1415

Chương 1416

Chương 1417

Chương 1418

Chương 1419

Chương 1420

Chương 1421

Chương 1422

Chương 1423

Chương 1424

Chương 1425

Chương 1426

Chương 1427

Chương 1428

Chương 1429

Chương 1430

Chương 1431

Chương 1432

Chương 1433

Chương 1434

Chương 1435

Chương 1436

Chương 1437

Chương 1438

Chương 1439

Chương 1440

Chương 1441

Chương 1442

Chương 1443

Chương 1444

Chương 1445

Chương 1446

Chương 1447

Chương 1448

Chương 1449

Chương 1450

Chương 1451

Chương 1452

Chương 1453

Chương 1454

Chương 1455

Chương 1456

Chương 1457

Chương 1458

Chương 1459

Chương 1460

Chương 1461

Chương 1462

Chương 1463

Chương 1464

Chương 1465

Chương 1466

Chương 1467

Chương 1468

Chương 1469

Chương 1470

Chương 1471

Chương 1472

Chương 1473

Chương 1474

Chương 1475

Chương 1476

Chương 1477

Chương 1478

Chương 1479

Chương 1480

Chương 1481

Chương 1482

Chương 1483

Chương 1484

Chương 1485

Chương 1486

Chương 1487

Chương 1488

Chương 1489

Chương 1490

Chương 1491

Chương 1492

Chương 1493

Chương 1494

Chương 1495

Chương 1496

Chương 1497

Chương 1498

Chương 1499

Chương 1500

Chương 1501

Chương 1502

Chương 1503

Chương 1504

Chương 1505

Chương 1506

Chương 1507

Chương 1508

Chương 1509

Chương 1510

Chương 1511

Chương 1512

Chương 1513

Chương 1514

Chương 1515

Chương 1516

Chương 1517

Chương 1518

Chương 1519

Chương 1520

Chương 1521

Chương 1522

Chương 1523

Chương 1524

Chương 1525

Chương 1526

Chương 1527

Chương 1528

Chương 1529

Chương 1530

Chương 1531

Chương 1532

Chương 1533

Chương 1534

Chương 1535

Chương 1536

Chương 1537

Chương 1538

Chương 1539

Chương 1540

Chương 1541

Chương 1542

Chương 1543

Chương 1544

Chương 1545

Chương 1546

Chương 1547

Chương 1548

Chương 1549

Chương 1550

Chương 1551

Chương 1552

Chương 1553

Chương 1554

Chương 1555

Chương 1556

Chương 1557

Chương 1558

Chương 1559

Chương 1560

Chương 1561

Chương 1562

Chương 1563

Chương 1564

Chương 1565

Chương 1566

Chương 1567

Chương 1568

Chương 1569

Chương 1570

Chương 1571

Chương 1572

Chương 1573

Chương 1574

Chương 1575

Chương 1576

Chương 1577

Chương 1578

Chương 1579

Chương 1580

Chương 1581

Chương 1582

Chương 1583

Chương 1584

Chương 1585

Chương 1586

Chương 1587

Chương 1588

Chương 1589

Chương 1590

Chương 1591

Chương 1592

Chương 1593

Chương 1594

Chương 1595

Chương 1596

Chương 1597

Chương 1598

Chương 1599

Chương 1600

Chương 1601

Chương 1602

Chương 1603

Chương 1604

Chương 1605

Chương 1606

Chương 1607

Chương 1608

Chương 1609

Chương 1610

Chương 1611

Chương 1612

Chương 1613

Chương 1614

Chương 1615

Chương 1616

Chương 1617

Chương 1618

Chương 1619

Chương 1620

Chương 1621

Chương 1622

Chương 1623

Chương 1624

Chương 1625

Chương 1626

Chương 1627

Chương 1628

Chương 1629

Chương 1630

Chương 1631

Chương 1632

Chương 1633

Chương 1634

Chương 1635

Chương 1636

Chương 1637

Chương 1638

Chương 1639

Chương 1640

Chương 1641

Chương 1642

Chương 1643

Chương 1644

Chương 1645

Chương 1646

Chương 1647

Chương 1648

Chương 1649

Chương 1650

Chương 1651

Chương 1652

Chương 1653

Chương 1654

Chương 1655

Chương 1656

Chương 1657

Chương 1658

Chương 1659

Chương 1660

Chương 1661

Chương 1662

Chương 1663

Chương 1664

Chương 1665

Chương 1666

Chương 1667

Chương 1668

Chương 1669

Chương 1670

Chương 1671

Chương 1672

Chương 1673

Chương 1674

Chương 1675

Chương 1676

Chương 1677

Chương 1678

Chương 1679

Chương 1680

Chương 1681

Chương 1682

Chương 1683

Chương 1684

Chương 1685

Chương 1686

Chương 1687

Chương 1688

Chương 1689

Chương 1690

Chương 1691

Chương 1692

Chương 1693

Chương 1694

Chương 1695

Chương 1696

Chương 1697

Chương 1698

Chương 1699

Chương 1700

Chương 1701

Chương 1702

Chương 1703

Chương 1704

Chương 1705

Chương 1706

Chương 1707

Chương 1708

Chương 1709

Chương 1710

Chương 1711

Chương 1712

Chương 1713

Chương 1714

Chương 1715

Chương 1716

Chương 1717

Chương 1718

Chương 1719

Chương 1720

Chương 1721

Chương 1722

Chương 1723

Chương 1724

Chương 1725

Chương 1726

Chương 1727

Chương 1728

Chương 1729

Chương 1730

Chương 1731

Chương 1732

Chương 1733

Chương 1734

Chương 1735

Chương 1736

Chương 1737

Chương 1738

Chương 1739

Chương 1740

Chương 1741

Chương 1742

Chương 1743

Chương 1744

Chương 1745

Chương 1746

Chương 1747

Chương 1748

Chương 1749

Chương 1750

Chương 1751

Chương 1752

Chương 1753

Chương 1754

Chương 1755

Chương 1756

Chương 1757

Chương 1758

Chương 1759

Chương 1760

Chương 1761

Chương 1762

Chương 1763

Chương 1764

Chương 1765

Chương 1766

Chương 1767

Chương 1768

Chương 1769

Chương 1770

Chương 1771

Chương 1772

Chương 1773

Chương 1774

Chương 1775

Chương 1776

Chương 1777

Chương 1778

Chương 1779

Chương 1780

Chương 1781

Chương 1782

Chương 1783

Chương 1784

Chương 1785

Chương 1786

Chương 1787

Chương 1788

Chương 1789

Chương 1790

Chương 1791

Chương 1792

Chương 1793

Chương 1794

Chương 1795

Chương 1796

Chương 1797

Chương 1798

Chương 1799

Chương 1800

Chương 1801

Chương 1802

Chương 1803

Chương 1804

Chương 1805

Chương 1806

Chương 1807

Chương 1808

Chương 1809

Chương 1810

Chương 1811

Chương 1812

Chương 1813

Chương 1814

Chương 1815

Chương 1816

Chương 1817

Chương 1818

Chương 1819

Chương 1820

Chương 1821

Chương 1822

Chương 1823

Chương 1824

Chương 1825

Chương 1826

Chương 1827

Chương 1828

Chương 1829

Chương 1830

Chương 1831

Chương 1832

Chương 1833

Chương 1834

Chương 1835

Chương 1836

Chương 1837

Chương 1838

Chương 1839

Chương 1840

Chương 1841

Chương 1842

Chương 1843

Chương 1844

Chương 1845

Chương 1846

Chương 1847

Chương 1848

Chương 1849

Chương 1850

Chương 1851

Chương 1852

Chương 1853

Chương 1854

Chương 1855

Chương 1856

Chương 1857

Chương 1858

Chương 1859

Chương 1860

Chương 1861

Chương 1862

Chương 1863

Chương 1864

Chương 1865

Chương 1866

Chương 1867

Chương 1868

Chương 1869

Chương 1870

Chương 1871

Chương 1872

Chương 1873

Chương 1874

Chương 1875

Chương 1876

Chương 1877

Chương 1878

Chương 1879

Chương 1880

Chương 1881

Chương 1882

Chương 1883

Chương 1884

Chương 1885

Chương 1886

Chương 1887

Chương 1888

Chương 1889

Chương 1890

Chương 1891

Chương 1892

Chương 1893

Chương 1894

Chương 1895

Chương 1896

Chương 1897

Chương 1898

Chương 1899

Chương 1900

Chương 1901

Chương 1902

Chương 1903

Chương 1904

Chương 1905

Chương 1906

Chương 1907

Chương 1908

Chương 1909

Chương 1910

Chương 1911

Chương 1912

Chương 1913

Chương 1914

Chương 1915

Chương 1916

Chương 1917

Chương 1918

Chương 1919

Chương 1920

Chương 1921

Chương 1922

Chương 1923

Chương 1924

Chương 1925

Chương 1926

Chương 1927

Chương 1928

Chương 1929

Chương 1930

Chương 1931

Chương 1932

Chương 1933

Chương 1934

Chương 1935

Chương 1936

Chương 1937

Chương 1938

Chương 1939

Chương 1940

Chương 1941

Chương 1942

Chương 1943

Chương 1944

Chương 1945

Chương 1946

Chương 1947

Chương 1948

Chương 1949

Chương 1950

Chương 1951

Chương 1952

Chương 1953

Chương 1954

Chương 1955

Chương 1956

Chương 1957

Chương 1958

Chương 1959

Chương 1960

Chương 1961

Chương 1962

Chương 1963

Chương 1964

Chương 1965

Chương 1966

Chương 1967

Chương 1968

Chương 1969

Chương 1970

Chương 1971

Chương 1972

Chương 1973

Chương 1974

Chương 1975

Chương 1976

Chương 1977

Chương 1978

Chương 1979

Chương 1980

Chương 1981

Chương 1982

Chương 1983

Chương 1984

Chương 1985

Chương 1986

Chương 1987

Chương 1988

Chương 1989

Chương 1990

Chương 1991

Chương 1992

Chương 1993

Chương 1994

Chương 1995

Chương 1996

Chương 1997

Chương 1998

Chương 1999

Chương 2000

Chương 2001

Chương 2002

Chương 2003

Chương 2004

Chương 2005

Chương 2006

Chương 2007

Chương 2008

Chương 2009

Chương 2010

Chương 2011

Chương 2012

Chương 2013

Chương 2014

Chương 2015

Chương 2016

Chương 2017

Chương 2018

Chương 2019

Chương 2020

Chương 2021

Chương 2022

Chương 2023

Chương 2024

Chương 2025

Chương 2026

Chương 2027

Chương 2028

Chương 2029

Chương 2030

Chương 2031

Chương 2032

Chương 2033

Chương 2034

Chương 2035

Chương 2036

Chương 2037

Chương 2038

Chương 2039

Chương 2040

Chương 2041

Chương 2042

Chương 2043

Chương 2044

Chương 2045

Chương 2046

Chương 2047

Chương 2048

Chương 2049

Chương 2050

Chương 2051

Chương 2052

Chương 2053

Chương 2054

Chương 2055

Chương 2056

Chương 2057

Chương 2058

Chương 2059

Chương 2060

Chương 2061

Chương 2062

Chương 2063

Chương 2064

Chương 2065

Chương 2066

Chương 2067

Chương 2068

Chương 2069

Chương 2070

Chương 2071

Chương 2072

Chương 2073

Chương 2074

Chương 2075

Chương 2076

Chương 2077

Chương 2078

Chương 2079

Chương 2080

Chương 2081

Chương 2082

Chương 2083

Chương 2084

Chương 2085

Chương 2086

Chương 2087

Chương 2088

Chương 2089

Chương 2090

Chương 2091

Chương 2092

Chương 2093

Chương 2094

Chương 2095

Chương 2096

Chương 2097

Chương 2098

Chương 2099

Chương 2100

Chương 2101

Chương 2102

Chương 2103

Chương 2104

Chương 2105

Chương 2106

Chương 2107

Chương 2108

Chương 2109

Chương 2110

Chương 2111

Chương 2112

Chương 2113

Chương 2114

Chương 2115

Chương 2116

Chương 2117

Chương 2118

Chương 2119

Chương 2120

Chương 2121

Chương 2122

Chương 2123

Chương 2124

Chương 2125

Chương 2126

Chương 2127

Chương 2128

Chương 2129

Chương 2130

Chương 2131

Chương 2132

Chương 2133

Chương 2134

Chương 2135

Chương 2136

Chương 2137

Chương 2138

Chương 2139

Chương 2140

Chương 2141

Chương 2142

Chương 2143

Chương 2144

Chương 2145

Chương 2146

Chương 2147

Chương 2148

Chương 2149

Chương 2150

Chương 2151

Chương 2152

Chương 2153

Chương 2154

Chương 2155

Chương 2156

Chương 2157

Chương 2158

Chương 2159

Chương 2160

Chương 2161

Chương 2162

Chương 2163

Chương 2164

Chương 2165

Chương 2166

Chương 2167

Chương 2168

Chương 2169

Chương 2170

Chương 2171

Chương 2172

Chương 2173

Chương 2174

Chương 2175

Chương 2176

Chương 2177

Chương 2178

Chương 2179

Chương 2180

Chương 2181

Chương 2182

Chương 2183

Chương 2184

Chương 2185

Chương 2186

Chương 2187

Chương 2188

Chương 2189

Chương 2190

Chương 2191

Chương 2192

Chương 2193

Chương 2194

Chương 2195

Chương 2196

Chương 2197

Chương 2198

Chương 2199

Chương 2200

Chương 2201

Chương 2202

Chương 2203

Chương 2204

Chương 2205

Chương 2206

Chương 2207

Chương 2208

Chương 2209

Chương 2210

Chương 2211

Chương 2212

Chương 2213

Chương 2214

Chương 2215

Chương 2216

Chương 2217

Chương 2218

Chương 2219

Chương 2220

Chương 2221

Chương 2222

Chương 2223

Chương 2224

Chương 2225

Chương 2226

Chương 2227

Chương 2228

Chương 2229

Chương 2230

Chương 2231

Chương 2232

Chương 2233

Chương 2234

Chương 2235

Chương 2236

Chương 2237

Chương 2238

Chương 2239

Chương 2240

Chương 2241

Chương 2242

Chương 2243

Chương 2244

Chương 2245

Chương 2246

Chương 2247

Chương 2248

Chương 2249

Chương 2250

Chương 2251

Chương 2252

Chương 2253

Chương 2254

Chương 2255

Chương 2256

Chương 2257

Chương 2258

Chương 2259

Chương 2260

Chương 2261

Chương 2262

Chương 2263

Chương 1

Thành phố B.

Lúc bước ra khỏi Cục dân chính, bàn tay lớn của người đàn ông vẫn luôn nắm chặt không buông.

Mạc Noãn nhìn ảnh hai người trên giấy chứng nhận kết hôn, cảm thấy có chút không chân thực, như đang mơ vậy.

Chỉ là càng nghĩ càng thấy bất an, cô hỏi: "Lục tiên sinh, anh không phải là tái hôn chứ?

Hay là có bệnh kín gì không nói được?" Với nhan sắc nghịch thiên này của anh ta, phụ nữ chắc chắn sẽ lao vào như thiêu thân.

Cô thật sự nghĩ không thông vì sao anh đã hơn ba mươi tuổi rồi mà vẫn chưa cưới vợ, hơn nữa còn để mắt đến một cô gái bình thường như cô, điểm này hoàn toàn không phù hợp logic.

Lục Sâm khựng lại một chút, mím môi nói: "Bây giờ mới nhớ đến vấn đề này không phải quá muộn sao?

Tên em đã viết vào cột phối ngẫu của tôi rồi, chẳng lẽ em muốn làm phụ nữ đã qua một lần đò?" Mạc Noãn bình sinh lần đầu tiên làm chuyện không tưởng như vậy, giờ phút này toàn thân trên dưới đều căng thẳng, đầu óc càng là một đống bột nhão, hoàn toàn không cách nào suy nghĩ.

Nghe câu trả lời của người đàn ông, cô suýt chút nữa tắc thở.

Xúc động là ma quỷ, não cô hôm nay nhất định là bị úng nước rồi, thế mà lại ma xui quỷ khiến cùng người đàn ông mới quen chưa đến một ngày này đi đăng ký kết hôn!

Tuy nhiên con đường do chính mình chọn, có quỳ cũng phải đi cho hết.

Phảng phất nhìn thấu nỗi lo âu trong lòng cô, Lục Sâm nói: "Bà Lục, thu lại mấy suy đoán lung tung và lo lắng trong đầu em đi.

Chồng em đây sẽ không bạo hành gia đình, không ngoại tình, cũng không phải tái hôn.

Còn về 'bệnh kín' mà em nói, tôi không ngại sau này dùng hành động thực tế để chứng minh đâu." Gương mặt Mạc Noãn đỏ bừng, người đàn ông này vậy mà lại có thể mặt dày mày dạn trêu chọc một cách nghiêm túc như thế!

Khoan đã. "Anh vừa gọi tôi là gì?" Cô vừa rồi hình như nghe thấy hai chữ "Bà Lục". "Bà Lục à.

Chẳng lẽ... tôi gọi sai sao?" Khóe miệng người đàn ông khẽ nhếch lên.

Mạc Noãn khẽ ho một tiếng, im lặng quay mặt đi, hình như đúng là không sai, cô đã mang họ của người đàn ông này rồi.

Nhưng mà xưng hô chính thức như vậy, thật sự nghe thế nào cũng thấy gượng gạo, còn không bằng gọi tên anh nghe thực tế hơn. "Đưa điện thoại của em cho tôi." Mạc Noãn biết anh muốn làm gì, trực tiếp đưa điện thoại qua.

Chỉ thấy ngón tay thon dài của anh nhanh chóng nhập số của mình vào máy cô, sau đó lại dùng máy cô gọi cho chính mình một cuộc. "Tối nay tôi còn có một vụ làm ăn phải bàn, hai ba ngày tới cũng sẽ khá bận, đợi tôi xong việc sẽ qua đón em, thuận tiện đi bái phỏng người nhà em một chút, cùng họ bàn bạc chuyện giữa chúng ta." Không nhắc đến chuyện này thì thôi, vừa nhắc đến Mạc Noãn lập tức đau đầu, chuyện này cô thật sự không biết phải ăn nói sao với dì và dượng.

Đâu có ai tự nhiên mạc danh kỳ diệu lại gả mình đi như vậy.

Họ mà biết được, chắc chắn sẽ nổi lên một trận bão táp. "Tôi sống cùng dì và dượng, họ chính là người nhà của tôi, tôi không còn người thân nào khác." Lục Sâm cũng không hỏi nhiều, đáp: "Ừ." Mạc Noãn mạc danh thở phào nhẹ nhõm, những chuyện rối rắm trong quá khứ đó cô thật sự không biết phải giải thích thế nào.

Cô vốn định tự mình về, vì sợ bị dì dượng phát hiện.

Lục Sâm lại kiên trì muốn đưa cô về, lý do của anh rất quang minh chính đại: "Em hiện tại là người đã kết hôn, tôi để em một mình về nhà lúc đêm hôm khuya khoắt, người khác sẽ nghĩ sao về người chồng là tôi đây?" Mạc Noãn bị chặn họng đến cứng lời, không tìm được lý do từ chối.

Người đàn ông này, luôn dùng dăm ba câu là nắm trúng điểm yếu, khiến cô không có sức phản bác.

Mạc Noãn có chút suy nghĩ viển vông, liệu sau này cô có bị anh ăn hiếp đến chết không đây?

Xe chạy thẳng đến một khu chung cư cũ kỹ ở đường vành đai 3, Lục Sâm nhìn con hẻm sâu hun hút, không nhịn được nhíu mày: "Buổi tối em cứ đi bộ một mình ở chỗ này sao?" Tay Mạc Noãn đang cầm túi hơi siết chặt: "Cũng không hoàn toàn là vậy, nếu tôi tăng ca về muộn thì dượng hoặc anh họ sẽ đến đón tôi." Nhưng từ khi anh họ có người yêu, cô cố gắng không làm phiền anh ấy nữa, bản thân cô cũng sớm quen với việc tự mình xử lý mọi chuyện, không muốn làm phiền người khác. "Con gái đi đường đêm rất không an toàn.

Được rồi, tôi đứng đây nhìn em, đợi em vào nhà rồi tôi mới đi." Trong lòng Mạc Noãn ấm áp, gật gật đầu, đi được vài bước nhớ ra điều gì lại không nhịn được quay đầu nhắc nhở Lục Sâm: "Khi nào anh muốn đến đón tôi thì báo trước, để chúng ta bàn bạc kỹ lưỡng đã nhé." Lục Sâm vẻ mặt bất đắc dĩ: "Biết rồi, trông tôi không đáng tin cậy đến thế sao?" Đến mức khiến cô không yên tâm như vậy.

Anh biết chuyện hôm nay bất kể đối với anh hay cô, đều là chuyện ngoài ý muốn, cả hai đều cần chút thời gian để xử lý ổn thỏa mọi việc.

Đối với câu hỏi ngược lại của anh, Mạc Noãn không trả lời, khóe môi nở một nụ cười nhạt, xoay người đi về phía nhà.

Biết đằng xa có một người vẫn luôn dõi theo mình, Mạc Noãn lần này không có chút sợ hãi nào, sải bước đi về phía trước.

Có những thứ dường như từ giây phút này đã bắt đầu lặng lẽ thay đổi.

Cho đến khi Mạc Noãn an toàn vào nhà, Lục Sâm mới ngồi lại lên xe taxi, gương mặt nam tính lại khôi phục vẻ lạnh lùng đạm mạc thường ngày, ánh đèn mờ ảo chốc chốc lại chiếu vào mặt anh, không nhìn rõ biểu cảm lúc này.

Cả đêm Mạc Noãn trằn trọc khó ngủ, luôn nghĩ đến cuốn sổ đỏ trong ngăn kéo, còn có gương mặt tuấn tú xua đi không được của Lục Sâm.

Cô không thể không thừa nhận, cô chính là kẻ mê cái đẹp, lúc đó chính là bị gương mặt nghịch thiên của Lục Sâm mê hoặc.

Nếu đổi lại là một kẻ dung mạo kỳ hình dị trạng đưa ra lời mời kết hôn, cô nhất định sẽ tát cho một cái không trượt phát nào.

Tình hình cơ bản của Lục Sâm cô cũng chỉ biết đại khái: bố mẹ còn sống, có ông nội, đang điều hành một công ty nhỏ ở thành phố A, có căn hộ hai phòng ngủ hơn 90 mét vuông, điều kiện không tốt cũng không xấu.

Chỉ là anh là người thành phố A, họ đã đăng ký kết hôn rồi, vốn dĩ không có nền tảng tình cảm, không thể nào mới cưới đã mỗi người một nơi.

Điều này có nghĩa là một trong hai người phải thỏa hiệp.

Lục Sâm dù sao cũng là ông chủ nhỏ, bất kể thế nào, giữa một công ty và một công việc, cân nhắc lợi hại, cô cũng không thể bắt Lục Sâm ở lại thành phố B với mình, lựa chọn duy nhất là cô từ bỏ công việc ở thành phố B, cùng anh về thành phố A.

Nhưng thành phố A, nơi cô lớn lên nhưng lại buộc phải trốn chạy, cô không chắc quay về có phải là một lựa chọn tốt hay không.

Mạc Noãn lại bực bội vỗ vào đầu mình một cái, cô luôn lý trí trong mọi việc, thế mà trong chuyện này lại quá mức qua loa, rất nhiều vấn đề đều chưa suy nghĩ kỹ.

Ngày hôm sau.

Mạc Noãn vác đôi mắt gấu trúc từ trong phòng đi ra, dì Trương Nhuế đã bày bữa sáng lên bàn, nhìn thấy bộ dạng này của cô thì đầy mắt đau lòng: "Tiểu Noãn, quầng thâm mắt của con sao lại đậm thế này, có phải tối qua lại tăng ca không?" Mạc Noãn nhất thời không biết nên mở lời nói với dì thế nào về chuyện cô đã cùng một người lạ đăng ký kết hôn, gãi gãi đầu, bịa chuyện: "Không có ạ, chỉ là không nghỉ ngơi tốt thôi." Trương Nhuế vỗ vai Mạc Noãn một cái, thở dài: "Cái con bé này, làm việc sao cứ luôn bán mạng như thế.

Con gái lớn bằng ngần này, người ta ai cũng trang điểm xinh xinh đẹp đẹp, buổi tối cùng bạn trai ra ngoài hẹn hò, hưởng thụ cuộc sống.

Con thì hay rồi, tất cả các buổi tối đều cống hiến cho công việc.

Dì thật không biết phải nói con thế nào, công việc là làm không hết được, thân thể là của mình, con mà làm hỏng thân thể thì biết làm sao." Mạc Noãn lè lưỡi, cô thích sự lải nhải này, đó là hương vị của người mẹ: "Dì à, con thích trạng thái sống như thế này, ngày tháng trôi qua rất sung túc.

Hơn nữa, cháu gái dì không cần trang điểm cũng rất xinh đẹp rồi mà." "Cái này thì đúng, tướng mạo con giống nhà họ Trương chúng ta, thiên sinh lệ chất.

Chỉ có điều, nếu mẹ con còn sống, bà ấy sao nỡ để con sống những ngày tháng thế này." Trên mặt Trương Nhuế hiện lên vẻ đau thương.

Em gái mình hiếu thắng cả đời, kết quả lại nhận lấy một kết cục bi thảm, chồng phản bội, tự sát mà chết.

Nụ cười trên mặt Mạc Noãn cũng cứng lại.

Dượng Bạch Hòa Sinh từ trong bếp đi ra, tạp dề trên người vẫn chưa tháo xuống: "Bà già này thật là càng sống càng thụt lùi, cứ nhắc mãi chuyện quá khứ làm gì, người ta phải sống cho hiện tại, bà sống quá nửa đời người rồi sao còn không hiểu chuyện.

Thời gian không còn sớm nữa, bà còn không mau rót sữa đậu nành cho Tiểu Noãn, Tiểu Noãn mà đi muộn bị lãnh đạo mắng bà có chịu thay nó được không?" Trương Nhuế trừng mắt nhìn chồng: "Được rồi, mới sáng sớm ông đã lải nhải, càng già càng lắm mồm, phiền chết đi được." Mạc Noãn đầy mắt hâm mộ nhìn dì dượng, cô hướng tới cuộc sống hôn nhân giản đơn như thế này, hai người trước sau vẫn giữ được sơ tâm khi kết hợp, nắm tay nhau đi đến già, đây cũng là một loại hạnh phúc to lớn.

Trong đầu lại mạc danh kỳ diệu nghĩ đến Lục Sâm, Mạc Noãn day day mi tâm, nhận lấy ly sữa dì đưa, cười trêu chọc Trương Nhuế: "Dì à, dì biết đủ đi thôi, nể tình dượng nấu cơm cho dì hơn nửa đời người." "Ông ấy cũng chỉ có chút tác dụng đó thôi." Bạch Hòa Sinh và Trương Nhuế dạy cùng một trường, thời gian đi làm của hai người xấp xỉ nhau, nhưng chuyện vặt trong nhà đều do Bạch Hòa Sinh một tay lo liệu.

Trương Nhuế mỗi lần vào bếp đều bị Bạch Hòa Sinh đuổi ra, đến nỗi Trương Nhuế mấy chục tuổi rồi mà trù nghệ vẫn thảm không nỡ nhìn.

Hai người đi cùng nhau bao năm hầu như không có sóng gió gì, tình cảm mấy chục năm như một ngày. "Đúng đấy, vẫn là cháu gái biết quan tâm, có người đúng là được hời còn khoe mẽ, người chồng 'nhị thập tứ hiếu' như tôi tìm đâu ra chứ." Bạch Hòa Sinh phụ họa với Mạc Noãn, kéo ghế ngồi xuống dùng bữa sáng, nhưng không quên đẩy phần ăn sáng đã chuẩn bị sẵn đến trước mặt Trương Nhuế.

Trương Nhuế cốc nhẹ vào trán Mạc Noãn: "Cái con bé này, dì mới là dì ruột của con đấy nhé." Mạc Noãn cắn một miếng bánh bao nhỏ: "Con là đứng về phía sự thật." "Tâm con bé này đều mọc lệch rồi, con tưởng dì không biết sao.

Con đã thích đàn ông biết vào bếp như vậy, sau này chồng con dì nhất định phải đích thân kiểm duyệt, nếu không vào bếp được thì trực tiếp loại bỏ." "Đúng, một người chồng tốt sẽ không để vợ mình ngày nào cũng chui rúc trong bếp, cuối cùng biến thành bà cô mặt vàng.

Tiểu Noãn, con nhất định phải tìm một người đàn ông biết nấu ăn." Ở điểm này, quan niệm của Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh xuất kỳ thống nhất.

Tay Mạc Noãn run lên, bánh bao suýt chút nữa rơi xuống đất.

Bất giác liên tưởng đến Lục Sâm, một người đàn ông như vậy làm sao có khả năng biết vào bếp, khóe miệng cứng ngắc nhếch lên một nụ cười gượng gạo: "Đàn ông bây giờ chắc không mấy người biết nấu ăn đâu ạ." Trương Nhuế trừng mắt nhìn Mạc Noãn, có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép lải nhải: "Con có chút chí khí được không, mở to mắt ra mà tìm chứ, dù sao cũng không thể tùy tiện tìm bừa một người, đây là chuyện đại sự cả đời của con.

Dì không có quan niệm ép cưới đó đâu, không quy định con ở tuổi nào nhất định phải gả đi.

Chương 2

Dì không giục con, con nếu tìm được người phù hợp thì cứ tìm hiểu xem sao.

Tuy chưa chắc đã nhìn rõ bản tính đàn ông, nhưng thà vậy còn tốt hơn nhiều so với kiểu kết hôn chớp nhoáng." "Thời buổi này lưu hành cái gì mà 'thiểm hôn', cưới vội thì cũng ly hôn vội thôi, làm như ly hôn giống đi mua rau không bằng.

Chẳng trách có đại biểu Chính hiệp đề nghị vợ chồng khi con cái chưa đạt đến độ tuổi nhất định thì không cho phép ly hôn, đây hoàn toàn là bị cái thói đời này ép buộc.

Đàn ông thì hay rồi, vỗ mông bỏ đi, chỉ cần có bản lĩnh thì vẫn có thể tìm được vợ đẹp như hoa như ngọc, người chịu tổn thương cuối cùng đa số là phụ nữ.

Phụ nữ còn có con cái vướng bận, đó thật sự là ảnh hưởng cả đời.

Tiểu Noãn, con đừng trách dì nói nhiều, ở phương diện này con phải thận trọng..." Mạc Noãn càng nghe da đầu càng tê dại, nếu dì biết cô đã cùng một người đàn ông "thiểm hôn" rồi, liệu có tức đến mức ngất xỉu luôn không. "Dì, chuyện tình cảm cứ thuận theo tự nhiên là tốt nhất ạ." "Đạo lý này dì biết, dù sao có dì và dượng con kiểm tra giúp, dì cũng không phải đặc biệt lo lắng, con chỉ cần đừng làm bừa là được." "Tính tình Tiểu Noãn bà còn không biết sao, nó làm việc luôn rất có chừng mực, sao có thể làm bừa, bà cứ yên tâm một trăm phần trăm đi." Bạch Hòa Sinh nói.

Mạc Noãn cảm thấy không khí xung quanh có vài phần trầm lắng, khiến cô có chút khó thở, chỉ có thể ăn xong bữa sáng với tốc độ gió cuốn mây tan rồi nhanh chóng chuồn khỏi nhà.

Chuyện đã đăng ký kết hôn với Lục Sâm càng lúc càng không thể nói ra miệng, đóng cửa lại rồi vẫn còn nghe thấy tiếng của dì và dượng. "Con bé này, chạy nhanh thế, đây là chê tôi lải nhải rồi." "Bà đúng là lải nhải thật mà." Mạc Noãn còn chưa đi đến trạm xe buýt đã thấy xe số 12 dừng ở trạm, đành phải chạy theo xe.

Vì là trạm khởi hành nên còn chỗ trống, Mạc Noãn tìm một vị trí hơi lùi về phía sau ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống, điện thoại trong túi đã vang lên, dòng chữ "Lục Sâm" nhấp nháy trên màn hình khiến mi tâm cô giật giật, nhất thời có chút luống cuống tay chân.

Nếu không phải vì cuốn sổ đỏ trong ngăn kéo, cô suýt chút nữa tưởng mình vừa nằm mơ một giấc, nếu không sao chỉ mới một ngày cô đã biến thành phụ nữ có chồng, đối phương còn là một người đàn ông mới gặp một lần.

Sáng sớm thế này, cũng không biết là gọi đến vì chuyện gì.

Mạc Noãn giằng co một hồi, lúc điện thoại sắp tự động ngắt mới ấn nút nghe, vì thực sự không biết mở lời thế nào, chỉ đành dùng cách nói chuyện quen thuộc với người lạ: "Alo, tôi là Mạc Noãn." "Không cần tự báo danh tính, tôi biết là em, Bà Lục." Giọng nói trầm thấp lại mang theo vài phần trêu chọc của người đàn ông truyền đến, sắc mặt Mạc Noãn có vài phần xấu hổ, dò xét mở miệng: "Anh tìm tôi có việc gì?" "Tự nhiên là giao lưu tình cảm với Bà Lục đây, tuyên bố chủ quyền một chút, tránh cho em không có sự tự giác của người đã làm vợ, trước khi nghe điện thoại còn phải giãy giụa suy tư nửa ngày." Mạc Noãn ngẩn ra, người đàn ông này quả là thiên lý nhãn, vậy mà biết cô do dự. "Cái đó, khi nào anh đến nhất định phải nói trước với tôi, đừng trực tiếp đến nhà, tốt nhất là cùng tôi về." Mạc Noãn lảng sang chuyện khác. "Bà Lục nhớ tôi như vậy thì tôi nhất định sẽ nhanh chóng sắp xếp công việc, sớm đón em về nhà." Đâu với đâu chứ, cô là sợ anh đột nhiên đến làm cô trở tay không kịp.

Xem xét những lời dì nói sáng nay, dì rất phản đối chuyện cưới vội, về việc ra mắt phụ huynh này còn phải tính kế lâu dài.

Có điều người đàn ông này dường như hơi khác so với người cô gặp tối qua, người gặp hôm qua rõ ràng là một quý ông nho nhã, tính tình lạnh lùng, sao bây giờ lại mang chút vẻ lưu manh thế này.

Hai người anh một câu tôi một câu nói qua nói lại, bất tri bất giác nói chuyện gần nửa tiếng đồng hồ, cho đến khi vào văn phòng luật sư mới ngắt máy.

Đầu năm thường là lúc văn phòng bận rộn nhất, lượng lớn nghiệp vụ kiểm toán báo cáo thường niên của các công ty niêm yết đều tập trung vào lúc này.

Mạc Noãn hầu như ngày nào cũng tăng ca, vô tình một tuần lễ đã trôi qua, ngoại trừ buổi sáng hôm đó, Mạc Noãn cũng không nhận được điện thoại của Lục Sâm nữa.

Đợi đến khi xong việc, đã gần mười giờ tối, đồng nghiệp cũng lần lượt thu dọn đồ đạc tan làm. "Tiểu Mạc, tan làm à?" "Vâng, đi ngay đây ạ." Mạc Noãn tắt máy tính, cùng chị Trương vào thang máy. "Phải rồi, Tiểu Mạc, mấy hôm trước không phải em đang xem nhà sao?

Chị có người họ hàng làm ở công ty bất động sản, công ty họ gần đây đang có khuyến mãi, trong tay cậu ấy có vài căn, nói là có thể lấy giá nội bộ.

Ở chỗ giao nhau giữa vành đai 1 và vành đai 2, gần tàu điện ngầm đi làm rất tiện, giá bình quân vừa phá mốc bốn vạn tệ, nếu em có ý định thì chị có thể đánh tiếng trước với cậu ấy, để cậu ấy chọn cho em một căn tốt giữ lại." Mạc Noãn cười cười: "Cảm ơn chị Trương, dì em không yên tâm để em ở một mình bên ngoài, chuyện mua nhà chắc phải hoãn lại một chút." "Không sao, con gái ở một mình bên ngoài đúng là không an toàn, đợi khi nào em có nhu cầu thì bảo chị, chị hỏi giúp cho.

Mọi người đều là đồng nghiệp lâu năm, em đừng khách sáo với chị là được." "Vâng ạ." Mạc Noãn vừa vặn bắt kịp chuyến xe buýt cuối cùng.

Xuống trạm xe buýt, Mạc Noãn đi thẳng vào sâu trong ngõ nhỏ, mới đi được vài bước đã phát hiện không ổn, cảm giác có người đi theo phía sau, lập tức toàn thân căng cứng, bước chân nhanh hơn.

Tiếng bước chân phía sau cũng không dừng lại, ngược lại càng bám càng chặt, tay Mạc Noãn lặng lẽ thò vào trong túi.

Vai bị người ta vỗ một cái, Mạc Noãn trực tiếp rút gậy phòng thân vung ra, đồng thời mở bình xịt nhanh chóng ấn xuống. "Mạc Noãn, dừng tay." Giọng nói quen thuộc lại xa lạ khiến Mạc Noãn khựng lại, bật đèn pin trên gậy phòng thân lên, nương theo nguồn sáng nhìn sang, đập vào mắt là một gương mặt anh tuấn, lúc này đang vô cảm nhìn cô.

Không phải chồng mới cưới của cô thì còn ai? "Sao lại là anh, không ở yên trong nhà, nửa đêm nửa hôm ra đường dọa người." Mạc Noãn hơi tức giận, tay cầm gậy phòng thân buông thõng xuống, ngón tay siết chặt, hiển nhiên vẫn chưa hoàn hồn sau cơn căng thẳng vừa rồi.

Lục Sâm dở khóc dở cười nhìn bộ dạng nhăn nhó của cô, bản lĩnh đánh trả này cũng không tệ, có điều trong lòng lại dâng lên nỗi xót xa khó tả, thời gian hơn một tuần đã đủ để anh tìm hiểu sơ lược về quá khứ của cô.

Lục Sâm không lên tiếng, trực tiếp đi tới cầm lấy túi xách trong tay cô, quả là được mở mang tầm mắt, bên trong có đủ các loại thiết bị phòng thân.

Anh tùy tay cầm lên một vật hình tròn giống móc chìa khóa, trên đó có một cái nút, vừa định ấn xuống thì Mạc Noãn đã nắm lấy cổ tay anh, khẽ lắc đầu: "Cái này không thể ấn tùy tiện, đêm hôm sẽ làm ồn hàng xóm đấy." Lục Sâm không bị lay chuyển, ngón cái vừa động đã ấn xuống, xung quanh lập tức vang lên tiếng còi báo động chói tai. "Cái người này sao lại thế, đã bảo anh không được ấn bừa rồi mà." Mạc Noãn tức giận giật lại túi xách của mình, xoay người sải bước đi về phía trước.

Nhìn bóng lưng quật cường thẳng tắp của cô, Lục Sâm chỉ cảm thấy tim mình gợn lên những con sóng lăn tăn, dường như có chút xót, nhưng lại có chút nghẹn, không phân rõ là loại cảm giác gì, chỉ thấy khó chịu cào xé tâm can.

Lục Sâm đuổi theo, một tay khoác lên vai cô, một tay dùng sức xoa đầu cô, giọng điệu tràn đầy bất lực: "Được rồi, tính khí cũng lớn thật đấy, tôi còn chưa phạt em, em đã giận dỗi với tôi trước rồi." Mạc Noãn giãy giụa, nhưng sức lực nam nữ chênh lệch ở đó, bàn tay lớn của người đàn ông giống như gọng kìm, cô căn bản không động đậy được chút nào, có chút bực bội quay đầu đi: "Mạc danh kỳ diệu, tôi có gì để phạt chứ." Lục Sâm nắm trọn tay cô trong lòng bàn tay, vừa đi vừa giải thích: "Bây giờ, tôi sẽ kể ra ba tội lớn em đã phạm phải.

Thứ nhất, em là con gái, không nên đi đường đêm một mình muộn thế này, em không biết an ninh ở khu cũ này chẳng tốt chút nào sao?

Thứ hai, em không có sự tự giác của một người phụ nữ đã có gia đình.

Em có chồng, tan làm muộn thế này thì nên gọi điện cho chồng em, bảo anh ấy qua đón, chứ không phải ngụy trang bản thân thành một nữ chiến binh.

Chúng ta là vợ chồng hợp pháp, tôi là chồng em.

Em có biết thế nào là chồng không?

Người ở trong phạm vi một trượng mới là chồng, cách làm hôm nay của em là hành vi coi thường chồng rất nghiêm trọng, là đang khiêu chiến giới hạn của pháp luật.

Thứ ba, em không nên giấu giếm tôi.

Chương 3

Tôi nhớ tôi có hỏi em vấn đề này, nhưng em trả lời tôi thế nào?

Em nói anh họ và dượng em buổi tối sẽ đến đón em sao?

Bây giờ lại là thế nào?

Trong túi em chuẩn bị nhiều thiết bị phòng thân như vậy, chuyện thế này e rằng không phải xảy ra lần đầu tiên đâu nhỉ.

Lần này gặp phải là tôi, nếu gặp phải lưu manh thật thì làm sao?

Đừng có tìm cái cớ gì mà sợ làm phiền tôi làm việc, em căn bản chưa từng có ý định tìm tôi." Mạc Noãn ngẩn người nhìn người đàn ông trước mắt, khóe miệng khẽ giật giật.

Coi thường chồng?

Đây là từ ngữ gì vậy, cô từng nghe coi thường bề trên, coi thường quy tắc, chứ chưa nghe cách nói này bao giờ.

Còn nữa, cô chẳng qua chỉ đi đường đêm, tùy thân mang theo vài món đồ phòng thân, nữ nhân viên văn phòng bây giờ trong túi ai chẳng có vài món đồ phòng thân ra hồn.

Sao qua miệng anh lại thành tội không thể tha, còn khiêu chiến giới hạn pháp luật, đây là cái logic hỗn loạn gì vậy.

Cô có cảm giác ông chồng hay lải nhải đã online rồi.

Có điều có một điểm đúng là bị anh đoán trúng, cô sớm đã quen đi đường đêm một mình, chuyện nhỏ này sao có thể nghĩ đến anh.

Anh đối với cô mà nói, chẳng qua chỉ là người chồng trên pháp luật, giữa họ thật sự chưa thân thiết đến thế.

Tự nhiên bị liệt kê ra ba tội danh, Mạc Noãn cảm thấy oan ức.

"Sao không nói gì?

Chẳng lẽ tôi nói không đúng sao?" Giọng điệu người đàn ông tuy cứng rắn mang theo khiển trách, nhưng Mạc Noãn nghe trong lòng lại mạc danh cảm động, giọng nói bất giác mềm xuống, chỉ vào đống đồ trong túi, kiên nhẫn giải thích: "Tôi có nhiều thiết bị như vậy, một mình không vấn đề gì đâu." Không nhắc đến mấy thứ này còn đỡ, vừa nhắc Lục Sâm càng đau đầu hơn: "Mấy món đồ chơi rách nát của em cũng chỉ đối phó được lưu manh bình thường, nếu gặp phải loại cùng hung cực ác thì hoàn toàn không có đất dụng võ, hóa ra tôi vừa nói nhiều như vậy đều là phí lời à." Cô gái này đến giờ vẫn tưởng có mấy món đồ chơi đó là có thể kê cao gối ngủ ngon.

Mạc Noãn bĩu môi: "Lăn lộn ở khu này đều là mấy tên lưu manh cỏn con thôi." "Ý em là tình huống như tối nay đã xảy ra rất nhiều lần rồi?" Ánh mắt Lục Sâm nhìn Mạc Noãn lại nguy hiểm thêm vài phần.

Mạc Noãn đột nhiên ý thức được mình nói hớ, bèn lảng sang chuyện khác: "Phải rồi, sao hôm nay anh đột nhiên lại nghĩ đến việc qua đây?" "Mạc Noãn, bớt đánh trống lảng đi, chúng ta tiếp tục bàn vấn đề vừa nãy." Lục Sâm là người thế nào, sao có thể dễ dàng bị lừa qua chuyện. "Đó đều là chuyện xưa lắc xưa lơ rồi, không cần bàn lại nữa chứ." Người đàn ông này sao khó chơi vậy, còn cố chấp hơn cả cô. "Chúng ta là cưới vội, cả hai đều không hiểu rõ về nhau, tôi đang thử tìm hiểu tất cả về em, mong Bà Lục nghiêm túc phối hợp." Mạc Noãn ảo não, cô luôn cảm thấy mình không đến nỗi mộc mạc, tài ăn nói tuy không quá xuất sắc nhưng cũng thường thuyết phục được đủ loại khách hàng khó tính đến mức không mở miệng được, sao hôm nay đầu óc lại trống rỗng, bị người ta nói cho á khẩu không trả lời được.

Dự cảm chẳng lành trong lòng Mạc Noãn càng nghiêm trọng, trực giác mách bảo cô sẽ ngã ngựa trong tay người đàn ông này.

Dưới ánh mắt bức bách của Lục Sâm, Mạc Noãn chỉ đành kiên trì trả lời: "Hình như có vài lần thôi." "Số lần cụ thể?" Mạc Noãn ngẩng đầu liếc Lục Sâm một cái: "Lục tiên sinh, cứ bám riết lấy quá khứ của một người thật sự tốt sao?" "Là không tốt, nhưng đó chỉ đặc biệt ám chỉ những việc phá hoại tình cảm vợ chồng, còn đối với việc tăng tiến tình cảm vợ chồng thì không quan trọng tốt xấu." Lý lẽ cùn thật nhiều, Mạc Noãn bất lực: "Ba lần ạ." Thực ra đã rất lâu rồi cô không gặp lưu manh, hai năm đầu mới bắt đầu tăng ca thì gặp nhiều hơn chút, nhưng từ khi cô có một lần đá hỏng "chỗ đó" của một gã đàn ông, một trận thành danh ở khu vực này, thì rất ít lưu manh dám đến quấy rối cô.

Đương nhiên, những chuyện này cô sẽ không nói cho anh biết, chẳng phải chuyện gì đáng tự hào, nói ra sợ lại bị giáo huấn một trận.

Lục Sâm không nói gì, chỉ yên lặng nhìn Mạc Noãn một lúc, giơ tay khoác lên vai cô, hơi dùng sức: "Tin tôi đi, sau này tôi sẽ không để em xảy ra chuyện như vậy nữa, em bây giờ không còn là một mình nữa, em có tôi." Nơi cánh mũi là hơi thở nam tính xa lạ, mang theo mùi bạc hà thoang thoảng, sự thân mật đột ngột khiến người Mạc Noãn hơi cứng lại, nhưng nghĩ đến quan hệ của hai người, Mạc Noãn dần dần thả lỏng: "Anh xong việc rồi à?" "Ừ, xong rồi, ngày mai tôi sẽ cùng em về nhà, đi gặp người nhà em, bây giờ đi cùng tôi ăn chút gì đã." "Muộn thế này rồi anh vẫn chưa ăn cơm sao?" Mạc Noãn ngẩng đầu lên từ trong lòng anh.

Đôi mắt đen láy thâm thúy như hắc diệu thạch của Lục Sâm lóe lên một tia sáng, vụt qua rất nhanh: "Tôi có thể coi đây là sự quan tâm của Bà Lục không?" Mạc Noãn vốn định nói đây chỉ là câu hỏi khách sáo, nhìn vẻ mặt mong đợi của người đàn ông, có chút không đành lòng, cuối cùng chỉ đành gật gật đầu: "Anh muốn ăn gì?" "Tôi không kén ăn, cũng không quen thuộc chỗ này lắm, Bà Lục em cứ tùy ý dẫn tôi đi ăn chút gì là được." Giờ này chính là lúc mấy quán đồ nướng vỉa hè náo nhiệt nhất, Mạc Noãn nghĩ ngợi, bất giác nắm tay người đàn ông, đi về phía sâu trong con hẻm nhỏ.

Lục Sâm nhìn bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy tay mình, khóe miệng khẽ cong lên một nụ cười khó phát hiện.

Đi loanh quanh một hồi, Mạc Noãn dẫn Lục Sâm đến một quán Mạo thái, chủ quán là một đôi vợ chồng già gốc Tứ Xuyên, làm Mạo thái rất chuẩn vị, quán nhỏ mỗi tối đều chật kín người.

Mạc Noãn mỗi lần đến đều không có chỗ, thường phải mua mang về, nhưng hôm nay may mắn, vẫn còn trống một cái bàn thấp. "Tiểu Noãn, hôm nay lại tan làm muộn thế à?" Ông chủ nhiệt tình hỏi han.

Mạc Noãn cười gật gật đầu, quay sang nhìn Lục Sâm: "Ăn cay được không?" "Bình thường." "Ông chủ, cho một phần Mạo thái cay nhẹ nhé." Bà chủ nhìn Mạc Noãn, lại nhìn Lục Sâm, cười đầy ẩn ý: "Được rồi, hai đứa ngồi đợi một lát, có ngay đây." Ngồi xuống rồi, Mạc Noãn mới cảm thấy người trước mặt này lạc lõng với nơi như thế này.

Anh vẫn giống như lúc mới gặp, một bộ âu phục thủ công cao cấp thẳng thớm, cả người từ trên xuống dưới toát ra vẻ tôn quý ngạo nghễ từ trong xương cốt, thân hình cao lớn ngồi trên chiếc ghế đẩu thấp bé, trông vô cùng gượng gạo.

Cô có chút hối hận vì sự tự tác chủ trương của mình: "Ngại quá, gần đây chỉ có mấy quán nhỏ thế này thôi." Lục Sâm cười cười: "Không sao, ăn quen là được." Mạc Noãn thấy anh có vẻ không để ý, thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì tốt." Hai người đợi khoảng hai ba phút thì Mạo thái của bà chủ đã làm xong: "Có muốn dùng chút cơm không?" "Có." Lục Sâm dứt khoát đáp.

Mạc Noãn thấy bà chủ đang bận, bèn đứng dậy đi xới cơm cho anh.

Đợi lúc cô quay lại bàn, chỉ thấy cổ tay áo trắng của Lục Sâm hơi xắn lên, đang cho giấm vào bát Mạo thái, động tác nhanh nhẹn: "Anh cũng sành ăn đấy nhỉ?" Lục Sâm ngẩng đầu lên, gương mặt thanh tú có vài phần nghi hoặc: "Mạo thái không phải phải đủ chua đủ cay mới ngon sao?" Mạc Noãn cười cười: "Cái này phải xem khẩu vị cá nhân, có người lại không thích cho giấm.

Ăn chút cơm trước đi, không thì hại dạ dày." Ăn xong, hai người sóng vai rời đi.

Mạc Noãn phát hiện, người này rất biết chăm sóc người khác, luôn đi chậm lại theo bước chân cô. "Phải rồi, ngày mai anh định đến nhà tôi à?" Mạc Noãn đột nhiên dừng bước, ngẩng đầu nhìn Lục Sâm.

Ánh mắt đen như mực dưới ánh trăng thanh lạnh có vẻ đặc biệt sáng ngời, mắt Lục Sâm lóe lên, nơi trái tim bị lay động, bàn tay lớn ôm lấy, không kìm lòng được kéo người bên cạnh vào trong lòng.

Mạc Noãn bị động tác đột ngột này của người đàn ông làm cho giật mình, vừa giãy giụa mũi liền đập vào lồng ngực rắn chắc của anh, lập tức đau đến mức nước mắt lưng tròng, giơ tay xoa xoa cái mũi nhỏ xinh tròn trịa của mình, bất mãn oán trách nhỏ: "Người ngợm gì đâu, sao cứng như đá thế này." Đôi mắt ngấn lệ kia, trông rất đáng thương. "Ha ha." Lục Sâm bật ra tiếng cười trầm thấp, ấn gáy cô để cô dựa vào ngực mình.

Nghe nhịp tim bình ổn mạnh mẽ của người đàn ông, mặt Mạc Noãn nóng bừng, chỉ nghe thấy giọng nói của anh vang lên từ đỉnh đầu: "Tự nhiên là phải đi rồi, lừa mất cô cháu gái như hoa như ngọc của người ta, nếu không mau chóng đến cửa bái phỏng, sau này e là sống không yên ổn." Trong lòng Mạc Noãn có chút bực dọc, không vui nói: "Anh tưởng cửa ải phụ huynh dễ qua thế sao?

Dượng tôi nói rồi, phải tìm một người đàn ông biết vào bếp, hơn nữa tính khí dì tôi hơi lớn, tôi còn chưa nói với họ chuyện của tôi và anh, ngày mai anh sẽ không dễ sống đâu." Quan hệ của hai người nhờ màn này mà kéo gần lại không ít.

Khóe môi hoàn mỹ của Lục Sâm nhếch lên: "Bà Lục, đây là chuyện ông Lục nên lo lắng, Bà Lục cứ chống mắt lên mà xem là được." Mạc Noãn nhìn dáng vẻ tự tin tràn đầy của anh, nhất thời không biết nên nói gì.

Ngày hôm sau, cuối tuần.

Liên tục một tuần tăng ca khiến Mạc Noãn có chút mệt mỏi, rất hiếm khi được ngủ nướng trên giường, lại bị tiếng gõ cửa dồn dập của dì đánh thức: "Tiểu Noãn, con mau ra đây cho dì." Mạc Noãn không biết đã xảy ra chuyện gì, mắt nhắm mắt mở ra mở cửa: "Dì, động đất hay là cháy nhà mà ầm ĩ thế ạ?" "Còn không phải sao, con mà không ra giải thích rõ ràng, dì chuẩn bị phóng hỏa thiêu con luôn đấy." Trong giọng nói của Trương Nhuế mang theo áp suất thấp.

Mạc Noãn nhìn thấy dì lạnh lùng nhìn mình, dì rất ít khi lạnh mặt với cô, có chút mạc danh kỳ diệu, dè dặt hỏi: "Ai chọc giận dì thế ạ?" "Noãn Noãn, chào buổi sáng." Cơn buồn ngủ của Mạc Noãn bị một giọng nói quen thuộc đánh bay hoàn toàn.

Cô trừng to mắt nhìn người đàn ông đứng sau lưng dì mình.

Chương 4

Đây chẳng phải là người đàn ông tối qua đã thề thốt chắc nịch là sẽ đến nhà sao?

Không phải đã nói là trưa mới tới à, sao sáng sớm thế này đã xuất hiện ở cửa phòng cô rồi?

Mạc Noãn cúi đầu nhìn xuống, lúc này cô vẫn đang mặc đồ ngủ, đầu bù tóc rối, hoảng hốt đến mức đóng sầm cửa lại ngay lập tức.

Lục Sâm sờ sờ mũi, khóe môi cong lên một nụ cười.

Trương Nhuế ngẩn người một chút, trong lòng tuy vẫn còn nén một bụng tức, nhưng không thể không thừa nhận mắt nhìn người của con bé Mạc Noãn này cũng khá lắm.

Người đàn ông này tướng mạo và khí chất đều thuộc hàng thượng thừa.

Hóa ra con bé mãi không chịu tìm đối tượng là vì tiêu chuẩn quá cao, những người trước đây đều không lọt vào mắt xanh của nó.

Trương Nhuế ngày thường tính tình có chút nóng nảy, nhưng dù sao cũng là giảng viên lâu năm, tu dưỡng rất tốt, hơn nữa không ai đánh kẻ đang cười, bà nói: "Lục tiên sinh, cậu ra ghế sô pha ngồi một lát, Tiểu Noãn sẽ ra ngay thôi." "Dì à, Noãn Noãn gần đây tăng ca rất vất vả, cứ để cô ấy nghỉ ngơi thêm một lát đi ạ." Trương Nhuế nhìn Lục Sâm một cái, không nói gì.

Mạc Noãn ở trong phòng đi đi lại lại, trong lòng oán niệm vô cùng.

Lần này thì mất hết cả mặt mũi rồi, đúng là xấu hổ đến tận nhà bà ngoại.

Đã thế cái tên đầu sỏ gây tội bên ngoài kia còn bình thản nói mát, da mặt đúng là dày hơn cả tường thành.

Dì gọi anh ta là Lục tiên sinh, anh ta lại cố tình phớt lờ sự xa cách đó, cứ mặt dày mày dạn gọi "dì", cũng không biết ngại.

Lại còn gọi cô là "Noãn Noãn", nghe mà da gà da vịt cô nổi hết cả lên.

Khi Mạc Noãn bước ra, Trương Nhuế đang cười âm trầm nhìn cô, nụ cười khiến cô sởn cả gai ốc: "Tiểu Noãn, mau giới thiệu cho dì một chút, để dì được mở mang tầm mắt, con và vị Lục tiên sinh này rốt cuộc là quan hệ gì?" Mạc Noãn nghe ra mùi nghiến răng nghiến lợi trong lời nói của dì, hung hăng trừng mắt nhìn Lục Sâm.

Cô vốn định hôm nay khi hai người gặp mặt sẽ bàn bạc kỹ lưỡng chi tiết về việc ra mắt phụ huynh, ai ngờ người đàn ông này không chơi theo lẽ thường, sáng sớm tinh mơ đã chạy đến tận cửa, khiến cô trở tay không kịp. "Dì, cái này dì nên biết thì cũng đều biết cả rồi mà?

Còn muốn con nói gì nữa." Mạc Noãn cười hi hi giả lả.

Nhắc đến chuyện này Trương Nhuế lại giận không chỗ trút.

Sáng sớm bà cùng ông nhà chuẩn bị đi chợ mua thức ăn, ai ngờ vừa mở cửa ra đã đụng phải một người đàn ông tự xưng là chồng của cháu gái mình tìm đến tận nơi.

Nếu không phải người đàn ông đó ăn mặc chỉnh tề, tướng mạo phi phàm, bà sợ là đã sớm coi anh ta là kẻ thần kinh mà đuổi ra khỏi nhà rồi.

Sáng sớm ngày ra thế này chẳng phải là phá hoại danh tiếng cháu gái bà sao?

Trương Nhuế càng nghĩ càng giận.

Đứa cháu gái mà bà yêu thương như con đẻ, kết hôn mà bà lại là người biết cuối cùng, lại còn là đợi đến lúc nhà trai tìm tới cửa bà mới biết, chuyện này là thế nào?

Mạc Noãn thấy sắc mặt Trương Nhuế ngày càng đen, bước nhanh tới ngồi xuống bên cạnh bà, có chút nịnh nọt khoác tay bà, rồi nháy mắt với Lục Sâm, ra hiệu cho anh phối hợp một chút: "Dì à, con vốn định hôm nay sẽ thú thật với dì.

Bọn con đã yêu nhau hơn nửa năm rồi, tuần trước nhất thời xúc động nên đi đăng ký kết hôn luôn.

Vốn định báo cáo với dì ngay, nhưng mà con bận công việc quá.

Dì cũng biết mà, con cứ bận rộn lên là thành kẻ cuồng công việc, chẳng để tâm được việc gì khác." "Tao mà thông cảm cho mày thêm chút nữa, rồi mày lại xúc động thêm chút nữa, thì hiện tại xuất hiện trước mặt tao e rằng chính là cháu ngoại tao rồi đấy." Trương Nhuế cười như không cười lườm Mạc Noãn.

Mạc Noãn hận không thể cắn đứt lưỡi mình, cô đang nói cái gì thế này?

Đúng là tự bê đá ghệ chân mình.

Cô không sợ tác phong oanh oanh liệt liệt của dì, chỉ sợ cái dáng vẻ không lạnh không nóng này của bà, nhìn đặc biệt dọa người. "Dì, dì thân yêu của con, dì biết mà, con không khéo ăn nói, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của con, cầu xin dì tha thứ." Mạc Noãn lắc lắc cánh tay Trương Nhuế, vẻ mặt đáng thương hề hề.

Bàn tay Trương Nhuế vỗ cái bốp lên trán cô, vang lên tiếng thanh thúy: "Được rồi, tránh ra, chiêu làm nũng này mày dùng không quen đâu, bị mày dùng như thế không những không có hiệu quả mà còn làm người ta muốn đập chết mày ngay lập tức." Ánh mắt Lục Sâm khẽ động, dường như có tia xót xa lướt qua, một màn này bị ánh mắt sắc bén của Trương Nhuế bắt trọn.

Mạc Noãn thấy dì mình dầu muối không ăn, đành phải buông tay đang khoác trên tay bà ra, lùi về phía sau Lục Sâm, như trút giận mà đẩy anh một cái, bỏ lại một câu: "Phiền phức do anh tự gây ra thì tự mình giải quyết đi, tôi không quan tâm nữa." Trương Nhuế nhìn hai người chung đụng tự nhiên như vậy, nhất thời cảm xúc dâng trào.

Lục Sâm ngồi xuống bên cạnh Trương Nhuế, ánh mắt chân thành: "Dì, con muốn nói lời xin lỗi với hai bác.

Trong tình huống hai bác không hay biết gì mà con đã tự ý quyết định để Mạc Noãn trở thành vợ con, làm tổn thương tấm lòng của hai bác.

Con và Mạc Noãn quen biết nhau coi như là tình cờ, chúng con đều đã qua cái tuổi bồng bột, kết hôn tuy có hơi nhanh một chút, nhưng đây là kết quả sau khi chúng con đã suy nghĩ kỹ càng.

Con biết hiện tại nói nhiều cũng chỉ là lời sáo rỗng, nhưng con vẫn muốn bày tỏ lập trường của mình.

Đối với cuộc hôn nhân này, đối với con người Mạc Noãn, con hoàn toàn nghiêm túc, sau này còn mong hai bác giám sát." Lục Sâm nói xong liền đưa một tập tài liệu trong tay cho Trương Nhuế, sau đó lui về đứng cạnh Mạc Noãn.

Mạc Noãn nhìn thần tình biến hóa khôn lường trên mặt dì, có chút lo lắng bất an kéo kéo tay áo Lục Sâm.

Lục Sâm vỗ nhẹ lên bàn tay nhỏ bé của cô để trấn an.

Trương Nhuế trả lại tập tài liệu cho Lục Sâm, bình tĩnh nói: "Thôi được rồi, chuyện của người trẻ các con dì cũng không quản được nhiều như vậy, con đường sau này vẫn là do các con tự đi." Mạc Noãn không ngờ lại qua ải nhanh như vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm, không khỏi tò mò tập tài liệu trong tay Lục Sâm rốt cuộc là cái gì.

Cô vừa định nghiêng đầu qua xem thì Lục Sâm đã cất đi rất nhanh, cô một chữ cũng không nhìn thấy.

Bạch Hòa Sinh đi mua thức ăn về, Lục Sâm cười chào hỏi, đứng dậy chuẩn bị đỡ lấy cái túi trong tay ông: "Dượng đã về ạ." Bạch Hòa Sinh ngẩn người một chút, khi nhìn thấy sắc mặt đã hòa hoãn của vợ thì liền hiểu ra mọi chuyện, cười giao đồ trong tay cho Lục Sâm: "Để vào trong bếp là được, lát nữa dượng sẽ vào sơ chế." "Để con làm cho ạ, hôm nay con cũng muốn trổ tài một chút." Mạc Noãn bĩu môi nhìn Lục Sâm, cuối cùng cô cũng được kiến thức thế nào gọi là tự nhiên như người nhà.

Dì cô mới vừa buông tha, anh đã được đà lấn tới.

Chẳng ai mở miệng mời anh ở lại ăn cơm, anh lại tự tác chủ trương bày ra màn này, một mặt tìm bậc thang cho mình bước xuống, một mặt lại có thể thể hiện bản thân.

Chỉ mong đừng có chữa lợn lành thành lợn què là được. "Được, cứ làm theo lời Tiểu Lục đi." Đã có người muốn giảm bớt gánh nặng cho ông nhà mình, Trương Nhuế tự nhiên là nhận lời ngay.

Chương 5

Lục Sâm đi vào bếp, Mạc Noãn lại không tự chủ được mà lo lắng, trên mặt hiện lên vẻ sốt ruột. "Thôi đi, có chút tiền đồ ấy, nếu không yên tâm thì tự mình vào giúp đỡ." Trương Nhuế lạnh nhạt nói.

Mạc Noãn cười gượng gạo: "Dì, dì cũng không phải không biết trình độ của con, vào đó chỉ tổ vướng chân thêm." Trương Nhuế thu lại chút nét cười vừa hiện trên mặt, hai tay khoanh trước ngực, nghiêm túc nhìn Mạc Noãn: "Nói đi, cuộc hôn nhân của con và chuyện anh họ con kết hôn có liên quan gì đến nhau không?" Bạch Hòa Sinh đặt tay lên vai vợ, cũng nhìn Mạc Noãn, chờ đợi một câu trả lời. "Dì, dượng, hai người nghĩ đi đâu vậy.

Con kết hôn thì có liên quan gì đến anh họ chứ.

Tuổi con cũng đâu còn nhỏ nữa, vừa khéo gặp được người thích hợp nên thuận lý thành chương đi đăng ký thôi ạ." Mạc Noãn có vài phần chột dạ. "Thôi đi, tính nết của mày tao còn lạ gì.

Tao với dượng mày không nghèo như mày tưởng tượng đâu.

Công tác mấy chục năm rồi, tiền mua một căn nhà ở thành phố A vẫn có.

Cứ ở mãi trong khu tập thể giáo viên là vì nơi này gần trường học, hàng xóm láng giềng xung quanh đều là người quen biết, chúng tao thấy tiện lợi lại vui vẻ.

Anh mày kết hôn xong, chúng tao sẽ giúp nó mua một căn nhà, nó dọn ra ngoài ở riêng, mày vẫn cứ ở cùng chúng tao.

Mày nếu vì chuyện này mà kết hôn vội vàng thì sớm liệu mà kết thúc đi, dù sao chuyện này cũng chưa có mấy người biết." Bạch Hòa

Sinh không tán đồng kéo tay vợ: "Bà này nói linh tinh gì thế, đâu có ai xúi trẻ con ly hôn như vậy." "Tôi mặc kệ, tôi chỉ có mỗi một đứa cháu gái này, tôi không nỡ để nó chịu chút ủy khuất nào." Hốc mắt Trương Nhuế đỏ hoe.

Mạc Noãn mím môi, nhẹ nhàng tựa vào vai Trương Nhuế: "Dì, con biết dì đang lo lắng điều gì.

Dì sợ con đi vào vết xe đổ của mẹ, nhưng thứ dễ thay đổi nhất chính là lòng người, không phân biệt nam hay nữ.

Lòng dạ đàn ông mà đã tàn nhẫn lên thì một chút cũng không kém phụ nữ đâu.

Cho dù giờ phút này tình cảm thắm thiết, ai lại có thể đảm bảo những ngày tháng đằng đẵng trong tương lai sẽ không thay đổi, sẽ không nửa đường bỏ mặc mình.

Điều này chúng ta đều thấm thía sâu sắc.

Con vốn dĩ không tin vào tình yêu, nhưng dì và dượng lại luôn nhắc nhở con rằng con người và con người là có sự khác biệt.

Con không tin vào số mệnh, nhưng lại không thể không khuất phục.

Có lẽ tình cảm không phải là tấm vé thông hành duy nhất của hôn nhân, tất cả mọi thứ chỉ là do số phận sắp đặt mà thôi.

Con đã đưa ra lựa chọn thì sẽ không dễ dàng buông tay." Trương Nhuế thở dài một hơi thật dài, nhéo nhéo má Mạc Noãn: "Cái tính bướng bỉnh này của con rốt cuộc là giống ai hả?" Bạch Hòa Sinh mỉm cười: "Còn phải nói, đây là đặc sản của nhà họ Trương các bà đấy.

Hồi đó bà vì muốn lấy tôi mà cũng cãi nhau ầm ĩ với bố mẹ, ai cũng khuyên bà bỏ tôi, bà thì hay rồi, một chút cũng không chê tôi nghèo." Nhắc lại chuyện xưa, Trương Nhuế lườm chồng một cái:

"Bớt dát vàng lên mặt mình đi, giờ tôi hối hận rồi đấy." "Tiểu Noãn, bây giờ dì cũng không muốn nói thêm gì nữa.

Con đã lựa chọn rồi thì hãy trân trọng cho tốt.

Tình cảm là cơ sở của hôn nhân, nhưng hôn nhân cũng cần phải vun đắp, kết hôn rồi thì không còn là một mình mình nữa, phàm chuyện gì cũng phải suy nghĩ chu toàn.

Chỉ là đến thành phố A khó tránh khỏi phải chạm mặt với gia đình kia, cũng không biết rốt cuộc là phúc hay là họa." Trong lòng Mạc Noãn ấm áp: "Dì, dì yên tâm, đối với họ con không có chút ấn tượng nào, con cũng sẽ không làm chuyện gì quá đáng nữa." Trương Nhuế vuốt tóc Mạc Noãn: "Nha đầu ngốc, đừng để ý đến những lời đồn đại nhảm nhí đó, dì tin con không phải là đứa trẻ như vậy.

Thành phố B chính là nhà mẹ đẻ của con, chịu ủy khuất thì gọi điện cho dì dượng, dì bảo anh con đi đón con.

Con không phải chỉ có một mình, con còn có chúng ta." "Dì, dượng, con biết rồi ạ.

Cảm ơn hai người đã chăm sóc con mấy năm qua." "Nói lời ngốc nghếch gì thế, chúng ta đều là người thân, chăm sóc con là chuyện đương nhiên." Mạc Noãn không yên tâm về Lục Sâm, bèn vào bếp xem thử.

Vừa bước vào cô đã có chút ngẩn ngơ, chỉ thấy tay áo người đàn ông xắn lên đến cổ tay, động tác thái rau gọn gàng dứt khoát, nhìn qua là biết người có nghề. "Anh biết nấu ăn thật à?" "Anh cũng đâu có ngốc đến mức lần đầu tiên ra mắt đã để lộ khuyết điểm của mình." Ý ngoài lời nói là, không những biết, mà đây còn là sở trường của anh.

Mạc Noãn bĩu môi, nhìn dáng vẻ của anh, nhìn thế nào cũng không giống người biết xuống bếp.

Chẳng lẽ khí chất của "đầu bếp" bây giờ đều tốt như vậy sao? "Có gì em có thể làm không?" Lục Sâm nhìn cô chằm chằm vài giây, ánh mắt có chút nghi ngờ: "Biết rửa rau không?" Mạc Noãn trừng anh: "Tôi cũng không ngốc đến mức ấy." Ngoài phòng khách, Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh nghe cuộc đối thoại của họ, trên mặt thoáng hiện ý cười. "Sao bà đột nhiên thay đổi chủ ý vậy?

Lúc tôi đi bà vẫn còn bộ dạng nghiến răng nghiến lợi, tôi còn nghĩ phải mau chóng về nhà, nếu không bà sẽ làm ầm ĩ lên mất." "Tôi là người không nói lý lẽ như thế sao?" Trương Nhuế vặn lại.

Bạch Hòa Sinh chỉ cười không nói, không trực tiếp đối đầu với vợ mà khéo léo lảng sang chuyện khác: "Thực ra theo tôi thấy, phẩm hạnh thằng bé đó cũng khá, nói năng làm việc hào phóng đúng mực, không phù phiếm không ngông cuồng.

Thanh niên bây giờ rất hiếm có người được như nó, là một ứng cử viên tốt đáng để gửi gắm, chỉ là không biết điều kiện gia đình thế nào?" "Điểm này ông không cần lo, nó là người nhà họ Lục." "Nhà họ Lục?" "Ông càng già càng hồ đồ rồi à?

Thành phố A có mấy cái nhà họ Lục?" "Bà là nói cái nhà họ Lục hô mưa gọi gió cả trong quân đội, chính trị và thương trường ở thành phố A đó sao?" Trương Nhuế gật đầu. "Con bé này cũng thật biết chọn, sao lại vớ được một cái hào môn như thế." Trong mắt Bạch Hòa Sinh có vài phần lo lắng. "Chuyện này tôi lại không lo, nhà họ Trương chúng ta trước khi di cư ra nước ngoài cũng là khởi nghiệp ở thành phố A.

Tôi cũng từng gặp người nhà họ Lục, khác với những hào môn thông thường, không có những mối quan hệ quá phức tạp, sự đoàn kết của gia tộc rất mạnh.

Tin rằng họ sẽ đối xử tốt với Tiểu Noãn.

Quan trọng là có sự che chở của họ, tôi không tin Mạc Bình Sơn và mẹ con người đàn bà kia có thể làm gì được Tiểu Noãn." Đây là một nguyên nhân quan trọng khiến Trương Nhuế thay đổi thái độ, có sự ủng hộ của nhà họ Lục, Mạc Noãn sẽ không còn thế cô lực mỏng nữa.

Bạch Hòa Sinh và Trương Nhuế đối với chút nghi ngờ còn sót lại về Lục Sâm, sau khi ăn bữa cơm do chính tay anh nấu thì đã hoàn toàn tan biến.

Ngay cả người sành ăn như Bạch Hòa Sinh cũng không nhịn được mà giơ ngón tay cái lên với Lục Sâm.

Mạc Noãn cũng không ngờ, một người đàn ông như Lục Sâm lại có thể nấu ăn ngon đến vậy. "A Sâm, dì nói với con câu thật lòng." Trương Nhuế nhìn Lục Sâm, cách xưng hô rõ ràng đã thân thiết hơn nhiều.

Chương 6

Lục Sâm gật đầu, nghiêm túc lắng nghe những lời tiếp theo của Trương Nhuế: "Dì cứ nói ạ." "Con và Tiểu Noãn kết hôn quá đột ngột, dì và dượng con có chút suy nghĩ.

Con bé này tuy không phải do chúng ta dứt ruột đẻ ra, nhưng chúng ta luôn coi nó như con gái ruột.

Mấy năm nay nó cũng luôn sống cùng chúng ta.

Màn kịch này của các con quả thực đánh cho chúng ta trở tay không kịp, nhưng nghĩ kỹ lại thì chúng ta cũng không thể chăm sóc nó cả đời, nó sớm muộn gì cũng phải rời khỏi vòng tay chúng ta.

Dì chỉ hy vọng nhà họ Lục các con có thể đối xử tử tế với nó.

Con bé từ nhỏ sống cũng chẳng sung sướng gì, dì chỉ mong nửa đời sau của nó có thể vô lo vô nghĩ." Giọng nói của Trương Nhuế có vài phần thương cảm.

Nghe những lời của dì, Mạc Noãn buồn vui lẫn lộn.

Thành phố A tuy là quê hương của cô, nhưng cô không có chút ký ức nào, ngược lại thành phố B cô lại quen thuộc hơn, đi đâu cũng tràn ngập kỷ niệm.

Lục Sâm dường như nhận ra sự dao động trong cảm xúc của cô, nắm chặt lấy tay cô: "Xin dì cứ yên tâm, về phía bố mẹ con, hai bác hoàn toàn không cần lo lắng.

Họ đều là người rất thấu tình đạt lý, người con đã chọn thì họ cũng sẽ coi như con gái ruột mà đối đãi.

Còn về phần con, vợ của mình con tự nhiên sẽ chăm sóc thật tốt." "Vậy chuyện hôn lễ các con tính toán thế nào?" Bạch Hòa Sinh cũng lên tiếng.

Lục Sâm vừa định nói gì đó thì bị Mạc Noãn kịp thời ngăn lại: "Dượng, Dì, chuyện hôn lễ tạm thời con chưa muốn tổ chức.

Con rời thành phố A quá lâu rồi, con nghĩ con cần một khoảng thời gian để thích nghi.

Hơn nữa con đến đó cũng phải tìm việc làm trước, không có nhiều thời gian và tinh lực để lo liệu những việc này.

Tạm thời cứ như vậy trước đã, đợi sau này rồi từ từ bù đắp sau." Lục Sâm nhìn sâu vào mắt Mạc Noãn một cái, thấy cô đã quyết định nên cũng không nói thêm gì nữa. "Cũng được, tùy các con vậy, chuẩn bị bao giờ thì đi?" Hai người già đều đã sống quá nửa đời người, tình đời ấm lạnh thế nào cũng từng gặp qua, tịnh không để ý mấy cái hư lễ, chỉ hy vọng con cái sống hạnh phúc.

Mạc Noãn kéo tay áo Lục Sâm, ra hiệu cho anh nói.

Lục Sâm đáp: "Công việc bên này của con đều đã xong xuôi, chủ yếu là xem công việc bên phía Noãn Noãn bao giờ thì bàn giao xong ạ." "Dự án hiện tại trong tay em cũng hòm hòm rồi, chỉ còn một vài công việc thu dọn cuối cùng, đổi người khác cũng không ảnh hưởng gì.

Ngày mai em sẽ viết đơn xin nghỉ việc trước, muộn nhất chắc sẽ không quá ba ngày." Cả ngày hôm đó Lục Sâm đều ở lại nhà họ Bạch, buổi chiều thì giúp Mạc Noãn thu dọn đồ đạc.

Đồ của Mạc Noãn không nhiều, dọn ra cũng chỉ được hai cái vali, trong đó có một cái vali đã chứa hơn nửa là sách.

Trương Nhuế thấy Lục Sâm thu dọn đồ đạc đâu ra đấy, rất có cảm giác "mẹ vợ nhìn con rể càng nhìn càng thuận mắt".

Thế là buổi tối, Trương Nhuế bắt Lục Sâm ở lại nhà ngủ luôn.

Mạc Noãn nghe tiếng từ trong phòng đi ra định ngăn cản nhưng lại bị Trương Nhuế chặn họng bằng một câu: "Trong nhà cũng không phải không có chỗ, con không thấy ngại khi để chồng mới cưới của mình ra ở khách sạn à?" Mạc Noãn câm nín, chuyện này có gì mà ngại chứ?

Nhìn thấy ánh mắt bất mãn của dì, cô đành phải nuốt lời định nói vào trong.

Vừa xoay người, đã thấy Lục Sâm cười như không cười nhìn mình, ánh mắt đầy vẻ trêu chọc.

Mạc Noãn giận không chỗ trút, hung hăng trừng anh một cái: "Cười cái gì mà cười, anh họ tôi cả tuần nay đều ở bên nhà chị dâu giúp đỡ, mấy ngày nay anh cứ ở phòng anh ấy đi." Lục Sâm nhún vai, biểu cảm vô hại: "Noãn Noãn có phải lo xa quá rồi không, dì vừa mới nói với anh, anh cũng nghe rất rõ ràng, em không cần phải lặp lại lần nữa đâu." Mạc Noãn ngượng ngùng, cầm điều khiển tivi trên bàn trà bấm chuyển kênh liên tục.

Nhìn đôi vợ chồng son đấu võ mồm đầy vẻ gượng gạo đáng yêu, Trương Nhuế phì cười lắc đầu, dặn dò vài câu rồi cùng Bạch Hòa Sinh ra ngoài đi dạo, thức thời nhường lại không gian riêng cho họ.

Lục Sâm ngồi xuống bên cạnh Mạc Noãn, nhìn cô nghiêm túc nói: "Noãn Noãn, thật ra em cũng không cần phải chịu thiệt thòi như vậy, từ bỏ tất cả những gì em đã vất vả gây dựng ở thành phố này.

Em có thể yên tâm ở lại đây, chuyện bên nhà anh sẽ lo liệu.

Dù sao thành phố A và thành phố B cũng không xa lắm, anh muốn qua đây cũng chỉ mất hơn nửa tiếng máy bay.

Công ty của anh cũng đã đi vào quỹ đạo, không cần anh ngày nào cũng phải chằm chằm giám sát, rất nhiều việc anh có thể xử lý từ xa."

Mạc Noãn nhìn chằm chằm Lục Sâm vài giây, thấy trên mặt anh không có vẻ gì khác lạ, không nhịn được thốt ra ba chữ: "Lời thật lòng?" Lục Sâm cười ngất: "Xem ra lấy vợ làm kiểm toán viên thì phải thường xuyên đối mặt với rủi ro bị nghi ngờ rồi." "Biết là tốt, sau này anh tuyệt đối đừng có nói dối trước mặt tôi, trong mắt kiểm toán viên mọi lời nói dối đều không có chỗ che thân đâu." Lục Sâm phát hiện, chỉ cần nói đến công việc, trong mắt Mạc Noãn luôn lấp lánh những tia sáng vụn vặt, sự không tự nhiên ban nãy đã sớm tan thành mây khói. "Bà Lục, anh nói nghiêm túc đấy, anh không muốn vì anh mà em phải từ bỏ quá nhiều." Lục Sâm lại nghiêm túc lặp lại một lần nữa.

Mạc Noãn suy tư một lát: "Thôi, em vẫn là cùng anh về thành phố A.

Cứ để anh chạy đi chạy lại hai bên mãi cũng không phải kế sách lâu dài, em cũng đâu có ý định ly hôn với anh.

Hai người ở bên nhau vẫn tốt hơn, em tin với năng lực của mình, muốn tìm một công việc yêu thích ở thành phố A cũng không khó." Cô và anh giống nhau, thái độ đối với hôn nhân đều rất nghiêm túc.

Mạc Noãn không biết rằng, lúc này nhà họ Lục ở thành phố A đã sớm nổ tung vì cô.

Lục lão gia tử từ lúc nhận được điện thoại từ thành phố B, tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Bình thường giờ này ông đã đi nghỉ rồi, thế mà mấy hôm nay hưng phấn đến mức không ngủ được, ngày nào cũng gọi cháu gái út, con trai con dâu về bồi ông đánh mạt chược. "Ba, con và lão Lục định ngày mai sẽ đi thành phố A một chuyến, đi gặp con dâu, tiện thể ghé thăm thông gia luôn." Mẹ Lục nói.

Lão gia tử nhướng đôi lông mày bạc trắng, hơi trầm ngâm vài phút rồi nói: "Ừ, cũng nên qua đó xem sao, gặp mặt thông gia một chút.

Tự nhiên cuỗm mất con gái nhà người ta như thế, dù sao cũng nên cho người ta một lời giải thích." Lục Tử Đồng đảo mắt, cô gái hai mươi tuổi da trắng dáng xinh, kiều diễm đáng yêu lên tiếng: "Ông nội, bác cả, bác gái, mọi người vội cái gì chứ?

Người đã bước chân vào cửa nhà họ Lục chúng ta rồi, mọi người còn lo chị dâu bay mất hay sao.

Anh con khó khăn lắm mới chịu nghĩ thông suốt muốn kết hôn, lại là cưới chớp nhoáng, hai người họ ước chừng tình cảm cũng chưa sâu đậm lắm đâu.

Cứ để họ bồi dưỡng tình cảm thêm chút đã, mọi người chạy qua đó xem vào làm gì, không sợ dọa sợ cháu dâu của mọi người à.

Muốn thăm thông gia thì sau này thiếu gì cơ hội." "Đúng đúng đúng, Tử Đồng nói có lý." Lục lão gia tử đổi ý.

Thứ hai.

Mạc Noãn nhìn văn phòng quen thuộc, trong lòng có chút không nỡ.

Chương 7

Cô làm việc ở văn phòng này thấm thoắt đã sáu năm, nói không có tình cảm thì chắc chắn là nói dối.

Đang lúc Mạc Noãn ngẩn ngơ thì sự xuất hiện của đồng nghiệp chị Trương kéo dòng suy nghĩ của cô trở lại. "Chị Trương, chị tìm em có việc ạ?" Chị Trương đi vào, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cô, có chút ngại ngùng mở lời: "Tiểu Mạc, chị có việc này muốn nhờ em." "Chị Trương, mọi người đều là đồng nghiệp, chị có việc gì cứ nói thẳng, em giúp được nhất định sẽ cố gắng giúp." "Vậy chị nói thẳng nhé, cách đây không lâu văn phòng có tuyển mấy trợ lý kiểm toán, trong đó có một người là cháu gái chị.

Chị đang nghĩ em có thể cho nó đi theo em học tập được không?

Em biết đấy, mới vào nghề này mà có người thầy giỏi dẫn dắt thì dễ học được việc hơn.

Con bé cháu chị tư chất cũng khá lắm, người cũng lanh lợi, sẽ không làm vướng chân em đâu." Nếu là bình thường thì đây cũng chẳng phải chuyện lớn gì, Mạc Noãn chắc chắn nghĩ cũng không cần nghĩ mà đồng ý ngay.

Cô sẵn lòng đề bạt người mới, dù sao hồi đó cô cũng là được người khác một tay dẫn dắt mà nên.

Chị Trương thấy Mạc Noãn chần chừ thì có chút không tự nhiên: "Tiểu Mạc, em nếu thấy khó xử thì thôi vậy, chị biết dưới tay em cũng đang có một thực tập sinh, sợ là cũng không có nhiều tinh lực." "Chị Trương, không phải đâu ạ, chỉ là hôm nay em đã nộp đơn xin từ chức cho Tổng giám đốc Bùi rồi, qua hai ngày nữa là em sẽ rời khỏi đây." Thực ra dẫn dắt một người hay hai người cũng không khác biệt lớn lắm, không tồn tại vấn đề không có tinh lực.

Chị Trương kinh ngạc: "Tại sao?

Đang làm tốt sao lại muốn từ chức?

Tổng giám đốc Bùi coi trọng em như vậy mà." Mạc Noãn cười cười: "Không phải vì nguyên nhân công việc, là lý do cá nhân của em thôi.

Em kết hôn rồi, chồng em là người thành phố A, cũng không thể hai người cứ mãi mỗi người một nơi được.

Em sẽ theo anh ấy về thành phố A, sau này cũng sẽ phát triển ở bên đó..." Mạc Noãn còn chưa nói hết câu thì đã nghe thấy một giọng nói âm trầm vang lên bên ngoài cửa, dường như mang theo hơi thở của mưa gió bão bùng: "Mạc Noãn, vào văn phòng tôi một lát." Chị Trương bên cạnh cũng giật mình thon thót.

Tổng giám đốc Bùi bình thường tuy không hay nói cười nhưng cũng được coi là ôn hòa, trừ khi mọi người phạm lỗi lầm rất nghiêm trọng, nếu không hiếm khi nào thấy anh tức giận như vậy.

Chị có chút lo lắng nhắc nhở: "Tiểu Mạc, em cẩn thận một chút." Mạc Noãn gật đầu, cô đại khái có thể đoán được là vì chuyện cô âm thầm nộp đơn từ chức. "Sư huynh, anh tìm em?" Bùi Lệ Hành lạnh nhạt liếc cô một cái, giọng nói lạnh lùng: "Mạc Noãn, mấy năm nay tôi có từng đối xử tệ bạc với em không?" Mạc Noãn lắc đầu, nếu nói cô đột nhiên rời đi, người cô cảm thấy có lỗi nhất chính là người trước mặt này.

Làm cái nghề này của họ, muốn thực sự bồi dưỡng một người trưởng thành vững vàng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Bùi Lệ Hành chỉ vào lá đơn từ chức trên bàn: "Vậy em có phải nên cho tôi một lời giải thích hợp lý hay không?" "Em kết hôn rồi, sư huynh." Mạc Noãn đổi xưng hô.

Người trước mặt này không chỉ là cấp trên của cô, mà còn là một nửa người thầy, bạn học cùng trường, càng là người cộng sự tốt nhất của cô.

Lúc mới vào nghề, chính sự chỉ bảo tận tình của anh mới giúp cô ít đi đường vòng, nhanh chóng đứng vững gót chân.

Ánh mắt Bùi Lệ Hành khựng lại, không thể tin nổi nhìn Mạc Noãn.

Bàn tay dưới gầm bàn bất chợt siết chặt, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi: "Em vừa nói cái gì?" "Sư huynh, em kết hôn rồi." Mạc Noãn lại lặp lại một lần nữa.

Bùi Lệ Hành chỉ cảm thấy ngực đau nhói.

Anh vừa vào văn phòng đã nhìn thấy đơn từ chức, anh giúp cô nghĩ ra vô số lý do, thậm chí là nghĩ đến việc cô vong ân phụ nghĩa bị người khác đào góc tường, nhưng lại duy độc không đoán được sẽ là nguyên nhân này.

Anh vẫn là chậm rồi, chậm mất mấy ngày như vậy.

Tại sao anh chỉ đi công tác một chuyến, mọi thứ đều đã thay đổi.

Bùi Lệ Hành chỉ cảm thấy trong nháy mắt đầu đau như búa bổ, không nhịn được đưa tay day day thái dương. "Sư huynh, anh không sao chứ?

Có phải mấy hôm nay không nghỉ ngơi tốt không?" Mạc Noãn có chút lo lắng hỏi.

Bùi Lệ Hành xua tay, dừng một phút mới tìm lại được giọng nói của mình, ngẩng đầu nhìn về phía Mạc Noãn: "Kết hôn rồi cũng đâu nhất thiết phải bỏ việc.

Tôi biết em rất thích công việc này, nếu em muốn lo cho gia đình nhiều hơn, tôi có thể giảm bớt lượng công việc cho em một cách thích hợp, cố gắng không sắp xếp em đi công tác, em hoàn toàn có thể yên tâm ở lại văn phòng." "Sư huynh, em sẽ không dễ dàng từ bỏ công việc của mình.

Em từ chức là vì chồng em là người thành phố A, mấy ngày nữa em phải theo anh ấy về bên đó." "Người thành phố A?

Em đã chuẩn bị sẵn sàng quay về đối mặt rồi sao?" Chuyện của Mạc Noãn, Bùi Lệ Hành cũng biết một chút. "Sư huynh, em đã trốn tránh bao nhiêu năm nay rồi, cũng không thể trốn tránh cả đời được, cái gì nên đối mặt thì vẫn phải đối mặt thôi." Mạc Noãn mỉm cười đáp lại anh.

Bùi Lệ Hành nhìn nụ cười trên mặt cô, chỉ cảm thấy vô cùng chói mắt, nhưng vẫn không nhịn được hỏi: "Tại sao lại đột ngột như vậy?" Mạc Noãn trong lòng hơi chua xót: "Sư huynh, tuổi em cũng không còn nhỏ nữa, rất nhiều bạn bè cùng trang lứa con cái đều biết đi mua nước mắm rồi.

Cũng không tính là quá đột ngột, là một người em nhìn thấy thuận mắt, người nhà em cũng đã gặp qua, khá hài lòng, chắc sẽ là một người chồng tốt." Mạc Noãn nói rất tùy ý, Bùi Lệ Hành lại dễ dàng bắt được thông tin ẩn giấu bên trong, đôi mắt nheo lại: "Em và cậu ta không quen thân?" Mạc Noãn lắc đầu: "Không tính là quá thân, bọn em mới quen nhau qua xem mắt mấy ngày trước." Đối với Bùi Lệ Hành, hai người vừa là thầy trò vừa là bạn bè, quan hệ khá tốt, Mạc Noãn trước nay không có gì phòng bị.

Cây bút trong tay Bùi Lệ Hành rơi cạch xuống đất, giọng nói cũng bất giác cao lên, tức đến hỏng người nhìn Mạc Noãn: "Mạc Noãn, em không còn nhỏ nữa, tại sao trong chuyện này lại hồ đồ như vậy?

Cho dù là xem mắt cũng không nên gấp gáp như thế, cũng phải tìm hiểu một thời gian chứ.

Hơn nữa tại sao không tìm một người biết rõ gốc rễ, cứ phải tìm một người không quen thuộc, hôn nhân như vậy sẽ hạnh phúc sao?" Mạc Noãn bị dọa giật mình, có chút khó hiểu nhìn Bùi Lệ Hành.

Bùi Lệ Hành cũng nhận ra sự mất kiểm soát của mình, cố gắng nén cơn giận trong lòng xuống: "Xin lỗi, tôi kích động quá." Mạc Noãn lắc đầu: "Sư huynh, em biết anh muốn tốt cho em, nhưng em tin vào mắt nhìn người của mình, anh ấy sẽ là một người đáng để em gửi gắm cả đời." Bùi Lệ Hành chỉ cảm thấy trái tim như bị một bàn tay lớn vô tình siết chặt, ngạt thở đến khó chịu.

Từng có lúc nào đó, cũng có một người nói với anh những lời như vậy, nhưng kết quả thì sao?

Khóe miệng người đàn ông bất giác vẽ nên một nụ cười trào phúng.

Mạc Noãn chưa từng thấy một Bùi Lệ Hành như thế này, toàn thân trên dưới đều nhuốm một màu bi thương, nhất thời có chút luống cuống, tưởng rằng anh đang nghĩ tới chuyện quá khứ: "Sư huynh, chuyện quá khứ đều đã qua rồi, là lúc nên để bản thân bước ra ngoài thôi." Thực ra, hai người bọn họ cũng coi như cùng cảnh ngộ, cô biết anh từng có một người rất yêu, cô cũng biết anh từng gặp phải sự phản bội. "Tôi không sao, bao giờ em đi?" "Ngày kia ạ." Ngón tay cầm bút của Bùi Lệ Hành bất ngờ siết chặt, cuối cùng vẫn là ký tên mình lên lá đơn xin từ chức chói mắt kia.

Mạc Noãn nhận lấy tờ đơn Bùi Lệ Hành đưa qua: "Cảm ơn sư huynh." Bùi Lệ Hành phẩy tay: "Được rồi, bên phía các sếp tổng tôi sẽ phụ trách giải thích thay em, em ra ngoài trước đi, bàn giao nốt công việc trong tay." Khi Mạc Noãn sắp ra khỏi cửa, cô lại nghe thấy giọng nói của Bùi Lệ Hành: "Mạc Noãn, có phải em chưa bao giờ cân nhắc đến những người ở bên cạnh mình không?" Mạc Noãn khựng lại, quay đầu nhìn về phía Bùi Lệ Hành.

Dưới ánh sáng buổi sớm, khuôn mặt tuấn tú của người đàn ông lúc sáng lúc tối, mang theo vài phần lạc lõng.

Nhìn vẻ kinh ngạc trên mặt Mạc Noãn, Bùi Lệ Hành nhếch môi: "Coi như tôi chưa nói gì." Mạc Noãn mất cả buổi sáng để bàn giao xong công việc.

Chương 8

Vừa đến giờ tan tầm, các đồng nghiệp đã xúm lại, ai nấy đều rất ngạc nhiên trước việc cô đột ngột nghỉ việc. "Chị Mạc, nghe chị Trương nói chị kết hôn rồi hả?" "Chị Mạc, sao lại đột ngột thế?" "Thật sự kết hôn rồi á?

Nhanh như vậy?" "Em đi xem mắt bao nhiêu lần đều không thành, chị mới một lần đã thành, quá là không có thiên lý mà." "Gái ế lớn tuổi của văn phòng chúng ta cuối cùng cũng tiêu thụ được một người rồi, mấy đứa bọn em còn không mau khẩn trương lên." Chị Trương cười chỉ chỉ mấy cô gái xinh đẹp xung quanh, mấy người bị điểm danh đều nhao nhao nhìn chị Trương đầy oán thán. "Em cũng muốn lắm chứ, nhưng mà gặp phải toàn mấy tên kỳ quái, ngay cả một người hơi bình thường một chút cũng không có." "Chị Mạc, chị truyền thụ cho bọn em ít kinh nghiệm xem mắt đi, làm thế nào để một phát ăn ngay thế?" ...

Đồng nghiệp mồm năm miệng mười, Mạc Noãn cũng không biết nên trả lời ai trước, cười lắc lắc đầu.

Người ta đều nói nơi nào có phụ nữ là nơi đó có bát quái, đây dường như là thiên tính của phụ nữ rồi, cho dù họ là những "bạch cốt tinh" tinh anh tháo vát trong mắt người ngoài thì cũng không thể tránh khỏi sự trần tục này.

Một phát ăn ngay, nghĩ lại thì đúng là như vậy thật.

Có người xem mắt mấy chục lần cũng chưa chắc đã thành, cô lần đầu tiên đi xem mắt, cũng chỉ ôm thái độ đi thử xem sao, không ngờ ngay cả thời gian tìm hiểu ma hợp cũng không có, trực tiếp kết hôn luôn. "Vốn tưởng cô sẽ thành đôi với Bùi tổng, không ngờ lại gả đi đột ngột như vậy." Trong đám đông, không biết ai đột nhiên cảm thán một câu như thế.

Lời này vừa thốt ra, có không ít người phụ họa theo: "Tôi cũng tưởng chị Mạc sẽ đến với Bùi tổng, bọn họ trông xứng đôi như thế mà." Nghe vậy, sắc mặt Mạc Noãn khẽ biến đổi, lơ đãng ngẩng đầu, vừa khéo bắt gặp ánh mắt của Bùi Lệ Hành đang nhìn qua từ cách đó không xa.

Ánh mắt hai người chỉ giao nhau ngắn ngủi, nhưng đều vô cùng ăn ý mà đồng thời thu lại.

Chị Trương lấy tay che miệng giả vờ ho khan: "Đều nói cái gì thế hả, Tiểu Mạc đã kết hôn rồi, những chuyện này đừng nhắc tới nữa." "Phải rồi, Mạc Noãn, bao giờ thì hai người tổ chức hôn lễ?

Đến lúc đó đừng quên chúng tôi nhé, phải để đám gái ế lớn tuổi bọn tôi tranh nhau cướp hoa cưới, dính chút hỉ khí, tranh thủ sớm ngày gả đi được." Mạc Noãn vừa định trả lời thì chiếc điện thoại để trên bàn vang lên, là Lục Sâm gọi tới.

Mạc Noãn nói xin lỗi rồi trực tiếp bắt máy: "A lô." "Bàn giao công việc xong chưa?

Anh đón em đi ăn trưa nhé?" Giọng nói của Lục Sâm vẫn trầm thấp, đầy từ tính như mọi khi.

Mỗi lần nghe thấy giọng nói này, tim Mạc Noãn đều bất giác hẫng đi vài nhịp. "Cũng tàm tạm rồi." "Anh đã ở dưới lầu văn phòng em rồi." "Vậy anh đợi một lát, năm phút nữa em xuống ngay." Biết là chồng mới cưới của Mạc Noãn gọi tới, cả đám người nhao nhao đòi xuống xem mặt Lục Sâm.

Mạc Noãn bị quấn lấy quá chặt, không còn cách nào khác đành để họ đi theo xuống dưới.

Lục Sâm hôm nay khác với mọi ngày, thân hình tuấn tú của anh khoác một chiếc áo khoác dáng dài màu be theo phong cách thường ngày, trên mặt không có biểu cảm gì, càng làm tôn lên khí chất lạnh lùng tuấn tú.

Một bộ trang phục rất phổ thông đại chúng, nhưng khi mặc lên người anh dường như lại có thêm một vầng hào quang thu hút ánh nhìn.

Rõ ràng còn cách một đoạn, rõ ràng sau lưng là dòng xe cộ tấp nập, bên cạnh là biển người ồn ào, nhưng chỉ trong khoảnh khắc ngước mắt lên đó, cô liếc mắt một cái đã nhìn thấy anh.

Đồng nghiệp của Mạc Noãn nhìn theo ánh mắt cô, đều không nhịn được mà phát ra lời cảm thán. "Trời ơi, chị Mạc, đó là chồng chị sao, đẹp trai quá đi mất." "Cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao chị lại kết hôn nhanh như vậy, đổi lại là tôi thì cũng phải nhanh thôi, soái ca cực phẩm thế này qua cái thôn này là không còn cái tiệm này nữa đâu." Chồng...

Nghe thấy hai từ xa lạ này, vành tai Mạc Noãn hơi ửng hồng.

Tuy nhiên cô không hề bài xích cách xưng hô như vậy, ngược lại trong lòng còn dâng lên một loại cảm xúc dị thường, ngay cả cô cũng không hiểu rõ đó rốt cuộc là gì.

Lục Sâm nhìn thấy nhóm người các cô đi xuống liền bước tới, rất tự nhiên đón lấy chiếc túi trong tay Mạc Noãn.

Động tác này dường như đã làm cả ngàn vạn lần, hoàn toàn không có chút gượng gạo nào.

Trong lòng Mạc Noãn ấm áp, mỉm cười với anh, sau đó lần lượt giới thiệu đồng nghiệp một lượt.

Lục Sâm lịch sự gật đầu với mọi người, không quá nhiệt tình cũng không quá xa cách: "Chào mọi người, tôi là chồng của Mạc Noãn, Lục Sâm, rất vui được gặp các bạn." "Lục tiên sinh, anh cuỗm mất mỹ nữ của văn phòng chúng tôi, chẳng lẽ không nên biểu thị chút gì sao?" "Đúng đúng đúng, Lục tiên sinh, chúng tôi muốn uống rượu mừng." "Rượu mừng e là phải để mọi người đợi thêm một thời gian, nhưng hôm nay tôi sẽ mời mọi người dùng bữa trước, cảm ơn mọi người đã chiếu cố Mạc Noãn nhà chúng tôi." Thế là, bữa trưa vốn dĩ của hai người biến thành cả một đoàn người.

Lục Sâm đặt bàn tại nhà hàng Nhã Nhiên Cư ở gần đó.

Có người đề nghị gọi cả Bùi Lệ Hành, Mạc Noãn không tiện từ chối, chỉ là khi gọi điện thoại qua thì không liên lạc được, như vậy cô ngược lại còn thở phào nhẹ nhõm.

Cô không phải kẻ ngốc, biểu hiện hôm nay của Bùi Lệ Hành ít nhiều cô cũng đoán được một chút.

Chỉ là rất nhiều chuyện, cũng chỉ có thể lựa chọn giả vờ không biết.

Vì buổi chiều còn phải đi làm nên mọi người đều không uống rượu, chỉ đơn thuần ăn cơm.

Trên bàn cơm, Lục Sâm kiến thức rộng rãi, có thể trò chuyện hợp ý với các đồng nghiệp, Mạc Noãn cảm thấy mình dường như đã nhìn thấy một mặt khác của người đàn ông này.

Giữa chừng, Lục Sâm ra ngoài nghe điện thoại, cả đám người lại xúm lại: "Chị Mạc, nghe nói chồng chị mở công ty à...

Tài sản có mạnh không?

Tiền mặt lưu động thế nào?" Cả đám đều là những kiểm toán viên (CPA) thâm niên, câu hỏi đưa ra đều một kim thấy máu. "Mấy cái này chị cũng không rõ lắm." Bất kể bọn họ hỏi gì, câu trả lời của Mạc

Noãn đều là không biết.

Đồng nghiệp nhao nhao trêu chọc, quả nhiên đẹp trai là có thị trường nhất. "Khụ khụ." Có người nhìn thấy Lục Sâm đi tới, che miệng ho khan một cái.

Cả nhóm ngồi đến gần giờ làm việc mới tan tiệc.

Công việc của Mạc Noãn đã bàn giao xong xuôi, quay về văn phòng lấy đồ dùng cá nhân rồi trực tiếp đi xuống.

Lục Sâm một tay đón lấy đồ trong tay cô, một tay dắt cô, trực tiếp vẫy một chiếc taxi. "Vừa rồi lúc ăn cơm anh ra ngoài nghe điện thoại, mọi người nói chuyện gì thế?

Nhìn dáng vẻ có vẻ rất vui." Mạc Noãn liếc Lục Sâm một cái, kể lại một lượt những câu hỏi của đồng nghiệp vừa rồi.

Lục Sâm nghe xong, cười lắc đầu: "Anh cuối cùng cũng biết tại sao văn phòng các em lại nhiều gái ế lớn tuổi như vậy rồi." Trong mắt Mạc Noãn có vài phần nghi hoặc: "Tại sao?" "Dùng cái bộ quy tắc kiểm toán sổ sách của các em để đi tìm bạn trai, thì đàn ông độc thân kim cương cũng bị soi mói thành phế phẩm, muốn thực sự gặp được những cực phẩm 'ba bảng báo cáo tài chính đều mạnh', người ta chắc chắn đã gạt các em đi trước rồi, các em đến cơ hội kiểm toán cũng chẳng có đâu." Mạc Noãn bĩu môi, có chút hờn dỗi: "Nói cứ như bọn em tệ hại lắm ấy.

Chương 9

Em nói cho anh biết, con gái dù là ham tiền hay không ham tiền, thì khi tìm bạn trai đều là những kiểm toán viên bẩm sinh cả.

Hỏi nhà cửa, hỏi trả góp, đó là kiểm tra tài sản cố định; khảo sát nhân phẩm học thức tu dưỡng, đó là kiểm tra tài sản vô hình; lo lắng có thói hư tật xấu, đó là sợ tăng khoản phải trả khác; hỏi cha mẹ có của ăn của để không, đó là mong cha mẹ thỉnh thoảng tài trợ chút đỉnh, để tăng thặng dư vốn cổ phần; hỏi công việc có thu nhập ngoài luồng không, đó là thu nhập khác, càng khỏi phải nói đến chuyện hỏi tiền gửi ngân hàng, chi tiêu, tiền mặt các thứ.

Bọn họ thì uyển chuyển, còn bọn em thì chuyên nghiệp, về bản chất chẳng có gì khác biệt cả." Nói lẫy thì nói lẫy vậy thôi, chứ chuyện tình cảm vốn dĩ nửa phần không do người, bất kể trước đó có thiết lập bao nhiêu khuôn khổ điều kiện, khi thực sự gặp được người phù hợp thì tất cả đều bằng không.

Cô chẳng phải chính là như vậy sao, cái gì cũng chưa hỏi rõ ràng, cứ mơ mơ hồ hồ mà đi đăng ký kết hôn với người này. "Ha ha." Lục Sâm không nhịn được bật cười thành tiếng, hiển nhiên tâm trạng rất tốt, giơ tay xoa xoa mái tóc dài của cô, trong mắt bất giác lộ ra vẻ sủng nịch: "Cái nha đầu nha tiêm miệng lợi này, anh nói em một câu, em phản bác anh cả tràng dài thế này." "Em đây là nói sự thật, xoay chuyển sự hiểu lầm của anh đối với bọn em." "Vậy kết quả kiểm toán của các em đối với anh thế nào?" Mạc Noãn giơ tay mình lên, chớp chớp mắt, có vài phần tinh nghịch: "Kết quả là em phải xin trả hàng." "Hàng hóa một khi đã bán ra, miễn đổi trả." "Tiêu rồi, có cảm giác như lên nhầm thuyền giặc." Lời này vừa thốt ra, trong lòng Mạc Noãn không khỏi thổn thức.

Tính cô vốn khá nội tâm, nhưng lại có thể cùng một người đàn ông mới quen biết hơn một tuần trêu chọc đùa giỡn như vậy.

Mùa đông ở thành phố A rất lạnh.

Mạc Noãn vừa xuống máy bay đã cảm thấy một trận gió âm lãnh ẩm ướt thổi tới, một loại hàn ý thấm vào xương tủy, không khỏi co rúm người lại.

Lục Sâm nhận ra sự khác thường của cô, giúp cô chỉnh lại cổ áo, sau đó ôm vào trong lòng, cười khẽ hỏi: "Sợ lạnh đến thế sao?" Cảm nhận hơi ấm liên tục truyền đến từ trên người anh, Mạc Noãn cảm thấy trong lòng cũng ấm lên, khẽ ừ một tiếng: "Vâng." Cô trời sinh thể hàn, tay chân cứ đến mùa đông là sẽ đặc biệt lạnh buốt, lúc nghiêm trọng móng tay đều sẽ tím tái.

Nhiệt độ cơ thể anh chắc chắn là thứ cô tham luyến nhất lúc này, chỉ là người qua kẻ lại tấp nập, cô không quen thân mật giữa chốn đông người, vừa mới thò đầu ra, một trận gió thổi tới cô lại lập tức rụt trở về, dáng vẻ đó trông có vài phần buồn cười.

Lục Sâm có chút buồn cười, xoa xoa đầu cô: "Lục thái thái, em phải sớm tập quen với sự thân mật này mới được." Da mặt đúng là quá mỏng rồi.

Mạc Noãn mím môi, lí nhí lẩm bẩm: "Tú ân ái chết nhanh lắm." "Nha đầu ngốc." Mãi cho đến khi lên xe taxi, Mạc Noãn mới từ trong lòng Lục Sâm chui ra.

Nhìn những tòa nhà cao tầng lướt nhanh ngoài cửa sổ, Mạc Noãn vốn tưởng rằng sẽ rất xa lạ với nơi này, lại không ngờ mọi thứ xung quanh đều quen thuộc đến dường như đã từng quen biết, quen thuộc đến mức cô gần như có thể gọi tên từng nơi.

Lục Sâm nhìn dáng vẻ hơi chau mày của cô, hỏi: "Là nhớ ra chuyện gì sao?" Mạc Noãn lắc đầu: "Không có, chỉ là cảm thấy hơi quen thuộc." Căn hộ của Lục Sâm ở cách trung tâm thành phố không xa, vị trí rất tốt, rộng khoảng 90 mét vuông, hai phòng ngủ một phòng khách, trang trí theo tông màu kinh điển đen trắng xám, được dọn dẹp sạch sẽ gọn gàng, không hề có chút bừa bộn nào của người đàn ông độc thân trong tưởng tượng của cô, chỉ là phong cách có phần hơi lạnh lẽo cứng nhắc.

Vừa vào nhà, Lục Sâm liền bê hành lý của hai người vào phòng ngủ chính.

Mạc Noãn nhìn động tác của anh, sững người một chút rồi vội vàng đuổi theo vào, chỉ thấy anh đã mở khóa mật mã vali, đang chuẩn bị kéo khóa kéo ra. "Cái đó...

Lục Sâm, em ngủ phòng ngủ phụ là được rồi." Giọng Mạc Noãn không đủ tự tin, trong lòng cô hiểu bọn họ là quan hệ vợ chồng bình thường, yêu cầu của mình chẳng hợp lý chút nào.

Nhưng thực sự bắt cô ở cùng một phòng với một người đàn ông chưa quá thân quen, lại còn phải chung chăn gối, cô tạm thời vẫn chưa làm được.

Lục Sâm ngẩng đầu nhìn cô một cái, khóe miệng khẽ nhếch: "Lục thái thái, ở đây chỉ có một phòng ngủ." Ý ngoài lời là cô không có sự lựa chọn. "Sao có thể, chẳng phải còn đang trống một phòng sao?" Mạc Noãn trừng to mắt.

Lúc vào cửa cô đã nhìn rõ rồi, tổng cộng có hai phòng ngủ, vì thế còn thầm may mắn một chút.

Lục Sâm nhìn đôi mắt trừng to của cô, sao có thể không biết trong lòng cô đang nghĩ gì, nghiêm túc nói: "Đó là phòng tập gym của anh." Anh biết cô vẫn chưa thích ứng, anh cũng như vậy, chỉ là hai người đã quyết định cùng nhau chung sống, những chuyện này sớm muộn gì cũng phải đối mặt, sớm một chút và muộn một chút cũng chẳng khác biệt bao nhiêu.

Mạc Noãn không tin, đích thân chạy qua kiểm chứng, lại không nhìn thấy ý cười đắc ý lóe lên trong mắt người đàn ông phía sau.

Mạc Noãn dở khóc dở cười nhìn đống dụng cụ tập thể hình trong phòng ngủ phụ, trừng mắt một hồi, cuối cùng chỉ đành ủ rũ cúi đầu quay lại phòng ngủ chính.

Không ngờ đúng lúc thấy Lục Sâm đang nhìn đồ đạc trong vali với vẻ khó xử, tay đã giơ lên nhưng mãi chưa hạ xuống.

Nhìn theo ánh mắt của anh, đập vào mắt chính là đống đồ lót cô đã gói ghém kỹ trước đó, hoa hoa hòe hòe, đặc sắc vô cùng.

Mặt Mạc Noãn đỏ bừng lên trong nháy mắt, hơi thở cũng dồn dập hơn vài phần, hoảng hốt lao tới, nhanh chóng ngồi xổm xuống kéo tay Lục Sâm ra, lắp bắp nói: "Lục...

Sâm, cái này để em tự làm là được." Lục Sâm không hề có chút xấu hổ nào, mặt không đổi sắc gật đầu.

Không muốn để lại ấn tượng lưu manh biến thái cho người vợ mới cưới của mình, anh trực tiếp đứng dậy.

Một người đàn ông đứng ngay bên cạnh, dù là chồng mình thì Mạc Noãn cũng chưa cởi mở đến mức có thể trước mặt anh sắp xếp những món đồ riêng tư nhất của mình.

Lục Sâm nhìn ra sự không tự nhiên của cô, định để lại không gian cho cô một mình: "Đói chưa?

Anh đi nấu chút gì cho em ăn." Mạc Noãn gật đầu lia lịa, dáng vẻ có vẻ vô cùng nôn nóng: "Đói rồi, đói từ lâu rồi." Lục Sâm vừa ra khỏi cửa liền nghe thấy tiếng "rầm" đóng cửa thật mạnh vang lên sau lưng.

Nhìn cánh cửa đóng kín, Lục Sâm buồn cười lắc đầu.

Lần đầu tiên nảy sinh một ý nghĩ, có lẽ trong nhà có thêm một con người đáng yêu như vậy cũng sẽ là một chuyện vô cùng thú vị.

Mạc Noãn đưa tay ôm mặt, nhiệt độ trên mặt mãi không tan.

Khó mà tưởng tượng được, nếu anh bước qua muộn một chút nữa, e là người đàn ông này cũng định giúp cô sắp xếp luôn rồi.

Giơ tay vò vò tóc vài cái, cô có chút buồn bực vì mình quá sơ ý, lại để những món đồ sát thân như vậy ngay trên cùng.

Mạc Noãn để bản thân bình tĩnh một lúc lâu mới miễn cưỡng lấy lại tinh thần, bắt đầu sắp xếp đồ đạc.

Tủ quần áo của Lục Sâm rất lớn, nhưng quần áo của anh lại không nhiều, chỉ chiếm một phần ba tủ, đa phần là âu phục tối màu, chỉ có vài bộ đồ thường ngày.

Mạc Noãn mất hơn mười phút để sắp xếp xong đồ đạc của mình, nhìn quần áo của hai người treo chỉnh tề bên cạnh nhau, nhất thời không nhịn được mà ngẩn người một chút.

Lục Sâm không ở nhà hơn nửa tháng, trong tủ lạnh cũng không có gì, chỉ có thể nấu đơn giản một bát mì trứng. "Trong nhà không còn thức ăn gì, buổi trưa ăn tạm chút lót dạ, chiều chúng ta đi siêu thị mua ít đồ." Mạc Noãn vẫn còn cảm thấy xấu hổ vì chuyện vừa rồi, cứ cúi gằm mặt, tâm hồn treo ngược cành cây gắp sợi mì trong bát.

Hồi lâu không nghe thấy Mạc Noãn trả lời, Lục Sâm hỏi: "Noãn Noãn, nghĩ gì thế?

Có nghe thấy anh nói chuyện với em không?" Mạc Noãn mờ mịt ngẩng đầu: "Xin lỗi, anh vừa nói gì cơ?" "Mì có ngon không?" "Nhiều quá, em ăn không hết, nước dùng cũng hơi ít nữa." Mạc Noãn buột miệng nói ra, đợi phản ứng lại thì thấy mình nói có chút không tự nhiên.

Người ta có lòng tốt nấu đồ cho cô ăn, cô lại đi kén cá chọn canh, thật sự là không nên. "Dễ thôi." Lục Sâm rất tự nhiên kéo bát mì trước mặt Mạc Noãn lại, gắp bớt một ít mì trong bát cô sang bát mình, sau đó đổ hơn nửa bát nước dùng của cô sang bát anh.

Chương 10

Động tác thành thạo, dường như không hề cảm thấy đây là chuyện thân mật đến mức nào. "Anh vẫn chưa bắt đầu ăn, nước dùng đủ chưa?

Nếu không đủ thì anh làm lại cho em một ít nữa." Mạc Noãn nhìn hành động của anh, trong lòng trào dâng một trận cảm xúc.

Trừ những người có quan hệ thân mật, xã hội bây giờ chắc rất ít người có thể chấp nhận ăn đồ người khác đã ăn qua, mà bọn họ rõ ràng vẫn chưa đến mức độ đó.

Tuy là vợ chồng, nhưng dù sao cũng là kết hôn chớp nhoáng, giữa hai người chỉ là người xa lạ mà thôi. "Cái đó...

Lục Sâm, em đã ăn qua rồi." Lục Sâm cười cười: "Anh sẽ không chê vợ mình đâu, mau ăn đi, nước dùng nhiều quá dễ làm mì trương lên, đến lúc đó sẽ không ngon nữa." Nói rồi liền ăn từng miếng lớn, dường như thực sự không có ý chê bai gì.

Động tác ăn uống của anh rất ưu nhã, dù là dáng vẻ ăn ngấu nghiến cũng vô cùng đẹp mắt.

Mạc Noãn cười cười, cũng bắt đầu động đũa.

Tài nấu nướng của anh cô đã sớm lĩnh giáo qua, tự nhiên là cực tốt, dù chỉ là một bát mì đơn giản cũng làm rất ngon miệng.

Gương mặt trong gương phòng tắm bị hơi nước bao phủ, Mạc Noãn giơ tay vẽ lung tung lên đó, nhìn kỹ có thể phát hiện ra năm chữ viết là "Hậu quả của bốc đồng".

Cảm xúc của cô lúc này rất phức tạp, không phải hối hận, mà là thấp thỏm và hờn dỗi, giận chính mình có dũng khí tùy tiện đi đăng ký kết hôn với một người đàn ông mới gặp một lần, nhưng lại ngay cả sự chuẩn bị cơ bản nhất giữa vợ chồng cũng không có.

Mạc Noãn nhìn vào gương, buồn bực véo má mình, nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc, hai má phồng lên khiến cô có thêm vài phần kiều diễm.

Cô vô cùng cảm tạ may mà bây giờ là mùa đông, mặc bộ đồ ngủ dài tay dài chân cũng không tỏ ra đột ngột và cố ý.

Khi quay lại phòng ngủ, Lục Sâm đã tắm xong, nửa nằm trên giường, tay cầm một cuốn sách lật xem.

Mái tóc ngắn đen nhánh vì chưa khô hẳn nên hơi rũ xuống, cổ áo ngủ rất thấp và để mở, lộ ra mảng lớn cơ ngực màu đồng, phối với ngũ quan được điêu khắc tinh xảo kia, thật là một cảnh tượng đầy sắc dục, mặt Mạc Noãn bất giác đỏ lên.

Trong ký ức của cô, chỉ có trên tivi mới thấy cảnh tượng như vậy, ngoài đời thực đúng là chưa từng gặp.

Nhận ra có người đứng ở cửa, Lục Sâm ngẩng đầu lên, thuận tay đặt cuốn sách lên tủ đầu giường bên cạnh.

Có chút ngạc nhiên vì cô tắm nhanh như vậy, anh đã chuẩn bị tinh thần đợi cả tiếng đồng hồ rồi, cô chỉ mất nửa tiếng ngược lại làm anh thấy bất ngờ. "Lại đây." Lục Sâm vẫy tay với Mạc Noãn.

Mạc Noãn chần chừ một chút, trực tiếp đi về phía anh.

Lục Sâm bảo cô xoay lưng lại ngồi xuống, Mạc Noãn không hiểu gì nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống.

Bỗng nhiên cảm giác tấm lưng dán vào cơ thể nóng rực của người đàn ông, một bàn tay anh còn phủ lên tóc cô, thân thể cô cứng đờ, bản năng muốn đứng dậy nhưng lại bị ấn vai xuống, không thể động đậy.

Ngay cả khi cách một lớp áo ngủ, Mạc Noãn vẫn cảm thấy da thịt trên lưng như sắp bị bỏng. "Lục...

Sâm." Mạc Noãn cảm thấy đầu tim mình cũng đang run rẩy, giọng nói nho nhỏ, nhưng lại không biết âm cuối run rẩy mềm mại của mình lúc này đối với một người đàn ông trưởng thành hơn 30 tuổi là một loại dụ dỗ như thế nào.

Trong lòng Lục Sâm thắt lại một cái, cực lực đè nén sự khó chịu trong cơ thể, không nhẹ không nặng véo tai cô: "Mùa đông tóc dài phải sấy khô mới được, nếu không dễ bị ốm." Anh tự nhận mình rất nghiêm túc, không cợt nhả không tùy tiện, càng hoàn toàn không dính dáng gì đến lưu manh, không ngờ chỉ giúp vợ sấy tóc mà lại dọa người ta thành thế này.

Nghe tiếng máy sấy tóc ù ù, Mạc Noãn chợt hiểu ra, thì ra anh muốn sấy tóc cho cô.

Cơ thể đang căng cứng hơi thả lỏng một chút, nhớ lại cảnh tượng đi siêu thị chiều nay, khóe miệng không nhịn được cong lên một nụ cười nhàn nhạt.

Những thứ này thực ra đều là buổi chiều hai người cùng đi siêu thị mua về.

Anh còn đặc biệt hỏi nhân viên bán hàng xem phụ nữ sợ lạnh mùa đông nên giữ ấm thế nào.

Nhân viên bán hàng là một dì trung niên nhiệt tình, chu đáo giới thiệu một loạt đồ bảo vệ đầu gối, bịt tai, mũ, khăn quàng cổ, giày sưởi ấm USB, máy sưởi tay USB, túi chườm nóng, miếng dán giữ nhiệt, còn có một số món đồ chơi nhỏ mà cô chưa từng thấy bao giờ.

Cô tưởng anh sẽ không nghe lời như thế, không ngờ anh lại nhận hết theo đơn, bỏ toàn bộ vào xe đẩy.

Dì nhân viên bán hàng cười tươi như hoa, còn cô đứng bên cạnh khóe miệng giật giật dữ dội.

Mấy thứ này đều là đồ chơi của mấy cô gái nhỏ, cô là phụ nữ sắp ba mươi tuổi rồi dùng mấy thứ này không phải sẽ bị người ta cười chết sao, huống hồ công việc bận rộn đến mức thời gian uống nước còn không có, đâu ra thời gian mà nghịch mấy món này.

Tưởng tượng cảnh mình đi giày sưởi điện, đeo bịt tai, bên cạnh máy tính đặt máy sưởi tay làm việc, hình ảnh đó thực sự là thảm không nỡ nhìn.

Cô vốn định ngăn cản, nhưng vì có người ngoài ở đó, cô lại không tiện bác bỏ mặt mũi của anh.

Nhận ra nụ cười của cô, Lục Sâm không hiểu: "Cười gì thế?" "Không nói cho anh biết." Phòng ngủ yên tĩnh chỉ còn lại tiếng máy sấy tóc, ngón tay thon dài của người đàn ông cẩn thận luồn qua mái tóc dài của người phụ nữ, như đang nâng niu một món trân bảo vô giá.

Tuy nhiên đối với Mạc Noãn thì lại là một loại cảm nhận khác.

Phần thịt đệm ngón tay mang theo vết chai mỏng của người đàn ông thỉnh thoảng lướt qua da đầu cô, mang đến một trận tê dại.

Vừa cúi đầu, hơi thở nóng rực phả hết vào cổ và tai cô, còn có hơi thở nam tính lẫn với mùi sữa tắm xâm chiếm vị giác của cô, cô chỉ cảm thấy toàn thân như đang phát sốt.

Thế mà động tác của người đàn ông cứ chậm rãi ung dung, ngắn ngủi vài phút, đối với cô không nghi ngờ gì là một sự dày vò.

Tiếng máy sấy vừa ngừng, Mạc Noãn lập tức nhảy ra xa, kéo một góc chăn nằm tọt vào trong.

Dường như vẫn cảm thấy thế này chưa đủ an toàn, người cô khẽ lăn vài vòng, cuốn lấy hai phần ba cái chăn, bọc mình kín mít, chỉ nghe thấy giọng nói rầu rĩ của cô vọng ra: "Cái đó, hôm nay em... mệt quá, em ngủ trước đây, ngủ ngon." Lục Sâm nhìn chiếc chăn chỉ còn lại một phần ba, không nhịn được bật cười, giọng điệu mang theo chút trêu chọc: "Lục thái thái, em chắc chắn hành vi giữa mùa đông thế này của em không phải là đang ngược đãi chồng mình chứ?" Mạc Noãn bị anh cười đến mức khó hiểu, ngồi dậy nhìn, phát hiện cả cái chăn đều đang quấn trên người mình, bên phía Lục Sâm chẳng có gì cả, nhất thời xấu hổ vô cùng, lặng lẽ kéo chăn trên người ra: "Xin lỗi, em quen ngủ một mình rồi." Lục Sâm cũng không định trêu cô nữa, nằm xuống, tắt đèn.

Căn phòng tối om, chỉ có chỗ rèm cửa lọt vào một chút ánh sáng yếu ớt.

Nằm cùng một ổ chăn với một người đàn ông, hơi thở tương văn, dù người đàn ông nằm cách cô rất xa, Mạc Noãn vẫn cảm thấy vô cùng không tự nhiên, người bất giác dịch về phía mép giường, thỉnh thoảng phát ra tiếng sột soạt, nghe cực kỳ rõ ràng trong phòng ngủ yên tĩnh.

Chương 11

"Lục thái thái, em còn dịch ra ngoài nữa là ngã xuống đất đấy." Trong bóng tối Lục Sâm không nhịn được lên tiếng nhắc nhở, anh thực sự sợ cô nhóc ngốc này sẽ rơi xuống.

Bị người đàn ông vạch trần, Mạc Noãn có vài phần không tự nhiên, nhỏ giọng nói: "Sẽ không đâu, em có chừng mực mà..." Lời còn chưa nói hết, thay vào đó là một tiếng kêu đau đớn. "Cạch." Đèn trong phòng bật sáng, cả căn phòng bỗng chốc sáng trưng.

Chỉ thấy Mạc Noãn quay lưng về phía anh co rúm người lại, hơn nửa người sắp rơi xuống đất rồi.

Lục Sâm không nhìn ra rốt cuộc cô bị làm sao, lập tức lật người xuống giường, vòng qua đuôi giường đi đến bên cạnh cô, chỉ thấy cô lấy tay ôm trán, khẽ nhíu mày, tiếng kêu đau vừa rồi rõ ràng là do trán đập vào tủ đầu giường.

Lục Sâm đi ra phòng khách tìm hòm thuốc, lấy một ít thuốc tiêu viêm vào, nhìn bộ dạng chu mỏ của cô thì thấy hơi buồn cười: "Đêm hôm khuya khoắt em luyện Thiết đầu công gì thế hả?" Mạc Noãn vừa thẹn vừa giận, hận không thể tìm cái lỗ nẻ nào chui xuống, thế mà người đàn ông này còn nói mát, cô có chút phẫn hận bướng bỉnh trừng mắt nhìn anh, mím môi không nói lời nào.

Lục Sâm ngồi xổm xuống, xoa xoa mái tóc dài của cô, kéo bàn tay đang che trán của cô ra, cẩn thận bôi thuốc tiêu viêm lên chỗ sưng đỏ, nhẹ nhàng xoa đều, vừa xoa vừa nói: "Đừng chu mỏ nữa, ngày mai anh sẽ khiêng nó ném ra ngoài, trả thù cho em có được không?" "Phụt." Mạc Noãn không nhịn được bật cười, cách dỗ người của người đàn ông này có thể cao minh hơn chút được không, cô cũng đâu phải trẻ con. "Còn cười được, xem ra không có vấn đề gì lớn." Lục Sâm có đôi khi rất bá đạo, điểm này Mạc Noãn đã sớm thấm thía.

Lúc này bị anh ôm từ phía sau vào lòng, dán vào lồng ngực bán khỏa thân ấm áp của anh, cảm nhận nhịp tim trầm ổn mạnh mẽ, cả người cô cứng đờ vô cùng. "Lục Sâm, anh có thể đừng ôm em không, em không thoải mái." Mạc Noãn vặn vẹo bất an trong lòng anh, cố gắng kéo ra một chút khoảng cách. "Đừng động." Lục Sâm trầm giọng nói, cánh tay siết eo cô lại chặt thêm vài phần, bá đạo đến mức không cho cô một chút cơ hội phản kháng nào.

Mạc Noãn sắp khóc rồi: "Nhưng anh như vậy em không ngủ được." Cô hoàn toàn không có kinh nghiệm chung đụng với đàn ông, vừa mới bắt đầu đã ngủ chung giường, thực sự là bước nhảy vọt quá lớn.

Tâm lý có thể thuyết phục bản thân chấp nhận, nhưng cơ thể lại thành thật hơn bất cứ thứ gì, không phải cô muốn khống chế là có thể khống chế được. "Noãn Noãn, quen rồi sẽ ổn thôi, giữa chúng ta không giống những cặp vợ chồng khác trải qua các bước yêu đương bình thường mới đến với nhau, chúng ta càng cần phải cọ xát nhiều hơn.

Đừng từ chối anh, hãy thử tập quen với sự tồn tại của anh.

Anh không phải người ngoài, là chồng em, là người đàn ông sẽ cùng em đi đến cuối đời, hãy yên tâm giao bản thân cho anh, không có sự đồng ý của em anh sẽ không làm gì em đâu." Mạc Noãn hơi chấn động trong lòng, nhưng vẫn có ý muốn đẩy ra: "Lục Sâm, em hiểu ý anh nói, em chỉ là tạm thời chưa quen thôi, cho em chút thời gian, em sẽ tự điều chỉnh bản thân." Lục Sâm tì cằm lên đỉnh đầu cô, khẽ thở dài: "Nha đầu ngốc, em đúng là chẳng hiểu đàn ông chút nào, một người đàn ông nếu thực sự muốn làm gì em, cũng không phải em trốn ra mép giường là có thể tránh được đâu.

Mau ngủ đi, anh không muốn nửa đêm lại xem em biểu diễn cái gọi là Thiết đầu công nữa đâu, loại biểu diễn này một lần là đủ rồi, nhiều quá sẽ mất vui." Lời này nghe thế nào cũng có chút thành phần hả hê khi người gặp họa.

Mạc Noãn bực bội dùng khuỷu tay hích anh một cái, không ngờ lại hích trúng lồng ngực trần trụi của người đàn ông, rụt tay về như bị điện giật, lí nhí lẩm bẩm: "Không thể mặc áo ngủ tử tế vào sao?

Cứ phải lộ ra một ít mới chịu." Nghe vậy, môi Lục Sâm ghé sát vào tai cô: "Lục phu nhân, em có điều không biết, bất kể là xuân hạ thu đông, anh đều thích ngủ khỏa thân." Ý ngoài lời là đây đã là đặc biệt chiếu cố cô rồi.

Hơi thở nóng rực của người đàn ông gần ngay gang tấc, tim Mạc Noãn đập như trống bỏi, quyết định ngậm miệng không nói chuyện với người này nữa, dù sao bất kể nói thế nào cô cũng chẳng được lợi gì, chi bằng ngoan ngoãn im lặng.

Mặc dù có lời hứa của người đàn ông, Mạc Noãn vẫn không dám ngủ ngay, chỉ đành ép mình mở mắt, mãi cho đến khi sau lưng truyền đến tiếng hít thở đều đều miên trường, cô mới thả lỏng cơ thể.

Nhắm mắt lại, nương theo nhịp thở của anh, từ từ chìm vào giấc ngủ.

Vốn tưởng đêm nay sẽ ngủ không yên, không ngờ lại ngủ cực kỳ say, đây là chuyện trước đây cô chưa từng nghĩ tới, vậy mà lại có thể ngủ ngon lành trong lòng một người đàn ông không tính là quá thân quen.

Nếu không phải bị điện thoại của Mễ Nặc đánh thức, có lẽ cô vẫn chưa tỉnh.

Theo thói quen đưa tay tìm kiếm bên gối, lại không tìm thấy điện thoại, mở mắt ra mới phát hiện đã không còn ở thành phố B, mà là ở thành phố A, điện thoại đặt trên tủ đầu giường. "Mạc Tiểu Noãn, cậu tính xem thời gian đi, bao nhiêu ngày rồi không gọi điện cho tớ hả." Trong điện thoại Mễ Nặc có chút xù lông. "Mễ đại tiểu thư, cậu đại nhân không chấp tiểu nhân, tớ sai rồi, cậu có chỉ thị gì nào?" Mạc Noãn lấy lòng xin lỗi, đối với cô bạn nối khố này, cô tự có một bộ phương pháp để vuốt lông cho cô ấy. "Hừ, lười so đo với cậu.

Tớ chỉ muốn hỏi dạo này cậu còn nhận hàng không?

Lần này tớ đặc biệt dặn mẹ tớ thu thập thêm cho cậu một số hàng tốt, tớ cũng đặc biệt kiểm duyệt giúp cậu rồi, đều là thanh niên tốt, tuyệt đối sẽ không xuất hiện mấy thành phần kỳ quặc vừa tự luyến vừa tự ti đâu, cậu có thể yên tâm tiếp nhận, tuyệt đối không lừa được cậu." Đầu óc Mạc Noãn vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, phản ứng vài giây mới biết "hàng" trong miệng cô ấy là chỉ cái gì, đối với cách gọi này chỉ cảm thấy vô cùng buồn cười, thuận nước đẩy thuyền: "Mấy món hàng tốt đó cậu cứ tự giữ lại đi, không cần lo lắng thay tớ nữa đâu." "Mạc Tiểu Noãn, cậu không đến mức đó chứ, mới một lần đã nhận thua à, cậu làm thế để tớ - một chiến binh ế ẩm phấn đấu nơi tiền tuyến suốt hai năm nay tình hà dĩ kham, cậu ra ngoài có mặt mũi nào nói là bạn thân chí cốt của tớ không hả?

Mau chóng hồi máu xông lên phía trước, chị đây sẽ cầm cờ đỏ đứng sau lưng âm thầm hò reo trợ uy cho cậu." "Thôi đi, cậu tự xông lên đi, tớ hết tư cách xông lên rồi." Mễ Nặc nhất thời không phản ứng kịp thâm ý trong lời nói của Mạc Noãn, chỉ cảm thấy giọng Mạc Noãn vừa rồi có chút không đúng, mang theo chút giọng mũi: "Từ từ, Mạc Noãn, cậu đang ngủ hay là bị cảm thế?" Mạc Noãn tức tối nói: "Bị điện thoại của cậu đánh thức đấy." "Oa, hôm nay là thứ ba đấy, chín rưỡi rồi, đang là giờ làm việc, cái đồ tham công tiếc việc như cậu sao lại còn đang ngủ?

Không bình thường nha!" Chuyện này đúng là một lời khó nói hết, hoàn toàn không phải ba câu hai lời là giải thích rõ ràng được: "Mễ Nặc, tớ từ chức rồi, đến thành phố A rồi, cũng kết hôn rồi, chúng ta tìm chỗ gặp mặt một lần đi." Mạc Noãn vừa nói dứt lời, trong điện thoại hồi lâu không có tiếng động, chỉ có tiếng hít thở sâu của Mễ Nặc.

Cô biết mình đã dọa người ta rồi, thăm dò gọi một tiếng: "Mễ Nặc." Bên kia, Mễ Nặc dường như vẫn chưa thể chấp nhận mấy quả bom hạng nặng mà cô ném ra: "Mạc Noãn, sáng sớm ngày ra cậu nói mê sảng gì thế, vẫn còn đang mơ à?" "Tớ hiện tại rất tỉnh táo, buổi trưa nếu có thời gian thì chúng ta gặp nhau một lát, tớ sẽ kể đàng hoàng cho cậu nghe những chuyện xảy ra gần đây." "Còn đợi gì buổi trưa, chúng ta gặp nhau ở Quán Cà Phê Nhỏ ở trung tâm thành phố, tớ xuất phát từ công ty ngay đây, 40 phút nữa gặp ở đó." Nói xong câu này liền cúp điện thoại.

Mạc Noãn nghe tiếng tút tút, bất lực lật người xuống giường.

Trong phòng không thấy bóng dáng Lục Sâm, Mạc Noãn không thấy ngạc nhiên, đã qua giờ đi làm từ lâu rồi.

Chỉ thấy trên tủ lạnh dán một tờ giấy ghi chú, bên trên viết một dòng chữ rồng bay phượng múa, nét chữ thảo nhưng cứng cáp mạnh mẽ, là một nét chữ rất đẹp. *Anh đi làm rồi, trong tủ lạnh có cháo và bánh bao, em hâm nóng lại rồi hẵng ăn.* Mạc Noãn biết mình ở cách Quán Cà Phê Nhỏ không xa, thong thả ăn xong bữa sáng mới đi qua.

Vừa đến nơi đã nhìn thấy một người phụ nữ từ hầm để xe đi ra, phong phong hỏa hỏa đi về phía quán cà phê.

Áo khoác đỏ dài đến gối, váy ngắn ôm sát, bốt dài màu đen, tóc dài hơi xoăn, thời thượng lại mang theo vài phần tinh nghịch, không phải

Mễ Nặc thì còn là ai.

Lúc yên tĩnh thì là một thục nữ dịu dàng, lúc xù lông lên thì hận không thể làm địch với cả thế giới, mười phần là nữ hán tử. "Mễ Nặc." Mạc Noãn gọi cô ấy lại.

Mễ Nặc quay đầu nhìn về phía Mạc Noãn, đi tới lôi cánh tay cô kéo vào trong quán, nghiến răng ken két hung tợn: "Cái con này, mau chóng khai báo cho bà đây xem rốt cuộc là chuyện gì?

Khai báo mà không ra kết quả làm tôi hài lòng thì cẩn thận tôi xử đẹp cậu đấy." Mạc Noãn bị Mễ Nặc lôi xềnh xệch vào trong không chút dịu dàng nào, có chút buồn cười: "Tiểu thư à, làm ơn đừng có bày ra cái bộ dạng hung thần ác sát này, cẩn thận người xung quanh tưởng cậu muốn bắt cóc tớ, báo cảnh sát bắt cậu bây giờ." Mễ Nặc cũng cảm thấy dáng vẻ này của mình có chút khoa trương, hơi nới lỏng lực tay: "Mạc Tiểu Noãn, cậu giỏi lắm." Hai người mỗi người gọi một ly Latte và Blue Mountain.

Mễ Nặc khoanh hai tay trước ngực, bày ra tư thái của quan tòa thẩm vấn, cười như không cười nhìn Mạc Noãn: "Nói, nói rõ ràng cho tớ nghe, sao cậu lại kết hôn hả?" Mạc Noãn uống cạn một ly cà phê, kể lại câu chuyện về buổi xem mắt đầu tiên trong đời diễn ra nửa tháng trước.

Mễ Nặc ban đầu còn cười như không cười, cuối cùng tức đến mức toàn thân run rẩy, không nhịn được mà cao giọng: "Mạc Noãn, cậu điên rồi hả?

Mới gặp mặt một lần mà cậu đã đồng ý kết hôn với người đàn ông đó.

Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi còn chưa kết hôn thì có thể bình thường sao?

Chương 12

Có thói hư tật xấu gì không?

Có bệnh di truyền gia đình không?

Có bạo lực gia đình không?

Thần kinh có vấn đề không?

Có dính vào cờ bạc rượu chè trai gái không?

Bố mẹ chồng có xoi mói bắt bẻ không?

Có phải là kẻ lừa đảo từ đầu đến chân không...

Những thứ này cậu đều hỏi rõ chưa hả?" Mễ Nặc không hổ danh là cao thủ xem mắt, lập tức đưa ra vô số nghi vấn, nghe đến mức Mạc Noãn trợn mắt há hốc mồm, không đủ tự tin đáp: "Chắc là không đâu, anh ấy nói không có." "Anh ta nói không có là cậu tin ngay à?

Lời đàn ông nói mà cũng tin được sao?

Sự tinh ranh ngày thường của cậu đi đâu mất rồi?

Sao lại đối đãi với hôn nhân của mình một cách mơ hồ như thế?

Đây là chuyện chung thân đại sự cả đời đấy, cậu không thể để tâm hơn chút được sao?" Giọng của Mễ Nặc hơi lớn, tuy quán cà phê buổi sáng khá vắng vẻ nhưng vẫn có vài người thưa thớt ném ánh mắt bất mãn về phía họ, dường như đang trách cứ vì bị làm phiền khoảng thời gian nhàn rỗi. "Nặc, cậu đừng kích động." Mễ Nặc cũng cảm thấy cảm xúc của mình quá khích, bèn uống một ngụm lớn cà phê để cố gắng bình tĩnh lại. "Nặc, dì và dượng của tớ cũng đã gặp anh ấy rồi.

Ban đầu họ cũng phản đối, nhưng sau khi tiếp xúc lại khen ngợi anh ấy hết lời.

Yên tâm đi, tớ sẽ hạnh phúc mà.

Nếu gặp người không tốt, tớ rời đi là xong.

Tớ không cần tình yêu, chỉ cần một người bạn đời nhìn thuận mắt, hai bên không ghét nhau là được." Cô tự nhận mình không phải là kiểu người cầm được thì buông được, nhưng một cuộc hôn nhân không có tình cảm, muốn rút chân ra thì có gì khó đâu.

Chỉ là lòng người biến ảo khôn lường, khó liệu khó khống chế, cậu có thể đoán được mở đầu, nhưng kết thúc đâu phải thứ cậu có thể dễ dàng chủ đạo? "Mạc Noãn, cậu thật ngốc, hôn nhân không có tình yêu liệu có thể trường cửu sao?

Có thể hạnh phúc sao?" Mạc Noãn nhớ lại những ngày chung sống gần đây với Lục Sâm, trên mặt hiện lên một nụ cười mỉm.

Người đàn ông đó làm chồng thì không chê vào đâu được, hơn nữa từ đầu đến giờ anh chưa từng tỏ ra hối hận về sự bốc đồng của mình, đây là một sự khởi đầu tốt đẹp không phải sao? "Tớ sẽ nỗ lực để bản thân hạnh phúc." Hốc mắt Mễ Nặc đỏ lên, cô biết rõ sự việc đã phát triển đến nước này thì căn bản không còn đường lui, cũng không thể bắt bạn mình lập tức ly hôn được.

Cách tốt nhất chỉ có thể là cầu nguyện cho cô ấy, mong sao cô ấy gặp được người nguyện ý cưng chiều cô ấy cả đời.

Mạc Noãn ngồi xuống bên cạnh Mễ Nặc, rút một tờ khăn giấy giúp cô lau khóe mắt: "Được rồi mà, tớ mới tân hôn, đường đường là bạn thân nhất của tớ, cậu có thể đừng bày ra vẻ mặt đưa đám như thế được không, tốt xấu gì cũng cho tớ xin một nụ cười đi." "Mạc Noãn." Mễ Nặc ôm chầm lấy Mạc Noãn.

Mạc Noãn cũng ôm chặt lấy cô, trong lòng ấm áp.

Cô biết trên đời này ngoại trừ gia đình dì dượng ra, người quan tâm đến cô nhất chắc chắn là người đang ở trước mắt này.

Hai người ôm nhau một lúc lâu mới buông ra, Mễ Nặc vẻ mặt ghét bỏ nhìn Mạc Noãn: "Thôi được rồi, về chỗ của cậu ngồi đi, sau này chị đây còn phải đi xem mắt bình thường nữa, quán cà phê nhỏ này là trận địa chiến đấu lâu dài của chị, chị không muốn để người ta tưởng hướng giới tính của chị có vấn đề đâu." Mạc Noãn trở về chỗ ngồi, nhìn mi tâm vẫn đang nhíu chặt của bạn thân, thu lại ý cười trên mặt: "Mễ Nặc, thật ra cậu nên tin tưởng vào mắt nhìn của tớ." "Tớ cũng muốn tin lắm, quan trọng là mắt nhìn của cậu phải giống như năm xưa, chỉ nhìn trúng người đàn ông như Lục Sâm kia kìa." Có một khoảnh khắc, Mạc Noãn cảm thấy tim mình hẫng đi vài nhịp, bàn tay đang cầm tách cà phê khựng lại, khó hiểu nhìn Mễ Nặc: "Lục Sâm?" Mễ Nặc vừa nhìn bộ dạng này của cô liền biết đã nhiều năm trôi qua như vậy, trí nhớ của cô vẫn chẳng có chút tiến triển nào, vẫn chưa nhớ lại người đàn ông mà cô đã khổ sở yêu đơn phương suốt cả thời đại học nhưng không có kết quả.

Chỉ là hiện giờ trai đã có vợ, gái cũng đã gả chồng, Mễ Nặc cảm thấy cũng chẳng có gì cần phải giấu giếm nữa, bèn giải thích: "Lục Sâm, người nắm quyền của tập đoàn Lục Thị, cũng là con nhà nòi chính hiệu, một trong mười doanh nhân kiệt xuất toàn cầu, là người đàn ông mà phụ nữ cả thành phố A này đổ xô vào, và cũng là người đàn ông cậu từng thầm thương trộm nhớ suốt thời đại học." Mạc Noãn kinh ngạc: "Tớ còn có người trong mộng sao?" Hơn nữa còn trùng hợp tên là Lục Sâm, cùng tên với người chồng mới cưới của cô. "Đương nhiên, anh ta là bạn cùng trường với chúng ta.

Khi chúng ta mới vào năm nhất, anh ta đã là doanh nhân kiệt xuất, được mời về trường cũ diễn thuyết, cậu đã yêu anh ta từ cái nhìn đầu tiên.

Chậc chậc, cậu lúc đó điên cuồng lắm, để tiếp cận anh ta, kỳ nghỉ hè cậu còn giấu gia đình lén lút đến Lục Thị làm nhân viên chạy vặt.

Tiếc là cả kỳ nghỉ cậu chỉ toàn chạy theo bóng lưng người ta, ngay cả mặt mũi cũng chưa gặp được.

Vì chuyện này mà tớ còn cười nhạo cậu rất lâu.

Tóm lại, chuyện điên rồ cậu làm vì anh ta ngày trước không ít đâu, tớ kể cả ngày cả đêm chắc cũng không hết." Mễ Nặc cảm thấy đều là chuyện quá khứ rồi, không cần thiết phải kể chi tiết. "Nhưng tớ chẳng phải có vị hôn phu sao?" Khóe miệng Mễ Nặc hiện lên một nụ cười châm chọc: "Cậu cũng nói rồi đó, chỉ là vị hôn phu thôi, gã cặn bã đó đâu xứng để cậu thích." Lượng thông tin trong lời nói của Mễ Nặc quá lớn, trong lòng Mạc Noãn nhất thời dấy lên sóng to gió lớn.

Cô vẫn luôn cho rằng những rắc rối tình cảm trước đây của mình chỉ xoay quanh người vị hôn phu đã phản bội kia, không ngờ lại còn có một màn này.

Chỉ là, nếu hoàn toàn phủ nhận tình cảm của cô đối với vị hôn phu kia thì cô biết là không phải, cô biết trong lòng mình vẫn luôn có một người.

Hơn nữa ngữ khí của Mễ Nặc cũng không giống nói đùa, nếu vị hôn phu kia chỉ là một người không quan trọng, Mễ Nặc sẽ không phẫn nộ như thế.

Thấy Mễ Nặc không quá nguyện ý nhắc đến người hôn phu cũ kia, Mạc Noãn lảng sang chuyện khác: "Vậy hiện tại cái anh chàng Lục Sâm kia thế nào rồi?" "Đây chính là chuyện tớ định nói với cậu.

Vốn dĩ mẹ tớ đã sắp xếp cho tớ xem mắt với anh ta, tớ cũng đã nghĩ xong cách để tiếp thị cậu cho anh ta rồi.

Nhưng mấy hôm trước mẹ tớ đột nhiên thông báo hủy bỏ buổi xem mắt, vì chuyện này mà tớ còn bị mắng một trận, nói tớ tiếng xấu đồn xa làm Lục gia không hài lòng.

Cậu nói xem tớ oan ức biết bao nhiêu, tớ cũng tiếc nuối rất lâu đấy.

Mãi đến gần đây tớ mới được giải oan, không phải do nguyên nhân tại tớ, mà là vì Lục Sâm đã tìm được đối tượng kết hôn thích hợp rồi." Đi xem mắt lại định giới thiệu bạn thân mình, loại ý nghĩ quái dị này cũng chỉ có cô ấy mới nghĩ ra được.

Nếu cô là mẹ Mễ Nặc, chắc cũng phải đau đầu vô cùng. "Cậu bớt lo cho tớ đi, lo mà tìm một người thích hợp với bản thân ấy." "Hừ, sau này tớ thèm vào mà giúp cậu lo liệu.

Có điều nghe nói mấy năm nay Lục Sâm luôn không đồng ý xem mắt, không biết vì sao gần đây đột nhiên đổi ý, chuyện này làm ông cụ trong nhà vui mừng khôn xiết, trực tiếp phất tay một cái, khiến các danh môn thục nữ ở thành phố A xếp hàng dài để tới, chuyện này trong giới vẫn luôn xôn xao bàn tán suốt." "Ồ." Mạc Noãn nhàn nhạt đáp một tiếng, nhưng trong lòng lại dâng lên một ý nghĩ táo bạo, người đàn ông trong miệng Mễ Nặc chẳng lẽ lại là cùng một người với chồng cô sao?

Chương 13

Buổi xem mắt bị hủy bỏ chẳng lẽ là vì anh ấy đã kết hôn rồi ư?

Bởi vì xét về mặt thời gian thì cơ bản là trùng khớp, hơn nữa tên cũng giống hệt nhau.

Ý nghĩ táo bạo này vừa trồi lên, Mạc Noãn lại lập tức dập tắt, buồn cười lắc đầu.

Sao có thể chứ, người cô lấy chỉ là một người đàn ông của gia đình mở một công ty nhỏ, mấy lần đi lại đều là đi taxi, sao có thể dính dáng gì đến nhân vật hào quang vạn trượng kia.

Chỉ là trong lòng không kiểm soát được mà có chút thất vọng, chua xót, nghèn nghẹn khó chịu, cô không nhịn được đưa tay ấn lên ngực mình.

Mễ Nặc nhìn Mạc Noãn nhíu chặt mày, có chút lo lắng: "Mạc Tiểu Noãn, có phải cậu thấy khó chịu trong lòng không?" Dù sao cũng từng si mê như vậy, cho dù đã quên, nhưng ít nhiều vẫn sẽ có chút xúc động chứ.

Mạc Noãn không muốn để bạn tốt lo lắng cho mình thêm nữa, trên mặt gượng cười: "Không có gì đâu, cậu đừng nghĩ nhiều, tớ chỉ thấy hơi trùng hợp thôi, người tớ lấy tên cũng là Lục Sâm." "Trùng hợp vậy sao?

Chẳng lẽ là cùng một người?" Mễ Nặc kinh ngạc.

Mạc Noãn lắc đầu: "Không thể nào, chắc là trùng tên trùng họ thôi." "Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, đều là người thành phố A...

Không được, để tớ tra thử xem." Mễ Nặc nói rồi lấy điện thoại ra tìm kiếm.

Kết quả tìm kiếm khiến cô dập tắt ý nghĩ này: "Ở thành phố A, người tên Lục Sâm ngoại trừ vị ở tập đoàn Lục Thị ra thì còn có tổng cộng 10 người, 3 người mở công ty nhỏ, còn có 2 nhân viên văn phòng, 1 kỹ sư...

Haizz, chỉ trách cái anh Lục Sâm kia thần long thấy đầu không thấy đuôi, chưa bao giờ nhận lời phỏng vấn, nếu không cũng chẳng cần tốn công như vậy." Nhìn tâm trạng Mạc Noãn rõ ràng bị ảnh hưởng, Mễ Nặc có chút hối hận vì nhất thời xúc động kể chuyện Lục Sâm cho cô nghe. "Thôi được rồi, không nói chuyện này nữa.

Chúc mừng chúng ta thắng lợi hội sư, chiều nay tớ không đến công ty nữa, đi dạo phố với cậu, tiện thể chọn cho cậu ít quà tân hôn." Mạc Noãn đi đến sảnh giao dịch làm cho mình một cái sim điện thoại thành phố A trước, gửi số cho người thân bạn bè, nghĩ ngợi một chút, tiện thể cũng gửi cho Lục Sâm một tin nhắn, báo cho anh biết mình đang đi dạo phố cùng bạn.

Tin nhắn của Lục Sâm gửi lại ngay sau đó, bảo cô dạo phố xong thì gọi trực tiếp cho anh, anh sẽ qua đón.

Trung tâm thành phố có rất nhiều trung tâm thương mại nổi tiếng, hai người mới đi dạo một tiếng đồng hồ mà trên tay đã xách đầy đồ, đa phần là của Mễ Nặc.

Mạc Noãn không thể không nhắc nhở cô bạn: "Đại tiểu thư, tớ sắp thành lao động khổ sai miễn phí của cậu rồi đây." Mạc Noãn chìa đống túi mua sắm trong tay ra trước mặt Mễ Nặc.

Mễ Nặc nhướng mày, cảm thán: "Cũng chỉ có lúc này chị đây mới muốn có bạn trai.

À đúng rồi, sao tớ không nghĩ ra nhỉ, mau bảo ông xã nhà cậu buổi trưa ra đây đi, tớ cũng ké chút sức lao động miễn phí này." Hai chữ "ông xã" làm mặt Mạc Noãn hơi ửng hồng: "Anh ấy đang đi làm, lấy đâu ra nhiều thời gian như vậy." "Cái vẻ mặt này kìa, mới vừa gả cho người ta đã biết suy nghĩ cho người ta rồi.

Nói thử xem, hai người tiến triển đến mức độ nào rồi?

Cậu vẫn còn là xử nữ chứ?" Mễ Nặc dùng vai huých nhẹ cô, cười đầy vẻ ám muội.

Giữa đường phố người qua kẻ lại tấp nập đột nhiên bị hỏi câu này, Mạc Noãn có chút xấu hổ pha lẫn bực bội, hạ thấp giọng: "Cậu không thể uyển chuyển một chút được à?" Mễ Nặc chớp chớp mắt vẻ mờ mịt, chuyện này đối với một tổng biên tập tạp chí như cô quả thực dễ như ăn cháo: "Cá nước vui vầy, Chu công chi lễ, mây mưa Vu Sơn, phiên vân phúc vũ, điên loan đảo phượng..." "Được rồi, dừng lại, tớ không dây vào nổi đại biên tập như cậu." Càng nói càng quá đáng. "Biết điều đấy." Cuối cùng Mạc Noãn bị Mễ Nặc kéo vào một cửa hàng nội y.

Chỉ thấy Mễ Nặc hào sảng đặt đống túi mua sắm lên quầy, sau đó đẩy cô đến trước quầy, nói với cô nhân viên bán hàng: "Bạn thân tôi mới kết hôn, mời các cô chọn cho cô ấy một bộ nội y gợi cảm có thể câu mất ba hồn bảy vía của đàn ông, tốt nhất là loại khiến đàn ông nhìn thấy lập tức chảy máu mũi ấy." Nếu không phải bị Mễ Nặc đè chặt vai, Mạc Noãn chắc chắn đã bỏ chạy từ lâu rồi, con bé này đúng là cái gì cũng dám nói ra khỏi miệng.

Cô nhân viên bán hàng bên cạnh vừa nhìn là biết người có kinh nghiệm, thấy thần sắc Mạc Noãn không tự nhiên liền cười giải thích: "Phu nhân không cần cảm thấy ngại ngùng, vợ chồng mới cưới cũng cần một chút kích thích, có không ít người đều chọn nội y gợi cảm làm quà tân hôn đấy ạ." Vừa nói vừa đánh giá dáng người cô, ánh mắt thỉnh thoảng lướt qua vòng một của cô.

Mạc Noãn thực sự khó lòng chịu nổi ánh nhìn như vậy, hung hăng trừng mắt nhìn Mễ Nặc đang ngồi trên ghế sô pha cười tươi rói. "Dáng ngực của phu nhân rất đẹp, chọn cúp 3/4 là được rồi, còn về chất liệu, cá nhân tôi kiến nghị chọn mấy loại này..." Nhân viên bán hàng giới thiệu ba mẫu, Mạc Noãn nhìn mấy miếng vải mỏng manh kia, tùy tiện chỉ một cái, đợi Mễ Nặc vừa thanh toán xong liền lập tức kéo cô bạn xách theo "củ khoai lang bỏng tay" này rời đi. "Mạc Tiểu Noãn, tớ chỉ thích nhìn cái bộ dạng nghiến răng nghiến lợi mà không làm gì được tớ của cậu thôi." Mễ Nặc ngửa đầu cười to. "Bạn xấu." Mạc Noãn oán thán. "Xấu với mỗi cậu thôi." Giữa chừng Mễ Nặc có việc phải đi, Mạc Noãn nhìn đồng hồ thấy đã hơn năm giờ, vừa định bắt xe về thì Lục Sâm gọi tới, bảo cô tìm quán cà phê ngồi đợi trước, anh sẽ qua đón ngay.

Mạc Noãn đợi không bao lâu thì Lục Sâm tới, lần này là anh tự lái xe, xe anh lái là một chiếc Volkswagen, cô cảm thấy buồn cười vì ý nghĩ hoang đường lúc trước của mình.

Lục Sâm ga lăng đón lấy đồ trên tay cô, cô cũng không nghĩ nhiều, đưa trực tiếp cho anh.

Đợi lên xe người đàn ông mới hỏi: "Sao đi dạo lâu như vậy mà chỉ mua có chút đồ thế này?

Rất nhẹ." Nói rồi tiện tay mở túi ra.

Đợi Mạc Noãn phản ứng lại thì đã không kịp nữa rồi, trơ mắt nhìn sắc mặt Lục Sâm biến đổi liên tục, cuối cùng ánh mắt nhìn cô cũng có chút dị thường, dường như mang theo ngọn lửa mạc danh.

Mạc Noãn đỏ bừng mặt, trong lòng hận không thể mắng Mễ Nặc vô số lần: "Anh...

đừng nghĩ nhiều, cái này là bạn em mua, không phải em mua." Lục Sâm đột nhiên áp sát lại, một bàn tay nhẹ nhàng phủ lên mặt cô, khóe môi khẽ nhếch: "Nhưng em đã nhận rồi không phải sao?

Đây là em đang biến tướng nói cho anh biết, thật ra chúng ta có thể tiến thêm một bước sao?" Mạc Noãn xấu hổ quay đầu đi, nhất thời không biết trả lời thế nào.

Khi cô chuẩn bị mở miệng thì đôi môi mát lạnh của anh đã phủ lên, nhẹ nhàng day dưa trên môi cô.

Mạc Noãn chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, quên cả từ chối, càng quên mất việc phải đưa ra bất kỳ phản ứng nào, chỉ trừng to mắt nhìn gương mặt tuấn tú đột nhiên phóng đại trước mặt mình.

Có vẻ rất hài lòng với phản ứng lúc này của cô, cô nghe thấy tiếng cười khẽ trầm thấp êm tai của anh.

Sau đó, anh giữ chặt eo cô, dần dần làm nụ hôn sâu hơn.

Mạc Noãn bỗng nhiên phản ứng lại, mở miệng từ chối: "Ưm ưm...

Không..." Nào ngờ, sự từ chối của cô càng tạo cơ hội cho anh, anh tứ vô kỵ đạn xâm nhập vào khoang miệng cô, không chút khách khí cướp đoạt hô hấp của cô.

Hôn môi đối với Mạc Noãn mà nói là chuyện xa lạ, nhất là nụ hôn sâu như thế này, chẳng mấy chốc cả người cô đã váng vất, bất giác nhắm mắt lại, đôi tay muốn vùng vẫy phản kháng cũng từ từ buông thõng.

Lục Sâm vốn định chỉ hôn nhẹ một cái, nhưng cô giống như có ma lực khiến anh muốn ngừng mà không được, trở nên tham luyến nhiều hơn.

Nhưng đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại không hợp thời vang lên, Mạc Noãn mạnh mẽ mở mắt, đẩy Lục Sâm ra.

Chương 14

Lục Sâm nhìn hiển thị cuộc gọi trên màn hình điện thoại, nhất thời oán niệm nổi lên bốn phía, bất đắc dĩ nghe máy.

Mạc Noãn thì cúi gằm mặt xuống, cô quả thực không dám tin vừa rồi mình lại hôn Lục Sâm ở trên xe, chuyện này thì thôi đi, quan trọng là cô lại còn chìm đắm trong đó, nếu không phải điện thoại reo, phỏng chừng sẽ không thể vãn hồi.

Trên mặt nóng hầm hập, Mạc Noãn hạ cửa kính xe xuống. "Thằng ranh con, cánh cứng rồi phải không?

Dám không chào hỏi tiếng nào đã kết hôn, ông đây còn chưa chết đâu, mày có biết kính già không, mày còn để ông vào trong mắt không?

Tao dạy mày từ nhỏ như thế hả?

Về đây chạy quanh sân tập 100 vòng cho tao, không trị được mày thì tên tao viết ngược." Giọng nói trong điện thoại trung khí mười phần, từ trong xương cốt toát ra một loại uy nghiêm, mới nghe qua quả thực rất dọa người.

Sự thẹn thùng của Mạc Noãn lúc nãy tan biến sạch sẽ, ngẩng đầu có chút lo lắng nhìn về phía Lục Sâm.

Lục Sâm xoa xoa mái tóc dài của cô, dùng ánh mắt ra hiệu cô không sao. "Ông nội đừng giả vờ nữa, cháu không tin ông không biết cháu đã kết hôn rồi, hơn nữa ông bảo cháu mang theo sổ hộ khẩu bên người, cái ông muốn chẳng phải là hiệu quả này sao, tốc chiến tốc thắng chính là điều ông dạy cháu từ nhỏ mà." Khóe môi Lục Sâm mang theo ý cười nhàn nhạt.

Rõ ràng đang nói những lời có vẻ không lễ phép lắm, nhưng cái bộ dáng khóe miệng mỉm cười này luôn mê hoặc chết người không đền mạng.

Mạc Noãn buồn bực nghĩ, chính là cái bộ dáng này đây, lúc đầu đồng ý kết hôn với anh, nụ cười này của anh chiếm một phần nguyên nhân rất lớn.

Người trong điện thoại nghẹn một chút, lại tiếp tục mắng: "Thằng nhóc chết tiệt, cháu trai tao kết hôn mà tao phải biết tin từ miệng người khác, thế này mà coi được à?

Bình thường dạy mày tốc chiến tốc thắng thì mày không dùng, cứ nhè vào việc này mà dùng." "Tự nhiên là phải đến lúc thích hợp mới dùng chứ ạ." "Bớt lảng sang chuyện khác đi, mày âm thầm lặng lẽ về thành phố A rồi, cháu dâu tao đâu, sao về rồi mà không dẫn về nhà, mày định giấu đi đấy hả?" "Cháu đây không phải là mới vừa về sao." Lục Sâm bất đắc dĩ. "Mới về cái gì, đừng tưởng tao không biết hôm qua mày đã về rồi, sáng nay tao gọi cho mày bao nhiêu cuộc điện thoại, mày lại chẳng thèm nghe lấy một cuộc." Ông cụ Lục trong điện thoại vô cùng tức giận. "Cháu bận họp." "Lục gia chúng ta nghèo đến mức không có cơm ăn à?

Cần mày phải cúc cung tận tụy như thế, ngay cả thời gian nghe điện thoại cũng không có.

Thằng ranh con, mày là do tao nhìn từ nhỏ đến lớn, mày vừa chổng mông tao đã biết mày định làm gì rồi, bớt tìm cớ đi, tối nay phải dẫn vợ mày về nhà ăn cơm, muộn một phút thì liệu hồn với tao." "Ông nội, chú ý hình tượng chút đi ạ, ông lớn tiếng như vậy coi chừng dọa cháu dâu sợ đấy." Đầu dây bên kia khựng lại một chút, ngay sau đó ông cụ Lục bất mãn nói: "Bớt lừa tao, bây giờ còn chưa tới giờ tan tầm, cháu dâu tao sao lại ở cùng một chỗ với mày được." Lục Sâm sờ sờ mũi, giá trị tín dụng của anh trở thành con số âm từ bao giờ thế, nói chuyện chẳng ai tin, bất đắc dĩ nhìn sang Mạc Noãn bên cạnh: "Noãn Noãn, chào ông nội đi em." "Cháu chào ông nội ạ, cháu là...

Mạc Noãn.

Thật ngại quá, lẽ ra cháu nên chủ động đến bái kiến ông ạ." Trong lòng Mạc Noãn có chút thấp thỏm, nhưng vẫn cố gắng để bản thân thả lỏng.

Hôn nhân của cô và Lục Sâm hoàn toàn là tiền trảm hậu tấu, chưa từng thương lượng với người nhà, người nhà tức giận cũng là chuyện rất bình thường.

Ông cụ Lục vừa nghe thấy một giọng nữ dịu dàng, ngẩn ra một chút mới biết bị thằng cháu mình chơi xỏ, giọng điệu lập tức trở nên hòa ái: "Tiểu Noãn, ông gọi cháu như vậy trước nhé.

Ông không có ý trách cháu đâu, chỉ là mong cháu dâu đã mấy năm rồi nên nhất thời có chút nóng vội, hai đứa hôm qua mới đến, lẽ ra nên nghỉ ngơi cho khỏe." Nếu không phải vừa nãy cô vẫn luôn ở ngay bên cạnh Lục Sâm, cô thật sự không cách nào tưởng tượng nổi trước và sau lại là cùng một người.

Mạc Noãn ngẩng đầu nhìn Lục Sâm một cái, chỉ thấy anh nhướng mày, bộ dạng như bó tay hết cách, trong lòng không khỏi buồn cười. "Ông nội, cháu không mệt đâu ạ." "Ha ha, vậy thì tốt, thế tối nay cùng A Sâm về nhà ăn cơm nhé, ông đích thân xuống bếp chuẩn bị đồ ngon cho cháu, cháu thích gì hay không thích gì cứ nói với ông." Nghe ông cụ nói muốn đích thân xuống bếp, Mạc Noãn thụ sủng nhược kinh: "Ông đừng vất vả quá ạ, tùy ý là được rồi, cháu không có gì kiêng kỵ đâu ạ." "Thế sao được, cháu dâu ta lần đầu tiên tới cửa, thế nào cũng phải long trọng một chút chứ." Lục Sâm nhìn cô vợ mới cưới của mình dễ dàng bị ông nội dụ dỗ, bất đắc dĩ lắc đầu.

Mạc Noãn và ông cụ Lục nói chuyện vài phút mới cúp điện thoại, vừa cúp máy khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức nhăn lại, bộ dáng rất khổ não: "Làm sao bây giờ?

Lục Sâm, ông nội bảo chúng ta về nhà ăn cơm?" Lục Sâm cười cười, xem ra cô vẫn không ngốc lắm, biết ông cụ chọn chỗ cô mà ra tay: "Thì về thôi, em cũng đồng ý rồi mà." Mạc Noãn trừng anh một cái: "Còn không phải tại anh, em cũng đâu muốn đồng ý, nhưng người lớn đưa ra yêu cầu như vậy em căn bản không cách nào từ chối được.

Thôi bỏ đi, chọn ngày không bằng gặp ngày, đằng nào cũng phải đến bái phỏng, hôm nay thì hôm nay vậy." Nếu không phải anh bảo cô chào hỏi thì cô cũng sẽ không rơi vào tình thế khó xử thế này.

Lục Sâm nhìn bộ dạng "anh dũng hy sinh" của cô, chỉ cảm thấy thú vị vô cùng, đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ của cô: "Yên tâm đi, người nhà anh đều rất dễ chung sống, họ sẽ không làm khó em đâu." Mạc Noãn chu chu mỏ, khẽ hừ một tiếng, nghĩ đến chuyện ông cụ vừa nói trong điện thoại, bất mãn nhìn Lục Sâm: "Sao anh không tự mình nói với ông nội chuyện chúng ta đã kết hôn?" Người này quá thiếu tự giác rồi, cô đã thành thật khai báo với người nhà, anh thì hay rồi, hoàn toàn không nói gì cả.

Lục Sâm nhún nhún vai: "Anh nói hay không kết quả đều như nhau, họ tự có kênh thông tin để biết." Mạc Noãn ném cho anh một ánh nhìn lạnh lẽo, lành lạnh nói: "Quả nhiên là thằng nhóc hỗn đản trong miệng ông nội, anh tự mình nói và họ biết được từ miệng người khác kết quả có thể giống nhau sao?" "Cảm ơn phu nhân chỉ dạy, đây chẳng phải do không ai quản sao?

Có hỗn đản một chút, sau này có người quản rồi, phu nhân nói gì chính là cái đó, vi phu nhất định duy mệnh là theo." Mạc Noãn mắng một câu "miệng lưỡi trơn tru" rồi quay mặt đi.

Thật ra chính bản thân Lục Sâm biết, anh không phải là người thích nói đùa, người bên cạnh luôn nhận xét anh là thanh lãnh đạm nhiên, chỉ là nhìn người trước mắt, anh luôn kìm lòng không đậu mà muốn trêu chọc cô, nhìn bộ dạng thẹn thùng của cô liền cảm thấy thú vị.

Loại tâm tình này đã nhiều năm rồi anh không có được, lâu đến mức anh đã không còn nhớ rõ nữa. "Ông nội thích cái gì?

Còn bố mẹ anh thích gì nữa?" Tâm tư Mạc Noãn lúc này đặt toàn bộ vào vấn đề ra mắt bố mẹ chồng, tịnh không phát hiện tâm trạng Lục Sâm lúc này cực tốt.

Lục Sâm cười như không cười nhìn Mạc Noãn, Mạc Noãn cũng ý thức được cách xưng hô của mình có chút vấn đề: "Bố...

Mẹ thích cái gì?" "Ông nội thích sưu tầm đồ cổ, nhưng giờ này cửa hàng đồ cổ chắc cũng đóng cửa rồi, bố mẹ thì không có sở thích gì đặc biệt, tùy ý là được.

Chỉ là quà có thể phải mua thêm một phần, dịp như tối nay chú thím út và một cô em họ cũng sẽ đến." Hai người cùng đi dạo trung tâm thương mại gần đó, Mạc Noãn chọn cho ông cụ một chiếc máy mát xa, mua cho bố và chú của Lục Sâm mỗi người một chiếc cà vạt và khuy măng sét, phụ nữ thì lần lượt là khăn lụa khác màu và một bộ mỹ phẩm dưỡng da.

Lúc thanh toán, Mạc Noãn kiên trì muốn quẹt thẻ của mình, Lục Sâm biết tính cô cố chấp nên không tranh với cô.

Xe chạy một mạch về hướng ngoại ô, mắt thấy càng lúc càng gần đích đến, tâm trạng khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được lại bắt đầu th thấp thỏm, vừa nghĩ đến mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu khó cân bằng từ xưa đến nay là lòng bàn tay cô lại bắt đầu toát mồ hôi.

Lục Sâm nhận ra sự căng thẳng của cô, nói đùa: "Em không cần căng thẳng như vậy đâu, Noãn Noãn của chúng ta đâu phải nàng dâu xấu xí, việc gì phải sợ gặp bố mẹ chồng." "Em mới không có căng thẳng." Mạc Noãn cứng miệng.

Lục Sâm cười cười, không nói thêm gì nữa. "Lục Sâm, hay là anh kể xem người nhà anh đều làm nghề gì đi?" Sắp tới nơi rồi, Mạc Noãn cảm thấy nên tìm hiểu kỹ về gia đình anh một chút, cái gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng. "Ông nội là Tư lệnh quân khu đã về hưu, bố là Quân đoàn trưởng quân khu, nhưng hiện tại lớn tuổi rồi nên dần chuyển về tuyến hai, phần lớn thời gian làm công tác Chính ủy, mẹ là Chủ tịch hội đồng quản trị công ty, hiện tại cơ bản không quản việc nữa, chỉ có một số việc lớn mới hỏi đến một chút, chú út là Thị trưởng thành phố A, thím út là họa sĩ, tự mở một phòng tranh, em họ năm nay học năm hai đại học.

Hiện giờ bố mẹ và ông nội cùng sống ở đại viện quân khu, còn nhà chú út vì thuận tiện cho công việc nên bình thường đều ở nội thành, rảnh rỗi mới về đại viện." Lời của Lục Sâm rất ngắn gọn, nhưng lượng thông tin bao hàm trong đó lại khiến đầu óc Mạc Noãn ong ong, nhất thời không dám tin nhìn Lục Sâm.

Cô tuy không rõ chuyện trong quân đội, nhưng đối với một số thường thức cơ bản thì vẫn biết, những từ như Tư lệnh quân khu, Quân đoàn trưởng là khái niệm gì cô vẫn hiểu, càng đừng nói đến Thị trưởng, họa sĩ, đây đúng là danh xứng với thực tung hoành cả quân - chính - thương, nói là hiển hách cũng không quá, đâu phải là gia đình bình thường.

Có thứ gì đó lóe lên trong đầu, Mạc Noãn nín thở không chớp mắt nhìn Lục Sâm: "Công ty của anh tên là gì?" "Tập đoàn Lục Thị." Lục Sâm nhàn nhạt nói, dường như chẳng hề cảm thấy cái tên mình nói ra đối với Mạc Noãn là sự đả kích như thế nào.

Chương 15

Mạc Noãn chỉ cảm thấy dây thần kinh trong não đứt phựt một cái, có chút hận đến nghiến răng, không nhịn được cao giọng: "Lục Sâm, lừa tôi anh có cảm giác thành tựu lắm à?" Cô cảm thấy mình giống như một con ngốc, bản thân bày hết mọi thứ ra trước mặt anh, còn anh thì ngay cả tình trạng gia đình cơ bản nhất cũng giấu giếm.

Tập đoàn Lục Thị, đó là công ty lớn hàng đầu cả nước, cũng là một công ty đa quốc gia rất thành công, chi nhánh rải rác khắp nơi.

Người đàn ông này lúc đầu lại nói với cô chỉ là kinh doanh một công ty nhỏ, công ty như vậy mà là công ty nhỏ thì các công ty khác ở thành phố A không cần làm ăn nữa, trực tiếp dọn tiệm về nhà cho rồi.

Lục Sâm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang giận dữ của cô, sự kinh ngạc trong mắt lóe lên rồi biến mất, ngay sau đó khóe miệng hơi nhếch lên một độ cong: "Anh chưa từng nghĩ muốn lừa em, trong mắt anh nó chính là một công ty nhỏ, phóng mắt nhìn ra thế giới, công ty như vậy còn có rất nhiều." Phụ nữ bình thường nếu nghe thấy gia thế như vậy của anh, e là sẽ thầm vui mừng, nào có chuyện tức giận.

Không biết vì sao, trong lòng anh có chút thầm may mắn, may mà lúc đầu không nói thật, nếu không đi đâu tìm được một bà xã không trọng danh lợi như thế này.

Khóe môi Mạc Noãn giật giật, có chút nghẹn lời, người ta yêu cầu cao, người ta không có không cầu tiến bộ, cô có thể nói thế là không đúng sao?

Rất rõ ràng là không thể. "Nhưng anh có đến mức nói ly phổ như vậy không?

Ngữ văn của anh là do thầy thể dục dạy hả?

Không biết dùng từ bổ trợ đến thế cơ à." Lại còn dùng chữ "nhỏ" để hình dung, cho dù anh dùng từ "cũng được" để hình dung cô đều có thể chấp nhận.

Lục Sâm vẻ mặt vô tội nhìn Mạc Noãn: "Nếu anh nói quy mô công ty anh cũng được, anh sợ sẽ bị em từ 'kim cương vương lão ngũ' dìm hàng thành 'ba ba', cho nên dứt khoát ngay từ đầu tự coi mình là ba ba luôn, đỡ cho em tốn sức." Mạc Noãn không bỏ qua ý cười trong mắt anh, nhất thời vừa bực vừa buồn cười, mắng: "Lão hồ ly." "Nhập gia tùy tục, đã lên thuyền giặc rồi thì không thể xuống được nữa đâu." Thuyền giặc, cô đây căn bản là rơi vào hũ vàng.

Mạc Noãn không tiếp lời, tiếp tục tiêu hóa thông tin chấn động này, đột nhiên nhớ ra gì đó, không nhịn được làm mặt đưa đám: "Vậy lúc nãy khi em mua quà anh lẽ ra nên nhắc nhở em chứ." Gia đình như vậy, quà cô mua vị chi là quá mức keo kiệt, căn bản không lấy ra được.

Lục Sâm đương nhiên biết cô nghĩ gì, rảnh ra một tay nhéo má cô: "Cô ngốc, đừng tự tạo áp lực lớn quá cho mình, người nhà mong anh lấy vợ đến phát điên rồi, biết anh có ý định này liền bắt anh trực tiếp mang sổ hộ khẩu theo người, bảo anh thấy người thích hợp thì nhất định phải nắm bắt cơ hội.

Họ nôn nóng như thế thì đâu có để ý đến quà cáp của em, đối với họ mà nói, em đã là món quà lớn nhất rồi, những thứ khác đều không sánh bằng em." Gia đình anh cũng không phải những người nông cạn, cái họ coi trọng chủ yếu là nhân phẩm con người, tịnh không có cái gọi là quan niệm môn đăng hộ đối. "Ha ha..." Mạc Noãn bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng có chút hả hê khi người gặp họa, không nhịn được bật cười thành tiếng, cô vẫn luôn thắc mắc tại sao hôm đó anh lại mang theo giấy đăng ký kết hôn vào buổi tối, hóa ra trong chuyện này còn có sự tình như vậy. "Nhưng mà cũng là anh đáng đời." Mạc Noãn tiếp tục bỏ đá xuống giếng. "Vui rồi?" Lục Sâm sờ sờ mặt cô.

Mạc Noãn lập tức thu lại nụ cười, căng khuôn mặt nhỏ, nghiêm trang nói: "Lục Sâm, anh đúng là quá thất bại." Cô trước kia nghe mấy màn kịch bị ép đi xem mắt đều chẳng thấm vào đâu, đây mới là tuyệt chiêu.

Anh phải khiến người ta không yên tâm đến mức nào mới để người nhà nghĩ ra cái cách này chứ.

Lục Sâm sờ sờ mũi, làm ra vẻ suy tư: "Ừm, thực ra cũng không tính là quá thất bại, tốt xấu gì vừa ra tay đã cưới được vợ, một phát trúng ngay." "Ý anh là nói em quá dễ cắn câu hả?" Mạc Noãn nheo mắt lại.

Lục Sâm nhướng mày: "Sao có thể, phu nhân nhà chúng ta thật có mắt nhìn, vận khí cũng bùng nổ, đi đâu tìm được một người cao phú soái như anh chứ." "Đồ tự luyến." Mạc Noãn không vui nói, chớp mắt lại bắt đầu lấn cấn về mấy món đồ mình mua: "Nhưng mà quà em chọn dường như không hợp thời lắm, bố là quân nhân, em lại chọn cà vạt cho ông ấy." "Không sao đâu, bố thỉnh thoảng cũng phải tháp tùng mẹ tham dự một số hoạt động thương mại, đều dùng được hết." Suốt dọc đường trò chuyện với Lục Sâm, Mạc Noãn phát hiện mình cũng không còn căng thẳng như vậy nữa.

Vì là mùa đông nên khi đến đại viện trời đã tối, cổng có binh sĩ đứng gác, thấy bọn họ đi vào liền giơ tay chào theo kiểu quân đội, sau đó cười mở cổng cho đi thẳng vào. "Anh A Sâm, lão Tư lệnh đã ra ngoài ngóng mấy lần rồi, còn dặn dò em cho đi thẳng vào, đây chính là chị dâu sao?" Lục Sâm gật đầu, giới thiệu: "Đây là Tiểu Lý." Mạc Noãn bị cách xưng hô này làm đỏ mặt, cười nói: "Chào cậu." Xuống xe, Lục Sâm một tay xách món quà vừa mua, một tay nắm tay Mạc Noãn cùng đi vào trong nhà.

Sân vườn mang đậm hương vị Tứ hợp viện Bắc Kinh cổ kính, dọc hành lang dài trồng đầy hoa cỏ, tỏa ra mùi hương thoang thoảng thấm đẫm tâm can, gian nhà chính nằm ở vị trí đầu tiên.

Trước cửa dường như có một ông lão đang đứng, bộ Đường trang màu xanh thẫm trên người ông đặc biệt bắt mắt.

Ông đang vươn cổ nhìn về phía họ, người còn chưa đến gần thì đã nghe thấy giọng nói trung khí mười phần vang lên: "Thằng nhóc thối dẫn vợ về rồi đấy à." Cùng lúc đó, Mạc Noãn lại thấy ở cửa xuất hiện thêm mấy người, từng ánh mắt thi nhau đổ dồn về phía cô.

Tim Mạc Noãn không nhịn được mà run lên một cái, quả nhiên đúng như Lục Sâm nói, người trong nhà đều mong anh kết hôn, nếu không thì làm gì có chuyện các bậc trưởng bối đích thân ra cửa đón cháu dâu mới chứ.

Bàn tay Lục Sâm đặt bên eo cô siết chặt thêm một chút, anh ghé vào tai cô nói: "Không sao đâu, đừng căng thẳng." Đến gần, Mạc Noãn cất tiếng chào ông cụ trước tiên: "Cháu chào ông nội ạ." Tiếng "ông nội" này của Mạc Noãn khiến ông cụ Lục vui như mở cờ trong bụng, ông mong chờ ngày này đã bao nhiêu năm nay, hôm nay cuối cùng cũng mong được rồi.

Nhất thời tâm trạng ông cực kỳ tốt, cười đến mức không khép được miệng, liên tục khen ngợi: "Ngoan, cháu dâu thật ngoan, ngoan hơn thằng nhóc thối nào đó nhiều." Vừa nói, đôi mắt lấp lánh tinh quang của ông cứ nhìn chằm chằm vào cô, Mạc Noãn bị nhìn đến mức có chút ngại ngùng, chỉ biết cười trừ.

Ông cụ Lục càng nhìn càng hài lòng, gật đầu lia lịa, chẳng màng đến việc còn chưa vào nhà, ông đã móc từ trong túi ra một cái bao lì xì: "Ngoan, đây là chút lòng thành của ông nội." Mạc Noãn ngẩn ra, không biết lần đầu đến nhà còn có tục lệ nhận bao lì xì, theo bản năng nhìn sang Lục Sâm.

Lục Sâm gật đầu với cô: "Đây là tấm lòng của ông nội, em cứ nhận lấy đi." Mạc Noãn mỉm cười, hai tay nhận lấy bao lì xì từ tay ông cụ Lục, cảm giác nặng trịch, không cần nghĩ cũng biết số tiền bên trong chắc chắn không nhỏ: "Cháu cảm ơn ông nội.

Cháu cũng chọn cho ông một chiếc ghế massage, khi nào rảnh rỗi ông nằm lên thư giãn gân cốt rất tốt ạ.

Vì hơi to nên cháu để trên xe, lát nữa bảo Lục Sâm ra khiêng vào ạ." Tần Tuệ vẫn luôn âm thầm quan sát Mạc Noãn, tự nhiên không bỏ qua dáng vẻ cung kính nhận đồ bằng hai tay của cô.

Ngôn ngữ cử chỉ cũng lạc quan hào phóng, khuôn mặt không trang điểm phấn son lại đặc biệt tố nhã sạch sẽ, mang lại cho người ta cảm giác sáng bừng trước mắt.

Ấn tượng ban đầu đạt điểm tuyệt đối. "Cái con bé này, còn mang quà cáp làm gì.

Mau vào trong đi, bên ngoài lạnh lắm." Ông cụ Lục hào sảng vỗ trán mình một cái: "Xem ông hồ đồ chưa kìa, nghe lời mẹ cháu, mau vào trong đi." Mạc Noãn vừa vào cửa, ông cụ liền sai người làm mang túi sưởi tay đến, rất rõ ràng là đã đặc biệt chuẩn bị từ sớm cho cô, trong lòng Mạc Noãn cảm thấy ấm áp vô cùng. "Đây là mẹ." Lục Sâm giới thiệu. "Con chào mẹ ạ." Mạc Noãn đỏ mặt nói.

Tần Tuệ cười, kéo tay Mạc Noãn, cũng nhét cho cô một cái bao lì xì.

Mạc Noãn cười nhận lấy, rồi đưa tặng khăn lụa và mỹ phẩm mình đã mua.

Tần Tuệ thấy thần sắc cô bình thản, trong lòng càng thêm hài lòng.

Trong phòng còn có hai người đàn ông trung niên đang đánh cờ.

Một người mặc quân phục, trên người toát ra vẻ uy nghiêm, Lục Sâm có vài nét giống ông ấy, chỉ là tính cách dường như không giống nhau lắm, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là cha của Lục Sâm.

Người còn lại thì ăn mặc tùy ý hơn, mang lại cảm giác ôn văn nho nhã, bên cạnh ông ấy có một người phụ nữ đứng đó, bảo dưỡng rất tốt, rất có khí chất.

Mạc Noãn đại khái có thể đoán ra thân phận của họ.

Lục Sâm lần lượt giới thiệu người trong nhà, Mạc Noãn gọi ba, chú út, thím út, không ngoài dự đoán đều nhận được bao lì xì.

Chương 16

Đã có hai lần trước, Mạc Noãn trực tiếp cảm ơn rồi nhận lấy, cũng phát quà mình mua cho mọi người: "Con cũng không biết nên mua gì, cứ dựa theo sở thích của mình chọn chút đồ cho mọi người, không biết mọi người có thích không." "Có quà nhận đương nhiên là thích rồi." Lục Tử Đồng cười hì hì nói. "Cái con bé quỷ này, chỉ nghĩ đến quà." Chu Thanh Vận dùng tay ấn nhẹ vào trán con gái mình. "Chào chị dâu, em là em gái anh ấy, Lục Tử Đồng, chị có thể gọi em là Tử Đồng." Lục Tử Đồng nháy mắt với Mạc Noãn, đôi mắt to linh động trông đặc biệt xinh đẹp. "Chào Tử Đồng." Lục Tử Đồng kiều tiếu lè lưỡi, kiễng mũi chân ghé vào tai Lục Sâm nói nhỏ: "Anh hai, mắt nhìn không tệ nha." Lục Sâm sủng nịch liếc nhìn Lục Tử Đồng một cái: "Không lớn không nhỏ." Câu này không to không nhỏ, Mạc Noãn vừa vặn nghe thấy, tai hơi đỏ lên.

Sự lúng túng trong dự đoán không hề xảy ra, trên mặt mọi người đều mang theo ý cười, Mạc Noãn cảm nhận được sự thiện lương của họ, trái tim vẫn luôn căng thẳng rốt cuộc cũng thả lỏng.

Lục Sâm biết cô đã thả lỏng, khẽ vuốt ve lòng bàn tay cô, Mạc Noãn đáp lại bằng một nụ cười.

Tần Tuệ nhìn sự tương tác của hai người, tảng đá trong lòng cũng hơi buông xuống, giả vờ hờn dỗi nhìn bàn tay đang giao nhau của hai người nói: "Được rồi A Sâm, đã vào đến nhà rồi, không cần cứ nắm chặt tay vợ con mãi thế đâu, làm thế trông xa lạ quá.

Mọi người đều là người một nhà, chúng ta lại không ăn thịt con bé, để vợ con bồi mẹ và thím út nói chuyện, con cần làm gì thì đi làm đi." Nói rồi bà nhiệt tình kéo tay Mạc Noãn, Lục Sâm cũng chỉ đành buông tay.

Lục Tử Đồng cũng đẩy người Lục Sâm một cái, vỗ ngực bảo đảm: "Anh yên tâm đi, em sẽ thay anh chăm sóc chị dâu thật tốt, không để chị ấy chịu bắt nạt đâu." "Nhớ kỹ lời em nói đấy, chị dâu em mà không vui là anh hỏi tội em đầu tiên." "Ây da, em đột nhiên cảm thấy địa vị trong nhà của em bị đe dọa rồi, không được, em phải bám chặt lấy chị dâu mới được." Nói rồi cô nàng quay đầu nhìn Mạc Noãn với vẻ đáng thương: "Chị dâu, chị phải làm chủ cho em, anh hai uy hiếp em kìa." Nghe vậy, mặt Mạc Noãn đỏ lên, chạm phải ánh mắt Lục Sâm ném qua, cô gật gật đầu bảo anh không sao, anh có thể đi làm việc khác.

Tần Tuệ nhẹ nhàng xoa tay Mạc Noãn để sưởi ấm cho cô, trong lòng Mạc Noãn ấm áp lạ thường: "Cảm ơn mẹ." "Người một nhà nói gì cảm ơn, thằng nhóc A Sâm kia cũng không biết chăm sóc người gì cả, chẳng lẽ trong xe không bật máy sưởi, lại để con lạnh thành thế này." Nói rồi bà trừng mắt nhìn Lục Sâm đang đứng cách đó không xa. "Có bật ạ, chỉ là con chịu lạnh hơi kém thôi." Mạc Noãn lí nhí giải thích. "Ái chà, đúng là vợ chồng son, vội vàng giải thích thay cho thằng nhóc đó thế cơ à." Tần Tuệ cười đầy ẩn ý. "Bác cả gái, sau này anh hai cũng có vợ thương rồi, bác mà tùy tiện nói xấu anh ấy là chị dâu sẽ không vui đâu." Mạc Noãn chỉ cảm thấy nhiệt độ trên mặt càng nóng hơn, Tần Tuệ cười nói: "Cái con bé này chỉ biết nói bác, con cứ trêu chọc chị dâu con như thế coi chừng anh con xử lý đấy." "Em sợ quá đi." Lục Tử Đồng làm ra vẻ mặt 'em rất sợ'. "Mẹ, Tử Đồng." Trong giọng nói của Mạc Noãn có chút ý vị cầu xin tha thứ. "Được rồi được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa, mấy mẹ con mình ngồi xuống nói chuyện phiếm đi." Ba người phụ nữ ở cùng một chỗ nói chuyện cũng chẳng qua là mấy chuyện bát quái, mọi người đều không hẹn mà cùng bỏ qua vấn đề thân thế của cô, Mạc Noãn cũng bớt đi chút lúng túng, rất nhiều chuyện cô thực sự không biết giải thích thế nào.

Vừa nói chuyện được một lúc thì nghe thấy giọng ông cụ: "Ăn cơm thôi." Bầu không khí bữa tối rất tốt, món ăn phong phú, còn có mấy món là món tủ của ông cụ, Mạc Noãn nếm thử phát hiện mùi vị quả thật không tệ. "Thế nào?

Mùi vị ra sao?" Ông cụ vẻ mặt kỳ vọng nhìn Mạc Noãn.

Mạc Noãn gật đầu, thật lòng khen ngợi: "Ngon lắm ạ." Đàn ông thì uống rượu, mẹ chồng và thím út không ngừng gắp thức ăn cho cô.

Hôm nay lúc đi dạo phố với Mễ Nặc cô đã ăn không ít đồ, nhìn cái bát chốc lát đã đầy như núi có chút bất lực, nhưng lại không thể từ chối, chỉ đành ăn từng miếng nhỏ.

Đột nhiên bát cơm trước mặt biến mất, Mạc Noãn vừa ngẩng đầu, chỉ thấy bát của mình đã nằm trong tay Lục Sâm, anh đang gạt thức ăn trong bát cô sang bát mình, chỉ nghe anh nói: "Bữa trưa Noãn Noãn ăn muộn, giờ vẫn chưa đói lắm." Không khí trên bàn vì hành động của anh mà nhất thời có chút quỷ dị, Tần Tuệ khiếp sợ nhìn con trai mình, sau đó ân cần bóp nhẹ tay Mạc Noãn: "Cái con bé này, ăn không nổi thì nói với mẹ, trước mặt người nhà không cần câu nệ như vậy." Lục Sâm mắc bệnh sạch sẽ, chuyện này ở Lục gia cũng chẳng phải bí mật gì.

Vì buổi tối mọi người đều uống rượu, cả nhóm đành phải ngủ lại ở đại viện.

Lục Sâm bị ông cụ gọi vào thư phòng, Mạc Noãn thì ở một mình trong phòng ngủ của Lục Sâm.

Phong cách trang trí phòng ngủ cũng giống căn nhà ở trung tâm thành phố, đơn giản đến mức lãnh lẽo.

Trên giá sách bày rất nhiều sách, đa phần là về tài chính kế toán, cũng không thiếu sách quân sự, truyện ký danh nhân và tạp chí thời trang bán chạy, đọc lướt qua rất rộng.

Mạc Noãn tùy tay rút một cuốn truyện ký nhân vật, kể về một vị giám đốc điều hành cưỡi ngựa xem hoa (ý chỉ trải nghiệm nhanh), dùng ba tháng cuối cùng khi mắc bệnh ung thư để viết nên cuốn truyện ký cuộc đời.

Cuốn sách này cô đã đọc rất nhiều lần nên lật rất nhanh, nhưng khi lật đến giữa lại bị một dòng chữ thanh tú phía dưới thu hút sự chú ý. *"Khi anh xoay người, ánh mắt giao nhau, em có thể nhận ra sự dịu dàng trong đáy mắt anh."* Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là bút tích của một người phụ nữ.

Trong lòng Mạc Noãn không nói rõ là tư vị gì, nhưng vừa nghĩ đến việc người đàn ông kia đã 32 tuổi, trước đây từng có người phụ nữ khác cũng chẳng có gì lạ.

Nghĩ đến điểm này Mạc Noãn rất nhanh liền thoải mái, tiếp tục đọc tiếp.

Lục Sâm bước vào thì thấy Mạc Noãn đang xem đến xuất thần.

Dưới ánh đèn bàn màu cam, mái tóc dài của cô xõa tung tùy ý, vài sợi tóc lòa xòa trước trán được vén ra sau tai, khuôn mặt nhỏ trắng nõn tĩnh mịch an tường.

Tâm tư Lục Sâm khẽ động, không nhịn được tiến lên ôm lấy cô, đặt cằm lên bờ vai gầy yếu của cô. "Đang xem gì thế?

Chăm chú vậy." Mạc Noãn hơi bị dọa giật mình, cũng không quá quen với sự thân mật như vậy, cô cựa quậy trong lòng anh, có chút bất mãn nói: "Anh đi đường không có tiếng động à?

Dọa em giật cả mình." Lục Sâm liếc nhìn cuốn sách trong tay cô, trong đôi mắt đen lóe lên một tia cảm xúc khó nhận ra, thuận miệng nói: "Đây là cuốn sách anh lấy từ chỗ người khác nhiều năm trước, chỉ tùy tiện lật vài trang chứ chưa đọc kỹ." "Anh chưa đọc qua à?" Mạc Noãn hơi nghiêng đầu, có chút kinh ngạc nhìn anh, tịnh không nhận ra hai người giờ phút này đang ở rất gần nhau.

Trong lòng cô hiện tại đang nghĩ là rốt cuộc anh có biết dòng chữ bên trong hay không.

Lục Sâm lắc đầu, trong mắt lóe lên ý cười, đón lấy cuốn sách trong tay cô đặt sang một bên: "Không hứng thú lắm, anh bây giờ chỉ hứng thú với một chuyện thôi." "Hả?" Mạc Noãn mở to đôi mắt vô tội nhìn anh. "Chính là thế này, chúng ta tiếp tục chuyện lúc chiều." Lục Sâm nói xong không cho Mạc Noãn thời gian phản ứng, trực tiếp hôn lên.

Mạc Noãn trừng lớn mắt nhìn người trước mặt, nhớ tới màn trên xe lúc chiều, mặt thoáng cái lại đỏ bừng lên.

Dáng vẻ ngây ngô này đối với người đàn ông mà nói không nghi ngờ gì là sự dụ hoặc cực lớn.

Khác với nụ hôn sâu trên xe hôm nay, nụ hôn lần này rất nhẹ, chỉ dán lên môi cô nhấm nháp tỉ mỉ, như mưa xuân thấm đất.

Mạc Noãn có thể cảm nhận rõ ràng lông mi anh quét qua mắt cô, ngứa ngáy, cũng có thể cảm giác được lực đạo anh giam cầm bên eo cô ngày càng chặt, triền miên dây dưa.

Mạc Noãn cảm thấy mình như say rồi, mọi giác quan đều bị tước đoạt, vô lực nép vào trong lòng anh chịu đựng nụ hôn của anh.

Không nhận thấy sự phản kháng của cô, ý cười trong mắt Lục Sâm dần đậm, kéo tay cô vòng qua cổ mình, dần dần làm sâu thêm nụ hôn này.

Ngay lúc hai người đang chìm đắm, cửa phòng ngủ bị đẩy ra, tiếng động truyền đến từ cửa quấy nhiễu hai người.

Chỉ thấy Tần Tuệ bưng một bát gì đó trên tay đang đứng ở cửa, giờ phút này đang nhìn bọn họ với ánh mắt đầy ẩn ý.

Chương 17

Khuôn mặt Mạc Noãn lập tức đỏ bừng, chỉ cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Lục Sâm có chút đau đầu, ấn mặt Mạc Noãn vào trong ngực mình, có chút bất lực nói với Tần Tuệ: "Mẹ, sao mẹ vào mà không gõ cửa thế." Ngẫm lại hôm nay anh đúng là xuất sư bất lợi, cả hai lần đều bị cắt ngang.

Tần Tuệ cũng cảm thấy hơi ngại vì đã quấy rầy chuyện tốt của con trai và con dâu, cười gượng: "Lần sau mẹ nhất định chú ý, cố gắng không đến quấy rầy hai đứa.

Mẹ thấy đồ ăn tối nay hơi nhiều dầu mỡ, sợ bụng dạ Tiểu Noãn không thoải mái nên đặc biệt nấu một bát canh ô mai, hai đứa cứ tiếp tục đi, lát nữa xuống uống canh." Mạc Noãn tuy thẹn quá hóa giận, nhưng vẫn không quên lễ phép cơ bản, lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên từ trong ngực Lục Sâm, đỏ mặt nói nhỏ: "Con cảm ơn mẹ, tối muộn rồi mà mẹ còn phải nhọc lòng ạ." "Không nhọc lòng đâu, mẹ thích làm mấy món này mà." Tần Tuệ thấy con dâu và con trai tình cảm tốt, rất hợp ý bà, nói xong liền xoay người rời đi, đột nhiên nhớ tới cái gì lại nói: "Nếu không có thời gian xuống thì thôi cũng được, một bát canh ô mai cũng không lãng phí đâu." Nụ cười gượng gạo của Mạc Noãn suýt thì nứt toác, ý tứ trong lời nói của Tần Tuệ sao Mạc Noãn lại không hiểu chứ, chẳng qua là nghĩ lệch lạc rồi.

Bóng dáng Tần Tuệ vừa biến mất, Mạc Noãn liền hung hăng trừng mắt nhìn kẻ đầu têu nào đó, ảo não đấm vào ngực anh mấy cái: "Đều tại anh, lần này mất mặt chết đi được, sao anh không khóa cửa chứ." Hôm nay đột nhiên ra mắt phụ huynh, cô đã đủ trở tay không kịp rồi, bây giờ còn để mẹ chồng bắt gặp cảnh tượng này, còn không biết sẽ nghĩ cô thế nào nữa.

Lục Sâm nắm lấy nắm tay của cô, đặt bên môi hôn nhẹ một cái, thái độ nhận sai rất tốt: "Ừ, tất cả đều là họa do tình không tự chủ được, là lỗi của anh.

Lần sau chúng ta làm chuyện như vậy anh nhất định nhớ khóa cửa, không để người khác đến quấy rầy.

Nếu cần thiết, anh sẽ thông báo với mọi người đừng lên làm phiền." Cái gì gọi là lần sau, cái gì gọi là thông báo mọi người đừng lên làm phiền?

Người đàn ông này rốt cuộc có tư duy kiểu gì vậy?

Mạc Noãn lập tức nghẹn lời, lại đấm anh một cái: "Anh còn nói nữa." "Được rồi, anh không nói nữa, anh ngậm miệng." Lục Sâm nghiêm túc ngậm miệng lại.

Mạc Noãn nhìn dáng vẻ vô hại này của anh, nhất thời vừa bực vừa buồn cười, người đàn ông này bây giờ bộ dạng này làm gì còn vẻ cao quý rụt rè lúc mới gặp chứ.

Không đúng, anh chưa bao giờ rụt rè cả, làm gì có người rụt rè nào vừa lên đã rủ người ta vào Cục dân chính chứ. *** Lục Nam Thiên đang xem báo ở phòng khách, thấy vợ đi từ trên lầu xuống, vẻ mặt không giấu được ý cười, có chút khó hiểu nhướng mày: "Gặp chuyện gì mà vui vẻ thế?" Tần Tuệ đưa canh ô mai cho Lục Nam Thiên: "Nè, con dâu và con trai đang bận không có thời gian uống, hời cho ông đấy." Lục Nam Thiên nhíu mày, hiển nhiên có chút vô lực với mấy thứ chua chua này, nhất thời không theo kịp tiết tấu của Tần Tuệ: "Đêm hôm khuya khoắt tụi nó bận cái gì?

Đến thời gian uống bát canh cũng không có." Tần Tuệ liếc xéo Lục

Nam Thiên một cái: "Đồ ngốc, đã quá nửa đời người rồi mà còn không hiểu phong tình thế, vợ chồng son mới cưới ở cùng nhau đương nhiên là bận rồi." Thấy Lục Nam Thiên vẫn vẻ mặt mê hoặc, Tần Tuệ lại giải thích chuyện vừa rồi một lần.

Lục Nam Thiên có chút buồn cười: "Có chuyện bé tẹo thế, xem bà vui chưa kìa." Hốc mắt Tần Tuệ hơi ửng đỏ: "Ông không hiểu đâu, bây giờ tôi thật sự yên tâm rồi.

Thằng bé này mấy năm nay sống quá khổ, tôi làm mẹ cũng khó chịu theo, khó khăn lắm mới đợi được nó buông bỏ, nguyện ý tìm một đối tượng tìm hiểu.

Lại nghe tin nó kết hôn chớp nhoáng, đối phương chỉ là một cô gái mới gặp một lần, lòng tôi sao có thể không thấp thỏm chứ?

Chỉ sợ thằng bé vì qua loa lấy lệ với chúng ta mà tùy tiện tìm một người kết hôn, kết quả như vậy cũng không phải là nguyện vọng ban đầu của chúng ta.

Nhưng hôm nay nhìn hai đứa nó ân ái, dường như không phải như tôi phỏng đoán, tảng đá trong lòng tôi coi như bỏ xuống được rồi." "Tôi thấy là bà quá lo xa thôi, A Sâm từ nhỏ đã là đứa có chủ kiến, nó biết mình đang làm gì, bà và cha cứ hay lo bò trắng răng." Tần Tuệ tức giận nói: "Bớt nói mát ở đây đi, tôi không tin mấy năm nay trong lòng ông không sốt ruột." Lục Nam Thiên sờ sờ cằm, không nói nữa. "Mau uống canh ô mai đi, tôi còn chờ thu bát đấy." Lục Nam Thiên nhíu mày, thấy không trốn được đành phải ngoan ngoãn uống, ai bảo bà xã nhà mình thích lăn lộn làm mấy món này chứ. "Có điều tôi cứ cảm thấy Tiểu Noãn trông hơi quen quen, hình như đã gặp ở đâu rồi, chỉ là nhất thời không nhớ ra." "Nghĩ nhiều thế làm gì, dù sao bây giờ A Sâm cũng cưới được vợ rồi.

A Sâm không cho chúng ta điều tra Tiểu Noãn, chúng ta cứ tôn trọng ý nguyện của nó, chung quy đã vào Lục gia chúng ta thì là người của Lục gia rồi." Hôm sau, Mạc Noãn bị đồng hồ báo thức đánh thức, Lục Sâm đã không còn ở đó.

Mạc Noãn rửa mặt xong liền xuống lầu, trong phòng khách chỉ có một mình Tần Tuệ đang ăn sáng, thấy cô xuống liền cười vẫy tay với cô.

Mạc Noãn nhớ tới chuyện tối qua bị mẹ chồng bắt gặp, có chút ngại ngùng: "Mẹ, ông nội và ba đâu rồi ạ?" Tần Tuệ càng nhìn Mạc Noãn càng thích, cười nói: "Họ đều ra ngoài tập thể dục buổi sáng rồi." Mạc Noãn bỗng nhiên ý thức được mình dậy muộn: "Ngại quá mẹ ơi, con ngủ quên mất." "Cái con bé này, còn coi mình là người ngoài à.

Đừng câu nệ, nhà chúng ta không có nhiều quy tắc thế đâu, không cần con phải dậy sớm nấu cơm hay gì cả, con cứ ngủ đến khi tự tỉnh là được.

Cũng đừng so sánh với mấy người đàn ông kia, họ đều là quân nhân xuất thân, giờ giấc sinh hoạt cực kỳ quy luật, bất kể mưa gió đều sáu giờ dậy, tập thể dục buổi sáng đã sớm trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của họ rồi, ngày nào cũng một nhịp điệu như thế, chẳng có chút tình thú nào." Mạc Noãn nhìn mẹ chồng hiền hòa như vậy, trong lòng vô cùng thả lỏng, quan hệ mẹ chồng nàng dâu dường như không khó khăn như cô tưởng tượng: "Lục Sâm cũng là quân nhân sao ạ?" Trong mắt Tần Tuệ thoáng qua một nét ưu thương khó nhận ra, nói: "A Sâm thì không phải, nhưng nó từ nhỏ sống ở đại viện, ông nội và ba con luôn yêu cầu nó theo tiêu chuẩn quân nhân, bao nhiêu năm nay cũng quen rồi." Khi hai người đang nói chuyện, Lục Tử Đồng ngáp ngắn ngáp dài đi từ trên lầu xuống, mắt nhắm mắt mở chào hỏi: "Bác cả gái, chào chị dâu buổi sáng." "Chào buổi sáng, Tử Đồng." Mạc Noãn cười nói.

Tần Tuệ sủng nịch nhìn Lục Tử Đồng: "Sao xuống sớm thế, không ngủ thêm một lát?" Lục Tử Đồng bĩu môi: "Con cũng đâu có muốn, nhưng sáng nay còn có tiết, lão ba nhà con đã hạ tử lệnh không cho con trốn học, lát nữa còn muốn đích thân đưa con đi học nữa." "Ba con cũng là muốn tốt cho con thôi, suốt ngày trốn học còn ra thể thống gì." Nhắc tới việc này, Tần Tuệ cũng nghiêm mặt lại, đối với việc Lục Tử Đồng thường xuyên trốn học, thái độ của mọi người đều giống nhau. "Haizz, biết rồi ạ, toàn là mấy vị phụ huynh phong kiến, đại học có mấy môn chẳng thú vị chút nào." Mạc Noãn nhìn dáng vẻ nhỏ nhắn tủi thân của Lục Tử Đồng, mỉm cười.

Cô phát hiện gia tộc thế này hoàn toàn khác với trong tưởng tượng của mình, có thể thấy quan hệ của cả nhà vô cùng thân thiết. "Tiểu Noãn, con và A Sâm trước đây có phải đã quen biết nhau không?" Đối với tính tình con trai mình ra sao Tần Tuệ rất rõ, sao có thể đi đăng ký kết hôn với một người chỉ mới gặp một lần trong buổi xem mắt chứ.

Mạc Noãn ngẩn ra, sau đó lắc đầu: "Không quen ạ." Theo lời Mễ Nặc nói, quá khứ là do cô đơn phương tình nguyện, Lục Sâm tịnh không biết cô, cô và Lục Sâm từ đầu đến cuối cũng không có giao tập gì. "Oa, chị dâu, vậy rốt cuộc chị làm thế nào chinh phục được anh hai em thế?

Anh ấy chính là vật cách điện với phụ nữ đấy, kể từ khi người phụ nữ kia..." "Khụ khụ." Lục Tử Đồng nghe thấy tiếng ho khan của Tần Tuệ, lập tức dừng lại, chuyển chủ đề: "Anh hai em là vật cách điện tình cảm, mấy năm nay người bên cạnh anh ấy dù công khai hay âm thầm nhét cho anh ấy bao nhiêu phụ nữ, anh ấy đến nhìn cũng không thèm nhìn một cái.

Ai mà muốn giới thiệu phụ nữ cho anh ấy, anh ấy luôn trưng ra bộ mặt đen xì, làm cho ai cũng sợ.

Anh ấy mà còn không tìm phụ nữ, em suýt thì tưởng anh ấy có vấn đề về phương diện kia rồi đấy." Mạc Noãn ẩn ước đoán được chút gì đó, nhưng nếu mọi người đều không hy vọng cô biết, cô cũng thức thời không truy hỏi.

Đối với câu hỏi của Lục Tử Đồng, kỳ thực Mạc Noãn cũng không biết trả lời thế nào, cô từng hỏi Lục Sâm, câu trả lời của Lục Sâm là "phù hợp", đáp án này thực ra ngay cả cô cũng không thuyết phục được.

Lúc đó cô không phải đang trêu chọc đối tượng xem mắt thì là chê bai đối phương không đáng một xu, hình tượng đó chẳng thể gọi là tốt đẹp, ngược lại còn có chút khắc nghiệt.

Cô cũng không biết chính mình như thế tại sao anh lại cảm thấy phù hợp, mà cô cũng không biết lúc đó rốt cuộc bị bỏ bùa gì, mơ mơ hồ hồ lại đồng ý lời cầu hôn của anh.

Tóm lại cuộc hôn nhân này của họ, chỉ có thể nói là một sự khởi đầu đầy hồ đồ. "Bọn chị cũng chỉ xem mắt bình thường, không có gì khác với người khác cả." "Không thể nào, ở giữa nhất định đã xảy ra chuyện gì đó?

Chị dâu chị cứ tiết lộ một chút đi mà, để sau này em còn đi lừa mấy bạn nam." Lục Tử Đồng hiển nhiên chưa từ bỏ ý định.

Tần Tuệ cũng vẻ mặt hóng hớt nhìn cô, mặt Mạc Noãn đỏ lên, nhưng cũng chỉ đành kể lại chi tiết cảnh tượng xem mắt lúc đó một lần.

Lục Tử Đồng cười phá lên, không nhịn được vỗ bàn hai cái: "Ha ha, hóa ra anh hai em giả nghèo mới lừa được chị về tay à?

Mở công ty nhỏ, kinh tế miễn cưỡng tạm ổn, lời nói dối này bịa hay thật đấy, cũng không sợ người khác nghe xong bị trầm cảm." Mạc

Noãn gật gật đầu, coi như mặc nhận.

Nếu lúc đó cô biết thân phận của Lục Sâm, cô tuyệt đối sẽ không dây dưa với người như vậy.

Lục Tử Đồng liên tiếp hỏi rất nhiều vấn đề, mắt thấy Mạc Noãn đỡ không nổi, Tần Tuệ ân cần ngắt lời: "Cái con bé này, làm gì có nhiều cái 'tại sao' thế, chuyện tình cảm là giảng duyên phận, đợi sau này con gặp được người dành cho con là sẽ hiểu thôi." Lục Tử Đồng tinh nghịch lè lưỡi, chuyển chủ đề: "Chị dâu em phải nhắc nhở chị, chị đừng nhìn anh hai em bề ngoài ôn nhuận vô hại, kỳ thực trong xương cốt chính là một con sói gian xảo đấy.

Những cái anh ấy nói đó đều không tính là gì đâu, có phải chị còn thấy anh ấy lái một chiếc xe rất bình thường không?" Mạc Noãn nghĩ một chút, sau đó gật đầu: "Đúng, hôm nay anh ấy lái một chiếc Volkswagen, lúc ở thành phố B đi lại đều bắt taxi." Đây cũng là chỗ cô vẫn luôn không nghĩ ra, anh là lão tổng của một đế quốc thương nghiệp, thế mà lại lái một chiếc Volkswagen, thực sự là không thể tưởng tượng nổi.

Chương 18

"Chị nhất định không biết đâu, anh hai em có rất nhiều logo xe, Volkswagen, Citroen, Suzuki, Luxgen... còn có rất nhiều loại em không gọi được tên, anh ấy thường xuyên gắn mấy cái logo này lên mấy chiếc siêu xe của mình." Nụ cười bên khóe miệng Mạc Noãn càng sâu hơn: "Còn có thể làm như vậy à?" Hèn chi cô luôn cảm thấy xe của anh nhìn qua rất sang trọng, căn bản không giống xe Volkswagen, cũng may cho anh nghĩ ra được phương pháp này, đúng là phí hết tâm tư. "Đây chính là chỗ gian xảo của anh hai em đấy, đây là mánh khóe anh ấy dùng để đối phó với đám phóng viên.

Cũng đừng nói là chiêu này cực kỳ hữu dụng nha, bao nhiêu năm nay rất ít phóng viên chụp được anh ấy, đại đa số mọi người chỉ biết tập đoàn Lục thị, nhưng lại rất ít người từng thấy chân dung tổng tài tập đoàn Lục thị." Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, chỉ thấy Lục Sâm mặc một bộ đồ thể thao màu xám, ánh nắng vụn vặt rải lên khuôn mặt thanh tuấn của anh, cả người trông trẻ ra mấy tuổi, nói anh là sinh viên đại học cũng không quá đáng.

Anh đi thẳng đến sau lưng Mạc Noãn, hai tay tự nhiên đặt lên vai cô: "Đang nói chuyện gì mà vui vẻ thế?" Cứ thế bị anh ôm vào lòng trước mặt người nhà, Mạc Noãn hơi có chút không thích ứng, nhưng cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Cô còn chưa lên tiếng, đã nghe thấy Lục Tử Đồng cười híp mắt nói: "Đang nói về sự tích quang vinh lừa gạt dụ dỗ cưới vợ của anh hai." Lục Sâm nhướng mày, ý vị thâm trường liếc nhìn Mạc Noãn một cái, đại khái đoán được nội dung mấy người vừa nói chuyện.

Mạc Noãn chịu không nổi ánh mắt như vậy, hơi quay mặt đi không nhìn anh, chỉ nghe thấy anh vân đạm phong khinh nói: "Quản nó dùng phương pháp gì, dù sao cũng cưới được vợ về tay rồi.

Anh là thương nhân, chỉ chú trọng kết quả, không quản quá trình." "Gian thương." Mạc Noãn lí nhí lầm bầm.

Giọng nói tuy rất nhỏ, nhưng cũng đủ để người có mặt đều nghe thấy, mọi người đều bị chọc cười.

Tần Tuệ cũng liếc xéo Lục Sâm một cái, cười mắng: "Thật có tiền đồ." Không bao lâu sau, tất cả mọi người đều vào nhà, ai nấy đều tinh thần phấn chấn, không có chút mệt mỏi nào.

Ông cụ Lục bắt đầu hứng thú bừng bừng hỏi thăm về hôn lễ của hai người: "Tiểu Noãn, cháu thích hôn lễ kiểu gì, kiểu Trung hay kiểu Tây?

Ông và mẹ cháu thời gian này đều không có việc gì, có thể bắt đầu chuẩn bị cho hai đứa rồi.

Ông định mời hơn trăm bàn, thuận tiện mời mấy ông bạn chiến đấu cũ tới, để bọn họ nhìn mặt cháu dâu ông, miễn cho bọn họ cứ từng người một cười nhạo ông không có cháu dâu.

Ông phải cho họ biết, cháu trai Lục Hán Niên này của ông cho dù có cưới vợ cũng mạnh hơn cháu trai nhà họ gấp trăm lần, chất lượng cũng tốt hơn nhà họ." Chất lượng tốt?

Làm gì có ai dùng từ này hình dung người chứ.

Mạc Noãn không nhịn được cong khóe môi, nhưng nhìn dáng vẻ hưng phấn của ông cụ, có chút không đành lòng mở miệng.

Lục Sâm tựa hồ nhìn ra tâm tư của cô, nói với ông cụ: "Ông nội, cháu và Noãn Noãn tạm thời không định tổ chức hôn lễ." Lông mày ông cụ dựng ngược lên, giống như bị dội một gáo nước lạnh vào đầu, ẩn ước có dấu hiệu phát hỏa, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, nghiêm mặt nhìn hai người: "Có chuyện gì vậy?

Là ý của cháu hay ý của Tiểu Noãn?" "Là kết quả bọn cháu đã thương lượng, Noãn Noãn hiện tại vừa mới qua thành phố A, vẫn chưa quá thích ứng với cuộc sống bên này, bọn cháu muốn qua một thời gian nữa rồi tính." "Tiểu Noãn, cháu cũng có ý này sao?" Ông cụ Lục nhìn về phía Mạc Noãn.

Mạc Noãn gật đầu, trong lòng biết ông cụ mong Lục Sâm kết hôn đã rất lâu, không đành lòng làm tổn thương ông, thành thật giải thích: "Ông nội, cháu và Lục Sâm kết hôn cũng khá đột ngột, cả hai chúng cháu đều cần một khoảng thời gian để thích ứng với sự chuyển biến thân phận và vai trò này.

Hôn lễ là một nghi thức rất quan trọng trong đời người, cháu muốn đợi hai người tình cảm sâu đậm hơn một chút rồi mới tổ chức, như vậy có khả năng sẽ càng có ý nghĩa hơn ạ." "Ba, cứ nghe theo ý hai đứa nhỏ đi ạ, dù sao hai đứa cũng đã đăng ký kết hôn rồi, hôn lễ này cũng không vội trong ngày một ngày hai." Tần Tuệ nói đỡ vào, bà là người từng trải, tự nhiên hiểu tầm quan trọng của hôn lễ đối với một cô gái.

Trạng thái chung sống hiện tại của con trai và con dâu đã nằm ngoài dự liệu của bà, bà tin tưởng ngày đó sẽ không còn xa.

Ông cụ Lục trầm tư một lát, cuối cùng cũng buông tha: "Được rồi, cứ theo ý các cháu trước đã.

Tiểu Noãn, cháu phải biết, cháu đã gả vào Lục gia chúng ta, thì chính là người của Lục gia, những gì cháu đáng được hưởng Lục gia chúng ta sẽ không để cháu thiếu thứ gì đâu." Mạc Noãn tự nhiên hiểu ý tứ trong lời ông cụ, chẳng qua là không muốn để cô chịu ủy khuất, trong lòng dâng lên một trận cảm động không nói nên lời, cô nghĩ gả vào gia đình như vậy là may mắn của cô: "Cháu cảm ơn ông nội." Ông cụ Lục khẽ hừ một tiếng: "Cháu mà muốn cảm ơn ông thật, thì mau chóng sinh một đứa chắt cho ông chơi, hiện tại mấy lão chiến hữu kia suốt ngày khoe khoang trước mặt ông, ông sớm đã nhìn bọn họ ngứa mắt lắm rồi." "Ba, việc này ba không cần lo đâu, sớm muộn thôi ạ." Tần Tuệ cười tươi rói.

Nhắc đến sinh con, Mạc Noãn tự nhiên liền nghĩ đến chuyện kia, cũng biết Tần Tuệ tối qua khẳng định đã hiểu lầm.

Trời sinh loại chuyện này cô lại không cách nào giải thích, cũng không thể nói cho họ biết cô và Lục Sâm căn bản còn chưa đi đến bước kia được, nhất thời hai má nóng bừng, có chút e thẹn: "Ông nội, mẹ, chuyện này lại không gấp được đâu ạ." "Ha ha, loại chuyện này phải thường xuyên nhắc nhở, nhắc mãi nhắc mãi là tới thôi." Ông cụ cười lớn, sự không vui vừa rồi đã sớm biến mất. "Cháu sẽ nỗ lực." Lục Sâm nghiêm túc nói, chỉ có điều ánh mắt vẫn luôn tập trung trên người Mạc Noãn.

Mạc Noãn cáu, không nhịn được nhéo eo anh một cái, trừng mắt nhìn anh, người đàn ông này không giúp cô mà ngược lại còn tới thêm phiền. "Đúng rồi, thằng nhóc thối, cháu lừa được con gái nhà người ta tốt như vậy, dành thời gian sắp xếp cho phụ huynh hai bên gặp mặt một lần đi." Lục Sâm gật đầu: "Dượng và Dì ở thành phố B, đều là giáo viên chưa về hưu, lại đang chủ nhiệm lớp 12, nhiệm vụ nặng nề, bình thường cũng không có quá nhiều thời gian.

Dù sao cũng sắp đến nghỉ đông rồi, đợi đến lúc nghỉ đông cháu sẽ đích thân qua đó đón hai người sang đây." "Ừ, kết hôn rồi không như trước kia, rất nhiều chuyện phải tự mình nghĩ nhiều hơn chút." Lục Nam Thiên cũng nói, trong ấn tượng của Mạc Noãn, vị ba chồng này của cô nói chuyện không nhiều, phần lớn thời gian luôn im lặng trầm ổn.

Mạc Noãn ăn xong bữa sáng với khuôn mặt đỏ bừng, nhưng tâm trạng lúc trở về lại rất tốt, nụ cười luôn nở trên môi, khác hẳn trạng thái lo lắng khi đi.

Lục Sâm nhìn nụ cười trên mặt cô, tâm trạng cũng vui lây: "Bây giờ em đã tin lời anh nói chưa?" Mạc Noãn gật gật đầu: "Mẹ thoạt nhìn rất ôn hòa, không hề có chút giá nào của chủ tịch cả." Trong nhận thức của cô, những người ở vị trí cao như chủ tịch đều rất cao ngạo, mang lại cho người ta cảm giác xa vời khó với tới.

Lục Sâm cười lắc đầu, thầm nghĩ nha đầu này chưa từng thấy thủ đoạn của Tần Tuệ, khi bà còn trẻ đã được giới trong nghề mệnh danh là "Nữ hoàng thiết huyết", chỉ cần bà có mặt ở công ty thì không ai là không nơm nớp lo sợ. "Mẹ cũng chỉ ở nhà là dễ sống chung một chút thôi, ở công ty thì không như vậy đâu, không tốt như em tưởng tượng.

Chẳng qua là em đã vượt qua bài kiểm tra của bà, bà mới toàn tâm toàn ý với em như thế." "Hả?" Mạc Noãn ngơ ngác nhìn Lục Sâm, không hiểu mẹ chồng đã thăm dò cô lúc nào, cô hoàn toàn không nhận ra.

Lục Sâm xoa xoa đầu cô: "Nhất cử nhất động của em đều nằm trong mắt mẹ.

Bao lì xì em nhận được đâu?

Có thể lấy ra xem thử." Không nói chuyện này Mạc Noãn cũng suýt quên, cô mỉm cười kéo khóa túi, lấy ra mấy bao lì xì rồi lần lượt mở ra xem.

Ông cụ cho nhiều nhất, một vạn sáu, những người khác cho một vạn, còn Tần Tuệ thì cho một tấm séc.

Mạc Noãn đếm đếm, tổng cộng có sáu số không, một trăm vạn (1 triệu tệ), sợ đến mức tay run lên.

Cô bất an nhìn Lục Sâm: "Sao mẹ lại cho nhiều thế này?" Lục Sâm liếc nhìn tấm séc, nhàn nhạt nói: "Mẹ kinh doanh công ty hơn nửa đời người, nếu nói trong nhà ai giàu nhất thì chính là bà, anh còn cảm thấy bà cho ít đấy." Mạc Noãn thầm tặc lưỡi, rốt cuộc cô đã gả vào một gia đình thế nào đây, lần đầu tiên đến nhà ra mắt đã nhận được hơn một trăm vạn tiền lì xì, bỗng chốc trở thành triệu phú. "Em đây là gả vào hào môn rồi sao?" Sao lại có cảm giác như đang nằm mơ thế này.

Người khác trăm phương ngàn kế muốn câu rể rùa vàng, muốn gả vào hào môn, còn cô chỉ kích động một chút liền thực hiện được.

Lục Sâm khẽ hừ một tiếng, ném cho cô một ánh mắt kiểu "Chẳng phải là vậy sao".

Mạc Noãn bật cười, đột nhiên nhớ tới chuyện Lục Sâm vừa nói, chỉ cảm thấy bao lì xì trong tay bỗng nặng trịch: "Vậy mẹ đã thăm dò em thế nào?

Không phải là xem em có tiêu tiền bừa bãi không đấy chứ?

Có biết quản lý việc nhà không?" Lục Sâm lắc đầu, cho cô một gợi ý: "Mẹ đưa bao lì xì sau ông nội, so với tiền mặt của ông nội thì tấm séc mẹ đưa là nhẹ nhất, nhưng lúc đó thần sắc của em không hề thay đổi." Mạc Noãn kinh ngạc trong lòng, được Lục Sâm nhắc nhở liền hiểu ngay dụng ý của mẹ chồng, chẳng qua là muốn kiểm tra xem cô có tham tiền hay không.

Nếu lúc đó cô tỏ ra dù chỉ một chút bất mãn, e rằng cục diện sẽ hoàn toàn khác.

Chương 19

"Mẹ thật là..." Cô nhất thời không tìm được từ thích hợp để hình dung, ngay cả thăm dò cũng làm đến mức im hơi lặng tiếng, quả thực là phòng không thể phòng.

Phương pháp này tuy đơn giản nhưng chắc chắn là cách tốt nhất để kiểm tra xem một người có tham tài hay không.

Lục Sâm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn dở khóc dở cười của cô, khẽ nhếch khóe môi. "Vậy sau này em phải làm sao?" Nụ cười trên mặt Mạc Noãn tắt ngấm, nếu mẹ chồng thường xuyên thăm dò như vậy, ngày tháng của cô sẽ khó sống lắm. "Nha đầu ngốc, anh nói cho em biết chuyện này không phải muốn em có gánh nặng, chỉ là muốn em hiểu thêm về mẹ mà thôi.

Yên tâm đi, mẹ chỉ thăm dò một lần này thôi, em đã vượt qua rồi thì sau này chính là người của Lục gia.

Sau khi bà đã coi em là người nhà thì sẽ không thử thách em nữa.

Trước mặt bà em cứ là chính mình, không cần che giấu chân tình thực cảm, làm chính mình là được rồi.

Những người như bà đôi khi là vậy, tin tưởng vào mắt nhìn của bản thân hơn, chỉ có tự mình kiểm chứng mới yên tâm, nếu không trong lòng sẽ không thấy vững dạ." Lục Sâm giải thích.

Mạc Noãn gật đầu, nghe Lục Sâm nói vậy lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhìn xấp tiền trong tay, khóe môi cong lên: "Biết rồi, ừm, không ngờ gặp bố mẹ chồng một cái em liền thành triệu phú, thật không tệ.

Anh nói xem nếu em rút hết số tiền này ra, liệu có đếm tiền đến mỏi tay không?" Lục Sâm buồn cười nhìn dáng vẻ ham tiền của cô vợ nhỏ, anh biết cô không phải người như vậy, nếu không ban đầu anh cũng chẳng cần giấu giếm gia thế, và cô cũng sẽ không mặt không đổi sắc trước sự thăm dò của mẹ anh.

Anh lấy thẻ ngân hàng trong ví ra đưa tới trước mặt cô, nói: "Cộng thêm cái này là em có thể đếm mỏi tay rồi, cầm lấy đi.

Thẻ lương của anh, mật mã anh đã đổi thành sinh nhật em, nếu em dùng không quen thì có thể đổi lại thành mật mã em quen thuộc." Mạc Noãn ngước mắt, kinh ngạc nhìn Lục Sâm.

Chưa bao giờ nghĩ người đàn ông này lại tự giác giao thẻ lương vào tay cô như vậy.

Dù sao anh cũng không phải người thường, mà là tổng giám đốc của một tập đoàn đa quốc gia.

Cô không thích nợ ân tình và nợ tiền, luôn cảm thấy không phải chuyện tốt lành gì, huống chi bọn họ là kiểu vợ chồng không có nền tảng tình cảm.

Còn chưa kịp từ chối, thẻ ngân hàng đã được nhét vào tay cô. "Lục Sâm." Mạc Noãn khẽ kêu lên, dường như chưa quen với tác phong bá đạo này của anh. "Cái này không phải cho em, mà là phí sinh hoạt của hai chúng ta.

Chúng ta đã kết hôn rồi, em là nữ chủ nhân trong nhà, nếu trong nhà cần mua sắm thứ gì, cũng không thể để em tiêu tiền của mình mãi được, thế nào cũng không hợp lý." Lục Sâm đã nói đến nước này, Mạc Noãn tự nhiên không thể từ chối.

Trong lòng cô cảm thấy buồn cười, hai ngày nay cô ra đường chắc chắn là đã xem ngày hoàng đạo, tài vận kéo đến ầm ầm.

Trong thời gian ngắn ngủi nhận được một xấp tiền mặt dày, một tấm séc, một thẻ ngân hàng, không nhịn được trêu chọc: "Không biết lương của một tổng giám đốc tập đoàn là bao nhiêu?

Là biết tuốt hay là người đàn ông độc thân kim cương thực sự đây?" "Phu nhân cứ thả lỏng, hàng thật giá thật, là đàn ông độc thân kim cương, em chắc chắn sẽ hài lòng." Lục Sâm hơi nghiêng đầu, khuôn mặt anh tuấn kề sát ngay gang tấc, trái tim Mạc Noãn không chịu khống chế mà đập loạn nhịp.

Người đàn ông này khi mặt dày lên quả thực khiến người ta không đỡ nổi, nhưng cô biết đây là sự thật mà cô không thể phản bác.

Cô khẽ hừ một tiếng, đè nén gợn sóng lăn tăn trong lòng, chuyển sang nhìn anh nghiêm túc, chọc chọc vào vai anh: "Đây chắc chắn không phải con số nhỏ, anh cứ yên tâm như vậy, không sợ em ôm tiền bỏ trốn sao?" Đối với động tác nhỏ của cô, Lục Sâm hài lòng vô cùng, vui vẻ cười thành tiếng: "Người đàn ông như anh nếu đến người phụ nữ của mình cũng không giữ được, thì đáng đời người và tiền đều mất sạch." Nghe anh nói vậy, trong lòng Mạc Noãn phần nhiều là cảm động.

Cô may mắn biết bao khi có được sự tin tưởng không chút giữ kẽ của một người đàn ông.

Cô nhếch khóe môi, lẩm bẩm khe khẽ: "Lúc nào cũng tự đại như vậy, cẩn thận lơ là thì mất cả chì lẫn chài.

Có điều hôm nay trước khi ra khỏi cửa em chắc chắn đã xem ngày, tài vận này quả thực không cản nổi mà." Thính lực Lục Sâm cực tốt, cười tiếp lời cô: "Em không phải xem ngày trước khi ra cửa, mà em đã xem ngày trước khi gả cho người ta rồi." Xe chạy một mạch đến trung tâm thành phố, Mạc Noãn được Lục Sâm dắt vào một cửa hàng, vào rồi mới phát hiện đây là cửa hàng trang sức chuyên dụng.

Ánh đèn sáng rực, những viên kim cương trong tủ kính tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Lờ mờ đoán được gì đó, tim cô thắt lại một chút, nghiêng đầu nhìn Lục Sâm.

Lục Sâm nghiêm túc nhìn Mạc Noãn, đôi mắt đen láy như đá hắc diệu thạch nhìn cô chằm chằm, ánh nhìn sâu thẳm: "Noãn Noãn, chúng ta kết hôn tuy có hơi vội vàng, nhưng những thứ cần có thì một món cũng không thể thiếu." Anh vốn định đợi đến lúc tổ chức hôn lễ mới suy xét, nhưng lời nói sáng nay của cha đã nhắc nhở anh.

Hôn lễ tạm thời chưa tổ chức, nhưng nhẫn kim cương thì không thể không có.

Anh từ bỏ tất cả những gì đã gây dựng mấy năm nay để theo cô về thành phố A, anh tuyệt đối không thể để cô chịu thiệt thòi.

Mạc Noãn cảm thấy mình bị ánh mắt của anh bao bọc kín kẽ, không chỗ nào để trốn: "Lục Sâm, em không quan tâm những thứ này..." Thứ cô cần chỉ là một tình yêu tương trợ lúc khó khăn, vật chất gì đó cô cũng không quá coi trọng.

Ngón tay Lục Sâm khẽ ấn lên môi cô, nhẹ giọng nói: "Noãn Noãn, đừng từ chối." Trong lòng Mạc Noãn chua chua chát chát, để mặc anh dắt tay đi vào trong.

Các cô nhân viên bán trang sức đều là người tinh mắt, vừa thấy một đôi nam nữ trẻ tuổi bước vào, cả hai đều khí độ bất phàm liền lập tức đón tiếp: "Hoan nghênh quý khách, xin hỏi hai vị muốn chọn mua gì ạ?" "Nhẫn cưới, lấy cho tôi mẫu mới nhất của các cô." Lục Sâm nhàn nhạt thốt ra vài chữ. "Mời hai vị đi lối này." Cô nhân viên giới thiệu tổng cộng mấy mẫu, trông có vẻ giá trị xa xỉ.

Lục Sâm nghiêng đầu nhìn Mạc Noãn: "Thích mẫu nào?" Những viên kim cương rực rỡ tỏa sáng, đều được cắt gọt tinh xảo đặc sắc, có hình giọt nước, hình hoa hồng, hình trái tim đại dương.

Quan trọng là kim cương quá lớn, Mạc Noãn có chút hoa mắt, không kìm được khẽ mím môi.

Đối với cô, những thứ này quá phô trương, nếu cô đeo chiếc nhẫn như vậy đi làm, còn không biết sẽ gây ra sóng gió thế nào. "Không thích những mẫu này sao?" Mạc Noãn cười: "Hình như hơi lòe loẹt quá, không hợp với em." Cô nhân viên lập tức hiểu ý, dẫn hai người đi sang một bên khác, chỉ vào một cặp nhẫn kim cương trong tủ kính giới thiệu tỉ mỉ: "Đây là mẫu sáng nay vừa được vận chuyển bằng đường hàng không từ trụ sở chính ở Paris về.

Nếu phu nhân không thích mẫu cầu kỳ, chi bằng xem thử mẫu này, kiểu dáng đơn giản hào phóng nhưng chế tác rất tinh xảo, chất lượng kim cương cũng rất cao." Ánh mắt Mạc Noãn khẽ động, cái này quả thực đẹp hơn mấy mẫu vừa rồi nhiều, tinh xảo nhỏ nhắn, kiểu dáng quy củ, một chút cũng không rườm rà.

Cô liếc nhìn giá cả, hơi giật mình, giá này một chút cũng không rẻ hơn mấy mẫu vừa rồi.

Lục Sâm không bỏ qua tia sáng lóe lên rồi vụt tắt trong mắt cô, bảo cô nhân viên: "Lấy cho cô ấy thử xem." Cô nhân viên đeo găng tay trắng ren, cẩn thận lấy nhẫn kim cương ra, vừa định đeo thử cho Mạc Noãn thì Lục Sâm đột nhiên lên tiếng ngắt lời: "Để tôi." "Vâng ạ." Lục Sâm đeo găng tay chuyên dụng, nhẹ nhàng nâng bàn tay Mạc Noãn lên, sau đó thành kính đẩy chiếc nhẫn từ từ vào ngón tay cô.

Kích thước nhẫn vừa khít, hoàn toàn không cần sửa. "Thật thần kỳ, rất vừa vặn, xem ra hai vị và cặp nhẫn này rất có duyên phận.

Phu nhân, cô cũng đeo cho tiên sinh đi ạ." Cô nhân viên nói rồi đặt chiếc nhẫn nam trong hộp đến trước mặt Mạc Noãn.

Chương 20

Mạc Noãn chỉ cảm thấy hai má nóng bừng, nhưng vẫn học theo dáng vẻ vừa rồi của Lục Sâm, thận trọng đeo chiếc nhẫn vào tay anh.

Cũng vừa vặn mười phần, ánh mắt hai người chạm nhau, đều không kìm được khẽ mỉm cười.

Cô nhân viên thấy hai người đều rất hài lòng, nụ cười trên mặt càng đậm, tiếp tục giới thiệu: "Đi cùng bộ với mẫu này còn có một bộ trang sức, hai vị có muốn xem thêm không?" Lục Sâm gật đầu: "Đều lấy ra xem thử." Cô nhân viên vui vẻ chạy vào kho phía sau lấy ra một chiếc hộp, từ từ mở ra: "Đây là hàng mới về nửa tiếng trước, chúng tôi còn chưa kịp bày ra.

Nó cùng một bộ với nhẫn kim cương trên tay hai vị, gồm một dây chuyền và một lắc tay, rất thích hợp để tham dự các loại yến tiệc." Lục Sâm nhận lấy đeo thay cho Mạc Noãn, cổ cô vừa thon vừa dài, dường như sinh ra là để đeo những sợi dây chuyền như thế này.

Lại phối hợp với khuôn mặt thanh tú thoát tục kia, nhất thời khiến người ta không thể dời mắt.

Mạc Noãn bị anh nhìn đến mức có chút bất an: "Không đẹp sao?" "Rất đẹp." Lục Sâm cười trả lời, sau đó bảo nhân viên xuất hóa đơn.

Ra khỏi cửa hàng, Mạc Noãn không nhịn được nói: "Lục Sâm, anh quá phung phí rồi." Cô chỉ liếc qua giá cả, tuy không nhìn rõ lắm nhưng có thể khẳng định là hơn trăm vạn, nghĩ thôi cũng thấy đau lòng, nhiều tiền như vậy chỉ đổi lấy mấy cục đá. "Trong mắt anh, bà xã mà anh giả nghèo trăm phương ngàn kế mới cưới được còn đáng giá hơn cái này nhiều, đeo những thứ như vậy tuyệt đối thích hợp nhất." Mặt Mạc Noãn đỏ lên, khóe miệng lại không khống chế được mà cong lên.

Người đàn ông này nhìn thì lạnh lùng xa cách, nhưng những lời dỗ dành con gái thế này dường như có thể thuận miệng nói ra, nói ra còn không khiến người ta cảm thấy hư giả và phù phiếm, bản lĩnh này không biết anh học được từ đâu. "Rốt cuộc là học ở đâu nhiều lời dỗ ngọt người ta thế hả?" Lục Sâm giơ tay phải lên làm tư thế thề: "Oan uổng quá Lục phu nhân, đây tuyệt đối là lời nói thật, hoàn toàn xuất phát từ nội tâm, căn bản không cần học." Mạc Noãn không nhịn được bật cười, sau đó bĩu môi: "Mới không tin, có điều nếu anh đổi chúng thành tiền mặt trực tiếp tặng cho em, có khả năng em sẽ vui hơn một chút." Lục Sâm nhéo má cô một cái: "Đồ ham tiền nhỏ, còn chê tiền mặt trong tay chưa đủ nhiều à, cẩn thận trộm cướp đỏ mắt đấy." Mạc Noãn quơ quơ chiếc nhẫn trên tay: "Cái này mới dễ gọi trộm nhất, sau này em chắc chắn không dám tùy tiện đeo ra ngoài." "Nhẫn cưới thì không thể tháo xuống, sau này lúc nào cũng phải đeo, nếu để anh phát hiện em không nghe lời, cẩn thận anh xử lý em." "Anh định xử lý em thế nào?" "Cái này không thể nói trước cho em biết, đợi em phạm lỗi rồi sẽ biết." Lục Sâm đưa Mạc Noãn về nhà, cô không muốn vào tập đoàn Lục thị, hai ngày trước có thời gian liền nộp hồ sơ xin việc trên mạng.

Công việc đương nhiên vẫn là nghề cũ, có lẽ do kinh nghiệm nhiều năm và cuối năm các văn phòng kiểm toán đang thiếu nhân lực, cô nhận được thông báo phỏng vấn của mấy nơi.

Cô chọn lọc ra hai chỗ, một là An Vĩnh (Ernst & Young) - một trong bốn công ty kiểm toán lớn nhất (Big4), một là văn phòng kiểm toán trong nước đang có đà phát triển rất mạnh, thời gian phỏng vấn đều định vào buổi chiều.

Buổi trưa, cô đến địa điểm phỏng vấn theo đúng hẹn, quá trình phỏng vấn rất đơn giản, có hai văn phòng quyết định tuyển dụng cô ngay tại chỗ, bảo cô có thể qua ký hợp đồng bất cứ lúc nào.

Mạc Noãn nói về bàn bạc với người nhà rồi sẽ trả lời sau.

Thật ra trong lòng cô ưng ý An Vĩnh hơn, chỉ là trước khi đến thành phố A, dì có nói chuyện với cô rất nhiều, lời trong lời ngoài đều khuyên cô sau khi kết hôn nên giảm bớt khối lượng công việc một cách thích hợp.

Dù sao tuổi cũng không còn nhỏ, phải bắt đầu trù tính chuyện sinh con, mà cô cũng biết được sự mong đợi của người nhà họ Lục đối với trẻ con.

Nếu là trước kia cô sẽ chẳng thèm cân nhắc những vấn đề này, chỉ là Lục Sâm và người nhà họ Lục đều đối xử với cô rất tốt, cô không muốn làm bọn họ thất vọng.

Nếu cô chọn An Vĩnh, một hai năm này chắc chắn sẽ phải toàn tâm toàn ý lao vào công việc.

Đang suy nghĩ miên man những chuyện rối rắm này thì điện thoại của Lục Sâm gọi đến.

Mạc Noãn trong lòng đang mải nghĩ ngợi, thấy thang máy đến liền đi thẳng vào.

Trong thang máy rất đông người, Mạc Noãn chỉ có thể chen lên phía trước nhất, đến nỗi không chú ý tới biểu cảm phức tạp của một nam một nữ đứng bên trong khi nhìn thấy cô.

Thang máy đến tầng một, Mạc Noãn đi thẳng ra ngoài, lại bị một giọng nói phẫn nộ sau lưng chặn bước chân. "Mạc Noãn, mày mà cũng dám vác mặt về thành phố A sao?" Mạc Noãn xoay người, chỉ thấy một cô gái mặc trang phục đông mới nhất của Chanel, chân đi giày cao gót, rõ ràng là một người xinh đẹp, nhưng vì biểu cảm trên mặt mà cả người trông có chút vặn vẹo.

So với sự phẫn nộ của cô ta, người đàn ông đứng bên cạnh cô ta lại có vẻ mặt phức tạp khó nói nên lời, dường như có kinh hỉ, có bất ngờ, còn có cả áy náy.

Mạc Noãn đương nhiên sẽ không quên hai người này.

Khi cô tỉnh lại sau tai nạn xe hơi và không biết gì về thế giới này, lúc mọi người đều chỉ trích cô, thậm chí muốn báo cảnh sát, thì chính người phụ nữ trước mắt này ngồi trên xe lăn, bày ra bộ dạng sở sở đáng thương cầu xin cho cô.

Mạc Tử Hi, em gái cùng cha khác mẹ của cô.

Còn người đàn ông bên cạnh cô ta chính là vị hôn phu cũ của cô, Đinh Duệ.

Cô nhớ rõ ràng cô ta đã nói: "Chị, em không trách chị lái xe tông vào em, nay hai chân em tàn phế ngồi trên xe lăn là em đáng đời, là em đã động lòng với Đinh Duệ - cái tâm tư không nên có ấy, tất cả đều là em tự làm tự chịu.

Em và Đinh Duệ yêu nhau thật lòng, em chỉ hy vọng chị có thể thành toàn cho chúng em." Khi đó Mạc Tử Hi ngồi trên xe lăn, những người khác đứng sau lưng cô ta, người khác không nhìn rõ biểu cảm của cô ta, nhưng cô lại nhìn thấy khóe miệng hơi nhếch lên kia.

Lúc ấy cô cũng không biết tại sao, giãy giụa giơ tay tát mạnh cô ta một cái.

Cô nhìn thấy đôi mắt phẫn nộ của cha, nhìn thấy nụ cười hả hê trên mặt mẹ kế.

Tỉnh lại lần nữa, bên cạnh chỉ có dì và dượng.

Dì đỏ hoe đôi mắt nhìn cô, nếu không phải dượng ngăn cản, dì đã sớm đi tìm cha cô liều mạng.

Sau này cô mới biết, cô bị cha ruột đuổi ra khỏi nhà, đồng thời đăng báo cắt đứt quan hệ cha con với cô.

Lúc đó cô không nói nên lời là tư vị gì, chỉ cảm thấy nơi ngực khó chịu dữ dội, hồi lâu chỉ nói một câu: "Người cha như vậy không có cũng được." Sau đó cô theo dì dượng về thành phố B sinh sống, đảo mắt đã năm năm.

Cô đã sớm chuẩn bị tâm lý sẽ gặp lại những người này, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy, đúng là oan gia ngõ hẹp. "Thành phố A cũng không phải do nhà cô mở, tôi muốn về lúc nào thì về, cô không có quyền can thiệp." Mạc Tử Hi nhìn người trước mắt với vẻ mặt vô cùng thản nhiên, một cục tức nghẹn ở cổ họng không ra được cũng không xuống được, chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi nói: "Mạc Noãn, mày đừng có quên chuyện mày gây ra lúc trước, nếu không phải tao chọn cách nín nhịn cho qua chuyện không báo cảnh sát, mày tưởng mày còn có thể đứng yên lành ở đây sao?

Mày không sợ tao khơi lại chuyện cũ, khiến mày ăn không hết thì gói đem về hả?" "Tùy cô." Mạc Noãn nói xong trực tiếp xoay người, cô thật sự không muốn đối mặt với hai người này.

Có những chuyện cô đã trốn tránh quá lâu, có lẽ bây giờ đối mặt cũng không phải là chuyện xấu.

Mấy năm nay cô cũng đã làm công tác tư tưởng cho mình vô số lần, nếu lúc trước cô thật sự làm chuyện đó, có lẽ nên chấp nhận sự trừng phạt của pháp luật, chứ không phải bỏ trốn mất dạng, coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Trốn được một lúc, không trốn được cả đời, cả đời mang cái danh nhơ nhuốc như vậy, nửa đêm tỉnh mộng đến chính mình còn coi thường mình.

Nhưng nếu là có người cố ý hắt nước bẩn lên người cô, cô cũng tuyệt đối không đồng ý.

Cô đã dám trở về, thì đã chuẩn bị sẵn sàng để đón nhận tất cả. "Mạc Noãn." Mạc Tử Hi tức giận hét lớn, chuyện gì cô ta cũng có thể bình tĩnh ứng đối, duy chỉ không chịu nổi dáng vẻ lãnh đạm này của Mạc Noãn.

Từ khi cô bước vào nhà họ Mạc, cô đã là bộ dạng này, phảng phất cô sinh ra đã là mây trắng cao không thể với tới, còn cô ta là bùn lầy dưới đất, nhìn cô ta một cái cũng là bố thí.

Nhưng rõ ràng trên người bọn họ đều chảy dòng máu của cha, ai cũng chẳng cao quý hơn ai.

Chương 21

Mỗi khi nhìn thấy cô như vậy, trong lòng cô ta luôn dâng lên một ngọn lửa giận vô danh, muốn xé nát cô ra.

Loại cảm xúc này dù đã qua bao nhiêu năm cũng không hề thay đổi.

Mạc Noãn đi thẳng ra khỏi tòa nhà văn phòng, không ngờ Đinh Duệ lại đuổi theo, chặn đường cô: "Tiểu Noãn, chờ đã." Mạc Noãn dừng bước, không chớp mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

Cô cứ tưởng ít nhất mình sẽ có chút khó chịu, nhưng giờ phút này cô biết mình rất bình tĩnh, giống như người đứng trước mặt là một người hoàn toàn xa lạ không liên quan, chứ không phải vị hôn phu đã phản bội mình.

Cô nghĩ đến một từ thịnh hành nhất hiện nay: Vô cảm.

Cô đối với Đinh Duệ chính là loại cảm giác này.

Đinh Duệ bị thần tình lạnh lùng của cô làm tổn thương, cười khổ một cái, tự nói một mình: "Thật ra hôm qua anh đã nhìn thấy em và Tiểu Nặc (Mễ Nặc), lúc đó anh còn tưởng nhìn lầm, không ngờ em thực sự đã trở về." Mạc Noãn vẫn không lên tiếng, chỉ nhìn anh ta. "Xin lỗi." Cổ họng Đinh Duệ nghẹn lại, anh ta phát hiện trong lòng có ngàn vạn lời nói, nhưng đối mặt với Mạc Noãn như thế này, anh ta căn bản không nói ra được lời nào thừa thãi.

Câu nói này, đã muộn màng quá nhiều năm.

Mạc Noãn cười trào phúng: "Xin lỗi cái gì?

Là anh không nên lén lút với em gái tôi vào đêm trước lễ đính hôn?

Hay là giữ im lặng khi tôi bị mọi người khiển trách sau tai nạn xe?" "Tiểu Noãn, tình hình lúc đó anh căn bản không tiện nói gì, hai chân Tử Hi suýt nữa phải cưa, bác sĩ nói rất có khả năng tàn phế..." Mạc Noãn cười lạnh, Mạc Tử Hi suýt chút nữa phải cưa chân, nhưng cô cũng chẳng khá hơn là bao, hôn mê suốt một tháng trời mới tỉnh lại. "Câm miệng, đừng nói với tôi những lời này, tôi một chút cũng không muốn nghe.

Điều duy nhất tôi xác định là sự phản bội của anh đối với tôi là một đại hạnh sự, sớm nhìn rõ bản chất tra nam như vậy để sớm giải thoát." Mấy năm nay cô nghĩ rất nhiều, phiền muộn thì ít mà thấy may mắn thì nhiều, may mắn vì sớm nhìn rõ bản chất của một người đàn ông, tránh được tổn thương sâu hơn.

Sắc mặt Đinh Duệ trắng bệch, Mạc Noãn vô động vô trung nhìn anh ta, trong lòng dâng lên một loại khoái cảm: "Tôi đã rời khỏi Mạc gia, cùng anh cũng không có chút quan hệ nào, không muốn tự chuốc lấy nhục nhã thì sau này bớt xuất hiện trước mặt tôi đi." Mạc Noãn vòng qua Đinh Duệ đi thẳng về phía trạm xe buýt, điện thoại của Mễ Nặc lại gọi tới vào lúc này.

Mẹ Mễ biết cô về, đặc biệt mời cô đến nhà ăn tối, đúng lúc buổi tối Lục Sâm có tiệc xã giao, Mạc Noãn liền nhận lời mời của Mễ Nặc.

Đinh Duệ thất hồn lạc phách đứng tại chỗ, Mạc Tử Hi đi tới liền nhìn thấy bộ dạng này của anh ta, lửa giận trong mắt bùng lên như hỏa diệm sơn.

Cô ta biết dù mấy năm nay người này luôn ở bên cạnh cô ta, nhưng anh ta chưa bao giờ quên người phụ nữ tên Mạc Noãn kia.

Đinh Duệ thấy Mạc Tử Hi tức giận nhìn mình, mệt mỏi nhắm mắt lại: "Tử Hi, dù sao cô ấy cũng là chị của em, chuyện đã qua thì cho qua đi, mấy năm nay cô ấy sống cũng cực khổ." "Anh Duệ, anh công bằng chút đi, nó cực khổ chẳng lẽ em thì sung sướng?

Mấy năm nay chẳng lẽ anh không biết em đã sống những ngày tháng thế nào sao?" Đinh Duệ bị nghẹn lời, nhất thời không biết nên nói gì.

Đúng như Mạc Tử Hi nói, những năm này cô ta thực sự sống không bằng chết, cuộc sống phục hồi chức năng đằng đẵng không hề dễ chịu, nếu không phải có nghị lực siêu cường thì căn bản không kiên trì nổi.

Mạc Noãn đứng đợi Mễ Nặc ở trung tâm thành phố, Mễ Nặc tan làm liền lái chiếc BMW đỏ của mình tới, hạ cửa kính xe vẫy tay với cô.

Mạc Noãn ngồi lên xe không nhịn được hỏi: "Tớ cứ thắc mắc mãi, một bạch phú mỹ (vừa trắng, vừa giàu, vừa đẹp) lái BMW như cậu sao lại không tìm được bạn trai thích hợp nhỉ?" "Xê ra xê ra, mùa đông lạnh thế này cậu xỉa xói tớ mà nghe được à?" "Tớ thật lòng thấy lạ mà." Mễ Nặc hừ hừ: "Chuyện này có gì mà nghĩ không thông.

Chính vì điều kiện bản thân tớ không tệ, nên tớ thứ nhất không tham tiền của đàn ông, thứ hai không tham quyền của đàn ông.

Mấy gã trai quê vì điều kiện gia đình mà tỏ ra chu toàn trước mặt tớ, tớ khinh thường.

Còn mấy gã môn đăng hộ đối với nhà tớ, tớ lại không chịu nổi sự phù phiếm và lăng nhăng của họ.

Cộng thêm tớ có một chút xíu bệnh mê cái đẹp (nhan khống), cậu nói xem còn được bao nhiêu đàn ông cho tớ chọn đây." Mạc Noãn bật cười, thật ra quan điểm của Mễ Nặc cô cũng tán đồng phần lớn, chẳng qua nhớ tới Lục Sâm, cô khe khẽ phản bác một chút: "Cũng đừng vơ đũa cả nắm, đàn ông có gia thế thất phối với cậu chưa chắc đã lăng nhăng, nếu thấy thuận mắt thì cứ thử tìm hiểu xem." "Để sau hẵng nói." Mễ Nặc không để ý lắm, cô đi xem mắt nhiều rồi, gặp quá nhiều kẻ lộn xộn.

Xe chạy qua ngã rẽ, ánh chiều tà chiếu vào, Mễ Nặc đột nhiên cảm thấy mắt bị lóa một cái, vừa nghiêng đầu liền nhìn thấy viên kim cương to đùng lấp lánh trên ngón tay Mạc Noãn, nhất thời không nhịn được kêu lên: "Oa, Mạc Tiểu Noãn, ông chồng nhỏ của cậu hào phóng thật đấy, nhìn bằng mắt thường viên kim cương kia cũng sắp được ba carat rồi đấy nhỉ." Phải nói là mắt của Mễ Nặc rất độc, liếc một cái đã nhìn ra số carat của chiếc nhẫn.

Ông chồng nhỏ... không biết Lục Sâm nghe được Mễ Nặc gọi anh như vậy sẽ có biểu cảm gì, chắc là đặc sắc lắm đây, có điều cái này cũng là do anh tự gây ra, nghĩ đến đây Mạc Noãn không nhịn được cong môi cười.

Mễ Nặc vẫn luôn chờ câu trả lời của Mạc Noãn, không ngờ lại thấy trong mắt cô toàn là ý cười, nhất thời kinh ngạc không thôi: "Mạc Tiểu Noãn, vừa rồi chắc chắn là tớ hoa mắt rồi, cái người cười đến vẻ mặt đầy xuân tình kia rốt cuộc là ai vậy?" Mạc Noãn đỏ mặt, trừng Mễ Nặc một cái: "Nói năng cho đàng hoàng." Mễ Nặc kéo tay Mạc Noãn qua, nhìn kỹ chiếc nhẫn trên tay cô, không nhịn được hít ngược một hơi lạnh: "HARRY WINSTON, hóa ra không phải ông chủ nhỏ, là một tên nhà giàu mới nổi (bạo phát hộ) à?" Mạc Noãn biết tính Mễ Nặc không chịu buông tha, mở miệng giải thích: "Hôm qua tớ đến nhà anh ấy rồi, anh ấy chính là Lục Sâm trong miệng cậu đấy." Nghe vậy, Mễ Nặc kinh ngạc đến mức đạp phanh cái kít, Mạc Noãn phải vội vàng bám vào ghế mới ổn định được thân mình, cười mắng: "Mễ Nặc, cậu lái xe cho tử tế, tim tớ không chịu nổi cậu dọa thế đâu." Mễ Nặc ngẩn người hồi lâu mới phản ứng lại, sau đó ôm chầm lấy Mạc Noãn, vừa kích động vừa trịnh trọng nói: "Mạc Tiểu Noãn, chúc mừng cậu, thật sự chúc mừng cậu.

Cậu đúng là muốn làm tớ ghen tị chết mất, gả cho Lục Sâm chính là ước mơ bao lâu nay của các cô gái ở thành phố A, con bé nhà cậu nhẹ nhàng một cái liền đạp nát trái tim thiếu nữ của họ, giỏi thật đấy, quả thực quá làm tớ nở mày nở mặt." Lời nói hâm mộ, nhưng lại không có tâm ghen ghét.

Mạc Noãn có thể cảm nhận được sự chân thành của cô ấy, trong cuộc sống có một người bạn tốt như vậy thật sự không còn gì nuối tiếc: "Ừ, tớ sẽ sống thật tốt với anh ấy." Mễ Nặc vừa lái xe vừa gọi điện thoại cho mẹ Mễ, giọng điệu vui vẻ kia cứ như thể cô ấy nhặt được kho báu vậy, Mạc Noãn cũng bị cô ấy lây nhiễm, sự âm u do gặp Mạc Tử Hi và Đinh Duệ lúc trước đã tan biến sạch sẽ.

Nhà họ Mễ cũng là gia đình phú quý, tập đoàn Mễ thị tuy không thể so sánh với Lục thị, nhưng ở thành phố A cũng không tồi.

Cả nhà sống ở Thiên Sơn Lan Vũ, toàn là những biệt thự sân vườn độc lập, nơi tụ tập của giới nhà giàu thành phố A.

Vừa đến cửa nhà, đã thấy một người phụ nữ đứng ở cửa, mặc một chiếc áo khoác len màu xanh navy phối với khăn quàng lông chồn trắng, trông vô cùng ung dung hoa quý.

Mạc Noãn thật ra không nhớ rõ bà, nhưng trong lòng lại có một cảm giác quen thuộc, khẳng định chắc chắn đó là mẹ Mễ, không khỏi rảo bước nhanh hơn cười chạy về phía bà: "Dì Mễ." Mẹ Mễ lập tức hiền từ nắm lấy tay Mạc Noãn: "Tiểu Noãn cuối cùng cũng về rồi, con bé này đi một cái là mấy năm, làm dì Mễ nhớ chết đi được, mau vào nhà đi, chú con nghe nói con sắp đến, vừa tan làm là về ngay." "Dạ." Trong phòng khách, ba Mễ đeo kính mắt, đang đọc báo, thấy Mạc Noãn vào liền lộ ra nụ cười.

Mạc Noãn vui vẻ chào hỏi: "Chú Mễ." "Cuối cùng cũng về rồi, mấy năm nay dì con ngày nào cũng nhắc con, con bé Mễ Nặc này cũng ba ngày hai bữa chạy tới thành phố B, lần này thì mọi người đều có thể yên tâm rồi." Mẹ Mễ kéo Mạc Noãn ngồi xuống sô pha trò chuyện, nhéo nhéo má và eo cô: "Mấy năm nay làm việc có vất vả không?

Dì sờ thấy sao vẫn chẳng có tí thịt nào thế này." Mạc Noãn thích sự quan tâm ân cần kiểu người mẹ thế này, trong lòng có một dòng nước ấm chảy qua, mỉm cười: "Mấy năm nay cân nặng của con hình như không thay đổi mấy." Cô thuộc tạng người cân nặng không hay dao động, nhưng một khi tăng một hai cân thì rất khó giảm xuống.

Mẹ Mễ ấn nhẹ vào trán Mạc Noãn: "Con nói cho dì biết, có phải con thật sự kết hôn với cậu Lục Sâm nhà ông cụ Lục không?

Dì bị con dọa giật cả mình đấy." Mạc Noãn gật đầu, cười nói: "Vâng, nửa tháng trước đã đăng ký kết hôn rồi, nhưng con cũng mới đến nhà anh ấy hôm qua mới biết thân phận của anh ấy." Mẹ Mễ lập tức cảm thấy an ủi, vỗ vỗ tay Mạc Noãn: "Con bé này ngày khổ cuối cùng cũng qua rồi, lần này không cần lo lắng nữa, gả vào Lục gia thì mọi thứ sẽ tốt đẹp thôi.

Có Lục gia làm hậu thuẫn cho con, sẽ không phải tha hương cầu thực nữa, ông bố vô lương tâm kia của con cũng chẳng làm gì được con.

Dì cứ nghĩ mãi rốt cuộc thiên kim danh môn nào ở thành phố A mới có thể gả vào Lục gia, không ngờ người may mắn cuối cùng lại là Tiểu Noãn nhà ta." "Gớm, tay nhỏ cũng nắm rồi kìa, người không biết còn tưởng Mạc Tiểu Noãn mới là con gái mẹ, con về cũng chưa thấy mẹ nhiệt tình như vậy bao giờ, lần nào chẳng hận không thể cầm chổi đuổi con ra khỏi nhà." Người nói chuyện chính là Mễ Nặc vừa đỗ xe xong bước vào cửa.

Mẹ Mễ trừng mắt nhìn cô nàng, vẻ mặt đầy ghét bỏ: "Đi đi đi, chẳng có chút đứng đắn nào, con mà được một nửa sự an tâm như Tiểu Noãn thì mỗi lần con về nhà mẹ sẽ đốt pháo chào mừng.

Suốt ngày điên điên khùng khùng, giới thiệu cho con bao nhiêu đối tượng xem mắt, con không chọc người ta tức chạy thì cũng xưng huynh gọi đệ với người ta.

Hai năm rồi một mống cũng không nắm được, thành tích học tập con không bằng Tiểu Noãn thì thôi đi, cái trí tuệ cảm xúc (EQ) này cũng không đủ dùng, lớn đầu rồi đến cái móng tay bạn trai cũng không dẫn về được, mẹ thấy xấu hổ thay cho con đấy." Mễ Nặc đã sớm quen với bài ca càm ràm của mẹ Mễ, cạn lời đảo mắt, sau đó như động vật không xương dựa vào người Mạc Noãn: "Mạc Tiểu Noãn, cậu đúng là quá đáng ghét, từ nhỏ đến lớn đều là tấm gương sáng trong mắt bà Mễ, ngay cả kết hôn cũng vậy.

Đáng thương cho tớ đứng trước mặt cậu liền thành phế vật, cậu nói xem cậu nên bồi thường tổn thất tâm hồn cho tớ thế nào đây." "Vậy sau này tớ tiếp tục giúp cậu lùng sục hàng tốt nhé." Mạc Noãn học theo giọng điệu của Mễ Nặc.

Chương 22

"Mạc Tiểu Noãn, rốt cuộc cậu là con gái của mẹ tớ hay là bạn thân của tớ thế?

Khí tiết của cậu đi đâu mất rồi?

Mới gặp mẹ tớ mấy phút đã hùa theo bà ấy lên án tớ." Mễ Nặc tức đến mức trợn tròn mắt.

Mẹ Mễ cười lớn: "Tính cách con bé Tiểu Noãn này vẫn luôn hợp khẩu vị của mẹ như vậy, con nhóc thối này cuối cùng cũng có lúc tức đến giậm chân." Ba Mễ đang xem báo bên cạnh ngẩng đầu nhìn mấy người phụ nữ đang rôm rả đối diện, buồn cười lắc đầu.

Cơm tối nhà họ Mễ đã chuẩn bị xong từ sớm, người đến đông đủ liền bắt đầu dọn món.

Tính tình Mễ Nặc hoàn toàn di truyền từ mẹ Mễ, cái miệng nói năng rất lợi hại, cho nên không khí trên bàn cơm đặc biệt tốt.

Ăn xong cơm tối trời đã muộn, Mễ Nặc giữ Mạc Noãn ở lại nhà họ Mễ ngủ lại.

Mạc Noãn nghĩ ngợi một chút, cảm thấy vẫn nên gọi điện thoại cho Lục Sâm, dù sao hai người cũng đã kết hôn, loại chuyện đi qua đêm không về nhà này vẫn nên báo cáo trước.

Đối với cuộc hôn nhân này, Lục Sâm rất nghiêm túc, thành ý của anh cũng không ít hơn cô.

Mễ Nặc ở bên cạnh cứ lắc đầu nguầy nguậy: "Quả nhiên là bát nước hắt đi, ngay cả chút tự chủ cũng không có, chuyện gì cũng phải xin chỉ thị của chồng." "Bây giờ đừng vội nói tớ, sau này cậu chắc chắn cũng chẳng khá hơn đâu." Mạc Noãn lườm Mễ Nặc một cái.

Bên phía Lục Sâm khá ồn ào, dường như có rất nhiều người, vừa bắt máy đã nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh: "Noãn Noãn." "Lục Sâm, có làm phiền anh làm việc không?" "Không, anh đang ở bên ngoài, có buổi tiệc xã giao, em về đến nhà rồi à?" Lời anh ngắn gọn súc tích, nhưng Mạc Noãn biết đó là đang giải thích với cô, khóe miệng cong lên một nụ cười nhẹ: "Không có, em vẫn đang ở nhà bạn, em định tối nay ngủ lại nhà cậu ấy, gọi điện thoại nói với anh một tiếng." "Được, có việc gì thì gọi điện cho anh, ngày mai anh qua đón em." Mạc Noãn loáng thoáng nghe thấy bên kia có người gọi "Lục tổng", biết anh khá bận, bèn đáp: "Vâng, có việc gì em sẽ gọi cho anh." Nghĩ ngợi một chút, Mạc Noãn lại thêm một câu: "Anh uống ít rượu thôi, tiệc tàn thì đừng tự mình lái xe, tìm người lái thay nhé." Trong điện thoại truyền đến tiếng cười khàn khàn, gò má Mạc Noãn hơi nóng lên, cảm thấy mình quản hơi nhiều, còn chưa kịp lên tiếng biện giải thì đã nghe thấy giọng nói của Lục Sâm: "Cảm ơn phu nhân quan tâm." "Được rồi, em cúp máy đây." Bên ngoài bao sương, cúp điện thoại xong Lục Sâm đứng hóng gió lạnh.

Lúc này từ bên trong có một người đàn ông đi ra, có chút lo lắng nhìn Lục Sâm: "Lục tổng, Smith tối nay cố ý chỉnh anh, anh không cần để ý đến ông ta.

Trừ tập đoàn Lục thị ra bọn họ không tìm được đối tác hợp tác nào tốt hơn đâu.

Dạ dày của anh vẫn luôn không tốt lắm, không thể uống nữa." Lục Sâm day day mi tâm: "Không sao, ông ta muốn giày vò thì cứ tùy ông ta." Bên kia Mạc Noãn cúp điện thoại, phát hiện Mễ Nặc đang nhìn mình không chớp mắt: "Nhìn tớ làm gì?" Mễ Nặc trước là nhíu mày, sau đó lắc đầu, cuối cùng cười hi hi nói: "Quả nhiên người so với người làm người ta tức chết, Lục Sâm đúng là có bản lĩnh, mới bao nhiêu ngày đã trói chặt trái tim cậu rồi.

Tớ bao lâu rồi không nhìn thấy Mạc Tiểu Noãn như thế này, hai má ửng hồng, ánh mắt tình tứ, quả nhiên phụ nữ đang yêu đều giống nhau." "Nói bậy bạ gì đó, tớ đây là đẹp tự nhiên, khí sắc tốt." Mạc Noãn nhất quyết không thừa nhận. "Thôi đi, cậu là thích Lục Sâm rồi phải không?" Mễ Nặc tuy chưa thực sự tiếp xúc với Lục Sâm, nhưng có một số người sinh ra đã có ma lực như vậy, tự tỏa sáng, khiến ánh mắt người ta không tự chủ được mà dõi theo.

Không nghi ngờ gì nữa, Lục Sâm chính là người như vậy.

Mạc Noãn ngẩn ra, sau đó giải thích: "Cậu nghĩ nhiều quá, không có chuyện đó đâu.

Bọn tớ tuy là vợ chồng không có tình yêu, nhưng cả hai đều muốn kinh doanh tốt cuộc hôn nhân này.

Hai người sống cùng nhau thì sự quan tâm lẫn nhau tự nhiên là tất yếu." Mễ Nặc cũng không tiếp tục đề tài này nữa, Mạc Noãn có thể cùng Lục Sâm yêu nhau, đây là chuyện cô vui vẻ muốn thấy, dù sao hôn nhân không có tình yêu không những không bền lâu mà còn là một chuyện rất bi ai.

Bất quá nếu bọn họ có thể tương kính như tân, đó cũng là một chuyện tốt.

Từ khi Mạc Noãn đi thành phố B, thời gian hai chị em nằm tán gẫu như thế này rất ít, hai người lên giường lúc mới tám giờ, bất tri bất giác đã nói chuyện đến mười hai giờ, cuối cùng cũng không chống đỡ nổi cơn buồn ngủ.

Mạc Noãn ngủ đến mơ mơ màng màng thì điện thoại đặt bên gối vang lên, cố gắng cầm lấy điện thoại nhìn, vậy mà là số máy bàn ở nhà gọi tới.

Mạc Noãn lập tức có dự cảm không lành, cả người bừng tỉnh, Lục Sâm gọi cho cô vẫn luôn dùng di động, căn bản không dùng máy bàn.

Mạc Noãn thấp thỏm nghe máy, chỉ nghe thấy giọng một người đàn ông lạ: "Xin hỏi là Lục thái thái phải không?" "Phải, là tôi, xin hỏi anh là?" "Tôi là thư ký của Lục tổng, Tống Trí.

Dạ dày Lục tổng vẫn luôn không tốt lắm, tối nay lại uống rất nhiều rượu.

Lúc tôi đưa anh ấy về thì anh ấy đã hơi khó chịu, hiện tại cả người hôn mê rồi, cô có thể qua đây ngay một chuyến không?

Tôi chuẩn bị đưa anh ấy đến bệnh viện bây giờ." Tim Mạc Noãn thót lên, không chút do dự đồng ý, lập tức dậy mặc quần áo.

Mễ Nặc cũng bị đánh thức, hỏi: "Mạc Tiểu Noãn, xảy ra chuyện gì vậy?" "Lục Sâm bên kia xảy ra chút vấn đề, tớ phải về ngay." Thần sắc Mạc Noãn hoảng loạn.

Mễ Nặc không yên tâm về Mạc Noãn, cũng lập tức dậy: "Cậu đừng vội, tớ đi cùng cậu, bảo tài xế nhà tớ lái xe." Mạc Noãn gật đầu, hai người nhanh chóng thu dọn rồi đi ngay.

May mà khu Thiên Sơn Lan Vũ cách nhà cô ấy không xa, hai người rất nhanh đã đến nơi.

Lục Sâm đã được Tống Trí cõng lên xe, Mạc Noãn thấy sắc mặt Lục Sâm trắng bệch, một tay ôm lấy vị trí dạ dày, đôi mắt khép hờ nằm trên ghế xe, cả người không chút sức sống.

Cô đâu có từng thấy Lục Sâm như thế này.

Trong ấn tượng của cô, sức khỏe anh vẫn luôn rất tốt, cho dù là mùa đông cũng chỉ mặc âu phục, bên trong tùy tiện mặc một chiếc áo lót, toàn thân trên dưới đều giống như cái lò sưởi, chưa từng suy yếu như vậy.

Bàn tay giấu trong tay áo bất chợt siết chặt, loáng thoáng có chút run rẩy.

Như là có thần giao cách cảm, Lục Sâm lúc này cũng mở mắt ra, anh nhìn thấy hốc mắt cô hơi đỏ, chắc là bị dọa sợ rồi.

Tống Trí nhìn thấy Mạc Noãn thì trong mắt xẹt qua một tia ngạc nhiên, nhưng thời gian cấp bách, thấy cô đứng bất động, nhịn không được lên tiếng nhắc nhở: "Phu nhân, cô mau lên xe đi, Lục tổng không thể chậm trễ." Nghe vậy, Mạc Noãn lập tức lên xe, để đầu Lục Sâm gối lên đùi mình, nắm chặt lấy tay anh, nhìn ra ngoài xe bảo Mễ Nặc: "Nặc, tối muộn rồi cậu về trước đi, tớ bên này có thư ký Tống không có vấn đề gì đâu." Mễ Nặc lo lắng gật đầu, biết mình đi theo cũng không giúp được gì: "Được, vậy có chuyện gì lập tức gọi cho tớ." Lục Sâm nhìn bàn tay nhỏ bé đang nắm chặt tay mình, trong lòng lướt qua một tia ấm áp, nắm ngược lại tay cô: "Xin lỗi, Noãn Noãn, làm em lo lắng rồi." Mạc Noãn lúc này toàn thân toàn tâm đều đặt trên người anh, đâu có tâm trạng nghe anh xin lỗi, căng thẳng hỏi: "Thế nào rồi, hiện tại có đỡ hơn chút nào không?" Lục Sâm cười lắc đầu, vẻ mặt rất nhẹ nhàng: "Anh không sao, chỉ là chút bệnh cũ, truyền bình nước là khỏe ngay." Mạc Noãn vốn dĩ không có hỏa khí gì, nhưng thấy Lục Sâm vậy mà còn cười được, trong lòng lập tức nổi giận, giọng điệu đột nhiên cao vút: "Lục Sâm, anh ngậm miệng lại cho em.

Anh coi em là đồ ngốc hả?

Bệnh vặt chỉ cần truyền nước mà lại hôn mê sao?

Chiều nay em nói với anh thế nào, anh vậy mà một chút cũng không để trong lòng.

Sau này anh mà còn như vậy, anh xem em còn quản anh sống chết hay không." Lục Sâm cũng là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng này của Mạc Noãn, còn đừng nói, thật sự có vài phần dáng vẻ của phụ huynh, chỉ thấy cô nhíu chặt mày, đôi mắt đen láy mang theo lửa giận không thể kiềm chế.

Không biết vì sao, bị cô mắng như vậy, anh không cảm thấy mất mặt trước thư ký, ngược lại cảm thấy đau đớn trên người giảm đi vài phần. "Biết rồi, sau này anh sẽ chú ý." Giọng Lục Sâm rất nhỏ.

Lục Sâm thái độ như vậy, Mạc Noãn thật đúng là không biết nên nói cái gì.

Cô không phải là người phụ nữ không hiểu chuyện, ngược lại cô rất hiểu lý lẽ, biết lúc nào nên giữ thể diện cho đàn ông.

Nhìn trán anh lấm tấm mồ hôi lạnh, tim cô như bị một bàn tay lớn bóp chặt, khó chịu vô cùng, không nhịn được dùng tay áo mình lau mồ hôi cho anh, sau đó nói với Tống Trí phía trước: "Thư ký Tống, phiền anh tăng tốc độ xe." Tống Trí ngồi ghế lái đã bị phương thức chung sống của hai người phía sau làm cho kinh ngạc.

Tổng tài của bọn họ từ khi nào bị người ta mắng cho cứng họng như vậy?

Chương 23

Xưa nay chỉ có anh nói người khác đến mức không thể phản bác, thế mà đương sự lại còn bày ra vẻ mặt tình nguyện chịu mắng.

Nếu không phải thời điểm không thích hợp, cậu ta nhất định sẽ không nhịn được mà cười ra tiếng.

Nghe Mạc Noãn nói xong, cậu ta lập tức tăng thêm chút tốc độ.

Thân mình Mạc Noãn theo bản năng cứng đờ, tuy rằng cô cực lực khắc chế nhưng Lục Sâm vẫn cảm giác được.

Chỉ thấy răng cô cắn chặt vào môi, sắp cắn nát môi rồi.

Lục Sâm nắm tay cô chặt thêm vài phần, nói với Tống Trí: "Tôi không sao, đi chậm chút, an toàn là trên hết." "Giữ nguyên tốc độ hiện tại." Mạc Noãn cũng nói. "Noãn Noãn, anh thật sự không sao." "Em cũng không sao, thư ký Tống, nghe tôi." Giọng điệu Mạc Noãn không khỏi cứng rắn lên, có đôi khi cô rất cố chấp.

Tống Trí có thể ở bên cạnh Lục Sâm nhiều năm như vậy mà vẫn luôn được trọng dụng, nhìn mặt đoán ý, suy đoán tâm tư tự nhiên là có một bài.

Trải qua chuyện vừa rồi cậu ta đã biết tổng tài nhà mình hiện tại đã là người sợ vợ (thê quản nghiêm), lúc này tự nhiên là nghe theo phu nhân tổng tài.

Thế là, tốc độ xe tăng nhanh, ánh mắt Lục Sâm nhìn Tống Trí u ám thêm vài phần.

Mạc Noãn tự nhiên cũng nhìn thấy, trừng mắt lườm Lục Sâm: "Đây là ý của em." Lục Sâm nhếch khóe môi đẹp đẽ về phía Mạc Noãn: "Vậy nghe theo phu nhân." Phải nói rằng, mỹ nam tử đúng là mỹ nam tử, cho dù sắc mặt trắng bệch cũng không hề giảm bớt mị lực, Mạc Noãn hơi ngoảnh mặt đi.

Lục Sâm được đưa vào phòng cấp cứu, lập tức tiến hành chụp chiếu.

Kết quả chụp chiếu là viêm loét dạ dày cấp tính nghiêm trọng, đưa tới muộn một chút nữa cực kỳ có khả năng phát triển thành thủng dạ dày.

Mạc Noãn nghe thấy mấy chữ này thì mặt mày trắng bệch, cho dù cô không biết tính nghiêm trọng của bệnh này, cũng có thể từ mặt chữ hiểu được một chút, khó mà tưởng tượng dạ dày nếu bị thủng thì phải làm sao? "Cái này chắc là bệnh cũ rồi, có đã mấy năm nay.

Sau này cố gắng uống ít rượu thôi, đặc biệt đừng uống hỗn hợp nhiều loại rượu cùng lúc, rất hại dạ dày.

Cho dù còn trẻ cũng không thể chà đạp thân thể mình như vậy, dạ dày là thứ cần phải chăm sóc cẩn thận, một khi hỏng rồi thì rất khó dưỡng lại." Bác sĩ nói với Mạc Noãn.

Mạc Noãn vẫn luôn không lên tiếng, nhưng trong lòng lại đang sinh hờn dỗi.

Không cần nghĩ cũng biết thân thể người đàn ông này là bị công việc tàn phá.

Mẹ chồng nói anh thường xuyên vì công việc mà bay đi khắp nơi, vì công việc mà nửa năm không về nhà một lần cũng là chuyện thường, ăn uống không cần nói cũng biết không quy luật, nếu không làm sao có thể chà đạp thân thể mình thành ra như vậy.

Bác sĩ thấy Mạc Noãn không phản ứng, lại tiếp tục dặn dò: "Tuần này ăn uống phải thanh đạm, chủ yếu là đồ ăn lỏng." "Vâng, tôi biết rồi." Lục Sâm truyền nước xong thì chuyển sang phòng bệnh thường, để cho chắc chắn, bác sĩ đề nghị nằm viện quan sát vài ngày.

Mạc Noãn làm xong thủ tục nhập viện mới trở lại phòng bệnh, Lục Sâm đã ngủ rồi, mi tâm hơi nhíu lại, bàn tay vẫn luôn ôm dạ dày cũng đã buông lỏng, chắc là cơn đau đã giảm bớt.

Mạc Noãn thở phào nhẹ nhõm, thấy thư ký Tống ở cửa, nhịn không được mở miệng hỏi: "Thư ký Tống, hôm nay rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Thư ký Tống không chút giấu giếm kể lại sự thật, đơn giản là gặp phải khách hàng khó chơi, bất đắc dĩ uống rượu vang trộn lẫn rượu trắng nhiều hơn vài ly.

Mạc Noãn hơi nhíu mày: "Những trường hợp như thế này có nhiều không?" Thư ký Tống lắc đầu: "Thực ra những trường hợp như vậy không nhiều, hiện nay ở trong nước căn bản không có ai dám ép Lục tổng uống rượu.

Khách hàng tối nay là người nước ngoài, đại biểu phái tới đàm phán và Lục tổng trước kia từng có chút ân oán cá nhân, làm người thiên kích, có thù tất báo.

Hôm nay túm được cơ hội chuốc rượu, chắc hẳn ông ta về cũng chẳng dễ chịu gì, lão tổng của bọn họ cũng không dám đối với Lục tổng như vậy." Với địa vị hiện tại của tập đoàn Lục thị, công ty muốn hợp tác có thể xếp hàng từ đầu phố đến cuối phố, bọn họ cũng sợ mất đi một hai tài nguyên này.

Lục tổng tối nay thuận theo như vậy, phần nhiều là do trong lòng anh không dễ chịu.

Về điểm này Tống Trí tự nhiên sẽ không nói với Mạc Noãn.

Nhưng Mạc Noãn đâu có dễ bị lừa gạt như vậy, chỉ thấy cô nhíu mày, khóe miệng hơi nhếch lên: "Lục Sâm không phải kẻ ngốc, tối nay có phải còn xảy ra chuyện gì không?" Đón lấy ánh mắt của Mạc

Noãn, Tống Trí có chút chột dạ: "Cái này... cụ thể tôi cũng không rõ lắm." Khi không biết Mạc Noãn biết bao nhiêu về chuyện cũ của Lục tổng, cậu ta chọn nói ít, sợ nói nhiều sai nhiều.

Mạc Noãn thấy Tống Trí ấp a ấp úng, biết là chuyện không tiện cho mình biết, hiểu ý gật đầu.

Thấy bên này cũng không còn việc gì, bèn bảo cậu ta về trước: "Thư ký Tống, tối nay làm phiền anh rồi, anh về trước đi, tôi ở lại đây với anh ấy." "Phu nhân khách khí rồi, đây là chức trách công việc của tôi, vậy tôi về trước." Thư ký Tống đi rồi, Mạc Noãn vào nhà vệ sinh lấy một chậu nước, làm ướt khăn giúp Lục Sâm lau trán, sau đó nhẹ nhàng vuốt phẳng nếp nhăn giữa lông mày anh.

Lục Sâm lúc này hơi có chút chật vật, mái tóc đen vì bị mồ hôi làm ướt nên hơi rũ xuống, nhìn qua lại có vài phần trẻ con, Mạc Noãn không nhịn được cong môi.

Chỉ là phiền muộn trong lòng thế nào cũng không xua đi được.

Cô nghĩ không thông, Lục Sâm luôn luôn khắc chế, rốt cuộc có lý do gì có thể khiến anh buông thả, có thể khiến anh mua say.

Lý do một người đàn ông mua say không ngoài hai loại: áp lực cuộc sống, áp lực tình cảm.

Mà Lục Sâm rất rõ ràng là vế sau.

Nhưng mà, cô đối với quá khứ của anh hoàn toàn không biết gì.

Cảm giác này cũng không tốt chút nào.

Cô phát hiện bản thân dường như trở nên có chút tham lam rồi, vốn dĩ chỉ muốn một đối tượng kết hôn thích hợp, giờ phút này lại bắt đầu để ý quá khứ của anh, để ý chuyện anh gạt cô ra khỏi cánh cửa trái tim.

Bởi vì sợ Lục Sâm nửa đêm tỉnh lại, Mạc Noãn vẫn luôn không dám ngủ, nắm tay Lục Sâm gà gật.

Nửa đêm Lục Sâm tỉnh lại một lần, Mạc Noãn gần như cùng lúc mở mắt ra, thấy anh định ngồi dậy liền đè anh lại: "Anh đừng động, muốn làm gì em giúp anh, hiện tại còn chỗ nào khó chịu không?" Lục Sâm cười lắc đầu, dạ dày đã không còn đau, chỉ là cổ họng khô khốc: "Khát nước, rót cho anh cốc nước." "Được, anh đợi chút." Do bác sĩ dặn dò bệnh nhân sau khi tỉnh lại có thể sẽ khát nước, Mạc Noãn vẫn luôn không tắt nước ở cây nước nóng lạnh, trực tiếp rót một cốc nước ấm, dùng hai cái cốc đảo qua đảo lại cho nguội bớt rồi mới đưa cho anh.

Cổ họng Lục Sâm thực sự khó chịu, uống hai cốc lớn cổ họng khô khốc mới được giải tỏa.

Nhìn đồng hồ, vậy mà đã hơn bốn giờ sáng, Lục Sâm thấy quầng mắt cô thâm quầng, có chút đau lòng, vỗ vỗ vị trí bên cạnh: "Noãn Noãn, em lên đây ngủ một lát đi, đêm nay mệt muốn chết rồi phải không." Mạc Noãn giúp anhém lại góc chăn: "Em không buồn ngủ, chỉ còn ba tiếng nữa là trời sáng rồi, em có thể chống đỡ được.

Đợi mẹ tới rồi em ngủ sau, bình nước của anh vẫn chưa truyền xong, em giúp anh trông chừng." Chuyện Lục Sâm nằm viện tự nhiên không thể giấu người nhà họ Lục, Mạc Noãn đã sớm gọi điện thoại báo tin, cam đoan mãi Lục Sâm không sao mới bỏ đi ý định chạy tới ngay trong đêm của Tần Tuệ. "Ban đêm có y tá định giờ đi kiểm tra phòng, không cần em cứ nhìn chằm chằm đâu, mau lên đây ngủ, không ôm em anh căn bản ngủ không ngon." Mạc Noãn nhìn vị trí trống bên cạnh Lục Sâm có chút khó xử, vì là phòng bệnh VIP nên giường cũng khá lớn.

Cô lo lắng là y tá phải trông nom quá nhiều phòng bệnh, sợ sẽ xuất hiện sơ sót, không có mình đích thân chăm sóc thì không yên tâm.

Chương 24

"Noãn Noãn, phòng bệnh VIP có y tá chuyên môn, một y tá chỉ phụ trách một phòng bệnh, em cứ yên tâm đi." Mạc Noãn lại ra ngoài dặn dò y tá một chút mới leo lên giường.

Lục Sâm trực tiếp ôm trọn cả người cô vào trong lòng.

Ngắn ngủi mấy ngày, Mạc Noãn thực ra đã quen với việc cùng Lục Sâm chung chăn gối, bị anh ôm vào lòng như vậy cô cũng không cảm thấy có gì không thích ứng, chỉ là dặn dò anh chú ý kim tiêm trên tay, đừng để bị lệch.

Giày vò cả một buổi tối, thân thể rất mệt mỏi, nhưng lúc thực sự nằm xuống lại không dễ dàng đi vào giấc ngủ như vậy, nhịn không được lần nữa nhắc nhở Lục Sâm: "Lục Sâm, sau này không được uống rượu như thế nữa." So với sự kích động trên xe lúc trước, Mạc Noãn lúc này đã bình tĩnh hơn nhiều.

Nghĩ lại cô đều cảm thấy sợ, tối nay cô không ở nhà, nếu không phải thư ký Tống không yên tâm mà quay lại, e rằng căn bản chẳng ai phát hiện anh phát bệnh.

Lúc đến bệnh viện bác sĩ đều nói anh suýt chút nữa thì bị sốc (shock).

Lục Sâm tự nhiên biết nỗi sợ hãi của cô, dùng cằm cọ cọ đỉnh đầu cô, bàn tay không truyền nước nhẹ nhàng vuốt ve má cô, môi ma sát trán cô, giọng nói khàn khàn mang theo nồng đậm áy náy: "Biết rồi, sau này sẽ không như vậy nữa, sẽ không để em phải lo lắng sợ hãi nữa." "Tốt nhất là nhớ kỹ lời anh nói, đừng có giống như tối nay nữa, nếu không xem em xử lý anh thế nào." Mạc Noãn nói rồi giả vờ hung dữ huơ nắm đấm về phía anh.

Lục Sâm bao trọn nắm tay của cô trong lòng bàn tay: "Ừ, nếu sau này tái phạm bà xã có thể tùy tiện đánh, tùy tiện mắng, anh nhất định mắng không trả miệng, đánh không trả tay." Một câu "bà xã" khiến Mạc Noãn có chút ngại ngùng, nhỏ giọng lầm bầm một câu: "Càng ngày càng dẻo mồm dẻo miệng." Hôm sau, Mạc Noãn bị tiếng nói chuyện trong phòng bệnh đánh thức.

Vì cả người cô nằm trong lòng Lục Sâm, không tiện dùng tư thế này đối mặt với mẹ chồng, chỉ đành giả vờ vẫn đang ngủ. "Cái thằng con này, hơn ba mươi tuổi rồi cũng không để người ta bớt lo, biết mình bị bệnh dạ dày nghiêm trọng còn dám tùy tiện uống rượu.

Mẹ nói với con bao nhiêu lần rồi, hóa ra con vẫn luôn coi là gió thoảng bên tai, còn lôi cả vợ chịu khổ theo.

Con có phải muốn uống đến thủng dạ dày hay ung thư dạ dày mới chịu thôi không, mẹ cũng không biết nói con thế nào nữa." Cho dù giọng nói cố ý hạ thấp, Mạc Noãn vẫn có thể nghe ra sự tức giận trong lời nói của mẹ chồng. "Sẽ không nghiêm trọng như vậy đâu." Lục Sâm đau đầu day day mi tâm, vừa bị vợ nói cho một trận, quay sang lại bị mẹ mắng, chuyện này là sao chứ.

Tần Tuệ trừng mắt nhìn con trai mình: "Con cũng đừng cảm thấy bác sĩ là đang hù dọa, mẹ đã tư vấn chuyên gia về phương diện này rồi, nếu con còn giày vò như vậy, mọi chuyện đều có thể xảy ra." "Con biết rồi." "Vốn dĩ mẹ không muốn nói chuyện này với con, nhưng mẹ nhắc nhở con lần cuối cùng, con đối xử công bằng với vợ con một chút.

Con vì người phụ nữ khác mà hành hạ thân thể thì không thể để Tiểu Noãn chịu trận, con rõ ý mẹ nói không?" Tần Tuệ cũng không muốn ép con trai mình, nhưng không nói nặng lời một chút thì thằng con này e là không thể đại triệt đại ngộ.

Con dâu bà rất ưng ý, không thể để nó làm mất được.

Lục Sâm mạnh mẽ ngẩng đầu, đau thương trong mắt chợt lóe lên rồi biến mất, ngay sau đó khóe môi anh hơi lộ ra ý cười: "Cảm ơn mẹ, con biết mình nên làm gì." Mạc Noãn nghe mẹ chồng nhắc đến người phụ nữ khác, tim lập tức đập chậm nửa nhịp, nhất thời không biết nên mở mắt hay nhắm mắt.

Đúng lúc này, Tần Tuệ gọi đến tên cô: "Tiểu Noãn dậy rồi hả?" Mạc Noãn đành phải từ trong lòng Lục Sâm đỏ mặt ngồi dậy, chào hỏi Tần Tuệ: "Mẹ, chào buổi sáng." Tần Tuệ nhìn cô như vậy chỉ thấy buồn cười, da mặt con bé này đúng là quá mỏng, nhưng mà rất đáng yêu: "Xấu hổ cái gì chứ, ngủ trong lòng chồng mình thì có sao đâu.

Mau rửa mặt một chút, mẹ mang ít cháo và bánh bao cho hai đứa ăn sáng.

Hai đứa tối qua đi gấp, chắc chắn không mang quần áo để thay, mẹ mang cả qua cho hai đứa rồi." Mạc Noãn gật đầu, đỏ mặt đi vào nhà vệ sinh.

Tần Tuệ ngồi xuống bên giường con trai, kê một cái đệm mềm sau lưng cho anh ngồi dậy.

Chung quy vẫn là con trai mình, mắng thì mắng, đâu có lý nào lại không đau lòng.

Lục Sâm dựa vào đệm mềm ngồi dậy, xoa bả vai tê rần.

Tần Tuệ nhìn thấy động tác của anh, không nhịn được bật cười: "Bệnh rồi cũng không quên sủng vợ, điểm này ngược lại rất đáng khích lệ." "Đó là đương nhiên." Tần Tuệ chỉnh lại sắc mặt: "Vậy con nói thật cho mẹ biết, rốt cuộc con ôm tâm tư gì đối với Tiểu Noãn?" Lục Sâm cười cười, nụ cười mang theo sự thỏa mãn không nói nên lời: "Cô ấy tốt hơn con tưởng tượng, đối với cô ấy, là một loại thích không thể khống chế." Nghe vậy, tâm tình Tần Tuệ thư thái: "Vậy thì tốt, có thể thích là tốt rồi.

Đối với chuyện quá khứ của con, tìm cơ hội nói rõ ràng với Tiểu Noãn, con bé là một cô gái tốt, sẽ hiểu cho con thôi." "Con sẽ làm vậy." Có những chuyện, anh chưa từng nghĩ muốn giấu giếm, chỉ là đang đợi một thời cơ thích hợp.

Mạc Noãn lúc đi ra vừa vặn nghe thấy câu này của Lục Sâm, tâm tình cũng mạc danh kỳ diệu tốt lên.

Có lẽ trong hôn nhân, thích là đã đủ rồi.

Đối với quá khứ của anh, cô đợi anh giải thích.

Nghĩ đến những suy nghĩ lung tung của mình không lâu trước đó, Mạc Noãn cảm thấy hơi buồn cười.

Tần Tuệ ở lại cả buổi sáng rồi về, chỉ còn lại một mình Mạc Noãn ở phòng bệnh. "Noãn Noãn, em đi xả nước tắm giúp anh, anh muốn tắm một cái." Mạc Noãn không tán đồng nhìn Lục Sâm: "Hai ngày này nhịn một chút đi, thân thể anh còn yếu, không thể để bị cảm nữa." Lục Sâm vuốt tóc: "Anh thực sự khó chịu, bây giờ trên người vừa có mùi rượu vừa có mùi mồ hôi, tóc cũng bị mồ hôi làm ướt rồi." Mạc Noãn biết người này mắc bệnh sạch sẽ, bất kể thời tiết thế nào đều phải tắm một lần buổi tối, sáng hôm sau còn phải tắm lại một lần nữa.

Chỉ là hiện tại là thời kỳ đặc thù, cô nghĩ ra một cách chiết trung: "Hay là em lấy chậu nước nóng lau người cho anh nhé." Lục Sâm ngẩn người, sau đó nhếch môi, cười như không cười nhìn Mạc Noãn: "Em tự tay lau cho anh?" Mạc Noãn bỗng nhiên ý thức được mình vừa nói gì, lập tức tức giận: "Nghĩ hay nhỉ, tự anh lau." Cô đúng là ngốc thấu rồi, anh có phải phẫu thuật đâu, tay chân lành lặn, loại chuyện này căn bản không cần người khác làm giúp.

Mạc Noãn thấy Lục Sâm đi vào phòng tắm, có chút không yên tâm lại dặn dò thêm lần nữa: "Lục Sâm, anh tuyệt đối đừng có tắm đấy." Lục Sâm nhìn người con gái đang đứng ở cửa phòng tắm với vẻ mặt không yên tâm, cảm thấy buồn cười: "Hay là bà xã đích thân giám sát đi, anh không ngại đâu." Mạc Noãn đỏ bừng mặt, trừng mắt lườm anh một cái, mắng: "Đồ lưu manh." Không bao lâu sau, Mạc Noãn nghe thấy tiếng nước chảy rào rào, vang lên hồi lâu cũng không thấy dừng, bỗng nhiên có một loại dự cảm không lành.

Lau người thì đâu cần xả nước liên tục như vậy.

Cô chẳng nghĩ ngợi gì, lập tức đẩy cửa phòng tắm ra.

Cảnh tượng trước mắt khiến cô đỏ mặt từ má đến tận mang tai.

Lục Sâm đã cởi hết quần áo nửa thân trên, nửa thân dưới cũng chỉ còn một chiếc quần lót.

Mạc Noãn nhất thời quên dời mắt đi, người đàn ông này đừng nhìn có vẻ gầy, nhưng tuyệt đối là kiểu người cởi đồ ra là có cơ bắp, vai rộng eo hẹp, thân hình tam giác ngược tiêu chuẩn, toàn thân trên dưới không có chút mỡ thừa nào, tản ra một loại vẻ đẹp đầy sức mạnh. "Lục thái thái, nghiên cứu lâu như vậy, em có hài lòng với những gì mình thấy không?" Mạc Noãn xấu hổ ngoảnh mặt đi, lẳng lặng xoay người, mạnh mẽ đóng cửa phòng tắm lại, cả người nhào lên giường, có chút buồn bực đấm mấy cái xuống giường.

Cô đúng là điên rồi, vậy mà lại bất chấp tất cả đẩy cửa xông vào.

Buổi trưa, Mạc Noãn ra ngoài mua đồ ăn, lúc về thấy cửa phòng bệnh khép hờ, dường như có người đến thăm Lục Sâm.

Vừa tới cửa đã nghe thấy giọng nói của một người đàn ông lạ từ bên trong truyền ra. "A Sâm, tớ thật không ngờ tốc độ cậu nhanh như vậy, nhanh thế đã kết hôn rồi.

Tớ cũng hối hận, sớm biết lúc cùng cậu đến thành phố B thì đã bắt cô gái kia về rồi.

Tớ suy nghĩ kỹ rồi, bên cạnh tớ đúng là chưa có kiểu phụ nữ đó, thời gian này trong đầu tớ cứ luôn vang lên một giọng nói, cậu bảo tớ bây giờ mà tìm lại, còn có thể tìm được cô gái đó không?" Sắc mặt Lục Sâm có vài phần âm u, chỉ là Diệp Tử Hạo vẫn đang chìm đắm trong ảo tưởng của bản thân nên hoàn toàn không phát giác ra. "Cậu đang nói ai?" "Còn có thể là ai, chính là cô gái chúng ta gặp ở quán cà phê lúc tớ đi cùng cậu đến buổi xem mắt đó.

Lúc ấy cô ấy đang trêu đùa đối tượng xem mắt của mình, tớ còn cổ vũ cậu đến xem mắt với cô ấy, nhưng cậu cứ dửng dưng." "Vậy cậu không có cơ hội rồi." Lục Sâm nheo mắt, tên tiểu tử này vậy mà lại tơ tưởng đến vợ anh.

Chương 25

Thật không ngờ cô nhóc đó cũng có giá phết, vậy mà lại khiến Diệp Tử Hạo - người đàn ông có mắt nhìn cao hơn đầu này phải nhớ thương. "Sao cậu biết?" Diệp Tử Hạo khó hiểu nhìn Lục Sâm, lúc này mới phát hiện thần tình của anh có chút không đúng.

Khóe miệng rõ ràng mang theo ý cười, nhưng lại khiến người ta sởn gai ốc. "A Sâm, cậu nhìn tớ như thế làm gì, gần đây tớ đâu có đắc tội cậu." Hai anh em cùng nhau lớn lên từ nhỏ, tự nhiên biết đây là biểu cảm khi anh đang tính kế người khác. "Có một số người không phải cậu có thể tơ tưởng đâu." "Làm gì mà nghiêm túc thế, làm như tớ đang tơ tưởng người phụ nữ của cậu vậy.

Yên tâm đi, tớ đối với vợ của anh em không có hứng thú." Diệp Tử Hạo nhún nhún vai, bưng cốc nước lên nhấp một ngụm.

Đúng lúc này, Mạc Noãn đẩy cửa bước vào.

Diệp Tử Hạo há hốc mồm nhìn người phụ nữ đang đi tới, mái tóc đen dài xõa tùy ý, đôi mắt đen láy như dòng suối trong vắt, sáng ngời, khuôn mặt mộc nhỏ nhắn tự nhiên ửng hồng, cả người toát lên một loại khí tức sạch sẽ thanh tân.

Cho dù chỉ mới gặp qua một lần, nhưng cậu ta vẫn liếc mắt một cái là nhận ra ngay, đây chẳng phải là cô gái mình vừa nhắc tới sao.

Nhất thời quên mất ngụm nước trong miệng, mãi đến khi nước sặc vào cổ họng mới phản ứng lại, đặt cốc nước xuống ho sù sụ.

Lúc này nếu cậu ta còn không biết thân phận của cô thì đúng là quá ngu rồi.

Phòng bệnh của Lục Sâm đâu phải người lạ có thể tùy tiện vào, càng đừng nói là đi vào với phong thái nhàn nhã tự nhiên như thế.

Không nghi ngờ gì nữa, đây chính là cô vợ mới cưới chớp nhoáng của Lục Sâm.

Thảo nào Lục Sâm vừa rồi làm ra vẻ mặt muốn ăn thịt người, hóa ra người cậu ta nhớ thương không phải ai khác, chính là người phụ nữ của người ta.

Mạc Noãn khó hiểu nhìn về phía Lục Sâm, không hiểu Diệp Tử Hạo bị làm sao, sao nhìn thấy cô như nhìn thấy ma vậy, phản ứng kịch liệt thế.

Lục Sâm nhướng mày, thong thả nói: "Một kẻ cô đơn lẻ bóng, tự nhiên là hâm mộ ghen tị hận với anh rồi." Mạc Noãn lạnh nhạt liếc Lục Sâm một cái, trong lòng có chút buồn cười, khóe miệng không nhịn được cong lên.

Theo cô được biết, mấy năm trước anh ngay cả một cô bạn gái cũng không có, một người vừa mới thoát ế sao lại không biết xấu hổ mà nói người khác cô đơn lẻ bóng, đúng là nói khoác không biết ngượng.

Nghe vậy, Diệp Tử Hạo suýt chút nữa ngã nhào, không phục nói: "A Sâm, phụ nữ chạy theo sau tớ vơ một cái được cả nắm đấy nhé." "Đó đều không phải là của cậu, pháp luật không thừa nhận." Diệp Tử Hạo tức muốn tắc thở, quyết định không tiếp tục đề tài này với Lục Sâm nữa, chuyển sang nhìn Mạc Noãn, vươn tay về phía cô: "Chào người đẹp, tôi là anh em tốt của A Sâm, Diệp Tử Hạo, rất vui được gặp lại cô." Mạc Noãn vừa định bắt tay với Diệp Tử Hạo thì một bàn tay to lớn từ giữa chen vào trực tiếp kéo cô qua, Diệp Tử Hạo cười híp mắt rụt tay về: "A Sâm, cậu có cần thiết phải thế không?

Những lời tớ vừa nói đều là vô tâm thôi." "Có đôi khi lời vô tâm mới biểu đạt suy nghĩ chân thật nhất trong lòng một người." Lục Sâm hiển nhiên đã bắt đầu đề phòng Diệp Tử Hạo.

Nhưng Mạc Noãn lại để tâm đến lời nói của Diệp Tử Hạo, cô vừa rồi ở cửa chỉ loáng thoáng nghe được một chút, cũng không nghe rõ ràng: "Chúng ta từng gặp mặt rồi sao?" Cô không nhớ là đã gặp Diệp Tử Hạo lúc nào. "Chính là hơn nửa tháng trước, lúc cô đi xem mắt ấy, tôi và A Sâm ngồi ngay sau tấm bình phong phía sau cô.

Lúc đó tôi còn xúi A Sâm đi xem mắt với cô, không ngờ tên này bề ngoài giả bộ bình tĩnh, đợi tôi vừa đi thì lập tức hành động, quả nhiên tâm cơ thâm sâu a..." Lời của Diệp Tử Hạo còn chưa nói hết đã bị Lục Sâm cắt ngang: "Nếu cậu cảm thấy rảnh rỗi quá, tớ có thể kiến nghị chú Diệp điều cậu đến Đông Nam Á rèn luyện đấy." Diệp Tử Hạo lập tức im bặt, không dám nói tiếp.

Lục Sâm trước nay luôn là người trẻ tuổi được ông già nhà cậu ta tán thưởng, nếu cậu ta mà đi góp ý, ông già chắc chắn sẽ trói cậu ta lên máy bay.

Cậu ta không muốn đến cái nơi quỷ quái đó đâu. "Quả nhiên anh em như quần áo, vợ mới là tay chân.

Có vợ rồi là quên anh em, cưới vợ đúng là phải ra tay nhanh thật," Diệp Tử Hạo cảm thán.

Lục Sâm nheo mắt, cười lạnh nói: "Tôi đột nhiên cảm thấy có lẽ châu Phi hợp với cậu hơn đấy." Diệp Tử Hạo tự nhận mình không phải đối thủ của con cáo già này nên dứt khoát chuồn đi: "Được rồi, tôi đi là được chứ gì." Vừa xoay người, cậu ta đột nhiên nhớ ra điều gì, quay đầu nhìn về phía Mạc Noãn: "Chị dâu, bên cạnh chị có cô gái nào thú vị giống chị không?

Nếu có thì giới thiệu cho em làm quen với." "Phía sau anh có cả một đám con gái rồi, sao em dám giới thiệu chị em của mình cho anh chứ." Mạc Noãn cong môi cười, nhưng người cô nghĩ đến lại là Mễ

Nặc.

Diệp Tử Hạo sáng mắt lên, cười toe toét nhìn Mạc Noãn: "Nói vậy là bên cạnh chị có cô gái như thế rồi à?" Mạc Noãn không nói gì.

Trước khi hiểu rõ con người Diệp Tử Hạo, cô sẽ không giới thiệu lung tung.

Diệp Tử Hạo liền mềm giọng: "Chị dâu tốt của em ơi, bây giờ em đang cần một người dịu dàng hiền thục như chị.

Đều tại A Sâm và chị mở màn cả đấy, làm cho ông già nhà em thèm nhỏ dãi.

Hai hôm nay cứ bắt em đi xem mắt, lần đầu tiên em mới biết trên đời lại có nhiều người kỳ quặc đến vậy, cuộc sống này quả thực không thể chịu nổi, em đang rất cần một cô bạn gái." Diệp Tử Hạo vừa nghĩ đến cô gái trang điểm mắt khói, miệng lưỡi sắc sảo hôm qua là bất giác rùng mình.

Nếu sau này phải đối phó với những người phụ nữ như vậy, cậu ta thà chết còn hơn.

Thực ra Diệp Tử Hạo nhỏ hơn Lục Sâm ba tuổi, bên cạnh cậu ta trước nay không thiếu phụ nữ, người nhà họ Diệp vốn cũng không vội.

Nhưng vừa thấy Lục Sâm cưới vợ nhanh như vậy, ông nội Lục cả ngày cứ lải nhải bên tai ông nội Diệp, còn mạnh miệng tuyên bố sẽ bế chắt trước ông nội Diệp.

Hai ông già này lúc trẻ là chiến hữu, chức vụ cũng tương đương, đấu đá nhau cả công khai lẫn ngấm ngầm, đến lúc về hưu rồi vẫn không chịu yên mà tiếp tục đấu.

Lục Sâm nhanh chân như vậy, ông nội Diệp đương nhiên sốt ruột.

Trước đây toàn là ông chọc tức ông nội Lục, ông nội Lục chỉ biết trừng mắt chịu thua, giờ đột nhiên vai vế thay đổi nên không quen, thế là chỉ đành về nhà hành hạ cháu trai mình, một cước đá đi xem mắt.

Diệp Tử Hạo là tiểu ác ma trong nhà, trời không sợ đất không sợ, nhưng lại sợ mỗi ông nội và Lục Sâm. "Dịu dàng hiền thục", đây là lần đầu tiên Mạc Noãn nghe người khác miêu tả mình như vậy, nhất thời cảm thấy hơi buồn cười. "Nếu anh dọn dẹp sạch sẽ đám hoa dại cỏ hoang bên cạnh mình đi, có lẽ em sẽ đổi ý." Nghe vậy, Diệp Tử Hạo liền thu bước, đi đến ngồi xuống bên cạnh Mạc Noãn. "Vẫn là chị dâu tốt nhất.

Dọn, nhất định phải dọn chứ.

Nói đi chị dâu, là tiểu thư nhà nào thế?" Mạc Noãn thầm quan sát Diệp Tử Hạo, cảm thấy ngoại hình của anh ta cũng khá ổn, có thể trở thành bạn thân của Lục Sâm thì chắc nhân phẩm cũng không tệ, nếu đời sống cá nhân có thể kiềm chế hơn một chút thì tốt rồi. "Bên cạnh em không có tiểu thư nhà giàu nào cả đâu." Ngay cả chính cô cũng không nhận ra, bất giác cô đã tin tưởng sâu sắc vào nhân phẩm của Lục Sâm.

Diệp Tử Hạo lập tức hiểu ý Mạc Noãn.

Chương 26

"Thôi được, coi như em lỡ lời.

Thực ra em cũng không thích mấy cô tiểu thư nhà giàu õng ẹo đó, nhà họ Diệp chúng em cũng không có quan niệm môn đăng hộ đối gì cả, chỉ cần hợp mắt em là được." Mạc Noãn suy nghĩ một lát rồi nói: "Bên cạnh em cũng chỉ có một người như vậy thôi, có gặp hay không thì em phải hỏi ý kiến cô ấy trước, nếu cô ấy đồng ý em sẽ sắp xếp cho hai người." "Chị dâu, chị còn thân hơn cả chị ruột của em nữa!" Diệp Tử Hạo làm bộ sụt sùi.

Lục Sâm nhìn hai người đang trò chuyện sôi nổi, nhiệt độ trong mắt trở nên hơi lạnh, nhưng khóe môi lại nhếch lên một nụ cười. "Tử Hạo, tôi thấy cậu ở thành phố A đúng là rảnh rỗi quá rồi." Người không quen biết chắc chắn sẽ không nhận ra sự thay đổi cảm xúc của anh, nhưng Diệp Tử Hạo lại quá quen thuộc với anh rồi.

Ngay cả Mạc Noãn cũng cảm thấy Lục Sâm lúc này có chút là lạ, nhưng lạ ở đâu thì cô nhất thời cũng không nói ra được.

Diệp Tử Hạo như bị điện giật, đứng bật dậy, nói với Mạc Noãn: "Chị dâu, tạm biệt, nhớ chuyện chị đã hứa với em đấy, sắp xếp cho em càng sớm càng tốt nhé." Nói xong, cậu ta lập tức lao ra khỏi phòng bệnh, một tiếng đóng cửa thật mạnh vang lên.

Diệp Tử Hạo vừa đi, Mạc Noãn đã bị Lục Sâm kéo vào lòng.

Vì không phòng bị, cả người cô ngã xuống giường.

Lục Sâm nghiêng người nằm bên cạnh cô, một bàn tay to lớn bá đạo vòng qua eo cô, nhẹ nhàng xoay vòng, đầu thì vùi vào cổ cô.

Sau mấy ngày chung giường chung gối, Mạc Noãn đã dần quen với những tiếp xúc cơ thể với anh, lúc này chỉ cảm thấy hơi nhột, cô chọc vào cánh tay anh: "Làm gì vậy?" "Em có cảm tình tốt với Diệp Tử Hạo à?" Giọng Lục Sâm lành lạnh, mang theo chút cảm xúc khó tả.

Mạc Noãn ngẩn người. "Cảm tình tốt gì chứ?" "Hai người nói chuyện vui vẻ lắm." Lục Sâm trần thuật sự thật, túm lấy tóc cô, hết lần này đến lần khác cọ vào má cô.

Mạc Noãn không ngờ người đàn ông tao nhã cao quý cũng có lúc trẻ con như vậy, cô cười nắm lấy bàn tay đang làm loạn của anh. "Em và bạn của anh có thể hòa hợp không phải là chuyện tốt sao?" "Nhưng em chú ý đến cậu ta quá nhiều, còn nhìn cậu ta một lúc lâu nữa.

Anh mới là bệnh nhân đây này." Ngụ ý là, sự chú ý của em nên đặt lên người bệnh nhân là anh đây. "Phụt." Mạc Noãn không nhịn được mà bật cười, cô chớp mắt một cái, rồi nhìn Lục Sâm không rời.

Cô có thói quen quan sát từng cử chỉ, hành động của đối phương khi giao tiếp, đây là bệnh nghề nghiệp của cô, nhất thời cũng không sửa được.

Hồi đi xem mắt đã bị Mã Triều Dương hiểu lầm, không ngờ bây giờ lại bị Lục Sâm hiểu lầm.

Đây có phải là cái gọi là ghen không?

Người đàn ông này có cần phải đáng yêu như vậy không? "Buồn cười lắm sao?" Lục Sâm bị cô nhìn đến mức hơi mất tự nhiên, bất giác nghiêm mặt lại.

Nếu quan sát kỹ có thể thấy tai anh hơi ửng hồng.

Mạc Noãn nhìn dáng vẻ gượng gạo của anh, có chút dở khóc dở cười: "Vậy cho nên, Lục tiên sinh, anh đang ghen đấy à?" Lục Sâm giả vờ hung dữ véo mũi cô, nhưng lực tay lại rất nhẹ. "Không được

sao?

Anh là chồng của em, hoàn toàn có tư cách này." Mạc Noãn lườm anh một cái, rồi cổ vũ: "Có chứ, sao lại không, tư cách này anh chắc chắn có rồi, mà còn là do pháp luật ban cho, được pháp luật bảo vệ nữa." Âm cuối trong lời nói của Mạc Noãn bất giác kéo dài, ý trêu chọc hiện rõ.

Lục Sâm rõ ràng rất thích Mạc Noãn như thế này, giống như một đứa trẻ vô tư lự, không một chút phòng bị.

Anh không nhịn được đưa tay lên điểm nhẹ vào chóp mũi cô. "Đồ nha đầu ranh mãnh." "Em có ranh mãnh bằng anh không?

Lúc đó nấp ở phía sau nghe lén có phải sảng khoái lắm không?" Mạc Noãn lườm Lục Sâm, vừa nghĩ đến việc lại có thêm một người xem trò cười của mình cách đây không lâu là cô lại tức giận.

Lục Sâm ôm cô vào lòng, bàn tay to lớn vòng qua eo cô. "Chúng ta không hề nghe lén, mà là nghe một cách quang minh chính đại.

Lúc đó anh chỉ thấy, nha đầu này sao mà đáng yêu thế." "Dẻo miệng, không biết học từ ai nữa." Mạc Noãn cởi giày, cùng Lục Sâm yên tĩnh nằm trên giường, chỉ nghe anh giải thích: "Lục Sâm, anh đừng nghĩ nhiều quá.

Em có một người bạn thân, cô ấy bây giờ cũng còn độc thân.

Em thấy điều kiện của Diệp Tử Hạo cũng khá tốt, nên muốn giới thiệu họ làm quen, vì vậy mới nhìn anh ta thêm vài lần.

Hơn nữa anh ta là bạn của anh, em đương nhiên muốn hòa hợp với anh ta, sớm hòa nhập vào vòng bạn bè và cuộc sống của anh." "Anh không nghĩ nhiều, chỉ là không thích em đặt quá nhiều sự chú ý lên người đàn ông khác, cho dù người đó là bạn của anh, trong lòng anh cũng sẽ không thoải mái." "Đúng là bá đạo." Mạc Noãn khẽ lẩm bẩm, nhưng nghĩ đến câu "không kiềm lòng được mà yêu thích" anh nói cách đây không lâu, ý cười nơi khóe môi càng sâu hơn.

Cô nghĩ, cô đối với anh cũng có cảm giác như vậy, bất giác đã quen với sự tồn tại của anh. "Bây giờ các cô gái trẻ không phải đều thích tổng tài bá đạo sao?" Lục Sâm gãi đầu. "Anh cũng nói đó là các cô gái trẻ, em đã hai mươi bảy tuổi rồi, sớm đã qua cái tuổi nhìn thấy trai đẹp là mắt long lanh rồi." Mạc Noãn cạn lời nhìn Lục Sâm.

Lục Sâm cười đầy ẩn ý: "Anh thấy chưa chắc đâu." Nha đầu này mấy lần nhìn anh đến ngẩn người, anh đều để ý cả.

Chưa bao giờ có một khoảnh khắc nào anh cảm thấy mình sở hữu một vẻ ngoài đẹp đẽ lại là một điều may mắn như vậy.

Mạc Noãn bị anh nhìn đến mức hơi chột dạ, cứng rắn nói: "Em tìm người kết hôn đương nhiên phải tìm người thuận mắt.

Nếu ngay cả rung động muốn nắm tay cũng không có, thì những ngày tháng sau này biết sống thế nào đây." Nghe vậy, Lục Sâm lật người đè lên Mạc Noãn, dùng khuỷu tay chống đỡ cơ thể.

Trong đôi mắt đen như đá vỏ chai thoáng lóe lên tia lửa, khóe miệng cũng nhếch lên một nụ cười tà tứ. "Noãn Noãn đang nói với anh là em có rung động với anh sao?" Mạc Noãn bị anh nhìn đến đỏ bừng mặt, đẩy anh một cái, ánh mắt hoảng loạn nhìn về phía cửa. "Anh đừng cắt câu lấy nghĩa có được không?

Mau xuống đi, bị người khác nhìn thấy thì ra thể thống gì nữa." "Anh thân mật với vợ mình thì có gì phải sợ." Lục Sâm ra vẻ lưu manh.

Mạc Noãn dở khóc dở cười, sao cô lại dính vào một người đàn ông như thế này chứ.

Chương 27

Cô lại dùng sức đẩy anh một cái nữa, lần này Lục Sâm thuận theo lực của cô mà nằm xuống, rồi ôm chặt lấy cô từ phía sau.

Lúc đầu Mạc Noãn luôn cảm thấy kiểu ôm này rất mệt mỏi, ngày hôm sau thức dậy toàn thân đau nhức, bây giờ quen rồi ngược lại cảm thấy rất an toàn. "À đúng rồi, Diệp Tử Hạo là người thế nào?

Thái độ với tình cảm ra sao?" "Gia thế và nhân phẩm anh có thể đảm bảo cho em.

Nhưng mấy năm nay bên cạnh cậu ta đúng là có không ít phụ nữ.

Nhưng anh hiểu cậu ta, cậu ta không phải loại người trăng hoa, nếu thật sự yêu ai đó, chắc chắn sẽ chuyên tâm." Mạc Noãn không ngờ rằng, trong lúc cô đang điều tra nhân phẩm của Diệp Tử Hạo, thì ngoài cửa hai người đó đã gặp nhau.

Diệp Tử Hạo vừa ra khỏi thang máy thì một người từ phía đối diện lao tới, đâm thẳng vào cằm cậu.

Cậu chỉ cảm thấy cằm đau nhói, ngẩng đầu lên thì thấy một người phụ nữ nhìn mình với ánh mắt chột dạ, sau đó để lại cho cậu một bóng lưng chạy trối chết.

Ánh mắt cậu lóe lên, dường như gợi lại một ký ức xa xôi, khóe môi nhếch lên, lập tức đuổi theo.

Mễ Nặc vừa chạy được vài bước đã hối hận, thầm mắng mình là đồ ngốc.

Với cái bộ dạng trang điểm mắt khói hôm đó, đảm bảo ngay cả mẹ cô cũng không nhận ra, anh ta nhận ra được mới là lạ, cô hoàn toàn không cần thiết phải thấy anh ta là co giò bỏ chạy.

Nghĩ thông rồi, cô dừng lại, sau đó tìm một thang máy khác, chuẩn bị đi gặp Lục Sâm.

Vừa nghĩ đến lần này có thể tiếp xúc gần gũi với vị tổng tài tập đoàn Lục Thị trong truyền thuyết, cô không khỏi kích động.

Thang máy dừng ở tầng một, đúng lúc cô định bước vào thì vai bị một bàn tay to lớn giữ chặt lại.

Cô xoay người, chỉ thấy Diệp Tử Hạo đang cười như không cười nhìn mình, khóe môi nhếch lên một đường cong lười biếng. "Chạy đi, cô chạy nữa thử xem." Mễ Nặc mềm nhũn cả chân, nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, chớp chớp mắt, nghiêm túc nói: "Thưa anh, anh là ai?" Diệp Tử Hạo cười cao thâm khó lường: "Cô còn không biết tôi là ai thì cô chạy cái gì?" "Đồ vô hại giả tạo," Mễ Nặc khẽ mắng một câu.

Diệp Tử Hạo nheo mắt lại. "Có giỏi thì lặp lại câu cô vừa nói lần nữa xem." Mễ Nặc trước nay luôn có phẩm chất tốt là chửi người không nói tục, chỉ thấy cô ho nhẹ một tiếng, cười ngọt ngào, nói rất vô tội: "Tôi nói thưa anh, anh cũng tự đa tình quá rồi đấy.

Cô nương tôi đây nhát gan, thấy sau lưng có một con sói đuôi to nên mới chạy thôi." "Cô..." Diệp Tử Hạo nhất thời nghẹn lời, cậu ta đương nhiên biết cô đang chửi mình, lực tay đang nắm vai cô bất giác siết chặt hơn một chút, ý cười nơi khóe môi càng sâu hơn. "Không ngờ mấy năm không gặp, cô lại càng ngày càng lanh mồm lanh miệng rồi đấy." Mễ Nặc đau điếng, vừa định nói anh có bị bệnh không, bị người ta chửi mà còn cười được, nhưng đột nhiên nhận ra từ ngữ trong câu nói của anh.

Khoan đã, mấy năm không gặp, vậy là anh ta không nhận ra người xem mắt với anh ta hôm qua chính là cô, cho nên cô đã chọc vào người này từ mấy năm trước rồi sao?

Nhưng tại sao cô lại không có chút ấn tượng nào?

Mễ Nặc ôm trán. "Tôi nói này anh gì ơi?" "Tôi có tên, Diệp Tử Hạo." Mễ Nặc gật đầu. "Diệp Tử Hạo phải không, thưa anh Diệp, cô nương đây rất chắc chắn là trước giờ chưa từng gặp anh, có phải anh nhận nhầm người rồi không?" "Sao có thể, tôi không thể nào quên một người không hỏi lý do đã xông tới hôn tôi, cũng không quên được người thất tình rồi chạy vào nhà vệ sinh nam khóc lóc nức nở đâu." Lý do cậu ta có ấn tượng sâu sắc như vậy là vì đó là nụ hôn đầu của cậu ta, vậy mà lại bị một cô gái không biết từ đâu chạy ra cướp mất.

Lúc đó cậu ta sững sờ, quên cả phản ứng, đến khi định thần lại thì nha đầu đó đã chạy mất dạng.

Sau này cậu ta mới biết, lúc đó trong phòng bao có một đám sinh viên đại học đang chơi trò Vua quen thuộc, cậu ta vô duyên vô cớ trở thành đối tượng mạo hiểm của cô. "Anh..." Mặt Mễ Nặc lúc xanh lúc đỏ, chuyện liên quan đến người đó cô đương nhiên không thể quên, càng không thể quên những ngày tháng sống dở chết dở sau khi anh ta lặng lẽ rời đi.

Chỉ là bây giờ nghe người khác nói ra, lại khiến cô trong nháy mắt mất hết sức lực, trong đầu hiện lên từng cảnh tượng trong quá khứ.

Diệp Tử Hạo nhìn người trước mặt có vẻ mặt liên tục thay đổi, không hiểu sao trong lòng lại dấy lên một cảm giác bực bội.

Ánh mắt cậu ta lóe lên. "Giúp cô hồi tưởng lâu như vậy, bây giờ nhớ ra chưa?" Giọng nói trầm thấp của Diệp Tử Hạo kéo Mễ Nặc về thực tại.

Cô khinh bỉ nhìn Diệp Tử Hạo. "Chuyện này anh là đàn ông có thiệt thòi gì đâu, người chịu thiệt là phụ nữ mới đúng chứ?

Làm như anh oan ức lắm vậy." Có cần phải tính toán chi li như vậy không, đã mấy năm rồi còn lôi ra nói.

Mặc dù tối hôm đó cô uống rất nhiều rượu, nhưng người vẫn còn tỉnh táo, mình đã làm gì vẫn biết.

Còn chuyện khóc trong nhà vệ sinh nam, đó cũng là chuyện ngu ngốc nhất cô từng làm trong đời.

Không ngờ lại gặp đúng người đó, đối tượng xem mắt hôm qua lại chính là anh ta, cái "vận may" này ngay cả chính cô cũng cạn lời.

Diệp Tử Hạo nghiêm túc nói: "Đó là nụ hôn đầu của tôi, là để dành cho vợ tương lai của tôi.

Nếu sau này vợ tôi hỏi nụ hôn đầu của anh trao cho ai, anh phải trả lời thế nào đây?

Chẳng lẽ nói là cho một người phụ nữ xa lạ say rượu làm càn sao?

Cô thấy lời giải thích đó có thuyết phục được người ta không?

Cô hủy hoại sự trong trắng của tôi, tôi không oan ức sao?" Khóe môi Mễ Nặc co giật, thế giới này đúng là hoang đường rồi.

Một người đàn ông chạy đến nói với cô rằng, mấy năm trước cô đã hủy hoại sự trong trắng của anh ta đến mức anh ta không thể ăn nói với vợ tương lai.

Đây là chuyện gì vậy?

Mễ Nặc nở nụ cười thương hiệu của mình. "Vậy vị tiên sinh này muốn thế nào?" "Nếu tôi đã không thể ăn nói với vợ tương lai, vậy thì chỉ đành để thủ phạm hủy hoại sự trong trắng của tôi biến thành vợ tôi thôi.

Chương 28

Như vậy một công đôi việc, cô thấy thế nào?" Diệp Tử Hạo nói với giọng thương lượng.

Mễ Nặc cong môi, cười như không cười. "Vậy tôi có thể coi như đây là anh đang cầu hôn tôi không?" "Cô có thể phát huy hết trí tưởng tượng của mình." Diệp Tử Hạo nhún vai thờ ơ, một động tác rất tùy tiện nhưng khi anh ta làm lại trông tao nhã đến lạ.

Trong đầu Mễ Nặc bỗng lóe lên một từ, "lưu manh giả danh tri thức", từ này quả thực quá thích hợp để miêu tả người đàn ông này.

Đúng đúng, chính là kiểu cười này, cười rất giả tạo.

Diệp Tử Hạo nhìn người phụ nữ trước mặt, trong phút chốc đột nhiên liên tưởng đến khuôn mặt nhỏ nhắn trang điểm đậm trong đầu, bỗng dưng đưa tay vén tóc bên tai Mễ Nặc.

Mễ Nặc không ngờ Diệp Tử Hạo lại đột nhiên có hành động này, đến khi phản ứng lại thì tóc đã bị Diệp Tử Hạo vén lên.

Cô lập tức gạt tay Diệp Tử Hạo ra, tức giận nói: "Thưa anh, giữa thanh thiên bạch nhật mà anh lại khinh bạc một người phụ nữ như vậy, không sợ tôi báo cảnh sát à?" Ý cười trên môi Diệp Tử Hạo càng sâu hơn. "Thì ra là cô, thực ra không trang điểm đậm cũng khá ưa nhìn đấy chứ, phải không, cô Mễ." Diệp Tử Hạo cố ý nhấn mạnh hai chữ cuối cùng.

Hôm qua nha đầu này trang điểm mắt khói rất đậm, nhưng cậu ta không bỏ qua nốt ruồi rất nhỏ trên tai cô.

Cũng may nhờ có đặc điểm nhỏ này của cô, nếu không cậu ta e rằng sẽ không nhận ra.

Tim Mễ Nặc hẫng một nhịp, thầm mắng xui xẻo, vậy mà lại bị anh ta nhận ra. "Vị tiên sinh này, có phải anh nhận nhầm rồi không, ai là Mễ Nặc chứ?" Mễ Nặc ra vẻ ngây thơ, mắt đảo quanh, quan sát xem nên chạy trốn thế nào.

Mạc Noãn trong phòng bệnh hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ nhận được tin nhắn của Mễ Nặc, nói là có việc đột xuất, không qua thăm Lục Sâm được, sau này có thời gian sẽ cùng nhau ăn cơm.

Mạc Noãn cười lắc đầu, hiển nhiên đã quen với phong cách này của cô bạn. "Sao vậy?" "Bạn em nói có việc đột xuất, không qua thăm anh được, hẹn sau này cùng anh ăn cơm." Lục Sâm gật đầu, giọng điệu nghe có vẻ hơi thất vọng. "Vậy xem ra lại lỡ mất cơ hội ngắm mỹ nữ rồi." Mạc Noãn lườm anh một cái. "Anh trông có vẻ tiếc nuối nhỉ." "Đó là tự nhiên, anh tán thưởng tất cả những điều tốt đẹp." Mạc Noãn hừ một tiếng, lười nói chuyện với người đàn ông này, dù sao cũng không nói lại anh.

Lục Sâm ở bệnh viện ba ngày, bác sĩ nói tình hình đã ổn định, bình thường chỉ cần chú ý ăn uống và nghỉ ngơi điều độ là được, có thể xuất viện về nhà tĩnh dưỡng.

Mấy ngày không ở nhà, trong nhà đã phủ một lớp bụi mỏng.

Mạc Noãn thay quần áo rồi bắt đầu dọn dẹp, Lục Sâm nắm tay cô lại ngăn cản. "Mấy ngày nay em đã chăm sóc anh rồi, về nhà thì nghỉ ngơi đi, đừng bận rộn mấy việc này nữa, anh gọi người giúp việc theo giờ đến là được." "Chuyện nhỏ này không cần phiền người giúp việc theo giờ đâu, em tự làm là được rồi, em rảnh rỗi cũng buồn chán." Mạc Noãn không thấy mệt, trong phòng bệnh có đủ thứ, cô luôn ăn ngon ngủ tốt.

Lục Sâm cũng không ngăn cản cô nữa, anh cũng không quen có người lạ ra vào không gian riêng tư của mình.

Anh không vào phòng làm việc mà để thư ký Tống mang tài liệu đến xử lý trên bàn trà, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn người đang bận rộn trong phòng khách.

Ánh mắt hai người gặp nhau, chỉ mỉm cười.

Chỉ cần yên lặng ngắm nhìn như vậy, đã cảm thấy lồng ngực như được lấp đầy.

Ngôi nhà anh đã ở mấy năm nay dường như trong phút chốc được bao bọc bởi sự ấm áp.

Mạc Noãn dùng một tiếng đồng hồ để dọn dẹp xong nhà cửa, Lục Sâm vẫy tay với cô, Mạc Noãn đến ngồi bên cạnh anh, anh rất tự nhiên nắm lấy tay cô.

Cô khó hiểu nhìn anh, không biết anh muốn nói gì. "Khi nào em bắt đầu đi làm?" "Thứ hai tuần sau." Cô đã trả lời công ty kiểm toán, chọn EM. "Vậy tìm một lúc nào đó anh đưa em đến phòng tư vấn tâm lý của bệnh viện Cửu Y nhé, trình độ bác sĩ tâm lý ở đó rất cao." Mạc Noãn sững sờ, Lục Sâm véo nhẹ má cô, cười cười: "Không cần sợ, có được không?

Có anh ở bên cạnh em." Hôm đến bệnh viện anh đã để ý rồi, cô dường như rất sợ đi xe nhanh.

Tốc độ xe vừa tăng lên là cả người cô cứng đờ, thậm chí sắc mặt còn tái nhợt, rõ ràng là di chứng để lại từ vụ tai nạn xe hơi mấy năm trước.

Mạc Noãn chỉ cảm thấy trong lòng có chút chua xót, nhưng nhiều hơn là cảm động.

Mấy năm nay cô đã không khác gì người bình thường, không ngờ lại nhanh chóng bị anh phát hiện ra.

Có lẽ chỉ có người thực sự đặt một người vào trong tim mới quan sát tỉ mỉ đến vậy.

Dường như vô số tủi thân trong phút chốc nhấn chìm cô, nhất thời giọng cô không khỏi có chút nghẹn ngào. "Anh đều biết rồi sao?" Lục Sâm gật đầu, dùng trán khẽ chạm vào trán cô. "Em có muốn kể cho anh nghe không?" Có một người chồng quan tâm mình như vậy, Mạc Noãn đương nhiên sẽ không từ chối, cô khẽ nghiêng người tựa vào vai anh, anh thuận thế ôm eo cô. "Em nhớ em đã nói với anh, vụ tai nạn xe hơi mấy năm trước khiến em mất đi một phần ký ức, đồng thời cũng để lại di chứng.

Di chứng đó chính là em không dám ngồi xe, càng không dám lái xe.

Sau này đến thành phố B, em cũng đã đi gặp bác sĩ tâm lý.

Bác sĩ nói là do ký ức về vụ tai nạn quá thảm khốc, khiến em bị kích động.

Trải qua mấy năm điều trị và điều chỉnh, em đã gần như hồi phục, có thể ngồi xe như người bình thường, nhưng tốc độ vẫn không thể quá nhanh.

Bác sĩ nói có lẽ chỉ khi em hoàn toàn khôi phục ký ức, mới có thể khắc phục được tổn thương do nỗi sợ hãi lúc đó mang lại." Cô kể rất đơn giản, giọng điệu cũng rất bình thản, nhưng Lục Sâm có thể tưởng tượng được sự thảm khốc lúc đó, không khỏi nhíu mày. "Vậy em có muốn khôi phục ký ức không?" "Em không cưỡng cầu, cứ thuận theo tự nhiên là được, dù sao cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống hiện tại của em." "Em có thể nghĩ như vậy là tốt rồi.

Chuyện này tâm thái rất quan trọng, có lẽ bất giác sẽ nhớ lại thôi.

Chương 29

Nhưng anh sẽ đặt lịch hẹn cho em một chuyên gia trước.

Vị chuyên gia này là một nhà trị liệu tâm lý nổi tiếng thế giới, mỗi năm ông ấy chỉ có hai tuần đến thành phố A khám bệnh.

Hai tháng nữa là đến thời gian ông ấy khám, anh đưa em qua xem, nghe xem ông ấy nói thế nào." Mạc Noãn gật đầu, cười nói: "Nghe lời anh." Lục Sâm véo má cô. "Khi nào mà ngoan ngoãn vậy?" Mạc Noãn nhướng mày. "Em có lúc nào không ngoan sao?" *** Thứ hai, Mạc Noãn chính thức đến EM đi làm.

Chủ nhiệm là một người đàn ông thấp bé, nụ cười ôn hòa, trông có vẻ rất dễ gần.

Do cuối năm là thời điểm cần người, mà cô lại có kinh nghiệm làm việc phong phú ở công ty kiểm toán trước đây, nên cô được phân thẳng vào một nhóm dự án. "Cô Mạc, tôi đã xem qua kinh nghiệm làm việc trước đây của cô rồi, cô là một kiểm toán viên rất ưu tú.

Tôi tin rằng cô sẽ không làm tôi thất vọng đâu." "Cảm ơn chủ nhiệm." Gặp xong chủ nhiệm, nhân viên phòng nhân sự dẫn Mạc Noãn đi gặp thẳng giám đốc dự án, cũng là cấp trên trực tiếp của cô.

Đó là một người phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, một bộ vest đen không che được thân hình nóng bỏng.

Mặc dù trang điểm rất đậm nhưng vẫn không che được quầng thâm và nếp nhăn dưới mắt.

Trên bàn bà ta là một chồng tài liệu dày cộp, đang cầm bút gạch xóa trên đó, thấy cô vào mới ngẩng đầu lên nhìn một cái.

Không hiểu vì sao, rõ ràng trên mặt bà ta có vài phần ý cười, nhưng Mạc Noãn vẫn cảm nhận được sự thù địch đằng sau nụ cười đó.

Bà ta cũng chỉ nhìn cô một cái rồi thu lại ánh mắt, tiếp tục xem thứ trong tay, vừa xem vừa trao đổi với cô: "Cô Mạc, tôi biết cô đã có kinh nghiệm làm việc, cũng là một kế toán viên công chứng có quyền ký tên, nhưng đã vào nhóm của tôi thì phải nghe theo sự chỉ huy của tôi, đây là quy tắc ở đây." Mạc Noãn gật đầu: "Tôi biết." Điểm này cô đã chuẩn bị tâm lý từ khi quyết định trở lại thành phố A phát triển. "Nhóm dự án của chúng ta chủ yếu kiểm toán báo cáo tài chính của tập đoàn Lạc Thu.

Mọi người trong nhóm đều đã được phân công công việc xong xuôi.

Hiện tại việc cấp bách nhất là gửi thư xác nhận ngân hàng.

Cô cần phải đích thân đến các ngân hàng lớn để theo dõi.

Do thời gian gấp rút, chúng ta phải ra bản nháp báo cáo kiểm toán trong tháng này, hy vọng cô trong vòng hai ngày hoàn thành tất cả các thư xác nhận, và làm một bản báo cáo chi tiết cho tôi." Mạc Noãn nhìn chồng thư xác nhận dày cộp trước mặt, khẽ nhíu mày, nhưng vẫn nhận nhiệm vụ này. "Tôi biết rồi, giám đốc Tôn, tôi sẽ cố gắng hết sức để hoàn thành nhiệm vụ." Cây bút trong tay Tôn Tuyết dừng lại, bà ta ngẩng đầu nhìn Mạc Noãn, giọng trầm xuống: "Tôi nghĩ cô Mạc chưa nghe rõ lời tôi nói.

Tôi muốn là đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ, chứ không phải cố gắng hết sức.

Nếu ảnh hưởng đến thời gian ra báo cáo, cô có gánh nổi trách nhiệm này không?" "Tôi biết rồi, giám đốc Tôn." "Vậy thì bắt đầu công việc của cô đi, sẽ có đồng nghiệp khác nói chi tiết cho cô.

Bàn làm việc của cô ở phòng thứ hai, ra khỏi cửa rẽ trái." Mạc Noãn ôm một chồng thư xác nhận, xoay người ra khỏi văn phòng của Tôn Tuyết.

Cô vừa mới ngồi xuống, các đồng nghiệp bên cạnh đã xúm lại, mọi người đều tự giới thiệu, nhiệt tình hơn cô tưởng tượng rất nhiều. "Giám đốc giao cho cậu công việc gì thế?" Mạc Noãn chỉ vào chồng thư xác nhận trên bàn. "Là những thứ này." Mọi người nhìn nhau, nhất thời không biết nên nói gì.

Người tinh mắt đều biết khối lượng công việc này quá lớn, không phải một người có thể hoàn thành.

Lúc này, một người đàn ông lớn tuổi nói: "Tiểu Mạc, cậu đừng chấp nhặt với phụ nữ thời kỳ mãn kinh, bà ta trước nay luôn là một kẻ cuồng công việc." "Bà ấy không phải mãn kinh đâu, nghe nói chồng bà ấy ngoại tình, gần đây hai người đang bàn chuyện ly hôn, bên nhà trai muốn giành quyền nuôi con, nhưng bà ấy không đồng ý, hai người đã đưa nhau ra tòa rồi, chắc là tâm trạng bực bội nên mới hành hạ người mới." Người nói là một cô gái trẻ mới ngoài hai mươi, Kỷ Mẫn Giai. "Tiểu Kỷ, mấy lời này em đừng có nói bậy, nếu truyền đến tai nữ ma đầu, em không yên đâu." Kỷ Mẫn Giai không thèm để ý, uốn éo vòng eo nhỏ, hạ thấp giọng: "Tin này là thật đấy, em có người họ hàng làm ở tòa án, là người đó nói cho em biết." ...

Nhất thời mọi người đều bàn tán xôn xao, Mạc Noãn từ đầu đến cuối không xen vào.

Cô không còn là cô bé mới ra trường, sẽ tùy tiện bàn tán về cấp trên của mình.

Lòng người phức tạp, ai có thể nhìn thấu được trong lòng người khác đang nghĩ gì.

Mọi người thấy người trong cuộc không nói gì, cũng tản ra, bắt đầu công việc của mình.

Mạc Noãn sắp xếp lại tài liệu trong tay, vạch ra cho mình một phương án tiết kiệm thời gian nhất, rồi bắt đầu chạy đến các ngân hàng.

Buổi trưa ngay cả cơm cũng không ăn, cả ngày làm xong được một nửa, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vừa về đến nhà, Mạc Noãn đã ngửi thấy một mùi thơm.

Trên ghế sofa đặt áo khoác vest và cặp tài liệu của Lục Sâm.

Theo mùi thơm đến nhà bếp, chỉ thấy Lục Sâm mặc áo sơ mi trắng, bên dưới là quần tây màu xanh đậm, tay áo hơi xắn lên, lúc này đang xào món gì đó, ra dáng một người đàn ông của gia đình.

Đây là lần thứ hai cô thấy Lục Sâm vào bếp, động tác vẫn tao nhã như thường lệ.

Khóe môi Mạc Noãn cong lên một đường cong nhẹ, sự bực bội ở công ty ban ngày cứ thế tan biến.

Nghĩ lại cô thật may mắn, có thể để một vị tổng tài của tập đoàn đa quốc gia tự mình nấu cơm cho cô.

Lục Sâm nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu lại đã thấy Mạc Noãn đứng ở cửa, khóe môi còn mang theo ý cười, tâm trạng cũng tốt lên vài phần, ôn tồn nói: "Em đi rửa tay trước đi, sắp ăn cơm rồi." Mạc Noãn gật đầu: "Vâng." Mạc Noãn rửa tay xong liền bưng món sườn hầm củ cải, gà xào ớt, thịt xào mộc nhĩ đã làm xong lên bàn.

Cuối cùng Lục Sâm bưng ra một đĩa rau cải xào, Mạc Noãn nhìn các món ăn trên bàn, ba món mặn một món canh, màu sắc phong phú, rất hấp dẫn. "Đừng chỉ nhìn, có thể ăn cơm rồi." Mạc Noãn cười cười, sau đó xới hai bát cơm, một bát đưa cho Lục Sâm, một bát cho mình. "Vất vả cho Lục tiên sinh nhà chúng ta rồi." Không biết có phải bị anh ảnh hưởng không, cô đã quen với cách gọi Lục tiên sinh, Lục thái thái giữa hai người. "Nhà chúng ta", mấy chữ này Lục Sâm nghe vào tai rõ ràng rất hài lòng. "Nếu đã biết anh vất vả rồi, thì ăn nhiều một chút." "Chắc chắn rồi." Mạc Noãn trả lời, đột nhiên lại nhớ đến lời dặn của bác sĩ, cô nghiêm mặt lại, đẩy đĩa gà xào ớt về phía mình.

Chương 30

"Anh đừng quên là anh không được ăn cay, món gà xào ớt này anh không được ăn đâu." Lục Sâm nhìn động tác nhỏ của cô, mỉm cười: "Anh làm riêng cho em đấy, anh không thích ăn cay." "Vậy thì cảm ơn anh nhé." "Chúng ta là vợ chồng, sau này đừng để anh nghe thấy hai chữ cảm ơn nữa." "Biết rồi, Lục tiên sinh, em đói rồi, xin phép được ăn cơm." Hình như hơi dài dòng.

Dáng ăn của Lục Sâm rất tao nhã, từ tốn, trông vô cùng đẹp mắt.

Mạc Noãn thật sự đói rồi, một hơi ăn hết hai bát cơm.

Đến khi đặt bát xuống mới phát hiện Lục Sâm đã ăn xong từ lâu, mà chỉ ăn hết bát cơm cô xới, phần lớn thức ăn trên bàn đều vào bụng cô.

Nhất thời cô có chút ngại ngùng, hỏi: "Lượng cơm của anh trước giờ đều ít vậy sao?

Hay là dạ dày vẫn chưa khỏe?" Trên mặt cô có sự ngại ngùng, cũng có sự lo lắng đậm đặc.

Lục Sâm cười giải thích: "Dạ dày của anh khỏe rồi, là do anh trước giờ đều ăn ít." Mạc Noãn nghe anh nói vậy thì càng thêm ngại ngùng, giọng điệu có chút hờn dỗi: "Đàn ông to xác như anh sao lại chỉ ăn có chút cơm thế, em còn phải ăn hai bát đây này." "Buổi tối anh thường ăn ít hơn, đã quen rồi.

Chỉ là Bà Lục ăn ngon miệng như vậy, chồng đây rất vui lòng." Mạc Noãn đỏ mặt: "Gì chứ, em thấy là do chính tay anh nấu nên đương nhiên phải nể mặt anh rồi." Lục Sâm cong môi, cũng không vạch trần sự ngượng ngùng của cô: "Vậy thì anh cảm ơn sự ủng hộ của Bà Lục nhé, hy vọng Bà Lục cả đời này đều ủng hộ như vậy."

Mạc Noãn ngẩn ra, rồi không nhịn được bật cười: "Ý của anh Lục là muốn nấu cơm cho em cả đời sao?" Lục Sâm phiền não nhíu mày, vẻ mặt rất bất đắc dĩ: "Chết rồi, vốn định nói ẩn ý một chút, không ngờ Bà Lục lại thông minh như vậy, đoán ra ngay lập tức." Ăn cơm xong, Mạc Noãn tự giác dọn dẹp bàn ăn rồi vào bếp rửa bát.

Lục Sâm cũng đi vào theo, sau khi Mạc Noãn rửa xong, anh đứng bên cạnh lau khô rồi cất vào tủ, phối hợp vô cùng ăn ý.

Dọn dẹp bếp xong, hai người ra ngoài tiểu khu đi dạo.

Tay trong tay, giống như một cặp vợ chồng đã kết hôn từ rất lâu.

Mạc Noãn chợt có cảm giác như vợ chồng già, lòng cũng vô cùng bình yên, cô rất hưởng thụ cuộc sống hiện tại. "Ngày đầu tiên đi làm cảm giác thế nào?" "Cũng ổn, chỉ là hơn nửa tháng không đi làm, hơi không quen một chút, nhưng cũng thích ứng ngay được." "Vậy thì tốt, nếu em thấy vất vả hoặc không muốn làm nữa, hoan nghênh em đến Tập đoàn Lục Thị bất cứ lúc nào, mọi vị trí đều tùy em chọn lựa." Mạc Noãn dừng bước, ngước mắt nhìn Lục Sâm, đôi mắt đen láy dưới ánh sao lấp lánh trông đặc biệt rực rỡ. "Anh Lục định mở cửa sau cho em sao?

Nghe nói tiêu chuẩn tuyển người của Tập đoàn Lục Thị rất nghiêm ngặt, cũng không chuộng quan hệ hay đi cửa sau, hai năm gần đây tiêu chuẩn thấp nhất đều là nghiên cứu sinh, còn phải tốt nghiệp trường danh tiếng, du học sinh về thì nhiều vô số kể." Lục Sâm không nhịn được dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ má cô: "Bà Lục không có lòng tin vào chính mình sao?" Mạc Noãn kéo tay anh xuống: "Sao có thể, dù gì em cũng là sinh viên tốt nghiệp trường danh tiếng, lăn lộn ngoài xã hội mấy năm rồi, nhân tài như em đáng lẽ phải được tuyển thẳng mới đúng." "Cô ngốc." Lúc hai người quay về thì gặp một người đàn ông trung niên, nhìn thấy hai bàn tay đang nắm chặt của họ, trong mắt ông ta thoáng qua một tia kinh ngạc: "Anh Lục, đây là bạn gái sao?" Lục Sâm mỉm cười, rất tự nhiên đáp: "Không phải bạn gái, mà là vợ tôi." "Anh Lục kết hôn khi nào vậy?" "Mới kết hôn cách đây không lâu." Khóe miệng người đàn ông cứng lại, rồi cười nói: "Vậy chúc mừng hai vị." "Cảm ơn." Sau khi người đàn ông trung niên rời đi, Mạc Noãn không nhịn được hỏi: "Người quen à?" "Coi như là quen đi, trước đây cũng từng gặp một hai lần, nhưng đây là lần đầu tiên gặp ở tiểu khu này, không ngờ ông ta cũng sống ở đây." Lục Sâm nhìn bóng lưng người đàn ông, trong mắt thoáng qua một tia u ám.

Buổi tối, Lục Sâm bận rộn trong thư phòng mãi đến mười một giờ.

Lúc vào phòng ngủ, Mạc Noãn đã ngủ say, cả người cuộn tròn lại như một con tôm nhỏ.

Nhìn dáng vẻ đáng yêu của cô, Lục Sâm bật cười lắc đầu, vén chăn lên rồi nằm xuống, sau đó ôm cô vào lòng.

Mạc Noãn như có cảm ứng, phối hợp dựa sát vào lòng anh.

Nhớ lại lần đầu hai người chung giường chung gối cách đây không lâu, cô nhóc này sợ hãi đến mức phải trốn ở đầu giường.

Mới có mấy ngày mà đã quen với sự tồn tại của anh, xem ra quyết định lúc đó của anh là đúng.

Giữa vợ chồng không thể cứ từ từ được, có lúc phải mạnh mẽ một chút.

Nghĩ đến đây, Lục Sâm cong môi, rồi tắt đèn đầu giường.

Sáng hôm sau, Mạc Noãn tỉnh dậy trong vòng tay của Lục Sâm.

Cô cẩn thận gỡ tay anh đang đặt trên eo mình ra.

Vừa cử động, Lục Sâm liền tỉnh giấc, bàn tay to đang siết chặt eo cô trái lại càng dùng sức hơn, hai người càng áp sát vào nhau.

Mạc Noãn khẽ động: "Buông em ra, em dậy làm bữa sáng." Mạc Noãn rất biết mình, biết tài nấu nướng của bản thân không tốt, nhưng làm một bữa sáng đơn giản thì vẫn được.

Lục Sâm đã nấu bữa tối, không thể nào lại để anh dậy sớm làm bữa sáng cho cô nữa.

Vợ chồng cần phải cùng nhau vun đắp, nếu cứ mãi mặc nhiên hưởng thụ sự tốt đẹp của đối phương mà mình không làm gì cả, sẽ có một ngày đối phương cũng sẽ mệt mỏi. "Không cần đâu, tối qua trước khi ngủ anh đã nấu cháo rồi, trong tủ lạnh còn có bánh bao lần trước mang từ nhà lớn về, chúng ta dậy bỏ vào lò vi sóng hâm lại là được." Giọng nói trầm thấp của Lục Sâm vang lên trên đỉnh đầu, khàn khàn mà dễ nghe, tai Mạc Noãn đỏ ửng.

Người ta nói giọng của đàn ông lúc mới sáng sớm là hay nhất, quả nhiên là vậy.

Cô giãy giụa muốn đứng dậy: "Vậy anh nằm thêm một lúc nữa đi, em dậy làm trước." "Ngoan nào, đừng động đậy." Giọng Lục Sâm lại trầm thêm mấy phần, Mạc Noãn cảm nhận rõ cơ thể anh cũng cứng lại theo, phía sau lưng dường như có thứ gì đó đang chống vào mình.

Có những chuyện cô chưa từng trải qua, nhưng không có nghĩa là cô không biết.

Nghĩ đến đó là thứ gì, mặt cô không khỏi đỏ bừng, không dám cử động lung tung nữa, chỉ nghe thấy giọng cô lí nhí như muỗi kêu: "Lục Sâm, anh thật là…" Lục Sâm mỉm cười, cúi đầu hôn lên má cô: "Cô ngốc, đây là hiện tượng sinh lý bình thường của đàn ông.

Trong lòng đang ôm người vợ xinh đẹp như hoa như ngọc của mình, mà nhịn được thì không phải là đàn ông." "Vậy phải đến lúc nào mới xong?" "Ha ha, cái này thì không biết được, dù sao thì anh chưa bao giờ dám đánh giá thấp sức hấp dẫn của Noãn Noãn nhà chúng ta." Nghe Mạc Noãn hỏi vậy, Lục Sâm không nhịn được cười thành tiếng.

Mạc Noãn cũng suýt nữa cắn phải lưỡi mình, cô đang hỏi cái gì thế này?

Sáng sớm tinh mơ mà lại thảo luận vấn đề này với người chồng sắp mất kiểm soát của mình, có ổn không vậy? "Không nói với anh nữa…" Mạc Noãn còn chưa nói xong, đột nhiên một bóng đen phủ xuống, cô chỉ cảm thấy môi mình mát lạnh, Lục Sâm đã hôn chính xác lên môi cô.

Anh hôn rất nhẹ, rất dịu dàng.

Mạc Noãn như bị mê hoặc, bắt đầu đáp lại.

Vốn dĩ chỉ là một nụ hôn chào buổi sáng đơn giản, cuối cùng lại biến thành một nụ hôn sâu triền miên nóng bỏng.

Không biết là ai dừng lại trước, mới không khiến hai người đi làm muộn.

Lục Sâm đưa Mạc Noãn đến cổng văn phòng.

Mạc Noãn không nhịn được cười nói: "May mà anh lái một chiếc Volkswagen, nếu không em cũng không dám để anh đưa đi làm." Lục Sâm sờ sờ mũi: "Xem ra giả nghèo cũng có cái lợi này." Mạc Noãn huých nhẹ vào ngực anh, có chút dở khóc dở cười: "Anh cũng được lắm, thế mà còn đắc ý được." "Có thể đưa vợ mình đi làm và tan sở, tự nhiên là một chuyện tốt.

Anh phải xem xét kỹ một chút, xem văn phòng của em có anh chàng đẹp trai nào không." Lục Sâm nói xong còn ra vẻ thật sự hạ cửa kính xe nhìn ra ngoài.

Mạc Noãn bị hành động của anh chọc cười, vỗ nhẹ vào vai anh:

"Được rồi, không nói với anh nữa, em sắp muộn giờ chấm công rồi." Lục Sâm mỉm cười, đợi Mạc Noãn vào trong tòa nhà rồi mới lái xe rời đi.

Mạc Noãn vừa đến chỗ thang máy thì thấy Kỷ Mẫn Giai và mấy đồng nghiệp đang nhìn cô với vẻ mặt mờ ám.

Chương 31

"Chị Mạc, bạn trai đưa chị đi làm à?" Cửa sổ xe không mở hoàn toàn, Kỷ Mẫn Giai chỉ nhìn rõ chiếc xe chứ không thấy được dáng vẻ của Lục Sâm. "Không phải bạn trai, là chồng tôi." Mạc Noãn cười đáp, cảm thấy chuyện này chẳng có gì phải giấu giếm, giấu giấu giếm giếm đôi khi còn gây ra những nghi ngờ không cần thiết.

Có người lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, cũng có vài đồng nghiệp nam hơi thất vọng. "Mạc Noãn, cô trẻ như vậy đã kết hôn rồi." "Không còn trẻ nữa, đã hai mươi bảy tuổi rồi." "Trời ơi, nhìn cô không ai nghĩ là hai mươi bảy tuổi cả." Đúng lúc này, có người nói: "Chào giám đốc Tôn." Mạc Noãn lúc này mới thấy Tôn Tuyết không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng họ, cũng chào hỏi giống như các đồng nghiệp khác.

Tôn Tuyết chỉ khẽ gật đầu, cô ta dường như lúc nào cũng có biểu cảm đó, với ai cũng vô cùng lạnh lùng, khiến người khác rất khó gần gũi.

Trong thang máy vì có cô ta mà không khí lập tức hạ xuống mức đóng băng.

Mạc Noãn hôm nay vẫn đến các ngân hàng lớn để lấy thư xác nhận.

Lúc quay về văn phòng thì các đồng nghiệp khác vừa hay chuẩn bị tan làm, biết cô phải tăng ca, ai nấy đều lộ vẻ đồng cảm.

Mạc Noãn chỉ cười, không để tâm.

Công việc này đối với Mạc Noãn không có gì khó khăn, chỉ là quá trình hơi rườm rà một chút.

Cô chỉ mất nửa tiếng đồng hồ là đã viết xong báo cáo phân tích, đọc lại một lần không có sai sót hay chỗ nào không ổn thì in ra một bản, cất vào ngăn kéo chuẩn bị sáng mai giao cho Tôn Tuyết.

Tắt máy tính xong cô liền chuẩn bị tan làm.

Đi ngang qua văn phòng của Tôn Tuyết, thấy cô ta vẫn đang bận, Tôn Tuyết dường như cảm giác được, đột nhiên gọi: "Mạc Noãn, vào văn phòng tôi một lát." Mạc Noãn đi vào văn phòng của Tôn Tuyết.

Tôn Tuyết dừng công việc đang làm, hỏi với giọng không mặn không nhạt: "Công việc tôi giao cho cô đã hoàn thành chưa?" "Đã hoàn thành rồi ạ, tôi sẽ giao cho cô ngay bây giờ." Mạc Noãn lấy báo cáo trong ngăn kéo đưa cho Tôn Tuyết.

Tôn Tuyết lướt qua một lượt, không đề cập đến chuyện báo cáo, trực tiếp nói với cô: "Vậy thì tan làm đi." Mạc Noãn mỉm cười gật đầu, cô có sự tự tin đó, loại chuyện này căn bản không làm khó được cô.

Vừa quay người lại nghe Tôn Tuyết nói: "Nghe nói cô có kinh nghiệm làm việc ở văn phòng kiểm toán tại thành phố B mấy năm, cũng đã làm đến vị trí giám đốc dự án, tại sao lại chọn từ chức để đến EM, một văn phòng quy mô không quá lớn như thế này?" "Chồng tôi là người thành phố A, chúng tôi kết hôn xong thì tôi theo anh ấy qua đây." Tôn Tuyết cười một tiếng, Mạc Noãn chỉ cảm thấy trong nụ cười đó có sự cay đắng vô hạn, chỉ nghe cô ta nói: "Phụ nữ tốt nhất đừng nên đặt tất cả hy vọng vào đàn ông." Mạc Noãn có chút không hiểu, "Cảm ơn giám đốc Tôn." Mạc Noãn vừa ra khỏi tòa nhà thì thấy một chiếc Lamborghini đậu ở quảng trường nhỏ bên kia đường, vô cùng bắt mắt.

Chỉ thấy một người đàn ông bước nhanh về phía cô, Mạc Noãn nhíu mày, không biết tại sao Đinh Duệ lại đợi ở đây. "Tiểu Noãn, chúng ta nói chuyện một chút." Trong mắt Mạc Noãn thoáng qua một tia chán ghét, lạnh lùng nói: "Anh Đinh, tôi nghĩ lần trước tôi đã nói rất rõ ràng rồi, giữa chúng ta không có gì để nói cả, anh cần gì phải dây dưa mãi." "Tiểu Noãn, gần đây người nhà đang giục anh rồi, họ đều hy vọng anh và Tử Hi mau chóng kết hôn." Mạc Noãn khựng lại, chỉ cảm thấy trong miệng có chút đắng chát, nhưng đó cũng chỉ là chuyện trong khoảnh khắc. "Anh Đinh, anh yêu ai thì cưới người đó, không liên quan một xu nào đến tôi cả.

Ban đầu hai người phản bội chẳng phải là vì ngày hôm nay sao?

Anh bây giờ làm ra bộ dạng này cho ai xem, ấm ức?

Dằn vặt?

Hối hận?

Nhưng tuyệt đối đừng nói với tôi là anh muốn ăn lại cỏ cũ nhé, điều đó sẽ khiến tôi cảm thấy anh chỉ là một trò cười từ đầu đến cuối." "Tiểu Noãn, mỗi lần chúng ta gặp nhau có thể đừng căng thẳng như gươm tuốt vỏ, nỏ giương dây được không?

Em biết trong lòng anh vẫn luôn có em, nếu không vì vậy, anh và Tử Hi đã không kéo dài đến tận bây giờ." Thích, người như vậy mà cũng biết thế nào là thích sao?

Thật sự thích thì sẽ phản bội ư?

Mạc Noãn chỉ cảm thấy như đang nghe một câu chuyện cười. "Đinh Duệ, cất cái mặt nạ giả tạo của anh đi, tôi không ăn cái trò này của anh đâu, cũng đừng dùng cái gọi là 'thích' của anh để sỉ nhục tôi, được người như anh thích tôi sẽ thấy ghê tởm." "Tiểu Noãn, tại sao em cứ phải xuyên tạc ý của anh?

Anh đã nói lần đó với Tử Hi là một tai nạn, chúng ta đều say rượu, nhưng anh vẫn luôn coi cô ấy như em gái, không hề có tình cảm nam nữ với cô ấy." Đinh Duệ nhớ lại chuyện cũ, hai tay đau khổ ôm lấy

mặt mình.

Mạc Noãn thấy anh ta như vậy, chỉ cảm thấy tâm trạng thoải mái hơn rất nhiều, cười một tiếng: "Vậy bây giờ anh đang nói với tôi là anh lên giường với em gái tôi rồi không muốn chịu trách nhiệm sao?" "Tiểu Noãn." Đinh Duệ đột ngột buông tay ra, chuyển sang nắm lấy tay Mạc Noãn, không nhịn được cao giọng.

Mạc Noãn nhìn bàn tay nổi đầy gân xanh đang nắm lấy tay mình, không khỏi trầm giọng: "Buông ra." "Tiểu Noãn, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện đàng hoàng đi, anh sẽ không kết hôn với Tử Hi đâu, cô dâu anh muốn cưới vẫn luôn là em." Từ nhỏ đến lớn vẫn luôn là vậy.

Mạc Noãn bị quấn lấy đến phát phiền, vừa định mắng người thì thấy Tôn Tuyết đi ngang qua, đành phải nén lại.

Tôn Tuyết chỉ liếc cô một cái, không nói gì liền đi về phía hầm gửi xe. "Đinh Duệ, rốt cuộc anh muốn thế nào?

Cứ phải quậy phá ở chỗ tôi làm việc mới được sao?" "Tiểu Noãn, chân của Tử Hi đã hồi phục rồi, bác trai vẫn quan tâm đến em, em vẫn có thể quay về nhà họ Mạc.

Chỉ cần em quay về, chúng ta vẫn có thể ở bên nhau." Bố mẹ anh ta để ý không gì khác ngoài tài sản nhà họ Mạc, còn người kết hôn với anh ta là ai họ không quan tâm.

Chỉ cần Mạc Noãn quay về kế thừa mọi thứ của nhà họ Mạc, mọi chuyện đều có thể làm lại từ đầu.

Bác trai trong miệng Đinh Duệ, cô tự nhiên biết là ai, là người cha có quan hệ huyết thống với cô.

Người đó đã đăng báo cắt đứt quan hệ cha con, sao cô có thể mặt dày quay về chứ?

Thực tế chứng minh, rời khỏi cái nhà đó, cô vẫn có thể sống rất tốt, cô cần gì phải tự hạ thấp mình.

Mạc Noãn mỉa mai nhìn anh ta: "Không ai nói cho anh biết tôi đã kết hôn rồi sao?

Anh muốn tôi phạm tội trùng hôn à?" Bàn tay Đinh Duệ đang nắm cổ tay Mạc Noãn không ngừng siết chặt.

Anh ta lắc đầu, không thể tin nổi nhìn Mạc Noãn, rồi liếc nhìn ngón tay cô, đột nhiên cười nói: "Tiểu Noãn, em cần gì phải tìm cớ như vậy, trên tay em đâu có đeo nhẫn cưới." Mạc Noãn đau đầu, sớm biết vậy đã nên mang theo nhẫn bên mình, nếu không cũng không gây ra hiểu lầm của người khác. "Tôi nói, tôi đã kết hôn rồi, tôi không cần thiết phải lừa một người mà tôi không hề quan tâm.

Anh tin hay không thì tùy, chồng tôi sắp đến đón tôi rồi, tôi không muốn anh ấy hiểu lầm, mời anh buông tay." "Không, anh không tin, trừ phi anh ta thật sự xuất hiện trước mặt anh." Lời của Đinh Duệ vừa dứt, thì thấy khóe miệng Mạc Noãn hơi nhếch lên.

Anh ta mừng rỡ trong lòng, chưa kịp lên tiếng thì cảm thấy cánh tay đau nhói, một giọng nói u ám vang lên: "Thưa anh, giữa thanh thiên bạch nhật thế này mà nắm tay vợ tôi như vậy là sao?" Đinh Duệ ngẩng đầu, chỉ thấy một người đàn ông mặc vest đứng trước mặt, ngũ quan tinh xảo, toàn thân toát ra khí chất vương giả.

Cứ thế lẳng lặng nhìn bạn, liền cảm thấy một áp lực vô hình bao trùm lấy mình.

Chương 32

Anh ta tự cho rằng mình đã gặp đủ loại người, cũng đã gặp không ít người trong giới thượng lưu, nhưng lại không tìm ra được ai có khí chất có thể sánh ngang với người này.

Trong lòng Đinh Duệ có chút chột dạ, nhưng khi nhìn thấy bàn tay người đàn ông đang ôm eo Mạc Noãn, mắt anh ta lập tức đỏ lên vì tức giận, cao giọng nói: "Anh là ai?

Mời anh buông vị hôn… bạn tôi ra." Đinh Duệ vốn định nói "vị hôn thê", nhưng nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của Mạc Noãn, lập tức đổi lời.

Lục Sâm khẽ cong môi: "Tôi ôm vợ tôi thì có quan hệ gì đến anh." Không, không thể nào.

Đinh Duệ như bị đả kích nặng nề, đồng tử giãn ra, không nhịn được lùi về sau một bước.

Anh ta nhìn hai người đang đứng sát bên nhau, người con gái cười dịu dàng, người đàn ông phong hoa tuyệt đại, họ đứng cạnh nhau sao mà xứng đôi đến vậy.

Dù rất không muốn thừa nhận, nhưng từ duy nhất anh ta có thể nghĩ đến là "trời sinh một cặp".

Khóe mắt Đinh Duệ chợt liếc thấy chiếc xe phía sau Lục Sâm, lập tức cảm thấy an tâm: "Tiểu Noãn, em không cần lừa anh, chúng ta từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, anh biết em luôn cao ngạo, em tuyệt đối không thể nào để mắt đến loại đàn ông lái xe Volkswagen này đâu." Lục Sâm hoàn toàn mất kiên nhẫn với người đàn ông nông cạn trước mặt, không muốn nói thêm với anh ta một lời nào nữa, ôm Mạc Noãn quay người bỏ đi.

Đinh Duệ thấy hai người định đi, vội vàng bước lên trước, định kéo Mạc Noãn lại.

Ai ngờ sau gáy Lục Sâm như có mắt, nhẹ nhàng chặn lấy cổ tay anh ta.

Chỉ cần dùng một chút sức, anh ta đã cảm thấy một cơn đau thấu tim, trên trán rịn ra một lớp mồ hôi lạnh.

Anh ta từ nhỏ đã học Taekwondo, không ngờ trong tay người đàn ông này lại không có chút đất để phản kháng, thân thủ của người này quả thực quá tốt. "Anh…" Anh ta đau đến mức nhất thời không nói được một câu hoàn chỉnh, bất giác nhìn về phía Mạc Noãn.

Chỉ thấy Mạc Noãn vẻ mặt vô cảm nhìn mọi chuyện, hoàn toàn không có ý định xen vào.

Lục Sâm cũng liếc Mạc Noãn một cái, lạnh lùng nói với Đinh Duệ: "Khuyên anh một câu, lần sau chuẩn bị động thủ với ai, xin hãy lượng sức mình trước, đừng làm những chuyện không biết tự lượng sức như vậy nữa, chỉ khiến người khác coi thường thôi." Nói xong liền buông tay Đinh Duệ ra.

Đinh Duệ trơ mắt nhìn Mạc Noãn cùng một người đàn ông xa lạ rời đi.

Trên đường đi, cả hai đều im lặng, không ai nói lời nào.

Mạc Noãn vốn định giải thích, nhưng mấy lần nhìn thấy khuôn mặt lạnh như băng của anh lại đành phải nén lại.

Cô nghĩ, anh đang tức giận, dù sao cũng không có người đàn ông nào chịu được cảnh vợ mình và người đàn ông khác lôi lôi kéo kéo ngoài đường.

Về đến nhà, Lục Sâm đi thẳng vào thư phòng.

Mạc Noãn ngơ ngác nhìn bóng lưng anh, đột nhiên cảm thấy vô cùng ấm ức, nước mắt không nhịn được cứ chực trào ra.

Cô sụt sịt mũi, cố gắng kìm nén cảm giác chua xót trong mắt, nhưng phát hiện chẳng có tác dụng gì.

Lục Sâm từ thư phòng bước ra thì thấy cảnh tượng như vậy.

Mạc Noãn vẫn đứng ở chỗ cũ, không hề nhúc nhích.

Cô mím nhẹ môi, trong đôi mắt đen láy có chút lệ quang long lanh, giống như một chú chó lang thang bị bỏ rơi bên đường, đáng thương vô cùng.

Tim Lục Sâm hơi nhói lên, anh ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lên bờ vai gầy yếu của cô: "Noãn Noãn, loại người đó không đáng để em phải buồn vì anh ta, mọi chuyện đã qua rồi." Mạc Noãn vẫn không lên tiếng, giống như hóa đá không có một chút phản ứng nào.

Lục Sâm thở dài lắc đầu, mắt nhìn người trước kia của cô nhóc này thật sự quá tệ, lại đi thích một người đàn ông như vậy.

Dù chỉ là vội vàng gặp mặt hôm nay, anh cũng không khó để đoán ra từ cuộc nói chuyện của họ rằng người đàn ông đó chính là vị hôn phu trước đây của cô.

Một người nông cạn như vậy không đáng để cô phải thế này.

Lục Sâm đưa Mạc Noãn đến ghế sofa, cẩn thận dùng cồn i-ốt bôi lên vết đỏ trên cổ tay cô.

Mạc Noãn nhìn người đàn ông đang ngồi xổm bên chân mình, nhất thời không kiểm soát được nước mắt, cứ thế lặng lẽ chảy dài theo khóe mắt.

Cô phản ứng lại vội vàng đưa tay lau đi, trong lòng dấy lên sóng lớn.

Cô không biết mình bị làm sao nữa, dường như trở nên không giống chính mình.

Cô đã rất lâu không khóc, nhưng không biết tại sao hôm nay lại không thể kìm nén được.

Hành động của cô tự nhiên kinh động đến Lục Sâm.

Lục Sâm nhìn người phụ nữ nhỏ bé bướng bỉnh, ngay cả khóc cũng phải kìm nén, trái tim lập tức mềm nhũn ra, anh vuốt ve má cô. "Cô ngốc, khóc không phải là yếu đuối, chỉ là một cách để giải tỏa.

Ấm ức thì cứ khóc, đau thì cứ khóc, buồn cũng có thể khóc.

Ở trước mặt anh, em không cần phải câu nệ nhiều như vậy, muốn khóc thì cứ khóc, biết không?" Mạc Noãn nhìn người đàn ông đầy vẻ đau lòng và dịu dàng trước mặt, hơi cúi đầu: "Xin lỗi." Lục Sâm ngẩn ra: "Cô ngốc, nói gì vậy." "Anh ta tên là Đinh Duệ, chính là vị hôn phu trước đây của em.

Thật ra lần trước em đã nói rất rõ ràng rồi, nhưng em không biết tại sao anh ta vẫn cứ đến làm phiền em.

Xin lỗi, em thật sự không muốn gây phiền phức cho anh." "Noãn Noãn, có phải em hiểu lầm gì rồi không?

Anh không hề giận em." Lục Sâm nghiêm túc nhìn Mạc Noãn.

Mạc Noãn liếc Lục Sâm một cái, hơi nhíu mày: "Vậy tại sao suốt đường đi anh không thèm để ý đến em?" Giữa họ, từ lúc bắt đầu đã là anh chủ động.

Anh luôn có vô số chủ đề để nói, anh đột nhiên im lặng, cô thật sự rất khó quen.

Lục Sâm cười một tiếng, anh cuối cùng cũng biết vấn đề nằm ở đâu.

Lúc về anh im lặng là vì cảm thấy tâm trạng cô nhóc này không tốt, không muốn làm phiền cô, cho cô một chút không gian riêng để điều chỉnh, nào ngờ cô nhóc này lại nghĩ anh đang tức giận.

May mà cả hai đều không phải là kiểu người thích giấu suy nghĩ trong lòng, nếu không chẳng phải sẽ sinh ra khoảng cách sao?

Chương 33

"Noãn Noãn, em nghĩ nhiều quá rồi, anh không hề tức giận.

Từ lúc chúng ta kết hôn, anh đã biết cả hai chúng ta đều mang theo quá khứ bước vào hôn nhân.

Nói anh không hề để tâm đến quá khứ của em là không thể, nhưng anh biết giới hạn ở đâu, sẽ không vô duyên vô cớ tức giận với em.

Vừa rồi người có mắt đều có thể nhìn ra sự chán ghét và phiền muộn của em, em không hề cam tâm tình nguyện bị anh ta nắm tay, anh sao có thể vì thế mà giận em được.

Anh chỉ nghĩ là tâm trạng em không tốt, muốn để em yên tĩnh một chút." Lục Sâm kiên nhẫn giải thích.

Dừng một chút, Lục Sâm lại nói: "Quá khứ của em anh sẽ cố gắng không để ý, nhưng tương lai của em anh sẽ nghiêm túc tham gia." Biết mình đã gây ra một hiểu lầm lớn như vậy, Mạc Noãn đỏ mặt, định đứng dậy thì bị Lục Sâm ôm ngồi lên đùi anh.

Tư thế như vậy càng khiến cô không tự tại, đẩy anh một cái: "Anh thật sự dọa em sợ đấy." "Em từ khi nào lại dễ bị dọa như vậy?" Lục Sâm trêu chọc. "Em cũng không biết nữa." Mạc Noãn lí nhí nói.

Cô tự nhận mình luôn là người độc lập kiên cường, nhưng không biết từ lúc nào đã trở nên yếu đuối, chỉ một cái liếc mắt lạnh lùng của anh cũng sẽ khiến cảm xúc của cô bị ảnh hưởng.

Lục Sâm dùng cằm cọ cọ vào đỉnh đầu cô một cách thân mật, cười khẽ, giọng nói vẫn trầm ấm như trước: "Ừm, có thể được Bà Lục coi trọng như vậy, thật sự là một chuyện tốt." "Anh cứ tự mãn đi." Mạc Noãn cũng không nhịn được cười, nhưng vẫn nghiêm túc nhìn vào mắt Lục Sâm giải thích. "Lục Sâm, có lẽ trước khi đến thành phố A, em đối với người đó vẫn còn một chút không cam tâm và lưu luyến.

Nhưng hai lần gặp lại anh ta này, tâm trạng của em đã rất bình tĩnh rồi, hoàn toàn không nghĩ ra tại sao lúc đầu lại vì anh ta mà làm ra chuyện điên rồ như vậy." Lục Sâm ghét bỏ lắc đầu: "Mắt nhìn người trước kia của em thật sự quá tệ rồi." Đối với lời giải thích của Mạc Noãn, Lục Sâm rất vui, cũng tin tưởng tất cả những gì cô nói.

Sau một thời gian ở chung, anh cũng đã nắm được tính cách của cô nhóc này, đặc biệt có chủ kiến, quá bướng bỉnh, thậm chí đôi khi còn cố chấp, trong mắt không chịu được một hạt cát nào.

Anh không hề nghi ngờ nếu anh làm ra chuyện gì có lỗi với cô, cô chắc chắn sẽ lập tức quay người bỏ đi, không cho anh thêm một cơ hội nào nữa.

Nhưng, anh tuyệt đối sẽ không cho cô cơ hội đó.

Mạc Noãn bĩu môi: "Bây giờ cũng chưa chắc đã tốt hơn bao nhiêu." Lại phải lòng con cáo ranh mãnh này, mọi thứ đều bị anh ta nắm trong lòng bàn tay, hoàn toàn không thể thoát ra được, thế mà lại còn cam tâm tình nguyện, thật đúng là mâu thuẫn chết đi được.

Lục Sâm sờ sờ cằm: "Mạnh miệng, ai, quả nhiên là có so sánh mới biết tốt xấu.

Bây giờ có phải cảm thấy chồng em hơn anh ta quá nhiều không, gia thế, ngoại hình, khí chất, tu dưỡng đều bỏ xa anh ta mấy con phố, trước mặt anh, anh ta chẳng là gì cả." Mạc Noãn bật cười: "Tự luyến, mau dậy đi, em đói bụng rồi." "Đợi đã, còn một chuyện nữa, nhẫn cưới đâu?" Lục Sâm kéo tay Mạc Noãn ra, phát hiện ngón tay cô trống trơn.

Thật không nghe lời, anh đã dặn đi dặn lại là cô nhất định phải đeo nó.

Mạc Noãn ánh mắt lóe lên, rụt tay lại, nhưng vẫn thành thật khai báo: "Em để trong tủ rồi." "Em định cất đi làm đồ cổ à?

Từ ngày mai, đeo nó vào, đừng có nghĩ đến chuyện giả làm phụ nữ chưa chồng ở những nơi anh không nhìn thấy." Giọng điệu của Lục Sâm rất mạnh mẽ, thậm chí còn mang theo một chút tức giận.

Mạc Noãn khóe môi giật giật, sao lối tư duy của đàn ông và phụ nữ lại khác nhau nhiều như vậy?

Cô không hề có suy nghĩ đó chút nào.

Nhưng nghe giọng điệu như vậy của anh, cô lại cảm thấy trong lòng đặc biệt ngọt ngào, không nhịn được huơ huơ ngón tay: "Xã hội bây giờ nguy hiểm như vậy, anh có chắc em đeo nó sẽ không bị người ta chặt ngón tay không, em rất quý ngón tay của mình đấy." Chủ yếu là viên kim cương quá lớn, cô không muốn khoe khoang.

Lục Sâm gõ nhẹ vào trán cô, có chút bất đắc dĩ.

Phụ nữ khác đều muốn có kim cương, thế mà người phụ nữ anh cưới lại không màng đến thứ này, dù mua rồi cũng không muốn đeo ra ngoài, thật không biết đây là chuyện tốt hay chuyện xấu. "Đừng tưởng anh không biết suy nghĩ của em, tìm một sợi dây chuyền đeo vào cổ, nếu còn có những người đàn ông không có mắt nào nữa thì em cứ trực tiếp lấy ra cho họ xem." Anh đã nghe rất rõ, người tên Đinh Duệ đó chính vì cô không đeo nhẫn kim cương nên không tin cô đã kết hôn.

Mạc Noãn mím môi, nhăn mũi: "Đeo trên cổ, cảm giác như đang xích chó vậy, kỳ kỳ." Lục Sâm nhìn dáng vẻ đáng yêu của cô, có chút buồn cười: "Không được tìm cớ." "Biết rồi." "Nể tình em nghe lời như vậy, tối nay anh đưa em ra ngoài ăn ngon." Thay quần áo xong, hai người tay trong tay ra ngoài.

Mạc Noãn gọi điện hỏi Mễ Nặc, Mễ Nặc giới thiệu cho cô mấy nhà hàng, là những nơi họ thường lui tới thời sinh viên.

Cuối cùng, Mạc Noãn cân nhắc đến dạ dày của Lục Sâm, đã chọn một quán lẩu, vị trí hơi khuất, nằm sâu trong một con hẻm, nhưng kinh doanh rất phát đạt.

Trong quán đã ngồi kín chỗ, phần lớn là các cặp đôi sinh viên trẻ, ngay cả trên vỉa hè bên ngoài cũng đã kê thêm mấy bàn.

Lúc hai người đến vừa hay có một bàn thanh toán, nên đã thuận lợi ngồi xuống.

Khí chất của hai người quá nổi bật, không ít người nhìn về phía họ, đặc biệt là một số cô gái trẻ, còn ríu rít đòi qua chụp ảnh chung.

Mạc Noãn thấy hơi buồn cười, nghiêm túc nhìn Lục Sâm đối diện, nhìn một hồi không khỏi có chút ngẩn ngơ.

Chỉ là một chiếc áo khoác màu kaki đơn giản, kiểu dáng đơn giản, nhưng phối với ngũ quan tinh xảo của anh lại mặc ra một khí chất khác biệt, có phần giống với các mỹ nam Hàn Quốc.

Trong lòng không khỏi cảm thán, quả nhiên là người trời sinh làm giá áo, đi đến đâu cũng có thể thu hút ong bướm.

Lục Sâm khó hiểu nhìn Mạc Noãn: "Làm gì mà nhìn anh như vậy?" Mạc Noãn suy nghĩ một lát, rồi nghiêm túc nói: "Hóa ra anh Lục cũng có tiềm chất của một mỹ nam." Lục Sâm ngẩn ra, rồi thuận theo lời cô, nghiêm túc nói: "Thật ra anh thấy Bà Lục nhà chúng ta cũng rất xinh đẹp." Mạc Noãn bị anh chọc cười.

Cô phát hiện sau khi kết hôn, nụ cười của cô không biết đã nhiều hơn bao nhiêu so với mấy năm qua.

Người đàn ông này đừng nhìn bình thường cho người ta cảm giác lạnh lùng, nhưng luôn có thể ngay lập tức chọc trúng điểm cười của cô, cũng không biết có phải là do điểm cười của cô đã trở nên thấp hơn hay không. "Anh Lục, anh tốt nhất là nên im đi, em không muốn bị người khác xem là cặp đôi tự luyến đâu." Lục Sâm thờ ơ nhún vai: "Chẳng lẽ anh nói không phải sự thật sao?" Mạc Noãn lại bật cười: "Nếu mọi người biết đại tổng tài của Tập đoàn Lục Thị ngồi trong một quán nhỏ như thế này ăn bữa ăn sinh viên, không biết sẽ có cảm nghĩ gì." "Anh cũng là người bình thường, có gì lạ đâu." Mạc Noãn thầm nghĩ, đúng là như vậy.

Người đàn ông này có tài nấu nướng, sẵn lòng cùng cô ăn các loại đồ ăn vặt, ngoài thân phận của anh ra, anh thật sự giống như một người bình thường.

Hai người ăn tối xong liền đi dạo ở phố thương mại gần đó.

Gió đêm nhẹ thổi, vừa hay có thể xua tan đi sự nóng nực lúc nãy, vô cùng thoải mái.

Sánh vai bước đi, họ nghiễm nhiên trở thành một cảnh đẹp.

Mạc Noãn nghe thấy có người nói nhỏ sau lưng: "Các cậu xem người đàn ông kia có giống nam diễn viên Hàn Quốc Song Seung-heon không?" "Tớ thấy không giống Song Seung-heon, giống Won Bin hơn." "Tóm lại là rất đẹp trai, đều là kiểu càng nhìn càng đẹp." Mạc Noãn nghe những lời bàn tán bên cạnh, khóe miệng không nhịn được cong lên.

Vừa nãy cô còn đang nghĩ anh có khí chất của mỹ nam Hàn Quốc, mới một lúc đã nghe người khác nói như vậy, quả nhiên gu thẩm mỹ của mọi người đều giống nhau.

Mạc Noãn vừa ngẩn ra thì thấy hai cô gái nhỏ chặn đường họ, mặt đỏ bừng nhìn Lục Sâm, giọng cũng nũng nịu: "Anh ơi, anh có thể chụp ảnh với tụi em không ạ?" "Làm ơn đi anh." Lục Sâm hiển nhiên là lần đầu gặp tình huống như vậy, anh khó hiểu nhìn Mạc Noãn.

Chương 34

Mạc Noãn lườm anh một cái, như đang trách anh quá thu hút ong bướm.

Hai cô gái nhỏ cũng có chút tinh ý, thấy Lục Sâm nhìn về phía Mạc Noãn, lập tức hiểu ra cầu xin cô sẽ có hiệu quả hơn.

Họ ngọt ngào gọi chị, ánh mắt đầy vẻ cầu xin: "Chị gái xinh đẹp, làm ơn cho anh ấy chụp ảnh với tụi em đi ạ." "Tụi em không có ý gì khác đâu ạ, chỉ đơn thuần là ngưỡng mộ thôi." Bây giờ con gái nhà người ta miệng ngọt thế à?

Thật biết cách nói chuyện.

Mạc Noãn không thể nào từ chối được, cô đẩy Lục Sâm một cái, "Em gái nhỏ muốn chụp ảnh cùng anh kìa, còn ngẩn ra đó làm gì." Hai cô gái trẻ thấy Mạc Noãn chủ động thì cười tươi đưa điện thoại vào tay cô, mặt mày hớn hở nói: "Chị gái xinh đẹp, nhờ chị nhé." Nói rồi, hai cô gái một trái một phải đứng bên cạnh Lục Sâm, còn anh thì chẳng có biểu cảm gì, lạnh lùng đứng đó, cơ thể có phần cứng đờ.

Mạc Noãn đành chịu, nhìn dáng vẻ lạnh lùng của Lục Sâm, không nhịn được lên tiếng: "Lục tiên sinh, mỹ nữ đích thân chụp ảnh cho anh, dù sao cũng nên cười một cái chứ." Quả nhiên, lời này vừa thốt ra, Lục Sâm liền không nhịn được nhếch môi.

Mạc Noãn "tách" một tiếng, khoảnh khắc ấy đã được ghi lại.

Nhìn người đàn ông khẽ nhếch môi trong ảnh, cô cũng bất giác mỉm cười.

Hai cô gái trẻ phấn khích chạy tới xem ảnh, vô cùng hài lòng, rối rít cảm ơn Mạc Noãn, sau đó hăng hái đề nghị chụp ảnh cho hai người họ.

Mạc Noãn không tiện từ chối, cô bước tới.

Lần này thái độ của Lục Sâm hoàn toàn khác, anh rất tự nhiên ôm lấy cô.

Cô hơi nghiêng người dựa vào anh, hai người vô cùng ăn ý, một người cười tươi như hoa, một người khẽ nhếch môi, đứng cạnh nhau quả là một cặp trời sinh. "Anh chị thật là xứng đôi, chúc hai người mãi mãi yêu thương nhau." "Chúc anh chị hạnh phúc đến già." Sau khi hai cô gái rời đi, hai người cùng nhau xem ảnh.

Lục Sâm rất hài lòng, thầm nghĩ sau này có thể chụp thêm nhiều ảnh.

Đúng lúc này, anh nghe thấy Mạc Noãn lẩm bẩm một câu rất mất hứng: "Đúng là khá giống Song Seung Heon, nhưng bây giờ em chỉ thích Cận Đông thôi." Cận Đông, nghe là biết tên một người đàn ông? "Ai là Cận Đông?" Lục Sâm đột nhiên nheo mắt, trong mắt ánh lên vẻ nguy hiểm.

Con nhóc này ngoài một vị hôn phu cũ là Đinh Duệ ra mà vẫn còn người khác thích sao?

Sao anh chưa từng nghe cô nhắc đến.

Mạc Noãn mở ảnh trong điện thoại, chỉ vào một người đàn ông rồi tự mình giới thiệu: "Anh ấy là Cận Đông, thần tượng mới nhất của em.

Sống kín đáo, chuyên nghiệp, có nguyên tắc, không khoa trương, viết chữ đẹp, diễn xuất lại siêu đỉnh, diễn vai nào ra vai đó.

Cả con người anh ấy nhìn vào là thấy có chiều sâu văn hóa, có một phong thái thoát tục, độc lập.

Quan trọng là còn sở hữu giọng nói trầm ấm gợi cảm, ừm, nói là bậc quân tử khiêm tốn, dịu dàng như ngọc cũng không quá lời." Diễn xuất, ra là một diễn viên.

Quân tử khiêm tốn, dịu dàng như ngọc, đến cả văn ngôn cũng lôi ra rồi.

Lại dành cho anh ta lời khen cao đến thế?

Lục Sâm nhìn dáng vẻ mày bay mặt hớn của Mạc Noãn, khuôn mặt tuấn tú dần sa sầm.

Càng tức hơn là, anh phát hiện con nhóc này đến cả màn hình chờ điện thoại cũng đặt là Cận Đông. "Anh ta tốt đến vậy sao?" Giọng Lục Sâm nửa vời.

Mạc Noãn chỉ mải mê ngắm ảnh trong điện thoại: "Đúng vậy, em đã nhiều năm không theo đuổi ngôi sao nào rồi, nhưng gần đây lại mê anh ấy.

Không chỉ em đâu, các chị em trong văn phòng chúng em ai cũng thích anh ấy." "Anh xem anh xem, anh ấy mặc vest đen thế này có phải siêu đẹp trai không?" Mạc Noãn lướt mấy tấm ảnh trong điện thoại.

Lục Sâm liếc nhìn, rồi lắc đầu, nói nhàn nhạt: "Hơi già." "Sao lại thế, đây không phải già, đây là chín chắn, điềm đạm." Mạc Noãn lại chăm chú xem ảnh, khóe miệng còn nở một nụ cười không dễ phát hiện. "Vậy so với anh ta, em thích ai hơn?" Câu nói này đã có thể nghe ra vị nghiến răng nghiến lợi. "Đương nhiên là..." Cận Đông.

Mạc Noãn đột nhiên nhận ra áp suất thấp bên cạnh, vừa ngẩng đầu đã thấy Lục Sâm cười như không cười nhìn mình.

Nụ cười này cô quen thuộc nhất, tóm lại không phải điềm lành gì. "He he, đương nhiên là thích Lục tiên sinh hơn rồi, nếu không sao em có thể vừa gặp một lần đã đồng ý kết hôn với anh chứ." Mạc Noãn cười xòa cho qua chuyện.

Lục Sâm cười lạnh một tiếng, nhướng mày: "Lời thật lòng?" "Em từ nhỏ đã không biết nói dối." Mạc Noãn mặt không đỏ tim không đập trả lời, thầm mắng mình thất sách, lại đi nói những lời này trước mặt anh, người đàn ông này chính là một hũ giấm chua. "Làm sao đây?

Lục phu nhân, anh muốn hôn em." "Hả?" Lục Sâm vừa nói vừa dùng một tay giữ chặt eo Mạc Noãn, tay kia cố định cằm cô, hoàn toàn không cho cô thời gian phản ứng.

Nụ hôn nóng bỏng cứ thế ập xuống, khác với sự triền miên thường ngày, nụ hôn lần này mang theo ý trừng phạt, có chút thô bạo.

Dù những ngày qua cô đã quen với những nụ hôn của anh, nhưng đó đều là ở nhà, còn ở nơi đông người thế này là lần đầu tiên.

Sự giãy giụa và bất mãn của cô chỉ đổi lại sự trừng phạt sâu hơn của anh.

Mãi đến khi cô không thở nổi Lục Sâm mới buông ra.

Cả người cô dựa vào anh, hai chân có chút mềm nhũn, má nóng rực như lửa đốt.

Cô cảm giác xung quanh có đủ loại ánh mắt đang nhìn, chỉ có thể úp mặt vào lòng anh. "Lần sau nếu còn dám khen ngợi người đàn ông khác trước mặt anh, xem anh xử lý em thế nào." Anh cố ý nhấn mạnh mấy chữ cuối.

Nghĩ đến phương thức trừng phạt đặc biệt này của anh, Mạc Noãn thầm kêu khổ trong lòng, nào dám có lần sau nữa, người đàn ông này một khi đã ghen thì hoàn toàn không phân biệt hoàn cảnh.

Thật là đáng ghét hết sức, may mà ở đây không ai nhận ra cô, không thì cô thật mất mặt chết đi được.

Chương 35

Mạc Noãn cứ cúi gằm mặt để Lục Sâm dắt đi về phía trước.

Lục Sâm nhìn bộ dạng đà điểu của cô, tâm trạng tốt lên hẳn.

Con nhóc này miệng lưỡi lanh lợi, cuối cùng anh cũng tìm được cách trị cô rồi, da mặt mỏng chính là điểm yếu lớn nhất của cô.

Sau này nếu không nghe lời, cứ dùng chiêu này.

Ra khỏi khu phố thương mại đông đúc, Mạc Noãn mới bất mãn nói với Lục Sâm: "Lục tiên sinh, thật ra anh rất hợp đi bán giấm đấy.

Nếu ngày nào đó tập đoàn Lục thị phá sản, với tốc độ ủ giấm của anh, chắc cũng đủ nuôi sống em.

Lại đi ghen với cả một ngôi sao điện ảnh, anh không biết ngôi sao chỉ là chỗ dựa tinh thần của chúng em thôi sao?" "Chỉ cần là đàn ông, chỗ dựa tinh thần cũng không được.

Những khí chất em vừa nói, anh đều có, em muốn sùng bái thì sùng bái anh đây này." Mạc Noãn cạn lời.

Lục Sâm lấy điện thoại của cô, những ngón tay thon dài nhanh chóng mở khóa, xóa sạch tất cả hình ảnh liên quan đến Cận Đông, còn đặt bức ảnh hai người vừa chụp làm màn hình chờ, sau đó cũng gửi một tấm cho mình, tương tự đặt làm màn hình chờ.

Mạc Noãn dở khóc dở cười nhìn hàng loạt hành động của anh, cảm thấy khuôn mặt tuấn tú nghiêm túc của anh lúc này lại có chút đáng yêu, không nhịn được muốn trêu chọc anh. "Lục Sâm, anh làm vậy cũng vô ích thôi, anh xóa rồi em vẫn có thể tải lại mà." Mạc Noãn cười tủm tỉm khoác tay Lục Sâm.

Lục Sâm véo nhẹ má cô, nở một nụ cười chết người không đền mạng: "Lục phu nhân cứ thử xem, xem em tải nhanh hơn, hay là anh xóa nhanh hơn.

Sau này mỗi ngày tan làm anh đều sẽ kiểm tra điện thoại của em một lần." "Lục Sâm, anh có cần phải thế không?

Người ta cũng có vợ rồi mà." Mạc Noãn mở to mắt. "Tất cả mọi nhân tố bất ổn đều phải bị dập tắt từ trong trứng nước, chuyện trong giới giải trí phức tạp lắm." Ngụ ý là, người ta vẫn có khả năng tranh vợ với anh. "Lục tiên sinh, vợ của anh cũng không phải là món hàng hot gì đâu." "Trong mắt anh là được, anh không cho phép bất kỳ sự cố ngoài ý muốn nào xảy ra." Hai người lại đi dạo siêu thị một lúc.

Lục Sâm một tay đẩy xe hàng, một tay dắt Mạc Noãn.

Mạc Noãn chọn một bộ chén sứ xương và một hộp kim chỉ, Lục Sâm chọn một ít rau củ tươi và đồ dùng hàng ngày, nửa tiếng sau cả xe hàng đã chất đầy.

Lúc tính tiền, đã xảy ra một chuyện khiến Mạc Noãn lại muốn độn thổ. "Chị ơi, chị có tính nhầm không ạ, phải là 770, chứ không phải 846,9 tệ, sao lại có chênh lệch 76,9 tệ được." Mạc Noãn từ nhỏ đã rất nhạy cảm với con số, huống hồ cô đã làm kiểm toán mấy năm.

Mỗi lần đi siêu thị mua đồ cô đều có thể tính toán rất chính xác tổng số tiền, lúc nãy mua đồ cô đã tính qua một lần, cô tự tin tuyệt đối không tính sai.

Chị gái kia cũng mới làm thu ngân không lâu, thấy Mạc Noãn tự tin như vậy, nhất thời có chút chột dạ: "Cô gái đừng vội, để tôi tính lại cho cô." Lục Sâm vẻ mặt không tự nhiên kéo kéo áo Mạc Noãn: "Noãn Noãn, thôi bỏ đi, không còn sớm nữa, chúng ta về sớm đi." Mạc Noãn cũng hạ thấp giọng: "Không được, chuyện này phải tính cho rõ ràng." "Noãn Noãn, không cần tính lại đâu, đúng rồi đó, lúc nãy anh có lấy thêm một món nữa." Mạc Noãn khó hiểu nhìn Lục Sâm: "Anh lấy cái gì?

Sao em không thấy?" "Khụ khụ." Lục Sâm đưa tay lên miệng ho một tiếng, cái này anh thật sự không biết nên mở lời thế nào.

Đúng lúc anh chuẩn bị giải thích thì nghe thấy chị thu ngân nói: "Cô gái, tôi không tính sai đâu, trong đồ của hai người có một hộp Durex, giá vừa đúng 76,9." Chị gái thật ra cũng rất ngại, nhưng để chứng minh mình không tính sai, đành phải cứng rắn giải thích. "Phụt." Một người đàn ông xếp hàng phía sau không nhịn được bật cười.

Ngay sau đó còn có tiếng một phụ nữ mắng, chỉ là ý cười trong giọng nói cũng không che giấu được: "Cười cái gì mà cười, im miệng đi." BÙM!

Mạc Noãn chỉ cảm thấy mặt mình đỏ bừng lên, cả đầu cúi gằm xuống.

Vẻ lúng túng trên mặt Lục Sâm thoáng qua, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Anh thản nhiên nói với chị thu ngân: "Chị ơi thật sự xin lỗi, vợ tôi không có ý gì khác, cô ấy chỉ là thích tính toán thôi." "Không sao, không sao, chị đây là người từng trải, chuyện này làm một lần thì lạ, hai lần thì quen, sau này sẽ không còn ngại nữa." Chị thu ngân vốn định an ủi Mạc Noãn, nhưng lời thật thà này của chị vừa thốt ra, ngược lại càng khiến Mạc Noãn thêm lúng túng.

Lục Sâm ôm đầu Mạc Noãn vào lòng, mặt không đổi sắc trả tiền rồi kéo cô ra khỏi siêu thị.

Mạc Noãn tức giận trừng mắt nhìn Lục Sâm, không nhịn được giẫm lên đôi giày da của anh một cái, đôi giày bóng loáng lập tức có một dấu chân. "Anh là đồ lưu manh, anh bỏ cái thứ đó vào từ lúc nào?" Bây giờ họ hoàn toàn không dùng đến có được không?

Hơn nữa cô lại hoàn toàn không nhận ra anh đã bỏ nó vào lúc nào, còn làm cô mất mặt trước bao nhiêu người, hôm nay đúng là xui tận mạng. "Ngay lúc tính tiền đó." Lục Sâm có chút chột dạ nói.

Thật ra anh đã cố ý nhân lúc cô không để ý mà bỏ vào, tưởng có thể qua mặt được.

Không ngờ con nhóc này lại là một cái bàn tính nhỏ di động, nhiều đồ như vậy mà cô lại có thể tính ra chính xác không sai sót, đây là điều anh hoàn toàn không lường trước được. "Anh thật là tức chết em mà." Mạc Noãn suýt nữa nhảy dựng lên. "Đừng tức giận, chúng ta đây là chuẩn bị trước cho yên tâm, sớm muộn gì cũng dùng đến.

Chuyện này không thể đến lúc cần mới chuẩn bị được, bình thường chuẩn bị sẵn là đúng rồi." Mạc Noãn tức giận vò đầu, rồi đi thẳng về phía bãi đỗ xe, Lục Sâm vội vàng đuổi theo.

Trên đường về, Lục Sâm nghĩ đến chuyện tối nay không nhịn được bật cười, Mạc Noãn hiển nhiên cũng đang nghĩ đến chuyện này, vừa tức vừa buồn cười.

Lúc về đến nhà đã là mười một giờ, Lục Sâm vẫn vào phòng làm việc xử lý công việc.

Mạc Noãn có chút áy náy, anh vốn đã bận, nhưng bây giờ lại dành phần lớn thời gian để ở bên cô, rồi đêm khuya lại tiếp tục xử lý công việc.

Mạc Noãn pha cho anh một ly cà phê mang vào phòng làm việc.

Lục Sâm thấy cô vào thì mỉm cười với cô.

Mạc Noãn đặt ly cà phê lên bàn, nói: "Lục Sâm, sau này anh không cần dành quá nhiều thời gian cho em đâu, việc nhà em cũng sẽ từ từ học.

Anh cố gắng xử lý công việc sớm một chút, sức khỏe của anh mới vừa hồi phục, bác sĩ nói anh phải chú ý nghỉ ngơi nhiều, không được quá lao lực." Lục Sâm nắm tay Mạc Noãn, để cô ngồi lên đùi mình: "Không sao đâu, anh đi làm cả ngày, về nhà nấu cơm rồi đi chơi với em một lát cũng là để thư giãn, lao động và nghỉ ngơi kết hợp.

Mấy hôm trước nằm viện đã trì hoãn một số công việc, đợi xử lý xong là ổn thôi.

Chương 36

Em đi ngủ trước đi, anh cần thêm nửa tiếng nữa là gần xong rồi." Mạc Noãn gật đầu, thấy không còn sớm liền chuẩn bị ra khỏi phòng làm việc, đột nhiên nhớ ra một chuyện, cô nói với Lục Sâm: "Anh cởi áo ra đi?" Lục Sâm nở nụ cười đầy trêu chọc: "Hửm?" Mạc Noãn lườm anh một cái: "Trong đầu anh toàn nghĩ gì thế, em nói là cởi cái áo len bên trong ra, anh không phát hiện bị rớt một cái cúc áo sao?" Lục Sâm lúc này mới hiểu ra, thì ra tối nay cô mua kim chỉ là để khâu áo cho anh.

Trong lòng ấm áp, anh đứng dậy bắt đầu cởi áo.

Lục Sâm động tác rất nhanh, chẳng mấy chốc đã cởi áo len trên người đưa cho cô, cười nói: "Vất vả cho bà xã rồi." Mạc Noãn đỏ mặt nhận lấy rồi xoay người ra khỏi phòng làm việc, không làm phiền Lục Sâm xử lý công việc nữa.

Vào phòng ngủ, Mạc Noãn bắt đầu xỏ kim.

Vì chưa bao giờ làm chuyện này nên cô xỏ mấy lần mới được.

Cô ngồi khoanh chân trên giường, cầm chiếc áo của Lục Sâm chăm chú khâu cúc áo, trên áo vẫn còn vương hơi ấm của anh, thậm chí là mùi bạc hà thanh mát trên người anh.

Lục Sâm quả nhiên như lời anh nói, chỉ ở trong phòng làm việc nửa tiếng rồi quay về phòng ngủ.

Mạc Noãn vẫn đang vật lộn với chiếc cúc áo.

Anh thấy mái tóc dài của cô được vén ra sau tai, để lộ chiếc cổ thon dài, mày hơi nhíu lại, môi cũng mím chặt, rõ ràng là tiến hành không được thuận lợi cho lắm, nhưng cô có tấm lòng này là anh đã rất mãn nguyện rồi.

Người ta thường nói đàn ông nghiêm túc là quyến rũ nhất, phụ nữ nào đâu khác gì.

Cô quá tập trung đến nỗi anh vào mà cũng không nhận ra, cho đến khi vị trí bên cạnh lún xuống, cô mới ngẩng đầu lên: "Anh làm xong việc rồi à?" "Xong rồi, em xong chưa?" Mạc Noãn ngẩng đầu cười: "Xong rồi, đã là mũi cuối cùng rồi." Dưới ánh mắt của anh, Mạc Noãn khâu mũi cuối cùng.

Lục Sâm không thể chờ đợi được nữa mà nhận lấy, nhìn đường kim không được đều đặn cho lắm, nụ cười trên môi không ngừng lan rộng. "Cái đó, Lục Sâm, đây là lần đầu tiên em làm chuyện này, nếu anh thấy không được, ngày mai em mang đi cho người ta khâu lại." Mạc Noãn nói rồi định giật lại.

Lục Sâm lập tức nắm chặt, giấu ra sau lưng, cười đầy ẩn ý: "Anh rất vui vì Lục phu nhân đã trao lần đầu tiên cho anh." Mạc Noãn tự nhiên cũng nghe ra ý sâu xa trong lời nói của anh, hờn dỗi lườm anh một cái, rồi nằm xuống ngủ.

Mấy ngày nay Mạc Noãn không cần phải chạy đến các ngân hàng lớn, Tôn Tuyết lại giao cho cô công việc kiểm tra chứng từ kế toán, vẫn là những công việc không có kỹ thuật gì.

Mạc Noãn không nói gì, bình tĩnh nhận lấy.

Nhưng đến gần trưa, lúc sắp đến giờ nghỉ, Ngô Hạo đột nhiên đến thị sát công việc.

Mạc Noãn quá tập trung, hoàn toàn không phát hiện sau lưng mình có người đứng từ lúc nào, cho đến khi nghe thấy tiếng nói mới phản ứng lại. "Chào chủ nhiệm Ngô." Mạc Noãn đứng dậy chào.

Ngô Hạo gật đầu, liếc nhìn công việc trong tay cô, mày hơi nhíu lại: "Mấy ngày nay cô đều làm những việc này sao?" Mạc Noãn mỉm cười, đứng dậy, không trả lời trực tiếp câu hỏi của anh: "Em cảm thấy khá bận rộn, có một số việc em vốn đã không quen, làm lại một lần cảm thấy học được không ít điều." Ngô Hạo đương nhiên biết đây là lời nói khách sáo của Mạc Noãn, anh đau đầu xoa xoa thái dương: "Cô là do Lệ Hành giới thiệu, lại là cộng sự tốt của cậu ấy, đối với việc cô có ý định gia nhập văn phòng chúng tôi, thằng nhóc đó buồn bực lắm đấy.

Bây giờ cô là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của văn phòng chúng tôi, với kinh nghiệm làm việc nhiều năm của cô mà để cô làm những việc của trợ lý kiểm toán thế này là tổn thất của chúng tôi, cũng là không công nhận năng lực của cô." Mạc Noãn ngẩn ra: "Anh ấy có viết thư giới thiệu cho em sao?" Chuyện này cô hoàn toàn không biết.

Từ sau khi Bùi Lệ Hành tỏ tình, cô luôn cảm thấy có chút không tự nhiên khi ở bên anh, đến thành phố A rồi cũng không liên lạc lại với anh nữa, không ngờ anh lại còn viết thư giới thiệu cho cô.

Ngô Hạo lắc đầu, trong mắt đầy ý cười, còn có một sự tán thưởng không nói nên lời: "Cô không biết cũng là chuyện bình thường.

Thằng nhóc này vẫn như xưa, làm việc gì cũng âm thầm.

Cậu ta ở thành phố A có rất nhiều mối quan hệ, chỉ cần cô còn ở trong giới này, cậu ta tự nhiên rất dễ biết được động tĩnh của cô." Có thể thấy, anh và Bùi Lệ Hành có quan hệ không hề đơn giản.

Mạc Noãn hiểu ra, trong lòng dâng lên một nỗi chua xót, đối với sự tốt đẹp của anh, bây giờ cô không thể nào đáp lại được nữa.

Ngô Hạo trực tiếp xoay người đi vào văn phòng của Tôn Tuyết, khuôn mặt đột nhiên sa sầm xuống khiến Mạc Noãn có chút bất lực, xem ra con đường sắp tới của cô sẽ không dễ đi rồi.

Thật ra một núi không thể có hai hổ, đạo lý này sao cô lại không hiểu.

Thái độ của Tôn Tuyết đối với cô, cô tự nhiên rất dễ đoán được, chẳng qua là sợ cô cướp mất bát cơm của cô ta mà thôi.

Nói thật, cô không hề có tâm tiến thủ đó, cô chỉ là một người không thể ngồi yên, muốn tìm việc gì đó để làm mà thôi.

Ngô Hạo vừa đi, các đồng nghiệp xung quanh đã vây lại. "Oa, chị Mạc, chị giấu kỹ thật đấy, tuổi còn trẻ mà đã có kinh nghiệm làm việc mấy năm rồi." "Giám đốc Tôn còn để chị làm việc của trợ lý kiểm toán, đúng là đại tài tiểu dụng." "Chẳng trách chị có thể hoàn thành thư đối chiếu của nhiều ngân hàng như vậy trong hai ngày." "Chủ nhiệm Ngô rất tức giận, lần này nữ ma đầu gặp xui rồi." Có người vui sướng khi người khác gặp họa, cũng có người tiếc nuối.

Mạc Noãn chỉ cười cười.

Trong văn phòng Tôn Tuyết.

Ngô Hạo ngồi trên sofa, Tôn Tuyết rót cho anh một ly nước, rồi ngồi xuống đối diện, hỏi: "Chủ nhiệm hôm nay sao lại nghĩ đến chỗ tôi thế này?" Sắc mặt Ngô Hạo không được tốt lắm: "Tiểu Tuyết, cô không phải là người không có lòng dạ bao dung, lần này sao lại hồ đồ như vậy.

Lúc Mạc Noãn đến tôi đã nói với cô thế nào, cô lại để cô ấy đi làm công việc của trợ lý kiểm toán.

Cô cũng là nhân viên cũ rồi, không lẽ đến cả việc phân công nhiệm vụ cơ bản nhất cũng không hiểu sao?" Tôn Tuyết ngẩn ra, hỏi nhàn nhạt: "Cô ta phản ánh tình hình với anh à?" Ngô Hạo lắc đầu: "Cô nghĩ nhiều rồi, là tự tôi nhìn thấy.

Tiểu Mạc trông có vẻ là một người làm việc rất nghiêm túc, tôi đứng sau lưng cô ấy cả buổi mà cô ấy không hề hay biết.

Hôm nay nếu tôi không đến, e là không phát hiện ra cô đối xử với người tôi mời về với mức lương cao như thế nào đâu." "Tôi không quen hợp tác với người lạ, cô ta muốn làm cộng sự của tôi cũng phải được tôi vừa mắt đã, tôi cần quan sát thêm một thời gian." Thái độ của Tôn Tuyết kiên quyết. "Tôi cũng không biết nói cô thế nào nữa, cô nhìn quầng thâm mắt của mình đi, sắp thành gấu trúc rồi.

Cô là phụ nữ, một người phụ nữ không cần phải cố gắng đến thế, phải tính toán chi li đến thế.

Phân chia bớt công việc trong tay cho người khác làm, cô cũng có thời gian dành cho gia đình nhiều hơn, đó mới là việc cô nên làm nhất lúc này.

Gia đình xảy ra vấn đề có quan hệ trực tiếp đến thái độ làm việc như thế này của cô.

Cô nên tìm nguyên nhân từ chính bản thân mình, tự mình suy ngẫm nhiều hơn, chứ không phải lại coi công việc như cơm ăn..." Ngô Hạo thấy sắc mặt Tôn Tuyết đột ngột thay đổi, lập tức im bặt.

Đối với người cấp dưới này, anh có nhiều sự bất lực, cũng có chút đau lòng.

Năng lực làm việc không tồi, nhưng tính tình quá cố chấp, tham vọng sự nghiệp quá lớn, không biết quan tâm gia đình.

Đàn ông đa số thích phụ nữ dịu dàng, hiền thục, người mạnh mẽ như vậy, lâu dần, đàn ông làm sao chịu nổi.

Chương 37

"Nếu đã là ý của chủ nhiệm, tôi sẽ làm theo." Tôn Tuyết bình tĩnh nói.

Ngô Hạo nhìn bộ dạng này của cô, cũng không biết lời của mình rốt cuộc cô có nghe lọt tai không.

Anh thở dài một hơi: "Tiểu Tuyết à, cô có thể nghĩ thông là tốt nhất.

Tuy tôi là cấp trên của cô, nhưng tôi cũng là bạn của cô, bao nhiêu năm nay cũng coi như là nhìn cô trưởng thành.

Tôi chỉ hy vọng cô xử lý tốt chuyện nhà của mình, đừng mang cảm xúc vào công việc, cũng đừng dùng công việc để hành hạ bản thân." Dừng một chút lại nói: "Lời tôi vừa nói có lẽ hơi nặng, có chỗ nào không phải cô đừng để bụng.

Tôi cũng là quá lo cho cô, những lời này tôi đã giữ trong lòng rất lâu rồi, hôm nay nhân cơ hội này nói hết với cô.

Cô tự mình suy nghĩ kỹ đi, chỉ có sự nghiệp và gia đình đều thành công mới được coi là người chiến thắng trong cuộc sống." "Tôi biết, tôi sẽ xử lý tốt." Tôn Tuyết gật đầu.

Lời đã nói hết, Ngô Hạo cũng không nói thêm gì nữa, ra ngoài chào Mạc Noãn một tiếng rồi rời đi.

Anh vừa đi, điện thoại trên bàn Mạc Noãn liền reo, Tôn Tuyết gọi cô vào văn phòng.

Cô thấy Tôn Tuyết chỉ vào một đống tài liệu trên bàn, nhàn nhạt nói: "Sau khi làm xong việc trong tay thì trực tiếp tiếp nhận những cái này, cô xem qua đi, nếu không có vấn đề gì thì ra ngoài." Mạc Noãn có chút ngột ngạt nhìn đống tài liệu này, rõ ràng đây không còn là công việc vặt vãnh nữa, mà là công việc của Tôn Tuyết, bây giờ lại trực tiếp giao cho cô.

Cô có chút không chắc chắn hỏi: "Những cái này đều giao cho tôi sao?" Tôn Tuyết có chút mỉa mai nhìn cô một cái: "Đây không phải là điều cô muốn sao?

Sao bây giờ lại không có tự tin rồi?" Mạc Noãn lắc đầu: "Không vấn đề gì, tôi sẽ hoàn thành." Nhìn dáng vẻ lạnh lùng của cô ta, Mạc Noãn mấp máy môi rồi lại nuốt những lời sắp nói xuống.

Cô biết cô ta đã hiểu lầm, nhưng cô thật sự không biết nên giải thích thế nào.

Đôi khi giải thích người khác chưa chắc đã tin, thà không nói gì còn hơn.

Cô thầm thở dài, xem ra có những lúc sự quan tâm từ cấp trên chưa chắc đã là chuyện tốt.

Tôn Tuyết vốn đã có thành kiến với cô, bây giờ ấn tượng chắc chắn càng tệ hơn.

Buổi trưa, Mạc Noãn cùng mọi người đến nhà ăn dùng bữa.

Nhìn đĩa rau xanh vàng úa lại hoàn toàn không có dầu mỡ, Mạc Noãn gẩy gẩy vài cái, hoàn toàn không có khẩu vị.

Đột nhiên cô vô cùng nhớ cơm Lục Sâm nấu, thật sự có thể sánh ngang với tiêu chuẩn của đầu bếp lớn, sắc hương vị đều đủ cả.

Cô khẽ thở dài trong lòng, nghĩ rằng khẩu vị của mình chắc chắn đã bị Lục Sâm nuôi cho kén chọn rồi, trước đây cô không hề kén ăn.

Nhắc đến Lục Sâm, tự nhiên lại nhớ đến chuyện tối qua, thật sự là mất hết cả thể diện, chưa bao giờ mất mặt đến mức đó.

Người đàn ông đó, cô thật không biết phải làm sao với anh.

Kỷ Mẫn Giai ngồi bên cạnh nhìn dáng vẻ cong môi của Mạc Noãn, nhất thời bị làm cho lóa mắt, chớp chớp mắt, thật lòng nói: "Chị Mạc, em đột nhiên phát hiện chị trông thật xinh đẹp." Đôi mắt đen láy, khóe miệng cười lên còn có hai lúm đồng tiền, toát ra một vẻ đẹp trầm tĩnh, càng tiếp xúc càng phát hiện ra vẻ đẹp của cô, giống như rượu ngon, chỉ có thời gian lâu mới có thể cảm nhận được hương thơm tuyệt vời hơn.

Mạc Noãn thu hồi suy nghĩ, cười liếc Kỷ Mẫn Giai một cái: "Cô bé này, đừng có trêu chị." Kỷ Mẫn Giai sờ sờ trái tim nhỏ của mình: "Chị Mạc, chị tuyệt đối đừng cười như vậy với đàn ông, nếu không chắc chắn sẽ rước phải một đống nợ đào hoa đấy." Mạc Noãn bật cười lắc đầu.

Kỷ Mẫn Giai tinh nghịch lè lưỡi: "Đúng rồi, chị Mạc, nữ ma đầu đó có làm khó chị không?

Sáng nay chắc chắn chị ta đã bị chủ nhiệm Ngô mắng rồi." "Cái này thì không có." Mạc Noãn cười nhạt nói.

Kỷ Mẫn Giai thấy không hỏi được gì cũng thôi.

Mạc Noãn đi vào nhà vệ sinh một lát, vừa chuẩn bị ra ngoài thì nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng giày cao gót chói tai, rõ ràng tâm trạng người đến vô cùng bất ổn, ngay sau đó cô nghe thấy một giọng nói quen thuộc. "Trịnh Lai, tôi nói cho anh biết, muốn quyền nuôi con thì anh nằm mơ đi, tôi không thể nào giao Hinh Nhi cho một người cha như anh được.

Nhà anh có quyền có thế thì sao chứ, tôi kinh tế độc lập, hoàn toàn có khả năng nuôi con của mình.

Dù có ra tòa, thẩm phán cũng phải hỏi ý kiến của đứa trẻ, tôi không nhất định sẽ thua kiện đâu." Mạc Noãn biết, đây là giọng của Tôn Tuyết.

Người đàn ông trong điện thoại cũng rất kích động, đến mức giọng rất cao, nói gì cô cũng nghe rõ mồn một.

Cô đột nhiên nhớ đến chuyện Kỷ Mẫn Giai nhắc đến mấy hôm trước, nói rằng Tôn Tuyết đang làm thủ tục ly hôn, xem ra không phải là tin đồn vô căn cứ.

Nghe giọng điệu của hai bên khi nói chuyện điện thoại, tình hình có vẻ khá nghiêm trọng, hai bên tranh giành quyền nuôi con không ai chịu nhường ai. "Tôn Tuyết, cô đừng tự cho mình là đúng nữa.

Dù cô là mẹ của con, cô cũng chỉ là một người mẹ không điểm.

Cô chỉ chịu trách nhiệm sinh con ra chứ chưa từng làm tròn nghĩa vụ dạy dỗ một ngày nào.

Cô tự mình tính xem, mấy năm nay sinh nhật con cô tham gia được mấy lần, có mấy lần cô nhớ mua quà, cô đã đến trường mẫu giáo đón con được mấy lần?

Lần nào Hinh Nhi cũng một mình đeo cặp sách đứng trong gió lạnh ngó nghiêng, thấy chỉ có một mình tôi, lần nào cũng lộ vẻ thất vọng.

Lúc đầu nó còn hỏi tại sao mẹ không đến, sau này nó dứt khoát không hỏi nữa.

Thỉnh thoảng cô đến đón nó một lần, nó vui mừng nhảy cẫng lên." Tôn Tuyết dường như bị xúc động, có một khoảng im lặng ngắn.

Mạc Noãn lúng túng đứng trong nhà vệ sinh, nhất thời không biết nên ra ngoài hay không.

Một lúc sau, giọng của Tôn Tuyết lại vang lên: "Trịnh Lai, những điều anh nói tôi không phủ nhận, những năm qua tôi quả thực đã dành quá nhiều tâm sức cho công việc.

Nhưng anh cũng đừng lấy đó làm cái cớ cho việc ngoại tình của mình.

Là anh phản bội cuộc hôn nhân này trước.

Tôi thừa nhận những năm qua tôi đã lơ là Hinh Nhi, nhưng sau này tôi sẽ từ từ chuyển trọng tâm sang con bé." Người đàn ông trong điện thoại dường như nghe được một câu chuyện cười động trời, mỉa mai lên tiếng: "Tôn Tuyết, chúng ta quen nhau từ đại học, đến nay đã mười năm rồi.

Cô là người phụ nữ thế nào tôi còn rõ hơn cả chính cô.

Chương 38

Công việc là trên hết, đó luôn là nguyên tắc của cô.

Đã có lúc tôi cũng cho rằng cô sẽ là một người vợ tốt, nhưng cô luôn khiến tôi thất vọng hết lần này đến lần khác.

Cô có vô số lý do để tăng ca, cô có vô số lý do để không ở bên tôi và Hinh Nhi.

Cô luôn nói bận xong giai đoạn này là ổn, sau đó sẽ dành thời gian cho chúng tôi, nhưng sự bận rộn của cô vĩnh viễn không có điểm dừng, tôi không dám tin cô nữa rồi." "Dù nói thế nào đi nữa, tôi vẫn là mẹ ruột của Hinh Nhi, tôi sẽ không giao con bé vào tay người phụ nữ khác.

Tôi cũng sẽ không tin một người đàn ông ngoại tình trong hôn nhân như anh sau này sẽ là một người cha tốt." Thái độ của Tôn Tuyết kiên quyết. "Tôn Tuyết, cô nhất định phải khiến mọi người khó xử như vậy sao?

Ra tòa đối với cô chẳng có lợi gì đâu, cô nên nghĩ cho kỹ đi?" Người đàn ông dường như đã mất hết kiên nhẫn, giọng điệu rất tệ, đầy vẻ đe dọa. "Tôi không quan tâm.

Tài sản của anh tôi không cần một xu, tôi ra đi tay trắng, chỉ cần con gái tôi.

Điểm này dù thế nào tôi cũng sẽ không nhượng bộ, không có bất kỳ chỗ nào để thương lượng." Cuộc cãi vã bên ngoài kéo dài, rất lâu sau mới yên tĩnh lại.

Mạc Noãn lập tức thở phào nhẹ nhõm, cô cứ giữ nguyên một tư thế, chân có chút tê.

Cô ngồi xổm xuống nhẹ nhàng bóp bóp bắp chân, định đợi Tôn Tuyết rời đi rồi mới ra ngoài.

Nhưng luôn có những chuyện không lường trước được, điện thoại trong túi lúc này lại reo lên.

Cô liếc nhìn, là điện thoại của Lục Sâm, chỉ có thể nhanh chóng tắt đi.

Tôn Tuyết tự nhiên cũng nghe thấy tiếng chuông điện thoại, sắc mặt cô ta thay đổi, cảnh giác hỏi: "Ai ở trong đó?" Mạc Noãn bất lực cất điện thoại lại vào túi, cứng rắn đi từ nhà vệ sinh ra: "Giám đốc Tôn, là tôi." Sắc mặt của Tôn Tuyết thay đổi rất nhanh, có chút âm u: "Tôi không ngờ cô Mạc còn có thói quen nghe lén người khác nói chuyện điện thoại." "Cái đó, giám đốc Tôn, chị hiểu lầm rồi, tôi không cố ý nghe chị nói chuyện điện thoại đâu, tôi chỉ là tình cờ..." Mạc Noãn mở miệng giải thích.

Tôn Tuyết cười lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm Mạc Noãn: "Tình cờ ở đây, cô không cảm thấy lời giải thích này rất gượng gạo sao?

Đây là nơi làm việc, tôi không hy vọng nghe thấy bất kỳ lời đồn nào về cuộc sống riêng tư của tôi trong công ty.

Dù cô nghe được bao nhiêu thì tốt nhất nên quên hết đi, như vậy sẽ tốt cho tất cả mọi người." Mạc Noãn nhất thời không biết nói gì: "Giám đốc Tôn yên tâm, tôi sẽ không nói nhiều một lời nào." "Tốt nhất hãy nhớ những gì cô vừa nói." Tôn Tuyết chỉnh lại quần áo trước gương, lại khôi phục vẻ cao ngạo thường ngày, như thể chưa có chuyện gì xảy ra mà bước ra khỏi nhà vệ sinh, hoàn toàn khác với người mất kiểm soát vừa rồi.

Nếu không phải hôm nay tình cờ bắt gặp, Mạc Noãn hoàn toàn không thể tưởng tượng được cô ta còn có một bộ mặt như vậy.

Cô thở dài một hơi, nghĩ lại hôm nay mình thật xui xẻo, buổi sáng vừa đắc tội với Tôn Tuyết, trưa nay lại nghe được chuyện riêng tư của người ta.

Sau này nếu trong văn phòng có bất kỳ lời đồn đại nào, cô chắc chắn sẽ là đối tượng bị nghi ngờ đầu tiên.

Trong lòng có chút buồn bực, cô lấy điện thoại ra, gọi cho số của "thủ phạm", nếu không phải vì cuộc gọi đột ngột của anh, cô chắc chắn đã có thể toàn thân rút lui.

Điện thoại vừa kết nối đã nghe thấy giọng nói dịu dàng dễ nghe của Lục Sâm: "Noãn Noãn, đến giờ cơm rồi, em không phải là vẫn đang bận đấy chứ?" Hai người dạo này đã quen với việc gọi điện thoại cho nhau vào buổi trưa, phần lớn là Lục Sâm gọi tới.

Nghe những lời quan tâm của anh, chút bực bội trong lòng Mạc Noãn sớm đã không cánh mà bay. "Em ăn rồi, vừa rồi có chút chuyện nên đã ngắt điện thoại của anh." "Vậy thì tốt, nhất định phải ăn cơm đúng giờ." "Em biết rồi." Người đàn ông này ngày nào cũng lặp lại một lần, tai cô sắp chai sạn cả rồi, cứ như một ông già lẩm cẩm.

Lục Sâm nghe thấy âm cuối kéo dài của cô, không cần nghĩ cũng biết lúc này cô nhất định đang hơi bĩu môi, vẻ mặt ghét bỏ, không khỏi có chút buồn cười. "Em đang chê anh đấy à?" Có những chuyện thật sự không thể tự mình kiểm soát được, rõ ràng biết cô đã là người lớn rồi, nhưng vẫn luôn không yên tâm về cô. "Em nào dám chê anh Lục chứ, cho em một trăm lá gan cũng không dám." "Bớt lảng chuyện với anh đi." "He he." Mạc Noãn cười hai tiếng, sau đó nghiêm mặt lại, hỏi: "Lục Sâm, có phải đàn ông các anh không thích phụ nữ dành quá nhiều tâm sức cho công việc không?" Chuyện của Tôn Tuyết khiến cô không khỏi thở dài, một tình yêu bắt đầu từ thời đại học, kéo dài suốt mười năm cuối cùng lại kết thúc bằng sự phản bội và ly hôn, kết cục như vậy thật khiến người ta đau lòng.

Cô không biết Tôn Tuyết trong cuộc sống là người thế nào, nhưng qua thời gian tiếp xúc gần đây, tuy con người cô ấy có hơi lạnh lùng nhưng thái độ làm việc tuyệt đối không có gì để chê.

Một người nghiêm túc với công việc như vậy, cô không cho rằng trong cuộc sống cô ấy sẽ là người thiếu trách nhiệm. "Xảy ra chuyện gì vậy?" Lục Sâm cảm thấy giọng điệu của Mạc Noãn có chút không ổn. "Không có gì, chỉ là đột nhiên có chút cảm khái, muốn nghe thử quan điểm của đàn ông các anh thôi." Lục Sâm im lặng một lúc rồi nói: "Chuyện này không hoàn toàn tuyệt đối.

Giữa vợ chồng cần có sự bao dung và thấu hiểu, bao dung nhiều hơn một chút thì mọi thứ đều không thành vấn đề.

Nếu người anh yêu thích niềm vui do công việc mang lại, anh nghĩ anh sẽ không phản đối." Cả buổi chiều, trong đầu Mạc Noãn cứ vang vọng câu nói này của Lục Sâm, vì vậy tâm trạng cô rất tốt.

Lục Sâm vẫn đến đón cô tan làm.

Buổi tối, Lục Sâm nấu một bàn đầy những món cô thích, cô lập tức ăn uống ngon miệng, cảm thấy như đã ăn bù lại cả phần thiếu hụt buổi trưa.

Chỉ là lúc sắp ăn xong, Lục Sâm đột nhiên nói: "Noãn Noãn, anh phải đi công tác mấy ngày." Đôi đũa trong tay Mạc Noãn khựng lại, đồ ăn trong miệng nháy mắt trở nên vô vị, cô có chút hoang mang hỏi: "Sao đột ngột vậy, khi nào anh đi?

Đi mấy ngày?" "Chuyến bay lúc mười giờ tối nay, chắc phải đi khoảng một tuần." Mạc Noãn liếc nhìn đồng hồ, bây giờ đã tám giờ rồi, nghĩa là chỉ còn hai tiếng nữa là máy bay cất cánh.

Cô vội vàng đặt đũa xuống, "Sao anh không nói sớm?" Người đàn ông này vậy mà vẫn thản nhiên chuẩn bị bữa tối cho cô, ăn cơm cùng cô. "Cũng không phải chuyện gì to tát, không vội." Đối với anh, đi công tác là chuyện như cơm bữa. "Hành lý đã sắp xếp xong chưa?" Lục Sâm mắt sáng lên, rồi lắc đầu, "Vẫn chưa." Mạc Noãn lườm anh một cái, sau đó đứng dậy đi vào phòng chứa đồ lấy ra một chiếc vali màu bạc, vào phòng bắt tay chuẩn bị quần áo cho anh.

Lục Sâm cũng đi theo vào, lười biếng dựa vào giường, nhìn người phụ nữ đang bận rộn trong phòng thay đồ, khóe miệng không nhịn được cong lên.

Công việc của Mạc Noãn cũng thường xuyên phải đi công tác, nên việc thu dọn đồ đạc rất ngăn nắp, chỉ hơn mười phút đã sắp xếp xong những thứ cần thiết.

Vừa kéo khóa kéo, cô vừa nói: "Thời tiết ở London dạo này khá ẩm ướt, gió cũng rất lớn, em đã để hai chiếc áo len vào trong, anh có thể mặc lót bên trong áo vest, đừng chỉ lo phong độ mà không cần nhiệt độ.

Còn khăn quàng cổ thì chỉ cần không phải những dịp quá trang trọng đều có thể dùng được…" Mạc Noãn dặn dò luyên thuyên, trông thế nào cũng giống một cô vợ nhỏ đảm đang.

Lục Sâm không nhịn được đứng dậy ôm lấy eo cô từ phía sau.

Cơ thể cô rất mềm mại, mỗi lần ôm vào lòng đều khiến người ta không thể dứt ra.

Chương 39

Ngửi mùi hương hoa hồng thoang thoảng trên tóc cô, lần đầu tiên Lục Sâm có ý định hủy bỏ chuyến đi.

Có lẽ vì sắp phải xa nhau, tâm trạng Mạc Noãn cũng có chút sa sút, cô ngoan ngoãn dựa vào lòng anh. "Lục Sâm, những lời em vừa nói anh đã nghe rõ cả chưa?" "Anh biết rồi, có vợ đúng là khác hẳn." Anh đặt cằm lên hõm cổ cô, cười khẽ.

Thật ra anh vốn không thích những người phụ nữ ồn ào, nhưng lúc này lời dặn dò của vợ lại như những nốt nhạc tuyệt vời nhất trên đời.

Mặt Mạc Noãn không chịu thua kém mà đỏ ửng, ngay cả dái tai cũng ửng hồng.

Dù dạo này hai người tối nào ngủ cũng ôm nhau, nhưng dù sao cũng là trong bóng tối, rất ít khi thân mật dưới ánh sáng như thế này.

Lục Sâm nhìn dáng vẻ e thẹn của cô, đôi mắt đen thẫm lại, nhẹ nhàng hôn lên dái tai cô.

Mạc Noãn toàn thân giật nảy mình, cơ thể cũng khẽ run lên.

Lục Sâm như phát hiện ra điểm nhạy cảm của cô, nhẹ nhàng ngậm lấy dái tai cô mút nhẹ.

Mạc Noãn có thể nghe rõ âm thanh mờ ám đó, toàn thân mềm nhũn không còn chút sức lực, khiến cô không nhịn được khẽ gọi: "Lục Sâm…" "Chết tiệt." Lục Sâm khẽ chửi một tiếng, rồi nhấc máy, giọng điệu rất khó chịu: "Chuyện gì?" Thư ký Tống đang đứng ngoài cửa giật mình, không biết đã chọc giận anh ở đâu, dè dặt nói: "Tổng tài, đến giờ ra sân bay rồi ạ." "Biết rồi." Mạc Noãn đã đứng dậy ngay khi

Lục Sâm nghe điện thoại, vội vàng kéo lại bộ quần áo đã tuột xuống một nửa, cả người nóng ran khó chịu.

Lục Sâm cười nhìn cô một cái, trong mắt toàn là sự không nỡ và lưu luyến.

Mạc Noãn bị anh nhìn đến ngại ngùng, đẩy anh một cái. "Nhanh lên, đừng để thư ký Tống đợi lâu." "Thật không muốn đi nữa." Lục Sâm ôm Mạc Noãn không chịu buông.

Mạc Noãn chưa bao giờ thấy một Lục Sâm như thế này, quá trẻ con.

Cô buồn cười gỡ bàn tay to đang quấn quanh eo mình ra, thúc giục: "Nhanh lên đi." Mạc Noãn cùng Lục Sâm xuống lầu, thư ký Tống và tài xế đã đến.

Nhìn chiếc xe đi mỗi lúc một xa, Mạc Noãn bỗng cảm thấy hốc mắt cay cay khó chịu.

Trong nhà chỉ thiếu một người, Mạc Noãn tức khắc cảm thấy lạnh lẽo đến đáng sợ.

Nằm trong chăn rất lâu cũng không thấy ấm lên, cả người lạnh co ro, trằn trọc trên giường mãi không ngủ được.

Trong lòng có chút bực bội, mấy năm trước chẳng phải đều một mình vượt qua sao, tại sao chỉ trong thời gian ngắn ngủi lại quen với sự tồn tại của một người khác.

Đột nhiên nhớ tới túi nước nóng mà Lục Sâm mua khi đi siêu thị cách đây không lâu, Mạc Noãn trở mình xuống giường cắm điện hai cái túi, một cái đặt dưới chân, một cái ôm trong lòng, lúc này mới cảm thấy ấm hơn nhiều, cơn buồn ngủ dần ập đến.

Sáng hôm sau Mạc Noãn tỉnh dậy đã là chín giờ, cô giật mình một lúc, ngây người vài giây mới nhận ra hôm nay là thứ bảy.

Do tối qua cả người co ro, cô chỉ cảm thấy tứ chi đau nhức, lười biếng nằm trên giường không muốn dậy.

Đúng lúc này, điện thoại của Lục Sâm gọi tới.

Cô nhanh chóng trượt màn hình đặt lên tai, giọng nói mang theo sự vui mừng và nhẹ nhõm mà chính cô cũng không nhận ra. "Lục Sâm, anh đến London rồi à?" Bên tai truyền đến tiếng cười trầm thấp, Mạc Noãn đỏ mặt, hình như vừa rồi cô có hơi kích động. "Noãn Noãn, không lẽ em cứ chờ điện thoại của anh mãi đấy à." Giọng nói của người đàn ông mang theo vẻ trêu chọc, Mạc Noãn không cần nghĩ cũng biết người đàn ông này lại đang xem trò cười của cô rồi.

Gã đàn ông đáng ghét này, lúc nào cũng thích như vậy.

Cô bất giác nghĩ đến một từ đang thịnh hành trên mạng bây giờ, "thả thính", người đàn ông kia chẳng phải là như vậy sao.

Cô bĩu môi, "Anh sáng sớm gọi điện thoại phá giấc ngủ của người ta, không nói gì nữa thì em cúp máy đây." Lục Sâm đã có thể nắm bắt rất tốt chừng mực, biết lúc nào nên vuốt lông cho chú mèo nhỏ nhà mình lúc nào cũng có thể xù lông.

Anh dịu giọng: "Noãn Noãn, anh đến nơi rồi." Mạc Noãn ngồi trên giường, ánh nắng bên ngoài cửa sổ vừa hay chiếu vào, khiến gò má nghiêng của cô càng thêm dịu dàng.

Chỉ thấy cô mím môi, khuôn mặt nhỏ nhắn tĩnh lặng và yên bình. "Vậy thì tốt." "Lát nữa anh sẽ gọi điện về nhà lớn.

Hai ngày này nếu em thấy chán có thể đến đó, anh bảo chú Chung đưa đón em đi làm.

Mấy ngày anh không ở nhà, em cứ ăn cơm ở nhà lớn nhé." Mạc Noãn chu môi, có chút bất mãn.

Cô cũng chỉ ăn khỏe hơn phụ nữ bình thường một chút thôi, sao anh lại để tâm thế chứ. "Em có phải heo đâu, sao anh cứ suốt ngày canh chừng em ăn gì vậy." Lục Sâm không nhịn được cười thành tiếng. "Anh không lo chuyện gì khác, chỉ lo bà Lục nhà chúng ta bị đói thôi.

Anh còn hối hận vì đi vội quá, không đeo một cái bánh vào cổ em, nếu không cũng chẳng phải lo lắng như vậy." "Em lại không thích ăn đồ làm từ bột mì." "Ngày xửa ngày xưa, có một thư sinh cưới vợ, vợ anh ta không biết nấu cơm.

Nhưng đúng lúc đến kỳ thi kinh thành hàng năm, thư sinh bất đắc dĩ nghĩ ra một cách.

Anh ta nướng một cái bánh thật to treo lên cổ vợ, nghĩ rằng cái bánh này chắc đủ để cô ấy ăn đến lúc anh ta thi xong trở về.

Nhưng khi anh ta về, lại phát hiện một chuyện bi kịch, vợ anh ta đã chết đói.

Cái bánh phía trước cổ đã ăn hết, nhưng cô ấy quên xoay phần bánh phía sau ra để ăn." Giọng Lục Sâm trầm ấm như tiếng đàn cello, dùng chất giọng như vậy để kể chuyện thật sự rất lôi cuốn. "Phụt!" Mạc Noãn không nhịn được cười phá lên.

Câu chuyện này thật ra cô cũng đã nghe qua, nhưng không phải nói vợ thư sinh không biết nấu cơm, mà là nói vợ thư sinh quá lười, lười đến mức không muốn động tay xoay cái bánh phía sau ra để ăn.

Người đàn ông này, vậy mà lại nói bóng nói gió cô lười. "Anh Lục, anh coi em là trẻ con ba tuổi à?

Câu chuyện này em nghe rồi, anh đang chê em lười đấy phải không?" "Gay go, hình như phản tác dụng rồi.

Chương 40

Thật ra anh chỉ đang muốn nói với bà Lục là, anh rất nhớ em mà thôi." Ngón tay Mạc Noãn đang cầm điện thoại khẽ co lại, trong lòng như có một dòng nước ấm chảy vào, lan tỏa khắp cơ thể. "Em biết rồi, anh không cần lo em ăn không ngon đâu, ngược lại là anh, dạ dày của anh không tốt, phải chú ý ăn uống điều độ, tuyệt đối không được uống rượu nữa." "Nghe lời bà Lục." Hai người ríu rít trò chuyện, cuối cùng Mạc Noãn nhớ ra bên London chắc đã là một hai giờ sáng, lúc này mới cúp điện thoại, bảo Lục Sâm đi nghỉ sớm.

Trái tim lơ lửng của Mạc Noãn cũng lập tức ổn định lại, cô lật người nằm lại trên giường ngủ thêm một giấc nữa. — Sân bay London.

Tống Trí sững sờ nhìn Lục Sâm.

Đây còn là tổng giám đốc Lục sao?

Vừa xuống máy bay đã vội vàng gọi điện thoại, vừa kể chuyện cười vừa dặn dò đủ điều.

Vẻ mặt răm rắp nghe lời vợ hôm bị đau dạ dày anh vẫn còn nhớ như in, giờ lại ném cho anh một quả bom tấn nữa.

Nếu không phải anh là thư ký riêng luôn ở bên cạnh, anh còn nghi ngờ tổng giám đốc Lục trước mặt đã bị đổi người rồi.

Đã bao lâu rồi anh không thấy anh ấy đối xử với một người phụ nữ như vậy?

Anh đã nghĩ rằng trái tim của anh ấy đã chết kể từ sau chuyện đó, không ngờ bây giờ còn có thể thấy anh ấy vui vẻ như vậy.

Anh rất vui mừng.

Cúp điện thoại, Lục Sâm lại khôi phục vẻ lạnh lùng thường ngày, phát hiện thư ký của mình đang ngây người nhìn anh, không khỏi hỏi: "Sao lại nhìn tôi như vậy?" Tống Trí nghĩ một lúc rồi nói: "Tổng giám đốc Lục dạo này thay đổi rất nhiều." Lục Sâm cười cười, "Con người không thể sống mãi trong quá khứ được." Anh đã dùng mấy năm thời gian để cuối cùng cũng nghĩ thông suốt. "Cô Anh Ngữ biết anh đến London rồi, chuyến đi lần này anh có sắp xếp đến thăm cô ấy không ạ?" Tống Trí nói.

Lục Sâm nhíu mày, giọng có chút trầm xuống: "Cậu nói với cô ấy, tôi bận quá không qua được, lần sau có thời gian sẽ đến thăm cô ấy." Tống Trí gật đầu. "Vâng, tôi sẽ nói lại với cô ấy.

Khách sạn đã sắp xếp xong rồi, bây giờ chúng ta có thể qua đó." Mạc Noãn ở nhà ngủ cả buổi sáng, mãi đến khi chú Chung đến đón cô mới tỉnh dậy. "Xin lỗi chú Chung, để chú phải đợi lâu." Chú Chung trước đây là cảnh vệ của ông nội Lục, sau khi ông nội nghỉ hưu thì chú cũng nghỉ theo.

Quen với cuộc sống quân nhân, chú không thể nào nhàn rỗi được, hiện tại đang làm tài xế cho ông nội ở nhà họ Lục. "Thiếu phu nhân khách sáo quá." "Chú Chung cũng đừng gọi con là thiếu phu nhân gì cả, con nghe không quen chút nào.

Chú là bậc trên, gọi con là Tiểu Noãn là được rồi." Chú Chung nở nụ cười hiền hậu. "Được, Tiểu Noãn.

Vậy chúng ta đi thôi, ông cụ biết cuối tuần này cháu về nhà, đã đặc biệt dặn nhà bếp làm những món cháu thích, bây giờ chắc cũng sắp đến giờ cơm rồi." Mạc Noãn vốn nghĩ Lục Sâm không có ở đây, một mình cô đến nhà lớn sẽ không quen, nhưng mọi người ở đó đều đối xử rất tốt với cô, khiến cô có cảm giác ấm áp như được trở về nhà.

Ban ngày cô chơi cờ tướng và cắt tỉa hoa cỏ cùng ông nội, ngày tháng trôi qua cũng rất nhanh, chỉ có buổi tối là khó khăn hơn, cô luôn nhớ đến những khoảnh khắc bên Lục Sâm.

Cô nhớ đã từng đọc một câu trong sách: "Bình sinh chẳng biết tương tư, mới hay tương tư, liền hại tương tư." Trước đây cô không có cảm giác gì với câu nói này, bây giờ mới có thể hiểu được tâm trạng của người viết lúc đó.

Khi đã đặt một người vào tim, mọi thứ của người đó thật sự sẽ như hình với bóng.

Mấy ngày nay Mạc Noãn có chút lơ đễnh.

Lục Sâm từ hôm đến London gọi cho cô một cuộc điện thoại rồi bặt vô âm tín.

Mạc Noãn âm thầm hờn dỗi trong lòng, anh không gọi cho cô, cô cũng không muốn gọi cho anh.

Ngay cả chính cô cũng không biết mình bị làm sao, tại sao lại cứ giận dỗi với người đàn ông kia trong lòng như vậy.

Hôm nay, Mạc Noãn vừa chuẩn bị thu dọn đồ đạc tan làm thì điện thoại trên bàn reo lên.

Cô nhanh chóng nhấc máy, nhưng khi thấy tên người gọi đến, ánh mắt cô tối sầm lại.

Không phải Lục Sâm, mà là Bùi Lệ Hành.

Bùi Lệ Hành vừa nhìn đã thấy Mạc Noãn đang đi về phía mình.

Mái tóc đen dài như tảo biển xõa tự nhiên, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng, chiếc áo khoác dạ màu hồng sen nhạt khiến cô trông càng trẻ trung hơn.

Anh luôn cảm thấy cô có điểm gì đó thay đổi, nhưng lại không nói ra được. "Tiểu Noãn, bên này." Anh vẫy tay với cô.

Mạc Noãn cũng nhìn thấy Bùi Lệ Hành, khẽ mỉm cười đi về phía anh, đặt túi xách xuống, ngồi đối diện. "Sư huynh, xin lỗi, hình như để anh đợi lâu rồi." "Anh cũng vừa mới đến." Lúc này phục vụ đến gọi món, Bùi Lệ Hành gọi một món mặn, sau đó Mạc Noãn nhận lấy thực đơn, gọi thêm một món chay và một món canh, sự ăn ý ngày xưa vẫn còn đó. "Cảm giác lại được tăng ca cùng sư huynh đã quay trở lại rồi." Nụ cười trên môi Mạc Noãn đậm hơn.

Phí tăng ca của công ty kiểm toán có tiêu chuẩn rất nghiêm ngặt, mỗi người chỉ có 50 tệ, vượt quá giới hạn chỉ có thể tự trả.

Vì vậy, lúc hai người tăng ca thường quen ra ngoài quán ăn Trung Hoa xào vài món nhỏ, vừa hay có thể thanh toán, lâu dần cũng thành thói quen.

Bùi Lệ Hành cũng có chút ngẩn ngơ, khá cảm khái nói: "Đúng vậy, cảm giác như mới hôm qua thôi, chỉ là em giữa chừng đã phản bội… phản bội sự nghiệp kiểm toán của chúng ta." Lòng Mạc Noãn hơi thắt lại, nhưng khi nghe đến hai chữ "sự nghiệp" thì khẽ thở phào nhẹ nhõm, nói đùa: "Sư huynh dọa em sợ đấy.

Em không phải loại người đó, em cũng không từ bỏ, hiện tại em vẫn đang làm công việc kiểm toán." "Đúng rồi, công việc mới thế nào?" "Cảm ơn thư giới thiệu của sư huynh.

Anh không cần lo cho em đâu, khả năng thích ứng của em rất mạnh, đã quen với nhịp độ công việc mới rồi, đồng nghiệp cũng khá dễ hòa đồng." Bùi Lệ Hành nhìn người trước mặt, anh luôn cảm thấy mình rất hiểu cô.

Cô là một người phụ nữ lý trí và kiềm chế, sẽ không giống như dây tơ hồng đi dựa dẫm vào bất kỳ ai.

Cho đến khi cô đột ngột nghỉ việc, anh mới biết mình đã phạm phải một sai lầm chết người.

Chương 41

Dường như anh chưa bao giờ thực sự hiểu cô, cô cũng sẽ bốc đồng, cũng sẽ có một lần bất chấp tất cả, từ bỏ mọi thứ mình đã vất vả gây dựng. "Vậy… anh ấy đối xử với em tốt chứ?" Bùi Lệ Hành không trực tiếp nói "chồng cô", có lẽ trong tiềm thức anh vẫn không thể chấp nhận sự thật này.

Ngày cô từ chức, cô đã gọi điện cho anh, anh thấy cuộc gọi nhỡ nhưng vẫn không gọi lại.

Sau này nghe người khác nói hôm đó là cô và chồng mới cưới mời mọi người ăn cơm.

Từ miệng họ, anh biết chồng cô là một người đàn ông tuấn tú, khí chất rất tốt.

Nghe anh nhắc đến Lục Sâm, khóe miệng Mạc Noãn không nhịn được cong lên một chút, dù rất nhạt nhưng vẫn bị Bùi Lệ Hành nhìn thấy, một nỗi buồn man mác tức thì ập đến trong lòng. "Rất tốt, anh ấy là mẫu người đàn ông mà em luôn ao ước." "Vậy thì tốt rồi, sư huynh yên tâm rồi.

Mấy ngày nay anh đều ở thành phố A, nếu có thời gian em đưa anh ấy ra cho anh xem mặt nhé." "Sư huynh đến thật không đúng lúc, mấy hôm nay anh ấy đi công tác rồi, chắc phải vài ngày nữa mới về." Bùi Lệ Hành cảm thấy có chút tiếc nuối. "Dù sao cũng không vội, anh cũng đã nộp đơn từ chức ở công ty rồi, đợi bàn giao xong công việc trong tay sẽ đến thành phố A, chắc khoảng một tháng nữa." "Sư huynh cũng muốn đến thành phố A sao?" Mạc Noãn cảm thấy rất bất ngờ, trước đây cô không nghe anh có dự định này. "Trong công ty không có em, anh làm việc cũng không có hứng thú," Bùi Lệ Hành thầm nghĩ trong lòng, nhưng miệng lại giải thích: "Cũng không hẳn là đến, mà là về nhà.

Thành phố A dù sao cũng là nơi anh lớn lên, gia đình anh cũng đều ở đây.

Anh đã vì một chuyện quá khứ mà tự đày ải mình lâu như vậy, đã đến lúc phải dũng cảm đối mặt rồi.

Em nói đúng, trốn tránh mãi mãi không thể giải quyết được vấn đề." Mà còn sinh ra vấn đề mới, bỏ lỡ người mới.

Mạc Noãn mỉm cười, cô thật lòng vui mừng cho người sư huynh này.

Cô rời thành phố A là bất đắc dĩ, bị cha ruột từ bỏ, còn anh là tự trốn tránh và đày ải. "Sư huynh, em mừng cho anh." "Cảm ơn." Thức ăn nhanh chóng được mang lên, hai người ăn xong đã gần tám giờ.

Bùi Lệ Hành trả tiền, Mạc Noãn cũng không tranh, chỉ nói đợi khi nào anh về cô sẽ làm chủ nhà.

Bùi Lệ Hành không yên tâm để cô một mình, đích thân đưa cô về nhà.

Khi Mạc Noãn sắp vào tiểu khu, anh gọi cô lại: "Tiểu Noãn, những lời anh nói lần trước em quên hết đi nhé.

Anh hy vọng anh vẫn là sư huynh của em, trước mặt anh em đừng có gánh nặng gì cả, chúng ta vẫn đối xử với nhau như trước đây." Dưới ánh đèn vàng mờ, Mạc Noãn cười dịu dàng. "Em biết rồi, sư huynh." Bùi Lệ Hành nở nụ cười hài lòng. "Được rồi, mau lên đi, bên ngoài lạnh." Anh không quen với sự giữ kẽ của cô, thay vì như vậy, chi bằng mọi người đều quay về vị trí ban đầu.

Bước chân về nhà của Mạc Noãn cũng nhẹ nhàng hơn nhiều, dường như đã đặt xuống được tảng đá trong lòng.

Chỉ là vừa vào nhà, khuôn mặt nhỏ nhắn đã nhăn lại.

Gã đàn ông họ Lục kia thật quá đáng, lại còn chơi trò mất tích.

Cô có chút uất ức ném túi lên sô pha, rót một ly nước rồi uống ừng ực mấy ngụm.

Mở ti vi, cô theo thói quen lấy điện thoại ra, lại thấy có hai cuộc gọi nhỡ và hai tin nhắn chưa đọc, đều từ cùng một người: Lục Sâm.

Khóe miệng Mạc Noãn nhếch lên, người đàn ông kia cuối cùng cũng không nhịn được nữa rồi.

Cô mở tin nhắn đầu tiên. *"Gọi hai cuộc điện thoại đều không nghe, không lẽ lén anh đi hẹn hò với người đàn ông nào rồi chứ."* Mạc Noãn bĩu môi, người đàn ông này chẳng lẽ có mắt sau lưng, lại đoán được tối nay cô làm gì.

Ngón tay thon dài điểm vào tin nhắn thứ hai. *"Không lẽ bị anh đoán trúng rồi, thật sự đi hẹn hò rồi à?"* Phía sau còn kèm theo hai biểu tượng gào khóc thảm thiết.

Mạc Noãn nhìn hai biểu tượng đó, không nhịn được cười thành tiếng, nhanh chóng trả lời: *"Ừ hử, chẳng phải vậy sao, đừng coi thường sức hấp dẫn của bà Lục nhé."* Cũng kèm theo hai biểu tượng khinh khỉnh.

Gửi xong tin nhắn, Mạc Noãn đặt điện thoại sang một bên.

Vừa đặt xuống điện thoại đã rung lên, trong điện thoại truyền đến giọng nói quen thuộc đã lâu không gặp: "Noãn Noãn, em thật sự đi hẹn hò với đàn ông à?" Mạc Noãn cởi giày, co hai chân lên, cả người lười biếng dựa vào sô pha: "Sao nào?

Bây giờ biết sốt ruột rồi à." "Cô nhóc xấu xa hành hạ người ta, đợi lần này về xem anh có tha cho em không, em không có đường thoát đâu." Giọng Lục Sâm có vài phần nghiến răng nghiến lợi.

Rõ ràng anh không nói thẳng, nhưng cô lập tức hiểu được ý sâu xa trong lời nói của anh, rồi gò má nhanh chóng đỏ bừng, như nhuộm phải màu son quyến rũ.

Mà Lục Sâm ở đầu dây bên kia không nghe thấy Mạc Noãn phản bác, tâm trạng tự nhiên cũng vô cùng tốt.

Lục Sâm vẫn chưa nói rõ ngày về, nhưng đã đủ để Mạc Noãn bất an.

Bị thông báo một cách quang minh chính đại là phải làm "chuyện đó", sự thấp thỏm trong lòng cô cũng không kém những người phụ nữ thời xưa bị đưa lên giường của hoàng đế, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Tan làm, Mạc Noãn vừa mở cửa nhà đã ngửi thấy một mùi hương đậm đà từ trong bếp bay ra.

Đôi chân như không kiểm soát được, cô thay giày ở huyền quan rồi đi vào phòng khách.

Quả nhiên, trong phòng khách còn đặt vali của Lục Sâm.

Vừa nghĩ đến việc anh vừa về nhà, còn chưa kịp dọn dẹp hành lý đã vào bếp nấu cơm, nụ cười trên môi cô không nhịn được lan rộng.

Ông trời cuối cùng cũng khoan dung với cô một lần, để cô hồ đồ mà nắm được người đàn ông này. "Cười ngây ngô gì thế, mau rửa tay chuẩn bị ăn cơm đi." Mạc Noãn ngẩng đầu, nhìn người đàn ông ở cửa bếp, khẽ đáp: "Vâng." Vừa mở vòi nước rửa tay, lưng cô đã áp vào một thân thể ấm áp.

Một tay bá đạo ôm chặt lấy eo thon của cô, một tay trừng phạt véo nhẹ mũi cô.

Chương 42

"Cô nhóc nhẫn tâm, lâu như vậy không gọi cho anh một cuộc nào, hôm qua còn lén anh đi hẹn hò với người đàn ông lạ." Mạc Noãn trong lòng hừ lạnh một tiếng, người đàn ông này chỉ biết nói cô, anh chẳng phải cũng không gọi một cuộc nào sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng dâng lên một luồng khí phiền muộn, thế là cô dùng bàn tay ướt lạnh của mình nắm lấy bàn tay đang đặt trên eo cô, siết chặt, dường như muốn dùng sự lạnh lẽo để trừng phạt anh.

Một bàn tay màu đồng rắn rỏi, một bàn tay trắng nõn thon thả, cứ thế đan vào nhau, tương phản rõ rệt nhưng lại không hề có vẻ lạc lõng, ngược lại còn toát ra một không khí ấm áp.

Đối với tâm tư nhỏ bé của cô, Lục Sâm cũng không vạch trần, chỉ là cảm giác lạnh lẽo khiến anh không khỏi nhíu mày, lập tức dùng khăn lau khô nước trên tay cô, vừa lau vừa nói: "Đã nhắc em mấy lần rồi, trong nhà có nước nóng hai mươi tư giờ, rửa tay cũng phải dùng nước nóng." Hai người vẫn duy trì tư thế ôm nhau, Mạc Noãn dựa vào lồng ngực ấm áp của anh, nhìn động tác của anh, nỗi uất kết trong lòng tan đi quá nửa. "Em quên mất." Lục Sâm làm món mì Ý và bít tết, màu sắc rất đẹp, Mạc Noãn nhìn mà mắt sáng lên, bụng không đúng lúc kêu lên một tiếng.

Cô đỏ mặt, theo bản năng ngẩng đầu nhìn Lục Sâm đối diện, nhưng Lục Sâm không có phản ứng gì, cô cũng thả lỏng.

Bữa ăn này Mạc Noãn ăn rất thỏa mãn.

Mấy ngày nay buổi trưa cô đều ăn ở căng tin của công ty, buổi tối hoặc là ăn ngoài với Mễ Nặc, hoặc là tự về nhà nấu mì, sớm đã ăn ngán rồi.

Ăn xong, Lục Sâm đi dọn dẹp bàn ăn, còn Mạc Noãn thì giúp anh sắp xếp vali, quần áo chưa mặc thì cất lại vào tủ, quần áo đã mặc thì để vào giỏ đựng đồ trong phòng tắm.

Vừa định ra tay giặt giũ thì Lục Sâm kéo tay cô lại. "Cứ để đó đi, ngày mai anh cho người mang đi giặt." Mạc Noãn nhìn Lục Sâm một cái. "Không sao đâu, để em làm." Nấu ăn cô không giỏi, nhưng giặt quần áo thì được, không thể việc nhà gì cũng không làm, như vậy chính cô cũng thấy không được.

Trong mắt Lục Sâm thoáng qua một tia cười, anh ôm lấy eo cô kéo vào lòng. "Cũng không phải bây giờ, việc quan trọng nhất của em hiện tại không phải là cái này." "Hử?" Việc quan trọng nhất?

Mạc Noãn không nhớ ra mình đã quên chuyện gì, khó hiểu nhìn anh.

Lục Sâm nhìn vào con ngươi đen láy và hàng mi dài của cô, trực tiếp hôn lên đôi môi đỏ hơi hé mở của cô.

Trong đầu Mạc Noãn "ầm" một tiếng, cuối cùng cũng biết anh nói chuyện gì, chính là chuyện đã làm cô bối rối mấy ngày nay.

Trong phút chốc không biết là xấu hổ hay căng thẳng, cô dùng tay đẩy anh ra.

Lục Sâm khẽ cau mày, nụ hôn cũng mang theo sự trừng phạt.

Hơi thở nồng nàn của anh bao trùm lấy cô, Mạc Noãn thoáng chốc choáng váng, mơ màng nhắm mắt lại, từ từ đáp lại anh.

Nhận được sự đáp lại của cô, nếp nhăn giữa mày Lục Sâm bắt đầu giãn ra, nụ hôn trừng phạt ban đầu cũng trở nên dịu dàng.

Anh bế Mạc Noãn lên đặt cô ngồi trên máy giặt, cảm giác lạnh đột ngột khiến Mạc Noãn hơi tỉnh táo lại, cô mở mắt, vô tình nhìn thấy trong gương chính mình với khuôn mặt ửng hồng, đôi mắt mơ màng.

"Lục Sâm…" Lồng ngực Mạc Noãn phập phồng dữ dội.

Cô không biết phải nói gì, chỉ theo cảm giác trong lòng mà gọi tên anh, nhưng âm thanh vừa thốt ra lại khiến cô sững sờ, hai mắt mở to.

Giọng nói dịu dàng nũng nịu này rốt cuộc là của ai?

Lục Sâm nhìn dáng vẻ ngây ngô đáng yêu của cô, cười trầm thấp, đến mức lồng ngực cũng khẽ phập phồng.

Hai người ôm nhau thật chặt, Mạc Noãn tự nhiên có thể cảm nhận được lồng ngực khẽ rung động của anh.

Cô nghiêm mặt, vừa xấu hổ vừa tức giận. "Có gì đáng cười, không được cười." "Noãn Noãn, đến lúc thực hiện lời hứa của em rồi." "Em có hứa với anh cái gì đâu." Chuyện anh nói mấy ngày trước, cô có đồng ý đâu?

Lục Sâm thân mật cọ mũi mình vào mũi cô. "Anh coi như em đã ngầm đồng ý." Anh đột nhiên bế cô lên.

Mạc Noãn không kịp phòng bị, chỉ có thể hai tay ôm chặt cổ anh, hai chân cũng quấn lấy anh… Con ngươi của Lục Sâm đột nhiên sáng lên.

Mặc dù từ sự ngây ngô của cô đã có thể đoán ra, nhưng niềm vui bất ngờ khi thật sự xác thực được còn vượt xa sức tưởng tượng của anh.

Anh đặt tay cô lên lưng mình, lại hôn lên môi cô, để cô tha cho đôi môi của anh, chuyển toàn bộ sự tàn phá xuống thân thể cô.

Mạc Noãn chỉ cảm thấy động tác của Lục Sâm rất nhẹ nhàng, cơn đau không biết kéo dài bao lâu, nhưng cuối cùng biến thành một loại khoái cảm không thể diễn tả, một cảm giác mà cô chưa từng có trong hơn hai mươi năm qua.

Trong phòng tràn ngập không khí mờ ám.

Hai người nằm nghiêng ôm chặt lấy nhau, anh vuốt ve tấm lưng trần mịn màng của cô từng chút một, những nụ hôn triền miên rơi trên tai cô.

Mạc Noãn chỉ cảm thấy mình mệt đến mức không muốn động đậy, cơn buồn ngủ ập đến, cô nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng của cô, khóe miệng Lục Sâm nở nụ cười, nụ cười đó là sự thỏa mãn, cũng là sự thanh thản.

Anh vẫn luôn không biết tại sao trái tim lạnh lùng cô độc của mình chỉ trong một cái nhìn đã bị cô thu hút, chỉ trong khoảnh khắc đã xác định cô là vợ của mình cả đời này.

Rốt cuộc là vì sao?

Có lẽ là vì cô lặng lẽ ăn hết một miếng bánh ngọt mà anh cực kỳ ghét.

Có lẽ là nụ cười má lúm đồng tiền khi cô trêu chọc người khác.

Hay có lẽ là sự tự tin và anh khí khi cô nói chuyện một cách lưu loát.

Trải qua chuyện vừa rồi, lại thêm mấy ngày làm việc quá sức, buổi tối không có Lục Sâm bên cạnh không ngủ được, cô thật sự đã mệt rồi, ngay cả sau đó Lục Sâm bế cô đi tắm cũng không làm cô tỉnh giấc.

Mạc Noãn tỉnh dậy đã là sáng hôm sau, cảm giác trơn láng sau lưng khiến cô đột ngột mở mắt.

Ý thức mơ hồ dần dần quay lại, tất cả những gì xảy ra tối qua như một cuốn phim chiếu chậm trong đầu cô.

Chương 43

Cô đã trở thành một người phụ nữ thực sự, trở thành vợ của Lục Sâm.

Nghĩ đến đây, toàn thân cô phủ một lớp phấn hồng nhàn nhạt.

Nhận ra mình vẫn đang nằm trong lòng Lục Sâm, để tránh sự ngượng ngùng khi tỉnh dậy, cô đỏ mặt gỡ bàn tay to đang đặt trên eo mình ra, vùng vẫy muốn ngồi dậy.

Chỉ vừa mới động, cô đã cảm thấy toàn thân như rã rời, đau nhức khó chịu, không nhịn được hít một hơi khí lạnh. "Hiss…" Giấc ngủ của Lục Sâm vốn rất nông, anh đã tỉnh từ lúc Mạc Noãn mở mắt, chỉ là muốn xem phản ứng của cô nên vẫn không động đậy.

Và đúng như anh dự đoán, cô nhóc da mặt mỏng này vừa tỉnh dậy đã nghĩ đến việc trốn chạy.

Cô là vợ hợp pháp của anh, cô có thể chạy đi đâu được chứ?

Anh có chút buồn cười kéo cô lại vào lòng, ôm chặt lấy, nhẹ nhàng hôn lên tai cô, trầm giọng hỏi: "Còn đau không?" Mặt Mạc Noãn lập tức bùng cháy, rồi co người lại, cuộn tròn trong lòng anh như một con tôm nhỏ, không nói gì.

Lục Sâm xoay đầu cô lại, đôi mắt đen như đá quý tràn đầy vẻ trêu chọc, nhìn chằm chằm vào cô. "Đau đến vậy sao?" Phần ngực mềm mại cứ thế áp vào lồng ngực săn chắc của anh, Mạc Noãn khó chịu khẽ nghiêng đầu. "Lục Sâm, anh vừa phải thôi." Người đàn ông này rõ ràng biết cô da mặt mỏng, còn thích trêu cô như vậy.

Lục Sâm ra vẻ suy tư sờ cằm, giọng nói mang theo ý cười. "Vậy nghĩa là không đau nữa à?

Anh đã nói tối qua anh rất chú ý đến lực rồi mà, chắc là không đau lắm đâu." Mạc Noãn tức giận dùng đầu húc vào ngực Lục Sâm một cái, hừ một tiếng, rồi im lặng không nói nữa.

Tại sao sáng sớm cô lại phải thảo luận vấn đề này với anh chứ, đúng là điên rồi.

Lục Sâm nhìn hành động đáng yêu của cô, không nhịn được cười thành tiếng.

Trên đỉnh đầu vang lên tiếng cười vui vẻ của Lục Sâm, Mạc Noãn cũng không nhịn được cong môi.

Lúc này cô vẫn chưa nhận ra, hỉ nộ ái ố của cô đã bị một người tùy ý lay động.

Cô đẩy anh. "Lục Sâm, buông em ra, em muốn dậy đi tắm." "Tối qua anh đã tắm cho em rồi.

Anh biết em rất mệt, bây giờ còn sớm mới đến giờ đi làm, ngủ thêm một chút nữa đi, lát nữa anh gọi em, đảm bảo sẽ không để em đi muộn." Lục Sâm cố ý nhấn mạnh chữ "mệt".

Mạc Noãn trong phút chốc có ý muốn đập đầu vào tường.

Tối qua cô đã mệt đến mức nào, đến nỗi Lục Sâm tắm cho cô mà cũng không tỉnh lại.

Vừa nghĩ đến việc mình bị anh cởi sạch bế đi tắm, nhiệt độ trên người lại tăng lên mấy phần. "Vậy sao anh không mặc đồ ngủ cho em?" Mạc Noãn nhỏ giọng oán trách, khiến bây giờ trở nên ngượng ngùng như vậy.

Lục Sâm véo nhẹ chóp mũi cô. "Trí nhớ thật không tốt, anh nhớ anh đã nói với em là anh vốn thích ngủ nude mà." Ý của anh là, thời gian qua anh vẫn luôn lo lắng cho cảm nhận của cô, sau này anh lại muốn khôi phục thói quen của mình.

Mạc Noãn cạn lời, đây là thói quen quái gở gì vậy, trời đông giá rét cũng không thấy lạnh.

Nhưng hình như người này lúc nào cũng ấm áp, như một cái lò sưởi, mùa đông ôm rất thoải mái.

Lục Sâm vốn định để Mạc Noãn ngủ thêm một lúc nữa, nhưng cứ ôm người phụ nữ mềm mại như vậy, người phụ nữ này không phải ai khác mà chính là vợ của mình, sao có thể nhịn được, cơ thể lập tức có phản ứng.

Hai người áp sát vào nhau, Mạc Noãn tự nhiên có thể cảm nhận được.

Trong sự kinh ngạc của cô, Lục Sâm bất ngờ hôn cô.

Mạc Noãn chỉ phản kháng lúc đầu rồi thuận theo, đáp lại nụ hôn bá đạo mà không kém phần dịu dàng của anh.

Cô thích nụ hôn của anh, luôn cảm thấy được anh hôn giống như có được cả thế giới, có một ảo giác rằng hai người là những người yêu nhau sâu đậm.

Thế là, khi hai người kết thúc, Mạc Noãn thật sự mệt đến không muốn động đậy, khẽ nhắm mắt thở dốc, tim cũng vì sự kịch liệt vừa rồi mà đập thình thịch, như thể sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Lục Sâm thấy cô thật sự mệt mỏi, liền đưa ra ý kiến: "Noãn Noãn, hay là hôm nay không đi làm nữa, anh xin nghỉ cho em nhé." Mạc Noãn nhìn người đàn ông thần thái sảng khoái trước mặt, trong lòng bất bình, dựa vào đâu mà anh vẫn còn tinh thần như vậy?

Quả nhiên thể lực của đàn ông và phụ nữ hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Cô kiên quyết phủ định ý kiến của anh. "Không cần, em mới đi làm không lâu, mấy ngày nay công ty cũng rất bận, em không thể xin nghỉ lúc này được." Nếu cô thật sự bị bệnh thì còn nói được, nhưng vì chuyện này mà xin nghỉ thì chính cô cũng thấy ngại.

Lục Sâm nhìn vẻ mặt kiên định của Mạc Noãn, có chút buồn cười.

Anh không hề nghi ngờ thái độ làm việc của cô, quá có trách nhiệm. "Anh sợ em mệt." Mạc Noãn lườm anh một cái, anh không biết xấu hổ sao?

Còn dám nói những lời như vậy, cô ra nông nỗi này chẳng phải đều do anh hại sao.

Mạc Noãn xoay người xuống giường, chân mềm nhũn suýt chút nữa thì ngã, ngay sau đó cô đột nhiên nhận ra trên người mình không mặc gì, vội vàng dùng tay che ngực, nhanh chóng lẻn vào phòng tắm.

Lục Sâm hai tay đan vào nhau đặt sau gáy, có chút xuất thần nhìn lên trần nhà, nghĩ một lúc rồi cũng đứng dậy.

Trong phòng tắm.

Mạc Noãn nhìn những dấu hôn lấm tấm trên người, oán niệm với Lục Sâm càng sâu hơn.

Chương 44

Đặc biệt là trên cổ cũng bị anh để lại một dấu, may mà mùa đông quàng khăn là chuyện thường, nếu không hôm nay cô không biết phải đi làm thế nào.

Lúc đi ra, Lục Sâm cũng đã tắm rửa xong trong phòng tắm của khách, thấy cái lườm của cô thì có chút không hiểu, đến khi ánh mắt dời xuống chiếc khăn quàng trên cổ cô mới tỏ tường.

Anh gãi gãi tóc, gương mặt ôn nhuận tràn ngập ý cười: “Bị Lục phu nhân lạnh nhạt lâu quá rồi, nhất thời không kiềm chế được, mong phu nhân lượng thứ.” Mạc Noãn thầm mắng một tiếng “quỷ tha ma bắt”, cô và anh kết hôn tính từ lúc đăng ký đến nay còn chưa đầy hai tháng, cô lạnh nhạt với anh khi nào chứ, hoàn toàn là do mấy năm nay anh ta tự nhịn mà thôi.

Nhưng nghĩ đến mấy năm nay bên cạnh anh không có người phụ nữ nào, tâm trạng cô miễn cưỡng tốt lên mấy phần.

Thế là, trong cái lườm của Mạc Noãn, Lục Sâm đưa cô đến văn phòng kiểm toán, thời gian vừa khít, quẹt thẻ xong chỉ còn hai phút là đến giờ làm.

Những ngày tiếp theo, cuộc sống của Mạc Noãn rất đủ đầy.

Nếu có gì bất mãn, thì đó chính là việc Lục Sâm tối nào cũng đòi hỏi.

Nhu cầu của người đàn ông này hoàn toàn vượt xa sức tưởng tượng của cô, từ sau khi hai người thân mật, trừ một lần cô đến kỳ, thì gần như không gián đoạn.

Đôi khi chính cô cũng không biết, trạng thái hiện tại của họ rốt cuộc là gì.

Chẳng mấy chốc đã đến kỳ nghỉ đông.

Người nhà họ Lục vẫn luôn mong muốn để phụ huynh hai bên gặp mặt, Lục Sâm biết kỳ nghỉ đông tới liền sớm đặt vé máy bay cho Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh.

Sáng sớm, Lục Sâm và Mạc Noãn đến sân bay đón người.

Lục Sâm nhìn Mạc Noãn đang háo hức ngóng ra lối đi của sân bay, không nhịn được mà xoa đầu cô.

Cô rõ ràng mang mệnh tiểu thư nhà giàu, lại phải sống cuộc đời của người bình thường, có nhà không thể về, chỉ còn lại hai người thân thật lòng đối xử tốt với cô.

“Sao thế?” Lông mi Mạc Noãn khẽ run, khó hiểu nhìn Lục Sâm, không biết tại sao anh lại đột nhiên xoa tóc mình.

Lục Sâm chỉ cười cười, không nói gì.

Mạc Noãn dường như đọc được điều gì đó trong mắt anh, nhưng chưa kịp suy nghĩ sâu hơn đã nghe thấy tiếng dì Trương Nhuế.

“Noãn Noãn.” Mạc Noãn thấy bóng dáng Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh, lập tức chạy tới, thân mật khoác tay hai người, ngọt ngào gọi: “Dì, dượng.” Lục Sâm chào hỏi hai người xong liền thuận thế xách vali giúp Bạch Hòa Sinh, mấy người cùng đi sóng vai.

Nhìn vợ mình vui vẻ như vậy, tâm trạng anh cũng tốt lên một cách khó hiểu.

Trương Nhuế nhìn dáng vẻ tươi cười của cháu gái, trong lòng lại thở phào một hơi.

Bà là người từng trải, một người phụ nữ sau khi kết hôn có hạnh phúc hay không chỉ cần nhìn là biết.

Hơn nữa, ánh mắt của cháu rể vẫn luôn dán chặt vào người cô, nếu trong lòng không có một người thì sao lại có thể như vậy.

Rõ ràng, lúc đó bà đã cược đúng, cuộc hôn nhân này đúng như mong đợi.

“Con bé này, lâu như vậy mà chỉ gọi cho dì có ba cuộc điện thoại, đúng là con gái lớn không giữ được, gả đi rồi là không coi nhà mình ra gì nữa.” Trương Nhuế chọc vào trán Mạc Noãn, giả vờ giận dỗi.

“Con bận mà.” Mạc Noãn rụt cổ lại, giọng lí nhí.

Trương Nhuế lườm Mạc Noãn một cái: “Bận, A Sâm là tổng giám đốc cả một tập đoàn, con chỉ là một nhân viên quèn, con mà bận hơn A Sâm được sao?

A Sâm gọi điện thoại còn siêng hơn con nhiều.” Mạc Noãn ngạc nhiên nhìn Lục Sâm, anh gọi điện thoại lúc nào mà sao cô không hề biết, hình như cũng chưa từng nghe anh nhắc tới.

Bắt gặp ánh mắt của Mạc Noãn, Lục Sâm cười nhướng mày.

Mạc Noãn lườm anh một cái, người đàn ông này sao lại biết lấy lòng người khác như vậy, khiến cô bị so sánh thành một đứa con bất hiếu chính hiệu.

“Con còn dám lườm A Sâm, lớn vậy rồi mà không biết học hỏi gì cả.

Con đối xử với người nhà họ Lục cũng vô tâm vô phế như vậy à?” Mạc Noãn sững người.

Trương Nhuế không nhắc thì cô cũng không nhận ra những chuyện này.

Thời gian qua cô chỉ về nhà chính hai lần, số lần chủ động gọi điện về nhà chính cũng đếm trên đầu ngón tay, đa phần là ông nội Lục hoặc mẹ chồng gọi tới.

Trương Nhuế nhìn dáng vẻ của Mạc Noãn là hiểu ngay, bất đắc dĩ lắc đầu: “Đúng là hết nói nổi con.” Cháu gái của bà không phải không trọng tình cảm, chỉ là nhiều lúc không biết cách thể hiện, phần lớn đều quen giấu trong lòng.

Bạch Hòa Sinh cười nhìn vợ mình: “Mình vẫn còn ở sân bay đấy, có gì về nhà rồi nói.

Lâu ngày không gặp mà vừa gặp đã mắng người ta, em muốn đóng vai bà già khó tính cho tròn vai à?” Nghe Bạch Hòa Sinh nói vậy, Mạc Noãn lập tức nhìn dượng mình với ánh mắt biết ơn.

Trương Nhuế lườm Bạch Hòa Sinh một cái: “Còn dám nói, đều do mấy năm nay anh không dạy dỗ nó cho tốt.” Bạch Hòa Sinh sờ mũi không nói nữa, lén trao đổi ánh mắt với Mạc Noãn.

Lục Sâm đã sớm sửa phòng tập thể hình ở nhà thành một phòng ngủ lớn, chu đáo chuyển hành lý vào phòng.

Trương Nhuế nhìn Lục Sâm càng lúc càng hài lòng: “A Sâm, nếu con có việc thì cứ đi làm đi, có Noãn Noãn ở với chúng ta là được rồi.” “Dì, dượng, buổi trưa hai người cứ nghỉ ngơi ở nhà, thời gian gặp mặt gia đình con được sắp xếp vào buổi tối ạ.” Trương Nhuế có chút lo lắng: “Vậy có làm phiền các con không?

Thật ra dì và dượng ở khách sạn là được rồi.” “Dì nói gì vậy ạ, sao có thể để hai người ở khách sạn được.

Noãn Noãn đã mong hai người qua đây lâu lắm rồi.

Con bé ở đây không có người thân, bạn bè cũng ít, hai người đến có thể trò chuyện cùng con bé.

Con cũng có thể đưa hai người đi dạo loanh quanh, mấy năm nay thành phố A thay đổi khá nhiều.” Ánh mắt Trương Nhuế có vài phần ưu tư: “Đúng vậy, thoáng cái dì đã sắp không nhận ra nữa rồi, hoàn toàn không còn bóng dáng của thời thơ ấu nữa.” “Vậy dì dượng nghỉ ngơi trước, con đi nấu cơm trưa.” Trương Nhuế hơi ngạc nhiên, rồi cười gật đầu: “Làm đơn giản thôi là được, người nhà không cần quá câu nệ.” Lục Sâm gật đầu rồi đi ra ngoài, Bạch Hòa Sinh cũng cùng Lục Sâm vào bếp.

Trương Nhuế cười tủm tỉm nhìn Mạc Noãn: “Noãn Noãn, hai đứa ở nhà ai nấu cơm?” Mạc Noãn ngại ngùng bĩu môi, thành thật khai báo: “Lục Sâm nấu ạ.

Dì cũng biết mà, con có biết nấu cơm đâu.” Trương Nhuế cười đầy ẩn ý, chọc vào trán Mạc Noãn: “Không biết nấu cơm mà còn nói hùng hồn thế.

Nhưng mà, con bé này cũng có phúc lắm, bắt được một vị tổng giám đốc nấu cơm cho mình.

Hồi trước ở nhà, dì còn tưởng A Sâm chỉ làm vậy để lấy lòng dì và dượng con, không ngờ lại…” Mạc Noãn lí nhí lẩm bẩm: “Biết nấu cơm là đầu bếp chứ ạ.” “Xem kìa, xem kìa, cái nết đó đấy.

Chương 45

Hồi trước còn nói dì được hời mà còn khoe mẽ, hôm nay dì trả lại nguyên văn câu này cho con.” Trương Nhuế lắc đầu, giả vờ ghét bỏ gỡ tay Mạc Noãn đang khoác tay mình ra.

Trước kia mỗi lần bà chê bai Bạch Hòa Sinh, con bé này toàn hùa vào, nào ngờ đến lượt mình cũng y như vậy.

Đôi khi giữa vợ chồng thường thích bới móc vài chuyện nhỏ, thật ra không phải ghét bỏ thật, mà là một niềm vui riêng.

“Nhưng mà dì ơi, sao dì biết thân phận của Lục Sâm?” Cô vốn định lần này sẽ nói với họ, không ngờ họ dường như đã biết từ lâu.

“Nói con ngốc con còn không nhận, cứ mơ mơ hồ hồ mà gả mình đi.

Dì đương nhiên biết từ ngày A Sâm đến nhà rồi.

Nếu không sao dì yên tâm giao con cho nó, còn để con một mình đến thành phố A?

Cặp mẹ con kia vẫn luôn rình rập con, chỉ có thân phận như A Sâm dì mới tin nó có thể bảo vệ con chu toàn.

Hơn nữa, A Sâm còn cho dì xem một bản giấy chuyển nhượng tài sản, một nửa tài sản dưới tên nó đều đã chuyển sang tên con.

Dì tuy không chê nghèo ham giàu, nhưng luôn hiểu rõ hôn nhân nếu không đảm bảo được cả những thứ cơ bản như củi gạo dầu muối thì tuyệt đối không ổn, huống chi tình hình của con lại có chút đặc biệt.” Mạc Noãn kinh ngạc.

Một nửa tài sản của Lục Sâm, đó là con số cô không thể nào tưởng tượng nổi.

Trong lòng nhất thời không nói nên lời, người đàn ông đó lại chuyển một nửa tài sản sang tên cô từ sớm như vậy.

Lúc đó họ mới gặp nhau một hai lần, rốt cuộc là anh quá tự tin vào bản thân, hay là quá yên tâm về cô?

Cô đâu chỉ phát tài, mà quả là đã trở thành phú bà rồi.

“A Sâm chưa nói với con chuyện này à?” Mạc Noãn lắc đầu, trong lòng như lên men, vừa ngọt ngào vừa trướng nghẹn: “Em chưa bao giờ nghe anh ấy nhắc tới.” Người đàn ông đó sẽ gọi điện cho dì và dượng, lặng lẽ chuyển một nửa tài sản sang tên cô, rốt cuộc anh còn làm bao nhiêu chuyện sau lưng cô nữa?

Trương Nhuế vỗ vai Mạc Noãn, nói đầy thấm thía: “Noãn Noãn, hãy sống tốt với A Sâm, nhìn là biết nó là một đứa trẻ tốt.” Mạc Noãn nhìn Trương Nhuế, nghiêm túc nói: “Dì, con biết mà, con chưa bao giờ coi hôn nhân là trò đùa.” “Vậy thì tốt.” Hai người đã lâu không gặp, cứ thế trò chuyện mãi cho đến khi Lục Sâm gọi ăn cơm mới dừng lại.

Ăn cơm xong, Bạch Hòa Sinh và Trương Nhuế về phòng nghỉ ngơi.

Mạc Noãn kéo Lục Sâm vào phòng ngủ chính.

Lục Sâm nhướng mày: “Noãn Noãn định làm gì thế?

Nhớ vi phu rồi à?” Mạc Noãn nhìn người đàn ông với nụ cười có phần lưu manh trước mặt, không hiểu sao mắt lại thấy cay xè, không nhịn được đưa tay lên dụi.

Đôi mắt đen của Lục Sâm lóe lên, anh kéo tay Mạc Noãn ra, thấy hốc mắt cô hơi đỏ, nhất thời có chút luống cuống, nhẹ nhàng vuốt ve mắt cô: “Sao vậy?” “Lục Sâm, anh hoàn toàn không cần phải chuyển một nửa tài sản sang tên em đâu.” Đây đều là tài sản trước hôn nhân, theo luật hôn nhân hiện hành, dù sau này họ có chia tay, số tài sản này cũng không liên quan đến cô.

Nhưng anh đã chuyển sang tên cô thì ý nghĩa hoàn toàn khác.

Lục Sâm thở phào nhẹ nhõm: "Ngốc ạ, anh còn tưởng chuyện gì, thì ra là vì chuyện nhỏ này." "Đây không phải chuyện nhỏ đâu." Cũng chỉ có người trước mắt này mới coi chuyện như vậy là chuyện nhỏ.

Một nửa gia sản cơ đấy, sao có thể ra tay hào phóng như vậy.

Lục Sâm ôm Mạc Noãn ngồi xuống, trịnh trọng nói: "Noãn Noãn, anh cưới em đâu có định ly hôn, tài sản đứng tên ai mà chẳng như nhau.

Nếu làm vậy có thể thể hiện thành ý của anh đối với cuộc hôn nhân này, tại sao anh lại không làm chứ?

Chẳng lẽ Lục thái thái vẫn còn ôm ý định hối hận?" "Đương nhiên là không." Mạc Noãn quả quyết.

"Vậy bây giờ em nói với anh những điều này, là vẫn coi anh là người ngoài?" Lục Sâm từ từ dẫn dắt.

"Không có." Lục Sâm mỉm cười, đôi mắt tựa đá obsidian như chứa đầy sao trời, vô cùng cuốn hút: "Vậy là được rồi, dù sao cũng đều là của chúng ta." "Lục Sâm…" Mạc Noãn không biết nên nói gì, cô chỉ cảm thấy cảm xúc của mình lúc này rất phức tạp, không thể dùng lời để diễn tả.

"Suỵt." Ngón tay Lục Sâm đặt lên môi Mạc Noãn: "Noãn Noãn, đừng nói gì cả, trong lòng anh, em xứng đáng với những thứ đó." Không biết tại sao, ngay từ đầu anh đã xác định như vậy.

Mạc Noãn sững người, rồi bất đắc dĩ cười.

Người đàn ông này, sao lúc nào cũng có thể dễ dàng khuấy động cảm xúc của cô như vậy.

Lục Sâm nhìn đôi môi hồng mọng của cô, lòng khẽ động, ôm lấy vòng eo thon của cô rồi đặt lên môi cô một nụ hôn, đầu lưỡi nóng bỏng xâm nhập vào khoang miệng, quấn quýt trêu đùa.

Cả căn phòng tràn ngập hơi thở ái muội.

Mạc Noãn không biết mình đã ngủ bao lâu, lúc tỉnh dậy chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức khó chịu, cũng gợi lại chuyện vừa xảy ra không lâu.

Vừa nghĩ đến việc ban ngày ban mặt mà làm chuyện đó với Lục Sâm, cả người cô liền nóng bừng.

Trên eo có một cánh tay to lớn bá đạo ôm lấy cô, cô vừa động, anh liền ôm chặt hơn, rõ ràng cũng đã tỉnh.

“Lục Sâm, mấy giờ rồi?” “Gần năm giờ rồi, nằm thêm một lát nữa là có thể chuẩn bị xuất phát.” Lúc Mạc Noãn và Lục Sâm từ phòng ngủ đi ra, Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh đang xem TV trong phòng khách.

Bắt gặp ánh mắt của họ, mặt Mạc Noãn lập tức đỏ bừng, luôn cảm thấy chuyện mình và Lục Sâm vừa làm đã bị họ biết.

Lục Sâm ghé vào tai cô thì thầm: “Không cần ngại, dì và dượng là người từng trải, họ chắc chắn có thể thông cảm.

Hơn nữa phòng chúng ta cách âm rất tốt.” Không nói thì thôi, vừa nói Mạc Noãn lại càng thêm mất tự nhiên, chỉ có thể lại hung hăng lườm Lục Sâm một cái.

Địa điểm gặp mặt của hai gia đình được sắp xếp tại “Dật Hương Các”, một nhà hàng có lối trang trí cổ kính, môi trường thanh tịnh, tất cả đều là phòng riêng độc lập.

Từ trong phòng có thể nhìn thấy phong cảnh hai bên hành lang, tầm nhìn rất tốt, thoang thoảng còn ngửi thấy mùi hương hoa nhàn nhạt.

Cảnh tượng gần giống với lần đầu Mạc Noãn đến khu nhà quân đội, người nhà họ Lục trừ Lục Tử Đồng ra thì đều có mặt.

Ông nội Lục mặc một bộ trang phục Tôn Trung Sơn màu xanh đậm, trông trẻ ra mấy tuổi, càng thêm phần tinh anh.

Lục Nam Thiên vẫn mặc quân phục, Lục Nam Triết mặc vest, Tần Tuệ và Chu Thanh Vận cũng ăn mặc rất trang nhã, toát lên khí chất cao quý, lịch thiệp.

Lúc Lục Sâm đưa Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh đến, người nhà họ Lục đã đến từ sớm, rõ ràng thể hiện thành ý rất lớn cho cuộc gặp mặt lần này.

Chương 46

Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh thấy cảnh tượng như vậy cũng không khỏi sững người.

Lục Sâm giới thiệu sơ qua hai bên rồi mọi người ngồi xuống.

“Thông gia, rất xin lỗi đã để hai vị phải đích thân đến thành phố A một chuyến.

Nhà họ Lục chúng tôi cưới được một cô con dâu tốt như vậy, vốn dĩ nên là chúng tôi qua thành phố B, nhưng lại sợ đường đột đến làm phiền, mong hai vị thông cảm.” Ông nội Lục với tư cách là chủ gia đình, lên tiếng trước.

“Ông cụ khách sáo quá rồi.

Noãn Noãn tuy chỉ là cháu gái chúng tôi, nhưng trong lòng chúng tôi không khác gì con gái ruột.

Con cái kết hôn là chuyện tốt, chúng tôi làm cha mẹ cũng chỉ mong hai đứa nó hạnh phúc, những chuyện khác không cần câu nệ nhiều như vậy.

Ai đến nhà ai cũng là thăm hỏi họ hàng, đều là chuyện tốt cả.” Trương Nhuế cười nói.

Bà cũng từng là người xuất thân từ gia đình lớn, tuy gả cho Bạch Hòa Sinh sống cuộc đời bình thường, nhưng lời nói việc làm vẫn rất có phong thái, một câu nói vừa lịch sự vừa phóng khoáng.

Lông mày bạc trắng của ông nội Lục nhướng lên, cười ha hả: “Tôi đồng ý với lời của Tiểu Nhuế.

Kết hôn sống với nhau chính là như vậy, nhà họ Lục chúng tôi cũng không câu nệ những lễ nghi hình thức đó.” “Thật lòng mà nói, trước khi đến thành phố A, trong lòng tôi khá lo lắng.

Gia đình hai bên chúng ta chênh lệch quá nhiều, tính tình con bé Noãn Noãn lại rất thật thà, tôi luôn lo nó sẽ không thích nghi được với cuộc sống sau hôn nhân.

Mãi cho đến khi nhìn thấy nó, tôi mới hoàn toàn yên tâm.” “Tiểu Nhuế, nhà họ Lục chúng tôi không quan trọng môn đăng hộ đối, câu này tôi cũng đã nói với Noãn Noãn rồi.

Nói một câu tự cao, địa vị của nhà họ Lục ngày nay hoàn toàn không cần đến cái gọi là liên hôn thương mại để củng cố.

Con cháu nhà họ Lục phải có chí tiến thủ, dựa vào hào quang và sự nâng đỡ của cha mẹ thì có bản lĩnh gì.

Nếu con cháu nhà họ Lục ai dám có suy nghĩ đó, ông già này là người đầu tiên không đồng ý.

Tôi xuất thân từ quân nhân, không thích những thứ vòng vo, chỉ thích những đứa trẻ chân thật như Noãn Noãn.” “Thông gia cứ yên tâm, Noãn Noãn về nhà chúng tôi không chỉ là con dâu, tôi và Nam Thiên vẫn luôn mong có một cô con gái nhưng mãi không được như ý.

Sau này chúng tôi sẽ coi nó như con gái, A Sâm cũng sẽ là một người chồng tốt.” Tần Tuệ cũng đảm bảo.

“Điều này tôi không hề nghi ngờ.

Tài nấu nướng của A Sâm tôi đã được chứng kiến rồi.

Con trai bây giờ biết nấu ăn thật sự quá ít, huống chi A Sâm bình thường công việc bận rộn như vậy.” Tần Tuệ sững người, liếc nhìn Lục Sâm.

Bà biết anh biết nấu ăn, nhưng chưa bao giờ được ăn món anh nấu.

Trước đây, thằng con trai này một năm về nhà được mấy lần là bà đã mãn nguyện lắm rồi.

“Điểm này có lẽ là di truyền của gia đình.

Cha tôi, chồng tôi và em chồng đều có thể vào bếp.

Con bé Noãn Noãn cũng rất giỏi, tuổi còn trẻ đã là kiểm toán viên công chứng có mấy năm kinh nghiệm rồi.

Nghe nói chứng chỉ đó không dễ thi đâu, có thể so với Đại học Bắc Kinh, Thanh Hoa của trong nước đấy.” “Đúng vậy đó, chứng chỉ đó giai đoạn chuyên môn phải thi sáu môn, mỗi cuốn sách giáo khoa dày mấy trăm trang.

Tôi dạy học cả đời, nhìn thấy mấy cuốn sách đó cũng đau đầu, mà Noãn Noãn một năm đã thi qua.

Hồi đó lớp học trực tuyến mà con bé đăng ký còn đặc biệt trao thưởng, mời con bé chia sẻ kinh nghiệm nữa đấy.” Mạc Noãn đỏ mặt, khẽ gọi: “Dì.” Chuyện nhỏ này hoàn toàn không cần phải nói, theo cô biết, Lục Sâm cũng là một học bá, cô so với người ta đúng là múa rìu qua mắt thợ.

Tần Tuệ cười liếc Mạc Noãn: “Xem con bé này, đúng là da mặt mỏng, chuyện này đâu phải chuyện xấu, giấu giấu giếm giếm làm gì.” Mạc Noãn: “…” Đúng lúc này, một bàn tay lớn nắm lấy tay cô.

Mạc Noãn đỏ mặt, im lặng không nói gì.

Món ăn lúc này cũng lần lượt được dọn lên, mọi người vừa ăn vừa trò chuyện, giống như một gia đình thân thiết nói chuyện phiếm, hoàn toàn không có cảm giác xa cách.

Tần Tuệ và Trương Nhuế mỗi người một câu, một người khen Mạc Noãn, một người khen Lục Sâm.

Mạc Noãn ngồi nghe mà toát mồ hôi, cô chưa bao giờ biết mình có nhiều ưu điểm như vậy.

Bạch Hòa Sinh cũng nói chuyện nhỏ với hai anh em nhà họ Lục, thỉnh thoảng cụng ly.

Bạch Hòa Sinh tuy là giáo viên, nhưng kiến thức cũng khá rộng.

Lục Nam Thiên và Lục Nam Triết tuy ở vị trí cao, nhưng không hề có chút kiêu ngạo nào, giao tiếp với nhau hoàn toàn không có rào cản.

Không khí vô cùng tốt đẹp.

Mạc Noãn và Lục Sâm nhìn nhau, không nhịn được mà mỉm cười, cảm giác như hai người đã trở thành người ngoài cuộc, hoàn toàn không chen vào được.

Mạc Noãn đi vệ sinh giữa chừng, nhưng khi đi qua quầy phục vụ lại nghe thấy một giọng nữ cao ngạo: “Tôi hỏi các người rốt cuộc là sao?

Tôi rõ ràng đã đặt trước rồi, tại sao bây giờ vẫn phải đợi?

Hôm nay là sinh nhật mẹ tôi, làm lỡ lễ chúc mừng của gia đình chúng tôi thì các người đền bù thế nào?” Một nhân viên phục vụ đang tươi cười: “Xin lỗi cô Mạc, hôm qua tôi đã nói với cô rồi, gần đây Dật Hương Các chúng tôi khá đông khách, cho dù đã đặt trước chúng tôi cũng phải xếp chỗ theo thứ tự trước sau.

Thời gian dùng bữa của các vị được xếp vào tối mai ạ.” “Ngày mai?

Ngày mai ai còn cần dùng bữa nữa.

Sinh nhật mẹ tôi là tối nay, các người dù thế nào cũng phải sắp xếp cho chúng tôi một phòng riêng.

Bố mẹ tôi sắp đến rồi.” Mạc Tử Hi không chịu buông tha.

“Rất xin lỗi, cô Mạc, hôm nay thật sự không thể điều chỉnh được chỗ ngồi.

Chương 47

Chúng tôi rất lấy làm tiếc về điều này.” Mạc Noãn thật sự không muốn để ý đến người này, lạnh lùng liếc một cái rồi đi về phía nhà vệ sinh.

Chỉ là có người lại không định bỏ qua cho cô: “Ồ, Mạc Noãn, nghe anh Duệ nói cô kết hôn rồi, lại còn gả cho một người đi xe Volkswagen.

Chậc chậc, gu của cô từ khi nào lại thấp kém như vậy?” Mạc Noãn không dừng bước, tự động lờ đi người phía sau.

Có những người cô hoàn toàn không muốn đáp lời.

Mạc Tử Hi thấy Mạc Noãn lại hoàn toàn coi thường mình, lập tức xông lên chặn đường cô, hung hăng trừng mắt: “Mạc Noãn, tôi thật không biết bây giờ cô còn lấy đâu ra cảm giác ưu việt đó.

Cô tưởng mình vẫn là tiểu thư nhà họ Mạc sao?

Giới thượng lưu ở thành phố A bây giờ chỉ biết nhà họ Mạc có một cô tiểu thư, đó chính là tôi, Mạc Tử Hi.

Còn cô chỉ là một đứa con gái bất hiếu bị chính cha mình đăng báo từ mặt, mấy năm trước chỉ có thể xám xịt trốn đến một thành phố khác.” Nghe vậy, mí mắt Mạc Noãn khẽ động, khóe miệng nhếch lên một nụ cười mỉa mai: “Trong mắt tôi, danh hiệu tiểu thư nhà họ Mạc chẳng là gì cả.

Trước đây tôi không thèm, bây giờ càng không có ý nghĩ gì.

Nếu cô thích thì cứ việc giữ lấy mãi mãi, thậm chí là tuyên bố với cả thế giới.” Danh hiệu vợ của Lục Sâm còn đáng giá hơn tiểu thư nhà họ Mạc nhiều.

Hơn nữa, tài sản dưới danh nghĩa của cô bây giờ đã bỏ xa tập đoàn Mạc thị mấy con phố, một Mạc thị nho nhỏ cô căn bản không để vào mắt.

“Đừng nói hay hơn hát.

Cô không thèm thì tại sao lại quay về?

Đừng tưởng tôi không biết, chẳng phải là không buông được tài sản nhà họ Mạc, không buông được anh Duệ sao.

Lần trước xong cô lại gặp riêng anh ấy, đối với vị hôn phu của người khác cô không biết tránh né à?

Cô nhất định phải làm kẻ thứ ba bị người người khinh bỉ sao?” Mạc Noãn nhíu mày nhìn Mạc Tử Hi đang phát điên, sắc mặt từ lãnh đạm chuyển sang băng giá.

Cái tài vừa ăn cướp vừa la làng này quả thật khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Rõ ràng là cô ta cướp vị hôn phu của cô, lại còn không biết xấu hổ nói ra những lời này.

Quả nhiên là người không biết xấu hổ thì thiên hạ vô địch.

“Mạc Tử Hi, cơm có thể ăn bậy, nhưng lời không thể nói bừa.

Đừng quên chuyện cô đã đồng ý năm đó.” “Chị, tại sao chị lại quay về phá hoại hạnh phúc của em?

Tại sao chị không ở lại thành phố B mãi mãi?

Chỉ vì chị mà hôn lễ của em và anh Duệ bị hoãn lại, rốt cuộc chị đã nói gì với anh ấy?” Mạc Tử Hi rõ ràng bị kích động không nhỏ, đã ở bên bờ vực sụp đổ, hai mắt đỏ hoe, nước mắt không kìm được mà lã chã rơi xuống.

Nghĩ đến đây cô ta lại tức điên lên.

Cô ta khó khăn lắm mới đợi được Đinh Duệ gật đầu đồng ý kết hôn, nhưng Mạc Noãn vừa quay về, hôn lễ đã định lại bị hoãn vô thời hạn.

Mấy ngày nay Đinh Duệ cũng ngày ngày say xỉn, đối với cô ta hờ hững, lúc say trong miệng toàn gọi “Noãn Noãn”.

Mạc Tử Hi vóc người nhỏ nhắn, khuôn mặt tinh xảo mang theo vẻ tủi thân, uất ức, dáng vẻ khóc lóc như mưa rơi trên hoa lê trông thật đáng thương.

Ngược lại, Mạc Noãn khoanh tay trước ngực, khóe miệng mang theo nụ cười châm biếm, cả người toát ra một vẻ lạnh lùng, trông thế nào cũng giống kẻ bắt nạt người khác.

Dù ở đây có phòng riêng độc lập, nhưng cuộc cãi vã của họ vẫn thu hút sự chú ý của một số người.

Những người ban đầu cảm thấy Mạc Tử Hi vô lý giờ đây cũng thay đổi quan điểm.

Người phụ nữ nào có thể bình tĩnh khi đối mặt với tình địch của chồng mình, huống chi người này còn là chị gái của mình.

Không ai thực sự đồng cảm với một kẻ thứ ba.

Ánh mắt khinh bỉ, chỉ trích, đủ loại ánh mắt dị nghị ập đến, Mạc Noãn chỉ cảm thấy cả người bỗng chốc khó chịu.

“Mạc Tử Hi, nếu cô còn nghĩ đến thể diện của nhà họ Mạc, thì tốt nhất nên về đi, đừng làm loạn ở đây.” Hôm nay là ngày dì dượng gặp mặt người nhà họ Lục, cô không muốn chuyện như vậy ảnh hưởng đến cuộc gặp mặt của hai gia đình, cũng không muốn cái tội danh “không có thật” của mình bị phơi bày trước công chúng.

Cô sẽ tìm cơ hội để thẳng thắn với nhà họ Lục, nhưng không phải bằng cách này.

Lời đồn đáng sợ, cô không muốn vì quá khứ của mình mà ảnh hưởng đến thể diện của nhà họ Lục.

“Mạc Noãn, chị đừng nói với em là chị không hề lén lút gặp Đinh Duệ?” Sự nhượng bộ và nhắc nhở của Mạc Noãn không kéo lại được lý trí của Mạc Tử Hi, ngược lại càng khiến cô ta bám riết không tha.

Mạc Tử Hi không hiểu, Mạc Noãn rõ ràng đã biến mất khỏi cuộc sống của Đinh Duệ nhiều năm như vậy, mà cô ta cũng đã ở bên anh ấy bấy lâu nay, tại sao Mạc Noãn vừa quay về mọi thứ lại trở về điểm xuất phát?

Ngay cả khi Mạc Noãn đã kết hôn, Đinh Duệ vẫn không từ bỏ.

“Chuyện này cô nên về hỏi vị hôn phu của mình, tại sao anh ta lại đến làm phiền tôi, chứ không phải ở đây chất vấn tôi như một kẻ điên.” “Tôi không tin, chắc chắn là cô quyến rũ anh ấy.” Mạc Tử Hi hung hăng trừng mắt Mạc Noãn.

Mạc Noãn vừa định nói gì đó, một giọng nói quen thuộc đã lên tiếng trước cô: “Bây giờ tiểu thư nhà giàu đều là chó điên cả sao?

Gặp ai cắn nấy, ngay cả người đàn ông của mình cũng không giữ được mà còn mặt dày la lối giữa chốn đông người à?

Xem cái bộ dạng của cô kìa, nhe nanh múa vuốt, giống như một mụ đàn bà chanh chua, từ trên xuống dưới có chút khí chất nào không?

Đàn ông có mắt sẽ không đặt tâm tư vào một người phụ nữ như cô đâu.

Cô nên về nhà đóng cửa lại mà tự kiểm điểm đi, bớt ra ngoài làm mất mặt xấu hổ.” Tần Tuệ khoanh tay trước ngực, cả người toát ra một luồng uy nghiêm khiến người khác không rét mà run.

Vừa nói, bà vừa như một vị thẩm phán quét mắt từ đầu đến chân Mạc Tử Hi, ánh mắt khinh bỉ và coi thường lộ rõ.

Sắc mặt Mạc Noãn trắng bệch, có chút không tự nhiên khẽ cúi đầu, không ngờ lại bị mẹ chồng bắt gặp.

Chương 48

Đây là lần đầu tiên cô thấy bộ mặt này của mẹ chồng.

Trong thời gian qua, ấn tượng của cô về bà luôn là một người mẹ hiền từ, rất dễ gần.

Đang lúc Mạc Noãn suy nghĩ lung tung, trên tay truyền đến một hơi ấm.

Một bàn tay trắng nõn, được chăm sóc kỹ lưỡng đang nắm lấy tay cô.

Cô ngẩng đầu lên, chỉ thấy trong mắt Tần Tuệ tràn đầy lo lắng, hoàn toàn không có sự trách mắng hay tức giận như cô dự đoán.

“Mẹ…” Mạc Noãn muốn lên tiếng, nhưng phát hiện cổ họng nghẹn đắng, cuối cùng không phát ra được âm thanh nào.

Tần Tuệ cũng đoán được Mạc Noãn đang nói gì qua khẩu hình của cô, bà nắm chặt tay cô hơn, như đang âm thầm truyền sức mạnh cho cô.

Nghe những lời của Tần Tuệ, thân thể Mạc Tử Hi không khỏi run lên, mặt lúc xanh lúc đỏ.

Mười tám năm đầu đời cô ta lớn lên ở một vùng núi hẻo lánh, mười tám tuổi mới trở về nhà họ Mạc.

Mặc dù những năm qua cô ta vẫn luôn chú ý thay đổi khí chất của mình, nhưng cô ta luôn hiểu rằng, có những thứ là bẩm sinh.

Chỉ cần cô ta đứng trước mặt Mạc Noãn, lập tức có thể phân cao thấp.

Nhưng bị một người xa lạ chỉ ra như vậy, cô ta chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ, như bị người ta tát một cái, mặt nóng rát.

“Bà là ai?” Tần Tuệ cười lạnh, chỉ một ánh mắt là biết Mạc Tử Hi đang nghĩ gì: “Tôi là ai cô còn chưa có tư cách để biết.

Phải chi cô sớm có chút tự biết mình thì tốt rồi.” Mặc một thân đồ hiệu, nhưng vẫn không che giấu được bộ mặt thật.

Tần Tuệ che chở Mạc Noãn như gà mẹ bảo vệ con, Mạc Tử Hi chỉ cảm thấy vô cùng chói mắt, cắn răng nói: “Đây là chuyện của tôi và Mạc Noãn, không cần bà xen vào.” “Tôi là một công dân có đạo đức, thấy chó điên sủa bậy ở nơi công cộng, tự nhiên phải đứng ra duy trì trật tự.” Tần Tuệ nghiêm túc nói, trên mặt mang theo nụ cười nhạt, nhưng không hề khiến người ta cảm thấy vui vẻ, ngược lại là một áp lực vô hình.

“Phụt.” “Ha ha.” Những người đứng xem bên cạnh không nhịn được mà bật cười.

Mạc Noãn cũng không nhịn được mà cong môi, không ngờ miệng lưỡi mẹ chồng lại độc địa như vậy.

Xem ra lời Lục Sâm nói không sai chút nào, mẹ chồng cũng chỉ hòa nhã với người nhà, trước mặt người ngoài không phải là người dễ đối phó.

Bắt gặp ánh mắt của Tần Tuệ, Mạc Tử Hi lập tức cảm thấy mình như một người vô hình, tai ong ong, cô ta dậm chân rồi chạy đi.

Những người hóng chuyện thấy đương sự đã chạy, dưới ánh mắt uy nghiêm của Tần Tuệ, hoặc là thu lại ánh mắt, hoặc là cũng xám xịt bỏ đi.

Tần Tuệ dắt Mạc Noãn đi một mạch ra hành lang bên ngoài, khóe miệng Mạc Noãn bất giác cong lên.

Cô thích sự tin tưởng không chút do dự, không cần hỏi lý do như thế này.

Đến bên ghế sofa dành cho khách nghỉ ngơi ở cuối hành lang, Mạc Noãn hơi cúi đầu, dáng vẻ như một cô học sinh tiểu học làm sai chuyện, "Mẹ, cảm ơn mẹ, nhưng con xin lỗi." Tần Tuệ có chút buồn cười nhìn dáng vẻ này của Mạc Noãn, không nhịn được đưa tay lên xoa đầu cô, trong lòng khẽ thở dài, tính cách lạnh nhạt không tranh với đời này của con bé không biết là tốt hay xấu. "Noãn à, mẹ là mẹ của con.

Những lời mẹ vừa nói trước mặt dì dượng con không phải là diễn kịch, mà là thật lòng.

Mẹ thật sự xem con như con gái ruột của mình, con vĩnh viễn không cần phải nói lời cảm ơn với mẹ, biết không?" Mẹ là mẹ của con, mấy chữ ngắn ngủi khiến Mạc Noãn cảm động đến ngẩn ngơ.

Người ta thường nói mẹ chồng đối xử với con dâu vốn dĩ đã có thành kiến, hễ gặp vấn đề là sẽ thiên vị, vĩnh viễn không thể so sánh với mẹ ruột của mình.

Nhưng người cô gặp lại không phải như vậy, cho dù nghe người khác chỉ trích cô là kẻ thứ ba, vẫn có thể tin tưởng và bảo vệ cô không chút dè dặt.

Cô thật sự rất may mắn.

Mạc Noãn nhẹ nhàng gật đầu, nhỏ giọng đáp: "Vâng ạ." "Như vậy mới ngoan." Tần Tuệ lại xoa tóc Mạc Noãn, kéo cô ngồi xuống.

Ngoan, tựa như lời thì thầm giữa mẹ và con gái.

Mạc Noãn không nhớ hồi nhỏ mẹ có từng nói với cô như vậy không, nhưng khi nghe thấy từ này, trong lòng cô ngọt ngào khôn tả.

Đối mặt với một người mẹ chồng như vậy, quá khứ không mấy tốt đẹp kia có gì đáng để che giấu chứ. "Mẹ, con không biết Lục Sâm có nói với ba mẹ chưa, mấy năm trước con từng bị một tai nạn xe, chuyện quá khứ đều không nhớ rõ lắm, chỉ biết đại khái.

Người phụ nữ vừa rồi là em gái cùng cha khác mẹ của con.

Mẹ con vì bị bố con phản bội nên đã tự sát, còn con vào năm hai mươi hai tuổi, tức là năm năm trước, vào đêm trước ngày tổ chức lễ đính hôn với vị hôn phu, vì bắt gặp chuyện ngoại tình giữa vị hôn phu và em gái nên đã ôm hận trong lòng, vào ngày lễ đính hôn đã lái xe đâm em gái mình đến mức tàn phế cả hai chân.

Mẹ của cô ta, cũng chính là dì ghẻ của con, một mực muốn khởi tố con.

Cuối cùng dì con đã thỏa thuận với họ, con và nhà họ Mạc cắt đứt quan hệ, đổi lại họ sẽ từ bỏ việc khởi tố và gây phiền phức cho con.

Sau đó con theo dì đến thành phố B, cho đến khi gặp Lục Sâm…" Những lời sau đó dù Mạc Noãn không nói, Tần Tuệ cũng biết, chẳng qua là mơ hồ lấy giấy kết hôn với Lục Sâm, rồi theo anh đến thành phố A.

Tần Tuệ nhìn Mạc Noãn trước mặt, đôi mắt đen láy trong veo sạch sẽ, nhìn thế nào cũng không giống loại người có tâm địa xấu xa.

Chỉ có điều mọi chuyện thật quá trùng hợp, sao lại đều là chuyện của năm năm trước?

Thôi bỏ đi, chuyện quá khứ bà cũng không muốn truy cứu sâu xa nữa, bà rất hài lòng với tình hình hiện tại.

Lực tay Tần Tuệ đang nắm tay Mạc Noãn bất giác siết chặt, trong mắt đầy lo lắng, "Con bé ngốc, năm đó con bị thương thế nào?" Nước mắt vốn đã chực chờ trong khóe mắt cứ thế rơi xuống.

Tần Tuệ lấy khăn tay ra lau cho cô, "Con bé ngốc, khóc cái gì chứ?" Năm đó Mạc Tử Hi tàn phế cả hai chân, có thể tưởng tượng được vụ tai nạn thảm khốc đến mức nào, cô sao có thể bình an vô sự được.

Vì mất máu quá nhiều, cô đã hôn mê hơn nửa tháng, có lúc tim đã ngừng đập, nhưng cuối cùng vẫn được cứu sống.

Ngay cả bác sĩ cũng nói việc cô vẫn có thể sinh con là một kỳ tích của y học.

Dù thế nào đi nữa, đó cũng là chuyện quá khứ, Mạc Noãn không muốn Tần Tuệ lo lắng, bèn lắc đầu nói: "Con hôn mê hơn nửa tháng, sau khi tỉnh lại chỉ bị mất trí nhớ, có chút ám ảnh về tai nạn xe, còn lại không có gì đáng ngại." "Vậy thì tốt rồi." Trái tim lơ lửng của Tần Tuệ cuối cùng cũng hạ xuống.

Chương 49

Con trai bà khó khăn lắm mới bước được bước này, bà không muốn nó phải chịu nỗi đau mất mát thêm một lần nữa.

Thấy Tần Tuệ hoàn toàn không để tâm đến quá khứ của mình, tảng đá lớn đè nặng trong lòng Mạc Noãn suốt thời gian qua cuối cùng cũng hoàn toàn được gỡ bỏ.

Nhưng cô lại có chút tò mò, "Mẹ, mẹ không lo quá khứ của con thật sự đã làm chuyện đáng sợ như vậy sao?" Tần Tuệ mỉm cười, "Con không phải người như vậy." Lùi một vạn bước mà nói, cho dù có là như vậy thì đã sao, bà đã sống gần hết cuộc đời, giao dịch bẩn thỉu nào mà chưa từng thấy, loại chuyện đôi bên cùng có lợi này quá bình thường.

Mạc Noãn và nhà họ Mạc cắt đứt quan hệ, cũng có nghĩa là cô đã từ bỏ tất cả những gì mình đáng được hưởng, và Mạc Tử Hi đã chiếm lấy chúng.

Cô đã rời xa quê hương nhiều năm như vậy, Mạc Tử Hi bây giờ cũng bình an vô sự, mọi thứ đều có thể bù trừ cho nhau.

Trong giới này làm gì có bí mật thực sự, huống hồ họ Mạc vốn đã hiếm gặp.

Nghe đến đây, dù Mạc Noãn không nói rõ, Tần Tuệ cũng biết đó là chuyện của nhà nào.

Năm đó chuyện tổng giám đốc Mạc thị tự sát vì chồng ngoại tình đã gây xôn xao dư luận, bà cũng biết, lúc đó chỉ thấy tiếc nuối một phen, vạn lần không ngờ bây giờ lại liên quan đến Mạc Noãn. "Sau khi về đây, con đã gặp Đinh Duệ hai lần, một lần là vô tình gặp phải, một lần là anh ta cố tình đợi ở cổng công ty chúng con." Mạc Noãn đem chuyện đã gặp Đinh Duệ kể hết cho Tần Tuệ. "Gặp được A Sâm nhà chúng ta rồi, chỉ cần đầu óc không có vấn đề thì sẽ không còn lưu luyến quá khứ nữa." Tần Tuệ quả quyết nói.

Con trai mình ưu tú thế nào bà biết rõ, làm gì có người phụ nữ nào sau khi nhận được sự yêu thương của nó mà còn lựa chọn lưu luyến một người đàn ông đã ngoại tình. "Phụt." Mạc Noãn không nhịn được bật cười, cuối cùng cô cũng biết cái tính tự luyến thỉnh thoảng Lục Sâm thể hiện ra là từ đâu mà có rồi, chẳng phải là di truyền từ mẹ chồng nhà mình sao.

Cách đây không lâu, sau khi gặp Đinh Duệ, Lục Sâm cũng ném cho cô một câu: "Mắt nhìn kém quá." Đối với vị hôn phu cũ này của cô, anh hoàn toàn tỏ thái độ khinh thường. "Cười gì vậy?" Tần Tuệ khó hiểu nhìn Mạc Noãn.

Mạc Noãn đem chuyện vừa nghĩ đến nói cho Tần Tuệ, Tần Tuệ nghe xong cũng không nhịn được cười, "Quả nhiên là con trai của mẹ." Đó đúng là những lời mà con trai mình sẽ nói. "Được rồi, Noãn à, con đừng có gánh nặng về chuyện quá khứ.

Lần sau Mạc Tử Hi đó còn đến gây sự với con, con không cần phải nhượng bộ, cũng không cần lo sẽ ảnh hưởng đến thể diện của nhà họ Lục chúng ta.

Có những người sinh ra đã tiện, con đối xử tốt thì họ không biết điều, cứ phải dùng biện pháp mạnh với họ.

Con cứ cứng rắn một chút, để lần sau cô ta thấy con là phải đi đường vòng, không bao giờ dám chủ động bén mảng đến gần con nữa." Mạc Noãn cười gật đầu, "Con biết rồi, mẹ." Tần Tuệ vỗ vỗ tay Mạc Noãn, trên mặt lộ ra nụ cười mờ ám, "Được rồi, chúng ta vào trong thôi, đừng để A Sâm đợi lâu." Con trai mình lần này xem như đã động lòng thật rồi, con bé này vừa mới ra ngoài một lát mà nó đã không yên tâm, ánh mắt cứ vô tình hữu ý liếc về phía cửa, bà mới phải ra ngoài xem sao. "Mẹ." Mạc Noãn đỏ mặt.

Tần Tuệ kéo Mạc Noãn đứng dậy, Mạc Noãn chủ động khoác tay Tần Tuệ, khóe miệng Tần Tuệ cũng không nhịn được cong lên một nụ cười.

Quay lại phòng bao, mọi người vẫn đang nói chuyện, nhưng Lục Sâm lại liếc mắt một cái đã thấy mắt Mạc Noãn hơi đỏ.

Anh khẽ nhíu mày, đợi cô ngồi xuống liền không nhịn được thấp giọng hỏi: "Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?" Mạc Noãn nhẹ nhàng lắc đầu, hạ thấp giọng, "Không có gì đâu, chỉ là gặp phải người không nên gặp.

Đừng lo, có mẹ ở đây, em không bị thiệt thòi." "Vậy thì tốt rồi." Lúc trở về, ông nội Lục nhất quyết mời Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh đến khu quân đội chơi, hai người không chống lại được sự nhiệt tình, đành phải ngồi xe của ông cụ cùng họ đến đó, Mạc Noãn và Lục Sâm đương nhiên cũng đi thẳng đến khu nhà.

Vừa về đến nơi, Lục Sâm đã kéo tay Mạc Noãn lên lầu.

Ông nội Lục không nhịn được cười nói: "Xem hai đứa trẻ này kìa, tình cảm thật tốt." Trương Nhuế cười nói: "Đúng vậy, người trẻ bây giờ đều thích sống cuộc sống riêng của mình, không giống chúng ta đã có tuổi, sống với nhau hơn nửa đời người rồi, ngược lại thích đông người cho náo nhiệt một chút." Vừa vào phòng, bàn tay to của Lục Sâm đã không nhịn được ôm lấy eo Mạc Noãn, nhíu mày, "Sao vậy?" Mạc Noãn đỏ mặt, liếc nhìn về phía cửa, xác định đã đóng lại mới yên tâm.

Cô vẫn còn nhớ rõ cảnh hai người thân mật lần trước bị bắt gặp, chuyện như vậy tuyệt đối không thể tái diễn.

Cô lườm Lục Sâm một cái, "Anh kéo em lên đây làm gì chứ." Các bậc trưởng bối đều đang ngồi ở dưới nhà, anh cứ thế kéo thẳng cô lên lầu, còn ra thể thống gì nữa, rất dễ khiến người khác nghĩ lệch. "Họ đều là người từng trải, đều hiểu cả mà." Mạc Noãn hôm nay tâm trạng rất tốt, cũng lười so đo với Lục Sâm, bèn kể lại chuyện xảy ra khi gặp Mạc Tử Hi, Lục Sâm càng nhíu chặt mày hơn.

Mạc Noãn không nhịn được đưa tay lên vuốt phẳng nếp nhăn của anh, rồi hai tay nhỏ bé bất giác đưa lên, cứ thế véo má anh một cái, bực bội nói: "Còn trẻ mà đừng có nhíu mày, trông như ông già, xấu lắm." Lục Sâm sững sờ, như không ngờ cô lại có hành động như vậy.

Khi phản ứng lại, đôi mắt anh nheo lại đầy nguy hiểm, "Ông già?" Ý thức được mình đã làm gì, Mạc Noãn giật mình rụt tay lại, ngơ ngác nhìn Lục Sâm.

Ngay cả cô cũng không biết tại sao lại có hành động như vậy, dường như đã từng làm hàng ngàn lần, khoảnh khắc đó chỉ là làm theo trái tim mình mách bảo. "À, lỡ lời thôi." Mạc Noãn cười trừ.

Tay Lục Sâm đang quấn trên eo cô từ từ di chuyển, ý tứ ám chỉ vô cùng rõ ràng, chỉ nghe thấy giọng anh đã thay đổi tông điệu, "Biểu hiện gần đây của anh khiến em cảm thấy anh giống ông già sao?" Giọng nói thế này Mạc Noãn đương nhiên không lạ gì, sợ đến mức vội vàng lắc đầu, "Không có, em không có ý đó, Lục Sâm anh đừng có đánh tráo khái niệm." Mạc Noãn ở một số phương diện vẫn còn khá ngây thơ, hoàn toàn không biết đàn ông ở một số chuyện rất nhỏ nhen, không dung thứ được một chút nghi ngờ nào. "Ồ?" Anh hơi cao giọng ở cuối câu, khóe miệng cười như không cười, ngũ quan tinh xảo trông càng thêm quyến rũ. "Tay anh để đâu thế, a." Đột nhiên ý thức được bàn tay của ai đó ngày càng quá đáng, Mạc Noãn vung tay gạt ra, không ngờ lại phản tác dụng, tay Lục Sâm trực tiếp nắm lấy nơi mềm mại trước ngực cô, cách lớp quần áo cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng rực của anh.

Mạc Noãn không nhịn được hét lên một tiếng, ngây người nhìn Lục Sâm.

Mạc Noãn vốn đã xinh đẹp, không phải vẻ đẹp kinh diễm, nhưng lại rất ưa nhìn, điều này không thể tách rời với làn da mịn màng như trứng gà bóc của cô.

Rõ ràng đã hai mươi bảy tuổi, nhưng dường như ông trời đặc biệt ưu ái cô, làn da vẫn trắng nõn, không nám không mụn, non nớt đến mức có thể nhìn thấy những sợi lông tơ thưa thớt trên đó. "Noãn Noãn." Giọng Lục Sâm lại khàn đi mấy phần.

Tim Mạc Noãn thót một cái, trong đầu lại nhớ đến mọi chuyện xảy ra buổi trưa, cơ thể cũng bắt đầu mềm nhũn.

Cô sắp khóc đến nơi, "Lục Sâm, đừng như vậy." "Đừng như thế nào?" Bàn tay anh đặt trên ngực cô vẫn chưa dời đi.

Người đàn ông này, Mạc Noãn tức đến đỏ bừng mặt, đấm nhẹ vào ngực anh một cái, rồi hơi quay mặt đi, "Anh rõ ràng biết ý của em mà." Lục Sâm cười trầm thấp, nói ra một câu khiến Mạc Noãn sắp thổ huyết, "Anh không biết, anh chỉ biết, bây giờ không còn sớm nữa, đến giờ đi ngủ rồi." Kết quả cuối cùng có thể tưởng tượng được, Mạc Noãn bị hành hạ đến mức không muốn động đậy.

Lúc mơ màng, chỉ nghe thấy Lục Sâm bên tai cô hỏi đi hỏi lại: "Như vậy còn giống ông già không?" Cô không trả lời, anh liền tìm mọi cách hành hạ cô.

Cô làm sao chịu nổi, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu, lòng không cam tình không nguyện nói: "Không giống, một chút cũng không giống." Khoảng hơn 11 giờ, chuông điện thoại của Mạc Noãn đột nhiên vang lên. *Tách* Lục Sâm bật đèn đầu giường, vừa mới động, Mạc Noãn liền nhíu mày.

Anh một tay nhẹ nhàng vỗ lưng cô, tay kia cầm lấy điện thoại trên tủ đầu giường, thấy là số lạ liền nhanh chóng tắt máy, đồng thời chuyển điện thoại sang chế độ im lặng.

Chương 50

Chỉ không lâu sau, điện thoại lại rung lên.

Lục Sâm nhẹ nhàng đứng dậy, đợi đến khi Mạc Noãn đã quen rồi mới cầm điện thoại ra ban công. "Alo, ai vậy?" Gương mặt Lục Sâm lạnh tanh, không hề có chút dịu dàng nào như lúc nãy.

Người đàn ông ở đầu dây bên kia khoảng năm, sáu mươi tuổi, một tay cầm điện thoại, tay kia kẹp một điếu thuốc.

Nghe thấy trong điện thoại là giọng của một người đàn ông, ông ta không khỏi nhíu chặt mày, chỉ cảm thấy giọng nói trong điện thoại có chút quen thuộc, nhưng nhất thời không nhớ ra đã nghe ở đâu, "Anh là ai?

Tôi tìm Mạc Noãn." Lục Sâm mặt không biểu cảm, giọng nói không nghe ra vui giận, "Tôi là chồng của Mạc Noãn.

Vợ tôi đang ngủ, lần sau gọi điện đừng gọi vào lúc người khác đang ngủ." Nói xong, Lục Sâm trực tiếp cúp máy, ngón tay thon dài nhanh chóng lướt mấy cái, liền chuyển số điện thoại vừa rồi vào danh sách đen.

Anh và Mạc thị cũng có quan hệ làm ăn, chỉ là rất nhiều việc đều do Tống Trí xử lý, nhưng cũng từng có vài lần gặp gỡ xã giao với Mạc Bình Sơn.

Cộng thêm sau này lại điều tra quá khứ của Mạc Noãn, anh tự tin trí nhớ của mình không tồi, đối với giọng nói này không hề xa lạ.

Không phải ai khác, chính là cha của Mạc Noãn, chủ tịch kiêm tổng giám đốc tập đoàn Mạc thị, Mạc Bình Sơn.

Lục Sâm liếc nhìn Mạc Noãn đang ngủ say sưa, khóe miệng cô khẽ cong, gò má sau khi hoan ái hồng hào như cánh hoa đào.

Nếu cô đã không muốn tiếp xúc nhiều với nhà họ Mạc, anh tự nhiên không cần phải nói cho cô biết, tránh thêm phiền não.

Có anh ở bên cạnh, anh tuyệt đối sẽ không để chuyện quá khứ lặp lại một lần nữa.

Người đó đã nhẫn tâm cắt đứt quan hệ cha con với cô, bây giờ dây dưa như vậy còn có ý nghĩa gì?

Điện thoại bị cúp máy, Mạc Bình Sơn gọi lại thì không thể kết nối.

Ông ta cảm thấy thái dương giật thình thịch.

Nếu không phải Mạc Tử Hi lỡ lời, ông còn không biết cô đã âm thầm đến thành phố A, thậm chí đã kết hôn.

Con gái mình kết hôn, ông lại là người cuối cùng biết được, đây là chuyện gì vậy.

Hơn nữa hôm nay còn là buổi gặp mặt của hai bên gia đình, người tham dự lại là Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh, rõ ràng ông mới là cha ruột của cô.

Quan trọng là ông cho người đi điều tra, lại không tra ra được một chút thông tin nào về đối phương.

Mạc Bình Sơn càng nghĩ càng tức giận, vung tay một cái, tài liệu và tách trà trên bàn đều rơi xuống đất, chiếc tách vỡ tan tành.

Một người đàn ông trung niên lập tức bước vào, ngồi xuống xử lý mảnh vỡ trên sàn, có chút lo lắng ngẩng đầu nhìn Mạc Bình Sơn, "Chủ tịch, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Mạc Bình Sơn lắc đầu, "Tôi không sao, anh ra ngoài trước đi." Người đàn ông trung niên lo lắng nhìn Mạc Bình Sơn một cái, mấp máy môi, cuối cùng không nói gì, lui ra khỏi phòng.

Nửa đêm, Mạc Noãn bị đói tỉnh giấc.

Lúc ăn tối vì Mạc Tử Hi ở bên ngoài nên đã trì hoãn khá lâu, khi quay lại phòng bao thì thức ăn đã hơi nguội, vì vậy cô ăn không nhiều, cộng thêm lúc về lại bị Lục Sâm hành hạ thê thảm.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, trời vẫn tối đen như mực, ước chừng còn vài tiếng nữa mới đến sáng, bụng bắt đầu kêu ùng ục.

Mạc Noãn không nhịn được trở mình một cái.

Lục Sâm vốn ngủ rất nông, cô vừa động anh cũng tỉnh.

Cằm anh theo thói quen cọ cọ vào đỉnh đầu cô, một tay đưa lên véo véo má cô, "Noãn Noãn, sao vậy?" "Xin lỗi, làm anh thức giấc rồi." Mạc Noãn có chút ngại ngùng không dám nói ra nguyên nhân.

Lời vừa dứt, bụng cô lại kêu lên một tiếng, trong phòng ngủ yên tĩnh nghe rất rõ.

Mạc Noãn cảm thấy rất mất mặt, mặt liền đỏ bừng, chuyện như vậy hình như đã không chỉ xảy ra một lần, hễ đói là bụng cô sẽ kêu rất to. "Haha, ra là đói bụng rồi." Lục Sâm cười một tiếng rồi bật đèn, xoay người xuống giường, động tác dứt khoát.

Mạc Noãn kịp thời níu tay anh lại, khó hiểu hỏi, "Anh định đi đâu vậy?" "Anh xuống xem trong tủ lạnh còn gì không, làm cho em chút gì đó ăn." Mạc Noãn lắc đầu, "Không cần đâu, em nhịn một chút là được rồi, sắp sáng rồi." Lục Sâm xoa đầu Mạc Noãn, "Ngốc ạ, em có phải sinh ra ở thập niên sáu bảy mươi đâu, đói cũng phải nhịn.

Anh xuống trước, em mười phút nữa hãy xuống." Nói xong anh đi đến bên tủ quần áo tìm một bộ đồ mặc ở nhà khoác lên, rồi ra khỏi phòng ngủ.

Mạc Noãn ngơ ngác nhìn bóng lưng anh lúc ra khỏi cửa, khóe miệng không nhịn được cong lên.

Nhìn đồng hồ, mới ba giờ sáng, quả thật còn một lúc nữa mới đến sáng.

Mạc Noãn nằm lười trên giường một lúc rồi mới đứng dậy xuống lầu.

Có lẽ vì lo cô bị ngã, trên hành lang đã chu đáo để đèn ngủ.

Khi Mạc Noãn đến phòng khách, Lục Sâm đã nấu xong một bát mì, ngửi thấy mùi thịt bò thơm lừng, bước chân cô bất giác nhanh hơn vài phần. "Thời gian vừa khéo, anh đang chuẩn bị lên lầu gọi em đây." Mạc Noãn ngẩng đầu, dưới ánh đèn vàng ấm áp, người đàn ông trong bộ đồ mặc ở nhà có đường nét ngũ quan vô cùng dịu dàng, trong con ngươi đen như đá vỏ chai mang theo một nụ cười tinh nghịch.

Mạc Noãn nhất thời quên cả dời mắt, lúc phản ứng lại vội vàng bĩu môi, có chút giấu đầu hở đuôi, "Ăn uống thì em luôn tích cực." Lục Sâm cũng không vạch trần cô, giúp cô nêm nếm gia vị xong, lại rót cho cô một ly nước ấm.

Lòng Mạc Noãn rất ấm áp, cô cuộn mì vào đũa rồi bắt đầu ăn.

Lục Sâm ngồi đối diện, không chớp mắt nhìn người phụ nữ trước mặt.

Mái tóc đen của cô xõa tung, cô vén tóc ra sau tai rồi dùng một tay giữ lại, tay kia gắp mì trong bát, thổi một cái rồi mới cho vào miệng.

Khi mì vào miệng, khóe miệng cô cũng thuận theo đó mà cong lên, dường như vô cùng thỏa mãn.

Hành động nhỏ bé này khiến anh không khỏi ngẩn ngơ, dường như thời gian đan xen, đã từng có một người như vậy ngồi đối diện anh lặng lẽ ăn.

Nhìn lại lần nữa, người trước mắt là vợ anh, là người phụ nữ chỉ một ánh mắt đã khiến anh rung động.

Anh có chút buồn cười lắc đầu, xua đi những suy nghĩ linh tinh trong đầu, tất cả chỉ là do mộng mị mà thôi.

Chương 51

Mạc Noãn bị anh nhìn đến có chút không tự nhiên, ngẩng đầu nhìn anh, "Anh cũng đói rồi à?" "Dạ dày của anh không tốt, không có khả năng tiêu hóa tốt như vậy." Mạc Noãn lườm anh một cái, "Tất cả là tại anh hại đó." Lục Sâm cười gật đầu, rồi nghiêm túc nói: "Anh biết, cho nên để bù đắp cho em, anh đã tự mình xuống bếp nấu mì cho em." Mạc Noãn khẽ hừ một tiếng, rồi như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục ăn. "Noãn Noãn, thật ra anh có một câu hỏi luôn muốn hỏi em, rất nhiều phụ nữ trước mặt đàn ông dạ dày đều rất nhỏ, ăn uống cũng từng miếng nhỏ, tại sao em lại không phải?" Mạc Noãn dừng đũa, suy nghĩ vài giây rồi nói: "Anh cũng nói rồi, chỉ là trước mặt đàn ông dạ dày mới nhỏ, thật ra không phải vậy.

Em không thích ngược đãi dạ dày của mình.

Đối với chồng mình, em hoàn toàn không cần phải như vậy, vì em vốn dĩ đã có thói quen này, em không muốn giả vờ, cũng không thể giả vờ cả đời." Nghe vậy, Lục Sâm khẽ cười, "Em đúng là nghĩ thoáng thật." Con bé này nhìn nhận sự việc luôn thông suốt, rất phóng khoáng.

Mạc Noãn lại gắp một miếng mì, rồi nói giọng không rõ ràng: "Vì em không lo anh bỏ hàng a." Cô đang nắm trong tay một nửa gia sản của anh, nếu anh dám chê bai cô, cô đảm bảo sẽ lập tức bỏ đi.

Lục Sâm lắc đầu, xem ra cách làm ban đầu của anh không hề sai, vật chất ở một số thời điểm quả thật có thể khiến người ta yên lòng.

Đúng lúc này, một giọng nói từ cầu thang truyền đến, "Noãn à, A Sâm, hai đứa đang làm gì vậy?" Mạc Noãn nghe ra là giọng của Trương Nhuế, có chút ngại ngùng giải thích: "Dì, con đói bụng nên dậy nấu bát mì ăn." Trương Nhuế đi tới, nhìn vào bát mì, cháu gái mình có bao nhiêu tài cán bà biết rõ, màu sắc và nguyên liệu này nhìn là biết không phải Mạc Noãn có thể làm ra được.

Trong lòng bà vui mừng, nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra, nghiêm mặt nhìn Mạc Noãn, "Con bé này, giờ ăn không chịu ăn cho đàng hoàng, nửa đêm lại hành hạ A Sâm." Mạc Noãn rụt vai, tiếp tục ăn mì của mình.

Lục Sâm mỉm cười, "Không sao đâu dì, con không yên tâm để con bé này dậy nấu ăn.

Dì không quen giường sao?

Sao giờ này lại tỉnh vậy?" "Không sao, dì hơi lạ giường, lại nghe thấy tiếng nói chuyện, tưởng là có trộm nên dậy xem một chút." Trương Nhuế cười nói. "Dì yên tâm, an ninh ở khu quân đội rất tốt, rất hiếm có người vào được, dì cứ yên tâm đi nghỉ đi." "Vậy thì tốt rồi." Trương Nhuế gật đầu, vừa định rời đi lại nhớ ra điều gì, dặn dò Lục Sâm: "A Sâm, con cũng đừng quá chiều con bé này, cái tật xấu này của nó là do mấy năm nay tăng ca mà ra.

Ăn đêm sẽ làm tăng gánh nặng cho dạ dày, không tốt cho sức khỏe, con phải đốc thúc nó từ từ sửa đổi, đây là thói quen, sửa được là tốt." Mạc Noãn thường xuyên tăng ca, lúc bận rộn tăng ca đến rạng sáng cũng là chuyện thường tình, điều này đã tạo thành thói quen ăn khuya.

Ánh mắt Lục Sâm khẽ động, liếc nhìn Mạc Noãn một cái, rồi cười nói: "Con biết rồi, dì, con sẽ chú ý." Trương Nhuế dặn dò xong mới yên tâm trở về phòng.

Mạc Noãn nhìn bóng lưng của dì, bất mãn bĩu môi, nghiêm túc nói với Lục Sâm: "Lục Sâm, sao em cảm giác dì không còn thương em nữa, sao có thể nói ra lời để em đói bụng được chứ, dì không biết đói bụng là không ngủ được sao?" Lục Sâm nhìn bộ dạng giận dỗi của cô, không nhịn được đứng dậy, đi đến bên cạnh cô, giả vờ véo mạnh mũi cô một cái, nhưng lực tay lại khống chế rất tốt, không làm cô quá đau, "Em đúng là con bé không biết tốt xấu, dì cũng là vì tốt cho em, là anh đã sơ suất, ăn đêm quả thực không tốt cho dạ dày." "Em biết rồi, anh chắc chắn là thấy em phiền phức rồi." Mạc Noãn khẳng định.

Lục Sâm cũng không phản bác cô, đem bát đũa vào bếp rửa nhanh một cái, lúc ra ngoài thì Mạc Noãn đã một tay chống cằm, mắt sắp nhắm lại rồi, đúng với câu nói cũ, "no bụng thì buồn ngủ." Lục Sâm bế ngang cô lên, Mạc Noãn giật mình mở mắt, khi thấy là người quen, cô đưa cánh tay thon dài ra ôm lấy cổ Lục Sâm, yên tâm nép vào lồng ngực anh nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau không có gì ngạc nhiên, Mạc Noãn lại dậy muộn.

Lúc xuống lầu, cả nhà đã ngồi quanh bàn ăn sáng.

Nghe thấy tiếng bước chân của cô, mọi người đều đồng loạt nhìn về phía cô, trên mặt mang theo nụ cười cao thâm khó đoán.

Mạc Noãn tiến thoái lưỡng nan, chỉ có thể cứng đờ đi xuống lầu. "Noãn à, mau xuống ăn sáng, đừng để cháu ngoan của ông bị đói đấy." Giọng nói sang sảng của ông cụ vang lên.

Cháu ngoan?

Mạc Noãn loạng choạng, suýt nữa thì đứng không vững, một tay vịn vào lan can từ từ đi xuống.

Nghe vậy, Trương Nhuế cũng sững sờ, không thể tin được nhìn Mạc Noãn, "Noãn à, con có thai rồi à?

Chuyện lớn như vậy sao không nói cho dì biết?" Chẳng lẽ tối qua dậy ăn khuya cũng là vì có thai?

Mạc Noãn dở khóc dở cười lắc đầu với Trương Nhuế, đỏ mặt đi đến bàn ăn ngồi xuống, nhăn mũi, nhỏ giọng nói với ông cụ: "Ông nội, làm gì có cháu ngoan nào ạ." Trong giọng nói bất giác mang theo một chút oán trách.

Có lẽ vì trong nhà ít con gái, ông nội Lục luôn cưng chiều con gái hơn.

Nhìn dáng vẻ đáng yêu của Mạc Noãn, ông không nhịn được cười ha hả, ánh mắt ra vẻ nghiêm túc liếc vào bụng cô, dáng vẻ đó như thể trong bụng cô thật sự có em bé.

Dừng một lát ông mới giải thích, "Là tương lai mà, con với thằng nhóc thối kia tình cảm như vậy, cháu ngoan là chuyện sớm muộn thôi." Bị nói toạc ra trước mặt mọi người như vậy, Mạc Noãn không tài nào chống đỡ nổi, xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm cái lỗ mà chui xuống, "Ông nội." "Được rồi, ông nội, ăn cơm đi ạ." Lục Sâm thấy Mạc Noãn mặt mày xấu hổ, không khỏi lên tiếng cắt ngang lời ông cụ. "Thằng nhóc chết tiệt, cứ thích chống đối ta." Ông nội Lục lườm Lục Sâm một cái, cũng không trêu chọc Mạc Noãn nữa.

Tần Tuệ và Trương Nhuế liếc nhau, trên mặt đều lộ ra nụ cười.

Lục Sâm chu đáo múc cho Mạc Noãn một bát cháo, kèm theo một đĩa củ cải muối ngon miệng.

Mạc Noãn bĩu môi với anh, cúi đầu lẳng lặng ăn cơm.

Vì là cuối tuần, Lục Sâm và Mạc Noãn đưa Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh đi chơi ở một thị trấn nhỏ gần thành phố A.

Đây là thị trấn được chính phủ thành phố đầu tư xây dựng trong những năm gần đây, lấy hình mẫu là một thị trấn điển hình ở Giang Nam, tường trắng ngói đen, con sông nhỏ chảy qua thị trấn với những cây cầu nhỏ cao thấp không đều, khắp nơi đều lan tỏa một bầu không khí đậm chất sông nước Giang Nam.

Mạc Noãn khoác tay Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh, còn Lục Sâm mặc một bộ đồ thường ngày, trên người đeo một chiếc máy ảnh DSLR, trông ra dáng một nhiếp ảnh gia, đi theo họ không xa không gần, thỉnh thoảng lại giơ máy ảnh lên chụp lén người ở phía xa.

Vì anh phát hiện, nếu chụp ảnh nghiêm túc, biểu cảm của con bé đó sẽ có chút không tự nhiên, chỉ có chụp lén mới cho ra hiệu quả tốt nhất.

Nếu Tống Trí nhìn thấy Lục Sâm lúc này, e rằng sẽ rớt cả mắt kính.

Mạc Noãn trong lòng sáng như gương, biết Lục Sâm đang cố tình tạo cơ hội cho cô và dì dượng nói chuyện.

Trương Nhuế vô tình nhìn thấy Lục Sâm, không nhịn được dùng tay huých Mạc Noãn một cái, "Nhìn kìa, con thật sự đã tìm được một người chồng đáng tin cậy.

Người ta là một tổng tài lớn mà lại làm nhiếp ảnh gia cho con, nếu bị truyền thông chụp được không biết sẽ viết thế nào nữa." Nếu em gái thấy con gái mình hạnh phúc, chắc cũng sẽ an lòng.

Mạc Noãn nhìn theo ánh mắt của Trương Nhuế, hai người dường như có thần giao cách cảm, ánh mắt cứ thế chạm vào nhau, đều không nhịn được cong khóe miệng.

Điều cô không nói cho Trương Nhuế biết là, truyền thông ở thành phố A đa số không nhận ra Lục Sâm, tên này vốn quen ngụy trang rồi, cho nên hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề lên trang đầu.

Bạch Hòa Sinh cũng cảm thán: "A Sâm quả thật không tồi." Mạc Noãn thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt nói: "Cũng tạm được ạ." Trương Nhuế nhìn nụ cười ngọt ngào trên môi cô, cũng không vạch trần.

Bà đột nhiên nhớ lại chuyện bữa tối hôm qua, lúc Mạc Noãn từ nhà vệ sinh trở về tâm trạng có chút không đúng.

Vốn dĩ tối qua đã muốn hỏi, nhưng luôn không tìm được cơ hội, bây giờ nhân cơ hội này hỏi Mạc Noãn, "Hôm qua lúc ăn cơm đã xảy ra chuyện gì vậy, lúc con vào có phải đã khóc không?" Mạc Noãn cũng không giấu giếm, "Con gặp Mạc Tử Hi, hình như là sinh nhật của cô ta, cô ta đến đặt chỗ.

Cô ta chặn con lại nói một đống chuyện linh tinh, nói con là kẻ thứ ba, còn chất vấn con đã nói gì với Đinh Duệ, tại sao Đinh Duệ lại hủy hôn với cô ta." "Hai mẹ con nhà đó đúng là âm hồn không tan, con đã rời khỏi nhà họ Mạc rồi mà họ vẫn còn dây dưa như vậy.

Chương 52

Họ không muốn thấy con sống tốt hay sao, Mạc Bình Sơn rốt cuộc đã quản giáo thế nào vậy." Vừa nhắc đến những người lộn xộn của nhà họ Mạc, mặt Trương Nhuế đầy vẻ phẫn nộ.

Bạch Hòa Sinh có vẻ bình tĩnh hơn một chút, nghe vậy sắc mặt hơi thay đổi, "Vậy mẹ chồng con đã biết rồi à?" Tuy ông không tin vào chuyện quá khứ đó, nhưng người nhà họ Lục và Mạc Noãn tiếp xúc chưa lâu, chưa chắc đã có thể tin tưởng Mạc Noãn hoàn toàn.

Mạc Noãn gật đầu, "Lúc mẹ ra tìm con thì vừa hay nghe thấy." "Bà ấy phản ứng thế nào?" Trương Nhuế cũng căng thẳng. "Dì dượng không cần lo lắng, mẹ không phải loại người gió chiều nào theo chiều ấy.

Mẹ luôn đứng về phía con, còn giúp con mắng Mạc Tử Hi đi.

Sau đó con cũng đã thẳng thắn với mẹ về quá khứ của mình.

Con không biết trong lòng mẹ thực sự nghĩ gì, nhưng thái độ của mẹ đối với con không có gì thay đổi so với trước, xem ra là không để tâm." Mạc Noãn kể lại chi tiết tình cảnh lúc đó.

Trương Nhuế nghe xong mới hoàn toàn yên tâm, Bạch Hòa Sinh cũng thở phào nhẹ nhõm, cảm khái: "Người nhà họ Lục quả thật không giống những gia đình hào môn bình thường." Mạc Noãn không nhịn được cười, trêu chọc Bạch Hòa Sinh, "Nghe giọng dượng thế này, hồi trẻ lúc cưới dì chắc đã chịu không ít ấm ức." Cô trước đây cũng từng nghe chuyện của dì dượng, ông bà ngoại chê dượng là một thầy giáo nghèo, lúc đầu không đồng ý hôn sự của dì và dượng, dì vì chuyện này còn bỏ nhà ra đi, suýt nữa thì cắt đứt quan hệ với cha mẹ. "Chứ sao nữa, năm đó suýt nữa thì bị hành hạ lột cả lớp da." Bạch

Hòa Sinh nhớ lại chuyện năm xưa, cũng không nhịn được thở dài, may mà sau đó đã được thấu hiểu.

Trương Nhuế không nhịn được đẩy ông một cái, "Đừng nói giọng oán thán như vậy, ba mẹ em nuôi em hai mươi mấy năm, cứ thế bị anh lừa đi, anh còn không cho phép ông bà hành hạ anh một chút sao." Năm đó bà cũng oán trách cha mẹ rất nhiều, nhưng sau khi tự mình làm cha mẹ mới dần dần nghĩ thông, nếu phải giao con mình cho một người tương lai không có nhiều đảm bảo, bà chắc chắn cũng sẽ không yên tâm.

Bạch Hòa Sinh sờ sờ mũi, "Anh chỉ là cảm khái một chút thôi mà, nào dám oán trách bố mẹ vợ." "Tốt nhất là như vậy." "Haha, vậy sau này ông bà ngoại lại đồng ý như thế nào ạ?" Mạc Noãn rất hứng thú với câu chuyện tình yêu của thế hệ trước. "Tất cả đều là công lao của anh họ con.

Năm đó ông bà thích trẻ con, nhưng vì họ không chấp nhận dượng của con, nên anh họ con không thích họ.

Ông bà vì muốn lấy lòng cháu ngoại, thái độ dần dần mềm đi, cộng thêm sau này họ thấy dì sau khi kết hôn tuy không giàu sang phú quý, nhưng luôn rất hạnh phúc, lâu dần cũng nguôi ngoai.

Làm cha mẹ vĩnh viễn không thắng được con cái của mình." Trương Nhuế giải thích, nghĩ đến cha mẹ đã khuất, trong lòng lại một trận tiếc nuối.

Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh ở lại thành phố A vài ngày, thấy Mạc Noãn sống rất tốt, cũng lên đường trở về thành phố B.

Từ khi gặp Mạc Tử Hi và Đinh Duệ, Mạc Noãn đã biết tin tức cô về thành phố A không thể giấu được người này, chỉ là không ngờ lại nhanh đến vậy.

Tối nay Lục Sâm có tiệc xã giao, Mạc Noãn định tự mình bắt xe về.

Vừa đi đến chỗ đón taxi, một chiếc Mercedes-Benz màu đen đã dừng ngay bên chân cô, cửa sổ xe hạ xuống, để lộ gương mặt của Mạc Bình Sơn.

Mấy năm thoáng chốc trôi qua, dường như ông ta không thay đổi nhiều so với trong trí nhớ của cô, thay đổi duy nhất là nếp nhăn nơi khóe mắt dường như đã sâu hơn rất nhiều, cả người trông tiều tụy đi không ít.

Cô sững người, rồi lập tức quay người đi thẳng về phía trước.

Cô không quên được cảm giác lúc tỉnh lại sau cơn thập tử nhất sinh, cô nén cơn đau toàn thân, cầm lấy tờ báo, trên đó là những dòng chữ đập thẳng vào mắt.

“Chủ tịch tập đoàn Mạc Thị sáng sớm nay đã ra thông báo, con gái lớn nhà họ Mạc là Mạc Noãn tính tình hung ác ngang ngược, hôm nay tôi, Mạc Bình Sơn, đăng báo đoạn tuyệt quan hệ cha con với nó.

Sau này mọi hành vi của nó đều không liên quan gì đến nhà họ Mạc.” Mấy năm trôi qua, trí nhớ của cô không hồi phục, ngược lại câu nói này lại khắc ghi vô cùng rõ ràng, giống như một lời nguyền rủa nhắc nhở cô một sự thật, rằng cô là một người bị chính cha ruột của mình từ bỏ.

Cô chưa đi được bao xa, chiếc xe đã nghênh ngang chặn đường cô.

Giọng nói trầm trầm của Mạc Bình Sơn từ trên xe vọng xuống: “Lên xe, đừng để tôi nói lần thứ hai.” Dứt lời, hai người đàn ông mặc vest đen bước xuống xe, còn có một người đàn ông cô đã gặp một lần, Hàn Thụ Nhân, thư ký của Mạc Bình Sơn kiêm quản gia nhà họ Mạc.

“Thưa cô chủ, xin hãy nghe lời chủ tịch, lên xe trước đã.” Hàn

Thụ Nhân nhìn Mạc Noãn, giọng nói tuy trầm thấp nhưng trong mắt lại dường như có một tia ấm áp.

Mạc Noãn lạnh lùng liếc nhìn Hàn Thụ Nhân, rồi cất giọng chế giễu: "Cô chủ?

Rốt cuộc ai trong chúng ta bị mất trí nhớ vậy?

Thư ký Hàn quên rồi sao, năm năm trước tôi đã rời khỏi nhà họ Mạc rồi, mọi hành vi của tôi không còn liên quan gì đến nhà họ Mạc nữa.

Bây giờ làm vậy là có ý gì?" Hàn Thụ Nhân sững người, nhưng rất nhanh lại lên tiếng: "Thưa cô, quan hệ huyết thống là thứ không thể nào cắt đứt được." "Ha." Mạc Noãn khẽ cười, khí lạnh nơi đầu mày càng lúc càng đậm.

Cô đi lướt qua Hàn Thụ Nhân, nhìn thẳng vào Mạc Bình Sơn, gằn từng chữ: "Vậy tôi cũng có một câu muốn nói với các người, huyết thống không phải là thứ duy nhất để duy trì tình thân, giống như có những người năm đó có thể thẳng tay chặt đứt không chút do dự." Sắc mặt Mạc Bình Sơn đen như đít nồi, nhìn gương mặt nhỏ nhắn giống hệt người vợ quá cố trước mắt, ông ta bất giác nghiến chặt răng: "Mấy năm không gặp vẫn như con nhím, gặp ai cũng xù lông, không thể nói được lời nào dễ nghe sao?" "Anh cũng nói là lời của con người, đương nhiên lời của con người thì phải nói với người nghe." Ngụ ý, trong mắt tôi, ông không phải là người.

Cô rất muốn coi ông ta là một con người, nhưng đối diện với một kẻ để kẻ thứ ba bức chết vợ cả, để kẻ thứ ba đường hoàng bước vào cửa, sau đó lại đuổi con gái ruột ra khỏi nhà, cô thật sự không làm được.

"Mạc Noãn, đừng quên, con mang họ Mạc, ta là cha của con." Gân xanh trên bàn tay đặt bên hông của Mạc Bình Sơn nổi lên, dường như đã sắp bùng nổ.

“Cảm ơn ông đã nhắc nhở, có lẽ tôi nên đổi họ này đi.

Tôi vẫn luôn thấy xấu hổ vì cái họ này, có lẽ nên đổi thành họ Trương thì hơn.” Trương Noãn, hoặc là Lục Noãn, tuy tạm thời nghe có hơi ngượng miệng, nhưng tin rằng sẽ nhanh chóng quen thôi.

“Khụ khụ khụ.” Mạc Bình Sơn tức đến run người, không kiềm được mà ho sặc sụa, tiếng ho ngày một lớn, không có dấu hiệu dừng lại, chỉ một lát sau gương mặt già nua đã đỏ bừng.

Nhưng Mạc Noãn không nhìn thấy những điều này, ánh mắt cô vẫn luôn hướng về phía xa.

Hàn Thụ Nhân lập tức bước tới, vỗ nhẹ vào lưng ông ta: “Chủ tịch, ngài đừng giận cô chủ, cô ấy vẫn còn là một đứa trẻ.” “Trẻ con?

Nó đã 27 tuổi rồi.” Cơn giận trong lòng Mạc Bình Sơn không có chỗ trút, không nhịn được giơ tay đập mạnh vào cửa sổ xe mấy cái.

Hàn Thụ Nhân nhất thời cứng họng, nhìn Mạc Noãn đang đứng bên cạnh, dáng người cô vẫn gầy gò, khóe miệng hơi mím lại, lưng thẳng tắp, toàn thân toát ra một luồng khí lạnh lẽo.

Quả thật đã khác với cô thiếu nữ tươi sáng ấm áp trong trí nhớ, trong lòng ông không khỏi thở dài.

“Cô Mạc.” Sợ lại kích động Mạc Noãn, Hàn Thụ Nhân đổi cách xưng hô: “Đây không phải là nơi thích hợp để nói chuyện, chúng ta lên xe rồi nói tiếp.” “Không cần, có chuyện gì thì nói ngay tại đây, tôi đang vội về nhà.” Thái độ Mạc Noãn cứng rắn, quyết không dính dáng gì đến người nhà họ Mạc.

Mạc Bình Sơn day day thái dương, hoàn toàn mất hết kiên nhẫn, trực tiếp vẫy tay với hai vệ sĩ áo đen cách đó không xa.

Hai vệ sĩ nhanh chóng tiến lên, mỗi người giữ một cánh tay Mạc Noãn.

Sắc mặt Mạc Noãn trở nên u ám, cô chỉ khẽ động một cái, hai vệ sĩ liền siết chặt tay hơn, nhất thời cô không thể nào cử động được.

“Đưa nó lên xe.” Mạc Bình Sơn trầm giọng ra lệnh.

Chương 53

Mạc Noãn trừng mắt nhìn Mạc Bình Sơn, trong mắt lờ mờ có một ngọn lửa đang bùng cháy.

Hàn Thụ Nhân nhìn mối quan hệ cha con căng thẳng này, nhất thời không biết nên nói gì.

Mạc Noãn cũng coi như là ông nhìn cô lớn lên, tính tình cô bướng bỉnh thế nào ông đều biết, muốn cô ngoan ngoãn đi theo, chỉ có thể dùng biện pháp mạnh này.

Mạc Noãn biết mình có phản kháng cũng vô ích, một mình cô căn bản không thoát khỏi sự kìm kẹp của hai người đàn ông to lớn, thế nên cô cũng không giãy giụa nữa, ngoan ngoãn để hai vệ sĩ đưa lên xe.

Sau khi lên xe đóng cửa, họ mới buông cô ra.

Cô ngồi ở giữa, hai vệ sĩ ngồi hai bên, xem ra không sợ cô bỏ chạy.

Vừa lên xe, tầm mắt Mạc Noãn đã luôn nhìn ra ngoài.

Mạc Bình Sơn liếc nhìn cô qua kính chiếu hậu: “Nghe nói con kết hôn rồi?” Nghe vậy, mi mắt Mạc Noãn khẽ động, cô mím môi không nói gì.

Mạc Tử Hi biết cô đã kết hôn, thì việc ông ta biết cũng không khó hiểu.

“Tối qua ta có gọi cho con, là một người đàn ông nghe máy, tự xưng là chồng con.” Mạc Noãn ngả người ra sau, dứt khoát nhắm mắt lại.

Cô không thấy bất kỳ số lạ nào trong nhật ký cuộc gọi, vậy chắc chắn là Lục Sâm biết cô không muốn dính dáng đến nhà họ Mạc nên đã xóa đi.

Người đàn ông đó, làm gì cũng đều nghĩ cho cô trước tiên.

Có lẽ ông trời thật sự công bằng, để cô không có được tình thương của cha mẹ, nhưng lại có một người chồng luôn đặt cô trong tim.

Hàn Thụ Nhân thấy bộ dạng hoàn toàn phớt lờ của Mạc Noãn, đứng bên cạnh lo lắng nói: "Thưa cô, chủ tịch cũng chỉ là quan tâm cô thôi, cô đáp lại một tiếng đi." Bất kể Mạc Bình Sơn nói gì, Mạc Noãn vẫn im lặng.

Nói một hồi, Mạc Bình Sơn cũng không muốn tự chuốc lấy vô vị, bèn im miệng không nói nữa.

Xe chạy được một lúc, Mạc Noãn đột nhiên nhớ ra phải gọi điện cho Lục Sâm, cô liền mở mắt, vừa lấy điện thoại ra, vệ sĩ ngồi cạnh đã giật lấy.

Mạc Noãn căm hận trừng mắt nhìn vệ sĩ.

Mạc Bình Sơn ra hiệu cho vệ sĩ, anh ta hiểu ý gật đầu, mở nắp sau điện thoại, trực tiếp tháo pin ra, tiện tay nhét vào túi mình, sau đó trả lại điện thoại cho Mạc Noãn.

Kể từ năm đó thu dọn đồ đạc bước ra khỏi cánh cửa này, Mạc Noãn cứ ngỡ sẽ không bao giờ đặt chân đến nơi này nữa, không ngờ cuối cùng vẫn quay lại.

Nhà họ Mạc là một biệt thự độc lập, tuy không nhớ nhiều chuyện trước kia, nhưng vừa bước vào, một cảm giác quen thuộc đã ùa đến.

Cô đứng ngây người nhìn luống hoa.

Mạc Bình Sơn nhìn theo ánh mắt của cô, một vài chuyện cũ nhanh chóng lướt qua trong đầu, miệng không kìm được mà nói: "Trước đây chỗ đó trồng đầy hoa hồng đủ màu sắc, đó là loài hoa mẹ con yêu thích nhất.

Hồi nhỏ, chuyện con thích làm nhất là lén nhổ cả gốc những cây hoa hồng vừa trồng xuống, sau đó cười nhìn mẹ con tức giận dậm chân bên cạnh." Lần này Mạc Noãn cuối cùng cũng có phản ứng, cô lạnh nhạt nhìn Mạc Bình Sơn, khóe miệng cong lên một nụ cười chế giễu.

Trên đời này, người không có tư cách nhất để nhắc đến mẹ cô chính là ông ta.

Mạc Bình Sơn thấy biểu cảm của cô, sắc mặt đột nhiên thay đổi, vẻ mặt cũng trở nên cứng đờ.

Đúng lúc này, một người phụ nữ trung niên chạy ra, thấy cô thì mừng rỡ, lập tức nắm lấy tay cô, vừa mừng vừa lau nước mắt nói: "Cô Noãn của tôi, cuối cùng cô cũng về rồi, tôi còn tưởng cả đời này không được gặp lại cô nữa." Mạc Noãn có chút không quen với dáng vẻ này của bà, nhưng người trước mặt cô nhận ra, là vợ của Hàn Thụ Nhân, giúp lo liệu việc nhà cho họ Mạc, cũng là một trong số ít người trong căn nhà này thật lòng đối xử tốt với cô.

Lúc cô rời đi, bà còn ôm cô khóc nức nở.

"Dì Vương." Mạc Noãn gọi một tiếng.

Người phụ nữ được gọi là dì Vương vui vẻ đáp: "Ơi." "Được rồi, cô chủ khó khăn lắm mới về, có chuyện gì thì vào trong nói, đứng ở cửa thế này còn ra thể thống gì nữa." Hàn Thụ Nhân nói với vợ mình.

Dì Vương lập tức kéo tay Mạc Noãn vào nhà, nhưng vừa bước vào, một người phụ nữ đã chặn đường họ.

Dù trang điểm rất đậm, nhưng vẫn không che được vết chân chim nơi khóe mắt, một mùi nước hoa nồng nặc vô cùng khó chịu.

“Dì Vương, dì dẫn ai vào đây…” Những lời Tống Tuyết Di chưa kịp nói ra đã hoàn toàn nghẹn lại khi nhìn thấy mặt Mạc Noãn.

Bà ta giơ tay lên chỉ thẳng vào Mạc Noãn, quát dì Vương: “Dì Vương, dì quên ai mới là nữ chủ nhân của nhà này rồi sao?

Ai cho dì lá gan dám dẫn nó về đây?” Ánh mắt Mạc Noãn nhìn Tống Tuyết Di cũng đột nhiên trở nên sắc bén.

Chính người phụ nữ này đã khiến gia đình hạnh phúc vốn có của cô tan nát.

Cô phải cố gắng kiềm chế lắm mới không lập tức xông lên tát cho bà ta mấy cái.

Cô tự nhủ phải bình tĩnh, nhưng trong lòng lại dâng lên một ngọn lửa vô danh, đến nhanh đến mức cô gần như không thể kìm nén được.

Bàn tay bên hông nắm chặt lại, cho đến khi móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay truyền đến cảm giác đau đớn, cô mới sực tỉnh.

Tống Tuyết Di bắt gặp ánh mắt của Mạc Noãn, cả người không khỏi run lên.

Mấy năm không gặp, khí chất của con nhóc này dường như càng thêm lạnh lẽo, ánh mắt đó như thể muốn ăn tươi nuốt sống bà ta.

Đúng lúc này, giọng nói lạnh lùng của Mạc Bình Sơn từ ngoài cửa truyền đến: “Là tôi đưa nó về, bà có ý kiến gì?” Tống Tuyết Di thấy Mạc Bình Sơn đi phía sau, vẻ mặt không vui, phẫn nộ, sợ hãi lập tức được thay thế bằng nụ cười.

Tốc độ lật mặt nhanh đến mức người khác không theo kịp.

Bà ta bước lên một bước khoác tay Mạc Bình Sơn, dịu giọng nói: “Bình Sơn, anh nói gì vậy, nhà này là của anh, anh muốn đưa ai về thì đưa, em nào dám có ý kiến gì.

Chỉ là em nhất thời có chút ngạc nhiên, không kiềm chế được cảm xúc thôi mà.” Mạc Noãn đứng ngay cạnh dì Vương, cô có thể thấy rõ sự khinh bỉ trên mặt dì.

Không khó để nhận ra, người phụ nữ này ở nhà họ Mạc bao nhiêu năm nhưng vẫn chưa hoàn toàn thu phục được lòng người.

Mạc Bình Sơn tâm trạng bực bội, hất tay Tống Tuyết Di ra, sải bước vào phòng khách: “Dì Vương, cho người dọn cơm đi.” Sắc mặt Tống Tuyết Di cứng đờ, cười gượng thu tay lại, ngón tay bất giác siết chặt, nhưng mặt vẫn giữ nụ cười, từ từ đi đến ngồi xuống bên cạnh Mạc Bình Sơn.

Dì Vương gật đầu, rồi vỗ nhẹ lên mu bàn tay Mạc Noãn: “Cô Noãn, cô ngồi nghỉ một lát, hôm nay nhà bếp làm món gà lá sen kho và salad mà cô thích nhất, tôi sẽ cho người mang lên ngay.” Mạc Noãn không ngồi ở phòng khách, vì không muốn đối mặt với Mạc Bình Sơn và người phụ nữ kia, mà đi thẳng đến ghế ở phòng ăn ngồi xuống.

Chương 54

Vừa ngồi xuống không lâu, Mạc Tử Hi cũng từ ngoài cửa bước vào, vừa nhìn đã thấy Mạc Noãn ngồi ở bàn ăn, mắt không kìm được mà đỏ lên ngay lập tức.

Cô ta định nổi nóng thì bị ánh mắt của Mạc Bình Sơn dọa cho phải nén xuống.

Cô ta cười mà như không cười nhìn Mạc Noãn: “Chị, sao chị đột nhiên về nhà vậy?” Mạc Noãn thấy thật nực cười, đây có giống một cuộc đối thoại trong gia đình bình thường không?

Nửa tiếng trước, người cha gọi là của cô hỏi: “Nghe nói con kết hôn rồi?” Bây giờ người em gái gọi là của cô lại nói: “Sao chị đột nhiên về nhà?” Nghe xem, toàn là những lời gì thế này.

Họ hỏi những câu này mà không thấy ngượng ngùng chút nào, không sợ người khác chê cười sao.

“Cô Mạc đây mở to mắt ra mà nhìn cho kỹ, tôi không phải là chị của cô.

Mẹ tôi chỉ sinh một mình tôi thôi.

Chồng tôi họ Lục, cô có thể gọi tôi là bà Lục.” Mạc Noãn lên tiếng nhắc nhở.

Vì có Mạc Bình Sơn ở gần đó, Mạc Tử Hi không dám nổi giận, cô ta lườm Mạc Noãn một cái rồi ngồi xuống đối diện.

Sau khi thức ăn được dọn lên đầy đủ, Mạc Bình Sơn và Tống Tuyết Di cũng qua ngồi.

Bữa ăn diễn ra trong im lặng, không một ai nói chuyện.

Từ lúc Mạc Noãn về thành phố A, Mạc Tử Hi đã không yên, huống chi bây giờ Mạc Noãn còn đến tận nhà, trong lòng sớm đã không giấu được lời.

Cô ta thăm dò nhìn Mạc Bình Sơn, hỏi: “Ba, ba gọi chị ấy về làm gì vậy?” Mạc Bình Sơn lạnh lùng liếc Mạc Tử Hi một cái, ánh mắt áp bức khiến da đầu cô ta tê dại.

Đối với người cha này, trong lòng cô ta luôn có sự sợ hãi.

Vì từ nhỏ không lớn lên bên cạnh ông, nên dù sau này được nhận về cũng không thân thiết, luôn cảm thấy có khoảng cách.

Cô ta bĩu môi, và một miếng cơm vào miệng: “Coi như con không hỏi gì hết.” Mạc Tử Hi cứ ngỡ Mạc Bình Sơn sẽ không trả lời, ai ngờ một lúc sau ông đột nhiên dừng đũa, nói với Mạc Noãn: “Mạc Noãn, từ ngày mai con vào Mạc Thị làm việc.” Ba giọng nói đồng thời vang lên.

“Không thể nào.” Giọng kiên quyết phủ nhận là của Mạc Noãn.

“Không được.” Giọng ánh lên sự gay gắt là của Mạc Tử Hi.

“Không thể.” Giọng nức nở như sắp khóc là của Tống Tuyết Di.

“Bốp!” Mạc Bình Sơn ném đũa xuống, vẻ không kiên nhẫn hiện rõ trong mắt: “Đó là công ty của tôi, tôi là chủ tịch công ty, tôi muốn ai vào làm không cần phải hỏi ý kiến của các người.” “Bình Sơn, anh đã hứa với em rồi mà.” Nước mắt trong hốc mắt Tống Tuyết Di sắp trào ra.

“Ba.” Mạc Tử Hi cũng cắn môi, bộ dạng vô cùng tủi thân.

Sức khỏe Mạc Bình Sơn gần đây vốn không tốt, hôm nay lại bị Mạc Noãn chọc giận, lúc này nhìn thấy nước mắt trên mặt Tống Tuyết Di, sự bực bội trong lòng không sao xua đi được: “Khóc, các người ngoài khóc ra còn biết làm gì nữa?” Không biết từ khi nào, nhìn người phụ nữ thanh mai trúc mã này, nhìn nước mắt trên mặt bà ta, ông đã không còn sự thương tiếc và áy náy như lúc ban đầu.

“Các người không cần diễn cái bộ dạng sống dở chết dở này trước mặt tôi đâu.

Mạc Thị có cầu xin tôi vào làm, tôi cũng không đi.” “Cô Noãn.” Mạc Noãn vừa dứt lời, dì Vương đứng bên cạnh đã sốt ruột, đây là cơ hội tốt biết bao.

Nhưng Mạc Noãn không hề dao động, vẫn thong thả ăn cơm.

Mạc Bình Sơn nhìn Mạc Noãn, rồi lại nhìn hai người phụ nữ đầy vẻ vật chất bên cạnh, trong lòng chợt dâng lên nỗi bi thương, có phải ông đã thật sự làm sai rồi không.

Tống Tuyết Di và Mạc Tử Hi đều thở phào nhẹ nhõm.

Tống Tuyết Di nói: “Bình Sơn, anh xem Mạc Noãn cũng không muốn, chúng ta cũng không cần ép người ta, chuyện này cứ vậy bỏ qua đi.” “Đúng vậy ba, ba đã hứa với con sẽ không để Mạc Noãn vào công ty mà.” Mạc Tử Hi bĩu môi.

“Con còn biết lúc đầu ta đã hứa với con những gì sao?

Nhưng con có tuân thủ không?

Con la hét giữa nơi công cộng là chuyện gì?

Còn chưa đủ mất mặt sao?” Giọng Mạc Tử Hi lập tức nhỏ lại: “Con xin lỗi ba, lần sau con sẽ chú ý.” “Nếu con không làm được những gì con đã nói lúc đầu, cũng đừng trách ta không giữ lời hứa.

Chuyện này ta chỉ nói một lần.” Mạc Bình Sơn lạnh lùng nói.

Tống Tuyết Di nghe vậy, vội vàng ra hiệu cho Mạc Tử Hi.

Mạc Tử Hi ngoan ngoãn cam đoan lần nữa: “Sẽ không có lần sau đâu ạ.” Mạc Bình Sơn cầm khăn ăn trên bàn lau miệng, nói với Mạc

Noãn: “Theo ta lên phòng sách một lát.” Mạc Noãn làm như không nghe thấy.

Mạc Bình Sơn nhìn cô, lại nhấn mạnh một lần nữa: “Có phải lại muốn ta gọi vệ sĩ không?” Đã từng chứng kiến thủ đoạn của ông ta, Mạc Noãn biết ông ta hoàn toàn có thể làm được.

Cô đứng dậy lau miệng rồi theo Mạc Bình Sơn lên phòng sách.

Dì Vương lo lắng nói ở phía sau: “Cô Noãn, có gì từ từ nói, tuyệt đối đừng cãi nhau với ba cô.” Dù dì Vương không hài lòng với hàng loạt hành vi của Mạc Bình Sơn, nhưng nếu là chuyện để Mạc Noãn vào công ty, bà hoàn toàn giơ hai tay tán thành.

Dù sao trong đó cũng có công lao của phu nhân, không thể để cho mẹ con nhà kia hưởng không được.

Tống Tuyết Di và Mạc Tử Hi nghe lời dì Vương, bất mãn lườm bà một cái.

Dì Vương đi thẳng vào bếp, bà thật sự không thích cặp mẹ con này chút nào, trong đầu lúc nào cũng chỉ nghĩ đến việc chia chác tài sản nhà họ Mạc.

Vào phòng sách, Mạc Bình Sơn ngồi xuống ghế, nói thẳng với Mạc Noãn: “Công ty hiện tại còn hai vị trí trống, Giám đốc bộ phận thu mua và Tổng giám sát thị trường, con tùy ý chọn một.” “Tôi đã nói, tôi sẽ không vào Mạc Thị.” Mạc Noãn kiên quyết nói.

“Con không còn nhỏ nữa, đừng có giở cái tính trẻ con đó ra.” Bàn tay cầm bút của Mạc Bình Sơn khựng lại.

“Đừng tưởng Mạc Thị là thứ gì thơm tho, ai cũng tranh nhau chui vào.

Cũng chỉ có vợ và con gái ông mới quý hiếm nó thôi, tôi không có chút hứng thú nào.” Mạc Tử Hi nấp ngoài cửa phòng sách nghe lén, nghe được lời Mạc Bình Sơn nói, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, răng nghiến chặt.

Mấy năm trước hai chân cô ta không đứng dậy được cô ta đành chịu, nhưng hai năm gần đây đã hoàn toàn hồi phục.

Thế mà cô ta vào Mạc Thị hai năm, từ vị trí nhân viên cấp thấp lên đến Giám đốc bộ phận quan hệ công chúng, đó chỉ là một vị trí bên lề, cơ bản không có triển vọng phát triển.

Chương 55

Còn Mạc Noãn, ông vừa mở miệng đã là Giám đốc bộ phận thu mua và Tổng giám sát thị trường.

Một vị trí nắm giữ việc thu mua nguyên dược liệu, một vị trí phụ trách tiêu thụ thành phẩm, đó đều là hai vị trí béo bở, làm tốt thì không gian thăng tiến cũng rất lớn.

Theo cô ta biết, Mạc Noãn mấy năm nay đều làm công việc kiểm toán, hoàn toàn không có kinh nghiệm ở hai lĩnh vực này, dựa vào đâu mà có thể dễ dàng có được hai vị trí tốt như vậy?

Cùng là con gái, ba, sao lòng ba có thể thiên vị đến thế, Mạc Tử Hi không cam lòng nghĩ.

“Trong đó cũng có tâm huyết của mẹ con, con không muốn chút nào sao?” “Hi vọng duy nhất của tôi bây giờ là không dính dáng một chút quan hệ nào với các người.” Mạc Noãn trầm giọng nói.

Mặc dù Mạc Bình Sơn vẫn luôn tự nhủ phải kiềm chế cơn giận, dù sao năm đó cũng là ông có lỗi với mẹ con họ, nhưng Mạc Noãn liên tục nói lời chống đối vẫn châm ngòi cho ngọn lửa giận của ông: “Vì sao?

Chẳng lẽ là vì người đàn ông con cưới?” “Chồng tôi đương nhiên không muốn tôi có người nhà như vậy.” “Chồng?

Chẳng phải chỉ là một kẻ nghèo rớt mồng tơi sao?

Ta không cần biết giữa con và nó đã xảy ra chuyện gì, con lập tức ly hôn với nó cho ta.” Đừng nói bản thân không có bản lĩnh, chỉ riêng thái độ nói chuyện với ông tối qua, ông cũng không cho phép cô cưới một người như vậy.

Mạc Noãn như nghe được một câu chuyện cười động trời, không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Cô nhìn Mạc Bình Sơn, từng chữ từng chữ như kim châm vào tim ông ta.

“Chủ tịch Mạc Bình Sơn, không ngờ ông cũng nói được những lời như vậy.

Ông không thấy đỏ mặt sao?

Không thấy xấu hổ sao?

Rốt cuộc ông đã mang tâm trạng gì mà có thể mặt không đổi sắc nói ra những lời như vậy?

Nhớ năm xưa ông cũng chỉ là một chàng trai nghèo trắng tay, là mẹ tôi, là ông bà ngoại tôi một đường nâng đỡ, ông mới có thể sáng lập Mạc Thị, mới có thể ngồi ở vị trí cao cao tại thượng này, mới có vốn để ngoại tình tìm kẻ thứ ba.

Những người cùng cảnh ngộ không phải nên đồng cảm với nhau sao?

Hay là ông sợ anh ấy sẽ là một Mạc Bình Sơn tiếp theo, sau khi lợi dụng vợ và bố mẹ vợ xong, liền đá vợ đi, thậm chí bức chết vợ, làm bố mẹ vợ tức đến ngất đi, sau đó tìm lại tình yêu đích thực thanh mai trúc mã của mình?” “Mày… mày… mày…” Mạc Bình Sơn run rẩy chỉ tay vào Mạc Noãn, cả người không khỏi lảo đảo.

Mạc Noãn nhìn gương mặt lúc xanh lúc trắng của ông ta, chỉ cảm thấy toàn thân sảng khoái chưa từng có, lại tiếp tục nói: “Sao, câm nín rồi à?

Có phải cảm thấy tôi nói quá đúng, đâm thẳng vào tim đen của ông rồi không?” “Chát.” Một tiếng tát giòn giã vang lên, mặt Mạc Noãn bị đánh lệch sang một bên, khóe miệng rỉ ra một tia máu, có thể thấy cái tát này Mạc Bình Sơn đã dùng bao nhiêu sức lực.

Mạc Bình Sơn cũng sững sờ vì tiếng tát này, bàn tay lơ lửng giữa không trung vẫn không ngừng run rẩy.

Ông nhớ, từ nhỏ đến lớn ông chưa từng đánh đứa con gái này, ngay cả năm đó nó làm ra chuyện điên cuồng như vậy, ông cũng chưa từng thật sự động đến nó một lần.

Năm dấu tay in hằn trên khuôn mặt trắng nõn của cô rõ ràng đến thế, cũng nhắc nhở ông vừa mới làm gì.

Mạc Noãn chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, nỗi đau trong lồng ngực còn lớn hơn nỗi đau trên mặt rất nhiều.

Cô cười, rồi nhìn Mạc Bình Sơn: “Mạc Bình Sơn, năm năm trước tôi đã đoạn tuyệt quan hệ cha con với ông.

Hôm nay cái tát này coi như trả hết ơn sinh thành của ông.

Từ nay về sau, ông đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.” Mạc Noãn giơ tay lau vệt máu nơi khóe môi, đi thẳng ra cửa.

Mới đi được vài bước, cô đã nghe thấy một tiếng động lớn phía sau, nhưng cô không dừng lại chút nào, trực tiếp mở cửa ra.

“Ba, ba sao rồi?” Mạc Tử Hi ở cửa vừa nhìn đã thấy Mạc Bình Sơn ngất xỉu trên sàn, không nhịn được hét lên một tiếng.

Hàn Thụ Nhân và Tống Tuyết Di nghe tiếng cũng lập tức từ dưới lầu chạy lên.

Tống Tuyết Di xông thẳng vào phòng sách, Hàn Thụ Nhân khi nhìn thấy dấu tay trên mặt Mạc Noãn thì hơi sững lại.

Mạc Noãn hai chân cứng đờ đi xuống lầu, có thể lờ mờ nghe thấy tiếng hỗn loạn phía sau, Hàn Thụ Nhân đang gọi 120, Mạc Tử Hi và Tống Tuyết Di thì không ngừng gọi tên.

“Cô Noãn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Dì Vương nghe thấy động tĩnh trên lầu, cũng từ trong bếp đi ra, nhưng khi bà ra ngoài đã không thấy bóng dáng Mạc Noãn đâu nữa.

Mạc Noãn đi về phía trước như một con rối, cô cũng không biết mình rốt cuộc đã đi về hướng nào.

Cô cảm thấy mình như nghe thấy tiếng xe cứu thương, mãi đến khi đi rất xa, cô mới nhận ra mình đi quá vội, quên cả lấy túi xách.

Xung quanh rất quen thuộc nhưng lại không nhớ ra, hóa ra ở thành phố này, người duy nhất cô có thể dựa vào chỉ có Lục Sâm và Lâm Nặc.

Cô để đầu óc trống rỗng, một mình đi về phía trước không mục đích.

Không biết qua bao lâu, cô nghe thấy tiếng phà, ngẩng đầu nhìn qua, không ngờ đã đến bờ sông, có rất nhiều người đang vui chơi bên bờ sông, vô cùng náo nhiệt.

Bên bờ sông có rất nhiều ghế ngồi, cô tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống.

Chỉ một lúc sau, một đôi tình nhân trẻ ngồi xuống bên cạnh cô.

Cô gái nhỏ nhắn, ngồi thẳng lên đùi chàng trai, trông như sinh viên đại học, chuyên ra bờ sông hẹn hò.

Ban đầu còn khá quy củ, chỉ nói vài lời tình tứ sến súa, dần dần tiếng hôn môi mờ ám vang lên không chút kiêng dè.

Ánh mắt Mạc Noãn vô tình liếc qua, tay chàng trai đã luồn vào trong áo cô gái, hai tay cô gái vòng qua cổ chàng trai.

Mạc Noãn cười khổ, đứng dậy rời đi.

Lục Sâm về nhà lúc hơn mười một giờ tối.

Vừa mở cửa đã nhận ra một mảng tối đen, mày anh tuấn không khỏi nhíu lại.

Mọi khi về nhà, Mạc Noãn đều chu đáo để lại một ngọn đèn nhỏ trong phòng khách, lẽ nào cô vẫn chưa về nhà?

Chương 56

Lục Sâm sải bước vào phòng ngủ, bật đèn, trên chiếc giường lớn không có một khối nhỏ nhô lên như thường lệ, thậm chí chăn còn được gấp gọn gàng, hoàn toàn không có dấu vết đã chạm vào.

Có thể khẳng định, Mạc Noãn thật sự chưa về.

Anh lấy điện thoại ra, không có bất kỳ tin nhắn hay cuộc gọi nhỡ nào.

Anh gọi cho cô, liên tiếp mấy lần đều không thể kết nối.

Đây hoàn toàn không phải phong cách của cô.

Ngay cả khi họ mới kết hôn, dù cô làm lại sim điện thoại cũng sẽ nhắn cho anh một tin, đi tìm bạn bè hay tăng ca cũng sẽ báo trước cho anh, rốt cuộc là chuyện gì đã khiến cô hoàn toàn phớt lờ anh?

Lục Sâm nhíu chặt mày, anh lướt danh bạ, phát hiện mình hoàn toàn không hiểu gì về cô, trong điện thoại cũng không có số của một người bạn nào của cô.

Anh không nhịn được gọi cho Diệp Tử Hạo.

Diệp Tử Hạo dường như đã ngủ, vừa bắt máy đã phàn nàn một tràng.

“A Sâm, tôi cứ tưởng cậu cưới vợ rồi là quên hẳn tôi rồi chứ, sao tối nay bị vợ đuổi ra khỏi nhà à, lại nhớ đến việc gọi cho tôi thế?” Lục Sâm không có tâm trạng nói nhảm với Diệp Tử Hạo, nói thẳng: “Nhà họ Mễ có một vị tiểu thư, cậu giúp tôi tra ngay phương thức liên lạc của cô ấy.” Diệp Tử Hạo lập tức tỉnh táo, mày hơi nhíu lại, ngồi dậy khỏi giường: “Cậu tìm cô ấy làm gì?” “Tôi tìm chị dâu của cậu, đừng nói nhảm nữa, tra ngay cho tôi.” Lục Sâm lúc này tâm trạng cực kỳ tồi tệ.

Diệp Tử Hạo cũng nghe ra được cảm xúc của bạn thân, không hỏi thêm về mối quan hệ giữa Mễ Nặc và Mạc Noãn nữa: “Không cần tra đâu, tôi có số của cô ấy, tôi gửi cho cậu ngay.” Lục Sâm nhìn số điện thoại, gọi thẳng qua, nhưng kết quả cũng khiến anh thất vọng.

Mạc Noãn không liên lạc với Mễ Nặc, Mễ Nặc cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lục Sâm cầm lấy áo khoác, lái xe thẳng đến văn phòng làm việc của Mạc Noãn.

Tòa nhà văn phòng tối om, đã không còn ai.

Tiếng chuông báo giờ từ tòa nhà cao tầng cách đó không xa vang lên, vừa qua mười hai giờ đêm.

Anh mở cửa sổ xe, gió lạnh bên ngoài thổi vào, nhưng không thể thổi tan đi nỗi lo lắng và phiền muộn nồng đậm trong lòng.

Lục Sâm đã đi hết những nơi có thể nghĩ đến, cuối cùng chỉ có thể hy vọng cô sẽ tự mình về nhà.

Xe vừa đến cổng khu dân cư, bảo an trực ban dụi mắt buồn ngủ, ló đầu ra: “Anh Lục, sao bây giờ anh mới về?

Bà Lục tối nay hình như không mang chìa khóa.” Mắt Lục Sâm sáng lên, nhìn cậu bảo an: “Cô ấy về lúc nào?

Cậu có biết cô ấy đi đâu không?” Bảo an ngẩn người rồi nói: “Chắc cũng khoảng hai ba tiếng rồi.

Lúc đó cô ấy hình như định đi ra ngoài, nhưng nghĩ lại rồi đi về hướng kia.” Bảo an giơ tay chỉ đại một hướng.

Vút.

Xe của Lục Sâm lao đi như tên rời cung.

Bảo an không hiểu chuyện gì, gãi gãi đầu, anh ta dường như chưa bao giờ thấy Lục Sâm vội vã như vậy.

Lục Sâm tùy ý đỗ xe bên đường, bắt đầu tìm kiếm xung quanh, vừa đi vừa gọi tên cô, nhưng tìm nửa ngày vẫn không thấy bóng dáng cô đâu.

Ngay lúc trái tim anh rơi xuống đáy vực, tầm mắt đột nhiên bị một màu sáng thu hút sự chú ý.

Đó dường như là một đôi giày màu bạc, anh nhớ rất rõ, đây là đôi giày anh đặc biệt cho người mang đến, lúc đó nói một câu rất hợp với cô, thế là cô nàng thường xuyên mang.

Mắt anh sáng lên, bật đèn pin trên điện thoại rồi sải bước về phía trước.

Chỉ thấy Mạc Noãn ngồi trên ghế đá, lưng tựa vào một gốc cây, tóc tai rối bời, hai tay khoanh trước ngực đang ngủ say sưa.

Cơn giận trong lòng bốc lên ngùn ngụt, nhưng vừa vén tóc cô ra, đập vào mắt lại là dấu tay rõ ràng trên mặt cô.

Giây phút đó, tất cả sự tức giận đều hóa thành đau lòng.

Bàn tay to lớn của anh vòng qua eo cô, cô lập tức tỉnh dậy, nhìn thấy anh thì ngây người một lúc lâu mới lên tiếng, không chắc chắn gọi: “Lục Sâm?” “Ừ, là anh.” Lục Sâm trầm giọng, bế cô lên.

Mạc Noãn ngoan ngoãn ở trong lòng anh, vì lạnh nên cả người áp sát vào lồng ngực anh, hai cánh tay lạnh lẽo ôm chặt cổ anh, khẽ thì thầm trong vô thức: “Lục Sâm, chúng ta đừng yêu nhau được không?” Sắc mặt Lục Sâm đột nhiên thay đổi, cúi đầu xuống chỉ thấy Mạc Noãn đã nhắm mắt, câu nói vừa rồi như thể là ảo giác của anh.

Gió lạnh bên ngoài vẫn thổi, Lục Sâm không khỏi tăng nhanh bước chân, bế thẳng Mạc Noãn vào phòng tắm, xả nước nóng cho cô ngâm mình.

Cô vẫn luôn nhắm mắt, như một con búp bê vô hồn mặc anh sắp đặt.

Anh phát hiện ngoài vết thương trên mặt, mắt cá chân cô cũng bị giày cọ rách da.

Anh vừa chạm vào cô đã không nhịn được kêu đau, anh chỉ có thể nhẹ nhàng hết mức, cố gắng tránh chỗ da bị rách.

Sau khi thu dọn sạch sẽ cho cô và bế lên giường, Lục Sâm lại vào bếp nấu một bát trà gừng.

Bị gió lạnh thổi lâu như vậy rất dễ bị cảm.

Trên chiếc giường lớn, Mạc Noãn co người lại như con tôm, mày đẹp nhíu chặt, nhắm mắt ngủ say, hàng mi dài đổ bóng xuống dưới mắt, khiến anh không khỏi lắc đầu.

“Noãn Noãn, tỉnh dậy, dậy uống trà gừng rồi ngủ tiếp.” Lục Sâm vỗ nhẹ vào gương mặt nhỏ của cô.

“Lạnh.” Mạc Noãn khẽ động môi.

Ánh mắt Lục Sâm thay đổi, sờ lên trán cô, không ngờ lại nóng ran đến đáng sợ.

Cơn bệnh lần này của Mạc Noãn ập đến vô cùng dữ dội, Lục Sâm vừa cho cô uống thuốc hạ sốt vừa dùng cồn lau người cho cô, mới miễn cưỡng ổn định được bệnh tình.

Cả đêm cô ngủ không yên, liên tục nói mớ, nhưng nói gì thì anh lại nghe không rõ, lặp đi lặp lại dường như chỉ có một câu.

Anh nghe rất nhiều lần mới cuối cùng nghe rõ được.

Trong miệng cô nói: “Em sẽ không về nhà họ Mạc, tuyệt đối không về.” Không cần nghĩ cũng biết, sự thất thường tối nay chắc chắn là vì chuyện nhà họ Mạc, liên tưởng đến cuộc điện thoại mấy hôm trước, anh cũng đoán được phần nào, e rằng cũng chỉ có Mạc Bình Sơn mới có thể khiến cảm xúc của cô dao động như vậy.

Chương 57

Đến gần sáng, nhiệt độ trên người Mạc Noãn mới hạ xuống, Lục Sâm lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, miễn cưỡng nhắm mắt lại.

Mạc Noãn tỉnh dậy, chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ, cổ họng cũng khô khốc, giống như bị bỏng rát.

Cô theo thói quen đưa tay sờ sang bên cạnh, vị trí bên cạnh không hề có chút hơi ấm nào, trong phút chốc cô không nhịn được mà mở mắt ra.

Cô phát hiện Lục Sâm đang ngồi trên giường, vậy mà lại dựa vào đầu giường ngủ thiếp đi.

Ánh mắt cô lướt từ chiếc cằm kiên nghị của anh, đến sống mũi cao thẳng, cuối cùng dừng lại trên vầng thâm dưới mắt anh.

Ký ức đêm qua dần dần quay trở lại, cô nhớ mình đã đi bộ về nhà, nhưng vì không có chìa khóa nên không vào được, chỉ có thể ngồi trên một chiếc ghế đá trong tiểu khu, cuối cùng hình như ngủ thiếp đi, rồi mơ màng được anh bế về, hình như nửa đêm lại sốt cao, anh đã chăm sóc cô cả đêm.

“Lục Sâm.” Mạc Noãn nhẹ nhàng lay cánh tay anh.

Lục Sâm mở mắt, thấy cô đã tỉnh, bàn tay lớn lập tức đặt lên trán cô, căng thẳng hỏi: “Noãn Noãn, em còn thấy khó chịu ở đâu không?” Mạc Noãn lắc đầu, hốc mắt không kìm được mà đỏ lên: “Em không sao, anh lên giường ngủ một lát đi.” Lục Sâm lại dùng trán mình chạm vào má Mạc Noãn, xác định cô không còn sốt nữa mới hoàn toàn yên tâm, anh đứng dậy rót cho cô một ly nước ấm: “Cổ họng chắc chắn không thoải mái lắm, uống chút nước ấm cho dịu lại đi.” Đợi cô uống xong nước, anh lại vào bếp bưng ra một bát cháo trắng: “Ăn chút cháo rồi ngủ tiếp.” Mạc Noãn không nói một lời nhìn theo hành động của Lục Sâm, ánh mắt dõi theo bóng dáng anh di chuyển.

Cô nghĩ, không có cha, không có người nhà thì đã sao, có một người chồng yêu thương cô như vậy là đủ rồi.

Lục Sâm sờ trán cô, rồi nằm xuống bên cạnh, cô tự giác nép vào lòng anh, vùi đầu vào lồng ngực anh, bàn tay to lớn của anh thì ôm lấy eo cô.

Cô không nói, anh cũng không hỏi, hai người ôm nhau thân mật, cứ thế ngủ thêm một giấc nữa.

Vì đã ngủ cả đêm nên Mạc Noãn ngủ thêm một lát nữa là tỉnh, thấy Lục Sâm ngủ say, sợ làm phiền anh nên cô cũng không động đậy, chỉ mở mắt ngắm nhìn kỹ đường nét trên gương mặt anh, cuối cùng không nhịn được đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt thanh tú của anh.

Cảm giác dưới tay vô cùng mịn màng, ngay cả lỗ chân lông cũng không nhìn thấy.

Trong lòng cô không khỏi thắc mắc, hình như bình thường cũng không thấy anh dùng sản phẩm chăm sóc da nào, sao da lại đẹp như vậy, quả thực khiến tất cả phụ nữ đều phải ghen tị.

Thấy Lục Sâm không có dấu hiệu tỉnh lại, động tác dưới tay Mạc Noãn từ cẩn thận ban đầu trở nên phóng túng hơn, nhìn thấy lúm phún râu xanh trên cằm anh, cô không nhịn được mà ấn vào, cảm giác hơi ráp khiến cô như bị điện giật mà rụt tay lại.

Chỉ là còn chưa kịp thu tay về hoàn toàn, Lục Sâm đã nắm lấy cổ tay cô.

Người đàn ông từ từ mở mắt, khóe miệng cong lên một nụ cười: “Bà Lục có hài lòng với dung mạo của ông Lục không?” Bị bắt quả tang, Mạc Noãn có chút không tự nhiên, nhưng vẫn gật đầu, nghiêm túc đáp: “Hài lòng.” Sao có thể không hài lòng được, bất kể là ngoại hình hay gia thế, ngay cả vai trò người chồng anh cũng thể hiện vô cùng xuất sắc, cô hoàn toàn không tìm được điểm nào để chê.

Lục Sâm sững sờ, rồi ngay sau đó không nhịn được mà bật cười, cô nhóc này tính tình có chút ngang bướng, điều này anh biết, rất khó thấy được bộ dạng nghiêm túc như thế này của cô.

Mạc Noãn ngủ quá lâu nên đầu hơi choáng váng, đột nhiên nhớ ra hôm nay là thứ ba, cô liền giãy giụa muốn ngồi dậy: “Chết rồi, em còn phải đi làm.” Lục Sâm lập tức ôm cô lại: “Sáng nay anh đã xin nghỉ bệnh cho em rồi, hôm nay cứ ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe.” Mạc Noãn nhìn Lục Sâm một cái, rồi gật đầu, trạng thái hiện tại của cô quả thực rất tệ, e rằng đi làm cũng không thể tập trung được.

Lục Sâm thấy tâm trạng Mạc Noãn đã tốt hơn nhiều, anh ngồi dậy dựa vào đầu giường, một tay vòng qua eo ôm cô vào lòng, Mạc Noãn cũng thả lỏng người, tìm một vị trí thoải mái trong lòng anh để tựa vào.

Hai người lặng lẽ dựa vào nhau, ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào, trong phòng ấm áp lạ thường.

“Noãn Noãn, tối qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Em có biết anh rất lo lắng không?” Lục Sâm vẻ mặt nghiêm túc nhìn Mạc Noãn.

Mạc Noãn sắc mặt hơi thay đổi, sau đó khẽ mím môi: “Xin lỗi, đã để anh lo lắng, lần sau em sẽ không như vậy nữa.” “Noãn Noãn, em có biết tối qua khi anh về đến nhà cảm giác thế nào không?

Anh biết em chưa về, anh gọi cho em cũng không được, anh đột nhiên phát hiện sự hiểu biết của anh về em ít đến đáng thương.

Anh không biết cách liên lạc của bạn thân em, càng không biết khi em buồn thì sẽ đi đâu, cầu nối duy nhất giữa anh và em chính là điện thoại, rời xa chiếc điện thoại, anh mới phát hiện mình bất lực đến nhường nào.

Anh đã lái xe đến nơi em làm việc, lượn hết vòng này đến vòng khác ở gần đó, rồi lại đi dọc theo con đường em phải đi về nhà, thậm chí còn vô thức mở radio lên, chỉ sợ nghe thấy tin tức gì không hay.

Cuối cùng anh chỉ có thể đánh cược vào vận may của mình, hy vọng em sẽ tự về nhà.

May mà chú bảo vệ trực ban nói với anh rằng chú ấy thấy em về rồi, nếu không anh chắc chắn sẽ báo cảnh sát." Anh sợ biết bao khi phải nghe tin một vụ tai nạn xe hơi nào đó, anh không thể chịu đựng được bất kỳ khả năng mất mát nào.

Nhưng điều khiến anh đau lòng nhất vẫn là câu nói kia.

Lục Sâm, chúng ta đừng yêu nhau được không.

Dù đó chỉ là lời nói thầm vô thức của cô, anh cũng biết đó là suy nghĩ chân thật nhất trong lòng cô.

Ban đầu vội vã đồng ý kết hôn với anh chắc cũng là mang suy nghĩ như vậy, cô không cần tình yêu, chỉ cần một người chồng.

Mạc Noãn lúc này đang tựa vào lòng Lục Sâm, cô có thể cảm nhận rất rõ sự cứng ngắc của cơ thể anh và những cảm xúc đang cố kìm nén.

Lòng cô nghẹn lại, không nhịn được đưa tay lên nắm lấy bàn tay đã nắm chặt thành quyền của anh.

Mạc Noãn khẽ nuốt nước bọt, ngơ ngác nhìn Lục Sâm một cái, rồi thở dài nói khẽ: "Lục Sâm, đừng đối xử tốt với em như vậy, em sợ sẽ yêu anh mất." Trong miệng không biết là do sốt hay vì lý do gì, chỉ cảm thấy câu nói này vừa thốt ra lại đắng chát vô cùng.

Trái tim cô cũng là máu thịt, cô không thể hoàn toàn vô cảm, nhưng cô thật sự không muốn yêu, không muốn một ngày nào đó đi vào vết xe đổ của mẹ mình.

Chữ "yêu" này, quá làm tổn thương người ta, không phải ai cũng có thể chịu đựng được.

Cô thích trạng thái hiện tại, một sự yêu thích nhàn nhạt, một sự dựa dẫm nhẹ nhàng giữa hai người.

"Vậy thì cứ yêu đi." Lục Sâm nhìn Mạc Noãn không chớp mắt, trong con ngươi là sự kiên định không thể nghi ngờ: "Anh rất bá đạo, anh không hy vọng mình chỉ cưới một người vợ, anh hy vọng người ở bên cạnh anh là người anh yêu, và cũng là người yêu anh." "Lục Sâm, đừng như vậy được không, cứ duy trì như lúc chúng ta đăng ký kết hôn đi." Bàn tay Lục Sâm đang ôm eo Mạc Noãn siết chặt lại: "Không, Mạc Noãn, điều đó là không thể, anh không muốn trạng thái như vậy." "Anh biết không?

Cha em từng là học trò cưng của ông ngoại em.

Ông ấy xuất thân không tốt, lúc đầu ông bà ngoại không đồng ý cho họ ở bên nhau, vì họ biết tính mẹ em quá kiêu ngạo, trong mắt không dung nổi một hạt cát, cứng quá dễ gãy.

Mãi cho đến ba năm trước, khi ông bà ngoại sức khỏe không tốt, dì mang em bay sang Mỹ thăm họ, em mới biết được từ miệng họ, lý do họ phản đối không chỉ vì xuất thân của ông ấy, mà nguyên nhân chí mạng là người đàn ông đó có tâm tư không đơn thuần với mẹ, họ sợ mẹ em yêu quá sâu, cuối cùng lại tự rước lấy tai họa." Lục Sâm lặng lẽ lắng nghe, Mạc Noãn dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Quả nhiên không ngoài dự đoán, sau khi biết ông ta ngoại tình sau hôn nhân, bà đã chọn tự sát để kết thúc cuộc đời mình.

Trong nhật ký của bà, em thấy được tình yêu ngây ngô thời thiếu nữ của bà, cũng thấy được sự xa cách dần giữa hai người sau hôn nhân.

Bà đã âm thầm rơi lệ vì sự lạnh nhạt của ông ta, cuối cùng vì tiểu tam và con gái riêng đến tận cửa mà hoàn toàn mất kiểm soát.

Người đàn ông đó căn bản không hề biết, vợ của ông ta đã không hay không biết mắc bệnh trầm cảm.

Sáu năm trời, là người đầu ấp tay gối mà ông ta lại không hề nhận ra, nếu có thể phát hiện sớm hơn, e rằng đã không có kết cục như vậy.” Mạc Noãn chỉ cảm thấy đuôi mắt lành lạnh, đưa tay lên mới phát hiện nước mắt đã không tự chủ mà rơi xuống.

Chương 58

Cô không biết mình bị làm sao nữa, rõ ràng lúc ở thành phố B cô có thể rất bình tĩnh, thậm chí có thể coi những chuyện ghi trong nhật ký chỉ là một câu chuyện buồn.

Nhưng khi đến thành phố A, mọi thứ đều thay đổi, cô dường như hoàn toàn không thể kiểm soát được cảm xúc của mình.

Nhìn thấy Mạc Bình Sơn, nhìn thấy Tống Tuyết Di, sự phẫn nộ trong lòng dâng lên như thủy triều, nhanh chóng nhấn chìm cô, những lời nói tổn thương cứ thế tuôn ra khỏi miệng, nhìn họ đau khổ cô lại muốn cười, cảm thấy vô cùng thoải mái.

Có một khoảnh khắc, cô thậm chí còn có ảo giác, có lẽ vụ tai nạn xe hơi bảy năm trước thật sự là do cô cố ý tạo ra.

Lục Sâm cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên những giọt nước mắt trên má Mạc Noãn: “Noãn Noãn, đừng như vậy, em không thể vì chuyện của bố mẹ mà nghi ngờ anh.

Chúng ta đều không phải là họ, giữa chúng ta nhất định sẽ không có kết cục như vậy.

Cho anh chút lòng tin, cũng là cho em một cơ hội, được không?” Chuyện mẹ Mạc Noãn tự sát, anh chỉ biết sơ qua, không tường tận lắm, càng không biết nguyên nhân quan trọng là vì bà đã mắc bệnh trầm cảm suốt sáu năm.

Mạc Noãn không trả lời, chỉ vùi mặt vào lòng Lục Sâm, nức nở không thành tiếng, rất nhanh Lục Sâm cảm thấy trước ngực mình đã ướt một mảng.

Lục Sâm cũng không ép cô, anh tin rằng một ngày nào đó có thể đưa cô thoát khỏi bóng ma mà cha mẹ để lại.

Anh nhẹ nhàng vỗ lưng cô, trong mắt tràn đầy sự đau lòng.

Cho đến khi cảm nhận được người trong lòng đã ngừng khóc, Lục Sâm mới nói lại: “Có một buổi tối anh đã thay em nghe một cuộc điện thoại, là ông ta gọi đến.

Anh biết em không muốn dính dáng gì đến nhà họ Mạc nữa, nên không nói cho em biết, cũng đã cho số của ông ta vào danh sách đen.” Biết Mạc Noãn không thích Mạc Bình Sơn, Lục Sâm trực tiếp dùng “ông ta” để thay thế.

Mạc Noãn gật đầu, tỏ ý mình đã biết, đối với cách làm này của Lục Sâm, cô không hề cảm thấy phản cảm, chỉ thấy rất thoải mái.

“Ông ta tìm em làm gì?” Mạc Noãn lạnh lùng nhếch môi: “Ông ta bảo em về làm ở Mạc Thị, vị trí giám đốc bộ phận thu mua và tổng thanh tra thị trường tùy em chọn một.” Lục Sâm khẽ nhướng mày, ánh mắt cũng dần sâu hơn: “Ông ta cũng hào phóng thật, lại là hai chức vụ béo bở.

Em trả lời thế nào?” Mạc Noãn người cứng đờ: “Em từ chối rồi, còn nói một tràng lung tung, cuối cùng làm ông ta nổi giận, cũng làm ông ta tức đến ngất đi.” Lục Sâm hiểu ra, dấu tay tát trên mặt cô chắc chắn cũng là lúc đó để lại, sau đó cô chắc chắn vì kích động mà rời khỏi nhà họ Mạc ngay lập tức, đến mức quên cả túi xách và điện thoại của mình.

“Nói vậy là em đi bộ về?” Chẳng trách gót chân đều bị mài rách.

Mạc Noãn gật đầu, Lục Sâm không nhịn được tức giận véo mũi cô một cái, Mạc Noãn đau điếng, chớp đôi mắt to vô tội nhìn anh.

Lục Sâm thấp giọng trách mắng, ba phần tức giận, bảy phần bất đắc dĩ: “Em ngốc đến mức nào vậy, đường xa như thế mà em lại đi bộ, trên đường em không gặp ai à?

Em không biết tìm người mượn điện thoại gọi cho anh sao?” Nghe giọng điệu trách mắng của anh, Mạc Noãn lại có một cảm giác đã lâu không thấy.

Lần đầu tiên hai người gặp nhau sau khi đăng ký kết hôn, anh cũng dạy dỗ cô như vậy, giống như một người lớn trong nhà.

Khoảng trống trong lòng lập tức được lấp đầy, dâng lên một cảm giác thỏa mãn chưa từng có.

Cô không phải không có ai yêu thương, vẫn còn một người vì cô mà giận, vì cô mà lo.

Mạc Noãn vừa định mở miệng, Lục Sâm đã ngắt lời cô, giọng điệu không cho phép nghi ngờ: “Đừng nói với anh là em không nhớ số của anh, trí nhớ và độ nhạy cảm với con số của em anh biết rõ.” Mạc Noãn bĩu môi, người đàn ông này cứ như có thuật đọc tâm, vậy mà có thể đoán được trong lòng cô nghĩ gì.

“Còn nữa, em hoàn toàn có thể bắt taxi về tiểu khu, cho dù trên người không mang tiền cũng có thể nhờ bảo vệ trả giúp tạm.

Lùi một vạn bước, cho dù em đi bộ về đến tiểu khu, em không có chìa khóa, em cũng có thể đến chỗ bảo vệ gọi điện thoại, hoặc trực tiếp ngồi trong phòng trực chờ anh, hà cớ gì phải chạy ra ngoài hứng gió lạnh tự hành hạ mình.” “Em không có tự hành hạ, em chỉ là muốn mình tỉnh táo hơn một chút.” Mạc Noãn cúi đầu, giọng cãi lại yếu ớt.

Lục Sâm còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn bộ dạng cúi đầu của cô, trông như vừa chịu một sự uất ức tày trời, nhất thời không nỡ lòng nào, cuối cùng thở dài nói: “Em rốt cuộc là đang hành hạ chính mình hay là hành hạ anh vậy?” Đã rất nhiều năm rồi không có ai khiến anh phải lo lắng không yên như thế này, lần này anh thật sự đã sa vào rồi.

Chỉ có điều là sa vào tay vợ mình, cũng coi như là một chuyện may mắn.

Trên đỉnh đầu là một tiếng thở dài, đối với những lời anh nói, Mạc Noãn phát hiện mình hoàn toàn không thể phản bác.

Lúc đó đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, từ chối suy nghĩ, càng từ chối giao tiếp với người khác, một số chuyện rất đơn giản cô cũng không nghĩ đến.

“Noãn Noãn, có lúc anh thấy em rất thông minh, nhưng có lúc em lại ngốc nghếch khiến anh sợ hãi.

Đừng để chuyện như tối qua xảy ra nữa được không?

Sau này có chuyện gì, người đầu tiên em nghĩ đến là anh được không?

Có chuyện gì, giây đầu tiên hãy đến trong vòng tay anh, được không?” Lục Sâm nhẹ nhàng vuốt ve má cô, trong mắt mang theo sự cưng chiều và dịu dàng như cả một đời.

Có chuyện gì, giây đầu tiên hãy đến trong vòng tay anh, được không?

Một câu hỏi khe khẽ, cứ thế như một cơn mưa rào mạnh mẽ đập vào tâm trí cô, lại như một câu thần chú quấn quanh trái tim cô, đến nỗi nhiều năm sau, cô vẫn nhớ câu nói này, và cũng đã quán triệt câu nói này đến cùng.

“Lục Sâm.” Mạc Noãn mắt đỏ hoe, nhất thời không biết nên nói gì, chỉ biết nhẹ nhàng gọi tên anh.

Anh càng đối xử tốt với cô, cô càng cảm thấy mình cố chấp, một mặt hưởng thụ sự tốt đẹp của anh, một mặt lại đưa ra yêu cầu vô lý không cần tình yêu với anh.

Lục Sâm ôm chặt Mạc Noãn: “Ừ, anh đây.

Hãy nhớ tên anh, để anh trở thành phản ứng bản năng của em.” “Thật sự đừng đối xử tốt với em như vậy, em không đáng để anh làm thế, thứ anh muốn có lẽ em không cho được.” Mạc Noãn nghẹn ngào nói.

“Đừng nói những lời như vậy, em là vợ của anh, anh tất nhiên phải đối xử tốt với em, chẳng lẽ em muốn anh đối xử tốt với người phụ nữ khác.” “Không muốn.” Mạc Noãn lập tức trả lời, vừa nghĩ đến tất cả sự tốt đẹp của anh dành cho một người phụ nữ khác, cô lại cảm thấy trong lòng ngột ngạt khó chịu.

Lục Sâm nhìn cô khẽ mím môi, ánh mắt nhỏ bé vừa giận dỗi vừa bướng bỉnh, không nhịn được mà cười khẽ: “Đúng là đồ ngốc.” Chọc một chút đã không chịu được.

Anh làm sao có thể đối xử tốt với người phụ nữ khác được.

Nhiều năm qua đi, chính cô đã đánh thức trái tim vốn đã sớm băng giá của anh.

Vốn tưởng rằng sẽ sống một mình cả đời, không ngờ trên thế gian này lại có một người khác bước vào trái tim anh, khiến anh không kìm được mà muốn đối xử tốt với cô.

Bất kể là mặt tinh nghịch của cô, hay là mặt bướng bỉnh cố chấp của cô, anh đều thích.

Cả ngày hôm đó Lục Sâm đều ở nhà với Mạc Noãn, dù Mạc Noãn đã ba lần bảy lượt đảm bảo cô có thể tự chăm sóc tốt cho mình, cũng không thể lay chuyển được ý định không đến công ty của Lục Sâm.

Cuối cùng Lục Sâm thậm chí còn nói một cách đường hoàng: “Bà Lục, ông nội nói, nhà họ Lục chúng ta không đến nỗi nghèo rớt mồng tơi, không cần thiết phải để anh liều mạng như vậy.” “Viện cớ, không phải anh chỉ là không muốn đi làm thôi sao?” Miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Mạc Noãn lại ngọt ngào, tự nhiên biết anh đang tìm mọi cách để chọc cô vui.

Chương 59

Trong sự bầu bạn của anh, dường như nỗi bi thương của ngày hôm qua đã dần tan biến.

Cằm Lục Sâm nhẹ nhàng cọ vào đỉnh đầu cô, trong mắt lóe lên một tia trêu chọc: “Gay go, chuyện này cũng bị bà Lục biết rồi.” Anh nấu cơm, cô phụ giúp bên cạnh.

Sau bữa tối, hai người sớm lên giường.

Lục Sâm không vào phòng làm việc, mà dựa vào đầu giường, đặt laptop lên đầu gối đang co lại để làm việc.

Mạc Noãn thì cuộn người nằm nghiêng ở đầu kia, đôi chân nhỏ lạnh lẽo gác lên bắp chân anh để sưởi ấm, tay ôm máy tính bảng đọc một cuốn tiểu thuyết mạng.

Mấy hôm trước Kỷ Mẫn Giai ở sở giới thiệu cho cô, không ngờ tình tiết rất hấp dẫn, đọc một lần là không dừng lại được, đặc sắc hơn nhiều so với những bộ phim truyền hình trong nước hiện nay.

Đây là trạng thái sống mà trước đây cô chưa bao giờ nghĩ tới, luôn cảm thấy người trẻ tuổi nằm trên giường đọc tiểu thuyết có vẻ rất sa đọa, không ngờ thỉnh thoảng trải nghiệm một lần cảm giác cũng không tệ.

Giữ một tư thế lâu sẽ có chút không thoải mái, Mạc Noãn thỉnh thoảng lại động đậy, chỉ là đột nhiên nghe thấy giọng nói khàn khàn của Lục Sâm: “Noãn Noãn, em mà động nữa là anh không đảm bảo còn khống chế được mình đâu.” Cô khó hiểu nhìn Lục Sâm, khi nhìn thấy tia lửa ẩn hiện trong đôi mắt anh, cô sợ đến mức lập tức nằm yên, nhỏ giọng mắng một câu: “Lưu manh.” Ở bên nhau lâu như vậy, chỉ cần một ánh mắt là có thể hiểu được ý tứ của đối phương.

Lục Sâm lại không quan tâm, đặt laptop xuống, trong khoảnh khắc Mạc Noãn trợn tròn mắt đã đè xuống, nuốt trọn tiếng kinh hô của cô vào giữa môi răng.

Đôi môi nóng bỏng cứ thế hạ xuống, anh hôn vừa mạnh vừa vội, Mạc Noãn níu lấy quần áo anh, hơi ngẩng đầu, giữa hai hàng lông mày toát lên vẻ quyến rũ.

Dù đã thân mật với anh nhiều lần, bị anh hôn như vậy, cô vẫn không nhịn được tim đập như trống, căng thẳng vô cùng.

Không lâu sau, cả người đã mềm nhũn, như thể uống phải rượu ngon lâu năm, say rồi, choáng rồi.

Trong mắt Lục Sâm thoáng qua một tia cười, anh ghé vào tai cô thì thầm: “Cứ như thế này mà còn nói không cần tình yêu.” “Ừm?” Mạc Noãn không nghe rõ anh nói gì.

Lục Sâm cười cười, không giải thích, chỉ dùng hành động để chứng minh tất cả.

Đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên, trong mắt Mạc Noãn thoáng qua một tia tỉnh táo, đẩy anh một cái: “Nghe điện thoại kìa.” Lục Sâm lòng không cam tình không nguyện buông Mạc Noãn ra, gãi đầu, lẩm bẩm: “Đúng là mất hứng.” Mạc Noãn nhìn động tác gãi đầu của anh, ý cười trên môi càng sâu, đột nhiên nhớ lại cảnh hai người hôn nhau lần đầu tiên, bị ông nội Lục cắt ngang, anh cũng có biểu cảm y hệt thế này, giống như một đứa trẻ không được ăn kẹo, hoàn toàn khác với vẻ ngoài lạnh lùng cao quý thường ngày của anh.

Cô từng nghe người khác nói, đàn ông trước mặt người phụ nữ mình yêu mãi mãi là một đứa trẻ không lớn.

Ý nghĩ này vừa nảy ra, Mạc Noãn giật mình, bất giác lắc đầu, xua đi những suy nghĩ linh tinh này.

Đúng lúc này, Lục Sâm đưa điện thoại cho Mạc Noãn: “Noãn Noãn, tìm em này.” Mạc Noãn nhận điện thoại, vừa đưa lên tai đã nghe thấy giọng nói oang oang của Mễ Nặc, mang theo sự chỉ trích và bất mãn: “Mạc Tiểu Noãn, mày lớn tướng rồi còn chơi trò mất tích, mày định làm loạn cái gì hả?

Có chuyện cũng không biết tìm tao, mày rốt cuộc có coi tao là bạn thân không, cố tình muốn chọc tức chết tao à?

Mày thành thật nói cho tao biết, có phải Lục Sâm bắt nạt mày không?” Lúc Lục Sâm gọi cho cô ta chỉ hỏi một câu Mạc Noãn có tìm cô ta không, cô ta vừa nói không có đối phương đã lập tức cúp máy.

Cô ta hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, mà điện thoại của Mạc Noãn lại cứ gọi không được, cô ta cũng hết cách mới phải gọi lại cho Lục Sâm.

Mạc Noãn theo bản năng liếc nhìn Lục Sâm, chỉ thấy anh đứng bên giường, cười như không cười nhìn cô, rõ ràng những lời vừa rồi đã bị anh nghe thấy.

“Anh ấy không có bắt nạt em.” Mạc Noãn nhỏ giọng nói.

Nghe giọng nói yếu ớt của Mạc Noãn, Mễ Nặc càng thêm khẳng định suy nghĩ trong lòng: “Mạc Tiểu Noãn, mày đừng sợ, cho dù nhà họ Lục ở thành phố A một tay che trời, tao cũng sẽ cố gắng hết sức mình giúp mày.” Mạc Noãn bất đắc dĩ, nhưng đồng thời trong lòng cũng dâng lên sự cảm động, cô cười cười, nói thật: “Mày yên tâm đi, Lục Sâm đối xử với tao rất tốt.

Hôm qua tao bị Mạc Bình Sơn cưỡng ép đưa về nhà họ Mạc, ông ta cho người lấy pin điện thoại của tao ra, điện thoại tao tắt nguồn rồi.

Lục Sâm biết mày là bạn thân nhất của tao, liên lạc không được với tao mới gọi cho mày.” Nghe vậy, Mễ Nặc thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù cô ta luôn tin tưởng vào nhân phẩm của người nhà họ Lục, nhưng cuộc hôn nhân không có nền tảng tình cảm này cô ta vẫn luôn lo lắng.

Tình cảm là thứ khó nói nhất, nhân phẩm cũng không thể quyết định được.

Ngừng một chút, một cơn tức giận lại bùng lên trong lòng Mễ Nặc: “Lão già đó lại tìm mày làm gì?

Ban đầu chính ông ta đăng báo cắt đứt quan hệ cha con với mày mà.” Nếu không phải tận mắt chứng kiến những chuyện này, Mễ Nặc làm sao cũng không thể ngờ được người từ nhỏ đã cưng chiều Mạc Noãn cuối cùng lại biến thành như vậy.

Càng không ngờ tới là còn có một cô con gái riêng nhỏ hơn Mạc Noãn chưa đến một tuổi.

Chỉ cần người có chút đầu óc cũng biết đó là ngoại tình trong lúc vợ mang thai.

Vợ mình bất chấp già xấu, thân hình biến dạng để sinh con đẻ cái cho ông ta, ông ta lại không kiềm chế được mà ra ngoài tìm kiếm kích thích.

Loại đàn ông này, quả thực tội không thể tha thứ.

“Ông ta muốn tao vào Mạc Thị.” Mạc Noãn sắc mặt bình tĩnh, sau một ngày tĩnh tâm, tâm trạng của cô đã dần tốt hơn.

“Hừ, ông ta tưởng mình là ai, muốn thế nào thì thế ấy, đúng là một tên ngụy quân tử từ đầu đến cuối.

Ban đầu đã đuổi mày đi rồi, bây giờ lại bày ra nhiều chuyện như vậy làm gì.

Thân phận và địa vị của mày bây giờ đâu còn cần một cái Mạc Thị nữa.” Mễ Nặc trong lòng rất tức giận.

Mạc Noãn không lên tiếng, Mễ Nặc lại thăm dò gọi một tiếng: “Noãn Noãn, xin lỗi, tao…” Dù sao người đó cũng là cha của Mạc Noãn, Mễ Nặc nhận ra mình hình như phản ứng hơi quá.

“Nặc, tao không sao.

Mấy năm rồi mới gặp lại ông ta lần đầu, tâm trạng khó tránh khỏi có chút không ổn định, sau này tao sẽ chú ý.” Lâm Nặc lại ở bên kia lải nhải rất nhiều, Mạc Noãn dở khóc dở cười, chỉ có thể ngoan ngoãn vâng dạ.

Cô hiểu rõ tính cách của cô bạn thân này là vậy, đối với người mà mình thật lòng đối đãi thì luôn có chuyện không nói hết, giống như một bà mẹ già.

Còn nếu là người cô không quan tâm, cô lười nói một câu, muốn lạnh lùng bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Cúp điện thoại, Mạc Noãn đưa điện thoại cho Lục Sâm.

Lục Sâm đôi mắt híp lại đầy nguy hiểm, nhìn cô không chớp mắt, Mạc Noãn bị anh nhìn đến toàn thân phát run: “Nhìn em như vậy làm gì?” “Anh rất muốn sửa lại một câu em vừa nói.” Lục Sâm ngồi bên mép giường, nhưng ánh mắt không hề di chuyển, gắt gao khóa chặt lấy cô.

“Nói gì?” Mạc Noãn đã cảm thấy giọng mình hơi run, cơ thể bất giác lùi về phía sau.

“Anh thật sự rất muốn… bắt… nạt… em.” Ba chữ cuối cùng Lục Sâm nói cực kỳ chậm rãi.

Chương 60

Mạc Noãn chuẩn bị trốn, nhưng đã không kịp nữa, Lục Sâm đã một tay ôm cô vào lòng, nụ hôn nóng bỏng lại lần nữa áp xuống, tự nhiên không thể tránh khỏi một phen triền miên.

Xét thấy cơ thể cô còn yếu, cuối cùng Lục Sâm cũng tha cho cô.

Cô thích áp tai vào ngực anh, lắng nghe nhịp tim trầm ổn mạnh mẽ của anh, luôn cảm thấy vô cùng an toàn, cũng dễ đi vào giấc ngủ.

Khi cô sắp nhắm mắt lại, cô nghe thấy giọng nói hay của anh: “Noãn Noãn, ngủ ngon đi, ông ta không sao, đã xuất viện rồi.” Dù không nói rõ, nhưng cô biết anh đang nói về Mạc Bình Sơn.

Giây phút này, những dây thần kinh căng thẳng cuối cùng cũng được thả lỏng.

Cô yên tâm nhắm mắt lại, khóe miệng bất giác cong lên, chìm vào giấc ngủ say trong vòng tay anh.

Ngày hôm sau, Mạc Noãn vừa làm xong công việc trong tay, một giọng nói trong trẻo đã vang lên.

Chỉ thấy một chàng trai gầy gầy cao cao ôm một bó hoa oải hương tím đi vào, hỏi: “Xin hỏi ai là cô Mạc Noãn, ở đây có hoa của cô, phiền ký nhận một chút.” Chàng trai vừa cất tiếng, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào cậu ta.

“Oa, hoa oải hương.” “Chị Mạc, hoa của chị à?” “Ai mà lãng mạn thế, lại tặng cả một bó oải hương lớn như vậy.” … Tiếng nói của các đồng nghiệp vang lên không ngớt, có người ngưỡng mộ, có người thuần túy hóng chuyện hò hét.

Mạc Noãn trong ánh mắt cười đùa của mọi người nhận lấy bó hoa từ tay chàng trai, nhanh nhẹn ký tên mình lên phiếu nhận.

Trên đó có một tấm thiệp nhỏ, Mạc Noãn nhẹ nhàng cầm lên, chỉ thấy trên đó viết mấy chữ rồng bay phượng múa, vẫn như cũ mạnh mẽ có lực, là nét chữ quen thuộc nhất của cô.

"Noãn Noãn, tối tan làm anh đến đón em, chính thức bắt đầu buổi hẹn hò đầu tiên của chúng ta." Sáng nay, Lục Sâm đưa cô đi làm, lúc cô xuống xe đột nhiên nói với cô: "Noãn Noãn, chúng ta hẹn hò đi." Lúc đó mi mắt cô giật giật, tưởng anh chỉ nói đùa, dù sao hai người cũng đã kết hôn rồi, lại nói chuyện hẹn hò có vẻ hơi kỳ quặc, cô chỉ cười cho qua, quay người liền quên mất chuyện này.

Không ngờ người đàn ông đó lại hành động mau lẹ như vậy, lại còn nghĩ đến việc tặng hoa cho cô.

Mặc dù có hơi sến, nhưng trong ấn tượng đây là lần đầu tiên cô nhận được hoa tươi từ một người đàn ông, tâm trạng lập tức tốt lên.

Người đàn ông đó, luôn nói là làm, xem ra là nghiêm túc.

Kỷ Mẫn Giai vây lại, vẻ mặt mờ ám nháy mắt với cô: "Oa, chị Mạc, là người theo đuổi chị tặng à, lãng mạn quá." Mạc Noãn cười mắng cô một câu: "Đừng nói bậy, chị đã kết hôn rồi, là ông xã nhà chị tặng." Kỷ Mẫn Giai vẻ mặt không thể tin nổi: "Không thể nào, ngôn ngữ của hoa oải hương là cùng nhau hẹn hò thật tốt, là ý khao khát tình yêu đó." Mạc Noãn sững người, không ngờ loài hoa này lại có ý nghĩa như vậy, xem ra anh cũng đã bỏ công nghiên cứu.

Tối qua cô đã nghĩ cả đêm, mục đích ban đầu khi đăng ký kết hôn với anh vốn là một canh bạc, đã đặt cược rồi thì không có lý do gì để rút lui giữa chừng.

Lòng người trong phút chốc vạn biến, căn bản không thể khống chế, nhưng với trạng thái hiện tại của anh mà nói, anh là một người đàn ông tốt không thể chê vào đâu được, có lẽ thử yêu anh một lần cũng chưa chắc đã là chuyện xấu.

Cô nghĩ, lý do hầu hết các cô gái bước vào lễ đường hôn nhân, chẳng qua là tìm được một người đàn ông đáng tin cậy ở thời điểm hiện tại.

Còn tương lai sẽ ra sao?

Ai mà nói chắc được.

Bất kể là thua hay thắng, cô đều chấp nhận, dù sao xác suất thắng thua cũng đều là 50%.

“Ai nói kết hôn rồi thì không cần yêu nữa, hôn nhân cũng cần tình yêu để duy trì sự tươi mới.” Mạc Noãn cười nói.

“Ồ, nói làm em cũng muốn kết hôn rồi, dù sao kết hôn rồi cũng có thể hẹn hò.” “Tụ tập ở đây làm gì, công việc làm xong hết rồi à?” Giọng nói nghiêm khắc của Tôn Tuyết vang lên.

Kỷ Mẫn Giai lè lưỡi với Mạc Noãn, chạy về chỗ của mình, Mạc Noãn cũng đặt hoa xuống, bắt tay vào xử lý công việc.

Tôn Tuyết liếc nhìn Mạc Noãn một cái, lạnh nhạt nói: “Nếu đã kết hôn rồi, thì đừng đi phá hoại tình cảm của người khác.” Mạc Noãn sững người, ngẩng đầu nhìn Tôn Tuyết.

Cô ta vẫn là gương mặt lạnh như tiền quanh năm không đổi, dường như câu nói vừa rồi chỉ là ảo giác của cô.

Cô cảm thấy có một số chuyện cần phải giải thích rõ ràng: “Giám đốc Tôn, có phải chị đã hiểu lầm gì không?” “Vậy coi như tôi chưa nói.” Tôn Tuyết buông một câu, rồi đi thẳng về phía nhà vệ sinh.

Mạc Noãn nhìn bóng lưng của cô ta, nội tâm phức tạp không nói nên lời.

Mạc Noãn nhíu mày, mở chiếc điện thoại mới mà Lục Sâm đưa cho cô sáng nay, là một tin nhắn Lục Sâm gửi đến.

“Noãn Noãn, em nhận được hoa anh tặng chưa?” Mạc Noãn chu môi, trả lời một tin: “Đều tại hoa anh tặng, bị sếp mắng rồi.” Gửi xong Mạc Noãn liền đặt điện thoại sang một bên.

Ở một nơi khác, văn phòng tổng tài của tập đoàn Lục Thị.

Lục Sâm gửi xong tin nhắn, cũng đặt điện thoại sang một bên, ngước mắt nhìn Tống Trí: “Chuyện tôi bảo cậu điều tra thế nào rồi?” “Bác sĩ chính của ông Mạc tên là Phương Thành, dường như là bạn thân nhiều năm của ông ấy, miệng rất kín, nói với gia đình là do nhất thời tức giận công tâm nên mới ngất xỉu, chỉ cần sau này không quá nóng nảy và tức giận thì không có gì đáng ngại.

Tôi đã thử tiếp cận từ những bác sĩ trẻ dưới quyền Phương Thành, họ cho biết tất cả các cuộc kiểm tra lớn nhỏ và việc dùng thuốc của ông Mạc hoàn toàn do một tay Phương Thành phụ trách, họ không được nhúng tay vào, không rõ bệnh tình của ông Mạc.

Nhưng có một người tiết lộ, anh ta đã hơn một lần nhìn thấy ông Mạc xuất hiện trong văn phòng của Phương Thành, hai người dường như còn từng có tranh cãi.” Tống Trí báo cáo công việc một cách rập khuôn.

Bàn tay Lục Sâm đang đặt trên bàn làm việc khựng lại.

Dù bệnh nhân là bạn thân của mình, một bác sĩ cấp chuyên gia cũng không nhất thiết phải tự mình làm mọi thứ.

Phải biết rằng, các xét nghiệm y học hiện nay phần lớn đều dựa vào các thiết bị tiên tiến, chỉ cần có thể vận hành máy móc, dù trình độ của bác sĩ xét nghiệm thế nào thì kết quả cũng không khác biệt nhiều.

Phương Thành lại đích thân làm cả xét nghiệm, việc này hoàn toàn không cần thiết, chỉ có một khả năng duy nhất, đó là muốn che giấu điều gì đó.

Thật ra, từ lúc nghe lời Mạc Noãn nói, anh đã bắt đầu nghi ngờ.

Mạc Bình Sơn một tay nắm giữ vị trí tổng giám đốc và chủ tịch hội đồng quản trị nhiều năm như vậy, ham muốn quyền lực của ông ta có thể tưởng tượng được, sao lại đột nhiên để một người con gái mà chính mình đã đăng báo từ mặt vào công ty, lại còn chuẩn bị đặt vào vị trí quan trọng như vậy?

Vị trí đó không chỉ béo bở mà còn là nơi rèn luyện con người rất tốt, có thể khiến một người nhanh chóng trưởng thành.

Những hành động này rõ ràng là đang tìm người kế vị.

Anh vẫn luôn biết vợ mình là một viên ngọc thô, nếu được mài giũa cẩn thận thì tiền đồ sẽ không thể lường hết được.

Xem ra Mạc Bình Sơn rất có thể cũng có suy nghĩ giống anh.

Lục Sâm có một dự cảm không lành, sự việc chắc chắn phức tạp hơn anh tưởng, không biết khi sự thật được phơi bày, Mạc Noãn có thể chấp nhận được không.

Con bé đó tuy trong lòng oán hận, nhưng sâu thẳm vẫn quan tâm đến người cha kia, nếu không sau khi chọc giận ông ta đến ngất xỉu đã không mất kiểm soát đến vậy.

Chương 61

Tan làm, Mạc Noãn vừa mở điện thoại liền thấy tin nhắn mập mờ của Lục Sâm: “Là lỗi của anh, vậy để tối nay vi phu khao thưởng em thật hậu hĩnh nhé.” Mạc Noãn lập tức nghĩ bậy, khuôn mặt nhỏ nhắn bất giác đỏ bừng.

Cô xách túi của mình ra khỏi tòa nhà văn phòng, xe của Lục Sâm đã đậu sẵn ở cổng.

Cô nhanh chóng đi tới, mở cửa xe rồi ngồi vào.

Lục Sâm buồn cười nhìn cô: “Noãn Noãn vội vã như vậy là nóng lòng muốn gặp anh sao?” Mạc Noãn lườm anh một cái, đối với dáng vẻ thỉnh thoảng không đứng đắn này của anh, cô đành chịu thua: “Em sợ gặp phải đồng nghiệp.” “Anh khó coi đến thế sao?” Lục Sâm tỏ vẻ rất bất mãn.

Một người đàn ông ưu tú như anh mà đi cùng thì tuyệt đối là nở mày nở mặt, sao đến chỗ vợ mình lại thành đối tượng phải giấu giếm?

Mạc Noãn thấy anh có vẻ không vui, liền trêu chọc: “Đâu có, em sợ Lục tiên sinh nhà chúng ta đẹp trai đến mức người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở, làm mê mẩn hết các cô gái trong sở, rồi sẽ có cả một đám con gái lúc nào cũng sẵn sàng đào góc tường nhà em.” Lục Sâm ra vẻ nghiêm túc gật đầu, đôi mày đẹp khẽ nhíu lại, nói một cách đứng đắn: “Ừm, đây là một hiện tượng tốt, Noãn Noãn cuối cùng cũng có giác ngộ của một Lục phu nhân.” Câu nói này không nghi ngờ gì chính là thừa nhận sức hút vô địch của bản thân.

Dù cô đã quen với việc anh thỉnh thoảng tự luyến, vẫn không nhịn được mà bật cười.

Nhớ tới buổi hẹn hò anh nói, cô bèn hỏi: “Tối nay chúng ta định làm gì?” “Ăn cơm, xem phim, dạo phố.” Lục Sâm nói ra mấy từ.

Mạc Noãn ngẩn ra, không nhịn được mà châm chọc: “Sến chết đi được, không phải là anh bê nguyên xi mấy chiêu tán gái hồi trẻ đấy chứ?

Thời đại thay đổi rồi, sao anh không biết cập nhật gì cả.” Tặng hoa, ăn cơm, xem phim, những chiêu tán gái này đã bị các chàng trai dùng nát từ mười năm trước rồi, không ngờ anh cũng dùng chiêu này.

Cô vốn còn khá mong chờ, tưởng người đàn ông này sẽ có gì đó khác biệt, không ngờ vẫn sến súa như vậy.

Hồi trẻ?

Đây là đang nói bóng gió anh già sao?

Anh già đến thế sao?

Giọng Lục Sâm trầm xuống, đôi mắt đen láy nheo lại, anh nhíu mày nhấn mạnh: “Anh còn chưa đầy ba mươi ba.” Mạc Noãn nhướng mày, hình như cũng chẳng còn mấy ngày nữa thì phải?

Cô nhớ mình từng xem qua ngày sinh của anh, hình như là ngay sau Tết thì phải.

Phụ nữ không thích bàn luận về tuổi tác với người khác, đàn ông dường như cũng vậy, không thích bị người khác nói mình già, người đàn ông trước mắt này có vẻ cũng khá chấp nhất với vấn đề này.

“He he, hoàn toàn là em lỡ lời, Lục tiên sinh đừng để ý.

Anh đừng cứ nhíu mày mãi thế, cảm giác…” giống như ông già vậy.

Đương nhiên, những lời phía sau Mạc Noãn không nói ra, khóe môi cô khẽ cong lên: “Cảm giác có thể kẹp chết ruồi, làm tổn hại đến vẻ ngoài anh minh thần võ của anh.” Lục Sâm nhìn bộ dạng tinh ranh của cô thì biết ngay lời cô định nói ban nãy chẳng phải lời hay ho gì, nhưng cũng không vạch trần.

Anh gật đầu, hỏi: “Em không thích sự sắp xếp của anh à?” Lúc hỏi câu này, bàn tay đang cầm vô lăng của anh khẽ siết lại.

Mạc Noãn hừ một tiếng, có chút ngượng ngùng nói: “Đương nhiên là không thích, nhìn là biết anh không có tâm, lại còn dùng chiêu cũ rích này để đối phó với em.” “Thư ký Tống nói cậu ấy hẹn hò với bạn gái đều làm những việc này.

Anh còn đặc biệt lên mạng tìm hiểu, cũng gần như là những việc này cả.

Nếu em không hài lòng, chúng ta có thể thay đổi lịch trình bất cứ lúc nào.” Lục Sâm nói với vẻ mặt nghiêm túc, giọng điệu thương lượng.

Thật ra, sau khi Tống Trí cho anh ý kiến, anh không yên tâm lại lên mạng tìm hiểu, các cư dân mạng cũng đa phần dùng những chiêu này, còn nói phụ nữ là động vật cảm tính, khẩu thị tâm phi, cứ càng sáo rỗng càng tốt, những tình tiết càng sến súa họ lại càng thích.

Sao đối với Mạc Noãn lại không có tác dụng nhỉ?

Sớm biết vậy đã không nên dễ dàng tin tưởng.

“Vậy hoa oải hương cũng là đáp án anh tìm trên mạng à?” Lục Sâm không nói gì, chỉ khẽ quay đầu đi, không nhìn thẳng vào Mạc Noãn.

“Phụt.” Mạc Noãn vừa thấy bộ dạng ngượng ngùng của Lục Sâm là biết ngay đáp án.

Nghĩ đến cảnh Lục Sâm vì chuyện này mà phải đi hỏi thư ký, thậm chí còn nhíu mày lên mạng tìm câu trả lời, cô không nhịn được mà bật cười.

Người đàn ông này, dường như làm việc gì cũng nghiêm túc cẩn thận như vậy.

Cô vừa cười, Lục Sâm càng thêm bực bội: “Thật sự không được sao?” Mạc Noãn mỉm cười dịu dàng, nhìn thẳng vào mắt anh một cách nghiêm túc: “Lục tiên sinh, em nghe theo sự sắp xếp của anh.” Chuyện này quan trọng là ở tấm chân tình của đối phương.

Người đàn ông cao cao tại thượng này vì cô mà bằng lòng làm đến mức này, cô đã hoàn toàn cảm nhận được sự dụng tâm của anh.

Lục Sâm khó hiểu gãi đầu: “Phụ nữ các em đều hay thay đổi như vậy sao?” Mới một lúc trước còn tỏ vẻ chê bai, trong chốc lát đã lại cười rạng rỡ.

Mạc Noãn cười duyên, lườm anh một cái: “Giờ anh mới biết à?” Hai người giống như những cặp đôi bình thường, đầu tiên đến nhà hàng Tây dùng bữa tối.

Suốt cả quá trình, Lục Sâm đều tỏ ra rất lịch lãm, chu đáo đặt khăn ăn lên đùi cô, bít tết cũng giúp cô cắt thành từng miếng nhỏ.

Mạc Noãn mỉm cười tận hưởng sự phục vụ chu đáo của anh.

Khi bữa ăn được một nửa, một nhân viên phục vụ ôm một bó hoa hồng đến bên cạnh cô, khẽ cúi chào và nói: “Thưa bà, đây là hoa của bà ạ.” Mạc Noãn bất giác nhìn về phía Lục Sâm, chỉ thấy khóe môi anh mỉm cười, không cần nghĩ cũng biết là do anh sắp đặt.

Mạc Noãn cảm ơn nhân viên phục vụ rồi nhận lấy hoa.

Mạc Noãn cúi đầu hít nhẹ một hơi, hương hoa hồng thơm mát lập tức tràn ngập khoang mũi, rất dễ chịu.

Cô ngẩng đầu nhìn anh: “Không phải mới tặng hoa rồi sao?

Sao lại tặng nữa?” “Vậy em có thích không?” Mạc Noãn gật đầu, nụ cười tươi như hoa: “Thích, vừa đúng mười bảy đóa, ý nghĩa là gì vậy?” “Bên em cả đời.” Lục Sâm nhẹ nhàng nói.

Mạc Noãn khẽ sững người, không phải là lời tuyên ngôn tình yêu nào cả, mà là bốn chữ bình dị ấm áp nhất, bên em cả đời, lời hứa mà bất kỳ cặp đôi nào bước vào lễ đường hôn nhân cũng sẽ hứa trước mặt cha xứ.

Có người nói bầu bạn là lời tỏ tình dài lâu nhất, Mạc Noãn nghĩ, chẳng phải là như vậy sao.

Giây phút này, trong lòng cô dâng lên một cảm giác mãn nguyện chưa từng có.

Ăn cơm xong, hai người lại theo kế hoạch đi xem phim.

Bộ phim đang chiếu là một phim hài có tên là “Vạn Vạn Không Ngờ Tới”.

Chương 62

Mọi người xung quanh đều cười nghiêng ngả, nhưng hai người có khiếu hài hước cao lại chỉ nhìn nhau, hoàn toàn không biết điểm gây cười ở đâu, nhưng vẫn kiên trì xem đến hết phim.

Ra khỏi rạp, cả hai bất giác cùng cười, cảm giác như vừa ngồi ngốc nghếch suốt hai tiếng đồng hồ.

Sau đó, hai người lại đi dạo bên bờ sông, đến khi mệt mỏi mới về nhà.

Mạc Noãn vốn tưởng rằng buổi hẹn hò cố tình sắp đặt như vậy sẽ rất ngượng ngùng, nhưng hiệu quả lại tốt ngoài dự kiến, có thể thấy rõ qua nụ cười mãn nguyện trên gương mặt cô.

Mạc Noãn ngủ thiếp đi trên xe.

Sau khi bế cô vào nhà, điện thoại trong túi Mạc Noãn lại vang lên.

Lục Sâm trực tiếp lấy ra nghe máy.

Người ở đầu dây bên kia nghe thấy giọng một người đàn ông thì lập tức khựng lại, mãi đến khi Lục Sâm sắp cúp máy mới lên tiếng.

“Tôi là quản gia nhà họ Mạc, phiền cô Noãn nghe điện thoại.” Hàn Thụ Nhân nói.

“Vợ tôi ngủ rồi, có chuyện gì cứ nói thẳng với tôi.” Giọng Lục Sâm rất lạnh.

Nghĩ đến việc họ dám bất chấp ý muốn của cô mà đưa cô về nhà họ Mạc, khiến cô phải chịu đựng nhiều như vậy, trong lòng anh lại dâng lên một ngọn lửa vô danh.

Nếu không phải lo ngại con bé đó vẫn còn một chút tình thân với họ, anh đã chẳng thèm nói chuyện, mà trực tiếp dùng thủ đoạn của mình để giải quyết mọi chuyện.

Hàn Thụ Nhân đã theo Mạc Bình Sơn hơn nửa đời người, cũng tiếp xúc với rất nhiều người xuất sắc, nhưng giọng nói trẻ trung trong điện thoại này, dù là qua điện thoại, cũng khiến ông cảm thấy một áp lực không tên.

Ông trấn tĩnh lại, nói: “Điện thoại và túi xách của cô Noãn vẫn còn ở nhà họ Mạc, tôi muốn hỏi khi nào cô ấy có thời gian, tôi sẽ mang những thứ này trả lại cho cô ấy.” “Không cần đâu.

Phiền ông chuyển lời đến ông Mạc, nếu đã năm năm trước không cần người con gái này, thì bây giờ cũng hãy buông tay đi.

Cô ấy hiện là vợ tôi, lần sau nếu chưa có sự đồng ý của tôi thì đừng tùy tiện đưa cô ấy đi nữa, nếu không tôi không biết mình sẽ làm ra chuyện gì đâu.

Tôi nói được là làm được.” Lục Sâm nói xong liền cúp máy.

“Alô, alô…” Hàn Thụ Nhân gọi liên tiếp hai tiếng, điện thoại chỉ còn tiếng tút tút.

Ông vừa bật loa ngoài, Mạc Bình Sơn đứng bên cạnh đương nhiên nghe thấy rất rõ.

Ông không nhịn được mà đập mạnh mấy cái xuống bàn, cao giọng: “Thằng nhóc không biết trời cao đất dày, lại dám uy hiếp cả tôi.

Con bé đó rốt cuộc có mắt nhìn kiểu gì, sao lại lấy một người như vậy.” “Chủ tịch, tôi cảm thấy người mà cô Noãn lấy có chút không đơn giản.” Có những người chỉ cần nghe giọng điệu và ngữ khí nói chuyện đã khiến người khác phải e sợ, không nghi ngờ gì, Lục Sâm chính là người như vậy.

“Còn cần ông nói sao, tôi đương nhiên hiểu.” Mạc Bình Sơn trầm giọng, nếu không có chút bản lĩnh, sao ông lại không tra ra được thân phận của anh ta?

Chỉ riêng điểm này, ông cũng biết người đó không dễ chọc, hơn nữa anh ta còn gọi thẳng ông là ông Mạc, rõ ràng là sau khi biết thân phận của ông mà vẫn nói những lời ngông cuồng như vậy.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

Cô Noãn có vẻ đã quyết tâm không muốn về nhà họ Mạc, tính cô ấy lại quật cường như vậy, e là sẽ khá phiền phức.” Mạc Bình Sơn chẳng thèm để ý mà hừ một tiếng: “Vậy thì cứ xem ai lì hơn ai.” Đó là con gái ông nhìn nó lớn lên từ nhỏ, ông không tin mình không trị được nó.

Lục Sâm vừa quay người lại đã thấy Mạc Noãn đứng sau lưng, lúc này đang nhìn anh chăm chú.

Anh cười cười: “Em nghe thấy cả rồi à?” Mạc Noãn gật đầu.

Lục Sâm tiến lên, đưa tay xoa đầu cô: “Có cần anh giúp em đổi số điện thoại mới không?” Mạc Noãn lắc đầu, bình tĩnh nói: “Không cần đâu, em có đổi bao nhiêu số đi nữa, chỉ cần ông ta không buông tha, em sẽ không được yên.” Lục Sâm nhìn cô với ánh mắt đầy dịu dàng: “Nếu không muốn đối mặt với họ, sau này những chuyện như thế này có thể giao cho anh xử lý.” “Vâng.” “Ngủ sớm đi, mai còn phải đi làm.” Sáng sớm, Mạc Noãn nhận được điện thoại của Ngô Hạo, bảo cô đến văn phòng của ông một chuyến.

Lúc Mạc Noãn vào, cô phát hiện Tôn Tuyết cũng ở đó.

“Tiểu Mạc, đến rồi à, mời ngồi.” Mạc Noãn gật đầu, ngồi xuống ghế sofa giống Tôn Tuyết.

“A Tuyết, Tiểu Mạc, sáng sớm gọi hai em qua đây là có một nhiệm vụ muốn giao cho hai em.” Nói rồi ông đưa hai tấm thiệp mời cho họ.

Mạc Noãn mở ra xem, là thiệp mời dự tiệc, tiệc mừng kỷ niệm 50 năm ngày cưới của chủ tịch tập đoàn Á Đông, Hàn Húc Đông và vợ tại thành phố A.

“Thiệp mời các em cũng thấy rồi, đây là do sở chúng ta nhờ quan hệ mới khó khăn lấy được.

Tiểu Mạc mới đến thành phố A chắc không rõ lắm, tôi nói sơ qua cho em biết, tập đoàn Á Đông này là doanh nghiệp chỉ đứng sau tập đoàn Lục Thị.

Điều đáng nói hơn là lịch sử khởi nghiệp của chính Hàn Húc Đông.

Thời trẻ ông ấy từng đảm nhiệm chức vụ Bí thư Thành ủy, Chủ tịch Ủy ban Chứng khoán, sau này mới ra biển lớn kinh doanh, thành lập Á Đông.

Có thể nói mạng lưới quan hệ của người này vô cùng rộng, tiệc tối nay chắc chắn sẽ quy tụ giới chính trị và kinh doanh.

Lãnh đạo trong sở rất coi trọng buổi tiệc lần này, mắt đều đổ dồn vào chúng ta.

Đến lúc đó các em đi cùng tôi, phải làm thế nào tôi nghĩ trong lòng các em đều rõ, tôi không nhắc lại nữa.

Tiểu Mạc, lúc đó em cứ đi theo giám đốc Tôn, cô ấy đã tham gia rất nhiều buổi tiệc như thế này, kinh nghiệm phong phú.” Mạc Noãn trong lòng thấy phản cảm, nhưng vẫn gật đầu.

Tình hình trong nước là vậy, dù là bàn hợp đồng hay kéo nghiệp vụ đều dễ thành công trên bàn tiệc.

Đặc biệt là các hãng kiểm toán, kiểm toán báo cáo tài chính là nghiệp vụ chính của họ, nếu có thể nhận thêm được hợp đồng kiểm toán năm của vài công ty, tiền thưởng và lợi ích không nghi ngờ gì sẽ rất hậu hĩnh.

Huống hồ Hàn Húc Đông còn có quan hệ trong Ủy ban Chứng khoán, đến lúc đó có thể làm quen mặt với những người đó cũng rất tốt, sẽ tạo điều kiện thuận lợi rất nhiều cho công việc sau này.

Trước đây Mạc Noãn rất ít khi tham gia những buổi tiệc như thế này, Bùi Lệ Hành đối xử với cô rất tốt, biết cô không thích những nơi như vậy, nên những việc kéo nghiệp vụ thế này thường sẽ không giao cho cô.

“Được rồi, điều tôi muốn nói với các em là vậy.

Chiều nay các em không cần đến sở nữa.

A Tuyết, em dẫn Tiểu Mạc đến tiệm làm tóc mà chúng ta thường hợp tác để chọn một bộ trang phục phù hợp.

Chương 63

Chi phí vẫn theo quy tắc cũ, sở sẽ thanh toán.

Tối nay chúng ta gặp nhau ở cổng khách sạn.” Ra khỏi văn phòng Ngô Hạo, Tôn Tuyết dừng bước, quay lại nhìn Mạc Noãn, im lặng vài giây rồi hỏi: “Tửu lượng thế nào?” Mạc Noãn thành thật đáp: “Em không mấy khi uống.” Tôn Tuyết không biểu cảm gì, nhàn nhạt nói: “Vậy đến lúc đó tự mình chú ý chừng mực.” Mạc Noãn cảm thấy ấm lòng, đôi mắt cũng khẽ cong lên: “Cảm ơn giám đốc Tôn.” Nghe vậy, Tôn Tuyết ngẩn ra, dường như không ngờ rằng ngày thường mình chẳng bao giờ tỏ ra thân thiện với Mạc Noãn, mà cô lại cảm ơn mình.

Cô ta liếc Mạc Noãn một cái rồi bỏ đi.

Mạc Noãn trước nay là một người rất dễ thỏa mãn, tâm trạng vì lời nói của Tôn Tuyết mà tốt lên vài phần.

So với những người hai mặt, cô thích những người thẳng thắn hơn.

Tôn Tuyết chính là người như vậy, tuy có hơi lạnh lùng nhưng nhân phẩm không có gì phải bàn cãi.

Đây cũng là lý do dù bị cô lập trong công ty, cô vẫn nỗ lực làm việc, cô tin rằng một ngày nào đó Tôn Tuyết sẽ thay đổi cách nhìn về mình.

Những buổi tiệc như thế này thật giả lẫn lộn, những giao dịch bẩn thỉu sau lưng sao có thể thiếu được, một người phụ nữ nếu say rượu chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Buổi chiều, Tôn Tuyết đưa Mạc Noãn đi làm tóc, Mạc Noãn tranh thủ lúc rảnh rỗi gọi điện báo cho Lục Sâm.

Điều này dường như đã trở thành một sự ngầm hiểu giữa hai người, bất kể ai tối không về nhà được đều sẽ báo cho người kia biết.

Mạc Noãn nghe thấy bên phía Lục Sâm có hơi ồn ào, liền nói ngắn gọn rồi cúp máy.

Khách sạn Minh Châu được xây dựng ven sông, đông ấm hạ mát, là một khách sạn năm sao bạch kim, mức độ xa hoa khiến người ta phải kinh ngạc, mỗi ngày thu vào cả núi tiền.

Nghe đồn tầm nhìn của mỗi phòng đều rất thoáng đãng, có thể thu trọn cảnh đẹp trên sông vào tầm mắt, buổi tối còn có thể ngắm đèn neon ở bờ đối diện và những chuyến phà trên sông.

Nhưng chỉ cần đóng cửa sổ lại, là có thể hoàn toàn cách ly với tiếng ồn từ sông vọng vào.

Nếu muốn tổ chức sự kiện gì ở đây, ít nhất phải đặt trước một tháng.

Chính quyền thành phố A thường sắp xếp đón tiếp một số khách quốc tế cực kỳ quan trọng tại đây, đương nhiên cũng có một số doanh nghiệp lớn như tập đoàn Á Đông sẽ chi mạnh tay tổ chức tiệc thường niên, yến tiệc tại đây.

Ở cổng có nhân viên phục vụ kiểm tra thiệp mời rất nghiêm ngặt, những ai không có thiệp mời đều bị từ chối ngoài cửa.

Mạc Noãn tự mình chọn một bộ lễ phục dạ hội cúp ngực màu tím nhạt, khoác ngoài một chiếc khăn choàng, trên mặt chỉ trang điểm nhẹ, trông vừa trang nhã vừa lịch sự.

Tôn Tuyết thì chọn một bộ lễ phục bó sát màu đỏ rực, làm nổi bật vóc dáng lồi lõm quyến rũ của cô, thay đổi hoàn toàn hình ảnh lạnh lùng thường ngày.

Từ lúc vào khách sạn, trên mặt cô luôn nở nụ cười.

Ngô Hạo chào họ một tiếng rồi đi mất.

Mạc Noãn rất ít khi tham gia những nơi như thế này, chỉ cầm một ly rượu vang lặng lẽ đi theo Tôn Tuyết.

Suốt đường đi, Tôn Tuyết gặp rất nhiều người quen, cô thoải mái trò chuyện với họ, thỉnh thoảng còn nâng ly uống rượu, có vẻ rất quen thuộc với những nơi như thế này.

Đàn ông đa phần mặc vest, tay khoác một người phụ nữ, có người dường như là vợ mình, có người là thư ký, thậm chí có người là tiểu tam, những cử chỉ quá lố lăng thật chướng mắt.

Mạc Noãn chỉ cảm thấy hoa cả mắt, nụ cười trên mặt cũng sắp cứng đờ, không dễ để nhận ra thân phận của họ là quan chức chính phủ hay là ông trùm kinh doanh.

Đột nhiên một người đàn ông lớn tuổi chặn đường họ lại.

Mặt ông ta đầy nọng thịt, bụng phệ như mang thai mấy tháng.

Rõ ràng là đang nói chuyện với Tôn Tuyết, nhưng ánh mắt lại cứ dán vào người Mạc Noãn, thậm chí còn nhìn chằm chằm vào ngực cô, không hề che giấu ánh mắt trần trụi đó.

Vừa mở miệng là lộ ra hàm răng ố vàng, trông vô cùng lạc lõng bên cạnh cô gái xinh đẹp đang khoác tay ông ta.

“Giám đốc Tôn, công ty các cô ký được một mỹ nhân thế này từ khi nào vậy?

Sao tôi không nhận được tin tức gì hết, còn không giới thiệu một chút đi?” Mạc Noãn da trắng nõn, bộ lễ phục màu tím nhạt mặc trên người càng làm cô trông trẻ trung, làn da mịn màng như có thể búng ra sữa, nói cô là sinh viên đại học mới ra trường cũng không quá.

Mạc Noãn không chịu nổi ánh mắt dâm tà đó, chỉ cảm thấy toàn thân nổi da gà, có cảm giác buồn nôn, nhưng lại không tiện thể hiện ra mặt, cô khẽ quay đầu đi với vẻ ghê tởm.

Chỉ là hành động vô tình này trong mắt người đàn ông lại trở thành e thẹn, nhất thời ông ta lòng dạ xao động.

Tôn Tuyết thu hết biểu cảm của người đàn ông vào mắt, trong lòng thầm chửi, với cái bản tính lưu manh của ông thì ai dám tùy tiện giới thiệu mỹ nữ cho chứ, đúng kiểu đứng núi này trông núi nọ.

Trong lòng nghĩ vậy nhưng trên mặt lại không hề biểu hiện ra, nụ cười trên môi ngược lại càng sâu hơn, cô xua tay.

“Haiz, An tổng cứ thích nói đùa, cảm giác như đang chê tôi vậy, lẽ nào Tiểu Mạc đứng trước mặt tôi lại trông trẻ đến thế sao?

Chẳng qua là người ta đã kết hôn được một thời gian rồi, cũng sắp ba mươi rồi, không chênh với tôi mấy tuổi đâu.” Nghe Tôn Tuyết giải thích như vậy, Mạc Noãn thở phào nhẹ nhõm.

Từ lời nói của Tôn Tuyết, cô biết người đàn ông này là khách hàng cũ của công ty, tên là An Thạch, chủ yếu kinh doanh bất động sản.

Thời trẻ chỉ là một cai thầu quèn, sau này dần dần kiếm được chút tiền rồi mở một công ty bất động sản nhỏ.

Nhưng người này vận may tốt, đúng lúc gặp được chính quyền thành phố hết lòng ủng hộ doanh nghiệp tư nhân, có chính quyền thành phố làm cầu nối nên việc kinh doanh phất lên như diều gặp gió.

Cộng thêm người này lại biết nịnh bợ, luồn cúi, xử sự vô cùng khéo léo, cứ thế mà trở thành trọc phú.

Nhưng người này nổi tiếng háo sắc, đặc biệt thích những cô gái có vẻ ngoài ngây thơ.

Vợ ở nhà không quản được ông ta, cũng hoàn toàn không dám quản, nên ông ta càng thêm lộng hành, bất kể tham dự sự kiện gì cũng dắt theo đủ loại phụ nữ.

Tôn Tuyết trước đó đã dặn dò cô, cố gắng đừng tiếp xúc với ông ta.

Không ngờ lại xui xẻo như vậy, vừa vào đã bị ông ta để ý.

Người đàn ông được gọi là An tổng có vẻ bị nghẹn họng, trên mặt có vài phần tiếc nuối: “Kết hôn rồi à, thật đúng là không nhìn ra.” Sở dĩ lão già này có thể tồn tại được, cũng có một nguyên nhân là vì ông ta biết thời thế, sợ phiền phức nên thường không trêu chọc phụ nữ đã có chồng.

“Là lỗi của tôi, tôi xin lỗi anh, chuyện này đáng lẽ tôi nên báo trước cho anh mới phải.

Chương 64

Tôi cạn ly, anh tùy ý.” Tôn Tuyết tươi cười đón tiếp, hào sảng nâng ly uống cạn, An Thạch chỉ uống một ngụm cho có lệ.

An Thạch uống xong lại đưa mắt nhìn Mạc Noãn, vẻ mặt căng thẳng, lạnh lùng hừ một tiếng: “Cô Mạc, cấp trên của cô đã uống rồi, mà cô lại không uống một chút nào, đây là không nể mặt tôi sao?” Nghe vậy, Mạc Noãn khựng lại, theo bản năng nhìn Tôn Tuyết.

Tôn Tuyết ra hiệu bằng mắt với cô, ý bảo cô uống một chút.

Mạc Noãn cũng biết An Thạch đang gây khó dễ cho mình vì chuyện ban nãy, nếu không uống ly rượu này, e là không được.

Khóe môi cô cố nặn ra một nụ cười: “An tổng nói quá lời rồi, tôi xin uống cạn ly này.” “Hai người uống thì buồn lắm, An tổng, tôi kính anh thêm một ly nữa.” Tôn Tuyết cười nói, vừa nói vừa uống cạn ly rượu trong tay.

Mạc Noãn thật ra không biết tửu lượng của mình đến đâu, nhưng uống một ly xuống cũng không thấy có gì khó chịu, chỉ là có chút lo lắng nhìn Tôn Tuyết, từ lúc vào đến giờ, cô ấy dường như đã uống rất nhiều ly rồi.

Uống rượu xong, cô gái trẻ bên cạnh lão đàn ông dường như không chịu nổi việc ông ta cứ nhìn chằm chằm vào những người phụ nữ khác, liền lay tay ông ta làm nũng: “An tổng, đi thôi, tối nay người ta đến đây là để khiêu vũ với anh đó.” Lão đàn ông nhìn người phụ nữ trên tay mình, trên mặt lộ ra nụ cười xấu xa: “Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta qua kia khiêu vũ.” Nói rồi bàn tay to của ông ta di chuyển đến mông cô gái.

Nhìn bóng lưng họ rời đi, nụ cười trên mặt Tôn Tuyết rạn nứt, lộ ra một tia chán ghét, cô khẽ mắng: “Lão già lưu manh này, sớm muộn gì cũng ngã ngựa vì đàn bà.” Mạc Noãn đương nhiên cũng nghe thấy lời của Tôn Tuyết, khóe môi khẽ cong lên, cô dường như đã nhìn thấy một khía cạnh khác của Tôn Tuyết.

“Mạc Noãn, nếu em thật sự không thích những nơi như thế này, có thể tự tìm một chỗ ngồi một lát, lúc về tôi sẽ gọi em.” Mạc Noãn gật đầu, cô cảm thấy ở bên cạnh Tôn Tuyết cũng không giúp được gì, ngược lại còn trở thành gánh nặng, cần cô ấy giải vây cho mình.

Mạc Noãn tìm một chiếc ghế sofa ở góc ngồi xuống, không nhịn được lấy điện thoại ra gửi một tin nhắn cho Lục Sâm: “Đang dự tiệc ở khách sạn Minh Châu, một mình chán quá.” Đợi một lúc cũng không thấy Lục Sâm trả lời tin nhắn, cô nghĩ là anh đang bận nên không làm phiền nữa, lướt một vòng trang cá nhân WeChat, thấy Mễ Nặc, một tín đồ ăn uống, khoe không ít món ngon, nhất thời cô cũng cảm thấy hơi đói, bèn đứng dậy đến khu đồ ăn lấy một ít đồ ăn.

Chỉ là vừa quay người lại, cô đã thấy Ngô Hạo đang vẫy tay với mình ở không xa, ý bảo cô qua đó.

Mạc Noãn đành phải đặt đĩa trong tay xuống, đi về phía ông.

Đến gần mới phát hiện bên cạnh ông còn có Mạc Bình Sơn, Mạc Tử Hi đang khoác tay Đinh Duệ cũng đứng một bên.

Khoảnh khắc nhìn thấy cô, sắc mặt của mấy người đều thay đổi liên tục.

Mạc Noãn hiện tại vẫn là cấp dưới của Ngô Hạo, đối với công việc của mình, cô luôn có thái độ đúng mực, dù cực kỳ ghét người nhà họ Mạc, cô vẫn cứng rắn đi đến bên cạnh Ngô Hạo.

Ngô Hạo cười ôn hòa nói với cô: “Tiểu Mạc, qua đây để Mạc đổng xem xem, ông ấy vừa nói trông em có chút quen mắt.” Mạc Noãn nhìn Mạc Bình Sơn, mặt ông vẫn còn vài phần tái nhợt, dường như sức khỏe vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, nhất thời cô cảm thấy trong lòng có chút thắt lại.

Chỉ là cô trước nay giỏi che giấu cảm xúc của mình, giả vờ như hoàn toàn không quen biết người trước mặt: “Chào Mạc đổng, tôi là Mạc Noãn.” Nghe giọng điệu của cô, trong lòng Mạc Bình Sơn rất khó chịu, nhưng trước mặt bao nhiêu người không tiện phát tác, chỉ nhàn nhạt gật đầu.

Bầu không khí có chút kỳ quái, Ngô Hạo cười giảng hòa: “Mạc đổng bây giờ có thể xem kỹ rồi, xem Mạc Noãn có giống người mà ông quen không, biết đâu mấy đời trước hai người còn là cùng một họ thì sao?” Mạc Noãn mím môi cười, chỉ là trong lời nói lại mang theo ý châm biếm không thể nói thành lời: “Chủ nhiệm nói đùa rồi, tôi chẳng qua chỉ tình cờ cùng họ với Mạc đổng mà thôi, Mạc đổng chắc là nhìn nhầm người rồi.

Tổ tiên ba đời nhà tôi đều xuất thân từ nông thôn, bây giờ vẫn còn sống trong núi sâu rừng già, cho dù có là người miễn cưỡng có chút quan hệ huyết thống cũng chỉ là hữu danh vô thực, ra khỏi núi sâu rồi thì bên trong vẫn không đổi được sự thô lỗ của người nhà quê.

Là lừa hay là ngựa, cứ dắt ra đi một vòng là biết, căn bản không thể lên được mặt bàn.

Người như tôi làm sao mà quen biết được nhân vật lớn như Mạc đổng chứ.” Lúc Mạc Noãn nói những lời này, ánh mắt cô lướt qua Mạc Bình Sơn và Mạc Tử Hi.

Mạc Tử Hi đã tự động nhận lấy, lớn lên ở nông thôn là quá khứ mà cô ta không muốn nhắc đến nhất.

Bạn bè hiện tại của cô ta chịu giao du với cô ta đều là vì thân phận tiểu thư nhà họ Mạc, sau lưng lại chê cười cô ta quê mùa.

Thật ra đây cũng là vấn đề của chính Mạc Tử Hi.

Mạc Noãn sở dĩ nói ra những lời như vậy, một mặt là vì cô có thể rất thản nhiên đối mặt với xuất thân của mình, bản thân hoàn toàn không có thành kiến với tổ tiên, mặt khác hoàn toàn là để kích thích Mạc Tử Hi, một người luôn luôn ghét bỏ quá khứ của mình.

Quả nhiên, chiêu này trăm lần như một, Mạc Tử Hi như con chuột bị giẫm phải đuôi, lửa giận trong lòng bừng bừng bốc lên, hung hăng trừng mắt nhìn Mạc Noãn: “Mạc Noãn, mày đừng quên, tổ tiên của tao…” cũng là tổ tiên của mày.

Mạc Tử Hi vừa định nói gì đó đã bị Mạc Bình Sơn và Đinh Duệ ra hiệu bằng mắt ngắt lời, đành phải bất mãn bĩu môi.

Nụ cười trên môi Ngô Hạo cứng lại, ông có chút không hài lòng nhìn Mạc Noãn, dường như trách cô nói chuyện không biết chừng mực.

Mạc Bình Sơn trong thời gian này bị Mạc Noãn châm chọc không ít, những lời còn cay độc hơn thế này ông cũng đã nghe qua, khả năng chịu đựng trong lòng đã mạnh hơn không ít.

Nhìn người có gương mặt giống hệt người vợ trước, ông không tức giận, ngược lại còn thất thần.

Trong ấn tượng, người vợ trước cũng rất thích màu tím, bất kể đi cùng ông tham dự sự kiện gì cũng đều mặc một bộ lễ phục màu tím, cười tươi như hoa bên cạnh ông, đối mặt với đối thủ kinh doanh thì khéo ăn khéo nói, khiến người ta không có sức chống đỡ, đúng là một người vợ hiền trợ thủ đắc lực của ông.

Chỉ là người trước mắt mặt lạnh như băng, nhắc nhở ông đây không phải là vợ mình, mà là người con gái đã bị mình đoạn tuyệt quan hệ.

Thu lại tâm trí, Mạc Bình Sơn nói: “Đúng là nhìn nhầm người rồi.” Đinh Duệ nhìn Mạc Noãn với vẻ mặt không liếc ngang liếc dọc, trong lòng cũng bất lực thở dài.

Mạc Tử Hi vừa thấy bộ dạng thất thần của Đinh Duệ, ngọn lửa giận trong lòng hoàn toàn thiêu đốt lý trí của cô ta, không nhịn được mà dậm chân một cái, bất chấp hình tượng mà hất tay anh ra rồi tức giận bỏ đi.

Ngô Hạo trên mặt có chút mất mặt, liền làm một động tác xin lỗi với Mạc Bình Sơn: “Mạc đổng, xin lỗi, hình như tôi đã làm lệnh thiên kim không vui rồi.” Ngô Hạo cũng là người tinh ý, tự nhiên có thể nhìn ra quan hệ giữa mấy người này không hề đơn giản.

Ông vẫn luôn muốn nhận được hợp đồng kiểm toán năm của Mạc Thị, nên vừa thấy Mạc Bình Sơn đã qua bắt chuyện, không ngờ lại đúng lúc thấy Mạc Bình Sơn đang nhìn bóng lưng một người phụ nữ với vẻ đăm chiêu, dường như đang chìm vào hồi ức xa xôi, mà người đó không ai khác chính là Mạc Noãn dưới trướng ông.

Ông đương nhiên vui vẻ tác thành, thuận thế gọi Mạc Noãn qua.

Chỉ là xem tình hình này, gọi Mạc Noãn qua cũng không biết có phải là lựa chọn đúng đắn không?

“Kệ nó đi, bị chiều hư rồi, từ nhỏ đã có cái tính xấu đó.” Mạc Bình Sơn không vui nói, rồi quay sang Ngô Hạo: “Không biết cô Mạc ở công ty làm công việc gì?” Đôi mắt Ngô Hạo lóe lên, có chút không chắc Mạc Bình Sơn có ý gì.

Con gái ông ta dường như cực kỳ không thích Mạc Noãn, mà ông ta đối với Mạc Noãn lại đặc biệt khoan dung, ngay cả con rể tương lai của ông ta đối với Mạc Noãn cũng là bộ dạng muốn nói lại thôi.

Người khác có thể không nghe ra sự khó chịu của Mạc Noãn, nhưng ông đã tiếp xúc với cô mấy lần, bình thường cô gái này nói chuyện làm việc đều rất lịch sự, thể hiện sự giáo dưỡng rất tốt, giọng điệu hôm nay rõ ràng có chút quá đáng.

Mấy người này rốt cuộc có thù oán gì?

Ngô Hạo suy nghĩ vài giây, cười nói: “Mạc Noãn vừa từ thành phố B về, từng làm việc dưới trướng một người bạn của tôi, năng lực làm việc xuất sắc, tuổi còn trẻ đã là một kiểm toán viên có kinh nghiệm mấy năm, là một trong những người trẻ mà công ty đang bồi dưỡng.” Mạc Bình Sơn liếc nhìn Mạc Noãn, trong lòng không nói nên lời.

Ông lờ mờ nhớ lại nhiều năm trước, hình như là lúc nó mới vào năm nhất đại học, nó từ trường về, từ phía sau ôm cổ ông làm nũng nói không thích quản trị kinh doanh, muốn chuyển chuyên ngành sang kế toán, sau này phát triển theo hướng kiểm toán viên công chứng.

Lúc đó ông một lòng muốn nó kế thừa công ty, không nghĩ ngợi gì đã từ chối.

Nó tức giận giật râu ông rồi nhíu mày bỏ đi, lúc đó ông vừa giận vừa buồn cười, cũng không để chuyện đó trong lòng.

Không ngờ rời khỏi nhà họ Mạc, nó lại thật sự phát triển theo hướng này.

Chương 65

Đinh Duệ cũng tò mò nhìn Mạc Noãn, chỉ là ánh mắt vừa chạm vào đã như bị dính chặt, không thể rời đi được nữa.

Mạc Noãn từ đầu đến cuối vẻ mặt vẫn lạnh nhạt, không nhìn Mạc Bình Sơn, càng không nhìn Đinh Duệ, phảng phất như những người đứng trước mặt cô là những người xa lạ hoàn toàn không liên quan.

Mạc Bình Sơn thở dài nói: “Không ngờ quý công ty lại có nhiều nhân tài như vậy, lại có một kiểm toán viên cao cấp trẻ tuổi như thế.” "Chủ tịch Mạc quá khen rồi.

Tuyển được Tiểu Mạc vào làm, tôi cũng rất vui.

Cô ấy đã san sẻ giúp tôi không ít việc, ngay cả giám đốc Tôn nổi tiếng kén chọn trong sở cũng không chê được năng lực làm việc của cô ấy." Ngô Hạo đã chắc chắn Mạc Noãn có ý nghĩa đặc biệt với Mạc Bình Sơn, nên đương nhiên lựa lời hay để nói. "Ồ?

Giám đốc Tôn, có phải là Tôn Tuyết, người nổi tiếng cuồng công việc đó không?" Mạc Bình Sơn nhướng mày, ông đương nhiên đã nghe nói về vị giám đốc Tôn trong lời Ngô Hạo. "Đúng vậy đấy.

A Tuyết xưa nay luôn nghiêm khắc với mọi người, duy chỉ có Tiểu Mạc là cô ấy không tìm ra được lỗi nào.

Hiện tại sở chúng ta có thể nói là có rất nhiều tướng tài, sao Chủ tịch Mạc không cân nhắc việc hợp tác giữa hai công ty chúng ta?" Câu cuối cùng, Ngô Hạo hỏi có chút dè dặt.

Không ngờ Mạc Bình Sơn lại đồng ý ngay: "Được thôi, năm nay có thể để các cậu thử một lần." Nói rồi, ông vô tình liếc Mạc Noãn một cái.

Ngô Hạo ngầm hiểu ý, cười và chìa tay về phía Mạc Bình Sơn: "Cảm ơn Chủ tịch Mạc đã ưu ái, vậy tôi xin chúc cho chúng ta hợp tác vui vẻ trước." Mí mắt Mạc Noãn giật giật, bàn tay buông thõng bên hông càng siết càng chặt, cho đến khi lòng bàn tay truyền đến cơn đau mới đột ngột buông ra.

Mạc Bình Sơn bắt tay Ngô Hạo: "Hợp tác vui vẻ." Sau đó, Mạc Bình Sơn và Ngô Hạo lại nói chuyện rất nhiều, còn Mạc Noãn từ đầu đến cuối vẫn đứng im một chỗ, cố gắng hết sức mới kìm nén được cơn giận trong lòng. "Xem tôi hồ đồ thật, tối nay là ngày kỷ niệm đám cưới vàng của Chủ tịch Hàn, người ta mời chúng ta đến để chúc mừng, chúng ta cứ mải nói chuyện làm ăn thì thôi đi, còn liên lụy người trẻ tuổi phải mệt mỏi cùng.

Tiểu Mạc, cô không cần quan tâm đến chúng tôi, có thể tùy ý đi dạo xung quanh." Mạc Bình Sơn thực sự coi Mạc Noãn như một người hoàn toàn xa lạ.

Mạc Noãn nghe tiếng "Tiểu Mạc" này, chỉ cảm thấy chói tai vô cùng, ý cười châm biếm bên môi càng đậm. "Chủ tịch Mạc không nói tôi cũng quên mất.

Tiểu Mạc, cô cứ tự nhiên." Mạc Bình Sơn đã mở lời, Ngô Hạo dĩ nhiên cũng nói theo.

Mạc Noãn gật đầu rồi rời đi.

Bữa tiệc vẫn chưa chính thức bắt đầu, Mạc Noãn ra ban công định hóng gió, nhưng vừa đến nơi thì Mạc Tử Hi đã theo sau, nói với cô bằng giọng điệu không nóng không lạnh: "Mạc Noãn, tôi còn tưởng mấy năm nay cô lăn lộn thành ra cái dạng gì rồi, hóa ra cũng chỉ là một kế toán quèn." "Quả nhiên người từ xó núi ra đúng là kiến thức nông cạn, thảo nào làm ở Mạc Thị lâu như vậy cũng không được Mạc Bình Sơn đề bạt.

Đừng trách tôi không nhắc cô, nếu cô dùng bản lĩnh dụ dỗ đàn ông vào việc nâng cao tố chất bản thân, tôi đảm bảo sẽ không có cục diện như bây giờ đâu." Mạc Noãn cười lạnh, lời của mẹ chồng lần trước khiến cô như được khai sáng.

Với một số người, bạn càng nhượng bộ thì họ càng được đà lấn tới, cách tốt nhất là ăn miếng trả miếng, khiến họ phải cụp đuôi chạy đi mất.

Bình thường tính cô lạnh lùng, nhưng không có nghĩa là cô là người mặc cho người khác tùy ý bắt nạt.

Trước đây không đối đầu với Mạc Tử Hi là vì lo danh tiếng không tốt trong quá khứ của mình sẽ liên lụy đến nhà họ Lục, làm họ mất mặt.

Nhưng kể từ lần thẳng thắn với mẹ chồng, ý tứ trong lời nói của bà đều cho cô biết, đừng có gánh nặng gì cả, nhà họ Lục hoàn toàn không sợ những lời đồn thổi đó.

Mặt Mạc Tử Hi lúc đỏ lúc trắng, cô ta phát hiện ra Mạc Noãn ngang ngược của ngày xưa đã trở lại, không mở miệng thì thôi, một khi mở miệng là độc địa đến mức cô ta không tài nào chống đỡ nổi.

Cô ta trừng mắt nhìn Mạc Noãn: "Cô nói bậy bạ gì đó, vị trí của tôi bây giờ vô cùng quan trọng." "A." Mạc Noãn nhếch mép cười, "Đúng là não úng nước rồi, một kẻ tiếp rượu mà cũng dám nói là quan trọng." "Tôi là giám đốc bộ phận quan hệ công chúng." Mạc Tử Hi đính chính. "Vậy là cô đang nóng lòng giải thích với tôi rằng cô là nhân viên tiếp rượu cao cấp sao?" Mạc Noãn đưa tay day day thái dương, hờ hững hỏi lại.

Mạc Tử Hi ngẩng đầu, ưỡn ngực nói: "Mạc Noãn, cô đừng có xuyên tạc ý của tôi." Mạc Noãn nhìn Mạc Tử Hi từ trên xuống dưới một lượt, không thể không nói người này tuy thấp nhưng vóc dáng lại cực kỳ đẹp, vòng một kia chắc cũng phải cup D. "Nói thật nhé, tôi thực sự muốn khen Chủ tịch Mạc của chúng ta một câu, cuối cùng ông ta cũng có chút mắt nhìn, biết dùng người đúng chỗ." Ánh mắt của Mạc Noãn quá rõ ràng, đối với một người luôn sống dưới cái bóng của cô, luôn bắt chước lời nói và hành động của cô như Mạc Tử Hi, sao lại không biết cô đang nói gì. "A!" Mạc Tử Hi tức đến hét lên, giơ tay định tát Mạc Noãn một cái, không ngờ cổ tay đau nhói.

Chỉ thấy Mạc Noãn đang siết chặt cổ tay cô ta, từ trên cao nhìn xuống, không chút nể nang nói: "Không biết tự lượng sức mình, với cái chiều cao đó của cô mà cũng đòi động tay với tôi à." Mạc Noãn chỉ cao một mét sáu lăm, nhưng Mạc Tử Hi chỉ có một mét năm lăm, chênh lệch 10cm, Mạc Noãn chắc chắn thắng.

Mạc Tử Hi bị Mạc Noãn thẳng tay đẩy ra, loạng choạng ngã xuống đất.

Đầu gối đập xuống sàn, cảnh xuân dưới chiếc váy ngắn chợt lộ ra.

Cô ta nhục nhã liếc nhìn xung quanh, thấy không ai nhìn về phía này mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Mạc Noãn cạn lời nhìn cô ta một cái rồi quay người rời đi.

Mạc Tử Hi nghỉ một lúc, không cam lòng đứng dậy, cà nhắc đi ra ngoài.

Vừa ra ngoài đã gặp An Thạch, trong lòng hắn ta đang ôm một cô gái xinh đẹp, nhưng mắt thì cứ hau háu nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Mạc Noãn.

Linh quang chợt lóe, Mạc Tử Hi đột nhiên nảy ra một ý.

Cô ta bước tới, cười chào hỏi An Thạch: "Chà, Giám đốc An lại để mắt tới cô nương nhà nào đây?" Giám đốc An nhận ra Mạc Tử Hi, hắn cũng từng thèm nhỏ dãi người phụ nữ này, nhưng vì e ngại thân phận của cô ta nên luôn không dám động vào.

Hắn cười cười, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Để cô Mạc chê cười rồi, chỉ là một người đã có chồng thôi." "Không thể nào, sao cô ta có thể là người đã có chồng được." Mạc Tử Hi giả vờ không tin mà lẩm bẩm.

Giọng cô ta nhỏ, nhưng An Thạch đứng rất gần, đương nhiên nghe thấy cô ta nói gì.

Chỉ thấy mắt hắn nhanh chóng lóe lên một tia sáng: "Cô Mạc quen cô ta à?" Mạc Tử Hi nhìn hai bên, ánh mắt tỏ ra có chút do dự, có thể nói là đã câu đủ sự tò mò của An Thạch.

Hắn vội vàng nói: "Cô Mạc rốt cuộc biết nội tình gì?" Mạc Tử Hi tỏ ra đắn đo một chút, cẩn thận hạ thấp giọng: "Giám đốc An, tôi thấy chúng ta đều là người quen cả, nên mới nói cho anh biết, người khác tôi không nói đâu.

Người anh vừa thấy không phải là người đã có chồng gì cả, cô ta là một sinh viên vừa mới tốt nghiệp, cách đây không lâu còn đến Mạc Thị phỏng vấn vị trí quan hệ công chúng.

Người vừa quyến rũ vừa khéo léo, tôi vốn định giữ cô ta lại, nhưng vừa hỏi thăm thì biết tiếng tăm không tốt, hình như hồi đại học đã được người ta bao nuôi.

Cuối cùng tôi đành thôi, không thể làm hỏng danh tiếng chung của bộ phận quan hệ công chúng Mạc Thị được." "Thật không?

Chương 66

Nhưng có người nói với tôi cô ta đã kết hôn rồi." Ánh mắt An Thạch đã sáng rực lên.

Mạc Tử Hi nhún vai: "Cái này thì tôi không biết, thông tin của tôi là dùng tài nguyên của Mạc Thị để tra ra đấy, biết đâu người ta lừa anh thì sao." "Con khốn đó, đúng là quá đáng." Lúc này An Thạch đã bị những ý nghĩ xấu xa làm cho mụ mị đầu óc, bị Mạc Tử Hi lừa một phen, liền cho rằng Tôn Tuyết đã lừa gạt mình.

Nói xong, hắn hưng phấn đi về phía Mạc Noãn vừa rời đi.

Nhìn bộ dạng thế nào cũng phải có được của An Thạch, khóe miệng Mạc Tử Hi cong lên một nụ cười âm hiểm.

Mạc Noãn tìm một góc ngồi xuống, lấy điện thoại ra tiếp tục đọc cuốn tiểu thuyết mạng mới đọc được một phần ba lúc nãy.

Nhưng cô còn chưa kịp nhập tâm đã bị một ánh mắt trần trụi làm phiền.

Cô ngẩng đầu, chỉ thấy An Thạch đang đứng cách đó một mét, lúc này đang cười toe toét nhìn cô, dục vọng trong mắt lộ rõ, trên mặt cũng là vẻ mặt thế nào cũng phải có được.

Mạc Noãn có dự cảm không lành, cơ thể lập tức căng cứng, trong lòng cũng chùng xuống, bản năng nhìn quanh một lượt.

Vị trí cô đang ở hơi khuất, có thể nghe thấy tiếng ồn ào của bữa tiệc ở sảnh lớn, nhưng cơ bản không thấy người.

Cô đứng dậy, đang định bỏ đi thì An Thạch nắm lấy cổ tay cô, buông lời khinh bạc: "Người đẹp, cô và cái cô Tôn Tuyết kia lừa tôi khổ quá.

Trông cô mơn mởn thế này mà dám nói đã kết hôn, cần gì phải vất vả làm việc.

Cô ngoan ngoãn theo tôi, sau này cô muốn gì tôi nhất định sẽ cố gắng đáp ứng." Mạc Noãn ngửi thấy mùi hôi từ miệng hắn, xông đến mức cô suýt không mở nổi mắt, vùng da bị hắn nắm cũng nổi hết cả da gà.

Cô cố nén cơn buồn nôn trong dạ dày, trầm giọng nói: "Giám đốc An, xin anh tự trọng, tôi thực sự đã kết hôn rồi." "Chậc chậc, đến bây giờ vẫn còn cứng miệng.

Đừng tưởng tôi không biết quá khứ của cô, dù sao ngủ với một người đàn ông hay ngủ với nhiều người cũng như nhau cả thôi.

Tôi cũng là thấy làn da mơn mởn của cô chưa bị ai chơi hỏng nên mới cho cô cơ hội này đấy." Nói rồi, tay kia của hắn còn định sờ mặt Mạc Noãn.

Mặt Mạc Noãn lúc xanh lúc đỏ, cô đột ngột gạt bàn tay heo của hắn ra, ép mình bình tĩnh lại, mắt thì liếc nhìn chiếc túi trên sofa: "Giám đốc An, tôi không biết anh đã nghe ai nói, nhưng tôi thực sự đã kết hôn rồi, chồng tôi không phải là người anh có thể đắc tội đâu." Bị gạt tay ra, mặt An Thạch hoàn toàn đen lại, hắn trầm giọng, cũng tăng thêm lực siết cổ tay cô: "Cô tưởng tôi bị dọa mà lớn à?

Lúc tôi ra ngoài lăn lộn thì cô còn đang chơi bùn ở nhà đấy." "Chồng tôi họ Lục, là tổng giám đốc của tập đoàn Lục Thị, người này anh chắc là mình đắc tội nổi chứ?" Mạc Noãn nheo mắt, không biết có phải ở cùng Lục Sâm lâu rồi không mà trên người cô cũng có một áp lực vô hình.

Đối diện với ánh mắt của cô, An Thạch bất giác chùng xuống.

Tập đoàn Lục Thị dĩ nhiên hắn biết, đó là một sự tồn tại như thần thoại ở thành phố A, bối cảnh hùng hậu, tổng giám đốc cũng thần long thấy đầu không thấy đuôi, nhưng nghe nói vẫn chưa kết hôn.

Người phụ nữ trước mắt này tuy xinh đẹp, nhưng không giống người có thể gả vào hào môn.

Chiếc váy lễ phục trên người cô vừa nhìn đã biết không phải hàng tốt.

Nghĩ đến đây, hắn cười, vẻ dâm tà trong mắt càng đậm: "Nằm mơ giữa ban ngày không phải cách này đâu, cô mà cũng đòi gả vào nhà họ Lục à?

Mợ chủ nhà họ Lục mà cần phải ra ngoài làm việc sao?

Cô muốn lừa tôi thì cũng tìm cái cớ nào tốt hơn một chút chứ." "Được rồi, nếu đã lừa không được anh, vậy chúng ta không bằng đợi tiệc kết thúc rồi hãy nói chuyện, hôm nay là tiệc cưới vàng của Chủ tịch Hàn, tôi nghĩ anh cũng không muốn phá hỏng đâu nhỉ." Thấy An Thạch không dễ lừa, Mạc Noãn đành phải xuống nước, nháy mắt với hắn. "Sớm như vậy có phải tốt hơn không, cứ phải giả vờ như trinh nữ tiết liệt." An Thạch hơi nới lỏng lực tay. "Chẳng phải tôi sợ phá hỏng bữa tiệc của Chủ tịch Hàn sao, một cô gái nhỏ bé như tôi không gánh nổi hậu quả đâu." Khóe miệng Mạc Noãn cố gắng nặn ra một nụ cười lấy lòng.

Tối nay cô vốn đã trang điểm tỉ mỉ, mái tóc đen xõa tung, nụ cười này khiến đôi mắt to đen trắng rõ ràng của cô trông càng thêm quyến rũ.

An Thạch nhìn đến chảy nước miếng, như thể người trước mắt đã nằm trong lòng bàn tay.

Ngay lúc hắn đang ngẩn người, Mạc Noãn nhanh chóng rút cây dùi cui chống sói có thể thu gọn trong túi ra, đột ngột vụt mạnh vào hạ bộ của hắn.

An Thạch trợn tròn mắt, ngay sau đó phát ra tiếng hét thảm thiết như heo bị chọc tiết, ôm lấy nửa thân dưới ngã ngồi xuống đất, nửa ngày không dậy nổi.

Mạc Noãn nhìn bộ dạng đau đớn của An Thạch, không hề có chút đồng tình nào, còn hung hăng đá thêm một cú vào người hắn: "Đồ lưu manh, xem sau này mày còn dám tùy tiện bắt nạt phụ nữ không." Nói xong, cô xách túi nhanh chóng rời khỏi hiện trường gây án.

An Thạch đau đến toát mồ hôi trán, trợn trừng mắt nhìn bóng lưng Mạc Noãn, chỉ có thể gắng gượng nặn ra một chữ: "Mày…" Cho đến khi vào đến sảnh lớn, trái tim Mạc Noãn vẫn đập thình thịch không ngừng, trong lòng một trận sợ hãi.

Lục Sâm đã tịch thu hết tất cả các thiết bị phòng thân của cô, nhưng thói quen là một thứ rất đáng sợ, trong túi không có thứ đó cô hoàn toàn không có cảm giác an toàn, thế là cô lén Lục Sâm giấu một cây dùi cui chống sói trong túi.

Tối nay may mà có nó, nếu không cô chưa chắc đã toàn mạng thoát thân.

Vừa nghĩ đến cảnh cây dùi cui tiếp xúc với bộ phận nào đó trên cơ thể lão già kia, Mạc Noãn không chút do dự vứt nó vào thùng rác.

Nhưng đúng lúc cô đang nghĩ sau này phải đi "bổ sung hàng" thì một giọng nữ chói tai vang lên. "Chắc chắn là người này không?" Mạc Noãn ngẩng đầu, chỉ thấy cô gái trước mặt khoảng hơn 20 tuổi, mặc một chiếc váy voan trắng, trang điểm tinh xảo như búp bê, lúc này đang tức giận nhìn cô.

Mạc Noãn bị nhìn đến khó hiểu, cô không nhớ mình đã chọc giận người này lúc nào.

Chỉ thấy cô gái chỉ vào một cô gái khác bên cạnh, cô gái kia Mạc Noãn lại nhận ra, chính là người khoác tay An Thạch lúc nãy.

Lúc này cô ta cũng đang nhìn mình đầy khiêu khích, rồi nói: "Đúng vậy, cô Hàn, vừa rồi tôi tận mắt thấy cô ta đi qua khu vực ban công." Hàn Bội Nhạc cứ thế giơ tay lên, tát cho Mạc Noãn một cái khi cô không kịp phòng bị.

Lúc Mạc Noãn phản ứng lại thì đã chậm nửa nhịp, cái tát sượt qua khóe miệng cô, thậm chí cô còn cảm thấy móng tay quẹt qua cằm mình, đau rát.

Lửa giận trong lòng Mạc Noãn lập tức bùng lên, sắc mặt đột ngột trầm xuống.

Cô chưa bao giờ là quả hồng mềm mặc người ta nắn bóp, cũng luôn giữ vững nguyên tắc xử sự "người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta, ta tất trả lại gấp bội", cô trực tiếp tát lại Hàn Bội Nhạc một cái.

Hàn Bội Nhạc rõ ràng không ngờ trong bữa tiệc tối nay lại có người dám tát mình, khuôn mặt không chút phòng bị lập tức bị đánh lệch sang một bên, đầu óc ong ong, nửa ngày không hoàn hồn lại được.

Cái tát này của Mạc Noãn vừa giáng xuống, trong đám đông liên tiếp vang lên những tiếng hít khí lạnh, rồi cũng im lặng ngay tức khắc, ai nấy đều nhìn Mạc Noãn với ánh mắt đồng cảm. "Con khốn này, mày có biết tao là ai không?

Mà dám đánh tao." Hàn Bội Nhạc sau khi hoàn hồn liền nổi trận lôi đình, trừng đôi mắt đẹp đang phun lửa nhìn Mạc Noãn.

Chương 67

Mạc Noãn đưa tay lau khóe miệng, trầm giọng: "Tôi không biết cô là ai, nhưng tôi rất muốn biết tại sao cô vừa thấy tôi đã phát điên." "Mày còn không biết hối cải, mày lén giấu món quà tao tặng bà nội, tao chỉ tát mày một cái đã là nhẹ rồi đấy." "Cô Hàn, tôi lấy đồ của cô khi nào?

Nói chuyện phải có bằng chứng." Mạc Noãn lạnh lùng nhìn Hàn Bội Nhạc. "Bằng chứng?

Mày có bằng chứng chứng minh mình trong sạch không?" "Tôi có nhân chứng, lúc đó tôi không ở một mình trên ban công, còn có một người nữa, người đó là…" Ba chữ Mạc Tử Hi cuối cùng cô đã không nói ra.

Cô rất hiểu Mạc Tử Hi, cô ta sẽ không làm chứng cho cô, ngược lại còn bỏ đá xuống giếng, thêm dầu vào lửa để bôi nhọ cô.

Hơn nữa cô cũng không muốn phơi bày mối quan hệ của mình và nhà họ Mạc. "Sao?

Nói không ra à?

Mày không có bằng chứng, nhưng tao thì có, chính là cô ta." Hàn Bội Nhạc ra vẻ hống hách chỉ vào cô gái vừa chỉ điểm lúc nãy.

Hàn Bội Nhạc vừa chỉ, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía cô gái đó.

Mạc Noãn cũng nhìn cô ta, hơi nheo mắt, không biết tại sao người này lại muốn vu oan cho mình.

Nhưng chỉ một lát sau, cô đã hiểu ra nguyên do.

Cô gái tên là Tống Vũ, là sinh viên nghệ thuật của một trường đại học hạng ba ở thành phố A.

Lúc này cơ thể cô ta hơi run rẩy, rõ ràng là bị dọa sợ.

Thực ra cô ta và Mạc Noãn cũng chẳng có thù sâu oán nặng gì, chỉ là vì ông chủ vàng khó khăn lắm mới câu được là An Thạch đã bỏ cô ta để đi tìm Mạc Noãn nên trong lòng sinh hận.

Vừa hay gặp Hàn Bội Nhạc đang đùng đùng nổi giận đi tìm đồ, lúc đó không nghĩ gì nhiều, liền tiện miệng nói vừa thấy một người phụ nữ từ phía ban công đi ra.

Nói xong vốn định chuồn đi, ai ngờ Hàn Bội Nhạc lại trực tiếp cho người lôi cô ta qua.

Về phần món đồ đó Mạc Noãn có lấy hay không, làm sao cô ta biết được?

Cô ta cũng chỉ muốn trả thù nho nhỏ một chút, không ngờ tính khí của Hàn Bội Nhạc lại nóng nảy như vậy, xông lên tát người ta một cái, mà Mạc Noãn cũng không phải dạng vừa, liền tát trả lại.

Trong mắt cô gái hiện lên một tia sợ hãi, thấy sự việc ầm ĩ thành ra thế này, nhất thời không dám mở miệng. "Mày sợ cái gì?

Có tao chống lưng cho, nói lại những lời mày vừa nói với tao một lần nữa." Hàn Bội Nhạc nhìn Tống Vũ với vẻ chán ghét, giọng điệu đầy bất mãn. "Tôi… tôi vừa rồi chỉ thấy cô ấy từ phía ban công đi ra, ngoài ra không thấy gì cả." Tống Vũ lắp bắp nói một câu.

Nghe vậy, những người có mặt bắt đầu xì xào bàn tán.

Từ lời của Tống Vũ không khó để đoán ra toàn bộ quá trình sự việc, chẳng qua là Hàn Bội Nhạc để quên đồ ở ban công, rồi Mạc Noãn cũng tình cờ đến đó, nhưng không có ai tận mắt thấy Mạc Noãn mang đồ đi.

Mà Hàn Bội Nhạc không phân biệt phải trái trắng đen, không điều tra kỹ sự thật, vừa đến đã tát Mạc Noãn một cái rõ ràng là hơi quá đáng.

Nhưng họ chỉ đơn thuần là xem náo nhiệt, dĩ nhiên sẽ không vì Mạc Noãn mà đắc tội với tiểu công chúa được nhà họ Hàn vạn phần cưng chiều. "Đúng là vô dụng." Hàn Bội Nhạc nghe Tống Vũ lắp bắp như vậy, tức giận lườm cô ta một cái, rồi nói với Mạc Noãn, một cách đương nhiên, thậm chí còn mang giọng điệu ban ơn: "Vậy thì mày mở túi của mày ra, để tao kiểm tra kỹ, nếu không tìm thấy, tao không truy cứu mày nữa là được." Tình cảm không truy cứu cô còn là nể nang lắm rồi?

Mạc Noãn nhíu mày, không hiểu gia đình thế nào lại dạy ra một cô gái vô lý ngang ngược như vậy, lại có thể đề nghị lục túi người khác khi không có bằng chứng đầy đủ, chẳng lẽ không biết đây là một hành vi sỉ nhục người khác một cách trần trụi sao.

Đối mặt với người như vậy, Mạc Noãn cảm thấy kiên nhẫn của mình sắp cạn kiệt, nhưng vẫn cố nén tính tình giải thích: "Cô Hàn, tôi đúng là đã đến ban công, nhưng không hề thấy món đồ cô nói, càng không lấy trộm, tôi sẽ không để cô lục túi của tôi đâu." "Mày đang có tật giật mình à?" Hàn Bội Nhạc dồn dập ép người.

Trộm, một từ chói tai biết bao.

Mạc Noãn cảm thấy không ổn, nhìn chằm chằm Hàn Bội Nhạc, giọng điệu lại trầm xuống: "Trước khi sự việc chưa được điều tra rõ ràng, xin cô Hàn đừng tùy tiện gán cái từ sỉ nhục người khác đó lên đầu người khác." "Tao không quan tâm, hôm nay mày bắt buộc phải để tao lục túi." Hàn Bội Nhạc bình thường bị người nhà nuông chiều, tính tiểu thư mười phần, chuyện muốn làm là phải làm cho bằng được.

Mạc Noãn chọn lùi một bước: "Vậy cô Hàn nên suy nghĩ cho kỹ, nếu không tìm thấy đồ của cô trong túi tôi, cô phải đích thân xin lỗi tôi." "A!" Hàn Bội Nhạc như nghe được chuyện cười lớn, ánh mắt khinh miệt quét Mạc Noãn từ trên xuống dưới một lượt, "Mày là cái thá gì, mà cũng dám bắt tao xin lỗi mày, đúng là chuyện cười." Ý tứ rất rõ ràng, cho dù không tìm ra đồ, Hàn Bội Nhạc cũng sẽ không xin lỗi, Mạc Noãn phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

Mạc Noãn chưa từng thấy người nào vô lý đến thế, lồng ngực tức đến phập phồng, cô nói từng chữ một: "Vậy muốn lục túi, tuyệt đối không thể nào." Ở cách đó không xa, Ngô Hạo và Mạc Bình Sơn cũng nghe thấy tiếng cãi vã bên này.

Vì Mạc Noãn đang đứng đối diện với họ, chỉ thấy khóe miệng cô sưng vù, có chút thảm hại, nhưng tấm lưng thẳng tắp của cô không hề tỏ ra yếu thế, giống như một cây bạch dương đứng vững trong bão cát.

Sắc mặt Mạc Bình Sơn trầm xuống, ông cất bước đi về phía này, Ngô Hạo và Đinh Duệ cũng đi theo sau.

Mạc Tử Hi lúc này đang trốn trong góc.

Sau khi lừa An Thạch xong, cô ta luôn lén lút đi theo sau hắn, vốn tưởng sẽ được xem cảnh Mạc Noãn gặp xui xẻo, ai ngờ lại chứng kiến cảnh An Thạch bị đánh một trận.

Lúc đó suýt nữa bị lão già kia làm tức điên, ngay cả một người phụ nữ cũng không xử lý được, lãng phí một cơ hội chỉnh Mạc Noãn.

Nhưng không ngờ sau đó Mạc Noãn lại bị tố ăn cắp đồ.

Thực ra lúc đó cô ta đang ở cùng Mạc Noãn, Mạc Noãn có lấy đồ hay không cô ta biết rõ hơn ai hết.

Sợ bị Mạc Noãn lôi ra làm chứng, cô ta luôn trốn trong góc không lộ mặt.

Sự thật chứng minh đúng là như vậy, Mạc Noãn suýt nữa đã nói ra tên cô ta.

Chuyện đó không là gì, tức hơn là cha mình vừa thấy Mạc Noãn gặp chuyện là đã vội vã chạy qua, rõ ràng đã đuổi cô ra khỏi nhà rồi.

Mạc Bình Sơn đi tới, nhưng ông còn chưa kịp lên tiếng thì đã nghe thấy một giọng nói tang thương mà uy nghiêm vang lên: "Có chuyện gì vậy?

Ồn ào cái gì thế?" Mọi người nhìn rõ người đến, thi nhau né sang một bên, nhường đường cho họ.

Lúc này đến không phải một người, mà là năm người.

Chương 68

Người lên tiếng chính là chủ nhân của bữa tiệc, Hàn Đông Húc, bên tay ông là vợ, còn có một người tuổi tác tương tự, tóc hai bên thái dương đã bạc trắng, đó là chủ tịch của Ủy ban Chứng khoán, Mã Hạo Kiệt.

Về phần người có vẻ mặt ôn hòa như ngọc, mọi người càng không lạ gì, đó là Thị trưởng thành phố A thường xuyên xuất hiện trước công chúng, Lục Nam Triết.

Bên cạnh ông còn có một người đàn ông, ngũ quan tinh xảo đến khó tin, toàn thân toát ra vẻ lạnh lùng xa cách ngàn dặm.

Chỉ là ánh mắt của anh luôn dán vào một người, xa xăm, dịu dàng như ánh nắng mùa xuân.

Mạc Noãn lại ngay khoảnh khắc nhìn thấy người này, sống mũi không kìm được mà cay cay.

Vừa rồi cô còn đang nghĩ nếu có Lục Sâm ở đây thì tốt biết mấy, không ngờ anh thật sự đến rồi.

Lục Sâm dĩ nhiên cũng nhìn thấy Mạc Noãn ngay lập tức, mi tâm không khỏi nhíu lại, anh trực tiếp đi xuyên qua đám đông đến bên cạnh cô, rất tự nhiên ôm eo cô, vén những lọn tóc lòa xòa trên mặt cô.

Nửa bên má sưng vù của Mạc Noãn hiện ra rõ mồn một, trong phút chốc, ánh mắt Lục Sâm đầy vẻ đau lòng: "Noãn Noãn, có chuyện gì vậy?

Có đau không?

Có cần đến bệnh viện kiểm tra không?" Liên tiếp ba câu hỏi khiến Mạc Noãn ngọt đến tận đáy lòng, cảm động vì sự bảo vệ không cần hỏi lý do này của anh.

Cô có thể cảm nhận rất rõ ràng, anh không hề trách mắng cô gây chuyện giữa chốn đông người, đối với cô chỉ có sự xót xa.

Cô cười và lắc đầu với anh: "Em không sao, đừng lo cho em." Vừa cười, cô phát hiện khóe miệng mình đau ghê gớm, không kìm được hít một hơi khí lạnh, vẻ lạnh lùng trong mắt Lục Sâm càng đậm hơn.

Lục Nam Triết cũng đúng lúc đi tới, nhìn bộ dạng thảm hại của Mạc Noãn, không khỏi nhíu mày, nhưng giọng nói vẫn ôn hòa như trước: "Tiểu Noãn, không sao chứ?" Mạc Noãn khẽ cong môi với Lục Nam Triết: "Cháu không sao, cảm ơn chú út đã quan tâm." Hầu như ngay khi Mạc Noãn vừa dứt lời, trong lòng những người có mặt lập tức dấy lên sóng to gió lớn.

Dù họ có thờ ơ đến mấy cũng phản ứng lại rằng người mà họ luôn coi thường thực ra thân phận không hề đơn giản, lại gọi Thị trưởng là chú, hơn nữa Thị trưởng dường như đặc biệt yêu thương cô.

Nhưng chưa từng nghe nói Thị trưởng Lục có con gái nuôi?

Anh cả của ông, Tư lệnh Lục, cũng chỉ có một người con trai.

Vậy thì chỉ có một khả năng… Người nào lanh lợi dường như đã ngửi thấy một chút mùi vị bất thường.

Hàn Bội Nhạc luôn vô tư vô lo, mọi thứ xung quanh cô ta không quan tâm.

Khoảnh khắc nhìn thấy Hàn Đông Húc, cô ta liền nhào tới, ôm chầm lấy ông: "Hu hu, ông nội, bà nội, nó đánh con." Nói rồi còn chỉ vào dấu tay hằn rõ trên má.

Hàn Đông Húc tuy cưng chiều cháu gái, nhưng ông biết tính nết của nó, luôn ngang ngược vô pháp, chỉ là lần này dường như đã đá phải tấm sắt, đối phương không chịu nể mặt cô ta.

Nhưng lúc này, điều ông quan tâm hơn là, người phụ nữ mà Lục Sâm đang ôm rốt cuộc có thân phận gì?

Bà Hàn không cưng chiều cháu gái như Hàn Đông Húc, bà thở dài lắc đầu, gõ mạnh mấy cái vào đầu Hàn Bội Nhạc: "Con bé này, cả ngày chỉ biết gây chuyện, không biết yên phận gì cả." Hàn Bội Nhạc oan ức vô cùng, đáng thương nhìn bà Hàn: "Bà nội, tại sao lần nào bà cũng không đứng về phía con?" "Ta mà đứng về phía con, con chẳng phải lật trời lên à." Bà Hàn nghiêm mặt, dường như thật sự tức giận rồi.

Hàn Đông Húc dặn phục vụ đi lấy đá viên, rồi nói lời xin lỗi với Lục Sâm và Lục Nam Triết: "Nam Triết, A Sâm, thật ngại quá, cháu gái tôi từ nhỏ bị tôi chiều hư, đanh đá lắm.

Chuyện này tôi sẽ điều tra rõ ràng, không biết vị này là?" Lục Nam Triết nở nụ cười ôn hòa, nhìn về phía Lục Sâm: "Chuyện này cứ để Lục Sâm nhà chúng ta đích thân nói cho ông biết." Ông không nói A Sâm, mà nói Lục Sâm, mục đích là để những người này nhanh chóng phản ứng ra thân phận của Lục Sâm.

Người thức thời tự nhiên sẽ hiểu, đây gọi là gõ núi dọa hổ.

Không thể không nói, một số người ở vị trí cao là như vậy, lời nói ra phải khiến bạn vòng vèo mấy lượt mới hiểu được ý nghĩa thực sự của nó.

Nghe vậy, Lục Sâm ngẩng đầu, khuôn mặt tuấn tú miễn cưỡng nặn ra vài phần ý cười: "Vợ tôi, Mạc Noãn.

Noãn Noãn, đây là ông Hàn, bà Hàn." Mạc Noãn gật đầu, khóe môi cong lên một độ cong nhàn nhạt, chào hỏi hai người lớn tuổi: "Cháu chào ông Hàn, cháu chào bà Hàn." "Chào cháu Noãn." Bà Hàn hiền từ

nói.

Dù Hàn Đông Húc đã từng trải qua sóng to gió lớn, nhất thời cũng không phản ứng lại được, vẫn là bà Hàn kéo vạt áo ông một cái ông mới bừng tỉnh: "Chào cháu Tiểu Noãn." Lục Nam Triết và Lục Sâm vừa dứt lời, tất cả những người có mặt đều sững sờ, trong chốc lát hội trường yên tĩnh đến khó tin.

Rất nhiều người biết thân phận của Lục Sâm, những người này đều cùng một giới.

Lục Nam Triết có một người cháu trai, là tổng giám đốc của tập đoàn Lục Thị, đây là bí mật công khai trong giới rồi.

Chỉ là với tư cách là tổng giám đốc của tập đoàn Lục Thị, Lục Sâm luôn rất bí ẩn, rất ít khi đích thân tham dự các hoạt động, chỉ có một số ít người từng gặp anh.

Đinh Duệ trợn tròn mắt, người đàn ông này cô đã từng gặp, nhưng rõ ràng anh ta lái một chiếc xe Volkswagen, sao có thể là tổng giám đốc của tập đoàn Lục Thị được?

Mà một người đàn ông có thân phận như vậy, lại là người chồng mới cưới của Mạc Noãn.

Ngô Hạo cũng ngây người.

Khi ông phỏng vấn Mạc Noãn, ông cảm thấy kiến thức chuyên môn của cô rất vững, kinh nghiệm cũng phong phú, sau này còn tình cờ biết được cô là cộng sự của Bùi Lệ Hành, nên đối xử với cô khác đi.

Ông biết cô đã kết hôn từ hồ sơ của cô, chỉ là không ngờ người cô gả cho lại có lai lịch lớn như vậy, lại là đối tượng mà các tiểu thư con nhà giàu ở thành phố A tranh giành.

Tôn Tuyết cũng không khá hơn là bao, trên mặt đầy vẻ không thể tin được.

Mạc Tử Hi trốn sau đám đông siết chặt lòng bàn tay.

Cô ta là giám đốc bộ phận quan hệ công chúng của Mạc Thị, dĩ nhiên biết thân phận và địa vị của Lục Sâm tượng trưng cho điều gì.

Rõ ràng cô ta đã khiến nó từ trên mây rơi xuống bùn lầy, cớ gì nó còn có thể làm lại từ đầu, một lần nữa đè lên đầu cô ta?

Ghen tị, không cam lòng, phẫn hận trào dâng.

Người có tâm trạng biến đổi lớn nhất hiện trường là Mạc Bình Sơn.

Cái thằng nhóc nghèo rớt mà ông ta vẫn tưởng, lại có thân phận như vậy.

Nghĩ đến việc cách đây không lâu ông bảo Mạc Noãn rời xa anh ta, e rằng con bé đó luôn đang cười nhạo ông trong lòng. "A Sâm, sao đột ngột vậy?

Hình như ông chưa nghe ông nội cháu nhắc đến chuyện cháu đã kết hôn." Hàn Đông Húc hỏi, trong lòng vô cùng tiếc nuối.

Chương 69

Mối quan hệ của ông và nhà họ Lục không tồi, Lục Sâm cũng coi như là ông nhìn lớn lên, đối với nhân phẩm và năng lực của anh ông luôn rất hài lòng.

Dù tuổi tác lớn hơn cháu gái mình mười ba tuổi, ông vẫn định nhân bữa tiệc này để tác hợp hai người.

Bây giờ xem ra, hoàn toàn không có cơ hội rồi.

Nghĩ vậy, ánh mắt ông lại lượn qua lượn lại giữa cháu gái mình và Mạc Noãn.

Cả hai rõ ràng đều thảm hại vô cùng, nhưng một người trong mắt đầy phẫn hận và oan ức, còn một người lưng thẳng tắp, mắt trong như nước, khí chất trầm tĩnh như lan.

Dù "người chống lưng" của mình đã đến, cũng không hề có chút đắc ý nào, không kiêu ngạo không nóng vội, cứ thế yên lặng đứng đó, cũng đủ khiến người ta không rời mắt được.

Công bằng mà nói, cháu gái của mình so với người ta, rõ ràng có sự chênh lệch rất lớn.

Cô ấy mới là người thích hợp đứng bên cạnh Lục Sâm. "Cũng được một thời gian rồi ạ.

Cháu và vợ cháu đều không thích phô trương, nên hôn lễ cũng vẫn chưa tổ chức." Lục Sâm giải thích.

Hàn Bội Nhạc thấy Lục Sâm từ đầu đến cuối luôn ôm Mạc Noãn, trông có vẻ vô cùng yêu thương cô, trong lòng cực kỳ bất mãn, yếu ớt gọi một tiếng: "Anh A Sâm." Cô ta luôn thích lân la bên cạnh Lục Sâm, cũng biết ông nội định nhân bữa tiệc này để tác hợp cô ta và anh

Lục.

Vì vậy cô ta còn đặc biệt dành cả một ngày để trang điểm, nhưng lại không đổi được một ánh mắt của Lục Sâm.

Lục Sâm chỉ gật đầu không cảm xúc, rồi quay sang hỏi: "Cô Hàn, không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?" Hàn Bội Nhạc cảm thấy uất ức chết đi được, trước đây anh A Sâm tuy không thích nói chuyện nhưng lần nào cô chào anh cũng đều cười đáp "cô bé ngoan", bây giờ lại gọi cô là "cô Hàn", nước mắt không kìm được mà lã chã rơi, Hàn Bội Nhạc nức nở khóc. "Khóc lóc cái gì, rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?" Hàn Húc Đông thấy cháu gái như vậy cũng không nhịn được mà trầm giọng.

Hàn Bội Nhạc bị ông nội mắng trước mặt mọi người, vừa khóc vừa kể lại đầu đuôi câu chuyện, còn nhấn mạnh mấy lần: "Đó là viên ngọc lục bảo cháu chuẩn bị cho bà nội, là kiểu bà thích nhất, cháu đã phải rất khó khăn mới nhờ người tìm được.

Cháu ra ban công gọi điện thoại nên quên mang theo, sau khi cháu đi chỉ có cô ta vào đó, có người làm chứng cho cháu." Bà Hàn có sở thích sưu tầm ngọc lục bảo, thích đủ các loại kiểu dáng, nghe cháu gái nói vậy, lửa giận trong lòng cũng giảm đi vài phần, bà kéo tay Hàn Bội Nhạc nắm trong lòng bàn tay: "Con bé này, bao giờ mới chịu lớn đây, có chút chuyện nhỏ mà cũng làm ầm lên như vậy." "Bà nội..." Bà Hàn không nhìn cháu gái mình, quyết tâm phải cho cô một bài học. "A Sâm, ông thay mặt đứa cháu gái không hiểu chuyện này xin lỗi Tiểu Noãn, tất cả chỉ là hiểu lầm, mong hai đứa đừng để trong lòng." Hàn Đông Húc khách sáo nói. "Ông Hàn, cứ cho xem camera giám sát đi ạ.

Cháu tuy ít khi xuất hiện trước công chúng, nhưng cũng không nên để mọi người có ấn tượng rằng vợ cháu thèm muốn một viên ngọc lục bảo." Lục Sâm nói câu này chẳng mặn chẳng nhạt, nhưng những người tinh ý ở đây tự nhiên đều hiểu ý anh là gì.

Với tài sản và quyền thế của nhà họ Lục ngày nay, muốn gì mà không có, một viên ngọc lục bảo nhỏ nhoi người ta căn bản không thèm để vào mắt.

Hàn Đông Húc sắc mặt có chút không tốt, ông là bậc trưởng bối đi xin lỗi một kẻ hậu bối, đối phương lại còn cứng mềm không ăn, nhưng bản tính của người nhà họ Lục ông biết rất rõ, từ ông cụ Lục trở đi, ai mà không phải là kẻ sủng vợ, người nhà vĩnh viễn là giới hạn cuối cùng của họ, không thể chạm vào.

Mà bây giờ, Mạc Noãn cũng đã trở thành giới hạn của anh.

Nhưng nếu đổi lại là ông, có người vu oan cho cháu gái mình như vậy, ông cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Lục Sâm chỉ yêu cầu làm rõ sự thật, rõ ràng là đã nể tình giao hảo giữa hai nhà, nếu không với tác phong sấm rền gió cuốn của anh trên thương trường, chắc chắn sẽ không dễ dàng cho qua như vậy.

Lục Nam Triết liếc nhìn đám đông xung quanh, cũng phụ họa: "Chú Hàn, chuyện này vẫn nên điều tra rõ ràng thì tốt hơn, đừng để trong lòng mọi người gieo xuống hạt giống nghi ngờ, đó không phải là chuyện tốt.

Nhân tiện hôm nay có nhiều người ở đây, mọi người cũng làm chứng, để tránh sau này trong giới lại xuất hiện lời đồn gì." Không khí xung quanh có vài phần lạnh lẽo.

Mạc Noãn biết quan hệ giữa nhà họ Lục và nhà họ Hàn không tệ, nếu không chú út và Lục Sâm đã không đích thân đến dự, cô không muốn vì mình mà làm căng thẳng quan hệ hai nhà, không nhịn được lén kéo áo anh, khẽ lắc đầu với anh.

Lục Sâm đáp lại bằng một ánh mắt "anh biết chừng mực".

Mạc Noãn cũng biết Lục Sâm đôi khi rất bá đạo cố chấp, nên không khuyên nữa, ánh mắt vô tình lướt qua Mạc Bình Sơn, chỉ thấy ông ta đang nhìn mình với vẻ mặt phức tạp.

Mạc Noãn cười lạnh một tiếng rồi quay đi.

Phải nói rằng, Hàn Đông Húc đi đến được vị trí ngày hôm nay, lòng dạ rộng lượng chắc chắn không cần phải nghi ngờ, ông nhanh chóng đưa ra quyết định sáng suốt.

Ông thì thầm vài câu với người bên cạnh, người đó lập tức rời khỏi đám đông đi gọi điện thoại.

Rất nhanh, một giám đốc khách sạn vội vã chạy lên, dẫn mọi người đến phòng giám sát, nhưng Lục Sâm lại ngăn lại: "Bật màn hình đa phương tiện lên, xem ở đây đi." Rõ ràng, anh không muốn quá trình này chỉ có một số ít người biết, mà muốn toàn bộ khách khứa đều biết.

Hàn Đông Húc cũng gật đầu với vị giám đốc khách sạn.

Giám đốc khách sạn bật máy chiếu ở chính giữa sảnh tiệc, kết nối nó với phòng giám sát.

Rất nhanh, màn hình hiện lên cảnh Hàn Bội Nhạc đi ra ban công, cô đặt một chiếc hộp màu xanh đậm sang một bên, còn mình thì đứng gọi điện thoại.

Gọi xong, cô quay người đi thẳng, khuỷu tay lúc quay người lại vô tình hất chiếc hộp rơi xuống thảm.

Không lâu sau, Mạc Noãn bước vào, theo sau cô còn có Mạc Tử Hi.

Hai người không biết đang cãi nhau chuyện gì, Mạc Tử Hi định tát Mạc Noãn nhưng bị Mạc Noãn hất ra, cả người ngã xuống đất, cảnh xuân dưới váy chợt lộ ra.

Mạc Noãn rời khỏi màn hình, Mạc Tử Hi cũng đi ra ngoài, cả hai dường như đều không nhìn thấy chiếc hộp nằm ở góc.

Xem đến đây, sự thật đã rõ ràng, chuyện này không liên quan gì đến Mạc Noãn.

Cuối cùng, một nhân viên vệ sinh đi vào, lúc dọn dẹp đã phát hiện ra chiếc hộp và nhặt nó đi.

Giám đốc khách sạn vã mồ hôi lạnh, lập tức gọi điện cho quầy lễ tân, xác nhận rằng chiếc hộp đã được nhân viên vệ sinh giao cho lễ tân.

Mạc Tử Hi cảm thấy mất mặt muốn chết, cảnh lúng túng của cô ta vừa rồi mọi người đều đã thấy rõ mồn một.

Thấy không ai chú ý đến mình, cô ta lặng lẽ chuẩn bị chuồn khỏi khách sạn.

Chỉ là vừa chuẩn bị lái xe đi, Hàn Thụ Nhân đã chặn đường cô ta: "Thưa cô, chủ tịch tìm cô." Cùng lúc tranh thủ lúc hỗn loạn rời đi còn có An Thạch và Tống Vũ.

Hàn Bội Nhạc sắc mặt rất tệ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ánh mắt hoảng loạn nhìn về phía Lục Sâm.

Chương 70

Người cảm thấy mất mặt nhất tại hiện trường là Hàn Đông Húc.

Chuyện nhỏ chỉ cần xem camera là có thể làm rõ mà lại bị làm ầm lên thế này, đầu óc để đi đâu hết rồi, không chỉ đắc tội với người không nên đắc tội, còn phá hỏng ngày kỷ niệm ngày cưới của vợ chồng ông.

Lửa giận trong lòng làm sao cũng không đè xuống được, ông gầm nhẹ với Hàn Bội Nhạc: "Xem cháu đã làm cái gì thế này?

Còn không mau xin lỗi Tiểu Noãn đi!" Hàn Bội Nhạc bị ông nội quát như vậy, thân thể nhỏ bé run lên, bĩu môi, cúi đầu ngoan ngoãn nhận lỗi với Mạc Noãn: "Xin lỗi, tôi xin lỗi vì sự lỗ mãng của mình." Bà Hàn cũng nói: "Tiểu Noãn, con bé này tính tình nó mềm yếu, không nghe được lời người khác, tâm địa thực ra cũng không xấu xa đến vậy đâu." Mạc Noãn không phải kiểu người được lý không tha, cảm thấy cô bé trước mắt bản tính cũng không xấu, chỉ là tính tình đơn thuần, bị người nhà nuông chiều đến vô pháp vô thiên.

Chuyện này thực ra cũng không có gì to tát, không cần thiết phải làm khó Lục Sâm.

Cô cười lắc đầu với bà Hàn, rồi nói với Hàn Bội Nhạc: "Không sao, cô không cần để trong lòng, vừa rồi tôi cũng có chút nóng nảy, đã ra tay với cô." "Thôi được rồi, được rồi, con bé Nhạc Nhạc sau này đừng nóng nảy như vậy nữa là được.

Đã hai mươi tuổi rồi, sau này phải biết kiềm chế cảm xúc của mình.

Mọi người đều là bạn bè, chỉ là một trận hiểu lầm, coi như không đánh không quen biết, nếu không hôm nay chúng ta còn chẳng biết A

Sâm cưới được một cô vợ đẹp như hoa như ngọc từ bao giờ." Mã Hào Kiệt, người nãy giờ vẫn im lặng, lúc này cũng lên tiếng hòa giải.

Lục Sâm cũng không nói gì thêm, nhưng Hàn Bội Nhạc thì không chịu bỏ qua như vậy, cô ta lập tức xù lông, cao giọng: "Người phụ nữ chỉ điểm lúc nãy đâu rồi?

Dám lừa tôi, có ý đồ gì đây?" Lục Sâm vốn không thích tham gia những bữa tiệc thế này.

Hàn Đông Húc gửi thiệp mời cho anh, anh vốn không định đến, nếu không phải biết Mạc Noãn cũng tới, anh chắc chắn sẽ không đến.

Bây giờ lại gặp phải chuyện vô lý thế này, tự nhiên không còn tâm trạng ở lại đây nữa.

Anh nói với đám người Hàn Đông Húc: "Ông Hàn, bà Hàn, chú Mã, chú út, cháu đưa Noãn Noãn về trước đây." Cả ba người đều gật đầu.

Lục Sâm nắm tay Mạc Noãn, đi đến bên cạnh Ngô Hạo: "Giám đốc Ngô, tôi đưa Mạc Noãn về, được chứ?" Ngô Hạo không ngờ Lục Sâm sẽ chào hỏi mình, ngẩn ra một lúc, rồi lập tức lắp bắp nói: "Mau về đi, tối nay xin lỗi nhé, Tiểu Mạc là tôi đưa đến, lại để xảy ra chuyện như vậy." Mạc Noãn lắc đầu, tỏ ý mọi chuyện không liên quan đến ông.

Hàn Bội Nhạc thấy Lục Sâm sắp đi, lập tức tiến lên, lại yếu ớt gọi một tiếng: "Anh A Sâm." Lục Sâm không lên tiếng, chỉ lạnh nhạt liếc cô ta một cái rồi nắm tay Mạc Noãn rời đi.

Lúc rời khỏi khách sạn, Lục Sâm lại đi xem lại camera giám sát một lần nữa.

Anh tư duy rất chặt chẽ, sớm đã phát hiện ra vấn đề từ lời kể của Hàn Bội Nhạc.

Cô gái kia quả quyết chỉ điểm như vậy, rõ ràng là có mục đích.

Trên đời này không có chuyện gì vô duyên vô cớ.

Lục Sâm xem lại tất cả các đoạn phim có liên quan đến Mạc Noãn.

Một khách sạn lớn như Minh Châu có cái lợi thế này, camera giám sát phủ sóng toàn bộ, hoàn toàn không có góc chết.

Những nơi mà mọi người tưởng là không có camera thực ra đều có những bí ẩn khác, tất cả đều nằm trong phạm vi giám sát.

Dĩ nhiên những điều này khách sạn sẽ không dễ dàng tiết lộ ra ngoài, nhưng Lục Sâm đã ra mặt, muốn xem một chút thì chắc chắn là được.

Thế là Lục Sâm tự nhiên thấy được cảnh An Thạch quấy rối Mạc Noãn.

Bị chồng mình nhìn thấy bộ dạng bạo lực như vậy, Mạc Noãn có chút không tự nhiên, lén nhìn Lục Sâm, chỉ thấy sắc mặt anh không có gì khác lạ, cô cũng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Nghĩ đến cảnh An Thạch bị mình đá cho không đứng dậy nổi, trong lòng có chút đắc ý, cô nhìn Lục Sâm nói: "Em đã nói phụ nữ mang theo dụng cụ phòng thân bên người là đúng mà, sức lực nam nữ vốn chênh lệch, có vũ khí trong tay vẫn hơn tay không tấc sắt." Lục Sâm buồn cười nhìn bộ dạng mày bay mặt múa của cô, ai dám nói bộ dạng này của cô trong người không có gen bạo lực chứ.

Chỉ là vừa nghĩ đến cảnh tượng lúc nãy, trong lòng anh vẫn không thoải mái, nếp nhăn giữa hai hàng lông mày dần sâu hơn.

Mạc Noãn không nhịn được đưa tay vuốt nhẹ chân mày anh, khẽ phàn nàn: "Đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, đừng có lúc nào cũng cau mày, trông đáng sợ lắm." Mạc Noãn vừa nói vậy, Lục Sâm lập tức nhếch môi, nhưng động tác trên tay thì không dừng lại, anh cầm một viên đá lạnh chườm quanh khóe miệng cô: "Là do anh quá tự cao, cứ nghĩ rằng sẽ không để em bị tổn thương, lại quên mất rằng anh không thể lúc nào cũng ở bên cạnh em.

Noãn Noãn, xin lỗi, đã để em phải chịu uất ức." May mà cô bé này chỉ có vẻ ngoài yếu đuối, trong xương cốt lại rất kiên cường, cũng có đầu óc, biết co biết duỗi, biết bảo vệ mình ở mức tối đa. "Xin lỗi, đã để em phải chịu uất ức." Mấy chữ đơn giản, Mạc Noãn vô cùng hưởng thụ, nhưng cô lại không hề thích giọng điệu tự trách của anh, có chút không đồng tình nói: "Lục tiên sinh, anh thật sự nghĩ nhiều rồi, em là người có tay có chân, có suy nghĩ, anh chắc chắn không thể lúc nào cũng ở bên cạnh em được.

Em cũng không phải trẻ con nữa, sắp ba mươi rồi, biết tự chăm sóc mình." Lục Sâm gật đầu, nhưng Mạc Noãn vẫn cảm thấy cảm xúc của anh có chút không ổn, rõ ràng vẫn bị chuyện vừa rồi làm phiền lòng.

Xảy ra chuyện như vậy, căn bản không liên quan gì đến anh, người đàn ông này, có lúc cũng thật thích chui vào ngõ cụt, trong những chuyện thế này dường như cũng đặc biệt nhạy cảm.

Mạc Noãn không biết rằng, đêm nay cũng là một bước ngoặt đối với công ty của An Thạch, chỉ trong vòng một tháng đã rút khỏi giới kinh doanh thành phố A.

Không ai biết rốt cuộc hắn đã đắc tội với ai, chỉ đoán sơ qua là có liên quan đến chuyện xảy ra ở bữa tiệc, dù sao người phụ nữ chỉ điểm Mạc Noãn cũng là do hắn mang đến.

Nhưng chỉ có bản thân hắn rõ trong lòng, đó là vì hắn đã nảy sinh ý đồ xấu với Mạc Noãn.

Tin tức Lục Sâm sủng vợ cũng qua đêm nay mà lan truyền đi.

Đến lúc Mạc Noãn biết tin tức này thì đã là mấy tháng sau, cô chỉ lắc đầu, đối với người đàn ông già nua đó, cô không có một chút đồng tình nào. "Sao anh lại đến đây?" Mạc Noãn chuyển chủ đề. "Không phải em nói một mình buồn chán sao?" Nghĩ đến việc người đàn ông này vì một tin nhắn của cô mà chạy đến, nụ cười trên môi Mạc Noãn không nhịn được mà lan rộng: "Nói vậy là Lục tiên sinh chuyên môn đến tìm em?" Lục Sâm gật đầu, "Chứ còn gì nữa." Điểm này Mạc Noãn sẽ không nghi ngờ, người đàn ông này rõ ràng không thích những dịp như thế này, nếu không đã không kín tiếng như vậy.

Với thân phận đó, mà trong giới rất nhiều người còn chưa từng gặp mặt anh, thậm chí vì để ngụy trang mà còn tốn công sức biến xe sang thành xe bình dân.

Nghĩ đến đây, Mạc Noãn không nhịn được bật cười. "Cười gì vậy?" Lục Sâm nghi hoặc nhìn cô, không hiểu tại sao cô lại đột nhiên bật cười. "Đương nhiên là anh rồi, em vẫn luôn thắc mắc, những thủ đoạn ngụy trang đó của anh rốt cuộc là nghĩ ra như thế nào vậy?" Một người nghiêm túc như vậy mà lại có thể nghĩ ra cách đó, thật là không thể tưởng tượng nổi.

Lục Sâm đưa tay lên che miệng ho một tiếng: "Đều là chuyện quá khứ rồi, cho qua đi, sau này chúng ta không nhắc nữa, anh cũng không vất vả ngụy trang nữa, cứ thế nào thì là thế đó đi." Trải qua tối nay, anh dù có muốn ngụy trang cũng không được nữa.

Hơn nữa, thân phận thiếu phu nhân nhà họ Lục của cô công khai thì lợi nhiều hơn hại, tin rằng chỉ cần là những người có não sẽ không dễ dàng đâm đầu vào chỗ chết.

Nghe Lục Sâm nói vậy, Mạc Noãn lại nghĩ đến một chuyện khác, cô ngước mắt lên nhìn Lục Sâm một cách nghiêm túc: "Em nói này, anh đã sắp ba mươi ba tuổi rồi, người ta một cô bé con mà vẫn gọi anh là anh, thật ra gọi một tiếng chú cũng không quá đáng đâu, lại còn 'anh A Sâm', gọi thân mật như vậy." Mạc Noãn sao lại không biết tâm tư của Hàn Bội Nhạc, còn có ánh mắt của Hàn Đông Húc lúc chưa biết thân phận của cô khi nhìn Lục Sâm, đó là ánh mắt mà không lâu trước đây cô đã thấy trong mắt dì và dượng, rõ ràng là xem anh như cháu rể trong lòng.

Hàn Bội Nhạc chắc chỉ khoảng 20 tuổi, còn Lục Sâm đã ba mươi mấy, lớn hơn cả một giáp, thật đúng là không tiếc vốn.

Chương 71

Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là không nỡ bỏ con không bắt được sói sao?

Mạc Noãn nghĩ lại cũng thấy buồn cười, mình thật sự quá trẻ con, chỉ một cách xưng hô của một cô bé đã khiến trong lòng cô hoàn toàn không thoải mái.

Chiến lược trước đây của cô quả nhiên là đúng, người đàn ông như vậy nên giấu đi.

Lục Sâm nhìn khuôn mặt tươi cười không ngừng biến đổi của Mạc Noãn, khóe miệng cong lên một đường cong quyến rũ, nhanh chóng hôn lên má cô một cái: "Vậy nên, bà Lục cũng ghen rồi?" "Đào hoa ong bướm có gì mà đắc ý?" Trong mắt Lục Sâm tràn đầy ý cười: "Câu được em, con bướm hoa này nên anh rất đắc ý." Mạc Noãn cười đẩy anh một cái: "Mặt như thế này mà anh cũng hôn được à." "Lục Sâm, anh nói thật đi, anh có từng rung động với cô bé đó không?" Mạc Noãn giơ ngón tay thon dài lên, chọc chọc vào cánh tay Lục Sâm.

Cô bé như Hàn Bội Nhạc, đang ở độ tuổi như nụ hoa, cả người trông mơn mởn, vô cùng bắt mắt.

Nếu cô là đàn ông, chắc chắn cũng sẽ không nhịn được mà nhìn thêm vài lần.

Đàn ông chẳng phải đều như vậy sao, yêu bằng mắt.

Nhưng cô lại không thấy ánh mắt như vậy từ Lục Sâm, điểm này vẫn đáng để vui mừng.

Ánh mắt Lục Sâm sâu thẳm, ý cười không sao che giấu được: "Bà Lục ghen tuông thế này, anh thấy hai chúng ta đều hợp đi buôn giấm đấy, vợ chồng hợp sức, tuyệt đối vô địch." "Em đang hỏi anh chuyện nghiêm túc, đừng có pha trò nữa." "Nếu anh sớm đã để ý người ta, thì làm gì có chuyện của em nữa." Lục Sâm bất đắc dĩ nói.

Mạc Noãn bĩu môi, khẽ hừ một tiếng: "Cái đó chưa chắc, biết đâu năm đó anh thấy người ta chưa thành niên, không tiện ra tay thôi." "Cô ngốc." "Lục Sâm, anh có hối hận vì đã cưới em không?

Dù sao em cũng đã 27 tuổi rồi, không bì được với những cô gái trẻ trung xinh đẹp kia." Mạc Noãn cũng không biết tại sao, đột nhiên lại mất tự tin vào bản thân.

Lục Sâm cười một tiếng, biết cô đang mất tự tin.

Đây là vợ anh, anh nguyện ý dành thời gian để giải thích cho cô, xua tan đi mọi nghi ngờ trong lòng cô. "Noãn Noãn, anh tìm vợ chứ không phải tìm con gái, quá nhỏ không hợp với anh, chênh lệch năm sáu tuổi của chúng ta là vừa đẹp.

Lấy Hàn Bội Nhạc làm ví dụ, đó hoàn toàn là một cô gái ngây thơ không biết gì, ngay cả cảm xúc của mình cũng không kiểm soát được, còn cần người khác tốn rất nhiều tâm tư để dạy dỗ cô ta đạo lý làm người xử thế, anh không có tinh lực và sự kiên nhẫn đó.

Còn em thì khác, khi một người phụ nữ đã có kinh nghiệm nhất định, sẽ dần dần lý trí và trưởng thành, ở bên nhau có thể bao dung lẫn nhau, thông cảm cho nhau, bớt đi rất nhiều va chạm và xung đột.

Hôn nhân kỵ nhất chính là cãi vã, dù tình cảm có sâu đậm đến đâu cũng có ngày sẽ phai nhạt dần trong những tiếng cãi vã.

Nói như vậy, em hiểu không?" Lục Sâm nghiêm túc giải thích.

Mạc Noãn trong lòng cảm động, hồi tưởng lại khoảng thời gian hai người cùng nhau đi qua, giữa họ dường như thật sự là như vậy, cơ bản chưa từng có cãi vã đỏ mặt tía tai.

Thỉnh thoảng một hai lần gay gắt cũng là do quá quan tâm mà thành, chỉ làm sâu sắc thêm tình cảm giữa đôi bên, không ảnh hưởng đến sự ổn định của hôn nhân.

Đây quả thực là cuộc hôn nhân mà cô tưởng tượng. "Được rồi, lý do của anh em chấp nhận." Thời gian còn sớm, hai người không về nhà ngay.

Khách sạn Minh Châu nằm ngay cạnh bờ sông, khoảng thời gian không sớm không muộn này chính là lúc đông người nhất, hai người đi thẳng ra bờ sông tản bộ.

Giósông lồng lộng, mang theo chút hơi ẩm, tuy có hơi lạnh nhưng rất dễ chịu.

Trên phà giữa sông có không ít người, Mạc Noãn cả một tối vật lộn cũng có chút mệt, không muốn chen vào náo nhiệt nữa, cô kéo Lục Sâm ngồi xuống ghế đá, đầu khẽ nghiêng như một con vật không xương dựa vào người anh.

Ánh mắt cô dán vào gò má nghiêng của anh, đường nét góc cạnh rõ ràng nhưng không cứng nhắc, ngược lại còn có cảm giác dịu dàng, hoàn toàn phù hợp với tính cách lạnh lùng của anh.

Trong đầu đột nhiên lướt qua cảnh tượng đôi nam nữ ngồi trên ghế hôn nhau không lâu trước đây, Mạc Noãn ma xui quỷ khiến đưa tay lên vòng qua cổ anh, rồi ghé đôi môi đỏ mọng của mình, hôn lên má Lục Sâm một cái.

Lục Sâm sững sờ, về phương diện này Mạc Noãn vẫn luôn có chút không cởi mở, những khoảnh khắc chủ động như vậy thật sự không nhiều.

Anh trước nay là người giỏi nắm bắt cơ hội, đối với nụ hôn của vợ mình sao có thể không động lòng, lập tức biến bị động thành chủ động, ôm lấy eo thon của cô nhẹ nhàng nhấc lên, để cô ngồi trên đùi mình.

Không đợi cô phản ứng, đôi môi nóng bỏng đã áp xuống.

Tư thế này tuy có chút quá phận, nhưng Mạc Noãn lại vô cùng phối hợp, chủ động hé miệng để anh tiến vào, bàn tay nhỏ bé nắm lấy áo vest của anh chịu đựng nụ hôn của anh.

Kỹ thuật của anh cao siêu, là người nắm quyền chủ động, lại biết làm thế nào để cô say đắm, chẳng mấy chốc Mạc Noãn đã cả người mềm nhũn dựa vào lòng anh, mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Đối với một cặp vợ chồng trưởng thành, đặc biệt là vợ chồng mới cưới không lâu, một nụ hôn đơn thuần là không thể, rất nhanh đã biến chất.

Bàn tay lớn của Lục Sâm men theo đường cong của Mạc Noãn mà vuốt ve, một đường đi xuống, cơ thể Mạc Noãn nhạy cảm co rúm lại. "Tu... tu... tu..." Đúng lúc này, tiếng còi tàu trên sông đã làm kinh động hai người.

Lục Sâm buông Mạc Noãn ra, cúi đầu trán chạm trán cô.

Lồng ngực Mạc Noãn phập phồng dữ dội, cô thở hổn hển gục trên vai anh.

E dè vì đang ở bên ngoài, ngọn lửa trong mắt hai người từ từ tan đi.

Nhưng sự căng cứng trên cơ thể thì không dễ dàng dịu đi như vậy.

Lục Sâm chỉ cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng xung quanh có không ít người, anh vẫn chưa thể làm đến mức thân mật với vợ mình trước mặt bàn dân thiên hạ, hoàn cảnh không thích hợp.

Cảm nhận được sự nóng rực của người đàn ông bên dưới, khuôn mặt Mạc Noãn đỏ bừng, cô úp mặt vào lòng anh, không dám động đậy.

Lục Sâm véo má cô, cười mắng: "Cô bé hư, tự mình gây hoạ, còn biết xấu hổ nữa à." Hai người ôm nhau miễn cưỡng bình tĩnh lại một chút, Lục Sâm đột nhiên kéo cô đứng dậy, vội vã đi về phía bãi đỗ xe.

Mạc Noãn liếc nhìn một vị trí nào đó trên cơ thể anh, vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ.

Đều là người lớn, cô tự nhiên biết anh đang vội cái gì.

Trên đường đi, xe của Lục Sâm chạy rất nhanh, hai má Mạc Noãn ửng hồng, hoàn toàn không dám lên tiếng, sợ kích thích đến ai đó.

Chương 72

Hầu như vừa vào đến cửa nhà, Mạc Noãn đã bị Lục Sâm ấn lên tường, nụ hôn nóng bỏng lại lần nữa áp xuống.

Đến nhà mình rồi, cả người Mạc Noãn không còn căng thẳng như ở bên ngoài.

Anh vội vã kéo khóa sau lưng bộ lễ phục của cô, lần lượt cởi bỏ quần áo trên người cô.

Cô cảm thấy hơi lạnh, vừa định khoanh tay trước ngực, cơ thể anh đã kịp thời áp xuống, cách một lớp vải cũng không ngăn được nhiệt độ trên người anh.

Mạc Noãn nghĩ, đây có lẽ là sự khác biệt giữa nam và nữ, phụ nữ trời sinh sợ lạnh, còn đàn ông bất kể lúc nào, nhiệt độ cơ thể cũng cao hơn một chút.

Mạc Noãn học theo, cũng giúp Lục Sâm cởi quần áo.

Hai người nhanh chóng từ huyền quan quấn quýt nhau một đường đến tận chiếc giường lớn, ánh trăng vằng vặc, trên tường hiện ra bóng dáng hai người triền miên.

So với sự nồng nàn bên này, cuộc sống của Mạc Tử Hi bên kia lại không dễ chịu chút nào.

Hàn Thụ Nhân đã chặn cô ta lại, cô ta đợi trong xe mấy tiếng đồng hồ mới đợi được Mạc Bình Sơn đến.

Mạc Bình Sơn lên xe, đóng sầm cửa lại, cả người Mạc Tử Hi bị dọa cho run lên. "Ba." Mạc Tử Hi khẽ gọi.

Mạc Bình Sơn không đáp, chỉ trầm mặc nhìn Mạc Tử Hi, nhìn đến mức Mạc Tử Hi tê cả da đầu.

Một lúc lâu sau mới nghe Mạc Bình Sơn nói: "Con quên con đã hứa với ba thế nào rồi sao?

Câu nói này con còn cần ba nhắc lại mấy lần nữa, lần trước ba đã cảnh cáo con một lần rồi, chưa được bao lâu con lại tái phạm, rốt cuộc con muốn thế nào?

Có phải vẫn không hài lòng với mọi thứ hiện tại không?" Mạc Tử Hi lập tức cảm thấy uất ức.

Dù cô đã trở về nhà họ Mạc nhiều năm như vậy, nhưng vẫn luôn không nhận được sự yêu thương của Mạc Bình Sơn, trái tim ông vẫn luôn hướng về Mạc Noãn, điểm này chưa bao giờ thay đổi. "Ba, rõ ràng đều là con gái ruột của ba, con còn là kết tinh tình yêu của ba và mẹ, nhưng trong mắt ba chỉ có Mạc Noãn là con gái, dù nó có phạm sai lầm nghiêm trọng cũng có thể được ba tha thứ, còn con làm gì cũng sai, muốn cái gì ba cũng cho là con mơ mộng hão huyền.

Ngay cả hôn lễ của con và Đinh Duệ ba cũng có thể nói hoãn là hoãn.

Ba, ba thật không công bằng." Mạc Bình Sơn tức đến run người, ông tự nhận đối xử với đứa con gái này không tệ, ngoại trừ sự thân mật đó không phải nói cho là cho được, dù sao nó cũng không lớn lên bên cạnh ông từ nhỏ.

Không ngờ trong lòng nó lại nghĩ về ông như vậy, sự ngoan ngoãn thường ngày đều là diễn cho ông xem sao, đây mới là suy nghĩ thật sự trong lòng nó. "Ba không thương con?

Đừng quên là ai đã đón con từ quê lên, là ai đã cho con cuộc sống cơm ăn áo mặc không lo bây giờ.

Còn về việc hoãn hôn lễ, đó là do chính con không có bản lĩnh, dùng thủ đoạn nhất thời cướp người ta về, nhưng lại không trói được trái tim của nó.

Nó muốn đề nghị hoãn hôn lễ, chẳng lẽ ba phải kề dao vào cổ nó bắt nó đến nhà thờ sao?

Đinh Duệ nếu không cam tâm tình nguyện, hôn nhân như vậy con sẽ hạnh phúc sao?" Hàn Thụ Nhân cũng đúng lúc chen vào: "Thưa cô, chủ tịch cũng là vì tốt cho cô thôi." Mạc Tử Hi quay mặt đi: "Con không tin, trong lòng ông ấy, Mạc Noãn là số một, con vĩnh viễn chỉ xếp thứ hai." Hàn Thụ Nhân thở dài lắc đầu, Mạc Tử Hi chấp niệm quá sâu, đã đến mức không thể tự thoát ra được. "Nếu đây là điều con hy vọng, ba sẽ chiều theo ý con, đến lúc đó không hạnh phúc thì đừng có trách ba." Mạc Bình Sơn vô cùng tức giận, đứa con gái này đúng là không đâm vào tường nam không quay đầu, thật sự hết thuốc chữa.

Dù sao đến lúc đó ông nhắm mắt làm ngơ, mắt không thấy tim không phiền, hậu quả gì nó tự đi mà gánh.

Hôm sau, Mạc Noãn tỉnh dậy, cảm giác của cơ thể cũng lập tức hồi phục, toàn thân trên dưới đau nhức như bị xe lu cán qua.

Cảm giác này cô không hề xa lạ, có lẽ là vì sự phối hợp của mình tối qua, cô cảm thấy mình đã tận hưởng được niềm hoan lạc chưa từng có, đến mức sau đó không nhịn được mà khóc nức nở, cầu xin anh tha cho cô.

Vừa nghĩ đến mọi chuyện xảy ra tối qua, Mạc Noãn chỉ muốn tìm một cái hố để chui vào, những lời nói xấu hổ đó rốt cuộc cô đã nói ra như thế nào.

Mạc Noãn tắm rửa xong đi ra, trên bàn đã bày sẵn bữa sáng, rõ ràng là mua từ bên ngoài, còn Lục Sâm thì đang bưng hai ly sữa từ phòng bếp đi ra.

Thấy Mạc Noãn đang nhìn chằm chằm vào bữa sáng trên bàn, anh cười ám muội: "Hôm nay dậy hơi muộn, không kịp tự làm, đành phải ra ngoài mua." Mạc Noãn mặt có chút nóng, khẽ gật đầu, kéo ghế ngồi xuống bắt đầu ăn sáng.

Dậy muộn đối với Lục Sâm mà nói quả thực là chuyện xưa nay hiếm.

Giờ giấc sinh hoạt của người đàn ông này quy củ đến mức nào cô rõ hơn ai hết, bất kể tối ngủ muộn thế nào, bên ngoài trời âm u hay mưa, buổi sáng anh đều ra ngoài chạy bộ, dường như không vận động một chút, anh sẽ cả người khó chịu.

Mà nguyên nhân anh dậy muộn, cô tự nhiên biết rõ, tối qua người đàn ông này quá điên cuồng, hai người vật lộn đến tận ba giờ sáng.

Buổi sáng Mạc Noãn vừa đến văn phòng đã bị Ngô Hạo gọi vào phòng làm việc.

Mạc Noãn không cần nghĩ cũng biết là vì chuyện tối qua, cô có chút đau đầu, hoàn toàn không muốn người khác vì Lục Sâm mà đối xử đặc biệt với mình. "Tiểu Mạc đến rồi à, mau ngồi đi." Mạc Noãn rõ ràng phát hiện thái độ của Ngô Hạo nhiệt tình hơn trước một chút.

Vị cấp trên này ngày thường đối với cô cũng không tệ, nhưng xa xa không nhiệt tình như hôm nay. "Giám đốc, ông tìm tôi." Ngô Hạo lặng lẽ nhìn Mạc Noãn một lúc, đột nhiên phát hiện cô thực ra trông rất ưa nhìn, không khiến người ta kinh ngạc ngay lập tức, nhưng lại rất có duyên, trên người toát ra một khí chất thu hút người khác.

Cũng chẳng trách lại dễ dàng đánh bại bao nhiêu danh viện ở thành phố A, khiến Lục Sâm độc thân nhiều năm lại chọn cô.

Ông giả vờ thản nhiên hỏi: "Tiểu Mạc, sao trước giờ không nghe em nói chồng em là tổng tài của tập đoàn Lục Thị?" Nếu ông biết sớm, chắc chắn sẽ không giao công việc tìm kiếm khách hàng cho cô.

Nếu có sơ suất gì, ông không gánh nổi trách nhiệm này.

Mạc Noãn khẽ chớp mắt, chân thành nói: "Giám đốc, tôi cảm thấy thân phận của chồng tôi không có liên quan gì đến công việc của tôi.

Điều này sẽ không thay đổi việc tôi là cấp dưới của ông, là một nhân viên bình thường của văn phòng.

Tôi hy vọng giám đốc Ngô vẫn đối xử với tôi như trước đây là được." Thái độ thay đổi sau đó thực sự khiến cô cảm thấy cả người không thoải mái.

Ngô Hạo trong lòng có chút rối rắm, tối qua về cơ bản đã đạt được thỏa thuận miệng với Mạc Bình Sơn, nhưng hợp đồng chưa ký thì cuối cùng vẫn không thể thực sự yên tâm.

Chương 73

Ý của Mạc Bình Sơn rất rõ ràng, chi tiết hợp tác và việc ký hợp đồng này chắc chắn phải để Mạc Noãn tự mình đi.

Mạc Bình Sơn ôm tâm tư gì ông không thể đoán được, nhưng chung quy mục đích không đơn thuần.

Bây giờ Mạc Noãn lại có thân phận như vậy, ông căn bản không đắc tội nổi. "Giám đốc có khó xử gì sao?" Mạc Noãn hỏi.

Ngô Hạo lại lần nữa nhìn Mạc Noãn một cách sâu sắc, thấy thái độ của cô bé này đoan chính, không hề có chút kiêu ngạo nào vì là vợ của Lục Sâm.

Chuyện này chi bằng nói ra hỏi ý kiến cô ấy, nếu cô ấy không đồng ý thì thôi.

Có mối quan hệ của Lục Sâm ở đây, không lo không nhận được hợp đồng, cho dù văn phòng không làm gì cả, cũng sẽ có một số người vì muốn lấy lòng Lục Thị mà tự động mang hợp đồng đến. "Tiểu Mạc, là thế này, hôm qua tôi và Mạc Thị về cơ bản đã đạt được ý hướng hợp tác, nhưng chi tiết hợp đồng cụ thể vẫn chưa tìm được người thích hợp để đi đàm phán, chủ tịch Mạc dường như rất coi trọng em." Ngô Hạo hỏi một cách cẩn thận, chú ý quan sát sắc mặt của Mạc Noãn.

Mạc Noãn khẽ nhíu mày, thực ra từ tối qua khi Mạc Bình Sơn đồng ý hợp tác với văn phòng trước mặt cô, cô đã đoán được ý đồ của ông ta.

Cô phát hiện không có ký ức quá khứ thực sự là một chuyện rất phiền phức, cô hoàn toàn không đoán được Mạc Bình Sơn rốt cuộc muốn làm gì.

Ngô Hạo thấy Mạc Noãn trầm tư, liền cười nói: "Tiểu Mạc cũng đừng quá khó xử, nếu em không tiện đi thì tôi sẽ để người khác đi, đàm phán không thành thì thôi." Mạc Noãn trong lòng thở dài một hơi.

Mạc Bình Sơn là cha ruột của cô, nếu ông ta cứ bám riết không buông, cô căn bản không thể làm gì ông ta.

Chuyện này chung quy không thoát được, chi bằng dũng cảm đối mặt.

Hơn nữa đây là công việc của cô, cô không có lý do gì để lôi chuyện riêng của mình vào. "Không sao đâu, giám đốc, tôi sẽ đi nói chuyện với ông ấy." "Như vậy có quá khó xử không?" Ngô Hạo xác nhận lại lần nữa.

Mạc Noãn lắc đầu, "Không đâu." Lúc Mạc Noãn quay người, Ngô Hạo lại giải thích thêm: "Tiểu Mạc, tối qua để em tham gia bữa tiệc, thực sự là vì kiến thức chuyên môn của em rất vững, tôi không có suy nghĩ gì khác.

Cuối cùng để em đi chào hỏi chủ tịch Mạc, thực sự là vì tôi ở vị trí này phải lo việc của mình, có một số chuyện không thể không làm." Điểm này, Mạc Noãn tự nhiên biết, cô cũng không so đo với Ngô Hạo. "Tôi hiểu." Lúc đi ngang qua phòng làm việc của Tôn Tuyết, Tôn Tuyết ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, Mạc Noãn vẫn mỉm cười gật đầu với cô ta như thường lệ.

Vì hai ngày nữa là Giao thừa, công ty cho nghỉ nhiều hơn hai ngày so với quy định của nhà nước, có nghĩa là làm xong hôm nay sẽ chính thức được nghỉ.

Cả ngày hôm nay Mạc Noãn đều dành để soạn thảo hợp đồng với Mạc Thị.

Theo quy trình của công ty, Mạc Noãn phải đưa bản hợp đồng đã soạn thảo cho Tôn Tuyết xem trước, sau khi có ý kiến của Tôn Tuyết thì lại giao cho phòng pháp chế, cuối cùng khi đã cơ bản định hình mới trả lại cho cô để cô trao đổi với Mạc Thị, quyền hạn của cô không lớn đến thế.

Gõ cửa phòng làm việc của Tôn Tuyết, Mạc Noãn bước vào: “Giám đốc Tôn, đây là bản hợp đồng vừa soạn thảo xong ạ.” Tôn Tuyết xem qua một lượt, chỉ chỉ ra vài chi tiết nhỏ, còn lại về cơ bản không có vấn đề gì lớn.

Cô ta đưa lại hợp đồng cho Mạc Noãn, nói với giọng không mặn không nhạt: “Tôi vẫn luôn nghĩ chồng cô chỉ là một người bình thường.” Mạc Noãn hơi ngạc nhiên, không ngờ người sếp lạnh lùng này lại bàn với mình chuyện riêng tư như vậy.

Cô cong khóe môi: “Trong lòng tôi, anh ấy chỉ là chồng của tôi, đóng một vai trò rất bình thường.” Bất kể Lục Sâm ở bên ngoài là người thế nào, ít nhất ở nhà anh thật sự đang đóng vai trò của một người chồng, một người đàn ông tốt của gia đình.

Tôn Tuyết nhìn nụ cười trên môi Mạc Noãn, cảm thấy có chút chói mắt, lời trong lòng không nghĩ ngợi gì đã buột miệng hỏi: “Vậy người đàn ông tôi thấy hôm đó là sao?” Mạc Noãn thật ra vẫn luôn cảm thấy Tôn Tuyết có hiểu lầm về mối quan hệ giữa mình và Đinh Duệ, chỉ là không tìm được cơ hội thích hợp để giải thích.

Nhân tiện hôm nay cô ta đã nhắc đến, cô cũng chẳng có gì phải giấu giếm.

“Trong lòng tôi, chồng tôi là người tốt nhất.

Có một người đàn ông tốt như vậy mà còn hai lòng, thì người phụ nữ đó không phải kẻ ngốc thì cũng là kẻ điên.

Tôi tự nhận mình là một người thông minh.” Mạc Noãn chính thức được nghỉ lễ, nhưng Lục Sâm thì không rảnh như vậy, vẫn rất bận rộn.

Mạc Noãn ở nhà một mình cả ngày.

Trưa nhận được điện thoại của Lục Sâm, anh bảo cô đến công ty tìm anh, hai người tan làm sẽ đi sắm đồ Tết.

Mạc Noãn cảm thấy không cần thiết, dù sao hai người cũng về đại viện quân khu ăn Tết, nhưng Lục Sâm khăng khăng, nói rằng tổ ấm nhỏ của mình cũng không thể quá lạnh lẽo, Mạc Noãn đành chiều theo ý anh.

Đây là lần đầu tiên Mạc Noãn đến Tập đoàn Lục Thị, nhìn tòa nhà cao chọc trời, trong lòng không khỏi cảm thán, trong đầu tự động lóe lên một câu, cô đây là thật sự gả vào hào môn rồi.

Ngay lúc này cô mới thật sự ý thức được khoảng cách giữa hai người.

Anh không chỉ là “ông chồng nội trợ” ở nhà rửa tay nấu canh cho cô, anh còn là người nắm quyền của đế chế xa hoa này.

Một người ưu tú như vậy lại là chồng của mình.

Nghĩ đến đây, khóe môi cô bất giác cong lên.

Mạc Noãn bước vào tòa nhà, vừa định đi về phía thang máy thì nhân viên lễ tân lập tức chặn cô lại: “Xin lỗi cô, đây là Tập đoàn Lục Thị, không cho phép người ngoài tùy tiện đi vào.

Xin hỏi cô tìm ai?” “Tôi tìm Lục Sâm.” Cô nhân viên lễ tân sững sờ, trừng lớn mắt nhìn Mạc Noãn.

Phụ nữ tìm đến tận nơi có rất nhiều, nhưng chưa từng có ai dám gọi thẳng tên của Lục tổng, đây là người đầu tiên.

“Xin hỏi cô có hẹn trước không ạ?” “Tôi không có.” “Vậy thì thật sự xin lỗi, tôi không thể tùy tiện cho cô lên được.” “Vậy phiền cô gọi điện cho tổng giám đốc nhà cô, nói tôi họ Mạc.” Mạc Noãn cười nói, cũng không làm khó lễ tân, dù sao đây cũng là trách nhiệm công việc của người ta.

Cô nhân viên lễ tân vốn định từ chối thẳng, nhưng trong số những người phụ nữ tìm đến, thái độ của Mạc Noãn là tốt nhất, khí chất trên người cũng khác biệt với những người khác, vì vậy cô lễ tân đã gọi cho thư ký Tống.

Thư ký Tống bảo cô giữ người lại.

Không lâu sau, Tống Trí vội vã đi xuống, cười nói với Mạc Noãn: “Phu nhân, xin lỗi, buổi sáng có hơi nhiều việc, tôi quên dặn dò lễ tân.” Mạc Noãn cười nhẹ: “Không sao.” Cô nhân viên lễ tân mắt chữ A mồm chữ O.

Gần đây trong công ty có tin đồn tổng giám đốc đã kết hôn, mọi người nghe tin này cũng chỉ cười cho qua, hoàn toàn không để trong lòng, dù sao tổng giám đốc bao nhiêu năm nay vẫn luôn thanh tâm quả dục.

Không ngờ lại là thật, mà cô còn được tận mắt nhìn thấy phu nhân tổng giám đốc.

Vỗ vỗ ngực, cô lễ tân thầm thấy may mắn, may mà thái độ vừa rồi của mình cũng tốt, không đắc tội với người ta.

Chương 74

Tống Trí lại dặn dò cô lễ tân một lần nữa: “Lần sau phu nhân đến cứ trực tiếp đưa cô ấy đến phòng làm việc của tổng giám đốc.” “Tôi biết rồi, thư ký Tống.” Lục Sâm vẫn đang họp, Tống Trí đưa Mạc Noãn đến phòng làm việc rồi lại vào phòng họp.

Mạc Noãn ở một mình trong phòng làm việc của Lục Sâm.

Kính mờ màu đen, từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, không đâu là không toát lên thiết kế sắc sảo, chất lượng thi công hàng đầu.

Chỉ có điều bên trong hơi trống trải, đồ đạc không nhiều, ngoài bàn làm việc, giá sách, sofa ra thì không còn gì khác.

Mạc Noãn tiện tay rút một cuốn sách từ giá sách, ngồi xuống sofa.

Một lúc sau, Tống Trí đi vào, nói rằng cuộc họp có thể phải một lúc nữa mới kết thúc, anh sẽ đưa cô đi dạo một vòng.

Mạc Noãn thấy một mình đọc sách cũng chán, ra ngoài đi dạo cũng tốt.

Tống Trí dẫn Mạc Noãn đi dạo từ phòng tổng giám đốc xuống dưới.

Vừa chuẩn bị xuống thang cuốn, một đoạn ký ức xa xôi bỗng ùa về.

Nếu không phải cô gái đó quá cố chấp, có lẽ anh đã không nhớ rõ như vậy.

Nếu anh nhớ không lầm thì đã tám năm rồi nhỉ.

Khi đó có một nữ sinh viên đại học A vì Lục Sâm mà đến Lục Thị làm việc hè, mỗi ngày đến sớm về muộn, chỉ để được nhìn thấy Lục

Sâm.

Lúc đó phòng thư ký thiếu người làm việc lặt vặt, bên nhân sự đã giới thiệu cô ấy với anh, nói rằng tư chất không tồi, xử lý công việc cũng linh hoạt, nhưng khi biết cô ấy chính là người mỗi ngày đều lẽo đẽo theo sau Lục Sâm, anh sau khi cân nhắc đã dứt khoát từ chối.

Cô ấy dường như cũng không thất vọng, vẫn như cũ mỗi ngày đứng ở cùng một vị trí, hoặc ngước nhìn, hoặc cúi trông, chỉ cần Lục Sâm xuất hiện, trong góc khuất luôn có một đôi mắt dõi theo.

Anh vốn định để cô ấy rời khỏi Lục Thị, nhưng thấy cô ấy cũng ngoan ngoãn nên không muốn làm khó.

Chỉ là chuyện gì cũng có lúc mất kiểm soát.

Có một ngày, cô ấy dường như không kìm nén được nữa, đột nhiên từ trong góc lao ra, lại thấy tay Lục Sâm đang nắm tay một người phụ nữ khác.

Anh thấy mắt cô ấy tràn đầy thất vọng, buồn bã quay người rời đi.

Từ đó về sau, cô ấy đã rời khỏi Lục Thị.

Trong lòng anh có chút không dễ chịu.

Anh rõ ràng đã thấy tất cả, nhưng chưa bao giờ nói với Lục Sâm, Lục Sâm cũng không phát hiện từng có một người lặng lẽ nấp sau lưng anh.

Sau này, chủ tịch Mạc Thị đăng báo từ bỏ quan hệ với con gái ruột, những kẻ tò mò đã moi ra ngọn ngành câu chuyện, thậm chí còn đăng cả ảnh, anh vừa nhìn đã nhận ra cô ấy, còn từng tiếc nuối cho cô ấy một thời gian.

Vốn tưởng hai người sẽ không có liên quan gì nữa, nhưng kết quả lại ngoài dự đoán, mấy năm sau cô ấy lại trở thành vợ của Lục Sâm.

Quả nhiên, thế sự khó lường.

“Thư ký Tống.” Tống Trí vốn đang giới thiệu về Lục Thị, đột nhiên im lặng.

Mạc Noãn phát hiện anh đang thất thần, vẻ mặt lúc sáng lúc tối, mà còn kéo dài một lúc lâu, lo anh có chuyện gì nên không nhịn được lên tiếng gọi.

Tống Trí hoàn hồn, bật cười: “Xin lỗi, tôi đang nhớ lại một vài chuyện.” “Nhìn anh có vẻ hơi mệt, nếu không khỏe thì xin Lục Sâm nghỉ đi.” Mạc Noãn không muốn thư ký trưởng của Lục Sâm bị bệnh, không thì anh sẽ rất vất vả.

Tống Trí lắc đầu, nhìn Mạc Noãn một lúc rồi hỏi: “Phu nhân có nhớ ra điều gì không?

Trước đây tôi từng thấy cô ở nơi này.” “Tôi từng đến đây sao?” Tống Trí ngạc nhiên một chút, rồi cười nói: “Tôi quên mất, tổng giám đốc đã nói với tôi, cô vì tai nạn xe mà mất trí nhớ.” “Chuyện trước kia tôi đã quên gần hết rồi.” Mạc Noãn cũng không khỏi thở dài.

Xem ra Mễ Nặc nói không sai, trước đây cô đúng là từng mê Lục Sâm, ngay cả thư ký Tống cũng có ấn tượng về cô.

Cô hơi ngại ngùng hỏi: “Thư ký Tống, lúc đó tôi không làm chuyện gì quá đáng chứ?” Tống Trí cười: “Không có, cô còn chưa từng đường đường chính chính xuất hiện trước mặt Lục tổng.” “Vậy là anh ấy chưa từng nhìn thấy tôi?” Chẳng hiểu sao, trong lòng Mạc Noãn có chút không thoải mái.

“Chưa từng.” Chỉ có một lần Lục Sâm nhìn thấy bóng lưng của cô, Quý Anh Ly ở bên cạnh trêu nói đó là người theo đuổi anh, anh chỉ cười cho qua.

“Vậy phiền thư ký Tống đừng nói chuyện này với Lục Sâm.”

Chuyện này thật mất mặt, tuy đó là cô của trước kia, nhưng dù sao cũng chưa từng được người ta nhìn thẳng, nói ra cũng không hay ho gì.

“Vâng.” Thư ký Tống lại dẫn Mạc Noãn đi dạo một vòng, cô rõ ràng cảm nhận được mình có một cảm giác quen thuộc khó tả với Lục Thị.

Anh lắc đầu, càng chắc chắn rằng khi đó cô từng làm việc ở đây.

Mạc Noãn nói muốn vào nhà vệ sinh, bảo Tống Trí cứ đi làm việc trước, dù sao ở đây chỉ cách phòng tổng giám đốc một tầng, cô sẽ tự mình đi lên.

Tống Trí nghĩ lại thấy mình đúng là còn nhiều việc, nên không đi cùng Mạc Noãn nữa.

Mạc Noãn vào nhà vệ sinh, vừa định ra ngoài thì bị cuộc nói chuyện của hai người phụ nữ thu hút sự chú ý, bàn tay đang định mở cửa khựng lại.

“Cô nghe gì chưa, vừa rồi phu nhân tổng giám đốc đến đấy, Lục tổng thật sự kết hôn rồi.” “Nghe rồi, nghe nói trông xinh lắm, ôn hòa lễ phép, rất dễ gần.” Một người phụ nữ khác nói.

Mạc Noãn nghe thấy tiếng nước “ào ào”, rõ ràng hai người bên ngoài đang rửa tay.

Cô bất đắc dĩ cười thầm, cô thật sự không cố ý nghe lén, nhưng lần nào cũng gặp phải chuyện thế này.

Người trong cuộc là cô, nghe một chút cũng không sao.

“Tôi còn tưởng tâm tư của Lục tổng đã chết từ sau khi người phụ nữ kia đi rồi chứ, không ngờ còn có ngày sống lại.” “Người phụ nữ nào?

Chẳng lẽ Lục tổng thật sự từng bị phụ nữ làm tổn thương, nên bao năm nay không tìm vợ?” Người phụ nữ không giấu được sự ngạc nhiên trong lòng.

Bên ngoài im lặng vài giây, rồi mới nghe thấy tiếng nói vang lên: “Tôi cũng chỉ lỡ miệng thôi, cô đã nghe rồi thì tôi cũng không giấu nữa, nhưng cô tuyệt đối phải giữ bí mật, chuyện này ở Lục Thị là cấm kỵ đấy, nếu truyền đến tai thư ký Tống, cô chỉ có nước cuốn gói ra đi thôi.” “Nói quá vậy, yên tâm đi, chuyện liên quan đến bát cơm của mình, tôi tuyệt đối không dám nói bậy.” “Nghe nói bạn gái trước đây của Lục tổng là thư ký trưởng của Lục Thị.

Khi đó thư ký Tống vẫn còn ở tuyến hai, người được trọng dụng nhất là cô ta.

Sau này không biết vì sao người phụ nữ đó đột nhiên biến mất, thư ký Tống mới được lên chức.

Chương 75

Về việc người phụ nữ đó có phản bội Lục tổng hay không, mọi người đều không biết, chỉ biết từ sau khi cô ta đi, Lục tổng đã sa sút một thời gian dài, từ đó biến thành kẻ cuồng công việc, miễn nhiễm với phụ nữ.” “Hóa ra là vậy thật.” “Cô có để ý không?

Bây giờ phòng thư ký toàn là đàn ông, một đội thư ký nam chính hiệu.

Thực ra chuyện này chắc cũng không thoát khỏi liên quan đến người phụ nữ kia.

Dù sao người như Lục tổng, sao có thể đi vào vết xe đổ, đã vấp ngã một lần với nữ thư ký, sao có thể tiếp tục trọng dụng nữ thư ký nữa.” Lúc bước ra khỏi nhà vệ sinh, tâm trạng Mạc Noãn rõ ràng nặng nề hơn một chút.

Cô không ngờ người yêu cũ của Lục Sâm lại là thư ký trưởng của anh, đúng là kịch bản lửa gần rơm lâu ngày cũng bén.

Khi đi ngang qua phòng thư ký, cô cố ý nhìn vào trong, quả nhiên như lời hai người phụ nữ kia nói, toàn bộ đều là đàn ông.

Điều này đúng là phong cách của người đàn ông đó, tuyệt đối không để mình hai lần bước xuống cùng một dòng sông.

Rõ ràng vẫn luôn biết anh chắc chắn đã có một đoạn tình cảm, nhưng khi thật sự nghe thấy, trong lòng vẫn dâng lên nỗi phiền muộn, quẩn quanh trong tim không sao xua tan được.

Cuối cùng cô ở bên ngoài thêm một lúc nữa, cố gắng thuyết phục mình đừng để tâm rồi mới đến phòng tổng giám đốc tìm Lục Sâm.

Cô đứng ngoài cửa, giả vờ nghiêm túc gõ cửa.

“Mời vào.” Giọng nói trầm thấp của Lục Sâm từ bên trong vọng ra.

Mạc Noãn rón rén bước vào, chỉ thấy Lục Sâm đang ngồi trên ghế da thật.

Trong phòng làm việc hơi ấm rất đủ, anh đã cởi áo vest treo sau ghế, chỉ mặc áo sơ mi trắng, tay áo hơi xắn lên, đang chuyên tâm xử lý tài liệu trên tay.

Ánh tà dương chiếu lên khuôn mặt tuấn tú của anh, đầy quyến rũ.

Dù đã nhìn thấy dáng vẻ làm việc của anh rất nhiều lần, Mạc Noãn vẫn không khỏi rung động.

Trong lòng không khỏi cảm thán, dáng vẻ này của anh, cũng khó trách có thể câu mất hồn của cô gái ngây ngô năm đó.

“Lục tổng, xin hỏi có việc gì tiểu nữ tử có thể giúp ngài không?” Mạc Noãn giả làm thư ký của anh.

Lục Sâm toàn thân chấn động, không thể tin được ngẩng đầu lên.

Hai gương mặt thay nhau hiện ra trước mắt anh, khiến anh nhất thời không phân biệt được là mơ hay thực, là quá khứ hay hiện tại.

Nhiều năm trước, cũng có một người, luôn treo ba chữ “tiểu nữ tử” trên môi, bất kể là làm nũng hay trêu chọc.

Mạc Noãn đi đến trước mặt Lục Sâm, đưa tay huơ huơ trước mắt anh: “Thất thần gì vậy, em dọa anh sợ à?” Lục Sâm kéo Mạc Noãn một cái, cô ngã ngồi thẳng lên đùi anh.

Anh ôm rất chặt, Mạc Noãn cảm thấy bị anh siết hơi khó chịu, nhưng thấy tâm trạng anh không ổn, nên cũng không phản kháng.

Ôm cô vào lòng, anh mới có thể nhận thức rõ ràng đây là vợ của anh, là người anh thích.

“Noãn Noãn.” Lục Sâm khẽ gọi.

“Ừm, em đây, Lục Sâm, anh sao vậy?” Mạc Noãn không biết rốt cuộc anh bị làm sao.

“Anh nhớ em.” Lục Sâm nghiêm túc nói, cằm cọ cọ vào cổ cô, bàn tay lớn cũng vội vàng vuốt ve trên người cô.

Mạc Noãn mặt đỏ bừng, người đàn ông này, rõ ràng hai người mới xa nhau buổi sáng, cũng mới một ngày không gặp.

Chỉ một lát, Mạc Noãn đã cảm nhận được phản ứng cơ thể của anh, vừa xấu hổ vừa tức giận, không nhịn được lên tiếng nhắc nhở: “Lục Sâm, đừng quá đáng.” Đây là phòng làm việc, một nơi trang nghiêm như vậy, không thể để anh làm bậy được.

Cô không biết có phải cặp vợ chồng nào cũng giống như họ không.

Người bạn thân duy nhất có thể nói mọi chuyện vẫn chưa kết hôn, cô không có ai để hỏi ý kiến.

Lục Sâm ở phương diện nào đó dường như đòi hỏi quá độ.

Ban đầu cô nghĩ là vì mới cưới, nhưng bây giờ họ đã kết hôn được gần ba tháng rồi, trừ những lúc cô không khỏe, hai người gần như chưa từng ngừng nghỉ.

Cô đã đặc biệt lên mạng tra, nói rằng một cặp vợ chồng duy trì 2-3 lần mỗi tuần là thích hợp nhất, nhiều quá sẽ hại thân.

Mặc dù anh rất biết chăm sóc cảm xúc của cô, phần lớn thời gian cô đều rất hưởng thụ, nhưng cô không có tinh lực tốt như anh, xong việc còn có thể sảng khoái tinh thần.

Lâu dần khó tránh khỏi không chịu nổi, cảm giác mỗi ngày đi làm đều đau lưng mỏi eo.

“Noãn Noãn.” Lục Sâm kéo dài giọng.

Mạc Noãn khóe miệng giật giật, người đàn ông này đang làm nũng sao?

Chỉ là làm nũng cũng vô dụng, chuyện này quyết không thể lùi bước, nếu không người chịu thiệt chịu khổ chính là mình.

Mạc Noãn muốn xuống khỏi đùi Lục Sâm, Lục Sâm không cho.

“Lục Sâm, anh buông em ra, em có chuyện muốn nói với anh.” “Cứ thế này nói.” Bàn tay lớn của Lục Sâm vẫn bá đạo đặt trên eo cô.

Mạc Noãn không hiểu Lục Sâm có cái tật xấu này từ bao giờ.

Dường như lúc anh xử lý công việc, chỉ cần nhìn thấy cô, anh luôn thích ôm cô ngồi trên đùi, cũng không chê nặng, nhưng luôn không bao lâu sau lại động lòng, kết quả có thể tưởng tượng được.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, Mạc Noãn oán giận nói: “Anh chắc là như thế này có thể nói chuyện đàng hoàng không?” Sắc mặt Lục Sâm có chút không tự nhiên, nhưng vẫn buông cô ra.

Mạc Noãn ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh anh, đắn đo vài giây rồi mở lời: “Lục Sâm, chuyện kia anh có thể tiết chế một chút không?

Dù sao chúng ta cũng không còn trẻ nữa.” Đã không còn là những chàng trai cô gái đôi mươi nữa rồi.

Ở một nơi nghiêm túc như phòng làm việc mà bàn luận vấn đề này, Mạc Noãn cảm thấy vô cùng không tự tại.

Lục Sâm cười trầm, nhìn cô một cái, cố ý giả vờ không hiểu: “Bà xã Lục đang nói chuyện gì vậy?

Chương 76

Chuyện kia là chuyện gì?" Mạc Noãn lườm anh một cái, quay đầu đi: "Bớt giả vờ với em đi, anh rõ ràng biết em đang nói gì mà." Lục Sâm đứng dậy, rất tự nhiên ôm cô vào lòng, cứ thế ôm cô đi đến bên cửa sổ.

Phải nói rằng, tầm nhìn ở đây rất tốt, phóng mắt có thể nhìn thấy toàn bộ thành phố A.

Ánh nắng có chút chói, Mạc Noãn hơi nhắm mắt lại, cả người dựa vào anh, chỉ nghe anh nói: "Bà xã Lục, anh nghĩ đó là cách anh yêu em.

Chuyện đó là cảm xúc dâng trào, anh hoàn toàn không kiểm soát được." Dừng lại vài giây, anh lại nói: "Nếu phải truy cứu trách nhiệm, anh chỉ có thể nói là bà xã Lục quá xinh đẹp." Cảm xúc dâng trào, quá xinh đẹp.

Phụ nữ đều thích nghe lời khen, đặc biệt là từ người thân mật nhất của mình, Mạc Noãn cũng không ngoại lệ.

Chỉ thấy khóe miệng cô hơi nhếch lên, không rõ ràng, nhưng đúng là đang cười.

Chỉ là khi phản ứng lại, cô có chút buồn bực lẩm bẩm: "Anh ngày nào cũng như vậy, không thấy ngán à?" Cái gì cũng có hạn sử dụng, huống chi là hôn nhân.

Mạc Noãn không biết hai người cứ tiếp tục như vậy có một ngày nào đó sẽ bắt đầu chán ghét đối phương hay không.

Sẽ ngán sao?

Lục Sâm nhướng mày, anh cũng không biết mình bị làm sao nữa.

Rõ ràng đã gần ba mươi ba tuổi, không còn là chàng trai trẻ tuổi khí huyết phương cương, nhưng cứ dính vào cô là không biết thế nào nữa, chuyện này căn bản không dừng lại được.

“Nếu bà xã Lục lo lắng vấn đề này, anh có thể rất trịnh trọng nói cho em biết, sẽ không ngán, cả đời cũng sẽ không ngán.” “Chỉ biết dỗ em vui thôi.” “Anh nói thật.” Thế là, lúc Mạc Noãn và Lục Sâm rời khỏi Lục Thị đi mua đồ Tết, Mạc Noãn mới muộn màng nhận ra, chuyện cô nói với Lục Sâm hôm nay căn bản không có kết quả, cô đã bị anh vô tình dẫn dắt đi lạc đề, vừa tức vừa buồn cười.

Bản lĩnh lừa người của người đàn ông đó thật sự là đã đến mức thượng thừa rồi.

Mạc Noãn chưa từng một mình đi sắm đồ Tết, không biết cần mua những gì, Lục Sâm dường như cũng không có kinh nghiệm, hai người cơ bản là thấy người khác mua gì thì mua theo, cuối cùng về nhà phát hiện đã mua một đống đồ vô dụng, hai người bất đắc dĩ nhìn nhau cười.

Ngày Giao thừa, hai người sớm đã đến đại viện.

Gia đình Lục Nam Triết cũng đã tới, trong nhà vô cùng náo nhiệt.

Mấy người đàn ông bị đuổi vào bếp bận rộn, còn phụ nữ thì ở phòng khách đánh bài.

Mạc Noãn gả vào nhà họ Lục cũng được một thời gian, biết đàn ông nhà họ Lục đều biết nấu ăn, nên cũng không vào bếp giúp.

Mấy người phụ nữ đánh bài một lúc rồi thôi, ngồi trên sofa vừa cắn hạt dưa vừa trò chuyện.

Lục Sâm bưng mấy đĩa hoa quả ra cho họ.

Mạc Noãn nhìn dáng vẻ đeo tạp dề của anh, không nhịn được “phụt” một tiếng bật cười.

Ở nhà nấu cơm anh chưa bao giờ đeo tạp dề, nói là đeo vào trông ẻo lả, quần áo bẩn thì giặt, lại không thiếu tiền nước giặt.

Lục Tử Đồng cũng trêu: “Anh, em muốn chụp một tấm ảnh anh thế này đăng lên diễn đàn trường mình quá, anh chắc chắn sẽ thành hot boy mạng chỉ sau một đêm.” Lục Sâm xoa đầu cô bé: “Bớt quậy cho anh, đừng để anh phải đánh em.” Lục Tử Đồng lập tức trốn sau lưng Mạc Noãn, ôm eo cô: “Giờ em không sợ anh nữa, có chị dâu chống lưng cho em rồi, anh không làm gì được em đâu.” Nói rồi lại đáng yêu nháy mắt với Mạc Noãn: “Chị dâu yêu quý của em, chị sẽ giúp em mà đúng không?” Mạc Noãn bị dáng vẻ đáng yêu của cô bé chọc cười, không do dự gật đầu: “Tất nhiên rồi.” Một bên, Chu Thanh Vận ghé vào tai Tần Tuệ nói nhỏ: “Chị dâu, lần này chị thật sự có thể yên tâm một trăm phần trăm rồi.

Cảm giác A Sâm lần này đã hoàn toàn bước ra khỏi quá khứ, ánh mắt nhìn Tiểu Noãn tràn đầy yêu thương.” Tần Tuệ gật đầu: “Đúng vậy, chị cũng từng nghĩ nó cả đời này không khá lên được nữa, bây giờ thật tốt.” Lục Sâm còn chưa ở phòng khách được mấy giây, trong bếp đã vọng ra tiếng ông cụ không hài lòng: “A Sâm, thằng nhóc chết tiệt này sao ra ngoài nửa ngày không quay lại, đừng có mà nghĩ lười biếng ở ngoài đó, mau vào đây.” Ông cụ xuất thân quân nhân, dù đã có tuổi cũng không sửa được thói quen quát lớn, cả nhà đều có thể nghe thấy giọng oang oang của ông.

“Ông nội gọi anh kìa.” Mạc Noãn đẩy Lục Sâm một cái, nhỏ giọng nhắc nhở.

Lục Sâm nhướng mày, bất đắc dĩ quay lại phòng bếp.

“Ôi trời, ghen tị chết mất, anh trai và chị dâu ngày Tết mà cứ phát cẩu lương đủ kiểu.” Lục Tử Đồng bất chấp hình tượng ngả người trên sofa.

“Không có bản lĩnh thì ở đây kêu ca có ích gì.” Chu Thanh Vận châm chọc con gái mình.

“Ai bảo con có một người anh ưu tú như vậy.

Mấy cậu nhóc ở trường đại học thật sự quá trẻ con, con nhìn mà đến cả ý muốn nắm tay cũng không có, mẹ bảo con làm sao mà yêu đương với họ được.” Lục Tử Đồng có chút bất lực.

Mạc Noãn có chút ngạc nhiên nhìn Chu Thanh Vận, sinh viên đại học yêu đương là chuyện rất bình thường, nhưng đa số các bậc phụ huynh chắc là không vui lắm, đặc biệt là con gái, luôn lo sợ con mình chịu thiệt, phụ huynh ủng hộ và khuyến khích thế này chắc là hiếm lắm.

Tần Tuệ giải thích: “Tiểu Noãn, con không biết đó thôi.

Bây giờ tình hình đất nước tuy nam nhiều nữ ít, con gái không lo ế, nhưng đàn ông còn lại đa số đều là hàng thải, đàn ông tốt đã sớm bị người ta chọn hết rồi.

Tìm đối tượng phải nhân lúc còn sớm.” “Đúng vậy, đàn ông tốt cũng cần phải dạy dỗ từ sớm.

Nếu nền tảng không tốt không thành tài, thì phải dứt khoát sớm.” Chu Thanh Vận bổ sung.

Mạc Noãn cũng bị cách giáo dục của nhà họ Lục làm cho kinh ngạc, nhưng nghĩ đến Lục Sâm, không phải anh cũng ba mươi mấy tuổi mới kết hôn sao?

Cô không khỏi lên tiếng: “Hình như Lục Sâm không phải vậy.” Anh không phù hợp với cái mác “hàng thải”, mà là một người đàn ông độc thân hoàng kim thực thụ.

Lục Tử Đồng cười lớn, bất chấp hình tượng vỗ lên sofa: “Chị dâu, anh trai em tuyệt đối là trường hợp nằm không cũng trúng đạn.”

Chu Thanh Vận và Tần Tuệ nhìn nhau cười, họ dường như đều quên mất người thân của mình.

“Con mới không nghe lời mẹ đâu, việc gì phải ngốc nghếch tốn thời gian đi dạy dỗ người khác, con đợi người khác dạy dỗ xong rồi hưởng thành quả có phải đỡ tốn công hơn không.” Lục Tử Đồng nói, trong lòng lại nghĩ đến Mạc Noãn.

Bốn người đàn ông cấp bậc đầu bếp tự mình vào bếp, hiệu quả đương nhiên rất tốt.

Chiếc bàn dài bày đầy những món ăn tinh xảo, màu sắc tươi đẹp.

Người nhà họ Lục không có sự phân biệt tôn ti, ngay cả người giúp việc trong nhà cũng đều ngồi vào bàn ăn cơm.

Mọi người dường như đã quen, cười tủm tỉm nói lời cảm ơn rồi ngồi xuống.

Đông người nên không khí cũng tốt lạ thường.

Mạc Noãn vốn không thích uống rượu, nhưng không khí quá tốt, cô cũng không nhịn được uống thêm mấy ly.

Cuối cùng lúc được Lục Sâm dìu về phòng đã có chút ngà ngà say, hai má hồng rực, đôi mắt đen láy say mèm nhìn Lục Sâm, suýt chút nữa khiến Lục Sâm không kiềm chế được.

Mạc Noãn thoải mái nằm trên giường, Lục Sâm đi lấy nước nóng, cẩn thận lau mặt và chân tay cho cô.

Chương 77

Mạc Noãn nhìn Lục Sâm như vậy, không nhịn được choàng tay qua cổ anh, hôn lên má anh một cái rồi nói: “Lục Sâm, em không say, em nghỉ một lát rồi tự đi tắm.” Lục Sâm véo má cô: “Anh bế em đi tắm, chúng ta tắm chung.” “Không muốn.” Mạc Noãn không nghĩ ngợi đã từ chối.

Tuy chuyện như vậy không ít, nhưng đều là lúc cô không tỉnh táo, lúc tỉnh táo cô không làm được.

Hơn nữa, hai người tắm chung, hậu quả không cần nghĩ cũng biết.

Lục Sâm hiểu suy nghĩ của cô, xem ra khoảng thời gian này đã hành hạ cô thảm rồi, người da mặt mỏng như cô cũng đã mở miệng bàn với anh về vấn đề này, vậy tối nay tha cho cô vậy.

Mạc Noãn nằm trên giường một lúc rồi vào phòng tắm.

Chỉ là vừa vào không lâu, điện thoại liền reo lên.

Lục Sâm liếc nhìn rồi bắt máy, chỉ là anh còn chưa kịp nói gì thì đầu bên kia điện thoại đã vang lên giọng của Mễ Nặc.

“Mạc Tiểu Noãn, chúc mừng năm mới.

Quanh đi quẩn lại mấy năm còn có thể ở bên người tình đầu là một chuyện hạnh phúc, mày phải biết trân trọng.

Nhưng tao cũng phải nhắc nhở mày, gia đình chồng mày không tầm thường, bên ngoài còn có cả một đám phụ nữ nhòm ngó anh ta, mày vẫn nên sớm sinh cho anh ta một đứa bé, như vậy mới có thể ổn định địa vị của mày ở nhà họ Lục, biết chưa?” “Chào cô Mễ, tôi là Lục Sâm.” Mễ Nặc tay run lên, suýt chút nữa ném điện thoại ra ngoài: “Ơ, Mạc Noãn đâu?” Lục Sâm liếc nhìn về phía phòng tắm: “Cô ấy đang tắm.

Cô Mễ vừa rồi là đang nói người tình đầu của Noãn Noãn là tôi sao?" Mễ Nặc cảm thấy ngạc nhiên, nhưng chuyện này cũng không có gì phải giấu giếm, không nghĩ ngợi gì đã nói tuột ra hết: "Đúng vậy, Mạc Noãn vẫn chưa nói với anh à?

Hồi đại học nó từng yêu thầm anh, vì anh mà còn đặc biệt đến Tập đoàn Lục Thị làm nhân viên quèn." Mạc Noãn từ phòng tắm bước ra, phát hiện Lục Sâm đang dựa vào đầu giường, khóe môi cong lên nhìn cô không chớp mắt.

Mạc Noãn tưởng trang phục của mình có vấn đề, không nhịn được cúi đầu nhìn lại bộ dạng của mình, tối nay để không kích thích ai đó, cô đã đặc biệt chọn một bộ đồ ngủ kín đáo để mặc.

"Nhìn em làm gì?" Lục Sâm không nói gì, chỉ vẫy tay với cô.

Mạc Noãn đi tới, Lục Sâm vẫn như mọi khi, kiên nhẫn sấy khô tóc cho cô.

Chỉ là tiếng máy sấy vừa dứt, nụ hôn dày đặc như lưới của Lục Sâm đã phủ xuống.

Mạc Noãn trước nay không có sức đề kháng với nụ hôn của anh, chỉ một lúc đã mềm nhũn nằm dưới thân anh để anh mặc sức làm càn.

"Noãn Noãn, tại sao không nói cho anh biết, người tình đầu của em là anh?" Mễ Nặc không nói, anh hoàn toàn không biết chuyện này.

Mạc Noãn ý thức lập tức tỉnh táo lại mấy phần, mở mắt nhìn Lục Sâm: "Sao anh biết?" "Vậy là, chuyện này là thật?" Lục Sâm rất ngạc nhiên, tại sao anh lại hoàn toàn không biết.

Mạc Noãn vừa nhìn bộ dạng của anh, liền biết thư ký Tống nói thật rồi, người ta trước đây thật sự không có chút ấn tượng nào về cô.

Cô có chút tức giận quay người đi: “Không rõ, dù sao em cũng không nhớ gì cả.” Nếu không phải Mễ Nặc nói cho cô, cô quả thực không biết mình đã sớm có qua lại với Lục Sâm.

Mạc Noãn nghe thấy Lục Sâm khẽ cười bên tai cô, lồng ngực khẽ phập phồng.

Mạc Noãn không nhịn được quay người lại, vung nắm đấm đấm anh mấy cái: “Có gì mà đắc ý, anh cứ tha hồ mà xem em làm trò cười đi.

Trước đây em yêu thầm anh thì sao chứ, đó đều là chuyện của tám trăm năm trước rồi.

Anh đừng quên, cách đây không lâu chính là anh cầu hôn em, lần này người chủ động không phải là em.” Lục Sâm buồn cười nhìn người trong lòng đang thẹn quá hóa giận.

Cô nhóc này cũng chỉ đối với người lạ mới có bộ dạng chín chắn ổn trọng, quen thân rồi thì hoàn toàn không phải vậy, thế nào thoải mái thì làm thế đó, rất ít khi che giấu tính tình thật của mình.

Xoa đầu cô, Lục Sâm khẽ nói: “Noãn Noãn, anh không có ý cười em, anh chỉ cảm thấy mình rất may mắn, may mắn là trong lòng em đã sớm có anh từ rất lâu rồi.” “Nhưng em lại không phải là mối tình đầu của anh.” Mạc Noãn buông một tiếng thở dài não nề.

Gần như lời này vừa thốt ra, cô rõ ràng cảm nhận được thân thể Lục Sâm không nhịn được cứng lại.

Trong lòng cô lập tức hối hận không thôi.

Người phụ nữ đó đối với anh nhất định vô cùng quan trọng nhỉ, đến mức anh không để ý đến những người xuất hiện bên cạnh, mất mấy năm thời gian mới bước ra khỏi đoạn tình cảm đó.

Mỗi lần nghĩ đến vấn đề này, nỗi thất vọng trong lòng cô không giảm mà còn tăng thêm, không nhịn được muốn hỏi, rốt cuộc là tình yêu sâu đậm đến mức nào mới có thể khiến anh nhiều năm vô dục vô cầu như vậy?

Cô đột nhiên phát hiện, cô rất ghen tị với người phụ nữ đó, người có thể vẽ nên một nét bút đậm màu như vậy trong cuộc đời anh.

Phòng ngủ rộng lớn chìm vào im lặng.

Hồi lâu sau mới nghe thấy Lục Sâm nói: “Noãn Noãn, chuyện đã qua thì cứ để nó qua đi.

Sau này anh chỉ có em.

Từ khoảnh khắc anh kết hôn với em, anh đã dọn dẹp sạch sẽ mọi thứ trong quá khứ rồi.” Giọng anh bình tĩnh không một gợn sóng, Mạc Noãn không nghe ra bất kỳ dao động cảm xúc nào, khẽ đáp: “Vâng.” Chuyện quá khứ cứ day dứt mãi cũng vô ích, sống tốt cho hiện tại mới là quan trọng nhất.

Lục Sâm vừa nói vừa khẽ hôn lên tai cô, lên cổ cô.

Anh biết tất cả những điểm nhạy cảm của cô.

Mạc Noãn rất muốn kiềm chế, nhưng đầu óc như không nghe lời sai khiến, bật ra một tiếng rên rỉ. "Lục Sâm, đừng mà." Mạc Noãn níu lấy áo anh. "Được." Lục Sâm buông tha Mạc Noãn, chỉ là ôm chặt cô từ phía sau, như thể muốn hòa tan cô vào xương máu mình.

Mạc Noãn cảm thấy hơi cảm động.

Có những lúc cô cảm thấy Lục Sâm có ý chí rất kiên định, ví dụ như bây giờ, dù cơ thể có phản ứng dữ dội, anh vẫn có thể ôm cô ngủ như không có chuyện gì.

Nhưng có những lúc, người đàn ông này lại hoàn toàn không thể trêu vào, một khi đã trêu vào thì không thể cứu vãn.

Bàn tay to của Lục Sâm xoa nhẹ vòng quanh bụng dưới của cô, khẽ nói: "Bạn thân em còn đang giục em sinh con kìa, em nói xem, liệu trong này đã có con của chúng ta chưa?" Mạc Noãn khựng lại, bị lời anh nói làm cho có chút hoang mang.

Họ đã ở bên nhau một thời gian, ngoại trừ mấy lần đầu tránh thai, sau đó đều không dùng biện pháp nào cả.

Cô hỏi với vẻ hơi căng thẳng: "Bây giờ anh rất muốn có con sao?" Lục Sâm cười khẽ: "Anh sắp 33 tuổi rồi, đợi con ra đời có khi anh đã 34, 35 tuổi.

Chương 78

Em nói xem anh có sốt ruột không?" Mạc Noãn nhíu mày: "Nếu 35 tuổi mới làm bố thì đúng là hơi già thật." "Vậy nên chúng ta đều phải cố gắng rồi." Hai người ôm nhau một lúc để bình tĩnh lại.

Lục Sâm đưa điện thoại cho Mạc Noãn: "Lúc em tắm điện thoại cứ reo suốt, có rất nhiều tin nhắn, em xem có gì quan trọng không." Mạc Noãn mở ra xem, có rất nhiều tin nhắn chúc phúc, có tin từ đồng nghiệp hiện tại, và rất nhiều tin từ đồng nghiệp cũ ở thành phố B, trong đó dĩ nhiên có cả Bùi Lệ Hành.

Ngoài ra còn có một cuộc gọi nhỡ từ Mễ Nặc cách đây không lâu.

Không cần đoán cũng biết chính Mễ Nặc đã nói cho Lục Sâm. "Bạn em tưởng là em nghe máy nên anh chưa kịp lên tiếng cô ấy đã nói luôn rồi," Lục Sâm giải thích. "Vâng," Mạc Noãn gật đầu, tính cách của Mễ Nặc cô hiểu rõ hơn ai hết.

Thảo nào anh lại biết chuyện cô từng yêu thầm anh.

Mạc Noãn trả lời từng tin nhắn một.

Lục Sâm giúp cô đặt điện thoại lên tủ đầu giường, bảo cô ngủ sớm, nói rằng mai có thể phải ra ngoài.

Mạc Noãn buồn ngủ quá nên cũng không hỏi là chuyện gì.

Sáng sớm tinh mơ, Mạc Noãn đã bị Lục Sâm gọi dậy.

Lục Sâm đã mặc xong quần áo, là một bộ vest đen, không phải kiểu anh thường thích, mang một vẻ trang trọng có phần nặng nề.

Mạc Noãn thay bộ quần áo Lục Sâm đã chuẩn bị.

Khi xuống lầu, cô phát hiện mọi người đã ở dưới nhà, quần áo ai nấy đều là màu sẫm, ngay cả ông nội cũng không ngoại lệ.

Khi đến nghĩa trang, Mạc Noãn mới biết họ đến thăm anh cả của Lục Sâm, Lục Minh, thiếu gia cả của nhà họ Lục.

Hôm nay là sinh nhật anh.

Anh là một đại tá trẻ tuổi, hy sinh trong một vụ tai nạn xe hơi khi đang làm nhiệm vụ, lúc mất mới 29 tuổi, còn rất trẻ.

Trời lất phất mưa bay, mỗi người cầm một chiếc ô.

Mạc Noãn nhìn gương mặt trẻ trung trên tấm ảnh, có bảy phần giống Lục Sâm, hai anh em cũng chỉ hơn kém nhau hơn một tuổi.

Nếu là người không quen biết, e là sẽ nhầm lẫn hai người.

Trước đây cô vẫn thắc mắc, một gia đình quân nhân như nhà họ Lục, tại sao đến đời Lục Sâm lại không có ai đi lính, hóa ra trước đây đã có.

Thời gian đã trôi qua năm năm, người nhà họ Lục cũng gần như đã vượt qua nỗi đau năm đó.

Họ chỉ quét dọn mộ cho Lục Minh một lát rồi về nhà.

Lúc trở về, tâm trạng Lục Sâm có chút không ổn.

Mạc Noãn không hỏi gì, chỉ siết chặt cánh tay anh hơn. "Noãn Noãn, thực ra có lẽ anh mới là người đáng lẽ phải đi lính.

Nếu vậy, người nằm trong đó bây giờ có khả năng là anh." Cánh tay đang ôm anh của Mạc Noãn bất giác siết chặt, nhất thời cảm thấy tức ngực khó thở, nhưng lại không biết nói gì.

Hai anh em nhà họ Lục tuổi tác không chênh nhau nhiều, cô tin rằng tình cảm của họ chắc chắn rất tốt.

Lục Sâm nói một cách rời rạc.

Từ lời kể của anh, Mạc Noãn biết được rằng, ban đầu ông nội dùng cách rút thăm để quyết định ai nhập ngũ, ai kinh doanh.

Lục Minh biết em trai thích kinh doanh nên đã giở trò với lá thăm.

Cả hai tờ giấy đều ghi "kinh doanh", nên dù Lục Sâm rút thế nào thì cuối cùng anh cũng được như ý.

Khi một người đã có kết quả, người còn lại dĩ nhiên không cần mở lá thăm của mình ra nữa. "Lục Sâm, đó không phải lỗi của anh, đó là lựa chọn của chính anh cả.

Anh ấy sẽ không trách anh đâu," Mạc Noãn không biết nên an ủi anh thế nào, nín nửa ngày mới nói ra được một câu như vậy.

Lục Sâm khẽ nhếch môi cười với Mạc Noãn, gật đầu: "Anh biết, chỉ là có những lời kìm nén trong lòng quá lâu, bây giờ không nhịn được nên nói ra thôi.

Đừng lo cho anh." Buổi sáng nhà họ Lục có chút áp suất thấp, nhưng đến chiều thì không khí u ám buổi sáng đã tan biến, rõ ràng mọi người đã quen với những ngày như thế này.

Đêm giao thừa, các bậc trưởng bối trong nhà đều phát lì xì.

Lục Tử Đồng nhận được nhiều nhất, vì Mạc Noãn cũng lì xì cho cô bé.

Mạc Noãn đứng thứ hai, tóm lại là thu hoạch không ít.

Tần Tuệ đề nghị chơi mạt chược ở nhà.

Món mạt chược này dường như đã vô hình trung trở thành một loại quốc túy khác của đất nước, bất kể tầng lớp nào, độ tuổi nào, hễ nhắc đến đều không xa lạ.

Đề nghị của Tần Tuệ được mấy người phụ nữ nhất trí tán đồng.

Ban đầu là mấy người phụ nữ chơi, đàn ông thì đánh cờ tán gẫu, nhưng sau đó sau lưng mỗi người đều bất giác có một người đàn ông đứng sau, chỉ có sau lưng Lục Tử Đồng là không có ai, khiến cô bé vội la lên: "Ông nội, ông không qua đây là cháu gái ông bị họ bắt nạt chết mất." Ông nội đang nuôi mấy con cá vàng, vốn đang cho chúng ăn, nghe tiếng kêu cứu của cháu gái liền lập tức bỏ thức ăn trong tay xuống, chạy tới, giọng sang sảng nói: "Cháu gái ngoan, đứa nào dám bắt nạt cháu, xem ông có đánh cho nó một trận không." Mạc Noãn trước đây chưa từng chơi mạt chược, là người mới, nhưng vận may lại đặc biệt tốt, cần quân nào có quân đó, cộng thêm Lục Sâm đứng bên cạnh làm quân sư, cô thắng không ít tiền.

Cuối cùng, Lục Tử Đồng là người chịu thua đầu tiên: "Em không chơi nữa, lì xì thua hết rồi.

Ông nội, ông làm quân sư kiểu gì thế, sao cứ để con thua hoài vậy." Lục Tử Đồng thua sạch tiền lì xì nên oán trách ông nội đủ điều.

Ông nội nào chịu: "Con bé này, tay cháu tối qua sờ phải thứ bẩn thỉu gì thế, đen như mực, một quân bài tốt cũng không bốc được, cháu bảo ông dạy cháu thế nào, vợ khéo cũng khó nấu cơm không gạo chứ." Lục Tử Đồng đập bàn, thề thốt: "Em quyết định rồi, trong tiêu chuẩn chọn chồng của em phải thêm một điều nữa: Kỹ thuật mạt chược phải hạng nhất." Nói rồi chỉ vào những người đang ngồi: "Chị, chị, còn cả chị nữa, mọi người đừng đắc ý, tiểu nữ tử báo thù, mười năm chưa muộn." Cả nhà bị cô bé chọc cười.

Chương 79

Ông nội lườm cô một cái: "Đúng là không có chí tiến thủ, tìm một núi vàng núi bạc có tốt hơn không, mấy người thắng tiền toàn là dân cờ bạc cả." "Ha ha, ông nội, ông đang nói chị dâu là dân cờ bạc đấy à?" Mạc Noãn nằm không cũng trúng đạn, nhìn ông nội với vẻ hơi oán giận: "Ông nội, con không phải dân cờ bạc." "Không sao, thằng nhóc A Sâm không chê là được," ông nội vỗ vỗ vai Mạc Noãn.

Mạc Noãn: "…" "Vợ yêu yên tâm, anh không chê em đâu," Lục Sâm lập tức bày tỏ lòng trung thành.

Mạc Noãn bất giác cong môi cười.

Cô thích không khí cả gia đình quây quần bên nhau như thế này, rất ấm áp.

Mùng ba Tết, bạn chiến đấu cũ, học trò của ông nội, đồng nghiệp của bố chồng và chú út lần lượt đến chúc Tết.

Chiều tối, một ông lão trông rất khỏe khoắn đến, toàn thân toát ra vẻ tinh anh.

Đi bên cạnh ông là Diệp Tử Hạo, nên Mạc Noãn có thể đoán ra thân phận của ông, ông nội của Diệp Tử Hạo, cũng là đồng đội cũ của ông nội.

Hai ông lão vừa gặp mặt đã hừ lạnh một tiếng.

Diệp Tử Hạo cạn lời: "Con nói này hai ông, hai ông cộng lại cũng hơn 100 tuổi rồi, sao còn trẻ con thế ạ?" "Thằng nhóc con, bạn gái ông bảo mày tìm đã tìm được chưa?" Ông nội Diệp trừng mắt nhìn Diệp Tử Hạo. "Đúng đấy, bao giờ thì cháu cũng dắt vợ về cho ông Lục xem nào?

Cháu xem A Sâm nhà ta đi, nhanh thế đã mang về cho ông một đứa cháu dâu ưu tú thế này rồi, xinh đẹp như hoa, da mặt mịn màng, muốn ngoại hình có ngoại hình, muốn học vấn có học vấn, muốn khí chất có khí chất, muốn bản lĩnh có bản lĩnh.

Chẳng giống mấy cô đi bên cạnh cháu, đứa nào đứa nấy lòe loẹt, phấn trên mặt lúc nào cũng có thể rơi xuống," ông nội Lục cười nói.

Mạc Noãn nghe những lời khen của ông nội mà có phần ngại ngùng.

Không biết có phải là ảo giác của cô không, cô cảm thấy nụ cười của ông nội mang mấy phần hả hê, trong khi ông nội Diệp thì râu ria dựng đứng, mặt lúc đỏ lúc đen.

Lục Sâm khẽ ghé vào tai cô nói nhỏ: "Trước đây vì chuyện của anh mà ông nội thường bị ông Diệp châm chọc, giờ có cơ hội chắc chắn sẽ không bỏ qua đâu." "Họ như vậy có sao không ạ?" Mạc Noãn có chút lo lắng. "Không sao đâu, họ đã như vậy mấy chục năm rồi, tình cảm ngày càng tốt hơn.

Đấy, vừa Tết ông Diệp đã qua rồi, ông ấy thừa biết là sẽ bị ông nội trêu chọc đấy.

Nếu ông Diệp không qua thì ông nội cũng sẽ sang nhà họ Diệp," Lục Sâm giải thích.

Mạc Noãn thấy hơi buồn cười, cảm thấy cách hai người họ đối xử với nhau khá thú vị.

Tự dâng mình đến cửa để bị ngược, thế mà càng ngược tình cảm lại càng tốt, đúng kiểu "yêu nhau lắm, cắn nhau đau".

Ông nội Lục hài lòng nhìn Lục Sâm và Mạc Noãn đang ghé tai thì thầm, vẫy tay gọi hai người: "A Sâm, Tiểu Noãn, hai đứa qua đây nói chuyện với hai ông nào." Nghe vậy, Mạc Noãn mỉm cười, cô biết ông nội cố ý.

Phần lớn thời gian ông toàn gọi Lục Sâm là "thằng nhóc con", rất ít khi gọi tên anh.

Lục Sâm nắm tay Mạc Noãn, hai người ngồi xuống đối diện hai ông lão.

Ông nội Lục là người không chịu ngồi yên, chỉ nghe ông lại nói: "Thế nào?

Lão Diệp, cháu dâu của tôi thế nào?" Sắc mặt ông nội Diệp có chút không tốt, lão Lục này càng sống càng thụt lùi, lại đi hỏi một câu trẻ con như vậy.

Lúc này ông dường như đã quên mất, sự trẻ con trước đây của mình cũng thật sự là xưa nay chưa từng có.

Ông nội Diệp liếc nhìn Mạc Noãn và Lục Sâm đối diện, tuy miệng không muốn thừa nhận, nhưng trong lòng cũng tán thưởng Mạc Noãn.

Phải nói rằng, thằng nhóc nhà họ Lục đúng là có tương lai hơn cháu trai nhà mình nhiều, nhân phẩm và mắt nhìn đều tốt.

Người ta bình thường đàng hoàng, một khi đã xác định mục tiêu là hành động ngay lập tức, nghe nói là kết hôn chớp nhoáng, cái khí phách này khiến người ta thán phục.

Ông cực kỳ không tình nguyện gật đầu, nặn ra hai chữ từ kẽ răng: "Cũng được." "Cái gì mà 'cũng được'?

Ông cũng đừng giấu giếm cái suy nghĩ nhỏ nhen đó nữa.

Noãn Noãn nhà chúng tôi có phải tốt hơn mấy cô bạn gái trước đây của thằng nhóc nhà ông quá nhiều không?" Ông nội Lục nhìn sắc mặt không ngừng biến đổi của bạn tốt, trong lòng sảng khoái không tả xiết, cảm thấy toàn thân khoan khoái.

Ông nội Diệp nhướng mày thật cao, giọng cũng cao lên: "Thì sao?" Ông nội Lục nhún vai, cười như một con cáo già, người vốn dĩ to mồm lần này lại dịu dàng lạ thường: "Đúng là chẳng sao cả, chỉ là tôi sắp được bế chắt trước ông thôi.

Ông ấy à, cũng chỉ chiếm được chút lợi lộc vặt vãnh, trong chuyện đại sự thế này thì định sẵn là phải chậm hơn tôi một bước rồi.

Cho nên nói cháu trai có bao nhiêu phụ nữ thì sao chứ, chuyện cháu dâu thì thà thiếu chứ không ẩu được." "Đừng nói sớm quá, ai bế chắt trước còn chưa chắc đâu?" Ông nội Diệp hừ lạnh một tiếng.

Ông nội Lục kinh ngạc: "Ôi chao, lão Lục, ông tuyệt đối không được có suy nghĩ như vậy.

Thế hệ sau này quan trọng là gen di truyền, mấy đứa con riêng do đám phụ nữ của A Hạo sinh ra, chậc chậc, chất lượng chắc chắn không đạt, sẽ ảnh hưởng đến mấy đời nhà ông đấy, không được, không được đâu.

Hơn nữa nếu để cháu dâu tương lai của ông biết ông ngầm cho phép có con riêng bên ngoài, không biết còn oán trách ông thế nào nữa." Nhìn bộ dạng của ông nội, nụ cười trên môi Mạc Noãn càng lan rộng.

Cô cuối cùng cũng biết cái vẻ chọc người ta tức chết không đền mạng của Lục Sâm giống ai rồi, ngoài di truyền từ mẹ chồng ra, còn có một phần lớn là từ ông nội.

Dáng mắt của Mạc Noãn cực kỳ đẹp, lúc cười lên giống như một vầng trăng khuyết, trong trẻo và sáng ngời.

Ông nội Diệp nhìn cháu dâu nhà người ta xinh đẹp như vậy, càng nghĩ càng tức, lại trừng mắt nhìn cháu trai mình mấy cái.

Diệp Tử Hạo trong lòng sắp sụp đổ, anh biết ngay mà, nếu không phải có vài vấn đề muốn hỏi Mạc Noãn, có đánh chết anh cũng không tự mình đâm đầu vào chỗ chết.

Diệp Tử Hạo vái lạy hai ông lão: "Hai ông ơi, Tết nhất xin hai ông tha cho con đi." "Không cưới được vợ mà còn có lý à?" Hai ông lão cực kỳ ăn ý, đồng thanh nói.

Diệp Tử Hạo gãi đầu, đảm bảo: "Ông nội, năm nay con nhất định sẽ cưới một người vợ về cho ông." "Tốt nhất là nhớ lấy lời mình nói," ông nội Diệp lại lườm cháu trai mình một cái, rồi nhìn sang Mạc Noãn: "Tiểu Noãn, bên cạnh cháu có cô gái nào đến tuổi kết hôn không, giới thiệu cho thằng nhóc nhà ông một người đi." "Lão Diệp, ông không được làm thế.

A Hạo tính tình lăng nhăng như vậy, ông để Tiểu Noãn nhà chúng tôi làm mai, đây không chỉ hại Tiểu Noãn mà còn hại cả con gái nhà người ta, tôi không đồng ý cho Tiểu Noãn làm người trung gian này đâu." Ông nội Diệp tức đến nghẹn lời.

Trước đây ông cảm thấy cháu trai được phụ nữ yêu thích là chuyện tốt, bây giờ lại cảm thấy mất mặt, đúng là bôi tro trát trấu vào mặt ông. "Ông Diệp, cháu đã cải tà quy chính rồi, bây giờ bên cạnh cháu không có một người phụ nữ nào cả," lời của Diệp Tử Hạo tuy là nói với ông nội Lục, nhưng ánh mắt lại hướng về Mạc Noãn.

Chương 80

Mạc Noãn có chút không hiểu, còn Lục Sâm thì nhướng mày, đại khái có thể đoán ra được điều gì đó. "A Sâm, cho tôi mượn vợ cậu một lát, tôi có vài chuyện muốn hỏi cô ấy," Diệp Tử Hạo lấy lòng nhìn Lục Sâm. "Mười phút," Lục Sâm lạnh lùng nói.

Mạc Noãn theo Diệp Tử Hạo ra ngoài sân.

Diệp Tử Hạo đi thẳng vào vấn đề: "Chị dâu, em biết chị là bạn thân nhất của Mễ Nặc, em muốn tìm hiểu một chút về cô ấy." "Anh quen Mễ Nặc?" Mạc Noãn không giấu nổi sự ngạc nhiên, cô còn chưa giới thiệu mà, sao hai người đã quen nhau rồi.

Diệp Tử Hạo thu lại thái độ đùa giỡn thường ngày, nghiêm túc gật đầu: "Quen biết, và em còn muốn theo đuổi cô ấy, bây giờ cần chị dâu giúp em." Mạc Noãn nhìn Diệp Tử Hạo, nhất thời không biết nên nói gì.

Thật ra cô và Diệp Tử Hạo không thân, hôm nay cũng chỉ là lần thứ hai gặp mặt.

Mặc dù Lục Sâm nói nhân phẩm anh ta không tệ, nhưng trong lòng cô vẫn có chút do dự, dù sao cũng liên quan đến bạn thân nhất của mình. "Chị dâu, em và Mễ Nặc thực ra đã gặp nhau một lần từ mấy năm trước, không lâu trước lại gặp nhau ở buổi xem mắt.

Em có cảm giác với cô ấy, chưa thể nói là yêu, nhưng là theo đuổi với tiền đề kết hôn.

Chỉ có điều con bé đó thấy em như thấy ôn dịch, tránh không kịp, em hoàn toàn không thể tiếp cận cô ấy," Diệp Tử Hạo giải thích. "Anh muốn biết điều gì?" "Trước đây cô ấy có từng bị tổn thương tình cảm không?" Nếu không anh không thể hiểu được tại sao cô ấy lại bài xích yêu đương và kết hôn đến vậy.

Tổn thương tình cảm?

Mạc Noãn suy nghĩ một lát rồi nói: "Anh nên biết là em bị mất trí nhớ do tai nạn xe, chuyện quá khứ em không biết rõ lắm.

Em chỉ biết Mễ Nặc hồi đại học có qua lại với một người bạn trai, lúc đó tình cảm của họ rất tốt, nhưng sau này không biết xảy ra chuyện gì, người đàn ông đó đã bỏ Mễ Nặc lại một mình để ra nước ngoài." Do Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh mới đến cách đây không lâu, nên họ nhất quyết muốn Mạc Noãn ở lại nhà họ Lục đón cái Tết đầu tiên.

Vì vậy cả dịp Tết, Mạc Noãn và Lục Sâm đều ở trong khu nhà lớn, không phải ở nhà đợi người đến chúc Tết thì cũng là đi chúc Tết cùng nhà họ Lục.

Thời gian trôi nhanh như chớp, thoáng cái Tết đã kết thúc.

Kỳ nghỉ này, quan hệ giữa Mạc Noãn và cô em chồng đã thân thiết hơn không ít.

Lúc trở về, Lục Tử Đồng lén nói cho cô biết, hai ngày nữa là sinh nhật Lục Sâm.

Thời gian rất gấp, Mạc Noãn thật sự không nghĩ ra nên tổ chức sinh nhật cho anh thế nào.

Nếu là tặng quà, cô phát hiện Lục Sâm chẳng thiếu thứ gì.

Cuối cùng vẫn là Mễ Nặc gợi ý cho cô, bảo cô tự tay làm chút gì đó.

Mạc Noãn suy nghĩ rồi quyết định tự mình nấu một bữa cơm cho Lục Sâm để thể hiện thành ý.

Sau khi tan làm, Mạc Noãn không đợi Lục Sâm đến đón mà tự mình bắt taxi đến siêu thị, mua đủ nguyên liệu theo thực đơn đã chuẩn bị sẵn.

Sợ không kịp thời gian, vừa về đến nhà thay quần áo xong cô liền vội vàng vào bếp.

Lần đầu làm việc này, dù có thực đơn Mạc Noãn vẫn luống cuống tay chân.

May mà sau đó Lục Sâm gọi điện nói có việc đột xuất, sẽ về trễ một tiếng, điều này mới khiến cô thở phào nhẹ nhõm.

Mạc Noãn rửa sạch các loại rau củ cần dùng trước, sau đó nhìn con cá đang quẫy đạp trong chậu mà nhíu mày thật chặt.

Vốn dĩ siêu thị có thể giúp làm cá, nhưng người mua cá hơi đông, cô lại đang vội, nên đã đứng xem người ta làm cá một lúc, phát hiện thực ra cũng không khó chút nào, chỉ cần dùng sống dao đập mạnh vào đầu cá là được.

Vì vậy cô đã mua thẳng một con cá sống về.

Chỉ là tại sao không ai nói với cô, thân cá lại trơn như vậy.

Cô vừa nắm được con cá, nó quẫy đuôi một cái đã bắn nước tung tóe lên người cô.

Lúc Lục Sâm về đến nhà, anh thấy túi xách và áo khoác của Mạc Noãn đặt trên sofa mà không thấy người đâu.

Đèn nhà bếp sáng, anh bước vào xem thì thấy nhà bếp nhà mình bày đầy rau củ đã rửa sạch, còn Mạc Noãn thì đang cầm một con dao làm bếp dính máu tươi, mày liễu nhíu chặt, đang đứng cách đó không xa, cùng con cá trên thớt mắt to trừng mắt nhỏ, vẻ mặt vô cùng chuyên chú, ngay cả anh về nhà cũng không phát hiện, bộ dạng đó trông ngộ nghĩnh lạ thường. "Noãn Noãn, em đang làm gì vậy?" Mạc Noãn đỏ mặt: "Sao anh về sớm thế?

Không phải nói sẽ về muộn sao?" Cô còn chưa bắt đầu xào nấu gì cả. "Xử lý xong việc rồi thì về.

Hôm nay sao lại có hứng tự mình vào bếp thế?" "Chỉ là đột nhiên muốn thôi," Mạc Noãn không định nói cho anh biết sự thật, muốn giữ bất ngờ này thêm một lát.

Lục Sâm nhướng mày, xắn tay áo lên đến cổ tay: "Để anh làm cho, em ra ngoài nghỉ ngơi đi." "Không cần, hôm nay em muốn tự tay làm," Mạc Noãn kiên quyết.

Lục Sâm liếc nhìn nhà bếp sắp biến thành chiến trường, tiện tay nhặt một miếng khoai tây không biết đã được cắt thành hình gì: "Em chắc là không cần anh giúp chứ?" Mạc Noãn trong lòng chột dạ.

Thực đơn gì đó cô đã ghi nhớ trong đầu, nhưng thực tế thao tác và tưởng tượng hoàn toàn khác nhau.

Một con cá đã khiến cô vật lộn nửa tiếng đồng hồ.

Hơn nữa còn có nhiều món như vậy, nếu cô làm một mình, e là phải mất thêm vài tiếng nữa. "Vậy anh đứng bên cạnh chỉ đạo một chút," Mạc Noãn lí nhí nói. "Được," Lục Sâm cười đáp.

Mạc Noãn cầm dao một lần nữa tiến lại gần thớt, đưa một ngón tay ra thăm dò chọc vào con cá, thấy nó không phản ứng, liền run rẩy nắm lấy thân cá, tay kia cầm dao giơ cao lên, tư thế trông rất đáng sợ.

Lục Sâm đứng bên cạnh xem mà tim đập thình thịch, sợ cô sẽ làm mình bị thương, lập tức ngăn động tác của cô lại, giật lấy con dao trong tay cô: "Noãn Noãn, cá chết rồi, em không cần đập nó nữa đâu, cứ lấy nội tạng ra rồi rửa sạch là được." "Không thể nào," Mạc Noãn quả quyết nhìn Lục Sâm, giải thích: "Lúc nãy em đánh vảy, nó còn động đậy đấy." Thế nên cô mới sợ hãi lùi ra một bên.

Chương 81

Lục Sâm bật cười lắc đầu: "Cá thực sự đã chết rồi, chỉ là vì thần kinh của cá vẫn còn trong trạng thái hưng phấn, căng thẳng.

Cá vừa mới chết máu vẫn còn chất dinh dưỡng, vẫn có thể cung cấp cho thần kinh hoạt động.

Đợi đến khi chất dinh dưỡng trong máu cá dùng hết, cá sẽ không động nữa." "Hóa ra là vậy à.

Sao anh cái gì cũng biết thế?" Mạc Noãn có chút buồn bực, ngay cả chuyện nhỏ nhặt này cũng làm không xong.

Lục Sâm mỉm cười, bước tới, đánh vảy, moi nội tạng, rửa sạch, toàn bộ động tác gọn gàng dứt khoát, chỉ trong vòng năm phút đã xong xuôi, khiến Mạc Noãn tròn mắt kinh ngạc, không khỏi cảm thán: "Đúng là người với người có sự khác biệt." Điểm này cô không thể không thừa nhận.

Lục Sâm cười trêu chọc: "Đầu bếp Mạc, em định làm món cá gì đây?" "À, cá nấu dưa chua Tứ Xuyên, trước tiên rán cá, sau đó nấu cùng với dưa chua, ớt nhỏ và các phụ liệu khác." "Lần đầu vào bếp nên bắt đầu từ những món đơn giản, món này phức tạp quá.

Rán cá không đơn giản như tưởng tượng đâu, làm không tốt là thịt cá sẽ nát hết.

Em đi làm các món khác đi, món này để anh," rán cá không cẩn thận sẽ bị dầu bắn vào, đối với người mới thì rất dễ bị bỏng. "Vậy em đi nấu canh trước." Mạc Noãn định làm món canh chua cay Thái, một món canh khai vị của Thái Lan với các nguyên liệu phụ như nấm, cà chua, khoai tây, mộc nhĩ, hành tây, sả, rau mùi, chanh tươi.

Mạc Noãn đã cho bơ vào nồi, đột nhiên phát hiện hành tây còn chưa thái, vội vàng tắt bếp rồi lại đi thái rau.

Lục Sâm nhìn bộ dạng nháo nhào của cô mà không khỏi buồn cười, không ngờ con bé này cũng có tham vọng ghê, lần đầu đã dám thử món phức tạp như vậy. "Noãn Noãn, cho hành tây vào trong nước rồi thái," Lục Sâm nhắc nhở. "Vâng." Mạc Noãn vừa động tay đã bị lưỡi dao sắc bén cắt vào ngón tay, không kìm được kêu lên một tiếng, máu tươi nhanh chóng ứa ra.

Cô vừa định đưa ngón tay vào vòi nước để xả thì Lục Sâm đã bước tới, đưa tay cô vào miệng mình mút lấy.

Hàng mi dài của anh lướt qua ngón tay, cô không hề cảm thấy đau, ngây người nhìn hành động của Lục Sâm.

Một hành động trong lúc vội vàng là không thể lừa dối được ai, người đàn ông này, thật sự rất tốt với cô. "Thế nào?

Còn đau không?" Lục Sâm ngẩng đầu, lo lắng nhìn cô.

Sống mũi Mạc Noãn có chút cay cay, cô lắc đầu với anh.

Lục Sâm lại vào tủ thuốc lấy một miếng băng cá nhân dán cho cô, rồi đuổi cô ra khỏi bếp, nói gì cũng không cho cô động tay vào nữa.

Mạc Noãn tựa vào cửa, không chớp mắt nhìn người đàn ông đang bận rộn trong bếp.

Cô đột nhiên bước tới ôm lấy vòng eo săn chắc của anh từ phía sau, giữa hai cánh mũi tràn ngập một mùi bạc hà thoang thoảng, tươi mát dễ chịu, khóe môi không kìm được cong lên.

Cô vẫn luôn không hiểu tại sao Lục Sâm lại luôn thích ôm cô từ phía sau, tự mình trải nghiệm rồi mới biết, hóa ra cảm giác này thật sự không tệ, ấm áp, rất có cảm giác an toàn.

Lục Sâm có chút ngỡ ngàng trước sự chủ động của cô, sau khi phản ứng lại, anh khẽ ngả người ra sau, áp má mình vào má cô, nhẹ nhàng cọ cọ: "Sao thế?" Mạc Noãn cảm thấy hơi nhột, khẽ rụt cổ lại, không khỏi có chút cảm khái: "Lục Sâm, em cảm thấy mình thật vô dụng, ngay cả chuyện nhỏ như nấu cơm cũng làm không xong, còn ba ngày hai bữa gây chuyện cho anh, để anh cứ phải dọn dẹp hậu quả cho em, giống như một ngôi sao rắc rối vậy." "Không tự tin vào bản thân à?" Mạc Noãn thành thật gật đầu: "Có một chút." Cô nghĩ, bất kể là đàn ông hay phụ nữ, khi đối diện với người như Lục Sâm e là đều sẽ tự thấy xấu hổ.

Lục Sâm xoa trán cô, trêu chọc nói: "Ai nói vợ yêu của anh vô dụng chứ?

Vợ anh biết tra sổ sách, biết biến một ông vua kim cương thành một kẻ nghèo rớt mồng ba, đây không phải là chuyện người bình thường làm được đâu, anh thì không làm được." "Này, sao anh cứ bám riết vào chuyện này không buông thế, không phải em đã giải thích với anh rồi sao?" Mạc Noãn hối hận đến xanh cả ruột gan.

Nếu sớm biết cái màn trêu chọc đối tượng xem mắt đó sẽ trở thành lịch sử đen tối của mình sau này, có đánh chết cô cũng không làm vậy. "Bởi vì đây là điểm hấp dẫn anh nhất ở vợ yêu," Lục Sâm khẽ nói.

Nghe vậy, khóe môi Mạc Noãn cong lên, cô hung hăng giơ nắm đấm trước mặt Lục Sâm: "Dù sao em cũng không quan tâm, anh không được hối hận, cũng không được ghét em." Lục Sâm kéo nắm đấm nhỏ của cô xuống.

Tay cô nhỏ, nắm đấm tự nhiên cũng rất nhỏ, anh có thể dễ dàng bao bọc trong lòng bàn tay, vô cùng vừa vặn.

Anh thu lại nụ cười trên mặt, trở lại vẻ nghiêm túc, giọng điệu có phần trách mắng: "Cái đầu em mỗi ngày đều suy nghĩ vẩn vơ cái gì vậy?

Anh là cưới vợ, chứ không phải cưới đầu bếp, em không biết nấu cơm thì có sao đâu.

Cũng đừng nói những lời như anh sẽ ghét em, đó là chuyện không thể nào.

Phải tự tin vào bản thân, cũng phải tin tưởng vào vi phu, biết chưa?" Đối với những lời giáo huấn kiểu gia trưởng này của anh, Mạc Noãn sớm đã quen rồi, từ khi kết hôn với anh đến nay không ít lần bị anh mắng.

Mạc Noãn nhếch môi: "Lắm lời, em chỉ là đột nhiên cảm thấy như đang đóng phim thần tượng, mọi thứ thật không chân thực." Trong ấn tượng của cô, chỉ có trên phim truyền hình mới thấy người đàn ông như vậy, có gia thế và năng lực khiến người ta ngưỡng mộ, một tổng tài bá đạo đúng nghĩa, nhưng đối xử với vợ lại vô cùng chu đáo.

Anh đối với cô thật sự quá tốt, tốt đến mức khiến cô cảm thấy như đang ở trong một giấc mơ, lo sợ rằng khi tỉnh mộng thì sẽ chẳng còn lại gì. "Cô ngốc, dễ dàng bị cảm động thế à?" Mạc Noãn nhất quyết không thừa nhận: "Không có đâu, em chỉ đang nghi ngờ lời anh nói cách đây không lâu, anh nói mình chưa từng theo đuổi cô gái nào nhiều, sao có thể chứ?" Nếu không, tại sao chỉ một hành động tùy ý cũng có thể dễ dàng chiếm lấy trái tim cô, nói anh là một tay chơi tình trường có lẽ cũng không quá lời. "Noãn Noãn đang nói với anh là, em đã bị anh chinh phục rồi sao?" "Không có chuyện dễ dàng như vậy đâu." Mạc Noãn buông tay, đẩy anh một cái, "Mau nấu ăn đi, em đói chết mất." Mạc Noãn đọc thực đơn, Lục Sâm nấu ăn, hai người hợp tác hiệu suất rất cao.

Khi Lục Sâm đang làm món cuối cùng, Mạc Noãn lẳng lặng rời khỏi bếp.

Lúc Lục Sâm bưng món cuối cùng ra, anh phát hiện đèn chính trong phòng ăn đã tắt, chỉ còn lại một chiếc đèn tường mờ ảo, và trên bàn ngoài những món ăn phong phú còn có thêm một chiếc bánh sinh nhật hoa quả 10 inch.

Trên đó cắm ba cây nến lớn, ba cây nến nhỏ, lớp kem trên bánh không được trét đều, trông hơi xấu, không cần nghĩ cũng biết là do ai làm.

Vừa ngẩng mắt lên, anh đã thấy Mạc Noãn mỉm cười dịu dàng, đôi mắt ấm áp.

Cô đứng ngược sáng, được bao bọc trong một vầng hào quang mờ ảo, càng tăng thêm vài phần tình cảm.

Chỉ thấy cô khẽ mở đôi môi nhỏ, nói một cách mềm mại: "Lục Sâm, sinh nhật vui vẻ." Giây phút này, Lục Sâm chỉ cảm thấy trái tim mình mềm nhũn đến lạ thường.

Những nỗi đau thương mà anh từng cho rằng không thể nào quên dường như đã tan thành mây khói trong khoảnh khắc này, tan biến trong nụ cười nhẹ nhàng, dịu dàng của cô.

Sinh nhật, trong ấn tượng của anh, đã rất nhiều năm rồi anh không đón sinh nhật.

Sinh nhật của anh và anh cả Lục Minh chỉ cách nhau vài ngày, cả hai đều không thích bày vẽ mấy thứ này, thế nên người nhà và bạn bè mỗi lần đều gộp sinh nhật của họ lại để tổ chức chung.

Chương 82

Cứ như vậy qua rất nhiều năm, sau này lại có thêm sự đồng hành của một người phụ nữ khác.

Nhưng rồi Lục Minh qua đời, anh cũng mất đi người mình yêu, vì vậy sinh nhật đối với anh không còn ý nghĩa nữa.

Sau đó, người nhà và bạn bè cũng chuẩn bị cho anh, chỉ là anh không bao giờ tham dự nữa, sợ sẽ nhớ đến họ.

Lâu dần, cũng không còn tổ chức nữa.

Nếu không phải vì màn này của Mạc Noãn, ngay cả chính anh cũng đã quên hôm nay là sinh nhật mình. "Lục Sâm, anh sao thế?" Mãi cho đến khi một bàn tay nhỏ lạnh ngắt nắm lấy tay anh, Lục Sâm mới hoàn hồn, thấy vợ mình đang lo lắng nhìn anh, anh khẽ nhếch môi: "Anh không sao." "Còn nói không sao, trên mặt anh đã viết rõ bốn chữ 'tôi không vui' rồi kìa," Mạc Noãn buồn bã chỉ vào mặt anh nói.

Nếu biết làm vậy sẽ khiến anh không vui, cô tuyệt đối sẽ không làm thế. "Noãn Noãn, không có chuyện đó đâu, anh không không vui." "Có phải anh giận em tự ý tổ chức sinh nhật cho anh không?

Nếu anh không thích, em sẽ dọn hết chúng đi ngay lập tức," Mạc Noãn nhìn chiếc bánh trên bàn.

Lục Sâm đặt đĩa trong tay xuống, đi đến bên cạnh cô, kéo cô ngồi xuống, bình tĩnh giải thích: "Thực ra anh đã rất nhiều năm không tổ chức sinh nhật rồi, vì mỗi khi đến ngày này anh lại nhớ đến những chuyện không vui trong quá khứ.

Anh cũng đã luôn trốn tránh.

Nhưng khi anh thấy em đứng đó, mỉm cười và nói với anh 'sinh nhật vui vẻ', anh phát hiện ra thực ra cũng không còn đau buồn như vậy nữa." Đối với Mạc Noãn, việc tổ chức sinh nhật thực ra cũng không phải là chuyện gì quá quan trọng, nhưng cô không muốn Lục Sâm cứ mãi sống trong nỗi đau mất đi anh trai.

Người đã mất thì đã mất rồi, người sống không nên trốn tránh, chỉ là cách làm của cô dường như có chút vội vàng. "Xin lỗi, là em không tốt," Mạc Noãn chủ động nhận lỗi.

Lục Sâm có chút bất đắc dĩ: "Cô ngốc, sao vẫn chưa hiểu ý anh vậy?

Ý anh là anh đã buông bỏ được rồi." "Thật không ạ?" Mạc Noãn không chắc chắn hỏi. "Hy vọng mỗi sinh nhật sau này, Lục phu nhân sẽ luôn ở bên anh qua." Lục Sâm ôm cô, cười nói: "Cảm ơn Lục phu nhân đã nhớ sinh nhật của anh." Mạc Noãn có chút chột dạ, cô vốn không hề nghĩ đến việc chú ý tới vấn đề này, nếu không phải Lục Tử Đồng vô tình nhắc đến, chắc chắn cô cũng không biết. "Thật ra... sinh nhật của anh là Tử Đồng nói cho em biết." "Nhưng bánh kem và nguyên liệu đều do em chuẩn bị, em có lòng như vậy anh rất vui." Đối với việc làm sao biết được, Lục Sâm không để tâm.

Biết Lục Sâm không giận, Mạc Noãn cũng yên lòng, hát cho anh nghe bài hát chúc mừng sinh nhật, lại giục anh ước nguyện.

Lục Sâm không chịu ước, cô liền bĩu môi lườm anh, cuối cùng Lục Sâm đành bất lực ngoan ngoãn ước nguyện. "Anh đã ước gì thế?" Mạc Noãn cười tủm tỉm nhìn Lục Sâm. "Không phải nói là không được nói ra sao?

Nói ra sẽ không linh nghiệm nữa." "Không nói thì thôi." Mạc Noãn giả vờ không để tâm, cắt cho anh một miếng bánh kem lớn. "Ăn đi, đây là bánh em tự tay làm ở tiệm bánh lúc nghỉ trưa hôm nay đó, anh nếm thử xem có ngon không?" Lục Sâm không thích ăn đồ ngọt, nhưng thấy vợ mình hứng khởi như vậy, anh rất nể mặt cắn một miếng lớn, khen ngợi: "Không tệ." Nói rồi, anh dùng chiếc nĩa trong tay xiên một miếng đưa đến trước mặt Mạc Noãn.

Mạc Noãn nắm lấy cổ tay anh, cứ thế dùng tay anh mà ăn. "Ừm, hình như cũng được, chỉ là hơi ngọt, ừm, hình như còn hơi khét nữa." Ăn xong mới phát hiện mình vừa dùng nĩa của anh, mặt cô không khỏi đỏ bừng.

Lục Sâm véo véo gò má hồng hào của cô, cười nói: "Vợ chồng già cả rồi, da mặt còn mỏng thế, chuyện thân mật hơn thế này chúng ta cũng làm không ít rồi." "Đồ lưu manh, im đi, mau ăn hết bánh kem đi, chúng ta bắt đầu ăn cơm, không thì thức ăn nguội hết bây giờ." Tối nay Lục Sâm rất nể mặt, ăn một miếng bánh kem lớn, lại ăn không ít cơm và thức ăn, nói là do cô tự tay chuẩn bị, tuyệt đối không thể lãng phí.

Lúc sắp đi ngủ, Lục Sâm đến phòng tập thể hình một chuyến.

Sau khi Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh đi, phòng ngủ phụ lại được đổi thành phòng tập.

Khi anh vào phòng, Mạc Noãn vừa tắm xong từ phòng tắm bước ra, vừa nhìn đã thấy trán và mặt anh lấm tấm một lớp mồ hôi mỏng, có thể tưởng tượng được lượng vận động vừa rồi lớn đến mức nào.

Trong lòng cô không khỏi thầm than, chẳng trách thân hình đẹp như vậy, hóa ra là vì luôn chú trọng quản lý vóc dáng, người đàn ông này về phương diện này quả thực là tự giác đến đáng sợ.

Mạc Noãn cười nói: "Toàn mùi mồ hôi, mau đi tắm đi." Lúc cô xoay người, Lục Sâm từ phía sau ôm lấy cô, cố ý cọ mồ hôi trên người mình lên người cô, còn thuận thế hôn lên má cô.

Mạc Noãn bật cười, đẩy thẳng anh vào phòng tắm.

Có lẽ vì hôm nay quá bận rộn, Mạc Noãn lau qua loa tóc rồi nằm lên giường.

Cô biết anh đã ra ngoài, nhưng mệt đến mức mí mắt cũng không muốn nhấc lên.

Mơ màng, cô chỉ cảm thấy anh gối đầu cô lên đùi mình, sau đó là tiếng máy sấy tóc vang lên.

Cô cong môi, tận hưởng sự phục vụ chu đáo của anh.

Đợi anh làm xong lên giường, cô liền lăn một vòng, tìm một vị trí thoải mái trong lòng anh rồi yên tâm ngủ thiếp đi.

Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, hình như cô đã nghe thấy một câu nói. "Noãn Noãn, anh đã ước một điều, hy vọng chúng ta có thể luôn tin tưởng lẫn nhau, bầu bạn bên nhau đến già." Mạc Noãn nhớ lại không lâu trước đây lúc hai người hẹn hò, bó hoa hồng anh tặng cũng có ngụ ý như vậy, điều ước anh ước vậy mà cũng là điều này.

Về lý do đằng sau, cô thực sự quá buồn ngủ, không đi sâu tìm hiểu.

Buổi sáng, bên phòng pháp vụ đã phản hồi về hợp đồng với Mạc thị, điều chỉnh không nhiều.

Mạc Noãn dù không muốn, vẫn phải mang hợp đồng đến Mạc thị.

Hàn Thụ Nhân đích thân xuống đón cô, nhìn thấy cô liền nở nụ cười hiền hậu: "Cô Noãn đến rồi à?" "Thư ký Hàn, tôi chỉ là Mạc Noãn thôi." Mạc Noãn nói giọng không nóng không lạnh.

Hàn Thụ Nhân cười nói: "Cô Mạc, mời đi bên này." Vừa đến cửa thang máy thì gặp Mạc Tử Hi.

Cô ta mặc một bộ vest công sở gọn gàng, trang điểm tinh xảo, dường như đang nói gì đó với người phía sau.

Chương 83

Đừng nói, trông cũng có vài phần khí chất của giám đốc bộ phận quan hệ công chúng.

Trước đây cô chưa từng thấy dáng vẻ làm việc của Mạc Tử Hi, bây giờ xem ra cũng không tệ như trong tưởng tượng.

Đợi người phía sau rời đi, Mạc Tử Hi cau mày nhìn Mạc Noãn: "Mạc Noãn, cô đến đây làm gì?" "Tiểu thư, cô Mạc đến để bàn chuyện hợp tác với Mạc thị." Hàn Thụ Nhân giải thích. "Bố tôi thật sự giao việc kiểm toán thường niên của công ty cho văn phòng của cô ta à?" "Chủ tịch có ý định này, nhưng hợp đồng vẫn chưa ký." Mạc Tử Hi liếc nhìn Mạc Noãn, cười nói: "Vậy chúc cô Mạc may mắn." Nói xong liền quay người bỏ đi, Mạc Noãn có chút bất ngờ trước thái độ hòa nhã của cô ta.

Hàn Thụ Nhân đưa Mạc Noãn thẳng đến văn phòng của Mạc Bình Sơn.

Vừa vào cửa, Mạc Noãn đã ngửi thấy mùi thuốc lá nồng nặc, lờ mờ có thể thấy khói thuốc lượn lờ khắp văn phòng.

Mạc Noãn bị cay mắt nhẹ, lúc này bị hun đến mức gần như không mở nổi mắt.

Ngón tay Mạc Bình Sơn đang kẹp một điếu thuốc, thấy họ vào, ông liền dụi nó vào gạt tàn. "Chủ tịch, bác sĩ không cho ông hút thuốc, sao ông lại hút nữa rồi?" Hàn Thụ Nhân lo lắng nhìn Mạc Bình Sơn. "Không nhịn được." Mạc Bình Sơn thản nhiên nói, nhưng ánh mắt lại lướt qua người Mạc Noãn.

Hàn Thụ Nhân thở dài, rồi đi tới mở cửa sổ, không khí trong lành thổi vào, Mạc Noãn mới miễn cưỡng mở được mắt.

Mạc Noãn ngồi xuống chiếc ghế đối diện ông, đưa hợp đồng trong tay cho ông, nói một cách nghiêm túc: "Đây là hợp đồng do văn phòng soạn thảo, mời chủ tịch xem qua, có thắc mắc hay điều kiện gì có thể trực tiếp trao đổi với tôi.

Có một vài điều tôi có thể tự quyết, những điều không thể tôi sẽ nhanh chóng phản ánh lại với văn phòng." Mạc Bình Sơn nhận lấy hợp đồng, lướt qua một cách hờ hững rồi đặt sang một bên, không bàn chuyện hợp đồng mà hỏi: "Lục Sâm đối xử với con thế nào?" "Tôi chỉ có nghĩa vụ giải thích các điều khoản trong hợp đồng, nếu chủ tịch hứng thú với vấn đề cá nhân của tôi, xin lỗi, tôi không có gì để nói." Mạc Noãn lạnh mặt.

Mạc Bình Sơn cũng không định vòng vo với cô nữa, ông gọi một cuộc điện thoại ngay trước mặt cô: "Luật sư Trương, bây giờ ông có thể đến văn phòng tôi được rồi." Không lâu sau, một người đàn ông mặc vest lịch sự bước vào, khoảng hơn năm mươi tuổi, lấy một tập tài liệu từ trong cặp ra đưa đến trước mặt cô. "Cô Mạc, tôi họ Trương, là luật sư được mẹ cô ủy thác, thay mặt quản lý tài sản của bà.

Mẹ cô có dặn, chỉ cần cô kết hôn thì bảo tôi làm thủ tục chuyển nhượng tài sản cho cô.

Dưới tên mẹ cô có tổng cộng hai mảnh đất, một cửa hàng, và 20% cổ phần của Mạc thị.

Cô xem xong nếu không có ý kiến gì thì có thể ký tên, văn kiện sẽ có hiệu lực ngay từ ngày cô ký.

Khi đó cô sẽ trở thành cổ đông lớn thứ hai của Mạc thị.

Các thủ tục chuyển nhượng cổ phần và quyền sở hữu tài sản liên quan tôi sẽ nhanh chóng hoàn tất cho cô." Mạc Noãn không nhận lấy văn kiện mà luật sư Trương đưa, chỉ khó hiểu nhìn về phía Mạc Bình

Sơn: "Ông có ý gì?" "Đây là ý của mẹ con, hôm nay ta cũng mới biết nội dung của văn kiện này." Mạc Bình Sơn giải thích, trước đó ông thật sự không biết luật sư Trương tìm Mạc Noãn là vì chuyện gì. "Cô Mạc, đây đúng là ý của bà Trương lúc sinh thời, tôi vẫn luôn có nghĩa vụ bảo mật, cũng là vì biết cô đã kết hôn nên mới tìm đến chủ tịch Mạc." Lòng Mạc Noãn hơi rung động.

Dì từng nói với cô, Mạc thị khởi nghiệp không thể thiếu sự hỗ trợ của ông bà ngoại.

Khi đó, nhà họ Trương không chỉ cung cấp vốn mà còn nhiều lần giúp đỡ tạo dựng mối quan hệ.

Thêm vào đó, mẹ cô bản thân cũng rất giỏi giang, là người vợ hiền trợ giúp đắc lực cho Mạc Bình Sơn, Mạc thị mới có thể ngày càng phát triển, có được diện mạo như ngày hôm nay.

Cổ phần của Mạc Bình Sơn chiếm 52%, của mẹ chiếm 20%.

Sau khi mẹ mất, dì từng chất vấn Mạc Bình Sơn về tung tích số cổ phần đó, nhưng Mạc Bình Sơn nói không biết.

Dì vẫn luôn nghĩ rằng nó đã bị Mạc Bình Sơn tự ý chuyển sang tên mình, không ngờ mẹ cô đã sớm có sự sắp đặt.

Mạc Noãn vẫn luôn oán trách người mẹ đó của mình, vừa yêu vừa hận.

Hận bà ích kỷ, một mình tìm cách giải thoát bằng phương thức thảm khốc như vậy, lại bỏ lại cô một mình trên cõi đời này.

Nhưng lại cảm thấy bà đáng thương, như con thiêu thân lao đầu vào lửa vì một người đàn ông, cuối cùng đổi lại chỉ là sự vô tình và phản bội của chồng. "Bây giờ đưa cho tôi những thứ này còn có ý nghĩa gì nữa?" Mạc Noãn nhếch mép cười giễu cợt.

Cô có khả năng tự kiếm sống, cộng thêm những thứ Lục Sâm cho cô, bây giờ cô thật sự không thiếu tiền. "Mạc Noãn, đây là di chúc của mẹ con, nếu con muốn mẹ con yên lòng, thì hãy làm theo ý của bà ấy." "Yên lòng?

Tôi nghĩ điều có thể khiến mẹ tôi yên lòng nhất chính là kẻ phụ bạc như ông phải nhận sự trừng phạt thích đáng." Nghe vậy, sắc mặt Mạc Bình Sơn trắng bệch, cả người run lên một cách khó nhận ra.

Hàn Thụ Nhân lập tức bước tới đỡ ông, cau mày nói với Mạc Noãn: "Cô Noãn, chủ tịch mới xuất viện vài ngày, bác sĩ nói ông ấy không thể chịu thêm kích động nữa." Mạc Noãn cười lạnh, đặt văn kiện lên bàn, xách túi rời khỏi Mạc thị.

Hàn Thụ Nhân nói với luật sư Trương: "Xin lỗi luật sư Trương, để ông đi một chuyến vô ích.

Cô Noãn có lẽ nhất thời chưa thể chấp nhận, đợi khi nào cô ấy nghĩ thông suốt tôi sẽ liên lạc lại với ông." Luật sư Trương gật đầu: "Tôi đã đợi mấy năm rồi, cũng không vội chút thời gian này." Nói rồi ông thu dọn văn kiện trên bàn vào túi, rời khỏi Mạc thị.

Mạc Bình Sơn một tay ôm ngực, một tay vịn bàn từ từ ngồi xuống.

Hàn Thụ Nhân rót cho ông một ly nước, lấy hai viên thuốc từ ngăn kéo đưa cho ông.

Mạc Bình Sơn nhận lấy, uống cùng với nước. "Chủ tịch, bên bệnh viện lại gọi cho tôi rồi.

Họ nói tình trạng sức khỏe của ông không thể trì hoãn thêm nữa, phải nhập viện ngay để bắt đầu hóa trị, nếu không bệnh tình sẽ không thể kiểm soát được." Mạc Bình Sơn xua tay: "Tình hình hiện tại sao tôi có thể nhập viện được.

Mạc thị không có một ai tôi có thể hoàn toàn yên tâm giao phó để gánh vác đại cục.

Tin tức tôi bị bệnh một khi truyền ra, giá cổ phiếu của Mạc thị chắc chắn sẽ không ổn định.

Tôi sẽ không để tâm huyết cả đời của mình bị hủy trong chốc lát." Hàn Thụ Nhân lắc đầu: "Tính cách của cô Noãn giống hệt ông, quá cố chấp, một khi đã quyết định chuyện gì thì không ai thay đổi được." Ở cửa, Mạc Noãn lại đụng phải Mạc Tử Hi.

Cô ta khoanh tay trước ngực, nhìn cô với nụ cười như không cười, tâm trạng dường như rất tốt.

Rõ ràng là cố ý đứng đây đợi cô.

Chương 84

Mạc Noãn cau mày, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành. "Chị à, chúng ta tìm chỗ nào đó nói chuyện đi.

Chị gả vào một gia đình tốt như vậy, làm em gái mà còn chưa kịp nói lời chúc mừng chị nữa." Mạc Noãn ghét cay ghét đắng bộ mặt giả tạo này của cô ta, quay đầu định đi. "Chị à, hại chết anh cả của Lục Sâm, sao chị có thể yên lòng mà gả vào nhà họ Lục vậy?

Chị sống trong nhà họ Lục không sợ oan hồn đến đòi mạng sao?" Mạc Tử Hi thấy Mạc Noãn định đi, liền nói thẳng mục đích.

Câu chất vấn đanh thép của Mạc Tử Hi phía sau đã thành công ngăn cản bước chân của Mạc Noãn.

Mạc Noãn dừng bước, thân thể cũng cứng đờ.

Khóe miệng Mạc Tử Hi nhếch lên một nụ cười đắc ý, tiếp tục nói: "Tôi quên mất, người chị tốt của tôi đã mất trí nhớ, cho nên có thể xem những chuyện quá khứ như chưa từng xảy ra, yên lòng đóng tốt vai thiếu phu nhân nhà họ Lục." Hôm đó cô ta đã cảm thấy người bảo vệ Mạc Noãn có chút quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ ra đã gặp ở đâu.

Mãi cho đến hôm yến tiệc biết cô gả vào nhà họ Lục, cô ta mới nhớ ra người đó là ai.

Không phải ai khác, chính là người phụ nữ đã phát điên vì mất con trai năm đó.

Mạc Noãn chỉ cảm thấy đầu óc ong ong.

Hôm đi tảo mộ cô không để ý, Mạc Tử Hi vừa nhắc đến, cô đột nhiên liên kết hai việc lại với nhau.

Đúng rồi, Lục Minh cũng qua đời vào năm năm trước, hơn nữa còn là tai nạn xe, hình như cũng là vào mùa thu.

Xét về mặt thời gian thì hoàn toàn trùng khớp, nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến cô?

Lục Minh rõ ràng là gặp tai nạn khi đang làm nhiệm vụ.

Mạc Noãn quay người, cố gắng hết sức để kiềm chế sự cứng đờ của cơ thể: "Nếu cô còn tiếp tục nói bậy, tôi không ngại kiện cô tội phỉ báng đâu." Mạc Tử Hi cười khẩy: "Mạc Noãn, cô đừng có buồn cười.

Cô đừng quên lúc đầu nếu không phải tôi từ bỏ việc kiện cô, thì bây giờ cô chắc chắn vẫn đang ngồi tù đấy." Cảm giác luôn bị người khác nhắc nhở mình là một tội nhân không thể tha thứ thật sự quá tồi tệ.

Mắt Mạc Noãn đột nhiên mở to, ẩn hiện tia máu, toàn thân toát ra hơi lạnh, giống như sát thần từ địa ngục trở về.

Một vài lời cứ thế tự động thốt ra, giọng cũng đột ngột cao lên: "Mạc Tử Hi, tôi khuyên cô đừng có ép tôi, ép tôi đến đường cùng, tôi không ngại đâm cô thêm lần nữa đâu." Dáng vẻ này của Mạc Noãn lại khiến Mạc Tử Hi nhớ lại cảnh tượng trong quá khứ, tiếng phanh xe chói tai, chiếc xe không ngừng lao tới, nỗi sợ hãi cận kề cái chết lại một lần nữa ập đến, đè nén khiến cô ta hoàn toàn không thở nổi, môi trắng bệch, cơ thể cũng không kìm được mà run lên.

Sự nhẫn nhịn của Mạc Noãn mấy năm nay suýt nữa đã khiến cô ta quên mất, cô vốn là một kẻ điên, ép cô đến đường cùng thì chuyện gì cũng dám làm. "Tôi... không có nói bậy.

Vụ tai nạn năm đó là va chạm liên hoàn ba xe.

Cô đột nhiên lái xe lao về phía tôi, không chỉ đâm tôi, mà còn va chạm với một quân nhân đang thực hiện nhiệm vụ khẩn cấp." Mạc Tử Hi nói năng có chút không trôi chảy.

Chuyện xảy ra đã được đăng báo, nhưng không bao lâu sau tất cả các tờ báo trong thành phố đều bị thu hồi, tin tức về vụ tai nạn cũng bị ém nhẹm hoàn toàn.

Nếu không phải cô ta ở bệnh viện lén thấy Tần Tuệ khóc lóc thảm thiết, cô ta cũng không biết chủ nhân của chiếc xe còn lại là một quân nhân, hơn nữa còn là đại thiếu gia nhà họ Lục, thân phận tôn quý. "Không thể nào, xe của tôi làm sao có thể đâm lại xe quân dụng được.

Cô bịa chuyện cũng phải bịa cho giống một chút." Nội tâm Mạc Noãn cực kỳ bài xích chuyện này. "Hôm đó người đó lái một chiếc Santana, nghe nói là mặc thường phục để truy bắt tội phạm, tốc độ xe rất nhanh.

Mẹ chồng của cô, cũng chính là mẹ của quân nhân đó, vì chuyện này mà từng ngất đi.

Tôi cũng là vô tình nghe họ nói chuyện mới biết thân phận của người đó." "Tốt nhất những lời cô nói là sự thật." Mạc Noãn nhìn Mạc Tử Hi chằm chằm một cách u ám, muốn từ trên mặt cô ta tìm ra một tia khả năng nói dối, nhưng cuối cùng lại chẳng bắt được gì. "Chị à, nếu chị muốn biết sự thật rốt cuộc như thế nào, có một cách đơn giản nhất là hỏi người nhà họ Lục, tin rằng họ sẽ cho chị một câu trả lời chính xác." Mạc Tử Hi nói.

Mạc Noãn quay người bỏ đi.

Cô biết, dù cô có cố gắng kiềm chế trước mặt Mạc Tử Hi thế nào đi nữa, thì cuối cùng vẫn bị lời nói của cô ta ảnh hưởng.

Lời của cô ta có lẽ không thể tin hoàn toàn, nhưng cô ta nói chắc như đinh đóng cột, khẳng định là thật giả lẫn lộn.

Nếu tất cả đều là sự thật, cô không dám tưởng tượng nếu vụ tai nạn của Lục Minh có liên quan đến mình, cô sẽ phải đối mặt với người nhà họ Lục như thế nào.

Họ đối xử tốt với cô như vậy, rõ ràng có thể điều tra quá khứ của cô, nhưng vì tôn trọng cô mà vẫn chưa hề hành động.

Lần trước cô đã thẳng thắn với mẹ chồng về mối quan hệ với nhà họ Mạc, rốt cuộc mẹ chồng có biết cô có thể liên quan đến cái chết của Lục Minh không?

Còn Lục Sâm, cô phải đối mặt với anh như thế nào?

Người đàn ông đó bề ngoài trông có vẻ lạnh lùng vô tình, nhưng nội tâm lại không phải vậy, gia đình đối với anh có ý nghĩa phi thường.

Anh kính trọng và yêu thương người anh cả của mình đến thế, nếu biết cô là thủ phạm gây ra tất cả chuyện này, mối quan hệ giữa họ sẽ đi về đâu?

Anh có hối hận về quyết định vội vàng ban đầu, hối hận vì đã nói lời đăng ký kết hôn với một người phụ nữ xa lạ không?

Cứ ngỡ một khởi đầu không có tình cảm, muốn rút lui sẽ là chuyện dễ dàng, nhưng tại sao bây giờ chỉ cần nghĩ đến khả năng chia tay là lại nghẹt thở khó chịu.

Chỉ cảm thấy nơi lồng ngực như bị một bàn tay lớn bóp chặt, hoàn toàn không thể động đậy.

Cô đột nhiên nhận ra, người đàn ông đó giống như một vũng lầy, còn cô từ ngày bước vào cuộc sống của anh đã bắt đầu lún sâu vào vũng lầy đó, không thể tự thoát ra.

Đúng rồi, có lẽ dì biết sự thật năm đó.

Mạc Noãn hoảng loạn lấy điện thoại từ trong túi ra, gọi thẳng cho Trương Nhuế.

Chương 85

Nghe tiếng "tút tút" trong điện thoại, trái tim cô đập thình thịch, gần như nhảy lên đến cổ họng.

Bên kia reo mấy tiếng mới có người nhấc máy, giọng nói vui vẻ của Trương Nhuế truyền đến từ điện thoại: "Noãn Noãn, hôm nay sao lại nghĩ đến chuyện gọi cho dì thế." Nghe giọng nói quen thuộc của dì, Mạc Noãn toàn thân khẽ run, mấp máy môi mấy lần nhưng cuối cùng vẫn không hỏi ra được điều gì.

Cô sợ hãi khi biết sự thật đến nhường nào. "Noãn Noãn, Noãn Noãn." Trương Nhuế gọi liên tục hai tiếng. "Đứa bé này làm sao vậy, không lẽ là vô tình bấm nhầm à." Trương Nhuế tự lẩm bẩm, dừng một chút vẫn không có ai lên tiếng, cuối cùng đành phải cúp máy.

Mạc Noãn không kìm được mà úp mặt vào lòng bàn tay, thân thể vô lực trượt xuống, co người ngồi dựa vào góc tường, những giọt nước mắt lạnh buốt chảy ra từ kẽ tay.

Cô không biết mình đã ngồi bao lâu, cho đến khi hai chân tê dại mới đứng dậy khỏi mặt đất.

Đôi mắt vô hồn nhìn những chiếc xe qua lại, lần đầu tiên nảy sinh cảm giác hoang vu, ngay cả khi bị chính cha ruột bỏ rơi cũng không có cảm giác này.

Cô nghĩ, cô thật sự đã yêu Lục Sâm rồi, không còn là kiểu thích nhàn nhạt nữa.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi chưa đầy ba tháng, đã yêu một người đàn ông.

Nếu trước đây có ai nói với cô như vậy, cô chắc chắn sẽ không thừa nhận.

Nhưng bây giờ, cô không thể không đối mặt với sự thật này.

Mạc Noãn bắt một chiếc taxi về văn phòng.

Mạc Tử Hi đã nói, lúc vụ tai nạn vừa xảy ra đã được đăng báo, chỉ là sau đó rất nhanh đã bị thu hồi.

Nói như vậy, báo đã được phát hành, chỉ cần chú ý thu thập, chắc chắn sẽ còn dấu vết.

Xuống xe, Mạc Noãn đi thẳng đến phòng văn thư của công ty, nơi đó chuyên phụ trách thu thập báo chí.

Chỉ có điều thời gian đã hơi lâu, cô không chắc ở đó có còn lưu giữ không. "Chú ơi, cháu là nhân viên mới đến của công ty, cháu muốn xem lại tất cả các tờ báo của thành phố A năm năm trước được không ạ?" "Ồ, là cháu à, chú hay thấy cháu từ công ty ra.

Báo của năm năm trước vẫn chưa tiêu hủy, cháu đăng ký ở đây trước, rồi qua bên kia tìm đi, chắc là ở tầng dưới cùng." Người chú ở phòng văn thư tươi cười, chỉ vào một kệ sách không xa.

Mạc Noãn run rẩy ký tên mình vào sổ đăng ký, sau đó nhanh chóng tiến lên tìm kiếm.

Thời gian đã quá lâu, báo đã phủ một lớp bụi dày, Mạc Noãn hoàn toàn không để ý, vừa ho vừa nhanh chóng lật xem.

Lật hết tất cả các tờ báo vào ngày xảy ra tai nạn năm năm trước, nhưng lại chẳng phát hiện ra điều gì.

Cuối cùng, khi cô sắp bỏ cuộc, một tiêu đề đột ngột đập vào mắt. "Một vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng xảy ra tại ngã tư đường Trung Sơn vành đai 3." Mạc Noãn đọc tiếp theo dòng tiêu đề. "Trưa nay lúc 12 giờ, tại ngã tư đường Trung Sơn vành đai 3 đã xảy ra một vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng, vụ tai nạn khiến một người chết hai người bị thương.

Hai nạn nhân nữ bị thương được cho là hai tiểu thư của tập đoàn Mạc thị, danh tính của nạn nhân nam còn lại vẫn chưa được xác nhận.

Chuyên gia dựa vào tình hình hiện trường phán đoán, hai nạn nhân nữ được người đàn ông cứu ra khỏi xe.

Người đàn ông kiệt sức, cuối cùng xe nát người vong.

Nguyên nhân ban đầu của vụ tai nạn nghi là do ghen tuông tình ái, nguyên nhân cụ thể vẫn đang chờ điều tra thêm." Xe nát người vong.

Đầu óc Mạc Noãn ong ong, cứ luẩn quẩn bốn chữ này, sắc mặt trắng bệch, răng cắn chặt, cơ thể không kìm được run rẩy, tờ báo trong tay bất giác bị vò nhàu.

Hóa ra lúc xảy ra tai nạn thật sự còn có một người bị thương, tại sao bao nhiêu năm nay chưa từng có ai nói cho cô biết chuyện này?

Cô vẫn luôn nghĩ chỉ có cô và Mạc Tử Hi va chạm với nhau.

Người đó có phải là Lục Minh không? "Cô ơi, cô không sao chứ?" Người chú ở phòng văn thư gọi liên tiếp mấy tiếng, Mạc Noãn mới phản ứng lại, hoảng hốt lắc đầu, rồi đứng dậy, đứng lên quá vội suýt nữa ngã, may mà chú kịp thời đỡ lấy. "Cô ơi, cô thật sự không sao chứ?

Trông cô không được ổn lắm." Người chú quan tâm hỏi. "Cháu không sao.

Chú ơi, tin tức về vụ tai nạn này ở chỗ chú còn báo nào khác không ạ?" Người chú nhận lấy xem, gãi đầu, suy nghĩ vài giây rồi lộ vẻ ngạc nhiên: "Ủa, sao ở đây vẫn còn nhỉ?

Chú nhớ lúc đó đã thu hồi toàn bộ rồi mà.

Người thu hồi lúc đó còn dặn đi dặn lại là không được giấu riêng, làm rất nghiêm túc.

Đó cũng là lý do mà đến giờ chú vẫn còn ấn tượng về chuyện này." Thành phố A có biết bao nhiêu doanh nghiệp lớn nhỏ, chưa kể một số người dân còn có thói quen đọc báo, việc thu hồi này quả là một công trình lớn.

Ông làm công việc này bao nhiêu năm rồi, đây là lần đầu tiên gặp chuyện như vậy. "Tại sao lại bị thu hồi ạ?" Mạc Noãn không hiểu hỏi. "Cái này chú cũng không biết, tin này ra không bao lâu thì bị thu hồi.

Chú đoán chắc là chủ tịch Mạc thị cảm thấy hai cô con gái tranh giành ghen tuông, chị em tương tàn thấy mất mặt nên thu hồi lại.

Sự thật rốt cuộc thế nào chú cũng không rõ lắm." "Vậy chú còn nhớ người thu hồi trông như thế nào không ạ?" "Chú có ấn tượng, là hai thanh niên trẻ, cụ thể là ai thì chú không biết, nói chuyện thì rất lịch sự, chỉ là giọng điệu rất nghiêm túc." Mạc Noãn thấy chú cũng không biết nhiều, cũng không hỏi thêm được thông tin gì hữu ích, cảm ơn rồi rời đi.

Cô đi thẳng vào thang máy, đưa hợp đồng đã ký với Mạc thị cho Tôn Tuyết, sau đó xin Tôn Tuyết nghỉ phép năm một tuần.

Chương 86

Tôn Tuyết chỉ nhìn cô một cái, không hỏi gì, liền phê duyệt.

Cùng lúc đó, tại văn phòng tổng tài của Lục thị. "Lục tổng, chuyện anh bảo tôi điều tra đã có manh mối rồi.

Chủ tịch Mạc đúng là bị bệnh, hơn nữa còn bệnh không nhẹ, là ung thư phổi, không còn nhiều thời gian nữa.

Nếu bây giờ ông ta vẫn không chấp nhận hóa trị, có lẽ không còn sống được một năm nữa." Tống Trí báo cáo.

Ung thư, chỉ hai chữ này thôi cũng đủ khiến người ta tuyệt vọng.

Lục Sâm nhíu mày, buông cây bút trong tay xuống, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn từng nhịp một: "Thông tin chính xác không?" "Nguồn tin vô cùng chính xác, chủ tịch Mạc đã phát hiện bị ung thư từ năm ngoái.

Bác sĩ điều trị chính của ông ta vẫn luôn giúp ông ta che giấu bệnh tình, ngoài thư ký thân cận của ông ta ra, không ai khác biết." "Hóa ra là vậy." Giống như anh đã đoán, lý do Mạc Bình Sơn muốn Mạc Noãn quay về Mạc thị không hề đơn thuần, mà là muốn cô kế thừa Mạc thị.

Người đàn ông đó trước đây không chút lưu tình đuổi cô ra khỏi nhà, bây giờ biết mình không còn sống được bao lâu lại tìm mọi cách để cô quay về.

Gánh nặng Mạc thị lớn như vậy cứ thế đổ xuống, một mình cô làm sao chịu nổi, tính toán này quả là hay.

Chỉ là, Noãn Noãn của anh phải làm sao đây?

Anh biết cô đối với người cha đó thực ra vẫn luôn có tình cảm, nếu không đã không có nhiều oán hận như vậy.

Cô ngốc đó nếu biết tin này, sợ rằng lại không tránh khỏi một trận đau lòng buồn bã. "Tin này cậu tạm thời đừng để lộ cho Noãn Noãn biết." Tống Trí gật đầu: "Tôi biết rồi." Đúng lúc này, điện thoại của Mạc Noãn gọi đến.

Dừng một chút, anh thản nhiên nhấc máy: "Noãn Noãn." Nghe giọng điệu ấm áp của anh, Mạc Noãn thấy sống mũi cay cay, hồi lâu mới cất tiếng: "Lục Sâm." Lục Sâm lập tức nhận ra giọng cô có gì đó không ổn: "Sao vậy?

Có phải đến Mạc thị bàn hợp đồng không thuận lợi không?" Mạc Noãn nhìn dòng người qua lại, cố gắng bình ổn tâm trạng, đáp: "Không có, ông ấy không làm khó em.

Em đang ở sân bay." "Em ở sân bay làm gì?" "Lục Sâm, em phải đi công tác ở thành phố B, người đã đến sân bay rồi, em gọi điện báo cho anh một tiếng." "Cô ngốc, dọa anh hết hồn.

Anh còn tưởng em làm sao rồi.

Đồ đạc đã thu dọn chưa?" Mạc Noãn nhếch môi nở một nụ cười gượng gạo: "Chưa kịp, hơi gấp, anh không cần lo cho em, em đến thành phố B rồi sẽ qua nhà dì một chuyến, ở đó vẫn còn quần áo của em." "Vậy được, em chú ý an toàn, đến thành phố B thì gọi điện cho anh." "Biết rồi." "Ngoan thật." Lục Sâm cười trầm thấp.

Trong điện thoại hồi lâu không có tiếng động, một lúc sau mới nghe thấy Mạc Noãn nói: "Lục Sâm, em không nỡ xa anh." Lục Sâm sững người một chút, rồi khóe môi nhếch lên: "Ừm, Noãn Noãn nhà chúng ta càng ngày càng tiến bộ rồi, cuối cùng cũng biết bộc lộ tình cảm của mình rồi." Hai người lại nói chuyện thêm một lúc mới cúp máy.

Sau đó cô bắt đầu làm thủ tục check-in.

Nhìn những tầng mây dày đặc bên ngoài cửa sổ máy bay, tâm trạng Mạc Noãn rối bời.

Đến thành phố B, Mạc Noãn đi thẳng đến nhà dì.

Lúc này đang là giờ nghỉ trưa, Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh đang ăn cơm.

Bạch Hòa Sinh ra mở cửa cho cô, thấy là cô thì vô cùng kinh ngạc. "Noãn Noãn, sao con đột nhiên lại về đây?

Ăn cơm chưa?

Mau vào đi." Mạc Noãn lúc này đã thu dọn xong cảm xúc của mình, cười cười: "Con qua đây công tác, tiện thể về thăm một chút." "Con bé này, dọa dì hết hồn, dì còn tưởng con với A Sâm cãi nhau." Trương Nhuế vừa đưa cơm cho Mạc Noãn vừa nói. "Không có chuyện đó đâu, dì đừng nghĩ nhiều." Lòng Mạc Noãn rất cay đắng, nhưng vẫn luôn giữ nụ cười. "Noãn Noãn, buổi sáng có phải con bấm nhầm không?

Dì nhấc máy con lại không lên tiếng." Trương Nhuế hỏi. "Không có, con vừa định gọi cho dì thì lại có việc, sau đó bận mất." Trương Nhuế gật đầu: "Hóa ra là vậy." Để hai người không lo lắng, Mạc Noãn ăn một miếng cơm, cố gắng che giấu mọi nỗi bi thương, giả vờ hỏi một cách tùy ý: "Đúng rồi, dì, dượng, con muốn hỏi hai người một chuyện?" "Con bé này còn khách sáo gì nữa, con muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi." Trương Nhuế không để tâm nói. "Dì, con muốn biết chi tiết về vụ tai nạn năm đó.

Hai người hãy nói thật cho con biết, năm đó ngoài con và Mạc Tử Hi, có phải còn có một người vì thế mà thiệt mạng không?" Bàn tay Mạc Noãn đặt dưới bàn nắm chặt lại.

Bàn tay cầm đũa của Trương Nhuế siết chặt, sắc mặt đột nhiên thay đổi, bất giác nhìn sang Bạch Hòa Sinh.

Bạch Hòa Sinh cũng nhìn bà, hai người nhìn nhau một cái.

Mạc Noãn thu hết vẻ mặt của họ vào mắt, dự cảm không lành trong lòng ngày càng nghiêm trọng, lại hỏi lần nữa: "Thật sự là như vậy?" Trương Nhuế ấp úng: "Con bé này, con đã mất trí nhớ, dì và dượng lúc đó cũng không có mặt ở hiện trường, làm sao chúng ta biết được chi tiết vụ tai nạn chứ." Mạc Noãn nghiêm túc nhìn Trương Nhuế, rõ ràng không bỏ qua vấn đề này, nhất quyết phải có được một câu trả lời rõ ràng: "Dì, dì đừng cố tình né tránh câu hỏi của con.

Con muốn biết có phải lúc đó còn có một người chết không?" "Là ai lại nói lung tung bên tai con nữa vậy?" "Dì, con chỉ muốn biết sự thật, không ai có thể chịu đựng được khoảng trống trong ký ức, xin dì hãy trả lời câu hỏi của con một cách nghiêm túc." Bạch Hòa Sinh thở dài: "Noãn Noãn, chuyện đã qua không thể thay đổi, con biết hay không biết thì có quan hệ gì." "Dượng, con chỉ muốn biết sự thật thôi, thật sự không thể nói cho con biết sao?" Trương Nhuế hít một hơi thật sâu, đấu tranh một hồi mới nói: "Nếu con đã muốn biết, chúng ta cũng không cần giấu con nữa.

Chi tiết cụ thể của vụ tai nạn chúng ta thật sự không biết, sợ là chỉ có con và Mạc Tử Hi mới rõ sự thật.

Nhưng lúc đó đúng là có một người đã chết vì cứu con và Mạc Tử Hi." "Chúng ta không nói cho con là vì không muốn con có gánh nặng tâm lý.

Con có tự trách hối hận cả đời thì người đó cũng không thể sống lại được." Bạch Hòa Sinh nói.

Trái tim Mạc Noãn lập tức chìm xuống đáy vực: "Vậy hai người có biết nghề nghiệp của người đó không?" "Nghe nói là một quân nhân, lúc đó đang thực hiện nhiệm vụ khẩn cấp." Trương Nhuế bổ sung.

Choang!

Chiếc bát trên tay Mạc Noãn rơi thẳng xuống đất, cả người cứng đờ vô hạn.

Đúng rồi, nhất định là Lục Minh, người bị liên lụy trong vụ tai nạn năm đó chính là Lục Minh, người đã cứu cô cũng là Lục Minh.

Cô chính là người đã hại chết anh cả của Lục Sâm.

Lùi một vạn bước, cho dù vụ tai nạn không phải do cô chủ mưu, anh cả của Lục Sâm cũng là vì cứu cô mà xe nát người vong.

Chương 87

Tóm lại, cô đều là ngòi nổ. "Noãn Noãn, con sao vậy?

Con đừng dọa dì." Trương Nhuế lo lắng ôm Mạc Noãn vào lòng. "Tại sao lại như vậy?" Mạc Noãn lẩm bẩm, mắt khô khốc, khóe miệng cũng hiện lên một nụ cười cay đắng.

Cô cứ ngỡ hạnh phúc đã trong tầm tay, nào ngờ giờ đây lại là một giấc mộng hoa trong gương, trăng trong nước, một giấc mơ ban ngày, tỉnh lại vẫn phải đối mặt với hiện thực tàn khốc.

Cuộc đời thật quá cẩu huyết. "Noãn Noãn, tất cả những điều này không phải lỗi của con, con cũng không muốn xảy ra chuyện như vậy, con đừng nghĩ nhiều được không?" Hai người nhìn Mạc Noãn như vậy, lòng nóng như lửa đốt, ban đầu chính vì hiểu rõ tính cách của cô, quá coi trọng tình cảm, nếu biết có người vì mình mà chết, cả đời sẽ mang gánh nặng trong lòng, nên mới chọn cách giấu giếm cô.

Không ngờ, bây giờ vẫn để cô biết được sự thật. "Dì, dượng, hai người có biết không?

Người cứu con là anh trai ruột của Lục Sâm." Nụ cười của Mạc Noãn vô cùng cay đắng, cả miệng đắng ngắt, không còn chút vị giác nào. "Cái gì?" Hai người đồng thanh cao giọng, dường như đều bị sự thật này làm cho kinh ngạc, không thể tin nổi mà nhìn Mạc Noãn. "Con cũng mới biết vào dịp Tết rằng Lục Sâm còn có một người anh trai, tên là Lục Minh.

Anh ấy là một quân nhân ưu tú, là niềm tự hào của ông nội, nhưng đã qua đời trong một vụ tai nạn xe hơi khi đang thi hành nhiệm vụ.

Thời gian và địa điểm anh ấy gặp tai nạn đều giống hệt con năm đó.

Mạc Tử Hi cũng nói rằng lúc ấy thấy mẹ chồng vì quá đau buồn mà hôn mê, cô ấy đã tận mắt chứng kiến ở bệnh viện, cũng nghe được cuộc nói chuyện của bố mẹ chồng." "Sao lại có chuyện trùng hợp đến thế." Trương Nhuế trong lòng kinh hãi.

Sắc mặt Bạch Hòa Sinh cũng sầm xuống, xảy ra chuyện trùng hợp như vậy thật sự khiến người ta tiếc nuối.

Để một gia đình chấp nhận một người có quan hệ mật thiết đến cái chết của con trai mình, đây là một điều khó khăn đến nhường nào.

Mạc Noãn như không có chuyện gì xảy ra, ngẩng đầu lên từ trong lòng Trương Nhuế, "Dì, dượng, chuyện này hai người đừng nói cho Lục Sâm biết vội, con sẽ tìm thời gian nói với anh ấy." Bề ngoài cô càng bình tĩnh, Trương Nhuế càng lo lắng, con bé này xưa nay thích giấu kín mọi chuyện trong lòng, thật sự khiến người ta không yên tâm, không nhịn được lại dặn dò: "Noãn à, con tuyệt đối đừng vì kích động mà làm chuyện gì hối hận.

Gặp được người đàn ông như A Sâm không dễ đâu, con phải nói chuyện tử tế với A Sâm, trước tiên nghe xem suy nghĩ của nó thế nào, tuyệt đối đừng tự ý quyết định tương lai của hai đứa, như vậy không công bằng với ai cả, biết không?" Mạc Noãn ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Trương Nhuế, "Dì, nếu một người phụ nữ hại chết một đứa con trai của dì, dì có thể thản nhiên chấp nhận cô ta làm vợ của đứa con trai còn lại không?

Có thể như không có chuyện gì xảy ra mà chấp nhận cô ta gọi dì một tiếng mẹ không?" Mạc Noãn liên tiếp đưa ra hai câu hỏi, Trương Nhuế nghẹn lời.

Giả thiết này bà nghĩ cũng không dám nghĩ, gặp phải chuyện như vậy mà trong lòng không có khúc mắc thì chắc chắn là không thể.

Mạc Noãn vẫn luôn cảm thấy dì của mình cũng là người khá thoáng, nhưng nhìn thấy dáng vẻ không nói nên lời của dì, trong mắt cô thoáng qua một tia đau đớn, hiểu rằng chắc hẳn rất ít người có thể chấp nhận chuyện như vậy. "Thấy chưa, dì chắc chắn cũng không chấp nhận được." "Noãn, đừng bi quan như vậy, có lẽ sự thật không phải như thế." "Vâng, dì, dượng, con biết rồi, con hơi mệt, con về phòng nghỉ một lát." Mạc Noãn rõ ràng không muốn nói nhiều, nói xong câu đó liền đi thẳng vào phòng ngủ.

Phòng ngủ của cô vẫn được giữ nguyên, bài trí bên trong gần như không thay đổi.

Trương Nhuế không yên tâm nên đi vào theo, thay cho cô một bộ chăn ga gối sạch sẽ, nhìn cô nằm xuống, đắp chăn cho cô rồi mới ra khỏi phòng.

Trương Nhuế vừa đi, hai hàng lệ trong đã lăn dài trên khóe mắt Mạc Noãn, mọi sự ngụy trang đều sụp đổ.

Trong phòng khách, Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh cũng mặt mày rầu rĩ, cả căn nhà bao trùm một bầu không khí áp suất thấp. "Haiz, sao số con bé Noãn này lại khổ thế, khó khăn lắm mới tìm được một người chồng thật lòng với nó, lại gặp phải tình huống thế này." Trương Nhuế đỏ hoe mắt.

Bạch Hòa Sinh nắm lấy tay bà, "Chúng ta đừng tự làm rối mình trước, có lẽ mọi chuyện vẫn còn chuyển biến tốt đẹp cũng không chừng." "Em đột nhiên có chút hối hận, nếu lúc đầu có thể tìm hiểu rõ ràng mọi chuyện về nhà họ Lục, có lẽ Noãn sẽ không đi đến bước này.

A Sâm là người tốt, có lẽ có thể nén đau thương mà chấp nhận Noãn, nhưng con bé Noãn này chắc chắn không thể coi như không có chuyện gì xảy ra." "Được rồi, được rồi, những lời chán nản này em đừng nói trước mặt Noãn, bây giờ trong lòng nó không biết đau khổ đến mức nào đâu, chúng ta đừng thêm phiền cho nó." "Trạng thái của Noãn Noãn bây giờ rất tệ, chúng ta thật sự không cần nói cho A Sâm biết sao?" Trương Nhuế bình thường tuy khá có chủ kiến, nhưng chuyện lớn vẫn quen hỏi ý kiến của Bạch Hòa Sinh.

Bạch Hòa Sinh suy nghĩ vài giây rồi nói: "Cứ từ từ đã, xem Noãn nghĩ thế nào rồi tính, chúng ta cứ thế đường đột nói cho Lục Sâm, e là sẽ phản tác dụng." Vì chuyện của Mạc Noãn, Trương Nhuế đã xin nghỉ phép ở trường, nhờ giáo viên khác dạy thay.

Bà ở nhà trông chừng Mạc Noãn mọi lúc, sợ cô sẽ làm ra chuyện gì đáng sợ.

Mạc Noãn cứ cảm thấy đầu óc mê man, rõ ràng là đang ngủ, nhưng lại như chưa ngủ, cả người như rơi vào một trạng thái hỗn độn, cho đến khi giọng nói của Trương Nhuế từ ngoài cửa truyền vào mới làm cô bừng tỉnh: "Noãn, điện thoại của con cứ reo mãi, xem ai gọi kìa." Mạc Noãn cầm điện thoại lên xem, phát hiện là Lục Sâm gọi, trong lòng chùng xuống, cố gắng ổn định tâm trạng rồi mới nghe máy: "Alo, Lục Sâm." "Noãn Noãn, em sao vậy?

Sao anh gọi mấy cuộc rồi em mới nghe?

Vẫn chưa đến thành phố B à?" "Xin lỗi, em đang ở nhà dì, ngủ quên mất." Người trong điện thoại cười khẽ: "Em đúng là cô ngốc, cả ngày lơ mơ, toàn dọa người khác." "Em không sao, anh đừng lo." Cúp điện thoại, Lục Sâm nhíu mày, anh lờ mờ cảm thấy Mạc Noãn hôm nay có chút kỳ lạ, nhưng lạ ở đâu thì nhất thời lại không nói ra được.

Buổi tối, Mạc Noãn vẫn ra ngoài ăn cơm như thường lệ, bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, hơn nữa còn ăn nhiều hơn bình thường, ăn liền ba bát nhỏ.

Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh nhìn mà vừa lo vừa sốt ruột, nhưng lại không biết làm thế nào. "Noãn, hay là dì đi ra ngoài giải khuây với con, con cứ ở nhà một mình thế nào cũng suy nghĩ lung tung." Trương Nhuế đề nghị.

Bạch Hòa Sinh cũng đồng tình: "Đúng vậy, Noãn con ra ngoài đi dạo, có lẽ nhiều vấn đề sẽ nghĩ thông suốt hơn." Mạc Noãn suy nghĩ một lúc rồi nói: "Vâng, mai con đi nhé, nhưng dì không cần đi cùng con đâu, dì cứ đi dạy bình thường.

Con là người lớn rồi, biết cách kiểm soát cảm xúc của mình." "Không được, dì không đi cùng con, không thấy con bình an, con bảo dì làm sao mà yên tâm đi dạy được." Trương Nhuế thái độ kiên quyết. "Dì, dượng, tuy con không nhiều tuổi bằng hai người, nhưng chuyện con đã trải qua cũng không ít, con biết cách yêu thương bản thân.

Nếu hai người không yên tâm, con sẽ gọi điện cho hai người mỗi sáng tối, hai người thấy vậy được không?" Mạc Noãn cam đoan hết lần này đến lần khác, cuối cùng cũng thành công thuyết phục Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh để cô đi du lịch một mình giải khuây.

Đêm đến, Mạc Noãn một mình nằm trong chăn, vấn đề suy nghĩ cả ngày vẫn không tìm ra được cách giải quyết tốt.

Bảo cô chủ động rời xa Lục Sâm, cô hoàn toàn không làm được, cuối cùng vẫn quyết định giao quyền chủ động cho Lục Sâm.

Nếu anh vì chuyện này mà ghét bỏ cô, vậy thì cô tự nhiên sẽ ra đi, trả lại những thứ thuộc về anh cho anh.

Những ngày tiếp theo, nếu không phải Lục Sâm tự mình gọi điện đến, Mạc Noãn sẽ không gọi lại.

Ông nội gọi điện bảo đến khu nhà chính ăn cơm, Lục Sâm lại gọi cho Mạc Noãn, nhưng điện thoại của cô đã báo tắt máy.

Chương 88

Lục Sâm lúc này mới nhận ra có điều không ổn, anh gọi một cuộc đến văn phòng luật sư, mới biết cô đã xin nghỉ mấy ngày.

Cô gái ngốc này, lại còn nói với anh là đi công tác, hôm đó đến nhà họ Mạc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ đi thành phố B cũng là giả?

Lục Sâm lập tức bảo Tống Trí đi tra thông tin chuyến bay từ thành phố A đến thành phố B hôm đó, khi thấy có tên cô, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Ở thành phố B, cô gái ngốc đó có thể đi đâu được, không ngoài nhà Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh.

Lục Sâm lại gọi điện cho Trương Nhuế, lúc này mới được biết Mạc Noãn chỉ về nhà một lát hôm đó, ngày hôm sau đã đi du lịch rồi, còn đi đâu cụ thể thì họ cũng không biết, Mạc Noãn không nói.

Lục Sâm lúc này mới biết chuyện lớn rồi, lập tức cho người đi tra tung tích của Mạc Noãn, đến khi tra ra được nơi cô đến thì đã qua một ngày nữa.

Địa điểm của Mạc Noãn là ở Tam Á, cô gái này đã đi Đại Lý, Vân Nam, nhưng chỉ ở một ngày rồi lại chuyển đến Tam Á, Hải Nam.

Lục Sâm đặt vé máy bay đi Tam Á ngay lập tức.

Khi đến Tam Á đã là đêm khuya, tìm một lúc mới thấy khách sạn Mạc Noãn ở.

Nhân viên lễ tân không cho anh vào, anh giải thích mãi rằng mình và Mạc Noãn là vợ chồng, vì giận dỗi một chút nên vợ bỏ nhà đi, anh tìm kiếm vất vả mới thấy.

Nhân viên lễ tân bán tín bán nghi nhìn anh, thấy anh nói năng thành khẩn, ngoại hình lại lịch sự, không giống người xấu, lúc này mới đích thân dẫn anh lên phòng Mạc Noãn.

Lục Sâm bấm chuông cửa mấy lần, Mạc Noãn mới ra mở cửa.

Lúc này cô vừa tắm xong, tay cầm một chiếc khăn đang lau tóc, thấy anh thì kinh ngạc há hốc miệng, mãi không phản ứng lại được, một lúc lâu sau mới nói: "Sao anh lại đến đây?" Nhân viên lễ tân lên tiếng trước Lục Sâm: "Cô Mạc, xin lỗi đã làm phiền cô muộn thế này, vị tiên sinh này nói là chồng cô, nên tôi mới dẫn anh ấy lên." Ngụ ý là muốn cô xác nhận xem người này là chồng cô hay là kẻ lừa đảo.

Mạc Noãn cười với nhân viên lễ tân: "Không sao, anh ấy đúng là chồng tôi." Nhân viên lễ tân xác nhận thân phận của Lục Sâm rồi mới rời đi.

Vừa vào cửa, Lục Sâm đã ép Mạc Noãn vào tường.

Mạc Noãn vẫn còn chưa hoàn hồn, nụ hôn trừng phạt của người đàn ông đã ập xuống như vũ bão.

Mạc Noãn chỉ cảm thấy miệng vừa tê vừa đau, hai tay bị anh kìm chặt, hoàn toàn không thể cử động.

Khi cô sắp ngạt thở, Lục Sâm mới buông tha cho cô, nhìn đôi môi sưng đỏ và đôi mắt long lanh như nước của cô, tảng đá lớn trong lòng anh cuối cùng cũng hạ xuống.

Cô thở hổn hển tựa vào lồng ngực anh, một lúc lâu sau mới tìm lại được giọng nói của mình. "Lục Sâm, sao anh lại đến đây?" "Em còn dám hỏi anh câu này à?

Em chạy đi đâu hả?" Lục Sâm vừa tức vừa bực nhìn cô, cô gái ngốc này lại vô cớ chạy đi nhiều ngày như vậy. "Em không chạy, em chỉ ra ngoài giải khuây thôi, ngày mai em định về rồi." Cô chưa bao giờ nghĩ sẽ lẳng lặng bỏ đi, chỉ là cần một khoảng thời gian để tiêu hóa cú sốc mà sự thật nặng nề kia mang lại.

Lục Sâm lúc này mới thấy một chiếc vali màu vàng ở góc phòng, trên đó còn có mấy cái túi, hình như là đặc sản Đại Lý, rõ ràng cô gái này thật sự đã định trở về.

Không kìm được mà đưa tay gõ nhẹ lên trán cô mấy cái, "Em không bỏ chạy là chuyện tốt, nhưng em lừa anh đi công tác, món nợ này tính thế nào đây?" Mạc Noãn hơi cúi đầu: "Xin lỗi." Lục Sâm ghét nhất là nhìn thấy dáng vẻ này của cô, thấy cô cúi đầu ngoan ngoãn như vậy, mọi tức giận đều tan biến, anh véo má cô, bất lực nói: "Em đúng là khắc tinh của anh." Nói rồi anh cầm lấy chiếc khăn trong tay cô, giúp cô lau tóc.

Mạc Noãn rất hưởng thụ khoảnh khắc này, mấy ngày nay cô không được nghỉ ngơi tốt.

Thói quen là một thứ rất đáng sợ, thiếu đi vòng tay của một người, cộng thêm trong lòng có chuyện, cô cứ mất ngủ cả đêm.

Lúc này dựa vào vòng tay quen thuộc của anh, ngửi mùi bạc hà dễ chịu trên người ai đó, chẳng mấy chốc cô đã ngủ thiếp đi.

Lục Sâm nhìn dáng vẻ vô tâm vô phế của cô, cười bất đắc dĩ lắc đầu, cẩn thận đặt cô lên giường, ôm cô vào lòng cùng ngủ.

Mạc Noãn ngủ một giấc rất say, khi tỉnh lại đã là mười hai giờ trưa, hoàn toàn phá vỡ kỷ lục ngủ nướng của cô.

Vừa mở mắt đã thấy Lục Sâm mỉm cười nhìn mình, nghĩ đến việc có thể sẽ phải chia xa như vậy, lòng cô quặn thắt, nhưng khóe môi lại nở một nụ cười rạng rỡ, nén lại sự ngượng ngùng mà mạnh dạn đặt một nụ hôn lên môi anh. "Chào buổi sáng, Lục tiên sinh." Lục Sâm thu hết mọi biểu cảm tinh tế của cô vào mắt, thuận thế giành lấy quyền chủ động, đưa nụ hôn nồng nhiệt này đến cùng.

Nụ hôn đơn thuần nhanh chóng biến chất, rất nhanh đã diễn biến thành một cuộc ân ái triệt để.

Vì sự chủ động nhiệt tình của Mạc Noãn, Lục Sâm cũng nhanh chóng trở nên điên cuồng.

Hai người tỉnh lại lần nữa đã là hai ba giờ chiều.

Mạc Noãn lười biếng nằm trong lòng Lục Sâm không muốn dậy.

Lục Sâm biết trong lòng Mạc Noãn có chuyện, nhưng vẫn không hỏi, muốn để cô gái này tự mình nói cho anh biết. "Noãn Noãn, dậy thôi, chúng ta ra ngoài đi dạo." Mạc Noãn lật người, cuộn chăn vào người, hiếm khi lộ ra vẻ trẻ con: "Không muốn động, em muốn ngủ." Mất ngủ mấy ngày, không phải một đêm là có thể bù lại được.

Lục Sâm thấy quầng thâm dưới mắt cô, thương yêu vuốt ve má cô, khẽ ghé vào tai cô trêu chọc: "Noãn Noãn, nếu em không dậy nữa, hôm nay chúng ta sẽ ở trên giường cả ngày đấy, biểu hiện vừa rồi của em anh rất hài lòng." Nghe vậy, Mạc Noãn mặt đỏ bừng, cô nhớ rõ mình đã không biết xấu hổ mà xé áo anh ra sao, mắt lập tức mở to, cô trừng mắt nhìn Lục Sâm để thể hiện sự bất mãn của mình. "Mau dậy thôi, hai chúng ta hiếm có cơ hội ra ngoài chơi.

Đã đến Tam Á rồi, thì cứ tận hưởng ánh nắng và bãi biển ở đây đã." Mạc Noãn bị Lục Sâm thuyết phục, lòng không cam tình không nguyện đứng dậy mặc quần áo, ánh mắt của người đàn ông cứ dán chặt vào người cô, cô chỉ có thể luống cuống mặc vào.

Điểm tham quan nổi tiếng nhất ở Tam Á không gì khác ngoài Vịnh Tam Á, Đại Đông Hải, Vịnh Á Long.

Thời tiết cuối tháng ba vẫn còn miễn cưỡng thích hợp để du lịch nghỉ dưỡng.

Khách sạn Mạc Noãn ở ngay bên bờ biển Đại Đông Hải, hai người ra ngoài lúc đã không còn sớm, Mạc Noãn cũng không muốn đi xa, quyết định chỉ ở bãi tắm Đại Đông Hải.

Hai người tay trong tay ra khỏi khách sạn, lúc này trên bãi biển vô cùng náo nhiệt.

Phụ nữ mặc đủ loại bikini, đàn ông cũng mặc áo sơ mi hoa, quần đùi.

Có người nằm trên ghế dài tận hưởng ánh nắng dễ chịu, có người trực tiếp vui đùa trên bãi cát, khắp nơi tràn ngập tiếng cười nói vui vẻ.

Chương 89

Trời trong xanh, biển trời giao hòa, gió biển thổi vào vô cùng dễ chịu.

Trong không khí này, Mạc Noãn dần dần gạt bỏ đi gánh nặng trong lòng, nhìn trang phục trên người hai người, lập tức có chút bất mãn: "Lục Sâm, chúng ta đi mua đồ bơi trước đi, đến bãi biển mà mặc đồ thế này lạ lắm." Lục Sâm liếc nhìn xung quanh, phát hiện mọi người quả thực đều ăn mặc khá mát mẻ.

Bộ đồ anh đang mặc trên người rõ ràng có chút nóng.

Nhưng bảo vợ mình mặc bikini đi đi lại lại trên bãi biển, anh vô cùng không tình nguyện.

Nhưng không chịu nổi ánh mắt của Mạc Noãn, Lục Sâm đành gật đầu, kéo cô đi về phía cửa hàng gần đó.

Mạc Noãn chọn cho mình một bộ đồ bơi màu hồng mai, kiểu dáng của đàn ông thì cũng tương tự nhau, Lục Sâm cũng không phải người kén chọn, Mạc Noãn tùy tiện chọn cho anh một bộ.

Lúc thanh toán, Lục Sâm lại lấy thêm một chiếc váy dài hoa nhí và một chiếc mũ đi biển, sặc sỡ, rõ ràng là mua cho cô.

Mạc Noãn nhíu mày, cô vốn định đi tắm nắng, bắt cô mặc thế này thì làm sao cô có thể vui vẻ chơi đùa được.

Nhưng lời này cô không dám nói ra, tính chiếm hữu của người đàn ông này mạnh đến đáng sợ.

Ban đầu cô không nhận ra, bây giờ cũng đã hiểu tâm lý của anh, chẳng qua là không muốn cô chỉ mặc bikini ra ngoài.

Nhìn gương mặt căng thẳng của anh, Mạc Noãn cũng không ngăn cản, ngược lại còn nhận lấy chiếc váy trong tay anh, khen ngợi: "Lục tiên sinh thật có mắt nhìn, là kiểu em thích." Nghe Mạc Noãn nói vậy, gương mặt căng thẳng của Lục Sâm hơi giãn ra một chút.

Mạc Noãn trong lòng vừa ngọt ngào vừa buồn cười, người đàn ông này thật là đáng yêu một cách khó chiều.

Hai người về khách sạn bôi một ít dầu chống nắng, Lục Sâm cũng bị Mạc Noãn ép bôi một lớp.

Thay quần áo xong rất nhanh đã ra ngoài.

Mạc Noãn bi thảm phát hiện, mặc chiếc váy dài này vào, bộ đồ bơi bên trong của cô coi như mua vô ích, vì thật sự không nhìn thấy gì cả.

Cô liếc nhìn người đàn ông bên cạnh, khóe miệng anh ta đang cười, trông có vẻ tâm trạng rất tốt.

Lục Tử Đồng nói đúng, gã này thật sự quá gian xảo, tất cả những điều này chắc chắn đã được tính toán từ trước.

Đã quen nhìn anh trong bộ vest lịch lãm, nhìn anh mặc áo sơ mi hoa, quần đùi hoa bình thường, thực ra lại có một vẻ đẹp khác.

Trong lòng cô không nhịn được thầm nghĩ, đúng là giá treo đồ, mặc loại quần áo nào cũng không khiến người ta cảm thấy lạc lõng.

Nhìn một hồi, khóe miệng Mạc Noãn không kìm được mà lộ ra nụ cười mãn nguyện, cô lấy điện thoại ra, "tách" một tiếng đã đóng khung hình ảnh này lại.

Lục Sâm không biết Mạc Noãn sẽ có hành động này, đến khi anh nhìn thấy thì Mạc Noãn đã chụp xong.

Anh ghé lại xem, người đàn ông trong màn hình quả thực quá xấu, mặt không có biểu cảm gì, trên người còn mặc bộ đồ hoa được làm thô kệch, xấu đến cực điểm, không nhịn được nhíu mày: "Noãn Noãn, xấu quá, xóa đi." Mạc Noãn nhìn kỹ lại, không hiểu hỏi: "Xấu đâu?

Em thấy đẹp mà." Lục Sâm chỉ vào bức ảnh trên điện thoại, trong giọng nói có một sự phiền muộn không nói nên lời: "Không xấu sao?

Gương mặt này không có biểu cảm gì cả, chụp không giống anh chút nào." Mạc Noãn kỳ quái nhìn anh một cái, nói: "Lúc anh không cười chẳng phải như thế này sao, em thấy em chụp lén rất tự nhiên mà." Cô chính là thích dáng vẻ lạnh lùng kiêu ngạo này của anh, dường như không có gì lọt vào mắt anh, chỉ khi đối diện với cô mới lộ ra chút dịu dàng. "Chụp ảnh không phải nên cười tươi sao?" Ít nhất anh là như vậy, thích dáng vẻ khóe miệng cô cong lên, mắt ngậm cười. "Dáng vẻ nào cũng nên chụp một ít, dù sao dáng vẻ nào cũng là anh, em đều thích." Mạc Noãn cúi đầu nhìn Lục Sâm trong ảnh, nụ cười trên môi không sao kìm lại được.

Người cô chọn chính là đẹp trai, lên hình cũng đẹp, 360 độ không có góc chết.

Đến khi phản ứng lại, mới phát hiện ra dáng vẻ vừa rồi của mình chắc chắn là mê trai.

Lời của Mạc Noãn vừa thốt ra, ánh mắt Lục Sâm lập tức sáng lên, nhướng mày tuấn tú: "Từ khi nào Lục phu nhân cũng học được cách nói những lời tình tứ này vậy, đây không phải là độc quyền của Lục tiên sinh sao?

Em muốn xâm phạm bản quyền à?" Mạc Noãn mặt hơi đỏ lên, liếc anh một cái đầy duyên dáng: "Còn không phải là bị anh làm hư sao, hơn nữa chúng ta bây giờ là vợ chồng, của anh là của em, của em vẫn là của em." Lục Sâm nhìn dáng vẻ thỉnh thoảng bá đạo của cô, tâm trạng cực tốt, cong môi cười theo lời cô: "Hình như là vậy." Trên bãi tắm có đặt rất nhiều ghế dài, hai người tìm một chiếc ghế nằm xuống.

Mạc Noãn rất thích ánh nắng ở đây, luôn cảm thấy chiếu vào người rất thoải mái.

Trong sự dễ chịu đó, không bao lâu cô đã ngủ thiếp đi.

Vì biết Lục Sâm ở bên cạnh, nên dù ở bên ngoài cô cũng ngủ rất yên tâm.

Không biết đã ngủ bao lâu, trong lúc mơ màng dường như nghe thấy tiếng phụ nữ nói chuyện. "Chào anh đẹp trai, cứ một mình nằm đây chán lắm, đi chơi với bọn em đi." Đó là một giọng nói õng ẹo, ngọt ngào, nghe thôi cũng đủ nổi da gà.

Mạc Noãn rùng mình một cái, không cần nghĩ cũng biết, là những kẻ bắt chuyện vô vị trên bãi biển.

Chỉ là tính cách của người đàn ông kia cô biết rõ, cô tuyệt đối yên tâm về anh, hoàn toàn không lo anh bị phụ nữ câu mất hồn. "Anh đẹp trai, đừng lạnh lùng thế chứ?

Mọi người đều ra ngoài chơi, thả lỏng một chút đi.

Dù sao vợ anh cũng không có ở đây mà, yên tâm đi." "Đúng đó, đúng đó, khó khăn lắm mới đến được nơi này, đừng lãng phí thời gian." "Anh đẹp trai như anh, chị em bọn em miễn phí chơi cùng anh." … Tục ngữ nói, một người phụ nữ bằng năm trăm con vịt, huống chi là một đám phụ nữ tụ lại với nhau.

Lục Sâm lúc này cảm nhận sâu sắc chân lý của câu nói này, chỉ cảm thấy bên tai ong ong, không nhịn được liếc nhìn Mạc Noãn cách đó một mét, thấy cô đang ngủ say, miệng nhỏ hơi hé mở, vô cùng đáng yêu.

Trên mặt anh bất giác hiện lên một tia dịu dàng.

Nụ cười này của anh trong mắt mấy người phụ nữ kia quả thực là làm điên đảo chúng sinh, thế là lại một trận oanh tạc điên cuồng. "Anh đẹp trai, đừng mải nhìn người phụ nữ đang ngủ kia nữa, quấn kín như cái gì ấy, thân hình nhỏ bé đó cũng như đậu que khô quắt, có gì đẹp đâu." Người đẹp nói rồi hất mái tóc xoăn, tạo một tư thế quyến rũ.

Lục Sâm từ đầu đến cuối không nói một lời.

Người đẹp ưỡn vòng eo nhỏ, tức giận lùi xuống, rồi một người khác lên thay, đều nói những lời trêu chọc, dùng hết thủ đoạn dụ dỗ Lục Sâm.

Tay Lục Sâm bất giác siết chặt, nếu người đứng trước mặt anh là đàn ông, anh chắc chắn sẽ đánh người.

Chương 90

Nhưng sự giáo dục và nguyên tắc từ nhỏ khiến anh không dễ dàng đánh phụ nữ.

Vì vậy anh dứt khoát nhắm mắt lại, hoàn toàn không để ý đến những người phụ nữ đang đứng trước mặt.

Mạc Noãn vốn không muốn tỉnh dậy, luôn cảm thấy chưa ngủ đủ.

Nhưng khi từng giọng nói của phụ nữ truyền vào tai, cô đột nhiên nhận ra sự việc dường như không đơn giản như cô tưởng.

Hé mắt ra, vừa mở mắt đã thấy một đám phụ nữ mặc bikini đứng trước mặt Lục Sâm.

Cô lướt qua một lượt, ít nhất cũng có một tá người, thân hình ai nấy đều vô cùng nóng bỏng, trước sau lồi lõm, vũ khí trước ngực lộ ra quá nửa, lúc này đang thay phiên nhau bắt chuyện với Lục Sâm.

Cô nhìn lại mình, toàn thân quấn kín như cái gì ấy, trước mặt đám mỹ nữ yêu kiều này quả thực ảm đạm thất sắc, chẳng trách bị nói là giá đỗ.

Ngọn lửa giận trong lòng từng đợt bùng lên, cô có chút uất ức liếc nhìn Lục Sâm, may mà người đàn ông này vẫn luôn nhắm mắt, nếu không cô thật sự sẽ mất kiểm soát.

Mạc Noãn cố gắng kìm nén lửa giận trong lòng, lại lặng lẽ nhắm mắt lại.

Cô muốn xem xem Lục tiên sinh sẽ xử lý vấn đề này thế nào, có phải thật sự sẽ cứ nhắm mắt ngủ không.

Cô cảm thấy đám phụ nữ kia không dễ đối phó như vậy.

Đang lúc cô nghĩ vậy, chỉ nghe thấy một giọng nói bình tĩnh không gợn sóng vang lên: "Tôi là người mang mầm bệnh AIDS, nếu các cô không ngại thì tôi cũng không sao cả." Cái gì gọi là lời nói không kinh người thì chết không thôi, Mạc Noãn cuối cùng cũng đã biết.

Thôi vậy, một người có thể dán logo xe Volkswagen lên xe sang, tuyệt đối là "có thể co có thể duỗi", có chuyện gì mà anh ta không làm được chứ, cô không nên kỳ vọng quá cao vào anh ta. "Anh đẹp trai, lý do này của anh cũng quá đáng quá rồi đấy." Một trong những mỹ nữ sắc mặt biến đổi, không muốn tin vào lý do này. "Đúng vậy, anh coi chúng tôi là đồ ngốc cả sao?" "Anh đẹp trai thật hài hước." Lục Sâm hơi nhếch môi, vẫy vẫy tay với họ: "Lại đây, ly rượu vang này tặng cô uống." Nói rồi anh tao nhã nâng ly rượu vang lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó đẩy ly rượu trong tay ra.

Người có chút kiến thức đều biết, nước bọt không phải là con đường lây truyền bệnh AIDS, nhưng không ai muốn lấy tính mạng của mình ra mạo hiểm.

Các mỹ nữ lần lượt lườm Lục Sâm một cái, sau đó xám xịt bỏ đi.

Nụ cười trên môi Lục Sâm từ từ đông cứng lại, anh đứng dậy đi đến bên cạnh Mạc Noãn.

Chỉ thấy tư thế ngủ của cô gái này không biết đã thay đổi từ lúc nào, vốn dĩ mặt hướng về phía anh giờ đã quay lưng lại.

Lúc này cô đang hai tay che mặt, bờ vai nhỏ nhắn cười đến rung lên, nếu nghe kỹ còn có thể nghe thấy tiếng cười mà cô cố gắng kìm nén.

Khuôn mặt tuấn tú của anh trầm xuống, không cần nghĩ cũng biết chuyện vừa xảy ra cô đều biết cả rồi. "Mạc Noãn, em cười đủ chưa?" Lục Sâm đưa tay ra kéo tay cô đang che mắt.

Sức lực của Mạc Noãn sao có thể là đối thủ của anh, chỉ nhẹ nhàng kéo một cái đã bị anh kéo ra.

Chỉ thấy trên mặt cô toàn là nụ cười tùy ý, vì lúc này không cần phải che giấu nữa, thậm chí còn phát ra tiếng cười "khanh khách". "Lục Sâm… anh thật sự làm em mở mang tầm mắt rồi, những lời đó… rốt cuộc anh nghĩ ra thế nào vậy, không được rồi, em sắp cười đến tắc thở rồi." Mạc Noãn cười đến mức ngả trước ngả sau, không còn chút hình tượng.

Nhìn cô như vậy, Lục Sâm cười bất đắc dĩ lắc đầu.

Nếu không phải anh sợ những người phụ nữ đó làm phiền cô ngủ, anh không thèm để ý là được, cần gì phải tự bôi xấu mình.

Quả nhiên việc mở mang kiến thức đôi khi cũng thật đáng sợ, bất tri bất giác đã để lại ấn tượng trong lòng cô.

Lúc anh nói ra câu đó, trong đầu lại nghĩ đến người đàn ông tự bôi xấu mình trong buổi xem mắt với Mạc Noãn.

May mà anh không gặp phải người nào mạnh mẽ như Mạc Noãn.

Anh biết mấy ngày nay cô sống không hề tốt, nếu việc anh tự hủy hình tượng có thể đổi lấy nụ cười sảng khoái của cô, thì cũng đáng.

Mạc Noãn cười đủ rồi, cuối cùng cũng dừng lại.

Chỉ thấy Lục Sâm ánh mắt lạnh lùng nhìn mình, cô không nhịn được lại cười một cái, vỗ vỗ vai anh: "Lục tiên sinh, tôi đối với anh bội phục năm vóc sát đất." Nói rồi còn cố ý hai tay hai gối và đầu cùng chạm đất, làm ra một tư thế khiến Lục Sâm dở khóc dở cười.

Lục Sâm không nhịn được mà véo mũi cô một cách ác ý: "Em đúng là cô gái ngốc." Thật khiến người ta vừa yêu vừa hận.

Mạc Noãn không vui hất tay anh ra: "Đừng véo mũi em nữa, vốn đã không cao, anh muốn em biến thành mũi tẹt à." Lục Sâm ôm chặt cô vào lòng.

Mạc Noãn kéo kéo chiếc váy dài trên người, bắt đầu tính sổ sau: "Đều tại anh cả, chỉ vì chiếc váy này mà em bị xem thường.

Thân hình em đâu có tệ như họ nói." Lại còn bị người khác nói là đậu que khô quắt, cô là phụ nữ sắp ba mươi rồi, quá sỉ nhục người ta.

Lục Sâm nhướng mày, trong mắt lóe lên một tia thâm ý: "Để anh xem, rốt cuộc có phải là đậu que không." Lục Sâm nói rồi đưa bàn tay lớn về phía ngực Mạc Noãn, Mạc Noãn không chuẩn bị, lập tức hét lên một tiếng, che miệng trừng mắt nhìn Lục Sâm.

Chỉ nghe thấy Lục Sâm nói một cách nghiêm túc: "Noãn Noãn, anh cảm thấy hình như lớn hơn không ít." Mạc Noãn bất giác cúi đầu nhìn một cái, thực ra chính cô cũng cảm nhận được, áo ngực trước khi kết hôn bây giờ mặc quả thực hơi chật. "Lưu manh, đồ động vật thị giác, vừa rồi nhiều mỹ nữ cho anh ngắm vẫn chưa đủ sao." Mạc Noãn có chút khó chịu nói. "Oan uổng quá, Lục phu nhân, anh vẫn luôn nhắm mắt mà, nếu không cũng sẽ không phát hiện ra em đã tỉnh từ sớm.

Sau này dù có mở mắt ra, anh cũng chỉ nhìn mặt người ta, chỗ không nên nhìn tuyệt đối không nhìn." Mạc Noãn không chịu nổi nhất là khi anh học theo giọng điệu của cô, chính cô nói xong không nhận ra, nhưng từ miệng Lục Sâm nói ra cảm giác đã biến đổi: "Được rồi, được rồi, em cũng lười nói với anh vấn đề này nữa." Mạc Noãn ngủ một giấc dậy, tinh thần đã tốt hơn rất nhiều.

Hai người tay trong tay đi dạo trên bãi biển, cuối cùng đi đến khu nước cạn, nước biển mát lạnh tràn qua mu bàn chân, mát rượi, vô cùng thoải mái.

Mạc Noãn nhất thời hứng khởi, bảo Lục Sâm chụp ảnh cho cô.

Lục Sâm cười cười, cầm máy ảnh chụp cho cô không ít ảnh.

Mạc Noãn đột nhiên liếc thấy không xa có một cặp tình nhân trẻ đang té nước, qua lại vui vẻ.

Trong mắt Mạc Noãn lóe lên một tia tinh nghịch, nhắm chuẩn vị trí của Lục Sâm, cúi người vốc một vốc nước nhanh chóng hất về phía đầu Lục Sâm.

Chương 91

Lục Sâm đang chụp ảnh Mạc Noãn cúi người nghịch nước, nhất thời không phòng bị, bị dòng nước tạt thẳng vào trán, phát ra tiếng "bộp", trong lòng cô hơi chùng xuống, có chút xót, không biết có làm anh đau không.

Mái tóc ngắn của Lục Sâm lập tức bị ướt, ngoan ngoãn áp vào trán, những giọt nước chảy dọc theo trán anh, kết hợp với biểu cảm ngơ ngác của anh, quả thực quá đáng yêu.

Mạc Noãn nổi hứng chơi đùa, trong lúc Lục Sâm còn đang ngơ ngác, cô nhanh chóng ngồi xuống chuẩn bị tấn công lần nữa.

Nhưng vì động tác quá vội, trọng tâm không vững, người cô ngã thẳng xuống, sợ hãi hét lên một tiếng.

Khi cô nghĩ mình sắp gặp xui xẻo, một đôi tay mạnh mẽ đã vươn ra, ôm lấy eo cô, đỡ lấy đầu cô, nhưng người cô vẫn không tránh khỏi bị nước biển làm ướt.

Lục Sâm bế cô lên, lo lắng hỏi: "Có sao không?" Mạc Noãn đặt tay lên trái tim còn đang đập thình thịch, thở ra một hơi dài, xua đi sự sợ hãi trong lòng, lí nhí nói: "Không sao, sợ chết em rồi, suýt nữa là có một cuộc tiếp xúc thân mật với nước biển rồi, quả nhiên trộm gà không thành còn mất nắm thóc." Lục Sâm không nhịn được cười, xoa xoa đầu cô: "Nếu Lục phu nhân thích chơi nước, anh sẽ đứng yên, em cứ tùy ý té." Mạc Noãn bị lời nói của anh chọc cười: "Không thèm như vậy, chán chết đi được." Miệng nói vậy, nhưng tay thì không ngoan ngoãn như thế, lại nhanh chóng vốc một vốc nước hất vào lồng ngực Lục Sâm, sau đó cười rạng rỡ: "Em biết ngay là anh sẽ lại trúng chiêu mà." Lục Sâm cưng chiều nhìn cô, anh tự biết, nếu anh muốn né, cô gái này làm sao có thể thành công được.

Hai người chơi đến tận lúc hoàng hôn buông xuống mới quay về khách sạn.

Lúc trở về, chiếc váy dài trên người Mạc Noãn đã ướt sũng, khiến vóc dáng của cô lộ ra hoàn toàn.

Lục Sâm đành phải ôm hờ cô vào lòng.

Ban đầu Mạc Noãn còn không hiểu vì sao, sau đó thấy Lục Sâm canh chừng những người đàn ông đi ngang qua như phòng trộm, cô mới nhận ra điều gì đó. "Lục Sâm, anh trừng mắt với người đàn ông vừa đi qua làm gì thế?

Anh quen anh ta à?" Mạc Noãn nghi hoặc hỏi. "Không quen, nhưng ánh mắt hắn cứ nhìn chằm chằm vào ngực em." Nghe vậy, nụ cười trên môi Mạc Noãn lan rộng. "Không ngờ em cũng có sức hút ghê nhỉ.

Lẽ ra hôm nay em không nên mặc váy, biết đâu còn có thể so kè với người vạn người mê có thể thu hút cả đám phụ nữ như anh xem ai quyến rũ hơn." Lục Sâm nhìn Mạc Noãn một cách nghiêm túc, nói với vẻ đứng đắn: "Anh là người vạn người mê, còn em là mỹ nhân làm người vạn người mê phải mê mẩn, kết quả chắc chắn là em thắng." Mạc Noãn không nói nên lời.

Cô chỉ nói đùa thôi, sao có thể biết rõ chồng mình không thích mà còn chọc anh giận chứ, anh hoàn toàn không cần phải nghiêm túc như vậy.

Lúc đầu Mạc Noãn không có hứng thú lắm, nhưng sau một ngày vui chơi thỏa thích, cô đã trở nên phấn chấn.

Sáng hôm sau, sau khi ngủ một giấc đến lúc tự tỉnh, cô lại hào hứng cùng Lục Sâm đến vịnh Á Long, cùng nhau lặn biển.

Những rạn san hô dưới đáy biển được bảo tồn rất tốt, còn có những đàn cá nhiệt đới sặc sỡ, quả thực là đẹp không sao tả xiết.

Hai người lại chụp không ít ảnh.

Mạc Noãn kéo Lục Sâm vội vã tìm một tiệm ảnh để rửa ảnh ra, còn mua một cuốn album tinh xảo để cất giữ chúng.

Lúc quay về khách sạn trời đã gần tối.

Mạc Noãn lật xem những tấm ảnh trong album hết lần này đến lần khác.

Rõ ràng là chuyện vui, nhưng vừa nghĩ đến ngày mai phải trở về, tối nay cô bắt buộc phải thú nhận với Lục Sâm chuyện về Lục Minh, nỗi buồn không kìm được mà lan ra từ đáy lòng.

Một kết cục không rõ phương hướng như vậy thật khiến người ta bất an.

Lúc Lục Sâm từ phòng tắm bước ra, vừa hay thấy vành mắt cô đỏ hoe, cả người trông không ổn, anh bất giác nhíu mày.

Mạc Noãn ngẩng đầu lên, nhìn anh nói: "Lục Sâm, em có một chuyện muốn nói với anh, là chuyện liên quan đến anh cả." Vẻ mặt cô quá nghiêm túc, Lục Sâm hiếm khi thấy dáng vẻ này của cô, nhất thời không đoán được rốt cuộc là chuyện gì đang làm phiền cô.

Anh ngồi xuống bên cạnh, nhìn cô chăm chú: "Noãn Noãn, em muốn nói gì với anh?" Mạc Noãn đối diện với ánh mắt anh, cười khổ một tiếng. "Chuyện này em mới biết mấy ngày trước.

Vụ tai nạn xe của anh cả thực ra là cùng một vụ với em.

Bất kể vụ tai nạn có phải do em chủ mưu hay không, thì cuối cùng cũng chính là mâu thuẫn giữa em và Mạc Tử Hi đã khiến anh ấy gặp bất hạnh như vậy.

Anh ấy vốn có cơ hội thoát thân, nhưng cuối cùng lại qua đời vì cứu em và Mạc Tử Hi.

Em có lỗi với anh, càng có lỗi với tất cả các bậc trưởng bối nhà họ Lục, vì em đã khiến họ phải chịu nỗi đau người tóc bạc tiễn kẻ tóc xanh.

Em thực sự không còn mặt mũi nào đối diện với họ." Con ngươi đen thẫm của Lục Sâm từ từ co lại, anh nhìn Mạc Noãn không chớp mắt, một lúc lâu sau mới bình tĩnh nói: "Vậy đây chính là lý do em khác thường mấy ngày nay?" Mạc Noãn gật đầu. "Nếu không biết thì em còn có thể coi như không có chuyện gì xảy ra, nhưng một khi đã biết, em không thể nào thanh thản ở bên cạnh anh được nữa." "Vậy ý của em là muốn chia tay với anh?

Tất cả sự chiều chuộng và hành động mấy ngày nay đều là để rời xa anh?" Ánh mắt Lục Sâm vẫn bình tĩnh không gợn sóng, như một cái giếng cạn không chút sức sống.

Mạc Noãn không chịu nổi ánh mắt này của anh, cảm thấy còn đau đớn hơn cả bị lăng trì, trái tim như bị búa đập hết nhát này đến nhát khác.

Cô khẽ quay đầu đi, nói nhỏ: "Lục Sâm, anh đừng như vậy." Nói ra những lời này, nỗi đau trong lòng cô không hề ít hơn anh.

Mấy ngày nay cô đã suy nghĩ rất nhiều, dây dưa không dứt sẽ tự rước lấy phiền muộn.

Nếu hai người cứ sống cùng nhau với khúc mắc này, sớm muộn gì mâu thuẫn giữa họ cũng ngày càng lớn, cuối cùng sẽ kết thúc trong sự chán ghét.

Cô không muốn tương lai phát triển đến mức đó.

Rút lui bây giờ, ít nhất còn biết rằng cả hai đã từng chân thành với nhau, thậm chí đã từng yêu nhau.

Nhưng dù đã hạ quyết tâm bao nhiêu lần, cô vẫn không thể tuyệt tình được, đã không còn dũng khí như lúc ban đầu.

Sau mấy ngày suy nghĩ, quyết định vẫn không thay đổi, quyền chủ động vẫn nằm trong tay anh.

Nếu anh thật sự cảm thấy giữa họ không còn lối đi, vậy dù cô có không nỡ đến đâu, cũng sẽ trả lại tự do cho anh.

Còn nếu anh không nói lời chia tay, thì cho dù biết con đường phía trước có lẽ sẽ đầy chông gai, sẽ kết thúc trong bi kịch, cô cũng bằng lòng thử một lần.

Bởi vì anh Lục của cô xứng đáng để cô làm vậy.

Chương 92

"Mạc Noãn, em thật sự nghĩ như vậy?" Anh thay đổi cách xưng hô với cô, giọng điệu toát ra một sự lạnh lẽo.

Anh chưa bao giờ đối xử với cô như vậy.

Ngay cả lần trước khi cô chịu ấm ức ở nhà họ Mạc khiến anh lo lắng và tức giận, anh cũng chỉ lạnh lùng trong lời nói, nhưng ánh mắt vẫn dịu dàng.

Lần này thật sự khác rồi, cô thật sự đã làm tổn thương trái tim anh.

Mạc Noãn không chịu nổi sự lạnh nhạt này của anh, nước mắt lập tức lưng tròng, cô không kìm được mà đưa hai tay lên che mắt. "Lục Sâm, không phải em muốn như vậy, em chỉ là..." Nhìn những giọt nước mắt trên mặt cô, trong lòng Lục Sâm cũng không dễ chịu gì.

Người ta thường nói nụ cười có ma lực, nào biết nước mắt của người phụ nữ này cũng có ma lực tương tự.

Số lần cô khóc rất ít, đa phần chỉ là vành mắt hơi đỏ, nức nở không thành tiếng, hiếm khi khóc thành tiếng, nhưng dù là kiểu nào cũng khiến tim anh đau như cắt, khiến anh không nỡ nhìn.

Dù biết cô sẽ đau lòng, anh vẫn nhẫn tâm ngắt lời cô: "Em chỉ nghĩ đến việc làm cho bản thân mình thanh thản, vậy em có nghĩ đến cảm nhận của anh không?

Anh là chồng em, không phải là con mèo hoang em nhặt được bên đường, có thể tùy ý vứt bỏ." Lục Sâm nói xong liền mở cửa bỏ đi.

Mạc Noãn nghe thấy tiếng đóng cửa rất lớn.

Đây có thể coi là lần cãi nhau thực sự đầu tiên của hai người.

Mạc Noãn không thể giả vờ bình tĩnh được nữa, cô gục xuống giường khóc nức nở.

Không phải như vậy, cô không hề không nghĩ đến cảm nhận của anh, cô chỉ không muốn anh khó xử giữa bố mẹ và mình, càng không muốn anh phải hổ thẹn với anh cả của mình.

Đúng lúc này, bên ngoài cửa sổ vang lên một tiếng sấm rền, tiếng mưa ào ào truyền vào.

Mạc Noãn sững người, nhớ ra Lục Sâm chẳng mang theo thứ gì đã chạy ra ngoài như vậy, cô hoảng loạn lau mặt rồi cũng chạy theo xuống dưới, mượn lễ tân hai chiếc ô rồi lao ra ngoài.

Chỉ là vừa chạy đến cửa, còn chưa kịp mở ô, cô đã bị một lực mạnh kéo lại.

Mùi hương quen thuộc khiến trái tim đang hoảng loạn của cô lập tức ổn định lại. "Lục Sâm?" "Ừm." Anh vùi cằm vào vai cô, giọng nói có phần buồn bực. "Em còn tưởng anh chạy ra ngoài mưa rồi." "Anh sẽ không đùa giỡn với sức khỏe của mình đâu." Bây giờ là thời điểm quan trọng, dù có tức giận đến đâu anh cũng không để mình xảy ra chuyện gì. "Vậy thì tốt rồi." Khóe môi Mạc Noãn nở một nụ cười cay đắng, biết quý trọng bản thân là tốt rồi, như vậy cô cũng không cần phải bận lòng lo lắng cho anh nữa. "Cô ngốc, anh đâu phải kẻ ngốc mà dễ dàng buông tay người vợ mình khó khăn lắm mới rung động.

Anh cũng không thích giải quyết vấn đề một cách lề mề, chuyện hôm nay phải giải quyết trong hôm nay, tối nay anh nhất định phải nói rõ vấn đề này với em.

Dù anh có đi, cũng sẽ đi đến nơi mà em có thể dễ dàng tìm thấy." Anh vốn định làm cô lo lắng, nhân tiện ép cô đối diện với lòng mình, nhưng trời không chiều lòng người, lúc anh ra ngoài thì trời lại đổ mưa.

Lúc này anh đành phải gác lại ý định đó, vì anh biết cô sẽ lo lắng.

Dày vò cô chẳng phải là dày vò chính mình sao, cuối cùng người đau lòng vẫn là anh.

Suy cho cùng, đó là một vụ mua bán lỗ vốn, không đáng. "Lục Sâm, anh?" Mạc Noãn kinh ngạc nhìn Lục Sâm, không ngờ anh lại ôm suy nghĩ này mà đóng sầm cửa bỏ đi, cô còn tưởng anh thật sự tức giận, thật sự quyết định buông tay cô.

Lục Sâm đương nhiên biết lúc này cô đang nghĩ gì, anh véo mấy cái lên khuôn mặt vẫn còn trắng bệch của cô, mãi đến khi thấy một chút hồng hào mới buông tay, nói: "Có phải bị dọa rồi không?" Mạc Noãn nhẹ nhàng gật đầu. "Bà Lục, em quan tâm đến anh, điểm này em không thể phủ nhận được." Lục Sâm khẳng định.

Mạc Noãn thả lỏng tựa vào lòng anh, thành thật với lòng mình, nhưng giọng điệu vẫn xen lẫn chút ưu thương. "Đúng vậy, em quan tâm đến anh, vượt xa cả tưởng tượng của em." Ở nơi cô không nhìn thấy, khóe môi đẹp đẽ của Lục Sâm cong lên. "Vậy mà còn muốn nói chia tay với anh?" "Đó không phải là ý của em." "Noãn Noãn, nếu anh nói anh không để tâm, và anh sớm đã biết vụ tai nạn xe của anh cả và em là cùng một vụ, vậy em có rút lại lời vừa rồi không?" Mạc Noãn đột ngột lùi ra khỏi vòng tay Lục Sâm, không thể tin được nhìn anh, dường như muốn xác nhận lại thông tin vừa nghe được từ trong mắt anh. "Anh nói gì?" Lục Sâm cười cười. "Anh nói, anh sớm đã biết vụ tai nạn của anh cả và em là cùng một vụ, ngay vào ngày thứ hai sau khi chúng ta đăng ký kết hôn." Anh đã điều tra về cô, dù điều tra có sơ sài đến đâu, chuyện lớn như vậy vẫn sẽ biết. "Vậy tại sao anh còn..." "Tại sao còn có thể giả vờ không biết, phải không?

Tại sao còn có thể thanh thản ở bên em, phải không?" Lục Sâm nhìn Mạc Noãn chăm chú, trong mắt tràn đầy sự kiên định.

Mạc Noãn gật đầu. "Bởi vì anh luôn tin rằng Noãn Noãn không phải người như vậy, trong đó nhất định có hiểu lầm gì đó.

Hơn nữa, cứu người là chức trách thiêng liêng của quân nhân, cũng là lựa chọn mà anh cả cam tâm tình nguyện, anh là người anh em tốt nhất của anh ấy, lẽ ra phải vô điều kiện ủng hộ lựa chọn của anh ấy, cảm thấy tự hào vì hành động đó.

Anh ấy không hổ thẹn với sự bồi dưỡng của quốc gia, là một quân nhân đủ tư cách.

Anh nghĩ linh hồn anh ấy trên trời cũng sẽ không hối hận vì hành động đó, càng sẽ không vì chuyện này mà trút giận lên em.

Là tự em đã phức tạp hóa vấn đề.

Nhưng anh cũng rất vui, tất cả hành động của em đều cho thấy anh đã bước vào trái tim em, em đã sẵn lòng quan tâm đến cảm nhận của anh." Mạc Noãn cắn môi mình. "Lục Sâm, đừng quá tin tưởng em.

Trước đây em cũng tin rằng mình sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Dù em mất trí nhớ, nhưng khi em nhìn thấy Mạc Bình Sơn và người phụ nữ kia, em vẫn có thể cảm nhận được sự căm hận mãnh liệt trong lòng mình.

Chương 93

Có thể tưởng tượng nếu em không mất trí nhớ, việc làm ra chuyện như vậy hoàn toàn có khả năng." "Không, em đã bỏ qua một vấn đề, đó là em vốn không có tình cảm với Đinh Duệ.

Chẳng phải em nói người em thích là anh sao?

Đã không yêu thì sao có thể vì hắn mà ra tay với Mạc Tử Hi, lại còn chọn cách đơn giản và thô bạo như vậy, uổng phí cả bản thân mình?

Với tính cách của em, nếu muốn xử lý mẹ con họ, chắc chắn sẽ chọn một con đường để mình đứng ngoài cuộc." Lục Sâm bình tĩnh phân tích.

Mạc Noãn phát hiện ra hình như đúng là như vậy.

Cách lái xe đâm người thật quá ngu ngốc, quả thực không giống chuyện cô sẽ làm. "Tại sao lại phải xây dựng hạnh phúc cả đời mình trên những suy đoán của bản thân?

Trước khi sự thật được làm rõ, chúng ta đừng võ đoán như vậy, được không?" Lục Sâm từ từ khuyên nhủ. "Lục Sâm, em..." Lục Sâm ôm chặt Mạc Noãn vào lòng, cảm nhận vòng tay ấm áp của anh, Mạc Noãn không nói nên lời nào. "Bà Lục, qua chuyện này có thể thấy, sự tin tưởng của em dành cho anh thật sự không đủ, lại có thể nghĩ rằng anh sẽ từ bỏ em.

Em nói xem em có nên kiểm điểm không?" "Hả, kiểm điểm thế nào?" Tối nay cảm xúc của Mạc Noãn lên xuống thất thường, đầu óc cũng có chút mơ màng, cứ thế hỏi ra. "Bản kiểm điểm 3000 chữ, một tuần sau nộp cho anh, thiếu một chữ cũng không được." Lục Sâm nói không cho phép chối cãi. "Không đến mức đó chứ, em có phải học sinh tiểu học đâu mà còn phải viết kiểm điểm?" Mạc Noãn than thầm trong lòng, cô đã bao nhiêu năm không viết văn rồi, bản kiểm điểm 3000 chữ cô biết viết thế nào, lại còn phải nộp trong một tuần, đây hoàn toàn là chuyện không thể. "Bất kể là người lớn hay trẻ con, phạm sai lầm thì nên viết bản kiểm điểm.

Không hoàn toàn tin tưởng chồng mình là một sai lầm có tình tiết rất nghiêm trọng, viết một bản kiểm điểm đã là hình phạt rất nhẹ rồi.

Xét thấy bình thường công việc của em cũng khá bận, anh gia hạn cho em một thời gian, cho em một tháng, viết cho cẩn thận, không được lên mạng chép, phải liên hệ chặt chẽ với thực tế bản thân." Mạc Noãn cạn lời, viết một bản kiểm điểm sao mà lắm yêu cầu thế.

Cô nghĩ anh luôn bận rộn, chuyện này chắc chắn sẽ không nhớ rõ như vậy, nên miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

Thấy cảm xúc của vợ mình đã ổn định lại, Lục Sâm buông cô ra, nắm tay cô đi vào khách sạn.

Nhân viên lễ tân thấy họ tay trong tay đi vào, cười nói: "Anh Lục, chị Lục, chúc mừng hai vị đã làm lành như xưa.

Vợ chồng có hiểu lầm gì thì phải bình tĩnh nói chuyện, nói rõ ràng thì mọi chuyện sẽ ổn cả, tuyệt đối không được nóng nảy." Lục Sâm nhếch môi: "Cảm ơn chị." Chị lễ tân xua tay, có chút ngại ngùng: "Không cần cảm ơn, không cần đâu, tôi có giúp được gì đâu." Trở về phòng, Mạc Noãn vẫn không yên tâm, lại hỏi: "Vậy còn bên ông nội và ba mẹ thì sao?" "Chuyện này em không cần lo, anh sẽ tự mình nói với họ." Lục Sâm véo nhẹ tay cô. "Lục Sâm, em không muốn anh khó xử." "Cô ngốc, đối với anh, chuyện này chẳng có gì khó xử cả.

Đừng để anh phải chịu nỗi đau mất mát, được không?" Lục Sâm nhìn Mạc Noãn chăm chú, ánh mắt mang theo một tia cầu xin.

Mạc Noãn suy nghĩ một lúc, rồi gật đầu: "Được." Lục Sâm búng mạnh vào trán cô mấy cái. "Nhớ cho kỹ, chúng ta là vợ chồng, sau này đừng bao giờ nói với anh những lời như chia tay, cũng đừng tự cho rằng làm vậy là tốt cho anh, tự ý quyết định thay anh." Mạc Noãn bị búng hơi đau, xoa xoa trán mình, ấm ức giải thích: "Về điểm này em phải giải thích một chút, em không hề tự ý quyết định thay anh, càng không hề nói ra từ 'chia tay', đó là do anh tự nói.

Thực ra em chỉ đang nói cho anh biết sự thật, sau đó định giao quyền chủ động cho anh.

Nếu là anh muốn từ bỏ, vậy em chắc chắn sẽ không mặt dày níu kéo." Lục Sâm sáng mắt lên, nhìn Mạc Noãn chăm chú: "Em thật sự nghĩ như vậy?" "Đương nhiên, em đã nói từ lâu, thái độ của em đối với hôn nhân là nghiêm túc, biết rằng một khi đã kết hôn nghĩa là gì." Mạc Noãn vẻ mặt nghiêm túc, lời này cô tuyệt đối không phải nói đùa. "Noãn Noãn, Noãn Noãn của anh." Lục Sâm khẽ thì thầm, giống như tiếng đàn cello trầm ấm, vô cùng lay động lòng người.

Mạc Noãn ngẩng đầu, trong mắt cũng tràn đầy ý cười.

Lục Sâm chỉ cảm thấy toàn thân dâng lên một luồng nóng nảy, bàn tay to lớn siết chặt eo cô, bế cô ngồi lên đùi mình, nhanh chóng hôn lên đôi môi anh đào của cô.

Người phụ nữ anh chọn quả nhiên không làm anh thất vọng.

Anh thích sự lý trí và bình tĩnh của cô, bất kể lúc nào cũng biết rõ mình đang làm gì.

Vì trong lòng tràn đầy vui sướng, nụ hôn của anh có chút hỗn loạn, chạm đến đâu hôn đến đó, như đang làm loạn.

Mạc Noãn thậm chí có thể cảm nhận được nhịp tim dần rối loạn của anh, cũng không nhịn được cười, chủ động vòng tay qua cổ anh đáp lại.

Hai người thật sự chỉ đơn thuần ôm nhau hôn, dần dần, nụ hôn từ hỗn loạn ban đầu trở nên có quy luật hơn, rất nhẹ nhàng, rất triền miên, khiến người ta say đắm trong đó không thể thoát ra, mãi đến khi cả hai đều có chút không thở nổi mới tách ra.

Con ngươi đen láy của Mạc Noãn như được phủ một lớp sương mờ, đẹp lạ thường.

Cô yên tĩnh tựa vào lòng anh, bình ổn lại nhịp tim.

Lục Sâm nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô, trịnh trọng nói: "Noãn Noãn, sau này bất kể ai nói gì với em, cũng đừng dễ dàng tin tưởng, muốn biết sự thật có thể trực tiếp đến hỏi anh." Mạc Noãn gật đầu: "Em biết rồi." Chuyện lần này quả thực là cô đã dễ dàng tin lời Mạc Tử Hi, ngay từ đầu đã gạt Lục Sâm ra ngoài, rồi một mình tự làm khổ mình.

Nào ngờ, chuyện cô cho là to bằng trời, trong mắt người đàn ông này lại chẳng là gì cả.

Một lát sau, Mạc Noãn ngáp một cái thật duyên dáng: "Tối nay chúng ta ngủ sớm đi, sáng mai còn phải bắt máy bay." Nói rồi cô nhanh chóng nằm xuống, cuộn mình trong chăn.

Lục Sâm nhìn dáng vẻ vội vã của cô, tự nhiên biết cô đang trốn tránh điều gì, anh cười rồi nằm xuống bên cạnh, theo thói quen để đầu cô gối lên cánh tay mình, một tay thì đặt lên vòng eo thon của cô.

Mạc Noãn rất nhanh đã tự tìm được một vị trí thoải mái rồi nhắm mắt lại.

Gương mặt nghiêng của cô rất yên tĩnh, hàng mi cong vút đổ một bóng mờ nhàn nhạt xuống dưới mắt.

Lục Sâm cười cười, khẽ hôn lên đỉnh đầu cô, hòa cùng nhịp thở của cô mà chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, hai người đặt vé máy bay về thành phố A.

Xuống máy bay, họ đi thẳng đến khu nhà quân đội.

Mạc Noãn lúc này mới biết, mấy ngày trước ông nội bảo hai người về khu nhà ăn cơm, Lục Sâm nói anh đi công tác, nhưng sau đó vì ông nội phát hiện ra anh có nhờ vả một số mối quan hệ nên thấy có điều bất thường, tưởng rằng hai người đã cãi nhau.

Ông nội biết thì những người khác trong nhà họ Lục tự nhiên cũng sẽ biết.

Chương 94

Để các bậc trưởng bối yên tâm, họ phải đích thân đến khu nhà một chuyến.

Cho dù thấy hai người sánh vai nhau đến, ông nội Lục vẫn không yên tâm, ra vẻ bênh cháu dâu chằm chằm: "Bé Noãn, cháu gái này, sao đột nhiên lại chạy đi du lịch thế?

Có phải thằng nhóc A Sâm bắt nạt cháu không, nói cho ông nội biết, ông nội xử lý thằng nhóc hỗn xược đó cho cháu." Mạc Noãn lắc đầu, cười nói với ông: "Không có đâu ạ, ông nội, là do cháu tự mình tâm trạng không tốt nên chạy đi chơi thôi." "Hai đứa thật sự không cãi nhau?" Lục Sâm bất đắc dĩ nhìn ông nội mình. "Ông nội, rốt cuộc ông có ý gì vậy?

Chẳng lẽ cả ngày chỉ mong con với Noãn Noãn cãi nhau." Ông nội liếc Lục Sâm một cái đầy ghét bỏ. "Cút đi thằng nhóc chết tiệt này, đến vợ mình mà cũng không giữ được, thật vô dụng." Lúc này, Tần Tuệ từ trên lầu đi xuống, cũng lườm anh một cái, rồi nói với Mạc Noãn: "Noãn Noãn đến rồi à, mấy hôm trước mẹ có mua cho con một chiếc áo khoác, lát nữa con vào thử xem, nếu không vừa mẹ lại bảo người ta mang size khác đến." "Dạ vâng, mẹ." Lục Sâm cười gãi đầu, ghé vào tai Mạc Noãn khẽ nói: "Noãn Noãn, em nói xem anh có phải là cháu và con của họ không vậy?

Sao bây giờ ai cũng nhìn anh không thuận mắt, vừa về đã nghe họ Noãn Noãn này Noãn Noãn nọ.

Trước đây mỗi lần anh về, mẹ đều gọi A Sâm, A Sâm, sao bây giờ lại thay đổi hết rồi." Mạc Noãn cạn lời nhìn Lục Sâm. "Anh định tranh giành sự sủng ái với em đấy à?" "Không có đâu, bà Lục nghĩ nhiều rồi." Tần Tuệ đứng ngay bên cạnh họ, nghe được cuộc đối thoại liền nói với vẻ không vui: "Trước đây mẹ mong con kết hôn, lo con lỡ một cái là thành trai già ế vợ, đương nhiên lúc nào cũng phải để mắt đến con.

Bây giờ khác rồi, con kết hôn rồi, đối với mẹ đã chẳng còn tác dụng gì nữa.

Nhưng mẹ còn trông mong bé Noãn sinh cho mẹ cháu trai cháu gái, tự nhiên phải đối tốt với bé Noãn hơn rồi." Trai già ế vợ, Mạc Noãn nghe thấy lời này không nhịn được cười, nụ cười trên môi còn chưa kịp tắt đã nghe thấy Tần Tuệ gọi tên mình: "Có phải không, bé Noãn?" Mạc Noãn vội vàng đỏ mặt gật đầu.

Lục Sâm không đồng tình nhìn Tần Tuệ. "Mẹ chắc là con không có tác dụng gì à?

Không có con, một mình Noãn Noãn mà sinh được mới lạ." "Đàn ông các anh đều một ruột, huống hồ con là từ trong bụng mẹ chui ra, mẹ còn không biết con sao.

Mẹ có đối tốt với con hay không thì con cũng sẽ nỗ lực, mẹ cần gì phải làm chuyện vô ích." Tần Tuệ ra vẻ đã tính toán cả rồi.

Lục Sâm nghẹn lời, không thể phản bác.

Nhìn dáng vẻ cứng họng của Lục Sâm, Mạc Noãn không nhịn được cười thành tiếng, quả nhiên núi cao còn có núi cao hơn, Lục Sâm đấu võ mồm cũng có lúc thua.

Ông nội Lục vẫn đứng bên cạnh, chăm chú quan sát Mạc Noãn một lúc, đột nhiên nói: "Noãn Noãn, dạo này cháu lại gầy đi phải không?" Mạc Noãn thu lại nụ cười, bước tới khoác tay ông. "Không có đâu ông nội, con còn tăng nửa cân so với trước khi cưới đấy ạ." "Không được, vẫn gầy quá.

Thân hình nhỏ bé của cháu thế này sau này chắt của ông làm sao ở cho thoải mái được.

Qua một thời gian nữa ông sẽ cùng mấy thằng nhóc kia lên núi săn thú rừng, đến lúc đó ông sẽ đặc biệt kiếm cho cháu hai con gà rừng để bồi bổ." Mấy thằng nhóc trong miệng ông nội Lục là học trò của ông, mỗi năm mọi người đều hẹn nhau lên núi đi săn. "Không cần phiền phức như vậy đâu ạ." Ông nội đã lớn tuổi, Mạc Noãn không yên tâm để ông phải hao tâm tổn sức như vậy. "Không được, chuyện này cứ quyết định vậy đi.

Đợi ông bắt được, hầm canh xong sẽ cho người mang đến văn phòng cho các cháu." Ông nội kiên quyết.

Ăn cơm trưa xong, Mạc Noãn bị mẹ chồng gọi vào phòng thử quần áo.

Đó là một chiếc áo khoác màu hồng, chiết eo rất đẹp, rất vừa vặn, càng làm tôn lên làn da trắng nõn của cô. "Con cảm ơn mẹ." Tần Tuệ vẫy tay với Mạc Noãn, ra hiệu cho cô ngồi xuống.

Mạc Noãn biết mẹ chồng có chuyện muốn nói với mình, ngoan ngoãn ngồi xuống mép giường. "Bé Noãn, lý do con và A Sâm cãi nhau, A Sâm đã gọi điện nói cho mẹ rồi, mẹ cũng biết cả rồi." Mạc Noãn giật mình, rồi khẽ cúi đầu: "Con xin lỗi, mẹ." Tần Tuệ lắc đầu. "Con à, chuyện này không thể trách con được.

A Minh là quân nhân, nó chỉ làm việc mà một quân nhân nên làm thôi." "Mẹ..." "Bé Noãn, nhà họ Lục chúng ta là gia đình quân nhân, mẹ hiểu rõ hơn ai hết về trách nhiệm của người lính.

Nhưng về lý trí có thể thuyết phục bản thân chấp nhận, về tình cảm lại rất khó lòng thanh thản.

Dù sao cũng là người thân của mình, thà rằng họ sống một đời bình an, còn hơn sớm trở thành anh hùng lưu danh thiên cổ.

Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ không đáng kể của một người phụ nữ như mẹ thôi." Tim Mạc Noãn thắt lại, cô rất hiểu suy nghĩ này của Tần Tuệ, nhưng cô càng sợ những lời tiếp theo của bà.

Tần Tuệ thấy dáng vẻ của cô, không nhịn được cười. "Bé Noãn, con đừng căng thẳng, mẹ chỉ muốn tâm sự với con một chút về suy nghĩ trong lòng thôi.

Bình thường bên cạnh mẹ cũng chẳng có ai để nói chuyện, những lời này mẹ cũng không dám nói với ông nội và ba con, trong mắt họ, lý tưởng và niềm tin là trên hết." "Thực ra con cũng giống mẹ, thường gặp phải những bối rối như vậy, lý trí và tình cảm thường tách rời nhau." Tần Tuệ gật đầu, nói tiếp: "Bé Noãn, mẹ thật sự coi con như người nhà nên mới nói với con những lời gan ruột này.

Chuyện này nếu là mấy năm trước, trong lòng mẹ chắc chắn sẽ có khúc mắc, nói không có đều là lời nói dối.

Nhưng chuyện đã qua lâu như vậy, mẹ sớm đã nghĩ thông suốt rồi.

Mẹ đã mất đi một người con trai, tuyệt đối không thể mất thêm một người nữa.

Dù mẹ có chia rẽ con và A Sâm thì A Minh cũng không thể sống lại được, mẹ hà cớ gì phải dày vò các con, khiến người sống phải khổ sở.

A Sâm khó khăn lắm mới bước ra khỏi được chuyện tình cảm trong quá khứ, khó khăn lắm mới tìm được một người thật lòng yêu thương, nó không thể chịu đựng thêm một lần mất mát nữa đâu." Thảo nào lần đầu tiên cô đến nhà, bà đã cảm thấy cô quen mắt, hóa ra là vì đã gặp ở bệnh viện mấy năm trước.

Năm đó, bà vừa trải qua nỗi đau mất con, gần như suy sụp.

Vốn định đến xem ai đã hại con trai mình thành ra như vậy, nhưng khi thấy cô trán băng gạc, khắp người cắm đầy ống, mặt mày trắng bệch nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, bà lại nảy sinh lòng trắc ẩn.

Bây giờ nghĩ lại, tất cả đều là duyên phận, cô đã cứu vớt một người con trai khác của bà.

Mạc Noãn xúc động nhìn Tần Tuệ, sống mũi cay cay. "Mẹ, mẹ là một người mẹ rất vĩ đại." Là một người phụ nữ thực sự nghĩ cho con trai mình.

Chương 95

Tần Tuệ lắc đầu, dùng tay lau khóe mắt cho cô. "Bé Noãn, nếu con cảm thấy trong lòng có lỗi, vậy thì hãy đối xử tốt với A Sâm gấp bội nhé." Mạc Noãn gật đầu: "Con sẽ." Tần Tuệ vỗ vai cô. "Con à, vậy chuyện này cứ cho qua đi.

Sau này dù sự thật vụ tai nạn có ra sao, cũng đừng nhắc lại nữa, hãy sống thật tốt với A Sâm." "Vậy còn bên ba và ông nội?" "Chuyện này trước khi các con về chúng ta đã bàn bạc rồi, đây là câu trả lời thống nhất của cả nhà." Tần Tuệ cười cười.

Nghe câu này, nước mắt Mạc Noãn không kìm được mà rơi xuống.

Tần Tuệ giúp cô lau nước mắt, nói: "Đứa ngốc này, có chuyện gì to tát đâu mà xem con cảm động thành ra thế này.

Nhanh đừng khóc nữa, lát nữa A Sâm mà thấy, không chừng lại tưởng mẹ bắt nạt con thế nào đấy." Nghe vậy, Mạc Noãn lập tức lau nước mắt.

Tần Tuệ nhìn hành động của cô, không nhịn được cười thành tiếng.

Mạc Noãn đỏ mặt, nhưng vẫn hỏi ra nỗi nghi hoặc trong lòng: "Mẹ, trước đây Lục Sâm rốt cuộc đã trải qua chuyện gì?

Tại sao lại chia tay bạn gái cũ?

Có phải vì bị phản bội không ạ?" Tần Tuệ khựng lại, đắn đo một lúc rồi cười khổ nói: "Mẹ lại mong là vì bị phản bội.

Nếu vậy với tính cách của A Sâm, nó chắc chắn sẽ không suy sụp vì một người phụ nữ không đáng.

Sự thật là họ không hề chia tay.

Cô gái đó là thư ký đắc lực nhất của nó, nhưng đã qua đời vì giúp A Sâm, cho nên bao nhiêu năm nay A Sâm vẫn luôn sống trong mặc cảm tội lỗi và tiếc nuối." Tần Tuệ không nói thẳng chi tiết cho Mạc Noãn, chuyện này để Lục Sâm nói là tốt nhất, bà nói trước coi như tiêm cho Mạc Noãn một liều thuốc phòng ngừa.

Mạc Noãn kinh ngạc đến tột độ.

Cô vẫn luôn nghĩ Lục Sâm vì lý do gì đó mà chia tay bạn gái cũ, sau đó bị tổn thương tình cảm nên không chịu chấp nhận một mối quan hệ khác, nào ngờ lại là vì như vậy, không phải chia tay, mà là vì cái chết.

Hai từ này quá tàn nhẫn, thảo nào anh luôn lo sợ cô sẽ rời xa anh, hóa ra anh đã từng trải qua một lần mất mát triệt để. "Cách đây không lâu ở tập đoàn Lục Thị, con còn nghe hai người phụ nữ nói về chuyện này, quả nhiên lời đồn không thể tin hết được." Mạc Noãn cảm thán, chuyện gì mà qua miệng nhiều người là hoàn toàn biến chất. "Ai, công ty lúc nào cũng có vài người thích buôn chuyện, quản cũng không xuể.

Chuyện cụ thể thế nào vẫn nên để A Sâm nói cho con thì tốt hơn, mẹ nói không thích hợp.

Cho A Sâm chút thời gian, cũng hãy tin tưởng A Sâm, nó là một người đàn ông có trách nhiệm, một khi đã quyết định kết hôn với con, tất nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng.

Thời gian qua, nó đối với con thế nào chắc con cũng cảm nhận được." Mạc Noãn ngây người nói: "Con biết phải làm gì tiếp theo rồi, cảm ơn mẹ." Mạc Noãn từ phòng ngủ của Tần Tuệ bước ra, rõ ràng vẫn chưa hoàn hồn sau cú sốc vừa rồi, cả người có chút ngơ ngác.

Lục Sâm đã đợi sẵn ngoài cửa, vừa thấy cô ra liền bước tới, thấy sắc mặt cô không ổn, không nhịn được mà sờ lên mặt cô: "Sao vậy?

Mẹ nói gì em à?" "Con căng thẳng làm gì?

Mẹ còn có thể ăn thịt vợ con chắc, càng ngày càng không có tiền đồ." Tần Tuệ cười rồi bỏ đi.

Mạc Noãn nhìn Lục Sâm đăm đăm, đột nhiên cảm thấy có chút đau lòng cho anh.

Cô nhón gót chân lên, cũng học theo dáng vẻ của anh, sờ lên mặt anh, nở một nụ cười rạng rỡ. "Em không sao, đã nói rõ mọi chuyện với mẹ rồi, sau này sẽ không suy nghĩ lung tung nữa đâu." Sau này có cô ở bên anh, mọi thứ rồi sẽ tốt đẹp thôi.

Khóe môi Lục Sâm khẽ cong lên. "Sớm biết cách này hiệu quả, anh đã sớm để mẹ khai thông cho em rồi." "Đúng vậy, em cảm thấy mẹ rất sáng suốt, cũng rất vĩ đại." Một người mẹ vì hạnh phúc của một người con trai khác của mình mà có thể rộng lượng đến mức chấp nhận một người phụ nữ có liên quan đến cái chết của con trai mình làm con dâu, người mẹ như vậy không nghi ngờ gì là vĩ đại.

Lục Sâm lắc đầu. "Noãn Noãn nhà chúng ta từ khi nào cũng học được cách tâng bốc người khác thế." "Em nói thật mà." Cô thật sự rất kính trọng cách đối nhân xử thế của mẹ chồng, quá khoáng đạt.

Điều không ai nhìn thấy là, ở phía không xa, ông nội Lục đang nhìn Mạc Noãn đăm đăm, trong mắt thoáng qua một tia áy náy đậm đặc.

Kỳ nghỉ của Mạc Noãn chỉ còn một ngày, ngày mai Lục Sâm còn có việc khác, hai người ăn trưa xong liền trực tiếp về khu trung tâm thành phố.

Lục Sâm đích thân gọi điện cho Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh, lần đầu tiên thẳng thắn nói về chuyện tai nạn xe cộ, cũng nói cho họ biết quyết định của nhà họ Lục.

Hai người nghe được thái độ của gia đình họ Lục, đều thở phào nhẹ nhõm.

Khi xe chạy đến trung tâm thành phố, một cô bé bất ngờ băng qua đường dù đèn đang đỏ, Lục Sâm vội vàng đạp phanh, chiếc xe dừng lại cách cô bé chỉ một mét.

Cô bé quỳ sụp xuống đất, sợ đến mức ngây người ra, không dám động đậy.

Mạc Noãn cũng giật mình, lập tức xuống xe bế cô bé từ giữa đường lên, còn Lục Sâm thì lái xe tấp vào lề. "Em bé, có bị thương ở đâu không?" Mạc Noãn kiểm tra cô bé từ trên xuống dưới, phát hiện ngoài đầu gối bị trầy da một chút thì những chỗ khác đều ổn.

Cô bé mở to đôi mắt ngấn nước, nước mắt còn chưa khô, chỉ thấy cô bé mím môi, im lặng nhìn Mạc Noãn. "Sao rồi, Noãn Noãn?" Mạc Noãn lắc đầu với Lục Sâm, "Em không biết, em chỉ thấy đầu gối bị trầy một chút, còn những chỗ khác thì không rõ, hỏi mà con bé cũng không nói gì cả." Lục Sâm xoa đầu cô bé, "Em bé, nói cho chú biết, còn chỗ nào không thoải mái không?" Cô bé nhìn Lục Sâm, rồi lại nhìn Mạc Noãn, cuối cùng cúi đầu xuống. "Lẽ nào con bé không nói được?" Lục Sâm nghi hoặc nhìn Mạc Noãn. "Hay là chúng ta đưa thẳng đến bệnh viện đi?

Để bác sĩ kiểm tra toàn thân." Lục Sâm đề nghị.

Mạc Noãn còn chưa nói hết câu, cô bé lập tức ngẩng đầu lên, bật khóc nức nở, lắc đầu quầy quậy, "Cô ơi, con không muốn đến bệnh viện, con không muốn tiêm đâu." Mạc Noãn thấy cô bé như vậy, vội ôm vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng, "Được rồi, được rồi, chúng ta không đến bệnh viện, nhưng con phải nói cho cô biết, còn chỗ nào không thoải mái không?" Cô bé vừa khóc vừa ngắt quãng nói: "Không còn ạ… ngoài đầu gối ra thì không còn chỗ nào đau nữa." Mạc Noãn thở phào nhẹ nhõm, dịu dàng dỗ dành: "Nếu không đau thì chúng ta không cần tiêm, nhưng vẫn phải để chú bác sĩ kiểm tra một chút, như vậy bố mẹ mới yên tâm.

Chúng ta là đứa trẻ ngoan, không thể để bố mẹ lo lắng được, con nói cho cô biết nhà con ở đâu, kiểm tra xong cô đưa con về." "Bố mẹ sẽ không lo cho con đâu, họ sắp ly hôn rồi, con ghét họ." Cô bé nhăn mũi, tức giận nói.

Chương 96

Mạc Noãn và Lục Sâm nhìn nhau.

Lục Sâm nói: "Chúng ta cứ đến bệnh viện trước đã, kiểm tra toàn thân xong, đợi con bé bình tĩnh lại rồi hẵng hỏi nhà ở đâu." "Không, con không đến bệnh viện đâu." Cô bé nghe nói đến bệnh viện liền lắc đầu lia lịa. "Ngoan nào, cô hứa sẽ không để bác sĩ tiêm cho con, chỉ để bác sĩ xem giúp con một chút thôi." Cô bé vừa khóc vừa gật đầu, trông có vẻ là một đứa trẻ rất hiểu chuyện, "Dạ, cô không được nói dối trẻ con đâu, không thì mũi sẽ dài ra đấy." Mạc Noãn dở khóc dở cười gật đầu, véo cái mũi nhỏ xinh của cô bé, "Được, cô sẽ không lừa con đâu." Mạc Noãn định bế cô bé lên thì thấy hơi nặng.

Cô nhóc trông nhỏ nhắn mà không ngờ cũng có cân nặng đấy.

Lục Sâm cười rồi nhận lấy đứa trẻ từ tay cô, "Để anh bế cho." Cô bé đảo đôi mắt to tròn, nhìn Lục Sâm một cái, rồi khẽ nhếch miệng, rướn người hôn chụt lên gương mặt tuấn tú của anh một cái thật nhanh, giọng mềm mại nói: "Cảm ơn chú ạ." Lục Sâm không ngờ mình lại bị một cô bé tấn công bất ngờ, gương mặt tuấn tú hiếm khi ửng hồng, khiến Mạc Noãn tủm tỉm cười.

Đây là lần đầu tiên Lục Sâm bế trẻ con, nhưng động tác rất thành thạo.

Mạc Noãn nhìn anh như vậy, trực giác mách bảo cô rằng người đàn ông này sau này nhất định sẽ là một người cha tốt.

Trên đường đến bệnh viện, Mạc Noãn hỏi thêm vài lần nữa, cô bé chỉ tiết lộ mình năm nay 6 tuổi, đang học lớp một, tên là Hinh Nhi, còn về bố mẹ và gia đình thì tuyệt nhiên không nói.

Hai người đưa cô bé đến bệnh viện gần đó, kết quả kiểm tra rất tốt, ngoài đầu gối bị trầy da thì cô bé hoàn toàn khỏe mạnh, không có vấn đề gì.

Ra khỏi bệnh viện, trời đã sẩm tối, cô bé buồn ngủ quá nên đã ngủ thiếp đi, lúc này đang được Lục Sâm cõng trên lưng.

Lục Sâm và Mạc Noãn bắt đầu thấy khó xử, nếu tự ý đưa con bé về nhà, bố mẹ cô bé chắc chắn sẽ rất lo lắng, nhưng muốn đưa về thì cô nhóc này lại không cho biết tên bố mẹ, cũng không nói địa chỉ nhà. "Lục Sâm, giờ làm sao đây?" Mạc Noãn hỏi.

Lục Sâm dừng lại một chút rồi nói: "Chúng ta đưa con bé đến chỗ xảy ra tai nạn lúc nãy thử vận may xem sao.

Vừa rồi anh thấy con bé chạy từ bên kia đường sang, khu đó toàn là cao ốc văn phòng, anh đoán rất có thể bố mẹ con bé làm việc ở đó." Mạc Noãn gật đầu, "Bây giờ chỉ có thể làm vậy thôi." Đúng lúc này, cô bé trên lưng Lục Sâm dụi đôi mắt ngái ngủ, nói nhỏ: "Chú ơi cô ơi, xin lỗi, cháu làm khó hai người rồi, hai người đưa cháu đến chỗ lúc nãy cháu chạy ra đi ạ, mẹ cháu làm việc ở gần đó." Mạc Noãn thấy lòng thắt lại, cô bé này thật hiểu chuyện, cô không kìm được đưa tay xoa đầu con bé, dịu dàng nói: "Nếu con nhớ nhà mình ở đâu, chúng ta đưa thẳng con về, bây giờ chắc mẹ con cũng sắp tan làm rồi." "Cháu cũng không biết nơi nào là nhà của cháu nữa, mấy ngày nay cháu ở với mẹ.

Hai người cứ yên tâm, mẹ cháu là người nghiện công việc, giờ này chắc chắn chưa tan làm đâu." Mạc Noãn nhớ lại lời cô bé nói bố mẹ đang sắp ly hôn, trong lòng không khỏi thở dài, người lớn đi đến bước đường này, đáng thương nhất vẫn là con trẻ.

Lục Sâm và Mạc Noãn vừa đến nơi xảy ra chuyện thì thấy một người đàn ông và một người phụ nữ đang cãi nhau.

Mạc Noãn gần như nhận ra ngay người phụ nữ chính là cấp trên trực tiếp của mình - Tôn Tuyết.

Cô theo phản xạ nhìn cô bé trong lòng, chỉ thấy vành mắt cô bé đỏ hoe nhìn đôi nam nữ đang cãi vã, trông như sắp khóc.

Đến lúc này, Mạc Noãn đã hoàn toàn chắc chắn, cô bé này chính là con gái của Tôn Tuyết.

Chẳng trách cô cứ thấy cái tên Hinh Nhi này quen quen, hóa ra là lần trước nghe Tôn Tuyết gọi điện thoại có nhắc đến. "Noãn Noãn, em quen họ à?" Lục Sâm nhướng mày. "Là cấp trên trực tiếp của em ở văn phòng kiểm toán." Mạc Noãn nhìn cô bé đang im lặng, nói: "Hinh Nhi, không có bố mẹ nào không yêu thương con cái mình, mẹ con chắc chắn rất thương con, mẹ cố gắng làm việc cũng là để con có cuộc sống tốt hơn." Cô bé không biết có hiểu không, chỉ mím môi không nói gì.

Lục Sâm đỗ xe sang một bên, rồi bế cô bé xuống. "Tôn Tuyết, cô chăm sóc con cái kiểu gì vậy, Hinh Nhi mới ở với cô một ngày đã không thấy đâu, cô nói xem bây giờ phải làm sao?" Giọng chất vấn của Trịnh Lai đầy vẻ dồn ép. "Bây giờ việc cấp bách nhất không phải là cãi nhau, mà là tìm con." Trên mặt Tôn Tuyết hiếm khi lộ vẻ hoảng hốt, hai tay bên hông bất giác siết chặt. "Tìm, đi đâu mà tìm, sao cô không thể để tâm đến con hơn một chút được chứ." Đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo vang lên, "Bố, mẹ, con ở đây." Tôn Tuyết nhìn cô bé ở cách đó không xa, nước mắt không kìm được mà tuôn rơi, cô ngồi xổm xuống, dang rộng vòng tay, "Hinh Nhi, đến đây với mẹ." Trịnh Hinh Nhi nhìn bố một cái, rồi quay đầu nhìn Mạc Noãn và Lục Sâm.

Mạc Noãn gật đầu với cô bé, cô bé suy nghĩ một lúc rồi chạy vào lòng Tôn Tuyết.

Tôn Tuyết mãn nguyện ôm con gái, nước mắt càng lúc càng nhiều.

Hinh Nhi giơ tay lau nước mắt cho mẹ, "Mẹ ơi, đừng khóc, Hinh Nhi về rồi, Hinh Nhi không nên chạy lung tung, may mà có cô Noãn Noãn và chú Sâm ạ." Tôn Tuyết nhìn Mạc Noãn với ánh mắt phức tạp, rồi mỉm cười, chân thành nói: "Cảm ơn cô, Tiểu Mạc." Mạc Noãn hơi ngạc nhiên, trước đây Tôn Tuyết luôn gọi cô là "cô Mạc", sự thay đổi đột ngột này khiến cô có chút không quen, nhưng nghĩ lại là vì chuyện hôm nay nên cũng thấy bình thường. "Giám đốc Tôn, em không làm gì cả, Hinh Nhi là một cô bé rất hiểu chuyện.

Đầu gối con bé có hơi trầy, về nhà chị nhớ bôi thuốc sát trùng cho con bé." "Dù sao cũng phải cảm ơn cô." Mạc Noãn mỉm cười, Tôn Tuyết bắt đầu cúi xuống kiểm tra Hinh Nhi, sau khi xác nhận con bé không sao, trái tim treo lơ lửng mới hoàn toàn thả lỏng.

Trịnh Lai đứng bên cạnh lòng dạ không yên.

Kể từ bữa tiệc lần trước, Lục Sâm đã không còn cố ý che giấu thân phận và hành tung của mình, lại thêm con gái gọi là chú Sâm, anh ta đương nhiên nhận ra ngay thân phận của Lục Sâm, trong lòng không khỏi thầm than, không ngờ Tôn Tuyết lại quen biết một nhân vật lớn như vậy.

Nhà họ Trịnh mà có thể dính líu đến Lục thị thì quả là một mối làm ăn chỉ có lời chứ không lỗ.

Trịnh Lai lập tức bước tới, rút một tấm danh thiếp đưa cho Lục Sâm, trên mặt nở nụ cười lịch sự, "Tổng giám đốc Lục, hôm nay thật sự cảm ơn ngài.

Tôi là Trịnh Lai, bố của Hinh Nhi, cũng là tổng giám đốc của tập đoàn Trịnh thị, hôm nay may nhờ có ngài và phu nhân chăm sóc con gái tôi, hôm khác nhất định sẽ đích thân đến nhà cảm tạ." Lục Sâm khẽ nhíu mày, nhưng cuối cùng không nhận lấy tấm danh thiếp, chỉ gật đầu một cách miễn cưỡng.

Thấy Lục Sâm thái độ lạnh nhạt như vậy, Trịnh Lai lúng túng rút danh thiếp về, mặt có chút mất thể diện, nhưng lại không thể phát tác.

Mạc Noãn thực ra cũng rất ghét loại đàn ông ngoại tình này, thấy Lục Sâm không cho anh ta sắc mặt tốt, trong lòng có chút hả hê. "Hinh Nhi, mấy ngày nay con vẫn nên về nhà với bố đi, mẹ con bận việc không thích hợp chăm sóc con đâu." Trịnh Lai quay sang đưa tay về phía cô bé trong lòng Tôn Tuyết.

Tôn Tuyết nghe vậy lập tức lạnh mặt, "Trịnh Lai, anh đừng có gieo rắc mấy suy nghĩ đó vào đầu con bé.

Mấy ngày nay đã nói rõ là Hinh Nhi ở với tôi, anh không thể tước đoạt quyền lợi hợp pháp của tôi." Trịnh Lai lạnh mặt, "Tôi nói sự thật, tôi không yên tâm giao con cho cô." Trịnh Hinh Nhi nhìn bố, rồi lại nhìn mẹ, cuối cùng vành mắt đỏ hoe, nói: "Con có thể ở cùng với cả bố và mẹ được không ạ?

Con vẫn muốn được như ngày xưa, ngủ ở giữa bố và mẹ." Nghe vậy, hai người lớn đều im lặng, không ai lên tiếng.

Mạc Noãn cũng cảm thấy khó chịu, tay đang khoác Lục Sâm dần siết chặt.

Thấy bố mẹ đều im lặng, trong mắt cô bé đầy vẻ thất vọng, khẽ cúi đầu, "Nếu không được thì mấy ngày nay con vẫn ở với mẹ vậy ạ." Một đứa trẻ thật ngoan ngoãn.

Tôn Tuyết đưa tay che miệng, không kìm được mà khóc nấc lên.

Có người ngoài ở đó, Trịnh Lai cũng không tiện làm mọi chuyện quá gay gắt, cuối cùng anh ta cười với Lục Sâm và Mạc Noãn rồi lái xe đi.

Tôn Tuyết lau nước mắt trên mặt, "Xin lỗi, để Tiểu Mạc và Tổng giám đốc Lục chê cười rồi." Mạc Noãn lắc đầu, nhưng Lục Sâm lại lên tiếng lúc này, "Giám đốc Tôn không cần khách sáo, chị là đồng nghiệp của Noãn Noãn, nếu có việc gì cần thì có thể tìm tôi." Tôn Tuyết ngạc nhiên nhìn Lục Sâm, thái độ của anh đối với Trịnh Lai cô đều thấy cả, hoàn toàn là không muốn để ý.

Chương 97

Thân phận và địa vị của cô thua xa Trịnh Lai, vậy mà anh lại sẵn lòng nói với cô những lời như vậy, ngoài lý do là vì Mạc Noãn ra, cô không tìm được nguyên nhân nào khác. "Vậy tôi xin cảm ơn Tổng giám đốc Lục trước." Trên đường về, Mạc Noãn khó hiểu hỏi Lục Sâm, "Sao anh lại nói với giám đốc Tôn những lời như vậy?" Thân phận của anh ở đó, dù chỉ là một lời hứa vô tình cũng có thể gây ra một loạt phản ứng dây chuyền.

Lục Sâm cười, trêu chọc: "Chị ấy không phải là sếp của em sao?

Anh làm vậy chẳng phải là đang mưu cầu phúc lợi cho em à?" Lòng Mạc Noãn ấm lại, "Lục Sâm, anh không cần phải làm vậy đâu." "Cô ngốc." Dù cô không nói, anh cũng có cách biết được tình hình của cô ở văn phòng, một câu nói có thể giúp được cô thì anh đương nhiên sẽ không keo kiệt.

Trên đường về, Mạc Noãn tựa người vào Lục Sâm, giọng có chút buồn bã nói: "Người ta thường nói phụ nữ hay thay đổi, đàn ông cũng chẳng khá hơn là bao, câu ‘lòng dạ sắt đá’ nói chẳng sai chút nào.

Giám đốc Tôn và chồng chị ấy yêu nhau từ đại học, bên nhau mười mấy năm rồi, vậy mà bây giờ lại đi đến bước này chỉ vì chị ấy quá bận rộn với công việc." Thở dài một hơi, Mạc Noãn lại tiếp tục: "Sao xung quanh toàn năng lượng tiêu cực thế này, rốt cuộc có còn để phụ nữ tin vào tình yêu nữa không.

Ngay cả họ như vậy mà còn có thể đường ai nấy đi, tình hình của chúng ta thì phải làm sao đây.

Lục Sâm, sau này nếu chúng ta thật sự đến mức phải ly hôn, chúng ta nhất định phải chia tay trong hòa bình, tuyệt đối đừng để con cái chúng ta thấy chúng ta cãi nhau." Nhìn người phụ nữ đang nhăn mũi bên cạnh, Lục Sâm không kìm được đưa tay xoa đầu cô, biết cô đang rất thương cảm cho cô bé kia. "Người với người khác nhau, chuyện tình cảm không thể suy từ một ra ba được, em cũng đừng tự mình áp đặt vào." "Không kiềm chế được." "Hai bên nam nữ từ lúc hẹn hò đến khi kết hôn, chỉ cần ba tháng là gần như có thể nắm bắt được tính cách đối phương.

Kể cả một bên có quá giỏi ngụy trang, thì muộn nhất là nửa năm cũng sẽ biết đối phương là người thế nào.

Anh không tin cái người tên Trịnh Lai đó trước khi kết hôn không biết người phụ nữ anh ta cưới là người có chí tiến thủ.

Một người đàn ông kết hôn mười mấy năm rồi mới đến kén chọn tính cách của vợ mình, đừng nói mấy lời ma quỷ kiểu như không thể chịu đựng được nữa, đó không phải là chuyện một hai ngày, mà là hơn 10 cái 365 ngày.

Tất cả lý do đều chỉ là ngụy biện, là cái cớ anh ta tìm ra để biện minh cho việc mình không chịu nổi sự cám dỗ của thế giới hoa lệ bên ngoài." Lục Sâm bình tĩnh phân tích.

Dừng lại một chút, Lục Sâm lại tiếp tục: "Có một loại đàn ông đáng khinh nhất, lúc đầu thì hết mực cưng chiều một người phụ nữ, đến khi người phụ nữ đó bị anh ta chiều hư sinh ra đủ thứ tật xấu, thì anh ta lại bắt đầu đủ kiểu chê bai.

Đã chiều được thì phải chịu được." Mạc Noãn ngạc nhiên nhìn Lục Sâm, nghĩ lại thấy lời anh nói quả thật có lý, rất nhiều người bây giờ chẳng phải đều như vậy sao.

Cô luôn cho rằng mình đủ lý trí, gặp chuyện đều có thể bình tĩnh phân tích, nhưng so với người đàn ông này thì chẳng là gì cả.

Không biết là vì anh lớn hơn cô vài tuổi, hay vì anh vốn dĩ đã là một người chín chắn như vậy. "Vậy chúng ta kết hôn ba tháng, anh hiểu em được bao nhiêu?" Mạc Noãn muốn biết trong mắt Lục Sâm mình là người như thế nào. "Ừm, về phương diện ăn uống, Noãn Noãn nhà chúng ta nói chung không kén ăn, nhưng thích ăn rau, đặc biệt là rau lá xanh.

Thích ăn bún hơn ăn mì, nếu ăn mì thì luôn thích cho rất nhiều rau và nước dùng, mì chỉ cần một chút thôi.

Lúc ăn lẩu đặc biệt thích ăn mấy thứ đồ thừa trong nước chấm." Mạc Noãn ngẩn ra, rồi lập tức phản ứng lại được anh đang nói gì, cô quả thật thích ăn đậu tương, hành, ngò và một loạt những thứ dùng để pha vị trong nước chấm.

Lục Sâm cười, lại tiếp tục: "Về tính cách thì rất có nguyên tắc.

Bề ngoài có vẻ thờ ơ, nhưng thực ra thích giấu mọi chuyện trong lòng, gánh nặng tư tưởng cũng lớn.

Thích công việc, nhưng không phải vì bản thân có chí tiến thủ cao, một phần là vì không có cảm giác an toàn, một phần là vì không ngồi yên được, là tướng người vất vả.

Nhưng may là bản thân có một bộ phương pháp tự điều tiết, dù đối mặt với vấn đề phức tạp đến đâu, sau khi tự mình suy nghĩ vẩn vơ đủ rồi, lại sẽ không ngừng tự ám thị tâm lý, nói chung cũng coi như là người lạc quan." Như vụ "bỏ trốn" lần này, chung quy cũng là do anh không cho cô đủ cảm giác an toàn gây ra, khiến cô nghĩ rằng anh sẽ vì chuyện này mà thay đổi thái độ với cô.

Nhưng cuối cùng cô vẫn chọn trao quyền chủ động cho anh, đó là biểu hiện của tinh thần trách nhiệm, biết được ý nghĩa sâu sắc của hai chữ "kết hôn".

Chính cái tính cách không hoàn hảo nhưng đủ lý trí này đã khiến anh không thể dứt ra được.

Thực ra anh cũng không hề trách cô, dù sao thời gian kết hôn quá ngắn, đứng trước lựa chọn như vậy, việc cô không thể tin tưởng anh trăm phần trăm cũng là chuyện thường tình. "Đúng rồi, trong cuộc sống, còn có một chút hội chứng cưỡng chế nhẹ, lúc phơi quần áo thì móc treo đều phải quay về cùng một hướng, lúc nướng đồ cũng thích bày biện mọi thứ ngay ngắn.

Đặc biệt thích mùi hoa hồng, sữa tắm, dầu gội, đồ dưỡng da đều thích mùi hương hoa hồng." Mạc Noãn kinh ngạc nhìn Lục Sâm, trong ánh mắt có vài phần xúc động.

Những gì anh nói đều rất chuẩn, thậm chí có những chi tiết mà chính cô cũng không nhận ra.

Nhất thời cô có chút ngập ngừng nói: "Lục Sâm, em thấy anh hợp đi làm thầy bói đấy." "Vậy thì không được, người khác anh không có hơi đâu mà quan tâm, anh chỉ cần quan tâm một mình vợ yêu của anh là đủ rồi." Mạc Noãn cong môi, "Dẻo miệng." "Nhưng mà Noãn Noãn, gần đây em hình như thật sự có chút hay suy nghĩ lung tung." "Chắc là ‘bà dì’ sắp đến rồi." Mấy ngày gần đây tâm trạng cô luôn có chút bất ổn, rất dễ phiền lòng.

Lục Sâm ngẩn ra, nhướng đôi mày tuấn tú, "Dì sắp đến à?

Sao lúc anh gọi điện cho dì hôm nay không nghe dì nói gì cả." "Phụt." Mạc Noãn không nhịn được mà bật cười, người đàn ông này trước đây thật sự đã từng yêu đương chưa vậy?

Sao ngay cả chuyện này cũng không biết. "Lục Sâm, em nói là kỳ sinh lý, anh biết kỳ sinh lý không?

Chính là mấy ngày phụ nữ tâm trạng bất ổn đó." Lục Sâm nhếch môi, khẽ lắc đầu, thản nhiên nói: "Bà Lục vẫn dễ cười như vậy nhỉ." Nụ cười trên môi Mạc Noãn cứng lại, tức giận nhìn Lục Sâm, "Anh trêu em?" Lục Sâm nhún vai, trả lời rất tùy ý, "Chút kiến thức thường thức này anh vẫn có." "Hừ hừ, Lục tiên sinh, anh thật là xấu hết chỗ nói." Mạc Noãn không kìm được đưa tay véo Lục Sâm, người đàn ông này đúng là quá xấu xa, trời sinh cái vẻ mặt nghiêm túc, nói gì cũng giống thật, khiến người ta không tin cũng khó.

Lục Sâm bắt lấy ngón tay cô, đặt lên môi khẽ hôn một cái.

Mạc Noãn lập tức nhạy cảm rụt lại, trong mắt anh lại lóe lên một tia cười, anh ôm eo cô, ấn nụ hôn lên môi cô, dần dần sâu hơn, anh thì thầm bên tai cô, "Noãn Noãn, chúng ta sinh một cô con gái đi." Hôm nay nhìn thấy Hinh Nhi, ý nghĩ này trong anh càng trở nên mãnh liệt, anh muốn có một cô con gái giống cô. "Chuyện sinh nam hay sinh nữ đâu phải do em quyết định được, tất cả đều phụ thuộc vào anh." Mạc Noãn hơi thở không ổn định, nhưng vẫn đỏ mặt nói. "Vậy chúng ta sinh thêm mấy đứa, đến khi nào sinh được con gái thì thôi." Mạc Noãn giật giật khóe miệng, buồn bực nói: "Lục Sâm, em là vợ anh, không phải heo nái, em chỉ muốn sinh hai đứa thôi.

Sinh nhiều quá em sợ chúng ta không đủ sức lực, đến lúc đó nếu không chia đều tình yêu thương cho chúng, em sợ chúng sẽ oán trách." "Những vấn đề này để sau hãy nói, chúng ta đến với môn học bắt buộc của gia đình trước đã." Mạc Noãn không còn là cô gái ngây thơ, đương nhiên hiểu được cái gọi là môn học bắt buộc của gia đình mà anh nói là gì, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn không kìm được mà đỏ bừng lên, như nhuộm phải sắc son quyến rũ.

Lục Sâm nói rồi nụ hôn nóng bỏng lại áp xuống, bàn tay lớn bắt đầu di chuyển trên người cô.

Mạc Noãn có thể cảm nhận được sự kích động của anh, cô đưa cánh tay thon thả vòng qua cổ anh, mở miệng học theo anh đáp lại nụ hôn.

Sự chủ động của cô không nghi ngờ gì là chất xúc tác tốt nhất, động tác của Lục Sâm có chút gấp gáp, rất nhanh đã cởi hết quần áo trên người cô.

Nhưng đúng lúc này, Mạc Noãn đột nhiên cảm thấy bên dưới có một luồng nhiệt chảy ra.

Tính lại ngày của mình, cô lập tức nhận ra đó là gì, vội đưa tay đẩy Lục Sâm ra.

Chương 98

Lúc này Lục Sâm đâu còn để ý đến những thứ đó, vừa hôn cô vừa nói ú ớ: "Noãn Noãn, dừng lại lúc này sẽ chết người đó." Mạc Noãn bật cười, biết bây giờ nói gì cũng vô ích, chỉ đành mặc kệ anh.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, chỉ một lát sau cô đã thấy Lục Sâm oán giận nhìn mình, gương mặt tuấn tú có chút đen lại, thất bại rời khỏi người cô.

Nhìn dáng vẻ này của anh, nụ cười trên môi Mạc Noãn càng đậm hơn, cô véo véo má anh, "Lục tiên sinh, anh nên nghỉ ngơi vài ngày đi, em sợ anh cứ thế này thì cơ thể em sớm muộn cũng nổi loạn." Lục Sâm véo mũi cô, "Mấy ngày nay tạm tha cho em, sau này bù lại." Lục Sâm vào phòng tắm, một lúc lâu sau mới ra.

Anh vừa lên giường Mạc Noãn đã cảm nhận được một trận hơi lạnh, rõ ràng anh vừa mới tắm nước lạnh.

Cô có chút đau lòng lăn vào lòng anh, tìm một vị trí thoải mái trong ngực anh, đưa tay sờ mặt anh, "Anh không sao chứ?" Lục Sâm ôm chặt cô, không lên tiếng, một lúc sau mới buông cô ra, buồn bực nói: "Noãn Noãn, tối nay em vẫn nên cách xa anh một chút đi." Mạc Noãn ngẩn ra, "Tại sao?

Anh giận à?

Chuyện này đâu phải em kiểm soát được." "Đồ ngốc, chuyện này sao anh lại giận được, anh chỉ lo anh không kiểm soát được thôi." "Nhưng không ở trong lòng anh, em sẽ không ngủ được." Mạc Noãn không nghĩ ngợi mà buột miệng nói, nói ra rồi mới nhận ra, mặt hơi đỏ lên.

Đôi mắt đen của Lục Sâm sáng lên, bàn tay to lớn duỗi ra một lần nữa ôm Mạc Noãn vào lòng.

Hiếm khi nghe được cô nhóc này thành thật như vậy, anh dù tối nay có không ngủ được cũng phải để cô thoải mái.

Nằm trong lòng anh, Mạc Noãn có thể cảm nhận được cơ thể anh cứng ngắc, cô vừa cử động lại cảm nhận được sự khác thường phía sau.

Người đàn ông này rõ ràng vừa mới tắm xong, sao bây giờ lại như vậy? "Lục Sâm, những ngày trước khi kết hôn của anh rốt cuộc đã sống như thế nào vậy?" Mạc Noãn không kìm được mà hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

Người đàn ông này bề ngoài trông lạnh lùng thản nhiên, nhưng nhu cầu về phương diện kia lại vượt xa sức tưởng tượng của cô.

Anh đã không còn là chàng trai trẻ hai mươi mấy tuổi, mà là một người đàn ông hơn ba mươi, ban ngày công việc nhiều như vậy, tối đến lại không biết tiết chế, đôi lúc cô thật sự lo lắng cơ thể anh sẽ không chịu nổi.

Chỉ là có bài học lần trước, cô tuyệt đối sẽ không nói ra những lời này, chỉ có thể nghĩ trong lòng.

Lục Sâm cười khẽ, "Bà Lục đây là đang vòng vo khen chồng sao?" Mạc Noãn ở nơi anh không thấy được đảo mắt một cái, tư duy của đàn ông và phụ nữ đôi khi thật sự khác biệt rất nhiều.

Nhưng thấy anh tâm trạng rất tốt, cô cũng lười phản bác. "Coi như là vậy đi." Tâm trạng Lục Sâm rõ ràng vui vẻ hẳn lên, anh ôm cô hôn thêm một lúc, lần này luôn chú ý giữ chừng mực, không dám quá trớn, cuối cùng sắp không kìm được mới buông cô ra.

Mạc Noãn đẩy anh một cái, "Lục Sâm, đừng có đánh trống lảng, anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em lúc nãy." Vấn đề sinh hoạt vợ chồng quá thường xuyên này cô đã sớm muốn trao đổi với anh, chỉ là lần trước bị anh vài ba câu đã lừa gạt cho qua.

Tối nay cô quyết tâm phải hỏi cho ra ngọn ngành, tốt nhất là có được kết quả, rốt cuộc nguyên nhân nào đã tạo nên cục diện này. "Anh có thể không trả lời không?" Lục Sâm nhíu mày. "Không được, không được lảng tránh nữa." "Noãn Noãn, trước đây không có người phụ nữ nào vừa mắt, ngày tháng cứ thế trôi qua, không nghĩ đến phương diện đó.

Nhưng bây giờ tình hình không phải đã khác rồi sao." Trước khi kết hôn không có phụ nữ?

Nói vậy thì người đàn ông này cũng khá trong sạch.

Mạc Noãn cảm thấy tâm trạng tốt hơn vài phần, nhưng vẫn uyển chuyển hỏi: "Người ta nói đàn ông dù không có tình yêu, ở phương diện kia vẫn có thể tùy hứng, anh chưa từng tìm người giúp đỡ sao?" Nghe vậy, Lục Sâm véo mạnh vào phần thịt mềm trên eo cô, có chút nghiến răng nghiến lợi nói: "Noãn Noãn, em lại hy vọng chồng mình là hàng đã qua sử dụng à?" Anh từng có một đoạn tình yêu chân thành, nhưng người phụ nữ anh gặp cũng là một người thật thà, dù họ đã làm những việc không nên làm, nhưng cuối cùng vẫn chưa đột phá bước cuối cùng.

Mạc Noãn không phải kẻ ngốc, ngược lại còn là một người phụ nữ có tư duy đặc biệt nhạy bén.

Lời này của Lục Sâm vừa thốt ra, lập tức dấy lên vô số gợn sóng trong lòng cô.

Cô không thể tin được nhìn Lục Sâm, niềm vui trong mắt không thể che giấu, cũng chẳng màng ngại ngùng gì nữa, trực tiếp hỏi: "Nói vậy anh là lần đầu tiên?" Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi mà vẫn là lần đầu tiên, điều này thật khó tin, huống hồ anh trước đây còn có một đoạn tình yêu khắc cốt ghi tâm.

Nam nữ hiện đại, ở phương diện này căn bản không bảo thủ như quá khứ, rất nhiều người kết hôn đều không phải lần đầu, chỉ cần cả hai vợ chồng đều có thể nghĩ thoáng, thì đó thật sự không phải chuyện gì to tát.

Bản thân cô đối với chuyện này cũng không có thành kiến gì, tình đến nồng nàn phát triển đến bước đó cũng là chuyện rất bình thường.

Nhưng khi nghe chồng mình nói trước đây chưa từng có phụ nữ, cô mới biết, hóa ra mình cũng để tâm, ít nhất tin tức này sẽ khiến cô vô cùng phấn khích.

Lục Sâm cười gật đầu, thẳng thắn thừa nhận, "Đúng vậy, là lần đầu tiên, cho nên bà Lục thật sự phải thông cảm nhiều hơn một chút, đã phải nhịn bao nhiêu năm rồi." "Nhưng trông anh không giống chút nào." Mạc Noãn lí nhí lẩm bẩm.

Mọi người đều nói lần đầu tiên sẽ rất thảm thương, nhưng lần đầu tiên của họ dường như rất thuận lợi, anh giống như một người thầy kỹ thuật cao siêu, giúp cô rất nhẹ nhàng hoàn thành sự lột xác từ cô gái thành phụ nữ.

Lục Sâm thính giác luôn rất tốt, huống hồ hai người lúc này còn dựa vào nhau gần như vậy, khóe miệng anh khẽ nhếch, "Bà Lục, có câu nói thế này, không thầy tự thông." Mạc Noãn đối với người thân thiết luôn thích trêu chọc, đặc biệt là trong mối quan hệ vợ chồng như thế này, thật sự không thể kiểm soát được.

Chỉ nghe thấy cô chê bai: "Đúng là biết tự dát vàng lên mặt mình, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi mới trao đi lần đầu tiên của mình thì có gì đáng tự hào." "Không tự hào, nhưng có chút may mắn, may mắn có thể trao những gì tốt nhất của mình cho em." Giọng Lục Sâm nhàn nhạt, không nghe ra bất kỳ cảm xúc nào.

Nghe vậy, trong lòng Mạc Noãn ngọt ngào không nói nên lời, khóe miệng khẽ cong lên, cũng không tiếp tục truy hỏi nữa, cô hôn lên gương mặt tuấn tú của anh một cái, yên tâm nhắm mắt lại, "Lục tiên sinh, chúc ngủ ngon." "Noãn Noãn, chuyên gia tâm lý mà lần trước anh đề cập với em ngày mai sẽ đến thành phố A khám bệnh, anh đã giúp em hẹn trước rồi.

Sáng mai chúng ta qua đó, để ông ấy xem giúp em." Sự thật về vụ tai nạn xe anh thực ra đã sớm bắt đầu điều tra, nhưng dường như có một thế lực nhân tạo đang cản trở, thế lực này ngay cả anh cũng không thể lay chuyển, thật sự rất khó để tra ra trong thời gian ngắn.

Bây giờ cách tốt nhất là biết được sự thật từ miệng người trong cuộc, nhưng Mạc Tử Hi sẽ không dễ dàng mở miệng, cách tốt nhất là bắt đầu từ phía Mạc Noãn. "Không phải còn phải đợi một tháng sao?

Sao nhanh vậy?" "Anh cũng muốn sớm giải đáp những nghi vấn của năm năm trước, để em đỡ phải suy nghĩ lung tung.

Anh và bác sĩ đó có chút giao tình, nên nhờ ông ấy đến thành phố A trước một tháng." Mạc Noãn hiểu ra, "Được." Cô còn muốn biết năm năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hơn cả anh, không muốn để quá khứ níu chân mình.

Hôm sau, hai người từ sớm đã đến bệnh viện Ngũ Y, đây là nơi chuyên gia tâm lý kia làm việc.

Mạc Noãn vốn tưởng đối phương là một ông lão có tuổi, không ngờ chỉ là một người đàn ông trung niên chưa đến bốn mươi, không lớn hơn Lục Sâm bao nhiêu tuổi, ngũ quan lập thể sâu sắc, là con lai bốn dòng máu Trung - Anh - Đức - Pháp, có một phần tư huyết thống châu Âu, mẹ là người châu Âu, nên đối với quê hương của mẹ đặc biệt quyến luyến, mỗi năm đều dành ra một khoảng thời gian làm việc ở châu Âu. "Mỗi người gặp tôi đều có biểu cảm này, Lục, vợ của cậu cũng không ngoại lệ." Bác sĩ An Đức Lỗ nói với Lục Sâm, tiếng Trung có chút trúc trắc, nhưng giọng điệu rất thân thiết, xem ra giao tình với Lục Sâm quả thật không tồi.

Lục Sâm nhếch môi cười, "Noãn Noãn, đây là người bạn anh quen khi đi du học ở Anh, là niềm tự hào của khoa Tâm lý Đại học Oxford, từ nhỏ đã có thiên phú hơn người, 25 tuổi đã nổi danh thế giới, bây giờ là chuyên gia tâm lý được các nước tranh giành." "Oh, no, Lục cậu đừng nói như vậy, nói nữa là tôi bay lên nóc nhà mất." An Đức Lỗ vội xua tay. "Xem ra tiếng Trung của anh lại tiến bộ rồi." "Đó là điều chắc chắn.

Chào cô, vợ của Lục." An Đức Lỗ nói rồi định ôm Mạc Noãn, nhưng bị Lục Sâm kịp thời ngăn lại, chỉ nghe thấy giọng anh cứng rắn nói: "Nhập gia tùy tục, ở chỗ chúng tôi là bắt tay." An Đức Lỗ gãi đầu, chìa tay về phía Mạc Noãn.

Chương 99

Mạc Noãn cười rồi bắt tay anh ta, "Chào anh, hôm nay làm phiền anh rồi." Vì phía sau còn rất nhiều người đang xếp hàng nên mấy người không trò chuyện thêm, Mạc Noãn chụp lại phim một lần nữa, kết quả kiểm tra vẫn giống như mấy năm trước, trong đầu không có cục máu đông chèn ép dây thần kinh não, chẩn đoán sơ bộ vẫn là mất trí nhớ có chọn lọc.

An Đức Lỗ rất quyết đoán chọn phương pháp thôi miên cho Mạc Noãn, thôi miên là một trong những liệu pháp hiệu quả và thịnh hành nhất hiện nay để điều trị các bệnh tâm lý, nhưng độ sâu của thôi miên lại khác nhau tùy thuộc vào sự nhạy cảm của từng cá nhân, uy tín và kỹ thuật của chuyên gia thôi miên.

Mạc Noãn trước đây cũng đã từng thử, nhưng không hỏi ra được gì, hễ hỏi đến chuyện tai nạn xe cộ là cô lại đau đớn lắc đầu, cuối cùng thậm chí còn đột phá giới hạn mà tự mình tỉnh lại.

An Đức Lỗ trước tiên đưa Mạc Noãn đến một phòng làm việc độc lập, đó là phòng thôi miên mà bệnh viện đặc biệt chuẩn bị cho ông, ánh sáng có phần mờ tối nhưng ấm áp và thoải mái, hiệu quả cách âm cũng rất tốt, có thể hoàn toàn tránh được sự quấy rầy từ bên ngoài.

Bài trí bên trong cực kỳ đơn giản, chỉ có một chiếc bàn gỗ và hai chiếc ghế, phảng phất một chút không khí kỳ lạ.

Lòng bàn tay Mạc Noãn rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, Lục Sâm không kìm được mà siết chặt tay cô, dịu dàng nói: "Noãn Noãn, đừng lo, mọi chuyện đã có anh, bất kể quá khứ của em thế nào, em đều là người vợ anh đã xác định, đừng có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào." Nghe vậy, Mạc Noãn gật đầu, nở một nụ cười yên tâm với anh, "Em biết mà." Để tiến hành trị liệu thôi miên cho một bệnh nhân, điều quan trọng nhất là phải hiểu rõ tính cách của họ để xác định phương pháp phù hợp nhất.

Đương nhiên, hiệu quả mà bệnh nhân và gia đình mong muốn đạt được sau khi thôi miên cũng phải được xem xét, nhưng những tình huống này Lục Sâm đã sớm trao đổi chi tiết với An Đức Lỗ, vì vậy ông không mất thêm thời gian hỏi lại Mạc Noãn những vấn đề này.

Đợi Mạc Noãn thích ứng với căn phòng một lúc, An Đức Lỗ liền bắt đầu tiến hành trị liệu thôi miên.

Lục Sâm không yên tâm nên An Đức Lỗ cũng cho phép anh vào phòng thôi miên, nhưng trong quá trình đó không được phát ra tiếng động, nếu không sẽ gây nhiễu cho bệnh nhân, ảnh hưởng đến việc tuân theo mệnh lệnh thôi miên.

Mạc Noãn liếc nhìn anh một cái, vẻ mặt anh có phần cứng ngắc, trong lòng cô không khỏi buồn cười, người đàn ông này rõ ràng bảo cô đừng căng thẳng, kết quả ngược lại anh còn căng thẳng hơn cả cô.

An Đức Lỗ lấy ra một chiếc đồng hồ quả quýt màu bạc từ trong áo, sau đó dùng tay cầm nó đặt trước mắt Mạc Noãn, "Được rồi, Noãn Noãn, chúng ta bắt đầu ngay bây giờ, giơ hai tay của em ra, lòng bàn tay đối diện nhau, tập trung tinh thần nhìn vào chiếc đồng hồ trong tay tôi, tưởng tượng tôi chính là người thân thiết của em, là người bạn tốt không có gì không thể nói của em." Mạc Noãn thu liễm tâm trí, loại bỏ mọi tạp niệm, ánh mắt dán chặt vào chiếc đồng hồ trong tay An Đức Lỗ, con lắc của nó đảo đến đâu cô nhìn đến đó. "Đúng, em làm rất đúng, em có cảm thấy mình đã lâu không ngủ không, mí mắt rất nặng, rất nặng, tôi là người tốt, chồng em Lục Sâm cũng ở đây, em có thể yên tâm nhắm mắt lại." An Đức Lỗ từng bước dẫn dụ.

Mạc Noãn chỉ cảm thấy bên tai có một giọng nói nhẹ nhàng, không biết từ đâu vọng tới, tựa như một khúc nhạc trời, khiến cô không kìm được mà nhắm mắt lại để lắng nghe.

Chỉ thấy mí mắt cô khẽ động, rồi từ từ nhắm lại.

Lục Sâm không khỏi khẽ nhíu mày, trước đây anh không tin vào thuật thôi miên, nhưng bây giờ tận mắt thấy Mạc Noãn như vậy, trong lòng không khỏi tin vài phần. "Em làm rất tốt, Noãn Noãn, hãy tưởng tượng em đang ở trong một biển hoa ngút ngàn, em từ từ nằm xuống, duỗi thẳng tay chân, thả lỏng, thả lỏng.

Em ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy trời xanh mây trắng…" An Đức Lỗ không hổ là chuyên gia tầm cỡ thế giới, chỉ một lát sau, Mạc Noãn đã tiến vào trạng thái ngủ, cả người yên tĩnh nằm đó.

Tích tắc...

Tích tắc...

Trong phòng trở nên tĩnh lặng, yên tĩnh đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng đồng hồ quả quýt vang lên.

Lục Sâm nhướng mày, dùng ánh mắt hỏi ông, "Như vậy là được rồi sao?" An Đức Lỗ khẽ gật đầu, sau đó hỏi Mạc Noãn: "Noãn Noãn, em có biết tôi là ai không?" "Ông là người mà chồng tôi tin tưởng nhất, cũng là người tôi tin tưởng nhất, ông đến để giúp tôi…" An Đức Lỗ đã xác định Mạc Noãn bắt đầu tiến vào giấc ngủ sâu, không chần chừ nữa, bắt đầu đặt câu hỏi, "Noãn Noãn, vụ tai nạn xe năm năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tiệc đính hôn rõ ràng là ở khách sạn lớn trung tâm thành phố, tại sao hai người lại chạy đến nơi hẻo lánh như vậy?" Câu hỏi của An Đức Lỗ vừa dứt, đôi mày thanh tú của Mạc Noãn đã nhíu chặt lại, mí mắt giật liên hồi.

An Đức Lỗ nhíu mày, lại lặp lại câu hỏi tương tự một lần nữa, "Noãn Noãn, đừng sợ, hãy suy nghĩ kỹ, nghĩ cho rõ rồi hãy trả lời tôi, tại sao hai người lại chạy đến nơi hẻo lánh như vậy?" Mạc Noãn vẫn không trả lời, cả người hơi run rẩy, trán và chóp mũi bắt đầu rịn ra những giọt mồ hôi li ti, trông rất đau đớn.

Lục Sâm nhíu mày thật chặt, phải cố gắng hết sức mới có thể kiềm chế bản thân không xông lên ngắt lời. "Noãn Noãn, tại sao hai người lại đến đó?" Mạc Noãn khó khăn mấp máy môi, một lúc lâu sau mới thốt ra được vài từ yếu ớt, "Tôi tự mình đến đó." Giọng quá nhỏ, An Đức Lỗ nghe không rõ lắm, lại lặp lại một lần nữa, "Là em tự mình đến đó sao?

Nếu phải thì hãy động mí mắt một chút, không phải thì đừng động." Nghe vậy, mí mắt Mạc Noãn khẽ động một chút, không rõ ràng, nhưng quả thực là có động.

Câu hỏi tiếp theo của An Đức Lỗ lại ập đến, "Em tự lái xe sao?" "Đúng." Lần này Mạc Noãn trả lời rất dứt khoát, nhưng sắc mặt bỗng nhiên tái nhợt. "Vậy em có đâm phải ai không?" Hầu như câu nói này của An Đức Lỗ vừa thốt ra, cơ thể và mí mắt của Mạc Noãn đều run rẩy dữ dội.

An Đức Lỗ nhíu chặt mày, "Không ổn rồi, cô ấy sắp tỉnh lại." Quả nhiên không ngoài dự đoán, đúng lúc này, Mạc Noãn đột ngột mở mắt.

Lục Sâm lập tức tiến lên, nắm lấy tay cô, cả lòng bàn tay cô đều ướt đẫm. "Noãn Noãn, có cảm thấy chỗ nào không khỏe không?" Lục Sâm lo lắng hỏi. "Đầu hơi nặng, tim đập rất nhanh, giống như không phải của mình vậy." "An Đức Lỗ, như vậy có sao không?" An Đức Lỗ vẻ mặt rất nghiêm túc, đây là trở ngại lớn nhất ông gặp phải trong sự nghiệp, ý chí của Mạc Noãn quá mạnh, đến mức có thể đột phá thôi miên để tự tỉnh lại.

Ông tưởng mình đã thôi miên cô rất sâu, nào ngờ hoàn toàn không phải vậy, cô chỉ mới tiến vào giấc ngủ nông. "Đây chỉ là vấn đề nhỏ, nghỉ ngơi một đêm là ổn, chỉ là liệu pháp thôi miên này không thể dùng cho cô ấy nữa, bản thân ý chí của cô ấy rất mạnh, căn bản không hỏi ra được gì, cưỡng ép thôi miên ngược lại sẽ làm tổn thương cơ thể cô ấy, tôi không đề nghị tiếp tục loại trị liệu này." Mạc Noãn thất vọng nhìn về phía Lục Sâm, "Không hỏi được gì sao?" Lục Sâm lắc đầu, "Không, chúng ta chỉ hỏi em tại sao lại lái xe đến đó, em nói là tự mình lái xe đến." Mạc Noãn nhíu mày, tâm trạng bỗng trở nên nặng nề. "Noãn Noãn, đừng vội, chúng ta cứ từ từ, em nhất định có thể hồi phục bình thường." "Lục phu nhân, bộ não con người là một thứ rất kỳ diệu, nhưng đồng thời cũng rất mong manh, từ lúc bị thương đến khi phục hồi cần một khoảng thời gian rất dài.

Noãn Noãn trước đây vì tai nạn xe mà bị tổn thương, có thể hồi phục được như hiện tại đã là rất không dễ dàng.

Có một số điều tôi không biết phải giải thích với cô thế nào, bây giờ tôi chỉ có thể nói với cô rằng, mỗi bệnh nhân đều có giới hạn tâm lý của họ, giới hạn này không thể chạm vào.

Rất rõ ràng lần này chúng ta đã chạm đến giới hạn tâm lý của cô ấy, tình hình hiện tại của cô ấy chỉ có thể điều trị bảo tồn, thuận theo tự nhiên là tốt nhất, không thích hợp tiếp nhận bất kỳ liệu pháp tâm lý nào nữa.

Dù sao cũng chỉ là thiếu một phần ký ức, không ảnh hưởng đến sinh hoạt bình thường, hơn nữa đoạn ký ức bị đè nén đó của cô ấy dường như có chút hỗn loạn, cưỡng ép cô ấy nhớ lại e rằng sẽ xảy ra nguy hiểm khó lường." An Đức Lỗ giải thích bằng tiếng Anh.

Mạc Noãn tiếng Anh cũng không tệ, có thể hiểu được ông đang nói gì, không khỏi hỏi: "Khả năng xảy ra nguy hiểm là bao nhiêu?" "Bảy phần." Ra khỏi bệnh viện, Mạc Noãn có chút chán nản, đây chính là cái gọi là hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều.

Ban đầu cô cũng không quá để tâm đến phần ký ức bị thiếu hụt này, chỉ là những chuyện xảy ra sau đó khiến cô có chút cấp thiết muốn giải đáp bí ẩn của vụ tai nạn. "Cô ngốc, anh sẽ không lấy sức khỏe của em ra đùa đâu, An Đức Lỗ là bác sĩ tâm lý có uy tín nhất, nghe lời ông ấy chắc chắn không sai.

Chân tướng năm đó anh dành thêm chút thời gian, tốn thêm chút công sức chắc chắn sẽ biết được." "Vâng." Mạc Noãn đáp, nhưng vẫn không thể che giấu sự thất vọng trong lòng.

Lúc về đến nhà đã là giữa trưa, Mạc Noãn cảm thấy hơi mệt mỏi nên đi ngủ trưa, không lâu sau đã ngủ thiếp đi.

Lục Sâm không đến công ty ngay mà xử lý công việc trong thư phòng, chỉ là vừa mới ngồi xuống không lâu thì nghe thấy tiếng hét thất thanh từ phòng ngủ, giọng nói đầy kinh hoàng và sợ hãi.

Lục Sâm tim thắt lại, sợ hãi lập tức đứng dậy lao vào phòng ngủ, chỉ thấy Mạc Noãn cả người đau đớn cuộn tròn lại, mày nhíu chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, đầy mồ hôi li ti, cả người không kìm được mà run rẩy, như thể bị ác mộng đau đớn giày vò không thể thoát ra. "Noãn Noãn, tỉnh lại, em gặp ác mộng rồi, tỉnh lại là ổn thôi." Lục Sâm mạnh tay lay Mạc Noãn.

Chương 100

Chỉ là Mạc Noãn hoàn toàn không có phản ứng, cả người vừa căng cứng vừa đờ đẫn.

Lục Sâm lên giường ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn lên má cô, từng cái từng cái vỗ nhẹ vào lưng cô theo nhịp, giọng nói mang theo sức mạnh an ủi, không ngừng lặp lại: "Noãn Noãn, anh là Lục Sâm, đừng sợ, anh ở đây, không ai làm hại em đâu." Không biết đã nói bao lâu, Mạc Noãn cuối cùng cũng bình tĩnh lại, chỉ là môi vẫn mấp máy.

Lục Sâm ghé tai vào môi cô, chỉ nghe thấy cô lặp đi lặp lại hai từ. "Cứu em." Đôi mắt đen như đá quý của Lục Sâm ngập tràn đau lòng, xem ra vụ tai nạn năm đó thật sự đã khiến cô bị tổn thương rất lớn.

Dưới sự an ủi của Lục Sâm, Mạc Noãn dần dần bình tĩnh lại, đôi mày nhíu chặt cũng dần giãn ra.

Lục Sâm nằm cạnh cô một lúc, đợi cô hoàn toàn bình tĩnh mới đến thư phòng gọi điện cho An Đức Lỗ. "Anh nói cô ấy về nhà là bắt đầu gặp ác mộng?" An Đức Lỗ có vẻ không tin. "Đúng vậy, về không bao lâu cô ấy nói buồn ngủ rồi đi ngủ trưa, ngủ được một lúc thì bắt đầu gặp ác mộng." "Lục, tôi chưa từng tiếp xúc với trường hợp nào như Noãn Noãn.

Lúc thôi miên tôi phát hiện ký ức của cô ấy dường như bị phong tỏa hoàn toàn, nhưng anh lại nói cô ấy gặp ác mộng, chứng tỏ việc thôi miên hôm nay đã kích hoạt một phần ký ức của cô ấy.

Đó không phải là một giấc mơ đơn giản, có thể liên quan đến ký ức đã mất của cô ấy.

Khi cô ấy đang mơ, anh đừng cố gắng thăm dò ký ức của cô ấy, chỉ cần một chút sơ suất cũng có thể gây ra tổn thương thứ cấp cho dây thần kinh não của cô ấy.

Sau khi tỉnh lại thì không sao, nhưng chắc cũng không hỏi ra được gì." Lục Sâm trong lòng một trận sợ hãi, may mà lúc nãy anh chỉ mải an ủi cảm xúc sợ hãi của cô, quên mất hỏi rốt cuộc cô gọi ai đến cứu mình, "Nói như vậy cô ấy vẫn có khả năng hồi phục ký ức?" "Sẽ hồi phục thôi, chỉ là vấn đề thời gian, có thể là một tháng, cũng có thể là mười năm, thậm chí là hai mươi năm, tóm lại cần một cơ hội.

Sau này tình hình như vậy vẫn có thể xảy ra, đây đều là hiện tượng bình thường, anh không cần quá lo lắng." Cúp điện thoại, Lục Sâm vừa quay người lại đã thấy Mạc Noãn đứng ở cửa phòng, một tay đặt trên bụng dưới, trông có vẻ không ổn. "Noãn Noãn, sao vậy?" "Đừng lo, có thể là do gần đây tâm trạng biến động, bụng dưới có chút khó chịu." Mạc Noãn hơi đỏ mặt.

Lục Sâm ngẩn ra một lúc rồi biết cô nói đến kỳ kinh nguyệt, mỉm cười, tiến lên véo nhẹ má cô, "Về phòng ngủ đợi anh, anh đi pha cho em một ly nước đường đỏ." Mạc Noãn khẽ gật đầu, sau đó tiếp tục nằm lên giường.

Lúc Lục Sâm trở lại phòng ngủ thì nhìn thấy một cảnh tượng như thế này, Mạc Noãn cả người cuộn tròn thành một cục nằm trong chăn, giống như một con tôm nhỏ.

Không kìm được mà nhếch môi, "Noãn Noãn, dậy uống một chút rồi ngủ tiếp." Mạc Noãn chui ra khỏi chăn, khuôn mặt vốn trắng trẻo có một vệt ửng hồng bất thường, nhận lấy ly nước đường đỏ trong tay Lục Sâm rồi uống ừng ực.

Lục Sâm không yên tâm, lại đi tìm một chiếc nhiệt kế, đợi xác định nhiệt độ cơ thể bình thường mới hoàn toàn yên lòng. "Lục tiên sinh, em đến kỳ kinh nguyệt thôi, có phải sốt đâu, anh đo nhiệt độ cho em làm gì?" "Sắc mặt em có chút bất thường." Mạc Noãn lắc đầu, "Em không sao, có thể là do ngủ lâu, cảm thấy toàn thân toát mồ hôi, người nhớp nháp khó chịu." Lục Sâm ngồi bên mép giường, đưa tay vén những lọn tóc lòa xòa trước trán cô ra sau tai, hỏi: "Noãn Noãn, em vừa mới gặp ác mộng phải không?" "Sao anh biết?" "Em nói mơ, em còn nhớ đã mơ thấy gì không?" Lục Sâm thăm dò hỏi.

Mạc Noãn lắc đầu, nghĩ một lúc vẫn không nhớ ra, "Em không nhớ, chỉ lờ mờ cảm thấy có một khoảnh khắc không thể thở được, khó chịu vô cùng." Lục Sâm xoa đầu cô, "Không nhớ thì thôi, vừa rồi anh có hỏi An Đức Lỗ, ông ấy nói em bắt đầu gặp ác mộng là hiện tượng tốt, chứng tỏ ký ức của em có dấu hiệu hồi phục, từ từ rồi sẽ nhớ lại thôi." Mạc Noãn mắt sáng lên, trong lòng lại nhen nhóm hy vọng, "Thật sao?" "An Đức Lỗ nói với anh như vậy." "Vậy chắc là thật rồi, ông ấy quả thực giỏi hơn những bác sĩ tâm lý trước đây em từng gặp, những người đó chẳng hỏi ra được gì cả." Mạc Noãn cười cười.

Lục Sâm cởi giày nằm cạnh Mạc Noãn, anh ôm eo cô, bàn tay to nhẹ nhàng lướt đến bụng dưới của cô.

Mặt Mạc Noãn lập tức đỏ bừng, nhưng hơi ấm không ngừng truyền đến lại thoải mái không nói nên lời. "Noãn Noãn, có anh ở bên, ngủ ngon một lát đi." "Anh không cần xử lý chuyện công ty sao?" Mạc Noãn luôn cảm thấy Lục Sâm dành quá nhiều thời gian cho cô, cô có chút xót anh. "Không sao, mới qua Tết, công việc không nhiều lắm." Những ngày tiếp theo, Mạc Noãn vẫn đi làm như bình thường, chỉ là thái độ của Tôn Tuyết đối với cô thật sự đã thay đổi không ít, tuy người vẫn lạnh lùng nhưng trong mắt đã có ý cười, hơn nữa còn chủ động hẹn cô uống cà phê.

Mạc Noãn không từ chối, cười đồng ý.

Hai người đi vào giờ nghỉ trưa, đến nơi Mạc Noãn mới phát hiện, cô bé Hinh Nhi cũng ở đó, bên cạnh cô bé còn có một người phụ nữ trung niên, trông giống như bảo mẫu.

Hinh Nhi vừa nhìn thấy cô đã vui vẻ chạy tới, trong trẻo gọi: "Dì Noãn Noãn." Mạc Noãn gắng sức bế cô bé lên đùi mình, cười dùng trán chạm vào trán cô bé, "Sao tiểu Hinh Nhi cũng ở đây?" "Con bé này từ hôm gặp em về cứ luôn nhắc em trước mặt tôi, tôi thấy hôm nay trong sở không bận lắm nên hẹn em ra gặp con bé một chút, không báo trước cho em, hy vọng Noãn Noãn em đừng để ý." "Chị Tuyết nói gì vậy, em rất thích trẻ con." Tiểu Hinh Nhi líu ríu trong lòng Mạc Noãn kể những chuyện thú vị ở trường, giống như một chú chim vui vẻ, chọc cho Mạc Noãn thỉnh thoảng bật cười vui sướng.

Tôn Tuyết trong mắt đầy vẻ ngưỡng mộ, con gái ở trước mặt cô cũng không nói nhiều như vậy.

Tôn Tuyết đi lấy đồ uống cho hai người, Mạc Noãn nhân cơ hội hỏi: "Hinh Nhi, dì Noãn Noãn không lừa con phải không, trong lòng mẹ con vẫn luôn rất yêu con mà." Hinh Nhi gật đầu, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Dì Noãn Noãn, dì đừng nói cho mẹ con biết nhé, thực ra con không ghét mẹ đâu.

Mặc dù mẹ thường làm việc rất muộn, nhưng về đến nhà đều sẽ ở trong phòng con một lúc lâu, giúp con dọn cặp sách, sắp xếp tủ quần áo, còn qua hôn má con nữa.

Thực ra con đang giả vờ ngủ, mẹ vừa quay đi là con lén nhìn mẹ, con cũng rất thích mẹ…" Cô bé như mở được cờ trong bụng, tuôn ra hết những lời giấu trong lòng.

Mạc Noãn nghe xong không khỏi lắc đầu, trẻ con bây giờ thật không thể xem thường, đúng là một bà cụ non.

Tiểu Hinh Nhi chơi một lúc thì bị bảo mẫu đưa đi, cô bé cũng là nhân lúc nghỉ trưa được đưa ra ngoài, buổi chiều còn phải đi học.

Cô bé đi rồi, không khí giữa Mạc Noãn và Tôn Tuyết có chút ngưng đọng, Tôn Tuyết lên tiếng phá vỡ sự im lặng trước, "Noãn Noãn, trước tiên chị phải nói với em một lời xin lỗi." "Tại sao ạ?" "Chính là chuyện ở buổi tiệc lần trước, chị bảo em đi chỗ khác thực ra phần lớn là vì lo em giành mất nghiệp vụ của chị, chứ không phải thật lòng lo lắng cho em." Mạc Noãn ngẩn ra, rồi cười nói: "Chị Tuyết, em biết, nhưng em cũng biết chị đối với cấp dưới của mình thật sự có chân tâm.

Nếu chị chỉ lo em giành nghiệp vụ của chị thì có rất nhiều cách, không cần phải giúp em đỡ rượu.

Em là do chị dẫn đi, chị còn có thể ngồi không hưởng lợi, nếu em chốt được nghiệp vụ chị cứ việc nhận về mình là được, hà cớ gì phải tự mình ra trận." Một người phụ nữ nếu say mèm ở những nơi như vậy, chỉ có nước chịu thiệt, Tôn Tuyết nếu thật sự có lòng dạ xấu xa hoàn toàn có thể mặc kệ sống chết của cô.

Đây cũng là lý do Mạc Noãn không thể ghét Tôn Tuyết, cô ấy có sự kiêu hãnh của riêng mình, không thèm làm những trò tiểu nhân đó.

Dù tính cô ấy lạnh lùng, thỉnh thoảng còn làm khó cô, nhưng đó chỉ giới hạn trong công việc, nếu cô làm đúng thì cô ấy cũng sẽ không kiếm chuyện nữa, tính cách thẳng thắn như vậy rất khó khiến người ta sinh lòng chán ghét.

Tôn Tuyết mỉm cười, tỏ tường nói: "Noãn Noãn em quả thực không giống người bình thường, chẳng trách người như Lục Sâm lại đối xử với em như vậy, em quả thực xứng đáng." "Chị Tuyết, thực ra em không tốt như chị nói đâu." Tôn Tuyết lắc đầu, cười thoải mái, "Chủ nhiệm Ngô nói đúng, dạo gần đây tôi quả thực vì chuyện gia đình mà ảnh hưởng đến công việc.

Suy cho cùng là vì tôi quá quan tâm đến công việc hiện tại.

Những chuyện này em cũng biết rồi, tôi cũng không có gì phải giấu em, tôi và chồng đang làm thủ tục ly hôn, điều kiện gia đình anh ta không tồi, tôi chỉ có giữ được công việc hiện tại mới có quyền chăm sóc Hinh Nhi, mới có thể ra tòa tranh giành với anh ta.

Tôi biết năng lực của em không tồi, nên ban đầu đã coi em là kẻ địch tưởng tượng, cho rằng vị trí của mình bị uy hiếp, nhưng sau đó dần dần bị năng lực làm việc của em thuyết phục.

Nói một câu thật lòng, nếu tôi ở tuổi của em chưa chắc đã làm tốt hơn em." "Em có thể hiểu được cảm giác của chị, nhưng cũng không khoa trương như chị nói đâu." "Noãn Noãn, hôm nay nhân cơ hội này tôi chính thức nói với em một lời xin lỗi, từ trước đến nay là tôi đã quá lòng dạ hẹp hòi." Với thân phận của Lục Sâm, mua lại cả công ty kiểm toán cho cô chơi cũng là chuyện dễ như trở bàn tay, nếu cô có ý đó, cần gì phải che giấu thân phận của chồng, cầm tấm bằng CPA chuyên nghiệp bắt đầu lại từ đầu. "Chị Tuyết, chị làm vậy khiến em ngại quá." "Không, Noãn Noãn, đúng là đúng, sai là sai, không có gì to tát cả, có lỗi thì sửa là được." Câu nói này có lẽ là tư tưởng được nhồi nhét cho mỗi đứa trẻ từ nhỏ đến lớn, nhưng khi thực sự trưởng thành lại có bao nhiêu người làm được.

Bây giờ nghe Tôn Tuyết nói như vậy, Mạc Noãn lại có thêm thiện cảm với cô. "Được rồi, chị Tuyết, vậy hôm nay chúng ta coi như đã nói rõ rồi.

Có một chuyện em cũng muốn giải thích với chị, người đàn ông lần trước chị thấy chỉ là vị hôn phu cũ của em, lúc chúng em sắp đính hôn thì anh ta cùng em gái cùng cha khác mẹ của em phản bội em, lần đó chỉ là anh ta đến quấy rầy em mà thôi." Nghe vậy, Tôn Tuyết không khỏi xuýt xoa, "Tôi cứ tưởng những tình tiết này chỉ xảy ra trong mấy cuốn tiểu thuyết cẩu huyết rẻ tiền, không ngờ ngoài đời thật lại có." "Tiểu thuyết chẳng phải là bắt nguồn từ cuộc sống sao." "Cũng đúng."

Hai người vốn là quan hệ cấp trên cấp dưới căng thẳng, nói ra rồi thực ra cũng không có gì to tát, ngược lại còn có cảm giác như bạn học cũ gặp lại.

Chương 101

"Chị thấy quan hệ của em và chồng rất tốt, chị có một chuyện muốn nghe ý kiến của em." "A, em sao?" Tôn Tuyết gật đầu, "Đúng vậy, em và Lục tổng ở bên nhau rất hòa hợp, dù chỉ là một ánh mắt cũng có thể khiến người ta cảm thấy ấm áp." Đây là cảnh giới mà cô và Trịnh Lai chưa bao giờ đạt được.

Mạc Noãn xấu hổ, đạo lý đối nhân xử thế giữa vợ chồng cô thực ra cũng không hiểu nhiều, dù sao kết hôn với Lục Sâm cũng chưa được bao lâu, sao có thể cho người khác ý kiến. "Chị Tuyết, thực ra em và Lục Sâm gặp mặt một lần là kết hôn, thời gian kết hôn cũng chưa đến ba tháng." Tôn Tuyết kinh ngạc nhìn Mạc Noãn, ngay sau đó nghĩ đến điều gì đó liền lập tức hiểu ra.

Chuyện tổng tài Lục thị bắt đầu xem mắt lúc đầu đã lan truyền rất lâu, tính thời gian, quả thực cũng gần ba tháng trước. "Không ngờ Noãn Noãn em cũng là người theo trường phái cưới chớp nhoáng nhỉ, nhưng cảm giác em và Lục tổng cho chị lại không giống vậy, cảm giác như hai người đã quen nhau rất lâu rồi." "Có phải chị cảm thấy chúng em có chút cảm giác vợ chồng già không?" "Đúng là như vậy." Mạc Noãn không khỏi bật cười, thực ra, cô cũng thường có ảo giác như vậy. "Trước đây em cũng cảm thấy mình không thể nào cưới chớp nhoáng, nhưng gặp đúng người mới phát hiện có những chuyện không thể tự mình kiểm soát được." "Noãn Noãn, chị có thể hỏi em và nhà họ Mạc có quan hệ gì không?

Ngày dự tiệc ánh mắt của em có vẻ không đúng lắm." Mạc Noãn biết Tôn Tuyết là người kín miệng, liền thẳng thắn nói: "Từng là con gái của Mạc Bình Sơn mà thôi, nhưng bây giờ đã cắt đứt quan hệ cha con với ông ta rồi." "Ra là vậy à." Tôn Tuyết gật đầu, tự giác chuyển chủ đề, "Noãn Noãn, em có cảm thấy chị làm việc quá sức không?" "Thực ra em thấy cũng ổn, làm ngành của chúng ta phải chạy theo thời gian để xuất báo cáo kiểm toán cho các công ty niêm yết, cuối năm, sau Tết tăng ca là không thể tránh khỏi.

Em cũng giống chị, cứ đến khoảng thời gian này là thường xuyên tăng ca đến khuya." "Tôi là sinh viên đại học duy nhất trong làng, bố mẹ đều là nông dân chính gốc, tôi luôn biết mình không thể dựa vào họ, vì vậy tôi luôn rất nỗ lực, làm gì cũng rất nghiêm túc, nỗ lực thoát khỏi vùng quê hẻo lánh, nỗ lực bén rễ ở thành phố A.

Sau này gả cho Trịnh Lai lại càng cảm nhận được sự chênh lệch giữa hai bên, tôi bắt đầu nỗ lực gấp bội, nỗ lực đứng ngang hàng với anh ta, nỗ lực để được bố mẹ anh ta công nhận, tôi cứ ngỡ mình đã thành công." "Bao nhiêu năm nay, mỗi lần họp lớp, tôi đều là đối tượng ngưỡng mộ của bạn bè, mọi người đều trêu chọc mùa tốt nghiệp đại học chính là mùa chia tay, tình yêu từ đại học bước ra thật sự không dễ dàng, tôi cũng luôn may mắn như vậy, nhưng thực tế lại cho tôi một cái tát vang dội." Tôn Tuyết tự mình nói, dường như thật sự đã kìm nén một mình quá lâu, khó khăn lắm mới tìm được một cơ hội để giải tỏa.

Mạc Noãn yên lặng làm một người lắng nghe trung thành, khi cô kể lại từng chút một về hai người, Mạc Noãn có thể nghe ra từ ngữ khí của cô, tình cảm của cô đối với chồng mình vô cùng phức tạp, dường như vì con gái mà vẫn chưa thể hoàn toàn buông tay. "Chị Tuyết, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi." "Tôi tin là vậy." Lúc sắp đi, Mạc Noãn lại biết thêm một tin tức chấn động từ miệng Tôn Tuyết, đối tượng ngoại tình của Trịnh Lai là một người phụ nữ trong công ty kiểm toán, Trịnh Lai là vì thường xuyên đến đón Tôn Tuyết mới có qua lại với người phụ nữ đó.

Đúng lúc cô không kìm được mà xuýt xoa thì điện thoại của Mễ

Nặc gọi đến.

Mạc Noãn mỉm cười nhận điện thoại, nghĩ lại con bé này cũng đã mấy ngày không liên lạc với cô rồi, "Nặc." "Mạc Noãn bé nhỏ, cậu tan làm chưa?" Giọng của Mễ Nặc có một sự kích động không thể kìm nén. "Có chuyện gì vậy?

Cậu có vẻ rất phấn khích." "Cậu nói với chồng cậu là tạm thời không về, đợi tớ ở cổng công ty, tớ qua đón cậu ngay.

Tớ muốn đưa cậu đến một nơi, nhớ nhé, ra cổng đợi tớ ngay." Mễ Nặc nói xong liền cúp máy.

Mạc Noãn nhất thời không hiểu chuyện gì, liền gọi điện cho Lục Sâm nói tối nay không cần lo cho cô, cô và Mễ Nặc phải ra ngoài một chuyến.

Mạc Noãn thu dọn đồ đạc rồi lập tức ra cổng, xe của Mễ Nặc đã đỗ ở đó, lúc này đang vẫy tay với cô, "Mạc Noãn bé nhỏ, nhanh lên." Mạc Noãn thấy cô ấy rất vội, không khỏi chạy tới.

Hầu như Mạc Noãn vừa lên xe, xe của Mễ Nặc đã như mũi tên rời cung lao đi, Mạc Noãn nắm chặt ghế sau, sắc mặt có chút tái đi.

Mễ Nặc lập tức giảm tốc độ xe, áy náy nói: "Xin lỗi nhé, Mạc Noãn bé nhỏ, tớ quên mất cậu đi xe nhanh sẽ không quen." "Chúng ta đi đâu vậy?" Mễ Nặc chỉ về phía trước, "Thấy chiếc taxi đằng trước không?" Mạc Noãn nhìn về phía trước, chỉ thấy ở chỗ rẽ một chiếc taxi đang rời đi, "Thấy rồi." "Dì Tống Tuyết ở trên đó, tớ vừa mới nghe bà ta và một người đàn ông gọi điện trong nhà vệ sinh, hình như còn hẹn nhau đến một câu lạc bộ gặp mặt, quan hệ của bà ta và người đàn ông đó có vẻ không đơn giản." Mạc Noãn hơi nhíu mày, "Nặc, bây giờ tớ không muốn dính líu đến nhà họ Mạc." "Mạc Noãn bé nhỏ, đây không phải chuyện cậu tự quyết định được.

Lần trước Mạc Bình Sơn không cần biết ý muốn của cậu mà đưa cậu đi, rõ ràng là bọn họ không muốn bỏ qua cho cậu, cậu căn bản không thể hoàn toàn thoát khỏi họ.

Mấy năm nay cậu không ở thành phố A nên không biết, cô em gái bạch liên hoa của cậu khắp nơi giả vờ đáng thương, thực ra là để khoe khoang mình là thiên kim đại tiểu thư của Mạc thị.

Chị đây chịu đủ rồi, dù cậu nhịn được nhưng tớ không nuốt trôi cục tức này, bây giờ là lúc có thù báo thù, có oán báo oán rồi." Mễ Nặc nói một cách hùng hồn, Mạc Noãn không muốn làm cô ấy mất hứng, "Vậy thì đi theo xem sao." Mễ Nặc búng tay một cái, vẻ mặt hăm hở, "Thế mới phải chứ, chúng ta phải ra tay trước, tốt nhất hôm nay có thể bắt gian tại trận hay gì đó." Chiếc taxi dừng lại trước một câu lạc bộ dưỡng sinh cao cấp, Mễ Nặc vững vàng đỗ xe, sau đó ném một cái túi lớn ở ghế sau cho Mạc Noãn, "Đội mũ lên trước đã, chúng ta phải ngụy trang một chút." Mạc Noãn bật cười, chọn một chiếc mũ màu đen trong túi đội lên, Mễ Nặc thì đội một chiếc màu đỏ.

Vừa xuống xe, Mễ Nặc đã kéo tay Mạc Noãn đuổi theo dì Tống Tuyết, chỉ là vừa đi qua đã bị hai người gác cổng chặn đường, "Hai cô, ở đây chỉ có thành viên VIP mới có thể vào, xin vui lòng xuất trình thẻ thành viên." Mễ Nặc cởi mũ, nháy mắt với chàng trai trẻ, "Người đẹp cũng không ngoại lệ sao?" "Thưa cô, thực sự xin lỗi, đây là quy định của câu lạc bộ, tôi không có quyền phá vỡ." Mạc Noãn bật cười, kéo kéo tay áo Mễ Nặc, ghé vào tai cô ấy nhỏ giọng nói: "Nặc, nếu không được thì chúng ta về đi, có lẽ chúng ta nghĩ nhiều rồi." Mễ Nặc nghiến răng, trơ mắt nhìn bóng dáng dì Tống Tuyết biến mất trong đại sảnh, "Không cam tâm chút nào." "Đành chịu thôi chứ sao." Mễ Nặc kéo tay Mạc Noãn ra, lại nói với người gác cổng: "Anh bạn trẻ, thẻ thành viên ở đây làm thế nào vậy?" "Chế độ VIP của câu lạc bộ thực hiện quản lý phân cấp, tổng cộng chia thành năm loại: Bạch kim, Vàng, Bạc, Đồng và thành viên thường.

Tiêu dùng trong ngày đủ 50 nghìn là có thể trở thành thành viên thường của chúng tôi…" Mễ Nặc xua tay, "Anh trai, nói vào trọng điểm đi, tôi muốn ra vào tất cả những nơi mà người phụ nữ kia có thể đến." Người gác cổng suy nghĩ một lúc rồi nói: "Bà Mạc là thành viên Bạch kim, nếu hai cô muốn giống bà ấy thì phải tiêu dùng đủ 5 triệu, hơn nữa việc tiêu dùng của hai cô chỉ giới hạn ở tầng hầm một, chính là nơi hai cô vừa đi qua, nhưng để tiêu hết 5 triệu, e là phải mất một khoảng thời gian." Mễ Nặc lập tức nản lòng, đợi bọn họ tiêu hết 5 triệu làm thẻ thành viên vào được thì có mà tìm được dì Tống Tuyết mới lạ. "Đi thôi." "Cũng chỉ có thể như vậy." Mễ Nặc vừa đi được hai bước, đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, lập tức mở túi của mình ra, lấy một cái ví đựng thẻ ra lật tìm, "Noãn Noãn, câu lạc bộ vừa rồi tên gì?" Mạc Noãn ngẩng đầu nhìn một cái, "Hồng Dật Hiên." "Có rồi." Mễ Nặc vui mừng lấy ra một tấm thẻ, trên đó in ba chữ lớn mạ vàng Hồng Dật Hiên, vui sướng hôn lên tấm thẻ một cái.

Xem ra mẹ cô lúc quan trọng vẫn rất đáng tin cậy.

Đây là tấm thẻ mẹ cô dúi cho cô cách đây không lâu, đặc biệt chuẩn bị cho cô đi xem mắt, nói là để cô chăm chút bản thân trước khi đi xem mắt.

Cô luôn không xem trong đó có những gì, không ngờ lại có một bất ngờ lớn như vậy. "Cậu lấy ở đâu ra vậy?" Mạc Noãn nghi ngờ nhìn cô. "Ai, lúc quan trọng vẫn là mẹ già ra tay có ích." Có thẻ thành viên, Mễ Nặc và Mạc Noãn nhanh chóng thuận lợi tiến vào hội sở, chỉ là lúc này đã hoàn toàn không thấy bóng dáng Tống Tuyết Di đâu nữa.

Mễ Nặc đảo mắt một vòng, níu một nhân viên phục vụ gần đó lại: "Chị gái, cho hỏi bà Mạc ở đâu ạ?

Tôi là Mạc Tử Hi, con gái bà ấy, có chút việc gấp cần tìm bà." "Bà

Mạc à, bà ấy có một phòng riêng ở tầng bốn, phòng 408, hai người có thể lên đó tìm." "Cảm ơn chị." Khóe miệng Mễ Nặc nở một nụ cười đúng mực.

Nhân viên phục vụ vừa đi, Mễ Nặc lập tức nhướng mày với Mạc Noãn: "Noãn Noãn, xong rồi nhé." Mạc Noãn bật cười: "Đúng là cậu có cách thật." "Nếu không phải bất đắc dĩ, tớ mới lười mạo danh Mạc Tử Hi, cái con sen trắng đó.

Đi, chúng ta mau đi thôi, cơ hội khó có, tuyệt đối không thể để Tống Tuyết Di chạy thoát." Mễ Nặc kéo Mạc Noãn vào thang máy lên tầng bốn, đi thẳng đến phòng 408.

Phòng 408 nằm ở một góc khuất, nơi đó chỉ có duy nhất một phòng riêng, gần như tách biệt với các phòng khác.

Hành lang không có người qua lại, tạo điều kiện thuận lợi cho hai người hành động.

Mễ Nặc nở một nụ cười kỳ quái: "Noãn Noãn, cậu xem, người phụ nữ đó tính kế thâm sâu chưa, chọn phòng riêng cũng chọn nơi thế này, rõ ràng là trong lòng có quỷ, tiện bề làm chuyện xấu." Mạc Noãn dở khóc dở cười nhìn Mễ Nặc: "Có phải cậu làm biên tập nhiều quá, thẩm định bản thảo với đọc tiểu thuyết nhiều quá rồi không, sao lắm thuyết âm mưu thế." Mễ Nặc lắc đầu, cảm thấy cô bạn thân của mình về phương diện này vẫn còn khá ngây thơ: "Noãn Noãn, năng lực làm việc của cậu tớ xin bái phục, nhưng chuyện thế này cậu vẫn phải nghe tớ, cậu đừng có không tin." Cửa phòng riêng đóng chặt, hiệu quả cách âm rất tốt, đứng ngoài không nghe thấy gì cả. "Giờ làm sao đây?" Mạc Noãn hạ giọng.

Mễ Nặc chớp mắt, từ trong túi áo khoác lôi ra một vật mỏng dẹt bằng kim loại, trông như bút mà không phải bút, rồi ngồi xổm xuống, khẽ nhấc tấm thảm trên sàn lên, luồn vật trong tay qua khe hở vào trong. "Đó là cái gì vậy?" "Đương nhiên là bút ghi âm chuyên dụng cho cánh săn tin rồi.

Diện tích phòng này tớ ước chừng khoảng ba mươi mét vuông, chỉ cần họ nói chuyện là chiếc bút này có thể ghi lại được." Mạc Noãn kinh ngạc nhìn Mễ Nặc: "Cậu đúng là chuẩn bị đầy đủ thật, ngay cả thứ này cũng có sẵn." "Đương nhiên rồi, không thì đến đây làm gì." Mễ Nặc vừa nói vừa chỉ vào phòng đối diện: "Chúng ta sẽ ôm cây đợi thỏ ở phòng đối diện, đợi họ ra rồi vào thu chiến lợi phẩm." Mạc Noãn gật đầu: "Sẽ không bị họ phát hiện chứ?" "Yên tâm đi, tớ đặt nó dưới thảm, họ rảnh rỗi đâu mà đi lật thảm lên, sẽ không bị phát hiện đâu." Phòng đối diện vừa hay không phải là phòng riêng của ai, hai người lập tức làm xong thủ tục, rồi gọi một gói spa, thoải mái nằm xuống tận hưởng cuộc sống.

Để nắm bắt kịp thời động tĩnh ngoài hành lang, cửa phòng không đóng chặt.

Không biết bao lâu sau, trong hành lang vang lên tiếng bước chân khe khẽ.

Mễ Nặc đột ngột ngồi dậy từ ghế nằm, phất tay cho hai nhân viên phục vụ lui ra, rồi nói với Mạc Noãn: "Noãn Noãn, xuất phát." "Bây giờ ra ngoài có sớm quá không?

Có bị phát hiện không?" "Chắc họ đi rồi, chúng ta mà không ra, tớ sợ cửa phòng sẽ bị nhân viên phục vụ khóa lại.

Nhanh lên, thời gian không chờ người đâu." "Được." Mạc Noãn không ra khỏi phòng, mà đứng ở cửa chờ Mễ Nặc, một mặt là sợ đụng mặt Tống Tuyết Di, bà ta nhận ra Mạc Noãn, nhưng chỉ mới gặp Mễ Nặc một hai lần, chưa chắc đã nhận ra ngay, mặt khác là để canh chừng cho Mễ Nặc.

Chương 102

Nỗi lo của họ rõ ràng là thừa thãi.

Tầng này chuyên dành cho phòng riêng của khách quý, lượng người qua lại rất ít, chỉ có hai phòng ở hai đầu do thông gió và ánh sáng không tốt nên không có ai đặt riêng, vì vậy quá trình rất thuận lợi.

Một lát sau, Mễ Nặc đã từ phòng riêng của Tống Tuyết Di đi ra, trong tay cầm chính là chiếc bút ghi âm lúc nãy. "Sao rồi?" Mễ Nặc lộ vẻ đắc ý, nhướng mày: "Rất thành công, hiệu quả chắc không tồi đâu." Trái tim treo lơ lửng của Mạc Noãn cuối cùng cũng hạ xuống.

Thật lòng mà nói, đây là lần đầu tiên cô làm chuyện này, hành vi nghe lén đời tư của người khác không quang minh chính đại, nhưng cũng phải tùy đối tượng mà xét.

Đối với hạng người không biết xấu hổ như Tống Tuyết Di, cô không cần phải câu nệ nhiều như vậy.

Về đến xe, Mễ Nặc phấn khích bấm nút khởi động, vặn âm lượng lên mức lớn nhất.

Từ chiếc bút ghi âm phát ra tiếng "soạt soạt".

Thật lòng Mạc Noãn có chút căng thẳng, tâm trạng cô lúc này rất phức tạp, vừa sợ đúng như Mễ Nặc phỏng đoán, rằng Tống Tuyết Di ra ngoài tìm đàn ông, nếu người đàn bà đó thật sự là loại người như vậy, cô cảm thấy mẹ mình vì một người như thế mà chọn tự sát thật sự không đáng.

Một lúc sau, từ trong bút ghi âm mới vang lên một giọng nữ, Mạc Noãn biết, đó là Tống Tuyết Di. "Sao anh lại đến tìm tôi nữa rồi?

Anh có biết tôi ra ngoài gặp anh phải chịu rủi ro lớn thế nào không?" "Cái này cô cứ yên tâm, tôi là anh em với một bảo an trong hội sở, hôm nay tôi quẹt thẻ của cậu ta vào đây.

Tầng này ít người, chẳng ai để ý đến tôi đâu.

Tôi lại hết tiền rồi." "Chu Khải, rốt cuộc anh muốn thế nào?

Lần trước không phải tôi vừa đưa anh năm mươi vạn sao?" "Năm mươi vạn sao đủ tiêu, còn không đủ cho tôi đánh bạc một đêm.

Tôi tiêu hết trong hai ngày rồi.

Tôi không cần biết, lần này tôi muốn ba trăm vạn." Giọng Tống Tuyết Di dường như run rẩy vì tức giận: "Anh đúng là sư tử ngoạm!

Ba trăm vạn không phải là con số nhỏ, tôi đi đâu ra bây giờ?

Tại sao anh không thể cầm tiền tôi đưa mà sống cho tử tế, cứ phải đi đánh bạc?

Anh quên mình vào tù vì lý do gì rồi à?

Quên ba anh chết thế nào rồi sao?

Năm mươi vạn đủ cho anh làm ăn buôn bán nhỏ, nửa đời sau của anh không cần phải lo rồi." "Đừng nói với tôi mấy thứ đó.

Tôi ở trong đó hơn mười năm rồi, cũng đến lúc ra ngoài hưởng thụ cuộc sống.

Dựa vào đâu mà mẹ con các người được ăn sung mặc sướng, còn tôi phải sống tủi nhục?

Thời thế đã khác, cô tưởng tôi ngồi tù đến ngốc cả đầu à?

Năm mươi vạn hơn mười năm trước có thể là một con số không nhỏ, nhưng bây giờ chẳng là gì cả." "Tôi hết tiền rồi, tôi cũng chỉ có vẻ ngoài hào nhoáng thôi, thực ra chẳng có bao nhiêu tiền cả." Gã đàn ông bật ra một tiếng cười quái đản: "Đừng tỏ ra đáng thương như

vậy.

Tôi nghe ngóng rồi, cô là hội viên bạch kim của hội sở này, tức là cô đã tiêu đủ năm trăm vạn.

Tiền bảo dưỡng thường ngày của cô đã tốn nhiều như vậy, mà cô định dùng năm mươi vạn để đuổi tôi đi sao?

Coi tôi là ăn mày à?

Dù cô không có tiền, chồng hiện tại của cô cũng khối tiền, cô đi mà xin ông ta." "Tôi thật sự không có nhiều tiền như vậy, hay là tôi đưa anh một trăm vạn trước nhé." "Không được, ba trăm vạn, thiếu một xu là tôi đem bí mật của cô phơi bày cho Mạc Bình Sơn biết.

Thì tôi muốn xem cô còn sống trong nhung lụa như bây giờ được không.

Tôi có lén gặp con nhóc Tử Hi rồi đấy, không ngờ lúc nhỏ mặt vàng da bọc xương, quê mùa cục mịch, bây giờ càng lớn càng xinh đẹp.

Nếu không phải người khác gọi tên nó, tôi suýt nữa đã không nhận ra.

Cái dáng vẻ xinh xắn đó khiến tôi nhìn mà rung động." Tống Tuyết Di dường như bị lời của gã đàn ông kích động, một lúc lâu sau mới hoàn hồn, gằn từng chữ: "Chu Khải, anh còn là người không?

Dám nảy sinh ý nghĩ ghê tởm như vậy với Tử Hi." "Tại sao tôi không thể rung động với nó?

Nó là do tôi nuôi lớn từ nhỏ đấy, chỗ nào trên người nó mà tôi chưa thấy, cô kích động như vậy làm gì?" "Anh là đồ cầm thú, tôi không cho phép anh làm phiền Tử Hi." "Vậy thì phải xem biểu hiện của cô thế nào đã." Gã đàn ông nói với giọng điệu cà lơ phất phơ, dường như nắm chắc phần thắng, rất rõ điểm yếu của Tống Tuyết Di nằm ở Mạc Tử Hi.

Tống Tuyết Di dường như cũng đã quyết tâm: "Nếu anh dám làm vậy, sau này một xu anh cũng đừng hòng nhận được." Trong bút ghi âm vang lên một tiếng động lớn, tựa như tiếng lòng bàn tay đập xuống bàn, ngay sau đó giọng của gã đàn ông lại vang lên: "Kẻ chân đất không sợ kẻ mang giày.

Dù sao tôi cũng chẳng quan tâm gì nữa, nếu không có tiền, tất cả đừng hòng sống yên ổn.

Cô tự mình lựa chọn đi." Giọng nói vừa bất cần vừa pha chút hung ác, dường như nếu thật sự chọc giận gã, gã chuyện gì cũng dám làm. "Chu Khải, anh nhất định phải ép mọi người ngọc đá cùng tan, vạch mặt nhau ra sao?" "Tiền, tôi chỉ cần tiền.

Ba trăm vạn, cô đưa nổi thì chúng ta dễ nói chuyện, đưa không nổi thì đừng trách tôi không nể tình cũ." "Được, tôi đưa.

Cầm tiền của anh rồi cút khỏi thành phố A cho tôi, đừng bao giờ đến làm phiền cuộc sống của mẹ con chúng tôi nữa." Sau một hồi im lặng kéo dài, giọng nói nghiến răng nghiến lợi của Tống Tuyết Di vang lên, sau đó là tiếng đóng cửa sầm và tiếng cười của gã đàn ông, rồi lại là những tiếng soạt soạt.

Mễ Nặc tắt bút ghi âm, bất giác nhìn sang Mạc Noãn.

Mạc Noãn như đang chìm vào suy tư của riêng mình, đôi mày thanh tú nhíu chặt.

Cô biết bạn mình đang suy nghĩ nên không làm phiền, bản thân cũng bắt đầu ngẫm nghĩ.

Mạc Noãn rất rõ, đằng sau vụ tống tiền này ẩn chứa rất nhiều bí mật, bí mật này chỉ có mẹ con họ và gã đàn ông kia biết, ngay cả Mạc Bình Sơn cũng bị lừa dối.

Nghe giọng điệu của gã đàn ông, gã dường như rất thân thuộc với Tống Tuyết Di và Mạc Tử Hi, thậm chí còn nói Mạc Tử Hi là do gã nuôi lớn.

Chương 103

Rốt cuộc giữa họ có quan hệ gì?

Trong lòng dâng lên một dự cảm không lành, chỉ cảm thấy dường như mình thật sự đã bỏ qua điều gì đó. "Noãn Noãn, cậu nghĩ ra gì rồi?" Mễ Nặc hỏi.

Mạc Noãn lắc đầu: "Tớ không rõ lắm về chuyện trước kia của mẹ con họ, nhất thời cũng không nghĩ ra manh mối gì, không chắc là ai đang tống tiền bà ta?" Mễ Nặc cười lạnh một tiếng: "Bất kể là ai, thấy người đàn bà đó bị ép đến mức đó, trong lòng tớ cũng thấy thoải mái vô cùng, cũng không uổng công tớ hôm nay lãng phí nhiều thời gian cho bà ta như vậy." "Nặc, cảm ơn cậu." Mạc Noãn cảm động nhìn Mễ Nặc.

Cô ấy và mẹ con kia chẳng thù chẳng oán, việc làm đầy nghĩa khí này hoàn toàn là vì cô.

Mễ Nặc vỗ một cái vào vai cô: "Mạc tiểu Noãn, cậu đừng có khách sáo với tớ." "Tớ cũng chỉ khách khí một chút thôi, cậu đừng coi là thật." Mễ Nặc lườm một cái, suy nghĩ vài giây rồi nói: "Theo mô-típ cẩu huyết thông thường, đối với Tống Tuyết Di, chuyện mà bà ta sợ Mạc Bình Sơn biết nhất không ngoài hai việc: một là bà ta nuôi trai bên ngoài, hai là Mạc Tử Hi không phải con gái của ông ấy.

Vợ mình nuôi trai, giúp người khác nuôi con gái, hai chuyện này đối với một người đàn ông đều là sự sỉ nhục to lớn, cũng rất có khả năng đó là sự thật mà bà ta luôn cố gắng che giấu." Mạc Noãn quả quyết lắc đầu: "Mạc Tử Hi chắc chắn là con gái ông ấy.

Ông ấy không phải là người hồ đồ, nếu ngay cả Mạc Tử Hi có phải con gái mình không mà còn không điều tra rõ thì cũng quá thất bại rồi, đó không phải là chuyện một người có tính cách như ông ấy có thể làm.

Hơn nữa cậu không phát hiện sao?

Mắt của Mạc Tử Hi rất giống mắt tớ, đều là mắt một mí lót, giống hệt Mạc Bình Sơn, nói không phải con gái ông ấy cũng khó mà khiến người ta tin được." Mễ Nặc nghiêm túc nhìn Mạc Noãn một lúc, nghĩ lại về dung mạo của Mạc Tử Hi: "Cậu không nói tớ còn không để ý, mắt của cậu và nó đúng là rất giống nhau." "Nhưng khả năng đầu tiên cũng không lớn lắm.

Gã đàn ông tên Chu Khải đó rõ ràng vừa mới ra tù, hơn nữa rành rành là đến vì tiền, hai người họ bây giờ chắc không phải quan hệ kiểu đó.

Nghe khẩu âm của họ, có vẻ như cùng một nơi, nếu tớ không đoán sai thì gã đàn ông đó chắc là đồng hương hoặc chồng cũ của Tống Tuyết Di." Khóe miệng Mạc Noãn cong lên một đường cong nhàn nhạt, cô còn đang khổ não vì việc khôi phục trí nhớ, giờ đây đã có một manh mối đưa đến tận tay.

Có lẽ gã đàn ông tên Chu Khải sẽ là đột phá khẩu để cô vén màn tất cả.

Một kẻ du thủ du thực tham tiền là dễ đối phó nhất, chỉ cần cho chút mồi nhử chắc chắn có thể khiến gã phản bội.

Chuyện này cô không giỏi, vẫn là giao cho Lục Sâm thì hơn. "Mạc tiểu Noãn, tớ đang thảo luận với cậu, cậu một mình cười ngốc cái gì đấy, nghĩ đến chồng nhà cậu rồi à?" Mễ Nặc huơ tay trước mặt Mạc Noãn. "Không có, tớ chỉ cảm thấy gã đàn ông đó có lẽ là một đột phá khẩu." "Đúng là vậy thật." "Lúc về cậu gửi cho tớ một bản ghi âm này nhé, tớ đưa cho Lục Sâm nghe thử." Mạc Noãn nói, ngay cả chính cô cũng không nhận ra, bất tri bất giác sự dựa dẫm vào Lục Sâm đã sâu đậm đến thế, len lỏi vào mọi phương diện của cuộc sống. "Có tiến bộ nha, Mạc tiểu Noãn, biết dựa dẫm vào đàn ông rồi, đây là hiện tượng tốt đấy." Có người từng điều tra nguyên nhân trở thành gái ế, trong đó có một nguyên nhân là quá mạnh mẽ như đàn ông, không biết dựa dẫm, phụ nữ như vậy rất khó khiến đàn ông nảy sinh ham muốn bảo vệ.

Đa số đàn ông trước mặt những người phụ nữ như vậy đều cảm thấy không có cảm giác tồn tại, vô dụng, thậm chí còn nảy sinh cảm giác tự ti, thấy mình còn không bằng phụ nữ.

Lâu dần, phụ nữ như vậy chỉ khiến đàn ông chùn bước.

Nghe vậy, Mạc Noãn cười nhạt: "Chồng của mình, tất nhiên là phải dựa dẫm rồi." Mễ Nặc vốn định rủ Mạc Noãn đi ăn cơm cùng, nhưng giữa chừng Mạc Noãn nhận được điện thoại của Lục Sâm, nói là ở nhà đã nấu cơm xong, nếu họ xong việc thì về thẳng nhà ăn cơm. "Noãn Noãn, tớ không nghe nhầm chứ, Lục Sâm ở nhà nấu cơm đợi cậu?" Mễ Nặc kinh ngạc đến không khép được miệng, ngây ngốc nhìn Mạc Noãn.

Mạc Noãn lắc đầu, gần như đã quen với vẻ kinh ngạc của người khác khi biết Lục Sâm là người nấu ăn ở nhà, lúc trước dì dượng cũng có biểu cảm như vậy: "Đúng vậy, thường là anh ấy nấu, tớ không biết nấu." "Vậy cậu phụ trách gì?" Mễ Nặc có chút tò mò về cách hai người chung sống. "Việc nhà thì tớ thường phụ trách rửa bát đũa các loại." Mạc Noãn nghĩ một lúc rồi lại nói: "Đúng rồi, còn có giặt quần áo nữa?" Nói một cách nghiêm túc thì việc cô làm thật sự rất ít.

Mễ Nặc châm chọc: "Giặt quần áo có máy giặt, cậu chắc chắn chỉ phụ trách vứt vào và phơi lên thôi chứ gì." "Sao cậu biết?" "Tớ đã nói là tớ và cậu ở bên nhau từ lúc còn mặc tã lót, tớ sao lại không biết cái nết của cậu chứ." Mễ Nặc lườm Mạc Noãn một cái. "Thôi được rồi, biết rồi khỏi nói.

À đúng rồi, Lục Sâm mời cậu tối nay đến nhà chúng tớ ăn cơm." Mễ Nặc chỉ vào mũi mình: "Tổng giám đốc Lục vĩ đại mời tớ đến ăn chực à?" Mạc Noãn gật đầu: "Đúng vậy, anh ấy vừa mới đích thân nói với tớ." "Vậy tớ có thể mang máy ảnh không?

Tớ muốn chụp lại hình ảnh ông chồng nội trợ của nhà cậu, làm bìa cho tạp chí của tớ.

Đảm bảo số lượng phát hành kỳ tới của tớ tăng vùn vụt.

Đặt tên là gì nhỉ, cứ gọi là ‘Hóa ra tổng giám đốc Lục là người đàn ông ấm áp’, hoặc là ‘Người đàn ông tốt của Âu Lạc, vừa làm được tổng tài, vừa chiến được phòng bếp’..." Mễ Nặc nói một lèo ra rất nhiều tiêu đề, Mạc Noãn nghe mà rùng mình, nhưng không thể không dội cho cô một gáo nước lạnh: "Lục Sâm trước nay không nhận phỏng vấn, không thể lên bìa tạp chí của cậu được đâu." Mễ Nặc vỗ vai Mạc Noãn, nhìn cô đầy nịnh nọt: "Mạc tiểu Noãn, nể tình hôm nay tớ đã cùng cậu lên núi đao xuống biển lửa, chuyện mời chồng cậu lên tạp chí của tớ giao cho cậu đấy.

Cậu thổi gió bên gối cho tớ, dùng chút mỹ nhân kế gì đó, tóm lại nhất định phải giải quyết giúp tớ nhé.

Đến lúc đó tiền thưởng tớ chia cho cậu một nửa." Mạc Noãn chớp mắt: "Gió bên gối tớ thổi không được, bây giờ cũng không thiếu tiền." "Ối chà chà, cái dáng vẻ nhà giàu mới nổi này, sao tớ nhìn mà muốn đấm thế nhỉ." Mạc Noãn đẩy cô ấy một cái: "Nhanh lên đi, cơm của Lục Sâm chắc nấu xong rồi.

Chuyện lên tạp chí của cậu tớ sẽ nói với Lục Sâm, nhưng không đảm bảo anh ấy sẽ đồng ý đâu." Người đàn ông đó trước nay là người kín tiếng, nếu không đã chẳng nghĩ ra nhiều chiêu trò dở khóc dở cười

như vậy.

Là vợ của anh, cô tôn trọng ý muốn của anh, sẽ không ép buộc anh làm bất cứ điều gì.

Nghe vậy, mắt Mễ Nặc sáng lên: "Chỉ cần cậu chịu nói, chồng cậu chắc chắn sẽ đồng ý, anh ấy quan tâm cậu như vậy mà." Lúc hai người quay về thì gặp kẹt xe, hình như phía trước xảy ra tai nạn giao thông, tài xế gây sự tông người rồi bỏ chạy, cảnh sát giao thông đã phong tỏa đường để điều tra từng chiếc xe một.

Mạc Noãn nhìn đoàn xe dài dằng dặc phía trước, trong lòng có chút nóng nảy.

Dạ dày của Lục Sâm không tốt lắm, tuy chỉ phát tác trước mặt cô một lần, nhưng cô không quên lời dặn của bác sĩ, nhất định phải ăn uống điều độ.

Nghĩ đến đây, cô lập tức gọi điện cho Lục Sâm. "Noãn Noãn, hai người đến chưa?" Điện thoại vừa kết nối, bên trong đã vang lên giọng nói trầm ấm của Lục Sâm. "Lục Sâm, chúng em chưa đến, bị kẹt xe trên đường.

Phía trước có tai nạn giao thông, cảnh sát đang dựng rào cản, hình như đang điều tra hiện trường, ước chừng còn phải đợi hơn nửa tiếng nữa.

Mễ Nặc không phải người ngoài, anh không cần khách sáo với cậu ấy, cũng không cần đợi chúng em, anh cứ ăn cơm trước đi." "Anh cũng còn một món nữa chưa làm, chắc làm xong cũng gần đến lúc rồi." Mạc Noãn nhìn đồng hồ, đã bảy giờ rồi, giọng điệu không khỏi nghiêm khắc hẳn lên: "Em không cần biết, tóm lại anh ăn cơm trước đi.

Chúng em còn phải đợi một lúc nữa, anh ăn cơm xong rồi làm món đó cũng được, không được hành hạ dạ dày của mình, nếu không em về sẽ cho anh biết tay." Lục Sâm đang cầm điện thoại kinh ngạc nhướng mày, nhưng khóe miệng lại cong lên vì sự quan tâm này.

Nửa ngày không nghe thấy giọng Lục Sâm, Mạc Noãn lại nói: "Lục Sâm, rốt cuộc anh có nghe lời em nói không vậy?" "Noãn Noãn, thỉnh thoảng muộn một chút không sao đâu, anh đợi hai người một lát." "Bất kể là bệnh nặng hay bệnh nhẹ đều do tích tụ từ từ mà thành, đều là do ngày thường cứ nghĩ không sao cả mà ra.

Tóm lại em không cần biết, nếu em về mà anh còn chưa ăn cơm là em giận anh đấy." Mạc Noãn mím môi, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc, không có chút dư địa nào để thương lượng.

Lục Sâm bất đắc dĩ đồng ý: "Anh biết rồi, bà Lục." Cúp điện thoại, sắc mặt Mạc Noãn mới dịu đi một chút.

Mễ Nặc vẻ mặt như gặp ma: "Mạc tiểu Noãn, từ khi nào mà cậu cũng biến thành vợ dữ thế, cái dáng vẻ vừa rồi cảm giác như muốn ăn thịt người vậy." "Vừa rồi tớ hung dữ lắm à?" Mạc Noãn chỉ vào mình, rõ ràng không nhận ra giọng điệu vừa rồi của mình nghiêm khắc đến mức nào.

Chương 104

Mễ Nặc gật đầu: "Rất hung dữ, rất khác với cậu ngày thường." "Dạ dày của Lục Sâm không tốt lắm, rõ ràng đã rất nghiêm trọng rồi, mà bản thân anh ấy lại chẳng coi ra gì.

Tớ mà không nghiêm túc một chút, nói cũng chẳng có tác dụng, anh ấy không nghe lọt tai." Thấy Lục Sâm và Mạc Noãn như vậy, Mễ Nặc thật lòng cảm thấy mừng cho họ: "Xem ra lời tớ nói không lâu trước đã ứng nghiệm rồi, cậu yêu Lục Sâm rồi." Mạc Noãn cười, cũng không phủ nhận, thẳng thắn đáp: "Đúng vậy, anh ấy là một người rất dễ khiến người khác yêu.

Yêu anh ấy nhanh như vậy tuy có chút bất ngờ, nhưng cũng là điều hợp lý." Mễ Nặc nở một nụ cười nhẹ nhõm, rồi như nghĩ đến điều gì đó, huých cùi chỏ vào Mạc Noãn, ra vẻ anh em tốt: "Nói vậy là cậu đã dâng hiến rồi?" Mạc Noãn mặt đỏ bừng, cứng rắn đáp: "Chúng tớ là vợ chồng, chuyện này rất bình thường được không?" "Vậy xem ra không lâu nữa tớ sẽ được làm mẹ đỡ đầu rồi." "Mơ đẹp quá nhỉ, chuẩn bị tiền mừng trước đi, mẹ đỡ đầu không dễ làm vậy đâu." "Cái này có vấn đề gì, chuyện có thể giải quyết bằng tiền thì không phải là chuyện to tát." "Còn nói tớ nói chuyện như nhà giàu mới nổi, cậu cũng chẳng khá hơn đâu." Mạc Noãn và Mễ Nặc về đến nhà đã là tám giờ, muộn hơn dự kiến nửa tiếng.

Người mở cửa là Lục Sâm.

Mễ Nặc nhìn Lục Sâm trong bộ đồ mặc nhà màu sáng, mắt cũng thẳng ra.

Cô đã gặp Lục Sâm vài lần, đều là dáng vẻ vest phẳng phiu, lại còn đứng từ xa, căn bản không nhìn rõ.

Đây là lần đầu tiên cô được nhìn người đàn ông này ở khoảng cách gần như vậy, quả nhiên khí chất và dung mạo bỏ xa Đinh Duệ mấy con phố.

Mạc Noãn không ở bên Đinh Duệ là một điều may mắn, nếu không một người cao ráo, giàu có, đẹp trai như vậy đã thành của nhà người khác rồi. "Chào cô Mễ." Mạc Noãn nhìn cô bạn thân đang ngẩn người, không nhịn được dùng tay thúc vào cùi chỏ cô ấy.

Mễ Nặc lập tức cười bắt tay với Lục Sâm, giải thích: "Rất vui được gặp anh, anh Lục.

Vừa rồi chỉ là dùng ánh mắt thưởng thức để chiêm ngưỡng những thứ đẹp đẽ thôi, tuyệt đối không có ý định đào góc tường của bạn thân, hay có suy nghĩ không đứng đắn nào khác.

Có gì mạo phạm, mong anh đừng để bụng." Lục Sâm lắc đầu, khóe miệng khẽ cong lên: "Không sao, cô là bạn tốt của Noãn Noãn, cũng là bạn của Lục Sâm tôi." Mạc Noãn bảo Mễ Nặc ngồi vào bàn ăn trước, rồi vào bếp giúp Lục Sâm bưng đồ ăn.

Câu đầu tiên khi vào bếp là chất vấn Lục Sâm đã ăn cơm chưa.

Lục Sâm cười lắc đầu, bất đắc dĩ xua tay: "Nhà có vợ dữ, nào dám không tuân lệnh, bị xử lý thì không hay đâu." Mạc Noãn sững người, tức giận lườm Lục Sâm, đấm nhẹ vào ngực anh, chỉ là cú đấm mềm oặt, chẳng có tác dụng gì, nên cô đổi thành túm lấy vạt áo trước ngực anh, không hài lòng nghiến răng: "Lục Sâm, anh đúng là không biết điều gì cả.

Em làm vậy là vì ai, mà anh lại nói em là vợ dữ?

Em giống chỗ nào chứ?" Bất kỳ người phụ nữ nào cũng hy vọng mình xinh đẹp trong mắt đàn ông, mà "vợ dữ" đâu phải từ gì hay ho.

Lục Sâm nhướng mày, ánh mắt đầy ẩn ý nhìn xuống cổ tay mảnh khảnh đang túm lấy áo mình.

Mạc Noãn cũng nhận ra dáng vẻ bây giờ của mình quả thực có phong thái của một bà vợ dữ, chỉ là trong lòng thừa nhận, miệng thì tuyệt đối không chịu. "Chuyện này cùng lắm chỉ là vấn đề một người nguyện đánh một người nguyện chịu thôi, anh lại thích cái dáng vẻ thỉnh thoảng mạnh mẽ này của em." Mạc Noãn cũng có thể cảm nhận rõ ràng, từ sau lần thẳng thắn với anh lần trước, quan hệ giữa hai người lại thân thiết hơn không ít.

Đôi khi, giữa vợ chồng cũng cần một chút kích thích, quá bình lặng chỉ khiến mối quan hệ dậm chân tại chỗ. "Lần này coi như anh biết điều, lần sau không cần em nhắc, anh cũng phải nhớ cho kỹ vào." "Biết rồi mà." Lục Sâm học theo cách nói chuyện của cô, kéo dài âm cuối.

Nghe vậy, Mạc Noãn bật cười liếc anh một cái: "Không được học em." Hai người một trước một sau bưng đồ ăn ra.

Mễ Nặc nhìn dáng vẻ ấm áp ngọt ngào của hai người, trong mắt thoáng qua một tia ảm đạm khó nhận ra, trong đầu lại đột nhiên hiện lên dáng vẻ cười cợt của ai đó, dọa cô phải lập tức lắc đầu.

Mễ Nặc vốn là người yêu ẩm thực, miệng lại kén ăn, vì đồ ăn ngon mà còn tự mình đăng ký lớp học nấu ăn, nhưng sau khi nếm thử món của Lục Sâm cũng không nhịn được mà giơ ngón tay cái lên khen ngợi.

Sau khi Mễ Nặc về, Mạc Noãn trước tiên kể sơ qua chuyện Mễ Nặc rủ cô ra ngoài, sau đó bật đoạn ghi âm cho Lục Sâm nghe.

Lục Sâm nghe xong cười nói: "Chuyện này không khó.

Tống Tuyết Di và gã đàn ông kia có quen biết nhau không?

Quan hệ là gì?

Chỉ cần cử người về quê họ điều tra một chút là biết.

Anh sẽ bảo thư ký Tống nhanh chóng sắp xếp." "Lục Sâm, cảm ơn anh." Mạc Noãn nghiêm túc nói với Lục Sâm.

Dì nói không sai, người đàn ông này thật sự rất cưng chiều cô, dường như bất kể yêu cầu gì của cô anh đều đồng ý vô điều kiện, thậm chí còn âm thầm làm rất nhiều việc cho cô.

Mà cô, nhiều lúc dường như lại trở thành gánh nặng của anh, không những không giúp được gì, còn gây cho anh vô số phiền phức, vấn đề hết cái này đến cái khác. "Sao lại nói những lời này nữa rồi, không phải đã nói sau này giữa chúng ta không cần dùng hai từ này sao?" "Em chỉ cảm thấy mình chẳng làm được gì, ít nhất cũng phải biểu đạt bằng lời nói chứ." Lục Sâm bật cười: "Tự ti rồi sao?" Mạc Noãn bĩu môi: "Có một chút xíu." Lục Sâm xòe tay ra trước mặt cô, rồi cũng kéo tay cô ra, hai bàn tay một lớn một nhỏ đặt cạnh nhau, chỉ nghe Lục Sâm nói: "Em xem, tay của đàn ông sinh ra đã rộng và mạnh mẽ, còn tay phụ nữ thì nhỏ nhắn mềm mại, sứ mệnh mà tạo hóa ban cho họ vốn đã khác nhau." Lục Sâm vừa nói vừa dễ dàng bao trọn lấy tay Mạc Noãn, hơi ấm không ngừng truyền đến.

Cô thích cảm giác được anh nắm trong tay, luôn có một cảm giác an toàn chưa từng có.

Cô ngẩng đầu nhìn anh khó hiểu, anh nói: "Em xem, giống như bây giờ vậy, đàn ông sinh ra là để che gió chắn mưa cho người phụ nữ trong lòng bàn tay mình." Những lời như vậy, Mạc Noãn không thể nói là không cảm động, trong mắt hiện lên một nụ cười nhạt: "Anh đúng là điển hình của chủ nghĩa đàn ông." "Noãn Noãn, anh biết em không muốn làm đóa hoa tơ hồng phụ thuộc vào đàn ông, nhưng với chồng mình thì có sao đâu." Mạc Noãn bị anh thuyết phục.

Đúng vậy, với chồng mình thì có sao đâu. "Vậy sau này anh không được thấy em phiền nhé, anh biết đấy, em còn cả đống chuyện rối rắm chưa giải quyết xong." Mạc Noãn khẽ nói, nhìn Lục Sâm.

Lục Sâm gật đầu, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, không khỏi nhíu mày, nghiêm mặt nói: "Chỉ có hai em đi thôi sao?" Mạc Noãn có chút sợ dáng vẻ này của anh, nhưng cũng không dám lừa dối: "Vâng." "Hai đứa gan lớn thật, nếu bị họ phát hiện các em có nghĩ đến hậu quả không?

Gã đàn ông đó từng ngồi tù, loại người này liều mạng nhất, hai đứa con gái các em lại dám đi nghe lén người ta." "Chắc không xui xẻo đến thế đâu, Mễ Nặc rất có kinh nghiệm về phương diện này." Giọng Mạc Noãn có chút yếu đi, nói thật, bây giờ nghĩ lại cô cũng thấy quá mạo hiểm. "Đừng ôm bất kỳ tâm lý may rủi nào.

Trên đời này điều khó lường nhất chính là tai họa, chúng ta vĩnh viễn không thể đoán trước được tai họa sẽ ập đến lúc nào.

Một chút sơ sẩy, tai họa có thể sẽ giáng xuống đầu mình.

Bình thường nhất định phải cẩn thận hơn.

Trên ti vi mỗi ngày đều có bao nhiêu cô gái, thậm chí là sinh viên đại học bị bắt cóc hoặc giam cầm.

Khi những điều bất hạnh đó xảy ra với họ, họ có bao giờ nghĩ sẽ có ngày như vậy không." Mắt Lục Sâm cũng đỏ lên.

Mạc Noãn có thể cảm nhận được cảm xúc của Lục Sâm có chút không ổn, không cần nghĩ cũng biết liên quan đến quá khứ của anh.

Anh vốn có người mình yêu, đã đến bước bàn chuyện cưới xin, cũng có người anh trai mình kính trọng, nhưng tất cả đều tan thành mây khói.

Chương 105

Nỗi đau như vậy không phải ai cũng có thể chịu đựng được.

Giờ khắc này, Mạc Noãn rất thương anh.

Cô chủ động ôm lấy cánh tay anh, nhỏ giọng nói: "Lục Sâm, em biết rồi, sau này em sẽ chú ý, sẽ không làm những chuyện khiến anh lo lắng nữa." Lục Sâm cũng biết mình vừa rồi hơi kích động.

Quá khứ bi thảm đó khiến anh trong nhiều vấn đề đều như đi trên băng mỏng, sợ xảy ra một chút sai sót.

Chỉ vì anh không thể chịu đựng được sự mất mát thêm một lần nữa.

Lục Sâm thuận thế ôm lấy Mạc Noãn, vùi cằm vào hõm cổ cô khẽ cọ cọ.

Mạc Noãn thấy hơi nhột, né người ra, nũng nịu nói: "Đừng cọ nữa, nhột quá." Cô càng nói vậy, anh càng không tha, Mạc Noãn bị anh làm cho cười không ngớt, bất đắc dĩ kêu lên: "Lục Sâm, anh đừng quá đáng." Lục Sâm không lên tiếng, bắt đầu dùng tay cù cô, lúc nhẹ lúc nặng, chuyên nhắm vào những chỗ nhột của cô.

Mạc Noãn suýt nữa cười đến tắt thở, cuối cùng cả người mềm nhũn, được anh ôm lấy mới không ngã xuống.

Mạc Noãn thở hổn hển một lúc lâu, vừa ngẩng đầu đã thấy khuôn mặt tuấn tú vừa mới đen kịt của Lục Sâm đã chuyển từ âm sang quang, khóe môi hoàn hảo đã cong lên.

Cô không khỏi đẩy anh một cái: "Người ta nói mặt phụ nữ là thời tiết tháng sáu, thay đổi khôn lường.

Em thấy đàn ông cũng chẳng kém cạnh, công lực lật mặt của anh

Lục đây cũng không hề yếu chút nào." Lục Sâm không nói gì, chỉ vẫn lặng lẽ ôm cô, dường như thấy vậy chưa đủ, anh bế cô đến chiếc ghế nằm trên ban công, hai người lặng lẽ ôm nhau.

Buổi tối tháng ba vẫn còn hơi se lạnh, gió đêm thổi qua, Mạc Noãn không nhịn được rụt người lại.

Lục Sâm vào phòng ngủ lấy một chiếc chăn lông ra, quấn chặt lấy hai người.

Mạc Noãn biết anh đang nghĩ đến chuyện buồn trong quá khứ.

Người đàn ông này đừng nhìn bình thường lưng luôn thẳng tắp, cho người ta một ảo giác rằng chỉ cần anh không gục ngã thì sẽ mãi mãi như vậy, nhưng nội tâm của anh cũng giống như người thường, sẽ yếu đuối, sẽ bị tổn thương.

Mạc Noãn ôm anh chặt hơn, dịu dàng nói: "Lục Sâm, em sẽ luôn ở bên anh, tuyệt đối sẽ không rời xa anh." Thân hình Lục Sâm bỗng cứng đờ, trong lòng đã có đáp án, người phụ nữ này đã biết quá khứ của anh.

Đúng lúc này, lại nghe Mạc Noãn nói thêm: "Lục Sâm, đừng để em đợi quá lâu." Cô đã thẳng thắn với anh về quá khứ của mình, tự nhiên cũng hy vọng có thể biết về quá khứ của anh.

Quá khứ của anh quá nặng nề, cô bằng lòng cho anh thời gian, nhưng vẫn hy vọng sẽ không quá lâu.

Dù Mạc Noãn không nói rõ, Lục Sâm cũng biết cô đang ám chỉ điều gì, là quá khứ của anh. "Được." Lời của người đàn ông đơn giản dứt khoát, nhưng lại nói ra một cách vô cùng nghiêm túc.

Mạc Noãn vẫn đang đoán xem đối tượng ngoại tình của chồng Tôn Tuyết là ai, không ngờ mới qua mấy ngày đã có người tự động tiết lộ đáp án, hơn nữa còn náo loạn đến tận cửa văn phòng.

Chuyện là thế này, Mạc Noãn vừa đến cửa văn phòng thì thấy một đám người đang tụ tập, rõ ràng là đã xảy ra chuyện gì đó.

Cô vốn không phải người thích hóng chuyện, định quay người rời đi, nhưng vô tình lại liếc thấy một gương mặt quen thuộc.

Dù mặt đã bị cào xước, Mạc Noãn vẫn nhận ra ngay đó là Kỷ Mẫn Giai.

Lúc này, cô ấy đang bị một cô gái trẻ khác đè xuống đất, hai người vật lộn với nhau.

Mạc Noãn nhíu mày, đây là lần đầu tiên cô thấy cảnh hai người phụ nữ đánh nhau trên phố, cô vội bước nhanh qua đó. "Cô là cái đồ hồ ly tinh, dám quyến rũ người đàn ông của tôi, thật không biết xấu hổ, hôm nay tôi sẽ cào nát mặt cô." Móng tay của cô gái kia rất dài, Kỷ Mẫn Giai chỉ lơ là một chút là khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo đã bị cào một vệt máu. "A!" Kỷ Mẫn Giai không nhịn được hét lên một tiếng thảm thiết, cả người ôm lấy mặt. "Đồ tiện nhân, cô xem cô ăn mặc cái kiểu gì kia, chẳng phải là chuyên để đi quyến rũ đàn ông sao." Người phụ nữ vừa nói vừa giật quần áo của Kỷ Mẫn Giai.

Kỷ Mẫn Giai là một người khá theo đuổi thời thượng, dù mấy hôm nay trời vẫn chưa ấm hẳn nhưng cô đã mặc chiếc áo da đen hở rốn, phối với quần bó sát, để lộ vòng eo thon nhỏ và đôi chân dài thẳng tắp, trông vô cùng quyến rũ.

Cô gái kia giật một cái, cúc áo da của Kỷ Mẫn Giai bung ra, để lộ chiếc áo hai dây mát mẻ bên trong.

Cô vừa một tay ôm mặt, một tay kéo chiếc áo hai dây sắp tuột, vừa la mắng: "Bà điên không biết phân biệt phải trái này, người đàn ông của bà là ai?

Ai quyến rũ anh ta, phiền bà làm rõ rồi hãy đến gây sự." Cô rất chắc chắn người phụ nữ này đã tìm nhầm người, cô vốn không hề quen biết bà ta.

Người phụ nữ cười ha hả: "Đồ tiện nhân, tôi biết ngay là cô sẽ không thừa nhận mà, nhưng tôi tin vào mắt mình, chính mắt tôi thấy cô và anh ta ôm ấp nhau." Nói rồi, cô ta ném một xấp ảnh vào mặt Kỷ Mẫn Giai, những tấm ảnh văng tứ tung.

Kỷ Mẫn Giai mặc kệ đau đớn, nhặt lên xem, vừa nhìn mặt cô đã tái xanh tái mét. "Sao nào, không còn gì để nói nữa chứ, người trên này đúng là cô mà." "Cô... cô... cô..." Kỷ Mẫn Giai không thể tin nổi chỉ vào người phụ nữ.

Thấy cô thừa nhận, người phụ nữ không chút nương tay tát thêm một cái nữa vào mặt cô.

Trên khuôn mặt non nớt của cô lập tức xuất hiện năm dấu tay đỏ rực, cộng thêm vết cào trước đó, trông thảm không nỡ nhìn.

Lúc này, trong đám đông vang lên đủ loại tiếng mắng chửi. "Mấy cô gái trẻ bây giờ thật không biết liêm sỉ, tuổi còn trẻ tiền đồ rộng mở không lo, lại đi quyến rũ chồng người khác." "Loại người này đáng bị đánh." Một bà thím lớn tuổi thậm chí còn phun nước bọt thẳng vào người Kỷ Mẫn Giai, nói: "Thật là suy đồi đạo đức, loại phụ nữ này ở thời của chúng tôi là bị người ta nhổ nước bọt cho chết đuối đấy, cả đời tôi ghét nhất loại người này." ...

Trong phút chốc, Kỷ Mẫn Giai trở thành chuột chạy qua đường, ai cũng đòi đánh.

Trong đám đông toàn là tiếng chỉ trích cô, đủ loại lời lẽ khó nghe.

Mạc Noãn khó khăn lắm mới chen được lên phía trước, định bụng lên can ngăn, nhưng lại hoàn toàn sững sờ vì những tấm ảnh trên đất.

Người đàn ông trong ảnh cô đã gặp một lần, chính là người chồng đang đòi ly hôn với Tôn Tuyết, bố của bé Hinh Nhi, Trịnh Lai.

Tôn Tuyết nói, đối tượng ngoại tình của Trịnh Lai rất có thể là một phụ nữ trong văn phòng, lúc đó cô còn không dám tin, bây giờ xem ra người đó chính là Kỷ Mẫn Giai.

Chương 106

Chẳng trách bình thường cô ta nói chuyện với mình cứ cố tình hoặc vô ý nhắc đến Tôn Tuyết, lần đầu tiên cô nghe tin Tôn Tuyết sắp ly hôn cũng là qua miệng cô ta, hóa ra ở giữa còn có chuyện này.

Cô đến văn phòng chưa được bao lâu, với đồng nghiệp cũng không thân lắm, chỉ là quan hệ xã giao gật đầu chào hỏi.

Nếu nói thân hơn một chút, thì đó chính là Kỷ Mẫn Giai, một cô gái có tính cách đặc biệt hoạt bát, rất được lòng người khác.

Thật không ngờ, cô ta lại là kẻ thứ ba xen vào hôn nhân của Tôn Tuyết.

Không, nhìn tình hình này, thật khó mà phán đoán ai là kẻ thứ ba, ai là kẻ thứ tư.

Dù sao Trịnh Lai và Tôn Tuyết vẫn chưa chính thức ly hôn, cả hai người phụ nữ này đều không hợp pháp.

Kỷ Mẫn Giai rõ ràng cũng đã thấy Mạc Noãn, hơi sững người một chút, nhưng bây giờ không có thời gian để ý đến những chuyện này.

Cô cũng không phải dạng dễ bắt nạt, sau khi nghĩ thông suốt sự thật Trịnh Lai bắt cá hai tay, trong lòng cũng bốc hỏa.

Cô bắt đầu dùng hết sức vật lộn với người phụ nữ trước mặt.

Người phụ nữ kia bị cô dùng chân đạp cho ngã nhào, cô cũng bắt đầu tát tới tấp vào người cô ta.

Hai người cứ thế qua lại, nhất thời đánh đến khó phân thắng bại, ai cũng chẳng được lợi.

Nhưng rõ ràng Kỷ Mẫn Giai có phần yếu thế hơn.

Đối phương hôm nay mặc đồ thể thao, đi giày thể thao, rõ ràng là chuyên đến để chặn người, chuẩn bị đánh cô một trận tơi bời.

Còn cô thì đang đi đôi giày cao gót 10cm, một khi đã ngã thì rất khó đứng dậy, thêm nữa bản thân vóc người nhỏ nhắn, ai hơn ai kém là điều hiển nhiên.

Áo hai dây trên người Kỷ Mẫn Giai đã bị kéo tuột khỏi vai, lờ mờ lộ ra chiếc áo ngực màu đen bên trong.

Mạc Noãn thực sự không thể nhìn nổi nữa, trầm giọng nói: "Tiểu tam đánh tiểu tứ, tiểu tứ đánh tiểu tam, sao mà còn ra vẻ có lý thế, lại còn náo loạn đến tận cửa công ty của vợ cả." Trong đám đông có vài người cũng làm ở văn phòng, họ cũng từng gặp chồng của Tôn Tuyết, chỉ là không quá quen nên nhất thời không nhớ ra.

Nghe Mạc Noãn nhắc vậy, mọi người liền đoán ra thân phận của người đàn ông trong ảnh. "Oa, Tiểu Kỷ, cậu lại là kẻ thứ ba phá hoại gia đình của nữ ma đầu à." Một đồng nghiệp trong văn phòng không nhịn được nói. "Sao cậu có thể làm vậy chứ, thỏ không ăn cỏ gần hang, cậu còn chút đạo đức nào không vậy." "Còn cô nữa, rõ ràng cũng là tiểu tam, mà còn dám đến đây gây sự." Người phụ nữ kia bị nói trúng tim đen, cứng cổ đáp: "Tôi không phải tiểu tam, anh ấy và vợ đã ly thân rồi, sắp ly hôn rồi." Nói thì nói vậy, nhưng chính phủ và pháp luật vĩnh viễn chỉ công nhận vợ cả, tiểu tam tiểu tứ gì đó đều là vớ vẩn.

Lời này của cô ta vừa thốt ra, cũng đã chứng thực sự thật cô ta phá hoại tình cảm của người khác, hại người ta ly hôn.

Những người trong đám đông vừa nãy mắng Kỷ Mẫn Giai lại chuyển sự chú ý sang cô ta, đủ loại lời lẽ lăng mạ không ngớt bên tai.

Thấy giờ đi làm ngày càng gần, đám đông dần giải tán, người phụ nữ gây sự cũng lếch thếch đón taxi rời đi.

Chỉ còn lại Kỷ Mẫn Giai chật vật ngồi trên đất.

Quần áo của cô đã bị người phụ nữ kia xé rách, nếu đứng dậy chắc chắn sẽ bị hớ hênh.

Mạc Noãn chần chừ một lát, cởi áo khoác trên người mình khoác lên cho cô.

Kỷ Mẫn Giai ngơ ngác ngẩng đầu: "Sao chị còn chưa đi?

Muốn ở lại xem tôi bị chê cười à?

Đừng tưởng tôi sẽ cảm kích chị, nếu không phải tại chị, tôi cũng sẽ không ra nông nỗi này." Mạc Noãn nhíu mày, nói tiếp lời cô ta: "Nếu không phải tại tôi, cô vẫn là tiểu tam đáng ghét, còn người phụ nữ kia sẽ là vợ cả, cô chắc chắn không chiếm được phần hơn đâu." Nói rồi cô lấy giấy ăn trong túi ra đưa cho cô ta, "Lau đi, hình như mũi chảy máu từ nãy đến giờ rồi." Mạc Noãn vốn không muốn xen vào, nhưng thấy cô ta có vẻ không ổn, mũi cứ chảy máu không ngừng, tình hình rất nghiêm trọng, cô không thể nhẫn tâm quay người bỏ đi được.

Dưới sự dìu đỡ của Mạc Noãn, Kỷ Mẫn Giai cố gắng đứng dậy, nhưng vừa đứng lên thì trước mắt tối sầm, suýt chút nữa thì ngã.

Mạc Noãn lập tức đỡ lấy cô, nói: "Để tôi đưa cô đến bệnh viện." Mạc Noãn đón một chiếc taxi đưa Kỷ Mẫn Giai đến bệnh viện.

Kết quả kiểm tra là chảy máu khoang mũi, cộng thêm nhiều vết cào trên mặt và người.

Bác sĩ kê cho cô thuốc truyền dịch, sau đó sắp xếp y tá giúp cô xử lý các vết cào trên người.

Mạc Noãn đã đến muộn nửa tiếng, đành phải gọi điện xin Tôn Tuyết nghỉ phép.

May mà bây giờ quan hệ với Tôn Tuyết đã dịu đi, Tôn Tuyết không hỏi gì cả.

Gọi điện xong, Mạc Noãn lại đến cửa hàng tiện lợi gần đó mua ít quần áo.

Lúc quay lại, Kỷ Mẫn Giai vừa xử lý xong vết thương trên người.

Mạc Noãn đưa quần áo trong tay cho cô, Kỷ Mẫn Giai nhìn cô một cái rồi nhận lấy, im lặng thay đồ, sau đó trả lại áo khoác cho Mạc Noãn. "Cảm ơn, bộ đồ bao nhiêu tiền?

Tôi đưa chị." Mạc Noãn lắc đầu: "Thôi bỏ đi, cũng không phải đồ gì quý giá, cô tự lo cho mình đi." Nói xong cô quay người định đi, vừa đến cửa thì nghe thấy lời giải thích của Kỷ Mẫn Giai. "Chị Mạc, em chỉ là thấy Tôn Tuyết không vừa mắt.

Cô ta rõ ràng lạnh lùng vô vị, lại lấy được người chồng gia thế tốt, dịu dàng chu đáo, ngày nào cũng đích thân đưa đón đi làm.

Thế nên em mới nhân cơ hội chồng cô ta đưa đón để tạo ra những màn vô tình gặp gỡ, cố ý quyến rũ anh ta.

Ai ngờ chồng cô ta cũng chỉ là loại trước mặt một đằng sau lưng một nẻo, rất nhanh đã cắn câu." Mạc Noãn quay người, kinh ngạc nhìn Kỷ Mẫn Giai.

Cô vốn tưởng sẽ được nghe lời tỏ tình chân thành nào đó, không ngờ lại nghe được lý do như vậy, chỉ vì thấy Tôn Tuyết không vừa mắt, lòng đố kỵ trỗi dậy mà đi làm tiểu tam.

Kỷ Mẫn Giai lại nói: "Sau này phát hiện ra Trịnh Lai cũng khá hào phóng, rất chịu chi cho em, nên cứ thế thôi.

Còn hơn làm trợ lý kiểm toán quèn trong văn phòng, nhận đồng lương chết kia, với lại em cũng đâu có trộm cắp gì, là dựa vào bản lĩnh của mình để kiếm cơm." Mạc Noãn lắc đầu.

Cô không biết đây là trường hợp cá biệt, hay quan niệm của nhiều người bây giờ đều như vậy.

Chương 107

Giá trị quan như thế này không nghi ngờ gì là lệch lạc.

Không trộm không cắp, dựa vào bản lĩnh của mình để kiếm cơm.

Từ bao giờ, làm kẻ thứ ba cũng trở thành một loại bản lĩnh rồi? "Cô mới 22 tuổi, sau này còn nhiều cơ hội để vươn lên, không lo không kiếm được tiền nuôi sống bản thân, tại sao phải đi làm tiểu tam của người khác?

Đây là vết nhơ cả đời không thể gột sạch, chẳng lẽ cô muốn sau này con cái của mình bị người ta chỉ trỏ, nói rằng mẹ nó là tiểu tam sao?" Trong mắt Kỷ Mẫn Giai lộ ra vẻ mờ mịt. "Em không nghĩ nhiều đến thế." "Tiểu Kỷ, trên đời này có bao nhiêu con đường cô không đi, lại cứ chọn một con đường bị người đời phỉ nhổ.

Cả đời này tôi ghét nhất chính là tiểu tam." "Vậy sao chị còn giúp em?" Kỷ Mẫn Giai không hiểu hỏi. "Chỉ vì một thân phận khác của cô, cô còn là đồng nghiệp của tôi." Kỷ Mẫn Giai cúi đầu, Mạc Noãn lại nói tiếp: "Tôi cũng từng có một gia đình hạnh phúc, nhưng vì tiểu tam tìm đến cửa bức chết mẹ tôi, tôi cũng vì không hòa hợp với đứa em gái cùng cha khác mẹ mà bị chính cha ruột đuổi ra khỏi nhà.

Quê tôi không ở thành phố B, thành phố A mới là nơi tôi lớn lên." Kỷ Mẫn Giai ngước mắt nhìn Mạc Noãn, chỉ nghe Mạc Noãn nói tiếp: "Hành vi của cô rất có thể sẽ gây ra tổn thương tâm lý cho con của giám đốc Tôn.

Tôi trải qua chuyện này lúc đã trưởng thành mà còn bị ảnh hưởng sâu sắc đến thế, huống chi là con của giám đốc Tôn, con bé còn nhỏ như vậy, đang là lúc cần có cha mẹ ở bên cạnh, hành vi của cô có thể sẽ ảnh hưởng đến cả cuộc đời con bé." Trong mắt Kỷ Mẫn Giai dường như có chút áy náy.

Mạc Noãn biết bản tính cô ta không xấu, nếu không cũng chẳng muốn nói với cô ta nhiều như vậy. "Cuộc đời cô chỉ vừa mới bắt đầu, nếu có thể kịp thời quay đầu thì mọi chuyện vẫn còn kịp.

Cô bây giờ như thế này tạm thời không thể đi làm được, lúc về tôi sẽ xin nghỉ giúp cô." Kỷ Mẫn Giai giật mình: "Chị định nói cho Tôn Tuyết biết sao?" "Sao?

Cô nghĩ mình làm ra chuyện như vậy mà giấu được cô ấy à?

Cô ấy đã sớm nghi ngờ có người trong văn phòng qua lại với chồng cô ấy rồi, trong văn phòng không có nhiều cô gái trẻ, cô sớm đã là đối tượng bị nghi ngờ.

Hơn nữa chuyện sáng nay xảy ra ở ngay cửa văn phòng, e là không chỉ người trong văn phòng chúng ta biết, mà cả tòa nhà văn phòng này đều đã lan truyền rồi." Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu đồn xa ngàn dặm.

Mạc Noãn nói đến đây cũng không nói thêm nữa, trực tiếp quay người ra khỏi phòng bệnh.

Mạc Noãn đang ở tầng năm, vì thang máy đông đúc nên cô đi thẳng thang bộ.

Nhưng khi đi qua chỗ khúc quanh, cô nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc, rõ ràng là Mạc Bình Sơn.

Khoảnh khắc ông ta quay người, cô thấy sắc mặt ông ta trắng bệch đáng sợ, không có một chút huyết sắc nào, trông vô cùng khó chịu.

Mạc Noãn chỉ cảm thấy trong lòng thắt lại, chưa kịp nghĩ nhiều chân đã vô thức đi theo.

Nhưng khi cô đi theo qua đó, người đã biến mất không thấy tăm hơi, bên cạnh là nhà vệ sinh nam, cô không thể đi vào.

Cô đứng ở cửa đợi một lúc, nhưng rất lâu sau mới thấy một người đàn ông trung niên đi ra.

Cô không nhịn được tiến lên hỏi: "Chú ơi, bên trong còn ai không ạ?" Người đàn ông lắc đầu: "Bên trong không có ai, chỉ có mình tôi thôi." Mạc Noãn sững người một chút, rồi tự cười lắc đầu, nghĩ rằng mình đã hoa mắt.

Nhưng cô vừa đi, Mạc Bình Sơn đã từ bên trong đi ra, một tay ông vịn vào tường, trông vô cùng yếu ớt.

Lúc ông ta quay người, Mạc Noãn đã nhìn thấy ông, và ông thực ra cũng đã nhìn thấy Mạc Noãn, biết cô đang đợi ngoài cửa, nên đã dặn trước người đàn ông trung niên kia, nếu có ai hỏi thì cứ nói trong nhà vệ sinh không còn ai.

Hàn Thụ Nhân từ xa chạy tới, vội đỡ lấy ông. "Chủ tịch, sao ngài lại tự mình ra ngoài vậy, hóa trị đã xong rồi sao?" Mạc Bình Sơn gật đầu, nói: "Tôi vừa thấy Mạc Noãn ở bệnh viện, cậu đi hỏi thăm xem con bé đến bệnh viện làm gì?" Hàn Thụ Nhân gật đầu: "Vâng, vậy ngài về phòng bệnh trước đi, lát nữa tôi sẽ lên đón ngài." Ra khỏi bệnh viện, Mạc Noãn đón taxi thẳng đến văn phòng.

Khi đi qua cửa phòng làm việc của Tôn Tuyết, cô cố ý nhìn Tôn Tuyết một cái.

Cô ấy vẫn đang xử lý công việc như thường lệ, dường như chuyện xảy ra sáng nay hoàn toàn không ảnh hưởng đến cô.

Mạc Noãn nảy sinh mấy phần kính trọng đối với cô.

Nếu chuyện như vậy xảy ra với mình, cô chắc chắn không thể bình tĩnh được như cô ấy.

Mạc Noãn gõ cửa, Tôn Tuyết ngẩng đầu nhìn cô, ra hiệu cho cô vào. "Xin lỗi chị Tuyết, em đến muộn một chút." Tôn Tuyết lắc đầu: "Không sao, cô ấy thế nào rồi?" "Không có gì đáng ngại, đều là vết thương ngoài da, dưỡng một thời gian là sẽ khỏi thôi." Tôn Tuyết gật đầu như không có chuyện gì xảy ra.

Mạc Noãn nhất thời không biết nên nói gì, cô vốn không giỏi an ủi người khác.

Tôn Tuyết dường như đọc được suy nghĩ của cô, mỉm cười: "Chuyện đã xảy ra lâu như vậy, chị sớm đã không sao rồi.

Chị vốn nghĩ anh ta chỉ là nhất thời không chống lại được cám dỗ mới xảy ra chuyện như vậy.

Vì con cái, chị vẫn còn một tia hy vọng với anh ta.

Nhưng bây giờ chị đã hoàn toàn hết hy vọng rồi.

Tiểu tam, tiểu tứ đều đã xuất hiện, sau này chắc chắn sẽ có tiểu ngũ, tiểu lục gì đó nữa.

Người đàn ông như vậy thật sự không xứng đáng để dạy dỗ con cái nữa, chị sẽ nhanh chóng ly hôn với anh ta." "Chị cũng đừng lo lắng, em sẽ nhờ Lục Sâm giới thiệu cho chị một luật sư giỏi.

Chị kinh tế độc lập, điều kiện cũng không tệ, cộng thêm nguyện vọng của Hinh Nhi, em nghĩ chị chắc chắn có thể giành được quyền nuôi con." "Cảm ơn em, Noãn Noãn." Mạc Noãn cười lắc đầu: "Chị Tuyết đừng khách sáo, em rất thích bé Hinh Nhi, cũng hy vọng con bé sống tốt." "Bây giờ chị chỉ lo cho Hinh Nhi, con bé đó trước giờ không thân với chị lắm, chị sợ nó sẽ chọn bố mà không cần chị." Tôn Tuyết bất đắc dĩ nói, trong mắt đầy vẻ áy náy, bao nhiêu năm qua cô đúng là đã lơ là con cái. "Chị Tuyết nghĩ nhiều rồi, Hinh Nhi là do chị sinh ra, cho dù bình thường chị không có nhiều thời gian ở bên con bé, nó vẫn yêu chị.

Hơn nữa hôm đó em có nói chuyện với nó, thực ra nó vẫn thích mẹ hơn." Nghe vậy, mắt Tôn Tuyết sáng lên: "Thật sao?" "Vâng, con bé nói thực ra nó rất thích mẹ, nói mẹ trông rất xinh đẹp, nói nó biết mẹ mỗi tối về nhà đều sẽ hôn chúc nó ngủ ngon, sẽ giúp nó sắp xếp quần áo, phải ở trong phòng nó rất lâu mới đi..." Mạc Noãn thuật lại nguyên văn những lời Tiểu Hinh Nhi đã nói hôm đó cho Tôn Tuyết.

Người phụ nữ luôn mạnh mẽ, dù đối mặt với việc chồng có tiểu tam tiểu tứ cũng không hề khóc lóc, nhưng lại vì những lời của con mình mà nước mắt bỗng chốc tuôn rơi.

Con cái có lẽ là điểm yếu chí mạng của hầu hết các bà mẹ. "Chị Tuyết cứ yên tâm đi, Hinh Nhi thực ra là một đứa trẻ rất hiểu chuyện." "Ừm ừm." Mạc Noãn ra khỏi phòng làm việc của Tôn Tuyết, vừa về đến chỗ của mình thì một đám người đã vây lại.

Chương 108

"Tiểu Mạc, con bé Kỷ Mẫn Giai đó thế nào rồi?" "Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong, hôm nay tôi mới biết bên cạnh chúng ta lại ẩn giấu một tiểu tam như vậy, lại còn đi quyến rũ chồng của cấp trên, thật là vô lương tâm." "Tôi nói cho các cô biết, chồng của các cô phải giữ cho kỹ vào, không thì lơ là một cái là bị đồng nghiệp nẫng tay trên đấy." "Nhất là cô đó Tiểu Mạc, chồng cô chắc còn trẻ, chứ như mấy người chúng tôi thì không sao, chồng vừa già vừa xấu." Bất kể họ nói gì, Mạc Noãn cũng chỉ đối phó cho qua chuyện, không muốn nói nhiều với họ, nếu không sẽ không có hồi kết.

Cuối cùng cũng đến giờ tan làm, Mạc Noãn đến siêu thị mua thức ăn trước, Lục Sâm đến siêu thị đón cô.

Vừa lên xe, Lục Sâm đã nhìn thấy vết máu trên áo cô, ánh mắt không khỏi co lại, anh kéo áo cô: "Vết máu trên người em từ đâu ra vậy?" Mạc Noãn nhìn thoáng qua, chỉ là một vết máu nhỏ, anh không nói cô cũng không để ý, chắc là dính phải lúc cho Kỷ Mẫn Giai mượn áo khoác.

Chỉ là anh quan tâm như vậy khiến tâm trạng cô rất tốt, khóe miệng cong lên. "Anh Lục, anh căng thẳng quá rồi, đây là máu của đồng nghiệp em." Mạc Noãn kể tóm tắt cho anh nghe chuyện xảy ra ở cửa văn phòng sáng nay.

Lục Sâm nghe xong, chán ghét nói: "Toàn là mấy chuyện linh tinh vớ vẩn." "À, đúng rồi, có chuyện em muốn nhờ anh giúp?" Mạc Noãn có chút ngại ngùng, sáng nay cô còn chưa báo trước với Lục Sâm đã nói sẽ giúp tìm luật sư, vẻ mặt của Tôn Tuyết lúc đó trông rất kỳ vọng, nếu Lục Sâm không có nguồn lực thì chẳng phải là làm người ta thất vọng sao.

Lục Sâm nhướng mày: "Chuyện gì?" "Là chuyện của Tôn Tuyết, chị ấy và chồng chắc chắn sẽ ly hôn, hơn nữa chị ấy muốn nhanh chóng đón Hinh Nhi về bên mình.

Sáng nay em lỡ lời nói với Tôn Tuyết là sẽ giúp chị ấy tìm luật sư, bên anh có nguồn lực nào tốt không?" "Cái bộ dạng nghiêm túc của em, anh còn tưởng là chuyện gì to tát.

Gần đây luật sư Trương của phòng pháp vụ Lục Thị rất rảnh, anh ấy khá giỏi xử lý các vụ ly hôn.

Ngày mai anh nói với anh ấy một tiếng, bảo anh ấy mau chóng liên hệ với Tôn Tuyết." "À... hình như em hơi tiền trảm hậu tấu rồi?

Có gây phiền phức gì cho anh không?" Lục Sâm xoa đầu Mạc Noãn. "Bà Lục, phòng pháp vụ của Lục Thị có tổng cộng 35 người, rút một người ra là dư sức.

Chuyện nhỏ thôi." "Nhiều người vậy sao?

Không lãng phí tài nguyên à?" Mạc Noãn kinh ngạc, hầu hết các công ty luật cũng chỉ có khoảng 20 người, công ty nhỏ thậm chí chỉ có vài người.

Một tập đoàn Lục Thị mà lại có nhiều luật sư như vậy, quả thực là lãng phí nhân tài. "Không đâu, nghiệp vụ của Lục Thị khá nhiều, rất hiếm khi rảnh rỗi." Mạc Noãn xót xa nắm lấy tay Lục Sâm.

Anh là người đứng đầu Lục Thị, nghiệp vụ lớn nhỏ đều phải qua tay anh, anh mới là người bận rộn nhất.

Lục Sâm mỉm cười: "Anh quen rồi." Buổi tối, Mạc Noãn vô tình nhắc đến chuyện gặp Mạc Bình Sơn ở bệnh viện.

Lục Sâm nghe thấy vẻ mặt có chút kỳ quái, nhưng cụ thể kỳ quái ở đâu thì cô lại không nói được. "Anh có biểu cảm gì vậy?" Lục Sâm trong lòng hơi căng thẳng, cô nhóc này không hổ là xuất thân từ kiểm toán viên, khả năng quan sát rất tốt, chỉ cần sơ suất một chút là sẽ lộ tâm sự trước mặt cô. "Em nghĩ nhiều rồi, anh đang nghĩ hay là hôm nào đó đưa em đi khám mắt, lần thôi miên trước hình như có làm tổn thương não của em, anh lo sẽ ảnh hưởng đến thị lực của em." Mạc Noãn lườm anh một cái, cô không tin cái lời giải thích vớ vẩn này của anh.

Cô biết người đàn ông này trước giờ tâm tư sâu thẳm, nếu chuyện gì cô cũng muốn hiểu rõ thì người mệt mỏi chính là mình.

Lục Sâm thấy Mạc Noãn không truy cứu nữa thì thở phào nhẹ nhõm.

Có lẽ đã đến lúc phải tìm Mạc Bình Sơn nói chuyện một lần rồi.

Nhắc đến Mạc Bình Sơn, Mạc Noãn lại nhớ đến chuyện cách đây không lâu, hôm đó vì chuyện Mạc Tử Hi nói quá chấn động, cô suýt nữa đã quên mất. "Lục Sâm, mẹ em hóa ra có để lại cho em 20% cổ phần của Mạc Thị, là luật sư quản lý di sản của mẹ em nói cho em biết hôm em đến Mạc Thị." 20%, Mạc Thị tuy không bằng Lục Thị, nhưng cũng phát triển không tệ.

Nhân phẩm của Mạc Bình Sơn có lẽ cần phải xem xét lại, nhưng tài năng kinh doanh của ông ta là không thể nghi ngờ.

Lục Thị khởi nghiệp có nền tảng từ đời trước, lúc anh tiếp quản đã ở trên đỉnh cao.

Nhưng Mạc Thị lại phát triển lên trong tay Mạc Bình Sơn, tay trắng dựng nghiệp, cho dù có sự trợ giúp của nhà họ Trương, nếu bản thân ông ta không có bản lĩnh thì cũng tuyệt đối không được. 20% đã là một khối tài sản rất lớn rồi. "Noãn Noãn, chuyện này phải xem trong lòng em rốt cuộc nghĩ thế nào.

Bất kể em muốn hay không, anh đều tôn trọng lựa chọn của em." "Lục Sâm, em đang muốn anh cho em ý kiến, sao anh lại đá quả bóng lại cho em rồi." Mạc Noãn nhăn mũi nhìn Lục Sâm, oán niệm với anh rất sâu.

Lục Sâm nhìn bộ dạng đáng yêu của cô, véo mũi cô: "Đây là chuyện của riêng em, em phải tuân theo lòng mình mà tự quyết định." Anh không muốn lời nói của mình ảnh hưởng đến quyết định của cô. "Ai nói là chuyện của một mình em, anh không phải là chồng em sao?

Tình cảm của anh bây giờ vẫn còn phân biệt xa gần với em, anh là anh, em là em à?" Mạc Noãn tức giận nói.

Lục Sâm chịu thua.

Cô nhóc này hoặc là im lặng, hoặc là lanh mồm lanh miệng, một câu nói trúng tim đen, anh không thể phản bác. "Xin lỗi, là anh Lục đây nói sai rồi, chúng ta sớm đã hợp làm một, làm sao còn có thể anh là anh, em là em được." Trong mắt Lục Sâm đầy vẻ trêu chọc.

Mạc Noãn mặt đỏ bừng, tự nhiên biết anh đang nói gì, mắng: "Lục Sâm, em đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy, anh bớt giở trò lưu manh đi." "Đàn ông không giở trò lưu manh với vợ mình thì không phải là người đàn ông tốt." Lục Sâm ra vẻ nghiêm túc.

Mạc Noãn phát hiện da mặt mình sau khi ở bên người này lâu cũng đã dày lên một chút, quả nhiên gần mực thì đen.

Đối mặt với lời trêu chọc thẳng thắn như vậy của anh mà cô lại bắt đầu bình tĩnh, đưa tay véo má anh. "Bảo anh trả lời nghiêm túc câu hỏi của em cơ mà." Cô thật sự không biết phải làm sao, muốn nghe suy nghĩ của anh.

Lục Sâm kéo tay cô xuống, đối mặt với cô, nghiêm túc nhìn chằm chằm vào mặt cô, không bỏ lỡ bất kỳ biểu cảm nào của cô. "Noãn

Noãn, em có thể cho anh biết suy nghĩ thật nhất trong lòng em lúc này không?" Mạc Noãn sững người, rồi nói: "Thực ra, em không hề ham muốn khối tài sản mà số cổ phần đó mang lại, những gì anh cho em còn nhiều hơn thế rất nhiều, em tiêu không hết.

Hơn nữa em cũng không thể bỏ qua những chuyện Mạc Bình Sơn đã làm trong quá khứ, không muốn có bất kỳ dính líu nào với nhà họ Mạc.

Nhưng em cũng không cam tâm, nếu em không nhận, số cổ phần đó rất có thể sẽ quay về tay Mạc Bình Sơn, vậy thì sớm muộn gì tất cả cũng sẽ thuộc về hai mẹ con kia.

Chương 109

Đó rõ ràng là đồ của mẹ em, tại sao em phải biếu không cho hai mẹ con họ." Ánh mắt Lục Sâm sâu thẳm.

Có thuộc về hai mẹ con kia hay không còn chưa chắc, chỉ là cô nhóc này rõ ràng đã có chủ ý rồi. "Thấy chưa, em còn hỏi ý kiến anh, rõ ràng trong lòng em đã có đáp án rồi." "Em..." Mạc Noãn nhất thời không nói nên lời. "Thực ra em không cần nghĩ nhiều như vậy.

Em nhận số cổ phần này không có nghĩa là em có dính líu với nhà họ Mạc, em chỉ việc ngồi hưởng lợi tức là được.

Nếu có họp cổ đông, em không muốn gặp mặt những người đó thì tìm người đại diện là được.

Chuyện thực ra rất đơn giản, là do em suy nghĩ quá nhiều, nghĩ quá phức tạp rồi." Mạc Noãn nắm giữ cổ phần, Lục Sâm tuyệt đối ủng hộ.

Nhưng nếu Mạc Bình Sơn muốn đổ gánh nặng kinh doanh lên vai Mạc Noãn, đó là điều anh kiên quyết phản đối.

Đôi vai gầy yếu của cô làm sao có thể chịu được áp lực lớn như vậy.

Mấy năm trước không được sống sung sướng, mấy năm nay anh muốn cô sống thoải mái một chút.

Xem ra đã đến lúc phải gặp Mạc Bình Sơn một lần, có một số chuyện phải nói rõ từ trước.

Lục Sâm nói xong, phát hiện đôi mắt đen láy của Mạc Noãn sáng lên, cứ thế nhìn thẳng vào mình.

Anh biết trong lòng cô đã có quyết định. "Sao mình ngốc thế nhỉ, đến chuyện đơn giản này cũng không nghĩ ra." "Cô ngốc." Lục Sâm thì thầm, cô hoàn toàn là trong cuộc u mê. "Em không ngốc." Mạc Noãn rúc vào lòng anh, ôm lấy vòng eo rắn chắc của anh, chỉ cảm thấy trong lòng bình yên lạ thường.

Phụ nữ thỉnh thoảng ngốc một chút cũng là phúc khí.

Lục Sâm thầm nghĩ trong lòng.

Mạc Noãn nhớ đến chuyện Mễ Nặc đã nhờ vả mấy lần, thử dò hỏi: "Lục Sâm, nếu để anh lên trang bìa tạp chí, anh có thấy khó chịu không?" Lục Sâm nhìn cô, cười nói: "Em muốn nói gì?" "Anh biết đó, Mễ Nặc là chủ biên mảng giải trí của tòa soạn.

Bây giờ kinh tế cả nước đều đang đi xuống, ngành của họ cũng không ngoại lệ, tình hình chung không tốt lắm, các tòa soạn lớn đều tung ra đủ chiêu trò, áp lực cạnh tranh khá lớn.

Anh rất ít khi xuất hiện trước công chúng, có thể đến ủng hộ cậu ấy một chút không?

Em tin chỉ cần anh ra mặt, chắc chắn sẽ giúp ích rất nhiều cho cậu ấy.

Cậu ấy là bạn thân nhất của em, trước giờ đã giúp em không ít." Mạc Noãn nghiêm túc giải thích, trong mắt mang theo một tia cầu khẩn.

Lục Sâm nhướng mày: "Sao cậu ấy không đi tìm Diệp Tử Hạo?" Mạc Noãn khựng lại: "Anh biết gì rồi à?" "Không phải dạo trước Diệp Tử Hạo đang theo đuổi cậu ấy sao?" "Em quên hỏi Mễ Nặc rồi, nhưng xem bộ dạng của cậu ấy, chắc là Diệp Tử Hạo chưa theo đuổi được." "Có nguồn lực tốt như vậy tại sao không dùng, nếu cậu ấy mở lời Diệp Tử Hạo chắc chắn sẽ vui lòng.

Diệp Tử Hạo cũng thích hợp lên trang bìa tạp chí giải trí hơn anh."

Lục Sâm cười nói.

Mạc Noãn bĩu môi: "Anh cứ đẩy người anh em tốt của mình ra làm bia đỡ đạn như vậy thật sự tốt sao?

Với lại bây giờ là em đứng ra mời anh, anh đừng lôi người khác vào được không, rốt cuộc có đi hay không anh cho em một câu trả lời dứt khoát?

Để em còn trả lời Mễ Nặc." "Anh nói thật đấy, Diệp Tử Hạo dễ tạo chủ đề hơn anh, Mễ Nặc viết bài cũng có thể thoải mái hơn một chút." Nhìn biểu cảm thay đổi tinh tế trên mặt anh, Mạc Noãn đột nhiên nhận ra điều gì đó.

Tạp chí giải trí khác với tạp chí tài chính, độc giả đa phần là phụ nữ thích hóng chuyện.

Lục Sâm mà đi thì khó tránh khỏi bị hỏi về vấn đề tình cảm, đặc biệt là tại sao mấy năm trước anh lại lạnh lùng vô tình như vậy, đây có lẽ là thắc mắc của tất cả phụ nữ thành phố A.

Nghĩ đến đây, Mạc Noãn gật đầu, dịu dàng nói: "Được rồi, vậy chúng ta không đi nữa, em sẽ nói với Mễ Nặc một tiếng, đợi khi nào cậu ấy chuyển sang làm tạp chí tài chính, chúng ta sẽ đến ủng hộ." Cô có thể hiểu được nỗi khổ của anh, tự nhiên không muốn khơi lại chuyện buồn của anh, nhất là khi phải bóc trần vết sẹo quá khứ trước công chúng, điều đó đối với anh quá tàn nhẫn.

Nhìn thái độ thay đổi trước sau của Mạc Noãn, Lục Sâm hơi nhíu mày, nghĩ một lát rồi nói: "Nếu em có thể đi cùng anh, có lẽ anh sẽ cân nhắc một chút." Mạc Noãn bật cười, đẩy anh một cái: "Anh đừng đùa nữa, em chỉ là một cô gái nhỏ bé không tên tuổi, lại chẳng phải người nổi tiếng gì, em đi làm gì chứ, tâm điểm chú ý của mọi người là anh chứ không phải em." "Phụ nữ không phải đều thích hóng chuyện sao?

Em là vợ của anh, em chắc chắn là họ không có hứng thú với chuyện của chúng ta à?

Dù sao cũng rất hiếm có người như chúng ta, gặp một lần là đi đăng ký kết hôn." Mạc Noãn tuy cảm thấy có lý, nhưng vẫn không muốn làm khó Lục Sâm quá, suy nghĩ kỹ rồi vẫn gạt bỏ ý định này của anh. "Lục Sâm, đừng quá gượng ép, em không muốn làm anh khó xử chút nào." Lục Sâm chỉ vào má mình: "Vậy em hôn anh một cái đi, có lẽ anh sẽ không thấy khó xử nữa." Đây là cái logic gì vậy.

Mạc Noãn buồn cười hôn nhẹ lên ngực anh: "Lớn từng này rồi, đừng có trẻ con như vậy." "Thật sự không hôn à?" Lục Sâm nheo mắt đầy nguy hiểm.

Mạc Noãn mỉm cười, hào phóng vòng tay qua cổ anh, hôn thật mạnh lên má anh một cái.

Lục Sâm vô cùng mãn nguyện: "Noãn Noãn, không cần lo cho anh đâu.

Phỏng vấn tạp chí kiểu này cũng không phải là truyền hình trực tiếp, quyền chủ động hoàn toàn nằm trong tay Mễ Nặc, tin là cậu ấy biết phải làm thế nào.

Em bây giờ có thể gọi điện hỏi cậu ấy, xem có thể phỏng vấn cả hai người không, nếu được thì bảo cậu ấy định ngày." "Anh thật sự không sao chứ?" Mạc Noãn không chắc chắn hỏi lại. "Không sao." Mạc Noãn gọi điện cho Mễ Nặc ngay trước mặt Lục Sâm.

Mễ Nặc vui đến nỗi cười ha hả tại chỗ, cảm thán rằng cô vẫn làm việc hiệu suất cao như ngày nào.

Hai vợ chồng họ cùng xuất hiện, đúng là hợp ý cậu ấy.

Lục Sâm trước nay là người nói được làm được, sáng hôm sau liền để Tống Trí liên lạc với Hàn Thụ Nhân.

Bên phía Hàn Thụ Nhân sau khi xin chỉ thị của Mạc Bình Sơn đã lập tức trả lời, nói rằng buổi chiều có thể gặp mặt.

Địa điểm gặp mặt được hẹn ở một quán trà do Mạc Bình Sơn chọn.

Cả hai đều là những người đúng giờ, gần như đến cùng lúc.

Đây là lần đầu tiên Mạc Bình Sơn chính thức gặp Lục Sâm.

Chương 110

Ông đã nghe nhiều về những thành tích của anh và vô cùng ngưỡng mộ người trẻ tuổi này.

Ngoại hình và khí chất đều thuộc hàng thượng thừa.

Trong phút chốc, cảm xúc trong lòng ông rất phức tạp, nếu quan hệ giữa ông và Mạc Noãn không trở nên căng thẳng, thì người trẻ tuổi ưu tú như vậy đã là con rể của mình.

Mạc Bình Sơn đánh giá Lục Sâm, Lục Sâm cũng đang quan sát Mạc Bình Sơn.

Mạc Noãn nói đã nhìn thấy Mạc Bình Sơn trong bệnh viện, xem ra là thật, sắc mặt ông quả thực không có chút huyết sắc nào. "Chủ tịch Mạc, tôi nghĩ ông cũng đoán được hôm nay tôi hẹn ông ra đây chắc chắn là vì vợ tôi." Lục Sâm bình thản nói.

Anh trước nay vẫn nói chuyện với giọng điệu này, chỉ khi đối diện với người nhà họ Lục và Mạc Noãn mới có chút ấm áp, thỉnh thoảng lộ ra vẻ không đứng đắn.

Nhưng lúc này, Mạc Bình Sơn vẫn đang ảo tưởng rằng anh vốn nên là con rể của mình, nghe ngữ khí của anh, ông lập tức cảm thấy hụt hẫng, không kìm được mà trầm giọng: "Cậu nói chuyện với bậc cha chú đều có thái độ này sao?" Lục Sâm nhướng mày, nói ngắn gọn: "Đối với người lạ, tôi trước nay vẫn vậy." Một câu nói suýt chút nữa khiến Mạc Bình Sơn nghẹn chết, ông không nhịn được mà nhấn mạnh: "Tôi là cha của Mạc Noãn." "Vậy đợi đến ngày cô ấy thừa nhận ông, ông hãy đến nói những lời này." Lục Sâm nhếch môi, tỏ vẻ hoàn toàn không quan tâm.

Hàn Thụ Nhân thấy tình hình căng thẳng, sợ hai người đánh nhau, lập tức lên tiếng, nhỏ giọng nhắc nhở Mạc Bình Sơn: "Chủ tịch, bàn chuyện chính trước đã." Sức khỏe của ông thật sự không thể chống đỡ gánh nặng của Mạc thị nữa, thêm một ngày là đang hao tổn sinh mệnh.

Lục Sâm dĩ nhiên nghe được cuộc nói chuyện của họ.

Mạc Bình Sơn còn chưa kịp mở lời, anh đã bày tỏ thái độ trước: "Nếu chuyện chính mà chủ tịch Mạc muốn nói là thuyết phục Noãn Noãn đến Mạc thị, để cô ấy bán mạng cho Mạc thị, thì tôi nghĩ ông không cần nói nữa đâu.

Tôi sẽ không khuyên cô ấy.

Vợ tôi, tôi cưới về là để nâng niu trong lòng bàn tay.

Cô ấy muốn ra ngoài làm việc, tôi tôn trọng lựa chọn của cô ấy, nhưng không có nghĩa là tôi muốn cô ấy đi bán mạng cho Mạc thị.

Dĩ nhiên, nếu là cô ấy tự mình cam tâm tình nguyện, tôi cũng sẽ không ngăn cản." Ngụ ý là, mấu chốt nằm ở Mạc Noãn, họ chỉ có thể khiến Mạc Noãn vào Mạc thị khi nhận được sự tha thứ của cô.

Mạc Bình Sơn sững sờ, rõ ràng không ngờ anh đã biết suy nghĩ của mình.

Ông đã tiếp xúc với Mạc Noãn vài lần, lần nào cũng bị cô chọc cho tức điên hoặc huyết áp tăng vọt, chẳng được lợi lộc gì.

Với tính cách bướng bỉnh của cô, trong thời gian ngắn mà đồng ý thì trừ phi trời mưa đỏ, nếu không ông cũng chẳng cần phải đi đường vòng từ phía anh làm gì.

Nhưng bị một người vai vế nhỏ hơn vạch trần tâm sự như vậy, Mạc Bình Sơn có phần mất mặt. "Tôi cho con bé khối tài sản và địa vị mà cả đời này nó cũng không có được." Lục Sâm nhìn người đàn ông trước mặt, cảm thấy có chút bi ai khó tả, lắc đầu thở dài: "Chủ tịch

Mạc, ông vẫn chưa hiểu con gái mình.

Cô ấy không phải là người ham mê tài phú và địa vị." Điều cô ấy muốn trước nay luôn rất đơn giản, chỉ là những theo đuổi của một nhân viên văn phòng bình thường: kinh tế độc lập, không dựa dẫm vào ai, sống đơn giản vui vẻ là đủ.

Nếu không phải vì đăng ký kết hôn với anh một cách khó hiểu, cô ấy vẫn đang sống một cuộc sống đơn giản ở thành phố B, có lẽ còn có thể trêu ghẹo vài đối tượng xem mắt cũng không chừng.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Lục Sâm không kìm được mà cong lên.

Người phụ nữ nhỏ hơn anh 5 tuổi đó đã lặng lẽ bén rễ trong tim anh như vậy.

Tên như người, mỗi lần nghĩ đến cô là lại thấy ấm áp không nói nên lời, tựa như trên người cô có một ma lực khó tả. "Tôi biết, nhưng nó gả cho người như cậu thì càng cần thân phận như vậy." Sống trong một gia tộc như nhà họ Lục, nhà mẹ đẻ có thực lực thì mới không phải nhìn sắc mặt người khác mà sống. "Chuyện này ông không cần lo, một nửa tài sản của tôi thuộc về cô ấy, giá trị hơn tập đoàn Mạc thị của ông nhiều." Lục Sâm cười nhạt nói.

Mạc Bình Sơn và Hàn Thụ Nhân không thể tin nổi nhìn Lục Sâm.

Trước khi đến họ đã tìm hiểu rất kỹ, tập đoàn Lục thị là một tập đoàn đa quốc gia hoạt động trong nhiều lĩnh vực như khách sạn, nhà hàng, trang sức, mỹ phẩm, bách hóa... nhưng có một mảng là điểm yếu, đó là bất động sản.

Không ai biết tại sao Lục thị lại chịu dấn thân vào những ngành nghề lợi nhuận mỏng, mà lại từ bỏ miếng mồi béo bở là bất động sản.

Lời đồn thì nhiều, nhưng phiên bản phổ biến nhất là vì mấy năm trước Lục thị gặp tai nạn chết người trong quá trình phát triển bất động sản, khiến mảng kinh doanh bị tổn thất nặng nề, từ đó không gượng dậy nổi.

Mà bất động sản lại chính là mảng kinh doanh chủ lực của Mạc thị, có vị thế quan trọng ở thành phố A.

Hai người đã vất vả bàn bạc đối sách, chuẩn bị dùng Mạc thị làm mồi nhử để Lục Sâm thuyết phục Mạc Noãn vào làm việc, dù cho cuối cùng Mạc thị khó tránh khỏi bị Lục thị thâu tóm, ít nhất tâm huyết của ông cũng không bị lãng phí, Mạc Noãn cũng được hưởng một phần.

Nhưng nghe Lục Sâm nói xem, một nửa tài sản của anh đều đã cho Mạc Noãn, ra tay hào phóng như vậy thì cần gì đến Mạc thị của ông nữa, ông đem cả đời tâm huyết ra tặng mà người ta còn chẳng thèm.

Không có gì phiền muộn hơn thế nữa, Mạc Bình Sơn chỉ cảm thấy lồng ngực lại bắt đầu đau, cơn đau lan ra khắp các bộ phận trên cơ thể.

Hàn Thụ Nhân lập tức lấy lọ thuốc trong túi ra, đổ thuốc vào lòng bàn tay ông.

Mạc Bình Sơn uống vội với nước trà, một lúc lâu sau mới đỡ hơn. "Đã mắc bệnh thế này, chủ tịch Mạc vẫn nên sớm đi chữa trị thì hơn, đừng nghĩ đến chuyện dùng khổ nhục kế với Mạc Noãn." Lục Sâm bình thản nói.

Mạc Bình Sơn kinh ngạc nhìn Lục Sâm, ông cứ nghĩ mình giấu rất kỹ, không ngờ lại bị anh phát hiện nhanh như vậy. "Tôi không có ý đó." Lục Sâm nhếch môi, "Tốt nhất là vậy, bởi vì bây giờ ngoài chiêu bài đáng thương này ra, ông còn có gì để Mạc Noãn nhìn ông thêm một lần nữa không?" Mạc Bình Sơn sững sờ, câu thứ hai của Lục Sâm lại tới, "Bây giờ biết con gái mình có thể làm nên chuyện lớn mới muốn nhận lại, sớm hơn thì ông làm gì?" Lục Sâm xác định được suy nghĩ của Mạc Bình Sơn xong cũng rời đi.

Hàn Thụ Nhân thở dài, nhìn Mạc Bình Sơn nói: "Chủ tịch, tại sao ông không nói cho cậu ấy biết lúc đầu ông cắt đứt quan hệ với cô Noãn là có nỗi khổ?

Nếu không phải vì hai mẹ con họ cứ bám riết lấy cô Noãn không tha, ông cũng đã không làm đến mức tuyệt tình như vậy." Mạc Bình Sơn cười khổ, không lên tiếng, ánh mắt đờ đẫn nhìn ra xa.

Ông nghĩ đến rất nhiều chuyện lúc Mạc Noãn còn nhỏ, nghĩ đến những ngày tháng của gia đình ba người họ.

Nói ra thì có ích gì, ông đã làm quá nhiều chuyện sai trái rồi.

Hồi lâu sau ông mới nói: "Nếu con bé Tử Hi đó muốn kết hôn với Đinh Duệ, vậy cứ để nó toại nguyện.

Sau này sống tốt hay xấu tôi cũng không muốn quản nữa." Hàn Thụ Nhân gật đầu, "Tôi sẽ tìm thời gian nói với hai ông bà nhà họ Đinh, tin rằng có họ gây áp lực, cậu Diệp sẽ sớm thỏa hiệp thôi." Khi Mạc Noãn đi làm thì nghe được tin Kỷ Mẫn Giai đã nghỉ việc.

Chương 111

Cô lắc đầu, cảm thấy đây là lựa chọn tốt nhất của cô ta.

Nếu cô ta còn tiếp tục ở lại đây, nước bọt trong văn phòng cũng đủ dìm chết cô ta, dù sao cũng đã làm ra chuyện xấu hổ như vậy.

Buổi trưa, Mạc Noãn nhận được điện thoại của Mễ Nặc, hẹn cô ra ngoài bàn chuyện phỏng vấn cho tạp chí.

Mạc Noãn bật cười lắc đầu, cậu ấy sốt ruột quá, cảm giác như sợ Lục Sâm và cô đổi ý vậy, chuyện mới quyết định tối qua mà giờ đã hẹn ra bàn chi tiết rồi.

Khi Mạc Noãn đến điểm hẹn, Mễ Nặc đang cúi đầu viết gì đó vào sổ.

Đây là thói quen của cậu ấy, luôn thích mang theo một cuốn sổ bên mình, nói là để có thêm cảm hứng, tiện ghi chép bất cứ lúc nào.

Cậu ấy quá tập trung đến nỗi Mạc Noãn đến mà cũng không phát hiện.

Mạc Noãn không nhịn được gõ lên bàn trước mặt cậu ấy, trêu chọc: "Chủ biên đại nhân, đối tượng phỏng vấn của cậu đến rồi này." Mễ Nặc ra hiệu đừng làm phiền, không ngẩng đầu mà tiếp tục viết vào sổ tay.

Mạc Noãn đành ngồi xuống đối diện, tự gọi một món đồ uống.

Khoảng nửa tiếng sau, Mễ Nặc mới ngẩng đầu lên, thở ra một hơi thật dài: "Xong rồi, các câu hỏi cần hỏi đã được sắp xếp sơ bộ." "Này Nặc, tòa soạn tạp chí của cậu sắp phá sản rồi à, cậu có cần phải vội vàng thế không?" Mễ Nặc đậy nắp bút, nói: "Người tớ phỏng vấn là Lục Sâm đấy, người tình trong mộng của phụ nữ thành phố A, thời gian lại gấp, tớ không tranh thủ thì làm sao được." "Đúng rồi." Mễ Nặc cười gian xảo nhìn Mạc Noãn, ánh mắt có vài phần né tránh, "Mạc tiểu thư, có một chuyện chị đây phải xin cậu tha thứ." Mạc Noãn vừa nhìn biểu cảm này của cậu ấy là biết không có chuyện gì tốt lành, trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành, "Cậu đã làm chuyện gì có lỗi với tớ à?" "Ha ha, cái này cũng không tính là có lỗi đâu nhỉ." "Thôi được rồi, Mễ Nặc, cậu đừng vòng vo với tớ nữa, nói mau." "Cậu biết đấy, tòa soạn của chúng tớ thực ra có quan hệ chị em với đài truyền hình Thành Tế kia, đều là công ty con của tập đoàn Thiên Âm.

Tối qua tớ đã báo cáo kịp thời chuyện hai cậu sắp lên tạp chí cho tổng biên tập, tổng biên tập thấy chuyện này lớn nên đã báo cáo lên cấp trên.

Kết quả là ban lãnh đạo tập đoàn đã triệu tập một cuộc họp khẩn cấp, đưa ra một phương án mới nhất cho chuyện này.

Ý của cấp trên là hai cậu chỉ lên tạp chí của tớ thì quá lãng phí tài nguyên, dù sao tạp chí của tớ cũng không thấy được người, thành phẩm cuối cùng cũng chỉ là bìa tạp chí và bài phỏng vấn, đẳng cấp hơi thấp.

Họ muốn hai cậu tiện thể lên luôn chuyên mục phỏng vấn của đài truyền hình Thành Tế." Mễ Nặc vốn là người nóng tính, giải thích một tràng. "Chuyên mục phỏng vấn của đài truyền hình, là muốn chúng tớ lên TV sao?" Mạc Noãn khẽ nhíu mày.

Mễ Nặc gật đầu lia lịa, búng tay một cái, "Đúng, Mạc Tiểu Noãn vẫn thông minh như ngày nào, chính là ý đó." Mạc Noãn lườm cậu ấy một cái, "Đừng có tâng bốc tớ." Toàn tìm cho cô những chuyện cô không thích. "Ha ha, vậy cậu thấy thế nào?" Mễ Nặc có chút không chắc Mạc Noãn nghĩ gì, rốt cuộc là đồng ý hay không. "Tớ không muốn lên TV lắm, nhưng xem ra không còn lựa chọn nào khác." "Sợ gì chứ, đừng có nhát gan, lúc đó tớ cũng ở đấy mà.

Chương trình các cậu tham gia tên là 'Tình Yêu Đang Diễn Ra', người dẫn chương trình cũng là người rất dễ tính, sẽ không và cũng không dám làm khó hai cậu đâu." "Không phải cậu dẫn chương trình à?" Mạc Noãn nhướng mày. "Dĩ nhiên là không, tớ làm tạp chí, có dẫn chương trình bao giờ đâu.

Chuyên mục phỏng vấn các cậu tham gia cũng là chương trình riêng của người ta, có người dẫn cố định.

Lúc đó có thể tớ sẽ được sắp xếp một ghế khách mời đặc biệt, ngoài việc ngồi một bên viết bản thảo, tớ cũng sẽ thỉnh thoảng tham gia tương tác với hai cậu." Khóe miệng Mạc Noãn cong lên, cảm thấy chuyện này phải lôi Mễ Nặc xuống nước cùng, "Nếu không phải cậu dẫn chương trình, chuyên mục đó chúng tớ sẽ không tham gia." Dù sao cô và Lục Sâm cũng là nể mặt cậu ấy mới đồng ý, không cần thiết phải làm áo cưới cho người khác, để người dẫn chương trình khác hưởng lợi không. "Mạc Tiểu Noãn, cậu cố ý chơi tớ." Mễ Nặc trừng to mắt. "Tớ không quan tâm, tớ cũng có điều kiện.

Bàn được thì tham gia, không được thì thôi." Mạc Noãn thái độ kiên quyết.

Mễ Nặc nghiến răng, đập bàn một cái, "Được, cứ quyết định vậy đi.

Tối nay tớ bắt đầu học cấp tốc kiến thức dẫn chương trình.

Cậu nói trước cho tớ những điều cần chú ý đi." Bây giờ cấp trên đang nghe lời cậu ấy răm rắp, cậu ấy không sợ họ không đồng ý.

Mạc Noãn nhìn bộ dạng đó của cậu ấy mà thấy hơi buồn cười, một lúc sau mới nói: "Tớ hy vọng phần phỏng vấn của các cậu có thể tránh những vấn đề tình cảm trong quá khứ của Lục Sâm, cố gắng xoay quanh chuyện hiện tại của chúng tớ.

Quá khứ của Lục Sâm có chút đau buồn, tớ không muốn gợi lại chuyện không vui của anh ấy." "OK, tớ sẽ gửi bản thảo cho hai cậu sớm nhất có thể.

Trên đó có những vấn đề chúng ta sẽ đề cập.

Cậu và Lục tiên sinh nhà cậu có thể nghĩ trước xem nên trả lời thế nào.

Dĩ nhiên hai cậu cũng có thể tùy cơ ứng biến, tóm lại là tùy ý hai cậu thôi." Buổi phỏng vấn tạp chí đơn thuần ban đầu đã biến thành phỏng vấn kết hợp với đài truyền hình.

Sau khi gặp Mễ Nặc, Mạc Noãn lập tức báo cho Lục Sâm tình hình mới nhất.

Lục Sâm chỉ đáp lại một câu: "Mọi chuyện do Lục phu nhân tự quyết định." Dường như anh hoàn toàn không để tâm đến sự thay đổi này.

Mạc Noãn lại có chút phiền muộn, lặp lại: "Là lên TV đấy, không phải chỉ nhận phỏng vấn đơn thuần đâu.

Lục Sâm, anh thật sự không có vấn đề gì chứ?" Cô rất lo lúc ghi hình sẽ bị gượng gạo, anh đối với người không quen trước nay rất ít nói, hơn nữa cô cũng chưa từng làm chuyện này, đến lúc đó chắc chắn cũng không biết ứng phó ra sao, làm hỏng chuyện của Mễ Nặc thì không hay. "Noãn Noãn không cần căng thẳng, đến lúc đó em cứ đi theo anh là được.

Nếu thật sự không muốn trả lời thì cứ im lặng, đẩy câu hỏi cho anh." "Em không căng thẳng." Lục Sâm cười cười, cũng không vạch trần, chỉ trêu chọc: "Không căng thẳng là tốt rồi.

Vậy Lục phu nhân từ bây giờ có thể bắt đầu nghĩ xem lúc đó nên tỏ tình với anh thế nào rồi đấy." Qua điện thoại, Mạc Noãn cũng có thể cảm nhận được tâm trạng tốt của anh, bĩu môi: "Đừng nói nhẹ nhàng như vậy, chúng ta đến để ủng hộ, đừng để lúc đó làm hỏng chuyện." Vì thời gian được ấn định vào ngày kia, để cho họ có thời gian chuẩn bị sớm, tối đó Mễ Nặc đã gửi bản thảo qua.

Lúc này Mạc Noãn vừa tắm xong ra ngoài, liền có tin nhắn thông báo có một tệp văn bản từ Mễ Nặc.

Mạc Noãn mở ra xem, Mễ Nặc liệt kê tổng cộng 20 câu hỏi, từ cuộc sống đến công việc của họ đều có, nhiều nhất vẫn là vấn đề tình cảm của Lục Sâm.

Những câu hỏi đó vừa nhìn đã biết là hỏi thay cho đông đảo chị em phụ nữ, thậm chí cả chuyện có mấy múi cơ bụng cũng được đưa ra, Mạc Noãn xem mà thấy rùng mình.

Cô vừa lướt qua một lượt, điện thoại của Mễ Nặc đúng lúc gọi tới. "Mạc Tiểu Noãn, cậu xem nhanh mấy câu hỏi tớ gửi đi.

Mấy câu in đậm bôi đỏ có hơi nhạy cảm, cậu hỏi Lục Sâm trước xem có được không, nếu không được thì gửi lại tớ sửa." Ánh mắt Mạc Noãn dừng lại ở một câu hỏi: Lục tổng trước đây chưa từng có ý định kết hôn, có thể tiết lộ nguyên nhân là gì không?

Đợi Lục Sâm ra ngoài, Mạc Noãn có chút lo lắng nói với anh: "Bản thảo phỏng vấn của Mễ Nặc gửi qua rồi, nhưng có mấy câu hơi làm khó anh, anh xem lại đi, nếu không được em bảo cậu ấy sửa lại." Lục Sâm đưa chiếc khăn trong tay cho Mạc Noãn, "Noãn Noãn, lau tóc cho anh trước đã, lau xong chúng ta nói sau." Mạc Noãn gật đầu, Lục Sâm gối đầu lên đùi cô như thường lệ, khẽ nhắm mắt, trông có vẻ hơi mệt mỏi.

Chương 112

Mạc Noãn cũng không làm phiền anh nữa, cứ thế lau tóc cho anh.

Tóc anh rất đẹp, đen dày, óng ả.

Lau xong cô phát hiện anh đã ngủ thiếp đi.

Khóe miệng cô không kìm được mà cong lên, hôm nay đúng là chuyện lạ có thật, vai trò đã đổi ngược, trước đây người không chống đỡ nổi cơn buồn ngủ thường là cô.

Mạc Noãn nhẹ nhàng dịch chân mình ra, lay nhẹ Lục Sâm, "Lục Sâm, ngủ trên gối đi, không thì mai sẽ khó chịu đấy." Lục Sâm khẽ động người, Mạc Noãn đặt chiếc gối dưới đầu anh.

Cô rất ít khi thấy Lục Sâm trong bộ dạng này, dường như mệt mỏi đến cực điểm, cũng không biết cả ngày hôm nay anh đã bận rộn những gì.

Cô tắt đèn, nhẹ nhàng vén chăn lên, eo lập tức bị vòng tay ấm áp và mạnh mẽ của anh quấn lấy.

Giọng nói của người đàn ông mang theo vài phần mệt mỏi: "Noãn Noãn, em nhắc lại câu hỏi em vừa nói cho anh nghe đi." Mạc Noãn nắm lấy tay anh, nhẹ nhàng bóp nhẹ, "Lục Sâm, anh mệt rồi thì ngủ trước đi, chúng ta ngày mai hẵng bàn chuyện này, dù sao vẫn còn một ngày nữa, không vội." "Ngày mai lại có việc của ngày mai, em cứ nói cho anh nghe trước, anh nghe sơ qua là được." Giây phút này, Mạc Noãn thấy thương anh.

Cô từng xem lịch trình của anh trong văn phòng, gần như lịch trình mỗi tuần đều được sắp xếp từ trước, vô cùng sít sao.

Anh đột nhiên đồng ý yêu cầu của Mễ Nặc chắc chắn đã làm đảo lộn kế hoạch của mình, cho nên hôm nay anh nhất định đã phải đẩy nhanh tiến độ.

Giây phút này, Mạc Noãn cảm thấy mình có chút quá đáng.

Từ khi kết hôn, dường như anh vẫn luôn chiều theo cô, còn cô lại chẳng làm được gì.

Mạc Noãn gật đầu, dịu dàng nói: "Em xem qua rồi, các câu hỏi khác đều ổn, có một số là về quá trình chúng ta quen và yêu nhau, cái này không khó.

Khó hơn là có câu hỏi tại sao mấy năm trước anh không kết hôn, mà lại đột nhiên đăng ký với em." "Anh còn tưởng là chuyện gì, cứ để họ hỏi đi, anh biết phải trả lời thế nào." Lục Sâm không để tâm.

Nói xong câu này liền không có tiếng động gì nữa, Mạc Noãn còn muốn nói gì đó thì bên cạnh đã truyền đến tiếng hít thở đều đều của anh, cô cũng đành phải im lặng.

Ngày hôm sau, Mạc Noãn gửi cho anh một bản thảo của Mễ Nặc, dặn anh có thời gian thì nên xem qua.

Còn cô thì dành thời gian lên mạng nghiên cứu không ít các buổi phỏng vấn của người nổi tiếng, nghĩ rằng dù không thể quá xuất sắc thì cũng không thể làm mất mặt Lục Sâm.

Rất nhanh đã đến ngày phỏng vấn.

Vừa đến đài truyền hình, Mạc Noãn đã phát hiện toàn bộ ban lãnh đạo cấp cao của tập đoàn Thiên Âm đều có mặt, một đám người áo đen đứng ở cửa chờ họ, trông thật hoành tráng.

Lục Sâm vẫn giữ phong thái như thường ngày, chỉ đơn giản trao đổi với họ vài câu rồi bảo họ về.

Theo sắp xếp của đài truyền hình, buổi sáng họ sẽ chụp ảnh bìa tạp chí, buổi chiều sẽ ghi hình trực tiếp.

Vì hậu kỳ cần phải cắt ghép nên đài truyền hình cũng không dám bắt Lục Sâm dành thời gian diễn tập, nghĩ rằng những đoạn không lý tưởng thì hậu kỳ cắt đi là được.

Buổi chụp ảnh diễn ra rất thuận lợi.

Vì hai người đã có kinh nghiệm chụp ảnh vài lần trước đó, lại đang là một cặp đôi yêu nhau, nên chỉ cần đứng cạnh nhau một cách tự nhiên là đã có thể tạo ra những bức ảnh rất đẹp, hiệu quả hoàn toàn ngoài sức tưởng tượng của họ.

Ngay cả nhiếp ảnh gia cũng hết lời khen ngợi, nói rằng họ rõ ràng không có nền tảng chuyên nghiệp, nhưng sự tự nhiên lại thắng mọi kỹ xảo.

Thời gian của Lục Sâm không nhiều, đài truyền hình rất coi trọng buổi phỏng vấn này.

Khi họ đến nơi, mọi công tác chuẩn bị đã hoàn tất.

Nhân viên công tác lập tức dẫn họ đến phòng trang điểm, dặm lại lớp trang điểm cho họ.

Mạc Noãn vì đã chuẩn bị bài từ trước nên không hề có sự căng thẳng như dự kiến.

Nhưng một câu nói của Lục Sâm lại khiến cô căng thẳng trở lại: "Noãn Noãn, em chuẩn bị xong chưa?

Anh còn chưa kịp xem bản thảo em gửi, đến lúc đó chỉ có thể tùy cơ ứng biến thôi." Chân Mạc Noãn mềm nhũn, suýt chút nữa ngã quỵ, may mà được anh đỡ vững.

Khi bước vào trường quay số 1, Mễ Nặc và một người phụ nữ trẻ đã đợi sẵn ở đó.

Người phụ nữ kia Mạc Noãn đã tìm hiểu khi làm bài tập, là người dẫn chương trình 'Tình Yêu Đang Diễn Ra'.

Khi nhìn thấy Lục Sâm, cô ấy rõ ràng có sững sờ một chút, nhưng tố chất chuyên nghiệp vẫn còn đó, rất nhanh đã phản ứng lại, bước lên chào hỏi hai người một cách lịch sự: "Chào Lục tổng, Lục phu nhân.

Tôi là người dẫn chương trình này, Lưu Gia Hân.

Phong cách dẫn của số này sẽ khác với các chương trình trước đây của tôi.

Tôi chỉ chịu trách nhiệm dẫn dắt, công việc phỏng vấn chính sẽ giao cho cô Mễ." Mễ Nặc hôm nay mặc một chiếc váy liền thân thanh lịch, nụ cười nhẹ nhàng hoàn toàn khác với phong thái ngang tàng thường ngày.

Cứ thế đứng cạnh người dẫn chương trình chuyên nghiệp mà không hề kém cạnh.

Nếu không phải cậu ấy lén nháy mắt với cô, Mạc Noãn gần như đã nghĩ rằng con bé này qua hai ngày đã lột xác hoàn toàn.

Chương trình tọa đàm khác với các chương trình giải trí thông thường, sân khấu được bài trí rất đơn giản, khách mời và người dẫn chương trình mỗi bên một chiếc ghế sofa. 300 khán giả tham gia ghi hình cũng đã lần lượt vào chỗ.

Mạc Noãn liếc nhìn, có đủ loại người, cô phát hiện nhiều nhất lại là những cô gái trẻ, và nhìn trang phục của họ là biết gia thế chắc chắn rất tốt.

Cô không kìm được mà kéo áo người đàn ông bên cạnh, bất mãn lẩm bẩm: "Anh xem anh kìa, đi đến đâu cũng chiêu ong dụ bướm." Lục Sâm nắm nhẹ tay cô, nhướng mày: "Như vậy không phải em nên rất có cảm giác thành tựu sao?

Một người đàn ông ưu tú như vậy bây giờ đang nằm trong tay em." Mạc Noãn bị anh chọc cười, tâm trạng căng thẳng vì lời nói lúc nãy của anh cũng thả lỏng hơn, không nhịn được cảm thán, quả nhiên nồi nào úp vung nấy, họ đúng là một cặp trời sinh.

Mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, buổi ghi hình bắt đầu. "Xin chào mọi người, tôi là Lưu Gia Hân, người dẫn chương trình Tình Yêu Đang Diễn Ra.

Rất vui vì mọi người đã dành thời gian hôm nay để theo dõi chương trình của chúng tôi.

Chương 113

Đúng vậy, các bạn không nhìn lầm đâu.

Hôm nay chúng tôi đã mời được tổng tài và phu nhân của tập đoàn Lục thị.

Chắc hẳn các bạn đều không nhận ra đâu, vì anh ấy trước nay rất giỏi trong việc ngụy trang, gắn logo xe bình dân lên xe sang.

Đây là lần đầu tiên anh ấy chính thức nhận phỏng vấn, nói nhỏ cho các bạn biết, nghe nói là để đuổi mấy con ruồi bâu quanh Lục phu nhân đấy." Lời mở đầu hài hước dí dỏm của người dẫn chương trình đã gây ra một tràng la hét tại hiện trường.

Mạc Noãn nghe thấy có người ở dưới hô lớn: "Lục phu nhân uy vũ." Lời mở đầu này thực ra là do Mễ Nặc viết sau khi nghe câu chuyện của họ.

Cô đã xem nó vào tối hôm đó, thấy viết khá thú vị, nhưng lại sợ Lục Sâm không đồng ý nên hoàn toàn không nói cho anh biết.

Khi người dẫn chương trình nói ra những lời này, cô không kìm được mà liếc mắt nhìn Lục Sâm, chỉ thấy khóe môi anh khẽ nhếch lên, dường như không hề bài xích, Mạc Noãn cũng thả lỏng hơn.

Sau khi khuấy động không khí, người dẫn chương trình đã giao lại cho Mễ Nặc.

Mễ Nặc mỉm cười, "Chào mọi người, hôm nay tôi đến đây để cướp bát cơm của chị Gia Hân nhà các bạn đấy.

Chị ấy nói khí chất của boss Lục quá mạnh, trái tim già nua của chị ấy không chịu nổi, phải để một tiểu thịt tươi như tôi ra tay.

Mà tôi thì lại mê trai, không sợ các bạn chê cười, nên vội vàng chạy tới đây." Mễ Nặc vừa dứt lời, cả trường quay lại một phen xôn xao, bởi vì người dẫn chương trình Lưu Gia Hân mới chỉ 23 tuổi, còn Mễ Nặc nhìn qua đã biết lớn tuổi hơn, không phải vì ngoại hình già dặn, mà là vẻ đằm thắm do năm tháng lắng đọng.

Không khí tại hiện trường không bị ảnh hưởng bởi sự thay đổi đột ngột của người dẫn chương trình.

Dưới sự dẫn dắt của Mễ Nặc, Lục Sâm và Mạc Noãn lần lượt chào khán giả.

Cả hai đều là trai tài gái sắc, thân phận lại phi thường.

Đặc biệt là khi Lục Sâm cất tiếng, toàn bộ khán giả nữ đều sôi sục, có người thậm chí không tự chủ được mà đứng dậy vỗ tay. "Này, mọi người đừng kích động vội.

Dù sao tôi cũng không biết dẫn chương trình, hôm nay tôi sẽ quậy một chút nhé.

Trong chiếc hộp trên tay tôi có rất nhiều mẩu giấy nhỏ, tất cả đều là những câu hỏi về công việc, tình cảm của boss Lục.

Sẽ do những người may mắn trong số các bạn lên rút, rút được câu nào tôi sẽ hỏi câu đó trước, các bạn thấy được không?" Khán giả nữ tại hiện trường có rất nhiều là tiểu thư danh giá, điều họ quan tâm nhất dĩ nhiên là vấn đề tình cảm của Lục Sâm, ai nấy đều giơ tay muốn lên rút thăm trước.

Một chương trình tọa đàm vốn có phần nghiêm túc hôm nay đã hoàn toàn bị đảo lộn, chỉ một lúc đã náo nhiệt như một sự kiện.

Mễ Nặc dùng cách quay lưng về phía khán giả và ném hoa ra sau để chọn người may mắn.

Người may mắn đầu tiên là một cô gái, cô ấy phấn khích chạy lên, sau đó rút một mẩu giấy từ chiếc hộp trong tay Mễ Nặc.

Mễ Nặc cười nói: "Thưa cô gái xinh đẹp, xin hãy đọc to câu hỏi trong tay bạn?" Cô gái nhìn về phía Mạc Noãn, "Xin hỏi Lục phu nhân, Lục tổng có mấy múi cơ bụng?" Nghe vậy, khóe miệng Mạc Noãn giật giật, Lục Sâm cũng ngay lập tức ném một ánh mắt đầy ẩn ý về phía cô.

Mạc Noãn chỉ cảm thấy da đầu tê dại, một lúc sau mới yếu ớt đáp: "Tám múi." Cả trường quay bật cười.

Mễ Nặc vội vàng ra giảng hòa: "Mọi người yên lặng nào, Lục phu nhân chắc chắn là đang ngại ngùng thôi." Câu hỏi tiếp theo nhắm vào Lục Sâm, đúng ngay câu hỏi mà Mạc Noãn lo lắng nhất.

Tại sao mấy năm trước không kết hôn, mà lại đột nhiên đăng ký với cô.

Bàn tay Mạc Noãn đặt bên người không kìm được mà siết chặt, đúng là sợ gì gặp nấy.

Cô không nhịn được ngẩng mắt nhìn Lục Sâm, nhưng anh không nhìn cô.

Anh khẽ nhíu mày, dường như đang suy nghĩ cách sắp xếp câu chữ.

Một lúc sau, chỉ nghe anh nói: "Tôi luôn cảm thấy có thể gặp được nửa kia khiến mình rung động là một sự may mắn.

Nếu không gặp được, cũng không cần thiết vì hôn nhân mà trói buộc hai con người không có tình cảm lại với nhau, càng không cần thiết bị ánh mắt thế tục trói buộc, cho rằng ở độ tuổi nào đó thì phải thế này thế kia.

Nếu một người có thể sống rất tốt, thì như vậy cũng không có gì là không thể." Giọng nói trầm ấm như những nốt nhạc cello du dương, không có ngôn từ hoa mỹ, không phô trương, không thẳng thẳn, nhưng tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được sự nghiêm túc của anh lúc này.

Cả trường quay không một tiếng động, trong lòng Mạc Noãn lại dâng lên một nỗi chua xót nhàn nhạt, đau lòng cho tất cả những gì anh đã trải qua.

Mễ Nặc khẽ mím môi, nhìn Mạc Noãn với đôi mắt hoe hoe lệ, rồi nói: "Lục tổng, tôi nghĩ Lục phu nhân bên cạnh anh lúc này chắc chắn có thắc mắc.

Nghe nói anh và cô ấy quen nhau trong một buổi xem mắt, trước đó hoàn toàn không quen biết, sao anh lại xác định cô ấy chính là nửa kia của mình?" "Yêu từ cái nhìn đầu tiên." Lục Sâm nói thẳng, không một lời thừa thãi, dường như chỉ cần bốn chữ đó là đủ để trả lời câu hỏi này.

Phần phỏng vấn sau đó, Mạc Noãn không biết đã kết thúc như thế nào, chỉ biết mình đã trả lời các câu hỏi của Mễ Nặc và khán giả theo những đáp án đã chuẩn bị sẵn, trong đầu cứ luẩn quẩn câu nói của Lục Sâm, cho đến khi giọng của Mễ Nặc vang lên cô mới hoàn toàn tỉnh táo lại. "Được rồi, buổi phỏng vấn hôm nay đến đây là kết thúc.

Muốn biết thêm nhiều tin tức độc quyền về Lục tổng và Lục phu nhân, xin hãy đón xem trang nhất giải trí của tạp chí Fashion số thứ năm vào ngày mai." Khi trở về xe, cảm xúc của Mạc Noãn mới tạm ổn định lại.

Cô nghiêm túc nhìn Lục Sâm, hỏi ra nỗi nghi hoặc trong lòng: "Lúc đó không phải anh nói là vì chúng ta hợp nhau nên mới kết hôn sao?

Chẳng lẽ anh lừa khán giả à?" Cô đã hỏi câu này không chỉ một lần, và câu trả lời của anh luôn là như vậy.

Lục Sâm nâng khuôn mặt nhỏ của cô lên, dùng trán mình chạm vào trán cô, áp vào gò má hơi lành lạnh của cô nói: "Không cần thiết phải lừa ai cả, đều là lời thật lòng.

Nếu không phải vừa nhìn đã thích em, sao có thể để em đi đăng ký kết hôn với anh.

Lúc đầu anh đồng ý đi xem mắt thực ra chỉ là nói miệng, để lừa ông nội thôi, chính em đã khiến anh nảy sinh ý nghĩ đó." Mạc Noãn nhớ trước đây từng đọc một bài tản văn của Trương Ái Linh, trong đó miêu tả một thứ tình yêu, giữa vạn người không sớm một bước, cũng không muộn một bước, vừa kịp lúc gặp được.

Giữa họ, không phải hoàn toàn không có giao điểm, chỉ là khi cô thích anh, thời điểm không đúng, bên cạnh anh có sự bầu bạn của một người phụ nữ khác, ánh mắt anh chưa bao giờ dừng lại trên người cô.

Khi cô dần bước đi xa, thậm chí cả dấu vết từng thích anh cũng bị xóa nhòa, thời gian trôi đi, lại trong khoảnh khắc quay người đã trở thành người phù hợp của anh.

Cô thích sự vừa vặn này, thật tốt.

Cũng may mắn, đã kịp thời nắm lấy anh, mới không uổng phí cơ hội phải đi một vòng lớn mới có thể gặp nhau.

Chương 114

Video phỏng vấn được phát sóng trên đài truyền hình vào ngày hôm sau.

Mạc Noãn hôm đó nhận được không ít lời chúc phúc.

Mọi người trong văn phòng vốn không biết thân phận của cô, nhưng video phỏng vấn vừa ra đã lập tức vây lấy cô.

Cô cảm thấy miệng lưỡi cứng đờ, cổ họng khô khốc mới ứng phó xong với họ.

Ngay cả tập đoàn Lục thị vốn có kỷ luật làm việc nghiêm minh cũng nổ tung, từng nhóm hai ba người tụ tập bàn tán.

Điều quan trọng là có người bị Lục tổng bắt gặp, Lục tổng còn cười ôn hòa nói: "Bàn luận xong thì đừng quên công việc trong tay." Ở thành phố B xa xôi, Bùi Lệ Hành trong lúc nghỉ trưa đã bật TV LCD, vừa uống cà phê vừa chuyển kênh, nhưng khi nhìn thấy buổi phỏng vấn trên một kênh truyền hình nào đó thì hoàn toàn cứng đờ, không thể tin nổi nhìn hai người đàn ông và phụ nữ đang ngồi cạnh nhau.

Tương tự, người bị sốc còn có một cô gái trẻ ở Anh.

Ngũ quan của cô nhỏ nhắn tinh xảo, là một vẻ đẹp hiếm có.

Lúc này, cô để xõa mái tóc đen dài, ngồi thẳng lưng trên ghế, trừng trừng nhìn vào khuôn mặt tuấn tú ngày đêm mong nhớ trên màn hình máy tính, ánh mắt biến đổi không ngừng.

Video phỏng vấn của Mạc Noãn và Lục Sâm thực sự đã gây bão trên mạng.

Bên dưới video có rất nhiều bình luận, có tốt, cũng có xấu.

Có người nói kiếp trước cô chắc hẳn đã cứu cả dải ngân hà, nên kiếp này mới được Lục Sâm yêu thương đến vậy.

Cũng có người nói hào môn không có tình yêu đích thực, cuối cùng cô cũng sẽ có kết cục thảm hại.

Mạc Noãn xem xong chỉ cười nhạt, chuyện hôn nhân và tình cảm cũng như người uống nước, nóng lạnh tự biết, cô biết là tốt rồi, không cần thiết phải bị ảnh hưởng bởi lời nói của người khác.

Lúc sắp tan làm, cô nhận được điện thoại của Bùi Lệ Hành. "Sư huynh?

Anh về thành phố A rồi à?" Vì tâm trạng không tồi, nên giọng Mạc Noãn có vài phần vui vẻ.

Dù không quá rõ ràng, nhưng Bùi Lệ Hành đã làm việc cùng cô mấy năm, tự nhiên có thể cảm nhận được cảm xúc của cô.

Ánh mắt anh ta tối lại một chút: "Đúng vậy, anh về hôm kia rồi.

Có thời gian chúng ta ra ngoài gặp mặt nhé." "Không vấn đề gì, sư huynh quyết định là được, buổi tối em lúc nào cũng rảnh." "Anh xem video của em và chồng em rồi." Giọng Bùi Lệ Hành trong điện thoại không mặn không nhạt.

Bùi Lệ Hành đột nhiên nói một câu như vậy, Mạc Noãn không nghe ra được cảm xúc của anh ta là gì, cô cười nói: "Để sư huynh chê cười rồi, bạn thân của em là tổng biên tập của tòa soạn, chúng em thực ra chủ yếu đến để ủng hộ, giúp cô ấy tăng thêm chút lưu lượng." "Mạc Noãn, em có tin trên đời này có tình yêu sét đánh không?" Mạc Noãn cảm thấy trong lời nói của Bùi Lệ Hành có ẩn ý. "Sư huynh sao lại hỏi vậy?

Có phải gần đây đã xảy ra chuyện gì không?" "Không có gì, anh chỉ đột nhiên có chút cảm xúc." Mạc Noãn cười: "Trước đây em không tin, nhưng bây giờ em tin rồi." Chuyện này đã được chứng thực rất rõ trên người Lục Sâm.

Với tính cách của anh, có thể sau khi gặp mặt một lần đã cùng cô đi đăng ký kết hôn, ngoài lý do "vừa gặp đã thương" mà anh nói, cô không biết còn có lý do nào khác. "Mạc Noãn, em dường như đã thay đổi.

Trước đây em đối với chuyện tình cảm luôn rất thờ ơ." Thờ ơ sao?

Hóa ra trong mắt người khác cô là người như vậy.

Khóe môi cô cong lên một đường cong nhàn nhạt: "Mỗi một trải nghiệm đều sẽ khiến con người ta trưởng thành, em thay đổi cũng là chuyện rất bình thường." Cô vốn không phải người bạc bẽo bẩm sinh, là chuyện của bố mẹ đã để lại bóng ma tâm lý cho cô, nhưng bây giờ vì có thêm một người, tâm hồn cô đã được ánh dương chiếu rọi.

Cúp điện thoại, Bùi Lệ Hành quay người vào phòng riêng.

Người ngồi trong phòng không ai khác chính là Diệp Tử Hạo. "Lệ Hành, lần này cậu về rồi có đi nữa không?" Diệp Tử Hạo hỏi. "Không đi nữa.

Tớ đã từ chức công việc bên đó rồi, bố mẹ cũng già rồi, sau này tớ sẽ làm việc ở thành phố A." Diệp Tử Hạo cười, rồi thăm dò hỏi: "Tớ gọi A Sâm qua được không?

Ba anh em chúng ta đã lâu lắm rồi không tụ tập." Bùi Lệ Hành gật đầu: "Gọi đi, tớ cũng vừa hay có vài chuyện muốn hỏi cậu ấy." Diệp Tử Hạo ngẩn ra, rồi trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ.

Mấy năm nay Bùi Lệ Hành mỗi năm cũng chỉ về thành phố A một hai lần, mỗi lần về nhà họ đều gặp mặt, chỉ thiếu Lục Sâm, trong lòng cậu thực sự rất khó chịu.

Ba người thực ra đều lớn lên cùng nhau từ nhỏ, quan hệ tốt như anh em ruột, cuối cùng lại vì một người phụ nữ mà trở mặt thành thù.

Cậu bị kẹp ở giữa thực sự rất khó xử, muốn hòa giải nhưng lại không tìm được cách nào tốt, mỗi lần nhắc đến đối phương là họ lại im lặng.

Lần này cậu cũng chỉ thuận miệng hỏi, không ngờ Bùi Lệ Hành lại đồng ý ngay.

Cậu quá vui mừng, nên không nhận ra sự khác thường trong mắt Bùi Lệ Hành, đứng dậy vỗ vai anh ta: "Cậu nghĩ thông là tốt rồi.

Quý Anh Ly cũng đã mất mấy năm rồi, không cần thiết phải vì cô ấy mà đối đầu với A Sâm nữa.

Mọi người đều là anh em lớn lên từ nhỏ, không thể cả đời không qua lại với nhau được." Diệp Tử Hạo nói xong liền gọi điện cho Lục Sâm.

Lục Sâm lúc này đang chuẩn bị tan làm, nhận được điện thoại, tâm trạng hồi lâu không thể bình tĩnh, anh dừng lại nửa giây mới đồng ý.

Lúc Lục Sâm đẩy cửa phòng riêng vào, Bùi Lệ Hành và Diệp Tử Hạo đang uống rượu, kẽ tay hai người đều kẹp một điếu thuốc, đang nói chuyện phiếm. "A Sâm, mau tới đây, bọn tớ đợi cậu một lúc rồi." Diệp Tử Hạo vẫy tay với Lục Sâm.

Lục Sâm bước vào, Bùi Lệ Hành ngẩng đầu lên, hai người chỉ nhìn nhau một cái rồi không nói gì.

Diệp Tử Hạo ở giữa khuấy động không khí: "A Sâm, Lệ Hành lần này về rồi sẽ không đi nữa, ba chúng ta lại có thể như trước đây rồi." Nghe vậy, Lục Sâm chỉ khẽ gật đầu, không nói một lời, Bùi Lệ Hành cũng không lên tiếng.

Diệp Tử Hạo thật sự cảm thấy ngột ngạt, giọng điệu không kìm được mà cao lên một chút: "Tôi nói hai người có cần phải vậy không?

Chương 115

Năm năm không nói chuyện rồi, hai người rốt cuộc còn muốn thế nào nữa?

Còn muốn thêm một năm năm nữa sao?

Lệ Hành, A Sâm đã bước ra khỏi quá khứ rồi, bây giờ cũng đã kết hôn, cậu cũng nên nhìn về phía trước đi." Bùi Lệ Hành dường như bị lời nói của Diệp Tử Hạo tác động, ngẩng mắt nhìn về phía Lục Sâm, trong mắt là ý đen cuộn trào: "Tại sao lại đột nhiên chạy đến thành phố B chen một chân vào?

Đừng nói với tôi là cậu không biết Mạc Noãn và tôi ở cùng một văn phòng, và tôi đối với cô ấy có sự khác biệt." Nghe vậy, Diệp Tử Hạo sững người: "Lệ Hành, cậu cũng quen Mạc Noãn sao?" "Đó là người mới do một tay tôi dìu dắt, cũng là người phụ nữ tôi rung động, cậu nói xem tôi có thể không quen được sao?" Nói xong, Bùi Lệ Hành đột ngột nốc một ngụm rượu lớn.

Diệp Tử Hạo thấy đau đầu, nhìn Bùi Lệ Hành, rồi lại nhìn Lục Sâm.

Thấy Lục Sâm không phản bác, trong lòng cậu không khỏi chùng xuống một cái, xem ra những gì Bùi Lệ Hành nói chắc chắn là sự thật.

Nhất thời trong lòng cậu không khỏi thở dài, mắt nhìn phụ nữ của hai người bạn tốt này sao lại giống nhau đến thế, mấy năm trước vì Quý Anh Ly mà náo loạn đến mức không thể hòa giải, chẳng lẽ bây giờ lại vì Mạc Noãn mà giày vò thêm một lần nữa.

Lục Sâm cũng không kìm được mà nâng ly rượu trước mặt uống một ngụm, ngẩng đầu nhìn Bùi Lệ Hành, giải thích không mặn không nhạt: "Dù cậu có tin hay không, vào đêm đăng ký kết hôn với cô ấy, tôi thật sự không biết cô ấy là cấp dưới của cậu.

Là sau này khi điều tra về cô ấy mới biết." "Đúng đúng đúng, Lệ Hành, cậu đừng kích động vội.

Chuyện này tớ có thể làm chứng.

Tối hôm đi xem mắt tớ cũng có mặt ở đó, cậu ấy và Mạc Noãn chỉ gặp một lần đã quyết định kết hôn, cậu ấy chắc chắn không biết mối quan hệ giữa Mạc Noãn và cậu đâu." Diệp Tử Hạo kịp thời lên tiếng, chỉ sợ buổi tụ tập ba người tối nay lại kết thúc bằng một cuộc cãi vã. "Tôi không tin.

Trong ba chúng ta, nếu nói ai là người có lòng dạ sâu nhất, thì không ai khác chính là cậu ta." Bùi Lệ Hành mắt đỏ hoe chỉ vào Lục Sâm. "Tùy cậu muốn nói sao thì nói.

Tôi chỉ có một câu, tôi thật sự không biết mối quan hệ của cô ấy và cậu trước đó." Lục Sâm cũng không còn vẻ mặt tốt đẹp gì.

Nếu anh biết, chắc chắn sẽ không giành người phụ nữ mà anh em mình để ý.

Dù giữa họ chỉ có một chút mập mờ, anh cũng sẽ không đi trêu chọc. "Vậy bây giờ cậu biết rồi, có phải cậu nên làm gì đó không?

Tôi muốn cậu ly hôn với cô ấy." Nói rồi, Bùi Lệ Hành đập mạnh ly rượu xuống bàn, ly vỡ tan thành mảnh vụn rơi xuống đất, rượu đỏ cũng bắn lên người Lục Sâm và Diệp Tử Hạo.

Nghe vậy, sắc mặt Lục Sâm trầm xuống, bàn tay siết chặt dưới bàn bất giác siết lại, kìm nén một luồng khí tức như giông bão sắp tới.

Diệp Tử Hạo cũng lộ vẻ mặt nghiêm trọng, trầm giọng bất mãn nói với Bùi Lệ Hành: "Lệ Hành, mọi người đều là anh em, đừng làm tổn thương hòa khí.

Cậu say rồi, sau này đừng nói những lời vô lý như vậy nữa.

Coi ra cái gì, hôn nhân cũng không phải trò đùa, có thể nói ly hôn là ly hôn được sao?" Bùi Lệ Hành lộ ra nụ cười chế giễu, toàn thân nhuốm một nỗi bi thương: "Tử Hạo, cậu hỏi người đàn ông này xem, rốt cuộc cậu ta có coi tôi là anh em không?

Đây là lần thứ hai rồi, là lần thứ hai cậu ta cướp người tôi yêu khỏi tay tôi." Anh ta có thể chấp nhận chồng của Mạc Noãn là bất kỳ ai, nhưng duy nhất không thể chấp nhận người đàn ông đó là Lục Sâm. "Tôi đã nói đó là sự cố ngoài ý muốn." Lục Sâm vẫn lặp lại câu nói đó.

Anh không giỏi giải thích, nói đi nói lại cũng chỉ có mấy lời như vậy. "Đừng nói nghe hay như vậy.

Vừa gặp đã thương, chẳng phải cậu chỉ cảm thấy Mạc Noãn có vài phần giống A Ly sao?

Cậu chẳng qua chỉ tìm một người thay thế cho A Ly mà thôi." "Bùi Lệ Hành, tôi không nhàm chán đến thế." Lục Sâm nhếch mép.

Người thay thế, đây hoàn toàn là chuyện vô căn cứ.

Diệp Tử Hạo cũng cảm thấy Bùi Lệ Hành có chút cố chấp, Mạc Noãn và Quý Anh Ly trông không giống nhau chút nào.

Cho dù tính cách miễn cưỡng có chút tương đồng, nhưng trên người Mạc Noãn có thêm vài phần tinh nghịch và linh động, còn Quý Anh Ly lại là một phụ nữ công sở chín chắn, trầm ổn, rất nhiều lúc đều mang dáng vẻ nghiêm túc.

Hơn nữa, lúc đó Lục Sâm chỉ gặp Mạc Noãn một lần, làm sao có thể phát hiện ra điểm tương đồng trong tính cách của họ. "Họ đều là kiểm toán viên.

Điểm này đủ chưa?" Diệp Tử Hạo lắc đầu: "Lệ Hành, mấy năm không gặp, sao cậu càng ngày càng cố chấp vậy.

Với thân phận của Lục Sâm, cậu ấy tiếp xúc với kiểm toán viên còn thiếu sao?

Mấy cái đó đều không phải là lý do." Sao cậu ta không tìm người khác, mà lại cứ nhằm vào Mạc Noãn.

Lục Sâm nhíu mày nhìn Bùi Lệ Hành, cẩn thận suy ngẫm lời anh ta nói.

Những điều này lúc đó anh hoàn toàn không nghĩ tới, chỉ cảm thấy lúc Mạc Noãn trêu chọc người khác rất thú vị, tự dưng lại nảy sinh ý định kết hôn với cô. "Những chuyện này tôi sẽ nói thật cho Mạc Noãn biết.

Tôi muốn xem thử Mạc Noãn sẽ làm thế nào." Lời của Bùi Lệ Hành vừa dứt, sống mũi anh ta đã hứng trọn cú đấm của Lục Sâm.

Lục Sâm hai mắt đỏ ngầu nhìn người trước mặt.

Mạc Noãn là giới hạn của anh, mà tối nay anh ta lại hết lần này đến lần khác khiêu khích, thực sự không thể nhịn được nữa.

Bùi Lệ Hành sững sờ một lúc rồi cũng phản ứng lại, trong lòng vốn đã nén một cục tức, hai người cứ thế anh một quyền tôi một quyền lao vào đánh nhau.

Cả hai đều có chút võ vẽ, nhất thời đánh nhau không phân thắng bại.

Diệp Tử Hạo đứng một bên, cũng lười khuyên can, dù sao cũng đều là đàn ông, da dày thịt béo, bị chút thương ngoài da cũng không sao.

Không biết qua bao lâu, hai người cuối cùng cũng dừng lại.

Chương 116

Bùi Lệ Hành cả người kiệt sức nằm trên sofa, Lục Sâm cũng không khá hơn là bao, trên mặt đầy những vết bầm tím.

Anh chỉnh lại chiếc áo sơ mi trắng nhàu nhĩ trên người, cầm lấy áo khoác vest đứng dậy, nói với Diệp Tử Hạo: "Tớ đi trước, cậu chịu trách nhiệm đưa cậu ta về nhà." Diệp Tử Hạo gật đầu: "Cậu không sao chứ?

Tớ thấy lúc nãy cậu cũng uống không ít rượu, tự mình lái xe có được không?

Không được thì tớ gọi cho Tống Trí, để cậu ấy qua đón cậu." "Không cần đâu, tớ gọi lái xe hộ." Lục Sâm nói xong liền đi thẳng, không ngoảnh đầu lại.

Diệp Tử Hạo bất đắc dĩ nhìn Bùi Lệ Hành, chỉ thấy anh ta đang nhắm mắt, dường như đã ngủ thiếp đi.

Một lúc sau, cậu cũng đành chấp nhận số phận cõng anh ta ra khỏi phòng riêng.

Lúc Lục Sâm về đến nhà, đèn phòng khách đã tắt, chỉ có TV vẫn đang mở, âm thanh còn rất lớn, còn Mạc Noãn thì đắp một chiếc chăn mỏng, cuộn mình ngủ say sưa trên sofa, miệng nhỏ hơi hé, phát ra tiếng hít thở nhẹ nhàng, dường như sợ làm kinh động đến điều gì đó.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn của cô, anh lại một lần nữa vô cùng chắc chắn, cô là cô, không phải ai khác, là người vợ mà anh đã nhận định ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Cánh tay luồn qua eo thon của cô bế cô lên.

Cô dường như cảm nhận được, lập tức ôm lấy cổ anh, áp mặt nhỏ vào ngực anh.

Dáng vẻ dựa dẫm này khiến khóe miệng anh không kìm được mà cong lên, sự bực bội sau cuộc gặp mặt với Bùi Lệ Hành tối nay tan biến hết.

Chỉ là vừa đặt Mạc Noãn lên giường, mí mắt cô liền giật giật, rồi như một chú cún nhỏ quấn lấy anh, hít hít ngửi ngửi trên người anh.

Lục Sâm thầm kêu không ổn, quên đi tắm trước rồi.

Thấy Mạc Noãn sắp tỉnh, anh lập tức tắt đèn, chỉ để lại hai ngọn đèn tường màu vàng mờ ảo, chỉ nghe thấy giọng nói ngái ngủ của Mạc Noãn: "Lục Sâm, anh về lúc nào vậy?" Lục Sâm tuy chưa soi gương, nhưng khóe miệng và má đau rát, không cần nghĩ cũng biết bộ dạng lúc này rất thảm hại.

Anh hơi quay mặt đi, không muốn để Mạc Noãn phát hiện vết thương trên mặt mình. "Anh vừa về, đi tắm trước đây.

Em không cần đợi anh, ngủ trước đi." Mạc Noãn đâu có dễ bị lừa như vậy, ánh mắt nhìn Lục Sâm sâu hơn mấy phần. "Lục Sâm, anh trốn em làm gì?" "Không có." Lục Sâm không thừa nhận, nói rồi định đứng dậy chuẩn bị vào phòng tắm.

Mạc Noãn thấy anh định chạy, nhanh chóng quỳ trên giường đứng dậy, đè vai anh bắt anh ngồi xuống, rồi dùng sức xoay mặt Lục Sâm lại.

Vừa nhìn, cả người cô đều ngây ra, miệng nhỏ vì quá kinh ngạc mà hơi há ra, sững sờ vài giây mới bật hết đèn lên.

Trong mắt cô, Lục Sâm tuyệt đối là một người nho nhã, chuyện động tay động chân với người khác quả thực là chuyện không tưởng.

Dưới ánh đèn sáng trưng, khuôn mặt tuấn tú không tì vết của Lục Sâm lúc này có không ít vết thương, đặc biệt là vết bầm ở khóe miệng là rõ nhất, giống như bị người ta đấm mạnh một cú.

Mạc Noãn nhìn mà có chút đau lòng, khó hiểu hỏi: "Lục Sâm, anh đánh nhau với ai vậy?

Sao lại để mình ra nông nỗi này?" Lục Sâm cười gượng với cô: "Không sao, chỉ là một người bạn cũ thôi.

Cậu ta cũng không khá hơn đâu." "Không phải là Diệp Tử Hạo chứ?" Lục Sâm lắc đầu: "Không phải cậu ấy, là một người bạn từ rất lâu rồi." Mạc Noãn thấy anh không muốn nhắc đến người này, cũng không truy hỏi đến cùng, chỉ bất đắc dĩ nói: "Anh đã ba mươi mấy tuổi rồi còn đánh nhau với người khác, anh có trẻ con không vậy?" "Cậu ta nói chuyện thực sự khó nghe, không nhịn được." Anh khó khăn lắm mới cưới được vợ, Bùi Lệ Hành lại ở đó nói năng linh tinh, thật quá sỉ nhục người khác.

Hơn nữa nhìn bộ dạng đó của anh ta vẫn chưa hoàn toàn từ bỏ, còn muốn cướp Mạc Noãn từ tay anh, đây là điều anh tuyệt đối không thể chịu đựng được, cho dù đó là anh em tốt của anh, cũng không được. "Ai động thủ trước?" Lục Sâm sờ sờ mũi mình, cười ngượng ngùng thành thật khai báo: "Hình như là anh thì phải." "Em cũng không biết, hóa ra anh cũng có mặt bạo lực.

Hôm nay đúng là được mở mang tầm mắt." Mạc Noãn lườm anh một cái, lại lần nữa ghé sát đến gần anh, hít một hơi trong lòng anh.

Có mùi thuốc lá, còn có mùi rượu, khá nồng, hoàn toàn không giống như bị ám mùi từ người khác, chắc chắn là do chính anh uống.

Chẳng trách trong giấc mơ cô lại cảm thấy khó chịu, hóa ra là vì người đàn ông này đã làm ra bao nhiêu chuyện "tốt".

Người đàn ông này quả thực không có chút trí nhớ nào, không biết dạ dày mình tệ đến mức nào mà còn dám uống rượu, bài học lần trước vẫn chưa đủ sao?

Nhất thời lửa giận trong lòng bùng lên ngùn ngụt, không sao dập tắt được. "Lục tiên sinh, anh không chỉ đánh nhau, anh còn hút thuốc uống rượu.

Lần sau có phải sẽ học theo người khác ra ngoài tìm phụ nữ không?" "Sao có thể chứ.

Nếu muốn tìm thì mấy năm trước đã tìm rồi, sao phải đợi đến sau này." "Ai mà biết được chứ, có thể trước đây anh cảm thấy không có hứng thú, bây giờ đột nhiên khai sáng, chuyện tương lai ai nói chắc được." "Tuyệt đối không có chuyện đó đâu, anh chỉ có hứng thú với vợ của anh thôi." Lục Sâm cười ôm lấy cổ Mạc Noãn, cố ý nghiêng người về phía trước cô. "Noãn Noãn, rượu anh chỉ uống một chút thôi, thuốc lá càng không hút.

Có thể là ở trong phòng riêng lâu quá, bị ám mùi từ người khác.

Không tin em cứ ngửi kỹ lại xem, thật sự không phải mùi từ người anh tỏa ra đâu." Mạc Noãn xua tay, ghét bỏ đẩy đầu anh ra, nhưng lại vì lo lắng vết thương trên mặt anh mà không dám dùng sức. "Tránh ra, hôi chết đi được.

Đừng có mà cười cợt trước mặt em, khuôn mặt này của anh bây giờ hoàn toàn không có chút mỹ cảm nào cả." Lục Sâm liếc thấy động tác của cô, khóe miệng khẽ cong lên, con nhóc này trong lòng vẫn quan tâm anh.

Lục Sâm tâm trạng vui vẻ hẳn lên, nhanh chóng hôn lên má cô một cái, nói: "Vậy anh đi tắm cho thơm tho một chút, tắm không sạch sẽ tuyệt đối không đến tìm em." Nói rồi anh đứng dậy vào phòng tắm.

Mạc Noãn bất đắc dĩ lắc đầu, đứng dậy đi dép lê, ra phòng khách bật máy nước nóng để đun nước, lại tìm được hộp thuốc y tế gia đình, bên trong có thuốc bôi vết bầm và tăm bông.

Lúc Lục Sâm ra ngoài, Mạc Noãn vẫn chưa ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng ngồi ở mép giường đợi anh, rõ ràng cơn giận trong lòng vẫn chưa nguôi.

Bộ dạng này của cô thực ra khá hiếm thấy.

Tuy nhiên, anh vừa nhìn đã thấy tăm bông và nước sát trùng trong tay cô, ánh mắt sáng lên, nhanh chóng đi về phía cô, nói một tiếng: "Cảm ơn Noãn Noãn." Mạc Noãn lạnh nhạt ném cho anh một câu: "Ngồi xuống." Lục Sâm ngoan ngoãn ngồi xuống, Mạc Noãn thì đứng lên.

Vì bị thân hình của anh che mất một phần ánh sáng, nên cô chỉ có thể thấm nước sát trùng vào tăm bông trước, sau đó một tay nâng cằm anh lên, một tay cẩn thận dùng tăm bông lau lên vết bầm của anh.

Lục Sâm không chớp mắt nhìn Mạc Noãn.

Chương 117

Cô mím chặt môi, hàng mi dài đổ bóng xuống dưới mắt, động tác và thần thái đều vô cùng tập trung.

Có thể tưởng tượng ra lúc cô làm việc nghiêm túc chắc chắn cũng có bộ dạng này.

Mạc Noãn lại vì ánh mắt quá thẳng thắn của Lục Sâm mà có chút không tự nhiên. "Làm đau thì nói." Lục Sâm cong môi, giọng điệu có chút ý vị lấy lòng: "Không đau.

Kỹ thuật của Noãn Noãn nhà chúng ta rất tốt." Mạc Noãn lườm anh một cái, trong lòng quyết định, chuyện này không dễ dàng cho qua như vậy.

Trong lòng không vui, nhưng động tác trên tay vẫn rất nhẹ nhàng.

Cứ như vậy bôi thuốc mất năm phút mới xử lý xong, sau đó đưa cho anh ly nước ấm đã nguội trên bàn: "Uống hết ly lớn này đi, có thể giúp anh giải rượu." Lục Sâm biết tối nay mình đã làm chuyện cô không thích, ngoan ngoãn uống hết một ly nước lọc lớn.

Uống xong, anh ngẩng mắt nhìn cô, giống như một đứa trẻ làm được việc tốt, tha thiết nhìn người lớn đòi phần thưởng.

Mạc Noãn hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của anh, nghĩ đến điều gì đó, lại hỏi: "Tối nay ăn cơm chưa?" Lục Sâm không lên tiếng.

Mạc Noãn vừa nhìn bộ dạng này của anh liền hiểu, câu trả lời chắc chắn là chưa ăn.

Anh là một người lý trí, nội tâm, nếu không phải bị chọc tức đến mức sôi máu, sao có thể động thủ đánh người.

Cảm xúc đã bốc đồng đến mức độ đó, có thể ăn cơm ngon lành mới là lạ. "Đợi đấy, em đi làm cho anh một ít." Trong tủ lạnh thực ra có rất nhiều đồ ăn, nhưng tài nấu nướng của Mạc Noãn có hạn.

Thấy còn một ít cơm nguội và thức ăn thừa từ tối nay, cô bèn thêm một quả trứng, xào chung với cơm và thức ăn thừa thành một đĩa thập cẩm lớn.

Lục Sâm nhìn đĩa cơm trên bàn, xanh xanh đỏ đỏ, trông thực sự không đẹp mắt, mùi vị anh thực ra cũng có thể tưởng tượng được.

Thấy anh im lặng, Mạc Noãn có chút nghiến răng: "Chê rồi à?" Lục Sâm lập tức nở nụ cười: "Làm gì có chuyện đó.

Lục phu nhân tự mình làm, sao dám chê chứ." Chỉ mong là sau khi ăn xong dạ dày anh không bị khó chịu là được.

Lục Sâm nói xong quả nhiên ăn lấy ăn để, không biết là thật sự ngon, hay là vì giữ thể diện cho cô.

Mạc Noãn chăm chú quan sát biểu cảm của anh, không phát hiện ra điều gì, không nhịn được hỏi: "Mùi vị thế nào?

Nếu không ngon thì ăn tạm một ít lót dạ là được." Lục Sâm cười, dùng thìa xúc một ít cơm đưa đến trước mặt cô: "Em tự mình nếm thử xem." Mạc Noãn không nhận lấy, mà nắm cổ tay anh, cứ thế ăn một miếng từ tay anh.

Ngoài việc hơi mặn một chút, vị thực ra cũng ổn, không đến mức khó nuốt.

Lục Sâm rất nể mặt ăn hết sạch, sau đó mang đĩa vào bếp, rửa sạch lau khô rồi cho vào tủ khử trùng.

Đợi anh làm xong những việc này ra ngoài, phát hiện Mạc Noãn đang đứng ở cửa.

Lúc này trong tay cô đang ôm một cái gối và một cái chăn, thấy anh đi tới liền nhét hết vào lòng anh. "Tối nay ngủ trên sofa tự kiểm điểm đi." Nói rồi cô tiện tay rút chìa khóa dự phòng đang cắm trên ổ khóa phòng ngủ ra, "rầm" một tiếng đóng cửa lại.

Lục Sâm lúc này mới muộn màng nhận ra chuyện lớn rồi, anh bị vợ mình đuổi ra khỏi phòng.

Hai người kết hôn đến nay, chuyện như vậy vẫn là lần đầu tiên gặp phải.

Lục Sâm vội gõ cửa mấy cái, rồi thương lượng: "Noãn Noãn, em mở cửa ra trước đi, chúng ta có chuyện gì thì từ từ nói.

Em muốn biết gì anh nhất định sẽ nói hết cho em." Trong phòng ngủ không có tiếng động.

Lục Sâm lại tiếp tục nói: "Noãn Noãn, vợ chồng không thể giận nhau qua đêm, sẽ ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng đấy." "Noãn Noãn, hay là đổi cách khác đi, cũng giống như em, viết một bản kiểm điểm thì thế nào?" "Noãn Noãn, bà xã, anh sai rồi.

Anh sau này không bao giờ uống rượu nữa." "Noãn Noãn đừng như vậy.

Không có anh, em một mình chắc chắn sẽ ngủ không ngon đâu." Mạc Noãn có thể nghe thấy giọng nói đứt quãng của Lục Sâm từ ngoài cửa vọng vào, nhưng cô đã quyết tâm phải cho Lục Sâm một bài học, sao có thể dễ dàng mở cửa được.

Lục Sâm nói rất nhiều ở cửa, nhưng người bên trong hoàn toàn không để ý đến anh.

Anh ai oán nhìn chiếc sofa một cái, trong vạn phần bất đắc dĩ chỉ có thể đi về phía sofa, mở sofa ra bắt đầu trải giường cho mình.

Anh thật sự thà để Mạc Noãn đánh anh mấy cái, cũng tuyệt đối không muốn bị trừng phạt như thế này.

Ngoài cửa đột nhiên yên tĩnh lại, nhưng Mạc Noãn trong phòng ngủ lại hoàn toàn mất ngủ.

Cô đã quen mỗi tối ngủ trong vòng tay anh, tỉnh dậy trong vòng tay anh, đột nhiên bên cạnh không có người, là một chuyện rất dày vò.

Nhưng tính cách Mạc Noãn lại cố chấp, dù vậy cũng không để Lục Sâm vào phòng ngủ.

Cô cuộn mình trằn trọc hồi lâu mới ngủ được, ngày thứ hai phát hiện mình đau lưng mỏi eo, không cần nghĩ cũng biết là do tư thế ngủ cuộn tròn gây ra.

Vì ngủ không ngon, nên hôm nay cô dậy sớm hơn bình thường 20 phút.

Lúc bước ra khỏi phòng ngủ, cô phát hiện trên bàn ăn trong phòng khách đã bày sẵn một ít bánh mì nguyên cám như mọi khi, còn Lục Sâm lúc này đang bận rộn trong bếp.

Từ mùi thơm có thể biết anh còn đang chiên trứng ốp la.

Một lúc sau, Lục Sâm quả nhiên bưng trứng ốp la ra, cười nhìn cô một cái, lại rót một ly sữa đậu nành nóng hổi đặt trước mặt cô. "Noãn Noãn, em ăn trước đi, anh còn một quả trứng chưa chiên." Anh vừa cất tiếng, Mạc Noãn đã nhạy bén nhận ra cổ họng anh có vài phần khàn khàn, có chút triệu chứng của cảm lạnh, chỉ liếc nhìn một cái rồi cúi đầu ăn bữa sáng của mình.

Lục Sâm cười cười, rồi quay lại bếp chiên trứng cho mình.

Chỉ là lúc này điện thoại anh để trên bàn lại reo lên. "Noãn Noãn, em giúp anh nghe điện thoại đi." Giọng Lục Sâm từ trong bếp vọng ra.

Chương 118

Mạc Noãn không thèm nhìn, trực tiếp nhấc máy, chỉ nghe thấy trong điện thoại truyền đến một giọng nói ngọt ngào: "Alo." Giọng phụ nữ?

Mạc Noãn không khỏi nhíu mày, trong ấn tượng của cô, danh bạ điện thoại của Lục Sâm rất ít liên lạc là nữ, ngoài mẹ chồng và Lục Tử Đồng ra, cũng không thấy anh gọi điện cho người phụ nữ nào khác.

Người trong điện thoại không nghe thấy tiếng, lại tiếp tục nói: "Anh rể, học kỳ này của em rất ít môn.

Em đã lâu rồi không về thành phố A, cũng khá nhớ nhà, định mấy hôm nữa về một chuyến." Anh rể, hai từ này khiến Mạc Noãn không khỏi sững sờ.

Cô giải thích: "Tiểu thư, cô có gọi nhầm không?

Ở đây không có anh rể của cô." Cô làm gì có em gái để gọi Lục Sâm là anh rể.

Quý Anh Ngữ nghe thấy giọng một người phụ nữ xa lạ, cũng sững sờ một lúc, sợ Mạc Noãn cúp máy, cô ta lập tức nói: "Em không gọi nhầm đâu, anh rể của em là Lục Sâm.

Chị là người vợ mới cưới của anh rể em phải không?" Mạc Noãn cảm thấy lời này vô cùng kỳ quặc, trong lòng cũng dâng lên một trận bực bội, nhíu mày đáp: "Tôi đúng là vợ của Lục Sâm." "Anh rể em đâu ạ?" "Anh ấy đang ở trong bếp chuẩn bị bữa sáng." Mạc Noãn nói thật.

Nói xong, trong điện thoại không còn tiếng động.

Ngay lúc Mạc Noãn tưởng rằng cô ta đã cúp máy, lại nghe thấy cô ta nói: "Vậy chị nói với anh rể em, lúc nào rảnh em sẽ gọi lại cho anh ấy sau." Mạc Noãn không khỏi lẩm bẩm nhỏ: "Vô duyên vô cớ." Cô ta biết số của Lục Sâm, muốn gọi cho anh lúc nào thì gọi, việc gì phải nhờ cô chuyển lời thừa thãi.

Lúc Lục Sâm từ bếp ra ngoài, phát hiện bữa sáng trên bàn của Mạc Noãn vẫn chưa động đến, mà cô đang cầm điện thoại của anh thất thần, dường như tất cả mọi chuyện đều liên quan đến cuộc điện thoại của anh. "Noãn Noãn, sao vậy?

Ai gọi đến thế?" Mạc Noãn liếc anh một cái, có chút buồn bực nói: "Không biết, hình như là điện thoại đường dài quốc tế từ Anh gọi về.

Đối phương gọi anh là anh rể, nói là đợi có thời gian sẽ gọi lại cho anh." Lục Sâm hiểu ra, xoa đầu cô: "Noãn Noãn, em đừng nghĩ nhiều.

Đó là em gái ruột của bạn gái cũ của anh.

Sau khi chị cô ấy qua đời, anh thấy cô ấy một mình bơ vơ không nơi nương tựa nên tài trợ cho cô ấy đi học.

Cô ấy trước đây gọi quen rồi nên nhất thời chưa sửa lại cách xưng hô này, anh sẽ nói với cô ấy, để lần sau cô ấy chú ý một chút." Dù sao thì bây giờ đã khác xưa, cách xưng hô như vậy thực sự không thích hợp.

Việc anh thẳng thắn thừa nhận như vậy là điều Mạc Noãn không ngờ tới.

Trước đây người phụ nữ đó là vùng cấm không thể chạm tới của anh, mỗi lần nhắc tới anh đều nhíu mày, bây giờ lại có thể cười mà gọi một tiếng "bạn gái cũ", cảm giác thật hiếm có.

Điều này có phải cho thấy anh đã dần dần bước ra khỏi chuyện quá khứ rồi không, nếu không sao có thể bình thản đối mặt như vậy.

Mạc Noãn mím môi không lên tiếng, ngẩng mắt nghiêm túc nhìn Lục Sâm.

Tim Lục Sâm lập tức thắt lại, anh xòe tay ra: "Noãn Noãn em tuyệt đối đừng hiểu lầm.

Bất kể người khác nói gì, em nhất định phải hỏi anh, đừng dễ dàng tin lời người khác, biết không?" Mạc Noãn rõ ràng nhận ra sự căng thẳng và bất an của anh, không khỏi hỏi: "Anh căng thẳng cái gì, chẳng lẽ đã làm chuyện gì có lỗi với em sao?" "Oan uổng quá, sao có thể chứ.

Mau ăn sáng đi, không ăn nữa là nguội hết đấy." Cả ngày hôm đó Lục Sâm không đến công ty, mà từ sáng sớm đã để Tống Trí mang công việc đến nhà, tiện thể đưa Mạc Noãn đi làm.

Người mở cửa lấy tài liệu là Mạc Noãn.

Mạc Noãn nghĩ một lát cũng lờ mờ hiểu ra tại sao, có lẽ là anh cảm thấy bộ dạng này của mình không thể gặp người khác.

Khóe miệng cô không kìm được mà cong lên, lắc đầu, người đàn ông này có lúc tính tình cũng thật khó chiều.

Lúc Mạc Noãn tan làm về nhà đã ghé bệnh viện mua một ít thuốc cảm.

Về đến nhà, Lục Sâm đã nấu xong một bàn thức ăn lớn, toàn bộ đều là món cô thích, so với ngày thường còn đặc biệt làm thêm hai món.

Mạc Noãn đương nhiên biết ý anh là gì.

Chỉ là sự lấy lòng như vậy không có tác dụng, cô sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh như vậy.

Hai người vẫn ăn cơm như bình thường.

Ăn xong, Mạc Noãn đi dọn dẹp bát đũa, Lục Sâm cũng đi vào, lau khô bát cô đã rửa rồi cho vào tủ khử trùng.

Lục Sâm còn một ít việc chưa xử lý xong, ăn cơm xong lại vào thẳng phòng sách.

Đợi anh xử lý xong ra ngoài, phát hiện cái chăn mà buổi trưa anh nhân lúc Mạc Noãn không có ở nhà mang về phòng ngủ lại xuất hiện trên sofa phòng khách, trên đó còn có quần áo thay giặt sau khi tắm của anh, thậm chí còn chu đáo chuẩn bị cả thuốc cảm, rõ ràng là cơn giận trong lòng vẫn chưa nguôi.

Lục Sâm dở khóc dở cười, lại đi gõ cửa.

Chỉ là vẫn như tối qua, bất kể anh nói gì Mạc Noãn cũng không thèm để ý, dùng chiến tranh lạnh để xử lý mọi chuyện.

Nửa đêm, Mạc Noãn bị một trận tiếng gõ cửa rất lớn làm cho tỉnh giấc.

Cô sững sờ vài giây mới phản ứng lại đó hẳn là Lục Sâm, còn lờ mờ nghe thấy giọng nói yếu ớt của anh: "Noãn Noãn, em mở cửa ra đi, anh hình như có chút không khỏe." Nghĩ đến bệnh cảm của anh buổi chiều có vẻ nặng thêm, Mạc Noãn sợ hãi lập tức lật người xuống giường, nhanh chóng mở cửa.

Chỉ thấy Lục Sâm khoác chăn dựa vào tường, hai mắt hé mở một khe, trông rất yếu ớt, cả người có vẻ lơ mơ, tay vẫn vô thức gõ cửa phòng ngủ từng cái một, dường như không nhận ra cô đã ra ngoài. "Sao vậy?

Có phải bị sốt không?" Mạc Noãn thấy bộ dạng này của anh liền lập tức đưa tay sờ trán anh.

Lục Sâm thuận thế dựa vào người cô, hai tay ôm lấy eo cô, gần như tựa hết cả người lên người cô. "Không biết, đột nhiên cảm thấy khó chịu nên tỉnh dậy.

Đau đầu, ngực cũng có chút tức tức, tứ chi không có sức lực." Đau đầu, tức ngực, tứ chi vô lực, đây đều là những triệu chứng chính của cảm sốt, đừng nói là sốt thật rồi chứ.

Thái độ của Mạc Noãn không khỏi mềm đi, cô dìu anh vào phòng ngủ.

Người anh vừa chạm vào giường đã ngã xuống, hai mắt cũng nhắm chặt.

Chương 119

Mạc Noãn nhíu mày một cái, rồi đi tìm nhiệt kế.

Trong khoảnh khắc cô quay đi, người đàn ông vừa rồi còn yếu ớt trên giường lớn đột nhiên mở mắt ra, trong mắt tràn đầy ý cười.

Lúc Mạc Noãn quay về phòng ngủ, Lục Sâm đang nhíu mày nằm giữa chiếc giường lớn, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt cũng không tốt lắm, trông có vẻ đau lòng.

Cô lay người anh, thấy anh không có phản ứng, lại vỗ nhẹ mấy cái lên gương mặt tuấn tú của anh: “Lục Sâm, tỉnh lại đi, đo nhiệt độ trước rồi hẵng ngủ.” Anh dường như bị làm phiền, không tình nguyện lật người, quay lưng về phía cô, dùng giọng khàn khàn nói: “Không cần đâu, anh không sao, chỉ cần ngủ một giấc là khỏe.” Mạc Noãn càng nhíu mày chặt hơn, không ngờ người đàn ông này khi bị bệnh lại có bộ dạng như vậy, vô cùng trẻ con.

Cô không nhịn được bèn trầm giọng: “Nhanh lên, cổ họng đã khàn thế này rồi, anh còn muốn thế nào nữa, cố tình muốn em lo lắng à?” Có lẽ do giọng điệu của cô không tốt, nghe vậy, Lục Sâm lật người lại, nhưng vẫn không có động tác gì, cứ nhắm mắt ngủ.

Mạc Noãn tức điên, trực tiếp trèo lên giường, thô lỗ nhấc một cánh tay anh lên, ép nhiệt kế vào dưới nách anh.

Lúc rút tay về, cô vô tình chạm phải lồng ngực nóng rẫy của anh, liền giật tay lại như bị điện giật.

Khoảng hai mươi phút sau, Mạc Noãn lấy nhiệt kế ra, 37.5 độ, sốt nhẹ, tình hình không nghiêm trọng lắm.

Mạc Noãn ra phòng khách tìm thuốc mà cô mua lúc tan làm, vẫn còn nguyên vẹn ở đó, rõ ràng tối nay Lục Sâm không hề uống, thảo nào bệnh tình không hề thuyên giảm.

Cô bất đắc dĩ lắc đầu, không biết trước đây người đàn ông này sống một mình thế nào, không biết tự chăm sóc bản thân chút nào.

Mạc Noãn mang thuốc vào phòng ngủ cho Lục Sâm uống.

Lần này Lục Sâm không nói gì, uống thuốc xong là đặt đầu xuống gối ngủ ngay.

Lúc này, dù trong lòng Mạc Noãn vẫn chưa hết giận, cô cũng không thể lấy sức khỏe của anh ra đùa, bắt anh ra sofa ngủ được.

Cô tắt đèn rồi cũng nằm xuống cạnh anh, không yên tâm dặn dò: “Lục Sâm, nếu tối nay có chỗ nào không khỏe, nhớ gọi em dậy kịp thời.” Lục Sâm mê man đáp lại một tiếng, rồi lại nói: “Đừng lo, thể chất của anh trước giờ rất tốt.” Nghe câu này, Mạc Noãn chỉ muốn chửi thề.

Tốt cái quái gì, cô đã từng thấy bộ dạng đáng sợ của anh rồi.

Không biết qua bao lâu, trong bóng tối, một cánh tay lặng lẽ vòng qua eo Mạc Noãn.

Mạc Noãn vốn đã khó ngủ, lần này cả người đều tỉnh táo, nhưng chưa kịp phản ứng đã bị Lục Sâm kéo vào lòng.

Một tay anh đặt sau gáy cô, một tay bá đạo giữ chặt eo cô, ấn mặt cô vào lồng ngực mình, đúng tư thế ngủ thường ngày của hai người.

Mạc Noãn thấy hơi buồn cười, người đàn ông này ngay cả khi ngủ mà tính chiếm hữu đối với cô cũng không hề giảm bớt.

Nhưng thực ra cô cũng rất thích, nể tình anh bị bệnh tối nay nên cũng không đẩy ra.

Ở trong lòng anh một lúc, cô cảm thấy cơn buồn ngủ ập đến, mí mắt cũng nặng trĩu.

Chỉ là tư thế này không duy trì được bao lâu, bàn tay to lớn của Lục Sâm bắt đầu không yên phận, nhẹ nhàng vẽ vòng trên eo cô, quá đáng hơn là không biết từ lúc nào đã luồn vào trong áo cô, tùy tiện di chuyển trên người cô, hơi thở phả vào má cô cũng vô cùng nóng rực.

Mạc Noãn không phải người chết, cô vừa mới buồn ngủ, chưa ngủ say hoàn toàn, một loạt hành động của Lục Sâm lập tức khiến cô tỉnh táo trở lại.

Cô giữ chặt bàn tay đang làm loạn của anh: "Lục Sâm, anh bị bệnh thì yên phận cho em." "Noãn Noãn." Giọng anh rất nhẹ, khác hẳn ngày thường, dường như là lời thì thầm vô thức trong mơ.

Mạc Noãn nhất thời không chắc anh đã ngủ hay chưa, đợi một lúc, thấy anh không có hành động quá đáng nào nữa nên cũng mặc kệ.

Nhưng cảnh đẹp không kéo dài bao lâu, cô đột nhiên cảm thấy trên người có thêm một sức nặng, cảm giác đó quá quen thuộc, quen thuộc đến mức dù đang mơ màng cô cũng biết chuyện gì đang xảy ra.

"Lục Sâm, không phải anh giả bệnh đấy chứ?" Giọng Mạc Noãn có chút lạnh lùng, giả bệnh để lấy lòng thương của cô, cuối cùng đường hoàng quay về phòng ngủ.

"Noãn Noãn, anh sốt thật mà, chính em đo còn gì." Lần này Lục Sâm không còn im lặng nữa, nhỏ giọng giải thích.

Nói xong, nụ hôn nóng bỏng liền áp xuống.

Rõ ràng là trong bóng tối, nhưng anh lại có bản lĩnh đó, có thể hôn chính xác lên môi cô.

Quá đột ngột, Mạc Noãn không kịp chuẩn bị nên bị anh hôn trọn.

Lúc này trong lòng cô chỉ có một suy nghĩ, thật quái đản, bệnh mà còn có tinh thần thế này.

Cô cứ nghĩ anh chỉ đơn thuần chiếm chút lợi thế, nhưng rất nhanh một luồng khí lạnh ập đến, cô không nhịn được nghiến răng nghiến lợi nói: “Lục Sâm, em vẫn chưa tha thứ cho hành động của anh đâu, anh mau xuống khỏi người em.” Lúc này người đàn ông giống như tên đã lên cung, làm gì có chuyện quay đầu lại.

Chỉ nghe thấy lời nói đầy trêu chọc của anh: “Noãn Noãn, nghe nói làm chuyện này rất có tác dụng trị sốt, chúng ta thử xem sao.” Cô còn chưa kịp nói lời phản bác đã bị anh lần nữa khóa môi.

Anh ngang ngược xâm nhập vào khoang miệng cô, lúc thì điên cuồng, lúc thì dịu dàng.

Dưới sự vỗ về và dịu dàng của anh, lòng phản kháng của cô dần buông xuống, thậm chí còn chủ động vòng tay qua cổ anh, đáp lại sự nồng nhiệt của anh.

Hai người vốn là nam nữ yêu nhau, kết quả có thể tưởng tượng được, Mạc Noãn dần mất đi ý thức, mặc cho anh tùy ý định đoạt.

Sáng hôm sau, Mạc Noãn nhìn những vết bầm tím trên người mình, cơ bản có thể xác định Lục Sâm đã vin vào cớ bệnh để giở trò lưu manh.

Anh cố ý không uống thuốc, chính là vì chuyện này.

Mạc Noãn thấy uất ức, lần đầu tiên cô hạ quyết tâm kháng cự với anh, kết quả chỉ duy trì được một ngày đã phải giương cờ trắng, còn thành công trở thành tù binh.

Vì hôm nay là cuối tuần, trong lòng Mạc Noãn có giận nên không muốn dậy sớm, nằm trên giường nghĩ lại chuyện tối qua, càng nghĩ càng tức, không nhịn được nghiến răng căm hận: “Lục Sâm, anh đúng là quá xấu xa.” Lúc này, Lục Sâm từ bên ngoài bước vào.

Anh đã thay quần áo, một bộ vest thẳng thớm, vết bầm trên mặt đã tan đi, chỉ còn một chút ở khóe miệng, nếu không để ý kỹ sẽ không phát hiện ra.

Vẻ mặt sảng khoái, không còn chút dáng vẻ bệnh tật nào.

“Noãn Noãn, đừng trừng anh nữa, anh đi làm đây, em ngủ đủ rồi hãy dậy ăn.” Mạc Noãn hừ nhẹ một tiếng, rồi hỏi: “Hôm nay là cuối tuần, công việc vẫn chưa xử lý xong à?” Lục Sâm gật đầu: “Có một số việc phải đến công ty xử lý, hôm qua đã chậm trễ một chút tiến độ.” “Đáng đời, ai bảo anh tối hôm qua đi tìm người đánh nhau làm gì,” Mạc Noãn không nhịn được nói.

Lục Sâm cười cười, không để tâm lời cô nói, cúi người hôn lên trán cô một cái: “Anh đi làm đây, ở nhà ngoan ngoãn chờ anh về, không được lén lút ra ngoài gặp bất kỳ người đàn ông nào, dù là thân phận gì cũng không được.” Mạc Noãn đẩy anh ra: “Lắm lời, mau đi đi, đừng để lỡ việc của mình.” Lục Sâm xoay người ra khỏi phòng, Mạc Noãn nhìn bóng lưng anh, cuối cùng vẫn không nhịn được bật cười.

Mạc Noãn và Bùi Lệ Hành hẹn gặp nhau vào buổi trưa tại một quán cà phê.

Lúc Mạc Noãn đến, Bùi Lệ Hành đã có mặt.

Chương 120

Mạc Noãn vừa nhìn đã thấy vết bầm ở khóe miệng anh, cô nhíu mày: “Sư huynh, khóe miệng anh sao thế?” “Đánh nhau với người khác.” Bùi Lệ Hành cũng không che giấu, thẳng thắn nói.

Mạc Noãn bật cười lắc đầu, cũng không liên tưởng anh với Lục Sâm, chỉ cảm thấy thật trùng hợp: “Chồng em hai hôm trước cũng đánh nhau với người ta.

Anh xem hai người đều đã ba mươi mấy tuổi rồi, sao còn như mấy cậu trai mười bảy mười tám tuổi đi đánh nhau, tâm lý gì thế không biết?” Bùi Lệ Hành khẽ hừ lạnh một tiếng, nói thẳng vào vấn đề: “Là đánh với cậu ta đấy.” “Cái gì?

Sư huynh, anh nói gì?” Mạc Noãn tưởng mình nghe nhầm, không nhịn được lặp lại một lần nữa.

“Anh biết ngay là cậu ta chẳng nói gì với em cả.

Anh, cậu ta và Tử Hạo là bạn cũ, hơn nữa còn là anh em lớn lên cùng nhau, chỉ là sau này quan hệ xa cách dần.” Bùi Lệ Hành giải thích nhàn nhạt.

Mạc Noãn kinh ngạc.

Cô biết Bùi Lệ Hành là người thành phố A, gia thế cũng không tồi, bố mẹ đều giữ chức vụ quan trọng trong quân khu, nhưng chưa bao giờ nghĩ anh và Lục Sâm lại có mối quan hệ như vậy.

Người đàn ông kia, hẳn là biết quan hệ giữa cô và Bùi Lệ Hành, sao cũng không nói cho cô biết.

“Thôi, không nói chuyện này nữa, chúng ta ăn cơm trước đi.” Mạc Noãn gật đầu, thấy Bùi Lệ Hành không muốn nói nhiều, cô cũng không hỏi nữa, vừa ăn vừa nói: “Sư huynh, công việc ở thành phố A đã bàn giao xong chưa?” “Xong rồi, sau này sẽ ở lại thành phố A.” “Vậy thì tốt quá, có thể ở bên gia đình nhiều hơn.

Dù sao anh cũng ở thành phố B mấy năm rồi, không có gì quan trọng hơn gia đình cả.” “Tiểu Noãn, anh muốn hỏi một chút, nếu anh làm chuyện gì đó tổn thương em, em còn xem anh là bạn không?” Mạc Noãn sững người, khó hiểu nhìn Bùi Lệ Hành.

Lần gặp này, cô phát hiện anh dường như có gì đó thay đổi, nhưng lại không nói rõ được.

“Sư huynh đùa rồi, anh làm sao có thể gây tổn thương cho em được?” “Sự thật, những sự thật mà em không biết, về anh, Lục Sâm, và cả chuyện giữa Quý Anh Ly, anh có thể nói cho em biết.” Mạc Noãn có một dự cảm không lành, cô nhíu mày hỏi: “Quý Anh Ly là ai?” “Bạn gái cũ của Lục Sâm, người anh thích.” Trong lòng Mạc Noãn nổi lên sóng to gió lớn, dù Bùi Lệ Hành nói đơn giản, cô cũng đoán được đại khái.

Cô biết trong lòng Bùi Lệ Hành có một người phụ nữ, cũng vì người phụ nữ đó mà anh mới đi xa đến thành phố B suốt năm năm, không ngờ lại chính là bạn gái cũ của Lục Sâm.

Cô đã nghe quá nhiều lý do anh em trở mặt, gần như không cần nghĩ đã hỏi: “Quan hệ giữa anh và Lục Sâm cũng là vì cô ấy mà căng thẳng?” Bùi Lệ Hành gật đầu.

Mạc Noãn đã hiểu.

Mẹ chồng cô từng nói, bạn gái cũ của Lục Sâm đã mất, dường như còn có liên quan đến Lục Sâm, nghĩ vậy là có thể xâu chuỗi mọi chuyện lại với nhau.

Dừng một chút, Mạc Noãn lên tiếng: “Sư huynh, tuy em không biết nguyên nhân cụ thể là gì, nhưng đều là chuyện quá khứ rồi, Quý Anh Ly cũng đã mất, anh cũng nên nhìn về phía trước, chứ không phải níu giữ mãi không buông." "Em biết?" Bùi Lệ Hành có chút kinh ngạc nhìn Mạc Noãn.

"Mẹ chồng có nói với em, em biết một chút, nhưng không nhiều." Hai mắt Bùi Lệ Hành sáng lên, anh nhìn chằm chằm Mạc Noãn, không bỏ qua bất kỳ biểu cảm nhỏ nào trên mặt cô: "Tiểu Noãn, vậy em có muốn biết không?" Ngụ ý là, chỉ cần cô muốn biết, anh có thể nói cho cô.

Mạc Noãn lắc đầu.

Cô nhớ Lục Sâm từng nói, muốn biết gì có thể tự mình hỏi anh, đừng tin bất cứ điều gì người khác nói.

Lúc đó cô cứ nghĩ anh nói bâng quơ, bây giờ mới hiểu chắc là anh lo cô sẽ dễ dàng tin lời người khác.

Chắc anh biết sẽ có ngày hôm nay.

"Tiểu Noãn, em đang trốn tránh.

Nếu anh nói tính cách của em và Quý Anh Ly có nhiều điểm rất giống nhau, thậm chí cả hai em đều xuất thân là kiểm toán viên, như vậy em vẫn có thể không động lòng sao?" Mạc Noãn sững người, rồi nhìn thẳng vào mắt anh: "Sư huynh, anh nói em là cái bóng của Quý Anh Ly?" Bùi Lệ Hành không lên tiếng, nhưng Mạc Noãn lại cười, mày mắt cong cong, dường như tâm trạng không hề bị ảnh hưởng: "Sư huynh, trên đời này có hàng ngàn vạn người có tính cách tương tự nhau, người làm nghề kiểm toán viên cũng rất nhiều, hơn nữa em và cô ấy trông lại không giống nhau, chỉ dựa vào đó mà đưa ra kết luận như vậy là không đúng." Dừng một chút, Mạc Noãn lại nói: "Sư huynh, em không ngốc đến thế, một người có thật lòng tốt với em hay không em vẫn có thể phân biệt được.

Em chỉ biết khi em ở bên Lục Sâm, trong lòng trong mắt anh ấy đều là em, chưa bao giờ xem em là bất kỳ người phụ nữ nào khác, ngay cả trong mơ anh ấy cũng gọi tên em.

Có lẽ thỉnh thoảng anh ấy sẽ vì quá khứ mà xúc động, nhưng em cảm thấy đó đều là những dao động tình cảm bình thường của một con người.

Nếu anh ấy hoàn toàn máu lạnh vô tình, người nên lo lắng chính là em, có lẽ một ngày nào đó anh ấy cũng sẽ đối xử với em như vậy." Bùi Lệ Hành không thể tin được nhìn Mạc Noãn, không dám tin những lời này lại phát ra từ miệng cô.

Anh luôn biết rằng trong chuyện tình cảm, mắt cô không dung nổi một hạt cát, nếu không lúc đầu cô cũng không day dứt lâu như vậy, đến mức để Lục Sâm có cơ hội chen chân vào, khiến anh trở tay không kịp.

"Nếu anh nói cậu ta từng rất yêu người phụ nữ đó thì sao?

Vì cô ấy mà có thể không màng đến tình anh em với anh." Sắc mặt Mạc Noãn thay đổi một cách khó nhận ra, rồi cô nói: "Sư huynh, em tin anh ấy.

Em đã gả cho anh ấy, thì sẽ thản nhiên chấp nhận quá khứ của anh ấy." Giống như cô và gia đình nhà họ Lục có thể không hề để tâm đến quá khứ của cô vậy.

Khóe miệng Bùi Lệ Hành lộ ra nụ cười châm biếm: "Lục Sâm đúng là có bản lĩnh, chỉ trong thời gian ngắn đã có thể tẩy não em.

Em tin cậu ta đến vậy sao, nếu cậu ta không có tật giật mình thì tại sao đến giờ vẫn không nói sự thật cho em biết?" Mạc Noãn không thể nghe Bùi Lệ Hành nói về Lục Sâm bằng giọng điệu đó, cô trầm giọng: "Sư huynh, anh đã bỏ qua một vấn đề, em và anh ấy thực ra mới kết hôn được hơn ba tháng, chưa đến nửa năm, anh ấy không phải giấu em mười năm tám năm, chỉ là hơn ba tháng mà thôi.” Người đàn ông đó từ đầu đã không cố ý che giấu, anh chỉ không biết nên mở lời thế nào mà thôi.

Cô tin rằng, mỗi vết sẹo đều cần thời gian để chữa lành, sau khi lành cũng cần thời gian để lãng quên, như vậy nhiều năm sau mới có thể quên đi vết sẹo từng tồn tại.

Đúng vậy, mới ba tháng, nhưng chính trong ba tháng ngắn ngủi này, anh đã nhìn thấy trong mắt cô tình yêu và sự tin tưởng không chút dè dặt dành cho Lục Sâm, đây mới là điều anh khó chấp nhận nhất.

“Em đã yêu cậu ta rồi?

Không phải sao?” Giọng điệu của Bùi Lệ Hành rất tệ, rõ ràng mang theo một sự ép buộc.

Mạc Noãn có chút tức giận trước sự dồn ép của Bùi Lệ Hành, nếu anh không phải là người đã dìu dắt cô, cô đã sớm trở mặt với anh rồi, làm gì có chuyện ngồi đây nói chuyện bình tĩnh với anh như vậy.

“Anh ấy là một người rất dễ khiến người khác yêu.” Nghe vậy, khóe miệng Bùi Lệ Hành lộ ra nụ cười bi thương: “Tiểu Noãn, anh hỏi em lần cuối cùng, anh hy vọng em có thể nói cho anh biết suy nghĩ chân thật nhất trong lòng em, chúng ta sớm chiều ở bên nhau gần năm năm, chẳng lẽ em đối với anh không có một chút thiện cảm hay yêu thích nào sao?” Mạc Noãn không biết giữa Bùi Lệ Hành và Lục Sâm rốt cuộc có khúc mắc gì, chỉ cảm thấy nút thắt trong lòng anh rất sâu, có những suy nghĩ chân thật nhất trong lòng nói ra cũng chưa chắc là chuyện xấu.

“Thiện cảm thì chắc chắn là có, dù sao anh cũng là một tia nắng trong những ngày tăm tối của em.

Nhưng em biết trong lòng anh có người yêu sâu đậm, nhận ra điều này, dù em có suy nghĩ gì cũng sẽ ép mình dừng lại ngay lập tức, bởi vì lúc đó em không muốn đi vào vết xe đổ của mẹ mình, sẽ không lao vào một người đàn ông mà mình biết rõ trong lòng anh ta đã có người khác." "Nhưng Lục Sâm thì sao?

Cậu ta không phải cũng giống anh à." "Đúng vậy, anh ấy quả thực cũng giống anh, nhưng lúc em kết hôn với anh ấy em không hề biết.

Nếu em biết, chắc chắn cũng sẽ tránh xa." Mạc Noãn cười nói.

"Vậy bây giờ thì sao?

Chẳng phải em cũng đã biết sự thật rồi sao." "Sư huynh, em không biết hôm nay anh nói với em những lời này là mang tâm trạng gì, hy vọng chỉ đơn thuần là muốn cho em biết sự thật, không muốn em sống một cách mơ hồ.

Thời thế đã khác, em đã chọn anh ấy, thì không thể quay đầu lại, đây là thái độ của em đối với hôn nhân, sư huynh, anh có hiểu không?" Mạc Noãn nhìn thẳng Bùi Lệ Hành, sự tức giận trong giọng nói không còn che giấu nữa.

Chương 121

Bùi Lệ Hành chấn động.

Lục Sâm, mày rốt cuộc may mắn đến mức nào mới có được tình yêu của cô ấy?

Có bao nhiêu phụ nữ sau khi nghe những lời này mà vẫn có thể thờ ơ như vậy?

Cô rõ ràng mới 27 tuổi, nhưng lại thông suốt hơn nhiều người cùng tuổi, chuyện gì cũng nhìn rất thoáng.

Lời nói của cô không nghi ngờ gì là đang truyền đạt cho anh hai thông điệp: nếu anh tiếp tục nhắm vào Lục Sâm, thì tình bạn của họ sẽ chấm dứt; và, cô không thể nào chia tay với Lục Sâm, anh nên sớm từ bỏ ý định đó đi.

Trong mắt Bùi Lệ Hành tràn đầy bi thương: “Tiểu Noãn, em làm vậy có công bằng với anh không?” “Em chỉ biết anh ấy là người phù hợp với em.” Giọng Mạc Noãn hơi dịu lại.

Lục Sâm hôm nay thực ra không hề yên tâm về Mạc Noãn.

Tối hôm đó anh và Bùi Lệ Hành đánh nhau, cả hai đều ra tay rất nặng, nhưng thân thủ tương đương, nên vết thương của cả hai chắc cũng không khác nhau là mấy.

Anh đã gần khỏi, Bùi Lệ Hành chắc chắn cũng vậy, sau khi khỏi anh ta nhất định sẽ đi gặp Mạc Noãn, điểm này anh vô cùng chắc chắn.

Lục Sâm tính đúng giờ cơm trưa gọi vào số máy bàn ở nhà, phát hiện không có ai nghe, liền hiểu Mạc Noãn chắc chắn đã ra ngoài gặp mặt.

Khi anh vội vã chạy đến, liền nghe thấy mấy câu cuối cùng của Mạc Noãn. *Em đã chọn anh ấy, thì không thể quay đầu lại, đây là thái độ của em đối với hôn nhân.* *Anh ấy là người phù hợp với em.* Còn lời nào có thể êm tai hơn những lời này nữa chứ?

Vợ của anh, khoáng đạt hơn anh tưởng tượng rất nhiều, luôn mang đến cho anh hết bất ngờ này đến bất ngờ khác.

Lục Sâm nhếch môi, rồi đi về phía hai người, khẽ gọi một tiếng: “Noãn Noãn.” Mạc Noãn nghe thấy tiếng liền nhìn qua, thấy Lục Sâm chỉ khẽ mỉm cười, rồi chất vấn: “Em khiến anh không yên tâm đến vậy sao, mới ra ngoài một lúc anh đã đuổi theo rồi?” Giọng nói bất giác mang theo vài phần nũng nịu và trách móc.

“Anh yên tâm về em, nhưng không yên tâm về người khác.” Lục Sâm nói rồi liếc nhẹ Bùi Lệ Hành.

“Ăn cơm chưa?” Mạc Noãn hỏi, cô cảm thấy mình bây giờ đã thành bà quản gia của Lục Sâm, lúc nào cũng hỏi câu này.

Thấy vợ mình còn lo lắng cho việc ăn uống của anh, anh biết cô hoàn toàn không bị Bùi Lệ Hành ảnh hưởng, tâm trạng lo lắng bấy lâu trở nên vui vẻ: “Vẫn chưa ăn, vốn định gọi em ăn cùng.” Bùi Lệ Hành ngơ ngác nhìn sự tương tác của hai người, bàn tay đặt dưới bàn từ từ siết chặt.

Họ rõ ràng không nói những lời tình tứ sến súa gì, chỉ là những cuộc trao đổi bình thường và đơn giản nhất của vợ chồng, nhưng anh lại cảm thấy không có gì có sức sát thương hơn thế, lồng ngực từng cơn đau nhói.

Từ lúc Lục Sâm bước vào, trong mắt cô chỉ toàn là anh, dường như hoàn toàn phớt lờ sự tồn tại của anh.

Bùi Lệ Hành cảm thấy mình như một cái bóng đèn khổng lồ, nơi này hoàn toàn không có chỗ cho anh.

Anh đứng dậy, không nói một lời rồi bỏ đi.

Mạc Noãn không giữ lại, cô không biết nên nói gì.

Lục Sâm nhìn bóng lưng anh ta rời đi, cảm xúc trong mắt có chút phức tạp khó tả.

Cục diện ngày hôm nay là điều anh không lường trước được, nhưng đã đi đến bước này, dù anh cảm thấy có một chút áy náy với người anh em này, anh cũng không thể đánh cược vợ của mình.

Bùi Lệ Hành vừa đi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Noãn liền sa sầm xuống: "Lục Sâm, có phải anh lại muốn ngủ sofa không, giờ này rồi mà còn chưa ăn cơm?" "Không có đâu, vốn dĩ thư ký Tống đã đặt cơm cho anh rồi, nhưng anh vội quá nên ra ngoài luôn." Khóe miệng Lục Sâm luôn nở nụ cười, không hề che giấu tâm trạng tốt của mình.

"Vậy anh ngồi xuống ăn đi, bọn em cũng mới bắt đầu thôi." Nói rồi cô gọi phục vụ thêm một bộ bát đũa, thu dọn bộ của Bùi Lệ Hành đi, lại chu đáo gọi thêm hai món nóng.

Lục Sâm trực tiếp ngồi xuống, lúc ăn cơm cũng luôn mỉm cười, ý cười trong đôi mắt đen không ngừng tuôn ra.

Mạc Noãn buồn cười nhìn bộ dạng này của anh, trêu chọc: "Người không biết còn tưởng anh mới trúng số độc đắc gì đó?" "Còn không phải là nhặt được một báu vật hiếm có sao." Mạc Noãn lườm anh một cái, không đấu võ mồm với anh nữa, tiếp tục ăn cơm.

Chỉ là ăn được một lúc lại nhớ đến chuyện vừa rồi, không nhịn được thở dài một hơi.

Rõ ràng trước khi đến cô rất mong chờ, dù sao Bùi Lệ Hành cũng là một trong số ít những người bạn khác giới của cô, trước đây cũng rất chăm sóc cô, lâu rồi không gặp cô có chút vui mừng, không ngờ cuối cùng lại trở nên không vui mà tan.

“Noãn Noãn, đừng như vậy.” Lục Sâm nói.

Mạc Noãn gật đầu: “Em chỉ là không chấp nhận được sự khiêu khích ly gián của anh ấy, trong mắt em, anh ấy không phải là người như vậy.” Lần đầu gặp mặt, cô vẫn là một con chim non ngơ ngác trong chốn công sở, lại vì mất trí nhớ mà không có cảm giác an toàn, chính anh đã đưa cô theo bên mình chỉ dạy.

Không có anh, cô sẽ không trưởng thành nhanh như vậy, trở thành đối tác có thể sánh vai cùng anh.

“Lệ Hành sớm muộn gì cũng sẽ nghĩ thông thôi.” Lục Sâm nhàn nhạt nói.

Mạc Noãn ngẩng đầu nhìn anh một cái, anh không nói, cô cũng không định hỏi về quan hệ của họ.

Sau khi ăn xong, Lục Sâm đưa Mạc Noãn đến tập đoàn Lục Thị.

Kể từ khi video phỏng vấn của hai người được công khai, nhân viên của tập đoàn Lục Thị đều nhận ra Mạc Noãn.

Vừa bước vào đã có người chào hỏi: “Lục tổng, phu nhân, chào buổi trưa.” Mạc Noãn mỉm cười đáp lại, được Lục Sâm nắm tay dắt vào thang máy, sau đó đến văn phòng tổng tài.

Cửa vừa mở, cô đã bị Lục Sâm ép vào tường, không cho cô chút thời gian phản ứng, trực tiếp hôn lên môi cô, rất nhẹ, rất dịu dàng, khiến cô không nhịn được mà chìm đắm trong đó.

Qua một lúc lâu, Lục Sâm mới buông Mạc Noãn ra, hai người ôm nhau thật chặt, chỉ nghe thấy Lục Sâm nói: “Noãn Noãn, cảm ơn em.” Mạc Noãn sững người, rồi đẩy anh ra, cười cười: “Em có làm gì đâu, anh cảm ơn cái gì.” “Cảm ơn em đã tin tưởng anh không chút dè dặt.” Khóe môi Mạc Noãn khẽ nhếch lên, lần đầu tiên cô nhận ra, chồng mình thực ra cũng là một người rất đơn giản, yêu cầu không hề nhiều, những gì cô làm thực ra chưa bằng một phần mười của anh.

Là anh, không chút dè dặt tin tưởng cô không phải là người chủ mưu vụ tai nạn xe, dù biết cái chết của anh trai mình không thoát khỏi liên quan đến cô vẫn không đổi ý định ban đầu.

Là một người chồng, anh đã cho cô tất cả sự tôn trọng và dịu dàng cần có, còn đưa cô thoát khỏi bóng ma do cha mẹ mang lại.

Anh đã làm quá nhiều điều cho cô, nhiều đến mức cô không thể đếm hết, thực ra, người luôn nên nói lời cảm ơn chính là cô.

“Được rồi, giữa chúng ta không cần nói những lời này, đây là điều anh dạy em mà.” Mạc Noãn không đồng tình nhìn Lục Sâm.

“Noãn Noãn, Lệ Hành là người anh em tốt nhất của anh, thậm chí còn hơn cả Diệp Tử Hạo.

Tử Hạo dù sao cũng nhỏ hơn anh một chút, cuộc sống của anh và cậu ta không đồng bộ đến vậy, nhưng Lệ Hành thì khác, quỹ đạo cuộc đời của chúng anh gần như giống hệt nhau, từ nhỏ đến lớn đều học cùng nhau.

Chỉ là lúc học đại học, cậu ấy học quản lý tài chính, còn anh vì phải kế thừa tập đoàn Lục Thị nên đã chọn quản trị doanh nghiệp, nhưng vì cùng một học viện nên chúng anh vẫn có rất nhiều điểm chung.

Chương 122

Sau khi tốt nghiệp, cậu ấy đến Lục Thị làm việc, còn là tổng thanh tra tài chính của tập đoàn, là trợ thủ đắc lực của anh.” Lục Sâm khẽ nói, không nghe ra được cảm xúc của anh lúc này là gì.

Mạc Noãn sững người, biết rằng lần này Lục Sâm thực sự muốn thẳng thắn với cô, tim không nhịn được đập nhanh hơn một chút, cô đã mong chờ ngày này từ lâu.

Cô yên lặng lắng nghe, chờ đợi những lời tiếp theo của anh, lại nghe anh nói: “Tất cả tranh chấp của chúng anh đều bắt đầu từ một người phụ nữ, cô ấy tên là Quý Anh Ly, nhỏ hơn chúng anh một khóa, là đàn em của Lệ Hành.

Sau khi tốt nghiệp, cô ấy làm việc tại một văn phòng kế toán không mấy tên tuổi.

Sau này Bùi Lệ Hành trở thành tổng thanh tra tài chính của Lục Thị, cậu ấy cảm thấy cô ấy có tài năng, nên đã tuyển cô ấy vào bộ phận tài chính.

Sau đó có một lần vì thư ký riêng của anh không có mặt, lúc đó lại xảy ra tình huống đột xuất, cô ấy đã kịp thời thay thế.

Anh phát hiện cô ấy thực ra rất cẩn thận, cũng rất phù hợp với công việc thư ký, sau này liền cho người điều cô ấy sang phòng thư ký.

Lúc đó Lệ Hành đã đến tìm anh gây sự, anh không muốn mất đi một nhân tài, nên kiên quyết để cô ấy tự mình lựa chọn.

Sau đó cô ấy chọn ở lại phòng thư ký, vì thế Lệ Hành đã không nói chuyện với anh một thời gian dài.” Những chuyện tiếp theo không khác nhiều so với Mạc Noãn đoán, không ngoài việc Quý Anh Ly thăng tiến nhanh chóng, lên đến vị trí thư ký trưởng của anh, rồi hai người sớm chiều bên nhau, lâu ngày sinh tình.

Mạc Noãn không biết là do Lục Sâm cố tình kìm nén cảm xúc, hay là do anh vốn không có khiếu kể chuyện, rõ ràng là một đoạn tình cảm ấm áp, nhưng từ miệng anh nói ra lại khô khan, không có chút hương vị nào.

Chỉ có một điểm cô nghe rất rõ, Quý Anh Ly là do Bùi Lệ Hành cố ý tuyển về bên mình, kết quả lại bị anh điều sang bên cạnh.

Nhất thời cô không nhịn được chọc vào ngực anh: "Nói như vậy, là anh cướp người phụ nữ mà sư huynh để ý từ tay anh ấy?" Lục Sâm cười ngượng, có chút không được tự nhiên: "Cũng gần như vậy, nhưng loại chuyện này không thể kiểm soát được.

Lúc đó còn trẻ, suy nghĩ cũng không toàn diện, chỉ cảm thấy hai người ở bên nhau chỉ cần thích nhau là đủ.

Ly Ly lúc đó đối với Lệ Hành không có chút tình cảm nam nữ nào, nên anh cảm thấy chúng anh ở bên nhau cũng là bình thường." Mạc Noãn không nhịn được lắc đầu: "Thảo nào sư huynh lại hận anh nhiều như vậy.

Người ta tốn bao công sức mới đưa được người phụ nữ mình thích về bên cạnh, kết quả anh lại xen vào một chân, không công mà nhặt được một món hời lớn, người ta không hận anh mới lạ." Ngay sau đó lại nghĩ đến chuyện của cô và anh.

Bùi Lệ Hành chắc chắn có ý với cô, nhưng cô lại không hiểu sao lại đi đăng ký kết hôn với một người đàn ông khác, cô đến giờ vẫn còn nhớ ánh mắt tổn thương của anh ấy.

Nhưng rồi đột nhiên một ngày phát hiện ra, người lần nữa cướp đi người mình thích lại chính là người anh em tốt năm xưa của mình, chuyện này người đàn ông nào có thể chấp nhận được.

Cô chỉ thắc mắc, Bùi Lệ Hành sau khi biết cô kết hôn tuy đau lòng, nhưng cũng đã phóng khoáng để cô ra đi, sao hôm nay lại tìm cô nói những lời khó hiểu như vậy, hóa ra giữa chừng còn có màn kịch này.

Người đàn ông này, xem ra cũng không phải người tốt gì.

“Lục Sâm, em thật không biết nên nói anh thế nào nữa.” Chuyện tình cảm quả thực khó bình luận, dù sao Bùi Lệ Hành năm đó cũng chưa trở thành bạn trai của Quý Anh Ly, nếu nói anh phá hoại tình cảm của người khác, thì không thích hợp.

Nhưng nếu nói anh không sai chút nào, cũng không phải, người phụ nữ mà anh em mình để ý thì không nên tranh giành nữa.

Như biết cô đang nghĩ gì, Lục Sâm giải thích: “Noãn Noãn, lúc anh kết hôn với em thật sự không biết chuyện của em và cậu ấy.” Đã xảy ra chuyện như vậy một lần, anh sao có thể làm tổn thương Bùi Lệ Hành lần nữa, chỉ có thể nói tất cả đều là duyên phận trớ trêu, anh mơ hồ đi kết hôn chớp nhoáng cũng có thể đụng phải người mà Bùi Lệ Hành lần nữa động lòng.

“Em biết.” Mạc Noãn gật đầu mạnh, dù họ đã trở mặt, cách xưng hô của anh vẫn thân mật là “Lệ Hành”.

Từ giọng điệu của anh, cô cũng có thể nghe ra sự quan tâm của anh đối với Bùi Lệ Hành, chỉ là anh quá giỏi che giấu cảm xúc của mình, người khác không nhìn thấy mà thôi.

“Thực ra lúc đó Lệ Hành đã hoàn toàn buông tay rồi, cậu ấy nguyện ý tác thành cho chúng anh.” Lời của Lục Sâm một lần nữa thu hút sự chú ý của Mạc Noãn: “Vậy sau này lại là vì sao?” “Vì Ly Ly mất rồi, cậu ấy cảm thấy tất cả đều là lỗi của anh.” Mạc Noãn ngước mắt nhìn anh chăm chú.

Khóe miệng Lục Sâm nở một nụ cười cay đắng, anh siết nhẹ tay cô: “Đứng lâu rồi phải không, chúng ta vào phòng nghỉ đi.” Mạc Noãn được anh dắt tay vào phòng nghỉ, hai người yên lặng ôm nhau.

Anh cứ nghĩ mình sẽ không bao giờ nhắc lại chuyện này với bất kỳ ai, không ngờ lại có ngày hôm nay.

Dòng suy nghĩ của Lục Sâm bỗng chốc quay về năm đó.

Đêm ở New York có chút nóng bức.

Lục Sâm vì chuyện của công ty chi nhánh đã hai ngày hai đêm không chợp mắt, nhưng khi nằm xuống lại hoàn toàn không buồn ngủ, trong lòng còn có chút hoảng loạn mơ hồ.

Anh đứng dậy đi vào phòng tắm dội nước lần nữa, lúc ra ngoài phát hiện điện thoại trên giường cứ reo mãi.

Anh liếc nhìn màn hình hiển thị cuộc gọi đến, khóe môi nhếch lên một nụ cười: “Giờ này không phải là giờ làm việc sao?

Sao lại gọi cho anh?” “Lục tổng, anh có cần phải giám sát chặt chẽ vậy không?” Quý Anh Ly bất mãn nói.

“Được rồi, được rồi, dù sao em cũng sắp trở thành bà Lục rồi, cả Lục Thị này có một nửa là của em, em có thể tùy tiện lười biếng, Lục Thị sập rồi thì em theo anh hít gió Tây Bắc.” Ánh mắt Lục Sâm dừng lại trên hộp nhẫn ở không xa, nụ cười trên môi không sao ngăn được.

Anh sở dĩ vội vàng xử lý xong mọi việc như vậy là để cầu hôn cô.

Trong điện thoại im lặng một lúc lâu, một lát sau mới nghe thấy Quý Anh Ly nói: "Lục tổng, anh có ý gì?" "A Ly, có thể đừng lúc nào cũng treo chữ Lục tổng trên miệng được không, đừng quên, em ngoài là thư ký của anh ra, còn là bạn gái của anh, bây giờ không phải giờ làm việc." Lục Sâm hơi cao giọng, ra vẻ rất bất đắc dĩ, tư duy của cô bạn gái này thật sự khiến anh không thể hiểu nổi, đã hẹn hò lâu như vậy rồi mà vẫn xưng hô với anh như thế. "Chỉ là một cách xưng hô thôi mà, anh quan tâm làm gì, em thấy gọi anh là Lục tổng rất hay mà." Quý Anh Ly bĩu môi, bất mãn lẩm bẩm, cô thật sự không hiểu suy nghĩ của đàn ông, chỉ là một cách xưng hô thôi, có gì to tát đâu, cô không hề thích giống như bạn bè của anh, cứ một mực gọi anh là "A Sâm", khi gọi "Lục tổng" luôn có cảm giác khác biệt, có một cảm giác hạnh phúc nhàn nhạt. "Vậy chờ kết hôn rồi em cũng định gọi anh là Lục tổng sao?" Lục Sâm nhướng mày.

Quý Anh Ly sững người một chút rồi nói: "Anh định cầu hôn em à?" "Nếu em cảm thấy cầu hôn rất sến sẩm, chúng ta thực ra có thể bỏ qua bước này, trực tiếp kết hôn là được." Lục Sâm nói đùa. "Không muốn, anh chưa từng theo đuổi em thì thôi, nếu ngay cả bước cầu hôn cũng bỏ qua, em không đồng ý đâu." Quý Anh Ly không nghĩ ngợi mà phủ quyết ngay, cô cảm thấy mình khá tủi thân, tự dưng bị cấp trên của mình thu làm bạn gái, ba năm trời ngay cả một bó hoa cũng chưa nhận được, còn suốt ngày theo anh mệt sống mệt chết, ngày nghỉ ít đến đáng thương.

Nghĩ đến đây, trong đầu cô đã hiện ra cảnh anh quỳ một gối, nghĩ thôi cũng thấy hạnh phúc. "Vậy sau này em định gọi anh là gì?" Quý Anh Ly cười một tiếng, dừng lại một chút rồi nghiêm túc nói: "Có lẽ sẽ gọi là anh Lục, hoặc là gọi thẳng tên, dù sao cũng sẽ không gọi anh là chồng yêu các kiểu đâu, sến chết đi được." "A Ly, sao tính em lại khó chiều như vậy?" Lục Sâm nằm lại giường, một tay cầm điện thoại, một cánh tay gác sau gáy, dáng vẻ rất tùy ý.

Nhưng nghĩ lại, anh cũng bật cười, tính cách của cô nhóc này thực ra đã thay đổi rất nhiều, lúc mới làm thư ký cho anh, lúc nào cũng lạnh như băng, dường như ai cũng nợ cô mấy chục vạn, lạnh lùng vô vị, không thể đùa giỡn chút nào.

Quý Anh Ly liếc mắt một cái, cảm thấy người này có chút chê bai mình, "Dù sao em cũng chưa phải là vật trong túi của anh, chúng ta có thể đường ai nấy đi bất cứ lúc nào, em cũng đâu phải chỉ có mình anh thích, người thích em nhiều lắm, anh hoàn toàn có thể tìm một Lục phu nhân khác." "Không được đi tìm Lệ Hành." Giọng Lục Sâm trầm xuống mấy phần, cảm thấy Bùi Lệ Hành quả thực là một mối đe dọa lớn của mình, có cậu ta ở đó, tính bất ổn này quá lớn. "Vậy thì phải xem biểu hiện của anh rồi." "A Ly, em gọi điện là cố tình đến chọc tức anh phải không?" Lục Sâm đã không nhịn được mà nghiến răng, cô nhóc ngốc nghếch vô vị ngày xưa đi đâu rồi, sao bây giờ suốt ngày chỉ biết chọc tức anh.

Quý Anh Ly dường như thấy có người đang gõ cửa, sắc mặt rất không tốt, "Được rồi, anh ghen tuông cái gì chứ, không nói với anh nữa, bên em hình như có chuyện rồi, anh ở New York tự chăm sóc mình cho tốt nhé." "Được, chờ anh, về chúng ta sẽ kết hôn." Lục Sâm cong môi. "Khi nào anh về?" "Chắc còn hai ngày nữa." Trong con ngươi đen của Lục Sâm tràn đầy ý cười, thực ra anh đã đặt vé máy bay ngày mai, chuẩn bị cho cô một bất ngờ.

Chương 123

Cúp điện thoại, Lục Sâm cảm thấy hơi buồn ngủ, liền nhắm mắt ngủ, nhưng anh vừa ngủ được một lát thì bị tiếng gõ cửa dữ dội bên ngoài đánh thức, anh mở cửa, chỉ thấy Tống Trí sắc mặt rất không tốt đứng bên ngoài. "Xảy ra chuyện gì vậy?" "Lục tổng, bên thành phố A có tin tức mới nhất, công trường Ấn Tượng Paris xảy ra chuyện rồi, mái nhà đột nhiên sập xuống, lúc đó bên dưới vừa hay có mấy công nhân, có mấy người bị đè trọng thương, còn có hai người chết tại chỗ, tình hình rất nghiêm trọng." Sắc mặt Lục Sâm lạnh đi, Ấn Tượng Paris là công trình Lục thị mới đầu tư nửa cuối năm, chủ yếu là phát triển khu dân cư cao cấp, giai đoạn đầu công trình vẫn luôn thuận lợi, không ngờ lại đột nhiên xảy ra chuyện này. "Bên bộ phận dự án có ai qua đó chưa?" Lục Sâm hỏi. "Không liên lạc được với chủ tịch, có người báo cáo trực tiếp cho thư ký Quý, thư ký Quý bảo giám đốc Tôn của bộ phận dự án cùng cô ấy qua đó." Đây cũng là nguyên nhân Tống Trí lo lắng, anh và Quý Anh Ly làm việc chung đã lâu, biết quan hệ giữa cô và Lục Sâm, cũng hiểu rõ tình trạng sức khỏe của cô. "Hồ đồ, con bé A Ly sao có thể đến nơi đó được, họ đi lúc nào?" Lục Sâm cảm thấy trái tim như bị một bàn tay lớn vô tình bóp nghẹt, gần như không thể thở nổi.

Ban đầu anh tưởng con bé cả ngày trưng ra bộ mặt lạnh lùng là do tính cách, sau này mới biết cô bị hen suyễn rất nặng, cảm xúc không thể kích động, lâu dần thành thói quen như vậy, cho nên những việc công tác hay đến công trường anh đều để Tống Trí đi cùng. "Họ xuất phát khoảng một tiếng trước." Tống Trí nói.

Lục Sâm nhìn đồng hồ, vừa đúng lúc cô gọi điện cho anh, vậy thì chắc chắn sắp đến công trường rồi, nói rồi anh bắt đầu hoảng loạn gọi điện cho Quý Anh Ly, nhưng luôn là tiếng bận.

Lục Sâm nhìn Tống Trí, giọng đã bắt đầu run rẩy, "Cậu lập tức gọi cho giám đốc Tôn, bảo ông ta đừng để A Ly đến công trường, không đúng, cậu lập tức liên hệ với tất cả những người có thể liên hệ, nhất định không được để A Ly đến công trường." Anh nhớ mình đã từng nghiên cứu về bệnh hen suyễn, những thứ như phấn hoa và bụi bẩn đều sẽ ảnh hưởng đến bệnh, công trường nhiều bụi như vậy, cơ thể cô chắc chắn không chịu nổi.

Bên Tống Trí gọi điện thoại được nhưng cũng không ai nghe máy, Lục Sâm lòng như lửa đốt.

Cả hai đặt chuyến bay về nước ngay lập tức, xuống máy bay Tống Trí mới nhận được điện thoại của giám đốc Tôn, nói là cảm xúc của gia đình nạn nhân đã tạm thời được an ủi, tạm thời không có vấn đề gì lớn, thư ký Quý cũng đã an toàn về nhà.

Anh còn chưa kịp nghĩ nhiều thì lại nhận được điện thoại của mẹ, nói là anh cả Lục Minh bị tai nạn xe qua đời, đầu anh ong ong, lập tức chạy đến bệnh viện, nhưng trên đường lại nhận được điện thoại khóc lóc của Quý Anh Ngữ, nói chị gái lên cơn hen suyễn, bây giờ đã được đưa đến bệnh viện, sống chết chưa rõ.

Hai bệnh viện hoàn toàn ở hai nơi khác nhau, nội tâm anh giằng xé dữ dội, nhất thời không biết nên đến đâu trước. "Lục tổng, anh đừng do dự nữa, bên đại thiếu gia còn có chủ tịch và mọi người, anh đến gặp thư ký Quý trước đi, bên đó chỉ có Anh Ngữ là một cô bé, một cô bé thì làm được gì chứ." Tống Trí không nhịn được hét lớn.

Lục Sâm sững người một chút, lập tức chạy đến bệnh viện nơi Quý Anh Ly đang ở, Quý Anh Ly vẫn còn trong phòng phẫu thuật, Quý Anh Ngữ mặt mày trắng bệch ngồi co ro ở góc tường, cả người không kìm được run rẩy vì khóc và sợ hãi.

Anh vừa đứng vững thì một cú đấm của Bùi Lệ Hành đã lao tới, đôi mắt đỏ ngầu trừng trừng nhìn anh, gầm lên: "Lục Sâm, mày bảo tao buông tay, nhưng mày lại chăm sóc cô ấy như thế này sao?

Lúc cô ấy cần mày nhất thì mày ở đâu?" Lúc đó Lục Sâm hoàn toàn mông lung, bất kể Bùi Lệ Hành nói gì anh cũng không nghe thấy, cả người ngây ngẩn nhìn chằm chằm vào cửa phòng phẫu thuật.

Thời gian chờ đợi thật gian nan, nhất là khi kết cục sống chết chưa rõ.

Không biết qua bao lâu, cửa phòng phẫu thuật mở ra, hai bác sĩ bước ra, nhưng lời họ nói lại khiến tất cả mọi người đau đớn, "Xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức, bụi bẩn đã nhiễm trùng nghiêm trọng phổi của bệnh nhân, các vị đưa đến quá muộn, nếu đưa đến sớm hơn mười phút chắc chắn còn đường sống, cô ấy không còn nhiều thời gian nữa, cũng chỉ còn vài phút thôi, các vị còn lời gì muốn nói thì mau nói với cô ấy đi." Lục Sâm cả người ngây dại đứng tại chỗ, bên tai chỉ còn lại câu nói của bác sĩ, cũng chỉ còn vài phút thôi. "Chị ơi." Tiếng kêu xé lòng của Quý Anh Ngữ hoàn toàn đánh thức anh.

Anh lao vào, chỉ thấy Quý Anh Ly khắp người cắm đầy ống, khóe miệng mỉm cười nhìn anh, dường như vừa rồi vẫn luôn chờ đợi anh.

Anh tiến lên, đẩy Bùi Lệ Hành và Quý Anh Ngữ ra, lập tức ôm cô vào lòng, cả người cô không có một chút hơi ấm nào, anh cất giọng khàn khàn, "A Ly, anh đến rồi." Cô khẽ thì thầm, nụ cười trên mặt trắng bệch yếu ớt, "Lục tổng, anh...

đến rồi." "A Ly." Lục Sâm vuốt loạn những lọn tóc trên mặt cô, trong lòng có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lần này lại không thể nói ra được gì.

Quý Anh Ly nhìn người đàn ông trước mắt, trong mắt toàn là lưu luyến và không nỡ, nhưng cả người mềm nhũn đến lạ, cô biết lần này mình thật sự không qua khỏi rồi, khóe miệng gắng gượng nặn ra một nụ cười, "Lục tổng, xin lỗi, không thể... làm cô dâu của anh được nữa rồi, lần này Lục phu nhân thật sự chỉ có thể đổi người khác làm thôi, anh đừng buồn nhé." Nói xong, đầu cô nghiêng đi, rồi thiết bị bên cạnh vang lên tiếng "tít tít" báo hiệu sự sống đã mất.

Anh tuyệt vọng nhắm mắt lại, hoàn toàn không thể tưởng tượng được người cách đây không lâu còn nói cười vui vẻ gọi điện thoại với mình, giờ phút này lại lạnh ngắt nằm trong vòng tay anh. "Lục Sâm, đều là tại mày, mày rõ ràng biết công việc của thư ký áp lực lớn thế nào, phải ứng phó với rất nhiều sự cố đột xuất, mày rõ ràng biết sức khỏe cô ấy không tốt, tại sao còn ích kỷ giữ cô ấy lại bên cạnh mình, tao chính vì biết tình trạng sức khỏe của cô ấy không tốt nên mới tìm mọi cách để cô ấy từ chức ở văn phòng luật, đến bên cạnh tao làm một nhân viên tài vụ đơn giản, đều là tại mày, tất cả đều là tại mày, nếu không phải vì giúp mày xử lý tình huống đột xuất, cô ấy nhất định sẽ không chết." Bùi Lệ Hành đã hoàn toàn mất kiểm soát, anh nhớ cô đã nói: "Lệ Hành, em biết anh là vì tốt cho em, nhưng từ nhỏ em đã sống trong sự bình tĩnh và kìm nén, em cũng khao khát có một tình yêu thuộc về riêng mình." Chính câu nói đó đã khiến anh hoàn toàn buông tay.

Anh không nên buông tay, nếu sớm biết việc buông tay của mình sẽ khiến cô phải trả giá bằng mạng sống, cho dù bị cô ghét bỏ, anh cũng nhất định phải nắm chặt tay cô.

Mạc Noãn ngây người lắng nghe anh kể lại đoạn quá khứ đã phủ bụi đó, dù anh cố tình kể rất đơn giản, lướt qua một số chi tiết, cô vẫn có thể cảm nhận được nỗi bi thương trong đó, một đôi nam nữ đã nói rõ sẽ kết hôn, lại đột nhiên xảy ra chuyện như vậy, thật sự khiến người ta cảm thấy tiếc nuối.

Trong cùng một ngày mất đi người mình yêu và anh trai, hai người vô cùng quan trọng đối với anh, anh hẳn đã đau lòng biết bao.

Chẳng trách anh vẫn luôn không muốn nhắc đến chuyện này.

Vì đang nằm trong lòng anh, cô có thể cảm nhận được cơ thể anh cứng ngắc, nơi trái tim đột nhiên co thắt mấy lần, cô đau lòng cho anh, đưa tay vuốt ve khuôn mặt tuấn tú của anh, dịu dàng nói: "Lục Sâm, đừng tự trách mình nữa, đó đều không phải lỗi của anh, những chuyện này anh không thể lường trước được." "Không, Lệ Hành nói rất đúng, thực ra A Ly đã từng phát bệnh mấy lần trước mặt anh, đều là vì đi cùng anh tham dự sự kiện rồi bị đủ loại nguyên nhân kích phát, anh cũng đã đấu tranh việc để cô ấy không làm thư ký nữa, nhưng cuối cùng anh vẫn ích kỷ giữ cô ấy lại bên mình, vì anh thích cảm giác có thể nhìn thấy cô ấy sau giờ làm việc, nếu anh sớm điều cô ấy khỏi vị trí thư ký, thì đã không xảy ra chuyện như vậy, chung quy vẫn là anh đã hại cô ấy." Lục Sâm khẽ nói.

Đây quả thực là chuyện mà tính cách của anh sẽ làm, bá đạo và chiếm hữu. "Lục Sâm, anh đừng bao giờ nghĩ như vậy, cô ấy đến lúc chết cũng không hề oán trách anh, cô ấy hy vọng anh sống thật tốt." Lục Sâm gật đầu, trong mắt là một thoáng nhẹ nhõm sau khi được giải tỏa, "Anh biết, cho nên anh đã bước ra rồi, anh sẽ cố gắng để mình được hạnh phúc." "Yên tâm, mọi chuyện có em, em sẽ khiến anh hạnh phúc." Mạc Noãn hùng hồn vỗ ngực.

Làm xong động tác này mới nhận ra mình hơi khoác lác, má không khỏi ửng hồng, tự hỏi lòng, thực ra cô căn bản không thể làm gì cho Lục Sâm, điều duy nhất có thể làm là ở bên cạnh anh.

Sau một hồi im lặng kéo dài, Lục Sâm đột nhiên khẽ thì thầm, "Noãn Noãn." "Ừm?" "Lục phu nhân của anh, có em thật tốt." "Em cũng vậy." Mạc Noãn mỉm cười.

Đến đây, mọi nghi hoặc của Mạc Noãn đều được giải đáp, cô cứ ngỡ khi nghe câu chuyện tình yêu của Lục Sâm và một người phụ nữ khác, cô sẽ có chút hụt hẫng, nhưng thực tế hoàn toàn không có, cô chỉ thấy đau lòng cho Lục Sâm, và cả may mắn, may mắn mình là chiếc chìa khóa mở cửa trái tim anh. "Vậy sư huynh đi xa đến thành phố B cũng là vì nguyên nhân này?" Lục Sâm gật đầu, "Tình yêu Lệ Hành dành cho A Ly không hề kém anh, sau khi A Ly mất, cậu ấy đã từ chức ở Lục thị, một mình đến thành phố B." Mạc Noãn đột nhiên nhớ ra điều gì đó, không nhịn được chọc chọc vào ngực anh, căng thẳng hỏi: "Em nghe thấy tính cách của A Ly hình như có chút giống em, anh sẽ không phải lấy cô ấy làm hình mẫu để tìm em chứ." "Noãn Noãn, em nghĩ nhiều rồi, anh chỉ gặp em một lần rồi kết hôn, làm sao anh biết em và cô ấy tính cách tương tự, cái tính thích trêu chọc người khác của em không giống A Ly đâu, A Ly phần lớn thời gian đều rất nghiêm túc, chúng ta yêu nhau hơn hai năm cô ấy mới hoạt bát hơn một chút, nhưng đối với người ngoài vẫn lạnh lùng, những lời Lệ Hành nói đều là vớ vẩn, em đừng bị cậu ta lừa, anh lại thấy cậu ta đối tốt với em như vậy là vì sau khi tiếp xúc dần dần cảm thấy em và A Ly khá giống nhau." Đối với lời nói của anh, Mạc Noãn tin tưởng, một đôi bạn trai bạn gái yêu nhau mấy năm mà lại không đi đến bước cuối cùng, chắc chắn có liên quan đến tính cách của Quý Anh Ly. "Phụt," Mạc Noãn không nhịn được bật cười, "Anh đúng là thù dai, lúc tự minh oan cho mình cũng không quên dìm người ta một cái." "Một kẻ lúc nào cũng tơ tưởng vợ anh, anh chắc chắn phải đề phòng mọi lúc." "Lục Sâm, anh hoàn toàn yên tâm đi, nếu em và sư huynh có thể đến được với nhau, thì đã ở bên nhau từ mấy năm trước rồi, làm gì còn đến lượt anh." Mạc Noãn cũng thẳng thắn nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

Nghe vậy, khóe môi Lục Sâm cong lên, "Hình như cũng đúng là lý lẽ này." Mạc Noãn cảm thấy cảm giác vợ chồng thẳng thắn với nhau như thế này thật tốt, trước đây tuy cô cũng tin tưởng Lục Sâm, nhưng không biết quá khứ của anh, trong lòng luôn có chút bất an, bây giờ cả trái tim đã hoàn toàn ổn định lại.

Mạc Noãn lại ở văn phòng của Lục Sâm cả buổi chiều, đến tối mới cùng anh đến khu nhà quân đội, ông nội hôm qua đã đặc biệt lên núi săn gà rừng, chính là muốn cuối tuần họ có thời gian đến uống canh. "Tiểu Noãn, mau vào đây, ông nội đặc biệt hầm canh gà rừng cho con, hầm từ sáng đến giờ rồi, mùi vị chắc chắn không tồi." Mạc Noãn vừa đến khu nhà, ông nội đã vẫy tay với cô.

Lục Sâm đứng sau lưng cô nhướng mày, anh đã quen với địa vị hiện tại, có vợ yêu của anh ở đây, trong mắt ai cũng không có anh.

Mạc Noãn tiến lên một bước khoác tay ông, cười nói: "Ông nội, ông vất vả rồi." "Con bé này, sao lúc nào cũng khách sáo thế, đều là người một nhà cả mà." Ông nội vỗ vỗ tay cô.

Lúc này, người giúp việc bưng canh gà lên.

Mạc Noãn vui vẻ nhận lấy, vì thời tiết vẫn còn hơi se lạnh, bưng trong tay cảm thấy ấm áp, mở nắp ra, một mùi thơm nồng nàn tỏa ra, thoang thoảng còn có một mùi thuốc bắc nhàn nhạt, không nồng, không khiến người ta cảm thấy khó nuốt. "Ông nội, trong này có cho thuốc bắc ạ?" Mạc Noãn nghiêng đầu nhìn Lục lão gia tử.

Chương 124

Trong mắt ông nội lóe lên một tia cười, "Đúng vậy, ông thấy con hơi sợ lạnh, nên cho vào mấy vị thuốc ôn bổ, con yên tâm, những vị thuốc này không đắng, không ảnh hưởng đến mùi vị của canh gà đâu." Mạc Noãn trong lòng ấm áp, rất nể mặt uống một bát lớn, phát hiện quả thực như lời ông nội nói, mùi vị rất ngon.

Những người khác cũng lúc này từ bên ngoài đi vào, gia đình Lục Nam Triết và bố mẹ chồng đều đã về, đây dường như đã trở thành sự ngầm hiểu của nhà họ Lục, ngày thường công việc bận rộn đến đâu, cuối tuần cũng sẽ về nhà tụ họp.

Mạc Noãn đứng dậy chào hỏi họ. "Tiểu Noãn, con đừng để ý đến chúng ta, cứ uống canh gà của con đi." Tần Tuệ nói. "Chị dâu, ông nội lại đang bày vẽ cái gì cho chị uống thế, ôi trời, vừa ngửi mùi này là em biết ngay canh gà rừng." Giọng của Lục Tử Đồng cũng truyền đến. "Con bé này vừa về đã chí chóe, ông bảo người bưng cho con một bát." Lục Tử Đồng sợ đến mức xua tay, "Ông nội, ông đừng hành hạ con nữa, sức khỏe con tốt lắm, không cần uống canh bổ dưỡng của ông đâu." Trên khuôn mặt nghiêm nghị của Lục lão gia tử đầy vẻ bất mãn, "Đồ không biết tốt xấu, lại còn chê bai ông nội mày." Lục Tử Đồng cười duyên một tiếng, rồi khoác tay ông nội làm nũng, "Ông nội, cháu gái của ông đâu dám ạ, chỉ là cái này không hợp với con lắm thôi." Nói rồi cô mờ ám nháy mắt với Mạc Noãn, Mạc Noãn có chút không hiểu.

Ngày hôm đó Mạc Noãn ăn rất thỏa mãn, canh gà rừng uống hai bát lớn, Lục Sâm mấy lần định nói lại thôi, nhưng thấy cô uống vui vẻ, cuối cùng không nói gì cả.

Ăn cơm xong, hai người lên lầu, Mạc Noãn đột nhiên nhớ đến cuốn truyện ký nhân vật "Truy Tìm Ánh Mặt Trời" mà cô đã xem cách đây không lâu, bên trong có bút tích của một người phụ nữ, bây giờ cô đã biết đó là của Quý Anh Ly, Mạc Noãn đưa sách cho Lục Sâm, hỏi: "Không biết anh có phát hiện ra, bên trong có chữ không?" Mạc Noãn nói rồi lật ra dòng chữ mà cô đã thấy trước đây cho Lục Sâm xem, Lục Sâm nhìn một cái, rồi ánh mắt lóe lên, anh nhớ đó là lần đầu tiên anh tỏ tình với Quý Anh Ly, nhưng cô nhóc đó không nghĩ ngợi gì đã từ chối anh, không lâu sau, cô tặng anh một cuốn sách, anh lật một hai trang thấy không hứng thú liền bỏ đó, không ngờ bên trong lại có những lời như vậy.

Nói như vậy, cô nhóc đó đã sớm đồng ý lời tỏ tình của anh.

Anh nhìn Mạc Noãn bên cạnh, cong khóe môi, véo má cô, hỏi: "Có ghen không?" Mạc Noãn lắc đầu, rồi bĩu môi bất mãn với Lục Sâm, "Lòng dạ tiểu nhân, nếu ghen thì em đã không mang cho anh xem rồi." "Noãn Noãn thật là rộng lượng." Lục Sâm nói đùa.

Mạc Noãn suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: "Em cũng không biết tại sao, có lẽ vì 'cô ấy' của anh là một người không thể nào ghét được." Trước đây khi chưa biết, cô có chút ghen tị, nhưng sau khi biết chuyện xảy ra giữa họ, cô lại nảy sinh mấy phần tôn trọng.

Lục Sâm sững người một chút, ôm chặt người trước mắt vào lòng, đây là điều anh chưa bao giờ nghĩ tới, sẽ lấy vợ, sẽ cùng một người phụ nữ khác nói về mối tình đầu thời niên thiếu ấy.

Bị Lục Sâm ôm chặt trong lòng như vậy, Mạc Noãn cảm thấy hơi nóng, đẩy anh ra một cái, "Đừng ôm chặt quá, em hơi nóng." Khóe miệng Lục Sâm lóe lên một tia cười, lắc đầu, "Ai bảo em uống nhiều canh gà như vậy, bên trong có cho không ít thuốc bổ đâu." "Đó là tấm lòng của ông nội, em đương nhiên phải ủng hộ rồi." Bàn tay lớn của

Lục Sâm không nhịn được mà nhẹ nhàng xoa nắn eo cô, cố ý thở ra hơi nóng hổi lên mặt cô, cơ thể Mạc Noãn nhạy cảm run lên, đẩy anh ra, "Bảo anh tránh xa em một chút mà, anh không biết nghe lời à?" Trong mắt Lục Sâm lóe lên một tia cười, từ từ dụ dỗ: "Noãn Noãn, anh có một bí phương gia truyền có thể giúp em giải nhiệt, em có muốn không?" Mạc Noãn không nghĩ ngợi liền nói: "Đương nhiên muốn, cách gì, anh nói em nghe xem." "Đây là em tự nói đấy nhé." Giọng Lục Sâm vui vẻ không nói nên lời, nhân lúc Mạc Noãn không phòng bị liền bế cô lên ném lên giường.

Cơ thể Mạc Noãn hơi nảy lên, vừa rơi xuống giường thì thân thể nóng rực của Lục Sâm đã đè lên, dục vọng trong mắt rõ như ban ngày, Mạc Noãn lập tức phản ứng lại anh đang nói gì, muốn giãy giụa lại bị anh nắm chặt hai tay, nhìn khuôn mặt anh gần trong gang tấc, nhất thời khô miệng, không nhịn được mím môi. "Lục Sâm, anh thả em ra." Cô đúng là ngu ngốc mới tin vào bí phương gia truyền trong miệng anh, người đàn ông này chính là một tên lưu manh chính hiệu. "Bà xã, em đừng giãy giụa nữa." Lục Sâm vùi đầu vào cổ cô cười khẽ, giọng nói trầm khàn cực kỳ quyến rũ. "Sao em có cảm giác như lên nhầm thuyền giặc vậy." Mạc Noãn đỏ mặt, quay đầu đi lẩm bẩm. "Bà xã, đã lên thuyền giặc rồi thì không thể xuống được nữa, vẫn là ngoan ngoãn cùng anh nỗ lực tạo người đi." Với cái tinh thần của ông nội, chỉ cần họ một ngày chưa sinh con, chuyện như thế này chắc chắn không thoát được, lần này hành hạ Mạc Noãn, lần sau chắc chắn đến lượt anh, anh không thích uống những thứ linh tinh đó, cho nên bây giờ phải nỗ lực hơn.

Đối mặt với sự bực bội của cô, Lục Sâm ôm cô vào lòng, hôn thật sâu.

Có lẽ vì đã uống canh gà, cơ thể Mạc Noãn lúc này cực kỳ nhạy cảm, bị anh hôn như vậy liền cảm thấy người run lên lợi hại, không nhịn được phát ra tiếng rên nhẹ, chỉ một lát đã vứt bỏ hết mọi lý trí và sự kiềm chế.

Sáng sớm Mạc Noãn đã bị Lục Sâm gọi dậy, oán niệm với Lục Sâm cực kỳ sâu sắc, "Chúng ta rốt cuộc đi đâu vậy?

Hôm nay là cuối tuần, cũng không cho em ngủ thêm một lát." Mắt Mạc Noãn mở không ra, cô vốn không có thói quen ngủ nướng, nhưng Lục Sâm quá biết hành hạ người khác, hơn nữa tối qua cô lại uống canh gà mà ông nội đặc biệt chuẩn bị, cái "khổ" trong đó có thể tưởng tượng được. "Cô ngốc, sau này canh canh nước nước ông nội hầm cho em vẫn nên uống ít một chút." "Em tưởng chỉ là tẩm bổ đơn thuần, ai ngờ lại nghĩ đến phương diện đó." "Em ngủ một lát đi, đến nơi anh gọi em." Đến khi Mạc Noãn lại bị Lục Sâm gọi dậy đã là hai tiếng sau, cô nhìn ảnh cưới treo ở cửa sổ bên ngoài, tiếp đó nghĩ đến điều gì đó, ý thức lập tức tỉnh táo, "Lục Sâm, chúng ta đến chụp ảnh cưới à?" Lục Sâm gật đầu, trên mặt là nụ cười dịu dàng, "Không phải em nói chờ tình cảm chúng ta ổn định một chút rồi mới tổ chức đám cưới sao?

Anh thấy bây giờ cũng gần như có thể đưa vào lịch trình rồi, hôm nay chúng ta chụp ảnh cưới trước." Cứ cái kiểu ông nội cách vài ngày lại hành hạ thế này, việc cô mang thai là chuyện sớm muộn, đến lúc đó lại lo những chuyện này khó tránh khỏi sẽ rất vất vả.

Mạc Noãn trong lòng ấm áp, ban đầu cô cũng chỉ thấy phiền phức, thuận miệng nói một câu, không ngờ người đàn ông này lại luôn ghi nhớ trong lòng.

Bây giờ hai người đã thẳng thắn với nhau, cô cũng thật sự yêu anh, làm những chuyện này cũng không có gì phải ngượng ngùng nữa.

Mạc Noãn nhìn tình trạng của mình qua gương chiếu hậu, dưới mắt có quầng thâm, cả người tinh thần cũng không phấn chấn, nhất thời mặt mày ủ rũ, "Sao anh không nói trước với em, anh xem tình trạng của em bây giờ tệ thế này." "Không sao đâu, các chuyên gia trang điểm sẽ giúp em, những vấn đề này em không cần lo lắng.

Anh vốn đã lên kế hoạch từ sớm rồi, là ông nội đã làm đảo lộn kế hoạch của anh." Lục Sâm nói.

Mạc Noãn gật đầu, cô biết thời gian của Lục Sâm không có nhiều, khoác tay Lục Sâm đi vào studio.

Đây là một studio cưới tư nhân, nhân viên không quá đông, chỉ khoảng sáu bảy người, thấy họ đi vào, quản lý lập tức chào đón, "Lục tổng, Lục phu nhân, váy cưới vận chuyển từ Paris đã đến rồi, chỉ chờ Lục phu nhân thử thôi." Lục Sâm gật đầu, lúc này có mấy nhân viên mang váy cưới ra, "Anh Lục, đây là chúng tôi đã phản hồi lại cho tổng bộ theo yêu cầu của anh, bộ phận thiết kế của tổng bộ đã tăng ca mấy ngày để làm ra, tổng cộng thiết kế ba kiểu khác nhau, Lục phu nhân có thể tự mình lựa chọn." Mạc Noãn gần như ngay lập tức bị chiếc váy cưới màu tím nhạt thu hút sự chú ý, là kiểu cúp ngực, eo có chút xếp ly, tà dưới phỏng theo thiết kế đuôi cá và sườn xám, trông đơn giản và phóng khoáng.

Lục Sâm mỉm cười, chỉ vào chiếc váy cưới màu tím, "Cho cô ấy thử bộ đó trước." "Lục phu nhân, mời bên này." Nhân viên dẫn Mạc Noãn đến phòng thay đồ, trông thì đơn giản, thực ra lúc thử lại rất phiền phức, mấy nhân viên cùng nhau mất nửa tiếng mới mặc xong, Mạc Noãn nhìn người trong gương nhất thời không dám tin, không thừa một phân cũng không thiếu một phân, hoàn toàn vừa vặn, đặc biệt tôn da, dù chưa trang điểm cô đã cảm thấy rất đẹp rồi. "Những thứ này đều được làm theo yêu cầu của anh Lục, anh Lục rất tận tâm, đã trao đổi với chúng tôi rất nhiều lần, xem ra hiệu quả cũng khá tốt." "Chúng tôi làm nghề này nhiều năm rồi, rất ít khi gặp được trường hợp vừa vặn như vậy, ít nhiều cũng sẽ có một chút vấn đề, vì vấn đề không lớn, nên cứ mặc tạm." Mạc Noãn trong lòng không cảm động là nói dối, rất rõ ràng người đàn ông đó đã chuẩn bị từ rất sớm, sau này chắc chắn là vì ngày càng hiểu cô hơn nên đã đề xuất mấy lần sửa đổi, cô rất hài lòng, bất kể là màu sắc hay kiểu dáng. "Lục phu nhân, anh Lục ở bên ngoài rồi, chị mặc ra cho anh ấy xem đi." Nghe vậy, tim Mạc Noãn không khỏi đập "thình thịch", nhân viên giúp cô nâng tà váy, mỗi bước đi cô đều cảm thấy căng thẳng hơn một chút, cho đến khi cảm nhận được một ánh nhìn nóng rực đang cố định trên người mình, cô ngẩng đầu nhìn qua, Lục Sâm đang mặc một bộ vest trắng, ánh mắt nhìn cô có sự kinh ngạc không thể che giấu.

Cô cũng bị trang phục trên người anh thu hút, vest của anh phần lớn là màu tối, không ngờ mặc màu trắng cũng rất đẹp, cả người cho cảm giác rất ấm áp.

Lục Sâm tiến lên một bước ôm lấy eo thon của cô, cúi đầu ghé vào tai cô nói: "Rất đẹp." "Anh cũng vậy." Mạc Noãn nghe thấy nhân viên bên cạnh đang cười khẽ, khuôn mặt nhỏ lại đỏ lên mấy phần, như thể được nhuộm một lớp son phấn say lòng người.

Mạc Noãn lại thử hai bộ váy cưới khác, hiệu quả đều rất tốt, nhưng cuối cùng cô vẫn chọn màu tím.

Lịch trình chụp cụ thể là buổi sáng chụp trong nhà, buổi chiều ra ngoài chụp ngoại cảnh, Mạc Noãn trang điểm xong liền bắt đầu chụp, Lục Sâm ban đầu có chút không thả lỏng được, nhưng sau đó dần dần thích ứng, dùng một hai tiếng đồng hồ đã hoàn thành cảnh trong nhà.

Mạc Noãn đau lưng mỏi eo ngồi trên ghế sofa, Lục Sâm không nhịn được ôm lấy cô, nhẹ nhàng bóp vai cho cô, "Sao rồi, như vậy có đỡ hơn chút nào không?" Mạc Noãn kéo tay anh xuống, liếc nhìn nhân viên đang chỉnh sửa ảnh ở không xa, nhỏ giọng nói: "Anh chú ý hình tượng của mình một chút, đây là ở bên ngoài." Lục Sâm không để ý mà cười cười, "Quan tâm nhiều thế làm gì, mệt lắm, anh chỉ biết là em bây giờ không thoải mái." Nói rồi tiếp tục massage cho cô, trong lòng Mạc Noãn ngọt ngào không nói nên lời.

Trưa nghỉ ngơi một tiếng lại đến một công viên sinh thái gần đó chụp ngoại cảnh, có lẽ vì là cuối tuần, người chụp ảnh cưới rất đông, nhìn nụ cười trên mặt mỗi cặp đôi, lòng Mạc Noãn cũng được lấp đầy, buổi chiều quá trình chụp ảnh rất thuận lợi, chụp xong Mạc Noãn cả người đều rã rời, thay quần áo nằm trên ghế dài một bên không muốn động đậy, Lục Sâm thì đang ở không xa trao đổi gì đó với nhiếp ảnh gia. "Chị, sao chị lại ở đây?" Mạc Noãn vừa ngáp một cái đã bị một giọng nữ đánh thức, tâm trạng tốt cả ngày không khỏi trầm xuống mấy phần, mở mắt ra đã thấy Mạc Tử Hi và Đinh Duệ đứng trước mặt mình, quần áo trên người cả hai đều chưa thay, sau lưng còn có chuyên gia trang điểm riêng của họ, rõ ràng cũng đến đây để chụp ảnh cưới.

Họ sắp kết hôn?

Mạc Noãn chỉ hơi ngạc nhiên một chút rồi quay đầu đi, lười để ý đến họ.

Đinh Duệ sắc mặt lúng túng, kéo tay Mạc Tử Hi, "Tử Hi, chúng ta đi thôi, còn một bộ ngoại cảnh nữa chưa chụp, chậm trễ nữa trời sẽ tối mất." "Không sao đâu, em chỉ nói với chị em một tiếng, dù sao em gái duy nhất của mình kết hôn, chị ấy cũng nên biết." Nói rồi, Mạc Tử Hi bảo một nhân viên phía sau mang túi cho mình, cô trực tiếp rút ra một tấm thiệp cưới, tại chỗ viết một tấm đưa vào tay Mạc Noãn, "Chị, đến lúc đó mời chị nhất định phải đến đúng giờ nhé." Mạc Noãn không đưa tay ra nhận, cô ta cũng không giận, mà đặt thẳng tấm thiệp mời bên cạnh cô, nói: “Chị nhận cho.” Cuối cùng nếu không phải sắc mặt Đinh Duệ cực kỳ khó coi, Mạc Tử Hi có lẽ còn định nói chuyện thêm với cô một lúc.

Mạc Noãn chỉ biết cạn lời, khóe môi nhếch lên một nụ cười mỉa mai.

“Noãn Noãn, vừa rồi bên em hình như đông người lắm.” Lục Sâm lúc này đi tới.

“Mạc Tử Hi và Đinh Duệ, hình như sắp kết hôn rồi, họ đến đây chụp ảnh cưới, còn đưa cho em một tấm thiệp mừng.” Mạc Noãn thản nhiên nói.

Lục Sâm nhìn theo hướng Mạc Noãn, chỉ thấy một tấm thiệp cưới màu hồng, anh nhướng mày, mở ra xem, ngày cưới là một tuần sau.

Chương 125

“Em có muốn đi không?” Mạc Noãn bĩu môi, cười nói: “Em không rảnh rỗi đến mức lãng phí thời gian cho những người không quan tâm.” Bây giờ khi đối mặt với những người này, cảm xúc của cô đã không còn gợn sóng nhiều nữa.

“Được rồi, không muốn đi thì thôi, chúng ta về nhà đi.” Hôm nay Mạc Noãn thật sự rất mệt, hai người ăn cơm bên ngoài rồi mới về nhà.

Cô gần như vừa vào cửa đã đá văng giày, thay dép lê rồi đi thẳng vào phòng ngủ.

Lục Sâm buồn cười nhìn hành động của cô, hiếm khi thấy cô để lộ vẻ trẻ con như vậy.

Mạc Noãn tuy rất buồn ngủ, nhưng trong lòng lại có chút phấn khích, cô nằm trên giường gọi điện cho Mễ Nặc.

Mễ Nặc dường như cũng đang ở trên giường, giọng nói có chút ngái ngủ: “Mạc Tiểu Noãn, hôm nay tìm tao có chuyện gì thế?” “Không có chuyện gì thì không được gọi cậu nói chuyện phiếm à?” “Được chứ, sao lại không, chỉ cần Mạc Tiểu Noãn nhà cậu gọi một cuộc, tao đảm bảo có mặt ngay lập tức.” “Nặc, hôm nay tớ và Lục Sâm đi chụp ảnh cưới rồi.” Mễ Nặc vừa nghe đã tỉnh cả ngủ, bật hẳn người dậy khỏi giường: “Mau gửi cho tao vài tấm, để tao chiêm ngưỡng phong thái của Lục đại tổng tài nhà mày xem nào.” Khóe miệng Mạc Noãn cong lên, cô chọn bừa hai tấm ảnh trong điện thoại rồi gửi qua WeChat cho Mễ Nặc, nói: “Đây đều là ảnh tớ chụp bằng điện thoại, ảnh gốc vẫn chưa có, đợi có rồi tớ gửi lại cho cậu.” Chẳng mấy chốc, giọng của Mễ Nặc đã vang lên: “Chậc chậc, quả là không tồi, không ngờ Lục đại tổng tài lạnh lùng nhà mày lại có bộ mặt thế này, cười tươi như hoa ấy.” Mạc Noãn nhếch môi, người đàn ông đó thực ra không thích chụp ảnh, nhưng khi chụp cùng cô lại hoàn toàn là một dáng vẻ khác, không giống với hình tượng thường ngày của anh.

Cô từng hỏi anh, anh nói chỉ vì người chụp ảnh cùng anh là người mà anh hằng mong nhớ.

“Cậu hình dung kiểu gì thế, không thể dùng từ nào hay hơn à, một người đàn ông mà cậu lại bảo giống hoa.” Mạc Noãn không nhịn được nói.

“Mạc Tiểu Noãn, mày đủ rồi đấy, bênh chồng đến mức này cơ à, tao chỉ thuận miệng nói thế thôi.” Mễ Nặc đặc biệt cạn lời.

Mạc Noãn cười cười: “Thôi được rồi, không nói chuyện của tớ nữa, tớ cứ quên mãi không hỏi cậu, cậu và Diệp Tử Hạo tiến triển đến đâu rồi?” Mễ Nặc khựng lại, không khỏi nhíu mày: “Sao cậu biết Diệp Tử Hạo?” Mạc Noãn có chút chột dạ, quên mất rằng Mễ Nặc không biết cô quen Diệp Tử Hạo, bèn giải thích: “À thì, anh ấy thực ra là bạn thân của Lục Sâm, ban đầu còn nhờ tớ giới thiệu đối tượng, tớ còn chưa kịp giới thiệu thì anh ấy đã tìm tớ nói là chuẩn bị theo đuổi cậu, lúc đó tớ mới biết hai người đã quen nhau từ trước.” Giọng Mễ Nặc có chút nghiến răng: “Nói vậy là cậu đã nói với anh ta chuyện tớ từng bị tổn thương tình cảm, sau đó không dám chấp nhận đàn ông chứ gì.” Thảo nào người đó lại nói những lời khó hiểu như vậy, hóa ra thủ phạm chính là cô bạn thân của mình.

“Không có đâu, tớ có nhớ chuyện trước kia đâu, tớ chỉ nói với anh ấy là cậu từng có một người bạn trai, ngoài ra không biết gì hết.” Giọng giải thích của Mạc Noãn có phần yếu đi.

Đầu dây bên kia, Mễ Nặc hừ một tiếng: “Tóm lại cậu phải đứng về phía tớ, sau này chuyện của tớ một chữ cũng không được hé răng với anh ta, nếu không tình bạn chúng ta chấm dứt.” “Không nghiêm trọng đến thế chứ.” “Cậu cứ nhớ kỹ cho tớ là được.” Nói chuyện với Mễ Nặc xong, Mạc Noãn lại gọi cho dì Trương Nhuế.

Dì nghe nói họ đi chụp ảnh cưới thì rất vui, cứ giục họ sớm tổ chức hôn lễ.

Mạc Noãn cười, nói rằng sẽ nghe theo sắp xếp của Lục Sâm.

Gọi điện xong, Mạc Noãn liền vào phòng tắm.

Lúc ra ngoài, cô phát hiện Lục Sâm vẫn chưa về phòng ngủ, không nhịn được bèn đi tìm anh ở phòng làm việc.

Đứng ở cửa nhìn vào không thấy ai, cô đang định đi thì thấy cửa sổ phòng làm việc chưa đóng, giấy tờ trên bàn bị gió thổi kêu sột soạt.

Cô không kìm được bước vào đóng cửa sổ, lại vô tình liếc thấy khung chat chưa đóng trên máy tính của Lục Sâm, hình như là cuộc trò chuyện với một chuyên gia, nội dung nhắc đến từ "ung thư phổi".

Tim Mạc Noãn thắt lại, cô lướt nhanh qua, chỉ thấy trên đó viết: “60% bệnh nhân ung thư phổi một khi phát hiện thì đã gần như ở giai đoạn giữa đến cuối, đa số không thể phẫu thuật điều trị, dù có phẫu thuật cũng rất có khả năng di căn.

Dựa vào tình hình anh nói với tôi hiện tại, đã xác định là giai đoạn giữa đến cuối rồi, những chi tiết khác tôi phải gặp bệnh nhân mới có thể cho anh câu trả lời chính xác, nhưng dù có phẫu thuật cũng chỉ có thể kéo dài tuổi thọ thêm một hai năm, gia đình cần chuẩn bị tâm lý trước.” Bất chợt, một đôi tay rắn chắc vòng qua eo cô.

Mạc Noãn ngửi thấy mùi hương quen thuộc, thoang thoảng còn có mùi cà phê, cô biết đó là Lục Sâm, chắc anh vừa đi pha cà phê.

“Em thấy hết rồi à?” Giọng nói trầm thấp của Lục Sâm vang lên từ phía sau.

Mạc Noãn lúc này mới hoàn hồn sau cú sốc: “Xin lỗi, em không cố ý xem, em qua đây tìm anh, thấy có gió nên vào đóng cửa sổ, vô tình thấy thôi.” “Cô nhóc ngốc, anh có trách em đâu, chúng ta là vợ chồng, chuyện này có gì mà không được xem.” Miệng nói vậy nhưng trong lòng Lục Sâm không hề nhẹ nhõm.

May mà trước khi vào bếp pha cà phê, anh đã cất tài liệu bệnh án của Mạc Bình Sơn đi, nếu không thì chẳng giấu được gì nữa.

“Là ai bị bệnh vậy ạ?” Trái tim Mạc Noãn cứ treo lơ lửng, trong đầu cô đã nghĩ qua một lượt hết tất cả họ hàng trong nhà.

Lục Sâm giải thích: “Đừng lo, là bố của một người bạn học của anh, anh ấy biết anh có nguồn lực trong lĩnh vực này nên nhờ anh giúp liên hệ thử, xem có mời được chuyên gia giỏi hơn không.” Mạc Noãn trong lòng một phen hú vía, cô rất sợ đó là người thân bên cạnh mình.

Nghe anh nói vậy, tảng đá trong lòng cô mới hạ xuống, cả người thả lỏng tựa vào lòng anh, lẩm bẩm nói: “Bây giờ những căn bệnh này thật đáng sợ quá, loại nào cũng có, may mà anh không hút thuốc.

Mấy hôm trước em còn thấy ở bệnh viện một cậu thanh niên hai mươi tuổi bị ung thư trực tràng, cho nên Lục Sâm, anh nhất định phải chú ý đến dạ dày của mình, đừng để em lo lắng, được không?” Lục Sâm sững sờ, thảo nào dạo này cô cứ hay lo lắng chuyện anh ăn uống không điều độ, hóa ra còn có nguyên nhân này.

Anh không khỏi đưa tay xoa đầu cô: “Yên tâm, anh còn chưa làm bố, còn chưa có với em một đứa con xinh xắn, anh sẽ tự chăm sóc tốt cho mình, không để em phải lo lắng đâu.” “Đúng rồi, Noãn Noãn, có chuyện này anh định nói với em, người đàn ông tên Chu Khải mà lần trước em nhờ anh điều tra đã có tin tức rồi.” Mạc Noãn sáng mắt lên, cười nói: “Nhanh vậy sao, rốt cuộc Chu Khải có quan hệ gì với Tống

Tuyết Di?” “Là chồng cũ của bà ta.” Lục Sâm kể lại những gì mình điều tra được cho Mạc Noãn, câu chuyện phải bắt đầu từ mối quan hệ tay ba của mấy người họ.

Chu Khải là chồng cũ của Tống Tuyết Di.

Thời trẻ, gia đình hắn ở thị trấn được xem là có tiền, cuộc sống thuộc hàng tốt nhất thị trấn.

Nhưng bản thân hắn lại là kẻ lêu lổng, học chưa hết cấp hai đã bắt đầu lăn lộn bên ngoài.

Sau đó, hắn để ý Tống Tuyết Di, nhưng lúc đó bà ta đã có bạn trai, chính là Mạc Bình Sơn, người bạn thanh mai trúc mã của bà.

Mà Mạc Bình Sơn khi ấy chỉ là một sinh viên đại học không tên tuổi, tốt nghiệp hai năm cũng chỉ tìm được một công việc lương bèo bọt ở thành phố A, hoàn toàn không có khả năng đón Tống Tuyết Di đến thành phố A.

Hai người bắt đầu yêu xa, Chu Khải ra sức theo đuổi Tống Tuyết Di.

Đúng lúc đó, mẹ của Tống Tuyết Di bệnh phải nhập viện, chính gia đình Chu Khải đã thanh toán viện phí giúp bà ta.

Sau đó, nhà họ Chu vẫn luôn chăm sóc cho nhà họ Tống.

Tống Tuyết Di một mặt hưởng thụ những ân huệ nhỏ của nhà họ Chu, một mặt lại coi thường Chu Khải, cho rằng hắn thô lỗ, vô học.

Mạc Bình Sơn là người bà ta thích, nhưng ông lại không thể cho bà ta cuộc sống mà bà ta mong muốn.

Vì vậy, trong một thời gian dài, Tống Tuyết Di luôn do dự giữa Chu Khải và Mạc Bình Sơn.

Mạc Bình Sơn lúc đó ngày nào cũng chỉ lo làm việc, một lòng muốn thành danh, nên không đủ quan tâm đến bà ta.

Mấy tháng hai người mới gặp nhau một lần, lâu dần quan hệ trở nên xa cách.

Sau này, Mạc Bình Sơn vào làm ở công ty nhà họ Trương, quen biết với tiểu thư nhà họ Trương, cũng chính là mẹ của Mạc Noãn.

Nhưng trong lòng ông vẫn luôn nhớ đến người bạn gái ở quê nhà.

Cho đến một ngày, ông đột nhiên nhận được điện thoại của Tống Tuyết Di, mới biết người mình yêu đã chọn rời bỏ mình, lặng lẽ gả cho con trai một gia đình giàu có ở thị trấn.

Tống Tuyết Di sau khi gả cho Chu Khải thì theo hắn đến thành phố A buôn bán nhỏ.

Cũng chính lúc này, bà ta biết tin Mạc Bình Sơn cũng đã lấy vợ, lại còn là một tiểu thư nhà giàu.

Chương 126

Không lâu sau, bà ta phát hiện bụng mình ngày một to lên, nhưng Chu Khải lại không chịu tu chí, sa vào cờ bạc bên ngoài.

Ban đầu còn thắng được ít tiền, cho dù thua cũng không nhiều, nhà họ Chu vẫn gánh được.

Nhưng lâu dần, lòng tham của hắn càng lớn, việc kinh doanh nhỏ của mình cũng bỏ bê.

Hắn lén về quê cuỗm hết tiền tiết kiệm và đồ đạc có giá trị trong nhà của bố mẹ rồi biến mất không dấu vết.

Tống Tuyết Di để duy trì cuộc sống, đành phải đi làm thêm ở khách sạn.

Vài tháng sau, bụng Tống Tuyết Di ngày càng lớn, bà ta đành nghỉ việc về quê, không lâu sau sinh được một cô con gái.

Chu Khải ở bên ngoài thua sạch sành sanh, cuối cùng đành phải trở về quê.

Hắn và Tống Tuyết Di cãi vã ầm ĩ qua mấy năm, cuối cùng vì cướp giật gây chết người mà bị kết án ba mươi năm tù, bố mẹ thì bị hắn làm cho tức chết.

Bản thân hắn cũng mới được ra tù cách đây không lâu.

Mạc Noãn chăm chú lắng nghe, nhưng nghe xong cũng không phát hiện ra điều gì bất thường, ngược lại còn bị Lục Sâm làm cho rối tung.

Mạc Bình Sơn biết Tống Tuyết Di đã từng kết hôn, chắc chắn cũng biết người đó là Chu Khải, về lý thì thân phận chồng cũ này không thể uy hiếp được Tống Tuyết Di.

“Lục Sâm, em bị anh nói cho hồ đồ rồi, lẽ nào Mạc Tử Hi không phải người nhà họ Mạc?” Nhưng điều này cũng không thể nào, Mạc Tử Hi rõ ràng có vài nét giống cô.

“Anh đã cho người điều tra ngày sinh của Mạc Tử Hi, con bé thực ra còn lớn hơn em mấy tháng, không phải là em gái em, mà là chị gái em.

Tống Tuyết Di đã mang thai con bé trước khi kết hôn với Chu Khải.

Bà ta đã lén lút giấu tất cả mọi người, nhưng sau này bị Chu Khải biết được, Chu Khải liền dùng chuyện này để uy hiếp bà ta.” Nghe Lục Sâm giải thích như vậy, Mạc Noãn cuối cùng cũng hiểu ra được vài manh mối.

Cô đã đọc trong nhật ký của mẹ, Tống Tuyết Di từng cầm báo cáo DNA của Mạc Tử Hi và Mạc Bình Sơn đến tận nhà, nói rằng Mạc Tử Hi là em gái cô, mẹ cô vì thế mà bị đả kích nặng nề, cộng thêm bệnh trầm cảm mới khiến bà lựa chọn tự sát.

Nếu Mạc Tử Hi được sinh ra trước khi Chu Khải và Tống Tuyết Di kết hôn, vậy là Tống Tuyết Di đã cố ý lừa dối mẹ cô.

Mẹ là một người kiêu ngạo như vậy, sao có thể chịu đựng được việc chồng mình ngoại tình trong hôn nhân, lại còn vào lúc mình đang mang thai.

Nói như vậy, Tống Tuyết Di đã đóng vai trò thúc đẩy trong cái chết của mẹ.

Nghĩ đến đây, Mạc Noãn đột nhiên ngẩng phắt đầu nhìn Lục Sâm, Lục Sâm gật đầu với cô: “Khoảng thời gian bà ta làm ở khách sạn đúng là có ở cùng Mạc Bình Sơn một đêm, nhưng lúc đó bà ta đã mang thai, lại còn trong ba tháng đầu, chắc là không xảy ra chuyện gì được.”

Mạc Noãn tức đến hai tay run rẩy, thảo nào bà ta lại bị Chu Khải uy hiếp.

Hai chuyện này mà vỡ lở, người đầu tiên không tha cho bà ta chính là Mạc Bình Sơn.

Mạc Bình Sơn cả đời coi trọng danh tiếng nhất, lại vì sự lừa dối và che giấu của bà ta mà bị người khác gán cho cái mác ngoại tình trong hôn nhân.

Mạc Noãn đứng dậy định rời đi, Lục Sâm lập tức kéo cô lại, ôm chặt vào lòng: “Noãn Noãn, em định đi đâu?” “Em đi tìm Mạc Bình Sơn, em muốn xem sau khi biết được sự thật, ông ta sẽ xử lý người đàn bà đó như thế nào?” Mạc Noãn tức đến mức người khẽ run, thực sự không thể chấp nhận sự thật này.

“Noãn Noãn, em bình tĩnh lại đi, bây giờ đã muộn thế này rồi, em ra ngoài thì làm được gì?” Lục Sâm khuyên nhủ.

Mạc Noãn liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, mới nhận ra trời đã tối đen, nhưng cô không thể nào kiềm chế được cơn tức giận trong lòng.

Cô cứ ngỡ giữa Mạc Bình Sơn và Tống Tuyết Di có một tình yêu đẹp đẽ, hóa ra sự thật lại xấu xí đến vậy.

Một người đàn bà chê ông nghèo mà đi lấy người khác, vậy mà ông ta vẫn chấp nhận được, còn để bà ta bước vào nhà, thật quá buồn nôn.

Tống Tuyết Di, cô thật sự đã xem thường bà ta rồi, vậy mà có thể bóp nghẹt yết hầu của mẹ cô, mẹ cô chết thật oan uổng.

Càng nghĩ trong lòng càng khó chịu: “Lục Sâm, anh nói xem Mạc Bình Sơn có mắt nhìn kiểu gì vậy?

Sao lại có thể để ý một người đàn bà như thế?” “Phải, phải, mắt nhìn của ông ta đúng là không tốt.

Nhưng mà Noãn Noãn, chuyện này chúng ta tạm thời đừng quan tâm, dù thế nào đi nữa, người đã chết không thể sống lại được, em có xông đến đó cũng vô ích.” Lục Sâm thực ra trong lòng cũng căm ghét người đàn bà đó đến chết, nhưng sức khỏe của Mạc Bình Sơn căn bản không chịu nổi cú sốc.

Nếu ông ta tự phát bệnh thì còn đỡ, lỡ như bị Mạc Noãn làm cho tức đến ngã bệnh, người đau lòng tự trách cuối cùng vẫn là vợ của anh.

“Lục Sâm, anh nói xem em phải làm sao đây, mỗi khi biết những chuyện bà ta đã làm với mẹ em, em không thể kiềm chế được cơn giận trong lòng.

Dựa vào đâu mà một người đàn bà không biết liêm sỉ như bà ta lại có thể sống tốt, còn mẹ em lại phải chết sớm như vậy.” Mắt Mạc Noãn đỏ hoe.

Lục Sâm biết Mạc Noãn đang có tâm trạng không tốt, nhưng bây giờ thực sự không thể làm gì được, chỉ có thể ôm cô an ủi: “Được rồi, họ nhất định sẽ gặp báo ứng.” “Được rồi, em đi ngủ trước đi, anh ra ngay đây.” Lục Sâm véo nhẹ tay Mạc Noãn.

Mạc Noãn gật đầu: “Vâng.” Nói rồi cô đứng dậy, tức giận đùng đùng ra khỏi phòng làm việc.

Vì đi quá vội nên đâm sầm vào cửa, kêu lên một tiếng “Ái da”, Lục Sâm lập tức đi tới, kéo tay cô đang ôm trán xuống, chỉ thấy trán cô đã sưng lên một mảng.

Trong khoảnh khắc, anh nhớ lại lần đầu tiên hai người ngủ chung, cô nhóc này hình như cũng đập vào đầu giường, vừa tức vừa buồn cười: “Cô nhóc này, đi đứng sao cũng không nhìn đường vậy.” “Tức chết em rồi.” Mạc Noãn nói rồi không nhịn được lại dùng chân đá vào cửa phòng làm việc, mắng: “Đến cả mày cũng muốn chống đối tao.”

Lục Sâm cười ôm cô vào lòng: “Cô nhóc ngốc này, có tức giận cũng không thể dùng chân đá cửa, lỡ đá bị thương thì làm sao.” “Đá bị thương thì em tháo nó ra.” Lục Sâm véo má cô, bất đắc dĩ đưa cô ra khỏi phòng ngủ, bôi thuốc cho cô rồi mới quay lại phòng làm việc.

Mạc Noãn vì trong lòng đã có kế hoạch, lại thêm hôm nay thật sự quá mệt, nằm trên giường chưa được bao lâu đã ngủ thiếp đi.

Lục Sâm quay lại phòng ngủ thì Mạc Noãn đã ngủ say, anh không khỏi lắc đầu, cảm xúc của cô nhóc này đến nhanh mà đi cũng nhanh thật.

Ngày hôm sau, Mạc Noãn nhớ lại quyết định mình đã đưa ra không lâu trước đó, cô tìm đến luật sư được ủy thác di chúc của mẹ, chính thức ký tên vào văn kiện, trở thành cổ đông lớn thứ hai của Mạc thị.

Tin tức này tự nhiên rất nhanh chóng đến tai Mạc Bình Sơn, ông nói với Hàn Thụ Nhân: “Cậu đi điều tra xem Mạc Noãn có chuyện gì?

Sao đột nhiên lại đổi ý?

Chịu nhận 20% cổ phần đó.” “Chủ tịch, đây là chuyện tốt mà, chắc là cô Noãn đã tự mình nghĩ thông suốt rồi, đó vốn là thứ thuộc về cô ấy.” Hàn Thụ Nhân cười nói, tâm trạng cũng rất tốt, đây là một dấu hiệu tốt, đã bước được bước đầu tiên thì những chuyện sau này sẽ có hy vọng.

“Xoảng!” Chiếc hộp giữ nhiệt trong tay Tống Tuyết Di đột ngột rơi xuống đất. 20% cổ phần, dù bà ta không hiểu nhiều về quản lý công ty, cũng biết đó là một con số không hề nhỏ.

“Ai ở bên ngoài?” Giọng nói trầm thấp của Mạc Bình Sơn từ trong văn phòng vọng ra.

Chương 127

Tống Tuyết Di còn chưa kịp đi, Hàn Thụ Nhân đã đứng trước mặt bà ta: “Thưa bà, chủ tịch mời bà vào.” Tống Tuyết Di cười cười, thu lại cảm xúc trên mặt, nhặt chiếc hộp giữ nhiệt dưới đất lên, giả vờ như không có chuyện gì đi vào văn phòng: “Bình Sơn, em thấy dạo này sắc mặt anh không tốt, có lẽ là do vất vả quá, em có hầm chút canh xương cho anh.” “Sau này không có việc gì thì đừng tùy tiện đến công ty, bị người ta nhìn thấy ra thể thống gì.” Mạc Bình Sơn trầm giọng.

“Em cũng chỉ lo cho sức khỏe của anh, anh ngày nào cũng ăn cơm ở công ty, em không yên tâm.” Tống Tuyết Di nói rồi rót một bát canh xương đưa cho Mạc Bình Sơn.

Mạc Bình Sơn thờ ơ liếc bà ta một cái, nhận lấy uống một ngụm: “Hôm nay cô đến không chỉ để đưa canh xương thôi chứ?” “Bình Sơn, là thế này, ngày cưới của Tử Hi và Đinh Duệ sắp đến rồi, còn nhiều việc chưa sắp xếp xong, em cũng không rành lắm, nên muốn đến bàn với anh.” Tống Tuyết Di cười nói.

“Không phải đã giao cho công ty tổ chức tiệc cưới chuyên nghiệp rồi sao?

Cô có chuyện gì thì đến bàn với họ, tôi không có nhiều thời gian để quản mấy chuyện nhỏ nhặt này.” Mạc Bình Sơn nhíu mày, có chút phản cảm với hành vi của bà ta.

Nếu là người vợ trước của ông, trong giờ làm việc thế này tuyệt đối sẽ không đến làm phiền.

Có sự so sánh, ông mới biết mình đã sai lầm đến mức nào.

“Bình Sơn, đây không phải chuyện nhỏ, đây là chuyện đại sự của con gái nhà họ Mạc, cũng chỉ có một lần này thôi.” Tống Tuyết Di có chút bất mãn, nhưng không dám thể hiện ra mặt.

“Mạc Bình Sơn tôi không chỉ có một mình nó là con gái.” Mạc Bình Sơn không nhịn được buột miệng nói, chỉ cần nghĩ đến Mạc Noãn hoàn toàn không coi ông ra gì, trong lòng lại bắt đầu bực bội.

Tống Tuyết Di mặt trắng bệch, dường như bị kích động, người luôn quen che giấu cảm xúc lúc này cũng không nhịn được nữa: “Bình Sơn, em biết anh không thích Tử Hi kết hôn với Đinh Duệ, nhưng con bé Tử Hi nó thích, em làm mẹ cũng chỉ có thể ủng hộ vô điều kiện.

Nó mười tám tuổi mới được về bên cạnh anh, em cũng biết anh rất khó mở lòng với nó, em cũng không trách anh, nhưng xin anh hãy quan tâm nó thêm một chút, em cũng chỉ có yêu cầu nhỏ này với anh thôi.” “Ủng hộ vô điều kiện?

Chính vì có người mẹ không phân biệt phải trái như cô mới dạy ra đứa con gái như nó.

Lần này tôi chiều theo ý các người, nhưng điều kiện tiên quyết tôi đã nói rõ rồi, sau này có xảy ra chuyện gì cũng đừng đến làm phiền tôi nữa.” Tay Mạc Bình Sơn đập mạnh xuống bàn.

“Bình Sơn, em biết anh vẫn còn oán em ép anh để Mạc Noãn rời khỏi thành phố A, nhưng em thực sự không thể chấp nhận một người lái xe đâm Tử Hi đến tàn phế hai chân lại ở ngay trước mắt em, cũng không thể dễ dàng tha cho nó như vậy.

Nếu không phải em rút đơn kiện, nó bây giờ vẫn còn ở trong tù, làm sao có thể yên ổn sống qua mấy năm nay, cuối cùng còn gả vào nhà họ Lục.

Nó phải cảm ơn em mới đúng.” Tống Tuyết Di vừa nghĩ đến video phỏng vấn xem được mấy hôm trước là một bụng tức, nỗi oán hận kìm nén bao năm không thể kiểm soát được mà tuôn ra.

Mấy năm nay bà ta đã cố gắng lấy lòng Mạc Bình Sơn đủ kiểu, nhưng vẫn không thể quay lại được cách đối xử như thời trẻ.

“Ra ngoài.” Mạc Bình Sơn không kìm được gầm lên.

Tống Tuyết Di xách túi của mình ra khỏi văn phòng, Mạc Tử Hi vừa hay đi ngang qua, thấy bà ra, không nhịn được kéo bà sang một bên, hạ giọng nói: “Mẹ, sao mẹ lại đến công ty?

Không phải ba nói mẹ đừng đến công ty sao?” “Đến cả con cũng nói vậy, đây là công ty của chồng mẹ, tại sao mẹ lại không thể đến?” Tống Tuyết Di trong lòng đang nén một bụng tức.

“Tức giận thế, mẹ bị ba làm cho ấm ức à?” Mạc Tử Hi khoác tay Tống Tuyết Di, nũng nịu nói.

“Nếu mẹ không đến thì còn không biết xảy ra chuyện lớn thế này.

Con có biết không, người đàn bà đó trước khi chết đã để lại di chúc, để lại 20% cổ phần cho Mạc Noãn đấy?” Mạc Tử Hi bây giờ hoàn toàn bị niềm vui sắp kết hôn làm cho mờ mắt, cô ta chẳng hề bận tâm mà cười nói: “Cũng chẳng có gì to tát, đợi con và Đinh Duệ kết hôn, Mạc thị và Đinh thị đều là của con.” Tống Tuyết Di cười cười: “Tóm lại con ở công ty phải để ý một chút, ba con dạo này rất lạ, hình như cứ giấu chúng ta làm chuyện gì đó, mẹ chỉ sợ ông ấy đem Mạc thị cho Mạc Noãn.” “Mẹ, chuyện này mẹ không cần lo, ba bây giờ còn trẻ, ông ấy sẽ không giao Mạc thị ra sớm như vậy đâu.

Còn về tương lai, chúng ta vẫn còn thời gian để từ từ thuyết phục ông ấy.” Mạc Tử Hi an ủi.

Về điểm này, cô ta luôn vô cùng chắc chắn.

Tống Tuyết Di nghĩ lại, cũng cảm thấy suy đoán của mình quá hoang đường: “Mẹ cũng thấy ông ấy không thể nào rút lui sớm như vậy.” Đó dù sao cũng là tâm huyết cả đời của ông.

“Thôi được rồi, đừng giận nữa, chiều nay con không có việc gì, mẹ ra quán cà phê bên ngoài đợi con một lát, con đi lấy túi rồi đi dạo phố với mẹ.” Mạc Tử Hi dỗ dành.

Nghe vậy, tâm trạng Tống Tuyết Di mới tốt lên, bà rời khỏi Mạc thị, tìm một quán cà phê đợi con gái mình.

Thứ hai, khi Mạc Noãn đến công ty thì nhận được thông báo, yêu cầu toàn thể nhân viên đến phòng họp để họp khẩn, nói là có đồng nghiệp mới gia nhập công ty.

Mạc Noãn không nhịn được hỏi Tôn Tuyết: “Chị Tuyết, chị biết là ai không?” Tôn Tuyết ngạc nhiên nhìn Mạc Noãn: “Em không biết à?” Mạc Noãn lắc đầu, cô không nhận được chút thông tin nào.

Tôn Tuyết cười nói: “Là Bùi Lệ Hành, người lần trước viết thư giới thiệu cho em đó, sư huynh của em.” Mặt Mạc Noãn cứng lại trong giây lát.

Sau lần gặp mặt không vui trước đó, cô không biết phải đối mặt với người cộng sự ngày xưa này như thế nào.

Có bao nhiêu công ty anh ta không chọn, lại cứ chọn vào cùng một chỗ với cô.

Cô không tin đây chỉ là sự trùng hợp, không biết anh ta rốt cuộc còn muốn làm gì.

Tôn Tuyết thấy sắc mặt Mạc Noãn không tốt, nhíu mày: “Sao thế, quan hệ của hai đứa có vấn đề à?” Bây giờ quan hệ giữa Tôn Tuyết và Mạc Noãn đã rất tốt, thỉnh thoảng còn hẹn nhau đi ăn, đi dạo phố, đương nhiên lần nào cũng không thể thiếu Tiểu Hinh Nhi.

Luật sư mà Lục Sâm giới thiệu đã bắt đầu liên lạc với Tôn Tuyết, hứa hẹn có 90% khả năng giúp cô giành được quyền nuôi Tiểu Hinh

Nhi.

Mạc Noãn không biết giải thích mối quan hệ phức tạp giữa họ như thế nào, chỉ nói: “Mấy hôm trước lúc ăn cơm có chút không vui.” Tôn Tuyết thấy cô không tiện nói nhiều, vỗ vai cô: “Tiểu Noãn em cũng đừng nghĩ nhiều quá, nhóm dự án của chúng ta đã đủ người rồi, có chị và em dẫn đầu là gần đủ rồi.

Với địa vị của Bùi Lệ Hành trong ngành này, chắc chắn sẽ không đến nhóm chúng ta làm một kiểm toán viên bình thường đâu.

Chỉ cần không vào nhóm chúng ta, dù cùng một công ty, ngày thường bận rộn thì cơ hội gặp mặt cũng không nhiều.” “Cũng phải, là em nghĩ nhiều rồi.” Khi họp, quả nhiên là Bùi Lệ Hành.

Sắc mặt anh ta không tốt lắm, khuôn mặt vốn đã gầy càng trở nên góc cạnh hơn, nhìn anh ta như vậy, trong lòng Mạc Noãn có chút không nỡ.

Ngô Hạo giới thiệu anh ta xong thì nhường thời gian lại cho anh ta.

Anh ta chỉ giới thiệu đơn giản thông tin cơ bản của mình, không nói gì nhiều, cả người toát ra vẻ lạnh lùng, xa cách.

Giống như Tôn Tuyết dự đoán, Bùi Lệ Hành đảm nhiệm vị trí quản lý của một nhóm dự án khác, văn phòng cũng cách họ một đoạn, nên ngày thường cơ hội chạm mặt chắc sẽ không nhiều.

Lúc tan họp, Bùi Lệ Hành chặn đường cô, Mạc Noãn đành phải đứng lại.

Bùi Lệ Hành vừa rồi đã thấy ánh mắt của Mạc Noãn, khi Ngô Hạo thông báo anh ta ở một nhóm dự án khác, cô đã thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu Noãn, bây giờ em không muốn gặp anh đến thế sao?” “Sư huynh, những lời cần nói hôm đó em đã nói rất rõ ràng rồi, anh đừng lãng phí thời gian vào em nữa.” Mạc Noãn nhìn thẳng vào anh, ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng.

Cô xưa nay không giỏi chơi trò mập mờ, càng không thích những mối quan hệ tình cảm rắc rối.

Chương 128

Nếu có một đôi mắt cứ âm thầm theo dõi mình, mà cô lại biết, thì cả người cô chắc chắn sẽ không thoải mái.

“Tiểu Noãn, anh chỉ không muốn chuyện quá khứ lặp lại một lần nữa.” Bùi Lệ Hành có chút đau khổ luồn tay vào tóc.

Mạc Noãn có chút không nỡ, cảm thấy cuối cùng cái chết của Quý Anh Ly đã để lại bóng ma tâm lý cho anh.

Cô khẽ dịu giọng lại: “Sư huynh, về mối liên quan giữa anh và Lục Sâm em đã biết rồi.

Anh và A Ly lúc đó không phải là quan hệ bạn trai bạn gái, Lục Sâm chen chân vào giữa cũng không phải là chuyện gì tày trời, chẳng qua chỉ là cạnh tranh công bằng.

Điều duy nhất anh ấy sai là không nể mặt người anh em tốt như anh.

Còn về em và anh, thì càng không thể trách anh ấy được, anh ấy hoàn toàn không biết gì.” Dừng một chút, Mạc Noãn nói tiếp: “Sư huynh, có lẽ anh không hiểu phụ nữ.

Đa số phụ nữ khi đối mặt với tình cảm đều rất đơn thuần, cũng rất cố chấp, nói họ như thiêu thân lao vào lửa cũng không quá.

Quý Anh Ly lúc đó sao lại không biết tình trạng sức khỏe của mình, cô ấy vẫn luôn ở bên cạnh Lục Sâm, chắc chắn cũng thích những ngày tháng sớm tối bên nhau với anh ấy.

Mọi việc cô ấy làm chắc chắn đều là cam tâm tình nguyện, anh không thể vì thế mà đổ hết mọi lỗi lầm cho Lục Sâm, cho rằng sự ích kỷ của một mình Lục Sâm đã tạo nên kết cục như vậy.” “Tiểu Noãn, em thật sự nghĩ như vậy sao?” Mạc Noãn gật đầu: “Sư huynh, chấp niệm của anh sâu quá rồi, vẫn nên sớm thoát ra thì hơn.” Mạc Noãn nói xong liền đi thẳng.

Buổi trưa, Mạc Noãn tranh thủ lúc rảnh rỗi gọi điện cho Lục Sâm.

Lục Sâm đang ăn cơm: “Sao thế, Noãn Noãn?” “Lục Sâm, nếu có một ngày em làm việc không vui nữa, em về nhà anh có ghét bỏ em không?” Lục Sâm sững lại một chút, rồi nói: “Nói gì vậy, sao anh lại ghét bỏ em được.

Nếu em còn muốn tiếp tục làm việc thì đổi công ty khác, không muốn nữa thì về nhà làm bà Lục toàn thời gian, Lục tiên sinh nuôi em là được.” “Đây là anh nói đó nhé, không được nuốt lời.” “Cô nhóc ngốc, không phải em đã làm lành với cấp trên rồi sao?

Bây giờ lại gặp phải rắc rối gì à?” “Rắc rối thì cũng không hẳn, em chỉ lo trong lòng anh sẽ không thoải mái.” Sự chiếm hữu của người đàn ông đó, cô biết rõ hơn ai hết.

Lục Sâm nhướng mày: “Tại sao anh lại không thoải mái?

Lẽ nào đồng nghiệp nam nào không có mắt ở công ty em còn dám có ý đồ với em?” “Không phải, mà là sư huynh đến công ty của chúng em rồi, anh ấy và Ngô Hạo là bạn cũ, sáng nay em mới biết.” Mạc Noãn dè dặt nói.

Quả nhiên, đầu dây bên kia im bặt một lúc, một lát sau mới nghe thấy Lục Sâm nói: “Noãn Noãn, em không cần vì anh mà phải chịu thiệt thòi, công việc này em vừa mới quen, chỉ cần em làm vui vẻ là được, anh tin em.” “Nhưng anh vẫn sẽ không thoải mái, đúng không?” Lục Sâm cười nói: “Đã bảo em đừng quan tâm đến anh mà.” Nghĩ một lúc, Mạc Noãn nghiêm túc nói: “Lục Sâm, anh không vui, em cũng sẽ không vui.” Nụ cười trên môi Lục Sâm càng lúc càng sâu.

Nếu nói anh là người dẫn đường trong hôn nhân, thì Mạc Noãn chắc chắn là một học trò cực kỳ có năng khiếu.

Chỉ cần dắt cô vào cửa, cô sẽ ngày càng hiểu chuyện, căn bản không cần người làm sư phụ như anh phải lo lắng gì nữa.

Cô rõ ràng là một người sợ hãi hôn nhân, vậy mà bây giờ đã dần học được cách nghĩ cho anh, lại còn tinh tế và chu đáo như vậy, mang đến cho anh hết bất ngờ này đến bất ngờ khác.

Một người như cô, anh muốn không yêu cũng khó.

“Noãn Noãn, câu nói tương tự anh cũng tặng lại cho em, anh cũng vậy.” Mạc Noãn cong môi thành một đường cong nhẹ nhàng: “Mong là em tự mình đa tình, biết đâu người ta thật sự không phải đến vì em.” “Đúng vậy.

Tối đợi anh đến đón, chúng ta đi hẹn hò.” “Còn phải đi hẹn hò nữa à?” “Bà Lục, giọng điệu của em là sao vậy, không muốn đi hẹn hò với anh à?” “Làm sao có thể, em chỉ thấy hơi bất ngờ thôi, chúng ta không phải đã đi một lần rồi sao?” “Đúng là đồ ngốc, dạo trước là do anh quá bận, thời gian tới anh sẽ cố gắng dành thêm thời gian cho em.

Anh là người có trước có sau, không phải loại người câu được cá rồi thì không cho ăn mồi đâu.” Sau khi nói chuyện điện thoại với Lục Sâm, tâm trạng của Mạc Noãn rõ ràng đã tốt lên không ít.

Kỳ nghỉ này Lục Sâm không cố ý sắp xếp gì đặc biệt, hai người chỉ đơn giản đi ăn cơm, sau đó thích đi đâu dạo thì đi đó.

Người vui nhất là Mạc Noãn, cô kéo thẳng Lục Sâm đến một con phố thương mại, bên trong toàn bán các loại đồ ăn vặt, đặc biệt là những món nổi tiếng của Thành Đô.

Mạc Noãn gần như ăn từ đầu phố đến cuối phố, Lục Sâm vẫn luôn cưng chiều nhìn cô.

Cuối cùng, ánh mắt Mạc Noãn bị một gánh hàng rong bán đậu hũ thối thu hút.

Cô dùng ánh mắt cầu xin nhìn Lục Sâm, Lục Sâm không nghĩ ngợi gì mà lắc đầu thẳng thừng, món đó anh thật sự không chịu nổi. "Lục Sâm, anh tin em đi, anh qua mua ở quán có treo biển hiệu Vân Nam kia kìa, em đảm bảo không thối lắm đâu, anh chắc chắn sẽ thích." Lục Sâm vẫn lắc đầu, anh vốn có bệnh ưa sạch sẽ nhẹ, không nghiêm trọng, nhưng món đậu hũ thối này rõ ràng đã vượt quá giới hạn.

Anh kéo tay cô, vẻ mặt như không thể tránh kịp: "Đi thôi, món đó không vệ sinh, ăn ít thôi." "Vậy anh đưa tiền cho em, em tự đi mua." Mạc Noãn kiên quyết.

Lục Sâm đành bất đắc dĩ lấy một tờ tiền đưa cho cô.

Chỉ thấy cô nhanh chóng chạy qua mua bốn năm xiên rồi quay lại, đưa vào tay anh: "Giữ giúp em một lát." Lục Sâm lắc đầu, cuối cùng vẫn nhận lấy.

Mạc Noãn vừa ăn vừa đột nhiên nhón chân lên, nhét một miếng vào miệng anh.

Lục Sâm không kịp đề phòng, nuốt thẳng vào trong, trừng mắt nhìn cô, trông có phần hài hước.

Mạc Noãn bĩu môi không hài lòng, nhìn Lục Sâm: "Lục Sâm, anh có cần phải thế không?

Một miếng đậu hũ thối mà dọa anh thành ra thế này à?" Nói rồi cô lại đưa miếng đậu hũ thối đến gần mũi Lục Sâm: "Anh ngửi xem, cái này thật sự không thối lắm đâu." Lục Sâm không hiểu tại sao cô nhóc này lại cố chấp với chuyện này đến vậy, đành bất đắc dĩ hít nhẹ một hơi.

Anh phát hiện mùi thối trong tưởng tượng không hề ập tới, chỉ có một mùi men thoang thoảng sau khi lên men, chưa đến mức gọi là thối. "Trước đây em cũng không thích ăn món này, ngửi còn không chịu nổi.

Sau này có một lần em đi du lịch Vân Nam, thử một lần ở Côn Minh, lúc đó mới phát hiện đậu hũ thối của Vân Nam khác với của Hồ Nam, Bắc Kinh, không thối lắm nhưng vị rất ngon.

Nổi tiếng nhất là đậu hũ thối Tây Môn ở Kiến Thủy và đậu hũ bao tương của Thạch Bình, ăn rất tuyệt." Mạc Noãn trước đây đi làm rất bận, nhưng về cơ bản mỗi năm đều sắp xếp cho mình một hai chuyến du lịch.

Cô đã đi gần hết các nơi ở Vân Nam, đậu hũ thối là một trong những món ăn vặt đặc sắc mà cô yêu thích.

Mạc Noãn nói rồi lại nhét một miếng vào miệng mình, hai má phồng lên trông rất đáng yêu.

Lục Sâm nhìn mà rung động, anh giữ eo cô rồi trực tiếp hôn lên, cướp lấy miếng đậu hũ thối cô chưa kịp nuốt trong miệng, sau đó hài lòng nhai vài cái rồi nuốt xuống, cười nói: "Nếu là bằng cách này thì anh rất sẵn lòng." Mạc Noãn ăn một miếng, Lục Sâm lại dùng cách tương tự để cướp lấy.

Mạc Noãn tức đến đỏ bừng mặt, mắng: "Anh đúng là đồ lưu manh, ở nơi công cộng cũng giở trò được." "Anh chỉ thích cách này thôi." Lục Sâm vui vẻ ôm Mạc Noãn rời khỏi phố thương mại.

Mạc Noãn đứng ở đầu con hẻm, Lục Sâm đi lấy xe.

Nhưng Lục Sâm chưa đi được hai bước, đột nhiên nghe thấy tiếng bánh xe ma sát trên mặt đất, anh lập tức quay người lại.

Chương 129

Chỉ thấy trong con hẻm chật hẹp, hai chiếc xe đi song song, một chiếc đã leo nửa thân xe lên vỉa hè, đang lao nhanh về phía Mạc Noãn.

Cả người Mạc Noãn như bị dọa đến ngây dại, trừng lớn mắt bất động nhìn chiếc xe đang lao về phía mình.

Ngay khi Mạc Noãn nghĩ rằng mình chết chắc, một cánh tay mạnh mẽ vòng qua người cô, ôm chặt cô vào lòng. "Noãn Noãn, em có sao không?" Lục Sâm căng thẳng kiểm tra vết thương của Mạc Noãn, phát hiện chỉ bị trầy xước ở cánh tay, trái tim đang treo lơ lửng mới hạ xuống. "Em... không sao." Mạc Noãn lí nhí nói, rõ ràng vẫn chưa hoàn hồn sau chuyện vừa rồi.

Bây giờ mấy người lái xe thật sự không có mắt, đứng bên lề đường cũng gặp chuyện.

Lục Sâm ôm chặt Mạc Noãn vào lòng, lúc này mới cảm thấy sợ hãi.

Suýt nữa, chỉ suýt một chút nữa thôi.

May mà anh chưa đi xa, nếu không mọi chuyện thật không thể tưởng tượng nổi, anh sẽ lại phải chịu đựng cảm giác mất mát thêm một lần nữa.

Mạc Noãn có thể cảm nhận được sự căng cứng và run rẩy của Lục Sâm, cô vỗ nhẹ lưng anh: "Lục Sâm, em thật sự không sao, anh đừng như vậy." "Được." Lục Sâm bế ngang Mạc Noãn lên.

Mạc Noãn biết anh vẫn còn sợ hãi, ngoan ngoãn ôm cổ anh, để mặc anh bế cô lên xe.

Lục Sâm lái xe thẳng đến bệnh viện.

Bác sĩ kiểm tra kỹ lưỡng cho Mạc Noãn, cũng chỉ là trầy xước cánh tay.

Mạc Noãn có chút hoảng hốt, trong đầu hiện lên vài ký ức lộn xộn, nhưng làm thế nào cũng không nhớ ra được, chỉ nhớ gương mặt nhỏ bé kinh ngạc và sợ hãi của Mạc Tử Hi. "Thưa anh, để tôi xử lý vết thương cho anh luôn, cánh tay anh cũng chảy máu rồi." Lời của cô y tá khiến Mạc Noãn hoàn toàn tỉnh táo lại, cô đột ngột ngẩng đầu nhìn Lục Sâm, hoảng hốt nói: "Lục Sâm, anh bị thương ở đâu?" Lục Sâm nói: "Không sao, chỉ là vết thương nhỏ thôi." "Anh ơi, máu đã thấm ướt cả áo anh rồi, sao có thể là vết thương nhỏ được?

Anh nên cởi áo ra để tôi xem thử." Cô y tá nhắc nhở.

Lục Sâm bất mãn liếc nhìn cô y tá, ánh mắt có chút lạnh lùng, tựa như đang trách cô lo chuyện bao đồng. "Lục Sâm, anh trừng mắt với cô y tá làm gì?

Mau cởi áo ra, em xem nào." Mạc Noãn thấy Lục Sâm như vậy liền biết lời y tá nói là thật, không nhịn được mà cao giọng.

Nói rồi cô định tự tay cởi áo vest trên người anh.

Lục Sâm đành chịu thua, sợ cô chạm vào vết thương trên cánh tay nên đành tự mình cởi áo khoác vest ra.

Lúc này Mạc Noãn mới phát hiện chiếc áo sơ mi trắng trên cánh tay phải của anh đã đỏ thẫm, mắt cô lập tức đỏ hoe.

Người đàn ông này, vừa rồi còn ôm cô như không có chuyện gì xảy ra, rõ ràng bị thương còn nặng hơn cô.

Cô y tá trẻ mỉm cười, nói với Mạc Noãn: "Chị ơi, khí thế của anh nhà mạnh quá, vẫn là chị có cách khiến anh ấy mềm lòng." Mạc Noãn có chút không tự nhiên, nói với y tá: "Thật ngại quá, cô đừng để ý, xử lý giúp anh ấy đi ạ." "Không sao, chuyện này tôi cũng gặp nhiều rồi.

Anh nhà không muốn chị lo lắng thôi, chị cũng đừng gấp, không nghiêm trọng đến thế đâu." Nói xong, cô y tá dùng kéo cắt cả ống tay áo của Lục Sâm.

Lúc này Mạc Noãn mới thấy cánh tay anh toàn là máu, nước mắt trong hốc mắt cứ thế rơi xuống, cô hoảng loạn nói: "Ngoài chỗ này ra còn bị thương ở đâu nữa không?" Lục Sâm lắc đầu: "Đừng lo, không có, chỉ có một chỗ này thôi, chỉ là vết thương ngoài da, nghỉ ngơi vài ngày là khỏi." Vết thương trên cánh tay Lục Sâm dường như bị thứ gì đó trên thân xe cứa vào, miệng vết thương hơi sâu.

Y tá xử lý một lúc lâu mới băng bó lại cho anh, dặn dò: "Nhớ kỹ, mấy ngày này đừng để dính nước, giữ cho vết thương khô ráo, cũng đừng quên uống thuốc kháng viêm để tránh nhiễm trùng." Khi hai người về đến nhà, họ phát hiện Hàn Thụ Nhân đang đứng ở cổng tiểu khu, đi đi lại lại không yên, dường như đã đợi họ từ lâu.

Thấy họ, ông vội vàng tiến lên. "Cô Noãn, cậu chủ, hai người cuối cùng cũng về rồi, tôi đợi hai người lâu lắm rồi." Hàn Thụ Nhân kích động nói.

Mạc Noãn tối nay tâm trạng không tốt, lúc này không có hơi sức đâu mà để ý đến Hàn Thụ Nhân, cô trầm giọng nói: "Ông đến đây làm gì?" "Cô Noãn, tôi có chuyện muốn nói với cô." Hàn Thụ Nhân nhìn Mạc Noãn với ánh mắt cầu xin.

Lục Sâm lại thấy lòng mình thắt lại, mơ hồ đoán được điều gì đó, nhưng thấy Hàn Thụ Nhân vẫn dùng giọng điệu thương lượng, chắc là chưa đến bước mà anh tưởng tượng.

Mạc Noãn cảm thấy một luồng bực bội dâng lên, không vui nói: "Tôi không có gì để nói với ông cả, ông đừng cản đường chúng tôi." Hàn Thụ Nhân lúc này mới phát hiện cánh tay Lục Sâm đang băng bó, tay áo trên cánh tay Mạc Noãn cũng được xắn lên, có vài vết trầy xước nhẹ, không nhịn được hỏi: "Hai người bị sao vậy?" Lục Sâm lên tiếng, sắc mặt có chút không vui nhìn Hàn Thụ Nhân.

Anh tưởng lần trước mình đã nói rất rõ ràng, không ngờ họ vẫn bám lấy Mạc Noãn không buông. "Xảy ra một chút tai nạn nhỏ.

Thư ký Hàn nếu không có chuyện gì đặc biệt khẩn cấp thì xin mời về cho." Lục Sâm cố ý nhấn mạnh hai chữ "khẩn cấp", Hàn Thụ Nhân tự nhiên có thể hiểu ý anh, nhưng sự việc thật sự đã đến bước không thể không nói.

Mạc Bình Sơn đã trải qua mấy lần hóa trị, nhưng không những đau đớn không chịu nổi mà còn hoàn toàn không có tác dụng.

Vì vậy ông quyết định không tiếp nhận bất kỳ phương pháp điều trị nào nữa, cứ thế chờ chết.

Ông ấy căn bản không khuyên được. "Cô Noãn, Chủ tịch bị bệnh rồi." Hàn Thụ Nhân mặc kệ ý ngăn cản trong lời nói của Lục Sâm, nói thẳng với Mạc Noãn.

Mạc Noãn sững người, cơ thể bất giác căng cứng.

Vài giây sau, cô cười khẩy nhìn Hàn Thụ Nhân: "Bị bệnh thì đến bệnh viện, tôi lại không phải bác sĩ, tìm tôi có tác dụng gì." "Chủ tịch không chấp nhận bất kỳ điều trị nào, tôi khuyên thế nào cũng không được." Hàn Thụ Nhân chán nản nói. "Ông khuyên không được, lẽ nào tôi khuyên được sao?

Tôi đã đoạn tuyệt quan hệ với ông ta rồi, mời ông rời đi, sau này đừng đến làm phiền tôi nữa." Giọng Mạc Noãn cực kỳ không tốt. "Cô Noãn, giữa cha con với nhau làm gì có thù hận lớn đến vậy.

Chuyện năm đó cũng không thể hoàn toàn trách Chủ tịch, ông ấy đoạn tuyệt quan hệ cha con với cô cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Lúc đó xảy ra tai nạn xe, hai chân cô Tử Hi bị bác sĩ chẩn đoán là tàn phế, cả đời này không thể đứng dậy được nữa.

Chương 130

Tống Tuyết Di muốn khởi tố cô tội cố ý gây thương tích ra tòa, lúc đó nếu không phải Chủ tịch kịp thời ngăn cản, e rằng cô đã phải ngồi tù rồi." Hàn Thụ Nhân giải thích. "Tôi đã nói tôi sẽ không làm chuyện như vậy, tôi không cần sự giúp đỡ của ông ta, tôi cũng không sợ ngồi tù.

Tại sao các người không hỏi ý kiến tôi mà tự ý quyết định thay tôi, để tôi phải mang tiếng xấu như vậy?" Mạc Noãn gầm lên.

Lục Sâm chỉ có thể dùng tay không bị thương ôm cô vào lòng, an ủi: "Noãn Noãn, em đừng kích động." "Thưa cô, không có cha mẹ nào muốn con cái mình ngồi tù.

Lúc đó cô mới tốt nghiệp đại học, nếu ngồi tù thì tiền đồ của cô sẽ bị hủy hoại.

Chủ tịch sao có thể để sự việc phát triển thành như vậy?

Đây đều là nỗi khổ tâm của ông ấy.

Khi đưa ra quyết định như vậy, nỗi đau trong lòng ông ấy không hề ít hơn cô.

Cô là người ông ấy nhìn từ nhỏ đến lớn, sự yêu thương ông ấy dành cho cô không hề giả dối chút nào." Mạc Noãn thật sự không muốn nghe Hàn Thụ Nhân biện minh cho Mạc Bình Sơn.

Cho dù việc đoạn tuyệt quan hệ với cô là ông ta có nỗi khổ riêng, nhưng việc đưa tiểu tam và con gái đến thành phố A, bức chết mẹ cô thì ông ta không thể thoát khỏi liên quan. "Thư ký Hàn, ông tốt nhất đừng nói nữa." Hàn Thụ Nhân mặc kệ sự khó chịu của Mạc Noãn, tự mình nói tiếp: "Thưa cô, chúng tôi cũng rất muốn tin cô, nhưng kết quả giám định vết tích hiện trường của chuyên gia cho thấy xe của cô đã đâm vào xe của cô Tử Hi.

Xe của cô Tử Hi rõ ràng đã lùi lại, nhưng lúc đó chỗ đó chật hẹp, căn bản không còn đường lùi, nên mới xảy ra tai nạn thảm khốc như vậy." Trong mắt Lục Sâm là một tia sâu thẳm.

Những điều Hàn Thụ Nhân nói anh đều biết, giấy giám định lúc đó quả thực viết như vậy, là xe của Mạc Noãn chủ động đâm về phía Mạc Tử Hi.

Thân phận của các chuyên gia anh đã tra qua, quả thực là một số chuyên gia khá nổi tiếng trong nước giám định, rất có uy tín, kết quả đưa ra có thể trực tiếp làm bằng chứng pháp lý.

Đáng tiếc chiếc xe lúc đó của Mạc Noãn đã cùng anh cả nổ tan tành, không còn lại dấu vết gì, manh mối duy nhất cũng đã đứt. "Tôi không tin!

Mấy người đó là chuyên gia gì chứ, tôi thấy là chuyên gia gạch thì có.

Chuyện còn chưa điều tra rõ ràng, chỉ dựa vào vài vết tích mà khẳng định là tôi làm, điên rồi chắc." Môi Mạc Noãn run rẩy, thực ra vừa rồi cô đã mơ hồ nhớ lại một vài chuyện, đúng là cô đã chủ động lái xe về phía Mạc Tử Hi.

Cô vẫn luôn cho rằng mình chắc chắn không phải loại người mất hết lý trí như vậy, nhưng sự thật lại bày ra trước mắt, thật sự khiến cô khó có thể chấp nhận. "Cô Noãn, chuyện này đã qua rồi.

Ban đầu Chủ tịch và Tống Tuyết Di đã ký thỏa thuận, cả đời này họ không thể kiện cô nữa.

Chúng ta đừng nghĩ đến nữa.

Tôi hôm nay đến chỉ muốn cô vì nể tình Chủ tịch đoạn tuyệt quan hệ cha con với cô là có nguyên do, có thể đến khuyên nhủ ông ấy." Dừng một chút, Hàn Thụ Nhân lại nói: "Còn một chuyện nữa cô cũng cần phải biết, ban đầu mẹ con họ có thể vào cửa cũng là điều kiện đưa ra lúc đó.

Nếu không phải vì bảo vệ cô, mẹ con họ căn bản không thể bước vào cửa lớn nhà họ Mạc." Lục Sâm sững người, không ngờ trong đó còn có lý do như vậy. "Vào nhà họ Mạc hay không thì có gì khác biệt?

Không phải ông ta đã sớm đón mẹ con họ đến thành phố A rồi sao?

Nuôi trong nhà và bên ngoài có khác biệt lớn đến thế à?

Người ngoài ai mà không biết Chủ tịch Mạc Thị có một đứa con gái riêng bên ngoài.

Để họ vào cửa e rằng là tâm nguyện bấy lâu của ông ta, nên nhân lúc sự việc xảy ra mà tương kế tựu kế, còn đường hoàng nói là vì bảo vệ tôi.

Tâm kế thật sâu, đúng là một tên ngụy quân tử từ đầu đến cuối." Hàn Thụ Nhân bất đắc dĩ thở dài: "Cô Noãn, thành kiến của cô với Chủ tịch sâu quá rồi.

Có lẽ ông ấy không phải một người chồng tốt, nhưng ông ấy nhất định là một người cha tốt.

Rất nhiều chuyện ông ấy làm đều là vì cô và cô Tử Hi, điểm này tôi ở bên cạnh ông ấy bao nhiêu năm nay rõ hơn bất kỳ ai." "Đừng nói nữa, tôi không muốn nghe ông nói một chút nào, ông đi cho tôi!" Mạc Noãn chỉ ra con đường bên cạnh, bắt đầu đuổi người. "Cô Noãn, sức khỏe ông ấy thật sự rất không tốt." Hàn Thụ Nhân lại lần nữa đưa chủ đề về Mạc Bình Sơn.

Ông đến đây sau lưng Mạc Bình Sơn, dù biết trở về khó tránh khỏi một trận trách mắng, nhưng chuyến này ông bắt buộc phải đi.

Ông trước đây cũng là một kẻ vô dụng, chính sự đề bạt của Mạc Bình Sơn đã đưa ông đến ngày hôm nay.

Ông đã ở bên cạnh Mạc Bình Sơn mấy chục năm, thật sự không thể trơ mắt nhìn sức khỏe ông ấy ngày một suy sụp, đến lúc chết vẫn không được con gái tha thứ. "Tôi không đi, sức khỏe là của ông ta, chính ông ta còn không cần thì người khác có thể làm gì được." Mạc Noãn vô cùng cố chấp, điểm này hoàn toàn giống Mạc Bình Sơn. "Thưa cô, Chủ tịch quan tâm đến cô.

Dù ông ấy đã đoạn tuyệt quan hệ với cô, nhưng Mạc Thị ông ấy vẫn muốn để lại cho cô, lúc đó cô Tử Hi chỉ có thể nhận được một phần rất nhỏ." Hàn Thụ Nhân nói.

Tâm trạng Mạc Noãn vì câu nói này mà càng thêm kích động: "Tôi chẳng thèm khát cái Mạc Thị quèn đó, ông ta muốn cho ai thì cho, liên quan gì đến tôi." "Thưa cô, đó là tâm huyết cả đời của Chủ tịch, là một khối tài sản không thể xem thường." Trong mắt Hàn Thụ Nhân, Mạc Bình Sơn có thể đưa ra quyết định như vậy thật sự không dễ dàng.

Mạc Noãn như nghe thấy chuyện cười, không chút nể nang vạch trần: "Các người cũng đừng coi tôi là kẻ ngốc.

Ông ta muốn giao Mạc Thị cho tôi chẳng qua là muốn tôi bán mạng cho ông ta, để tôi giữ lấy tâm huyết cả đời của ông ta.

Không cho Mạc Tử Hi là vì cảm thấy cô ta không giữ được mà thôi.

Nếu Mạc Tử Hi có năng lực đó, các người còn tìm mọi cách để tôi vào Mạc Thị sao?

Đáp án chắc chắn là không." Ban đầu cô quả thực không biết tại sao họ lại bám lấy mình, nhưng sau đó dần dần nghĩ thông suốt, chẳng qua là muốn có kết quả như vậy.

Người đàn ông đó coi Mạc Thị còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì, nhưng cớ gì cô phải làm như vậy, cớ gì phải gánh gánh nặng này lên người mình.

Cô chẳng thèm, thứ cô muốn chỉ là một cuộc sống đơn giản.

Chương 131

Hàn Thụ Nhân bị Mạc Noãn làm cho cứng họng.

Không thể phủ nhận, đây là nguyên nhân chủ yếu, nhưng trong đó cũng có cả sự yêu thương của Mạc Bình Sơn dành cho cô.

Nghe Mạc Noãn nói vậy, Lục Sâm lại không thấy ngạc nhiên.

Vợ của anh thực ra là một người rất thông suốt, chỉ cần chút thời gian chắc chắn có thể nghĩ thông.

Hàn Thụ Nhân thấy thái độ Mạc Noãn kiên quyết, vừa lo vừa gấp, không nghĩ ra cách nào tốt hơn, đành quỳ thẳng xuống trước mặt Mạc Noãn, đầu gối va chạm với mặt đất, phát ra một tiếng "bịch".

Mi tâm Lục Sâm giật giật, rõ ràng không ngờ Hàn Thụ Nhân lại có hành động như vậy, trung thành với Mạc Bình Sơn đến thế. "Ông làm gì vậy?

Đứng lên!" Mạc Noãn cũng tức giận quát Hàn Thụ Nhân, trên mặt thoáng qua một tia cảm xúc phức tạp. "Cô Noãn, tôi là người nhìn cô lớn lên, trước đây cô vẫn luôn gọi tôi một tiếng chú Hàn.

Coi như chú Hàn cầu xin cô, cô đi thăm Chủ tịch đi, bây giờ chỉ có cô mới khuyên được ông ấy thôi." Giọng Hàn Thụ Nhân bất giác mang theo tiếng nấc.

Mạc Noãn nhìn thấy nước mắt trong mắt ông, mím chặt môi.

Lục Sâm chuyển tầm mắt sang Hàn Thụ Nhân, trong con ngươi lộ vẻ không vui: "Thư ký Hàn, ông là trưởng bối của Noãn Noãn, ông quỳ trước mặt con bé như vậy là sao?

Là đang tổn phước nó, cũng là đang ép nó, quá đáng rồi.

Nếu để người khác nhìn thấy sẽ nghĩ về Noãn Noãn thế nào." Hàn Thụ Nhân sững lại, nhìn thấy cách đó không xa có người đang nhìn về phía mình, cũng cảm thấy hành động vừa rồi của mình quả thực thiếu suy nghĩ, ông cúi đầu với Mạc Noãn: "Cô Noãn, chú Hàn cũng chỉ là quá lo lắng, suy nghĩ không toàn diện, cô đừng giận." Mạc Noãn vẫn mím chặt môi, không lên tiếng.

Hàn Thụ Nhân lại nói: "Cô Noãn, con muốn nuôi mà cha mẹ không còn, tuyệt đối đừng để lại cho mình sự hối tiếc như vậy.

Lời tôi nói đến đây là hết, mong cô hãy suy nghĩ kỹ." Nói xong Hàn Thụ Nhân quay người bỏ đi, mỗi bước đi dường như đều rất nặng nề.

Mạc Noãn lại bị lời nói của ông làm cho chấn động tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Lục Sâm trong lòng thở dài một hơi.

Xem ra bệnh tình của Mạc Bình Sơn, sau khi bị Hàn Thụ Nhân làm ầm ĩ như vậy, muốn giấu cũng không giấu được nữa.

Mạc Noãn một lúc lâu sau mới hoàn hồn, ngơ ngác nhìn Lục Sâm, sắc mặt cực kỳ khó coi: "Lục Sâm, câu nói đó của ông ta rốt cuộc có ý gì?

Cái gì gọi là 'con muốn nuôi mà cha mẹ không còn'?" Lục Sâm không lập tức trả lời câu hỏi của cô, mà sửa lại quần áo cho cô, dịu dàng nói: "Noãn Noãn, bên ngoài nổi gió rồi, chúng ta về nhà trước rồi nói." Tim Mạc Noãn lại vì lời nói của Lục Sâm mà chùng xuống, dự cảm chẳng lành trong lòng ngày càng mãnh liệt.

Mạc Noãn bị Lục Sâm kéo vào thang máy, trong đầu vẫn đang nghĩ về lời nói vừa rồi của Hàn Thụ Nhân.

Cô cảm thấy một vài sự thật dường như đã đến gần mình hơn một bước, nhưng cô rất phản kháng việc chấp nhận sự thật như vậy.

Lục Sâm nhìn Mạc Noãn như vậy, trong lòng như muốn nghẹt thở, ôm chặt cô vào lòng.

Về đến nhà, Lục Sâm để Mạc Noãn ngồi trên sofa, còn mình thì đứng dậy vào thư phòng.

Lát sau, anh cầm một chiếc túi giấy màu vàng đi ra.

Mí mắt Mạc Noãn giật giật.

Tối nay cô có tức giận, có phẫn nộ đến mấy, cái quỳ của Hàn Thụ Nhân cũng khiến cô bình tĩnh lại phần lớn.

Cô đoán sự việc có thể hơi nghiêm trọng, nhưng không ngờ sau đó ông ta lại nói ra những lời như vậy, giáng cho cô một đòn chí mạng. "Lục Sâm, anh đã biết từ sớm rồi?" Mạc Noãn ngẩng đầu, hai mắt trống rỗng nhìn Lục Sâm.

Lục Sâm gật đầu: "Từ lúc họ ép em về nhà họ Mạc anh đã nghi ngờ.

Hai chức vụ mà ông ta chọn cho em không hề đơn giản.

Sau đó anh nhờ Tống Trí đi điều tra, tra mấy ngày mới ra.

Em có muốn xem không?" Nói rồi anh đưa thứ trong tay đến trước mặt Mạc Noãn.

Mạc Noãn không nhận lấy chiếc túi giấy từ tay Lục Sâm, mà nhìn anh không chớp mắt, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khổ, lấy hết can đảm hỏi: "Là bệnh gì?" Lục Sâm sững người, sau đó ngồi xuống sofa, ôm cả người cô vào lòng.

Bàn tay nhỏ bé của Mạc Noãn vòng qua eo anh, cơ thể run lên bần bật như chiếc lá trong gió thu.

Lục Sâm trong lòng rất khó chịu, ngừng vài giây rồi khẽ nói: "Là ung thư phổi." Nghe vậy, tay Mạc Noãn đột nhiên cứng đờ, cả người cuộn tròn co rúm trong lòng Lục Sâm, như một đứa trẻ sơ sinh hoàn toàn không có cảm giác an toàn.

Dù đang níu lấy hơi ấm trên người anh, nhưng vẫn không thể khống chế được sự lạnh lẽo lan ra từ đáy lòng.

Ung thư phổi, đó tuyệt đối là hai từ khiến người ta tuyệt vọng.

Trên thế giới này mỗi năm có vô số người chết vì ung thư, người thực sự chữa khỏi có thể sống yên ổn đến già chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Một lúc lâu sau, Mạc Noãn mới tìm lại được giọng nói của mình, cứng đờ người hỏi: "Phát hiện ra từ khi nào?" "Cũng một thời gian rồi.

Có lẽ lo lắng giá cổ phiếu của Mạc Thị không ổn định, ông ta giấu rất kỹ.

Bên nhà họ Mạc ngoài Hàn Thụ Nhân ra những người khác chắc vẫn chưa nhận được tin.

Nếu không phải lần trước họ đột nhiên nói với em những lời như vậy, anh cũng sẽ không nghi ngờ." "Là giai đoạn cuối rồi đúng không?" Mạc Noãn nhớ lại mấy hôm trước ở thư phòng thấy anh nói chuyện với một chuyên gia.

Loại bệnh này triệu chứng giai đoạn đầu không rõ ràng, không dễ phát hiện, nhưng một khi phát hiện thì đã là giai đoạn giữa hoặc cuối, phẫu thuật cũng không có nhiều hiệu quả.

Lục Sâm không nhìn ra được cảm xúc của Mạc Noãn, gật đầu: "Chắc là vậy." Mạc Noãn ngồi thẳng dậy từ lòng Lục Sâm, cố gắng để mình bình tĩnh lại, sau đó nhận lấy chiếc túi giấy từ tay anh.

Bên trong toàn là bệnh án của Mạc Bình Sơn, rất chi tiết, từ lần chẩn đoán đầu tiên đến tình trạng bệnh hiện tại, cũng như cách điều trị đều được ghi rõ ràng.

Chương 132

Ghi chép mới nhất là cách đây không lâu, bắt đầu tiếp nhận hóa trị, nhưng hiệu quả không rõ rệt.

Mạc Noãn bừng tỉnh ngộ.

Cách đây không lâu, khi cô đưa Kỷ Mẫn Giai đến bệnh viện đã gặp Mạc Bình Sơn một lần, lúc đó sắc mặt ông ta thật sự rất không tốt.

Tầng lầu đó dường như chính là phòng hóa trị cho các bệnh nhân ung thư.

Cô về nói với Lục Sâm, người đàn ông này còn nói là cô nhìn nhầm, sau đó cố ý lảng sang chuyện khác.

E rằng anh đã biết từ lúc đó rồi.

Mạc Noãn đăm đăm nhìn Lục Sâm, giọng điệu không nghe ra là cảm xúc gì: "Lục Sâm, nếu tối nay Hàn Thụ Nhân không nói, anh định khi nào sẽ nói cho em biết?" Lục Sâm khẽ vuốt ve má cô, nói nhỏ: "Noãn Noãn, xin lỗi em, anh chỉ là không biết phải nói với em thế nào." Nhất là khi quan hệ giữa cô và Mạc Bình Sơn đang căng thẳng như vậy.

Mạc Noãn lắc đầu: "Em không có ý trách anh, em chỉ thuận miệng hỏi thôi, anh không muốn trả lời cũng được." "Noãn Noãn, thật ra anh cũng không biết.

Anh chỉ nghĩ có thể giấu được lúc nào hay lúc đó." Dù sao hy vọng chữa khỏi cũng không còn, có thể làm được gì anh sẽ thay cô cố gắng làm, không cần thiết để cô cũng phải lo lắng thấp thỏm.

Mạc Noãn cười khổ, nắm lấy tay Lục Sâm nghiêm túc nói: "Lục

Sâm, em biết anh là vì tốt cho em, không muốn em phiền não, không muốn em đau lòng buồn bã.

Nhưng em không yếu đuối như anh nghĩ đâu.

Sau này có chuyện tương tự cứ nói cho em biết, em không muốn giống như một kẻ ngốc bị giấu trong bóng tối.

Như vậy em sẽ cảm thấy mình rất bất lực, cũng rất hèn nhát." Lục Sâm sững người, sau đó khẽ gật đầu: "Anh biết rồi." "Noãn Noãn, bất kể em định làm gì, anh đều sẽ vô điều kiện ủng hộ em." Lục Sâm bày tỏ thái độ của mình trước.

Mạc Noãn lắc đầu, vẻ mặt rất khổ não: "Em vẫn chưa nghĩ xong, cụ thể đợi xem tình hình rồi nói sau." "Cứ từ từ, chúng ta suy nghĩ dần dần." Nói rồi anh vỗ vỗ vào lồng ngực mình: "Dựa vào anh nghỉ ngơi một lát đi, hôm nay em chắc hẳn rất mệt rồi." Nghe vậy, khóe môi Mạc Noãn khẽ nhếch lên, lại lần nữa dựa vào lòng anh.

Hai người cứ thế ôm nhau dựa trên sofa, không ai lên tiếng.

Không biết qua bao lâu, cảm xúc của Mạc Noãn dần dần bình tĩnh lại, đột nhiên lại nhớ ra điều gì đó, hỏi: "Tối hôm qua anh không cho em đi tìm họ, chắc cũng là sợ em kích động đến ông ta đúng không?" "Đúng là có cân nhắc về phương diện đó." Thấy trời đã không còn sớm, Mạc Noãn đứng dậy, giục Lục Sâm đi tắm.

Lục Sâm không yên tâm để cô ở một mình.

Mạc Noãn bật cười: "Lục Sâm, yên tâm đi, em không sao đâu.

Anh đi tắm trước đi, nhớ đừng để tay anh dính nước." Nghĩ một lát cô lại nói: "Thôi, hay là để em giúp anh, anh tự làm em cũng không yên tâm." Lục Sâm cười một tiếng, nếu là ngày thường anh sẽ rất hưởng thụ đãi ngộ này, nhưng tối nay vợ anh tâm trạng không tốt.

Anh cười cười, véo nhẹ tay cô: "Noãn Noãn, không sao, một mình anh làm được.

Em đi nghỉ ngơi trước đi." Mạc Noãn gật đầu.

Cô đi đến bên cửa sổ, ngơ ngác nhìn màn đêm bên ngoài.

Dù đã gần sáng, trung tâm thành phố vẫn đèn đuốc sáng trưng, không vì cảm xúc của một người nào đó mà có sự thay đổi.

Cho đến khi cửa phòng tắm mở ra, Mạc Noãn mới quay người lại, nhận lấy chiếc khăn trong tay Lục Sâm để lau tóc cho anh, vừa lau vừa nói: "Lục Sâm, tối nay hình như em đã nhớ ra một vài chuyện." "Noãn Noãn, em đã phục hồi trí nhớ rồi sao?" Mạc Noãn đặt tay lên vai anh: "Lục Sâm, anh đừng kích động vội, em chỉ nhớ lại một vài mảnh ghép rời rạc, còn lâu mới phục hồi trí nhớ.

Tối nay lúc suýt bị xe đâm, em đột nhiên nhớ lại gương mặt kinh hoàng sợ hãi của Mạc Tử Hi, chắc là hình ảnh lúc xảy ra tai nạn, hình như là em đã lái xe đâm qua đó." Lục Sâm tính toán trong lòng, cảm thấy vẫn nên nói cho Mạc Noãn biết những chuyện mình đã điều tra được trước, để cô không vì lời nói của Hàn Thụ Nhân mà suy nghĩ lung tung. "Noãn Noãn, chuyện này hôm nay anh cũng định nói với em.

Bất kể em nhớ ra điều gì, em cũng đừng nghĩ nhiều vội.

Về vụ tai nạn của em, anh vẫn luôn điều tra, nhưng anh phát hiện có một thế lực bí ẩn nào đó đằng sau đang ngăn cản anh.

Anh không lấy được thông tin gì quá hữu ích, chính vì vậy mà anh càng khẳng định sự việc có ẩn tình khác." "Có người đang ngăn cản anh?" Mạc Noãn không thể tin được nhìn Lục Sâm.

Đằng sau Lục gia là cả nhà họ Lục, đâu phải người bình thường có thể ngăn cản được. "Nếu sự thật đúng như những gì bề ngoài thể hiện, vậy thì chắc chắn sẽ không có ai ngăn cản anh, vì điều đó hoàn toàn không cần thiết." "Em vẫn luôn cảm thấy chuyện này không thoát khỏi liên quan đến mẹ con họ, nhưng họ làm gì có thế lực như vậy." Mạc Noãn không nhịn được nhíu mày, lần đầu tiên cảm thấy mình như rơi vào một vòng xoáy lớn, dường như bị cuốn vào âm mưu của người khác. "Không phải họ, họ chưa có bản lĩnh đó." "Chuyện này có chút kỳ quái rồi." Lục Sâm gật đầu: "Quả thực có quá nhiều điểm đáng ngờ.

Nơi đó tuy hơi hẻo lánh, xung quanh cũng là khu dân cư cũ, nhưng anh đã hỏi thăm cộng đồng dân cư gần đó, khoảng thời gian đó họ đang tiến hành công trình cải tạo kỹ thuật phòng vệ theo chỉ đạo của thành phố, các khu vực lân cận đều đã lắp đặt camera giám sát.

Sau khi sự việc xảy ra, camera biến mất không dấu vết, cảnh sát cũng không tìm thấy.

Bên ban quản lý giải thích rằng có thể là họ nhớ nhầm, lý do này thực sự quá gượng ép." Nghe Lục Sâm nói vậy, trong lòng Mạc Noãn lại nhen nhóm hy vọng.

Cô nghi hoặc nhíu mày, vô thức nói: "Em thấy không có lý do gì cả.

Em và Mạc Tử Hi đều là người bình thường, không có thân phận địa vị gì, nếu chỉ là tranh chấp giữa hai chúng ta thì chắc sẽ không có ai ngăn cản anh điều tra.

Hơn nữa hai chúng ta chắc cũng không đắc tội với ai, ai lại tìm mọi cách không cho chúng ta biết sự thật chứ." Lục Sâm đột ngột ngẩng đầu: "Noãn Noãn, em vừa nói gì?" "Hả?" "Lặp lại lời em vừa nói một lần nữa." Lục Sâm có chút kích động.

Mạc Noãn không hiểu tại sao, nhưng vẫn lặp lại lời nói vừa rồi.

Mắt Lục Sâm sáng lên, khóe môi cong lên, cảm thán: "Có lẽ ngay từ đầu phương hướng của anh đã sai rồi.

Phải, thân phận và địa vị của hai em thì có thể gây chuyện gì được chứ." Nhưng anh trai anh, Lục Minh, thì khác.

Anh ấy ở trong quân đội thăng tiến một đường, còn trẻ đã leo lên vị trí đại tá, người ghen tị với anh ấy chắc chắn không ít.

Nếu nói ai là người dễ gây chuyện thị phi nhất, thì không nghi ngờ gì chính là anh ấy.

Xem ra nên bắt đầu từ phía anh cả, có lẽ sẽ tìm được câu trả lời mà anh muốn. "Lục Sâm, có phải anh đã nghĩ ra điều gì rồi không?" Mạc Noãn nghi hoặc nhìn Lục Sâm, không hiểu tại sao anh lại cười. "Noãn Noãn, anh đang nghĩ, vụ tai nạn của anh cả năm đó có lẽ không đơn giản như vậy.

Anh vẫn luôn chỉ bắt đầu từ em và Mạc Tử Hi, mà quên mất bắt đầu từ phía anh cả." Ngày đó của năm năm trước đối với anh quá thảm khốc, anh vẫn luôn cố ý trốn tránh, cũng quên đi việc đào sâu nguyên nhân và hậu quả vụ tai nạn của anh cả, đến nỗi bị một vài hiện tượng bề ngoài che mắt.

Chương 133

Kể từ khi biết bệnh tình của Mạc Bình Sơn, Mạc Noãn trông bề ngoài thì không có gì, nhưng trong lòng lại không thể dửng dưng.

Giọng nói của Hàn Thụ Nhân thỉnh thoảng lại vang lên trong đầu cô, cuối cùng cũng đã đi vào tim cô.

Lục Sâm cũng biết cô đang phiền não điều gì, giống như anh đã dự liệu, cô nhóc này sau khi biết sự thật chắc chắn sẽ không dễ chịu.

Thực ra cô cũng chỉ là người miệng cứng lòng mềm, nhưng ngoài việc an ủi vài câu, anh cũng chẳng làm được gì.

Cô là người trong cuộc, đã từng trải qua nỗi đau đó, chuyện này phải để tự cô nghĩ thông suốt, người khác nói nhiều cũng vô dụng. "Lục Sâm, anh nói xem em có phải rất vô tình không?" Mạc Noãn đột nhiên hỏi Lục Sâm, vẻ mặt có mấy phần hoang mang.

Nếu thấy một người xa lạ mắc bệnh như vậy, nếu có thể giúp đỡ khuyên giải, có lẽ cô sẽ không ngần ngại, nhưng đối với người có quan hệ máu mủ với mình, tâm trạng cô lại rất phức tạp, không thể không chút khúc mắc, cũng không thể bước qua được bước đó. "Noãn Noãn, đừng ép mình quá, em muốn làm gì thì cứ làm đi, lắng nghe lòng mình là được." Khóe môi Lục Sâm nở một nụ cười nhàn nhạt. "Em chỉ cần đến đó, chắc chắn sẽ cãi nhau với ông ấy, em không đảm bảo có thể nói chuyện bình tĩnh với ông ấy được." Mạc Noãn buồn bực nói.

Lục Sâm bật cười, xoa đầu cô: "Cuối cùng anh cũng biết tính khí này của em từ đâu ra rồi, quả thực là di truyền, giống hệt tính khí của người đó." Lúc anh đến gặp Mạc Bình Sơn cũng vậy, mới nói vài câu không vừa ý, người kia đã nổi nóng ngay lập tức. "Em giống ông ta chỗ nào chứ?" Mạc Noãn bất mãn nói.

Lục Sâm không tiếp tục bàn luận vấn đề này với cô, chỉ nói: "Đi đi, Noãn Noãn, đừng để lại hối tiếc cho mình.

Dù sao đi nữa, ông ấy cũng là người cha đã sinh ra và nuôi nấng em, em cố gắng kiềm chế tính khí của mình một chút, nói chuyện với ông ấy cho tử tế." Mạc Noãn luồn ngón tay vào mái tóc dài, vẻ mặt rất rối rắm: "Em không biết nói gì với ông ấy cả.

Anh không biết đâu, ông ấy là một người rất sĩ diện, chắc chắn không muốn người khác biết mình bị bệnh." "Em đâu phải người khác, đi đi, thử xem sao." Mạc Noãn lại suy nghĩ cả buổi sáng, tự mình làm công tác tư tưởng rất nhiều, buổi trưa nhân lúc ăn cơm đã đến Mạc Thị một chuyến.

Vì Hàn Thụ Nhân đã đặc biệt dặn dò lễ tân nên Mạc Noãn chỉ cần đọc tên là có thể đi thẳng đến văn phòng chủ tịch.

Vừa đi tới cửa văn phòng, cô đã nghe thấy tiếng Mạc Bình Sơn nổi giận lớn như sấm.

Cửa không đóng chặt, Mạc Noãn liếc mắt đã thấy dưới đất bừa bộn, tài liệu vương vãi khắp nơi, thậm chí còn có cả tách trà vỡ nát, mà người đang hứng chịu cơn thịnh nộ chính là Hàn Thụ Nhân.

Chỉ thấy Mạc Bình Sơn vung tay một cái, gạt tàn thuốc trên bàn bay về phía Hàn Thụ Nhân, đập thẳng vào trán anh ta, máu tươi lập tức chảy xuống.

Mạc Noãn nhìn mà da đầu tê dại, không hiểu tại sao Hàn Thụ Nhân vẫn có thể bình thản như vậy, như người không có chuyện gì. "Ai cho cậu tự tác chủ trương đi tìm bọn họ?

Lời của tôi cậu cũng không nghe nữa phải không?" Mạc Bình Sơn tức giận quát Hàn Thụ Nhân.

Nếu không phải ông ta tình cờ nghe được lúc anh dặn dò lễ tân, ông ta còn không biết người bên cạnh lại dám qua mặt mình, nói hết mọi chuyện cho Lục Sâm và Mạc Noãn.

Hàn Thụ Nhân không giải thích, cũng không lên tiếng, chỉ im lặng đứng đó hứng chịu cơn giận của ông.

Khi quyết định đi tìm Mạc Noãn, anh đã biết sẽ có khoảnh khắc này. "Nói đi, câm rồi à?" Mạc Bình Sơn lại gầm lên, gân xanh trên trán vì tức giận mà giật giật, trông có phần đáng sợ.

Hàn Thụ Nhân cuối cùng cũng ngẩng đầu, bình tĩnh nói: "Chủ tịch, tôi cũng là vì muốn tốt cho ông thôi." "Vì tốt cho tôi?

Nếu vì tốt cho tôi thì nên nghe lời tôi, chứ không phải tự ý hành động khi chưa có lệnh của tôi.

Tôi không cần sự thương hại của bất kỳ ai, đặc biệt là của con nhóc đó!" Giọng của Mạc Bình Sơn vẫn rất vang dội, nếu không phải đã xác nhận bệnh tình của ông từ chỗ Lục Sâm, có lẽ Mạc Noãn sẽ nghi ngờ đây chỉ là một màn kịch khổ nhục do ông và Hàn Thụ Nhân diễn để lừa cô vào tròng.

Một người như vậy, đâu có giống người mắc bệnh nan y.

Mạc Noãn không nhịn được đẩy cửa bước vào, trầm giọng nói: "Ông có chắc bộ dạng bây giờ của ông không phải là để tôi thương hại không?" Hàn Thụ Nhân mừng rỡ nhìn Mạc Noãn, trong mắt ánh lên một tia sáng, anh biết ngay Mạc Noãn sẽ không nhẫn tâm như vậy.

Mạc Bình Sơn sững người một lúc, sau đó mắt đỏ hoe vì giận, chỉ tay về phía cửa: "Ai cho cô tự tiện vào đây?

Đây là Mạc Thị, không phải nơi để cô giương oai, cút ra ngoài cho tôi!" "Nóng tính như vậy, thảo nào lại bị ung thư phổi, hóa ra là tự mình rước lấy." Mạc Noãn nói không chút biểu cảm, trong mắt còn mang theo vẻ châm chọc vô tận. "Mạc Noãn, đây là thái độ mày nói chuyện với cha mình đấy à?" Mạc Bình Sơn run rẩy chỉ tay vào Mạc Noãn, mặt đỏ bừng, dường như đang ở bên bờ vực của sự tức giận.

Nhìn kỹ, Mạc Noãn mới phát hiện, chỉ mới mấy ngày không gặp, ông đã gầy đi, mắt trũng sâu thấy rõ, không có chút tinh thần nào, ngay cả khuôn mặt đỏ bừng vì giận cũng lộ ra vẻ bất thường.

Trái tim cô không khỏi chùng xuống, không ngờ sức khỏe ông đã tệ đến mức này. "Tôi đã nói rồi, từ ngày ông đoạn tuyệt quan hệ cha con với tôi thì tôi đã không còn là con gái của ông nữa.

Tôi muốn nói chuyện thế nào là việc của tôi, ông không có tư cách dạy dỗ tôi.

Nếu ông thật sự muốn trách tôi, thì người đầu tiên nên kiểm điểm là chính ông.

Chính ông đã không dạy dỗ tôi cho tốt trong suốt hai mươi năm qua, mới tạo thành tính cách như thế này của tôi." Mạc Noãn không hề sợ Mạc Bình Sơn, trực tiếp đối đầu với ông, chỉ là giọng điệu đã dịu đi vài phần.

Hàn Thụ Nhân lo lắng nhìn hai người, nhất thời không biết nên xen vào thế nào, chỉ có thể ném cho Mạc Noãn một ánh mắt cầu xin, ý bảo cô đừng kích động ông nữa. "Mày đã không coi tao là cha mày, thì mày đến đây làm gì?

Cút ra ngoài cho tao!" Mạc Bình Sơn lại đuổi người. "Tôi cũng chẳng thèm đến cái nơi tồi tàn này của ông.

Nhưng ông cũng đừng bày ra cái bộ dạng sắp chết đến nơi như vậy, ông muốn tất cả mọi người đều biết ông sắp chết sao?

Tất cả mọi người đều biết ông có bệnh sao?

Có bệnh thì phải chữa, chứ không phải cố tình kéo dài để người khác phiền lòng!" Mạc Noãn vốn định nói chuyện tử tế với ông, nhưng vừa thấy bộ dạng vừa bướng vừa lì của ông là trong lòng lại nổi giận, hoàn toàn không kiểm soát được cảm xúc của mình. "Tao không có!" Mạc Bình Sơn thái độ cứng rắn, mặt lúc đỏ lúc trắng.

Chương 134

Ông cứng rắn thì Mạc Noãn cũng cứng rắn, ai cũng không chịu thua: "Có bệnh hay không tự ông biết rõ, có từ bỏ điều trị, tự hành hạ mình thành bộ dạng quỷ quái này để lấy lòng thương hại của người khác hay không cũng chỉ có mình ông biết.

Có bản lĩnh thì đứng thẳng trước mặt người khác, đừng để thư ký Hàn lo lắng.

Nếu không phải anh ấy tối muộn đến cầu xin tôi, tôi chắc chắn sẽ không đến đây." "Mạc Noãn, con nghịch nữ này, mày nói đủ chưa?

Nói đủ rồi thì cút đi cho tao!" Mạc Bình Sơn định lấy tách trà trên bàn, nhưng phát hiện tay run lợi hại, không thể nào cầm lên nổi.

Mạc Noãn thấy động tác của ông, đồng tử co rút dữ dội, nhưng chỉ trong chốc lát, cô nhanh chóng bình tĩnh lại: "Bị tôi nói trúng tim đen nên thẹn quá hóa giận à?

Tôi cứ phải nói cho ông nghe đấy, tôi còn chưa nói xong.

Đừng nghĩ đến việc nhét đồ của mình cho tôi.

Đã nắm cả đời rồi thì cứ tiếp tục nắm trong tay đi, tự mình giữ cho kỹ, có bản lĩnh thì mang thẳng vào quan tài luôn.

Nếu ông cứ cố nhét cho tôi, hôm nay ông đưa, ngày mai tôi sẽ bán nó đi, rồi quyên tiền cho trường tiểu học Hy Vọng, đừng mong tôi sẽ giữ giúp ông thứ này." "Mạc Noãn, mày đi đi, cút đi cho tao…" Mạc Bình Sơn tức giận đến mức ngã ngồi trên ghế, lồng ngực phập phồng dữ dội, thoáng chốc như quả bóng xì hơi, giọng nói yếu dần.

Hàn Thụ Nhân thấy tình hình không ổn, lập tức tiến lên vuốt ngực cho ông, nói: "Chủ tịch, ông đừng giận cô Noãn, tính cô ấy trước nay vẫn vậy, bản thân chắc chắn không có ác ý gì đâu." Mạc Bình Sơn đau đớn nhắm mắt lại, phải một lúc lâu sau mới hồi phục.

Mạc Noãn cảm thấy những lời cần nói mình đã nói rồi, còn Mạc Bình Sơn nghĩ thế nào thì cô không thể kiểm soát được nữa, liền quay người rời khỏi văn phòng.

Ra khỏi Mạc Thị, Mạc Noãn đột nhiên thấy ánh nắng hôm nay thật chói mắt, một giọt nước mắt cứ thế lặng lẽ chảy ra, dáng vẻ suy yếu vừa rồi của Mạc Bình Sơn cứ lởn vởn trong đầu cô mãi không thôi.

Cô vừa đi được vài bước thì đụng phải một người phụ nữ đi tới, Mạc Noãn ngẩng đầu lên, chính là Tống Tuyết Di.

Tống Tuyết Di nhíu mày, không vui nói: "Mạc Noãn, cô đến công ty làm gì?" Mạc Noãn chán ghét liếc bà ta một cái: "Tôi đi đâu không cần phải báo cáo với bà nhỉ." "Mạc Noãn, tốt nhất cô đừng mơ tưởng đến Mạc Thị.

Tuy tôi đã hứa với ba cô sẽ không phanh phui chuyện quá khứ của cô ra ngoài, nhưng tôi không đảm bảo sẽ không hối hận đâu." Tống Tuyết Di lạnh mặt nói.

Mạc Noãn nhướng mày, khóe môi cong lên một nụ cười lạnh lẽo, thản nhiên nhìn Tống Tuyết Di: "Uy hiếp tôi?" "Chỉ cần cô an phận một chút, tôi sẽ nể tình đã làm mẹ kế của cô một thời gian mà không so đo với cô." "Tống Tuyết Di, có những chuyện tôi tạm thời không muốn so đo với bà, bà tốt nhất cũng đừng đến chọc tôi.

À phải rồi, gần đây tên Chu Khải đó không đến tìm bà đòi tiền nữa à?

Đừng nói tôi không nhắc bà, loại đàn ông đó không có uy tín gì đâu, không cẩn thận là bóc hết quá khứ của bà ra đấy.

Bà tốt nhất nên chuẩn bị thêm chút tiền, kẻo không lấp đầy được cái hố không đáy của hắn." Tống Tuyết Di mặt trắng bệch, nhất thời có chút hoảng loạn, không thể tin được nhìn Mạc Noãn: "Cô biết những gì?" "Chuyện nên biết và không nên biết, tôi đều biết cả.

Tôi khuyên bà lần sau gặp tôi thì nên khách sáo một chút, kẻo tôi không vui lại không quản được cái miệng này.

Còn nữa, hôn lễ của Mạc Tử Hi sắp đến rồi, nếu bà còn muốn yên ổn nhìn nó gả đi, tốt nhất nên tránh xa tôi ra một chút, tôi bây giờ nhìn thấy cái mặt của bà là buồn nôn." "Cô!" Tống Tuyết Di tức đến nỗi chỉ tay vào Mạc Noãn.

Dù mấy năm nay bà ta có bảo dưỡng tốt đến đâu, thì cuối cùng vẫn là ở nông thôn quá lâu, khí chất không thể nào lấy lại được.

Mạc Noãn mạnh mẽ gạt tay bà ta ra, ánh mắt lạnh đi: "Tôi ghét nhất là bị người khác chỉ tay vào mặt.

Tốt nhất đừng có lần sau." Mạc Noãn về đến công ty kiểm toán trước giờ làm việc buổi chiều nửa tiếng.

Cả buổi chiều, Mạc Noãn không có tâm trạng làm việc, trong đầu lúc nào cũng hiện lên dáng vẻ suy yếu của Mạc Bình Sơn.

Tác động của việc gặp mặt trực tiếp mạnh mẽ hơn nhiều.

Cô không kiềm chế được mà lên mạng tra đủ loại thông tin về bệnh ung thư phổi, kết quả tìm được đều khiến người ta tuyệt vọng.

Tôn Tuyết thấy trạng thái của cô thật sự không tốt, liền cho cô nghỉ nửa ngày để về sớm nghỉ ngơi.

Lúc đến cửa thang máy, cô nghe thấy hai người đang nói chuyện. "Cô thấy không?

Vừa rồi giám đốc Bùi khoác tay một cô gái xinh đẹp, trông dễ thương lắm.

Nếu tôi nhớ không lầm thì đó là con gái của thị trưởng Lục, tôi từng thấy trên báo rồi." "Cô có nhìn nhầm không, cô bé đó trông còn nhỏ lắm, giám đốc Bùi đã ba mươi mấy tuổi rồi." "Thời buổi này thịnh hành chồng già vợ trẻ mà, vợ chồng hơn nhau chục tuổi nhiều lắm." Thị trưởng Lục, theo Mạc Noãn được biết, trong thành phố này chỉ có một thị trưởng họ Lục, đó là chú út Lục Nam Triết, mà con gái của ông không phải là Lục Tử Đồng sao.

Mạc Noãn không nhịn được xen vào: "Xin lỗi, tôi muốn hỏi một chút, các chị vừa thấy ai vậy?" Thân phận của Mạc Noãn ở công ty đã không còn là bí mật, hai người thấy Mạc Noãn, mặt không khỏi hiện lên vẻ ngượng ngùng, dù sao thì nói xấu em chồng người ta sau lưng cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.

Một trong hai người tình cờ cùng tổ dự án với Mạc Noãn, sững người một lúc rồi nhỏ giọng giải thích: "Tiểu Mạc, chắc là em chồng của cô đấy.

Buổi trưa đến tìm giám đốc Bùi, nói chuyện một lúc rồi đi ra ngoài.

Thật sự xin lỗi, chúng tôi cũng không có ý gì khác đâu, chỉ là tình cờ nhắc đến thôi." Sư huynh và Lục Tử Đồng, Mạc Noãn không khỏi nhíu mày, không biết hai người này sao lại dính líu đến nhau.

Mạc Noãn vừa ra khỏi công ty thì tình cờ gặp Bùi Lệ Hành và Lục Tử Đồng tay trong tay đi tới.

Trên tay Bùi Lệ Hành còn xách rất nhiều túi đồ, rõ ràng là hai người vừa đi mua sắm.

Lục Tử Đồng còn vui vẻ vẫy tay với cô: "Chị dâu, nhìn bên này này!" Lục Tử Đồng nhiệt tình như vậy, Mạc Noãn dù muốn giả vờ không quen biết mà lặng lẽ rời đi cũng không được.

Cô không nhìn Bùi Lệ Hành, chỉ bước tới cười hỏi Lục Tử Đồng: "Tử Đồng, sao em lại ở đây?" Lục Tử Đồng cười nói: "Anh Bùi mới về, em lâu rồi không gặp anh ấy.

Thấy hôm nay anh ấy không bận lắm, nên đặc biệt rủ anh đi mua sắm cùng em.

Xem này, đây đều là chiến lợi phẩm của em đó." Ánh mắt Bùi Lệ Hành thỉnh thoảng dừng lại trên người Mạc Noãn, cũng nhận ra sắc mặt cô có chút không ổn.

Bây giờ vẫn chưa đến giờ tan làm, nhưng có Lục Tử Đồng ở đây, anh cũng không tiện hỏi nhiều. "À đúng rồi chị dâu, em giới thiệu với chị, đây là bạn của anh trai em, trước giờ vẫn làm việc ở thành phố B, gần đây mới về thành phố A, Bùi Lệ Hành." Lục Tử Đồng vui vẻ giới thiệu cho hai người.

Bùi Lệ Hành mặt không có gì khác thường, chỉ cưng chiều nhìn Lục Tử Đồng một cái, nhẹ nhàng nói: "Tử Đồng, chúng ta bây giờ cùng một công ty, là người quen biết." "Ồ, vậy à, em quên mất chị dâu cũng là kiểm toán viên." Lục Tử Đồng cười nói.

Mạc Noãn gật đầu: "Tử Đồng, chị có chút việc đi trước đây.

Sau này nếu có thời gian có thể đến tìm chị, chị cũng làm việc ở công ty này." Mạc Noãn nói xong liền rời đi.

Chương 135

Lục Tử Đồng trong mắt loé lên một tia khác lạ, nhìn Bùi Lệ Hành không chớp mắt: "Anh Bùi, anh và chị dâu em có quan hệ gì?

Sao ánh mắt của anh cứ nhìn người ta hoài vậy." Bùi Lệ Hành gõ nhẹ lên trán cô bé: "Em quan sát kỹ như vậy làm gì?

Chẳng lẽ lại muốn đổi nghề làm thám tử à?" Lục Tử Đồng bĩu môi: "Tất nhiên là giúp anh trai em phòng sói rồi.

Em nói cho anh biết, anh không được có ý đồ với chị dâu em đâu đấy, anh trai em khó khăn lắm mới tìm được một người thật lòng yêu thương.

Mà này, nếu làm thám tử có thể kiếm được tiền thì cũng có thể thử xem sao." Bùi Lệ Hành bất đắc dĩ: "Sao lòng dạ con nhóc này lại thiên vị như vậy, từ nhỏ đến lớn anh có chỗ nào không bằng anh trai em, sao không thấy em nói tốt cho anh một câu nào?" "Cái đó không giống nhau, đối tốt với em nữa cũng không phải anh ruột của em, chuyện này bắt buộc phải đứng về phía anh ấy.

Nếu anh muốn tìm bạn gái, em có thể giới thiệu cho anh, nhưng tuyệt đối không được có ý nghĩ không đứng đắn với chị dâu em, biết chưa?" "Con bé ranh ma này, em còn dám uy hiếp cả anh à." "Đương nhiên rồi, nếu anh dám giở trò phá hoại, em là người đầu tiên không tha cho anh đâu." Lục Tử Đồng tức giận nói.

Mạc Noãn không muốn về nhà đối mặt với căn phòng lạnh lẽo, liền đi thẳng đến tập đoàn Lục Thị.

Lục Sâm đang họp trong phòng họp, cô lặng lẽ lẻn vào phòng nghỉ ngủ.

Trên giường còn vương mùi bạc hà đặc trưng của Lục Sâm, ngửi rất dễ chịu, cô bất giác ngủ thiếp đi, cho đến khi Lục Sâm đến gọi, cô mới tỉnh lại. "Đến lúc nào vậy?" Lục Sâm nhẹ nhàng hỏi. "Buổi chiều, đến được một hai tiếng rồi.

Buổi trưa em đã đi gặp Mạc Bình Sơn." Mạc Noãn nhàn nhạt nói.

Lục Sâm khẽ nhíu mày: "Nói chuyện thế nào?" "Lại cãi nhau một trận.

Lúc em đến ông ta đang nổi nóng với thư ký Hàn, em thật sự không kiềm chế được cảm xúc của mình." Mạc Noãn có chút buồn bực, cô vốn định nói chuyện tử tế với ông, kết quả lại thành ra thế này. "Tính cách hai người các em quá giống nhau, hễ đụng vào nhau là như thiên lôi gặp địa hỏa." Lục Sâm bất đắc dĩ lắc đầu.

Con nhóc này có chút giống như con nhím, khi bạn chưa được nó tha thứ, bộ lông gai của nó sẽ luôn đâm bạn đầy thương tích. "À phải rồi, chuyên gia mà anh liên lạc lần trước thế nào rồi?

Ông ấy có đến thành phố A không?" Lục Sâm gật đầu: "Yên tâm đi, anh đã nói chuyện với ông ấy rồi, tuần sau chắc ông ấy sẽ đến thành phố A.

Đến lúc đó để ông ấy tự mình đi gặp, cho dù không thể chữa khỏi, việc kéo dài thêm vài năm tuổi thọ chắc vẫn làm được." Đúng lúc này, điện thoại của Mạc Noãn đột nhiên reo lên.

Mạc Noãn liếc nhìn, dù không lưu số nhưng cô cũng biết đó là điện thoại của Hàn Thụ Nhân.

Nhớ lại cảnh mình rời khỏi Mạc Thị, nhìn chiếc điện thoại đang nhấp nháy, Mạc Noãn nhất thời không có dũng khí để nghe máy. "Điện thoại của ai vậy?" Lục Sâm khó hiểu hỏi. "Hàn Thụ Nhân." Lục Sâm nhìn ra suy nghĩ trong lòng cô, cười nói: "Để anh." "Là tôi, Lục Sâm." Lục Sâm vừa nhận điện thoại liền báo tên mình trước. "Cô gia, cô Noãn không ở đó ạ?" Hàn Thụ Nhân hỏi.

Đối với cách xưng hô này, Lục Sâm cũng không cố ý sửa đi sửa lại: "Anh có chuyện gì cứ nói với tôi, tôi sẽ nói lại với Noãn Noãn." "Anh thay tôi cảm ơn cô Noãn.

Chủ tịch nói đợi sau hôn lễ của cô Tử Hi ông sẽ bắt đầu điều trị trở lại, đều là công lao của cô ấy hôm nay." "Bên tôi đã liên lạc với một chuyên gia nước ngoài, đến lúc đó tôi sẽ sắp xếp để ông ấy liên lạc với anh.

Anh đừng nói với chủ tịch Mạc là do bên tôi sắp xếp." Hàn Thụ Nhân đáp: "Tôi biết rồi, cô gia." Tính tình của Mạc Bình Sơn anh cũng rất rõ, nếu nói là Lục Sâm sắp xếp, ông ấy chắc chắn sẽ không vui.

Cúp điện thoại, Lục Sâm phát hiện người vừa rồi mặt mày còn ủ rũ giờ đã nở nụ cười, không nhịn được véo mũi cô: "Nghe thấy chưa, chắc là lời em nói có tác dụng rồi, ông ấy đã đồng ý bắt đầu điều trị trở lại." Mạc Noãn bĩu môi: "Cái loại tính khí như ông ta, không nên nói chuyện tử tế, cứ chửi thế nào thì chửi thế ấy." Lục Sâm dở khóc dở cười: "Cũng chỉ có tác dụng với ông ấy thôi." Mạc Noãn mãn nguyện khoác tay Lục Sâm ra khỏi phòng nghỉ.

Lục Sâm còn một số việc cần xử lý, nhất quyết ôm Mạc Noãn ngồi lên đùi.

Mạc Noãn bất đắc dĩ, đối với sở thích oái oăm này của anh thực sự không còn lời nào để nói, chỉ có thể mặc kệ anh.

Mạc Noãn không có việc gì làm, ánh mắt đảo quanh, đột nhiên nhìn thấy quyển lịch để bàn, phát hiện ngày hôm nay được khoanh một vòng tròn đỏ.

Nghĩ mãi không ra hôm nay là ngày gì đặc biệt, cô không khỏi hỏi:

"Lục Sâm, hôm nay là ngày gì mà lịch của anh lại có đánh dấu vậy?" Lục Sâm khựng lại, rồi nhìn Mạc Noãn với vẻ cười như không cười: "Lục phu nhân, em không lẽ đã quên ngày hôm nay rồi chứ?" "Em nên nhớ sao?" Lục Sâm nghiêm túc nói: "Hôm nay là ngày em nộp bài tập, bản kiểm điểm 3000 chữ của em không biết đã viết đến đâu rồi?

Vi phu rất nóng lòng muốn xem đây." Mạc Noãn ánh mắt lóe lên, vô thức rụt cổ lại.

Sớm biết là chuyện này, cô tuyệt đối sẽ không nhắc Lục Sâm, đây hoàn toàn là lấy đá tự đập vào chân mình, cô đã hoàn toàn quên mất chuyện này.

Nhãn cầu đảo một vòng, cô đột nhiên nhớ ra điều gì đó, biện giải: "Lục tiên sinh, cái này không cần nữa đâu nhỉ?

Sự tin tưởng của em dành cho anh đã hoàn toàn thể hiện bằng hành động rồi, đã đích thân thực hành nộp bài tập cho anh, không cần quá câu nệ hình thức đâu." Lục Sâm nghĩ một lát, biểu hiện của cô nhóc này trong thời gian qua quả thực đáng khen.

Kể từ lần hai người nói chuyện thẳng thắn ở Hải Nam, dù cho Bùi Lệ Hành cố ý khiêu khích hay việc anh giấu diếm bệnh tình của Mạc Bình Sơn, cô nhóc này đều dành cho anh sự tin tưởng một trăm phần trăm, quả thực hoàn toàn ngoài dự liệu của anh.

Nhưng cứ thế dễ dàng bỏ qua cho cô, không phải là phong cách trước nay của anh.

Anh nhướng mày, khẽ nheo mắt nhìn cô: "Cho nên là em chưa viết một chữ nào?" Mạc Noãn cảm thấy mình có dành cả buổi tối cũng không viết ra nổi, nên không giấu giếm, cười nói thật: "Thời gian này nhiều việc quá, nên không có thời gian viết." "Là không có thời gian hay là hoàn toàn quên mất chuyện này?" "Ờm, Lục Sâm, bây giờ tranh cãi mấy chuyện này có ý nghĩa gì chứ?" "Sao lại không có ý nghĩa?

Nếu em hoàn toàn quên mất, đó là vấn đề thái độ, phải phạt nặng.

Nếu thật sự không có thời gian viết, còn có thể miễn cưỡng tha cho em, để em dùng cách khác bù đắp." Lục Sâm nhếch môi, từ từ dụ dỗ.

Mạc Noãn nhìn thế nào cũng thấy bộ dạng nhếch môi cười của anh trông không có ý tốt, cảm giác như đang đào một cái bẫy để cô nhảy vào.

Suy nghĩ một lúc, Mạc Noãn quả quyết nói: "Đương nhiên không phải vấn đề thái độ, mà là không có thời gian viết.

Anh đổi cách khác để em bù đắp đi." "Vậy tối nay em chủ động trên giường một lần." Lục Sâm nói ra mấy chữ một cách nghiêm túc.

Mạc Noãn tức nghẹn, đấm một cú vào lồng ngực Lục Sâm, giận dỗi nhìn anh: "Anh có thể đừng lúc nào cũng nghĩ đến chuyện này được không?" Bất kể chuyện gì, anh cũng có thể vòng vo nói đến chuyện đó, thật hết nói nổi.

Lục Sâm nắm chặt tay cô: "Đã lựa chọn rồi thì không có đường lui nữa.

Mấy ngày nay em không ở bên anh tử tế." Tối hôm đó, Mạc Noãn tự nhiên chỉ có nước bị Lục Sâm đè ép.

Chương 136

Sau một hồi trêu chọc, Lục Sâm lật người một cái để cô ở trên.

Mạc Noãn hoàn toàn không có kinh nghiệm về phương diện này, chỉ có thể đỏ mặt học theo cách anh hôn mình để hôn lại anh.

Nhưng cũng chỉ giới hạn ở việc hôn, ngoài hôn ra cô dường như chẳng làm được gì.

Đúng lúc này cả người cô khó chịu, cấp thiết muốn tìm một cách giải tỏa, chỉ có thể mở to đôi mắt mơ màng cầu cứu Lục Sâm.

Lúc này Lục Sâm cũng không dễ chịu gì, nhìn người trên thân mà bất đắc dĩ vô cùng. "Lục Sâm, em không biết." Mạc Noãn cuối cùng cũng đỏ mặt lí nhí nói. "Cô ngốc." Lục Sâm lật người một cái lại đè cô xuống dưới, chẳng mấy chốc đã đi thẳng vào chủ đề.

Mạc Noãn vô cùng bực bội, cảm thấy mình thật ngốc nghếch.

Chẳng mấy chốc đã đến hôn lễ của Mạc Tử Hi.

Mạc Noãn không đặc biệt quan tâm, nhưng vẫn nghe người xung quanh nhắc đến, hôn lễ này được tổ chức khá hoành tráng.

Mạc Noãn tưởng rằng ông nội dạo này đã yên tĩnh lại, nhưng cô đã nhầm.

Cuối tuần họ không về nhà lớn, ông nội trực tiếp cho người mang canh đến tận công ty, thậm chí ngày thường cũng không ngoại lệ.

Mạc Noãn uống đến mức miệng không còn vị gì, nhưng trong bụng vẫn không có động tĩnh, khiến cô lo lắng không yên.

Buổi trưa, cô không nhịn được hỏi Tôn Tuyết: "Chị Tuyết, hồi đó sau khi kết hôn bao lâu thì chị có thai Hinh Nhi vậy?" Tôn Tuyết sững người, nhìn Mạc Noãn chăm chú: "Nhà họ Lục muốn có con rồi à?" Mạc Noãn lắc đầu: "Cũng không hẳn, không chỉ nhà họ Lục muốn, mà em cũng muốn.

Em bây giờ 27 tuổi, sắp 28 rồi, bản thân cũng muốn sinh con sớm một chút, như vậy sau này sinh đứa thứ hai tuổi cũng không quá lớn, dễ phục hồi hơn." Tôn Tuyết nghĩ một lúc rồi nói: "Lúc chị kết hôn vẫn chưa muốn có con lắm, nên vẫn luôn dùng biện pháp tránh thai.

Sau này cảm thấy thời điểm cũng gần đến rồi thì chỉ một hai tháng là có thai." "Nhanh vậy sao?" Mạc Noãn có chút kinh ngạc.

Cô và Lục Sâm kết hôn tính kỹ ra cũng đã gần năm tháng, họ cũng luôn thuận theo tự nhiên, không dùng biện pháp nào, hơn nữa Lục Sâm ở phương diện kia vẫn luôn rất nỗ lực.

Tôn Tuyết cười nói: "Tiểu Noãn, chuyện này em cũng đừng vội, cứ thuận theo tự nhiên là được.

Chuyện này có liên quan rất lớn đến tâm trạng của một người, càng căng thẳng càng khó có thai.

Tuổi của em bây giờ cũng không lớn, không cần quá vội đâu." Nhưng trong lòng Mạc Noãn lại không nghĩ vậy, trước đây họ không kiểm tra sức khỏe tiền hôn nhân, cô cũng không biết tình trạng cơ thể mình thế nào. "Em nghĩ em vẫn nên đi kiểm tra sức khỏe thì hơn." "Nếu em muốn đi thì chị có thể giới thiệu cho em một người bạn học của chị, cô ấy chuyên về khoa phụ sản, cũng có chút thành tựu trong lĩnh vực này." Tôn Tuyết đưa danh thiếp cho Mạc Noãn.

Mạc Noãn đương nhiên không thể đi một mình, liền gọi điện rủ Mễ Nặc đi cùng.

Trên đường đi, cô có chút căng thẳng khó tả, sợ cơ thể mình có vấn đề gì. "Mạc Tiểu Noãn, cậu căng thẳng thế này làm tớ cũng căng thẳng theo.

Đừng sợ, chỉ là kiểm tra thôi mà." Mễ Nặc an ủi.

Mạc Noãn gật đầu.

Vì Tôn Tuyết đã gọi điện trước cho người bạn học kia, nên khi hai người đến đã được sắp xếp kiểm tra ngay.

Bác sĩ là một phụ nữ trung niên rất cẩn thận, trên mặt luôn nở nụ cười hiền hòa.

Chỉ có điều sau khi kiểm tra xong, bác sĩ luôn không nói kết quả, lòng bàn tay Mạc Noãn đã đổ mồ hôi. "Lục phu nhân, cô đừng căng thẳng, ngồi xuống một lát, trả lời tôi vài câu hỏi nhé." Nữ bác sĩ cười nói.

Mạc Noãn gật đầu, ngồi xuống ghế đối diện. "Bình thường tay chân cô có hay bị lạnh không?" "Có ạ, đặc biệt là vào mùa đông thì rõ hơn, nằm trong chăn rất lâu cũng không ấm lên được." Bác sĩ gật đầu, rồi lại hỏi: "Chế độ ăn uống hàng ngày của cô thế nào, có thích ăn gỏi và hải sản, những thứ có tính hàn không?" "Mùa hè thì em khá thích ăn gỏi, còn hải sản thì không ăn nhiều lắm." "Vậy hôm nay cô đến kiểm tra, là vì vợ chồng cô đang vội có con à?" Mạc Noãn tim thắt lại, vội vàng hỏi: "Bác sĩ, có phải cơ thể em có vấn đề gì không ạ?" "Mạc Tiểu Noãn, cậu đừng tự dọa mình, nghe bác sĩ nói xem sao." Mễ Nặc nắm lấy tay Mạc Noãn, nhẹ nhàng vỗ về.

Bác sĩ cười giải thích: "Lục phu nhân, bạn cô nói đúng đấy, không phải vấn đề gì to tát đâu, rất nhiều phụ nữ đều có phiền não này.

Tử cung của cô chỉ hơi lạnh một chút thôi, muốn có thai sẽ chậm hơn người bình thường một chút.

Nếu hai người chuẩn bị có con, chế độ ăn uống và thời gian nghỉ ngơi của cô phải cố gắng điều độ, chú ý giữ ấm, thực phẩm có tính hàn có thể không ăn thì đừng ăn, cũng đừng tạo áp lực quá lớn cho mình, giữ tâm trạng vui vẻ." "Vậy bao lâu thì em có thể có thai ạ?" Mạc Noãn căng thẳng hỏi. "Cái này cũng không nói chắc được, nhanh thì một hai năm, chậm thì cũng ba bốn năm.

Không phải vấn đề gì lớn đâu, cô đừng lo, biết đâu lại sớm có con cũng không chừng.

Chuyện này đôi khi không có quy luật nào cả, xem duyên phận thôi, khi nào bé con muốn đến thì sẽ đến." Ra khỏi bệnh viện, trong lòng Mạc Noãn có chút không vui.

Nếu ba bốn năm nữa mới có thai, lúc đó Lục Sâm làm cha cũng đã gần bốn mươi tuổi, quả thực là chậm rồi. "Mạc Tiểu Noãn, cậu đừng có bộ mặt sầu não thế này, có phải là vô sinh đâu, chỉ là chậm hơn người thường một chút.

Nhà cậu cũng không ai ép cậu, yên tâm đi." Mễ Nặc thấy Mạc Noãn như vậy, không nhịn được an ủi. "Chậm quá." Mạc Noãn không nhịn được nói. "Trời ạ, tớ không biết phải nói cậu thế nào nữa.

Bác sĩ đã nói phải thả lỏng, cậu xem bây giờ cậu tự tạo áp lực lớn như vậy, có nhanh được mới lạ.

Bác sĩ cũng nói chuyện này khó nói lắm, biết đâu con cái lúc nào đến thì đến." Mạc Noãn liếc nhìn Mễ Nặc: "Người ta nói vậy để an ủi, cậu cũng tin thật à." "Bây giờ phụ nữ ba mươi mấy tuổi sinh con đầy ra kia kìa.

Cậu nhìn tớ đây này, bây giờ đến bạn trai còn chưa có mà còn không vội, cậu vội cái gì." Mễ Nặc không nhịn được phàn nàn.

Cô thật lòng cảm thấy Mạc Noãn dạo này áp lực quá lớn, cả người cứ hay suy nghĩ lung tung, cũng không biết là vì sao.

Chương 137

"Tình trạng cơ thể của cậu lại khác tớ." Mạc Noãn lẩm bẩm.

Mễ Nặc chịu thua, trừng mắt nhìn cô: "Cậu mà còn như vậy nữa, tớ gọi điện cho Lục Sâm nhà cậu đấy, để anh ấy đến an ủi cậu." "Đừng mà, anh ấy đang đi làm, đừng lấy mấy chuyện nhỏ này làm phiền anh ấy." Lúc Lục Sâm về đến nhà, phát hiện Mạc Noãn không ở phòng khách mà đang ở trong phòng sách.

Khi anh bước vào, cô đang tra cứu gì đó trên mạng, quá chuyên chú đến nỗi anh vào mà cũng không nhận ra. "Noãn Noãn, em đang làm gì vậy?" Mạc Noãn nhanh chóng đóng trang web lại, nhưng Lục Sâm vẫn kịp liếc thấy hai chữ "tử cung lạnh", không khỏi nhướng mày. "Anh về rồi." Mạc Noãn cười nói.

Lục Sâm nhạy bén nhận ra cảm xúc của cô có chút không ổn, giống như đang gượng cười, không nhịn được hỏi: "Noãn Noãn, em sao thế?

Trông em có vẻ không vui." "Lục Sâm, hôm nay em đã đến bệnh viện, làm một cuộc kiểm tra phụ khoa.

Bác sĩ nói cơ thể em hơi hàn, việc mang thai sẽ chậm hơn người bình thường một chút, có lẽ anh phải đợi thêm một thời gian nữa mới được làm bố." Lục Sâm bật cười: "Đều tại ông nội cả, suốt ngày bày vẽ đủ chuyện.

Noãn Noãn, chuyện này chúng ta không vội, sớm hay muộn thì cũng sẽ có thôi, em đừng áp lực quá." "Nhưng bác sĩ nói có thể phải ba, bốn năm nữa." Lục Sâm véo nhẹ má Mạc Noãn, bế cô ngồi lên đùi mình: "Ba bốn năm thì ba bốn năm, anh đợi được.

Vậy chúng ta cứ nhân khoảng thời gian này mà tận hưởng cuộc sống hai người nhiều hơn, không thì đợi đến lúc con ra đời sẽ không có nhiều thời gian như vậy nữa.

Đến lúc đó, mảnh ruộng một mẫu ba phân của anh đây sẽ bị bỏ hoang mất." "Lưu manh," Mạc Noãn khẽ mắng. "Đây là chuyện mà cặp vợ chồng son nào cũng thích, anh cũng không ngoại lệ." Mạc Noãn không có tâm trạng tốt nên không đấu võ mồm với Lục Sâm.

Thực ra cô có thể hiểu được tâm trạng của ông nội, thế hệ của Lục Sâm chỉ có anh và một cô em gái Lục Tử Đồng, đúng là nhân khẩu ít ỏi, việc muốn gia đình sớm có thêm cháu trai cũng là chuyện bình thường.

Mạc Noãn nhìn Lục Sâm, trong lòng cô thực sự cảm thấy rất có lỗi với ông nội: "Lục Sâm, vậy ông nội sẽ thất vọng lắm phải không?" "Yên tâm đi, ông nội là người hiểu chuyện.

Em có biết tại sao nhà chú út chỉ có một mình Tử Đồng là con gái không?" "Tại sao ạ?" Lục Sâm cười nói: "Năm đó thím út sinh Tử Đồng bị khó sinh, cả nhà sợ chết khiếp, nhưng cuối cùng vẫn hữu kinh vô hiểm.

Bác sĩ nói tình hình của bệnh nhân hơi đặc biệt, sau này nếu còn muốn có con thì phải bồi bổ cơ thể thật tốt, cách vài năm mới được, nhưng vẫn có ba phần xác suất sẽ gặp phải tình trạng khó sinh.

Mọi người nghe xong đều im lặng, chỉ có ông nội là lập tức bày tỏ thái độ, nói rằng sau này không sinh nữa, chú út chỉ cần một cô con gái là đủ rồi.

Em thấy ông nội bình thường có vẻ không đáng tin cậy, nhưng vào thời khắc quan trọng thì tỉnh táo hơn bất cứ ai.

Trong những chuyện thế này, ông tuyệt đối không để người thân của mình mạo hiểm đâu." Mạc Noãn nghe xong không khỏi xúc động:

"Ông nội đúng là một người ông tuyệt vời." "Đúng vậy, nên em cũng đừng nghĩ nhiều quá.

Việc mang thai muộn một chút ở nhà chúng ta không phải chuyện gì to tát.

Lát nữa anh sẽ gọi điện cho ông, bảo ông đừng bày vẽ mấy thứ đó nữa, ông hiểu rõ tình hình rồi chắc chắn sẽ không làm khổ em nữa đâu." Lục Sâm liền gọi điện cho ông nội ngay trước mặt Mạc Noãn.

Ông nội nghe có vẻ như vừa mới ngủ, nhưng sau khi nghe anh nói thì lập tức tỉnh táo lại, bảo Mạc Noãn nghe điện thoại.

Mạc Noãn đành phải nhận lấy điện thoại, chỉ nghe thấy ông nội nói: "Con bé Noãn, cháu đừng có gánh nặng gì cả.

Ông cũng chỉ vì dạo này ở nhà rảnh rỗi không có việc gì làm nên mới hầm chút canh cho cháu uống thôi.

Chuyện con cái chúng ta không vội chút nào, cháu cứ dưỡng cho cái thân hình nhỏ bé của mình khỏe mạnh trước đã, biết chưa?" "Cháu biết rồi ạ, ông nội.

Cháu chỉ cảm thấy hơi áy náy thôi," Mạc Noãn lí nhí đáp. "Chuyện này có gì mà phải áy náy.

Bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển thế này, cho dù cháu không sinh được, ông già này cũng có cách bắt người ta làm cho hai đứa con thụ tinh trong ống nghiệm, hoàn toàn không phải chuyện gì to tát cả," giọng ông nội rất sang sảng.

Mạc Noãn giật giật khóe miệng, nếu không phải vì biết ông nội nói chuyện trước giờ vẫn với giọng điệu này, cô khó mà không nghĩ rằng ông đang tức giận.

Chỉ là cách tư duy của ông nội thật sự quá kỳ lạ, vậy mà trong thời gian ngắn đã nghĩ đến chuyện thụ tinh trong ống nghiệm rồi.

Bất kể là an ủi hay là lời thật lòng, Mạc Noãn đều cảm động: "Cảm ơn ông nội ạ." "Ở bên thằng nhóc hỗn xược kia lâu như vậy mà chẳng học được chút nào cái vẻ mặt dày mày dạn của nó, da mặt vẫn mỏng như xưa," ông nội làu bàu bất mãn.

Mạc Noãn bật cười, trong giọng nói bất giác mang theo vài phần nũng nịu: "Ông nội, cháu cũng chỉ nói khách sáo với ông thôi, là do ông tự nghĩ nhiều đó chứ." "Ha ha," ông nội không nhịn được cười thành tiếng, rồi nói: "Vậy thì không hầm canh bổ dưỡng gì cho cháu nữa.

Sau này hai đứa có rảnh về nhà chính thì báo trước cho ông một tiếng, ông làm cho cháu ít dược thiện để bồi bổ là được." Nói rồi lại lẩm bẩm: "Chuyện bé tí mà cũng phải gọi tao dậy giữa đêm hôm khuya khoắt à?

Tiểu Noãn, cháu phải quản giáo thằng nhóc thối kia cho ông." Mạc Noãn cười đáp: "Vâng ạ." Sau khi nói chuyện điện thoại với ông nội xong, nỗi phiền muộn trong lòng Mạc Noãn mới tạm thời tan đi.

Vì nhắc đến Lục Tử Đồng, cô đột nhiên nhớ lại chuyện mấy hôm trước nhìn thấy Lục Tử Đồng và Bùi Lệ Hành, không nhịn được hỏi: "Lục Sâm, Tử Đồng và sư huynh có thân nhau lắm không?

Mấy hôm trước em có thấy Tử Đồng và sư huynh, trông họ có vẻ rất hợp nhau, hình như sư huynh còn đi dạo phố cùng em ấy nữa." Lục Sâm gật đầu: "Tử Đồng và mấy anh em của anh quan hệ khá tốt.

Vì tuổi tác của anh em anh chênh lệch nên từ nhỏ Tử Đồng đã thích lẽo đẽo theo sau anh, lâu dần quan hệ với mọi người cũng thân thiết hơn, ai cũng rất cưng chiều nó." "Anh Lục, sao lúc này đầu óc anh lại không nhanh nhạy thế nhỉ, em đang hỏi là có phải em ấy thích sư huynh không?" Lục Sâm quả thực sững sờ một chút, suy nghĩ rồi lắc đầu: "Cái này thì anh không rõ." "Anh làm anh trai kiểu gì vậy, chuyện thế này mà cũng không biết." "Em cũng đừng nghĩ Tử Đồng là một con bé ngây thơ, tâm tư nó sâu lắm đấy, có những lúc anh cũng khó mà đoán được nó đang nghĩ gì." Dừng một chút, Lục Sâm nói: "Nhưng anh cũng không thấy nó thường xuyên liên lạc với Lệ Hành, có lẽ chỉ là lâu ngày không gặp nên hẹn nhau ra ngoài chơi thôi.

Đừng thấy nó có vẻ ngoan ngoãn, đều là giả vờ cả đấy.

Từ nhỏ đến lớn nó gây ra không ít rắc rối, anh và Tử Hạo, Lệ Hành không ít lần phải đi dọn dẹp bãi chiến trường cho nó.

Đặc biệt là hai năm nó mười một, mười hai tuổi, thật sự rất nổi loạn.

Ngay cả mỗi lần họp phụ huynh cũng là bọn anh đi thay.

Ban đầu bọn anh tưởng là vì chú út và thím út bận công việc, sau này mới biết là nó gây chuyện ở trường không dám nói cho ba mẹ biết, nên tìm bọn anh làm bia đỡ đạn.

Lần này anh là anh ruột, lần sau Tử Hạo là anh họ, lần sau nữa Lệ Hành là chú họ, chẳng có chiêu nào mà nó không nghĩ ra được.

Nó còn nói với giáo viên là ba mẹ không có thời gian dạy dỗ, làm các giáo viên trong trường bị nó lừa cho ngơ ngác cả..." Nghe Lục Sâm nói vậy, Mạc Noãn cũng cảm thấy mình đã nghĩ nhiều rồi, không nhịn được lắc đầu: "Người nhà họ Lục các anh chẳng có ai là đơn thuần cả." "Sau này nếu chúng ta sinh con gái thì sẽ nuôi nó như công chúa, không để nó bị thả rông như Tử Đồng." "Thôi đi, em không muốn nuôi ra một tiểu công chúa như Lưu Bội Nhạc đâu.

Tính cách của Tử Đồng có gì không tốt đâu, sau này sẽ không bị người khác bắt nạt." "Vậy cũng được, chúng ta để con bé đi bắt nạt người khác." Mạc Noãn đẩy Lục Sâm một cái: "Thôi đi, anh mà dạy con thì ai dám chứ, không cưng chiều đến mức không coi ai ra gì thì cũng dạy thành một tên thổ phỉ, cường đạo." *** Sau giờ làm, Lục

Sâm đến đón Mạc Noãn, hai người cùng nhau đi siêu thị mua thức ăn.

Lục Sâm đẩy xe, Mạc Noãn ném chiếc túi trong tay vào xe, một tay khoác lấy cánh tay Lục Sâm, nhớ lại chuyện cười lần trước ở siêu thị, khóe miệng cô hơi cong lên, trong lòng có chút xao xuyến: "Chúng ta hình như đã lâu không đi siêu thị rồi, dạo gần đây toàn bị mấy chuyện linh tinh làm phiền." "Nếu em thích, sau này tan làm chúng ta đều tự nấu cơm," Lục Sâm cười nói, anh cũng thích cuộc sống như vậy. "Cũng không cần ngày nào cũng đi, sẽ chán đấy.

Chương 138

Hơn nữa thời gian của vị tổng tài lớn như anh rất quý giá, em không dám tùy tiện làm lỡ đâu," Mạc Noãn cười trêu chọc. "Noãn Noãn, bây giờ anh mới thấy ông nội nói rất đúng, nhà họ Lục không nghèo đến mức đó, không cần anh phải dành nhiều thời gian cho công việc như vậy, có thời gian nên ở bên gia đình nhiều hơn." Mạc Noãn gật đầu: "Đó là đương nhiên, ông nội đã sống mấy chục năm, kinh nghiệm sống chắc chắn phong phú hơn chúng ta." "Sao em lại bị ông nội mua chuộc bằng vài câu nói thế?" Lục Sâm biết cô xúc động vì những lời ông nội nói tối qua. "Em thật sự khâm phục ông nội, Lục Sâm à.

Bây giờ em vẫn có cảm giác không thật.

Mẹ thì phóng khoáng, ông nội lại thấu tình đạt lý.

Người như em đây dù gả vào gia đình bình thường có lẽ cũng sẽ bị coi thường, nhưng khi gả vào gia đình như nhà anh, lại được mọi người yêu thương như người nhà.

Em thật may mắn biết bao," Mạc Noãn lí nhí nói. "Noãn Noãn, chú ý cách dùng từ của em.

Cái gì mà 'người như em đây'?" Lục Sâm có chút bất mãn nhìn Mạc Noãn, không thích vẻ tự giễu trong giọng nói của cô.

Dù cô không hoàn hảo, nhưng cô là người anh cam tâm tình nguyện đặt trong lòng.

Mạc Noãn mỉm cười: "Được được được, là em nói sai rồi.

Em chỉ là đột nhiên có cảm xúc thôi." Cô tin rằng mình không phải là người làm điều gian ác, ông trời nhất định sẽ không đối xử tuyệt tình với cô như vậy, sẽ có một ngày mọi chuyện được như ý muốn. "Cô ngốc," Lục Sâm bật cười. "Anh biết không?

Có người xem video phỏng vấn của chúng ta nói rằng, kiếp trước em nhất định đã cứu cả dải ngân hà, nên kiếp này mới gặp được người hoàn hảo như anh," khóe miệng Mạc Noãn khẽ cong lên, trong mắt ánh lên sự ấm áp không nói nên lời.

Nghe vậy, tâm trạng của Lục Sâm cũng cực kỳ tốt: "Câu này thì anh thích nghe." "Không, em không nghĩ vậy.

Em cảm thấy tất cả những gì em phải chịu đựng trong mấy năm qua đều là thử thách và khổ nạn mà ông trời dành cho em.

Nếu em vượt qua được, ông ấy sẽ lại mở ra cho em một cánh cửa sổ khác." Mọi khó khăn đều là để gặp được anh vào đúng thời điểm, không sớm một bước, cũng không muộn một bước, vừa vặn là được. "Hôm nay sao lại nghĩ nhiều thế?" Lục Sâm không nhịn được véo nhẹ má cô. "Chỉ là đột nhiên có cảm xúc, cảm thấy mình rất may mắn." Có bài học từ lần trước, Mạc Noãn lần này không dám tính toán nữa.

Lúc thanh toán, Lục Sâm cố tình trêu cô: "Kế toán Mạc vĩ đại, tôi phải trả bao nhiêu tiền đây?" "Lục Sâm, anh đừng có quá đáng!" Mạc Noãn bĩu môi bất mãn.

Nhìn dáng vẻ giận đến đỏ mặt của cô, Lục Sâm cũng không trêu nữa.

Về đến nhà, Lục Sâm xắn tay áo lên định vào nấu cơm, Mạc Noãn liếc nhìn vết thương vừa mới đóng vảy trên cánh tay anh, ngăn lại: "Lục Sâm, để em làm cho, em cũng muốn học nấu ăn." "Noãn Noãn, có anh nấu cho em ăn rồi, chuyện này em không cần học đâu." Mạc Noãn kiên quyết: "Tay anh mới vừa đóng vảy, vẫn nên ít làm những việc này thì hơn.

Hơn nữa em cũng không thể cứ để anh chăm sóc mãi thế này được, em sẽ không yên tâm." Lục Sâm biết tính cách của Mạc Noãn, một khi đã quyết định làm việc gì thì nhất định phải làm cho bằng được, anh cười cười: "Được, vậy hôm nay xem đầu bếp Mạc trổ tài, dù sao cũng có anh làm chuột bạch cho em rồi." "Vậy được, hôm nay chúng ta làm món đơn giản thôi, phức tạp quá em sợ không học được." Lục Sâm liếc nhìn những món đồ đã mua: "Vậy tối nay anh sẽ dạy em làm món ngồng tỏi xào thịt, cà tím om và canh rau." "Được." Lục Sâm tựa vào cửa bếp, cười chỉ đạo Mạc Noãn.

Vì những món anh chọn đều khá đơn giản, nên Mạc Noãn làm cũng không gặp nhiều khó khăn, chỉ là lúc thái thịt sợi động tác có chút vụng về, mất hơn mười phút mới thái xong chỗ thịt cần dùng cho tối nay.

Cô tự hào quay người nhìn anh: "Thấy chưa, thực ra nấu ăn cũng không có gì khó, chỉ cần em muốn học, không gì có thể làm khó được em." Lục Sâm nhìn dáng vẻ đáng yêu của cô, không nhịn được tiến lên ôm eo, kéo cô vào lòng: "Đúng, Noãn Noãn nhà chúng ta rất có năng khiếu." "Cho nên anh đừng coi thường em, cứ nghĩ em không làm được cái này cái kia.

Em trước giờ luôn là dạng người có tiềm năng, rất có sức bật đấy," Mạc Noãn rất nhanh đã được đằng chân lân đằng đầu.

Lục Sâm bật cười, cũng không vạch trần cô, tiếp tục nói: "Để giữ cho thịt được mềm, em cho một chút bột thịt vào, muốn có vị hơn thì có thể cho thêm một ít tương đậu, một chút xíu nước tương rồi trộn đều..." Dưới sự chỉ đạo của Lục Sâm, bữa cơm này của Mạc Noãn diễn ra vô cùng thuận lợi, rất nhanh đã được dọn lên bàn.

Mạc Noãn mong đợi nhìn Lục Sâm, vội vàng hỏi: "Thế nào, cũng được chứ?" Lục Sâm không nói gì, Mạc Noãn không nhịn được dùng chân đá nhẹ anh một cái: "Được hay không anh nói nhanh đi, đừng có làm em hồi hộp thế này." "Được, ngon thật đấy, tay nghề của bà Lục tiến bộ vượt bậc," Lục Sâm nói. "Để em thử xem." Mạc Noãn vui vẻ cầm đũa lên, gắp một miếng thức ăn cho vào miệng, phát hiện hương vị thật sự không tệ.

Ăn cơm xong, hai người cuộn mình trên sofa xem TV.

Lục Sâm ngồi tựa vào sofa, Mạc Noãn gối đầu lên đùi anh, hai tay ôm eo anh, trên người đắp một chiếc chăn mỏng, nghiêng người xem một chương trình tạp kỹ giải trí đã được ghi hình hơn mười năm.

Người dẫn chương trình bên trong rất dí dỏm hài hước, những câu chuyện cười kể ra vô cùng thú vị, chọc cho Mạc Noãn cười ha hả.

Những ngày tháng như thế này là điều mà trước đây Lục Sâm hoàn toàn không nghĩ tới, lại có thể lãng phí thời gian vào những chương trình tạp kỹ vô vị.

Lục Sâm buồn cười nhìn Mạc Noãn.

Mạc Noãn đột nhiên nhận ra mình cười có hơi lố, cô có chút mất mặt mà đỏ mặt: "Có phải em cười ngốc quá không?" "Không có, bà Lục cười thế nào cũng đẹp." "Lục Sâm, anh có thích cuộc sống hôn nhân như thế này không?" Mạc Noãn đột nhiên ngẩng đầu nhìn Lục Sâm, nghiêm túc hỏi một câu.

Lục Sâm không chút do dự đáp: "Thích." Anh thích mỗi ngày về nhà hoặc là lúc xử lý xong công việc trong thư phòng trở về phòng, đầu giường có một ngọn đèn vàng ấm áp, càng thích hơn khi trong lòng có một người đang say ngủ với hơi thở nhè nhẹ, khiến cho trái tim anh vô cùng bình yên. "Em cũng vậy, cuộc sống bình dị như thế này thực ra cũng là một niềm vui.

Em không thích những mối tình đầy thăng trầm, nồng nhiệt, dữ dội." Mỗi người phụ nữ đều khao khát một mối tình khắc cốt ghi tâm, cô cũng không ngoại lệ, nhưng bây giờ cô phát hiện mình càng thích cảm giác vợ chồng già với Lục Sâm hơn, có một sự ấm áp của việc nương tựa vào nhau, năm tháng tĩnh lặng. "Cô ngốc, làm gì có nhiều chuyện nồng nhiệt, dữ dội như thế.

Bất kỳ cuộc hôn nhân nào rồi cũng sẽ trở về với sự bình lặng, và chỉ có hôn nhân bình lặng mới có thể chịu đựng được thử thách của hôn nhân," Lục Sâm cười nói.

Mạc Noãn gật đầu: "Khoảng thời gian này em cảm thấy nội tâm mình luôn rất phiền muộn, đột nhiên em thấy mình thật ngốc, ngày tháng thế nào cũng trôi qua, chi bằng bình tâm tĩnh khí sống tốt mỗi ngày." "Noãn Noãn, em đã làm rất tốt rồi." Thời gian cô trở về thành phố A không dài, nhưng đã xảy ra quá nhiều chuyện bất ngờ, sự thật chưa biết từng bước bị phơi bày, cái chết của anh trai cô lại liên quan đến chồng cô, những tội danh vô căn cứ, thậm chí người thân từng bị cô căm ghét lại mắc phải căn bệnh nan y, bất kể là chuyện nào cũng là một thử thách lớn. "Vâng, em sẽ cố gắng hơn nữa." Lục Sâm cười cười, có những lúc anh rất thích cái tinh thần AQ tự thôi miên này trong tính cách của cô, dường như không có chuyện gì có thể đánh gục được cô.

Ngày hôm sau, vừa mới thức dậy, Mạc Noãn đã nhận được điện thoại của Hàn Thụ Nhân, nói rằng hôm nay là ngày Mạc Tử Hi lại mặt, muốn mời họ qua ăn một bữa cơm gia đình.

Mạc Noãn khẽ cau mày, không cần nghĩ cũng biết đây là ý của Hàn Thụ Nhân.

Thành phố A có phong tục cô dâu mới đưa chú rể mới về nhà mẹ đẻ, tuần thứ hai sau khi kết hôn, phải ở nhà mẹ đẻ suốt nửa tháng.

Thấy Mạc Noãn không lên tiếng, Hàn Thụ Nhân lại nói: "Cô Noãn, lần điều trị này của chủ tịch có chút nguy hiểm, nếu không cẩn thận có thể sẽ không bao giờ quay về được nữa.

Chương 139

Cô cứ coi như đây là tâm nguyện cuối cùng của ông ấy đi, ông ấy đã đợi ngày này rất nhiều năm rồi." Chuyên gia mà Lục Sâm giới thiệu đã đến thành phố A, sau khi chẩn đoán cho Mạc Bình Sơn đã đề nghị ông sang Mỹ điều trị, ở đó thiết bị và bác sĩ chuyên nghiệp hơn.

Mạc Bình Sơn đã đồng ý.

Mạc Noãn mím chặt môi, không từ chối thẳng thừng mà nói: "Buổi trưa tôi sẽ trả lời chú." Tắt điện thoại, Mạc Noãn buồn bực nhìn Lục Sâm, rồi đi qua chuẩn bị giúp anh thắt cà vạt.

Mắt Lục Sâm khẽ sáng lên, anh cúi đầu phối hợp với động tác của cô.

Đây là lần đầu tiên Mạc Noãn làm việc này, nhưng lại rất thuận lợi, tay nghề cũng rất tốt.

Một lát sau, một chiếc cà vạt đẹp đẽ đã được thắt xong. "Sao thế, tối qua không phải đã nói là nghĩ thông rồi, phải bình tâm tĩnh khí đối mặt với mọi thứ sao?

Hàn Thụ Nhân nói gì với em trong điện thoại mà em tức giận vậy?" Lục Sâm hỏi. "Những người này đúng là được đằng chân lân đằng đầu.

Em chỉ mới tỏ thái độ mềm mỏng một chút mà ông ta đã bảo em về nhà họ Mạc ăn cơm, nói là Mạc Tử Hi lại mặt.

Cô ta lại mặt thì liên quan gì đến em chứ," Mạc Noãn tức giận nói. "Không phải em chưa từ chối sao?" "Em không muốn kích động người kia nữa," Mạc Noãn lí nhí nói. "Noãn Noãn, chỉ là qua đó ăn một bữa cơm với họ thôi.

Nếu em muốn đi thì anh sẽ đi cùng em, còn không muốn thì thôi." Mạc Noãn cắn răng, nhớ lại những lời Hàn Thụ Nhân vừa nói: "Vậy thì đi đi." Vài ngày nữa Mạc Bình Sơn sẽ bắt đầu đợt điều trị thứ hai, cô cũng muốn qua xem tình hình sức khỏe hiện tại của ông thế nào.

Lục Sâm khẽ nhếch môi: "Được, vậy tối nay tan làm anh sẽ đến đón em." Mạc Noãn gọi lại cho Hàn Thụ Nhân, Hàn Thụ Nhân rất kích động, vội vàng nói với Mạc Bình Sơn bên cạnh: "Chủ tịch, cô Noãn đã đồng ý rồi, nói là tối nay sẽ cùng cậu Lục qua ăn cơm." Mạc Bình Sơn ánh mắt lóe lên một tia vui mừng nhưng không biểu hiện ra ngoài.

Hàn Thụ Nhân nhìn thấy nhưng không nói gì, ông biết ông chủ đã chờ đợi ngày này rất lâu rồi.

Tối đó, Lục Sâm đưa Mạc Noãn đến.

Đây là lần thứ hai cô đến nhà họ Mạc, vì có Lục Sâm bên cạnh, khác với lần trước, lần này bước chân không hề nặng nề, ngược lại còn có chút nhẹ nhõm.

Hàn Thụ Nhân đứng ở cửa đợi họ.

Mạc Noãn đi lại gần mới phát hiện Mạc Bình Sơn cũng ở đó, chỉ là đứng sau lưng Hàn Thụ Nhân một chút, nhất thời không dễ bị người khác phát hiện. "Tiểu thư, cậu chủ rể, thức ăn đã chuẩn bị gần xong rồi, hai người mau vào đi," Hàn Thụ Nhân nhiệt tình nói với họ.

Mạc Noãn không để ý đến Mạc Bình Sơn, chỉ gật đầu với Hàn Thụ Nhân.

Lục Sâm thì miễn cưỡng cười với họ một cái, rồi đưa đồ đang xách trong tay cho Hàn Thụ Nhân.

Hàn Thụ Nhân cười nói: "Cậu chủ rể, sao cậu còn mang quà đến thế này, chỉ là về nhà ăn bữa cơm bình thường thôi mà." Lục Sâm cười cười không nói gì, nắm tay Mạc Noãn đi vào trong.

Trên lầu, Mạc Tử Hi bĩu môi bất mãn, nói với Tống Tuyết Di: "Mẹ, mẹ nói xem ba rốt cuộc có ý gì?

Con lại mặt tại sao lại phải mời họ đến nhà ăn cơm, đúng là mất cả ngon miệng." Tống Tuyết Di kéo kéo tay áo cô ta, trong lòng bà ta vẫn đang suy nghĩ tại sao Mạc Noãn lại biết được sự thật mà bà ta đã che giấu hơn hai mươi năm, nhất thời không dám hành động thiếu suy nghĩ, đành phải khuyên con gái: "Cũng chỉ là ăn một bữa cơm thôi, nhịn một chút là qua.

Chúng ta đã nhịn nhiều năm như vậy mới có được ngày hôm nay, tuyệt đối đừng vì nhất thời mà phạm phải sai lầm lớn." "Còn phải nhịn nữa, con đã chịu đủ cái cảnh lúc nào cũng phải nhịn nhục này rồi." "Đúng rồi, ba mẹ nhà họ Đinh đối xử với con thế nào?" Mạc Tử Hi nhún vai: "Thì cũng vậy thôi.

Mặc dù họ không hài lòng với con lắm, nhưng lại thèm muốn mọi thứ của nhà họ Mạc, cho nên hiện tại bề ngoài vẫn hòa nhã, không biết trong lòng họ rốt cuộc nghĩ thế nào." Tống Tuyết Di cốc đầu Mạc Tử Hi: "Con đem cái tâm tư đặt trên người Đinh Duệ mà đặt nhiều hơn lên người họ đi.

Dù sao họ cũng là ba mẹ chồng của con, hơn nữa bây giờ Đinh Duệ vẫn chưa nắm quyền lớn, con phải dựa vào họ một chút.

Mấy cái tính tình trẻ con của con cũng nên thu lại đi." "Biết rồi, mẹ.

Con vừa về mẹ đã dạy dỗ con, không thể để con yên một lúc được à," Mạc Tử Hi bất mãn đi đến ghế sofa bên cạnh ngồi xuống. "Con bé không biết tốt xấu, mẹ chẳng phải là vì lo cho con sao.

Thôi được rồi, sắp ăn cơm rồi, chúng ta xuống dưới đi," Tống

Tuyết Di cười lắc đầu.

Lúc Lục Sâm và Mạc Noãn vào phòng khách, Tống Tuyết Di và Mạc Tử Hi vừa lúc từ trên lầu đi xuống.

Khi Mạc Tử Hi nhìn thấy Lục Sâm, mắt không khỏi sáng lên, trong lòng dâng lên một cảm giác chua xót.

Mạc Noãn thật may mắn, tùy tiện tìm một người đàn ông để cưới mà cũng gặp được cực phẩm thế này.

Trong lòng cô ta càng thêm ghen tị và bất mãn, nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra, ngoan ngoãn chào hỏi họ: "Chị, anh rể." Mạc Noãn chỉ lạnh nhạt liếc một cái, không lên tiếng.

Lục Sâm khẽ gật đầu.

Mạc Tử Hi cũng biết hai người này không thích mình, cô ta cũng không thích họ, chào hỏi xong liền tự mình đi về phía phòng ăn.

Tống Tuyết Di cười nói: "Hai vị đến rồi, mời ngồi." Mạc Bình Sơn liếc một vòng, phát hiện còn thiếu một người, không khỏi nói: "Đinh Duệ đâu, sao bây giờ còn chưa đến?

Còn ra thể thống gì nữa, chẳng lẽ muốn cả nhà chúng ta đều phải đợi một mình nó sao?" "Tử Hi nói anh ấy có việc đột xuất đến công ty một chuyến, bây giờ đã trên đường đến rồi, chắc là sắp đến nơi.

Có thể bảo dì Vương dọn món lên trước được rồi," Tống Tuyết Di giải thích, rồi gọi về phía nhà bếp: "Dì Vương, bắt đầu dọn món đi." *** Đinh Duệ cũng chỉ đến muộn một lát, lúc anh ta đến thì thức ăn vừa được dọn lên đủ.

Anh ta vừa nhìn đã thấy Mạc Noãn và Lục Sâm đang ở đó, sững sờ một lúc mới phản ứng lại.

Mạc Tử Hi không nhịn được lên tiếng nhắc nhở, chỉ vào vị trí bên cạnh mình, lạnh lùng nói: "Anh Duệ, ngồi bên này." Dì Vương đối xử với Mạc Noãn rất tốt, lúc dọn món cũng rất chu đáo, đem hết những món Mạc Noãn thích ăn đặt trước mặt cô.

Vì Mạc Bình Sơn không nói gì, bữa ăn diễn ra trong im lặng.

Lục Sâm đeo găng tay, bóc tôm và cua cho Mạc Noãn, tâm trạng dường như hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi không khí này, Mạc Noãn cũng chỉ cúi đầu ăn cơm.

Mạc Bình Sơn nhìn vợ chồng họ như vậy, trong lòng rất an ủi, nhưng vẫn nhắc nhở: "Mạc Noãn thể chất hàn, cho nó ăn ít những thứ có tính lạnh này thôi." Mạc Noãn cũng nhớ lại lời dặn của bác sĩ, không được ăn đồ sống lạnh, bèn đưa miếng thịt cua vừa cắn một miếng vào miệng Lục Sâm.

Chương 140

Lục Sâm cười cười, rồi trực tiếp ăn hết.

Mạc Tử Hi ghen tị nhìn hai người họ.

Cùng là vợ chồng, Đinh Duệ đến gắp thức ăn cho cô ta còn không có, huống chi là bóc tôm bóc cua, ăn đồ cô ta đã ăn qua.

So sánh như vậy, trong lòng Mạc Tử Hi rất khó chịu.

Cô ta liếc nhìn, chỉ thấy Đinh Duệ vẫn im lặng ăn cơm, ngay cả một ánh mắt cũng không cho cô ta.

Cô ta cười khổ một tiếng, nói: "Anh rể đúng là một người đàn ông chu đáo." Mạc Noãn nhướng mày, cô tưởng Lục Sâm sẽ không đáp lời, không ngờ anh không ngẩng đầu lên mà nói: "Tôi cũng chỉ đối xử như vậy với vợ mình thôi." Mặt Mạc Tử Hi thoáng qua một tia ngượng ngùng, không nói gì nữa mà im lặng ăn cơm.

Không khí trên bàn ăn vô cùng kỳ quái, ngay cả tiếng nhai nuốt gần như cũng không nghe thấy.

Ngoài cửa sổ không biết từ lúc nào đã đổ mưa lớn, sấm sét vang trời.

Mạc Noãn lo lắng nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết cơn mưa này sẽ kéo dài đến bao giờ.

Một lúc lâu sau, Mạc Bình Sơn mới nói: "Ngày mai tôi phải đi công tác nước ngoài, có thể sẽ mất hai, ba tháng.

Chuyện ở nhà và công ty tạm thời giao cho Thụ Nhân.

Điện thoại của tôi cũng sẽ tắt, các người không có việc gì thì đừng làm phiền tôi." Bàn tay Mạc Noãn đặt dưới bàn khẽ siết chặt, Lục

Sâm nhẹ nhàng nắm lấy tay cô.

Lời khuyên của chuyên gia là Mạc Bình Sơn phải tạm thời gác lại công việc để nhập viện điều trị toàn tâm toàn ý, như vậy mới có thể đạt được hiệu quả tốt nhất. "Bình Sơn, sao đột ngột vậy, em không nghe anh nhắc đến bao giờ," Tống Tuyết Di gượng cười hỏi. "Đúng vậy, ba, chú Hàn một mình sao lo xuể cả việc công ty và việc nhà được.

Con dạo này khá rảnh, thực ra có thể giúp ba, Đinh Duệ cũng được," Mạc Tử Hi nói rồi kéo kéo cánh tay Đinh Duệ.

Đinh Duệ sững sờ một chút, cũng nói: "Ba vợ, nếu thật sự không lo xuể, con cũng có thể giúp đỡ một tay." Mạc Bình Sơn lạnh nhạt liếc nhìn Mạc Tử Hi: "Con chắc chắn con xử lý được những việc này sao?" Mạc Tử Hi nghẹn lời, mấy năm trước cô ta vẫn đang điều trị đôi chân, thời gian vào công ty cũng không dài, từ lúc vào đã ở bộ phận quan hệ công chúng, những việc lớn của công ty cô ta đúng là chưa từng tiếp xúc. "Bình Sơn, không biết thì có thể học mà.

Không ai là một bước lên trời, ai cũng phải từ không biết đến biết thôi," Tống Tuyết Di thấy Mạc Tử Hi bị hỏi khó, không nhịn được lên tiếng đỡ lời. "Đợi nó học xong thì hoa hiên cũng nguội lạnh rồi.

Làm gì có nhiều thời gian cho nó học, công việc của tôi không được phép xảy ra dù chỉ một sai sót nhỏ." Mạc Tử Hi bất mãn mím môi, tự mình lí nhí: "Vậy cũng không thể giao công ty của nhà mình hoàn toàn cho một người ngoài được." Nghe vậy, sắc mặt Hàn Thụ Nhân đứng bên cạnh biến đổi, ngay cả dì Vương cũng không khá hơn là bao.

Họ cả đời ở nhà họ Mạc, chồng bà vì nhà họ Mạc mà lao tâm khổ tứ, bây giờ trong miệng người khác lại là một người ngoài, trong lòng rất khó chịu.

Đũa của Mạc Bình Sơn đột nhiên đập mạnh xuống bàn, ông trầm giọng nói với Mạc Tử Hi: "Con lặp lại câu vừa rồi xem." Mạc Noãn lạnh nhạt liếc nhìn Mạc Tử Hi, không hiểu cô ta thật sự không có não, hay là lỡ lời.

Hàn Thụ Nhân ở nhà họ Mạc nhiều năm như vậy, là người Mạc Bình Sơn tin tưởng nhất, vậy mà cô ta lại nói ông là người ngoài, đây không phải là tự tìm mắng sao?

Lục Sâm cũng sững lại, cảm thấy Mạc Tử Hi xử sự không hề khôn khéo như Tống Tuyết Di, thật không biết cô ta làm giám đốc bộ phận quan hệ công chúng kiểu gì. "Ba, con xin lỗi, con lỡ lời," Mạc Tử Hi ngoan ngoãn nhận lỗi. "Bình Sơn, anh đừng chấp nhặt với Tử Hi làm gì, con bé này thẳng tính, thực ra không có ác ý gì đâu, tuyệt đối không có ý không tôn trọng Thụ Nhân, phải không Thụ Nhân?" Tống Tuyết Di vội nói, rồi nhìn về phía Hàn Thụ Nhân.

Hàn Thụ Nhân cũng không muốn Mạc Bình Sơn nổi giận, nói: "Cô chủ Tử Hi bình thường không như vậy, hôm nay có lẽ là thật sự không để ý, tôi sẽ không chấp nhặt với cô ấy đâu." Mạc Bình Sơn rõ ràng tâm trạng không tốt, thấy người trong cuộc không để ý, ông cũng lười chấp nhặt với những người này, chỉ là trong lòng vô cùng bực bội.

Ông đi xa lâu như vậy, không một ai trong số họ quan tâm đến sức khỏe của ông, dặn dò ông chú ý, mà lại chỉ toàn bất mãn với sự sắp xếp công ty của ông, bộ mặt tham lam giả tạo thật khiến người ta lạnh lòng.

Ông liếc nhìn Mạc Noãn và Lục Sâm, không ngờ cuối cùng người thật sự quan tâm đến ông lại là họ.

Ăn cơm xong, Mạc Bình Sơn mặt không cảm xúc nói với Mạc Noãn và Lục Sâm: "Mưa lớn quá, tối nay hai đứa ở lại đây nghỉ ngơi đi." Nói xong liền đi thẳng lên lầu.

Mạc Noãn trong lòng tức điên lên, nếu không phải vì muốn ông đi chữa bệnh cho tốt, tối nay cô mới lười đến đây xem cái bộ mặt này của ông.

Lục Sâm véo nhẹ tay cô, ra hiệu cô đừng chấp nhặt với người bệnh.

Quả nhiên, mãi đến mười một giờ đêm, cơn mưa lớn bên ngoài vẫn không ngớt.

Người vui mừng nhất không ai khác chính là Hàn Thụ Nhân và dì Vương, lập tức lo liệu sắp xếp phòng cho hai người.

Phòng của Mạc Noãn vẫn còn đó, dì Vương liền dẫn họ lên lầu, vừa đi vừa nói: "Cô Noãn, không ngờ có ngày cô lại quay về.

Phòng của cô, tôi vẫn luôn giữ lại cho cô đấy, mỗi tuần đều có người dọn dẹp, ngày thường đều khóa lại, ngoài tôi ra không ai có thể vào được.

Đồ đạc bên trong vẫn giống như lúc cô đi, cơ bản không thay đổi gì nhiều." "Vậy cảm ơn dì Vương," Mạc Noãn cười nói. "Cô chủ nói gì vậy, đây là việc dì Vương nên làm.

Cô không biết đâu, phòng của cô ánh sáng và thông gió đều rất tốt, Mạc Tử Hi đã thèm muốn từ lâu rồi.

Nếu không phải ba cô không cho phép, cô ta đã dọn vào từ lâu rồi," dì Vương nói mà không giấu được sự căm phẫn trong lòng, bộ mặt cái gì cũng muốn của hai mẹ con kia thật sự khiến người ta không có chút thiện cảm nào. "Người đã đi rồi, giữ lại phòng còn có ý nghĩa gì nữa," Mạc Noãn thờ ơ nói. "Cô chủ, lời này của cô tôi không đồng ý đâu.

Kẻ thứ ba vẫn là kẻ thứ ba, có những thứ là của cô thì vẫn là của cô, dù cô không ở cũng đừng dễ dàng nhường cho họ.

Hơn nữa đó là nơi cô ở từ khi mới sinh ra, bên trong có rất nhiều kỷ niệm đẹp của cô, sao có thể để họ vào làm ô uế được." Mạc Noãn không trả lời, vì sự chú ý của cô đã dồn vào tầng trên cùng, không nhịn được hỏi: "Tầng trên cùng đó là ai ở vậy ạ?" Cô nhớ lần trước đến đây chỉ biết trên đó là phòng sách, còn có phòng ngủ hay không thì không để ý, chỉ là vừa rồi hình như thấy Mạc Bình Sơn đi lên.

Bà Vương nhìn qua một cái, rồi cười nói: "Đó là phòng ngủ và phòng sách của ông chủ." Mạc Noãn khẽ nhướng mày, lúc mới lên lầu cô có để ý quan sát, Mạc Tử Hi và Tống Tuyết Di hình như ở tầng hai, còn phòng của cô thì ở tầng ba.

Phòng ngủ của Mạc Noãn mang phong cách công chúa châu Âu điển hình, từ khung giường đến tủ quần áo, bàn trang điểm đều làm từ gỗ lê màu trắng.

Chương 141

Trên tường treo những tấm ảnh được phóng to đặc biệt, cả căn phòng được bài trí theo phong cách tươi mới, vô cùng ấm áp.

Lục Sâm vừa vào đã bị những tấm ảnh của Mạc Noãn trên tường thu hút.

Bà Vương vừa nói chuyện với Mạc Noãn, vừa dọn dẹp giường, thay một bộ chăn ga mới tinh, động tác gọn gàng, nhanh nhẹn.

Thấy Lục Sâm không để ý đến bên này, bà Vương khẽ nắm tay Mạc Noãn, hạ thấp giọng nói: "Cô chủ, tôi thấy mắt nhìn đàn ông của cô tốt hơn Mạc Tử Hi nhiều lắm.

Tôi vừa thấy cả rồi, anh ấy chu đáo quá.

Ngược lại là cái cậu Đinh Duệ kia, tôi thấy cậu ta lúc nào cũng tỏ vẻ lạnh nhạt với Mạc Tử Hi, chẳng quan tâm chút nào.

Gả cho người đàn ông như vậy sau này chắc chắn sẽ hối hận." Mạc Noãn mỉm cười, dường như cũng có không ít người nói với cô như vậy.

Bà Vương lại kéo Mạc Noãn nói thêm vài câu thầm thì, thấy thời gian không còn sớm mới luyến tiếc rời khỏi phòng ngủ.

Trước khi đi, bà nói: "Cậu chủ, cô chủ, tối nay hai người cứ nghỉ ngơi ở đây, có chuyện gì cứ gọi tôi bất cứ lúc nào." Hai người gật đầu.

Lục Sâm nhận ra, so với thành phố B, nơi này mới thực sự là nhà của Mạc Noãn, khắp nơi đều là dấu chân của cô, đến nỗi anh vừa bước vào đã hoàn toàn bị thu hút.

Trên bàn còn đặt mấy cuốn album ảnh lớn của cô.

Anh ngồi xuống mép giường, chăm chú lật xem, có đủ cả từ lúc mới sinh đến năm 18 tuổi.

Nhìn cô ở những giai đoạn khác nhau, hầu như tấm ảnh nào cũng có nụ cười, có thể thấy Mạc Noãn lúc nhỏ là một đứa trẻ rất vui vẻ, chính những trải nghiệm sau này đã khiến tính cách cô trở nên có phần lạnh lùng, tự kiềm chế.

Nhìn từng tấm ảnh, Lục Sâm không giấu được nụ cười trên mặt: "Người ta nói con gái mười tám tuổi thay đổi nhiều, nhưng Noãn Noãn từ nhỏ đến lớn hình như chẳng thay đổi gì cả, nhìn một cái là nhận ra em ngay.

Vóc người nhỏ nhắn cũng chẳng thấy có da có thịt hơn, lúc nào cũng mảnh mai như vậy." Mạc Noãn vốn không để tâm đến chuyện đó, mà đang nghĩ về việc vừa nhìn thấy, Tống Tuyết Di và Mạc Bình Sơn lại không ngủ chung phòng.

Chuyện này từ bao giờ vậy?

Chẳng lẽ sau khi đổ bệnh, vì để che giấu bệnh tình nên mới ngủ riêng?

Trong lòng Mạc Noãn nhất thời có vô số suy đoán.

Mãi đến khi Lục Sâm cố ý gọi cô qua xem album ảnh, cô mới hoàn hồn, ghé sát lại xem.

Quả nhiên cô thấy vô số phiên bản thu nhỏ của chính mình, tấm nào cũng cười tươi như hoa, tạo đủ mọi dáng vẻ ngộ nghĩnh.

Nhất thời cô cũng cảm thấy rất thú vị, tựa đầu lên vai Lục Sâm, định bụng sẽ xem cho kỹ.

Lục Sâm lật từng tấm ảnh một cách cẩn thận, tấm nào cũng ngắm nghía rất lâu.

Mạc Noãn đợi không nổi, giục: "Lục Sâm, anh xem nhanh hơn một chút được không, đang nghĩ gì vậy?" Lục Sâm nghiêm túc nói: "Anh đang nghĩ xem bé Noãn Noãn lúc chụp ảnh đang suy tính điều gì." Nhìn những tấm ảnh này, từng hình ảnh bé Mạc Noãn sống động hiện ra trong đầu anh.

Mạc Noãn bật cười: "Anh đúng là nhàm chán, lại đi suy nghĩ mấy chuyện này." Tấm ảnh nào của Mạc Noãn cũng rất đẹp, Lục Sâm không nhịn được nói: "Không ngờ em từ nhỏ đến lớn đã là một mỹ nhân rồi đấy." Được chồng mình khen, tâm trạng Mạc Noãn cũng rất tốt: "Đó là đương nhiên." Đột nhiên Lục Sâm khẽ thốt lên một tiếng cảm thán: "Cô bé mũm mĩm cởi truồng này không phải cũng là em đấy chứ?" Nghe vậy, Mạc Noãn lập tức nhoài người qua xem, quả nhiên thấy một tấm ảnh cởi truồng lúc một hai tuổi.

Gương mặt nhỏ nhắn của cô tức thì đỏ bừng, vội vàng che tấm ảnh lại: "Tấm này không được xem!" "Em cũng không biết là ai nữa." Mạc Noãn lí nhí nói, nhưng gương mặt tròn xoe của đứa bé trong ảnh rõ ràng có vài phần giống cô, lời nói dối của cô trở nên thật yếu ớt.

Mạc Noãn muốn giật ngay lấy cuốn album, vì Lục Sâm đang lật từ ảnh năm mười tám tuổi ngược về trước, cô lo rằng phía sau còn có những tấm ảnh khó coi hơn.

Lục Sâm giơ cao cuốn album lên, Mạc Noãn đứng dậy kiễng chân cũng không giật tới, cuối cùng chỉ có thể trừng mắt nhìn anh, kích động nói: "Lục Sâm, đừng xem mấy tấm sau nữa, lúc một hai tuổi thì chụp được ảnh gì đẹp chứ." Dù không phải cởi truồng thì cũng là kiểu mặc tã giấy, nghĩ thôi đã thấy xấu hổ rồi. "Vậy thì chưa chắc, biết đâu phía sau còn đặc sắc hơn thì sao." Lục Sâm quyết tâm phải xem cho bằng được.

Mạc Noãn chỉ có thể tức giận ngồi phịch xuống đầu giường.

Lục Sâm cười nhìn cô một cái: "Noãn Noãn, sợ gì chứ, trên người em có chỗ nào mà anh chưa thấy đâu.

Đối với chồng mình thì không cần phải che che đậy đậy." "Chuyện đó khác mà." Mạc Noãn cảm thấy như có một cục tức nghẹn ở trong lòng, cảm thấy rất mất mặt.

Lục Sâm bật cười lắc đầu, rồi tiếp tục lật về phía sau.

Anh phát hiện người sắp xếp album rất có tâm, một tháng, ba tháng, sáu tháng, gần như cứ cách một hai tháng lại chụp một lần.

Có ảnh Mạc Bình Sơn bế cô, có ảnh người mẹ đã mất bế cô, ảnh cả gia đình ba người, và nhiều nhất là ảnh chụp một mình cô.

Ví dụ như khoảnh khắc cô nằm sấp trên sàn ngẩng cổ lên, hay lúc ngồi trên xe, hoặc dáng vẻ lẫm chẫm tập đi.

Anh gần như đã thấy được toàn bộ thời thơ ấu của Mạc Noãn, trong lòng mềm nhũn.

Anh nghĩ sau này nếu họ có con, anh nhất định cũng sẽ làm cho chúng mấy cuốn album như thế này, thật sự rất có ý nghĩa kỷ niệm. "Noãn Noãn, phía sau không có tấm nào hở hang nữa đâu, em không cần lo lắng." "Thật không?" Mắt Mạc Noãn sáng lên. "Không lừa em." Mạc Noãn lại qua xem ảnh.

Lúc một hai tuổi, cô có hơi mũm mĩm, đặc biệt là tay và mặt, tròn xoe, khiến người ta nhìn mà không nhịn được muốn véo một cái.

Cô bất giác cong môi: "Lúc nhỏ trông cũng đáng yêu thật." "Tại sao sau mười tám tuổi lại không có nữa?" Lục Sâm đột nhiên hỏi.

Mạc Noãn nghĩ một lát: "Vì mười tám tuổi chính là lúc em biết đến sự tồn tại của hai mẹ con họ." Mẹ cô cũng tự sát vào năm đó.

Mấy năm ấy, làm sao cô còn có tâm trạng đi chụp ảnh gì nữa, dù thỉnh thoảng có chụp thì chắc chắn cũng không có lòng dạ nào mà sắp xếp.

Ánh mắt Lục Sâm khẽ lóe lên, anh nhẹ nhàng ôm vai cô, chuyển chủ đề: "Trước đây em cũng thích chụp ảnh nhỉ, hơi khác so với bây giờ." Bây giờ lúc chụp ảnh, cô không được tự nhiên như vậy. "Trẻ con mà, có biết gì đâu." Mạc Noãn thản nhiên nói. "Đợi lúc chúng ta về thì mang mấy cuốn album này về luôn nhé, như vậy lúc anh buồn chán có thể ngắm em." "Đã xem hết một lượt rồi, còn gì đáng xem nữa chứ." Mạc Noãn bất mãn bĩu môi.

Vì Mạc Noãn đã lâu không ở đây, trong phòng ít nhiều có mùi ẩm mốc, cũ kỹ.

Chương 142

Hai người mở cửa sổ một lúc lâu mới lên giường đi ngủ.

Nằm trên chiếc giường xa lạ, Mạc Noãn trằn trọc mãi không ngủ được, đành kéo Lục Sâm nói chuyện: "Lục Sâm, em chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày mình sẽ quay lại nơi này." "Noãn Noãn, dù sao đây cũng là nơi em lớn lên từ nhỏ, em quay về cũng là chuyện hợp tình hợp lý, không có gì phải nghĩ ngợi cả." Căn phòng ngủ yên tĩnh chìm vào im lặng một lúc lâu, Mạc Noãn mới hỏi: "Vị chuyên gia đó nói sao rồi?

Có thể kéo dài tuổi thọ được bao lâu?" Lục Sâm cười cười: "Tình hình tốt hơn một chút, chỉ cần không kích động ông ấy, sau này tĩnh dưỡng cho tốt, năm sáu năm không thành vấn đề." Sáng hôm sau, Mạc Noãn dậy rất sớm.

Bà Vương đã chuẩn bị xong bữa sáng cho cả nhà, nhưng trên bàn ăn chỉ có cô và Lục Sâm, những người khác dường như vẫn chưa dậy.

Bà Vương đặc biệt làm món bánh tương cay Thổ Gia mà Mạc Noãn thích ăn nhất ngày trước.

Mạc Noãn nhìn mà không thấy thèm ăn lắm, bà Vương khó hiểu hỏi: "Cô chủ, sao bây giờ khẩu vị của cô thay đổi nhiều vậy?

Ngày trước cô thích ăn món này lắm, nhưng vì nó hơi nhiều dầu mỡ nên bà chủ chỉ cho phép cô thỉnh thoảng ăn một lần thôi." "Vậy ạ?

Chắc là bây giờ dạ dày tiêu hóa không tốt như trước, buổi sáng con thích ăn đồ thanh đạm hơn." "Ra vậy, vậy lần sau tôi sẽ chuẩn bị thêm đồ thanh đạm cho cô, mấy món chiên rán này đúng là không tốt cho sức khỏe lắm." Bà Vương tỏ ra đã hiểu.

Sau đó lại không nhịn được tự lẩm bẩm một mình: "Chẳng lẽ mình nhớ nhầm, lần trước cô về ăn cơm tôi đã phát hiện ra rồi, rất nhiều món ngày trước cô đặc biệt thích ăn mà bây giờ khẩu vị cũng chỉ bình thường, không còn mê mẩn như xưa nữa." Lục Sâm cũng kỳ lạ nhìn Mạc Noãn một cái, dường như cũng có chút không hiểu tại sao khẩu vị của cô lại thay đổi nhiều đến vậy.

Mạc Bình Sơn và Hàn Thụ Nhân lúc này cũng từ trên lầu đi xuống.

Hàn Thụ Nhân xách theo một chiếc vali da màu đen rất lớn.

Bà Vương cũng biết Mạc Bình Sơn sắp đi chữa bệnh, không nhịn được hỏi chồng mình: "Đồ đạc thu dọn hết chưa?

Đừng có quên gì đấy nhé?" "Cũng gần đủ rồi, qua bên đó cái gì cũng mua được." Hàn Thụ Nhân nói. "Xong rồi thì xuất phát thôi." Mạc Bình Sơn lên tiếng.

Mạc Noãn siết chặt tay, Lục Sâm cười nói với họ: "Hôm nay tôi và Noãn Noãn cũng rảnh, để chúng tôi đi cùng ra sân bay." Nghe vậy, trong mắt Mạc Bình Sơn lóe lên một tia sáng nhỏ, không rõ ràng nhưng đúng là đã sáng lên, khác hẳn vẻ xám xịt và vô hồn thường ngày.

Ông bất giác nhìn về phía Mạc Noãn, Mạc Noãn không nhìn thẳng vào ông mà hơi nghiêng đầu nhìn đi chỗ khác, trong lòng tuy có chút không cam tâm nhưng vẫn nói: "Vậy thì đi nhanh lên, buổi sáng tôi còn phải đi làm." "Ừ, được, tôi lập tức mang hành lý ra xe." Hàn Thụ Nhân vui vẻ mang hành lý ra chiếc xe bên ngoài.

Mạc Bình Sơn đi ngay sau, Lục Sâm và Mạc Noãn cũng theo họ ra ngoài.

Hai chiếc xe một trước một sau rời khỏi nhà họ Mạc.

Mạc Noãn bất mãn nói với Lục Sâm: "Sao anh lại nói chuyện tiễn ra sân bay làm gì?" "Noãn Noãn, tâm trạng của bệnh nhân rất quan trọng, quá trình điều trị cũng rất đau đớn, em cho ông ấy một chút hy vọng còn tốt hơn bất cứ thứ gì." Mạc Noãn khẽ thở dài: "Thôi được rồi." Sân bay sáng sớm đã đông nghịt người.

Nhìn chiếc máy bay bay lên trời, lòng Mạc Noãn có vài phần chua xót, lẩm bẩm: "Ông ấy một mình không biết có tự chăm sóc tốt cho bản thân được không." "Yên tâm đi, anh đã sắp xếp cả rồi, ông ấy đến nơi sẽ có người chăm sóc." Hàn Thụ Nhân thì mắt đã hoe đỏ, cả đời này ông gần như luôn đi theo Mạc Bình Sơn, ông đi đâu ông theo đó, thật sự không quen khi không có ông ở bên cạnh. "Cô Mạc, cậu Lục, hôm nay rất cảm ơn hai người.

Hai người đến tiễn, chủ tịch rất vui, ông ấy nhất định sẽ dần khỏe lại." Lục Sâm gật đầu: "Chuyện công ty nếu có gì cần giúp đỡ có thể nói với tôi." "Chủ tịch đã sắp xếp gần xong cả rồi, chỉ cần không xảy ra chuyện gì lớn thì chắc sẽ không có vấn đề gì." Hàn Thụ Nhân nói.

Lục Sâm ôm Mạc Noãn rời đi.

Vừa mới khởi động xe chuẩn bị rời khỏi, điện thoại liền vang lên.

Anh liếc nhìn rồi bắt máy, bên trong truyền đến giọng nói vui vẻ của Quý Anh Ngữ: "Anh rể, anh đoán xem em đang ở đâu?" Lục Sâm khẽ cau mày: "Em không phải là lén trốn về đấy chứ?" "Anh rể, trí nhớ anh kiểu gì vậy, khóa học của em đã kết thúc toàn bộ rồi, em tốt nghiệp chính thức rồi, sao có thể gọi là lén trốn về được." Giọng Quý Anh Ngữ có vài phần ấm ức.

Lục Sâm ngẩn người, anh dường như đã quên mất chuyện này.

Thấy trong điện thoại không có tiếng, Quý Anh Ngữ lại nói: "Anh rể, em đến sân bay rồi, anh có thời gian không?

Nếu có thì qua đón em một chút được không?

Em mang hơi nhiều đồ." Lục Sâm không cố ý tránh Mạc Noãn, Mạc Noãn vừa nghe đã nhận ra giọng nói, chính là người không lâu trước đã gọi điện thoại gọi Lục Sâm là anh rể, em gái của Quý Anh Ly, Quý Anh Ngữ. "Anh bây giờ cũng đang ở sân bay, em đợi ở cổng đi, anh sẽ qua ngay." Lục Sâm đáp. "Vâng ạ, anh rể." Lục Sâm lại nhắc nhở một câu: "Lần trước anh đã nói với em rồi, anh đã lấy vợ, em gọi anh là anh rể không còn thích hợp nữa." Cúp điện thoại, Lục Sâm nhìn Mạc Noãn: "Noãn Noãn, Anh Ngữ về nước rồi, bây giờ đang ở sân bay, em đi cùng anh đón cô ấy một chút." Mạc Noãn gật đầu, đáp: "Được, anh đi nhanh một chút, em sợ đi làm sẽ bị muộn." "Không sao đâu, giờ này đường còn chưa tắc lắm, sẽ không muộn đâu." "Lục Sâm, anh và cô ấy thân lắm à?" Mạc Noãn không nhịn được hỏi. "Noãn Noãn, em đừng nghĩ nhiều, trong lòng anh cô ấy chỉ là một người em gái thôi.

A Ly vì anh mà chết, cô ấy không còn người thân, anh chỉ có thể gánh vác trách nhiệm chăm sóc cô ấy.

Anh đối với cô ấy không có suy nghĩ gì khác, em cứ coi như anh tài trợ cho một người đi." Lục Sâm giải thích.

Mạc Noãn cũng không tiện nói gì, chỉ gật đầu: "Vâng." Lục Sâm véo má cô: "Không vui à?" Mạc Noãn lắc đầu: "Không phải vì cô ấy." Mà là không yên tâm về Mạc Bình Sơn.

Mạc Noãn chưa từng thấy ảnh của Quý Anh Ly, không biết cô ấy trông thế nào, nhưng Quý Anh Ngữ lại là một mỹ nhân hiếm thấy.

Một đôi mắt phượng hẹp dài, lông mày không đậm không nhạt, mũi nhỏ nhắn tinh xảo, miệng vừa phải, từ trên xuống dưới toát ra một vẻ đẹp cổ điển, rất đẹp.

Nhưng có lẽ vì còn trẻ tuổi, nên từ trên xuống dưới tràn đầy sức sống thanh xuân, thêm mấy phần lanh lợi.

Bên cạnh cô là hai chiếc vali lớn màu đen, trông có vẻ chứa không ít đồ.

Vừa thấy họ, cô đã vẫy tay lia lịa.

Lục Sâm cười cười, rồi cho xe dừng lại.

Mạc Noãn còn chưa kịp lên tiếng, Quý Anh Ngữ đã cười nói trước: "Chị dâu, chào chị, em là Quý Anh Ngữ, chị có thể gọi em là Tiểu Ngữ." "Chào em." Mạc Noãn cười đáp. "Anh rể." Quý Anh Ngữ vừa gọi ra tiếng, đột nhiên thấy không ổn, lè lưỡi với Lục Sâm, cười duyên dáng: "Vậy thì gọi là anh Sâm nhé, phiền anh Sâm giúp em chuyển hành lý với." Nghe cách xưng hô này, Mạc Noãn cảm thấy có chút không thoải mái, nhưng nhìn gương mặt ngây thơ của cô, nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Lục Sâm luôn chú ý đến sự thay đổi cảm xúc của Mạc Noãn, vừa nhìn biểu cảm của cô đã biết cô đang nghĩ gì, liền cười nói với Quý Anh Ngữ: "Gọi là anh Lục được rồi." Tuy anh không có suy nghĩ gì khác với Quý Anh Ngữ, nhưng cũng không muốn Mạc Noãn hiểu lầm.

Nghe vậy, khóe miệng Mạc Noãn cong lên.

Mặc dù đều là "anh", nhưng hai cách gọi mang lại cảm giác hoàn toàn khác biệt. "Anh Sâm" rõ ràng thân mật hơn, còn "anh Lục" thì ý nghĩa đã khác xa, cách gọi lấy họ làm đầu này thường thấy giữa đồng nghiệp bình thường.

Chương 143

Tuy nhiên, người đàn ông này cuối cùng vẫn còn nghĩ đến chút tình nghĩa, không nói thẳng là "anh Lục".

Mạc Noãn liếc Lục Sâm một cái, ánh mắt như muốn nói, coi như anh biết điều.

Lục Sâm khẽ nhếch môi, tâm trạng rất tốt. "Anh Lục thì anh Lục thôi, dù sao cũng chỉ là một cách gọi, có gì to tát đâu.

Anh Lục, mau giúp em chuyển hành lý đi, em không muốn đứng đây hóng gió lạnh vào sáng sớm đâu." Quý Anh Ngữ thản nhiên nói.

Mạc Noãn không thấy sắc mặt Quý Anh Ngữ có chút thay đổi nào.

Chính vì vậy, cô mới cảm thấy bất an.

Dù cho không có tình cảm nam nữ với Lục Sâm, chỉ có tình anh em, nhưng lời nói rõ ràng kéo giãn khoảng cách thân sơ của Lục Sâm như vậy, thế nào cũng sẽ có chút dao động tình cảm chứ.

Mà bây giờ, biểu cảm của cô ấy không hề thay đổi, vậy chỉ có hai khả năng, hoặc là quá giỏi che giấu, hoặc là lòng dạ rộng lượng.

Người này rốt cuộc thuộc loại nào?

Nhận ra mình đang nghĩ gì, Mạc Noãn bật cười lắc đầu, bệnh nghề nghiệp lại tái phát, lúc nào cũng thích đi dò xét suy nghĩ của người khác.

Lục Sâm cười, đi qua đặt vali vào cốp sau.

Quý Anh Ngữ chủ động kéo Mạc Noãn ngồi ghế sau: "Chị dâu, video phỏng vấn của chị và anh Lục em đều xem cả rồi.

Em rất mừng cho anh Lục, mấy năm nay anh ấy sống không tốt chút nào." Mạc Noãn không phải kiểu người dễ thân quen, có chút không quen với sự thân mật của Quý Anh Ngữ, cười nói: "Cảm ơn em." "Chị dâu, không phải em dọa chị đấy chứ, em tính tình như con nhóc điên vậy đó." Quý Anh Ngữ thấy biểu cảm Mạc Noãn không tự nhiên, liền buông tay đang khoác trên cánh tay cô ra.

Lục Sâm khởi động xe, liếc nhìn hai người ngồi sau, nói: "Noãn Noãn, Anh Ngữ tính tình trước giờ vẫn vậy, em tiếp xúc với cô ấy nhiều sẽ quen thôi." Quý Anh Ngữ bĩu môi: "Anh Lục, em phát hiện anh ngày càng có tiềm chất sợ vợ rồi đấy, chị dâu chỉ hơi không tự nhiên một cái là ánh mắt anh lập tức liếc qua ngay." "Con bé này, đợi sau này em kết hôn sẽ biết." "Kết hôn gì chứ, bạn trai còn chưa có nữa là." Quý Anh Ngữ kéo dài giọng. "Ở nước ngoài không tìm là đúng rồi, về nước là có thể quậy được rồi." Lục Sâm cười nói.

Quý Anh Ngữ bĩu môi, không nói nữa.

Mạc Noãn cố gắng làm không khí sôi nổi hơn: "Anh Ngữ, em học chuyên ngành gì ở nước ngoài vậy?" Nghe vậy, Quý Anh Ngữ cười nói: "Chị dâu, em học tâm lý học." "Sao lại hứng thú với tâm lý học?

Nghe nói chuyên ngành này khá khó." Mạc Noãn nghi hoặc nhìn Quý Anh Ngữ, hoàn toàn không ngờ một người có tính cách hoạt bát như vậy lại học chuyên ngành này. "Cũng không hẳn là hứng thú lắm, chỉ là cảm thấy mấy chuyên ngành khác không dễ học, mà lúc thi điểm vừa đủ vào chuyên ngành này, nên cứ thế mà học thôi." Quý Anh Ngữ có chút ngượng ngùng giải thích. "Noãn Noãn, con bé này lúc đi học thành tích cũng bình thường thôi." Lục Sâm cười bổ sung.

Khóe miệng Mạc Noãn cong lên một đường cong nhàn nhạt: "Học giỏi cũng chưa chắc đã có tác dụng gì, chỉ cần không quá tệ là được rồi." Nghe nói lúc cô đi học thành tích rất xuất sắc, giờ đây chẳng phải cũng chỉ là một nhân viên văn phòng đi làm thuê cho người khác, cũng chẳng thấy lợi hại đến đâu.

Đương nhiên, trừ mắt nhìn đàn ông ra, bất cẩn một cái đã khiến mình trở thành phú bà.

Nghe Mạc Noãn nói vậy, Quý Anh Ngữ như tìm được tri kỷ, lập tức bất mãn nói với Lục Sâm: "Thấy chưa, anh Lục, chị dâu cũng nói vậy đấy." Sắc mặt Lục Sâm hơi trầm xuống: "Ngày trước anh bảo em học hành cho tốt là sai à?

Nếu anh không ép em một chút, với thành tích đội sổ của em thì có mà đi du học được mới lạ.

Ý của chị dâu em nói không tệ là phải giữ ở mức trung bình khá." "Được rồi, em thành tài được đều là nhờ anh, được chưa." Quý Anh Ngữ xìu xuống.

Lục Sâm lắc đầu, tập trung lái xe.

Qua cuộc đối thoại của họ, Mạc Noãn có thể thấy tình cảm giữa họ rất tốt, nếu không một Lục Sâm luôn xa cách lạnh lùng với mọi người sẽ không nói chuyện bằng giọng điệu như vậy. "Vậy Anh Ngữ định làm công việc gì?" Quý Anh Ngữ khổ não gãi đầu: "Đây là một vấn đề lớn.

Bằng cấp của em không cao không thấp, muốn vào đại học dạy học thì hình như không đủ, muốn nhờ anh Lục đi cửa sau vào Lục Thị thì em hình như cũng chẳng làm được gì, không muốn đi mất mặt, nên bây giờ em vẫn chưa có ý tưởng cụ thể." "May là em có giác ngộ đó, không nhờ anh đi cửa sau." Lục Sâm nói. "Vậy có thể học lên tiếp mà?" Mạc Noãn nói. "Chị dâu, cũng phải học nổi mới được chứ.

Bằng cử nhân của em cũng là bị anh Lục ép mới ra được, đừng nói đến thạc sĩ hay tiến sĩ gì đó nữa.

Ở nước ngoài thi khó hơn trong nước nhiều, em căn bản không thi đậu nổi.

Thế giới của học sinh dốt nó bi ai vậy đấy." "Vậy em cứ chờ làm dân thất nghiệp đi." Lục Sâm bất đắc dĩ nói. "Hừ, mọi người cũng đừng coi thường em, em dù gì cũng là du học sinh về, giáo sư hướng dẫn của em còn nói em rất có thiên phú về mặt tâm lý học, chỉ cần có thời gian nhất định có thể trở thành một nhà tư vấn tâm lý giỏi.

Đúng rồi, ngày mai em sẽ bắt đầu nộp hồ sơ trên mạng, em muốn đi làm nhà tư vấn tâm lý cho người ta." Quý Anh Ngữ hừ một tiếng, rồi đặt một cuốn sổ vào tay Mạc Noãn.

Mạc Noãn mở ra xem, không ngờ lại là chứng chỉ hành nghề bác sĩ tâm lý cấp thế giới, cô mỉm cười, đưa cuốn sổ cho Lục Sâm xem.

Lục Sâm liếc nhìn, không khỏi cười một tiếng: "Vậy mà còn ở đây nói mình không tìm được việc." "Trêu mọi người thôi mà, em có kế hoạch từ lâu rồi." Quý Anh Ngữ nhún vai, thản nhiên nói.

Mạc Noãn cũng bị cô chọc cười, cảm thấy cô bé này và Lục Tử Đồng tính tình có phần tương tự, đều là kiểu người rất cởi mở, rất khó để người khác ghét được.

Một lúc sau, Quý Anh Ngữ đột nhiên cảm thán, khe khẽ nói: "Anh Lục, anh và nhà họ Lục đã giúp em nhiều năm như vậy, em đã rất biết ơn rồi, không có lý gì hai mươi mấy tuổi rồi vẫn phải dựa vào mọi người.

Tiếp theo em sẽ tự nuôi sống bản thân, sẽ không để mọi người phải bận tâm nữa." Nghe vậy, Lục Sâm im lặng, Mạc Noãn không hiểu vì sao, trong lòng cũng có chút khó chịu.

Lục Sâm đưa Quý Anh Ngữ về nhà.

Đó là một căn hộ nhỏ ở vành đai hai, không lớn, chắc cũng chỉ có hai phòng ngủ một phòng khách.

Lục Sâm giúp cô đặt hành lý ở cửa, nhưng không vào trong, chỉ nói: "Em về mà không báo trước cho anh, anh không kịp nhờ người dọn dẹp giúp em.

Căn nhà đã lâu không có người ở, chắc chắn bám rất nhiều bụi.

Nếu em mệt thì anh tìm giúp việc theo giờ đến dọn dẹp cho, em có thể qua bên nhà lớn ở vài ngày, đợi nhà cửa dọn dẹp sạch sẽ rồi hẵng về ở." "Không sao đâu anh Lục, em không còn là con bé năm xưa nữa, bao nhiêu năm nay cũng tự mình sống một mình, có thể tự chăm sóc tốt cho bản thân.

Chương 144

Anh mau đưa chị dâu về đi làm đi, không thì muộn mất." Quý Anh Ngữ giục. "Vậy được, có cần sắm sửa gì thì có thể bảo Tống Trí qua giúp, số liên lạc của cậu ấy vẫn là số cũ." "Biết rồi ạ, em sẽ tự lo được." Quý Anh Ngữ cười, trông có vẻ hơi mất kiên nhẫn.

Lục Sâm bật cười lắc đầu: "Được, vậy bọn anh đi đây." Quý Anh Ngữ nhìn Mạc Noãn một cái, khách sáo nói: "Chị dâu, trong nhà bẩn lắm, em không mời chị vào nữa, đợi sau này có cơ hội sẽ mời chị vào ngồi chơi." Đây là căn nhà cô và chị gái từng ở cùng nhau, là căn nhà nhỏ mà chị gái đã mất mấy năm sau khi tốt nghiệp mới tự mua được.

Thực ra trong lòng cô không muốn Mạc Noãn bước chân vào.

Ra khỏi khu chung cư, Mạc Noãn không nhịn được hỏi: "Lục Sâm, họ không có cha mẹ người thân à?" Lục Sâm lắc đầu: "Bố mẹ họ mất sớm rồi, lúc anh quen họ thì họ đã là hai chị em sống nương tựa vào nhau, họ hàng cũng đã sớm không qua lại." Nghe xong, Mạc Noãn cảm thấy trong lòng có chút nặng nề.

Khi đến văn phòng, chỉ còn năm phút nữa là hết giờ quẹt thẻ, cô đành phải vội vàng chạy vào.

Sau giờ làm, Mạc Noãn nhận được điện thoại của Mễ Nặc, nói là đang đợi cô ở quán lẩu Tiểu Phì Dương, tâm trạng không tốt bảo cô qua trả tiền.

Lúc Mạc Noãn đến, Mễ Nặc đã bắt đầu ăn rồi, dáng vẻ có chút thô bạo, hoàn toàn không có chút ưu nhã nào, rõ ràng là tâm trạng không tốt.

Mạc Noãn đặt túi xách xuống, kéo ghế ngồi, hỏi: "Sao thế này?

Ai chọc giận cậu à?" "Còn không phải do xem mắt gây họa sao.

Cậu nói xem thế gian này còn có thiên lý không, một người đàn ông cao 1m67 lại chê tớ chỉ cao 1m65, tức chết tớ rồi.

Chị đây hôm nay tình huống đặc biệt nên đi giày bệt, chứ chỉ cần đi một đôi cao gót bất kỳ là có thể áp đảo anh ta ngay lập tức.

Anh ta có bản lĩnh thì cũng đi một đôi cao gót như chị đây xem..." Mạc Noãn bật cười, Diệp Tử Hạo mất công mất sức theo đuổi cô như vậy, cô một chút cũng không động lòng, lại cứ phải đi xem mắt.

Cũng thật tội nghiệp cho cô, đã xem mắt mấy năm rồi, sao mà không bực bội cho được? "Không phải cậu nói cậu có da đồng xương sắt sao?

Đi đâu mất rồi?

Sao tự dưng trái tim mong manh yếu đuối thế, tớ còn sắp không quen nữa đây." Mạc Noãn đổ thêm dầu vào lửa.

Mễ Nặc lườm Mạc Noãn một cái: "Thứ sáu tuần trước nó nghỉ phép rồi." Mạc Noãn bị Mễ Nặc chọc cười: "Vậy hôm nay cậu cứ ăn thả ga đi, tớ cho cậu ăn một lần cho đã." "Haiz, cậu nói thế làm tớ chẳng muốn ăn nữa.

Mạc Tiểu Noãn nhà cậu bây giờ chẳng thiếu tiền, tớ lại không thấy được bộ dạng nghiến răng nghiến lợi của cậu, chẳng vui chút nào." "Cậu đúng là bạn xấu." Mạc Noãn châm chọc.

Mạc Noãn tự pha cho mình một bát nước chấm rồi cũng bắt đầu ăn.

Mễ Nặc vẫn còn nhớ chuyện Mạc Noãn đi kiểm tra sức khỏe mấy hôm trước, không nhịn được hỏi: "Người nhà họ Lục biết cậu khó có thai, có làm khó cậu không?" Khóe miệng Mạc Noãn không nhịn được cong lên một nụ cười nhạt: "Không có, ông nội còn nói rồi, nếu không sinh được thì cùng lắm làm hai đứa con ống nghiệm." "Phụt." Mễ Nặc cũng không nhịn được bật cười: "Ông nội của Lục Sâm nhà cậu quả thật thú vị, từ lúc ông ấy bắt tổng tài nhà cậu mang sổ hộ khẩu đi xem mắt là biết rồi." "Ừ, người nhà họ Lục đều rất tốt." "Mạc Tiểu Noãn, tâm trạng hôm nay của cậu coi như ổn rồi đấy.

Dạo trước tớ thấy cả người cậu trạng thái tinh thần không ổn chút nào, có phải đã xảy ra chuyện gì mà tớ không biết không?" Mạc Noãn kể lại chuyện Mạc Tử Hi là chị gái của mình, rồi lại nói về giao dịch năm đó của Mạc Bình Sơn với hai mẹ con kia, thậm chí cả bệnh tình của Mạc Bình Sơn. "Sáng nay ông ấy đã lên máy bay đi nước ngoài chữa bệnh rồi, dù cho hiệu quả tốt cũng chỉ còn sống được vài năm nữa thôi." Mễ Nặc nghe xong kinh ngạc, thở dài nói: "Thảo nào trạng thái của cậu lại tệ như vậy.

Haiz, người cha đó của cậu tớ cũng không biết phải nói sao nữa, không thể bình luận nổi.

Cả đời anh minh lại bị hủy hoại trong tay hai mẹ con kia, nếu không gia đình ba người các cậu chắc chắn đã có thể sống rất tốt." Mạc Noãn bây giờ cũng không muốn nhắc đến Mạc Bình Sơn nữa: "Thôi, không nói về ông ấy nữa, chúng ta ăn đi." Mễ Nặc gật đầu, nói: "Mạc Tiểu Noãn, sau này xảy ra chuyện như vậy nhất định đừng tự mình giữ trong lòng, phải lập tức nói cho tớ biết.

Tớ tuy không làm được gì, nhưng có thể cùng cậu nổi điên, cùng cậu quậy phá." Mạc Noãn gật đầu, đáp: "Được." Nhưng vừa ăn được không bao lâu, một người đàn ông đã lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh Mễ Nặc.

Mạc Noãn ngẩng đầu lên cũng giật mình, không phải ai khác, chính là Diệp Tử Hạo. "Diệp Tử Hạo, anh bị điên à, cứ đi theo tôi làm gì?" Mễ Nặc vừa nhìn thấy anh ta đã xù lông.

Diệp Tử Hạo gật đầu với Mạc Noãn, rồi cười như không cười nhìn Mễ Nặc: "Đã bảo em đừng đi xem mắt nữa, cứ theo anh là được rồi, cần gì phải làm công vô ích.

Dù sao có anh ở đây, em đừng hòng xem mắt thành công." Trong đầu Mễ Nặc chợt lóe lên điều gì đó, tức giận trừng mắt nhìn Diệp Tử Hạo: "Người đàn ông tối nay là do anh tìm đến?" Thảo nào cô cảm thấy có chút kỳ quặc, người đó nói chuyện với cô như đang học thuộc kịch bản, khiến cô càng thêm khó chịu.

Hóa ra đều là do Diệp Tử Hạo cố ý sắp xếp. "Đó là tự nhiên rồi, sao nào, cái miệng của hắn cũng được chứ, anh đã đặc biệt thử nghiệm rồi đấy, tệ quá anh còn không dám để họ giao đấu với em đâu." "Nói vậy là gần đây tôi đi xem mắt lúc nào cũng ôm một bụng tức là do anh gây ra cả?" Mễ Nặc cố gắng nặn ra một nụ cười trên mặt.

Mạc Noãn biết, đây là dấu hiệu trước khi cô nổi giận.

Quả nhiên, sau tiếng "Phải" của Diệp Tử Hạo, Mễ Nặc hất thẳng một cốc trà vào mặt anh ta.

Dường như chưa hả giận, cô lại đổ thêm một cốc nữa lên đầu anh. "Đi chết đi." Mễ Nặc hung hăng mắng một tiếng.

Lá trà rơi thẳng xuống tóc Diệp Tử Hạo, mái tóc ngắn gặp nước lập tức xẹp xuống dính vào trán.

Anh ta khẽ nhắm mắt, nước trà chảy dọc theo mặt xuống, làm ướt quần áo.

Cúc áo vest của anh ta không cài, chiếc áo sơ mi trắng bên trong toàn là bã trà, nhất thời trông vô cùng thảm hại.

Tiếng hét của Mễ Nặc cũng thành công thu hút sự chú ý của những người xung quanh, không ít người đều nhìn về phía này, có người còn bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ.

Lòng Mạc Noãn thắt lại, cảm thấy Mễ Nặc làm vậy giữa chốn đông người có hơi quá, cô có chút lo lắng.

Nhưng kết quả thực tế lại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô, ban đầu cô cứ nghĩ sẽ thấy Diệp Tử Hạo nổi giận, không ngờ nụ cười trên mặt anh ta không hề thay đổi, còn lấy khăn giấy trong hộp ra thong thả lau mặt và người, chẳng hề để tâm đến ánh mắt của những người xung quanh, nói với Mễ Nặc: “Em còn chiêu gì thì cứ tung ra hết đi.” “Diệp Tử Hạo, rốt cuộc anh có cần mặt mũi không hả?” Mễ Nặc trừng mắt nhìn Diệp Tử Hạo, ghét cay ghét đắng bộ mặt này của anh ta, càng bất lực tột độ trước sự đeo bám của anh.

“Mặt mũi có ăn được không, có làm vợ ấm giường được không?

Không cưới được vợ mới là vấn đề lớn nhất.” Diệp Tử Hạo nghiêm túc nhìn Mễ Nặc, nói chắc như đinh đóng cột.

Ông cụ ở nhà sắp ép anh phát điên rồi, nếu anh không dắt một cô về thì e là đến nhà cũng không về được nữa.

Mạc Noãn nhìn bộ dạng không biết xấu hổ của Diệp Tử Hạo, nhất thời cảm thấy hơi buồn cười, nếu không phải tận mắt chứng kiến thì cô chắc chắn sẽ không tin.

Nhưng với cái tính co được duỗi được của anh ta, không theo đuổi được người mới là lạ, cô đã có thể đoán trước được kết cục của hai người họ rồi, chắc chắn không lâu sau sẽ có thêm một cặp đôi oan gia ngõ hẹp.

Chương 145

“Nhiều phụ nữ như vậy anh không đi tìm, cứ bám riết lấy tôi thì có ích gì?” Mễ Nặc tức đến mức lồng ngực phập phồng, không biết tại sao mình lại chọc phải một người đàn ông mặt dày hơn cả tường thành thế này, đúng là xui xẻo tám kiếp.

“Vì trong số những người xung quanh anh, anh phát hiện chỉ có em là hợp nhất.” Gia thế tương xứng với nhà anh, tính cách cũng là kiểu anh thích.

“Tôi có thể giới thiệu cho anh.” Mễ Nặc gần như nghiến răng nghiến lợi, tòa soạn tạp chí thứ không thiếu nhất chính là biên tập viên nữ, cả một đám đều là gái ế lớn tuổi.

“Nhưng bây giờ anh chỉ hứng thú với em thôi.” “Diệp Tử Hạo, anh đùa đủ chưa?” Mễ Nặc đột nhiên cao giọng.

Diệp Tử Hạo ngẩn ra, hiếm khi thu lại nụ cười trên mặt, nghiêm túc giải thích: “Mễ Nặc, anh thật sự không đùa giỡn với em, anh cũng không phải mấy thanh niên choai choai nữa, đã ba mươi tuổi rồi, chơi cũng đủ rồi, bây giờ chuẩn bị thu tâm lại.” “Anh chơi đủ rồi muốn thu tâm, dựa vào đâu mà bắt tôi phải xuống nước theo.” Mễ Nặc mềm cứng không ăn, hoàn toàn không coi tấm chân tình của Diệp Tử Hạo ra gì.

Diệp Tử Hạo suýt chút nữa phải xin tha, anh nhìn Mạc Noãn cầu cứu: “Chị dâu, chị nói cho em biết đi, rốt cuộc em phải xử lý loại sinh vật đơn bào này như thế nào, đầu óc không chịu suy nghĩ gì cả, dựa vào đâu mà cứ nhận định em là người xấu, không chịu cho em một cơ hội.” Mạc Noãn không biết nên nói gì, chỉ thấy Mễ Nặc đã xách túi đi ra ngoài.

Mạc Noãn lập tức ra hiệu bằng mắt với Diệp Tử Hạo, ý bảo anh đuổi theo.

Diệp Tử Hạo ngẩn ra một lúc mới hiểu ý cô, liền vội vàng đuổi theo.

Mạc Noãn nhìn bóng lưng một trước một sau của họ, cảm thấy đúng là nồi nào úp vung nấy, tính cách dầu muối không ăn của Mễ Nặc đúng là phải để Diệp Tử Hạo trị.

Cô chẳng lo lắng chút nào cho Mễ Nặc, tự mình xiên thêm ít rau, ăn no rồi mới từ từ đi thanh toán.

Cô gọi điện cho Lục Sâm đến đón, Lục Sâm rất nhanh đã tới, nghi hoặc nhìn cô: “Sao lại kết thúc sớm vậy, Mễ Nặc đâu rồi?” “Bị Diệp Tử Hạo chọc tức bỏ đi rồi, Diệp Tử Hạo đuổi theo rồi.” Lục Sâm lắc đầu, giọng điệu có vài phần khinh bỉ: “Tên Tử Hạo này cũng lề mề thật, lâu như vậy rồi mà vẫn chưa tán đổ người ta.” Mạc Noãn huých anh một cái, bất mãn nói: “Đừng có lúc nào cũng nghĩ mình giỏi giang, chẳng qua là do em mắt mù thôi.” Lục Sâm bật cười, hai người thấy thời gian còn sớm, nhớ ra studio chụp ảnh cưới đã gọi cho họ mấy lần, nói rằng ảnh cưới đã có từ lâu.

Họ đến tiệm ảnh cưới lấy những bức ảnh đã chỉnh sửa kỹ lưỡng.

Vừa về đến nhà, cả hai bắt đầu chọn ảnh, phát hiện ảnh đã qua chỉnh sửa quả thực hoàn hảo không một tì vết, biểu cảm của hai người cũng rất tự nhiên.

Nhiếp ảnh gia đã chọn hai tấm đẹp nhất để phóng to làm khung ảnh treo tường cho họ.

Lục Sâm tuy không cười toe toét, nhưng dáng vẻ nhếch môi cười nhẹ của anh là quyến rũ nhất, còn cô mặc bộ váy cưới đứng trước mặt anh cũng không hề kém cạnh.

“Noãn Noãn, chúng ta treo ảnh lên đi.” Lục Sâm đề nghị.

“Treo ở đâu?” Lục Sâm suy nghĩ một lát rồi nói: “Treo trên bức tường giữa giường đi, phòng khách cũng có thể đặt một tấm.” “Phòng khách thì không cần đâu, có khách đến cảm giác cứ kỳ kỳ.” Mạc Noãn không tán thành việc đặt ảnh ở phòng khách, cảm thấy có chút không tự nhiên.

“Những người có thể đến nhà đều là người thân thiết, để họ thấy cũng không sao đâu.” Lục Sâm kiên trì, Mạc Noãn cũng đành chiều theo ý anh.

Hai người treo ảnh xong đã là hơn mười giờ tối.

Sáu giờ sáng hôm sau Lục Sâm có chuyến bay, phải đi công tác.

Mạc Noãn vẫn chu đáo thu dọn hành lý cho anh, tắm rửa xong liền đi ngủ.

Hôm sau, vì không vội thời gian, Lục Sâm đưa Mạc Noãn về khu nhà lớn rồi mới đi.

Mạc Noãn thấy trời còn sớm nên lại về phòng ngủ thêm một giấc.

Lúc tỉnh lại lần nữa thì trời đã sáng hẳn, Mạc Noãn xoa xoa đôi vai mỏi nhừ đi xuống lầu.

Tần Tuệ và ông nội đang ăn sáng, thấy cô đều kinh ngạc: “Noãn Noãn, con qua đây lúc nào vậy, sao chúng ta không biết gì hết?” Mạc Noãn mỉm cười: “Sáng nay Lục Sâm đi công tác, anh ấy đưa con qua.” Ông nội vẫy tay, trên mặt lộ ra nụ cười hiền từ: “Vậy mau ngồi xuống ăn cơm đi, ông và mẹ con cũng mới ăn được một lúc thôi.” Bữa sáng ở nhà khá thịnh soạn, nhưng vì sáng sớm đã bị giày vò không được nghỉ ngơi tử tế nên Mạc Noãn chẳng có khẩu vị gì.

Ông nội thấy vậy thì xót xa, liền cằn nhằn cháu trai mình: “Bé Noãn chắc chắn là không được nghỉ ngơi rồi.

Thằng A Sâm này cũng thật là, cứ phải đích thân đưa con về vào sáng sớm làm gì, có thể để tài xế sáng đến đón con, như vậy cũng không làm con mệt mỏi thế này.” Mạc Noãn cười cười: “Là do con không ngủ được, không trách anh ấy.” Tần Tuệ nhìn Mạc Noãn với ánh mắt đầy ẩn ý, là người từng trải, bà lập tức hiểu ra, nói với ông nội: “Ba, đúng là lỗi của A Sâm.

Để bé Noãn ngủ một mình, hai đứa ngủ chung quen rồi, đột nhiên thiếu một người chắc chắn là không quen.” Bị Tần Tuệ nói thẳng ra như vậy, mặt Mạc Noãn bất giác đỏ bừng, cô giải thích có phần giấu đầu hở đuôi: “Mẹ, không có đâu ạ, chắc là do hôm qua đi làm con uống hơi nhiều cà phê.” “Ra là vậy à, cái thằng nhóc trời đánh đó, ngày nào cũng có công tác không hết.” Ông nội bất mãn nói, rõ ràng đã tin lời giải thích của Tần Tuệ.

Mạc Noãn mặt càng đỏ hơn, không ngờ sức quan sát của mẹ chồng lại nhạy bén đến vậy, nhìn một cái là thấu ngay.

Tần Tuệ nhìn Mạc Noãn: “Có gì mà phải ngại, hồi trẻ mẹ với ba con cũng vậy.

Mẹ bận lo việc công ty, phần lớn thời gian đều ở trong thành phố, ba con cũng là người bận rộn, không ở trong quân ngũ huấn luyện thì cũng đi làm nhiệm vụ, hai người hiếm khi gặp được nhau, mà thời gian cũng rất ngắn.

Mẹ vừa mới quen với cuộc sống hai người thì lại phải xa nhau, mấy ngày xa cách đó mẹ cũng mất ngủ cả ngày trời, sau này phải mất một thời gian dài mới thích ứng được với cuộc sống như vậy.” Nghe Tần Tuệ nhắc đến chuyện tình yêu với bố chồng, Mạc Noãn nhất thời tò mò.

Trong ấn tượng của cô, bố chồng luôn khá ít nói, không hoạt bát như ông nội, chỉ những lúc có chuyện quan trọng mới thấy ông bày tỏ thái độ.

“Hồi đó mẹ và ba quen nhau như thế nào ạ?” “Haizz, thời của chúng ta yêu đương đâu có tự do như bây giờ.

Mẹ và ba con là do người khác giới thiệu, lúc đầu mẹ đặc biệt không ưa ông ấy, vì mẹ thích người có tính cách thú vị, hài hước, nhưng ba con hoàn toàn không phải loại người đó.

Chắc ông ấy thì thấy mẹ cũng được, sau khi gặp mặt lại hẹn mẹ đi ăn thêm hai lần.

Mẹ vì không muốn làm ông ấy mất mặt nên đã đồng ý, thực ra là định nói rõ với ông ấy, ai ngờ lần gặp thứ ba ông ấy đã nói với mẹ là đã nộp báo cáo kết hôn lên cấp trên rồi, còn hỏi mẹ khi nào kết hôn thì thích hợp.” Mạc Noãn không nhịn được cong môi cười: “Lần thứ ba gặp mặt đã hỏi mẹ khi nào kết hôn ạ?” Thời đó còn chưa thịnh hành kiểu kết hôn chớp nhoáng, hoàn thành thủ tục kết hôn cũng phải mất rất nhiều thời gian.

Tần Tuệ gật đầu: “Đúng vậy, lúc đó trong lòng mẹ nghĩ người này có bị điên không, kết quả ông ấy nói nếu mẹ không có ý gì với ông ấy thì tại sao lại đồng ý hẹn hò liên tiếp hai lần.

Mẹ nói là vì không muốn người giới thiệu của hai bên khó xử, nhưng ông ấy lại bảo tình cảm có thể bồi đắp từ từ, báo cáo kết hôn đã nộp thì không thể không cưới.

Ông ấy mặc kệ ý muốn của mẹ mà kéo mẹ về nhà.

Hồi đó đâu có cởi mở như bây giờ, ba mẹ mẹ thấy một người đàn ông nắm tay mẹ thì mắt tròn xoe, nếu không phải ông ấy mặc quân phục trên người thì chắc chắn không cho vào nhà đâu.” Dường như suy nghĩ một chút, Tần Tuệ kể tiếp: “Nhưng ông ấy thì hay rồi, vừa vào nhà đã nói với ba mẹ mẹ là muốn cưới mẹ, dọa ba mẹ mẹ một phen, lúc đó mẹ cũng bị sự thẳng thắn của ông ấy dọa choáng váng.

Mẹ vốn tưởng ông ấy là người tính tình cục mịch, không ngờ ông ấy lại nói chuyện với ba mẹ mẹ suốt hai tiếng đồng hồ, nói đến mức mẹ ngẩn cả người, cuối cùng ngay cả ba mẹ mẹ cũng bị ông ấy thuyết phục, nói rằng người đàn ông như vậy tìm đâu ra, cứ thế ép mẹ gả cho ông ấy." Lông mày bạc trắng của ông nội nhướng lên, cười lớn: "Ông cứ tưởng chỉ có thằng A Sâm làm liều, mới gặp một lần đã kéo bé Noãn đi đăng ký kết hôn, hóa ra Nam Nguyên cũng chẳng khá hơn là bao.

Xem ra đánh nhanh thắng nhanh luôn là tác phong ưu tú của nhà họ Lục chúng ta rồi." Hồi đó ông suốt ngày bận rộn trong quân đội, căn bản không biết giữa con trai và con dâu còn có chuyện này.

Mạc Noãn nghe xong cũng bật cười, không ngờ giữa bố mẹ chồng lại có một đoạn quá khứ như vậy.

"Vậy sau này mẹ thích ba vào lúc nào ạ?" "Ba con à, thực ra là một người đàn ông rất tốt, ngoài việc ít nói một chút, thời gian ở bên mẹ ít một chút, còn lại đều rất tốt, đối với mẹ cực kỳ bao dung, có thể chịu đựng những lúc mẹ thỉnh thoảng giở tính trẻ con.

Một người như vậy, để thích thì không hề khó, bất tri bất giác cũng không thể rời xa được nữa, tình cảm cứ thế dần dần được bồi đắp." Tần Tuệ chậm rãi nói, nhắc đến chuyện xưa, trên mặt cũng bất giác nở nụ cười dịu dàng.

Ban đầu bà cực kỳ không muốn, đặc biệt là sau khi cưới lại xa nhau nhiều hơn gặp nhau, mỗi lần chỉ gặp gỡ ngắn ngủi rồi lại lập tức xa cách, đã có lúc bà cảm thấy không thể sống tiếp được nữa.

Chương 146

Nhưng sau này lâu dần, đột nhiên phát hiện trong lòng luôn có một người để mong ngóng, nhớ nhung, thực ra cuộc sống cũng không quá khó khăn, ngược lại còn trở thành một thói quen.

“Mẹ, con và Lục Sâm vẫn ổn, con gả cho anh ấy gần nửa năm rồi, đây mới là lần thứ hai anh ấy đi công tác thôi.” Mạc Noãn không quên minh oan cho Lục Sâm.

Tần Tuệ khẽ cười: “Đó là vì A Sâm sau khi kết hôn với con đã thay đổi tính nết.

Trước khi kết hôn không phải như vậy đâu, một tuần có thể yên ổn ở công ty ba ngày đã là tốt lắm rồi, năm năm trời số ngày về nhà mẹ đếm trên đầu ngón tay.

Bây giờ chắc nó đã nếm được mùi vị vợ con ấm êm, biết lo cho gia đình rồi.” Nhắc đến con cái, Mạc Noãn khẽ sững người.

Tần Tuệ cũng cảm thấy mình lỡ lời, lập tức an ủi: “Bé Noãn, tình trạng sức khỏe của con cũng không phải chuyện gì to tát, đừng lo lắng, rồi sẽ có con thôi.” “Con biết mà, mẹ.” Đúng lúc này, một giọng cười trong trẻo vang lên: “Bác gái, ông Lục, chị dâu đang nói chuyện gì vậy?

Cười vui vẻ thế.” Mạc Noãn ngẩng đầu lên, chỉ thấy Quý Anh Ngữ mặc một bộ váy liền màu trắng, trang nhã lịch sự, mái tóc đen dài ngang vai buông xõa tự nhiên, đang cười rạng rỡ đi về phía này.

Ông nội vừa nhìn thấy Quý Anh Ngữ, trong mắt đã đầy ý cười, cười vẫy tay với cô: “Tiểu Ngữ mau vào đây.” Quý Anh Ngữ vào nhà rồi chào hỏi mọi người.

Tần Tuệ nghe thấy cách cô gọi Mạc Noãn, có chút ngạc nhiên nhìn Mạc Noãn một cái.

Quý Anh Ngữ giải thích: “Bác gái, cháu và chị dâu đã gặp nhau rồi, hôm qua chính là chị ấy và anh Lục cùng ra sân bay đón cháu.” Quý Anh Ngữ tiến lên khoác tay ông nội, ngọt ngào nói: “Ông Lục sao lần nào gặp ông cũng thấy ông trẻ ra thế ạ.” Ông Lục vỗ nhẹ vào trán cô: “Con bé này, lần nào cũng biết trêu ông.

Năm ngoái ông đã 75 tuổi rồi, không phải con còn đặc biệt mang quà sinh nhật về sao.

À đúng rồi, món quà con mang về ông rất thích.” “Ông thích là được ạ, chỉ là món đồ chơi nhỏ cháu tự làm lúc rảnh rỗi thôi.” “Thế cũng cho thấy con có lòng rồi.” Quý Anh Ngữ nghiêm túc nhìn ông nội, nói một cách đứng đắn: “Nhìn tinh thần của ông Lục thế này, năm nay mười tám, sang năm mười bảy mà.” Ông nội bị Quý Anh Ngữ chọc cho cười ha hả: “Con bé quỷ quái này, ở nước ngoài vóc dáng chẳng lớn thêm chút nào, mà tài ăn nói thì lại tiến bộ trông thấy.

Nếu ông cứ lão hóa ngược như vậy thì chẳng phải thành lão yêu quái rồi sao.” “Không phải lão yêu quái, mà là lão thọ tinh ạ.” Mạc Noãn nhìn mà trong lòng có chút chua xót.

Tính cách của Quý Anh Ngữ, cô có thế nào cũng không học được, thật sự rất được lòng người, có thể thấy mối quan hệ của cô ấy và nhà họ Lục rất tốt.

Ông nội vỗ vỗ tay Quý Anh Ngữ, ôn hòa hỏi: “Nói cho ông Lục biết, lần này về có đi nữa không?” “Ông Lục, Anh Ngữ tốt nghiệp rồi, chắc là không đi nước ngoài nữa đâu ạ.

Cuộc sống ở nước ngoài không dễ chịu chút nào, cháu đặc biệt không thích ăn đồ Tây, lúc đầu hoàn toàn không quen, sau này ở một thời gian mới dần khá hơn.

Vì thèm ăn nên cháu đành phải tự mày mò làm món quê nhà.

Anh Ngữ bây giờ không còn là cô bé chẳng biết gì nữa đâu, tay nghề nấu nướng tiến bộ vượt bậc, lúc nào đó phải thỉnh giáo ông Lục một phen.” “Thật không, con đến nấu cơm cũng học được rồi à?

Nhớ hồi chị con mới mất, thương con bé con chỉ biết ăn cơm rang trứng cháy khét, cả người gầy đi trông thấy, nếu không phải Tống Trí phát hiện, có khi con đã chết đói thật rồi.” Nhắc đến chuyện cũ, ông nội không khỏi thổn thức.

“Ông Lục, đó đều là chuyện quá khứ rồi.

Cháu mười tám tuổi đã bắt đầu sống một mình ở nước ngoài, bây giờ cái gì cũng biết làm, cơm rang trứng làm ra vừa thơm vừa ngon.” Hốc mắt Quý Anh Ngữ cũng hơi đỏ lên.

“Vậy được, hôm nào ông Lục phải nếm thử tay nghề của con, xem có phải đang lừa gạt ông già này không.” Ông Lục cười nói.

“Cho cháu một trăm lá gan cháu cũng không dám.” Quý Anh Ngữ giả vờ sờ sờ tim mình.

Tần Tuệ không biết Lục Sâm đã nói rõ với Mạc Noãn chưa, lo cho cảm xúc của cô nên đã chuyển chủ đề: “Ba, chuyện quá khứ đừng nhắc lại nữa, bây giờ cuộc sống của mọi người đều đã tốt lên rồi, Anh Ngữ học xong trở về là chuyện tốt.” “Đúng vậy, xem ta nhất thời hồ đồ rồi.” Ông nội cũng cười nói.

“Ông Lục, thực ra cháu có thể hiểu là ông thấy cháu về nên quá xúc động ạ.” Quý Anh Ngữ tinh nghịch chớp chớp mắt.

Lúc này, Mạc Noãn cảm thấy mình như người ngoài, có chút không chen vào được câu chuyện của họ, chỉ có thể yên lặng ngồi đó.

Không ngờ, Quý Anh Ngữ lại chuyển chủ đề sang cô: “Chị dâu, hôm qua chị bận đi làm, em còn chưa nói chuyện tử tế với chị được.

Hôm nay chị có thời gian thì chúng ta phải trò chuyện thật kỹ mới được.” Mạc Noãn mím môi, mỉm cười nói: “Được thôi, anh Lục của em đi công tác rồi, hai ngày nay chị đều ở trong khu nhà lớn, em có thể qua tìm chị bất cứ lúc nào.” Tần Tuệ hài lòng nhìn Mạc Noãn, cảm thấy tính cách điềm tĩnh, an nhiên của cô bé này là một điều tốt, sẽ không xảy ra những chuyện ghen tuông phiền lòng.

“Tiểu Ngữ, nếu con không có việc gì thì ở lại đây dùng bữa nhé, trò chuyện thêm với ông Lục, ông ấy nhớ con lâu lắm rồi đó.” Tần Tuệ nói với Quý Anh Ngữ.

“Vâng ạ, bác gái.” Quý Anh Ngữ cười đáp.

Mạc Noãn trông có vẻ hơi mệt mỏi, Tần Tuệ bảo cô lên lầu ngủ bù.

Tần Tuệ ở dưới nhà nói chuyện với Quý Anh Ngữ một lúc rồi lên tìm Mạc Noãn, gõ cửa phòng: “Bé Noãn, ngủ dậy chưa con?

Là mẹ đây.” Mạc Noãn đã tỉnh, lúc này đang cầm một cuốn tạp chí xem, nghe thấy tiếng Tần Tuệ liền ra mở cửa cho bà: “Mẹ, con ngủ dậy rồi, mẹ vào đi ạ.” Tần Tuệ bước vào, thấy bên cửa sổ có đặt một chiếc ghế nằm, trên ghế là một cuốn sách, không cần nghĩ cũng biết Mạc Noãn vừa rồi vừa tắm nắng vừa đọc sách.

“Bé Noãn, đã tháng năm rồi, nắng vẫn còn độc lắm, dù là nắng buổi sáng con cũng nên phơi ít thôi, cũng đừng đọc sách dưới nắng, hại mắt.” Tần Tuệ dặn dò.

Mạc Noãn mỉm cười, ngồi bên cạnh Tần Tuệ, bất giác tựa vào vai bà, hai người thân mật như mẹ con ruột thịt: “Con biết rồi, mẹ.” Tần Tuệ thấy Mạc Noãn thân thiết với mình như vậy, tâm trạng cũng rất tốt: “À đúng rồi, mẹ lên đây chủ yếu là muốn hỏi con một chuyện, Lục Sâm đã nói cho con về chuyện của nó và A Ly chưa?” Mạc Noãn mỉm cười, biết Tần Tuệ đang lo lắng cô sẽ không thoải mái vì sự xuất hiện của Quý Anh Ngữ, dù sao cũng là em gái của bạn gái cũ, sự xuất hiện của cô ấy khó tránh khỏi làm người ta không vui.

“Mẹ, Lục Sâm đã nói với con cách đây không lâu rồi, con cũng đã biết chuyện quá khứ của anh ấy.

Mẹ yên tâm, con không ngốc đến mức đi so sánh với một người đã không còn tồn tại để rồi đẩy chồng mình ra xa đâu ạ.

Không có gì quan trọng hơn việc sống cho hiện tại.” “Con có thể nghĩ như vậy là tốt rồi.

Mẹ là phụ nữ, cũng biết lòng dạ phụ nữ khi đối diện với người mình yêu thì khó tính đến mức nào, muốn làm được việc không chút vướng bận trong lòng là chuyện không dễ dàng.” Tần Tuệ vỗ vỗ tay Mạc Noãn.

“Mẹ, thời buổi này, ai trước khi kết hôn mà không từng yêu đương chứ, mối tình đầu cũng là đối tượng kết hôn thì hiếm lắm rồi, con sẽ không vì chuyện này mà ghen đâu ạ.” “Phải công nhận, mấy cô gái mà thằng nhóc Lục Sâm để mắt tới, cô nào cũng ưu tú.” Tần Tuệ cũng không nhịn được nói, trong mắt là một niềm tự hào khó tả.

Năm đó bà vốn không thích Quý Anh Ly, vì cô ấy mà Lục Sâm và cậu nhóc nhà họ Bùi quan hệ căng thẳng.

Nhà họ Lục và nhà họ Bùi đều làm việc trong quân khu, hai nhà gặp nhau thường xuyên, thật sự rất khó xử.

Bà cũng đã nói chuyện với Lục Sâm, nhưng nó là đứa cố chấp, nói gì cũng không lay chuyển được.

Nhưng sau này bà phát hiện Quý Anh Ly tuy sức khỏe không tốt, nhưng năng lực làm việc không hề kém, tỉ mỉ cẩn thận, cũng là người thật lòng, không có lòng vòng mưu mô, cũng không mập mờ với Bùi Lệ Hành.

Dần dần bà cũng ngầm chấp nhận chuyện tình cảm của cô và Lục Sâm, chỉ không ngờ cuối cùng sự việc lại diễn biến thành như vậy.

Nhưng mà, Mạc Noãn cũng không thua kém Quý Anh Ly.

Mạc Noãn trong mắt cũng ánh lên ý cười, cô sớm đã quen với sự tự luyến của mẹ chồng, nhưng nuôi dạy được một người con trai ưu tú như vậy, đúng là đáng để tự hào.

Chương 147

Tần Tuệ lại nói: “Lúc A Ly mất, Quý Anh Ngữ vẫn còn học cấp ba.

Khi đó con bé bơ vơ không nơi nương tựa, nhà họ Lục cũng đang chìm trong nỗi đau mất Lục Minh, căn bản không ai để ý đến nó.

Đến lúc phát hiện ra thì nó đã gầy đi trông thấy, cả người cũng không còn vui vẻ như trước, có chút u uất, bác sĩ nói có dấu hiệu tự kỷ nhẹ.

A Ly chết vì chuyện công ty, nhà họ Lục trong lòng có áy náy, dứt khoát không thể để em gái nó xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nữa, vì vậy ông nội đã quyết định đón nó về nhà họ Lục.

Con bé ở đây khoảng một năm, dưới sự khuyên giải của ông nội, tính cách mới dần hoạt bát trở lại, vì vậy quan hệ của nó và ông nội rất tốt.” Mạc Noãn không biết còn có chuyện này: “Thảo nào cô ấy thân với ông nội như vậy, hóa ra đã từng ở khu nhà lớn.” “Khoảng thời gian đón nó về, ông nội đã nghỉ hưu rồi, trong nhà thường chỉ có hai ông cháu.

Ông nội lại luôn trọng nữ khinh nam, con bé đó tính tình cũng đáng yêu, tự nhiên rất dễ thân thiết.

Ngoài Tử Đồng ra, ông nội cũng chỉ cưng nó thôi.

Nó đi nước ngoài, ông nội không yên tâm nhất, thường xuyên cách vài ba ngày lại gọi điện cho nó.” Tần Tuệ nói xong, phát hiện Mạc Noãn đang nhìn mình không chớp mắt, có chút không hiểu hỏi: “Nhìn mẹ như vậy làm gì?” “Mẹ, con thấy mẹ có tiềm năng làm bác sĩ tâm lý đó.” Hễ trong lòng cô có bất kỳ điều gì không thoải mái, dường như nghe bà nói một chút là cả người dễ chịu ngay, đúng là còn hiệu quả hơn cả bác sĩ tâm lý.

Tần Tuệ lườm Mạc Noãn một cái, giả vờ tức giận vỗ vào tay cô: “Con học thói của A Sâm từ khi nào thế, cũng biết trêu mẹ rồi à?

Mẹ chẳng phải lo lắng cho cuộc sống của hai đứa sao.

Khó khăn lắm mới đến được với nhau, không cần thiết vì những chuyện không đâu mà không vui.

Làm mẹ lo cho con trai thì chẳng bao giờ hết được, con đừng chê mẹ lắm lời, sau này có con rồi sẽ biết.” “Sao con lại chê mẹ lắm lời được, con rất thích cảm giác này.” Mạc Noãn cười hì hì hai tiếng.

Tần Tuệ mỉm cười, nghiêm túc nhìn Mạc Noãn, trong mắt tràn đầy sự chân thành và ý cười: “A Sâm cưới được con là phúc của nó, cũng là phúc của nhà họ Lục chúng ta.” “Mẹ, mẹ quá lời rồi ạ.” Mạc Noãn lí nhí nói.

Cô có thể gả vào nhà họ Lục mới là may mắn của cô.

“Thôi, xuống nhà đi, hai mẹ con mình đừng ở đây khen nhau nữa, chán lắm.” Lúc Mạc Noãn và Tần Tuệ từ trên lầu đi xuống, ông nội và Quý Anh Ngữ đang đánh cờ, chỉ nghe thấy Quý Anh Ngữ bất mãn nói: “Ông Lục, ông lại chơi ăn gian, ông đúng là một con cáo già, đào hố cho cháu nhảy vào, cũng không nhường cháu gì cả, cứ thế này làm sao cháu thắng được ông.” “Ai bảo con ngốc thế, đi nước ngoài chắc chắn không luyện tập, những gì ông dạy trước đây đều trả lại hết cho ông rồi.” Ông nội bực bội nói, nhưng Mạc Noãn nghe ra được sự cưng chiều trong giọng nói của ông.

“Tiểu Ngữ, mẹ và chị dâu con định đi dạo phố, con ở nhà với ông hay đi cùng chúng ta?” Tần Tuệ hỏi.

Quý Anh Ngữ không nghĩ ngợi mà trả lời ngay: “Con ở nhà với ông ạ, mẹ và chị dâu đi đi.

Sắp tới con phải bắt đầu tìm việc rồi, e là không có nhiều thời gian nữa, nhân mấy ngày rảnh rỗi này ở cùng ông.” Nghe vậy, ông nội nhíu mày, bất mãn nói: “Tìm việc gì chứ, con cứ để A Sâm sắp xếp cho con một vị trí trong Lục thị là được.

Chẳng lẽ thằng nhóc A Sâm đó không chịu đi cửa sau cho con à?” “Ông nói đi đâu vậy ạ, con muốn làm công việc liên quan đến chuyên ngành của mình, không muốn học nhiều năm như vậy mà chẳng có tác dụng gì.” Quý Anh Ngữ lập tức dỗ dành ông nội, vô cùng ngoan ngoãn.

Ông nội nhìn Quý Anh Ngữ, cười nói: “Không ngờ con bé này cũng có chí phết nhỉ.

Thôi được rồi, hôm nay cũng không cần ở với ông già này nữa, đã định đi làm rồi thì đi dạo phố với bác và chị dâu đi, để họ chọn cho con mấy bộ đồ công sở, đi làm phải có dáng vẻ của người đi làm.” “Tiểu Ngữ, ở với ông thì cuối tuần cũng có thể qua, hôm nay cứ đi dạo phố với chúng ta đã.” Tần Tuệ cũng lên tiếng.

Quý Anh Ngữ suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng đồng ý đi dạo phố: “Vậy được ạ, sau này con lại qua ở với ông.” Ba người cùng nhau đến trung tâm thương mại.

Mạc Noãn thực ra không có gì cần mua, quần áo ở nhà đều có người định kỳ gửi đến, trong tủ của cô còn rất nhiều quần áo chưa xé mác, vì vậy cô chuyên tâm chọn quần áo cho Quý Anh Ngữ, chọn cho cô ấy hai bộ vest công sở nhỏ.

Lúc Quý Anh Ngữ mặc thử đặc biệt vừa vặn, ngay cả Tần Tuệ cũng không nhịn được khen: “Đúng là không tồi, Noãn Noãn có mắt nhìn tốt đấy, phong cách này quả thực rất hợp với Tiểu Ngữ.” Chỉ là nhìn Quý Anh Ngữ như vậy, Tần Tuệ lại nghĩ đến Quý Anh Ly.

Hai chị em thật sự giống nhau đến bảy phần, nếu không phải tính cách khác biệt, người không quen rất có thể sẽ nhận nhầm.

Quý Anh Ngữ nhìn mình trong gương, cũng không khỏi có chút ngẩn ngơ, cô dường như nhìn thấy chị gái mình, chị gái mặc loại quần áo này cũng đẹp như vậy.

Mạc Noãn nhìn Quý Anh Ngữ đang ngẩn người, tưởng cô không thích, liền lên tiếng nhắc nhở: "Thế nào?

Anh Ngữ, nếu không thích thì chúng ta xem tiếp, dù sao hôm nay cũng có nhiều thời gian." Quý Anh Ngữ cười nói: "Chị dâu, em rất thích, mặc vào cũng rất vừa vặn, lấy hai bộ này đi ạ.

Chị dâu, chị giúp em lấy ví tiền ra với." Lúc thay đồ Quý Anh Ngữ đã đưa túi cho Mạc Noãn.

Mạc Noãn mỉm cười: "Anh Ngữ, coi như là quà gặp mặt chị dâu tặng em nhé, để chị thanh toán." Mạc Noãn nói rồi lấy thẻ ngân hàng trong túi mình ra.

"Không được đâu chị dâu, để em tự trả.

Lúc đi học ở nước ngoài em cũng tự kiếm được một ít tiền, đủ cho em tiêu một thời gian." Quý Anh Ngữ nói rồi định giật lại chiếc túi của mình từ tay Mạc Noãn, nhanh nhẹn lôi ví tiền ra, nhưng Mạc Noãn đã nhanh hơn một bước, đưa thẻ của mình cho nhân viên bán hàng trước.

Mạc Noãn ấn tay Quý Anh Ngữ lại, định nhét ví của cô ấy vào túi, không ngờ trong lúc xô đẩy, chiếc ví rơi xuống đất.

Mạc Noãn mỉm cười, cúi người nhặt ví lên, lại bất ngờ bị một tấm ảnh bên trong thu hút sự chú ý.

Trên ảnh là hai cô gái đứng vai kề vai, một người mặc đồng phục học sinh, mặt đầy ý cười, người còn lại mặc trang phục có phần trang trọng hơn, là một bộ vest nhỏ màu xanh nhạt, trên mặt không có biểu cảm gì, cho người ta cảm giác lạnh lùng.

Dung mạo tương tự khiến tay Mạc Noãn không khỏi khựng lại.

Cô không cần nghĩ cũng biết đó là ảnh chụp chung của Quý Anh Ly và Quý Anh Ngữ, chỉ là Quý Anh Ngữ năm đó trông non nớt hơn.

Bây giờ cô ấy vì lớn tuổi hơn một chút, đã mất đi vẻ non nớt ngây ngô ngày nào, ngược lại càng giống Quý Anh Ly hơn, gần như là một khuôn đúc ra.

Ra là Quý Anh Ly trông như thế này, quả thực rất đẹp.

Không biết Lục Sâm bao nhiêu năm qua đối mặt với một người giống hệt bạn gái cũ của mình thì cảm giác thế nào?

Mạc Noãn cảm thấy trong lòng có một cảm giác kỳ lạ, là lạ, nhưng lại không nói ra được.

Nhận ra mình thất thần, Mạc Noãn nhanh chóng nhặt ví lên đưa lại cho Quý Anh Ngữ: “Mau cất đi, đừng khách sáo với chị dâu, mọi người đang nhìn kìa.” Quý Anh Ngữ ngại ngùng cười: “Vậy thì cảm ơn chị dâu nhiều, để chị tốn kém rồi.” Mạc Noãn mím môi, thờ ơ nói: “Em và chị gái em trông rất giống nhau.” Quý Anh Ngữ khựng lại, biết cô đã nhìn thấy tấm ảnh trong ví, cười nói: “Hồi nhỏ không giống lắm, mấy năm nay càng lớn càng giống ạ.” “Bé Noãn, Tiểu Ngữ, hai đứa đang nói gì vậy, qua đây giúp mẹ xem chiếc váy này.” Ánh mắt Tần Tuệ bị một chiếc váy liền thu hút sự chú ý, nên không thấy bên này đã xảy ra chuyện gì.

Cả hai đi qua, Quý Anh Ngữ nghiêm túc xem xét một lượt, cười nói: “Bác gái, rất hợp với bác, tôn da lắm ạ.” Mạc Noãn cũng gật đầu, Tần Tuệ cười rồi thanh toán.

Đi dạo một vòng, Tần Tuệ phát hiện Mạc Noãn không mua được gì, không khỏi nói: “Bé Noãn, con không thấy cái nào hợp à?

Sao không mua gì hết vậy?” “Cứ cách hai tháng Lục Sâm lại cho người ở trung tâm thương mại trực tiếp gửi một số mẫu mới đến nhà.

Bây giờ con có rất nhiều quần áo còn chưa xé mác, thực sự không mặc hết.

Chúng ta ra phía trước đi dạo đi, con muốn mua cho Lục Sâm vài cái áo sơ mi.” Tần Tuệ nghe Mạc Noãn nói vậy cũng không nói gì thêm, cùng cô vào một cửa hàng chuyên bán đồ Armani.

Chương 148

Ánh mắt Mạc Noãn bị một chiếc áo sơ mi có sọc thu hút.

Áo sơ mi của người đàn ông đó toàn là màu trắng, cảm giác ngày nào cũng mặc một kiểu, chẳng có gì mới mẻ.

“Cô ơi, giúp tôi lấy một chiếc size lớn ra xem.” Mạc Noãn nói với cô nhân viên bán hàng.

Quý Anh Ngữ cũng không nhịn được bước tới, nhìn chiếc áo Mạc Noãn chọn, khẽ mím môi, có vẻ muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không nhịn được nói: “Chị dâu, anh Lục chắc sẽ không thích kiểu này đâu ạ, hơi màu mè.” Mạc Noãn cười một tiếng: “Áo sơ mi của anh ấy đơn điệu quá rồi, thỉnh thoảng cũng nên đổi kiểu mới.

Em mua về cho anh ấy xem, nếu thật sự không thích thì không mặc.” Khóe miệng Quý Anh Ngữ cong lên: “Cũng đúng, quần áo của anh Lục quả thực quá đơn điệu, chỉ thích mặc sơ mi trắng và vest tối màu, đúng là nên thỉnh thoảng đổi phong cách.” Không biết tại sao, trong lòng Mạc Noãn có chút không vui, vì vậy hai chiếc áo sơ mi cô chọn đều không phải màu trắng tinh.

Quý Anh Ngữ vốn định về thẳng nhà, nhưng ông nội gọi một cuộc điện thoại tới, nhất quyết bắt cô tối phải qua khu quân đội ăn cơm.

Quý Anh Ngữ không lay chuyển được ông nội, đành cùng Tần Tuệ và Mạc Noãn đi đến đó.

Lúc này ông nội đang bận rộn trong bếp, Quý Anh Ngữ vào phụ giúp, Mạc Noãn cũng không nỡ ngồi không, bèn vào theo.

Ông nội thấy cả hai đều vào thì có chút kinh ngạc: “Hai đứa vào đây làm gì, đi dạo phố cả ngày rồi, ra ngoài nghỉ ngơi đi, ở đây không cần mấy đứa đâu.” “Ông Lục, không phải ông muốn xem tài nấu nướng của cháu sao?

Cháu vào đây để trổ tài cho ông xem đây.” Quý Anh Ngữ cười duyên nói.

Ông nội nhướng mày, nhất thời hứng thú, đuổi những người khác ra ngoài, chỉ giữ lại Mạc Noãn và Quý Anh Ngữ.

Mạc Noãn không biết làm nhiều, chỉ có thể đứng bên cạnh rửa rau, tiện thể học hỏi.

Ngược lại là Quý Anh Ngữ, quả nhiên rất có tài, động tác thái rau và xào rau đều rất nhanh nhẹn, vừa nhìn đã biết không nói dối, quả thật đã trưởng thành rồi.

Ông nội nhìn dáng vẻ của cô, không kìm được cảm thán: “Con bé này quả thật đã lớn rồi, giờ dù cháu có sống một mình thì ông Lục cũng yên tâm rồi.” “Nhớ ngày xưa, lúc ông dạy Sâm và Minh nấu ăn, ban đầu chúng nó cũng vụng về chết đi được, sau này mới dần dần khá lên.” Mạc Noãn sững người, không ngờ tài nấu nướng của họ đều do ông nội dạy, thảo nào lại giỏi đến thế.

“Ông đừng chê nữa, ông nấu ăn giỏi là vì ngày xưa ông từng ở trong đội hậu cần, anh Minh và anh Lục Sâm làm gì có kinh nghiệm như ông, ở nhà cũng ít có cơ hội nấu nướng, tự nhiên là phải kém ông một chút rồi.

Nhưng tài nấu nướng của anh Minh thì cháu không biết, chứ tài nấu nướng của anh Lục Sâm thì cháu biết rõ, cháu và chị cháu đều thích ăn món anh ấy nấu.” Quý Anh Ngữ cười tươi rói nói, vừa nói vừa khẽ mím môi, vẻ mặt đầy hoài niệm.

“Con mèo ham ăn này, chỉ biết ăn thôi, thảo nào mà luyện được tài nấu nướng giỏi, không thì người bị đói chính là mình rồi.” Ông nội gõ nhẹ lên đầu cô.

Những lời nói vô tình và hành động nhỏ của Quý Anh Ngữ khiến trong lòng Mạc Noãn có chút không thoải mái.

Cô vẫn luôn nghĩ mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất, không ngờ Lục Sâm đã sớm nấu ăn cho người phụ nữ khác rồi, cô không phải là người duy nhất.

Ông nội Lục chỉ mải nói chuyện với Quý Anh Ngữ, nhất thời quên mất Mạc Noãn cũng đang ở trong bếp, mãi đến khi Mạc Noãn lên tiếng ông mới phản ứng lại, chợt nhận ra cuộc đối thoại vừa rồi của mình và Quý Anh Ngữ có thể khiến Mạc Noãn không vui, nhưng lại không biết giải thích thế nào.

Mạc Noãn thấy ông nội thản nhiên nhắc đến Lục Minh, biết ông là người rộng lượng, đã sớm nghĩ thông suốt.

Nhớ lại phỏng đoán của Lục Sâm cách đây không lâu, cô cũng không định kiêng dè gì nữa, nhìn về phía ông nội: “Ông ơi, cháu có chuyện muốn hỏi ông.” Ông nội Lục sững lại, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành, nhưng vẫn nở nụ cười hiền từ: “Noãn à, cháu muốn hỏi gì?” Mạc Noãn suy nghĩ một lát, rồi hỏi thẳng: “Ông ơi, lúc anh cả còn sống, ở trong quân đội có kẻ thù nào không ạ?” Sắc mặt ông nội rõ ràng có chút không tự nhiên, ông nhìn Mạc Noãn với vẻ nghi hoặc: “Sao Noãn lại hỏi vậy?” “Vẫn là chuyện tai nạn xe của cháu, Lục Sâm nói có một thế lực bí ẩn đang ngăn cản anh ấy điều tra chân tướng, những người này rất có thể liên quan đến cái chết của anh cả.

Vụ tai nạn năm đó của anh cả có lẽ không đơn giản chỉ là một tai nạn.” Mạc Noãn kể lại sơ lược phỏng đoán của Lục Sâm.

Ông nội không nói gì, một lúc sau mới đáp: “Chuyện này chắc chắn là có, A Minh thăng chức rất nhanh, cản trở lợi ích của không ít người, nhưng cái đó cũng không tính là thù hận gì to tát.

Noãn à, chuyện tai nạn ông đã cho người điều tra rồi, thật sự chỉ là một tai nạn bất ngờ thôi, có lẽ hai đứa nghĩ nhiều rồi, con và A Sâm cũng đừng bám riết không buông nữa.” “Ông ơi, cháu không thể từ bỏ được.

Chân tướng này đối với cháu thật sự rất quan trọng.

Có những người vẫn luôn cho rằng cháu là kẻ đầu sỏ gây tội, đôi lúc cháu cảm thấy bị đè nén đến không thở nổi, cứ nghĩ đến chuyện này là trong lòng lại khó chịu.” Mạc Noãn nói thật cảm xúc của mình, cố gắng để cảm xúc của mình trông càng thêm sa sút và tủi thân, vừa nói vừa chú ý quan sát sự thay đổi cảm xúc của ông nội.

Quả nhiên, sự thay đổi cảm xúc này của cô có tác dụng nhất với ông nội.

Ông nội lập tức cao giọng: “Nói bậy!

Sao cháu lại là người như vậy được, những kẻ không có mắt nào dám nói sau lưng cháu như thế, cháu nói cho ông biết, ông đi xử lý chúng nó.” Mạc Noãn nhìn thẳng vào mắt ông nội, trong mắt mang theo một tia cầu khẩn: “Ông ơi, cháu biết ông tin tưởng cháu vô điều kiện, nhưng thứ duy nhất có thể chặn đứng những lời đồn đoán chỉ có chân tướng thôi, người nói nhiều rồi, ông cũng không thể dạy dỗ hết được.” “Noãn à, không phải ông biết gì mà không muốn nói cho cháu, mà là ông đã về hưu nhiều năm rồi, chuyện trong quân đội thực ra nhiều cái cũng không rõ, ông thật sự không điều tra ra được gì cả.” Mạc Noãn thấy ông nội không muốn nhắc đến chuyện này nữa, cũng không hỏi tiếp, cùng Quý Anh Ngữ bưng đồ ăn đã nấu xong ra bàn.

Ông nội nhìn bóng lưng Mạc Noãn, lẩm bẩm một mình: “Con bé lừa đảo này, lanh lợi ra rồi, đột nhiên dùng khổ nhục kế để moi lời mình, hại mình suýt nữa thì mắc bẫy, may mà mình phản ứng kịp.”

Đến phòng khách, Mạc Noãn kéo Quý Anh Ngữ sang một bên, khẽ hỏi: “Anh Ngữ, từ góc độ chuyên môn của em, em thấy thái độ vừa rồi của ông có bình thường không?” Quý Anh Ngữ suy nghĩ một lát, như đang cân nhắc, một lúc lâu sau mới nói: “Chị dâu, lúc nãy em quay lưng về phía ông Lục, không nhìn rõ biểu cảm trên mặt ông, chỉ thấy một tay ông đặt bên người khẽ cử động một chút.

Chắc là ông không muốn trả lời câu hỏi của chị, có ý qua loa cho xong.” “Em cũng cảm thấy ông có chuyện gì đó không nói với chị sao?” Quý Anh Ngữ gật đầu: “Theo em quan sát thì là vậy.” “Cảm ơn em, Anh Ngữ.” “Không có gì chị dâu, nhưng sau này chị dùng chiêu này nữa chắc chắn không hiệu quả đâu, ông Lục là người rất tinh tường, chắc chắn đã sớm biết chị cố ý thăm dò ông ấy, chuyện ông không muốn cho hai người biết thì nhất định sẽ kín miệng như bưng.” Mạc Noãn có chút ngượng ngùng: “Em cũng nhìn ra à?” Quý Anh Ngữ cười nói: “Chị dâu, dù gì em cũng học tâm lý học mà, nếu đến chuyện này cũng không nhìn ra thì sau này còn kiếm cơm thế nào được.” “Cũng phải.” “Năm đó chị dâu từng bị tai nạn xe sao?” Quý Anh Ngữ có chút căng thẳng hỏi.

Mạc Noãn gật đầu, cũng không giấu giếm, nhưng không định nói chi tiết: “Đúng vậy, cùng một vụ với anh cả.” Quý Anh Ngữ cười cười, trong nụ cười có chút thanh thản: “Không sao là tốt rồi.” Người nhà họ Lục vốn muốn giữ Quý Anh Ngữ ở lại nghỉ ngơi, nhưng cô nhất quyết đòi về, nói nhà cửa còn chưa dọn dẹp xong, phải về làm tiếp, người nhà họ Lục cũng không làm khó cô nữa.

Mạc Noãn ăn cơm tối xong lại cùng Tần Tuệ ra ngoài đi dạo một lúc rồi mới về phòng.

Vừa về đến phòng thì điện thoại reo lên, Mạc Noãn nhìn màn hình hiển thị cuộc gọi đến, khóe môi bất giác cong lên.

“Sao reo một hồi lâu mới nghe máy, vừa rồi không có ở nhà à?” “Em vừa đi dạo với mẹ ở ngoài, không mang điện thoại theo, haiz, mệt quá.” Mạc Noãn cởi giày, nằm thẳng lên giường, lòng bàn chân vì đi dạo phố cả buổi chiều nên có chút đau mỏi.

Nghe tiếng than của cô, giọng Lục Sâm bất giác nhuốm mấy phần ý cười: “Hôm nay đã đi đâu làm gì?” “Buổi chiều em đi dạo phố với mẹ và Quý Anh Ngữ.

À phải rồi, em quên hỏi anh, có phải anh không mặc áo sơ mi màu khác ngoài màu trắng không?” Mạc Noãn khẽ bĩu môi.

“Theo lý thì là vậy, nhưng nếu là em mua cho anh màu khác thì anh chắc chắn cũng sẵn lòng nể mặt bà Lục.” Lục Sâm cười giải thích.

Mạc Noãn nghe giọng nói đùa cợt của anh, tâm trạng cũng rất tốt: “À phải rồi, hôm nay em có thăm dò ông nội, ông có chút không đúng lắm.

Em cảm thấy ông không muốn nói với em về chuyện tai nạn của anh cả năm đó.

Em hỏi ông trong quân đội có ai thù ghét anh cả không, ông nói mập mờ rằng một người thăng chức quá nhanh thì sẽ có người ghen tị, chứ cũng không tính là kẻ thù.” Nghe vậy, trong con ngươi đen láy như đá obsidian của Lục Sâm thoáng qua một tia u tối, một lúc sau anh mới nói: “Anh biết rồi.” “Cái gì gọi là anh biết rồi, em có biết gì đâu.” Mạc Noãn có chút buồn bực nói, cảm thấy tư duy của mình hình như hơi chậm chạp, hoàn toàn không theo kịp nhịp của Lục Sâm.

“Ý anh là anh biết những gì em nói rồi, chứ không phải biết chân tướng sự việc.” Lục Sâm buồn cười giải thích.

Sau đó để Lục Sâm hiểu rõ hơn phản ứng của ông nội lúc đó, Mạc Noãn lại kể chi tiết một lần nữa về cách cô đã thăm dò.

Lục Sâm cảm thấy rất buồn cười, cô gái này phần lớn thời gian đều rất bình thường, nhưng đôi lúc cũng có những trò tinh quái, lại dám giở chiêu bài đồng cảm với ông nội.

“Em đúng là, chắc lúc đó ông nội ngớ người luôn phải không?” Đây hoàn toàn không phải là chuyện mà tính cách thường ngày của cô có thể làm ra.

“Anh đừng nói, cũng khá hiệu quả đấy, em cảm giác ông nội suýt nữa thì không nhịn được, nhưng cuối cùng vẫn bị ông phát hiện ra, công dã tràng.

Chương 149

Em khó khăn lắm mới tìm được cơ hội tốt như vậy, lại lãng phí mất.” Trong giọng Mạc Noãn có một sự tiếc nuối không nói nên lời.

Nghe cô luyên thuyên một hồi, Lục Sâm đột nhiên lên tiếng: “Noãn Noãn, lúc xuống máy bay anh đã đến bệnh viện thăm ông ấy rồi.

Bên đó đã sắp xếp xong cả, từ ngày mai sẽ bắt đầu chính thức điều trị.

Anh thấy tâm trạng ông ấy đã bình tĩnh hơn một chút, không còn nóng nảy như trước nữa, em cũng không cần quá lo lắng.” Lục Sâm đột nhiên nói một câu như vậy, Mạc Noãn tự nhiên biết anh đang nói đến ai, nhất thời hốc mắt có chút cay cay.

Cô mới tỏ ra lo lắng trước mặt anh, anh vừa đi công tác đã lập tức chạy qua đó, rõ ràng là để cô hoàn toàn yên tâm.

Mạc Noãn không kìm được sụt sịt mũi, giọng nói có mấy phần đau lòng: “Anh mới đến Mỹ, bản thân còn chưa nghỉ ngơi, chạy đi thăm ông ấy làm gì?” “Trên máy bay có thể ngủ, anh không mệt.

Đã đến đây rồi, không qua xem một chút thì không được.” Lục Sâm giải thích.

“Lắm quy tắc thế.” Mạc Noãn buồn bực nói, cô biết rõ mình đã mềm lòng, nhưng cửa ải cuối cùng vẫn không thể nào vượt qua được.

Lục Sâm lại nói chuyện với Mạc Noãn một lúc, Mạc Noãn bắt đầu ngáp, không nhịn được nói với Lục Sâm: “Anh Lục, rốt cuộc anh đã bỏ bùa gì em vậy, hình như giọng nói cũng có thể thôi miên.” Trước đây lúc ở một mình không thấy gì, bây giờ đã quen mỗi tối nằm trong lòng anh, anh không ở đây cô lại ngủ không ngon.

“Ha ha.” Lục Sâm không nhịn được bật cười, giọng nói vẫn trầm ấm dễ nghe.

“Vậy sau này lúc em không ngủ được, anh sẽ nói chuyện với em.” Mạc Noãn đảo mắt, đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, cảm thấy hứng thú hẳn lên, cơn buồn ngủ cũng tan đi quá nửa: “Lục Sâm, anh hát cho em một bài đi.” Cô còn chưa từng nghe anh hát, nhưng với chất giọng này của anh, hát chắc chắn sẽ rất quyến rũ.

“Anh không biết hát.” Lục Sâm nhìn xung quanh, không nghĩ ngợi mà từ chối ngay.

“Em không tin anh không biết hát bài nào cả.

Anh cứ hát bừa đi, nếu lạc tông em cũng không cười anh đâu.

Dù không biết hát bài nào hay thì quốc ca chắc chắn phải biết chứ.” Vì có chút buồn ngủ nên lời nói của Mạc Noãn có phần mềm mại hơn thường ngày, nghe rất dễ chịu.

Lục Sâm nghe vậy rất hưởng thụ, buồn cười hỏi: “Em chắc là anh hát quốc ca em có thể ngủ được sao?” “Chỉ cần là anh hát là được.

Không được rồi, em lại hết buồn ngủ rồi, tóm lại tối nay anh phải hát cho em một bài, không thì em chắc chắn lại mất ngủ cho xem.” Mạc Noãn hiếm khi giở trò ngang ngược.

Lục Sâm cười bất đắc dĩ lắc đầu, nỗi nhớ trong lòng không sao kìm lại được, anh rất muốn xem dáng vẻ giở trò ngang ngược của cô lúc này.

Mạc Noãn vừa dứt lời, trong điện thoại đã vang lên giai điệu trầm ấm của người đàn ông.

Bài hát này cô biết, là “Tín Ngưỡng” của Trương Tín Triết.

Khác với sự trong trẻo vốn có trong giọng hát của Trương Tín

Triết, giọng của Lục Sâm trầm khàn, như tiếng đàn cello, cũng rất hợp để hát những bài hát như thế này, có một sức hút không thể diễn tả, không hề thua kém bản gốc.

Mạc Noãn cong môi thành một nụ cười nhẹ, nín thở lắng nghe anh hát, không muốn làm phiền hay bỏ lỡ bất kỳ một nốt nhạc nào.

Cô không biết lời bài hát này rốt cuộc diễn tả ý nghĩa gì.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, trong đầu chỉ vang vọng đoạn lời bài hát từng khiến cô rung động.

Anh yêu em là tín ngưỡng rõ ràng và vững chắc biết bao, anh yêu em là sức mạnh ấm áp và dũng cảm biết bao… Lục Sâm không hề dừng lại, cho đến khi hát xong cả bài, gọi Mạc Noãn hai tiếng không thấy ai trả lời, biết cô đã ngủ rồi mới cúp máy.

Khóe môi anh cong lên, trong mắt không có một chút gì là không kiên nhẫn, rõ ràng rất hưởng thụ sự dựa dẫm sâu sắc này của vợ mình.

Lúc này Lục Sâm không ở khách sạn mà đang ở trong một phòng nghỉ.

Tống Trí từ ngoài bước vào thì nghe thấy anh đang hát, hình như là dỗ Mạc Noãn ngủ, nhất thời chỉ có thể đứng ở cửa, muốn cười mà không dám cười.

Ở bên cạnh Lục Sâm bao nhiêu năm, anh ta chưa bao giờ biết sếp mình biết hát.

Lục Sâm hát xong, hướng ra cửa nói: “Vào đi.” Tống Trí lúc này mới đẩy cửa bước vào, đưa bản hợp đồng trong tay cho anh: “Đây là hợp đồng mới nhất mà tập đoàn M gửi lại, tôi xem qua thấy lần này cũng tạm được, anh xem lại lần nữa.” “Để đó đi, một tiếng nữa vào gọi tôi.” Tống Trí gật đầu, lúc xoay người rời đi đột nhiên nói: “Tổng giám đốc Lục, thật ra anh hát rất hay.” Ánh mắt Lục Sâm thay đổi: “Nếu cậu không muốn ở bên cạnh tôi nữa thì có thể chọn lại một vị trí khác.” Tống Trí vội vàng cười xua tay: “Đâu có, đâu có, tôi rất vui khi được ở bên cạnh anh.” Cả cuối tuần Mạc Noãn đều ở khu nhà lớn.

Tối chủ nhật, tài xế của khu nhà đưa cô về.

Nhìn ảnh cưới của hai người trong phòng khách, lòng Mạc Noãn mềm nhũn.

Buổi tối Lục Sâm vẫn gọi điện nói chuyện với cô, cuối cùng cô lại nằng nặc đòi Lục Sâm hát một bài mới chịu thôi.

Hôm sau, lúc Mạc Noãn đến công ty, bên ngoài cửa có mấy người đang gây rối, bảo vệ đang giằng co với họ.

Lắng nghe kỹ thì ra họ đang chửi bới công ty cô.

“Tôi vẫn luôn tin tưởng EM các người, vậy mà các người lại lừa dối công chúng như vậy.

Bây giờ Tập đoàn Hoa Nhiên đã phá sản rồi, tiền mồ hôi nước mắt tôi vất vả kiếm được hơn hai mươi năm đã mất trắng.

Báo cáo tài chính của công ty giả mạo đến mức đó mà các người vẫn còn mặt dày nói báo cáo tài chính của họ không có vấn đề gì…” “Đúng vậy, đừng nói với chúng tôi là các người không hề hay biết gì, sự nghi ngờ nghề nghiệp của các người đâu cả rồi…” “Các người chính là biết mà không báo, hoàn toàn không nghĩ đến lợi ích của những nhà đầu tư chúng tôi.” … Người nói chuyện cảm xúc rất kích động, hiện trường cũng rất hỗn loạn.

Mạc Noãn lờ mờ nghe ra là một số người thua lỗ chứng khoán đang gây rối, nhưng cụ thể xảy ra chuyện gì thì không rõ.

Một bảo vệ bên cạnh nhận ra cô, vội vàng đẩy cô lên lầu: “Cô Mạc, cô mau lên đi, bây giờ những người này cảm xúc rất kích động, tôi sợ họ sẽ làm ra chuyện gì không hay.

Cô lên báo cho đồng nghiệp của cô biết, bảo họ đừng xuống.” Mạc Noãn gật đầu, không do dự nữa, lập tức đi về phía thang máy.

Đi ngang qua phòng họp, Mạc Noãn phát hiện trong phòng có rất nhiều gương mặt lạ, là những lãnh đạo cấp cao của công ty mà cô ít khi gặp.

Ngô Hạo và mấy giám đốc phòng dự án đều ở đó, ai nấy mặt mày nghiêm trọng, dường như đang tổ chức một cuộc họp khẩn cấp.

Mạc Noãn cũng cảm thấy không khí trong công ty hôm nay có chút bất thường, ai nấy đều ủ rũ, không có chút tinh thần nào.

Cô khó hiểu hỏi các đồng nghiệp khác: “Hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” Một nữ đồng nghiệp đưa cho cô một tờ báo, sắc mặt cũng không tốt: “Tiểu Mạc, cô xem là biết ngay.” Mạc Noãn xem tờ báo ngày hôm qua mới biết, Tập đoàn Hoa Nhiên đã xảy ra một vụ bê bối gian lận tài chính nghiêm trọng nhất từ trước đến nay trong nước.

Ban quản lý bị cáo buộc thiếu trách nhiệm trong gần ba năm, liên tục có hành vi tô vẽ báo cáo tài chính, và thông qua việc lừa dối các nhà đầu tư để mưu lợi cá nhân.

Hoa Nhiên là khách hàng kiểm toán thường niên của họ, bây giờ bê bối xảy ra, công ty đang đối mặt với nguy cơ bị kiện.

Chương 150

Mạc Noãn xem xong cũng im lặng.

Chuyện như thế này bị phanh phui ra, đúng là chưa từng có tiền lệ.

Hầu hết các công ty kiểm toán khi gặp phải khách hàng không trung thực đều sẽ chọn cách chấm dứt hợp đồng dịch vụ để giảm thiểu rủi ro cho bản thân.

Tập đoàn Hoa Nhiên, Mạc Noãn cũng biết, là một tập đoàn sản xuất khí đốt rất lớn trong nước, mấy năm gần đây phát triển rất nhanh, giá cổ phiếu tăng vọt, thu hút rất nhiều nhà đầu tư.

Một lúc sau, Tôn Tuyết họp xong đi ra, lạnh mặt nói với mọi người: "Mọi người cứ ổn định tinh thần, ở yên trên này, đừng đi xuống." Nói xong, cô ra hiệu cho Mạc Noãn.

Mạc Noãn biết cô có chuyện muốn nói với mình, liền theo cô vào văn phòng.

"Tiểu Noãn, em đã xem tin tức hôm qua chưa?" "Hôm qua em ở bên nhà họ Lục suốt, không xem báo, vừa rồi mới xem." Tôn Tuyết gật đầu, Mạc Noãn không nhịn được hỏi nhỏ: "Chị Tuyết, chuyện này công ty có biết không?" Những người tham gia kiểm toán đều là những người có chuyên môn vững vàng, chuyện rõ ràng như vậy theo lý mà nói đáng lẽ phải phát hiện ra chứ, sao lại để sự việc diễn biến thành thế này.

Tôn Tuyết thở dài, rồi gật đầu: "Tài chính của Tập đoàn Hoa Nhiên đã có vấn đề từ mấy năm trước rồi, chuyện này không thể tách rời khỏi văn hóa doanh nghiệp của họ.

Ban quản lý của họ quá ham lợi trước mắt, lấy việc theo đuổi lợi nhuận cao, giá cổ phiếu cao, tăng trưởng cao làm mục tiêu kinh doanh, mọi thứ đều hoàn toàn hướng về lợi nhuận.

Mấy năm gần đây nhân sự quản lý cũng thay đổi rất lớn, xảy ra chuyện là sớm muộn thôi.” Mạc Noãn nhíu mày: “Vậy sao công ty lại nhận khách hàng như vậy, không sớm chấm dứt hợp đồng với họ?” Theo luật phá sản trong nước, sau khi Tập đoàn Hoa Nhiên phá sản, việc đầu tiên là phải nộp thuế, trả lương cho nhân viên, những tài sản vốn đã không đáng giá đó căn bản không đến lượt các nhà đầu tư nhỏ lẻ.

Cũng không trách được có người đến công ty gây rối.

Tôn Tuyết nhún vai: “Đây là quyết định của cấp cao trong công ty, những người như chúng ta căn bản không quyết định được.

Ban đầu họ chắc chắn là vì đôi bên cùng có lợi, nhưng thấy cái hố ngày càng lớn, có lẽ cũng sợ hãi, định năm nay sẽ chấm dứt hợp đồng, chỉ tiếc là cuối cùng vẫn không qua được cửa ải này.” Dừng một lát, Tôn Tuyết lại nói: “Tiểu Noãn, em đến công ty chưa lâu chắc không rõ, công ty chúng ta còn đảm nhận công việc kế toán cho rất nhiều công ty con của Tập đoàn Hoa Nhiên, còn được thuê làm kiểm toán viên nội bộ cho Hoa Nhiên, phụ trách toàn diện công việc tư vấn của họ.

Ngay cả giám đốc kiểm toán của phòng dự án số một của chúng ta cũng là cựu tổng kiểm toán tài chính của Hoa Nhiên.” Mạc Noãn nghe xong hít một hơi lạnh.

Công ty lại dám làm như vậy, những điều này đều vi phạm nghiêm trọng các quy định về tính độc lập trong chuẩn mực kiểm toán, hậu quả là không thể tưởng tượng được.

Nếu những điều này đều có thể được chứng thực, vậy thì chắc chắn là công ty đã thông đồng với Hoa Nhiên để gian lận.

E rằng đây không chỉ là vấn đề bị kiện và đối mặt với bồi thường, mà cả công ty có thể sẽ phải đối mặt với phá sản.

Điều này đã làm xấu đi nghiêm trọng môi trường của ngành kiểm toán, phá hủy uy tín của kiểm toán viên trong lòng các nhà đầu tư.

"Tiểu Noãn, chị thật sự coi em là bạn mới nói cho em biết chuyện này.

Nếu em còn muốn tiếp tục đi làm thì có thể bắt đầu tìm bến đỗ mới rồi, công ty phá sản là điều chắc chắn." Về điểm này, Tôn Tuyết không lo lắng cho Mạc Noãn, chỉ cảm thấy cần phải nhắc nhở một tiếng.

Năng lực làm việc của Mạc Noãn không tệ, chưa kể chồng và cha ruột đều có thân phận như vậy, đi con đường nào cũng không thành vấn đề.

Mạc Noãn cũng không lo lắng về vấn đề này, cô chỉ cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái.

Ban đầu cô chọn công ty này cũng vì nó đang trên đà phát triển mạnh, không giống như tứ đại đã đạt đến một quy mô nhất định, phát triển sẽ chậm hơn, chỉ không ngờ đằng sau lại có những giao dịch bẩn thỉu như vậy.

"Em không sao, chị Tuyết thì sao?

Chị bây giờ đang tranh giành quyền nuôi con với Trịnh Lai, không thể xảy ra sai sót gì được." Mạc Noãn lo lắng nhìn Tôn Tuyết.

Tôn Tuyết vỗ vai cô: "Yên tâm đi, chị không sao.

Chị có nghe ngóng về chuyện này, cũng có chút quan hệ, đã sớm đạt được thỏa thuận ngầm với các công ty khác rồi.

Sau này chị muốn dành nhiều thời gian hơn cho Hinh Nhi, chị sẽ chuyển sang công ty khác làm tổng kiểm toán tài chính, đãi ngộ của công ty không kém bây giờ là bao, không ảnh hưởng đến việc giành quyền nuôi con đâu.

Luật sư mà chồng em giới thiệu rất giỏi.” Nghe Tôn Tuyết nói vậy, Mạc Noãn cũng yên tâm.

Những người bên ngoài tòa nhà văn phòng dường như ngày càng đông, ở bên trong cũng có thể nghe thấy tiếng tranh cãi giận dữ, kích động của họ.

Mạc Noãn đứng bên cửa sổ nhìn ra, phát hiện nơi ban đầu chỉ có vài người gây rối, bây giờ đã tập trung đến mấy chục người, một đám đông đen kịt, trông thật hùng vĩ.

Ngô Hạo cầm loa phóng thanh đứng trên cao, dường như đang giải thích gì đó với họ.

Chỉ là lời giải thích như vậy hoàn toàn vô dụng, chỉ khiến cảm xúc của các nhà đầu tư càng thêm kích động.

“Xem ra hôm nay chúng ta chỉ có thể ở lại công ty rồi, tạm thời không ra ngoài được.” Mạc Noãn nói.

“Công ty bây giờ cũng không thể làm việc bình thường, chúng ta ở trong này mới an toàn.

Nghe nói ở cửa Tập đoàn Hoa Nhiên còn đông người gây rối hơn, bên mình thế này còn là may rồi.

Đợi cảnh sát đến là ổn thôi.” Tôn Tuyết thấy tâm trạng Mạc Noãn không tốt, cũng lên tiếng an ủi.

“Còn nữa, phòng dự án của chúng ta từ đầu đến cuối đều không tham gia vào việc kiểm toán của Hoa Nhiên, nếu không thì e rằng chứng chỉ hành nghề bao nhiêu năm nay cũng bị thu hồi, cả sự nghiệp kiểm toán coi như xong.” Mạc Noãn sau khi thở phào lại có mấy phần may mắn, may mắn là lúc đó cô đã gia nhập vào nhóm của Tôn Tuyết.

“Tiểu Noãn, đừng nghĩ nhiều nữa.

Họ không phải là không có cơ hội lựa chọn, e rằng cũng bị lợi ích che mờ mắt, đã phạm sai lầm thì phải chịu trừng phạt.

Họ là đồng phạm gây ra tất cả những chuyện này, cả nước có bao nhiêu nhà đầu tư bị thiệt hại lợi ích vì hành vi này của họ.” Tôn Tuyết làm trong ngành này đã lâu, không có nhiều sự đồng cảm với họ, chỉ cảm thấy là họ tự chuốc lấy, đường ngay không đi, lại cứ ham muốn lợi ích trước mắt.

Mạc Noãn gật đầu, liếc nhìn những đồng nghiệp uể oải ngoài cửa, bây giờ tình hình kinh tế cả nước đều không mấy khả quan, Hoa Nhiên và EM sụp đổ, e rằng lại có rất nhiều người thất nghiệp.

Đúng lúc này, có người gõ cửa văn phòng của Tôn Tuyết.

Mạc Noãn ngẩng đầu lên, chỉ thấy Bùi Lệ Hành đứng ở cửa.

Tôn Tuyết sững người một lúc rồi nói một tiếng “mời vào”.

Bùi Lệ Hành gật đầu với Tôn Tuyết, rồi nói với Mạc Noãn: “Lục Sâm không có ở thành phố A phải không?” Mạc Noãn không biết anh muốn làm gì, chỉ gật đầu.

Bùi Lệ Hành nhíu mày, nói: “Vậy lát nữa lúc có thể về thì em đừng vội, anh đưa em về.

Chương 151

Bây giờ cảm xúc của các nhà đầu tư khá kích động, có thể xảy ra chuyện bất ngờ bất cứ lúc nào, em đi một mình anh không yên tâm." Nghe Bùi Lệ Hành chuyên môn qua đây chỉ vì chuyện này, cổ họng Mạc Noãn có chút nghẹn lại, nhất thời không biết nên nói gì, cô còn chưa trả lời thì Bùi Lệ Hành đã ra ngoài.

Mạc Noãn thở dài một hơi.

Tôn Tuyết nhìn Mạc Noãn, trêu chọc: "Chị cứ bảo sao em với sư huynh của em lại có mâu thuẫn, hóa ra là vì người ta có ý với em.

Tiểu Noãn, em có sức hút thật đấy, lại có thể cùng lúc thu hút được những người đàn ông ưu tú như Lục Sâm và Bùi Lệ Hành.

Dù đã kết hôn rồi mà người ta vẫn chưa từ bỏ, biết em về nhà một mình không yên tâm nên mới hăm hở chạy tới." Mạc Noãn không có tâm trạng đùa giỡn với Tôn Tuyết, lườm cô một cái: "Chị Tuyết, chị đừng trêu em nữa, bây giờ em cũng không biết phải làm sao đây." Cô thật sự không muốn làm tổn thương Bùi Lệ Hành, đồng thời cô cũng không muốn Lục Sâm không vui.

Vì để Lục Sâm vui vẻ, cô buộc phải tránh xa Bùi Lệ Hành.

Đây là một vòng luẩn quẩn, làm thế nào cũng không thể vẹn cả đôi đường.

Nhìn dáng vẻ của Mạc Noãn, Tôn Tuyết cảm thấy khá thú vị, không nhịn được trêu chọc: "Nợ đào hoa, chắc chắn là kiếp trước em đã nợ người ta cái gì đó, kiếp này người ta chuyên đến tìm em đòi nợ." "Chị Tuyết." Mạc Noãn dở khóc dở cười, không ngờ Tôn Tuyết sau khi thân quen lại cũng tinh quái như vậy, thích trêu chọc cô.

Tôn Tuyết thấy Mạc Noãn sắp tức giận đến xấu hổ, cũng không trêu cô nữa, vỗ vai cô: “Không phải chuyện gì to tát, cứ thuận theo tự nhiên là được.

Trên đời này làm gì có nhiều tình yêu kiên định không đổi, thời gian qua đi rồi mọi chuyện sẽ qua thôi.” Mạc Noãn sững người, suy nghĩ kỹ lại thấy Tôn Tuyết nói cũng rất có lý.

Bùi Lệ Hành ban đầu cũng yêu Quý Anh Ly sâu đậm như vậy, cuối cùng không phải cũng dần phai nhạt, chuyển sự chú ý sang cô sao?

Có lẽ thời gian lâu rồi sẽ ổn thôi.

Nghĩ thông suốt điểm này, Mạc Noãn cũng không còn phiền não như vậy nữa, có lẽ nên cứ cư xử tự nhiên, đi một bước tính một bước.

Mãi đến bốn, năm giờ chiều, đám đông tụ tập dưới lầu công ty mới tan đi.

Tôn Tuyết nhận được thông báo của Ngô Hạo, có thể sắp xếp cho mọi người về trước, còn khi nào bắt đầu đi làm chính thức sẽ thông báo sau.

Mạc Noãn vừa thu dọn đồ đạc xong, Bùi Lệ Hành đã đến trước mặt cô, hỏi: “Xong chưa?” Mạc Noãn gật đầu, cười nói: “Vậy phiền sư huynh rồi.” Bùi Lệ Hành không lên tiếng, chỉ nhàn nhạt nhìn cô một cái.

Dưới lầu công ty, những người tụ tập gây rối đều đã được khuyên giải đi, những người thực sự không chịu đi cũng bị cưỡng chế đưa đi, chỉ còn lại vài cảnh sát chưa rời đi.

Bùi Lệ Hành thấy không còn nguy hiểm gì nữa, liền nói với Mạc Noãn: “Tiểu Noãn, em ở đây đợi anh, anh đi lấy xe.” Mạc Noãn cười

cười, nói: “Vâng.” Chỉ là lời Mạc Noãn vừa dứt, đột nhiên từ bên cạnh lao ra một người, không hề có dấu hiệu báo trước mà lao về phía Mạc Noãn.

Mạc Noãn chỉ cảm thấy một chỗ ở vùng eo bụng dường như bị một vật gì đó đâm vào, còn chưa kịp kêu lên đã cảm thấy bị Bùi Lệ Hành ôm vào một vòng tay ấm áp, bên tai vang vọng giọng nói giận dữ của anh với cảnh sát ở không xa: “Bắt lấy người đó, trong tay hắn có dao.” Hai cảnh sát ở không xa lập tức hoàn hồn, đuổi theo kẻ tấn công.

Mạc Noãn cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện máu tươi đang ứa ra từ bụng mình, rất nhanh đã thấm ướt quần áo của cô.

Vai của Bùi Lệ Hành dường như cũng bị rạch một đường, áo vest cũng bị rách.

Bùi Lệ Hành bị sự cố bất ngờ này làm cho kinh hãi đến mức suýt không nói được thành câu hoàn chỉnh: “Tiểu...

Noãn, em có sao không?” Cảm giác của Mạc Noãn dần dần quay trở lại, lúc đầu không thấy gì, chỉ hơi tê dại, bây giờ chỉ cảm thấy vị trí bụng dưới đau nhói tận tim, đau đến mức trán cô túa mồ hôi lạnh, sắc mặt cũng dần tái đi, dùng hết sức lực mới nói ra được mấy chữ: “Sư huynh, đau.” “Chết tiệt.” Máu tươi kích thích thần kinh của Bùi Lệ Hành, anh chửi thề một tiếng rồi lập tức bế ngang Mạc Noãn lên, tiện tay chặn một chiếc taxi.

Trên xe taxi, Mạc Noãn đã ngất đi, cả người vô thức nằm trong vòng tay anh.

Bùi Lệ Hành mắt đỏ hoe, dùng tay bịt vết thương của Mạc Noãn, nhưng máu tươi vẫn không ngừng chảy ra, nhuốm đỏ cả tay anh.

Trong lòng dâng lên một nỗi hoảng sợ chưa từng có, anh run rẩy nói: "Tiểu Noãn, em nhất định phải cố gắng lên, anh sẽ đưa em đến bệnh viện ngay." Nói rồi lại không nhịn được gầm lên với tài xế: "Lái nhanh lên nữa!" Tài xế bị gầm như vậy tâm trạng cũng không tốt, nhưng thấy bụng dưới của Mạc Noãn cứ chảy máu không ngừng, cũng lười so đo với anh, lại tăng tốc.

Xe chạy một mạch đến bệnh viện, Bùi Lệ Hành lại cầm điện thoại gọi cho bệnh viện, bảo họ nhanh chóng chuẩn bị cấp cứu, đồng thời cũng gọi điện cho nhà họ Lục.

Trên đường đi, Mạc Noãn luôn cau chặt mày, môi mấp máy như đang nói gì đó.

Bùi Lệ Hành ghé sát tai vào, nghe một lúc lâu mới miễn cưỡng nghe được cô đang nói gì.

"Lục Sâm, yên tâm, em sẽ không sao đâu, sẽ không rời xa anh." Cô cứ lặp đi lặp lại câu nói này.

Bùi Lệ Hành cứng đờ người, nội tâm vô cùng phức tạp, anh nhìn không chớp mắt vào gương mặt trắng bệch của Mạc Noãn.

Ngay cả đến lúc này, người cô nghĩ đến vẫn là Lục Sâm, chỉ sợ anh sẽ buồn lòng lo lắng.

Có lẽ, anh thật sự không nên xen vào giữa họ nữa?

Khi đến bệnh viện, bên này đã chuẩn bị sẵn sàng.

Với sự giúp đỡ của vài nhân viên y tế, Mạc Noãn nhanh chóng được đưa vào phòng phẫu thuật.

Bùi Lệ Hành sắc mặt trắng bệch ngồi trước cửa, mười ngón tay luồn vào mái tóc ngắn, như muốn níu lấy thứ gì đó mà không thể.

Dường như anh lại quay về năm tháng ấy trong ký ức, anh cũng ngồi chờ đợi như vậy, nhưng cuối cùng thứ chờ được lại là câu trả lời bất lực của bác sĩ.

Anh đột nhiên cảm thấy mình thật vô dụng.

Rõ ràng biết hôm nay không yên ổn, rõ ràng đã đi theo bên cạnh cô, vậy mà vẫn để tai nạn như vậy xảy ra với cô.

Lúc Tần Tuệ và ông nội Lục đến nơi, Mạc Noãn vẫn chưa ra khỏi phòng phẫu thuật, chỉ có một mình Bùi Lệ Hành ngồi trước cửa.

Ông nội Lục vội vàng hỏi: “Thằng nhóc họ Bùi, Tiểu Noãn sao rồi?” Bùi Lệ Hành ngẩng đầu, nhìn ông nội Lục rồi đứng dậy, mặt mày trắng bệch nói: “Ông nội Lục, bác sĩ vẫn đang phẫu thuật, tình hình cụ thể vẫn chưa biết ạ.” Tần Tuệ liếc mắt đã thấy vết máu trên người Bùi Lệ Hành, từng mảng, đỏ đến nhức mắt.

Cơ thể bà cũng không kìm được run rẩy, bất giác nghĩ đến người con trai cả đã mất và Quý Anh Ly.

Bà không biết nếu lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Lục Sâm sẽ phải làm sao đây?

Con trai bà khó khăn lắm mới tìm được một người như vậy.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?

Hôm qua rời khỏi khu nhà lớn vẫn còn khỏe mạnh, sao hôm nay lại xảy ra tai nạn như vậy?” Tần Tuệ khó hiểu hỏi.

“Là chuyện của tập đoàn Hoa Nhiên.

Chương 152

Cô ấy là khách hàng của văn phòng chúng cháu.

Tin tức giá cổ phiếu Hoa Nhiên lao dốc và phá sản đã gây ra sự hoảng loạn trong dân chúng.

Sáng nay có rất nhiều người vây quanh văn phòng, phải huy động cảnh sát mới giải tán được đám đông.

Lúc chúng cháu ra ngoài thì những người tụ tập gây rối đã đi hết, nhưng một người đàn ông kích động đột nhiên lao ra từ phía sau, dùng dao đâm Mạc Noãn," Bùi Lệ Hành giải thích.

Chuyện của tập đoàn Hoa Nhiên, Tần Tuệ cũng đã nghe nói, đó là vụ bê bối gian lận tài chính lớn nhất trong nước hiện nay, chỉ không ngờ chuyện này lại liên quan đến con dâu mình.

"Ai, con bé Tiểu Noãn sao cứ gặp nhiều tai ương thế này, đây đúng là tai bay vạ gió mà." Ông nội Lục thở dài một hơi.

"Tiểu Noãn bị thương có nghiêm trọng không?" "Cháu cũng không biết, chỉ biết là chảy rất nhiều máu." Cơ thể Tần Tuệ lảo đảo, ông nội Lục vịn vai bà, trấn an: "Con dâu, con đừng căng thẳng quá, chúng ta cứ xem tình hình thế nào đã." Tần Tuệ khẽ mím môi, đuôi mắt cũng giật nhẹ, khó khăn thốt ra một chữ: "Vâng." Ngừng một lát, Tần Tuệ quay sang Bùi Lệ Hành hỏi: "Chuyện này đã báo cho A Sâm chưa?" "Cháu có gọi, nhưng là Tống Trí nghe máy.

Cháu đã bảo cậu ấy lập tức chuyển lời cho Lục Sâm." Bùi Lệ Hành đáp, mặt không cảm xúc.

Tần Tuệ nhìn sâu vào Bùi Lệ Hành rồi không nói gì thêm, lúc này bà cũng không còn tâm trạng để tìm hiểu gì nữa.

Nửa tiếng nữa trôi qua, đèn phòng phẫu thuật tắt.

Bác sĩ bước ra, Bùi Lệ Hành bật dậy, đi đến trước mặt bác sĩ, căng thẳng hỏi: “Bác sĩ, bệnh nhân sao rồi ạ?” Bác sĩ tháo khẩu trang, mày giãn ra, khẽ cười: “May mắn không phụ lòng mong đợi, bệnh nhân hiện đã qua cơn nguy kịch.

Nếu vết đâm sâu hơn một chút nữa, e là lá lách của cô ấy đã vỡ rồi.

May mà có một ngoại lực kịp thời cản lại, nên hiện tại chỉ là tổn thương lá lách dạng hở, cộng thêm mất máu quá nhiều nên rơi vào hôn mê.

Sau này chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là sẽ ổn, người nhà không cần quá lo lắng.

Thuốc mê trên người bệnh nhân vẫn chưa hết, khoảng hai tiếng nữa sẽ tỉnh lại.” Nghe vậy, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, đặc biệt là Bùi Lệ Hành, trong mắt dần có lại ánh sáng.

May quá, may mà không xảy ra chuyện gì.

Bác sĩ vừa nói xong, vài y tá đã đẩy Mạc Noãn ra.

Tần Tuệ nhìn gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch của cô, trái tim cũng nhói lên từng cơn.

Đối với người con dâu này, bà thật lòng yêu thương như con gái ruột, thấy cô bị thương như vậy, trong lòng vô cùng đau xót.

Thấy Mạc Noãn không sao, Tần Tuệ mới nhớ đến vết thương trên cánh tay Bùi Lệ Hành, lập tức gọi một y tá đến giúp băng bó.

“Bác ơi, cháu không sao đâu.” Bùi Lệ Hành bây giờ chỉ muốn đi xem Mạc Noãn, hoàn toàn không muốn lãng phí thời gian ở đây.

“Lệ Hành, nghe lời bác đi, cứ để y tá khử trùng băng bó cho cháu, như vậy vết thương sẽ mau lành hơn.” Tần Tuệ khuyên nhủ.

Cuối cùng, Bùi Lệ Hành đành ngồi xuống ghế, mặc cho y tá băng bó cho mình.

Băng bó xong, Tần Tuệ nói với Bùi Lệ Hành: “Lệ Hành, Tiểu Noãn cũng chưa tỉnh lại ngay được đâu, cháu về trước đi, ở đây đã có bác và ông nội Lục của cháu rồi.” “Bác ơi, cháu muốn ở đây đợi Tiểu Noãn tỉnh lại.” Bùi Lệ Hành nhìn Mạc Noãn trong phòng bệnh, ánh mắt đầy lưu luyến và không nỡ, không muốn rời đi chút nào.

Tần Tuệ đương nhiên thấy được vẻ mặt của anh, không kìm được trầm giọng nói: “Lệ Hành, bác không biết cháu và Tiểu Noãn quen nhau thế nào, trước đây hai đứa có vướng mắc gì, nhưng con bé dù sao cũng đã gả cho A Sâm, là con dâu nhà họ Lục.

Tiểu Noãn bây giờ vừa phẫu thuật xong, đang là lúc cần người chăm sóc, một người đàn ông như cháu ở lại đây không thích hợp.

Hơn nữa người cháu cũng toàn là máu, hay là về tắm rửa thay bộ quần áo sạch sẽ đi.

Đợi Tiểu Noãn tỉnh lại bác sẽ báo cho cháu, lúc đó cháu hãy qua thăm con bé.” Bùi Lệ Hành khẽ nhếch mép cười khổ, lưu luyến nhìn Mạc Noãn đang hôn mê một lần nữa, cuối cùng vẫn rời đi.

Nhìn bóng lưng cô đơn, lạc lõng của Bùi Lệ Hành, Tần Tuệ cũng có chút không nỡ.

Đứa trẻ này cũng là do bà nhìn nó lớn lên, nhưng có những lời bà không thể không nói, bà không muốn thấy có người xen vào giữa con trai và con dâu mình.

Ông nội Lục cũng không ngốc, vừa nhìn ánh mắt Bùi Lệ Hành dành cho Mạc Noãn là hiểu ra chuyện gì, không kìm được lắc đầu: “Thằng A Sâm và thằng nhóc họ Bùi này rốt cuộc là sao vậy, lẽ nào vì lớn lên cùng nhau từ nhỏ nên mắt nhìn phụ nữ cũng giống hệt nhau, cứ luôn nhìn trúng cùng một người.

Mấy năm nay mối hận vì Quý Anh Ly khó khăn lắm mới nguôi ngoai, e là lại không yên rồi.” “Đúng là nghiệt duyên.” Mạc Noãn tỉnh lại sau hai tiếng, vừa mở mắt đã thấy trần nhà màu trắng, ý thức dần hồi phục.

Cảnh tượng không lâu trước đó vụt qua trong đầu, ngay sau đó là một cơn đau nhói từ bụng truyền đến.

“Tiểu Noãn, con tỉnh rồi à?” Tần Tuệ vui mừng nhìn Mạc Noãn.

Mạc Noãn phải một lúc sau mới nhìn rõ người trước mặt, trên gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch nở một nụ cười: “Mẹ, ông nội, sao hai người lại ở đây?

Sư huynh đâu rồi ạ?” Cô nhớ là Bùi Lệ Hành đã đưa cô đến bệnh viện, lúc đó cánh tay anh cũng bị rạch một đường.

“Sư huynh?

Con nói Lệ Hành phải không, mẹ và ông nội con cũng nhận được điện thoại của nó mới vội đến đây.

Nó không sao, chỉ bị thương nhẹ ở cánh tay thôi, y tá đã băng bó giúp rồi, không có gì đáng ngại.

Mẹ đã bảo nó về thay quần áo rồi, con không cần lo cho nó, cứ yên tâm dưỡng thương đi.” Tần Tuệ cười nói.

“Làm phiền mẹ và ông nội rồi ạ.” “Con bé ngốc này, nói gì vậy, sao lại là làm phiền.” Ông nội Lục nghiêm mặt, không đồng tình.

Mạc Noãn mỉm cười, hỏi: “Mẹ, con không có vấn đề gì lớn chứ ạ?” “May mà Lệ Hành đỡ cho con một chút, con bị tổn thương lá lách, mất máu quá nhiều, nghỉ ngơi một thời gian là sẽ khỏe lại thôi.” “Mẹ, nếu con không sao cả, vậy chuyện này tạm thời đừng nói cho Lục Sâm, để anh ấy đỡ phải lo lắng.” Mạc Noãn khẽ cười, nói với Tần Tuệ.

Tần Tuệ rất thích dáng vẻ Mạc Noãn hết lòng vì con trai mình, nhưng chuyện thế này mà giấu đi, e là con trai bà sẽ làm loạn với bà mất.

“Tiểu Noãn, con cứ yên tâm nghỉ ngơi đi.

Lệ Hành vừa xảy ra chuyện đã gọi điện cho Lục Sâm rồi, bên đó đã biết tin, chắc là đang trên đường về nhà rồi.” “Em hình như lại gây thêm phiền phức cho anh ấy rồi.” Mạc Noãn có chút buồn bã.

Tần Tuệ xoa đầu cô, an ủi: “Con bé ngốc, ai muốn mình bị thương đâu, chuyện thế này con có quyết định được đâu.

Đừng nghĩ nhiều quá, có mẹ ở đây với con, mệt thì ngủ một lát đi.” Mạc Noãn nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy trời đã tối, liền nói với ông nội: “Ông nội, trời tối rồi, ông về khu nhà lớn trước đi ạ, có mẹ ở lại chăm sóc con là được rồi.” Ông nội Lục lắc đầu: “Ông không sao, con cứ nghỉ ngơi đi.

Chương 153

Phòng bệnh VIP này dù sao cũng có phòng cho người nhà nghỉ ngơi, không làm ông mệt đâu.” Mạc Noãn thấy ông nội kiên quyết, cũng không nói gì thêm.

Lúc này cô chỉ cảm thấy toàn thân không có chút sức lực, mí mắt cũng cứ trĩu nặng, một lát sau liền thiếp đi.

Ông nội Lục bước ra khỏi phòng bệnh, gọi thẳng một cuộc điện thoại cho Cục trưởng sở cảnh sát.

Điện thoại vừa kết nối, ông đã bắt đầu mắng người, giọng nói khiến người ta run rẩy: “Lũ thỏ con ở sở cảnh sát các người rốt cuộc làm ăn kiểu gì thế hả?

Huy động bao nhiêu người mà cũng không giải quyết xong chuyện, để một tai họa nấp ngay dưới mí mắt mà không phát hiện, tức chết tôi rồi!

Cục trưởng Trần, có phải ông nên chủ động xin từ chức với tổ chức không?

Với năng lực lãnh đạo của ông, không biết còn gây họa cho bao nhiêu người vô tội nữa.” Sau khi sự việc xảy ra, vị Cục trưởng họ Trần lập tức tra ra thân phận của Mạc Noãn, từ sớm đã bắt đầu nơm nớp lo sợ, lúc này vừa nhận điện thoại đã nhận ra người gọi.

Trán ông ta không kìm được vã mồ hôi lạnh.

Từ lâu đã biết Lục lão tư lệnh là một người nóng tính, hôm nay cuối cùng cũng được chứng kiến.

Vị lão gia tử này tuy đã về hưu, nhưng uy vọng trong quân đội vẫn còn, sức ảnh hưởng không cần phải nói.

Huống hồ con trai ông là thị trưởng, cháu trai lại là tổng tài của tập đoàn Lục thị, thân phận nào ông ta cũng không đắc tội nổi.

Chuyện này xử lý không tốt, cấp trên cũng sẽ không tha cho ông ta.

“Lão gia tử nguôi giận, vì chúng tôi mà tức giận hại thân thì không đáng chút nào.

Ngài dạy phải, là do chúng tôi sơ suất, Trần mỗ nhất định sẽ nghiêm trị hung thủ, trả lại công bằng cho Lục phu nhân.” “Vô dụng!

Bây giờ mới biết hối lỗi, lúc làm việc sao không cẩn thận hơn một chút?

Sức khỏe của cháu dâu tôi là một câu xin lỗi của ông có thể đổi lại được sao?

Ông có biết phẫu thuật gây tổn hại cho cơ thể một người lớn đến mức nào không?” May mà không xảy ra chuyện gì lớn, nếu không ông thật sự muốn lật tung cả sở cảnh sát lên.

Đây là cái năng lực làm việc gì chứ, một lũ ăn hại.

“Vâng vâng vâng, lão gia tử nói phải.” Ông nội Lục cũng lười đôi co với ông ta, liền chuyển chủ đề: “Đã bắt được hung thủ chưa?” “Bắt được rồi ạ, hiện đang bị giam trong tù, chờ các ngài xử lý.” Cục trưởng Trần nịnh nọt nói.

“Xử trí phạm nhân thế nào là chức quyền của các người, chúng tôi làm gì có bản lĩnh vượt quyền.

Thật bực mình, mèo hoang chó dại cũng dám bắt nạt người nhà họ Lục chúng tôi, tưởng người nhà họ Lục dễ bắt nạt lắm sao?” Ông nội Lục hoàn toàn không nể tình.

Cục trưởng Trần bị ông nội mắng cho không dám thở mạnh, ngoan như cháu con, cảm thấy nói gì cũng sai, chỉ có thể cười lấy lòng: “Vâng, vâng ạ.” Ông nội Lục trầm giọng: “Phạm nhân là thân phận gì, có thù hận gì với Tiểu Noãn nhà chúng tôi?” “Hiện tại hắn khai là nhà đầu tư của tập đoàn Hoa Nhiên, đã dốc hết vốn liếng mua cổ phiếu của Hoa Nhiên, kết quả là mất trắng, nên mới trút giận lên đầu văn phòng kiểm toán.” “Hoang đường, đây là chuyện gì vậy, sao có thể là lỗi của cháu dâu tôi được…” Ông nội Lục lại tức giận trút một trận lên Cục trưởng Trần, một lúc lâu sau mới cúp máy.

Lục Sâm đến nơi vào hơn năm giờ sáng hôm sau.

Vừa xuống máy bay, anh đã vội vã chạy đến bệnh viện, vừa hay gặp ông nội Lục đang chuẩn bị về khu nhà lớn.

Vừa nghe ông nội nói bị tổn thương lá lách, cả khuôn mặt anh trắng bệch, không còn một giọt máu, một lúc lâu sau mới tìm lại được giọng nói của mình: “Vậy có nghiêm trọng không ạ?” “Cũng may, suýt chút nữa là vỡ lá lách.

Con bé vừa mới tỉnh lại một lát, nhưng cơ thể quá mệt mỏi nên giờ lại ngủ rồi.” Ông nội Lục vừa nói xong, Lục Sâm đã chạy đi.

Nhìn bóng lưng anh, ông nội không kìm được khẽ nói: “Thằng nhóc này không biết là vận khí gì, sao người nó thích cứ gặp chuyện là nó lại không thể đến kịp lúc đầu tiên, lại để thằng nhóc nhà họ Bùi hưởng lợi.” Lục Sâm đứng trước cửa, nhìn Mạc Noãn đang nằm trên giường bệnh.

Vẫn là gương mặt nhỏ nhắn thanh tú, mái tóc đen dài xõa trên mặt, trông càng thêm tái nhợt.

Vẻ mặt không chút sức sống đó trông thật nhức mắt.

Bộ quần áo bệnh nhân rộng thùng thình sọc xanh trắng khoác trên người cô càng khiến cô trông thêm mảnh mai.

Lục Sâm cứ đứng yên như vậy, chỉ cảm thấy chân mình nặng tựa ngàn cân, không thể nào di chuyển.

Trái tim như bị một bàn tay lớn bóp chặt, mỗi lần hít thở đều cảm thấy lồng ngực đau nhói, cơn đau cứ thế lan ra toàn thân.

Ngay cả hốc mắt cũng cay xè.

May mà, cô không sao.

Chỉ là, anh lại đến muộn rồi.

Trong lúc cô sợ hãi, anh đã không thể ở bên cạnh cô.

Tần Tuệ cảm thấy có một ánh nhìn sau lưng, vừa quay lại đã thấy con trai mình đang ngây người ra, không kìm được lên tiếng nhắc nhở: "A Sâm, con đứng ở cửa làm gì vậy, bị dọa ngốc rồi à?" Nghe thấy lời của Tần Tuệ, Lục Sâm mới bước vào phòng bệnh, nhìn mẹ mình một cái: "Mẹ, mẹ đã trông Noãn Noãn cả đêm rồi, về nghỉ ngơi một chút đi, con ở đây trông Noãn Noãn." Tần Tuệ thấy quầng thâm dưới mắt con trai, đau lòng nói: "Mẹ không sao.

Con vừa từ nước ngoài về, hay là con về nghỉ đi, Tiểu Noãn ở đây có mẹ trông, không xảy ra chuyện gì đâu." Lục Sâm lắc đầu với Tần Tuệ: "Con không sao.

Giờ con có về cũng không ngủ được, cứ ở lại phòng bệnh đi.

Mẹ yên tâm, sức khỏe con tốt, chịu được." Tần Tuệ thấy Lục Sâm kiên quyết như vậy, cũng đành thôi, dặn dò: "Vài tiếng nữa là đến giờ bác sĩ đi thăm khám, có thể sẽ phải truyền dịch cho Tiểu Noãn, con chăm sóc cẩn thận nhé." Lục Sâm gật đầu, Tần Tuệ đắp lại chăn cho Mạc Noãn, lúc này mới yên tâm rời đi.

Mạc Noãn ngủ một giấc rất sâu, khi tỉnh lại thì phát hiện tay mình đang được một bàn tay ấm áp nắm lấy, là bàn tay quen thuộc của anh, ấm áp và mạnh mẽ.

Mở mắt ra, vừa hay bắt gặp ánh mắt đau lòng của người đàn ông, khóe môi không kìm được cong lên: “Lục Sâm, sao anh đến nhanh vậy?” “Em xảy ra chuyện lớn như vậy, anh có thể không đến sớm được sao?

Sao rồi, còn chỗ nào không thoải mái không?” Lục Sâm xoa xoa mặt Mạc Noãn.

Mạc Noãn lắc đầu, cho anh một nụ cười yên tâm: “Em không sao, bây giờ đã đỡ nhiều rồi.” Lục Sâm cau mày, Mạc Noãn không quen nhìn anh như vậy, liền giơ tay định chạm vào trán anh, nào ngờ lại động đến vết thương trên người, đau đến nhíu mày.

“Noãn Noãn, em đừng động, nằm yên nghỉ ngơi đi.” Lục Sâm trách mắng nhìn Mạc Noãn, vội vàng giữ người cô lại.

Nhìn cô như vậy, tim anh đau nhói từng cơn.

“Vậy anh cũng đừng nhíu mày nữa, đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, nhíu mày trông già lắm.” Mạc Noãn bất mãn nhìn Lục Sâm.

Chương 154

Lúc này Lục Sâm không giống mọi ngày, không vì chữ “già” trong miệng Mạc Noãn mà xù lông, ngược lại khóe môi còn nở một nụ cười, thái độ vô cùng đúng đắn, gật đầu: “Ừ, anh không nhíu mày nữa.” Bộ dạng này thật có mấy phần ngoan ngoãn vâng lời, Mạc Noãn không kìm được bật cười, nhưng vì e ngại vết thương trên người nên muốn cười mà không dám cười, khuôn mặt nhỏ nhắn nín lại có chút hồng hào.

Lục Sâm đưa tay cô lên môi hôn một cái: “Đói không, anh bảo người mang chút đồ ăn đến.” “Em không đói, bây giờ không muốn ăn gì cả, lúc nào muốn ăn em sẽ nói với anh.” Lục Sâm gật đầu, lông mày theo thói quen lại định nhíu lại, nhưng nghĩ đến lời Mạc Noãn, anh lại cố nén xuống.

Mạc Noãn cười nói: “Được rồi, Lục tiên sinh, em có phải mắc bệnh nan y gì đâu, bộ dạng u sầu của anh thật khiến người ta nhìn khó chịu, không thể vui vẻ lên một chút sao?” “Em đã thế này rồi, anh làm sao vui nổi.” “Em thế nào chứ, em thấy rất may mắn đấy.

Khoảng thời gian trước em cứ đòi có con, nghĩ lại bây giờ còn thấy sợ hãi.

Nếu có thai mà xảy ra chuyện này, e là cũng không giữ được, cho nên đây đã là cục diện tốt nhất rồi.” Mạc Noãn khẽ chu môi, an ủi.

Lục Sâm nhìn Mạc Noãn không chớp mắt, một lúc sau vẻ mặt thả lỏng, dở khóc dở cười: “Em thật biết mua vui trong khổ.” Mạc Noãn khẽ lắc đầu: “Cuộc đời đã có nhiều chuyện không như ý rồi, nếu mình còn không nghĩ thoáng, chẳng phải là muốn đâm đầu vào đá sao.” Lục Sâm biết Mạc Noãn không muốn anh đau lòng, không muốn anh tự trách, mới cố ý nói những lời này.

Cảm nhận được dụng tâm của cô, Lục Sâm cố gắng để mình thả lỏng: “Phải, Lục phu nhân nói đúng.” Lúc mười giờ sáng, vì thân phận và địa vị của nhà họ Lục, bác sĩ chính và các chuyên gia liên quan đã đích thân đến thăm khám, kiểm tra lại vết thương của Mạc Noãn, thấy không có gì bất thường, liền cười nói với Lục Sâm: “Lục tiên sinh yên tâm, tình hình của Lục phu nhân rất tốt, không bị nhiễm trùng.

Chỉ cần ở bệnh viện truyền dịch vài ngày, đợi vết thương lành lại cắt chỉ là có thể xuất viện rồi.” Lục Sâm gật đầu: “Cô ấy bây giờ không muốn ăn gì cả, có ảnh hưởng gì đến bệnh tình không ạ?” “Không có vấn đề gì lớn đâu, bệnh nhân bây giờ không muốn ăn có thể là do thay đổi tâm trạng.

Ba ngày này cố gắng cho cô ấy ăn những đồ lỏng dễ tiêu hóa, đợi sau khi xuất viện thì bồi bổ cho cô ấy những thứ bổ máu, điều dưỡng cơ thể một chút là có thể hồi phục như trước.” Cuộc nói chuyện của bác sĩ và Lục Sâm không hề giấu Mạc Noãn, cô không kìm được hỏi: “Bác sĩ, tình trạng của cháu có ảnh hưởng đến việc có con sau này không ạ?” “Lục phu nhân yên tâm, không ảnh hưởng đâu ạ.

Cô chỉ bị tổn thương lá lách, không tổn hại đến tử cung, hoàn toàn không ảnh hưởng.” Bác sĩ cười nói.

Nghe lời bác sĩ, Mạc Noãn hoàn toàn yên lòng.

Bác sĩ vừa đi, Bùi Lệ Hành đã đến.

Thấy Lục Sâm, anh rõ ràng sững sờ một chút, gật đầu với Lục Sâm rồi đi vào phòng bệnh, đặt đồ dinh dưỡng mua được lên tủ: “Tiểu Noãn, đỡ hơn chưa?” “Sư huynh không cần lo, em không sao cả, bây giờ cũng không có gì khó chịu.” Bùi Lệ Hành gật đầu, trong ánh mắt đầy vẻ dịu dàng: “Vậy thì tốt.” Lục Sâm thấy Mạc Noãn nằm nói chuyện khó chịu, liền kiên nhẫn điều chỉnh giường cao lên, đỡ cô từ từ ngồi dậy dựa vào gối ôm, sau đó rất hiếm khi chủ động đi ra ngoài, nhường không gian cho hai người họ.

Hành động này khiến Bùi Lệ Hành khá kinh ngạc, không kìm được nhướng mày.

Anh hiểu rõ tính cách của Lục Sâm hơn ai hết, tính chiếm hữu rất mạnh, làm được đến bước này thật sự không dễ dàng.

Mạc Noãn biết, đây là một hành động thiện chí của Lục Sâm.

Anh là một người ân oán phân minh, lúc cần báo đáp thì không chút mơ hồ.

Bùi Lệ Hành đã cứu cô, nên anh bằng lòng tạm thời lùi một bước.

Mạc Noãn nhìn về phía cánh tay của Bùi Lệ Hành, nhưng anh đang mặc áo nên cô cũng không nhìn ra được gì: “Cánh tay của sư huynh sao rồi ạ?” Bùi Lệ Hành lắc đầu: “Chỉ là vết thương nhỏ thôi, không đáng kể.” “Vậy anh cố gắng đừng để dính nước, cũng đừng ăn đồ cay nóng, không tốt cho việc hồi phục vết thương.” Mạc Noãn mím môi, nghiêm túc dặn dò.

Bùi Lệ Hành mỉm cười, anh thích sự quan tâm như vậy của Mạc Noãn, thẳng thắn và ngắn gọn: “Được, anh sẽ chú ý.” Cách đối xử này dường như đã quay trở lại những ngày tháng họ cùng làm việc với nhau.

Ai có chút không khỏe, người kia sẽ nhắc nhở vài câu, nhưng cả hai đều không phải người dài dòng, lời quan tâm thật sự không nhiều, nhưng thành ý trong đó có thể cảm nhận rất rõ ràng.

“Sư huynh, cảm ơn anh.” Mạc Noãn đột nhiên nói câu này.

Cô biết nếu hôm nay anh không ở bên cạnh mình, vết thương của cô chắc chắn sẽ nghiêm trọng hơn.

“Tiểu Noãn, giữa chúng ta không cần nói những lời này.” Bùi Lệ Hành nghiêm túc nhìn Mạc Noãn, không thích sự khách sáo của cô.

“Sư huynh đừng hiểu lầm.

Dù là đối với Lục Sâm hay người nhà họ Lục, em cũng sẽ nói những lời như vậy, không phải là coi anh là người ngoài, mà là một cách em biểu đạt tình cảm của mình, sư huynh đừng nghĩ nhiều.” Trước đây cô đã đối xử vô tình với anh như vậy, mà lúc quan trọng anh vẫn sẵn lòng nghĩ cho cô, điểm này cô thật sự cảm động.

“Đúng rồi, tình hình ở văn phòng sao rồi ạ?” Mạc Noãn vẫn còn canh cánh chuyện của văn phòng.

“Sáng nay Ủy ban Chứng khoán đã chính thức lập án điều tra tập đoàn Hoa Nhiên, văn phòng chúng ta cũng là đối tượng điều tra, tình hình không lạc quan, phá sản chỉ là chuyện sớm muộn.” “Như vậy cũng tốt, em cũng không muốn làm việc ở một văn phòng như vậy nữa, đơn từ chức cũng không cần viết.

Sư huynh, sau này anh có dự định gì không?” “Anh rất thích công việc kiểm toán viên, anh sẽ không từ bỏ nghề này.

Tiếp theo có lẽ anh sẽ tự mở một văn phòng.” Bùi Lệ Hành nói.

“Anh muốn tự mở văn phòng sao?

Anh có đối tác hợp tác chưa?” Mắt Mạc Noãn sáng lên, cảm thấy đây là một lựa chọn rất tốt.

“Anh có hai người bạn, họ cũng có ý định này, hiện tại vẫn chưa bắt đầu thương lượng.

Nếu em muốn tham gia cùng chúng anh cũng được.” Bùi Lệ Hành cười nói.

Mạc Noãn suy nghĩ một chút, quyết định nhân cơ hội này chuyển trọng tâm về cuộc sống, trước tiên giải quyết những chuyện lộn xộn với nhà họ Mạc, việc hùn hạp mở văn phòng hiện tại tạm thời chưa có nhiều tâm sức.

“Em bây giờ không có nhiều tâm sức, nhưng nếu sư huynh bằng lòng giữ cho em một chỗ trống, em rất vui.” “Chuyện đó có vấn đề gì đâu, em có thể tham gia bất cứ lúc nào, chỉ mong đến lúc đó em đừng chê văn phòng nhỏ của chúng anh là được.” “Đâu có, nhỏ hay không đều không phải vấn đề, chỉ cần có thể tự làm chủ là được.” Đây là bài học rút ra từ EM, cả đời làm một người làm công chỉ có thể thuận nước đẩy thuyền, không bằng tự mình làm chủ, có thể quyết định nhận những nghiệp vụ nào, giữ vững đạo đức nghề nghiệp của mình.

Hai người lại nói thêm một vài chuyện công việc, cuối cùng Bùi Lệ Hành đột nhiên hỏi: “Tiểu Noãn, em có thật sự cảm thấy ở bên Lục Sâm rất hạnh phúc không?” Mạc Noãn nghiêm túc nhìn Bùi Lệ Hành, đáp: “Sư huynh, là thật ạ.” “Vậy thì anh biết phải làm gì rồi.” Bùi Lệ Hành cười khổ nói.

Dù anh đã tự hạ quyết tâm vô số lần, không muốn lại một lần nữa bỏ lỡ người mình yêu, nhưng khi nghe cô đứt quãng nói trong cơn mê: “Lục Sâm, yên tâm, em sẽ không sao đâu, sẽ không rời xa anh.” Khoảnh khắc đó, trong lòng anh không nói nên lời.

Anh và Lục Sâm quen nhau không lâu, nhưng hai người đã có tình cảm sâu đậm như vậy.

Anh dù có lý do gì cũng không thể ngăn cản hai người thật lòng yêu nhau.

Bùi Lệ Hành lại nói chuyện với Mạc Noãn một lúc rồi ra khỏi phòng bệnh.

Lục Sâm đang hút thuốc ở góc hành lang, anh không kìm được sững người.

Trong ấn tượng, Lục Sâm không nghiện thuốc, rất ít khi thấy anh hút, áp lực công việc lớn cũng chỉ thích uống cà phê.

Bùi Lệ Hành đi tới, Lục Sâm đưa một điếu thuốc đến trước mặt anh, hỏi: “Làm một điếu không?” Bùi Lệ Hành tự nhiên nhận lấy, Lục Sâm châm lửa cho anh.

Hai người im lặng hút thuốc một lúc.

Hai người anh em từng thân thiết nhất, đã rất nhiều năm không còn đứng cạnh nhau yên tĩnh như hôm nay, càng đừng nói là cùng nhau nói chuyện.

“Những ngày như thế này dường như đã qua rất lâu rồi.” Bùi Lệ Hành cảm thán.

Chương 155

Lục Sâm gật đầu: “Đúng vậy, đã sáu bảy năm rồi.

Kể từ khi A Ly ở bên tôi, chúng ta đã dần xa cách.” “Tôi vẫn luôn không hiểu, chúng ta rõ ràng đều yêu A Ly sâu đậm như vậy, nhưng mới qua vài năm, lại không kìm được mà yêu một người phụ nữ khác.

Rất nhiều lần tôi không kìm được tự hỏi, có phải tình yêu của chúng ta thực ra không sâu đậm như tưởng tượng, nếu không tại sao đều thay lòng.” Bùi Lệ Hành khẽ nói.

Vấn đề này Lục Sâm cũng đã từng nghĩ đến, nhưng chuyện thế này thật sự rất khó nói, có những người cứ thế xuất hiện vào lúc bạn không ngờ tới và níu lấy ánh mắt của bạn, khiến bạn không thể nào buông tay, cũng không thể nghĩ nhiều hơn.

“Tôi không biết, tôi chỉ biết vào khoảnh khắc nhìn thấy cô ấy, tôi muốn nắm chặt lấy cô ấy.” Lục Sâm bình thản nói.

“A Sâm.” Bùi Lệ Hành gọi cái tên đã lâu không gọi.

“Hửm?” Lục Sâm hơi ngạc nhiên, ánh mắt dừng lại trên người Bùi Lệ Hành.

“Cậu có biết tại sao tôi và Mạc Noãn làm việc cùng nhau nhiều năm như vậy mà vẫn không nói ra lòng mình không?” Lục Sâm lắc đầu, chỉ thấy khóe môi anh cong lên một nụ cười cay đắng: “Không phải tôi không muốn, mà là đôi khi tôi thật sự không phân biệt được rốt cuộc cô ấy là Mạc Noãn hay là A Ly.

Cảm giác hai người họ cho tôi đều giống nhau.

Tôi không muốn kéo cô ấy vào cuộc sống của mình khi tôi chưa làm rõ được tình cảm của bản thân, như vậy không công bằng với cô ấy.

Còn một lý do quan trọng nhất là vì tôi vẫn không bằng lòng thừa nhận trái tim mình thay đổi nhanh như vậy, cứ như thể sự kiên trì năm xưa đã trở thành một trò cười triệt để.” Lục Sâm sững người, sau đó nói: “Lệ Hành, cậu nghĩ nhiều quá rồi, cô ấy thật sự là Mạc Noãn, tính cách của cô ấy và A Ly cũng chỉ có một chút tương đồng.” “Tôi biết cô ấy là Mạc Noãn.

Năm đó lúc tôi còn ở Lục thị, tôi đã gặp cô ấy rồi, là đi cùng A Ly.

Ban đầu lúc cô ấy mới đến văn phòng ở thành phố B, tôi đã nhận ra cô ấy ngay lập tức, cũng vì đồng cảm với hoàn cảnh của cô ấy nên mới quyết định giúp một tay, không ngờ lại khiến mình càng lún càng sâu.” Nếu sớm biết sẽ có ngày hôm nay, anh nghĩ mình tuyệt đối sẽ không ra tay giúp đỡ cô.

“Thì ra các cậu đều đã gặp cô ấy, chỉ có mình tôi là chưa gặp.” Lục Sâm không kìm được thở dài.

“Tôi nghĩ thông rồi, Lục Sâm, tôi bằng lòng buông tay.” Bùi Lệ Hành đột nhiên nghiêm túc nói một câu.

Lục Sâm kinh ngạc, không thể tin được nhìn Bùi Lệ Hành.

Anh biết lần này anh ta trở về là chuyên vì Mạc Noãn, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu lâu dài với anh ta, không ngờ anh ta lại buông tay nhanh như vậy, quá bất ngờ.

“Tại sao?” “Bởi vì tính cách của Mạc Noãn tuyệt đối sẽ không quay đầu.

Tôi xen vào giữa hai người, người khó xử nhất là cô ấy.

Một khi tôi bước ra bước cạnh tranh với cậu, e là giữa tôi và cô ấy ngay cả cơ hội hỏi thăm nhau cũng không còn.” Ngừng một chút, Bùi Lệ Hành lại nói: “Đi đến bước này, tôi không oán ai cả, chỉ trách tôi không quyết đoán như cậu, có cơ hội tốt như vậy bày ra trước mắt mà không biết trân trọng.” Lục Sâm tiến lên, vỗ vai anh, cười nói: “Tôi vẫn luôn biết cậu có thể nghĩ thông, chỉ là không ngờ nhanh như vậy.

Anh em tốt.” Bùi Lệ Hành mỉm cười, hai người như trước đây, cụng ngực vào nhau.

“Cảm ơn cậu đã cứu Noãn Noãn.” “Đó là việc tôi nên làm.” Bùi Lệ Hành không để tâm.

Tình cảm giữa đàn ông không giống phụ nữ, thường không dễ dàng nói ra, nhưng một khi đã nói ra thì chính là thật lòng nói ra, rất ít khi còn khúc mắc.

Khi hai người vào phòng bệnh, Mạc Noãn ngay lập tức phát hiện ra bầu không khí giữa hai người đã khác, dường như có thêm chút ấm áp, không kìm được hỏi: “Sư huynh, A Sâm, hai người làm lành rồi à?” Hai người đàn ông nhìn nhau cười, đồng thời gật đầu.

Khóe môi Mạc Noãn không kìm được cong lên một nụ cười vui vẻ: “Xem ra tai bay vạ gió lần này của em cũng có tác dụng nhất định nhỉ, biết thế…” Lời của Mạc Noãn còn chưa nói xong, hai ánh mắt sắc lẻm của hai người đàn ông đã liếc qua, cô đành ngoan ngoãn ngậm miệng.

Nhưng đột nhiên cô ngửi thấy mùi khói: “Hai người đều hút thuốc à?” Hai người đều cười gật đầu.

Mạc Noãn nhíu mũi: “Nể tình hôm nay hai người chính thức làm lành, em sẽ không tính toán với hai người.

Nhưng, Lục Sâm, chỉ một lần này thôi, lần sau mà hút thuốc thì đừng hòng đến gần em, em ghét nhất là mùi khói thuốc.” Lục Sâm cười lắc đầu: “Được, nghe lời Lục phu nhân.” Cục cảnh sát nhận được tin Mạc Noãn đã tỉnh lại, liền mang ảnh của nghi phạm đến.

Họ lấy lời khai và để Mạc Noãn nhận dạng, nhưng cô cho biết không quen người này.

Chuyện Mạc Noãn bị thương không phải là bí mật, tin tức nhanh chóng lan ra.

Suốt buổi sáng, người đến thăm không ngớt, có đồng nghiệp ở văn phòng luật sư của cô, nhưng phần lớn là đối tác kinh doanh của Lục Sâm.

Mạc Noãn không quen biết đa số họ, tinh thần lại không tốt, rất dễ mệt mỏi.

Lục Sâm đã chặn phần lớn mọi người, chỉ cho phép người nhà họ Lục và một số người có quan hệ thân thiết vào.

Gia đình Lục Tử Đồng cũng đến.

Lục Nam Triết vì quá bận nên chỉ ở lại phòng bệnh một lát rồi đi.

Chu Thỉnh Vận và Lục Tử Đồng ở lại, bảo Lục Sâm về nhà nghỉ ngơi một chút rồi quay lại.

Lục Tử Đồng là một cô gái rất biết trêu chọc người khác, trong phòng bệnh thỉnh thoảng lại vang lên tiếng cười.

Tội nghiệp Mạc Noãn, mỗi lần chỉ có thể cong môi theo, cảm giác phải nín cười thật sự rất khó chịu.

Chu Thỉnh Vận không nhìn nổi nữa, bèn gõ mạnh mấy cái lên trán Lục Tử Đồng: “Con nhóc này, con vừa phải thôi chứ.

Không biết chị dâu con phải nhịn khổ sở thế nào à?

Chị ấy vừa mới phẫu thuật xong, mỗi lần cười là vết khâu sẽ khó chịu đấy.” Lục Sâm không về nhà mà đến thẳng cục cảnh sát.

Anh vừa đến, vị cục trưởng họ Trần lập tức ra đón, cười tươi rói: “Tổng giám đốc Lục, anh đến rồi.” Lục Sâm hờ hững gật đầu:

“Người đâu?

Đưa tôi đến gặp hắn.” Cục trưởng Trần dẫn Lục Sâm đến phòng thẩm vấn.

Một lát sau, một cảnh sát áp giải một người đàn ông vào.

Tên này có vẻ trạng thái tinh thần không tốt, cả người lảo đảo ngồi xuống ghế, vừa định đứng dậy đã bị ấn xuống ngay lập tức: “Ngoan ngoãn chút đi.” Người đàn ông sợ đến run rẩy, nằm bò ra bàn run không ngừng.

Cảnh sát bắt buộc ngẩng đầu Trương Quân lên.

Cả người Trương Quân sợ đến mức lắc đầu liên tục, ánh mắt đờ đẫn, đầy vẻ kinh hãi và sợ sệt.

Chương 156

Lục Sâm liếc nhìn hắn, ánh mắt càng thêm sâu thẳm.

Cục trưởng Trần thấy sắc mặt Lục Sâm không tốt, liền giải thích: "Tổng giám đốc Lục, nghi phạm tên là Trương Quân, không phải người thành phố A, mà là người ở một thôn nhỏ của thành phố Lâm.

Hắn có tiền án, mấy năm trước vì cố ý gây thương tích nên phải ngồi tù vài năm, ba năm trước vừa ra tù.

Buổi tối, hắn chạy xe ba bánh nhỏ bán hoa quả trong thành phố.

Sáng nay chúng tôi đã lấy lời khai của bà Lục, bà Lục xác nhận không quen biết người này, cũng không có ân oán gì với hắn.

Trương Quân một mực khăng khăng rằng hắn đã đem hết số tiền kiếm được đi mua cổ phiếu của tập đoàn Hoa Nhiên, cuối cùng mất trắng.

Vì ôm hận trong lòng, có vẻ tinh thần hơi bất ổn nên đã cố ý dùng dao gây thương tích." Lục Sâm nhíu chặt mày.

Cái lý do quỷ quái này chẳng có chút sức thuyết phục nào.

Mấy người này có vấn đề về não à?

Nếu theo cách nói này, kẻ thù trực tiếp nhất của Trương Quân phải là tập đoàn Hoa Nhiên.

Anh không tin một kẻ đến chữ cũng không biết lại có thể hiểu rõ mối quan hệ giữa văn phòng luật sư và tập đoàn Hoa Nhiên, biết rằng văn phòng đã không làm tròn nghĩa vụ giám sát.

Lùi một bước mà nói, cho dù là hùa theo, cũng không thể có mục tiêu rõ ràng như vậy.

Văn phòng luật sư có bao nhiêu lãnh đạo cấp cao hắn không gây thương tích, lại cứ nhắm vào Mạc Noãn, một nhân viên bình thường.

Hơn nữa, còn đột ngột xông lên sau khi cảnh sát đã giải tán đám đông gây rối, rõ ràng đã ẩn nấp rất lâu, chỉ chờ Mạc Noãn xuất hiện.

“Các người thấy lời khai của hắn đáng tin sao?” Lục Sâm nhìn Cục trưởng Trần với ánh mắt đầy áp lực.

Cục trưởng Trần cười nói: “Cách nói này quả thực có hơi gượng ép.

Chúng tôi cũng không loại trừ khả năng có người cố ý thuê hung thủ giết người, vẫn cần điều tra thêm.

Tổng giám đốc Lục, anh nghĩ kỹ lại xem, gần đây anh có đắc tội với ai không?” Lục Sâm suy nghĩ kỹ một lúc, cũng không có chút manh mối nào.

Trên thương trường, anh đắc tội với quá nhiều người, nhất thời không thể thu hẹp phạm vi được.

“Tôi không cần biết các người điều tra thế nào, sớm cho tôi một câu trả lời.” Lục Sâm nhìn Cục trưởng Trần đầy ẩn ý.

“Đó là điều đương nhiên, chúng tôi nhất định sẽ nhanh chóng cho anh một lời giải thích.” Cục trưởng Trần toát mồ hôi lạnh.

Sáng sớm cấp trên đã gây áp lực, yêu cầu ông ta phải phá án càng sớm càng tốt, nếu không sẽ cho ông ta biết tay.

Lục Sâm liếc nhìn Trương Quân, hỏi: “Đã xác định lúc gây án hắn có vấn đề về tâm thần chưa?” “Việc này thì chưa.

Chỉ là gia tộc hắn có tiền sử bệnh tâm thần di truyền gián đoạn.

Cụ thể vẫn phải chờ người của khoa giám định tâm thần đến kiểm tra mới biết được.

Chỉ là trạng thái hiện tại của hắn không hỏi được gì cả, hỏi đi hỏi lại cũng chỉ có một câu.” Lục Sâm cười lạnh.

Pháp luật trong nước bảo vệ bệnh nhân tâm thần rất kỹ.

Bệnh nhân tâm thần không có năng lực hành vi dân sự, chỉ cần bị giám định là lúc gây án đang lên cơn bệnh tâm thần thì có thể không phải chịu tội cố ý gây thương tích, nhiều nhất cũng chỉ là bắt buộc điều trị y tế.

Kể cả sự thật đúng là như vậy, đó cũng không phải là kết quả anh muốn.

Nếu không phải, vậy thì kẻ đứng sau đã sắp đặt một cái bẫy tinh vi.

Từ lúc sự việc của tập đoàn Hoa Nhiên bùng nổ đến nay chỉ mới một ngày ngắn ngủi mà đã bày ra được một cái bẫy như vậy, tâm tư quả thật rất kín kẽ.

Nhưng nếu chỉ trừng trị Trương Quân mà không bắt được kẻ chủ mưu đứng sau, thì quả bom hẹn giờ này vẫn chưa được gỡ bỏ, Mạc Noãn vẫn có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào.

Lục Sâm đi đến trước mặt Trương Quân, dừng lại một chút rồi nói: “Trương Quân, chuyên gia giám định tâm thần không dễ lừa gạt đâu.

Mày có bị bệnh tâm thần hay không, họ nhất định sẽ tra ra được.

Nếu mày chịu nói ra kẻ đứng sau, có lẽ sẽ được giảm nhẹ tội, nếu không, e là mày lại phải vào trong đó ngồi mấy năm nữa đấy.” Quả nhiên, lời nói này của Lục Sâm vừa thốt ra, cơ thể Trương Quân khẽ run lên một cách khó nhận ra, chỉ có ánh mắt vẫn giả vờ ngây dại.

Trước khi rời đi, Lục Sâm lại nói với Cục trưởng Trần: “Nếu xác định có kẻ đứng sau, vậy thì cũng gần đủ rồi.

Tôi muốn biết kẻ chủ mưu.” Lục Sâm về nhà tắm rửa xong mới quay lại phòng bệnh.

Lục Tử Đồng và Chu Thỉnh Vận đã về, lúc này người ở bên cạnh Mạc Noãn là Mễ Nặc và Diệp Tử Hạo.

Chỉ nghe thấy giọng Mễ Nặc líu ríu: “Mạc Noãn bé nhỏ, mày nói xem dạo này sao mày xui xẻo thế, chuyện gì cũng xảy ra.

Hay là mày đi chùa thắp hương với mẹ tao đi?” “Chắc tớ phải đi chùa với dì Mễ một chuyến thật rồi.” Diệp Tử Hạo vừa thấy Lục Sâm liền lập tức tiến tới, vui vẻ nhướng mày: “Nghe chị dâu nói, anh và Lệ Hành làm hòa rồi à?” Lục Sâm gật đầu: “Coi như vậy đi.” “Tốt quá rồi, hôm nào mọi người ra ngoài uống một ly.

Không dễ dàng gì, mong bao nhiêu năm cuối cùng cũng mong được đến ngày này.” Lục Sâm vừa định gật đầu, thấy ánh mắt của Mạc Noãn nhìn sang, đành phải nói: “Anh cai rượu rồi.” “Từ khi nào?

Sao tôi không biết.” Diệp Tử Hạo gãi đầu.

“Mới gần đây thôi.” Lục Sâm nói qua loa.

Anh không muốn lại bị Mạc Noãn đuổi ra ngủ sofa nữa, chuyện này trải nghiệm một lần là đủ rồi.

Diệp Tử Hạo nhìn theo ánh mắt của Lục Sâm, vừa hay thấy được nụ cười chưa kịp giấu đi trên khóe môi Mạc Noãn, lập tức hiểu ra, không nhịn được nhỏ giọng lẩm bẩm: “Kết hôn thật sự đáng sợ vậy sao?” Sau khi Mễ Nặc và Diệp Tử Hạo rời đi, phòng bệnh lại trở nên yên tĩnh.

Mạc Noãn nhìn Lục Sâm với ánh mắt đầy ý cười.

Lục Sâm bị cô nhìn đến ngẩn ngơ, không nhịn được hỏi: “Nhìn anh làm gì?” “Hình như đã mấy ngày rồi em không được ngắm anh kỹ.” Mạc Noãn nghiêm túc nói.

Chương 157

Lục Sâm cong môi, ngồi xuống bên giường bệnh, nghiêm túc nói: “Vậy xin mời bà Lục ngắm cho kỹ.” Mạc Noãn nhìn ngũ quan tinh xảo của anh, không nhịn được đưa tay lên sờ mặt anh, tỉ mỉ miết theo đường nét khuôn mặt.

Lục Sâm nhắm mắt lại, tận hưởng sự yên tĩnh lúc này.

Nhìn quầng thâm dưới mắt anh, và cả râu lún phún mới mọc ở cằm, Mạc Noãn có chút đau lòng, cô vỗ vỗ giường: “Lục Sâm, anh lên đây ngủ với em một lát đi, em hơi mệt rồi.” Lục Sâm nắm tay cô: “Em mệt thì cứ ngủ đi.

Chiều không biết còn phải kiểm tra gì không, anh không buồn ngủ.” Dưới mắt đã có quầng thâm rồi mà còn nói mình không mệt.

Mạc Noãn nghiêm mặt nói: “Anh Lục, anh yên tâm đi, sáng đã truyền dịch rồi, chiều sẽ không truyền nữa đâu.

Nếu có kiểm tra gì, y tá sẽ gọi chúng ta, anh không cần phải canh em suốt thế.” Nghe vậy, mắt Lục Sâm sáng lên, nhìn Mạc Noãn trêu chọc: “Em không sợ ngại à?

Nếu bị y tá và bác sĩ thấy chúng ta ôm nhau ngủ thì làm sao?” Sắc mặt Mạc Noãn có chút không tự nhiên, nhưng cũng chỉ là thoáng qua, chỉ nghe thấy cô nghiêm túc nói: “Ngại cũng không thể để chồng mình mệt được.

Người khác không đau lòng nhưng em sẽ đau lòng.

Dù sao chúng ta là vợ chồng, lại không làm chuyện gì mờ ám, ngủ cùng nhau là chuyện rất bình thường.” “Noãn Noãn, em vừa gọi anh là gì?” Lục Sâm nhìn Mạc Noãn với đôi mắt sáng rực.

Cô nhóc này bình thường toàn gọi cả họ lẫn tên, đột nhiên gọi một tiếng như vậy thật sự khiến tâm trạng anh vô cùng thoải mái.

Mạc Noãn ngẩn ra, rồi nhận ra cách xưng hô của mình, mặt lập tức đỏ bừng, cao giọng nói: “Lục Sâm, rốt cuộc anh có ngủ không?

Không ngủ thì cút đi cho tôi, tôi không muốn thấy anh nữa.” Lục Sâm biết cô đang thẹn quá hóa giận.

Cái tính cách bướng bỉnh này thật sự đáng yêu hết sức.

Anh véo má cô: “Bà Lục, anh lên ngay đây.” Mạc Noãn thấy buồn cười trong lòng.

Cô cảm thấy cách chung sống giữa vợ chồng thật kỳ diệu.

Đối với người như Lục Sâm phải dùng cả cương lẫn nhu.

Nói chuyện tử tế với anh thì anh lại thích làm ngược lại, chỉ cần dọa một chút là anh lập tức ngoan ngoãn.

Thật sự là đang ép cô đi theo con đường của một người vợ hung dữ.

Lục Sâm cởi giày rồi trèo lên giường.

Vì là phòng bệnh VIP nên hai người nằm vẫn rất rộng rãi.

Mạc Noãn bị thương trên người, Lục Sâm không dám ôm cô, chỉ có thể nằm sát bên cạnh.

Mạc Noãn từ sáng đã bị người đến thăm làm phiền đến giờ, cơ thể cũng rất mệt mỏi, nằm sát vào thân thể ấm áp của Lục Sâm, một lát sau đã ngủ thiếp đi.

Lục Sâm nghe tiếng thở đều đều của cô, giống như tìm được một cành bèo có thể bám víu, một lúc sau cũng ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ này Mạc Noãn ngủ rất thoải mái, Lục Sâm cũng ngủ rất say.

Đến nỗi ông nội Lục và Quý Anh Ngữ vào mà cũng không phát hiện.

Ông cụ nhìn cảnh họ ôm nhau ngủ, xoa xoa cằm, gương mặt lộ ra nụ cười mãn nguyện.

Ánh mắt Quý Anh Ngữ khẽ lóe lên.

Ông cụ ra hiệu cho Quý Anh Ngữ, hai người lui ra ngoài.

Quý Anh Ngữ không nhịn được cảm thán: “Không ngờ tình cảm của anh Lục và chị dâu lại tốt như vậy.

Lần trước em xem video phỏng vấn của họ, hình như họ quen nhau đến nay chưa được nửa năm thì phải?” “Đúng vậy, anh Lục của cháu và Tiểu Noãn quen nhau chưa lâu, nhưng trái tim đã hướng về nhau rồi.” Ông cụ nói.

“Vậy thì tốt quá.

Hy vọng chị dâu có thể thay chị gái em chăm sóc tốt cho anh Lục, như vậy chị ấy chắc chắn sẽ yên lòng.” Quý Anh Ngữ lộ vẻ đau buồn.

Ông cụ vỗ vai Quý Anh Ngữ, nói với giọng điệu thấm thía: “Tiểu Ngữ à, ông Lục phải nói với cháu điều này, trong lòng cháu cũng đừng có khúc mắc gì với chị dâu cháu.

Tất cả chuyện này không liên quan gì đến nó cả.

Là do con bé A Ly và chúng ta không có duyên, không thể đi cùng anh Lục của cháu đến cuối cùng.” “Ông Lục nói gì vậy ạ, sao cháu lại có khúc mắc với chị dâu được.

Cháu chỉ mong anh Lục được tốt thôi, anh ấy và chị dâu hạnh phúc cũng là mong muốn của chị gái cháu.” Thấy Quý Anh Ngữ nói vậy, ông cụ cũng yên tâm.

Lục Sâm vốn ngủ rất nông, nghe thấy lời của ông nội và Quý Anh Ngữ liền tỉnh lại.

Nhìn gò má hơi ửng hồng vì ngủ say của Mạc Noãn, anh không nhịn được cúi đầu hôn nhẹ một cái.

Mạc Noãn dường như bị làm phiền, lông mi khẽ rung động.

Lục Sâm xoay người xuống giường, mở cửa phòng bệnh, nói nhỏ với ông nội và Quý Anh Ngữ: "Ông, Tiểu Ngữ, hai người đến rồi." Ông cụ gật đầu: "Hôm nay tinh thần Tiểu Noãn thế nào rồi?" "Hôm nay tinh thần con bé rất tốt, sáng nay toàn ngồi nói chuyện với mọi người, đến chiều mới ngủ." Đúng lúc này, giọng của Mạc Noãn từ trong phòng bệnh vọng ra: "Ông ơi, có phải ông đến không ạ?" Lục Sâm cười: "Ông, Noãn Noãn tỉnh rồi, chúng ta vào đi." Mạc Noãn ngủ một giấc, cảm thấy cả người lại tỉnh táo.

Quý Anh Ngữ đi đến bên giường bệnh, cười nói: "Chị dâu, bây giờ còn thấy khó chịu ở đâu không ạ?" "Cảm ơn Anh Ngữ đã quan tâm, chị không sao rồi." "Vậy thì tốt rồi.

Lúc nghe tin này em sợ hết hồn, rõ ràng cuối tuần chị còn đi chọn quần áo với em mà." Ông cụ nói với Lục Sâm: "Nghe nói cháu đã đến cục cảnh sát, đám vô dụng đó đã tra ra được gì chưa?" "Kẻ gây án là một người có tiền sử gia đình bị bệnh tâm thần di truyền.

Lúc cháu đến, người của khoa giám định tâm thần vẫn chưa tới, không chắc trạng thái tinh thần của hắn có thật sự có vấn đề hay không.

Nhưng theo cháu quan sát, hắn chắc không có vấn đề gì, e là bị người khác sai khiến, cố ý nhắm vào Noãn Noãn." Lục Sâm trầm giọng nói.

"Quả nhiên không đơn giản." Ông cụ cười lạnh một tiếng.

Mạc Noãn nghe mà mơ hồ, không nhịn được hỏi: “Không phải là tai nạn sao?” Lục Sâm lắc đầu: “Noãn Noãn, không phải tai nạn.

Làm gì có tai nạn trùng hợp như vậy, là cố ý nhắm vào em.” “Sao lại nhắm vào em?

Chương 158

Gần đây em hình như đâu có đắc tội với ai...

Lẽ nào là hai mẹ con đó.” Mạc Noãn chỉ nghĩ đến Mạc Tử Hi và Tống Tuyết Di, nhưng gần đây cũng không có mâu thuẫn gì gay gắt với họ, chắc họ cũng không đến mức muốn cô chết.

Lục Sâm vuốt lại tóc mái cho Mạc Noãn, vén ra sau tai: “Cái này thì không biết được.

Có phải họ không, bây giờ vẫn chưa có bằng chứng xác thực, chắc vài ngày nữa sẽ có câu trả lời.” “Tiểu Noãn, chuyện này cháu đừng nghĩ nhiều, cứ giao cho A Sâm là được.

Bây giờ việc quan trọng nhất của cháu là dưỡng cho khỏe.” Mạc Noãn gật đầu: “Cháu biết rồi ạ, ông.” “Được rồi, không nói những chuyện phiền lòng này nữa.

Ông có nấu cho cháu ít cháo thanh đạm, cháu ăn nhiều vào.” Quý Anh Ngữ đổ cháo trong hộp giữ nhiệt ra bát, vừa định đưa cho Mạc Noãn thì Lục Sâm đã nhận lấy: “Để anh.” Lục Sâm không vội đút cháo cho Mạc Noãn ngay mà cẩn thận dùng tăm bông thấm nước lau đôi môi hơi khô nứt của cô.

Trước mặt ông nội và Quý Anh Ngữ, Mạc Noãn có chút không tự nhiên, nói nhỏ: “Không cần phiền phức thế đâu.” “Môi em hơi khô, ăn sẽ không thoải mái, ảnh hưởng đến khẩu vị.” Thấy Lục Sâm chăm sóc Mạc Noãn tốt như vậy, ông cụ cười cười, cũng không muốn ở lại làm phiền đôi vợ chồng trẻ, liền dẫn Quý Anh Ngữ rời đi.

“Lục Sâm, anh dọa ông chạy mất rồi.” Mạc Noãn không nhịn được cười.

Lục Sâm nhún vai tỏ vẻ không quan tâm: “Họ đến xem một chút là được rồi.

Anh không muốn có người khác ở đây làm phiền, khó khăn lắm mới có được khoảng thời gian yên tĩnh với em.” “Anh cố ý phải không?” Mạc Noãn cười lườm anh một cái.

Lục Sâm nhún vai: “Cái đó thì không có.” Mạc Noãn từ lúc phẫu thuật xong chưa được tắm, trên người có một mùi đặc biệt, lẫn lộn giữa mùi máu tanh và mùi mồ hôi.

Tóc dài cũng hơi bết dính vào cổ, thật sự rất khó chịu.

Cô không nhịn được nhìn Lục Sâm với ánh mắt cầu xin: “Lục Sâm, anh đi hỏi bác sĩ xem em có thể gội đầu hay lau người được không, em cảm thấy trên người có mùi chua.” Lục Sâm ghé sát người cô ngửi ngửi: “Mùi gì đâu, sao anh không ngửi thấy, cảm giác vẫn là mùi hoa hồng thoang thoảng.” Mạc Noãn đẩy anh ra, cười mắng: “Lục Sâm, em không đùa với anh đâu.

Anh đi hỏi bác sĩ đi, nếu không được thì em cũng không ép.” Lục Sâm véo mũi cô, bất lực trước sự kiên trì của cô: “Được rồi, bà Lục, ông Lục đi hỏi ngay đây, em ở đây đợi một lát.” Lục Sâm đi hỏi bác sĩ.

Bác sĩ nói sức đề kháng của Mạc Noãn hiện tại chưa hồi phục hoàn toàn, đầu tạm thời không nên gội, dễ bị cảm lạnh.

Nếu thật sự khó chịu có thể dùng nước ấm lau người qua loa.

Lục Sâm lấy nước ấm, đóng cửa phòng bệnh lại, rồi cởi bộ đồ bệnh nhân trên người Mạc Noãn ra.

Dù hai người đã làm những chuyện thân mật hơn thế, nhưng ban ngày ban mặt bị cởi sạch đồ như vậy, đối diện với ánh mắt của anh, cơ thể Mạc Noãn vẫn không nhịn được mà ửng hồng, giống như con vịt luộc chín, nhắm chặt mắt lại.

Lục Sâm lắc đầu, khẽ thở dài: “Đúng là da mặt mỏng thật.” Lục Sâm nhẹ nhàng lau người cho Mạc Noãn.

Nhìn vết thương của cô, trong mắt anh lộ rõ vẻ đau lòng sâu sắc, không có một chút ý nghĩ dâm dục nào.

Mạc Noãn nhìn vẻ mặt anh, khẽ nói: “Lục Sâm, em không sao, anh lau nhanh cho em đi, hơi lạnh.” Lục Sâm gật đầu, tăng tốc độ, nhưng động tác vẫn vô cùng cẩn thận.

Chỉ là lau người cho Mạc Noãn thôi mà Lục Sâm đã thấy mình toát cả mồ hôi, hoàn toàn là do căng thẳng.

Mạc Noãn nhìn anh như vậy, bất đắc dĩ lắc đầu cười.

Mạc Noãn ở liền trong bệnh viện mười ngày, cảm giác dài như một năm.

Mấy ngày đầu chỉ nằm trên giường suốt ngày, sau đó khá hơn một chút, có thể xuống vườn hoa nhỏ của bệnh viện đi dạo.

Trong thời gian đó, Lục Sâm luôn ở bên cạnh chăm sóc tận tình.

Mọi công việc của công ty đều được mang đến phòng bệnh, các cuộc họp cũng đều dùng hình thức họp trực tuyến.

Các lãnh đạo cấp cao khác của Lục thị có việc cũng đến thẳng phòng bệnh báo cáo, biến phòng bệnh thành một văn phòng thu nhỏ.

Trước khi rời đi, ánh mắt họ nhìn cô cũng đầy vẻ ám muội, trong lòng Mạc Noãn vừa ngọt ngào vừa có chút không quen.

Người nhà họ Lục và Hàn Thụ Nhân cũng đến không chỉ một lần, nhưng cũng chỉ giới hạn ở việc ban ngày đến nói chuyện với cô.

Lục Sâm từ chối bất kỳ ai ở lại chăm cô vào ban đêm.

Chuyện Mạc Noãn nằm viện không nói cho Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh biết.

Nếu không phải một lần Trương Nhuế gọi điện đến nghe thấy tiếng y tá, thì còn không biết chuyện này.

Kết quả có thể tưởng tượng được, Mạc Noãn bị mắng một trận xối xả.

Cuối cùng nếu không phải Lục Sâm cam đoan nhiều lần rằng cô sắp xuất viện, thì hai người họ chắc chắn đã bay qua từ lâu rồi.

Buổi sáng, bác sĩ kiểm tra lại cẩn thận cho Mạc Noãn, vết thương hồi phục rất tốt, tháo chỉ là có thể xuất viện.

Người vui nhất là Mạc Noãn.

Cô vội vàng vào phòng tắm tắm rửa, tiện thể thay một bộ quần áo sạch sẽ, cứ thúc giục Lục Sâm nhanh chóng thu dọn đồ đạc, dường như vô cùng chán ghét nơi này, không muốn ở lại thêm một khắc nào.

Lục Sâm nhìn cô phấn khích như vậy cũng bị lây nhiễm, nhanh chóng thu dọn đồ đạc.

Tống Trí đã đợi sẵn ngoài cửa, cười nhận lấy đồ trong tay Lục Sâm, nói với Mạc Noãn: “Chúc mừng phu nhân xuất viện.” “Cảm ơn thư ký Tống, thời gian qua thật làm phiền anh rồi.” Mạc Noãn mỉm cười.

Vừa bước vào nhà, Mạc Noãn liền có cảm giác thân thuộc đã lâu không thấy.

Sau khi đi một vòng trong nhà, cô nằm thẳng lên giường của mình, lười biếng không muốn dậy.

Lục Sâm cũng cởi áo khoác vest, nằm bên cạnh cô, hỏi: “Noãn Noãn, em có dự định gì tiếp theo không?” Tập đoàn Hoa Nhiên sụp đổ như một tòa nhà lớn sau một đêm, đã bước vào giai đoạn thanh lý phá sản toàn diện, văn phòng luật sư EM cũng giải thể hoàn toàn.

Mạc Noãn nhìn Lục Sâm, trong mắt đầy ý cười: “Xem ra lúc đầu em đúng là miệng quạ đen, không phải vì sư huynh mà chủ động nghỉ việc, mà là văn phòng tự sụp đổ.

Em tạm thời không định đi làm, trước tiên ở nhà dưỡng sức khỏe đã.

E là một thời gian dài sắp tới thật sự phải để anh nuôi em rồi.” Lục Sâm véo má cô, khóe môi khẽ cong lên: “Anh Lục rất vinh hạnh.” “Bây giờ thì nói hay lắm.

Nếu em không có việc làm, chắc chắn sẽ bám lấy anh cả ngày, anh đừng có chê em phiền đấy.” Mạc Noãn dùng chân đá nhẹ anh.

Chương 159

Bị bàn chân nhỏ của cô đá vào, Lục Sâm chỉ cảm thấy một luồng điện chạy dọc sống lưng.

Anh lật người một cái liền đè Mạc Noãn xuống dưới.

Mạc Noãn nhìn ánh mắt nóng rực của anh, tim lập tức đập thình thịch, từng nhịp, từng nhịp, đến chính cô cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

“Noãn Noãn, không biết em có nhớ anh không?” Lục Sâm từ trên cao nhìn xuống Mạc Noãn, trong mắt đầy vẻ trêu chọc và hứng thú.

Mạc Noãn đương nhiên biết anh nói gì, cô quay mặt đi, lí nhí nói: “Không nhớ, một chút cũng không nhớ.

Mấy ngày nay ngày nào cũng ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, bị anh quản đông quản tây, phiền muốn chết.” Lục Sâm véo má cô: “Cô nhóc khẩu thị tâm phi, em có biết tim em đập nhanh thế nào không?” “Không…” biết.

Lời của Mạc Noãn chưa kịp nói ra, nụ hôn nóng bỏng của Lục Sâm đã áp xuống.

Anh hôn rất sâu, không giống những nụ hôn nhẹ nhàng trong bệnh viện mấy ngày nay, rất nhanh đã cướp đi hơi thở của cô.

Vì đang ở nhà mình, Mạc Noãn cũng thả lỏng hơn, đắm chìm trong đó.

Chỉ là lúc hai người sắp mất kiểm soát, Lục Sâm lật người ôm cô từ phía sau, nhẹ nhàng vỗ lưng cô để bình ổn hơi thở, nói nhỏ bên tai cô: “Bác sĩ nói chuyện này phải đợi mấy ngày nữa, không thể vội vàng được.” Mặt Mạc Noãn nóng bừng.

Người đàn ông này có lúc cũng giống hệt Diệp Tử Hạo, mặt dày vô sỉ: “Anh còn đặc biệt đi hỏi bác sĩ chuyện này à?” Lục Sâm cười khẽ bên cổ cô, không trả lời thẳng câu hỏi mà nghiêm túc nói: “Không thể để em bị thương nữa, dù là vì phúc lợi của anh Lục cũng không được.” Sáng sớm Mạc Noãn đã bị mùi thơm nồng nặc đánh thức.

Lúc cô vệ sinh cá nhân xong đi ra, chỉ thấy bóng dáng Lục Sâm bận rộn trong bếp, miệng dường như còn ngân nga một giai điệu nhỏ, rõ ràng tâm trạng rất tốt.

Mạc Noãn chưa từng thấy dáng vẻ này của Lục Sâm, không nhịn được đi chậm lại, lặng lẽ đến sau lưng ôm eo anh, cố ý cao giọng nói: “Anh Lục đang làm gì thế?” Cô vốn định dọa anh một chút, không ngờ lại bị anh lập tức ép vào tủ lạnh, trao cho một nụ hôn sâu nóng bỏng.

Mạc Noãn thở hổn hển dựa vào lồng ngực anh, nghịch cúc áo của anh: “Sao anh không bị dọa?” “Anh nhận ra tiếng bước chân của em.

Từ lúc em ra khỏi cửa phòng ngủ là anh đã biết rồi.” Anh cố ý không quay lại, chính là muốn xem cô nhóc này định làm gì, không ngờ cô lại muốn dọa anh, anh đâu phải người dễ bị dọa như vậy.

Nhưng cô đã tự dâng đến cửa, anh sẽ không bỏ qua đâu.

“Lão hồ ly, hóa ra là đợi em ở đây à.” Mạc Noãn lườm anh một cái, rồi nhìn xem rốt cuộc anh đang làm gì.

Cô phát hiện nắp nồi cơm điện đã mở, bên trong bốc hơi nghi ngút, là một nồi cháo, nhưng không biết đã cho thêm gì vào, có chút đen đen.

Bên cạnh còn có hai đĩa rau xào, trông rất tươi xanh.

“Lục Sâm, anh cho gì vào cháo vậy?” “Gan heo, đặc biệt nấu cho em để bổ máu.

Tuần tới chúng ta đều ăn món này.” Mạc Noãn không nhịn được nhíu mày, trong lòng than vãn: “Không cần phải ăn lâu vậy chứ.” Dù cô không kén ăn, nhưng lại ghét phải ăn một món trong thời gian dài, thích thay đổi khẩu vị.

Lục Sâm luôn nghe lời Mạc Noãn, nhưng đó chỉ giới hạn ở những chuyện không quan trọng.

Đối với những việc liên quan đến sức khỏe của cô, hoàn toàn không có chỗ cho thương lượng.

Anh kiên quyết nói: “Không được, bữa sáng ăn những thứ này là tốt nhất.

Chỉ ăn một tuần thôi, sau đó anh sẽ không ép em nữa.

Mọi chuyện đều có anh ở bên em.” “Đúng rồi, anh còn mua cho em một ít táo đỏ, nhãn nhục và những thứ lặt vặt khác.

Lúc đói em có thể lấy ăn bất cứ lúc nào.” Mạc Noãn nhìn theo hướng tay anh, chỉ thấy trên bàn bày một ít đồ ăn vặt.

Giờ thì cô đã hiểu, người đàn ông này quyết tâm bồi bổ máu cho cô rồi.

“Hôm qua anh về với em xong đâu có ra ngoài đâu?

Mua mấy thứ này lúc nào vậy?” “Sáng sớm anh đã bảo Tống Trí mang qua.” Anh sẽ không nói cho cô biết là, tối qua anh ngủ một giấc đột nhiên nhớ ra, nửa đêm gọi điện cho Tống Trí.

Mạc Noãn không nhịn được lắc đầu, cảm thấy làm thư ký cho Lục Sâm thật sự quá vất vả, đến cả những chuyện sinh hoạt này cũng phải lo, không chỉ làm công việc của thư ký mà còn kiêm cả bảo mẫu.

“Em thấy anh nên tăng lương cho thư ký Tống rồi đấy.” Mạc Noãn thành thật đề nghị.

“Lương của thư ký Tống mỗi năm đều được điều chỉnh, lương năm của cậu ấy bây giờ đã là bảy con số không rồi.” “Hơn triệu rồi á?” Mạc Noãn trợn to mắt nhìn Lục Sâm, hoàn toàn bị con số anh nói làm cho kinh ngạc.

Một thư ký mà lương năm đến cả triệu.

Cô vẫn luôn nghĩ ngành CPA của mình đã là cổ cồn trắng cao cấp rất được ưa chuộng rồi.

Nếu văn phòng làm ăn tốt, một năm cô có thể kiếm được ba bốn mươi vạn, nhưng đó đều là đổi lại bằng việc tăng ca.

Không ngờ thư ký của Lục thị lại có giá như vậy, lương cao gấp mấy lần họ.

“Biết sớm nghề thư ký có giá như vậy, lúc đầu em đã học ngành này rồi.

Lục thị còn tuyển người không chuyên không, đợi em khỏe lại em đổi nghề.” “Thư ký của Lục thị được mấy người chứ.

Bất kể ngành nghề nào cũng có người làm tốt, có người làm kém.

Thư ký Tống chỉ là đang ở trên đỉnh kim tự tháp của ngành thư ký mà thôi.” “Lương của một thư ký đã nhiều như vậy, không biết anh là một tổng giám đốc thì có bao nhiêu?” Mạc Noãn lẩm bẩm.

Lục Sâm buồn cười nhìn Mạc Noãn, không ngờ họ kết hôn đã nửa năm mà cô nhóc này còn chưa từng động đến thẻ ngân hàng của anh: “Bà Lục, em có quên một chuyện không?

Thẻ lương của anh đã đưa cho em từ lâu rồi, muốn biết thì em có thể đi tra bất cứ lúc nào.” “À đúng rồi, em thật là hồ đồ.” Mạc Noãn chợt nhớ ra, họ kết hôn không lâu anh đã giao thẻ lương cho cô, lúc này nếu không nhắc đến, cô cũng sắp quên mất rồi.

Lục Sâm múc cháo gan heo cho Mạc Noãn, cũng bưng đĩa rau xào lên bàn.

Mạc Noãn phát hiện, dù chỉ là cháo gan heo đơn giản, Lục Sâm cũng nấu rất ngon, không có chút mùi tanh nào.

Cô không nhịn được húp hết một bát lớn, đột nhiên nhớ đến kẻ đã đâm mình, hỏi: “Đã hơn mười ngày rồi, vụ án vẫn chưa có tiến triển mới à?

Người đó rốt cuộc là bị bệnh tâm thần thật hay giả vờ?” “Ừm.

Chương 160

Tối qua anh đã nhận được tin từ bên cục cảnh sát.

Hắn ta đúng là có bệnh tâm thần gián đoạn.

Đồn cảnh sát từng giam giữ hắn trước đây đã chứng thực điều này.

Hắn từng ở trong tù vì lên cơn điên đánh bạn tù mà bị biệt giam.

Sau khi ra tù cũng đã ở trong bệnh viện tâm thần một thời gian, bệnh viện còn lưu giữ hồ sơ chẩn đoán của hắn.

Các chuyên gia giám định lúc gây án hắn ta đúng là đang phát bệnh tâm thần.

Bây giờ hắn đã bị bắt buộc điều trị rồi.” Lục Sâm trong lòng vẫn không muốn tin kết quả như vậy, quá trùng hợp.

“Vậy có phải thật sự là chúng ta nghĩ nhiều rồi không, đúng là tai bay vạ gió.” “Noãn Noãn, dù sao anh vẫn thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Thời gian này em không có việc gì thì cũng đừng ra ngoài, ở nhà dưỡng sức khỏe.

Nếu thấy chán, có thể đến Lục thị với anh.” “Yên tâm đi, em không yếu đuối như vậy đâu.

Kể cả có người đứng sau giở trò, trong thời gian ngắn hắn chắc chắn cũng không dám ra tay nữa, nếu không sẽ rất dễ lộ sơ hở.” Đúng lúc này, điện thoại của Lục Sâm reo lên, là ông nội gọi đến.

“A Sâm, nếu Tiểu Noãn tạm thời không đi làm thì cháu đưa nó đến đại viện đi, ông sẽ bồi bổ sức khỏe cho nó.” Mạc Noãn vừa nghe ông nội nói vậy, sợ đến mức lập tức lắc đầu lia lịa với Lục Sâm.

Cô vẫn chưa quên những món canh bổ mà ông hầm để cô mang thai cách đây không lâu, thật sự khó mà chịu nổi.

Lục Sâm đương nhiên hiểu ý Mạc Noãn, nhìn cái đầu cô lắc như trống bỏi mà thấy hơi buồn cười, nói với ông nội: “Ông yên tâm đi, cháu tự có sắp xếp.

Cháu đã ba mươi mấy tuổi rồi, biết cách chăm sóc vợ mình, không cần vì chút chuyện nhỏ này mà đưa vợ về nhà đâu.

Mấy hôm nay công ty cháu khá nhiều việc, tối không muốn chạy về đại viện vất vả nữa.” Ông nội gầm lên một tiếng: “Thằng nhóc thối, ông cũng là vì tốt cho Tiểu Noãn, cháu đừng có tự mình đa tình.

Ông chỉ nói để Tiểu Noãn đến, cháu có về hay không cũng không sao.” “Vậy không được, tối không ôm vợ mình ngủ không yên.” Lục Sâm cong khóe môi.

Nghe vậy, khóe miệng ông cụ giật giật: “Cháu bây giờ ngày càng có tiền đồ rồi đấy.” “Cảm ơn ông đã khen.” Lục Sâm mặt không đỏ tim không đập mà nói.

Chỉ nghe thấy ông cụ hừ lạnh một tiếng, sau đó mắng vài câu rồi cúp máy.

Cúp điện thoại, Lục Sâm cười nói với Mạc Noãn: "Bây giờ em sợ về nhà chính rồi à?" Mạc Noãn lắc đầu, "Không phải sợ về nhà chính, mà là sợ mấy món canh bổ của ông nội, thật sự không chịu nổi." Ở trong căn nhà nhỏ của mình, cô nũng nịu nói vài lời ngon ngọt là có thể trốn được, nhưng ở chỗ ông nội thì không được tự do như vậy.

Đồ mà trưởng bối vất vả làm ra, phận làm con cháu không nỡ phụ lòng tốt của họ.

Hơn nữa, Lục Sâm hiểu sở thích của cô, những món anh làm hợp khẩu vị cô hơn và cũng bình thường hơn.

Mấy món ông nội làm thì quá bổ, toàn là những thứ giàu dinh dưỡng.

Cô nhớ sâu sắc nhất là lần cách đây không lâu, ông hứng chí hầm thịt cóc cho cô, nghe nói là cóc sữa mới đầy tháng, toàn thân đỏ hỏn, lông còn chưa mọc.

Lúc ăn cô không biết là gì, sau đó nghe ông nội nói lại, làm cô buồn nôn mấy ngày liền, bây giờ nhìn thấy mấy con cóc đáng yêu vẫn còn thấy ớn lạnh.

Lấy chuyện bổ máu ra nói, những món Lục Sâm làm cho cô đều là những thứ cô có thể chấp nhận được, còn ông nội thì chưa chắc, không biết ông sẽ bày ra chiêu trò kỳ lạ nào nữa. "Thế không sợ của anh à?" Lục Sâm nhướng mày.

Mạc Noãn cười hì hì, "Của anh Lục thì bình thường hơn, đến giờ vẫn có thể chấp nhận được." Sau khi Lục Sâm đi làm, Mạc Noãn một mình xem tivi, dọn dẹp vệ sinh nhà cửa, sắp xếp riêng những bộ đồ đông không mặc được nữa trong tủ quần áo ra một bên.

Buổi trưa Lục Sâm trở về, nói muốn đưa cô đến một nơi.

Mạc Noãn tò mò đi theo anh, phát hiện đó là khu nhà ở thương mại mới phát triển ở trung tâm thành phố, tên là Quân Lâm Giang Sơn.

Vì cây xanh và vị trí đắc địa, vừa mở bán đã gây ra cơn sốt tranh giành, bán rất chạy. "Sao anh lại đưa em đi xem nhà?" Mạc Noãn ngẩng đầu nhìn Lục Sâm. "Ngốc ạ, ảnh cưới cũng chụp rồi, hôn lễ của chúng ta cũng nên đưa vào lịch trình thôi.

Anh dự định tổ chức hôn lễ vào Quốc khánh tháng 10, như vậy dì và dượng đều có thời gian, bạn bè em ở thành phố A cũng có thể đến kịp.

Đã kết hôn thì sao có thể không có phòng tân hôn được.

Kiểu nhà và vị trí của Quân Lâm Giang Sơn đều rất tốt, anh đã chấm hai căn, em xem thử có thích không.

Nếu thích thì anh sẽ đặt cọc, sau đó bắt đầu sửa sang ngay.

Sửa nhanh chắc cũng phải mất hai tháng, rồi để khoảng ba tháng cho bay hết mùi formaldehyde, đến lúc chúng ta kết hôn là có thể dùng làm phòng tân hôn vừa đẹp." Sống mũi Mạc Noãn có chút cay cay, người đàn ông này vậy mà đã âm thầm sắp xếp tất cả. "Chúng ta không phải đã có nhà rồi sao, em rất thích nơi đó." Rất ấm cúng, ở nửa năm cũng đã có tình cảm. "Hơn 90 mét vuông hai chúng ta ở thì tạm đủ, nhưng sau này có con sẽ rất bất tiện.

Phải chọn một căn lớn hơn, có họ hàng bạn bè đến cũng có chỗ ở." Lục Sâm đã tính toán tất cả các yếu tố cần thiết, Mạc Noãn cũng không tiện nói thêm gì, bèn đi theo anh vào khu dân cư.

Vì Lục Sâm đã quen đường, nhân viên tư vấn bán hàng đưa thẳng chìa khóa cho họ rồi đi tiếp đón người khác.

Hai căn nhà Lục Sâm để ý nằm ở tầng 16 và tầng 19, đều là kiểu nhà tọa đông bắc hướng tây nam, ánh sáng và thông gió rất tốt.

Một căn rộng hơn 160 mét vuông, năm phòng ngủ, hai phòng khách, hai phòng vệ sinh.

Một căn rộng 130 mét vuông, bốn phòng ngủ, hai phòng khách, hai phòng vệ sinh.

Lục Sâm nắm tay cô, giới thiệu cho cô chỗ nào có thể đập thông, chỗ nào là phòng ngủ chính, chỗ nào có tầm nhìn đẹp, thích hợp làm phòng sách, lúc mệt mỏi có thể phóng tầm mắt ra xa.

Nghe anh quy hoạch, tâm trạng Mạc Noãn rất tốt, khóe môi cong lên mãi không hạ xuống.

Chương 161

Cuối cùng so sánh hai căn nhà, Mạc Noãn cảm thấy căn 160 mét vuông quá lớn, 130 mét vuông chắc là vừa đủ, sẽ không quá trống trải. "Em thấy hay là chọn căn 130 này đi, một nhà bốn người cũng đủ rồi.

Căn 160 lớn quá, lỡ như anh thỉnh thoảng đi công tác, em ở một mình chắc chắn sẽ thấy sợ." Mạc Noãn suy nghĩ rồi nói. "Sợ thì không cần lo, sau khi con ra đời, nhà chắc chắn phải mời người chăm trẻ.

Lỡ không cẩn thận sinh đôi, còn phải mời hai người, rồi mẹ và ông nội có khi cũng thỉnh thoảng qua ở, không thể nhỏ quá được.

Căn 160 mét vuông này phòng khách khá lớn, bọn trẻ có thể chạy xe trong nhà, tiện cho chúng vui chơi..." Mạc Noãn bật cười đẩy Lục Sâm một cái. "Anh Lục, anh có nghĩ nhiều quá không, làm gì có nhiều cặp song sinh như thế, phải có gen di truyền của gia tộc chứ." Người đàn ông này thật biết ảo tưởng, bây giờ một đứa còn chưa thấy đâu, lấy đâu ra song sinh.

Nhà họ Lục và nhà họ Mạc cũng chưa thấy ai sinh đôi, chuyện này hoàn toàn không đáng tin. "Chuyện này cần chuẩn bị trước, đợi đến lúc đó cảm thấy không hợp rồi đổi lại sẽ phiền phức hơn.

Gen sinh đôi nhà chúng ta vẫn có đấy, mẹ anh và một người cô chính là chị em song sinh.

Cả hai người họ đều không sinh đôi, chẳng phải người ta nói gen di truyền cách thế hệ sao, biết đâu lại đúng vào đời anh." "Mẹ anh còn có một người em gái song sinh?" Mạc Noãn kinh ngạc nhìn Lục Sâm, chuyện này hình như cô chưa từng nghe nói. "Đúng vậy, bây giờ cô ấy không ở thành phố A.

Vì chúng ta chưa tổ chức hôn lễ, bên nhà họ Lục và bên mẹ còn rất nhiều họ hàng em chưa gặp.

Đợi đến hôn lễ em sẽ gặp được gần hết thôi." "Vâng." Lục Sâm mỉm cười, nghiêm túc nhìn Mạc Noãn, "Cho nên, bà xã Lục, nếu chúng ta có thể sinh một cặp song sinh thì cũng không có gì lạ cả, em cũng có thể bớt đi một lần đau đẻ." Mạc Noãn hiểu ra, thì ra người đàn ông này ôm hy vọng như vậy là muốn cô bớt đi một lần đau đẻ, không nhịn được cười nói: "Vậy thì anh Lục và bà xã Lục cứ mơ trước đi, biết đâu không cẩn thận lại thành hiện thực." "Đúng vậy, cứ mơ trước đã." Lục Sâm véo má Mạc Noãn, cảm thấy cô nhóc này ở viện mười ngày, khuôn mặt vốn đã nhỏ nay lại càng gầy hơn. "Tập đoàn Lục Thị không có mảng kinh doanh bất động sản, khu Quân Lâm Thiên Hạ này là của công ty nào vậy?" Mạc Noãn hỏi.

Lục Thị không kinh doanh bất động sản, đây là điều ai cũng biết.

Trước đây cô cũng không hiểu tại sao, mãi đến khi biết chuyện của A Ly cô mới hiểu ra, có lẽ Lục Sâm không muốn gợi lại chuyện xưa, để tránh đau lòng.

Ánh mắt Lục Sâm lóe lên, Mạc Noãn lập tức cảnh giác, "Là của Mạc Thị?" "Noãn Noãn, em đừng nghĩ nhiều, chuyện này không có bất kỳ quan hệ gì với Mạc Bình Sơn cả.

Mà là vì ở thành phố A, bất động sản là ngành kinh doanh chính của Mạc Thị, chất lượng của các công ty khác không đảm bảo.

Anh định tự bỏ tiền ra mua mà." "Anh căng thẳng làm gì?

Em cũng có nói gì đâu, chỉ hỏi một chút thôi mà." "Anh sợ em nghĩ nhiều, nên ban đầu không nói cho em biết." Lục Sâm cười nói. "Được rồi, em đâu phải người nhỏ nhen như vậy." Lục Sâm ký hợp đồng ngay tại chỗ, thanh toán tiền, những việc sau đó giao cho Tống Trí tiếp tục theo dõi.

Mạc Noãn thấy vậy cũng yên tâm, cô đồng ý khuyên Mạc Bình Sơn chấp nhận điều trị, nhưng không có nghĩa là cô đã hoàn toàn tha thứ cho người cha này, có thể nhận không đồ của ông.

Chuyện Lục Sâm và Mạc Noãn đi xem nhà nhanh chóng đến tai Hàn Thụ Nhân, ông ta lập tức gọi điện cho Mạc Bình Sơn.

Sức khỏe của Mạc Bình Sơn sau gần nửa tháng điều dưỡng, tinh thần đã tốt lên nhiều, lúc này đang ngồi trên ghế dài phơi nắng. "Hai đứa nó rốt cuộc muốn làm gì?

Nhà của Mạc Thị muốn lấy thì cứ lấy, sao còn phải tự trả tiền." "Chủ tịch, cậu chủ đã tính toán từ sớm rồi.

Sau khi họ chọn xong thì ký hợp đồng và trả tiền ngay.

Tôi cũng xem sổ sách mới phát hiện ra, chắc là để chuẩn bị phòng cưới." Mạc Bình Sơn dừng tay, mắt hơi sáng lên, "Chúng nó định tổ chức lại hôn lễ à?" "Chắc là vậy, cũng chỉ là đoán thôi.

Căn nhà họ đang ở không lớn lắm, là căn hộ nhỏ trước đây cậu chủ ở một mình, sau này tính đến chuyện có con thì nên đổi nhà." Mạc Bình Sơn hiếm hoi nở một nụ cười. "Con bé tuổi cũng không còn nhỏ, đúng là nên tính chuyện có con rồi.

Hồi bằng tuổi nó, nó đã mấy tuổi rồi, còn đòi cưỡi ngựa nữa chứ." Hàn Thụ Nhân thấy Mạc Bình Sơn tâm trạng tốt, liền báo cáo hết những chuyện của Mạc Noãn trong thời gian này.

Mạc Bình Sơn nghe xong im lặng một lúc lâu, cuối cùng nói: "Đây là một cơ hội tốt, đợi con bé điều dưỡng một thời gian, ông lại nói chuyện với nó về việc quay lại Mạc Thị.

Làm việc ở công ty nhà mình dù sao cũng tốt hơn bên ngoài." "Vâng, tôi sẽ nói chuyện kỹ với cô ấy.

À phải rồi, gần đây tiểu thư Tử Hi hình như đã nhận ra có gì đó không ổn, cứ gặng hỏi tôi rốt cuộc ông đi công tác ở đâu." "Chuyện này vẫn phải giấu chúng nó.

Với tính cách không yên của nó, nếu biết sự thật chắc chắn lại gây chuyện.

Còn mấy vị giám đốc không an phận trong công ty nữa, chuyện tôi nhập viện tuyệt đối không được để lộ một chút tin tức nào, nếu không sẽ phiền phức không ngừng." Hàn Thụ Nhân không nói cho Mạc Bình Sơn biết rằng các vị giám đốc đó đã bắt đầu gây sự, ông lại báo cáo một vài việc công ty rồi mới cúp máy.

Mạc Noãn ở nhà suốt một tuần, hiếm khi tĩnh tâm đọc sách để nạp lại năng lượng, ngày tháng trôi qua nhẹ nhàng thoải mái.

Thỉnh thoảng cô cũng đến nhà chính ở vài ngày.

Ông nội thấy khí huyết của cô đã tốt lên nhiều nên cũng không làm thuốc bổ cho cô nữa.

Sức khỏe Mạc Noãn dần hồi phục, ít nhất chính cô cũng cảm nhận rõ ràng tay chân không còn lạnh như trước, thuốc bổ của Lục Sâm quả thật rất hiệu quả.

Buổi trưa, Mạc Noãn nhận được điện thoại của Mễ Nặc, nhờ cô đi chọn quà giúp, mẹ Mễ sắp đến sinh nhật.

Mạc Noãn không có việc gì nên đồng ý ngay. "Nặc, cậu đã có ý tưởng gì chưa?

Muốn chọn quà gì?" Mạc Noãn khoác tay Mễ Nặc. "Vẫn chưa có ý gì cả, năm nào cũng tặng quà, những thứ mẹ tớ thích đều tặng hết rồi.

Năm nay thật sự không biết chọn gì nữa, nên mới lôi cậu ra đây." Mễ Nặc có chút phiền não.

Chương 162

Mạc Noãn cười cười, "Có muốn tớ cho cậu một gợi ý không?" "Nói đi, nói mau, cậu vẫn luôn được lòng thái hậu nhà tớ, quà cậu chọn mẹ tớ nhất định sẽ rất thích." Mễ Nặc hứng khởi nhìn Mạc Noãn.

Mạc Noãn suy nghĩ một lát rồi nghiêm túc nói: "Nếu cậu gói Diệp Tử Hạo mang về, mẹ Mễ nhất định sẽ rất vui.

Bây giờ điều bà ấy lo lắng nhất chính là chuyện chung thân đại sự của cậu đấy." "Thôi đi, Mạc Noãn, cậu dừng lại cho tớ.

Đừng nhắc đến người đàn ông đó nữa, nhắc nữa chúng ta tuyệt giao." Mạc Noãn thấy Mễ Nặc một vẻ tránh Diệp Tử Hạo như rắn rết, bật cười lắc đầu, "Vậy coi như tớ chưa nói gì." Mễ Nặc kéo Mạc Noãn vào trung tâm thương mại, nhưng đi được vài bước thì nghe thấy tiếng hai người phụ nữ nói chuyện.

Quay lại nhìn, không phải ai khác chính là Mạc Tử Hi và Tống Tuyết Di.

Hai người đang dừng lại trước một cửa hàng chuyên đồ cho trẻ sơ sinh, còn Đinh Duệ thì đứng sau họ với vẻ mặt vô cảm, tay xách không ít túi đồ.

Đối với người chồng chưa cưới cũ đó, Mạc Noãn ngày càng không còn cảm giác gì. "Mẹ, mẹ xem bộ này có đẹp không?" Mạc Tử Hi cười mỉm, cầm một bộ quần áo nhỏ màu hồng hỏi Tống Tuyết Di.

Tống Tuyết Di sờ chất liệu vải, cười nói: "Đẹp, cũng không tệ." "Mạc Noãn, Mạc Tử Hi có thai à?" Mễ Nặc kéo áo Mạc Noãn, nhỏ giọng hỏi.

Mạc Noãn lắc đầu, "Tớ không rõ, nhưng xem bộ dạng này thì chắc là vậy." Mễ Nặc thấy sắc mặt Mạc Noãn không tốt lắm, liền kéo cô định đi.

Ai ngờ Mạc Tử Hi đã nhìn thấy họ, cố ý cao giọng gọi lại: "Chị, thấy chúng tôi mà đi nhanh vậy làm gì?" Mễ Nặc ghét nhất là bộ dạng này của Mạc Tử Hi, vừa định lên tiếng thì Mạc Noãn đã giữ cô lại. "Đừng để ý đến loại người này, không có ý nghĩa gì đâu." "Chị nói gì vậy, em chỉ là có thai nên muốn chia sẻ tin vui với chị thôi mà, chị đừng nghĩ nhiều." Vẻ mặt ngây thơ, ánh mắt khiêu khích.

Mạc Noãn bình tĩnh nói: "Vậy chúc mừng cô." "Cảm ơn chị." Mạc Tử Hi xoa bụng vẫn còn phẳng lì, gương mặt rạng rỡ hạnh phúc, lời nói ra có vài phần chân thành.

Mạc Noãn hơi sững sờ, rồi gật đầu.

Chỉ là đó đều là ảo giác của cô, câu tiếp theo của Mạc Tử Hi lại nối tiếp ngay sau đó: "Chị, chị và anh rể kết hôn cũng gần nửa năm rồi nhỉ, sao vẫn chưa có tin vui gì?

Có phải cơ thể có vấn đề gì không, nếu có thì phải đi khám bác sĩ sớm.

Dù sao chị và anh rể tuổi cũng không còn nhỏ, không thể kéo dài thêm được nữa." Sắc mặt Mạc Noãn hơi tái đi, tay đang nắm Mễ Nặc cũng vô thức siết chặt.

Sắc mặt Đinh Duệ không tốt lắm, quay sang Mạc Tử Hi nói: "Tử Hi, em nói ít thôi.

Hôm nay chúng ta cũng mua gần đủ rồi, về nhà trước đi.

Em mới có thai, không nên đi dạo bên ngoài lâu." Anh phát hiện người trước mắt đã không còn là người anh quen biết năm đó nữa.

Sau khi kết hôn mới phát hiện ra bản tính thật của cô ta, đâu còn sự ngây thơ lúc ban đầu. "Anh Duệ, anh kéo em làm gì, em cũng chỉ tốt bụng khuyên bảo thôi, chẳng phải đều là nghĩ cho chị và anh rể sao?" Khóe miệng Mạc Tử Hi có vài phần đắc ý.

Mễ Nặc sa sầm mặt, không nhịn được nói: "Mạc Tử Hi, cô nên lo cho bản thân mình trước đi.

Mới có thai thôi, có sinh ra được thuận lợi hay không còn chưa biết, bây giờ đã ở đây dương oai diễu võ, không thấy quá sớm sao?" "Cô có ý gì?

Chẳng lẽ cô muốn hãm hại con tôi." Mạc Tử Hi ôm bụng, hoảng sợ nhìn Mễ Nặc.

Mễ Nặc cạn lời, không biết não Mạc Tử Hi cấu tạo thế nào mà lại nghĩ cô muốn hại con cô ta. "Cô có mắc chứng hoang tưởng bị hại không, hay là làm nhiều chuyện chột dạ nên trong lòng bất an?

Tôi không có chút hứng thú nào với cô cả." Mễ Nặc nói.

Tống Tuyết Di liếc nhìn Mạc Noãn một cái, rồi kéo Mạc Tử Hi qua. "Đừng nói nữa, Đinh Duệ nói đúng, chúng ta về nhà trước đi." Mạc Tử Hi bĩu môi, lườm Mễ Nặc một cái đầy ác ý.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên. "Nếu tôi không nghe nhầm, cô hẳn là họ Mạc." Mạc Noãn ngẩng đầu nhìn, người đến là Quý Anh Ngữ.

Chỉ thấy cô ấy mặc bộ vest áo khoác và váy ngắn mà mấy hôm trước cô chọn giúp, chân đi một đôi giày cao gót màu trắng bạc cao năm, sáu centimet, cả người toát lên vẻ tháo vát.

Lúc này khóe miệng cô ấy đang mỉm cười ôn hòa nhìn Mạc Tử Hi.

Mạc Tử Hi nhìn cô gái trẻ trước mặt, khó hiểu hỏi: "Cô là ai?" "Tôi chỉ là một chuyên gia tư vấn tâm lý.

Nếu tôi không nhìn nhầm, cô Mạc, cô rất lo lắng cho đứa con trong bụng mình." Ánh mắt Quý Anh Ngữ dừng trên bụng Mạc Tử Hi, chỉ thấy tay cô ta đặt trên bụng, cánh tay hơi cong, tạo thành tư thế bảo vệ.

Mạc Tử Hi còn chưa kịp lên tiếng, Quý Anh Ngữ lại nói tiếp: "Nhưng tôi thấy có chút không đáng, vì chồng cô, cha của đứa bé không yêu thương đứa con như cô tưởng tượng.

Anh ta chỉ đi dạo phố với cô một lúc mà trong mắt đã đầy vẻ mất kiên nhẫn.

Muốn khuyên cô đi, anh ta cũng chỉ kéo tay cô.

Một người chồng yêu thương vợ, nếu biết vợ mình có thai, theo tiềm thức sẽ ôm eo cô ấy, vì đó là hành động trực tiếp nhất từ tiềm thức của não bộ, cảm thấy như vậy sẽ bảo vệ được vợ con mình tốt hơn." Ngừng một chút, Quý Anh Ngữ lại tiếp tục: "Tôi không biết cô Mạc vì một người chồng không yêu mình mà mang thai thì có gì đáng để khoe khoang.

Cùng là phụ nữ, tôi thật sự không nhìn nổi, cảm thấy vì một người đàn ông như vậy mà sinh con đẻ cái thật không đáng chút nào, nên tốt bụng qua đây nhắc nhở cô một câu." Bị Quý Anh Ngữ vạch trần tại trận, tay Đinh Duệ đang định kéo Mạc Tử Hi liền cứng đờ.

Mạc Tử Hi và Tống Tuyết Di cũng nhìn sang Đinh Duệ, quả nhiên phát hiện đúng như cô ấy nói, nhất thời mặt mày cũng cực kỳ khó coi, mím môi không biết nên nói gì. "Thôi được rồi, tôi cũng chỉ nói vậy thôi, mọi người đừng để trong lòng, có lẽ là tôi nhìn nhầm.

Mỗi người có cách thể hiện tình yêu khác nhau." Quý Anh Ngữ nở nụ cười nhạt, trong mắt không có một chút ác ý nào, dường như thật sự như cô ấy nói, chỉ là tốt bụng qua nhắc nhở họ một chút.

Đúng là vừa đấm vừa xoa.

Lòng Mạc Tử Hi có chút lạnh lẽo, cô ta không nói một lời rồi bỏ đi.

Tống Tuyết Di và Đinh Duệ cũng vội vàng theo sau.

Chương 163

Thấy những người không liên quan đã đi, Quý Anh Ngữ cười chào Mạc Noãn: "Chị dâu." Mạc Noãn mỉm cười, biết rằng vừa rồi Quý Anh Ngữ ra mặt là vì cô. "Cảm ơn em, Tiểu Ngữ." "Chị dâu khách sáo quá, em cũng có làm gì đâu.

Chị ra viện em vốn định đến thăm, nhưng cứ bận rộn chuyện tìm việc.

Hôm nay tình cờ đi ngang qua, thấy có bóng người trông hơi giống chị nên qua xem thử, không ngờ lại đúng lúc thấy cảnh này, có chút không nhìn nổi thôi." "Sao em lại ở đây?" "Em đã tìm được việc rồi, hôm qua mới bắt đầu làm thực tập sinh tư vấn tâm lý ở một bệnh viện.

Hôm nay em đi cùng bệnh nhân đến trung tâm thương mại.

Cô ấy bị trầm cảm, tình hình đặc biệt, ban ngày em phải theo sát để hướng dẫn cho cô ấy." Quý Anh Ngữ vừa nói vừa giơ tay chỉ.

Nhìn theo hướng cô ấy chỉ, Mạc Noãn thấy trong một cửa hàng cách đó không xa có một người phụ nữ đang thử quần áo, ăn mặc như một quý bà, rõ ràng gia cảnh rất tốt. "Đó là bệnh nhân của em." "Thì ra là vậy, chúc mừng em đã tìm được việc." Mạc Noãn cong môi cười. "Thôi được rồi chị dâu, em không nói chuyện với chị nữa, em phải ở bên cạnh cô ấy mọi lúc mọi nơi, để tiện quan sát mọi hành động của cô ấy.

Chúng ta nói chuyện sau nhé." "Được, vậy em đi làm việc của mình đi, đừng để lỡ việc." Quý Anh Ngữ gật đầu, rồi đi đôi giày cao gót chạy đi.

Mễ Nặc đăm chiêu nhìn bóng lưng của Quý Anh Ngữ, không nhịn được hỏi Mạc Noãn: "Noãn Noãn, cậu quen cô gái xinh đẹp này ở đâu vậy?

Tuổi còn trẻ đã là chuyên gia tư vấn tâm lý, quả là có tài.

Chỉ gặp một lần đã nhìn ra vấn đề giữa Mạc Tử Hi và Đinh Duệ.

Nhìn thì dịu dàng, nhưng nói chuyện thì giết người không dao." Mạc Noãn thành thật nói: "Tớ và cô ấy cũng không thân lắm.

Cô ấy có quan hệ tốt với nhà họ Lục, là em gái của bạn gái cũ của Lục Sâm.

Nhà họ Lục vẫn luôn tài trợ cho cô ấy học đại học ở nước ngoài, vừa mới về nước không lâu, chuyên ngành tâm lý học.

Tớ cũng mới gặp cô ấy vài lần gần đây thôi." Chuyện tình cảm của Lục Sâm, Mễ Nặc đã nghe Mạc Noãn kể qua, chỉ không biết trong đó còn có một cô em gái của bạn gái cũ. "Vậy à, sao tớ cứ thấy có gì đó không ổn." "Không ổn chỗ nào?" Mạc Noãn khó hiểu nhìn Mễ Nặc.

Không ổn chỗ nào, Mễ Nặc cũng không nói được, chỉ là một loại cảm giác.

Cô lắc đầu: "Có lẽ là tớ nghĩ nhiều.

Dù sao thì tớ vẫn luôn không thích những người học tâm lý, cảm giác như đứng trước mặt họ, không cẩn thận là mình thành người trong suốt, còn chúng ta thì mãi không nhìn thấu họ đang nghĩ gì.

Cảm giác đó nghĩ thôi đã thấy rờn rợn, không chút thực tế nào.

Tớ gặp loại người này toàn tránh xa, quá tốn não, hại thần." Mạc Noãn nhớ lại mấy lần tiếp xúc với Quý Anh Ngữ trước đây, quả thật cũng có cảm giác này.

Quý Anh Ngữ tuy còn trẻ, cô cũng tự phụ là người biết nhìn sắc mặt người khác, nhưng quả thật không nhìn ra được cô ấy đang nghĩ

gì.

Cô luôn cảm thấy Quý Anh Ngữ giấu cảm xúc rất sâu, người bình thường không thể nào đoán được. "Tớ cũng có cảm giác này, rất tệ." "Dù sao đi nữa, tớ vẫn phải nhắc cậu giữ chặt chồng nhà cậu, đừng để mấy cô nhóc này có cơ hội xen vào." Mễ Nặc nói, về điểm này, cô đã nhắc không chỉ một lần. "Tớ tin Lục Sâm." Mạc Noãn kiên định nói.

Mễ Nặc đảo mắt. "Tớ cũng không nghi ngờ chồng nhà cậu, nhưng cẩn thận một chút vẫn tốt hơn, đừng để người khác có cơ hội." Trong lòng Mạc Noãn nảy ra một ý nghĩ táo bạo. "Cậu nghĩ Quý Anh Ngữ cũng sẽ thích Lục Sâm?" "Thích hay không thì không biết, nhưng chồng nhà cậu quá có sức hút.

Đến gái ế lạnh lùng như cậu còn bị thu phục dễ dàng, huống chi mấy cô nhóc mới hai mươi tuổi đầu, đang ở độ tuổi mơ mộng, biết đâu đã sớm để anh Lục nhà cậu trong lòng rồi.

Cậu phải có ý thức của một bà xã Lục, dập tắt mọi yếu tố bất ổn từ trong trứng nước.

Em gái của bạn gái cũ gì đó, trong tiểu thuyết ngôn tình đều là nhân vật bị hắc hóa đấy." Nghe Mễ Nặc nói vậy, lòng Mạc Noãn cũng có chút bất an, không nhịn được hỏi: "Bị hắc hóa thế nào?" Mễ Nặc nhướng mày, thản nhiên nói: "Thì thích anh rể chứ sao, kịch bản anh rể và em vợ là thường thấy nhất.

À, đúng rồi, giống như cậu và Mạc Tử Hi vậy, chuyên đi cướp đàn ông của chị mình." Mạc Noãn bật cười. "Làm gì có nhiều người kỳ quặc như Mạc Tử Hi." "Cái này khó nói lắm, rừng lớn thì chim gì cũng có.

Nếu cậu muốn kiểm chứng, cứ thử thể hiện tình cảm với anh Lục nhà cậu trước mặt cô ta nhiều vào, càng quá đà càng thử được lòng thật của cô ta.

Dù cô ta có biết kiềm chế cảm xúc đến đâu, thì cũng là phụ nữ, gặp phải chuyện này khó tránh khỏi lộ ra sơ hở.

Thăm dò rõ ràng rồi chắc cậu cũng yên tâm hơn." Mạc Noãn và Mễ Nặc lại đi dạo một lúc, Mạc Noãn đã để những lời của Mễ Nặc vào lòng, càng nghĩ càng thấy bất an.

Mạc Noãn không về nhà mà đến Lục Thị tìm Lục Sâm, quen đường đi lên phòng làm việc của tổng tài.

Không ngờ khi đẩy cửa ra lại thấy Hàn Thụ Nhân đang ở trong phòng làm việc của Lục Sâm, dường như cũng vừa mới đến, còn chưa kịp nói chuyện.

Sắc mặt Mạc Noãn hơi thay đổi, nhìn Hàn Thụ Nhân không vui nói: "Ông đến đây làm gì?" Hàn Thụ Nhân cười, "Tiểu thư Noãn, tôi đến đây có chút việc muốn bàn với cậu chủ.

Việc điều trị của chủ tịch chia làm ba giai đoạn, giai đoạn đầu đã gần xong rồi, hiệu quả hơn ở trong nước, tinh thần của chủ tịch đã tốt lên rõ rệt.

Sắp tới sẽ tiến hành giai đoạn hai, nếu vẫn hiệu quả thì nửa tháng sau có thể về nước trước, đợi một tháng rồi tiến hành giai đoạn ba." Ánh mắt Mạc Noãn lóe lên. "Những chuyện này ông không cần phải nói chi tiết với tôi như vậy, tôi cũng không hiểu.

Cần điều trị thế nào, các ông tự quyết định là được.

Lục Sâm rất bận, sau này cũng đừng lấy chuyện này đến làm phiền anh ấy nữa." Hàn Thụ Nhân im lặng một lúc rồi nói: "Tiểu thư Noãn, thật ra hôm nay tôi đến tìm cậu chủ cũng không hoàn toàn chỉ vì chuyện này.

Nhân tiện cô cũng ở đây, tôi sẽ nói cùng lúc.

Chương 164

Các giám đốc khác trong công ty không phải là kẻ ngốc, cho dù chủ tịch đi công tác cũng không thể nào hơn nửa tháng không quản chuyện gì.

Có người nhạy cảm đã nhận ra có vấn đề, bây giờ đã bắt đầu dò hỏi.

Một số giám đốc không kiềm chế được đã bắt đầu rục rịch, lòng người trong công ty không ổn định.

Bây giờ đang là giai đoạn điều trị quan trọng, chuyện này tôi vẫn chưa dám nói cho chủ tịch biết, sợ ông ấy không yên tâm mà về nước, bỏ lỡ giai đoạn điều trị tốt nhất." Mạc Noãn nhíu mày, "Ông ấy đã giao công ty cho ông, ông cứ làm theo ý mình, muốn làm gì thì làm." "Tiểu thư Noãn, tuy tôi là thư ký thân cận của chủ tịch, nhưng dù sao cũng không có thực quyền, chỉ có thể thay ông ấy xử lý một số việc.

Chủ tịch không xuất hiện ở công ty trong thời gian dài, lời nói của tôi cũng dần không còn tác dụng, những việc lớn các vị giám đốc đó không phục tôi." Mạc Noãn biết Hàn Thụ Nhân nói vòng vo nhiều như vậy, chẳng qua là muốn nhắm vào cô, bèn thẳng thắn hỏi: "Ông nói thẳng đi, rốt cuộc ông muốn tôi làm gì?" "Tiểu thư Noãn, tôi cũng hết cách rồi.

Bây giờ chỉ có cô mới có thể ổn định được họ.

Cô có thể tạm thời đến Mạc Thị đảm nhận chức quyền chủ tịch." Hàn Thụ Nhân nói thẳng ý định, vừa nói vừa cẩn thận quan sát biểu cảm của Mạc Noãn.

Mạc Noãn bật cười, "Ông có phải nghĩ nhiều quá không?

Công việc mấy năm nay của tôi không liên quan nhiều đến quản lý doanh nghiệp, các vị giám đốc đó sẽ chịu tin tôi sao?" Cô luôn tự biết mình, cho dù cô có tài năng trong lĩnh vực này, cũng cần thời gian để trưởng thành, không thể nào đảm nhận ngay lập tức, lại còn cứu vãn được tình thế cấp bách này. "Cô là cổ đông lớn nhất ngoài chủ tịch, lại là con gái ruột của ông ấy và bà Trương.

Trong số các giám đốc còn có nhiều người là lão thành đã cùng họ khởi nghiệp, cô cũng là người họ nhìn lớn lên, cô ra mặt họ ít nhiều cũng sẽ tin cô." Mạc Noãn mỉa mai nhìn Hàn Thụ Nhân. "Ông còn chưa nói điểm quan trọng nhất nhỉ, tôi còn là vợ của Lục Sâm.

Chỉ cần nhìn vào điểm này, họ cũng không dám dễ dàng làm khó tôi." Đúng là một kế hoạch hoàn hảo, tính toán đến cả Lục Sâm.

Gương mặt già nua của Hàn Thụ Nhân hiện lên một tia ngượng ngùng, ông gật đầu, "Đúng như tiểu thư Noãn nói, thân phận hiện tại của cô cũng là một yếu tố quan trọng mà tôi xem xét.

Cậu chủ danh tiếng lẫy lừng, có cậu ấy là có thể ổn định lòng người." Nghe vậy, sắc mặt Mạc Noãn đột nhiên thay đổi, cô đẩy Hàn Thụ Nhân ra khỏi phòng làm việc, tức giận nói: "Ông ra ngoài cho tôi, đừng đến Lục Thị nữa.

Những gì ông nói tôi sẽ không đồng ý đâu." Thật là càng ngày càng quá đáng, cô hối hận vì đã lùi một bước, để bây giờ không chỉ liên lụy đến mình mà còn kéo cả Lục Sâm vào. "Tiểu thư Noãn, những gì tôi nói... cô hãy suy nghĩ kỹ, đừng vội đưa ra quyết định, tôi làm tất cả cũng là vì chủ tịch." Hàn Thụ Nhân vẫn không từ bỏ.

Mạc Noãn không thể nhịn được nữa, quay sang Tống Trí nói: "Thư ký Tống, tiễn khách." Tống Trí gật đầu, rồi quay sang Hàn Thụ Nhân nói: "Thư ký Hàn, mời ông." Hàn Thụ Nhân không cam tâm nhìn Mạc Noãn, không nhúc nhích.

Tống Trí lại nhắc nhở: "Thư ký Hàn, xin đừng làm tôi khó xử." Hàn Thụ Nhân thở dài một hơi, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ rời đi.

Mạc Noãn đóng sầm cửa lại.

Tống Trí vốn có việc muốn báo cáo, một chân vừa chuẩn bị bước vào đã bị tiếng đóng cửa lớn của Mạc Noãn dọa cho rụt lại.

Lục Sâm nhìn người đang khoanh tay, tức giận đi vào, khóe miệng không nhịn được khẽ cong lên.

Phải nói rằng, bộ dạng này của cô thật có khí chất của một nhà lãnh đạo.

Mạc Noãn trừng mắt nhìn Lục Sâm. "Cười cái gì mà cười, người ta đã tính toán đến cả anh rồi, anh còn tâm trạng mà cười à." "Bà xã Lục như thế này rất có phong thái lãnh đạo, chẳng trách người ta mời em đi làm chủ tịch." Lục Sâm nói thật suy nghĩ trong lòng.

Cơn tức trong lòng Mạc Noãn vẫn chưa nguôi, cô ngồi xuống ghế sô pha đối diện Lục Sâm. "Đừng có trêu em, em hoàn toàn là bị chọc tức đấy." "Anh nghĩ người phiền não nhất chắc là Mạc Bình Sơn, ba lần bảy lượt đem tâm huyết cả đời giao vào tay người khác, mà người ta lại chẳng hề cảm kích." Lục Sâm như người không có chuyện gì, vẫn vừa xử lý công việc vừa nói chuyện với Mạc Noãn.

Mạc Noãn cười lạnh một tiếng. "Ai bảo ông ta cố chấp, cả đời coi trọng những thứ đó." Hại người hại mình.

Lục Sâm đặt bút xuống, nghiêm túc nhìn Mạc Noãn. "Noãn Noãn, em đừng giận nữa, mọi chuyện chưa đến mức đó, em vẫn còn thời gian suy nghĩ, không cần vội đưa ra quyết định." "Suy nghĩ, em còn có thể suy nghĩ ra kết quả gì nữa?

Nếu một ngày Mạc Thị thật sự loạn lên, em có thể thật sự đứng nhìn khoanh tay sao?" Mạc Noãn trong lòng sáng như gương, biết rằng cô vốn không có nhiều lựa chọn, việc tạm giữ chức chủ tịch là chuyện sớm muộn.

Hàn Thụ Nhân có lẽ đã nhìn thấu điểm này, nên mới tự tin như vậy.

Đôi mắt đen láy của Lục Sâm đầy ý cười. "Nếu em đã nhìn rõ rồi, thì còn gì phải đắn đo nữa." Mạc Noãn đứng dậy, từ phía sau ôm lấy cổ Lục Sâm, buồn bã nói: "Em cũng là nghĩ cho anh thôi.

Anh quản lý Lục Thị đã đủ vất vả rồi, nếu em thật sự ở vị trí đó, với năng lực hiện tại của em, sao anh có thể hoàn toàn mặc kệ em, để em một mình hành động được chứ?

Nói trắng ra, gánh nặng này cuối cùng vẫn đè lên vai anh, em chỉ là cái vỏ rỗng, một con rối bị đẩy ra trước mặt mọi người mà thôi." Lục Sâm bế Mạc Noãn ngồi lên đùi mình. "Không sao, anh vẫn chịu được.

Cũng không phải chuyện gì to tát, chỉ là mỗi ngày dành thêm một chút thời gian thôi mà." Mạc Noãn không lên tiếng.

Mọi chuyện đâu có đơn giản như lời Lục Sâm nói.

Một người ra quyết sách cho cả công ty, không cần nghĩ cũng biết không hề nhẹ nhàng.

Lục Sâm thấy tâm trạng Mạc Noãn không tốt, lại lên tiếng: "Noãn Noãn, bất kể em đưa ra quyết định gì, anh đều ủng hộ em." Mạc Noãn cầm tay Lục Sâm nghịch ngợm, ngón tay anh thon dài nhưng khớp xương rõ ràng, trông rất có lực, nắm tay anh luôn có một cảm giác vững chãi.

Cô khẽ nói: "Lục Sâm, em rất muốn nghe thấy tiếng anh phản đối, nghe thấy anh từ chối một cách đanh thép, nhưng anh lại luôn ủng hộ em vô điều kiện, điều này khiến lòng em không hề dễ chịu chút nào." "Cô bé ngốc, giữa vợ chồng không phải nên như vậy sao?

Cùng thấu hiểu và bao dung cho nhau." "Nhưng anh bao dung quá rồi, em không muốn anh cứ một mực chiều chuộng như vậy, nó khiến em cảm thấy mình rất trơ trẽn, cứ yên tâm thoải mái hưởng thụ mọi thứ anh mang lại." Hình như dù cô làm bất cứ chuyện gì, anh cũng chưa từng phản đối.

Sự nuông chiều như vậy đôi khi khiến cô khá lo lắng. "Thật không biết trong cái đầu nhỏ của em đang nghĩ gì nữa, anh là chồng em, đối xử tốt với em là chuyện hiển nhiên." "Em sợ, sợ một ngày nào đó anh sẽ chán ghét." Mạc Noãn lí nhí, cả người rúc vào lòng anh, giọng rất nhỏ nhưng Lục Sâm vẫn nghe thấy.

Chương 165

Lục Sâm nhẹ nhàng tựa cằm lên đỉnh đầu cô, khẽ cọ cọ: "Sẽ không đâu, Noãn Noãn." Anh không biết có phải vì ký ức của cô trống rỗng hay không mà đôi lúc cô rất thiếu cảm giác an toàn. "Vâng." Mạc Noãn khẽ gật đầu.

Để Mạc Noãn không suy nghĩ lung tung, Lục Sâm trực tiếp cúi đầu chặn môi cô lại, nhẹ nhàng mơn trớn trên đôi môi cô.

Mạc Noãn khẽ rên một tiếng, hé miệng đáp lại.

Lục Sâm thuận thế trượt vào trong miệng cô, quấn lấy cô cùng khiêu vũ.

Mạc Noãn đưa cánh tay thon dài vòng qua cổ anh, cùng anh trao nụ hôn nóng bỏng.

Từ lúc Mạc Noãn bị thương, sự thân mật hàng ngày của hai người cũng chỉ dừng lại ở một nụ hôn nhẹ.

Lục Sâm luôn lo ngại cho sức khỏe của cô nên không dám tiến thêm bước nữa, sợ dẫn lửa thiêu thân, cuối cùng người chịu khổ là chính mình.

Nhẩm tính lại ngày tháng, bác sĩ nói cũng gần khỏi rồi, sức khỏe của cô không còn gì đáng ngại.

Hành động của Lục Sâm trở nên cuồng nhiệt, thậm chí quên mất đây vẫn là nơi mình làm việc.

Anh vung tay một cái gạt hết tài liệu trên bàn sang một bên, trực tiếp để Mạc Noãn ngồi lên bàn làm việc, còn mình thì đứng thẳng người, tiếp tục nụ hôn nồng cháy này, vừa bá đạo vừa mạnh mẽ.

Mạc Noãn cũng rất nhớ Lục Sâm, bị anh trêu chọc như vậy, cả người đều quay cuồng, đâu còn để ý đến sự e thẹn nào nữa.

Bị anh hôn đến dữ dội, trên môi truyền đến cảm giác đau rát, nhưng cơn đau này lại xen lẫn sự ngọt ngào và vui sướng khó tả.

Lục Sâm ghì chặt cả người cô vào lòng, đúng lúc hai người đang hôn nhau khó dứt khó rời thì cửa văn phòng bị đẩy ra.

Diệp Tử Hạo nhìn hai người đang hôn nhau say đắm bên trong, đầu tiên là sững sờ, sau đó khi thấy rõ người trong lòng Lục Sâm là Mạc Noãn, anh ta tinh quái huýt sáo một tiếng, trêu chọc: "Ái chà, A Sâm, trước mặt người khác thì ra vẻ cao quý lạnh lùng, không ngờ sau lưng lại phóng khoáng, cuồng nhiệt như vậy." Nghe thấy giọng của Diệp Tử Hạo, Lục Sâm lập tức ôm Mạc Noãn vào lòng, khó chịu nhìn anh ta, trầm giọng nói: "Cậu vào sao không gõ cửa?" Diệp Tử Hạo vô tội nhún vai: "Tôi gõ rồi, là do cậu và chị dâu quá nhập tâm, hoàn toàn không nghe thấy tiếng gõ cửa.

Tôi còn tưởng cậu ngủ rồi nên mới đẩy cửa vào." Lúc này, Tống Trí chạy vào, áy náy nói với Lục Sâm: "Xin lỗi, Lục tổng, tôi không cản được Diệp tổng." Lục Sâm lạnh nhạt liếc cậu ta một cái: "Tiền thưởng thành tích tháng này của cậu bị hủy, nếu còn có lần sau, toàn bộ tiền thưởng quý này của cậu cũng sẽ bị hủy." Tống Trí mặt mày đau khổ nhìn Diệp Tử Hạo.

Diệp Tử Hạo cười vô hại, vỗ vỗ vai Tống Trí: "Không sao đâu, thư ký Tống, nếu ngày nào đó A Sâm không cần cậu nữa, cậu cứ việc về với tôi, tôi vẫn luôn thiếu một thư ký trung thành, năng lực làm việc tốt như cậu." Tống Trí thầm kêu khổ trong lòng, ai oán liếc nhìn Diệp Tử Hạo, rồi quay sang Lục Sâm nói: "Lục tổng, năm giờ anh có một cuộc họp, sẽ mất khoảng hai mươi phút.

Giám đốc kinh doanh của công ty chi nhánh sẽ đến báo cáo thành tích tiêu thụ quý một cho anh." Lục Sâm gật đầu tỏ ý đã biết, Tống Trí lui ra khỏi phòng họp.

Diệp Tử Hạo lại nói với theo bóng lưng Tống Trí: "Thư ký Tống, lần sau cậu đừng nói với tôi một đống lời vô nghĩa, cứ trực tiếp bảo chị dâu ở trong đó là tôi tuyệt đối không tự ý mở cửa đâu." Nghe thấy lời anh ta, bước chân Tống Trí loạng choạng một chút.

Mạc Noãn mặt đỏ bừng, cúi gằm đầu không dám ngẩng lên.

Lục Sâm nhìn về phía Diệp Tử Hạo: "Có chuyện thì nói mau, không có gì thì cút đi." Diệp Tử Hạo dĩ nhiên biết Lục Sâm đang trách mình phá hỏng chuyện tốt, bèn nói: "Ai bảo cậu không nghe điện thoại của tôi, tôi gọi cho cậu mấy lần không được nên mới qua đây.

Tối nay tôi đặt phòng rồi, Lệ Hành cũng sẽ qua, ba chúng ta tụ tập một bữa." Nói rồi liếc nhìn Mạc Noãn trong lòng Lục Sâm: "Đương nhiên có thể dẫn theo người nhà." Lục Sâm mất kiên nhẫn nhìn Diệp Tử Hạo: "Biết rồi, tối các cậu qua trước đi, tôi xử lý xong việc sẽ qua, có thể sẽ muộn vài phút." "Được, vậy tôi đi đây." Diệp Tử Hạo cũng không ở lại nữa, đi thẳng ra ngoài, còn không quên đóng sầm cửa văn phòng lại như đang nhắc nhở điều gì đó.

Sau khi Diệp Tử Hạo đi, Lục Sâm nâng đầu Mạc Noãn lên, chỉ thấy mặt cô đỏ bừng, không khỏi bật cười, véo véo má cô: "Cũng không phải lần đầu bị bắt gặp, sao vẫn chưa có sức miễn dịch vậy?" Mạc Noãn tức giận đấm nhẹ vào ngực anh, bất mãn lẩm bẩm: "Anh tưởng đây là bị bệnh à, bị mấy lần là có kháng thể chắc.

Chuyện mất mặt thế này dù trải qua mấy lần cũng vẫn khó xử thôi.

Đều tại anh, lần này em mất mặt từ trong nhà ra đến ngoài ngõ rồi." Lục Sâm cười toe toét: "Yên tâm đi, Tử Hạo trông có vẻ cà lơ phất phơ nhưng không phải là kẻ nhiều chuyện, sẽ không nói lung tung đâu.

Tống Trí thì em càng không cần lo, miệng cậu ta còn kín hơn, sẽ không tiết lộ ra ngoài đâu." Mạc Noãn lườm Lục Sâm một cái, trong ấn tượng đây không phải lần đầu tiên cô không kiềm chế được trong văn phòng của anh, nhưng đây là lần xấu hổ nhất. "Được rồi, Lục phu nhân đừng giận nữa.

Em vào phòng nghỉ ngơi một lát đi, lát nữa anh phải họp, tối chúng ta cùng ra ngoài tụ tập." Mạc Noãn gật đầu, chuyện Tống Trí nói lúc nãy cô cũng nghe thấy, biết anh sắp bận nên đi vào phòng nghỉ ngơi.

Vừa nằm xuống giường, một tin nhắn đã đến, là của Diệp Tử Hạo.

Mạc Noãn nhướng mày, mở ra, chỉ thấy trên đó viết: "Chị dâu, hôm nay là tiểu đệ lỗ mãng, tối nay phiền chị gọi cả Mễ Nặc ra nhé, không thì chỉ có chị và A Sâm, mấy kẻ độc thân như chúng tôi sẽ bị ngược chết mất." Phía sau còn kèm theo mấy biểu cảm chim cánh cụt đang cúi đầu.

Mạc Noãn giật giật khóe miệng, nhưng vẫn gọi điện cho Mễ Nặc, chỉ là không nói cho cô ấy biết có Diệp Tử Hạo ở đó.

Mễ Nặc là người ham vui, không nghi ngờ gì, liền đồng ý ngay.

Diệp Tử Hạo đặt một phòng riêng ở hội sở.

Đây là lần đầu tiên Mạc Noãn đến nơi như thế này, cứ ngỡ sẽ là nơi rồng rắn lẫn lộn, nhưng lại khác hẳn với tưởng tượng của cô.

Nơi này môi trường yên tĩnh, không có những chuyện lộn xộn. "Sao nơi này khác với tưởng tượng của em vậy." "Có phải em nghĩ rằng nơi đàn ông đến đều là những chỗ lộn xộn không?" Lục Sâm nheo mắt.

Bị đoán trúng tim đen, Mạc Noãn cười hì hì hai tiếng, đánh trống lảng cho qua: "Mau đi thôi, đừng để họ đợi lâu." Khi hai người đến phòng, mọi người đã có mặt đông đủ.

Mễ Nặc thấy Mạc Noãn bước vào, lườm cô mấy cái sắc lẻm.

Mạc Noãn dĩ nhiên biết cô ấy đang giận chuyện gì, áy náy nhìn đi chỗ khác.

Đúng là cô cố ý gán ghép Diệp Tử Hạo và cô ấy.

Bản thân hạnh phúc rồi, tự nhiên cũng muốn người bạn thân duy nhất bên cạnh mình sớm tìm được một bến đỗ tốt. "Anh, chị dâu, hai người đến rồi à, chúng em đợi lâu lắm rồi đấy." Nếu không nghe thấy giọng nói, Mạc Noãn nhất thời không nhận ra bên cạnh Bùi Lệ Hành có Lục Tử Đồng đang ngồi.

Cô còn chưa kịp hỏi gì, Lục Sâm đã lên tiếng: "Sao em lại ở đây?

Bây giờ không phải đang trong kỳ học sao?" "Làm ơn đi, anh trai tốt của em, em gái anh không phải học sinh cấp hai, cấp ba, em học đại học rồi.

Tối em muốn đi đâu chơi, trường không quản được em đâu." Lục Tử Đồng đảo mắt.

Lục Sâm liếc nhìn Bùi Lệ Hành, lạnh mặt nói với Lục Tử Đồng: "Đây không phải nơi em nên đến." "Anh, anh đừng đùa nữa, em là người trưởng thành, em đi đâu mà chẳng được.

Anh đừng có nhìn em như nhìn phạm nhân được không?" Lục Tử Đồng xin tha.

Chương 166

"Được rồi, A Sâm, cậu cũng không cần lo cho em ấy, tối nay tôi sẽ đích thân đưa em ấy về trường.

Tối nay em ấy tình cờ gặp tôi, biết tôi sắp đi tụ tập với các cậu nên nằng nặc đòi tôi dẫn theo." Mạc Noãn cảm thấy, so với sự nghiêm khắc của Lục Sâm, Bùi Lệ Hành đối với Lục Tử Đồng càng giống một người anh trai dịu dàng, thân thiết, ánh mắt cũng đầy vẻ cưng chiều.

Vẻ mặt Lục Sâm vẫn rất tệ, Diệp Tử Hạo cũng nói: "A Sâm, cậu còn không hiểu Tử Đồng sao, con bé từ nhỏ đã cái tính đó rồi, không phải cậu nói là lay chuyển được đâu." Mạc Noãn cũng kéo kéo áo anh, ra hiệu cho anh ngồi xuống.

Lúc này Lục Sâm mới kéo Mạc Noãn ngồi xuống ghế sofa.

Lục Tử Đồng ở một bên càm ràm: "Quả nhiên là đồ sợ vợ, chị dâu nói một câu còn hiệu quả hơn bất cứ ai." Bùi Lệ Hành vỗ vỗ tay cô bé: "Cô nhóc này em nói ít vài câu đi, không thì lát nữa anh trai em ném em ra ngoài, anh không giúp em đâu đấy." "Anh Bùi đủ rồi đấy, nếu không phải em sợ anh thấy người ta có đôi có cặp, một mình anh lẻ bóng sẽ buồn, anh nghĩ em muốn tham gia buổi tụ tập của mấy ông già các anh chắc, chán chết đi được." Lời này của Lục Tử Đồng nói không lớn không nhỏ, nhưng những người có mặt đều nghe thấy.

Ba người đàn ông nhìn nhau, nhất thời sắc mặt đều rất khó coi, đen kịt.

Mạc Noãn không nhịn được cong khóe môi.

Không biết có phải bị ảnh hưởng bởi lời nói của Mễ Nặc không, cô rất dễ nghĩ đến Quý Oanh Ngữ.

Cũng là gọi anh, Mạc Noãn cảm thấy tiếng "anh Bùi" này của Lục Tử Đồng không hề khiến người ta phản cảm chút nào.

Vẻ mặt căng thẳng của Mễ Nặc không nhịn được mà bật cười, cô cười nhìn Lục Tử Đồng: "Cô bé, chị đây thích cái tính của em, thẳng thắn." "Chị Mễ, em cũng thích chị, nào, cạn một ly." Lục Tử Đồng nói rồi cầm một lon bia chuẩn bị cụng ly với Mễ Nặc, lại bị Bùi Lệ Hành kéo áo lại giữa chừng, ép cô đổi lon bia trong tay thành một chai Sprite.

Lục Tử Đồng quay người lườm anh một cái sắc lẹm, vẻ mặt ghét bỏ nói: "Mấy ông già còn có một đặc điểm nữa, thích quản đông quản tây." Bùi Lệ Hành sững người một chút, rồi bật cười lắc đầu.

Diệp Tử Hạo vốn cũng định đổi lon bia trong tay Mễ Nặc, nghe thấy lời của Lục Tử Đồng, tay lập tức rụt lại.

Con bé kia bây giờ đang rất thờ ơ với anh, nếu lúc này anh ra tay, chắc chắn lại bị ghét.

Dù sao có anh ở đây, dù cô ấy có say cũng không phải chuyện gì to tát.

Nghĩ vậy, anh cũng mặc kệ.

Mạc Noãn thu hết biểu cảm của mấy người vào mắt, thấy mọi người hòa hợp tự nhiên như vậy, tâm trạng cũng rất tốt, cô kéo kéo áo Lục Sâm: "Lục Sâm, em cũng muốn uống chút rượu." "Không được, phụ nữ uống rượu gì chứ, giờ còn chưa ăn cơm, không được uống rượu." Về điểm này, Lục Sâm kiên quyết phản đối.

Mạc Noãn bất mãn nói: "Sức khỏe em tốt mà, uống một chút rượu thì có sao." Lục Tử Đồng sau khi cụng ly với Mễ Nặc, quay người nhìn Mạc Noãn với vẻ đồng cảm, rồi thở dài lắc đầu, ném một chai Sprite cho Mạc Noãn, nói: "Chị dâu, chị cũng ngoan một chút đi, cứ tưởng tượng đây là bia là được, chúng ta không chấp nhặt với mấy ông già trẻ con." Mạc Noãn không ngờ Lục Tử Đồng lại có hành động như vậy, nhưng vẫn vững vàng bắt được chai nước ngọt cô ném tới, nhìn vẻ mặt lúc tối lúc sáng của Lục Sâm, nụ cười trên môi không sao ngăn lại được.

Quả nhiên vỏ quýt dày có móng tay nhọn. "Lục Tử Đồng, tối nay em ngứa da rồi đấy." Lục Sâm có chút nghiến răng, cô em gái này đúng là đến để phá đám. "Thôi được, xấu hổ hóa giận rồi, em không nói nữa được chưa." Lục Tử Đồng nhún tay.

Bùi Lệ Hành thấy Lục Sâm bị lép vế, khóe môi nhếch lên, cười nhìn bóng dáng Lục Tử Đồng, con bé này từ nhỏ đã là một cây hài, qua bao nhiêu năm tính cách cũng không thay đổi gì.

Lục Tử Đồng nói xong liền quay người ngồi xuống cạnh Mễ Nặc, hai người líu ríu trò chuyện.

Mễ Nặc cũng là một cô gái hoạt bát, dù chênh lệch với Lục Tử Đồng mấy tuổi, giao tiếp hoàn toàn không có trở ngại, nói chuyện đặc biệt hợp nhau.

Mạc Noãn thấy họ trò chuyện vui vẻ, cũng không nhịn được mà tham gia.

Mấy người đàn ông bị làm lơ hoàn toàn, cũng bắt đầu nói chuyện làm ăn ở một bên. "Lệ Hành, anh nghe Noãn Noãn nói, cậu định mở một văn phòng luật sư, giờ chuẩn bị đến đâu rồi?" Lục Sâm hỏi. "Cũng gần xong rồi, hiện đang xin giấy phép kinh doanh, chắc sẽ sớm có thôi." Lục Sâm gật đầu: "Nếu có gì cần, cứ nói với chúng tôi, tôi và Tử Hạo đều có thể giúp được." Diệp Tử Hạo thấy họ giao lưu không chút phòng bị, tảng đá trong lòng hoàn toàn được đặt xuống, anh nâng ly rượu lên: "Nào, để chúc mừng ba anh em chúng ta sau này lại có thể tụ tập cùng nhau, cạn ly." Lục Sâm liếc nhìn về phía Mạc Noãn: "Dạ dày tôi không tốt, Noãn Noãn không cho tôi uống rượu." "Tôi phải đưa Tử Đồng về trường, cũng không thể uống rượu, gần đây kiểm tra nồng độ cồn rất gắt." Bùi Lệ Hành cũng không định uống.

Diệp Tử Hạo buồn bực, đặt ly bia xuống bàn: "Tối nay gọi các cậu ra là để uống rượu, các cậu đều không uống, một mình tôi uống thì còn gì vui." "Rượu không phải thứ gì tốt, nếu không phải tiệc xã giao không thể từ chối thì cậu cũng đừng uống, hại sức khỏe." Lục Sâm nghiêm túc nói. "Khốn kiếp." Diệp Tử Hạo văng một câu tục, anh ta thật sự không nhịn được nữa: "A Sâm, cậu nói câu này mà không thấy ngượng à, ngày xưa là ai thường xuyên gọi tôi dậy uống rượu, uống cả đêm, bây giờ cậu lại dám nói với tôi những lời này." "Chính vì uống nhiều rượu làm hỏng dạ dày, nên tôi mới với tư cách là người từng trải nhắc nhở cậu đừng uống rượu, tàn phá sức khỏe." Lục Sâm nghiêm túc nói. "Lệ Hành, cậu chắc chắn cũng không uống?" Diệp Tử Hạo trong lòng nén một cục tức.

Đàn ông ra ngoài chơi không gì ngoài uống rượu tìm gái, nhóm bọn họ tương đối tự giác, gia giáo từ nhỏ và tu dưỡng bản thân không cho phép họ làm bừa, vế sau sẽ không có, chẳng lẽ bây giờ ngay cả uống rượu cũng phải hủy bỏ, vậy thì quá vô vị rồi.

Cả nhóm ngồi trong phòng riêng uống nước ngọt, ra thể thống gì.

Bùi Lệ Hành kiên quyết lắc đầu, trường của Lục Tử Đồng cách đây một đoạn khá xa, anh không thể uống rượu.

Lỡ có chuyện gì xảy ra, anh biết ăn nói thế nào với nhà họ Lục.

Người đã từng mất đi, làm gì cũng đều nơm nớp lo sợ, sẽ không để bất kỳ tai nạn nào xảy ra nữa.

Diệp Tử Hạo lắc đầu, trong lòng than thở, nhớ lại những ngày Quý Oanh Ly vừa mới qua đời, Bùi Lệ Hành và Lục Sâm hai người sống không bằng chết, không say xỉn thì cũng dùng công việc để tê liệt bản thân, trớ trêu thay hai người họ lại cãi nhau, anh ta là bạn chung của cả hai, những ngày đó cũng chẳng dễ chịu gì.

Hai người không phân biệt ngày đêm, lúc nào nổi hứng là lại gọi anh đi uống rượu, anh gần như ngày nào cũng say khướt trở về.

Ông cụ nhà anh ghét anh đến cực điểm, mấy lần còn muốn ném anh ra khỏi nhà, nếu không phải mẹ anh cản lại, việc ngủ ngoài đường hoàn toàn có thể xảy ra.

Năm đó vì họ mà anh cũng đã rất liều mạng, chỉ thiếu điều tự đâm mình hai nhát dao.

Ai ngờ đến lượt anh, hai gã này lại viện đủ cớ đường hoàng, Diệp Tử Hạo cảm thấy mình muốn khóc, anh đúng là quá xui xẻo mới gặp phải hai người anh em không có tình nghĩa như vậy. "A Sâm, chỉ uống một chút thôi, không pha với rượu khác sẽ không hại dạ dày đâu.

Lệ Hành cậu cũng vậy, đến lúc đó tôi gọi tài xế cho cậu và Tử Đồng, không sao đâu, nể mặt tiểu đệ chút đi." "Noãn Noãn nhà tôi thật sự không cho tôi uống rượu." Lục Sâm bất lực nhún tay.

Thói quen là một thứ đáng sợ, trước đây anh cảm thấy uống rượu cũng tốt, say rồi thì không còn biết gì nữa, bây giờ đối với thứ này hoàn toàn vô cảm.

Bùi Lệ Hành cũng là người cố chấp, nói không uống là không uống.

Diệp Tử Hạo thấy không ai uống cùng mình, liền tự mình ngửa cổ tu một ngụm.

Lục Tử Đồng vừa lúc đi tới, thấy bộ dạng của anh ta, nhíu mày nói: "Anh Diệp, sao em thấy tối nay anh lạ lạ vậy?

Sao cứ phải ép anh em và anh Bùi uống rượu cùng anh, chẳng lẽ anh có âm mưu gì?" Diệp Tử Hạo xua tay: "Đi đi đi, cô nhóc qua một bên chơi đi, đừng có trêu chọc anh Diệp của em nữa." Lục Tử Đồng nghiêm túc nhìn Diệp Tử Hạo một lúc, nói thẳng: "Anh không phải là thấy không có tiến triển gì với chị Mễ, rồi định chuốc say bản thân, mượn rượu làm càn, muốn gạo sống nấu thành cơm chín đấy chứ..." Nghe vậy, sắc mặt Diệp Tử Hạo biến đổi, anh đứng dậy lập tức bịt miệng Lục Tử Đồng, có chút chột dạ nhìn về phía Mễ Nặc, thấy Mễ Nặc vẫn đang nói chuyện với Mạc Noãn, không chú ý đến bên này mới yên tâm.

Chương 167

Anh ghé vào tai Lục Tử Đồng thì thầm: "Con bé này, biết thì biết, sao phải nói ra làm gì, tối nay em định phá đám hết chúng tôi à?" Lục Tử Đồng nhíu mũi, lắc đầu: "Mấy ông già đúng là càng ngày càng trẻ con." "Tử Đồng, đừng có kỳ thị tuổi tác của chúng tôi chứ." Bùi Lệ Hành cũng không nhịn được xen vào.

Anh còn trẻ, nhưng bọn họ có già đến thế sao?

Ít nhất nhìn từ bề ngoài thì hoàn toàn không nhận ra.

Lục Tử Đồng khẽ hừ một tiếng, nói với Bùi Lệ Hành: "Chú họ nhỏ, đây không phải kỳ thị, mà là sự thật, các anh đúng là đã ngoài ba mươi rồi." Trong mắt Bùi Lệ Hành là nụ cười cưng chiều, chỉ cảm thấy tiếng "chú họ nhỏ" này đã lâu lắm rồi, đây là cách xưng hô của cô bé khi nhờ anh đi họp phụ huynh ngày trước. "Lục Tử Đồng, nó là chú họ nhỏ của em, anh còn là anh họ của em đây này, em ít nhất cũng phải kính lão yêu ấu một chút chứ." Diệp Tử Hạo cằn nhằn. "Người không đứng đắn thì không đáng để em làm vậy." Lục Tử Đồng quay đầu đi, rất khinh thường hành vi vô liêm sỉ này của Diệp Tử Hạo.

Diệp Tử Hạo: "..." Im lặng vài giây, Diệp Tử Hạo mới nói với Lục Sâm: "Nhà họ Lục các cậu sao toàn sinh ra quái vật vậy, mới 20 tuổi thôi mà, sao cái gì cũng biết." "20 tuổi thì sao, bây giờ tuổi kết hôn hợp pháp là 20 tuổi, em biết những chuyện này có gì lạ đâu." Lục Tử Đồng cảm thấy đây là một chuyện rất bình thường. "Em ấy nói cũng đâu có sai." Bùi Lệ Hành và Lục Sâm đồng thanh nói, thật sự không thể chấp nhận hành vi như vậy của anh ta, lại dám có suy nghĩ như thế với Mễ Nặc.

Lục Tử Đồng cũng lắc đầu, cầm hai chai nước ngọt đi tìm Mạc

Noãn và Mễ Nặc. "Thôi được rồi, các cậu mới làm hòa được mấy ngày đã bắt đầu mặc chung một quần rồi.

Các cậu nghĩ tôi muốn như vậy chắc?

Các cậu không biết người phụ nữ đó khó theo đuổi thế nào đâu, dầu muối không ăn, tôi theo đuổi mấy tháng rồi mà vẫn chưa xong.

Các cậu đều thấy rồi đấy, đến giờ vẫn cứ thái độ lúc gần lúc xa với tôi, tôi mà không gấp lên thì cơ hội vụt mất.

Là anh em thì đừng có nói lời châm chọc nữa, mau cho tôi vài chiêu thực tế đi." Diệp Tử Hạo bất lực nói. "Mới có mấy tháng, đừng vội, từ từ bồi dưỡng tình cảm." Lục Sâm nói. "Không được, người phụ nữ đó ngày nào cũng đi xem mắt, không chừng ngày nào đó cô ấy lại học theo chị dâu, tìm một người vừa mắt rồi đăng ký kết hôn luôn.

Đến lúc đó tôi khóc cũng không có chỗ mà khóc, chuyện này phải phòng bị nghiêm ngặt, không thể để xảy ra sai sót nào." Vẻ mặt Diệp Tử Hạo nghiêm túc, không hề giống đang nói đùa. "Làm gì có nhiều người cưới vội như thế." Lục Sâm cười cười, anh và Mạc Noãn lúc đầu hoàn toàn là một sự trùng hợp, cả hai bên đều có chút bốc đồng, trường hợp như vậy chắc không nhiều. "Ai biết được có xảy ra với cô ấy không, rất lâu trước đây tôi cũng đâu biết cậu, Lục Sâm, sẽ tìm một người phụ nữ để cưới vội.

Lệ Hành, cậu có đoán được Mạc Noãn cũng sẽ cưới vội không?" Diệp Tử Hạo cảm thấy mình bị những người xung quanh làm cho ám ảnh, chuyện này phải quyết định ngay lập tức, chỉ có ghi tên vào sổ hộ khẩu mới là an toàn nhất, còn thứ gọi là tình cảm thì vớ vẩn hết, có thể từ từ bồi dương.

Nghe vậy, sắc mặt Bùi Lệ Hành thay đổi, Lục Sâm cũng không nhịn được lườm Diệp Tử Hạo một cái, trách anh ta không biết lựa lời mà nói.

Diệp Tử Hạo lúc này mới nhận ra mình đã nói gì, đây không phải là xát muối vào vết thương của anh em mình sao?

Anh lập tức cười nói: "Anh em, mau cho tôi vài chiêu đi." Bùi Lệ Hành cười khổ, tự giễu: "Cái này cậu phải hỏi A Sâm, tôi trước giờ luôn là tấm gương xấu, học theo tôi không có kết quả tốt đâu." Bất kể là Quý Oanh Ly hay Mạc Noãn, rõ ràng anh là người có cơ hội trước, nhưng lại tự mình làm hỏng hết, cuối cùng chỉ còn lại sự u uất.

Trước mặt Bùi Lệ Hành, Lục Sâm cũng không tiện nói nhiều, chỉ đáp: "Chuyện này tùy người, không có công thức hay hình mẫu cố định nào cả, cậu tự mình từ từ tìm hiểu đi, tôi cũng không giúp được gì cho cậu đâu." Thấy không ai muốn để ý đến mình, Diệp Tử Hạo đành phải dừng chủ đề này lại.

Đúng lúc mọi người đang trò chuyện hăng say, nhân viên phục vụ bước vào, mở rộng chiếc bàn trà ở giữa, rất nhanh nó đã biến thành một chiếc bàn ăn hình vuông.

Mọi người đều vây quanh, ba cặp nam nữ ngồi đối diện nhau.

Diệp Tử Hạo nhìn những món ăn này, không nhịn được nói: "Sớm biết các cậu đều không uống rượu, chỉ ăn cơm thì thà ra ngoài tìm một quán ăn Trung Quốc còn hơn, món ăn trong hội sở này kém xa bên ngoài nhiều." "Anh Diệp anh im miệng đi, ăn cơm cũng không được yên." Lục Tử Đồng không nhịn được nói.

Diệp Tử Hạo tức giận lườm Lục Tử Đồng: "Trước đây tôi đúng là phí công thương em, cũng đối xử tốt với em như nhau, mà em cứ thân thiết với Lệ Hành hơn, trong đầu em rốt cuộc đang tính toán cái gì?

Chẳng lẽ trong mắt em, nó không chỉ đơn giản là anh trai thôi sao?" Người nói vô tình, người nghe hữu ý.

Câu nói này của Diệp Tử Hạo vừa thốt ra, trên mặt mấy người đều hiện lên vẻ khó đoán, ngay cả Lục Tử Đồng cũng im bặt trong chốc lát, dường như trầm mặc một lúc mới nói: "Anh không nói không ai bảo anh câm đâu, đừng có cả ngày tự mình nghĩ xấu rồi cũng cho rằng người khác giống mình." Bùi Lệ Hành sâu sắc nhìn Lục Tử Đồng một cái.

Lục Tử Đồng lườm lại: "Chú họ nhỏ, chú có ý gì, chú cũng nghĩ em đang để ý chú à?

Em thèm chú cái gì, không có tiền bằng anh em, không đẹp trai bằng anh em, lại còn là một ông già, em thiệt thòi quá đi mất." Lục Tử Đồng nói xong mới nhận ra mình giải thích quá nhanh, càng giống như đang che giấu, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn biến sắc.

Thấy Lục Tử Đồng như vậy, Lục Sâm gần như đã khẳng định suy đoán của Mạc Noãn cách đây không lâu.

Con bé này quả nhiên thâm tàng bất lộ, nếu không phải một câu nói vô tình của Diệp Tử Hạo, còn không thăm dò được tâm tư của nó.

Chuyện này rốt cuộc là từ khi nào?

Trông có vẻ đã không phải là một thời gian ngắn rồi.

Mạc Noãn cũng hiểu ra, cô liếc nhìn Bùi Lệ Hành, không biết anh đối với Lục Tử Đồng rốt cuộc là có ý gì.

Bùi Lệ Hành không nhìn lại cô, dường như vẫn chưa hoàn hồn.

Diệp Tử Hạo nhìn vẻ mặt biến ảo của mọi người và khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ hóa giận của Lục Tử Đồng, khó hiểu gãi đầu: "Ai có thể nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra không?

Chẳng lẽ tôi lại nói sai gì rồi, con bé Tử Đồng, anh cũng chỉ nói bừa thôi, em kích động như vậy làm gì?

Chạm phải vảy ngược của em rồi à?" Mạc Noãn buồn cười nhếch môi, cuối cùng cũng biết tại sao Diệp Tử Hạo lâu như vậy mà vẫn không lay động được Mễ Nặc.

Gã này đôi khi cũng thiếu một dây thần kinh, sao có thể đấu lại Mễ Nặc có chỉ số tình cảm cao hơn.

Mễ Nặc liếc nhìn Diệp Tử Hạo, trong lòng không nhịn được mắng: "Đồ ngốc." Chuyện đơn giản như vậy mà cũng không nhận ra.

Bữa ăn vì một câu nói vô tâm của Diệp Tử Hạo mà có chút trầm lắng.

Lúc ra về, Lục Sâm đầy ẩn ý nhìn Bùi Lệ Hành một cái, rồi nói: "Lệ Hành, anh hy vọng cậu mãi mãi chỉ là chú họ nhỏ của Tử Đồng." Câu nói này nghe đơn giản, nhưng ý nghĩa bên trong Bùi Lệ Hành dĩ nhiên hiểu.

Anh bây giờ cả người vẫn còn đang trong trạng thái kinh ngạc, nhớ lại cách mình và Lục Tử Đồng đối xử với nhau, quả thực có lúc quá thân mật, anh vẫn luôn cảm thấy không sao cả, dù sao đứa trẻ này cũng là do anh nhìn nó lớn lên, chỉ là đã bỏ qua một vấn đề quan trọng nhất, quan hệ của họ dù có tốt đến đâu, dù sao cũng không có quan hệ huyết thống. "A Sâm, yên tâm, tôi biết mình nên làm gì." Bùi Lệ Hành nói xong, vừa quay người đã thấy Lục Tử Đồng đứng cách đó không xa, vẻ mặt không rõ nhìn anh.

Chương 168

"Tử Đồng..." Lục Tử Đồng giơ tay ngắt lời anh, giọng điệu không rõ ràng: "Đừng nói chuyện với tôi, bây giờ tôi không muốn nói chuyện với anh chút nào, cũng không cần anh đưa tôi về, anh cứ đi đường của anh đi." Lên xe, Mạc Noãn không nhịn được chọc chọc vào vai Lục Sâm: "Sao lại nói với sư huynh những lời như vậy, anh không thích anh ấy và Tử Đồng sau này đến với nhau à?" "Họ không hợp." Lục Sâm nghiêm mặt, lúc này trông giống hệt một vị phụ huynh nghiêm khắc, đang nghiêm túc cân nhắc chuyện chung thân đại sự của em gái mình. "Chỗ nào không hợp, em thấy cũng được mà." Mạc Noãn không cảm thấy có gì sai, tính cách của Lục Tử Đồng cô rất thích, sư huynh cũng là người ôn hòa, hai người ở bên nhau cũng cực kỳ tự nhiên, không cảm thấy có gì không hài hòa.

Lục Sâm giọng điệu kỳ quái nói: "Lệ Hành và anh là người cùng một thế hệ." "Phụt." Mạc Noãn không nhịn được bật cười, "Không ai nói hai người không phải người cùng một thế hệ, chuyện này thì có liên quan gì đến việc Tử Đồng và anh ấy có hợp nhau hay không?" "Họ chênh lệch tuổi tác quá lớn." Lục Sâm nhíu mày nói. "Lục tiên sinh, mới có 12 tuổi thôi, anh đừng có cứng nhắc như vậy được không.

Bây giờ chuyện chồng già vợ trẻ rất phổ biến, có cặp còn chênh nhau hai, ba mươi tuổi nữa kìa.

Hơn nữa, Tử Đồng tuy tuổi còn nhỏ, nhưng lại không phải tính cách non nớt như Hàn Bội Nhạc, ngược lại tâm tư rất sâu sắc, sẽ không gây phiền phức gì cho sư huynh, sư huynh cũng không cần tốn quá nhiều thời gian để dạy dỗ em ấy, khoảng cách thực sự giữa họ không lớn như tưởng tượng đâu." "Giữa họ không có nền tảng tình cảm." Lục Sâm lại tìm một lý do khác, dường như nói gì cũng không muốn họ đến với nhau.

Mạc Noãn bật cười nhìn Lục Sâm, nghiêm túc nói: "Nếu tình cảm mà anh nói ở đây là tình yêu, vậy thì càng không phải vấn đề.

Anh và em mới gặp một lần đã kết hôn, lúc đó làm gì có tình yêu nào, không phải cũng là sau này từ từ bồi dưỡng lên sao.

Giữa sư huynh và Tử Đồng còn tốt hơn, họ đã tham gia vào cuộc sống của nhau rất nhiều năm, nền tảng tình cảm rất sâu sắc, sư huynh cũng rất cưng chiều Tử Đồng.

Nếu sau này họ có thể đến với nhau, em vẫn rất tán thành." Trong giọng nói của Lục Sâm có chút bực bội khó chịu: "Không phải cặp nào cũng có thể giống như chúng ta, chỉ gặp một lần đã biết đối phương là người mình muốn, có thể từ từ bồi dưỡng tình cảm." Mạc Noãn lắc đầu, cảm thấy Lục Sâm tối nay có chút cố chấp, cũng không biết có phải là bệnh chung của những người làm anh trai không, luôn muốn dành cho em gái mình những điều tốt nhất.

Nhưng chuyện tình cảm cũng như người uống nước, nóng lạnh tự biết, chỉ cần người trong cuộc cảm thấy thoải mái là được, mọi ánh mắt soi xét và phán đoán của người ngoài đều không phải vấn đề. "Còn có một lý do tốt nhất nữa, đó là sư huynh là người biết rõ gốc gác, lai lịch, anh rõ hơn ai hết tính cách của anh ấy thế nào.

Thay vì giao Tử Đồng cho một người đàn ông không quen biết, giao cho anh ấy chẳng phải tốt hơn sao, các anh cũng có thể yên tâm hơn." Sắc mặt Lục Sâm luôn không tốt, Mạc Noãn cũng không nói thêm về chủ đề này nữa: "Được rồi, chúng ta cũng đừng nói nữa, chuyện này vẫn nên giao cho hai người trong cuộc tự giải quyết.

Em nói nhiều như vậy chủ yếu cũng là muốn nói với anh, nếu sau này họ thật sự muốn ở bên nhau, anh làm anh trai cũng đừng cản trở người ta." "Đến lúc đó rồi nói, Lệ Hành thích ai em rõ hơn bất cứ ai, anh không muốn em gái duy nhất của mình dính vào vũng nước đục này." Mạc Noãn sững người một chút, rồi nói: "Lục Sâm, đời người rất dài, chuyện gì cũng không nói trước được, điểm này anh là người từng trải, đáng lẽ phải rõ hơn em." Tình cảm dù sâu đậm đến đâu, cuối cùng cũng sẽ có ngày phai nhạt.

Nghe vậy, Lục Sâm hoàn toàn im lặng, chỉ có gương mặt tuấn tú vẫn căng cứng.

Thấy Lục Sâm như vậy, Mạc Noãn cảm thấy buồn cười, khẽ lẩm bẩm: "Đây mới chỉ là gả em gái thôi đấy, sau này mà anh gả con gái thì chắc còn xoắn xuýt đến chết mất." "Không một ai được phép cướp con gái của anh đi." Giọng Lục Sâm có mấy phần âm trầm. "Vậy thì anh tốt nhất nên cầu nguyện sinh toàn con trai đi, chứ con gái thì kiểu gì cũng có ngày bị người ta cướp mất thôi." "Không được, phải là con gái, không cần con trai." Nhìn dáng vẻ tự mâu thuẫn của anh, Mạc Noãn cười mắng: "Cái nết của anh, dì dượng em không quét anh ra khỏi cửa xem ra còn nhẹ tay quá rồi.

Chẳng nếm chút trái đắng nào đã lừa được em về, anh còn định phê phán ai nữa, anh mới là người đáng bị mắng nhất đấy." Lục Sâm nghĩ lại, cũng cảm thấy Mạc Noãn nói có mấy phần phải.

Anh lấy được vợ đúng là quá dễ dàng.

Xe dừng lại, Lục Sâm đi đỗ xe.

Mạc Noãn vừa bật đèn trong nhà, thân hình Lục Sâm đã chen vào, mạnh mẽ ép cô vào tường.

Mạc Noãn chỉ cảm thấy lưng hơi cấn, không nhịn được đẩy anh ra.

Người đàn ông này mới lúc nãy còn trưng ra bộ mặt đưa đám, sao thoáng cái đã biến thành một người khác thế này. "Lục Sâm, anh làm gì vậy?" Mạc Noãn gằn giọng. "Lúc nãy bị mấy chuyện kia làm phiền, suýt nữa quên mất chuyện chính." Lục Sâm cười trầm thấp.

Mạc Noãn cũng thấy buồn cười, cảm xúc của người này thật thất thường, có thể chuyển đổi giữa trời âm u và trời quang bất cứ lúc nào.

Cô hỏi: "Chuyện chính gì?" "Đương nhiên là ngủ với vợ sinh con, bây giờ không có chuyện gì đứng đắn hơn chuyện này nữa." Lục Sâm nói rồi cúi người bế hai chân Mạc Noãn lên.

Mạc Noãn bị hành động đột ngột này của anh dọa giật nảy mình, cảm giác toàn thân máu chảy ngược, tim đập nhanh hơn, lo lắng mình sẽ ngã xuống bất cứ lúc nào, đành phải ôm ghì lấy bờ vai dày rộng của anh để tìm lại thăng bằng, hai tay vô lực níu lấy quần áo trên người anh. "Lục Sâm, anh dọa em hết hồn." Mạc Noãn đấm nhẹ vào tấm lưng rắn chắc của anh. "Yên tâm đi, anh sẽ không làm rơi vợ mình đâu." Lục Sâm một chân đá văng cửa phòng ngủ, đặt Mạc Noãn lên giường, tiện tay bật một ngọn đèn đầu giường màu vàng ấm áp, vội vàng cởi áo khoác ngoài, cơ thể nóng rực phủ lên người cô, trực tiếp hôn lên môi cô.

Nhớ lại chuyện buổi chiều ở văn phòng, trong lòng Mạc Noãn cũng có chút ngứa ngáy, cố gắng phối hợp với nụ hôn của anh.

Hai người hôn nhau say đắm không chút kiêng dè, sau khi nụ hôn nóng bỏng kéo dài kết thúc, Mạc Noãn đã gần như nghẹt thở.

Lục Sâm buồn cười nhìn người vợ dưới thân, không nhịn được véo nhẹ chóp mũi nhỏ nhắn tinh xảo của cô: "Cô ngốc, lâu như vậy rồi mà vẫn không biết cách đổi hơi à." Chuyện vợ chồng lâu ngày không làm khó tránh khỏi bỡ ngỡ.

Trái tim Mạc Noãn như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, chỉ có thể hé miệng thở dốc để điều hòa hơi thở.

Sắc đen trong con ngươi Lục Sâm dần đậm lại, anh khẽ nhếch môi, lại một lần nữa cúi xuống bắt đầu hôn lên làn da trắng như tuyết của cô.

Mạc Noãn chỉ cảm thấy cơ thể anh nóng rực như lửa thiêu, khiến cô có cảm giác kiệt sức vô lực, cuối cùng bị anh bế vào phòng tắm, người nào đó thú tính trỗi dậy, lại đè cô ra làm thêm một lần nữa trong phòng tắm.

Ý nghĩ duy nhất của Mạc Noãn trước khi thiếp đi là, đàn ông đúng là không thể nhịn được, nhịn lâu quá người chịu thiệt vẫn là mình.

Sáng hôm sau, Mạc Noãn vừa tỉnh lại đã bị một cảm giác quen thuộc bao trùm khắp cơ thể, vì biết rõ không cần đi làm, cô lười biếng không muốn động đậy chút nào.

Chỉ là người bên cạnh dường như không định tha cho cô như vậy, bàn tay to lớn di chuyển trên người cô.

Không cần nghĩ cũng biết là ai, cô bực bội giữ tay anh lại, mắng: "Lục Sâm, anh đừng quá đáng." Lục Sâm cười trầm thấp: "Em tự tính xem, chúng ta đã bao lâu rồi chưa làm?" "Em không tính." Mạc Noãn biết bản tính lưu manh của người này, không muốn nói chuyện với anh, kẻo không cẩn thận lại rơi vào bẫy của anh, cắt đất bồi thường. "Vậy để anh nói cho em biết, đã tròn một tháng rồi, sắp tới em phải bù lại hết những gì đã nợ anh." "Lục Sâm, anh đúng là dân kinh doanh có khác, chuyện gì cũng tính toán rạch ròi như vậy." Chuyện thế này mà cũng nói ra được.

Lục Sâm và cô lại quấn lấy nhau một trận, người đầu hàng trước vẫn là Mạc Noãn.

Cuối cùng cô thật sự đến một ngón tay cũng không muốn động đậy nữa.

Lục Sâm thỏa mãn đứng dậy đi tắm, hôn lên má cô một cái: "Noãn Noãn, hôm nay em cứ ở nhà nghỉ ngơi đi, cơm trưa anh sẽ cho người mang tới, bữa tối anh sẽ đích thân về nấu cho em." Mạc Noãn nén một cục tức trong lòng, không nói không chịu được, mắng: "Mau cút cho em, bây giờ em không muốn nhìn thấy anh." Đúng là một tên đại lưu manh.

Mạc Noãn ngủ một mạch đến trưa, nếu không phải có người mang cơm đến, cô còn chẳng muốn dậy.

Từng tế bào trên người đều đang gào thét đòi đình công.

Nhìn vào gương, không còn nghi ngờ gì nữa, lại là một thân đầy những vết bầm tím.

Chương 169

Người đàn ông kia có chút sở thích biến thái về phương diện này, thích để lại đủ loại dấu vết trên người cô, dường như làm vậy có thể chứng minh điều gì đó.

Vì không có ý định ra ngoài, cô cũng không muốn bôi thuốc mỡ gì cả.

Ăn cơm xong một lúc, cô lại không có chí tiến thủ mà nằm ì trên giường.

Trong lòng thầm nghĩ, mình thật sự sa đọa rồi, trước kia cô đâu có nằm lì trên giường cả ngày như thế này, thật quá đáng.

Tháng năm tháng sáu, đúng là mùa xoài rộ, Mạc Noãn thích nhất là ăn xoài tươi, nhưng xoài tính hàn, Lục Sâm vẫn luôn không cho cô ăn.

Hôm nay mặt trời mọc đằng tây, anh lại mua về nhà.

Mạc Noãn còn đang trên giường đã ngửi thấy mùi thơm nồng của xoài, lập tức nhảy xuống giường. "Lục Sâm, anh mua xoài à?" Trong đôi mắt đen của Mạc Noãn lấp lánh những tia sáng vụn.

Lục Sâm gật đầu, không nhịn được tiến lên véo mũi cô một cái: "Đúng là mũi chó, anh vừa vào cửa em đã ngửi thấy rồi." Có những thứ là vậy, thực ra cũng không phải không có không được, nhưng nếu không có được thì sẽ cứ mãi nhớ mãi mong.

Mạc Noãn đối với xoài chính là như vậy. "Không phải dạo này em không thích hợp ăn loại quả này sao?" Mạc Noãn tò mò nhìn Lục Sâm, không biết hôm nay anh đổi tính thế nào.

Lục Sâm cười cười, nhất quyết không nói cho cô biết là vì cảm thấy mình làm hơi quá, đặc biệt mua về chuộc lỗi.

Chỉ nghe anh nói: "Thể chất của em cũng không phải một ngày mà thành, thỉnh thoảng ăn một lần cũng được, chỉ cần không ăn thường xuyên là không có vấn đề gì.

Chuyện này anh đã hỏi bác sĩ đông y rồi, nếu ngày nào cũng chỉ ăn trái cây tính ấm, cơ thể em cũng không thể thích ứng ngay được." Nghe Lục Sâm giải thích như vậy, Mạc Noãn cong môi: "Vậy anh xay thành nước ép giúp em đi, lát nữa chúng ta ăn cơm thì uống." Lục Sâm gật đầu, rồi vào bếp nấu cơm.

Mạc Noãn ngủ cả ngày cũng đủ rồi, cô ngồi xem TV ở phòng khách, thỉnh thoảng liếc nhìn người đàn ông đang bận rộn trong bếp, cảm thấy những ngày như thế này thật không tệ, không lo ăn, không lo mặc, cũng không cần phải nghĩ đến những chuyện đen tối và đấu đá ở văn phòng.

Chẳng mấy chốc đã đến sinh nhật mẹ Mễ Nặc.

Dịp thế này dĩ nhiên Mạc Noãn phải tham gia.

Mễ Nặc tự mình lái xe đến đón cô, bảo cô đưa cả Lục Sâm đi cùng.

Cô nói với Lục Sâm, anh liền đồng ý, bảo cô cứ đi trước với Mễ Nặc, anh tan làm sẽ đến sau.

Sinh nhật mẹ Mễ Nặc không tổ chức lớn, chỉ là cả nhà ăn một bữa cơm ở nhà, chỉ mời thêm Mạc Noãn.

Mạc Noãn từ lúc biết sinh nhật mẹ Mễ Nặc đã chuẩn bị quà, là một chuỗi vòng cổ mã não kim cương, do Lục Sâm gợi ý.

Người đàn ông đó cảm thấy lần đầu đến nhà mà quà xoàng xĩnh quá thì anh không thể diện, Mạc Noãn cũng đành nghe theo anh.

Mễ Nặc nhìn thấy món quà Mạc Noãn chuẩn bị, không nhịn được cà khịa: "Quả nhiên vớ được đại gia có khác, ra tay hào phóng thật.

Lát nữa bà Mễ nhà tớ lại cằn nhằn tớ cho xem." "Thôi đi, cậu còn sợ dì Mễ cằn nhằn cậu chắc." Mạc Noãn bật cười. "Nói cứ như tớ là heo chết không sợ nước sôi vậy." Nghe cậu ta ví von như vậy, Mạc Noãn không nhịn được huých nhẹ một cái: "Văn vẻ của cậu thụt lùi rồi, có ai lại miêu tả mình như thế không?" "Lời tuy thô nhưng lý không thô, trong lòng cậu chắc chắn nghĩ như vậy mà." Mạc Noãn biết Mễ Nặc sẽ không giận mình, nên cũng lười đôi co với cậu ta nữa, thúc giục cậu ta mau về nhà.

Khi hai người đến nhà Mễ Nặc, mẹ Mễ Nặc đang ngồi đan áo len ở phòng khách, thấy Mạc Noãn liền vội vàng vẫy tay gọi.

Mễ Nặc đã quen với cách đối xử này, bĩu môi tự ngồi sang một bên. "Dì Mễ." Mẹ Mễ Nặc chăm chú quan sát Mạc Noãn một hồi, cuối cùng nói: "Noãn Noãn, dì thấy dạo này sắc mặt con tốt lắm, má cũng có vẻ tròn ra một chút rồi đấy." "Có sao ạ?" Mạc Noãn cũng véo má mình.

Mẹ Mễ Nặc không nói cô còn chưa để ý, hình như da dẻ mịn màng đàn hồi hơn trước, có vẻ cũng véo ra được chút thịt rồi.

Mễ Nặc ở bên cạnh cười, nhân cơ hội chọc ghẹo: "Mạc Tiểu Noãn, cậu béo lên thật rồi đấy.

Anh Lục nhà cậu cũng là kỳ nhân, rốt cuộc đã cho cậu tẩm bổ món ăn bài thuốc gì mà cậu mới xuất viện không bao lâu đã nuôi cậu thành ra thế này, thật không dễ dàng.

Cứ theo tốc độ tăng cân này của cậu, nếu không chú ý giữ dáng, sớm muộn gì cũng mất dáng cho xem." Mẹ Mễ Nặc lườm con gái mình một cái, nói với Mạc Noãn: "Con đừng nghe con bé điên này nói bậy, con bây giờ đang rất vừa vặn.

Dì Mễ nhìn con lớn lên, con cũng chỉ béo lúc một hai tuổi thôi, sau đó cứ gầy mãi.

Theo kinh nghiệm của dì Mễ, thể chất của con không béo lên được bao nhiêu đâu.

Nghe Mễ Nặc nói các con đang chuẩn bị có con, việc bồi bổ cơ thể là cần thiết, mập một chút sẽ dễ có thai hơn." Mạc Noãn cũng không để ý nhiều, chỉ gật đầu: "Vâng ạ." Mễ Nặc ở bên cạnh cười.

Mẹ Mễ Nặc mắng cậu ta: "Còn cười được nữa à?

Không thấy đỏ mặt sao?

Con đến một người bạn trai cũng không tìm được.

Người ta Noãn Noãn tìm được một anh vừa cao to, đẹp trai, giàu có, lại còn biết nấu các món ăn bài thuốc, con không thấy xấu hổ đỏ mặt à?

Dì thấy EQ của con cũng cao lắm mà, sao cứ không nắm bắt được duyên phận của mình vậy." "Thôi, thôi, thôi." Mễ Nặc đứng dậy: "Con không ở cùng hai người nữa, con đi chuẩn bị đồ ăn cho tối nay đây." Tay nghề nấu nướng của Mễ Nặc không tệ, thường những dịp có khách như thế này, đa số đều do cậu ta làm bếp chính, người giúp việc trong nhà phụ giúp.

Mẹ Mễ Nặc dở khóc dở cười lắc đầu: "Đúng là đồ không có chí tiến thủ, không tìm được ông chồng biết nấu ăn, bản thân lại tự rèn được một tay nghề nấu nướng giỏi, đến lúc đó lại làm lợi cho người khác." "Dì Mễ, dì cũng không cần quá lo lắng đâu, theo con biết, Nặc cũng có người theo đuổi đấy, chỉ là cậu ấy không chịu hé răng thôi." Mạc Noãn nhớ đến Diệp Tử Hạo, nói với mẹ Mễ Nặc.

Mẹ Mễ Nặc vui mừng nhìn Mạc Noãn: "Tiểu Noãn, có phải con biết chuyện gì không?

Con bé thối tha này có người theo đuổi rồi à, con tiết lộ cho dì một chút đi." Mạc Noãn vỗ vỗ tay mẹ Mễ Nặc: "Con cũng vì thấy dì Mễ lo lắng quá nên mới len lén nói cho dì biết.

Mễ Nặc mà biết con nói chuyện này trước mặt dì chắc chắn sẽ trở mặt với con.

Cụ thể thì con chưa tiện tiết lộ, nhưng con thấy người con trai đó thật sự rất tốt, ngày tốt của con gái dì không còn xa nữa đâu." "Thật không?" Mạc Noãn gật đầu chắc nịch.

Mẹ Mễ Nặc vẫn luôn cảm thấy Mạc Noãn là một đứa trẻ đáng tin cậy.

Nghe cô nói vậy, bà cảm thấy tảng đá trong lòng như được đặt xuống, trải chiếc áo len màu hồng đang đan dở ra trước mặt Mạc Noãn: "Con xem cái áo nhỏ này có đẹp không?" Mạc Noãn lúc này mới phát hiện chiếc áo len trong tay mẹ Mễ Nặc là kiểu dành cho trẻ em, không nhịn được hỏi: "Cái này đan cho ai vậy ạ?" Hình như cũng không nghe Mễ Nặc nói có họ hàng nào sinh em bé.

Chương 170

"Đương nhiên là đan cho con rồi, áo len này phải làm trước, không thì đợi đến lúc con sinh em bé ra sẽ không kịp." Mạc Noãn thấy sống mũi cay cay, nhất thời không biết nên nói gì, vài giây sau mới cất lời: "Mẹ Mễ, những thứ này ngoài tiệm đều mua được mà, mẹ cứ đan từng chút một thế này hại mắt lắm." "Có gì đâu, đồ ngoài tiệm làm sao chất lượng bằng mình tự làm.

Cục cưng quý giá biết bao, những thứ này phải mặc thật thoải mái.

Dì dượng con ở xa, lại còn đang đi làm, ngày thường cũng không chăm sóc cho con được, những việc nhỏ nhặt này cứ giao cho mẹ Mễ là được." Mẹ Mễ Nặc nói một cách thản nhiên.

Mạc Noãn gật đầu, biết mẹ Mễ Nặc thật lòng tốt với mình. "Bây giờ con cũng chưa có thai, dì Mễ cũng đừng vội, cứ từ từ làm là được ạ." "Dì Mễ biết rồi, sẽ lo cho sức khỏe của mình.

Dù sao bây giờ cũng không đi làm, cả ngày ở nhà trồng hoa chăm cỏ, làm mấy việc này cũng là để giết thời gian." "Vâng ạ." Mẹ Mễ Nặc lại bắt đầu bận rộn với chiếc áo len trong tay, vừa đan vừa nói: "À phải rồi, dạo trước con bận suốt, cũng không qua nhà dì, dì cũng chưa hỏi con sống chung với nhà họ Lục thế nào." Mạc Noãn mỉm cười, kể một vài chuyện nhỏ nhặt khi sống chung với nhà họ Lục.

Mẹ Mễ Nặc nghe xong rất vui, nhưng vẫn nói: "Con bé này thật thà quá, gả vào nhà họ Lục cũng đừng khách sáo với họ, cứ coi họ như người thân ruột thịt nhất của mình vậy.

Thích ăn gì, không thích ăn gì cứ nói thẳng với ông nội, ông nội nghe xong chắc chắn sẽ hiểu.

Mấy món canh thuốc bổ mà con kể, dì nghĩ thôi cũng thấy hơi khó nuốt, con lần nào cũng không nói, ông nội lại tưởng con hợp, nên mới cứ ra sức làm mấy thứ đó cho con." "Lão gia một lòng tốt, con sợ nói ra sẽ làm ông buồn." Đây là lý do Mạc Noãn luôn không thể mở lòng.

Mẹ Mễ Nặc xua tay: "Chưa chắc đâu.

Nếu dì có con dâu, dĩ nhiên dì hy vọng con dâu thân thiết với mình, sẽ chủ động khoác tay mình, sẽ nói cho mình biết nó thích ăn gì ghét ăn gì, sẽ chia sẻ tâm sự với mình, coi mình như bạn bè.

Dì cho con một ví dụ đơn giản nhất, ví dụ như lúc mẹ chồng con đang nấu ăn, con vào bếp thấy có một món đã làm xong là món con rất thích, con cũng không cần ngại ngùng, cứ gắp một miếng nếm thử, thậm chí dùng tay bốc cũng được.

Dì nghĩ đa số mẹ chồng sẽ không thấy con ham ăn, mà ngược lại sẽ thấy con dễ gần, như vậy cũng coi như biết con thích ăn gì, sau này nấu ăn cũng sẽ chú ý hơn.

Nếu con quá nể nang, cái gì cũng ăn, lâu ngày chính con sẽ chán, mà họ cũng không biết rốt cuộc con thích gì." Mạc Noãn cong môi, không ngờ một chi tiết nhỏ nhặt như vậy lại chứa đựng nhiều đạo lý đến thế.

Ngày thường cô đúng là không hay thể hiện ý muốn của mình.

Dừng một chút, mẹ Mễ Nặc lại nói: "Con bước vào một gia đình mới cũng giống như bắt đầu lại cuộc sống của mình, đối với họ cũng vậy, con phải chủ động hòa nhập vào cuộc sống của họ.

Bố mẹ chồng bây giờ không giống ngày xưa nữa, không còn cổ hủ, nhiều người đã nghĩ thoáng hơn rồi.

Đương nhiên đây là đa số, vẫn còn rất nhiều bà mẹ chồng tai quái.

Nhưng nghe con nói vậy, dì có thể chắc chắn người nhà họ Lục đều rất tốt." Mạc Noãn cảm thấy mẹ Mễ Nặc nói rất có lý.

Cô đúng là chưa bao giờ nói với ông nội là cô không muốn uống những món canh đó.

Tính cách ông nội cởi mở như vậy, cô nói ra chắc ông cũng sẽ không giận đâu. "Dù sao con gả vào nhà họ Lục cũng chưa lâu, ngày thường cũng không sống cùng họ, quan hệ tự nhiên sẽ thân thiết chậm hơn, không vội, sau này cứ từ từ tìm hiểu.

Con người có cái miệng này, mở miệng nói nhiều một chút chúng ta cũng không mất miếng thịt nào, không thiệt thòi đâu." Mễ Nặc lúc này đi ra, vừa hay nghe được những lời cao đàm khoát luận của mẹ mình, không nhịn được đảo mắt. "Bà Mễ, mẹ lại nói đạo lý lớn gì nữa đấy, đừng đầu độc tai Mạc Tiểu Noãn." Mẹ Mễ Nặc và Mễ Nặc là hai người hễ nói chuyện là phải đấu khẩu: "Mau cút vào nấu cơm đi, ba con và Lục Sâm chắc sắp về rồi, lúc đó mà con chưa làm xong thì coi chừng mẹ đánh con đấy." "Ôi, con đúng là đứa con khổ mệnh hầu hạ hoàng thái hậu mà." Mẹ Mễ Nặc bật cười nhìn Mễ Nặc, rồi nói với Mạc Noãn: "Về chuyện quan hệ với mẹ chồng, dì lại không lo cho con bé điên Mễ Nặc chút nào.

Chỉ cần nó muốn, chiêu trò dỗ người của nó có cả bộ, chắc chắn có thể dỗ mẹ chồng ngoan ngoãn phục tùng.

Đương nhiên, tiền đề là không gặp phải một bà mẹ chồng ngang ngược vô lý, nếu không thì tất cả cũng bằng không." Điểm này Mạc Noãn cũng đồng tình, cô gật đầu.

Xem ra EQ cao và tài ăn nói của Mễ Nặc hoàn toàn được di truyền từ mẹ Mễ Nặc. "Ôi, Tiểu Noãn, con đừng chê mẹ Mễ lôi thôi, dì chỉ là nói với con vài lời tâm sự thôi." Mạc Noãn cười lắc đầu: "Sao lại thế được ạ.

Ở thành phố A này, trưởng bối mà con có thể nói chuyện được gần như không có, mẹ có thể trò chuyện với con, con vui lắm." "Cũng chỉ có con chịu nghe, con bé Mễ Nặc kia không phải là đứa biết nghe lời dì nói.

Mỗi lần nghe dì giảng đạo lý là nó lại bịt tai lại, nói lời của dì là ma chú, nó một chữ cũng không lọt tai, nghe là đau đầu." "Nặc nói đùa với mẹ thôi mà, cậu ấy bề ngoài trông tùy tiện thế thôi, chứ thực ra tâm tư cũng rất tinh tế, trong lòng còn hiểu rõ hơn ai hết." Mạc Noãn cười nói, đó đúng là những lời Mễ Nặc sẽ nói.

Mạc Noãn trò chuyện với mẹ Mễ Nặc một lúc rồi vào bếp phụ giúp.

Mễ Nặc đã làm xong một bàn đầy món ăn, trông rất hấp dẫn, khiến người ta thèm ăn. "Nặc, tay nghề nấu nướng của cậu hình như lại tiến bộ rồi." "Đương nhiên rồi, là một tín đồ ăn uống lâu năm, tay nghề tự nhiên phải tiến bộ theo thời gian chứ." Mạc Noãn giúp Mễ Nặc bưng thức ăn lên bàn, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Lục Sâm và ba Mễ Nặc cùng đi vào, hai người dường như còn đang trò chuyện gì đó.

Cô không nhịn được cười nói: "Lục Sâm, sao anh lại đi cùng chú Mễ thế?" Lục Sâm cười với Mạc Noãn: "Anh gặp chú Mễ ở ngoài cửa." "Đúng vậy, chú vừa xuống xe đã thấy, còn tưởng nhìn nhầm, một lúc sau mới nhớ ra đây là chồng của Tiểu Noãn." Ba Mễ Nặc cười nói với Mạc Noãn. "Lục Sâm, mau vào ngồi đi." Mẹ Mễ Nặc thấy Lục Sâm liền nhiệt tình chào hỏi. "Dì Mễ, dì không cần khách sáo đâu, cứ gọi cháu là A Sâm là được rồi." Lục Sâm mỉm cười nhàn nhạt, Mạc Noãn nhìn mà trong lòng cũng thấy thoải mái.

Người đàn ông này đối xử với người ngoài luôn lạnh lùng, ra vẻ xa cách ngàn dặm, nhưng đối với những người liên quan đến cô, anh luôn hòa nhã vui vẻ, trông rất dễ nói chuyện. "Được, A Sâm, mau vào đi, đừng khách sáo với chúng ta, con bé Tiểu Noãn này là chúng ta nhìn nó lớn lên đấy." Mẹ Mễ Nặc sảng khoái đồng ý.

Thấy mọi người đã đông đủ, mẹ Mễ Nặc cũng vào bếp giúp bưng hết thức ăn lên bàn.

Sau đó Mễ Nặc bưng bánh sinh nhật ra, mọi người cùng hát bài hát chúc mừng sinh nhật, Mễ Nặc thúc giục mẹ Mễ Nặc ước nguyện.

Mẹ Mễ Nặc vừa định mở miệng, Mễ Nặc lập tức cắt ngang: "Điều ước sinh nhật không được phép là ước con mau chóng gả đi đấy." Cả đám người không khỏi bị cậu ta chọc cười.

Mẹ Mễ Nặc bất lực lắc đầu: "Sao lại có tâm lý ám ảnh thế này?" "Còn không phải bị mọi người ép sao." Mẹ Mễ Nặc cười nói: "Được, hôm nay mẹ sẽ chiều theo ý con, không ước con sớm gả đi nữa, mà ước con gặp được một người mẹ chồng tốt." Mễ Nặc đảo mắt.

Thế chẳng phải cũng một ý hay sao, sao nói đi nói lại vẫn là chuyện kết hôn.

Cậu ta không gả đi thì có lỗi à?

Lại không làm hại ai, sao ai cũng thấy cậu ta không vừa mắt.

Thật là không có thiên lý. --- Vì ông nội đã gọi mấy cuộc điện thoại, giục họ có thời gian thì qua khu nhà trong quân đội.

Chương 171

Lần nào Lục Sâm cũng dùng đủ mọi lý do để từ chối.

Mạc Noãn trong lòng cũng hiểu người đàn ông này làm vậy là vì cái gì, nên cũng cứ mặc kệ anh.

Nhìn Mạc Tử Hi mang thai, cô cũng động lòng, khát khao muốn có một đứa con của riêng họ.

Nhưng ông nội đã thúc giục nhiều lần, Mạc Noãn cũng không nỡ từ chối, đành phải nhờ chú Chung, tài xế ở khu nhà, qua đón cô, cô sẽ qua đó ở hai ngày.

Ông nội đang ở trong sân tỉa cây cảnh, thấy cô vào mà hiếm khi không thèm nhìn cô một cái.

Mạc Noãn tò mò nhìn chú Chung: "Ông nội sao thế ạ, cảm giác tâm trạng không tốt lắm, ai chọc ông giận à?" Chú Chung cười cười: "Chắc là giận Tiểu Noãn đấy, cháu có một thời gian rồi không đến khu nhà, ông nội tự nhiên không vui." "Vậy ạ." Mạc Noãn bước tới, nói với ông nội: "Ông nội đang làm gì đấy ạ?" Ông nội hừ một tiếng từ trong mũi, quay sang một bên tiếp tục tỉa cây, hoàn toàn không để ý đến cô.

Mạc Noãn cũng không nản lòng, liền khoác lấy cánh tay ông nội, nũng nịu nói: "Ông nội không thích Tiểu Noãn nữa sao?" Cô cảm thấy mẹ Mễ Nặc nói quá đúng, tuy cô sống với nhà họ Lục rất thoải mái, nhưng có lúc vẫn không thể cởi mở, quá để ý đến suy nghĩ của người lớn, ngược lại khiến chính mình gò bó.

Quả nhiên, lời cô vừa nói ra, ông nội liền nghiêm mặt nói với cô: "Nói bậy bạ gì đấy, rõ ràng là cháu không thích ông, cháu tự tính xem, cháu đã bao lâu rồi không đến khu nhà." Mạc Noãn biết ông nội tính tình trẻ con, cơn giận này đến nhanh đi cũng nhanh, không nhịn được nói: "Oan cho cháu quá ông ơi, sao cháu lại không thích ông được chứ, đều tại Lục Sâm không cho cháu qua đây đấy." Mạc Noãn dứt khoát đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Lục Sâm, dù sao trong mắt ông nội, anh sớm đã là thằng nhóc hư rồi, cô cũng không cần phải "nương tay" với anh. "Thằng nhóc hư, thật là quá đáng, lại không cho cháu qua đây với ông già này." Mạc Noãn hoàn toàn không có chút áy náy nào vì đã bán đứng Lục Sâm, thuận theo lời ông nội nói: "Đúng thế ạ, lần sau cháu sẽ nói anh ấy giúp ông." Ông nội cười, lúc này mới đặt cây kéo to trong tay xuống, rồi nhìn Mạc Noãn, thốt ra mấy chữ: "Một thời gian không gặp, hiểu chuyện hơn rồi, biết phân biệt phải trái, chứ không phải cứ bênh thằng nhóc hư kia." Bênh vực?

Mạc Noãn chính mình cũng không nhận ra.

Cô chủ động khoác tay ông nội: "Ông ơi, cháu vẫn luôn rất hiểu chuyện mà." Ông nội lạnh lùng hừ một tiếng, rõ ràng tỏ thái độ nghi ngờ lời cô nói.

Một thời gian không gặp Mạc Noãn, ông nội không nhịn được nhìn kỹ hơn vài lần, lúc này mới phát hiện sắc mặt Mạc Noãn hồng hào hơn không ít, không còn tái nhợt như trước, cả người cũng có tinh thần hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng hơi có da có thịt rồi. "Ồ, Tiểu Noãn, dạo này sắc mặt cháu tốt hơn nhiều, người cũng mập ra một chút." Ông nội nhìn Mạc Noãn, nghiêm túc nói.

Mạc Noãn sững sờ, mấy ngày nay đã là người thứ hai nói cô có da có thịt rồi, rốt cuộc cô đã tăng bao nhiêu cân?

Sao ai cũng nói vậy. "Rõ lắm ạ?" Mạc Noãn hỏi.

Ông nội hài lòng gật đầu, nói: "Thằng nhóc thối kia cuối cùng cũng có chút bản lĩnh, nể tình nó nuôi cháu béo lên, ông sẽ không mắng nó nữa, coi như công tội ngang nhau." Ông vốn dĩ lo lắng cho sức khỏe của Mạc Noãn, nên mới cứ thúc giục Lục Sâm đưa cô về.

Bây giờ thấy Mạc Noãn được chăm sóc rất tốt, làm sao còn giận được, vui mừng còn không kịp.

Mạc Noãn buồn bực, cô nhạy cảm nhận ra sự thay đổi trong cách dùng từ của ông nội trước và sau, rõ ràng lúc đầu còn nói là có da có thịt, sao sau đó lại biến thành béo.

Chữ "béo" này tuyệt đối là từ mà tất cả phụ nữ ghét cay ghét đắng, không phân biệt lứa tuổi.

Mạc Noãn cùng ông nội vào nhà, trong nhà chỉ có một mình ông nội, không thấy ai khác.

Mạc Noãn không nhịn được đi vào bếp, hỏi dì Vương trong nhà: "Dì Vương, trong nhà có cân ở đâu không ạ?" Tay dì Vương đang nhặt rau khựng lại, khó hiểu nhìn Mạc Noãn: "Tiểu Noãn tìm cân gì vậy?" "Là loại có thể cân trọng lượng cơ thể ạ." "À, hình như có đấy." Dì Vương nói rồi chỉ vào một góc trong sân: "Dì nhớ là để ở đó, là cân điện tử bà chủ chuyên dùng để giữ dáng đấy." Mạc Noãn gật đầu, đi về phía dì Vương chỉ.

Quả nhiên có một cái cân điện tử.

Mạc Noãn hít một hơi thật sâu, căng thẳng bước lên.

Không xem thì thôi, vừa xem đã giật mình.

Cô lên xuống ba lần, vẫn không thể tin vào những gì mình nhìn thấy: 49kg, đúng là sét đánh ngang tai.

Bao nhiêu năm nay cân nặng của cô luôn duy trì ở mức bốn mươi lăm, bốn mươi sáu kg.

Lúc xuất viện cô có cân thử, cũng chỉ có bốn mươi lăm cân.

Mới một tháng mà đã tăng đúng 4kg, đây là tốc độ tăng trưởng gì

vậy?

Chẳng trách Mễ Nặc lại nói những lời như vậy, con số này đúng là đã đạt đến một tầm cao mới chưa từng có.

Mạc Noãn không dám tưởng tượng, nếu cô không ra ngoài, cứ sống cùng Lục Sâm như thế này một thời gian nữa, e là sẽ béo đến mức không dám gặp ai.

Tâm trạng Mạc Noãn lập tức chập chờn bất định.

Người đàn ông đó rốt cuộc đã cho cô ăn gì mà lại thành ra thế này.

Cô cảm thấy cũng không ăn thứ gì quá bổ béo, chỉ là thấy đồ anh nấu khá hợp khẩu vị, mỗi ngày ăn nhiều hơn nửa bát cơm mà thôi.

Nghĩ đến đây, Mạc Noãn lấy điện thoại ra gọi ngay cho Lục Sâm.

Lục Sâm vừa bắt máy đã nghe thấy giọng nói đầy tức giận và hoảng hốt của Mạc Noãn. "Lục Sâm, tháng này rốt cuộc anh đã cho em ăn cái gì?" Lục Sâm bị hỏi mà ngơ ngác: "Cho em ăn cái gì là sao, không phải là ăn uống bình thường à?" Mạc Noãn thật sự không kiềm chế được cảm xúc của mình, giọng nói càng lúc càng cao: "Bình thường?

Anh chắc là không bỏ thêm hormone gì vào đồ ăn đấy chứ?

Quá đáng quá rồi, em tăng 4kg trong một tháng." Nghe vậy, khóe môi Lục Sâm cong lên, cuối cùng cũng biết cô nhóc này đang giận chuyện gì. "Anh còn tưởng là chuyện gì to tát, không phải chỉ là tăng cân một chút thôi sao?

Cũng không phải chuyện gì lớn." Điểm này anh sớm đã phát hiện, cô nhóc này hễ tăng cân là lại dồn lên mặt và eo, dạo này ôm cô ngủ, rõ ràng cảm thấy cơ thể mềm mại hơn không ít, da dẻ càng thêm đàn hồi, cảm giác khi chạm vào tốt đến mức anh yêu không buông tay. "Cái gì gọi là không phải chuyện lớn?

Em có mang thai đâu, một người bình thường mà một tháng tăng nhiều như vậy có bình thường không?" Mạc Noãn cảm thấy mình sắp phát điên, cực kỳ ghét bỏ thân hình hiện tại của mình. "Tính trung bình một tuần tăng một cân, rất bình thường.

Em yên tâm đi, dạo này những món anh nấu cho em đều là món ăn bài thuốc, tuyệt đối không có hại cho sức khỏe, không cần quá lo lắng." Lục Sâm kiên nhẫn giải thích, khóe môi đang cong lên cho thấy tâm trạng anh rất tốt. "Lục Sâm, em hận anh!

Mấy ngày nay em không về nữa, định ở lại khu nhà trong quân đội, anh tự mình về mà làm mấy món ăn bài thuốc chết tiệt đó đi." Mạc Noãn nói xong liền "cạch" một tiếng cúp máy.

Chương 172

Lục Sâm cười cất điện thoại.

Cô không về, anh sẽ đến khu nhà trong quân đội.

Không có cô, căn nhà đó lạnh lẽo, anh tuyệt đối sẽ không về một mình.

Mạc Noãn càng nghĩ càng tức.

Người đàn ông này là người thân mật nhất của cô, khả năng quan sát cũng hơn người thường, chắc chắn sớm đã biết cô béo lên, nhưng vẫn không nói cho cô biết, thật không biết anh ta mang tâm thái gì.

Ông nội cũng thấy Mạc Noãn đứng trong sân gọi điện thoại một cách tức giận, thấy cô vào liền không nhịn được lo lắng hỏi: "Sao thế?

Cãi nhau với A Sâm à?" Mạc Noãn nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc: "Không ạ, con chỉ hỏi anh ấy dạo này rốt cuộc đã cho con ăn gì, tại sao cân nặng của con lại tăng vọt, cứ thế này con chắc chắn sẽ thành một người béo mất." Ông nội nhìn khuôn mặt nhăn nhó của cô, nhất thời không nhịn được cười lớn: "Về điểm này, ông xin bái phục.

Hôm nào cũng phải hỏi thằng nhóc hư kia xem, rốt cuộc làm thế nào, tại sao lại hiệu quả hơn cả canh bổ ông hầm cho cháu." Mạc Noãn không hiểu tại sao họ lại thích làm mấy thứ này, khổ sở nói: "Ông ơi, mọi người cả ngày nghiên cứu cái gì vậy, béo lên mặc đồ xấu lắm ạ." "Nói bậy, ông thấy cháu bây giờ rất vừa vặn, trên mặt có chút sắc hồng, cũng không gầy như cây tre như trước kia, gió thổi một cái là có thể ngã.

Ông thấy cháu bây giờ mặc phong cách nào cũng hợp, trông đẹp hơn trước nhiều." Ông nội nói hoàn toàn là lời thật lòng, ông cảm thấy Mạc Noãn như vậy trông khỏe mạnh hơn rất nhiều. "Ông ơi, ông đừng dỗ con vui nữa." Mạc Noãn tâm trạng không vui, vẫn còn bị con số đáng sợ kia làm cho kinh hãi. "Không được nghĩ lung tung, cháu đừng có nghĩ đến chuyện giảm cân, ông kiên quyết không cho phép.

Nếu lần sau cháu về mà gầy đi, ông sẽ tìm cháu gây chuyện đấy." Ông nội gân cổ lên nói.

Mạc Noãn cúi đầu chán nản đáp: "Cháu biết rồi, ông ạ." Ông Lục nhìn dáng vẻ của cô, cuối cùng không nhịn được lại bật cười, một lúc sau mới an ủi: "Thôi được rồi, chỉ cần thằng nhóc kia không chê con là được." "Nhưng mà chính con còn chê con thì phải làm sao ạ?" Mạc Noãn buồn rầu nhìn ông Lục, người khác không nói thì cô không để ý, nhưng sau khi nói ra, có lẽ là do tác dụng tâm lý, cô cứ không nhịn được mà muốn véo má và eo mình, véo rồi mới phát hiện ra mình thật sự có da có thịt hơn rồi, mà còn không chỉ một chút.

Mạc Noãn và ông Lục trò chuyện một lúc trong sân rồi về phòng ngủ trưa.

Lúc tỉnh dậy đã là bốn giờ chiều, vừa mở cửa đã thấy Lục Tử Đồng lén lút thò đầu ra từ phòng đối diện, vẻ mặt có chút tiều tụy, như thể đang bị chuyện phiền lòng nào đó quấy nhiễu. "Tử Đồng, hóa ra em cũng ở nhà cũ, chị còn tưởng chỉ có mỗi ông ở đây." Mạc Noãn cười nói. "Tối qua em lén về đấy, mọi người đều không biết đâu." Lục Tử Đồng trông không được khỏe, giọng nói cũng yếu ớt. "Về từ tối qua mà ngủ một mạch đến giờ à?" Mạc Noãn lo lắng, lờ mờ cảm thấy chuyện này có liên quan đến Bùi Lệ Hành.

Lục Tử Đồng gật đầu: "Chị dâu, em không nói chuyện với chị nữa, em đói quá, định xuống dưới tìm chút gì đó ăn." "Bây giờ chắc nhà mình chưa nấu cơm tối đâu, chị đi xuống cùng em." Mạc Noãn nhìn vào tủ lạnh, thấy vẫn còn ít thức ăn thừa và cơm trắng từ buổi sáng, cô liền cho vào lò vi sóng hâm nóng rồi bưng ra bàn.

Lục Tử Đồng mỉm cười: "Cảm ơn chị dâu." Mạc Noãn khẽ mím môi: "Mau ăn đi, sắp đến giờ cơm tối rồi.

Sau này không được hành hạ cơ thể mình như vậy nữa, dù mệt đến đâu cũng phải ăn no rồi mới ngủ." Lục Tử Đồng gật đầu, trước khi ăn không nhịn được nói: "Chị dâu, quả nhiên là chị ở bên anh trai em lâu rồi, mấy cái khác thì chưa học được, chứ cái điệu bộ của người lớn này thì chị học được y như đúc." "Em đó, chị làm vậy chẳng phải là vì lo cho sức khỏe của em sao?

Em xem cái dạ dày của anh em bây giờ kìa, mỗi lần lên cơn là đáng sợ lắm, lúc nào cũng làm người khác lo lắng." Mạc Noãn cười đáp. "Chị dâu, chị càng nói em càng thấy giống." Lục Tử Đồng nói như thật.

Mạc Noãn dở khóc dở cười, sợ làm phiền em ấy ăn nên im lặng không nói nữa.

Ăn xong, Lục Tử Đồng lại tươi cười như thường ngày, cả người tràn đầy sức sống, chẳng còn vẻ ủ rũ như lúc nãy.

Tốc độ thay đổi sắc mặt này y hệt Lục Sâm.

Mạc Noãn không khỏi thầm kinh ngạc, quả nhiên huyết thống là thứ vi diệu nhất. "Chẳng trách anh trai em nói em tuy nhỏ tuổi nhưng tâm tư sâu sắc, người bình thường khó mà nhìn thấu." Cũng khó trách cô ấy có thể giấu tâm sự của mình lâu như vậy. "Chuyện này cũng đành chịu thôi, trời sinh mà, gen di truyền của nhà họ Lục quá mạnh mẽ." Lúc này, ông Lục từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy Lục Tử Đồng cũng lộ vẻ ngạc nhiên: "Tử Đồng, cháu đến lúc nào thế, ông ở bên ngoài suốt sao không thấy cháu vào?" Lục Tử Đồng tinh nghịch chớp mắt: "Ông ơi, cháu đến từ tối qua, lúc đó mọi người ngủ hết rồi nên đương nhiên không thấy cháu." Ông Lục lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ: "Con bé này, lại trốn học về phải không?

Coi chừng ba cháu xử lý cháu đấy." "Xử thì xử thôi ạ, dù sao từ nhỏ đến lớn cũng bị đánh không ít, quen rồi, không sợ." Lục Tử Đồng thản nhiên nói, sau đó bật ti vi, ngồi trên ghế sofa vừa cắn hạt dưa vừa xem, thỉnh thoảng lại bật cười vui vẻ.

Mạc Noãn thầm nghĩ, nếu cô không thấy dáng vẻ lúc cô ấy vừa từ trong phòng ra, thì chắc chắn sẽ bị bộ dạng này của cô ấy lừa.

Ông Lục bất lực nhìn Lục Tử Đồng một cái rồi tự đi sang một bên.

Mạc Noãn đi đến cạnh ghế sofa, nhẹ nhàng nói với Lục Tử Đồng: "Tử Đồng, nếu không ngại thì có thể kể cho chị dâu nghe." Nghe vậy, Lục Tử Đồng thu lại nụ cười, nghiêm túc nhìn Mạc Noãn, dừng vài giây rồi hỏi: "Chị dâu, người anh Bùi thích bây giờ là chị, đúng không ạ?" Mạc Noãn nhất thời không biết nói gì, tâm tư của Lục Tử Đồng quá nhạy bén, chuyện này cô muốn giấu cũng không giấu được, đành phải gật đầu. "Em phát hiện ra lâu rồi, chính là lần em và anh ấy đi dạo phố rồi gặp chị ở cửa văn phòng luật sư.

Ánh mắt anh ấy cứ không kiềm chế được mà liếc về phía chị.

Cả buổi tụ tập tối hôm đó nữa, anh ấy cứ phải kìm nén cảm xúc của mình nên không bao giờ để ánh mắt dừng lại trên người chị." Khóe môi Lục Tử Đồng cong lên một nụ cười cay đắng. "Tử Đồng, chị không biết phải giải thích mối quan hệ giữa chị và sư huynh như thế nào.

Trước đây lúc ở thành phố A, chúng ta cùng làm trong một văn phòng luật, anh ấy giống như người thầy dẫn đường của chị.

Trong lòng chị, anh ấy là sư huynh, là một người bạn mà chị rất coi trọng, chỉ vậy thôi." Lục Tử Đồng thấy Mạc Noãn căng thẳng, bèn nở một nụ cười thoải mái: "Chị dâu không cần căng thẳng, em không có ý gì khác đâu, em biết là anh ấy đơn phương." Mạc Noãn thấy Lục Tử Đồng hiểu chuyện như vậy, nhất thời không biết nói gì, chỉ nghe Lục Tử Đồng nói tiếp: "Năm em mười ba tuổi, em biết anh ấy thích chị A Ly, em đã khóc suốt một đêm.

Lúc đó em rất hận, hận mình còn quá nhỏ, ngay cả tư cách nói lời thích cũng không có.

Sau này chị A Ly xảy ra chuyện, anh ấy cũng đi xa đến thành phố B.

Em cứ nghĩ một ngày nào đó anh ấy sẽ nghĩ thông suốt, không ngờ anh ấy lại thích chị, nhưng trớ trêu thay chị lại gả cho anh trai em." Mạc Noãn kinh ngạc vô cùng, không ngờ Lục Tử Đồng đã thích Bùi Lệ Hành từ năm mười ba tuổi, vậy mà đã bảy năm rồi.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Mạc Noãn, Lục Tử Đồng cười nói: "Có phải chị thấy rất buồn cười không, một đứa trẻ mười ba tuổi thì biết thế nào là thích thật sự." Mạc Noãn lắc đầu, nghiêm túc đáp: "Không buồn cười, có gì đáng cười đâu chứ." Tình cảm năm mười ba tuổi có thể là bồng bột, nhưng đã bảy năm trôi qua, với sự thông minh của Lục Tử Đồng, chắc chắn cô ấy đã nhìn thấu tất cả.

Bây giờ cô ấy vẫn kiên trì như vậy, chắc chắn là thật lòng.

Lục Tử Đồng nở một nụ cười vui vẻ: "Cảm ơn chị dâu, chị là người hiểu em nhất." Mạc Noãn lắc đầu, Lục Tử Đồng lại hỏi: "Có phải anh trai em đặc biệt phản đối em và anh Bùi không?" Mạc Noãn gật đầu: "Anh trai em, chị cảm thấy anh ấy có chút phức cảm thích kiểm soát em gái.

Không sao đâu, em yên tâm có chị dâu ở đây, chị sẽ không để anh ấy cản đường em đâu, em muốn làm gì thì cứ mạnh dạn làm." Giọng

Lục Tử Đồng có chút bất bình: "Để sau hãy nói đi ạ, anh Bùi chỉ coi em là em gái thôi.

Chị không thấy hôm đó mặt anh ấy sợ đến biến sắc, như thể việc em thích anh ấy là chuyện kinh khủng lắm vậy.

Chương 173

Đến giờ nghĩ lại vẻ mặt đó của anh ấy em vẫn thấy tức điên." "Chị thấy chưa chắc đâu.

Chắc là anh ấy quá sốc thôi.

Đột nhiên biết một cô bé nhỏ hơn mình mười hai tuổi, lại là người mình nhìn lớn lên, thích mình, khó tránh khỏi nhất thời không chấp nhận được, cho anh ấy chút thời gian là được.

Mà này, bây giờ hai đứa thế nào rồi?" Lục Tử Đồng bật cười, nhìn Mạc Noãn nói: "Chị dâu, chị cũng hóng hớt ghê." "Phụ nữ ai chẳng vậy, mau kể cho chị dâu nghe đi, em với sư huynh thế nào rồi?" "Chị dâu, cái gì mà thế nào rồi?

Chị xem bộ dạng của anh ấy tối hôm đó có giống người sẽ có tiến triển với em trong thời gian ngắn không?

Kể từ tối hôm đó, mấy ngày nay em không gọi cho anh ấy, anh ấy cũng không tìm em, cũng không biết tình trạng này là sao nữa." Mạc Noãn suy nghĩ một lát, sợ ông Lục ở gần đó nghe thấy, bèn nở một nụ cười mờ ám, hạ giọng nói: "Đây chắc là giai đoạn mập mờ trong truyền thuyết, qua giai đoạn này là ổn thôi." "Chị dâu, chị không hiểu con người của anh Bùi đâu.

Đừng thấy anh ấy ôn hòa dễ gần, thật ra trong cốt tủy anh ấy là một người rất cố chấp, không thể dễ dàng thay lòng đổi dạ như vậy.

Nhưng mà em đây vẫn còn trẻ, dù có mất mấy năm để dây dưa với anh ấy, em cũng dây dưa nổi.

Đến lúc đó anh ấy đã là một ông chú già chính hiệu, còn em vẫn đang độ xuân sắc, lúc đó ai bỏ ai còn chưa biết được đâu." Lục Tử

Đồng quả quyết nói.

Mạc Noãn bị giọng điệu của cô ấy chọc cười, cảm thấy trong xương tủy mỗi người nhà họ Lục đều có chút kiêu ngạo, Lục Tử Đồng cũng không ngoại lệ.

Cô phụ họa: "Đúng vậy, cọc đi tìm trâu, không khó đến thế đâu." Lục Tử Đồng nhướng đôi mày thanh tú: "Câu này thì em thích nghe đấy." "Chị còn tưởng giữa hai đứa xảy ra chuyện gì, sao em lại đột nhiên chạy về nhà cũ?" Lục Tử Đồng đập bàn: "Em đây gọi là chiến thuật bỏ đói, phải để anh ấy không tìm được em thì anh ấy mới có cảm giác lo lắng." Nghe Lục Tử Đồng nói vậy, Mạc Noãn không khỏi bật cười, xem ra sự lo lắng của cô hoàn toàn là thừa thãi, cô nhóc Lục Tử Đồng này nghĩ thoáng hơn bất cứ ai và cũng có chủ kiến hơn bất cứ ai.

Ngày hôm đó, Mạc Noãn cảm thấy rất không quen, vì mỗi người về nhà nhìn thấy cô đều hơi sững lại.

Ngay cả bố chồng vốn trầm mặc ít lời cũng cười nói với cô: "Tiểu Noãn dạo này sắc mặt tốt lắm." Tần Tuệ còn quá đáng hơn, trực tiếp đưa tay véo má cô, vẻ mặt vô cùng hài lòng.

Mạc Noãn chỉ có thể ai oán gọi một tiếng: "Mẹ." Cô đã là người sắp ba mươi tuổi rồi, bị đối xử như vậy trong lòng nảy sinh đủ thứ suy nghĩ lung tung.

Tần Tuệ không nhịn được cười thành tiếng: "A Sâm quả nhiên có bản lĩnh." Lúc Lục Sâm về nhà, anh rõ ràng cảm nhận được địa vị của mình trong nhà đã được nâng cao.

Nếu là trước đây, anh đưa Mạc Noãn đi cả tháng không về, e là lúc về nhà đã sớm bị mắng không ra gì.

Hôm nay, ánh mắt mọi người nhìn anh đều hiền hòa, không ai nói anh một câu không phải.

Chỉ riêng Mạc Noãn ngay cả mí mắt cũng lười nhấc lên nhìn anh, hoàn toàn coi anh như không khí.

Đang lúc anh không hiểu, Lục Tử Đồng lặng lẽ ghé vào tai anh nói một câu, anh mới vỡ lẽ, trực tiếp đi đến ngồi xuống bên cạnh Mạc Noãn.

Mạc Noãn vẫn không để ý đến anh, tự mình ăn cơm.

Anh cầm đũa gắp một ít rau xanh vào bát cô, Mạc Noãn không thèm nhìn, gạt hết vào bát anh, lí nhí nói: "Sau này đừng gắp thức ăn cho em nữa, em tự lấy được." Hôm nay cô cẩn thận nghĩ lại, dạo gần đây lúc ăn cơm Lục Sâm luôn ngồi bên cạnh gắp thức ăn cho cô, nói là dinh dưỡng phong phú tốt cho sức khỏe.

Vì không phải đồ dầu mỡ nên cô cũng không nghĩ nhiều mà ăn luôn, ai ngờ lại gây ra hậu quả như hôm nay.

Lời Mạc Noãn vừa dứt, cả nhà cười ồ lên, ông Lục trực tiếp nói với Lục Sâm: "Lần này tự mình làm vợ mình giận rồi, có người đáng phải chịu khổ đây." Lục Tử Đồng là người thiếu đứng đắn nhất: "Anh, mau dùng tuyệt chiêu của anh đi, không thì tối nay thật sự phải ngủ sofa đấy." "Tiểu Noãn, xem ra A Sâm là khắc tinh của con rồi, ông nội mỗi ngày hầm canh cho con uống chẳng có tác dụng gì, A Sâm làm cho con vài món bình thường mà con lại tăng cân." Mạc Noãn ăn cơm xong đi dạo với Tần Tuệ một lúc rồi mới về phòng ngủ.

Lục Sâm đang ngồi trên giường xem tài liệu, thấy cô vào liền cong môi cười một cái.

Vẻ tuấn tú phóng khoáng đó vô cùng quyến rũ, nhưng Mạc Noãn lúc này lại không có tâm trạng thưởng thức, thầm mắng một câu: "Đồ xấu xa". "Noãn Noãn, lại đây." Lục Sâm vẫy tay với cô. "Lục Sâm, em nói với anh lần cuối, tối nay đừng nói chuyện với em, em đang rất tức giận." Mạc Noãn xoay người đi vào phòng tắm.

Lục Sâm bật cười xoa trán, xem ra lần này thật sự chọc giận cô rồi, cơn tức giận lâu như vậy vẫn chưa nguôi.

Sao phụ nữ lại cố chấp với vóc dáng của mình như vậy nhỉ?

Lúc Mạc Noãn từ phòng tắm bước ra, Lục Sâm nhìn cô lại ngẩn người.

Gương mặt nhỏ nhắn hồng hào hơn trước, mềm mại như một đóa phù dung vừa mới nhô lên khỏi mặt nước. "Noãn Noãn." Lục Sâm lại gọi một tiếng.

Mạc Noãn không để ý đến anh, tự mình cầm máy sấy tóc sấy tóc, hoàn toàn phớt lờ Lục Sâm.

Lục Sâm đành phải đặt tài liệu xuống, đi đến sau lưng cô, vòng tay qua eo, cằm vùi vào hõm cổ cô.

Mạc Noãn khó cử động, bực bội nói: "Buông ra, không thì em sấy cháy tóc anh bây giờ." "Sấy đi, sấy đi, muốn làm gì thì làm, chỉ cần em hết giận là được." Lục Sâm cười khẽ.

Mạc Noãn vốn không có sức chống cự với bộ dạng vô lại này của anh, khóe môi không nhịn được khẽ nhếch lên, đẩy anh một cái: "Đừng quậy nữa, mau đứng dậy đi." Lục Sâm lúc này sao có thể dừng lại, anh cầm lấy máy sấy tóc trong tay Mạc Noãn rồi trực tiếp sấy tóc giúp cô.

Đợi đến khi Mạc Noãn nhận ra mình đã dễ dàng thỏa hiệp như vậy, cô lại một phen ảo não.

Lục Sâm véo nhẹ má Mạc Noãn: "Đừng giận nữa, anh thấy em bây giờ còn xinh hơn trước nhiều." Mạc Noãn bĩu môi, bất mãn nói: "Trước đây em không xinh à?" Khóe môi Lục Sâm mang theo nụ cười nhạt, nghiêm túc nói: "Xinh chứ, bà Lục sao lại không xinh được.

Nhưng gần đây anh đã chứng kiến quá trình cô ấy từ một mỹ nữ biến thành tiên nữ." "Phụt." Mạc Noãn không nhịn được bật cười, đẩy mạnh Lục Sâm một cái: "Anh Lục, mấy lời này rốt cuộc anh học từ đâu vậy, sao dạo này càng ngày càng dẻo miệng thế." Mỹ nữ biến thành tiên nữ, anh thật biết nói chuyện.

Không thể phủ nhận, câu nói này rất dễ nghe. "Anh Lục trước nay không thích nói bừa, tuyệt đối là lời thật lòng." Tâm trạng uất ức của Mạc Noãn bị Lục Sâm dỗ dành vài ba câu đã tốt lên.

Lục Sâm ôm Mạc Noãn nói tiếp: "Em xem, em cao 1m65, không phải là thấp, 49kg là vóc dáng tiêu chuẩn, dù có tăng thêm vài cân nữa cũng không thành vấn đề." "Lục Sâm, anh dừng lại ngay cho em, không được có suy nghĩ như vậy nữa.

Em thấy bây giờ đã là giới hạn của em rồi, không thể mập thêm được nữa, không thì đến lúc mang thai không biết sẽ thế nào." Lục Sâm gật đầu: "Được, vậy sau này chúng ta ăn uống bình thường, không làm đồ ăn tẩm bổ cho em nữa." Nghe Lục Sâm nói vậy, Mạc Noãn cuối cùng cũng yên tâm.

Cô ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn Lục Sâm, phát hiện rõ ràng là ăn cùng một loại đồ ăn, nhưng anh dường như không hề thay đổi, gương mặt vẫn tuấn tú không tì vết như mọi khi, không có một chút mỡ thừa nào.

Mạc Noãn có chút buồn bực: "Lục Sâm, sao anh không mập lên chút nào vậy?" "Đó là vì ngày nào anh cũng tập thể dục.

Nếu em muốn giống anh, có thể mỗi ngày thức dậy chạy bộ cùng anh." "Thôi bỏ đi, mỗi ngày dậy sớm chạy bộ thà rằng buổi tối em tìm chút thời gian rảnh tập yoga còn hơn, thoải mái hơn nhiều." "Vậy cũng được." Lục Sâm cười nói.

Lúc đi ngủ, tay Lục Sâm vừa vòng qua, Mạc Noãn lại lo lắng, không nhịn được lí nhí nói: "Lục Sâm, anh thật sự không chê em chứ?" "Ngốc ạ, nói linh tinh gì thế.

Chương 174

Em như thế này ôm mới thoải mái, không cấn như trước đây." "Muốn thoải mái, anh đi mua miếng thịt về ôm còn hơn, như vậy chẳng phải thoải mái hơn sao?" Lục Sâm không nói nữa, chỉ cười khẽ bên tai cô, âm thanh như rượu ngon làm người ta say đắm, Mạc Noãn rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Từ khi Hàn Thụ Nhân nói với cô rằng một số cổ đông của Mạc Thị không an phận, Mạc Noãn đã biết ngày cô vào Mạc Thị sẽ không còn xa, chỉ là không ngờ lại đến nhanh như vậy.

Lúc trời sắp sáng, điện thoại của Mạc Noãn bất ngờ reo lên.

Lục Sâm lập tức tỉnh táo, Mạc Noãn cũng đột ngột mở mắt, không nhịn được nói: "Hình như là điện thoại của em reo." Cô vốn không có thói quen tắt máy khi ngủ.

Lục Sâm bật đèn, cầm lấy điện thoại trên tủ đầu giường nhìn một cái rồi nói: "Của Hàn Thụ Nhân." Mạc Noãn thắt lòng, Lục Sâm đã nhận điện thoại. "Cậu Lục, không hay rồi, tin tức chủ tịch bị bệnh đã bị rò rỉ, e là sáng mai sẽ bị phanh phui.

Tin này một khi tung ra, chắc chắn sẽ gây hoang mang cho các nhà đầu tư.

Không biết cô Noãn đã suy nghĩ thế nào rồi?

Bây giờ là lúc để cô ấy vào Mạc Thị rồi." Giọng Hàn Thụ Nhân có sự hoảng hốt không nói nên lời. "Ai làm rò rỉ?

Tìm cách ém tin này lại đi." Lục Sâm nhíu mày, thật ra trong lòng anh cũng không muốn Mạc Noãn gánh vác Mạc Thị, quá mệt mỏi, không đến bước đường cùng anh không muốn đi đến nước này. "Cậu

Lục, mấy ngày nay thật ra tôi vẫn luôn ém tin này, cũng đã để chủ tịch Mạc dành thời gian liên lạc với mấy vị cổ đông không an phận kia.

Vốn dĩ tin tức đã được ém rất kỹ, nhưng không biết ai đã chụp được ảnh chủ tịch vào phòng hóa trị ở thành phố A.

Lúc tôi biết tin thì đã muộn, một lát nữa chắc chắn sẽ bị phanh phui." Mạc Noãn liếc nhìn đồng hồ treo tường, đã hơn năm giờ sáng, quả thực không kịp nữa, báo chí chắc chắn đã in xong từ lâu.

Lục Sâm bật loa ngoài, Mạc Noãn nghe được giọng của Hàn Thụ Nhân trong điện thoại, chỉ có thể khẽ gật đầu với Lục Sâm.

Ánh mắt Lục Sâm khẽ động, anh nói với Hàn Thụ Nhân: "Anh hãy lập tức chuẩn bị họp báo, tung tin Mạc Noãn sẽ tạm thời giữ chức chủ tịch, tôi sẽ đưa Mạc Noãn đến Mạc Thị ngay, cố gắng tổ chức họp báo trước giờ mở cửa sàn chứng khoán, hạn chế tối đa ảnh hưởng đến biến động giá cổ phiếu của Mạc Thị." "Vậy còn quan hệ giữa cô Noãn và chủ tịch Mạc thì sao ạ?" Hàn Thụ Nhân cẩn thận hỏi.

Lục Sâm nhướng mày: "Anh nghĩ đến bây giờ còn giấu được sao?" Hàn Thụ Nhân nở nụ cười nhẹ nhõm: "Vâng, đúng là không giấu được nữa, tôi biết phải làm gì rồi." Tắt điện thoại, Lục Sâm thấy vẻ mặt Mạc Noãn có chút u ám, không khỏi cười nói: "Lần này em không cần lo mình mập nữa rồi, gánh nặng của Mạc Thị đè xuống e là sẽ không dễ dàng như vậy đâu." Mạc Noãn buồn bực nói: "Sao em cứ có cảm giác tất cả chuyện này đều do Mạc Bình Sơn tính toán trước, đột nhiên đồng ý đi trị liệu như vậy không giống phong cách của ông ta." Nhất là đi một thời gian dài như vậy, chắc chắn là cố ý nhân cơ hội này để trút gánh nặng.

Lục Sâm bật cười: "Dù có phải ông ta tính toán trước hay không, thì việc ông ta bị bệnh là sự thật.

Ông ta biết tính cách của em, sẽ luôn có cách đẩy em đến bước này." Mạc Noãn ngẩng đầu nhìn Lục Sâm, nghiêm túc hỏi: "Lục Sâm, có phải em quá lương thiện, nên mới để mình rơi vào tình thế này không?" Lục Sâm véo má cô: "Anh chính là thích em như vậy.

Được rồi, mau dậy chuẩn bị xuất phát thôi, muộn nữa e là sẽ lỡ buổi họp báo đấy." Mạc Noãn gật đầu, sau đó đứng dậy bắt đầu vệ sinh cá nhân.

Ông Lục thấy hai người họ cùng nhau đi xuống, không hiểu hỏi: "Noãn Noãn, sao hôm nay con cũng xuống sớm vậy?" "Ông ơi, bên Mạc Thị có chút chuyện, con phải qua đó gấp." Ông Lục gật đầu, thở dài nói: "Đi đi, ba con cũng không dễ dàng gì, đó là tâm huyết cả đời của ông ấy, con làm con gái thế nào cũng phải giữ gìn cho ông ấy." Nghe vậy, Lục Sâm liếc nhìn ông Lục một cái, nhưng thời gian quá gấp, chỉ có thể nhanh chóng đưa Mạc Noãn rời đi.

Khi đến Mạc Thị, Hàn Thụ Nhân đã sắp xếp xong mọi thứ.

Mạc Tử Hi nhìn cô với ánh mắt hung tợn.

Mạc Noãn dừng lại một chút rồi phản ứng lại, Mạc Tử Hi hiện vẫn là giám đốc phòng quan hệ công chúng, việc cô ta biết chuyện tổ chức họp báo cũng là bình thường.

Mạc Noãn lên tiếng trước Mạc Tử Hi: "Bây giờ tôi không muốn cãi nhau với cô.

Nếu cô muốn Mạc Thị yên ổn thì ngoan ngoãn ngậm miệng lại, không thì Mạc Thị sụp đổ cô khóc cũng không có chỗ mà khóc đâu." Mạc Tử Hi hung hăng lườm cô một cái, cuối cùng không nói gì, đi giày cao gót đi làm việc của mình.

Thấy cô ta hiểu chuyện như vậy, Mạc Noãn ngược lại có chút không quen.

Chỉ là nhìn bóng lưng cô ta, cô không nhịn được thầm nghĩ, có thai rồi mà còn đi giày cao như vậy, nguy hiểm quá. "Cô Noãn, cô chuẩn bị xong chưa?" Hàn Thụ Nhân đi tới.

Mạc Noãn gật đầu, Lục Sâm nắm chặt tay cô: "Đừng căng thẳng, cứ nói những lời anh vừa dặn em trên xe là được.

Câu hỏi của phóng viên em không cần trả lời hết, tùy tiện chọn một hai câu trả lời là được.

Nếu họ hỏi đến quan hệ của em và Mạc Bình Sơn, em cứ nói thật, đừng che giấu, vì chuyện năm đó Mạc Bình Sơn từ mặt em đã lên báo, dù muốn giấu cũng không giấu được.

Em cứ nói mẹ em để lại cổ phần cho em, em hiện là cổ đông lớn thứ hai của Mạc Thị, kế nhiệm chức chủ tịch là hợp tình hợp lý." Mạc Noãn gật đầu: "Vâng, em biết rồi." "Cô cũng đừng quá lo lắng, trong số phóng viên đó có người của chúng ta, lúc đó anh ta sẽ nắm bắt hướng dư luận, sẽ không có vấn đề gì lớn đâu." Vì biết Lục Sâm đang đứng ở gần đó, lòng Mạc Noãn vô cùng bình tĩnh, không một chút căng thẳng nào, cô cùng Hàn Thụ Nhân đi về phía sân khấu được dựng tạm. "Chào các bạn phóng viên truyền thông, hiện nay trên thị trường xuất hiện một số tin đồn bất lợi cho Mạc Thị chúng tôi.

Hôm nay Mạc Thị kịp thời tổ chức họp báo mời các vị đến, chính là muốn để mọi người biết sự thật, không để mọi người bị tin đồn làm nhiễu loạn." Hàn Thụ Nhân vừa dứt lời, mọi người bắt đầu xì xào bàn tán. "Thư ký Hàn, xin hỏi tại sao chủ tịch Mạc vẫn chưa lộ diện, có phải như lời đồn là ông ấy đã mắc bệnh nan y không?" một phóng viên trực tiếp hỏi thẳng vào nghi vấn trong lòng mọi người.

Hàn Thụ Nhân nghiêm nghị quát: "Đây hoàn toàn là chuyện vô căn cứ.

Chủ tịch đã làm việc ở vị trí này mấy chục năm, chỉ là bị đau đốt sống cổ, điều kiện vật lý trị liệu ở Mỹ tốt hơn trong nước nên ông ấy qua đó điều dưỡng một thời gian." "Nhưng có người chụp được ảnh chủ tịch Mạc vào phòng hóa trị ung thư, chuyện này giải thích thế nào?" "Bức ảnh các vị nói tôi đã xem, đúng là chủ tịch Mạc, nhưng vào phòng hóa trị không nhất thiết là bản thân bị bệnh, có thể là vào thăm người khác, cũng có thể là nhất thời tò mò.

Tôi không chỉ là thư ký của chủ tịch Mạc, mà còn là quản gia thân cận của nhà họ Mạc, rất rõ tình hình sức khỏe của ông ấy, chủ tịch Mạc mọi thứ đều ổn.

Chỉ dựa vào một bức ảnh như vậy mà gán cho chủ tịch chúng tôi một căn bệnh lớn như thế, rốt cuộc các vị có mục đích gì?

Là gián điệp của đối thủ cạnh tranh hay là đang trù ẻo?" Lời của Hàn Thụ Nhân đanh thép, bị anh ta hỏi ngược lại như vậy mọi người đều không dám lên tiếng, hiện trường im lặng trong giây lát.

Một lúc sau, mới có một phóng viên dũng cảm tiếp tục đặt câu hỏi: "Thư ký Hàn không cần tức giận như vậy, mọi người có suy đoán như vậy cũng là vì chủ tịch Mạc lâu ngày không xuất hiện xử lý công việc của công ty, mọi người khó tránh khỏi lo lắng, sợ rằng hoạt động của Mạc Thị sẽ xảy ra vấn đề." "Nếu mọi người lo lắng vì chuyện này, thì có thể yên tâm.

Chủ tịch Mạc đã sớm có sắp xếp, đã ủy quyền cho cô Mạc Noãn tạm thời giữ chức chủ tịch, toàn quyền thay ông ấy xử lý công việc của công ty, hoạt động của Mạc Thị sẽ không xảy ra rối loạn." Hàn Thụ Nhân nói rồi chỉ vào Mạc Noãn bên cạnh.

Mạc Noãn chỉ khẽ gật đầu với mọi người.

Đây đều là những cơ quan truyền thông nổi tiếng trong nước, sớm đã nhận ra Mạc Noãn chính là phu nhân của tổng tài tập đoàn Lục Thị gây chấn động một thời gian trước.

Chỉ là họ quá kinh ngạc khi cô xuất hiện ở đây, trước khi xác nhận thân phận không dám tùy tiện đặt câu hỏi.

Bây giờ nghe Hàn Thụ Nhân chủ động dẫn dắt chủ đề đến cô, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Chương 175

"Xin hỏi cô Mạc Noãn và chủ tịch Mạc có quan hệ gì, tại sao ông ấy lại tin tưởng cô như vậy, giao toàn bộ công việc của công ty cho cô quản lý?

Hai người đều họ Mạc, có phải giữa hai người có quan hệ họ hàng không?" Đèn flash nháy liên tục, Mạc Noãn có chút không quen, cô đưa tay lên che nhẹ, nhìn người vừa đặt câu hỏi, từ tốn trả lời: "Ông ấy là cha ruột của tôi, nhưng mấy năm gần đây không còn liên lạc.

Tôi vào Mạc Thị là vì trong tay tôi nắm giữ 20% cổ phần do mẹ tôi để lại, là cổ đông lớn thứ hai của Mạc Thị." Lời này của Mạc Noãn vừa nói ra, cả hội trường xôn xao, trên màn hình lớn cũng hiện lên di chúc của mẹ Mạc Noãn, chứng thực lời cô nói không sai.

Năm đó Mạc Bình Sơn từ mặt con gái của vợ trước ầm ĩ một thời, không ngờ bây giờ lại để người con gái đã từ mặt thay mình quản lý Mạc Thị. "Cô Mạc là con gái của chủ tịch Mạc?" Hàn Thụ Nhân gật đầu: "Đúng vậy, cô Mạc Noãn chính là con gái của chủ tịch Mạc và cố tổng giám đốc Trương." "Nhưng cô Mạc còn trẻ như vậy, làm sao có thể đảm đương trọng trách này?" có người lên tiếng nghi ngờ.

Hàn Thụ Nhân thản nhiên nói: "Mạc Thị không chỉ có một cô chủ.

Trước khi đưa ra quyết định, chủ tịch chắc chắn đã suy nghĩ kỹ lưỡng.

Điểm này tôi nghĩ với tầm ảnh hưởng của chủ tịch Mạc trong ngành này cũng đủ để giải thích tất cả.

Điều chủ tịch Mạc coi trọng trước nay chỉ là năng lực, những yếu tố không liên quan khác không nằm trong phạm vi xem xét." Ngụ ý là, trước khi đưa ra quyết định, Mạc Bình Sơn đã cân nhắc năng lực của hai cô con gái.

Dù có một người con gái bị chính mình đuổi ra khỏi nhà, nhưng vì công ty, ông vẫn sẵn lòng để cô đảm nhận chức vụ quan trọng như vậy.

Mà Mạc Bình Sơn từ khi thành lập Mạc Thị đến nay, công ty dưới sự lãnh đạo của ông quả thực ngày càng phát triển, chưa từng xảy ra sai sót lớn nào.

Đứng bên dưới, Mạc Tử Hi tức giận nhìn Mạc Noãn trên bục cao, hai tay bên hông nắm chặt lại.

Mạc Noãn có năng lực gì chứ, cô ta tin rằng sớm muộn gì mình cũng sẽ có, tuyệt đối không thua cô ta. "Vậy tôi có thể hỏi một chút về mối quan hệ hiện tại của cô Mạc và chủ tịch Mạc không?

Hai người đã làm hòa rồi sao?" Mạc Noãn thản nhiên nói: "Tôi đã nói, tôi là cổ đông lớn thứ hai của Mạc Thị, bây giờ có tin đồn như vậy đã gây tổn hại nghiêm trọng đến lợi ích của bản thân tôi.

Về những vấn đề khác, không phải là chủ đề của ngày hôm nay, tôi không thể trả lời." Mạc Noãn không nói rõ, nhưng mọi người đều hiểu, mối quan hệ của hai cha con vẫn chưa có tiến triển. "Cô Mạc, về việc cô vào Mạc Thị, không biết tổng giám đốc Lục có ủng hộ quyết định này của cô không?" Người nói là một người đàn ông trung niên đeo kính, Mạc Noãn đã để ý đến người này từ trước.

Mỗi lần anh ta đặt câu hỏi đều cố ý dẫn dắt, chắc hẳn là người của Hàn Thụ Nhân.

Tuy ghét việc mình làm gì cũng phải kéo Lục Sâm vào, nhưng trên mặt cô vẫn giữ nụ cười đúng mực: "Chồng tôi ủng hộ mọi quyết định của tôi." Người đàn ông trung niên cười cười, trêu đùa với các phóng viên: "Mọi người cũng không cần lo lắng nữa, có tổng giám đốc Lục đứng sau làm quân sư cho cô Mạc, lo gì vấn đề phát triển tương lai của Mạc Thị." "Cũng phải." Không ít người hùa theo.

Hàn Thụ Nhân biết Mạc Noãn không thích cách làm này, bèn nhanh chóng tiếp lời: "Vì vậy, những lo lắng của công chúng đều là thừa thãi.

Nội bộ Mạc Thị mọi thứ đều thuận lợi, không có bất kỳ trục trặc nào.

Bây giờ tôi sẽ để chủ tịch Mạc nói chuyện với mọi người." Hàn Thụ Nhân nói xong, liền kết nối trực tuyến với Mạc Bình Sơn.

Rất nhanh, khuôn mặt của Mạc Bình Sơn xuất hiện trên màn hình chính, chỉ nghe thấy giọng nói trầm ấm đầy nội lực của ông vang lên. "Vốn dĩ tôi không đồng ý tổ chức buổi họp báo này.

Bản thân tôi chỉ đang điều dưỡng sức khỏe ở Mỹ, không phải như lời đồn bên ngoài là mắc bệnh nan y không thể xử lý công việc.

Nhưng chuyện của Hoa Nhiên vẫn còn đó, để ổn định tâm lý của đông đảo các nhà đầu tư, cuối cùng tôi vẫn đưa ra quyết định này.

Trong thời gian tôi điều dưỡng, Mạc Noãn sẽ tạm thời thay thế chức vụ của tôi, thời gian khoảng hai tháng, hai tháng sau tôi sẽ trở về.

Mong mọi người đừng đồn thổi lung tung, gây nhiễu loạn thị trường.

Cuối cùng, phiền các vị phóng viên truyền thông đưa tin trung thực về nội dung buổi họp báo hôm nay." Mạc Noãn trước đó không biết sẽ kết nối trực tuyến với Mạc Bình Sơn, nhưng thấy sắc mặt ông quả thực tốt hơn nhiều so với trước khi đi Mỹ, một trái tim treo lơ lửng từ từ hạ xuống, xem ra thật sự có hiệu quả. "Chủ tịch Mạc, đợi ngài trở về, có phải cô Mạc Noãn sẽ rời khỏi công ty không?" "Điều đó chủ yếu phụ thuộc vào ý muốn của nó.

Nếu nó muốn ở lại, Mạc Thị cũng không thiếu một vị trí cho nó, nếu không muốn ở lại tôi cũng không ép buộc." Mạc Bình Sơn thản nhiên nói.

Nghe Mạc Bình Sơn nói vậy, sắc mặt Mạc Tử Hi khá hơn một chút, Mạc Noãn thờ ơ bĩu môi.

Buổi họp báo diễn ra rất thuận lợi, không xảy ra vấn đề gì lớn, thời gian cũng được sắp xếp rất tốt, kịp trước giờ mở cửa sàn chứng khoán.

Trong phòng họp, Lục Sâm đang đứng ở gần đó mỉm cười nhìn cô, Mạc Noãn cũng mỉm cười đáp lại anh.

Lục Sâm nói: "Biểu hiện không tệ, chủ tịch Mạc, nói năng từ tốn, rất ổn định, không hề nao núng, có phong thái của một nhà lãnh đạo." Mạc Noãn không nhịn được lườm anh một cái: "Bớt trêu em đi, em không tin lời anh nói đâu." Mạc Noãn và Lục Sâm cùng nhau quay lại văn phòng chủ tịch.

Mạc Noãn nóng lòng mở máy tính, tra xem tình hình giao dịch cổ phiếu của Mạc Thị.

Tình hình cũng gần giống như dự đoán, vì đã đính chính kịp thời nên cổ phiếu của công ty không bị ảnh hưởng nhiều, chỉ sụt giảm một chút.

Mạc Noãn thở phào nhẹ nhõm, cười với Lục Sâm: "Cảm ơn anh." Lục Sâm xoa đầu cô: "Chuyện này cũng không phải một mình anh làm được, cảm ơn gì chứ." Mạc Noãn biết, nếu không có Lục Sâm ở bên cạnh chỉ đạo, mọi chuyện chắc chắn sẽ không tiến triển thuận lợi như vậy.

Đúng lúc hai người đang nói chuyện, Hàn Thụ Nhân bước vào: "Cô Noãn, các vị giám đốc đã đến đủ cả rồi, hiện đang ở phòng họp đợi cô." Mạc Noãn đã hơn một tháng không đi làm, đột nhiên bị gọi đến làm việc có chút không quen, cô nhíu mày: "Hôm nay tôi phải bắt đầu đi làm luôn sao?" Hàn Thụ Nhân gật đầu: "Bây giờ các vị giám đốc đều đã nhận được tin cô sẽ nhậm chức, hôm nay cô nhất định phải gặp mặt họ.

Chuyện này không thể trì hoãn được, nếu không sẽ xảy ra vấn đề." "Vâng, tôi biết rồi." Lục Sâm nhìn vẻ mặt không tình nguyện của Mạc Noãn, biết rằng cô thực sự không muốn nhận công việc này, anh cười nói: "Được rồi, chủ tịch Mạc, em cứ qua họp với mọi người trước đi, anh ở đây đợi em.

Đợi em họp xong anh sẽ đi." Hàn Thụ Nhân biết Lục Sâm không yên tâm về Mạc Noãn nên mới ở lại đợi cô họp xong, liền nói với anh: "Yên tâm đi, anh Lục, các vị giám đốc đó đều là người hiểu chuyện, lúc này sẽ không làm khó cô Noãn đâu.

Hôm nay có lẽ họ cũng chỉ muốn gặp cô ấy thôi." "Họ không làm khó, nhưng có vài người thì chưa chắc." Lục Sâm ánh mắt lóe lên một tia sâu xa, hai mẹ con kia nghe được tin này, chắc chắn sẽ không ngồi yên. "Lục Sâm, em đâu phải là quả hồng mềm để mặc người ta nắn bóp.

Yên tâm đi, em sẽ không để họ dễ dàng bắt nạt em đâu." Trong mắt Mạc Noãn ánh lên vẻ kiên định. "Anh Lục yên tâm, có tôi ở đây, tôi sẽ không để cô Tử Hi làm bậy." Hàn Thụ Nhân cũng lập tức bày tỏ thái độ.

Lục Sâm gật đầu: "Được, hai người cứ đi họp trước đi, tôi ở đây ngồi một lát." Mạc Noãn thấy Lục Sâm kiên quyết, cũng đành chiều theo ý anh, cùng Hàn Thụ Nhân đi đến phòng họp.

Hàn Thụ Nhân vừa đi vừa nói: "Cổ phần của Mạc Thị tương đối tập trung, chỉ có 28% nằm trong tay người khác, người có thể vào hội đồng quản trị cũng chỉ có dăm ba người, trong số họ người có tỷ lệ cổ phần cao nhất cũng không quá 5%.

Chương 176

Còn lại một phần lớn nằm trong tay các nhà đầu tư đại chúng.

Điều lệ công ty quy định việc thay đổi chủ tịch phải được sự thông qua của các cổ đông chiếm hơn hai phần ba quyền biểu quyết.

Quyền biểu quyết của chủ tịch và của cô cộng lại đã vượt quá hai phần ba, cho dù có người không hài lòng với việc cô lên nắm quyền, họ cũng không thể bầu lại được." Mạc Noãn gật đầu, xem ra Mạc Bình Sơn bao nhiêu năm nay nắm chặt cổ phần trong tay, vào thời khắc nguy cấp này cũng có tác dụng. "Để tránh cô lãng phí sức lực, tôi đã tập trung các giám đốc và ban quản lý của công ty lại với nhau.

Trong số họ có một số người vừa là giám đốc công ty, vừa là thành viên ban quản lý.

Nếu cô muốn tìm hiểu tình hình của bộ phận nào có thể trực tiếp yêu cầu giám đốc bộ phận đó cung cấp.

Theo tôi được biết, giám đốc tài chính không hài lòng lắm với việc cô đột ngột tham gia, lát nữa có lẽ anh ta sẽ gây khó dễ cho cô..." Mạc Noãn chăm chú lắng nghe lời của Hàn Thụ Nhân, trong lòng đã có chủ ý.

Các phương diện khác của công ty cô tạm thời chưa hiểu rõ, nhưng chuyện về tài chính lại là sở trường của cô, cô thật sự không sợ chút nào.

Từ trước đến nay chỉ có cô gây khó dễ cho người khác, chứ người khác rất ít khi làm khó được cô.

Mạc Noãn vừa bước vào phòng họp đã cảm thấy có rất nhiều ánh mắt đang quét về phía mình.

Cô lướt nhìn một vòng, đa số ánh mắt đều không hề đơn thuần, rất phức tạp, có nghi ngờ, thậm chí còn có cả khinh thường.

Mạc Noãn ngồi vào vị trí trung tâm, Hàn Thụ Nhân tuyên bố với mọi người: "Buổi họp báo sáng nay chắc mọi người đều đã xem rồi, tôi sẽ không nói nhiều nữa.

Cô Mạc Noãn là cổ đông lớn thứ hai của công ty, lại có sự ủy quyền của chủ tịch, từ hôm nay sẽ tạm thời giữ chức quyền chủ tịch." Mạc Noãn khẽ gật đầu với mọi người, điềm nhiên nói: "Sau này mong mọi người chiếu cố nhiều hơn." "Thư ký Hàn, đây là quyết định của chủ tịch, chúng tôi không có quyền phản đối.

Cô ấy cũng có Lục thị làm hậu thuẫn, có thể ổn định lòng tin của cổ đông.

Nhưng quản lý vận hành một công ty không phải chỉ cần ổn định lòng người là được.

Cứ thế để cô ấy nhậm chức chủ tịch e rằng có chút thiếu cân nhắc." Người nói là một người đàn ông, tuổi không lớn, khoảng ngoài 30, ánh mắt sắc bén, mang theo vẻ không thân thiện.

Hàn Thụ Nhân thoáng chút mất kiên nhẫn, đang định lên tiếng thì Mạc Noãn đã nói trước.

Chỉ thấy cô vẻ mặt bình thản nhìn người đàn ông, giọng nói không nghe ra bất kỳ cảm xúc nào: "Anh ở bộ phận nào?" "Thưa cô Mạc, tôi là Hứa Dương, giám đốc tài chính." Người đàn ông nói một cách dõng dạc.

Mạc Noãn ánh mắt lóe lên, lúc này mà anh ta vẫn gọi cô là "cô Mạc" chứ không phải "chủ tịch Mạc", xem ra quả đúng như lời Hàn Thụ Nhân nói, anh ta cực kỳ không hài lòng với cô. "Anh cũng là giám đốc của công ty?" Hứa Dương gật đầu: "Tôi đang nắm giữ 3% cổ phần." Mạc Noãn gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, nhìn mọi người một lượt rồi nói: "Với tư cách là giám đốc của công ty, điều các vị quan tâm chẳng qua là giá trị cổ phần trong tay mình.

Chỉ cần ổn định giá cổ phiếu thì lợi ích của các vị sẽ không giảm sút.

Còn về việc tôi kinh doanh và quản lý công ty thế nào dường như không ảnh hưởng lớn đến các vị.

Chẳng lẽ các vị muốn một vị chủ tịch nói năng đâu ra đấy về quản lý công ty, chứ không phải một người có thể ổn định giá cổ phiếu trong thời gian ngắn?" Lời này của Mạc Noãn vừa dứt, mấy vị giám đốc bắt đầu thì thầm bàn tán.

Một lúc sau, có một người đại diện lên tiếng: "Chủ tịch Mạc nói đúng, hiện tại công ty cần nhất chính là một vị chủ tịch có thể ổn định giá cổ phiếu." Thấy mấy vị giám đốc bị Mạc Noãn một câu nói dễ dàng thuyết phục, Hứa Dương có chút không vui: "Chú Ngô, vậy các chú có nghĩ đến sau này không?" "Sau này?

Vừa rồi giám đốc Hứa không nghe rõ lời chủ tịch Mạc nói sao?

Hai tháng sau ông ấy sẽ trở về, tôi chỉ tạm thời giữ chức quyền chủ tịch, sẽ không lâu đâu." Mạc Noãn cười lạnh nói. "Hai tháng không phải là ngắn.

Cô hoàn toàn không hiểu tình hình công ty, làm sao cô quyết định được việc của công ty." Hứa Dương trước sau vẫn không ưa người phụ nữ trẻ tuổi trước mắt này.

Nếu để cô ta chỉ huy mình, anh ta một chút cũng không phục. "Giám đốc Hứa, anh đến Mạc Thị bao lâu rồi?" Mạc Noãn đột nhiên hỏi một câu, Hứa Dương có chút không hiểu ý cô, chỉ có thể thành thật trả lời: "Bốn năm rồi." "Vậy anh có cảm thấy mình đã hiểu rõ mọi việc của bộ phận tài chính chưa?" Mạc Noãn tiếp tục hỏi. "Tất nhiên là tương đối rõ ràng." "Vậy tôi hỏi anh một câu, nếu tôi lập tức mua lại một công ty nguyên liệu dược phẩm, ví dụ như công ty TNHH Giai Nguyên ở thành phố A, anh cho tôi biết phương án mua lại về mặt tài chính cần chú trọng xem xét những phương diện nào?

Cần khoảng bao nhiêu vốn lưu động?

Công ty nên huy động vốn từ những kênh nào?" Hứa Dương sững sờ: "Cái này tôi phải nghiên cứu kỹ cấu trúc tài sản của công ty bị mua lại mới có thể cho cô một câu trả lời chính xác được." "Vậy anh cho rằng năm nay dòng tiền và tỷ lệ chi trả cổ tức của công ty sẽ đạt bao nhiêu?

Với tốc độ phát triển hiện tại, công ty nên sử dụng phương án phân phối cổ tức như thế nào để tối đa hóa lợi ích của cổ đông và công ty?" Sắc mặt Hứa Dương có vài phần không tự nhiên: "Những cái này tôi đều cần nghiên cứu kỹ lưỡng mới có thể cho cô câu trả lời được." "Anh tự cho rằng mình rất hiểu tình hình tài chính của công ty, nhưng tôi hỏi anh liên tiếp mấy câu anh đều không thể trả lời ngay được.

Đây là cái gọi là hiểu rõ của anh sao?" Mạc Noãn hỏi vặn lại, giọng đã có chút trầm xuống.

Cùng với câu hỏi vặn lại này của Mạc Noãn, các giám đốc và quản lý cấp cao khác của công ty đều đổ dồn ánh mắt về phía anh ta, có nghi ngờ, có cả thất vọng và không tin tưởng.

Sắc mặt Hứa Dương trong phút chốc biến đổi khôn lường, không kìm được mà cao giọng: "Cô Mạc, cô đang cố tình gây khó dễ, những số liệu này vốn không thể đưa ra ngay được, cần thời gian để tính toán cẩn thận." Điểm này Mạc Noãn đương nhiên biết, đây cũng là đặc thù của ngành tài chính, không giống như các bộ phận bán hàng hay thu mua, chỉ cần quen thuộc tình hình là có thể nói thao thao bất tuyệt.

Tài chính là nghiêm ngặt và cũng phức tạp, chỉ cần một chỉ tiêu nào đó tính toán sai lầm có thể sẽ ảnh hưởng đến chiến lược phát triển của công ty, gây ra những tổn thất khó lường.

Bất kỳ một nhân viên tài chính có kinh nghiệm nào cũng không dám nói bừa, những gì nói ra được cũng chỉ là một hướng đi phát triển mà thôi. "Anh cũng nói là cần thời gian, vậy tôi cần chút thời gian để làm quen với tình hình công ty thì có vấn đề gì, anh dựa vào đâu mà cho rằng tôi không thể thích ứng với công việc này?" "Cô Mạc, cô đang đánh tráo khái niệm, chúng ta không nói cùng một vấn đề." Hứa Dương cứng cổ nói.

Mạc Noãn cười lạnh, thái độ cứng rắn: "Có phải đánh tráo khái niệm hay không trong lòng anh tự biết rõ.

Cho anh hai ngày để tổng hợp báo cáo tài chính thường niên ba năm gần đây của công ty và báo cáo quý I năm nay rồi giao cho tôi.

Sáng mốt tôi muốn thấy nó." "Hai ngày thì gấp quá." Mi tâm Hứa Dương giật giật. "Tôi không yêu cầu anh sáng mai đặt nó lên bàn làm việc của tôi đã là khoan dung cho anh rồi.

Bây giờ đã sắp tháng sáu, báo cáo ba năm trước của công ty đã có sẵn từ lâu, báo cáo quý I cũng đáng lẽ phải có rồi.

Hai ngày mà còn không nộp được, đây là hiệu suất làm việc gì vậy?

Hay là trên báo cáo còn có dấu vết gì đó anh chưa che đậy xong?

Chương 177

Thời gian cho anh quá ngắn không kịp?" Mạc Noãn chụp một cái mũ lớn xuống đầu, Hứa Dương không nói được lời nào.

Nếu còn thoái thác nữa khó tránh khỏi bị người ta nghi ngờ anh ta giở trò gì trên báo cáo.

Người phụ nữ này tuổi còn trẻ mà đã sắc bén như vậy.

Biểu cảm của Hứa Dương khó coi như nuốt phải ruồi, rõ ràng biết Mạc Noãn đang cố ý gây khó dễ cho mình, nhưng lại không thể phản bác. "Cô Mạc, xin cô nói chuyện phải có bằng chứng, đừng bôi nhọ tôi." "Đây là một giả thiết hợp tình hợp lý, là thái độ của giám đốc Hứa đã khiến tôi nghi ngờ." Hứa Dương nghiến răng, chỉ có thể nhận lấy việc Mạc Noãn yêu cầu: "Tôi biết rồi, hai ngày sau tôi sẽ giao báo cáo đúng hạn cho cô." Hàn Thụ Nhân hài lòng nhìn biểu hiện của Mạc Noãn, cảm thấy chủ tịch Mạc đúng là không nhìn lầm người.

Mạc Noãn quả thực có tiềm chất quản lý một công ty, đừng thấy cô ít nói, một khi đã nói là có thể khiến người ta không mở miệng được.

Ngay cả một Hứa Dương luôn thích bới móc này cũng không chiếm được chút lợi thế nào từ cô. "Các vị còn có vấn đề gì không?

Nếu có xin hãy hỏi hết một lần." Mạc Noãn lại nói với mọi người.

Có con chim đầu đàn là Hứa Dương, các giám đốc bộ phận khác dù trong lòng có suy nghĩ cũng không dám tùy tiện lên tiếng vào lúc này, chỉ nói: "Không có, chúng tôi nghe theo sự sắp xếp của chủ tịch." Mạc Noãn gật đầu: "Vậy các giám đốc của mỗi bộ phận cũng vậy, hãy viết cho tôi một bản báo cáo chi tiết về tình hình của từng bộ phận trong ba năm gần đây, trong vòng một tuần nộp cho tôi." Các vị giám đốc liên tục gật đầu, cảm thấy một tuần còn tốt hơn nhiều so với hai ngày.

May mà vừa rồi không tùy tiện lên tiếng, nếu không người phải khóc bây giờ chính là họ.

Hứa Dương trong lòng vô cùng uất ức, không ngờ lại đụng phải một người miệng lưỡi lanh lợi như vậy.

Rõ ràng trong buổi họp báo thấy cô ta gần như chẳng nói gì.

Anh ta không nhịn được ngẩng đầu lên đánh giá Mạc Noãn, vừa nhìn đã thấy ánh mắt Mạc Noãn cũng đang nhìn về phía này.

Chỉ thấy cô khẽ mím môi, trong mắt mang theo một tia cười: "Giám đốc Hứa, quên không nói cho anh biết, tôi là kế toán viên công chứng đã hành nghề năm năm.

Tốt nhất anh nên làm cẩn thận phần tài chính, đừng nghĩ đến chuyện lừa gạt tôi." Cơ thể Hứa Dương không khỏi cứng đờ, cảm thấy mình đúng là xui xẻo tám kiếp, lại đi đặt câu hỏi tùy tiện khi chưa tìm hiểu rõ ngọn ngành của cô ta, không ngờ lại gặp phải người trong nghề.

Thấy sắc mặt Hứa Dương đặc sắc muôn màu, có người bên cạnh không nể nang mà cười phá lên.

Mạc Noãn cũng không nhịn được cong môi: "Tôi biết nhìn tôi có lẽ khá trẻ, nhưng thực ra tôi cũng sắp ba mươi tuổi rồi, cũng đã lăn lộn trong xã hội này mấy năm, không nhỏ hơn anh bao nhiêu tuổi đâu." Câu nói rõ ràng mang vài phần tự khen của Mạc Noãn khiến những người có mặt đều không nhịn được mà bật cười.

Hàn Thụ Nhân cũng cười, ánh mắt nhìn Mạc Noãn lại thêm vài phần tán thưởng.

Sau khi tan họp, một người đàn ông hơn năm mươi tuổi ở lại, đi đến bên cạnh Mạc Noãn, nghiêm túc đánh giá cô mấy lượt, trên mặt lộ ra nụ cười khiêm hòa: "Không ngờ cô bé năm nào đã trở thành một người lợi hại như vậy, không chỉ dung mạo giống mẹ cháu, mà phong cách làm việc cũng rất giống." Mạc Noãn không nhớ người đàn ông trước mắt, không khỏi nhìn về phía Hàn Thụ Nhân.

Hàn Thụ Nhân cười giải thích: "Cô Noãn, đây là chú Trần của cô, trước đây vẫn phụ trách bộ phận hậu cần.

Hồi nhỏ cô đến công ty thích nhất là đến bộ phận của chú ấy quậy phá, lần nào cũng khiến cả bộ phận hậu cần náo loạn như gà bay chó sủa." Nghe Hàn Thụ Nhân nói vậy, Mạc Noãn khẽ cười: "Xin lỗi chú Trần, vì mấy năm trước xảy ra một chút tai nạn, trí nhớ có chút tổn thương, có vài chuyện không còn nhớ rõ nữa." Trần Nghị cười một tiếng, xua tay: "Không sao không sao, thấy cháu bây giờ khỏe mạnh, chú cũng thấy mừng.

Có cháu ở đây công ty nhất định có thể vượt qua khó khăn." Mạc Noãn gật đầu.

Sau khi Trần Nghị rời đi, Hàn Thụ Nhân giải thích: "Ông ấy là người cũ cùng chủ tịch gây dựng sự nghiệp, lòng trung thành với công ty không có gì để bàn cãi, là người có thể tin tưởng." "Thư ký Hàn, tiếp theo chú hãy tổng hợp cho cháu một danh sách những người trong công ty có thể tin tưởng và những người có ý đồ khác, để cháu nắm rõ trong lòng." Hàn Thụ Nhân gật đầu: "Được." "Được, vậy chúng ta ra ngoài đi." "Cô Noãn, có một chuyện tôi vẫn luôn muốn nói.

Tuy cô và chủ tịch đã thành ra như vậy, nhưng dù sao tôi cũng là người nhìn cô lớn lên, tôi hy vọng cô vẫn có thể gọi tôi một tiếng chú Hàn như trước đây." Mạc Noãn sững người một lúc, rồi gật đầu đáp: "Cháu biết rồi." Mỗi lần gọi ông là thư ký Hàn, cô cũng cảm thấy kỳ kỳ.

Hàn Thụ Nhân trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng.

Lục Sâm ở trong văn phòng tùy tiện rút một quyển sách ra đọc, nhưng mãi không đọc vào được, trong lòng cũng có chút không yên.

Mãi đến khi thấy Mạc Noãn và Hàn Thụ Nhân cùng đi vào mới yên tâm.

Nhìn biểu cảm trên mặt họ, Lục Sâm đã có thể đoán được đại khái, nhưng vẫn không nhịn được hỏi: "Thế nào?

Có thuận lợi không?" Mạc Noãn đi tới, nhếch môi nhìn Lục Sâm, giống như một đứa trẻ thi được điểm tuyệt đối, nóng lòng muốn được phụ huynh khen ngợi: "Cũng ổn, những người đó cũng chỉ là hổ giấy, không cắn người được đâu." Trong khoảng thời gian này, Mạc Noãn mà Hàn Thụ Nhân thấy đều là bộ dạng người lạ chớ lại gần.

Mỗi lần không phải làm Mạc Bình Sơn tức đến nhảy dựng lên thì cũng là một trận cãi vã rồi không vui mà tan.

Bộ dạng này của cô là lần đầu tiên ông thấy, cảm giác lại như thấy được cô của trước khi biến cố xảy ra, năm đó cô cũng là một cô gái đơn giản vui vẻ như vậy. "Em lại trêu chọc người ta rồi phải không?" Lục Sâm nhìn bộ dạng này của cô, không nhịn được hỏi. "Không có, chỉ là tên giám đốc tài chính kia quá hống hách, em dằn mặt anh ta một chút thôi.

Là do anh ta tự đâm đầu vào họng súng của em, em cũng tiện thể lấy anh ta ra để giết gà dọa khỉ, chỉ có thể trách anh ta xui xẻo thôi." Lục Sâm cười lắc đầu, anh biết cô nhóc này có nền tảng chuyên môn về tài chính không tồi: "Em suốt ngày nói anh tự luyến, anh thấy em thế này cũng chẳng khá hơn là bao." "Còn không phải là ở cùng anh lâu, bị anh lây nhiễm rồi sao." Mạc Noãn lườm anh một cái.

Lục Sâm nhìn đồng hồ, đã không còn sớm, bên Lục thị còn có việc phải xử lý.

Anh vừa định rời đi thì cửa văn phòng bị người ta đẩy ra.

Chỉ thấy Mạc Tử Hi đi giày cao gót bước vào, tiếng giày gõ trên sàn rất vang, vẻ mặt cũng âm trầm, một bộ dạng hùng hổ hỏi tội. "Mạc Noãn, rốt cuộc là có chuyện gì?" Mạc Tử Hi nhìn Mạc Noãn chằm chằm, giọng cũng không kìm được mà cao lên.

Hàn Thụ Nhân trầm giọng, ông khó khăn lắm mới để Mạc Noãn nhận lấy gánh nặng này, không cho phép bất kỳ ai đến phá hoại, đặc biệt là Mạc Tử Hi. "Cô Tử Hi, chúng tôi đang bàn công việc, nếu cô không có việc gì thì ra ngoài đi." "Công việc?

Sao tôi không thấy các người đang bàn công việc.

Công ty đột nhiên thay đổi, ba cũng bị đồn thổi những tin tức đáng sợ như vậy.

Tôi với tư cách là con gái của ông ấy, chẳng lẽ không có tư cách làm rõ sự thật sao?" "Sự thật chính là những gì đã nói trong buổi họp báo, chẳng lẽ cô còn chưa nghe rõ cần tôi lặp lại một lần nữa sao?" "Chú Hàn, những lời đó lừa gạt người ngoài thì được, chứ không lừa được tôi đâu.

Tôi chỉ muốn biết lời đồn là thật hay giả?" Mạc Tử Hi cảm xúc có chút kích động.

Lục Sâm trong mắt lóe lên một tia mất kiên nhẫn, đưa mắt nhìn về phía Mạc Tử Hi.

Mạc Tử Hi bị ánh mắt của anh nhìn đến da đầu tê dại, luôn cảm thấy ánh mắt như vậy áp bức đến nghẹt thở.

Chương 178

Không giống như người khác lộ ra ánh mắt hung dữ, chỉ là cứ im lặng nhìn bạn như vậy, cũng đủ khiến bạn cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Lời định chất vấn tiếp nói ra đã biến vị: "Anh rể, chuyện lời đồn rốt cuộc là thật hay giả?

Ba có thật sự mắc bệnh đó không?" Mạc Noãn nhìn Mạc Tử Hi một cái: "Là thật thì sao, không phải thì sao?" Nghe Mạc Noãn nói vậy, một cơn tức giận trong lòng Mạc Tử Hi không nhịn được bốc lên, nhưng khi nhìn thấy Lục Sâm lại không nhịn được mà đè xuống: "Chị, em cũng là con gái của ba, em có quyền biết sự thật." "Cô muốn biết cái gì thì có thể tự đi hỏi ông ta, tôi cũng không biết." Mạc Noãn lạnh mặt nói. "Chị, nếu em có thể liên lạc được với ba, em sao lại chạy đến hỏi chị." Cô ta vừa rồi vẫn luôn gọi điện cho Mạc Bình Sơn, nhưng mãi không gọi được, lúc này mới bất chấp Lục Sâm còn ở đây, vội vàng vào hỏi Mạc Noãn. "Liên lạc không được là chuyện của cô, không liên quan đến tôi." "Cô Tử Hi, chủ tịch đã nói hai tháng sau ông ấy sẽ trở về, thì chính là hai tháng sau trở về.

Đến lúc đó cô có thắc mắc gì có thể tự mình đi hỏi chủ tịch.

Cô Noãn chỉ là người tôi tạm thời mời đến cứu nguy, cô ấy cũng không rõ những chuyện này lắm.

Cô bây giờ đang mang thai, những chuyện này vẫn nên bớt lo lắng thì tốt hơn.

Giày cao gót cũng đừng đi nữa, không tốt cho đứa bé." Hàn Thụ Nhân lại lên tiếng. "Chú Hàn, vậy chú có biết sức khỏe của ba thế nào không?

Ba không phải là người có hứng thú đến phòng hóa trị của bệnh viện, gần đây người bên cạnh cũng không ai mắc bệnh này." Mạc Tử Hi thấy không hỏi được gì từ Mạc Noãn, chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào Hàn Thụ Nhân.

Mạc Noãn không biết Mạc Tử Hi rốt cuộc có thật sự quan tâm đến sức khỏe của Mạc Bình Sơn không, nhưng thấy cô ta không nhắc đến chuyện cô làm quyền chủ tịch, trong lòng cũng thoải mái hơn một chút. "Cô Tử Hi, chuyện này tôi thật sự không biết.

Chủ tịch đúng là vì vấn đề đốt sống cổ mới ra nước ngoài điều dưỡng." Bất kể Mạc Tử Hi hỏi thế nào, Hàn Thụ Nhân vẫn một mực kín miệng.

Mạc Tử Hi không có ai trả lời câu hỏi của mình, quay người định đi, Lục Sâm lúc này lại gọi cô ta lại.

Mạc Tử Hi khó hiểu nhìn anh.

Lục Sâm nghiêm túc nói: "Về nói lại với mẹ cô, nếu muốn mọi người sống yên ổn, tốt nhất đừng có ý đồ gì với Noãn Noãn, nếu không những bí mật không thể đưa ra ánh sáng của bà ta, tôi không ngại lập tức phanh phui ra đâu." Cơ thể Mạc Tử Hi cứng đờ, không hiểu tại sao nhìn Lục Sâm một cái, rồi gật đầu: "Em sẽ nói lại với mẹ." Mạc Tử Hi đi rồi, Mạc Noãn không nhịn được kéo áo Lục Sâm: "Chuyện này lần trước em đã cảnh cáo dì Tống rồi." "Khi tâm trạng không ổn định người ta sẽ hay quên, anh thuận tiện nhắc lại một lần, để họ khỏi quên, rồi lại gây chuyện lung tung." Lục Sâm cong môi.

Hàn Thụ Nhân nghe mà đầu óc mơ hồ, khó hiểu hỏi: "Họ có điểm yếu gì trong tay hai người sao?" Lục Sâm cảm thấy chuyện này cũng không có gì phải giấu, bèn kể lại chuyện Mạc Tử Hi thực ra là chị gái của Mạc Noãn, và chuyện dì Tống đã ép mẹ Mạc Noãn đến chết.

Hàn Thụ Nhân nghe xong mặt lập tức đen lại, hiển nhiên hoàn toàn không biết chuyện này: "Chuyện này có thật không?" Lục Sâm gật đầu: "Tôi có bằng chứng trong tay, có một người đàn ông tên Chu Khải cũng biết.

Mục đích tôi nói cho chú là muốn chú tìm một thời điểm thích hợp sớm nói cho Mạc Bình Sơn biết, nếu không một ngày nào đó chuyện này đột nhiên bị phanh phui ra, tôi không chắc ông ta có chịu đựng được không." "Tôi không ngờ người đàn bà đó lại làm ra chuyện như vậy, còn che giấu sự thật.

Chủ tịch chắc chắn sẽ không chấp nhận được sự thật này, ông ấy vẫn luôn cho rằng phu nhân là vì nghĩ quẩn mà tự sát, không biết trước đó dì Tống còn đến nhà tìm bà ấy." "Chuyện này chú tự xem xét giải quyết.

Dù sao bên tôi cũng đã nói với chú rồi.

Noãn Noãn không thích hợp để nói, nói ra chắc chắn lại là một trận cãi vã." Lục Sâm rất hiểu tính cách của Mạc Noãn.

Mạc Noãn không nhịn được kéo Lục Sâm, thấp giọng nói: "Lục Sâm, anh hơi nham hiểm đấy.

Anh không phải vừa bảo người ta đừng làm bậy sao?

Sao anh không giữ bí mật cho người ta, lại đẩy chú Hàn tìm thời điểm sớm nói cho Mạc Bình Sơn biết." Trong đôi đồng tử đen láy như đá obsidian của Lục Sâm lấp lánh ý cười, anh véo má Mạc Noãn: "Bà Lục, em không thể dùng một từ nào tốt hơn sao, lại dùng từ 'nham hiểm' để hình dung chồng mình." Mạc Noãn bị Lục Sâm nói có vài phần ngượng ngùng, bĩu môi, nghiêm túc nói: "Gian xảo, anh quá gian xảo rồi." "Đối với loại người có thể lật mặt bất cứ lúc nào, em mà giữ chữ tín với họ, thì người bị hại chính là mình.

Chuyện này phải xử lý linh hoạt." Lục Sâm cười nói. "Thôi được, nghe lời anh." Thấy bên Mạc Noãn không có chuyện gì lớn, Lục Sâm chuẩn bị về Lục thị, chỉ không yên tâm dặn dò: "Có chuyện gì không hiểu thì cứ gọi điện cho anh bất cứ lúc nào, biết chưa?" Mạc Noãn đẩy Lục Sâm ra ngoài: "Anh Lục, anh mau đi đi.

Anh ở đây chỉ làm em trông rất vô dụng thôi.

Mau đi, mau đi." "Em nha đầu này, anh ở đây thêm một lát cũng làm em chướng mắt à." "Đúng đúng đúng, anh nói đúng, chính là chướng mắt, mau đi đi." Hàn Thụ Nhân nhìn cách hai người ở bên nhau, cảm thấy đặc biệt vui lòng.

Tuy là kết hôn chớp nhoáng, nhưng tuyệt đối tốt hơn nhiều so với Mạc Tử Hi và Đinh Duệ.

Từng cử chỉ hành động đều toát lên tình yêu nồng đậm.

Mạc Tử Hi ra ngoài xong liền gọi điện cho mẹ mình.

Điện thoại vừa kết nối cô đã không nhịn được hỏi: "Mẹ, hôm nay mẹ có xem buổi họp báo của Mạc Thị không?" Giọng Tống Tuyết Di có chút yếu ớt: "Mẹ vừa mới xem." "Vậy mẹ có biết rốt cuộc ba bị làm sao không?

Sao lại đột nhiên để Mạc Noãn làm quyền chủ tịch?" Mạc Tử Hi trong lòng sốt ruột muốn chết. "Chuyện đó làm sao mẹ biết được, chuyện công ty ba con có bao giờ nói với mẹ đâu." "Vậy mẹ cũng nên biết tình hình sức khỏe của ông ấy chứ?" "Cái này mẹ cũng không biết." "Sao mẹ cái gì cũng không biết.

Đó là chồng của mẹ, sao mẹ ngay cả tình hình sức khỏe của chồng mình cũng không biết.

Mẹ làm vợ kiểu gì vậy." Mạc Tử Hi trong lòng tức giận mà không có chỗ trút, lúc này chỉ có thể trút giận lên mẹ mình.

Trong điện thoại im lặng một lúc lâu, Mạc Tử Hi lúc này mới nhận ra thái độ vừa rồi của mình rất không tốt, không khỏi hạ giọng: "Xin lỗi mẹ, con không cố ý nổi nóng với mẹ, chỉ là con thật sự không nhịn được nữa.

Nếu Mạc Noãn làm chủ tịch, vậy trong công ty này còn có chỗ cho con sao?

Hôm nay nó họp gọi tất cả các giám đốc bộ phận, chỉ trừ bộ phận quan hệ công chúng của con." Điểm này Mạc Tử Hi đúng là oan cho Mạc Noãn, chuyện này hoàn toàn là do một tay Hàn Thụ Nhân sắp đặt.

Hàn Thụ Nhân sợ cô ta gây chuyện, cố ý bỏ qua cô ta, Mạc Noãn hoàn toàn không biết.

Tống Tuyết Di một lúc lâu mới tìm lại được giọng nói: "Con biết đấy, tuy chúng ta đã dọn vào nhà họ Mạc, nhưng ba con vẫn luôn ngủ riêng một phòng.

Bình thường hai phần ba thời gian đều ở công ty, tình hình sức khỏe của ông ấy mẹ thật sự không rõ." Mạc Tử Hi lúc này vừa tức vừa giận, hốc mắt không kìm được mà đỏ lên. "Vậy họ nói sao?" Tống Tuyết Di lại hỏi. "Còn có thể nói sao nữa.

Con vào hỏi họ, họ cái gì cũng không nói, cắn chết cũng nói sự thật chính là những gì đã công bố trong buổi họp báo." Tống Tuyết Di im lặng một lúc lâu, trong mắt lóe lên tia phẫn hận, một lúc lâu sau mới nói: "Vậy chúng ta đợi thêm, đợi hai tháng sau ông ấy trở về chúng ta sẽ từ từ nói sau." Mạc Tử Hi trong lòng rất bất an, cảm giác này thật sự quá tệ, không đồng ý với cách làm không làm gì cả của Tống Tuyết Di: "Mẹ, con sợ ba lừa chúng ta, hai tháng sau ông ấy không về chúng ta phải làm sao?" "Vậy bây giờ cũng không thể làm bậy được, chúng ta bây giờ trong tay không có gì cả, tất cả mọi thứ vẫn còn trong tay ba con." Nghe Tống Tuyết Di nói vậy, dường như đã chứng thực lời của Lục Sâm, Mạc Tử Hi nhíu mày nói: "Mẹ, mẹ có điểm yếu gì bị họ nắm được sao?

Chương 179

Lục Sâm nói nếu mẹ dám hành động thiếu suy nghĩ, anh ta sẽ nói ra bí mật của mẹ.

Chuyện này là sao?" Tống Tuyết Di ánh mắt lóe lên: "Chuyện này con đừng quan tâm, con chỉ cần nghe lời mẹ là được.

Mẹ làm gì cũng là vì hai mẹ con chúng ta." "Mẹ cái gì cũng không nói mẹ bảo con làm sao nghe lời mẹ." Mạc Tử Hi tức đến dậm chân, đột nhiên bụng dưới truyền đến vài phần khó chịu, sợ đến mức lập tức ôm lấy bụng, một lúc lâu sau mới khá hơn.

Không nghe thấy giọng Mạc Tử Hi, Tống Tuyết Di có chút lo lắng: "Tử Hi, con không sao chứ?" Mạc Tử Hi một phen hú vía, từ từ hít sâu mấy hơi mới nói: "Con không sao, có lẽ vừa rồi động thai, bụng có chút khó chịu." Tống Tuyết Di khuyên: "Tử Hi, con nghe lời mẹ, chuyện này con tạm thời đừng dính vào nữa.

Thời gian này cứ ở yên trong công ty, nhiệm vụ quan trọng nhất của con bây giờ là dưỡng thai cho tốt, đừng quá mệt mỏi, cố gắng sinh cho nhà họ Đinh một đứa con trai, như vậy vị trí của con trong nhà họ Đinh mới vững chắc.

Chuyện bên này giao cho mẹ, nếu họ cứ ép chúng ta vào đường cùng, cùng lắm thì cá chết lưới rách." Tống Tuyết Di nói đến cuối cùng giọng có chút âm lãnh, Mạc Tử Hi không nhịn được rùng mình.

Một người mẹ như vậy là lần đầu tiên cô thấy, không nhịn được nói: "Mẹ, mẹ lại muốn làm gì?

Chuyện tai nạn xe hơi năm năm trước khó khăn lắm mới giấu được, lần này mẹ đừng hồ đồ nữa." Để an lòng con gái, giọng Tống Tuyết Di dịu đi vài phần: "Tử Hi yên tâm, chỉ cần họ không quá đáng, mẹ sẽ không làm gì đâu.

Tất cả những thứ này chúng ta có được không hề dễ dàng." Dù Tống Tuyết Di nói vậy, Mạc Tử Hi vẫn không yên tâm lắm, trong lòng dâng lên một nỗi hoảng sợ mơ hồ, luôn cảm thấy mẹ mình đã giấu cô rất nhiều chuyện.

Hàn Thụ Nhân trước tiên để Mạc Noãn làm quen với một số tình hình của công ty càng nhanh càng tốt.

Mạc Noãn xem vài tiếng đồng hồ đã cảm thấy mắt mỏi nhức, trách không được Mạc Bình Sơn không chịu nổi gánh nặng, cho dù một người bình thường xử lý những chuyện này cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi. "Chú Hàn, tuy cháu bây giờ đang ở vị trí này, nhưng để nắm vững công việc chắc chắn vẫn cần một thời gian, hiện tại có một số quyết sách quan trọng vẫn cần chú đưa ra." Mạc Noãn nói với Hàn Thụ Nhân.

Hàn Thụ Nhân cười cười: "Ừ, chú biết, chú sẽ giúp thêm một thời gian nữa." Mạc Noãn cả ngày đều xem tài liệu, gần như không hoạt động gì.

Hàn Thụ Nhân không nhịn được nói: "Cô Noãn, cô nghỉ ngơi một lát đi, cứ xem thế này mắt sẽ khó chịu đấy." "Vâng, cháu biết mà." Lúc tan làm, Mạc Noãn lại gặp Mạc Tử Hi.

Mạc Tử Hi sắc mặt trắng bệch nhìn cô: "Mẹ tôi rốt cuộc có điểm yếu gì trong tay các người?" Mẹ cô ta thật sự quá bất thường.

Mạc Noãn vừa nhìn bộ dạng của cô ta đã biết Tống Tuyết Di không nói cho cô ta biết, nhíu mày: "Cô rõ ràng biết tôi sẽ không nói cho cô, hà tất phải làm chuyện thừa thãi.

Cô chỉ cần nhớ, chuyện này nếu bị phanh phui ra, hai mẹ con cô đều có thể bị đuổi ra khỏi nhà." Sắc mặt Mạc Tử Hi đột nhiên trắng bệch.

Mạc Noãn thấy trạng thái cả người cô ta thật sự không tốt, cũng không để ý đến cô ta nữa.

Cô ta bây giờ đang mang thai, nếu kích động cô ta xảy ra chuyện gì lại đổ lên đầu mình thì không hay, không cần thiết phải rước lấy những chuyện phiền phức và xui xẻo này.

Tập đoàn Mạc và Tập đoàn Lục không xa nhau, Lục Sâm tan làm liền trực tiếp qua đón cô.

Về đến nhà, Mạc Noãn lập tức đá văng đôi giày cao gót dưới chân, ngồi xuống sofa xoa bóp bắp chân của mình, thở dài: "Con người đúng là có tính lười, mới nghỉ làm một tháng mà cảm giác cả người chẳng còn trạng thái gì cả, một ngày làm việc mệt muốn chết." Lục Sâm đi tới, nhẹ nhàng xoa bóp vai cho cô, "Nghỉ ngơi một thời gian rồi đi làm lại đúng là sẽ không quen, đợi quen rồi sẽ ổn thôi." Mạc Noãn gật đầu, thoải mái dựa vào sofa, nhắm mắt hưởng thụ sự massage chu đáo của Lục Sâm, khóe miệng cong lên một nụ cười mãn nguyện, "Lục Sâm, kỹ thuật massage này của anh rốt cuộc học từ ai vậy?

Thích thật đấy." "Tự học thôi, em là người đầu tiên được hưởng thụ đó." "Vinh hạnh quá đi, lại là lần đầu tiên của anh Lục." Mạc Noãn kéo dài giọng, bây giờ cô đã hoàn toàn quen với việc làm nũng trước mặt Lục Sâm.

Lục Sâm bật cười, lời của cô nhóc này nói thật không đúng chỗ.

Xoa bóp một lúc, Lục Sâm phát hiện Mạc Noãn đã dựa vào sofa ngủ thiếp đi, tiếng thở đều đều vang lên, anh chỉ đành bế cô lên đặt lên giường.

Trong lòng anh không khỏi thở dài, tính cách của cô nhóc này luôn rất quy củ, làm việc lúc nào cũng nghiêm túc, không nhận thì thôi, một khi đã nhận thì chắc chắn sẽ đối đãi nghiêm túc.

Mới có một ngày mà đã mệt thành ra thế này, sau này không biết sẽ thành bộ dạng gì nữa.

Lúc Lục Sâm nấu cơm xong đã là bảy rưỡi tối, anh đi vào phòng ngủ, thấy Mạc Noãn vẫn chưa tỉnh, không nhịn được bèn đến vỗ nhẹ lên má cô, "Noãn Noãn, dậy ăn cơm thôi." Mạc Noãn khẽ động mi mắt, rồi từ từ mở mắt ra, "Sao em lại ngủ quên vậy, bây giờ là mấy giờ rồi?" "Bảy rưỡi rồi, dậy ăn chút gì rồi ngủ tiếp." Nghe vậy, Mạc Noãn đột ngột ngồi bật dậy từ trên giường, do ngồi dậy quá nhanh nên đập thẳng vào mũi Lục Sâm, cô đau đến chảy cả nước mắt, nhìn anh với vẻ tố cáo, "Cả người anh cứng thì thôi đi, sao đến cái mũi cũng cứng như đá vậy." Lục Sâm nhìn bộ dạng vừa ăn cướp vừa la làng của cô, có chút buồn cười, "Ai bảo em ngồi dậy gấp như vậy chứ." Cô nhóc này cũng chỉ có vẻ ngoài chững chạc, ổn trọng, càng tiếp xúc lâu càng phát hiện ra tính trẻ con của cô. "Bảy rưỡi rồi, chúng ta phải mau ăn cơm thôi, dạ dày của anh không thể trì hoãn được." "Biết rồi, mau dậy thôi, bà Lục." Ăn tối xong, Mạc Noãn đi ngủ từ rất sớm.

Lục Sâm ôm cô, dù trong lòng có suy nghĩ gì cũng không nỡ làm cô vất vả.

Sáng hôm sau, Mạc Noãn đến Tập đoàn Mạc từ rất sớm, lúc cô đến văn phòng thì Hàn Thụ Nhân cũng vừa mới tới. "Cô Noãn, sao cô đến sớm vậy?" "Hôm qua cháu còn một số tài liệu chưa xem xong, hôm nay đến sớm một chút để xem tiếp." Một lúc sau, Mạc Noãn nhận được một cuộc điện thoại, số này cô không lưu, nhưng màn hình hiển thị cuộc gọi đến từ New York, Mạc Noãn không cần nghĩ nhiều cũng biết là Mạc Bình Sơn.

Hàn Thụ Nhân thấy Mạc Noãn mãi không nghe máy, không nhịn được bèn ghé sát lại nhìn, nhắc nhở: "Cô Noãn, là điện thoại của chủ tịch." Mạc Noãn rầu rĩ đáp: "Cháu biết." Cô không biết phải nói gì với người đó, nên không muốn nghe máy. "Cô Noãn, cô mau nghe đi, chắc chủ tịch có chuyện gì cần giao phó cho cô, có lẽ là chuyện công việc." Hàn Thụ Nhân khuyên nhủ.

Mạc Noãn suy nghĩ một lát rồi cũng bắt máy, nhưng đầu dây bên kia rất lâu không có tiếng động gì.

Mạc Noãn đợi đến mất kiên nhẫn, "Nói nhanh lên, không nói tôi cúp máy đây." "Con nhóc thối, vẫn nóng nảy như vậy, ăn phải thuốc súng à?" Mạc Bình Sơn bất mãn nói. "Là ông gọi cho tôi, ông không nói chẳng lẽ còn đợi tôi nói chuyện với ông à." Mạc Noãn cũng không hiểu tại sao, cứ hễ đối mặt với Mạc Bình Sơn là lòng cô lại phiền não không chịu nổi, không thể nào nói chuyện tử tế được. "Công việc bây giờ đã quen hơn chút nào chưa?" Mạc Bình Sơn hỏi. "Ông tưởng tôi là người sắt sao?

Tôi mới tiếp quản công việc hôm qua, bây giờ mà quen được mới là lạ." Hàn Thụ Nhân đã quen với cách đối xử của hai cha con này, nếu có ngày nào đó họ có thể nói chuyện tử tế thì đó mới là chuyện lạ. "Tập đoàn Mạc chủ yếu làm về bất động sản, hiện tại dự án quan trọng nhất là Đế Cảnh Hoa Đình, tháng chín năm nay phải bàn giao nhà, cô để mắt kỹ một chút, đừng để chậm tiến độ, nếu không sẽ ảnh hưởng đến hình ảnh của Mạc Thị.

Cũng đừng vì đẩy nhanh tiến độ mà ảnh hưởng chất lượng, đến lúc công trình không qua được nghiệm thu mà phải làm lại sẽ rất phiền phức." "Những chuyện này ông không cần nhắc lại với tôi, chú Hàn đã nói với tôi rồi." "Nghe nói cô mua nhà ở Quân Lâm Giang Sơn làm phòng cưới?" Mạc Bình Sơn đột nhiên chuyển chủ đề. "Thì sao chứ?" Mạc Noãn cười lạnh. "Đó là nhà của mình, cô và Lục Sâm bỏ tiền ra mua nữa là sao.

Tôi sẽ bảo Thụ Nhân làm thủ tục hoàn tiền cho hai đứa, coi như tôi tặng các cô làm phòng cưới." Giọng Mạc Bình Sơn bình tĩnh. "Đó là của nhà họ Mạc các người, không phải của tôi.

Tôi và Lục Sâm thứ không thiếu nhất chính là tiền, đừng có dùng cái giọng ban ơn đó với tôi, tôi không thèm." Mạc Bình Sơn dường như đã quen với kiểu nói chuyện đâm chọc của Mạc Noãn, hôm nay hiếm khi có tâm trạng tốt, không hề để tâm mà nói: "Không cần thì thôi, hai đứa định khi nào tổ chức hôn lễ?" Mạc Noãn sững người, nhưng vẫn cứng rắn đáp: "Chuyện này không liên quan đến ông." "Sao lại không liên quan, lúc cô vào lễ đường cần có cha nắm tay dắt đi chứ." Mạc Bình Sơn nói một cách hiển nhiên, không hề cảm thấy lời này có gì không đúng.

Mạc Noãn nghẹn lời.

Chương 180

Lúc này thì biết nhảy ra rồi, vậy lúc đầu người không chút lưu tình cắt đứt quan hệ cha con là ai chứ?

Chỉ là chuyện này cô quả thực chưa nghĩ tới, mọi việc hôn lễ đều do Lục Sâm chuẩn bị, cô chưa nghe anh đề cập đến chi tiết cụ thể.

Cô cũng không thể nào không chút khúc mắc mà đối xử với người này được, chỉ có thể lạnh lùng nói: "Tôi có dượng, đến lúc đó dượng sẽ dắt tôi vào." Trong lòng cô, dì và dượng không khác gì cha mẹ ruột. "Hồ đồ!

Bạch Hòa Sinh lại không phải cha ruột của cô, cha ruột cô vẫn còn sống sờ sờ, chưa chết đâu, để ông ta dắt tay cô vào lễ đường ra thể thống gì nữa." Mạc Bình Sơn vừa nghe đã nổi đóa. "Đó là chuyện của tôi, không liên quan đến ông." Hàn Thụ Nhân đứng bên cạnh thật sự không nhìn nổi nữa, đành phải thấp giọng nhắc Mạc Noãn, "Cô Noãn à." Mạc Noãn lòng dạ phiền muộn, bây giờ cô không thể mở lòng với Mạc Bình Sơn, nhưng lại không thể nói những lời quá nặng nề với ông, thật sự sắp phát điên rồi. "Rốt cuộc khi nào tổ chức hôn lễ?" Mạc Bình Sơn lại lặp lại câu hỏi, dường như nhất định phải hỏi ra kết quả mới thôi.

Mạc Noãn không muốn tiếp tục nói chuyện với ông, bèn đáp cho qua: "Tôi không rõ, chắc là Quốc Khánh." Mạc Bình Sơn im lặng một lúc rồi nói: "Vậy lúc đó chắc tôi đã về nước rồi.

Bây giờ tôi không còn tâm nguyện gì nữa, chỉ muốn được nắm tay cô, trao cô cho Lục Sâm." Mạc Noãn không nói gì, lại nghe Mạc Bình Sơn nói: "Cảm ơn con, Noãn Noãn." Tắt điện thoại, bên tai Mạc Noãn cứ vang vọng câu nói cuối cùng của Mạc Bình Sơn.

Một người kiêu ngạo như ông lại có thể nói ra hai từ "cảm ơn", thực sự không dễ dàng gì.

Nhưng một cặp cha con như họ, e rằng cũng hiếm thấy.

Liên tục hơn một tuần, Mạc Noãn đều dành thời gian để làm quen với tình hình của Mạc Thị.

Báo cáo tài chính của Hứa Dương cũng đã được nộp lên đúng hạn, không khác nhiều so với những gì cô nghĩ, là một người thật thà, chỉ là tính cách quá khắt khe thật sự không được lòng người.

Báo cáo làm khá tốt, tốt hơn so với tưởng tượng của cô. "Cô Noãn, có gì không ổn sao?" Mạc Noãn lắc đầu, hỏi một cách hơi thiếu tự nhiên: "Chủ tịch Mạc có phải đặc biệt coi trọng Hứa Dương không ạ?" Hàn Thụ Nhân gật đầu, "Đúng vậy, Hứa Dương thường xuyên cãi nhau với chủ tịch, nhưng chủ tịch chưa một lần đề cập đến việc cách chức anh ta." Mạc Noãn xem báo cáo mấy năm nay, phát hiện cũng khá bình thường, không tồn tại quá nhiều dấu vết tô vẽ, ngược lại rất khớp với câu nói đùa của chủ tịch Ủy ban Chứng khoán, "Có thể trang điểm nhẹ, nhưng tuyệt đối không cho phép trang điểm đậm." Biết tiến biết lùi, quả thực thích hợp ở vị trí tổng kiểm toán tài chính. "Ở vị trí tài chính, đôi khi đúng là cần những người như vậy." Hàn Thụ Nhân mỉm cười, nhìn Mạc Noãn nói: "Chủ tịch cũng nói về Hứa Dương như vậy." Sắc mặt Mạc Noãn khẽ biến, "Coi như cháu chưa nói gì." Buổi trưa, Mạc Noãn nhận được điện thoại của Tôn Tuyết, trong điện thoại còn có tiếng của Tiểu Hinh Nhi.

Mạc Noãn đã một thời gian không gặp cô bé, cũng thấy khá nhớ, nên đã dành chút thời gian để gặp họ.

Hôm nay Tiểu Hinh Nhi mặc một chiếc váy công chúa màu hồng, mái tóc dài ngang vai mềm mại xõa ra, kẹp một chiếc kẹp tóc pha lê tinh xảo, trông hệt như một tiểu thư thực thụ.

Vừa nhìn thấy Mạc Noãn, cô bé đã vui vẻ nhào tới, giọng trong trẻo gọi: "Dì Noãn Noãn." Mạc Noãn ngồi xổm xuống, vốn định bế cô bé lên, nhưng phát hiện bế hai lần đều không nhấc lên được.

Tôn Tuyết đứng bên cạnh cười nói: "Tiểu Noãn, em đừng bế nó nữa, con bé này gần đây lại tăng mấy cân rồi, em chắc chắn không bế nổi đâu." Mạc Noãn lúc này mới phát hiện khuôn mặt Tiểu Hinh Nhi quả thật tròn trịa hơn trước một chút, không nhịn được đưa tay véo nhẹ, cảm giác rất thích, thảo nào Lục Sâm cứ thích véo má cô như vậy. "Đúng là có béo lên một chút." Tiểu Hinh Nhi hừ một tiếng, bĩu môi nhìn họ với vẻ tức giận, "Mẹ, dì Noãn Noãn, con không béo đâu.

Cô giáo và các bạn đều nói con xinh hơn trước nhiều, bạn cùng bàn cũng nói con đáng yêu hơn trước đó." "Bạn cùng bàn của con là con trai đúng không?" Mạc Noãn cười nói.

Tiểu Hinh Nhi gật đầu, nghiêm túc đáp: "Vâng ạ, bạn ấy còn bảo con làm bạn gái của bạn ấy, hôm qua bạn ấy còn tặng con một hộp sô cô la nữa." Nghe vậy, khóe môi Mạc Noãn không khỏi giật giật.

Trẻ con bây giờ cũng chín sớm quá rồi, mới tí tuổi đã biết có bạn gái, lớn lên thì còn thế nào nữa.

Tôn Tuyết giả vờ tức giận xoa đầu Hinh Nhi, "Con nít con nôi, sau này không được tùy tiện nhận đồ của người khác, muốn ăn gì mẹ mua cho." "Mẹ ơi, mẹ mua là mẹ mua, người khác tặng ý nghĩa lại khác, tượng trưng cho tấm lòng của người ta mà." "Phụt." Mạc Noãn thật sự không nhịn được, bật cười thành tiếng, "Vậy Hinh Nhi có biết bạn trai bạn gái là gì không?" Hinh Nhi suy nghĩ một lát, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng nghiêm túc, "Tất nhiên là biết ạ, bạn trai bạn gái nếu phát triển tốt sau này có thể kết hôn, là một nam một nữ sống cùng nhau, còn có cả em bé nữa." Mạc Noãn nhìn khuôn mặt non nớt của cô bé, đột nhiên cảm thấy nếu sau này mình sinh con gái, Lục Sâm e rằng sẽ có vô số chuyện phải lo, chắc phải đề phòng các bé trai từ lúc học tiểu học.

Chỉ là cô phát hiện, quan hệ giữa Tiểu Hinh Nhi và Tôn Tuyết đã thân thiết hơn không ít, những chuyện này đáng lẽ là bí mật nhỏ của riêng mình mà cô bé cũng nói thẳng cho Tôn Tuyết biết. "Chị Tuyết, chuyện của Hinh Nhi sao rồi ạ?" "Đúng rồi, Tiểu Noãn, hôm nay chị cũng định nói với em chuyện này.

Chồng em khi nào có thời gian, chị muốn mời hai đứa ăn một bữa cơm.

Vụ kiện của chị và Trịnh Lai đã thắng rồi, quyền nuôi Hinh Nhi thuộc về chị, sau này Trịnh Lai chỉ có quyền thăm nom thôi." Cả người Tôn Tuyết toát lên vẻ dịu dàng, không còn lạnh lùng như trước. "Vậy chúc mừng chị Tuyết nhé.

Em sẽ nói với Lục Sâm, chị cũng đừng khách sáo với anh ấy, anh ấy thật lòng rất thích bé Hinh Nhi." "Dì Noãn Noãn, sao chú Sâm không đi cùng dì ạ, con lâu lắm rồi không gặp chú ấy." Hinh Nhi ngẩng đầu nhìn Mạc Noãn. "Chú Sâm của con dạo này hơi bận, đợi chú ấy hết bận dì sẽ bảo chú đến thăm con nhé." "Vâng ạ, dì Noãn Noãn không được lừa con đâu nhé." Mạc Noãn xoa đầu cô bé, "Được, không lừa con." Ba người đi thẳng đến KFC ăn trưa.

Tôn Tuyết chỉ cho phép Tiểu Hinh Nhi ăn mỗi tháng một lần, cô bé gọi rất nhiều gà rán và hamburger.

Mạc Noãn gọi một suất cơm, Tôn Tuyết ngại ngùng nhìn cô, "Tiểu Noãn, thật ngại quá, rủ em ra ngoài ăn cơm mà lại đến KFC." "Chị Tuyết đừng khách sáo với em, Hinh Nhi thích là được rồi." Chỉ là Mạc Noãn vừa ăn một miếng gà rán nhỏ, đã cảm thấy ngực hơi tức, có cảm giác buồn nôn.

Tôn Tuyết nhạy bén nhận ra sự khác thường của cô, "Tiểu Noãn, em sao vậy?

Có phải không khỏe trong người không?" "Gần đây ăn uống khá thanh đạm, có lẽ lâu rồi không ăn đồ chiên rán nên ngửi thấy hơi khó chịu.

Mọi người ăn trước đi, em vào nhà vệ sinh một lát." Mạc Noãn nói xong liền đứng dậy đi về phía nhà vệ sinh.

Tôn Tuyết nhìn bóng lưng cô, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, mắt khẽ sáng lên.

Mạc Noãn rửa mặt một lúc mới cảm thấy tỉnh táo hơn, rồi bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Vừa ngồi xuống, Tôn Tuyết đã hỏi: "Tiểu Noãn, cảm giác này của em có lâu chưa?" "Cảm giác gì ạ?" "Chính là cảm giác vừa rồi của em đó, muốn nôn mà không nôn được, ngực tức khó chịu." "Trước đây chưa từng có, là vừa nãy ăn gà rán mới cảm thấy thế, bây giờ lại ổn rồi." Mạc Noãn vừa nói vừa uống một ngụm canh rau củ, thấy vị hơi chua chua, rất ngon miệng.

Tôn Tuyết nhìn cô như vậy, không nhịn được bèn nói ra suy đoán trong lòng, "Noãn Noãn, chị cảm giác em hình như có thai rồi." Nghe vậy, Mạc Noãn sững người một lúc lâu, cuối cùng quả quyết lắc đầu, "Chắc không phải đâu, lần trước em đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói tử cung của em hơi lạnh, không dễ thụ thai, phải bồi bổ một thời gian mới được." "Ai da, chuyện này đâu nói trước được.

Lát nữa ra ngoài chị đi cùng em đến hiệu thuốc mua một que thử thai, dù có hay không thì thử một lần cho yên tâm." Tôn Tuyết nói. "Thôi ạ, chuyện rõ ràng là không thể này, cuối cùng chỉ thêm thất vọng thôi." Mạc Noãn hoàn toàn không ôm hy vọng. "Vậy gần đây em ngủ thế nào?" "Gần đây mới tiếp quản công việc ở Mạc Thị, mỗi ngày đều rất bận, khá mệt, em gần như ăn tối xong không lâu là ngủ thiếp đi." "Kinh nguyệt có đều không?" Mạc Noãn sững lại, dạo này quả thực quá bận rộn, cô quên mất cả việc "dì cả" của mình đã bị trễ. "Hình như trễ rồi ạ." "Bình thường dạ dày em có vấn đề gì không?" Tôn Tuyết tiếp tục hỏi.

Mạc Noãn lắc đầu, dạ dày của cô luôn rất tốt, không hề mắc những bệnh vặt mà dân văn phòng trẻ tuổi hay gặp, ngay cả Lục Sâm cũng nói thật hiếm có.

Trong mắt Tôn Tuyết tràn đầy ý cười, khẳng định nói: "Tiểu Noãn, nghe lời chị đi, lát nữa thử một lần xem.

Chương 181

Với kinh nghiệm của người đi trước, tám phần là em đã có thai rồi." Thấy Tôn Tuyết quả quyết như vậy, trong mắt Mạc Noãn cũng lóe lên một tia sáng nhỏ, tim cô khẽ thắt lại.

Ra khỏi KFC, Mạc Noãn liền đến hiệu thuốc gần đó mua que thử thai.

Tôn Tuyết và Hinh Nhi đợi cô bên ngoài nhà vệ sinh, nhưng đợi mãi không thấy động tĩnh, không nhịn được bèn gõ cửa gọi: "Tiểu Noãn, rốt cuộc thế nào rồi?" Lúc này, Mạc Noãn vẫn còn đang bị sự thật trước mắt làm choáng váng chưa hoàn hồn, mắt không chớp nhìn chằm chằm que thử thai trong tay.

Hai vạch đỏ, có một vạch màu hơi nhạt, nhưng đúng là hai vạch.

Mãi đến khi nghe thấy tiếng gõ cửa của Tôn Tuyết, Mạc Noãn mới bừng tỉnh, mở cửa ra.

Nụ cười trên mặt cô còn chưa kịp che giấu, khóe miệng khẽ nhếch lên, đôi mắt cong cong, nhìn Tôn Tuyết mà kích động không nói nên lời. "Vui quá hóa ngốc rồi à?" Tôn Tuyết không nhịn được đưa tay huơ huơ trước mặt cô.

Mạc Noãn phải mất một lúc lâu mới tiếp nhận được tin tức bùng nổ đột ngột này.

Cô vốn nghĩ sẽ không nhanh có con như vậy, đã chuẩn bị tâm lý chiến đấu lâu dài, không ngờ ông trời chỉ đùa với cô một chút, vậy thôi, cái gì đến rồi sẽ đến.

Thật kỳ diệu, trong bụng cô lại có con của cô và Lục Sâm rồi, không lâu nữa sẽ có một đứa trẻ gọi cô là mẹ.

Nghĩ đến đây, Mạc Noãn bất giác đưa tay xoa lên bụng dưới vẫn còn phẳng lì của mình. "Chị Tuyết, em thật sự có thai rồi." Lúc Mạc Noãn nói ra câu này, cô cảm thấy hốc mắt mình cay xè, rất muốn khóc, nhưng lại không khóc được. "Que thử thai có độ chính xác 90%, cộng thêm những phản ứng gần đây của em, chắc chắn không sai vào đâu được rồi.

Chúc mừng em, Tiểu Noãn." Tôn Tuyết chân thành nói.

Có những chuyện phải tự mình trải qua mới biết quý giá đến nhường nào.

Lúc cô rơi vào vực thẳm cuộc đời, chính người này đã kéo cô lên.

Cô thật lòng coi Mạc Noãn là bạn, thấy cô như vậy, trong lòng cũng rất vui. "Cảm ơn chị Tuyết." Hinh Nhi chớp chớp đôi mắt to, nghe một lúc lâu mới hiểu người lớn đang nói gì, "Dì Noãn Noãn, dì và mẹ đang nói gì vậy ạ?

Có phải trong bụng dì có em bé không?" Mạc Noãn xúc động ngồi xổm xuống, định ôm Hinh Nhi thì bị Tôn Tuyết lập tức ngăn lại, vừa cười vừa mắng: "Sự điềm tĩnh thường ngày đâu cả rồi?

Em mang thai rồi, làm động tác gì cũng không được quá vội, nếu không sẽ ảnh hưởng đến em bé trong bụng." Mạc Noãn khựng lại, rồi xoa đầu Hinh Nhi, "Đúng vậy, trong bụng dì Noãn Noãn có em bé rồi, vài tháng nữa con sẽ có một em trai hoặc em gái." Tiểu Hinh Nhi khổ não nhăn mũi, rầu rĩ nói: "Không thể có cả em trai và em gái cùng lúc ạ?" Mạc Noãn không nhịn được bật cười, hôn lên mỗi bên má Hinh Nhi một cái, "Dì cũng hy vọng lời Hinh Nhi nói là đúng." Tôn Tuyết cười bất lực nhìn bộ dạng của Mạc Noãn, xem ra tin mang thai thật sự khiến cô quá kích động, lại có thể làm ra hành động trẻ con như vậy.

Chỉ là cô dường như đã quên một chuyện, không nhịn được bèn nhắc nhở: "Tiểu Noãn, lúc này em nên báo cho chồng em trước tiên." Mạc Noãn vỗ đầu, "Đúng rồi, em quên mất." Mạc Noãn lấy điện thoại ra, vừa định bấm số lại lập tức cất điện thoại đi, "Không được, em phải đến Tập đoàn Lục nói trực tiếp cho anh ấy biết tin vui này." Người đàn ông đó sớm đã muốn có con rồi, biết cô không dễ mang thai nên cố ý kìm nén cảm xúc trước mặt cô, tỏ ra không hề để tâm.

Nếu biết tin này, e rằng sẽ rất vui, cô rất mong chờ được thấy biểu cảm của anh lúc đó. "Được, vậy chúng ta đi ngay thôi." Tôn Tuyết mỉm cười.

Tôn Tuyết không yên tâm về Mạc Noãn, giúp cô gọi một chiếc taxi, không nhịn được dặn dò: "Tiểu Noãn, em đừng quá kích động, tự mình chú ý một chút." "Vâng ạ, chị Tuyết." Mạc Noãn đến Tập đoàn Lục rồi đi thẳng lên văn phòng tổng tài.

Tống Trí đang đứng ở cửa nói chuyện với một người, nhất thời không chú ý đến cô, đến khi phát hiện ra thì Mạc Noãn đã đẩy cửa văn phòng bước vào.

Ngay khoảnh khắc cô mở cửa, hơn chục cặp mắt đồng thời nhìn về phía cô.

Nụ cười trên môi Mạc Noãn cứng lại, những người này cô đều có ấn tượng, lúc nằm viện từng gặp qua, đều là quản lý cấp cao của công ty.

Rõ ràng Lục Sâm đang họp với họ.

Cười gượng một tiếng, Mạc Noãn nói: "Xin lỗi, đã làm phiền mọi người họp rồi, mọi người cứ tiếp tục đi ạ." Nói xong cô định đóng cửa lui ra, nhưng Lục Sâm đã ngăn lại, dịu dàng nói với cô: "Noãn Noãn, em vào đây trước đi." Mạc Noãn liếc nhìn các vị quản lý, thấy trên mặt họ đều mang nụ cười mờ ám, mặt cô bất giác đỏ ửng, nhưng vẫn cứng rắn đi vào, ngồi trên sofa chờ Lục Sâm.

Lục Sâm dặn dò các quản lý vài phút rồi cho họ ra ngoài.

Khóe môi anh cong lên một nụ cười trêu chọc, "Chủ tịch Mạc bây giờ không ở văn phòng, trốn việc đến đây làm gì vậy?" Mạc Noãn không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn Lục Sâm, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, khiến Lục Sâm cảm thấy khó hiểu, không nhịn được khẽ nhíu mày, "Hôm nay sao thế này?

Trông có vẻ tâm trạng rất tốt." Mạc Noãn vẫn không nói, chỉ là nụ cười trên môi ngày càng đậm.

Lục Sâm cảm thấy Mạc Noãn hôm nay có gì đó không bình thường, không nhịn được đứng dậy đi đến bên cạnh cô, véo má cô một cái, "Sao vậy?

Cười như ngốc ấy, có chuyện vui gì thì nói ra để anh Lục đây cùng vui với, giấu giấu giếm giếm làm gì." Mạc Noãn bất mãn phản bác, gạt mạnh tay anh ra, "Anh mới là đồ ngốc." Lục Sâm cười, cũng không giận, chỉ ngồi xuống bên cạnh cô, "Anh còn tưởng hôm nay em không định nói chuyện, chỉ định ngồi cười với anh thôi chứ." Mạc Noãn không định trêu anh nữa, nhìn Lục Sâm nói: "Lục Sâm, em có thai rồi." Nói xong, Mạc Noãn chăm chú quan sát biểu cảm của anh, chỉ thấy khuôn mặt tuấn tú của anh đầu tiên là sững sờ, ánh mắt ngây ra, rồi dần dần ngập tràn ý cười.

Môi anh khẽ mấp máy, sau đó kéo ra một đường cong đẹp mắt.

Dường như nghi ngờ những gì mình vừa nghe, một lúc lâu sau anh mới lặp lại một lần nữa, "Noãn Noãn, em vừa nói gì cơ?" Mạc Noãn không nhịn được cười, hờn dỗi nói: "Còn nói em là đồ ngốc, anh cũng có hơn gì đâu..." Mạc Noãn còn chưa nói xong đã bị một lực mạnh mẽ kéo vào lòng.

Cằm người đàn ông đặt trên hõm cổ cô, bên tai truyền đến tiếng cười trầm khàn quyến rũ quen thuộc của anh, kéo dài một lúc lâu.

Mạc Noãn bị hành động của anh làm cho bật cười, khẽ nỉ non, "Lục Sâm, chúng ta thật sự có con rồi." Mới cách đây không lâu cô còn buồn bã vì khó mang thai, vậy mà giờ đây đã nhận được một niềm vui bất ngờ như vậy.

Bọn họ từ kết hôn chớp nhoáng, đến trải qua sóng gió tình cảm, cuối cùng yêu nhau, mang thai, cũng chỉ trong vòng chưa đầy nửa năm, không có gì oanh oanh liệt liệt, thậm chí bình lặng như nước, nhưng trong lòng cô thực sự mãn nguyện, không chỉ một lần thấy may mắn vì quyết định điên rồ cùng anh lúc đó. "Tốt quá rồi, tốt quá rồi, tốt quá rồi." Lục Sâm dường như không biết phải biểu đạt cảm xúc của mình như thế nào, liền lặp lại cùng một từ ba lần.

Mạc Noãn cảm nhận được bàn tay to của anh đặt trên eo mình dần siết chặt, không nhịn được nhắc nhở: "Lục Sâm, anh ôm chặt quá, em sắp không thở được rồi." Lục Sâm sững người, lập tức buông Mạc Noãn ra, "Xin lỗi, nhất thời kích động quá, không kiềm chế được, có làm em đau không?" Mạc Noãn lắc đầu, "Không sao." Vui mừng qua đi, Lục Sâm lại bắt đầu lo lắng cho sức khỏe của Mạc Noãn, "Noãn Noãn, bây giờ trong người em có khó chịu không?" Mạc Noãn biết anh đang nói đến phản ứng khi mang thai, "Yên tâm đi, hiện tại chưa có gì khó chịu, chỉ là buổi sáng lúc ăn gà rán có khó chịu một chút, sau đó thì ổn rồi." Lục Sâm yên tâm hơn, không nhịn được đặt tay lên bụng dưới của Mạc Noãn xoa vòng tròn.

Mạc Noãn thấy hơi nhột, không nhịn được giữ tay anh lại, "Làm gì vậy?" "Cũng không biết là trai hay gái?" Lục Sâm khẽ nói. "Anh hy vọng là con trai hay con gái?" "Tất nhiên là con gái." Lục Sâm không nghĩ ngợi mà nói thẳng ra, nói xong mới phát hiện Mạc Noãn đang bất mãn lườm mình, vội vàng sửa lời, "Nhất thời lỡ lời, là trai hay gái, anh đều thích." Ở bên nhau lâu như vậy, Mạc Noãn hiểu rõ cảm xúc của anh, vừa nhìn là biết anh đang nói cho qua chuyện, người đàn ông này chỉ thích con gái.

Tư tưởng này không thể được, Mạc Noãn nhíu mày giáo huấn: "Anh Lục, tư tưởng trọng nữ khinh nam này của anh tuyệt đối không được, sau này không được có suy nghĩ như vậy nữa." Lục Sâm dứt khoát đáp: "Được, chuyện này nghe theo bà Lục." Hôm nay Mạc Noãn quá vui, cũng không nói với Hàn Thụ Nhân rằng buổi chiều sẽ không đến văn phòng.

Hàn Thụ Nhân không thấy cô đâu, còn tưởng đã xảy ra chuyện gì, đành phải gọi điện cho cô. "Xin lỗi chú Hàn, cháu quên nói với chú, cháu đang ở chỗ Lục Sâm, chiều nay không đến Mạc Thị nữa ạ." Hàn Thụ Nhân có thể nghe ra niềm vui trong lời nói của Mạc Noãn, không nhịn được hỏi: "Có chuyện gì vui vậy?

Cô Noãn nghe có vẻ rất vui." Mạc Noãn ngừng một chút, cảm thấy cũng không có gì phải giấu giếm, cười nói: "Cháu vừa xác định có thai, nên đến chỗ Lục Sâm ạ." "Vậy chúc mừng cô Noãn." Hàn Thụ Nhân cũng không giấu được sự kích động trong lòng, cầm điện thoại dặn dò một tràng dài, nghe đến nỗi Mạc Noãn ong cả đầu, chỉ biết không ngừng gật đầu.

Chương 182

Tắt điện thoại, Mạc Noãn phát hiện trên điện thoại của mình không biết từ lúc nào đã có mấy tin nhắn, thậm chí còn có cả cuộc gọi nhỡ.

Mở ra xem, là của Mễ Nặc. "Mạc Tiểu Noãn, chúc mừng cậu sắp làm mẹ nhé, nhớ giữ vị trí mẹ đỡ đầu cho tớ đấy, lì xì cho cục cưng tớ sẽ chuẩn bị sớm, đảm bảo cậu hài lòng." Tin nhắn của Bùi Lệ Hành đơn giản nhất, chỉ có hai từ: "Chúc mừng." Tin nhắn của Diệp Tử Hạo hài hước nhất, chuyện gì cũng có thể lôi Mễ Nặc vào được, "Chị dâu, chị và anh Sâm đều có cục cưng rồi, có phải cũng nên giúp anh em một tay không, vợ em còn chưa thấy đâu này." Đều là tin nhắn chúc mừng cô mang thai.

Mạc Noãn sững người, không hiểu sao tin tức này lại lan truyền nhanh như vậy, rõ ràng cô còn chưa nói cho những người này biết.

Ngẩng đầu lên chỉ thấy Lục Sâm đang cầm điện thoại, khóe môi khẽ cong, ngón tay đang lướt rất nhanh, không nhịn được hỏi: "Lục Sâm, sao họ biết em có thai vậy?" Lục Sâm không ngẩng đầu lên, đáp: "Lúc em nghe điện thoại ban nãy anh đã nói cho họ biết, anh gửi tin nhắn hàng loạt." Cô vừa định nói thêm gì đó, Lục Sâm đã không biết gọi cho ai, câu đầu tiên nói ra là, "Noãn Noãn có thai rồi." Mạc Noãn nghe không đầu không đuôi, không biết anh đang gọi cho ai, ghé sát lại xem mới biết là điện thoại của dì, cô cười bất lực lắc đầu.

Người đàn ông này kích động đến mức quên cả cách xưng hô, hoàn toàn khác với phong thái ngày thường của anh.

Mạc Noãn vốn định nói chuyện với anh, nhưng điện thoại của Lục Sâm cứ liên tục gọi, cô hoàn toàn không chen vào được.

Đợi anh gọi xong, Mạc Noãn phát hiện đã là một tiếng sau, cô dở khóc dở cười nhìn anh, "Lục Sâm, em mới chỉ tự thử thôi, còn chưa đến bệnh viện xác nhận, anh báo cho mọi người nhanh như vậy có vội quá không, lỡ như không có thì sao?" Lục Sâm nhìn Mạc Noãn, vô cùng chắc chắn nói: "Sẽ không đâu, thường sẽ không sai đâu, em nhất định có thai rồi, là do anh phản ứng quá chậm, gần đây em ngủ ngon đến lạ thường." Nói là vậy, nhưng Lục Sâm suy nghĩ một lát rồi vẫn quyết định đưa Mạc Noãn đến bệnh viện một chuyến, xem tình hình sức khỏe thế nào, tiện thể hỏi những điều cần chú ý cụ thể. "Lục Sâm, không cần vội như vậy, anh cứ xử lý xong mấy văn kiện khẩn cấp hôm nay đi đã." Lục Sâm lắc đầu, nhanh chóng mặc áo vest, cầm chìa khóa xe rồi đưa cô ra khỏi văn phòng.

Tống Trí thấy họ định ra ngoài, lập tức ngăn lại, gấp gáp nói: "Tổng giám đốc Lục, lịch trình chiều nay của anh khá kín, sắp phải họp rồi..." Lục Sâm xua tay, "Lịch trình hôm nay hủy hết, dời toàn bộ sang ngày mai.

Noãn Noãn có thai rồi, tôi phải đến bệnh viện một chuyến." Tống Trí cười gật đầu, "Vâng, tôi sẽ đi sắp xếp ngay, chúc mừng phu nhân." "Cảm ơn thư ký Tống." Mạc Noãn có chút cạn lời với hành động của Lục Sâm, mới một lát mà đã khiến mọi người đều biết.

Mạc Noãn phát hiện hôm nay Lục Sâm lái xe cực kỳ chậm, không nhịn được nhìn sang anh, chỉ thấy vẻ mặt anh vô cùng nghiêm túc, như thể đang đối mặt với kẻ thù lớn, không nhịn được nhắc nhở: "Anh Lục, với tốc độ này của anh, chắc chắn lúc đến bệnh viện người ta chưa tan làm chứ?" Lục Sâm lúc này mới tăng tốc độ lên một chút.

Mạc Noãn thấy đã tốt hơn nhiều so với trước, nên cũng không nói gì thêm.

Khi đến bệnh viện, chỉ còn 20 phút nữa là đến giờ tan làm bình thường.

Lục Sâm kéo thẳng Mạc Noãn lên tầng hai, bác sĩ cho cô xét nghiệm nước tiểu.

Trong lúc chờ kết quả, cả lòng bàn tay Mạc Noãn đều đổ mồ hôi.

Lục Sâm nắm chặt tay cô, nhưng Mạc Noãn có thể cảm nhận được, anh chắc chắn còn căng thẳng hơn cô.

Kết quả xét nghiệm không làm họ thất vọng, đúng là đã có thai, vừa tròn bốn tuần, mới được một tháng.

Mạc Noãn nhẩm tính thời gian, lại là lần đầu tiên của hai người sau khi cô xuất viện.

Bác sĩ nhìn dáng vẻ vui mừng của hai người, cười hỏi: "Hai vị là con đầu lòng à?" Thường chỉ có lần đầu tiên mới phấn khích và căng thẳng như vậy, lần thứ hai sẽ không còn thế nữa.

Lục Sâm gật đầu, một loạt câu hỏi liên tiếp được đặt ra, "Bác sĩ, chúng tôi bình thường cần chú ý những gì?

Có những đồ ăn nào không được động đến?

Khi nào sẽ bị ốm nghén?

Khi nào cần đi khám thai?

Có cần phải mặc đồ chống bức xạ từ bây giờ không?" Mạc Noãn co giật khóe miệng nhìn Lục Sâm, không nhịn được kéo áo anh, nhắc nhở: "Anh hỏi từ từ thôi, một lúc hỏi nhiều như vậy sao bác sĩ trả lời kịp được." Bác sĩ không để tâm, cười nói: "Bà xã, chồng cô làm vậy là vì quá quan tâm cô thôi.

Bây giờ hiếm có cặp vợ chồng nào tình cảm như hai người lắm.

Không sao, tôi sẽ trả lời từng câu hỏi của hai vị." Mạc Noãn ngại ngùng gật đầu.

Bác sĩ nói: "Bây giờ mới có thai, cơ thể thường sẽ không có triệu chứng khó chịu gì.

Đa số phải từ 6-8 tuần mới xuất hiện các hiện tượng ốm nghén như chóng mặt, mệt mỏi, buồn ngủ, kén ăn, chán ăn, buồn nôn và nôn mửa.

Không cần quá căng thẳng, hãy giữ tâm trạng vui vẻ là được." "Vậy còn đi làm được không ạ?" "Không ảnh hưởng đến công việc, nhưng phải chú ý nghỉ ngơi, đừng để bản thân quá mệt mỏi.

À, đúng rồi, bây giờ khám thai còn hơi sớm.

Lần khám đầu tiên tốt nhất là đợi đến khoảng ba tháng, lúc đó kết quả kiểm tra sẽ chính xác hơn." Lục Sâm lại hỏi bác sĩ rất nhiều điều cần chú ý, Mạc Noãn đứng bên cạnh nghe mà có chút mất kiên nhẫn.

May mà bác sĩ là một người rất kiên nhẫn, không hề tỏ ra phiền lòng mà trả lời hết các câu hỏi của anh.

Lúc rời khỏi bệnh viện, Mạc Noãn không nhịn được nói: "Anh Lục, anh thật sự quá căng thẳng rồi.

Mấy chuyện này đâu phải học một lần là biết ngay được, anh cứ từ từ là được." "Cả hai chúng ta đều không có kiến thức về phương diện này, cần phải chú ý nhiều hơn một chút.

Hay là chúng ta dành thời gian đi tham gia lớp học cho bố mẹ tương lai đi?" Lục Sâm nghiêm túc nói.

Mạc Noãn bật cười: "Không cần thiết đâu.

Chúng ta không có kinh nghiệm, nhưng người nhà đều có kinh nghiệm cả, hỏi họ là được rồi." "Cũng đúng." Khi hai người về đến nhà, họ phát hiện đèn trong nhà đang sáng.

Bước vào mới biết ông nội và Tần Tuệ đều đã đến.

Vừa nhìn thấy hai người, họ lập tức chào đón, vẻ mặt phấn khích không thể che giấu. "Mẹ, ông nội, sao mọi người lại đến đây ạ?" Mạc Noãn có chút ngại ngùng nói. "Xảy ra chuyện lớn như vậy, sao chúng ta có thể không đến được chứ?" Mạc Noãn lườm Lục Sâm, biết ngay đây lại là kiệt tác của người đàn ông này, làm rùm beng cả lên, chỉ hận không thể cho cả thế giới biết anh sắp làm bố. "Con mới có thai thôi, không cần căng thẳng như vậy đâu ạ." Tần Tuệ nắm lấy tay Mạc Noãn, nhìn cô chăm chú vài giây rồi nói: "Quả nhiên khí sắc tốt dễ có thai, xem ra mẹ có thể bế cháu nội đều là công lao của A Sâm.

Mẹ phải rút lại những lời trước đây mới được." "Con đã nói từ lâu rồi, chuyện này sự nỗ lực của con mới là mấu chốt." Lục Sâm thản nhiên nói từ bên cạnh.

Tần Tuệ lườm con trai mình: "Đừng có được đằng chân lân đằng đầu, vừa phải thôi." Lục Sâm nhướng mày, không nói gì nữa. "Noãn Noãn, ba tháng đầu thai kỳ khá nguy hiểm, phải qua ba tháng mới ổn định.

A Sâm không có kinh nghiệm gì, chúng ta mới qua xem thử.

Chương 183

Không được, mẹ thật sự không yên tâm, Noãn Noãn, con vẫn nên theo chúng ta về nhà lớn ở đi." Mạc Noãn có chút khó xử, Lục Sâm nói: "Mẹ yên tâm đi, con sẽ chăm sóc tốt cho Noãn Noãn.

Cô ấy vừa mới tiếp quản công việc bên Mạc Thị, bình thường còn phải đi làm, ở bên nhà lớn đi lại còn vất vả hơn.

Có gì cần chú ý mẹ cứ nói cho con là được." Ông nội cũng nói: "Cũng phải, Noãn Noãn ở bên này vẫn tốt hơn.

A Tuệ, con mau cho người tìm giúp chúng một bảo mẫu chăm sóc sau sinh tốt một chút đi, không thì hai đứa nó ngày thường đi làm, căn bản không lo xuể." Tần Tuệ nhìn một lượt căn nhà của họ: "Được, vậy tạm thời dùng phòng tập gym này làm phòng cho bảo mẫu đi." Mạc Noãn cảm thấy họ quá căng thẳng, mới có thai đã mời bảo mẫu thì thật sự không cần thiết: "Mẹ, không cần vội vậy đâu ạ." "Noãn Noãn, con cứ nghe lời mẹ và ông nội đi.

Bảo mẫu bây giờ đều được đào tạo chuyên nghiệp, có một người bên cạnh sẽ đỡ lo hơn rất nhiều, mẹ cũng yên tâm hơn.

Ngày thường hai đứa cứ ở đây, cuối tuần bảo mẫu nghỉ phép thì hai đứa về nhà lớn, mẹ sẽ tự mình chăm sóc con." Lục Sâm cũng cảm thấy Tần Tuệ nói có lý, về phương diện này anh đúng là rất lúng túng, chưa chắc đã chăm sóc tốt cho Mạc Noãn được, vì vậy anh đồng ý: "Được, vậy chuyện này giao cho mẹ.

Mẹ tìm giúp con một bảo mẫu tốt một chút, tốt nhất là lớn tuổi một chút, nấu ăn cũng giỏi, bình thường có thể lo luôn cả việc ăn uống của chúng con." Tần Tuệ cười đồng ý: "Chuyện này cứ giao cho mẹ, mẹ sẽ không bạc đãi cháu gái hay cháu trai của mình đâu." Ông nội nhìn quanh một lượt, cũng dặn dò Lục Sâm: "A Sâm, trong nhà có một số chỗ con cũng phải sửa sang lại một chút.

Những góc cạnh sắc nhọn của đồ đạc tốt nhất nên bọc lại trước, còn những chỗ dễ trơn trượt trong phòng tắm cũng phải lót thảm chống trượt." Mạc Noãn cảm thấy mình như người ngoài cuộc, hoàn toàn không xen vào được câu nào, chỉ có thể nghe ba người họ người một câu ta một câu.

Khóe miệng cô bất giác cong lên, trong lòng dâng lên cảm giác thỏa mãn chưa từng có.

Có người nhà như vậy thật sự rất tốt.

Lúc Tần Tuệ và ông nội rời đi vẫn không yên tâm, cứ kéo Lục Sâm dặn dò mãi.

Đợi họ đi rồi, Mạc Noãn không nhịn được khoác tay Lục Sâm, nói: "Mẹ và ông nội thật sự tốt không chê vào đâu được." "Họ đã mong ngày này nhiều năm lắm rồi." Buổi tối, Mạc Noãn ngủ đến nửa đêm thì đột nhiên tỉnh giấc.

Cô bất giác đưa tay sờ sang bên cạnh, phát hiện Lục Sâm không có ở đó.

Cô có chút tò mò, đứng dậy ra khỏi phòng ngủ, thấy đèn phòng sách đang sáng.

Lục Sâm lúc này đang ngồi trước máy tính, không biết đang tra tài liệu gì, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, đến mức cô đứng sau lưng mà anh cũng không hề hay biết.

Mạc Noãn từ phía sau ôm lấy cổ anh, cười nói: "Lục Sâm, anh đêm hôm không ngủ, dậy làm gì thế?" Lục Sâm kéo Mạc Noãn ngồi lên đùi mình, ôm cô vào lòng.

Mạc Noãn liếc nhìn màn hình máy tính, không ngờ lại là những kiến thức thường thức về mang thai, nhất thời dở khóc dở cười: "Ông nội với mẹ dạy anh nhiều thế mà anh còn thấy chưa đủ à?

Đêm hôm dậy chỉ để tra mấy thứ vô vị này thôi sao?" Lục Sâm nâng mặt Mạc Noãn lên, nghiêm túc nhìn thẳng vào cô, nói một cách nghiêm nghị: "Bà Lục, em phải thay đổi tư tưởng của mình đi, phải sớm có sự chuẩn bị làm mẹ.

Sao lại là chuyện vô vị được, đây là chuyện quan trọng nhất bây giờ." Mạc Noãn nhìn gương mặt tuấn tú hơi trầm xuống của anh, muốn cười mà không dám cười.

Cô nghĩ đây mới chỉ là bắt đầu, mang thai hơn chín tháng, đợi một thời gian nữa chắc anh sẽ không còn phấn khích đến vậy nữa. "Được rồi, em sai rồi, vậy chúng ta đi ngủ được chưa?" Mạc Noãn ngoan ngoãn nhận lỗi.

Cô không biết có phải tất cả những người đàn ông sắp làm cha đều như vậy không, nhưng Lục Sâm rõ ràng đã bị ám ảnh rồi.

Lục Sâm thấy thái độ của cô tốt như vậy, cười véo nhẹ chóp mũi cô, sau đó tắt máy tính, trực tiếp bế cô về phòng ngủ.

Mạc Noãn rất nhanh đã ngủ thiếp đi, nhưng không biết người đàn ông sau lưng cô cứ trằn trọc không ngủ được, trong lòng không ngừng suy nghĩ. *** Hôm sau, lúc Mạc Noãn tỉnh lại thì Lục Sâm đã không còn ở bên cạnh.

Nhớ lại mọi chuyện xảy ra ngày hôm qua, cô vẫn có cảm giác như một giấc mơ, không nhịn được đưa tay sờ lên bụng mình.

Lúc Lục Sâm bước vào thì thấy dáng vẻ mỉm cười của cô, không nhịn được tiến lên, cúi người hôn lên má cô một cái: "Bà Lục vất vả rồi, tối qua tiểu quỷ có quấy em không?" Mạc Noãn bật cười đẩy đầu anh ra: "Kiến thức hôm qua anh học vô ích hết rồi à?

Mới một tháng, chắc vẫn còn là một phôi thai nhỏ xíu, quấy cái gì mà quấy." Điểm này Lục Sâm dĩ nhiên biết, chỉ là không nhịn được muốn hỏi vậy thôi.

Sau khi ăn sáng xong, Lục Sâm vẫn đưa Mạc Noãn đến Mạc Thị.

Giày của Mạc Noãn đã bị Lục Sâm bắt buộc đổi thành giày đế bằng, dù cô có khăng khăng rằng có thể đi giày có gót một chút, thậm chí còn làm nũng với anh, nhưng vẫn không thể lay chuyển được ý định của Lục Sâm.

Người đàn ông này ở một số phương diện cố chấp đến đáng sợ.

Lúc xuống xe, Lục Sâm lại đưa một hộp giữ tươi cho Mạc Noãn.

Mạc Noãn khó hiểu nhìn anh: "Đây là gì vậy?" Lục Sâm cười cười: "Trái cây anh chuẩn bị cho em, buổi trưa có thể lấy ra ăn.

Sau này mỗi ngày anh đều sẽ chuẩn bị cho em một hộp nhỏ." Mạc Noãn liếc nhìn, không cần nghĩ cũng biết lại là Tống Trí sáng sớm mang qua, cô lắc đầu nói với Lục Sâm: "Mẹ họ nói rất đúng, nhà chúng ta đúng là cần một bảo mẫu giúp việc rồi." Chuyện nhỏ nhặt thế này không cần thiết để Tống Trí phải tự mình làm, hoàn toàn là lãng phí sức lao động. "Mẹ sẽ sắp xếp, chuyện này chúng ta không cần lo.

À, em bây giờ phải chú ý kết hợp lao động và nghỉ ngơi, cứ xem tài liệu nửa tiếng thì đứng dậy vận động một chút, đừng giữ một tư thế quá lâu, không tốt cho tuần hoàn máu.

Cà phê cũng không được uống nữa, uống chút nước lọc là được..." Lục Sâm dặn dò rất nhiều, Mạc Noãn nghe mà đầu óc ong ong: "Lục Sâm, em biết rồi, em cũng hiểu một chút mà, sẽ không đem sức khỏe của mình ra đùa đâu." Hàn Thụ Nhân đã đến văn phòng.

Mạc Noãn phát hiện trong văn phòng có thêm mấy chậu cây xanh, còn có hai người đang bưng những chậu xương rồng và sen đá nhỏ đặt lên bàn.

Cả văn phòng thay đổi hẳn không khí nặng nề thường ngày, bỗng chốc trở nên xanh mướt, ngay cả không khí dường như cũng tốt hơn nhiều.

Hàn Thụ Nhân thấy Mạc Noãn vào, không nhịn được cười nói: "Cô Noãn, hôm qua tôi hỏi công ty cây cảnh, họ nói những loại cây này tốt cho sức khỏe của phụ nữ mang thai, nên tôi đã cho người mang một ít qua." Thực ra là Mạc Bình Sơn nghĩ ra, nhưng lời này Hàn Thụ Nhân không dám nói, sợ ảnh hưởng đến tâm trạng tốt hôm nay của Mạc Noãn. "Chú Hàn, không cần phiền phức vậy đâu ạ, cháu ở đây cũng không lâu." Đợi Mạc Bình Sơn trở về, cô sẽ trả lại gánh nặng này, về nhà dưỡng thai cho tốt. "Dù ở bao lâu thì chuyện này cũng không thể qua loa được, nhất là bây giờ còn là ba tháng đầu.

Nếu không phải công ty bây giờ vẫn chưa hoàn toàn ổn định, tôi cũng sẽ không để cô đến công ty nữa.

Xin lỗi cô." Mạc Noãn lắc đầu: "Chú Hàn đừng nói vậy, đây cũng không phải là chuyện chú có thể đoán trước được, tất cả hoàn toàn là trùng hợp thôi." Ai mà biết được cô đột nhiên có thai vào thời điểm này, thật sự là không kịp trở tay.

Hàn Thụ Nhân gật đầu: "Bên chủ tịch điều trị hiệu quả không tệ, có thể về đúng thời hạn, đến lúc đó cô Noãn có thể về nhà rồi." Nội bộ Mạc Thị thực ra không tồn tại vấn đề gì quá lớn, cho dù Mạc Bình Sơn gần đây không có ở đây, công ty vẫn vận hành rất tốt.

Mạc Noãn bắt đầu xử lý các tài liệu trên tay.

Cô phát hiện xử lý chúng không khó như vậy, giống như đã từng làm việc này vô số lần, rất thuận tay.

Chương 184

Ngay cả Hàn Thụ Nhân cũng cảm thấy có chút không thể tin được, khả năng học hỏi và tiếp thu của Mạc Noãn mạnh hơn ông tưởng tượng rất nhiều: "Cô Noãn, cô đúng là rất có thiên phú về phương diện này, mấy năm không gặp càng ngày càng lợi hại." Mạc Noãn cong môi: "Dường như cũng không khó như tưởng tượng." Buổi trưa lúc Lục Sâm gọi điện đến, Mạc Noãn đã dùng cơm do bên nhà họ Mạc đưa tới. "Lục Sâm, anh không cần lo cho em, dì Vương đã mang cơm cho em rồi, dì ấy cũng là người đã sinh con, rất có kinh nghiệm về phương diện này." Mạc Noãn vừa ăn vừa nói chuyện điện thoại với Lục Sâm.

Lục Sâm nhíu mày.

Dì Vương trong miệng Mạc Noãn anh biết, là một trong số ít người trong nhà họ Mạc đối tốt với cô, nhưng chung quy vẫn không thể khiến người ta hoàn toàn yên tâm. "Noãn Noãn, tin em có thai ngoài việc nói cho thư ký Hàn biết, những người khác đều đừng nói." Nghe vậy, Mạc Noãn sững sờ một chút: "Anh lo họ sẽ giở trò sao?" "Bây giờ là thời kỳ đặc biệt, Mạc Bình Sơn chưa về, tâm trạng họ chắc chắn sẽ rất bực bội, khó tránh sẽ làm ra chuyện gì bất lợi cho em.

Hôm nay thì thôi, sau này đồ do bên nhà họ Mạc mang đến em cũng đừng động vào, tốt nhất cũng đừng để họ chuẩn bị đồ nữa." Lục Sâm giải thích cặn kẽ. "Lục Sâm, có phải anh căng thẳng quá rồi không?" "Noãn Noãn, nghe anh, lòng phòng người không thể không có.

Chuyện này thà làm tiểu nhân còn hơn làm quân tử.

Đợi bảo mẫu đến nơi, việc ăn uống của em cứ giao cho cô ấy, anh sẽ bảo cô ấy đúng giờ mang cơm cho em." Lục Sâm nghiêm túc nói, Mạc Noãn chỉ có thể đồng ý.

Cúp điện thoại, Mạc Noãn không nhịn được nhìn về phía Hàn Thụ Nhân ở không xa: "Chú Hàn, tin cháu có thai phiền chú giữ bí mật giúp cháu, đừng để hai mẹ con họ biết." "Cô Noãn yên tâm, tôi vẫn chưa già đến mức lú lẫn, biết chừng mực ở đâu, sẽ không để họ biết đâu." Hàn Thụ Nhân trong lòng đã có quyết định. "Vậy thì tốt quá." Mạc Noãn thở phào nhẹ nhõm. "Cô yên tâm đi, sau này tôi cũng không để dì Vương nấu cơm cho cô nữa, tránh để Tống Tuyết Di nhận ra điều gì." "Như vậy cũng tốt, tránh để họ nghi ngờ." "Cô Noãn, nếu cô thấy mệt thì có thể vào phòng nghỉ ngơi một lát, tôi đã cho người dọn dẹp lại từ sáng sớm rồi." "Cháu không sao." Mạc Noãn vừa nói, ánh mắt lướt qua hộp giữ tươi Lục Sâm đưa cho cô buổi sáng, cô cong môi, không nhịn được mở ra.

Bên trong là những quả anh đào đã được rửa sạch, màu sắc tươi tắn, căng mọng, chỉ nhìn thôi đã thấy thèm, không nhịn được lấy một quả bỏ vào miệng, vị chua chua ngọt ngọt thật sự rất ngon.

Mạc Noãn ăn xong một quả mới nhận ra Hàn Thụ Nhân vẫn còn trong văn phòng, mặt cô thoáng chút không tự nhiên, quay sang nói với Hàn Thụ Nhân: "Chú Hàn, qua đây ăn chút anh đào đi, tươi lắm ạ." Hàn Thụ Nhân liếc nhìn, lắc đầu: "Cô cứ ăn đi, răng tôi không được tốt lắm, sợ ăn mấy thứ chua này." "À, vậy cháu ăn một mình nhé." Hàn Thụ Nhân nhìn dáng vẻ của cô, không nhịn được nói: "Cậu nhà thật chu đáo, anh đào rất giàu nguyên tố sắt, có lợi cho việc tạo máu, hàm lượng vitamin cũng rất cao.

Bây giờ cô nên ăn nhiều một chút." "Cái này là Lục Sâm chuẩn bị, không phải cháu." Hàn Thụ Nhân sững sờ một chút rồi cười nói: "Cậu nhà thật tinh tế, ngay cả chi tiết nhỏ như vậy cũng chú ý đến." *** Lúc về nhà, Mạc Noãn phát hiện mới một ngày mà nhà cửa đã thay đổi.

Các góc cạnh của một số đồ đạc đều đã được bọc lại, ngay cả tấm thảm trên sàn nhà cũng đã được thay đổi, tất cả đều là loại chống trượt. "Lục Sâm, mới một ngày thôi mà, hiệu suất của anh cũng cao quá rồi đấy." Mạc Noãn không nhịn được nói với Lục Sâm. "Hôm nay Tống Trí chuyên tâm giám sát việc này, hiệu suất làm việc của cậu ấy trước nay luôn không tồi." Mạc Noãn còn phát hiện trên bàn đã bày sẵn cơm canh.

Lúc này, một người phụ nữ khoảng năm mươi tuổi từ trong bếp đi ra, cười nói với họ: "Anh chị đã về, tôi là bảo mẫu do chủ tịch Tần thuê đến, họ Trương, tên Trương Mai, hai người có thể gọi tôi là dì Mai.

Bà ấy bảo tôi nấu thử một bữa xem có hợp khẩu vị của hai vị không." Điểm này, Tần Tuệ buổi trưa đã nói với Lục Sâm.

Trương Mai đã làm nghề này hơn mười năm, có kinh nghiệm phong phú, tay nghề nấu ăn cũng không tồi, rất nhiều gia đình đều đánh giá cao bà.

Lục Sâm gật đầu: "Làm phiền dì Mai rồi." Dì Mai cười cười: "Vì hôm nay đến hơi vội, tôi chưa kịp đi chợ, nên chỉ dùng tạm đồ ăn trong tủ lạnh để nấu.

Hai vị cứ ăn trước đi, tôi còn chút việc trong bếp cần làm." Nói xong, bà trực tiếp vào bếp, để lại không gian cho hai vợ chồng trẻ.

Tay nghề của dì Mai quả thực không tồi.

Dù chỉ là vài món ăn gia đình đơn giản, nhưng đều được nấu rất đậm đà.

Mạc Noãn ăn liền hai bát cơm, không nhịn được nói nhỏ với Lục Sâm: "Hình như rất ổn đấy." Lục Sâm gật đầu, tỏ ý đồng tình với cô.

Lúc dì Mai ra ngoài, Lục Sâm lại hỏi bà một số vấn đề liên quan đến trẻ con.

Thấy dì Mai nói rất chuyên nghiệp, anh cũng khá hài lòng, quyết định giữ bà lại.

Từ thứ hai đến thứ sáu là thời gian làm việc, cuối tuần vẫn nghỉ hai ngày như bình thường.

Đợi đứa bé ra đời, cuối tuần cũng không nghỉ, nhưng mỗi tháng có thể tùy theo tình hình cụ thể mà nghỉ vài ngày, linh hoạt điều chỉnh.

Dì Mai không có ý kiến gì với sự sắp xếp này, thế là mọi chuyện được quyết định như vậy.

Sau bữa ăn, dì Mai dọn dẹp bát đũa, rồi lại chăm chỉ dọn dẹp phòng khách.

Mạc Noãn tính tình hơi khó thân, nhất thời không quen trong nhà có thêm một người lạ.

Cô ngồi ở phòng khách một lát rồi vào phòng ngủ, nhớ đến những tấm ảnh mới mang về từ nhà họ Mạc, cô không nhịn được lại lật ra xem.

Nhìn những dấu chân trưởng thành của mình trên ảnh, nụ cười trên môi cô không sao ngăn lại được.

Không lâu nữa, cô cũng sẽ nghiêm túc ghi lại quá trình trưởng thành của một đứa trẻ.

Lục Sâm bị nụ cười của cô lây nhiễm, vốn còn có chút công việc cần xử lý, nhưng nhất thời lại lười biếng, ngồi xuống bên cạnh Mạc Noãn, không nhịn được cùng cô xem ảnh.

Dù đã xem qua một lần, Lục Sâm vẫn xem rất kỹ.

Mạc Noãn cả người dựa vào lòng anh, lần này cũng đặc biệt kiên nhẫn, không còn giục anh lật nhanh nữa.

Lục Sâm nhẹ nhàng vuốt ve đứa bé trong ảnh, vô thức nói: "Sau này con gái của chúng ta nhất định sẽ xinh đẹp giống em." Đối với sự cố chấp của anh về con gái, Mạc Noãn thật sự cạn lời, đây đã không phải lần đầu tiên anh nói như vậy.

Đột nhiên nhớ đến lời Tiểu Hinh Nhi nói hôm qua, cô không nhịn được nói với anh: "Lục Sâm, anh có biết hôm qua Tiểu Hinh Nhi nói với em gì không?" Lục Sâm nhướng mày: "Cô nhóc đó nói gì với em?" "Con bé nói bây giờ đã có bạn nam theo đuổi rồi, còn tặng sô cô la cho con bé nữa." "Không thể nào, nhỏ như vậy sao." Lục Sâm có chút nghi ngờ nhìn Mạc Noãn, như thể đang chất vấn tính xác thực của lời cô nói. "Lục Sâm, anh có ánh mắt gì thế?

Em nói cho anh biết, bây giờ không phải là thời đại của anh nữa rồi, anh đừng lấy cái nhìn của thời đó mà xem trẻ con bây giờ.

Trẻ con bây giờ chín sớm lắm, đứa nào đứa nấy lanh như quỷ, cái gì cũng biết.

Hơn nữa bây giờ chúng phải đối mặt với nhiều cám dỗ hơn, dù là gia đình bình thường cũng không thiếu điện thoại, máy tính, thông tin trên mạng rất phức tạp, chúng rất dễ bị ảnh hưởng, học tốt hay học xấu cũng chỉ là chuyện một sớm một chiều." "Thời đại của anh thì sao?

Chẳng lẽ anh và em không cùng một thời đại à?" Lục Sâm bất mãn nhìn Mạc Noãn.

Mạc Noãn bật cười, hai người họ cách nhau sáu tuổi, thực ra vẫn có một khoảng cách nhất định, nhưng lời này cô sẽ không nói với Lục Sâm.

Chương 185

Cô kéo về chủ đề chính: "Đừng có đánh trống lảng, em muốn nói với anh là, thật ra sinh con gái rất thiệt thòi, cũng chẳng yên tâm chút nào, vẫn là con trai dễ nuôi hơn." Lục Sâm cong khóe miệng: "Con gái xinh đẹp, sẽ là chiếc áo bông tri kỷ của chúng ta." "Đó cũng chỉ là anh tưởng tượng tốt đẹp mà thôi.

Xã hội này con gái nhỏ không an toàn chút nào, mỗi ngày đều có đủ loại tin tức lộn xộn, những kẻ biến thái tâm lý chuyên nhắm vào các bé gái, nghĩ thôi em đã thấy lạnh sống lưng rồi.

Hơn nữa con gái lớn lên không cẩn thận cũng rất dễ bị con trai dụ dỗ, lỡ không cẩn thận xảy ra chuyện gì đó...

Ai, nghĩ thế nào cũng thấy thiệt thòi, vẫn là con trai tốt hơn, ở một số chuyện không bị thiệt thòi lớn." Dù Mạc Noãn nói có chút ẩn ý, Lục Sâm vẫn hiểu được ý trong lời cô.

Anh nhíu mày, nói thẳng: "Chuyện đó sẽ không xảy ra với con gái chúng ta đâu.

Anh sẽ trông chừng cẩn thận, trước 18 tuổi không được yêu sớm, tất cả những người đàn ông xuất hiện trước mặt con bé anh đều sẽ kiểm soát nghiêm ngặt, dám có ý đồ là đá bay ngay lập tức.

Cùng lắm thì từ nhỏ anh sẽ cho con bé theo đạo Cơ Đốc, bồi dưỡng thành một tín đồ Cơ Đốc sùng đạo, trước hôn nhân không được quan hệ với đàn ông, tuyệt đối không để những chuyện lộn xộn đó xảy ra với con bé.

Chuyện vui mừng làm ông ngoại là tuyệt đối không thể xảy ra." Lục Sâm nói thẳng thắn như vậy, Mạc Noãn có chút buồn cười.

Người đàn ông này cũng thật là, lại còn có ý định bồi dưỡng con thành tín đồ Cơ Đốc.

Cô chọc vào ngực anh, nhỏ giọng nói: "Có những chuyện đâu phải anh kiểm soát được.

Tuổi trẻ ở bên nhau xảy ra chút chuyện gì đó hoàn toàn là do tình cảm đến lúc, thời đại của chúng ta về phương diện này đã xem nhẹ rồi, huống chi hai mươi năm sau, không biết phong trào sẽ biến thành thế nào nữa, suy nghĩ như anh lúc đó chắc chắn sẽ bị chê là cổ hủ." "Phong trào của chúng ta bây giờ thì sao?

Không có lý nào ba mẹ nó chống cự được cám dỗ mà nó lại không chống cự được.

Những kẻ nói không thể kiểm soát, đều là nói bậy, là chiêu trò của đàn ông lừa phụ nữ thôi." Mạc Noãn cong khóe miệng nở một nụ cười trêu chọc: "Anh không sợ là con gái anh không giữ mình, chứ không phải do bạn nam giở trò xấu à?" "Nó mà dám làm bậy, xem anh có đánh gãy chân nó không." Lục Sâm ra vẻ một gia trưởng trong xã hội phong kiến, gương mặt tuấn tú đen lại, rất dễ khiến người ta tin rằng anh thật sự sẽ làm như vậy.

Mạc Noãn bĩu môi: "Đừng có bây giờ nói mạnh miệng như vậy, đến lúc thật sự xảy ra chuyện đó em muốn xem thử anh có nỡ ra tay không." "Cưng chiều là một chuyện, nhưng nguyên tắc tuyệt đối không thể phá vỡ.

Con trai cũng chưa chắc đã an toàn, chẳng phải cũng phải lo nó bị con gái đùa giỡn sao." "Vậy thì ít nhất ở một số chuyện không bị thiệt thòi." Mạc Noãn kiên trì quan điểm của mình. "Chỉ có phụ nữ các người có trinh tiết thôi à, đàn ông cũng có đấy nhé." Mạc Noãn nhất thời cứng họng.

Cô cảm thấy họ thật sự quá vô vị, lại đi thảo luận những chuyện

này.

Cô đưa tay lên véo véo gương mặt tuấn tú đang căng cứng của Lục Sâm: "Được rồi, anh Lục, thả lỏng đi, chúng ta không nói chuyện này nữa, cảm giác xa vời quá." "Không xa đâu, đây đúng là một vấn đề lớn, anh phải suy nghĩ kỹ xem nên dẫn dắt thế nào mới tốt." Lục Sâm rõ ràng vẫn đang nghĩ về vấn đề vừa rồi.

Mạc Noãn quả thực là "bái phục sát đất" Lục Sâm, con còn chưa ra đời đã bắt đầu lo lắng.

Nếu thật sự sinh một cô con gái, với tính cách của anh, chẳng phải sẽ lo lắng cả đời không dứt sao. "Anh Lục, anh cứ từ từ suy nghĩ đại kế của mình đi, em phải ngủ trước đây." Nói xong, cô duyên dáng ngáp một cái, cả người yên tâm nép vào lòng anh.

Lục Sâm thấy cô buồn ngủ không chịu nổi, đành phải đặt quyển album xuống, rồi ôm cô cùng ngủ.

Anh hôn lên môi cô một cái, nhưng nụ hôn này lại có chút không nỡ rời đi, lưu luyến day đi day lại trên môi cô.

Anh lật người đè cô xuống dưới, nhưng vẫn chú ý giữ chừng mực, cố gắng không đè lên bụng cô.

Mạc Noãn cảm thấy quanh mũi có một luồng hơi bạc hà thơm mát, không nhịn được ôm lấy cổ anh đáp lại nụ hôn của anh.

Hôn một hồi, nụ hôn đơn thuần đã biến vị.

Bàn tay to lớn cũng không nhịn được luồn vào vạt áo, lưu luyến vuốt ve trên da thịt cô.

Chẳng mấy chốc, nhiệt độ trong phòng ngủ bắt đầu tăng lên, cả hai đều có chút động tình.

Dù một nơi nào đó trên cơ thể khó chịu vô cùng, Lục Sâm vẫn luôn ghi nhớ lời dặn của bác sĩ, ba tháng đầu không được làm bậy, anh đành phải dừng lại.

Anh lật người xuống, nằm nghiêng ôm chặt người trong lòng, dường như muốn hòa tan cô vào máu của mình, trở thành một phần cơ thể anh.

Anh vùi đầu vào hõm cổ cô, cố gắng điều hòa lại nhịp thở.

Mặt Mạc Noãn cũng đỏ bừng, cô nhắm mắt thở nhẹ, cảm nhận sự thay đổi của cơ thể anh, không nhịn được trêu chọc: "Bây giờ biết làm bố không dễ rồi chứ?" "Đúng là không dễ, đây mới chỉ là bắt đầu, những ngày sau này biết chịu đựng thế nào đây." Lục Sâm buồn bực nói.

Nghe giọng điệu này của anh, Mạc Noãn không nhịn được cười khẽ: "Bây giờ biết hối hận cũng muộn rồi." "Cô nhóc hư hỏng, đừng có đắc ý, sau này em sẽ biết tay anh." "Đó cũng là chuyện của sau này." Mạc Noãn không để tâm, cong môi cười.

Một lát sau, Mạc Noãn đã ngủ thiếp đi.

Lục Sâm lại không ngủ được, nhìn dáng vẻ hô hấp nhè nhẹ của cô, bất đắc dĩ lắc đầu.

Trong lòng anh dấy lên một dự cảm không tốt, e rằng sau này sẽ chỉ có mình anh mất ngủ hàng đêm.

Mạc Noãn không có thói quen tắt điện thoại khi ngủ.

Lục Sâm thì không thể tắt, ở vị trí của anh nhiều lúc cần phải xử lý những tình huống khẩn cấp.

Nhưng nghĩ đến ngày mai là cuối tuần, Lục Sâm lấy điện thoại của cả hai người đều chuyển sang chế độ im lặng, không muốn sáng sớm bị chuông điện thoại đánh thức.

Chỉ là anh nghĩ thì hay, nhưng có người lại không cho anh được như ý.

Điện thoại của cả hai đều không ai nghe, người đó lại gọi vào số máy bàn trong phòng khách.

Nghe tiếng chuông chói tai, Lục Sâm cuối cùng cũng bất đắc dĩ bò dậy khỏi giường, cẩn thận rút Mạc Noãn ra khỏi lòng mình, buông tay đang đan mười ngón với cô, nhẹ nhàng đi ra phòng khách nghe điện thoại.

Lục Sâm vừa nhìn thấy là số của ông nội thì bất lực vô cùng: "Ông nội, ông sáng sớm tinh mơ làm gì thế, còn để cho chắt của ông ngủ một giấc yên ổn không?" Ông nội ở đầu dây bên kia khựng lại một chút: "Bây giờ đã chín rưỡi rồi, chẳng lẽ ông làm phiền Noãn Noãn nghỉ ngơi à?" Lục Sâm lắc đầu.

Vì là gia đình quân nhân, quan niệm về thời gian của nhà họ Lục khác với những gia đình bình thường.

Chín giờ hơn thực ra vẫn là một thời điểm khá sớm, nhưng trong mắt ông nội thì không phải vậy. "Chứ còn gì nữa ạ?

Cả tuần này nó đều đi làm ở Mạc Thị, công việc rất nhiều, khó khăn lắm mới có một ngày cuối tuần, ông lại đến làm phiền nó." "Ông gọi điện thoại của hai đứa đều không ai nghe, ông chẳng phải sợ hai đứa cuối tuần cũng không về nhà lớn sao?

Chương 186

Chúng ta đã nói trước rồi, cuối tuần con phải đưa Noãn Noãn về nhà lớn.

Ông không biết hai đứa đang ngủ, lần sau ông sẽ chú ý." Giọng ông nội có chút yếu đi, không còn hùng hổ như mọi ngày.

Lục Sâm trong mắt tràn đầy ý cười, cảm thấy cuối cùng cũng gỡ lại được một bàn thua từ tay ông nội.

Anh nghe ra rồi, khắc tinh của ông nội chính là đứa bé chưa chào đời trong bụng Mạc Noãn. "Được rồi, ông nội cũng đừng giục nữa.

Đợi Noãn Noãn ngủ đến khi tự tỉnh con sẽ đưa nó qua.

Buổi sáng mọi người cũng đừng đợi chúng con ăn cơm, chúng con không chắc có đến kịp không." "Được, vậy hai đứa cứ từ từ qua.

Anh Ngữ và gia đình chú út của con cũng đến cả rồi.

Hôm nay hai đứa là nhân vật chính đấy, mọi người đều vì hai đứa mà đến, đừng có nghĩ đến chuyện lừa ông.

Nếu ba giờ chiều mà chưa đến, ông sẽ đích thân qua bắt người đấy." Ông nội hôm nay đặc biệt dễ nói chuyện. "Biết rồi ạ." Lục Sâm đảm bảo.

Ông nội cúp điện thoại, phát hiện Quý Anh Ngữ đang nhìn mình không chớp mắt, liền nói: "Ông Lục, hôm nay chị dâu và anh Lục không qua ạ?" Ông nội cười cười, vỗ vỗ vai cô bé: "Có qua chứ, anh Lục của cháu nói chị dâu cháu chưa ngủ dậy, đợi chị ấy tỉnh rồi sẽ đưa qua.

Buổi trưa chúng ta không cần lo cho họ, họ không chắc có đến kịp không." Biểu cảm trên mặt Quý Anh Ngữ có sự thay đổi nhỏ, nhưng gương mặt vẫn giữ nụ cười hoàn hảo: "Vậy thì tốt quá, cháu còn chuẩn bị hôm nay sẽ chúc mừng họ trực tiếp nữa chứ." *** Mạc Noãn ngủ một giấc đến tận mười rưỡi sáng.

Lúc tỉnh lại, Lục Sâm đang xử lý công việc bên cạnh cô.

Chỉ thấy anh tựa vào đầu giường, tay trái lật xem một tập tài liệu, tay phải vẫn ôm eo cô, cả người vì tư thế này mà có chút gượng gạo, không cần nghĩ cũng biết là không thoải mái. "Lục Sâm, sao anh không vào phòng sách, như thế này khó chịu lắm." "Anh không sao, ngủ ngon không?" Mạc Noãn cười gật đầu: "Lâu lắm rồi mới được ngủ thoải mái như vậy." "Ông nội gọi điện bảo chúng ta qua đó.

Được rồi thì dậy rửa mặt chuẩn bị xuất phát thôi, có lẽ vẫn kịp bữa trưa." Xuống xe, Lục Sâm trực tiếp qua ôm eo cô.

Mạc Noãn cười né đi.

Cô trước nay da mặt mỏng, dù là trước mặt người nhà cũng không thể thân mật với anh như vậy.

Trước đây cùng anh tay trong tay về nhà đã cảm thấy ngại ngùng rồi, bây giờ sao cũng không làm được như vậy. "Lục Sâm anh làm gì thế?

Trong nhà có bao nhiêu người." "Anh chỉ có ôm em mới có cảm giác an toàn." Lục Sâm nghiêm túc nói. "Đừng quậy nữa, trong nhà đông người như vậy, em bây giờ cũng đâu phải mang thai mấy tháng bụng to lùm lùm cần anh chăm sóc như thế." Nói rồi, Mạc Noãn đi thẳng về phía trước, cô còn chưa đến mức đó.

Lục Sâm nào có quan tâm nhiều như vậy, trước nay vẫn quen tùy hứng, trực tiếp tiến lên ôm lấy eo Mạc Noãn, kéo cả người cô vào lòng mình.

Mạc Noãn vốn định giãy ra, nhưng khi nhìn thấy Quý Anh Ngữ đang đứng ở cửa không xa, cô nhớ đến những lời Mễ Nặc nói hôm đó, liền thôi.

Lục Sâm không biết tại sao Mạc Noãn đột nhiên thay đổi tính nết, nhưng thấy cô như vậy, anh đương nhiên rất vui.

Quý Anh Ngữ nhìn hai người đang đi tới từ phía xa, khóe miệng gượng gạo nở một nụ cười, nói với họ: "Chị dâu, anh Lục, hai người đến rồi, chúc mừng hai người." Mạc Noãn mỉm cười, "Cảm ơn Tiểu Ngữ." Lục Sâm cũng chỉ cười nhạt với Quý Anh Ngữ một cái, trong lòng Quý Anh Ngữ nhất thời cảm thấy khó chịu.

Mạc Noãn đi vào phòng khách mới phát hiện mọi người trong nhà đã đến đông đủ, ai nấy nhìn cô với ánh mắt rất hiền hòa, rồi bất giác cùng đổ dồn về phía bụng cô.

Mạc Noãn ngại ngùng chào hỏi từng người một.

Chu Thanh Vận thấy ánh mắt Mạc Noãn tập trung vào những món quà trên bàn trà, bèn giải thích: "Đây đều là quà của các ông bạn chiến hữu cũ của ông nội con gửi tới đấy." "Con không biết đâu, hai hôm nay ngưỡng cửa nhà mình sắp bị dẫm hỏng rồi, đây chỉ là một phần thôi, trong phòng chứa đồ vẫn còn nhiều lắm," Tần Tuệ cũng cười nói.

Lúc này ông cụ Lục vừa từ trong phòng bước ra, thấy Mạc Noãn liền vội nói với Lục Sâm: "A Sâm, mau đỡ Noãn Noãn ra sofa ngồi đi." "Ông nội, con không yếu ớt đến thế đâu, con tự đi được mà." "Thế cũng không được, A Sâm, mau đỡ vợ con qua đi." Mạc Noãn cảm thấy mình bây giờ đã trở thành lão phật gia, địa vị trong nhà thoáng chốc được nâng lên không ít, không nhịn được mà ghé tai Lục Sâm nói nhỏ: "Em thế này có phải là mẹ sang nhờ con không?" Lục Sâm gật đầu, "Chứ còn gì nữa, nhờ em mà địa vị của anh cũng được nâng cao đấy, sáng nay ông nội gọi điện thoại giọng điệu dịu dàng lắm." "Xem ra em đã trở thành công thần cứu vớt địa vị của anh rồi." "Vậy nên bây giờ em cứ yên tâm hưởng thụ đi, em đã lập công lớn, Lục tiên sinh nhất định sẽ hầu hạ em thật tốt." Người nhà họ Lục nhìn cặp đôi trẻ yêu thương nhau như vậy, đều bật cười lắc đầu.

Lục Tử Đồng đến khá muộn, vừa thấy Mạc Noãn đã lao thẳng tới, la ó đòi xem cháu trai.

Bị Lục Sâm chặn lại giữa đường, chỉ thấy anh lạnh mặt quát: "Lớn tướng rồi mà còn hấp tấp như vậy, có phải muốn ăn đòn không?" Lục Tử Đồng lắc đầu, "Đàn ông biến thành thê nô quả nhiên đáng sợ thật, đến em gái cũng không thương nữa rồi.

Toi rồi, địa vị của mình, trước có chị dâu, sau có cháu trai, đúng là tụt dốc không phanh." Lục Sâm bất mãn nhìn Lục Tử Đồng, "Bớt nói bậy đi, không phải cháu trai gì hết, là cháu gái." "Rồi rồi rồi, là cháu gái, em cũng không tranh với anh, đồ trẻ con." Lục Tử Đồng cười rồi ngồi xuống bên cạnh Mạc Noãn, khoác tay cô, "Sao rồi chị dâu, bé con có ngoan không?" Mạc Noãn không nhịn được bèn gõ nhẹ lên trán cô, giọng nói không lớn không nhỏ nhưng những người khác đều nghe thấy: "Còn nói anh em trẻ con, em cũng có hơn gì đâu, chẳng có chút thường thức nào cả, chị mới có thai, làm sao mà quấy chị được." Lục Tử Đồng bất mãn la lên với mọi người trong phòng khách, "Mọi người xem chị dâu nổi giận kìa, chỉ vì em nói một câu anh trai trẻ con mà chị ấy nói em không có thường thức, đúng là quả báo mà." Tần Tuệ cười nói với Lục Tử Đồng: "Tử Đồng, đây là con không đúng rồi, là con còn chưa rõ tình hình, anh trai và chị dâu con bây giờ là cặp đôi son sắt như hình với bóng, sắp thành trẻ dính liền rồi, con nói vậy chị dâu con vui mới lạ đó." Lục Tử Đồng giả vờ tỏ ra bừng tỉnh ngộ, "Ra là vậy à, xem ra là con ngốc quá rồi." Cái giọng cố tình kéo dài của cô, nghe thế nào cũng thấy có ẩn ý, Mạc Noãn không khỏi đỏ mặt, ngay cả Lục Sâm cũng bất lực lắc đầu, dường như chẳng có cách nào với cô em gái này.

Câu nói này vừa thốt ra, cả phòng khách lập tức tràn ngập tiếng cười.

Ông cụ Lục cười ha hả, "A Tuệ nói đúng đấy, Tử Đồng, sau này con không được nói xấu anh con nữa, người ta bây giờ cũng là người có vợ thương rồi." Quý Anh Ngữ đứng một mình một góc, như người ngoài cuộc, hoàn toàn không chen vào được câu nào.

Ăn cơm trưa xong, Mạc Noãn gọi Lục Tử Đồng vào phòng ngủ.

Lục Tử Đồng tò mò nhìn cô, "Chị dâu, chị có chuyện gì muốn nói với em à?" "Tử Đồng, chị thấy em và Anh Ngữ tuổi tác cũng xem xem nhau, chị hỏi em một câu, em có thấy cô ấy có ý gì khác với anh trai em không?" Lục Tử Đồng ngẩn người, rất nhanh đã hiểu ý Mạc Noãn, "Ý chị dâu là chuyện nam nữ ấy ạ?" Mạc Noãn gật đầu, "Đúng vậy." Lục Tử Đồng suy nghĩ một lát rồi nói: "Cái này thì em không rõ lắm, bình thường em và cô ấy không có qua lại gì.

Hồi cô ấy ở trong khu nhà lớn, hình như em mới học lớp mười, bị bố em bắt đến trường nội trú, thời gian về khu nhà lớn khá ít, nên cũng chỉ là quan hệ xã giao gật đầu chào hỏi thôi.

Em chỉ nhớ lúc đó cô ấy ít nói đến đáng thương, cả người vì mất đi chị gái nên trạng thái tinh thần không tốt lắm, lúc nào cũng thích ở một mình trong góc, không nói chuyện với người trong nhà, chỉ có ông nội là nói được với cô ấy vài câu.

Sau này cô ấy ra nước ngoài, em lại càng không qua lại với cô ấy nữa, chỉ là lần này trở về em thấy tính cách cô ấy hoạt bát hơn nhiều." "Vậy trước đây quan hệ giữa cô ấy và Lục Sâm thế nào?" Lục Tử Đồng nhìn Mạc Noãn, không chắc chắn hỏi: "Chị dâu, chị thật sự không để tâm đến chị A Ly sao?" Mạc Noãn cười cười, "Dù có để tâm hay không, chị cũng không muốn tranh giành với một người đã mất, không có ý nghĩa gì cả.

Chị biết bây giờ trong lòng anh trai em có chị là được rồi." "Vậy thì tốt.

Nói sao nhỉ, trước đây em từng gặp vài lần anh trai đi cùng hai chị em họ." Dường như sợ Mạc Noãn sẽ không thoải mái, Lục Tử Đồng giải thích trước rồi mới thuật lại sự thật, "Chị biết tính anh trai em rồi đấy, bình thường khá lạnh lùng, nhưng vốn yêu ai yêu cả đường đi lối về, nên đối với Quý Anh Ngữ cũng khá thoải mái.

Lúc em nhìn thấy thì Quý Anh Ngữ đứng giữa hai người họ, một tay khoác tay chị A Ly, một tay khoác tay anh trai em." Mạc Noãn gật đầu, cô không biết có phải mình đa tâm không, nhưng mỗi lần nhìn thấy cô ta, trong lòng cô đều có chút không thoải mái.

Thay vì cứ đoán già đoán non trong lòng, chi bằng nhân cơ hội này tự mình kiểm chứng một phen. "Tử Đồng, chị dâu muốn nhờ em giúp một việc được không?" "Chị dâu cứ nói đi, làm gì mà khách sáo vậy." Mạc Noãn nói ra suy nghĩ trong lòng mình, Lục Tử Đồng gật đầu đồng ý, nhưng vẫn không quên trêu chọc: "Chị dâu đúng là quan tâm anh trai em hơn em tưởng đấy.

Yên tâm đi, chút chuyện nhỏ này em nhất định sẽ giúp chị giải quyết, có em ra tay, chắc chắn sẽ hoàn thành nhiệm vụ." "Không sao, cũng không cần làm quá lộ liễu, chị chỉ muốn thử một chút thôi, nếu không trong lòng cứ thấy không yên tâm." "Mà nói đi cũng phải nói lại, nếu Quý Anh Ngữ thật sự có suy nghĩ khác với anh trai em, chị định làm thế nào?" Lục Tử Đồng tò mò nhìn Mạc Noãn.

Chương 187

Mạc Noãn lườm Lục Tử Đồng một cái, "Vậy thì đó là chuyện anh trai em phải lo, nếu anh ấy tự mình xử lý không tốt, em sẽ mang con gái anh ấy bỏ trốn." "Ha ha, chị dâu, chiêu này tuyệt đối có tác dụng với anh trai em, anh ấy bây giờ chính xác là một thê nô và con nô chính hiệu." Đang lúc hai người nói chuyện vui vẻ, Lục Sâm đẩy cửa bước vào, cười nói: "Nói chuyện gì mà vui thế." Lục Tử Đồng nhanh chóng thu lại cảm xúc của mình, hoàn toàn không để lộ chút sơ hở nào, chỉ thấy cô cười nói: "Anh là đàn ông con trai đi nghe ngóng chuyện của phụ nữ làm gì?

Chẳng lẽ nãy giờ anh vẫn luôn đứng ngoài nghe lén à?" "Con bé này, còn phụ nữ nữa chứ.

Anh không có hứng thú với chủ đề của hai người, không cần phải nghe lén." Lục Sâm buồn cười xoa đầu Lục Tử Đồng.

Nghe Lục Sâm nói vậy, Mạc Noãn cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Lục Tử Đồng lườm anh một cái, vừa định đứng dậy rời đi thì bị Lục Sâm ấn ngồi xuống giường, "Đừng đi vội, anh có chuyện muốn hỏi em." Khoảng thời gian này anh gọi điện cho cô, cô không thèm bắt máy lần nào. "Anh, nếu anh định hỏi em chuyện của em và cậu út thì thôi đi, em sẽ không nói gì cho anh biết đâu." Lục Tử Đồng bĩu môi, đứng dậy định đi. "Lục Tử Đồng, em đứng lại cho anh!

Nếu bây giờ em bước ra ngoài, anh sẽ nói chuyện của em cho những người khác trong nhà biết." Giọng Lục Sâm lạnh đi.

Lục Tử Đồng chỉ đành miễn cưỡng quay lại ngồi xuống, bất mãn nói với Lục Sâm: "Anh, anh chỉ biết ngày nào cũng dọa em, đối với em gái mình mà cũng gian xảo như vậy." Bây giờ cô chỉ là đơn phương, đương nhiên không muốn để người nhà biết, mất mặt lắm.

Lục Sâm cũng không vòng vo với Lục Tử Đồng, hỏi thẳng: "Em và Lệ Hành gần đây thế nào rồi?" "Anh, anh đâu phải không biết tính tình anh ấy, anh ấy có thể thế nào với em được chứ, bọn em gần đây không liên lạc gì cả," Lục Tử Đồng uể oải nói. "Thật không?" Lục Sâm nhíu mày hỏi. "Thật mà, lừa anh em cả đời này không lấy được chồng." Lục Tử Đồng cực kỳ bực bội.

Mạc Noãn không nhịn được kéo tay Lục Sâm, bực bội nói: "Lục Sâm, một ngày anh lo chuyện công ty, lo cho em và đứa con chưa ra đời của anh, bây giờ còn phải kè kè theo dõi Tử Đồng, anh không mệt à, nghỉ ngơi một chút đi." "Noãn Noãn." Lục Sâm nhíu mày nhìn Mạc Noãn, không thích cô bênh vực Lục Tử Đồng trong chuyện này. "Em biết anh là vì tốt cho Tử Đồng, nhưng chuyện tình cảm cứ để thuận theo tự nhiên là được, sư huynh là người biết chừng mực, anh không cần lo lắng đâu," Mạc Noãn khuyên nhủ.

Ở nơi Lục Sâm không nhìn thấy, Lục Tử Đồng nháy mắt với Mạc Noãn, Mạc Noãn cũng nháy mắt đáp lại cô.

Lục Sâm bất lực nhìn hai người họ một cái, hừ lạnh một tiếng, "Anh không biết hai người thân nhau từ lúc nào đấy." "Anh, từ ngày chị dâu về, em đã nói rồi, sau này em phải bám lấy chị dâu, hóa ra hai người cứ tưởng em nói đùa à." Lục Sâm trừng mắt nhìn cô một cái, rồi bước ra khỏi phòng ngủ.

Lục Tử Đồng cười cười, "Chị dâu, đi thôi, chắc anh trai lên gọi chúng ta xuống chơi đấy.

Hôm nay mọi người hiếm khi tụ tập đông đủ thế này, chắc chắn lại chơi mạt chược rồi." Mạc Noãn gật đầu, cùng Lục Tử Đồng xuống lầu.

Quả nhiên như Lục Tử Đồng đoán, bàn mạt chược đã được bày ra, Tần Tuệ, Chu Thanh Vận, Quý Anh Ngữ đã ngồi vào chỗ, ba người thiếu một. "Tử Đồng, con lại chọc anh trai con giận à, anh con vừa nãy mặt đen thui đi xuống đấy," Chu Thanh Vận ngẩng đầu, buồn cười nhìn con gái mình. "Tại sao lại là con, biết đâu là chị dâu con thì sao," Lục Tử Đồng nói với giọng đầy ai oán và bất mãn. "Con thấy anh con giận chị dâu con bao giờ chưa?" Chu Thanh Vận hỏi vặn lại.

Lục Tử Đồng nhất thời nghẹn lời, bất lực nhún vai, "Dù sao con cũng là sao chổi rồi, mọi người nói sao thì nói vậy đi." Quý Anh Ngữ vẫn cúi đầu, nghe thấy lời của Chu Thanh Vận, trên mặt nhanh chóng thoáng qua một tia u ám. "Tiểu Noãn, Tử Đồng, hai đứa ai chơi đây?

Bọn ta còn thiếu một người," Tần Tuệ ngắt lời họ. "Chị dâu chơi đi, em bây giờ không có tiền để chơi với mọi người đâu." Mạc Noãn có chút lo lắng, thực ra cô không giỏi chơi lắm, lần trước là có Lục Sâm ở bên làm quân sư, lần này chỉ có một mình, trong lòng sao cũng thấy bất an.

Lục Tử Đồng như biết cô đang nghĩ gì, gọi lớn về phía Lục Sâm đang đứng cách đó không xa: "Anh, vợ anh và cháu gái anh ở bên này này, anh mau qua đây hỗ trợ đi, không thì lát nữa chị dâu thua đến cả tiền mua sữa bột cũng không còn đâu." Tần Tuệ bất mãn nói với Lục Tử Đồng: "Tử Đồng con la cái gì mà la, lần trước chị dâu con là người thắng lớn nhất, hơn nửa tiền của con đều vào túi chị ấy, sao con còn giúp chị ấy nữa." "Bác gái, bác đừng có châm ngòi ly gián, không thì sau này cháu gái bác không thân với bác con không quản đâu." Tần Tuệ cười lắc đầu, "Con bé quỷ này, đúng là biết tử huyệt của mỗi người ở đâu." Theo tiếng gọi của Lục Tử Đồng, Lục Sâm đi tới, Lục Nam Triết và Lục Nam Thiên cũng đi tới, ông cụ tự động đứng sau lưng Quý Anh Ngữ.

Lục Tử Đồng thật sự cạn lời với đám thê nô này, nhưng đông người cũng tốt, sẽ không khiến lời nói của cô có vẻ quá cố ý, tiện cho cô giúp Mạc Noãn do thám tình hình địch.

Mạc Noãn hôm nay vận may rất tệ, thua liên tiếp ba ván, người thắng lớn nhất lại là Quý Anh Ngữ.

Lục Tử Đồng bất mãn nói với ông cụ: "Ông nội, ông có thiên vị không vậy, lúc ông làm quân sư cho con, con thua tơi tả, sao đến chỗ chị Anh Ngữ lại hoàn toàn khác thế." "Còn dám lôi chuyện mất mặt như vậy ra nói, đó là do chính tay con xui thôi," ông cụ gắt khẽ.

Lục Tử Đồng vốn đang nói chuyện với ông cụ, đột nhiên chuyển chủ đề sang Quý Anh Ngữ: "Ài, chị Anh Ngữ, chị mau nhân lúc hôm nay may mắn thắng chị dâu em một khoản lớn đi, họ sắp tổ chức hôn lễ rồi, lấy tiền của họ làm tiền mừng cho họ là hợp lý nhất." Vì Mạc Noãn đã biết trước kế hoạch của Lục Tử Đồng, nên khi cô ấy nói ra câu này, cô đã chăm chú quan sát biểu cảm của Quý Anh Ngữ.

Chỉ thấy mặt Quý Anh Ngữ cứng đờ, nhưng cũng chỉ trong thoáng chốc, rất nhanh đã trở lại bình thường, như thể sự thay đổi vừa rồi chỉ là ảo giác của cô. "Ra là chị dâu và anh Lục sắp tổ chức hôn lễ à, vậy hôm nay em phải nắm bắt cơ hội thôi, không thì đến lúc đó viết giấy nợ tiền mừng thì không hay lắm," Quý Anh Ngữ vẫn giữ nụ cười như thường ngày. "A Sâm, Tiểu Noãn, sao không nghe hai đứa nói chuyện này?" Tần Tuệ hỏi.

Lục Sâm không nhịn được gõ vào trán Lục Tử Đồng một cái, giọng hơi trầm xuống, "Ai cho em nói ra." "Anh định tổ chức hôn lễ mà không cho người nhà biết, anh có ý gì vậy, chẳng lẽ chê ông nội và bác gái tổ chức không tốt à?" Lục Tử Đồng hả hê nói.

Mạc Noãn cảm thấy Lục Tử Đồng thật sự có tài diễn xuất, miệng lưỡi cũng quá lanh lợi, hoàn toàn chiếm thế thượng phong.

Nếu Lục Sâm không giải thích cho tốt, chắc chắn sẽ bị Tần Tuệ và ông cụ hiểu lầm.

Quả nhiên, Tần Tuệ và ông cụ sắc mặt không tốt nhìn Lục Sâm, Tần Tuệ sa sầm mặt nói: "A Sâm, con làm sao vậy, không phải mẹ đã nói hôn lễ của con và Tiểu Noãn sẽ do một tay mẹ lo liệu sao?

Bây giờ chuyện lớn như vậy mà con cứ giấu chúng ta, rốt cuộc con có ý gì?" "Mẹ, đừng nghe con bé Tử Đồng này nói bậy, con đâu có chê mọi người, chỉ là hôn lễ cả đời chỉ có một lần, con muốn tự mình chuẩn bị thôi, đây là tấm lòng của con đối với Noãn Noãn, nếu giao cho mọi người thì còn gì là việc của con nữa," Lục Sâm bất lực giải thích.

Nghe vậy, sắc mặt Tần Tuệ mới dịu đi một chút, nhưng trong lòng vẫn có chút không thoải mái, trầm giọng nói: "A Sâm, con cũng quá đáng thật rồi, chuyện như vậy ít ra cũng nên báo cho chúng ta một tiếng, con không biết là mẹ đã sớm muốn tổ chức hôn lễ cho hai đứa sao, mẹ còn xem sẵn cả công ty tổ chức tiệc cưới cho hai đứa rồi." Lục Sâm sờ mũi, không lên tiếng.

Anh chính là sợ họ như vậy nên mới giấu, không ngờ lại bị Lục Tử Đồng nói toạc ra.

Con bé đó nhất định là cố ý, chắc là vì chuyện anh nổi giận với nó ban nãy. "Ngày định vào lúc nào?" ông cụ cũng nhìn Lục Sâm trầm giọng hỏi. "Còn sớm, phải đến Lễ Quốc Khánh, nên con vẫn chưa nói với mọi người," Lục Sâm giải thích. "Vậy ảnh cưới đã chụp chưa?" "Chụp rồi ạ." "A Sâm, miệng con kín thật đấy," Tần Tuệ đã nghiến răng rồi, vậy mà lại lén làm hết những chuyện này.

Bầu không khí đang tốt đẹp bị con gái mình phá hỏng, Chu Thanh Vận nhìn không nổi, cười nói: "Chị dâu, bố, chuyện này cứ giao cho A Sâm là được rồi, nó muốn thể hiện thành ý với Tiểu Noãn, chúng ta phải cho nó cơ hội này." Lục Nam Thiên rất ít khi nói chuyện, lúc này cũng nhìn Lục Sâm một cái, "Tự mình chuẩn bị thì phải suy nghĩ nhiều hơn, cẩn thận một chút, đừng quên những khâu quan trọng." "Con biết rồi, bố," Lục Sâm cười nói.

Tần Tuệ bất mãn liếc chồng mình một cái, cuối cùng không nói gì, xem như đã ngầm đồng ý chuyện này, ông cụ cũng không phản đối.

Chương 188

Lục Tử Đồng bĩu môi, "Anh, anh thể hiện tình yêu của mình là một chuyện, nhưng cũng đừng quên cho em gái anh làm phù dâu gì đó, cố gắng gả em đi sớm, nếu không ở trong cái nhà này em chỉ có nước chọc giận anh thôi." "Lục Tử Đồng, anh sợ em thật rồi đấy," Lục Sâm sa sầm mặt nhìn Lục Tử Đồng.

Lục Tử Đồng không hề để ý, tiếp tục nói: "Anh, em cho anh một gợi ý nhỏ, phù dâu không thể chỉ có một người, phải có cả một đội, nghe nói như vậy sẽ may mắn hơn.

Bạn thân của chị dâu là chị Mễ chắc chắn không thể thiếu, em thì anh cũng phải cân nhắc, còn có thể để chị Anh Ngữ cùng tham gia nữa, chúng ta là đội hình thanh xuân vô địch, có thể mang lại điềm lành, chị Anh Ngữ chắc có thời gian chứ ạ?" Quý Anh Ngữ trong lòng rất không thoải mái, nhưng vẫn luôn kìm nén cảm xúc của mình.

Bị Lục Tử Đồng đột nhiên gọi tên, cô nhất thời có chút phản ứng không kịp. "Chị Anh Ngữ?" Lục Tử Đồng gọi thêm một tiếng.

Bàn tay Quý Anh Ngữ đặt dưới bàn nắm chặt lại, nhưng trên mặt lại là nụ cười rạng rỡ, "Làm phù dâu cho chị dâu em đương nhiên vui lòng rồi, Quốc Khánh là kỳ nghỉ lễ dài, thời gian cũng có, dù không có thời gian em cũng sẽ sắp xếp trước." Đến đây, Lục Tử Đồng đã hoàn toàn xác nhận được phỏng đoán của Mạc Noãn.

Sợ Quý Anh Ngữ nghi ngờ, cô cũng không lái chủ đề về phía cô ta nữa.

Nhưng chủ đề mà Lục Tử Đồng khơi mào sẽ không dễ dàng kết thúc, cả nhà bỏ mạt chược trong tay, vây quanh chủ đề này mà thảo luận.

Mạc Noãn vô tình liếc nhìn Quý Anh Ngữ, trong lòng không hề yên tĩnh.

Nếu không có Lục Tử Đồng giúp đỡ, mỗi lần đều nói chuyện với cô ta lúc cô ta không đề phòng, e là cô thật sự sẽ bị vẻ ngoài ngây thơ của cô ta lừa gạt, tưởng rằng cô ta thật sự chỉ coi Lục Sâm là anh trai.

Người nhà họ Lục đang nói gì, Mạc Noãn hoàn toàn không nghe lọt tai, trong lòng vẫn đang suy nghĩ về chuyện này.

Lục Sâm nhận ra Mạc Noãn có chút không ổn, vuốt mái tóc dài của cô, lo lắng hỏi: "Em mệt à?" Mạc Noãn khẽ nhếch môi, "Đúng là hơi buồn ngủ, mắt sắp mở không ra rồi." "Đây là hiện tượng bình thường, A Sâm, con mau đưa Tiểu Noãn lên lầu ngủ đi," Tần Tuệ đau lòng nói. "Aiya, để con đưa chị dâu lên, mọi người cứ bàn chuyện hôn lễ đi, hôn sự cũng rất quan trọng," Lục Tử Đồng chủ động nói.

Lục Tử Đồng và Mạc Noãn trở về phòng ngủ, Lục Tử Đồng phấn khích nói: "Chị dâu, cách chị nghĩ ra quả nhiên hiệu quả, Quý Anh Ngữ quả thật có tâm tư không đơn thuần với anh trai em.

Nghe tin hai người sắp tổ chức hôn lễ, sắc mặt cô ta rõ ràng có chút cứng lại, lúc bảo cô ta làm phù dâu, cả người cô ta đều ngẩn ra không kịp phản ứng." "Chị cũng là lấy cảm hứng từ em thôi, em trước nay cũng giấu rất giỏi, hôm đó bị Diệp Tử Hạo một câu vô tình nói ra." Lục Tử Đồng bất mãn nói: "Chị dâu, ra là chị tổng kết phương pháp từ em à, em không ngờ mình lại vô tình trở thành tài liệu giảng dạy cho chị đấy." Mạc Noãn cười cười không nói gì, cô là phụ nữ, tự nhiên biết phụ nữ khi đối mặt với tình cảm rất khó che giấu cảm xúc thật của mình. "Chị dâu, chị định làm sao đây, Quý Anh Ngữ này tâm tư sâu như vậy, nếu không phải hôm nay thử một phen, thật không biết cô ta có suy nghĩ đó.

Cũng không biết là từ lúc chị A Ly còn sống, hay là sau khi mất mới bắt đầu.

Nếu đã sớm thích anh trai em, vậy tâm tư của người phụ nữ này thật không đơn giản, nhiều năm như vậy vẫn tỏ ra như không có chuyện gì." Mạc Noãn buồn cười nhìn Lục Tử Đồng, "Em cũng đừng nói người ta nữa, em không phải cũng giấu diếm nhiều năm như vậy sao, chị đột nhiên phát hiện mấy cô bé các em ai cũng tâm tư sâu sắc." Lục Tử Đồng bĩu môi, "Chị dâu, em không giống, thực ra em chưa bao giờ cố ý che giấu, là do anh trai và mọi người phản ứng chậm nửa nhịp thôi.

Từ nhỏ đến lớn người em thích bám dính nhất là anh Bùi, vậy mà họ không hề nhận ra, thế thì có trách em được không.

Hơn nữa lúc đó em còn nhỏ, em đâu dám nhỏ tuổi như vậy đi tỏ tình với một ông chú, sẽ bị ba em đánh chết mất." "Thôi được rồi, đến bây giờ em cũng đừng giả vờ nữa, không có ý nghĩa gì đâu," Mạc Noãn bật cười đẩy vai Lục Tử Đồng. "Vậy rốt cuộc chị dâu định làm thế nào?

Em gái chồng của chị nhất định sẽ ủng hộ chị vô điều kiện." "Chị bây giờ không biết rốt cuộc cô ta là thầm yêu anh trai em, hay là trở về để cướp người.

Nếu cô bé đó chỉ là thầm yêu, chị mà làm quá lên sẽ khiến anh trai em khó xử." Lục Tử Đồng lắc đầu, "Chị dâu, không phải em nói chị, chị mang thai rồi đầu óc cũng không nhanh nhạy nữa." "Con bé này, bớt đả kích chị đi." "Chị dâu, chị nghe em phân tích đây, theo kinh nghiệm của một người từng trải như em, Quý Anh Ngữ lần này về nước tám phần là vì anh trai em.

Thời điểm này quá trùng hợp, theo em được biết mấy năm nay cô ta du học ở nước ngoài chưa về lần nào, lần này lại về ngay sau khi video phỏng vấn của chị và anh trai được tung ra không lâu, đây chẳng phải là ý đồ rõ như ban ngày sao?

Chị nghĩ mà xem, nếu cô ta chỉ thích anh trai em mà không muốn có được gì, cô ta hoàn toàn không cần phải về, cứ giấu sâu tình yêu đó trong lòng là được, về làm gì.

Cho nên, cô ta chắc chắn là kẻ đến không có ý tốt," Lục Tử Đồng nghiêm túc nói. "Hình như cũng có lý," Mạc Noãn cảm thấy Lục Tử Đồng phân tích rất đúng. "Không phải hình như, mà là chắc chắn là như vậy," Lục Tử Đồng vẻ mặt quả quyết. "Được, chị biết rồi, chị chỉ muốn làm rõ suy nghĩ thật sự trong lòng cô ta, nếu không cứ cảm thấy bất an.

Làm rõ rồi thì tự nhiên chị sẽ để ý," Cảm giác địch ngoài sáng, ta trong tối thật sự rất tệ, bây giờ đã rõ ràng, cũng dễ xử lý hơn.

Lục Tử Đồng gật đầu, "Chị dâu, dù sao bây giờ chị đang mang thai, mọi thứ phải hết sức cẩn thận.

Chuyện này rốt cuộc có nên nói ngay cho anh trai em không nhỉ?

Em hơi phân vân." Vấn đề này, Mạc Noãn đã nghĩ đến lúc ở phòng khách.

Cho dù Lục Sâm biết Quý Anh Ngữ có ý với anh, dựa vào sự áy náy của anh đối với Quý Anh Ly, anh cũng sẽ không làm gì quá đáng, trừ phi Quý Anh Ngữ làm hại đến cô và con. "Quý Anh Ngữ kia đã muốn diễn, vậy thì cứ để cô ta diễn thêm một thời gian nữa.

Chị không thích hợp đi nói với Lục Sâm, nhưng nếu cô ta dám giở trò trước mặt chị, chị sẽ để Lục Sâm tận mắt thấy sự thật." "Vậy cũng tốt, để anh trai em tận mắt chứng kiến sẽ có sức thuyết phục hơn bất cứ điều gì, nếu không khó tránh khỏi việc anh ấy nghĩ chị mang thai nên đa nghi vớ vẩn, đám đàn ông bọn họ không tin vào trực giác của chúng ta đâu." Mạc Noãn cười, "Đúng, em nói không sai."

Mạc Noãn quả thực đã buồn ngủ, Lục Tử Đồng ngồi trò chuyện với cô một lúc thì cô đã ngủ thiếp đi.

Lục Tử Đồng đóng cửa phòng ngủ rồi xuống lầu, mọi người vẫn đang bàn luận về chuyện hôn lễ.

Do Mạc Noãn đột nhiên mang thai, kế hoạch đã sắp xếp từ trước cần phải điều chỉnh.

Đến tháng mười thì đã mang thai gần sáu tháng, bụng tất nhiên sẽ lộ rõ, không tiện vất vả, chỉ có thể làm đơn giản.

Nhưng nếu làm đơn giản thì lại thiệt thòi cho Mạc Noãn.

Mọi người vì thế mà tranh cãi không ngừng. "Không được, A Sâm, dù hôn lễ có đơn giản đến đâu thì màn đi mời rượu cũng không thể bỏ được.

Đến lúc đó Tiểu Noãn mang thai chắc chắn sẽ không tiện.

Hơn nữa, nhiều họ hàng bên nhà họ Lục và bên mẹ không ở thành phố A, mọi người biết tin con kết hôn đều muốn nhân dịp hôn lễ để làm quen, đến lúc đó không tránh khỏi một phen vất vả," Tần Tuệ kiên quyết.

Lục Sâm không muốn kéo dài thời gian quá lâu, "Mẹ, đợi con sinh xong, còn phải tính cả thời gian ở cữ, như vậy kéo dài lâu lắm.

Quy mô hôn lễ có thể làm theo ý mẹ, nhưng chỉ cần giảm bớt những phần việc làm mệt cô dâu là được rồi.

Hơn nữa, dịp Quốc Khánh mọi người đều có thời gian, ngày cũng đẹp, tiện cho mọi người đi lại." "Đồ không có tiền đồ, người ta đã bị con lừa vào sổ hộ khẩu rồi, đến lúc đó con cũng sinh rồi, con còn có gì không yên tâm mà phải vội vàng như vậy.

Chương 189

Nhà họ Lục chúng ta chỉ cưới một cô dâu này thôi, phải tổ chức một đám cưới thật đàng hoàng," Tần Tuệ nguýt Lục Sâm một cái.

Lục Sâm đẩy chuyện sang cho Lục Tử Đồng, "Không phải còn có Tử Đồng sao?

Đến lúc đó mọi người cứ tha hồ hành hạ nó là được." "Anh, đừng có đẩy chuyện sang cho em, chuyện của em còn chưa biết đến năm nào tháng nào đâu," Lục Tử Đồng khoanh tay.

Lục Sâm lườm cô một cái, bình thường đúng là uổng công thương cô, lúc quan trọng chẳng biết giúp đỡ gì cả. "Tử Đồng là gả đi, còn con là cưới vợ, hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau, có thể giống nhau được sao?" Tần Tuệ không đồng tình nhìn Lục Sâm, cũng là một người cố chấp. "A Sâm, mẹ con nói đúng, đợi con sinh xong rồi tổ chức hôn lễ sẽ tốt hơn.

Nhà họ Lục ta tổ chức đám cưới, nếu họ không muốn xin nghỉ hoặc không xin được thì cút đi, đừng đến, phiền phức," ông cụ cũng phẫn nộ nói. "Nhưng như vậy còn ra thể thống gì, con cũng sinh rồi mới tổ chức hôn lễ, thiệt thòi cho Noãn Noãn quá," Lục Sâm không hề muốn Mạc Noãn chịu thiệt thòi, hơn nữa anh đã chuẩn bị lâu như vậy, thật sự không muốn trì hoãn thêm nữa, tổ chức sớm một chút cũng coi như giải quyết xong một mối bận tâm.

Lục Nam Thiên nói: "A Sâm, con sắp xếp thế nào rồi?

Nếu một tháng nữa được thì làm sớm hơn đi." "Bố, hôn lễ đúng là đã sắp xếp gần xong rồi, chỉ còn vài chi tiết cần xác nhận lại.

Nhưng phòng tân hôn của chúng con mới bắt đầu trang trí, dù có tăng ca đẩy nhanh tiến độ hoàn thành, trong nhà vẫn còn khí độc như formaldehyde, sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của thai nhi, nên không thể làm sớm hơn được." Lục Nam Triết thấy mọi người tranh cãi không dứt, trên mặt thoáng qua nụ cười ôn hòa, đưa ra một ý kiến, "Mọi người cũng đừng tranh cãi nữa, tính cả Tử Đồng, chúng ta vừa tròn bảy người, bỏ phiếu đi, chúng ta giải quyết vấn đề một cách dân chủ." Ý kiến này được mọi người đồng lòng tán thành, kết quả bỏ phiếu không khó đoán.

Chỉ có một mình Lục Sâm kiên trì tổ chức vào dịp Quốc Khánh, những người còn lại đều đồng ý dời hôn lễ đến sau khi sinh con, không cần vội vàng như vậy.

Lục Sâm vô cùng bất lực.

Lục Tử Đồng nói với anh: "Anh, suy nghĩ của chị dâu chắc chắn cũng là đợi sinh con xong.

Phụ nữ ai cũng yêu cái đẹp, kết hôn là chuyện trọng đại cả đời, anh để chị ấy vác cái bụng bầu, chị ấy chắc chắn cũng không vui.

Vừa phải lo lắng cho đứa bé trong bụng, vừa vất vả không chơi được hết mình, không phải em không giúp anh, mà là thật sự không thích hợp." "Cảm giác như Tử Đồng nhà chúng ta cũng lớn rồi, nói chuyện lý lẽ ra gì phết," Chu Thanh Vận trêu chọc. "Đó là đương nhiên," Lục Tử Đồng cong môi cười, phát hiện trong nhà thiếu một người, Quý Anh Ngữ không còn ở đó, bèn hỏi: "Chị Anh Ngữ đi đâu rồi ạ?" Ông cụ nói: "Vừa mới nhận một cuộc điện thoại, hình như là người nhà bệnh nhân gọi đến, bệnh nhân cảm xúc kích động bảo cô ấy lập tức qua đó một chuyến." Lục Tử Đồng bĩu môi, trong lòng chẳng tin chút nào, chắc chắn là không chịu nổi khi mọi người cứ bàn tán về chuyện hôn lễ, nên mới kiếm cớ rời đi.

Nhắc đến Quý Anh Ngữ, ông cụ dặn dò Lục Sâm: "A Sâm, bây giờ Tiểu Ngữ một mình ở bên ngoài, một cô gái không có họ hàng thân thích gì, con phải giúp đỡ nó nhiều hơn một chút, nhà họ Lục chúng ta dù sao cũng nợ hai chị em nó." Lục Sâm gật đầu, "Con biết rồi, ông nội." Nghe vậy, Lục Tử Đồng nửa đùa nửa thật nói: "Anh, bình thường chăm sóc một chút thì được, nhưng tuyệt đối đừng có lỡ chân sa ngã đấy, đến lúc đó chị dâu chắc chắn không tha cho anh đâu." "Nói bậy gì thế?" Lục Sâm lườm Lục Tử Đồng một cái. "Anh cứ coi như em nói bậy đi.

Nhưng mà nói thật, một người đàn ông tốt như anh ai mà không muốn chiếm làm của riêng.

Em nhìn còn thấy động lòng, nếu không có quan hệ huyết thống với anh, em chắc chắn đã sớm đặt cọc anh rồi, làm gì còn cửa cho những người phụ nữ sau này nữa," Lục Tử Đồng nói rất nghiêm túc.

Lục Nam Triết gõ vào đầu con gái mình, khuôn mặt vốn ôn hòa có chút trầm xuống, "Cả ngày con toàn nghĩ cái gì vậy, A Sâm là anh trai con, thu lại mấy cái suy nghĩ linh tinh của con đi." Lục Tử Đồng khoác tay Lục Nam Triết, "Ba, đừng như vậy mà, con gái ba chỉ đùa một chút thôi.

Con tự nhiên biết con và anh trai không thể nào, con đây không phải là đang đưa ra một ví dụ hợp tình hợp lý sao?

Chị Anh Ngữ ở tuổi này cũng là lúc nên tìm bạn trai rồi, cô ấy một mình không có thân thích, nảy sinh tình cảm với người bên cạnh cũng là chuyện bình thường." Tần Tuệ vốn là người tinh tường, bà không biết Lục Tử Đồng có đang nói bừa không, nhưng cảm thấy cũng khá có lý, cô bé kia bao nhiêu năm nay không có lấy một người bạn trai, thật sự khiến người ta không yên tâm, thế là bà nhắc nhở Lục Sâm: “A Sâm, mẹ thấy Tử Đồng nói rất có lý.

Trước đây con chưa kết hôn thì mẹ không muốn quản, nhưng bây giờ con đã kết hôn rồi, con bé Tiểu Ngữ lại có thân phận như vậy, Tiểu Noãn tuy là một đứa trẻ rộng lượng, nhưng con cũng phải để ý một chút, đừng để con bé không vui.” Chu Thanh Vận cũng phụ họa: “Đúng là vậy đó, dì cũng thấy con không nên thân thiết với Anh Ngữ như trước nữa, bình thường nên chú ý một chút.” Lục Sâm gật đầu, mỉm cười: “Mẹ, dì, hai người yên tâm đi, con tự biết chừng mực.” Anh không phải kẻ ngốc, chuyện này anh luôn biết cách né tránh.

Khoảng thời gian Giản Ngữ trở về, cô muốn anh giúp gì, anh đều để Tống Trí làm thay, sự lo lắng của họ hoàn toàn là thừa thãi.

Lục Tử Đồng thấy lời mình nói đã được họ nghe vào, trong lòng cũng vui vẻ.

Mạc Noãn ngủ một giấc rất say, mãi đến khi Lục Sâm lên lầu gọi một lúc lâu cô mới tỉnh lại, có chút gắt ngủ, cô lật người ngủ tiếp, hoàn toàn không để ý đến Lục Sâm.

Lục Sâm nhìn dáng vẻ đáng yêu của cô mà dở khóc dở cười, ôm cả người cô vào lòng, dịu dàng nói: “Noãn Noãn, mau dậy thôi, sắp ăn cơm rồi, ngủ lâu quá tối em sẽ không ngủ được, sẽ khó chịu đó.” Mạc Noãn nhăn mũi, vô cùng miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn Lục Sâm ai oán nói: “Em không khỏe, anh đừng làm phiền em.” Lục Sâm nghe vậy, không khỏi nhíu mày: “Không khỏe ở đâu?” Mạc Noãn mặt đỏ bừng, có chút khó nói, mím môi không lên tiếng.

“Noãn Noãn, rốt cuộc là không khỏe ở đâu, em phải nói cho anh biết, nếu không lỡ ảnh hưởng đến con trong bụng thì không hay đâu.” Mạc Noãn cũng có chút lo lắng, liền nói: “Chỉ là ngực hơi căng tức.” Nghe vậy, Lục Sâm thở phào nhẹ nhõm, khóe môi cong lên: “Cô ngốc, chuyện này có gì khó nói đâu.

Không sao đâu, trong thai kỳ, ảnh hưởng của hormone estrogen và progesterone tăng lên, xuất hiện hiện tượng này là bình thường, không cần quá lo lắng.

Chỉ là phản ứng của em rõ ràng hơn các bà bầu khác một chút, mới hơn một tháng đã có hiện tượng này.

Anh có đọc sách về phương diện này rồi, không phải chuyện gì to tát cả.” Mạc Noãn kinh ngạc nhìn Lục Sâm: “Sao anh biết nhiều vậy?” Mấy hôm trước anh rõ ràng cũng giống cô, cảm thấy cái gì cũng mù mờ, sao mới mấy ngày đã bỏ xa cô mấy con phố rồi.

Lục Sâm véo má cô, khẽ hừ một tiếng: “Đây chính là những thứ ‘vô vị’ mà em nói đó, là những gì anh đã học được trong thời gian này.” Mạc Noãn cười cong cả mắt, ôm cổ anh: “Vậy anh cứ học cho tốt đi, có anh ở đây em cũng yên tâm rồi.” Tay Lục Sâm luồn vào trong áo ngủ của Mạc Noãn, đặt lên bụng dưới của cô nhẹ nhàng xoa vòng tròn, khóe môi cong lên, giọng trầm thấp nói: “Con gái ngoan, con nghe thấy rồi chứ, mẹ con là một người lười biếng, chẳng quan tâm đến con gì cả, đúng là không đủ tiêu chuẩn.

Vẫn là ba tốt với con, đợi con ra đời phải thân với ba nhiều hơn nhé.” Đối với sự cố chấp về con gái của Lục Sâm, Mạc Noãn đã không muốn tranh cãi với anh nữa, chỉ bất mãn véo má anh: “Lục Sâm, sao anh đáng ghét vậy, đã bắt đầu châm ngòi ly gián rồi.” Lục Sâm không để ý, tiếp tục nói: “Con xem, mẹ con còn là một bà chằn, lại dám véo má ba, sau này con chắc chắn không thoát khỏi bị đòn roi đâu, con phải mau chóng thân thiết với ba, sau này ba mới che chở cho con được.” “Lục Sâm, anh đừng quá đáng nhé, công chúa nhỏ của anh còn đang trong bụng em đây, mọi chuyện đều phải do em quyết định.” Mạc Noãn có chút không vui mà nghiến răng.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên hai tiếng cười khúc khích, chỉ thấy Tần Tuệ và Lục Tử Đồng đang đứng đó rất không phúc hậu, trong mắt cả hai đều tràn ngập ý cười, rõ ràng cuộc đối thoại vừa rồi của họ đã bị nghe thấy hết.

“A Sâm, Tiểu Noãn, cơm xong rồi, mẹ thấy hai đứa mãi không xuống nên lên gọi một tiếng.” Tần Tuệ nghiêm túc giải thích, nhưng ánh mắt mờ ám xen lẫn ý cười kia khiến Mạc Noãn không biết giấu mặt vào đâu.

Tâm trạng của Tần Tuệ lúc này vô cùng tốt, nếu không phải bà đi lên, bà còn không biết đứa con trai mặt lạnh lòng lạnh của mình lại có một mặt như thế này, còn thể hiện thái quá hơn cả những người sắp làm cha khác.

“Anh, chị dâu, trước đây em chưa thấy hai người cãi nhau bao giờ, nhưng giờ em biết rồi, nguồn cơn cãi vã sau này của hai người chắc chắn là vị công chúa nhỏ chưa chào đời kia.” Lục Tử Đồng trêu chọc.

So với sự ngượng ngùng và xấu hổ của Mạc Noãn, Lục Sâm lại chẳng hề để tâm, đây là trước mặt người nhà mình, họ cũng chẳng làm gì xấu, giao lưu với đứa con chưa chào đời của mình thì có gì đâu.

Tần Tuệ và Lục Tử Đồng vừa đi, nắm đấm của Mạc Noãn đã không nhịn được mà đấm vào lồng ngực Lục Sâm: “Sao anh lại không đóng cửa, rốt cuộc phải chịu thiệt mấy lần mới biết nhớ.” Lục Sâm bật cười nắm lấy nắm đấm của Mạc Noãn: “Có gì đâu, coi như tiêm phòng cho họ trước, để họ sau này không phải chuyện bé xé ra to.

Đợi công chúa nhỏ của anh ra đời, chuyện như vậy sẽ rất bình thường.” Mạc Noãn không làm gì được Lục Sâm như vậy, đành cùng anh xuống lầu.

Mọi người đã ngồi quanh bàn, dường như đang nói chuyện gì đó, ai nấy đều tươi cười rạng rỡ.

Lục Tử Đồng nói: “Anh, chị dâu, em còn tưởng hai người còn phải giao lưu với cháu gái nhỏ của em một lúc nữa chứ, sao xuống nhanh vậy?

Hai người có hỏi con bé đói chưa không?

Muốn ăn gì không?” Chu Thanh Vận cười lắc đầu: “Tử Đồng, con nói ít thôi, đợi đến lượt con xem anh con có tha cho con không.” Mạc Noãn không cần nghĩ cũng biết chuyện vừa rồi đã bị Lục Tử Đồng loan ra ngoài, cô có chút ngại ngùng cúi đầu, Lục Sâm ném cho Lục Tử Đồng một ánh mắt cảnh cáo: “Em mà dám nói thêm một câu, chuyện của em cũng sẽ bị mọi người biết hết.” Nghe vậy, Lục Tử Đồng quả quyết ngậm miệng, ngoan ngoãn ăn cơm, nhất thời ngoan đến không ngờ, khiến mọi người đều bật cười lắc đầu.

Ông nội lại tỏ ra hứng thú: “Con bé thối, cháu có điểm yếu gì trong tay anh cháu mà lại nghe lời thế.” “Đã nói là điểm yếu rồi thì sao có thể để nhiều người biết được, nếu mọi người biết rồi chẳng phải cháu sẽ bị mọi người uy hiếp mỗi ngày sao.” Lục Tử Đồng lí nhí.

Chương 190

“Con bé thối, càng lớn càng không ra thể thống gì, cái gì cũng không nói cho ông.” Ông nội bất mãn hừ một tiếng, trong lòng có chút không vui.

Người nhà họ Lục đều biết chừng mực, thấy Mạc Noãn khá ngại ngùng nên đã dừng chủ đề vừa rồi lại, chuyển sang chuyện khác.

Nói chuyện một lúc, Lục Sâm lại đột nhiên quay sang ông nội và Lục Nam Thiên nói: “Ông nội, ba, chuyện tai nạn xe của anh cả năm đó hai người rốt cuộc có điều tra nghiêm túc không?” Ông nội khựng lại, đôi lông mày hoa râm nhướng cao, bất mãn trừng mắt nhìn Lục Sâm, dáng vẻ khá đáng sợ, ông gằn giọng: “Chuyện này không phải đã qua rồi sao?

Mấy hôm trước Tiểu Noãn đến thăm ta đã nói, hôm nay con lại nhắc, rốt cuộc là muốn làm gì?

Chẳng lẽ đang nghi ngờ ông nội của con điều gì?” Mạc Noãn thấy ông nội nổi giận, có chút chột dạ cúi đầu ăn cơm, quyết không tham gia vào chủ đề này.

“Ông nội, con chỉ hỏi vậy thôi, ông không cần phải kích động như thế.” Lục Sâm luôn cảm thấy có gì đó không đúng, ngày bệnh tình của Mạc Bình Sơn bị phơi bày, lời ông nội nói với Mạc Noãn dường như có ẩn ý sâu xa.

Lúc đó tình hình khá gấp, anh và Mạc Noãn vội đi cứu nguy, anh cũng không nghĩ sâu, sau này càng nghĩ càng thấy không ổn.

Ông nội vốn có tác phong quân nhân, luôn ghét ác như thù, Mạc Bình Sơn không phải là đối tượng đáng đồng cảm, nhưng lời của ông nội lại có chút ý vị đồng cảm trong đó, điều này không bình thường.

“Ta không phải kích động, ta ghét phải nhắc lại chủ đề này.

Anh cả của con là do một tay ta bồi dưỡng, là niềm tự hào lớn nhất của ta, nó xảy ra chuyện như vậy ta là người đau khổ nhất, con cứ phải xát muối vào lòng ta mới chịu sao.” Cảm xúc của ông nội thật sự rất kích động, lồng ngực cũng phập phồng vì tức giận.

Lục Nam Thiên ngồi ngay bên cạnh, vỗ nhẹ lưng ông: “Ba, ba đừng kích động, A Sâm cũng là có ý tốt, không muốn có chuyện gì không rõ ràng.” “Ta nhắc lại lần cuối, trong nhà này không được nhắc lại chuyện của A Minh nữa.” Ông nội mạnh bạo gõ mấy cái xuống bàn.

Lục Nam Thiên cũng nói với Lục Sâm: “A Sâm, sau này chuyện này không cần nhắc lại nữa, chuyện năm đó ba đã điều tra rất rõ ràng, đúng là một vụ tai nạn ngoài ý muốn, không có bất kỳ quan hệ nào với quân đội.” Nghe cả ba mình cũng nói vậy, Lục Sâm nhướng mày: “Được rồi, sau này con không nhắc nữa là được.” Vì Lục Sâm đột nhiên nhắc đến Lục Minh, không khí trên bàn ăn có chút không tốt, nhưng cũng chỉ là nhất thời.

Chuyện đã qua mấy năm, nỗi đau cũng đã được xoa dịu.

Tần Tuệ nói với Mạc Noãn: “Tiểu Noãn, tối nay con ngủ sớm một chút, ngày mai cùng mẹ và dì con đến ngôi chùa gần đây một chuyến.

Mấy hôm trước mẹ đi cầu con, bây giờ con đã mang thai thành công, phải đi trả lễ.” Mạc Noãn còn chưa kịp lên tiếng, Lục Sâm đã nhíu mày hỏi: “Đi chùa ạ?

Sao trước đây không nghe mẹ nhắc tới?” Anh vốn không quan tâm đến những chuyện mê tín này.

“Hôm nay mẹ bận quá chưa kịp nói.” “Chỗ đó không phải có rất nhiều bậc đá sao?

Noãn Noãn không thích hợp vất vả như vậy.” Lục Sâm ra dáng bảo vệ vợ.

“Con yên tâm đi, chẳng lẽ mẹ còn không có kinh nghiệm bằng con sao.

Tiểu Noãn bây giờ đúng là không thích hợp mệt mỏi, nhưng leo một lúc thì không sao, có thể giúp tuần hoàn máu.

Leo lên một đoạn là có cáp treo, lúc đó chúng ta đi cáp treo lên là được.

Nếu con vẫn không yên tâm thì đi cùng chúng ta.” Mạc Noãn kéo tay Lục Sâm: “Vậy cứ nghe theo sắp xếp của mẹ ạ.” Cô cảm thấy dạo này không đi làm thì cũng ở nhà nghỉ ngơi, có chút nhàm chán, cũng muốn ra ngoài đi dạo.

“Được, vậy ngày mai chúng ta cùng đi.” Mạc Noãn gật đầu, vì không có Giản Ngữ ở đó, trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái, khẩu vị cũng tốt hơn buổi trưa một chút.

Hôm sau, mọi người dậy từ rất sớm.

Lục Tử Đồng vốn không thích đi chùa chiền, nhưng người trong nhà đều đi cả, một mình cô cũng thấy chán, nên cũng đi theo.

Núi Thúy Bình nằm ở phía tây nam thành phố A, trên núi có một ngôi chùa Linh Ảnh rất nổi tiếng, thờ một pho tượng Phật Di Lặc lớn.

Vì hương khói khá thịnh, mỗi năm mang lại không ít thu nhập du lịch, thúc đẩy kinh tế phát triển nên được chính phủ bảo vệ rất tốt.

Ở một thành phố như thành phố A, cảnh quan như vậy đã không còn nhiều.

Cây cối um tùm, phong cảnh vô cùng đẹp, chỉ có một vài con đường nhỏ được mở ra ở giữa để du khách và tín đồ lên xuống núi, quả là một nơi nghỉ dưỡng lý tưởng.

Cuối tuần người đông hơn ngày thường.

Lục Sâm một tay cầm bình giữ nhiệt, bên trong đựng nước ấm mang từ nhà đi, tay kia che bên cạnh Mạc Noãn, ôm cô vào lòng, không để người khác có khả năng chạm vào cô.

Tần Tuệ và Chu Thanh Vận nhìn dáng vẻ căng thẳng của anh, đều bật cười lắc đầu.

Thấy anh như vậy, họ cũng bất giác đứng bên cạnh Mạc Noãn, vây cô ở giữa.

Thấy người qua lại xung quanh, Lục Tử Đồng không nhịn được kéo tay Mạc Noãn, hạ giọng nói: “Chẳng hiểu sao lại có nhiều người tin Phật như vậy, chị dâu cũng tin à?” Mạc Noãn mỉm cười: “Chị là người theo chủ nghĩa vô thần, không tin lắm, nhưng thỉnh thoảng cũng dùng để tự an ủi mình.” “Suy nghĩ này của Tiểu Noãn là đúng đó, những chuyện này thật thật giả giả không ai nói chắc được, nhưng coi như một sự an ủi tâm lý cũng tốt.

Người sống một đời, không cần phải quá khắt khe.” Tần Tuệ nghe thấy cuộc trò chuyện của họ, không nhịn được xen vào.

Lục Tử Đồng bĩu môi, hạ giọng thấp hơn nữa: “Người ta nói người càng giàu càng tin mấy thứ này, quả không sai chút nào, nhìn bác cả là biết.” Mạc Noãn cũng đáp: “Hình như là vậy thật.” Mẹ Mễ Nặc cũng rất thích đi chùa bái Phật, tiếc là bái bao lâu vẫn chưa giải quyết được chuyện chung thân đại sự của Mễ Nặc, nhưng vẫn không làm giảm đi sự nhiệt tình của bà.

Dọc đường lên núi có những quầy hàng nhỏ, chuyên bán đồ uống và một vài món ăn vặt.

Lục Tử Đồng sớm đã khát nước, thấy một cửa hàng nhỏ liền vội vàng đi mua mấy chai nước.

Mạc Noãn vừa nhận lấy, chai nước trong tay đã bị một bàn tay lớn giật đi, chỉ nghe thấy giọng nói nghiêm túc của Lục Sâm: “Cái này bây giờ em có uống được không?

Uống cái này này.” Mạc Noãn cạn lời, biết anh làm tất cả là vì cô và con, nên không nói gì thêm.

Trong lòng cô hiểu rõ, nếu cô không ngoan ngoãn nghe lời anh, người đàn ông này chắc chắn sẽ lại thuyết giáo cô một trận, như vậy chỉ càng đau đầu hơn.

Cả nhóm đi bộ một lúc thì bắt đầu đi cáp treo lên đỉnh.

Đúng vào giờ cao điểm, Tần Tuệ nhìn cũng có chút lo lắng, không để Mạc Noãn vào chánh điện, mà bảo họ đợi ở cửa thiên điện, bà và Chu Thanh Vận vào trả lễ.

Lục Tử Đồng nóng đến mức cứ dùng tay quạt gió: “Sớm biết đông người thế này em đã không đi, thà ở nhà ngủ một giấc còn hơn.

Mai em còn phải về trường, thật chẳng vui vẻ gì.” “Em đó, làm gì cũng chỉ được ba phút nhiệt tình, chịu khổ một chút cũng không được.” Lục Sâm nói với Lục Tử Đồng.

“Anh, anh đừng dạy đời em nữa, em nghe phiền lắm.” Lục Tử Đồng nói xong, ánh mắt vô tình lướt đến một góc, mắt sáng lên, “Anh, chị dâu, hình như bên đó có người bói quẻ, chúng ta đi xem một quẻ được không?” “Em không phải không tin sao?” Lục Sâm hỏi ngược lại.

“Em đi xem thủ đoạn lừa đảo bây giờ thế nào không được à?” Lục Sâm thấy bên đó mát hơn bên này, nên cũng đồng ý.

Chương 191

Người bày quẻ là một ông lão rất bình thường, hai chân duỗi thẳng đặt lên bàn, hai tay khoanh trước ngực, đầu nghiêng một bên, rõ ràng đang ngủ gật, chẳng có chút hình tượng nào.

Trên sạp chỉ có một cái bàn, trên bàn đặt một ống tre cắm đầy thẻ, ngay cả một tấm biển cũng không treo, thực sự quá đơn sơ.

Có lẽ vì thái độ và cách bài trí như vậy, khác với sự đông đúc ở những nơi khác, trước mặt ông ta lạnh tanh, chẳng có mấy khách.

Ngay cả khi ba người họ đến gần, ông ta vẫn ngủ ngon lành, không hề nhận ra có khách tới.

Mạc Noãn mỉm cười với Lục Sâm, người cao ngạo như vậy quả thật là lần đầu cô gặp.

Lục Tử Đồng đợi một lúc, mất hết kiên nhẫn, bất mãn gõ bàn, nói: “Ông ơi, ông muốn ngủ thì có thể về nhà ngủ, ở đây ngủ gật làm gì.” Nghe vậy, mí mắt ông lão nhấc lên, lạnh lùng hừ một tiếng, bất mãn nhìn Lục Tử Đồng, đôi mắt có một sự sắc bén thấu tỏ sự đời: “Tôi thấy ngủ ở đây thoải mái hơn ở nhà, không được à?

Cô bé quản rộng thế làm gì?” Ông lão nói xong liền nhắm mắt lại, nằm trên ghế ngủ tiếp, thậm chí còn phát ra tiếng ngáy nhẹ, như cố ý làm cho Lục Tử Đồng xem.

Lục Tử Đồng nhất thời tức đến không nói nên lời, qua hai ba giây mới nói: “Chúng tôi muốn xem quẻ.” “Tự rút đi, rút xong rồi gọi tôi.” Ông lão bực bội nói.

Lục Tử Đồng tức muốn chết, nhưng chính thái độ này lại càng khiến cô muốn biết ông lão này rốt cuộc có bản lĩnh gì.

Cô tức giận cầm ống thẻ đặt trước mặt Mạc Noãn: “Ra vẻ cao nhân ngoại thế làm gì, chị dâu, chị rút một quẻ trước đi.” Mạc Noãn không tin những chuyện này, chỉ xem như chơi, tiện tay rút một thẻ.

Lục Tử Đồng vừa định đưa cho Lục Sâm, ông lão đang ngủ lại lên tiếng: “Nếu hỏi về nhân duyên, vợ chồng chỉ cần một người rút là được.” Bàn tay đang định rút thẻ của Lục Sâm dừng lại, Lục Tử Đồng trừng mắt nhìn ông lão đang ngủ, đặt mạnh ống tre xuống bàn, phát ra một tiếng động lớn.

Mạc Noãn mở thẻ trong tay ra xem, chỉ thấy trên đó viết: Duyên khởi duyên diệt.

Khác với những quẻ văn khó hiểu thường thấy, quẻ này viết rất đơn giản.

Lục Sâm cũng không nhịn được ghé đầu qua xem.

Nhìn mấy chữ trên đó, anh khẽ nhíu mày, đây không phải là từ khó hiểu gì, đa phần dùng để hình dung duyên phận giữa người với người từ thân thiết rồi dần xa cách, ám chỉ thế sự vô thường.

Sắc mặt Mạc Noãn cũng có chút không tốt, không hiểu sao lại rút phải quẻ như vậy.

Lục Sâm nắm chặt tay Mạc Noãn, an ủi: “Không cần tin là thật, không phải chuyện gì to tát đâu.” Mạc Noãn khẽ gật đầu, trong lòng tự an ủi như vậy, nhưng cảm xúc vẫn bị ảnh hưởng một chút.

Lục Tử Đồng thấy sắc mặt họ không ổn, liền giật lấy thẻ tre trong tay Mạc Noãn, nhìn một cái cũng đầy vẻ không vui.

Nhìn ông lão vẫn đang ngủ, cô gõ mạnh mấy cái xuống bàn: “Mau dậy giải quẻ, trên này toàn nói mấy thứ linh tinh gì vậy.” “Cô bé tuổi còn trẻ mà đã nóng nảy như vậy, cẩn thận không gả đi được.” Ông lão nói xong liền đặt chân xuống khỏi bàn, ngồi thẳng dậy, nói với Lục

Tử Đồng: “Đưa thẻ đây.” Lục Tử Đồng lườm ông một cái: “Xem cho kỹ vào, đừng nói bậy.” Ông lão vẫn lạnh lùng hừ một tiếng, nhận lấy thẻ tre xem qua, ánh mắt khẽ lóe lên, ngẩng đầu nhìn Lục Tử Đồng: “Cô rút à?” “Ông không phải không ngủ sao, sao không nghe thấy chúng tôi nói chuyện?

Không phải tôi rút, là chị dâu tôi.” Lục Tử Đồng chỉ vào Mạc Noãn.

Ông lão nhìn về phía Mạc Noãn một cái, không nói gì, mà lại nói với Lục Sâm: “Cậu rút thử một quẻ nữa xem.” Lục Tử Đồng thật sự cạn lời, cô đã xác định đây là gặp phải tên lừa đảo giang hồ cố làm ra vẻ bí ẩn rồi: “Cái gì gọi là thử xem, ông nói cái gì vậy, chuyện này còn có thể thử sao?

Ông vừa rồi không phải nói hỏi chuyện hôn nhân chỉ cần rút một quẻ là được sao?” Lục Sâm cũng không biết ông lão này rốt cuộc muốn làm gì, nhưng vẫn nghe lời ông rút một quẻ, trên đó viết: Sau cùng cũng viên mãn.

Quẻ này tốt hơn quẻ của Mạc Noãn rất nhiều.

Ông lão nhận lấy xem, rồi đọc cả hai quẻ liền nhau: “Duyên khởi duyên diệt, sau cùng cũng viên mãn.” Ngay khi ông vừa đọc xong, mắt Lục Sâm và Mạc Noãn đồng thời sáng lên.

Hai quẻ này ghép lại với nhau, ý nghĩa đã hoàn toàn khác.

Mạc Noãn cong môi: “Xin hỏi sư phụ, cái này giải thế nào ạ?” Ông lão nhìn Mạc Noãn thật sâu, nghiêm mặt nói: “Đừng nói đùa với lão già này, cô vừa nhìn là biết người có học, không có lý gì từ đơn giản như vậy cũng không hiểu, còn cần tôi giải thích sao.” Mạc Noãn bị nghẹn lời, Lục Sâm hỏi: “Sư phụ hiểu lầm ý vợ tôi rồi, chuyện nhà Phật chúng tôi không hiểu lắm, lo lắng hiểu sai nghĩa chữ, nên mới kiên nhẫn hỏi sư phụ.” Ông lão gật đầu: “Ừm, thái độ tốt, nhưng nó chỉ có nghĩa trên mặt chữ thôi, không có hàm ý gì khác.

Hai người trước đây đã lỡ mất một chút duyên phận, nhưng mọi chuyện đã qua rồi, hiện tại như vậy đã là viên mãn.” Nói cũng như không nói, Mạc Noãn và Lục Sâm nhìn nhau, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ nhõm.

Bất kể họ có tin hay không, nhưng dù sao cũng tốt hơn quẻ vừa rồi rất nhiều.

Lục Tử Đồng vẫn luôn cho rằng ông lão này là lừa đảo, lại hỏi: “Vậy ông có biết gần đây anh trai và chị dâu tôi còn có chuyện vui gì không?” “Cô bé đã cho rằng tôi là kẻ lừa đảo, sao cứ bám lấy tôi hỏi đông hỏi tây làm gì?

Dù là kẻ ngốc cũng biết họ chắc chắn có tin vui rồi, chuyện này còn cần phải hỏi sao.” Mạc Noãn bật cười, tâm sự của các cặp vợ chồng trẻ, đoán cũng không khó, chẳng qua cũng chỉ có hai khả năng, cầu con hoặc cầu hôn nhân hạnh phúc.

Lục Tử Đồng trong lòng nén một cục tức, tự mình cũng rút một quẻ.

Cũng là một từ rất đơn giản: Mọi sự tùy duyên.

Ông lão nhận lấy xem, ánh mắt đảo một vòng trên mặt cô, hỏi: “Hiểu chưa?” Lục Tử Đồng bĩu môi: “Nếu là nghĩa trên mặt chữ thì đương nhiên hiểu.” Ông lão gật đầu, cũng không nói gì nữa.

Lục Tử Đồng không nhịn được hỏi: “Không lẽ cũng bảo tôi đây là nghĩa trên mặt chữ, không có hàm ý gì khác?

Mấy cái này đều là đạo lý ai cũng biết, đặt vào ai cũng hợp, ông đùa tôi à?” “Lão già này không rảnh rỗi đùa cô, mau đi đi, đừng lượn lờ trước mặt tôi, nhìn cô tôi thấy phiền lòng.” Nói xong ông lại nằm trên ghế ngủ như vừa rồi, Lục Tử Đồng suýt nữa tức đến nhảy dựng

lên.

Mạc Noãn ném cho cô một ánh mắt an ủi, ý bảo cô nguôi giận.

Lục Tử Đồng hít một hơi thật sâu, đè nén lửa giận trong lòng, không nói gì nữa.

Lục Sâm thì lấy ví ra, chuẩn bị lấy ít tiền, nhưng ông lão đang ngủ lại bắt đầu đuổi người: “Tôi không phải làm ăn, chỉ là rảnh rỗi không có gì làm nên đến đây chơi thôi, mau đi cho tôi.” Không cần tiền?

Lục Tử Đồng thốt ra mấy chữ: “Kỳ kỳ quái quái, chị dâu, anh, chúng ta đi thôi.” Lục Sâm cũng không nói gì thêm, khoác tay Mạc Noãn rời đi.

Đi được một đoạn, Mạc Noãn không nhịn được nói: “Đúng là một ông lão thú vị, chẳng trách cứ ngủ suốt, hóa ra người ta không phải vì tiền.” “Sao em cứ cảm thấy ông ta đang nói nhảm vậy.” Lục Tử Đồng vẫn không mấy tin lời của ông lão kia.

Mạc Noãn cười nói: “Áp vào chúng ta thì lại rất hợp.

Có một chuyện chị chưa nói với em, thật ra hồi đại học chị cũng thích anh trai em, còn vì anh ấy mà đến Lục thị làm thêm, nhưng lúc đó trong mắt anh ấy chỉ có Quý Anh Ly, hoàn toàn coi chị là người qua đường.

Chị làm ở đó một thời gian mà anh ấy còn chưa thấy mặt chính diện của chị.

Sau này chị vì tai nạn xe mà mất trí nhớ, đến thành phố B, quên đi tình cảm thiếu nữ ngày xưa, không ngờ lại trớ trêu thay kết hôn chớp nhoáng với anh em, theo anh ấy đến thành phố A, mới lại nghe người ta nhắc đến chuyện cũ này.” Có lẽ vì tâm ý của cả hai đã hoàn toàn xác nhận, Mạc Noãn đã không còn bài xích việc kể chuyện này cho người thứ ba, không còn cảm thấy mất mặt, ngược lại còn thấy may mắn.

Giữa họ từng có duyên phận gặp gỡ, đó là khởi đầu của duyên, chỉ là cuối cùng không thành, duyên diệt.

Gặp lại, cũng là một lần nữa duyên tụ.

Sau cùng cũng viên mãn.

Chương 192

Bất kể là thật hay giả, nghĩ đến mấy chữ này, Mạc Noãn cảm thấy tâm trạng thoải mái hơn nhiều.

“Còn có chuyện này sao?” Lục Tử Đồng không thể tin được nhìn Mạc Noãn.

Mạc Noãn gật đầu, vừa quay đầu đã thấy Lục Sâm khóe môi mỉm cười nhìn mình, giống như một chàng công tử tuấn tú nho nhã, không nhịn được lườm anh một cái.

“Chậc chậc, chị dâu, anh, câu chuyện của hai người đúng là một bộ phim thần tượng cẩu huyết, sao tất cả những sự trùng hợp đều bị hai người gặp phải hết vậy.” Lục Tử Đồng cảm thán.

“Thật ra quẻ của em cũng rất hợp với trạng thái hiện tại của em đó, đối với chuyện tình cảm cứ thuận theo tự nhiên, không cưỡng cầu.” Lục Tử Đồng nở một nụ cười rạng rỡ, chớp chớp mắt nhìn Mạc Noãn một cách nghiêm túc: “Chị dâu, chị xem em có giống loại người cưỡng cầu, mặt dày mày dạn không?” Mạc Noãn bật cười, Lục Tử Đồng quả thật không phải loại người này, đó là niềm kiêu hãnh của nhà họ Lục.

“Được rồi, sau này chị không nói gì nữa.” Tần Tuệ và Chu Thanh Vận từ xa đi tới, thấy họ nói chuyện rất vui vẻ, không nhịn được hỏi: “Nhìn mấy đứa ai nấy cũng tươi cười rạng rỡ, vừa có chuyện gì vui à?” Lục Tử Đồng mỉm cười, kể lại sơ qua chuyện đi rút quẻ vừa rồi.

Chu Thanh Vận cười nói: “Đúng là một ông lão có tính khí, ở đâu thế?

Dì cũng đi xem thử.” “Mấy người làm nghệ thuật các cô đúng là thích những người và những chuyện kỳ quái này.” Tần Tuệ mỉm cười.

"Ở bên kia." Lục Tử Đồng chỉ tay về phía đình nghỉ mát, chỉ là ở đó làm gì có người bói quẻ nào, ngay cả một bóng người cũng không có.

"Ủa, sao mới một lúc mà người đã biến mất rồi, rõ ràng vừa nãy còn ở đó mà." Lục Sâm và Mạc Noãn cũng nhìn qua, phát hiện ông lão kia quả thật đã không còn ở đó, trong đình trống không, ngay cả cái bàn cũng không thấy đâu.

Chu Thanh Vận lắc đầu: "Không có thì thôi, dì cũng chỉ muốn đi xem thôi." Lục Tử Đồng cũng không để tâm, lại đem chuyện vừa nghe được từ Mạc Noãn kể lại cho Tần Tuệ và Chu Thanh Vận nghe một lần.

Tần Tuệ nghe xong nhìn kỹ Mạc Noãn một lúc, rồi chợt bừng tỉnh nói: "Hóa ra là con à." Mạc Noãn dở khóc dở cười, có chút đáng thương nhìn Tần Tuệ: "Mẹ, không lẽ trước đây ở công ty mẹ cũng từng thấy con sao?" Tần Tuệ gật đầu: "Đó là tự nhiên, mẹ ở công ty mấy chục năm, tai mắt rất nhiều, có cô gái nào theo đuổi A Sâm xuất hiện tự nhiên sẽ có người báo cáo cho mẹ.

Mẹ biết con là thực tập sinh giả, cũng không làm gì quá đáng, nên cũng để người ta không quản con.

Sau này có một lần mẹ còn hỏi thư ký, thư ký nói con đã từ chức rồi." Mạc Noãn mặt đỏ bừng, không nhịn được ôm lấy cánh tay Lục Sâm, trong mắt đầy vẻ oán trách: "Uổng công em cứ tưởng mình che giấu rất tốt, không ngờ ở Lục thị có nhiều người biết như vậy, mất mặt quá đi mất, không biết bây giờ ở Lục thị còn có ai nhận ra em không." Lục Sâm vỗ vỗ tay cô: "Điều anh chưa nói với em là, Lệ Hành cũng từng gặp em ở Lục thị." "Hả?" "Cô ngốc, làm gì có nhiều chuyện vô duyên vô cớ như vậy, em nghĩ tại sao ban đầu anh ấy lại đột nhiên giúp một cô bé mới vào công ty như em.” Lục Sâm nhướng mày cười hỏi.

Ngay cả khi Lục Sâm không nói rõ, Mạc Noãn cũng đoán được.

Ban đầu Bùi Lệ Hành vừa mất đi người mình yêu sâu đậm, cô chắc hẳn có nét gì đó tương tự với Quý Anh Ly, nên mới khiến anh để mắt đến.

“Yên tâm đi, Noãn Noãn, cũng chỉ những người có quan hệ thân thiết với A Sâm mới gặp con thôi, những người khác chắc hoàn toàn không thể liên hệ hai đứa với nhau được đâu.” Tần Tuệ cười nói.

Mạc Noãn gật đầu, Lục Tử Đồng thì cười đến cong cả lưng, trêu chọc: “Chị dâu, hồi đó chị đúng là mất mặt thật đó.” Chu Thanh Vận kéo tóc Lục Tử Đồng một cái: “Con bé này, đừng có lớn nhỏ không biết, sao cứ trêu chọc chị dâu con hoài vậy.” “Còn không phải vì chị dâu da mặt mỏng sao, trêu chị ấy một chút là mặt chị ấy biến sắc, thú vị lắm.” “Tử Đồng, con bé này, càng ngày càng vô lễ.” Mạc Noãn nói xong giả vờ muốn đánh Lục Tử Đồng, Lục Sâm sợ hãi lập tức kéo cô lại: “Noãn Noãn, trong bụng em còn có một đứa, đừng chạy lung tung.” Nói xong Lục Sâm quay sang mắng Lục Tử Đồng: “Sau này không được tùy tiện trêu chọc chị dâu con nữa.” Lục Tử Đồng bĩu môi, vẻ mặt không cho là đúng, chuyện sau này, còn phải xem tâm trạng.

Tần Tuệ và Chu Thanh Vận vừa nhìn bộ dạng đó của cô là biết trong lòng cô đang nghĩ gì, bất đắc dĩ lắc đầu.

Đang là giờ cơm trưa, một chú tiểu đi tới mời họ đi ăn cơm chay: “Tần thí chủ, Chu thí chủ, bây giờ có thể đưa người nhà và bạn bè đi ăn cơm chay rồi ạ, bên thiên điện đã chuẩn bị xong.” “Được, cảm ơn, chúng tôi qua ngay.” Chú tiểu vừa định đi, Lục Tử Đồng lại gọi cậu lại: “Ông lão ở đình nghỉ mát đối diện có bản lĩnh thật không?” Chú tiểu cười nói: “Cô nương nói chắc là ông Quý phải không ạ?

Ông ấy tính tình tuy có chút kỳ quái, không được lòng người, nhưng quẻ của ông ấy rất linh nghiệm.

Có không ít người lần đầu đến cầu sau đó lần thứ hai lại đến, nhưng thường thì không tìm được người, ông ấy không thường xuyên đến, một năm cũng chỉ đến một hai lần.

Mọi người gặp được ông ấy là một chuyện rất may mắn.

Mọi người không nói tôi còn không biết hôm nay ông ấy đến.” “Không nhìn ra nha.” Lục Tử Đồng có chút buồn bực.

Chú tiểu mỉm cười rồi rời đi.

Mạc Noãn lắc đầu, hỏi Tần Tuệ: “Mẹ, có phải ai đến đây cũng được đi ăn cơm chay không ạ?” Tần Tuệ cười giải thích: “Người đến chùa khá đông, nhân lực trong chùa lại ít, không thể tiếp đãi hết được, chỉ có mấy chục người công đức nhiều nhất mới được đi ăn cơm chay.” “Bác cả, bác lại công đức bao nhiêu vậy?” “Con bé này hỏi mấy chuyện này làm gì, công đức bao nhiêu cũng là tấm lòng thôi.

Chúng ta mau qua đó, không thì lát nữa hết chỗ bây giờ.” Cơm chay trong chùa tuy nguyên liệu đều là rau củ, đậu hũ, củ cải, nhưng hương vị quả thật không tệ, Mạc Noãn rất có khẩu vị.

Ăn cơm xong, mấy người trực tiếp đi cáp treo xuống núi, lại đi bộ một đoạn mới đến chân núi.

Lúc lên xe Mạc Noãn đã ngủ thiếp đi.

Hai người ngày mai phải đi làm nên về thẳng khu trung tâm thành phố.

Mạc Noãn vừa xuống xe đã tỉnh.

Vì ra ngoài chơi cả ngày nên tâm trạng cô rất tốt, nhưng cũng có chút mệt mỏi.

Vừa vào cửa, cả người cô đã mệt mỏi dựa vào người Lục Sâm, vùi đầu vào lòng anh: "Mệt quá đi." Đôi mắt đen của Lục Sâm tràn ngập ý cười, anh vuốt mái tóc dài của cô: "Em rất thích ra ngoài chơi à?" "Đó là đương nhiên rồi, mấy năm trước làm việc ở văn phòng bận rộn như vậy, năm nào em cũng phải đi chơi hai lần.

Dù thật sự không xin nghỉ được thì cũng phải đi một lần.

Em luôn cảm thấy ra ngoài đi dạo một vòng, cả người tinh thần đều khác hẳn.

Em không hề thích việc một mình ru rú ở nhà." "Em đi một mình sao?" "Đúng vậy, em thích một mình vác ba lô đi du lịch.

Tuy có hơi cô đơn, nhưng không cần phải lúc nào cũng để ý đến tâm trạng của bạn đồng hành, mình muốn đi thì đi, muốn dừng thì dừng, vô cùng thoải mái tự do." Nhớ lại những ngày tháng đã qua, đôi mắt Mạc Noãn ánh lên những tia sáng lấp lánh.

Lục Sâm lại nhíu mày: "Sao anh nghe em có vẻ hơi tự kỷ vậy, lại còn thích du lịch một mình.

Em đi một mình không sợ gặp phải người xấu à?" "Em không sợ, chỉ cần có tiền là em có cảm giác an toàn.

Em rất biết cách yêu quý bản thân, ăn uống hay ở trọ đều luôn đề phòng, không đi xe dù, không nói chuyện với người lạ, cũng không đi vào những con hẻm vắng vẻ.

Đi khu danh lam thắng cảnh thì đa số đi ban ngày, tối đến thì ở lì trong khách sạn dưỡng sức, nói chung là rất thoải mái." Mạc Noãn bĩu môi, giọng nói có chút u sầu.

Lục Sâm nghe vậy cảm thấy có chút xót xa, cô gái này rõ ràng không có cảm giác an toàn, lại cứ thích du lịch một mình. "Sao không rủ Mễ Nặc và các đồng nghiệp trong văn phòng của em?" "Em và Mễ Nặc cũng từng đi chơi mấy lần, nhưng thời gian nghỉ rất khó trùng khớp.

Còn đồng nghiệp trong văn phòng thì em càng không muốn đi cùng họ.

Bình thường ngày nào cũng ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, khó khăn lắm mới có thời gian riêng tư, em không muốn bị làm phiền chút nào.

Hơn nữa, đồng nghiệp suy cho cùng vẫn là đồng nghiệp, không thể như Mễ Nặc, có thể bao dung mọi thứ của em một cách vô điều kiện." "Vậy sau này anh đi cùng em." Mạc Noãn ngẩng đầu nhìn Lục Sâm một cách nghiêm túc, dường như đang do dự, hồi lâu không lên tiếng.

Sắc mặt Lục Sâm cũng dần thay đổi, anh nguy hiểm nheo mắt nhìn cô.

Chương 193

"Em không thích anh đi du lịch cùng em sao?" Mạc Noãn buồn cười nhìn bộ dạng này của anh, nhất thời nảy sinh ý muốn trêu chọc: "Tuy chúng ta là vợ chồng, nhưng đã ngày nào cũng dính lấy nhau rồi, thỉnh thoảng em cũng cần chút không gian riêng.

Nếu có thời gian đi du lịch, em muốn đi một mình." "Mạc Noãn, có người đi cùng em không tốt sao?

Em muốn dừng thế nào, muốn đi ra sao anh đều sẽ theo ý em, tuyệt đối không ảnh hưởng đến em." "Được rồi, nhíu mày cái gì chứ, em đùa với anh thôi.

Lần trước chúng ta đi Hải Nam, em phát hiện ra hai người thực ra tốt hơn một mình nhiều." Mọi việc đều có anh sắp xếp, cô chỉ cần lo chơi là được, thậm chí có thể tùy tiện ngủ trên bãi cát, điều mà trước đây khi đi một mình cô chưa bao giờ dám làm.

Nghĩ đến đây, Mạc Noãn khẽ nhếch môi tạo thành một đường cong mờ nhạt. "Thật không?" Mạc Noãn vội vàng gật đầu: "Để chứng minh những gì em nói là thật, Lục phu nhân sẽ chủ động dâng một nụ hôn." Mạc Noãn nói rồi trực tiếp hôn lên môi Lục Sâm.

Lục Sâm vốn tưởng cô chỉ là hôn lướt qua cho có lệ, không ngờ cô gái này mãi mà không chịu buông ra.

Anh liếc nhìn đôi giày của dì Mai trên giá, bối rối một lúc, cuối cùng vẫn ôm lấy vòng eo thon của cô, làm nụ hôn thêm sâu.

Đến khi tách ra, Mạc Noãn vẫn ôm chặt Lục Sâm, như thể không nỡ buông tay.

Lục Sâm hiếm khi thấy dáng vẻ làm nũng của cô, anh cười lắc đầu.

Chỉ là khi bước vào phòng khách, nụ cười của Mạc Noãn liền cứng lại, vì dì Mai đang đứng cách đó không xa, trên mặt tràn đầy ý cười nhìn họ.

Mạc Noãn lườm Lục Sâm một cái, chỉ thấy anh không hề tỏ ra ngạc nhiên, rõ ràng đã sớm biết trong nhà có thêm người thứ ba, nhất thời vừa xấu hổ vừa tức giận. "Thưa cậu, thưa cô, bữa tối tôi đã nấu xong rồi, mời hai người dùng bữa." Nói xong dì Mai liền vào bếp.

Mạc Noãn buồn bực hỏi: "Anh biết dì Mai ở nhà à?" "Anh đã báo trước cho dì ấy đến nấu bữa tối cho chúng ta.

Giày của dì ấy ở trên giá giày, là do chính em không nhìn thấy thôi." Ngày tháng thấm thoắt thoi đưa, thoáng chốc đã hai tháng trôi qua.

Cuộc sống của Mạc Noãn ở Mạc thị cũng không tệ.

Lời nói của Lục Sâm dường như đã có tác dụng, Mạc Tử Hi không đến gây sự với cô nữa.

Tuy thỉnh thoảng cũng có chạm mặt, nhưng cô ta nhiều nhất cũng chỉ căm hận lườm cô vài cái, ngoài ra không chủ động nói chuyện, cô cũng mừng vì được yên tĩnh.

Quý Anh Ngữ mà cô lo lắng cũng không xuất hiện trước mặt cô, Lục Sâm cũng không chủ động liên lạc với cô ta.

Điều duy nhất không tốt là Mạc Noãn bắt đầu ốm nghén, hơn nữa phản ứng vô cùng dữ dội, gần như ăn gì nôn nấy.

Gương mặt vốn được Lục Sâm vất vả nuôi cho tròn trịa một chút đã gầy rộc đi nhanh chóng, thậm chí còn gầy hơn cả trước khi tăng cân.

Lục Sâm nhìn mà trong lòng như lửa đốt, tìm đủ mọi cách làm đồ ăn ngon cho cô, nhưng hoàn toàn không có tác dụng, ăn càng nhiều lại càng nôn dữ dội.

Bác sĩ cũng trả lời cô rằng không cần lo lắng, đây chỉ là tạm thời, em bé hiện đang trong giai đoạn hình thành các cơ quan chứ không phải giai đoạn tăng trưởng, hoàn toàn không cần lo bé không đủ dinh dưỡng, chỉ là người lớn hơi chịu khổ một chút. "Mau súc miệng đi." Mạc Noãn vừa nôn xong, Lục Sâm lập tức đưa nước ấm cho cô.

Mạc Noãn cảm động trong lòng, nhận lấy ly nước súc miệng. "Sao rồi, có đỡ hơn chút nào không?" Lục Sâm đỡ cô đứng dậy.

Mạc Noãn nhìn Lục Sâm, đột nhiên phát hiện khuôn mặt tuấn tú của anh dường như đã gầy đi không ít, trong mắt cũng đầy vẻ lo lắng.

Cô cố gắng nở một nụ cười với anh: "Em không sao, ngược lại là anh, sao lại để mình gầy đi thế này." "Anh gầy đâu, vẫn cân nặng như mọi ngày mà." Mạc Noãn nghiêm túc véo má anh: "Còn nói không gầy, má anh sờ vào cảm giác đã khác rồi." Lục Sâm bật cười: "Hóa ra tay em còn có thể dùng làm cân à, lại có thể sờ ra được anh gầy đi." "Đừng có đánh trống lảng với em.

Em ra lệnh cho anh mấy ngày nay mỗi ngày ăn thêm một bát cơm, bù lại phần thịt đã mất trên mặt cho em." Mạc Noãn không dễ bị Lục Sâm lừa gạt như vậy. "Được rồi, biết rồi.

Em có khó chịu không, có cần anh bóc cho một quả quýt không?" Mạc Noãn ốm nghén ăn gì nôn nấy, sau khi nôn xong chỉ thèm quýt, nhưng quýt tính nóng, dì Mai không khuyên Mạc Noãn ăn nhiều để tránh ảnh hưởng đến đường ruột. "Thôi, không ăn nữa, chúng ta nghe lời dì Mai đi." Dì Mai nghe thấy cuộc đối thoại của họ, không nhịn được cười nói: "A Sâm, cậu có thể đổi quýt thành cam, như vậy sẽ tốt hơn, dù sao vị của hai loại cũng không khác nhau nhiều." Lúc đầu dì

Mai đều gọi là cậu, cô, nhưng Mạc Noãn nghe thấy thật sự khó chịu, sửa lại cho dì mấy lần mới khiến dì đổi cách xưng hô này.

Sau gần hai tháng sống chung, dì Mai cũng biết tính cách của họ, biết họ đều là người dễ gần, không đáng sợ như thân phận của họ. "Noãn Noãn, dì Mai đã nói vậy rồi, chúng ta ăn một quả cam cho đỡ nhé." Mạc Noãn cong môi, khoảng thời gian này cô cũng đã quen dựa dẫm vào dì Mai, việc gì cũng thích nghe lời dì: "Được, vậy anh cho em một quả cam đi." Lục Sâm cười, cẩn thận gọt vỏ cam, sau đó tách thành từng múi nhỏ đưa cho cô.

Dù đã từng thấy những cách đối xử ấm áp hơn thế này giữa hai người, nhưng nhìn thấy cảnh này, dì Mai vẫn không nhịn được nói: "Tình cảm của hai đứa là tốt nhất mà dì từng thấy." Mạc Noãn cười cười, nói với dì Mai: "Dì Mai, tối nay dì làm món thịt kho tàu đi." Dì Mai ngẩn ra một chút rồi nói: "Món đó dầu mỡ quá, e là Tiểu Noãn không ăn được đâu, không thì lại khó chịu nữa." Mạc Noãn có chút ngại ngùng, lí nhí nói: "Dì ơi, không phải cho con ăn, là cho Lục Sâm ăn, anh ấy dạo này gầy quá." Dì Mai bật cười: "A Sâm gầy là phải rồi, nó nhìn cháu ngày một gầy đi, nó ăn ngon miệng mới là lạ.

Hai đứa cũng đừng lo, thường thì ốm nghén sau ba tháng sẽ dần dần hết, đợi hết ốm nghén, khẩu vị tự nhiên sẽ tốt lên thôi." "Dì Mai, đừng nghe Noãn Noãn.

Tối con cũng không ăn được đồ quá dầu mỡ đâu, calo cao quá, ăn xong lại phải mất nhiều thời gian để vận động." "Không được, chuyện này phải nghe em, chỉ có buổi tối ăn đồ dầu mỡ anh mới tăng cân được." Mạc Noãn kiên quyết giữ vững ý kiến của mình.

Lục Sâm nhìn vẻ mặt cố chấp của Mạc Noãn, đưa tay vỗ nhẹ đầu cô, trêu chọc: "Quả nhiên là có thai vào người cũng ngốc đi rồi, chỉ số IQ cao của Lục phu nhân đâu rồi?

Dạ dày anh không tốt, buổi tối ăn đồ quá dầu mỡ sẽ tăng gánh nặng cho đường ruột, ngược lại không tốt cho dạ dày." Mạc Noãn vỗ trán, ngại ngùng bĩu môi, giọng nói yếu đi vài phần: "Em quên mất chuyện này." "Yên tâm đi, Lục phu nhân.

Đợi em hết ốm nghén, anh không phải lo lắng cho em nữa thì cân nặng sẽ lập tức tăng trở lại thôi.

Mấy năm nay dù có mệt đến đâu thì cân nặng của anh cũng gần như không thay đổi, đây chỉ là tình huống đặc biệt thôi." Lục Sâm cười nhẹ, kéo tay cô qua, dùng khăn ướt lau tay cho cô.

Mạc Noãn chỉ có thể gật đầu, tỏ ra bất lực với những người dạ dày không tốt: "Thôi được rồi." Ăn cơm xong, dì Mai nhắc nhở họ: "Lục Sâm, Tiểu Noãn, bây giờ Tiểu Noãn cũng đã gần ba tháng rồi, có thời gian thì nên đi khám thai đi." "Ba tháng rồi ư, cảm giác thời gian trôi nhanh thật." Mạc Noãn không khỏi cảm thán.

Lục Sâm mắt sáng lên, nhìn dì Mai, nghiêm túc nói: "Vậy có thể kiểm tra giới tính của con được chưa ạ?" Mạc Noãn đưa tay đánh Lục Sâm một cái: "Bây giờ bệnh viện không cho biết giới tính của con đâu, anh không biết sao." Anh quả thực là muốn con gái đến phát điên rồi, hai tháng nay chưa từng ngơi nghỉ, ngày nào cũng lẩm bẩm về công chúa nhỏ của anh, cứ như thể lẩm bẩm nhiều thì đứa bé trong bụng cô sẽ thật sự biến thành con gái vậy.

Đôi mắt Lục Sâm nhuốm đầy ý cười: "Đây không phải vấn đề lớn, anh tự có cách của mình." Dì Mai cười cười, biết Lục Sâm cố chấp hai chuyện, một là có phải con gái không, hai là có phải sinh đôi không, nên giải thích từng điều một: "A Sâm, ba tháng tuổi thì em bé vẫn còn nhỏ, các cơ quan chưa phát triển hoàn thiện, vẫn chưa thể nhìn ra giới tính của con được, nhanh nhất cũng phải bốn tháng trở lên mới kiểm tra ra.

Nhưng có thể kiểm tra túi thai, xem có phải sinh đôi không." Lục Sâm có chút thất vọng: "Ồ, vậy cũng tốt, ngày mai đi luôn, để bác sĩ xem rốt cuộc có phải sinh đôi không." Hôm sau, vì biết phải đi khám thai nên cả hai đều dậy khá sớm.

Gần như lúc Lục Sâm mở mắt thì Mạc Noãn cũng đã tỉnh.

Đôi mắt đen của Lục Sâm lóe lên một tia cười, anh trực tiếp ôm eo cô, trao cho cô một nụ hôn chào buổi sáng kéo dài.

Chương 194

Mạc Noãn đã quen với việc Lục Sâm đòi hôn vào sáng sớm, cô vòng tay qua cổ anh, má ửng hồng đáp lại.

Cho đến khi cả hai đều thở hổn hển, Lục Sâm mới buông Mạc Noãn ra, véo nhẹ má cô: "Noãn Noãn, dậy thôi, hôm nay phải đi khám thai đấy." Mạc Noãn gật đầu.

Khi hai người ra ngoài, dì Mai đã chuẩn bị xong bữa sáng, là món cháo bí đỏ rất bổ dưỡng, ăn kèm với củ cải muối giòn giòn chua chua, Mạc Noãn hiếm khi không bị nghén, ăn liền hai bát nhỏ.

Lục Sâm nhìn thấy tâm trạng cũng tốt lên theo, nụ cười trên mặt rất tươi.

Ăn sáng xong, hai người mang theo tâm trạng mong đợi cùng nhau đến bệnh viện.

Mạc Noãn vốn nghĩ Lục Sâm sẽ hẹn trước với bác sĩ để tiết kiệm thời gian, họ đến là có thể kiểm tra ngay, không ngờ anh hoàn toàn không hẹn, mà lại đưa cô đi xếp hàng. "Anh không thấy lãng phí thời gian à?

Hôm nay không phải cuối tuần, Lục thị còn bao nhiêu công việc đang chờ anh kìa." Mạc Noãn hỏi ra thắc mắc trong lòng. "Công việc có nhiều đến đâu cũng không vội vào lúc này.

Đây là điều mà một người cha phải trải qua, anh muốn tự mình trải nghiệm từ đầu đến cuối xem cảm giác đó thế nào." Dù họ đã dậy sớm, nhưng vẫn có rất nhiều người đến sớm hơn.

Mạc Noãn thấy những người xếp hàng có người đi cùng mẹ, có người đi cùng bạn bè, còn chồng đi cùng thực ra không nhiều.

Cô không nhịn được khoác tay anh, nhẹ nhàng tựa đầu vào người anh, khóe môi cong lên một nụ cười nhạt.

Tay Lục Sâm đang ôm cô hơi siết lại, trên mặt cũng là niềm vui sắp được làm cha.

Chờ khoảng nửa tiếng mới đến lượt họ.

Lục Sâm khoác tay Mạc Noãn đi vào.

Nữ bác sĩ khám cho họ Mạc Noãn có quen, chính là nữ bác sĩ mà Tôn Tuyết lần trước đã giới thiệu cho cô.

Nữ bác sĩ nhìn thấy cô, rõ ràng có chút ngạc nhiên: "Cô là bạn của Tôn Tuyết, nhanh vậy đã có thai rồi à?" Mạc Noãn gật đầu: "Vâng, bây giờ đã được ba tháng rồi ạ." Nữ bác sĩ nở nụ cười vui mừng: "Tốt quá, xem ra hai người rất có duyên với con cái.

Được rồi, cô nằm xuống trước đi, tôi siêu âm cho cô." Mạc Noãn nhìn thiết bị trước mắt, có chút căng thẳng.

Lục Sâm cười nói: "Noãn Noãn, không sao đâu, thả lỏng một chút." Để phân tán sự chú ý của Mạc Noãn, nữ bác sĩ cũng bắt chuyện với cô: "Lần trước cô và bạn cô đến đây, tôi cứ thấy cô quen quen, nhưng lại không nhớ ra đã gặp ở đâu.

Có lần tình cờ nhắc đến với Tôn Tuyết, mới biết từ cô ấy rằng cô và chồng mình vừa mới lên TV cách đây không lâu, tôi vừa hay có xem qua." Nữ bác sĩ vừa nói vừa vén áo trên bụng Mạc Noãn lên, Lục Sâm cũng cúi xuống giúp cô vén áo.

Nữ bác sĩ cười nhìn Lục Sâm một cái, bôi gel lên bụng Mạc Noãn.

Mạc Noãn chỉ cảm thấy mát lạnh, còn cảm nhận được một đầu dò hình tròn đang xoay trên bụng mình.

Thấy bác sĩ hồi lâu không nói một lời, Mạc Noãn không nhịn được hỏi: "Bác sĩ, tình hình thế nào ạ?" "Thả lỏng nào, để tôi xem kỹ một chút." Tầm mắt của Lục Sâm cũng dán chặt vào màn hình hiển thị của thiết bị, chỉ thấy một màu đen kịt xen lẫn vài đốm sáng, ngoài ra, anh chẳng nhìn ra được gì.

Nữ bác sĩ mãi không nói gì, không chỉ Mạc Noãn sốt ruột, Lục Sâm cũng không kìm được nữa, anh hơi nhíu mày hỏi: "Bác sĩ, tình hình thế nào ạ?" Nữ bác sĩ đặt đầu dò trong tay xuống, trên mặt tràn đầy ý cười: "Chúc mừng hai vị, em bé phát triển rất tốt, không có vấn đề gì, cũng không có thai ngoài tử cung, quan trọng nhất là có hai túi thai, tôi đã kiểm tra kỹ rồi, chắc chắn là sinh đôi." Nghe vậy, Lục Sâm cả người sững sờ.

Anh thường ngày vẫn luôn treo câu sinh đôi trên môi, đó là vì anh cảm thấy một lần sinh hai đứa có thể bớt khổ, thực ra trong lòng anh biết rõ khả năng này khá nhỏ, bây giờ đột nhiên nghe được tin tức giấc mơ thành hiện thực này, nhất thời không phản ứng kịp.

Mạc Noãn cũng không khá hơn Lục Sâm là bao, cô kích động đến mức muốn ngồi dậy, nói: "Lục Sâm, là hai đứa, thật sự là hai đứa." Nữ bác sĩ đè người Mạc Noãn xuống, cười nói: "Đừng kích động vội, đợi tôi lau sạch đồ trên bụng cô rồi hãy dậy." Lục Sâm cũng từ trong sững sờ hoàn hồn lại, anh nhận lấy giấy trong tay bác sĩ, cẩn thận lau sạch gel trên bụng Mạc Noãn, trong mắt mang theo sự trân trọng và dịu dàng như cả thế gian.

Lau xong, anh đỡ Mạc Noãn ngồi dậy, rồi ôm cô vào lòng, khẽ cười nói: "Noãn Noãn, cảm ơn em." Mạc Noãn vẫn chưa vui đến hồ đồ, cô đẩy vai anh, nhỏ giọng nói: "Buông em ra trước đã, đây vẫn là bệnh viện, đừng làm lỡ việc bác sĩ khám cho người khác." Lục Sâm lúc này mới buông cô ra, cười với bác sĩ: "Xin lỗi, đột ngột nghe được tin vui này khó tránh khỏi có chút kích động." Nữ bác sĩ không hề để tâm, nói: "Lục tiên sinh không giống như lời đồn bên ngoài, mọi người đều nói anh lạnh lùng kiêu ngạo, nhưng tôi chỉ thấy một người chồng dịu dàng." Lục Sâm cười nhẹ: "Thân phận hiện tại của tôi cũng chỉ là một người chồng bình thường, không phải tổng tài của tập đoàn Lục thị, đối xử tốt với vợ mình là chuyện bình thường." Nữ bác sĩ vỗ vai Mạc Noãn: "Cô có phúc khí thật đấy, gặp được một người chồng thật lòng thương yêu mình." Mạc Noãn cười cười: "Cũng tạm ạ." Nữ bác sĩ dừng lại một chút, dường như nghĩ đến điều gì đó, cười nói: "Bệnh viện là nơi có thể kiểm chứng lòng người nhất, mỗi ngày đều có đủ loại chuyện kỳ quặc diễn ra.

Trong mắt các nữ bác sĩ chúng tôi, cái gọi là tình cảm chân thật cũng chỉ là lúc bạn bị bệnh có thể luôn ở bên cạnh chăm sóc, chứ không phải là diễn kịch hào nhoáng trước mặt người khác." Hôm nay Lục Sâm thật sự rất vui, anh trực tiếp cúi người xuống giúp Mạc Noãn đi giày.

Mạc Noãn đỏ mặt, liếc nhìn về phía bác sĩ, thấy bà không nhìn về phía này, liền nhanh chóng đi giày xuống giường.

Lục Sâm quay người nói với bác sĩ: "Bác sĩ, vậy tiếp theo chúng tôi cần chú ý những gì ạ?" Nữ bác sĩ cười nói: "Đã uống axit folic chưa?" "Đã uống rồi ạ, khoảng ba tháng rồi." Nữ bác sĩ gật đầu: "Axit folic uống đến ba tháng là được rồi.

Đợi đến năm, sáu tháng thì bổ sung canxi và sắt.

Cũng không cần đặc biệt bổ sung các loại vitamin tổng hợp, bình thường ăn uống chú ý chia nhỏ bữa ăn, một ngày có thể ăn năm, sáu lần, nhớ kỹ không được ăn quá no hoặc bỏ bữa." Lục Sâm có chút không hiểu ý của bác sĩ, anh khẽ nhíu mày: "Sinh đôi thì không cần bổ sung thêm viên uống dinh dưỡng ạ?" Nữ bác sĩ cười cười: "Không cần, dinh dưỡng mà thai phụ cần hoàn toàn có thể hấp thụ qua thực phẩm hàng ngày.

Những sản phẩm dinh dưỡng kia tuy nói là thực phẩm chức năng, nhưng suy cho cùng vẫn là thuốc, mà là thuốc thì ba phần độc, ít nhiều cũng sẽ có thành phần không tốt bên trong.

Thể chất không quá suy yếu thì hoàn toàn không cần thiết, hơn nữa bây giờ không chỉ an toàn thực phẩm trong nước không đảm bảo, mà của nước ngoài cũng chẳng khá hơn là bao.

À đúng rồi, bảo hai vị bồi bổ bằng thực phẩm, hai vị cũng đừng rơi vào hiểu lầm, bồi bổ quá mức cho thai phụ rất dễ gây ra vấn đề, thai phụ một khi tăng cân quá nhiều rất dễ khó sinh." Lục Sâm gật đầu: "Biết rồi ạ." Bác sĩ dừng một chút, cảm thấy gia đình như họ chắc sẽ thuê người chăm sóc ở cữ, lại hỏi: "Đã thuê người chăm sóc chưa?" "Thuê rồi ạ." "Vậy thì không cần quá lo lắng, bây giờ những người chăm sóc ở cữ kinh nghiệm rất phong phú, có họ ở bên sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng vui thì vui một chuyện, mang thai đôi vất vả hơn mang thai đơn rất nhiều, áp lực mà thai phụ phải chịu đựng lớn hơn, nhất định phải để thai phụ giữ tinh thần thoải mái." Lục Sâm kiên nhẫn lắng nghe lời dặn của bác sĩ.

Đợi bác sĩ dặn xong, anh ôm eo Mạc Noãn rời khỏi bệnh viện.

Mạc Noãn thấy khóe môi anh khẽ nhếch, trên mặt mang theo nụ cười mê người, cô cũng không nhịn được mà toe toét cười.

Vừa xuống đến tầng một, Mạc Noãn đã bị một giọng nói ấm áp gọi lại: "Tiểu Noãn, là em phải không?" Mạc Noãn quay người, chỉ thấy một người đàn ông đứng cách đó không xa, áo sơ mi màu xám nhạt phối cùng quần dài thường ngày màu be, tôn lên vóc dáng cao ráo của anh.

Gương mặt thanh tú có vài phần góc cạnh, ngũ quan cũng vô cùng tinh tế, là một mỹ nam hiếm thấy.

Đôi mắt đen của Lục Sâm lóe lên một tia cao thâm khó lường, tầm mắt không mấy thiện cảm dừng lại trên người người đàn ông kia.

Anh chưa từng nghe nói bên cạnh Mạc Noãn còn có một người đàn ông như vậy.

Người đàn ông dường như nhận ra ánh mắt không mấy thiện chí của Lục Sâm, anh ta khẽ cười gật đầu với anh.

Mạc Noãn cẩn thận lục lọi trong đầu, nhưng không thể nhớ ra đã quen người này từ khi nào, cô không khỏi khẽ nhíu mày: "Xin lỗi, trí nhớ của tôi có chút thiếu sót, không nhớ ra anh là ai." Người đàn ông sững sờ một chút, rồi trên mặt lộ ra nụ cười thản nhiên: "Ra là vậy, thảo nào lúc vào bệnh viện em hoàn toàn không nhìn thấy anh.

Dù sao đi nữa, chúng ta ngày xưa cũng được coi là bạn bè rất hợp cạ.

Em bây giờ còn liên lạc với Mễ Nặc không?

Cậu ấy sống thế nào rồi?" Mạc Noãn chợt phản ứng lại, chẳng lẽ người này chính là người mà Mễ Nặc bề ngoài giả vờ như không có chuyện gì, chết cũng không thừa nhận, nhưng trong lòng lại không thể buông bỏ.

Chương 195

Nhìn ngoại hình của anh ta, tuyệt đối là kiểu người Mễ Nặc sẽ thích. "Tôi và Mễ Nặc vẫn còn liên lạc, cậu ấy cũng sống rất tốt." Mạc Noãn nhàn nhạt nói.

Người đàn ông chuyển tầm mắt sang người Lục Sâm.

Lục Sâm thấy người này không có hứng thú với Mạc Noãn mà là Mễ Nặc, vẻ mặt thả lỏng vài phần: "Tôi là Lục Sâm, chồng của Mạc Noãn." Người đàn ông kinh ngạc một chút: "Phải nhỉ, chúng ta đều không còn trẻ nữa, đã đến lúc lập gia đình rồi.

Mễ Nặc kết hôn chưa?" Mạc Noãn không trả lời, chỉ nhàn nhạt nói: "Chuyện này anh nên tự mình đi hỏi Mễ Nặc." Mạc Noãn thực ra cũng không biết cụ thể giữa họ đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe Mễ Nặc vô tình nhắc qua, hình như là người đàn ông đột nhiên ra nước ngoài, hoàn toàn không cho cô ấy một lời giải thích.

Trên mặt người đàn ông hiện lên một nụ cười cay đắng, nhưng chưa kịp lên tiếng thì một giọng nói của cô gái trẻ đã vang lên: "Anh Ngôn Thịnh, đi nhanh lên, thủ tục xuất viện của mẹ em đã làm xong rồi." Người đàn ông gật đầu, nói với Lục Sâm và Mạc Noãn: "Tiểu Noãn, Lục tiên sinh, tôi có việc bên kia, xin phép đi trước." Người đàn ông đi rồi, Mạc Noãn buồn cười nhìn người bên cạnh, vừa rồi người đàn ông này lại ghen tuông bừa bãi.

Nếu không phải nghe người ta hỏi thăm Mễ Nặc, e là bây giờ khuôn mặt này vẫn còn âm trầm.

Tuy nhiên, đây chỉ là một tình tiết nhỏ, hoàn toàn không ảnh hưởng đến tâm trạng tốt của hai người.

Rời khỏi bệnh viện, Lục Sâm lấy điện thoại ra gọi cho người nhà.

Thế là, tin tức Mạc Noãn mang thai đôi lập tức truyền đến nhà họ Lục.

Qua điện thoại, Mạc Noãn còn nghe thấy tiếng cười lớn của ông nội, rõ ràng tâm trạng vô cùng vui vẻ. "Vẫn là tôi có phúc, có thể một lúc ôm hai đứa.

Lão Diệp kia thế nào cũng không đuổi kịp tôi rồi, bây giờ đến cháu dâu còn chưa thấy đâu." Lục Sâm xưa nay thích tranh luận với ông nội: "Ông ơi, không phải ông có phúc, mà là cháu trai ông có bản lĩnh, một phát trúng hai, gen quá mạnh mẽ." "Cái thằng nhóc này, không biết nhường ông một lần à.

Nói đúng ra thì cũng không phải cháu lợi hại, mà là Tiểu Noãn có bản lĩnh." Ông nội không đời nào thừa nhận lý lẽ này.

Mạc Noãn buồn cười nghe cuộc đối thoại của họ, vẫn không xen vào.

Nói chuyện một hồi lâu, Lục Sâm mới cúp máy.

Mạc Noãn nhớ ra điều gì đó, không nhịn được lập tức dặn dò anh: "Lục Sâm, lần này anh không được gửi tin nhắn hàng loạt nữa đâu, làm vậy không tự nhiên chút nào." Thân phận và địa vị của nhà họ Lục ở đó, chỉ cần nói một tiếng, những người thân bạn bè kia chắc chắn lại mang quà đến tận cửa, vừa ồn ào phiền phức, mà phòng chứa đồ cũng đã chật cứng rồi, có mang đến nữa cũng không có chỗ để, ăn không hết cũng lãng phí.

Lục Sâm cười cười: "Được rồi, lần này không nói nữa, đến lúc đó cho họ một bất ngờ." Hôm nay Mạc Noãn vốn phải đi làm, nhưng ông nội Lục kiên quyết muốn họ về nhà ngay lập tức, nói là muốn gặp hai đứa cháu ngoan của ông.

Mạc Noãn dở khóc dở cười, lời nói của ông nội cứ như thể chúng đã được sinh ra rồi vậy.

Nhưng không thể cãi lại ông nội, thấy bên Mạc thị cũng không có việc gì quá gấp, cô liền cùng Lục Sâm về khu nhà lớn.

Từ xa đã thấy ông nội đứng ở cửa trông ngóng, dáng vẻ dường như còn có chút bất an, chắp tay sau lưng đi qua đi lại. "Ông nội." Mạc Noãn gọi.

Ông nội thấy Mạc Noãn đi tới, lo lắng nói: "Noãn Noãn, đi chậm thôi, cẩn thận cháu của ông." Mạc Noãn bật cười, tiến lên khoác tay ông nội: "Ông ơi, không sao đâu, cháu sẽ tự cẩn thận ạ." Ông nội vỗ vỗ tay cô, nghiêm túc nhìn Mạc Noãn: "Noãn Noãn à, ông nội thật sự phải cảm ơn con.

Một lần có thể thêm cho nhà họ Lục chúng ta hai đứa cháu, thật sự là quá tốt rồi." Mạc Noãn phát hiện tay ông nội cũng hơi run run, cũng biết nỗi khổ trong lòng ông, cô nắm ngược lại tay ông: "Ông ơi, mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp thôi." Lục Sâm đỗ xe xong đi tới, nghe thấy hai chữ "cháu trai" trong miệng ông nội cực kỳ bất mãn, ánh mắt hơi trầm xuống: "Không phải cháu trai, là cháu gái." Ông nội trước nay cũng cưng chiều cháu gái, lập tức đổi giọng: "Cháu gái cũng không tệ, nhưng tốt nhất là một trai một gái, em gái từ nhỏ có anh trai bảo vệ, đó mới là một chuyện tốt đẹp." Lục Sâm cũng nhếch môi: "Đúng vậy, thế thì quả thật không tệ." Mạc Noãn bật cười nhìn hai ông cháu họ ở đó suy đoán.

Cô thực ra cũng hy vọng là sinh đôi một trai một gái, nhưng xác suất sinh đôi đã nhỏ, huống chi là sinh đôi long phụng.

Bây giờ cô đã rất mãn nguyện rồi, những thứ khác không dám hy vọng xa vời nữa.

Tần Tuệ cũng ở nhà, thấy Mạc Noãn cũng vội vàng qua nắm tay cô, luôn miệng nói: "Nhà họ Lục chúng ta có phúc rồi." "Mẹ." Mạc

Noãn bị Tần Tuệ nói đến có chút ngại ngùng, chỉ là mang thai thôi mà, cảm giác như đã làm được chuyện gì to tát lắm vậy.

Tần Tuệ kéo Mạc Noãn đến sofa ngồi xuống, nói: "Tiểu Noãn, chuyện bên Mạc thị thế nào rồi?

Nếu được thì cũng đến lúc nên buông tay rồi.

Mang thai đôi rất vất vả, bây giờ con gầy nên không thấy rõ, đợi thêm một hai tháng nữa bụng chắc chắn sẽ lộ ra.

Chuyện bên nhà họ Mạc lại phức tạp, mẹ hy vọng con không tham gia vào nữa, để tránh va chạm gì thì không hay." "Mẹ yên tâm đi, lát nữa con sẽ nói chuyện này với chú Hàn.

Việc điều trị bên đó vẫn rất tốt, người hẳn là sắp về rồi, con rút lui cũng chỉ là chuyện mấy ngày nay thôi." "Ừ, vậy mẹ yên tâm rồi.

Trong khu nhà lớn có nhiều phòng ngủ, con thu xếp công việc xong thì qua đây ở luôn đi, tiện thể đưa cả dì Mai qua nữa, chúng ta cùng nhau chăm sóc con.

Mấy tháng nữa mẹ sẽ tìm thêm một người chăm sóc ở cữ." "Cảm ơn mẹ." Tần Tuệ vuốt tóc Mạc Noãn, nhẹ nhàng để cô tựa vào vai mình.

Lục Sâm tất nhiên cũng nghe thấy lời của họ, anh đi ra sân gọi điện cho Hàn Thụ Nhân.

Hàn Thụ Nhân nghe tin cũng rất vui, nói sẽ lập tức liên lạc với Mạc Bình Sơn, sắp xếp cho ông sớm ngày về nước.

Mạc Noãn ở khu nhà lớn một buổi sáng rồi đến Mạc thị.

Hàn Thụ Nhân vừa từ bên ngoài vào, thấy cô liền cười nói: "Chúc mừng cô Noãn, mang thai đôi không dễ dàng chút nào." "Cảm ơn chú Hàn." "À đúng rồi, cô Noãn, tôi đã liên lạc được với chủ tịch rồi, sức khỏe ông ấy đã hồi phục gần hết, ngày kia sẽ về nước.

Cô bây giờ có thể buông bỏ công việc trong tay, về nhà an tâm dưỡng thai." Hàn Thụ Nhân cười nói.

Nhanh vậy sao?

Mạc Noãn hơi sững sờ một chút, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại: "Được, vậy bây giờ cháu sẽ bàn giao công việc trong tay cho chú, từ ngày mai cháu sẽ không đến nữa." Mạc Noãn dùng một tiếng đồng hồ đã bàn giao xong toàn bộ công việc.

Thời gian ở Mạc thị cũng chỉ ngắn ngủi hai tháng, đồ dùng cá nhân của cô không nhiều, dùng một cái túi nhỏ đã đựng hết.

Lúc ra ngoài thì gặp Mạc Tử Hi, bụng cô ta đã nhô cao, cũng đã đổi sang giày đế bằng, ra dáng một bà mẹ tương lai.

Mạc Tử Hi vốn định đi, nhưng thấy cái túi trong tay cô, khó hiểu hỏi: "Cô định làm gì vậy?" "Tôi chỉ là quyền chủ tịch, đến lúc thì tự nhiên sẽ về." Mạc Noãn nhàn nhạt nói.

Mạc Tử Hi mắt sáng lên, vui mừng nhìn Mạc Noãn: "Ý cô là ba tôi sắp về rồi?" Mạc Noãn không trả lời, bỏ đi.

Rời khỏi Mạc thị, Mạc Noãn trực tiếp về nhà.

Dì Mai đã nhận được tin ngày mai họ sẽ về khu nhà lớn của quân khu, bây giờ đã bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Chương 196

Thấy cô về liền bưng đĩa trái cây đã chuẩn bị sẵn ra. "Tiểu Noãn, ăn chút trái cây giải khát đi." Mạc Noãn cười nhận lấy, sau đó tựa vào sofa vừa ăn trái cây vừa xem TV.

Điện thoại của Mễ Nặc gọi đến vào lúc này: "Mạc Tiểu Noãn, tớ thấy tin nhắn của cậu rồi, cậu thật biết làm chị em nở mày nở mặt, một lần mang thai là hai đứa.

Tớ sắp được làm mẹ đỡ đầu của hai đứa trẻ rồi, cảm giác như đang mơ vậy, trưa nay tớ kích động đến mức ngủ trưa cũng không ngon." Mạc Noãn trên mặt mang theo vầng hào quang hạnh phúc: "Tớ còn không kích động mà cậu kích động cái gì.

Làm mẹ đỡ đầu một đứa cũng là làm, làm của hai đứa cũng vậy thôi." "Haiz, ví tiền của tớ lần này lại xẹp đi nghiêm trọng rồi, cảm giác cái gì cũng phải nhân đôi.

Không được rồi, trước khi con đỡ đầu của tớ chào đời, tớ phải nhanh chóng nỗ lực kiếm tiền." Mễ Nặc sau khi hết bất ngờ liền bắt đầu than thở. "Cậu còn có một cách trực tiếp hơn, đó là tìm một người chồng đáng tin cậy, như vậy thì cậu sẽ không cần phải một mình bán mạng kiếm tiền nữa." "Đừng nói với tớ mấy cái này nữa, phụ nữ mang thai đều lắm lời như vậy sao?

Nếu tớ thiếu tiền thì thà về nhà dựa dẫm bố mẹ còn hơn, mắc gì phải ra ngoài xây dựng sự nghiệp của riêng mình." Mạc Noãn biết, mấy năm nay Mễ Nặc không hề ngửa tay xin tiền bố mẹ, theo lời cô ấy thì nếu đã xin tiền thì sẽ mất hết quyền tự chủ.

Bây giờ cô ấy có thể tự kiếm tiền nuôi thân, dù sao vẫn còn chút nhân quyền.

Sự thật cũng đúng như cô ấy nghĩ, cho dù ông bà Mễ có tức giận đến mấy cũng vô dụng, không thể trừng phạt kinh tế với cô ấy được, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô ấy quậy phá trong các buổi tiệc xem mắt. "Được rồi, tớ biết cậu có khí phách." Mạc Noãn suy nghĩ một lát, có chút không biết nên mở lời thế nào về người mà cô thấy trong bệnh viện hôm nay, chỉ đành thăm dò: "Mễ Nặc, cậu và Diệp Tử Hạo vẫn chưa có tiến triển gì sao?" Mễ Nặc lúc này đang thoải mái nằm trên ghế tre, nghe cô nói vậy, ánh mắt lóe lên, bất mãn nói: "Sao cậu cứ nhắc đến Diệp Tử Hạo hoài vậy, chẳng lẽ anh ta dùng nhiều tiền mua chuộc cậu rồi à." "Nặc, tớ cũng vì quan tâm cậu nên mới hỏi vậy, cậu đừng lần nào cũng trả lời qua loa." Giọng Mạc Noãn có vài phần nghiêm túc. "Mạc tiểu Noãn, cũng chỉ vậy thôi, tớ và anh ta mới quen nhau được nửa năm, cậu mong tớ và anh ta có thể lập tức có tiến triển gì được chứ." Nghe cô ấy nói vậy, Mạc Noãn nói thẳng: "Hôm nay tớ và Lục Sâm ở bệnh viện gặp một người, anh ta còn hỏi thăm tình hình của cậu với tớ." Nghe vậy, tim Mễ Nặc đột nhiên thắt lại, một lúc lâu sau mới thốt ra được mấy chữ: "Mạc tiểu Noãn, cậu đừng nói nữa." Chuông ai buộc thì người đó phải cởi, Mạc Noãn cảm thấy Mễ Nặc chần chừ không chịu bước tiếp hoàn toàn là vì người kia.

Nếu người đó đã trở về rồi, cũng đến lúc giải quyết chuyện năm xưa, như vậy cô ấy mới có thể bắt đầu lại cuộc sống mới. "Mễ Nặc, cậu chắc chắn đã đoán được người tớ nói là ai, tớ nghe thấy em gái anh ta gọi anh ta là Ngôn Thịnh." Mễ Nặc đau đớn nhắm mắt lại, một lúc lâu không nói nên lời.

Mạc Noãn biết điện thoại vẫn chưa cúp, Mễ Nặc lúc này chỉ đang cố gắng trấn tĩnh lại cảm xúc của mình.

Hồi lâu sau, cô mới nghe thấy cô ấy cười khổ nói: "Mạc tiểu Noãn, cậu biết không?

Tớ vẫn luôn không dám bước ra bước đó, vì tớ biết, chỉ cần bước ra rồi thì sẽ không thể quay đầu lại được nữa, sẽ chẳng còn gì có thể xảy ra được nữa." Cô không phải người vô tình, cũng có thể cảm nhận được tấm lòng của Diệp Tử Hạo, nhưng cô không thể vượt qua được rào cản của chính mình.

Mạc Noãn hiểu ý trong lời cô ấy, bao nhiêu năm qua bên cạnh cô ấy không thiếu những người theo đuổi đủ mọi loại hình, thậm chí những người mà mẹ Mễ bắt cô đi xem mắt cũng đều là nhân trung chi long, nhưng cô ấy hoàn toàn không rung động.

Cô cũng không biết đó rốt cuộc là chấp niệm hay là tình yêu sâu đậm không thể lay chuyển. "Nặc, đi gặp anh ta đi, nói rõ mọi chuyện ra rồi cậu cũng dễ đưa ra quyết định hơn, đừng phụ lòng người bên cạnh." "Được." Mễ Nặc khó khăn thốt ra một chữ.

Cúp điện thoại, trên mặt Mạc Noãn hiện lên một nét lo lắng.

Dì Mai thấy cô như vậy, không nhịn được nói: "Tiểu Noãn, con phải giữ tâm trạng vui vẻ, đừng suy nghĩ lung tung.

Chuyện của bạn con cứ để nó tự giải quyết là được." "Không sao đâu dì Mai, con chỉ là không biết nên an ủi cậu ấy thế nào, cảm giác mình chẳng thể làm gì cho cậu ấy được.

Cậu ấy là bạn thân nhất của con, cho dù con đã quên cậu ấy, cậu ấy vẫn không rời không bỏ mà ở bên cạnh con." "Chẳng trách A Sâm toàn nói con là đồ ngốc.

Chuyện tình cảm đâu phải người ngoài có thể xen vào được, chỉ cần vượt qua được thì mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Đợi đến khi các con bằng tuổi dì rồi sẽ hiểu, yêu hay không yêu đã không còn quan trọng nữa, quan trọng nhất là lúc về già không đi lại được nữa, bên cạnh có một người bưng trà rót nước cho mình, có người cùng mình trò chuyện, cùng mình nắm tay đi dạo mà thôi." Dì

Mai nghiêm túc khuyên nhủ. "Hình như cũng đúng ạ." Dì Mai thấy Mạc Noãn đã thông suốt thì cũng bắt đầu thu dọn đồ đạc lại.

Mạc Noãn nhớ ra điều gì đó, nói với dì Mai: "Dì Mai, dì mang cả mấy cuốn album ảnh trong phòng ngủ của chúng ta đi luôn nhé, lần này đi có lẽ phải đợi sinh con xong mới về." Dì Mai cười đáp: "Được." Mạc Noãn lại suy nghĩ kỹ một chút, bảo dì Mai thu dọn luôn một vài đồ vật mà mình quen dùng hằng ngày.

Dì Mai cầm album ảnh từ phòng ngủ đi ra, cười nói: "Tiểu Noãn, bố mẹ con thật có tâm, nhìn là biết họ rất yêu thương con, vậy mà lại giữ gìn ảnh của con từ nhỏ đến lớn cẩn thận như vậy.

Dì vừa mới xem qua một lượt, mỗi tấm ảnh đều được lựa chọn kỹ càng.

Tuy không phải chuyện gì to tát, nhưng những việc vụn vặt thế này thực ra lại khó kiên trì nhất, mà chuyện này đã kiên trì mười mấy năm, thật không dễ dàng gì." "Con gái dì lúc nhỏ, mặc dù điều kiện lúc đó không tốt lắm, nhưng chúng ta cũng thường đưa nó đi chụp ảnh, nhưng chụp xong thì ảnh cứ vứt lung tung, bây giờ tìm lại chẳng còn được mấy tấm, không biết đã mất đi đâu hết rồi.

Giờ nhìn thấy những cuốn album này của con, dì thấy thật không dễ dàng." Dì Mai vì cứ cúi đầu cất album vào vali nên không để ý thấy cảm xúc của Mạc Noãn có gì đó không ổn.

Mạc Noãn một lúc lâu không có phản ứng, dì Mai ngẩng đầu lên, chỉ thấy Mạc Noãn cả người có chút sững sờ, không nhịn được hỏi: "Tiểu Noãn, con sao vậy?

Có phải dì nói sai gì không?" Mạc Noãn biết dì Mai không biết mối quan hệ giữa cô và Mạc Bình Sơn, tự nhiên sẽ không giận dì, cô lắc đầu: "Không sao đâu dì Mai, vừa rồi con đang tự mình suy nghĩ thôi ạ." Dì Mai cười ngượng, vỗ vỗ ngực mình: "Vậy thì tốt rồi, dì có tuổi rồi, nói hơi nhiều, sợ nói gì đó làm con không vui." Lúc Lục Sâm tan làm, anh thấy Mạc Noãn một tay chống cằm, nghiêng đầu ngủ gật trên sofa, còn dì Mai đang nấu ăn trong bếp.

Anh không nhịn được bước tới vỗ nhẹ vào má cô, giọng điệu có chút trách móc: "Đã nói với em bao nhiêu lần rồi, sao lại ngủ gật trên sofa nữa rồi, cũng không sợ bị cảm lạnh." "Anh về rồi à." Mạc Noãn mở mắt, cười hì hì ôm lấy cổ Lục Sâm.

Lục Sâm đặt cặp tài liệu trong tay xuống, ngồi xuống bên cạnh Mạc Noãn, hỏi: "Hôm nay sao em về sớm vậy?" "Chú Hàn bảo em hôm nay bàn giao công việc cho chú ấy, người kia ngày mốt sẽ về rồi, nên cũng không còn việc gì của em nữa.

Em bảo dì Mai dọn dẹp trước một ít đồ đạc, em định ngày mai bắt đầu sang khu nhà lớn ở, có họ ở đó, cũng đỡ cho anh mỗi ngày phải lo lắng." Lục Sâm gật đầu, buồn cười véo má cô: "Bất kể em ở đâu, anh chắc chắn đều lo không hết việc." "Anh đúng là số lo lắng mà." Mạc Noãn nhăn mũi. "Đây là điều tất nhiên, vợ con của mình sao có thể dễ dàng yên tâm được." "Đúng rồi, em bảo dì Mai không thu dọn đồ của anh, lúc anh bận thì cứ ở bên này, không bận thì về khu nhà lớn.

Em thấy bên khu nhà lớn cũng có một ít quần áo của anh, đủ mặc rồi." "Nghe theo sự sắp xếp của bà Lục." Mạc Noãn vốn định chuyển đến khu nhà lớn sớm hơn, nhưng Lục Sâm quá kén chọn, không hài lòng với nơi đó, lại cho người cải tạo lại cho tốt, thay thảm chống trượt ở những nơi dễ bị trượt ngã, ngay cả toàn bộ cầu thang cũng được trang trí lại.

Vì vậy, Mạc Noãn chỉ có thể ở lại căn nhà trong thành phố thêm vài ngày nữa.

Buổi trưa, Mạc Noãn đang ngủ mơ màng thì nghe thấy tiếng gõ cửa của dì Mai: "Tiểu Noãn, có một cô họ Mễ nói là bạn của con, dì có nên cho cô ấy vào không?" Họ Mễ, Mễ Nặc đến rồi.

Mạc Noãn tỉnh táo hơn vài phần, trả lời: "Dì Mai cho cậu ấy vào đi, cậu ấy là bạn thân của con." Mạc Noãn nói xong liền đứng dậy mặc quần áo.

Lúc ra khỏi phòng ngủ thì Mễ Nặc vừa hay bước vào, vừa nhìn thấy bộ dạng đầu bù tóc rối của cô, không nhịn được thốt lên kinh ngạc: "Bộ dạng này của cậu không sợ ngài Lục nhà cậu chê à." "Đi ra, tớ lại không phải cậu, dù ở nhà hay ra ngoài đều trang điểm cho mình xinh đẹp." "Tớ đó gọi là chú ý hình tượng của mình.

Nhưng mà, Mạc tiểu Noãn đúng là mỹ nữ mặt mộc, xem cái mặt nhỏ này hồng hào phấn nộn, căn bản không cần trang điểm." Mễ Nặc nói rồi còn véo má cô một cái.

Mạc Noãn cười kéo tay cô ấy xuống, bất đắc dĩ nhìn cô ấy: "Hôm nay sao lại nghĩ đến nhà tớ tìm tớ thế." Dì Mai pha cho Mễ Nặc một tách trà, còn rót cho Mạc Noãn một ly nước ấm.

Mễ Nặc cười nhận lấy, sau đó nói với Mạc Noãn: "Tớ đến thăm con trai đỡ đầu của tớ, không có quan hệ một xu nào với cậu hết." Mạc Noãn liếc nhìn hai bàn tay trống không của cô ấy, vì là bạn thân nhất của nhau nên nói chuyện cũng khá tùy tiện: "Cậu đến tay không thế này mà cũng không thấy ngại à?" Mễ Nặc lắc đầu, cạn lời nhìn Mạc Noãn: "Mạc tiểu Noãn, sao cậu thành bà chủ giàu có rồi mà lại thích vơ vét của cải thế, trước kia cậu đâu có như vậy." "Đây không phải vơ vét của cải, đây là thành ý của cậu khi làm mẹ đỡ đầu." "Vậy để tớ xem con trai đỡ đầu của tớ trước đã." Mễ Nặc nói rồi định vén áo Mạc Noãn lên.

Mạc Noãn cười đẩy tay cô ấy ra: "Không được giở trò lưu manh với tớ, tớ bây giờ là người có chồng rồi." "Tớ mặc kệ cậu, từ nhỏ đến lớn, chỗ nào trên người cậu mà tớ chưa thấy chứ." Mễ Nặc giữ tay

Mạc Noãn lại, cách lớp quần áo, áp mặt vào bụng Mạc Noãn, nghiêm túc nói: "Các con yêu, tuy không biết các con là công chúa nhỏ hay hoàng tử nhỏ, nhưng mẹ đỡ đầu đều thích.

Chương 197

Các con phải nhớ kỹ, mẹ là mẹ đỡ đầu của các con, Mễ Nặc, phải nhớ kỹ tên của mẹ, lúc ra đời phải ngoan, cũng phải cười với mẹ đỡ đầu, như vậy mới được lì xì lớn, biết chưa?" "Nặc, con còn nhỏ quá, căn bản không biết cậu đang nói gì đâu." "Nghe không hiểu, nhưng có thể để chúng làm quen trước với giọng của tớ.

Đúng rồi, cậu bắt đầu thai giáo cho chúng chưa?" Mễ Nặc ngẩng đầu hỏi.

Mạc Noãn lắc đầu, họ hình như đã quên mất chuyện này: "Vẫn chưa." Mễ Nặc nhếch mép cười đắc ý, vẻ mặt như thể may mà tôi đã có chuẩn bị từ sớm, chỉ thấy cô ấy từ trong túi lôi ra hai đĩa CD đưa cho Mạc Noãn.

Mạc Noãn liếc nhìn, không ngờ lại là tuyển tập những bản nhạc cổ điển nổi tiếng thế giới: "Đây là quà cậu tặng à?" "Tất nhiên rồi, nếu là bé trai, thì sẽ bồi dưỡng thành hoàng tử piano u sầu, nếu là bé gái, thì sẽ bồi dưỡng thành công chúa nhỏ có khí chất." Hoàng tử u sầu, Mạc Noãn cảm thấy thôi bỏ đi, con trai mà u sầu thì ra cái dạng gì, cô chẳng thích chút nào.

Cô thích kiểu người như Lục Sâm, lúc thì dịu dàng hài hước, lúc thì gian xảo bá đạo.

Hơn nữa nhà họ Lục cũng không có gen này, nếu là con trai thì khả năng bị ném vào quân đội sẽ lớn hơn. "Hoàng tử piano thì cậu cứ để dành mà bồi dưỡng con trai tương lai của cậu đi, tớ không thích đâu." "Hoàng tử piano có gì không tốt chứ?" Mễ Nặc khó hiểu nhìn Mạc Noãn. "Thường thì loại người này khá u sầu, tớ thích con cái lạc quan, cởi mở một chút." Mạc Noãn không nghĩ Mễ Nặc đến đây chỉ để đưa đĩa thai giáo cho cô, không nhịn được hỏi: "Cậu có phải còn có chuyện muốn nói với tớ không." "Cậu nghĩ nhiều rồi, tớ thật sự chỉ đến thăm cậu thôi.

Không phải hôm đó cậu nói cậu sắp về khu quân đội sao, nơi đó không phải muốn vào là vào được đâu.

Cậu vào rồi cũng khó mà ra, sắp bắt đầu những ngày tháng bị nuôi nhốt rồi, tớ đây không phải đến trước để trò chuyện với cậu sao?" "Nói tiếng người đi, cái gì gọi là nuôi nhốt, tớ là đến đó hưởng phúc." Mạc Noãn lườm Mễ Nặc một cái.

Mễ Nặc nghiêm túc nhìn Mạc Noãn một lúc: "Cậu đừng vội nói những lời như vậy, đó không phải một hai ngày đâu, còn nửa năm nữa.

Cậu là người mệnh khổ, rảnh rỗi được mới lạ, không đến một tuần là cậu sẽ chán đến chết cho xem." "Cậu đừng truyền năng lượng tiêu cực cho tớ nữa, nói đến mức tớ cũng cảm thấy hơi khó chịu rồi." "Đúng rồi, cậu đã gặp Ngôn Thịnh chưa?" Mạc Noãn cẩn thận hỏi.

Sắc mặt Mễ Nặc thay đổi, không tình nguyện nói: "Vẫn chưa, bao nhiêu năm không liên lạc, đâu thể nhanh chóng gặp mặt được." "Đừng có mỗi lần nhắc đến là cậu lại ra vẻ chết đi sống lại.

Dù sao tớ cũng nhắc nhở cậu, mấy hôm trước tớ nghe ông nội nói, ông nội của Diệp Tử Hạo vẫn đang ép anh ta đi xem mắt, cậu tự mình nắm bắt đi." "Biết rồi, sao cậu cũng bị bà Mễ lây nhiễm rồi, thích lôi tớ ra giảng đạo lý.

Tớ thực ra là đến rủ cậu đi dạo phố.

Tớ không phải người nhỏ mọn như vậy, dùng hai cái đĩa CD là xong chuyện với cậu được sao.

Hôm nay đích thân dẫn cậu đi chọn đồ cho các con đỡ đầu của tớ, cậu cũng đừng khách sáo với tớ, thích cái gì thì mua cái đó." "Bây giờ đi luôn sao?" "Đúng vậy, hôm nay không phải cuối tuần, cũng không phải giờ đi làm, lúc này đi trung tâm thương mại không đông người." Mạc Noãn suy nghĩ một lát rồi nói: "Chuyện này tớ phải nói với Lục Sâm một tiếng trước đã." "Thôi được rồi, Mạc tiểu Noãn, tớ biết ngay cậu sẽ như vậy mà, nên tớ đã xin phép trước lãnh đạo Lục nhà cậu rồi.

Lãnh đạo Lục nhà cậu đã phê duyệt, giao cho tớ đưa cậu đi an toàn, đưa về an toàn, còn dặn mang cả dì Mai đi nữa." Mạc Noãn cong môi: "Vậy được, tớ đi thay quần áo." Ba người đi thẳng đến trung tâm thương mại ở trung tâm thành phố.

Mễ Nặc dẫn Mạc Noãn đến một nơi bán trang sức.

Mạc Noãn cười tủm tỉm nhìn cô ấy: "Đây là chuẩn bị vung tiền lớn rồi đây, vậy mà lại chủ động dẫn tớ đến chỗ này." "Được rồi, mau vào đi, rẻ quá tớ không dám lấy ra đâu." Mễ Nặc thúc giục.

Mạc Noãn một chân đã bước vào cửa, nhưng sau khi nhìn thấy người bên trong thì bước chân bỗng dừng lại.

Mễ Nặc nhìn theo ánh mắt của cô, thấy Mạc Bình Sơn và Hàn Thụ Nhân đang đứng trước quầy hàng, một người đàn ông tay cầm một đôi khóa trường mệnh, giới thiệu chi tiết: "Chủ tịch Mạc, đây là khóa trường mệnh phú quý mà tổng giám đốc chúng tôi đã dặn tôi tìm cho ngài, vừa hay là một đôi.

Theo người sưu tầm nói thì đây là của một đôi trai gái nhà giàu thời Minh, là ông ấy đấu giá được từ nhiều năm trước, bây giờ kẹt tiền nên mới mang ra bán.

Nếu tặng cho cặp song sinh thì không còn gì tuyệt vời hơn, chất ngọc này rất thuần, bây giờ trên thị trường những món đồ cổ như thế này không còn nhiều nữa." Mạc Bình Sơn cầm lên xem xét kỹ lưỡng, chất ngọc trong suốt tinh khiết, đặt trong lòng bàn tay cũng rất mát lạnh, trông có vẻ rất tốt.

Người đàn ông thấy Mạc Bình Sơn một lúc lâu không tỏ thái độ, lại nói: "Chủ tịch Mạc, đây là chuyện rất hiếm có, trước đây cũng có nhiều người nhờ chúng tôi để ý khóa trường mệnh cổ, nhưng rất ít, thường phải chờ rất lâu.

Như lần này chỉ mấy ngày đã tìm được món phù hợp thật sự rất may mắn." "Có giấy giám định không?" "Tất nhiên là có, công ty chúng tôi đã mời chuyên gia giám định rồi, tuyệt đối là khóa trường mệnh cổ thời Minh." Giám đốc nói rồi đưa chứng thư cho Mạc Bình Sơn.

Mạc Bình Sơn xem xong, trên mặt lộ ra một nụ cười: "Vậy gói lại cho tôi đi, tôi lấy đôi này." "Chủ tịch Mạc muốn hộp gì ạ?

Chúng tôi có hộp gỗ tử đàn thượng hạng, rất hợp với đôi khóa trường mệnh này." Người đàn ông giới thiệu. "Cứ dùng gỗ tử đàn đi, gói cho đẹp một chút, đây là quà tặng cho cháu ngoại của tôi đấy." Mạc Bình Sơn dặn dò, giọng nói có vài phần vui vẻ, có thể thấy tâm trạng ông rất tốt. "Yên tâm đi, Chủ tịch Mạc, chắc chắn sẽ làm ngài hài lòng." Hàn Thụ Nhân cũng rất hài lòng với đôi khóa trường mệnh này, cười nói: "Chủ tịch, tôi thấy cũng rất đẹp, cô Noãn chắc sẽ thích." "Ừ, chỉ cần cậu không nói là tôi tặng là được, nếu không với tính cách cố chấp của nó chắc chắn sẽ không nhận." Hàn Thụ Nhân gật đầu: "Yên tâm đi, tôi biết phải làm thế nào." "Bên Tử Hi xác định là một thai rồi sao?" Mạc Bình Sơn lại hỏi. "Đúng vậy, cô Tử Hi ngay cả giới tính của em bé cũng đã xác định rồi, là một bé gái." Ánh mắt Mạc Bình Sơn trầm xuống: "Nhà họ Đinh phản ứng thế nào?" "Ông bà Đinh tự nhiên không vui lắm, nhưng cũng không nói gì nhiều.

Chính sách bây giờ rất tốt, lần này không phải con trai thì vẫn còn cơ hội." "Bảo nó đừng gả, nó cứ nhất quyết gả, cái gia đình trọng nam khinh nữ như vậy thì có thể tốt đẹp đến đâu chứ." Hàn Thụ Nhân thấy Mạc Bình Sơn có chút kích động, bèn khuyên: "Chủ tịch đừng lo lắng nhiều như vậy nữa, dù sao cũng đã gả rồi.

Trước đây ngài cũng đã nói rõ với cô ấy, là tự cô ấy không nghe khuyên." Mạc Bình Sơn dừng lại vài giây, rồi nói với vị giám đốc kia: "Đúng rồi, tìm sớm một chút, tôi còn nhờ các anh tìm giúp một vài linh vật bằng ngọc, đã tìm được chưa?" "Cái đó cũng tìm được rồi.

Tiểu Trương, cô mau đến kho lấy cái mặt dây chuyền đó ra đây." Người đàn ông nói với một người phụ nữ, cô gái đáp: "Vâng, giám đốc, đợi tôi một phút." Mạc Noãn với tâm trạng phức tạp nhìn người đàn ông ở phía không xa.

Hàn Thụ Nhân nói hôm nay ông sẽ về, không ngờ lại gặp ông ở đây.

Sắc mặt ông trông khá hơn nhiều, chỉ là cả người lại gầy đi một chút so với trước.

Vừa về không ở nhà nghỉ ngơi, lại đi mua sắm ở đây.

Cuộc đối thoại của họ Mễ Nặc cũng nghe thấy.

Cặp song sinh trong miệng Mạc Bình Sơn không cần nghĩ cũng biết là đang nói về Mạc Noãn.

Mạc Bình Sơn đang chọn quà cho các cháu, không ngờ cũng khá có thành ý, vung tiền lớn như vậy để sưu tầm ngọc thạch cổ.

Mễ Nặc liếc nhìn Mạc Noãn, không nhìn ra được cảm xúc gì trên mặt cô, chỉ hạ giọng hỏi: "Tiểu Noãn, chúng ta còn vào không?" Mạc Noãn nhếch mép: "Chúng ta đi chỗ khác đi." Dì Mai chưa từng gặp Mạc Bình Sơn, nên không biết ông chính là cha của Mạc Noãn, chỉ cảm thấy không khí vừa rồi có chút không đúng, tò mò nhìn Mạc Bình

Sơn thêm vài lần, nhưng cũng thức thời không hỏi gì.

Để không đụng mặt Mạc Bình Sơn, ba người không đi vào cửa hàng trang sức nữa mà đi thẳng lên tầng bốn, nơi chuyên bán đồ dùng cho trẻ em.

Mễ Nặc bất đắc dĩ nói: "Xem ra hôm nay muốn vung tiền cũng không có cơ hội rồi, tớ chỉ có thể chọn vài món rẻ tiền thôi." Cô vốn định tặng trang sức, nhưng Mạc Bình Sơn đã đi trước một bước, hơn nữa thân phận trưởng bối của ông cũng thích hợp tặng những món đồ đó hơn, ý nghĩa cũng tốt.

Mặc dù Mạc Noãn không nói, nhưng với sự hiểu biết của Mễ Nặc về cô, cộng thêm việc cô đến Mạc thị làm quyền chủ tịch, thái độ của cô đối với Mạc Bình Sơn đã dần dần mềm mỏng hơn, có lẽ tha thứ cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Mạc Noãn vì gặp phải cảnh tượng vừa rồi, hứng thú không cao, cũng không còn tâm trạng muốn "trấn lột" Mễ Nặc một bữa nữa: "Không cần quá cầu kỳ, tùy tiện một chút là được." Mễ Nặc chỉ vào một chiếc giường trẻ em bên cạnh: "Cái này thế nào?" Mắt Mạc Noãn sáng lên, cảm thấy cũng khá đẹp, chỉ có điều hình như là hai chiếc giường liền nhau, không nhịn được hỏi nhân viên bán hàng: "Cái này sao lại là giường liền khối vậy ạ?" "Đây là giường cũi đôi liền khối được thiết kế đặc biệt cho các cặp song sinh.

Các bé song sinh ở trong bụng mẹ lâu, lúc mới đầu sẽ không quen bị tách ra.

Xuất phát từ điểm này, các nhà thiết kế đã tạo ra loại giường cũi đôi này.

Chương 198

Cả trung tâm thương mại chỉ có cửa hàng chúng tôi bán loại này thôi.

Thưa chị, nếu chị mang thai đôi thì chọn mẫu này là thích hợp nhất.

Nếu là một thai thì mời chị đi thẳng về phía trước, bên đó có những mẫu phù hợp hơn." Nhân viên bán hàng cười giới thiệu. "Đúng là song sinh đấy." Mễ Nặc kích động nói.

Dì Mai cũng cười nói: "Tiểu Noãn, một số cặp song sinh đúng là như vậy, lúc đầu thích ở cùng nhau, không thể tách chúng ra, nếu không sẽ quấy khóc cả ngày cả đêm." Mạc Noãn nhếch môi: "Còn có chuyện như vậy nữa à." Nhân viên bán hàng thấy có hy vọng, cũng nhìn ra bà mẹ tương lai là Mạc Noãn, lại giải thích thêm với Mạc Noãn: "Thưa chị, mẫu xe đẩy trẻ em này đều dùng loại gỗ tự nhiên tốt nhất, chị ngửi kỹ còn có một mùi hương thanh nhẹ, có ưu điểm thoáng khí, điều tiết nhiệt độ và độ ẩm.

Lớp sơn bên trên cũng là sơn bảo vệ môi trường không chì không độc, không gây hại gì cho sức khỏe của em bé." Mễ Nặc thấy Mạc Noãn đã động lòng, liền sảng khoái thanh toán, rồi lại chọn thêm một chiếc xe đẩy trẻ em ở cửa hàng này.

Mạc Noãn trực tiếp để lại địa chỉ ở khu quân đội, nhờ người ta mấy ngày nữa giao thẳng đến khu quân đội, đỡ phải sau này vận chuyển qua lại.

Lúc mấy người đi ra thì vừa hay gặp Mạc Tử Hi và một quý bà khoảng năm mươi tuổi.

Hai người không biết đang nói gì, nói một hồi lại cãi nhau, sắc mặt cả hai đều cực kỳ khó coi.

Mễ Nặc cười lạnh nói: "Cô em gái bạch liên hoa của cậu và chúng ta đúng là có duyên phận chết tiệt, lần trước đi dạo trung tâm thương mại gặp cô ta, lần này cũng gặp cô ta.

Người phụ nữ kia cậu chắc không nhớ, là mẹ của Đinh Duệ." Mạc Noãn khẽ mím môi.

Mẹ của Đinh Duệ, vậy không phải là mẹ chồng của Mạc Tử Hi sao, xem bộ dạng của hai người, có vẻ sống với nhau không mấy vui vẻ. "Đi thôi, đừng để ý đến họ, nhìn thấy đã thấy phiền rồi." Mễ Nặc khoác tay Mạc Noãn.

Ba người vừa định đi thì thấy người phụ nữ kia không hề để ý Mạc Tử Hi đang mang bụng bầu, ra tay đẩy Mạc Tử Hi một cái.

Mạc Tử Hi không kịp đề phòng, ngã thẳng xuống đất.

Chỉ thấy cô ta một tay chống đất, một tay đặt lên bụng, nhưng một lúc lâu không đứng dậy nổi.

Người phụ nữ kia hoảng hốt, lập tức cúi xuống đỡ Mạc Tử Hi dậy.

Sau khi đứng lên, Mạc Tử Hi dường như rất tức giận, hất tay người phụ nữ kia ra.

Người phụ nữ kia cũng không phải dạng dễ đối phó, hung hăng trừng mắt nhìn cô ta một cái rồi bực bội quay người bỏ đi.

Mễ Nặc lắc đầu: "Xem ra cuộc sống của cô ta cũng không được như ý như tưởng tượng." Lời Mễ Nặc vừa dứt, thì nghe thấy có người kêu lên: "Bà bầu này trông sắc mặt không tốt lắm." Bước chân định rời đi của Mạc Noãn dừng lại, không nhịn được nhìn về phía Mạc Tử Hi.

Mạc Tử Hi chỉ cảm thấy bụng từng cơn co thắt đau đớn, đau đến mức ngũ quan cô ta nhăn nhó lại, cả người chỉ có thể khom lưng xuống để giảm bớt cơn đau.

Trong lòng cô ta dâng lên một nỗi hoảng sợ chưa từng có, tay bất giác đặt lên bụng.

Cô ta nhìn những người đang vây quanh, gắng sức nói: "Làm ơn… có ai đỡ tôi một chút được không, tôi sắp đứng không vững rồi…" Tiếc thay, lòng người lạnh lùng, mọi người nhìn nhau, không ai dám bước lên đỡ cô ta.

Cơ thể Mạc Tử Hi loạng choạng, cả người ngã xuống đất, đau đớn ôm bụng: "Con, con của tôi." Ánh mắt Mạc Noãn thay đổi, cô cũng không nhịn được đưa tay đặt lên bụng mình.

Có lẽ vì đều là phụ nữ mang thai, nhìn thấy cô ta như vậy, trong lòng cô cũng có chút không nỡ.

Người lớn có ân oán gì, dù sao cũng không thể liên lụy đến trẻ con.

Trong phút chốc, cô không biết có nên tiến lên hay không. "Tiểu Noãn, cô ta chắc là bị động thai rồi, phải đưa đến bệnh viện ngay lập tức, nếu không đứa bé trong bụng e là sẽ gặp nguy hiểm." Dì Mai nói bên cạnh. "Noãn Noãn, cậu đừng có mà động lòng trắc ẩn, mẹ con nhà họ không phải người tốt đâu.

Cậu mà tiến lên giúp, không chừng bà mẹ ghê gớm của cô ta đến lại đổ hết lên đầu cậu đấy.

Chúng ta cứ coi như không thấy gì, mau đi thôi." Ngay lúc này, Mạc Tử Hi không biết làm sao lại nhìn thấy cô, đột nhiên gọi về phía cô: "Chị, chị ơi, cứu con của em, em đau quá." Mạc Noãn siết chặt tay bên hông, trong lòng cũng đang đấu tranh, rốt cuộc là cứu hay không cứu?

Ánh mắt Mạc Tử Hi cứ nhìn chằm chằm vào Mạc Noãn, trong mắt mang theo sự cầu xin tha thiết.

Nhìn cô ta như vậy, trong lòng Mạc Noãn cũng không dễ chịu.

Mễ Nặc thì không nhịn được bước lên, ánh mắt nhìn thẳng vào Mạc Tử Hi: "Mạc Tử Hi, bây giờ cô mới biết cô ta là chị của cô à?

Lúc đầu cô cướp vị hôn phu của chị ấy, liên kết với mẹ cô dùng đủ mọi thủ đoạn để đuổi chị ấy ra khỏi nhà họ Mạc, thậm chí là đuổi ra khỏi thành phố A, có bao giờ cô nghĩ chị ấy là người chị có cùng huyết thống với cô không, có bao giờ cô nghĩ sẽ có một ngày cô cũng cần sự giúp đỡ của chị ấy không." Mễ Nặc nói rồi chỉ vào những người xung quanh: "Cô nhìn xem, đây đều là những người không liên quan gì đến cô, lúc này ai chịu để ý đến cô chứ, người ta ngay cả một ánh mắt thương hại cũng lười cho cô." Ánh mắt cầu cứu của Mạc Tử Hi đảo một vòng, nhưng mọi người thấy ánh mắt của cô ta đều không nhịn được quay đi chỗ khác, trái tim cô ta dần dần lạnh đi.

Có người không nhìn được nữa, cầm điện thoại lên gọi xe cấp cứu cho cô ta, nhưng đợi xe cấp cứu đến thì tình hình chắc chắn sẽ càng nghiêm trọng hơn. "Chị Mễ Nặc." Mạc Tử Hi lí nhí thốt ra mấy chữ. "Tôi không dám nhận tiếng chị này của cô đâu.

Cô phải nhớ, hôm nay cô có xảy ra chuyện gì, thì đó cũng là ác giả ác báo, không thể trách người khác được." Mễ Nặc nghiêm túc nói.

Mạc Tử Hi mặt mày trắng bệch, lại hướng ánh mắt về phía Mạc Noãn.

Cô ta biết bây giờ Mạc Noãn là cọng rơm cứu mạng duy nhất của cô ta, những người khác chắc chắn không muốn dính vào vũng nước đục này.

Nếu không nắm lấy cô, con của cô ta chắc chắn sẽ không giữ được.

Cô ta hạ thấp tư thái, cũng dịu giọng xuống: "Chị, em sai rồi, xin chị hãy nể tình em và chị cùng mang họ Mạc, cứu con của em với, nó cũng là cháu gái của chị mà." Mạc Noãn hít một hơi thật sâu, cô thực ra cũng không muốn có bất kỳ dính líu nào với cô ta, nhưng là một người mẹ sắp sinh, cô cũng không thể làm được chuyện gì cũng không quan tâm.

Biết Hàn Thụ Nhân và Mạc Bình Sơn đang ở gần đó, cô không do dự nữa, trực tiếp lấy điện thoại ra gọi cho Hàn Thụ Nhân.

Hàn Thụ Nhân nhận được điện thoại, vội vã chạy lên, đi bằng cầu thang.

Mạc Bình Sơn theo sau không xa, cũng vội vã không kém.

Khi nhìn thấy cô, ông hơi khựng lại một chút, nhưng cũng nhanh chóng đi xem Mạc Tử Hi.

Chương 199

Mạc Tử Hi thấy Hàn Thụ Nhân, mắt lập tức sáng lên, mừng rỡ nắm lấy áo Hàn Thụ Nhân: "Chú Hàn, cứu con trong bụng cháu với." "Cô Tử Hi, cô đừng nói gì cả, tôi sẽ đưa cô đến bệnh viện ngay lập tức." Hàn Thụ Nhân nói rồi lập tức bế Mạc Tử Hi lên.

Mạc Tử Hi nhìn thấy Mạc Bình Sơn ở không xa, mắt đỏ hoe: "Bố, cứu con của con với." Mạc Bình Sơn không biểu cảm gật đầu, cùng Hàn Thụ Nhân rời đi. "Tiểu Noãn, cậu vẫn quá mềm lòng, mắc gì phải gọi điện thoại chứ." Mễ Nặc bất mãn nhìn Mạc Noãn.

Nếu là cô ấy, chắc chắn sẽ không quan tâm đến sống chết của Mạc Tử Hi.

Cô không biết nếu chỉ có một mình Mạc Tử Hi nằm đây thì cô có giúp không, nhưng cô không thể nhìn một sinh mệnh nhỏ bé mất đi ngay trước mắt mình được.

Nếu bây giờ bỏ đi, sau này cô cũng sẽ không yên lòng. "Tớ cũng không biết tại sao, có lẽ vì mình cũng sắp làm mẹ rồi, nên lòng dạ mềm yếu hơn." Dì Mai mỉm cười, vỗ vỗ tay Mạc Noãn: "Những người sắp làm mẹ đều sẽ như vậy, có thể đồng cảm được.

Tiểu Noãn, con làm không sai đâu, người phụ nữ đó luôn luôn lo lắng cho con của cô ta, chắc cũng là một người yêu thương con cái." Mạc Noãn khẽ gật đầu: "Con cứ coi như là tích phúc cho con của con, hy vọng chúng nó sẽ bình an ra đời, không phải chịu nỗi đau như vậy." Nghe Mạc Noãn nói vậy, Mễ Nặc cũng không tiện nói gì thêm: "Thôi được rồi, dù sao tớ cũng không có cảm tình gì với Mạc Tử Hi, chỉ thấy bất bình thay cho cậu thôi." Ba người lại đi dạo một lúc, Mễ Nặc đưa Mạc Noãn và dì Mai về nhà mới yên tâm rời đi.

Mạc Noãn vừa về đến nhà thì nhận được điện thoại của Hàn Thụ Nhân, cô khẽ gọi: "Chú Hàn." "Cô Noãn, hôm nay ở trung tâm thương mại đã xảy ra chuyện gì vậy?

Sao cô Tử Hi lại bị ngã?" Thấy Mạc Noãn một lúc lâu không lên tiếng, Hàn Thụ Nhân lập tức nói: "Cô Noãn tuyệt đối đừng hiểu lầm, chúng tôi không có ý nghi ngờ cô đâu, từ hiện trường có thể thấy chuyện này không liên quan đến cô.

Tôi và chủ tịch chỉ muốn tìm hiểu sự thật thôi." "Cụ thể cháu cũng không biết, cháu chỉ thấy một người phụ nữ đẩy cô ấy ngã, nhưng lúc đó cô ấy hình như vẫn ổn, sau khi người phụ nữ đó đi, cô ấy đột nhiên đau bụng, sau đó là tự mình đứng không vững mà ngồi bệt xuống." Mạc Noãn nói thật.

Hàn Thụ Nhân trầm giọng: "Người phụ nữ đó là ai?" "Cháu không nhớ, Mễ Nặc nói là mẹ của Đinh Duệ." "Cảm ơn cô Noãn, bác sĩ nói đưa đến khá kịp thời, chỉ có chút dấu hiệu dọa sảy, nằm nghỉ ngơi một thời gian là ổn." Mạc Noãn không biết nói gì, tuy thời gian này mối quan hệ với Hàn Thụ Nhân đã thân thiết hơn không ít, nhưng hễ dính dáng đến những người như Mạc Bình Sơn, cô lại không muốn nói nhiều.

Hàn Thụ Nhân đã quen với thái độ này của cô, nhưng vẫn không nhịn được nói: "Chủ tịch mới về chiều nay, bác sĩ nói chỉ cần không kích động ông ấy, vẫn có thể sống thêm vài năm nữa." "Vâng." Bất kể Hàn Thụ Nhân nói gì, trong miệng Mạc Noãn chỉ có một chữ.

Trong bệnh viện, Mạc Bình Sơn nhìn Mạc Tử Hi đang nằm trên giường, mày nhíu chặt lại, ông quay sang hỏi Hàn Thụ Nhân vừa gọi điện xong: "Mạc Noãn nói sao?

Ai là người đẩy?" "Cô Noãn nói là bà Đinh, cô ấy và cô Tử Hi hình như đã xảy ra cãi vã, cô Tử Hi bị bà ta đẩy một cái." Sắc mặt Mạc

Bình Sơn âm trầm: "Sớm đã biết người đàn bà đó chẳng phải tốt đẹp gì, nhanh như vậy đã ra tay rồi." "Chắc là vì cô Tử Hi mang thai con gái." Mạc Bình Sơn cười khẩy một tiếng.

Mạc Tử Hi từ từ mở mắt, thấy Mạc Bình Sơn, nước mắt lập tức tuôn rơi: "Ba, cuối cùng ba cũng về rồi, con cứ tưởng mình hoa mắt.

Con của con sao rồi ạ?" Mạc Bình Sơn vốn định mắng người, nhưng thấy sắc mặt cô trắng bệch, cuối cùng không nói ra lời nào, chỉ đáp: "Đứa bé không sao, chỉ là có dấu hiệu dọa sảy, mấy ngày tới con phải nằm trên giường nghỉ ngơi." Mạc Tử Hi nở một nụ cười, rồi hỏi: "Sức khỏe của ba thế nào rồi ạ?

Thời gian qua ba không nghe điện thoại của chúng con, con và mẹ lo lắm." "Khá hơn nhiều rồi, không có gì đáng ngại." Mạc Bình Sơn không muốn nói nhiều với cô. "Vậy thì tốt quá, tốt quá rồi." Mạc Tử Hi nói liền hai lần, rồi bắt đầu đưa mắt nhìn quanh phòng bệnh, khi phát hiện không có ai khác, ánh mắt không khỏi tối đi.

Mạc Bình Sơn vừa nhìn đã biết cô đang nghĩ gì, vừa giận vừa ghét cái tính không có tiền đồ của cô, lạnh lùng nói: "Bên Đinh Duệ, chú Hàn của con đã thông báo rồi, chắc lát nữa sẽ qua." "Vâng." Mạc Tử Hi ngoan ngoãn đáp. "Con và mẹ chồng cãi nhau chuyện gì?

Sao bà ta lại động tay với con?" Mạc Tử Hi lộ vẻ đau buồn, lí nhí nói: "Thật ra cũng không có gì, chỉ là bà ấy không thích con mang thai con gái, đi dạo phố lâu với con nên thấy phiền, cứ lẩm bẩm mãi.

Con nghe không lọt tai nên đáp lại vài câu, thế là chúng con cãi nhau." Nếp nhăn giữa hai hàng lông mày Mạc Bình Sơn càng sâu hơn, ông bình tĩnh nói: "Bây giờ con đã thấy rõ chưa?

Gả vào gia đình như vậy sẽ không có ngày nào yên ổn đâu." Mạc Tử Hi cúi đầu không nói gì.

Mạc Bình Sơn thấy vậy vừa giận vừa sốt ruột: "Xuất viện rồi thì dọn về nhà ở trước, cho đến khi sinh con ra, không thì về đó lại không biết gây ra chuyện gì nữa." "Con nghe theo sắp xếp của ba." Mạc Tử Hi đáp.

Lúc này, Đinh Duệ vội vàng chạy tới, thấy Mạc Bình Sơn thì sững người một lúc rồi nói: "Bố vợ, bố về rồi ạ." "Tôi mà không về, nhà họ Đinh các người định hành hạ con gái tôi thế nào?

Nó còn đang mang thai con cháu cho nhà họ Đinh các người, mà mẹ cậu cũng nỡ ra tay.

Bà ấy là người từng trải, không biết phụ nữ có thai rất yếu ớt sao?" Giọng Mạc Bình Sơn trầm xuống. "Là mẹ tôi ra tay sao?" Đinh Duệ không dám hỏi Mạc Bình Sơn mà quay sang nhìn Mạc Tử Hi với ánh mắt nghi ngờ.

Mạc Bình Sơn cười lạnh: "Đây không phải Tử Hi nói, là Mạc Noãn nói.

Chẳng lẽ Mạc Noãn còn bao che cho Tử Hi, vu oan cho mẹ cậu chắc." Đinh Duệ cũng biết Mạc Noãn không thể nào bênh vực Mạc Tử Hi, liền nói với Mạc Bình Sơn: "Xin lỗi bố vợ, chuyện này con sẽ nói chuyện nghiêm túc với mẹ." "Đinh Duệ, tuy cuộc hôn nhân này cậu không mấy vui vẻ, nhưng cũng là do chính cậu đồng ý, tôi Mạc Bình Sơn không có kề dao vào cổ bắt cậu vào lễ đường.

Nhà họ Đinh các người mưu đồ điều gì thì trong lòng tự biết rõ, tôi không muốn nói thẳng ra, nhưng con gái tôi không phải để các người cưới về chà đạp.

Tôi còn chưa chết đâu, nếu tôi chết rồi thì các người định làm gì?" "Con xin lỗi." Đinh Duệ cúi đầu.

Mạc Bình Sơn nhìn bộ dạng này của Đinh Duệ mà cảm thấy huyết áp tăng vùn vụt.

Ông thật sự không hiểu Mạc Tử Hi rốt cuộc coi trọng điểm nào ở cậu ta.

Trước đây ông cũng thấy cậu ta không tệ, nhưng không biết từ lúc nào tính tình lại trở nên nhu nhược như vậy, hoàn toàn không có chút chủ kiến, chuyện gì cũng nghe theo cha mẹ.

Nghe Mạc Bình Sơn nói vậy, nước mắt Mạc Tử Hi không kìm được mà rơi xuống.

Đây chính là cảm giác được ba quan tâm, cô không còn là đứa trẻ hoang bị người ta bắt nạt mà không có ai giúp đỡ nữa rồi.

Tống Tuyết Di đến muộn hơn một chút, vừa thấy Mạc Tử Hi nằm đó, bà lập tức lao tới, căng thẳng nắm lấy tay cô: "Tử Hi, sao vậy?

Sao lại thành ra thế này?" "Mẹ, con của con suýt nữa là không giữ được rồi." Mạc Tử Hi khóc nức nở với Tống Tuyết Di. "Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, giữ được con là tốt rồi." Tống Tuyết Di vỗ về khuôn mặt Mạc Tử Hi.

An ủi Mạc Tử Hi xong, Tống Tuyết Di vui mừng nhìn Mạc Bình Sơn: "Bình Sơn, ông về lúc nào vậy?

Sao cũng không báo cho chúng tôi một tiếng." Mạc Bình Sơn đã một lần giãy giụa trước cửa tử, chuyện gì cũng nhìn thoáng hơn, đáp: "Về lúc chiều." "Về là tốt rồi, tôi lập tức gọi điện bảo dì Vương hầm cho ông chút đồ ngon." "Tôi không cần, bảo bà ấy hầm chút đồ bổ cho Tử Hi mang qua đây." "Được." Tống Tuyết Di nở một nụ cười vui vẻ, lập tức gọi điện cho dì Vương.

Mạc Noãn ở nhà thêm hai ngày nữa, sau đó đưa dì Mai dọn về khu quân đội.

Buổi trưa rảnh rỗi, cô bật TV xem tin tức, vừa hay thấy tin Mạc

Bình Sơn trở lại tiếp quản Mạc thị.

Mạc Noãn khẽ nhíu mày, ông quả nhiên vẫn đặt sự nghiệp lên hàng đầu, vừa mới về đã lập tức đến công ty, hoàn toàn không cho mình chút thời gian nghỉ ngơi nào. "Tiểu Noãn, lúc A Sâm đi có dặn rồi, không cho cháu xem TV nhiều, mau qua đây chơi cờ với ông." Ông nội Lục thấy Mạc Noãn xem TV khá lâu, không nhịn được gọi.

Chương 200

Mạc Noãn thầm oán trong lòng một tiếng, "Đồ quản gia." Người đi rồi mà còn dặn người khác trông chừng cô, cô có phải đang ở cữ đâu, bây giờ chỉ là mang thai, vậy mà ngay cả TV cũng không cho xem. "Ông ơi, con không biết chơi cờ, ông cho con xem năm phút nữa thôi." Ông nội Lục nhíu đôi lông mày hoa râm, giọng điệu có mấy phần nghiêm túc: "Nếu cháu không nghe lời, tối ông sẽ mách hết với A Sâm, đến lúc đó bị mắng thì ông không bênh đâu nhé." Mạc Noãn bị ông nội dọa như vậy, bĩu môi: "Ông ơi, con phát hiện gần đây ông thân với Lục Sâm hơn nhiều rồi đấy." "Không, không phải thân hơn, mà là thiết lập mặt trận thống nhất, trông chừng cháu và đứa bé trong bụng cho thật tốt.

Mau qua đây, không biết thì ông dạy cho đến khi nào biết thì thôi." "Thôi được, đến thì đến." Mạc Noãn bất đắc dĩ nhưng cũng đi về phía ông nội, cô ngồi chơi với ông một ván cờ.

Lúc này, điện thoại để bên cạnh vang lên.

Mạc Noãn cầm lên xem, không ngờ lại là Mạc Bình Sơn gọi, cô không muốn nghe nên cúp máy luôn.

Chỉ là không bao lâu sau, điện thoại lại reo lên.

Ông nội nhìn vẻ mặt cô cũng đoán được phần nào: "Chủ tịch Mạc gọi tới à?" Mạc Noãn gật đầu.

Ông nội Lục nhìn Mạc Noãn thật sâu, nói: "Nghe đi, xem ông ta muốn nói gì." Mạc Noãn đành phải nhận máy, Mạc Bình Sơn vừa mở lời đã chất vấn: "Mấy cuốn album trong phòng con đâu rồi?

Sao lại không thấy nữa?

Có phải con và Lục Sâm mang đi rồi không?" Đây là giọng điệu gì vậy?

Vừa gọi đến đã như thẩm vấn tội phạm, cô rất ghét kiểu nói chuyện này. "Không có." Mạc Noãn lạnh lùng đáp. "Căn phòng đó trước đây vẫn luôn khóa, gần đây chỉ có hai đứa vào đó, ngoài hai đứa ra thì còn ai mang đi nữa." Năm ngón tay Mạc Noãn cầm điện thoại dần siết chặt, gương mặt nhỏ cũng trở nên nghiêm túc: "Đó là ảnh của con, con muốn mang đi không cần phải xin phép ba." "Toàn bộ chỗ đó là do ta sắp xếp, chưa có sự cho phép của ta thì không được mang đi." Mạc Bình Sơn cứng rắn nói, nếu không phải lần này ông về nhà vào xem, còn không biết album đã bị mang đi từ lúc nào.

Toàn bộ là do ông ấy sắp xếp sao?

Lòng Mạc Noãn có chút nghẹn ngào, nhưng thái độ vẫn không hề mềm đi: "Thì sao chứ, người trong ảnh là con, là đồ của con, con thích mang đi thì mang đi." "Mạc Noãn, ta không tranh cãi với con chuyện này, tìm lúc nào đó cho người mang trả lại cho ta." Mạc Bình Sơn không nói nhiều với Mạc Noãn, tính tình hai cha con giống hệt nhau. "Không thể nào." Mạc Noãn vô cùng kiên quyết, cô và Lục Sâm cũng rất thích những tấm ảnh đó, có thời gian là lại lấy ra xem, có thể nhìn dáng vẻ lúc nhỏ của cô để tưởng tượng ra dáng vẻ của con họ sau này. "Mạc Noãn, con nhất định phải cắt đứt cả chút kỷ niệm cuối cùng của ta sao?" Mạc Bình Sơn cao giọng.

Kỷ niệm cuối cùng, có gì đáng để nhớ chứ.

Mạc Noãn không cho là vậy, ra vẻ vô lại: "Dù sao con cũng không đưa cho ba đâu, ba muốn lấy lại cũng không có cửa đâu." "Mạc Noãn, đừng có giở trò vô lại với ta, nếu con không cho người mang về, ta sẽ đích thân đến lấy." Đích thân đến lấy, ông cũng không thấy ngại sao?

Mạc Noãn chẳng sợ.

Chỉ là cô vừa định nói gì đó, ngực bỗng nhiên tức nghẹn, cả dạ dày cuộn trào khó chịu, cơn buồn nôn ập đến quá mãnh liệt, dọa cô sợ đến mức vội ném điện thoại lên sofa, lao vào nhà vệ sinh.

Ông nội Lục thấy cô chạy vội như vậy, sợ hãi gọi dì Mai: "Dì Mai, mau vào xem Tiểu Noãn, nó lại nôn nữa rồi." Dì Mai vội vàng đặt công việc đang làm xuống, chạy về phía nhà vệ sinh.

Mạc Noãn cả người gục trên bồn cầu, nôn đến chảy cả nước mắt, nhưng đáng tiếc là không nôn ra được gì.

Dì Mai vỗ nhẹ vào lưng cô, giúp cô xoa bóp vai, thấy cô ngẩng đầu lên, lập tức đưa cốc nước ấm trong tay cho cô súc miệng.

Mạc Noãn súc miệng xong mới đứng dậy, cảm thấy cả người vẫn không ổn, nước mắt lăn dài trên má.

Dì Mai thấy bộ dạng này của cô, đau lòng nói: "Sao ốm nghén mãi không khỏi vậy, đã kéo dài lâu như thế rồi." Mạc Noãn cũng tức điên, đặt tay lên bụng nhỏ đã hơi nhô lên, không nhịn được nói: "Đợi hai đứa nhóc này ra đời, nhất định phải dạy dỗ chúng một trận, quậy quá rồi, ngày nào cũng không cho con ăn ngon ngủ yên." "Ha ha, đây là câu cửa miệng của A Sâm mà, giờ bị cháu giành mất rồi." Dì Mai bị lời nói của Mạc Noãn chọc cười.

Ông nội Lục thấy gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Mạc Noãn, trong lòng cũng rất khó chịu: "Không thể nôn tiếp được nữa, không thì khuôn mặt nhỏ nhắn này thật sự không còn chút thịt nào mất." "Ông nội cũng đừng quá lo lắng, phụ nữ có thai nào cũng phải trải qua chuyện này, chỉ là thể chất của Tiểu Noãn chắc nhạy cảm hơn người bình thường một chút, qua giai đoạn này là sẽ hồi phục ngay thôi." Dì Mai cười giải thích. "Ông ơi, con không sao đâu, đừng lo lắng." Dì Mai dìu Mạc Noãn ngồi xuống, đưa cho cô hộp ô mai đã chuẩn bị sẵn trên bàn trà.

Mạc Noãn ăn một viên, mới cảm thấy cảm giác khó chịu trong lồng ngực từ từ dịu đi, nhưng vẫn còn khó chịu. "Dì Mai, không có cách nào tốt hơn sao?" Ông nội Lục nhíu mày. "Thể chất mỗi người mang thai đều khác nhau, tôi đã thử cho Tiểu Noãn những cách mà đa số phụ nữ có thai đều dùng nhưng không hiệu quả lắm.

Ông nội đừng quá lo lắng, đây là giai đoạn bắt buộc phải trải qua, qua được là tốt rồi." Mạc Noãn tựa vào sofa, thấy màn hình điện thoại của mình vẫn còn sáng, lúc này mới nhớ ra vừa rồi chạy vội quá, điện thoại còn chưa cúp.

Cô không nhịn được cầm điện thoại lên, vừa định cúp máy thì trong điện thoại truyền đến giọng nói trầm thấp của Mạc Bình Sơn: "Vẫn còn ốm nghén à?" Mạc Noãn vừa nôn xong, lúc này tâm trạng vô cùng bực bội, không muốn để ý đến Mạc Bình Sơn, trực tiếp cúp điện thoại.

Nghe tiếng điện thoại bị ngắt, Mạc Bình Sơn đã quen, quay sang nhìn Hàn Thụ Nhân bên cạnh.

Hàn Thụ Nhân giải thích: "Gần đây cô Noãn ốm nghén khá nặng, đã kéo dài một thời gian rồi, ăn gì cũng không đỡ, cậu chủ đã nghĩ đủ mọi cách cũng không thấy khá hơn." Nghe vậy, Mạc Bình Sơn suy nghĩ một lúc, sau đó lại mở điện thoại, nhanh chóng gửi cho Mạc Noãn một tin nhắn. "Trong phòng đó ngoài album ra, còn thứ gì bị con nhóc đó mang đi không?" "Tôi đã kiểm tra kỹ rồi, chắc là không còn gì nữa, chắc họ thấy mấy cuốn album đó khá tốt." "Không tốt sao được, tôi đã mất hơn mười năm cẩn thận sắp xếp, cứ thế bị chúng nó thuận tay dắt dê đi mất, nghĩ mà tức." Mạc Bình Sơn bất mãn nói. "Chủ tịch, họ thích thì cứ để họ lấy đi.

Tôi thấy trên máy tính của ngài vẫn còn lưu một ít, tôi sẽ tìm thời gian sắp xếp lại cho ngài một bản khác." Mạc Bình Sơn xua tay:

"Không cần đâu, sắp xếp lại một lần cũng không còn ý nghĩa như lúc đầu nữa.

Đúng rồi, ta nhớ Tiểu Lan có thói quen viết nhật ký, nhưng sau khi con bé mất ta vẫn chưa tìm thấy, cậu mở cửa phòng ngủ ra tìm kỹ lại lần nữa đi." "Vâng." Mạc Noãn vô tình mở điện thoại, phát hiện có một tin nhắn từ Mạc Bình Sơn.

Trên đó viết: *Có thể thử ngâm dưa lưới trong sữa chua, ngâm khoảng vài tiếng rồi lấy ra ăn.

Mẹ con ngày trước chính là dùng cách này để trị nôn, ăn khoảng vài ngày là không còn nôn nữa, con có thể thử, biết đâu lại có tác dụng.* Mạc Noãn xem xong có chút ngẩn người.

Dì Mai thấy sắc mặt cô không ổn, hỏi: "Tiểu Noãn, sao vậy con?" "Dì Mai, nhà mình có sữa chua và dưa lưới không ạ?" Mạc Noãn hỏi. "Có chứ, hôm qua một học trò của ông nội mới mang đến một ít, nói là sản vật của Tân Cương, ngọt lắm." "Vậy dì cắt nhỏ dưa lưới ngâm vào sữa chua giúp con, con đột nhiên muốn ăn." Thời gian này Mạc Noãn vẫn luôn không có cảm giác thèm ăn, hiếm khi nghe cô nói muốn ăn gì, ông nội Lục và dì Mai nghe vậy vô cùng vui mừng. "Dì Mai, dì đi làm ngay đi, bây giờ làm, tối là có thể ăn được rồi." Dì Mai gật đầu đáp: "Được, tôi đi làm ngay đây." Sau khi dì Mai đi, ông nội Lục nhìn Mạc Noãn: "Là ông ta mách cho cháu cách à?" "Không có, là tự con muốn ăn thôi." Ông nội Lục lắc đầu: "Nhìn cái vẻ ngang bướng của cháu kìa, thảo nào con nhóc Tử Đồng cứ thích trêu cháu, ông nhìn cháu thế này cũng muốn trêu chọc một chút." Mạc Noãn nhăn mũi: "Ông ơi, con có phải thú cưng đâu mà mọi người cứ trêu con làm gì." "Ha ha." Ông nội Lục cất tiếng cười lớn.

Mạc Noãn không biết tại sao ông nội lại cười vui vẻ như vậy, buồn bực lại ngồi chơi cờ với ông một lúc.

Ngày đầu tiên ở khu quân đội cứ thế trôi qua.

Trước bữa tối, dì Mai mang dưa lưới ngâm sữa chua đã làm từ chiều lên cho Mạc Noãn trước.

Chương 201

Mạc Noãn thấy vị cũng không tệ, ăn hết cả một đĩa nhỏ, thậm chí còn uống hết cả sữa chua.

Tần Tuệ thấy Mạc Noãn ăn ngon miệng như vậy, cười hỏi: "Tiểu Noãn, ngon lắm à con?" Mạc Noãn gật đầu: "Cũng được ạ, ngon hơn con tưởng." Ăn tối xong, Mạc Noãn cùng Tần Tuệ ra ngoài đi dạo.

Khu quân đội về đêm rất náo nhiệt, đi vài bước là gặp người quen, Tần Tuệ đều cười tủm tỉm nắm tay cô giới thiệu, lời lẽ toàn là khen ngợi, làm Mạc Noãn rất ngại ngùng.

Đi về phía đối diện là một cặp nam nữ lớn tuổi, tuổi tác chắc cũng tương đương Tần Tuệ.

Người đàn ông da ngăm đen, vừa nhìn đã biết là người ở trong quân đội quanh năm, thấy họ không nhịn được hỏi: "A Tuệ, cô gái đi cùng bà là ai vậy?" Tần Tuệ cười nói: "Là vợ của A Sâm nhà chúng tôi, Tiểu Noãn đấy.

Tiểu Noãn, đây là chú Bùi, dì Bùi, ba mẹ của Lệ Hành." Mạc Noãn ánh mắt khẽ lóe lên, sau đó khóe miệng cong lên một nụ cười, chào hỏi hai người: "Chào chú Bùi, dì Bùi ạ." Mẹ Bùi cũng nhìn Mạc Noãn vài lần rồi gật đầu: "Không tồi, là một đứa trẻ xinh xắn.

A Tuệ, bà thật có phúc, tìm được một cô con dâu xinh đẹp như vậy." Mạc Noãn bị họ nhìn đến có chút ngại ngùng, Tần Tuệ vỗ vỗ tay cô: "Tiểu Noãn nhà chúng tôi da mặt mỏng, hai người cũng đừng nhìn chằm chằm nó nữa." Mẹ Bùi cười cười: "Lệ Hành nhà chúng tôi bằng tuổi A Sâm nhà bà, bây giờ A Sâm nhà bà đã có vợ rồi, mà vợ còn đang mang thai, Lệ Hành nhà chúng tôi ngay cả bạn gái cũng không có, tôi sắp lo chết rồi." Tin tức Mạc Noãn mang thai được ông nội Lục loan ra, trong khu này đã không còn là bí mật, rất nhiều người chưa gặp cô nhưng đều biết cháu dâu nhà họ Lục đã có tin vui. "A Sâm và Tiểu Noãn nhà chúng tôi quen nhau qua mai mối đấy, bà cũng đẩy Lệ Hành nhà bà đi xem mắt đi." Tần Tuệ nói. "Bây giờ chúng tôi nào dám, thằng nhóc đó mà nổi khùng lên thì đúng là lấy mạng người, tôi chỉ sợ ép nó một cái, nó lại bỏ đi năm sáu năm nữa, đến lúc đó thì thật sự hoa vàng cũng nguội lạnh rồi." Mẹ Bùi mặt mày rầu rĩ, xem ra thật sự vì chuyện hôn sự của Bùi Lệ Hành mà lo nát cả lòng.

Nghe vậy, Mạc Noãn không nhịn được cong khóe miệng, cô phát hiện người từ quân đội ra hình như đều thích mắng "thằng nhóc trời đánh", ngay cả người ôn hòa như Bùi Lệ Hành, trong mắt họ cũng là kẻ phá phách. "Đúng rồi, Tiểu Noãn, cháu có quen biết chị em nào không, giới thiệu cho Lệ Hành nhà chúng tôi một người đi.

Thằng nhóc đó ngoại hình, tính cách tuyệt đối không chê vào đâu được, lấy vợ rồi cũng là người biết thương vợ, cháu đừng sợ chị em của cháu chịu thiệt, cứ yên tâm mạnh dạn giới thiệu là được." Bố Bùi thấy vợ mình cứ gặp ai là nhờ giới thiệu đối tượng cho con trai, có chút xấu hổ, nhưng lại không tiện nói gì.

Mạc Noãn sắc mặt có chút không tự nhiên, nhưng vẫn cười nói: "Chú Bùi, dì Bùi, hai người cứ yên tâm đi ạ, chuyện hôn nhân này đến lúc thì sẽ đến thôi." "Tôi cũng sốt ruột mà, thấy con của A Sâm sắp ra đời rồi, mà Lệ Hành nhà này còn chưa thấy bóng dáng bạn gái đâu.

Tiểu Noãn, nhà chúng ta và nhà họ Lục quan hệ rất tốt, cháu không được giấu diếm đâu nhé, có chị em nào tốt một chút nhất định phải giới thiệu cho Lệ Hành nhà chúng tôi." Mẹ Bùi giả vờ trách Mạc Noãn.

Mạc Noãn dở khóc dở cười, sao ai gặp cũng nhờ cô giới thiệu đối tượng thế này, trong tay cô làm gì có nhiều hàng thế.

Bạn thân của cô cũng chỉ có một mình Mễ Nặc, bây giờ còn bị Diệp Tử Hạo bám lấy, cô làm sao có thể giới thiệu cho Bùi Lệ Hành được.

Hơn nữa bây giờ cô biết Lục Tử Đồng thích Bùi Lệ Hành, cho dù có người thích hợp cũng sẽ không giới thiệu bừa cho Bùi Lệ Hành, dù sao cũng phải suy nghĩ cho Lục Tử Đồng trước. "Dì Bùi, những người chơi thân với con đều đã có nơi có chốn rồi ạ.

Nhưng con sẽ giúp dì để ý, có người thích hợp sẽ giới thiệu cho sư huynh." Mạc Noãn lỡ lời, buột miệng gọi hai tiếng "sư huynh".

Mẹ Bùi rõ ràng nhận ra cách xưng hô trong lời nói của cô, không nhịn được hỏi: "Tiểu Noãn, cháu quen Lệ Hành nhà chúng tôi à?" Mạc Noãn không giấu diếm, nói: "Con cũng là sau khi kết hôn với Lục Sâm mới từ thành phố B qua đây, trước đây con và sư huynh làm cùng một công ty luật." Mẹ Bùi khựng lại một chút, ánh mắt nhìn Mạc Noãn có chút kỳ lạ.

Bà vừa định nói gì đó thì phía sau truyền đến giọng của Bùi Lệ Hành: "Ba, mẹ, sao mọi người lại ở đây?" Bùi Lệ Hành từ xa đi tới, thấy Mạc Noãn và Tần Tuệ, sắc mặt hơi thay đổi, chào hỏi: "Bác gái, Tiểu Noãn, hai người cũng ở đây ạ." Mạc Noãn cười cười: "Sư huynh." Bùi Lệ Hành gật đầu, sau đó nói với Tần Tuệ: "Bác gái, cháu có chút chuyện muốn nói với Tiểu Noãn, có được không ạ?" Tần Tuệ cười cười, nghĩ Mạc Noãn đã mang thai cháu của nhà họ Lục rồi, bà có gì mà không yên tâm chứ.

Bà cũng tin tưởng con dâu nhà mình, chút tín nhiệm này vẫn có thể cho được, liền đáp: "Được, vậy hai đứa qua bên kia nói chuyện đi, ta và ba mẹ cháu đi dạo một lát." "A Tuệ, lần trước tôi có dò hỏi Lệ Hành nhà tôi, nó hình như đến thành phố B lại thích một cô gái cùng công ty luật, không phải lại trùng hợp là con dâu nhà bà chứ?" Mẹ Bùi hỏi.

Tần Tuệ cười cười: "Hình như là vậy, chuyện này tôi cũng biết một chút." "Ôi, chuyện này thật là nghiệt ngã quá, sao mắt nhìn của hai đứa nó cứ giống nhau thế." Mẹ Bùi lộ vẻ lo lắng, nhưng nhiều hơn là xót xa cho con trai mình. "Yên tâm đi, tôi nghe Tử Đồng nói, bây giờ Lệ Hành và A Sâm đã làm hòa rồi, sẽ không giống như quá khứ vì một người phụ nữ mà trở mặt đâu." "Vậy thì tốt, chuyện quá khứ tuyệt đối đừng tái diễn lần nữa." Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, lướt trên má rất dễ chịu.

Từ lần trước mọi người gặp nhau, Mạc Noãn chưa gặp lại Bùi Lệ Hành, hai người đi sóng vai, nhất thời có chút im lặng.

Bùi Lệ Hành nhìn gương mặt rõ ràng đã gầy đi của cô, trong mắt thoáng qua một tia xót xa: "Là đứa bé không ngoan sao?

Sao em gầy đi nhiều vậy." Mạc Noãn cười cười: "Cũng ổn, chỉ là ốm nghén hơi nặng, qua giai đoạn này chắc sẽ khá hơn." "Vậy thì tốt, đã đi bệnh viện khám thai chưa?

Đứa bé phát triển thế nào rồi?" "Đứa bé rất tốt, đã xác định là sinh đôi rồi." Mạc Noãn hôm đó chỉ nhắn tin cho Mễ Nặc, cô không giống Lục Sâm, chuyện này mà còn nhắn cho Bùi Lệ Hành thì chẳng phải là cố tình làm người ta thêm buồn sao.

Nhưng vì anh đã hỏi nên cô cũng không giấu giếm.

Trong mắt Bùi Lệ Hành lóe lên một tia u ám, một nơi nào đó trong lồng ngực co thắt đau đớn.

Hồi lâu sau, bên môi mới thốt ra được vài từ chua chát: "Vậy chúc mừng em, Tiểu Noãn." "Cảm ơn sư huynh, hy vọng sư huynh có thể trân trọng người trước mắt." "Em đang nói Tử Đồng sao?" Bùi Lệ Hành cười khổ.

Mạc Noãn gật đầu.

Bùi Lệ Hành không hề suy nghĩ mà nói: "Tiểu Noãn, Tử Đồng còn quá nhỏ, con bé căn bản không phân biệt được thế nào là thích thật sự, giữa chúng tôi là không thể nào." "Sư huynh, có lẽ em nói những lời này hơi không phải lúc, nhưng em vẫn phải nói với anh.

Tử Đồng nói con bé đã thích anh từ rất lâu rồi, khi biết anh yêu Quý Anh Ly, con bé chỉ hận mình quá nhỏ, ngay cả tư cách để nói lời thích cũng không có.

Có lẽ tình cảm lúc đó quá bồng bột, nhưng con bé đã kiên trì vì tình cảm đó gần mười năm.

Bây giờ con bé đã hai mươi tuổi, không còn là đứa trẻ trong mắt anh nữa, anh có thể thử gạt bỏ tình cảm anh em để chấp nhận con bé, cũng nên nhìn rõ lòng mình đi." Bùi Lệ Hành không lên tiếng, có chút không dám tin vào những gì mình vừa nghe.

Con nhóc đó lại có tình cảm khác với anh từ khi còn nhỏ như vậy, lại còn giả vờ gọi anh là "cậu út", tỏ ra như không có chuyện gì, đến nỗi người xung quanh không ai hay biết. "Tiểu Noãn, anh chưa bao giờ nghĩ về phương diện đó." "Sư huynh, vậy thì anh hãy bắt đầu nghĩ từ bây giờ đi.

Anh đã bỏ lỡ Quý Anh Ly, bỏ lỡ em, tuyệt đối đừng bỏ lỡ Tử Đồng nữa.

Tính cách của Tử Đồng, anh và em đều rõ, một khi con bé đã buông tay thì sẽ không bao giờ có cơ hội cứu vãn nữa.

Con bé còn trẻ, xung quanh không thiếu những người ưu tú." Bùi Lệ Hành im lặng rất lâu, Mạc Noãn cũng không lên tiếng, chỉ yên tĩnh đi bên cạnh anh.

Hồi lâu sau mới nghe Bùi Lệ Hành nói: "Anh sẽ nghiêm túc suy nghĩ." "Vậy thì tốt rồi." Mạc Noãn cười cười, rồi hỏi: "Chuyện công ty luật sao rồi ạ?" "Bây giờ đã bắt đầu hoạt động rồi, cũng đã ký được vài hợp đồng.

Vì nhân lực tạm thời chưa đủ, dù anh có mối quan hệ trong tay, cũng chỉ dám nhận kiểm toán cuối năm cho vài công ty nhỏ.

Hiện tại nghiệp vụ chủ yếu vẫn là mảng tư vấn quản lý, đợi sau này nhân lực đủ rồi sẽ từ từ mở rộng quy mô." "Sư huynh, em tin anh nhất định sẽ thành công." "Thật ra anh không thích cảm giác làm sếp, chuyện phải lo quá nhiều.

Anh chỉ thích làm việc với các con số, làm tốt công việc của mình là được." "Quen rồi sẽ ổn thôi.

Tự làm chủ sẽ tự do hơn một chút, có thể lựa chọn nhận loại nghiệp vụ nào, không đi ngược lại với dự định ban đầu của mình.

Đúng rồi, Chủ nhiệm Ngô sao rồi ạ?

Chương 202

Chuyện của tập đoàn Hoa Nhiên có liên lụy đến ông ấy không?" "Ông ấy là chủ nhiệm, chắc chắn không thoát được.

Dù chuyện không phải do một tay ông ấy chỉ đạo, nhưng ông ấy biết chuyện, xem như đồng lõa, bị phán ba năm tù giam.

Mấy hôm trước anh có đến thăm ông ấy, cảm thấy tinh thần ông ấy tốt hơn nhiều so với lúc đi làm.

Cái trán hói trước đây bây giờ tóc cũng đã mọc ra rồi, cuộc sống trong đó chắc cũng không tệ." Mạc Noãn khẽ mỉm cười: "Vậy cứ coi như cho mình một kỳ nghỉ dài ba năm thôi.

Ba năm nói chậm cũng chậm, nói nhanh cũng rất nhanh, ra tù rồi vẫn có thể làm lại từ đầu.

Với kinh nghiệm của ông ấy, dù không làm kiểm toán nữa thì làm một công việc tài vụ nào đó cũng được." Hai người vừa đi vừa nói chuyện, bất tri bất giác đã đến sân tập bắn.

Xung quanh đều được vây lại, chỉ thấy mấy đứa trẻ đang nằm trên thảm, tập trung bắn súng.

Mạc Noãn liếc qua, thấy đứa lớn nhất cũng chỉ khoảng mười tuổi, nhiều đứa mới bảy tám tuổi, nhưng kỹ năng bắn súng lại rất chuẩn, gần như đều là chín điểm, có đứa còn trúng hồng tâm, mười điểm.

Cô đã chuẩn bị sẵn sàng để bịt tai lại, nhưng âm thanh dự đoán lại không hề vang lên. "Sao không có tiếng động gì vậy?" "Mấy đứa trẻ này dùng súng giảm thanh đã được cải tiến.

Đây là khu dân cư, lo chúng làm phiền người khác nên mới làm vậy." Mạc Noãn nhìn ra xa, thấy một đứa bé đang lên đạn, cánh tay chỉ to hơn nòng súng một chút.

Mạc Noãn nhìn mà tim đập thình thịch: "Chúng còn nhỏ như vậy, không sợ bị trật tay sao?" "Không đâu, người nhà của mấy đứa nhóc này đều là quân nhân, sức tay của chúng được rèn luyện từ nhỏ, tương lai cũng sẽ vào quân đội.

Hồi chúng tôi còn nhỏ cũng như vậy.

A Sâm và A Minh hai anh em đều là tay súng thiện xạ trong đám trẻ chúng tôi, bắn phát nào trúng phát đó." Nhớ lại chuyện cũ, khóe miệng Bùi Lệ Hành cong lên một đường cong vui vẻ. "Lục Sâm cũng biết bắn súng à?" "Đương nhiên rồi, trẻ con lớn lên trong khu này chắc chắn đều biết những thứ này.

Chỉ là anh ấy thích kinh doanh hơn, người vào quân đội cuối cùng là anh A Minh.

Nếu Lục Sâm vào quân đội, chắc chắn cũng không kém đi đâu được." Mạc Noãn nhìn những đứa trẻ ở phía xa, trong đầu bất giác hiện lên hình ảnh Lục Sâm hồi nhỏ nhíu mày, cầm súng tập bắn, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn vô cùng quyến rũ.

Bùi Lệ Hành nhìn nụ cười trên môi cô, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng chua xót.

Mạc Noãn vừa định nói gì đó thì nghe thấy giọng nói không rõ cảm xúc của Lục Sâm vang lên từ phía sau: "Tiểu Noãn, Lệ Hành." Mạc Noãn quay người, chỉ thấy Lục Sâm không biết đã đứng sau lưng họ từ lúc nào, anh cong môi cười với cô: "Lục Sâm, anh tan làm rồi à?" Lục Sâm gật đầu, tiến lên một bước ôm lấy eo cô: "Sao không khoác thêm áo ngoài, bây giờ gió vẫn còn hơi lạnh đấy." "Không lạnh, còn hơi nóng nữa." Lục Sâm không quan tâm, nói rồi trực tiếp cởi áo vest khoác lên người cô.

Mạc Noãn bất mãn lườm anh một cái, nhưng có Bùi Lệ Hành ở bên cạnh, cô cũng không tiện nói nhiều.

Bùi Lệ Hành nhìn họ một cái, nói: "A Sâm, nếu đã cậu đến rồi, tôi giao Tiểu Noãn lại cho cậu, tôi về trước đây." Lục Sâm gật đầu, Bùi Lệ Hành quay người rời đi.

Mạc Noãn lườm anh mấy cái: "Lục Sâm, anh cố ý phải không, thời tiết này em cần gì mặc áo khoác chứ." Đôi mắt đen như đá quý của Lục Sâm tràn đầy ý cười, đôi môi mỏng thốt ra mấy chữ: "Một mũi tên trúng hai đích." "Anh đó, sao cứ thích hành hạ sư huynh hoài vậy." "Không được gọi là 'sư huynh', gọi nữa là anh giận đấy." Mạc Noãn không để ý đến anh, đi thẳng về phía trước.

Lục Sâm cười hì hì ôm cô từ phía sau: "Noãn Noãn, anh biết em không muốn làm tổn thương anh ấy, nhưng nếu anh ấy không thể hoàn toàn từ bỏ, thì sẽ không thể bắt đầu cuộc sống mới một cách tốt đẹp được, em chắc chắn cũng không muốn thấy anh ấy như vậy." "Em không muốn nói chuyện với anh, em nói không lại anh đâu." Lục Sâm không để tâm, bàn tay đặt trên eo cô khẽ siết lại: "Nghe dì Mai nói, tối nay em ăn hai bát cơm, không khó chịu nữa à?" "Vẫn còn hơi khó chịu, nhưng đã đỡ hơn mấy hôm trước nhiều rồi, ngực chỉ hơi tức thôi nhưng không nôn ra." "Xem ra cũng có tác dụng.

Mấy ngày tới cứ bảo dì Mai làm thêm dưa lưới cho em ăn." Mạc Noãn gật đầu, nửa người dựa vào anh, nhìn những đứa trẻ đang chơi đùa ở phía xa, tâm trạng cũng rất tốt, cô hỏi: "Lục Sâm, ở nhà có album ảnh của anh không?" Lục Sâm nghĩ một lát rồi nói: "Chắc là có, nhưng chắc không nhiều đâu.

Anh cũng không biết để ở đâu nữa, phải về hỏi mẹ hoặc ông nội." Mắt Mạc Noãn sáng lên, kéo tay Lục Sâm đi về nhà: "Vậy chúng ta đi mau, về xem thử." Hai người về đến nhà thì Lục Nam Thiên cũng đã trở về, thấy họ vội vội vàng vàng đi vào cứ ngỡ đã xảy ra chuyện gì. "Sao hai đứa lại chạy về đây?

Mẹ con đâu?

Không phải đi ra ngoài cùng hai đứa à?" Mặt Mạc Noãn thoáng chốc đỏ bừng, yếu ớt giải thích: "Ba, hình như con quên mất mẹ rồi." Lục Nam Thiên cười, trưởng thành trong quân đội nên ông không quen nói nhiều: "Không sao, một lát nữa mẹ con không thấy hai đứa sẽ tự về thôi." Lục Sâm cũng nói: "Chắc mẹ đang nói chuyện với bạn bè rồi, mẹ biết con đi tìm em mà, chúng ta không cần lo cho mẹ đâu." Lục Sâm cho người đi tìm mấy cuốn album của gia đình, Mạc Noãn ôm lấy chúng, kéo Lục Sâm về phòng ngủ với vẻ mặt thỏa mãn.

Album ảnh của nhà họ Lục tương đương với ảnh chụp cả gia đình, hình như mỗi năm đều chụp một tấm.

Mạc Noãn từ từ lật về phía trước, sự chú ý bị hai cậu bé thu hút, Mạc Noãn biết đây là Lục Minh và Lục Sâm.

Ngũ quan của cả hai đều vô cùng tinh xảo, trên người mặc đồ rằn ri nhỏ, khóe miệng khẽ nhếch lên trông gần như không thể phân biệt được ai là ai.

Mạc Noãn không khỏi thầm than, thì ra hai anh em họ hồi nhỏ giống nhau đến vậy, còn giống hơn cả lúc lớn.

Lục Sâm cười cười: "Bà Lục, đến lúc kiểm tra em rồi đây, xem em có nhận nhầm cả chồng mình không." Mạc Noãn cố tình vờ vịt, nhìn chằm chằm vào bức ảnh, rồi lại ngước mắt nhìn Lục Sâm, cuối cùng tỏ vẻ khổ não: "Trông giống hệt nhau mà, em không nhận ra được.

Có phải người này không nhỉ?

Cảm giác đẹp trai hơn một chút, ưa nhìn hơn cậu nhóc này." Lục

Sâm không nói gì, Mạc Noãn thấy sắc mặt anh rõ ràng trầm xuống, khóe miệng cong lên một nụ cười trêu chọc. "Anh Lục, chẳng lẽ em nhận nhầm rồi sao?

Không phải người bên này, mà là người này." Mạc Noãn vừa nói vừa chỉ vào người trong ảnh, không đợi Lục Sâm lên tiếng đã tự mình nói tiếp: "Hình như người này cũng khá giống, chỉ là hơi xấu một chút, không bằng người bên trái." Lục Sâm đã hoàn toàn không muốn để ý đến Mạc Noãn nữa, lại dám nói anh xấu. "Nhưng mà làm sao đây, mắt em hình như bẩm sinh có chút vấn đề, lại thích người xấu hơn này, rõ ràng trông thuận mắt hơn mà." Mạc Noãn một mình lẩm bẩm.

Lục Sâm không nhịn được mà véo mạnh mũi cô một cái: "Em đúng là cô nhóc tinh quái, lại dám nói chồng mình như vậy." Mạc Noãn cười khúc khích, cả người rúc vào lòng Lục Sâm: "Em đùa thôi mà, anh tức giận làm gì chứ.

Em nhìn một cái là nhận ra anh rồi, anh không phải là người bên phải sao?

Tính cách của anh và anh cả khác nhau, nên dù cả hai đều đang cười, cảm giác mang lại cũng khác nhau.

Nụ cười của anh cả rõ ràng có chút gượng gạo, còn có mấy phần lạnh lùng cứng nhắc, còn nụ cười của anh thì dịu dàng.

Hơn nữa anh không phát hiện ra à?

Mỗi khi anh cười, lông mày bên phải sẽ khẽ nhướng lên." Lục Sâm sững người, cũng không nhịn được mà nhìn kỹ hai người trong ảnh.

Lúc anh cười quả thật lông mày bên phải sẽ khẽ nhướng lên, không rõ ràng lắm, nên bao nhiêu năm qua chính anh cũng không nhận ra, người bên cạnh cũng không ai nói cho anh biết, nếu không phải cô nói, anh căn bản không hề hay biết.

Tâm trạng Lục Sâm lập tức tốt lên. "Noãn Noãn, em phát hiện ra từ khi nào vậy?" Mạc Noãn cười, rồi nghĩ một lát, nghiêm túc đáp: "Em cũng không biết nữa, chỉ là lúc nhìn thấy ảnh của anh thì đột nhiên nhớ ra thôi." Sắc mặt Lục Sâm hơi khựng lại, bất mãn nhìn Mạc Noãn: "Noãn Noãn, câu trả lời này của em qua loa quá đấy, lại còn không biết nữa." Mạc Noãn cựa mình: "Em thật sự không biết mà, là do nhìn thấy ảnh của anh mới đột nhiên nhớ ra." Cảm giác này thật sự rất kỳ lạ, dường như đã biết từ lâu lắm rồi, nhưng biết từ khi nào thì cô lại không nói ra được.

Chương 203

Lục Sâm nghe Mạc Noãn nói vậy cũng không hỏi thêm nữa.

Mạc Noãn tiếp tục lật về sau, bị từng tấm ảnh của Lục Sâm phiên bản nhí đẹp trai anh tuấn thu hút sự chú ý, ý cười nơi khóe miệng không ngừng đậm hơn. "Không ngờ anh Lục nhà chúng ta thật sự đẹp trai từ nhỏ đến lớn, lúc nào cũng ở đỉnh cao nhan sắc." "Đó là điều tự nhiên." Mạc Noãn bật cười, rồi tiếp tục lật về sau, chỉ là từ sau năm 12 tuổi thì gần như không còn ảnh của Lục Sâm nữa, mà bị Lục Tử Đồng thay thế, vẫn là Lục Tử Đồng thời còn bé, lật mãi về sau đa số đều là của Lục Tử Đồng. "Sao toàn là của Tử Đồng vậy?" Mạc Noãn khó hiểu hỏi. "Nhìn ảnh em cũng có thể thấy sự thiên vị của ông nội rồi đấy, từ sau khi Tử Đồng ra đời, địa vị của anh và anh cả đã bị uy hiếp nghiêm trọng." Mạc Noãn nghiêm túc nhìn Lục Sâm một cái: "Sao em lại cảm thấy là do hai anh em anh không thích chụp ảnh thì đúng hơn." Mười hai tuổi, chắc cũng sắp lên cấp hai rồi, với tính cách của hai anh em họ, chịu chụp ảnh mới là lạ.

Bị nói trúng tim đen, sắc mặt Lục Sâm có mấy phần ngượng ngùng.

Mạc Noãn thấu hiểu cười cười, tiếp tục lật về sau, cuối cùng nhìn thấy một tấm ảnh chụp chung của hai anh em, một người mặc quân phục, tinh thần phấn chấn, một người mặc vest thẳng thớm, lúc này trông họ đã không còn giống nhau như hồi nhỏ nữa.

Không, dung mạo vẫn rất giống, chỉ là khí chất đã hoàn toàn khác biệt. "Đây là tấm ảnh chụp chung cuối cùng của anh và anh cả.

Lúc đó anh ấy vừa được thăng chức Đại tá, anh tiếp quản Lục thị cũng dần thuận buồm xuôi gió.

Dịp Tết, chú út chụp cho bọn anh.

Khi đó bọn anh vừa từ bên ngoài về nhà, quần áo trên người còn chưa kịp thay." Mạc Noãn kéo kéo tay Lục Sâm, Lục Sâm cọ cọ cằm lên má cô: "Anh không sao đâu." "Vậy thì tốt rồi.

Sau này con của chúng ta nhất định sẽ ưu tú như anh và anh cả." Mạc Noãn cong môi. "Bây giờ anh cảm thấy ảnh chụp chung với anh cả thật sự quá ít." Nhắc đến chuyện ảnh ọt, Mạc Noãn lại thấy bực mình, nói: "Lục Sâm, chiều nay người đó còn cố tình gọi điện cho em, vừa mở miệng đã là giọng điệu chất vấn, cứ như thể em đã trộm mất bảo bối gì ghê gớm lắm của ông ta, còn uy hiếp nói em phải gửi album ảnh về, nếu không gửi thì ông ta sẽ đích thân đến lấy.

Anh nói có tức không chứ, người trong ảnh là em, tại sao em phải trả lại?" Lục Sâm cúi đầu nhìn người trong lòng, chỉ thấy cô chu môi, mũi nhăn lại, y hệt một đứa trẻ đang hờn dỗi với cha mình.

Lục Sâm lắc đầu, người ta nói giữa cha mẹ và con cái làm gì có nhiều thù hận đến thế, câu này nói không sai chút nào.

Nhìn bộ dạng này của cô nhóc là biết, thật ra hận thù trong lòng đã sớm lặng lẽ tan biến, chỉ là chính cô không muốn thừa nhận, cũng không thể làm như không có chuyện gì mà tha thứ. "Đúng vậy, chúng ta không trả lại.

Đây vốn dĩ là đồ của em, ông ta có thật sự đến lấy, đưa hay không còn phải xem tâm trạng của mình đã." Lục Sâm nói hùa theo Mạc Noãn.

Mạc Noãn nghe ra sự trêu chọc trong giọng điệu của Lục Sâm, không nhịn được lườm anh một cái. "Được rồi, ông ấy chắc chắn chỉ nói đùa thôi, ông ấy sẽ không đến đâu, điểm này em không cần phải lo lắng." Lục Sâm an ủi. "Hôm nay hai nhóc con có ngoan không, để anh xem nào." Nói rồi Lục Sâm luồn tay vào trong áo Mạc Noãn, nhẹ nhàng xoa xoa bụng dưới của cô.

Mạc Noãn thấy hơi nhột, nhưng đã quen với hành động này của Lục Sâm.

Từ khi có thai, chỉ cần có thời gian là anh sẽ nhẹ nhàng sờ bụng cô, không hề thấy phiền, cứ như thể làm vậy có thể sờ ra được thứ gì đó.

Mạc Noãn đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nói: "Lục Sâm, chúng ta đừng đi xem giới tính của các con trước nhé, nếu không đến lúc con ra đời sẽ không còn bất ngờ nữa." Lục Sâm nghiêm túc nhìn Mạc Noãn một lúc, rồi thấu hiểu véo véo mũi cô. "Cô bé ngốc, em thật sự nghĩ nếu là con trai thì anh sẽ không thích sao?

Đều là con của chúng ta, dù là trai hay gái anh đều thích." Anh nhớ mình đã nói với cô rồi, sao cô nhóc này vẫn không tin nhỉ.

Mạc Noãn chột dạ cúi đầu: "Em cũng đâu có nghĩ vậy, chỉ là muốn giữ lại chút bất ngờ cho mình thôi." "Chút tâm tư nhỏ nhoi đó của em mà cũng muốn giấu được anh sao, tất cả đều viết hết lên mặt rồi kìa.

Nhưng em nói cũng đúng, chúng ta hãy cùng nhau mang theo sự mong đợi để chào đón các cục cưng ra đời." Mạc Noãn không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn Lục Sâm cười.

Lục Sâm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn thơm ngát của cô, không nhịn được giữ gáy cô rồi hôn xuống.

Mạc Noãn nắm lấy áo anh, nghiêm túc đáp lại nụ hôn của anh.

Một nụ hôn đơn thuần nhanh chóng biến chất, Lục Sâm lật người đè Mạc Noãn xuống dưới, dùng tay chống người, rất cẩn thận tránh bụng cô.

Vì đang mang thai nên trong phòng ngủ không bật điều hòa, Mạc Noãn chỉ cảm thấy mặt nóng ran, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn đã đỏ ửng lên rồi.

Lục Sâm nhìn bộ dạng này của cô, khóe môi cong lên một đường cong đẹp mắt, lại bắt đầu hôn cô.

Tình cảm dâng trào là điều khó tránh, nhưng cuối cùng Mạc Noãn vẫn tìm lại được lý trí.

Lục Sâm nén sự khó chịu trong người, giọng khàn khàn thì thầm bên tai cô: "Yên tâm, bác sĩ nói qua ba tháng là được rồi.

Anh sẽ cẩn thận, không làm tổn thương hai nhóc con đâu." Sự ỷ lại của Mạc Noãn dành cho Lục Sâm vượt xa sức tưởng tượng của cô.

Nghe anh nói vậy, cơ thể đang căng cứng hoàn toàn thả lỏng, cô đưa hai tay ôm chặt cổ anh.

Cuộc sống không nhàm chán như tưởng tượng.

Thời gian mỗi ngày của Mạc Noãn rất quy luật, cô sẽ dậy đúng giờ để ăn sáng, nghỉ trưa đúng giờ, lúc buồn chán sẽ tĩnh tâm đọc sách.

Mấy năm nay cô luôn bận rộn với công việc, thời gian thực sự tĩnh tâm đọc sách không nhiều, Mạc Noãn cũng dự định nhân thời gian mang thai này để nạp lại năng lượng cho bản thân.

Buổi tối, cô sẽ cùng Tần Tuệ đi dạo trong khu nhà lớn.

Trí nhớ của cô vốn rất tốt, bây giờ rất nhiều người trong khu nhà cô đều đã quen mặt.

Chỉ là có những lúc cô sẽ đặc biệt nhớ Lục Sâm.

Thật ra thời gian gặp Lục Sâm cũng tương tự như lúc cô đi làm trước đây, nhưng có lẽ do mang thai, thỉnh thoảng cô sẽ đặc biệt muốn có Lục Sâm ở bên cạnh.

Ban ngày thì nhớ nhung, nhưng đến tối khi Lục Sâm về, cô nói với anh chưa được mấy câu đã dễ dàng ngủ thiếp đi trong vòng tay anh.

Mỗi ngày trước bữa ăn đều ăn một chút dưa lưới, cơn ốm nghén vốn dữ dội cũng đã rời xa cô.

Chương 204

Trên mặt ông nội và Tần Tuệ đều lộ ra ý cười, Mai dì nói: "Cơn ốm nghén của tiểu Noãn chắc là qua rồi." Mạc Noãn cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều, mỗi ngày ăn cơm đều trở nên có khẩu vị, trên mặt cũng bắt đầu có thêm chút thịt.

Hôm đó, Mạc Noãn đang đọc sách trong phòng thì Mai dì đột nhiên lên gõ cửa.

Cửa phòng Mạc Noãn không đóng, cô vừa nhìn đã thấy Mai dì đứng ngoài cửa. "Có chuyện gì vậy, Mai dì?" "À, bên kia lại gửi đồ tới." Mai dì ở trong khu nhà lớn một thời gian, cũng biết được quan hệ của cô và Mạc Bình Sơn thực ra không tốt.

Sắc mặt Mạc Noãn thay đổi.

Mạc Bình Sơn không đến tận nhà lấy album ảnh như ông ta nói, nhưng cứ dăm ba bữa lại cho người gửi đồ tới.

Ban đầu ông nội trực tiếp cho người nhận, Mạc Noãn là một lần nghe ông nói lỡ miệng mới biết chuyện này.

Đương nhiên là cô rất tức giận, không cho phép người nhà nhận nữa.

Mạc Bình Sơn cũng ngưng lại mấy ngày, không ngờ lại bắt đầu. "Đừng ký nhận, con không cần." Mạc Noãn lạnh mặt nói.

Mai dì gật đầu rồi xuống lầu.

Ông nội thấy bà xuống liền hỏi: "Con bé tiểu Noãn vẫn không chịu nhận à?" "Vâng, vừa nghe nói là đồ do người đó gửi tới, mặt đã biến sắc rồi." Ông nội lắc đầu: "Con bé này cũng cố chấp thật, không biết còn giận đến bao giờ nữa.

Nhưng kệ nó đi, hai bố con chúng nó còn nhiều thời gian để mài giũa nhau, rồi sẽ có ngày làm hòa thôi.

Cứ nghe theo nó đi, đồ chúng ta không nhận, bảo nhân viên chuyển phát hoàn về địa chỉ cũ." Nhưng mọi chuyện đâu thể nào được như ý, người tính không bằng trời tính.

Bất ngờ sở dĩ là bất ngờ, là vì nó luôn khiến người ta không kịp trở tay. "Vâng, tôi lập tức cho người đi làm ngay." Buổi trưa, Mạc Noãn nhận được điện thoại của Mạc Tử Hi.

Vì không lưu số nên Mạc Noãn không biết là ai, cứ thế nhấc máy.

Trong điện thoại im lặng hồi lâu, Mạc Noãn không nhịn được "A lô" hai tiếng, đến lúc sắp cúp máy mới nghe thấy giọng nói: "Chị, là em đây." Mạc Tử Hi.

Mạc Noãn nhíu mày, trầm giọng hỏi: "Cô gọi điện cho tôi làm gì?" "Chị, em chỉ... muốn..." Giọng Mạc Tử Hi trong điện thoại ngập ngừng, Mạc Noãn hoàn toàn không biết cô ta muốn diễn đạt điều gì. "Muốn nói gì thì nói nhanh lên, không nói thì tôi cúp máy đây." Nghe cô nói muốn cúp máy, Mạc Tử Hi lập tức nói: "Chị, chị đừng cúp vội, em có chuyện muốn nói với chị." "Muốn nói thì nói nhanh lên." Mạc Tử Hi hít một hơi thật sâu, nhanh chóng nói: "Chị, cảm ơn chị." Mạc Noãn khựng lại, nhận ra đó là chuyện mấy hôm trước cô giúp gọi điện thoại.

Cô hơi bất ngờ nhướng mày, không ngờ Mạc Tử Hi lại đích thân gọi điện cảm ơn, điều này thật ngoài dự đoán của cô. "Chị, em bây giờ đã về nhà tĩnh dưỡng rồi, thật sự cảm ơn chị." Dường như câu đầu tiên đã nói ra được, những lời sau cũng không còn khó khăn nữa.

Khi Mạc Tử Hi nói câu thứ hai, tốc độ rõ ràng chậm hơn câu đầu. "Cô không cần phải cảm ơn tôi, đáng lẽ là do cô may mắn thôi.

Hôm đó nếu không có chú Hàn ở gần, dù muốn giúp cô thì một mình tôi cũng bất lực." "Ồ." Mạc Tử Hi vô thức đáp một tiếng. "Nếu không có gì muốn nói nữa thì tôi cúp máy đây." "Ồ." Mạc Noãn nhìn điện thoại có chút buồn cười, thái độ gì thế này, phun ra từng chữ một, cứ như không phải cô ta chủ động gọi cho cô.

Cô vừa định cúp máy, Mạc Tử Hi dường như lại nghĩ ra điều gì đó, đột nhiên gọi cô lại: "Chị, đợi một chút, em còn quên một chuyện." "Nói." "À... ba về cũng được nửa tháng rồi, em nghe ý của chú Hàn là muốn cả nhà ăn một bữa cơm.

Chị xem tối nay có thể qua một chuyến không?

Em đảm bảo lần này sẽ không tỏ thái độ với chị nữa." Mạc Noãn rất muốn nói, cô cũng tự biết mình ghê, biết mỗi lần đều tỏ thái độ với tôi.

Đến nhà họ Mạc, Mạc Noãn không hề muốn đi. "Chị ơi, chị nhất định phải qua một chuyến.

Em muốn trực tiếp nói lời cảm ơn với chị, nhưng khu quân đội em không vào được, chỉ có thể phiền chị qua đây một chuyến thôi." "Tôi không đi, các người muốn ăn cơm thì tự ăn đi." Lần trước là bất đắc dĩ, lần này cô thật sự không muốn đi. "Chị." Mạc Tử Hi cao giọng gọi. "Không nói nữa, tôi cúp đây." Mạc Noãn nói xong liền ngắt điện thoại.

Cùng lúc đó, Lục Sâm cũng nhận được một cuộc điện thoại từ Mỹ, nghe xong cả người anh vẫn còn chưa hoàn hồn, ánh mắt u tối.

Mạc Tử Hi cúp điện thoại, phát hiện Tống Tuyết Di đang đứng bên cạnh nhìn mình với ánh mắt âm u, cô có chút bị sự lạnh lẽo trong mắt bà ta dọa sợ.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt này trên người bà, dường như từ mấy ngày trước ánh mắt của bà đã có chút không ổn, như đang cố gắng kìm nén điều gì đó. "Mẹ, mẹ đừng dùng ánh mắt đó nhìn con, con thấy sợ lắm." Mạc Tử Hi nhíu mày. "Tại sao phải gọi điện cho con nhãi Mạc Noãn đó, lại còn phải khúm núm mời nó đến nhà?

Con phải biết rõ thân phận của mình, con mới là đại tiểu thư nhà họ Mạc bây giờ, Mạc Noãn đã sớm bị ba con đuổi ra khỏi nhà rồi." Cả người Tống Tuyết Di như bị đả kích nặng nề, hoàn toàn không kiểm soát được cảm xúc của mình, giọng nói cũng không nhịn được mà cao lên. "Mẹ, rốt cuộc gần đây mẹ bị sao vậy?" Giọng Mạc Tử Hi có chút yếu ớt, nhưng cũng có chút lo lắng.

Tống Tuyết Di hít sâu mấy hơi, cố gắng để mình bình tĩnh lại. "Mẹ không sao.

Mẹ hỏi con, con bảo Mạc Noãn đến nhà, có phải là ba con bảo con gọi không?" "Mẹ, ba sao có thể bảo con gọi được, chuyện này ba thường giao cho chú Hàn.

Con bảo chị ấy qua là vì hôm đó chị ấy đã giúp con.

Chương 205

Con đã kể cho mẹ nghe tình hình hôm đó rồi, hôm đó con bị ngã, người xung quanh không một ai chịu cứu con, chính chị ấy đã gọi điện cho chú Hàn vào lúc nguy cấp, nếu không con của con chắc chắn không giữ được rồi." Nhớ lại cảnh tượng hôm đó, Mạc Tử Hi vẫn còn sợ hãi, đưa tay đặt lên bụng dưới của mình. "Con, trong mắt con chỉ có con thôi.

Bây giờ con vẫn còn là đại tiểu thư nhà họ Mạc mà mẹ chồng con đã dám đối xử với con như vậy.

Nếu một ngày nào đó con không còn thân phận này nữa, con sẽ chẳng còn gì cả." Nghe vậy, sắc mặt Mạc Tử Hi thay đổi, nghiêm túc nhìn Tống Tuyết Di. "Mẹ, có phải mẹ đã biết chuyện gì rồi không?

Chúng ta bây giờ không phải đang sống rất tốt sao?

Con phát hiện ra ba thật ra vẫn rất lo lắng cho con.

Hôm đó con suýt sảy thai, ba còn mắng Đinh Duệ một trận thậm tệ." Tống Tuyết Di nở một nụ cười mỉa mai, chỉ nghe thấy bà cười quái dị mấy tiếng. "Ba con, ông ta đã sớm không phải là người mà mẹ quen biết năm đó.

Bao nhiêu năm nay ông ta kinh doanh Mạc thị, thủ đoạn của ông ta không phải là thứ chúng ta có thể tưởng tượng được đâu.

Ông ta sẽ không vô cớ tốt với con, chắc chắn là có nguyên nhân." "Mẹ, rốt cuộc mẹ bị sao vậy?

Nếu mẹ biết chuyện gì thì hãy nói cho con biết, chúng ta cũng có thể bàn bạc đối sách.

Mẹ cứ như vậy, lòng con thật sự không yên." Tống Tuyết Di không nói gì cả, chỉ vỗ vỗ vai cô. "Yên tâm, cái gì của chúng ta thì sẽ là của chúng ta, không ai có thể cướp đi được.

Mẹ sẽ không để chúng ta mất trắng đâu." Buổi chiều, Mạc Noãn đang cùng ông nội chơi cờ, đột nhiên bên ngoài có tiếng xe.

Mai dì không nhịn được nói: "Giờ này ai lại về nhỉ?" Ông nội cười nói: "Chắc là thím út của cháu đấy, hôm qua nó nói có một ít đồ bổ dưỡng, bảo hôm nay có thời gian sẽ mang qua cho cháu." "Thím út thật là khách sáo quá.

Cháu nghe bác sĩ và Lục Sâm nói, thật ra phụ nữ mang thai cũng không nên tẩm bổ quá nhiều, chỉ cần đủ dinh dưỡng là được.

Nếu tăng cân quá nhiều đối với thai phụ mang song thai không phải là chuyện tốt, sẽ khó sinh." Mạc Noãn vừa dứt lời, đã nghe Mai dì cười nói: "Là Lục Sâm về rồi à." Nghe vậy, quân cờ trong tay Mạc Noãn khựng lại, cô quay đầu, người đi tới không phải Lục Sâm thì là ai.

Chỉ thấy một tay anh cầm chìa khóa xe, khuỷu tay kia khoác áo vest, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt.

Nhìn thấy anh trong bộ dạng này, khóe miệng Mạc Noãn khẽ cong lên.

Ông nội không nhịn được gõ nhẹ vào trán Mạc Noãn. "Con nhóc này, ông nội ngày nào cũng cùng cháu giết thời gian mà không thấy cháu vui như vậy.

A Sâm tan làm sớm một chút mà nhìn cháu cười tươi như hoa." Mai dì cũng cười bên cạnh: "Ông chủ, thời gian này tôi luôn ở cùng chúng nó, đã tận mắt chứng kiến không ít ngọt ngào của đôi vợ chồng trẻ này rồi.

Đã kết hôn hơn nửa năm rồi mà vẫn như vợ chồng son, vợ chồng như thế này bây giờ hiếm lắm." Mạc Noãn bị họ nói đến ngại ngùng, vốn định đứng dậy, cuối cùng đành ngồi yên không nhúc nhích.

Lục Sâm bước tới, đặt tay lên vai cô: "Kỹ năng chơi cờ có tiến bộ không?" "Cũng ổn, tốt hơn nhiều so với lúc mới bắt đầu." Ông nội nhìn dáng vẻ ngọt ngào của họ, bật cười lắc đầu. "Đi thôi, tôi về phòng ngủ một lát, kẻo ở đây làm bóng đèn, có người cũng không còn tâm trí chơi cờ với tôi nữa, lòng đã bay đi đâu mất rồi." "Ông nội." Mạc Noãn đỏ mặt, bất mãn nói với ông nội.

Ông nội vuốt cằm, đứng dậy đi về phòng ngủ của mình, Mai dì cũng đứng dậy vào bếp. "Lục Sâm, sao hôm nay anh về sớm vậy?" Mạc Noãn ngẩng đầu, khẽ nhíu mày.

Lục Sâm khẽ cong khóe môi, ngồi xuống bên cạnh cô, tự nhiên ôm lấy cô. "Vì nhớ Noãn Noãn và các con của chúng ta, nên về sớm xem một chút." Không thể phủ nhận, chồng mình cũng nhớ mình như mình nhớ anh, tâm trạng của Mạc Noãn cũng rất tốt.

Cô khẽ vỗ vào ngực anh một cái. "Có gì mà xem, chúng em có chạy đi đâu được đâu, anh tan làm về là có thể gặp mà." "Anh đây là một ngày không gặp như cách ba thu." "Đi ra, ở đâu ra nhiều lời sến sẩm thế." Vừa nói, ánh mắt Mạc Noãn liếc thấy đồng hồ treo tường, nhất thời không nhịn được đưa tay véo véo khuôn mặt tuấn tú của anh, mặt cô cũng trở nên nghiêm túc. "Anh Lục, mới có bốn rưỡi thôi, chắc là anh đã rời công ty từ ba rưỡi rồi nhỉ?

Anh trốn việc sớm thật đấy." Cô không thích hành vi này của anh.

Lịch trình của anh vốn dĩ đã rất kín, hôm nay trốn việc không có nghĩa là không cần làm, sau này vẫn phải tăng ca để bù lại, cuối cùng người mệt vẫn là anh.

Lục Sâm nắm lấy tay cô, đặt bên môi khẽ hôn. "Noãn Noãn, tối nay chúng ta đến nhà họ Mạc ăn cơm nhé?

Chú Hàn vừa gọi điện cho anh, nói là dì Vương đã chuẩn bị một số món em thích ăn." Mạc Noãn sững người, cảm thấy Lục Sâm có chút kỳ lạ, khó hiểu nhìn anh. "Em muốn ăn gì, Mai dì đều sẽ làm cho em, tại sao em phải chạy đến nhà họ Mạc ăn chứ?

Vừa lười đi, mà nhìn thấy những người đó em cũng ăn không vui." Lục Sâm ôm Mạc Noãn vào lòng, cười nói: "Đi đi, tối nay chúng ta đến nhà họ Mạc ăn cơm, sau đó về khu trung tâm ở một đêm.

Ngày nào cũng ở khu nhà lớn anh cũng chán rồi, không thoải mái bằng tổ ấm nhỏ của chúng ta." Mạc Noãn thấy Lục Sâm không nói thật, liền thoát ra khỏi lòng anh, nhìn anh không chớp mắt. "Lục Sâm, chiêu đánh trống lảng này anh dùng nát rồi, anh đừng tưởng em không biết, chẳng qua em lười so đo với anh thôi.

Nhưng chuyện này, anh không nói rõ ràng với em thì đừng hòng." Lục Sâm nhìn bộ dạng này của cô, không nhịn được xoa đầu cô. "Nếu anh nói anh bị mua chuộc bằng một số tiền lớn, em tin không?" "Lục Sâm." Mạc Noãn cao giọng, đột nhiên cảm thấy một cảm giác thất bại bất lực.

Miệng của người đàn ông này kín như bưng, chuyện anh không muốn nói thì bạn không có cách nào làm gì được anh, cô thật sự không biết nên nói anh quá có nguyên tắc hay là quá khó đối phó. "Noãn Noãn, đi ăn với anh một bữa thôi.

Có lẽ hai bố con em cần ngồi đối diện nói chuyện thẳng thắn với nhau, hơn nữa từ lúc ông ấy về em vẫn chưa gặp ông ấy, em không muốn đi xem ông ấy hồi phục thế nào sao?" Lục Sâm từng bước nói trúng vào tâm can của Mạc Noãn.

Chương 206

"Em gặp rồi." Mạc Noãn buồn bã nói.

Cô không nói cho Lục Sâm biết hôm đó cô ra ngoài đã gặp Mạc Bình Sơn và Hàn Thụ Nhân đang chọn đồ cho các con trong bụng cô.

Lục Sâm nhíu mày. "Em gặp khi nào, sao anh không biết?" Mạc Noãn có chút hờn dỗi, bất mãn nhìn Lục Sâm: "Tại sao em phải nói cho anh, những chuyện trong lòng anh anh cũng có nói cho em đâu." Lục Sâm bật cười, hai tay nắm lấy đôi vai gầy yếu của Mạc Noãn, nghiêm túc nhìn cô. "Noãn Noãn, em có bao giờ nghĩ, tại sao những chuyện khác anh không nói cho em, em cũng không để ý, nhưng cứ dính dáng đến Mạc Bình Sơn là em lại cố chấp như vậy, nhất định phải làm cho rõ ràng." Mạc Noãn quay mặt đi, mím môi không nói, trong lòng lại dấy lên sóng lớn.

Thật ra cô cũng cảm nhận được trái tim mình đang dần mềm đi, có lẽ từ lúc biết Mạc Bình Sơn năm đó là để bảo vệ cô thì đã bắt đầu mềm lòng rồi, chỉ là trong tiềm thức cô không muốn đối mặt. "Noãn Noãn, đừng trốn tránh lòng mình nữa, được không?" "Lục Sâm, cho em một chút thời gian được không?

Đừng ép em, bây giờ em vẫn chưa muốn nghĩ đến vấn đề này." "Được, nhưng tối nay em phải đi ăn cơm với anh.

Hôm nay là sinh nhật của ông ấy." Nghe vậy, Mạc Noãn ngẩng đầu nhìn Lục Sâm. "Ai nói cho anh biết?" "Chú Hàn nói." "Chú ấy gọi điện cho anh?" Lục Sâm nhìn Mạc Noãn, khẽ gật đầu. "Chú ấy không nói với em, ngược lại là Mạc Tử Hi bảo em qua ăn cơm, nhưng cô ta cũng không nói là sinh nhật của người đó." Mạc Noãn lẩm bẩm. "Mấy năm nay ông ấy không tổ chức sinh nhật, chỉ khi mẹ em còn sống mới tổ chức.

Nhưng họ chủ yếu tập trung vào Mạc thị, cũng không quá quan tâm đến những chuyện này.

Chú Hàn nói mỗi năm họ đều chỉ đơn giản cùng nhau ăn một bữa cơm, có lúc bận quá cũng cho qua luôn.

Chú Hàn không gọi điện cho em, có lẽ là hơi ngại, hình như mỗi lần có chuyện gì chú ấy đều phải làm phiền em." Mạc Noãn không nói gì, nghĩ một lúc rồi mới nói: "Vậy thì đi thôi." Lục Sâm vui vẻ kéo cô lên lầu thay quần áo.

Cô thay một chiếc váy liền màu xanh lá nhạt hơi rộng, bụng cũng không lộ rõ lắm.

Lục Sâm nói với Mai dì vừa từ bếp ra: "Mai dì, con và Noãn Noãn đến nhà họ Mạc ăn cơm, tối nay cũng không về khu nhà lớn, về thẳng nhà ở trung tâm thành phố luôn.

Ngày mai con sẽ đưa cô ấy về lại, dì nói với mọi người một tiếng." "Không cần tôi đi cùng sao?

Hay là tôi cũng về khu trung tâm nhé?" Mai dì không yên tâm nói.

Lục Sâm lắc đầu: "Không cần đâu Mai dì, cũng chỉ một tối thôi, dì không cần đi theo chúng con, con có thể chăm sóc tốt cho Noãn Noãn." "Vậy thì tốt rồi." Lục Sâm đưa Mạc Noãn đến khu trung tâm.

Bất kể quan hệ thế nào, đã là đi sinh nhật thì hai người đương nhiên không thể đi tay không, chỉ là Mạc Noãn không có hứng thú, Lục Sâm hỏi cô mua gì, cô chỉ nói một tiếng "tùy" cho qua chuyện. "Noãn Noãn, em cũng nên tỏ ra có thành ý một chút chứ, chọn cho ông ấy một món quà tử tế đi." "Còn cần mang quà gì nữa, em đến đó đã là món quà lớn nhất rồi." Mạc Noãn có chút mất kiên nhẫn nói.

Lục Sâm cười cười, xoa đầu Mạc Noãn, rồi chỉ vào một cửa hàng đồ cổ hỏi cô: "Hay là chúng ta vào đó mua cho ông ấy một món đồ cổ nhé?" Mạc Noãn lướt qua những thứ được bày biện bên trong, rồi chỉ về phía khu phố thương mại. "Đừng vào, mấy thứ đó ông ấy sẽ không thích đâu.

Thứ có thể hứng thú chắc chỉ có mấy thứ như tẩu thuốc thôi.

Thà qua bên kia mua một cái cần câu, như vậy hợp với ông ấy hơn." Bây giờ ông ấy thích hợp để thư giãn một chút, chứ không phải làm việc với cường độ cao.

Lục Sâm sáng mắt lên, cảm thấy Mạc Noãn nói rất có lý.

Thật ra anh cũng không biết sở thích của Mạc Bình Sơn, thà nghe theo ý kiến của Mạc Noãn còn hơn.

Cô nhóc này tuy không còn ký ức, nhưng cảm giác vẫn còn đó, chắc sẽ không sai đâu. "Sao em biết ông ấy không thích đồ cổ?" "Không biết, cảm giác là sẽ không thích thôi." Mạc Noãn rất tùy ý nói.

Lục Sâm cười cười: "Anh cũng không nghĩ ra được món nào tốt hơn, vậy chúng ta qua bên đó mua cần câu là được rồi, cũng tiết kiệm được một khoản." Mạc Noãn không có ý kiến, hai người đi thẳng đến khu phố thương mại gần đó.

Dưới sự giới thiệu của người bán, họ bỏ ra mấy trăm tệ mua một bộ đồ câu hoàn chỉnh.

Dù đã nhờ người bán gói lại cẩn thận, Lục Sâm nhìn món quà trong tay, có chút ghét bỏ nhíu mày. "Món quà này thật sự quá keo kiệt, anh còn không dám mang ra tặng nữa." "Vậy đưa cho em, em cầm." Mạc Noãn mặt không biểu cảm nói. "Anh đùa em thôi, anh biết Noãn Noãn đây là quà mọn tình nặng, không muốn ông ấy dành quá nhiều thời gian cho công việc, muốn ông ấy nghỉ ngơi hợp lý một chút." "Không có tình nghĩa gì hết, em là không nỡ tiêu tiền thôi." Mạc

Noãn nhăn mặt.

Lục Sâm véo má cô, có chút bất đắc dĩ nói: "Được rồi, vui lên một chút đi, chúng ta đi chúc mừng người ta mà, bộ dạng này của em không thích hợp đâu." Nghe vậy, Mạc Noãn nhìn Lục Sâm, cố tình nhe răng cười thật tươi với anh, để lộ hàm răng trắng đều tăm tắp, kết hợp với biểu cảm có chút âm u của cô, trông khá là nhe nanh múa vuốt, như muốn ăn thịt người.

Chỉ nghe thấy cô nói một cách hung dữ: "Thế này thì sao, trông giống đi chúc mừng sinh nhật chưa?" "Ha ha." Lục Sâm bị bộ dạng trẻ con của cô chọc cười, nhất thời không nhịn được mà vui vẻ cười thành tiếng, véo má cô một cái. "Noãn Noãn, em thật đúng là một bảo bối sống." Mạc Noãn gạt tay anh ra. "Bớt lấy em ra làm trò vui đi, em không có tâm trạng.

Mua xong rồi thì đi mau, nóng chết đi được." Lên xe, Mạc Noãn liền ngủ thiếp đi, khuôn mặt nhỏ nhắn lại trở về vẻ bình yên tĩnh lặng, hoàn toàn khác với người đang hờn dỗi vừa rồi.

Lục Sâm bất đắc dĩ cười, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ lo lắng sâu sắc.

Khi đến nhà họ Mạc, đã là sáu giờ rưỡi, Mạc Tử Hi đang ngồi ăn trái cây trong phòng khách, thấy họ đi vào thì hơi sững sờ, sau đó cất tiếng gọi: "Chị, anh rể, hai người đến rồi." Không chỉ Mạc Noãn, ngay cả Lục Sâm cũng nhận ra giọng điệu của Mạc Tử Hi đã có thêm vài phần thành ý, không giống như lần trước họ đến, chỉ là diễn kịch. "Chị, anh rể, hai người ngồi trước đi, bố và chú Hàn đang bàn chuyện trên lầu, chắc là sắp dùng bữa rồi." Mạc Tử Hi mỉm cười nói.

Thấy Mạc Tử Hi thay đổi thái độ, cả hai đều có chút không quen, họ ngồi xuống đối diện cô ta.

Mạc Tử Hi nhìn Mạc Noãn, ngập ngừng muốn nói lại thôi, dường như đã đấu tranh một hồi mới lên tiếng: "Cảm ơn chị." Mạc Noãn không nói gì, Mạc Tử Hi cũng không nói thêm nữa.

Một lúc sau, Tống Tuyết Di đi ra, lần này thái độ của bà ta hoàn toàn trái ngược với lần trước.

Lần trước còn giả vờ cười chào hỏi họ, lần này thì không nói một lời, chỉ liếc họ một cái rồi đi thẳng lên lầu gọi Mạc Bình Sơn và Hàn Thụ Nhân.

Chương 207

Mạc Noãn không nhịn được lườm Lục Sâm một cái, cô biết ngay sẽ thế này mà, đến đây cũng chỉ tự tìm bực mình, thà thoải mái ở trong biệt thự còn hơn.

Lục Sâm không để tâm, vỗ nhẹ lên tay cô, ý bảo cô đừng chấp nhặt với những người không quan trọng này.

Một lát sau, Mạc Bình Sơn và Hàn Thụ Nhân từ trên lầu đi xuống, hai người dường như đã biết tin họ sẽ đến nên không tỏ ra ngạc nhiên, chỉ đồng loạt nhìn về phía bụng cô, nhìn một cái rồi dời đi. "Cô Noãn, cậu Lục, cảm ơn hai người đã đến." Hàn Thụ Nhân cười nói.

Cả hai đều gật đầu, Mạc Bình Sơn nhìn Mạc Noãn hỏi: "Bây giờ còn ốm nghén không?" Mạc Noãn không lên tiếng, không khí nhất thời có chút không ổn, Lục Sâm đành cười nói: "Đã ăn một số thứ bố nói, bây giờ không còn nôn nữa, khẩu vị cũng tốt hơn trước một chút." Mạc Noãn có chút không quen khi Lục Sâm nói chuyện với Mạc Bình Sơn như vậy, cô ngẩng đầu nhìn anh một cách bất mãn. "Vậy thì tốt, hồi đó đến giai đoạn cuối, mẹ con bị phù nề chân tay rất nặng, Lục Sâm, đến lúc đó con nhớ xoa bóp cho nó nhiều một chút, sáng, trưa, tối thay phiên nhau, nếu không buổi tối bị chuột rút sẽ ngủ không ngon, tâm trạng cũng dễ bực bội, suy nghĩ lung tung." Mạc Bình Sơn dặn dò hai người.

Lục Sâm gật đầu. "Còn nữa, tuyệt đối không được ăn đồ sống lạnh, thể chất của nó thiên về hàn, nhưng từ nhỏ lại thích ăn đồ lạnh, trong thời gian mang thai phải kiêng hoàn toàn." Hôm nay Mạc Bình Sơn dường như có tính khí đặc biệt tốt, dù Mạc Noãn không hề đáp lời, ông vẫn kiên nhẫn dặn dò.

Trong lòng Mạc Noãn đột nhiên dấy lên một cảm giác bất an, tim đập nhanh một cách khó hiểu.

Mạc Bình Sơn còn chưa nói xong, dì Vương đã dọn món ăn lên đủ cả.

Dì Vương đi đến bên cạnh Mạc Noãn, nhìn cô một hồi rồi cười nói: "Không tệ, cô chủ, sắc mặt rất tốt." Mạc Noãn khẽ gọi một tiếng.

Lục Sâm đưa món quà đã chuẩn bị sẵn cho Mạc Bình Sơn: "Đây là quà Noãn Noãn tự tay chọn cho bố, để bố có thời gian ra bờ sông chơi nhiều hơn." Mạc Noãn bất mãn liếc Lục Sâm một cái, Lục Sâm không để ý.

Hàn Thụ Nhân giúp nhận lấy, nhìn qua rồi cười nói với Mạc Bình Sơn: "Chủ tịch, là một bộ dụng cụ câu cá." Mạc Bình Sơn lộ ra vẻ vui mừng: "Vậy ta cũng phải tìm thời gian học người ta đi câu cá, cảm nhận thử cuộc sống nhàn nhã đó." Bữa tối hôm nay rất phong phú, nhưng lại không có bánh sinh nhật như dự đoán, cũng không ai nhắc đến hôm nay là sinh nhật của Mạc Bình Sơn.

Mạc Bình Sơn bảo Hàn Thụ Nhân và dì Vương cùng ngồi xuống ăn cơm, hai người cũng cười đồng ý.

Khác với lần trước, lần này Mạc Bình Sơn nói khá nhiều, không phải nói với Mạc Tử Hi thì cũng là nói với Mạc Noãn, giống hệt một người cha trong gia đình bình thường, không ngừng dặn dò cô con gái đang mang thai của mình.

Ngược lại là Tống Tuyết Di, từ đầu đến cuối không nói một lời, chỉ cắm cúi ăn cơm. "Thụ Nhân, rót cho ta ly rượu." Mạc Bình Sơn đột nhiên nói với Hàn Thụ Nhân.

Hàn Thụ Nhân không tán thành nhìn Mạc Bình Sơn: "Chủ tịch, ngài tốt nhất không nên uống rượu." Mạc Bình Sơn cười một tiếng:

"Không sao, hôm nay tâm trạng khá tốt, hai đứa con gái của ta đều mang thai rồi, ta sắp được làm ông ngoại, ta vui, rót đầy cho ta, ta chỉ uống một ly thôi." Nghe vậy, Mạc Noãn không nhịn được nhìn Mạc Bình Sơn một cái, từ khi cô trở về thành phố A, cũng đã gặp ông mấy lần, nhưng chưa bao giờ thấy ông cười, càng đừng nói là cười vui vẻ như vậy.

Rõ ràng tối nay ông thật sự rất vui.

Ông ngoại, ông ta cũng nghĩ hay thật.

Hàn Thụ Nhân bất đắc dĩ, nhưng vẫn rót cho Mạc Bình Sơn một ly rượu.

Mạc Bình Sơn trực tiếp nâng ly lên, tu một hơi mạnh.

Hàn Thụ Nhân lộ vẻ lo lắng, ngay cả Mạc Tử Hi cũng không nhịn được lên tiếng: "Bố, bố uống chậm thôi, đó là rượu mạnh độ cồn cao đấy." "Ừ, bố biết, chỉ là lâu rồi không uống rượu, nhất thời không nhịn được." Nói xong ông bảo Hàn Thụ Nhân đi lấy món quà đã mua hôm nọ.

Hàn Thụ Nhân đặt bát đũa xuống, đi lên lầu, rất nhanh đã cầm hai chiếc hộp gỗ tử đàn xuống.

Mạc Noãn nhận ra đó là thứ ông mua vào ngày cô vừa về nước.

Mạc Bình Sơn cầm một chiếc hộp đưa cho Mạc Tử Hi, Mạc Tử Hi sững sờ, không thể tin được nhìn Mạc Bình Sơn: "Bố, cái này cho con sao?" "Không phải cho con, mà là mặt dây chuyền ngọc cho cháu ngoại gái của ta, đã có lịch sử mấy trăm năm rồi, con cất kỹ đi, đợi đứa bé ra đời là có thể đeo, rất tốt cho sức khỏe." Mạc Tử Hi vui mừng mở hộp ra, thấy thứ bên trong mắt liền sáng lên.

Mạc Noãn cũng liếc nhìn, mặt dây chuyền ngọc hình trăng khuyết, trong trắng như ngọc, long lanh như nước, nhìn qua là biết rất quý giá.

Mạc Tử Hi cười rạng rỡ, vội vàng cảm ơn: "Cảm ơn bố, con thay mặt con của con cảm ơn bố.

À đúng rồi, con vẫn chưa có tên, hay là bố đặt tên cho con luôn đi." Mạc Bình Sơn suy nghĩ một lát rồi nói: "Cứ gọi là Hữu An đi, không cần biết sau này con muốn nó mang họ gì, đọc lên nghe cũng hay." "Đinh Hữu An, Mạc Hữu An, đúng là tên hay." Mạc Tử Hi khẽ đọc, khóe miệng không nhịn được cong lên.

Mạc Noãn nhìn dáng vẻ này của Mạc Tử Hi, cảm thấy thuận mắt hơn trước vài phần.

Có thể thấy cô ta thật sự rất yêu thương đứa con trong bụng mình.

Mạc Bình Sơn gật đầu, sau đó lại đưa chiếc hộp còn lại cho Mạc Noãn.

Mạc Noãn biết bên trong là một đôi khóa trường mệnh phú quý, nhưng vẫn không đưa tay ra nhận.

Mạc Bình Sơn cũng không giận, mắt vẫn nhìn Mạc Noãn, nói: "Cái này cho nhà các con, là một đôi khóa trường mệnh thời nhà Minh." Lục Sâm cũng nhìn Mạc Noãn, trong mắt mang theo ý tứ sâu xa.

Mạc Noãn chần chừ không nhận, Mạc Bình Sơn cũng không đặt xuống, hai cha con một cách vô hình bắt đầu một trận chiến giằng co.

Hồi lâu sau, Mạc Noãn cuối cùng cũng bất đắc dĩ nhận lấy chiếc hộp.

Vì trong lòng có chút bực tức, động tác hơi mạnh, vô tình ấn phải nút lò xo trên hộp, một đôi khóa trường mệnh lập tức hiện ra trước mặt mọi người.

Nụ cười trên môi Mạc Tử Hi hơi cứng lại, thái dương của Tống Tuyết Di cũng giật thon thót, bàn tay dưới gầm bàn siết chặt.

Mạc Bình Sơn liếc nhìn họ một cái, giải thích: "Chỉ cần là cháu ngoại trai và cháu ngoại gái của ta, đứa nào cũng sẽ có.

Lúc con sinh đứa thứ hai cũng không thiếu phần của con đâu." Mạc Tử Hi lộ vẻ lúng túng, nhỏ giọng nói: "Con biết rồi." Tặng quà xong, Mạc Bình Sơn bảo mọi người nâng ly, cùng nhau uống một ly.

Chỉ có ông và Hàn Thụ Nhân uống rượu, Lục Sâm vì phải lái xe nên cũng uống nước ngọt như những người phụ nữ khác.

Ăn tối xong, Mạc Bình Sơn gọi Mạc Noãn vào phòng sách. "Con ngồi xuống trước đi, ta còn có vài chuyện muốn nói với con." Mạc Noãn không vui vẻ gì, nhưng vẫn nghe lời Mạc Bình Sơn ngoan ngoãn ngồi xuống: "Có gì muốn nói thì nói nhanh lên, không còn sớm nữa, chúng tôi còn phải về nhà." "Đã đến rồi thì cũng đừng vội, cha con chúng ta đã nhiều năm không nói chuyện tử tế rồi.

Hình như từ sau khi mẹ con mất, con đã oán trách ta, thà ở nội trú cũng không muốn về nhà." Nhắc đến chuyện cũ, Mạc Bình Sơn đột nhiên cảm thấy cổ họng đắng ngắt, cả trái tim cũng thấy đắng. "Ông muốn nói gì thì nói nhanh lên." Mạc Noãn hơi sa sầm mặt thúc giục.

Mạc Bình Sơn vẫn không lên tiếng, hồi lâu sau mới cất lời: "Noãn Noãn." Nghe vậy, tim Mạc Noãn như bị một bàn tay lớn bóp nghẹt, ép đến mức cô không thể thở nổi.

Người này gọi cô luôn là cả họ lẫn tên, nào có bao giờ dịu dàng như bây giờ.

Chương 208

Mạc Bình Sơn dường như không nhận ra tiếng gọi của mình đã gây ra cú sốc lớn thế nào cho Mạc Noãn, tự mình nói tiếp: "Mẹ con cũng giống con, đặc biệt sợ lạnh, thời tiết hơi se lạnh một chút là cả người lạnh cóng.

Con sinh vào cuối thu, lúc đó thời tiết đã chuyển lạnh rồi.

Mạc thị vừa mới khởi đầu, chúng ta đều không có thời gian để đặt tên cho con cho tử tế, ngay cả mẹ con cũng chỉ ở nhà nghỉ ngơi trước ngày dự sinh một tháng, mãi đến khi con chào đời chúng ta mới nhận ra vấn đề này." Mạc Noãn nhìn ông, chỉ thấy vẻ mặt ông vô cùng dịu dàng, dường như đang chìm vào hồi ức xa xôi.

Nhưng nghe lời ông nói xong, trong lòng cô lại tức giận, mẹ cô đã giúp ông như vậy, cuối cùng lại nhận lấy kết cục đó. "Ta nhớ lúc đó còn ở trong phòng bệnh, ta hỏi mẹ con, có nghĩ ra cái tên nào chưa.

Mẹ con nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ, nói thẳng là gọi Noãn Noãn, hy vọng cuộc sống sau này của con có thể ấm áp như ánh dương, không có bất kỳ một chút bóng tối nào." Ngừng một lát, Mạc Bình Sơn lại nói: "Vốn định dùng tên này làm tên ở nhà, nhưng gọi nhiều thành quen, sau này cũng không đổi nữa." Mạc Noãn không ngờ tên của mình lại được đặt một cách vội vã như vậy, mà còn do chính mẹ mình đặt. "Bây giờ thấy con và Lục Sâm, ta cảm thấy cái tên năm xưa cuối cùng cũng đặt đúng rồi.

Nếu mẹ con thấy cuộc sống hiện tại của con, chắc chắn cũng sẽ cảm thấy rất vui mừng." Mạc Noãn thấy Mạc Bình Sơn cứ cái đà này, cảm thấy ông sắp nói dài dòng, không nhịn được nói: "Ông muốn nói gì thì nói ngắn gọn thôi, tôi không muốn ngồi đây nghe ông nói những chuyện linh tinh này." Mạc Bình Sơn cười một tiếng: "Cái tính nóng nảy đôi lúc này của con, giống mẹ con, cũng giống ta." Mạc Noãn không nói gì, cũng không nhìn Mạc Bình Sơn.

Lúc này, Hàn Thụ Nhân bưng một ly sữa vào, đưa cho Mạc Noãn.

Mạc Noãn liếc Mạc Bình Sơn một cái, vẫn nhận lấy, khẽ đặt lên môi nhấp một ngụm.

Không phải sữa tươi, mà là sữa chua có vị hơi đậm, khẩu vị rất ngon. "Mẹ con lúc mang thai con cũng như vậy, vị giác thất thường, có lúc thích ăn ngọt, có lúc lại thích ăn chua." Trong lòng Mạc Noãn có chút bực bội, cả người ngồi không yên trên ghế.

Mạc Bình Sơn nói câu được câu chăng, toàn là những lời không quan trọng, dường như nghĩ đến đâu nói đến đó, hoàn toàn không có trọng tâm.

Nhưng không bao lâu sau, ông đột nhiên thu lại nụ cười trên mặt, nghiêm túc nói: "Dù sao đi nữa, ta chưa bao giờ hối hận về bất kỳ quyết định nào của mình." Bàn tay cầm ly của Mạc Noãn khựng lại, khóe môi nhếch lên một nụ cười giễu cợt.

Mọi quyết định, bao gồm cả việc cắt đứt quan hệ với cô, thậm chí để cho đôi mẹ con kia vào nhà?

Mạc Noãn không thể nhịn được nữa, nhìn chằm chằm Mạc Bình Sơn: "Lục Sâm luôn nói tôi cố chấp, bây giờ tôi mới phát hiện, sự cố chấp của tôi trước mặt ông hoàn toàn không đáng kể.

Ông mới là người cố chấp nhất, ngay cả dũng khí thừa nhận sai lầm cũng không có.

Đưa đôi mẹ con kia về thành phố A là quyết định sai lầm nhất của ông.

Nếu không có họ, mẹ tôi đã không chết, tôi cũng sẽ không để họ có cơ hội, mang cái danh ác độc cố ý giết người." Mạc Noãn nói vậy, Mạc Bình Sơn cũng không giận, chỉ nhàn nhạt nói: "Noãn Noãn, con bây giờ còn chưa làm cha mẹ, có những chuyện con không thể hiểu được đâu.

Điều duy nhất ta hối tiếc là không thể tiếp tục phát triển Mạc thị lớn mạnh hơn, không thể khiến bản thân trở nên mạnh mẽ hơn." Để đến nỗi luôn lực bất tòng tâm, rõ ràng biết có chuyện không ổn, nhưng vẫn không tra ra được gì, không thể trả lại sự trong sạch cho bà ấy.

Mạc Noãn nghe những lời này liền tức giận, không hiểu tại sao sự nghiệp trong lòng ông lại quan trọng đến vậy, giọng cô cũng không nhịn được cao lên một chút: "Mạc thị, trong mắt ông, cái công ty rách nát đó mới là tình yêu lớn nhất của ông, mọi thứ khác đều không đáng nhắc đến." "Được rồi, những chuyện này không có gì đáng giải thích cả.

Cuốn nhật ký của mẹ con vẫn nên giao cho con cất giữ.

Con là con gái của bà ấy, không ai thích hợp hơn con." Mạc Bình Sơn vừa nói vừa lấy một cuốn nhật ký từ trong ngăn kéo ra.

Ánh mắt Mạc Noãn trầm xuống, cuốn nhật ký trong mắt Mạc Bình Sơn chính là cuốn trong tay cô, ngay cả cô cũng không biết nó đến tay ông từ lúc nào, không cần nói cũng biết chắc chắn là Lục Sâm đưa cho ông. "Con cũng đừng trách Lục Sâm, là ta đã nói với nó mấy lần nó mới đưa cho ta." "Ông đã biết mẹ tôi bị trầm cảm mấy năm, biết là người phụ nữ đó đã đích thân đến nhà ép mẹ tôi, như vậy mà ông vẫn không hối hận sao?" Mạc Noãn tức giận tột độ. "Hối hận thì có thể làm gì, trên đời này chưa bao giờ có thuốc hối hận." Mạc Bình Sơn thở dài, có chút thờ ơ nói. "Ông..." Mạc Noãn lại một lần nữa bị thái độ này của ông làm cho tức điên. "Con sắp làm mẹ rồi, phải chú ý kiềm chế cảm xúc của mình, đừng động một chút là lại tức giận muốn nhảy dựng lên, không tốt cho con đâu." "Nhìn thấy ông là tôi không có tâm trạng tốt được." Mạc Noãn đứng dậy định đi.

Khi đi đến cửa, cô nghe thấy Mạc Bình Sơn nói: "Noãn Noãn, con có thể tiếp tục hận ta, nhưng đừng để cháu ngoại của ta cũng hận ta.

Ta hy vọng có một ngày có thể nghe chúng nó gọi ta một tiếng ông ngoại." Cơ thể Mạc Noãn cứng đờ, chỉ cảm thấy lồng ngực đau nhói, nhưng vẫn không chút lưu tình đi xuống lầu.

Mạc Tử Hi thấy cô đi xuống lầu như không có chuyện gì xảy ra, trong mắt có chút ngạc nhiên, lần này lại không cãi nhau.

Hàn Thụ Nhân nói với Mạc Noãn: "Cô Noãn, bây giờ đã muộn rồi, hai người có muốn ở lại đây một đêm không?" "Không cần đâu, chúng tôi không về biệt thự mà về khu trung tâm thành phố, cũng không xa lắm đâu." Dì Vương định nói gì đó nhưng bị Hàn Thụ Nhân kéo lại.

Hàn Thụ Nhân gật đầu: "Được, vậy hai người đi cẩn thận, lái xe chậm thôi." Ra khỏi nhà họ Mạc, Mạc Noãn hung hăng lườm Lục Sâm một cái, Lục Sâm không hiểu gì nhìn cô: "Sao vậy, ai lại chọc em giận rồi?" Mạc Noãn ném thẳng cuốn nhật ký trong tay vào người Lục Sâm, tức giận nhìn anh: "Anh nói xem là ai làm em tức giận, vậy mà không có sự đồng ý của em đã tự ý đưa đồ của em cho người đó.

Lục Sâm, anh ngày càng làm em thất vọng rồi." Lục Sâm cau mày, không nhịn được ôm lấy eo Mạc Noãn: "Noãn Noãn, đừng như vậy, đừng nói là thất vọng về anh." "Nhưng trên thực tế anh đã làm em thất vọng." "Noãn Noãn, thân phận của anh kẹt giữa hai người vốn đã khó xử.

Ông ấy có lỗi với em, em có thể không kiêng nể gì với ông ấy, nhưng anh thì khác, anh là chồng em, anh phải gạt mọi thứ sang một bên để bình tĩnh tính toán cho em.

Ông ấy đã đề cập với anh mấy lần, anh không thể coi như hoàn toàn không nghe thấy." "Vậy thì anh cũng nên hỏi ý kiến của em một chút." "Anh hỏi thì em có cho không?" "Đương nhiên là không." "Vậy thì không phải sao." Mạc Noãn cũng không muốn vì chuyện nhỏ này mà cãi nhau với Lục Sâm, bất đắc dĩ nói: "Lục Sâm, tối nay em không muốn nói chuyện với anh, anh tránh xa em ra một chút." Lục Sâm sờ cằm: "Em chắc chắn không có anh ôm, tối nay em ngủ được sao?" Mạc Noãn nghiến răng nghiến lợi nhìn Lục Sâm, nghiêm túc nói: "Lục Sâm, em nói cho anh biết, tốt nhất đừng chọc em, chọc em tức lên, em thà để mình mất ngủ, cũng phải bỏ thói quen này.

Thói quen có thể hình thành thì cũng hoàn toàn có thể bỏ được." Lục Sâm ôm chặt Mạc Noãn, dịu dàng nói: "Được rồi, anh xin lỗi, là anh sai rồi.

Sau này nếu anh tự ý động vào đồ của em, anh nhất định sẽ bàn bạc kỹ với em.

Là anh quá tự cho là đúng, cứ nghĩ chúng ta là vợ chồng, đồ của em cũng là của anh, vậy thì anh xử lý đồ của mình cũng rất hợp tình hợp lý, lại quên mất rằng giữa vợ chồng thực ra cũng cần có một chút không gian riêng, có những chuyện không thể vượt qua được." Lời giải thích này khiến Mạc Noãn thực sự cạn lời, sắc mặt vẫn căng thẳng, trầm giọng nói: "Buông em ra." "Noãn Noãn, đừng giận nữa, được không?

Em mà giận, tâm trạng của các con chúng ta cũng sẽ không tốt.

Chúng còn nhỏ như vậy, không thể ảnh hưởng đến sự phát triển của chúng được." Nghe vậy, Mạc Noãn không nói gì nữa.

Lục Sâm trong mắt lóe lên một tia cười, hoàn toàn không cảm thấy có lỗi khi lấy con mình ra làm lá chắn.

Sau khi Mạc Noãn và Lục Sâm đi, Mạc Tử Hi cũng bị Mạc Bình

Sơn gọi vào phòng sách.

Mạc Tử Hi ngơ ngác nhìn Mạc Bình Sơn, hỏi: "Bố, bố tìm con?" "Ngồi đi." Mạc Bình Sơn chỉ vào chiếc ghế đối diện.

Mạc Tử Hi ngoan ngoãn ngồi xuống.

Mạc Bình Sơn nhìn Mạc Tử Hi một lúc rồi nói: "Tử Hi, con đến nhà họ Mạc cũng đã mấy năm rồi, nhưng chúng ta chưa bao giờ nói chuyện tử tế.

Hôm nay con có gì muốn nói thì cứ nói hết với ta đi." Mạc Tử Hi ngạc nhiên nhìn Mạc Bình Sơn, cô đến nhà họ Mạc nhiều năm như vậy, Mạc Bình Sơn quả thực chưa bao giờ nói chuyện với cô như thế này.

Chương 209

"Bố, bố muốn con nói gì?" "Con muốn nói gì cũng được, nói ra những lời trong lòng con đi." Mạc Tử Hi cúi đầu, không lên tiếng.

Mạc Bình Sơn cũng không vội, yên lặng ngồi chờ, lặng lẽ nhìn cô.

Hồi lâu sau, Mạc Tử Hi mới dè dặt mở lời: "Bố, con thật sự có thể nói bất cứ điều gì sao?

Bố đảm bảo sẽ không giận con chứ?" Mạc Bình Sơn lắc đầu: "Con có thể nói bất cứ điều gì, ta không giận con đâu." Mạc Tử Hi cắn môi, nhỏ giọng nói: "Bố, con vẫn luôn không hiểu, tại sao con và Mạc Noãn đều là con ruột của bố, nhưng thái độ của bố đối với chúng con lại hoàn toàn khác nhau.

Dù con đã trở về nhà họ Mạc, sự đối xử tốt của bố dành cho con vẫn kém xa chị ấy." "Sự đối xử tốt mà con nói là chỉ điều gì?

Là việc ta muốn để nó tiếp quản chức chủ tịch sao?" Mạc Tử Hi nghẹn lời, Mạc Bình Sơn vừa nhìn cô như vậy đã biết mình hỏi đúng. "Tử Hi, lời này ta cũng chỉ nói với con một lần thôi, có năng lực bao nhiêu thì làm việc bấy nhiêu." Mạc Bình Sơn nói chuyện ôn hòa như vậy, Mạc Tử Hi dù không cam lòng cũng chỉ có thể nén giận trong lòng, không dám nói ra. "Con đừng nghĩ lời này của ta là coi thường con.

Con nên biết mình có bao nhiêu năng lực.

Chân của con đã chữa trị mấy năm, trong thời gian đó con không tham gia bất kỳ công việc hay học tập nào, thời gian vào Mạc thị cũng còn ngắn.

Tấm lòng của Đinh Duệ đối với con, chính con cũng rất rõ, không hề đơn thuần như vậy.

Nếu để con quản lý Mạc thị, bên đó sẽ không giúp con, ngược lại còn thừa nước đục thả câu." Điểm này, trong lòng Mạc Tử Hi cũng rõ.

Hai ông bà nhà họ Đinh nếu không phải vì nể mặt nhà họ Mạc thì tuyệt đối sẽ không để Đinh Duệ cưới cô.

Mạc Bình Sơn chỉ đi nước ngoài một thời gian, bà mẹ chồng kia của cô đã dám ra tay trực tiếp với cô.

Mạc Tử Hi không nói gì, Mạc Bình Sơn biết trong lòng cô hiểu rõ sự thật này. "Mạc Noãn thì khác, nó một mình lăn lộn bên ngoài mấy năm.

Từ nhỏ ta và mẹ nó cũng chú trọng bồi dưỡng năng lực các mặt cho nó.

Người nhà họ Lục đối xử với nó cũng rất tốt, sẽ là chỗ dựa cho nó.

Nó bắt tay vào việc chắc chắn sẽ nhanh hơn con." "Đó là vì con về bên cạnh bố quá muộn." Mạc Tử Hi buồn bã nói.

Cô cũng muốn vừa sinh ra đã có cha mẹ ở bên, được cha mẹ tận tình bồi dưỡng, nhưng từ nhỏ đến lớn cô lại phải ở nơi hẻo lánh đó, chịu đủ lời chế giễu.

Mạc Bình Sơn trong mắt lóe lên một tia trầm tư: "Đó là vì ta không hề biết đến sự tồn tại của con, nếu biết chắc chắn sẽ không để con như vậy.

Từ khi ta biết đến sự tồn tại của con, ta đối xử với con thế nào, chính con cũng có thể cảm nhận được." Mạc Tử Hi cúi đầu, dù trong lòng không cam tâm, nhưng cô không dám nói lời trái lòng.

Mạc Bình Sơn đối với cô quả thực rất tốt, trong thời gian cô chữa trị chân cũng là ông đích thân trao đổi với bác sĩ, ăn mặc đi lại cũng chưa từng bạc đãi cô.

Điểm duy nhất không đủ là thời gian ở bên cô quá ít.

Cô từng thấy ông và Mạc Noãn ở bên nhau, đó mới là cách mà cô luôn ao ước cha con họ sẽ đối xử với nhau.

Mạc Noãn sẽ không chút e dè làm nũng với ông, sẽ đấu khẩu với ông.

Rõ ràng ông đã bị tức đến muốn râu ria dựng đứng, Mạc Noãn lại cười hì hì ôm cổ ông, không biết nói gì đó bên tai ông, ông lập tức có thể cười trở lại, một vẻ bất lực với Mạc Noãn.

Nhưng ông chưa bao giờ như vậy với cô, cô cũng không dám dễ dàng làm nũng với ông.

Ông chỉ cần sa sầm mặt là cô đã sợ hãi. "Con luôn cảm thấy giữa chúng ta không giống cha con, con không dám làm nũng với bố chút nào." "Khi ta biết con tồn tại, con đã qua cái tuổi khao khát tình cha nhất rồi.

Tình cảm giữa người với người cũng là từ từ vun đắp mà thành, cách chúng ta ở bên nhau chắc chắn sẽ khác với người khác.

Nhưng con hãy tự mình nghĩ kỹ xem, ngoài cha ruột của con ra, ai sẽ đối xử với con như ta." Mạc Tử Hi sững sờ, sau đó nói: "Mẹ nói bố và mẹ mới là người yêu thanh mai trúc mã, là người khác đã phá hoại tình cảm của hai người." Khóe miệng Mạc Bình Sơn lộ ra nụ cười giễu cợt: "Sự thật thế nào, có rất nhiều người biết.

Là bà ta kết hôn trước, ta kết hôn sau bà ta rất lâu." Mạc Tử Hi sững sờ: "Vậy con là sao?

Hai người đã đều kết hôn rồi, tại sao lại có sự tồn tại của con?"

Mạc Bình Sơn không lên tiếng, dường như suy nghĩ một lúc mới nói: "Chuyện quá khứ ta không muốn nói nhiều nữa, tất cả chỉ là một tai nạn, và ta cũng đã phải trả một cái giá rất đắt cho tai nạn đó." "Bố..." Mạc Bình Sơn tiếp tục nói: "Mẹ của con, ta không còn hy vọng gì nữa, một số quan niệm của bà ta đã ăn sâu bén rễ rồi.

Nhưng con còn trẻ, bây giờ cũng sắp làm mẹ rồi, con đừng chuyện gì cũng nghe theo bà ta, phải có chủ kiến của riêng mình, làm gì cũng phải suy nghĩ kỹ cho đứa con trong bụng con." "Bố, con không có." Mạc Tử Hi có chút không đồng tình với lời của Mạc Bình Sơn. "Con cũng đừng vội phủ nhận.

Lời của ta cứ coi như tiêm phòng cho con trước.

Cuộc sống sau này còn dài, ta không thể ở bên cạnh con cả đời được.

Con đã coi trọng đứa con của mình như vậy, cũng đã chuẩn bị sinh nó ra, vậy thì những chuyện này không thể bỏ qua được.

Bố mẹ nhà họ Đinh không thể đối xử tốt với nó được đâu, người duy nhất thật lòng với nó chỉ có chính con mà thôi." Mạc Tử Hi hốc mắt cay cay, có chút lí nhí nói: "Bố, bố nói những chuyện này với con làm gì?

Hữu An không phải còn có ông ngoại là bố sao?" "Ta có thể che chở cho con nhất thời, nhưng không thể che chở cho con và đứa bé cả đời." Mạc Bình Sơn tiến lên sờ tóc Mạc Tử Hi, nhẹ nhàng ấn đầu cô lên đùi mình.

Nước mắt Mạc Tử Hi lã chã rơi xuống, cô ngẩng đầu không thể tin được nhìn Mạc Bình Sơn, đây là lần đầu tiên ông thân mật với cô như vậy, cô khẽ gọi một tiếng: "Bố." "Tử Hi, những lời bố vừa nói con đã nghe lọt tai chưa?" Mạc Tử Hi gật đầu: "Con đều đã hiểu cả rồi." "Chỉ cần Mạc thị còn tồn tại, con mới có chỗ dựa.

Một khi Mạc thị không còn, hoàn cảnh của con sẽ chỉ càng thêm khó khăn, đạo lý này con có hiểu không?" Mạc Bình Sơn nhìn Mạc Tử Hi nghiêm túc nói. "Đạo lý này con vẫn luôn hiểu." Chính vì luôn hiểu, nên mới muốn tranh giành. "Ta biết con và mẹ con vẫn luôn muốn có Mạc thị, con cũng có tham vọng, nhưng các con không hiểu một đạo lý, giữ giang sơn khó hơn đánh giang sơn rất nhiều.

Mạc thị bề ngoài trông có vẻ sóng yên biển lặng, nhưng nhiều năm nay nó độc chiếm trong lĩnh vực bất động sản, đã khiến không ít người đỏ mắt, có rất nhiều người chỉ chờ nó đại loạn để ra tay." Những chuyện này là điều Mạc Tử Hi không biết, cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn Mạc Bình Sơn: "Bố, công ty bây giờ nguy hiểm đến vậy sao?" "Vài tháng nữa con đừng đến công ty nữa, cứ ở nhà dưỡng thai sinh con cho tốt đã.

Chức vụ của con ta sẽ giữ lại cho con, lúc nào con muốn quay lại cũng được.

Chương 210

Nếu con không thích vị trí tổng thanh tra bộ phận quan hệ công chúng, muốn tự mình học thêm nhiều thứ, ta sẽ cho con luân chuyển vị trí, nhưng chắc chắn sẽ không đặt con vào vị trí tổng giám đốc, con vẫn còn thiếu sự rèn luyện, đây là giới hạn của ta." Nghe vậy, mắt Mạc Tử Hi sáng lên: "Con thật sự có thể chuyển sang vị trí khác sao?" "Có thể, con bây giờ là một người mẹ rồi, dù là vì con của mình con cũng nên trở nên mạnh mẽ hơn.

Con muốn chứng minh năng lực của mình, bố sẽ cho con cơ hội." Mạc Bình Sơn gật đầu. "Cảm ơn bố, chỉ cần cho con cơ hội, bố lại chịu đích thân chỉ bảo con, con nhất định sẽ không làm bố thất vọng." "Đinh Duệ người này tính tình quá mềm yếu, bố hy vọng sau khoảng thời gian này, sự chấp niệm của con đối với cậu ta có thể bớt đi một chút." Nghĩ đến chuyện này, lòng Mạc Tử Hi cũng có chút lạnh lẽo.

Trong thời gian cô dưỡng bệnh ở bệnh viện, anh ta mỗi ngày chỉ đến đó một lúc sau khi tan làm, cơ bản không ở lại chăm sóc.

Mạc Bình Sơn vỗ vai cô, nhìn đồng hồ, thấy không còn sớm, bèn nói: "Được rồi, không còn sớm nữa, con về nghỉ sớm đi, mang thai không thể thức khuya." Tối nay Mạc Tử Hi rất vui, nhưng đồng thời trong lòng cũng có chút bất an, chỉ là sự bất an của cô đã bị niềm vui lấn át.

Mạc Noãn suốt đường đi không nói chuyện với Lục Sâm, về đến nhà cũng một mình ngơ ngẩn ngồi trên sofa.

Lòng cô rất rối, rối đến mức đứng ngồi không yên. "Noãn Noãn, em sao vậy?" "Em không sao, chỉ là có chút bất an." "Có phải vì tối nay ông ấy đã nói gì với em không?" Mạc Noãn gật đầu: "Ông ấy nói với em một số chuyện linh tinh, không có trọng điểm, em cũng không biết rốt cuộc ông ấy đang muốn biểu đạt điều gì." Lục Sâm vuốt tóc cô: "Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, không còn sớm nữa, đi tắm rửa nghỉ ngơi sớm đi." Mạc Noãn đứng dậy đi vào phòng ngủ.

Lục Sâm gọi điện cho Mạc Bình Sơn, bên kia chuông reo hồi lâu mới có người trả lời. "Sao muộn thế này còn gọi cho ta?" Giọng Mạc Bình Sơn mang theo vẻ ngái ngủ, rõ ràng đã ngủ rồi nhưng bị điện thoại của anh đánh thức. "Noãn Noãn có chút lo lắng cho bố, nên con gọi điện qua xem sao." Lục Sâm nói thẳng mục đích. "Cái con bé đó từ nhỏ đến lớn tính tình thế nào, con nghĩ ta không biết sao?

Bảo nó nghỉ sớm đi." Giọng Mạc Bình Sơn lại trở về như trước, phảng phất như sự dịu dàng tối nay chỉ là ảo giác của mọi người.

Lục Sâm suy nghĩ một lát rồi nói: "Bác sĩ bên Mỹ đã gọi cho tôi rồi, tôi biết cả rồi." "Sớm biết mấy người nước ngoài đó không đáng tin, nói là không tiết lộ ra ngoài mà mới mấy ngày đã làm cho cả thế giới biết." Mạc Bình Sơn cao giọng.

Lục Sâm bật cười, cái tính cách ngang bướng này của Mạc Noãn hoàn toàn giống hệt ông, muốn phủ nhận cũng không được. "Anh ấy là bạn tốt của tôi, tự nhiên sẽ không giấu tôi.

Noãn Noãn vẫn chưa biết chuyện này." Lục Sâm cau mày, Mạc Bình Sơn đã lừa tất cả mọi người, hiệu quả điều trị của ông không tốt như vậy, giai đoạn sau hoàn toàn không có tác dụng, thời gian còn lại không nhiều nữa. "Đừng nói với nó, nếu không nó lại nói ta dùng khổ nhục kế gì đó, cái con bé chết tiệt đó nói chuyện khó nghe lắm." "Bố đừng làm chuyện gì dại dột là được." "Mạc Bình Sơn ta không phải loại người đó, cũng không hèn nhát đến mức cần phải tự sát." Mạc Bình Sơn gầm lên, dù sao sớm muộn cũng phải chết, cớ gì phải tự mình kết liễu.

Lục Sâm không lên tiếng, Mạc Bình Sơn lại nói: "Dù thế nào ta cũng sẽ cố gắng sống đến khi các cháu ngoại của ta ra đời, đợi chúng nó có thể cất tiếng gọi thì càng tốt." "Bố không nỡ bỏ cái công ty rách nát của bố thì có, muốn đợi Noãn Noãn sinh con xong tiếp tục làm cu li cho bố chứ gì." Lục Sâm không chút do dự vạch trần.

Mạc Bình Sơn có chút buồn bực nói: "Biết là được rồi, làm gì cứ phải nói ra." "Bố còn sợ người khác nói sao?" "Ta nói cho cậu biết, đó không phải là công ty rách nát gì cả.

Nếu cậu tay trắng lập nghiệp, ở tuổi của ta chưa chắc đã được như ta đâu." Lục Sâm không tranh cãi với ông, chuyện này cũng không thể giả định được. "Được rồi, bố nghỉ sớm đi, con không làm phiền bố nữa." Mạc Bình Sơn không lên tiếng, chỉ thở dài nói: "Lục Sâm, đối xử tốt với Noãn Noãn của ta, nếu không ta dù có xuống dưới đó cũng không tha cho cậu đâu." "Con biết rồi." Lục Sâm nghiêm túc đáp.

Lục Sâm cúp điện thoại, vừa quay người lại đã thấy Mạc Noãn với mái tóc dài còn nhỏ nước đứng trước mặt anh, đôi mắt đen láy đang nhìn anh chăm chú, gương mặt nhỏ nhắn tỏ vẻ nghiêm túc.

Lục Sâm không chịu nổi ánh mắt này của cô, anh sững người một lúc rồi lập tức lấy chiếc khăn trong tay cô, kiên nhẫn lau mái tóc dài cho cô: “Em ngốc này, không biết làm vậy dễ bị cảm lạnh à, cũng không tự mình lau tóc.” Mạc Noãn không nói gì, trong lòng Lục Sâm cũng thấy khó chịu.

Anh dùng khăn lau sơ qua nước trên mái tóc dài của cô, rồi ấn cô ngồi xuống giường, dùng máy sấy tóc kiên nhẫn sấy tóc cho cô.

Tiếng máy sấy tóc kêu vù vù, nhưng lòng Mạc Noãn lại rối như tơ vò, càng nghĩ càng thấy biểu hiện tối nay của Mạc Bình Sơn thật sự quá kỳ lạ, cô không kiềm được mà liên tưởng đến những chuyện không hay.

Lục Sâm sấy khô tóc cho Mạc Noãn, thấy cô vẫn ngơ ngẩn nhìn vào một chỗ, vẻ mặt mông lung.

“Noãn Noãn, em đang nghĩ gì vậy?” Khóe miệng Mạc Noãn gắng gượng nhếch lên, cô ngước mắt nhìn Lục Sâm một cách nghiêm túc: “Anh có biết tại sao ông ấy lại bất thường như vậy không?

Hôm nay anh tìm mọi cách thuyết phục em đến nhà họ Mạc có phải cũng liên quan đến sự bất thường của ông ấy không?” Lục Sâm nhẹ nhàng nắm lấy vai Mạc Noãn: “Noãn Noãn, em đừng suy nghĩ lung tung, không tốt cho con đâu.” Mạc Noãn hất tay Lục Sâm ra: “Lục Sâm, anh đừng coi em là đồ ngốc nữa.

Em không phải kẻ ngốc, hôm nay anh bất thường, ông ấy cũng bất thường, anh nghĩ em không nhận ra sao?

Anh không thể thẳng thắn nói cho em biết sự thật à?

Em chỉ cần một câu trả lời rõ ràng, để anh thành thật với em khó đến vậy sao?” “Noãn Noãn.” Hốc mắt Mạc Noãn đỏ lên, suýt nữa không kìm được mà rơi nước mắt.

Cô vội đưa tay lên lau, hơi ngẩng đầu lên, nhỏ giọng hỏi: “Có phải việc điều trị không có hiệu quả, thời gian của ông ấy không còn nhiều nữa phải không?” Lục Sâm thấy Mạc Noãn đã đoán trúng, không thể giấu được nữa, đành nhẹ nhàng gật đầu với cô.

Cơ thể Mạc Noãn lảo đảo, may mà Lục Sâm nhanh tay lẹ mắt, vội đỡ lấy người cô, ôm chặt cô vào lòng.

“Còn bao lâu nữa?” Mạc Noãn run rẩy hỏi.

“Bạn anh nói chỉ còn khoảng nửa năm, với điều kiện là không bị kích động, phải giữ tâm trạng vui vẻ.” Nửa năm, chỉ còn nửa năm thôi sao?

Lại còn không được bị kích động, liệu có thể thấy được con chào đời hay không cũng là một vấn đề.

Cơ thể Mạc Noãn không kiềm được mà run lên khe khẽ: “Vậy tối nay ông ấy… lẽ nào là…” Dù Mạc Noãn không nói hết câu, Lục Sâm cũng biết cô muốn nói gì.

Anh ôm cô thật chặt, nói: “Anh vừa gọi cho ông ấy rồi, em yên tâm đi.

Ông ấy nói không có ý định quyên sinh, sẽ tận mắt nhìn các cháu ngoại của mình ra đời, còn muốn tự mình nghe chúng gọi một tiếng ông ngoại.

Ông ấy là người mạnh mẽ như vậy, bao nhiêu sóng gió bao năm qua đều đã vượt qua, lần này ông ấy nhất định cũng sẽ chống đỡ được.” Mạc Noãn không nói gì.

Lục Sâm cúi đầu, chỉ thấy cô nhắm chặt hai mắt, hàng mi run lên không ngừng.

“Noãn Noãn, đừng như vậy, em thế này ông ấy sẽ lo lắng đấy.

Vừa rồi ông ấy còn dặn anh phải chăm sóc cho Noãn Noãn của ông ấy.” Noãn Noãn của ông ấy.

Mạc Noãn chỉ cảm thấy khi nghe mấy chữ này, lòng đau như cắt, cô vùi cả người vào lòng Lục Sâm, hai tay siết chặt eo anh.

Lòng Lục Sâm cũng đau nhói.

Nhìn cô như vậy, anh còn buồn hơn bất cứ ai.

Chương 211

Anh vỗ nhẹ lưng cô, dịu dàng nói: “Noãn Noãn, muốn khóc thì cứ khóc đi, đừng kìm nén trong lòng, không tốt cho sức khỏe đâu.” Mạc Noãn không nói gì, chỉ ôm anh thật chặt, như thể anh là cọng rơm cứu mạng của cô, cô chỉ có thể nắm chặt lấy, ngoài ra không còn lựa chọn nào khác.

Lục Sâm cứ để cô ôm như vậy, cô không lên tiếng, anh cũng không làm phiền cô.

Không biết đã qua bao lâu, Mạc Noãn mới thẳng người dậy từ trong lòng anh, khẽ nói: “Đi ngủ thôi, em hơi buồn ngủ rồi.” Lục Sâm nhìn cô như vậy, lòng lo lắng không yên.

Anh thà rằng cô gục vào lòng mình khóc một trận cho thỏa, còn hơn là thấy cô giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Có lẽ vì đã biết bệnh tình của Mạc Bình Sơn, cả đêm đó Mạc Noãn ngủ không yên, liên tục gặp ác mộng, nói mê đứt quãng.

Lục Sâm vốn ngủ nông, cũng cứ thế thức thức ngủ ngủ theo cô, cuối cùng bị một tiếng hét thất thanh của Mạc Noãn làm cho tỉnh hẳn.

“Ba!” Lục Sâm bật đèn, chỉ thấy Mạc Noãn đã bật ngồi dậy, mặt mày trắng bệch, trán và mặt đầy mồ hôi.

Lục Sâm ôm cô vào lòng: “Sao vậy, lại gặp ác mộng gì à?” “Em mơ thấy…” Mạc Noãn còn chưa nói xong, điện thoại trên tủ đầu giường đã reo lên.

Sắc mặt Mạc Noãn gần như trắng bệch, ngay cả sắc mặt Lục Sâm cũng trầm xuống.

Lục Sâm cầm điện thoại lên, mắt Mạc Noãn dán chặt vào chiếc điện thoại trong tay anh.

Lục Sâm liếc nhìn điện thoại rồi cũng không nén được mà nắm lấy tay Mạc Noãn, mở lời: “Chú Hàn.” “Cậu chủ, cậu và cô Noãn mau qua đây, chủ tịch không qua khỏi rồi.” Giọng Hàn Thụ Nhân khàn đặc.

Trong mắt Lục Sâm nhanh chóng lóe lên một tia kinh ngạc: “Sao lại thế được?” “Cậu chủ, mau đưa cô Noãn qua đây, chúng tôi đang ở bệnh viện trung tâm thành phố, muộn nữa là không kịp đâu.” Hàn Thụ Nhân thúc giục.

Lục Sâm cũng hiểu sự việc khẩn cấp.

Trong lúc Mạc Noãn còn đang ngây người, anh nhanh chóng mặc quần áo cho cô, đi giày cho cô rồi kéo cô ra khỏi cửa, nhanh chóng khởi động xe.

Lục Sâm thực sự không dám tin vào những gì mình vừa nghe.

Rõ ràng mấy tiếng trước còn gọi điện nói chuyện với mình, cảnh cáo mình, vậy mà chỉ sau vài tiếng đã không qua khỏi.

Lục Sâm một tay nắm tay Mạc Noãn, một tay cầm vô lăng, vừa đảm bảo tốc độ xe vừa lo Mạc Noãn còn đang mang thai, cố gắng lái xe thật ổn định.

Mạc Noãn nhìn chằm chằm vào con đường phía trước, móng tay vô thức cắm vào da thịt Lục Sâm, nhưng Lục Sâm không nói gì, cô cũng hoàn toàn không nhận ra.

Ánh mắt cô cứ thế thất thần, đầu óc cũng quên cả suy nghĩ, cả người hoàn toàn cứng đờ, từ lúc lên xe vẫn giữ nguyên một tư thế, không hề nhúc nhích.

Xe chạy một mạch rất nhanh, vừa đến cổng bệnh viện, điện thoại của Hàn Thụ Nhân lại gọi tới: “Cậu chủ, hai người đến chưa?” “Chúng tôi đến cổng bệnh viện rồi, lên ngay đây.” Lục Sâm cúp điện thoại, thấy Mạc Noãn vẫn như một cái xác không hồn, anh lập tức bế ngang cô lên, ôm cô chạy về phía phòng bệnh.

Đến cửa phòng bệnh, Lục Sâm đặt Mạc Noãn xuống.

Mạc Tử Hi và Tống Tuyết Di đều ở đó, Mạc Tử Hi đã khóc không thành tiếng, gục vào lòng Tống Tuyết Di, hai mẹ con ôm nhau thành một khối.

Hàn Thụ Nhân với đôi mắt đỏ hoe, nói: “Hai người mau vào đi, có lẽ còn nói được câu cuối cùng.” Nghe vậy, Mạc Noãn đang ngây người bỗng giật mình thoát khỏi vòng tay của Lục Sâm, nhưng vì quá vội, cô loạng choạng ngã về phía trước.

Lục Sâm toát cả mồ hôi lạnh, lập tức đỡ lấy người cô: “Noãn Noãn, cẩn thận.” Mạc Noãn không để ý được nhiều, bước chân lảo đảo đi vào phòng bệnh.

Lục Sâm luôn giữ một tay bên eo cô, sợ lơ là một chút cô sẽ lại ngã.

Trong phòng bệnh, khắp người Mạc Bình Sơn cắm đầy ống dẫn, mắt cũng nhắm nghiền.

Đôi mắt Mạc Noãn nhói đau, tim bỗng thắt lại, cô cứ thế lặng lẽ nhìn ông.

Mạc Bình Sơn dường như có cảm ứng, từ từ mở mắt ra, nghiêm túc nhìn đối diện cô một lúc, khóe môi nở một nụ cười nhàn nhạt.

Sau đó ông nhìn sang Lục Sâm.

Lục Sâm thấy tình hình không ổn, liền kéo Mạc Noãn ngồi xuống bên giường bệnh.

Mạc Bình Sơn mấp máy môi nhưng không phát ra được âm thanh nào, bàn tay đặt bên cạnh cũng cố sức giơ lên.

Lục Sâm lập tức kéo tay Mạc Noãn đặt vào tay ông.

Khóe miệng Mạc Bình Sơn khẽ nhếch lên, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt Mạc Noãn, cái nhìn xa xăm, miên man, vừa như không nỡ, vừa như lưu luyến, lại như giải thoát, cuối cùng dần dần tan rã, không thể hội tụ được nữa.

Chỉ nghe thấy ông mấp máy môi, nhưng giọng quá nhỏ, không ai nghe rõ ông đang nói gì.

Mạc Noãn lặng lẽ nhìn ông, bỗng hoảng hốt áp khuôn mặt không biết từ lúc nào đã trở nên gầy gò của ông vào má mình, khe khẽ gọi một tiếng: "Ba." Giọng không lớn, nhưng Lục Sâm đã nghe thấy, Hàn Thụ Nhân và Vương mụ ở bên cạnh cũng nghe thấy.

Mạc Tử Hi đứng ở cửa phòng bệnh khóc càng dữ dội hơn.

Vẻ mặt Mạc Bình Sơn đầu tiên là kinh ngạc, sau đó khóe miệng từ từ giãn ra.

"Noãn… Noãn, Noãn Noãn… của ba." Ông nói rất chậm, rất khó khăn, nhưng mỗi chữ đều phát âm vô cùng chuẩn xác, khiến mọi người đều có thể nghe rất rõ.

Mạc Noãn nhất thời như bị sét đánh, trong đầu đồng thời vang lên một giọng nói: "Noãn Noãn của ba à." Giọng nói ấy thật bất lực, nhưng lại mang theo nụ cười, đầy vẻ cưng chiều.

Còn có một hình ảnh rời rạc, Mạc Bình Sơn sa sầm mặt, định véo tai cô, nhưng tay đã giơ lên rồi lại đành bất lực buông xuống, chỉ đánh mạnh vào mông cô một cái.

Nhưng cô biết, cái đó cũng chỉ là dọa người, thực ra chẳng đau chút nào, cô cười hì hì rồi chạy đi.

Nói xong câu đó, Mạc Bình Sơn nghiêng đầu sang một bên.

Mạc Noãn chỉ cảm thấy tim mình như ngừng đập, đau đớn đến sắp nghẹt thở, nước mắt vô thức lăn dài trên má.

Xung quanh vang lên tiếng máy móc tượng trưng cho sự kết thúc của một sinh mệnh.

Mạc Noãn không nghe thấy gì cả, chỉ dùng tay ôm lấy vị trí trái tim, siết chặt bàn tay trong tay mình.

Bác sĩ và y tá lúc này vội vã chạy vào, như thể đang làm một thủ tục hình thức, chỉ nghe thấy tiếng nói: “Bệnh nhân đã qua đời, thời gian tử vong là bốn giờ rưỡi sáng.” “Ba!” Mạc Tử Hi đứng ở cửa cũng lao tới lúc này.

Mạc Noãn bị cô ta xô một cái, ngã nhào lên người Mạc Bình Sơn.

Chương 212

Lục Sâm thấy vậy tim đập thình thịch, vội tiến lên đỡ cô dậy, căng thẳng hỏi: “Noãn Noãn, sao rồi?

Có bị đụng trúng không?” Mạc Noãn không nói gì, chỉ ngây người nhìn Mạc Bình Sơn, nhìn khuôn mặt mà mỗi khi thấy cô đều cực kỳ bực bội ấy.

Giờ đây ông đang yên tĩnh nằm đó, không một tiếng động, sẽ không bao giờ la hét với cô nữa, sẽ không bao giờ nghiến răng nghiến lợi gọi tên cô nữa.

Nước mắt không biết đã ngừng từ lúc nào.

Mạc Noãn nhìn Mạc Bình Sơn, nhìn ông chằm chằm, căm hận nói: “Không phải ông nói muốn nghe cháu ngoại gọi ông một tiếng ông ngoại sao?

Ông nằm đây làm gì?

Ông dậy đi chứ.” “Không phải ông không buông bỏ được công ty của ông sao?

Ông đột ngột buông tay như vậy là sao?

Ông đừng hòng bắt tôi giúp ông giữ nó, tôi không giữ nổi đâu, cũng không muốn giữ.” “Không phải ông nói không bao giờ hối hận về quyết định của mình sao?

Ông dậy đi, dùng hành động chứng minh ông đúng đi, ông dậy chứng minh cho tôi xem đi.” “Không phải ông nói tôi có thể hận ông sao?

Ông không dậy thì tôi hận ông thế nào, tôi tức giận thì tìm ai trút giận, cãi nhau với ai?

Ông dậy đi, ông mau dậy đi.” Giọng Mạc Noãn ngày một lớn, đến cuối cùng gần như là gào lên, cô đột nhiên kéo tay Mạc Bình Sơn: “Ông dậy cho tôi, đừng hòng cứ thế mà đi.

Ông nợ tôi thì trả thế nào?

Ông đã khiến tôi mất mẹ, bây giờ ngay cả ông cũng không cần tôi nữa, hai người đều không cần tôi nữa…” Thi thể Mạc Bình Sơn bị cô kéo như vậy, nửa người lơ lửng.

Mạc Tử Hi ôm lấy chân ông, gào lên với Mạc Noãn: “Mạc Noãn, ba đã chết rồi, chị đừng kéo ông ấy nữa.

Lúc ông còn sống chị ngày nào cũng chọc tức ông, bây giờ chị làm vậy là để làm gì?

Chị có nói bao nhiêu lời ông cũng không nghe thấy nữa đâu, không bao giờ nghe thấy nữa.

Mấy tiếng trước ông ấy còn ôm em, còn nói sẽ giúp em trở nên mạnh mẽ, sẽ cùng em bảo vệ Hữu An.” Mạc Tử Hi dường như cũng không chấp nhận được sự thật này, vừa nói vừa gục xuống giường bệnh khóc nức nở: “Từ trước đến nay em chưa từng được hưởng tình thương của ba.

Người bên cạnh em lại là một con ma cờ bạc, một kẻ giết người.

Bạn học luôn chế giễu em, em cứ nghĩ mình là con gái của một kẻ cặn bã như vậy.

Sau này em mới biết ba ruột của em là một người rất lợi hại, ông là tổng tài của một công ty, ông sống trong biệt thự lớn, lần đầu tiên gặp ông em đã phấn khích đến mức tối không ngủ được…” Tống Tuyết Di đứng sau Mạc Tử Hi, nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô ta, nói: “Tử Hi, đừng khóc nữa, ba con đã đi rồi.

Mấy hôm trước con có dấu hiệu dọa sảy, không thể quá kích động được.” “Mẹ, con lại trở thành đứa trẻ không có ba rồi.” Mạc Tử Hi ôm lấy chân Tống Tuyết Di, vẫn khóc nức nở.

Mạc Noãn không biết từ lúc nào đã được Lục Sâm ôm vào lòng.

Cô ngẩng đầu nhìn Lục Sâm một cách nghiêm túc, giọng khàn đặc: “Lục Sâm, dù em hận ông ấy, dù em không có ký ức, nhưng em vẫn luôn biết, em không hề mong ông ấy chết, thật đấy, em không hề mong muốn, không hề.” Như sợ Lục Sâm không tin, Mạc Noãn lặp lại hai lần, cũng như đang tự nói với chính mình.

Lục Sâm vỗ lưng cô: “Anh biết, Noãn Noãn, anh biết trong lòng em thực ra đã sớm tha thứ cho ông ấy rồi, nếu không em đã không giúp ông ấy nhiều như vậy.” Mạc Noãn gục vào lòng Lục Sâm khóc nức nở: “Lẽ ra em không nên chọc giận ông ấy, tối nay em còn cãi nhau với ông ấy.

Sớm biết như vậy, em đã nói chuyện với ông ấy tử tế hơn rồi.” Lục Sâm nhìn cô như vậy, đau lòng vô cùng: “Noãn Noãn, chuyện này không ai lường trước được, em không thể đổ hết mọi chuyện lên người mình.” Bên cạnh, Hàn Thụ Nhân đỏ hoe mắt, Vương mụ cũng khóc nấc lên, dựa vào vai ông.

Lục Sâm luôn ôm Mạc Noãn, bỗng phát hiện người trong lòng không còn động đậy, cúi đầu nhìn, chỉ thấy mắt cô vẫn lặng lẽ chảy nước mắt, nhưng người đã ngất đi.

Anh hoảng hốt gọi bác sĩ.

Hàn Thụ Nhân cũng thấy Mạc Noãn ngất lịm trong lòng Lục Sâm, lập tức chạy ra ngoài gọi bác sĩ.

Một lát sau, bác sĩ và y tá vội vàng chạy vào, kiểm tra sơ bộ rồi nói: “Vợ anh là do quá đau lòng nên mới ngất đi, không có gì đáng ngại, một lát nữa sẽ tỉnh.

Cô ấy còn đang mang thai, đừng để cô ấy quá xúc động.” Lục Sâm đặt Mạc Noãn lên giường bệnh bên cạnh.

Mạc Noãn vẫn hôn mê, nhưng nước mắt cứ không ngừng chảy ra, lặng lẽ tuôn rơi, hệt như lúc cô còn tỉnh.

Lục Sâm chỉ có thể liên tục lau cho cô, rất muốn thay cô gánh chịu tất cả nỗi đau này.

Nhưng điều duy nhất anh có thể làm bây giờ là nói chuyện với cô, cố gắng an ủi cảm xúc của cô.

Thế nhưng hoàn toàn không có tác dụng, cô vẫn không ngừng rơi lệ, thậm chí còn có tiếng nấc, hai vai khẽ run lên.

Lục Sâm sợ hãi lại gọi bác sĩ.

Bác sĩ xem xong cũng chỉ có thể lắc đầu, nói rằng chuyện này họ cũng bất lực, cảm xúc của bệnh nhân họ không thể kiểm soát, chỉ có thể dựa vào cô tự mình vượt qua.

“Cứ thế này có xảy ra chuyện gì không?” Lục Sâm nhíu mày hỏi.

“Chắc chắn sẽ mất nước.

Đợi một lát nữa tình hình vẫn không khá hơn, anh hãy gọi tôi, tôi sẽ sắp xếp y tá truyền cho cô ấy một ít nước muối sinh lý.

Anh cứ ở bên cạnh nói chuyện với cô ấy đi, tuy cô ấy đã ngất, nhưng nhìn bộ dạng hiện tại của cô ấy, ý thức chắc chắn vẫn còn tỉnh táo, chỉ là trong tiềm thức cô ấy không muốn chấp nhận sự thật người thân ra đi.” Lục Sâm gật đầu, anh bỏ giày lên giường, ôm chặt cô vào lòng, vừa ôm vừa nói chuyện với cô một cách rời rạc.

Lời an ủi của anh vẫn không có nhiều tác dụng, chỉ trong chốc lát, cả ống tay áo đã bị nước mắt của cô làm ướt sũng.

Lòng Lục Sâm cũng vô cùng khó chịu, từng cơn thắt lại.

Tóc dính nước mắt bết vào mặt cô, Lục Sâm sợ cô không thoải mái, đành đứng dậy lấy một chậu nước ấm, nhẹ nhàng lau mặt cho cô, đặt lên trán cô một nụ hôn nhẹ, nói: “Noãn Noãn, đừng khóc nữa, nếu không mắt sẽ hỏng mất.

Anh rất lo cho em, thật sự rất lo cho em.” Mạc Noãn cuối cùng có lẽ đã khóc mệt, hoặc đã hết nước mắt, cả người cuối cùng cũng yên tĩnh lại, lặng lẽ nằm trong vòng tay anh.

Lục Sâm cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Hàn Thụ Nhân nhẹ nhàng đẩy cửa vào, liếc nhìn Mạc Noãn trên giường, hỏi: “Cô Noãn sao rồi ạ?” “Cứ khóc mãi, chắc là khóc mệt rồi, cuối cùng cũng ngừng.” “Cậu chủ.” Hàn Thụ Nhân khẽ gọi.

Chương 213

Lục Sâm nhìn bộ dạng của ông, biết ông có chuyện muốn nói, liền từ từ đứng dậy.

Anh vừa đứng dậy, Mạc Noãn đã nhíu mày, Lục Sâm đành phải vỗ nhẹ lưng cô một lúc, đợi cô quen rồi mới đứng dậy hẳn.

Lục Sâm nhẹ nhàng đóng cửa lại, Hàn Thụ Nhân còn chưa kịp mở lời, anh đã không nhịn được hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra?

Tối nay vẫn còn ổn mà, tôi về đến nhà một lúc còn gọi điện cho ông ấy, lúc đó tinh thần ông ấy vẫn rất tốt, sao lại đột ngột qua đời?” “Chủ tịch là tối dậy uống thuốc thì bị ngã từ trên lầu xuống.

Bác sĩ nói là do cao huyết áp dẫn đến xuất huyết não, phát tác rất nhanh.” Ánh mắt Lục Sâm lóe lên một tia nghi ngờ: “Nửa đêm dậy uống thuốc?” Hàn Thụ Nhân gật đầu: “Vâng, tôi cũng là dậy đi vệ sinh mới phát hiện ông ấy nằm ở cầu thang, lúc đó ông ấy đã bất tỉnh rồi.

Tôi lên phòng ngủ của ông ấy thì thấy trên bàn có mấy viên thuốc.” “Ông ấy uống thuốc gì?” Hàn Thụ Nhân xòe viên thuốc trong tay ra: “Lúc đầu tôi cũng có nghi ngờ, nên đã dùng giấy bọc viên thuốc trên bàn lại, nhưng tôi vừa hỏi bác sĩ rồi, đây đúng là mấy viên thuốc hạ huyết áp thông thường.” “Bình thường ông ấy có bị cao huyết áp sao?” Hàn Thụ Nhân gật đầu: “Chủ tịch bị cao huyết áp đã nhiều năm rồi, trong nhà cũng thường xuyên chuẩn bị một ít thuốc hạ áp.” Dù Hàn Thụ Nhân nói vậy, Lục Sâm vẫn không khỏi nhíu mày.

Theo suy nghĩ thông thường, một người đang ngủ mà nửa đêm dậy uống thuốc trừ phi là cơ thể đặc biệt khó chịu, chứ một người đang ngủ không thể nào dậy uống thuốc hạ huyết áp được.

Đối với Mạc Bình Sơn, khả năng cao nhất là cảm thấy đau, dậy uống thuốc kháng ung thư.

“Chú Hàn, báo cảnh sát đi.

Sự thật có lẽ không chỉ đơn giản là tai nạn.

Chú mau gọi điện về nhà dặn dò người giúp việc, bảo họ hôm nay tuyệt đối không được dọn dẹp vệ sinh, mọi thứ trong nhà đều không được lau chùi.” “Cậu chủ cho rằng chuyện của chủ tịch là do con người gây ra chứ không phải tai nạn?” Lục Sâm gật đầu: “Dù thế nào đi nữa, thà rằng là tôi nghĩ sai, cũng không thể dễ dàng tin vào sự thật trước mắt.

Để người ta điều tra một chút cũng yên tâm hơn.” Nghe Lục Sâm nói vậy, Hàn Thụ Nhân cũng có chút nghi ngờ, liền không hỏi nhiều nữa, lập tức gọi điện thông báo cho người giúp việc trong nhà, sau đó báo cảnh sát.

Lục Sâm quay lại phòng bệnh.

Mạc Noãn lại bắt đầu gặp ác mộng, miệng không ngừng gọi hai chữ “Ba ba”, cơ thể khẽ run.

Lục Sâm bước nhanh tới, đè người cô lại, an ủi: “Noãn Noãn, không sao rồi, em chỉ đang mơ thôi.” Mạc Noãn dường như nghe thấy lời anh, dần dần bình tĩnh lại.

Đúng lúc này, điện thoại của Tần Tuệ gọi đến: “A Sâm, bây giờ đã gần tám giờ rồi, sao con còn chưa đưa tiểu Noãn về nhà chính?

Nếu con không có thời gian, mẹ sẽ bảo chú Chung qua đón nó.” Lục Sâm nói: “Mẹ, con và Noãn Noãn đang ở bệnh viện, Mạc Bình Sơn gặp tai nạn qua đời rồi.” Tần Tuệ giật mình, tưởng mình nghe nhầm, lại hỏi một lần nữa: “Con vừa nói gì?

Ai qua đời?” “Ba ruột của Noãn Noãn, Mạc Bình Sơn.” Lục Sâm bình tĩnh nói.

Tần Tuệ ôm ngực, vẫn chưa kịp phản ứng: “Sao lại thế được, tối qua hai đứa không phải còn đến nhà họ ăn cơm sao?

Sao chuyện lại xảy ra đột ngột như vậy, tiểu Noãn bây giờ thế nào rồi?” “Tình hình của Noãn Noãn bây giờ không tốt lắm, khóc đến ngất đi, vừa rồi mới khó khăn lắm mới ngủ được.

Tình hình cụ thể con bên này cũng chưa hỏi rõ.” “Ai, con bé này, nó vẫn luôn không giỏi biểu đạt cảm xúc của mình.

Bất kể bề ngoài có tỏ ra lạnh lùng thế nào, thực ra trong lòng là người đau khổ nhất.

Con phải chú ý khuyên giải nó, đừng để nó suy nghĩ lung tung.” “Con biết rồi mẹ ạ, bên đó mẹ cũng đừng quá lo lắng, con sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy.” Dù Lục Sâm đảm bảo như vậy, Tần Tuệ vẫn không thể hoàn toàn yên tâm.

“Không được, mẹ qua ngay đây, hai đứa ở đó mẹ không yên tâm.” Lục Sâm suy nghĩ một chút rồi ngăn Tần Tuệ lại: “Mẹ, mẹ đừng qua đây, mẹ đến thẳng công ty đi.

Thời gian tới công ty bên đó cần mẹ đến lo liệu mọi việc.

Mạc Bình Sơn vừa đi, Mạc thị chắc chắn sẽ loạn.

Tình hình của Noãn Noãn hiện tại thực sự không thích hợp để một mình gánh vác, con nhất định phải đến Mạc thị bên đó giúp trông coi.” “Yên tâm đi, mấy năm gần đây mẹ tuy ít quản việc, nhưng xử lý chuyện công ty sẽ không có vấn đề gì.

Mẹ không yên tâm nhất là Noãn Noãn.

Không được, lát nữa mẹ sẽ gọi cho thím con, bảo thím ấy và dì Mai cùng đến chăm sóc tiểu Noãn.

Con bé bây giờ không phải một mình, mà là ba người, không thể xảy ra bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào.

Con bận lo hậu sự làm gì có nhiều sức lực mà chăm sóc nó.” “Vẫn là mẹ suy nghĩ chu toàn, con bây giờ quả thực không thể phân chia nhiều sức lực như vậy.” Cúp điện thoại, Lục Sâm quay lại phòng bệnh.

Mạc Noãn đã tỉnh lại, chỉ thấy cô một mình nhìn chằm chằm lên trần nhà, ngây người, ngay cả anh vào cũng không phát hiện.

Lòng Lục Sâm nhói lên, anh đi đến trước mặt cô: “Noãn Noãn, đừng như vậy được không?

Em thế này anh rất lo lắng.” “Lục Sâm.” Mạc Noãn khẽ gọi.

Lục Sâm nắm lấy tay cô: “Noãn Noãn, em muốn nói gì?” “Lục Sâm, em quên hỏi ông ấy một câu rồi.

Rốt cuộc ông ấy đối với mẹ em là loại tình cảm gì?

Ông ấy hẳn phải biết tính cách của mẹ em, trong mắt không dung nổi một hạt cát.

Tại sao rõ ràng biết mẹ em không thể chấp nhận được ông và con của người phụ nữ khác, mà vẫn đưa họ đến thành phố A?

Rốt cuộc là tại sao?

Em còn chưa hỏi rõ, sao ông ấy đã đi rồi.

Em còn rất nhiều, rất nhiều câu hỏi chưa hỏi ông ấy.” Mạc Noãn càng nói càng kích động, Lục Sâm chỉ có thể ôm chặt cô: “Noãn Noãn, đừng nghĩ nhiều nữa.” “Em không khống chế được, tim em thật sự rất đau.

Em muốn nó không đau, nhưng không thể khống chế được, em không khống chế được.

Chỗ này rất đau, đau lắm." Tay Mạc Noãn siết chặt vị trí trái tim, vẻ mặt vô cùng mờ mịt.

"Noãn Noãn, em cần bình tĩnh.

Dù không nghĩ cho bản thân, em cũng phải nghĩ đến hai đứa con của chúng ta, chúng không thể xảy ra bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào." Lục Sâm vừa nói vừa kéo tay Mạc Noãn đặt lên bụng nhỏ đang nhô lên của cô.

Tay Mạc Noãn run lên một cái, cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Mạc Noãn ngẩng đầu nhìn Lục Sâm một cách nghiêm túc, mặt trắng bệch nói: "Em còn chưa nhớ lại những điều tốt đẹp của ông, nhớ lại mọi thứ về ông, sao ông đã đi rồi." "Noãn Noãn, em đã làm rất tốt rồi.

Chương 214

Dù trong lòng em oán hận ông ấy, nhưng mỗi lần ông ấy cần em nhất, em đều đứng ra, như vậy đã rất không dễ dàng rồi.

Lúc đi ông ấy đã mỉm cười, ông ấy đã nghe thấy tiếng ‘ba’ đã lâu không được nghe của em rồi.” Khóe miệng Mạc Noãn gắng gượng nhếch lên, đột nhiên hỏi: “Rốt cuộc ông ấy bị làm sao?

Không phải nói còn nửa năm nữa sao?” Lục Sâm đem những lời nghe được từ Hàn Thụ Nhân kể lại nguyên văn một lần.

Mạc Noãn nghe xong cười khổ, lẩm bẩm nói: “Lục Sâm, có lẽ là anh nghĩ nhiều rồi.

Là chính ông ấy muốn chết phải không, nếu không sao có thể nửa đêm dậy uống thuốc cao huyết áp, lại còn có thể ngã từ cầu thang xuống.” “Noãn Noãn, nếu không có cuộc điện thoại tối qua, anh có lẽ sẽ nghĩ rằng ông ấy vì biết được chuyện Tống Tuyết Di từng ép mẹ em từ trong nhật ký nên hối hận tự trách.

Nhưng khi anh gọi điện cho ông ấy tối qua, ông ấy đã nói rất rõ ràng rằng ông không yếu đuối đến mức chọn cách tự sát.” “Có lẽ là ông ấy cố tình nói vậy để lừa anh thôi.

Bộ dạng tối qua của ông ấy thật sự giống như đang dặn dò di ngôn.

Mạc Tử Hi cũng nói, tối qua ông ấy cũng đã nói chuyện rất tử tế với cô ta.” “Noãn Noãn, ông ấy là người có ý chí kiên định.

Tối qua nói như vậy chắc là do vui mừng.

Hai cô con gái của ông đều mang thai, hơn nữa em còn mang thai đôi, đây đều là những chuyện vui lớn.

Người lớn tuổi đều thích trẻ con hơn, điều này em có thể cảm nhận được từ người trong nhà.” Mạc Noãn nghĩ kỹ lại, cũng thấy Lục Sâm nói khá có lý.

Hôm đó Mạc Bình Sơn vừa xuống máy bay đã vội đi mua quà, có thể thấy ông rất coi trọng cháu ngoại.

Tự sát không phải là chuyện ông sẽ làm, hơn nữa một người biết rõ mình sắp chết, sao có thể làm chuyện thừa thãi như vậy.

“Lục Sâm, em cảm thấy chuyện này không thoát khỏi liên quan đến hai mẹ con kia.

Trong nhà đó, người có động cơ hại người chỉ có hai người họ.” “Yên tâm, anh đã bảo chú Hàn báo cảnh sát rồi, sẽ sớm có cảnh sát vào cuộc điều tra vụ này.

Em hãy giữ gìn sức khỏe, bất kể liên quan đến ai, chúng ta đều sẽ không dễ dàng bỏ qua.” Cảnh sát không lâu sau đã đến, triệu tập tất cả bọn họ để lấy lời khai.

Lục Sâm nghe vậy cũng dìu Mạc Noãn ra khỏi phòng bệnh.

“Chị, hai người làm gì vậy?

Ba vừa mới đi, hai người đã gọi cảnh sát đến, rốt cuộc muốn thế nào?

Không thể để ba yên tĩnh ra đi được sao?” Mạc Tử Hi khàn giọng chất vấn.

Mạc Noãn nhìn Mạc Tử Hi, chỉ thấy mắt cô ta vừa đỏ vừa sưng, dường như đã khóc rất lâu.

Mạc Noãn không nói gì, cảnh sát nói với Mạc Tử Hi: “Cô Mạc, chúng tôi vừa nhận được tin báo án, nói rằng cái chết của chủ tịch Mạc có thể không phải là một tai nạn đơn thuần, mà là có người cố ý mưu sát.” Mạc Tử Hi run lên, Hàn Thụ Nhân đứng trước mặt cô ta, nhanh chóng đỡ lấy người cô ta.

Cô ta tự lẩm bẩm một mình: “Không, có thể là ba tự mình không muốn sống nữa.

Tối qua ông ấy kéo tôi nói rất nhiều chuyện mà trước đây chúng tôi chưa từng nói.

Lúc đó tôi đã cảm thấy bất an, nhưng tôi quá vui mừng nên đã không để ý, tắm xong liền đi ngủ.” Ánh mắt sắc bén của Mạc Noãn quét về phía Mạc Tử Hi, nói rành rọt từng chữ: “Ông ấy bị ung thư phổi giai đoạn cuối, thời gian trước là đi ra ngoài chữa bệnh, nhưng không có hiệu quả, cũng chỉ còn nửa năm nữa thôi.

Một người như vậy hà cớ gì phải đi tự sát.” Bây giờ người đã không còn, cũng không có gì phải che giấu.

Mạc Tử Hi mở to mắt, không thể tin được nhìn Mạc Noãn: “Không phải hai người nói chỉ là đau đốt sống cổ đơn giản sao?

Sao lại là ung thư phổi?” Vẻ mặt Hàn Thụ Nhân cũng lộ ra vẻ kinh ngạc: “Cô Noãn, cô nói gì?

Việc điều trị ở Mỹ không có hiệu quả sao?” Mạc Noãn gật đầu, nói: “Ông ấy cố tình che giấu, nhưng bác sĩ điều trị chính của ông ấy là bạn của Lục Sâm, đã không nhịn được mà nói hết cho Lục Sâm.” Hàn Thụ Nhân hiểu ra, cười một tiếng: “Tôi sớm đã đoán được, là tôi quá ngốc, lại còn để ông ấy về Mạc thị đi làm.” “Chắc là ông ấy sợ chú ngăn cản nên mới giấu chú.” Viên cảnh sát là một người đàn ông trạc tuổi Lục Sâm, đã từng tiếp xúc với Lục Sâm.

Anh ta nhìn về phía Lục Sâm, Lục Sâm nói: “Sĩ quan Lâm, sự việc không đơn giản như vậy, các anh cứ điều tra đi.” Lâm Tử Hào gật đầu, nhìn sang Hàn Thụ Nhân, bắt đầu hỏi: “Người trong nhà ngoài mấy vị đây, còn có ai khác không?” Hàn Thụ Nhân nói: “Còn có mấy người giúp việc, họ hiện đang ở nhà.” Lâm Tử Hào gật đầu, nói với mấy cảnh sát phía sau: “Các cậu tìm một chỗ lấy lời khai của họ.

Tiểu Lý, tiểu Trương, hai cậu đến nhà họ Mạc, lấy lời khai của mấy người còn lại, không được bỏ sót bất kỳ ai, hỏi cho kỹ vào.” “Rõ, phó cục.” Bệnh viện không có nơi chuyên dụng, mấy viên cảnh sát cũng chỉ tìm mấy chỗ đơn giản có thể ngồi xuống.

Mạc Noãn và Lục Sâm làm xong bản tường trình, Mạc Tử Hi cũng làm xong, chỉ là không thấy bóng dáng Tống Tuyết Di đâu.

Mạc Noãn không nhịn được hỏi: “Tống Tuyết Di đâu?” Mạc Tử Hi vẻ mặt vẫn còn hơi hoảng hốt, dường như vẫn chưa hoàn hồn sau thông tin vừa rồi, phản ứng một lúc mới nói: “Mẹ tôi nói tôi không được để đói, đi mua bữa sáng cho tôi rồi.” Hai người vừa nói được một câu, Tống Tuyết Di đã từ bên ngoài đi vào, tay cầm mấy chiếc bánh bao nhỏ và sữa đậu nành, đưa thẳng vào tay Mạc Tử Hi: “Mau ăn chút lót dạ đi, đừng để Hữu An bị đói.

Ba con mong nó ra đời hơn bất cứ ai, đừng để ông ấy đi không yên lòng.” Mạc Tử Hi vừa nghe, hốc mắt lập tức đỏ lên, cố nén nước mắt nhận lấy đồ trong tay Tống Tuyết Di.

Tống Tuyết Di nhìn về phía Mạc Noãn và Lục Sâm, cau mày: "Lục tiên sinh, Mạc tiểu thư, hai người định làm gì vậy?

Sao lại đưa cả cảnh sát đến bệnh viện thế này?" "Bà Tống, về việc ông Mạc đột ngột qua đời, chúng tôi nhận được điện thoại báo rằng đây không phải là tai nạn.

Mời bà hợp tác điều tra với chúng tôi." Tống Tuyết Di cười lạnh một tiếng, sửa lại: "Đồng chí cảnh sát, phiền anh làm rõ thân phận của tôi.

Tôi không phải bà Tống nào cả, mà là vợ của Mạc Bình Sơn, xin hãy gọi tôi là bà Mạc." Lâm Tử Hào sững sờ một chút rồi nói: "Là tôi thất lễ, bà Mạc, mời bà hợp tác điều tra với chúng tôi." "Ai cho các anh cái quyền này?

Tôi mới là vợ của Mạc Bình Sơn.

Là ai báo cảnh sát?

Tôi không nhớ mình đã gọi điện thoại.

Các anh đi đi, tôi không muốn chồng mình bị bất kỳ ai làm phiền, chỉ muốn ông ấy yên tĩnh ra đi," Tống Tuyết Di lạnh lùng nói.

Lâm Tử Hào chỉ vào Hàn Thụ Nhân: "Là quản gia nhà họ Mạc, thư ký của chủ tịch Mạc, ông Hàn Thụ Nhân đã gọi cho chúng tôi.

Chúng tôi nhận được điện thoại mới đến đây." Tống Tuyết Di liếc nhìn Hàn Thụ Nhân, rồi nói với cảnh sát: "Tôi mới là vợ ông ấy.

Bây giờ tôi nói cho các anh biết, chúng tôi không cần các anh điều tra.

Sức khỏe chồng tôi thế nào trong lòng tôi rõ nhất, ông ấy bị cao huyết áp đã nhiều năm rồi, không có gì bất thường cả.

Mời các anh về cho." Lâm Tử Hào khó xử nhìn Lục Sâm, chuyện này không giống những vụ án hình sự khác, họ không thể cưỡng chế điều tra.

Chương 215

Đây chỉ là một cú ngã trong nhà, nếu người nhà không đồng ý cho cảnh sát can thiệp, họ cũng khó mà tiến hành công việc.

Nghe vậy, Mạc Noãn không nhịn được bước lên, nhìn Tống Tuyết Di tức giận nói: "Tống Tuyết Di, nếu bà không có tật giật mình, tại sao lại sợ người ta điều tra?

Anh Lâm, tôi là con gái của người đã khuất, tôi yêu cầu các anh phụ trách điều tra triệt để việc này." Tống Tuyết Di như nghe được chuyện cười gì đó, nhìn Mạc Noãn, mỉa mai: "Tôi không nghe lầm chứ?

Cô là con gái ông ấy à?

Từ lúc tôi gả cho ông ấy, chưa từng nghe cô gọi một tiếng 'ba' nào cả.

Sao giờ người chết rồi cô lại nhảy ra thế này?

Vì cái gì thì tự các người biết." Mạc Tử Hi vẫn đang nghĩ về những lời Mạc Bình Sơn nói với mình tối qua, thấy Tống Tuyết Di như vậy, không nhịn được kéo tay áo bà: "Mẹ, mẹ cứ để họ điều tra đi.

Nếu là tai nạn thì tốt rồi, chỉ sợ có người cố ý hãm hại." "Tử Hi, con điên rồi à?

Chẳng lẽ con không biết bọn họ đến đây vì cái gì sao?

Chẳng phải là vì Mạc thị ư?

Bình thường con thấy bọn họ có tích cực như vậy bao giờ không, gọi về nhà ăn cơm cũng phải để chú Hàn gọi mấy cuộc điện thoại." Nghe mẹ mình nói vậy, Mạc Tử Hi liếc nhìn Lục Sâm và Mạc Noãn một cái, rồi cũng chọn im lặng.

Mạc Noãn tức đến run người: "Tống Tuyết Di, bà đừng có nói bậy bạ ở đây." Hàn Thụ Nhân đứng ra, bình tĩnh nói: "Đồng chí cảnh sát, tôi có thể chứng minh, Noãn tiểu thư đúng là con gái ruột của chủ tịch.

Các anh có thể làm theo lời cô ấy." "Hàn Thụ Nhân, ông trước nay vẫn thân thiết với bọn họ, ai dám đảm bảo các người không thông đồng với nhau?

Lời ông nói hoàn toàn không có sức thuyết phục." "Lời tôi nói không tính, nhưng chủ tịch đã để lại một lá thư, nếu ông ấy có xảy ra chuyện gì bất trắc thì bảo tôi gửi thư này cho tất cả các tòa soạn.

Năm đó là ông ấy đã hiểu lầm con gái ruột của mình, hiểu lầm cô ấy đã làm ra chuyện cực kỳ hồ đồ, nên mới đuổi cô ấy ra khỏi nhà.

Ông ấy bằng lòng giải thích tình hình với công chúng xã hội.", Hàn Thụ Nhân vừa nói vừa lấy một lá thư từ trong ngực ra.

Mạc Noãn vội vàng nhận lấy xem, quả thật là thư tay của Mạc Bình Sơn, lại còn là một lá thư xin lỗi, xin lỗi cô trước toàn thể xã hội, nói rằng ông đã hồ đồ hiểu lầm cô.

Câu cuối cùng là: "Noãn Noãn của ta, con bé vẫn luôn là người ta yêu thương nhất, ta muốn trịnh trọng nói với nó một lời xin lỗi." Nước mắt Mạc Noãn lã chã tuôn rơi, sắc mặt Tống Tuyết Di cũng lúc trắng lúc xanh, mím môi không nói gì.

Lâm Tử Hào thấy sự việc phát triển thành thế này, bắt đầu hỏi Tống Tuyết Di: "Bà Mạc, lúc sự việc xảy ra bà đang ở đâu?" "Tôi đang ngủ." Bàn tay Tống Tuyết Di khẽ siết lại. "Bà đang ngủ?

Chồng bà dậy mà bà không hề hay biết gì sao?" Tống Tuyết Di cười cười: "Chuyện này anh nên đi hỏi ông ta." Tống Tuyết Di chỉ vào

Hàn Thụ Nhân.

Sắc mặt Hàn Thụ Nhân cũng có chút không tốt, chuyện này có phần khó nói, nhưng vẫn phải nói thật: "Chủ tịch và phu nhân trước nay không ngủ chung phòng.

Phòng ngủ của họ cũng ở hai tầng khác nhau." Bàn tay Mạc Noãn cũng co lại, dù đã biết chuyện này, nhưng bây giờ nghe Hàn Thụ Nhân nói ra, trong lòng vẫn khó chịu.

Lục Sâm nắm chặt tay cô.

Lâm Tử Hào khựng lại một chút, rồi tiếp tục hỏi: "Vậy bà ở trên lầu hai, có nghe thấy tiếng động gì không?" "Không có, lúc tôi nghe thấy tiếng động ra ngoài thì Bình Sơn đã nằm trên đất rồi.

Khi đó Hàn Thụ Nhân đang đứng bên cạnh ông ấy." Tống Tuyết Di nói với vẻ mặt vô cảm, không có bất kỳ biểu lộ cảm xúc nào.

Bất kể Lâm Tử Hào hỏi gì, câu trả lời của Tống Tuyết Di chỉ là không rõ.

Nhà họ Mạc không có camera giám sát, Tống Tuyết Di lại khăng khăng nói rằng mình vẫn luôn ngủ trong phòng, không nghe thấy tiếng động gì, Lâm Tử Hào cũng không hỏi được thông tin gì hữu ích, đành nói phải về đối chiếu kỹ lưỡng lời khai của những người khác mới có thể xác định bước tiếp theo phải làm gì.

Lục Sâm vỗ vỗ tay Mạc Noãn: "Yên tâm, nếu có uẩn khúc gì ở đây, chắc chắn sẽ điều tra ra được." "Lục Sâm, thái độ của Tống Tuyết Di không đúng lắm.

Xảy ra chuyện lớn như vậy mà bà ta không khóc không nháo, yên tĩnh đến thế." Ánh mắt Lục Sâm lóe lên, anh vẫn luôn cảm thấy Tống Tuyết Di khó đối phó hơn Mạc Tử Hi nhiều: "Yên tâm, chỉ cần là bà ta làm, thì sẽ có dấu vết để lại." Lúc này, Chu Thanh Vận và dì Mai vội vã chạy tới.

Lục Sâm giao Mạc Noãn cho họ, rồi cùng Hàn Thụ Nhân đi sắp xếp hậu sự cho Mạc Bình Sơn.

Hai người trực tiếp đưa Mạc Noãn về căn nhà ở khu trung tâm của họ.

Mạc Noãn tay cầm lá thư, không nói một lời, cả người ngây ngẩn, thẫn thờ.

Chu Thanh Vận xoa xoa khuôn mặt nhỏ của cô, không nhịn được nói: "Tiểu Noãn, con thế này là không được đâu, tuyệt đối đừng để bản thân xảy ra chuyện vào lúc này.

Mẹ chồng con giờ đã đến Lục thị, Mạc thị chỉ có thể trông cậy vào con và A Sâm.

A Sâm dù sao cũng không phải người của công ty, nó không thể can thiệp vào chuyện của Mạc thị được, vẫn cần con phải vực dậy tinh thần đi đầu, nó sẽ ở phía sau vạch kế sách cho con.

Đó là thứ mà ba con coi trọng nhất, con nhất định phải giữ cho được, biết không?" Nghe vậy, trong mắt Mạc Noãn xuất hiện một tia sáng mong manh, cô ngẩng đầu lặng lẽ nhìn Chu Thanh Vận.

Cô không nói gì, trên mặt cũng không có biểu cảm gì, chỉ lẳng lặng nhìn bạn như vậy, bạn sẽ cảm thấy dường như tất cả bi thương trên thế giới này đều cùng lúc ập đến.

Chu Thanh Vận cũng cảm thấy ngực mình tức nghẹn khó chịu, đưa tay che mắt Mạc Noãn lại: "Tiểu Noãn, con đừng nhìn thím như vậy, trong lòng thím khó chịu lắm." Dì Mai nhìn Mạc Noãn như vậy, trong lòng cũng vô cùng đau xót.

Bà đến nhà này cũng được một thời gian, cả gia đình họ không hề có chút kiêu ngạo nào, cũng không coi ai ra gì như những người chủ khác, sống chung với họ rất vui vẻ.

Mỗi ngày thấy hai vợ chồng trẻ ngọt ngào bên nhau, tâm trạng bà cũng rất thoải mái, nay đột nhiên xảy ra chuyện như vậy, bà cũng buồn theo. "Thím, con không sao, thím đi làm việc đi ạ, có dì Mai ở đây với con là được rồi." Mạc Noãn không muốn làm lỡ công việc của Chu Thanh Vận, cảm thấy áy náy trong lòng.

Chu Thanh Vận cười, véo nhẹ tay cô: "Con bé này, đến lúc này rồi còn khách sáo với thím.

Người nhà họ Lục đều là một, con xảy ra chuyện như vậy, thím còn làm việc thế nào được?

Thím đóng cửa phòng tranh vài ngày cũng không phải chuyện gì to tát." "Thím..." Mạc Noãn nhìn Chu Thanh Vận. "Con ngoan, con ăn chút gì đi đã, hôm nay con chưa ăn gì cả, hai đứa nhỏ chắc chắn đói lắm rồi." Chu Thanh Vận khuyên. "Vâng." Mạc Noãn gật đầu.

Chương 216

Thấy cô đồng ý, dì Mai vui mừng chạy vào bếp, bưng bát cháo thịt nạc đã chuẩn bị sẵn ra.

Mạc Noãn nhận lấy, từng muỗng từng muỗng ăn.

Thực ra cô chẳng nếm được vị gì, chỉ coi đây là một nhiệm vụ phải hoàn thành.

Ăn được một nửa, cô đột nhiên thấy buồn nôn, lập tức đứng dậy chạy vào nhà vệ sinh, nôn khan bên bồn cầu không ngừng.

Chu Thanh Vận vội vàng đi vào theo, bóp vai cho cô, vỗ nhẹ sau lưng.

Mạc Noãn nôn xong chỉ cảm thấy cả người như kiệt sức, ngay cả đi đường cũng không còn sức lực.

Chu Thanh Vận dìu cô lên giường, rồi hỏi dì Mai: "Sao bây giờ Tiểu Noãn vẫn còn ốm nghén vậy?" Dì Mai giải thích: "Thực ra dạo trước đã đỡ rồi, không biết tại sao hôm nay lại bị lại, chắc là do cả ngày nay cảm xúc lên xuống thất thường quá." Chu Thanh Vận nghe xong, vuốt tóc Mạc Noãn, hỏi: "Noãn Noãn, con có muốn ăn gì không, thím đi mua cho con." Mạc Noãn lắc đầu: "Con không có khẩu vị, con hơi mệt, muốn ngủ một giấc thật ngon." Chu Thanh Vận gật đầu, thấy cả người cô thực sự không có chút tinh thần nào, cũng không ép nữa, giúp cô đắp lại chăn: "Được, con đừng nghĩ gì cả, ngủ một giấc thật ngon nhé.

Thím và dì Mai ở bên ngoài, có chuyện gì thì gọi chúng ta." Mạc Noãn biết họ đều đang lo lắng cho mình, bèn mỉm cười với họ: "Yên tâm đi ạ, con sẽ làm được.

Con bây giờ còn là mẹ của hai đứa trẻ, con sẽ không hành hạ bản thân mình đâu." Khó khăn lắm mới có con, cô trân trọng hơn bất cứ ai.

Nghe vậy, Chu Thanh Vận mới hơi thả lỏng, cùng dì Mai ra khỏi phòng ngủ, để lại không gian cho một mình cô. "Dì Mai, lúc Tiểu Noãn ốm nghén ăn gì thì đỡ hơn ạ?" Chu Thanh Vận hỏi. "Là công thức của chủ tịch Mạc đưa cho, thái nhỏ đu đủ rồi ngâm trong sữa chua một lúc, như vậy ăn sẽ ngon miệng hơn.

Dạo trước ăn mấy ngày là đỡ ốm nghén rồi ạ." "Vậy phiền dì ra ngoài mua một ít về nhé, tôi vừa xem qua, dạo này họ không ở nhà, trong tủ lạnh chẳng có gì cả." Dì Mai gật đầu, thay quần áo rồi ra ngoài mua đồ.

Buổi trưa, Tần Tuệ và ông nội, Lục Nam Triết cũng vội vã đến.

Chu Thanh Vận mở cửa thì sững sờ một chút, rồi mời họ vào nhà.

Trong phòng khách, ảnh cưới của hai người vô cùng nổi bật, mấy người vừa nhìn đã thấy, đều không nhịn được khẽ thở dài.

Mạc Bình Sơn không thể tham gia vào bất cứ điều gì nữa rồi, không thể tham dự hôn lễ của Mạc Noãn, cũng không thể chứng kiến hai đứa trẻ ra đời, hôn lễ của hai người cuối cùng cũng phải để lại chút tiếc nuối. "Có con ở đây trông chừng rồi, sao mọi người lại đến cả thế?" Chu Thanh Vận không nhịn được hỏi. "Xảy ra chuyện lớn như vậy mẹ không đến được sao?" Tần Tuệ nói.

Bà đã muốn đến từ buổi sáng, nhưng bên Lục thị còn có việc phải xử lý, thực sự không thể phân thân, chỉ có thể tranh thủ lúc nghỉ trưa vội chạy qua, không nhìn một cái bà thực sự không yên tâm. "Thanh Vận, Tiểu Noãn đâu rồi?

Con bé vẫn ổn chứ?" Ông nội hiếm khi nghiêm túc.

Chu Thanh Vận lắc đầu: "Không ổn chút nào, tinh thần cả người không ổn định.

Vừa rồi chúng con khuyên một hồi con bé mới chịu ăn một chút, nhưng chỉ ăn một ít đã bắt đầu nôn, coi như là chẳng ăn gì cả.

Con bé nói mệt muốn nghỉ ngơi một lát, giờ đang ngủ rồi ạ." Ông nội nhíu mày, thở dài một tiếng: "Đứa trẻ này số phận thật khổ, khó khăn lắm mới về thành phố A, vừa thấy mối quan hệ với ba nó ngày càng gần gũi, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy." "Ba, ba cũng đừng quá lo lắng, chuyện đã xảy ra thì chỉ có thể đối mặt thôi." Lục Nam Triết tay còn cầm cặp tài liệu, rõ ràng là vừa đi công tác bên ngoài về, nghe tin liền lập tức chạy qua.

Tần Tuệ liếc nhìn cánh cửa phòng đang đóng chặt, vẫn không nhịn được lén mở ra đi đến bên giường.

Mạc Noãn rõ ràng không ngủ, lông mi khẽ run, quanh hốc mắt cũng hơi ươn ướt. "Tiểu Noãn, con không ngủ được phải không?" Tần Tuệ hỏi.

Mạc Noãn nghe thấy giọng Tần Tuệ, không nhịn được mở mắt ra.

Vừa cất tiếng đã thấy cổ họng khàn đặc, có cảm giác hơi rát bỏng.

Tần Tuệ lập tức rót cho cô một ly nước, dìu cô ngồi dậy: "Tiểu Noãn, cổ họng khó chịu thì uống chút nước đi con." Mạc Noãn nhận lấy, uống một hơi cạn sạch.

Tần Tuệ nhìn bộ dạng này của cô, cũng không nhịn được đỏ hoe mắt. "Đủ chưa?

Còn muốn uống thêm ly nữa không?" Mạc Noãn lắc đầu: "Đủ rồi ạ, bây giờ đỡ hơn nhiều rồi." "Tiểu Noãn, mẹ cũng không biết phải an ủi con thế nào, chỉ có thể khuyên con nén bi thương, sớm vượt qua, đừng để chúng ta lo lắng." "Mẹ, xin lỗi, lại để mọi người phải lo lắng cho con rồi." "Con bé ngốc này, chúng ta là người một nhà, đừng nói những lời khách sáo như vậy.

Sau này nhà họ Lục chính là chỗ dựa của con." Tần Tuệ nói rồi nhẹ nhàng ôm Mạc Noãn vào lòng.

Mạc Noãn cảm nhận được hơi ấm trong vòng tay bà, sống mũi cay xè, lại một lần nữa bật khóc, đôi vai nhỏ run lên từng đợt.

Tần Tuệ thương yêu vuốt mái tóc dài của cô: "Khóc đi, cứ khóc thật to là sẽ ổn thôi, có nỗi khổ gì cứ khóc hết ra." Mạc Noãn khóc nấc lên, vừa khóc vừa nói: "Sau này con thật sự không có ba mẹ nữa rồi." "Con bé ngốc, sao lại không có mẹ chứ?

Mẹ chính là mẹ của con, ba chồng con chính là ba của con, chúng ta đều là người thân nhất của con.

Con không một mình, con có chồng, không lâu nữa sẽ có hai đứa con đáng yêu, bên cạnh con sẽ còn có rất nhiều người." "Vâng." Mạc Noãn gật đầu thật mạnh trong lòng Tần Tuệ.

Tần Tuệ luôn thủ thỉ bên tai cô.

Mạc Noãn bất giác thiếp đi, Tần Tuệ biết lần này cô đã thực sự ngủ say, bèn dùng khăn ướt nhẹ nhàng lau mặt cho cô, đắp chăn lại rồi ra khỏi phòng ngủ.

Chu Thanh Vận nhìn Tần Tuệ: "Chị dâu, vẫn là chị có cách, chỉ một lát đã dỗ được con bé ngủ rồi." Tần Tuệ nói: "Con bé này thực ra chỉ là tính tình bướng bỉnh, vẻ ngoài trông mạnh mẽ, thích kìm nén cảm xúc của mình, nhưng thực chất nội tâm lại đặc biệt mềm yếu, cũng rất thiếu cảm giác an toàn.

Không thể để con bé kìm nén, phải để nó khóc ra, nếu không dễ sinh bệnh lắm." Ông nội cũng gật đầu, rất đồng tình với lời của Tần Tuệ.

Tần Tuệ nói với Lục Nam Triết và Chu Thanh Vận: "Nam Triết, Thanh Vận, hai em đi lo việc của mình trước đi, chị ở đây với Tiểu Noãn là được rồi." "Chị dâu, không phải chị phải lo việc ở Lục thị sao?

Chị cứ đi lo việc của mình đi, em nhất định sẽ chăm sóc Tiểu Noãn thật tốt, đảm bảo lúc chị tan làm về cũng sẽ trả lại cho chị một người lành lặn." "Buổi sáng chị đã sắp xếp công việc ở công ty rồi, nếu có tài liệu mới, Trí sẽ trực tiếp mang qua cho chị.

Chị định mấy ngày này sẽ ở đây, cùng Tiểu Noãn vượt qua giai đoạn này." Tần Tuệ kiên quyết.

Bà ở công ty cũng không yên tâm, như ngồi trên đống lửa, xử lý công việc hiệu suất cực thấp, thà cứ ở đây, tận mắt trông chừng Mạc Noãn, như vậy có lẽ bà còn có thể tập trung tinh thần hơn một chút.

Chương 217

Chu Thanh Vận còn muốn nói gì đó, Lục Nam Triết đã ngăn cô lại: "Được, chúng ta nghe lời chị dâu.

Chị dâu có việc gì cần đến chúng em thì cứ gọi điện, chúng em ở trong thành phố, tiện hơn chị một chút." Tần Tuệ gật đầu, cười nói: "Được, chị sẽ không khách sáo với các em đâu." Sau khi Lục Nam Triết và Chu Thanh Vận đi, Tần Tuệ cũng giục ông nội về: "Ba, ba cũng về đại viện đi ạ, con ở lại là được rồi.

Tối con chen chúc với dì Mai một chút.

Nhà A Sâm không có phòng thừa đâu, ba ở lại đây buổi tối ngay cả chỗ ngủ cũng không có." "Lát nữa ta về, đợi Tiểu Noãn tỉnh lại xem con bé thế nào đã." Lục lão gia tử không thấy Mạc Noãn cũng không yên tâm.

Tối Lục Sâm mới về, tang lễ của Mạc Bình Sơn được sắp xếp vào ba ngày sau, mộ địa là nơi Mạc Bình Sơn đã sớm chọn cho mình, chôn cất cùng một nơi với mẹ của Mạc Noãn.

Vừa vào nhà, anh liền hỏi thăm tình hình của Mạc Noãn, nghe Tần Tuệ nói cô đã khóc một trận lớn, trên mặt anh mới khẽ lộ ra một tia cười.

Tần Tuệ thấy con trai mặt mày mệt mỏi, vô cùng đau lòng: "A Sâm, con bận cả ngày rồi, đi ngủ một lát đi, hôm nay mẹ sẽ ở lại đây." Lục Sâm gật đầu, đi vào phòng ngủ.

Mạc Noãn lần này ngủ rất yên, hơi thở đều đều, không chảy nước mắt cũng không nhíu mày, không khác gì lúc ngủ say bình thường.

Lục Sâm cúi người, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán cô, rồi ôm cô chìm vào giấc ngủ.

Lúc Mạc Noãn tỉnh lại, phát hiện Lục Sâm không biết đã nằm bên cạnh mình từ lúc nào.

Anh khẽ nhíu mày, quầng thâm dưới mắt rất rõ ràng, cô có chút đau lòng đưa tay sờ lên gương mặt tuấn tú của anh.

Cô vừa động, lông mi Lục Sâm khẽ run lên.

Mạc Noãn nhẹ nhàng nói: "Lục Sâm, anh ngủ thêm một lát đi, yên tâm, em không sao đâu." Lục Sâm quả nhiên không động nữa, tiếp tục ngủ say.

Mạc Noãn lại không còn buồn ngủ, nhắm mắt suy nghĩ gì đó.

Cô liên kết lại tất cả những chuyện đã xảy ra trong hơn nửa năm qua từ khi trở về thành phố A, phát hiện ra rằng thực ra mình vẫn luôn tự lừa dối bản thân.

Không có yêu thì lấy đâu ra hận?

Tất cả sự oán hận của cô đối với Mạc Bình Sơn, suy cho cùng, là vì tình yêu mà cô cố tình xem nhẹ và trốn tránh.

Thực ra, cô đã sớm tha thứ cho ông rồi.

Lục Sâm mở mắt, thấy Mạc Noãn đang chăm chú nhìn mình, không nhịn được cong môi: "Em tỉnh dậy lúc nào thế?

Sao cứ im lặng vậy?" "Không muốn làm phiền anh ngủ, trông anh có vẻ mệt mỏi." Mạc Noãn nói thật.

Lục Sâm ngồi dậy, véo má cô: "Chúng ta dậy ăn chút gì đi, mẹ nói hôm nay em chẳng ăn được gì cả." Mạc Noãn mỉm cười: "Hình như em thật sự hơi đói rồi." Trước bữa ăn Mạc Noãn vẫn ăn một ít dưa lưới, cũng ăn một bát cơm nhỏ, nhưng lần này cơn nghén ập đến dữ dội, ăn dưa cũng không có tác dụng, Mạc Noãn lại nôn ra hết những thứ đã ăn vào.

Vì nghĩ cho con trong bụng, cô lại ép mình ăn một ít rau, nhưng vẫn là ăn gì nôn nấy, cả người vô cùng khó chịu.

Lục Sâm vô cùng đau lòng, nhưng lại bất lực, trong lòng tức giận, xoa bụng nhỏ của cô, mắng hai đứa nhóc trong bụng một trận, cũng chẳng quan tâm có phải là tiểu công chúa của mình hay không.

Mạc Noãn nhìn dáng vẻ vừa giận vừa bực của anh, khẽ nói: "Lục Sâm, đừng lo lắng, dạo trước chẳng phải cũng đã nôn rồi sao, sẽ không có vấn đề gì đâu.

Dì Mai nói có thể là do tâm trạng của em, đợi mấy ngày nữa em vui lên có khi lại không nôn nữa." Ông nội thấy Mạc Noãn đã khá hơn nhiều, cũng quay về đại viện.

Thành phố A có quy định tang lễ nghiêm ngặt, không cho phép thổ táng, chỉ có thể hỏa táng, sau đó chôn cất hũ tro cốt.

Ngày hỏa táng, Hàn Thụ Nhân đặc biệt thông báo cho họ, Lục Sâm đưa Mạc Noãn đến nhà tang lễ.

Mạc Bình Sơn yên tĩnh nằm trong quan tài, mặc một bộ vest màu xanh đậm, vẫn là dáng vẻ phong độ, tuấn tú ấy.

Chuyên viên trang điểm tay nghề rất tốt, trang điểm cho ông trông như một người đang ngủ, chứ không phải một người đã chết.

Nhìn dáng vẻ này của ông, Mạc Noãn bịt miệng, cố gắng hết sức mới không khóc thành tiếng.

Vì Hàn Thụ Nhân đã sớm liên hệ với nhân viên ở đây nên quan tài không đóng nắp.

Mạc Noãn nhìn gương mặt bình yên của ông, không nhịn được đưa tay sờ lên, cảm giác cứng ngắc và lạnh lẽo dưới tay lần nữa nhắc nhở cô rằng ông đã đi rồi.

Ánh mắt cô dừng lại trên đỉnh đầu ông, nơi đó không biết từ lúc nào đã rụng đi không ít tóc, trông có hơi ngố, vậy mà cô chưa từng phát hiện ra. "Đó là tóc rụng lúc hóa trị cách đây không lâu, lúc sang Mỹ điều trị chắc lại rụng thêm một ít." Hàn Thụ Nhân nói.

Mạc Noãn không thể kìm nén được nước mắt nữa, lệ tuôn như mưa.

Cô nức nở gào lên: "Ba ba, con tha thứ cho ba rồi, thật sự tha thứ rồi.

Ba có thể đừng đi được không?

Ba còn chưa khoác tay con vào lễ đường, cũng chưa thấy hai đứa bé chào đời, chưa đặt tên cho chúng, sao ba lại đi như vậy chứ." Nghẹn ngào một lúc, Mạc Noãn lại nói tiếp: "Ba còn chưa đưa Mạc thị phát triển đến đỉnh cao, sao ba nỡ lòng ra đi như vậy chứ." Lục Sâm nhìn Mạc Noãn như vậy, trong lòng rất khó chịu, không nhịn được ôm chặt eo cô, nói: "Noãn Noãn, đừng như vậy, để ông ấy đi đi, đi rồi sẽ không phải chịu đựng sự dày vò của bệnh tật nữa." Hàn Thụ Nhân nhìn Mạc Noãn như vậy, cũng không nhịn được lại rơi nước mắt, đưa chiếc cà vạt trong tay cho Mạc Noãn, nói: "Noãn tiểu thư, xin cô hãy thắt cà vạt cho chủ tịch lần cuối cùng.

Trước đây ông ấy đã quen để cô thắt cà vạt, trong một thời gian dài sau khi cô rời thành phố A, ông ấy luôn nói cà vạt mình tự thắt không đẹp bằng cô thắt, rất muốn cô thắt cho ông ấy một lần nữa." Mạc Noãn ngẩng khuôn mặt nhỏ đẫm nước mắt lên, nhìn Hàn Thụ Nhân một cái, một lúc sau mới nhận lấy chiếc cà vạt trong tay ông, động tác ấy dường như nặng ngàn cân, vô cùng chậm chạp.

Cô phát hiện chiếc cà vạt trong tay đã rất cũ, màu sắc cũng hơi bạc đi, giống như đã giặt rất nhiều lần, trong khoảnh khắc có chút do dự, đây dường như là vật tùy thân của Mạc Bình Sơn, chứ không phải đồ mới.

Hàn Thụ Nhân thấy cô do dự, bèn giải thích: "Noãn tiểu thư, đây là món quà cô mua cho ông ấy bằng tháng lương làm thêm đầu tiên hồi mới vào đại học, tốn hết cả tháng lương của cô lúc đó.

Ông ấy nhìn khuôn mặt vừa đen vừa gầy của cô, vừa giận vừa buồn cười, mắng cô một trận, nhưng trong lòng lại vui hơn bất cứ ai, nói rằng cô đã hiểu chuyện, sau này nhất định sẽ là một đứa con hiếu thảo." Hàn Thụ Nhân thở dài một tiếng: "Chắc cũng gần mười năm rồi, ông ấy vẫn giữ đến tận bây giờ, chỉ dùng trong những dịp quan trọng, bình thường đều giặt sạch cất vào tủ." Nghe vậy, Lục Sâm đã hiểu, thảo nào lần đầu tiên cô thắt cà vạt cho anh lại thắt đẹp như vậy, động tác cũng thuần thục, hóa ra là vì trước đây thường xuyên thắt cà vạt cho Mạc Bình Sơn.

Không cần nghĩ cũng biết, quan hệ cha con họ trước đây nhất định vô cùng thân thiết.

Tim Mạc Noãn co thắt đau đớn, cô siết chặt chiếc cà vạt trong tay, người run lên không ngừng, dáng vẻ có chút còng xuống, như thể già đi mấy chục tuổi trong phút chốc.

Lục Sâm không nhịn được bước lên ôm eo cô, đỡ lấy thân thể cô.

Mạc Noãn khẽ cúi người, run rẩy thắt cà vạt cho ông.

Một chiếc cà vạt đơn giản, cô mất đến mười phút, cẩn thận chỉnh đi chỉnh lại mãi, cuối cùng vẫn không nỡ buông tay.

Chương 218

Nhân viên nhà tang lễ đến thông báo cho họ, sắp phải đưa người đã khuất đến lò hỏa táng, bảo họ tranh thủ thời gian từ biệt, đừng làm lỡ giờ.

Hôm nay Mạc Tử Hi có Đinh Duệ đi cùng, chỉ thấy cô vùi đầu vào lòng Đinh Duệ, rõ ràng cũng đang khóc nức nở, Đinh Duệ vỗ nhẹ vào lưng cô từng cái một.

Nghe lời của nhân viên, Mạc Tử Hi đẩy Đinh Duệ ra, chạy đến bên quan tài, không ngừng gào khóc: "Ba ba".

Nhìn dáng vẻ mất kiểm soát của cô ấy, Lục Sâm có thể khẳng định chuyện này của Mạc Bình Sơn không liên quan đến cô ấy.

Nếu đây không phải là tai nạn, vậy khả năng duy nhất chỉ có thể là Tống Tuyết Di.

Chỉ là Tống Tuyết Di đột nhiên làm vậy, rốt cuộc là có động cơ gì?

Sau khi Mạc Bình Sơn chết, ngày tháng của bà ta chưa chắc đã tốt hơn.

Giọng của Mạc Tử Hi vốn đã hơi ái, tiếng khóc thét như vậy có cảm giác xé lòng.

Mạc Noãn càng thêm đau khổ.

Nhân viên đi về phía bên này, chuẩn bị đưa Mạc Bình Sơn đi hỏa táng.

Mạc Tử Hi bám chặt lấy quan tài, gầm lên: "Các người không được mang ba tôi đi, tôi không cho phép các người mang ông ấy đi." Đinh Duệ chỉ có thể cứng rắn ôm cô vào lòng, an ủi: "Tử Hi, đừng như vậy, ba đi rồi, để họ đưa ông ấy đi đi." Mạc Noãn trơ mắt nhìn Mạc Bình Sơn bị đẩy vào phòng hỏa táng, nước mắt lặng lẽ rơi.

Lục Sâm ấn mặt cô vào ngực mình, không để cô tận mắt chứng kiến cảnh tượng tàn nhẫn này.

Không lâu sau, hũ tro cốt của Mạc Bình Sơn được mang ra.

Mạc Noãn vừa định ôm lấy thì đã bị Mạc Tử Hi giành mất.

Mạc Noãn nhìn chiếc hũ nhỏ bé, thực sự không muốn tin một người sống động như vậy cuối cùng lại biến thành một nắm tro tàn.

Lục Sâm vỗ vỗ tay cô, Mạc Noãn cũng không đi tranh giành với Mạc Tử Hi, để Mạc Tử Hi ôm hũ tro cốt đi.

Chuyện của Mạc Bình Sơn xảy ra quá đột ngột, nên tang lễ được tổ chức khá kín đáo.

Nhà họ Mạc ở quê cũng không còn họ hàng thân thích gì, cộng thêm thời gian quá gấp gáp, về cơ bản không có ai đến, đa số là một vài đối tác làm ăn và mấy người bạn thân thiết thường ngày qua lại, còn có người nhà họ Lục và nhà họ Đinh.

Ngày tang lễ, trời quang mây tạnh, thậm chí còn có gió nhẹ thổi qua, lướt trên mặt rất dễ chịu.

Linh đường được bài trí rất đơn giản, vừa nhìn đã có thể thấy bức ảnh Mạc Bình Sơn khóe miệng mỉm cười ở chính giữa, ông cứ thế lặng lẽ nhìn về phía xa, vô cùng an tường.

Mạc Noãn mặc một bộ đồ đen, Lục Sâm khoác tay cô.

Mạc Tử Hi và Tống Tuyết Di cũng mặc trang phục màu đen, Đinh Duệ đứng bên cạnh họ.

Thấy họ đến, Tống Tuyết Di không nhịn được cất cao giọng: "Mạc Noãn, cô đến làm gì?" "Tống Tuyết Di, tôi không muốn cãi nhau với bà vào lúc này.

Bà tốt nhất cũng nên chú ý chừng mực, đừng có tỏ ra như một bà chằn, ba đã mất rồi bà còn muốn làm ông ấy mất mặt à." Tống Tuyết Di tức điên, vừa định mở miệng đáp trả, Mạc Tử Hi bên cạnh không nhịn được kéo bà lại: "Mẹ, có chuyện gì chúng ta nói sau đi, hôm nay là ngày hạ táng của ba, có nhiều người đang nhìn kìa, đừng làm mọi chuyện khó xử quá." Tống Tuyết Di liếc nhìn đám đông đến gửi vòng hoa, cuối cùng không nói gì.

Năm người đều đứng trong linh đường, khẽ cúi đầu với những người đến viếng để đáp lễ.

Mối quan hệ của mấy người họ kể từ buổi họp báo đó đã không còn là bí mật, đa số thấy có Lục Sâm ở đó, đều tượng trưng nói với Mạc Noãn vài lời an ủi.

Mùi nhang đèn trong linh đường khiến Mạc Noãn cuộn trào dạ dày, cô đứng được một lúc liền không nhịn được mà lao ra ngoài.

Tống Tuyết Di nhìn bóng lưng cô, không khỏi chửi rủa: "Đúng là được chiều sinh hư, đứng có một lúc đã không chịu nổi, còn giả vờ giả vịt đòi vào trong." Đứng cả buổi sáng, Mạc Tử Hi cũng có chút không chịu nổi, một tay đỡ bụng, một tay nắm thành quyền đấm nhẹ vào lưng mình mấy cái: "Đứng cả buổi sáng đúng là khó chịu thật." Tống Tuyết Di liếc nhìn Đinh Duệ: "Con dìu Tử Hi về nghỉ ngơi đi, phụ nữ có thai đứng lâu quá cũng không tốt." Mạc Tử Hi xua tay: "Thôi ạ, con ra ngoài ghế ngồi nghỉ một lát là được.

Con không về nhà, con muốn tự mình tiễn ba một đoạn đường." Tống Tuyết Di thấy trong linh đường không có người khác, không nhịn được nói với Mạc Tử Hi: "Mẹ không biết từ khi nào con với ba con lại thân thiết như vậy đấy?

Trước đây con với ông ấy đâu có quan hệ tốt như thế." "Mẹ, ông ấy là ba con, ông ấy mất rồi con túc trực bên linh đường không phải là chuyện hợp tình hợp lý sao?

Mẹ sao thế, con thấy gần đây mẹ cứ là lạ, hình như từ lúc ba từ Mỹ về là mẹ đã như vậy rồi.

Giữa mẹ và ba có phải đã xảy ra chuyện gì mà con không biết không?" Mạc Tử Hi liếc nhìn Tống Tuyết Di, nghi hoặc hỏi.

Sắc mặt Tống Tuyết Di biến đổi: "Bớt suy nghĩ lung tung đi, giữa mẹ và ba con có thể có chuyện gì chứ?

Mẹ chỉ quan tâm đến sức khỏe của con, ba con cũng không muốn thấy con vì ông ấy mà làm hại đến Tiểu Hữu An đâu." Mạc Tử Hi cũng không nghĩ nhiều, cả người dựa vào Đinh Duệ.

Mạc Noãn ra ngoài nôn một lúc, hít thở vài hơi không khí trong lành rồi lại quay vào linh đường.

Bởi vì người đến viếng không quá đông, nên chỉ làm đến khoảng bốn giờ chiều.

Sau khi dỡ linh đường, đoàn người liền tiến đến khu mộ đã chọn trước.

Tống Tuyết Di vừa nhìn thấy bên cạnh lại là mộ của Trương Lan, mẹ của Mạc Noãn, thì tức đến mức nhảy dựng lên, gầm gừ: "Là ai đã chọn huyệt mộ này?

Tại sao lại chọn ngay bên cạnh người đàn bà đó?" Mạc Noãn nghe vậy liền nổi giận, cô không cho phép người khác hủy hoại danh dự của mẹ mình: "Tống Tuyết Di, bà ăn nói cho sạch sẽ một chút!

Cái gì mà người đàn bà đó?

Người được chôn cất bên trong là vợ cả của ông ấy, bà ấy được chôn ở đây thì có gì không đúng?" "Vợ cả?

Xã hội bây giờ còn nói chuyện vợ cả làm gì?

Cùng lắm chỉ là vợ trước thôi.

Bây giờ tôi mới là vợ của ông ấy, mọi chuyện của ông ấy đều do tôi quyết định.

Tôi sẽ không để ông ấy chôn ở đây đâu!" Tống Tuyết Di lớn tiếng la lối.

Hàn Thụ Nhân nghe bà ta nói những lời như vậy, sắc mặt cũng trở nên âm trầm, chỉ cảm thấy người đàn bà này thật quá vô sỉ.

Sau khi ông chủ mất, bà ta chẳng hề lo lắng gì đến hậu sự, đợi người khác sắp xếp xong xuôi mọi thứ thì lại bắt đầu chỉ tay năm ngón, cái này không được cái kia không xong, thật đúng là khiến người ta chán ghét.

Chương 219

Ngày thường ông đã không ưa người đàn bà này, quá thực dụng, bây giờ lại thấy bà ta không chút kiêng dè để lộ bộ mặt thật, quả thực không thể nhịn được nữa.

Ông không còn vẻ ôn hòa thường ngày, lạnh giọng nói: "Đây là nơi Chủ tịch đã tự mình chọn từ khi còn sống, bây giờ bà nói những lời này cũng vô dụng thôi." "Không được, tôi kiên quyết không để họ chôn cùng nhau!

Lúc còn sống người đàn bà đó đã cướp chồng của tôi, sau khi chết họ đừng hòng ở bên nhau!" Tống Tuyết Di chẳng thèm để ý xung quanh còn có người khác, cứ thế nói thẳng ra.

Hàn Thụ Nhân tức đến run người, chỉ vào Tống Tuyết Di: "Bà bớt đổi trắng thay đen ở đây đi!

Chính bà là kẻ tham sang phụ khó, rõ ràng mang thai con của một người đàn ông nhưng lại chọn gả cho một người khác.

Sau khi kết hôn, biết người đàn ông mà mình coi thường lại cưới được tiểu thư nhà giàu có, bản thân thì sống không hạnh phúc, liền tìm trăm phương ngàn kế phá hoại, thậm chí còn vu khống Chủ tịch và bà đã có tình một đêm, rồi tự mình đến nhà ép phu nhân đến chết.

Một người vô liêm sỉ như bà mà còn dám ở đây nói năng lung tung à?" Mạc Tử Hi cũng đã nghe hiểu lời của Hàn Thụ Nhân, người cô run lên, nhìn về phía ông: "Chú Hàn, mọi người đang nói gì vậy?

Chẳng lẽ… con không phải là con của ba?" "Cô đương nhiên là con của Chủ tịch, nhưng không phải là kết quả của việc Chủ tịch ngoại tình sau hôn nhân, mà là được mang thai từ trước khi kết hôn.

Khi đó mẹ cô chê ba cô nghèo, mang thai cô rồi gả cho một người đàn ông khác, cũng chính là tên ma men cờ bạc trong miệng cô.

Cô không phải là em gái của cô Noãn, mà đáng lẽ phải là chị gái của cô ấy." Hàn Thụ Nhân thật sự không nhịn được nữa, bèn vạch trần sự thật trước mặt mọi người.

Ông cảm thấy không đáng thay cho Mạc Bình Sơn, bao nhiêu năm qua lại bị người đàn bà này lừa dối, đến chết vẫn không biết sự thật.

Mạc Tử Hi run rẩy đôi môi, không thể tin nổi nhìn Tống Tuyết Di: "Mẹ, những gì chú Hàn nói là thật sao?

Ban đầu là mẹ tự vứt bỏ ba, nhưng mẹ lại nói với con là có người phụ nữ khác cướp đi bạn trai thanh mai trúc mã của mẹ.

Mẹ đã lừa con sao?" Mọi người xung quanh bắt đầu xì xào bàn tán, thậm chí có người còn chỉ trỏ.

Mạc Noãn chỉ cảm thấy mất mặt, vùi mặt vào lòng Lục Sâm.

Mặt Tống Tuyết Di lúc đỏ lúc trắng, bà ta gầm lên: "Hàn Thụ Nhân, ông đừng có đổi trắng thay đen!

Rõ ràng là người đàn bà kia đã cướp đi mọi thứ vốn thuộc về tôi!" "Thuộc về bà?

Ở thành phố A này ai mà không biết, Chủ tịch tay trắng làm nên, trước khi cưới tiểu thư nhà họ Trương chỉ là một chàng trai vô danh tiểu tốt.

Khi đó ông ấy chẳng có gì cả, có thứ gì thuộc về bà chứ?

Bà nói thử xem nào!" "Mẹ, thật sự là như vậy sao?

Mẹ thật sự là loại người như chú Hàn nói sao?" Mạc Tử Hi nhìn Tống Tuyết Di.

Tống Tuyết Di tức giận nhìn Mạc Tử Hi, trút hết mọi bực tức lên người cô: "Mạc Tử Hi, mẹ là mẹ ruột của con, con chú ý thái độ nói chuyện với mẹ một chút!

Sao có thể vì nghe người khác nói vài câu mà nghi ngờ mẹ?

Bao nhiêu năm qua mẹ đúng là nuôi con vô ích!

Vào lúc này mà con lại tin lời một người ngoài!" Mạc Tử Hi lùi lại hai bước, lắp bắp nói: "Nhưng mẹ cũng phải nói vài câu phản bác đi chứ!

Nói cho con biết mẹ không phải là người như vậy!" Cô không phải người tốt gì, nhưng cũng không thể chịu đựng được sự lừa dối của chính mẹ mình.

Cô cảm thấy mình như một quân cờ, bị người ta đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Tống Tuyết Di không nói nên lời.

Hàn Thụ Nhân thấy trời đã muộn, lát nữa mặt trời sẽ lặn, bèn ra hiệu cho người ta bắt đầu đặt hũ tro cốt của Mạc Bình Sơn vào huyệt đã đào sẵn.

Tống Tuyết Di còn định ngăn cản nhưng bị Hàn Thụ Nhân giữ chặt cánh tay.

Sức lực của đàn ông và phụ nữ vốn có sự chênh lệch, Tống Tuyết Di nhất thời không thể động đậy, chỉ có thể đe dọa Hàn Thụ Nhân: "Hàn Thụ Nhân, ông đúng là không coi ai ra gì nữa rồi!

Bình Sơn vừa mới đi, ông đã lộ bộ mặt thật.

Ông đừng quên bây giờ tôi là chủ của ông, ông có tin tôi có thể sa thải ông ngay lập tức không?" Hàn Thụ Nhân không hề để tâm.

Ông là thư ký của Mạc Bình Sơn, nói chính xác là nhân viên quản lý cấp cao của công ty, muốn sa thải ông phải trải qua quy trình nghiêm ngặt, đâu phải chuyện bà ta nói một câu là được.

Còn về việc làm quản gia cho nhà họ Mạc, ông không có hứng thú lắm.

Ông tình nguyện ở lại cũng chỉ vì muốn chăm sóc cuộc sống thường ngày của Mạc Bình Sơn, báo đáp ơn tri ngộ của ông ấy.

Bây giờ Mạc Bình Sơn đã đi rồi, không cần Tống Tuyết Di đuổi, chính ông cũng sẽ rời đi, sẽ không ở lại để nhìn bộ mặt đáng ghét của bà ta.

Bao nhiêu năm qua Mạc Bình Sơn chưa từng bạc đãi ông chút nào, ông cũng có một khoản tiết kiệm không nhỏ.

Mạc thị vốn là công ty phát triển bất động sản, dưới tên ông cũng có mấy căn nhà, rời khỏi nhà họ Mạc, ông nuôi sống cả gia đình hoàn toàn không có áp lực gì.

Tống Tuyết Di thấy Hàn Thụ Nhân một vẻ hoàn toàn không quan tâm, nghiến răng rồi lại mắng: "Bây giờ thì cuối cùng cũng lòi đuôi cáo rồi!

Hóa ra ông mới là con sói ẩn mình trong Mạc thị.

Bình Sơn trước giờ đối xử với ông không tệ, ông ấy vừa đi ông đã bắt đầu bắt nạt mẹ con chúng tôi, còn mặt dày báo cảnh sát.

Nói không chừng chính ông đã hại Bình Sơn ngã cầu thang, mục đích là để chiếm đoạt tài sản của ông ấy.

Lúc tôi dậy chỉ thấy một mình ông đứng trước mặt Bình Sơn, cũng không có ai làm nhân chứng cho ông cả." Mặt Hàn Thụ Nhân đỏ bừng lên vì tức giận, lòng trung thành của ông đối với Mạc Bình Sơn không cho phép bất kỳ ai nghi ngờ: "Chuyện không có bằng chứng tốt nhất bà đừng nói bừa!

Sự thật rốt cuộc thế nào tôi đã giao cho cảnh sát xử lý.

Tôi, Hàn Thụ Nhân, quang minh chính đại, không sợ những suy nghĩ bẩn thỉu của bà.

Ai có tật giật mình, rồi sẽ có kết luận thôi." Mạc Noãn không có tâm trạng để ý đến cuộc cãi vã của họ, chỉ trừng mắt nhìn hũ tro cốt từ từ bị đất lấp đi, cuối cùng một tấm bia mộ được dựng lên.

Chương 220

Nhìn hai tấm bia mộ cứ thế dựng trước mắt mình, lòng Mạc Noãn trĩu nặng, đến lúc này cô mới nhận thức rõ ràng, ông đã thật sự đi rồi.

Lục Sâm cũng nhìn thấy ảnh của mẹ Mạc Noãn, Mạc Noãn và bà rất giống nhau, chỉ là cách biệt tuổi tác nên người ta có thể nhận ra ngay lập tức.

Khi rời khỏi nghĩa trang trời đã tối, Lục Sâm trực tiếp đưa Mạc Noãn về nhà.

Dì Mai đã nấu xong bữa tối đợi họ, Tần Tuệ đang xử lý tài liệu trong thư phòng, nghe thấy tiếng họ cũng từ trong thư phòng đi ra. "Mẹ, mẹ vẫn ở đây ạ?

Con tưởng mẹ về nhà lớn rồi." Mạc Noãn nói.

Tần Tuệ đi tới khoác vai cô: "Khoảng thời gian này chắc mẹ sẽ ở đây.

Chuyện bên Lục thị mẹ sẽ giúp A Sâm gánh vác một ít, ở bên nhà lớn không tiện.

A Sâm và con cứ lo việc bên Mạc thị đi, con không được chê mẹ làm phiền hai đứa đâu đấy." "Mẹ, mẹ nói gì vậy chứ.

Con chỉ sợ mẹ và dì Mai chen chúc một phòng sẽ ngủ không ngon, làm mẹ chịu thiệt thòi." "Yên tâm đi, bây giờ là thời kỳ đặc biệt, mẹ cũng từng chịu khổ rồi, chút chuyện nhỏ này hoàn toàn không thành vấn đề." Dì Mai đã bưng hết thức ăn lên, Mạc Noãn vừa ngửi thấy mùi đã lại bắt đầu buồn nôn, kết quả cuối cùng chắc chắn là không ăn được gì, Lục Sâm trong lòng sốt ruột không thôi. "Noãn Noãn, em có muốn ăn gì không?" Lục Sâm hỏi.

Mạc Noãn cũng không muốn họ quá lo lắng, nắm lấy tay anh, suy nghĩ một lát rồi nói: "Lục Sâm, em muốn ăn một chút mì lạnh được không?

Cho em một ít dưa chuột thái sợi, rong biển và giá đỗ vào, giống như loại bán ở mấy quán vỉa hè ấy." Sau khi mang thai, Mạc Noãn đã kiêng hết những món sống lạnh mà trước đây cô thích ăn, Lục Sâm cũng không biết bây giờ có ăn được không.

Dì Mai cười nói: "A Sâm, chắc là không có vấn đề gì đâu.

Tiểu Noãn tuy đang trong giai đoạn đặc biệt nhưng đường ruột của con bé trước giờ vẫn khá tốt.

Thỉnh thoảng ăn chút đồ ăn vặt này sẽ không ảnh hưởng gì, hơn nữa đồ nhà mình tự làm cũng vệ sinh hơn bên ngoài nhiều, có thể ăn được.

Tôi đi làm ngay đây." Nghe dì Mai nói vậy, Lục Sâm cũng không khăng khăng nữa, để dì Mai đi làm một phần mì lạnh khác.

Mạc Noãn nói với theo bóng lưng dì Mai: "Dì Mai, cho nhiều ớt một chút, con thèm ăn cay." Tần Tuệ bất đắc dĩ lắc đầu, Lục Sâm cũng không nhịn được cong môi, thấy trạng thái của Mạc Noãn tốt hơn hai ngày trước, anh cũng yên tâm hơn. "Mẹ, Lục Sâm, hai người ăn đi, không cần lo cho con đâu, lát nữa con ăn mì lạnh là được." Mạc Noãn nói với họ.

Hai người gật đầu, Lục Sâm ăn một chút rồi cũng đặt đũa xuống.

Dì Mai làm rất nhanh, chẳng mấy chốc đã làm xong một đĩa mì lạnh.

Mạc Noãn nhìn màu sắc của nó mà sắp chảy nước miếng, nhưng trước khi ăn, dì Mai vẫn bảo cô uống một chút canh nóng trước, để dạ dày không bị sốc vì đồ hơi lạnh.

Điều kỳ lạ là, lần này Mạc Noãn ăn vào không bị nôn ra nữa, chính cô cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tin tức Mạc Bình Sơn qua đời không thể giấu được, rất nhanh đã bị người ta tung ra.

Mễ Nặc cũng biết tin này từ trên tivi, vội vàng từ nhà chạy tới.

Mạc Noãn đang ngồi trên sofa ngẩn người, cho đến khi Mễ Nặc vào ôm lấy cô mới phản ứng lại, ngước mắt nhìn Mễ Nặc: "Nặc, sao cậu lại đến?" "Đồ ngốc, xảy ra chuyện lớn như vậy sao cậu không nói với tớ một tiếng?

Nếu không phải tớ xem tin tức trên tivi, tớ còn không biết chú Mạc lại ra đi đột ngột như vậy." Mễ Nặc là một cô gái rất hiểu chuyện, thấy Mạc Noãn đã tha thứ cho Mạc Bình Sơn, cách xưng hô với ông cũng thay đổi. "Hai ngày nay xảy ra nhiều chuyện quá, cả người tớ rối tung lên, không nghĩ được gì cả.

Tang lễ đều do một tay Lục Sâm lo liệu, tớ hoàn toàn không tham gia." Mạc Noãn nói.

Mễ Nặc ôm lấy Mạc Noãn, cười cười: "Tớ có trách cậu đâu, cậu không cần giải thích với tớ.

Tớ chỉ cảm thấy hơi hụt hẫng vì không thể ở bên cậu ngay lúc cậu buồn nhất thôi." "Vậy sao cậu biết?" "Cậu còn chưa biết à?

Tin này đài truyền hình đã đưa rồi, ngay cả báo chí cũng đăng.

Tớ xem báo thấy, lúc đó còn tưởng mình nhìn nhầm, xác nhận mấy lần mới biết là không nhầm." Mạc Noãn thở dài: "Lan truyền nhanh vậy sao?

Chắc là do những người tham dự tang lễ hôm qua tiết lộ ra ngoài, trong số đó có nhiều người là đối tác làm ăn của ông ấy, quan hệ cũng không thân thiết lắm." "Vậy các cậu định làm thế nào?

Chú Mạc vừa xảy ra chuyện, Mạc thị chắc chắn sẽ đại loạn." Mễ Nặc lo lắng nói.

Lần trước chỉ là tin bệnh nặng tung ra đã khiến lòng người hoang mang, huống chi lần này là tin tử vong. "Lục Sâm hiện đang liên lạc với chú Hàn, chắc là tớ sẽ chính thức đến Mạc thị làm việc." Mễ Nặc liếc nhìn bụng của Mạc Noãn, trong mắt thoáng qua một tia lo lắng, nhưng cũng không nói lời nào ngăn cản.

Lúc này nói những lời đó hoàn toàn vô dụng, Mạc Noãn không thể trơ mắt nhìn Mạc thị sụp đổ.

Hai người yên lặng ôm nhau một lúc, Mạc Noãn đột nhiên hỏi Mễ Nặc: "Nặc, cậu kể cho tớ nghe một chút chuyện của tớ và ba đi." Mễ Nặc thấy biểu cảm của cô rất bình tĩnh, bèn nói: "Thật ra trước khi mẹ con nhà kia đến thành phố A, gia đình ba người các cậu rất hạnh phúc, bọn trẻ trong trường đều ghen tị chết đi được với cậu.

Cậu biết đấy, chúng ta luôn học ở trường trung học số một, ở đó khá chú trọng phát triển đạo đức cho học sinh, nên các hoạt động gia đình rất thường xuyên, gần như hai tuần một lần." Mễ Nặc vừa kể vừa để ý quan sát biểu cảm của Mạc Noãn, thấy cô không có gì bất thường mới dám kể tiếp: "Chú Mạc tuy bận, nhưng các hoạt động gia đình do trường tổ chức chưa bỏ lỡ lần nào.

Không giống như ba tớ, chỉ hứa miệng cho hay, đến lúc quan trọng là lặn mất tăm.

Mỗi lần hoạt động sắp bắt đầu, mười mấy phút trước đều nhận được điện thoại của ông ấy báo không đến được.

Dù ở đâu cũng có thể thấy bóng dáng gia đình ba người nhà cậu, cuối cùng tớ cứ đi theo các cậu, mặt dày nói với cô giáo tớ là con gái nuôi của họ, tớ muốn tham gia hoạt động cùng các cậu, thế là gia đình ba người nhà cậu thường xuyên biến thành gia đình bốn người." Nghe

Mễ Nặc nhắc tới, Mạc Noãn mới nhớ lại những bức ảnh trong album, quả thực có không ít ảnh bốn người họ, hóa ra là như vậy. "Cậu mặt dày thật đấy, người ta là hoạt động gia đình mà." Mạc Noãn bất lực nói với Mễ Nặc.

Mễ Nặc nhún vai, khóe môi khẽ cong lên: "Tớ chẳng quan tâm, tớ sẽ không bỏ lỡ cơ hội đi ké đâu.

Cậu không biết đâu, những lúc đó, các bạn học cũng ghen tị chết đi được vì tớ có ba nuôi mẹ nuôi." Cũng chính vì cô đã đích thân tham gia và chứng kiến cuộc sống hạnh phúc của gia đình ba người họ, nên khi chuyện Mạc Bình Sơn ngoại tình lan ra, cô mới tức giận đến vậy, cũng cảm thấy Mạc Bình Sơn là một kẻ ngụy quân tử từ đầu đến cuối. "Ba mẹ tớ có thừa nhận cậu là con gái nuôi không?" Mạc Noãn có chút tò mò.

Chương 221

Mễ Nặc nhún vai, xòe tay: "Không thừa nhận cũng chẳng có cách nào, người không biết xấu hổ thì thiên hạ vô địch.

Tớ đã vứt bỏ sĩ diện rồi, còn có chuyện gì mà không giải quyết được chứ." Mạc Noãn nhìn bộ dạng vô lại của Mễ Nặc, thực sự buồn cười, tâm trạng cũng tốt lên không ít. "Sau này dì Lan thích tớ lắm, giống như mẹ tớ thích cậu vậy đó.

Nói tớ là một cô bé lanh lợi, ai gặp cũng yêu." Mễ Nặc đắc ý nói.

Mạc Noãn lườm cô một cái: "Có gì đáng vui đâu chứ, cậu cũng mặt dày thật.

Phụ huynh chẳng phải đều như vậy sao, miệng thì luôn nói con nhà người ta tốt hơn con nhà mình, nhưng thực ra trong lòng yêu nhất vẫn là con mình thôi." "Tớ có gì mà không mặt dày chứ?

Tớ có thể khiến người lớn khác thích mình, còn nói ra được, đó là một loại bản lĩnh, biết không?" Mễ Nặc không biết xấu hổ mà nói.

Mạc Noãn cạn lời nhìn cô, rồi lại tiếp tục hỏi cô chuyện ngày xưa.

Mễ Nặc suy nghĩ một chút rồi nghiêm túc nói: "Chắc là do đã trải qua một số chuyện nên tính cách của cậu bây giờ có phần nội tâm hơn.

Ngày xưa cậu tuy không hoạt náo như tớ, nhưng cũng là một đứa không yên phận.

Chú Mạc thường xuyên bị cậu chọc cho tức điên lên, nhưng cậu lại rất biết dỗ người, vài câu đã dỗ cho ông ấy ngoan ngoãn.

Tớ nhớ có một lần cậu yêu sớm." "Yêu sớm?

Sao có thể?" Mạc Noãn nghi ngờ nhìn Mễ Nặc, như đang chất vấn tính xác thực của lời cô nói.

Mễ Nặc chớp chớp mắt: "Thôi được rồi, cũng không hẳn là yêu sớm.

Chắc là lúc chúng ta mười ba tuổi, có người thích cậu, rồi viết thư tình cho cậu, còn tặng cậu một hộp sô cô la.

Cậu không nói cho tớ biết sô cô la đó ở đâu ra, chỉ nói có đồ ăn là tốt rồi, cùng tớ chia đôi hộp sô cô la, sau đó lặng lẽ đặt lá thư tình lên bàn làm việc của chú Mạc, còn dùng giấy ghi chú viết là ‘có người cố ý làm phiền con học’." Nhắc đến chuyện xưa, khóe miệng Mễ Nặc nở một nụ cười nhạt: "Kết quả có thể tưởng tượng được, chú Mạc tức điên lên, ngày hôm sau đến thẳng trường tìm chủ nhiệm lớp của chúng ta, mắng cho chủ nhiệm một trận.

Cuối cùng chủ nhiệm cũng trút giận lên người cậu bé kia.

Nghe nói cậu bé đó về nhà cũng bị gia đình mắng, có lẽ còn bị đánh, bốn năm ngày liền không đến trường.

Từ đó về sau, không còn ai dám trêu chọc cậu nữa." "Cậu bé xui xẻo đó là ai?" Mạc Noãn sờ sờ mũi mình. "Là Đinh Duệ, sau này cậu cảm thấy có chút áy náy, nên đối xử với cậu ta tốt hơn một chút." Mạc Noãn ánh mắt lóe lên, hóa ra cô và Đinh Duệ lại có mối liên hệ từ đây: "Không ngờ tớ cũng bá đạo thật đấy." "Cậu còn bá đạo hơn ở phía sau.

Hồi chúng ta học lớp mười, trong lớp có một giáo viên dạy Toán mới.

Vì kinh nghiệm giảng dạy còn non, năng lực giải đề không mạnh, nhiều lúc không trả lời được câu hỏi của cậu, cậu nổi giận, tự mình viết một lá đơn xin thay đổi giáo viên, còn xúi giục cả lớp ký tên vào.

Chuyện này trực tiếp náo loạn đến chỗ hiệu trưởng, cậu đã đạt được nguyện vọng đổi giáo viên đó đi.

Vị giáo viên mới đó đã khóc khi rời đi.

Cuối cùng trường đổi cho chúng ta một giáo viên có kinh nghiệm hơn.

Cậu lặng lẽ tặng người ta một món quà, trên đó viết: 'Thầy giáo thân mến, nếu thầy không thể hiện tốt, người cười đến khóc đi chính là thầy đó, tuyệt đối phải cẩn thận.'" "Phụt." Mạc Noãn không nhịn được bật cười, nhìn Mễ Nặc nói: "Cậu bớt nói bừa đi, tớ tuyệt đối không tin đây là chuyện tớ làm, tớ không làm như vậy đâu." "Chuyện đó còn chưa là gì.

Có lần, cậu xem trên tivi thấy có mấy cái tiệc lửa trại, cảm thấy rất thú vị.

Sau đó chọn đúng thời cơ cố ý đến trước mặt cậu bạn nổi loạn nhất lớp chúng ta, vừa cầm máy tính bảng xem, vừa lẩm bẩm trong miệng, nói là góc đông bắc của trường chúng ta cũng khá thích hợp để làm cái này, nếu nửa đêm mà làm một màn như vậy thì tuyệt đối đặc sắc.

Lúc đó giọng điệu, thần thái của cậu tùy ý biết bao, tớ ở bên cạnh suýt nữa thì phá công." Mạc Noãn hứng thú: "Sau đó thì sao?" "Mọi chuyện diễn ra theo đúng kế hoạch của cậu.

Cậu bạn kia vốn thích quậy phá, đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy.

Nghe xong liền bắt đầu cổ vũ mọi người.

Thời đó thành phố A chưa thịnh hành trò này, mọi người nghe xong đương nhiên đều nói muốn đi.

Chỉ có mình cậu kiên quyết nói không được đi, trường không cho phép đốt lửa.

Kết quả thiểu số phục tùng đa số, cậu bị họ cưỡng ép bắt đi.

Mọi người cùng nhau nướng đồ ăn, vây quanh đống lửa hát hò nhảy múa.

Cậu ăn no uống đủ rồi lặng lẽ gửi cho cô giáo một tin nhắn, một nửa số học sinh trong lớp đều bị mời phụ huynh, chỉ có hai chúng ta không bị, lúc họp phụ huynh cô giáo còn đặc biệt khen ngợi hai chúng ta." "Thật ra là cậu lén báo tin cho cô giáo, và bắt cô giáo hứa không được nói ra.

Cậu nói xem cậu thâm hiểm không, rõ ràng là chính mình muốn chơi, kết quả lại để bao nhiêu người gánh tội thay.

Lúc đó tớ đã nghĩ, người bạn này tớ phải coi là bạn cả đời, tuyệt đối không thể làm kẻ thù, không thì sẽ bị nó hại chết mất." "Sao nghe có vẻ ghê gớm thế nhỉ?

Cảm giác như tiểu bá vương vậy." Mạc Noãn không khỏi hít một hơi, người mà Mễ Nặc nói từ nhỏ đã gian xảo có thật là mình không?

Mễ Nặc làm ra vẻ may mà cậu còn tự biết mình: "Cậu không thấy đó chính là phong cách của cậu sao?

Nếu không lúc đi xem mắt sao cậu lại trêu chọc đối tượng được?

Đó là vì từ nhỏ cậu đã làm những chuyện này quá nhiều rồi, dù không còn ký ức cũng có thể thuận tay làm được.

Về bản chất cậu vẫn rất ghê gớm, chẳng tốt hơn tớ là bao, nếu không chúng ta cũng không thể trở thành đôi bạn thân ‘ngưu tầm ngưu, mã tầm mã’ được." Khóe miệng Mạc Noãn khẽ cong lên, không ngờ lại có một khoảng thời gian niên thiếu như vậy, cô thật sự rất muốn nhớ lại. "Nhưng hiểu con không ai bằng cha, chú Mạc họp phụ huynh xong là biết ngay do cậu làm rồi.

Bởi vì cậu không chỉ một lần bảo ông ấy đưa cậu đi tham gia hoạt động kiểu này, cô giáo còn đặc biệt khen ngợi cậu, nghĩ thế nào cũng thấy không bình thường." Mạc Noãn rất tò mò về phản ứng của Mạc Bình Sơn khi biết chuyện này: "Vậy tớ có bị đánh không?" Mễ Nặc xua tay: "Đương nhiên là không, chú Mạc vui lắm, còn nói cậu ‘nhụ tử khả giáo’*, sau này phải bồi dưỡng cậu thật tốt.

Ngày hôm sau liền gác lại công việc, đưa cậu và dì Lan bay đến Nội Mông, tham gia một buổi tiệc lửa trại chính thống.

Lúc cậu trở về đắc ý chết đi được, tối muộn còn gọi điện cho tớ luyên thuyên.

Chương 222

Lúc đó tớ buồn ngủ không chịu nổi, nếu được tớ thật muốn bóp chết cậu, để cậu đi ngủ sớm, nói ở đâu mà lắm thế." Mạc Noãn không nhịn được bật cười, xem ra tính cách của cô đều do Mạc Bình Sơn nuông chiều mà ra.

Phụ huynh bình thường gặp phải đứa trẻ nghịch ngợm như vậy, sợ là sớm đã ăn đòn rồi. "Những chuyện như vậy của cậu nhiều không kể xiết, tớ cũng không muốn nói nữa, để sau này kể cho con trai nuôi của tớ nghe, để chúng nó cũng cảm nhận được lịch sử đen tối của mẹ mình." Mạc Noãn nghiêm túc nhìn Mễ Nặc: "Không được nói cho chúng nó biết, sẽ làm hư chúng nó đấy." Mễ Nặc suy nghĩ một chút, chỉ vào bụng Mạc Noãn: "Cậu nghĩ xem, có gen gian xảo của cậu và Lục tiên sinh nhà cậu, hai đứa nhóc này còn cần phải dạy sao?

Trong gen đã có sẵn rồi, hoàn toàn không cần bồi dưỡng." Nghe vậy, Mạc Noãn cũng đưa tay lên nhẹ nhàng xoa bụng mình, trên mặt là vầng sáng hạnh phúc.

Tần Tuệ vẫn luôn xử lý công việc trong thư phòng, lúc Mễ Nặc đến bà cũng biết, nhưng sau đó dần dần bị giọng nói của Mễ Nặc thu hút sự chú ý, bất giác đặt công việc trong tay xuống, lắng nghe kỹ cuộc nói chuyện của họ, cuối cùng không nhịn được mà từ thư phòng đi ra.

Mạc Noãn thấy bà ra, có chút ngại ngùng: "Mẹ, có phải đã làm phiền mẹ xử lý công việc không ạ?" Giọng nói của họ lúc nãy hình như hơi lớn, nói đến lúc cao hứng cô hoàn toàn quên mất Tần Tuệ đang xử lý công việc trong thư phòng. "Không có, hiếm khi thấy con vui vẻ như vậy." Tần Tuệ thấy trên mặt Mạc Noãn toàn là ý cười, tâm trạng cũng rất tốt, đi tới vỗ vỗ vai cô.

Mễ Nặc lập tức lễ phép đứng dậy chào hỏi: "Chào bác ạ, cháu là bạn thân của Mạc Tiểu Noãn, Mễ Nặc, bác có thể gọi cháu là Tiểu Nặc." Tần Tuệ nhìn kỹ Mễ Nặc vài lần, sau đó hiểu ra nói: "Bác nhớ ra cháu rồi, cháu là tiểu thư nhà họ Mễ.

Bác nhớ đã từng sắp xếp cho cháu và A Sâm xem mắt, nhưng lúc đó A Sâm đã đăng ký kết hôn với Tiểu Noãn rồi, nên sau đó đã hủy bỏ." Mễ Nặc gật gật đầu, thẳng thắn nói: "Bác có trí nhớ tốt thật, người đó đúng là cháu.

Thật ra ban đầu cháu cũng đã định giới thiệu Mạc Tiểu Noãn cho Lục Sâm, không ngờ họ không cần cháu giới thiệu mà đã tự tu thành chính quả." Tần Tuệ ngồi xuống sofa: "Xem ra duyên phận quả nhiên là đã có số mệnh." "Đúng vậy ạ." Mễ Nặc cười nói. "Vừa rồi bác nghe các cháu nói chuyện xưa của Tiểu Noãn?

Lúc nhỏ nó thật sự nghịch như vậy sao?" "Mẹ." Mạc Noãn ngại ngùng nhìn Tần Tuệ, điệu bộ đó giống như đang làm nũng.

Mễ Nặc hiểu ra, biết quan hệ mẹ chồng nàng dâu của họ không tệ, bèn nói: "Phần lớn thời gian cậu ấy vẫn rất bình thường, chỉ là thỉnh thoảng sẽ lên cơn, một khi đã lên cơn thì mọi người đều phải chịu trận theo." "Vậy thì sau này cháu trai cháu gái của ta không lo bị người khác bắt nạt rồi, ba mẹ của chúng nó đều không phải dạng vừa đâu." Tần Tuệ cười nói. "Bác hoàn toàn có thể yên tâm, chuyện đó tuyệt đối sẽ không xảy ra đâu ạ." Tần Tuệ thấy Mễ Nặc thẳng thắn, lịch sự, trông cũng rất xinh đẹp, không nhịn được nói: "Tiểu Nặc bây giờ đã tìm được đối tượng phù hợp chưa?" Mễ Nặc ngẩn ra một lúc, rồi lắc đầu: "Tạm thời vẫn chưa ạ." Tần Tuệ nghe vậy liền hứng thú: "Bác có một người này cháu có muốn gặp thử không, tuýp người tương tự Lục Sâm, tuyệt đối là một ứng cử viên tốt cho vị trí chồng." Mạc

Noãn dở khóc dở cười, người lớn tuổi hình như đều rất nhiệt tình với chuyện này, ngay cả người có thân phận như Tần Tuệ cũng không ngoại lệ.

Không cần nghĩ cũng biết người bà nói là Bùi Lệ Hành.

Bắt gặp ánh mắt cầu cứu của Mễ Nặc, Mạc Noãn ghé vào tai Tần Tuệ thì thầm một câu, Tần Tuệ nghe xong liền cười rộ lên: "Hóa ra đã sớm bị Diệp Tử Hạo để ý rồi, thằng nhóc đó lần này mắt nhìn cũng không tồi, đợi khi nào gặp phải khen nó một trận." Mễ Nặc có chút ngại ngùng: "Bác ơi, cậu ta để ý cháu là chuyện của cậu ta, cháu còn chưa đồng ý đâu ạ." Tần Tuệ vui vẻ bật cười thành tiếng: "Xem ra cậu nhóc nhà họ Diệp phen này có khổ rồi.

Phụ nữ phải như vậy, hành hạ bọn họ một chút, để họ không biết trân trọng.

Phải cho họ biết là không dễ theo đuổi, sau này cưới về rồi mới biết nâng niu trong lòng bàn tay." Mạc Noãn làm bộ mặt đau khổ nhìn Tần Tuệ, nghiêm túc nói: "Mẹ, vậy thì con thiệt lớn rồi, Lục Sâm còn chưa theo đuổi con thế nào, con đã ngơ ngơ ngác ngác đi đăng ký kết hôn với anh ấy rồi." Tần Tuệ thấy Mạc Noãn đã biết nói đùa, biết cô đã chấp nhận sự thật Mạc Bình Sơn ra đi, tâm trạng rất tốt, không nhịn được bật cười.

Mễ Nặc ở bên cạnh hả hê: "Mạc Tiểu Noãn, ai bảo cậu bốc đồng như vậy, bây giờ hối hận cũng không kịp nữa rồi." Mạc Noãn khẽ hừ một tiếng: "Tớ có hối hận đâu, vẫn luôn vui trong đó đây này." Mễ Nặc nhìn Tần Tuệ, làm ra vẻ rất oan ức: "Bác xem, có những người cứ thích ngược đãi đám độc thân chúng cháu, thật là quá đáng." Trong phòng khách lập tức vang lên tiếng cười vui vẻ, nhưng đúng lúc này điện thoại của Mạc Noãn lại reo lên.

Là Lục Sâm gọi tới, nói là Tống Tuyết Di dẫn theo luật sư đến công ty, yêu cầu thừa kế tất cả mọi thứ của Mạc Bình Sơn, bảo cô ở yên trong nhà, anh sẽ về ngay để đưa cô đến công ty.

Tần Tuệ cũng nghe thấy lời của Lục Sâm trong điện thoại, không khỏi nhíu mày: "Người đàn bà tên Tống Tuyết Di đó thật là vô sỉ, lúc này không lo ổn định Mạc thị, lại còn dẫn luật sư đến công ty, rốt cuộc bà ta muốn làm gì?

Không có não à?" Mạc Noãn cũng khẽ nhíu mày, lúc này bình tĩnh lại mới nghĩ đến một vấn đề.

Mạc Bình Sơn đã đi rồi, cho dù cô muốn giúp ông quản lý Mạc thị, cũng không phải chuyện dễ dàng, Tống Tuyết Di chắc chắn sẽ tìm mọi cách ngăn cản.

Mễ Nặc cũng không nhịn được nói: "Người đàn bà đó trước giờ chưa bao giờ là người tốt, tìm trăm phương ngàn kế vào nhà họ Mạc chẳng phải là vì tài sản sao, lúc này nhảy ra chính là phong cách của bà ta." Lục Sâm rất nhanh đã về đến, Mạc Noãn đã thay quần áo xong đợi anh.

Lên xe, Mạc Noãn bắt đầu hỏi Lục Sâm tình hình: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Bà ta muốn làm gì?" "Bà ta muốn cổ phần của Mạc thị." Khóe miệng Mạc Noãn lộ ra nụ cười giễu cợt: "Chỉ bằng bà ta?

Bà ta mà lấy được công ty thì không quá một năm chắc chắn sẽ bị bà ta phá cho sạch." "Sáng nay chú Hàn bận đi thành phố Lâm xử lý chuyện chi nhánh, điện thoại của chú ấy luôn trong tình trạng máy bận, bên anh tạm thời không liên lạc được.

Anh đã để lại lời nhắn cho chú ấy, bảo chú ấy nhanh chóng quay về, xem ba em lúc sinh thời có sắp xếp gì về chuyện công ty không.

Chỉ cần ông ấy có sắp xếp thì dễ nói, nếu không có sắp xếp thì chuyện chắc chắn sẽ hơi khó giải quyết." Trên mặt Lục Sâm cũng hiện lên một tia nghiêm trọng hiếm thấy.

Mạc Noãn thấy anh như vậy, trong lòng cũng thêm vài phần lo lắng.

Tại văn phòng chủ tịch Mạc thị.

Mạc Tử Hi vốn đang xử lý một số việc khẩn cấp, đột nhiên bị Tống Tuyết Di gọi vào văn phòng, trong lòng có chút bất mãn: "Mẹ, mẹ đến Mạc thị làm gì?

Mẹ không thấy giá cổ phiếu của Mạc thị đã bắt đầu lao dốc rồi sao?

Lúc này mẹ còn muốn đến gây thêm chuyện gì nữa?" Trực giác mách bảo cô, không phải chuyện gì tốt đẹp. "Mẹ gây chuyện gì chứ?

Mẹ đang lấy lại những thứ thuộc về mẹ con chúng ta.

Con không thấy sao, mấy ngày nay Lục Sâm luôn ở Mạc thị, nếu anh ta còn ở lại mấy ngày nữa, Mạc thị còn có phần của chúng ta sao?" Tống Tuyết Di không đồng tình nhìn Mạc Tử Hi, đối với cô con gái này dần dần có chút thất vọng.

Giọng nói của Mạc Tử Hi đầy mệt mỏi, một tay đỡ bụng, một tay xoa xoa thái dương: "Mẹ, hai ngày nay con không nghỉ ngơi một khắc nào, công ty luôn bận rộn truyền bá năng lượng tích cực đến các cổ đông, hôm nay mới cơ bản ổn định một chút.

Mẹ không thể xem xét tình hình hiện tại một chút sao?" "Chuyện này không thể trì hoãn nữa, giải quyết sớm ngày nào mẹ yên tâm ngày đó.

Hôm nay mẹ phải lấy được cổ phần trong tay ba con." Tống Tuyết Di không nghe lọt tai lời của Mạc Tử Hi.

“Chị lấy được rồi thì sao?

Chị có biết quản lý không?

Tình hình công ty hiện tại không phải là chuyện hai chúng ta có thể giải quyết được.” Có lẽ lời của Mạc Bình Sơn đã có tác dụng, về phương diện này, Mạc Tử Hi vẫn giữ được chút lý trí cuối cùng, không bị cơn giận làm cho mờ mắt.

Tập đoàn Mạc, dĩ nhiên cô ta muốn, nhưng cô ta cũng biết nếu lúc này không xử lý tốt, Mạc Thị sẽ tiêu đời.

Dù cô ta có lấy được thì cũng chỉ là một cái vỏ rỗng không đáng tiền, chẳng có ý nghĩa gì.

“Không biết thì chúng ta có thể thuê người về quản lý giúp, có tiền mà còn có chuyện không làm được sao?” Tống Tuyết Di tức giận nói.

“Cũng phải đợi tình hình công ty ổn định một chút rồi hẵng nói.

Chương 223

Ba mới nói cách đây không lâu, có rất nhiều người luôn nhòm ngó Mạc Thị, chúng ta không thể để họ thừa nước đục thả câu lúc này." "Mạc Tử Hi, gần đây con bị sao vậy?

Sao cứ luôn chống đối mẹ, lời mẹ nói con cũng không nghe nữa, mẹ làm tất cả đều là vì tốt cho con mà." Tống Tuyết Di nhìn Mạc Tử Hi chằm chằm, khuôn mặt trang điểm đậm khẽ run lên, rõ ràng đã đến bờ vực của sự tức giận.

"Mẹ." Mạc Tử Hi cảm thấy bất lực sâu sắc, thật sự không biết nên giải thích với bà ta thế nào.

"Ba, ba, bây giờ trong miệng con lúc nào cũng hai chữ này, ông ta chết rồi, sau này người con có thể dựa vào chỉ có mẹ, biết chưa?" Mạc Tử Hi bị chọc trúng nỗi đau trong lòng, không nhịn được lẩm bẩm hỏi: "Vậy mẹ có phải là người con có thể dựa vào được không?" Có lẽ vì đang mang thai, vì con của mình, bây giờ cô ta có thể bình tĩnh suy nghĩ vấn đề hơn trước, cũng kinh ngạc nhận ra một sự thật không thể xem thường, mẹ của mình không phải là người đáng tin cậy, không thể cho cô ta cảm giác an toàn.

"Mẹ xem như đã nhìn ra rồi, con đã bị ba con tẩy não rồi.

Ông ta lợi hại thật, chỉ một đêm đã khiến con thay đổi quan điểm, mẹ đúng là đã xem thường bản lĩnh của ông ta rồi.

Lẽ nào đến bây giờ con vẫn chưa nhìn ra sao?

Tất cả những gì ông ta làm đều là để dọn đường cho Mạc Noãn, con nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi." Mạc Tử Hi cũng không giải thích, chỉ nói: "Mẹ, đây là quyết định con đã suy nghĩ mấy ngày rồi mới đưa ra.

Chúng ta tạm thời đừng tranh giành nữa, đợi tình hình công ty ổn định rồi nói sau.” “Tình cha con, con tự mình nghĩ kỹ lại xem mấy năm nay ông ta đối xử với con thế nào đi, ông ta có mấy khi cho con sắc mặt tốt đâu, con ở bên ông ta lúc nào cũng nơm nớp lo sợ.

Tối hôm đó đột nhiên đối tốt với con, con không thấy kỳ lạ sao?” Tống Tuyết Di tiếp tục tẩy não Mạc Tử Hi.

“Mẹ, đó là do mẹ không biết, ba biết thời gian của mình không còn nhiều nên mới nhanh chóng dặn dò.

Người sắp chết lời nói cũng thiện, con nguyện ý tin ông ấy.” Tống Tuyết Di không hề tỏ ra kinh ngạc, ngược lại còn cười lạnh: “Giỏi lắm, đã biết mình sắp chết rồi mà còn lừa gạt con.” “Mẹ, mẹ nghe tin này không buồn chút nào sao?

Hay là mẹ đã biết từ sớm rồi?” Hôm đó lúc Mạc Noãn nói, Tống Tuyết Di không có mặt, cô ta cứ ngỡ bà không biết.

“Buồn?

Tại sao mẹ phải buồn?

Là ông ta cố ý giấu bệnh tình của mình, liên quan gì đến mẹ.

Người ai rồi cũng phải chết, chết sớm hay chết muộn có gì khác nhau.” Tống Tuyết Di nói một cách tàn nhẫn.

Mạc Tử Hi nhìn Tống Tuyết Di như vậy, cảm thấy thật xa lạ.

Vẻ dịu dàng thân thiết trước đây dường như đã biến mất hoàn toàn, trên mặt chỉ còn lại vẻ tham lam, cảm giác như đã biến thành một người khác.

“Mẹ, sao mẹ lại trở thành như vậy?

Không phải mẹ nói ba là người yêu thanh mai trúc mã của mẹ sao?

Sao mẹ không có chút lưu luyến nào với ông ấy vậy?” “Lưu luyến?

Mẹ đã có tuổi rồi, tình yêu của mẹ dành cho ông ta đã tan biến hết từ hai mươi mấy năm trước rồi.

Khi con trải qua tất cả những gì mẹ đã trải qua, con sẽ biết đàn ông trên đời này là thứ không đáng tin nhất, thứ con có thể dựa vào chỉ có tiền trong tay thôi.

Không có tiền, con chẳng là gì cả.” Bà ta vừa nghĩ đến tờ di chúc nhìn thấy trong ngăn kéo của Mạc Bình Sơn, liền không khống chế được lửa giận trong lòng.

Ông ta vậy mà không để lại cho bà ta thứ gì, sao bà ta có thể chịu nổi.

Nghe vậy, Mạc Tử Hi vô cùng kinh ngạc.

Chẳng trách ba lại nói những lời như vậy, chắc chắn đã sớm biết bộ mặt thật của bà ta, nên mới nói không còn hy vọng gì với bà ta, bảo cô ta đừng dễ dàng tin lời bà ta nói.

Trong lòng cô ta đột nhiên nảy ra một suy nghĩ táo bạo, có lẽ chuyện của ba căn bản không phải là tai nạn, mà là do con người gây ra như họ đã đoán.

Người có động cơ này, dường như chỉ có mẹ của mình, trong lòng bà ta có quá nhiều hận thù.

Mạc Tử Hi run rẩy đôi môi nhìn Tống Tuyết Di, căng thẳng hỏi: “Mẹ, chuyện của ba có liên quan đến mẹ không?” Tống Tuyết Di sững người, nhìn Mạc Tử Hi, kích động nói: “Con có biết con đang hỏi gì không?” “Mẹ, con chỉ muốn biết sự thật.” “Biết rồi thì con có thể làm gì, lẽ nào con còn muốn tự tay tống mẹ vào tù sao?” Tống Tuyết Di tức giận nhìn Mạc Tử Hi.

“Mẹ, thật sự là mẹ làm sao?” Mạc Tử Hi gặng hỏi.

Tống Tuyết Di nhất thời kích động không nhịn được buột miệng: “Mạc Tử Hi, con muốn biết nhiều như vậy làm gì?

Mẹ nói cho con biết, trong di chúc của ba con, những thứ để lại cho con ít đến đáng thương, chưa đến một phần mười tài sản của ông ta, còn lại đều cho Mạc Noãn và đứa bé trong bụng nó.

Nếu ông ta thật sự quan tâm đến con, tuyệt đối sẽ không làm như vậy.” Nói ra rồi Tống Tuyết Di mới hối hận, cảm thấy mình quá kích động, liền lập tức im bặt.

Nhưng Mạc Tử Hi đã nghe rõ, cũng hiểu ra một chuyện, cô ta căng thẳng nhìn Tống Tuyết Di: “Ba còn để lại di chúc?” “Không có.” Tống Tuyết Di chối bay.

“Mẹ, mẹ coi con là trẻ con ba tuổi sao?

Mẹ vừa mới nói rõ ràng là mẹ đã thấy di chúc của ba, còn nói thứ để lại cho con chưa tới một phần mười.

Di chúc đâu rồi?” “Không có, không có di chúc nào cả, là con nghe nhầm.” “Mẹ, mẹ đừng lừa con nữa, mẹ đã lừa con quá nhiều chuyện rồi.” “Con hỏi nhiều như vậy làm gì?

Mẹ nói cho con biết, di chúc đã bị mẹ hủy rồi.

Trên đó không để lại cho mẹ bất cứ thứ gì, để lại cho con và Hữu An cũng chỉ có 10% cổ phần của Mạc Thị.

Trong tay ông ta có 52%, vậy mà chỉ cho con một chút như vậy, còn lại toàn bộ cho Mạc Noãn.

Di chúc như vậy con cần để làm gì?” Tống Tuyết Di gầm lên.

Mạc Tử Hi ngây người, dường như cũng không thể chấp nhận sự thật này, cả người bất lực ngồi xuống ghế sô pha.

Ngoài cửa văn phòng vang lên tiếng gõ cửa.

Tống Tuyết Di điều chỉnh lại hơi thở, thu liễm cảm xúc, rồi đi ra mở cửa.

Người đến là một người đàn ông, chỉ nghe thấy anh ta nói: “Bà Tống, về những việc bà ủy thác, tôi đã chuẩn bị xong rồi.” Tống Tuyết Di mỉm cười, khuôn mặt vẫn giữ vẻ lịch thiệp, dường như người gào thét lúc nãy không phải là bà ta: “Luật sư Chu, anh vào trước đi, tôi đã cho người thông báo cho những người khác rồi, tin rằng họ sẽ sớm đến thôi.” Người đàn ông gật đầu: “Được.” *** Lúc Lục Sâm và Mạc Noãn đến Mạc Thị, Tống Tuyết Di đang ngồi ở vị trí của Mạc Bình Sơn, trên mặt nở nụ cười tất thắng.

Chương 224

Bên cạnh bà ta là một người đàn ông mặc vest lịch sự.

Mạc Tử Hi cũng ngồi trên ghế sô pha, chỉ là tinh thần có chút không ổn, trông có vẻ vẫn chưa tỉnh táo lại sau tin tức biết được từ hôm tang lễ.

Thấy họ đến, Tống Tuyết Di nhếch môi, nói với người đàn ông bên cạnh: “Luật sư Chu, mời anh giải thích rõ cho họ những việc tôi đã ủy thác.” Luật sư Chu gật đầu, nói với Lục Sâm và Mạc Noãn: “Anh Lục, cô Mạc, tôi là luật sư được bà Mạc ủy thác, toàn quyền đại diện cho bà ấy xử lý vấn đề phân chia tài sản của ông Mạc Bình Sơn.

Theo yêu cầu của thân chủ tôi, bây giờ tôi có một vài việc muốn thông báo cho hai vị.

Xét thấy ông Mạc lúc sinh thời không để lại di chúc về tài sản của mình, theo luật thừa kế trong nước, vợ hoặc chồng, cha mẹ, con cái là người thừa kế hàng thứ nhất; anh chị em, ông bà nội, ông bà ngoại là người thừa kế hàng thứ hai.

Sau khi bắt đầu thừa kế, sẽ do người thừa kế hàng thứ nhất thừa kế.

Tài sản chung của ông Mạc và thân chủ của tôi, hai người họ mỗi người được một nửa, nửa còn lại thuộc về di sản, sẽ được phân chia cho những người thừa kế hàng thứ nhất.” “Khoan đã.” Lục Sâm ngắt lời luật sư Chu, nheo mắt lại, “Xin hỏi, những tài sản nào dưới tên ông Mạc thuộc về tài sản chung?” Mạc Noãn cũng không nhịn được mà siết chặt tay.

Khẩu vị của Tống Tuyết Di thật lớn, vậy mà muốn một nửa tài sản, nửa còn lại cũng muốn chia phần.

Bắt gặp ánh mắt của Lục Sâm, trán luật sư Chu đổ một ít mồ hôi lạnh.

Nếu không phải điều kiện Tống Tuyết Di đưa ra quá hấp dẫn, anh ta tuyệt đối sẽ không nhận vụ này.

“Anh Lục, việc này hai vị đợi một chút, tôi đã soạn ra một danh sách chi tiết rồi, lát nữa sẽ gửi đến tay hai vị.” Lục Sâm lạnh lùng nhếch mép.

Tống Tuyết Di nhìn luật sư Chu: “Luật sư Chu, mời anh tiếp tục nói hết ý của tôi.” “Vì cô Mạc Noãn đã rời khỏi Mạc Bình Sơn nhiều năm, không hề làm tròn nghĩa vụ chăm sóc, bà Tống yêu cầu tước quyền thừa kế của cô ấy, không phân chia di sản cho cô ấy.” Mạc Noãn không nhịn được nói: “Tống Tuyết Di, bà lấy tư cách gì mà đưa ra quyết định như vậy?” “Chỉ bằng việc tôi là vợ hợp pháp của Mạc Bình Sơn, điểm này đã đủ rồi.” Tống Tuyết Di lộ ra bộ mặt tiểu nhân đắc chí.

Lục Sâm nhìn về phía luật sư Chu: “Anh là một luật sư chuyên nghiệp, nên biết yêu cầu như vậy bất hợp lý đến mức nào.

Mạc Noãn là con gái của Mạc Bình Sơn, điểm này dù thế nào cũng không thể xóa bỏ, cho dù có ra tòa Mạc Noãn cũng sẽ không thua kiện.” Việc đăng báo từ bỏ quan hệ thực ra trên pháp luật đều vô hiệu, huống hồ Mạc Bình Sơn đã để lại thư làm rõ.

Tống Tuyết Di cười cười: “Vậy thì chúng ta gặp nhau trên tòa, xem cuối cùng thẩm phán sẽ phán quyết thế nào.” Lục Sâm cười lạnh, thoáng chốc đã hiểu ý đồ của Tống Tuyết Di.

Chẳng qua là dùng Mạc Thị để ép Mạc Noãn từ bỏ quyền thừa kế.

Một vụ kiện kéo dài ít nhất cũng cần mấy tháng, tình hình Mạc Thị hiện tại không tốt, nếu kéo dài mấy tháng, Mạc Thị sẽ bị tổn thất nặng nề trước tiên.

Chiêu này nghĩ ra cũng thật hay.

Chỉ tiếc là, bà ta vẫn quá tự cho mình là đúng, không nhìn rõ sự thật.

Nếu Lục Thị muốn nhân lúc hỗn loạn thâu tóm Mạc Thị thì dễ như trở bàn tay, anh chỉ cần vận hành một chút là có thể khiến giá cổ phiếu của Mạc Thị giảm theo ý muốn, đến lúc đó trực tiếp thu vào túi.

Lục Sâm nhìn Tống Tuyết Di: “Tôi không quan tâm Mạc Thị đến vậy đâu.

Các người muốn kiện thì tôi sẽ theo, nhưng bà cũng đừng hòng có được lợi lộc gì, tôi sẽ khiến thứ bà nhận được trở thành một tờ giấy lộn.

Không tin thì chúng ta cứ chờ xem.” Tâm trạng Tống Tuyết Di có chút bất an, không ngờ Lục Sâm lại cứng rắn như vậy: “Anh muốn thế nào?” “Để Mạc Thị đổi chủ, biến thành Lục Thị.” “Anh không thể làm vậy, đó là thứ Mạc Bình Sơn trân quý nhất cả đời này.

Mạc Noãn, nếu cô dám làm vậy, nhất định sẽ bị trời đánh sét đánh.” Mạc Noãn cũng đoán ra được ý đồ của Lục Sâm từ lời anh nói.

Cô vốn là chuyên gia trong lĩnh vực này, vừa nghe đã hiểu, tự nhiên cũng không muốn chịu sự uy hiếp của Tống Tuyết Di.

Đem Mạc Thị giao cho Tống Tuyết Di giày vò, chẳng thà sáp nhập vào Lục Thị.

Tuy hình thức thay đổi, nhưng ít nhất cũng giữ được tâm huyết của Mạc Bình Sơn.

“Lục Sâm, bất kể anh muốn làm gì, em đều vô điều kiện ủng hộ anh.” Mạc Noãn kiên định nói với Lục Sâm.

“Mạc Noãn, sao cô có thể như vậy?” Tống Tuyết Di tức giận chỉ vào Mạc Noãn.

“Tôi có gì mà không thể?

Người đã đi rồi, tôi làm gì ông ấy cũng không thấy được, mọi chuyện chỉ dựa vào ý muốn của tôi thôi.” “Cô…” Tống Tuyết Di tức đến không nói nên lời.

Những chuyện này bà ta thực ra không hiểu rõ lắm, nhưng trực giác mách bảo bà ta mọi chuyện đã đi chệch hướng so với suy nghĩ ban đầu của mình.

Chỉ là đây vẫn chưa là gì, điều tức giận nhất còn ở phía sau.

Lúc này, Hàn Thụ Nhân đột nhiên đẩy cửa bước vào, chỉ nghe thấy ông cất cao giọng nói: “Cậu Lục, cô Noãn, hai vị không cần lo lắng những chuyện này.

Bà ta chẳng là gì cả, không thể thừa kế di sản của chủ tịch.” Nghe lời Hàn Thụ Nhân, sắc mặt Tống Tuyết Di lúc trắng lúc xanh: “Hàn Thụ Nhân, ông nói bậy bạ gì đó?

Tôi là vợ hợp pháp của ông ấy, sao lại không thể thừa kế mọi thứ của ông ấy?” “Tôi không nói bậy, bà căn bản không phải là vợ của chủ tịch.

Mọi thứ bà tưởng tượng đều là viển vông, hoàn toàn vô nghĩa.” Hàn Thụ Nhân nói từng chữ một.

Nghe vậy, Mạc Noãn và Lục Sâm cũng tò mò nhìn về phía Hàn Thụ Nhân, có chút không hiểu ý ông đang nói là gì.

“Sao tôi lại không phải là vợ ông ấy?

Tôi và ông ấy là vợ chồng hợp pháp đã đăng ký kết hôn.” Tống Tuyết Di ngẩng cao cổ, vẫn giữ vẻ kiêu ngạo.

Hàn Thụ Nhân nở một nụ cười nhẹ nhõm, khinh bỉ nhìn Tống Tuyết Di: “Bà nghĩ chủ tịch là kẻ ngốc sao?

Ông ấy đã sớm biết bản chất của bà, làm sao có thể để tài sản của mình có dù chỉ một cơ hội nhỏ nhoi rơi vào tay bà.

Ông ấy đã sớm biết sẽ có ngày hôm nay, nên đã đề phòng bà một tay từ lâu.

Giấy chứng nhận kết hôn bà nhận được không có hiệu lực pháp luật, là tôi đặc biệt nhờ người làm giả, con dấu trên đó đều là giả.

Vợ của chủ tịch từ trước đến nay chỉ có một, đó chính là mẹ của cô Noãn.” Mạc Noãn kinh ngạc há miệng, có chút không dám tin vào những gì mình vừa nghe.

Cái gì gọi là giấy kết hôn không có hiệu lực?

“Không thể nào, ông đang lừa tôi.” Tống Tuyết Di toàn thân run rẩy, bị tin tức đột ngột này tấn công đến tan nát.

Chương 225

“Xin hỏi chủ tịch có đưa bà đến Cục Dân chính không?

Bà có tận mắt nhìn thấy con dấu được đóng lên giấy chứng nhận kết hôn không?” Hàn Thụ Nhân hỏi ngược lại.

“Tôi rõ ràng đã ký tên vào đơn xin kết hôn, tôi cũng đã nhận được giấy chứng nhận kết hôn, sao có thể là giả được?” Sắc mặt Tống Tuyết Di tái nhợt, khóe miệng khẽ run, vẫn không chịu tin lời Hàn Thụ Nhân nói.

Hàn Thụ Nhân nhìn bộ dạng của bà ta, chỉ cảm thấy tâm trạng rất tốt: “Chỉ với chút thủ đoạn của bà, bà nghĩ bà chơi lại được chủ tịch sao?

Ban đầu chủ tịch đồng ý thỏa hiệp với bà, để bà vào nhà họ Mạc, một mặt là vì cảm thấy có lỗi với cô Tử Hi, bao năm qua không làm tròn nghĩa vụ chăm sóc cô ấy, cộng thêm lúc đó tình trạng đôi chân của ông ấy rất tồi tệ, bác sĩ nói khả năng bị tàn phế rất lớn.

Một mặt là không muốn có bất kỳ biến cố nào uy hiếp đến cô Noãn.

Ông ấy là một người kiêu ngạo như vậy, đối với người từng phản bội như bà, sao ông ấy có thể viết tên bà vào giấy kết hôn được.

Là do bà tự mình mơ mộng quá đẹp.

Từ đầu đến cuối, người ông ấy cân nhắc đều là hai cô con gái, bà hoàn toàn không nằm trong phạm vi cân nhắc của ông ấy.

Đây cũng là lý do tại sao bao năm qua ông ấy luôn ngủ riêng phòng với bà.

Đối với loại người như bà, từ trong thâm tâm ông ấy đã thấy ghê tởm.” Tống Tuyết Di như bị đả kích nặng nề, liên tục lắc đầu: “Không thể nào, Bình Sơn sẽ không vô tình với tôi như vậy, tôi không tin.” Mạc Noãn lại không kìm được mà đỏ hoe mắt.

Hoàn toàn không ngờ trong chuyện này còn có những tình tiết như vậy, Mạc Bình Sơn và Tống Tuyết Di căn bản chưa hề kết hôn.

Cô vẫn luôn không hiểu, Mạc Bình Sơn không phải người hồ đồ, tại sao lại để Tống Tuyết Di vào cửa.

Hóa ra ông đã sắp đặt mọi thứ một cách hoàn hảo.

“Về hiệu lực pháp luật của giấy chứng nhận kết hôn, bà có thể tự mình đi kiểm tra, tôi sẽ không lấy chuyện này ra lừa bà đâu, bà Tống.” Hàn Thụ Nhân nhấn mạnh ba chữ cuối cùng.

Luật sư Chu hoàn toàn bị những chuyện này làm cho choáng váng.

Anh ta tưởng rằng mọi chuyện đã nắm chắc phần thắng, không ngờ lại có một cú lật ngược tình thế lớn như vậy, Tống Tuyết Di vậy mà không phải là vợ của Mạc Bình Sơn.

Lục Sâm nhếch khóe môi đẹp đẽ, quả nhiên hợp với tính cách của Mạc Bình Sơn.

Sự ranh mãnh ngầm thỉnh thoảng của Mạc Noãn chính là được ông truyền cho, vậy mà lại đào một cái hố lớn như vậy để Tống Tuyết Di nhảy vào.

Hàn Thụ Nhân nhìn về phía luật sư Chu: “Bây giờ anh nên biết phải xử lý thế nào rồi chứ?

Tống Tuyết Di và chủ tịch không phải vợ chồng chính thức, nói một cách nghiêm khắc thì ngay cả sống chung cũng không tính, không phải là đối tượng điều chỉnh của luật hôn nhân và luật thừa kế.

Bà ta không có tư cách tham gia phân chia di sản của chủ tịch

Mạc.” Luật sư Chu lau mồ hôi lạnh trên trán: “Xin lỗi, tôi đã làm phiền các vị rồi, tôi biết phải làm gì rồi.” Nói xong liền loạng choạng bỏ đi.

Hàn Thụ Nhân tiếp tục nhìn về phía Tống Tuyết Di: “Bà cũng nên rời khỏi nơi này rồi chứ?

Bà không phải nhân viên của Mạc Thị, cũng không phải phu nhân chủ tịch, bà không có tư cách ở lại đây.” Tống Tuyết Di hoàn toàn sụp đổ.

“Không, những điều ông nói tôi một chữ cũng không tin, tôi không tin.” “Tin hay không tùy bà, sự thật chính là như vậy.

Từ ngày bà trở về nhà họ Mạc, tôi đã nghĩ đến ngày này rồi, không ngờ phải đợi mấy năm.” Tống Tuyết Di chỉ vào Mạc Tử Hi: “Cho dù tôi không có, Tử Hi cũng có, nó là con gái của Mạc Bình Sơn.” “Đó là chuyện của cô Tử Hi, không có một chút quan hệ nào với bà.” “Sao lại không có quan hệ, nó là con gái tôi, của nó cũng là của tôi.” Hàn Thụ Nhân chưa từng thấy người nào vô sỉ như vậy: “Cô Tử Hi đã thành niên, có thể tự mình xử lý tất cả tài sản của mình, không liên quan gì đến bà.” “Không được, hôm nay các người nhất định phải nói rõ, Tử Hi có thể nhận được bao nhiêu?” Hàn Thụ Nhân không hề nể mặt Tống Tuyết Di, thấy bà ta ăn vạ không đi, liền trực tiếp gọi điện thoại cho bảo an lên đưa người xuống.

Bảo an nhận được điện thoại liền lập tức chạy lên, giữ lấy cánh tay Tống Tuyết Di.

Tống Tuyết Di tức giận gầm lên: “Các người làm gì vậy?

Tôi là phu nhân chủ tịch đấy, cẩn thận tôi sa thải hết các người.” Bảo an tự nhiên cũng nhận ra Tống Tuyết Di, nghe bà ta nói vậy không nhịn được nhìn về phía Hàn Thụ Nhân.

Hàn Thụ Nhân xua tay: “Các cậu nhớ kỹ, từ hôm nay trở đi, bà ta không còn là phu nhân chủ tịch nữa.

Sau này nếu bà ta còn dám đến công ty, các cậu trực tiếp ném bà ta ra ngoài, đừng nghe bà ta nói bậy.” Tống Tuyết Di nhìn Mạc Tử Hi: “Tử Hi, mau cứu mẹ, họ muốn ra tay với mẹ con rồi.” Mạc Tử Hi ngẩng đầu nhìn bà ta một cái, nói: “Mẹ, mẹ vẫn nên ra ngoài bình tĩnh một chút đi, mẹ không thích hợp ở lại đây nữa.” “Đưa xuống.” Hàn Thụ Nhân lại ra hiệu cho bảo an.

Hai người bảo an gật đầu, trực tiếp giữ lấy Tống Tuyết Di, cưỡng chế đưa bà ta ra khỏi văn phòng.

Trong hành lang truyền đến tiếng chửi bới của Tống Tuyết Di: “Hàn Thụ Nhân, ông không thể làm vậy, ông làm vậy sẽ không được chết tử tế đâu.” “Mạc Tử Hi, tao là mẹ ruột của mày, sao mày không giúp tao một chút nào.” Sau khi Tống Tuyết Di đi, trong văn phòng cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại.

Hàn Thụ Nhân đau đầu xoa xoa thái dương.

Mạc Noãn thấy ông vẻ mặt mệt mỏi, không nhịn được quan tâm: “Chú Hàn, chú không sao chứ?

Nếu mệt quá thì về nhà nghỉ ngơi đi ạ.” Hàn Thụ Nhân lắc đầu: “Lúc này tôi không thể đi được, chuyện ở chi nhánh công ty vẫn chưa xử lý xong.

Tôi nhận được tin nhắn của cậu Lục liền chạy qua đây, thật không ngờ bà ta lại không kìm được mà vội vàng phân chia tài sản của chủ tịch như vậy.” Mạc Noãn không nhịn được hỏi: “Chú Hàn, những lời chú vừa nói đều là thật sao ạ?” Hàn Thụ Nhân gật đầu: “Chuyện này là chủ tịch bảo tôi đi làm, không ai rõ nguyên do hơn tôi.

Vợ chồng tôi vẫn ở lại nhà họ Mạc chính là vì biết sự thật, nếu không vợ tôi không thể chịu đựng được người như Tống Tuyết Di.” Mạc Noãn cũng biết, dì Vương trong lòng vẫn luôn không hài lòng với Tống Tuyết Di.

Trước đây cô cứ nghĩ là vì họ không có nơi nào tốt để đi, không ngờ trong đó còn có nguyên nhân như vậy.

“Nghe Lục Sâm nói chú và dì Vương từ sau tang lễ đã không về nhà họ Mạc nữa, hai người bây giờ đang ở đâu ạ?” “Cô Noãn không cần lo lắng, tiền tiết kiệm bao năm của tôi hoàn toàn có thể nuôi sống họ.

Ở bên ngoài còn có thể thanh thản hơn, không mệt mỏi như ở nhà họ Mạc.” Hàn Thụ Nhân nói chuyện với Mạc Noãn một lúc lâu mới nhận ra Mạc Tử Hi vẫn còn ngồi trên ghế sô pha, nhất thời không biết nên nói gì.

Hàn Thụ Nhân nhìn bộ dạng không nói một lời của cô ta, nhẹ nhàng vỗ vai cô ta: “Cô Tử Hi, cô là cô, mẹ cô là mẹ cô.

Tương lai của cô và bé Hữu An chủ tịch đã sắp xếp ổn thỏa rồi, di chúc của ông ấy đã soạn xong, trên đó có sắp xếp rất chi tiết, cô không cần lo lắng.” Nghe vậy, Mạc Tử Hi ngẩng đầu nhìn Hàn Thụ Nhân: “Ba soạn di chúc khi nào ạ?” “Ông ấy soạn sau khi từ Mỹ trở về, chắc là ở trong phòng sách của ông ấy.

Tôi đã nói với dì Vương, bây giờ chắc dì ấy đã đến nhà họ Mạc để lấy rồi.

Hôm nay chúng ta cũng giải quyết luôn chuyện này.” Mạc Tử Hi không nói gì.

Nếu cô ta không đoán sai, nó đã bị Tống Tuyết Di hủy rồi, bây giờ làm gì còn di chúc nào nữa.

Lời Hàn Thụ Nhân vừa dứt, điện thoại của ông liền reo lên, người gọi là dì Vương: “Tìm thấy chưa?” “Thụ Nhân à, có phải ông nhớ nhầm không, trong ngăn tủ đó căn bản không có di chúc nào cả, bên trong không có gì hết.” Trong điện thoại truyền đến giọng nói lo lắng của dì Vương.

Chương 226

“Không thể nào, tôi đã tận mắt nhìn thấy chủ tịch đặt vào ngăn kéo đó, chìa khóa cũng chỉ có tôi và chủ tịch có, sao có thể mất được.” Vẻ mặt Hàn Thụ Nhân trở nên nghiêm túc.

“Thật sự không có, tôi đã tìm hết các ngăn kéo rồi, đều không thấy.” Dì Vương một lần nữa khẳng định.

Lòng Mạc Noãn chùng xuống, di chúc mất rồi.

Lục Sâm cũng nhíu mày, nắm chặt tay cô, khẽ nói: “Không sao đâu.” Mạc Tử Hi từ đầu đến cuối đều mím chặt môi, không lên tiếng.

“Được rồi, Tống Tuyết Di chắc sẽ về nhà ngay bây giờ, bà không tìm thấy thì cứ đi trước đi, tránh lúc gặp mặt bà ta lại làm khó bà.” Hàn Thụ Nhân dặn dò.

Tắt điện thoại, sắc mặt Hàn Thụ Nhân hiện lên vẻ ngưng trọng, ông nhìn Lục Sâm và Mạc Noãn: “Cậu Lục, cô Noãn, hai vị đừng vội, tôi sẽ tự mình về xem một chuyến, di chúc không thể mất như vậy được.” Mạc Noãn nhíu mày, hỏi: “Di chúc chỉ có một bản thôi sao ạ?

Ở phòng công chứng hoặc văn phòng luật sư đại diện có bản sao không?” “Không có, di chúc mới soạn xong, tôi chưa kịp mang đi công chứng, cũng chưa đưa cho luật sư, là hôm chủ tịch từ Mỹ về mới soạn.” Hàn Thụ Nhân bình tĩnh nói.

“Vậy thì chuyện này khó giải quyết rồi.” Lục Sâm nói.

Hàn Thụ Nhân thấy họ có chút lo lắng, giải thích: “Thật ra hai vị cũng không cần quá lo lắng, còn có một bản khác đang ở văn phòng luật sư.

Nội dung hai bản di chúc gần như giống nhau, chỉ là một bản được lập khi cô Noãn vừa về nước.

Sau này vì biết cô và cô Tử Hi đều mang thai, chủ tịch mới sửa lại di chúc, cân nhắc thêm cho cả cháu ngoại chưa ra đời của mình.

Chỉ là xem ra tình hình này, có vẻ như việc sửa đổi đã không thành công.” Nghe vậy, hàng mi cụp xuống của Mạc Tử Hi khẽ run lên, tỉ mỉ suy ngẫm lời của Hàn Thụ Nhân.

Vì họ mang thai mới lập, vậy có nghĩa là có phần của bé Hữu An, nhưng nếu là bản lập trước đó thì chắc chắn không liên quan gì đến bé Hữu An rồi.

Mẹ, mẹ đúng là hại chết con rồi.

Mạc Tử Hi bất lực nhắm mắt lại.

Nghe Hàn Thụ Nhân nói vậy, Mạc Noãn cũng yên tâm hơn.

Mạc Bình Sơn đã sớm có ý định để cô trở về Mạc Thị, chắc chắn biết phải làm thế nào.

Đúng lúc này, Trương Nhuế gọi điện đến, nói rằng bà và Bạch Hòa Sinh đã ở nhà rồi, bảo họ có thời gian thì về một chuyến.

“Chú Hàn khi nào đi xử lý chuyện của chi nhánh công ty?” Lục Sâm hỏi.

“Sáng mai tôi sẽ qua đó, hai vị bây giờ có việc thì có thể về trước.” Hàn Thụ Nhân cười cười.

Lục Sâm gật đầu, đưa Mạc Noãn rời khỏi Mạc Thị.

Vừa lên xe, Mạc Noãn liền lao vào lòng Lục Sâm, ôm chặt eo anh.

Lục Sâm không nhịn được véo nhẹ tai cô: “Sao vậy?

Đây là?” Mạc Noãn không nói gì, chỉ ôm chặt lấy anh.

Lục Sâm cũng không làm phiền cô, biết cô ôm đủ rồi tự nhiên sẽ buông ra.

Hồi lâu sau mới nghe Mạc Noãn nói: “Lục Sâm, cảm ơn anh.” Nếu không có anh, nhiều chuyện như vậy ập đến cô chắc chắn sẽ sụp đổ.

Có anh ở bên cạnh, cả trái tim cô đều bình ổn, không hề sợ hãi con đường phía trước.

“Đồ ngốc, toàn nói lời ngốc nghếch.

Anh là chồng của em, dù tương lai có xảy ra chuyện gì, anh nhất định sẽ đứng về phía em.” Lục Sâm vuốt tóc Mạc Noãn.

Mạc Noãn ngẩng đầu, đôi mắt đen láy nhìn Lục Sâm mỉm cười tĩnh lặng, khóe miệng khẽ cong lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như ngọc vô cùng quyến rũ.

Lục Sâm không nhịn được giữ lấy gáy cô, nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

Mạc Noãn cũng vòng tay qua cổ anh, từ từ đáp lại nụ hôn.

Cô yêu chết cảm giác được anh ôm vào lòng này, nó khiến mỗi tế bào trong cơ thể cô đều cảm thấy hạnh phúc.

Hồi lâu sau, Lục Sâm mới buông Mạc Noãn ra.

Mạc Noãn tựa vào lòng anh từ từ điều hòa hơi thở, cầm tay anh nghịch ngợm: “Anh Lục, em đã nói với anh chưa?” Trong mắt Lục Sâm lóe lên một tia cười: “Nói gì?

Là ba chữ ‘Em yêu anh’ sao?” Mạc Noãn mặt hơi đỏ lên, véo tay anh: “Bớt sến súa đi, em muốn nói anh là người có thể cho em cảm giác an toàn đặc biệt.” Lục Sâm cười cười, đặt cằm lên đỉnh đầu cô, khẽ cọ cọ: “Anh rất vui khi có thể cho em cảm giác như vậy.

Điều đó chứng tỏ đến hiện tại, anh vẫn là một người chồng đạt chuẩn.” Mạc Noãn ngồi thẳng dậy khỏi lòng anh, nghiêm túc nhìn Lục

Sâm: “Đạt chuẩn, anh lúc nào cũng đạt chuẩn.” Lục Sâm nhìn bộ dạng nghiêm túc của cô, không nhịn được cười, rất vui vì cô đã nhanh chóng thoát ra khỏi nỗi đau.

Anh luôn biết nội tâm cô là một người đặc biệt mạnh mẽ, chỉ cần cho cô thời gian, cô nhất định sẽ vực dậy tinh thần.

Nhưng đồng thời anh cũng thấy đau lòng, một người quen kiên cường thường sẽ vất vả hơn.

“Noãn Noãn, thật ra em còn có thể để mình yếu đuối hơn một chút, giao hết những chuyện sắp tới cho anh xử lý.” Mạc Noãn không đồng tình nhìn Lục Sâm: “Tuy anh là đàn ông, anh muốn chống trời cho em, nhưng em cũng không muốn để anh quá vất vả.

Nếu anh mệt ngã, thì làm sao bảo vệ được ba mẹ con em.

Em đây là đang đi theo chiến lược phát triển bền vững, vì sự cân nhắc lâu dài cho gia đình bốn người chúng ta, cho nên từ hôm nay trở đi, em sẽ vực dậy tinh thần, bắt đầu một cuộc sống mới.” Đối mặt với người vợ như vậy, Lục Sâm trong lòng cảm động khôn xiết.

Mạc Noãn tiếp tục kể cho Lục Sâm nghe chuyện thú vị nghe được từ Mễ Nặc hôm nay.

Lục Sâm nghe xong trước tiên là sững sờ, sau đó đôi mắt đen như đá obsidian lập tức tràn ngập ý cười: “Hai người quả nhiên là cha con, phong cách hành xử giống nhau như đúc.

Em nghe những chuyện chú Hàn nói hôm nay mà xem, nghĩ lại thấy khá thú vị.

Tuy không quang minh lỗi lạc, nhưng rất hợp ý anh.

Đối phó với loại người vô sỉ đó thì phải dùng chiêu này.” Ngay cả hôn nhân cũng có thể đem ra làm một thủ đoạn, tuy hủy hoại hình tượng của chính mình, nhưng cuối cùng đã đạt được hiệu quả mà ông ấy mong muốn.

Chương 227

Điều này đối với một người luôn coi trọng thể diện và hình tượng bản thân mà nói, thực sự không phải là một việc dễ dàng.

Nếu là anh gặp phải vấn đề nan giải như vậy, anh chưa chắc đã xử lý tốt hơn ông ấy.

Mạc Noãn khẽ hôn lên ngực Lục Sâm: “Được rồi, Lục Sâm, anh đúng là kẻ hai mặt, bây giờ còn vòng vo tam quốc khen người ta.” Lục Sâm nắm lấy tay Mạc Noãn, cười nói: “Thật ra anh vẫn luôn không dám nói với em, anh luôn công nhận thủ đoạn và năng lực của ông ấy trong công việc.” Còn trong cuộc sống thì sao?

Vậy thì không dám hoàn toàn đồng tình rồi.

Mạc Noãn nghi ngờ nhìn Lục Sâm mấy lần, nhíu mũi nói: “Anh cứ khoác lác đi, em thấy anh giống cỏ đầu tường, quen thói gió chiều nào che chiều ấy hơn.

Anh thấy em thay đổi thái độ với ông ấy nên cũng thay đổi theo.” Lục Sâm cũng không giải thích nhiều, thật ra những gì anh vừa nói đúng là lời thật lòng: “Theo Noãn Noãn nhà chúng ta, anh cảm thấy là một chuyện rất hạnh phúc.” “Thôi đi, chỉ biết dỗ em vui thôi.” Mạc Noãn hờn dỗi nói, khóe miệng bất giác khẽ nhếch lên.

Mạc Tử Hi ra khỏi phòng làm việc của chủ tịch, liên tục gọi cho Tống Tuyết Di, nhưng điện thoại luôn báo không có người nghe máy.

Cô gọi thêm vài lần nữa, cuối cùng thì đối phương tắt máy luôn.

Cô nhíu mày, biết mẹ giận mình vì chuyện hôm nay, nhưng sự việc khẩn cấp nên cô lập tức bắt xe về nhà.

Vừa vào nhà, cô phát hiện phòng khách như vừa bị cướp, bừa bộn không thể tả nổi.

Trên sàn nhà toàn là mảnh vỡ của bình hoa cổ và thủy tinh, ngay cả chiếc tivi tinh thể lỏng ở chính giữa cũng bị đập thủng một lỗ, cả phòng khách thảm không nỡ nhìn.

Không cần nghĩ nhiều, cô cũng biết đây là “kiệt tác” của Tống Tuyết Di, ngoài bà ra không ai điên cuồng như vậy.

Cô lên lầu tìm người, nhưng tìm khắp nhà cũng không thấy bóng dáng Tống Tuyết Di đâu.

Cuối cùng, cô thấy một người giúp việc ló đầu ra khỏi phòng, "Có thấy mẹ tôi đâu không?" "Thưa cô, bà chủ vừa về đã rất tức giận, đập phá hết đồ đạc trong nhà rồi đùng đùng đi ra ngoài, hình như đang ở vườn hoa trong sân." Mạc Tử Hi đi ra ngoài, vừa nhìn đã thấy người đang ở trong vườn hoa.

Tống Tuyết Di như phát điên, nhổ bật gốc tất cả các loại hoa trong vườn.

Dường như vẫn chưa hả giận, bà ta còn dùng chân giẫm nát hết cánh hoa, trong sân nồng nặc hương hoa. "Mẹ, mẹ đang làm gì vậy?

Mẹ trút giận lên những thứ này thì có tác dụng gì chứ?" "Thằng cha mày đúng là cao tay, sớm đã tính kế tao rồi, ngay cả giấy đăng ký kết hôn đưa cho tao cũng là giả.

Mày bảo tao làm sao nguôi giận được?

Tao cứ tưởng mình đang giữ chắc cái danh Mạc phu nhân, không ngờ tất cả đều là giả, là giả!

Ông ta hại tao khổ quá mà, tao phải hủy, hủy hết những thứ mà con đàn bà đó và ông ta thích nhất." Mạc Tử Hi cũng biết vườn hoa này là thứ mẹ Mạc Noãn thích nhất, rất nhiều hoa trong đó đều do bà trồng lúc sinh thời.

Vì vậy Mạc Bình Sơn rất trân trọng, vú Vương cũng ngày ngày trông nom, bao năm qua hoa trong vườn rất ít khi chết.

Tống Tuyết Di song mục phiếm hồng, điên cuồng giẫm lên những bông hoa dưới chân, như thể chúng là kẻ thù mười đời của bà ta, không giẫm nát chúng thì không thể hả được mối hận trong lòng.

Mạc Tử Hi lo cho cái thai trong bụng, không dám tiến lên, chỉ đứng bên cạnh khuyên nhủ: "Mẹ, con xin mẹ hãy bình tĩnh lại, con có chuyện rất quan trọng muốn nói với mẹ." "Mày đừng gọi tao là mẹ nữa, tao không có đứa con gái như mày." Tống Tuyết Di ngẩng đầu gầm lên với Mạc Tử Hi.

Nghĩ đến việc cô khoanh tay đứng nhìn cách đây không lâu, cả trái tim bà ta lạnh ngắt, thất vọng tột cùng về đứa con gái này. "Mẹ, bố còn một bản di chúc nữa, mẹ mau lấy bản di chúc trong tay mẹ ra đi, không thì muộn mất." Mạc Tử Hi thấy Tống Tuyết Di không thể bình tĩnh, cũng không nghe lời mình, đành phải hét lớn với bà.

Tống Tuyết Di vẫn tiếp tục hành động dưới chân.

Mạc Tử Hi nói tiếp: "Mẹ, bản di chúc đầu tiên được lập vào lúc Mạc Noãn vừa về, không hề liên quan gì đến Hữu An cả.

Mẹ không thể nghĩ cho cháu ngoại của mình một chút sao?" Động tác của Tống Tuyết Di đột nhiên cứng đờ, bà ta nhìn Mạc Tử Hi với ánh mắt hận thù, "Mày vừa nói gì?" "Con nói bố đã lập di chúc hai lần, lần đầu là lúc Mạc Noãn vừa về thành phố A, lần thứ hai là lúc ông từ Mỹ trở về chữa bệnh.

Bản mẹ hủy chắc là bản mới lập gần đây." Mạc Tử Hi khóc lóc nói. "Mày nghe tin này từ đâu?

Mạc Bình Sơn lập di chúc hai lần?" Tống Tuyết Di không thể tin nổi mà nhìn Mạc Tử Hi.

Mạc Tử Hi gật đầu, "Lúc chú Hàn đến Mạc Thị hôm nay cũng bảo vú Vương về nhà lấy di chúc trong ngăn kéo.

Vú Vương nói bên trong không có gì cả.

Chú Hàn bảo Mạc Noãn và Lục Sâm không cần lo lắng, dù mất bản di chúc này thì vẫn còn một bản khác.

Mẹ mau lấy bản di chúc trong tay mẹ ra đi, nếu không, lỡ như là bản di chúc đầu tiên thì mẹ con mình thảm thật rồi." "Di chúc tao hủy rồi, mày bảo tao lấy ra thế nào." Tống Tuyết Di dần bình tĩnh lại.

Mạc Tử Hi sắc mặt vô cùng khó coi, cảm thấy lần này đúng là trộm gà không được còn mất nắm gạo, Tống Tuyết Di đã vứt bỏ luôn cả những thứ thuộc về bé Hữu An.

Tống Tuyết Di lại không nghĩ vậy, bà ta xác nhận lại: "Bản di chúc kia của bố mày thật sự được lập từ hơn nửa năm trước?" Mạc Tử Hi cười khổ gật đầu, Tống Tuyết Di trong mắt lại hiện lên tia cười.

Lập từ nửa năm trước, lúc đó bà ta và Mạc Bình Sơn vẫn chưa cãi nhau, ông ta vẫn chưa biết chuyện bà ta ép chết Trương Lan, họ vẫn chưa hoàn toàn trở mặt, chắc ít nhiều gì cũng có phần của bà ta.

Mạc Tử Hi không bỏ qua nụ cười thoáng qua trong mắt mẹ, khó hiểu hỏi: "Mẹ, mẹ cười gì vậy?" "Trong bản di chúc đầu tiên chắc chắn sẽ có thứ thuộc về tao, xem ra tao vẫn còn chút hy vọng." "Nhưng không có của Hữu An, lúc đó con còn chưa kết hôn với Đinh Duệ." Mạc Tử Hi không vui nói. "Có của tao là được rồi, Hữu An còn nhỏ, cần những thứ đó làm gì." Tống Tuyết Di nói theo bản năng, nói xong mới nhận ra lời của mình có chút không thỏa đáng.

Tim Mạc Tử Hi lại lạnh đi một nửa, đây chính là mẹ của cô, vào lúc này chỉ nghĩ đến bản thân mình, ngay cả cháu ngoại cũng không để trong lòng.

Cô run rẩy môi nhìn Tống Tuyết Di, "Mẹ, sao mẹ có thể nói ra những lời như vậy." "Mày kích động cái gì, tao chỉ lỡ lời thôi.

Chúng ta có tiền trong tay, mày còn sợ thiếu phần của Hữu An nhà mày sao?

Hơn nữa Hữu An nó họ Đinh, sau này còn có nhà họ Đinh để dựa dẫm, không cần lo lắng." Tống Tuyết Di tỏ thái độ thờ ơ.

Mạc Tử Hi nhìn bộ dạng của bà ta, xoay người trở về phòng ngủ của mình, vò lấy ga giường, đau lòng khóc nấc lên.

Đúng lúc này, điện thoại của cô reo lên, là Đinh Duệ gọi tới.

Chương 228

Cô vội vàng bắt máy, chỉ một tiếng "Anh Duệ" còn chưa kịp gọi ra thì bên trong đã truyền đến giọng của Đinh Duệ, "Tử Hi, rốt cuộc bố vợ phân chia di sản thế nào?

Cuối cùng em được bao nhiêu?" Mạc Tử Hi thấy nước mắt mình bỗng dưng ngừng lại, nơi lồng ngực đau nhói.

Càng đến lúc này càng nhìn rõ bộ mặt của những người xung quanh.

Cô là một phụ nữ mang thai, mấy ngày nay cứ bận rộn chuyện của Mạc Thị, vậy mà chồng cô gọi điện tới, câu đầu tiên không phải hỏi thăm sức khỏe cô thế nào, mà là chất vấn cô được chia bao nhiêu tài sản.

Đây quả là một trò cười lớn nhất thiên hạ.

Trong điện thoại hồi lâu không nghe thấy giọng Mạc Tử Hi, Đinh Duệ lại nói: "Tử Hi, em biết bố mẹ anh vẫn luôn có chút thành kiến với em, không chỉ vì em mang thai con gái đâu, một trong những nguyên nhân quan trọng là vì trong tay em không có cổ phần của Mạc Thị.

Chỉ cần lần này em có thể nắm được quyền kinh doanh của Mạc Thị, họ nhất định sẽ đích thân qua đón em về nhà." Quyền kinh doanh của Mạc Thị, e là cô vừa nhận được còn chưa kịp ấm chỗ đã bị hai ông bà nhà họ Đinh tìm mọi cách cướp đi mất.

Cô cứ nghĩ Đinh Duệ dù không yêu mình cũng sẽ không tàn nhẫn với cô như vậy.

Từ lúc nào trong mắt anh ta cũng chỉ còn lại Mạc Thị. "Anh Duệ, bao nhiêu ngày không gặp, anh không hỏi thăm tình hình của Hữu An một chút sao?" Giọng Mạc Tử Hi khàn đi, lúc này cô đã ngừng khóc.

Đinh Duệ thoáng chút ngượng ngùng, "Đứa bé nhỏ như vậy thì có thể thế nào được, chắc là khỏe lắm." Mạc Tử Hi cười lạnh trong lòng, "Đúng vậy, nó còn nhỏ như thế, có thể có cảm giác gì chứ." Không cảm nhận được mọi chuyện xảy ra bên ngoài, cũng không cảm nhận được sự vô tình của cha nó. "Tử Hi, em sao vậy?

Hôm nay nói chuyện nghe là lạ." Đinh Duệ không nhịn được nói. "Em lạ sao?

Người lạ phải là các người mới đúng chứ.

Em chỉ là con gái đã gả đi, sao các người cứ một lòng một dạ nhắm vào công ty của bố em vậy." Mạc Tử Hi lạnh nhạt nói. "Anh chỉ hỏi thăm một chút thôi mà?

Sao em lại nói chuyện với anh cái kiểu dở ông dở thằng thế." Đinh Duệ không thích thái độ nói chuyện này của Mạc Tử Hi. "Bố em lúc sinh thời có để lại di chúc, bây giờ em cũng không biết nội dung là gì.

Đợi đến lúc công bố di chúc em sẽ thông báo cho các người.

Nếu các người muốn biết tình hình thì có thể tự mình đến nghe." Mạc Tử Hi nói xong câu đó liền trực tiếp cúp điện thoại, tiếp tục một mình gục trên giường khóc nức nở.

Lục Sâm và Mạc Noãn vì kẹt xe nên về đến nhà hơi muộn một chút.

Dì Mai thấy họ không xảy ra chuyện gì, vừa thở phào nhẹ nhõm vừa không nhịn được nói: "Không phải nói đã lên xe rồi sao?

Sao lại về muộn thế, dì và dượng con cứ lo cho hai đứa mãi." Nghe thấy tiếng nói chuyện, Trương Nhuế cũng lập tức đi ra cửa, vừa nhìn thấy Mạc Noãn liền chạy tới ôm chầm lấy cô, "Tiểu Noãn, xảy ra chuyện lớn như vậy sao con không báo cho chúng ta biết ngay lập tức, con muốn làm dì tức chết phải không?" Mạc Noãn cười cười, lùi ra khỏi vòng tay Trương Nhuế một chút, giải thích: "Dì, con sợ làm ảnh hưởng đến công việc của dì dượng nên mới không gọi ngay." Trương Nhuế đánh nhẹ vào đầu cô một cái, không vui mắng: "Con bé ngốc này, cái tính chỉ báo tin vui không báo tin buồn này của con rốt cuộc là học từ đâu ra vậy, xảy ra chuyện lớn thế này cũng không báo, dì phải nói con thế nào đây." Bạch Hòa Sinh lúc này cũng đi tới, khuyên Trương Nhuế: "Em cứ để Tiểu Noãn yên đã, có chuyện gì chúng ta ngồi xuống rồi nói, đứng chặn ở cửa thế này ra làm sao, đừng để hàng xóm láng giềng chê cười." Nghe chồng mình nói vậy, Trương Nhuế mới thả Mạc Noãn ra, kéo cô đến ghế sofa.

Còn chưa ngồi yên, Bạch Hòa Sinh cũng nghiêm mặt nói: "Tiểu Noãn, lần này dượng cũng không bênh con nữa, con làm vậy thật sự là quá đáng rồi." Mạc Noãn gãi gãi đầu, hơi cúi xuống, thái độ nhận lỗi rất tốt: "Vâng, lần này con thật sự sai rồi, nhưng con thực sự đã quên mất.

Mấy ngày đó cả người con đều không ổn, đầu óc rối tung cả lên, cũng không nhớ ra chuyện này." Lục Sâm đứng ngay bên cạnh Mạc Noãn, quen quan sát từng cử chỉ của cô, đương nhiên không bỏ qua khóe môi hơi cong lên của Mạc Noãn, anh bật cười lắc đầu.

Cô nhóc này dường như rất thích dùng chiêu này, hễ làm sai là lại ra vẻ đáng thương, nghiêm túc xin lỗi.

Người thật sự thương cô, sao có thể chịu nổi bộ dạng này của cô chứ.

Quả nhiên, Trương Nhuế vừa thấy dáng vẻ cúi đầu ngoan ngoãn của cô thì cũng không nỡ nói thêm gì nữa, ngược lại còn ôm lấy vai cô, giọng nói chân thành: "Con bé này, dì cũng vì quá lo cho con thôi, không nỡ để con một mình gánh chịu nhiều như vậy.

Mạc Bình Sơn còn nhỏ hơn dì mấy tuổi, sao lại mắc phải căn bệnh ung thư phổi đáng sợ đó, đột nhiên cứ thế qua đời, trong lòng dì cũng thấy khó chịu." Bạch Hòa Sinh cũng gật đầu, cảm nhận trong lòng cũng giống như Trương Nhuế.

Mạc Noãn trong mắt thoáng qua một tia đau thương khó nhận ra, nói với Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh: "Dì, dượng, con đã tha thứ cho ông ấy rồi.

Ông ấy cắt đứt quan hệ cha con với con là để bảo vệ con, cuộc hôn nhân với Tống Tuyết Di cũng là giả.

Ông ấy không có lỗi với con, người ông ấy có lỗi chỉ là mẹ con mà thôi." Mạc Noãn kể sơ qua những chuyện đã xảy ra trong thời gian qua cho Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh nghe, hai người nghe xong đều không khỏi thổn thức. "Ai, thôi vậy, cha con với nhau làm gì có thù hằn qua đêm, người cũng đã mất rồi, chuyện quá khứ cứ cho qua đi.

Con tìm lúc nào đó đưa chúng ta đến mộ một chuyến, chúng ta cũng đến thăm ông ấy.

Trước khi mẹ con mất, thực ra quan hệ của mấy chúng ta cũng khá tốt, vì ông bà ngoại con không ở trong nước, nên hồi đó lễ tết gì chúng ta cũng tụ tập với nhau." Trương Nhuế nói. "Ông ấy được chôn cùng mẹ con, hai người chắc cũng biết chỗ đó, nhưng ngày mai con vẫn sẽ đưa hai người qua đó." Mạc Noãn nói.

Hai người đều gật đầu.

Bạch Hòa Sinh nghĩ đến điều gì đó, mặt lộ vẻ lo lắng, "Tiểu Noãn, tình hình của con bây giờ nếu tiếp quản Mạc Thị thì thật sự quá vất vả, dượng không yên tâm." "Dượng, dượng cứ yên tâm, Lục Sâm sẽ chỉ dẫn cho con.

Thư ký của bố là chú Hàn cũng rất có kinh nghiệm trong lĩnh vực này, có chú ấy ở bên, con nhất định có thể gánh vác được." Lục Sâm cũng nói: "Dì, dượng, hai người cứ yên tâm, con sẽ chăm sóc tốt cho Noãn Noãn và hai tiểu bảo bối." "A Sâm, con đã có một Lục Thị để lo rồi, lại gánh thêm một Mạc Thị nữa thì làm sao lo xuể." Trương Nhuế mặt đầy lo lắng.

Tần Tuệ lúc này cũng từ phòng bếp đi ra, "Ông bà thông gia không cần quá lo lắng.

Mấy năm nay tôi đã giao toàn bộ Lục Thị cho Lục Sâm, ở nhà cũng đã rảnh rỗi đủ rồi, đầu óc vẫn còn dùng được.

Thời gian này tôi sẽ đến Lục Thị, giúp A Sâm san sẻ một chút công việc, để A Sâm có thời gian giúp đỡ bên Mạc Thị." Trương Nhuế hơi đỏ hoe mắt, không nhịn được nói: "Tiểu Noãn gả vào nhà các vị đúng là có phúc.

Chuyện này lại phải phiền các vị giúp đỡ nhiều hơn.

Vợ chồng tôi ở xa thì không nói, về phương diện quản lý công ty cũng là một chữ bẻ đôi không biết, vào thời khắc quan trọng này, ngoài lo lắng ra cũng chẳng giúp được gì." "Đúng vậy, chỉ có thể phiền các vị thôi." Bạch Hòa Sinh cũng nói. "Ông bà thông gia đừng nói vậy, tôi vẫn luôn xem Tiểu Noãn như con gái ruột, lúc này đương nhiên phải ra tay giúp đỡ." Mạc Noãn thấy tâm trạng của Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh có chút không tốt, cũng không nhịn được cười nói: "Dì, dượng, hai người làm gì vậy, con khó khăn lắm mới thoát ra khỏi tâm trạng đau buồn, hai người lại muốn làm con buồn nữa sao?

Hai người đều là người thân của con, con biết hai người quan tâm là đủ rồi, không quan trọng hai người có giúp được con hay không."

"Đúng vậy, đúng vậy, mọi người vui lên một chút đi, nghĩ xem mấy tháng nữa là hai nhóc tì sắp ra đời rồi." Nhắc đến con trẻ, không khí lập tức tốt lên không ít, Trương Nhuế trên mặt lộ ra nụ cười, "Dì đặc biệt bảo dượng con đến vùng nông thôn quanh thành phố B mua cho con hai con gà ta thả vườn, hoàn toàn tự nhiên.

Chương 229

Lúc chúng ta đến đã nhờ dì Mai hầm rồi, buổi tối con uống nhiều một chút, rất tốt cho sức khỏe của hai tiểu bảo bối.

Dì thấy con và A Sâm đều gầy đi rồi." "A Sâm, lát nữa con cũng uống thêm hai chén nhé, gánh nặng trên vai con thật sự quá nặng rồi." Lục Sâm cười cười, "Cảm ơn dì ạ." Vì tâm trạng Mạc Noãn đã tốt lên, buổi tối ăn cơm không còn bị nghén nữa, còn uống liền hai chén canh gà, ăn không ít cơm.

Trương Nhuế nhìn mà mắt tròn xoe, "Tiểu Noãn, khẩu vị của con bây giờ có vẻ tốt hơn trước nhiều quá." Tần Tuệ cười, "Bà thông gia không biết đó thôi, hôm qua Tiểu Noãn vẫn còn nghén, ngay cả ngửi mùi rau xào chay cũng không chịu nổi, canh gà thì càng không đụng tới được.

Hôm nay có lẽ là vì hai vị qua đây, tâm trạng vui vẻ nên thần kỳ không bị nghén nữa." "Vậy à, xem ra tôi và dượng nó cũng không phải vô dụng, vẫn có chút tác dụng nhỉ, hai đứa cháu ngoại của tôi thật biết nể mặt." Trương Nhuế lẩm bẩm nói.

Nghe vậy, mọi người đều bật cười.

Ăn cơm tối xong, bên ông nội cho xe qua đón Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh, bảo họ qua đó ở.

Hai người vốn định đi ở khách sạn, cuối cùng bị Tần Tuệ khuyên lên xe.

Ngày hôm sau, Hàn Thụ Nhân gọi điện từ sáng sớm, nói rằng bản di chúc thứ hai đã không cánh mà bay.

Ông đã thông báo cho luật sư phụ trách di chúc của Mạc Bình Sơn, buổi sáng luật sư đó sẽ đến nhà họ Mạc, bảo họ chín rưỡi có mặt.

Hai người nhận điện thoại xong không trì hoãn, lúc đến nhà họ Mạc, thời gian vẫn còn sớm.

Trong phòng khách có Mạc Tử Hi và Tống Tuyết Di đang ngồi, tâm trạng cả hai đều không tốt.

Hàn Thụ Nhân thì đứng trước cửa sổ, có vẻ rất bận, liên tục gọi điện thoại.

Tống Tuyết Di thấy Mạc Noãn bước vào, nói giọng điệu quái gở: "Lúc sống thì hoàn toàn không nhận cha mình, người chết rồi thì chạy đến còn nhanh hơn ai hết." Mạc Noãn không thèm để ý đến Tống Tuyết Di, Lục Sâm cũng chỉ lạnh nhạt liếc Tống Tuyết Di một cái, trong mắt mang theo cảm xúc phức tạp, hoàn toàn lười nói chuyện với loại người này, dường như nói với bà ta một câu cũng sẽ làm hạ thấp thân phận của mình.

Tống Tuyết Di có chút sợ Lục Sâm, bắt gặp ánh mắt của anh, bà ta hơi rụt vai lại, lúc này cũng không dám nói thêm gì.

Không lâu sau, Đinh Duệ và mẹ Đinh cũng đến.

Tống Tuyết Di vừa thấy họ, lập tức sa sầm mặt nói: "Các người đến đây vào lúc này làm gì?" Đinh Duệ trên mặt thoáng nở một nụ cười, giải thích: "Mẹ, con đến xem tình hình của Tử Hi." Tống Tuyết Di cười lạnh nói: "Nói còn hay hơn hát, lúc quan trọng thì mèo chó gì cũng nhảy ra.

Đến vào lúc này, có ý đồ gì mọi người đều rõ, cần gì phải che đậy." Mẹ Đinh vừa định nổi đóa, Mạc Tử Hi liếc nhìn Tống Tuyết Di, lên tiếng: "Mẹ, mẹ bớt nói vài câu đi, là con bảo họ đến." Nói rồi cô vẫy tay với mẹ con Đinh Duệ, "Hai người qua đây ngồi đi, luật sư công bố di chúc còn một lúc nữa mới đến." Tống Tuyết Di hận rèn sắt không thành thép nhìn Mạc Tử Hi một cái, cảm thấy đứa con gái này ngày càng ngốc, lúc này mà lại để hai người đó đến, chẳng phải là đang khai báo gia sản của mình cho người khác sao?

Ngu hết chỗ nói.

Mạc Noãn không nhịn được liếc nhìn Đinh Duệ.

Đinh Duệ bắt gặp ánh mắt của cô, biểu cảm có chút cứng đờ và ngượng ngùng, nhưng vẫn đưa mẹ mình đến ngồi cạnh Mạc Tử Hi, thì thầm trao đổi với cô.

Lục Sâm nắm lấy tay Mạc Noãn, Mạc Noãn mỉm cười với anh.

Một lúc sau, một người đàn ông kẹp cặp tài liệu vội vã bước vào.

Hàn Thụ Nhân cũng cúp điện thoại, giới thiệu với mọi người: "Đây là luật sư Mã, phụ trách di sản của chủ tịch.

Tiếp theo, ông ấy sẽ công bố tình hình phân chia di sản của chủ tịch." Luật sư Mã gật đầu với mọi người, sau đó lấy ra một túi tài liệu màu vàng từ trong cặp, nói: "Tôi nhận được sự ủy thác của ông Mạc vào ngày 1 tháng 2 năm nay.

Mấy ngày trước ông Mạc lại gọi điện cho tôi, nói là muốn sửa đổi di chúc, nhưng bản di chúc cuối cùng lại không được gửi đến chỗ tôi.

Ông Hàn cũng nói bản thảo di chúc đã mất tích.

Theo luật hiện hành, việc phân chia di sản của ông Mạc sẽ được thực hiện theo bản di chúc này trong tay tôi." Nói rồi luật sư Mã lật bản di chúc lại cho mọi người có mặt cùng xem, "Bản di chúc này trong tay tôi hoàn toàn được lập khi ông Mạc còn tỉnh táo.

Lúc đó bên cạnh ông ấy ngoài ông Hàn, tôi ra, còn có một nhân viên của phòng công chứng Kim Hằng.

Trên đây cũng có dấu của phòng công chứng, có hiệu lực pháp lý.

Bây giờ tôi sẽ tuyên đọc nội dung di chúc cho mọi người nghe." Mắt Tống Tuyết Di dán chặt vào bản di chúc trong tay luật sư Mã, trong lòng không ngừng cầu nguyện.

Mạc Tử Hi cũng nhìn, trong mắt chất chứa hy vọng.

Mạc Noãn và Lục Sâm có biểu cảm bình tĩnh nhất, vì họ thực sự không quá để tâm đến chuyện này, kết quả thế nào cũng có thể chấp nhận.

Luật sư Mã thu hết biểu cảm của mọi người vào mắt.

Ông làm nghề này bao nhiêu năm, thái độ của mỗi người chỉ cần liếc qua là biết.

Ông nhìn Tống Tuyết Di một cái, cảm thấy e rằng bà ta sẽ là người thất vọng nhất.

Tống Tuyết Di không kìm được sự kích động trong lòng, không nhịn được mà hối thúc: "Luật sư Mã, ông mau công bố đi." Luật sư Mã hỏi lại Hàn Thụ Nhân một lần nữa, xác nhận những người có liên quan đến di sản đều đã có mặt mới bắt đầu nói: "Ông Mạc sở hữu tổng cộng 52% cổ phần của Mạc Thị, năm cửa hàng trên phố thương mại trung tâm, bảy bất động sản, bao gồm cả nơi chúng ta đang ở, số dư tiền gửi ngân hàng là 15 triệu nhân dân tệ, các khoản đầu tư như hợp đồng tương lai, chứng khoán có giá trị thị trường lúc đó khoảng 30 triệu nhân dân tệ.

Đương nhiên, theo giá thị trường hiện tại, có thể đã bị thu hẹp lại.

Trên đây là toàn bộ tài sản của ông Mạc." Mắt Tống Tuyết Di sáng lên, không ngờ trong tay Mạc Bình Sơn lại có nhiều tài sản như vậy, bất kể là thứ gì cũng đủ khiến người ta động lòng. "Ông Mạc để lại căn biệt thự mà chúng ta đang ở đây cho cô Mạc Tử Hi.

Sáu bất động sản còn lại, cô Mạc Tử Hi được bốn căn, lần lượt là hai căn ở Công Sơn Loan, hai căn ở Ngự Cảnh Viên.

Hai căn còn lại thuộc về ông Hàn Thụ Nhân, căn ở quận Bách Lâm tặng trực tiếp cho ông Hàn Thụ Nhân, căn ở Hải Đức Bảo tặng cho con trai ông Hàn là Hàn Lỗi, trước khi Hàn Lỗi lập gia đình sẽ do ông Hàn Thụ Nhân quản lý, để báo đáp ân tình bao nhiêu năm ông đã cần cù chăm chỉ ở Mạc Thị và nhà họ Mạc." Hàn Thụ Nhân đỏ hoe mắt, ông đã có rất nhiều thứ dưới tên mình, đủ để ông an hưởng tuổi già, căn bản không cần thêm nữa.

Mạc Tử Hi trong lòng hơi thở phào nhẹ nhõm, có mấy căn nhà này, sau này cuộc sống của cô và bé Hữu An sẽ không khó khăn.

Mẹ con nhà họ Đinh mắt sáng lên, ánh mắt nhìn Mạc Tử Hi thêm mấy phần ôn hòa.

Có người vui thì có người buồn.

Tống Tuyết Di chết lặng, nhiều bất động sản như vậy mà lại không có phần của bà ta, ngay cả con trai của Hàn Thụ Nhân cũng có, còn bà ta thì không, đây là chuyện gì vậy? "Luật sư Mã, còn tôi thì sao?" Tống Tuyết Di không nhịn được cắt ngang lời luật sư Mã, run rẩy tay chỉ vào chính mình.

Luật sư Mã nhìn bộ dạng sốt sắng của Tống Tuyết Di, có chút ngượng ngùng cười cười, "Bà Tống, bà đừng vội, để tôi nói rõ chuyện nhà cửa trước đã, chuyện này không được phép có một chút sai sót nào." Mạc Noãn chán ghét liếc nhìn Tống Tuyết Di, thật sự khó có thể chịu đựng được bộ dạng này của bà ta.

Chương 230

Tống Tuyết Di một chút cũng không cảm thấy xấu hổ, ho nhẹ một tiếng, sau đó vẫn nhìn luật sư Mã với ánh mắt mong chờ.

Luật sư Mã tiếp tục nói: "Năm cửa hàng dưới tên ông Mạc, một cửa hàng tặng cho bà Tống Tuyết Di, hai cửa hàng do cô Mạc Tử Hi thừa kế, hai cửa hàng do cô Mạc Noãn thừa kế.

Tiền gửi ngân hàng, hợp đồng tương lai và các khoản đầu tư chứng khoán toàn bộ do cô Mạc Tử Hi thừa kế." Tống Tuyết Di tuy không cam tâm, nhưng thấy con gái mình thành người thắng lớn nhất cũng đành nén lại sự bất mãn trong lòng, tiếp tục nghe luật sư tuyên đọc.

Mạc Noãn rất bình tĩnh, những thứ này cô đều không thiếu, cũng không cần thiết phải tranh giành với họ.

Cô xuất hiện ở đây cũng không phải vì những di sản này của ông.

Mạc Tử Hi thì không giấu được sự kinh ngạc, cô cứ ngỡ đã cho cô bất động sản thì sẽ không cho cửa hàng và tiền mặt, không ngờ những thứ này cô đều có phần.

Xem ra, bố thật sự không bạc đãi cô.

Đinh Duệ và mẹ Đinh cũng không giấu được nụ cười trên môi, chỉ không nhịn được hỏi: "Vậy còn cổ phần Mạc Thị thì sao?" So với những thứ gấm thêm hoa đó, họ quan tâm đến cái này hơn. "Về 52% cổ phần của ông Mạc được chia làm hai phần, 5% do cô Mạc Tử Hi thừa kế, 47% còn lại toàn bộ do cô Mạc Noãn thừa kế." Nghe vậy, Tống Tuyết Di bật dậy khỏi ghế sofa.

Vì đứng dậy quá vội, bà ta làm đổ cả chén trà trên bàn bên cạnh, phát ra một tiếng động lớn.

Chỉ thấy bà ta phẫn hận chỉ vào Mạc Noãn, sau đó quay sang luật sư Mã nói: "47% đều cho Mạc Noãn, Tử Hi nhà chúng ta chỉ có 5%, ông có nhầm không vậy?

Không phải là 15% sao?" Nói xong Tống Tuyết Di mới giật mình nhận ra mình đã nói điều không nên nói.

Bà ta hận đến điên người.

Bản di chúc bà ta hủy đi không để lại cho bà ta thứ gì, nhưng việc phân chia tài sản khác cũng tương tự như vừa đọc.

Chỉ có điều, bản đó cho Mạc Tử Hi và bé Hữu An 15% cổ phần.

Bà ta tuy không hiểu những chuyện này, nhưng cũng biết 5% và 15% là một trời một vực.

Thứ đáng giá nhất trong tay Mạc Bình Sơn chính là cổ phần, vậy mà bây giờ gần như toàn bộ đều cho Mạc Noãn.

Mạc Noãn cũng ngỡ ngàng một lúc.

Trong tay cô đã có 20%, cô cứ nghĩ Mạc Bình Sơn cũng chỉ cho cô khoảng 30%, để cô duy trì vị thế nắm quyền tuyệt đối, quyền kinh doanh không bị ảnh hưởng là được rồi, không ngờ lại một lúc cho đến 47%, chỉ để lại cho Mạc Tử Hi 5%.

Trong lúc kinh ngạc, cô lập tức nắm bắt được từ ngữ trong lời nói của Tống Tuyết Di, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức sa sầm, giọng nói quả quyết: "Bà đã thấy bản di chúc thứ hai của bố?

Di chúc là do bà giấu đi?" Ánh mắt Tống Tuyết Di nhanh chóng thay đổi, căng thẳng nói: "Tôi không biết cô đang nói gì, tôi chỉ vô tình nghe bố cô nói là để lại cho Tử Hi 15% cổ phần." Lời này của Tống Tuyết Di lừa người ngoài thì được, chứ lừa người nhà thì tuyệt đối không thể.

Mạc Noãn tức đến lồng ngực phập phồng, gằn từng chữ: "Tống Tuyết Di, bà tốt nhất nên cầu nguyện đừng để tôi tìm ra bà có liên quan đến việc bố tôi ngã cầu thang, nếu không tôi sẽ không tha cho bà đâu." Lục Sâm thấy Mạc Noãn quá kích động, không nhịn được vỗ nhẹ vào tay cô, "Noãn Noãn, em đừng kích động, chỉ cần chuyện này có liên quan đến bà ta, bà ta không thoát được đâu." Hàn Thụ Nhân cũng u ám nhìn Tống Tuyết Di, "Bà tự lo liệu cho tốt đi, tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bà đâu." Mạc Tử Hi hoàn toàn choáng váng vì sự phân chia sau đó, nhưng cũng nghe được lời nói từ miệng Tống Tuyết Di, rất nhanh đã phản ứng lại.

Hóa ra, bố muốn để lại cho cô 15%, chứ không phải 5%, chỉ là bị chính mẹ ruột của mình một tay phá hỏng.

Cô có thể trách ai đây?

Cô phát hiện mình ngay cả sức lực để phản bác cũng không có.

Vẻ mặt của mẹ con nhà họ Đinh cũng từ thư giãn lúc đầu chuyển sang khó coi, dường như không ngờ cổ phần Mạc Tử Hi nhận được lại ít như vậy.

Đinh Duệ thấy Mạc Tử Hi cúi đầu, có chút không nỡ, không nhịn được vỗ vai cô, "Không sao đâu, Tử Hi, 5% cũng không ít đâu." Mạc Tử Hi mặt không biểu cảm, chỉ nhàn nhạt ngẩng đầu nhìn Đinh Duệ một cái, cuối cùng không nói lời nào.

Mẹ Đinh thì trừng mắt nhìn Mạc Tử Hi một cái, giẫm giày cao gót bỏ đi.

Luật sư Mã nhìn cảnh này, nhất thời không biết nên nói gì, nhưng vẫn giữ vững nguyên tắc làm tốt công việc của mình, giải thích với Tống Tuyết Di: "Tôi chỉ làm theo ủy thác của ông Mạc để quản lý di sản của ông ấy, còn vì sao ông Mạc lại phân chia như vậy thì tôi không được biết.

Nếu bà Tống nghi ngờ tính xác thực của bản di chúc này, có thể mời chuyên gia đến giám định, hoặc đi theo con đường pháp lý để bảo vệ quyền lợi hợp pháp của mình." Con đường pháp lý, bà ta đã cho người tra rồi, bà ta căn bản không phải là vợ hợp pháp của Mạc Bình Sơn.

Vợ trong sổ hộ khẩu của Mạc Bình Sơn từ đầu đến cuối chỉ có một mình Trương Lan.

Đi theo con đường pháp lý mà bà ta thành công được mới là lạ.

Nghĩ đến đây, biểu cảm của Tống Tuyết Di trở nên dữ tợn, bà ta phá lên cười, "Hay cho một Mạc Bình Sơn nhẫn tâm nhà ngươi.

Tao cứ tưởng mày sẽ để lại cho tao chút gì đó, không ngờ mày không chỉ tính kế tao từ đầu, mà bao nhiêu năm qua ngay cả một chút tình nghĩa cũng không có, chỉ để lại cho tao một cửa hàng, chỉ một cửa hàng thôi!

Lòng dạ mày thật đủ độc ác.

Tao cần cửa hàng đó của mày để làm gì?" Hàn Thụ Nhân xen vào: "Tống Tuyết Di, chỉ bằng những việc bà đã làm, nhà họ Mạc mấy năm nay cho bà ăn ngon mặc đẹp đã là khoan dung lớn nhất đối với bà rồi.

Nếu bà không muốn cửa hàng đó, có thể từ chối nhận, luật sư Mã sẽ nhanh chóng làm thủ tục cho bà." "Đúng vậy, nếu người thừa kế di sản có hành vi từ chối nhận, tôi sẽ làm tốt mọi thủ tục cho người đó." Luật sư Mã nhìn thẳng vào Tống Tuyết Di, nghiêm túc nói.

Tống Tuyết Di chỉ cười, đủ loại lời chửi rủa tuôn ra không ngớt, "Mạc Bình Sơn, lòng dạ mày độc ác như vậy, đáng đời mắc phải căn bệnh nan y đó, đáng đời là đồ quỷ đoản mệnh, mới sống được nửa đời người đã chết, đáng đời chỉ có thể đi làm một cặp vợ chồng ma với Trương Lan.

Tao thật hối hận vì đã đến dự tang lễ của mày, đáng lẽ tao phải mua pháo hoa cho mày mới đúng.

Tao sinh cho mày Mạc Tử Hi, không có công lao cũng có khổ lao, cuối cùng mày lại đối xử với tao như vậy, mày thật đáng chết..." Mạc Noãn thực sự không thể nhịn được nữa, cô bật người đứng dậy, nhưng Hàn Thụ Nhân đã đi trước cô một bước, một bạt tai giáng xuống mặt Tống Tuyết Di.

Một tay ông run lên không ngừng, rõ ràng cũng đã bị tức đến điên.

Ông không đánh phụ nữ, nhưng người phụ nữ này thực sự khiến ông không thể nhịn được nữa. "Bà là đồ đàn bà điên không biết ơn, bà cũng không nghĩ xem mấy năm nay bà đã lấy đi bao nhiêu thứ từ nhà họ Mạc.

Không có nhà họ Mạc nuôi bà, giờ này bà vẫn còn đang chôn chân ở cái xó núi nào đó, sống những ngày tháng tăm tối." Tống Tuyết Di sững sờ một lúc, sau đó lao về phía Hàn Thụ Nhân như một kẻ điên, "Ông dám đánh tôi, tôi liều mạng với ông." Mạc Noãn đau đầu xoa xoa thái dương, Lục Sâm cũng cau chặt mày.

Hàn Thụ Nhân nhất thời không phòng bị, vậy mà bị móng tay của bà ta cào một vệt máu trên mặt, nhưng ông nhanh chóng nắm chặt hai cánh tay của bà ta, khiến bà ta không thể động đậy.

Mạc Noãn hiếm khi thấy cảnh đàn bà đanh đá đánh nhau như thế này, chỉ thấy cả người Tống Tuyết Di mặt mày vặn vẹo, tay bị kìm chặt liền bắt đầu dùng chân đá Hàn Thụ Nhân, chẳng mấy chốc ống quần của ông đã đầy vết chân.

Mạc Noãn không thể nhìn nổi nữa, bèn nói với mấy người giúp việc bên cạnh: "Mấy người qua đây, giúp đưa bà ta vào phòng đi, cứ như chó điên chạy khắp nơi cắn người thì ra thể thống gì nữa." Mấy người giúp việc do dự không dám tiến lên, Hàn Thụ Nhân cũng không nhịn được mà quát: "Mấy người qua đây đưa người xuống đi." Hàn Thụ Nhân dù sao vẫn luôn là quản gia của nhà họ Mạc, tuy mấy ngày nay tạm thời rời đi nhưng uy tín vẫn còn, những người giúp việc do dự một lát cũng nghe theo lời dặn của ông.

Chương 231

Tống Tuyết Di hai mắt long lên sòng sọc nhìn họ, "Chúng mày dám?

Tao mới là chủ nhân của cái nhà này, đứa nào dám làm vậy thì cút ngay cho tao." "Di chúc của chủ tịch đã nói rất rõ ràng, bây giờ nơi này là của cô Tử Hi, không có bất kỳ quan hệ gì với bà, bà muốn ở lại đây cũng phải xem ý của cô Tử Hi, nếu cô ấy không đồng ý thì bà cũng nên đi," Hàn Thụ Nhân nói. "Nực cười, tôi là mẹ ruột của nó, sao nó có thể đuổi tôi ra ngoài chứ." Tống Tuyết Di lộ vẻ đắc ý trên mặt, rồi lại nói với Mạc Tử Hi: "Tử Hi, con mau đuổi bọn họ ra ngoài đi, bây giờ con là chủ nhân ở đây rồi." Mạc Tử Hi ngay cả mí mắt cũng không nhấc lên, Đinh Duệ nhìn cô như vậy, cũng không nói gì. "Mạc Tử Hi, mẹ đang nói chuyện với con đấy, con điếc rồi à, bây giờ không nghe lời mẹ nữa phải không." Tống Tuyết Di lớn tiếng gào lên.

Mạc Tử Hi chỉ cảm thấy đầu óc đau như búa bổ, không hề muốn đáp lời Tống Tuyết Di.

Có rất nhiều chuyện trước đây cô chưa từng nghĩ sâu xa, cứ mặc nhiên cho rằng dù sao cũng là mẹ ruột của mình, làm gì cũng đều là vì muốn tốt cho mình.

Nhưng bây giờ ngẫm lại kỹ, cô mới phát hiện trước đây mình đã sai lầm đến mức nào, tất cả những gì mẹ cô làm đều là vì chính bản thân bà ta.

Tống Tuyết Di bị mấy người giúp việc đưa vào phòng, trực tiếp nhốt lại, bà ta vẫn ở bên trong chửi bới ầm ĩ, nhưng vì hiệu quả cách âm của căn nhà không tệ nên xung quanh cũng tạm thời yên tĩnh lại.

Hàn Thụ Nhân phủi bụi trên ống quần, nói với luật sư Mã: "Xin lỗi, để anh phải chê cười rồi." Luật sư Mã lắc đầu, nói: "Làm nghề này của chúng tôi, chuyện như thế này cũng đã thấy nhiều, bất kể phân chia di sản thế nào, cũng sẽ luôn làm tổn hại đến lợi ích của một số người khác." Hàn Thụ Nhân gật đầu.

Luật sư Mã đưa một số tài liệu trong tay cho mấy người, bảo họ xem qua, nếu không có vấn đề gì thì có thể ký tên, ông sẽ nhanh chóng giúp họ hoàn tất các thủ tục này.

Khi luật sư Mã đưa tài liệu trong tay cho Mạc Tử Hi, Mạc Tử Hi cau mày, không nhận lấy.

Hàn Thụ Nhân nhìn Mạc Tử Hi, nói: "Cô Tử Hi, vốn dĩ chủ tịch đã cho cô 5% cổ phần, cho tiểu Hữu An 10% cổ phần, cổ phần của tiểu Hữu An sẽ do cô thay mặt quản lý, nói cho cùng thì thực ra là một lúc cho cô 15% cổ phần, nhưng di chúc đã mất rồi, cô cũng không thể oán hận ba cô được, ông ấy đối với hai cô con gái các cô thật sự rất tận tâm, chỉ là đã xảy ra một vài sự cố ngoài ý muốn mà thôi." Mạc Noãn cũng nhìn về phía Mạc Tử Hi, phát hiện trạng thái tinh thần của cả người cô có chút không ổn, không biết rốt cuộc cô đã bị cái gì kích động.

Đinh Duệ vỗ vỗ tay Mạc Tử Hi, nói: "Tử Hi, mau ký tên đi." Mạc Tử Hi sững sờ hồi lâu, vẫn không động thủ.

Hàn Thụ Nhân thở dài một hơi, cũng nói với cô: "Nếu cô không muốn nhận những tài sản này, cô cũng có thể nói với luật sư Mã, ông ấy sẽ lo liệu thủ tục cho cô." Nghe vậy, Mạc Tử Hi lúc này mới ngẩng mí mắt lên, nhận lấy tài liệu, ký tên mình lên trên đó.

Hàn Thụ Nhân cũng thở phào nhẹ nhõm, Mạc Bình Sơn đối với cô con gái này cũng cực kỳ tốt, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, ông cũng không muốn ép buộc cô.

Mạc Tử Hi ngẩng đầu lên, bình tĩnh nói: "Chú Hàn, cháu không có bất kỳ ý kiến gì với sự phân chia này, vừa rồi cháu chỉ đang suy nghĩ một vài chuyện." Sự phân chia này đã vượt xa sức tưởng tượng của cô rồi, những thứ trong tay cô cộng lại, đủ để nuôi sống cô và Hữu An.

Hàn Thụ Nhân hơi sững sờ, có chút không hiểu sao cô đột nhiên thay đổi tính nết, nếu là trước đây, lúc này e rằng cô cũng sẽ không hài lòng.

Hàn Thụ Nhân vỗ vỗ vai cô, "Cháu có thể nghĩ như vậy chú Hàn cũng rất vui, ba cháu cuối cùng vẫn là tốt với các cháu.

Nếu cháu còn coi chú là chú của mình, có khó khăn gì cũng có thể nói với chú, chú giúp được sẽ cố gắng hết sức giúp cháu.

Mẹ cháu gần đây cảm xúc đã mất kiểm soát rồi, cháu tự mình cẩn thận bảo vệ bản thân, còn có tiểu Hữu An trong bụng nữa." Mạc Tử Hi gật đầu, "Yên tâm, ban ngày cháu vẫn sẽ đến công ty, tối mới trở về." Đinh Duệ cũng thấy bộ dạng điên cuồng vừa rồi của Tống Tuyết Di, nói với Mạc Tử Hi: "Gần đây chúng ta về nhà mình ở đi." Mạc Tử Hi cười cười, "Thôi, em vẫn nên ở nhà của mình thì hơn, về bên đó em cũng không tránh khỏi lo lắng sợ hãi, lỡ mẹ anh không vui lại đẩy em ngã, em không chắc lần nào mình cũng may mắn như vậy đâu." Bị Mạc Tử Hi nói như vậy trước mặt bao nhiêu người, sắc mặt Đinh Duệ có chút không tốt, chỉ nhàn nhạt nói: "Tùy em vậy." Hàn Thụ Nhân tuy cũng không thích Đinh Duệ, nhưng vẫn cảm thấy có Đinh Duệ ở đây, Mạc Tử Hi ít nhất cũng có người chăm sóc, thế là nói với anh ta: "Cậu Đinh, mấy ngày nay cậu cũng ở lại đây đi, đợi Tống Tuyết Di bình tĩnh lại rồi nói sau." Đinh Duệ gật đầu.

Luật sư Mã thấy văn kiện đã ký xong, những việc cần dặn dò cũng đã dặn dò gần hết, liền phát cho mỗi người một tấm danh thiếp, nếu có gì không rõ có thể gọi điện thoại cho ông để tư vấn bất cứ lúc nào, sau đó đứng dậy rời đi.

Mạc Noãn và Lục Sâm cũng chuẩn bị rời đi, lúc này, Hàn Thụ Nhân từ trong túi lấy ra một cuốn sổ tay màu đen hình vuông, đưa cho Mạc Noãn, "Cô Noãn, đây là lúc tôi dọn dẹp di vật của ba cô thì phát hiện ra, mấy ngày trước khi ba cô qua đời vẫn luôn để nó trong cặp tài liệu mang theo bên người, có thời gian rảnh rỗi sẽ viết một ít lên đó, tôi đoán có lẽ là một vài lời muốn viết cho cô, cô có thể xem bên trong nói gì." Tim Mạc Noãn hơi run lên, rồi nhận lấy, "Là nhật ký của ông ấy sao?" Hàn Thụ Nhân lắc đầu, "Không phải, ông ấy không có thói quen viết nhật ký, đây là ông ấy viết lúc biết mình không còn nhiều thời gian nữa, chắc là một vài lời ông ấy không thể nói ra trước mặt được." Mạc Noãn nhận lấy, cùng Lục Sâm rời đi.

Thấy thời gian cũng không còn sớm, cô cũng không định đến công ty, mà chuẩn bị đưa Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh đi thăm Mạc Bình Sơn.

Tâm trạng của Mạc Noãn tuy có chút nặng nề vì cuốn sổ tay trong tay, nhưng nghĩ đến chuyện quyền kinh doanh của Mạc Thị đã được định đoạt, không nhịn được mà khẽ nhếch môi. "Lục Sâm, trưa nay chúng ta không về ăn cơm được không, mình ăn tạm gì đó ở ngoài, đỡ phiền phức về nhà, lát nữa trực tiếp để chú Chung đưa dì và dượng qua đây gặp chúng ta là được." Lục Sâm vừa nhìn bộ dạng này của cô là biết cô lại thèm ăn món gì đó rồi, về nhà chuyện ăn uống của cô đều bị dì Mai kiểm soát chặt chẽ, hiếm khi thấy cô có hứng thú, Lục Sâm liền đồng ý, "Em muốn đi ăn gì?" Mạc Noãn cười, "Em thấy ở khu phố thương mại trung tâm hình như mới mở một quán tào phớ, chúng ta đi ăn tào phớ đi." Lục Sâm cảm thấy món đó cũng được, không nói lời phản đối.

Mạc Noãn vui vẻ, đột nhiên nhón gót chân hôn lên má anh một cái.

Lục Sâm sững sờ một lúc, rồi sự ngạc nhiên bị thay thế bằng ý cười.

Mạc Noãn nhận ra hành động của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng hồng, vừa quay đầu đi thì phát hiện Đinh Duệ, Mạc Tử Hi, Hàn Thụ Nhân ba người cũng từ nhà họ Mạc đi ra, lúc này đang đứng cách đó không xa, mặt cô lập tức đỏ bừng.

Lục Sâm cười cười, nói với Hàn Thụ Nhân: "Chú Hàn, chú bây giờ phải đến công ty sao?" "Không, tôi ra sân bay, chuyện ở công ty chi nhánh không thể trì hoãn được, tôi phải qua đó xử lý càng sớm càng tốt.

Tiện thể nói với hai người một tiếng, tôi chắc phải qua đó khoảng bốn năm ngày, mấy ngày nay chuyện công ty phiền hai người rồi," Hàn Thụ Nhân cười nói.

Lục Sâm gật đầu, "Không vấn đề gì, tôi sẽ cùng Noãn Noãn để mắt tới, chú cứ yên tâm qua đó xử lý công việc." Mạc Tử Hi cũng thấy hành động nhỏ vừa rồi của Mạc Noãn, nhất thời cổ họng đầy vị đắng chát.

Giữa cô và Đinh Duệ hoàn toàn không có chuyện như vậy, nếu cô làm thế, Đinh Duệ hoặc là không phản ứng, hoặc là sẽ lạnh mặt.

Lục Sâm thấy Mạc Noãn ngại ngùng, cũng không nói nhiều thêm, kéo cô trực tiếp lên xe.

Hàn Thụ Nhân lại dặn dò Mạc Tử Hi, "Cô Tử Hi, cô có muốn về nghỉ ngơi một lát rồi hẵng đến công ty không, dù sao cũng đang mang thai, không thể để mình quá vất vả được." Mạc Tử Hi lắc đầu, nói: "Chú Hàn, chú bây giờ đã không còn là quản gia của nhà họ Mạc nữa, ba cũng đã qua đời rồi, chú đừng gọi cháu là cô chủ nữa, gọi cháu là Tử Hi là được rồi." Hàn Thụ Nhân đáp: "Được, cháu tự chú ý nghỉ ngơi, cô Noãn cũng không phải người hay so đo tính toán, chỉ cần cháu không gây phiền phức cho cô ấy, cô ấy sẽ không đối xử tệ với cháu đâu.

Nếu cháu muốn đi làm thì cứ yên ổn làm việc, không cần lo lắng những vấn đề này." Mạc Tử Hi gật đầu, cùng Đinh Duệ rời đi.

Hàn Thụ Nhân nhìn Mạc Tử Hi như vậy, trong lòng có chút an ủi, dường như sau chuyện lần này, cô cũng đã trưởng thành hơn rất nhiều, không còn hành động bốc đồng như trước nữa.

Chỉ mong đây không phải là sự ngụy trang tạm thời, mà là cô muốn bắt đầu lại một cách tốt đẹp, không phụ sự kỳ vọng của chủ tịch.

Mạc Noãn lên xe liền có chút buồn bực, nói với Lục Sâm: "Sao em cứ cảm thấy em có chút xui xẻo thế nhỉ, cứ làm chuyện này là y như rằng bị người khác nhìn thấy." Lục Sâm nhìn bộ dạng chu môi của cô, bật cười lắc đầu, "Không phải chuyện gì to tát." "Không được, sau này em vẫn phải chú ý một chút, không thể làm vậy ở nơi công cộng được, quá đầu độc mắt người khác," Mạc Noãn ra vẻ nghiêm túc nói.

Mạc Noãn ở trên xe đã gọi điện về nhà lớn, nhờ ông nội sắp xếp người đưa Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh đến đây.

Ông nội nói họ đã đang ăn trưa rồi, lát nữa là có thể xuất phát từ nhà lớn.

Quán mà Mạc Noãn nói là do Mễ Nặc giới thiệu, thực ra cô cũng chưa đến bao giờ, quán không lớn, nhưng việc kinh doanh cũng khá ổn, còn một lúc nữa mới đến giờ cơm trưa mà đã có rất nhiều người đang ăn.

Mạc Noãn khóe miệng nhếch lên một nụ cười, "Xem ra mùi vị chắc sẽ không tệ." Lục Sâm gật đầu, anh xưa nay cũng không kén ăn, chỉ cần ăn được là được, thấy Mạc Noãn tâm trạng rất tốt anh cũng vui vẻ.

Món ăn đặc trưng trong quán nhỏ là tào phớ, nhưng đồng thời cũng có một số món hấp và gỏi, cơ bản đều đã được làm sẵn từ trước, tốc độ lên món rất nhanh.

Mạc Noãn nhìn đĩa gia vị đỏ rực, cảm giác thèm ăn dâng trào, vừa chuẩn bị ăn một miếng tào phớ thì đã bị Lục Sâm ngăn lại, "Noãn Noãn, ăn một chút cơm lót dạ trước đã." Mạc Noãn bĩu môi, nhưng vẫn làm theo ý anh, ăn kèm với món hấp mấy miếng cơm lớn rồi mới động đến tào phớ.

Lục Sâm nhìn bộ dạng này của cô, ý cười nơi khóe miệng càng sâu.

Mạc Noãn ăn một miếng gỏi, đột nhiên vẫy tay gọi chủ quán.

Chủ quán là một người phụ nữ đã có tuổi, thấy cô ra hiệu liền lập tức đi tới, "Thưa bà, có cần gọi thêm món không ạ?" "Không phải, cho tôi thêm một chút giấm vào món gỏi, hình như vị hơi nhạt." "Xin lỗi, có thể là do cho hơi ít một chút, đợi một lát, tôi sẽ xử lý cho bà ngay." Sau khi bà chủ đi, Lục Sâm nói với Mạc Noãn: "Noãn Noãn, trước đây anh thấy em ăn giấm không ghê như vậy, anh thấy vị chua này đã gần đủ rồi." Mạc Noãn nhướng mày, "Em ăn chẳng thấy có vị chua gì cả." Ngay lúc này, bà chủ đi tới, cười nói: "Xem bộ dạng của bà đây, chắc là có thai rồi phải không, có thai khẩu vị quả thật sẽ có chút thay đổi.

Chương 232

Quê chúng tôi có một câu nói lưu truyền, chua trai cay gái, thích ăn chua đa số đều sẽ sinh con trai." Lục Sâm liếc nhìn thức ăn trong bát của Mạc Noãn, nói: "Cô ấy hình như cũng thích ăn cay." Bà chủ mặt có chút lúng túng, rõ ràng đã hiểu lầm ý của Lục Sâm, "Đó cũng chỉ là một câu nói không có cơ sở khoa học, không thể coi là thật được." Trong mắt Lục Sâm hiện lên một tia sáng, "Vợ tôi đang mang song thai, theo cách nói này, có khả năng là một trai một gái không." Bà chủ vừa nhìn biểu cảm này của Lục Sâm, liền biết mình vừa rồi hiểu lầm rồi, người ta không phải không tin lời bà, mà là có kỳ vọng khác, bèn cười nói: "Song thai ạ?

Vậy thật sự chúc mừng hai vị rồi, hai vị đều là người có phúc khí.

Theo cách nói ở quê chúng tôi, khả năng là một trai một gái rất lớn." Nghe vậy, trên mặt Lục Sâm hiện lên một nụ cười dịu dàng, "Cảm ơn, hy vọng có thể được như lời bà nói." Bà chủ cười rồi đi, Mạc Noãn đối với cách làm này của Lục Sâm cạn lời, cô còn tưởng dạo này nỗi ám ảnh về cô công chúa nhỏ của anh đã nguôi ngoai rồi, xem ra hoàn toàn là cô nghĩ sai, nỗi ám ảnh của anh chẳng giảm đi chút nào.

Người ta vừa nói một câu có thể sẽ sinh con trai, sắc mặt anh lập tức không tốt, còn dụ dỗ người ta nói cô mang thai một trai một gái. "Lục Sâm, em phát hiện anh sau khi sắp làm ba, ngược lại càng ngày càng trẻ con." Lục Sâm không cho là vậy, "Anh trẻ con chỗ nào, là bà ấy tự nói như vậy, chứ có phải anh nói đâu." Mạc Noãn trong lòng bật cười, nhưng cũng không tranh cãi với anh, đừng tưởng cô không biết, với tính cách lạnh lùng của anh sao có thể nói với một người không quen biết rằng cô đang mang thai đôi, chẳng phải là có ý đồ này sao.

Hai người vừa ra khỏi quán nhỏ không lâu, thì nhận được điện thoại của Trương Nhuế, nói là đã đến trung tâm thành phố, bảo họ qua đó hội hợp.

Khi đến nghĩa trang, vừa đúng là hơn một giờ chiều, nắng gắt nhất, Lục Sâm giúp Mạc Noãn che ô.

Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh đặt những đóa hoa tươi đã chuẩn bị sẵn trước mộ.

Mạc Noãn dù cảm xúc đã nguôi ngoai, lúc này nhìn di ảnh của ba mẹ, lồng ngực vẫn từng cơn thắt lại, vô cùng đau khổ.

Trương Nhuế trên mặt cũng là một vẻ nghiêm túc, nhìn chằm chằm vào di ảnh trên bia mộ của Mạc Bình Sơn nói: "Lúc Tiểu Lan mất, tôi hận ông thấu xương, Tiểu Lan vì ông trả giá nhiều như vậy, kết quả lại nhận lấy một kết cục tự sát mà chết.

Sau này ông lại cùng Tiểu Noãn cắt đứt quan hệ cha con, đón đôi mẹ con kia về nhà họ Mạc, khiến con bé tuổi còn trẻ đã bị người ta dị nghị, cuối cùng không thể không đi xa đến thành phố B, một mình gây dựng lại từ đầu, tôi nhìn con bé vất vả như vậy, hận ông ngày càng tăng." Dừng một chút, Trương Nhuế lại nói: "Những việc ông làm cho Tiểu Noãn tôi đã nghe nói rồi, tôi tuy không thể hoàn toàn đồng tình, nhưng cũng cảm động sâu sắc, nếu con của tôi phải đối mặt với lựa chọn giữa tù tội và tai tiếng, tôi đoán tôi cũng sẽ giống như ông, chọn để nó gánh chịu tai tiếng, chứ không phải hủy hoại tiền đồ.

Tiểu Noãn bây giờ cũng đã buông bỏ hận thù đối với ông, những gì ông quan tâm con bé sẽ giúp ông giữ lấy." "Ông nợ Tiểu Lan cả đời này đã không trả nổi, ông cũng đã phải trả giá bằng cả mạng sống.

Em gái tôi là một người phụ nữ ngốc nghếch yêu ông đến si dại, điều nó quan tâm chẳng qua là sự phản bội của ông, nếu nó biết được chân tướng chắc chắn sẽ bằng lòng tha thứ cho ông, ông hãy yên tâm ra đi, đi thanh thản nhé." Bạch Hòa Sinh xưa nay ít nói, lúc này cũng không nói những lời tình cảm như Trương Nhuế, chỉ đặt một bao thuốc lá trước mộ ông, "Tôi biết ông thích hút thuốc, đây là tôi mua cho ông, buồn thì có thể hút một điếu." Nghe Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh nói vậy, Mạc Noãn không nhịn được mà vùi mặt vào lồng ngực Lục Sâm, Lục Sâm vuốt vuốt tóc cô, thấp giọng nói bên tai cô: "Mọi chuyện rồi sẽ qua thôi, sau này có anh và con ở bên em, em sẽ không phải một mình đâu." Mạc Noãn gật đầu thật mạnh, "Em biết." Do Mạc Noãn đang mang thai, mấy người không ở lại nghĩa trang lâu, ở một lúc rồi xuống núi.

Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh không xin nghỉ phép, mà là xin nghỉ để qua đây, thấy Mạc Noãn khỏe mạnh, cũng không định ở lại thành phố A lâu, trực tiếp ra sân bay.

Hai người biết buổi chiều cô còn phải đến Mạc Thị đi làm, bảo cô sớm đi nghỉ ngơi một chút, kiên quyết không cho họ tiễn ra sân bay, Mạc Noãn không chịu.

Chú Chung bảo đảm sẽ đưa hai người đến sân bay an toàn, Trương Nhuế nói đến sân bay và về đến nhà đều sẽ gọi điện cho cô, Mạc Noãn lúc này mới thôi, từ bỏ ý định đi tiễn.

Lục Sâm và Mạc Noãn cùng đến Mạc Thị, vì Mạc Noãn không lâu trước đó đã tạm thời đảm nhiệm chức chủ tịch, cộng thêm có Lục Sâm ở bên cạnh, các quản lý cấp cao cũng không có ý kiến gì, ngay cả những cổ đông kia cũng chọn cách im lặng, giao hoàn toàn mớ hỗn độn này cho vợ chồng họ xử lý.

Có Lục Sâm giúp đỡ, cô cũng đã quen với công việc của Mạc Thị, một buổi chiều đã xử lý được phần lớn công việc bị trì hoãn mấy ngày nay.

Khi hai người dừng lại, phát hiện trời đã không còn sớm nữa.

Vai Mạc Noãn đau nhức, vừa định xoa bóp thì Lục Sâm đã đi đến sau lưng cô, nhẹ nhàng xoa bóp cho cô, Mạc Noãn hưởng thụ nhắm mắt lại, thoải mái như một chú mèo con. "Xem ra Noãn Noãn nhà chúng ta có tiềm chất làm nữ cường nhân," Lục Sâm vô thức nói.

Mạc Noãn nghe câu này, sắc mặt không khỏi hơi thay đổi, "Lục Sâm, anh có hy vọng em sẽ luôn ở vị trí này không?" "Chuyện này phải hỏi em, nếu em thích trạng thái công việc như thế này, anh sẽ không phản đối.

Anh sẽ không để em về nhà làm một bà nội trợ toàn thời gian, như vậy lúc anh đi làm em một mình sẽ buồn chán, rảnh rỗi rồi có lẽ cũng dễ suy nghĩ lung tung.

Noãn Noãn, em muốn làm gì thì cứ làm," Lục Sâm nghiêm túc nói.

Tuy anh thích vừa về nhà đã thấy bóng dáng cô, nhưng anh cũng biết như vậy cô sẽ không vui, đợi con lớn rồi, chắc chắn cũng sẽ đi học, cô một mình ở nhà sẽ rất buồn chán.

Mạc Noãn gật đầu, "Vâng, em cứ làm một thời gian trước đã, nếu vất vả quá em cũng không muốn chịu tội này, không cần anh nói chắc em cũng sẽ chuồn mất thôi." Lục Sâm bật cười, biết cô không phải người như vậy. "Được rồi, chúng ta ăn cơm trước, ăn xong rồi xử lý tiếp," Mạc Noãn kéo tay Lục Sâm xuống.

Lục Sâm mở hộp cơm giữ nhiệt mà dì Mai vừa mang đến không lâu trước đó, trong hộp vẫn còn ấm, cơm và thức ăn đều chưa nguội, hai người đặt cơm và thức ăn lên bàn, bắt đầu ăn.

Mạc Tử Hi vốn có việc công muốn đến nói với Mạc Noãn, nhưng thấy cảnh tượng ấm áp này của hai người, nhất thời dừng bước, do dự không biết có nên vào hay không.

Vừa định quay người rời đi, Mạc Noãn lại gọi cô lại, "Cô có việc gì sao?" Mạc Tử Hi chỉ có thể cứng rắn đi vào, đưa phương án trong tay cho Mạc Noãn, vừa định gọi một tiếng "chị", lại nhớ đến lời Hàn Thụ Nhân nói, thực ra cô còn lớn hơn Mạc Noãn một chút, nói đúng ra cô mới là chị.

Mạc Tử Hi không thêm xưng hô, mà trực tiếp nói: "Đây là phương án hoạt động để chính thức công bố ra bên ngoài việc cô đảm nhiệm chức chủ tịch Mạc Thị, cô xem qua xem còn có chỗ nào cần sửa đổi không, nếu có thì chỉ ra tôi sẽ sửa ngay." Mạc Noãn nhận lấy, không xem nội dung phương án, cũng không nhìn cô, mà thuận miệng hỏi: "Ăn cơm chưa?

Chưa ăn thì ngồi xuống ăn cùng một chút." Mạc Tử Hi liếc nhìn hộp cơm chỉ có hai phần ăn, lắc đầu, "Ăn rồi." Mạc Noãn biết cô chưa ăn, nhưng chính cô đã nói như vậy, cô cũng không nói thêm gì nữa, vốn dĩ cô cũng chỉ là một câu nói khách sáo, quan hệ của họ bây giờ cũng chưa thân đến mức đó, "Phương án cứ để ở đây, tôi ăn cơm xong sẽ xem, cô có thể tan làm trước, nếu tôi có sửa đổi gì sáng mai sẽ báo cho cô biết." Mạc Tử Hi gật đầu, ra khỏi văn phòng.

Mạc Noãn không nhịn được nhíu mày, dùng khuỷu tay huých vào cánh tay Lục Sâm, nói: "Anh nói xem Mạc Tử Hi bây giờ tâm thái thế nào?

Sao em cứ cảm thấy mấy ngày nay cô ta có chút thay đổi, em không nhìn ra được cô ta đang nghĩ gì nữa." "Trải qua những chuyện này, ít nhiều cũng sẽ có chút trưởng thành, anh thấy cô ta dường như vẫn còn chút lương tri, không giống Tống Tuyết Di mất hết lý trí như vậy.

Từ biểu hiện của cô ta trong tang lễ cũng có thể thấy cô ta vẫn rất quan tâm đến người ba này, tiếng khóc xé lòng đó không giống như giả vờ," Lục Sâm nói. "Em thực ra cũng không phải người rộng lượng gì, chỉ là thấy cô ta dạo này biểu hiện không tệ, mới bằng lòng cho cô ta chút sắc mặt tốt, chứ dựa vào những chuyện cô ta làm với em trước đây, em căn bản không muốn để ý đến cô ta." Lục Sâm cười cười, hai người ăn cơm xong lại xử lý công việc một lúc, lúc về đến nhà đã gần mười giờ rưỡi.

Tần Tuệ từ trong thư phòng đi ra, nói: "A Sâm, bên Mỹ gửi đến một yêu cầu họp video, chuyện bên đó vẫn luôn là con xử lý, con vẫn nên tự mình xử lý một chút, mẹ ra mặt không tiện lắm." Lục Sâm gật đầu, nói với Mạc Noãn: "Noãn Noãn, em nghỉ ngơi trước đi, tắm xong nhất định phải sấy khô tóc, không cần đợi anh, anh xử lý xong sẽ đi ngủ." Mạc Noãn gật đầu, Lục Sâm cười một cái, quay người vào thư phòng.

Trong mắt Mạc Noãn thoáng qua một tia đau lòng.

Tần Tuệ vỗ vỗ vai cô, "Đừng lo, nó là đàn ông, khả năng chịu đựng mạnh hơn chúng ta một chút.

Trước đây nó làm việc với cường độ cao như vậy cũng không ít, những lúc về nhà sớm như thế này thật sự khá hiếm." "Anh ấy từ sau khi ba em xảy ra chuyện đã không được nghỉ ngơi tốt, em sợ sức khỏe anh ấy không chịu nổi, anh ấy hình như còn gầy hơn trước một chút." "Yên tâm đi, con bây giờ đang mang thai, nó chỉ cần buổi tối không làm bậy, nghỉ ngơi tốt là tuyệt đối không có vấn đề gì," trong mắt Tần Tuệ lóe lên một nụ cười trêu chọc.

Dì Mai đang ở trong phòng khách dọn dẹp đồ đạc, nghe lời Tần Tuệ nói không nhịn được mà bật cười, Mạc Noãn trên mặt cũng một phen nóng bừng, "Mẹ, mẹ đang nói gì vậy chứ?" Nhưng nghĩ lại, lời Tần Tuệ nói cũng khá có lý, tinh lực của người đàn ông đó quả thật rất dồi dào, cho dù chuyện kia hành hạ đến một hai giờ, ngày hôm sau anh vẫn có thể tinh thần phấn chấn đi làm.

Nghĩ đến đây, Mạc Noãn cũng thả lỏng. "Con cũng đừng ngại, mọi người đều là người lớn, con trai của mẹ tính tình thế nào mẹ tự biết, nó mà kiềm chế được thì thật sự không dễ dàng," Tần Tuệ nói chuyện xưa nay tương đối thẳng thắn, mặt không đỏ tim không đập.

Mạc Noãn không có da mặt dày như vậy, có thể cùng mẹ chồng thảo luận chuyện này, "Mẹ, mẹ xấu quá, con không nói chuyện với mẹ nữa, con đi nghỉ đây, hôm nay con mệt lắm." Tần Tuệ nhìn bộ dạng cô bỏ chạy, bật cười lắc đầu, "Con bé này da mặt vẫn mỏng như ngày nào, nó và A Sâm bình thường ở chung chắc chắn rất đáng yêu." Dì Mai cười nói: "Tôi chuyên làm công việc chăm sóc sau sinh này đã gần mười năm rồi, thật sự chưa gặp cặp vợ chồng nào tình cảm tốt như A Sâm và Tiểu Noãn.

Bình thường vợ chồng quan hệ tốt đến mấy cũng ít nhiều sẽ cãi nhau, tôi thấy Tiểu Noãn và A Sâm từ trước đến nay chưa từng có, lúc đó Tiểu Noãn nói cô ấy và A Sâm là kết hôn chớp nhoáng, còn làm tôi giật cả mình, không dám tin kiểu kết hợp như vậy mà lại có tình cảm tốt đến thế." "Chuyện trên đời này thật sự không nói trước được, A Sâm trước đây cũng luôn phản đối xem mắt, nhưng chỉ xem mắt đúng một lần đó, đã mang về cho tôi một cô con dâu, lúc đó lòng tôi cũng phập phồng lo sợ, chỉ sợ nó vì áp lực gia đình mà tùy tiện tìm một người kết hôn, vậy thì những người làm cha mẹ như chúng ta thật có lỗi." Dì Mai và Tần Tuệ ở trong phòng khách nhỏ giọng trò chuyện, còn Mạc Noãn thì vào phòng ngủ, khóe miệng vẫn luôn hơi nhếch lên.

Nhưng nghĩ đến cuốn sổ tay màu đen mà Hàn Thụ Nhân đưa cho cô hôm nay, cô không nhịn được lại ra phòng khách lấy về.

Tần Tuệ tưởng cô còn muốn xem tài liệu công việc, nói: "Tiểu Noãn, con bây giờ đang mang thai, không thể quá lao lực, chuyện công việc ngày mai hãy xử lý." "Mẹ, không phải công việc, chỉ là một chút chuyện nhỏ, con xem một chút rồi ngủ." Tần Tuệ cũng không nghi

ngờ, gật đầu, "Vậy thì tốt, ngủ sớm đi, không được để mình quá mệt."
Mạc Noãn ném cuốn sổ tay lên giường, đi tắm trước, tắm xong ra ngoài cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm hơn nhiều, lấy máy sấy sấy khô tóc, bật đèn tường đầu giường, dựa vào đầu giường lật mở cuốn sổ tay.

Chương 233

Đập vào mắt là nét chữ nguệch ngoạc, nét chữ này Mạc Noãn không hề xa lạ, những tài liệu ở Mạc Thị đều là nét chữ như vậy.

Nét chữ này vô cùng cứng cáp mạnh mẽ, tuy có chút nguệch ngoạc nhưng không ảnh hưởng đến việc đọc, cô chỉ cần liếc mắt một cái là biết viết gì. *Noãn Noãn, khi con nhìn thấy cuốn sổ này, ba chắc đã rời khỏi nhân thế, rất xin lỗi ba không thể làm gì cho con nữa, ngược lại còn để lại cho con gánh nặng nặng nề như vậy.

Có một số lời, ba không thể nói ra trước mặt con được, chỉ có thể thông qua cách này để cho con biết.* Tay Mạc Noãn nắm chặt cuốn sổ tay, có chút trốn tránh nội dung sắp đọc được, chần chừ một lúc, tầm mắt mới tiếp tục di chuyển xuống dưới. *Có lẽ con vẫn luôn không hiểu một vấn đề, ba đối với mẹ con rốt cuộc là loại tình cảm gì.

Ba cũng là gần đây mới nghĩ thông suốt, bà ấy không chỉ là cọng rơm cứu mạng của ba lúc nghèo túng, mà còn là tình yêu của cả đời này của ba, sự ra đời của con càng là một tia nắng trong cuộc đời ba, các con đều là những người ba yêu nhất, nhưng cuối cùng ba lại gây ra cho các con tổn thương sâu sắc nhất.* *Ba sinh ra trong một gia đình nông dân rất bình thường, nhưng cha của ba lại không hề có chí tiến thủ, là một kẻ nghiện rượu đúng nghĩa, khó khăn lắm mới kiếm được chút tiền đã mang ra ngoài mua rượu uống, thường xuyên nửa đêm mới về nhà, về đến nơi còn thường xuyên lên cơn điên vì rượu với mẹ của ba, thượng cẳng chân hạ cẳng tay.* *Lúc đó ba còn nhỏ, bất lực trước việc này, mỗi lần xông lên đều bị ông ta tóm cổ áo ném sang một bên, ngã gần chết, mẹ của ba chỉ có thể ôm ba khóc.* *Ba chán ghét cuộc sống như vậy, từ nhỏ đã lập chí phải đưa mẹ của ba ra khỏi nơi đó, đi thật xa, không bao giờ muốn gặp lại người đàn ông đó nữa.* *Ba bắt đầu chăm chỉ học hành, mẹ biết được suy nghĩ của ba, vô cùng ủng hộ ba, thức suốt đêm làm đồ thêu, chỉ để gom góp cho ba chút học phí.

Cha của ba lại không cho là vậy, vẫn mỗi đêm uống say khướt mới về nhà, ba thật sự không thể hiểu được loại người bị nghèo đói bào mòn ý chí đó, quan hệ với ông ta cũng ngày càng căng thẳng.* *Lúc đó tình hình dạy học ở trong thôn rất tệ, ngay cả trường tiểu học cũng không có, ba mỗi ngày đều đi bộ mấy cây số đến thị trấn đi học, từ tiểu học đến trung học, ba đã đi bộ như vậy hơn mười năm.

Lên trung học vốn dĩ trường có thể cung cấp ký túc xá, nhưng điều kiện gia đình ba không cho phép, nên ba vẫn mỗi ngày chạy, sợ chậm trễ thời gian học tập.

Ba mỗi ngày vừa đi đường, vừa ôn lại bài trong đầu, đối với những bài toán vật lý, toán học phức tạp, ba cứ tính nhẩm đi tính nhẩm lại trong đầu, lâu dần, ba phát hiện thành tích học tập của mình không hề tụt lại, ngược lại trí nhớ và khả năng tính nhẩm đều mạnh hơn người khác rất nhiều.* Mạc Noãn nhẹ nhàng che miệng, cô hoàn toàn không biết ông còn có quá khứ như vậy, mỗi ngày đi bộ mấy cây số để đi học, đi suốt mười hai năm, đây không phải là điều người bình thường có thể chịu đựng được, trừ khi có ý chí phi thường. *Khi ba học trung học cơ sở, cha của ba vì nghiện rượu mà chết, ba không hề buồn, ngược lại còn cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Tống Tuyết Di là bạn chơi mà ba quen từ lúc học tiểu học, lúc đó điều kiện của bà ta tốt hơn một chút, nhà họ ở trên thị trấn, nên mỗi ngày không cần phải đi đường xa như ba, nhưng ở nông thôn thời đó, vẫn còn quá nghèo, cũng không khá hơn là bao.* *Sau này ba thi đỗ đại học, còn bà ta thì không đỗ, về nhà cùng mẹ mình làm nông.

Thời gian chúng ta thực sự ở bên nhau là khoảng thời gian ba học đại học.* Sau khi lên đại học, ba vừa học vừa đi làm thêm.

Khi đó thành phố A đã phát triển rất tốt, điều kiện của ba cũng dần cải thiện.

Trong trường cũng có học bổng đặc biệt dành cho sinh viên nghèo, một mình ba không dùng hết bao nhiêu tiền nên đã gửi toàn bộ về nhà, điều kiện gia đình cũng được cải thiện.

Nhưng mẹ ba lại qua đời vào năm đó, nguyên nhân là vì mấy năm trước bà đã quá vất vả, cơ thể tổn hao quá độ.

Từ đó, quê nhà của ba hoàn toàn không còn người thân nào nữa.

Đến năm ba đại học, ba bắt đầu vào thực tập ở Tập đoàn Thành Huy, cũng chính là công ty của ông bà ngoại con.

Cũng vào lúc đó, ba đã quen biết mẹ con.

Mẹ con bằng tuổi ba, đều học năm ba, và trùng hợp hơn là chúng ta học cùng trường, cùng học viện, chỉ khác chuyên ngành.

Ba biết cô ấy có chút ý tứ khác biệt với ba, nhưng con cũng biết rồi đấy, ba lúc đó chỉ là một thằng nhóc nghèo không có gì trong tay, chỉ có thể giả vờ không hiểu tấm lòng của cô ấy.

Một mặt khác cũng là vì ở quê ba đã có một người bạn gái thanh mai trúc mã, Tống Tuyết Di.

Mẹ con thấy ba không có ý đó nên cũng thôi, cô ấy thậm chí còn nhìn ra sự né tránh của ba, đã thẳng thắn nói chuyện với ba một lần, bảo ba không cần để tâm đến cô ấy, cứ thực tập cho tốt ở công ty là được, nếu biểu hiện xuất sắc thì sau khi tốt nghiệp có thể được giữ lại.

Lúc đi, cô ấy nói với ba rằng, nghèo đói không phải là điều đáng xấu hổ, nhưng cũng tuyệt đối không phải là vinh quang.

Lúc đó ba vô cùng xúc động, ngây người hồi lâu, không ngờ cô ấy lại nhìn thấu tâm tư của ba.

Ba của lúc đó quả thực quá tự ti.

Tự ti đến mức nào ư?

Tự ti đến mức tâm lý có chút bất thường, chỉ cần nghe người khác nhắc đến người nghèo là con có thể lập tức tự nhận vào mình, cảm thấy người ta đang nói mình.

Trong lòng con không cam tâm, nhưng lại biết rõ đây là một sự thật mà con không thể không đối mặt, con thực sự là một người nghèo.

Ba của lúc đó thực sự rất khao khát thành công, khao khát được thành danh, khao khát thoát khỏi cái danh từ “người nghèo” này.

Noãn Noãn của ba, con chưa từng trải qua nên sẽ không bao giờ hiểu được sự bất lực và yếu đuối trong hoàn cảnh đó.

Mạc Noãn cảm thấy mắt mình như bị một lớp hơi nước che mờ, chỉ có thể dùng sức đưa tay lên lau, cho đến khi có thể nhìn rõ chữ viết mới tiếp tục đọc.

Sau khi tốt nghiệp, ba quả nhiên được ở lại Tập đoàn Thành Huy.

Nhưng một công ty lớn như vậy, sinh viên đại học như ba thì có cả đống, rất nhiều người trong số họ có kiến thức hơn ba, hiểu biết đối nhân xử thế hơn ba.

Một mình ba lăn lộn trong đó hai năm, cuối cùng vẫn chỉ là một nhân viên nhỏ không ai để ý.

Cuộc sống của Tống Tuyết Di ngày càng tệ, ba đã đón cô ấy qua đây, chúng ta bắt đầu sống chung.

Nhưng vì bản thân cô ấy không có bằng cấp, nên ở thành phố này gần như không tìm được việc làm, những nơi như quán bar, khách sạn thì ba lại không cho phép cô ấy vào, nên cô ấy chỉ có thể ở nhà.

Ban đầu chúng ta đã có một khoảng thời gian được coi là hạnh phúc, nhưng thời gian càng lâu, mâu thuẫn giữa chúng ta càng lớn, thường xuyên vì những chuyện vặt vãnh lông gà vỏ tỏi mà cãi nhau.

Nơi vốn dĩ là chốn bình yên cho tâm hồn mệt mỏi của ba dần trở thành nơi ba chán ghét trở về.

Ba cảm thấy tình trạng sống như vậy thật sự không ổn, nên đã nói chuyện nghiêm túc với cô ấy.

Cô ấy nói cô ấy sẽ về quê trước, đợi khi nào bên ba có khởi sắc thì sẽ qua lại.

Ba cũng đồng ý với quyết định đó.

Ba nhớ hôm đó là ngày ba được thăng chức tăng lương, vốn định chia sẻ tin này với cô ấy, nhưng lại hay tin cô ấy đã lén lút gả cho một người đàn ông trong trấn, không một lời nhắn nhủ hay giải thích, cứ thế bỏ rơi ba.

Lúc đó, cả người ba như đứng bên bờ vực sụp đổ, nhưng lòng tự trọng và sự kiêu ngạo không cho phép ba quay đầu.

Ba đã không trở về để đòi cô ấy một lời giải thích, chỉ lao đầu vào công việc.

Mẹ con cũng chính lúc này đã bước vào cuộc sống của ba một lần nữa.

Cô ấy xinh đẹp, thông minh, có tài năng kinh doanh thiên bẩm.

Tốt nghiệp xong liền theo ông ngoại con học hỏi, mỗi ngày đi làm về cũng rất muộn.

Chương 234

Cô ấy bắt đầu chú ý đến ba.

Thỉnh thoảng chúng ta sẽ hẹn nhau đi ăn một hai bữa cơm.

Sau này ba vô tình lỡ lời, cô ấy biết ba đã chia tay bạn gái, không nói gì cả, chỉ gọi cho ba một chai rượu, cùng ba uống một trận thật say.

Vì mối quan hệ với cô ấy, ba đã được ông ngoại con chú ý.

Ông ngoại thấy ba là người khá chân chất, nên đã điều chuyển ba sang một vị trí công việc mới.

Công việc này tuy vất vả nhưng lại có nhiều cơ hội tiếp xúc với mẹ con.

Sau một thời gian, chúng ta trở thành bạn tốt không có gì không nói.

Nhưng công ty lúc này lại dấy lên lời đồn thổi, nói ba vì muốn leo cao mà quyến rũ con gái vàng của ông chủ.

Ông ngoại con đương nhiên rất nhanh đã biết chuyện này, gọi cả ba và mẹ con vào văn phòng, bắt ba lựa chọn.

Nếu muốn tiếp tục ở lại công ty thì phải cắt đứt qua lại với mẹ con, nếu không thì tự mình rời khỏi công ty.

Lúc đó ba rất mâu thuẫn, ba khó khăn lắm mới có chút thành tích ở công ty, nếu lúc này rời đi, ba lại phải bắt đầu lại từ đầu.

Hơn nữa, lúc đó ba cũng có cảm tình với mẹ con, ba ngưỡng mộ tài năng của cô ấy, ngưỡng mộ con người cô ấy.

Mẹ con thấy ba khó xử, đã rất thẳng thắn nói với ông ngoại rằng, cô ấy và ba sau này nhất định sẽ kết hôn, nếu bắt ba rời công ty, cô ấy cũng sẽ đi cùng.

Lúc đó, dì con đã cãi nhau với ông bà ngoại, một mình cùng dượng con đến thành phố B.

Mẹ con là người thừa kế công ty mà họ bồi dưỡng, họ đã mất một đứa con gái, tự nhiên sẽ không buông tay đứa con gái còn lại.

Vì vậy, sau khi bàn bạc, họ quyết định cho ba một cơ hội, chỉ cần ba thành công thì họ sẽ đồng ý cho ba cưới mẹ con.

Họ đã cho ba 1 triệu tệ tiền vốn khởi nghiệp, để ba tự mình ra ngoài lập nghiệp.

Bản thân ba học thiết kế kiến trúc, có vốn rồi, rất nhanh đã mở một công ty kiến trúc cho riêng mình, cũng chính là tiền thân của Mạc Thị.

Khi đó, nghiệp vụ chủ yếu là cung cấp bản vẽ thiết kế cho một số công ty xây dựng.

Ba rất có thiên phú về mảng này, cộng thêm mẹ con đặc biệt giỏi giao tiếp, địa vị thương trường của nhà họ Trương cũng ở đó.

Ba vẽ bản thiết kế, mẹ con phụ trách giúp ba liên hệ với các nhà phát triển.

Chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi, chúng ta đã kiếm được 3 triệu, vượt xa dự kiến.

Dù vậy, ông bà ngoại vẫn không thích ba.

Ba nhìn thấy trong mắt họ sự miễn cưỡng như cũ, nguyên nhân cụ thể đến bây giờ ba vẫn không biết.

Nhưng mẹ con cũng giống con, là một người cố chấp, dù thế nào cũng kiên quyết muốn ở bên ba.

Cuối cùng ông bà ngoại cũng đồng ý hôn sự của chúng ta, ba và mẹ con đã kết hôn.

Sau khi cưới, mẹ con cũng không quay về Tập đoàn Thành Huy mà cùng ba vun đắp cho Mạc Thị.

Mạc Noãn chỉ cảm thấy mắt mình lại cay xè, cô biết tại sao ông bà ngoại không đồng ý cho họ ở bên nhau.

Ông bà ngoại đã đích thân nói với cô, đó là vì họ biết lúc đó tình cảm của ba dành cho mẹ ngoài sự yêu thích còn xen lẫn những thứ khác.

Không có cha mẹ nào yên tâm giao con gái mình cho một người đàn ông như vậy.

Sau khi ba và mẹ con kết hôn, cuộc sống của chúng ta rất viên mãn.

Mẹ con ở bên ngoài là một người phụ nữ mạnh mẽ đúng nghĩa, nhưng ở nhà lại là một người phụ nữ nhỏ bé, đặc biệt dựa dẫm vào ba.

Tài nấu nướng của cô ấy tệ đến không thể tả, ngay cả món mì luộc đơn giản nhất cũng không xong, lần nào cũng nấu khét.

Nhưng cô ấy không kén ăn, ba nấu gì cô ấy cũng ăn nấy, còn đặc biệt khen ngợi.

Chúng ta mỗi ngày đều đi cùng nhau, về cùng nhau, cùng nhau phấn đấu vì Mạc Thị, tình cảm cũng ngày một sâu đậm.

Rồi con nhanh chóng đến.

Ba vui mừng khôn xiết, nhìn con lớn lên từng ngày trong bụng mẹ con, ba còn hồi hộp hơn cả mẹ con, có lúc còn không ngủ được, mỗi ngày về đến nhà là phải áp mặt vào bụng mẹ con nói chuyện với con.

Con từ nhỏ đã là một đứa trẻ khá nghịch ngợm, đặc biệt biết hành người.

Mẹ con giai đoạn đầu ốm nghén nghiêm trọng, giai đoạn sau con lại thai máy liên tục, hành hạ mẹ con đến mức ngày nào cũng phải mắng con vài câu “đồ tiểu quỷ”.

Có lúc ba tức quá cũng mắng con, mắng con sao từ nhỏ đã không biết điều như vậy, sau này ra đời mà quá ương bướng là sẽ bị ăn đòn đấy.

Con dường như có cảm ứng, mỗi lần nghe ba dọa đánh là lại ngoan ngoãn nằm im.

Mẹ con luôn nói ba ngày nào cũng cười như một tên ngốc.

Đã gần ba mươi năm trôi qua, nhưng mỗi khi nghĩ lại khoảng thời gian đó, ba vẫn cảm thấy rất mãn nguyện.

Mạc Noãn nhẹ nhàng lật cuốn sổ trong tay, đọc đến đây, khóe miệng khẽ cong lên.

Hiện tượng này cô có thể thấy ở Lục Sâm, người đàn ông đó cũng có tâm trạng như vậy, ngày nào cũng cười tươi như gió xuân.

Đây có lẽ là tâm trạng của người lần đầu làm cha.

Về phần nấu nướng, cô lại rất giống mẹ, tệ đến không thể tả, nếu không có mấy năm rèn luyện ở nước ngoài, có lẽ cô cũng ở trình độ này.

Chương 235

Nhưng chính trong thời gian mẹ con mang thai, đã xảy ra một chuyện khiến ba vô cùng bối rối.

Mẹ con vì mang thai không thể cùng ba tham dự tiệc rượu.

Tối hôm đó ba bị khách hàng chuốc cho mấy ly, đến khi tỉnh lại thì thấy người phụ nữ mà cả đời này ba không muốn gặp nhất, Tống Tuyết Di.

Lúc đó cô ta không mảnh vải che thân nằm bên cạnh ba, ba không biết mình rốt cuộc có làm gì cô ta không.

Nhưng cô ta một mực khẳng định giữa chúng ta đã xảy ra quan hệ, chỉ có điều cô ta nói cô ta là người đã có chồng, chuyện này cứ coi như chưa từng xảy ra.

Ba nhìn kỹ cô ta một cái, phát hiện chỉ trong vài tháng ngắn ngủi mà cô ta đã gầy đi không tưởng, gần như là hai người khác so với lúc rời khỏi thành phố A.

Lúc đó ba cũng chỉ khẽ nhíu mày, phát hiện đối với cô ta đã không còn sự thương tiếc ban đầu nữa, trái tim ba sớm đã chuyển sang cho mẹ con và con rồi.

Mẹ con đêm đó cả đêm không ngủ được, lần đầu tiên ba nói dối cô ấy, nói là điện thoại hết pin quên sạc.

Mẹ con vẫn luôn rất tin tưởng ba, không hỏi thêm gì, chỉ xoay người ngủ tiếp.

Chuyện này rất nhanh đã bị ba vứt ra sau đầu.

Ba chào đón sự ra đời của con.

Khi ba nhận lấy con, bé nhỏ và mềm mại như vậy, từ tay y tá, ba đã xúc động đến rơi nước mắt.

Xúc động đến mức khiến ba bật khóc ngay lập tức.

Con ở trong vòng tay ba rất ngoan.

Bác sĩ nói trẻ con không mở mắt nhanh như vậy, nhưng khi ba bế con, con đã mở mắt ra rồi, đôi mắt đó giống hệt ba, rất đen, rất trong veo.

Ba đã thầm thề rằng, ba nhất định sẽ không để con giống như ba lúc nhỏ, ba nhất định sẽ để con cảm nhận được tình thương của cha là gì, sẽ đem tất cả những gì ba chưa từng được hưởng cho con.

Vì sự xuất hiện của con, tình cảm của ba và mẹ con ngày càng tốt đẹp.

Chúng ta không thuê bảo mẫu, một mặt vì không yên tâm, mặt khác vì điều kiện gia đình vẫn chưa tốt lắm, nên mọi việc của con đều do hai chúng ta tự tay làm, ban ngày thì trực tiếp mang con đến công ty.

Lúc đó quy mô công ty còn nhỏ, cũng chỉ có vài người.

Con rất ngoan, bé như vậy đã biết nhìn sắc mặt người khác.

Khi ba và mẹ con bận rộn, con không bao giờ khóc, chỉ mở to đôi mắt đen như quả nho nhìn quanh, chơi mệt rồi thì tự ngủ.

Nhưng hễ ba và mẹ con dừng lại, con liền lập tức biến thành một đứa trẻ nghịch ngợm, luôn khóc với chúng ta, nước mắt từng giọt từng giọt lăn xuống, bộ dạng đáng thương vô cùng.

Khi chúng ta bế con lên, con có thể lập tức cười thành tiếng, bộ dạng vừa khóc vừa cười đó luôn khiến ba và mẹ con dở khóc dở cười.

Mạc Noãn sụt sịt mũi, qua những dòng chữ của Mạc Bình Sơn không khó để nhận ra, tình cảm của ba và mẹ cô chắc chắn rất tốt, khoảng thời gian cùng nhau khởi nghiệp đó nhất định đã để lại cho ông ấn tượng sâu sắc.

Chúng ta mỗi năm dù bận rộn đến đâu, cứ cách một khoảng thời gian lại đưa con đi chụp ảnh một lần.

Mỗi lần sắp xếp album ảnh cho con là khoảng thời gian hạnh phúc nhất của ba, luôn cảm thấy bảo bối nhà mình nhìn thế nào cũng xinh hơn nhà người khác.

Mạc Noãn không nhịn được khẽ nói: "Ba à, ba thật là tự luyến quá đi." Con biết nói biết đi cũng sớm hơn những đứa trẻ khác.

Khi những đứa trẻ cùng tuổi còn chưa biết nói gì, con đã nói được rất nhiều, thậm chí còn biết mắng người.

Có một lần ba vì thức khuya nên hôm sau muốn ngủ thêm một chút, con sáng sớm đã đến gõ cửa phòng ba, vừa gõ cửa vừa gọi "Ba ba".

Thật ra ba đã tỉnh, nhưng chỉ muốn trêu con một chút nên không lên tiếng.

Con dường như tức giận, bắt đầu dùng mông húc cửa, thậm chí dùng chân đá, âm thanh lớn hơn trước, ba vẫn không lên tiếng.

Con liền học theo cách mẹ con hay gọi ba, vậy mà lại gọi ba là "Bình Sơn".

Ba ở trong phòng dở khóc dở cười, vừa định lên tiếng thì nghe thấy tiếng mắng ai oán của con ở ngoài, "Kẻ lười biếng, đồ lười." dường như còn xen lẫn tiếng hừ lạnh khe khẽ của con.

Cuối cùng ba nghe thấy tiếng mẹ con cười ở ngoài, dường như đã không nhịn được nữa, rồi bế con đi.

Con dần lớn lên, tính tình thật ra cũng rất nghịch ngợm, chỉ là mỗi lần làm chuyện xấu đều ra vẻ như không có gì, rất giỏi giả vờ đáng thương.

Nhưng con luôn rất có chừng mực, không bao giờ làm những chuyện quá đáng.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, con cũng bắt đầu đi học.

Ba và mẹ con cũng bắt đầu dồn toàn bộ tâm sức vào công ty, nhưng mỗi khi có hoạt động của phụ huynh, ba dù bận đến đâu cũng sẽ cùng mẹ con tham dự.

Ba muốn con biết rằng ba mẹ con dù bận rộn nhưng con luôn là người quan trọng nhất trong lòng họ.

Sau khi công ty đi vào quỹ đạo, ba và mẹ con không còn cam tâm chỉ cung cấp bản thiết kế cho công ty khác, mà bắt đầu tự mình làm nhà phát triển bất động sản.

Ban đầu không thuận lợi, vì công ty quá nhỏ, dù chất lượng nhà tốt cũng thường xuyên ế ẩm.

Nhưng dần dần chúng ta đã khắc phục mọi khó khăn, đã thành công, từng bước chiếm được một vị trí trong ngành bất động sản, thậm chí phát triển đến mức đứng đầu sau này.

Quy mô công ty ngày càng lớn, cũng nảy sinh rất nhiều vấn đề.

Làm bất động sản không thể thiếu việc giao thiệp với một số cơ quan chính phủ.

Nếu họ gây khó dễ ở khâu phê duyệt nào đó, con sẽ gặp phải rắc rối lớn, tổn thất nặng nề.

Lúc đó ba chỉ một lòng muốn làm cho sự nghiệp ngày càng lớn mạnh, dồn hết tám phần tâm sức vào đó.

Ba đã học được cách khéo léo, học được cách đối nhân xử thế, học được cách gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ.

Chương 236

Các loại xã giao nối tiếp nhau kéo đến, thời gian ba dành cho mẹ con bắt đầu ít đi.

Mỗi lần về nhà, mẹ con đã chờ không nổi mà ngủ thiếp đi.

Lúc ba thức dậy, mẹ con lại đã sớm đến công ty.

Cuộc sống như vậy kéo dài một thời gian rất lâu, mẹ con vốn đã quen tự tin và độc lập, lúc đó ba không hề biết tâm trạng của cô ấy không ổn.

Bây giờ nghĩ lại, có lẽ từ lúc đó, mẹ con đã mắc bệnh trầm cảm.

Nếu ba có thể chú ý sớm hơn, mẹ con có lẽ đã không đi đến bước đường tự sát.

Có một lần, ngay cả chú Hàn của con cũng nhận ra điều bất thường, đã nhắc nhở ba.

Ba cũng chuẩn bị về nhà nói chuyện nghiêm túc với cô ấy, nhưng đúng lúc này Tống Tuyết Di lại tìm đến, nói rằng đêm đó cô ta đã mang thai con của ba, bây giờ đứa trẻ đó đã hơn mười tuổi rồi.

Lúc đó ba đã bị sốc, như sét đánh ngang tai.

Bởi vì đối với một người đàn ông, có những chuyện làm hay không làm ít nhiều đều có cảm giác, ba căn bản không tin lời cô ta.

Nhưng cô ta dường như đã chuẩn bị từ trước, mang đến cho ba cả ảnh và tóc của Tử Hi.

Ba lập tức bị đôi mắt trong ảnh thu hút sự chú ý, giống ba, cũng giống con, đôi mắt của ba người chúng ta như đúc từ một khuôn, ba không thể nào phủ nhận được.

Ba đã làm một cuộc xét nghiệm ADN, kết quả đúng như ba đoán, đứa trẻ đó quả thực là con gái của ba, hơn nữa còn là kết quả của việc ba ngoại tình trong lúc mẹ con mang thai.

Ba không thể chấp nhận sự thật này, từ trong thâm tâm bài xích nó, cũng biết tính cách của mẹ con, không dám nói cho cô ấy biết.

Ba đã lấy một khoản tiền để đuổi Tống Tuyết Di đi, bảo cô ta đừng bao giờ đến nữa.

Vì trong lòng giấu giếm bí mật này, một thời gian ba sợ gặp mẹ con, ba sợ đối diện với ánh mắt tin tưởng không chút dè dặt của cô ấy.

Ba luôn lấy cớ công việc quá bận, ngày nào cũng đợi cô ấy ngủ rồi mới về nhà.

Có mấy lần ba phát hiện ra cô ấy thực ra chưa ngủ, là cô ấy cố tình giả vờ.

Chúng ta vốn là vợ chồng không có gì không nói, vì bí mật này mà nảy sinh khoảng cách.

Mẹ con có lẽ sau đó cũng nhận ra sự né tránh cố ý của ba, cô ấy cũng không hỏi gì, ba càng không chủ động nói cho cô ấy biết.

Sau này ba cảm thấy cứ tiếp tục như vậy thì vợ chồng chắc chắn sẽ có vấn đề, nên ba đã thay đổi thái độ với cô ấy, đối xử tốt với cô ấy gấp bội, cố gắng trở lại trạng thái như lúc chúng ta mới cưới.

Chúng ta quả thực đã quay lại trạng thái ban đầu đó, chỉ là những ngày bình yên không kéo dài được bao lâu thì chuyện Tử Hi đánh nhau ở trường đã truyền đến tai ba.

Lúc đó dù biết rõ con bé bị thương không nhẹ, ba vẫn nhẫn tâm không quan tâm.

Đến cuối cùng, ba vẫn không nhịn được mà lén đi xem một lần, cũng chính lần xem này đã gây ra kết quả không thể cứu vãn.

Khi ba và Thụ Nhân cùng đi, đã gặp Tử Hi.

Đứa trẻ đó mặt vàng da bủng, vừa nhìn đã biết là do suy dinh dưỡng lâu ngày, đã học lớp mười rồi mà vóc dáng vẫn như học sinh tiểu học.

Lúc đó một tay con bé đang treo băng, bị mấy đứa con trai vây quanh.

Mấy đứa con trai đó miệng toàn những lời lẽ độc địa, đều mắng nó là con gái của kẻ giết người, có mẹ sinh không có cha nuôi.

Con bé lúc đó tức điên lên, bất chấp cánh tay bị thương, đã lao vào đánh nhau với bọn chúng, cuối cùng ngã xuống đất vẫn vừa khóc vừa giải thích: “Nói đó không phải ba ruột của nó, ba ruột của nó không phải người như vậy, ba ruột của nó là tổng giám đốc một công ty, là một người rất rất ưu tú.” Nội tâm ba giằng xé vô cùng.

Ba cũng từng trải qua cuộc sống như vậy, ba biết nỗi đau của cuộc sống đó.

Ba đã từng thề sẽ làm một người cha tốt, không để con của ba chịu khổ như vậy, nhưng rốt cuộc ba đã làm gì?

Ba đã để đứa con gái khác của mình đi theo con đường cũ của ba.

Vì vậy, cuối cùng ba đã để Thụ Nhân ra tay.

Đứa trẻ đó tưởng Thụ Nhân chính là ba ruột của mình, lập tức ôm lấy chân Thụ Nhân, khóc lớn gọi: “Ba ơi, cứu con.” Nói xong cả người liền ngất đi.

Ba và Thụ Nhân chỉ có thể đưa con bé đến bệnh viện ở thành phố A điều trị.

Ba cũng đã nghĩ thông suốt, đứa con gái này ba không thể không quan tâm, nếu không cả đời này ba cũng không vượt qua được cửa ải trong lòng mình, nên đã giữ con bé lại thành phố A.

Tống Tuyết Di tự nhiên sẽ không để Tử Hi một mình ở đây, không lâu sau cô ta cũng theo tới.

Cô ta tỏ ra rất an phận, liên tục đảm bảo sẽ không phá hoại gia đình ba.

Ba suy nghĩ nhiều lần, cũng cảm thấy Tử Hi còn cần người chăm sóc, cuối cùng quyết định sắp xếp cho họ ở một căn nhà hơi xa một chút.

Cứ như vậy qua hơn một năm, ba thấy chuyện không thể giấu được nữa, chuẩn bị giải thích rõ ràng với mẹ con.

Chỉ là ba không ngờ, mẹ con trước khi ba kịp giải thích, đã chọn cách tự sát.

Người mà ba có lỗi nhất trên thế giới này chính là cô ấy.

Cô ấy là người ba yêu nhất, nhưng ba lại phụ lòng cô ấy.

Cho đến khi chết, cô ấy vẫn chưa nghe được một lời xin lỗi của ba, cũng không được nghe ba giải thích.

Nếu thời gian có thể quay lại, ba nhất định sẽ nói chuyện với cô ấy ngay khi biết mình có một đứa con gái bên ngoài.

Dù cô ấy oán ba, hận ba, muốn ly hôn với ba, ba cũng không muốn trơ mắt nhìn cô ấy chết trong vũng máu trước mặt mình.

Cô ấy là sự ấm áp của cả đời ba, ba thà làm tổn thương chính mình cũng không muốn làm tổn thương cô ấy.

Chương 237

Sau này đọc nhật ký của cô ấy ba mới biết, Tống Tuyết Di đã tìm cô ấy, cũng biết cô ấy sớm đã mắc bệnh trầm cảm.

Nhưng ba hiểu cô ấy, những điều đó không phải là nguyên nhân chính khiến cô ấy tự sát.

Cô ấy chỉ đang dùng một cách thức quyết liệt như vậy để trả thù ba, trả thù sự ngoại tình, sự phản bội của ba.

Mạc Noãn không nhịn được đưa tay che miệng, khóc nấc lên thành tiếng.

Nét chữ trên giấy rất đậm, gần như làm rách cả trang giấy, dường như người viết đã dùng hết sức lực cho câu nói này.

Sau khi mẹ con mất, ba đã suy sụp một thời gian, không làm việc thì cũng hút thuốc.

Không lâu sau, con và Tử Hi lại xảy ra chuyện như vậy.

Con thoi thóp, hai chân của Tử Hi cũng bị cắt cụt.

Nếu không phải ba kiên trì, con bé bây giờ có lẽ chỉ có thể sống trên xe lăn.

Khoảng thời gian đó ba thực sự rất rối bời, chỉ có lúc đêm khuya vắng người mới dám lén lút đi đi lại lại ngoài phòng bệnh của con, mới dám vào nói chuyện với con.

Nghe tin con tỉnh lại, ba vui hơn bất cứ ai.

Tống Tuyết Di kiên quyết muốn khởi kiện con.

Ba không tin chuyện tai nạn xe là do một tay con sắp đặt.

Con là do ba nhìn con lớn lên, tính cách con thế nào ba rõ hơn ai hết, cũng chỉ là quậy phá chút đỉnh, trước những chuyện đúng sai lớn thế này luôn rất lý trí.

Ba đã dùng tất cả các mối quan hệ để điều tra, nhưng tiếc là không tra ra được gì.

Thế lực đằng sau sự thật vượt xa sức tưởng tượng của ba.

Lúc đó ba mới nhận ra, ba vẫn chưa đủ mạnh mẽ, vào lúc này lại không thể rửa oan cho con gái của mình.

Chuyện sau này, con chắc cũng biết gần hết từ chú Hàn của con rồi.

Tống Tuyết Di đã ra điều kiện với ba, bắt con rời khỏi nhà họ Mạc, cô ta và Tử Hi sẽ đường đường chính chính bước vào.

Dưới sự bất lực, ba chỉ có thể đưa ra quyết định tàn nhẫn nhất.

Noãn Noãn của ba, ba vẫn luôn tin tưởng con, chỉ là ba quá yếu đuối, chỉ có thể để con gánh chịu những lỗi lầm không thuộc về mình, một mình rời xa quê hương.

Ba biết dì dượng con sẽ không đối xử tệ với con, nên ba không dám đến thành phố B thăm con, sợ vừa nhìn thấy con sẽ không kìm lòng được.

Ba không biết con rốt cuộc đã bị cuốn vào chuyện gì, sự không biết đó khiến ba sợ hãi.

Điều ba có thể làm chỉ là để con rời xa thành phố A, hy vọng con có thể sống tốt ở nơi khác.

Những lời trên giấy không có nhiều logic, dường như nghĩ gì viết nấy.

Mạc Noãn chỉ cảm thấy lòng đau như cắt, nước mắt không còn kiểm soát được nữa, chảy dài xuống má.

Ba xin lỗi mẹ con, cũng xin lỗi con.

Ba chính thức nói lời xin lỗi với hai mẹ con.

Ba muốn làm một người chồng tốt, nhưng hiện thực quá phũ phàng.

Ba cũng muốn làm một người cha tốt, nhưng cũng không làm được, khiến cuộc sống của con và Tử Hi đều không tốt đẹp.

Nhìn lại, ba mới nhận ra thành công mà cả đời này mình tự cho là đúng thực ra chẳng là gì cả.

Ba đã phụ lòng quá nhiều người, đặc biệt là những người mình yêu thương nhất.

Ba vẫn luôn nghĩ Tống Tuyết Di cùng lắm chỉ là một người sợ nghèo, nhưng ba đã nghĩ sai rồi.

Trái tim của người phụ nữ này hoàn toàn đen tối.

Cô ta thấy bản di chúc ba lập, chúng ta đã cãi nhau một trận lớn.

Lúc đó ba mới biết đêm đó giữa ba và cô ta thực ra không xảy ra chuyện gì, là cô ta tự bịa chuyện.

Ngày sinh của Tử Hi cũng bị cô ta sửa đổi.

Hóa ra từ khi đến thành phố A, cô ta chưa bao giờ an phận.

Ngoài lần đến cửa ép buộc đó, cô ta còn tạo ra đủ loại cơ hội tình cờ gặp mẹ con, thậm chí còn đưa cho mẹ con xem những tấm ảnh mỗi lần ba đi thăm Tử Hi.

Ba nghĩ mẹ con thực ra vẫn luôn chờ một lời giải thích từ ba, chỉ là ba mãi không có động tĩnh gì, cô ấy mới nản lòng thoái chí, chọn cách ra đi như vậy.

Noãn Noãn, cả đời này ba chấp niệm quá sâu, một lòng muốn đứng trên đỉnh kim tự tháp.

Ai ngờ khi con thực sự đứng lên đó mới phát hiện quá cô độc, bên cạnh con không còn người con yêu, không còn người đã cùng con đi qua mọi thăng trầm.

Ba nói nhiều như vậy, không phải để bào chữa cho mình, chỉ là có những lời kìm nén trong lòng lâu quá, có chút khó chịu, nên dùng cách này để nói ra.

Cũng là vì ba muốn nói với con, ba vẫn luôn yêu con.

Thật ra, khi ba biết mình bị ung thư phổi, ba không có một chút buồn bã nào, ba chỉ cảm thấy vui mừng, vui vì cuối cùng mình có thể đường đường chính chính đi tìm mẹ con, sẽ không trở thành kẻ yếu đuối trong mắt người khác, không để người khác coi thường, nên ban đầu ba hoàn toàn từ chối điều trị.

Điều duy nhất ba không buông bỏ được là con và Tử Hi.

Ngay lúc ba định đến thành phố B đón con, con đã tự mình trở về.

Chương 238

Không những vậy, con còn kết hôn rồi.

Lúc đó ba vô cùng lo lắng, sợ con lại gặp phải một người bất tài như ba.

May mà, Lục Sâm là một người đáng để con gửi gắm.

Trong lòng ba lại có hy vọng, ba muốn xem con có thể hạnh phúc mãi mãi không, nên ba đã đồng ý sang Mỹ điều trị.

Nghe tin con và Tử Hi đều mang thai, ba rất xúc động, chỉ mong sớm được thấy các cháu ra đời, được nghe chúng gọi một tiếng “ông ngoại”.

Con và Tử Hi thực ra giống như một tấm gương của ba, là hai mặt đối lập của ba.

Tử Hi giống ba lúc trẻ, tự ti, luôn cảm thấy xuất thân của mình thấp kém hơn người khác, chỉ cần ai nhắc đến xuất thân của nó là nó có thể lập tức gây gổ với người ta.

Còn con, lại giống ba khi sự nghiệp thành công.

Con tự tin, con cảm thấy những thứ mình muốn đều có thể dựa vào đôi tay của mình để giành lấy, không có gì có thể làm khó được con.

Nhưng nó cũng là một đứa trẻ có nghị lực.

Sau tai nạn xe, hai chân nó suýt bị cắt cụt, quá trình phục hồi chức năng mà ngay cả đàn ông cũng không chịu nổi, nó đã kiên trì vượt qua, cũng đã đứng lên lại được.

Ba không có yêu cầu gì khác, nếu sau này Tử Hi có thể sửa đổi lỗi lầm, không bị Tống Tuyết Di xúi giục và khiêu khích, ba hy vọng con cho nó một cơ hội.

Ba không cầu các con có thể hòa thuận, nhưng tuyệt đối đừng cốt nhục tương tàn, ba không muốn thấy cảnh tượng đó.

Đương nhiên, nếu nó càng đi càng xa trên con đường sai lầm, con muốn làm gì, ba cũng sẽ không oán trách con.

Ba tự nhận cả đời này không có lỗi với đứa con gái này, những gì ba có thể làm cho nó, ba đều đã làm, con đường tương lai nằm trong tay chính nó.

Trang này đã hết, Mạc Noãn run rẩy lật sang trang khác.

Trang này viết không nhiều, chỉ có vài câu ngắn ngủi.

Ba hối hận rồi, nếu biết sau này mình không thể trở thành một người chồng tốt, ba nhất định sẽ không trêu chọc một người phụ nữ tuyệt vời như mẹ con.

Nhưng ba không hối hận vì đã đón Tử Hi về bên cạnh.

Bất kể mẹ của nó có phải là người ba yêu hay không, nó cuối cùng vẫn là con gái của ba, ba không thể biết sự tồn tại của nó mà vẫn làm như không có gì, ba không làm được.

Lúc Lục Sâm từ thư phòng ra đã là một giờ sáng.

Anh nghĩ Mạc Noãn đã ngủ rồi, không ngờ lại thấy cô dùng chăn che miệng, cố gắng kìm nén tiếng khóc, nước mắt không ngừng chảy dài xuống má, khóc đến không thở nổi, dường như có thể khóc đến ngất đi bất cứ lúc nào.

Anh liếc thấy cuốn sổ màu đen trên sàn, lập tức đoán ra sự sụp đổ của cô lúc này không thể tách rời khỏi thứ trên đó, bước nhanh tới ôm cô vào lòng: “Noãn Noãn, không sao rồi, không sao rồi.” Mạc Noãn ôm chặt lấy Lục Sâm, tim cô rất đau, đau đến mức hô hấp cũng khó khăn.

“Lục Sâm, ba em nói, ông ấy vẫn luôn tin em, ông ấy cũng luôn cố gắng tìm kiếm bằng chứng, nhưng ông ấy không đủ mạnh mẽ, ông ấy không tìm được.

Ông ấy tin em, vậy mà ông ấy cũng tin em, em cứ nghĩ ông ấy không tin em…” Mạc Noãn cảm xúc có chút vỡ òa, nhưng Lục Sâm vẫn hiểu được những lời cô nói: “Ừ, anh biết rồi, ông ấy tin em, ông ấy tin em.” “Em nên tha thứ cho ông ấy sớm hơn.

Ông ấy nói thực ra sau khi mẹ em mất, ông ấy đã không muốn sống nữa, nhưng ông ấy không yên tâm về em.” Cô không biết ông cũng khổ sở như vậy.

Nếu cô biết, cô nhất định sẽ tha thứ cho ông sớm hơn, cùng ông đi qua những ngày tháng cuối cùng, chứ không phải để ông cô đơn một mình ra nước ngoài chữa bệnh, một mình lặng lẽ, không rõ ràng mà ra đi.

“Ông ấy nói ông ấy muốn làm Mạc Thị lớn mạnh, chỉ vì muốn trở nên mạnh mẽ hơn, muốn khi có chuyện xảy ra có thể bảo vệ được em, chứ không phải để em phải rời xa quê hương, chịu đựng oan ức.” “Ông ấy nói ông ấy yêu mẹ em, rất yêu rất yêu, còn yêu hơn cả những gì ông ấy tưởng tượng.” Mạc Noãn đứt quãng nói, Lục Sâm không ngắt lời cô, mà chỉ nhẹ nhàng vỗ lưng cô, cho cô sự an ủi và ủng hộ thầm lặng.

“Noãn Noãn, em bình tĩnh lại một chút, bình tĩnh lại đã, bây giờ em đang quá xúc động.” Lục Sâm vừa nói vừa hôn lên đỉnh đầu cô, hôn lên má cô.

Trong vòng tay anh, Mạc Noãn dần nín khóc, vùi sâu đầu vào lòng anh.

Hồi lâu sau, Mạc Noãn mới rời khỏi vòng tay Lục Sâm, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đẫm nước mắt lên, giọng khản đặc nói: "Lục Sâm, anh đi tắm rửa trước đi, quần áo của anh bị em làm bẩn cả rồi." "Anh không sao, em bây giờ thế này cũng nên đi rửa mặt đi, không thì lúc ngủ sẽ khó chịu.

Chúng ta đi cùng nhau nhé." Lục Sâm không yên tâm để Mạc Noãn một mình, sợ cô lại suy nghĩ lung tung.

Mạc Noãn gật đầu.

Lục Sâm dắt cô vào phòng tắm, cô như một con rối gỗ, mặc cho Lục Sâm rửa mặt cho mình.

Mãi đến khi Lục Sâm dùng khăn lau mặt cho cô, cô mới hoàn hồn, nói: "Để em tự làm, anh đi tắm đi, cũng không còn sớm nữa đâu." Nói xong, cô cầm khăn ra khỏi phòng tắm.

Lục Sâm đành phải lập tức xả nước tắm, anh tắm một trận nhanh nhất trong đời, khoảng năm phút đã xong.

Mạc Noãn đã nằm nghiêng quay lưng về phía anh trên giường.

Lục Sâm lau qua loa tóc rồi vén chăn chui vào, ôm cô vào lòng.

Mạc Noãn cũng xoay người lại, áp mặt vào lồng ngực trần của anh, lắng nghe từng nhịp tim trầm ổn của anh rồi từ từ nhắm mắt lại. "Noãn Noãn, ngủ ngon nhé." Lục Sâm nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

Có lẽ Mạc Noãn đã khóc mệt lả nên chẳng mấy chốc đã ngủ thiếp đi.

Lục Sâm lại tò mò không biết trong cuốn sổ đó rốt cuộc viết những gì, anh không tắt đèn đầu giường mà nhẹ nhàng lật giở từng trang.

Đọc những dòng chữ ghi lại từng chút một, Lục Sâm cũng cảm thấy hốc mắt cay cay, trong lòng muôn vàn cảm xúc.

Cứ mù quáng tin tưởng mà không kịp thời nói ra những nghi hoặc trong lòng, thực sự là một điều không nên.

Bi kịch giữa họ phần lớn cũng bắt nguồn từ đây.

May mà anh và Mạc Noãn đều có thói quen có vấn đề gì là nói thẳng ra, chứ không giữ trong lòng, nếu không chắc chắn cũng sẽ ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng.

Anh không thể đánh giá con người Mạc Bình Sơn, nhưng có thể khẳng định rằng, ông không phải một người chồng tốt, nhưng lại là một người cha tốt.

Chương 239

Những gì ông làm cho hai cô con gái thực sự không có gì để chê trách.

Lục Sâm nhìn người trong lòng, hơi thở cô đều đặn, không có dấu hiệu gặp ác mộng.

Anh tắt đèn đầu giường rồi ôm cô ngủ.

Ngày hôm sau, Mạc Noãn vừa tỉnh dậy đã cảm thấy mắt vô cùng khó chịu, dính dính, rất khó mở ra.

Lục Sâm cũng đã tỉnh, cảm thấy cô có chút bất an, không nhịn được hỏi: "Sao vậy em?" "Mắt em hơi khó chịu, cảm giác như sắp không mở ra được." Mạc Noãn lí nhí đáp.

Lục Sâm nhìn qua, phát hiện mắt cô sưng húp, đặc biệt là mí mắt trên. "Không sao đâu, chỉ là khóc sưng thôi.

Em nhắm mắt lại, anh mát-xa cho một chút." Nghe vậy, Mạc Noãn nhắm mắt lại.

Lục Sâm dùng ngón giữa và ngón áp út ấn lên hốc mắt cô, lặp lại nhiều lần từ khóe mắt đến đuôi mắt, nhưng hiệu quả không rõ rệt.

Thế là, anh đứng dậy vào bếp pha một ít nước muối, thấm ướt gạc rồi đắp lên mắt cô.

Hồi lâu sau mới lấy miếng gạc xuống. "Mở mắt ra xem, cảm thấy thế nào rồi?" Mạc Noãn từ từ mở mắt, chỉ cảm thấy vùng da quanh mắt mát rượi, không còn cảm giác khó chịu nữa. "Đỡ hơn nhiều rồi, mở mắt cũng không khó chịu như vậy nữa." "Em đang trong giai đoạn đặc biệt, nhất định phải giữ gìn sức khỏe, dù chỉ là cảm cúm thông thường cũng rất phiền phức." Lục Sâm nghiêm túc nói. "Anh yên tâm, em biết mà." Lúc hai người dậy, Tần Tuệ đã đang ăn sáng.

Bà vừa nhìn đã thấy đôi mắt vẫn còn hơi sưng đỏ của Mạc Noãn. "Noãn Noãn, mắt con sao vậy?

Tối qua lại thức khuya không ngủ à?

Sao trông sưng thế này." Mạc Noãn không biết giải thích thế nào, Lục Sâm đã nghĩ sẵn lời giải vây cho cô: "Tối qua con xử lý công việc hơi muộn, cô ấy ở một mình không ngủ ngon, bị mất ngủ ạ." Tần Tuệ cũng không nghi ngờ, chỉ nói: "Vậy bây giờ đi ngủ thêm một lát đi, đến công ty muộn một chút cũng được.

Có Lục Sâm ở đó rồi, con cũng không cần vội vàng làm gì." "Không sao đâu mẹ, con không buồn ngủ, đi ngủ chưa chắc đã ngủ được.

Con đến công ty trước, dù sao trong văn phòng cũng có phòng nghỉ, nếu con buồn ngủ có thể ngủ bất cứ lúc nào." Nghe Mạc Noãn nói vậy, Tần Tuệ cũng không nói gì thêm, có con trai mình ở đó, bà có thể yên tâm. "Vậy cũng được, A Sâm con để ý Noãn một chút, đừng để con bé vất vả quá, nếu không làm mệt cháu của mẹ thì xem mẹ xử lý con thế nào." Lục Sâm lắc đầu: "Quả nhiên có con dâu, có cháu rồi thì con trai mình cũng thành cọng cỏ thôi." Tần Tuệ bật cười: "Đó là điều tự nhiên rồi, con chưa nghe câu 'yêu cháu hơn yêu con' à?

Sau này mẹ còn trông cậy vào cháu trai cháu gái bưng trà rót nước cho mẹ đấy." Mạc Noãn cũng khẽ nhếch môi.

Không muốn người nhà lo lắng nên dù không có khẩu vị, cô vẫn cố gắng ăn không ít.

Trước khi ra khỏi nhà, Mạc Noãn lại nhét cuốn sổ ghi chép màu đen vào túi.

Lục Sâm thấy hành động của cô nhưng không hỏi gì.

Lúc đến Mạc thị đã khoảng chín giờ.

Mạc Noãn đang định xử lý công việc, do dự một chút rồi vẫn gọi điện cho Mạc Tử Hi, bảo cô lên một chuyến.

Mạc Tử Hi nhận điện thoại xong liền nhanh chóng đi lên, đứng ở cửa gõ gõ.

Mạc Noãn bảo cô vào thì cô mới bước vào. "Chủ tịch, cô tìm tôi?" Mạc Tử Hi nói với giọng điệu công tư phân minh.

Nghe mấy chữ này thốt ra từ miệng cô ta, Mạc Noãn có chút kinh ngạc.

Cô đưa bản kế hoạch trong tay cho Mạc Tử Hi, nói: "Nhìn chung không có vấn đề gì lớn, tôi đã bỏ trực tiếp một hai quy trình không quan trọng, rút ngắn thời gian xuống mười lăm phút.

Tình hình hiện tại của tôi không thể trụ được lâu như vậy." "Là tôi sơ suất, tôi sẽ đi sửa ngay." Mạc Tử Hi nói.

Bầu không khí giữa hai người có chút trầm mặc.

Mạc Noãn đổi chủ đề, hỏi: "Hôm qua sau khi cô về, mẹ cô có làm khó cô không?" Mạc Tử Hi nhìn sâu vào Mạc Noãn, không biết tại sao cô lại hỏi câu này.

Thực ra buổi chiều cô đã cho người thả Tống Tuyết Di ra, cô cũng nghĩ rằng sau khi về nhà sẽ phải chịu sự trách mắng của bà, nhưng ngoài việc lườm cô một cái thật sắc, bà không nói gì cả.

Tâm trạng cũng tốt hơn buổi chiều rất nhiều.

Cô hỏi tại sao, bà ta chỉ nói giọng mỉa mai: "Sống dưới mái hiên nhà người ta sao có thể không cúi đầu.

Bà ta đã không còn gì cả, sau này chỉ có thể dựa vào đứa con gái này thôi." "Không có, tâm trạng bà ấy tốt hơn nhiều rồi." Mạc Tử Hi thành thật đáp.

Mạc Noãn gật đầu.

Lúc Mạc Tử Hi chuẩn bị rời đi, cô đưa cuốn sổ trong túi cho cô ta, giọng điệu không có chút cảm xúc thừa thãi nào: "Đây là ba viết, cô cũng là con gái của ba, cầm lấy mà xem đi.

Nhưng xem nhanh một chút, nhớ trả lại cho tôi sớm." Mạc Tử Hi ngây người một lúc lâu mới nhận lấy thứ trong tay cô, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, dường như không tin Mạc Noãn sẽ cho cô xem cuốn sổ này.

Khi trong văn phòng chỉ còn lại hai người, Lục Sâm cười nói: "Em nỡ để cô ta cầm đi xem à?" "Ba không hy vọng chúng ta tàn sát lẫn nhau, nếu đó là tâm nguyện của ba, em sẽ cố gắng hoàn thành.

Nhưng sau này em đối xử với cô ta thế nào, còn phải tùy thuộc vào thái độ của cô ta.

Chỉ cần cô ta có thái độ tốt, em sẵn sàng bỏ qua mọi chuyện trong quá khứ, hòa thuận với cô ta." "Ừm, cách làm này của em là đúng." Lục Sâm cười nói.

Anh chính là thích tính cách này của cô, trong cứng có mềm, không vì lời thỉnh cầu của người khác mà mù quáng lựa chọn tha thứ, cô có một bộ quy tắc ứng xử của riêng mình.

Mạc Noãn nhếch môi nở một nụ cười chua chát.

Chương 240

Tối qua đầu óc quá rối loạn nên không hỏi anh, lúc này nhớ ra liền không nhịn được hỏi: "Lục Sâm, đối với anh mà nói, có phải con cái cũng quan trọng hơn vợ không?" Nghe vậy, Lục Sâm nhíu mày: "Tại sao lại hỏi vậy?" "Không vì sao cả, đối với vấn đề này, em chỉ muốn nghe suy nghĩ của anh, không có ý gì khác." Mạc Noãn cười với anh, nghiêm túc giải thích.

Lục Sâm suy nghĩ một lúc rồi nói: "Không, có lẽ anh sẽ không bao giờ trở thành một người cha như ông ấy được.

Nhưng chuyện này cũng không thể đánh đồng, kinh nghiệm của mỗi người quyết định nguyên tắc xử sự của họ.

Anh không có một tuổi thơ như ông ấy, anh sẽ không xem trọng tình cha quá mức.

Nếu chuyện như vậy xảy ra với anh, anh tuyệt đối sẽ không đón đứa con riêng đó về nhà, anh sẽ hoàn toàn không quan tâm." "Như vậy không phải quá tàn nhẫn sao?" "Anh không quan tâm.

Nếu phải chọn giữa vợ và con, vợ mãi mãi là lựa chọn đầu tiên của anh.

Anh sẽ không vì một đứa con gái không biết từ đâu xuất hiện mà làm tổn thương vợ mình.

Bất kể xảy ra chuyện gì, trong lòng anh, vợ luôn đứng ở vị trí số một." Anh không vĩ đại đến thế, nếu nhất định phải làm tổn thương một bên, anh cũng tuyệt đối không chọn người đầu ấp tay gối của mình.

Biểu cảm của Lục Sâm vô cùng kiên định, không có một chút dấu vết đùa giỡn.

Nhận được câu trả lời như vậy, Mạc Noãn nhất thời không biết nói gì.

Trong những ngày tháng sau này, Lục Sâm đã dùng hành động thực tế để chứng minh cho cô thấy câu nói này, chứng minh rằng những lời anh nói lúc này tuyệt đối không phải là lời nói suông, anh thực sự luôn đặt cô ở vị trí đầu tiên. "Anh cũng không giả vờ sâu sắc, chỉ làm không nói.

Những chuyện nhỏ không quan trọng có thể giữ im lặng, nhưng những lời có thể ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa hai ta, anh nhất định sẽ nói ra." Lục Sâm thản nhiên nói.

Tình cha của Mạc Bình Sơn thực sự quá sâu nặng, bản thân điều này không sai, nhưng đôi khi lại hỏng việc.

Mạc Noãn biết, anh đang nói đến việc Mạc Bình Sơn đã âm thầm làm rất nhiều chuyện cho cô sau lưng, nhưng chưa bao giờ nói ra.

Buổi trưa, Lục Sâm nhận được điện thoại của Lâm Tử Hào, nói rằng vụ án Mạc Bình Sơn ngã lầu đã có tiến triển mới nhất.

Vì hai người họ không có mặt ở nhà họ Mạc lúc xảy ra án mạng, nên cảnh sát chỉ yêu cầu hai người họ đến, những người khác đều không được thông báo.

Mạc Noãn đành cùng Lục Sâm vội vã đến sở cảnh sát. "Hai vị đến rồi, mời ngồi." Lâm Tử Hào mời hai người họ ngồi xuống. "Cảnh sát Lâm, các anh đã phát hiện ra điều gì?" Lục Sâm hỏi. "Mấy hôm trước chúng tôi đã đối chiếu lời khai của tất cả mọi người, lúc đó phát hiện lời khai của một người giúp việc có chút mập mờ, dường như đang che giấu điều gì đó, vẻ mặt cũng rất hoảng hốt.

Đồng chí của chúng tôi vẫn luôn quan sát cô ta, hôm qua phát hiện cô ta đã xin nghỉ việc và vội vã chuẩn bị rời đi.

Đồng chí của chúng tôi đã đưa cô ta về cục cảnh sát để thẩm vấn riêng.

Lúc này cô ta mới tiết lộ, bình thường sinh hoạt của ông Mạc đều do một người chuyên trách, nhưng thỉnh thoảng cô ta cũng phụ giúp." Mạc Noãn nhíu mày, điều này cô biết.

Người giúp việc tên Hàn thụ nhân phải phụ trách quá nhiều việc, khi bận không xuể sẽ nhờ người giúp việc khác làm thay.

Lâm Tử Hào nói tiếp: "Theo lời cô ta, trước khi đi ngủ ông Mạc có nhờ cô ta rót một ly nước lên lầu, lúc đó còn nhờ cô ta lấy giúp vài viên thuốc ra.

Cô ta cũng tận mắt nhìn ông Mạc uống thuốc xong mới rời đi.

Trước khi đi ngủ ông Mạc đã uống thuốc hạ huyết áp một lần rồi, nửa đêm không thể nào lại uống thêm một lần nữa.

Theo như hai vị cung cấp, ông Mạc bị ung thư phổi, dù ông có dậy lúc nửa đêm để uống thuốc thì cũng chỉ có thể là thuốc chống ung thư." Mạc Noãn siết chặt bàn tay đặt trên đầu gối, bình tĩnh phân tích: "Ba tôi làm việc luôn cẩn thận, ngay cả bệnh tình cũng giấu người nhà, ông sẽ không để họ nhìn thấy thuốc chống ung thư đó.

Có lẽ ông thực sự dậy uống thuốc, nhưng sau khi hung thủ ra tay, không tìm thấy những viên thuốc đó, đành vội vàng đặt một ít thuốc cao huyết áp lên bàn." "Ban đầu chúng tôi cũng suy đoán như vậy." Lâm Tử Hào gật đầu.

Lục Sâm nhíu mày, cảm thấy trong lời nói của Lâm Tử Hào có ẩn ý: "Bên các anh có phải đã phát hiện thêm điều gì không?" Lâm Tử Hào quay người ra hiệu, một người đàn ông mang một vật được bọc trong túi ni lông tới. "Đây là thứ mà người giúp việc tôi vừa nói đã phát hiện ở cầu thang sau khi xảy ra chuyện." Mạc Noãn ngẩng đầu nhìn qua.

Trí nhớ của cô luôn tốt, cô cũng có ấn tượng với chiếc bông tai kim cương này.

Lần đầu tiên cô về thành phố A gặp Mạc Tử Hi, trên tai cô ta chính là chiếc bông tai này.

Hơn nữa, kim cương luôn là sở thích của Mạc Tử Hi, trang sức của cô ta gần như đều có đính kim cương.

Mễ Nặc còn từng nói với cô: "Em gái cậu có sở thích quê mùa gì thế không biết, cứ như sợ người khác không biết nó là tiểu thư nhà giàu vậy, đồ trên người toàn đính kim cương, tớ cứ nhìn thấy nó là thấy đau mắt." "Bà Lục, cô có nhận ra vật này không?" Lâm Tử Hào hỏi.

Mạc Noãn khẽ run răng: "Có lẽ tôi nhớ nhầm, tôi từng thấy nó trên tai Mạc Tử Hi, hình như là bông tai của cô ta." Lâm Tử Hào cũng nói: "Người giúp việc kia cũng nói vậy, nói đây là đôi bông tai mà cô Mạc Tử Hi yêu thích nhất, là do chồng cô ấy, Đinh Duệ, tặng.

Cô ấy rất thích đeo." Mạc Noãn vô thức lắc đầu: "Không thể nào, không thể nào là cô ta." Sau khi Mạc Bình Sơn qua đời, sự đau buồn của cô ta không thể nào là giả được.

Nếu là giả, thì diễn xuất của cô ta cũng quá tốt rồi.

Lục Sâm vỗ vai Mạc Noãn: "Noãn Noãn, em bình tĩnh lại đã." "Vậy nên bây giờ chúng tôi mời hai vị đến là muốn hỏi xem, chuyện này có cần tiếp tục điều tra nữa không.

Mạc Tử Hi dù sao cũng là một phụ nữ mang thai, không có bằng chứng xác thực chúng tôi sẽ không tùy tiện mời cô ấy đến cục cảnh sát để lấy lời khai." "Các anh đợi một chút, tôi gọi điện cho cô ấy."

Lâm Tử Hào gật đầu.

Mạc Noãn cố gắng trấn tĩnh lại, trực tiếp gọi cho Mạc Tử Hi và bật loa ngoài.

Đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy, giọng Mạc Tử Hi có chút lo lắng: "Chủ tịch, sao cô không ở văn phòng?

Bên bộ phận thị trường có một văn kiện khẩn cần cô ký tên." Mạc Noãn nói: "Tôi tạm thời nhận được thông báo của cảnh sát, hiện đang ở sở cảnh sát." "Có phải vụ án của ba có tiến triển rồi không?" Mạc Noãn không do dự, mà hỏi thẳng: "Cô có một chiếc khuyên tai kim cương màu xanh hình ngôi sao phải không?" "Có, đó là món quà đầu tiên anh Duệ tặng tôi, tôi vẫn luôn rất thích." Mạc Tử Hi không nghĩ ngợi, trả lời ngay. "Bây giờ nó còn ở chỗ cô không?" "Còn chứ, nhưng sau khi mang thai tôi không đeo mấy thứ này nữa, tôi cất hết vào hộp trang sức rồi, cũng một thời gian chưa động đến.

Có chuyện gì xảy ra sao?" Mạc Noãn đột nhiên hỏi vấn đề này, Mạc Tử Hi cũng biết chắc đã có chuyện gì xảy ra, không nhịn được hỏi.

Mạc Noãn mặt không cảm xúc nói: "Sau khi ba xảy ra chuyện, có người giúp việc nhặt được khuyên tai của cô ở chỗ cầu thang.

Chương 241

Cô nên biết rõ nhà mình được dọn dẹp vệ sinh ba lần sáng, trưa, tối mỗi ngày.

Một thứ rõ ràng như vậy, lúc họ dọn dẹp không thể không nhìn thấy, vậy nên chỉ có thể là bị rơi lại sau khi sự việc xảy ra." Tìm thấy đồ của cô ta ở hiện trường, điều này đã đủ nói lên tất cả.

Mạc Tử Hi sắc mặt có chút tái nhợt.

Dù trong lòng đã có suy đoán, nhưng khi suy đoán được chứng thực vẫn là một chuyện rất đau lòng.

Tối hôm đó, mẹ cô ta quả thực đã đeo đôi khuyên tai này.

Có lẽ vì tóc xõa nên người khác không chú ý, nhưng đó là thứ cô ta yêu quý nhất, chỉ cần liếc mắt là nhận ra.

Bà ta vậy mà lại độc ác đến thế, ra tay tàn độc với ba.

Vốn dĩ, đồ của cô luôn được khóa, mật khẩu chỉ mình cô biết.

Nhưng không lâu trước, Tống Tuyết Di nói bà ta dạo này đi đánh bài, bị người ta chế giễu cả người toàn mùi nghèo hèn, lại còn trông già, muốn mượn trang sức trẻ trung của cô để đeo.

Lúc đó cô không nghĩ ngợi gì, liền nói cho bà ta mật khẩu.

Mấy năm nay Mạc Bình Sơn đối với bà ta tuy thường không có sắc mặt tốt, nhưng về mặt vật chất lại vô cùng hào phóng.

Chỉ cần đi công tác về đều mang quà cho bà ta.

Biết bà ta thích trang sức châu báu, những thứ này mỗi lần đều không trùng lặp, mấy năm trôi qua, bà ta có cả một hộp trang sức lớn.

Mẹ cô ta là đã sớm chuẩn bị để đổ tội cho cô, hay là có mục đích khác?

Nếu là vế trước, vậy thì thật sự quá khiến người ta lạnh lòng.

Mạc Tử Hi càng nghĩ càng thấy đáng sợ.

Không thể nào, không thể nào, bà ta hẳn là vô ý làm rơi, nếu không sao lại cố tình để lại chứng cứ cho người khác.

Trong điện thoại mãi không có tiếng, Mạc Noãn không nhịn được nhíu mày, nghiêm túc nói: "Mạc Tử Hi, bây giờ không phải là lúc cô hồ đồ.

Cô có biết chuyện gì không?

Nếu biết thì nói cho chúng tôi, bao nhiêu năm nay ba không hề bạc đãi cô, cô đừng để ông chết oan uổng…" Lời Mạc Noãn còn chưa nói xong, điện thoại của Mạc Tử Hi đã cúp.

Mạc Noãn gọi lại, thì phát hiện đang trong cuộc gọi khác. "Cảnh sát Lâm, anh thấy thế nào?" Lục Sâm hỏi. "Mạc Tử Hi nhất định biết sự thật, hơn nữa còn có quan hệ thân thiết với hung thủ." "Ngoài Tống Tuyết Di ra thì còn có thể là ai.

Đồ của Mạc Tử Hi người khác căn bản không động vào, ngoài bản thân cô ta ra, chắc chắn chỉ có mẹ cô ta thôi." Mạc Noãn bình tĩnh nói. "Yên tâm đi, chúng tôi sẽ đi đưa Tống Tuyết Di đến để lấy lời khai." Lâm Tử Hào nói.

Mạc Tử Hi cúp điện thoại, liền lập tức gọi cho Tống Tuyết Di, nhưng điện thoại của Tống Tuyết Di luôn gọi không được.

Trong lòng Mạc Tử Hi đột nhiên dấy lên một dự cảm không lành, đành gọi vào số máy bàn ở nhà.

Điện thoại là người giúp việc trong nhà nghe: "Thưa cô, cả buổi sáng nay tôi không thấy bà chủ đâu cả.

Lúc ăn trưa tôi lên gõ cửa cũng không có ai trả lời, chắc bà ấy ra ngoài rồi ạ." Ra ngoài không thể không mang điện thoại, cô vừa gọi nhiều lần như vậy đều không ai nghe. "Cô mở thẳng cửa phòng ngủ của bà ấy ra xem." Người giúp việc có chút do dự: "Như vậy không hay lắm ạ, lỡ bà chủ ở trong đó, tôi sợ sẽ bị mắng." Tính tình của Tống Tuyết Di không tốt lắm, người trong nhà thường không muốn chọc vào bà ta.

Mạc Tử Hi sốt ruột, không nhịn được cao giọng: "Bây giờ tôi mới là chủ của cái nhà này, cô cứ làm theo lời tôi, có chuyện gì tôi gánh cho, bà ta không làm gì được cô đâu." Thời gian chờ đợi là khó khăn nhất, Mạc Tử Hi lòng dạ rối bời.

Một lúc sau người giúp việc lo lắng nói: "Thưa cô, bà chủ không có trong phòng ngủ, phòng của bà ấy cũng lộn xộn, không biết đã xảy ra chuyện gì." Mạc Tử Hi tim đập thình thịch một cái, không do dự nữa, cũng không màng tự lái xe, ra khỏi công ty bắt một chiếc taxi về nhà.

Người giúp việc đang đứng ở cửa đợi cô. "Thưa cô, tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, cô tự mình lên xem đi ạ." Mạc Tử Hi chạy vội vào nhà.

Người giúp việc thấy cô bụng mang dạ chửa mà chạy nhanh như vậy, không nhịn được nhắc nhở phía sau.

Mạc Tử Hi không nghe thấy gì cả, trong lòng cô bây giờ vô cùng bồn chồn, vội vã lên lầu, đi thẳng đến phòng ngủ của Tống Tuyết Di.

Chỉ một cái nhìn, cô như bị dội một gáo nước lạnh, lạnh thấu tim.

Phòng ngủ bừa bãi, tất cả ngăn kéo đều bị mở tung.

Cô lật xem qua loa, phát hiện trang sức, thẻ ngân hàng của Tống Tuyết Di đều không cánh mà bay.

Cô lại đến phòng ngủ của mình, phát hiện đồ của cô cũng không còn gì, viên kim cương cô trân quý nhất, thẻ ngân hàng của cô, thậm chí cả thẻ ngân hàng do ba để lại trong di sản cũng biến mất.

Cô lại lật xem cặp đựng giấy tờ của mình, chứng minh thư và các giấy tờ khác của cô cũng không thấy đâu.

Sáng sớm hơn sáu giờ cô đã ra khỏi nhà, bây giờ đã là ba rưỡi chiều, thời gian dài như vậy đã đủ để gây án.

Cô vội vàng gọi điện thoại tra cứu số dư tài khoản của mình, vậy mà chỉ còn lại vài đồng lẻ đáng thương.

Mạc Tử Hi lập tức toàn thân bủn rủn, một trái tim trở nên băng giá, ngã ngồi trên giường.

Cô trước sau vẫn không muốn tin một người mẹ có thể đối xử với con mình như vậy.

Lúc trên taxi còn đang tìm cớ cho mình, nói rằng bà ta tâm trạng không tốt, đập phá phòng ngủ.

Nhưng sự thật bày ra trước mắt, không cho phép cô không tin.

Chương 242

Người phụ nữ đó, mẹ của cô, sau khi giết chết ba cô, đã cuỗm tiền bỏ trốn như vậy, còn mang theo phần lớn tài sản của cô.

Bà ta có từng nghĩ đến hoàn cảnh hiện tại của cô không?

Mối quan hệ với bố mẹ chồng không hòa thuận, chồng cũng không yêu thương cô, cô còn là một phụ nữ mang thai, tương lai phần lớn còn phải một mình nuôi nấng Tiểu Hữu An.

Bà ta vậy mà lại thuận tay lấy đi đồ của cô, những ngày tháng tiếp theo cô phải sống thế nào, chẳng lẽ mới bắt đầu đã phải bán nhà bán cửa hàng sao? "Cô chủ, cô không sao chứ?" Người giúp việc thấy sắc mặt Mạc Tử Hi không ổn, cả người cũng có chút hoảng loạn, nhất thời không biết phải làm sao.

Mạc Tử Hi cả người cứng đờ, hồi lâu không thể thoát khỏi sự thật này.

Dù người giúp việc gọi thế nào, cô vẫn ngơ ngác nhìn vào bức tường đối diện.

Mãi đến khi bụng có chút không thoải mái, tuy không đau lắm, nhưng vẫn dọa cô lập tức tỉnh táo lại, run giọng nói với người giúp việc: "Tôi có thể đã động thai khí, bụng khó chịu, cô gọi 120 cho tôi ngay." Người giúp việc nghe vậy, hoảng hốt chạy xuống lầu gọi điện thoại.

Lúc Lục Sâm và Mạc Noãn nhận được tin, đã là buổi tối.

Là dì Vương gọi điện cho cô.

Khi đó dì Vương đang trên đường đến bệnh viện, cũng không nói rõ tình hình thế nào, chỉ nói Mạc Tử Hi vào viện rồi.

Hai người không trì hoãn, thay quần áo rồi đến bệnh viện.

Trong phòng bệnh, Mạc Tử Hi một mình cô đơn tựa vào gối, mặc bộ đồ bệnh nhân sọc xanh trắng của bệnh viện, hai tay ôm gối, một mình ngơ ngẩn, ánh mắt vô hồn, không biết đang nhìn về hướng nào mà thất thần.

Mạc Noãn thấy bộ dạng này của cô ta, vị trí trái tim khẽ nhói lên, vô thức nhìn xuống bụng cô ta, mãi đến khi thấy cái bụng vẫn nhô cao mới hoàn toàn yên tâm. "Dì Vương đâu rồi, không phải đã trên đường đến bệnh viện sao?

Bây giờ vẫn chưa tới à?" Mạc Noãn lên tiếng hỏi.

Nghe thấy tiếng của Mạc Noãn, Mạc Tử Hi ngẩng đầu, trên mặt thoáng qua một tia kinh ngạc, dừng lại vài giây mới bình tĩnh nói: "Dì Vương ra ngoài mua đồ ăn cho tôi rồi, hai người ngồi đi." "Có chuyện gì vậy?

Buổi chiều không phải vẫn ổn sao?" Mạc Noãn không ngồi xuống ngay, mà đứng bên giường nhíu mày hỏi. "Mẹ tôi, bà ta cuỗm tiền bỏ trốn rồi, mang đi tất cả đồ có giá trị của tôi, ngay cả tiền tiết kiệm ba để lại cho tôi cũng bị bà ta mang đi rồi." Giọng Mạc Tử Hi không có chút gợn sóng, dường như đã chấp nhận hiện thực tàn khốc này.

Mạc Noãn sững sờ một lúc, kìm nén lửa giận trong lòng, hỏi tiếp: "Chuyện của ba là do bà ta làm?" Mạc Tử Hi nhìn sâu vào Mạc Noãn, rồi gật đầu, không che giấu chuyện này nữa. "Mật khẩu hộp trang sức của tôi chỉ có bà ta biết.

Gần đây bà ta cũng bắt đầu đeo trang sức của tôi đi đánh bài.

Tối hôm cả nhà ăn cơm, bà ta vừa hay đeo đôi bông tai kim cương xanh đó.

Sau khi ba mất, tôi vô tình nghe được từ miệng bà ta rằng bà ta đã sớm biết nội dung di chúc của ba.

Tâm trạng của bà ta đã không ổn từ lâu rồi, di chúc cũng là do bà ta hủy đi, vì trên bản di chúc mới không để lại bất cứ thứ gì cho bà ta.

Chỉ có bà ta mới có động cơ giết người này." Là cô ta quá sơ suất.

Tống Tuyết Di chắc chắn đã sớm chuẩn bị hai phương án, một là ở lại nhà họ Mạc cố gắng chiếm đoạt gia sản, hai là cuỗm đi càng nhiều tài sản càng tốt.

Bà ta hẳn là thấy công ty đã rơi vào tay Mạc Noãn, chiếm đoạt vô vọng, chuyện mình làm lại sắp bại lộ, nên mới chọn con đường thứ hai.

Nếu không, sao bà ta có thể sớm như vậy đã hỏi mật khẩu hộp trang sức của cô, từ lúc công bố di chúc đến nay mới một ngày đã cao chạy xa bay.

Rất rõ ràng, tất cả những điều này đều do bà ta sớm đã sắp đặt, mà đứa con gái này của bà ta đã sớm trở thành đối tượng bị bà ta tính kế. "Người đàn bà này đúng là mất hết lương tâm!" Mạc Noãn không nhịn được gầm lên.

Mạc Tử Hi cười khổ, không nói gì.

Mạc Noãn nhìn bộ dạng này của cô ta liền tức giận, nói giọng bực bội: "Nếu cô sớm nói những gì cô biết cho cảnh sát, bây giờ cũng không đến nông nỗi này, vô ích để bà ta cuỗm đồ của cô đi." "Dù sao bà ta cũng là mẹ tôi, là người một mình nuôi tôi khôn lớn, mười mấy năm đầu đời tôi đều sống nương tựa vào bà ta, tôi không thể tuyệt tình như vậy được." Mạc Tử Hi khẽ nói, cô không thể tự tay đưa mẹ mình vào tù.

Nghe cô ta nói vậy, Mạc Noãn cũng không biết nên nói gì.

Dù Tống Tuyết Di có xấu xa đến đâu, cũng là mẹ cô ta, để cô ta tự tay đưa mẹ vào tù quả thực có chút tàn nhẫn.

Lục Sâm nghe được tin này liền lập tức ra ngoài gọi điện cho Lâm Tử Hào, hỏi thăm tình hình bên đó.

Mối quan hệ của hai người vốn đã gượng gạo như vậy, Mạc Noãn hỏi xong vấn đề mình muốn hỏi, nhất thời không biết nên nói gì.

May thay lúc này dì Vương vội vã từ ngoài bước vào, tay xách theo ít cháo vừa mua. "Cô Noãn, cô đến nhanh vậy sao?" Mạc Noãn gật đầu: "Cháu cũng vừa tới." Dì Vương đưa bát cháo trong tay cho Mạc Tử Hi, nói: "Mau ăn chút đi, từ chiều đến giờ chưa ăn gì cả, đứa bé sẽ không chịu nổi đâu.

Bác sĩ nói bây giờ cô phải ăn đồ thanh đạm một chút, nên tôi chỉ có thể mua cháo rau củ thịt bằm cho cô." Mạc Tử Hi gật đầu, nhận lấy: "Cảm ơn dì Vương." Dì Vương nhìn Mạc Tử Hi từng muỗng nhỏ húp cháo, trong lòng cũng muôn vàn cảm xúc.

Tuy bà vẫn không thích Mạc Tử Hi, cảm thấy cô ta và Tống Tuyết Di không phải người tốt, là những kẻ xâm nhập vào gia đình này, là họ đã phá hoại cuộc sống hạnh phúc của gia đình Mạc Noãn.

Nhưng lúc này nhìn thấy bộ dạng của cô ta, trong lòng cũng không dễ chịu.

Dù sao con người cũng có tình cảm, bà và họ cũng đã sống cùng mấy năm.

Mang thai mà cứ dăm ba bữa lại vào bệnh viện thì còn ra thể thống gì.

Điện thoại của Đinh Duệ gọi mãi không thấy người đến, người giúp việc trong nhà sốt ruột mới gọi cho bà, bà không nghĩ ngợi gì liền vội vàng đến đây. "Dì Vương, Đinh Duệ đâu ạ?" Lúc này Mạc Noãn cũng phát hiện Đinh Duệ không có ở đây, thật quá đáng. "Người giúp việc trong nhà gọi 120 xong đã gọi cho cậu ta rồi.

Chương 243

Lúc tôi ra ngoài mua đồ cũng gọi cho cậu ta, cậu ta nói buổi tối có một bữa tiệc rất quan trọng, không thể rút thời gian ra được, nhờ tôi chăm sóc một lát, bên đó xong việc sẽ đến ngay." Giọng dì Vương có vài phần không tốt.

Mạc Noãn nhíu mày, cũng cảm thấy Đinh Duệ này quá không đáng tin cậy.

Có bữa tiệc nào có thể quan trọng hơn vợ con mình chứ, lại còn nói ra lời nhờ người khác chăm sóc. "Ôi, tôi cũng không biết nói sao nữa, cái người đàn ông đó chẳng phải thứ tốt đẹp gì, không có chút trách nhiệm nào cả.

May mà hồi đó cô Noãn không đính hôn với người như vậy, không thì bây giờ người khổ chính là cô rồi." Dì Vương bất bình nói.

Mạc Noãn liếc thấy sắc mặt Mạc Tử Hi thay đổi, liền ra hiệu cho dì Vương.

Dì Vương cũng biết ý mà ngậm miệng, chuyển chủ đề: "Cô Noãn, cô và cậu chủ đã ăn tối chưa?

Nếu chưa ăn tôi đi mua cho hai người một ít, cô bây giờ cũng có thai rồi, không thể để đói được." Mạc Noãn cười lắc đầu: "Dì Vương không cần phiền phức đâu ạ, cháu và Lục Sâm đã ăn cơm rồi, nhà cháu có thuê một người giúp việc chuyên chăm sóc bà đẻ, chúng cháu về nhà là có cơm ăn rồi.

Ăn xong mới nhận được điện thoại của dì." "Vậy thì tốt rồi, có người giúp việc cô và cậu chủ cũng nhàn hơn một chút, nếu không mỗi ngày về nhà còn phải tự nấu cơm, đúng là phiền phức thật." Mạc Noãn nhìn Mạc Tử Hi đang húp cháo, rồi hạ thấp giọng hỏi dì Vương:

"Cô ấy không sao chứ ạ?" "Tôi vừa mới hỏi bác sĩ, bác sĩ nói không có vấn đề gì lớn, chỉ là thai phụ đột nhiên bị kích động mạnh nên mới cảm thấy khó chịu.

Đợi một tiếng nữa bác sĩ sẽ đến kiểm tra lại, nếu không có vấn đề gì thì tối nay có thể xuất viện rồi." Dì Vương truyền đạt lại lời của bác sĩ cho Mạc Noãn.

Mạc Noãn gật đầu, ở trong phòng bệnh nhỏ giọng trò chuyện với dì Vương.

Một lúc sau Lục Sâm bước vào, Mạc Noãn vội hỏi: "Sao rồi anh?

Bắt được người chưa?" “Người vẫn chưa bắt được, thực ra lúc chúng ta rời khỏi cục cảnh sát vào buổi trưa thì bên Lâm Tử Hào đã hành động rồi, chỉ là vẫn chậm một bước, cô ta đã trốn thoát.” Trong mắt Mạc Noãn lộ ra một tia khinh bỉ, “Cô ta chuồn cũng nhanh thật.” “Cảnh sát đã kiểm tra camera giám sát của khu dân cư, cô ta ra ngoài vào khoảng hơn bảy giờ, cách đó không xa còn có một người đàn ông đón cô ta.” “Là ai?” “Noãn Noãn, người này em cũng quen, em và Mễ Nặc còn từng theo dõi anh ta, là chồng trước của Tống Tuyết Di, Chu Khải.” Lục Sâm thản nhiên nói.

Mạc Noãn cười lạnh một tiếng, Tống Tuyết Di không tìm ai hợp tác, lại đi tìm loại người liều mạng như Chu Khải, đó chẳng khác nào đang bàn chuyện với hổ, cô ta có thể nhận được kết cục tốt đẹp mới là lạ.

Môi Mạc Tử Hi run lên, ngơ ngác hỏi: “Không phải ông ta vẫn đang ở trong tù sao?

Sao họ lại dính líu đến nhau?” Mẹ cô không phải rất căm ghét người đàn ông đó sao?

Bà nói chính ông ta đã hủy hoại hạnh phúc cả đời của bà, sao còn có thể qua lại với ông ta được.

Mạc Noãn nhìn dáng vẻ của Mạc Tử Hi, liền biết Tống Tuyết Di căn bản chưa từng nói những chuyện này cho cô ta biết, “Là Tống Tuyết Di không nói cho cô biết, thực ra Chu Khải đã ra tù từ lâu rồi, họ đã lén lút liên lạc với nhau không chỉ một lần.

Nếu không phải vì họ gặp nhau để lộ sơ hở, chúng tôi cũng sẽ không điều tra lại thân thế của cô.” Mạc Tử Hi có chút đau khổ cúi mắt xuống, Mạc Noãn thấy cô ta như vậy cũng không nói tiếp.

Lục Sâm tiếp lời ban nãy: “Cảnh sát đã rà soát kỹ lưỡng từng cửa ngõ ra vào thành phố A, nhưng không phát hiện tên của Tống Tuyết Di và Chu Khải.

Chỉ có ba khả năng, một là họ đã dùng chứng minh thư của người khác, hai là mua vé xe khách đến các vùng nông thôn, hiện tại chỉ có loại vé đó không bắt buộc hành khách xuất trình chứng minh thư, ba là họ căn bản chưa đi, vẫn còn ở thành phố A.” Mạc Tử Hi xen vào: “Liệu có phải họ đã mua vé về quê tôi không?” Lục Sâm lắc đầu, “Họ không ngốc đến mức chọn về quê vào lúc này, đó chẳng phải là tự mình bại lộ sao.” Mạc Noãn nhíu mày, cũng cảm thấy suy đoán của Mạc Tử Hi không thể nào, lúc này sao Tống Tuyết Di có thể về quê được.

Ở lại thành phố A còn dễ xoay sở hơn, chỉ là các vùng nông thôn trên cả nước nhiều vô kể, nếu cô ta thật sự tìm một nơi khỉ ho cò gáy để ẩn náu thì việc tìm ra cô ta quả thật không dễ dàng.

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của Mạc Noãn, Lục Sâm nói: “Em yên tâm, mấy năm nay cô ta đã quen sống trong nhung lụa ở thành phố A, bảo cô ta quay lại cuộc sống như trước đây chắc chắn cô ta không chấp nhận nổi.

Hơn nữa cô ta mang theo nhiều tiền như vậy, nếu tiêu xài hoang phí ở những nơi quê mùa nhỏ bé đó, sớm muộn gì cũng sẽ bị nghi ngờ.

Bên cục cảnh sát đã phát lệnh truy nã toàn quốc, cũng đã gửi hình ảnh và mọi thông tin của cô ta đến các cửa khẩu, cô ta không thể ra nước ngoài được.

Thời gian tới chúng ta chỉ cần chờ cô ta tự chui đầu vào lưới." Mạc Noãn thở dài một hơi, "Không ngờ tôi lại gặp phải một người phụ nữ tồi tệ đến mức vô liêm sỉ như vậy." "Chỉ là bên ngân hàng cũng đã có tin tức mới nhất, cô ta đã lấy đi chứng minh thư và tất cả giấy tờ tùy thân của Mạc Tử Hi, quy trình rút tiền cũng hợp tình hợp lý, số tiền đã rút ra không thể truy hồi được nữa, ngân hàng không chịu trách nhiệm này.

Nhưng họ đã dựa vào bằng chứng do cục cảnh sát cung cấp, phong tỏa tài khoản dưới tên Tống Tuyết Di, bên trong chỉ còn vài chục đồng, phần còn lại đã bị cô ta rút sạch." Dừng một chút, Lục Sâm nói tiếp: "Bên ngân hàng sẽ chú ý rà soát những tài khoản có khoản tiền mặt lớn bất thường được gửi vào trong cùng một ngày, nhưng mỗi ngày có quá nhiều tài khoản như vậy, họ rà soát cũng không biết đến khi nào.

Tống Tuyết Di chắc cũng không ngốc đến mức gửi toàn bộ số tiền cuỗm được vào cùng một tài khoản." Mạc Tử Hi chỉ cảm thấy lòng nguội lạnh, hoàn toàn không thấy hy vọng, sao cô có thể ngờ rằng cuối cùng lại bị chính mẹ ruột của mình gài bẫy.

Mạc Noãn nhìn bộ dạng này của Mạc Tử Hi, không nhịn được hỏi: "Bây giờ trong tay cô còn tiền không?" Mạc Tử Hi không lên tiếng, Mạc Noãn đành phải nhấn giọng, "Nói thật đi, chỉ cần tôi muốn biết, cô cũng không giấu được tôi đâu." Mạc Tử Hi cũng không giấu giếm, chỉ nói: "Tạm thời chỉ có thẻ lương của tôi là có tiền, nhưng sắp đến đầu tháng rồi, tiền thuê mấy cửa hàng mà ba để lại cho tôi sẽ sớm được chuyển vào thôi, cũng không ít, tôi có thể tự nuôi sống mình.” Mạc Noãn cũng biết những cửa hàng của Mạc Bình Sơn đều có vị trí rất tốt, mỗi tháng đều có một khoản thu nhập không nhỏ, Mạc Tử Hi chắc vẫn có thể sống ổn, chỉ là tuyệt đối không thể tiêu xài hoang phí như trước nữa.

Cô cũng biết lòng tự trọng của Mạc Tử Hi rất cao, tuyệt đối sẽ không nhận lòng tốt của mình, nên cũng không nói thêm gì, chỉ bảo: “Đợi tôi bận xong một thời gian, tôi sẽ chuyển thêm 10% cổ phần dưới tên tôi cho cô.” Mạc Tử Hi kinh ngạc nhìn Mạc Noãn, không ngờ cô lại hào phóng đến vậy, thứ đã vào túi mình rồi mà còn nỡ lấy ra.

Nhưng sự việc đã đến nước này, cô cũng không còn mặt dày nữa, chính cô đã nói không có ý kiến gì về việc phân chia di chúc, “Tôi không cần, tôi sẽ tự nuôi sống mình.” Mạc Noãn hơi trầm giọng, “Đó cũng không phải tôi cho cô, bản di chúc mới nhất của ba vốn dĩ phân chia như vậy, là cho Tiểu Hữu An, tôi không muốn chiếm phần của cô.

Cô cứ giữ giúp nó trước, nhưng chuyện này cô phải tự mình giữ bí mật, đừng để nhà họ Đinh biết, nếu không e là không tránh khỏi một trận cãi vã.

Những cửa hàng và bất động sản dưới tên cô cũng đừng tùy tiện động đến, thành phố A chỉ có bấy nhiêu đất, tiềm năng tăng giá của bất động sản trong tương lai còn rất lớn, giữ trong tay là một chuyện rất hời.” Chỉ cần Mạc thị không sụp đổ, mỗi năm có thể chia cổ tức bình thường, 15% cổ phần đã là không ít.

Kể cả sau này cô ta và Đinh Duệ có trở mặt, những thứ này cũng đủ cho mẹ con họ sinh sống.

Chắc hẳn lúc đầu ba cũng đã suy tính như vậy, cho Mạc Tử Hi đa số là những bất động sản, cửa hàng không cần tốn công sức mà sẽ tự động tăng giá, còn giao phần lớn cổ phần cho cô, lại cho Mạc Tử Hi một lượng cổ phần không nhiều không ít, chính là để đảm bảo cuộc sống cho cô ta.

Mấy ngày nay cô không nghĩ kỹ, bây giờ nghĩ lại mới thấy sự sắp xếp này quả thực là dụng tâm hết sức.

Tình cha vĩ đại và sâu sắc biết bao, khiến ông phải suy nghĩ chu toàn đến vậy.

Nghe Mạc Noãn lải nhải, dù ngữ khí của cô không tốt, Mạc Tử Hi vẫn có thể nghe ra sự quan tâm trong lời nói của cô, cảm thấy một luồng hơi ấm dâng lên trong lòng.

Sống mũi bỗng cay xè, vào lúc này, người ở bên cạnh cô lại là người mà cô từng hận thấu xương.

Chính họ là người đã chạy đến ngay lập tức khi nghe tin cô gặp chuyện, chính họ đang tính toán cho tương lai của cô.

Ngược lại, chồng của cô, đến bây giờ vẫn không thấy bóng dáng.

Anh ta bận ư, có thể bận hơn Lục Sâm và Mạc Noãn sao?

Tất cả chỉ vì không để tâm mà thôi.

Mạc Tử Hi không mở miệng, cô sợ chỉ cần cất tiếng sẽ không kìm được mà khóc nấc lên.

Cho đến lúc này, cô mới bừng tỉnh ngộ, cảm thấy trước đây mình đã sai lầm một cách thái quá.

Nhắc đến cửa hàng, Mạc Noãn không nhịn được nhìn sang Lục Sâm, “Mấy cửa hàng dưới tên Tống Tuyết Di thì sao?” “Vốn dĩ cô ta cũng định chuyển nhượng, nhưng thời gian hơi gấp, không kịp chuyển nhượng đi, đã bị đóng băng rồi.

Lát nữa anh sẽ cho người chuyển chúng sang tài khoản của Mạc

Tử Hi.” Mạc Noãn gật đầu, quay lại nhìn Mạc Tử Hi, tiếp tục câu chuyện ban nãy: “Cô không lên tiếng thì tôi coi như cô đã đồng ý.

Chương 244

Khoảng thời gian này cô cứ ở nhà nghỉ ngơi đi, chức vụ của cô tôi sẽ tạm thời giữ lại, đợi cô sinh con xong lúc nào muốn quay lại thì nói sau.” Vương Mụ đứng bên cạnh nhìn, tuy trên mặt Mạc Noãn không có biểu cảm thừa thãi, giọng điệu cũng không được coi là ôn hòa, nhưng bà biết những gì cô nói đều là vì tốt cho Mạc Tử Hi.

Nếu Mạc Bình Sơn còn sống, thấy hai chị em họ như vậy chắc chắn cũng sẽ rất vui mừng.

Đúng lúc này, bác sĩ vào kiểm tra lại sức khỏe cho Mạc Tử Hi, thấy không có vấn đề gì lớn, bèn nói để họ tự lựa chọn, có thể đi ngay bây giờ, cũng có thể sáng mai hãy đi.

Vương Mụ hỏi ý kiến Mạc Tử Hi: “Cô Tử Hi, cô muốn ở lại bệnh viện hay về nhà?” “Dì Vương, cứ gọi con là Tử Hi đi, con không muốn ở lại bệnh viện, con muốn về nhà ngay lập tức.” Giọng Mạc Tử Hi có phần khàn khàn, cô chán ghét nơi như bệnh viện, đặc biệt là khi không có ai bên cạnh.

Về nhà ít nhất cũng là nơi cô quen thuộc.

Vương Mụ gật đầu, nhìn đồng hồ, đã mười giờ rưỡi, Đinh Duệ vẫn không thấy đâu.

Bà lại gọi một cuộc nữa, phát hiện lần này còn quá đáng hơn, chuông reo rất lâu mà không có ai nghe máy.

Mạc Noãn nhíu mày, Lục Sâm dĩ nhiên biết ý cô là gì, anh cười nói với Vương Mụ: “Dì Vương, dì giúp cô ấy thu dọn đồ đạc đi, tôi sẽ đưa cô ấy về.” Mạc Tử Hi nhìn Lục Sâm, rất nghiêm túc nói: “Không cần phiền phức vậy đâu, tôi không sao cả, gọi một chiếc taxi là về được rồi.” Mạc Noãn ghét cái vẻ sĩ diện hão của Mạc Tử Hi, cô không để ý lời cô ta nói, mà trực tiếp bảo Vương Mụ: “Mau thu dọn đồ đạc cho cô ấy đi, không còn sớm nữa, tôi cũng đang vội về đây.” Vương Mụ thoáng nở nụ cười, chỉ cảm thấy hai người này có tính cách y hệt Mạc Bình Sơn, đều rất sĩ diện.

Vương Mụ nghe lời Mạc Noãn, vì mới nhập viện buổi chiều nên cũng không có nhiều đồ, bà nhanh chóng thu dọn xong, mấy người đợi Mạc Tử Hi thay quần áo rồi rời khỏi bệnh viện.

Sắp đến nhà họ Mạc, Vương Mụ nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy không yên tâm, bây giờ ngôi nhà lớn như vậy chỉ có cô và hai người giúp việc, quan hệ ngày thường cũng không phải đặc biệt tốt.

Bà không nhịn được dò hỏi: “Tử Hi, nếu con không chê dì Vương phiền, không chê dì Vương đáng ghét, dì về nhà họ Mạc với con nhé, chăm sóc con một thời gian.” Nghe vậy, mắt Mạc Tử Hi lập tức đỏ hoe.

Trước đây cô đối xử với Vương Mụ không tốt, luôn cảm thấy lòng của Vương Mụ lúc nào cũng hướng về Mạc Noãn, bề ngoài không thể hiện ra nhưng sau lưng không ít lần mắng bà, có mấy lần còn cố tình nói cho bà nghe khi biết bà ở phía sau.

Không ngờ, lúc này, bà vẫn sẵn lòng chăm sóc cô.

Mạc Tử Hi vội vàng gật đầu lia lịa, vui vẻ nói: “Bây giờ mẹ con cũng đi rồi, con hy vọng dì và chú Hàn đều có thể quay về, ba chúng ta lại sống như trước đây.” Vương Mụ mỉm cười, thực ra họ đã sống ở nhà họ Mạc mấy chục năm, cũng đã thành thói quen.

Bây giờ nghe Mạc Tử Hi nói vậy, bà liền đồng ý, dù sao họ cũng đã có tuổi, ở đâu cũng là ở.

“Được, lát nữa dì sẽ nói với chú Hàn của con, tin rằng chú ấy cũng sẽ vui lòng.” “Vâng, cảm ơn dì Vương.” Khóe môi Mạc Tử Hi cong lên thành một nụ cười.

Vương Mụ nhẹ nhàng vỗ vai cô, “Cũng đừng nói cảm ơn nhiều làm gì, thực ra bản tính con không xấu, chỉ là bị mẹ con xúi giục nhiều quá.

Sau này con sẽ dần dần nhận ra ai mới là người thật sự tốt với con.” Lúc này Vương Mụ cảm thấy Tống Tuyết Di rời đi cũng là một chuyện tốt, tránh gây ảnh hưởng không tốt đến Mạc Tử Hi.

Mạc Tử Hi gật đầu.

Nghe vậy, Mạc Noãn ngồi ở ghế phụ khẽ nhếch môi, Vương Mụ và chú Hàn đều là những người có thể tin tưởng, có họ ở nhà, Mạc Tử Hi sẽ đỡ được rất nhiều chuyện.

Xe nhanh chóng đến nhà họ Mạc, Vương Mụ dìu Mạc Tử Hi xuống xe.

Mạc Tử Hi mấp máy môi, ngập ngừng vài giây rồi nói: “Cảm ơn hai người.” Mạc Noãn không lên tiếng, chỉ gật đầu.

Vương Mụ mời Mạc Noãn vào nhà ngồi một lát, Mạc Noãn nói rằng không còn sớm, Tần Tuệ vẫn còn ở nhà, không muốn để bà lo lắng, nên không vào nữa.

Trên đường về, Mạc Noãn có chút buồn ngủ, liên tục ngáp mấy cái.

Lục Sâm xoa đầu cô, “Buồn ngủ thì ngủ một lát đi, đến nhà anh sẽ gọi em dậy.” Mạc Noãn lắc đầu, “Thôi ạ, nếu em ngủ thiếp đi, đến nhà lại phải đi tắm, lúc đó sẽ rất khổ sở.

Em thà cố gắng về đến nhà còn hơn, dù sao cũng sắp đến rồi.” “Có gì phải lo chứ, anh Lục đây sẽ phục vụ em.” “Em không cần đâu, nhỡ có người nào đó không cẩn thận không kìm lòng được, tối nay em lại đừng hòng ngủ.” Mắt Mạc Noãn lóe lên ý cười trêu chọc.

“Cô nhóc này, cố tình làm anh thèm chứ gì.” Lục Sâm véo mũi Mạc Noãn.

“Thế mà cũng bị anh nhìn ra à.” Mạc Noãn kéo dài giọng.

Lục Sâm không nhịn được cười, chỉ cảm thấy cảm xúc của cô nhóc này thay đổi cũng thật nhanh, tối qua còn khóc trong lòng anh, bây giờ đã có thể thoải mái đùa giỡn với anh.

“Bà Lục, tốc độ lật mặt của em cũng không kém anh là bao đâu.” Mạc Noãn khẽ thở dài, “Chuyện đã xảy ra rồi thì thôi, em không thể cứ suy sụp mãi, để mọi người phải lo lắng.

Hôm nay em thấy tình trạng của Mạc Tử Hi, em cảm thấy ít nhất mình vẫn còn rất may mắn.

Ba mẹ em tuy không còn, nhưng em biết họ đều yêu thương em, chưa bao giờ tính toán với em, mọi việc làm đều vì em.” Nói đến đây, Mạc Noãn đột nhiên nghiêm túc nhìn Lục Sâm, trong con ngươi đen láy đầy ý cười, “Quan trọng nhất là, em có một người chồng rất tốt, dù em xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ ở bên em ngay lập tức.

So với Mạc Tử Hi, em đã tốt hơn rất nhiều rồi, em còn có gì để đòi hỏi nữa chứ.” “Em cũng biết tìm đối tượng để so sánh cho mình ghê.” Lục Sâm cười nhẹ nói.

Mạc Noãn không lên tiếng nữa, chỉ một mình lặng lẽ mỉm cười.

Khi về đến nhà, Tần Tuệ và dì Mai đều chưa ngủ, hai người ngồi trong phòng khách vừa trò chuyện vừa xem TV.

Thấy họ vào, bà không nhịn được lo lắng hỏi: “Bên đó không xảy ra chuyện gì chứ?” Thấy họ như vậy, Mạc Noãn lại cảm thấy xúc động, “Không sao đâu mẹ, đứa bé không sao.

Chỉ là chuyện ba con ngã cầu thang đúng như chúng ta đoán, không phải tai nạn, mà là do người đàn bà Tống Tuyết Di đó làm.

Bây giờ người đàn bà đó đã cuỗm tiền bỏ trốn, mang đi tất cả những thứ đáng giá mà cô ta có thể lấy của Mạc Tử Hi, nhẫn tâm gài bẫy chính con gái và cháu ngoại của mình." Tần Tuệ nghe xong không khỏi lắc đầu, "Người đàn bà đó cũng thật kỳ quặc, chuyện như vậy mà cũng làm ra được, đó là con gái ruột của bà ta mà." Dì Mai cũng không nhịn được thở dài, nói: "Hại chết chồng, trộm tài sản của con gái, tôi đúng là lần đầu tiên thấy loại người vô liêm sỉ như vậy." "Không sao đâu ạ, cô ta không trốn được đâu, rồi sẽ bắt được thôi.

Cô ta dính líu với người chồng trước vừa ra tù của mình, đó cũng chẳng phải dạng tốt lành gì.

Ác nhân tự có ác nhân trị, sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu.

Cứ để cô ta tạm thời tiêu dao khoái hoạt một chút, tận hưởng thế giới muôn màu bên ngoài, sau này những đêm dài đằng đẵng trong tù mới có thể hành hạ được cô ta." Tần Tuệ thấy Mạc Noãn nói vậy, trong mắt lóe lên một tia cười, "Đúng là ở với A Sâm lâu có khác, cũng trở nên ranh mãnh rồi." Mạc Noãn có chút ngượng ngùng, "Đâu có đâu ạ, con nói thật mà." "Được rồi, mẹ biết rồi, không còn sớm nữa, con và A Sâm đi nghỉ sớm đi." Mạc Noãn gật đầu, "Mẹ, dì Mai, sau này hai người cũng đừng đợi chúng con nữa, buồn ngủ thì cứ đi ngủ, con ở cùng Lục Sâm, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Tần Tuệ thoáng mỉm cười, "Ngày mai con có muốn mẹ ở lại với hai đứa mẹ cũng không ở đâu.

Mai là cuối tuần, mẹ phải về khu nhà lớn ở hai ngày, dì Mai cũng phải về nhà." Mạc Noãn thấy Tần Tuệ như vậy, không nhịn được trêu chọc: "Mẹ mày xinh mắt đẹp cười thế này, chắc là nhớ ba rồi phải không ạ?" Thấy bố mẹ chồng tình cảm tốt như vậy, Mạc Noãn trong lòng cũng vô cùng vui vẻ, một gia đình như thế này thật quá hiếm có, đi qua nửa đời người vẫn yêu thương nhau như vậy.

“Đó là tự nhiên, mẹ nhớ ba con cũng giống như con nhớ vòng tay của A Sâm vậy, mấy đêm nay mẹ ngủ không ngon giấc đâu.” Tần Tuệ không chút úp mở.

Mạc Noãn bĩu môi, thầm mắng mình lỡ lời, cảm thấy muốn trêu chọc mẹ chồng, với trình độ hiện tại của mình thì còn kém xa lắm.

Tần Tuệ cười cười, “Ngày mai hai đứa có thời gian cũng về khu nhà lớn một chuyến nhé, ông nội và ba con đều đang mong hai đứa đấy.” “Vâng, buổi sáng chúng con qua công ty một chút, chắc là có thể xử lý xong việc, buổi chiều sẽ về khu nhà lớn ạ.” Khi Mạc Noãn vào phòng ngủ, Lục Sâm đã tắm xong, đang lau tóc từ phòng tắm bước ra, nửa thân trên còn chưa mặc quần áo.

Mạc Noãn nhìn thấy lồng ngực săn chắc còn vương giọt nước của anh, không khỏi đỏ mặt, mắt đảo quanh tứ phía.

“Noãn Noãn, qua đây lau tóc giúp anh.” Mạc Noãn đi tới, không vui vẻ gì ném bộ đồ ngủ của anh vào ngực anh, “Mau mặc quần áo vào đi, cẩn thận bị cảm lạnh.” Lục Sâm đón lấy, mặc bừa lên người, cũng không kéo khóa.

Chương 245

Mạc Noãn rất ít khi thấy anh như vậy, cô cười giúp anh kéo khóa áo, rồi đứng sau lưng lau tóc cho anh, lau xong còn bóp vai cho anh.

Lục Sâm nhếch môi, hơi quay đầu lại, nói với Mạc Noãn: "Noãn Noãn nhà chúng ta tối nay thật quá chu đáo, lại biết vai chồng bị mỏi." Mạc Noãn không lên tiếng, cười vỗ vai anh một cái, ý bảo anh đừng cử động lung tung.

Họ mỗi ngày đều làm công việc giống nhau, cô dường như luôn ghi nhớ lời của Mạc Bình Sơn, cách một khoảng thời gian sẽ qua giúp anh mát-xa.

Cô biết anh vất vả, tự nhiên cũng muốn anh được thoải mái một chút.

Cơ bắp trên vai Lục Sâm khá cứng, Mạc Noãn bóp một lúc đã hết sức, cả người dựa vào vai anh, ôm cổ anh không muốn động đậy, nhỏ giọng phàn nàn: "Hóa ra mát-xa cho anh cũng không phải chuyện dễ dàng." Lục Sâm vỗ vỗ tay cô, "Không phải nói mệt rồi sao, mau đi tắm đi, tắm xong rồi ngủ." Mạc Noãn gật đầu như gà mổ thóc, đi vào phòng tắm.

Lục Sâm nhìn bộ dạng buồn ngủ ríu cả mắt của cô, không nhịn được nhắc nhở: "Noãn Noãn, tự mình chú ý một chút, cẩn thận đừng trượt ngã." "Biết rồi, anh Lục, anh mau ngủ đi, đừng làm phiền em nữa." Trong nhà khắp nơi đều trải thảm chống trượt, căn bản không có khả năng đó.

Lục Sâm tiện tay cầm một cuốn sách trên giường đọc, cho đến khi Mạc Noãn ra ngoài mới đặt sách xuống.

Mạc Noãn thấy anh chưa ngủ, liền đưa máy sấy tóc vào tay anh, nói: “Làm phiền anh Lục rồi.” Lục Sâm nhìn bộ dạng đã quen như thói quen của cô, nụ cười trên môi càng sâu.

Mạc Noãn cả người tựa vào lòng Lục Sâm, giọng nói mang theo âm điệu ngái ngủ, “Mẹ nói ngày mai bảo chúng ta có thời gian thì về khu nhà lớn một chuyến?” “Em có muốn về không?” “Sao cũng được ạ, dù sao cuối tuần em định ở nhà ngủ hai ngày cho đã, ngủ ở đâu cũng như nhau thôi, dạo này em cứ cảm thấy ngủ không đủ giấc.” Giọng Mạc Noãn có chút yếu đi.

Lục Sâm bật cười, “Vậy thì ở nhà đi, anh cũng không muốn chạy về khu nhà lớn nữa, chạy đi chạy lại mệt lắm.

Chúng ta ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày, anh làm chút đồ ngon cho em ăn.” “Em có thể ăn gà xào ớt không?

Dạo này món ăn của dì Mai hơi nhạt, mà em thích nhất món cơm trộn anh làm, anh cũng lâu rồi không làm.

Tay nghề nấu nướng mà không thường xuyên luyện tập sẽ bị mai một đấy, ngày mai anh biểu diễn một phen đi, đừng để lãng phí danh hiệu Bếp trưởng Lục của anh.” Mạc Noãn lí nhí nói, giọng cô mỗi khi buồn ngủ sẽ mềm mại hơn bình thường, nghe có chút ý vị nũng nịu.

Lục Sâm nhướng mày, “Em tâng bốc anh lên tận mây xanh thế này, anh có thể nói không được sao?” “Dĩ nhiên là không được, quyết định vậy đi, ngày mai chúng ta cùng đi siêu thị mua nguyên liệu, tự mình nấu cơm.” Lục Sâm cưng chiều véo mũi Mạc Noãn, “Được, nhưng anh nhiều nhất chỉ làm cay vừa thôi, ăn đồ cay quá em dễ bị nóng trong người.” “Không vấn đề, chỉ cần là anh làm em đều thích.” Lục Sâm cảm thấy miệng Mạc Noãn tối nay như bôi mật, lời nói ra thật sự êm tai.

“Tối nay tâm trạng em rất tốt à?” Mạc Noãn gật đầu, “Chuyện của ba đã điều tra ra chân tướng, tuy để cô ta chạy thoát, nhưng nhân cơ hội này để Mạc Tử Hi thấy rõ bộ mặt thật của cô ta cũng không phải là chuyện xấu, có lẽ đây cũng là tâm nguyện của ba.

Nghĩ như vậy, mất một chút tiền đó cũng là chuyện nhỏ.” Trải qua những chuyện này, cô cảm thấy tiền tài thật sự là vật ngoài thân, không có gì quan trọng hơn sự quan tâm và đồng hành của gia đình.

“Nghe giọng điệu của Noãn Noãn nhà chúng ta, có vẻ hào sảng như vung tiền qua cửa sổ nhỉ, đó không phải là một con số nhỏ đâu, ước chừng cũng phải mấy chục triệu.” Lục Sâm trêu chọc.

Mạc Noãn véo mạnh vào cánh tay anh, nhưng cơ bắp của anh quá săn chắc, không có một chút mỡ thừa, căn bản không véo nổi.

“Lục Sâm, anh bớt mỉa mai em đi.” “Anh đâu dám mỉa mai Noãn Noãn nhà chúng ta, nếu không cô ấy mà không vui, là phạt anh ngủ sofa đấy.” Mạc Noãn nhớ lại chuyện lần trước bắt anh ngủ sofa, anh giả bệnh lừa cô mở cửa, khóe miệng không nhịn được cong lên, “Có lẽ em nên làm vậy một lần nữa, xem anh còn có chiêu trò gì để lừa em.” Do tối ngủ ngon nên ngày hôm sau Mạc Noãn rất có tinh thần.

Dì Mai làm bữa sáng xong đã đi từ sớm, Tần Tuệ cũng đi sớm, lúc hai người dậy nhà chỉ còn lại hai người họ.

Mạc Noãn nhìn đồng hồ, đã chín giờ sáng, quả thật có hơi muộn.

Trong nồi cơm điện vẫn còn giữ ấm cháo, Lục Sâm múc một bát ra, đặt một đĩa củ cải ngâm chua trước mặt Mạc Noãn.

Đây là dì Mai dựa theo khẩu vị của Mạc Noãn mà đặc biệt ngâm cho cô, rất vừa miệng, nhưng đối với người bình thường thì hơi chua quá.

Mạc Noãn nhìn mà thèm ăn, cầm thìa vừa ăn vừa thổi.

Lục Sâm nhìn bộ dạng trẻ con của cô, cười lắc đầu, quay người vào bếp cho bánh bao đã hơi nguội vào lò vi sóng hâm lại.

Khi anh ra, bát cháo nhỏ của Mạc Noãn đã vơi đi một nửa, củ cải ngâm chua cũng hết, Lục Sâm lại đi lấy thêm cho cô một ít.

"Cảm ơn." Mạc Noãn vừa ăn vừa nói.

Lục Sâm cảm thấy người vợ anh tìm được thật dễ nuôi, không bao giờ kén ăn, những món rất đơn giản cô luôn ăn rất ngon lành, như thể đó là mỹ vị nhân gian vậy.

Mạc Noãn phát hiện Lục Sâm nửa ngày không động đũa, không nhịn được ngẩng đầu nhìn anh, chỉ thấy khóe môi anh nở nụ cười nhạt, ánh mắt đầy cưng chiều nhìn cô.

"Anh Lục, mau ăn sáng đi, ăn xong còn phải đến công ty." Mạc Noãn nhắc nhở.

Lục Sâm mỉm cười, rồi bắt đầu ăn.

"Kỳ quặc." Mạc Noãn lẩm bẩm.

Lúc hai người đến Mạc thị đã là mười giờ, công việc dự định hoàn thành trong một buổi sáng bị trì hoãn, buổi trưa đành phải gọi đồ ăn ngoài, ăn xong lại tiếp tục xử lý.

Khi mọi việc kết thúc đã là khoảng ba giờ, hai người nghỉ ngơi một lúc trong phòng nghỉ, đến năm giờ mới rời khỏi Mạc thị.

Mạc Noãn vẫn còn nhớ món gà xào ớt của mình, hai người cùng nhau đi siêu thị mua nguyên liệu.

Lục Sâm một tay khoác tay Mạc Noãn, một tay đẩy xe đẩy, ăn mặc bảnh bao trong bộ vest, lại thêm bộ dạng bảo vệ vợ, trông vô cùng nổi bật trong siêu thị.

Có không ít ánh mắt đổ dồn về phía họ, Mạc Noãn dĩ nhiên cũng chú ý, không nhịn được kéo tay áo Lục Sâm, hạ giọng nói: "Lục Sâm, bây giờ em mới phát hiện, hóa ra nhìn người khác với vẻ mặt ngưỡng mộ, cảm giác này thật sự rất tuyệt.” “Cô nhóc có sở thích quái đản này.” Trong lòng Lục Sâm lại không khỏi cảm khái, nhớ lại lúc đầu cô nhóc này không cho phép anh ôm cô như vậy ở bên ngoài, bây giờ cô đã quen như một thói quen, còn vì thế mà cảm thấy vui vẻ.

Mua xong nguyên liệu cần thiết cho món gà xào ớt, Mạc Noãn kéo Lục Sâm đến khu đồ ăn vặt.

Lục Sâm tò mò nhìn Mạc Noãn, “Bình thường em có vẻ không ăn vặt mà?” Mạc Noãn đỏ mặt, cô không biết phụ nữ mang thai có phải đều như vậy không, khẩu vị thay đổi rất lớn.

Bình thường cô không thích ăn vặt, nhưng lúc này nhìn những thứ này lại thấy thèm một cách khó hiểu.

“Anh Lục, anh nói đúng rồi, em không phải người thích ăn vặt, là công chúa nhỏ và hoàng tử nhỏ của anh muốn ăn đấy, anh còn không mau chọn cho chúng một ít.” Mạc Noãn nghiêm túc chỉ vào hai nhóc con trong bụng.

Lục Sâm buông tay khỏi xe đẩy, một tay ôm lấy vòng eo vẫn còn thon gọn của cô, một tay nhẹ nhàng đặt lên bụng cô, ra vẻ nghiêm túc hỏi: “Công chúa nhỏ của ba, thích ăn gì thì nói cho ba biết, ba mua cho các con.” Mạc Noãn bị hành động đột ngột của anh làm cho đỏ bừng mặt, đẩy anh ra, “Lục Sâm, anh làm gì vậy, có người xung quanh mà.” Trong đôi mắt đen láy của Lục Sâm đầy ý cười, nhưng vẻ mặt lại vô cùng nghiêm túc, “Công chúa nhỏ của anh nói tùy mẹ chọn, mẹ chọn gì thì con ăn nấy.” Mạc Noãn bị bộ dạng có phần trẻ con của anh chọc cười, cô tự mình đi đến kệ đồ ăn vặt, cũng nhẹ nhàng đặt tay lên bụng, nhỏ giọng nói: “Các con yêu, nếu đã là ý của các con, vậy thì mẹ không khách sáo nữa.” Quý Anh Ngữ không thể tin được nhìn hai người đang nói chuyện dịu dàng ở phía không xa.

Do các kệ hàng trong siêu thị được xếp thành từng hàng, lúc này cô đang đứng ở kệ hàng phía sau họ, khoảng cách không xa, có thể nghe rõ toàn bộ cuộc nói chuyện của họ.

Nếu không phải chính tai nghe thấy, cô thật sự không dám tin đó là lời Lục Sâm nói, vẻ mặt cưng chiều ấm áp đó chỉ từng có với chị gái cô.

Không, bây giờ, anh đối với Mạc Noãn còn tốt hơn cả với chị gái.

Chị gái cô không phải là người hay đùa giỡn, cộng thêm căn bệnh hen suyễn nhiều năm khiến tính cách cô ấy có phần u uất, cô ấy rất ít khi nũng nịu với Lục Sâm như Mạc Noãn.

Cô đột nhiên cảm thấy, tình cảm giữa họ còn sâu đậm hơn trong tưởng tượng, đâu phải người bình thường có thể dễ dàng xen vào.

Chương 246

Mạc Noãn nhìn những món ăn vặt đủ màu sắc mà hoa cả mắt, thực ra cô cũng không biết mua gì, chỉ bỏ vào xe đẩy một ít khoai tây chiên, đậu phụ khô, sơn tra và những thứ tương tự, những thứ có vị ngọt cô không muốn ăn chút nào.

Lục Sâm liếc nhìn những món ăn vặt cô chọn, ngoại trừ khoai tây chiên, đậu phụ khô có hơi không tốt cho sức khỏe, còn lại đều ổn, nên cũng không nói gì, chỉ hỏi: "Đủ chưa?" Mạc Noãn nhìn Lục Sâm như thấy ma, "Hôm nay anh đổi tính à?" Người bình thường luôn yêu cầu nghiêm ngặt về chế độ ăn uống của cô, hôm nay không những cho phép cô ăn vặt, còn hỏi cô đã đủ chưa.

Lục Sâm véo má cô, "Bà Lục, em nhìn anh bằng ánh mắt gì vậy, làm như bình thường anh ngược đãi em, một bà bầu, vậy đó." Mạc Noãn lè lưỡi, lời này cô không dám nói, nếu không sẽ bị Lục Sâm bắt lại để giáo huấn tư tưởng.

Cô khoác lại tay anh, cười nói: "Đâu có đâu, anh Lục nhà chúng ta trước nay luôn ôn hòa nho nhã, chuyện ngược đãi người khác tuyệt đối sẽ không làm." "Anh tin em… mới lạ." Lục Sâm nói từng chữ một.

Mạc Noãn bật cười, cả người dựa vào Lục Sâm, ra vẻ đại nhân có đại lượng, "Được rồi, em không đấu võ mồm với anh nữa, em sớm đã có tự biết mình rồi, em nói không lại anh đâu.

Chúng ta về nhà đi, không thì tối nay ăn cơm muộn mất." "Em đó." Nhìn bộ dạng đánh trống lảng của Mạc Noãn, Lục Sâm nhất thời không biết nói gì.

Hai người vừa đi về phía trước thì thấy Quý Anh Ngữ đang mỉm cười đứng cách đó không xa.

Mạc Noãn nhất thời có chút ngẩn người, từ sau khi Mạc Bình Sơn xảy ra chuyện, cô luôn chìm đắm trong nỗi đau của mình, nếu không phải hôm nay gặp phải, cô gần như đã quên mất còn có một “tình địch” như vậy đang rình rập bên cạnh mình.

“Anh Lục, chị dâu, thật trùng hợp, hai người cũng đi siêu thị à.” Quý Anh Ngữ nở nụ cười rạng rỡ.

Mạc Noãn nhìn cô, phát hiện một thời gian không gặp, Quý Anh Ngữ dường như có thêm một chút trưởng thành, cả người tràn đầy sức sống, xem ra đã thích nghi rất tốt với công việc mới.

Lục Sâm liếc nhìn xe đẩy của cô, phát hiện bên trong ngoài rau củ ra, còn có rất nhiều đồ ăn vặt, không nhịn được nói: “Vẫn như trước đây, thích ăn vặt như vậy, những thứ có chất phụ gia đó ăn ít thôi, ăn vào không tốt cho sức khỏe đâu.” Nghe vậy, Quý Anh Ngữ nhìn Mạc Noãn với ánh mắt đầy đồng cảm nhưng cũng không giấu được ý cười trêu chọc, vẫn giữ thái độ thân quen như cũ: “Chị dâu, cuối cùng em cũng hiểu được ngày thường của chị trôi qua thế nào rồi, đúng là sống trong nước sôi lửa bỏng mà.

Anh Lục sau khi kết hôn hình như càng thích dạy đời, lại còn hay quản đông quản tây nữa.” Nhìn dáng vẻ này của Quý Anh Ngữ, Mạc Noãn không biết nên đáp lại thế nào.

Thực ra trong lòng cô lại thầm nghĩ, những ngày tháng như vậy tôi lại vô cùng vui vẻ.

“Thật ra cũng ổn.” Mạc Noãn tỏ ra không mấy hứng thú.

Quý Anh Ngữ nhìn Mạc Noãn, trong mắt lộ rõ vẻ lo lắng: “Chị dâu, em đã xem tin tức về chuyện của ba chị trên tivi rồi.

Chắc hẳn khoảng thời gian này chị đã rất đau khổ.

Mấy hôm trước em có gọi cho anh Lục, anh ấy nói tâm trạng chị vẫn chưa tốt lắm.

Em định qua thăm để an ủi chị một chút, nhưng anh Lục lại nói không cần, em biết là anh ấy xem thường em mà.” Câu cuối cùng, Quý Anh Ngữ nói với giọng điệu có phần nũng nịu.

Mạc Noãn không nhịn được liếc nhìn Lục Sâm.

Quý Anh Ngữ đã gọi điện tới ư?

Sao cô chưa từng nghe anh nói gì cả.

Bắt gặp ánh mắt của cô, Lục Sâm chỉ cười mà không nói gì.

Người ta nói không ai nỡ đánh người mặt tươi cười, Mạc Noãn cũng mỉm cười đáp lại: “Cảm ơn em đã quan tâm, bây giờ chị ổn rồi.” Quý Anh Ngữ bước tới, dường như e ngại cái bụng của cô nên chỉ nhẹ nhàng ôm Mạc Noãn từ bên cạnh.

Hành động bất ngờ này khiến Mạc Noãn giật mình, phải cố gắng kiềm chế lắm mới không đẩy cô ta ra.

Quý Anh Ngữ thu lại nụ cười trên mặt, nhẹ giọng nói: “Chị dâu, em hiểu nỗi đau mất đi người thân.

Em cũng từng mất đi người chị thân yêu nhất trong một ngày.

Khoảng thời gian đó là khó khăn nhất, nhưng chỉ cần vượt qua được là ổn thôi.

Tình cảm dù sâu đậm đến đâu, thời gian rồi cũng sẽ làm phai nhạt.

Chị xem, bây giờ em và anh Lục đều đã bước ra được rồi còn gì?

Em đã trở thành con người mà trước đây em không dám tưởng tượng, còn anh Lục cũng đã tìm lại được tình yêu đích thực.” Mạc Noãn luôn cảm thấy lời của Quý Anh Ngữ có ẩn ý sâu xa.

Cô biết Lục Sâm từng yêu sâu đậm Quý Anh Ly, chuyện trước hôn nhân cô không muốn tính toán, cũng không cần phải tranh giành với một người đã khuất.

Nhưng cứ bị người khác nhắc đi nhắc lại thế này, trong lòng ít nhiều cũng có chút khó chịu.

“Yên tâm đi, chị sắp làm mẹ rồi, chị sẽ không để cảm xúc ảnh hưởng đến mình đâu.” Mạc Noãn cười nói.

“Vậy thì tốt rồi.” Quý Anh Ngữ nhìn qua nguyên liệu họ mua, không nhịn được kinh ngạc kêu lên với Lục Sâm: “Anh Lục, anh định làm món gà xào ớt à?” Lục Sâm gật đầu: “Ừ, chị dâu em nói muốn ăn, nên nhân tiện có thời gian thì mua ít nguyên liệu về tự làm.

Đồ ăn bên ngoài không yên tâm.” Mạc Noãn hơi cau mày, có chút lo lắng Quý Anh Ngữ sẽ chủ động đòi đến ăn cơm.

Nhưng dường như cô đã nghĩ sai, chỉ nghe Quý Anh Ngữ nói: “Chị dâu và hai bé con thật có lộc ăn, tay nghề của anh Lục giỏi lắm đấy.

Thôi, không làm phiền hai người nữa, em còn phải đi mua ít bánh ngọt.

Em đi trước đây, hai người cũng mau về nấu cơm đi, không thì ông nội Lục biết em làm lỡ thời gian của hai người, để chắt của ông bị đói thì sẽ không tha cho em đâu.” Nghe cô ta nói vậy, Mạc Noãn cảm thấy mình có chút bụng dạ hẹp hòi, hình như người ta vốn không có ý đó.

“Được, lúc nào rảnh thì em đến thăm ông nhiều vào, ông vẫn luôn lo lắng cho em đấy.” Lục Sâm nói với Quý Anh Ngữ.

Quý Anh Ngữ gật đầu, vẫy tay chào Mạc Noãn rồi đẩy xe hàng của mình đi rất nhanh, dường như sợ Lục Sâm lại cằn nhằn.

Lục Sâm nhìn dáng vẻ chạy trối chết của cô ấy, khoé môi cong lên một nụ cười dịu dàng.

Mạc Noãn vừa hay nhìn thấy nụ cười của anh, có chút buồn bực nói: “Anh Lục, đi nhanh thôi, hai nhóc con của anh đang phản đối rồi kìa.” Lục Sâm không nhận ra sự khác thường trong giọng nói của Mạc Noãn, anh cười rồi nắm tay cô về nhà.

Sau khi về đến nhà, cả hai lập tức thay đồ mặc ở nhà.

Cơn bực bội nho nhỏ lúc gặp Quý Anh Ngữ của Mạc Noãn cũng tan biến.

Thấy Lục Sâm vào bếp, cô cũng cầm một túi khoai tây lát lớn đi theo, dựa vào cửa vừa ăn vặt vừa xem anh nấu ăn.

Ngay cả động tác chặt thịt gà, Mạc Noãn cũng cảm thấy Lục Sâm làm rất tao nhã, đẹp mắt, không hề có chút bạo lực nào.

Lục Sâm quay đầu nhìn Mạc Noãn, nói: “Ra ngoài xem TV đi, đứng đây coi chừng tối lại mỏi chân.” “Không sao, em xem một lát thôi, tiện thể học lỏm tay nghề của đầu bếp Lục.” Mạc Noãn vừa dứt lời thì điện thoại của cô reo lên.

Chương 247

Cô đi ra phòng khách tìm điện thoại, thấy màn hình hiện tên người gọi là ông nội, cô không bắt máy ngay mà cầm điện thoại vào bếp, ném vấn đề cho Lục Sâm: “Lục Sâm, điện thoại của ông nội, anh tự giải thích với ông đi.” Lục Sâm gật đầu.

Vì tay anh không tiện, Mạc Noãn đành phải nhấn nút nghe rồi đưa điện thoại đến bên tai anh.

Lục Sâm cười nhẹ, nói: “Ông nội.” “Chuyện gì thế, đây là điện thoại của Noãn Noãn mà, sao lại là cháu nghe?” Lục Sâm cố ý hạ thấp giọng: “Ông nội, Noãn Noãn đang ngủ, cháu ra ban công nghe điện thoại.” Giọng nói ở đầu dây bên kia quả nhiên nhỏ lại: “Sao thế?

Không phải mẹ cháu bảo hai đứa buổi sáng đến công ty một lát là xong việc sao?

Sao chẳng thấy về nhà gì cả, bây giờ sắp đến giờ cơm rồi.” Lục Sâm đối phó với ông nội mình đã quá thành thạo: “Công ty có việc đột xuất nên bị lỡ dở.

Tụi cháu vừa mới xử lý xong, giờ mới về đến nhà.

Noãn Noãn hơi mệt, ngủ thiếp đi trên xe rồi, cháu nghĩ về nhà lớn lại phải đi lại vất vả nên về thẳng bên khu trung tâm luôn.” “Vậy ngày mai có qua không?” “Ngày mai chắc cũng không được ạ.

Tình hình bên Mạc Thị bây giờ không ổn định lắm, lúc nào cũng có thể có chuyện bất ngờ xảy ra, cháu và Noãn Noãn không thể đi xa được, phải luôn canh chừng.

Hơn nữa sáng mai qua thì tối lại phải về, Noãn Noãn sẽ chịu không nổi.” Ông nội nghe xong có chút im lặng, một lúc lâu sau mới thất vọng nói: “Ừ, vậy hai đứa cứ lo chuyện của Mạc Thị trước đi.

Cháu nhớ giúp Noãn Noãn san sẻ nhiều hơn, bây giờ chuyện của cả một công ty đè nặng lên vai một bà bầu, nghĩ thôi đã thấy mệt rồi.” “Vâng, cháu sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt ạ.” Cúp điện thoại, Mạc Noãn cảm thấy có chút áy náy: “Lục Sâm, chúng ta có hơi quá đáng không, lại đi lừa ông như vậy.” Hình như đây không phải lần đầu tiên.

“Sao lại là lừa dối được?

Hôm nay chúng ta đúng là làm việc đến chiều, điểm này không nói dối.

Hơn nữa Mạc Thị đúng là chưa ổn định, chúng ta tốt nhất không nên rời đi.” Lục Sâm cười nói.

Nghe Lục Sâm nói vậy, Mạc Noãn cũng thấy nhẹ lòng hơn một chút.

Nhưng vừa nghĩ đến bộ dạng nói dối không chớp mắt của anh lúc nãy, trong lòng vừa buồn cười lại vừa có chút lo lắng, cô nhìn Lục Sâm một cách nghiêm túc: “Anh Lục, em phát hiện ra anh nói dối không hề chớp mắt chút nào đâu nhé.

Anh nói đi, chiêu này rốt cuộc anh đã luyện tập bao lâu rồi?

Có bao giờ dùng nó để đối phó với em chưa?” Lục Sâm nhất thời có cảm giác trộm gà không được còn mất nắm gạo: “Bà Lục, em nghĩ nhiều rồi, anh đối với em tuyệt đối thành thật, chưa bao giờ lừa dối em.” “Tốt nhất anh nên nhớ kỹ những gì mình nói, nếu để em phát hiện ra thì anh thảm rồi.” Ánh mắt Mạc Noãn nhìn Lục Sâm mang theo vài phần cảnh cáo.

Lục Sâm cảm thấy mình thật oan uổng.

Cô nhóc này không muốn đối mặt với ông nội, đá quả bóng này cho anh, anh giúp cô đá lại rồi mà cô còn không hài lòng, lại còn nghi ngờ cách làm của anh.

“Noãn Noãn, em ngày càng bá đạo rồi đấy.” Lục Sâm dở khóc dở cười.

Mạc Noãn không để ý mà bĩu môi, dừng lại vài giây rồi nghiêm túc nói: “Em đang tìm cảm giác, xem làm thế nào mới có khí chất của tổng tài bá đạo.” Lục Sâm không nhịn được mà bật cười: “Em đúng là biết tưởng tượng thật.” Vì phải chuẩn bị xào rau, Mạc Noãn bị Lục Sâm đẩy ra ngoài.

Để tránh bị sặc khói, Lục Sâm còn đóng cả cửa bếp lại.

Mạc Noãn cởi giày, nằm dài trên sofa, cũng không bật TV mà chỉ khẽ cong môi nhìn lên trần nhà, nụ cười ấy tràn đầy mãn nguyện.

Lục Sâm làm hai món mặn hai món chay: gà xào ớt, thịt bò hầm nhừ, cải dầu xào tỏi, canh trứng rong biển.

Mạc Noãn ăn rất thỏa mãn.

Ăn xong, cô không nhịn được mà dựa vào sofa, xoa xoa cái bụng đã tròn lên trông thấy, cười khẽ nói: “Hai đứa chắc chắn giống mẹ nuôi của các con, đúng là một kẻ ham ăn.” Lục Sâm dọn dẹp bát đũa xong, thấy Mạc Noãn đang lười biếng dựa trên sofa, bèn chìa tay về phía cô, cười nói: “Bà Lục, anh Lục chính thức mời em cùng anh ấy đi dạo, không biết anh có vinh hạnh này không?” Mạc Noãn nhẹ nhàng đặt tay vào lòng bàn tay anh, rất biết phối hợp nói: “Nể tình anh Lục dạo này biểu hiện tốt như vậy, nhất định phải cho anh mặt mũi rồi.” Lục Sâm kéo Mạc Noãn đứng dậy.

Cây xanh trong khu chung cư rất tốt, hai người cũng không đi xa, chỉ tay trong tay đi dạo vài vòng bên dưới, cuối cùng dừng lại ở một khu dụng cụ thể thao.

Mạc Noãn ngồi trên ghế, tay chống cằm, nhìn Lục Sâm dùng dụng cụ để vận động gân cốt.

Lúc này Mạc Noãn mới nhớ ra phòng gym trong nhà đã được sửa thành phòng ngủ của dì Mai, dạo này buổi tối anh cũng không có thời gian ra ngoài vận động.

“Lục Sâm, nhà của chúng ta khi nào mới sửa xong vậy?” “Chắc là sắp rồi, nhưng sửa xong chúng ta cũng không thể chuyển vào ngay được, bên trong sẽ có khí độc hại, phải để một thời gian cho bay hết.” “Gần đây hình như anh không ra ngoài tập luyện, thể chất có bị giảm sút không?” Lục Sâm bật cười, bước xuống khỏi xà kép, khoác vai cô: “Không đâu, anh cũng chỉ mới không tập vài ngày gần đây thôi, không ảnh hưởng gì đâu.” Hai người đi dạo thêm một lúc nữa rồi về.

Mạc Noãn cảm thấy dễ chịu hơn nhiều so với lúc vừa ăn xong, chỉ có điều chân hơi mỏi, cô kéo Lục Sâm về nhà.

Tắm xong, Lục Sâm lấy một cuốn sách từ trên giá, nói là muốn thai giáo cho hai nhóc con.

Mạc Noãn liếc nhìn, không nhịn được mà phì cười.

Cuốn sách Lục Sâm cầm không phải là truyện cổ tích gì, mà là một cuốn Kinh tế học thú vị, dùng những ví dụ đơn giản để giải thích các nguyên lý kinh tế học khá phức tạp.

“Lục Sâm, loại sách này thì thôi đi, chúng ta dành thời gian đi mua ít truyện cổ tích phù hợp với chúng.

Cuốn anh cầm phức tạp quá, không hợp với chúng đâu.” Lục Sâm lại không nghĩ vậy: “Nghe hiểu hay không không quan trọng, cứ để chúng có chút khái niệm trước đã.

Sau này Lục Thị và Mạc Thị còn trông cậy vào chúng đấy.” Nghe Lục Sâm nói vậy, Mạc Noãn cũng cảm thấy áp lực.

Nhà họ Lục và nhà họ Mạc bây giờ quả thật ít người, con của họ chính là hy vọng lớn nhất.

“Đúng thật.” “Cho nên, phải bắt đầu bồi dưỡng từ bây giờ, nếu không sau này không có thiên phú thì mất mặt lắm.” Vẻ mặt Lục Sâm có chút nghiêm túc, dáng vẻ chân thành đó không hề giả tạo chút nào.

Mạc Noãn cũng không nói gì thêm, mặc kệ anh.

Nhưng Lục Sâm thật sự không phải là người biết kể chuyện, huống chi trong tay anh còn là một cuốn sách về kinh tế học, dù mang tính thú vị nhưng qua miệng anh lại hoàn toàn biến dạng.

Mạc Noãn nghe mà chỉ muốn cười, nhưng mỗi lần nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh, cô lại đành phải nín lại, yên tâm nép trong lòng anh.

Cuối cùng, cô ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Lúc này, Mạc Noãn không hề biết Tống Tuyết Di còn để lại cho cô một quả bom hạng nặng.

Sáng hôm sau, cô bị tiếng Lục Sâm nói chuyện điện thoại đánh thức.

“Cho người mua lại tòa soạn đó đi, nhanh lên.” Lục Sâm nói xong câu đó thì nhanh chóng cúp máy.

Mạc Noãn nghi hoặc nhìn anh: “Sáng sớm tinh mơ anh nổi giận cái gì thế?

Chương 248

Xảy ra chuyện gì à?” “Tống Tuyết Di đã tung chuyện mấy năm trước của em ra rồi, bây giờ đã lên báo.

Anh đã cho người đi thu hồi, nhưng vẫn chậm một chút, một phần đã được phát hành rồi, hy vọng vẫn còn kịp.” Sắc mặt Lục Sâm âm trầm đến đáng sợ.

Anh đã sớm dặn dò các tòa soạn báo đó rồi, không ngờ bọn họ vẫn không coi ra gì.

Mạc Noãn chưa bao giờ thấy một Lục Sâm như vậy, nhìn dáng vẻ của anh cũng biết sự việc có chút nghiêm trọng.

Cô không nhịn được cau mày, Tống Tuyết Di đúng là một người đàn bà đáng ghét, người đã bỏ trốn rồi mà còn giáng cho cô một đòn, rõ ràng là không muốn để cô sống yên ổn.

Mạc Noãn vừa định mở miệng, điện thoại của Lục Sâm lại vang lên.

Chỉ nghe thấy anh gầm nhẹ: “Tôi không muốn nghe giải thích, nếu ngay cả nhân viên dưới quyền anh cũng không quản được thì cái chức tổng tài của anh còn có ý nghĩa gì nữa, sớm cút về nhà đi, đừng có làm mất mặt.” Lục Sâm nói xong liền ngắt máy.

Mạc Noãn thấy bàn tay anh bên hông nắm chặt thành quyền, cô bèn kéo tay anh, vỗ nhẹ: “Là tòa soạn nào vậy?” “Thần Quang, một tờ báo chuyên đào bới đời tư của người nổi tiếng.

Hầu hết các bài báo của họ đều dựa vào những mối quan hệ tình cảm hỗn loạn của các ngôi sao để câu view, không có đạo đức nghề nghiệp, thích phóng đại, thêm mắm dặm muối.

Ở thành phố A, danh tiếng của họ rất tệ, đồng nghiệp trong ngành đều đặc biệt ghét, nhưng những bài báo họ đăng lại rất hợp khẩu vị của những phụ nữ thích hóng chuyện, nên ở thành phố A phát triển rất mạnh.” “Vừa rồi là sao vậy?” “Là tổng giám đốc của Thần Quang gọi tới, nói là do tổng biên tập mới đến tự ý quyết định, nhằm cạnh tranh với một tổng biên tập khác.” Lúc này, tòa soạn Thần Quang cũng đang hỗn loạn.

Tổng tài đến thẳng công ty chửi mắng hai vị tổng biên tập một trận xối xả: “Các người xem các người đã làm gì đi.

Tôi đã nói với các người từ sớm, có những người các người không thể đụng vào.

Nhìn xem bây giờ đã gây ra chuyện gì, muốn chết thì tự mình đi nhảy sông đi, sao phải lôi cả tôi theo.” Một trong hai tổng biên tập mồ hôi lạnh túa ra.

Tòa soạn thực hiện chế độ hai tổng biên tập, mỗi người dẫn dắt một đội ngũ riêng để tạo ra sự cạnh tranh lành mạnh, thúc đẩy sự phát triển của công ty.

Anh ta hung hăng trừng mắt nhìn người đối diện: “Lần này bị anh hại chết rồi, anh điên rồi à?

Tin tức của ai cũng dám đăng.” “Người tên Mạc Noãn đó rất lợi hại sao?

Không phải chỉ là chủ tịch của Mạc Thị thôi à?

Có gì ghê gớm đâu.” Người đàn ông kia không hề để tâm.

Nghe anh ta nói vậy, tổng tài liền ném thẳng một cái cốc vào đầu anh ta, gầm lên: “Tao đúng là mù mắt mới để một kẻ ngoại lai như mày làm tổng biên tập, mày ngay cả thân phận người ta còn chưa tìm hiểu rõ đã dám làm bậy.” Lục Sâm ngăn chặn miễn cưỡng được xem là kịp thời, nhưng sức mạnh của cộng đồng mạng bây giờ rất lớn.

Những người đọc được bài báo đầu tiên đã lan truyền thông tin lên mạng.

Thêm vào đó, thân phận của Mạc Noãn hiện tại rất đặc biệt, không chỉ là chủ tịch của Mạc Thị mà còn là vợ của Lục Sâm, thu hút đủ sự chú ý của mọi người.

Chỉ trong nửa tiếng đồng hồ, tin tức đã lan truyền khắp nơi trên mạng, còn bị thêm thắt, chỉnh sửa và đặt những tiêu đề khác nhau.

Mễ Nặc là người thấy tin tức đầu tiên, lúc cô ấy gọi điện đến thì Mạc Noãn mới biết.

Mạc Noãn lướt điện thoại, chậm rãi đọc.

Nhìn những tiêu đề lộn xộn đó chỉ cảm thấy đau cả đầu. *“Đại tiểu thư Mạc Thị trở về báo thù.”* *“Xem một người phụ nữ xoay chuyển hai tập đoàn như thế nào.”* *“Đại tiểu thư hào môn, kẻ tâm cơ bậc thầy của năm.”* … Các loại tiêu đề quả thực không thể lọt vào mắt.

Mạc Noãn tùy tiện chọn một bài báo để đọc tiếp.

Mạc Noãn đọc lướt xuống nội dung bên dưới: *“Chủ tịch hiện tại của Mạc Thị thực chất là một kẻ lòng dạ hiểm độc.

Năm năm trước, cô ta lái xe cố tình đâm người em gái cùng cha khác mẹ của mình đến mức suýt tàn phế, bị chính cha ruột đuổi ra khỏi nhà.

Vài năm sau quay về chiếm đoạt toàn bộ Mạc Thị, việc chủ tịch cũ của Mạc Thị đột ngột ngã xuống cầu thang cũng là do cô ta sắp đặt.

Vừa mới nhậm chức đã đuổi mẹ kế đi, nắm chặt toàn bộ Mạc Thị trong tay.”* Bên dưới thậm chí còn có cả ảnh Mạc Tử Hi đến bệnh viện hôm kia, nói rằng đó cũng là do cô gây ra.

Phần bình luận cũng rất sôi nổi, nhưng đa phần là những lời chửi rủa.

Có người thậm chí còn “thiện ý” nhắc nhở tổng tài Lục Thị, nên sớm nhìn rõ bộ mặt thật của cô ta, nếu không sớm muộn gì Lục Thị cũng sẽ rơi vào tay cô ta.

Mạc Noãn cảm thấy bài báo này thật nực cười.

Tống Tuyết Di lại có thể đổ hết những việc mình đã làm lên đầu cô, mà không hề nhắc đến hành vi tiểu tam của mình.

Chuyện vô liêm sỉ như vậy mà bà ta cũng làm được.

Mạc Noãn không hề đau buồn, ngược lại rất bình tĩnh: “Lục Sâm, chúng ta có cần mở họp báo ngay lập tức không?” Lục Sâm gật đầu: “Cần, nhưng chuyện này e là phải có Mạc Tử Hi ra mặt giải thích mới có tác dụng.

Lời của chúng ta không đủ sức thuyết phục.

Hơn nữa, vụ tai nạn năm đó các cơ quan hữu quan cũng có lưu hồ sơ, sự thật bề ngoài rất bất lợi cho em, ngược lại sẽ đẩy em vào đầu sóng ngọn gió.

Hiện tại, điều quan trọng nhất là phải để Mạc Tử Hi nói ra sự thật về vụ tai nạn.” Mạc Noãn không nghĩ ngợi gì mà định gọi ngay cho Mạc Tử Hi, nhưng cô vừa mở điện thoại thì Mạc Tử Hi đã gọi tới.

Câu đầu tiên cô ấy nói là: “Tôi đã xem hết tin tức trên mạng rồi.

Tôi ở nhà đợi hai người, hai người mau qua đây đi, tôi sẽ kể hết những gì tôi biết cho hai người.” Nghe vậy, mắt Mạc Noãn sáng lên, trong lòng bỗng dấy lên hy vọng.

Cô cảm thấy chuyện đã làm mình day dứt bao năm cuối cùng cũng sắp có lời giải đáp, nhất thời có chút phấn khích, hoàn toàn không bị những lời đồn thổi ảnh hưởng.

Lục Sâm nhìn dáng vẻ của cô, cũng thấy yên tâm phần nào.

Khi hai người đến nhà họ Mạc, Mạc Tử Hi đang ngồi trên sofa trong phòng khách, cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì.

Đinh Duệ ngồi đối diện cô ấy, Vương mụ cũng đứng bên cạnh.

Sắc mặt mấy người đều không tốt, không khí có chút lạnh lẽo, ngưng trọng.

Chương 249

Cho đến khi Lục Sâm và Mạc Noãn bước vào, Mạc Tử Hi mới ngẩng đầu lên, khóe miệng nhếch lên một nụ cười gượng gạo: “Hai người ngồi đi, tôi sẽ nói cho hai người biết sự thật về vụ tai nạn năm đó.” Lục Sâm kéo Mạc Noãn ngồi xuống, tay vẫn nắm chặt tay cô không buông.

Vì đang vội vàng làm rõ sự thật với bên ngoài, nên Mạc Tử Hi nói rất đơn giản, chỉ nói những điểm chính.

Cô ấy đầu tiên nhìn về phía Đinh Duệ, bình tĩnh nói: “Lúc đầu, chúng ta phát sinh quan hệ trước lễ đính hôn, thật ra là do tôi và mẹ tôi cùng nhau sắp đặt.

Anh vẫn luôn biết, tôi đã thích anh từ lần gặp đầu tiên, nhưng tôi không dám nói cho anh biết.

Thấy anh sắp đính hôn với người khác, tôi nhất thời không chấp nhận được sự thật này, nên đã nghe theo lời mẹ bỏ thuốc vào nước của anh.

Đêm đó hoàn toàn là một sự cố, Mạc Noãn cũng là do tôi cố ý gọi đến.” Đinh Duệ kinh ngạc nhìn Mạc Tử Hi.

Tối hôm đó anh đã uống chút rượu, cứ ngỡ là mình hoa mắt, nhìn nhầm cô ấy thành Mạc Noãn, không ngờ tất cả đều do hai mẹ con họ sắp đặt.

Mạc Noãn nghe được thông tin này, tâm trạng không hề bị ảnh hưởng.

Cô đối với Đinh Duệ không có tình cảm gì, tự nhiên sẽ không thấy tiếc nuối.

Nhưng Đinh Duệ thì khác, chính vì chuyện ngày hôm đó mà anh và Mạc Noãn hoàn toàn không còn quan hệ gì.

Nghe lời của Mạc Tử Hi, anh ta nhất thời không nhịn được mà nhìn về phía Mạc Noãn, nhưng lại bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Lục Sâm, đành phải thu tầm mắt lại, chỉ có điều ánh mắt nhìn Mạc Tử Hi đã trở nên có vài phần phẫn nộ.

Mạc Tử Hi nhìn Đinh Duệ như vậy, cười khổ một tiếng, nhàn nhạt nói: “Chuyện của hai chúng ta để sau này giải quyết, bây giờ điều quan trọng nhất không phải là cái này.” “Ngày đính hôn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Mạc Noãn chỉ quan tâm đến điều này.

“Sau khi chị phát hiện ra chuyện của tôi và Đinh Duệ, chị rất bình tĩnh.

Tôi cứ tưởng chị không hề để tâm, nhưng lại nghe thấy chị trong nhà vệ sinh gọi điện cho Mễ Nặc, nói rằng chị sẽ lén bỏ trốn vào ngày đính hôn để giáng cho Đinh Duệ một đòn mạnh.

Lúc đó tôi mừng lắm, lập tức nói cho mẹ tôi biết.

Mẹ tôi bảo tôi cứ yên tâm, những gì tôi muốn bà nhất định sẽ cố gắng giành lấy cho tôi, bảo tôi đừng lo, bà sẽ liệu mà làm.” “‘Liệu mà làm’ là có ý gì?” Đôi môi Mạc Noãn khẽ run, cảm thấy mình lại tiến thêm một bước gần hơn với sự thật, tâm trạng có chút khẩn trương.

Mạc Tử Hi yên lặng nhìn Mạc Noãn.

Cô ấy thấy được sự vội vàng trên mặt Mạc Noãn, nhưng những gì cô ấy biết e rằng sẽ khiến Mạc Noãn thất vọng: “Cụ thể tôi không biết, tôi chỉ biết mẹ tôi chắc chắn đã làm chuyện gì đó không tốt với chị.

Sau khi chị lái xe lén đi, tôi cũng đi theo, muốn xem rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng chị lái xe hoàn toàn không có mục đích, cứ đi loanh quanh khắp nơi, không ngờ lại đến một khu dân cư cũ kỹ.

Tôi cũng không biết chị phát hiện ra tôi lúc nào, đến một ngã ba, chị đột ngột quay đầu xe, rồi cứ thế lao thẳng về phía tôi.

Tôi không biết chị sẽ đột ngột làm vậy, cũng không kịp phản ứng gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn xe của chị lao về phía mình." Đến giờ nghĩ lại cảnh tượng lúc đó, Mạc Tử Hi vẫn cảm thấy toàn thân cứng đờ.

Cảm giác cận kề cái chết đó quá đáng sợ.

Lục Sâm nhíu mày.

Nơi xảy ra tai nạn anh đã đến không chỉ một lần.

Nơi đó quả thật khá chật hẹp, chỉ có ngã ba đó là rộng hơn một chút.

Nếu Mạc Noãn quay đầu xe rồi lao về phía Mạc Tử Hi, Mạc Tử Hi quả thật không thể làm gì được, chỉ có thể chờ chết.

Nhìn dáng vẻ của Mạc Tử Hi, đây chắc chắn không phải là bịa chuyện.

Còn có chuyện gì mà anh đã bỏ sót sao?

Mạc Noãn không phải là người hành động bốc đồng như vậy.

"Không thể nào, tôi sẽ không làm chuyện như vậy." Mạc Noãn kích động nói.

Cô đã chờ đợi lâu như vậy, không muốn lại nghe được một câu trả lời như thế này.

Lục Sâm nắm chặt tay cô: "Noãn Noãn, em đừng kích động." "Ngay lúc chúng ta va vào nhau, đồng thời có một chiếc xe khác cũng đâm tới.

Nhưng lúc đó tôi đã dần mất đi ý thức, chỉ hơi có cảm giác một chút.” Không thể nào.

Dù cho nhà họ Lục không truy cứu chuyện tai nạn, nhưng cô cũng không muốn có một kết quả như vậy.

Đứng bên cạnh, Vương mụ như đang suy nghĩ điều gì, nghe đến đây không nhịn được xen vào: “Tử Hi, con nghĩ kỹ lại xem, có khi nào là cô Noãn đùa với con, cố ý lái xe dọa con một chút không?” Nghe vậy, trong đầu Lục Sâm nhanh chóng lóe lên điều gì đó, anh lập tức nhìn về phía Vương mụ: “Vương mụ, tại sao dì lại nói như vậy?” “Bởi vì kỹ năng lái xe của cô Noãn không tồi đâu ạ.

Lúc đó người dạy cô ấy lái xe là một người bạn cũ của ông Mạc.

Cô Noãn gọi ông ấy là chú Chu.

Người đàn ông họ Chu đó đã ở nhà họ Mạc vài năm, quan hệ với cô Noãn rất tốt.

Nghe nói lúc trẻ ông ấy là một tay đua xe chuyên nghiệp, đã giành được không ít giải thưởng trong và ngoài nước, nhưng sau đó vì bị người ta cố ý hãm hại dẫn đến một chân bị tàn tật, nên đành phải nuối tiếc từ giã đường đua của mình.” Chuyện đã khá lâu, Vương mụ suy nghĩ một lúc rồi nói tiếp: “Có một dạo cô Noãn cứ nằng nặc đòi học lái xe, trong nhà có sẵn nguồn lực tốt như vậy tự nhiên sẽ không lãng phí.

Cô Noãn bắt đầu học lái xe với ông Chu, nhưng không biết từ lúc nào lại thích cái trò chơi dọa người đó.

Có một lần bị ông chủ và bà chủ bắt gặp, lúc đó cô Noãn còn bị mắng một trận tơi bời.

Tôi lúc đó ở ngay bên cạnh nên biết.

Theo lời cô Noãn lúc đó, cô ấy và chú Chu đã rất thành thạo trò chơi này rồi, tuyệt đối không thể xảy ra vấn đề gì.” Mạc Tử Hi nghe đến câu này thì sắc mặt bỗng trở nên trắng bệch.

Cô nhớ lúc đó Tống Tuyết Di đã nói với cô rằng: “Yên tâm đi, mẹ đã sắp xếp cả rồi, nó không thể rời đi yên ổn được đâu.” Nhưng lúc đó mẹ cô lại trơ mắt nhìn chiếc xe của Mạc Noãn rời đi, không hề tiến lên ngăn cản, cũng không nói gì, khóe miệng còn nhếch lên một nụ cười đắc thắng.

Lúc đó cô cứ ngỡ mẹ mình đã sắp đặt gì đó trên đường, có chút tò mò muốn biết là gì nên đã lén đi theo, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Sau đó, cảnh sát phán định là Mạc Noãn cố ý gây thương tích, cô lại nghe thấy mẹ mình vỗ ngực dường như đang nói: “May mà chiếc xe đã bị phá hủy rồi, nếu không thì phiền phức to.” Cả đám người thấy sắc mặt Mạc Tử Hi không đúng, dường như đang cố gắng nhớ lại điều gì đó, nên cũng không làm phiền cô.

Chương 250

Sau đó chỉ thấy cô cứ lắc đầu liên tục.

Mạc Noãn vội vàng hỏi: “Mạc Tử Hi, có phải cô lại biết thêm điều gì không?” Mạc Tử Hi ngẩng khuôn mặt đẫm nước mắt lên, lắp bắp nói: “Xe, xe của chị nhất định có vấn đề.

Chị lúc cuối cùng đã không phanh lại được.” Bởi vì lúc cuối cùng, cô cũng đã nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Mạc Noãn, dường như cũng bị dọa sợ.

Mấy năm nay, mỗi khi tập vật lý trị liệu, lòng căm hận của cô đối với Mạc Noãn lại tăng thêm một phần.

Cô mặc nhiên cho rằng Mạc Noãn là thủ phạm của tất cả, không ngờ rằng đây hoàn toàn là tự làm tự chịu, là do họ muốn tính kế người khác trước, kết quả lại là cả hai cùng bị thương.

Mạc Tử Hi đau khổ nhắm mắt lại, nước mắt không ngừng lăn dài trên má, nhất thời không thể tiêu hóa được sự thật này.

Qua lời của Mạc Tử Hi, Lục Sâm đã có thể sắp xếp lại toàn bộ sự việc.

Mạc Noãn vì bắt gặp vị hôn phu và em gái cùng cha khác mẹ ngoại tình, đã chọn cách bỏ trốn trong tiệc đính hôn ngày hôm sau để trả thù Đinh Duệ.

Mạc Tử Hi vì biết Tống Tuyết Di chắc chắn đã làm gì đó, nên không nhịn được tò mò đi theo.

Mạc Noãn tâm trạng không tốt, muốn dọa cô ấy một phen, không ngờ phanh xe đã bị động tay động chân, cuối cùng đâm thẳng vào Mạc Tử Hi.

Lục Sâm có thể nghĩ ra, Mạc Noãn tự nhiên cũng có thể nghĩ ra.

Không ngờ một chuyện đã làm cô bối rối bao nhiêu năm lại đơn giản đến vậy.

Tống Tuyết Di vốn muốn hại cô, kết quả lại hại luôn cả con gái mình.

Trong chuyện này, Mạc Tử Hi là người xui xẻo nhất, hoàn toàn bị Tống Tuyết Di liên lụy, vô cớ trở thành vật hy sinh.

Tuy nhiên, cô và Mạc Tử Hi cuối cùng vẫn là may mắn, vừa hay gặp được Lục Minh đang truy bắt tội phạm, tiện tay cứu họ, nếu không cả hai người có lẽ đã thật sự bỏ mạng ở đó.

Biết rằng tất cả không phải là chủ ý của mình, tảng đá trong lòng Mạc Noãn lập tức được trút xuống.

Phòng khách rơi vào im lặng như tờ.

Vương mụ có chút sốt ruột, Đinh Duệ cũng nghe mà mơ hồ.

Hai người họ trước đó không hiểu rõ về vụ tai nạn năm xưa.

“Cậu chủ, rốt cuộc là có chuyện gì vậy ạ?” Vương mụ không nhịn được hỏi Lục Sâm.

Lục Sâm kể lại toàn bộ sự việc một lần nữa.

Vương mụ nghe xong không nhịn được che miệng: “Tống Tuyết Di này đúng là không bằng cầm thú, đã ra tay với cô Noãn từ sớm như vậy.” Đinh Duệ nghe xong cũng hoàn toàn im lặng.

“Vậy bây giờ phải làm sao đây, tin đồn bên ngoài đã bay đầy trời rồi, cứ tiếp tục thế này, danh tiếng của cô Noãn sẽ bị hủy hoại mất.” Vương mụ nghĩ đến vấn đề quan trọng nhất này.

Mạc Tử Hi lau vội nước mắt trên mặt: “Hai người mở họp báo đi, tôi sẽ tham dự, sau đó sẽ nói ra toàn bộ sự thật mà tôi biết.” Mạc Noãn và Lục Sâm đồng thời khựng lại, dường như đều không ngờ Mạc Tử Hi sẽ chủ động xung phong, nhưng việc cô ấy ra mặt không ổn lắm.

Mạc Noãn mím môi nói: “Cô không cần phải làm vậy, nếu cô làm vậy, chẳng khác nào tự hủy hoại danh tiếng của mình.” Có một người mẹ vô liêm sỉ như vậy, lại còn chuyện hai mẹ con họ dùng thuốc với Đinh Duệ, những chuyện này nếu bị lan truyền ra ngoài, không phải là chuyện tốt đẹp gì.

“Tôi không quan tâm.” Mạc Tử Hi kiên định nói.

“Tôi cũng không quan tâm cô, nhưng cô phải nghĩ cho đứa con trong bụng mình.

Nó có một người bà ngoại không ra gì đã là không tốt rồi, chuyện cô làm với Đinh Duệ không thể bị phanh phui thêm nữa, nếu không người ngoài sẽ nhìn đứa bé này như thế nào.” Mạc Noãn lạnh mặt, cô không đồng ý với cách làm này của Mạc Tử Hi.

Dù việc cô ấy đích thân ra mặt giải thích sẽ hiệu quả hơn, nhưng đối với bản thân cô ấy lại không phải là chuyện tốt.

“Chuyện này anh đã nghĩ xong rồi.

Chuyện tai nạn năm xưa em có thể công khai với công chúng, nhưng cũng không cần em phải đích thân ra mặt.

Em chỉ cần ghi âm lại toàn bộ quá trình sự việc là được.

Chuyện Tống Tuyết Di hủy di chúc, mưu hại ba em, em cũng nói rõ luôn.

Nhưng chuyện này anh sẽ chủ yếu để bên cảnh sát ra mặt, kết quả điều tra của họ sẽ có độ tin cậy cao hơn.

Còn việc Tống Tuyết Di chiếm đoạt tài sản của em, đó là chuyện riêng của em, em có thể tự mình cân nhắc có nên công bố ra ngoài hay không." Lục Sâm nói với Mạc Tử Hi.

Mạc Tử Hi nghe Lục Sâm nói vậy, cũng cảm thấy rất có lý, đành phải gật đầu.

"Em mau ghi âm đi, ghi âm xong thì cho người giao cho anh, những chuyện còn lại em không cần quản nữa, anh sẽ xử lý tốt." Vì sự việc khá khẩn cấp, Mạc Noãn và Lục Sâm không ở lại nhà họ Mạc lâu.

Cổng nhà họ Mạc đã bị rất nhiều phóng viên vây quanh, hai người phải đi ra bằng cửa sau.

Tống Trí đã lái xe đợi sẵn ở đó.

Mạc Tử Hi nhìn Đinh Duệ thật sâu.

Dù biết rằng mình vẫn còn yêu người đàn ông này, nhưng họ thật sự không thích hợp để ở bên nhau nữa rồi.

Cũng chỉ đến lúc này, cô mới thấm thía câu nói "dưa ép chín không ngọt" của ba, mới hiểu vì sao ba luôn phản đối họ kết hôn, hết lần này đến lần khác trì hoãn.

Khi ấy, cô lại còn nghĩ ba mình thật tệ, vì chuyện này mà không chỉ cãi nhau với ba một lần.

Có lẽ ba cảm thấy không muốn quản nữa nên mới để họ kết hôn.

Cô phát hiện ra trái tim mình đã thay đổi từ lúc nào không hay, nó đã lớn hơn, và muốn nhiều hơn.

Trước khi kết hôn, cô chỉ mong ánh mắt anh đặt trên người mình nhiều hơn một chút.

Nhưng sau khi kết hôn lại khác, thứ cô muốn không còn đơn giản như vậy nữa.

Chương 251

Cô muốn anh ở bên cạnh mọi lúc mọi nơi, muốn có chồng mình bầu bạn khi đau lòng buồn bã, muốn được bảo vệ và tin tưởng vô điều kiện.

Nhưng tất cả những điều đó đều không có.

Kết hôn mấy tháng, thời gian không dài nhưng cũng chẳng ngắn, số ngày anh ở bên cô thật sự ít đến mức đếm trên đầu ngón tay.

Ngay cả khi cô mang thai, anh cũng không hề biểu lộ một chút vui mừng nào.

Lục Sâm và Mạc Noãn rõ ràng là kết hôn chớp nhoáng, nhưng giữa họ lại ấm áp đến thế, bất kể xảy ra chuyện gì, Lục Sâm cũng luôn ở bên cạnh không rời nửa bước.

Trước đây, cô cho rằng thời gian có thể thay đổi mọi thứ, bây giờ mới thấy mình đã sai lầm đến mức nực cười.

Trái tim của một số người đàn ông thật sự lạnh giá, không phải cứ muốn là bạn có thể sưởi ấm được.

Bạn dốc hết tim gan ra, đổi lại cũng chỉ là sự xem thường và chán ghét của người ta.

Nếu sớm nghĩ thông suốt được thì tốt biết mấy, cũng không đến nỗi đẩy mình vào tình cảnh khó xử như hiện tại.

“Anh Duệ, chúng ta ly hôn đi.” Mạc Tử Hi nhìn Đinh Duệ, bình tĩnh nói.

Đây là quyết định sau khi cô đã suy nghĩ kỹ lưỡng.

Thay vì cả hai cùng không vui vẻ, chi bằng buông tay sẽ tốt hơn.

Là do cô trước giờ quá cố chấp, bị che mắt, không nghe lọt lời khuyên của người khác.

Đinh Duệ tưởng mình nghe nhầm, không thể tin được nhìn Mạc Tử Hi: “Tử Hi, em nói gì?

Anh không nghe rõ.” “Em nói, chúng ta ly hôn đi.

Ba em bây giờ đã mất, danh xưng tiểu thư nhà họ Mạc của em cũng chỉ là hữu danh vô thực, hoàn toàn không có ích gì với anh nữa.

Em bằng lòng buông tay, để anh đi tìm hạnh phúc của riêng mình.” Mạc Tử Hi nhàn nhạt nói.

“Em có biết mình đang nói gì không?” Đinh Duệ nhìn Mạc Tử Hi, không nhịn được liếc nhìn cái bụng đã nhô cao của cô.

“Anh Duệ, chúng ta ly hôn đi.” Mạc Tử Hi lặp lại một lần nữa, trong mắt ánh lên tia kiên định.

“Em nói bậy bạ gì thế!

Em có biết mình đang nói gì không?

Em đang mang thai, chúng ta ly hôn lúc này thì ra thể thống gì nữa, em muốn người khác nhìn anh thế nào đây.” Nghe anh nói vậy, lòng Mạc Tử Hi càng thêm lạnh lẽo.

Bây giờ thì anh biết cô đang mang thai rồi, vậy hai lần cô suýt sảy thai anh đã đối xử với cô thế nào?

Một lần thì đến muộn, lúc cô dưỡng bệnh trong viện cũng không thấy anh ở bên.

Một lần thì chẳng thèm đến, mãi đến ngày hôm sau mới xuất hiện.

Còn về cái gọi là thể diện của anh, cô đến thể diện của chính mình còn không cần nữa, huống hồ là của người khác.

Bây giờ cô chỉ muốn yên tĩnh sinh Tiểu Hoài An ra, rồi tự mình nuôi con khôn lớn, những thứ khác cô không muốn nữa.

“Em sẽ nói với bên ngoài là do nguyên nhân của em, không liên quan gì đến anh, anh không cần lo bị người ngoài chỉ trích.” Dì Vương đứng bên cạnh nghe cuộc nói chuyện của họ, trong lòng cũng thở dài.

Người ta nói vợ chồng thì nên khuyên hòa không khuyên ly, nhưng cặp vợ chồng như họ, bà cảm thấy không có chút cần thiết nào để níu kéo.

Một người đàn ông có thể bỏ mặc bạn lúc bạn mang thai, thì những ngày tháng sau này còn trông mong anh ta đối xử tốt với bạn được sao?

Dì Vương không nói gì, tự mình lặng lẽ rời đi.

“Em đang quậy cái gì?

Chuyện tối hôm đó không phải anh đã giải thích với em rồi sao?

Anh uống nhiều mấy ly, lúc đó say rồi, làm sao qua đón em được, có qua cũng chỉ thêm gánh nặng cho em thôi.” Đinh Duệ có chút tức giận nhìn Mạc Tử Hi.

Anh còn chưa tính sổ cũ với cô, cô đã bắt đầu nói những lời này, cái tài cào ngược này đúng là lợi hại thật.

“Ba mẹ anh không thương em, không thích đứa con trong bụng em.

Anh cũng không yêu em, đối với em và con đều thờ ơ.

Một cuộc hôn nhân như vậy, anh nghĩ một người phụ nữ còn cần thiết phải kiên trì nữa không?” Mạc Tử Hi không kích động như Đinh Duệ, mà vẫn luôn giữ giọng điệu nhàn nhạt, dường như đã thật sự tỉnh ngộ, mệt mỏi rồi, không muốn cố chấp nữa.

Đinh Duệ nhất thời không biết nên nói gì.

Những điều Mạc Tử Hi nói đều là sự thật.

Sau khi di chúc của Mạc Bình Sơn được công bố, ba mẹ anh càng không thích cô, cảm thấy cô không xứng với anh.

Thêm vào đó, nếu chuyện của Tống Tuyết Di bị phanh phui, đến lúc đó dù anh không muốn ly hôn, ba mẹ chắc chắn cũng sẽ ép anh đi đến bước này.

Thấy Đinh Duệ mím môi không nói, Mạc Tử Hi lại nói tiếp: “Chuyện năm năm trước, em ở đây chính thức xin lỗi anh.

Là em và mẹ em đã sai.

Bây giờ nói những lời này có lẽ đã muộn, nhưng em vẫn muốn nói.” Nhìn người trước mặt, rõ ràng vẫn là gương mặt đó, nhưng anh cảm thấy cô đã thay đổi.

Sự thay đổi này đến lặng lẽ không một tiếng động, anh lại chẳng hề hay biết.

Cô đã không còn là người của trước đây nữa.

Chương 252

Sự thay đổi này khiến lòng anh dâng lên một trận bực bội.

Anh liếc nhìn Mạc Tử Hi, không nói một lời nào, đi thẳng ra ngoài.

Một lúc sau, Mạc Tử Hi nghe thấy tiếng xe khởi động, cô biết anh đã đi rồi.

Những giọt nước mắt cố kìm nén không thể kiểm soát được nữa, cô ngồi trên sofa khóc nức nở.

Đưa ra quyết định này, nỗi đau trong lòng cô không hề vơi đi chút nào.

Cô vẫn nhớ như in cảnh tượng lần đầu gặp anh.

Khóe môi anh mang theo nụ cười, giọng nói dịu dàng: “Cô nhóc này ngoài gầy một chút thì trông cũng xinh xắn, lúc cười rất đẹp.” Chính câu nói đơn giản như vậy đã khiến cô đánh rơi trái tim thiếu nữ của mình.

Đó là lần đầu tiên cô gặp một chàng trai dịu dàng đến thế.

Những người trong làng không châm chọc mỉa mai thì cũng xem cô như ôn dịch, căn bản không ai chủ động đến gần.

Lần đầu tiên cô cảm nhận được sự ấm áp từ một người xa lạ.

Còn có khoảng thời gian anh cùng cô tập vật lý trị liệu, cô biết anh bằng lòng đến một phần là vì không muốn mẹ mình kiện Mạc Noãn.

Dù khoảng thời gian như vậy không nhiều, cô cũng đã rất mãn nguyện rồi.

Vừa đau khổ vừa hạnh phúc.

Dì Vương nghe thấy tiếng khóc mới từ nhà kho đi ra.

Vừa ra đã thấy Mạc Tử Hi ngồi trên sofa ôm đầu khóc nức nở, còn Đinh Duệ đã không thấy bóng dáng đâu.

Bà không nhịn được thở dài một hơi.

Đời này của cô đúng là bị mẹ ruột hại thảm rồi, lại có thể dạy con gái mình dùng thủ đoạn hạ tiện như bỏ thuốc để giữ chân một người đàn ông.

Thứ có được như vậy sao có thể bền lâu.

Dì Vương tiến lên vỗ nhẹ vào vai cô: “Tử Hi, con đã chọn ly hôn thì phải mạnh mẽ lên.

Sau này Tiểu Hữu An còn phải dựa vào con đó.” Mạc Tử Hi nhào vào lòng dì Vương, khóc không thành tiếng. *** Về đến nhà, Lục Sâm liền vào thư phòng, mở máy tính bắt đầu họp với bộ phận kỹ thuật của Lục thị.

Mạc Noãn cảm thấy mình chẳng làm được gì, chỉ có thể vào bếp pha cho anh một ly cà phê, bưng vào đặt trước mặt anh.

Lục Sâm vỗ vỗ tay cô: “Noãn Noãn, đừng lo, anh sẽ xử lý ổn thỏa mọi chuyện, em ra ngoài nghỉ ngơi đi.” Mạc Noãn cười gật đầu: “Vâng, em biết rồi.

Em ra ngoài xem TV, anh cứ từ từ xử lý.” Mạc Noãn ra khỏi thư phòng nhưng không đến sofa xem TV mà vào bếp.

Bây giờ đã không còn sớm, buổi sáng hai người cứ bị tin tức kia làm phiền, chỉ ăn qua loa một chút.

Giờ dừng lại, Mạc Noãn cảm thấy hơi đói.

Thấy Lục Sâm quá bận, cô bèn tự đi làm đồ ăn.

Tài nấu nướng của cô trước giờ không khá lắm, nhưng cũng không phải là không biết gì.

Nấu mì đơn giản thì cô vẫn làm được.

Rất nhanh, cô đã nấu xong hai bát mì.

Thịt bò hầm còn thừa từ tối qua vẫn còn, Mạc Noãn trực tiếp chia vào hai bát mì.

Mùi thơm của thịt bò lập tức lan tỏa, Mạc Noãn hít một hơi thật sâu, cảm thấy hương vị chắc sẽ không tệ.

Nghĩ ngợi một lát, cô lại ra tủ lạnh tìm, thấy một ít hành lá, rửa sạch thái nhỏ rồi rắc lên trên mì.

Khi Mạc Noãn bưng hai bát mì bò lên bàn ăn, Lục Sâm vừa lúc từ thư phòng đi ra, vừa nhìn đã thấy hai bát mì trên bàn, mắt sáng lên, anh bước tới, nhìn bát mì trông cũng được mắt, không nhịn được cười hỏi: “Đói rồi à?” Mạc Noãn thành thật gật đầu: “Đúng là đói rồi.” Lục Sâm véo má cô: “Đói thì mau ngồi xuống ăn đi.” Mạc Noãn cong môi cười, rồi đẩy bát ít ớt hơn về phía anh: “Được, anh cũng mau ăn đi.

Bây giờ đã qua giờ cơm rồi, em lo dạ dày anh không chịu nổi, nên chỉ cho một chút xíu ớt thôi.

Anh ăn tạm lót dạ, nếu thấy ít ớt thì tự cho thêm nhé.” Bản thân cô đang bị đẩy ra đầu sóng ngọn gió mà vẫn còn lo lắng cho mình, Lục Sâm trong lòng rất cảm động.

Cô nhóc này luôn nói mình chẳng làm được gì cho anh, nào biết rằng thứ anh cần không phải là năng lực cô mạnh mẽ đến đâu, mà chính là sự quan tâm dịu dàng như thế này.

Nhưng nói cũng lạ, bệnh đau dạ dày của anh cũng chỉ tái phát một lần lúc hai người mới cưới, sau đó luôn ổn cả, ngay cả cảm giác khó chịu nho nhỏ cũng không có.

Đây đều là công lao của cô.

Lục Sâm cầm đũa lên từ từ ăn, không hề keo kiệt lời khen: “Vị không tệ, tài nấu nướng của Lục phu nhân lại tiến bộ rồi.” Mạc Noãn khẽ cười, trong lòng thật ra cũng hiểu công lao chủ yếu là ở chỗ thịt bò: “Ngon thì anh ăn nhiều một chút.” Lục Sâm gật đầu, vừa ăn vừa nói: “Hôm nay là tình huống đặc biệt, anh tha cho em.

Sau này không cho phép em dễ dàng vào nơi như nhà bếp nữa, càng không được tự mình xuống bếp.

Em bây giờ là ba người, nếu đói thì nói với anh, anh bận đến đâu cũng có thời gian nấu cơm cho em.” Nơi như nhà bếp không chỉ nhiều khói dầu, sàn nhà dù ngày nào cũng dọn dẹp nhưng dù sao cũng không trải thảm chống trượt, không an toàn.

“Em biết rồi, em sẽ chú ý.” Mạc Noãn nghiêm túc nói.

Lục Sâm thấy thái độ cô rất tốt nên cũng không nói nhiều nữa, nếu không lại bị cô chê bai.

“Lúc nãy anh nói gì với bộ phận kỹ thuật của Lục thị vậy?” Mạc Noãn hỏi.

“Anh tạm thời thông báo cho toàn bộ nhân viên khẩn cấp tăng ca, yêu cầu họ theo dõi sát sao tin tức trên mạng, chỉ cần có tin tức sai sự thật về em là lập tức xóa bỏ, ngăn chặn tình hình tiếp tục xấu đi.” Mạc Noãn gật đầu, cảm thấy cách xử lý này rất tốt.

Tuy có chút khó khăn, nhưng cũng chỉ có cách này mới có thể nhanh chóng ngăn chặn sự việc tiếp tục tồi tệ hơn.

Chương 253

*** Nhà họ Lục.

Cả nhà ăn trưa xong đang ngồi tán gẫu trong phòng khách thì thấy Lục Tử Đồng loạng choạng chạy từ trên lầu xuống, trên người vẫn mặc đồ ngủ, tóc tai chưa chải gọn gàng, không có chút hình tượng nào.

Ông cụ Lục tuy rất cưng chiều Lục Tử Đồng, nhưng dù sao cũng xuất thân từ quân nhân, yêu cầu về ăn mặc rất nghiêm khắc, phải gọn gàng.

Chăn trong phòng ngủ của mỗi người trong nhà đều phải gấp ngay ngắn, gần như có thể so sánh với “khối đậu hũ” trong truyền thuyết.

Thấy Lục Tử Đồng trong bộ dạng này lao xuống, ông cụ không vui nói: “Mau lên lầu thay đồ khác, bộ dạng này ra thể thống gì, con gái ở nhà cũng phải chú ý hình tượng.” Lục Tử Đồng lúc này đâu còn tâm trí để ý đến những chuyện đó, cô chạy thẳng đến bên cạnh ông cụ, nói: “Ông nội ơi, nước sôi lửa bỏng rồi, xảy ra chuyện lớn rồi.

Cháu dâu và chắt của ông bị người ta bắt nạt, trời sắp sập rồi, con đâu còn quan tâm đến thể diện của mình nữa.” Cả nhà đều biết Lục Tử Đồng không phải là người hay chuyện bé xé ra to, thấy bộ dạng này của cô liền biết có chuyện lớn, ai nấy đều thót tim.

Ông cụ là người kích động nhất, trực tiếp giật lấy điện thoại trong tay Lục Tử Đồng, nhưng vì chữ quá nhỏ, lại thêm tuổi cao mắt kém, nhất thời không nhìn rõ là chuyện gì.

Lục Tử Đồng liền ba la ba la kể lại tin tức mình đọc được cho mọi người nghe: “Để con nói ngắn gọn cho mọi người nghe nhé.

Chuyện riêng tư mấy năm trước của chị dâu bị bới ra, cả chuyện chủ tịch Mạc qua đời cũng đổ lên đầu chị ấy, nói là chị ấy vì tranh giành gia sản mà đẩy ba mình xuống cầu thang, sau khi có được gia sản thì đuổi mẹ kế ra khỏi nhà, còn ra tay độc ác với em gái đang mang thai của mình…” Nghe vậy, sắc mặt mọi người đều trầm xuống.

Ông cụ là người đầu tiên không nhịn được chửi lên: “Là thằng khốn nào ác độc vậy, dám vu khống Tiểu Noãn như thế, rõ ràng là bịa đặt trắng trợn.” Tần Tuệ sắc mặt cũng cực kỳ khó coi, bà lập tức gọi điện cho bộ phận kỹ thuật của Lục thị, nhưng được báo là tổng giám đốc Lục đã thông báo cho họ rồi, họ đang ráo riết tiến hành xóa bỏ những tin tức sai sự thật đó.

Hai mẹ con đã nghĩ đến cùng một chỗ.

Họ đều hiểu, thời đại thông tin đáng sợ nhất chính là những chuyện thế này bị tung lên mạng, tốc độ lan truyền nhanh, lại dễ để lại dấu vết.

Lục Nam Triết tiếp tục hỏi con gái: “Tin tức bị tung ra lúc nào?” “Vài tiếng rồi ạ.

Chắc là khoảng hơn chín giờ sáng đã bắt đầu rồi.

Đầu tiên là từ một tòa soạn tạp chí, sau đó bị những kẻ hiếu sự khuấy động trên mạng, nên mới càng lúc càng nghiêm trọng.” Lục Nam Triết cầm lấy điện thoại của Lục Tử Đồng, đọc lại tin tức một lần nữa, trong lòng cũng đã có chủ ý.

Giống như Tần Tuệ, ông đi ra ngoài gọi điện thoại.

Ông cụ chắp tay sau lưng đi đi lại lại trong phòng khách, thỉnh thoảng lại thở dài, trong lòng cũng bắt đầu đấu tranh, có chút không quyết được nên làm thế nào.

Lục Nam Thiên thấy bộ dạng của ông, mày hơi nhíu lại, cảm thấy ba mình có chút kỳ lạ, dường như đang che giấu chuyện gì đó, và chuyện này còn liên quan đến Mạc Noãn.

“Ba, ba cũng đừng lo lắng quá, chúng con mỗi người góp một chút sức, sẽ dập tắt được chuyện này thôi.” Chu Thanh Vận thấy ông cụ thật sự bất an, bèn lên tiếng khuyên nhủ.

“Sao rồi?” Ông cụ Lục vội vàng nhìn Tần Tuệ.

“Ba không cần lo lắng đâu, A Sâm bây giờ bận đến mức không có thời gian gọi điện cho chúng ta, chắc chắn là đã có đối sách và đang thực hiện rồi.

Năng lực làm việc của nó chúng ta đều phải tin tưởng, không hề kém cỏi chút nào, nó sẽ luôn tìm được cách giải quyết tốt nhất.” Tần Tuệ cười nói.

Nhưng trong lòng vẫn không yên tâm, bà bấm gọi cho Lục Sâm, vừa mở miệng đã hỏi: “A Sâm, chuyện của Tiểu Noãn con xử lý thế nào rồi?” Để mọi người cùng nghe, Tần Tuệ đã bật loa ngoài.

Người nghe điện thoại là Mạc Noãn.

Vừa nghe thấy giọng mẹ chồng, cô liền biết họ đã biết chuyện trên báo.

Nhưng tình hình cụ thể cô cũng không rõ lắm, bèn nói: “Mẹ, chúng con vừa nấu đồ ăn xong.

Lục Sâm đang rửa bát, chuyện này cũng do Lục Sâm xử lý, con cũng không biết tình hình cụ thể.” Mạc Noãn thấy Lục Sâm đang lau tay, rõ ràng đã dọn dẹp xong nhà bếp, cô vội nói tiếp: “Mẹ, mẹ đợi một chút, con đưa điện thoại cho Lục Sâm để anh ấy nói với mọi người.” Lục Sâm nhận điện thoại, gọi: “Mẹ.” “Chuyện rốt cuộc xử lý đến đâu rồi?” “Đúng vậy, con nhất định phải xử lý cho tốt đấy.” Ông cụ cũng nói vào.

Lục Sâm biết cả nhà đang ở bên cạnh, lại còn bật loa ngoài, những lời định nói ra đành nuốt lại, giữa hai hàng lông mày thoáng qua một nét trầm tư, anh đành hạ giọng có chút bất lực: “Những chuyện khác còn dễ nói, bên con đều có bằng chứng để rửa sạch những lời vu khống đó.

Nhưng chuyện tai nạn xe vẫn rất nan giải.

Năm đó sự thật thế nào, bên con cũng chưa tra ra được, không có tiến triển gì đáng kể.

Bên Mạc Tử Hi cũng không hỏi được gì, nói là không rõ.

Giám định của chuyên gia năm đó đã định tội cho Noãn Noãn rồi, bây giờ Noãn Noãn rất khó thoát khỏi tội danh này.

Chuyện này giải quyết không tốt, vẫn sẽ trở thành căn cứ để công chúng tùy ý lăng mạ.” Mạc Noãn nghe Lục Sâm nói vậy, có chút khó hiểu nhìn anh.

Chuyện tai nạn xe không phải Mạc Tử Hi đã khai rồi sao?

Tống Tuyết Di mới là kẻ chủ mưu, cô và Mạc Tử Hi chỉ tình cờ trở thành nạn nhân trong đó.

Lục Sâm sợ Mạc Noãn lên tiếng, bèn đưa ngón tay lên môi làm động tác ra hiệu cho cô im lặng.

Mạc Noãn ngẩn ra một chút rồi gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

“Nghe nói Mạc Tử Hi không phải đã có thay đổi sao, sao vẫn không chịu nói cho các cháu sự thật?” Ông cụ nhíu đôi mày hoa râm hỏi.

“Ông nội, chuyện này nếu không phải do Mạc Noãn làm, thì chắc chắn là do mẹ con họ làm.

Ông nghĩ cô ta có ngốc đến mức tự kéo mình vào không?

Dù thái độ thay đổi cũng tạm thời không thể đối xử với Noãn Noãn không chút khúc mắc được.” “Vậy cháu định làm thế nào?” Lục Sâm đau đầu xoa xoa thái dương, bất lực nói: “Cứ đi một bước tính một bước thôi, phương án cụ thể chi tiết con cũng chưa nghĩ ra, bây giờ ông hỏi con con cũng không biết, chiều và tối nay con còn phải suy nghĩ kỹ lại.” “Được rồi, dù sao con cũng phải xử lý cẩn thận, đừng để lời đồn làm tổn thương Tiểu Noãn.” Lục Sâm trong lòng thầm mắng một tiếng “đồ cổ hủ”.

Anh đã nói đến nước này rồi mà ông vẫn không hé răng một lời.

Rốt cuộc là chuyện gì khiến ông cứ che giấu mãi, ngay cả lúc này cũng không muốn nói ra sự thật.

Ông càng giấu kỹ, anh lại càng tò mò, phải tìm mọi cách để moi ra.

Tiếp đó, những người khác lại góp ý cho Lục Sâm một vài ý kiến, Lục Sâm đều tỏ ý đã biết.

“Lục Sâm, tại sao anh không nói cho ông nội và mọi người biết, thật ra chúng ta đã biết sự thật vụ tai nạn xe rồi?” Lục Sâm vuốt tóc Mạc Noãn: “Yên tâm, anh có dụng ý của mình.

Chúng ta đã nắm trong tay nhiều thông tin như vậy, tiếp theo là vấn đề vận hành thế nào thôi.

Chương 254

Anh sẽ không để em chịu ấm ức đâu.” Mạc Noãn gật đầu, rồi nghiêm túc nhìn Lục Sâm: “Có phải anh vẫn cảm thấy sự thật không đơn giản như vậy không?” Lục Sâm bật cười: “Đúng là không có chuyện gì giấu được em.” “Em cũng không phải kẻ ngốc.

Lời của Mạc Tử Hi chẳng qua chỉ là một phần sự thật, vừa khéo là điểm chúng ta cần.

Nhưng chuyện của anh cả vẫn là một ẩn số, dù sao thì anh cũng không tra ra được gì, điều này rất không bình thường.” Mạc Noãn suy nghĩ một chút rồi nghiêm túc nói.

“Ừm, anh cũng nghĩ vậy.

Hiện tại ông nội vẫn là đối tượng đáng nghi số một của anh.” Lục Sâm vẫn nhíu chặt mày.

Trong lòng anh thật ra sớm đã có suy đoán, nhưng không được ông cụ thừa nhận, anh lại tự nhủ đó chỉ là ảo tưởng của mình.

Mạc Noãn khẽ ôm lấy eo Lục Sâm, nép vào lòng anh, thì thầm: “Thôi, đừng nghĩ nhiều nữa.

Dù sao ông nội cũng là ông ruột của các anh, chắc chắn sẽ không hại anh cả đâu.

Ông chẳng qua chỉ che giấu một vài chuyện thôi, anh cũng không cần khổ não.

Đến lúc chúng ta cần biết, ông nhất định sẽ nói cho chúng ta.

Anh cũng đừng chọc giận ông nữa, lần trước ông đã nói người trong nhà không được nhắc lại chuyện này nữa.” Nghe vậy, Lục Sâm khó khăn gật đầu, nhưng bảo anh bỏ qua cơ hội tốt như lần này, anh có chút không nỡ, trong lòng cũng đã có tính toán.

Cả buổi chiều Lục Sâm đều ở trong thư phòng, không họp video thì cũng là nói chuyện điện thoại.

Mạc Noãn dù rất muốn biết bước tiếp theo anh sẽ làm gì, nhưng vẫn không làm phiền anh, mà tự mình về phòng ngủ.

Chỉ là trong lòng có chuyện, ngủ không ngon, thậm chí lại bắt đầu mơ.

Trong mơ vẫn là gương mặt sợ hãi đến cực điểm của Mạc Tử Hi, và cả khoảng trống trong não lúc mất đi ý thức.

Dì Mai đến lúc bốn rưỡi chiều.

Bà nhận được điện thoại của Tần Tuệ, đặc biệt qua đây chuẩn bị bữa tối cho họ.

Vì bên ngoài toàn là phóng viên truyền thông, Tần Tuệ dù không yên tâm muốn qua cũng không được, khu nhà họ ở không có cửa sau, mà ai cũng biết mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu của bà và Mạc Noãn.

Mạc Noãn vừa từ phòng ngủ ra, thấy dì Mai đến thì hơi ngẩn người: “Dì Mai, sao dì đến sớm vậy?” “Dì vừa nhận điện thoại của mẹ chồng cháu, mới biết bên này xảy ra chuyện.

Dì qua chuẩn bị bữa tối cho hai đứa.

Những bài báo đó dì không tin một chữ nào đâu.

Dì biết cháu và A Sâm đều là những đứa trẻ ngoan, không phải loại người đó.” “Cảm ơn dì Mai.

Gần đây toàn làm phiền dì, khiến dì cuối tuần cũng phải đến sớm, không được ở bên gia đình.” “Chà, đây là trách nhiệm công việc của dì, lúc ký hợp đồng đã nói rõ rồi.

Con trai con gái dì đều không ở thành phố A, người dì có thể ở cùng chỉ có ông nhà dì thôi.

Nhưng ông ấy cũng là người ham chơi, ngày nào cũng ra ngoài tìm bạn bè câu cá du lịch, dì về cũng không thấy người, căn bản không cần dì ở bên.” Dì Mai không để tâm nói.

Mạc Noãn cười gật đầu với dì Mai rồi vào thư phòng, phát hiện Lục Sâm đã ngừng làm việc, lúc này đang hơi nhíu mày xem lướt qua những bài báo đó.

Tuy bộ phận kỹ thuật của Lục thị vẫn đang xóa, nhưng bản thân việc này là một khối lượng công việc cực kỳ lớn, không dễ thấy hiệu quả ngay được.

Mạc Noãn lẳng lặng đi đến sau lưng anh, vòng tay qua cổ anh: “Không phải anh không cho em xem sao?

Sao anh lại một mình lén lút trốn ở đây xem vậy.” Dù Lục Sâm tắt trang web rất nhanh, Mạc Noãn liếc qua vẫn thấy được một vài từ ngữ lăng mạ, vô cùng khó nghe.

Tim cô hơi nhói lên, nhưng rất nhanh cô đã kìm nén cảm xúc đó xuống.

Lục Sâm kéo Mạc Noãn ngồi lên đùi mình, hôn lên trán cô một cái, theo thói quen hít một hơi thật sâu ở cổ cô, vẫn là mùi hương hoa hồng thanh nhã thoang thoảng, vô cùng dễ chịu: “Ngủ dậy rồi à?” Mạc Noãn bị hành động này của anh làm cho hơi nhột, cô véo má anh, cười đáp: “Ừm, ngủ một giấc rồi, cả người tỉnh táo hẳn.

Anh cũng đừng xem mấy tin tức vớ vẩn này nữa, có thể yên tâm đi ngủ một lát.

Dì Mai về rồi, bữa tối cũng không cần anh lo.” “Được, vậy em ngủ cùng anh một lát.” “Anh tự đi đi, em vừa mới ngủ dậy, bây giờ không ngủ được.” Lục Sâm chẳng quan tâm, kéo Mạc Noãn đi thẳng về phía phòng ngủ.

Mạc Noãn trong lòng thấy buồn cười, nhưng không thể không đi theo anh.

Người đàn ông này lúc bá đạo lên thì bạn chẳng làm gì được anh ta cả.

Dì Mai thấy hai vợ chồng họ tay trong tay, trên mặt cũng lộ ra nụ cười, bà vào bếp bắt đầu dọn dẹp.

Mạc Noãn tưởng mình sẽ không buồn ngủ, ai ngờ nằm trong lòng Lục Sâm, cô lại là người ngủ thiếp đi trước, chìm vào giấc ngủ rất nhanh.

Nghe thấy hơi thở đều đều của cô, Lục Sâm mở mắt ra.

Người trong lòng đã ngủ say, hàng mi dài cong vút đổ bóng dưới mí mắt, sống mũi cao thẳng, vô cùng ưa nhìn.

Gương mặt nhỏ nhắn hồng hào không giống một người phụ nữ sắp 28 tuổi, không lâu nữa còn là mẹ của hai đứa con.

Lúc ngủ, cô yên tĩnh như một đứa trẻ, hoàn toàn không có vẻ lý trí và thâm trầm khi tỉnh táo.

Lục Sâm mỉm cười, khẽ hôn lên môi cô, rồi cũng hòa theo nhịp thở của cô mà ngủ thiếp đi.

Mãi đến khi dì Mai thấy đã qua giờ cơm mà hai người mãi không ra, bèn qua gõ cửa mới đánh thức cả hai.

Mạc Noãn vừa đáp lời vừa ngáp một cái duyên dáng, đầu óc cũng hơi choáng váng, đó là do ngủ quá lâu.

Cô liếc nhìn Lục Sâm, vừa vặn bắt gặp ánh mắt cười của anh.

Dường như người vừa nói mới ngủ dậy chính là cô, nhưng người ngủ nhanh nhất, ngon nhất cũng là cô.

“Anh hiểu mà, phụ nữ mang thai đều như vậy.” Mạc Noãn ngại ngùng bĩu môi.

Chương 255

Lục Sâm bật cười, giữ lấy gáy cô và hôn sâu xuống.

Mạc Noãn cảm thấy tâm trí mình lập tức bị anh nắm giữ, cơ thể cũng run lên nhạy cảm, cô luồn ngón tay vào mái tóc đen của anh, tận hưởng nụ hôn của anh, một lúc sau cũng từ từ đáp lại.

Khoảng thời gian này hai người rất hiếm khi có được những giây phút như vậy, nụ hôn này bắt đầu là không thể dừng lại.

Nhưng cả hai vẫn rất lý trí dừng lại.

Lục Sâm nhìn bộ dạng ngượng ngùng của cô, trêu chọc: “Lục phu nhân, đợi anh giải quyết xong chuyện này, có phải em cũng nên nghĩ cách báo đáp anh thật tốt không?” Mạc Noãn biết anh đang nói gì, nhưng vẫn lảng sang chuyện khác, dùng giọng điệu công việc: “Tổng giám đốc Lục, lúc này không phải là thời cơ tốt nhất để làm ăn đâu.

Đợi một thời gian nữa, nếu anh đích thân mang hợp đồng đến Mạc thị bàn bạc, em sẽ rất vui lòng, đảm bảo sẽ tiếp đãi anh chu đáo.” Lục Sâm nhìn bộ dạng nghiêm túc của cô, kéo cô đứng dậy: “Được rồi, em chỉ cần làm Lục tiên sinh vui lòng, sau này việc làm ăn sẽ không thiếu phần của em đâu, Lục phu nhân, chủ tịch Mạc.” “Em mở cửa làm ăn tại sao phải đi làm vui lòng anh?” Mạc Noãn bất mãn nói.

“Làm ăn mà em không dỗ ngọt khách hàng, ai thèm để ý đến em.” Lục Sâm khuyên bảo từng chút một.

Mạc Noãn vốn định nói gì đó, nhưng lập tức dừng lại, luôn cảm thấy chủ đề này bị kéo đi với ý đồ sâu xa, không nhịn được trừng mắt nhìn anh một cái.

Lục Sâm chính là có bản lĩnh đó, có thể lái những câu chuyện nghiêm túc theo hướng anh ta muốn.

May mà cô phản ứng nhanh. *** Hôm sau.

Một tin tức chấn động bay lơ lửng trên bầu trời thành phố A, đó chính là “sự kiện sủng vợ” mà sau này mọi người vẫn bàn tán say sưa.

Lục Sâm khởi kiện tạp chí Thần Quang, cùng một số trang web lớn nhỏ đã đăng lại và thêm thắt bài báo về Mạc Noãn.

Bị cáo lên tới 152 công ty, trở thành một trong số ít những vụ án như vậy trong nước.

Loại án này việc xác minh danh tính bị cáo cực kỳ khó khăn, cũng khó thu thập bằng chứng, nhưng Lục Sâm lại công bố danh sách 152 công ty này cho công chúng cùng lúc với việc khởi kiện.

Tin tức được công bố qua bộ phận quan hệ công chúng của Mạc thị, nhưng người công bố không phải là chủ tịch Mạc Noãn, mà là Lục Sâm.

Buổi họp báo được ấn định vào buổi chiều, buổi sáng chỉ công bố thông tin.

Các công ty bị kiện đều ngây người.

Chuyện này thực ra rất thường thấy, nhưng chưa từng có ai áp dụng cách xử lý cực đoan như vậy.

Kiện 152 công ty không phải là chuyện nhỏ.

Hầu hết mọi người thường chỉ kiện công ty đầu tiên tung tin, chưa bao giờ làm như thế này.

Các công ty có tên trong danh sách đều run sợ, bắt đầu hối hận về hành động của mình.

Nhưng nếu lúc đó không đăng lại, không thêm thắt, không chia một phần miếng bánh thì sẽ rất thiệt thòi.

Vừa lo lắng sợ hãi, họ bắt đầu cầu nguyện tòa án sẽ không thụ lý một vụ án như vậy.

Một số trang web cũng quen thói gió chiều nào che chiều nấy, bắt đầu chủ động xóa bỏ bài báo.

Nhưng trong nước đang tiến hành cải cách tư pháp mạnh mẽ, chế độ thẩm tra lập án trước kia đã sớm biến thành chế độ đăng ký lập án, hiệu suất thụ lý án được nâng cao đáng kể.

Buổi sáng Mạc thị mới công bố tin tức này, buổi chiều luật sư vàng của Lục thị, Phương Trung Sơn, đã lên tiếng, nói rằng tòa án đã thụ lý vụ án, tiếp theo họ sẽ đều nhận được thư của luật sư.

Lời tuyên bố này vừa đưa ra, các ông chủ công ty đó gần như muốn hộc máu, không ngờ một hành vi a dua theo đám đông lại rước họa kiện tụng cho công ty.

Thực ra những vụ kiện như vậy họ cũng không sợ, nhưng đối đầu với Lục Sâm, trong lòng họ lại không có chút tự tin nào.

Mạc Noãn không đến Mạc thị.

Xảy ra chuyện như vậy, cô cũng không quá đau buồn.

Có lẽ là vì mấy năm trước đã tự làm công tác tư tưởng cho mình vô số lần, có lẽ là vì lúc Lục Sâm ra khỏi cửa buổi sáng đã cười đảm bảo sẽ trả lại cho cô một sự công bằng.

Vì tin tưởng anh nên cô cảm thấy tâm trạng đặc biệt bình tĩnh.

Nhưng cô cũng không xem TV hay lên mạng, sợ nhìn thấy những tin tức phiền phức đó, cho đến khi điện thoại của Mễ Nặc gọi tới.

“Mạc Noãn bé nhỏ, hôm nay tớ vui quá đi mất.” Giọng của Mễ Nặc mang theo sự phấn khích khó tả.

Mạc Noãn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy giọng điệu của Mễ Nặc đặc biệt đáng ăn đòn, cô bực bội nói: “Tớ bây giờ bị bôi đen đến tận trời rồi, cậu không đến an ủi trái tim bị tổn thương của tớ thì thôi, lại còn ở đó hả hê, sao tớ lại có đứa bạn thân như cậu chứ.” Đầu dây bên kia, Mễ Nặc cười ha hả, vừa nghe Mạc Noãn nói vậy là biết cô vẫn chưa hay tin tức mà Lục Sâm vừa công bố cách đây không lâu, liền cười nói: "Mạc Tiểu Noãn, cuối cùng tớ cũng hiểu được câu ‘người có tiền có thể tùy hứng’ là thế nào qua anh Lục nhà cậu rồi đấy.

Cậu mau mở ti vi lên đi, chắc là đang có hình ảnh của anh Lục nhà cậu đấy." Nghe vậy, tim Mạc Noãn đập thình thịch, nhưng vẫn hỏi: "Lục Sâm lại làm chuyện gì nữa rồi?" "Chuyện lãng mạn như thế này cậu nên tự mình xem thì hơn, nếu tớ nói ra thì còn gì là bất ngờ nữa.

Mạc Tiểu Noãn, cậu hạnh phúc thật đấy, tớ còn đang hối hận sao lúc trước không đi xem mắt Lục Sâm sớm hơn, không chừng với cái tính hợp cạ của tớ và cậu, có khi người anh Lục nhà cậu để mắt tới lại là tớ đấy." Mạc Noãn cảm thấy Mễ Nặc càng nói càng không đâu vào đâu, nhưng cô hiểu tính bạn mình nên cũng không nghĩ nhiều. "Anh Lục nhà tớ rốt cuộc đã làm chuyện kinh thiên động địa gì mà khiến cậu kích động đến thế." Mạc Noãn thật sự không nghĩ ra được. "Ây da, tớ không nói nhảm với cậu nữa, cậu cứ ngoan ngoãn nghe lời tớ mở ti vi lên là được.

À đúng rồi, tốt nhất nên chuẩn bị sẵn khăn giấy bên cạnh, lát nữa cậu chắc chắn sẽ xúc động đến rơi nước mắt đấy." "Có khoa trương đến thế không." "Có khoa trương hay không thì cậu cứ tự mình xem là biết." Nói xong, Mễ Nặc cúp máy.

Mạc Noãn đưa tay lên ngực, khẽ ổn định lại tâm trạng rồi mở ti vi lên, vừa đúng lúc thấy cảnh Lục Sâm nhân danh Mạc Thị tổ chức họp báo.

Hôm nay anh vẫn mặc một bộ vest thẳng thớm, cà vạt vẫn là cái cô thắt giúp anh lúc sáng.

Cả người anh toát lên một khí chất lạnh lùng, đôi mày toát lên vẻ nghiêm nghị và sắc bén, hoàn toàn khác hẳn với dáng vẻ khi đối diện với cô.

Gương mặt tinh xảo khiến anh dù nhìn từ góc độ nào cũng hoàn mỹ không tì vết.

Anh chỉ đứng yên ở đó thôi cũng đủ sức thu hút mọi ánh nhìn.

Ánh đèn flash của giới truyền thông bên dưới chớp nháy không ngừng về phía anh, nhưng anh vẫn điềm nhiên bất động, như một cây đại thụ che trời có thể mang lại cho người ta cảm giác an toàn.

Chương 256

Mạc Noãn cảm thấy tim mình lại đập nhanh hơn, người đàn ông này là chồng cô, là vật sở hữu riêng của một mình cô.

Nghĩ đến đây, một cảm giác tự hào không thể diễn tả bằng lời bỗng dâng lên trong lòng.

Chỉ thấy anh khẽ mở đôi môi mỏng, nói từng chữ một: "Hôm nay tôi mượn diễn đàn của Mạc Thị, tôi không phải nhân viên của Mạc Thị, cũng không phải tổng tài của Lục Thị, mà chỉ là một người chồng bình thường.

Nhắm vào những tin tức sai sự thật lan truyền trên mạng, tôi đã khởi kiện 152 công ty.

Vợ tôi là chủ tịch của Mạc Thị, cũng là một phụ nữ mang thai, hành vi của họ đã xâm phạm nghiêm trọng đến danh dự của cô ấy, làm tổn hại hình ảnh cá nhân của cô ấy và Mạc Thị, đồng thời cũng gây ảnh hưởng xấu đến giá cổ phiếu của Mạc Thị, tổn thất không thể lường được." Nghe Lục Sâm tuyên bố thông tin này, Mạc Noãn kinh ngạc đến không khép được miệng.

Lúc sáng anh có nói với cô sẽ đi theo con đường pháp luật để bảo vệ quyền lợi cho cô, cô cứ nghĩ anh cùng lắm chỉ khởi kiện tòa soạn Thần Quang, không ngờ anh lại kiện tất cả các trang web đã đăng lại tin tức sai sự thật ra tòa.

Ra tay mạnh đến mức này, đúng là...

Mạc Noãn cảm thấy chỉ có từ "tùy hứng" đang thịnh hành trên mạng mới có thể diễn tả được.

Người đàn ông này, không ngờ vì cô mà làm đến mức này, thật sự khiến cô vô cùng cảm động.

Khóe môi Mạc Noãn dần cong lên, cười rất tươi, tâm trạng tốt đến không thể tả.

Cuối cùng cô cũng hiểu vì sao mấy vị tổng tài bá đạo lại được yêu thích đến vậy, bởi vì khi họ làm việc thật sự quá tùy hứng.

Lời của Lục Sâm luôn rất ngắn gọn súc tích, giải thích những cái gọi là chân tướng cũng rất rành mạch, tuyệt đối không nói thừa một chữ, chỉ trình bày sự thật.

Dì Mai đang ở trong bếp rửa trái cây cho Mạc Noãn, vừa bước ra đã thấy đôi mắt đen láy của cô đang dán chặt vào màn hình ti vi, nụ cười trên môi không sao ngăn lại được, rạng rỡ vô cùng, dường như không hề bị ảnh hưởng bởi những tin tức nhảm nhí kia, dì bất giác nhìn theo ánh mắt của cô.

Ánh mắt dì lập tức bị thu hút, bất giác nói: "Ủa, A Sâm lên ti vi kìa." Dì Mai nhìn Lục Sâm, cũng không kìm được mà im lặng, lắng nghe xem Lục Sâm rốt cuộc đang nói gì.

Tuy dì không hiểu luật, nhưng cũng bị lời của Lục Sâm dọa cho một phen, trong mắt lộ ra vẻ khó tin. "Tiểu Noãn, A Sâm làm thế này thì đỉnh quá rồi." Nghe được từ lóng mà dì Mai nói, Mạc Noãn đương nhiên cũng rất vui, chỉ là vui mừng xen lẫn chút lo lắng, hành động này của Lục Sâm có phần hơi quá, một khi đã làm thế này, chắc chắn sẽ đắc tội với hơn nửa giới truyền thông của thành phố A.

Hành động này của Lục Sâm ngay lập tức chiếm được cảm tình của không ít phụ nữ ở thành phố A, một vài người trong số họ còn từng là thành viên trong đội quân thảo phạt, nhưng sau khi nghe phát biểu của Lục Sâm, họ liên tục thay đổi thái độ, bắt đầu ủng hộ Mạc Noãn.

Mạc Noãn trước đó vì không muốn bị làm phiền nên đã tạm thời tắt điện thoại, lúc này cũng không nhịn được mà mở máy lên.

Phần lớn vẫn là những cuộc gọi quấy rối, nhưng cũng có một vài cuộc gọi từ người nhà họ Lục và bạn bè cũ.

Mạc Noãn biết họ đều lo lắng cho mình, bèn soạn một tin nhắn gửi cho tất cả.

Nội dung rất đơn giản, chỉ vỏn vẹn vài chữ, "Mọi chuyện vẫn ổn, mọi người đừng lo lắng", rất phù hợp với tính cách ôn hòa, phóng khoáng thường ngày của cô.

Mạc Noãn dùng điện thoại lướt các trang web lúc trước, phát hiện rất nhiều bài báo về cô đã bị xóa, dù có một hai con cá lọt lưới thì bình luận bên dưới cũng đã nghiêng về một phía, đa phần là minh oan cho cô, những lời vu khống a dua lúc trước đều biến mất.

Lúc này, một bài báo chính diện cũng lọt vào mắt cô, cái tên vẫn sến súa và tục tĩu như cũ. "Tổng tài Lục Thị nổi giận vì hồng nhan, liên lụy 152 công ty." Tên thì sến súa thật, nhưng nội dung lại khá thực tế, khách quan trình bày lại những tranh chấp trước đây giữa Mạc Noãn và hai mẹ con Tống Tuyết Di, thậm chí còn đưa tin cả chuyện của Mạc Bình Sơn, trong đó còn có cả chứng cứ từ phía cảnh sát.

Tóm lại, một loạt nội dung đều rất khách quan, không hề có sự thiên vị nào.

Mạc Noãn có chút tò mò không biết bài viết này là của ai mà lại biết nhiều nội tình đến vậy, không nhịn được mà lướt nhanh điện thoại, khi thấy tên người viết ở cuối bài thì không nhịn được cười thành tiếng.

Không phải ai khác, chính là Mễ Nặc.

Khóe môi Mạc Noãn cong lên, tâm trạng tốt đến khó tả, một người là chồng mình, một người là bạn thân của mình.

Hai người này dù ở bất cứ đâu cũng luôn đứng sau lưng cô, cho cô sự ủng hộ lớn nhất, cô thật sự rất mãn nguyện.

Bài viết này của Mễ Nặc vừa đăng lên cũng lập tức được các trang web lớn đăng lại, không ít trang web trước đó a dua theo cũng lần lượt đứng ra xin lỗi vì hành vi lỗ mãng của mình.

Mạc Noãn cũng chỉ tùy tiện chọn vài trang xem qua rồi tắt đi.

Cô không phải thánh mẫu, nếu không có thân phận và địa vị như hiện tại, những bài báo này vừa tung ra chắc chắn sẽ gây ảnh hưởng hủy diệt đối với cô, bây giờ họ chịu ra mặt xin lỗi chẳng qua là muốn hòa giải trước khi ra tòa.

Lục Sâm không phải người bốc đồng, quyết định anh đưa ra chắc chắn đã được cân nhắc kỹ lưỡng, lúc này cô sẽ tôn trọng quyết định của anh, tuyệt đối không cản trở anh.

Mạc Noãn cầm điện thoại lên, nhanh chóng soạn một tin nhắn cho Mễ Nặc. "Cảm ơn cậu, Nặc." Ngàn lời muốn nói nhưng khi thốt ra cũng chỉ có vài chữ đơn giản này.

Hầu như ngay khi tin nhắn của Mạc Noãn vừa gửi đi, điện thoại của Mễ Nặc cũng gọi tới ngay lập tức. "Mạc Tiểu Noãn, có khóc lóc thảm thiết không?" Giọng Mễ Nặc mang theo sự vui vẻ, còn có vẻ như đang chuẩn bị xem kịch hay.

Khóe môi Mạc Noãn khẽ nhếch lên, "Cậu đang nói anh Lục nhà chúng tớ hay là cậu?" "Đương nhiên là cả hai chúng ta." "Chuyện này có gì mà phải khóc, tớ vui còn không kịp đây." Mạc Noãn tựa vào sofa. "Mạc Tiểu Noãn, cậu thật sự quá thiếu muối rồi, lúc này không phải nên gọi điện cho Lục Sâm, rồi khóc lóc nói mấy câu như, 'Chồng ơi, cảm ơn anh, anh thật sự là chiến thần của em, lấy được anh là may mắn lớn nhất đời em, làm sao đây, em hình như ngày càng yêu anh rồi'.

Cậu phải nói với Lục Sâm mấy lời như thế mới được chứ." Mễ Nặc như đang bóp mũi nói chuyện, giọng điệu kéo dài, khiến cô bất giác nghĩ đến một người mẫu nổi tiếng của Đài Loan, người trời sinh đã có chất giọng búp bê làm mê mẩn đàn ông.

Nhưng điều đó cũng chỉ có tác dụng với đàn ông, còn đối với phụ nữ, nó chỉ khiến người ta chán ghét.

Mạc Noãn cũng rùng mình một cái, cảm thấy nổi da gà, rất nghiêm túc nói với Mễ Nặc: "Cô Mễ, nói chuyện cho đàng hoàng, cẩn thận dọa con đỡ đầu của cô đấy." Mễ Nặc có chút hận rèn sắt không thành thép, dạy dỗ: "Mạc Tiểu Noãn, tớ đang dạy cậu cách lấy lòng đàn ông đấy, đàn ông thích nhất là nghe người phụ nữ của mình nói với họ một tràng những lời sến súa, sao cậu chẳng tiếp thu gì cả vậy." "Cậu cứ giữ lại sau này nói với chồng cậu đi." Mấy lời nhảm nhí đó cô không tài nào nói ra được, nghĩ thôi đã thấy nổi da gà.

Nhưng nếu Mễ Nặc không nhắc, hình như cô cũng chưa từng nghĩ đến một vấn đề, tuy họ là kết hôn chớp nhoáng, nhưng cũng đã được một thời gian rồi, cô còn mang thai con của anh, vậy mà cách xưng hô của cô với anh dường như vẫn luôn là "Lục Sâm", không có một cách gọi nào thân mật hơn. "Tớ mới không thèm nói với anh ta, anh ta nói với tớ như thế thì còn tạm được, tớ nhất định sẽ đào tạo anh ta thành người như vậy." "Thôi được, cậu giỏi." Mễ Nặc ở đầu dây bên kia cười, rồi nói: "Nhưng mà nói đến đây, tớ phải mách tội với cậu một phen, phiền cậu quản giáo lại chồng mình cho tốt, đừng để anh ta nửa đêm canh ba gọi điện cho tớ.

Phụ nữ qua tuổi hai lăm không thể thức khuya được, cậu có biết cảm giác bị anh ta dựng dậy viết bài lúc ba giờ sáng là thế nào không?

Cậu có biết một đứa FA như tớ phải biết trước chuyện anh ta sắp làm nó ngược tâm đến mức nào không?

Cậu có biết cảnh tớ vừa phấn khích thay cậu vừa chửi rủa anh Lục nhà cậu nó ra sao không?

Chương 257

Tớ cảm thấy mình sắp bị tâm thần phân liệt rồi..." Mễ Nặc nói một tràng dài, nhưng Mạc Noãn đã nghe rõ, tối qua Lục Sâm lại nhân lúc cô ngủ say để dậy làm việc, sao cô không có cảm giác gì nhỉ.

Hóa ra Mễ Nặc đã biết kế hoạch của Lục Sâm từ sớm, hai người họ đã hợp tác gạt cô ra ngoài. "Cậu chú ý giờ giấc của mình làm gì, làm phiền một hôm thì có sao đâu." Mạc Noãn thật sự phục cái giờ giấc kỳ quái của Mễ Nặc, ai mà làm phiền giấc ngủ của nó thì cứ như là kẻ thù mười kiếp vậy. "Mạc Tiểu Noãn, cậu đứng nói chuyện không đau lưng, tớ đâu có giống cậu, một phụ nữ đã có chồng, trước khi gả được mình đi tớ phải giữ gìn nhan sắc chứ." Mễ Nặc gầm nhẹ.

Con nhỏ này đúng là hết thuốc chữa, nói gì cũng không quên dìm hàng cô một chút.

Nhưng cô không cần nghĩ cũng biết tạp chí của Mễ Nặc qua lần này lại kiếm được một mớ, "Đừng nói với tớ là doanh số tạp chí của cậu không tăng chút nào nhé." Mạc Noãn vừa hỏi xong, đầu dây bên kia Mễ Nặc lập tức như biến thành người khác, vui vẻ cười thành tiếng, "Mạc Tiểu Noãn, chị đây chính thức thông báo cho cưng biết, sau này xin hãy gọi chị là tổng biên tập Mễ, chị đã thành công đá bay bà già mà chị ghét nhất rồi.

Anh Lục nhà cậu lại giúp chị một phen, nể tình anh ta làm được một việc tốt, chị sẽ không so đo với anh ta nữa." "Vậy thì chúc mừng cậu trước nhé, tổng biên tập Mễ." "Không dám, không dám, mong chủ tịch Mạc sau này chiếu cố tạp chí của tại hạ nhiều hơn, tại hạ vô cùng cảm kích." Nghe cái giọng điệu kỳ quái của bạn, Mạc Noãn bật cười, "Tối nay đến nhà tớ ăn cơm, tớ bảo dì Mai làm thêm mấy món cậu thích ăn." "Thôi đi, tớ không đến xem hai người liếc mắt đưa tình đâu, trái tim bé bỏng yếu đuối của tớ không chịu nổi cú sốc này đâu.

Hôm nay hai người nên ăn mừng riêng với nhau đi, chuyện này cũng coi như giải quyết được hơn nửa rồi, hai người chỉ cần chờ ngày ra tòa là được, bằng chứng trong tay hai người bây giờ đủ rồi, thắng kiện là cái chắc, ăn mừng cho thật tốt vào.

Mà anh Lục nhà cậu phen này thật sự thành tình nhân của công chúng rồi đấy, tớ vừa mới nghe một cô lao công trong tòa soạn chúng tớ nói, nhìn người đàn ông như vậy cô ấy cũng muốn trẻ lại vài chục tuổi." "Mễ Nặc, cậu bớt dìm hàng Lục Sâm đi." Mạc Noãn nhíu mày, lấy ví dụ gì không được, lại đi lấy cô lao công ra nói. "Ai, cậu bây giờ thành cuồng bảo vệ chồng rồi, tớ quyết định tạm thời không nói chuyện với cậu nữa, trong lòng cậu tớ đã không còn vị trí nào rồi." Hai người nói nhảm một hồi rồi mới cúp máy, Mạc Noãn cảm thấy tai mình nóng ran, không cần nghĩ cũng biết là do gọi điện thoại quá lâu.

Quả nhiên, dì Mai ở bên cạnh nhắc nhở: "Tiểu Noãn, bức xạ điện thoại cũng khá lớn đấy, con bớt gọi một chút." Mạc Noãn cười cười, "Con biết rồi, dì Mai, hôm nay vui quá nên con sẽ chú ý sau ạ." "Đúng là một ngày vui, A Sâm đã thành chồng quốc dân rồi, lúc nãy dì ra ngoài đổ rác còn nghe người trong tiểu khu bàn tán." Dì Mai cười nói.

Chồng quốc dân.

Cách gọi này đúng là mới mẻ, Mạc Noãn ngẩn ra một lúc, rồi nụ cười trên môi không sao ngăn lại được, quay sang dặn dò dì Mai: "Dì Mai, tối nay làm thêm vài món Lục Sâm thích ăn nhé." "Không vấn đề, lát nữa dì ra ngoài mua thêm ít đồ ăn về, tối làm cho hai đứa một bữa thật ngon." Mạc Noãn đi thẳng vào phòng ngủ, nằm trên giường trằn trọc mãi không ngủ được, trong đầu cứ hiện lên hình ảnh Lục Sâm trong buổi họp báo chiều nay, như một cuốn phim quay chậm, trái tim cũng đập thình thịch không ngừng, cô có chút bực bội vỗ nhẹ vào trán mình mấy cái.

Đã là vợ chồng già cả rồi, mà cứ làm như đang yêu lần đầu, tim đập như nai con chạy loạn.

Thế là cô đành ngồi dậy đọc sách, tiện tay rút một cuốn sách trên giá ra, nhưng mãi vẫn không thể tập trung được.

Lục Sâm hôm nay về khá sớm, sớm hơn giờ tan làm bình thường khoảng hơn một tiếng.

Vừa vào phòng ngủ đã thấy Mạc Noãn mặc đồ ngủ, tay cầm một cuốn sách tựa vào đầu giường, nhưng ánh mắt lại nhìn lên trần nhà, không cần hỏi cũng biết cô chẳng đọc được chữ nào.

Lục Sâm rón rén bước tới, ôm cô vào lòng.

Mạc Noãn giật mình, ngay sau đó ngửi thấy mùi hương bạc hà thoang thoảng cùng với khí chất nam tính đặc trưng của anh, khóe môi khẽ cong lên, nũng nịu nói: "Làm em giật cả mình." "Thật sự bị dọa sao?" Lục Sâm vùi đầu vào cổ cô.

Mạc Noãn không trả lời mà tựa vào lòng anh, hỏi: "Sao hôm nay anh về sớm vậy?" "Vội về đòi công với bà Lục chứ sao.

Bà Lục chắc đã xem buổi họp báo rồi, lẽ nào không có mong muốn được gặp ông Lục ngay lập tức sao?

Không có gì muốn nói với ông Lục à?" Vừa nói, Lục Sâm vừa xoay người cô lại, nâng khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay của cô lên, nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt cô, khóe môi nở một nụ cười gian tà.

Mạc Noãn chỉ cảm thấy tim mình đập thình thịch, như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cảm giác rung động này khiến cả người cô khẽ run lên, nhất thời không nói được lời nào, lưỡi như bị thắt nút, chỉ có thể khẽ quay đầu đi.

Nhưng Lục Sâm không chịu buông tha, anh lại xoay đầu cô lại, không cho cô trốn tránh ánh mắt của mình. "Lẽ nào anh làm hỏng chuyện rồi, Noãn Noãn nhà chúng ta không hề cảm động chút nào sao." Mạc Noãn nhất thời dở khóc dở cười, cô cảm thấy Lục Sâm cũng đã khác so với lúc mới cưới, lại có thể thẳng thắn đòi phần thưởng từ cô như vậy. "Anh muốn nghe gì?" Mạc Noãn đối mặt với ánh mắt của anh, chau mày hỏi.

Lục Sâm véo nhẹ má cô, "Nghe xem lúc đó em đã nghĩ gì." Mạc Noãn suy nghĩ kỹ một lúc, rồi nghiêm túc nói: "Lúc đó em cảm thấy anh giống như một cây đại thụ che trời." Giọng điệu nghiêm túc đó không hề giống đang nói đùa.

Nghe vậy, Lục Sâm rõ ràng bị Mạc Noãn làm cho khựng lại, sắc mặt nhất thời vô cùng đặc sắc, dở khóc dở cười véo mũi cô, "Em có chắc là hồi đi học môn Ngữ văn của em đủ điểm qua môn không đấy?" Mạc Noãn "phì" một tiếng cười rộ lên, đấm nhẹ vào ngực anh, "Ai bảo lúc đăng ký kết hôn với em anh không tìm hiểu cho kỹ, em là dân khối tự nhiên, chẳng qua hồi đại học chọn một ngành mà cả dân xã hội và tự nhiên đều có thể học được." Cô từ nhỏ đến lớn đều là học bá, nhưng có một môn học chỉ ở mức tạm được, đó chính là Ngữ văn.

Dù đã qua bao nhiêu năm, cô vẫn vậy, thà nhìn những con số còn hơn là nhìn những thứ toàn chữ.

So với Mễ Nặc thì hoàn toàn không cùng đẳng cấp, Mễ Nặc thì hoàn toàn trái ngược với cô, ngoài Ngữ văn ra thì các môn khác đều bết bát.

Lục Sâm không nhịn được mà tựa vào đôi vai gầy của cô, cười khẽ.

Nghe tiếng cười vui vẻ của anh, Mạc Noãn cũng cong môi cười.

Một lúc sau, Mạc Noãn lại lặp lại: "Nhưng mà, em thật sự cảm thấy, anh giống như một cái cây, có thể che gió chắn mưa cho em, đó là suy nghĩ trực tiếp nhất của em lúc đó." "Không ai nói với em, trời mưa mà trú dưới gốc cây là nguy hiểm nhất sao?" "Ây da, sao anh cứ thích bắt bẻ lời em nói thế, cố tình gây khó dễ cho em phải không." Mạc Noãn cố tình làm mặt lạnh. "Noãn Noãn, em chẳng có chút tình thú nào cả." "Anh bây giờ đã là chồng quốc dân rồi, muốn tìm vợ có tình thú thì ra ngoài mà tìm, sao phải mong ngóng về nhà làm gì." Mạc Noãn nói giọng đầy mỉa mai. "Vợ của người khác là của người khác, không liên quan gì đến anh cả, anh chỉ cần vợ của mình thôi." Lục Sâm nói rồi ôm chặt lấy eo cô, trao cho cô một nụ hôn nồng cháy và vội vã, bá đạo xâm nhập vào khoang miệng cô, quấn quýt trêu đùa.

Mũi Mạc Noãn toàn là hơi thở của anh, cả người cô lâng lâng.

Dần dần, Lục Sâm không còn thỏa mãn với những nụ hôn đơn giản, bàn tay lớn luồn vào vạt áo cô, tùy ý trêu chọc nơi mềm mại nhạy cảm của cô, nụ hôn cũng đồng thời di chuyển đến dái tai cô, nhẹ nhàng ngậm lấy, cắn một cái không nhẹ không nặng.

Mạc Noãn chỉ cảm thấy toàn thân dâng lên một cảm giác kỳ lạ, bị kích thích đến mức lập tức ngửa đầu ra sau, gương mặt vừa như đau khổ vừa như mê đắm.

Lục Sâm nhìn thấy biểu cảm như vậy của cô, cảm thấy vô cùng thành tựu, ghé vào tai cô thì thầm: "Noãn Noãn, em hình như ngày càng nhạy cảm rồi.

Anh đọc sách thấy nói, phụ nữ mang thai quả thực nhạy cảm hơn, nhu cầu về phương diện đó cũng sẽ lớn hơn, em có cảm giác như vậy không?" Đây là câu hỏi gì vậy, Mạc Noãn chỉ cảm thấy mặt mình đỏ bừng lên, toàn thân cũng nóng ran, không cần nghĩ cũng biết là giống như một con vịt luộc chín. "Chuyện này có gì mà phải xấu hổ, giữa vợ chồng cũng cần trao đổi về chuyện này, anh muốn biết rõ rốt cuộc em đang nghĩ gì." Lục Sâm tiếp tục hỏi.

Hai người đã một thời gian không thân mật như vậy, Mạc Noãn sao chịu nổi sự dày vò này, chẳng mấy chốc lồng ngực đã phập phồng dữ dội, thế mà người đàn ông này còn cứ hỏi mấy vấn đề linh tinh, cô không nhịn được cắn vào mũi anh một cái.

Lục Sâm cảm thấy hành động của cô đã nói lên tất cả, nhất thời bật cười, đối với làn da dưới tay mình quả thực là yêu không nỡ rời, anh nâng cánh tay cô lên, cởi chiếc váy ngủ của cô ra, đồng thời cũng nhanh chóng cởi quần áo của mình.

Mạc Noãn cảm thấy hơi lạnh, vừa mở mắt đã thấy đôi đồng tử đen của Lục Sâm như đang bốc cháy, nhìn chằm chằm vào mình không chớp mắt.

Mạc Noãn chỉ có thể rúc hoàn toàn vào lòng anh. "Noãn Noãn, yên tâm, anh sẽ không làm hại em và con đâu." Anh nói rồi cứ thế tiến vào.

Chương 258

Mạc Noãn bất ngờ không kịp phòng bị, có chút không quen, gục lên vai anh thở dốc, yếu ớt hỏi: "Anh khóa cửa chưa?" Hai người đã lâu không thân mật, cô thực ra cũng nhớ anh, nhưng không muốn có người vào làm phiền.

Lục Sâm bật cười, "Yên tâm, anh đã khóa từ sớm rồi." Điều kỳ lạ là, hôm nay dì Mai luôn không đến gõ cửa.

Lúc họ ra ngoài cũng không thấy người đâu, Lục Sâm dắt Mạc Noãn đang đỏ mặt, Mạc Noãn không thấy dì Mai, liền thở phào nhẹ nhõm.

Vừa nghĩ đến cảnh tượng không lâu trước đó, cô vừa xấu hổ vừa tức giận.

Ngược lại, Lục Sâm thì trông vô cùng sảng khoái, hoàn toàn không giống người tối qua thức khuya làm việc.

Trên bàn đã bày sẵn cơm canh, vẫn còn nóng hổi.

Hai người vừa ăn xong, dì Mai đã từ ngoài bước vào, rõ ràng là đi dạo về, thấy họ vừa mới ăn cơm, không nhịn được cười đầy ẩn ý.

Mạc Noãn biết chắc chắn dì đã biết, ánh mắt cứ liếc đi chỗ khác, không dám nhìn thẳng vào dì. "Tiểu Noãn, ngày mai con có thể đi làm bình thường rồi, mấy tay nhà báo bên ngoài không thấy ai nữa." Dì Mai nói. "Vâng, mai phải đi làm thôi ạ, hai ngày nay công ty chắc chắn lại tồn đọng một số việc." Hôm sau, Lục Sâm đưa Mạc Noãn đến Mạc Thị, Hàn Thụ Nhân đã có mặt ở văn phòng, thấy họ vào liền vội vàng hỏi: "Tiểu Noãn, con không sao chứ." "Con không sao đâu, chú Hàn, sao chú lại về sớm vậy, không phải nói đi một tuần sao?

Chuyện bên đó đã xử lý xong hết chưa ạ?" Hàn Thụ Nhân gật đầu, "Chú đã xử lý xong những việc gấp nhất, những việc tương đối đơn giản khác đã giao cho một người đáng tin cậy bên đó.

Con xảy ra chuyện lớn như vậy chú ở bên đó cũng không yên tâm.

Chú thật không ngờ Tống Tuyết Di lại vô liêm sỉ đến vậy, bỏ trốn rồi mà còn muốn đổi trắng thay đen, vu khống con như thế." "Yên tâm, đây chỉ là tạm thời thôi." Lục Sâm vỗ vai Mạc Noãn. "Hy vọng giá cổ phiếu của Mạc Thị hôm nay có thể trở lại bình thường." Hàn Thụ Nhân cảm thán.

Nhắc đến đây, Mạc Noãn cũng có chút lo lắng, hôm qua vì chuyện của cô mà cổ phiếu công ty vừa mở cửa không lâu đã giảm kịch sàn, rất nhiều người đã bán tháo cổ phiếu trong tay, công ty tổn thất nặng nề.

Về điều này, Lục Sâm lại không lo lắng, "Yên tâm đi, hôm nay không chỉ đơn giản là trở lại bình thường đâu, e là còn phải lo tăng kịch trần ấy chứ." Lục Sâm thấy Hàn Thụ Nhân đã về, liền nói phải về Lục Thị một chuyến, bên đó cũng có vài việc cần xử lý.

Mạc Noãn không nghi ngờ gì, cho đến khi điện thoại từ khu nhà lớn gọi tới, cô mới biết chuyện không ổn rồi.

Người đàn ông Lục Sâm đó không hề về Lục Thị mà là về khu nhà lớn, hiện đang cãi nhau với ông nội trong phòng, không cần nghĩ cô cũng biết nguyên nhân tranh cãi, ngoài chuyện tai nạn xe cộ ra cô không nghĩ được lý do nào khác. "Có chuyện gì vậy?

Tử Đồng." Người gọi điện tới là Lục Tử Đồng, hai ngày nay cô ít tiết học, lén Lục Nam Triết ở lại khu nhà lớn.

Ông nội trước giờ khá cưng chiều cô nên cũng không quản.

Lục Tử Đồng nhìn cánh cửa đóng chặt, hạ thấp giọng nói: "Cụ thể em cũng không biết, anh trai em đột nhiên đùng đùng nổi giận chạy về, gọi ông nội vào thư phòng, bây giờ đang cãi nhau rất dữ, em còn nghe thấy tiếng đồ đạc bị ném vỡ bên trong.

Em gõ cửa họ cũng không thèm để ý, chị dâu, e là chị phải về một chuyến, ngoài chị ra em không nghĩ được còn ai có thể khuyên họ." Nghe Lục Tử Đồng nói vậy, Mạc Noãn cũng lo lắng, tạm thời giao công việc trong tay cho Hàn Thụ Nhân, rồi bảo tài xế công ty đưa thẳng đến khu quân đội.

Lục Tử Đồng một mình lo lắng đi đi lại lại ở đầu cầu thang, thấy Mạc Noãn vào liền vội vàng bước tới, "Chị dâu, cuối cùng chị cũng đến rồi, làm em sợ chết khiếp, em không biết phải làm sao nữa, chưa bao giờ thấy hai người họ nổi giận lớn như vậy, đáng sợ quá." "Vào trong bao lâu rồi?" "Chắc cũng được nửa tiếng rồi ạ." Lâu như vậy, Mạc Noãn nhíu mày, nhanh chóng lên lầu, Lục Tử Đồng nhìn cái bụng nhô lên của Mạc Noãn, sợ hãi cũng vội vàng đi theo.

Vì thân phận đặc biệt của người nhà họ Lục, thư phòng phải đảm bảo tính riêng tư cao độ, thư phòng được trang trí đặc biệt, dùng toàn vật liệu nhập khẩu từ nước ngoài, hiệu quả cách âm đặc biệt tốt, dù bên trong có nói chuyện lớn tiếng, bên ngoài thường cũng không nghe thấy.

Nhưng bây giờ tuy không nghe được nội dung tranh cãi, nhưng quả thực có tiếng vọng ra, có thể tưởng tượng được âm thanh thực sự lớn đến mức nào.

Trong thư phòng, Lục Sâm mặt trầm như nước nhìn ông nội, khóe miệng nhếch lên một nụ cười trào phúng, "Ông nội, lòng dạ ông thật tàn nhẫn, đến lúc này mà vẫn có thể dửng dưng." "Cái gì gọi là lòng dạ của ta tàn nhẫn, con vội vã chạy về nhà chỉ để nói với ta chuyện này sao?

Ta đã nói rồi còn gì?

Ta hoàn toàn không biết gì cả, cũng không hề giấu diếm các con." Ông nội trừng mắt giận dữ nhìn Lục Sâm, đôi mắt như muốn phun ra lửa. "Hỏa Liệt, người này chắc ông vẫn chưa xa lạ gì đâu nhỉ." Lục Sâm nhướng mày nhìn ông nội.

Sắc mặt ông nội khẽ biến đổi, không ngờ thằng nhóc này lại nhanh chóng tra ra được Hỏa Liệt, nhưng ông vẫn nhanh chóng trấn tĩnh lại, gầm nhẹ: "Đó là chú Hỏa của con, con gọi thẳng tên như vậy ra thể thống gì, con hành sự càng ngày càng không có chừng mực rồi phải không?" Anh không có chừng mực, rốt cuộc là ai không có chừng mực, chuyện đó còn đáng để bàn bạc.

Giọng ông nội lớn, giọng Lục Sâm còn lớn hơn ông, "Con không có chừng mực?

Con thấy người không đáng tin cậy nhất chính là ông đấy.

Rõ ràng biết sự thật, lại cứ coi chúng con như lũ ngốc mà đùa giỡn, cảm giác đó tốt lắm sao?

Ông có biết, Noãn Noãn vì chuyện này mà tối qua cả đêm không ngủ được, cứ gặp ác mộng, mơ thấy cảnh tượng lúc xảy ra tai nạn.

Cô ấy vốn đã mất trí nhớ, luôn không có cảm giác an toàn, khó khăn lắm con mới khiến cô ấy dựa dẫm vào con, vậy mà ông lại làm thế, ông không cảm thấy áy náy chút nào sao?" Trong lòng ông nội cũng không dễ chịu, ông hừ một tiếng, "Ta không biết con đang nói gì, đừng có moi lời của ta, con tưởng ta hôm qua không thấy con tổ chức họp báo sao, bằng chứng trong tay con đủ để minh oan cho Tiểu Noãn rồi." "Ba của Noãn Noãn, cho đến lúc chết, vẫn cảm thấy mình quá yếu đuối, không thể bảo vệ được con gái mình, chỉ có thể để con gái mình tuổi còn trẻ đã phải chịu đựng những lời đồn thổi, còn phải một mình rời xa quê hương.

Ngay cả khoảnh khắc nhắm mắt, ông ấy vẫn mang theo tiếc nuối.

E là điều ông ấy không biết, người cản trở ông ấy chính là ông.

Đằng sau ông đại diện cho cái gì ông tự mình biết rõ, ông ấy chỉ là một thương nhân, dù có leo cao đến đâu, làm sao so được với người như ông.

Thực ra không phải ông ấy yếu, mà là đối thủ của ông ấy quá mạnh." Ông nội không lên tiếng, chỉ có đôi tay hơi run rẩy. "Ông nội, con có thể thông cảm cho việc ông phải lo cho đại cục, nhưng ông không nghĩ tới sao?

Quyết định của các ông đã vô cớ liên lụy đến một người vô tội, khiến cuộc sống của cô ấy trong phút chốc thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Các ông có từng hỏi cô ấy có đồng ý hay không, mấy năm qua cô ấy sống có tốt không?

Cô ấy chỉ là một công dân bình thường, không có nghĩa vụ phải phối hợp với hành động của các ông." "Lục Sâm, ta đã nói rồi, con đừng có tùy tiện suy đoán, đó đều là những chuyện không có thật." Ông nội mạnh tay hất một chiếc chén trà xuống đất, phát ra một tiếng vang lớn.

Lục Sâm mắt cũng không chớp, "Con có thể tra ra chú Hỏa, lẽ nào ông nghĩ con không biết chú ấy đã xuất hiện ở hiện trường vụ tai nạn sao?

Đó là tâm phúc của ông, là nhân vật có tiếng nói trong quân đội hiện nay.

Ông đừng nói với con là chú ấy chỉ đi ngang qua, hoặc cũng giống như anh cả đi truy bắt tội phạm đào tẩu.

Chương 259

Lời như vậy một chút sức thuyết phục cũng không có.

Những người nhanh chóng thu hồi báo chí sau khi sự việc xảy ra, có người của Mạc Bình Sơn, cũng có một số người từ quân đội.

Ông thật sự cho rằng các ông làm việc kín kẽ không một kẽ hở sao, trên đời này không có chuyện đó, chỉ cần đã làm thì bị phát hiện chỉ là chuyện sớm muộn." "Chuyện của Hỏa Liệt ta không biết, con muốn biết thì tự mình đi hỏi nó, ta không rõ." Ông nội căng mặt, vẫn không chịu nói gì.

Lục Sâm nhìn chằm chằm ông nội, biểu cảm từ phẫn nộ ban đầu chuyển sang thất vọng, cuối cùng biến thành sự mỉa mai sâu sắc, "Con xem như đã nhìn thấu ông rồi.

Bề ngoài ông quan tâm Noãn Noãn, Noãn Noãn không về khu nhà lớn, ông hết cuộc điện thoại này đến cuộc điện thoại khác thúc giục, hóa ra đều là diễn cho người khác xem, để người khác nghĩ ông là một người ông hiền từ, thực ra đây đều là ông giả vờ, tất cả đều do lòng hư vinh của ông mà ra." "Lục Sâm, mày có phải muốn ăn đòn không." Ông nội Lục nghe Lục Sâm vu khống mình như vậy, lửa giận trong lòng cũng hoàn toàn bùng nổ, thằng nhóc thối này nói chuyện thật sự càng ngày càng khó nghe. "Tùy ông đánh, đánh xong chúng ta sẽ đoạn tuyệt quan hệ, từ nay con và ông không còn một chút quan hệ nào nữa, không còn là con cháu nhà họ Lục nữa." Lục Sâm nói thẳng.

“Cháu phản rồi à?

Những lời đại nghịch bất đạo như vậy mà cháu cũng nói ra được, nhà họ Lục uổng công nuôi cháu mấy chục năm nay rồi.” Ông nội tức đến cực điểm, thẳng tay ném chiếc gạt tàn trên bàn ra.

Lục Sâm không né, chiếc gạt tàn đập thẳng vào khóe mắt anh, anh lập tức cảm thấy đau rát, máu tươi chảy dọc theo khóe mắt xuống, đầu óc có một thoáng choáng váng.

Ông nội nhìn dáng vẻ của cháu trai, tay hơi run lên: “Cháu là thằng ngốc à?

Sao không biết né.” Lục Sâm rất bình tĩnh, nhìn ông nội một cách nghiêm túc: “Ông cứ đánh đi, đánh thế nào cũng được.

Đánh xong rồi, quan hệ giữa chúng ta thật sự sẽ cắt đứt hoàn toàn.

Cháu không thể chịu đựng được một người đã tính kế vợ cháu.

Nếu Noãn Noãn biết sự thật, ông nghĩ chúng ta còn có thể bình tĩnh đối mặt với nhau không?

Nếu phải lựa chọn giữa vợ con và ông nội, cháu sẽ chọn vợ và con.” Ông nội bị Lục Sâm chọc tức đến lồng ngực phập phồng: “Đừng có nói năng hồ đồ, ai tính kế vợ mày?

Đó rõ ràng chỉ là một…” “Một cái gì?

Đừng nói với cháu đó chỉ là một tai nạn, và cô ấy vừa hay trở thành một quân cờ của các người.” Lục Sâm dồn ép từng bước, đã quyết tâm dù hôm nay có náo loạn đến mức nào, cũng phải có được một kết quả.

“Thằng ranh con, ta không muốn nói chuyện với mày, mày cút ra ngoài cho ta.” Ông nội chỉ tay ra cửa.

Lục Sâm cảm nhận được máu chảy xuống mặt mình, lành lạnh, có chút khó chịu, nhưng anh không hề để tâm, tiện tay quệt một cái, vết máu liền lem ra khắp mặt, trông có phần đáng sợ.

Ông nội chỉ cảm thấy thái dương giật thon thót, cả người ngồi phịch xuống ghế, không nói tiếng nào.

Hai ông cháu đều là người cố chấp, cứ thế rơi vào bế tắc, cả phòng làm việc lập tức yên tĩnh đến đáng sợ.

Lục Tử Đồng vẫn luôn áp mặt vào cửa, đột nhiên tiếng cãi vã bên trong im bặt, cô không nhịn được cười với Mạc Noãn: “Chị dâu, hình như không còn tiếng động nữa.” “Để em nghe thử.” Mạc Noãn nói rồi cũng áp tai vào cửa, quả thật không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

“Chắc là không cãi nhau nữa rồi?

Nếu không thì chúng ta phải nghe thấy tiếng chứ.” Lục Tử Đồng nói.

Nhưng từng phút từng giây trôi qua, Mạc Noãn đứng đến tê cả chân mà bên trong vẫn không có động tĩnh gì.

Mạc Noãn không hiểu sao lại cảm thấy lòng dạ không yên, nhưng bên trong lại không nghe thấy gì cả, cảm giác này thật sự quá giày vò, một trái tim cứ treo lơ lửng.

Lục Tử Đồng cũng cảm thấy không ổn, nhưng vẫn nói với Mạc Noãn: “Chị dâu, chị đứng lâu lắm rồi, ra phòng khách nghỉ một lát đi, ông nội và anh trai sẽ không sao đâu, ông chỉ to tiếng vậy thôi chứ không làm gì đâu.” “Trước đây họ cũng từng như vậy sao?” Lục Tử Đồng suy nghĩ một lúc: “Điều này thì chưa từng có.

Trước đây ông nội chỉ hay la mắng vài câu, nhưng anh trai chưa bao giờ chấp nhặt với ông, lúc nào cũng cười như không cười.

Trực tiếp đối đầu thế này đúng là lần đầu em thấy.” Mạc Noãn biết, Lục Sâm rất quan tâm cô.

Chuyện đó liên quan đến cô, người đàn ông đó chắc chắn sẽ có chút khác thường, đối đầu với ông nội cũng là điều rất có thể.

Mạc Noãn không nhịn được liền gõ mạnh mấy cái lên cửa, cao giọng nói: “Lục Sâm, anh bình tĩnh một chút, đừng cãi nhau với ông nội.” “Chị dâu, họ chỉ biết có người đang gõ cửa thôi, chứ không nghe thấy tiếng chị đâu.

Không biết anh trai có mang điện thoại theo không, hay là chị thử gọi cho anh ấy đi.” Lục Tử Đồng đột nhiên nhớ ra điện thoại, liền đề nghị với Mạc Noãn.

Mắt Mạc Noãn sáng lên, lập tức lấy điện thoại ra gọi cho Lục Sâm, nhưng mãi không có người nghe máy.

Anh không bắt máy, cô lại gọi liên tục.

Trong phòng làm việc, ông nội cuối cùng cũng không nhịn được mà gắt lên với Lục Sâm: “Nghe điện thoại đi, réo nãy giờ rồi, phiền chết đi được.” Lục Sâm lấy điện thoại ra liếc nhìn, hai chữ “Noãn Noãn” đang nhấp nháy trên màn hình khiến anh lập tức bắt máy, giọng điệu đối chọi gay gắt ban nãy lập tức trở nên dịu dàng: “Noãn Noãn.” “Lục Sâm, anh đang làm gì vậy?

Không phải anh đang ở Lục thị sao?” Mạc Noãn thăm dò.

Lục Sâm khẽ liếc nhìn ông nội, lúc này anh cũng không muốn giấu Mạc Noãn: “Anh không ở Lục thị, có chút việc ra ngoài rồi.

Bên em có chuyện gì xảy ra à?” “Bên em không có chuyện gì, chỉ là em đang ở ngoài cửa phòng làm việc, anh mau ra mở cửa cho em.” Lục Sâm sững người một lúc, lúc này mới nhận ra cô đã đến khu nhà lớn, không cần nghĩ cũng biết là Lục Tử Đồng báo tin: “Noãn Noãn, em yên tâm, anh đang bàn chuyện với ông nội bên trong, không có chuyện gì đâu, một lát nữa sẽ ra ngay.

Em ra ngoài nghỉ ngơi một chút đi, trưa nay chúng ta ăn cơm ở đây rồi hãy về.” “Lục Sâm, anh đừng cãi nhau với ông nội, chuyện đã qua rồi, chi tiết thế nào em cũng không muốn biết nữa.

Dù sao mọi người cũng đã tin lời Mạc Tử Hi, biết em không phải hung thủ, kẻ đầu sỏ là người phụ nữ Tống Tuyết Di kia.” Dù là vậy, nhưng Lục Sâm không muốn chuyện này lại bị người khác dùng làm mũi nhọn tấn công cô.

Chuyện như vậy có một lần là đủ rồi, tuyệt đối không thể xảy ra lần thứ hai.

“Thật sự đừng lo lắng, anh ra ngay đây, em ngoan ngoãn đợi ở ngoài nhé.” Lục Sâm vẫn không hề lay chuyển.

Mạc Noãn chẳng làm gì được anh, dù nói thế nào Lục Sâm cũng nhất quyết không ra, cuối cùng chỉ có thể bất lực cúp máy.

Ông nội nhìn dáng vẻ khóe miệng mang ý cười của cháu trai mình, hừ lạnh một tiếng.

Đối với ông thì mày chau mắt dọc, đối với một người phụ nữ thì lại hoàn toàn thay đổi, thật không có tiền đồ, đúng là không có tiền đồ.

“Ông chọn đi, ông muốn có chắt trai hay muốn giữ khư khư một bí mật?” Lục Sâm lại thản nhiên nói với ông nội.

“Thằng ranh con, mày nhất định phải ép ông nội mày như vậy sao?” Cơn giận từ từ bị dằn xuống của ông nội lại bùng lên.

Chương 260

“Đây là chuyện rất công bằng.

Một mặt ông không ra tay giúp đỡ mẹ của chắt ông, mặt khác lại mong ngóng được bế chắt.

Chuyện tốt nào cũng bị ông chiếm hết, ông nghĩ trên đời có chuyện tốt như vậy sao?” Đôi tay gầy guộc của ông nội nổi đầy gân xanh, ông xoạt một tiếng mở ngăn kéo, ném một chiếc đĩa ra rồi gầm lên: “Chẳng phải mày chỉ muốn cái thứ này thôi sao?

Cầm lấy rồi cút cho ta.” Lần này Lục Sâm hơi nghiêng người, vững vàng bắt lấy thứ ông nội ném tới.

Anh chỉ liếc một cái là hiểu đó là gì, thứ này quả nhiên đang ở trong tay ông nội.

“Anh trai cháu có phải vẫn còn sống không?” Lục Sâm nhìn ông nội, nhíu mày hỏi lại.

Ông nội sững người, lại ném một tách trà nữa qua, gầm lên: “Cút cho ta, đừng ở đây làm người khác bực mình.” Nhìn bộ dạng của ông nội, trong mắt Lục Sâm hiện lên ý cười, sau đó từ từ lan ra.

Dù ông không nói rõ, anh cũng biết mình đoán không sai, anh cả quả thật vẫn còn trên đời.

Mấy ngày nay, anh vẫn luôn chìm trong suy đoán của mình, càng nghĩ càng kích động, nhưng vẫn không dám dễ dàng thể hiện ra ngoài.

Sợ hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều.

“Anh trai cháu có phải vẫn còn sống không?” Lục Sâm lại lặp lại một lần nữa.

Ông nội lúc này chẳng muốn nhìn thấy Lục Sâm chút nào, lạnh lùng nói: “Anh mày mạng lớn, lúc xảy ra tai nạn xe đúng là không chết, nhưng bây giờ còn sống hay không thì ta không biết.

Sau này nếu có xảy ra chuyện gì, tuyệt đối không thoát khỏi liên quan đến sự lỗ mãng hôm nay của mày.” Có được câu trả lời mình muốn, Lục Sâm không ở lại phòng làm việc thêm một giây nào, liền mở cửa ra.

Do động tác của anh quá đột ngột, Mạc Noãn đang áp chặt người vào cửa cứ thế ngã thẳng vào trong.

Ánh mắt Lục Sâm đột nhiên thay đổi, anh nhanh chóng đỡ lấy eo cô, căng thẳng hỏi: “Noãn Noãn, không sao chứ.” Tim Mạc Noãn đập nhanh hơn, cô khẽ vỗ ngực, nhưng vừa ngẩng đầu lên đã thấy Lục Sâm mặt đầy máu, tuy đã khô lại nhưng nhìn thoáng qua vẫn rất đáng sợ.

“Lục Sâm, anh bị thương rồi à?” Mạc Noãn lo lắng đưa tay lên sờ mặt Lục Sâm, vô tình ấn trúng ngay vết thương của anh.

Lục Sâm không biểu hiện ra ngoài, nhưng Mạc Noãn lại cảm thấy cơ mặt anh hơi cứng lại, trong phút chốc trái tim cũng nhói lên: “Xin lỗi, em làm anh đau rồi.” Lục Sâm lắc đầu: “Anh không sao.” Rồi anh nắm tay cô định đi về phòng ngủ của họ.

Mạc Noãn thấy nụ cười không thể kìm được trên khóe miệng anh, liền biết hôm nay anh thu hoạch không nhỏ, chắc chắn đã biết hết mọi chuyện.

Nhưng vết thương trên mặt anh nhất định phải xử lý, nếu không để lại sẹo thì biết làm sao.

Cô đang định đi tìm chút nước sát trùng thì Lục Tử Đồng đã tìm sẵn cho cô, trực tiếp nhét vào tay cô: “Chị dâu, chị giúp anh em xử lý đi, em thấy có vẻ không ổn.” “Cảm ơn em, Tử Đồng.” Mạc Noãn nhận lấy, đi theo Lục Sâm về phòng ngủ.

Vừa vào phòng, Lục Sâm đã ôm chặt lấy cô từ phía sau, hai cánh tay khéo léo tránh đi chiếc bụng đang nhô lên của cô, càng siết càng chặt.

Cô thậm chí còn cảm nhận được lồng ngực anh khẽ phập phồng, rõ ràng là đang cười.

“Lục Sâm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Mạc Noãn tò mò hỏi, nghĩ mãi cũng không ra Lục Sâm vì chuyện gì mà vui đến thế, hôm nay anh còn bị ông nội đánh.

Lục Sâm không nói gì, chỉ cười trầm thấp, tiếng cười khàn khàn quyến rũ khiến Mạc Noãn càng thêm sốt ruột, không nhịn được mà đấm nhẹ vào vai anh mấy cái: “Lục Sâm, rốt cuộc anh có nói không, anh muốn làm em sốt ruột chết à?” Lục Sâm ngừng cười, rồi buông cô ra, đối mặt với cô và nghiêm túc nói: “Noãn Noãn, anh cả không chết.” Mạc Noãn kinh ngạc đến tột độ, miệng hơi hé mở, tiêu hóa thông tin này một lúc rồi mới lấy tay che miệng, lí nhí hỏi: “Năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nếu anh cả không chết thì anh ấy đang ở đâu?

Tại sao ông nội lại giấu cả nhà chuyện này.” Lục Sâm kéo Mạc Noãn ngồi xuống, vừa định giải thích thì Mạc Noãn lập tức ngăn lại, kiên quyết nói: “Không được, phải xử lý vết thương của anh trước đã, nếu không sẽ ảnh hưởng đến việc hồi phục.” Lục Sâm gật đầu, nụ cười trên khóe miệng không sao giấu được.

Mạc Noãn kiên nhẫn bôi nước sát trùng lên vết thương của anh, nhìn kỹ mới phát hiện vết thương thực ra khá sâu, nhưng thấy anh vẫn đang toe toét cười, cô không nhịn được mắng: “Lục Sâm, anh đừng cười nữa, trông như thằng ngốc vậy.

Ông nội ra tay cũng ác quá, vết thương này e là phải khâu lại, nếu lệch thêm chút nữa là mắt anh tiêu đời rồi.” Nói đến cuối, giọng Mạc Noãn đã có chút oán trách, giận đến mấy cũng không thể làm vậy, lỡ trúng vào mắt thì biết làm sao.

Lục Sâm nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Mạc Noãn, cười nói với cô: “Không sao đâu Noãn Noãn, anh da dày thịt béo, em sát trùng cho anh rồi dán băng cá nhân là được.” “Như vậy có được không?” Mạc Noãn có chút do dự.

“Không sao đâu, lúc đó anh có chú ý lực đạo, hơi ngửa đầu ra sau một chút để giảm bớt lực rồi.” Tay Mạc Noãn đang xé băng cá nhân khựng lại, cô nghiêm túc nhìn Lục Sâm, giọng điệu có mấy phần bất mãn: “Lục Sâm, ý anh là anh rõ ràng có thể né được, nhưng anh cố tình không né?” Cô không biết nên nói anh thế nào nữa, lại dám dùng khổ nhục kế để đối phó với chính ông nội mình.

Lục Sâm giật mình nhận ra mình đã nói điều không nên nói, chỉ có thể cười gượng với Mạc Noãn, có mấy phần lấy lòng.

“Yên tâm đi, em cũng nói rồi, dù sao cũng là ông nội ruột, sao nỡ làm hại cháu trai mình.

Người xuất thân từ gia đình như chúng ta, chỉ có vẻ ngoài hào nhoáng thôi, anh còn đỡ, vì không vào quân đội nên bị thương ít hơn, mấy người kia trên người đều là sẹo.

Ông nội còn trải qua thời chiến tranh, trên người không biết bao nhiêu vết sẹo lớn nhỏ, không sao đâu.” Mạc Noãn dở khóc dở cười, nhưng nhiều hơn là cảm động, cô biết anh làm những việc này một phần là vì cô, cô sao có thể trách anh được, chỉ thấy thương anh, lúc đó chắc chắn rất đau.

Mạc Noãn nhanh chóng dán băng cá nhân xong, nói: “Anh đó, dù thế nào cũng không thể lấy thân thể mình ra đùa giỡn.” Lục Sâm biết cô không giận, liền ôm cô đặt lên đùi mình, lại cười nói: “Noãn Noãn, hôm nay anh thật sự rất vui.” Điều này Mạc Noãn dĩ nhiên cảm nhận được, tình cảm anh em họ tốt như vậy, anh từng có một thời gian rất buồn vì cái chết của anh cả, bây giờ nghe được tin này kích động là điều khó tránh khỏi.

“Ừm, em biết, vậy bây giờ có thể cho em biết đã xảy ra chuyện gì chưa?” “Em đợi một chút, anh đi tìm một chiếc máy tính chưa bao giờ kết nối mạng, chúng ta xem đoạn video giám sát trước.” “Thật sự có video giám sát sao?” Lục Sâm đứng dậy, xoa đầu Mạc Noãn: “Đương nhiên là có, hơn nữa vẫn luôn ở trong tay ông nội, ông còn ghi nội dung bên trong ra đĩa.

Nếu không phải mấy ngày nay em bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, hôm nay anh lại ép ông, e là ông còn chưa nỡ lấy ra.” Mạc Noãn không khỏi cảm thán: “Ông nội giấu kỹ thật, giấu một lần là hơn năm năm.” Lục Sâm rất nhanh đã bưng một chiếc laptop từ bên ngoài vào, nhanh chóng cho đĩa vào máy tính.

Lòng bàn tay Mạc Noãn không khỏi đổ một lớp mồ hôi mỏng, trực tiếp đối diện với sự thật thế này còn kích động hơn nhiều so với những gì Mạc Tử Hi kể.

Lòng Lục Sâm cũng có chút căng thẳng, anh nắm chặt tay Mạc Noãn, cả hai cùng dán mắt vào màn hình máy tính.

Rất nhanh, trên máy tính đã hiện ra hình ảnh, chất lượng khá rõ nét.

Đầu tiên đập vào mắt hai người là một chiếc xe màu trắng, vì cửa sổ xe mở hé nên có thể lờ mờ nhìn thấy người bên trong.

Mạc Noãn lúc đó và bây giờ rất khác, vì vừa trốn khỏi tiệc đính hôn, trên mặt vẫn còn lớp trang điểm tinh xảo, tóc búi củ tỏi tùy ý, cả người toát lên một luồng khí tức thanh xuân.

Chỉ thấy cô nhìn qua kính chiếu hậu chiếc xe đang bám sát phía sau, khóe miệng nhếch lên một nụ cười gian xảo.

Sau đó cô nhanh chóng lên con dốc ở ngã rẽ, quay đầu xe, toàn bộ động tác vô cùng dứt khoát gọn gàng.

Trong hình, có thể thấy rõ phía sau Mạc Noãn có một chiếc xe màu đỏ bám theo rất sát, cách xe Mạc Noãn không xa.

Lục Sâm dừng hình, phóng to, người bên trong chính là Mạc Tử Hi.

Sau khi Mạc Noãn quay đầu xe, cô lao thẳng về phía xe của Mạc Tử Hi, nhưng đúng lúc này, một chiếc xe khác đột nhiên lao ra từ ngã rẽ khác.

Chương 261

Gương mặt đó lập tức thu hút sự chú ý của hai người, là Lục Minh trong bộ thường phục, anh ấy dường như rất vội, tốc độ xe cực nhanh, đến mức gặp phải tình huống này căn bản không thể phanh kịp.

Mạc Noãn thấy xe của mình lao về phía Mạc Tử Hi, Mạc Tử Hi mặt mày kinh hãi, trên mặt cô cũng lộ ra vẻ sợ hãi.

Ba chiếc xe va chạm mạnh vào nhau, tuy không nghe thấy âm thanh từ video giám sát, nhưng trái tim Mạc Noãn vẫn chùng xuống, dường như đang có mặt tại hiện trường, có thể cảm nhận rõ ràng mọi thứ lúc đó.

Toàn thân cô căng cứng, đầu cũng có chút đau âm ỉ.

Sắc mặt Lục Sâm cũng không khá hơn là bao, sự tác động thị giác khi tận mắt chứng kiến mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng, trên đó có một người là anh trai thân yêu nhất của anh, một người là người yêu mà anh khó khăn lắm mới tìm được.

Lục Sâm ôm chặt Mạc Noãn vào lòng, phát hiện cô vẫn đang run rẩy không kiểm soát được, chỉ có thể vỗ lưng an ủi cô: “Không sao đâu, Noãn Noãn, mọi chuyện đã qua rồi, bây giờ em vẫn ổn, sau này anh cũng sẽ không để em xảy ra chuyện như vậy nữa.” Dưới sự an ủi của Lục Sâm, Mạc Noãn thả lỏng hơn, hai người không chớp mắt nhìn chằm chằm vào màn hình giám sát, sợ bỏ lỡ điều gì.

Chỉ thấy nơi những chiếc xe va chạm bốc lên khói, một lúc lâu sau vẫn không có động tĩnh gì.

Đợi một hồi, mới thấy Lục Minh từ trong xe bò ra, nhưng trên người anh đầy máu, đến đứng cũng không vững, phải vịn vào xe mới đứng được.

Ba chiếc xe đều bị hư hỏng gần hết, chỉ thấy Lục Minh cẩn thận kiểm tra xe một lượt, suy nghĩ một lát, cuối cùng quyết định mở cửa xe của Mạc Tử Hi, kéo cô ấy ra trước.

Mạc Tử Hi đã hoàn toàn hôn mê, nửa thân trên không sao, chỉ có hai chân dường như bị kẹt, trông có vẻ kỳ lạ.

Sau đó, Lục Minh lại đi đến bên xe của Mạc Noãn, dùng hết sức đập cửa xe.

Cuối cùng chỉ có thể đi tìm một hòn đá ở gần đó, đập mạnh mấy cái mới mở được cửa xe.

Lục Sâm nhíu mày, lúc này mới hiểu ra anh cả vừa rồi chắc là đang cân nhắc xem ai dễ cứu hơn.

Màn hình im lặng một lúc lâu, mỗi một phút đối với hai người đang xem đều là một sự giày vò.

Hồi lâu sau, Mạc Noãn đang bất tỉnh mới được đẩy ra, chỉ thấy đầu cô toàn là máu, cả khuôn mặt nhỏ nhắn cũng bị máu tươi nhuộm đỏ, quần áo cũng không nhìn ra màu sắc ban đầu, thoáng nhìn qua, tình hình có vẻ còn nghiêm trọng hơn Mạc Tử Hi, vô cùng thảm thương.

Tay Lục Sâm đặt trên eo Mạc Noãn cũng bất giác siết chặt, cô nhóc này có thể khỏe lại đúng là được trời thương.

Mạc Noãn nhìn chính mình toàn thân đầy máu, không nhịn được che miệng lại, lí nhí hỏi: “Lục Sâm, anh cả đâu, sao vẫn chưa ra?” Nghe vậy, Lục Sâm cũng nhíu chặt mày, trái tim thắt lại, dán chặt mắt vào cửa xe, lúc này khói xe ngày càng dày đặc, rõ ràng là sắp nổ tung.

“Đừng vội, anh cả nhất định sẽ ra thôi.” Lục Sâm an ủi Mạc Noãn, nhưng sự căng thẳng và sợ hãi của anh không hề kém Mạc Noãn.

Đúng lúc này, một người đàn ông mặc quân phục tiến vào khung hình, chỉ thấy anh ta nhanh chóng mở cửa xe, kéo Lục Minh đang hôn mê ra.

Lục Minh cũng giống Mạc Noãn, đã sớm mất đi ý thức.

Trong lúc hai người đang ngẩn ra, chỉ thấy người đàn ông trong hình nhanh chóng lấy bật lửa từ trong túi ra, bật lửa rồi ném về phía chiếc xe.

Xe lập tức bốc cháy, không lâu sau thì phát nổ.

“Lục Sâm, đó là ai?” “Đó là Hỏa Liệt, người thân tín của ông nội, xuất thân từ lính đặc công toàn năng, hiện là một nhân vật có tiếng nói trong quân đội, nếu không có gì bất ngờ, bước tiếp theo anh ta sẽ tiếp nhận chức vụ quân trưởng của ba.” Trong hình, Hỏa Liệt bế Lục Minh lên xe, sau đó nhanh chóng dọn dẹp hiện trường vụ án, những vết tích do xe mất phanh gây ra cũng được anh ta xử lý nhanh chóng, trông không khác gì một vụ tai nạn giao thông bình thường.

Anh ta nhìn Mạc Noãn và Mạc Tử Hi đang hôn mê, không làm gì cả, khởi động xe rồi nhanh chóng rời đi.

Không lâu sau, xe cứu thương và xe cảnh sát lần lượt đến, hai người được xe cứu thương đưa đi.

Xem đến đây, không còn hình ảnh nào khác, hai người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Rất nhiều chuyện không thể hiểu được đều đã có lời giải thích, tại sao chuyên gia lại nhận định là cô cố ý lái xe đâm vào Mạc Tử Hi, tất cả là vì Hỏa Liệt đã che giấu những vết tích trước đó.

“Nếu không phải chú Hỏa gọi 120, e là anh cũng không chắc chắn hiện trường tai nạn còn có người thứ tư.” Lục Sâm vô thức nói.

“Lục Sâm, vậy anh cả đi đâu rồi?

Nếu anh ấy không sao, tại sao ông nội lại nói với mọi người là anh ấy đã chết, ngay cả người trong nhà cũng nghĩ như vậy.” Lục Sâm cười khổ: “Anh cả là quân nhân, cách làm này không nghi ngờ gì chính là sau khi anh cả bình phục, đã được cử đi thực hiện nhiệm vụ bí mật.

Nhiệm vụ này cần phải xóa bỏ mọi quá khứ của anh ấy, là một người đã chết thì càng tốt.” Mạc Noãn sững người, sau đó hỏi: “Đây có phải là nằm vùng trong truyền thuyết không?” Trước đây cô cứ nghĩ những chuyện như vậy chỉ có trên phim ảnh, không ngờ bây giờ lại gần mình đến thế, cô lại còn bị cuốn vào chuyện này, trở thành vỏ bọc cho một điệp viên nằm vùng.

Lục Sâm gật đầu: “Có thể nói như vậy, ngoài giải thích này ra, những cái khác đều không hợp lý.” “Loại nằm vùng gì mà cần thời gian dài như vậy, đã gần sáu năm rồi.” Trong mắt Lục Sâm thoáng qua một tia ưu tư khó nhận ra: “Đây chính là sự bất đắc dĩ của quân nhân, bất kể là nhiệm vụ gì, chỉ cần giao cho em, em chỉ có thể tuân lệnh.” Mạc Noãn ngoài những chuyện nhỏ nhặt hay hồ đồ ra, trong những việc lớn thường khá tinh tường, nghe Lục Sâm nói vậy, cô cũng nhanh chóng hiểu ra.

Ông nội sở dĩ để người nhà nghĩ rằng Lục Minh đã chết, một mặt là để đảm bảo thân phận của Lục Minh không có khả năng bị tiết lộ, mặt khác cũng đủ để nói lên sự gian nan của nhiệm vụ này, rất có khả năng là loại đi một không trở về, nên mới nhẫn tâm xóa bỏ mọi thứ liên quan đến anh ấy.

“Lục Sâm, anh cả bây giờ chắc vẫn ổn chứ?” Mạc Noãn không chắc chắn hỏi.

Lục Sâm cười cười: “Yên tâm đi, sự an toàn của anh cả ít nhất bây giờ có thể xác định, anh ấy nhất định đang rất ổn.

Nếu anh cả xảy ra chuyện gì, ông nội chắc chắn đã sớm giao ra đoạn video giám sát trong tay, sẽ không giữ chặt như vậy, cần anh phải ép buộc đến thế.” Đây cũng là lý do tại sao dù ông nội không nói, anh cũng biết Lục Minh nhất định bình an vô sự, anh quá rõ phong cách xử sự của họ.

Mạc Noãn suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy Lục Sâm nói rất đúng, ông nội kiên trì đến bây giờ, rất có khả năng là vì mục đích này.

“Noãn Noãn, xin lỗi em, là nhà họ Lục chúng anh có lỗi với em.” Lục Sâm nâng mặt Mạc Noãn lên, nghiêm túc nói.

Cô nhóc này ban đầu còn nghi ngờ chính mình đã hại chết anh cả, nhưng thực ra anh cả không hề chết, là nhà họ Lục đã để cô phải chịu đựng biết bao nhiêu oan ức.

Nếu video được công bố sớm, mẹ con Tống Tuyết Di nhất định không thể vào cửa nhà họ Mạc, Mạc Bình Sơn cũng sẽ không vì bảo vệ cô mà cắt đứt quan hệ cha con với cô.

Nguồn gốc của tất cả những vấn đề này, thực ra đều là vì sự thật đã bị ông nội cố ý che giấu.

Suy cho cùng, là nhà họ Lục đã hại cô.

Mạc Noãn cũng biết lời xin lỗi của Lục Sâm là vì điều gì, nhưng chuyện đã qua lâu như vậy, Mạc Bình Sơn cũng đã mất, cô rời khỏi thành phố A cũng sống rất tốt.

Sau khi cô vào nhà họ Lục, sự đối xử tốt của người nhà họ Lục dành cho cô là không thể giả được.

Trong nhà chỉ có ông nội biết tất cả, những người khác không hề hay biết, nhưng họ sẵn sàng chấp nhận một người mang tiếng xấu như cô, thành ý của họ đối với cô là điều hiển nhiên, cô sao có thể lấy lý do gì để trách người nhà họ Lục.

Hơn nữa, nếu không phải vì Lục Minh, cô và Mạc Tử Hi e là đã thật sự chết tại hiện trường vụ tai nạn.

Dù sao thì cửa xe của cô lúc đó đã bị khóa, với tình hình trong video, xe phát nổ chỉ là chuyện sớm muộn, người tên Hỏa Liệt kia cũng chỉ là khiến chiếc xe phát nổ sớm hơn mà thôi.

Chương 262

Lục Minh đã cứu mạng hai người họ, nếu có lỗi lầm gì, cũng xem như đã bù đắp rồi.

Mạc Noãn lắc đầu với Lục Sâm, nghiêm túc nhìn anh: “Lục Sâm, đừng nói xin lỗi, bản thân chuyện này không có gì sai cả, chỉ là chúng ta không may bị cuốn vào chuyện này thôi.

Hơn nữa, nếu không có anh cả, xảy ra tai nạn ở nơi hẻo lánh như vậy, em và Mạc Tử Hi e là đã chết từ lâu, làm sao có thể sống tốt đến bây giờ.” Lục Sâm hôn nhẹ lên trán Mạc Noãn, mãn nguyện nói: “Cảm ơn em, Noãn Noãn.” “Nói gì vậy chứ, chúng ta là vợ chồng, dù xảy ra chuyện gì cũng phải cùng nhau đối mặt.” Mạc Noãn không đồng tình nhìn Lục Sâm.

Lục Sâm gật đầu, trong con ngươi đen láy như đá obsidian tràn ngập ý cười, anh trực tiếp hôn lên môi Mạc Noãn.

Nhưng đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, Lục Sâm chỉ có thể nhanh chóng tắt máy tính, sau đó đi ra mở cửa, chỉ thấy Lục Tử Đồng đang đứng bên ngoài.

Lục Tử Đồng vừa nhìn đã thấy miếng băng cá nhân trên khóe mắt Lục Sâm, không kìm được mà bật cười, trêu chọc: “Anh, hình tượng ông chồng quốc dân của anh bị hủy hoại hết rồi.

Anh có soi gương cái bộ dạng này của mình chưa, hủy dung rồi.” Lục Sâm lúc này không có tâm trạng đùa giỡn với cô, càng không quan tâm đến dung mạo của mình, nhíu mày hỏi: “Em đến đây làm gì?” Lục Tử Đồng chỉ chỉ về phía phòng làm việc, bĩu môi nói: “Ông nội bảo chị dâu đến phòng làm việc, nói là có chuyện muốn nói với chị ấy.” Lục Sâm trong lòng nén một cục tức, anh cũng biết chuyện này không thể trách ông nội, nhưng vẫn thấy tức giận, nói với Lục Tử Đồng bằng giọng không mấy thiện cảm: “Bảo ông từ từ đợi, chị dâu em lát nữa sẽ qua.” Lục Tử Đồng bất mãn nói: “Em có phải cái loa truyền tin của hai người đâu, sao ai cũng trút giận lên người em hết vậy?

Anh với ông nội mà chưa cãi đủ thì cứ tiếp tục đi, tiểu thư đây không chơi với hai người nữa.

Em chọc ai ghẹo ai chứ, em không đi nói đâu.” Vừa rồi ông nội cũng tức giận đùng đùng bảo cô đi gọi người, hôm nay mấy người này ai cũng khó hiểu.

Lục Tử Đồng nói xong, tức giận đi về phía phòng ngủ đối diện, “rầm” một tiếng đóng cửa phòng mình lại.

“Sao vậy, anh chọc giận Tử Đồng à, nghe có vẻ bực bội lắm.” Mạc Noãn buồn cười nhìn Lục Sâm bước vào.

Lục Sâm nhướng mày: “Không biết, chắc là bị bực ở chỗ ông nội.

Anh chỉ nói giọng không tốt một chút là nó xù lông ngay, tính khí ai cũng càng lúc càng lớn.” “Ai bảo anh không nói chuyện tử tế với em ấy.

Tử Đồng quan tâm anh biết bao, nghe tin anh cãi nhau với ông nội là lập tức gọi điện cho em ngay.” Mạc Noãn nói giúp Lục Tử Đồng.

“Đó là nó lo chuyện bao đồng, để một bà bầu như em phải vội vã chạy đến, anh còn chưa tính sổ với nó, nó đã xù lông trước rồi.” Mạc Noãn biết tình cảm anh em họ rất tốt, sẽ không giận nhau, nên cũng không nói gì thêm.

Lục Sâm dừng một lúc, nói với Mạc Noãn: “Ông nội bảo em đến phòng làm việc, nếu em không muốn đối mặt với ông, có thể không đi, chúng ta bây giờ rời khỏi đây.” Mạc Noãn cười cười: “Chẳng lẽ em trốn được cả đời sao, chuyện này sớm muộn gì em cũng phải đối mặt, em qua đó ngay đây.” “Noãn Noãn.” Lục Sâm nắm lấy tay Mạc Noãn, không muốn cô phải đối mặt với ông nội ngay lập tức.

“Yên tâm đi, em sẽ không giống anh mà cãi nhau với ông đâu, ông cũng sẽ không đối xử với em như với anh.

Dù sao thì, em vẫn muốn nghe xem ông nói gì.” Mạc Noãn vỗ vỗ tay Lục Sâm.

Mạc Noãn đã nói đến nước này, Lục Sâm cũng không tiện nói gì thêm, chỉ đưa chiếc đĩa cho Mạc Noãn, bảo cô tiện thể mang qua cho ông nội tiếp tục cất giữ.

Trong phòng làm việc, ông nội ngồi trên ghế, thấy Mạc Noãn bước vào, mắt không khỏi sáng lên, vội vàng gọi: “Noãn Noãn, mau ngồi đi.” “Ông nội, ông tìm con.” Mạc Noãn cong khóe miệng, không có gì khác so với ngày thường.

Trên mặt ông nội thoáng qua một tia ngượng ngùng, nhìn thấy chiếc đĩa trong tay cô, ông thở dài hỏi: “Nội dung trên video đã xem hết rồi chứ?” Mạc Noãn gật đầu, đặt chiếc đĩa lên bàn làm việc: “Vừa xem xong ạ.” “Tiểu Noãn, câu này ông đã nén trong lòng rất lâu rồi.

Ông vẫn luôn muốn đường đường chính chính nói với cháu một tiếng xin lỗi.” Ông nội vừa nói vừa đứng dậy, cúi gập người trước Mạc Noãn.

Mạc Noãn giật mình, vội vàng đỡ lấy ông nội: “Ông nội, ông làm gì vậy, ông làm vậy không phải là tổn thọ con sao?

Ông là trưởng bối của con, làm gì có chuyện ông cúi đầu với con.” Ông nội vỗ vỗ tay Mạc Noãn, nghiêm túc nói: “Không làm vậy ông không yên lòng, lời xin lỗi này của ông đã muộn quá lâu rồi.

Ông có lỗi với cháu, cũng có lỗi với ba cháu.

Cháu và ông ấy như người xa lạ, ông phải chịu trách nhiệm rất lớn.

A Sâm nói đúng, chính một quyết định của ông đã hoàn toàn thay đổi quỹ đạo cuộc sống của cháu, khiến cháu phải chịu đựng rất nhiều chuyện không đáng phải chịu.” Thật ra, khi Mạc Noãn vừa xem xong video, tâm trạng cô rất phức tạp.

Nhưng chỉ cần suy nghĩ một chút, cô liền thông suốt: “Ông nội, ông đừng nói như vậy, con biết đây không phải là chủ ý của ông.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, con nghĩ lúc ông đưa ra quyết định chắc chắn không thể lường trước được những chuyện sẽ xảy ra sau đó, chỉ có thể nói tất cả đều quá trùng hợp.

Có một câu nói rằng, chết vinh còn hơn sống nhục.

Con có thể sống tốt đến bây giờ, cũng là công lao của anh cả.

Nếu không có anh cả, con đã chết từ lâu rồi.

Con nghĩ ba con cũng sẽ không trách mọi người đâu, hai đứa con gái của ông ấy đều nhờ mọi người mới có thể sống sót, đây chắc chắn là nguyện vọng lớn nhất của ông ấy, ông nội sau này cũng đừng có gánh nặng gì cả.” Trong mắt ông nội thoáng qua một tia vui mừng: “Đứa trẻ ngoan, tấm lòng của cháu ngay cả đàn ông cũng hiếm có được.

A Sâm lấy được cháu là phúc của nó.” “Chắc đây là duyên phận rồi, cháu và nhà họ Lục có duyên phận, anh cả đã cứu mạng cháu, cháu lại xui xẻo thế nào lại đi đăng ký kết hôn với Lục Sâm, ông nội áy náy với cháu, ông trời lại cho ông cơ hội để bù đắp, cháu không có ông nội, không biết tình cảm ông cháu là như thế nào, là ông nội đã cho cháu cơ hội được cảm nhận.” Nghe vậy, mắt ông cụ tràn ngập ý cười, “Đây đúng là duyên phận, lúc A Sâm đưa cháu về, ông đã nhận ra thân phận của cháu ngay từ cái nhìn đầu tiên, cũng giật cả mình.”

Mạc Noãn khoác tay ông cụ, nháy mắt với ông, “Ông nội có bị dọa không ạ?

Cháu chẳng nhìn ra chút nào cả, chỉ thấy ông nóng lòng muốn gặp cháu dâu thôi, quả nhiên ông nội mới là cao thủ diễn xuất, lừa chúng cháu xoay như chong chóng.” “Con bé này, đừng có trêu ông nội của cháu nữa, ông cũng là bị ép đến đường cùng thôi.” Ông cụ thở dài một hơi.

Mạc Noãn nghĩ lại cũng cảm thấy quyết định của ông cụ quá khó khăn, tự tay tiễn đứa cháu trai mình bồi dưỡng mấy chục năm đến một nơi sự sống mong manh, đây không phải là điều người bình thường có thể làm được.

Mạc Noãn đặt ghế ngồi rất gần ông cụ, lắng nghe ông từ từ kể lại.

“Ở phía Nam có một băng đảng tội phạm rất lớn, chuyên làm những chuyện phi pháp, nhưng bọn chúng quá tinh ranh, mười mấy năm rồi, chúng ta vẫn không tìm được bằng chứng phạm tội của chúng.

Cảnh sát và quân đội đã cử rất nhiều người đi, kết quả đều thất bại trở về, nhân tài chúng ta tổn thất đã lên đến mấy chục người, có thể nói là thiệt hại nặng nề.

Mấy năm trước, nội gián cuối cùng của chúng ta cũng hy sinh, chúng ta như bị mù, mọi hành động đều mất phương hướng.

Cấp trên chuẩn bị chọn lại người thích hợp cử đi, A Minh là một nhân tài hiếm có, cấp trên đương nhiên đã sớm chú ý đến nó, cũng đã nói chuyện với ông.” Dừng một chút, ông cụ lại nói: “Chuyện như thế này ông đương nhiên sẽ không từ chối, ông sẽ không trơ mắt nhìn bọn chúng làm hại lợi ích của nhân dân.

Ông đã nói chuyện với A Minh, đứa bé đó cũng là người có trách nhiệm, không nói gì đã đồng ý, nhưng chúng ta đã chờ rất lâu, vẫn không tìm được cơ hội thích hợp, cho đến khi tai nạn lần đó xảy ra.

Lúc A Minh ý thức mơ hồ đã gửi cho ông một tin nhắn, nói với ông thời cơ đã chín muồi, bảo ông cử người đến tiếp ứng, ông lúc đó mới phái Hỏa Liệt qua." Mạc Noãn chăm chú lắng nghe, thực ra những gì ông cụ nói không chi tiết lắm, chỉ là tình hình chung, Mạc Noãn cũng biết có một số chuyện không tiện tiết lộ nhiều nên không hề ngắt lời.

Nhưng nghe đến đây, cô không khỏi nhíu mày, không nhịn được hỏi: "Ông nội, quân hàm của anh cả không thấp, cứ đột ngột chết như vậy, nếu bên cạnh đám người đó đột nhiên có thêm một người như thế, không phải sẽ khiến người ta nghi ngờ sao?" Ông cụ sững lại, rồi cười nói: "Con bé này, biết cũng nhiều đấy nhỉ, mới một lát đã nghĩ đến vấn đề này rồi." Mạc Noãn cười cười, "Chắc là vì cháu thích xem phim ảnh về đề tài này." "Cháu và Mạc Tử Hi lúc đó bị thương nặng như vậy, A Minh sao có thể bình an vô sự được, cậu ấy bị thương không nhẹ hơn các cháu chút nào, nhưng vì là quân nhân, lại là đàn ông, thể chất tốt hơn các cháu, nhưng cũng hôn mê hơn nửa năm mới tỉnh lại, hoàn toàn bình phục cũng là chuyện của một năm sau, điều này lại vừa hay thuận tiện cho chúng ta hành động, thời gian vừa khớp, không quá khiến người ta nghi ngờ." "Đây cũng là lý do ông giữ bí mật này kín như bưng, quan hệ giữa cháu và ba cháu vẫn chưa có tiến triển, lại thêm việc ba cháu mắc bệnh nan y, ông đã mấy lần muốn tiết lộ bí mật này cho ông ấy biết, nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ, cái giá phải trả quá lớn." Mạc Noãn gật đầu, chuyện này thực ra cô cũng có thể hiểu được, một ván cờ đã tốn bao nhiêu năm để sắp đặt, sao có thể dễ dàng phá hỏng được.

Chỉ là Mạc Noãn có chút tò mò, Lục Sâm rốt cuộc đã nói gì với ông cụ mà lại khiến ông nói ra bí mật này, “Ông nội, Lục Sâm đã nói gì với ông vậy?

Tại sao bây giờ ông lại nói bí mật này cho chúng cháu biết.” Nhắc đến đây, ông cụ không khỏi hừ lạnh một tiếng, mặt mày tỏ rõ vẻ bất mãn với Lục Sâm, “Thằng nhóc hỗn xược đó lại dám uy hiếp ông, nói muốn đoạn tuyệt quan hệ với ông, còn bắt ông lựa chọn giữa con cháu và bí mật.

Nó thì ông không quan tâm lắm, nhưng ông rất mong chờ đứa chắt tương lai của mình.” Nghe vậy, Mạc Noãn bật cười, lời lẽ thế này tuyệt đối là Lục Sâm có thể nói ra được, người đó một khi đã thực sự muốn làm chuyện gì thì thường sẽ “không từ thủ đoạn”, chỉ quan tâm kết quả.

Chương 263

Quả nhiên con người không thể có điểm yếu, điểm yếu lớn nhất của ông cụ là đã có tuổi, mong ngóng cuộc sống tứ đại đồng đường, nếu không cũng sẽ không lần nào cũng bị Lục Sâm nắm thóp.

“Ông nội, Lục Sâm cũng chỉ là sốt ruột thôi, ông đừng chấp nhặt với anh ấy.” Mạc Noãn cười nói.

Sắc mặt ông cụ vẫn có chút không tốt, nhưng vẫn nghiêm túc dặn dò: “Chuyện này hai đứa biết là được rồi, đừng để lộ cho người thứ ba biết, con bé Tử Đồng tuy có hơi tò mò, nhưng chắc chắn cũng không nghĩ đến A Minh, nếu nó có hỏi, hai đứa cứ bịa đại một lý do nào đó.” “Ông nội yên tâm ạ, cháu biết nặng nhẹ, chuyện này cháu sẽ không nói cho người thứ ba đâu.” Ông cụ gật đầu, “Ừ, cháu ra ngoài trước đi, cháu mà còn ở đây một lát nữa, lát sau thằng nhóc hỗn xược kia lại đến tìm cháu đấy, thằng nhóc đó còn quá đáng hơn cả ông ngày xưa, đúng là một kẻ cuồng vợ từ đầu đến chân.” Mạc Noãn mỉm cười, bước ra khỏi phòng sách, quả nhiên, Lục Sâm đã đến tìm cô.

Vừa thấy cô, câu đầu tiên anh hỏi là, “Ông nội nói gì với em vậy?” Mạc Noãn nhìn xung quanh một lượt, tuy đang ở nhà nhưng vẫn cảm thấy không an toàn, cô kéo Lục Sâm vào phòng ngủ, thuật lại lời của ông cụ cho anh nghe.

Lục Sâm nghe xong chỉ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, dù ông cụ không nói, thực ra anh cũng đã đoán được tám chín phần, chẳng qua cũng chỉ có vài khả năng đó thôi.

Mạc Noãn thấy Lục Sâm vẫn có vẻ không vui, không nhịn được véo má anh một cái, “Được rồi, bất kể anh xót em, xót anh cả hay trách ông nội giấu mọi người, nhưng anh cả vẫn đang sống khỏe mạnh, đây đã là một chuyện đủ để người ta vui mừng rồi, chúng ta cứ yên tâm chờ anh ấy thắng lợi trở về thôi." "Ừm." Lục Sâm gật đầu.

Mạc Noãn nhìn miếng băng cá nhân trên mặt anh, không khỏi trêu chọc: "Anh bây giờ thế này, nếu bị người khác nhìn thấy, còn tưởng em đánh nhau với anh đấy, anh xem xét hôm nay ở nhà nghỉ ngơi đi, đừng đến công ty nữa, thời gian này anh đã vất vả lắm rồi." Lục Sâm lại chẳng để tâm, "Không sao, mặc kệ họ nghĩ thế nào." Lúc ăn trưa, Lục Sâm và ông cụ vẫn không nói với nhau câu nào, Mạc Noãn nhìn dáng vẻ hờn dỗi của hai ông cháu mà thấy hơi buồn cười.

Lục Tử Đồng thì lại hả hê, nói một tràng lời châm chọc.

Ngày tháng trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã nửa tháng, phiên tòa xét xử vụ án cũng sắp đến.

Mạc Noãn chưa bao giờ ra tòa, cứ nghĩ sẽ phải ngồi ở ghế nguyên cáo như trên TV nên không khỏi có chút căng thẳng.

Lục Sâm có chút buồn cười, "Đồ ngốc, em là bà bầu, anh sao nỡ để em ra mặt.

Anh đã ủy thác mọi việc cho chú Phương rồi, chú ấy bây giờ là người đại diện pháp lý của em, em và anh chỉ cần ngồi ở dưới như những người khác là được." Mạc Noãn lườm anh một cái, "Sao anh không nói sớm, hại em lo cả buổi sáng." "Em bây giờ đã là chủ tịch của một công ty rồi, cũng tham gia rất nhiều dịp quan trọng, sao vẫn còn căng thẳng?" "Thế sao mà giống nhau được, tòa án là nơi nghiêm túc biết bao, mấy năm trước em toàn mơ thấy mình bị áp giải ra tòa xét xử, trong lòng có chút ám ảnh." Trong lòng mỗi người ít nhiều đều có sự kính sợ đối với những nơi trang nghiêm như vậy, cô cũng không ngoại lệ.

Lục Sâm lắc đầu, kéo Mạc Noãn ngồi xuống hàng ghế đầu tiên.

Mạc Noãn gần đây vẫn luôn bận rộn chuyện của Mạc Thị, chưa chính thức thảo luận vấn đề này với Lục Sâm, lúc này không khỏi hạ thấp giọng hỏi: “Lục Sâm, anh làm thế này, không sợ rước phiền phức vào người sao?

Bị cáo thực sự quá nhiều, mà lại toàn là giới truyền thông.” Truyền thông là thứ có thể đưa bạn lên mây, cũng có thể trở thành kẻ đẩy bạn xuống bùn, quan hệ với họ rất tế nhị, phải biết chừng mực.

“Yên tâm đi, anh có chừng mực, sẽ không để tình hình quá khó xử, chỉ muốn cho đám truyền thông lộn xộn đó một bài học, đừng để bị lợi ích nhất thời làm mờ mắt, tin tức của ai cũng dám hùa theo đăng lại.” Lục Sâm thản nhiên nói.

Mạc Noãn gật đầu, cô vừa định nói gì đó thì trên bục có người gõ bàn, ra hiệu cho mọi người giữ trật tự, phiên tòa chính thức bắt đầu, do số người liên quan đến vụ án quá đông nên thẩm phán và bồi thẩm đoàn đã thành lập hội đồng xét xử.

Hàng ghế dự khán cũng rất đông, cả phòng xử án lớn đều chật kín người.

Tại phiên tòa, thẩm phán tuyên đọc, xác minh thông tin của 152 bị cáo mất hết một giờ đồng hồ.

Mạc Noãn lại một lần nữa nhận thức sâu sắc về sự chịu chơi của Lục Sâm, chẳng trách tin tức vừa tung ra đã gây chấn động lớn ở thành phố A như vậy, đây tuyệt đối là chuyện hiếm có.

Luật sư của Lục Thị, Phương Trung Sơn, quả không hổ danh là luật sư vàng có tiếng, các luật sư khác trước mặt ông hoàn toàn không đáng kể, chỉ cần mở miệng chắc chắn sẽ bị ông chặn họng đến cứng lưỡi, Mạc Noãn nhìn mà cũng thấy phấn khích.

“Lục Sâm, anh đào đâu ra cái miệng lưỡi lợi hại này vậy?” Mạc

Noãn không nhịn được khẽ nói với Lục Sâm.

Lục Sâm ghé vào tai cô, cười nói: “Thực ra là mẹ đào về đấy, lúc trẻ rất yêu mẹ, mẹ kết hôn rồi cũng không từ bỏ, vẫn theo đến tận đây, là tình địch năm xưa của ba, dù đã qua bao nhiêu năm vẫn là cái gai trong lòng ba.” “Thật sao?” Mắt Mạc Noãn sáng lên, không ngờ mẹ chồng mình lại để người ngưỡng mộ mình ở bên cạnh, nếu là cô, nhất định sẽ tránh đi.

Mạc Noãn nhướng mày, “Mẹ lợi hại thật.” “Em cũng đâu phải không biết cái miệng của mẹ lợi hại thế nào, bề ngoài trông có vẻ hiền lành, nhưng thực ra rất nhiều thủ đoạn của mẹ đều là giết người không dao.” Điểm này Mạc Noãn có thể cảm nhận sâu sắc, ít nhất mỗi lần cô và Lục Sâm chỉ cần xảy ra một chút vấn đề, mẹ chồng chỉ cần vài ba câu là có thể thuyết phục được cô, giống như một nhà thông thái thấu tỏ mọi sự.

Mạc Noãn cảm thấy, không gian tiến bộ của mình còn rất lớn, sau này phải học hỏi thêm nhiều cách thức và phương pháp đối nhân xử thế từ mẹ chồng.

Buổi sáng mất ba tiếng, buổi chiều mất ba tiếng, tổng cộng sáu tiếng đồng hồ mới khép lại vụ án gây chấn động một thời này.

Do tình tiết vụ án vốn đã rất rõ ràng, Lục Sâm lại chú ý thu thập bằng chứng, về cơ bản các công ty bị cáo không thể thoát tội.

Sau một lúc tạm nghỉ, thẩm phán đã tuyên bố kết quả xét xử.

Việc thắng kiện đương nhiên cũng nằm trong dự liệu, tòa án phán quyết tạp chí Thần Quang bồi thường cho Mạc Noãn 25 triệu, các bị cáo khác tùy theo mức độ nghiêm trọng của tình hình cũng bị phán quyết bồi thường thiệt hại, những bên thêm thắt cho các bài báo không đúng sự thật phải bồi thường số tiền lớn hơn, những bên chỉ đơn thuần đăng lại thì tương đối ít hơn, các trang web lớn cũng bị yêu cầu công khai đăng thư xin lỗi trên trang của mình, để Mạc Noãn khôi phục danh dự.

Mạc Noãn nghe con số bồi thường khổng lồ đó, nhất thời cũng kinh ngạc không thôi, không nhịn được lại khẽ nói: “Em đúng là được của trời cho rồi, lợi nhuận nửa năm của Mạc Thị cũng chỉ có bấy nhiêu, mà bây giờ còn rất nhiều chi tiêu, vốn không xoay vòng kịp.” Lục Sâm lại chẳng vui vẻ chút nào, anh không thiếu chút tiền này, nếu có thể, anh không hề hy vọng chuyện như vậy xảy ra, anh hờ hững nói: “Noãn Noãn, đây là những gì em đáng được nhận.” Ngồi trong góc, tay của Quý Anh Ngữ nắm chặt lại, cô cảm thấy mình thật sự bị bệnh không nhẹ, rõ ràng biết kết quả sẽ như vậy, lại vẫn đến tham dự phiên tòa này, trong lúc đó ánh mắt còn không kiềm chế được mà dán vào người họ, dường như vô cùng hưởng thụ cảm giác đau lòng này.

Vụ án đang được xét xử là của họ, nhưng tâm trạng của hai người dường như không bị ảnh hưởng chút nào.

Lục Sâm luôn mỉm cười, ghé vào tai Mạc Noãn nói gì đó.

Dù cô không nhìn thấy Mạc Noãn có biểu cảm gì, cô cũng có thể tưởng tượng ra, tâm trạng của cô ấy chắc chắn rất tốt.

Một người đàn ông vì cô ấy làm đến mức này, e rằng thật sự hiếm có.

Anh Lục, lòng anh thật sự thay đổi quá nhanh.

Quý Anh Ngữ không khỏi thầm nghĩ trong lòng, cô đáng lẽ nên về sớm hơn, nên tỏ tình sớm hơn, như vậy có lẽ sẽ không để Mạc Noãn có cơ hội chen chân vào.

Tâm trạng cũng rối bời không kém là Bùi Lệ Hành, anh cũng không biết tại sao, chỉ là muốn đến xem, có lẽ là để tìm thêm một lý do để mình từ bỏ.

Trong một thời gian ngắn, anh biết cô đã trải qua nỗi đau rất lớn, cha mất, cả Mạc Thị chỉ có một mình cô chống đỡ, nhưng ngoài việc gửi cho cô một tin nhắn an ủi, anh chẳng thể làm được gì.

Lục Sâm thì khác, anh có thể ở bên cạnh cô mọi lúc mọi nơi, vì cô mà không tiếc đối đầu với phần lớn giới truyền thông thành phố A.

Anh đã suy nghĩ kỹ, nếu bây giờ đổi lại anh là Lục Sâm, anh thực sự không có bản lĩnh làm đến mức này, dù có lòng cũng không có sức.

Thẩm phán vừa tuyên bố bãi tòa, Bùi Lệ Hành đã đi trước ra ngoài bằng cửa hông, chỉ không ngờ lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc, anh quay người lại thì thấy dưới ánh hoàng hôn là một gương mặt giống hệt Quý Anh Ly, vừa thực vừa ảo, nhưng anh biết rõ đó không phải A Ly, A Ly rất ít khi cười vui vẻ như vậy.

“Tiểu Ngữ?

Sao em lại ở đây?” Bùi Lệ Hành sững lại một chút rồi phản ứng lại, trên mặt lộ ra nụ cười ôn hòa.

“Anh Bùi, em biết hôm nay vụ án của chị dâu xử nên đến xem.” Quý Anh Ngữ cười nói.

“Về khi nào vậy?

Sao cũng không liên lạc với anh.” “Về được gần hai tháng rồi, nhưng luôn bận công việc, không có thời gian.” Bùi Lệ Hành gật đầu, liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay, nói: “Vậy bây giờ có thời gian không?

Nếu có chúng ta tìm chỗ nào đó ăn chút gì, bây giờ cũng đến giờ cơm rồi.” Quý Anh Ngữ gật đầu, “Được, nghe theo anh Bùi.” Phiên tòa kết thúc, Lục Sâm và Mạc Noãn không đi ngay, mà đợi mọi người đi gần hết, anh mới che chở cho Mạc Noãn ra ngoài.

Chương 264

Phương Trung Sơn rõ ràng đang đợi họ ở cửa, thấy dáng vẻ cẩn thận của Lục Sâm, trên mặt ông lộ ra nụ cười hiền hòa, “A Sâm, cháu đúng là bá khí thật, chú Phương làm nghề cả đời rồi, cũng chưa từng tranh luận với nhiều luật sư của bị cáo như vậy cùng lúc.” Lục Sâm nhếch môi, nói với Mạc Noãn: “Noãn Noãn, đây là chú Phương.” Mạc Noãn mỉm cười với Phương Trung Sơn, “Chú Phương, cháu là Mạc Noãn, mấy ngày nay chuyện của cháu đã làm phiền chú rồi, thật sự vô cùng cảm ơn.” Phương Trung Sơn cười nói, “Tên của cháu bây giờ chắc cả thành phố A đều biết rồi, cháu hoàn toàn không cần giới thiệu.

Có người vì cháu mà nổi giận xung thiên, lần này chú Phương đánh rất đã tay, lúc chú nghe A Sâm muốn làm vậy, chú đã kinh ngạc đến mức không nói nên lời.” Mạc Noãn có chút ngại ngùng, Lục Sâm cười nhận lời, “Chú Phương, có thời gian đến nhà chúng cháu chơi, ông nội cháu cũng một thời gian rồi không gặp chú, mới đây còn nhắc đến chú.” “Được chứ, nhưng cháu phải chọn lúc ba cháu không có nhà, chú không chịu nổi cái hũ giấm già đó, bao nhiêu năm rồi vẫn đề phòng chú như phòng sói.” Lục Sâm cười đồng ý, Phương Trung Sơn lại nhìn vào bụng Mạc Noãn, “Mấy tháng rồi?

Cảm giác nghe mẹ cháu nói còn chưa được bao lâu, sao trông đã rõ thế này.” “Đã hơn bốn tháng rồi ạ, có lẽ vì là song thai nên bụng to hơn các bà bầu khác một chút.” Nghe vậy, Phương Trung Sơn cười, vỗ vai Lục Sâm, “Thằng nhóc nhà cháu có phúc thật, sắp làm cha của hai đứa trẻ rồi, những lo lắng năm xưa của mẹ cháu đều là thừa cả, tốc độ của cháu nhanh như tên lửa vậy, kết hôn sinh con cũng chỉ trong vòng một năm.” “Chú Phương quá khen rồi.” Mấy người nói chuyện một lúc, Lục Sâm liền đưa Mạc Noãn về nhà.

Tần Tuệ đang thu dọn đồ đạc, bây giờ chuyện bên Mạc Thị cơ bản đã ổn định, Lục Sâm đương nhiên phải quay về Lục Thị, Tần Tuệ cũng yên tâm chuẩn bị về lại nhà lớn.

Mạc Noãn không khỏi nói: “Mẹ, bây giờ cũng không còn sớm, mẹ định tối nay về nhà lớn luôn sao?” “Về thôi, ở nhà lớn quen rồi, ở trong căn nhà nhỏ của các con thấy khó chịu, ra ngoài không có một người quen.” Tần Tuệ đã nói vậy, Mạc Noãn cũng không tiện nói gì, chỉ cười với Tần Tuệ nói: “Hôm nay con mới biết, thì ra chú Phương giúp chúng ta đánh kiện lúc trẻ còn từng theo đuổi mẹ, con thấy chú ấy đúng là một người đàn ông rất tốt, phong độ ngời ngời, mẹ ngày đó không có một chút rung động nào sao?” Tần Tuệ đặt đồ trong tay xuống, vỗ nhẹ vào trán Mạc Noãn, “Con bé này, cái thói hóng chuyện này học từ đâu ra vậy, sắp làm mẹ đến nơi rồi mà còn thích nghe chuyện của người khác.” “Mẹ, mẹ nói cho con biết đi, mẹ có thích người ta không?” Mạc Noãn được nước lấn tới, khoác tay Tần Tuệ.

“Thích thì có ích gì, khi con gặp phải một tên lính ngang ngược, cái gì cũng vô dụng.” Giọng Tần Tuệ có chút bất đắc dĩ.

Nụ cười trên môi Mạc Noãn lan rộng, nghe lời mẹ chồng nói, kết hợp với câu chuyện về bà và bố chồng từng nghe trước đây, cô nhanh chóng hiểu ra mẹ chồng ngày đó chắc chắn có cảm tình với Phương Trung Sơn, chỉ là sau đó bị bố chồng dùng chiêu “chém đay rối” cướp mất.

Sau khi kết quả xét xử được công bố, tin tức cũng ngay lập tức lên báo và mạng, số tiền bồi thường trên trời mà Mạc Noãn nhận được, một lần nữa gây chấn động người dân thành phố A.

Quý Anh Ngữ muốn ăn lẩu, Bùi Lệ Hành liền đưa cô đến một quán lẩu Quý Quý Hồng gần đó.

Vì trước đây quan hệ đã tốt, nên dù mấy năm không gặp, hai người vẫn có chuyện để nói.

Bùi Lệ Hành hỏi thăm về cuộc sống của Quý Anh Ngữ ở nước ngoài mấy năm qua, Quý Anh Ngữ cũng không khách sáo, kể một vài chuyện thú vị, không biết từ lúc nào hai tiếng đồng hồ đã trôi qua.

Lúc hai người chuẩn bị rời đi, Quý Anh Ngữ đột nhiên nhìn Bùi Lệ Hành một cách nghiêm túc, hỏi: “Anh Bùi, anh cũng thích chị dâu đúng không?” Nụ cười của Bùi Lệ Hành cứng lại, trong phút chốc bầu không khí vui vẻ của hai người có chút không ổn, chỉ thấy Bùi Lệ Hành cười khổ nói: “Tiểu Ngữ sao lại hỏi vậy?” “Anh Bùi, không phải em vừa mới nói với anh rồi sao, em học tâm lý học, trong lòng anh giấu chuyện gì, chỉ cần giấu không đủ sâu, em liếc mắt là có thể nhìn ra.

Lúc ở phiên tòa em đã nhìn thấy anh rồi, nhưng lúc đó không tiện chào anh, anh ngồi ở một vị trí khá xa, cách chỗ chị dâu hơi xa, nhưng ánh mắt anh luôn thỉnh thoảng nhìn về phía chị dâu, thích tại sao không đi tranh giành?” Quý Anh Ngữ nghiêm túc nói.

Ban đầu cô tưởng Bùi Lệ Hành đang nhìn Lục Sâm, sau này mới phát hiện người anh nhìn căn bản là Mạc Noãn.

Bùi Lệ Hành nhàn nhạt nói: “Cô ấy đã kết hôn rồi, em nghĩ anh còn có hy vọng sao?” Quý Anh Ngữ không lên tiếng, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Em nói chuyện không nhắm vào ai cả, lòng người biến đổi khôn lường, giống như anh và anh Lục, năm đó ai mà không si mê chị em, nhưng cuối cùng không phải đều thay đổi sao, cũng chỉ trong vài năm ngắn ngủi thôi, thực ra cuộc đời này rất dài, mấy chục năm, hà tất phải để hiện tượng nhất thời che mắt, hoàn toàn buông tay.

Anh đã bỏ lỡ chị em rồi, tại sao còn muốn bỏ lỡ người mình thích một lần nữa, thích thì phải đi tranh giành, đây là đạo lý mà trẻ con cũng hiểu.” Dừng một chút, Quý Anh Ngữ tiếp tục nói: “Em ở nước ngoài đã thấy quá nhiều trường hợp như vậy, những cặp vợ chồng tình cảm rất nồng thắm, cũng chỉ vài năm là đường ai nấy đi, mỗi người tự lập gia đình mới, ban đầu em cảm thấy những người này thật bạc tình, nhưng thấy nhiều rồi cũng nghĩ thông, không còn phản đối cách làm này nữa.” Bùi Lệ Hành nhìn Quý Anh Ngữ một lúc, anh đột nhiên phát hiện mình hoàn toàn không hiểu được người trước mắt này, không còn là cô bé hay nói đùa trước mặt mọi người nữa, cô ấy dường như đã thu lại tất cả cảm xúc thật của mình.

“Tiểu Ngữ, có lẽ em ở nước ngoài lâu quá, một số quan niệm đã bị ảnh hưởng, tình hình trong nước và nước ngoài khác nhau, dù anh đối với Mạc Noãn vẫn còn chút tình cảm, anh cũng sẽ không làm gì nữa, A Sâm là anh em tốt của anh, bây giờ họ cũng đã có con rồi, anh sẽ không đi phá hoại họ, những lời này sau này em đừng nói nữa.” Giọng Bùi Lệ Hành có vài phần nghiêm túc.

“Biết rồi, anh Bùi, anh nghiêm túc làm gì, em bây giờ đang làm tư vấn tâm lý ở bệnh viện, vừa thấy người có tâm trạng không tốt là lại thích thuận theo tâm lý của họ, nói vài lời khiến họ vui vẻ, anh cứ coi như em nói bậy bạ đi.” Bùi Lệ Hành bật cười, không nghĩ nhiều, “Tiểu Ngữ mấy năm nay đúng là có bản lĩnh rồi, tuổi còn trẻ đã trở thành một nhà tư vấn tâm lý.” “Toàn là bị ép thôi, kiếm miếng cơm ăn thôi mà.” Quý Anh Ngữ khẽ cúi đầu, bỏ miếng thịt bò đã nhúng vào miệng, che đi tia không cam lòng trong mắt.

Mạc Noãn tỉnh dậy, phát hiện người thường ngày dậy sớm vậy mà vẫn còn ở bên cạnh, có chút thắc mắc đưa tay qua sờ, làn da dưới tay nóng ran bất thường, cô sợ đến mức lập tức mở mắt ra, sờ trán anh, cũng nóng như vậy.

“Lục Sâm, anh mau tỉnh lại, hình như anh bị sốt rồi?” Mạc Noãn lay Lục Sâm.

Lục Sâm chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi đắng, vừa mở mắt ra đã thấy Mạc Noãn lo lắng nhìn mình, khẽ nhíu mày, “Sao vậy?” “Anh không thấy khó chịu à?

Anh sốt rồi.” “Ồ, vậy sao, vậy em mau tránh xa anh ra, kẻo anh lây cảm cho em, em bây giờ đang trong thời kỳ đặc biệt, nếu bị bệnh thì không thể dùng thuốc được, đến lúc đó khó tránh khỏi phải chịu khổ.” Lục Sâm khàn giọng nói, thực ra tối qua lúc đi ngủ đã có chút cảm giác, đầu hơi đau, nhưng anh rất ít khi bị bệnh nên cũng không để tâm.

“Không sao đâu, chúng ta ngủ chung cả đêm rồi, nếu lây thì chắc cũng lây từ lâu rồi, anh nằm thêm một lúc nữa, em đi tìm cho anh ít thuốc hạ sốt.” Mạc Noãn kiên trì.

Trong nhà lúc nào cũng có sẵn một ít thuốc, Mạc Noãn rất nhanh đã tìm được thuốc hạ sốt, Lục Sâm uống xong không lâu sau đã ngủ thiếp đi.

Mạc Noãn gọi điện cho Tống Trí, giải thích tình hình xong mới đến Mạc Thị, ở nhà có dì Mai, cô thực sự yên tâm hơn.

Công việc ở công ty bây giờ một mình cô cũng đã làm quen tay, lại thêm có sự chỉ điểm của Hàn Thụ Nhân, xử lý hoàn toàn không có vấn đề gì.

Chỉ là vừa ngồi xuống đã nghe thấy có người gõ cửa, Mạc Noãn cất tiếng: “Mời vào.” Hứa Dương được phép, đẩy cửa bước vào.

Mạc Noãn không ngẩng đầu, cứ ngỡ là ai vào báo cáo công việc, nhưng đợi một lúc lâu vẫn không có ai lên tiếng, ngẩng đầu lên chỉ thấy Hứa Dương đứng cách đó không xa, ánh mắt phức tạp nhìn mình, dường như có điều gì đó khó nói.

Trong tay anh ta cũng không cầm tài liệu, rõ ràng vào đây không phải vì chuyện công việc, chuyện riêng?

Mạc Noãn đặt bút lên bàn, nghiêm túc nhìn Hứa Dương, “Tổng kiểm toán Hứa, anh có chuyện gì sao?” Sắc mặt Hứa Dương có chút gượng gạo, quan sát kỹ có thể thấy gương mặt ngăm đen của anh ta có vài phần ửng đỏ bất thường.

Mạc Noãn thầm buồn cười, “Tổng kiểm toán Hứa có gì cứ nói thẳng, trong phòng làm việc chỉ có anh và tôi, anh không cần phải e ngại quá nhiều.” “Tôi muốn hỏi tại sao Tổng kiểm toán Mạc gần đây không đi làm?” Hứa Dương nói rất nhanh, nói xong khẽ cúi đầu.

Mạc Noãn ngạc nhiên nhướng mày, ban đầu còn chưa nghĩ sâu, nhưng nhìn thấy sắc mặt kỳ quặc của Hứa Dương, cô liền phản ứng lại, người này là người hâm mộ Mạc Tử Hi sao?

Thật không ngờ, ngày thường thấy Hứa Dương và Mạc Tử Hi dường như cũng không có qua lại gì.

“Tổng kiểm toán Hứa có việc gì cần trao đổi công việc với Tổng kiểm toán Mạc sao?

Nếu vậy thì xin hãy liên hệ với Tiểu Trương, công việc của cô ấy bây giờ đã được giao toàn bộ cho Tiểu Trương tiếp nhận.” Mạc Noãn khẽ nhếch môi, muốn xem thử rốt cuộc hai người này là thế nào.

“Không phải chuyện công việc, là tôi muốn hỏi thăm xem cô ấy bây giờ sống thế nào?” “Anh nghĩ quan hệ giữa tôi và cô ta tốt đến vậy sao?

Anh cũng đâu phải không biết cô ta bị tôi đẩy ra khỏi công ty?

Bây giờ anh hỏi tôi vấn đề này anh thấy có thích hợp không?” Mặt Hứa Dương đỏ bừng, lúc tin tức của Mạc Noãn vừa nổ ra, anh ta đã đến tìm Mạc Noãn gây sự một lần, nhưng sau đó đọc được tin tức chính thống, lại thấy một bà bầu như cô vì công ty mà tăng ca, lúc này mới hoàn toàn thay đổi cách nhìn về cô.

“Chủ tịch, xin lỗi, chuyện lần trước là tôi không phải, là tôi đã quá tin vào những lời đồn trên mạng.” Mạc Noãn cũng không phải muốn nghe anh ta nói lời xin lỗi, chỉ đơn thuần là muốn thử xem rốt cuộc anh ta đối với Mạc Tử Hi có tình cảm như thế nào, thử một lần quả nhiên đã xác định được suy đoán của cô, người đàn ông này đúng là có tình cảm với Mạc Tử Hi.

Nhưng thật đáng tiếc, Mạc Tử Hi một lòng chỉ có Đinh Duệ, cho dù sau này có chia tay với Đinh Duệ, muốn bắt đầu lại một mối quan hệ mới e rằng cũng sẽ rất khó.

“Cô ấy vẫn ổn, bây giờ thai đã lớn, công việc của cô ấy phải xã giao nhiều nên tôi để cô ấy ở nhà nghỉ sinh.” Mạc Noãn không úp mở nữa, nói thẳng.

“Nghe nói chồng cô ấy đối xử với cô ấy không tốt?” Hứa Dương hỏi xong câu này mới cảm thấy có chút quá phận, thực ra anh ta hoàn toàn không có tư cách này.

Mạc Noãn cười cười, trả lời: “Đây là vấn đề riêng tư của cô ấy, tình hình cụ thể tôi cũng không biết, nếu anh có quan hệ riêng tốt với cô ấy, có thể tự mình gọi điện hỏi thăm.” “Không, Chủ tịch, cô hiểu lầm rồi, tôi và cô ấy không có quan hệ riêng gì cả, tôi chỉ là quan tâm giữa đồng nghiệp với nhau, muốn hỏi thăm tình hình của cô ấy thôi.” Anh ta và Mạc Tử Hi ngày thường qua lại quả thực không nhiều, làm sao có thể có quan hệ riêng, chuyện này mà đồn ra ngoài, chẳng phải là làm hỏng danh tiếng của người ta sao.

Nhưng thực ra anh biết cô ấy cũng chỉ là bề ngoài có vẻ ngang ngược một chút, không có tâm địa xấu xa gì.

“Nhiều đồng nghiệp như vậy, anh là người đầu tiên hỏi tôi đấy.” “Chủ tịch, tôi thật sự chỉ là quan tâm thôi.” Hứa Dương gấp đến mức mắt đỏ hoe, có cảm giác “thư sinh gặp phải lính, có lý nói không thông”.

Mạc Noãn thấy dáng vẻ căng thẳng của anh ta, cũng không định trêu nữa, “Được rồi, tôi biết giữa anh và cô ấy không có gì, nhưng tôi nói cũng là sự thật, chúng tôi tuy không còn đối đầu như trước, nhưng quan hệ quả thực cũng chưa đến mức thường xuyên hỏi thăm nhau.” Mấy ngày trước cô có nghe Vương mụ nói, hình như đang chuẩn bị ly hôn với Đinh Duệ, nhưng bên Đinh Duệ không đồng ý, lại thêm cô ấy đang mang thai, ly hôn sẽ khá phiền phức.

“Ồ, vậy tôi ra ngoài trước.” Hứa Dương thấy không thể moi được thông tin gì hữu ích từ Mạc Noãn, trong mắt thoáng qua một tia thất vọng.

Chương 265

Lúc Hàn Thụ Nhân bước vào, vừa hay bắt gặp Hứa Dương rời khỏi văn phòng, không khỏi nhíu mày, nói với Mạc Noãn: “Tiểu Noãn, Hứa Dương lại đến gây phiền phức cho em à?” Mạc Noãn lắc đầu, “Cái đó thì không, anh ta đến hỏi thăm tình hình của Mạc Tử Hi, hình như có ý gì đó với cô ấy.” “Không thể nào, ngày thường họ có vẻ không qua lại gì, nhưng, có một lần Chủ tịch có vô tình nhắc đến, nói Hứa Dương tuy tính cách cố chấp một chút, nhưng so với loại người không có chủ kiến như Đinh Duệ thì tốt hơn nhiều, chẳng lẽ Chủ tịch đã sớm nhìn ra rồi?” Hàn Thụ Nhân lẩm bẩm.

“Kệ họ đi, chuyện này phải xem duyên phận, chúng ta cũng không thể ép buộc.” “Cũng đúng.” Hàn Thụ Nhân đặt một hộp giữ nhiệt lên bàn, cười nói: “Đây là canh tuyết nhĩ mẹ Vương nấu cho em, vị rất ngon, em có thể uống như món tráng miệng.” “Thật làm phiền mẹ Vương quá.” “Bây giờ nhà họ Mạc không có những người lộn xộn đó nữa, tính cách của Tử Hi cũng khác xưa rồi, thời gian này chúng ta ở đó sống với nhau rất hòa thuận, em có thời gian có thể về xem, dù sao đó cũng là nơi em lớn lên từ nhỏ, phòng của em vẫn còn giữ nguyên, không ai động vào.” Mạc Noãn gật đầu, “Em biết rồi, chỉ là gần đây em đi đâu cũng không tiện, Lục Sâm theo em sát lắm.” Vì lo lắng cho người bệnh ở nhà, cả ngày hôm nay Mạc Noãn cứ thấp thỏm không yên.

Lúc gọi điện về, Lục Sâm nói đã đỡ nhiều rồi, nhưng cô vẫn không yên tâm, còn chưa tan làm đã vội vã trở về.

Vừa bước vào cửa, cô đã thấy Lục Sâm từ phòng sách đi ra, rõ ràng là vừa xử lý xong công việc, sắc mặt vẫn không tốt lắm.

Cô hơi bực bội ném túi lên sofa: "Anh đã bảo Tống Trí hôm nay đừng đưa tài liệu cho em nữa, sao cậu ấy lại mang đến thế?" "Em lại không bị bệnh gì nặng, chỉ là cảm cúm xoàng thôi, chưa đến mức không thể làm việc.

Anh xem bây giờ có ai bị cảm là nghỉ làm đâu chứ." "Được rồi, được rồi, cô nàng cuồng công việc, anh nói không lại em, được chưa?" Mạc Noãn bĩu môi.

Da của Mạc Noãn thuộc loại trắng hồng, lại vừa từ ngoài vào nên cả khuôn mặt hồng hào đến lạ.

Dáng vẻ hơi bĩu môi trông hệt như một thiếu nữ đôi mươi, khiến Lục Sâm lòng dạ xao động, không kìm được muốn tiến lên véo má cô.

Nghĩ là làm, nhưng anh còn chưa đi tới bên cạnh Mạc Noãn đã không nhịn được hắt xì một cái, sợ đến mức phải vội lùi lại. "Anh còn nói đỡ nhiều rồi cơ đấy, em đã bảo lời anh nói chẳng đáng tin chút nào mà.

Đây mà là dáng vẻ khỏi bệnh à?" Mạc Noãn nghiêm mặt.

Lục Sâm gãi đầu, có phần bất lực đáp: "Hình như là vẫn chưa khỏi hẳn." "Tiểu Noãn, dì bảo A Sâm đến bệnh viện truyền dịch mà nó cứ nói mình không sao, dì nói không được.

Con khuyên nó đi." Dì Mai nghe thấy tiếng Mạc Noãn, liền ló đầu ra từ nhà bếp. "Chúng ta đi truyền dịch ngay bây giờ." Lục Sâm xua tay: "Không sao đâu, ăn cơm tối xong rồi tính." Cơn cảm cúm lần này của Lục Sâm đến ào ào, đến tối càng trở nên nghiêm trọng, ho, sổ mũi, đủ các triệu chứng đều xuất hiện.

Thế mà người này vẫn nhất quyết không chịu đến bệnh viện, chỉ muốn uống thuốc.

Mạc Noãn lườm anh mấy cái, lại nói một tràng dài mới thuyết phục được anh đến bệnh viện.

Tống Trí đến đón họ.

Khi tới bệnh viện, Lục Sâm bắt Mạc Noãn đeo khẩu trang rồi mới cho phép cô đi cùng anh truyền dịch.

Mạc Noãn dở khóc dở cười, cảm thấy Lục Sâm hơi chuyện bé xé ra to, nhưng biết mọi việc anh làm đều là vì con nên cũng chiều theo ý anh.

Mạc Noãn cứ ngồi bên cạnh, nắm tay anh, nghiêm túc nói: "Xem ra đúng là dạo này anh vất vả quá, lười rèn luyện nên thể chất yếu đi rồi." "Cảm cúm vào mùa này là chuyện rất bình thường.

Vừa hay anh cũng nhiều năm không bị cảm rồi, coi như giúp anh thải độc." Lục Sâm cười nói. "Ở đâu ra lắm lý lẽ cùn thế không biết." Hai người cứ trò chuyện câu được câu chăng, chẳng mấy chốc, đầu Mạc Noãn đã gật gà gật gù như gà mổ thóc, giọng nói ngày càng yếu đi, một lúc lâu sau mới đáp lại đơn giản một tiếng.

Lục Sâm biết cô buồn ngủ rồi, nhưng cũng không thể khuyên cô về được, đành phải chỉnh tốc độ truyền dịch lên mức nhanh nhất.

Nhìn gương mặt yên tĩnh của cô, lòng anh mềm nhũn.

Trước đây, anh tuyệt đối sẽ không lãng phí thời gian vào việc truyền dịch, một là vì quá tốn thời gian, anh không có kiên nhẫn nhìn những giọt thuốc từ từ chảy vào máu mình; hai là vì thể chất của anh rất tốt, bệnh vặt như cảm cúm chỉ cần uống vài liều thuốc, cố chịu một chút là qua.

Nhưng vì có cô ở bên cạnh, lần đầu tiên anh cảm thấy thời gian không còn khó trôi như vậy nữa, hai tiếng đồng hồ trôi qua trong nháy mắt.

Lúc hai người truyền dịch xong về đến nhà đã hơn mười giờ tối, triệu chứng của Lục Sâm cũng tạm thời thuyên giảm.

Nhưng đến lúc đi ngủ, Mạc Noãn vẫn bị dì Mai cách ly, không cho cô tiếp xúc nhiều với Lục Sâm, cô đành phải sang phòng ngủ của dì Mai để ngủ cùng.

Thế nhưng bệnh cảm của Lục Sâm đến nhanh mà đi cũng nhanh, ngày hôm sau anh đã lại khỏe như vâm, ngoài việc cổ họng hơi khàn thì các triệu chứng khác đều biến mất.

Sáng sớm anh đã gọi cô dậy để đưa đi khám thai.

Mạc Noãn khó hiểu hỏi: "Lại đến lúc rồi ạ?" "Đến rồi, anh hỏi dì Mai rồi, dì cũng nói là được rồi." "Vâng ạ." Lần này hai người đã có kinh nghiệm, đến sớm hơn lần trước nửa tiếng, bác sĩ còn chưa bắt đầu làm việc nhưng phía trước đã có ba năm người xếp hàng rồi.

Mạc Noãn tủm tỉm cười, khẽ tựa vào lòng Lục Sâm: "Xem ra hễ đụng đến chuyện con cái là người lớn không hề qua loa chút nào, sớm thế này đã đến xếp hàng rồi." "Chứ sao nữa, xem ra chúng ta đến vẫn chưa phải là sớm." "Cũng gần được rồi, chỉ cần phía trước không có quá nhiều người là được." Hai người khẽ trò chuyện, lúc này, một bà mẹ tương lai bụng lớn ở phía sau vui mừng nói với Lục Sâm: "Anh có phải là Lục tổng đã kiện 152 công ty vì vợ mình dạo trước không ạ?" Bị gọi tên, cả hai đều có chút ngại ngùng, không ngờ mình lại nổi tiếng đến vậy, ở nơi như bệnh viện cũng có người nhận ra.

Lục Sâm khẽ gật đầu với người phụ nữ đó.

Người phụ nữ vui vẻ che miệng cười: "Bây giờ người thương vợ như anh thật sự hiếm lắm." Lục Sâm mỉm cười, không đáp lời.

Người phụ nữ đang định nói gì đó thì một người đàn ông vội vàng chạy tới: "Vợ ơi, sao em đi nhanh thế." Người phụ nữ ban nãy còn tươi cười lập tức biến sắc, bất mãn nói với chồng mình: "Sớm à, anh xem phía trước đã có người xếp hàng rồi kìa.

Lục tổng người ta bận rộn như thế mà còn dậy sớm, đích thân đưa vợ đi khám thai, lại còn xếp trước cả anh nữa." "Được được được, là anh sai, sau này anh nhất định sẽ dậy sớm mà không cần em nhắc." "Vốn dĩ là lỗi của anh, kiếm được ít tiền thì thôi đi, đối với em và con cũng không chu đáo, lần nào đi khám thai anh cũng lề mề, còn có lần anh không thèm đến nữa." Người đàn ông bị vợ mình chì chiết giữa chốn đông người, sắc mặt có phần khó coi, nhưng vẫn không nói gì, xem ra cũng là một người đàn ông biết bao dung vợ mình, anh ta cười toe toét giải thích: "Chẳng phải anh đang cố gắng kiếm tiền mua sữa cho con sao." Người phụ nữ khẽ hừ một tiếng: "Đây là con trai anh, sau này sẽ mang họ anh, anh làm gì cho nó cũng là điều nên làm.

Nếu thấy khổ thì lúc đầu đừng để em có thai, bây giờ anh ở đây ca thán có ý nghĩa gì chứ." "Đúng đúng đúng, đều là lỗi của anh, vợ nói gì cũng đúng." Trong lời nói của người đàn ông toàn là ý lấy lòng.

Mạc Noãn không cố ý nghe họ nói chuyện, nhưng vì đứng ngay sau nên nghe rất rõ, cô chỉ biết im lặng cười với Lục Sâm.

Mỗi cặp vợ chồng đều có cách sống riêng, chỉ cần cảm thấy hạnh phúc thì đó là điều đúng đắn.

Lục Sâm véo nhẹ mũi cô, hai người giao tiếp trong im lặng.

Dạo này tuy Mạc Noãn có hơi vất vả, nhưng vì có dì Mai và Lục Sâm luôn để mắt, dinh dưỡng cần bổ sung không hề thiếu nên kết quả các cuộc kiểm tra đều rất tốt, con cũng đang lớn lên khỏe mạnh.

Lúc hai người chuẩn bị rời đi, người đàn ông ban nãy đứng sau họ đột nhiên nói với Lục Sâm: "Lục tổng, xin anh hãy cho tất cả đàn ông ở thành phố A một con đường sống với." Người đàn ông nhanh chóng nói xong câu đó rồi theo vợ vào phòng khám.

Mạc Noãn và Lục Sâm có chút ngẩn người, một lúc sau mới hoàn hồn, phản ứng đầu tiên của Mạc Noãn là bật cười, cười đến mức không đứng thẳng lưng nổi.

Lục Sâm nhìn bộ dạng của cô, thật sự lo cô sẽ bị sái lưng, nhưng lời nói của người đàn ông vừa rồi cũng khiến anh có chút ngại ngùng.

Thực ra anh không phải người thích phô trương, ngược lại còn không thích bị người khác làm phiền.

Làm những việc đó vốn không phải để thu hút sự chú ý, chỉ cảm thấy đó là cách giải quyết tốt nhất lúc bấy giờ, không ngờ lại gây phiền phức cho người khác. "Noãn Noãn, em tự chú ý một chút, đừng để sái lưng." Lục Sâm thấy Mạc Noãn như vậy, không nhịn được lên tiếng nhắc nhở.

Chương 266

Mạc Noãn từ từ thu lại nụ cười, rồi nắm tay thành nắm đấm, đưa đến bên miệng Lục Sâm, làm ra vẻ phỏng vấn: "Anh Lục, về việc anh trở thành ông xã quốc dân và kẻ thù chung của đàn ông thành phố A, xin hỏi anh có cảm nghĩ gì ạ?" Lục Sâm không nói gì, chỉ nhìn Mạc Noãn bất đắc dĩ lắc đầu, cô nhóc này ngày càng có những sở thích trêu chọc quái đản.

Mạc Noãn không buông tha, kiễng chân lại gần Lục Sâm, dường như thật sự coi mình là phóng viên săn tin: "Anh Lục, xin anh tiết lộ một chút đi, em nghĩ mọi người chắc chắn rất tò mò về chuyện này." "Cô nhóc ranh ma." Lục Sâm đặt nắm đấm của Mạc Noãn xuống, rồi nói: "Em đang cười trên nỗi đau của người khác đấy à?

Anh làm vậy chẳng phải là vì em sao." "Haha, vậy bây giờ anh Lục vui hay là hối hận ạ?" Lục Sâm không cần suy nghĩ, đáp thẳng: "Không hối hận." Mạc Noãn hơi sững lại, sau đó nụ cười trên mặt lan rộng ra.

Lục Sâm nhìn bộ dạng cười ngây ngô của cô, không nhịn được đưa tay lên xoa đầu cô, giơ tấm ảnh siêu âm màu trong tay lên: "Đừng cười nữa, đến lúc chuẩn bị album ảnh cho các con rồi, ảnh khám thai mỗi lần cũng bỏ vào đó, như vậy sau này lớn lên chúng có thể thấy được lúc còn trong bụng mẹ trông như thế nào, để chúng biết các bà mẹ sinh ra chúng không hề dễ dàng chút nào." Mạc Noãn nhỏ giọng lẩm bẩm: "Chẳng trách người đàn ông kia lại nói như vậy, đúng là quá chính xác." Một người chồng như anh quá hoàn hảo, hoàn hảo đến mức đôi khi cô còn nghi ngờ mình đang ở trong một giấc mơ, rằng anh chỉ là người tình hoàn mỹ do cô tưởng tượng ra. "Em nói gì thế?" "Không có gì cả, chúng ta mau đi thôi, đi mua thêm vài cuốn album ảnh nữa." Lúc hai người đi ra thì vừa hay gặp Mạc Tử Hi và bà Vương, hai người khoác tay nhau, trông như người thân, cảm giác hoàn toàn khác so với trước đây.

Ngoài lần gặp ở nhà họ Mạc, Mạc Noãn cũng đã một thời gian không gặp Mạc Tử Hi.

Sau khi hành vi độc ác của Tống Tuyết Di bị phanh phui, cô ta cũng chẳng khá hơn là bao, trên mạng có không ít lời chửi rủa nhắm vào cô ta.

Nhưng xem ra sắc mặt cô ta bây giờ vẫn khá tốt, rõ ràng không bị ảnh hưởng nhiều.

Chỉ có điều, ngoài bụng ngày một lớn thì mặt và tứ chi gầy đi rõ rệt, vóc người vốn không cao, lại đi giày bệt, vác cái bụng bầu, trông thế nào cũng có vẻ nhỏ bé.

Không biết có phải vì quan hệ huyết thống không mà lòng Mạc Noãn có chút phức tạp.

Mạc Tử Hi rõ ràng cũng nhìn thấy họ, cô ta khẽ cười: "Hai người cũng đến khám thai à?

Sao sớm thế?" "Đến muộn sẽ đông người hơn, chúng tôi đều vội đi làm." Mạc Tử Hi mỉm cười: "Vậy tôi cũng không làm phiền nữa, phải đi nhanh thôi." Mạc Noãn gọi cô ta lại: "Chiều nay cô cứ ở yên trong nhà, tôi sẽ cho người mang giấy chuyển nhượng cổ phần đến cho cô, cô ký tên vào là được." Mạc Tử Hi cắn môi: "Thật ra, cuộc sống của tôi bây giờ cũng tạm ổn." "Lời tôi nói không phải là nói đùa, thứ cần trả lại cho cô nhất định sẽ trả lại." "Được rồi." Mạc Tử Hi đành gật đầu.

Mạc Noãn lại nói: "Sáng nay Hứa Dương có hỏi tôi tình hình gần đây của cô, trông có vẻ rất quan tâm.

Nếu cô tiện thì gọi lại cho người ta một cuộc điện thoại đi." Nghe vậy, sắc mặt Mạc Tử Hi thay đổi, dường như có chút kinh ngạc về chuyện này. "Hứa Dương?

Kiểm toán trưởng Hứa của phòng tài chính?" Mạc Noãn gật đầu, nhìn bộ dạng này của cô ta, Hứa Dương nói không sai, hai người họ quả thực không có giao tình riêng, nếu không cô ta cũng không tỏ ra kinh ngạc như vậy. "Tôi biết rồi." Ngay cả chính Mạc Tử Hi cũng không nhận ra, dù biết mình là chị của Mạc Noãn, nhưng trước đây đã quen gọi Mạc Noãn là chị, nên sau khi mất đi tất cả người thân, cô ta bất giác lại có thói quen nghe lời Mạc Noãn.

Mạc Noãn nói xong những gì mình muốn nói liền cùng Lục Sâm rời đi.

Bà Vương cười nói với Mạc Tử Hi: "Tử Hi, người mà cô Noãn vừa nói, có phải là người đang yêu thầm cô không?" Mạc Tử Hi đỏ mặt: "Bà Vương, sao bà cũng nhiều chuyện thế.

Tôi và người đó chỉ là quan hệ xã giao, chắc anh ấy thấy tôi lâu không đi làm, lại xảy ra nhiều chuyện như vậy nên hỏi thăm lịch sự thôi." "Chưa chắc đâu, nếu chỉ là hỏi thăm lịch sự thì cô Noãn sẽ không nói với cô đâu." Bà Vương khá hiểu tính cách của Mạc Noãn, cảm thấy Mạc Noãn nói như vậy chắc chắn có điều gì đó không bình thường. "Thôi, chúng ta mau vào đi, không thì phải xếp hàng dài lắm." Lục Sâm thấy công việc của Mạc Noãn đã vào guồng, dạo trước cũng bận rộn nên muốn nhân dịp cuối tuần đưa Mạc Noãn đến một thành phố lân cận chơi.

Lúc Tống Trí vào, Lục Sâm hỏi ý kiến anh ta: "Thư ký Tống, nếu tôi nhớ không lầm, cậu có một cô bạn gái đã quen mấy năm rồi phải không?" Tống Trí toát mồ hôi, trong lòng không khỏi thầm nghĩ có phải sếp mình lại chọc giận phu nhân ở đâu rồi không, nên mới chuẩn bị tìm anh ta giúp đỡ. "Vâng, nhưng không còn là bạn gái nữa, tháng trước chúng tôi đã kết hôn rồi.

Vì bên phu nhân xảy ra chuyện nên tôi không làm phiền anh." Lục Sâm sững người: "Kết hôn rồi à, vậy mấy hôm nữa tôi sẽ tặng quà mừng cho cậu." "Cảm ơn Lục tổng." Tống Trí mỉm cười. "À phải rồi, cậu có địa điểm nào vui vui để giới thiệu không, nơi nào thích hợp để đi chơi cuối tuần ấy?" Nhiều công việc xã giao của Lục Sâm đều giao thẳng cho Tống Trí, sau nhiều năm rèn luyện, Tống Trí sớm đã trở thành một tấm bản đồ sống.

Anh ta suy nghĩ vài giây rồi đưa ra đề nghị: "Phu nhân bây giờ đang mang thai, đi xa chắc chắn sẽ mệt.

Tôi đề nghị tốt nhất không nên ra khỏi thành phố A.

Ở thành phố A có một huyện tên là Mã Nhĩ, ở đó có một nơi gọi là Vườn sinh thái Hồ Tuyền, bên trong có khách sạn, suối nước nóng, khu vui chơi giải trí, khá thích hợp cho những kỳ nghỉ ngắn ngày.

Bây giờ đã là mùa thu, buổi tối cũng hơi se lạnh, ngâm mình trong suối nước nóng một cách hợp lý có thể giảm bớt mệt mỏi, thư giãn cơ bắp căng cứng, còn có thể thúc đẩy tuần hoàn máu ở chi dưới." "Noãn Noãn bây giờ là bà bầu, bà bầu cũng có thể ngâm suối nước nóng à?

Nhiệt độ nước suối nóng rất cao mà?" "Được ạ, nhưng mỗi lần tốt nhất nên kiểm soát trong khoảng 15-30 phút, không nên quá lâu.

Nếu kiểm soát thời gian tốt thì thực ra rất có ích cho việc tuần hoàn máu ở chi dưới của bà bầu." Ngâm suối nước nóng, Lục Sâm cảm thấy đề nghị này có vẻ không tồi.

Để cẩn thận, Lục Sâm lại gọi điện cho một bác sĩ quen, xác nhận lại lần nữa là không ảnh hưởng đến bà bầu rồi mới quyết định nói cho Mạc Noãn biết.

Mạc Noãn đột nhiên nhận được tin cuối tuần sẽ đi chơi, tâm trạng có chút kích động, không nhịn được nói với Lục Sâm: "Chỉ có hai chúng ta thì chán lắm, gọi thêm vài người nữa đi.

Phải ở đó hai ngày, không thể cứ ngâm suối nước nóng mãi được, đông người sẽ vui hơn." Lục Sâm thấy đề nghị của Mạc Noãn không tệ, lập tức gọi cho Diệp Tử Hạo và Bùi Lệ Hành.

Diệp Tử Hạo vốn rất nhiệt tình với những hoạt động thế này, đặc biệt là khi biết Mễ Nặc có thể sẽ đi, anh ta nhanh chóng nhắn tin lại, tỏ ý muốn tham gia.

Tin nhắn của Bùi Lệ Hành trả lời muộn hơn một chút, cũng đồng ý tham gia.

Mạc Noãn thấy bên Lục Sâm đã xong, cũng thông báo cho Mễ Nặc và Lục Tử Đồng, cả hai đều tỏ ra vô cùng hứng thú.

Sáng sớm thứ Bảy, khi Bùi Lệ Hành thấy Lục Tử Đồng trong bộ đồ thường ngày, ánh mắt anh hơi thay đổi.

Lục Tử Đồng vừa thấy bộ dạng đó của anh là lửa giận bốc lên: "Anh Bùi, đừng nhìn em bằng ánh mắt đó.

Em vốn không muốn giải thích, sợ các anh lại bảo em giải thích là che giấu, nhưng em thật sự không phải đến vì anh, là do em muốn đi chơi thôi." Bùi Lệ Hành bật cười, ánh mắt nhìn Lục Tử Đồng vẫn cưng chiều như trước: "Anh có nói gì đâu." "Không nói là tốt rồi." Lục Tử Đồng khẽ hừ một tiếng, rồi trịnh trọng tuyên bố với mọi người: "Bổn tiểu thư chính thức tuyên bố, không còn hứng thú với 'ông chú' nữa, mà sẽ tấn công 'tiểu thịt tươi'.

Chị dâu, anh trai, chị Mễ, anh Diệp, sau này mọi người tuyệt đối đừng gán ghép em với anh Bùi nữa, biết chưa?" Mạc Noãn không biết lời của Lục Tử Đồng là thật hay giả, bất giác nhìn về phía Bùi Lệ

Hành, chỉ thấy sắc mặt anh dường như thay đổi một chút, nhưng không nói gì.

Ngược lại là Lục Sâm, giọng điệu lập tức thay đổi: "Là ai?

Bao nhiêu tuổi?

Có đáng tin không?" Lục Tử Đồng bất lực nhìn Lục Sâm: "Anh, anh đừng nghĩ đến chuyện đi điều tra.

Không phải bạn cùng lớp em, mà là người cùng trường.

Bây giờ mới chỉ đang trong giai đoạn tìm hiểu, vấn đề có đáng tin hay không thì đợi khi nào em có ý định kết hôn sẽ dẫn về cho anh xem." "Tự mình biết chừng mực là được." "Biết rồi ạ." Lục Tử Đồng ngoan ngoãn đáp lời, hoàn toàn khác với bộ dạng nhe nanh múa vuốt thường ngày.

Mễ Nặc khoác vai cô bé: "Không tồi nha, cô nhóc, nhanh thế đã tìm được mục tiêu rồi." "Mẹ em nói, đàn ông tốt phải chọn từ sớm, như vậy nếu không hợp thì còn có thể chia tay bất cứ lúc nào, chứ đợi đến lúc có tuổi rồi thì khó tìm lắm." "Cô nhóc này, em nói vậy bảo chị Mễ của em phải làm sao đây, chị cảm thấy mình lại bị vạ lây một cách khó hiểu rồi." "Chị khác em chứ, chị đã có mối tình đầu rồi, em còn chưa có, cảm giác đó thế nào cũng phải trải nghiệm một lần chứ." Nghe vậy, Diệp Tử Hạo lạnh lùng hừ một tiếng.

Chương 267

Mối tình đầu của cô nhóc kia cũng chỉ được cái đẹp trai, còn lại anh thật sự không thấy có điểm gì tốt.

Thái độ của Mễ Nặc trước đó đã mềm mỏng đi một chút, nhưng gã kia vừa quay về là thái độ của cô lập tức thay đổi.

Mối tình đầu gì chứ, thật sự là đáng ghét chết đi được.

Mạc Noãn cảm thấy Lục Tử Đồng nói chuyện thật sắc bén, lại chọc vào một người khác nữa rồi.

Do huyện Mã Nhĩ cách thành phố A không xa, đi cao tốc cũng chưa đến hai tiếng đồng hồ, nên mấy người quyết định tự lái xe đi.

Mễ Nặc ban đầu cũng định tự lái, nhưng cảm thấy quá mệt nên dứt khoát cùng Lục Tử Đồng lên xe của Lục Sâm.

Bùi Lệ Hành và Diệp Tử Hạo vô cùng cạn lời, nhưng cũng không tiện lôi họ xuống.

Ba người phụ nữ ngồi ở hàng ghế sau trò chuyện, vì có giọng nói của Mạc Noãn xen vào nên Lục Sâm cũng không cảm thấy phiền. "Tử Đồng, em thật sự có bạn trai rồi à?" Mạc Noãn tò mò hỏi. "Chuyện này còn giả được sao." Lục Tử Đồng vừa nói vừa lướt ảnh trên điện thoại ra, là ảnh chụp chung của hai người, một người trước một người sau, khá thân mật.

Chàng trai mày thanh mắt tú, tuy không chín chắn như Bùi Lệ Hành nhưng ngoại hình tuyệt đối không tệ, đứng cùng Lục Tử Đồng thật sự rất xứng đôi. "Trông cũng được, có tiềm chất làm hotboy của trường." Mễ Nặc cũng đưa ra nhận xét xác đáng. "Đương nhiên rồi, dù gì từ nhỏ đến lớn xung quanh em toàn là mỹ nam, bạn trai em tìm tự nhiên không thể quá tệ, nếu không em không thể nào ra tay được." Lục Tử Đồng vừa nói vừa lướt tiếp, phía sau còn không ít ảnh chụp chung của hai người, có thể thấy tình cảm không tồi.

Mạc Noãn một mặt mừng cho Lục Tử Đồng, một mặt lại cảm thấy tiếc cho Bùi Lệ Hành, đã bỏ lỡ một cô gái thật lòng thích anh.

Khách sạn nằm trong khu sinh thái, cả khu sinh thái rất lớn.

Xe của họ vừa lái vào đã có người phát cho họ một vài cuốn cẩm nang quảng cáo.

Mạc Noãn lật xem một chút, khu sinh thái họ đang ở rộng khoảng hơn 8000 mẫu, khách sạn Hồ Tuyền Loan mà họ sẽ ở nằm ngay trong khu sinh thái, là một khách sạn năm sao tổng hợp bao gồm cả lưu trú, hội nghị, ăn uống, vui chơi giải trí.

Vì ngồi xe mấy tiếng đồng hồ có chút mệt mỏi, mấy người cũng không có tâm trạng ngắm cảnh, cùng nhau ăn một bữa rồi ai về phòng nấy nghỉ ngơi, hẹn buổi tối ra ngoài sẽ tụ tập sau.

Nhiệt độ ở đây thấp hơn khu vực thành thị của thành phố A một chút, có lẽ vì có khu sinh thái điều tiết nhiệt độ, cũng không khô hanh như vậy, Mạc Noãn lập tức thích nơi này.

Mở cửa sổ ra, một làn gió ẩm ướt thổi vào, Mạc Noãn cảm thấy cả người khoan khoái hơn nhiều.

Lục Sâm từ phía sau ôm lấy eo cô: "Em rất thích nơi này à?" "Rất tuyệt, không thua kém gì những thành phố biển." Khóe miệng Mạc Noãn không giấu được nụ cười, cô rất thích nơi này, cảm thấy nhịp sống bỗng chốc chậm lại, không có sự ồn ào của thành phố. "Anh thấy không phải em thích nơi này, mà là em lâu rồi không được đi du lịch.

Đợi hai đứa nhỏ này ra đời, mỗi năm anh sẽ dành thời gian đưa em đi khắp nơi." "Bây giờ không như trước nữa, chuyện của Mạc thị em không thể nào buông xuống được." Mạc Noãn có chút buồn bã nói. "Chuyện này em cứ yên tâm, chồng em đây đã nghĩ cho em rồi.

Anh đang bắt đầu tìm giúp em một đội ngũ quản lý chuyên nghiệp, đợi em về nhà nghỉ thai sản anh sẽ để họ tạm thời quản lý giúp em, sau này nếu em muốn làm một vị chủ tịch hội đồng quản trị chỉ tay năm ngón cũng được." "Thật sao?" Mạc Noãn có chút vui mừng nhìn Lục Sâm. "Đương nhiên, không thì lúc em sinh con phải làm sao?" Lục Sâm hỏi lại. "Em còn đang nghĩ sẽ nhờ chú Hàn tạm thời quản lý giúp một thời gian." "Chú Hàn tuy hiểu rõ tình hình công ty, nhưng chú ấy cũng lớn tuổi rồi, không thể để chú ấy cứ vất vả mãi được.

Tìm một đội ngũ quản lý chuyên nghiệp, cả em và chú ấy đều có thể nhàn hơn một chút." "Vẫn là anh suy nghĩ chu đáo hơn, em chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này." Lòng Mạc Noãn ấm áp lạ thường, người đàn ông này, việc gì cũng đã sắp xếp ổn thỏa cho cô.

Buổi chiều Mạc Noãn đều ngủ, đến khi mặt trời sắp lặn cô mới dậy.

Cả căn phòng được bao phủ bởi ánh hoàng hôn, đẹp đến nao lòng.

Lúc này Lục Sâm đang cầm máy ảnh chụp hình, đầu tiên là chụp mấy tấm cho cô, sau đó lại chụp cảnh đẹp bên ngoài cửa sổ một lúc.

Ngay khi hai người chuẩn bị ra ngoài thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, là Lục Tử Đồng và Mễ Nặc, gọi họ xuống ăn cơm.

Sau khi ăn xong, cả nhóm đi dọc theo một con đường nhỏ của khách sạn vào sâu bên trong, đi một lúc thì phát hiện ở chính giữa lại có một cái hồ, xung quanh hồ là bãi cát, loại cát rất mịn và mềm. "Người ở đằng kia vừa nói, đây là một cái hồ nhân tạo, do người ta đào lên." Lục Sâm cười giải thích. "Đúng là chịu chơi thật, lại có thể làm một cái hồ như thế này ở đây." Lục Tử Đồng chẳng thèm để ý, trực tiếp quăng giày rồi chạy lên.

Bùi Lệ Hành chỉ đành bất lực xách giày của cô bé trong tay, nếu không lát nữa đi xa lại phải quay lại tìm giày.

Mạc Noãn nhìn thấy cũng rất thích, chỉ là dù sao cũng không còn trẻ, lại có người ngoài ở đây, tự nhiên sẽ không giống Lục Tử Đồng không màng đến gì cả.

Lục Sâm vỗ vai cô, cười nói: "Noãn Noãn, em cũng có thể cởi giày ra đi trên đó thử xem, chắc sẽ rất thoải mái." Lục Sâm đã nói vậy, Mạc Noãn tự nhiên nghe theo lời anh, cũng cởi giày ra.

Lục Sâm rất tự nhiên xách giày của cô trong tay, hai người khoác tay nhau đi dạo trên đó.

Hoàng hôn buông xuống, đi dạo bên bờ hồ gợn sóng, trên bãi cát mềm mại, quả thực là một trải nghiệm tuyệt vời.

Diệp Tử Hạo nhìn Mễ Nặc, thăm dò nói: "Em cũng có thể giống họ, anh xách giày giúp em." Mễ Nặc cười lạnh một tiếng, khi Diệp Tử Hạo tưởng cô sẽ tự mình đi mất thì một đôi giày đã ném về phía anh.

Trong mắt Diệp Tử Hạo lóe lên một tia cười, vững vàng bắt lấy.

Mạc Noãn và Lục Sâm đi một vòng, phát hiện Mễ Nặc và Lục Tử Đồng đang ở không xa, cô cũng rút tay khỏi tay anh, đi đến nhập hội với hai người họ.

Thế là, ba người đàn ông to lớn, mỗi người xách một đôi giày nữ, trông thế nào cũng có chút không hài hòa, sau khi nhìn nhau đều bất lực cười.

Lục Sâm thấy Mạc Noãn chơi vui, quen tay dùng máy ảnh ghi lại từng cử chỉ của cô.

Lục Tử Đồng và Mễ Nặc cũng nhao nhao đòi chụp ảnh.

Diệp Tử Hạo thấy Lục Sâm được chào đón như vậy, không nhịn được nói với Bùi Lệ Hành: "A Sâm trong vòng chưa đầy một năm nay thay đổi lớn quá, không chỉ mất đi vẻ lạnh lùng trước kia mà còn ngày càng phô trương, tài lấy lòng phụ nữ cũng ngày một tăng.

Chương 268

Sớm biết một cái máy ảnh có thể làm phụ nữ vui, tôi nhất định đã đi mua một cái thật tốt rồi." Bùi Lệ Hành cười cười không nói gì, anh biết, đó là vì Lục Sâm thật sự đặt Mạc Noãn trong tim, đổi lại là người khác, làm sao anh có hứng thú như vậy.

Diệp Tử Hạo vỗ vai Bùi Lệ Hành: "Anh em, cậu cười vui lên chút đi, cái kiểu cười như không cười của cậu là sao chứ.

Mà tôi thật không nhìn ra cậu nữa rồi, cậu là vì vẫn chưa quên được chị dâu, hay là vì cô nhóc Lục Tử Đồng tìm được bạn trai nên không vui?" "Cậu nhiều lời quá, lo chuyện của mình trước đi.

Theo đuổi một người phụ nữ lâu như vậy mà chẳng có tiến triển gì, cậu uổng phí cái danh đại thiếu gia lăng nhăng rồi." "Đó là người ngoài gán cho tôi thôi, tôi lăng nhăng chỗ nào." Diệp Tử Hạo bất mãn nhìn Bùi Lệ Hành, cảm thấy trước đây mình thật sự thiếu suy nghĩ.

Vì không muốn gia đình ép hôn, nên anh không giống Lục Sâm né tránh những người phụ nữ xuất hiện bên cạnh mình như rắn rết, đôi khi đối với những tin đồn thổi phồng cũng sẽ ngầm thừa nhận.

Nhưng những người anh em thân thiết của anh đều biết thực ra anh không lăng nhăng như báo chí đưa tin.

Giờ thì hay rồi, đến khi thực sự gặp được người mình có chút cảm giác, người ta lại nhận định anh là công tử đào hoa.

Nghĩ lại cũng thật bi thảm.

Chỉ có điều, nếu nói anh không có một người phụ nữ nào thì cũng không phải, dù sao cũng không còn trẻ, đã ba mươi tuổi rồi.

Ba người phụ nữ chơi mệt thì ngồi xuống bãi cát.

Lục Sâm tiến lên, Lục Tử Đồng giật lấy máy ảnh DSLR trong tay anh, ôm vào lòng xem ảnh.

Xem một lúc, cô bé đột nhiên nhíu mày trợn mắt nhìn Lục Sâm: "Anh, tại sao anh lại chụp em với chị Mễ xấu thế này, mà ảnh của chị dâu lại đẹp như vậy.

Anh thiên vị rõ ràng quá rồi đấy." Nghe vậy, Mạc Noãn đỏ mặt, không nhịn được nhìn Lục Sâm, anh chỉ cười cười, cũng không giải thích nhiều.

Mễ Nặc vỗ tay Lục Tử Đồng, nghĩ rất thoáng: "Cô nhóc, đừng giận nữa.

Ống kính của anh trai em là nhắm vào chị dâu em, em với chị cùng lắm chỉ là tấm phông nền thôi, em còn mong đẹp được đến đâu.

Muốn ảnh đẹp, lần sau dẫn bạn trai của mình ra đây, chỉ có bạn trai của em mới dồn tâm sức vào em thôi." Lục Tử Đồng bĩu môi, đột nhiên kêu lên với Mạc Noãn: "Chị dâu, anh trai em còn chụp cả ảnh chị chảy nước miếng nữa kìa." "Ở đâu?" Mạc Noãn nghiêng đầu định giật lấy điện thoại trong tay Lục Tử Đồng.

Lục Tử Đồng đột nhiên đứng dậy giơ cao máy ảnh, vốn đã cao 1m70, cao hơn Mạc Noãn 5cm, Mạc Noãn căn bản không với tới, chỉ đành hậm hực nhìn Lục Sâm: "Lục Sâm, anh thật sự chụp ảnh em như thế à?" Khóe miệng Lục Sâm khẽ cong lên: "Không có, em nghe Tử Đồng nói bậy đấy." Mạc Noãn không tin, vì lúc cô ngủ dậy quả thực thấy Lục Sâm đang chụp ảnh, không chừng cũng đã chụp cho cô vài tấm lúc cô đang ngủ.

Lục Tử Đồng nhướng mày với Lục Sâm, ra vẻ 'em cho anh thiên vị này, em sẽ hành hạ vợ anh'.

Mễ Nặc không nhìn nổi nữa, kéo Mạc Noãn lại: "Mang thai làm IQ cũng giảm theo à, rõ ràng là con bé đó đang trêu cậu mà." Lục Tử Đồng cười hì hì, đưa tấm ảnh vừa xem đến trước mặt Mạc Noãn, nói: "Xem này, đây chính là ảnh chị chảy nước miếng, đẹp lắm." Mạc Noãn cúi đầu nhìn, chỉ thấy trong ảnh cô đang nghiêng người ngủ say, mái tóc đen dài xõa tung, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, trông rất đáng yêu, làm gì có vết nước miếng nào.

Mạc Noãn không nhịn được gõ vào trán Lục Tử Đồng một cái: "Em cố tình trêu chị đấy à." "Trêu không được anh trai em thì đành trêu chị thôi, ai bảo hai người là vợ chồng một thể, anh ấy nợ em, chỉ có thể để chị trả thay thôi." Lục Tử Đồng nói với giọng điệu rất đáng ăn đòn.

Hai người cười đùa, Lục Sâm không nhịn được nhắc nhở: "Tử Đồng, em tự biết chừng mực, chị dâu em đang mang thai đấy." "Biết rồi, em không phải người không biết chừng mực.

À đúng rồi, mau chụp cho em mấy tấm thật đẹp đi, em muốn chụp chung với các cháu của em." Lục Tử Đồng vừa nói vừa ôm lấy Mạc Noãn từ phía sau, đặt tay lên bụng Mạc Noãn.

Mạc Noãn khẽ cong môi, đặt tay mình lên tay Lục Tử Đồng, hai người tựa vào nhau.

Lục Sâm nhìn tư thế của hai người, khóe miệng hơi giật giật, vị trí phía sau này vốn là độc quyền của mình, bây giờ lại bị em gái chiếm mất, trong lòng có chút không thoải mái, nhưng vẫn cầm máy ảnh lên chụp cho họ.

Nếu không Lục Tử Đồng lại nghĩ ra cách khác để hành hạ.

Lục Sâm chụp được vài tấm thì Mễ Nặc đứng bên cạnh không ngồi yên được nữa, cô đứng dậy, nhận lấy máy ảnh trong tay Lục Sâm rồi nói: "Để tớ chụp cho cậu và Mạc Noãn vài tấm, khó khăn lắm mới được ra ngoài chơi một lần, đừng lãng phí cơ hội chứ." Lục Sâm khẽ nhếch môi, "Cảm ơn." Lục Tử Đồng rất biết điều, những lúc không nên quậy phá thì tuyệt đối không làm loạn, tiến lui có chừng mực.

Thấy Mễ Nặc cầm máy ảnh của Lục Sâm là cô biết ngay ý đồ, liền buông Mạc Noãn ra.

Mạc Noãn ngẩn ra một lúc, Lục Sâm đã vòng tay ôm cô từ phía sau, ngửi thấy hơi thở quen thuộc, khoé môi cô bất giác cong lên một nụ cười nhẹ, mang theo cảm giác mãn nguyện khó tả, cơ thể cũng khẽ ngả về sau, đó là một sự dựa dẫm và phó thác trọn vẹn.

Bàn tay to lớn của Lục Sâm nhẹ nhàng đặt lên bụng cô, những đường nét vốn lạnh lùng trên gương mặt anh cũng trở nên dịu dàng lạ thường.

Mễ Nặc vốn rất hiểu Mạc Noãn, nhìn nụ cười nơi khoé môi cô, cũng đoán được phần nào cảm xúc của cô, liền lập tức bấm máy ghi lại khoảnh khắc này.

Lục Sâm và Mạc Noãn thực ra không cố ý tạo dáng, nhưng hai người yêu nhau đứng cạnh nhau, dù chỉ là một ánh mắt, một động tác nhỏ cũng đủ làm người khác thấy vui vẻ, đẹp mắt.

Chỉ khổ cho nhiếp ảnh gia Mễ Nặc, lúc thì ngồi xổm, lúc thì đứng, lúc lại nằm rạp xuống, thay đổi đủ tư thế để chụp cho hai người, cộng thêm cảnh sắc thiên nhiên tuyệt đẹp xung quanh, hiệu quả tốt đến không ngờ.

Dường như đàn ông không mấy thích chụp ảnh, nhưng cuối cùng mọi người vẫn lại chụp chung một tấm ảnh tập thể.

Sau đó, mấy người ngồi quây quần lại tán gẫu.

Lục Tử Đồng lật xem những tấm ảnh trong máy, cùng một động tác mà anh trai và chị dâu cô làm trông tình cảm hơn hẳn lúc cô và chị dâu làm, cô không khỏi tấm tắc khen ngợi: "Lúc chụp thì em không thấy gì, nhưng so sánh một cái mới biết phong cách khác nhau một trời một vực, chị dâu, cùng là cười, sao chị ở trong lòng anh trai em lại cười rạng rỡ hơn vậy?" Giọng Lục Tử Đồng không lớn không nhỏ, nhưng những người có mặt đều nghe thấy, ai cũng bất giác nhìn về phía cô, mặt Mạc Noãn thoáng đỏ lên, "Đó là do chị Mễ Nặc của em chụp ảnh có tay nghề thôi." Do tính chất công việc, đôi khi Mễ Nặc cũng phải sắm vai nhiếp ảnh gia, tuy còn thua xa thợ chuyên nghiệp nhưng chắc chắn giỏi hơn tay ngang như Lục Sâm. "Anh, anh bị chị dâu chê rồi kìa." Lục Tử Đồng cười nói với Lục Sâm.

Mễ Nặc chỉ cười không nói, Lục Sâm xoa đầu Mạc Noãn, thản nhiên đáp: "Không sao, sau này từ từ cải thiện là được." Mặt Mạc Noãn càng đỏ hơn, cô gục cả mặt vào cánh tay Lục Sâm. "Lại có mấy kẻ độc thân bị phát cẩu lương rồi." Lục Tử Đồng thở dài lắc đầu.

Chụp ảnh xong, cả nhóm đi thẳng lên núi, suối nước nóng ở đây đều là tự nhiên, cả sườn núi và đỉnh núi đều có bể, dưới chân núi chủ yếu là các bể công cộng, khá lớn, cả nhóm ít nhiều đều có chút ưa sạch sẽ nên không thích chỗ quá đông người, bèn đi thẳng lên núi.

Vì là cuối tuần nên người đến đây tắm suối nước nóng khá đông, cuối cùng chỉ còn lại ba bể nhỏ, sáu người bọn họ đành phải chia hai người một bể.

Lục Sâm vì phải để mắt đến Mạc Noãn mọi lúc nên đương nhiên chọn một bể.

Diệp Tử Hạo vốn định chung bể với Mễ Nặc, nhưng bị cả Mễ Nặc và Lục Sâm lườm cho một cái, nên đành phải ngoan ngoãn đi tìm Bùi Lệ Hành.

Mạc Noãn bật cười, cảm thấy Diệp Tử Hạo có chút đáng thương, nếu là phụ nữ bình thường chắc đã sớm đầu hàng, nhưng người anh gặp phải lại là Mễ Nặc, một cô nàng cực kỳ biết cách hành hạ người khác. "Lục Sâm bị điên à, lườm tôi làm gì, tôi có ý đồ gì với Mạc Noãn đâu." Vừa xuống bể, Diệp Tử Hạo đã bất mãn nói.

Bùi Lệ Hành lắc đầu, tốt bụng giải thích: "Cậu ấy đang đề phòng tôi, không yên tâm giao Tử Đồng cho tôi." Diệp Tử Hạo chợt hiểu ra, lườm Bùi Lệ Hành, "Hoá ra là cậu kéo chân sau của tôi à." Bùi Lệ Hành chỉ cười không nói.

Suối nước nóng tự nhiên chứa nhiều nguyên tố vi lượng như lưu huỳnh, kali, còn có thể thêm các loại thảo dược, tinh dầu, sữa tươi tùy theo sở thích cá nhân.

Lục Sâm cân nhắc tình hình đặc biệt của Mạc Noãn nên đã chọn bể sữa.

Chương 269

Nhiệt độ nước hơi cao, lúc đầu Mạc Noãn không quen lắm, một lúc sau mới cảm thấy thoải mái, cô lim dim mắt dựa vào thành bể.

Lục Sâm nhân cơ hội này xoa bóp bắp chân cho cô, anh canh giờ rất nghiêm ngặt, đúng hai mươi phút là bắt Mạc Noãn lên bờ.

Mạc Noãn dù vẫn còn lưu luyến nhưng cũng không dám lấy đứa con trong bụng ra đùa, bèn đứng dậy ngồi bên cạnh nhìn Lục Sâm.

Cảm thấy hơi chán, cô bèn bảo Lục Sâm lại gần, lót một chiếc khăn dưới đầu anh rồi bắt đầu xoa bóp cho anh.

Lục Sâm khẽ nhắm mắt, nhẹ giọng nói: "Noãn Noãn, có em thật tốt." Động tác trên tay Mạc Noãn khựng lại một chút, cô cười đáp: "Em cũng vậy." Khi còn độc thân, cô cảm thấy một mình vẫn có thể sống rất tốt, chỉ số hạnh phúc không nhất định thấp hơn những người đã kết hôn, thêm vào đó là tấm gương của bố mẹ, cô rất bài xích hôn nhân.

Vì vậy, khi mọi người xung quanh bắt đầu bận rộn xem mắt, cô vẫn một mình một lối mải mê với công việc.

Nếu không phải vì anh họ sắp cưới, cô cũng sẽ không đi xem mắt, và có lẽ đến bây giờ cũng không biết rằng có thêm một người mình thích ở bên cạnh lại khác biệt đến thế.

Lúc cả nhóm xuống núi trời vẫn còn sớm, chỉ mới hơn chín giờ.

Mễ Nặc nói hiếm khi mọi người tụ tập đông đủ, cô đã đặt phòng riêng, rủ mọi người cùng đến KTV hát.

Đã ra ngoài chơi thì không ai từ chối đề nghị này.

Mạc Noãn không hề hay biết, mấy người đã âm thầm đi sau lưng cô, biến cô thành người đầu tiên bước vào phòng.

Khi cô đẩy cửa ra, ánh mắt liền bị chiếc bánh sinh nhật ở chính giữa thu hút, trong đầu nhanh chóng lóe lên điều gì đó.

Mạc Noãn còn chưa kịp quay người lại, phía sau đã vang lên bài hát "Chúc mừng sinh nhật".

Mạc Noãn quay lại, thấy mọi người đang vỗ tay, cùng nhau hát bài ca sinh nhật.

Mễ Nặc dúi món quà vào tay cô, ôm chặt lấy cô, "Mạc Noãn, sinh nhật vui vẻ, chúc mừng cậu lại già thêm một tuổi." "Cảm ơn." Mạc Noãn khẽ nhếch môi.

Lục Tử Đồng tinh nghịch nháy mắt, đưa cho cô một hộp quà màu xanh lam, "Chị dâu, vì không có chuẩn bị trước nên quà hơi vội vàng, không được chê đâu đấy." Bùi Lệ Hành cũng cười nhìn Mạc Noãn, tặng quà của mình và chân thành nói: "Bé Noãn, anh cứ ngỡ sẽ bỏ lỡ sinh nhật em năm nay, may mà vẫn còn cơ hội này, sinh nhật vui vẻ, mãi mãi hạnh phúc nhé." "Chị dâu, sinh nhật vui vẻ, nhưng nếu chị có thể giúp em cưa đổ Mễ Nặc thì em sẽ còn vui hơn nữa." "Đi đi đi, anh Diệp, hôm nay là sinh nhật chị dâu, anh vui hay không không nằm trong phạm vi cân nhắc." Lục Tử Đồng bất mãn nói với Diệp Tử Hạo.

Mạc Noãn nhìn ngọn nến lung linh, nhìn những gương mặt tươi cười của họ, khoé môi khẽ cong lên, trong mắt loé lên ánh lệ.

Lục Sâm vòng tay ôm lấy cô, "Cô ngốc, hôm nay là sinh nhật em, khóc cái gì chứ." Thời gian qua xảy ra quá nhiều chuyện, bận đến nỗi cô gần như quên mất sinh nhật mình đã đến, nếu không có màn này tối nay, có lẽ cô còn chẳng nhớ ra sinh nhật đã qua.

Lục Sâm không nói thì thôi, vừa nói, nước mắt Mạc Noãn liền không kìm được mà rơi xuống, Lục Sâm vội vàng đưa tay lau.

Trước mặt bao nhiêu người, Mạc Noãn có chút ngại ngùng, cô kéo tay Lục Sâm xuống, nhỏ giọng nói: "Em không sao." Mễ Nặc nhìn hai người đang ôm nhau, khoé môi cũng bất giác cong lên, mà quên mất một bàn tay to lớn không biết từ lúc nào đã đặt trên eo mình, đến khi cô nhận ra thì đã là chuyện của mấy phút sau.

Mạc Noãn nhận quà xong thì mọi người cùng ngồi xuống chuẩn bị ăn bánh kem.

Sau khi ước nguyện, Mạc Noãn cắt bánh rồi đưa cho từng người.

Bánh kem là do Mễ Nặc đích thân đi đặt, đặc biệt yêu cầu làm vị trà xanh.

Dù Mạc Noãn không thích đồ ngọt nhưng tối nay cũng không nhịn được mà ăn một miếng lớn, cuối cùng còn một miếng không ăn nổi nữa, cô liền nhân lúc Lục Sâm không để ý mà đút vào miệng anh.

Lục Sâm ngẩn ra một chút rồi ăn hết.

Bùi Lệ Hành thấy hành động nhỏ của họ, trong lòng dâng lên một cảm giác khó tả.

Lục Tử Đồng thì thầm dùng chân đá Bùi Lệ Hành một cái, hạ giọng nói với anh: "Cậu út, đáng đời bị ngược chết." Chiếc quần màu kaki rất dễ dính bẩn, Bùi Lệ Hành nhìn vết hằn trên ống quần, tâm trạng vốn ảm đạm lại trở nên có chút bất đắc dĩ, anh nhìn cô nhóc trước mặt nói: "Em lớn vậy rồi không thể nói chuyện đàng hoàng được à?

Cứ phải đá người ta mới được sao?" "Em vui, em thích thế." Lục Tử Đồng khẽ bĩu môi.

Bùi Lệ Hành nhìn bộ dạng trẻ con của cô, cười nói: "Khóe miệng dính kem kìa, tự lau đi." Lục Tử Đồng vội vàng đưa tay lên lau loạn xạ, Bùi Lệ Hành bật cười, không nhịn được đưa tay lên giúp cô lau, đầu ngón tay của người đàn ông có chút thô ráp, tim Lục Tử Đồng khẽ run lên, ánh mắt cũng nhanh chóng thay đổi.

Bùi Lệ Hành thu tay về, dường như không cảm thấy hành động vừa rồi có gì không ổn.

Lục Sâm thấy cảnh này, trong lòng khẽ thở dài, quả nhiên con gái lớn không giữ được, tim của con bé vẫn còn đặt trên người ta rồi.

Vì trời còn sớm, cả nhóm bắt đầu hát hò.

Mễ Nặc là thánh hát, Lục Tử Đồng cũng không chịu thua kém, hai người dù chênh nhau vài tuổi nhưng luôn có thể hát chung một nhịp.

Mạc Noãn vẫn luôn lặng lẽ tựa vào vai Lục Sâm, ngày thường đã sớm buồn ngủ nhưng hôm nay tinh thần cô lại rất tốt, khóe môi luôn nở nụ cười nhẹ, dường như vô cùng thích cuộc sống như thế này.

Cuối cùng, Lục Tử Đồng là người đầu hàng trước, "Chị Mễ Nặc, chị đúng là có giọng vàng, em chịu thua." Nói rồi cô ngả người ra ghế sofa, cầm một chai nước tu ừng ực, tiện tay dúi micro vào tay Mạc Noãn, "Chị dâu, hôm nay là sinh nhật chị, chị không thể cứ ngồi yên mãi thế được, đứng lên hát một bài đi." "Hình như chị không biết hát đâu." Mạc Noãn giật mình, chỉ vào mũi mình. "Thôi đi, Mạc Noãn, cậu biết hát mà, hai chúng ta hát một bài." Mễ Nặc kéo Mạc Noãn dậy, chọn ngay một bài hát tiếng Quảng Đông kinh điển của Đàm Vịnh Lân, «Bằng Hữu».

Mạc Noãn thấy mà đau đầu, nhưng khi giai điệu quen thuộc vang lên, cô lại thật sự có thể hát theo, mà còn không lạc nhịp như tưởng tượng.

Lục Sâm chưa bao giờ nghe Mạc Noãn hát, chỉ thỉnh thoảng nghe cô ngân nga khi tâm trạng tốt.

Giọng hát của cô khác với giọng nói thường ngày, có chút trầm ấm, hát những bài hát tiếng Quảng Đông xưa như thế này rất có cảm xúc.

Mấy người đàn ông cũng biết bài hát này, không nhịn được mà tiến lên hát cùng.

Tình như tay chân, cùng vui cùng buồn Sẻ chia cho nhau, chẳng phân anh hay tôi Anh vì tôi, tôi vì anh Cùng qua hoạn nạn, trong tuyệt vọng vẫn nắm chặt tay anh...

Giọng nam nữ hoà quyện vào nhau, trình bày một bài hát vốn dành cho hai nam ca sĩ theo một phong cách khác lạ.

Lục Tử Đồng vốn chưa từng nghe bài hát này, cô nhìn Bùi Lệ Hành đang đứng một mình ở phía xa, lúc này mới nhận ra giữa họ ngoài việc không có tình cảm, còn có một khoảng cách thế hệ, trong mắt cô thoáng qua một tia ảm đạm, lẩm bẩm: "Xem ra chúng ta quả nhiên không cùng một thế giới." Sau bài «Bằng Hữu», Mễ Nặc lại chọn cho Mạc Noãn một bài hát cũ của Đặng Lệ Quân được ban nhạc Sodagreen phối lại, «Nếu như không gặp được anh».

Mạc Noãn hát một lúc mới phát hiện, bài hát này có vẻ hơi giống như đang tỏ tình với Lục Sâm, cô không nhịn được mà nhìn về phía Lục Sâm, chỉ thấy khóe môi anh đang cong lên, ánh mắt vẫn luôn dán chặt vào người cô.

Lúc cả nhóm về đến khách sạn vừa đúng mười một giờ rưỡi, nhưng Mạc Noãn vẫn không thấy buồn ngủ, trong lòng có chút bực bội.

Vì mọi người đều đã chuẩn bị quà cho cô, nhưng Lục Sâm lại không hề có động thái gì.

Cô vốn nghĩ Lục Sâm định về khách sạn mới đưa cho cô, nhưng đã về khách sạn được một lúc lâu mà Lục Sâm vẫn không hề nhắc đến chuyện đó.

Chương 270

Lòng Mạc Noãn càng thêm tắc nghẽn, xung quanh lại không có người ngoài, cô không nhịn được mà bĩu môi, với bộ dạng 'em không vui'. "Sao thế?" Lục Sâm cũng nhận ra sự thay đổi trong cảm xúc của Mạc Noãn, không nhịn được véo má cô. "Lục Sâm, có phải anh quên chuyện gì rồi không?" "À, đúng rồi, anh quên bôi tinh dầu cho em, em nằm xuống trước đi, anh rửa tay rồi ra ngay." Lục Sâm nói xong liền đứng dậy vào phòng tắm.

Mạc Noãn lập tức càng thêm uất ức, có chút buồn bực nằm trên giường.

Một lát sau, Lục Sâm lau tay từ phòng vệ sinh đi ra, sau đó đi đến chỗ hành lý của hai người, từ bên trong tìm ra một chai tinh dầu nhập khẩu từ nước ngoài, thành phần chủ yếu là dầu ô liu, tự nhiên không độc hại, chuyên dùng để ngăn ngừa rạn da cho bà bầu.

Từ khi bụng Mạc Noãn hơi lộ ra, mỗi tối trước khi ngủ Lục Sâm đều bôi cho cô một lần.

Thường ngày vào lúc này, trong lòng Mạc Noãn luôn cảm thấy rất mãn nguyện, nhưng hôm nay tâm trạng lại không tốt.

Mạc Noãn uể oải vén áo lên, Lục Sâm cúi đầu, cẩn thận bôi tinh dầu lên bụng cô, man mát, rất dễ chịu.

Mạc Noãn thực sự không nhịn được nữa, hỏi: "Lục Sâm, mọi người đều chuẩn bị quà cho em, sao anh không có động thái gì hết vậy, chẳng lẽ anh thực sự không biết hôm nay là sinh nhật em?

Chắc là sau khi Mễ Nặc trang trí phòng anh mới biết đúng không?" Lục Sâm gãi đầu, cười nhẹ, "Hình như bị em nhìn thấu rồi, đợi lúc về anh bù cho em một món khác." Mạc Noãn tức giận quay người đi, không thèm để ý đến Lục Sâm, tâm trạng tốt đẹp hôm nay bỗng chốc tan biến, cô cũng tràn đầy oán giận với Lục Sâm, người đàn ông này lại có thể quên mất một khoảnh khắc quan trọng như vậy. "Noãn Noãn, thật ra anh không biết mua quà gì cho em.

Những thứ anh nghĩ đến chỉ có trang sức, nhưng em lại có vẻ không thích những thứ đó, ngay cả nhẫn cưới của chúng ta em cũng không đeo trên tay mà treo trên cổ, rồi treo một thời gian cũng không thấy tăm hơi đâu." Mạc Noãn thầm nghĩ, không thích không có nghĩa là anh có thể không mua. "Hay là đợi lúc về, hai chúng ta cùng đi dạo, em thích gì anh mua nấy, không thì anh lại lo không hợp ý em." Nghe vậy, Mạc Noãn cuối cùng cũng không nhịn được mà hừ một tiếng.

Người đàn ông này lúc cần lãng mạn thì lại chẳng lãng mạn chút nào, làm gì có ai dẫn chủ nhân đi chọn quà sinh nhật, tự mình chọn không phải sẽ có thành ý hơn sao?

Đây là sinh nhật đầu tiên của hai người sau khi kết hôn, vốn dĩ cô không nhớ, nhưng một khi đã nhớ ra thì tự nhiên sẽ muốn nhiều hơn. "Ai nói vậy, em thấy anh chỉ đang tìm lý do cho mình thôi, chỉ cần là anh tặng, em đều thích." Lời của Mạc Noãn vừa dứt, cô liền cảm thấy trên mặt có cảm giác mát lạnh, không nhịn được đưa tay lên sờ, chỉ thấy một mặt dây chuyền pha lê màu xanh lam nằm trong lòng bàn tay mình, trong suốt lấp lánh, kiểu dáng đơn giản nhưng lại vô cùng đẹp mắt.

Khóe miệng Mạc Noãn lập tức cong lên, cô ngồi bật dậy, cười nhìn Lục Sâm, "Cái này tặng em à?" Lục Sâm nhìn sự thay đổi trước sau của cô, có chút buồn cười, phụ nữ quả nhiên là nắng mưa thất thường, câu này nói không sai chút nào.

Lục Sâm gật đầu, "Vừa rồi chính em nói, chỉ cần là đồ anh tặng em đều thích, đã đeo lên rồi thì không được tháo xuống đâu đấy." Lục

Sâm vừa nói vừa vén tóc dài của Mạc Noãn lên, rồi đeo sợi dây chuyền lên cổ cô.

Cổ cô thon dài, quả thực rất hợp với những thứ như thế này.

Mạc Noãn cười toe toét, cầm sợi dây chuyền trước ngực ngắm nghía một hồi, rất hài lòng.

Chỉ là nghĩ đến chuyện vừa rồi, cô không nhịn được mà nhìn Lục Sâm với vẻ tố cáo, "Anh Lục, anh trở nên xấu tính như vậy từ khi nào thế, rõ ràng đã chuẩn bị quà rồi, tại sao còn phải lừa em, hại em tưởng anh thật sự không chuẩn bị gì cả." "Đây là bất ngờ, vốn dĩ anh định kéo đến mười hai giờ, nhưng hình như hơi sớm một chút." Lục Sâm bất đắc dĩ nhìn đồng hồ, còn năm phút nữa mới đến mười hai giờ. "Cần gì phải đúng giờ như vậy chứ." Nụ cười trên môi Mạc Noãn không thể kìm nén được nữa, thực sự không ngờ anh lại đang băn khoăn vấn đề này.

Lục Sâm ôm cô từ phía sau, cười trầm thấp, "Nếu tối nay anh không chuẩn bị quà, có phải em sẽ không thèm để ý đến anh nữa không?" "Chắc chắn rồi, mọi người đều chuẩn bị quà, anh là chồng em, một mình anh không chuẩn bị thì còn ra thể thống gì, chính anh chắc chắn cũng sẽ cảm thấy ngại." "Nhưng anh cảm thấy tất cả quà tặng đều không bằng anh, anh mới là món quà tốt nhất." Lục Sâm nói rồi hôn thẳng lên cổ Mạc Noãn, hơi thở nóng rực khiến người trong lòng khẽ run lên.

Lục Sâm vô cùng hài lòng với phản ứng của cô, giống như đang giăng lưới, anh đặt những nụ hôn chi chít lên làn da trắng nõn của cô, khiến cô không tài nào thoát ra được.

Hôn một hồi sau lưng cô, anh bế cô ngồi lên đùi mình, bắt đầu hôn lên môi cô, bá đạo tiến vào khoang miệng cô, làm rối loạn mọi nhịp thở và nhịp tim của cô.

Sự thân mật vừa bá đạo lại không kém phần dịu dàng này khiến người ta không thể chống cự, Mạc Noãn chỉ có thể vòng tay qua cổ anh đáp lại.

Trong căn phòng yên tĩnh, loáng thoáng có thể nghe thấy những âm thanh mờ ám.

Dần dần, tay Lục Sâm không an phận mà luồn vào trong áo cô, tùy ý trêu đùa những nơi nhạy cảm của cô.

Mạc Noãn cũng cảm nhận được tình ý của anh, cả khuôn mặt đỏ bừng.

Đúng lúc Lục Sâm chuẩn bị cởi bỏ ràng buộc của hai người, Mạc Noãn đột nhiên đẩy anh ra.

Lục Sâm không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhìn Mạc Noãn, phát hiện vẻ mặt cô có chút không ổn, vừa phấn khích lại vừa xúc động. "Sao thế, Noãn Noãn, có phải em không khỏe ở đâu không?" Mạc Noãn chỉ vào bụng mình, giọng nói mang theo vài phần khó tin, "Hình như chúng vừa đạp em." "Hả?

Ai đạp em?" "Chúng nó, công chúa nhỏ và hoàng tử nhỏ của anh đó." Lục Sâm nói nhiều trước mặt Mạc Noãn, nên khi Mạc Noãn nói cũng thuận miệng theo anh. "Anh nghe thử xem." Lục Sâm chợt hiểu ra, lập tức cúi người xuống, cả người áp vào bụng Mạc Noãn, nhưng khi anh vừa áp vào, hai nhóc con trong bụng lại không động đậy nữa. "Noãn Noãn, không động đậy gì cả." Lục Sâm ngẩng đầu nhìn Mạc Noãn.

Mạc Noãn rất chắc chắn, "Vừa rồi đúng là có động đậy, đạp em một cái, biên độ còn khá lớn." Nói rồi cô đẩy vai Lục Sâm, cảm giác trơn láng dưới tay khiến cô không khỏi khựng lại, lúc này mới phát hiện áo sơ mi trên người Lục Sâm không biết từ lúc nào đã bị ném xuống đất, giờ anh đang để trần nửa thân trên.

Mà chính cô cũng chẳng khá hơn là bao, áo khoác ngoài đã không còn, cúc áo ngực cũng đã được cởi ra, lúc này đang treo hờ hững trên người, trông thật lôi thôi.

Mạc Noãn phản ứng lại, vội vàng đi cài cúc áo, nhưng khi hoảng loạn thì làm gì cũng không thuận lợi.

Lục Sâm buồn cười nhìn cô, cô nhóc này luôn như vậy, đối với chuyện này vẫn luôn giữ vẻ e thẹn của thiếu nữ, mà không biết rằng, bộ dạng này của cô chỉ càng khiến đàn ông không thể kiềm chế.

Bị cắt ngang vào lúc này, tình hình lại đặc biệt, Lục Sâm tự nhiên sẽ không tiếp tục nữa, anh giữ tay Mạc Noãn lại, "Để anh giúp em." Mạc Noãn đỏ mặt gật đầu, Lục Sâm nghĩ nghĩ rồi thôi, lấy đồ ngủ của cô ra, nói: "Không cần phiền phức vậy đâu, sắp ngủ cả rồi." Hai nhóc con trong bụng dường như cố tình chơi trốn tìm với Lục Sâm, anh vừa rời đi, Mạc Noãn lại cảm thấy bị đạp một cái, đợi Lục Sâm đặt tay lên, chúng lại trở nên yên tĩnh, lặp đi lặp lại mấy lần.

Mạc Noãn không nhịn được che miệng ngáp một cái, "Ngủ thôi, đợi lúc nào chúng nó động đậy em lại gọi anh, xem ra hai nhóc con không thích anh lắm, anh vừa đến là chúng nó lại im re." "Sao có thể, bình thường anh đối xử với chúng rất tốt, không có lý do gì chúng lại không thích anh." Lục Sâm không tin vào lời giải thích này. "Chúng còn nhỏ, biết gì mà thích với không thích, chắc chỉ dựa vào cảm giác thôi." Lục Sâm tuy không cam lòng, nhưng thấy trời đã muộn, cũng chỉ đành ôm Mạc Noãn nằm xuống, chỉ là bàn tay to lớn vẫn luôn đặt trên bụng Mạc Noãn, không nỡ rời đi.

Mạc Noãn có chút bất đắc dĩ, nhưng không lay chuyển được anh, cũng đành mặc kệ.

Hôm sau, Mạc Noãn bị một loạt tiếng sột soạt đánh thức, mở mắt ra liền thấy đầu Lục Sâm đang ghé sát vào bụng mình, nghiêm túc nói chuyện với hai nhóc con, "Ba đây, nếu các con nghe thấy tiếng của ba thì động đậy cho ba xem nào." "Chỉ cần động một chút là được, nhưng đừng động mạnh quá, mẹ của các con sẽ không thoải mái." "Nếu các con biểu hiện tốt, đợi lúc ra đời sẽ không thiếu phần thưởng cho các con đâu." Mạc Noãn bật cười, không ngờ người đàn ông này sáng sớm đã dạy dỗ hai nhóc con, cô không nhịn được mà sờ mặt anh, "Lục Sâm, sao anh cố chấp vậy, anh nghỉ một lát đi." Lục Sâm vừa ngẩng đầu lên, bụng Mạc Noãn đột nhiên nhô lên một cục nhỏ, mắt Lục Sâm nhìn trừng trừng, một lúc sau nghiến răng nghiến lợi nói: "Hai đứa nhóc này đúng là cố tình mà, còn nhỏ như vậy đã biết trêu người, không biết di truyền từ ai nữa?" "Không liên quan đến em." Mạc Noãn chối bay chối biến, nhưng chỉ có mình cô biết, câu nói này thiếu tự tin đến mức nào. "Ngoài em ra thì còn ai nữa?" "Tự nhiên là còn có anh, anh đừng quên, anh cũng chẳng phải người tốt gì, lúc đầu còn xoay em như chong chóng." "Được rồi, vậy là phiên bản nâng cấp của hai chúng ta, thảo nào còn nhỏ đã bắt đầu rồi." Cuối cùng Lục Sâm vẫn không thể khiến hai nhóc con giơ cao đánh khẽ, trêu đùa một hồi đành phải bất đắc dĩ rời giường.

Lúc hai người ra ngoài trời vẫn còn sớm, mấy người kia còn chưa dậy.

Mạc Noãn biết Lục Tử Đồng và Mễ Nặc có thói quen ngủ nướng nên cũng không làm phiền họ, cô gửi tin nhắn cho họ rồi cùng Lục Sâm rời khỏi khu sinh thái, đi dạo trong thị trấn.

Chương 271

Thị trấn buổi sáng không đông người, lại là cuối tuần nên cũng không có dòng người đi làm, rất thích hợp để đi dạo.

Đi được một lúc, Lục Sâm đột nhiên nói: "Đúng rồi, Noãn Noãn, thư ký Tống tháng trước kết hôn rồi, chúng ta bận quá nên cậu ấy không làm phiền, chúng ta chọn cho họ một món quà đi." "Thư ký Tống mới kết hôn sao?

Em cứ tưởng cậu ấy đã cưới từ lâu rồi." Mạc Noãn tò mò nhìn Lục Sâm.

Lục Sâm nhướng mày, ra vẻ tình hình cụ thể anh cũng không rõ, "Cậu ấy nói vậy, hình như đã yêu nhau mấy năm rồi." "Vậy anh đã gặp chưa?

Cô dâu thích gì?" "Chưa gặp, hay là gọi điện hỏi Tống Trí thử." Mạc Noãn lườm Lục Sâm, "Anh cũng quá không quan tâm đến cấp dưới rồi, Tống Trí đã theo anh nhiều năm như vậy mà anh ngay cả người ta thích gì cũng không biết, tổng tài như anh có thất bại quá không." Lục Sâm nhìn Mạc Noãn, dường như cảm thấy tư duy của cô có chút kỳ quặc, "Giới tính của anh không có vấn đề, anh quan tâm sở thích của một người đàn ông làm gì, còn bạn gái của người khác thì anh lại càng không có hứng thú." Mạc Noãn bất đắc dĩ lắc đầu, không biết nên nói Lục Sâm thế nào, những chuyện anh quan tâm dường như thật sự rất ít.

Thực ra đối với Tống Trí, Mạc Noãn cũng cực kỳ hài lòng, nên việc chọn quà cũng vô cùng tận tâm.

Chỉ là đi dạo một vòng vẫn không biết nên mua gì, vì không rõ sở thích của đối phương, cuối cùng để cho an toàn, cũng chỉ có thể chọn một bộ trang sức.

Lúc hai người quay về vừa kịp giờ ăn trưa, nhưng trong nhà ăn chỉ có Mễ Nặc và Diệp Tử Hạo, không thấy bóng dáng Lục Tử Đồng và Bùi Lệ Hành đâu cả, nghe nói vẫn còn đang ngủ.

Hai người về phòng cất đồ trước, không ngờ lại thấy Bùi Lệ Hành từ phòng Lục Tử Đồng đi ra.

Thấy hai người, mặt anh thoáng qua một tia không tự nhiên.

Mạc Noãn ngạc nhiên nhướng mày, không hiểu tại sao lại như vậy, Lục Sâm thì thản nhiên nhìn Bùi Lệ Hành một cái, hỏi: "Lệ Hành, Tử Đồng đâu?" "Vẫn đang ngủ, gọi không dậy." "Khụ khụ." Mạc Noãn không nhịn được ho khan, sắc mặt Lục Sâm cũng lập tức thay đổi.

Bùi Lệ Hành vừa định nói gì đó thì Lục Tử Đồng đầu bù tóc rối từ trong phòng đi ra, "Ủa, sao mọi người lại đứng ở cửa phòng em thế, không lẽ mọi người cũng đến gọi em dậy à, em không muốn ăn đâu, mọi người ăn xong gói cho em một ít là được rồi, lát nữa em ăn trên xe, tối qua ngủ muộn quá." Lục Tử Đồng vừa nói xong, Lục Sâm và Mạc Noãn đều thở phào nhẹ nhõm. "Dậy được rồi, đã gần mười hai giờ rồi, còn không ăn thì không tốt cho dạ dày đâu, qua giờ ăn của khách sạn là họ sẽ không phục vụ bữa trưa nữa đâu." Lục Sâm sa sầm mặt nói. "Biết rồi, anh phiền quá, mọi người xuống trước đi, em xuống sau." Sau khi Lục Tử Đồng vào trong, Lục Sâm và Bùi Lệ Hành đi ra ngoài.

Mạc Noãn biết họ có chuyện muốn nói, cô cất đồ về phòng rồi xuống nhà ăn tìm Mễ Nặc.

Mễ Nặc và Diệp Tử Hạo đã đang dùng bữa, hiếm khi hai người hoà thuận với nhau, không còn đấu khẩu như mọi khi.

Vì Mễ Nặc ở chung phòng với Lục Tử Đồng, Mạc Noãn không nhịn được hỏi Mễ Nặc, "Con bé Tử Đồng tối qua làm gì thế?

Sao giờ này còn chưa dậy nổi?" "Mấy đứa trẻ bây giờ tinh thần thật tốt, tối qua hình như nó nói chuyện điện thoại với bạn trai đến nửa đêm, tớ cũng không biết nó ngủ lúc nào nữa." "Nói chuyện điện thoại đến nửa đêm?" Mễ Nặc gật đầu, rồi rất hóng chuyện nói với Mạc Noãn: "Cái vị sư huynh của cậu ấy, tớ thấy hình như vẫn có chút đặc biệt với con bé Tử Đồng, tớ vừa nói nó nói chuyện điện thoại với bạn trai đến nửa đêm là sắc mặt anh ta liền thay đổi, nói là phải lên gọi nó xuống ăn cơm." "Vậy à, thảo nào vừa rồi chúng ta gặp anh ta từ phòng Tử Đồng đi ra." Lục Sâm và Bùi Lệ Hành đi ra ban công, Lục Sâm nghiêm túc nhìn Bùi Lệ Hành, nói: "Lệ Hành, tôi có chút không hiểu cậu rồi, cậu rốt cuộc có ý gì với Tử Đồng?" Bùi Lệ Hành bật cười, "A Sâm, cậu hy vọng tôi có ý gì với con bé?" "Đây không phải là vấn đề tôi hy vọng, mà là phải xem chính cậu nghĩ thế nào.

Cậu là anh em của tôi, tuy trong lòng tôi có chút không chấp nhận được khoảng cách tuổi tác giữa hai người, nhưng nếu cậu thật sự có lòng với con bé, chẳng lẽ tôi lại có thể ép hai người chia tay sao?

Nhưng nếu cậu không nhìn rõ được lòng mình, tôi chỉ hy vọng cậu hãy tránh xa Tử Đồng ra, cậu hiểu ý tôi không?" Anh tuy không muốn Bùi Lệ Hành làm em rể mình, nhưng cũng là người từng trải, chuyện tình cảm đôi khi không phải do con người kiểm soát.

Nếu thật sự đi đến bước đó, anh cũng sẽ không can thiệp nhiều.

Đây là lần đầu tiên Lục Sâm bày tỏ thái độ với anh, Bùi Lệ Hành khẽ sững sờ, rồi cũng thẳng thắn nói: "A Sâm, tôi không biết, chỉ là khi nghe con bé có bạn trai, trong lòng có chút không thoải mái.

Tôi không biết mình có tình cảm gì với con bé, thời gian này tôi cũng đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng vẫn chưa có câu trả lời." "Vậy thì hãy suy nghĩ cho kỹ, có câu trả lời rồi hãy nói." "Nhưng tôi lại sợ bỏ lỡ, năm xưa đối với bé Noãn cũng như vậy, tôi không thể phân biệt rõ ràng giữa con bé và A Ly, nên vẫn luôn không dám hành động vội vàng." Ăn cơm xong, cả nhóm chuẩn bị trở về, Mạc Noãn có chút không nỡ, cảm thấy vẫn chưa chơi đủ.

Lục Sâm véo má cô, "Đợi lúc có nhiều thời gian, có thể đến đây ở một thời gian, không khí thật sự rất tốt." Vì lúc về không tiện đường lắm, nên Lục Tử Đồng đi xe của Bùi Lệ Hành, còn Mễ Nặc thì do Diệp Tử Hạo đưa về.

Mạc Noãn không nhịn được hỏi Lục Sâm, "Anh lại nói gì với sư huynh rồi?" "Sao em vẫn quan tâm cậu ta như vậy?" Lục Sâm không đáp mà hỏi ngược lại, sự bất mãn trong giọng nói hiện rõ.

Mạc Noãn cười, cô thật sự cũng không biết giải thích với Lục Sâm cảm giác này như thế nào.

Có những người, không thể thành người yêu, thậm chí không thể làm bạn bè đơn thuần, càng không liên quan đến tình yêu, nhưng lại cứ ở trong lòng, bất kể lúc nào cũng hy vọng người đó được tốt, sẽ không nhịn được mà quan tâm.

Cái gã đàn ông hay ghen này, cô đã mang thai con của anh rồi mà anh vẫn còn đề phòng với Bùi Lệ Hành, rốt cuộc là anh không tự tin, hay là không tin tưởng cô.

Mạc Noãn bĩu môi, "Anh cứ coi như em hóng chuyện đi." "Còn có thể nói gì với cậu ta được nữa, dù sao cũng là anh em của mình, mối quan hệ khó khăn lắm mới hàn gắn lại được, không thể lại giày vò thêm lần nữa." Mạc Noãn nhếch môi, ra vẻ 'anh nghĩ được như vậy là tốt rồi', "Thế mới đúng chứ." Sau khi trở về thành phố A, hai người lại bắt đầu cuộc sống bận rộn, mỗi ngày đi sớm về khuya, chỉ có buổi tối mới có thể ở bên nhau.

Buổi trưa Lục Sâm đã gọi điện tới, nói rằng tối nay có tiệc xã giao, bảo cô cứ ngủ sớm không cần đợi anh.

Mạc Noãn trực tiếp để tài xế của công ty đưa mình về.

Lục Sâm bình thường ít tham gia tiệc tùng, nhưng một hai tháng vẫn có một lần không thể từ chối được.

Mạc Noãn ở vị trí hiện tại nên càng thấu hiểu cho những chuyện này, cũng dần hình thành thói quen.

Đợi Lục Sâm một lúc không thấy anh về, cô liền tự mình tắm rửa rồi đi ngủ, Lục Sâm về lúc nào cô cũng không biết.

Chỉ là đến nửa đêm, chân cô bắt đầu bị chuột rút, cảm giác toàn thân co giật từng cơn khiến cô không nhịn được phải ngồi dậy.

Cô vừa động, Lục Sâm đã nhanh hơn một bước bật đèn lên, nhìn biểu cảm của cô là biết đã xảy ra chuyện gì, anh nhanh chóng xoa bóp giúp cô.

Mạc Noãn nhíu mày, Lục Sâm vừa ấn vào là cô lại không kìm được mà co rúm lại. "Noãn Noãn, ráng chịu một chút, dì Mai nói em mang thai đôi nên phản ứng sẽ mạnh hơn các mẹ bầu đơn thai một chút." Lục Sâm xoa bóp rất lâu, Mạc Noãn mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút, không nhịn được hỏi: "Tối qua mấy giờ anh mới về?" "Chưa đến 12 giờ, khoảng gần 1 giờ.

Sao vậy, còn khó chịu không?" Lục Sâm khẽ nhíu mày.

Mạc Noãn lắc đầu, không hỏi nhiều, "Không khó chịu nữa, nghỉ ngơi thôi anh." Ngày hôm sau, lúc Mạc Noãn sắp xếp quần áo cho Lục Sâm thì phát hiện trên áo sơ mi trắng của anh có một vết son môi màu hồng sẫm.

Cô sững người một lúc, rồi chợt dở khóc dở cười.

Cô không biết đây là tai nạn hay là ai đó cố tình chơi với cô cái trò lố bịch này, tình tiết sến súa đã dùng nát trong phim truyền hình rồi, bây giờ mấy bộ phim tử tế một chút cũng không thèm dùng nữa có được không?

Chồng mình là người thế nào, trong lòng cô rõ hơn bất kỳ ai, không có lý do gì lại vì chút chuyện nhỏ này mà làm ầm lên.

Mạc Noãn chợt có cảm giác bất lực của câu "người sợ nổi tiếng, heo sợ mập".

Lục Sâm từ phòng tắm đi ra, thấy Mạc Noãn đang cầm áo sơ mi của anh, khoé miệng cong lên, trông có vẻ rất vui.

Anh không nghĩ ra có chuyện gì lại buồn cười đến thế, bèn hỏi: "Sao vậy?

Cầm áo sơ mi của anh cười cái gì?" Mạc Noãn chỉ vào vết son môi, "Có người tung chiêu lớn với anh đấy, hình như đang thị uy với em thì phải." Khoảng cách hơi xa, Lục Sâm không nhìn rõ, có chút không hiểu, anh bước tới xem, kinh ngạc phát hiện vết son trên áo, mày nhíu lại, "Không biết dính phải lúc nào." Anh cẩn thận nhớ lại, tối qua trên bàn rượu không hề có phụ nữ, quần áo lại mặc trên người, ai có cơ hội làm vậy chứ.

Chương 272

Nếu có cơ hội, thì cũng chỉ có một lần, lúc anh từ nhà vệ sinh đi ra, vô tình đụng phải một người phụ nữ, chắc là dính phải lúc đó.

Mạc Noãn nhẹ nhàng ném chiếc áo sơ mi trong tay, chuẩn xác trùm lên đầu Lục Sâm, có chút bực bội nói: "Anh còn đang hồi vị cái gì à?" Lục Sâm gỡ chiếc áo trên đầu xuống, ôm Mạc Noãn vào lòng, hôn lên má cô, "Bà Lục ghen rồi." Mạc Noãn khẽ nghiêng mặt đi, "Phải đó, anh Lục cả ngày ở ngoài trêu hoa ghẹo bướm, nên em ghen rồi, hậu quả rất nghiêm trọng, anh định dỗ dành thế nào đây?" "Tặng anh Lục cho em thì sao?" Lục Sâm véo nhẹ má cô. "Anh Lục bây giờ đã là vật sở hữu riêng của em rồi, anh còn định tặng thế nào nữa?" "Tặng như thế này thì sao." Lục Sâm vừa nói, vừa trực tiếp giữ gáy Mạc Noãn, nụ hôn nóng bỏng áp xuống, mang theo hương bạc hà thanh mát nồng nàn, ý cười trong mắt Mạc Noãn không giấu được.

Lúc Lục Sâm buông ra, hơi thở Mạc Noãn không ổn định, dựa vào lòng anh từ từ điều hòa lại, nhưng giọng điệu lại vô cùng nghiêm túc, không hề bị ảnh hưởng, "Anh Lục, có cần em dạy anh cách phòng sói không?" Lục Sâm cười nhếch mày, nghiêm túc nhìn thẳng vào cô, "Bà Lục cứ nói thử xem, nếu nói hay, có thể tiếp thu." Mạc Noãn khẽ nhếch môi, "Bắt đầu từ hình tượng bản thân, từ hôm nay trở đi, anh tăng thêm 10 cân, à đúng rồi, có thể tập trung nuôi một cái bụng bia, mang thai cồn, tóc cũng có thể tự làm cho mình thành hói, một tháng không đánh răng, không tắm, không thay quần áo, càng lôi thôi lếch thếch càng tốt." Lục Sâm tưởng tượng ra cảnh mình vác cái bụng bia, đầu hói, tức thì không khỏi rùng mình một cái, mạnh mẽ gõ nhẹ lên trán Mạc Noãn, cô nhóc này thật sự quá quái đản, chiêu này mà cũng nghĩ ra được. "Cả ngày trong đầu em toàn nghĩ gì thế, em rõ ràng là đang nuôi anh thành một con heo, anh mà như vậy, e là không phải anh ngoại tình, mà đổi thành em ngoại tình mất." "Đàn ông phải có ‘cấu hình thấp’, như vậy phụ nữ khác mới không thèm ngó tới, còn phụ nữ chỉ khi có ‘cấu hình cao’, đàn ông khác mới không dám dòm ngó.

Cho nên vì cuộc hôn nhân của chúng ta được dài lâu, anh Lục thông minh ơi, bây giờ anh nên vắt óc suy nghĩ xem làm sao để nâng cao ‘cấu hình’ của em, và hạ thấp ‘cấu hình’ của anh đi." Mạc Noãn nghĩ đến lời Mễ Nặc nói với cô cách đây không lâu, không nhịn được mà nói ra.

Lục Sâm dở khóc dở cười, không biết vợ anh lại nghe được mấy đạo lý lớn này ở đâu ra, thật sự khiến anh không biết đối đáp thế nào.

Nhưng thấy cô vui, anh cũng sẵn lòng nói đùa với cô một chút.

Lục Sâm ra vẻ khiêm tốn học hỏi, "Vậy em thấy bước tiếp theo anh nên làm gì?" "Đương nhiên là nghĩ cách làm sao cho em thật xinh đẹp, làm sao để em một lòng một dạ với anh." Mạc Noãn nhếch môi, cô thích cùng Lục Sâm đấu khẩu như thế này, tâm trạng sẽ tốt lên một cách khó hiểu. "Đây chẳng phải là những chuyện em nên lo lắng sao?" Mạc Noãn ngây thơ chớp mắt, "Chủ đề chúng ta đang thảo luận bây giờ hình như là anh lo em ngoại tình mà." Lục Sâm không nói nên lời, anh chỉ lơ là một chút đã bị cô dẫn dắt đi mất. "Em đó." Lục Sâm véo mũi Mạc Noãn, giọng điệu mang theo sự cưng chiều bất đắc dĩ.

Dừng một lúc, Lục Sâm nghiêm túc nhìn Mạc Noãn, "Noãn Noãn, có cần giải thích không?" Mạc Noãn thản nhiên nói: "Tùy anh thôi, anh muốn giải thích thì giải thích, không muốn thì thôi." "Tối qua anh hẹn vài người đàn ông, không có phụ nữ tham dự.

Lúc đi vệ sinh có bị một người phụ nữ va vào, chắc là dính phải lúc đó." "Ôi chao, đã có người tự dưng sà vào lòng rồi, cảm giác thế nào?

Có cảm giác hương ấm ngọc mềm trong lòng không?" Mạc Noãn huých vào cánh tay Lục Sâm, ra vẻ anh em tốt.

Mạc Noãn vốn chỉ định đùa, ai ngờ Lục Sâm lại nhíu mày, dường như đang cẩn thận hồi tưởng, rồi nói: "Không có cảm giác gì, chỉ ngửi thấy một mùi nước hoa rẻ tiền hắc mũi, khiến người ta có chút buồn nôn, không thích." Mạc Noãn nhìn dáng vẻ này của anh, không nhịn được có chút buồn cười, "Anh Lục, em đùa với anh thôi, anh không cần phải trả lời câu hỏi này nghiêm túc như vậy đâu." Lục Sâm gật đầu, "Anh biết, nhưng chuyện này phải giải thích rõ ràng, anh không muốn trong lòng em có bất kỳ sự khó chịu nào." Có lẽ liên quan đến cách giáo dục quân nhân từ nhỏ của anh, trong những chuyện thế này, Lục Sâm luôn rất có nguyên tắc. "Lục Sâm." Mạc Noãn khẽ véo má anh.

Lục Sâm nắm lấy tay cô, siết chặt trong lòng bàn tay, nhìn thẳng vào mắt cô, "Noãn Noãn, anh biết em tin anh, nhưng bố mẹ em ngày xưa thực ra cũng vì quá tin tưởng, rất nhiều chuyện đều không nói rõ ra, để đến khi tai nạn bất ngờ ập đến, sẽ cảm thấy khó mà chịu đựng, bị đả kích nặng nề.

Chúng ta đừng như vậy có được không?

Tin tưởng là một chuyện, nhưng cũng phải kịp thời trao đổi, lắng nghe suy nghĩ trong lòng của đối phương." Nghe anh nhắc đến bố mẹ đã qua đời, trong lòng Mạc Noãn có chút không vui, nhưng cũng đồng tình với lời anh nói, cô cười nhẹ, "Được, sau này cho dù em có nghi ngờ gì, ngoài việc kiên định tin tưởng anh, em cũng sẽ tìm anh để giải thích, nếu anh giải thích không rõ, em sẽ cho anh ngủ dưới sàn." Vợ chồng nào cũng sẽ cãi nhau, nhưng họ kết hôn gần một năm rồi lại rất ít khi cãi vã.

Không, ngay cả lần cô một mình chạy ra Hải Nam, anh đi tìm cô cũng không tính là cãi nhau, nhiều nhất chỉ là đỏ mặt.

Bây giờ cô có chút hiểu tại sao họ không cãi nhau nổi rồi, giữa họ hễ có một chút vấn đề nhỏ, người đàn ông này luôn kịp thời trao đổi với cô, lại còn thỉnh thoảng nhắc nhở cô nữa.

Cách chung sống như vậy mà cãi nhau được mới là lạ.

Trên mặt Lục Sâm lộ ra ý cười, "Được, chúng ta cứ quyết định như vậy nhé." Hai người tay trong tay ra khỏi phòng ngủ, dì Mai đã quen với cảnh tượng này của cặp vợ chồng trẻ, bà mỉm cười, chuẩn bị bữa sáng cho họ.

Hai người ăn sáng xong, đang chuẩn bị đến công ty thì điện thoại của Lục Sâm reo lên.

Lục Sâm liếc nhìn rồi nghe máy. "Alo, Tiểu Ngữ." Mạc Noãn nghe thấy tên Quý Anh Ngữ, không khỏi sững người một chút, ngước mắt nhìn Lục Sâm.

Trong điện thoại im lặng một lúc lâu, một lát sau mới truyền đến giọng nói có phần đau đớn của Quý Anh Ngữ, "Anh Lục, em... em bị ngã cầu thang rồi.

Em gọi cho anh Tống, anh ấy nói anh ấy đang không ở thành phố A, anh phái anh ấy đi công tác rồi." "Sao lại thế?

Có nghiêm trọng không?" Lục Sâm khẽ nhíu mày. "Em ngủ nướng một chút, vội đi làm nên bị ngã.

Bây giờ đứng cũng không đứng dậy nổi, xung quanh cũng không có ai quen biết để đỡ em một chút." Quý Anh Ngữ có chút tủi thân nói. "Vậy em ở đó chờ, đừng cử động lung tung, anh qua ngay đưa em đến bệnh viện." Lục Sâm nói xong, cúp máy, rồi quay sang Mạc Noãn nói: "Noãn Noãn, Tiểu Ngữ bị ngã rồi, anh phải qua đó xem tình hình, không đưa em đến công ty được rồi.

Anh gọi điện cho tài xế của Mạc Thị qua đón em." Nếu không biết tình cảm của Quý Anh Ngữ đối với Lục Sâm, Mạc Noãn chắc chắn sẽ mỉm cười bảo anh tự mình đi.

Nhưng đã biết rồi thì không thể nào rộng lượng như vậy được, quyết không thể để chồng mình ở một mình với một người phụ nữ có lòng dạ khó lường.

Chỉ thấy khóe miệng cô cong lên một đường cong nhàn nhạt, "Không sao, gần đây công việc ở Mạc Thị cũng không nhiều lắm, em đi với anh một chuyến, tiện thể xem tình hình cô ấy thế nào, không thì em cũng không yên tâm." Mạc Noãn như vậy, Lục Sâm không khỏi cười một tiếng, nắm tay cô nói: "Được, chúng ta cùng qua đó xem." Lúc Lục Sâm chạy tới, Quý Anh Ngữ vẫn ngồi trên cầu thang, dường như bị thương thật sự có chút nghiêm trọng, tự mình cũng không thể đứng dậy.

Vừa nhìn thấy anh, cô không khỏi đỏ hoe mắt, đáng thương nói: "Anh Lục." Lục Sâm liếc nhìn đôi giày cao gót trên chân cô, khẽ nhíu mày, "Đi giày cao như vậy mà em còn dám chạy, không ngã mới lạ." Quý Anh Ngữ bĩu môi, nhưng tâm trạng lại rất tốt, "Chẳng phải em vội đi làm sao, em mới đi làm, không thể đến muộn được." "Không thể dậy sớm vài phút sao, cứ phải sát giờ mới dậy." Giọng điệu của Lục Sâm có vài phần nghiêm khắc, không hiểu nổi mấy cô gái bây giờ rốt cuộc là sao, loại giày vừa mảnh vừa cao này nhìn là biết không thoải mái, vậy mà họ cứ rất mê.

Mạc Noãn trước khi mang thai cũng như vậy, nhưng cô nhóc đó đã thành thói quen, có thể điêu luyện điều khiển chúng. "Em cũng chỉ muốn ngủ thêm một chút thôi, buổi sáng thức dậy thật sự rất khó khăn." Lục Sâm bất đắc dĩ đỡ cánh tay cô, hỏi: "Tự mình đứng dậy được không?" Quý Anh Ngữ vừa định trả lời thì thấy Mạc Noãn không biết đã đến từ lúc nào, lúc này đang đứng cách đó không xa, ánh mắt thay đổi một cách khó nhận ra, nụ cười có chút gượng gạo, "Chị dâu, chị cũng đến ạ?

Thật phiền chị quá, sáng sớm thế này lại vì em mà chạy một chuyến." Lục Sâm vốn bảo Mạc Noãn đợi trên xe, nhưng Mạc Noãn nghĩ lại, vẫn nên xuống xem một chút, không ngờ lại thấy được sự ngạc nhiên và không vui thoáng qua trên mặt Quý Anh Ngữ.

Rất rõ ràng là không hy vọng cô đến. "Ừm, anh Lục của em và chị đang chuẩn bị đi làm, nghe nói bên em xảy ra chuyện, chị có chút không yên tâm nên theo qua xem." "Làm phiền hai người rồi, để chị vác bụng bầu cũng phải chạy một chuyến, làm phiền đến hai nhóc con rồi." Mạc Noãn cảm thấy nếu cô ta đã muốn diễn, vậy thì cô sẽ diễn cùng đến cùng, không có lý do gì lại diễn không thắng cô ta, "Tiểu Ngữ, em đã gọi chị một tiếng chị dâu, vậy thì đừng khách sáo với chị." Nói xong Mạc Noãn lại thúc giục Lục Sâm, "Lục Sâm, chúng ta mau đưa Tiểu Ngữ đến bệnh viện đi, đừng để chậm trễ, bong gân chuyện này có thể lớn có thể nhỏ." Lục Sâm khẽ nhướng mày, ở bên nhau lâu ngày, cảm xúc của đối phương có thể nhanh chóng nhận ra, anh cảm thấy Mạc Noãn hôm nay có chút kỳ lạ, dường như đối với Quý Anh Ngữ nhiệt tình quá mức.

Trước đây cô hình như gọi Quý Anh Ngữ là "Anh Ngữ", chứ chưa từng gọi "Tiểu Ngữ", tuy đều là hai chữ, nhưng ý nghĩa bên trong lại hoàn toàn khác. "Lục Sâm, anh ngây ra đó làm gì, nhanh lên." Mạc Noãn buồn cười nhìn Lục Sâm. "Tự đi được không?" Lục Sâm hỏi. "Em thử xem." Lục Sâm đỡ Quý Anh Ngữ đi một bước, nhưng chân cô vừa chạm đất đã mềm nhũn, hoàn toàn không thể chống đỡ trọng lượng cơ thể.

Lục Sâm đành phải cõng cô lên, Mạc Noãn nhìn cánh tay đang quàng trên cổ Lục Sâm, chỉ cảm thấy chướng mắt vô cùng, trong lòng có chút buồn bực, nhưng cô cũng không phải người nhỏ mọn, lúc này không tiện nói gì.

Chương 273

Quý Anh Ngữ có chút kích động, đây là lần đầu tiên Lục Sâm cõng cô như vậy, lưng anh rộng và vững chãi như trong tưởng tượng, rất có cảm giác an toàn.

Lên xe, Mạc Noãn tự nhiên ngồi vào ghế phụ, sau đó nói chuyện câu được câu không với Lục Sâm, chủ đề câu chuyện cũng đa phần tập trung vào hai đứa con.

Quý Anh Ngữ cảm thấy mình đã trở thành người xa lạ, một câu cũng không xen vào được.

Lục Sâm trực tiếp đưa Quý Anh Ngữ đến bệnh viện nơi cô làm việc, bảo y tá đẩy một chiếc xe lăn ra, dùng xe lăn đẩy cô vào.

Mạc Noãn thấy Lục Sâm làm vậy, nỗi uất ức trong lòng vì Lục Sâm vừa rồi cõng Quý Anh Ngữ dần tan biến, khóe môi cũng không nhịn được mà cong lên.

Coi như người đàn ông này biết cách giữ khoảng cách, nếu không cô thật sự sẽ tức giận.

Cú ngã này của Quý Anh Ngữ xem ra khá nghiêm trọng, cả mắt cá chân đều sưng vù.

Bác sĩ giúp cô chụp một tấm phim, cười nói: "Bác sĩ Quý, đừng lo lắng, chân cô tuy sưng lợi hại nhưng may là không bị thương đến xương, chỉ cần nghỉ ngơi hai tuần sẽ từ từ hồi phục, khoảng thời gian này đừng vận động mạnh là được." "Cảm ơn bác sĩ Thường." Quý Anh Ngữ cảm ơn. "Không có gì, lần sau đi đường cẩn thận chút." Đúng lúc này, một cô y tá trẻ vội vã chạy tới, nói với Quý Anh Ngữ: "Bác sĩ Quý, hôm nay bệnh nhân bên phòng tư vấn tâm lý khá đông, ý của chủ nhiệm Lý là vẫn muốn cô cố gắng một chút, ngồi khám cho bệnh nhân, hôm nay tôi sẽ chuyên phụ trách phối hợp với cô." Quý Anh Ngữ gật đầu, sau đó nói với Lục Sâm và Mạc Noãn: "Anh Lục, chị dâu, hai người cứ đi lo việc của mình đi, không cần quan tâm em đâu, hôm nay hình như bệnh nhân hơi đông, khoa em đang làm không đủ người, em còn phải qua đó giúp một tay." "Bị thế này rồi mà còn không xin nghỉ được à?" Lục Sâm khẽ nhíu mày. "Tình hình khoa em làm khá đặc thù, đa phần cũng chỉ là lắng nghe và trò chuyện với bệnh nhân, chân bị thương không ảnh hưởng gì, anh Lục không cần lo lắng đâu." Quý Anh Ngữ cười nói.

Lục Sâm gật đầu, sau đó một tay đẩy xe lăn, một tay che chở Mạc Noãn, đưa Quý Anh Ngữ đến nơi cô làm việc rồi mới rời đi.

Quý Anh Ngữ nhìn bóng lưng hai người rời đi, răng cắn chặt.

Cô y tá trẻ sau lưng cô lại không nhịn được hỏi: "Bác sĩ Quý, hai người vừa đưa chị đến bệnh viện có phải là Lục Sâm và Mạc Noãn trên báo cách đây không lâu không?" Quý Anh Ngữ lạnh nhạt liếc cô y tá trẻ một cái, giọng điệu mang theo vài phần không vui nhàn nhạt, không rõ ràng, "Cô cũng biết họ à?" "Biết chứ, tin tức trên mạng cách đây không lâu chắc nhiều người đều thấy rồi." Khóe môi Quý Anh Ngữ từ từ cong lên, tạo thành một đường cong kỳ dị.

Ra khỏi bệnh viện, Lục Sâm không nhịn được nhìn sang, nói: "Noãn Noãn, em không thích Tiểu Ngữ à?" Mạc Noãn liếc Lục Sâm một cái, nhớ lại những lời hai người vừa nói buổi sáng, thẳng thắn nói: "Đối với một người phụ nữ thích chồng mình, em nghĩ không có người phụ nữ nào lại thích cả, trừ khi người phụ nữ đó có vấn đề về thần kinh." Lục Sâm bật cười, "Noãn Noãn, em nghĩ nhiều quá rồi, Tiểu Ngữ sao có thể thích anh được, con bé chỉ xem anh như anh trai thôi." Mạc Noãn không nói gì, với vẻ mặt ‘em biết ngay anh sẽ nói vậy mà’, im lặng nhìn Lục Sâm.

Lục Sâm bị cô nhìn có vài phần không thoải mái, "Noãn Noãn, em đừng nhìn anh như vậy." "Lục Sâm, em tin anh không có tình cảm nam nữ với cô ta, em vốn dĩ cũng không muốn nói với anh, vì em biết dù em có nói thì xác suất anh tin cũng rất thấp.

Nhưng sáng nay em vừa hứa với anh có nghi ngờ gì cũng sẽ nói thẳng với anh, em nghĩ lại rồi vẫn nên nói với anh một chút.

Em là phụ nữ, đứng trên góc độ của một người phụ nữ, em có thể nhìn rõ hơn anh ánh mắt của một người phụ nữ khi đối diện với người đàn ông mình thích sẽ như thế nào.

Em dám cá, Quý Anh Ngữ đối với anh tuyệt đối không đơn thuần." Dừng một chút, Mạc Noãn lại tiếp tục nói: "Thực ra trước đây, em và Lục Tử Đồng đã từng thử thăm dò cô ta, dù cô ta che giấu rất giỏi, vẫn bị chúng em thử ra.

Bản thân cô ta học tâm lý học, dễ che giấu cảm xúc của mình hơn người bình thường chúng ta, em không tin anh có thể dễ dàng đoán được tâm tư của cô ta." Thấy trên mặt Lục Sâm vẫn còn có chút không thể tin, Mạc Noãn bèn kể lại chi tiết cuộc thăm dò.

Nghe Mạc Noãn nói vậy, Lục Sâm nhíu đôi mày tuấn tú lại.

Thực ra Mạc Noãn không nói, anh cũng có cảm giác này, Quý Anh Ngữ quả thực có chút khác so với mấy năm trước.

Trước đây cô ấy ngây thơ vui vẻ, bây giờ trên người cô ấy dường như có thêm một chút gì đó không nói rõ được, không còn đơn thuần như vậy nữa.

Lục Sâm gật đầu, "Ừm, anh sẽ tự mình chú ý giữ khoảng cách với cô ấy, nếu không phải bất đắc dĩ sẽ cố gắng không tiếp xúc với cô ấy." "Anh chịu tin lời em nói rồi à?" Khóe miệng Mạc Noãn khẽ nhếch lên. "Lời em nói anh đều nguyện ý tin, nhưng anh cũng sẽ tự mình để ý nhiều hơn, xem các em thăm dò có sai không." Nghe anh nói vậy, Mạc Noãn cũng coi như hài lòng, ít nhất lời nói của cô đã có ảnh hưởng đến Lục Sâm, điều cô muốn cũng chỉ là kết quả như vậy.

Lục Sâm không phải kẻ ngốc, chỉ cần để tâm đến Quý Anh Ngữ về phương diện này, anh lại càng có thể để ý nhiều hơn, sớm muộn cũng sẽ nhìn rõ tâm tư của cô ta. "Vậy sau này anh không được cõng cô ta nữa." Mạc Noãn có chút bất mãn nói.

Trong ấn tượng của cô, Lục Sâm dường như chưa từng cõng cô, vậy mà giờ lại cõng một người phụ nữ khác, nghĩ thôi đã thấy khó chịu.

Trong đôi mắt đen như đá quý của Lục Sâm tràn đầy ý cười, anh cố ý ghé sát vào người cô khẽ ngửi một cái, "Anh nói sao lại chua thế, hóa ra là có người lại lật đổ hũ giấm rồi." Vừa nói anh còn khẽ hôn lên má cô vài cái.

Mạc Noãn đẩy anh ra, "Chú ý ảnh hưởng một chút, đây là giữa thanh thiên bạch nhật, cách đối xử có đạo đức nhất của vợ chồng là không làm ô nhiễm mắt của bất kỳ người qua đường nào." Lục Sâm cười cười, ôm eo cô, giải thích: "Hôm nay tình hình có chút đặc biệt, lúc đó anh chỉ có hai lựa chọn, hoặc là cõng, hoặc là bế.

Anh cảm thấy bế sẽ có phần mờ ám hơn, cõng thì còn đỡ hơn một chút." Nghe vậy, Mạc Noãn khẽ sững người, giọng điệu đã vui vẻ hơn, "Hóa ra anh cũng đã nghĩ đến vấn đề này à." "Đó là điều tự nhiên, anh biết mình đã kết hôn, đối mặt với bất kỳ người phụ nữ nào, anh cũng sẽ cố gắng giữ khoảng cách, sẽ không để vợ mình trong lòng khó chịu." Nghe lời giải thích của anh, trong lòng Mạc Noãn như được rót vào một dòng nước ấm, từ từ chảy qua tứ chi trăm hài, vô cùng thoải mái.

Người đàn ông này thật sự quá chu đáo. "Ai biết có phải vì hôm nay có em ở đó, anh mới cố ý làm vậy không, chuyên làm cho em xem, dỗ em vui." Lục Sâm lắc đầu, nghiêm túc nói: "Cái này tuyệt đối không phải, bà Lục không cần nghi ngờ." Mạc Noãn bị giọng điệu của anh chọc cười, cô cười cười rồi cùng anh lên xe.

Lúc Mạc Noãn đến Mạc Thị, Hàn Thụ Nhân đang đứng ở cửa với vẻ mặt nghiêm túc.

Mạc Noãn vừa nhìn biểu cảm này của ông là biết đã có chuyện xảy ra, hơn nữa còn khá nan giải. "Chú Hàn, công ty xảy ra chuyện gì vậy?" Hàn Thụ Nhân thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: "Chú vừa nhận được tin tức mới nhất, khu nhà giai đoạn một của dự án Kim Vực Dương Quang của chúng ta không qua được nghiệm thu an toàn, báo cáo nghiệm thu chất lượng vẫn chưa có." "Sao lại thế được?

Nếu có vấn đề tại sao lúc nghiệm thu ban đầu không ra báo cáo yêu cầu chỉnh sửa, bây giờ đột nhiên lại giở trò này là sao?

Cuối năm nay chúng ta phải bàn giao nhà, đến lúc đó nếu mấy báo cáo này không có sẽ gây ra một loạt phiền phức." Mạc Noãn khẽ nhíu mày.

Mấy thứ này không làm được, công ty căn bản không lấy được giấy chứng nhận quyền sở hữu lớn, cũng không thể làm thủ tục sang tên cho người mua, đến lúc đó sẽ phải chịu trách nhiệm vi phạm hợp đồng với số tiền khổng lồ, cũng sẽ làm tổn hại đến hình ảnh mà Mạc Thị đã xây dựng mấy năm nay. "Không chỉ vậy, giấy phép bán trước của giai đoạn hai cũng chưa có, chúng ta căn bản không thể bắt đầu bán trước đúng kỳ hạn." "Cái gì?

Sao lại thế được?" Mạc Noãn kinh ngạc, không ngờ hai chuyện này lại ập đến cùng lúc, thật sự quá phiền phức. "Vị cục trưởng trước đây thường xuyên giữ liên lạc với Mạc Thị nói rất mơ hồ, nhưng chú cũng coi như hiểu được ý của ông ta, chắc là ý của lãnh đạo cấp trên, rõ ràng là cố tình gây khó dễ cho chúng ta." Hàn Thụ Nhân bất đắc dĩ nói.

Sắc mặt Mạc Noãn rất tệ, nhưng vẫn cố gắng để mình bình tĩnh lại, "Trước đây cũng từng gặp phải chuyện này chưa?" Công trình vốn dĩ tiến triển thuận lợi bây giờ đột nhiên xuất hiện vấn đề này, quả thực khiến người ta bất an. "Có gặp qua, nhưng đó cũng là chuyện của mấy năm trước rồi.

Mấy năm nay chúng ta và các cơ quan hữu quan có mối quan hệ rất tốt, cộng thêm chủ tịch luôn kiểm soát rất nghiêm ngặt về phương diện chất lượng, tất cả việc thu mua vật liệu ông đều đích thân xem qua.

Nhà do Mạc Thị xây dựng cũng là nói chuyện bằng lương tâm, trong ngành được xem là có tiếng tăm khá tốt, cho nên họ cơ bản sẽ không gây khó dễ cho chúng ta về phương diện này." Chỉ cần bản thân chất lượng không có vấn đề, họ thực ra có thể đề nghị cơ quan nghiệm thu chất lượng liên quan nghiệm thu lại.

Nhưng, Mạc Noãn áng chừng thời gian, cả một loạt quy trình này đi xuống, tuyệt đối không thể bàn giao nhà đúng kỳ hạn được. "Vị lãnh đạo chúng ta thường xuyên liên lạc trước đây là ai?

Chương 274

Cháu sẽ gọi điện cho ông ta." Hàn Thụ Nhân lắc đầu, "Chú vừa mới liên lạc rồi, ông ta chỉ nói vài câu đã đuổi chú đi, rất rõ ràng là đang cố tình né tránh chúng ta.

Nhưng điều này cũng cho thấy bây giờ ông ta nói không có tác dụng nữa, chuyện này là do người trên ông ta gây ra, chúng ta tìm ông ta cũng vô dụng." Mạc Noãn thực ra cũng không thích giao tiếp với người trong cơ quan chính phủ, những người đó không chỉ vòng vo tam quốc, mà còn luôn dùng chức quyền để đè người, lãnh đạo trên đầu còn có lãnh đạo.

Có lúc một câu nói của cấp trên, có thể làm cho mọi chuyện đều biến dạng, khiến bạn không kịp trở tay.

Chuyện bây giờ chính là như vậy, vốn dĩ không phải là chuyện lớn, lại cứ phải bày trò trên đó, khiến người ta không có cách nào giải quyết.

Buổi trưa lúc Lục Sâm qua ăn cơm cùng cô, rõ ràng nhận ra tâm trạng cô không ổn, món ăn bình thường rất thích ăn cũng chỉ gắp qua loa vài miếng, không nhịn được hỏi: "Sao vậy?

Có phải công ty xảy ra chuyện gì không vui không?" Mạc Noãn mặt mày ủ rũ, "Em biểu hiện rõ ràng đến thế à?

Anh nhìn một cái là ra ngay." Lục Sâm chỉ vào mặt cô, "Em viết hết lên mặt rồi kìa." "Nói anh nghe xem, xem anh có giúp được gì cho em không." Mạc Noãn kể chi tiết sự việc cho Lục Sâm nghe, Lục Sâm nghe xong nói: "Noãn Noãn, theo tình hình em nói, thực ra chuyện này nói lớn cũng lớn, nói nhỏ cũng nhỏ, rõ ràng là có người đang cố tình gây khó dễ cho Mạc Thị." Lục Thị trước đây cũng từng kinh doanh bất động sản, cộng thêm việc Lục Sâm cách đây không lâu cùng Mạc Noãn xử lý chuyện của Mạc Thị, nên đối với tình hình toàn ngành bất động sản vẫn khá hiểu rõ, một nhát đã chỉ ra vấn đề nằm ở đâu. "Vậy bây giờ làm sao?" "Vấn đề cấp bách nhất bây giờ là tra rõ rốt cuộc ai đứng sau ra tay với Mạc Thị, chỉ có tra rõ mới dễ giải quyết vấn đề.

Nhưng em thật sự quá ngốc, bên cạnh có sẵn tài nguyên sao em không dùng, cứ phải tự mình vật lộn ở đây.

Lát nữa anh sẽ gọi cho chú út, nhờ chú ấy hỏi thăm giúp, em cũng đừng quá lo lắng, không phải chuyện gì quá nan giải đâu." Thực ra nhờ chú út giúp, Mạc Noãn cũng đã nghĩ tới, nhưng chuyện này nếu không phải vạn bất đắc dĩ cô không muốn đi làm phiền ông, cho nên mới không gọi điện.

Nhưng cô đã nghĩ cả buổi sáng, cũng không nghĩ ra được phương án giải quyết nào tốt, đành phải nói với Lục Sâm: "Được, vậy anh nói với chú út đi." Chiều gần tan làm Mạc Noãn mới nhận được điện thoại của Lục Nam Triết, "Alo, chú út." "Noãn Noãn, chuyện mà A Sâm nói với chú buổi trưa chú đã để ý giúp các cháu rồi.

Cụ thể thì chú không tiện ra mặt, nhưng chú đã bắc cầu cho các cháu, lát nữa chú sẽ gửi cho cháu một thông tin liên lạc, các cháu tìm thời gian liên lạc với ông ta, có lẽ có thể từ miệng ông ta thăm dò được chút gì đó." "Phiền chú út rồi." Mạc Noãn có chút áy náy nói. "Không cần khách sáo, người một nhà không nói những lời này." Cúp điện thoại, thông tin liên lạc của Lục Nam Triết nhanh chóng được gửi tới.

Mạc Noãn đưa tin nhắn điện thoại cho Hàn Thụ Nhân, "Chú Hàn, chú xem người này, chúng ta trước đây có từng giao thiệp với ông ta không." Hàn Thụ Nhân xem qua, gật đầu, "Đây chính là người vẫn luôn liên lạc với chúng ta, cục trưởng Cục xây dựng nhà ở, sáng nay chú chính là gọi điện cho ông ta." Mạc Noãn nghĩ một lát rồi nói: "Gọi lại cho ông ta một lần nữa, hẹn ông ta ra ngoài ăn cơm, chúng ta nói chuyện kỹ hơn." Hàn Thụ Nhân gọi điện thoại ngay trước mặt Mạc Noãn và bật loa ngoài.

Lúc điện thoại được kết nối, ông trực tiếp bày tỏ ý muốn, thái độ của đối phương lần này rõ ràng nghiêm túc hơn không ít, nhưng đối với yêu cầu ra ngoài gặp mặt thì luôn kín như bưng, không đồng ý cũng không từ chối. "Đồng cục, vậy ông chỉ cho tôi một con đường sáng đi." Hàn Thụ Nhân hơi có chút sốt ruột.

Người trong điện thoại bất đắc dĩ thở dài, "Nói thật, tôi cũng không chắc chắn rốt cuộc là ai ra tay chặn đường các vị.

Tôi và Mạc Thị thực ra cũng đã giao thiệp nhiều năm, cũng coi như là đối tác cũ.

Chất lượng nhà các vị phát triển thế nào tôi rõ hơn ai hết, tuyệt đối không có vấn đề gì.

Nhưng có một số chuyện thật sự không phải tôi nói là được, tôi cũng không làm chủ được.

Cách tốt nhất của các vị bây giờ là nhanh chóng xin nghiệm thu lại, rút ngắn thời hạn vi phạm hợp đồng của các vị, tránh tổn thất lớn hơn.

Các vị suy nghĩ kỹ lại xem, gần đây các vị có đắc tội với ai không?

Hay là đối thủ cạnh tranh của các vị có bối cảnh gì?" Mạc Noãn nghe những lời này, chỉ cảm thấy những người này thật sự đã thành tinh rồi, dăm ba câu lại ném vấn đề trở lại, vừa nể mặt Lục Nam Triết, lại vừa thể hiện rõ ràng mình bất lực.

Nhưng tuy là nói chuyện kiểu quan cách, ít nhiều cũng đã tiết lộ một số thông tin hữu ích.

Đối thủ cạnh tranh?

Mạc Noãn thật sự không nghĩ ra là ai.

Mạc Thị trong lĩnh vực bất động sản luôn khá nổi bật, người ghen tị với cô nhiều không đếm xuể, nhất thời cô thật sự không thể thu hẹp phạm vi. "Chú Hàn, chú có manh mối gì không?" Hàn Thụ Nhân nghiêm túc suy nghĩ một lúc, nói: "Viễn Đông, An Khánh, Tư Hải, Quốc Tần, mấy công ty này đang phát triển rất mạnh.

Vị trí, thiết kế của các dự án họ phát triển thực ra cũng tương tự chúng ta, chỉ vì danh tiếng, chất lượng luôn không theo kịp, mỗi lần đều bị Mạc Thị bỏ xa tít tắp.

Nếu nói ai mong Mạc Thị xảy ra chuyện nhất, không nghi ngờ gì chính là một trong số họ." Mạc Noãn lên mạng xem lại thông tin của mấy công ty này một lần nữa, phát hiện cả bốn công ty đều có khả năng, thật đúng là một vấn đề nan giải. "Tiểu Noãn, tôi thấy chúng ta bây giờ vẫn nên chuẩn bị cả hai phương án thì hơn, trước tiên xin nghiệm thu lại, sau đó ngấm ngầm điều tra, cho dù vấn đề này cuối cùng không giải quyết được thì cũng cố gắng đừng vi phạm hợp đồng quá lâu." Suy nghĩ của Mạc Noãn cũng gần giống Hàn Thụ Nhân, chuyện thế này nếu đi đến bước cuối cùng, kéo dài thêm một ngày thì tổn thất sẽ càng lớn, cực kỳ bất lợi cho công ty.

Mạc Noãn gật đầu, "Được, chú Hàn, chú cứ bắt tay chuẩn bị trước đi, chúng ta phải tính đến trường hợp xấu nhất." Sau khi Hàn Thụ Nhân ra ngoài, Mạc Noãn lại gọi tổng thanh tra của phòng tài vụ và phòng thị trường đến, yêu cầu họ mang theo dự toán chi phí và tình hình hợp đồng mua bán của Kim Vực Dương Quang.

Ba người mất hai tiếng đồng hồ để đưa ra mấy phương án khác nhau, nhưng dù tính theo số ngày vi phạm hợp đồng lớn nhất thì cũng không đến mức lỗ vốn, chỉ là một tòa nhà vốn có lợi nhuận 40% lại biến thành chỉ còn 10%, hiệu quả bị giảm đi rất nhiều. "Chủ tịch, lợi nhuận của chúng ta sụt giảm mạnh cũng không phải vấn đề lớn, dòng tiền mới là thứ chí mạng nhất.

Nếu chúng ta bồi thường tiền vi phạm hợp đồng mà nhà ở giai đoạn hai lại không bán được, số vốn lưu động còn lại căn bản không thể duy trì hoạt động sản xuất kinh doanh trong mấy tháng tới," Hứa Dương nói.

Vấn đề này Mạc Noãn đã sớm nghĩ đến rồi, làm bất động sản rất dễ bị kẹt vốn, đặc biệt là khi nhà đã đủ điều kiện bán trước nhưng lại không thể mở bán, là một chuyện rất đau đầu, ngay cả việc thế chấp vay ngân hàng cũng bị hạn chế. "Chuyện vốn liếng tôi sẽ nghĩ cách, giải quyết vấn đề này mới là quan trọng nhất, nếu không nó sẽ chỉ trở thành một món nợ rối rắm, càng xoay càng nhiều." Hai người gật đầu rồi rời khỏi văn phòng.

Mạc Noãn cảm thấy nghiệp vụ của Mạc Thị hiện tại vẫn quá đơn nhất, tuy đã trở thành ông lớn đứng đầu ngành nhưng rủi ro cũng theo đó mà tăng lên, một khi dự án xảy ra vấn đề gì sẽ mang đến đòn tấn công chí mạng.

Cuối tuần, Lục Sâm và Mạc Noãn trở về khu nhà cũ, hai người đã hơn một tháng không về, ông nội đã thúc giục mấy lần, thật sự không từ chối được nữa.

Chỉ là Mạc Noãn không ngờ sẽ gặp Quý Anh Ngữ ở đây, Quý Anh Ngữ đang đánh cờ với ông nội, thấy họ vào thì nhếch môi cười nói: "Anh Lục, chị dâu, hai người về rồi." Mạc Noãn mỉm cười, hỏi: "Chân đỡ hơn chưa?" "Cảm ơn chị dâu đã quan tâm, thật ra đã gần khỏi hẳn rồi, chỉ là không thể đi lại nhiều, đi nhiều vẫn hơi khó chịu." Ông nội thấy Mạc Noãn, tự nhiên là vô cùng vui mừng, bắt đầu đuổi người: "Tiểu Ngữ, cháu đi nghỉ một lát đi, để chị dâu cháu chơi với ông một lúc, ông phải kiểm tra xem trình cờ của nó có thụt lùi không?" "Ông nội Lục, ông trở mặt nhanh quá đấy nhé, chị dâu vừa đến là ông bắt đầu đuổi cháu đi rồi, sau này cháu không chơi cờ với ông nữa đâu." Quý Anh Ngữ vừa nói vừa đi cà nhắc về phía sofa.

Ông nội bật cười lắc đầu, dặn dò: "Con bé này, tự mình cẩn thận một chút, đừng có lại ngã cho ông xem." Trình cờ của Mạc Noãn cũng chẳng khá hơn là bao, thậm chí những gì ông nội mới dạy không lâu cô đều đã quên, ông nội vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ. "Tiểu Noãn, trí nhớ của cháu không phải rất tốt sao?

Ông mới dạy cháu nhiều như vậy, sao bây giờ không có chút tiến bộ nào, ngược lại còn quên cả những gì đã học được trước đây." Mạc Noãn ngại ngùng cười, "Chắc là do mang thai nên trí nhớ kém đi nhiều ạ." Gần đây cô rõ ràng cảm thấy mình hay quên, có lúc ra khỏi văn phòng rồi mà không nhớ đã khóa cửa chưa, mấy lần đã xuống lầu rồi lại phải quay lên xem.

Thậm chí có lần tay đang cầm chìa khóa mà cứ mải miết tìm trong túi. "Đây cũng là hiện tượng bình thường, phụ nữ mang thai đến một giai đoạn nhất định trí nhớ quả thực sẽ hơi kém đi." Mạc Noãn liên tục thua thảm hại ba ván cờ với ông nội, ông nội thấy trời cũng không còn sớm, bèn chê bai đuổi Mạc Noãn ra phòng khách ngồi chơi.

Mạc Noãn đi đến sofa, Lục Sâm rất tự nhiên khẽ choàng qua vai cô, Mạc Noãn khẽ cong môi với anh, hạ thấp giọng nói: "Bị ông nội chê rồi." "Không sao, anh không chê em là được." Lục Sâm vuốt tóc cô, nghiêm túc nói.

Quý Anh Ngữ ngồi bên cạnh cắn hạt dưa như không có chuyện gì, nhưng chỉ có cô ta mới biết lòng ghen tị trong lòng sắp nhấn chìm mình.

Chương 275

"Tiểu Noãn, Tiểu Ngữ, hai đứa có thích ăn gì không, lát ông làm cho?" Lúc này, ông nội hỏi họ. "Cánh gà cay." Mạc Noãn và Quý Anh Ngữ đồng thanh nói.

Quý Anh Ngữ ánh mắt lóe lên một tia kinh ngạc, nhìn Mạc Noãn, "Chị dâu, chị cũng thích ăn cánh gà cay sao?" "Cũng tạm, trước đây không thích lắm, chỉ thỉnh thoảng ăn một lần, nhưng từ khi mang thai thì thường xuyên thèm, thích ăn những món có vị một chút." Mạc Noãn cười nói.

Ông nội bật cười, "Hai đứa hôm nay khẩu vị thật đúng là giống nhau, vậy ông cũng không cần làm riêng cho hai đứa, làm nhiều một chút là được, lại đỡ việc cho ông rồi." Nói xong, ông tự mình vào bếp. "Như vậy đúng là đỡ việc thật, trước đây chị em không biết nấu ăn, nên thường ra siêu thị mua gói gia vị người ta đã pha sẵn, sau đó cứ theo hướng dẫn mà cho cánh gà vào." Quý Anh Ngữ lẩm bẩm, trên mặt lộ ra một tia u buồn.

Giọng cô ta không lớn không nhỏ, nhưng Mạc Noãn ngồi cạnh vẫn nghe thấy, ánh mắt cô tối lại, bất giác nhìn sang Lục Sâm, cảm xúc của anh lại không có biến động gì lớn, tầm mắt vẫn luôn dán vào bản tin tài chính trên tivi. "Chị dâu, hai em bé mấy tháng rồi ạ?

Dự sinh là khi nào?" Dường như cảm thấy mình đã nói điều không nên nói, Quý Anh Ngữ lảng sang chuyện khác. "Hơn sáu tháng rồi, dự sinh chắc phải sau Tết Nguyên đán, còn mấy tháng nữa." Mạc Noãn trả lời.

Chỉ còn hơn ba tháng nữa thôi, thời gian trôi nhanh thật.

Quý Anh Ngữ mỉm cười, "Chị dâu và anh Lục đều là người có phúc khí." Gần đến giờ cơm trưa, mọi người đều đã trở về, Tần Tuệ cũng đã một thời gian không gặp Mạc Noãn, kéo cô qua một bên hỏi han ân cần, ngay cả bố chồng vốn ít nói cũng hỏi rất nhiều chuyện về đứa bé, rõ ràng cũng vô cùng coi trọng đứa bé trong bụng cô.

Mạc Noãn có chút được cưng mà sợ, nhưng vẫn mỉm cười trả lời từng câu hỏi của họ.

Tần Tuệ bất mãn liếc nhìn chồng mình, "Trước đây em giục A Sâm cưới vợ, để em sớm được bế cháu, anh còn chẳng động lòng, bây giờ em thấy anh còn muốn bế cháu hơn ai hết, hôm nay nói nhiều thế." Lục Nam Thiên hiếm khi mỉm cười, ánh mắt nhìn Tần Tuệ vô cùng dịu dàng, "Chuyện tình cảm đâu phải cứ thúc giục là được, lúc đó cũng là chuyện chưa đâu vào đâu, nhưng cháu nội thì khác chứ, chuyện đã rành rành trước mắt rồi, em còn không cho phép anh lải nhải một chút à." Chu Thanh Vận cũng cười nói: "Chị dâu, anh cả đây là không muốn làm người xấu, muốn đổ cái danh này cho chị đấy." "Cho nên mới nói, ai bảo lính tráng không có mưu mô, tâm tư người ta giấu kỹ lắm đấy." Cả nhà ngồi quây quần nói chuyện, thời gian trôi qua rất nhanh.

Tần Tuệ nghĩ đến điều gì đó, đột nhiên nhìn sang Quý Anh Ngữ bên cạnh, "Đúng rồi, Tiểu Ngữ, cháu cũng bắt đầu đi làm rồi, tuổi cũng không còn nhỏ, có thể bắt đầu tính đến chuyện tìm đối tượng được rồi đấy." Quý Anh Ngữ trên mặt vẫn giữ nụ cười đúng mực, "Bác gái, cháu vẫn chưa vội, bây giờ mới bắt đầu đi làm, muốn tập trung vào công việc, không muốn phân tâm, đợi công việc có khởi sắc rồi mới tính chuyện tìm đối tượng." "Thế không được, tìm đối tượng và làm việc phải tiến hành song song, nhân lúc còn trẻ, còn có vốn, cơ hội lựa chọn cũng nhiều, lúc này phải quen biết nhiều chàng trai một chút, hẹn hò thử vài người xem, nếu cảm thấy không hợp thì có thể đổi bất cứ lúc nào, chứ không thể để tuổi lớn dần, qua hai mươi lăm tuổi là đàn ông bắt đầu chọn mình đấy." Lục Tử Đồng vốn đang ngồi nghịch điện thoại bên cạnh, nghe mọi người chuyển chủ đề sang chuyện tình cảm của Quý Anh Ngữ, trong mắt lóe lên một tia ranh mãnh, chêm vào: "Đúng vậy, chị Tiểu Ngữ, cứ hẹn hò thử vài người đi, không thử sao biết thật ra vẫn còn rất nhiều người ưu tú, không phải chỉ có những người xung quanh đây đâu, trước đây em cũng vì nhìn anh trai em nhiều quá mà nhìn người khác không vừa mắt, thử tiếp xúc rồi mới thấy thật ra cũng ổn." Mạc Noãn thấy Lục Tử Đồng nhiệt tình lo chuyện tình cảm cho Quý Anh Ngữ như vậy, trong lòng có chút buồn cười. "Đúng, lời của Tử Đồng nói rất có lý, Tiểu Ngữ, hôm nào ông nội Lục giới thiệu cho cháu vài chàng trai trong khu nhà chúng ta, người nào người nấy đều rất sáng sủa, rất hợp với cháu.

Nhưng nếu cháu không thích lính tráng thì để hai bác gái của cháu lo cho, họ quen biết nhiều người, người trong ngành nào cũng có, thể nào cũng chọn được mấy người hợp với cháu." Nụ cười trên môi Quý Anh Ngữ cuối cùng cũng cứng lại, bất đắc dĩ nhìn ông nội Lục, "Ông nội Lục, ông đừng góp vui nữa, cháu sẽ tự mình để ý." "Con bé này, chuyện này ông nội Lục gặp nhiều rồi, mấy người độc thân bây giờ trước 25 tuổi đều có suy nghĩ này, muốn tự tìm, bài xích xem mắt, nhưng sau khi đi làm thì vòng quan hệ xã hội đã bị giới hạn rồi, người cháu tiếp xúc loanh quanh cũng chỉ có mấy người đó, nhìn tới nhìn lui chính cháu cũng thấy chán, làm sao mà phát triển được." Ông nội Lục ra vẻ ta đây từng trải. "Đúng thế, ông nội Lục của cháu nói đúng đấy, ngày mai mẹ bắt đầu lo cho cháu, cháu bây giờ chưa đến 23 tuổi, mẹ sẽ kiểm soát độ tuổi cho cháu dưới 28, không thể lớn hơn nữa, không thì hai đứa sẽ không có chuyện gì để nói đâu." Quý Anh Ngữ nhất thời khổ không nói nên lời, đang định nói gì đó thì Chu Thanh Vận lại ném ra một câu hỏi, "Tiểu Ngữ, cháu nói thật cho mọi người biết, có phải cháu đã có người mình thích rồi không?" Nghe vậy, Quý Anh Ngữ lập tức nói: "Không có ạ, cháu mới về nước, làm gì có người nào thích, lúc ở nước ngoài, những người đó lại không cùng chủng tộc với chúng ta, cháu nhìn cũng thấy không quen, làm sao mà thích họ được." "Thế mới đúng, gả cho mấy lão Tây đó thì ra thể thống gì, sau này sinh con ra còn trông kỳ dị, thế thì còn ra làm sao nữa." "Nếu Tiểu Ngữ không có người thích, cũng không bài xích xem mắt, vậy ngày mai mẹ bắt đầu hành động, huy động tất cả mọi nguồn lực có thể huy động xung quanh mẹ, cố gắng để nhà mình sớm có thêm tin vui." Chu Thanh Vận mặt mày rạng rỡ. "Đúng thế, Tiểu Ngữ, bác gái nói trước với cháu ở đây, sau này đám cưới của cháu bác gái bao hết, bác nhất định sẽ gả cháu đi một cách vẻ vang như con gái ruột." Tần Tuệ còn quan tâm chuyện này hơn ai hết, thân phận của Quý Anh Ngữ thực sự quá khó xử, cứ thường xuyên xuất hiện trước mặt Mạc Noãn thế này, bà có chút không yên tâm. "Trong cơ quan của chúng ta cũng có rất nhiều chàng trai tốt, hôm nào chú cũng giới thiệu cho cháu hai người." Lục Nam Triết cũng không nhịn được nói.

Nghe lời của Lục Nam Triết, Mạc Noãn thật sự không nhịn được cười thành tiếng, không ngờ chú út cũng tham gia vào chủ đề này. "Tiểu Noãn cười cái gì vậy?" Ông nội Lục nhíu mày, khó hiểu nhìn Mạc Noãn.

Mạc Noãn khóe môi cong lên, khẽ nói: "Con cuối cùng cũng biết vì sao Lục Sâm kiên trì được mấy năm trời, cuối cùng lại đi xem mắt rồi.

Mọi người mà cứ một tuần oanh tạc anh ấy một lần thế này, anh ấy chịu được mới là lạ." Quý Anh Ngữ còn không phải người thân của họ mà họ đã đối xử với cô ta như vậy, nếu đổi vai thành Lục Sâm thì chẳng phải còn đặc sắc hơn sao.

Lục Sâm vuốt tóc Mạc Noãn, hạ thấp giọng nói bên tai cô: "Noãn Noãn, đây chính là cuộc sống cách đây không lâu của anh, thật sự là nước sôi lửa bỏng." Tần Tuệ ngồi ngay bên cạnh họ, anh nói nhỏ đến đâu cũng bị nghe thấy, "A Sâm, con cũng dám dùng từ ‘nước sôi lửa bổng’ ở đây à, nếu không phải chúng ta bảo con đi xem mắt, con có thể gặp được Tiểu Noãn không, con có thể nhanh chóng có một cặp song sinh không?

Thực tế chứng minh, quyết định của chúng ta là vô cùng chính xác, bất kể bằng cách nào, nam nữ độc thân nên gặp gỡ nhiều hơn, Tiểu Noãn con nói có phải không?" Mạc Noãn cười gượng, lúc này chỉ có thể thuận theo lời Tần Tuệ, "Vâng, mẹ nói rất đúng ạ." Tần Tuệ nghe Mạc Noãn nói vậy, hài lòng mỉm cười.

Lục Tử Đồng lại là người không ngại chuyện lớn, rõ ràng biết tâm ý của Quý Anh Ngữ, lại còn cố ý nói với Mạc Noãn: "Chị dâu, chị cười thì cười, nhưng thời buổi này độc thân là mối nguy chung, mọi người nhiệt tình giới thiệu đối tượng cho chị Tiểu Ngữ như vậy, chị là chị dâu, cũng phải giúp lo liệu chứ, không thì người ta gọi chị một tiếng chị dâu cũng uổng công." Nói rồi cũng quay sang Lục Sâm: "Anh, em cũng nói với anh câu tương tự, làm anh trai cũng phải có dáng vẻ của anh trai, giúp đỡ em gái giải quyết vấn đề cá nhân đi chứ." Vì Mạc Noãn đã nói với anh, liên tưởng trên dưới, anh có thể hiểu được thâm ý trong lời nói của Lục Tử Đồng, có chút bất đắc dĩ nói: "Biết rồi, cả nhà chỉ có em là nhiều lời." "Em thế này mà là nhiều lời à, em đây là không coi chị Tiểu Ngữ là người ngoài, quan tâm chị Tiểu Ngữ, anh ra ngoài tìm đại một người xem, xem em có chịu nói thêm một câu không?" Lục Tử Đồng liếc Lục Sâm một cái, nhưng ngũ quan của cô bé quá tinh xảo, dù làm biểu cảm gì cũng không khó coi, ngược lại còn thêm phần linh động và tinh nghịch. "Được rồi, chúng ta nói nhiều cũng vô ích, quan trọng là xem ý của Tiểu Ngữ thế nào, không thì Tiểu Ngữ không gật đầu, chúng ta ở đây lo suông cũng chẳng được gì." Tần Tuệ thu lại nụ cười trên mặt. "Vậy Tiểu Ngữ cháu nghĩ sao?" Ông nội Lục cũng cảm thấy con dâu nói có lý, đành phải hỏi ý kiến của Quý Anh Ngữ.

Sắc mặt Quý Anh Ngữ có chút không tốt, nhưng nhiều người đã nói đến mức này, nếu cô ta cứ khăng khăng không đồng ý, chỉ khiến người ta nghi ngờ dụng ý của cô ta, nên cũng không tiện kiên trì, cười gượng đồng ý: "Vậy thì làm phiền mọi người ạ." "Tiểu Ngữ, cháu có yêu cầu đặc biệt gì với nửa kia không, nếu có thì nói luôn, chúng ta mới dễ tìm mục tiêu." Quý Anh Ngữ sững người một lúc, rồi nói: "Chiều cao tốt nhất là trên 1m75, hút thuốc uống rượu đừng quá đà, nếu là do xã giao thì có thể thông cảm, tính tình ôn hòa một chút, biết quan tâm người khác là được, các phương diện khác cháu cũng không rành lắm, mọi người cứ xem xét mà làm ạ." Lục Tử Đồng thầm bĩu môi, những đặc điểm này anh trai cô đều có, đúng là tìm theo hình mẫu của anh ấy mà, dụng tâm xấu xa. "Đúng rồi, cách đây không lâu dì Bùi của cháu mới nói, Lệ Hành đến giờ vẫn chưa có bạn gái, Tiểu Ngữ chắc cháu cũng biết anh Bùi của cháu, chính là Bùi Lệ Hành, cháu thấy cậu ấy thế nào?

Có thể cân nhắc một chút không?" Tần Tuệ đột nhiên nhớ ra bên cạnh có sẵn một người như vậy.

Nghe vậy, sắc mặt Quý Anh Ngữ nhất thời biến đổi liên tục, sắc mặt của Lục Tử Đồng cũng chẳng khá hơn, Mạc Noãn cảm thấy mình lại sắp bật cười rồi, con bé Tử Đồng này cũng coi như tự đào hố cho mình rồi.

Lục Sâm rõ ràng cảm nhận được cảm xúc này của Mạc Noãn, khẽ véo eo cô, cũng có chút thầm buồn cười.

Lục Tử Đồng vừa định nói gì đó, ông nội đã dứt khoát phủ quyết, "Lệ Hành tốt thì tốt, nhưng lớn hơn Tiểu Ngữ gần 10 tuổi, già quá rồi, tuổi tác không hợp." Chu Thanh Vận cũng nói: "Tuy nói chồng già vợ trẻ rất phổ biến, nhưng chênh lệch lớn thế này thì thôi đi, thật sự không ổn lắm." "Cũng đâu có nghiêm trọng đến thế, chỉ cần chị Tiểu Ngữ và anh Bùi nhìn trúng mắt nhau, thì có gì mà không được." Trong lời nói của Lục Tử Đồng mang theo vài phần ý vị thăm dò. "Con biết cái gì, tuổi thọ của phụ nữ thường ngắn hơn đàn ông một chút, nếu nam nữ lại chênh nhau mười tuổi, sau này lỡ như người nam đi trước, chẳng lẽ một người phụ nữ phải cô đơn lẻ loi sống mười mấy năm tiếp theo à." Tần Tuệ nghĩ lại, cũng cảm thấy đề nghị vừa rồi không thỏa đáng, bèn đổi ý. "Mọi người nghĩ xa quá rồi, chuyện này đâu thể dự đoán chính xác được, nhưng nếu đến lúc đó chắc chắn sẽ có con cái bầu bạn mà." Lục Tử Đồng bất giác nói. "Con cái bầu bạn?

Con xem xã hội bây giờ có bao nhiêu đứa con ở bên cạnh cha mẹ già, con cái cũng có công việc, sau này cũng phải có con của mình, làm sao quan trọng bằng có bạn đời bên cạnh được.

Giống như tình hình nhà chúng ta, cũng chỉ có thể cuối tuần về thăm ông nội con thôi." Chu Thanh Vận nói.

Lục Tử Đồng không nói nữa, ông nội lại nói: "Lệ Hành quả thực tuổi tác không hợp lắm, các con lựa kỹ lại cho Tiểu Ngữ đi, chọn xong thì sắp xếp cho chúng gặp mặt sớm, đừng trì hoãn nữa." Mạc Noãn nhìn tâm trạng rõ ràng sa sút của Lục Tử Đồng, cảm thấy sau này nếu cô bé và Bùi Lệ Hành thật sự đến với nhau, cửa ải gia đình này e là cũng không dễ qua, họ dường như đều không thích người đàn ông lớn tuổi quá nhiều.

Thời gian không còn sớm, ông nội bảo người nhà dọn cơm trưa lên, món ăn yêu thích của mỗi người đều được làm một đĩa, chỉ có Mạc Noãn là đặc biệt hơn, được làm cho mấy món cô thích ăn.

Tâm trạng Lục Tử Đồng không tốt, ăn được một lúc đã nói no rồi, về phòng nghỉ trước.

Ông nội lắc đầu, "Con bé này như con mèo vậy, ăn uống như mèo, mỗi lần chỉ ăn một chút xíu, lát nữa lại kêu đói." Lục Tử Đồng vào phòng ngủ liền nhắn một tin cho Bùi Lệ Hành: "Cậu, vừa rồi nhà em tìm cho cậu một đối tượng kết hôn, sắp nói với mẹ cậu để sắp xếp hai người gặp mặt rồi, cậu chuẩn bị trước đi." Tin nhắn của cô vừa gửi đi, điện thoại của Bùi Lệ Hành đã gọi tới, "Chuyện gì vậy?" Lục Tử Đồng bĩu môi, "Còn có thể là chuyện gì, chẳng phải là giới thiệu đối tượng cho cậu sao?" "Sao em không ngăn lại?" Giọng Bùi Lệ Hành có chút trầm, dường như có phần không vui. "Chuyện này đâu phải em muốn ngăn là ngăn được, hơn nữa em cũng không có lập trường, cậu chỉ đồng ý sẽ cân nhắc em một chút, còn em cũng có bạn trai của mình, em ngăn thế nào được." Lục Tử Đồng ngồi trên giường, khẽ đung đưa hai chân, có thể lờ mờ thấy khóe miệng cô cong lên một đường. "Đừng có giả vờ với tôi, tôi nhìn em lớn lên, chẳng lẽ không biết em mà muốn ngăn thì có khối cách sao." Lục Tử Đồng bất đắc dĩ, nhìn xem cách dùng từ này, nhìn em lớn lên, tại sao nghe lại đau lòng đến thế.

Cô thở dài, không giấu giếm nữa, "Người nhà em đều đã bày tỏ thái độ rồi, không cho tìm người lớn tuổi quá.

Thật ra thì, đối tượng hôm nay họ định giới thiệu cho cậu là Quý Anh Ngữ, nhưng họ nhất trí cho rằng cậu lớn tuổi quá rồi, lỡ sau này chết sớm, những ngày còn lại nửa kia của cậu sẽ không dễ sống đâu." Thật ra cô cũng có ý giúp Mạc Noãn mau chóng đẩy Quý Anh Ngữ, người không biết điều này, đi cho khuất mắt, nhưng nếu đẩy cho Bùi Lệ Hành thì lại không hay rồi.

Chương 276

Cho nên những lời trong lòng cô cuối cùng cũng không nói ra, nếu không Quý Anh Ngữ e rằng ngày mai đã phải bắt đầu đi xem mắt.

Nhưng Quý Anh Ngữ đã đồng ý, ngày đó cũng sắp đến rồi.

Trong điện thoại là một khoảng lặng như tờ, hồi lâu không nghe thấy tiếng, Lục Tử Đồng giả vờ có chút tức giận nói: "Cậu, cậu đang nghĩ gì vậy, đừng có giả chết với em, nếu thích thì vẫn còn kịp đấy, em xuống lầu bảo họ tiếp tục làm mai cho cậu ngay đây." "Em đừng có làm bậy." Bùi Lệ Hành cuối cùng cũng bất đắc dĩ lên tiếng. "Em còn tưởng cậu định làm người câm rồi chứ, nghe những lời như vậy, cậu không định phát biểu gì sao." "Tử Đồng, chuyện này chúng ta tạm thời đừng quan tâm, em cứ chia tay cậu bạn trai kia của em trước đã rồi nói." "Em không chia tay đâu, em khó khăn lắm mới tìm được một người vừa mắt, lỡ chia tay rồi chúng ta hai người lại không thành, chẳng phải em công dã tràng sao, chuyện ngốc nghếch như vậy em không làm đâu." Bùi Lệ Hành cảm thấy đầu óc quay cuồng, không nhịn được day day thái dương, tiểu ác ma này chắc chắn là đến để hành hạ anh, "Vậy bây giờ em định bắt cá hai tay à?" "Chưa đến mức đó được không, cậu lại không phải bạn trai em, sao lại tính là bắt cá hai tay được, nhiều nhất chỉ là có thêm một lốp dự phòng mà thôi.

Cậu, cậu tốt nhất nên sớm nhìn rõ lòng mình đi, không thì lỡ em và bạn trai em tình cảm sâu đậm, đến lúc đó cậu hoàn toàn hết hy vọng đấy." "Chia tay trước rồi nói." Lục Tử Đồng dứt khoát nói: "Kiên quyết không chia tay, em không làm chuyện ngốc." "Em đúng là cái con nhóc này." Bùi Lệ Hành vừa tức vừa buồn cười.

Hai người lại nói chuyện một lúc mới cúp máy, Lục Tử Đồng lẳng lặng nhìn trần nhà.

Lần trước từ Mã Nhĩ Huyền trở về, cô và Bùi Lệ Hành đều đã nói rõ, Bùi Lệ Hành nói sau này nguyện ý đặt cô vào vị trí của một người phụ nữ để suy nghĩ, sẽ nghiêm túc coi cô là đối tượng kết hôn để cân nhắc.

Như vậy đã đủ rồi, sự không vui ban nãy của Lục Tử Đồng đã tan biến sau cuộc điện thoại với Bùi Lệ Hành.

Ăn cơm trưa xong, Lục Sâm có chuyện tìm Lục Nam Triết, nên Mạc Noãn một mình về phòng ngủ trưa.

Chỉ là cô vừa chuẩn bị nằm xuống, đã nghe thấy tiếng gõ cửa, Mạc Noãn tưởng là Lục Tử Đồng, nên trực tiếp nói vào đi, nhưng không ngờ người vào lại là Quý Anh Ngữ, nụ cười trên mặt hơi cứng lại.

Người đã vào rồi, cô cũng không tiện đuổi người ta ra ngoài.

Trong thâm tâm cô, mối quan hệ với Quý Anh Ngữ không tốt đến mức có thể tùy tiện ra vào nơi riêng tư của cô, huống hồ người này còn có ý với Lục Sâm, cứ thế này vào phòng khiến cô cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Quý Anh Ngữ không để ý, chỉ đánh giá căn phòng của hai người, một ánh mắt đã nhìn thấy tấm ảnh Lục Sâm và Mạc Noãn chụp ở Mã Nhĩ Huyền cách đây không lâu trên bàn, hai người ôm nhau, khóe môi khẽ cong, trên mặt đều mang nụ cười hạnh phúc. "Ảnh này chụp ở đâu vậy?

Đẹp thật đấy." Quý Anh Ngữ bước tới, cầm thẳng lên xem.

Mạc Noãn không thích kiểu tùy tiện này của cô ta, nhưng vẫn giải thích: "Ở một nơi dưới thành phố A tên là Mã Nhĩ Huyền." Vì là Mễ Nặc chụp lén, cô thấy hiệu quả không tệ, nên đã chọn mấy tấm rửa ra, lúc về đây tiện tay mang theo một tấm. "Anh Lục trước giờ đều thích phong cách trang trí đen trắng xám, phong cách này bây giờ nhìn thế nào cũng thấy kỳ quặc, không phải là trang trí lại theo ý của chị dâu đấy chứ." Mạc Noãn gật đầu, coi như ngầm thừa nhận lời của Quý Anh Ngữ.

Cách đây không lâu Tần Tuệ cho người trang trí phòng trẻ em, tiện thể làm lại phòng cho họ theo sở thích của cô, có lẽ cũng cảm thấy phong cách trước đây quá lạnh lẽo, không đủ ấm cúng.

Ánh mắt Quý Anh Ngữ dời xuống, dừng lại trên chiếc giường lớn, đôi mắt nhói đau, chỉ cần nghĩ đến cảnh Lục Sâm và người phụ nữ khác mây mưa trên đó, cô ta đã tức giận đến muốn giết người.

Chỉ là qua mấy năm lắng đọng, cô ta đã có thể kiểm soát rất tốt cảm xúc của mình.

Chỉ thấy cô ta xoay người ngồi thẳng xuống giường, đột nhiên ngước mắt nhìn Mạc Noãn, thản nhiên nói: "Chị dâu, chị thấy khả năng tôi cướp được anh Lục về tay là bao nhiêu?" Tay cầm sách của Mạc Noãn đột nhiên siết chặt, bị câu nói bất ngờ này của cô ta làm cho sững sờ, ngẩng đầu nhìn chằm chằm người trước mặt.

Chỉ thấy trên mặt cô ta không có cảm xúc thừa thãi nào, dường như không hề cảm thấy việc nói ra lời cướp chồng người khác trong phòng ngủ của họ là một chuyện vô lễ và không có giới hạn đến mức nào.

Mạc Noãn sau cơn kinh ngạc thì nhướng mày, vậy là bây giờ không giấu giếm nữa, định đến tuyên chiến với cô rồi.

Làm thế này từ sớm có phải tốt hơn không, cứ phải giả vờ lâu như vậy.

Thật ra cô lại thích kiểu khiêu chiến quang minh chính đại này hơn là trốn trong bóng tối giở trò.

Quý Anh Ngữ dường như nhìn thấu suy nghĩ của cô, cười giải thích, chỉ là nụ cười trên mặt đó sao mà quỷ dị, Mạc Noãn cảm thấy trong lòng cực kỳ khó chịu. "Chị không phải đã thử dò xét cùng Tử Đồng rồi sao?

Nếu đã biết rồi thì tôi cũng không cần phải giấu giếm nữa, hai người đoán không sai, tôi quả thực là vì anh Lục mà trở về." Mấy năm nay, bên cạnh Lục Sâm không có bất kỳ người phụ nữ nào, thậm chí luôn tránh xa phụ nữ, cô ta thầm mừng thầm, tưởng rằng một ngày nào đó Lục Sâm sẽ để mắt đến mình, ai ngờ giữa đường lại xuất hiện một biến số như vậy.

Cô ta chưa bao giờ nghĩ rằng anh sẽ đột nhiên kết hôn chớp nhoáng.

Không chỉ kết hôn, mà còn có cả con, mấy tháng nữa là sắp sinh rồi.

Nghe vậy, lòng Mạc Noãn dậy sóng, không ngờ Quý Anh Ngữ ngay cả chuyện họ dò xét cũng biết, chỉ là đáp án này cô vẫn luôn vô cùng chắc chắn.

Thế là cô cong môi, ánh mắt nhìn Quý Anh Ngữ thêm mấy phần ý cười, "Vậy chính cô thấy mình có bao nhiêu cơ hội?" Quý Anh Ngữ liếc nhìn bụng Mạc Noãn, khẽ nói: "Tôi thấy cơ hội rất lớn, đặc biệt là bây giờ chị đang là một phụ nữ mang thai.

Nghiên cứu cho thấy, xác suất đàn ông ngoại tình khi vợ mang thai cao tới 80%." Mạc Noãn cảm thấy buồn cười, nghiêm túc nhìn Quý Anh Ngữ, "Cô có chắc mình thực sự là một nhà tư vấn tâm lý đủ tiêu chuẩn không?

Có thể giúp người khác giải tỏa ưu phiền, sao tôi thấy tâm lý của chính cô mới là bất thường nhất, chứng hoang tưởng nặng như vậy." Bàn tay Quý Anh Ngữ đặt bên hông khẽ run lên, "Bất kể tôi có bình thường hay không, tôi hiện tại quả thực là một nhà tư vấn tâm lý, sau này nếu chị bị trầm cảm có thể tìm tôi bất cứ lúc nào.

Nghe nói bệnh trầm cảm này có thể di truyền đấy, chuyện nhà chị tôi đã nghe rồi, mẹ chị năm đó là một bệnh nhân trầm cảm nặng, nếu không cũng sẽ không kết thúc sinh mệnh một cách qua loa như vậy.

Hơn nữa trước và sau khi sinh cũng dễ bị trầm cảm, người có tiền sử bệnh di truyền như chị sẽ càng nghiêm trọng hơn." Hai người lời qua tiếng lại, miệng lưỡi không hề nương tay.

Lồng ngực Mạc Noãn tức đến phập phồng, nhưng cô biết đây là mục đích của Quý Anh Ngữ, cô sẽ không để cô ta dễ dàng đạt được.

Ánh mắt nhìn Quý Anh Ngữ đột nhiên lạnh đi, "Cô không còn là trẻ con nữa, nói năng phải biết chừng mực, đừng chỉ ham vui nhất thời." Quý Anh Ngữ nhún vai, "Thuốc đắng dã tật, chị hà tất phải xuyên tạc ý tốt của người khác, tôi đây cũng là đứng trên góc độ của một bác sĩ tâm lý để tư vấn trước cho chị, để chị biết mình sắp phải đối mặt với điều gì." "Nếu cô đã nói xong rồi thì tự mình ra ngoài, đừng làm phiền tôi ngủ, đừng ở trong phòng ngủ của tôi và Lục Sâm nói những lời nhảm nhí này, giữa tôi và cô cũng không có gì để nói." Mạc Noãn sa sầm mặt, thật sự không nhịn được bắt đầu đuổi người. "Đừng mà, chị bây giờ là vợ của anh Lục, còn tôi là người theo đuổi anh ấy, sao chúng ta lại không có chuyện để nói chứ.

Hay là chúng ta cùng nhau nói về quá khứ của anh Lục, nói về sở thích của anh ấy xem sao." Quý Anh Ngữ khẽ cười, tỏ ra vô cùng hứng thú.

Mạc Noãn có lúc thật sự không hiểu cấu tạo não của Quý Anh Ngữ rốt cuộc là thế nào, nhìn chằm chằm cô ta một lúc, cười lạnh nói:

"Tôi không có hứng thú bàn luận về chồng của mình với một người phụ nữ có dụng ý khó lường." Quý Anh Ngữ lại không quan tâm, tự mình nói: "Chị có thể thản nhiên chấp nhận thân phận này của tôi như vậy, chắc hẳn đã biết câu chuyện tình yêu giữa anh ấy và chị gái tôi rồi nhỉ.

Anh Lục đã cướp chị tôi từ tay anh Bùi, nhưng nói đúng ra cũng không phải là cướp, dù sao anh Bùi cũng chưa tỏ tình với chị tôi, họ không phải là quan hệ bạn trai bạn gái.

Chị tôi trước giờ là một người phụ nữ khô khan vô vị, không biết cách lấy lòng người khác, nhưng được cái năng lực làm việc rất mạnh.

Nhưng anh Lục thật ra cũng không phải người lãng mạn, những chiêu trò theo đuổi con gái thông thường anh ấy một chiêu cũng không biết, không biết tặng hoa, không biết cố tình tạo sự lãng mạn.

Quá trình anh ấy theo đuổi chị tôi cũng chỉ là thường xuyên mặt dày đến nhà chúng tôi nấu cơm, vừa hay chị tôi lại là một kẻ ngốc trong phương diện này, lâu dần, có cảm tình với anh ấy là điều chắc chắn." "Còn nữa, bất kể chị tôi bệnh nặng bệnh nhẹ gì, anh ấy đều luôn ở bên cạnh.

Chị tôi là người quen mạnh mẽ, không thích tỏ ra yếu đuối.

Có một lần tôi nghe anh ấy nói với chị tôi, ‘Em không cần phải mạnh mẽ như vậy, bên cạnh em có anh đây mà’, lúc đó mắt chị tôi đã đỏ hoe…" "Họ rất thích cuộn tròn trên sofa hôn nhau, tôi rất nhiều lần đi học về đều thấy họ đang hôn nhau.

Chương 277

Anh ấy cũng sẽ lẻn vào phòng chị tôi lúc nửa đêm, rồi sáng sớm lén lút rời đi, hoặc là giả vờ ra ngoài mua bữa sáng, sau đó quang minh chính đại ăn sáng cùng chúng tôi rồi đưa chị tôi đi làm.

Anh ấy thích véo má chị tôi, như thể đó là một việc rất vui.

Cũng thường xuyên nghiêm mặt với chị tôi, nhưng giọng điệu quan tâm thì không thể che giấu được…" Quý Anh Ngữ kể vanh vách, nói rất nhiều chuyện ấm áp giữa Lục Sâm và Quý Anh Ly.

“Có lẽ những cách làm này của anh ấy không có tác dụng với những người phụ nữ khác, nhưng với chị tôi thì khác.

Bố mẹ tôi qua đời lúc chị tôi học cấp ba, tuy chúng tôi không giàu có nhưng cũng được lớn lên trong lòng bàn tay của bố mẹ.

Sau khi bố mẹ mất, hai chị em tôi bơ vơ không nơi nương tựa, sống bằng số tiền tiết kiệm bố mẹ để lại, một mình chị tôi gánh vác cả gia đình.

Điều chị ấy cần không phải là sự lãng mạn, mà là cảm giác an toàn, một người có thể cho chị ấy cảm giác an toàn, và trùng hợp là anh Lục chính là người như vậy.” Dù đã biết chuyện của Lục Sâm và Quý Anh Ly, nhưng giờ phút này nghe Quý Anh Ngữ nhắc lại chuyện cũ, trong lòng Mạc Noãn vẫn rất khó chịu.

Cùng một câu chuyện, nhưng từ miệng những người khác nhau kể ra lại mang một hương vị hoàn toàn khác.

Lục Sâm kể rất khô khan, còn Quý Anh Ngữ lại kể vô cùng sống động, sống động đến mức trước mắt cô gần như có thể hiện ra khung cảnh hai người họ ở bên nhau, thậm chí còn tự mường tượng ra rất nhiều lời họ sẽ nói với nhau.

Càng đáng buồn hơn là, thực ra trong lòng cô rất rõ ràng, những lời của Quý Anh Ngữ đều không phải là giả, Lục Sâm thật sự là người như vậy, đối xử với người không quan tâm thì lạnh lùng kiêu ngạo, đối xử với người quan tâm thì ấm áp chu đáo.

Cô có thể không bận tâm đến quá khứ của Lục Sâm, nhưng lại không thể không bị ảnh hưởng chút nào khi nghe người khác nhắc đến câu chuyện tình yêu của anh với người khác.

Dường như cảm thấy nói vẫn chưa đủ triệt để, Quý Anh Ngữ lại bổ sung: “Còn về việc hai người ở công ty đối xử với nhau thế nào, tôi nghĩ cô là một người từng lăn lộn trong chốn công sở, có lẽ còn từng xem tiểu thuyết ngôn tình và phim truyền hình, chắc chắn có thể hiểu được là chuyện gì.

Kể cả không hiểu, có lẽ cô cũng có thể tưởng tượng được, dù sao thì sếp và nữ thư ký xưa nay vẫn là hai từ khiến người ta nghĩ ngợi lung tung, huống chi một trong hai người còn động lòng thật từ trước, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, giữa họ sẽ xảy ra chuyện gì là điều hiển nhiên.” “Sau khi chị tôi mất, anh ấy vì chị mà cắt bỏ mảng kinh doanh bất động sản, từ đó không bao giờ đầu tư vào bất động sản nữa, vì chị mà lao vào công việc như điên, mắc bệnh đau dạ dày nghiêm trọng, thậm chí vì chị mà không còn yêu đương nữa.

Cộng thêm thời gian họ yêu nhau, chị tôi đã ở trong tim anh ấy gần mười năm.

Không thể phủ nhận, anh ấy nhiều năm không yêu đương, lại chọn kết hôn chớp nhoáng, chắc chắn cũng có thích cô, nhưng cô và anh ấy quen nhau chưa đầy một năm, tình cảm sâu đậm đến đâu, cô rốt cuộc lấy đâu ra tự tin để nghĩ rằng người đàn ông này thuộc về mình?” Thấy Mạc Noãn không nói gì, Quý Anh Ngữ lại nói: “Thôi được, vậy nói với cô về sở thích của anh ấy nhé.

Có lẽ cô chưa phát hiện ra, khẩu vị ăn uống của anh Lục trước giờ đều thanh đạm, vì anh ấy khá dễ bị nóng trong người, chỉ cần ăn một chút đồ cay là bị ngay.

Anh ấy cũng không thích ăn những món ăn vặt linh tinh, đặc biệt là mấy món đồ nướng ở các quán vỉa hè.

Buổi tối không thích ăn đồ dầu mỡ, vì anh ấy luôn rất chú trọng giữ dáng, ăn đồ dầu mỡ cần phải tốn rất nhiều thời gian vận động để tiêu hao." Mạc Noãn cảm thấy không thể nhịn được nữa, lạnh mặt nói: "Đó cũng chỉ là quá khứ mà thôi, cô không cần phải nhắc lại với tôi nữa.

Chồng tôi bây giờ lấy tôi làm trung tâm, hơn nữa anh ấy cũng không phải không thích ăn đồ ở quán vỉa hè." Cô nhớ lần gặp lại sau khi họ đăng ký kết hôn, anh chính là người đã đưa cô đi ăn miến chua cay, hơn nữa anh còn biết cho thêm giấm vào, rõ ràng là thường xuyên ăn.

Hơn nữa cơm cô nấu, cũng không thấy thanh đạm cho lắm.

Mạc Noãn chợt nghĩ ra điều gì đó, cô còn chưa kịp nghĩ thông suốt, Quý Anh Ngữ đã nhanh hơn một bước mở miệng: "Ăn đồ ở quán vỉa hè, đó là sở thích của chị tôi.

Vì chị ấy cảm thấy tiện lợi, tan làm có thể mua mang về nhà, vừa ăn vừa xem TV rất hưởng thụ." Mạc Noãn sắc mặt có chút tái nhợt, Quý Anh Ngữ biết mình đã nói đúng, tiếp tục: "Nhưng cô đúng là một người phụ nữ ích kỷ, cứ yên tâm hưởng thụ sự tốt đẹp của anh Lục đối với cô.

Anh ấy có thể chiều cô một hai năm, chẳng lẽ còn có thể chiều cô cả đời sao?

Sớm muộn gì cũng có ngày mệt mỏi, chán chường, đến lúc đó, cuộc hôn nhân không có tình cảm này của các người cũng đi đến hồi kết thôi.

Hơn nữa, cô dựa vào đâu mà bắt anh ấy phải làm đến mức này vì cô?” Không có tình cảm, sao có thể chứ?

Trong đầu Mạc Noãn thoáng qua từng hình ảnh Lục Sâm đối xử tốt với cô.

Cảm xúc bị Quý Anh Ngữ ảnh hưởng cũng lập tức được điều chỉnh lại.

Cô thầm hít thở sâu, bình tĩnh nhìn Quý Anh Ngữ: “Có lẽ hôm nay nếu là chị của cô nói với tôi những lời này, tôi sẽ cảm thấy khó chịu hơn.

Nhưng cô nói tôi không có tư cách, vậy cô thì có tư cách gì?

Tôi dù sao cũng mang danh vợ của Lục Sâm, cô là cái thá gì, em gái của bạn gái cũ?

Một người phụ nữ dựa vào chị gái để giành lấy sự đồng cảm?” “Cô…” Quý Anh Ngữ bị chọc trúng chỗ đau, nhất thời có chút nghẹn lời.

“Cô nói nhiều như vậy, tôi tạm thời cho rằng cô đang đòi lại công bằng cho người chị đã khuất của mình, nhưng cô không cảm thấy mình rất vô sỉ sao?

Người mà chị gái mình từng yêu sâu đậm, bây giờ cô lại có suy nghĩ như vậy với anh ấy, cô thấy có thích hợp không?” “Không có gì không thích hợp cả, chị ấy đã mất rồi, tôi có quyền theo đuổi anh ấy.” Quý Anh Ngữ vẻ mặt kiên định.

Mạc Noãn nghiêm túc nhìn Quý Anh Ngữ một lúc, rồi nói: “Bây giờ tôi có thể trả lời câu hỏi ban đầu của cô rồi.

Cô muốn cướp chồng tôi, đó là chuyện hoang đường, tuyệt đối không thể.” Nếu người đứng trước mặt cô là Quý Anh Ly, có lẽ cô không có tự tin đó.

Nhưng đối với Quý Anh Ngữ, cô chỉ có hai chữ “ha ha” mà thôi.

Mạc Noãn vô cùng chắc chắn, Lục Sâm đối với cô ta tuyệt đối không có một chút tình cảm nam nữ nào, sự tốt đẹp của anh đối với cô ta cũng chỉ là vì áy náy với Quý Anh Ly nên muốn bù đắp cho người em gái duy nhất của cô ấy.

“Mạc Noãn, cô đừng quá tự cho là mình đúng.” “Không phải tôi tự cho là mình đúng, mà là cô vẫn luôn không nhìn rõ sự thật.” Nếu Lục Sâm có ý gì với cô ta, thì còn có chuyện của cô sao?

“Trái tim đàn ông không đáng tin như vậy đâu.

Ngày trước họ sớm tối bên nhau, tôi đã chứng kiến không ít.

Anh ấy có thể bước ra khỏi nỗi đau mà chị tôi mang lại, thì từ bỏ cô có gì khó.” Quý Anh Ngữ khinh thường nhìn Mạc Noãn, khóe miệng mang theo nụ cười chế giễu.

Có gì khó?

Cô chưa chết, cũng sẽ không rạn nứt tình cảm với anh, đây chính là điểm khó khăn lớn nhất.

“Cô cứ luôn hỏi tôi có tư cách gì?

Vậy cô có từng nghĩ bản thân mình có tư cách để thay thế không?” “Chỉ bằng việc tôi và chị gái giống nhau bảy phần, chỉ bằng việc tôi hiểu anh ấy hơn cô?

Chỉ bằng việc tôi cảm thấy mình có bản lĩnh có thể cướp anh ấy từ bên cạnh cô.” Mạc Noãn đã phát hiện ra, thực ra mỗi lần tiếp xúc giữa cô và Quý Anh Ngữ, cô ta đều đang ngấm ngầm đưa ra những ám thị cho cô, không rõ ràng, nhưng lần nào cũng khiến lòng cô không thoải mái.

Lần đầu gặp mặt gọi Lục Sâm là anh rể, thân thiết với cô, không nghi ngờ gì là muốn cô buông lỏng cảnh giác với cô ta.

Chương 278

Lần đi mua sắm cùng cô, tấm ảnh chụp chung với Quý Anh Ly trong ví có lẽ cũng là cố ý cho cô xem, thậm chí vết thương ở mắt cá chân cũng là do cô ta cố tình tạo ra, mục đích là để tiếp cận Lục Sâm.

Hôm nay nếu không phải cô phản ứng kịp thời, một tràng lời nói của cô ta chắc chắn sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến cô.

Mạc Noãn trước nay không thích tranh cãi với người khác, đặc biệt là khoe khoang tình cảm của mình với Lục Sâm, nhưng Quý Anh Ngữ thật sự khiến cô đau đầu, không nói ra thì không hả được cơn giận trong lòng.

Mạc Noãn mỉm cười: “Chẳng lẽ cô không biết tôi và Lục Sâm chỉ gặp một lần đã kết hôn sao?

Chẳng lẽ cô không biết điều đó có ý nghĩa gì sao?” “Có thể có ý nghĩa gì chứ, chẳng qua là anh ấy không chịu nổi áp lực từ gia đình nên cần đi xem mắt, vừa hay lại gặp một người trông cũng tạm được.” Ngụ ý, cô chẳng qua chỉ là một cọng rơm cứu mạng mà Lục Sâm vớ được, không có gì đáng để khoe khoang cả.

Mạc Noãn cảm thấy, loại người giỏi ngụy trang này quả thực rất phiền phức, bạn nói gì cũng giống như dùng nắm đấm đấm vào bông, chẳng có tác dụng gì.

Không thể phủ nhận, Quý Anh Ngữ quả thực có bản lĩnh, có thể đoán được một vài nguyên nhân ban đầu khi họ đăng ký kết hôn, nhưng cô không phải kẻ ngốc, sẽ không dễ dàng bị cô ta khiêu khích.

“Mấy năm nay Lục Sâm tiếp xúc với bao nhiêu phụ nữ, tôi không tin là không có vài người thích hợp để làm vợ, cớ gì phải đợi đến khi bị ép đi xem mắt mới chọn một người thích hợp như vậy.

Hơn nữa cô ở bên cạnh anh ấy bao nhiêu năm, anh ấy lại chưa từng nghĩ đến cô, đối với cô không có một chút suy nghĩ nam nữ nào.

Tại sao lại là tôi, một người chỉ gặp một lần, điều này cô đã nghĩ kỹ chưa?" Ánh mắt Quý Anh Ngữ nhanh chóng thay đổi, đôi mắt vốn quen tĩnh lặng trước mặt người khác cũng không nhịn được mà biến sắc.

Cô ta còn chưa kịp phản bác, đã nghe Mạc Noãn nhếch môi, giọng nói không mặn không nhạt nhưng lại đanh thép: "Tôi nói cho cô biết, đó gọi là hạ gục trong nháy mắt." "Mạc Noãn!" Quý Anh Ngữ không nhịn được cao giọng.

"Có phải cảm thấy tôi nói cũng có lý không?

Tôi nói cho cô biết, chỉ riêng cái thân phận em gái của Quý Anh Ly, Lục Sâm sẽ không có suy nghĩ gì với cô đâu.

Trông giống thì sao chứ, bây giờ công nghệ phẫu thuật thẩm mỹ phát triển như vậy, muốn biến thành một người khác hoàn toàn là có thể, vấn đề ngoại hình có là gì.

Tôi có thể mang một khuôn mặt hoàn toàn khác với chị cô mà kết hôn chớp nhoáng với anh ấy, đó mới gọi là hoàn mỹ." Mạc Noãn không biết cuối cùng mình còn nói những gì, đợi đến khi cô hoàn hồn lại, trong phòng đã không còn bóng dáng Quý Anh Ngữ.

Mạc Noãn cảm thấy thái dương đau nhức, không nhịn được đưa tay lên xoa xoa.

Lúc này Lục Tử Đồng đẩy cửa bước vào, Mạc Noãn liếc nhìn người đến, không nhịn được thầm buồn cười, vừa rồi cô đúng là chỉ số thông minh sụt giảm, lại có thể nghĩ người gõ cửa là Lục Tử Đồng.

Với tính cách của Lục Tử Đồng, nếu biết Lục Sâm không có ở đây, làm sao có thể gõ cửa chứ.

“Chị dâu, em vừa thấy Quý Anh Ngữ từ phòng chị đi ra?

Đây là chuyện gì vậy?” Lục Tử Đồng có chút lo lắng.

“Vừa rồi đã ngửa bài với tôi, nói là muốn cướp anh trai chị đi.” Lục Tử Đồng sững sờ một lúc, rồi tức giận nói: “Cô ta thật sự là vô sỉ không có giới hạn, không biết xấu hổ, lại dám khiêu khích chị ngay tại nhà họ Lục.

Chị nên dùng bút ghi âm ghi lại những lời cô ta nói, vạch trần bộ mặt thật của cô ta trước mặt mọi người.

Bao nhiêu năm nay cô ta thật sự đã lừa cả nhà chúng ta thảm rồi, đặc biệt là ông nội, biết cô ta bị trẹo chân còn đặc biệt cho người đến đón, còn hầm móng giò cho ăn, nghĩ lại thật không đáng.” “Sao em cũng nghĩ đến việc dùng bút ghi âm vậy?” Mạc Noãn có chút buồn cười nhìn Lục Tử Đồng.

“Cách đây không lâu lúc đi chơi, có nghe chị Mễ nói qua, chị ấy thường xuyên mang theo một cây bút ghi âm bên người, vì thói quen tốt này mà giải quyết được không ít chuyện.

Không được, lát nữa em sẽ lên mạng chọn cho chị mấy cây bút ghi âm thật tốt.

Mọi chuyện chỉ mới bắt đầu thôi, sau này nếu Quý Anh Ngữ còn đến khiêu khích chị, chị cứ trực tiếp ghi âm lại lời cô ta nói.” “Nhưng chị cũng không thể lúc nào cũng mang theo bên người được.” Mạc Noãn cười nói.

Việc nhà họ Lục đối tốt với Quý Anh Ngữ, Mạc Noãn cũng không có ý kiến gì, dù sao năm xưa Quý Anh Ly cũng là vì giải quyết vấn đề của Lục thị mới phát bệnh qua đời, họ đều là những người hiểu chuyện, tự nhiên sẽ đặc biệt quan tâm đến Quý Anh Ngữ.

“Chuyện này có gì khó đâu, em đã học hỏi kinh nghiệm từ chị Mễ rồi, bây giờ có những thứ như kẹp tóc ghi âm, nhưng đẳng cấp hơi thấp, thôi bỏ đi.

Hay là thế này, em tìm người làm riêng cho chị một cái.” Mạc Noãn thấy Lục Tử Đồng nghiêm túc như vậy, không nỡ từ chối ý tốt của cô bé, đành phải đồng ý: “Được.” Lúc này cô còn chưa nghĩ đến sau này cây bút ghi âm này lại có tác dụng quan trọng đến thế.

Lục Tử Đồng và Mạc Noãn nói chuyện rất lâu, phần lớn là những tuyệt chiêu trị tiểu tam mà cô bé học được từ các kênh khác nhau.

Nói đến cuối cùng, Lục Tử Đồng cũng buồn ngủ, bèn trèo lên giường ngủ cùng Mạc Noãn.

Nhưng nhìn bụng Mạc Noãn có chút động lòng, cô bé ghé sát tai vào bụng Mạc Noãn, trêu đùa hai nhóc con.

Hai nhóc con đặc biệt nể mặt, chỉ cần cô bé nói chuyện, chúng nó sẽ không ngừng cử động.

Mạc Noãn có chút buồn cười: “Hai nhóc này thật lạ, anh trai em từ lúc biết chúng nó biết động đã bắt đầu trêu, cũng được một thời gian rồi mà chúng nó không thèm để ý.

Em mới lần đầu mà chúng nó đã như vậy.” “Chị dâu, chị nói xem có phải là hai bé trai không, nếu không tại sao lại mê gái đẹp như vậy, chỉ nể mặt mỹ nữ thôi.” Mạc Noãn bật cười: “Hình như cũng có lý.” “Nếu cả hai đều là con trai, anh em chắc chắn sẽ tức đến hộc máu.” Trong phòng làm việc.

“Chú, chuyện công ty của Noãn Noãn rốt cuộc là sao, hôm đó tại sao chú lại nói có ẩn tình khác?” “Đây cũng là chuyện hôm nay chú muốn nói với cháu.

Sắp đến kỳ bầu cử thay đổi nhiệm kỳ rồi, vị trí này của chú có rất nhiều người đang nhòm ngó, đồng thời cũng có người sợ vị trí của mình không giữ được, cho nên họ chó cùng rứt giậu, không tìm được điểm yếu của Lục thị, tự nhiên sẽ ra tay với công ty của tiểu Noãn.” Lục Nam Triết vừa nói, Lục Sâm liền hiểu ra.

Với vị trí hiện tại của Lục Nam Triết, nếu tiếp tục ở thành phố A, không gian thăng tiến cũng chỉ có một vị trí đó, và cũng chỉ có người đó có thể đè đầu ông.

“Người đó không phải nói là sẽ chuyển đến thành phố khác sao?

Sao vẫn còn gây sóng gió ở thành phố A?” “Chính vì ông ta biết động thái của cấp trên nên mới làm như vậy.

Bí thư thành ủy thành phố A là một vị trí béo bở, ông ta dù chuyển đến thành phố nào, tuy cấp bậc như nhau, nhưng thực chất là đã bị hạ cấp.

Hơn nữa ông ta ở thành phố A bao nhiêu năm, tự nhiên lo lắng lần này đi sẽ lộ ra sơ hở, khi chưa dọn dẹp sạch sẽ mọi chuyện, làm sao ông ta có thể yên ổn ra đi được.” “Vậy lần này tiểu Noãn chịu thiệt là chắc rồi?” “Yên tâm đi, chú đã cho người đi giải quyết rồi.

Vốn dĩ đây cũng không phải chuyện gì to tát, là do ông ta cố tình bám riết không buông.” “Chú à, thực ra Lục thị không thiếu tiền, nếu bên tiểu Noãn có vấn đề về vốn, cháu sẽ tìm cách cho cô ấy.

Chú không cần ra mặt, nếu không đến lúc đó để lại điểm yếu cho ông ta thì không hay.” “Cháu yên tâm, chú đây tự biết chừng mực.

Thực ra ông ta chính là đang ép chú ra tay, chú không ra tay thì tiếp theo ông ta cũng sẽ tìm đủ mọi chuyện.

Chú thà thuận theo ý ông ta, cho dù sau này có trở thành điểm yếu, loại chuyện này chỉ cần điều tra kỹ lưỡng chắc chắn sẽ nhanh chóng được giải quyết, không phải là vấn đề gì to tát cả.

Ở thành phố A này ông ta còn chưa thể một tay che trời được.”

Lúc ăn tối, Lục Sâm rõ ràng cảm thấy tâm trạng Mạc Noãn có chút không ổn, vì ngay cả món cô thích ăn nhất cô cũng không động đũa nhiều, chỉ ăn một chút cho có lệ.

Chương 279

Lục Sâm có thể nhận ra, những người khác tự nhiên cũng cảm nhận được.

Tần Tuệ không hiểu hỏi: “Tiểu Noãn, tối nay đồ ăn không hợp khẩu vị con à?

Sao thấy con không có vẻ gì là muốn ăn vậy?” Mạc Noãn cười cười, không muốn người nhà lo lắng.

Chuyện Quý Anh Ngữ có ý đồ xấu, cô không muốn chỉ nói miệng, mà muốn mang bằng chứng đến trước mặt họ.

“Chắc là do trưa nay con ăn hơi nhiều, bây giờ vẫn chưa thấy đói.” Thực ra là vì đối diện có một Quý Anh Ngữ đang ngồi, cô vừa nhìn thấy cô ta, liền nhớ lại những lời cô ta nói với cô trong phòng ngủ lúc trước.

Quý Anh Ngữ không ngẩng đầu mà chỉ cắm cúi ăn cơm của mình.

Lục Tử Đồng không nhịn được thầm lườm cô ta một cái, rồi cũng im lặng không nói.

Chuyện này cô bé đã thống nhất với Mạc Noãn, chuẩn bị tạm thời giấu đi, sau đó sẽ từ từ vạch trần.

Cho nên dù cô bé rất muốn nói, lúc này cũng chỉ có thể giữ im lặng.

“Không sao, ăn được bao nhiêu thì ăn, tối nếu đói thì bảo A Sâm hâm lại cho con ăn.” Lão gia tử cười nói.

“Đúng rồi, mẹ lại liên hệ được một người giúp việc ở cữ, nhưng các con bây giờ không ở trong khu nhà lớn, nên mẹ cũng chưa gọi người ta đến, đợi các con về khu nhà lớn rồi tính.” Tần Tuệ nói.

Mạc Noãn gật đầu: “Làm mẹ phải bận tâm rồi.” “Bận tâm gì chứ, mẹ lo liệu chuyện cho cháu của mẹ, mẹ vui còn không kịp.” Tần Tuệ không cho là đúng mà xua tay.

Lục Sâm thấy Mạc Noãn không nói nhiều trên bàn ăn, liền biết chuyện này không tiện nói, cho nên dù biết rõ cô đang tùy tiện tìm cớ, anh cũng không cố ý vạch trần.

Ăn tối xong, Lục Sâm đưa Mạc Noãn ra ngoài đi dạo.

Do đã đến giai đoạn giữa và cuối thai kỳ, dì Mai bảo họ mỗi tối đều phải kiên trì đi bộ một tiếng, như vậy sẽ có lợi cho việc sinh nở sau này.

“Noãn Noãn, tối nay tâm trạng em có chút không ổn, có phải đã xảy ra chuyện gì mà anh không biết không?” Lục Sâm dừng bước, dường như đang chờ đợi câu trả lời của cô.

Mạc Noãn im lặng vài giây, không giấu giếm Lục Sâm, nói thẳng: “Trưa nay, Quý Anh Ngữ có đến tìm em.

Cô ta hỏi em xác suất cô ta cướp được anh là bao nhiêu?” Thân thể Lục Sâm hơi cứng lại, anh biết Mạc Noãn sẽ không nói dối, càng không thêm mắm thêm muối khi truyền lời.

Anh khẽ nheo mắt, rồi nhìn Mạc Noãn: “Cô ta thật sự nói vậy?” Mạc Noãn gật đầu.

“Ừm, anh tin em.

Vậy em trả lời thế nào?” Mạc Noãn khẽ nhếch môi, gương mặt nhỏ nhắn vô cùng nghiêm túc, nói từng chữ một: “Em nói, tuyệt đối không thể.” Lục Sâm sững sờ một lúc, rồi khuôn mặt tuấn tú lập tức nhuốm ý cười, anh xoa đầu cô: “Anh không biết Noãn Noãn nhà chúng ta lại có lòng tin với anh như vậy đấy?” “Anh Lục nói vậy, là không có lòng tin với em, hay là không có lòng tin với chính mình?” Mạc

Noãn khẽ hừ một tiếng, dáng vẻ có chút kiêu ngạo, giọng điệu hơi lành lạnh.

Lục Sâm bật cười: “Anh đối với bản thân trước giờ luôn rất có lòng tin, nhưng đối với việc nhận được sự tin tưởng trăm phần trăm của em thì cảm thấy có chút bất ngờ.

Anh cứ nghĩ em ít nhất sẽ nói tám, chín mươi phần trăm, không ngờ lời lẽ của em lại biểu đạt là 100%.” Mạc Noãn khẽ chọc mấy cái vào ngực Lục Sâm, bất mãn chu môi: “Hừ, nói vậy là em tự tin thái quá rồi, thực ra nên nói là 50% phải không?” Lục Sâm cười nhẹ: “Em nói hoàn toàn chính xác.

Chỉ là khi cô ta khiêu khích quyền uy của bà Lục, bà Lục đã phản bác thế nào?” Mạc Noãn bĩu môi, bực bội nói: “Còn có thể phản bác thế nào nữa, em nói nếu anh có ý với cô ta thì đã sớm ra tay rồi, làm gì còn đến lượt em.

Hơn nữa em còn nói với cô ta anh chỉ gặp em một lần đã quyết định đăng ký kết hôn, đó là hạ gục trong nháy mắt.

Em đã hạ gục anh, cũng hạ gục tất cả những người phụ nữ có ý đồ với anh.” Lục Sâm nhìn vợ mình, nhất thời không nhịn được cười.

Anh biết cô không phải là loại quả hồng mềm mặc người ta nắn bóp, chọc giận cô chắc chắn cũng không có kết quả tốt.

“Em nói vậy là đúng, anh đáng để em tin tưởng như vậy.

Em là vợ của anh, anh biết mình muốn gì, sẽ không bị những chuyện đó ảnh hưởng.” “Chưa chắc đâu, ai mà biết được khi anh nhìn thấy khuôn mặt giống hệt Quý Anh Ly của cô ta, trong lòng rốt cuộc đang nghĩ gì chứ?” Mạc Noãn chua lè nói.

Lục Sâm cảm thấy Quý Anh Ngữ thật sự đã quá đáng rồi.

Mạc Noãn căn bản chưa từng thấy Quý Anh Ly trông như thế nào, trừ phi cô ta tự mình nói với Mạc Noãn, hoặc là thông qua cách nào đó để nói cho Mạc Noãn biết.

Lục Sâm nhíu mày: “Sao em biết hai chị em họ trông rất giống nhau?” “Từ lần đầu tiên gặp cô ta, trong lòng em đã có cảm giác cô ta có ý với anh, nhưng anh hoàn toàn phủ nhận, em cũng không có bằng chứng, cho nên sau này không nhắc đến nữa.

Mãi cho đến khi cô ta tự thú nhận với em, em mới xâu chuỗi được nhiều chuyện lại với nhau.

Thực ra cách đây không lâu lúc mẹ và chúng ta cùng đi trung tâm thương mại, em đã thấy ảnh trong ví của cô ta.

Lúc đó ví của cô ta rơi xuống đất, em nhặt lên giúp, lúc đó em không thấy có gì lạ, bây giờ em có thể chắc chắn cô ta cố ý cho em xem, mục đích là để trong lòng em có khúc mắc.” “Cô ta còn nói gì với em nữa?” Giọng Lục Sâm có vài phần nghiêm túc.

“Những gì cô ta có thể nói với em, chẳng qua là những chi tiết ân ái giữa anh và bạn gái cũ, còn có thể nói gì nữa chứ.” Lục Sâm véo má Mạc Noãn, trong mắt tràn đầy cưng chiều: “Bà Lục nhà chúng ta lại ghen rồi.” Mạc Noãn vì hành động này, lại nhớ đến lời Quý Anh Ngữ nói hôm nay: “Anh ấy trước kia thích nhất là véo má chị tôi.” Cô đột nhiên hất mạnh tay Lục Sâm ra.

Cảm nhận được cảm xúc của mình bị Quý Anh Ngữ ảnh hưởng, Mạc Noãn lắc đầu, xua đi những suy nghĩ linh tinh này.

Cô không thể không nói, Quý Anh Ngữ đối với việc nắm bắt lòng người quả thực rất có tài, cô ta nói như vậy, cứ như nắm được tử huyệt của cô vậy.

“Noãn Noãn, em sao vậy?” Lục Sâm chỉ cảm thấy lòng bàn tay mình nóng rát, có thể tưởng tượng được Mạc Noãn đã dùng bao nhiêu sức.

“Em không sao.” Mạc Noãn lắc đầu, không muốn để Lục Sâm quá lo lắng.

“Con bé này có lúc bình tĩnh lý trí đến mức khiến anh có chút bất lực.

Anh không biết có thể làm gì cho em nữa.

Em nói thật cho anh biết, em vừa rồi đang nghĩ gì, tại sao lại đột nhiên hất tay anh ra?” Lục Sâm căn bản không yên tâm về Mạc Noãn, chỉ có thể truy hỏi đến cùng.

Mạc Noãn cảm thấy nếu trong lòng giấu chuyện, cả người cũng không thoải mái, bèn nói với Lục Sâm: “Lục Sâm, em có thể nói chuyện nghiêm túc với anh một lần nữa được không?” Lục Sâm bị giọng điệu nghiêm túc này của Mạc Noãn làm cho sững sờ: “Noãn Noãn, em muốn nói gì?” Mạc Noãn mấp máy môi, những lời này cô đã nung nấu cả ngày hôm nay, nhưng đến giây phút này, nhất thời lại không biết nên mở lời thế nào.

Cô sợ câu trả lời anh đưa ra không phải là điều cô muốn.

“Noãn Noãn, giữa chúng ta không cần phải quá câu nệ.” “Lục Sâm, em chỉ muốn hỏi anh một câu, bây giờ anh còn yêu Quý Anh Ly không?” Mạc Noãn suy nghĩ rất lâu, nhắm mắt lại, dùng rất nhiều sức lực mới hỏi ra được câu này.

Nghe vậy, cả người Lục Sâm đều cứng đờ.

Chương 280

Mạc Noãn nhìn anh như vậy, sợi dây trong lòng cũng căng lên theo, cũng đoán được phần nào câu trả lời của anh.

Bầu không khí giữa hai người lập tức thay đổi, mỗi phút mỗi giây đối với Mạc Noãn đều là dày vò, cô thật sự sợ từ miệng Lục Sâm sẽ nói ra điều gì không hay.

Không biết đã qua bao lâu, Lục Sâm mới nhẹ nhàng nắm lấy vai cô, nghiêm túc nhìn vào mắt cô nói: “Noãn Noãn, em không cần phải so sánh với cô ấy.

Trong lòng anh, em là người anh trân trọng nhất trong cuộc đời sau này, không ai có thể thay thế được.

A Ly là quá khứ của anh, em có thể coi cô ấy là nửa đời trước của anh.

Đối với tình cảm dành cho cô ấy, anh không thể phủ nhận, cũng không thể đi phủ nhận, vì đó đều là những lời trái với lòng mình.” Mạc Noãn cơ thể khẽ run lên: “Anh thật sự vẫn còn yêu Quý Anh Ly?” “Dù yêu nhiều đến đâu, cũng đều là chuyện quá khứ rồi.

Bây giờ, anh chỉ muốn trân trọng em thật tốt.

Noãn Noãn, anh nói vậy, em có hiểu không?” Mạc Noãn cười khổ, hiểu, sao lại không hiểu chứ.

Lục Sâm quá thành thật, chuyện này một chút cũng không muốn lừa dối cô.

Nếu đổi thành những người khéo ăn khéo nói khác, có lẽ lúc này đã sớm đổi giọng nói rằng, quá khứ chỉ là tuổi trẻ bồng bột, đó không phải là tình yêu đích thực.

Nhưng anh Lục nhà cô không như vậy, luôn một là một, hai là hai, một chút cũng không muốn mập mờ.

Cô không biết có phải người phụ nữ nào cũng so đo tính toán như vậy không, dù sao thì lòng dạ của cô bây giờ thật sự rất hẹp hòi, luôn nghĩ, nếu Lục Sâm từ đầu đến cuối chỉ yêu một mình cô thì tốt biết mấy.

“Noãn Noãn, những chuyện đã xảy ra trong quá khứ đều là một phần trải nghiệm cuộc đời của anh, anh thật sự không thể phủ nhận hoàn toàn.

Không có những trải nghiệm đó, sẽ không có anh của hiện tại, người em gặp chắc chắn sẽ hoàn toàn khác với anh bây giờ.” Lục Sâm nâng mặt Mạc Noãn, nhẹ nhàng nói.

“Em biết.” Mạc Noãn cảm thấy giọng nói của mình sao mà yếu ớt thế.

“Noãn Noãn.” Lục Sâm không nói nữa, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy Mạc Noãn.

“Lục Sâm, em phát hiện em thật sự đã trở nên tham lam rồi.

Em rõ ràng biết như vậy là không đúng, nhưng vẫn muốn ích kỷ chiếm trọn trái tim anh.

Em có phải là quá xấu xa không?” Mạc Noãn ngơ ngác nhìn Lục Sâm, ánh mắt mang theo vài phần mông lung và mất mát.

Lục Sâm rất đau lòng khi thấy cô như vậy, nhưng anh lại không biết nên giải thích tất cả chuyện này thế nào, cũng không biết phải làm sao mới khiến cô vui vẻ.

“Không, Noãn Noãn, em không hề xấu xa chút nào.

Thực ra anh cũng giống em, mỗi lần thấy em quan tâm Lệ Hành, dù anh biết rõ em đối với cậu ta không phải tình cảm nam nữ, anh vẫn sẽ cảm thấy trong lòng không thoải mái, muốn ích kỷ chiếm trọn tất cả những gì thuộc về em.

Đây đều là hiện tượng bình thường, em không cần phải tự trách mình.” Nghe Lục Sâm nói vậy, tâm trạng Mạc Noãn miễn cưỡng tốt hơn một chút.

Khoảng thời gian trước thực ra cô đã thản nhiên bình tĩnh chấp nhận sự tồn tại của Quý Anh Ly, nhưng một tràng lời nói của Quý Anh Ngữ lại khiến cô suy nghĩ lung tung.

Mạc Noãn nhìn Lục Sâm, kể chi tiết lại những lời Quý Anh Ngữ nói cho Lục Sâm nghe, Lục Sâm nghe xong mày tuấn nhíu chặt.

“Lục Sâm, vừa rồi lúc anh xoa mặt em, em chính là đã nghĩ đến những lời Quý Anh Ngữ nói với em, cho nên mới dùng sức hất tay anh ra.” Lục Sâm gật đầu: “Noãn Noãn, anh biết cả rồi.

Anh sẽ tìm cô ta nói chuyện rõ ràng, hy vọng cô ta có thể sớm từ bỏ ý định này với anh.

Em cũng không cần phải suy nghĩ về lời của cô ta.

Anh không phải là một người đàn ông quá giỏi dỗ dành phụ nữ, rất nhiều lúc những hành động nhỏ của anh không phải là xem em như một người phụ nữ khác, mà là một thói quen không thể kiềm chế của anh.

Em và A Ly về tính cách và thói quen sinh hoạt có một vài điểm tương đồng, nhưng anh biết rõ người anh đang đối mặt là ai, em không cần phải bị những lời đó của Anh Ngữ ảnh hưởng.” Nghe Lục Sâm nói vậy, Mạc Noãn cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, bước chân trở về cũng nhẹ nhàng hơn hẳn.

Vừa về đến nhà, Mạc Noãn đã cảm thấy bụng hơi đói, kéo tay áo

Lục Sâm, có chút ngại ngùng nói: “Lục Sâm, em hình như đói rồi.” Lục Sâm véo mũi cô: “Em ra phòng khách đợi một lát, anh đi hâm lại đồ ăn cho em ngay.” “Vậy thì vất vả cho anh Lục nhà chúng ta rồi.” “Nói mấy lời này làm gì, mau đi ngồi đi.” Trong phòng khách, Tần Tuệ tựa vào vai Lục Nam Thiên, hai người đang ngồi trên sofa xem TV.

Mạc Noãn liếc nhìn, lại là một bộ phim thần tượng Hàn Quốc đang thịnh hành nhất hiện nay.

Nữ chính là một nữ diễn viên gạo cội đã nổi tiếng hơn 10 năm, gương mặt hoàn toàn tự nhiên trông rất ưa nhìn, nam chính cũng là một mỹ nam hoa lệ, đẹp trai ngời ngời.

Mạc Noãn không nhịn được nhìn bố chồng mình thêm mấy lần, phát hiện ông tuy nhíu mày, nhưng quả thực vẫn đang xem, rõ ràng là đang xem cùng mẹ chồng cô.

Mạc Noãn cười cười, rồi ngồi xuống bên cạnh họ.

Tần Tuệ xem quá nhập tâm, dường như không nhận ra sự có mặt của cô.

Ngược lại, Lục Nam Thiên không nhịn được hỏi cô: “Tiểu Noãn, A Sâm đâu, sao chỉ có một mình con về?” “Bố, con hình như đói rồi, Lục Sâm đi làm đồ ăn cho con rồi ạ.” “Vậy à, tối nay con đúng là ăn hơi ít, hai nhóc con chắc chắn là đói rồi.

Vậy xem TV một lát đi, A Sâm sẽ làm xong ngay thôi.” Gương mặt luôn nghiêm túc của Lục Nam Thiên hiếm khi lộ ra một tia dịu dàng.

Hai người nói vài câu, Tần Tuệ lúc này mới hoàn hồn, nói với Mạc Noãn: “Tiểu Noãn, bộ phim này con xem chưa?” Mạc Noãn lắc đầu: “Chưa xem ạ, gần đây con không xem TV mấy, bây giờ rất dễ buồn ngủ, buổi tối ăn cơm xong khoảng một hai tiếng là buồn ngủ rồi." "Không sao, đợi con sinh con xong rồi xem.

Bây giờ xem đúng là quá khổ sở, một ngày chỉ cập nhật một tập, chờ đợi thật khó chịu." Mạc Noãn cười gượng, thực ra cô đã lâu lắm rồi không xem phim thần tượng Hàn Quốc kiểu này.

Bây giờ nếu có thời gian, cô chủ yếu xem các chương trình giải trí.

Lục Nam Thiên liếc Tần Tuệ một cái, nói: "Vậy bây giờ anh có thể vào phòng làm việc được chưa?

Để tiểu Noãn xem cùng em một lát." Tần Tuệ thấy ông một bộ dáng sốt ruột không chịu nổi, cười xua tay: "Đi đi, đi đi, em biết anh sớm đã ngồi không yên rồi.

Anh thích đi đâu thì đi, tối nay em không quản anh nữa." Nghe vậy, Lục Nam Thiên như được đại xá, lập tức đi về phía cầu thang.

Tần Tuệ nhìn bóng lưng chồng cuống cuồng bỏ chạy, không nhịn được nói: "Bố con càng ngày càng thiếu kiên nhẫn, bảo ông ấy xem phim cùng mẹ một lát, ông ấy cứ như ngồi trên đống lửa, lúc nào cũng chỉ muốn trốn đi." Sau khi Lục Nam Thiên đi, Mạc Noãn khoác tay Tần Tuệ: "Mẹ à, mẹ bắt một quân nhân như bố xem phim thần tượng thế này, đúng là có hơi làm khó người ta." "Quân nhân, đó là công việc của ông ấy.

Ở nhà ông ấy chỉ là chồng của mẹ, đây là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau." Mạc Noãn cảm thấy lời Tần Tuệ nói rất có lý, không tìm ra được lời nào để phản bác. "Noãn Noãn, thật ra chuyện này cũng giống như A Sâm vậy.

Chương 281

Ở công ty, nó là tổng tài cao cao tại thượng, nhưng ở nhà, nó cũng chỉ là chồng của con, không lâu nữa còn là cha của hai đứa trẻ mà thôi.

Con hoàn toàn không cần phải để tâm đến thân phận của nó." "Mẹ nói đúng ạ, nhưng con vẫn phải nói giúp bố một câu.

Thật ra, ẩn sau vẻ ngoài thô kệch của bố là một trái tim rất tinh tế, sự chu đáo và dịu dàng của bố đều là kiểu lặng thầm, không thể giả được đâu ạ." Cho nên dù không thích xem phim truyền hình, ông vẫn tình nguyện ngồi bên cạnh Tần Tuệ.

Tần Tuệ vỗ vỗ tay Mạc Noãn: "Được rồi, mẹ không nói với con nữa, nếu bỏ lỡ tình tiết mẹ lại phải lên mạng xem lại, ảnh hưởng đến thú vui theo dõi phim." Mạc Noãn nhìn mẹ chồng như vậy, nhất thời có chút khó chấp nhận.

Hôm nay cô mới phát hiện ra bà cũng là một người mê phim, sở thích chẳng khác gì giới trẻ bây giờ.

Lục Sâm nhanh chóng bưng cơm ra phòng khách, Mạc Noãn vừa ăn vừa xem cùng Tần Tuệ.

Đến đoạn tình tiết đặc sắc, sắc mặt Tần Tuệ đột nhiên có chút không tốt, chỉ nghe bà lẩm bẩm: "Nam chính trong phim này đúng là cao thủ tán gái, nếu A Minh còn sống, mẹ nhất định phải bắt nó xem bộ phim này, học hỏi nhiều hơn cách đối xử với con gái, chứ khoản đó nó kém xa người ta." Tay cầm đũa của Mạc Noãn hơi khựng lại, Lục Sâm cũng sững sờ, anh khẽ kéo tay áo Mạc Noãn.

Mạc Noãn nháy mắt với anh, ra hiệu rằng cô biết chừng mực.

Hai người đều không đáp lại lời Tần Tuệ.

Tần Tuệ cũng chỉ nhắc đến vậy rồi lại bị bộ phim thu hút.

Lục Sâm nhìn quanh, không thấy bóng dáng Quý Anh Ngữ đâu, không nhịn được hỏi Tần Tuệ: "Mẹ, con bé Anh Ngữ đi đâu rồi ạ?" Anh vừa nãy còn nghĩ đợi về sẽ nói chuyện rõ ràng với cô ta, không ngờ đến người cũng chẳng thấy đâu. "Sau khi hai đứa ra ngoài đi dạo, nó cũng đi rồi.

Nó nói dạo này lỡ dở nhiều công việc quá, các bác sĩ khác phải trực thay, ngày mai nó phải đến sớm để đổi ca cho họ." Tần Tuệ nói. "Chạy cũng nhanh thật." Lục Sâm cười lạnh. "A Sâm, con bé đó chọc con giận à?

Sao giọng điệu của con nghe không đúng lắm vậy?" Tần Tuệ nghi hoặc nhìn Lục Sâm, không hiểu tại sao tính tình vốn ôn hòa của anh lại đột nhiên thay đổi.

Lục Sâm mỉm cười: "Cô ta đúng là chọc giận con thật.

Con có vài chuyện muốn nói với cô ta, không ngờ cô ta chạy nhanh như vậy." Sự chú ý của Tần Tuệ giờ đã dồn hết vào bộ phim, cũng không nhận ra sự khác thường của Lục Sâm nên không hỏi thêm nữa.

Lúc đi ngủ, Lục Sâm kể cho Mạc Noãn nghe chuyện chú út nói với anh hôm nay.

Mạc Noãn nghe xong kinh ngạc nhìn Lục Sâm: "Vậy tức là có người nhắm vào chú út, chỉ là ra tay với em trước thôi, có phải hiểu như vậy không?" "Nói một cách nghiêm túc thì là vậy.

Từ lúc em gả cho anh thì đã là người nhà họ Lục chúng ta, nếu có người muốn ra tay với nhà họ Lục, tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua cho em." Lục Sâm cười nói. "Thật quá đáng, em còn tưởng là nhắm vào em, không ngờ trong đó còn có uẩn khúc như vậy, xem ra đúng là cây to đón gió." Lục Sâm gật đầu: "Đúng vậy, chuyện công ty em không cần quá lo lắng, chú út nói đã cho người giải quyết rồi, chắc đến thứ hai đi làm các em sẽ nhận được tin mới nhất.

Sau này những chuyện như vậy có lẽ sẽ không ít, em phải chuẩn bị tâm lý." "Không sao đâu, chỉ cần biết vấn đề nằm ở đâu là được, chứ cứ mò mẫm lung tung không chỉ không có kết quả mà còn khiến lòng người hoang mang." *** Thứ hai.

Quý Anh Ngữ cứ nghĩ Mạc Noãn sẽ không nói thẳng với Lục Sâm, nhưng sự thật chứng minh cô đã nghĩ sai.

Buổi trưa cô vừa tan làm chuẩn bị đi ăn cơm thì nhận được điện thoại của Lục Sâm, vừa nghe giọng điệu của anh trong điện thoại, cô đã đoán được chắc là vì chuyện hôm thứ bảy.

Cô biết Lục Sâm sẽ không nói lời hay ý đẹp gì với mình, nên không muốn ra ngoài gặp anh. "Anh Lục, bây giờ em thật sự không đi được, bệnh viện rất đông bệnh nhân, nếu anh không có chuyện gì gấp thì chúng ta nói sau nhé." Quý Anh Ngữ cầm điện thoại nói khẽ.

Lục Sâm nhìn bệnh viện đối diện, trầm giọng nói: "Nếu em không xuống, anh sẽ lên, em tự chọn đi." "Anh Lục." Quý Anh Ngữ kêu lên có chút ấm ức. "Em đừng nghĩ đến việc trốn tránh, em không trốn được đâu." Lục Sâm cảnh cáo.

Anh không cho phép bất kỳ ai khiêu khích Mạc Noãn, dù người đó là em gái của bạn gái cũ, người mà anh từng đối xử như em gái ruột. "Thôi được, nhưng anh phải đợi em một lát, em còn mấy bệnh nhân nữa." "Anh ở quán cà phê đối diện bệnh viện các em, xong việc thì xuống nhanh lên." Lục Sâm thúc giục.

Quý Anh Ngữ chẩn bệnh xong cho hai người cuối cùng, dặn dò vài điều cần chú ý rồi cởi áo blouse trắng, xách túi đi ra ngoài.

Gần như ngay lập tức, cô đã nhìn thấy Lục Sâm trong quán cà phê.

Vẫn là gương mặt khiến cô rung động từ cái nhìn đầu tiên, chỉ có điều lúc này, khuôn mặt tuấn tú của anh đang u ám, mang theo một luồng khí tức giông bão sắp đến.

Biết rõ dáng vẻ này của anh là vì một người phụ nữ khác, trong lòng cô cảm thấy rất khó chịu.

Cô chần chừ bên ngoài hồi lâu, mãi không muốn bước vào, cho đến khi cảm nhận được một luồng ánh mắt lạnh lẽo chiếu vào người mình, cô mới miễn cưỡng bước vào quán cà phê.

Bà chủ quán quen biết cô, vừa thấy cô vào đã nhiệt tình chào hỏi: "Bác sĩ Quý, hôm nay muốn uống cà phê gì?" "Một ly latte, cảm ơn chị." Quý Anh Ngữ cười đáp. "Được, cô đợi một lát, có ngay." Quý Anh Ngữ miễn cưỡng ngồi xuống đối diện Lục Sâm.

Vừa ngồi xuống, một luồng ánh mắt lạnh lẽo đã áp bức khiến cô không thở nổi.

Nhất thời cô cảm thấy vô cùng ấm ức, không nhịn được nhìn Lục Sâm, lẩm bẩm: "Anh Lục, đừng nhìn em bằng ánh mắt đó, em sẽ sợ." Cô vẫn thích ánh mắt dịu dàng của anh hơn, nó khiến người ta cảm thấy rất dễ chịu. "Em còn biết sợ sao?

Em dám nói những lời đó với Noãn Noãn ngay tại nhà, còn có chuyện gì đáng để em sợ nữa?" "Em thật không ngờ, chị ấy lại thích đi mách lẻo sau lưng, tốc độ truyền tin nhanh thật, mới một lúc mà anh đã biết rồi." Quý Anh Ngữ bất mãn bĩu môi. "Đến giờ mà em vẫn không biết mình sai ở đâu à?" Ánh mắt Lục Sâm nhìn Quý Anh Ngữ có chút không tốt, không ngờ đến lúc này mà cô vẫn còn suy nghĩ như vậy. "Anh Lục, tại sao anh cứ phải như vậy?

Em có làm gì chị dâu đâu, chỉ nói với chị ấy vài lời thật lòng thôi mà.

Anh làm gì mà hỏi cung em như hỏi cung tội phạm ở đây, làm như em là tội nhân thập ác bất xá vậy." Quý Anh Ngữ bĩu môi nhìn Lục Sâm.

Nếu là ngày thường, Lục Sâm chắc chắn sẽ thấy đáng yêu, nhưng bây giờ nhìn cô như vậy, trong lòng anh lại thấy phiền muộn khó tả, không nhịn được cao giọng, ngữ khí cũng ngày càng trầm xuống: "Quý Anh Ngữ." Đây là lần đầu tiên Lục Sâm gọi cả họ lẫn tên của cô.

Chương 282

Nghe cách xưng hô không chút tình cảm này, trong lòng Quý Anh Ngữ vô cùng khó chịu, nỗi ấm ức trong lòng bỗng chốc dâng lên như thủy triều. "Đừng có đánh trống lảng với tôi.

Em nói những lời vớ vẩn đó với một người phụ nữ đang mang thai, thế mà gọi là không làm gì sao?" Lời vớ vẩn?

Đó là lần đầu tiên cô nói với người khác về tâm sự đã giấu kín trong lòng bấy lâu nay.

Dù không phải nói trực tiếp với anh, nhưng đó là lời từ tận đáy lòng của cô, sao có thể là lời vớ vẩn được. "Anh Lục, em không biết chị dâu đã nói gì với anh, nhưng đó chỉ là lời thật lòng của em thôi." Quý Anh Ngữ không muốn thừa nhận nhanh như vậy.

Lục Sâm khẽ nheo mắt, ánh mắt nhìn Quý Anh Ngữ mang theo vài phần áp bức: "Chẳng lẽ không phải em nói muốn cướp anh từ tay cô ấy sao?

Không phải em đã nói với cô ấy về chuyện giữa anh và chị gái em sao?" Quý Anh Ngữ cảm thấy trên người có vài phần lạnh lẽo, một lúc sau mới nói: "Chuyện giữa anh và chị gái em đúng là em nói, em cố ý nói cho chị ấy nghe.

Em chỉ thấy bất bình, tại sao mọi thứ tốt đẹp đều bị chị ta chiếm hết.

Chị gái em vì anh mà trả giá bằng cả mạng sống, vậy mà anh chỉ vài năm đã cưới người khác, dành hết mọi sự cưng chiều cho chị ta.

Anh làm vậy có xứng với chị gái em không?" Nói đến cuối cùng, cảm xúc của Quý Anh Ngữ có chút kích động, giống như đang gào

lên.

Nghe vậy, Lục Sâm hơi sững lại, nhưng rất nhanh trong mắt anh đã lướt qua một tia thất vọng: "Quý Anh Ngữ, em có biết thế nào là vợ chồng không?

Em nói với Noãn Noãn chuyện quá khứ của anh và chị em, em có ý đồ gì?

Chẳng lẽ em không biết những lời đó sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến tâm trạng của cô ấy, cũng sẽ ảnh hưởng đến đứa con trong bụng cô ấy sao?

Nếu cô ấy xảy ra chuyện gì, trách nhiệm này em gánh nổi không?" Lục Sâm vốn định nói chuyện tử tế với Quý Anh Ngữ, nhưng con bé này thật sự quá không hiểu chuyện, lời nói ra toàn khiến anh tức giận. "Hơn nữa, anh cưới người khác là chuyện của riêng anh.

Trước khi kết hôn với Mạc Noãn, cô ấy hoàn toàn không biết quá khứ của anh, chuyện này không liên quan đến cô ấy, em đừng có chụp mũ lung tung lên đầu cô ấy." So với sự kích động của Quý Anh Ngữ, Lục Sâm bình tĩnh hơn nhiều.

Nếu thật sự có báo ứng bạc tình bạc nghĩa gì đó, thì cứ báo ứng lên đầu anh, không liên quan một chút nào đến vợ của anh.

Anh thực ra nên cảm thấy may mắn.

Dù Mạc Noãn không nói, anh cũng biết cô có tình cảm đặc biệt với Bùi Lệ Hành.

Họ ở bên nhau mấy năm mà không phát triển thành tình nhân, một phần là do sự do dự của Lệ Hành, nhưng một phần khác rất có thể là do Mạc Noãn.

Cô biết quá khứ của bố mẹ mình, làm sao có thể dễ dàng chấp nhận một người đàn ông trong lòng còn vương vấn một người phụ nữ khác?

E rằng chỉ cần biết, cô nhất định sẽ tránh xa, cắt đứt mọi suy nghĩ không nên có trong lòng.

Quyết định kết hôn với anh, có lẽ lúc đó cô hoàn toàn không kịp nghĩ nhiều như vậy.

Nếu biết quá khứ của anh, có lẽ cô sẽ không bao giờ dấn thân vào vũng nước đục này.

Tối qua anh không phủ nhận tình cảm với Quý Anh Ly, anh đã thấy sự ảm đạm thoáng qua trong mắt cô.

Nhưng anh thật sự không thể phủ nhận, không thể nói thẳng với cô rằng mọi chuyện đã xảy ra giữa anh và một người phụ nữ khác đều không là gì cả.

Điều đó không công bằng với người đã khuất, đồng thời cũng là một sự lừa dối với người đang sống. "Anh Lục." Giọng Quý Anh Ngữ yếu đi, cô cảm thấy người đàn ông trước mắt đã thay đổi, thay đổi đến mức cô sắp không nhận ra nữa.

Cô từng thấy anh sống vật vờ vì chị gái, thấy anh chìm đắm trong công việc vì chị gái, nhưng giờ đây, người đàn ông trước mắt mở miệng ngậm miệng đều là Mạc Noãn.

Mạc Noãn không biết từ lúc nào đã trở thành người anh tâm tâm niệm niệm.

Mọi người đều nói, đàn ông vô tình còn đáng sợ hơn phụ nữ, câu nói này quả thật không sai chút nào, hoàn toàn được chứng thực trên người anh.

Nếu sớm biết anh có thể nhanh chóng chấp nhận một người phụ nữ khác như vậy, cô cần gì phải cẩn thận che giấu tâm tư của mình bao nhiêu năm qua, chỉ sợ bị anh biết thì ngay cả cơ hội lượn lờ bên cạnh anh cũng không còn.

Lục Sâm không trả lời Quý Anh Ngữ, anh cười lạnh rồi tiếp tục: "Anh Lục, anh làm vậy có xứng với chị gái em không?" "Đây là chuyện của riêng anh, không đến lượt em quản.

Người có lỗi chỉ là anh, không liên quan đến người khác." "Tại sao lại là Mạc Noãn, mà không phải bất kỳ ai khác?" Lục Sâm nghiêm túc nhìn Quý Anh Ngữ, tuyệt tình nói: "Anh Ngữ, anh biết em muốn hỏi gì.

Anh có thể nói rõ cho em biết.

Anh vẫn luôn coi em là em gái, chưa bao giờ có một chút tình cảm nam nữ nào với em.

Anh không biết có phải hành động nào của anh đã khiến em hiểu lầm không, nếu vậy, hôm nay anh chính thức làm rõ với em.

Kể cả không có Mạc Noãn, kể cả cả đời này anh không gặp được người muốn kết hôn, dù người nhà anh có thúc giục thế nào, em cũng sẽ không phải là đối tượng anh cân nhắc.

Anh nói vậy, em có hiểu không?" Sắc mặt Quý Anh Ngữ nháy mắt tái nhợt, gần như trong suốt.

Hiểu chứ, anh nói rõ ràng như vậy, cô đương nhiên hiểu.

Nhưng hiểu là một chuyện, muốn khống chế trái tim mình lại là chuyện khác.

Tình yêu không biết bắt đầu từ đâu, một khi đã yêu là sâu đậm.

Không biết từ bao giờ, trái tim cô đã đánh rơi trên người anh, bao nhiêu năm qua rồi, bảo cô làm sao lấy lại được. "Tại sao?

Chỉ vì em là em gái của Quý Anh Ly sao?" "Không chỉ vậy, mà còn vì anh không thể nảy sinh suy nghĩ nam nữ với em." Lục Sâm mặc kệ gương mặt tái nhợt của Quý Anh Ngữ, nói thẳng ra suy nghĩ trong lòng mình.

Anh chưa bao giờ là người cổ hủ, nếu thật sự có suy nghĩ gì với Quý Anh Ngữ, có lẽ cũng sẽ không che giấu.

Chương 283

Nghe vậy, cả người Quý Anh Ngữ cứng đờ, ngây ngẩn nhìn Lục Sâm, dường như nửa ngày vẫn chưa thoát ra khỏi câu nói đó. "Vậy nên em cũng đừng đi tìm Mạc Noãn nói những lời không đâu nữa, điều đó chỉ làm đoạn tuyệt chút tình nghĩa cuối cùng của anh dành cho em thôi." Lục Sâm lại nói.

Quý Anh Ngữ đột ngột ngẩng đầu, không thể tin được nhìn Lục Sâm: "Ý anh là, nếu em còn nói bậy bạ với Mạc Noãn, anh sẽ đoạn tuyệt tình nghĩa với em?" "Đúng vậy." Lục Sâm nói không chút biểu cảm. "Anh Lục, anh chạy đến đây chất vấn em một cách thẳng thừng như vậy, không cho em bất kỳ cơ hội giải thích nào, chỉ nghe lời nói từ một phía của Mạc Noãn, anh có thấy cách làm này hợp lý không?" Trái tim Quý Anh Ngữ đau nhói, như bị người ta cầm dao rạch một vết, đang bị lăng trì. "Vợ của anh là người như thế nào, anh rõ hơn ai hết.

Cô ấy sẽ không bịa đặt lung tung để bôi nhọ một người.

Anh không cần lời giải thích của em, chỉ nghe lời cô ấy là đủ rồi." Lục Sâm kiên định nói.

Mạc Noãn đôi khi đúng là thích nói một đằng nghĩ một nẻo, nhưng đó chỉ là vì những chuyện cô cảm thấy khó xử, còn loại chuyện này cô tuyệt đối sẽ không nói bừa. "Anh Lục, tại sao anh lại tin tưởng cô ấy như vậy?

Tại sao anh không chịu nghe em nói?" Môi Quý Anh Ngữ khẽ run, hoàn toàn là bị thái độ này của Lục Sâm làm tổn thương. "Hoàn toàn không cần thiết.

Anh biết mấy năm nay em học tâm lý học ở nước ngoài, nhưng em đừng dùng bộ đó để lừa anh.

Anh tự có mắt, tự có khả năng phân biệt đúng sai, không cần em phải tẩy não cho anh." "Anh Lục, anh quá độc đoán rồi." Quý Anh Ngữ hít một hơi thật sâu, đè nén mọi sự bực bội trong lòng.

Khuôn mặt tuấn tú của Lục Sâm vẫn lạnh lùng, không quan tâm đến lời nói của Quý Anh Ngữ: "Hôm nay anh trịnh trọng nói cho em biết, dù anh có lỗi với chị gái em, muốn chăm sóc em thật tốt, nhưng nếu em làm tổn thương Noãn Noãn, anh sẽ không nể nang chút tình nghĩa xưa cũ nào mà tha cho em, càng không chủ động bắt Noãn Noãn phải nhẫn nhịn em.

Phải làm thế nào anh sẽ làm thế đó, giống như đối xử với bất kỳ ai làm tổn thương Noãn Noãn." Hàm ý là, em không phải là ngoại lệ, em cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.

Quý Anh Ngữ chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, mím chặt môi, một lúc lâu sau mới nói: "Anh Lục, cách xử lý của anh như vậy có xứng với chị gái em không?

Em là người thân duy nhất của chị ấy rồi." "Em không cần lấy chị gái em ra để ép anh.

Chị ấy đã mất rồi.

Hơn nữa, người anh có lỗi là chị gái em, anh không có lỗi với em một chút nào, em đừng gộp hai chuyện này làm một.

Bao nhiêu năm qua, anh và nhà họ Lục chưa từng bạc đãi em điều gì, anh cũng luôn yêu thương em như em gái.

Anh không thẹn với lòng, em đừng lấy chút lòng áy náy này của anh làm vũ khí để làm tổn thương Noãn Noãn, em không có đặc quyền đó." Anh đã có lỗi với một người phụ nữ, dù thế nào đi nữa, anh cũng sẽ không có lỗi với một người phụ nữ khác, huống chi người phụ nữ này là vợ anh, là mẹ của con anh, là người mà anh khó khăn lắm mới tìm được để muốn sống cùng cả đời.

Dù cuối cùng có làm tổn thương đến Quý Anh Ngữ, em gái ruột duy nhất của A Ly, anh cũng sẽ không từ nan.

Đây là điều anh đã nghĩ thông suốt trước khi đến tìm Quý Anh Ngữ.

Quý Anh Ngữ hoàn toàn im lặng.

Lục Sâm nhìn cô thật sâu: "Những gì cần nói anh đều đã nói, tiếp theo tùy thuộc vào cách em làm.

Nếu em bằng lòng thật tâm coi Mạc Noãn là chị dâu, coi anh là anh trai, anh vẫn sẽ đối xử với em như trước, chúng ta vẫn sẽ là người thân.

Nếu em không làm được, sau này đừng liên lạc với anh nữa.

Nhà họ Lục em cũng đừng đến, vợ anh ở đó thấy em, trong lòng sẽ không thoải mái.

Anh không hy vọng vì quá khứ của mình mà mang lại bất kỳ sự không vui nào cho cô ấy nữa." Mạc Noãn khó khăn lắm mới thoát ra khỏi nỗi đau mất cha, bây giờ mang thai còn phải vác bụng đi làm ở Mạc thị mỗi ngày, về nhà còn phải bị chuyện quá khứ của anh làm phiền.

Anh nhìn thấy mà thật sự đau lòng, nhưng lại không biết phải làm sao.

Chuyện quá khứ đã xảy ra, anh không thể thay đổi, điều có thể làm cũng chỉ là cố gắng không để những chuyện không hay xảy ra nữa.

Lục Sâm nói xong câu đó, đặt một tờ tiền lên bàn rồi đứng dậy đi thẳng, để lại một mình Quý Anh Ngữ ngơ ngác ngồi tại chỗ.

Bên tai cô luôn vang vọng câu nói cuối cùng của anh: "Vợ anh ở đó thấy em sẽ không thoải mái." Chỉ vì lo lắng Mạc Noãn sẽ không thoải mái, mà phủ định tất cả mọi thứ của cô và người nhà họ Lục, ngay cả việc đến nhà cũng không cho phép.

Anh Lục, anh thật tàn nhẫn.

Bàn tay dưới bàn của Quý Anh Ngữ siết chặt, toàn thân run rẩy không thể kiềm chế.

Cô không cam tâm, thật sự không cam tâm.

Bà chủ quán đang bưng cà phê lên thấy bộ dạng này của Quý Anh Ngữ, không nhịn được quan tâm: "Bác sĩ Quý, cô không sao chứ?

Sắc mặt cô trông không tốt lắm, có cần đi khám bác sĩ không?" Khóe miệng Quý Anh Ngữ nở một nụ cười khổ, ngơ ngẩn ngẩng đầu nhìn bà chủ, giọng rất nhẹ, tựa như lời thì thầm, tựa như tự giễu: "Tôi chính là bác sĩ, tôi biết mình bị bệnh, mà bệnh không hề nhẹ, nhưng tôi không có khả năng tự chữa bệnh cho mình.

Chị nói xem có đáng buồn không, thầy thuốc không tự chữa được bệnh cho mình, nói chính là loại người như tôi." Nói xong, Quý Anh Ngữ lảo đảo đứng dậy, bỏ đi.

Bà chủ cảm thấy khó hiểu, lắc đầu: "Bác sĩ tâm lý bây giờ đều kỳ lạ vậy sao?

Nói chuyện chẳng hiểu gì cả." Trên bàn có một tờ một trăm tệ, bà chủ mỉm cười, trực tiếp thu lấy.

Lên xe, Lục Sâm nói với Tống Trí bên cạnh: "Thời gian trước tôi luôn bảo cậu đi chăm sóc Anh Ngữ, cậu có nhận thấy điều gì không ổn không?" Tống Trí lắc đầu: "Không có ạ.

Thật ra từ lúc cô ấy về nước, số lần tôi qua giúp cô ấy cũng chỉ có hai ba lần, đa số là việc nặng.

Cô ấy cũng chỉ thuận miệng hỏi sao anh không đến, nói chuyện với tôi vài câu đơn giản, những chuyện khác cũng không nói nhiều.

Tôi chỉ cảm thấy cô ấy trưởng thành hơn trước nhiều, chứ không nhận thấy điều gì khác thường." Lục Sâm gật đầu, cảm thấy Tống Trí không nhận ra cũng là bình thường.

Nếu không phải Mạc Noãn nói cho anh biết, ngay cả anh cũng không phát hiện ra cô có tình cảm khác thường với mình.

Rốt cuộc là cô ấy quá giỏi ngụy trang?

Chương 284

Hay là anh thực ra không quan tâm đến chuyện của cô ấy như mình nghĩ? "Lục tổng, có phải đã xảy ra chuyện gì không?

Tại sao anh lại đột nhiên đến gặp cô ấy?" Tống Trí hỏi.

Anh đã theo Lục Sâm nhiều năm, mỗi khi Lục Sâm có bất kỳ cảm xúc không ổn nào, anh luôn là người đầu tiên nhận ra, hơn nữa còn nắm bắt rất tốt chừng mực cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi.

Ví như bây giờ, Lục Sâm đã chủ động nhắc đến chuyện này, anh tự nhiên sẽ thuận theo lời anh mà hỏi tiếp. "Con bé Anh Ngữ đó có tình cảm nam nữ với tôi." Lục Sâm đau đầu xoa xoa thái dương.

Anh thực ra cũng biết hôm nay mình nói hơi nặng lời, nhưng nếu không nói vậy, Quý Anh Ngữ chưa chắc đã nghe lọt tai, sau này chuyện khiêu khích Mạc Noãn chắc chắn sẽ còn xảy ra, anh không muốn thấy tình cảnh đó.

Chỉ mong từ hôm nay, cô có thể dừng lại, nếu không nếu thật sự bắt anh lựa chọn, sự lựa chọn của anh tất nhiên chỉ có thể là Mạc Noãn.

Tống Trí chỉ khẽ nhíu mày, sau đó nói: "Chuyện này thật ra cũng khá bình thường." "Nói sao?" Bàn tay đang ấn huyệt thái dương của Lục Sâm dừng lại, anh mở mắt nhìn Tống Trí phía trước. "Gia thế của Lục tổng đã thu hút một lượng lớn phụ nữ rồi, chưa kể anh còn đặc biệt quan tâm chăm sóc Anh Ngữ.

Con bé đó sau khi mất chị gái thì không còn người thân nào, tự nhiên sẽ nảy sinh tình cảm khác lạ với người quan tâm mình.

Cho nên nói chuyện này vừa bất ngờ, nhưng cũng hợp tình hợp lý." Tống Trí giải thích.

Lục Sâm bật cười: "Nếu không phải cậu ở bên cạnh tôi nhiều năm như vậy, tôi còn tưởng cậu là gián điệp cô ta cài vào đấy, sao lại chuyên nói tốt cho cô ta thế.

Tình cảm là tôi chăm sóc cô ta một chút lại thành sai à?

Tôi tự nhận mình chưa từng cho cô ta một ánh mắt mập mờ nào, càng không có hành động quá phận nào.

Rất nhiều chuyện cũng chỉ nhờ cậu đi thay, cơ hội tiếp xúc riêng với cô ta thật sự rất ít." Tống Trí cười gượng: "Lục tổng, tôi chỉ đứng trên góc độ của một người ngoài cuộc để xem xét chuyện này.

Đây có lẽ là một phần nguyên nhân thôi.

Suy cho cùng vẫn là vì anh là một người cao phú soái.

Nếu đổi lại là người như tôi, dù làm gì thì cô bé người ta cũng sẽ không để trong lòng, chỉ thật sự coi như một người anh trai giúp đỡ thôi.

Nhưng anh thì khác, một hành động tùy tiện của anh cũng có ảnh hưởng khác nhau đối với người khác." Lục Sâm khẽ thở dài: "Vậy ý cậu là, sau này tốt nhất tôi nên đoạn tuyệt giao du với tất cả phụ nữ." "He he, tôi không có ý đó.

Thật ra không cần vì nghẹn một miếng mà bỏ ăn cả bữa, nhưng cẩn tắc vô ưu, dù sao kết hôn rồi tình hình cũng khác." Nếu không cẩn thận xảy ra chuyện gì, đó sẽ trở thành một khái niệm hoàn toàn khác.

Trước khi kết hôn thì gọi là phong lưu, sau khi kết hôn thì là ngoại tình.

Đương nhiên những lời sau đó, Tống Trí không dám nói thẳng trước mặt Lục Sâm.

Anh bây giờ đã nắm rõ tính cách của sếp mình, chỉ cần liên quan đến Mạc Noãn, bất kể người liên quan là ai, anh đều sẽ phản kháng không chút nể nang, căn bản không có khả năng thương lượng.

Cho nên dù Quý Anh Ngữ là một sự tồn tại đặc biệt đối với Lục Sâm, khi đối đầu với Mạc Noãn, cũng chỉ có kết cục hoàn toàn thất bại. "Vậy được, sau này tất cả các buổi xã giao có phụ nữ tôi sẽ giao hết cho cậu, cậu giúp tôi giải quyết." Lục Sâm suy nghĩ một lúc, nghiêm túc nói với Tống Trí.

Tống Trí lập tức kêu khổ, bỗng có cảm giác như lấy đá ghè chân mình: "Không được đâu, Lục tổng, tôi bây giờ cũng là người đã kết hôn rồi, bà xã ở nhà cũng quản khá chặt, lúc nào cũng lo tôi ra ngoài làm bậy, tôi cũng không dám đi lại quá gần với phụ nữ." "Đó là vì cô ấy còn chưa tin tưởng cậu.

Noãn Noãn thì không như vậy." Lục Sâm liếc Tống Trí một cái, nhàn nhạt nói. "Vâng vâng vâng, tôi làm chồng đúng là còn cần phải cải thiện." Tống Trí đổ mồ hôi, cảm thấy sếp mình sau khi kết hôn đã xảy ra một thay đổi rất quan trọng, đó là học được cách tự luyến.

Trước đây anh căn bản không nói chuyện như vậy, bây giờ nói những lời như thế cứ như chuyện thường tình.

May mà anh cũng là người đã kết hôn, không phải là cẩu độc thân, nếu không sẽ thường xuyên bị ngược.

Nhưng trong lòng Tống Trí vẫn thừa nhận, Lục Sâm tuy không có nhiều kinh nghiệm yêu đương, nhưng EQ thật sự rất cao.

Anh và Mạc Noãn ở bên nhau rất hòa hợp, luôn cho người ta cảm giác họ vốn dĩ nên như vậy.

Trong giới hào môn, họ có lẽ được coi là một trong số ít những cặp vợ chồng kiểu mẫu. "Vậy Lục tổng, chúng ta đi đâu bây giờ ạ?"

Tống Trí hỏi.

Lục Sâm nhìn đồng hồ, hình như cũng đã đến giờ cơm trưa rồi, không biết Mạc Noãn đã ăn chưa. "Đến Mạc thị trước đã." *** Mạc thị.

Hàn Thụ Nhân từ sáng sớm đã nhận được điện thoại, nói rằng hai dự án của Mạc thị không còn vấn đề gì nữa, là do sơ suất của nhân viên bên họ, mong họ thông cảm.

Những lời này cũng chỉ là nói cho qua chuyện, Mạc Noãn biết là do bên chú út cho người giải quyết.

Nhưng vấn đề được giải quyết tự nhiên là tốt.

Mạc Noãn cả buổi sáng đều bận rộn sửa đổi lại phương án công việc theo kế hoạch ban đầu.

Khi làm xong, cô không nhịn được nói với Hàn Thụ Nhân: "Chú Hàn, cháu thấy nghiệp vụ hiện tại của công ty có hơi đơn điệu, chú xem có thể mở rộng nghiệp vụ từ các phương diện khác không, nếu không sau này lại xảy ra chuyện như vậy, Mạc thị e rằng không phải lần nào cũng may mắn thế này đâu." Hàn Thụ Nhân gật đầu: "Điểm này lúc chủ tịch còn tại thế, chúng tôi đã thảo luận qua.

Hiện tại Mạc thị đúng là quá độc tôn trong mảng bất động sản, không chỉ dễ gây chú ý mà còn dễ trở thành yếu điểm chí mạng.

Nhưng chúng tôi hiện tại vẫn chưa nghĩ ra nên bắt đầu từ đâu, dù bước vào lĩnh vực nào cũng là giành miếng bánh với công ty khác, giai đoạn đầu thật sự không dễ dàng." "Thế này đi, hai chúng ta ngồi đây đoán mò cũng không có tác dụng.

Chú cứ để phòng thị trường soạn một bản đề xuất ý tưởng sơ bộ trước.

Những người đó tiếp xúc với khách hàng nhiều hơn, hiểu rõ tình hình thị trường hơn chúng ta, nghe theo họ chắc không sai.

Bản đề xuất không cần quá trang trọng, đơn giản là được." "Được, tôi sẽ đích thân qua trao đổi với họ ngay bây giờ." Hàn Thụ Nhân vừa đi đến cửa thì thấy Lục Sâm, không nhịn được cười nói: "Cậu Lục." "Chú Hàn, Noãn Noãn ăn cơm chưa ạ?" Lục Sâm hỏi.

Chương 285

"Vẫn chưa, nhưng sắp chuẩn bị ăn rồi.

Cậu Lục đến đúng lúc quá, có thể ăn cùng." Mạc Noãn luôn tập trung xem tài liệu, ngay cả Lục Sâm đứng trước mặt cô từ lúc nào cũng không biết.

Mãi đến khi cảm thấy có một bàn tay trên mặt mình cô mới phản ứng lại, nhìn người trước mắt, không nhịn được mỉm cười: "Lục Sâm, sao giờ này anh lại đến đây?" "Đến để giám sát Lục phu nhân ăn cơm, vậy mà đến giờ vẫn chưa ăn trưa." Mạc Noãn chột dạ le lưỡi: "Em hình như quên mất." Lục Sâm nắm tay Mạc Noãn, nhẹ nhàng ấn vai cô ngồi xuống ghế sofa.

Sau đó, anh mở hộp giữ nhiệt mà dì Mai đưa tới, phát hiện một số món ăn bên trong đã không còn nóng, không nhịn được hỏi: "Lò vi sóng ở đâu?" "Hình như ở hành lang tầng hai mới có, chuyên dùng cho nhân viên.

Anh cứ ở đây đi, em bảo chú Hàn đi làm giúp em." Anh trong bộ dạng này mà ra ngoài hâm cơm cho cô, thật sự có tổn hại đến hình tượng cao cao tại thượng của anh. "Không cần phiền chú Hàn đâu, anh đi là được.

Em đợi anh ở đây một lát, sắp được ăn rồi." Mạc Noãn còn muốn nói gì đó, Lục Sâm đã biến mất không thấy tăm hơi.

Nhất thời cô có chút buồn cười lắc đầu, sau đó thoải mái dựa vào ghế sofa, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Cô từng xem một bức tranh biếm họa, nói rằng một người đã ôm cây xương rồng đầy gai trước, toàn thân bị đâm đến thảm thương, nhưng cũng đã nhổ hết gai trên cây xương rồng đi.

Người đến sau cũng ôm cây xương rồng đó, nhưng vì người trước đã nhổ hết gai nên người thứ hai không hề hấn gì, vô cùng viên mãn.

Có lẽ không thích hợp để ví Lục Sâm với một cây xương rồng đầy gai, nhưng không thể phủ nhận, chính vì anh đã từng mất mát, nên anh mới biết trân trọng hơn bất kỳ ai khác, biết cách duy trì một cuộc hôn nhân tốt hơn.

Còn cô, với tư cách là người đến sau, thực sự không cần phải quá tính toán với người đã từng ôm cây xương rồng đó, như vậy chỉ khiến cô tỏ ra quá lòng dạ hẹp hòi, ngay cả chính mình cũng xem thường mình.

Lục Sâm rất nhanh đã mang cơm và thức ăn đã hâm nóng vào, đặt thức ăn và cơm ngay ngắn trước mặt cô: "Ăn mau đi, sau này đừng như vậy nữa, cứ bận là quên ăn." Mạc Noãn gật đầu: "Biết rồi, anh ăn chưa?" Lục Sâm cười, xoa xoa tóc Mạc Noãn: "Anh đã bị em giám sát thành quen rồi, cứ đến giờ đó là đói.

Anh ăn rồi, em cứ ăn phần của mình đi, không cần lo cho anh." Mạc Noãn mỉm cười, rồi từ từ ăn, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Lục Sâm.

Mạc Noãn vừa ăn cơm xong thì thấy chú Hàn vội vã đi vào, mặt đầy vẻ lo lắng.

Mạc Noãn vừa nhìn sắc mặt chú là biết đã xảy ra chuyện không hay, không kìm được hỏi: "Chú Hàn, có chuyện gì vậy?" Giọng chú Hàn hơi run run: "Tiểu Noãn, bên chỗ Tử Hi xảy ra chuyện rồi, có lẽ sắp sinh non.

Giờ người đã trên đường đến bệnh viện rồi, bên đó chỉ có dì Vương của con, chú không yên tâm, bây giờ phải về ngay lập tức." "Cái gì?

Sắp sinh rồi sao?" Mạc Noãn bật mạnh dậy.

Lục Sâm giật mình nhưng anh vẫn bình tĩnh hơn, vội đỡ cô: "Noãn Noãn, em đừng căng thẳng, dù sinh bây giờ cũng không phải chuyện gì to tát.

Nếu anh nhớ không nhầm thì con bé mang thai trước em hơn ba tháng, tính kỹ lại thì cũng gần đến ngày dự sinh rồi, sẽ không có vấn đề gì lớn đâu." Nghe Lục Sâm nói vậy, cảm xúc của chú Hàn cũng dịu đi đôi chút: "Là do tôi căng thẳng quá, cậu chủ nói đúng, ngày dự sinh của Tử Hi vốn là cuối tháng này, bây giờ sinh cũng chỉ sớm hơn mười mấy ngày, chắc sẽ không có chuyện gì đâu.

Nói thì nói vậy, tôi vẫn phải qua xem ngay." "Con cũng đi." Mạc Noãn cũng nói, cô cũng muốn qua xem tình hình thế nào. "Được, vậy bây giờ chúng ta cùng qua đó.

Tống Trí vẫn đang ở dưới, bảo cậu ta lái xe." Lục Sâm quyết đoán nói.

Cả nhóm không chần chừ, lập tức xuống lầu đến bệnh viện.

Khi đến nơi, Mạc Tử Hi vẫn còn trong phòng sinh, chỉ có một mình dì Vương đứng bên ngoài.

Thấy họ tới, dì không khỏi đi tới đỡ Mạc Noãn, không tán thành nói: "Tiểu Noãn, con bây giờ cũng đang mang thai, sao còn chạy qua đây làm gì?" "Con qua xem một chút, nếu không sẽ không yên tâm." Mạc Noãn nói.

Dì Vương gật đầu, rồi đỡ Mạc Noãn ngồi xuống ghế bên cạnh, Mạc Noãn hỏi: "Dì Vương, rốt cuộc là có chuyện gì?

Tại sao đứa bé lại đột nhiên đòi ra sớm vậy?" "Tình hình cụ thể dì cũng không biết, chỉ có mình Tử Hi mới rõ.

Con bé ăn cơm xong vốn định đi ngủ trưa, nhưng ngủ chưa được bao lâu thì dì nghe thấy tiếng nó hét.

Lúc chạy vào phòng thì thấy nó ngã ngồi trên đất, dì thấy tình hình không ổn liền cho người đưa nó đến bệnh viện.

Bác sĩ xem qua rồi nói đứa bé sắp ra đời.

May mà lúc đó dì đang dọn dẹp ở gần phòng nó, nếu không hậu quả khó mà lường được." Dì Vương vẫn còn sợ hãi, sắc mặt không tốt, rõ ràng cũng bị dọa cho hết hồn. "Sẽ không có vấn đề gì chứ." "Yên tâm đi, chỉ là sinh con thôi, không xảy ra chuyện lớn được đâu." Dì Vương vỗ vỗ tay Mạc Noãn, miệng nói vậy nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng.

Lục Sâm cũng đi tới, ngồi cạnh Mạc Noãn, nắm chặt tay cô như để truyền sức mạnh.

Thời gian trôi qua từng giây, mãi không thấy ai ra, lòng Mạc Noãn có chút se lại.

Lục Sâm nói: "Không sao đâu, Noãn Noãn, sinh con vốn không nhanh như vậy, chúng ta phải đợi thêm một chút." Mạc Noãn gật đầu, đột nhiên nhớ ra chưa báo cho Đinh Duệ, bất kể anh ta và Mạc Tử Hi cuối cùng có ly hôn hay không, nhưng chuyện sinh con thế này, với tư cách là cha đứa bé thì theo lý vẫn nên báo cho anh ta một tiếng. "Dì Vương, đã báo cho Đinh Duệ chưa ạ?" Dì Vương lắc đầu: "Dì gọi một lần nhưng không ai nghe máy, sau đó bận rộn quá cũng quên mất." Mạc Noãn gật đầu, rồi trực tiếp gọi cho Đinh Duệ.

Cô vốn không lưu số của anh ta, nhưng chỉ cần gặp một lần là cô gần như có thể nhớ được.

Điện thoại reo vài tiếng mới có người bắt máy, giọng Đinh Duệ có chút ngạc nhiên truyền đến: "Alo, Tiểu Noãn, sao em lại gọi cho anh?" Mạc Noãn không có lời thừa thãi nào để nói với Đinh Duệ, bây giờ cô hoàn toàn không có cảm giác gì với anh ta, thậm chí còn có chút coi thường người đàn ông này, cô đi thẳng vào vấn đề: "Tôi là Mạc Noãn, Mạc Tử Hi đang ở bệnh viện thành phố, sắp sinh rồi." Nói xong, cô trực tiếp cúp máy.

Lục Sâm khẽ nhếch môi, không kìm được đưa tay lên xoa tóc cô.

Không biết qua bao lâu, ngay lúc lòng Mạc Noãn đang nóng như lửa đốt thì một tiếng khóc trẻ con từ trong phòng sinh vọng ra.

Cơ thể Mạc Noãn khẽ run lên, rồi trên mặt cô lộ ra nụ cười, vui mừng nắm lấy tay Lục Sâm, cười nói: "Lục Sâm, sinh rồi, Tiểu Hữu An ra đời rồi." "Thật tốt quá, cuối cùng Tiểu Hữu An cũng bình an chào đời, Chủ tịch nhất định sẽ rất vui, đây là cháu ngoại đầu tiên của ông ấy." Chú Hàn cũng kích động nói.

Lục Sâm đỡ Mạc Noãn đứng dậy.

Lát sau, cửa phòng sinh mở ra, một y tá từ trong bước ra, bế Tiểu Hữu An chỉ được quấn một chiếc khăn tắm đi ra, thấy Lục Sâm, cô y tá trực tiếp đặt bé vào tay anh: "Vợ anh sinh một cô con gái, nặng 3 cân, tuy hơi gầy một chút nhưng cơ thể rất khỏe mạnh, không có vấn đề gì, không cần quá lo lắng." Biết y tá nhận nhầm người, Lục Sâm cũng không kịp giải thích, lúc này mọi giác quan và sự chú ý của anh đều bị cuốn hút bởi cục bông nhỏ trong vòng tay.

Một cục bông mềm mại, anh chưa bao giờ bế trẻ con thế này, nhất thời không biết phải làm sao, chỉ sợ mình động đậy một cái sẽ làm bé bị thương.

Mạc Noãn cũng không sửa lại lời của y tá, cô cũng mỉm cười nhìn Tiểu Hữu An, da vừa đỏ vừa nhăn, trông không xinh đẹp chút nào, nhưng nhìn bé lại cảm thấy lòng mình mềm nhũn ra, không kìm được đưa tay nhẹ nhàng chạm vào má bé, khẽ nói: "Chào con, Tiểu Hữu An." Lúc này, Mạc Tử Hi cũng được đẩy ra, bác sĩ tháo khẩu trang nói: "Vừa rồi tình hình có chút không ổn, nhưng người mẹ kiên trì sinh thường, là một người mẹ rất vĩ đại.

May mà mẹ tròn con vuông, không có vấn đề gì lớn, chỉ là người mẹ bị kiệt sức, nghỉ ngơi một lát là được." Mạc Noãn nhìn Mạc Tử Hi mặt đẫm mồ hôi, cười nói với bác sĩ: "Cảm ơn bác sĩ, mọi người vất vả rồi." "Không sao, đây là việc chúng tôi nên làm." Mạc Noãn gật đầu, dì Vương thì giúp đẩy Mạc Tử Hi vào phòng bệnh nghỉ ngơi.

Chương 286

Chú Hàn đứng bên cạnh, thấy bộ dạng của Lục Sâm không khỏi thấy buồn cười, nói: "Cậu chủ, cậu không cần căng thẳng quá, cứ thả lỏng là được." Mạc Noãn lúc này mới phát hiện cơ thể Lục Sâm cứng đờ, ngay cả cánh tay cũng duỗi thẳng, gương mặt tuấn tú căng thẳng, bộ dạng như đang đối mặt với kẻ thù lớn, cô không khỏi thấy buồn cười: "Lục Sâm, anh thật sự căng thẳng quá rồi, thả lỏng một chút đi, con bé không mỏng manh như anh tưởng tượng đâu." "Thật sao?

Con bé mềm quá." Lục Sâm nhíu mày nói, vẫn không dám cử động, không mấy tin lời Mạc Noãn.

Mạc Noãn bật cười, nhìn dáng vẻ của anh là biết anh đang nghĩ gì, rõ ràng là không tin lời cô nói.

Cô y tá bên cạnh cười giải thích: "Trẻ sơ sinh đúng là như vậy, anh không cần quá lo lắng, anh cứ thả lỏng một chút là được, chỉ cần không dùng sức quá nhiều thì sẽ không có vấn đề gì đâu." Nghe vậy, Lục Sâm thả lỏng một chút, cô bé trong lòng anh dường như cảm nhận được, lông mi run lên, rồi từ từ mở mắt ra.

Y tá không khỏi nói: "Ồ, cô bé này lại mở mắt nhanh như vậy." Lục Sâm nhìn cô bé trong lòng, đôi mắt của bé giống hệt Mạc Noãn, chính xác hơn là giống cả ba người nhà họ Mạc, không khỏi cảm thán gen di truyền thật sự là một điều kỳ diệu.

Thấy vậy, Lục Sâm cuối cùng cũng không kìm được mà nhếch môi cười.

Mạc Noãn đứng bên cạnh cười trêu: "Lục Sâm, anh nhân cơ hội này luyện tập đi, bây giờ anh bế một đứa còn không xong, sau này hai đứa con của chúng ta ra đời thì anh tính sao đây." Lục Sâm không để tâm, nhưng rõ ràng đã thả lỏng hơn rất nhiều, miệng còn khẽ ngân nga một giai điệu nhỏ để dỗ Tiểu Hữu An trong lòng.

Y tá cũng phát hiện ra mình vừa rồi hình như đã nhầm thân phận của Lục Sâm, có chút lúng túng giải thích: "Xin lỗi, tôi còn tưởng anh đây là ba của đứa bé, hóa ra không phải." "Không sao, tuy không phải là cha, nhưng là người thân của bé." Mạc Noãn cười giải thích.

Lục Sâm bế một lúc, Mạc Noãn cũng thấy nao lòng, vừa định đón lấy bế một lát thì y tá nói với Lục Sâm: "Anh ơi, bây giờ tôi phải bế bé đi kiểm tra toàn diện cơ thể một lần nữa, xem tình hình rồi mới quyết định có cần cho vào lồng kính một thời gian không, anh đưa bé cho tôi trước đã." Lục Sâm có chút không nỡ đưa đứa bé trong lòng cho y tá, trong tay bỗng nhiên trống rỗng, nhất thời cảm thấy hụt hẫng.

Mạc Noãn nhìn vẻ mặt lưu luyến của anh, không kìm được véo nhẹ vào lòng bàn tay anh, nhỏ giọng hỏi: "Có phải nhìn mà thèm lắm không?" Lục Sâm cười: "Ừ, thèm thật, hy vọng con của chúng ta cũng sớm ra đời, anh có chút không đợi được nữa rồi." "Bây giờ anh đừng vội nói những lời này, mới sinh ra không khóc không quấy, anh thấy rất vui, đợi chúng lớn hơn một chút, hai đứa ở cùng nhau chắc chắn sẽ khiến anh phiền chết đi được." Mạc Noãn nhẹ nhàng xoa bụng mình, miệng tuy nói vậy nhưng trong lòng cũng vô cùng mong đợi, đó là con của cô và Lục Sâm, sẽ mang tất cả những đặc điểm của cô và anh, nghĩ đến thôi đã là một chuyện vô cùng hạnh phúc. "Không sao đâu, con nhà ai mà không lớn lên như vậy, đó gọi là ngây thơ trong sáng, người lớn chúng ta muốn đơn thuần như chúng cũng không làm được." Lục Sâm nhếch môi nói. "Có câu này của anh là được rồi, sau này anh đừng thấy không chịu nổi nhé." "Sẽ không đâu." Lục Sâm nghiêm túc nói.

Mạc Noãn cũng không thảo luận vấn đề này với anh nữa.

Chú Hàn đi tới, nói là Mạc Tử Hi có chuyện muốn nói với họ, bảo họ vào trong một chuyến, chú sẽ qua trông chừng Tiểu Hữu An.

Trong phòng bệnh, Mạc Tử Hi dựa vào giường, ngoài sắc mặt hơi tái nhợt thì trông không có vấn đề gì lớn.

Mạc Noãn đi đến ngồi bên cạnh cô, có chút thắc mắc nhìn cô: "Có chuyện gì mà phải nói ngay bây giờ, em vừa mới sinh xong, sức lực còn chưa hồi phục, nên nghỉ ngơi cho khỏe đã." Mạc Tử Hi đưa điện thoại của mình cho Mạc Noãn, quả quyết nói: "Mẹ em không lâu trước có gọi điện tới, em thấy số là số máy bàn công cộng, em không biết có ích gì không, nhưng vẫn muốn nói cho hai người biết một tiếng." Tống Tuyết Di hết lần này đến lần khác khiêu chiến giới hạn của cô, cô đã không thể tiếp tục dung túng, càng không bao che cho bà ta.

Mạc Noãn thoáng kinh ngạc, cầm điện thoại của Mạc Tử Hi xem, lịch sử cuộc gọi gần nhất cho thấy, trước khi Mạc Tử Hi xảy ra chuyện, Tống Tuyết Di đúng là người liên lạc cuối cùng.

Không cần nói cũng biết việc sinh non chắc chắn không thoát khỏi liên quan đến bà ta, trong lòng cô không khỏi thở dài, Mạc Tử Hi thật sự là xui tám đời mới gặp phải một người mẹ chuyên hại con gái, hại hết lần này đến lần khác.

Mạc Noãn đưa điện thoại cho Lục Sâm, nói: "Lục Sâm, anh xem một chút, xem có cần gọi điện cho cảnh sát không." Lục Sâm liếc nhìn, tuy không chắc có thể tra ra vị trí của Tống Tuyết Di ngay lập tức, nhưng ít nhất có thể định vị sơ bộ, xem bà ta hiện đang ở khu vực nào.

Lục Sâm ghi lại số rồi ra ngoài gọi cho Lâm Tử Hào.

Mạc Noãn nhìn Mạc Tử Hi trên giường, không kìm được hỏi: "Mẹ em gọi điện tìm em làm gì?" Mạc Noãn không hỏi thì thôi, vừa hỏi nước mắt của Mạc Tử Hi lập tức tuôn ra như vỡ đê, lã chã rơi xuống.

Mạc Noãn bị những giọt nước mắt đột ngột này của cô làm cho giật mình, không khỏi nhíu mày, tưởng rằng câu hỏi của mình đã khiến cô như vậy, liền nói: "Cứ coi như chị nhiều chuyện, em không muốn nói thì thôi." Dì Vương cũng lo lắng nhắc nhở bên cạnh: "Tử Hi, con vừa mới sinh xong, không được khóc, nếu không sau này sẽ ảnh hưởng đến thị lực." Mạc Tử Hi vội lắc đầu, nói với Mạc Noãn: "Bà ta tìm em đòi tiền, nói là bà ta hết tiền rồi, bảo em đưa tiền cho bà ta.

Tất cả tiền tiết kiệm và đồ đạc có giá trị của em đều bị bà ta cuỗm đi rồi, em lấy đâu ra tiền thừa để cho bà ta nữa.

Bà ta không hề nghĩ cho em, còn nói em bất hiếu, bà ta đã nuôi em vô ích…" Mạc Noãn rõ ràng cảm nhận được cảm xúc của Mạc Tử Hi mất kiểm soát, người luôn kiêu ngạo như cô lại vạch áo cho người xem lưng trước mặt cô, đây là chuyện mà trước đây cô chưa bao giờ làm, trước đây dù có khóc chắc cũng sẽ tìm một nơi không có người để trốn, chứ đừng nói là khóc như thế này trước mặt cô.

Tống Tuyết Di thật quá vô sỉ, cuỗm hết đồ của con gái, quay đầu tiêu hết rồi lại tiếp tục tìm con gái đòi tiền.

Nhìn cô khóc lóc thảm thiết, Mạc Noãn nhất thời không biết phải làm sao, có một người mẹ như vậy quả thực là một chuyện rất bất hạnh.

Vốn định an ủi vài câu, nhưng lời nói ra lại hoàn toàn biến vị, ẩn chứa vài phần nghiêm khắc: "Giờ em có khóc cũng vô ích, tiền ở trong tay em, nếu em quyết tâm không cho bà ta, bà ta còn có thể làm gì được chứ.

Đừng hễ gặp chuyện là khóc, khóc lóc đâu giải quyết được vấn đề." Lời này của Mạc Noãn vừa dứt, Mạc Tử Hi khóc càng dữ dội hơn, cả người khóc đến không thở nổi.

Mạc Noãn cũng có chút luống cuống, cảm thấy lời nói vừa rồi của mình hình như hơi nặng lời, vừa định đứng dậy rời đi, Mạc Tử Hi lại nắm chặt cánh tay cô, khóc gọi: "Chị, đừng đi, ở lại với em một lát nữa." Mạc Noãn khẽ sững sờ, nhìn thấy sự cầu xin và yếu đuối trong mắt cô, trong lòng có chút nhói đau, cuối cùng lại ngồi xuống.

Mạc Tử Hi ôm lấy cánh tay cô, khóc nức nở, rất nhanh, Mạc Noãn cảm thấy quần áo trên cánh tay mình đã bị ướt, mà Mạc Tử Hi vẫn không màng đến, cứ ôm chặt tay cô, nước mắt nước mũi đều lau hết lên quần áo cô.

Nhìn bộ dạng này của cô, Mạc Noãn thở dài một hơi, đưa tay vén những lọn tóc dính trên mặt cô ra sau tai, kiên nhẫn sửa lại tóc cho cô.

Không biết qua bao lâu, Mạc Tử Hi vẫn không có dấu hiệu dừng lại, Mạc Noãn cuối cùng không nhịn được lên tiếng, có chút ghét bỏ cao giọng: "Mạc Tử Hi, em đủ rồi đấy, em định làm ướt hết quần áo của chị à?" Cô chưa bao giờ biết Mạc Tử Hi khóc lại có bộ dạng này, giống như một đứa trẻ, không hề để ý gì cả.

Nghe vậy, Mạc Tử Hi ngẩng đầu lên, đôi mắt sưng húp nhìn cô, lí nhí nói: "Xin lỗi chị, em không cố ý." Mạc Noãn nhìn đôi mắt giống hệt mình của cô, mọi tức giận đều tan biến, chỉ là không thích cách xưng hô "chị" cho lắm, không kìm được nghiêm túc nhắc nhở: "Mạc Tử Hi, em đừng giả ngốc, em biết rõ em lớn hơn chị, nên chị không phải chị của em." Dù Mạc Noãn đang nghiêm mặt, Mạc Tử Hi thực ra cũng biết cô không hề tức giận, nếu không đã sớm mặc kệ cô đang khóc mà hất tay cô ra rồi.

Nghĩ đến đây, khóe môi cô không khỏi cong lên, có chút vô lại cười nói: "Dù sao em cũng quen gọi rồi, sau này em cũng không muốn đổi nữa, cứ gọi là chị đi." Dù sao cũng chỉ lớn hơn vài tháng, cô làm em cũng không thấy có gì thiệt thòi, cô thích cảm giác có một người chị.

Mạc Noãn ngượng ngùng quay đầu đi, lí nhí nói: "Em đừng gọi chị già đi, chị trông đâu có già thế." "Em không quan tâm, em thích gọi là chị." Mạc Noãn nhìn kẻ vô lại đang ôm tay mình, có chút bất lực: "Trước đây chị không phát hiện em lại là người như vậy." Ánh mắt Mạc Tử Hi thay đổi, cười khổ nói: "Em trước đây cũng không ngờ, người cuối cùng thực sự quan tâm em lại là người em từng ghét nhất, là kẻ địch tưởng tượng mà em đã dựng lên từ ngày biết sự tồn tại của chị." Mạc Noãn không nói gì, Mạc Tử Hi lại nhìn cô nghiêm túc nói: "Chị, em thật sự biết sai rồi, cuốn nhật ký chị đưa em cũng đã xem kỹ mấy lần rồi.

Thời gian này không đi làm, em ở nhà một mình đã suy nghĩ rất nhiều, hóa ra trong lòng ba vẫn yêu em, ông ấy vì em mà hy sinh nhiều như vậy, cũng làm tổn thương người mình yêu nhất, là em và mẹ em đã khiến gia đình vốn có của hai người tan vỡ, là em có lỗi với hai người." Nói rồi Mạc Tử Hi định xuống giường cúi đầu với Mạc Noãn, Mạc Noãn nhận ra ý đồ của cô, lập tức giữ chặt vai cô, trầm giọng nói: "Em định làm gì, em vừa mới sinh xong, nằm yên trên giường tĩnh dưỡng cho chị." Mạc Tử Hi ngoan ngoãn nằm lại giường, mỉm cười nói tiếp: "Chị, ba bây giờ đã đi rồi, nhà họ Mạc cũng chỉ còn lại hai chúng ta, trước đây bất kể xảy ra chuyện gì, chúng ta đều cho qua đi, sau này chị chính là chị ruột của em." Điều cô để tâm nhất, chẳng qua là một bát nước của Mạc Bình Sơn không bưng được cho phẳng, cùng là con gái, trong mắt ông, Mạc Noãn luôn đứng ở vị trí đầu tiên.

Điều cô để ý nhất luôn là, Mạc Bình Sơn luôn cảm thấy cô việc gì cũng không bằng Mạc Noãn.

Bây giờ, cô xem như đã hoàn toàn nghĩ thông suốt, giữa người với người thật sự có sự khác biệt, có những chuyện không phải bạn cảm thấy không phải như vậy, hoặc là không cam lòng là có thể lờ đi, cô vẫn luôn tự lừa dối mình.

Đến bây giờ cô mới cuối cùng hiểu được câu nói trước khi ba mất, "có năng lực bao nhiêu thì làm việc bấy nhiêu" ẩn chứa ý nghĩa sâu xa.

Chưa nói đến cô có một người mẹ chuyên kéo chân sau, còn có nhà chồng như hổ rình mồi, dù không có những người này, năng lực cá nhân của cô thực sự không lớn đến vậy.

Từ khi Mạc Noãn tiếp quản Mạc thị, Mạc thị luôn phát triển ổn định, ngay cả chuyện tai nạn xe cộ bị phanh phui cũng không ảnh hưởng gì, cổ phiếu của Mạc thị ngược lại còn tăng mạnh. "Chị, chị có thể tha thứ cho em không?" Mạc Noãn không lên tiếng, Mạc Tử Hi có chút sốt ruột, vội vàng giải thích: "Chị, em thật sự biết sai rồi, em không còn không cam lòng nữa, em đã quyết định sau này sẽ làm lại từ đầu, đi từng bước một cách vững chắc.

Chị yên tâm, em không phải là kẻ vô ơn, là thật lòng cầu hòa, không phải vì nhất thời mê hoặc chị, tìm cơ hội để trả thù đâu." Mạc Noãn nhìn bộ dạng này của cô, có chút buồn cười: "Chị không hẹp hòi như em nghĩ đâu, những điều em nói chị chưa từng nghĩ đến." Từ lần trước cô chủ động nói cho họ biết sự thật, cô đã không còn để bụng nữa, cảm thấy cô đã sửa đổi, nếu không cũng sẽ không chuyển cổ phần cho cô.

Mạc Tử Hi đỏ mặt: "Em cũng chỉ là suy đoán hợp lý thôi." Dù sao ai cũng sợ gặp phải kẻ vong ân bội nghĩa.

Dì Vương tự nhiên mong muốn thấy hai chị em họ hòa thuận, nhưng thấy vậy cũng không khỏi nói: "Tử Hi, là con nghĩ nhiều rồi, Tiểu Noãn đã sớm không để bụng nữa, nếu không thì mỗi lần con có chuyện nó đã không chạy đến, đây không phải là việc mà một người còn đề phòng con sẽ làm đâu." "Thôi được, xem ra đúng là em đã nghĩ nhiều rồi." Mạc Tử Hi bĩu môi, rồi ôm chầm lấy Mạc Noãn.

Mạc Noãn giật mình, lùi lại một chút, không kìm được mắng nhỏ: "Mạc Tử Hi, em cẩn thận một chút, em thì nhẹ gánh rồi, bụng chị còn có hai đứa đấy, xảy ra chuyện gì chị hỏi tội em." Mạc Tử Hi lè lưỡi, rồi nhìn Mạc Noãn cười không tiếng, quay lại ôm cánh tay Mạc Noãn, cũng không biết là đang ganh đua với ai, nhất quyết phải nhận được câu trả lời rõ ràng từ miệng Mạc Noãn: "Chị, chị thật sự tha thứ cho em rồi sao?

Thật sự bằng lòng làm chị em với em sao?" Mạc Noãn cảm thấy Mạc Tử Hi lúc này giống hệt một đứa trẻ, vừa giận vừa buồn cười, bất lực gật đầu, nói: "Phải." Lời này vừa dứt, nước mắt của Mạc Tử Hi lại trào ra.

Chương 287

Mạc Noãn bất lực nói: "Mạc Tử Hi, em thôi đi, sao cứ động tí là khóc như Lâm muội muội thế, đều là mẹ trẻ con rồi, người không biết còn tưởng chị bắt nạt em thế nào." Nghe đến hai chữ "trẻ con", nước mắt của Mạc Tử Hi lập tức ngừng lại, căng thẳng nhìn về phía dì Vương: "Dì Vương, Hữu An của con đâu, sao không thấy con bé đâu cả." "Cuối cùng cũng nhớ ra mình còn có một đứa con gái, dì còn tưởng con chỉ mải khóc thôi đấy." Dì Vương cười trêu. "Con chỉ là vừa rồi thấy tủi thân, tự nhiên mũi cay xè, căn bản không kiềm chế được." Mạc Tử Hi có chút ngại ngùng nói.

Cảm giác tỉnh lại có người thân bên cạnh thật sự rất tốt, nước mắt cứ thế trào ra, không thể nào kiểm soát được.

Nếu có thể, cô cũng không muốn mất mặt như vậy. "Nhưng mà, Hữu An của con rốt cuộc ở đâu?

Có vấn đề gì không?" Vừa rồi cô nghe thấy tiếng khóc của con là ngất đi, cũng không kịp hỏi tình hình của con.

Mạc Noãn nhìn vẻ mặt lo lắng của Mạc Tử Hi, cô cũng sắp làm mẹ, có thể thấu hiểu được những ngọt bùi cay đắng trong đó, giải thích: "Yên tâm đi, con bé không có vấn đề gì, khỏe mạnh lắm, gần như trẻ đủ tháng, bây giờ lại được bác sĩ bế đi làm kiểm tra chi tiết rồi, chú Hàn đang ở đó trông chừng, không xảy ra chuyện gì lớn đâu, em cứ yên tâm dưỡng sức là được." Mạc Tử Hi vỗ vỗ ngực: "Vậy thì tốt rồi, dọa chết em, em thật sự lo con bé xảy ra chuyện gì." Bây giờ cô chỉ còn lại đứa con làm chỗ dựa tinh thần, đối với Đinh Duệ, cô đã hoàn toàn không còn hy vọng.

Cô sinh con là chuyện lớn như vậy mà anh ta đến giờ vẫn chưa đến, một lần là không kịp, hai ba lần vẫn như vậy, thì đó thật sự là vấn đề có để tâm hay không, không liên quan đến việc khác.

Ngay lúc Mạc Tử Hi đang suy nghĩ tại sao Đinh Duệ vẫn chưa đến thì anh ta tất tả chạy vào.

Anh ta vừa nhìn đã thấy Mạc Tử Hi lần đầu tiên ôm tay Mạc Noãn, còn có đôi mắt sưng húp kia, trong lòng chùng xuống, vội vàng hỏi: "Tử Hi, có phải con xảy ra chuyện rồi không?" Dì Vương vốn không thích Đinh Duệ, huống chi sau khi cưới những việc anh ta làm khiến bà thất vọng, lúc này tự nhiên sẽ không trả lời, chỉ đứng một bên với vẻ mặt nghiêm nghị, Mạc Noãn đối với anh ta tự nhiên cũng không có sắc mặt tốt.

Mạc Tử Hi đăm đăm nhìn Đinh Duệ, không hiểu vẻ mặt lo lắng này của anh ta là thật hay giả.

Không ai lên tiếng, Đinh Duệ càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Dì Vương nhìn thấy không có chút đồng cảm nào, ngược lại còn cảm thấy rất hả hê: "Bây giờ mới biết lo à, trước đây làm gì?

Làm cha đến mức này thật là mất mặt." "Tử Hi, Hữu An rốt cuộc sao rồi?" Giọng Đinh Duệ có chút run rẩy.

Mạc Tử Hi nhìn dáng vẻ của anh ta, có chút không nỡ, vừa định lên tiếng, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, chú Hàn và Lục Sâm từ ngoài bước vào.

Trong vòng tay Lục Sâm chính là Tiểu Hữu An vừa kiểm tra sức khỏe xong, chỉ thấy sắc mặt anh vô cùng dịu dàng, ánh mắt luôn dừng lại trên người Tiểu Hữu An, dường như rất thích cô bé.

Mạc Noãn phát hiện cử chỉ của anh đã linh hoạt hơn rất nhiều, không còn cứng ngắc như lúc đầu, khóe môi không khỏi cong lên.

Người đàn ông này bình thường trông lạnh lùng, thật không ngờ lại là một người thích trẻ con, đối với Hinh Nhi là vậy, bây giờ đối với Hữu An cũng thế.

Mạc Tử Hi cũng thấy đứa bé trong lòng Lục Sâm, không cần nghĩ cũng biết đó chắc chắn là con gái mình, cười gọi Lục Sâm: "Anh rể, bế Hữu An qua đây cho em xem." Nghe thấy cách xưng hô này, Lục Sâm nhướng mày, rồi đưa đứa bé vào tay Mạc Tử Hi.

Mạc Tử Hi vì không nén được sự kích động trong lòng nên động tác có hơi mạnh.

Lục Sâm nhíu mày, nói: "Em cẩn thận một chút, cơ thể trẻ con rất mềm, đừng làm nó bị thương." Mạc Tử Hi cười cười: "Cảm ơn anh rể nhắc nhở, vừa rồi em chỉ là hơi kích động, nhất thời không chú ý." Lục Sâm đi đến bên cạnh Mạc Noãn, khó hiểu nhìn cô, như đang hỏi đã xảy ra chuyện gì, tại sao Mạc Tử Hi lại gọi anh là "anh rể".

Mạc Noãn ghé vào tai anh, hạ giọng nói bất lực: "Gặp phải một kẻ vô lại, em cũng hết cách rồi." Lục Sâm nhìn dáng vẻ của cô, liền biết cô đã hoàn toàn gỡ bỏ được nút thắt trong lòng, hòa hảo với Mạc Tử Hi.

Thực ra anh rất vui khi thấy cảnh này, dù sao Mạc Tử Hi cũng là một trong số ít người thân của cô.

Tuy anh sẽ đối tốt với cô, nhưng có những thiếu hụt về tình thân mà anh không thể cho cô được.

Mạc Tử Hi lúc này đã quên mất Đinh Duệ, tất cả sự chú ý đều bị đứa bé trong lòng thu hút.

Chỉ là đứa bé toàn thân nhăn nheo, lại còn đỏ hỏn, không có chút vẻ đẹp nào, có chút buồn bã nhìn về phía dì Vương: "Dì Vương, con đâu có xấu, sao Hữu An lại trông khó coi thế này, ngoài lông mi dài ra thì chỗ nào cũng không đẹp, thế này sau này có bạn trai nào thích không?" Mạc Noãn bật cười, không hiểu được lối suy nghĩ kỳ lạ này của Mạc Tử Hi, điều đầu tiên cô nghĩ đến lại là không có bạn trai nào thích.

Nghe Mạc Tử Hi nói vậy, dì Vương cũng không kìm được mà bật cười, giúp cô vuốt lại những lọn tóc vương trên mặt Tiểu Hữu An: "Làm gì có ai chê con gái mình như thế, dù xấu thế nào cũng là do con sinh ra.

Trẻ sơ sinh đứa nào cũng vậy, lúc nhỏ nói không chừng con còn không đẹp bằng Hữu An đâu, đừng lo, qua một thời gian là được thôi." "Vậy thì tốt rồi, em chỉ sợ con bé thật sự lớn lên xấu như vậy, sau này chắc chắn sẽ bị người ta chê cười chết mất." Mạc Tử Hi khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Cô không hề muốn con gái mình từ nhỏ đã bị người khác chế giễu vì ngoại hình, cuộc sống bị chê bai đó cô đã từng trải qua, cảm giác không hề dễ chịu chút nào, cô không muốn con mình cũng đi vào vết xe đổ đó.

Đinh Duệ đứng bên cạnh nhìn mà có chút xao động, nhưng ngại vì mình đến muộn, trước đó cũng không bỏ ra gì, nên không dám tiến lên, chỉ có thể đứng một bên nhìn chằm chằm.

Vì không yêu Mạc Tử Hi, nên anh đối với đứa bé này luôn vô cảm, đặc biệt là khi biết đó là con gái.

Nhưng lúc này nhìn thấy cô bé nhỏ bé cuộn tròn trong lòng Mạc Tử Hi, trong lòng anh lại dâng lên một cảm giác khó tả, có chút vui mừng, có chút chua xót.

Lúc này, anh còn không biết, đó chính là cảm giác làm cha.

Tiểu Hữu An vốn đã ngủ thiếp đi, nhưng không biết vì sao lại đột nhiên mở mắt ra.

Mạc Tử Hi kinh ngạc gọi Mạc Noãn: "Chị, chị mau xem, mắt con bé giống hệt chúng ta." Mạc Noãn nhìn nụ cười trẻ con trên mặt cô, không kìm được liếc cô một cái: "Em đừng có nhất kinh nhất sạ như vậy, dọa con bé thì làm sao." Nói xong cô cũng ngồi xuống mép giường, dùng tay nhẹ nhàng chạm vào má Tiểu Hữu An, chỉ cảm thấy cảm giác dưới tay vô cùng mịn màng, giống như trứng gà vừa bóc vỏ, rất có độ đàn hồi, khiến người ta yêu không nỡ rời tay.

Mạc Tử Hi thấy Mạc Noãn sờ mãi không chịu buông, cũng thấy nao lòng: "Chị, em cũng sờ thử xem." "Oa, sờ thích thật." Mạc Tử Hi lần này đã nghe lời Mạc Noãn, nói chuyện nhỏ hơn, nhưng ý cười trong mắt không sao che giấu được.

Cô bỗng cảm thấy chịu bao nhiêu khổ cực cũng đáng, trong lòng có thêm một đứa trẻ có chung huyết mạch với mình, cảm giác này thật sự rất kỳ diệu.

Dì Vương bất lực nhìn hai chị em, không kìm được nhắc nhở: "Hai đứa cũng đừng cứ dùng tay sờ mặt con bé, tay người lớn ít nhiều cũng có vi khuẩn, không tốt cho trẻ con đâu." Nghe vậy, cả hai đồng thời rụt tay lại, động tác nhất trí một cách đáng ngạc nhiên. "Chị, chị xem, mũi con bé có phải rất giống ba không, vừa cao vừa nhỏ nhắn, rất ưa nhìn." "Ừ, cái miệng nhỏ này cũng đẹp, không lớn không nhỏ, vừa vặn." "Ừm, khuôn mặt cũng không tệ, lớn lên chắc sẽ là khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn." Mạc Noãn nhìn kỹ lại, chẳng thấy được những đặc điểm mà Mạc Tử Hi nói, có chút cạn lời nhìn cô: "Không phải vừa rồi em còn chê con gái mình xấu sao?

Sao mới một lát đã thấy chỗ nào cũng đẹp rồi." Sự thay đổi trước sau này quả thật quá nhanh, đúng là ứng với câu nói, trong mắt cha mẹ, con mình nhìn thế nào cũng đẹp. "He he." Mạc Tử Hi cười cười, dùng giọng yếu ớt biện minh: "Nhìn lướt qua thì đúng là không đẹp, nhưng nhìn kỹ thì ngũ quan của con bé thực ra rất tinh xảo, sau này lớn lên chắc chắn sẽ đẹp hơn em." "Sao em cứ thích so sánh với em thế." "Đó đương nhiên là hy vọng hậu sinh khả úy, không thể nào thế hệ sau lại yếu hơn thế hệ trước được, đúng không, Tiểu Hữu An, sau này nhất định phải đẹp hơn mẹ, có bản lĩnh hơn mẹ nhé." Đúng lúc hai người đang trò chuyện, một cô y tá từ bên ngoài đi vào, cất giọng nói: "Bé con số 057, hai người đã đặt tên cho bé chưa?

Bệnh viện cần điền giấy chứng sinh, nên cần hai người cung cấp một số thông tin cơ bản của bố mẹ và em bé." Vì bệnh viện có khá nhiều trẻ sơ sinh nên mỗi bé vừa chào đời sẽ được đánh số, về cơ bản là theo thứ tự trước sau khi sinh. 057, vừa hay là số của bé Hữu An. "Mạc Hữu An." "Đinh Hữu An." Lời y tá vừa dứt, trong phòng bệnh đồng thời vang lên hai giọng nói hoàn toàn khác nhau.

Mạc Tử Hi lúc này mới ý thức được Đinh Duệ vẫn còn đứng ở cách đó không xa, nụ cười trên mặt cứng lại, ánh mắt bất giác tối đi một chút.

Nhất thời, không ai lên tiếng nữa, phòng bệnh yên tĩnh đến lạ thường.

Cô y tá cũng rõ ràng cảm nhận được không khí có chút không ổn, bèn cười gượng nói: "Chuyện này thực ra cũng không gấp, theo quy định của bệnh viện, sản phụ sinh thường cần ở lại bệnh viện bốn ngày mới được xuất viện.

Chương 288

Tên của con, hai người vẫn còn thời gian để suy nghĩ kỹ hơn, không cần nói cho tôi ngay lập tức, chỉ cần báo cho tôi trước khi xuất viện là được.

Tôi đưa cho hai người mấy tờ đơn này trước, hai người điền xong thì đưa lại cho tôi." Mạc Tử Hi nhận lấy tờ đơn trong tay y tá, nói với cô: "Làm phiền cô rồi, đợi tôi điền xong sẽ mau chóng giao lại cho cô." Y tá gật đầu rồi rời khỏi phòng bệnh.

Lục Sâm biết hai người có chuyện muốn nói, bèn tìm một cái cớ rồi cùng Mạc Noãn đi ra ngoài.

Hàn Thụ Nhân và dì Vương cũng nói muốn đi mua một ít đồ dùng nội trú nên cũng ra ngoài.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Đinh Duệ và Mạc Tử Hi.

Mạc Tử Hi liếc nhìn con gái không biết đã ngủ thiếp đi từ lúc nào, rồi nói với Đinh Duệ: "Anh có muốn bế Hữu An một chút không?" Vẻ vui mừng thoáng qua trên mặt Đinh Duệ, anh lập tức trả lời: "Muốn chứ." Đinh Duệ ôm bé Hữu An vào lòng.

Lần đầu tiên tiếp xúc với một đứa trẻ vừa mềm vừa nhỏ thế này, anh cũng giống Lục Sâm, cả người cứng đờ đến lạ.

Mạc Tử Hi không nhịn được nói: "Anh Duệ, thả lỏng một chút, không sao đâu." "Lông mày của con bé có vẻ hơi giống anh, không rậm và đen như vậy." Mạc Tử Hi mỉm cười, "Trẻ con mới sinh đều như vậy cả." Nụ cười trên mặt Đinh Duệ cứng lại, nhất thời cả hai đều không nói gì.

Đinh Duệ bế bé Hữu An đi đi lại lại trong phòng bệnh vài vòng, một lúc lâu sau mới miễn cưỡng quen được.

Sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của con, Đinh Duệ ngồi xuống trước mặt Mạc Tử Hi, ngước mắt nhìn người trước mặt một cách nghiêm túc.

Suốt thời gian qua, cô không hề tăng cân vì mang thai như những sản phụ khác, vẫn gầy gò như trước lúc mang thai. "Tử Hi, xin lỗi em, khoảng thời gian này đã vất vả cho em rồi, anh đã không thể ở bên cạnh chăm sóc em," Đinh Duệ nói.

Mạc Tử Hi lắc đầu, trong lòng có chút chua xót. "Những lời em nói với anh lần trước không phải là nói đùa.

Khoảng thời gian này em cũng đã suy nghĩ lại rồi, cuộc hôn nhân sai lầm này của chúng ta thực sự không nên tiếp tục nữa.

Chuyện ly hôn không biết anh đã suy nghĩ thế nào rồi?" Vẻ không vui thoáng qua trên mặt Đinh Duệ.

Anh tưởng rằng qua một thời gian, Mạc Tử Hi sẽ từ bỏ ý định ly hôn, không ngờ đã lâu như vậy mà cô vẫn kiên quyết muốn ly hôn với anh. "Mạc Tử Hi, em suy đi nghĩ lại suốt thời gian qua chỉ để có được kết quả này thôi sao?" Gân xanh trên tay Đinh Duệ nổi lên.

Lần trước hai người chia tay trong không vui, anh có thể lạnh nhạt với cô, vốn tưởng rằng cô sẽ tự mình từ từ nghĩ thông suốt, không ngờ nghĩ tới nghĩ lui vẫn là câu trả lời này. "Em đã nghĩ rất kỹ rồi, đây không phải là quyết định bốc đồng." Mạc Tử Hi lặp lại ý này. "Em đã là mẹ của một đứa trẻ, sau này đừng nói những lời như vậy nữa.

Con bé vừa mới chào đời, em nỡ lòng nào nhìn nó mất đi bố sao?

Anh có thể không tính toán những chuyện em và mẹ em đã làm với anh trước đây, chúng ta cứ sống tốt bên nhau là được." Mạc Tử Hi cười khổ: "Sống tốt?

Anh Duệ, anh đừng tự lừa mình dối người nữa.

Bố em mất rồi, cổ phần ở Mạc thị em cũng chẳng còn bao nhiêu, những thứ có giá trị cũng bị mẹ em cuỗm đi mất.

Sau khi mọi chuyện vỡ lở, mẹ em trở thành tiểu tam bị người người phỉ nhổ, kéo theo cả em cũng bị bên ngoài chỉ trích đủ điều.

Bố mẹ anh vốn đã không thích em, anh chắc chắn rằng đến bây giờ họ vẫn bằng lòng chấp nhận một người như em làm con dâu của họ sao?

Em nghĩ chắc chắn bố mẹ anh đã không chỉ một lần bảo anh ly hôn rồi đúng không?" Đinh Duệ im lặng.

Bố mẹ anh quả thực đã nhiều lần đề nghị anh sớm ly hôn với Mạc Tử Hi, nhưng anh vẫn luôn trì hoãn, chính anh cũng không hiểu tại sao mình lại làm vậy.

Mạc Tử Hi vừa nhìn anh như vậy là biết mình đoán không sai, phản ứng của bố mẹ Đinh gia hoàn toàn nằm trong dự liệu. "Quan trọng nhất là, anh Duệ, anh không có tình cảm với em, cũng không thể chống lại bố mẹ anh.

Chúng ta không cần thiết vì một đứa trẻ mà trói buộc cuộc sống của nhau trong mấy chục năm tới." Đinh Duệ muốn nói gì đó, nhưng lại thấy cổ họng nghẹn lại, không thốt ra được lời nào.

Bố mẹ anh đã nói lời cay độc, nếu anh còn muốn ở bên Mạc Tử Hi thì hãy rời khỏi nhà họ Đinh, vĩnh viễn đừng quay về.

Anh biết rời khỏi nhà họ Đinh đồng nghĩa với việc không còn gì cả.

Anh từ nhỏ đã quen sống trong cảnh gấm vóc lụa là, nếu đột nhiên bắt anh mất đi tất cả những gì vốn có, anh tuyệt đối không làm được.

Nhưng anh cũng không muốn ly hôn.

Đứa trẻ trong lòng tuy anh không hề mong đợi, nhưng giờ phút này ôm vào lòng, trái tim lại bình yên một cách khó tả.

Mạc Tử Hi nhìn bộ dạng của Đinh Duệ, cũng có thể đoán được phần nào suy nghĩ của anh, lúc này anh chắc chắn đang cân nhắc xem làm thế nào là tốt nhất. "Anh Duệ, anh yên tâm, em sẽ không lấy bất cứ thứ gì của nhà họ Đinh, em sẽ ra đi tay trắng, em chỉ cần quyền nuôi con.

Anh không cần lo không biết ăn nói thế nào với bố mẹ.

Có điều con là của anh, điểm này dù thế nào cũng không thay đổi được.

Sau khi ly hôn em cũng sẽ không ngăn cản anh gặp con.

Nếu anh nhớ con gái, anh có thể đến thăm con bé bất cứ lúc nào," Mạc Tử Hi nói thêm.

Đinh Duệ ngước mắt nhìn Mạc Tử Hi, như thể đang nghi ngờ tính xác thực trong lời nói của cô. "Yên tâm đi, em không cần phải lừa anh chuyện này.

Giữa chúng ta tuy không có tình yêu, nhưng em cũng không hận anh, cứ vui vẻ chia tay đi." Cô thật sự mệt rồi, không muốn tiếp tục gánh vác một cuộc hôn nhân không có tình yêu như thế này nữa.

Đinh Duệ có chút kinh ngạc, anh cứ nghĩ cô vì hận anh nên mới cố chấp chọn ly hôn như vậy.

Chương 289

"Em không hận anh?" Mạc Tử Hi lắc đầu: "Một chút cũng không." Nếu nói hận, người cô hận cũng chỉ là chính mình.

Là cô của trước kia quá cố chấp, cứ nghĩ rằng chỉ cần giành được là tốt, lại không để ý rằng có những thứ không phải của mình thì sẽ mãi không phải của mình.

Dù có giành được cũng không giữ nổi, cuối cùng chỉ là một mớ hỗn độn.

Nghĩ kỹ lại, thực ra Đinh Duệ cũng không có gì sai, anh chỉ không yêu cô mà thôi.

Nếu người đó là người anh yêu, có lẽ anh sẽ có dũng khí để chống lại bố mẹ.

Đối mặt với một người không yêu, anh thật sự không cần phải làm quá nhiều.

Nghe Mạc Tử Hi nói vậy, Đinh Duệ không cảm thấy nhẹ nhõm, ngược lại tâm trạng có chút nặng nề.

Anh đưa đứa bé trong lòng cho Mạc Tử Hi, nhìn cô thật sâu mấy lần: "Anh biết rồi, anh sẽ sớm ký vào đơn thỏa thuận ly hôn.

Hy vọng sau này em và con gái sẽ sống tốt." Nói xong, Đinh Duệ đứng dậy định rời đi, Mạc Tử Hi lại nhớ ra điều gì đó, đột nhiên gọi anh lại: "Anh Duệ, anh đợi một chút." Một tia hy vọng chợt lóe lên trong lòng Đinh Duệ, anh quay đầu lại nhìn Mạc Tử Hi một cách nghiêm túc: "Còn có chuyện gì muốn nói sao?" "Anh Duệ, em hy vọng anh có thể thuyết phục bố mẹ anh, để họ vĩnh viễn không tranh giành quyền nuôi Hữu An với em.

Điều này em sẽ nhờ luật sư viết vào thỏa thuận ly hôn." Đinh Duệ hơi sững người một chút rồi gật đầu: "Yên tâm đi, anh sẽ không để họ tranh giành quyền nuôi con với em đâu." Bố mẹ anh vốn dĩ không hề mong đợi sự xuất hiện của bé Hữu An, sao có thể đến tranh giành con bé được. "Vậy thì tốt rồi, em sẽ sớm nhờ luật sư gửi bản thỏa thuận đã sửa đổi đến công ty cho anh." "Được," Đinh Duệ đáp.

Sau khi Đinh Duệ đi, Mạc Tử Hi mới buông lỏng góc chăn mà cô vẫn nắm chặt từ nãy đến giờ, một mình ngơ ngẩn nhìn bé Hữu An trong lòng, nước mắt lặng lẽ chảy dài theo khóe mắt.

Trong lòng cô không ngừng thầm nhủ: "Bảo bối, hy vọng con đừng trách mẹ làm vậy.

Bố con không yêu mẹ, ông bà nội cũng không chào đón con.

Chúng ta ở cùng họ sẽ không hạnh phúc.

Sau này hai mẹ con chúng ta sống với nhau là đủ rồi, mẹ nhất định sẽ chăm sóc con thật tốt, mẹ hứa đấy." Mọi người thấy Đinh Duệ rời đi mới đi vào.

Mạc Noãn thấy Mạc Tử Hi ôm bé Hữu An lặng lẽ khóc, liền bước tới nhẹ nhàng ôm lấy vai cô, an ủi: "Mạnh mẽ lên, mọi chuyện rồi sẽ qua thôi." "Chị, Hữu An vừa sinh ra đã không có bố, là em có lỗi với con bé, là lỗi của em đã tạo nên cục diện ngày hôm nay." Mạc Noãn nhẹ nhàng vỗ vai cô: "Chuyện đã xảy ra không thể cứu vãn được.

Sau này Hữu An còn có chị và anh rể em, chúng ta đều là người thân của con bé.

Em và Đinh Duệ đã thỏa thuận xong rồi à?" "Đã nói xong rồi, anh ấy sẽ sớm ký vào đơn thỏa thuận ly hôn.

Hữu An thuộc về em, anh ấy có thể đến thăm bất cứ lúc nào," Mạc Tử Hi sụt sịt mũi, bình tĩnh nói.

Mạc Noãn liếc nhìn bé Hữu An, lúc này đứa trẻ chỉ biết ngủ, hoàn toàn không biết rằng từ khoảnh khắc nó chào đời, bố mẹ nó đã ly hôn.

Tuổi thơ của nó so với những bạn nhỏ khác đã định sẵn sẽ có một sự thiếu hụt không thể bù đắp. "Lúc này chị cũng không biết phải nói em thế nào, nhưng đã vậy em đã tự mình đưa ra quyết định thì nhất định phải suy nghĩ thật kỹ về cuộc sống sau này.

Làm mẹ đơn thân không dễ đâu, sau này em sẽ vất vả hơn người khác rất nhiều." Mạc Tử Hi gật đầu: "Chị, em biết, em đã nghĩ rất rõ ràng rồi.

Em biết ly hôn có nghĩa là gì, nhưng chị xem tình trạng hiện tại của em đi, thực ra cũng không khác gì người đã ly hôn là mấy.

Điểm khác biệt duy nhất là ở mục bạn đời vẫn còn ghi tên một người đàn ông, ngoài ra không có gì khác cả." "Noãn Noãn, chị thấy Tử Hi đã tự mình nghĩ thông suốt rồi, chúng ta cũng không cần quá lo lắng cho em ấy.

Em ấy bây giờ vẫn còn trẻ, ngày tháng sau này còn dài, biết đâu lại gặp được một người thật lòng với mình.

Bỏ lỡ một người đàn ông như Đinh Duệ cũng không có gì đáng tiếc cả," Hàn Thụ Nhân nhíu mày nói. "Đúng vậy, biết đâu em còn có thể gặp được tình yêu đích thực cũng không chừng," Mạc Tử Hi véo má bé Hữu An, nói một cách thờ ơ.

Mạc Noãn thấy người trong cuộc đã nói vậy, cũng không nói gì thêm, mà hỏi: "Em định thuê bảo mẫu ở cữ hay giao con cho dì Vương chăm?" "Hay là thuê một bảo mẫu ở cữ đi.

Chị đã chuyển cho em nhiều cổ phần như vậy, nguồn kinh tế của em bây giờ cũng không eo hẹp như bề ngoài đâu, thuê một bảo mẫu ở cữ là thừa sức.

Giờ người làm trong nhà cũng không còn mấy người, một mình dì Vương phải quán xuyến cả căn nhà, nếu còn phải giúp em trông con nữa thì chắc chắn sẽ không xuể." Mạc Noãn gật đầu: "Vậy để lát nữa chị bảo mẹ chồng chị giới thiệu cho em một người.

Bảo mẫu ở cữ nhà chúng ta thuê rất chuyên nghiệp, việc gì cũng có thể xử lý đâu ra đó, rất hữu ích." Không biết có phải tiếng nói chuyện của họ đã làm phiền bé Hữu An không, cô bé đột nhiên khóc ré lên.

Giọng khóc vang dội khiến Mạc Tử Hi lập tức luống cuống tay chân, nhìn Mạc Noãn nói: "Chị, Hữu An sao thế này, tại sao lại đột nhiên khóc vậy?" Mạc Noãn lắc đầu: "Chị cũng không biết làm sao nữa." Dì Vương cười nói: "Chắc là đói bụng rồi, hình như từ lúc ra đời đến giờ chưa ăn gì cả." Bé Hữu An một khi đã khóc là không thể dỗ được, đôi vai nhỏ khóc đến mức run lên từng cơn, Mạc Tử Hi vỗ lưng thế nào cũng không nín. "Vậy bây giờ làm sao đây, em hình như cũng không có sữa cho con bú." Lục Sâm nhìn cô nhóc một lát, rồi nói với Mạc Tử Hi: "Để anh thử xem." Mạc Tử Hi sững sờ một chút, nhưng vẫn đưa con cho Lục Sâm.

Chỉ thấy Lục Sâm nhẹ nhàng vỗ lưng cô bé, rồi nhỏ giọng nói: "Hữu An ngoan, dượng lập tức đưa con đi tìm đồ ăn." Nói cũng lạ, cô nhóc nghe thấy giọng của Lục Sâm lại thần kỳ ngừng khóc, mở to đôi mắt nhìn anh.

Lục Sâm cong môi, cúi đầu dùng chóp mũi nhẹ nhàng chạm vào cô bé, rồi bế cô bé ra ngoài. "Chị, con bé này chẳng lẽ mới tí tuổi đã biết tìm trai đẹp rồi sao?

Em là mẹ ruột của nó mà nó còn không nể mặt, anh rể vừa bế là nó ngoan ngay." "Nói bậy, trẻ con lúc này dù có mở mắt thì cơ bản cũng không nhìn rõ được, làm sao biết ai là trai đẹp.

Chị thấy chị về phương diện này đã ngốc lắm rồi, sao em còn tệ hơn cả chị.

Bây giờ con cũng sinh ra rồi, em còn không mau bổ sung kiến thức đi," Mạc Noãn không nhịn được mà châm chọc.

Thực ra cô cũng không biết nhiều, chỉ là mỗi tối trước khi ngủ Lục Sâm đều đọc một ít kiến thức về phương diện này, lâu dần cô cũng nhớ được đôi chút. "Thật sao?

Vậy sao con bé lại nhận ra người?" "Chắc là vì từ lúc mới sinh ra đã được cậu chủ bế, hơn nữa thời gian cậu chủ bế con bé tương đối lâu.

Thị lực của trẻ nhỏ không tốt, nhưng khứu giác lại khá nhạy bén, có lẽ đã quen với mùi trên người cậu chủ rồi." Mạc Noãn cười cười.

Trên người Lục Sâm quanh năm có một mùi hương bạc hà thanh mát, muốn nhận ra cũng không khó. "Ra là vậy à, nhưng nó đã ở trong bụng em lâu như vậy, sao nó lại không quen mùi trên người em?" Mạc Tử Hi hỏi.

Chương 290

Dì Vương cũng bị hỏi khó, nhất thời không biết giải thích thế nào: "Cái này dì cũng không biết.

Chuyện này làm gì có nhiều tại sao như vậy, nếu sau này cháu muốn con bé thân với mình hơn thì cứ bế nó nhiều vào là được." "Thôi được, cũng chỉ có thể như vậy thôi." Không lâu sau, Lục Sâm bế bé Hữu An đã ăn no uống đủ trở về.

Đứa trẻ ăn no rồi lại tiếp tục ngủ, Mạc Tử Hi vốn định trêu chọc con bé một chút, kết quả là nó đã ngủ mất rồi. "Sao lại ngủ nhiều thế nhỉ?" Lục Sâm giải thích: "Trẻ con chưa đầy tháng cơ bản đều như vậy, ăn no rồi ngủ, ngủ dậy rồi ăn.

Đợi qua cữ sẽ hiếu động hơn một chút." Mạc Tử Hi nháy mắt với Mạc Noãn: "Chị, anh rể có vẻ biết nhiều thứ ghê, sau này cuộc sống của chị chắc chắn sẽ dễ chịu hơn nhiều." "Được rồi, chị thấy em ổn rồi, chị về đi làm đây, mấy hôm nữa chị đến thẳng nhà thăm em." Mạc Tử Hi cười gật đầu: "Vâng, hai người đi đi, đừng vì em mà lỡ việc, em ở đây không có chuyện gì đâu, Hữu An cũng rất ngoan." Mạc Noãn lại dặn dò Mạc Tử Hi thêm vài điều, sau đó cùng Lục Sâm rời đi, để Hàn Thụ Nhân tạm thời ở lại phòng khi có chuyện gì bất trắc xảy ra. "Lục Sâm, trước đây em không hề phát hiện ra anh lại thích trẻ con như vậy.

Em vẫn luôn nghĩ anh là kiểu người kính nhi viễn chi với trẻ con đấy," Mạc Noãn cười nói với Lục Sâm.

Lục Sâm suy nghĩ vài giây rồi nói: "Anh chỉ thích con gái thôi, nếu là con trai thì chắc sẽ không thích." Quan trọng nhất là, bé Hữu An có một đôi mắt giống hệt cô, anh thực sự rất thích.

Mạc Noãn thật sự cạn lời với người đàn ông cuồng con gái này: "Nếu em sinh hai đứa con trai, em xem anh làm thế nào." "Sẽ không đâu, ít nhất sẽ có một đứa là con gái." Vì quan hệ với Mạc Tử Hi đã hòa hoãn, Mạc Noãn làm dì đương nhiên phải mua quà.

Lục Thị có việc, Mạc Noãn đành để Lục Sâm về trước, sau đó hẹn Mễ Nặc ra ngoài, cùng cô đi mua quà.

Mễ Nặc đã lên đến vị trí tổng biên tập, thời gian làm việc tự do hơn nhiều so với lúc làm chủ biên, về cơ bản là gọi một tiếng có mặt ngay, rất nhanh đã lái xe tới.

Cô nhìn Mạc Noãn với vẻ mặt như gặp ma: "Mạc Noãn, vừa rồi trong điện thoại tớ không nghe nhầm chứ, cậu muốn mua quà cho con gái của Mạc Tử Hi?" "Cậu không nghe nhầm đâu, tớ thật sự muốn mua quà cho con gái của cô ấy." Mễ Nặc lắc đầu, bộ dạng như bị dọa sợ, thở dài nói: "Quả nhiên là sống lâu chuyện gì cũng thấy, hai người các cậu vậy mà cũng có ngày làm hòa, còn mua quà cho nhau nữa.

Bông sen trắng đó cũng coi như may mắn, có một người chị Thánh Mẫu như cậu, nếu là tớ, bất kể là vì lý do gì, tuyệt đối không thể làm hòa với cô ta." Thánh Mẫu?

Không biết tại sao, nghe thấy hai từ này, Mạc Noãn trong lòng thấy hơi buồn cười: "Thôi được rồi, đừng nói về vấn đề này nữa.

Hôm nay cậu đến đây để cùng tớ chọn quà, chúng ta không bàn chuyện khác.

Công ty tớ còn có việc, bây giờ tớ không có nhiều thời gian đâu." "Thôi được, biết cậu bận rồi.

Nhưng mà cậu có ý tưởng gì chưa, muốn chọn quà gì?" Mạc Noãn lắc đầu: "Nếu có ý tưởng thì tớ còn gọi cậu làm gì, tớ đã mua rồi về rồi." "Thôi được, tớ xem như đã hiểu ra rồi, cậu cũng chỉ có lúc này mới nghĩ đến tớ thôi.

Đi thôi, đi theo tớ là đúng rồi." Mua quà xong, thời gian cũng không còn sớm, Mạc Noãn nghĩ ngợi một chút rồi cũng không đến công ty nữa, hai người tìm một quán cà phê ngồi xuống, Mạc Noãn chỉ gọi một ly nước lọc. "Đúng rồi, Mạc Noãn, áo len nhỏ của bà Mễ đã đan xong rồi, khi nào tớ đưa qua cho cậu." "Nhanh vậy sao." "Đó là dĩ nhiên, bà Mễ gần đây rảnh rỗi không có việc gì làm.

Nhưng mà bà ấy đã đổi tính rồi, vậy mà không ép tớ đi xem mắt, không biết lại chập mạch ở đâu nữa," Mễ Nặc nhấp một ngụm cà phê, buột miệng nói.

Một tia chột dạ thoáng qua trong mắt Mạc Noãn, nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường: "Không ép cậu thì tốt quá rồi, đỡ cho cậu mỗi ngày còn phải mất thời gian suy nghĩ cách đối phó.

Bây giờ đỡ việc, tự do biết bao." "Cậu đã bao giờ thấy một người theo đạo Cơ Đốc đột nhiên chuyển sang tin Phật chưa?" Mạc Noãn không lên tiếng, Mễ Nặc xua tay: "Thôi được rồi, không nói về bà ấy nữa, lười đi đoán tâm tư của bà Mễ, dù sao cũng không đoán ra được.

Dù sao thì gần đây tớ sống khá thoải mái, không cần vừa tan làm đã phải đi xem mắt." "Ừm." "Gần đây hai nhóc con có ngoan không?" "Nghịch lắm, lúc nào cũng đấm đá trong bụng, cảm giác như đang đánh nhau vậy," Mạc Noãn bất giác vuốt bụng, trên mặt tràn ngập vẻ hạnh phúc của người sắp làm mẹ. "Bây giờ tớ có ngồi tên lửa cũng không đuổi kịp cậu được rồi, cho nên tớ phải từ từ thôi." "Nặc, cậu cũng vừa phải thôi, treo Diệp Tử Hạo lâu như vậy, cậu không sợ dọa cậu ta chạy mất sao?

Đến lúc đó cậu đi đâu tìm một người thích hợp khác." "Thôi được rồi, Mạc Noãn, cậu lo chuyện của mình đi là được rồi.

Chuyện của tớ, tớ có thể nắm bắt chừng mực, không cần quá lo lắng." Thấy Mễ Nặc rõ ràng không muốn bàn về chuyện với Diệp Tử Hạo, Mạc Noãn cũng không nói thêm nữa.

Vừa định nói gì đó thì điện thoại reo lên, Mạc Noãn liếc nhìn màn hình hiển thị cuộc gọi đến, khóe miệng từ từ cong lên: "Anh." "Noãn Noãn, em đang bận à?" Trong điện thoại truyền đến một giọng nam ấm áp.

Mạc Noãn có chút hơi dỗi, giọng điệu không được tốt lắm: "Em có bận cũng không bằng anh bận.

Em đến thành phố A lâu như vậy rồi mà bây giờ anh mới gọi điện cho em." Người gọi đến không phải ai khác, mà là con trai của Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh, người anh họ duy nhất của Mạc Noãn, Bạch Tịch, một kiến trúc sư cao cấp, suốt ngày theo đội thi công đi khắp thế giới, thời gian ở nhà một năm rất ít. "Là lỗi của anh, anh bận là quên hết.

Nhưng anh có nghe bố mẹ nói, em và chồng sống rất tốt, em sống tốt là anh yên tâm rồi," Bạch Tịch thái độ tốt nhận lỗi. "Đúng rồi, em kết hôn cũng gần một năm rồi, hôn lễ của anh sao cứ mãi không có động tĩnh vậy." Nếu Bạch Tịch không gọi cuộc điện thoại này, Mạc Noãn gần như đã quên mất, lúc đầu cô và Lục Sâm kết hôn chớp nhoáng một phần cũng là vì anh họ sắp kết hôn, cô không tiện cứ ở lì trong nhà. "Chẳng phải là không có thời gian sao.

Nhưng lần này anh và chị dâu em đã đặc biệt xin công ty nghỉ phép nửa tháng để về, hôn lễ định vào thứ bảy tuần này.

Em bụng cũng lớn rồi, em tự xem xét tình hình, nếu không thể đi máy bay được thì không cần đến đâu, kẻo mệt." "Yên tâm đi, hai nhóc con rất ngoan, em bây giờ ăn ngon ngủ tốt.

Em chỉ có một người anh là anh thôi, hôn lễ của anh em nhất định sẽ đến." "Bố mẹ chính vì thế nên cứ không cho anh gọi điện cho em, quả nhiên, con nhóc nhà em nghe xong nhất định sẽ đến." "Nếu anh nghe lời dì dượng không nói cho em biết, sau này em biết được chắc chắn sẽ giận anh.

Hai người yên tâm đi, đến lúc đó em sẽ xem tình hình của các con, các con khỏe em mới đi," Mạc Noãn đảm bảo. "Em tính như vậy thì anh cũng yên tâm rồi." Mạc Noãn lại trò chuyện với Bạch Tịch một lúc rồi mới cúp máy.

Mễ Nặc hỏi: "Anh họ cậu bây giờ mới kết hôn à?" Mạc Noãn gật đầu. "Tớ nghe cậu nói lâu lắm rồi, sao cứ kéo dài đến tận bây giờ?" Mễ Nặc không hiểu hỏi. "Anh ấy và bạn gái đều làm kiến trúc, thường xuyên đi khắp cả nước, không có nhiều thời gian.

Lần này kết hôn cũng là xin nghỉ phép mới về được," Mạc Noãn giải thích.

Mễ Nặc lắc đầu: "Thấy chưa, mấy người cứ rêu rao là sắp kết hôn, hoặc như tớ ngày nào cũng đi xem mắt, cuối cùng lại không bằng người lặng lẽ như cậu, nói kết hôn là kết hôn, khiến người ta không kịp chuẩn bị gì cả." Mạc Noãn báo tin này cho Lục Sâm, Lục Sâm xem lịch trình của mình rồi nói là có thời gian, đến lúc đó sẽ cùng cô tham dự.

Thứ bảy, hai người đi chuyến bay lúc hơn chín giờ, đến thành phố B cũng mới 11 giờ, vừa kịp dự tiệc cưới.

Hai người không về nhà mà đi thẳng đến nơi tổ chức hôn lễ.

Mạc Noãn vừa nhìn đã thấy Bạch Tịch đang bận rộn, trên mặt lập tức nở nụ cười, không nhịn được gọi: "Anh." Bạch Tịch không chỉ có dung mạo giống Bạch Hòa Sinh, mà ngay cả khí chất trên người cũng rất tương đồng, trên mặt lúc nào cũng có một nụ cười nhẹ, trông rất dễ gần.

Anh cẩn thận quan sát Mạc Noãn một lượt, không nhịn được đưa tay xoa đầu cô: "Cô nhóc này sắp làm mẹ rồi, có phải bình thường không ăn uống đàng hoàng không, sao không mập lên chút nào vậy."

"Ai là cô nhóc chứ, em 28 tuổi rồi, sắp làm mẹ của hai đứa trẻ rồi.

Chương 291

Với lại như vậy mới tốt, lúc mang thai mà mập lên sau này khó giảm cân lắm." "Trong ấn tượng của anh, em mãi mãi là cô nhóc thích bám lấy anh.

Anh mà không để ý đến em là em lại giả vờ khóc lóc để lấy lòng thương hại, thực ra trong lòng thì đang cười thầm." "Anh, chúng ta đừng nói mấy chuyện này nữa." Mạc Noãn có chút không được tự nhiên, lén nhìn Lục Sâm một cái.

Bạch Tịch lúc này cũng nhìn sang Lục Sâm, gật đầu với anh, đưa tay ra nói: "Tôi là Bạch Tịch, anh họ của Noãn Noãn." "Lục Sâm," Lục Sâm cười đáp lại, bắt tay anh. "Hai người đừng làm như lãnh đạo hội ngộ thế chứ, còn bắt tay nữa, làm như xa lạ lắm vậy," Mạc Noãn bất mãn kéo tay hai người đang bắt với nhau ra.

Lục Sâm mỉm cười, ánh mắt nhìn Mạc Noãn đầy vẻ bao dung và cưng chiều.

Bạch Tịch thấy vậy trong lòng cũng vui, nói với Lục Sâm: "Em gái tôi một khi đã thân rồi thì không coi trời bằng vung, mong anh chiếu cố cho nó nhiều hơn." "Đâu có, tôi là chồng của cô ấy, không nói đến chuyện chiếu cố." Mạc Noãn thật sự không chịu nổi màn khách sáo và cứng nhắc này của hai người, bèn hỏi: "Anh, chị dâu và dì dượng đâu rồi?

Em cũng một thời gian chưa gặp họ." "Bố mẹ đang nghỉ ngơi trong phòng, chị dâu em thấy giày không được thoải mái lắm nên đi thay đôi khác rồi," Bạch Tịch vừa nói chuyện với họ, vừa chào hỏi khách khứa.

Mạc Noãn thấy anh thật sự bận rộn, cũng không làm phiền nữa, nói: "Được, vậy anh cứ ở đây tiếp khách đi, bọn em vào tìm dì dượng trước." Trong phòng, Bạch Hòa Sinh đang xoa vai cho Trương Nhuế.

Mấy ngày nay vì chuyện hôn lễ mà bận tối mắt tối mũi, cơ thể cũng có chút không chịu nổi.

Thấy hai người họ đi vào, trên mặt ai nấy đều lộ ra nụ cười, nhưng khi thấy bụng của cô lại không nhịn được mà dạy dỗ: "Noãn Noãn, con thật là không nghe lời chút nào, mang cái bụng to như vậy mà còn chạy đi chạy lại khắp nơi.

Sâm con cũng vậy, quá chiều con bé này rồi, con phải thể hiện một chút uy nghiêm của người làm chồng ra, đừng lúc nào cũng nghe lời nó." Mạc Noãn ôm cánh tay Trương Nhuế: "Dì, không có ai xúi giục bọn con cãi nhau như dì đâu.

Lục Sâm mà uy nghiêm lên là bọn con chắc chắn sẽ cãi nhau đấy." Trương Nhuế chọc vào trán cô: "Cái tính bướng bỉnh này của con kiềm chế lại một chút, đừng lúc nào cũng đối đầu với A Sâm." "Con có đối đầu với anh ấy đâu chứ.

Sớm biết vừa đến đã bị mắng, con đã không đến rồi, thà ở nhà ngủ nướng cho sướng.

Lục Sâm, anh nói xem, em có bao giờ đối đầu với anh chưa?" Mạc Noãn chuyển chủ đề sang Lục Sâm.

Lục Sâm mỉm cười, vừa định nói gì đó thì Trương Nhuế đã ngắt lời: "A Sâm, con đừng nói giúp nó." Lục Sâm cũng không tiện nói gì thêm, Mạc Noãn không nhịn được bĩu môi.

Trương Nhuế tiếp tục: "Đừng có đánh trống lảng cho dì.

Dì đang nói con đấy, kết hôn lâu như vậy rồi mà sao con vẫn gọi A Sâm cả họ lẫn tên như vậy, không có cách gọi nào thân mật hơn à?" "Dì, dì không hiểu đâu, đây là tình thú giữa vợ chồng.

Chỉ có con gọi tên anh ấy như vậy mới khiến con khác biệt," Mạc Noãn kéo dài giọng. "Dì thấy con không hiểu tình thú gì cả, mà là mặt dày thêm một chút thì có.

Mấy lời không biết xấu hổ như vậy mà cũng nói trôi chảy thế." "Thôi được rồi, chúng ta cũng đừng nói nó nữa.

Hôm nay là một ngày vui, Noãn Noãn, gần đây hai đứa bé thế nào rồi?" Bạch Hòa Sinh cười hỏi. "Rất tốt ạ, ăn được ngủ được." "Vậy thì tốt.

Song thai đến giai đoạn cuối rất vất vả, bây giờ con cũng chỉ còn khoảng ba tháng nữa là đến ngày dự sinh rồi.

Chuyện công ty có thể buông tay được thì cố gắng buông ra, không thì sẽ vất vả lắm đấy." "Dượng, dượng yên tâm đi, Lục Sâm đã sắp xếp cả rồi.

Trạng thái của con bây giờ vẫn khá tốt, đợi con thấy mệt con sẽ tự động rút lui.

Công ty bây giờ vẫn còn hơi bất ổn, con vẫn phải theo dõi thêm một thời gian nữa." "Dì, dượng, hai người yên tâm đi, con sẽ đốc thúc Noãn Noãn, không để em ấy quá mệt mỏi," Lục Sâm cười nói.

Đối với Lục Sâm, Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh đều rất yên tâm.

Chuyện xảy ra ở thành phố A thời gian qua họ cũng đều đã thấy, đối với người đàn ông này thực sự không thể chê được điểm nào. "Thôi được rồi, chúng ta cũng không thể ở đây lâu được, phía trước còn cần người trông coi.

Nhưng hai con có thể ở lại đây thêm một lúc, phòng này là chúng ta bao cả, tiệc rượu đến 12 giờ mới bắt đầu." Lời của Trương Nhuế vừa dứt, ở cửa đã vang lên một giọng nữ: "Bố, mẹ, Bạch Tịch nói có mấy vị lãnh đạo trường mình đến, bảo hai người mau ra ngoài." Người nói là cô dâu, Hứa Chi Lam.

Hôm nay cô trang điểm tinh xảo, rất trẻ trung, không giống một người 30 tuổi chút nào.

Trước đây Bạch Tịch có đưa cô về nhà, Mạc Noãn từng gặp vài lần, tính tình cởi mở, phóng khoáng, cho người ta cảm giác rất thân thiết, cô khá có thiện cảm với cô ấy.

Thấy cô đi vào, Mạc Noãn không nhịn được mà khen ngợi từ tận đáy lòng: "Chị dâu, hôm nay chị đẹp lắm." Hứa Chi Lam mặt đỏ lên, cười nói: "Noãn Noãn, em đến rồi." "Anh em kết hôn là chuyện lớn như vậy, em nhất định phải đến chứ." "Cảm ơn em, thật làm phiền em quá.

Chị vốn dĩ cũng đồng ý với ý kiến của bố mẹ là không muốn báo cho em biết, là anh em cứ khăng khăng, kết quả hại em phải vác bụng bầu từ xa đến đây..." Trong lời nói của Hứa Chi Lam có vài phần áy náy.

Chỉ là khi ánh mắt của cô di chuyển đến trên người Lục Sâm, nụ cười trên mặt trở nên cứng đờ, những lời còn chưa nói hết cũng đột nhiên dừng lại.

Mạc Noãn đứng ngay bên cạnh họ, tự nhiên có thể nhận ra có gì đó không ổn giữa hai người, không nhịn được hỏi: "Chị dâu, đây là chồng em, Lục Sâm, chị quen anh ấy sao?" Hứa Chi Lam khóe miệng miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, lắp bắp nói: "Trước đây tôi từng làm việc ở Lục Thị, đã gặp Lục tổng vài lần." Mạc Noãn liếc nhìn Lục Sâm, phát hiện trên mặt anh không có chút biến động cảm xúc nào, khiến người ta không thể nhìn ra rốt cuộc anh đang nghĩ gì.

Tình huống hiện tại, cô cũng không tiện hỏi nhiều ngay trước mặt. "Lam Lam, đi thôi, mau ra ngoài thôi," Trương Nhuế không biết bên này đã xảy ra chuyện gì, thúc giục. "À, vâng." Hứa Chi Lam xoay người chạy ra ngoài, lúc đi đến cửa còn loạng choạng một cái, may mà kịp thời vịn vào tường mới đứng vững.

Mạc Noãn nhìn bóng dáng vội vã, hoảng loạn của cô, có vẻ trầm tư.

Khi trong phòng chỉ còn lại hai người, Mạc Noãn nhìn về phía Lục Sâm: "Lục Sâm, chị dâu em sẽ không phải là hồng nhan tri kỷ trước đây của anh đấy chứ?" "Em nói linh tinh gì vậy, anh làm gì có hồng nhan tri kỷ nào." Lục Sâm dứt khoát phủ nhận.

Mạc Noãn bĩu môi: "Vậy trước đây chị dâu em thật sự là nhân viên của Lục Thị à?" "Em cũng biết đấy, mấy năm trước Lục Thị cũng từng tham gia vào lĩnh vực bất động sản, chỉ là vì xảy ra sự cố nên đã bị anh cắt bỏ rồi.

Vì vậy, Hứa Chi Lam từng làm việc ở đó cũng không có gì lạ." Mạc Noãn gật đầu, tình huống này cô có biết, trong giới cũng không phải là bí mật gì.

Lúc Lục Sâm kể cho cô chuyện của Quý Anh Ly cũng đã từng đề cập qua, cách đây không lâu Quý Anh Ngữ còn dùng chuyện này để công kích cô, nói rằng Lục Sâm vì Quý Anh Ly nên mới cắt bỏ mảng kinh doanh này. "Hứa Chi Lam chính là kiến trúc sư trưởng của dự án đó." "Không thể nào, chuyên môn của chị dâu em hình như không bằng anh họ em.

Em nghe họ nhắc qua, chị dâu không có chứng chỉ trong lĩnh vực này, nên vẫn luôn làm trợ lý cho anh họ, giúp anh ấy xử lý một vài việc vặt.

Sao chị ấy có thể là kiến trúc sư trưởng được chứ?" Lục Sâm lắc đầu: "Bây giờ thì không phải, nhưng trước đây thì đúng là vậy.

Chương 292

Chính vì sự cố an toàn năm đó nên cô ta đã bị tước chứng chỉ." "Vậy sự cố đó là do bản thiết kế của chị ấy có vấn đề sao?" Mạc Noãn không hiểu vì sao mình lại có chút căng thẳng, trực giác mách bảo cô mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Lục Sâm ngập ngừng một chút, đối với vợ mình, chuyện này cũng không có gì phải che giấu, anh giải thích ngắn gọn: "Cô ta là sinh viên xuất sắc của khoa kiến trúc, thành tích ở trường rất ưu tú, 20 tuổi đã tốt nghiệp, và được nhiều giáo sư tiến cử vào các công ty lớn.

Anh cũng đã đặc cách tuyển cô ta vào Lục Thị.

Cô ta cũng không phụ sự kỳ vọng của anh.

Ban đầu cô ta thiếu kinh nghiệm, nhưng dưới sự chỉ đạo của một số người cũ trong công ty thì đã nhanh chóng trưởng thành.

Bản thiết kế của cô ta luôn hoàn hảo, lại có thể kết hợp được các yếu tố thời thượng.

Mỗi lần bộ phận kiến trúc bên đó đều không cần phải lo lắng, về cơ bản đều được thông qua ngay từ lần đầu.

Mảng bất động sản của Lục Thị mấy năm đó khá thành công.

Nhưng cô ta đã không chống lại được sự cám dỗ, trở thành gián điệp thương mại, lén lút tráo đổi bản thiết kế vốn đã nộp cho bộ phận công trình, thay đổi một vài thông số quan trọng đã được thẩm định nhiều lần, và trực tiếp dẫn đến sự cố." Về sự cố đó, Mạc Noãn chỉ biết sơ qua, không ngờ trong đó còn có cả gián điệp thương mại, lại trùng hợp đến vậy, lại chính là chị dâu của mình.

Mạc Noãn có thể cảm nhận được sự căm hận trong lòng Lục Sâm, nhất thời không biết nên nói gì, chỉ có thể nhẹ nhàng ôm lấy anh: "Lục Sâm, mọi chuyện đã qua rồi." Lục Sâm cũng ôm lại Mạc Noãn: "Noãn Noãn, anh không sao.

Đã qua lâu như vậy rồi, rất nhiều chuyện anh đã nghĩ thông suốt.

Hơn nữa bây giờ anh có em, anh đã rất mãn nguyện rồi, sẽ không níu mãi chuyện quá khứ không buông." Mạc Noãn véo má anh: "Nếu đã nghĩ thông suốt rồi thì đừng có trưng bộ mặt đó ra nữa, phải cười nhiều lên, em thích nhìn dáng vẻ anh cười." Nghe vậy, Lục Sâm quả nhiên khẽ nhếch môi.

Mạc Noãn bật cười: "Lục tiên sinh, anh thật nghe lời, bảo anh cười là anh cười ngay." "Nếu anh cười một cái có thể khiến em vui, thì có gì là không thể." Lục Sâm nghiêm túc nói.

Mạc Noãn chịu không nổi nhất cái dáng vẻ nói chuyện nghiêm túc này của Lục Sâm.

Dù đã nghe anh nói như vậy rất nhiều lần, nhưng lần nào cũng khiến trái tim cô đập thình thịch, đúng là gặp ma rồi. "Lục Sâm, anh thấy chiêu này dùng trên người em trăm lần trăm trúng, nên cố ý phải không." Mạc Noãn có chút bực bội, rõ ràng biết anh cố tình, nhưng lần nào cũng bị anh nắm đằng chuôi.

Độ cong trên môi Lục Sâm sâu hơn, anh đột nhiên cúi đầu khẽ hôn lên má cô: "Phải, em nói đúng rồi, anh chính là cố ý." Mạc Noãn không nhịn được đấm vào ngực anh mấy cái.

Lục Sâm nắm lấy tay cô, cúi người hôn lên môi cô, Mạc Noãn cười một tiếng, cũng đáp lại.

Lục Sâm chỉ hôn nhẹ một lúc rồi buông cô ra.

Mạc Noãn tựa vào lồng ngực anh, nắm tay anh, vẫn luôn cảm thấy phản ứng của Hứa Chi Lam vừa rồi có chút không ổn.

Nếu thật sự chỉ vì sai sót trong bản thiết kế dẫn đến sự cố công trình, thì hoàn toàn không cần phải sợ Lục Sâm, dù sao cũng đã mấy năm trôi qua rồi. "Lục Sâm, có phải anh vẫn còn chuyện gì đó giấu em không?

Vẻ mặt của chị dâu em vừa rồi có chút không đúng, hình như rất sợ anh." Lục Sâm cười lạnh một tiếng: "Chắc là do cô ta tự chột dạ thôi." "Chột dạ?

Chị ấy có gì phải chột dạ chứ?" Mạc Noãn không nghĩ ra Hứa Chi Lam có gì phải chột dạ. "Noãn Noãn, mọi người rốt cuộc hiểu về cô ta được bao nhiêu?" "Anh đang nói về gia cảnh hay là những trải nghiệm trong cuộc sống của chị ấy?" "Tất cả." Lục Sâm nhàn nhạt nói ra hai chữ.

Mạc Noãn suy nghĩ một lúc rồi nói: "Em nhớ lần đầu tiên đến nhà, chị ấy có nói bố mẹ đã qua đời, bây giờ chỉ sống một mình.

Mấy năm trước vẫn luôn làm việc ở thành phố A, sau đó vì một vài lý do cá nhân mới đến thành phố B làm việc.

Cụ thể hơn thì em cũng không rõ, chắc là anh họ em hiểu rõ hơn một chút." "Noãn Noãn, mẹ của cô ta vẫn còn sống, chỉ là mắc chứng mất trí nhớ tuổi già, hiện đang ở trong viện dưỡng lão.

Hơn nữa, cô ta từng ngồi tù 3 năm, chuyện này chắc mọi người không biết đâu nhỉ?

Anh nghĩ lý do cô ta sợ hãi chắc là sợ anh nói cho mọi người biết quá khứ của cô ta." Vì vẫn còn một số chuyện chưa điều tra rõ ràng, nên Lục Sâm vẫn cho người thỉnh thoảng chú ý đến tình hình của Hứa Chi Lam.

Mạc Noãn không thể tin nổi nhìn Lục Sâm, nhất thời không dám tin đây là sự thật, chỉ là khi phản ứng lại thì có chút sợ hãi, cô lo lắng nhìn Lục Sâm: "Vậy anh thì sao?" Dù sao năm đó cũng có người chết, Hứa Chi Lam còn phải ngồi tù, Lục Sâm với tư cách là người phụ trách công ty, sao có thể không sao được.

Lẽ ra có một số chuyện Lục Sâm không định kể chi tiết cho Mạc Noãn, đặc biệt là những chuyện liên quan đến Quý Anh Ly, nhưng tư duy của Mạc Noãn lại quá sắc bén, chỉ cần anh gợi mở là cô có thể nghĩ đến những vấn đề sâu xa hơn.

Lục Sâm mỉm cười: "A Ly xử lý khủng hoảng rất tốt, giải quyết ổn thỏa, kịp thời thuyết phục được gia đình người đã khuất.

Gia đình họ đồng ý hòa giải, cộng thêm địa vị của nhà họ Lục ở đó, chuyện này đã được ém xuống.

Hơn nữa đây rõ ràng là một vụ tai nạn do con người gây ra, nên anh đã thoát khỏi cảnh tù tội." "Cô ấy quả thực đã làm rất nhiều vì anh." Mạc Noãn lẩm bẩm, rõ ràng biết cơ thể mình không thể đến công trường, nhưng vẫn liều mạng đi lên, có lẽ lúc đó trong lòng chỉ có Lục Sâm.

Chẳng trách cả nhà họ Lục lại chăm sóc Quý Anh Ngữ như vậy, cô ấy thực sự có một người chị tốt, những phúc phận này đều là do chị cô ấy dùng mạng đổi lấy. "Noãn Noãn." Lục Sâm nhẹ nhàng gọi. "Lục Sâm, em không sao.

Vậy chị dâu em phạm tội gì?" Mạc Noãn xua tay. "Cô ta là kiến trúc sư trưởng, tai nạn an toàn như vậy chắc chắn không thể thoát tội.

Nhưng vì gia đình nạn nhân đồng ý hòa giải, nên cuối cùng cô ta bị kết án tù vì tội xâm phạm bí mật kinh doanh, án phạt khá nhẹ, chỉ có ba năm." "Kể cả là hiểu lầm, thì cũng là do một tay cô ta gây ra.

Cô ta một mực khẳng định không biết người giao dịch với mình là ai, cô ta làm vậy là vì tiền.

Anh dù muốn giúp cũng không có cách nào." "Nghe ý của anh, anh biết gì đó à?" Mạc Noãn khẽ nhíu mày. "Chi tiết cụ thể anh không rõ, nhưng anh biết kẻ chủ mưu đằng sau là ai.

Nếu không có gì bất ngờ, chắc là người lần trước đã phá hoại Mạc Thị." "Sao lại là ông ta?" Mạc Noãn cau mày, cảm thấy những người đó diễn kịch đúng là hạng nhất, trước mặt thì luôn tỏ ra hòa thuận, sau lưng lại đấu đá kịch liệt như vậy. "Ông ta và chú út là đối thủ chính trị nhiều năm rồi.

Năm đó người có cơ hội lên nắm quyền nhất thực ra là chú út, nhưng ông ta đã giở không ít trò bẩn sau lưng, nên mấy năm nay chú út vẫn luôn thua ông ta một bậc.

Chương 293

Noãn Noãn, rất nhiều chuyện của nhà họ Lục khá phức tạp, anh nhất thời cũng không thể nói rõ cho em được, sau này sẽ từ từ kể cho em từng chuyện một." Bề ngoài nhà họ Lục trông rất bình yên, nhưng gia đình như họ đã định trước là không thể đơn giản như vậy.

Chỉ là nhà họ luôn rất hòa thuận, không có lục đục nội bộ, có thể đồng lòng đối ngoại.

Mạc Noãn gật đầu.

Trong mắt Lục Sâm thoáng qua một tia áy náy: "Xin lỗi, Noãn Noãn, anh chưa nói rõ với em điều gì đã tự ý kéo em vào gia đình phức tạp như thế này.

Anh biết em chỉ muốn sống một cuộc sống đơn giản." "Anh nói gì vậy, chúng ta là vợ chồng.

Kết hôn với anh là quyết định của chính em, chứ không phải anh trói em đến Cục dân chính.

Là em tự nguyện đi cùng anh, anh không cần cảm thấy có lỗi với em.

Hơn nữa, rắc rối trên người em cũng không ít hơn anh chút nào.

Từ lúc chúng ta kết hôn đến giờ, vẫn luôn là anh giúp em dọn dẹp hậu quả, anh đã làm rất nhiều vì em rồi, ngược lại là em chẳng giúp được gì cho anh cả." Mạc Noãn không đồng tình nhìn Lục Sâm, trong giọng nói có chút oán trách.

Lục Sâm bị giọng điệu của cô chọc cười, véo má cô một cái: "Anh chỉ không muốn em phải chịu thiệt thòi." Mạc Noãn lắc đầu, cô không hề cảm thấy thiệt thòi.

Trên con đường này, nếu không có anh và con ở bên, cô chắc chắn sẽ rất khổ sở.

Nhưng có họ ở bên, cô không hề cảm thấy khó khăn chút nào. "Lục Sâm, ai cũng muốn sống một cuộc sống đơn giản, nhưng sự ra đời của em thực ra cũng đã quyết định em không thể được như ý muốn." "Có sợ không?" Lục Sâm đột nhiên hỏi. "Hả?" Mạc Noãn khó hiểu nhìn anh. "Anh nói là khi bước vào nhà họ Lục, làm vợ của anh, sau này có thể sẽ phải đối mặt với rất nhiều chuyện không lường trước được." Mạc Noãn mỉm cười: "Nếu có anh ở bên, thì tất cả đều không phải là vấn đề, em sẽ không sợ." Lục Sâm vui vẻ nhếch môi: "Vậy chúng ta ra ngoài đi, hôn lễ chắc sắp bắt đầu rồi." Mạc Noãn có chút do dự, chỉ cảm thấy đầu óc hơi rối loạn, nhất thời không biết phải làm sao.

Dượng cô xuất thân từ gia đình thư hương, ghét nhất là lừa dối.

Dì Trương Nhuế cũng không thích người nói dối, mà Hứa Chi Lam lại che giấu một chuyện quan trọng như vậy.

Mạc Noãn không biết anh họ mình có biết chuyện không, nhưng có thể khẳng định là dì và dượng chắc chắn không biết. "Lục Sâm, anh thấy em nên làm thế nào?

Em có nên nói chuyện này cho họ biết không?" Chuyện này Lục Sâm nhất thời cũng không quyết định được.

Hứa Chi Lam trước kia là người kiêu căng ngạo mạn, nhưng bây giờ cô ta đã thay đổi thành người như thế nào anh cũng không biết, có còn đáng để anh giúp che giấu quá khứ hay không.

Nhưng chuyện phá hoại hôn nhân của người khác lại không thể quá tùy tiện. "Noãn Noãn, chuyện này em cứ tạm thời đừng nói cho dì và dượng.

Em có thể thăm dò ý của anh họ em trước." "Lục Sâm, em rất mâu thuẫn.

Em biết anh họ rất yêu chị ấy, em sợ nếu sự thật này được nói ra, hôn lễ này sẽ không thành mất." Lục Sâm nhíu mày: "Họ đăng ký kết hôn chưa?" "Anh họ nói đã đăng ký rồi.

Phong tục ở thành phố B là trước khi tổ chức tiệc cưới thường sẽ đi đăng ký kết hôn trước." Ngay lúc hai người đang thảo luận, Hứa Chi Lam từ bên ngoài hốt hoảng chạy vào, vừa vào cửa đã lập tức đóng sầm lại. "Lục tổng." Lục Sâm cau mày: "Hôn lễ sắp bắt đầu rồi, cô chạy qua đây làm gì?" Hứa Chi Lam nhìn Lục Sâm, ánh mắt lộ vẻ cầu xin: "Lục tổng, tôi biết bây giờ tôi không có tư cách cầu xin anh điều gì.

Tôi biết chị A Ly hôm đó từ công trường trở về đã phát bệnh rồi qua đời, chuyện đó là lỗi của tôi, nhưng tôi thật sự không cố ý.

Tôi không cố ý hại chị A Ly, tôi không biết chị ấy bị hen suyễn, cũng không biết chị ấy sẽ đến công trường.

Chị ấy là người bạn tri kỷ duy nhất của tôi ở Lục Thị, tôi hại ai cũng sẽ không hại chị ấy." Lục Sâm không lên tiếng, ngược lại Mạc Noãn nói: "Chị dâu, chuyện này chị làm có hơi quá đáng rồi." Sắc mặt Hứa Chi Lam trắng bệch, biết mình vẫn đến muộn một bước, Lục Sâm đã nói cho Mạc Noãn biết.

Cô ta vội vàng bước lên nắm lấy cánh tay Mạc Noãn, vẻ mặt đầy thâm ý nói: "Tiểu Noãn, những chuyện trong quá khứ của chị, chị không cố ý che giấu, chị chỉ là không muốn vì quá khứ của mình mà bỏ lỡ một người đàn ông tốt như anh họ em.

Em có thể giúp chị tạm thời che giấu được không?

Chị hứa sau này nhất định sẽ tìm một cơ hội thích hợp để nói cho họ biết." Mạc Noãn vừa nghe cô ta nói vậy, liền biết ngay cả anh họ cũng không biết chuyện này. "Chị dâu, chuyện quan trọng như vậy tại sao chị lại che giấu?

Nếu anh họ em thật lòng yêu chị, sẽ không chê bai quá khứ của chị đâu.

Nhưng anh ấy ghét nhất là bị người khác lừa dối.

Chị và anh ấy đã ở bên nhau mấy năm rồi, sao chị đến điều này cũng không nhận ra?" Rõ, cô ta đương nhiên hiểu rõ con người của Bạch Tịch.

Chính vì càng nhìn rõ, lâu dần, cô ta lại càng không thể mở lời.

Mà lời nói dối giống như quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn, một lời nói dối nhỏ cần dùng nhiều lời nói dối hơn để che đậy.

Nước mắt Hứa Chi Lam không ngừng rơi xuống, xem ra là thật sự đã gấp lắm rồi: "Tiểu Noãn, coi như chị dâu cầu xin em.

Ngày hôm nay là ngày chị khó khăn lắm mới mong đợi được, chị thực sự không muốn xảy ra chuyện gì rắc rối, em đồng ý với chị đi." "Chị dâu, chị đang ép em, em không muốn lừa dối người thân của mình." Mạc Noãn dù có chút không nỡ, nhưng trong lòng lại đang có ý định khác, nên khẽ quay đầu đi. "Tiểu Noãn, em có yêu cầu gì, chỉ cần chị dâu có thể đáp ứng, chị dâu nhất định sẽ làm." "Em có thể có yêu cầu gì với chị chứ." Lục Sâm có chút không nhìn nổi nữa, không nhịn được lên tiếng: "Hứa Chi Lam, cô đừng ép Noãn Noãn.

Năm đó cô ở thành phố A cũng có chút danh tiếng, chuyện của cô tuy không công khai, nhưng vẫn có không ít người biết.

Bây giờ cô lại tiếp tục lăn lộn trong giới này, bị người khác nhận ra là chuyện sớm muộn.

Hôm nay chúng tôi có thể không nói, nhưng giấy không gói được lửa, sớm muộn gì cũng có ngày bị phơi bày.

Cô tốt nhất nên nhanh chóng thú nhận đi." Nghe vậy, mắt Hứa Chi Lam sáng lên: "Cảm ơn Lục tổng, tôi biết phải làm thế nào rồi." "Được rồi, cô mau ra ngoài đi, đừng để họ nghi ngờ." Lục Sâm xua tay.

Hứa Chi Lam lau nước mắt trên mặt, hốt hoảng đi ra ngoài.

Chương 294

Mạc Noãn có chút khó hiểu nhìn Lục Sâm: "Lục Sâm, sao anh lại dễ dàng đồng ý để chị ấy đi như vậy?

Tại sao không nhân cơ hội này hỏi kỹ lại chuyện năm đó?" "Noãn Noãn, vào ngày như hôm nay, em cũng không hy vọng xảy ra chuyện gì lộn xộn đúng không?

Dì và dượng không chịu nổi cú sốc này đâu.

Chuyện sau này hãy nói sau, họ đã đăng ký kết hôn, đã là vợ chồng hợp pháp.

Hôm nay nếu làm ầm ĩ lên, người mất mặt là cả nhà họ Bạch.

Hơn nữa, năm đó cô ta thà ngồi tù cũng không hé răng nửa lời, em nghĩ bây giờ có thể hỏi ra được gì sao?" "Cũng đúng." Bây giờ cô cuối cùng cũng hiểu, tại sao mấy năm nay Hứa Chi Lam cứ theo đội thi công đi khắp nơi, thời gian ở lại thành phố B không nhiều.

Có lẽ thật sự là sợ bị người quen cũ nhận ra. "Đi thôi, chúng ta ra ngoài trước.

Hôn lễ sắp bắt đầu rồi." Mạc Noãn vốn mang tâm trạng vui vẻ đến tham dự hôn lễ, không ngờ lại biết được chuyện như vậy.

Lúc ra ngoài đã không còn tâm trạng vui vẻ như lúc đầu.

Chỗ ngồi của họ được Bạch Tịch đặc biệt chuẩn bị, khá gần sân khấu, đợi lát nữa nghi lễ kết thúc, cả gia đình họ sẽ ngồi chung một bàn.

Vì bây giờ nghi lễ hôn lễ vẫn chưa bắt đầu, nên trên ghế chỉ có hai người họ.

Lục Sâm vỗ vỗ tay Mạc Noãn, ghé vào tai cô nói: "Noãn Noãn, vui lên đi, đừng để dì và dượng nhìn ra manh mối." Mạc Noãn khẽ nhếch môi, ngẩng đầu nhìn về phía không xa, dì và dượng đang nhìn về phía họ, còn Bạch Tịch đang nói gì đó với Hứa Chi Lam, chỉ thấy anh giơ tay lên giúp Hứa Chi Lam sửa lại tóc.

Mạc Noãn nhìn bộ ảnh của Hứa Chi Lam và Bạch Tịch trên màn hình, bên dưới có kèm theo dòng chữ, giải thích quá trình hai người quen biết và yêu nhau.

Hai người quen nhau ba năm trước, cũng là vì bản thiết kế mà nên duyên.

Sau đó tình cờ vào cùng một công ty, lúc đầu còn vì ý kiến thiết kế không hợp mà xảy ra không ít mâu thuẫn.

Tiếp xúc lâu ngày, hai người dần nảy sinh tình cảm, từ từ đến với nhau.

Trên mỗi tấm ảnh, gương mặt hai người đều nở nụ cười hạnh phúc.

Trong lòng Mạc Noãn dâng lên một cảm xúc khó tả, nếu như sự hạnh phúc mỹ mãn này không có lời nói dối thì tốt biết bao.

Lục Sâm thấy Mạc Noãn cứ mãi buồn bã, bèn trò chuyện với cô: "Noãn Noãn, đợi lúc chúng ta tổ chức hôn lễ cũng sắp xếp lại ảnh của chúng ta cho thật đẹp, rồi chiếu hết lên." "Chúng ta làm gì có nhiều ảnh như vậy." Thời gian họ quen nhau khá ngắn, cơ hội chụp ảnh cũng khá ít.

Trong lúc hai người đang trò chuyện, nghi lễ diễn ra một cách có trật tự.

Mạc Noãn dần bị thu hút, quên cả trả lời Lục Sâm, cũng quên cả chuyện lừa dối của Hứa Chi Lam.

Nhưng ngay lúc cô dâu dâng trà, có một người phụ nữ đột nhiên xông lên sân khấu, mỉa mai nói: "Tôi còn tưởng Bạch Tịch cưới được cô vợ thế nào, hóa ra là một người đàn bà từng ngồi tù." Vì lúc này cả khán phòng khá yên tĩnh, nên giọng nói của cô ta vừa cất lên, rất nhiều người đều nghe thấy, bao gồm cả Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh đang ngồi trên sân khấu, sắc mặt hai người đồng thời thay đổi. "Cô là ai, tại sao lại đến phá đám hôn lễ của con trai tôi." Trương Nhuế tức giận nhìn người vừa đến. "Dì đừng hỏi cháu là ai, hôm nay cháu cũng chỉ tình cờ đi ngang qua, thấy kiến trúc sư Bạch vĩ đại của chúng ta kết hôn nên vào xem thử, không ngờ vợ của anh ấy cháu lại quen biết.

Đây không phải là Sally nổi đình nổi đám ở thành phố A mấy năm trước sao?

Cũng khó trách mọi người không biết, người phụ nữ này mấy năm trước dùng tên tiếng Anh, ở thành phố A vì công trình xảy ra vấn đề nên đã ngồi tù.

Chắc là sau khi ra tù sợ bị người khác nhận ra nên mới đổi sang dùng tên tiếng Trung." Hứa Chi Lam mặt mày trắng bệch, cả người không kìm được run rẩy, ngơ ngác nhìn về phía Lục Sâm và Mạc Noãn, ánh mắt đó tràn đầy oán hận, không cần nghĩ cũng biết cô ta cho rằng đó là người do họ tìm đến.

Mạc Noãn thở dài một hơi, cảm thấy có chút oan uổng.

Bạch Tịch cũng vì câu nói này mà hoàn toàn ngây người, sững sờ mất mấy giây mới phản ứng lại, không nhịn được nhìn về phía Hứa Chi Lam bên cạnh, như đang xác nhận thật giả.

Nhưng vừa nhìn thấy sắc mặt của cô, anh liền đoán được những lời người kia nói chắc chắn là thật.

Thân thể anh hơi cứng lại một chút, nhưng rất nhanh đã đưa ra quyết định, ôm Hứa Chi Lam vào lòng mình.

Hứa Chi Lam sững sờ một chút, rồi vành mắt đỏ lên, nước mắt lập tức tuôn ra. "Chu Dao, bây giờ là hôn lễ của tôi và vợ tôi, mời cô lập tức rời đi, đừng ảnh hưởng đến việc chúng tôi cử hành hôn lễ." Bạch Tịch nghiêm mặt nhìn người phụ nữ trên sân khấu.

Chu Dao không thể tin nổi nhìn Bạch Tịch: "Bạch Tịch, anh có nhầm không vậy?

Người phụ nữ này đã lừa dối anh, lừa dối chú dì, sao anh vẫn còn muốn cưới một người như vậy?

Đây là một người phụ nữ đã từng ngồi tù, trên người cô ta có tiền án tiền sự, ở bên cạnh một người như vậy, anh cẩn thận có ngày cũng bị cô ta hại đấy." "Tôi muốn cưới ai là chuyện của tôi, mời cô lập tức rời đi, nếu không tôi sẽ gọi bảo an." "Bạch Tịch, anh bỏ qua một cô gái trong sạch như tôi, lại đi cưới một người phụ nữ như vậy, đầu óc anh đúng là có vấn đề rồi.

Tôi tốt bụng đến đây để ngăn anh bị con tiện nhân này lừa dối, vậy mà anh còn bảo vệ nó.

Một người phụ nữ dối trá như nó có gì đáng để anh bảo vệ chứ." Chu Dao bị tức đến không nhẹ, sắc mặt có vài phần méo mó.

Chu Dao từng làm việc chung với Bạch Tịch, vẫn luôn thích anh, nhưng Bạch Tịch chưa bao giờ để ý đến cô ta, trong mắt chỉ có Hứa Chi Lam, điều này càng làm sâu sắc thêm sự oán hận trong lòng cô ta, nên mới nhân lúc hôn lễ đến để vạch trần mọi chuyện. "Nếu cô thật sự tốt cho tôi, thì đã không chọn lúc này để gây sự." Bạch Tịch sa sầm mặt nói.

Lục Sâm thấy tình hình không ổn, liền gọi điện cho quản lý sảnh của khách sạn, bảo anh ta gọi người đến xử lý chuyện này. "Thôi được, coi như tôi nhiều chuyện.

Anh đã bị người phụ nữ này mê hoặc rồi, nhưng tôi thấy cần phải cho chú, dì biết sự thật, để họ không rước một cô con dâu không ra gì như vậy vào nhà.

Dì à, mọi người vừa rồi cũng nghe cháu nói rồi đấy, những gì cháu nói tuyệt đối là sự thật.

Người phụ nữ này đã từng ngồi tù, hơn nữa nhân phẩm có vấn đề rất lớn, nghe nói cô ta từng làm gián điệp thương mại, vì tiền mà cố ý giao bản thiết kế sai cho bộ phận công trình, mới dẫn đến công trình xảy ra vấn đề nghiêm trọng.

Vì cô ta mà lúc đó còn có người chết nữa đấy." Trương Nhuế chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, nếu không phải có Bạch Hòa Sinh đỡ, có lẽ bà đã ngất đi từ lâu.

Chương 295

Bà dùng tay chỉ vào Chu Dao: "Cô đừng có ở đó nói bậy, cô cút đi cho tôi, tôi không muốn nghe cô nói thêm một lời nào nữa." Hứa Chi Lam nhìn Trương Nhuế, mím môi, một câu giải thích cũng không nói nên lời.

Chuyện quá khứ bị phơi bày trần trụi như vậy, trong lòng cô ta giờ đây rối như tơ vò.

Dù lời nói của Chu Dao có thêm mắm dặm muối, nhưng phần lớn đều là sự thật, cô ta không thể giải thích.

Cô ta đúng là đã ngồi tù, mấy năm trước đúng là vì cô ta mà công trình xảy ra sự cố. "Tiểu Nhuế, em đừng kích động." Bạch Hòa Sinh vỗ vỗ tay Trương Nhuế an ủi, người đàn ông vốn luôn ôn hòa giờ đây trên mặt cũng nhuốm màu tức giận. "Vị tiểu thư này, nếu cô đến đây để uống ly rượu mừng thì chúng tôi hoan nghênh.

Nhưng nếu muốn ở đây bịa đặt gây sự, thì mời cô sớm rời đi, chúng tôi không chào đón cô ở đây." "Chú ơi, cháu thật sự là vì tốt cho hai người.

Hai người cưới một người nhân phẩm kém cỏi như cô ta, cả gia đình sẽ bất hạnh đó, cháu đang giúp hai người mà." Chu Dao cố gắng tranh luận.

Hứa Chi Lam chỉ cảm thấy lực tay Bạch Tịch nắm lấy tay mình không ngừng siết chặt, rất đau.

Cô biết anh rất tức giận, nhưng cô ngay cả sức lực để mở miệng cũng không có, càng không biết phải giải thích thế nào về quá khứ hỗn loạn của mình.

Hai chân cô tê dại đứng tại chỗ, không thể động đậy. "Lục Sâm, làm sao bây giờ?

Em thấy sắc mặt dì không được tốt lắm, chắc là bị tức giận rồi." Lục Sâm nhìn Trương Nhuế trên sân khấu, trong lòng vô cùng lo lắng. "Đừng lo, anh đã gọi điện cho bảo an lên rồi, chắc là sẽ có người đến xử lý ngay thôi." Lời của Lục Sâm vừa dứt, quản lý khách sạn đã dẫn hai bảo an đến.

Lục Sâm trực tiếp nói với họ: "Người phụ nữ mặc áo khoác xanh trên sân khấu là người đến gây sự, phiền các anh đưa cô ta xuống." Quản lý khách sạn gật đầu, hai bảo an lập tức tiến lên giữ lấy cánh tay Chu Dao.

Chu Dao mất kiểm soát hét lớn, đấm đá hai bảo an: "Các người làm gì vậy?

Bạch Tịch, sao anh có thể để người ta đối xử với tôi như vậy?

Tôi đến đây để giúp anh, anh tuyệt đối đừng để con tiện nhân đó lừa gạt, nó thật sự không phải là người phụ nữ tốt…" Cho đến khi bảo an đưa người đi, vẫn có thể nghe thấy tiếng chửi bới của Chu Dao.

Khách khứa xì xào bàn tán, người dẫn chương trình cũng sững sờ, nhất thời không biết phải làm sao.

Anh đã chủ trì biết bao nhiêu hôn lễ, đây là lần đầu tiên gặp phải tình huống như thế này, có người đến bóc phốt cô dâu.

Ngay lúc này, trên sân khấu truyền đến giọng của Bạch Hòa Sinh: "Tiểu Nhuế, em sao vậy?" Mạc Noãn kinh hãi, chỉ thấy Trương Nhuế mềm nhũn ngã vào lòng Bạch Hòa Sinh, nhất thời siết chặt quần áo của Lục Sâm, cao giọng nói: "Lục Sâm, dì ngất rồi." "Noãn Noãn, em đừng kích động trước đã." Lục Sâm ôm chặt lấy cô, sợ cô bất cẩn xông lên.

Bạch Tịch lập tức buông Hứa Chi Lam ra, bế Trương Nhuế lên rồi đi ra ngoài, Bạch Hòa Sinh vội vàng theo sau.

Hứa Chi Lam vẫn còn sững sờ tại chỗ, một lúc lâu sau mới chạy theo ra ngoài.

Lục Sâm lo cho bụng của Mạc Noãn, dìu cô đi chậm hơn một chút.

Lúc hai người ra ngoài, xe của Bạch Tịch vừa hay rời đi.

Lục Sâm một bên an ủi Mạc Noãn, một bên chuẩn bị bắt một chiếc taxi, nhưng khu vực này lưu lượng người khá đông, đợi mấy phút mới bắt được một chiếc xe trống, mà xe của Bạch Tịch đã biến mất không thấy tăm hơi.

Hai người vừa ngồi vào, Hứa Chi Lam cũng đuổi kịp xe.

Lục Sâm liếc nhìn cô ta một cái, không nói gì, trực tiếp bảo tài xế lái xe. "Noãn Noãn, em có biết họ sẽ đến bệnh viện nào không?" Lục Sâm không rành thành phố B lắm, chỉ có thể hỏi Mạc Noãn. "Bệnh… viện số 3, đây là bệnh viện gần đây nhất." Người lên tiếng không phải Mạc Noãn, mà là Hứa Chi Lam. "Bác tài, đến bệnh viện số 3.

Nhưng vợ tôi đang mang thai, không cần tranh mấy phút này, cố gắng lái ổn định một chút." Lục Sâm nói với tài xế taxi. "Được, tôi biết rồi." Khi mấy người đến bệnh viện, Trương Nhuế đang được cấp cứu trong phòng bệnh, hai cha con Bạch Hòa Sinh và Bạch Tịch đều ngơ ngác đứng ở cửa.

Mạc Noãn mặt mày trắng bệch: "Dượng, sao dì lại ngất xỉu vậy?" Bạch Hòa Sinh đỡ Mạc Noãn, thở dài nói: "Mấy hôm nay dì con thấy trong người hơi khó chịu, cứ tức ngực khó thở, cả dượng và dì đều không để tâm, cứ nghĩ là do lớn tuổi, cộng thêm mấy hôm nay mệt mỏi gây ra.

Vừa rồi bác sĩ nói, có khả năng là vấn đề về tim, nhưng vẫn phải kiểm tra cụ thể mới biết được." "Sao lại như vậy, sức khỏe của dì không phải vẫn luôn tốt sao?" Trong ấn tượng của Mạc Noãn, Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh so với những người cùng tuổi thì sức khỏe khá tốt, một năm bốn mùa cũng chỉ bị cảm mạo vặt là cùng.

Lục Sâm ôm Mạc Noãn: "Noãn Noãn, em đừng lo lắng trước, cũng đừng tự dọa mình.

Bác sĩ cũng chỉ là phỏng đoán, đợi xem bác sĩ nói thế nào đã." "A Sâm, con đưa Tiểu Noãn qua kia ngồi một lát đi, tình hình của con bé bây giờ không thể đứng lâu được." Lục Sâm dìu Mạc Noãn ngồi sang một bên.

Mạc Noãn nắm chặt tay Lục Sâm, cơ thể vẫn còn hơi run rẩy.

Lục Sâm nhẹ giọng nói: "Noãn Noãn, đừng sợ, dì sẽ không sao đâu." Bạch Tịch vẫn không lên tiếng, cả người ngơ ngác nhìn vào cửa phòng cấp cứu.

Hứa Chi Lam cũng đứng cứng đờ, không dám tiến lên nói gì, chiếc váy cưới trắng tinh giẫm dưới chân, đã bẩn hết cả, trông có chút thảm hại.

Đợi một lúc lâu, cửa phòng cấp cứu mới mở ra.

Bác sĩ tháo khẩu trang, nói: "Gia đình yên tâm, bệnh nhân được đưa đến kịp thời, chỉ là bệnh tim mạch vành nhẹ, chắc là do bị kích động nên mới phát bệnh.

Lát nữa tôi sẽ kê cho mọi người một ít thuốc.

Bình thường cần chú ý nghỉ ngơi và điều chỉnh tâm lý, ăn uống cần giảm chất béo và dầu mỡ, tái khám định kỳ, quan sát mức độ hẹp động mạch vành, nếu nặng hơn rõ rệt có thể áp dụng phương pháp phẫu thuật." "Cảm ơn bác sĩ." Trên mặt Bạch Hòa Sinh cuối cùng cũng lộ ra nụ cười. "Nhưng đây là lần đầu tiên bà ấy bị như vậy, vẫn phải ở lại bệnh viện quan sát mấy ngày, đợi ổn định rồi mới xuất viện." "Biết rồi ạ." Sau khi bác sĩ dặn dò xong, Bạch Hòa Sinh nắm tay Trương Nhuế đi cùng y tá đưa bà đến phòng bệnh.

Bạch Tịch cũng yên tâm hơn, liếc nhìn Hứa Chi Lam đang đứng bên cạnh, không nói gì, đi xuống lầu làm thủ tục nhập viện.

Mạc Noãn thở phào nhẹ nhõm, cười nói với Lục Sâm: "Lục Sâm, bác sĩ nói dì không sao rồi." Lục Sâm gật đầu: "Ừ, không sao rồi." Trong phòng bệnh, Trương Nhuế không lâu sau đã tỉnh lại, chỉ là sắc mặt không được tốt lắm.

Chương 296

Thấy Mạc Noãn ngồi bên cạnh, bà không nhịn được mắng: "Con bé này, sao con lại chạy theo đến đây?

Con cứ chạy tới chạy lui như vậy có được không?" Mạc Noãn nắm tay bà, nhẹ nhàng vỗ vỗ ngực bà, cười nói: "Dì, đừng kích động, dì cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi.

Đợi dì khỏe rồi muốn mắng con thế nào cũng được, con nhất định sẽ không đánh trả, không cãi lại." "Nói cứ như dì bạo lực lắm ấy, dì đánh con bao giờ." Trương Nhuế bất mãn nhìn Mạc Noãn.

Mạc Noãn gật đầu như giã tỏi, thuận theo lời bà nói: "Đúng đúng, dì luôn dịu dàng thân thiện, chưa bao giờ đánh con, cũng chưa bao giờ mắng con." Hiếm khi thấy Mạc Noãn như vậy, Trương Nhuế bị cô chọc cười, rồi quay sang hỏi: "Dì bị sao vậy?" "Bác sĩ nói dì chỉ là tính tình quá tệ, bị kích động nên mới ngất xỉu thôi, không phải vấn đề gì lớn.

Nghỉ ngơi vài ngày rồi làm kiểm tra lại, không có vấn đề gì lớn là có thể xuất viện rồi." "Còn phải nhập viện à?

Sao được chứ, dì còn phải đi dạy học nữa.

Gần đây đã xin nghỉ mấy ngày rồi, lỡ dở bài vở của học sinh thì phải làm sao." "Cô Trương thân yêu ơi, học sinh của cô không nhớ cô như cô tưởng tượng đâu, cô mà biến mất thêm vài ngày nữa thì không chừng chúng nó còn mừng rỡ nữa đấy, cô cứ nhân cơ hội này mà nghỉ ngơi cho khỏe đi." Trương Nhuế vỗ nhẹ lên đầu Mạc Noãn, "Đừng có nói bậy bạ, dì là giáo sư cao cấp đấy." "Nhưng cô nghiêm khắc quá, học trò của cô ai cũng sợ cô hết." "Tiểu Nhuế, em cứ ở lại thêm mấy ngày đi, đừng để Tiểu Noãn và A Sâm lo lắng." Bạch Hòa Sinh là người hiểu Trương Nhuế nhất, lời này vừa nói ra, Trương Nhuế liền im lặng.

Một lúc sau, bà nói: "Vậy thì ở lại vài ngày vậy." Mạc Noãn thầm giơ ngón tay cái với Bạch Hòa Sinh, Bạch Hòa Sinh cũng đáp lại bằng một cử chỉ chiến thắng.

Lục Sâm thấy hết màn tương tác của hai người, không nhịn được mà nhếch môi cười.

Lúc này, Bạch Tịch đã làm xong thủ tục và đi lên, bước vào phòng nói: "Mẹ, mẹ còn thấy chỗ nào không khỏe không?" Nghe vậy, nụ cười trên mặt Trương Nhuế biến mất, rõ ràng là đã nhớ lại chuyện xảy ra ở hôn lễ.

Mạc Noãn chỉ có thể nắm chặt tay bà, Bạch Hòa Sinh cũng cười với bà, "Chuyện của tụi nhỏ cứ để chúng tự giải quyết.

Chúng ta già rồi, cũng không quản được nhiều nữa, nghĩ thoáng ra đi.

Nếu tự làm mình tức đến sinh bệnh, người chịu khổ cuối cùng là chính mình, không đáng đâu." Trương Nhuế nói với Bạch Hòa Sinh: "Anh đừng chỉ nói tôi, anh nghĩ thoáng được không?

Chúng ta hết lòng hết dạ đối xử với nó, mà nó lại giấu chúng ta chuyện quan trọng như vậy, đó đâu phải chuyện nhỏ.

Hơn nữa, nó giấu chúng ta thì cũng thôi đi, dù sao đó cũng không phải chuyện gì vẻ vang, lo chúng ta không cho phép chúng nó ở bên nhau.

Nhưng đến cả anh Tịch mà nó cũng giấu, thế có ra thể thống gì không?

Đó là người đầu ấp tay gối của nó đấy." Bạch Hòa Sinh cũng không nói gì nữa.

Bạch Tịch bình tĩnh nói: "Bố, mẹ, con sẽ nói chuyện rõ ràng với Lam Lam." Mạc Noãn thấy tâm trạng của Trương Nhuế lại sắp kích động, liền lập tức đổi chủ đề: "Dì ơi, dì có đói không?

Nếu đói thì để Lục Sâm đi mua chút đồ ăn, hôm nay dì chưa ăn gì cả ngày rồi, nếu đói lả đi thì hai em bé sẽ đau lòng lắm đấy." Nhắc đến hai em bé, Trương Nhuế liền quay sang Lục Sâm nói: "A Sâm, con mau đi mua chút đồ ăn đi, Tiểu Noãn còn chưa ăn trưa nữa.

Giai đoạn này các cháu đang cần hấp thu dinh dưỡng, tuyệt đối không thể để đói được." "Vâng ạ, vậy mọi người ở đây chờ, con đi mua cơm cho mọi người." Nói xong, Lục Sâm quay người chuẩn bị ra ngoài, nhưng nghĩ lại vẫn không yên tâm, dặn dò Mạc Noãn: "Noãn Noãn, em ngoan nhé, đừng chạy lung tung một mình, ở đây với dì cho tốt, anh đi một lát sẽ về ngay." "Phụt." Trương Nhuế không nhịn được mà bật cười.

Trong mắt Bạch Hòa Sinh cũng đầy ý cười.

Mạc Noãn đỏ mặt, người này cũng không biết lựa hoàn cảnh gì cả, những lời như vậy mà cũng nói ra được.

Cô lườm Lục Sâm một cái, rồi đuổi anh đi: "Lục Sâm, anh phiền quá, mau đi đi, em có thể chạy đi đâu được chứ." Lục Sâm lúc này mới rời khỏi phòng bệnh.

Trương Nhuế không nhịn được nói: "Xem ra, con đúng là không khiến người ta bớt lo được, A Sâm ra ngoài một lát mà cũng không yên tâm về con." Mạc Noãn bĩu môi, giải thích: "Đó không phải vấn đề của con, là do anh ấy lớn tuổi rồi nên hơi lẩm cẩm, với cả bây giờ con đang mang công chúa nhỏ của anh ấy, trước đây anh ấy có quản con nhiều đâu." "Chà, cái giọng chua lè thế này, đã bắt đầu tranh giành sự chú ý với con gái mình rồi à, sau này sinh ra thì phải làm sao đây." Trương Nhuế bật cười lắc đầu.

Bạch Hòa Sinh cũng không nhịn được nói: "Giọng của Tiểu Noãn đúng là có chút chua thật." "Dượng, sao dượng cũng hùa theo dì con thế, con việc gì phải ghen với một đứa trẻ con?

Hơn nữa còn chưa chắc là con gái, biết đâu là hai cậu con trai thì sao." Mạc Noãn bất mãn nói. "Thẹn quá hóa giận rồi." Mạc Noãn khẽ hừ một tiếng, "Nói đi, nói đi, mọi người cứ nói tùy thích, chỉ cần mọi người vui là được, con không nói chuyện với mọi người nữa." Bạch Tịch thấy tâm trạng mẹ mình đã tốt hơn, liền định ra ngoài tìm Hứa Chi Lam.

Mạc Noãn kịp thời kéo anh lại: "Anh, nói chuyện với chị dâu cho tử tế nhé, dù sao hai người cũng là vợ chồng, chuyện quá khứ nên thông cảm cho nhau nhiều hơn, tuyệt đối đừng cãi nhau." Bạch Tịch vỗ vỗ tay Mạc Noãn, "Yên tâm, anh biết rồi.

Chỉ là các em từ xa tới dự hôn lễ, cuối cùng lại để các em xem trò cười, còn phải lo lắng cùng nữa." "Em là em họ của anh, đều là người một nhà, anh khách sáo với em làm gì.

Có chuyện gì thì cả nhà chúng ta cùng đối mặt, không có cửa ải nào không qua được." Bạch Tịch gật đầu, rồi bước ra ngoài.

Mạc Noãn nhìn Trương Nhuế, cười nói: "Dì ơi, thật ra công ty mà chị dâu từng làm chính là Lục thị, Lục Sâm vừa nói với con rồi, chị ấy không phải loại người như người phụ nữ kia nói đâu, chuyện năm đó chắc chị ấy có nỗi khổ tâm, chỉ là không tiện nói với chúng ta, dì với dượng cũng đừng can thiệp vào chuyện của chị ấy và anh con, để họ tự giải quyết đi." "Có chuyện gì cũng không thể nói dối lừa người, đó là cái sai của nó, nó coi chúng ta là cái gì chứ." Điều khiến Trương Nhuế tức giận nhất không phải là chuyện Hứa Chi Lam từng ngồi tù, mà là sự không thành thật của cô. "Dì ơi, thật ra chị ấy tiếp xúc với dì và dượng không nhiều, không hiểu rõ tính cách của hai người, có thể là lo lắng chuyện quá khứ bị phơi bày thì dì sẽ chia rẽ họ.

Thực ra điều đó cũng cho thấy chị ấy rất để tâm đến anh con, không muốn mất anh ấy.

Còn về chuyện mẹ chị ấy, chị ấy cũng không phải người bất hiếu, chỉ cần hỏi thăm một chút là biết, từ nhỏ đến lớn chị ấy đều là một cô gái hiếu thảo." Mạc Noãn thấy tâm trạng Trương Nhuế đã dịu đi một chút, lại nói tiếp: "Hơn nữa, chuyện ngồi tù không phải là tuyệt đối.

Dì xem con năm đó, nếu không phải bố con ra tay với dì Tống Tuyết, thì bây giờ có lẽ con cũng là người có tiền án tiền sự rồi, dì có thể nói con không phải người tốt sao?" "Con đừng so mình với nó, hai đứa không có gì để so sánh cả." Trương Nhuế không đồng tình nhìn Mạc Noãn. "Chuyện này đúng là không thể so sánh, nhưng giữa chúng con vẫn có vài điểm tương đồng.

Con chỉ muốn nói với dì, có những chuyện không tuyệt đối như vậy, chị dâu chỉ là không có một người cha như con, có thể bảo vệ chị ấy vẹn toàn khi gặp chuyện.

Bao nhiêu năm nay một mình chị ấy thực ra cũng rất đáng thương." "Được rồi, dì đã mấy chục tuổi rồi, sống gần hết đời người, muối dì ăn còn nhiều hơn gạo con ăn, không cần con phải lên lớp dạy đời dì." Trương Nhuế có chút không vui. "Dì ơi, tuy lời này dì không thích nghe, nhưng con vẫn muốn nói.

Con cũng mới biết chuyện này trước hôn lễ, lúc đầu con cũng rất tức giận, nhưng khi bình tĩnh lại suy nghĩ, thực ra cũng không phải là tội không thể tha thứ.

Dì và dượng có thể tin tưởng con tuyệt đối rằng mấy năm trước con không cố ý lái xe đâm Mạc Tử Hi, đó là vì hai người thực sự coi con là người thân.

Bây giờ hai người không chấp nhận được chị dâu, là vì trong tiềm thức của hai người, vị trí của chị ấy trong lòng hai người vẫn chưa quan trọng như con." "Đó là điều tự nhiên, con là người thân có quan hệ huyết thống với dì." Trương Nhuế không nghĩ ngợi mà buột miệng nói.

Mạc Noãn mỉm cười, "Cùng lý đó, hai người đối với chị ấy chung quy vẫn có một lớp ngăn cách, thì chị ấy đối với hai người sao lại không như vậy, làm sao có thể hoàn toàn không giữ lại gì được." Thấy tâm trạng Trương Nhuế có chút lung lay, Mạc Noãn lại nói: "Dì ơi, nghi thức hôn lễ hôm nay tuy đã hỏng, nhưng hai người họ đã đăng ký kết hôn rồi, đã là vợ chồng hợp pháp trên giấy tờ rồi, chẳng lẽ dì muốn họ vừa kết hôn đã ly hôn sao?" Sắc mặt Trương Nhuế thay đổi, "Dì không nghĩ vậy." Con trai mình yêu người phụ nữ đó đến mức nào, bà đều thấy rõ, dù lúc đó đang tức giận, bà cũng chưa từng có ý nghĩ này. "Thế là được rồi, vậy bây giờ dì không gặp chị ấy là sao?

Chị ấy thấy dì ngất xỉu, mặc nguyên váy cưới chạy theo đến bệnh viện, mấy lần con thấy chị ấy suýt vấp ngã, nhưng vẫn luôn đi theo con và Lục Sâm, cuối cùng còn cởi giày cầm trên tay, có thể thấy, chị ấy thực sự rất lo lắng cho dì." "Nó không lo sao được, nếu tôi có mệnh hệ gì, nó và A Tịch chắc chắn sẽ tan vỡ ngay lập tức." Bà không cần nghĩ cũng biết Hứa Chi Lam có tâm trạng gì, chẳng qua là lo lắng không thể ở bên Bạch Tịch mà thôi. "Dì ơi, dì nhìn thấu đáo quá nhỉ, cho nên vì hạnh phúc của anh con, dì càng phải biết quý trọng sức khỏe của mình hơn." Trương Nhuế chọc chọc vào trán Mạc Noãn mấy cái, nhất thời có chút dở khóc dở cười, "Tiểu Noãn, con còn trẻ tuổi như vậy, mấy cái đạo lý rành rọt này rốt cuộc học từ ai thế, sao dì cứ cảm thấy con ra ngoài một năm mà dì sắp không nhận ra con nữa rồi.

Chương 297

Trước đây con đâu có nói nhiều như vậy, bây giờ sắp thành cái máy nói rồi." Mạc Noãn mỉm cười, cô cũng không biết học từ đâu, có lẽ là từ mẹ chồng, hoặc là Lục Sâm, dù sao hai người đó cũng rất thích nói đạo lý, lần nào cũng nói đến mức cô không cãi lại được. "Dì đừng quan tâm con học từ đâu, dì chỉ cần nói, dì thấy con nói có lý không." Trương Nhuế im lặng.

Dù bà cảm thấy Mạc Noãn nói rất có lý, nhưng bây giờ bà chính là không muốn đối mặt với Hứa Chi Lam, cứ nhìn thấy là lại nghĩ đến sự lừa dối của cô, nghĩ đến việc cô đã lừa cả nhà họ xoay như chong chóng.

Rất nhiều chuyện là như vậy, lý lẽ thì nghĩ thông suốt, nhưng lúc thực sự làm lại không phải là chuyện đơn giản.

Bạch Hòa Sinh cũng thở dài, nói với Trương Nhuế: "Tiểu Nhuế, Tiểu Noãn nói rất có lý, chúng ta đối với con bé đó quả thực có chút hà khắc, chưa thực sự coi nó là người nhà.

Dù sao đi nữa, bây giờ nó đã gả vào nhà chúng ta, cũng coi như là người nhà họ Bạch rồi, chúng ta cứ mãi từ chối nó ở ngoài cửa cũng không phải là cách, dù tốt dù xấu cũng nên nghe nó nói thế nào, cho nó một cơ hội giải thích." "Anh thì nghĩ thoáng nhỉ." Trương Nhuế liếc Bạch Hòa Sinh một cái, giọng điệu có chút lạnh lùng. "Không nghĩ thoáng cũng phải nghĩ thôi, chuyện đã xảy ra rồi, không thể không đối mặt được, cứ dỗi hờn thế này cũng không phải là cách.

Hơn nữa, sau này là A Tịch sống cùng nó, nếu A Tịch không để tâm, chúng ta nói nhiều cũng vô dụng.

Chuyện chia rẽ uyên ương tôi không làm đâu, năm xưa chúng ta cũng từng trải qua, những ngày tháng đó không dễ chịu chút nào." Bạch Hòa Sinh nở nụ cười hiền hòa.

Nói ông không tức giận thì chắc chắn là giả, chỉ là hôn lễ đã xong, không thể bắt hai đứa ly hôn ngay được. "Được rồi, được rồi, đều nghe các người hết.

Hai người một người một câu làm công tác tư tưởng cho tôi, làm như tôi là bà mẹ chồng độc ác thập toàn thập ác vậy, chỉ có các người là người tốt thôi." Trương Nhuế có chút oán trách nhìn Bạch Hòa Sinh và Mạc Noãn. "Bọn con không nghĩ vậy, dì là cô giáo nhân dân có tấm lòng rộng lượng, sao lại tính toán chi li được." Mạc Noãn nịnh nọt ôm lấy cánh tay Trương Nhuế.

Cơn giận trong lòng Trương Nhuế vẫn chưa nguôi hẳn, vừa định hất tay Mạc Noãn ra thì đột nhiên nhớ ra cô đang mang thai, chỉ có thể bực bội véo nhẹ tai cô.

Trông thì đáng sợ nhưng thực ra rất nhẹ, không đau chút nào. "Con bé phản bội này, liên kết với người ngoài để đối phó với dì ruột của mình, thật quá đáng." Mạc Noãn vui vẻ, khóe môi cong lên một độ cong rất lớn, "Yên tâm đi, miệng con nói vậy thôi, nhưng lòng con lúc nào cũng hướng về dì." "Dẻo mồm dẻo miệng." Trương Nhuế bật cười.

Bạch Hòa Sinh đột nhiên nhớ ra cả nhà họ đều chạy đến bệnh viện, khách khứa ở khách sạn không có ai tiếp đãi. "Gay go, quên mất khách ở khách sạn rồi, chúng ta nhiều người như vậy đều đến đây hết, trong khách sạn không còn một người chủ nhà nào, thật là quá thất lễ." Mạc Noãn dừng lại một chút, nói: "Dượng không cần lo lắng đâu, xảy ra chuyện lớn như vậy, họ cũng thấy dì ngất xỉu, biết chúng ta lúc này đều ở bệnh viện, có thể thông cảm được.

Hơn nữa khách sạn sẽ không đối xử tệ với họ đâu, chủ nhà không có ở đó thì vẫn sẽ lên món, khách khứa cũng không phải kẻ ngốc, đều đã mừng tiền rồi, chắc chắn sẽ ăn xong bữa mới về." Chuyện mất mặt nhất cũng đã xảy ra rồi, lễ nghĩa không chu toàn thì có là gì.

Câu sau Mạc Noãn chỉ dám nghĩ trong lòng, không dám nói ra, nếu không tính khí nóng nảy của dì cô chắc chắn sẽ lại bộc phát. "Nói cũng phải, bây giờ cũng không có tâm tư để nghĩ đến những chuyện đó nữa, sau này gặp lại thì giải thích với họ một chút vậy." Một lúc sau, Lục Sâm mang cơm hộp về.

Anh không quên lời dặn của bác sĩ, chuẩn bị cho Trương Nhuế những món ăn thanh đạm, còn của những người khác thì không kiêng khem gì, chuẩn bị như bình thường. "Dì, dượng, hai người mau ăn đi, đừng để đói." Mạc Noãn nhìn đồng hồ, thấy cũng không còn sớm, nói với Lục Sâm: "Lục Sâm, anh đừng chỉ lo cho chúng em, chúng em tự ăn được, dạ dày của anh không tốt, không thể để đói được." "Anh biết rồi, anh ăn ngay đây." Trương Nhuế nhìn cách hai người họ đối xử với nhau, trong mắt đầy ý cười, "Chúng ta bắt đầu ăn thôi, không có gì quan trọng bằng sức khỏe." Mọi người nhìn nhau cười, rồi bắt đầu ăn.

Vừa ăn xong, Bạch Tịch vội vã đẩy cửa bước vào, mắt đầy vẻ hoảng hốt, "Bố mẹ, Tiểu Noãn, Lục Sâm, Lam Lam có vào đây không?

Con đã tìm khắp bệnh viện cũng không thấy bóng dáng cô ấy, gọi điện thoại cũng không ai nghe, không biết chạy đi đâu rồi." "Anh, anh đừng vội, chị dâu không vào phòng bệnh.

Có lẽ chị ấy cảm thấy không tiện đối mặt với mọi người nên tìm một nơi nào đó để bình tĩnh lại.

Hay là anh về nhà xem thử, biết đâu chị ấy đã tự về trước rồi." Trong mắt Bạch Tịch có chút tuyệt vọng, ở bên nhau lâu như vậy, tính cách của nhau đã sớm hiểu rõ, lúc này Hứa Chi Lam sẽ không về nhà, mà rất có thể là bỏ đi.

Nghĩ đến đây, Bạch Tịch lập tức lao ra khỏi phòng bệnh.

Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh cũng lộ vẻ lo lắng.

Mạc Noãn không nhịn được nói: "Vừa nãy chị dâu đứng ngay ngoài cửa phòng bệnh, có lẽ đã nghe thấy cuộc nói chuyện lúc đầu của chúng ta, chị ấy nghĩ chúng ta không thể tha thứ cho chị ấy, nên đã rời đi trước." "Đứa bé ngốc này, gặp chuyện cũng không nói cho rõ ràng, cứ thế bỏ đi là sao, không biết chúng ta sẽ lo lắng cho nó à?" Trương Nhuế thở dài một hơi.

Bạch Hòa Sinh cũng rất lo lắng, "Mong là nó không làm chuyện gì dại dột, và A Tịch có thể đuổi kịp nó." "Dượng yên tâm đi, Hứa Chi Lam đã làm việc ở Lục thị mấy năm, tính cách của cô ấy con cũng hiểu đại khái, rất kiên cường, không phải loại người nghĩ không thông.

Hơn nữa, mẹ của cô ấy vẫn còn ở viện dưỡng lão, lúc nào cũng cần cô ấy chăm sóc, cô ấy không đi đâu xa được đâu." Lục Sâm thấy mọi người đều khá kích động, không nhịn được lên tiếng. "Mong là như con nói, con bé đó có thể nghĩ thoáng hơn." Mạc Noãn và Lục Sâm ở lại phòng bệnh.

Một giờ sau, Bạch Tịch quay lại.

Một tay anh dắt Hứa Chi Lam đang khóc đến sưng húp cả mắt, tay kia xách một chiếc vali, rõ ràng là Hứa Chi Lam định rời đi và bị Bạch Tịch kịp thời ngăn lại.

Hứa Chi Lam đã thay bộ váy cưới, mặc lại quần áo thường ngày.

Vừa vào cửa, cô lập tức quỳ xuống bên giường bệnh.

Bạch Hòa Sinh vội vàng đỡ cô dậy, có chút bất đắc dĩ nói: "Con bé này, làm gì vậy?

Mau đứng dậy đi." "Lam Lam, có chuyện gì thì đứng dậy nói, quỳ như vậy ra thể thống gì, thời đại nào rồi mà còn quỳ gối nói chuyện." Trương Nhuế thấy Hứa Chi Lam như vậy, cũng không nhịn được lên tiếng. "Bố, mẹ, hai người đừng ngăn con, để con quỳ nói chuyện, như vậy lòng áy náy của con sẽ vơi đi phần nào." Hứa Chi Lam gạt tay Bạch Hòa Sinh ra, vẻ mặt cương quyết, dường như đã quyết định.

Bạch Hòa Sinh thấy khuyên không được, đành nhìn sang Bạch Tịch.

Bạch Tịch chỉ gật đầu, dường như cũng ngầm đồng ý với hành động của cô. "Bố, mẹ, con xin lỗi, là con đã cố ý lừa dối hai người.

Người phụ nữ tên Chu Dao đó nói không sai, trước đây con đúng là một kiến trúc sư, mấy năm trước vì công trình con phụ trách xảy ra sự cố nên đã phải ngồi tù ba năm.

Mẹ con vẫn còn sống, chỉ là vì mắc chứng đãng trí tuổi già, nên con đã gửi bà vào viện dưỡng lão.

Sau khi ra tù, con đến đón bà, nhưng bà đã quen với cuộc sống ở đó, không muốn sống cùng con.

Chương 298

Trong thời gian con ở tù, con không có bất kỳ thu nhập nào, tiền tiết kiệm trước đây cũng gần như tiêu hết cho chi phí y tế của mẹ trong ba năm đó.

Sau khi ra tù, con rất cần một công việc, nhưng ngoài lĩnh vực kiến trúc, con không có sở trường nào khác.

Thành phố A con không thể ở lại được nữa, nên con đã chuyển đến thành phố B." Hứa Chi Lam vừa khóc vừa kể lại quá khứ.

Không hiểu tại sao, những ngày tháng khó khăn nhất đã qua, nhưng bây giờ nhắc lại chuyện này, cô vẫn không kìm được nước mắt.

Mạc Noãn thấy cả khuôn mặt cô đã nhòe nhoẹt vì khóc, liền tìm khăn giấy trong túi đưa cho cô.

Hứa Chi Lam nhận lấy, lau qua loa vài cái rồi nói tiếp: "Sau khi đến thành phố B, con đã bỏ tên tiếng Anh trước đây, dùng tên thật ít khi sử dụng của mình.

Nhưng vì không có bằng cấp, công việc cũng không dễ tìm.

May mắn là con gặp lại một người bạn học đại học, chính là trưởng phòng nhân sự của công ty chúng con bây giờ, cậu ấy đã giúp con che giấu quá khứ với công ty, con mới miễn cưỡng tìm được việc.

Sau khi yêu A Tịch, con đã nhiều lần muốn nói cho anh ấy biết, nhưng con sợ tình cảm của chúng con sẽ vì thế mà tan vỡ, nên cứ chần chừ không dám mở lời, cứ lần lữa mãi.

Khi hôn sự của chúng con được đưa lên kế hoạch, con lại lo lắng hai người không thể chấp nhận một người phụ nữ có tiền án tiền sự làm con dâu, nên càng không dám nói." Trương Nhuế nhìn chằm chằm Hứa Chi Lam, giọng vẫn trầm thấp: "Vậy cô định khi nào mới nói cho chúng tôi biết sự thật, chẳng lẽ định giấu chúng tôi cả đời?" "Con định đợi khi con và A Tịch có con rồi mới nói cho hai người biết, lúc đó hai người có lẽ sẽ vì cháu nội mà tha thứ cho con.

Cách đây không lâu, con đột nhiên phát hiện người bên cạnh Tiểu Noãn là Lục tổng, con vô cùng lo lắng, sợ rằng họ vừa đến thì quá khứ của con sẽ bị phanh phui, cho nên con vẫn luôn khăng khăng với hai người là đừng để A Tịch gọi điện báo cho Tiểu Noãn đến." Bạch Tịch đưa Hứa Chi Lam từ sân bay về thẳng đây, anh vẫn chưa kịp hỏi về quá khứ của cô, bây giờ cuối cùng cũng đã hiểu ra.

Không phải cô từng thực tập ở một công ty lớn, mà là cô đã từng làm việc ở một doanh nghiệp như Lục thị.

Cô cũng không phải là một người học việc nhỏ bé, mà là một kiến trúc sư xuất sắc nhất.

Chẳng trách anh vẫn luôn thắc mắc, cô rất chuyên nghiệp ở nhiều phương diện, những ý kiến sửa đổi cô đưa ra cho anh thường rất sắc bén.

Và kể từ khi biết Mạc Noãn và Lục Sâm sẽ đến dự đám cưới, cô luôn lo lắng không yên, hóa ra là lo lắng gặp phải Lục Sâm, mọi quá khứ sẽ bị phanh phui.

Vì vậy, rõ ràng thấy Lục Sâm và Mạc Noãn đi tới, cô lại nói đứa bé không khỏe để đi thay tã.

Nhưng dù biết rõ cô đã che giấu nhiều như vậy, nỗi đau trong lòng anh còn nhiều hơn là sự tức giận.

Con đường cô đã đi qua thực sự quá gập ghềnh.

Nếu có thể, anh muốn được quen biết cô sớm hơn, để sớm che chở cô trong vòng tay mình. "Đợi đến khi có con rồi mới nói cho chúng tôi biết, cô tính toán hay thật đấy." Trương Nhuế nói với giọng mỉa mai. "Con xin lỗi, mẹ, đó chính là quá khứ của con.

A Tịch nói không muốn con làm kẻ đào ngũ, bây giờ con đã nói ra hết quá khứ của mình rồi.

Nếu hai người vẫn chấp nhận con làm con dâu, sau này con nhất định sẽ hiếu thuận với hai người, không bao giờ che giấu hai người bất cứ điều gì nữa.

Nếu hai người không chấp nhận được, con cũng sẽ không dây dưa với A Tịch, sẽ chủ động ký vào đơn ly hôn." Hứa Chi Lam cúi đầu, giọng nói có chút yếu ớt.

Mạc Noãn nhìn bộ dạng này của cô, không hiểu sao trong lòng có chút không nỡ, liền kéo tay Bạch Tịch, ra hiệu cho anh mau chóng bày tỏ thái độ.

Lúc này, ý kiến của anh rất quan trọng, dì và dượng trước tiên chắc chắn sẽ phải cân nhắc đến ý muốn của anh.

Bạch Tịch không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn đỉnh đầu của Hứa Chi Lam, không biết đang nghĩ gì.

Lục Sâm ôm lấy Mạc Noãn, ghé vào tai cô nói nhỏ: "Vợ của cậu ta, cậu ta tự biết phải làm gì." Bạch Hòa Sinh cũng không lên tiếng, chỉ kéo Hứa Chi Lam đứng dậy.

Hứa Chi Lam mặt trắng bệch, nhìn mọi người đang im lặng, cười khổ nói: "Ý của mọi người con đã hiểu rồi, con biết phải làm gì rồi.

Cảm ơn mọi người đã chăm sóc con thời gian qua." Nói xong, cô cúi đầu chào, rồi đi đến xách chiếc túi đặt bên cạnh.

Nhưng đúng lúc này, Bạch Tịch đã nắm lấy tay cô, siết chặt trong lòng bàn tay, nghiêm giọng nói: "Em hiểu cái gì, anh còn chưa hiểu đây này." Hứa Chi Lam cắn môi, có chút ngơ ngác nhìn Bạch Tịch, "A Tịch, em tưởng..." Lời của Hứa Chi Lam chưa kịp nói ra đã bị Bạch Tịch cắt ngang, "Em lúc nào cũng 'em tưởng', 'em tưởng'.

Nếu chuyện gì cũng như em tưởng, thì em có sống cuộc đời của mình một cách bừa bộn như vậy không?

Tại sao em cứ thích giữ mọi chuyện trong lòng?

Anh là người em yêu, trong lòng em có vấn đề gì tại sao không thể nói ra, không thể cùng anh bàn bạc, mà cứ luôn cho là đúng rồi giải quyết theo cách của mình.

Một mình em thì có thể nghĩ ra được trò trống gì chứ?" Đây là lần đầu tiên Mạc Noãn thấy anh họ mình nghiêm nghị gay gắt như vậy.

Gương mặt vốn ôn hòa lúc này có chút u ám, nhưng ý quan tâm trong lời nói lại quá rõ ràng, nhất thời cô không nhịn được mà cong khóe môi. "Em xin lỗi." Hứa Chi Lam cúi đầu, nước mắt trong khóe mắt sắp trào ra.

Cô biết chồng mình vẫn quan tâm đến cô, dù giọng điệu không tốt, nhưng đã tha thứ cho sự che giấu của cô. "Xin lỗi nói nhiều như vậy có ích gì, nếu em biết làm thế nào để tốt cho chúng ta, thì đã không làm như vậy." Thái độ của Bạch Tịch vẫn cứng rắn. "Em hứa sau này có chuyện gì sẽ không giấu anh nữa, chuyện gì cũng sẽ nói với anh." Hứa Chi Lam ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Bạch Tịch.

Nhìn bộ dạng này của cô, trong lòng Bạch Tịch cũng không dễ chịu, nhưng vẫn tiếp tục nói: "Nói thì dễ, quan trọng là phải nói được làm được, em có thể làm được mới là thật." "Được rồi, hai đứa muốn cãi nhau thì về nhà mà cãi, đừng có ầm ĩ ở bệnh viện, làm ồn đến dì thì không sao, ồn ào đến bệnh nhân khác thì không hay đâu." Trương Nhuế mất kiên nhẫn phẩy tay, bà cũng đã nghĩ thông rồi, chuyện này bà không quản nữa, con trai bà muốn xử lý thế nào là chuyện của chúng nó.

Nghe vậy, mắt Hứa Chi Lam sáng lên, kinh ngạc nhìn Trương Nhuế, "Mẹ, mẹ chịu tha thứ cho con rồi ạ?" "Dì không tha thứ thì làm sao, ai bảo con trai dì hết lòng hết dạ với con, dì không nỡ để con trai mình buồn." "Cảm ơn mẹ, cảm ơn mẹ." "Được rồi, A Tịch con đưa Lam Lam về đi, hai đứa ở đây cũng không giúp được gì, sức khỏe của mẹ con không có vấn đề gì lớn, không cần nhiều người ở bên cạnh, dượng ở lại đây là được rồi." Bạch Hòa Sinh cũng dặn dò họ.

Bạch Tịch gật đầu.

Có một số chuyện anh vẫn chưa rõ, nhưng trước mặt bố mẹ, anh cũng không tiện hỏi tiếp, kẻo lại càng khiến họ không thể nguôi ngoai. "Tiểu Noãn, A Sâm, bây giờ cũng muộn rồi, hai đứa khi nào về thành phố A?" "Chúng con sáng mai về sớm một chút ạ." Mạc Noãn cười nói. "Được, vậy tối nay hai đứa cũng về nhà nghỉ ngơi đi, đừng ở đây nữa.

Chương 299

Phòng của con dì vẫn cho người dọn dẹp định kỳ, về là ở được ngay." Mạc Noãn gật đầu, bốn người cùng nhau rời khỏi bệnh viện.

Trương Nhuế nhìn Bạch Hòa Sinh, có chút lo lắng nói: "Cũng không biết sau này Lam Lam có lừa dối chúng ta nữa không, nếu còn lừa dối nữa, lúc đó dù tình cảm hai đứa có sâu đậm đến đâu, tôi cũng nhất định sẽ bắt chúng nó ly hôn." "Cho nó một cơ hội đi, mong là nó có thể sửa đổi, chuyện sau này ai mà nói trước được." Trương Nhuế vẫn có chút khó nguôi ngoai, "Ai, lần này thì những người xung quanh đều biết nhà chúng ta cưới một người phụ nữ từng ngồi tù về làm con dâu rồi, mấy bà nhiều chuyện ở trường học chắc chắn sẽ lại nói xấu tôi." "Chúng ta cũng đã tuổi này rồi, mặc kệ họ nói đi, đừng để ý.

Họ nói nhiều rồi tự nhiên sẽ không nói nữa, đừng bận tâm nhiều quá, mệt lòng.

Hơn nữa, hai chúng ta cũng sớm đến tuổi nghỉ hưu rồi, nếu thực sự không muốn làm nữa thì chúng ta từ chức đến thành phố A nương tựa Tiểu Noãn, lúc đó còn có thể giúp chúng nó trông con." "Anh nghĩ hay thật, nhà họ Lục không thiếu người trông trẻ, chúng ta đến đó làm gì." Bạch Hòa Sinh cười cười, "Tôi cũng chỉ nói vậy thôi, anh tưởng tôi sẽ qua đó thật à, cùng lắm là ở vài ngày.

Ở thành phố B lâu rồi, bảo tôi đổi chỗ khác tôi còn không quen nữa." Khi đến nhà họ Bạch, trời đã tối, mấy người ăn cơm ở ngoài xong mới về.

Bạch Tịch mời Mạc Noãn và Lục Sâm vào nhà.

Mạc Noãn liếc anh một cái, "Anh, mấy năm nay anh đi khắp nơi, thời gian em ở nhà còn nhiều hơn anh, đồ đạc trong nhà này em còn quen thuộc hơn anh, anh không cần phải mời em đâu." Bạch Tịch cười ngượng, "Cũng phải." Bạch Tịch và Hứa Chi Lam đã mua nhà ở ngoài, cách đây không lâu đã dọn qua đó ở.

Sau khi dặn dò Mạc Noãn và Lục Sâm xong, Bạch Tịch định đưa Hứa Chi Lam rời đi, nhưng Hứa Chi Lam lại níu tay anh lại, "Em có chuyện muốn nói với Lục tổng." Mạc Noãn mỉm cười, "Chị dâu, chị không còn là nhân viên của Lục thị nữa, không cần gọi anh ấy là Lục tổng đâu, ngược lại Lục Sâm nên gọi chị là chị dâu mới phải." "Không không không, không cần đâu, gọi tên tôi là được rồi." Hứa Chi Lam vội vàng xua tay.

Mạc Noãn liếc nhìn Lục Sâm, thấy anh không có biểu cảm gì, liền nói: "Tùy mọi người gọi thế nào cũng được, dù sao mấy người cũng sàn sàn tuổi nhau." Lục Sâm thấy Mạc Noãn có chút mệt mỏi, bảo cô về phòng ngủ nghỉ ngơi trước.

Mạc Noãn vẫn chưa thấy mệt lắm, liền kéo Bạch Tịch ngồi trên sofa nói chuyện. "Anh, chuyện của chị dâu anh cũng đừng để trong lòng quá, Lục Sâm nói trong đó có ẩn tình, chị dâu cũng không nhất định là gián điệp thương mại gì đâu, anh không cần quá bận tâm." Bạch Tịch lắc đầu, điều anh quan tâm nhất không phải là chuyện đó. "Đó đều là quá khứ của cô ấy, anh cũng không muốn truy cứu.

Em cũng đã kết hôn rồi, em nên hiểu cái cảm giác bị chính vợ mình gạt ra ngoài, thật sự không dễ chịu chút nào." Mạc Noãn gật đầu, cảm giác này cô hiểu.

Đã từng có lúc cô cũng thường có ảo giác này, cảm thấy mình chuyện gì cũng nói cho Lục Sâm, mà Lục Sâm lại cứ chần chừ không nói cho cô biết chuyện về Quý Anh Ly.

Sau này cô đã nghĩ thông, cô và Lục Sâm tuy là vợ chồng, nhưng dù sao cũng là kết hôn chớp nhoáng, cho dù tình cảm ngày càng tốt, cũng chưa đến mức yêu sâu đậm.

Nhưng Bạch Tịch và Hứa Chi Lam thì khác, họ đã ở bên nhau mấy năm, mà giữa họ vẫn có sự che giấu, quả thực rất tổn thương.

Lúc này, Mạc Noãn chỉ có thể nói: "Anh, thông cảm cho nhau nhiều hơn đi, hai người đến được với nhau không dễ dàng." Bạch Tịch gật đầu, "Cảm ơn em, Tiểu Noãn.

Hôm nay nếu không phải em cứ khuyên bố mẹ anh, e là họ không thể nhanh chóng tha thứ cho Lam Lam như vậy." "Anh em mình không cần nói những lời khách sáo đó.

Mà này, sao anh lại chọc phải người phụ nữ như Chu Dao vậy, cô ta muốn vạch trần sự thật thì có thể nói riêng với anh, cớ gì phải chạy đến hôn lễ gây chuyện, đúng là lòng dạ đen tối." "Loại phụ nữ đó anh cũng đau đầu, anh chẳng làm gì mà tự nhiên lại chọc phải, anh cũng hết cách." "Ai bảo anh có sức hấp dẫn như vậy." Bạch Tịch thoáng nở nụ cười, "Em đừng có trêu anh nữa, sức hấp dẫn của anh làm sao bằng Lục Sâm được.

Anh trước đây không phát hiện em là người thích khoe khoang, thế mà đã thấy hai người các em khoe ân ái trên tivi hai lần rồi đấy." "Anh, đó tuyệt đối là ảo giác của anh, em vẫn rất kín đáo.

Chỉ là vị trí của em và anh ấy thực sự không cho phép chúng em kín đáo.

Lúc đó nếu chúng em không ra mặt đính chính tin đồn, người bị ảnh hưởng không phải là cá nhân, mà là cổ phiếu của công ty.

Lục Sâm lại đặc biệt nghiêm túc trong chuyện tình cảm, tính tình thẳng như ruột ngựa, có vài lời cứ thế nói ra thôi.

Lúc đó anh ấy không cảm thấy có gì, nhưng công chúng thì luôn thích thêm dầu thêm mắm.

Tất cả những chuyện này đều không phải cố ý đâu." Mạc Noãn biện giải.

Bạch Tịch xua tay, "Em đừng giải thích, anh chỉ tin vào những gì mắt mình thấy.

Nhưng thấy em hạnh phúc như vậy, anh thật sự mừng cho em." "Mừng thì cũng không thấy anh có biểu hiện gì, hai đứa cháu ngoại của anh sắp ra đời rồi, anh tính sao đây?" Bạch Tịch vỗ nhẹ lên đầu Mạc Noãn, "Yên tâm, không thiếu phần của chúng nó đâu, đợi chúng nó ra đời anh sẽ có quà.

Em cũng không biết ngượng à, lại đi đòi quà thay cho hai đứa nhỏ." "Anh là anh của em, chứ có phải người ngoài đâu." "Mẹ nói sau này con bé này mặt dày hơn rồi, lần này thì anh tin rồi." Lục Sâm và Hứa Chi Lam đứng trên ban công.

Hứa Chi Lam nhìn Lục Sâm, hồi lâu không lên tiếng.

Lục Sâm có phần mất kiên nhẫn, mở lời: "Cô muốn nói gì với tôi?" Hứa Chi Lam cười khổ: "Xin l…" "Lời xin lỗi thì thôi đi, bây giờ tôi không muốn nghe những lời như vậy." Lục Sâm kịp thời ngắt lời Hứa Chi Lam.

Nghe vậy, Hứa Chi Lam lại im lặng một lúc rồi mới nói: "Tuy anh không muốn nghe ba chữ đó, nhưng tôi vẫn phải nói, xin lỗi anh.

Anh đã đặt tôi vào một vị trí quan trọng như vậy, nhưng tôi lại phụ lòng tin tưởng và sự bồi dưỡng của anh, cuối cùng còn khiến lợi ích công ty tổn thất nghiêm trọng, làm anh mất đi người mình yêu.

Nhưng bây giờ thấy anh và Noãn hạnh phúc như vậy, tôi cũng yên tâm rồi.

Tôi nghĩ chị A Ly chắc chắn cũng sẽ rất vui mừng." Lục Sâm không nói gì, Hứa Chi Lam lại tiếp tục: "Tôi nghĩ điều anh muốn biết nhất chắc chắn vẫn là chuyện năm đó.

Lúc ấy tôi đúng là đã nói dối, bản thiết kế không phải do tôi tự tay tráo đổi, người tráo đổi là kẻ khác.

Khi tôi giao bản thiết kế cho bộ phận công trình, tôi đã định kiểm tra lại một lần nữa.

Nhưng đúng lúc đó mẹ tôi đột nhiên bị ngã cầu thang, tôi vội vã chạy về nhà, lúc ấy không nghĩ nhiều, cảm thấy chắc sẽ không có vấn đề gì nên đã giao thẳng bản thiết kế cho bên bộ phận công trình." Lục Sâm không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Hứa Chi Lam hít một hơi thật sâu rồi nói: "Khoảng thời gian đó mẹ tôi phải nằm viện, tôi bận rộn chăm sóc bà, nên cũng không chú ý sát sao đến chuyện công trình.

Sau này, khi tôi giật mình nhận ra có vấn đề thì đã quá muộn.

Tôi vốn định báo cáo với anh để anh kịp thời cho dừng thi công, nhưng lúc này tôi nhận được tin nhắn từ một người đàn ông lạ.

Hắn nói nếu muốn giữ mạng cho mẹ tôi thì đừng xen vào bất cứ chuyện gì.

Lúc này tôi mới biết ngay cả chuyện mẹ tôi ngã cầu thang cũng không phải tai nạn, mà là do bọn họ sắp đặt, mục đích chính là để làm tôi phân tâm." "Chuyện này tại sao lúc đó cô không nói?" "Tôi muốn nói, nhưng bọn họ có vô số cách để khiến tôi phải thỏa hiệp.

Dù mẹ tôi ở bệnh viện hay ở nhà, bọn họ đều có cơ hội ra tay.

Cái giá cho sự phản kháng của tôi là mẹ tôi liên tiếp gặp chuyện, cuối cùng từ một người bình thường lại trở thành một người già lú lẫn.

Anh bảo tôi phải làm sao đây?

Tôi sợ rồi, bọn họ thật sự có mặt ở khắp mọi nơi." Hứa Chi Lam đau đớn ôm mặt.

Chương 300

"Cho nên ngay cả việc cô phải ngồi tù cuối cùng cũng là do bọn họ sắp đặt?" Hứa Chi Lam gật đầu, nghĩ đến mọi chuyện đã qua mà vẫn không kìm được nghẹn ngào: "Đúng vậy, tôi chỉ có thể làm thế mới giữ được mạng sống cho mẹ tôi." "Vậy cô có biết đối phương là ai không?" "Tôi không biết, tôi chưa từng gặp người đó.

Mỗi lần người đó liên lạc với tôi đều dùng điện thoại công cộng, số cũng khác nhau.

Tôi đã đến công ty viễn thông để tra những số đó, nhưng chúng đều là số điện thoại bàn công cộng rải rác khắp các ngóc ngách của thành phố A.

Tôi còn không tra được hắn thường hoạt động ở những khu vực nào, thì làm sao biết được đối phương là ai." Lục Sâm cau mày: "Nếu được nghe lại giọng của hắn, cô có thể nhận ra không?" "Có thể." Hứa Chi Lam quả quyết đáp.

Giọng nói đó như một cơn ác mộng, dù đã qua bao nhiêu năm, cô vẫn nhớ rất rõ.

Chính những lời nói đó đã thay đổi quỹ đạo cuộc đời cô.

Cô vốn là một kiến trúc sư được mọi người ngưỡng mộ, kết quả lại lưu lạc đến bước đường này, ba năm trong tù, dù ra ngoài cũng không thể theo đuổi thứ mình yêu thích nhất, chỉ có thể nơm nớp lo sợ làm một trợ lý nhỏ bên cạnh Bạch Tịch.

Tất cả những điều này đều do bọn họ gây ra. "Yên tâm đi, những chuyện này trong lòng tôi đều đã rõ, chỉ là trong tay vẫn thiếu bằng chứng đanh thép.

Đợi đến thời cơ thích hợp, tôi sẽ trả lại cho cô một sự công bằng." "Vâng." "Tại sao trước đây không nói, bây giờ lại muốn nói?" Lục Sâm không đoán được Hứa Chi Lam rốt cuộc đang nghĩ gì. "Mẹ tôi không phải lúc nào cũng lú lẫn, có lúc bà cũng tỉnh táo.

Bà không biết từ đâu đã biết được chuyện tôi làm, mỗi lần tỉnh lại bà đều nhìn tôi bằng ánh mắt căm hận, bà ghét tất cả những gì tôi đã làm.

Mấy lần bà còn lấy cái chết ra để ép tôi phải nói ra sự thật.

Bà nói bây giờ bà sống cũng như chết, bà không sợ gì cả, chết đi cho rồi còn nhẹ nhõm hơn." Lục Sâm nhíu mày, nói: "Yên tâm, bên mẹ cô tôi sẽ cho người trông chừng, bọn họ sẽ không còn cơ hội nữa đâu." Hứa Chi Lam gật đầu: "Cảm ơn anh." "Nếu cô sớm nói ra mọi chuyện thì sự việc đã không đến mức này." Lục Sâm bình tĩnh nói. "Lúc đó tôi quá sợ hãi." Hứa Chi Lam khẽ đáp. "Chuyện đã qua rồi thì thôi, sau này đừng nhắc lại nữa.

Anh không muốn Noãn phải khó xử khi ở giữa chúng ta." "Vâng." Hứa Chi Lam đáp, rồi chuyển chủ đề: "Lục tổng, anh thật sự có chút khác so với trước đây rồi." Trở nên có tình người hơn. "Con người luôn thay đổi, cũng giống như cô thôi, cô cũng không còn là người kiêu căng ngạo mạn mà tôi từng biết nữa." Hứa Chi Lam cười khổ.

Khi đó cô có tài năng mà ai cũng ngưỡng mộ, có viễn cảnh tươi đẹp về tương lai, còn bây giờ cô đã không còn vốn liếng gì nữa.

Nhưng may mắn thay, cô đã gặt hái được tình yêu, tìm được một người đàn ông yêu thương mình.

Lúc hai người quay lại phòng khách, chỉ có một mình Bạch Tịch ngồi trên sofa: "Noãn nói buồn ngủ nên anh bảo cô ấy đi nghỉ trước rồi.

Hai người nói chuyện xong chưa?" Hứa Chi Lam gật đầu: "Xong rồi ạ." Hứa Chi Lam và Bạch Tịch rời đi.

Lục Sâm vào phòng ngủ, Mạc Noãn đang ngủ rất say, hơi thở đều đều.

Trái tim nặng trĩu của Lục Sâm cũng trở nên nhẹ nhõm.

Anh cởi quần áo, lên giường ôm cô vào lòng.

Giường của Mạc Noãn là giường đơn, anh chỉ có thể nằm nghiêng.

Vừa ôm cô vào lòng, Mạc Noãn liền tỉnh giấc, khẽ gọi: "Lục Sâm." "Ừ, là anh đây, xin lỗi đã làm em thức giấc." "Anh và chị dâu nói chuyện xong rồi à?" Mạc Noãn muốn xoay người, nhưng lại thấy vô cùng khó khăn.

Vì là sinh đôi nên cái thai hơn sáu tháng đã to bằng bụng người ta sắp sinh, đôi lúc đi lại rất bất tiện. "Noãn Noãn, em đừng động, chúng ta cứ nằm thế này nói chuyện một lát." "Haiz, em cảm thấy mình bây giờ giống như một con gấu bự vậy.

Vừa nãy em soi gương, thấy cả người mình đều sưng lên, sắc mặt cũng tiều tụy đi nhiều, cứ thế này sớm muộn cũng thành quái vật xấu xí mất." Mạc Noãn có chút buồn bã nói. "Phụ nữ mang thai đều như vậy cả, làm mẹ rất vĩ đại.

Yên tâm, dù em có biến thành thế nào, anh cũng sẽ không chê em đâu." "Nói thì hay hơn hát, lỡ như thật sự sinh con gái, không chừng anh lại dồn hết sự chú ý vào con bé." "Không đâu, em là số một, công chúa nhỏ là số hai." "Bây giờ em có chút hối hận rồi.

Lẽ ra chúng ta nên tổ chức đám cưới vào dịp Quốc Khánh.

Vác cái bụng bầu mặc váy cưới vẫn còn hơn là mặc váy cưới với một thân toàn mỡ.

Đợi sinh con xong mà không gầy lại được thì thật sự là vấn đề của bản thân rồi, đến cớ cũng chẳng có mà viện." Lục Sâm bị lời của Mạc Noãn chọc cười: "Yên tâm, đến lúc đó em cứ nói là em vừa sinh con xong, mọi người sẽ thông cảm thôi." "Nhưng em không thể thông cảm được, em không chịu nổi dáng vẻ béo ú của mình.

Bao nhiêu năm nay em chưa từng mập đâu." Mạc Noãn vừa nghĩ đến cảnh mình to gấp đôi bây giờ là thấy rùng mình. "Bây giờ em cũng đâu có mập, chỉ là bụng to hơn một chút thôi, đợi con ra đời là được rồi." Lục Sâm cũng biết sự cố chấp của phụ nữ đối với vóc dáng của mình, nên kiên nhẫn khuyên giải. "Anh không nhìn ra là vì ngày nào anh cũng ở bên em.

Vừa nãy anh trai em còn nói em sống sung sướng quá nên mập lên rồi kìa." Lục Sâm thật sự cảm thấy Mạc Noãn không mập lên chút nào, nhưng lúc này không thể tranh luận với một người phụ nữ đang tự dằn vặt mình, nếu không sẽ càng nói càng xa.

Vì vậy, Lục Sâm nói theo ý cô: "Mang thai thì ít nhiều cũng phải tăng cân một chút, không thể giống như trước khi có thai được.

Đợi sinh con xong, bận rộn chăm sóc con cái thì sẽ gầy đi rất nhanh thôi.

Hơn nữa, những thứ dì Mai làm cho em mỗi ngày cũng không phải là đồ đại bổ gì, em sẽ không mập lên nhiều đâu." "Nhưng lỡ như không gầy lại được thì sao?" "Vậy thì cùng anh vận động, rèn luyện sức khỏe.

Ông nội có rất nhiều phương pháp tập luyện, đến lúc đó chúng ta hỏi ông là được.

Hơn nữa, bây giờ em cũng không thể vì sợ mập mà ăn ít đi, hai đứa nhỏ vẫn cần dinh dưỡng mà." "Haiz, cũng phải, hai tiểu quỷ này thật sự quá quý giá, phải luôn lấy chúng làm trung tâm.

Thế chẳng phải em vừa dằn vặt vô ích sao, phiền quá đi.

À đúng rồi, vừa nãy chị dâu nói gì với anh vậy?" Mạc Noãn đột nhiên chuyển chủ đề.

Chương 301

Lục Sâm bị lối tư duy nhảy cóc của cô chọc cười.

Phụ nữ mang thai dường như đều có chút vô lý, nhưng dù là dáng vẻ nào của cô, anh cũng đều thích.

Thấy Lục Sâm mãi không nói gì, Mạc Noãn không nhịn được dùng khuỷu tay huých anh mấy cái: "Lục tiên sinh, em hỏi anh thêm vài câu là anh không kiên nhẫn nữa phải không?

Im lặng là có ý gì?

Chê em phiền à?" Lục Sâm thu lại nụ cười trên mặt, lập tức nói: "Anh đang sắp xếp lại ngôn từ, xem nói với em thế nào thì hợp lý hơn." "Sắp xếp cái gì?

Chị dâu em nói với anh thế nào thì anh cứ nói nguyên văn lại cho em, chẳng lẽ anh định bịa chuyện dối em à?" "Không có đâu.

Thật ra vừa nãy anh đang cười nên chưa kịp trả lời em." Lục Sâm thấy không thể che giấu được nữa, vội vàng nói ra sự thật, sợ cô gái này lại suy nghĩ lung tung.

Sau khi mang thai, cô nhạy cảm hơn trước nhiều. "Cười cái gì, có gì đáng cười chứ?

Vừa rồi em có nói gì gây cười đâu." Mạc Noãn khó hiểu hỏi. "Chỉ là đột nhiên cảm thấy Noãn Noãn nhà chúng ta có lúc thật trẻ con.

Vừa mới còn dằn vặt về vấn đề vóc dáng của mình, thoáng cái đã có thể nhảy sang một chủ đề hoàn toàn không liên quan." Mạc Noãn bĩu môi: "Nhàm chán, chuyện như vậy cũng có thể làm anh bật cười, gu hài hước của anh từ khi nào lại thấp đến thế.

Chẳng lẽ lần sau em muốn chuyển chủ đề còn phải báo trước với anh à." "Không biết tại sao, dù tâm trạng anh có tệ đến đâu, chỉ cần nhìn thấy em, dù em không nói với anh câu nào, anh cũng sẽ cảm thấy rất mãn nguyện.

Anh nghĩ chắc là mình trúng độc rồi, trúng phải một loại độc tên là Mạc Noãn." Lục Sâm nghiêm túc nói.

Nghe vậy, khóe môi Mạc Noãn cong lên một đường rất rộng: "Cả ngày chỉ biết nói năng linh tinh để lừa em." Lục Sâm ôm chặt Mạc Noãn hơn, nhẹ nhàng hôn lên má cô một cái: "Lục tiên sinh không thích nói dối, những gì nói ra đều là thật lòng." "Được rồi, không đấu khẩu với anh nữa, em không có bản lĩnh như anh.

Có phải chị dâu đã nói cho anh biết sự thật năm xưa không?" "Ừ, chị ấy đã kể hết cho anh rồi.

Nhưng đối phương rất cẩn thận, chị ấy cũng không biết là ai, nên về cơ bản cũng không có tác dụng gì nhiều." Lục Sâm kể lại nguyên văn những gì Hứa Chi Lam đã nói cho Mạc Noãn nghe.

Nghe xong, Mạc Noãn không khỏi nói: "Lục Sâm, có phải em đã làm khó anh rồi không?" "Noãn Noãn, đừng nói vậy.

Chuyện năm đó tuy Hứa Chi Lam phải chịu trách nhiệm trực tiếp, nhưng đối phương là nhắm vào anh hoặc cả nhà họ Lục.

Chuyện này vốn không thể nói rõ ai đúng ai sai.

Anh đã mất đi thứ quý giá nhất, mấy năm nay cô ấy cũng sống không dễ dàng gì.

Ai đúng ai sai anh cũng không muốn truy cứu nữa." "Vậy thì tốt rồi, em thật sự sợ lại gây thêm phiền phức gì cho anh." "Cô ngốc." "Lục Sâm, thật ra lần đầu tiên gặp chị dâu, em đã có cảm giác rất thân thiết.

Trực giác mách bảo em chị ấy là người tốt.

May mà chị ấy thật sự không phải loại người không có điểm mấu chốt, tất cả đều là bất đắc dĩ.

Nếu không em thật sự sẽ thất vọng về bản thân mình." "Sao phụ nữ các em đều tin vào trực giác của mình thế, thứ đó làm sao đáng tin cậy bằng chứng cứ được." Lục Sâm nhiều lúc không hiểu, nhưng lại không thể hoàn toàn phủ nhận, trực giác của Mạc Noãn khá chuẩn.

Lần đầu gặp Quý Anh Ngữ, cô đã cảm thấy người kia có những suy nghĩ không nên có, kết quả đúng như cô nghĩ. "Cho nên mới nói đó là sự khác biệt giữa đàn ông và phụ nữ.

Đa số đàn ông đều lý trí hơn phụ nữ, phụ nữ đôi khi lại thiên về cảm tính hơn." Lục Sâm cười cười không nói gì.

Anh thích cảm giác được nằm bên cô trò chuyện thế này, có cô trong vòng tay, cả trái tim đều trở nên yên bình. "Noãn Noãn, hình như chúng ta đã lâu không trò chuyện thế này rồi." "Hình như vậy thật.

Từ khi em có thai, gần như cứ đặt lưng xuống gối là ngủ.

Gần đây lại bận rộn chuyện công ty, anh thì thường xuyên phải vào phòng làm việc xử lý công việc đến khuya, cơ hội như thế này khá ít." Hai người cứ thủ thỉ tâm sự, chẳng mấy chốc đã đến 12 giờ đêm.

Lục Sâm vì nằm nghiêng nên đã tê rần nửa người.

Sau khi Mạc Noãn ngủ thiếp đi, anh đành phải sang phòng khác.

Sáng hôm sau, lúc Mạc Noãn tỉnh dậy không thấy Lục Sâm đâu.

Ra ngoài mới phát hiện anh đã làm xong bữa sáng, hơn nữa còn cho cả vào hộp giữ nhiệt. "Lục Sâm, những thứ này đều chuẩn bị cho dì và dượng à?" Lục Sâm gật đầu: "Đúng vậy, em cũng mau lại ăn đi, chúng ta ăn xong sẽ mang đến bệnh viện, thăm dì rồi ra sân bay về.

Cháo mua bên ngoài nhiều bột ngọt lắm, không hợp với dì." Mạc

Noãn lườm anh một cái: "Thảo nào anh lại được lòng họ đến thế.

Anh đúng là quá biết cách lấy lòng người khác, một chút thời gian thế này cũng không bỏ qua." Những chuyện này cô hoàn toàn không nghĩ tới, cô chỉ định lát nữa đến bệnh viện thì mua thẳng cho họ ở ngoài. "Họ đều là người thân của em, đổi lại là người khác, anh lười chẳng muốn tốn công tốn sức như vậy đâu." Lục Sâm cười nói. "Vậy lát nữa em nhất định phải nói cho họ biết, họ có thể được ăn bữa sáng do chính tay tổng tài Lục đây làm là nhờ phúc của em cả đấy." Vì Lục Sâm đã gọi điện báo trước nên lúc hai người đến bệnh viện, Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh vẫn chưa ăn sáng.

Lục Sâm nấu cháo rau củ thịt nạc, vừa mềm vừa nhừ, vô cùng ngon miệng.

Sau khi ăn xong, Trương Nhuế cười nói: "A Sâm, thật làm phiền con quá, sáng sớm tinh mơ còn phải dậy nấu cháo cho chúng ta." "Dì đừng khách sáo quá.

Bình thường con và Noãn ở xa, không chăm sóc được dì dượng.

Bây giờ có cơ hội, cũng nên làm một chút việc nhỏ trong khả năng của chúng con." Trương Nhuế cười cười, rồi nhìn sang Mạc Noãn: "Noãn, con gả cho A Sâm cũng gần một năm rồi, tay nghề nấu nướng có tiến bộ chút nào không?" Mạc Noãn đỏ mặt, nói: "Tốt hơn trước một chút rồi ạ, bây giờ có thể làm được mấy món ra hồn." Chỉ là từ khi mang thai thì không vào bếp nữa, cũng không biết trình độ bây giờ thế nào.

Mạc Noãn nhớ lại, hình như công thức nấu ăn cũng quên gần hết rồi.

Chương 302

Trương Nhuế nhìn cô có chút hoài nghi, nhưng cuối cùng lại không nói gì.

Bản thân bà cũng chẳng biết làm gì, nên không có gì để chê bai.

Bạch Hòa Sinh hỏi: "A Sâm, Noãn, mấy giờ hai con bay?" "9 giờ rưỡi ạ." Bạch Hòa Sinh nhìn đồng hồ, thấy cũng không còn sớm nữa: "Vậy hai con nên ra sân bay đi thôi, không lỡ gặp kẹt xe có thể sẽ trễ đấy." Lục Sâm gật đầu.

Mạc Noãn lưu luyến ôm Trương Nhuế một cái, dặn dò: "Dì, dì nhớ dưỡng bệnh cho tốt, đừng nóng vội nhé.

Nhất là khi đối với học sinh, chúng nó đều là những người sắp thi đại học rồi, mười bảy mười tám tuổi, tư tưởng cũng dần trưởng thành, biết phải chịu trách nhiệm cho cuộc đời mình, dì đừng lúc nào cũng vì chúng nó mà tức giận.

Bác sĩ nói sẽ kê cho dì một ít thuốc dự phòng khẩn cấp, dì cũng phải mang theo bên người để phòng khi cần." "Con bé này, từ khi nào cũng trở nên dài dòng thế.

Mấy chuyện này không cần con nói, dượng con cũng sẽ giám sát dì.

Ngược lại là con, tháng thai cũng lớn rồi, tuy hãng hàng không vẫn cho phép người như con đi máy bay, nhưng sau này đừng đi nữa.

Ở trên cao có áp suất không tốt cho đứa bé.

Con cứ ngoan ngoãn ở lại thành phố A, dì và dượng có thời gian sẽ bay qua đó thăm con." "Vâng, con biết rồi.

Khi nào dì dượng qua ạ?" "Yên tâm, có thời gian là qua ngay.

Chúng ta còn muốn là người đầu tiên nhìn thấy hai bảo bối nhỏ nữa chứ." Mạc Noãn ở lại phòng bệnh nói chuyện thêm một lúc, cuối cùng thấy thời gian thật sự không còn sớm mới cùng Lục Sâm lưu luyến rời đi.

Khi về đến thành phố A đã gần 12 giờ trưa.

Điện thoại vừa khởi động, Mạc Noãn đã nhận được tin nhắn của Mạc Tử Hi, nói rằng Tống Tuyết Di và Chu Khải đã bị bắt.

Mạc Noãn cầm điện thoại mà đầu ngón tay run rẩy.

Cô đã mong chờ ngày này từ rất lâu rồi, người phụ nữ hại chết ba cô cuối cùng cũng đã sa lưới.

Cô vừa định chia sẻ tin tốt này với Lục Sâm thì bên kia anh cũng nhận được điện thoại của Lâm Tử Hào, rõ ràng là nói về cùng một chuyện.

Nghe điện thoại xong, Lục Sâm cười nói: "Noãn Noãn, Tống Tuyết Di và Chu Khải sa lưới rồi." "Em cũng thấy tin nhắn của Tử Hi rồi." Mạc Noãn cong môi cười.

Lục Sâm gật đầu, nghĩ đến chuyện Lâm Tử Hào vừa nói, liền bảo: "Anh nghĩ chúng ta nên đến nhà họ Mạc một chuyến.

Nghe nói bọn họ bị bắt ở nhà họ Mạc, hình như Tống Tuyết Di định dùng Hữu An để uy hiếp Mạc Tử Hi, cuối cùng bị cảnh sát mai phục xung quanh nhà họ Mạc khống chế." "Cái gì?" Mạc Noãn không thể tin nổi nhìn Lục Sâm.

Tống Tuyết Di đúng là táng tận lương tâm, vì tiền mà ngay cả đứa cháu mới sinh cũng ra tay. "Tình hình cụ thể Lâm Tử Hào không nói chi tiết, em cũng đừng lo, chắc không có vấn đề gì lớn đâu, nếu không họ đã sớm đến bệnh viện rồi." Lúc Lục Sâm và Mạc Noãn đến nhà họ Mạc, dì Vương đang bế Hữu An trong sân.

Bé Hữu An không biết vì sao cứ khóc không ngừng, cổ họng cũng đã khản đi rõ rệt. "Dì Vương, có chuyện gì vậy ạ?

Sao Hữu An cứ khóc mãi thế?" Dì Vương thở dài: "Chắc là do bị hoảng sợ.

Đêm qua Tống Tuyết Di lén lẻn về nhà, định bế con bé đi.

May mà tiếng khóc của nó làm chúng tôi tỉnh giấc, hơn nữa lần trước sau khi Tống Tuyết Di gọi điện cho Tử Hi đòi tiền, bên cục cảnh sát cho rằng bà ta chắc chắn sẽ xuất hiện nên đã cho người mai phục cả đêm quanh nhà họ Mạc.

Nếu không rất có khả năng bà ta đã thành công rồi.

Hữu An có lẽ bị kinh hãi, ngủ được một lát là giật mình tỉnh dậy, tỉnh rồi thì khóc rất lâu." "Đã mời bác sĩ đến xem cho Hữu An chưa ạ?" "Xem rồi, sau khi xảy ra chuyện chúng tôi đã mời bác sĩ đến xem.

Bác sĩ nói không có vấn đề gì, có thể chỉ là do bị hoảng sợ, bảo người lớn chúng tôi không cần lo lắng, vài ngày nữa sẽ ổn thôi." Lục Sâm gật đầu, lại hỏi: "Bà ta vào nhà họ Mạc bằng cách nào?" "Là do chúng tôi sơ suất, khóa nhà họ Mạc vẫn chưa thay, Tống Tuyết Di có chìa khóa, bà ta tự mở cửa vào." Mạc Noãn nhíu mày: "Mau cho người thay hết khóa trong ngoài đi, không thể dùng khóa cũ được nữa." "Chú Hàn của con sáng nay đã cho người thay rồi." Mạc Noãn nhìn đứa bé trong vòng tay dì Vương.

Một tuần không gặp, con bé trông có vẻ xinh xắn hơn một chút, da không còn nhăn nheo như lúc đầu nữa.

Nó nhắm mắt gào khóc, dường như dùng hết sức lực toàn thân, cả khuôn mặt đều khóc đến đỏ bừng, nước mắt từng giọt lăn xuống, trông vô cùng đáng thương.

Mạc Noãn vừa định đưa tay bế một lát, Lục Sâm đã nhanh hơn một bước nói với dì Vương: "Để tôi." Dì Vương cười một tiếng, đưa đứa bé cho Lục Sâm: "Noãn, con bây giờ thế này cũng đừng bế Hữu An.

Tuy con bé không nặng nhưng cẩn thận vẫn hơn.

Con lên lầu xem Tử Hi đi, tối qua nó vội vàng đuổi theo bị ngã một cú, chân bị thương, bây giờ vẫn còn nằm trên giường đấy." Mạc Noãn gật đầu: "Tống Tuyết Di thật đúng là tạo nghiệt." Nói xong cô liền đi thẳng vào nhà.

Lục Sâm nhìn sinh linh bé nhỏ trong lòng, giúp nó lau nước mắt, bế nó đung đưa vài cái, đi qua đi lại hai vòng, con bé vậy mà nín khóc, mở ra đôi mắt đen trong veo không chút tì vết. "Con bé này thật biết chọn người, tôi bế nó cả buổi mà nó cứ khóc mãi không thôi, cậu Lục chỉ bế một lát là nó ngoan ngay." Dì Vương cười nói.

Lục Sâm cong khóe môi, dùng ngón tay chọc nhẹ vào má con bé, chỉ thấy miệng nhỏ của nó khẽ nhếch lên, dường như đang cười.

Vẻ mặt cười trong nước mắt vô cùng đáng yêu.

Trong phòng, Mạc Tử Hi bị tiếng khóc của Hữu An làm cho tâm thần bất an.

Lúc Mạc Noãn đẩy cửa bước vào, thấy cô đang ngồi dậy chuẩn bị đi giày. "Tử Hi." "Chị, sao chị lại đến đây?" "Chị thấy tin nhắn của em nên qua xem sao.

Vết thương ở chân em thế nào rồi?" Mạc Noãn dời tầm mắt xuống chân cô, thấy mu bàn chân được băng một lớp gạc dày. "Không sao, chỉ là bong gân thôi, không bị thương đến xương.

Nghỉ ngơi vài ngày là được rồi.

Em ra ngoài xem Hữu An một chút, nó khóc lâu lắm rồi, cứ khóc thế này mãi không được.

Chương 303

Ơ, hình như không khóc nữa rồi." Mạc Tử Hi khựng lại.

Mạc Noãn đứng bên cửa sổ nhìn ra, cười nói: "Lục Sâm đang bế con bé, hình như không khóc nữa rồi." "Vậy thì tốt rồi.

Con bé này vừa sinh non, lại bị hoảng sợ, từ lúc sinh ra chưa được yên ổn ngày nào." Mạc Tử Hi có chút buồn bã. "Yên tâm đi, bây giờ người đã bị bắt rồi, sau này chuyện như vậy sẽ không xảy ra nữa đâu." Nghe vậy, sắc mặt Mạc Tử Hi tối sầm lại.

Mạc Noãn vừa thấy dáng vẻ này của cô liền biết cô đã mềm lòng, không nhịn được nói: "Chị biết bà ta là mẹ ruột của em, nhưng bây giờ không phải là lúc em mềm lòng.

Tống Tuyết Di bây giờ đã hoàn toàn điên rồi, nếu bà ta ra ngoài thì em và Hữu An đều không có ngày yên ổn.

Hơn nữa bà ta còn hại chết ba, vụ tai nạn xe của chị mấy năm trước cũng do một tay bà ta sắp đặt, hai chân của em suýt bị tàn phế cũng có quan hệ trực tiếp với bà ta." "Chị, chị yên tâm, đợi đến lúc ra tòa, em sẽ tiếp tục ra làm chứng.

Làm sai thì đúng là cần phải bị trừng phạt." Nghe cô nói vậy, Mạc Noãn mới hơi yên tâm: "Em có thể nghĩ thông là tốt rồi." Trong mắt Mạc Tử Hi lóe lên một tia kiên định.

Nhớ lại cảnh tượng tối qua vẫn còn có chút sợ hãi.

Bây giờ trong nhà không còn mấy người giúp việc, nếu tối qua Hữu An không khóc thành tiếng làm mọi người kinh động, thì bây giờ Hữu An e là đã sớm bị bế đi mất, không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa. "Tối qua ngoài chân bị thương ra, còn bị thương ở đâu khác không?"

Mạc Tử Hi lắc đầu: "Không có, may mà có hai anh cảnh sát ở đó, chúng tôi không tốn nhiều sức đã giành lại được Hữu An." Mạc Noãn thấy Mạc Tử Hi bên này không có gì đáng ngại, liền chuẩn bị về: "Vậy thì tốt rồi, em nghỉ ngơi cho khỏe nhé, bọn chị về nhà trước đây." Mạc Tử Hi nhìn đồng hồ, đã đến giờ cơm trưa: "Chị, khó khăn lắm chị mới về nhà một chuyến, bây giờ sắp đến giờ ăn rồi, chị và anh rể ở lại ăn cơm rồi hẵng về.

Ở nhà vẫn luôn có người nấu cơm." "Cũng được." Mạc Tử Hi lộ ra nụ cười hài lòng: "Nếu chị mệt thì về phòng nghỉ một lát đi, phòng ngủ của chị em không cho ai động vào đâu." Mạc Noãn gật đầu.

Vừa về phòng ngủ nằm xuống, Lục Sâm đã bế Hữu An lên.

Hữu An hiếm khi không ngủ, cứ mở to đôi mắt nhìn quanh.

Mạc Noãn nhìn một lớn một nhỏ này, có chút buồn cười: "Sao anh lại bế Hữu An lên đây, phòng trẻ em của con bé hình như ở tầng hai." Lục Sâm có chút bất đắc dĩ, nhíu mày: "Con bé hình như bám anh rồi, anh vừa đặt nó xuống là nó khóc, bây giờ chỉ có thể bế thôi." "Là anh tự chuốc lấy, ai bảo anh giỏi dỗ trẻ con làm gì.

Anh cứ bế con bé đi." Mạc Noãn vừa dứt lời đã thấy trên cổ Hữu An có đeo một mặt dây chuyền ngọc hình trăng khuyết, chính là món quà mà Mạc Bình Sơn tặng trước khi mất.

Trong mắt cô không khỏi lóe lên một tia đau xót.

Lục Sâm vì mải chú ý đến đứa bé nên không phát hiện ra sự khác thường của Mạc Noãn, vẫn cười nói: "Bế thì bế thôi, cũng đâu phải chuyện gì to tát, phải không, Hữu An?" Vừa nói anh vừa cúi đầu hôn lên trán Hữu An, tự mình trêu đùa sinh linh bé nhỏ trong vòng tay.

Mạc Noãn đã ngủ một giấc trên máy bay, lúc này không thấy buồn ngủ, chỉ ngây người nhìn lên trần nhà.

Rõ ràng mới trôi qua không bao lâu mà bây giờ đã cảnh còn người mất.

Cô nhớ lại lần về đây không lâu trước đó, lúc ấy cô và Lục Sâm ở trong phòng này xem ảnh, đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy một bản thân sống động trong quá khứ, cũng là lần cảm xúc dâng trào nhất, cô đã thấy được tình yêu thương vô bờ bến của một người cha dành cho con gái.

Bây giờ vẫn là căn phòng ngủ này, nhưng ba cô đã không còn nữa.

Ngôi nhà này vì thiếu đi một người mà dường như cũng không còn sức sống như xưa.

Nếu bây giờ ông còn ở đây, có thể tự tay đeo món quà ông mua cho Hữu An, đó sẽ là một chuyện hạnh phúc và viên mãn biết bao.

Hơn nữa, nếu có ông ở đây, Hữu An dù không có cha, chắc chắn cũng không ai dám dễ dàng bắt nạt, chuyện như tối qua chắc chắn sẽ không xảy ra.

Trong chốc lát, Mạc Noãn đã nghĩ rất nhiều, càng nghĩ lồng ngực càng nghẹn lại.

Có cha và không có cha, hóa ra thật sự khác biệt nhiều đến vậy.

Không biết đã qua bao lâu, cho đến khi Lục Sâm gọi cô mấy tiếng, cô mới hoàn hồn, ngơ ngác nhìn Lục Sâm: "Lục Sâm, anh gọi em à?" Lục Sâm khẽ sờ trán cô, không sốt: "Em đang nghĩ gì vậy?

Có phải không khỏe ở đâu không, anh gọi em mấy tiếng rồi mà không thấy em trả lời." Mạc Noãn cười một tiếng, vịn tay anh ngồi dậy: "Em không sao, chỉ là em nhớ đến ba, trong lòng có chút không thoải mái." "Cô ngốc." Lục Sâm vuốt tóc cô, nhất thời cũng không biết nên an ủi thế nào.

Mạc Noãn phát hiện trong tay Lục Sâm không bế đứa bé, trong phòng cũng không thấy bóng dáng nó đâu, không khỏi hỏi: "Hữu An đâu rồi?" "Anh dỗ con bé ngủ rồi, đưa về phòng trẻ em rồi.

Dì Vương nói có thể ăn cơm rồi, bảo chúng ta mau xuống dưới." "Vâng." Lúc hai người xuống lầu, trong phòng ăn chỉ có dì Vương và Mạc Tử Hi.

Chú Hàn sau khi xử lý xong việc nhà đã đến công ty, không có ở nhà.

Mạc Tử Hi nói với Lục Sâm: "Cảm ơn anh rể, Hữu An đã khóc rất lâu rồi, may mà anh dỗ được con bé ngoan lại." "Không có gì." Lục Sâm nhàn nhạt đáp.

Sau khi ăn cơm xong, Lục Sâm và Mạc Noãn vừa định rời đi thì lại nhận được điện thoại của Lâm Tử Hào, nói rằng Tống Tuyết Di ở trong đó quậy không ngừng, đòi gặp Mạc Tử Hi bằng được, hỏi xem bên này có muốn đến gặp một lần không.

Cúp điện thoại, Lục Sâm nói với Mạc Tử Hi: "Tử Hi, Tống Tuyết Di muốn gặp em.

Bên cục cảnh sát hỏi em có muốn đến gặp bà ta không.

Nếu muốn, họ sẽ sắp xếp cho em vào buổi chiều." "Có gì mà gặp, người đàn bà đó chẳng qua là muốn cô giúp tìm cách cứu bà ta thôi.

Đâu có chuyện đơn giản như vậy.

Bà ta thật là mặt dày vô sỉ, tối qua vừa mới làm ra chuyện điên rồ như vậy, bây giờ còn dám gặp cô.

Tử Hi, con tuyệt đối đừng đi, kẻo bà ta lại lợi dụng tình thân để mê hoặc con." Dì Vương có vẻ kích động, vừa nghĩ đến những việc Tống Tuyết Di đã làm, bà không thể kiềm chế được cơn giận trong lòng.

Mạc Noãn im lặng một lát rồi nói với dì Vương: "Dì Vương, dù sao Tống Tuyết Di cũng là mẹ của Tử Hi, đi hay không cứ để Tử Hi tự quyết định, chúng ta đừng can thiệp vào suy nghĩ của em ấy." Dì Vương thở dài một hơi: "Tôi chỉ là tức không chịu được.

Có người mẹ nào lại như bà ta, bản thân sống không nổi liền muốn bắt cháu ngoại đi để uy hiếp con gái mình.

Chuyện này cũng chỉ có bà ta mới làm ra được." Mạc Tử Hi không nói gì, suy nghĩ một lúc rồi mới nói: "Nếu bà ấy muốn gặp con, con cũng sẽ đến gặp bà ấy một lần, xem bà ấy có gì muốn nói.

Dì Vương, dì yên tâm, con sẽ không dễ dàng bị bà ấy mê hoặc đâu." "Thôi được, Noãn nói đúng, chuyện này vẫn phải do con tự quyết định.

Chỉ là chân của con bây giờ đi lại không tiện, bác sĩ dặn con phải nghỉ ngơi cho tốt." "Con không sao, trong nhà hình như có xe lăn, đến lúc đó phiền dì đẩy con vào." "Buổi chiều anh và Lục Sâm cũng không có việc gì gấp, bọn chị sẽ đưa em đi." Mạc Noãn nói.

Đến đồn cảnh sát, Mạc Noãn và Lục Sâm ra ngoài nói chuyện với Lâm Tử Hào, còn phía cảnh sát sắp xếp cho hai mẹ con gặp mặt trong phòng thẩm vấn.

Chương 304

Tống Tuyết Di bị còng tay giữa bàn và tường, sau khi Vương mụ đẩy Mạc Tử Hi vào thì cùng cảnh sát lui ra ngoài.

Mạc Tử Hi ngơ ngẩn nhìn người trước mặt.

Bà vốn không phải xuất thân danh giá như các quý bà khác, mấy chục năm đầu đời cũng sống những ngày khổ cực, nhưng mấy năm gần đây luôn được chăm sóc kỹ lưỡng, tuy không thể so bì với các quý phu nhân kia, nhưng dù sao cũng đã trẻ ra không ít, trang điểm lên cũng có thể che đi phần nào nếp nhăn và vẻ tang thương trên mặt.

Không ngờ chỉ mới mấy tháng ngắn ngủi không gặp, bà lại trở nên tiều tụy đến thế, hốc mắt trũng sâu, những nếp nhăn trên mặt hiện ra rõ mồn một.

Giờ đây, bà mặc bộ đồng phục của nữ tù nhân, trông hoàn toàn khác xa với con người trước kia.

Rõ ràng bà đã mang đi nhiều tiền như vậy, tại sao lại biến mình thành ra thế này?

Dù trong lòng có oán trách người này đến đâu, nhưng suy cho cùng đó vẫn là mẹ ruột của mình, thấy bà như vậy, Mạc Tử Hi nói không đau lòng là nói dối.

Vành mắt Mạc Tử Hi lập tức đỏ hoe, cô khẽ gọi một tiếng: "Mẹ." Tống Tuyết Di cũng bật khóc ngay tức khắc, muốn đến nắm tay Mạc Tử Hi, nhưng vì tay bị còng nên không thể cử động, chỉ có thể nói: "Tử Hi, con nhất định phải cứu mẹ, mẹ không muốn ở lại nơi này, mẹ không thể ở đây thêm một ngày nào nữa.

Chuyện tối qua mẹ cũng là bất đắc dĩ thôi, Hữu An là cháu ngoại của mẹ, mẹ chắc chắn sẽ không làm hại con bé, mẹ chỉ muốn con cho mẹ ít tiền thôi." "Tiền?

Bây giờ con cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì cuộc sống, mẹ đã lấy đi nhiều tiền như vậy, sao mới mấy tháng đã hết rồi?" "Bị tên khốn Chu Khải đó cướp đi rồi, hắn cướp hết tất cả trang sức của mẹ, thẻ ngân hàng của mẹ cũng bị đóng băng, rất nhiều tiền không rút ra được." Vừa nghĩ đến Chu Khải, Tống Tuyết Di lại nghiến chặt răng.

Nếu không phải vì hắn, bà đã không nhanh chóng trở nên không một xu dính túi như vậy.

Nếu không phải vì hết tiền, bà đã không quay lại thành phố A, hoàn toàn có thể tìm một nơi để sống những ngày tiêu dao, chứ không rơi vào hoàn cảnh như bây giờ.

Người đàn ông đó đã hủy hoại nửa đời trước của bà, và cả nửa đời sau cũng bị hủy hoại theo.

Vì vậy, bà cũng sẽ không để hắn sống yên, vừa sa lưới bà đã lập tức khai ra tung tích của Chu Khải. "Mẹ biết rõ nhân phẩm của hắn như thế nào, tại sao mẹ lại hợp tác với hắn?" "Không có hắn giúp, một mình mẹ không thể nào trốn khỏi thành phố A được." Bà vốn định sau khi trốn thoát sẽ bỏ rơi Chu Khải, không ngờ hắn lại như cái đuôi, không thể nào dứt ra được. "Mẹ, sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước mẹ việc gì phải làm những chuyện đó, mẹ không hại ba thì cũng sẽ không rơi vào kết cục như bây giờ." "Con quá coi thường ba con rồi.

Con nghĩ ông ta biết những chuyện mẹ làm trước đây sẽ dễ dàng tha cho mẹ sao?

Mẹ không ra tay thì sớm muộn gì ông ta cũng sẽ ra tay với mẹ.

Mẹ chỉ có thể ra tay trước để tự bảo vệ mình.

Hơn nữa mẹ cũng không cố ý, mẹ vốn chỉ định đi trộm di chúc, ai ngờ lại bị ông ta phát hiện, ông ta cứ nhất quyết đuổi theo ra ngoài, mẹ không cố ý đẩy ông ta xuống lầu." Đôi môi Mạc Tử Hi run lên, cô chất vấn: "Mẹ không cố ý, vậy tại sao lúc xảy ra chuyện mẹ không lập tức gọi 120?

Mẹ biết rõ ba bị cao huyết áp, ngã như vậy chắc chắn sẽ nguy hiểm đến tính mạng, mẹ làm vậy thì có khác gì cố ý giết người?" Tống Tuyết Di ngụy biện: "Tử Hi, lúc đó mẹ sợ quá, nên chỉ có thể chạy về phòng.

Mẹ không ngờ ba con sẽ chết, mẹ cứ nghĩ sẽ có người khác nghe thấy tiếng động mà ra xem." "Lý do!

Mẹ, lý do mẹ tìm thật tệ, mẹ thật sự coi con là đứa trẻ ba tuổi sao?

Tìm lý do như vậy để lừa con.

Nếu mẹ chỉ sợ hãi thì sao lại để thuốc cao huyết áp trên bàn trong phòng ba, sao lại cố tình nói với mọi người rằng ba tự dậy uống thuốc rồi ngã xuống lầu, sao lại hỏi trước mật khẩu hộp trang sức của con?" Mạc Tử Hi khẽ lắc đầu, thất vọng tột cùng với Tống Tuyết Di. "Rõ ràng là mẹ đã chuẩn bị sẵn cho việc bỏ trốn từ sớm.

Chỉ là lòng tham của mẹ quá lớn.

Nếu mẹ không nhắm vào Mạc thị, không nhắm vào di sản của ba, chỉ mang theo số tiền tiết kiệm của mẹ mấy năm nay và tài sản của con mà rời đi, thì mọi chuyện tuyệt đối sẽ không biến thành thế này.

Mẹ là mẹ của con, mẹ lấy đồ của con, con cũng chỉ hơi oán giận, chứ không thực sự làm gì mẹ cả." Nghĩ đến đây, Mạc Tử Hi đột nhiên nghĩ ra một vấn đề, cô không thể tin nổi nhìn Tống Tuyết Di, "Con hiểu rồi, sau khi ba xảy ra chuyện, mẹ vẫn mạo hiểm ở lại thành phố A dù có thể bị phát hiện, mục đích chắc chắn không phải là quyền kinh doanh của Mạc thị.

Mẹ định bán cả Mạc thị rồi ôm tiền bỏ trốn!" Trước đây Mạc Tử Hi vẫn còn một vài chi tiết chưa nghĩ thông, bây giờ cô đã hoàn toàn hiểu ra.

Người mẹ này của cô đã sớm mưu tính tất cả, mà cô từ đầu đến cuối không hề biết kế hoạch của bà, điều này chứng tỏ trong toàn bộ kế hoạch của bà không hề có cô, cô đã sớm bị bà vứt bỏ, mà còn vứt bỏ một cách triệt để như vậy.

Thật sự quá khiến người ta lạnh lòng.

Sắc mặt Tống Tuyết Di thay đổi, không ngờ kế hoạch của mình lại bị Mạc Tử Hi đoán ra hoàn toàn.

Nhưng bây giờ, đứa con gái này là hy vọng duy nhất của bà, nếu nó không giúp nghĩ cách, thì bà thật sự xong đời, cả đời này chỉ có thể sống trong tù.

Mạc Tử Hi vừa nhìn biểu cảm của bà liền biết mình đoán không sai chút nào, trong khoảnh khắc chỉ cảm thấy lồng ngực đau đến co thắt.

Tống Tuyết Di hai tay ôm mặt, nước mắt lưng tròng nói: "Tử Hi, mẹ thật sự biết sai rồi, con không thể tha thứ cho mẹ một lần được sao?

Con đã mất ba rồi, lẽ nào con đến cả mẹ của mình cũng không cần nữa?

Con là do một mình mẹ từ nhỏ nuôi lớn, mẹ tự nhận là đối xử với con không tệ." "Người ba mà con khó khăn lắm mới tìm lại được, là do mẹ hại chết, tất cả đều là do mẹ hại." Mạc Tử Hi gầm lên, nước mắt cũng không kìm được mà rơi xuống.

Tống Tuyết Di không tiếp tục chủ đề này với Mạc Tử Hi, vì bà vốn không thể giải thích rõ ràng, bây giờ bà chỉ có thể dùng bài tình cảm.

Thế là bà khóc như mưa, tiếp tục cầu xin Mạc Tử Hi. "Tử Hi, mẹ đã có tuổi rồi, mẹ cũng giống như những người già bình thường khác, muốn nhìn con kết hôn sinh con, con cháu đầy đàn.

Mẹ chỉ là nhất thời bị ma xui quỷ khiến, lẽ nào tội nặng đến không thể tha thứ sao?" Nếu không xảy ra chuyện tối qua, Mạc Tử Hi thật sự sẽ bị bà thuyết phục.

Nhưng vừa nghĩ đến cảnh tượng tối qua, đến giờ cô vẫn còn tim đập chân run.

Làm gì có người bà nào thực sự yêu thương cháu ngoại của mình lại làm ra chuyện táng tận lương tâm như vậy.

Mạc Tử Hi nước mắt không ngừng tuôn rơi, cuối cùng gục đầu xuống bàn khóc không ngừng.

Tống Tuyết Di mắt sáng lên, tưởng rằng có hy vọng, tiếp tục nói: "Tử Hi, nếu mẹ có thể ra ngoài, hai mẹ con chúng ta sau này sẽ sống thật tốt.

Chương 305

Đúng rồi, con bây giờ vẫn chưa quay về nhà họ Đinh, vậy chúng ta ba người cùng sống, mẹ sẽ giúp con chăm sóc Hữu An thật tốt, con có thể ra ngoài làm việc, có thể tiếp tục theo đuổi ước mơ của mình." Nghe vậy, Mạc Tử Hi ngừng khóc, ngước mắt lên nhìn Tống Tuyết Di đầy mỉa mai, "Mẹ, lẽ nào đến bây giờ mẹ vẫn chưa tỉnh ra sao?

Không nói đến tội cố ý mưu sát chị gái mấy năm trước, chỉ riêng cái chết của ba, mẹ cũng không thể nào ra ngoài được." "Con nói bậy!

Mẹ đã xem tin tức trên TV rồi, vụ tai nạn xe mấy năm trước căn bản không có bằng chứng xác thực, con là nhân chứng quan trọng nhất.

Cả chuyện của ba con cũng vậy, con cũng là nhân chứng quan trọng nhất, chỉ cần con thay đổi lời khai, mẹ ra ngoài nhất định vẫn còn hy vọng." Vừa nghĩ đến việc phải ở lại nơi này, cảm xúc của Tống Tuyết Di không kìm được mà kích động. "Mẹ, mẹ nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi.

Không tìm được mẹ là một chuyện, tìm được rồi, mẹ nghĩ chị và anh rể sẽ dễ dàng để mẹ ra ngoài sao?

Bất kể con làm thế nào, con chắc chắn cũng không giúp được mẹ đâu." "Con mở miệng ngậm miệng đều là chị, mẹ thấy con đã bám được vào đùi của họ, bị họ mua chuộc rồi, nên đến cả mẹ ruột của mình cũng không quan tâm nữa.

Đồ con gái bất hiếu vô tình vô nghĩa, con không sợ trời đánh thánh đâm sao?" Tống Tuyết Di gầm lên. "Mẹ hại chết ba con, nếu con cứu mẹ thì con còn là đứa con có hiếu sao?" Mạc Tử Hi hỏi lại. "Ba con?

Mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi, ông ta không hề yêu con, con đừng bị chút ấm áp cuối đời của ông ta che mắt.

Ông ta làm vậy đều là để dọn đường cho Mạc Noãn.

Mẹ phải nói thế nào con mới hiểu, tâm cơ của ba con sâu lắm." "Mẹ, đến lúc này rồi mẹ còn muốn tẩy não con sao?

Nếu ba không yêu con, tại sao mỗi lần đi công tác về đều mang quà cho con?

Tại sao lúc con bị tàn phế đôi chân, ông ấy vẫn không rời không bỏ, đi khắp thế giới tìm danh y chữa trị cho con?

Tại sao sau khi ông ấy qua đời lại để lại cho con nhiều thứ đáng giá như vậy?" Mạc Tử Hi mỉa mai nhếch môi, "Còn mẹ thì sao?

Mẹ luôn miệng nói vì con, nhưng mẹ đã đối xử với con thế nào?

Mấy năm trước rõ ràng mẹ mới là thủ phạm gây ra tai nạn, vậy mà mẹ lại khiến con hận chị gái.

Mẹ còn cuỗm hết tài sản của con, thậm chí còn định bán cả Mạc thị, không chừa lại cho con một chút gì.

Còn định bắt cóc Hữu An để uy hiếp con.

Mẹ tự mình tính xem, trong những chuyện mẹ đã làm, có chuyện nào là vì con không?" "Con còn trẻ, con có khả năng tự nuôi sống mình.

Con còn có nhiều nhà cửa, cửa hàng như vậy, hơn nữa con gả vào nhà họ Đinh, ba mẹ nhà họ Đinh dù không thích con đi nữa cũng sẽ không để con thiếu ăn thiếu mặc, con còn lo gì nữa?

Mẹ không có học thức, tuổi lại lớn rồi, nếu mẹ không có tiền, con bảo mẹ sống thế nào?

Những chuyện này mẹ đều đã suy nghĩ kỹ rồi." Mạc Tử Hi lắc đầu, "Thấy chưa, mẹ tự nghe những lời mẹ nói đi.

Mẹ có suy nghĩ, nhưng mẹ chỉ suy nghĩ cho mẹ, hoàn toàn không nghĩ đến con.

Nuôi một đứa trẻ tốn bao nhiêu tiền mẹ có tính không?

Hơn nữa con sắp ly hôn với Đinh Duệ rồi, tài sản của nhà họ Đinh con một đồng cũng không có." "Vậy thì trách ai được?

Đó là do con ngu ngốc, ly hôn rồi sao lại không lấy gì của nhà họ Đinh?

Tiểu Hữu An là con cháu của nhà họ Đinh, đáng lẽ phải do họ nuôi, tại sao con lại một mình mang con ra ngoài?

Ít nhất cũng phải chia một phần tài sản của nhà họ Đinh chứ." Tống Tuyết Di ra vẻ vô lại. "Chẳng trách, chẳng trách năm xưa mẹ lại không muốn thấy ba sống tốt, không muốn thấy hôn nhân của ông hạnh phúc.

Tất cả những gì mẹ làm chẳng qua cũng chỉ vì tiền.

Mẹ lấy tư cách gì mà tranh giành Mạc thị, trong đó không hề có một chút tâm huyết nào của mẹ?" "Ta đã sinh cho Mạc Bình Sơn một đứa con, con nói ta dựa vào cái gì?

Ta dựa vào con!" "Hóa ra trong mắt mẹ, con chỉ là con bài để mẹ có được cuộc sống của người giàu có." Tống Tuyết Di sắp sụp đổ, bà đã hạ mình đến thế này rồi mà Mạc Tử Hi vẫn không mảy may động lòng, còn một mực khiển trách bà.

Bà đột nhiên đứng dậy, dùng tay đập mạnh mấy cái xuống bàn, lớn tiếng gầm lên: "Đúng!

Mày chỉ là một quân cờ trong tay tao!

Nếu không phải vì để vào được nhà họ Mạc, tao đã sớm vứt bỏ mày rồi!" Những người bên ngoài bị tiếng động lớn làm giật mình.

Một cảnh sát lập tức đẩy cửa đi vào, ấn vai Tống Tuyết Di bắt bà ngồi xuống.

Tống Tuyết Di bị ấn gục xuống bàn, người vừa vào mắng: "Ngoan ngoãn cho tôi!" Vừa nói, anh ta vừa kiểm tra còng tay còng chân của bà, xác định không bị lỏng mới quay sang Mạc Tử Hi nói: "Cô Mạc, có cần tiếp tục nữa không?" Mạc Tử Hi mặt trắng bệch gật đầu, "Phiền anh cho tôi thêm chút thời gian, tôi còn vài chuyện chưa hỏi rõ." "Vậy tôi ở bên ngoài, có chuyện gì thì gọi tôi." "Được ạ." Tống Tuyết Di căm phẫn nhìn Mạc Tử Hi, "Mày còn muốn hỏi gì nữa?

Nếu mày không muốn giúp tao thì cút đi, tao không muốn gặp lại mày nữa." Mạc Tử Hi sụt sịt mũi, cố gắng để mình bình tĩnh lại, "Con đã xem cuốn sổ tay ba để lại cho chị, trong đó có viết, trước khi đón con về, ông đã đưa cho mẹ một khoản tiền để dàn xếp.

Con muốn biết số tiền đó mẹ đã dùng vào đâu?

Tại sao những năm đó cuộc sống của chúng ta vẫn không được cải thiện, ở trường con chỉ có thể sống một cách đáng thương." "Ha ha!" Tống Tuyết Di cười lớn, dáng vẻ có phần điên cuồng, "Ba mày tưởng đã tính kế được tao, nhưng tao mới là người thành công nhất.

Tao khiến vợ ông ta ôm hận mà chết, khiến đứa con gái ông ta yêu nhất phải bỏ đi xứ người, coi ông ta là kẻ thù, khiến ông ta phải mang tiếng xấu là phản bội vợ, rước tiểu tam vào nhà." Mạc Tử Hi nhìn thẳng vào bà, chỉ nghe bà lại cười nói: "Tao là người hiểu ông ta nhất, tao biết tất cả những gì ông ta đã trải qua từ nhỏ.

Tao biết nếu ông ta biết mình có một đứa con gái đang sống bi thảm trên đời này, ông ta nhất định sẽ không nỡ lòng nào.

Quả nhiên, khi ông ta chưa gặp mày, ông ta có thể không động lòng, nhưng khi gặp mày rồi, ông ta thật sự không vượt qua được cửa ải tâm lý, vì vậy ông ta vẫn đón mày về." "Bây giờ mày hỏi tao về số tiền đó, mày nghĩ vì để đạt được mục đích, tao sẽ cho mày sao?

Tao sẽ để mày dùng nó để cải thiện cuộc sống sao?

Chương 306

Ngay cả việc mày bị đám bạn học đó chế giễu cũng là do tao cố ý sắp đặt.

Là tao dùng tiền dụ dỗ chúng, nên chúng mới ra tay với mày, mày mới bị thương, như vậy tao mới có cớ để ông ta đến thăm mày một lần.

Mày cũng không làm tao thất vọng, từ nhỏ lòng tự trọng đã mạnh đến đáng sợ, y hệt Mạc Bình Sơn, không chịu nổi một lời chế nhạo của bạn bè, vậy mà sau khi bị thương vẫn có thể đánh nhau với đám người đó.

Không ngờ mày và tao lại phối hợp ăn ý không một kẽ hở." Mạc Tử Hi mở to mắt, như bị một cú sốc lớn, ngây người nhìn Tống Tuyết Di. "Mày không cần phải nhìn tao như vậy.

Lúc đó tao đang trốn ở gần đó, tao thấy chúng đánh mày tao cũng đau lòng, nhưng đó là cách duy nhất.

Nếu chút khổ nhục kế này có thể giúp chúng ta thoát khỏi cuộc sống như trước đây, thì bị thương một chút có đáng là gì?

Mày nên cảm ơn tao, nếu không phải những gì tao làm năm đó, bây giờ có lẽ mày vẫn còn đang chôn chân ở nơi nhỏ bé đó, làm gì có cuộc sống như hiện tại." Mạc Tử Hi thật sự không biết tại sao trên đời lại có người mẹ như vậy, lại có thể tính kế con gái mình đến mức này. "Có phải thấy đau lòng không?

Mày có đau lòng bằng tao không?

Mày lại đi giúp Mạc Noãn và Lục Sâm hại tao.

Mày tưởng tao là đồ ngốc à?

Cảnh sát mai phục ở đó, chắc chắn là do mày đã sớm tiết lộ cho họ thông tin tao gọi điện cho mày đòi tiền.

Mày làm con gái thật là giỏi đấy." Trong mắt Tống Tuyết Di lóe lên tia sáng độc ác, cả người có chút điên cuồng.

Mạc Tử Hi cảm thấy mình thật sự không nên đến.

Nghĩ đến những suy nghĩ trước đây của mình mà thấy thật nực cười.

Cô vậy mà lại có một tia hy vọng với bà, nghĩ rằng sẽ thấy bà hối hận hoặc tự trách.

Lúc đầu bà có hối lỗi, nhưng đó đều là diễn cho cô xem, thực chất bà vẫn cố chấp không chịu tỉnh ngộ.

Nhưng mà, nghĩ lại thì chuyến đi này cũng có thu hoạch, cô cuối cùng đã làm rõ được mọi chuyện trong quá khứ, cũng cuối cùng đã nhìn rõ bộ mặt thật của bà.

Sau này cũng sẽ không còn một chút áy náy nào với bà nữa, người mẹ như vậy thật sự không đáng, không đáng để cô phải rơi nước mắt.

Mạc Tử Hi lau khô nước mắt, nhìn bà chằm chằm vài giây, khó khăn cất tiếng gọi: "Mẹ." "Tao không muốn mày gọi tao như vậy, tao không có đứa con gái như mày." "Đây là lần cuối cùng con gọi mẹ như vậy." Mạc Tử Hi khẽ nói.

Ra khỏi cánh cửa này, người này sẽ thật sự không còn liên quan gì đến cô nữa.

Cô vốn định đến để khuyên nhủ bà, để bà ở trong tù cải tạo tốt, cố gắng được ân xá sớm ngày ra tù, chỉ cần có cơ hội cô sẽ đến thăm bà.

Đến nước này, cô cảm thấy hoàn toàn không cần thiết phải nói những lời này nữa, người này đã không còn một tia hy vọng cứu vãn nào rồi.

Tống Tuyết Di cười lớn, "Ai thèm!" "Tình mẹ con của chúng ta đến đây là hết." Mạc Tử Hi nói xong không do dự nữa, trực tiếp xoay xe lăn ra cửa.

Tống Tuyết Di sững sờ một lúc, rồi bắt đầu chửi rủa ầm ĩ: "Mạc Tử Hi, đồ phản bội, mày đi theo con đĩ Mạc Noãn đó sớm muộn gì cũng không có kết cục tốt đẹp đâu!

Mày sẽ bị nó ăn không còn một mẩu xương!" "Mày đối xử với mẹ mày như vậy, mày sẽ bị trời đánh thánh đâm, đồ con gái bất hiếu!" "Tao làm ma cũng không tha cho chúng mày đâu!" ...

Cho đến khi ra ngoài, Mạc Tử Hi vẫn có thể nghe thấy giọng của Tống Tuyết Di.

Cô chỉ có thể đưa hai tay lên bịt tai, tự động bỏ qua những lời không thể nghe nổi đó.

Vương mụ ra đón cô tự nhiên cũng nghe thấy, lắc đầu không nói gì, đẩy Mạc Tử Hi đi tìm Lục Sâm và Mạc Noãn.

Viên cảnh sát vẫn đứng chờ bên ngoài cũng liếc nhìn Mạc Tử Hi với ánh mắt đầy ẩn ý, dường như đang đồng cảm với việc cô gặp phải một người mẹ cực phẩm như vậy.

Mạc Noãn vừa nhìn đã thấy Mạc Tử Hi có vẻ không ổn, không nhịn được nhìn sang Vương mụ, Vương mụ mấp máy môi, dường như không biết nên mở lời thế nào.

Nhưng lúc này, Mạc Tử Hi lại ôm lấy Mạc Noãn.

Do cô ngồi trên xe lăn, cái ôm này chỉ có thể ôm lấy chân Mạc Noãn.

Mạc Noãn cảm nhận rõ ràng sự ẩm ướt trên chân mình, và đôi vai đang run rẩy nhẹ nhàng của cô em gái, không nhịn được khẽ vuốt tóc cô, đặt tay lên vai cô, "Tử Hi, sao vậy?" Đối với người mẹ như vậy, Mạc Tử Hi thật sự khó mở lời, chỉ nghẹn ngào nói: "Chị, hai người muốn làm gì thì cứ làm, hoàn toàn không cần phải lo lắng cho em nữa, em không có ý kiến gì cả." Mạc Noãn thấy Mạc Tử Hi không muốn nói nhiều, cũng không hỏi thêm, chỉ an ủi: "Không sao rồi, em mau về nhà đi, Hữu An tỉnh lại sẽ không dễ dỗ đâu, bảo mẫu ở nhà chắc không xử lý được." Mạc Tử Hi thẳng người dậy, sụt sịt mũi, "Vâng." Lục Sâm và Lâm Tử Hào vẫn chưa nói xong chuyện, vừa lúc Hàn Thụ Nhân bên kia xử lý xong việc nên đến đón họ.

Mạc Noãn tuy không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng cũng có thể đoán được Tống Tuyết Di chắc chắn đã nói những lời tổn thương, cô lại nói với Mạc Tử Hi: "Về ngủ một giấc thật ngon, mọi chuyện rồi sẽ qua thôi." "Cảm ơn chị." Sau khi nhóm Mạc Tử Hi rời đi, Mạc Noãn không nhịn được nhìn về phía viên cảnh sát vừa đứng chờ bên ngoài, "Vừa rồi họ ở trong đó đã nói những gì vậy?" "Tôi chưa bao giờ thấy người mẹ nào tàn nhẫn như vậy.

Bà Lục, nếu bà muốn biết đã xảy ra chuyện gì, tôi có thể cho bà xem video giám sát được không?" Cảnh sát đương nhiên không tự dưng sắp xếp cho hai người gặp mặt, làm vậy hoàn toàn có mục đích, vì video vụ tai nạn không thể công khai, rất nhiều chi tiết của sự việc vẫn cần Tống Tuyết Di tự mình nói ra.

Chỉ cần bà ta thừa nhận, bằng chứng mới được coi là đầy đủ.

Điều Tống Tuyết Di không biết là, những lời nói tổn thương đó của bà ta vừa thốt ra, cũng càng củng cố thêm tội danh của bà ta, không còn khả năng lật ngược tình thế. "Có thể nghe được họ nói gì không ạ?" Mạc Noãn tò mò hỏi. "Có thể, camera giám sát được lắp ngay trong phòng thẩm vấn." "Lục Sâm, em qua phòng thẩm vấn một lát, anh nói chuyện xong thì qua gọi em." Mạc Noãn nói với Lục Sâm.

"Đi đi, tự mình cẩn thận nhé." Hình ảnh giám sát rất rõ nét, có thể thấy rõ từng biểu cảm nhỏ nhất của hai người.

Mạc Noãn thấy rõ Tống Tuyết Di từ lúc đầu giả tạo, đến cuối cùng cảm thấy vô vọng mà xé bỏ mặt nạ, cùng với những sự thật lần lượt được phơi bày.

Tống Tuyết Di quả thật là không từ một thủ đoạn nào, nắm trúng điểm yếu chí mạng của ba.

Cô thật sự không biết phải nói gì về con người Tống Tuyết Di này nữa.

Hổ dữ không ăn thịt con, bà ta thật sự còn không bằng cầm thú, vậy mà có thể vì tư dục của bản thân mà điên cuồng đến thế.

Chương 307

Dù cô chỉ là người ngoài cuộc, cô xem mà vẫn phải nghiến răng, phải vô sỉ đến mức nào mới có thể nói ra những lời như vậy, phải tàn nhẫn đến mức nào mới có thể làm ra những chuyện như vậy, lại còn xúi giục người khác đánh con gái mình.

Chẳng trách Mạc Tử Hi không biết phải nói với cô thế nào, chuyện này quả thật quá mức cạn lời.

Mạc Noãn thật tâm cảm thấy, Mạc Tử Hi không biến thành một kẻ kỳ quái như bà ta, hoàn toàn là công lao của ba, ít nhất trong gen di truyền vẫn còn một chút thiện lương.

Sau khi xem xong, tâm trạng Mạc Noãn có chút nặng nề.

Cô còn chưa ra ngoài thì Lục Sâm đã vào tìm.

Lục Sâm cũng đã xem qua video, anh nói với cô: "Chúng ta đã bàn xong rồi, tình hình của Tống Tuyết Di có thể bị kết án chung thân hoặc tử hình.

Anh sẽ để luật sư cố gắng tranh thủ để bà ta bị kết án chung thân, nửa đời sau của bà ta sẽ sống trong tù, cứ để bà ta từ từ chuộc tội trong đó đi." "Người như vậy nếu chết ngay lập tức thì thật quá dễ dàng cho bà ta, bà ta nên sống trong nhà tù không có ánh mặt trời." Mạc Noãn cũng buồn bã nói. "Được rồi, chúng ta cũng đừng vì người như vậy mà tức giận nữa, không đáng." Lục Sâm đỡ Mạc Noãn đứng dậy.

Mạc Noãn gật đầu, đột nhiên nhớ ra còn một người, "Vậy Chu Khải thì sao?" "Chu Khải ngoài việc là đồng phạm của Tống Tuyết Di, hắn ta còn có những tiền án khác, kết cục cũng sẽ giống như Tống Tuyết Di.

Tử Hi có thể sống những ngày yên bình rồi." Mạc Noãn gật đầu, giọng điệu cũng không tốt lắm, "Đi thôi, toàn là chuyện gì không đâu." Cảm xúc của Mạc Noãn đến nhanh mà đi cũng nhanh, về đến nhà thì đã ổn lại.

Cô lập tức cởi giày, đi chân trần vào phòng khách, cả người ngả ra ghế sofa, cảm thán: "Về nhà rồi." Rõ ràng mới đi có hai ngày, nhưng ở bên ngoài cuối cùng vẫn không bằng ngôi nhà nhỏ của mình.

Trong nhà trải thảm dày, Lục Sâm cũng không ngăn cản cô, chỉ cất giày của cô vào tủ, đi qua ngồi bên cạnh cô.

Mạc Noãn cười một tiếng, quen thói gối đầu lên đùi anh.

Lục Sâm véo nhẹ má cô, hỏi: "Có mệt lắm không?" Hai ngày cuối tuần toàn là bận rộn.

Mạc Noãn cầm tay Lục Sâm nghịch ngợm, khóe miệng khẽ cong lên, "May nhờ có hai đứa nhỏ, chắc chắn là hai vị thần ngủ, khiến em đi đến đâu ngủ đến đó.

Thân thể không mệt, chỉ là lòng hơi mệt một chút." "Không sao, nghỉ ngơi một lát là khỏe thôi." Lục Sâm vừa nói vừa cẩn thận xoa bóp tay chân cho Mạc Noãn, phát hiện gần đây cô thật sự bị phù nề rất nhiều, đặc biệt là nửa thân dưới, không khỏi đau lòng hỏi: "Có khó chịu không?" "Cũng ổn, chỉ là đôi khi hô hấp sẽ hơi khó khăn một chút." "Noãn Noãn vất vả rồi.

Hai ngày nay hình như đều không ăn uống được gì, em muốn ăn gì tối anh làm cho." Lục Sâm nói đúng ra không phải là một người lãng mạn, muốn bù đắp cho vợ, điều đầu tiên anh nghĩ đến là nấu một bữa ăn ngon. "Ăn gì cũng được sao?" Khóe miệng Mạc Noãn cong lên, rất hưởng ứng đề nghị của anh. "Em cứ nói thử xem, chỉ cần không phải là loại đồ ăn vặt là được." Nụ cười trên mặt Mạc Noãn cứng lại, thứ cô muốn ăn thật sự là loại đồ ăn vặt đó, "Vậy em không nói nữa, nói ra chắc chắn anh cũng không đồng ý đâu." Lục Sâm không biết cô nhóc này rốt cuộc muốn ăn gì, có chút tò mò nói: "Em không nói thử sao biết anh không đồng ý?" "Lục Sâm, em muốn ăn chân gà ngâm." Mạc Noãn nghiêm túc nhìn Lục Sâm.

Lục Sâm ngẩn ra một lúc mới phản ứng lại được cô đang nói gì, "Em nói có phải món ăn vặt nổi tiếng của Tứ Xuyên không?

Bán trong siêu thị ấy?" "Thực ra cũng không hẳn, loại đó thiên về vị cay, vị chua không rõ ràng, mà nhìn còn trắng bệch, hơi ghê.

Em thích ăn loại có vị chua hơn một chút, có một lần em ăn ở Vân Nam, loại đó nhìn như đã được luộc qua, ăn ngon hơn." Lục Sâm nhíu mày, "Loại em nói anh chưa thấy trong siêu thị, nhưng thứ đó chắc không vệ sinh lắm nhỉ?

Mấy cái chân gà đó nhỏ như vậy, nhìn như móng của mấy con gà con, hơn nữa hình như là dùng loại chân gà đông lạnh để làm, không có giá trị dinh dưỡng gì cả." Mạc Noãn trong mắt thoáng qua một tia thất vọng, vẻ mặt như thể 'em biết ngay mà, nói cũng bằng thừa', nhưng vẫn không nhịn được biện giải: "Loại ở Vân Nam là chân gà to." Lục Sâm có chút buồn cười, cô nhóc này sau khi mang thai khẩu vị ngày càng thất thường.

Anh nghĩ một lúc rồi nói: "Nếu là tự mình làm, có phải sẽ vệ sinh hơn không?" Mạc Noãn vội vàng gật đầu, kéo dài giọng, "Chắc chắn rồi ạ, tự mình làm sẽ không thêm chất bảo quản hay chất tẩy trắng, đương nhiên là vệ sinh rồi." Lục Sâm gật đầu, "Vậy được rồi, đợi anh tìm người mua một ít chân gà loại tốt, tự tay ngâm cho em." Mạc Noãn kích động ngồi dậy, chủ động hôn lên má Lục Sâm một cái, "Được ạ, em chờ tác phẩm của đầu bếp Lục." Lục Sâm thấy cô vui vẻ như vậy, khóe miệng không nhịn được cong lên, "Yêu cầu của em bây giờ ngày càng đơn giản rồi, một món ăn là có thể mua chuộc được em." "Team ham ăn đều như vậy cả." Cả hai ngồi trên sofa một lúc, Lục Sâm thấy không còn sớm, liền vào bếp nấu cơm.

Mạc Noãn nhẹ nhàng xoa bụng, nhìn bóng dáng bận rộn trong bếp, lòng mềm nhũn.

Cô cảm thấy mình ngày càng dính người hơn, lúc này ngồi một mình trên sofa cảm thấy không thoải mái, bèn đứng dậy đi vào bếp, từ phía sau ôm lấy Lục Sâm.

Vừa áp sát vào, đã bị cái bụng nhô cao của mình cản lại, không nhịn được thầm mắng một tiếng: "Phiền phức thật." Lục Sâm buồn cười quay người lại, thấy cô chán nản cúi đầu nhìn bụng mình, tóc dài rũ xuống mặt, anh đưa tay vén tóc cô ra sau tai, "Sao vậy?" Mạc Noãn chỉ vào bụng mình, "Hai đứa nhỏ này rốt cuộc khi nào mới ra vậy?

Làm bây giờ em không thể ôm anh tùy thích được nữa." Lục Sâm cười cười, rồi ôm cô từ phía sau, cúi đầu cọ cọ mặt vào má cô, "Em không ôm được anh, thì để anh ôm em là được rồi, có phải chuyện gì to tát đâu." Mạc Noãn cảm thấy hơi nhột, khẽ cười, "Nghe cứ như là núi không đến với tôi thì tôi đến với núi vậy." Dáng vẻ bây giờ của cô, quả thật không khác gì một ngọn núi. "Vậy cũng là một ngọn núi đẹp mắt." "Ồ, Lục Sâm, đây mới là suy nghĩ thật của anh phải không, thực ra anh cũng thấy em bây giờ trông cồng kềnh như một ngọn núi." Mạc Noãn chọc chọc Lục Sâm. "Ngốc ạ, gần đây toàn thích nghĩ lung tung rồi." Mạc Noãn yên lặng tựa vào lòng anh, một lúc sau nghiêm túc hỏi: "Lục Sâm, anh có thấy gần đây em thay đổi, không còn giống em của lúc đầu nữa không?" "Tại sao lại hỏi vậy?" "Em hình như trở nên sến sẩm hơn, lúc nào cũng muốn dính lấy anh.

Vừa rồi ngồi một mình trên sofa, em cảm thấy rất khó chịu, nên mới vào đây tìm anh." Mạc Noãn không hề né tránh mà nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

Cô không biết có phải phụ nữ mang thai nào cũng như vậy không, thích dính lấy chồng, nhưng gần đây cảm giác này của cô ngày càng rõ rệt.

Trước đây cô tuy cũng muốn thường xuyên nhìn thấy Lục Sâm, nhưng khát vọng trong lòng không mãnh liệt như vậy.

Nghe vậy, khóe miệng Lục Sâm từ từ nở nụ cười, "Noãn Noãn, thực ra anh cũng vậy, muốn em luôn ở bên cạnh anh." "Vậy hai chúng ta đúng là cặp đôi sến sẩm rồi." Mạc Noãn cười tít mắt.

Lục Sâm nhìn đôi môi hồng của cô, không nhịn được cúi đầu hôn lên.

Nhưng vì bụng Mạc Noãn quá lớn, hai người đối mặt ôm hôn có chút không thoải mái, nên Mạc Noãn lúc này vẫn ở trong lòng Lục Sâm, chỉ là nghiêng đầu.

Cả hai đang thân mật trong một tư thế kỳ quặc, chỉ một lát sau Mạc Noãn đã cảm nhận được sự khác thường phía sau, lập tức mặt đỏ tai hồng, không nhịn được đẩy Lục Sâm một cái, mắng: "Anh đúng là lưu manh." Lục Sâm buông Mạc Noãn ra, hai người vẫn áp sát vào nhau, chỉ nghe thấy anh dùng giọng khàn khàn nói: "Đây là bản sắc của đàn ông, một người đàn ông không thể tùy ý giở trò lưu manh với vợ mình, đó là một chuyện rất đau khổ." Mạc Noãn bật cười, nhớ lại những ngày tháng triền miên sau khi mới cưới, cũng biết Lục Sâm gần đây đã nhịn rất khổ sở.

Vì cô mang thai đôi, anh thương cô, hai người đã một thời gian không gần gũi. "Lục Sâm, anh ráng nhịn thêm chút nữa nhé." Mạc Noãn nhỏ giọng nói. "Ừm, anh biết, mọi chuyện đều lấy con làm trọng, những thứ khác không nằm trong phạm vi cân nhắc." Dì Mai gọi điện tới vào tối hôm qua để xin nghỉ, nói là dì đang ở nhà con gái, vì lý do thời tiết nên không bắt kịp chuyến bay, sớm nhất cũng phải thứ ba mới qua được.

Mạc Noãn tỏ vẻ không sao, ngược lại trong lòng còn có chút vui mừng, vì có thể cùng Lục Sâm tận hưởng cuộc sống hai người.

Buổi tối, Mạc Noãn dựa vào sofa xem TV, thực ra cũng không biết nên xem gì, chuyển mấy kênh vẫn không tìm được chương trình nào hay.

Nhớ tới bộ phim Hàn mà mẹ chồng xem dạo gần đây, cô bèn tìm ra xem thử.

Không có kiên nhẫn xem từ đầu, cô bèn bấm đại vào một tập.

Lục Sâm gọt một ít trái cây mang ra, vừa hay thấy Mạc Noãn đang khẽ nhếch môi, nụ cười nửa vời nhìn chằm chằm vào TV.

Anh không nhịn được cũng nhìn về phía màn hình, đúng lúc thấy một người đàn ông mặc quân phục đang cúi xuống buộc dây giày cho một người phụ nữ, khung cảnh vô cùng ấm áp.

Chương 308

Lục Sâm đi tới, lấy một miếng cam đưa cho Mạc Noãn.

Mạc Noãn giơ tay nhận lấy rồi quay đầu nhìn Lục Sâm, nhìn một lúc lâu mới nói: "Em cuối cùng cũng biết những hành vi trước đây của anh Lục gọi là gì rồi?" "Hửm?" Lục Sâm khó hiểu nhìn Mạc Noãn.

Mạc Noãn nghiêm túc nói: "Đây là từ mới em vừa học được, gọi là kỹ năng tán gái.

Nhưng anh Lục so với vị Thái úy kia còn cao tay hơn, bỏ xa người ta cả chục con phố." Thái úy?

Lục Sâm nửa hiểu nửa không nhướng mày, nhưng thấy dáng vẻ này của vợ mình, anh đoán đây hẳn là lời khen, ngẩn ra một lúc rồi cười nói: "Đánh giá cũng cao thật đấy." Mạc Noãn ôm eo Lục Sâm cười như một con chuột vui vẻ.

Lục Sâm không hiểu tại sao nhưng vẫn cưng chiều nhìn cô, rồi cùng cô xem TV.

Xem một lúc, anh không nhịn được hỏi: "Đây không phải là bộ phim mẹ xem mấy hôm trước sao?

Sao em cũng có hứng thú vậy?" Đối với sở thích của Tần Tuệ, Lục Sâm thực sự có chút cạn lời.

Đã lớn tuổi rồi mà lại thích xem mấy bộ phim thần tượng.

Nhưng người khổ nhất vẫn là ba anh, chỉ cần có thời gian là đều phải xem cùng.

Trước đây, anh và anh cả cũng chỉ thỉnh thoảng bị bắt xem cùng mà thôi.

Mạc Noãn lắc đầu: "Không biết xem gì nên mở đại thôi.

Em thấy cũng bình thường, không hay như trên mạng thổi phồng.

Chắc là do anh làm còn tốt hơn anh ta nên em không thấy ngưỡng mộ." Mạc Noãn xem một lúc thì hơi buồn ngủ, mắt lim dim.

Lục Sâm vuốt mái tóc ngang vai của cô, có chút xót xa nói: "Hình như hai tháng nữa là phải đi cắt tóc rồi." "Không sao, nếu anh không thích em cắt quá ngắn thì em có thể cắt ít đi một chút, dù sao đến lúc đó anh chịu trách nhiệm chăm sóc tóc giúp em là được." Mạc Noãn nói trong vô thức. "Ừm, được thôi." Mạc Noãn lại bắt đầu cuộc sống đi làm.

Tối qua cô đã bàn bạc với Lục Sâm, đợi đến khi con được tám tháng, tức là một tháng nữa, cô sẽ chính thức nghỉ việc ở công ty.

Chỉ là cô không muốn dùng đội ngũ quản lý mà Lục Sâm đã tìm sẵn, không muốn thay máu toàn bộ làm ảnh hưởng đến sự ổn định của Mạc thị, chỉ cần một tổng giám đốc chuyên nghiệp là được, các quản lý cấp cao khác vẫn giữ nguyên.

Buổi trưa, Mạc Noãn nhận được tin nhắn của Mễ Nặc, nội dung là cảm ơn cô đã tặng gà.

Mạc Noãn đang bận một số việc, liếc qua tưởng là tin nhắn gửi nhầm nên đặt điện thoại xuống, định bụng đợi rảnh sẽ hỏi cho rõ.

Chỉ một lát sau, điện thoại trên bàn liên tục vang lên, đều là tin nhắn, nội dung đều xoay quanh con gà, có của Diệp Tử Hạo, Bùi Lệ Hành, thậm chí cả Mạc Tử Hi.

Mạc Noãn đầu óc mơ hồ, có chút không bình tĩnh nổi, không hiểu mình đã gửi gà cho họ từ lúc nào. "Sao vậy, Noãn Noãn?" Hàn Thụ Nhân hỏi. "Kỳ lạ thật, sao mọi người đều nhắn tin cảm ơn em đã tặng gà, em có gửi gà cho họ đâu." Mạc Noãn kỳ quái nói, cô làm việc cả ngày, làm gì có thời gian làm chuyện này.

Hàn Thụ Nhân cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Có phải là anh rể gửi không?" "Không thể nào, Lục Sâm tự dưng gửi gà cho họ làm gì." Mạc Noãn vô thức đáp.

Cô vừa dứt lời thì điện thoại của Tôn Tuyết gọi tới.

Mạc Noãn nhận ra đã mấy tháng rồi không liên lạc với cô ấy, liền lập tức bắt máy: "Chị Tuyết." "Noãn Noãn, cảm ơn em đã gửi gà ta nhé." Mạc Noãn kinh ngạc hơi há miệng, cảm thấy chuyện này thật sự quá lạ lùng: "Chị cũng nhận được gà em gửi à?" "Đúng vậy, làm khó em còn nhớ tới chị.

Dạo này chị cũng không liên lạc với em, con của em chắc cũng được mấy tháng rồi nhỉ?" Mạc Noãn gật đầu: "Vâng, dạo trước em thực sự xảy ra quá nhiều chuyện nên cũng quên mất liên lạc với chị.

Em mang thai đôi, một tháng nữa là chính thức về nhà chờ sinh rồi." Tôn Tuyết sững sờ một lúc, rồi chân thành chúc phúc: "Chúc mừng em nhé, Noãn Noãn, bây giờ cuối cùng cũng khổ tận cam lai rồi." Chuyện xảy ra với Mạc Noãn, Tôn Tuyết cũng đã đọc được trên báo và mạng, quả thực con đường cô đi qua không hề dễ dàng.

Mạc Noãn mỉm cười, lại trò chuyện với Tôn Tuyết một chút về chuyện của Tiểu Hinh Nhi.

Trước khi cúp máy, cô lại không nhịn được hỏi: "Chị Tuyết, chị nhận được gà lúc nào vậy?" "Vừa mới đây thôi.

Chỗ làm của chị bây giờ khá gần nhà, buổi trưa chị về nhà nấu cơm cho Hinh Nhi thì nhận được, trên đó ghi địa chỉ của em.

Nhưng mà hai con gà đều không có chân." Lần này thì Mạc Noãn đã chắc chắn, chuyện này thực sự là do Lục Sâm làm.

Nhất thời cô dở khóc dở cười, gọi ngay cho Lục Sâm, mở miệng vẫn không nhịn được mà xác nhận lại lần nữa: "Lục Sâm, sao anh lại đột nhiên nghĩ đến việc gửi gà cho họ vậy?" "Hôm qua không phải em nói muốn ăn chân gà ngâm sao?

Sáng nay anh đã cho người chuyên đi đến trang trại mua một ít gà ta tự nhiên về, nhưng nhà mình ăn không hết nhiều gà như vậy, nên chỉ giữ lại chân gà, còn gà thì đem tặng hết rồi." Quả nhiên là vậy.

Mạc Noãn nhất thời không biết nên nói gì.

Người đàn ông này quả thực làm việc quá nhanh gọn, chiều hôm qua cô mới nói muốn ăn, hôm nay anh đã cho người đi mua gà ta, dùng chân gà ta để ngâm, anh cũng thật nghĩ ra được, quả là quá xa xỉ.

Thấy Mạc Noãn hồi lâu không nói gì, Lục Sâm bản năng nhíu mày, hỏi: "Chẳng lẽ không thể dùng chân gà ta để ngâm à?" Anh không yên tâm với mấy loại chân gà đông lạnh bán trên thị trường, không nói đến thời gian bảo quản quá lâu, chất lượng của gà cũng không đảm bảo, nên chỉ có thể cho người đi mua gà ta.

Có thể, sao lại không thể.

Mạc Noãn vành mắt hơi đỏ lên, một lúc sau mới nghiêm túc nói: "Lục Sâm, nếu anh muốn đối xử tốt với em như vậy thì hãy cứ tiếp tục mãi nhé." Anh cứ như thế sẽ chiều hư cô mất, nếu ngày nào đó không còn như vậy nữa, cô nhất định sẽ không chịu nổi. "Cũng không phải chuyện gì to tát.

Em đang mang thai, không nên ăn nhiều đồ ngâm mặn thế này.

Đợi sinh con xong, anh sẽ không cố tình cản em, em muốn ăn thế nào thì ăn, đến lúc đó không cần anh cản, chính em cũng sẽ ăn đến ngán thôi." Lục Sâm cười cười, rõ ràng đã hiểu lầm ý của Mạc Noãn.

Mạc Noãn thầm mắng một tiếng "đồ ngốc" trong lòng, nhếch môi, cao giọng nói: "Anh Lục, nếu anh muốn cưng chiều em, vậy thì cứ chiều em mãi đi nhé." Lục Sâm ngẩn người, rồi cười đáp: "Được, chiều cả đời." Mạc Noãn hài lòng cong môi, một ý nghĩ không chân thực luôn hiện ra trong đầu.

Nếu không phải cuộc sống hôn nhân bình dị mỗi ngày đi làm về nhà như thế này, cô thật sự sẽ nghi ngờ tất cả, nghi ngờ liệu có thật sự tồn tại một người đàn ông tốt như Lục Sâm không.

Trước giờ tan làm, vẫn là Lục Sâm đích thân đến đón.

Chương 309

Nhân viên lễ tân của Mạc thị đã quen với việc Lục Sâm đến đúng giờ mỗi ngày, chào một tiếng rồi cho qua.

Bây giờ người ngoài ai mà không biết tổng tài Lục thị và chủ tịch Mạc thị là một cặp vợ chồng, mà cặp đôi này lại còn tình cảm ngọt ngào, khiến người khác ghen tị chết đi được.

Sau khi Lục Sâm vào thang máy, hai nhân viên lễ tân không nhịn được bắt đầu thì thầm: "Giá mà mình cũng có một người chồng như của chủ tịch thì tốt biết mấy?" "Bớt mơ mộng hão huyền đi, không thì thành gái ế tuổi băm thật đấy.

Đàn ông trước và sau khi kết hôn hoàn toàn khác nhau, người đàn ông tuyệt vời như Lục tổng thực sự hiếm lắm." Một người lớn tuổi hơn một chút cười mắng. "Chị Trương, chị đừng đả kích sự tự tin của em có được không, em còn đang muốn tìm một người đàn ông biết kiếm tiền lại còn là người của gia đình nữa đấy." "Tấm gương của chị đây này, chồng chị hồi theo đuổi chị ngày nào chẳng đưa đón, lúc hẹn hò chị toàn đến muộn, lần nào anh ta cũng kiên nhẫn chờ đợi.

Thế mà kết hôn chưa được nửa tháng chị đã bắt đầu đi xe buýt đi làm rồi, hẹn hò gì đó đều thành quá khứ hết." "Không thể nào, chị nói thế làm em chẳng dám lấy chồng nữa." Mạc Noãn đang toàn tâm toàn ý xem tài liệu đương nhiên không biết những chuyện này, cho đến khi Lục Sâm đứng bên cạnh cô mới phản ứng lại, cong môi cười với anh: "Sao anh đến sớm vậy, vẫn còn một lúc nữa mới đến giờ tan làm mà?" "Hôm nay là sinh nhật của người đó, người ta đặc biệt gọi điện bảo anh đưa em qua." Mạc Noãn hiện tại tình hình đặc biệt, Lục Sâm vốn không muốn đưa cô đi, nhưng người kia đã chỉ đích danh, anh cũng không tiện từ chối.

Quan trọng nhất là bây giờ vẫn chưa thể công khai vạch mặt với ông ta, nếu không sẽ chẳng có lợi cho ai.

Dù sao ở những nơi như thế này, chắc ông ta cũng không dám giở trò gì với Mạc Noãn.

Mạc Noãn ngẩn ra một lúc: "Sinh nhật ai vậy?" "Kẻ thù không đội trời chung của chú." Lục Sâm nhíu mày, vẻ mặt trông cũng rất chán ghét.

Mạc Noãn lập tức hiểu ra, người mà Lục Sâm nói đến là bí thư thành ủy thành phố A, Phùng Thành Tường, cũng chính là người cách đây không lâu đã ngấm ngầm sai người giở trò với cô. "Tại sao ông ta lại mời chúng ta đến?" "Chắc là để cảnh cáo chúng ta thôi.

Không cần lo lắng, em cứ đi theo anh là được, không ai dám làm gì em đâu.

Lát nữa cả nhà chú cũng sẽ đến." Mạc Noãn gật đầu: "Vậy em có cần thay quần áo không?" Lục Sâm nhìn Mạc Noãn một lượt rồi nói: "Không cần, bộ đồ em đang mặc đã rất trang trọng rồi, tham gia những dịp như vậy không có vấn đề gì." "Vậy được, anh đợi em một lát, em còn một tập tài liệu cuối cùng." Lục Sâm gật đầu.

Trong văn phòng máy sưởi rất ấm, có chút nóng, anh liền cởi áo khoác vắt lên sau ghế của Mạc Noãn, điện thoại cũng tiện tay đặt lên bàn, rồi đi vào phòng vệ sinh.

Anh vừa đi, điện thoại trên bàn liền rung lên một cái.

Hai người trước giờ không có bí mật gì về phương diện này, Mạc Noãn không nghĩ nhiều liền cầm lên xem.

Cô có chút bất ngờ khi nhìn thấy người gửi tin nhắn, không phải ai khác mà là Quý Anh Ngữ.

Mạc Noãn do dự một chút, rồi nhẹ nhàng bấm mở ra, trên đó viết: *Anh Lục, xin lỗi anh, em thấy anh nói rất đúng, em không nên có suy nghĩ đó với anh.

Sau này em sẽ không tìm chị dâu nói những lời linh tinh đó nữa, hy vọng anh vẫn có thể tiếp tục coi em như em gái.* Mạc Noãn nhướng mày, xem giọng điệu này, chẳng lẽ sau khi cô nói với Lục Sâm, anh đã lén tìm Quý Anh Ngữ nói chuyện?

Vậy đây là tin nhắn cầu hòa?

Nếu nói Quý Anh Ngữ thật sự sẽ từ bỏ ý định với Lục Sâm, Mạc Noãn thật sự một chút cũng không tin.

Không biết tại sao, trong lòng cô lại chắc chắn như vậy, luôn cảm thấy con người Quý Anh Ngữ thật sự không đơn giản.

Khác với tình cảm của Bùi Lệ Hành dành cho cô trước đây, Bùi Lệ Hành sau khi biết cô kết hôn, đã mơ hồ bày tỏ lòng mình một chút rồi buông tay.

Còn Quý Anh Ngữ, cũng vì biết đối tượng kết hôn của cô là Lục Sâm nên mới không cam lòng, nói với cô những lời châm ngòi ly gián.

Nhưng đó cũng chỉ là kể cho cô nghe một vài sự thật trong quá khứ, dường như đang tranh thủ lần cuối cùng cho mình, sau đó thấy không có hy vọng cũng chủ động buông tay, còn làm hòa với Lục Sâm.

Cách làm của cô ta rất trực tiếp, thẳng thắn, không hề che giấu suy nghĩ nội tâm, càng không dùng tâm cơ.

Đó mới là biểu hiện thuần túy nhất.

Quý Anh Ngữ thì khác, từ đầu cô ta đã ngụy trang rất tốt.

Nếu không phải cô phát giác kịp thời, e rằng cô ta sẽ tiếp tục giả vờ đến cùng, ẩn mình trong bóng tối như một quả bom hẹn giờ.

Thế là, Mạc Noãn bắt chước giọng điệu nói chuyện của Lục Sâm, nhanh chóng trả lời vài chữ đơn giản, dứt khoát. *Nói bằng hành động.* Cô cứ ngỡ Quý Anh Ngữ sẽ không trả lời, không ngờ bên kia lập tức hồi âm ba chữ. *Biết rồi.* Mạc Noãn bĩu môi, không hiểu sao lại không muốn cho Lục Sâm biết chuyện Quý Anh Ngữ nhắn tin tới, có lẽ trong thâm tâm cô sợ Lục Sâm sẽ mềm lòng tin tưởng.

Ngón tay nhẹ nhàng bấm, xóa sạch tin nhắn, thậm chí cả tên lưu trong danh bạ là "Tiểu Ngữ" cũng đổi thành "Quý Anh Ngữ".

Thực ra, lúc nãy cô đã nghĩ đến việc xóa luôn số điện thoại của Quý Anh Ngữ, nhưng nghĩ lại thì thôi, làm vậy quá lộ liễu.

Cô tin rằng Lục Sâm không có tình cảm nam nữ với Quý Anh Ngữ, nên hoàn toàn không cần thiết, chỉ là không muốn chồng mình có một cách xưng hô thân mật như vậy với một người phụ nữ khác.

Nghĩ đến đây, Mạc Noãn lại lướt danh bạ, xem thử tên mình được lưu là gì. *Noãn Noãn.* Nhìn hai chữ quen thuộc này, khóe môi Mạc Noãn khẽ cong lên.

Không biết hứng thú từ đâu ập đến, cô bắt đầu xem danh bạ trong điện thoại của Lục Sâm.

Nhưng khi cô cứ lướt xuống, đầu óc bỗng chốc trống rỗng. *A Ly.* Thật chói mắt.

Như ma xui quỷ khiến, Mạc Noãn bấm gọi đi.

Số điện thoại vẫn còn kết nối được.

Sau một hồi chuông "tút tút tút", bên trong truyền đến giọng nữ chậm rãi: "Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau." Mạc Noãn chỉ cảm thấy cả người bỗng chốc trở nên vô lực, mọi tâm trạng tốt đẹp đều tan biến, một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân vọt lên tim.

Ngón tay cầm điện thoại không ngừng siết chặt.

Một người đã mất mấy năm rồi, Lục Sâm lại vẫn còn lưu số điện thoại của cô ấy.

Điều này rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Chương 310

Mạc Noãn không dám nghĩ sâu hơn.

Cô thực sự khó mà tưởng tượng được, trong những ngày tháng không ngủ được đó, Lục Sâm có giống như một kẻ ngốc, hết lần này đến lần khác gọi vào một số điện thoại vĩnh viễn không bao giờ có người nghe máy nữa không.

Lúc đó anh rốt cuộc mang tâm trạng gì?

Sau khi kết hôn, anh có còn những khoảnh khắc như vậy không?

Nhất thời, vô số câu hỏi vây lấy Mạc Noãn.

Chỉ là cô còn chưa kịp suy nghĩ sâu hơn, phòng vệ sinh đã vang lên tiếng xả nước bồn cầu.

Mạc Noãn lập tức thoát ra, thản nhiên đặt điện thoại về vị trí cũ, rồi tập trung tinh thần xem tài liệu trên tay.

Lúc Lục Sâm đi ra, thấy Mạc Noãn vẫn đang xem tài liệu, thời gian cũng chưa muộn lắm, anh bèn lấy một cuốn sách trên giá ra đọc lướt qua.

Mạc Noãn lòng dạ rối bời, tài liệu trên tay không đọc vào được chữ nào, ngược lại không biết từ lúc nào đã ngẩn người ra.

Lục Sâm đọc sách một lát lại bất giác ngẩng đầu nhìn Mạc Noãn, hiếm hoi phát hiện cô đang ngẩn người.

Đối với một Mạc Noãn luôn nghiêm túc trong công việc mà nói, đây là một chuyện rất khó thấy.

Anh có chút buồn cười đứng dậy đi đến bên cạnh cô, gõ gõ lên bàn, trêu chọc: "Chủ tịch Mạc, trông cô có vẻ rất mệt mỏi, còn lơ đãng

nữa.

Nếu không phải tài liệu gấp thì có thể đợi lúc nào trạng thái tốt hơn rồi xem." Mạc Noãn gắng gượng nhếch mép, thu lại mọi cảm xúc, vươn vai một cái, khẽ nói: "Hình như đúng là mệt thật rồi." Lục Sâm không nghi ngờ gì, tưởng cô mệt thật, liền đi ra sau lưng nhẹ nhàng xoa bóp vai cho cô: "Noãn Noãn, em phải tự chú ý đến trạng thái của mình.

Nếu thật sự cảm thấy mệt mỏi, chúng ta về nhà sớm nghỉ ngơi, đừng để anh lo lắng, được không?" Mạc Noãn hít một hơi thật sâu, ép mình không để tâm đến sự thật vừa thấy, đáp: "Được rồi, em sẽ chú ý, anh không cần quá lo lắng." Trên đường đi, tâm trạng Mạc Noãn không tốt lắm.

Lục Sâm vốn định đưa cô về, nhưng cô lại khăng khăng muốn đi, nói là không muốn người kia có suy nghĩ thừa thãi.

Tiệc mừng thọ 55 tuổi của Phùng Thành Tường được tổ chức tại nhà riêng, cũng chỉ là một căn biệt thự nhỏ hai tầng bình thường, không thể nói là xa xỉ, so với biệt thự nhà họ Mạc thì hoàn toàn không đáng kể.

Đối với người có thân phận như ông ta mà nói, có phần hơi tồi tàn.

Nếu không phải Mạc Noãn biết một số chuyện nội tình, chắc chắn sẽ nghĩ đây là một người liêm khiết.

Có lẽ trong tiềm thức có chút đề phòng với bữa tiệc tối nay, những suy đoán lung tung lúc trước của Mạc Noãn tạm thời bị gạt sang một bên, trạng thái đã tốt hơn không ít.

Lục Sâm một tay khoác tay Mạc Noãn, tay kia cầm quà đã chuẩn bị sẵn, mắt chứa ý cười, nửa đùa nửa thật nói: "Noãn Noãn, đừng căng thẳng nhé." "Em không căng thẳng." Mạc Noãn mỉm cười, những dịp như thế này cô đã tham gia không ít, không còn bất an như lúc ban đầu nữa, đặc biệt là khi có anh luôn ở bên cạnh, cô càng không căng thẳng.

Lục Sâm thấy Mạc Noãn thật sự không có chút căng thẳng nào, liền khoác tay cô đi vào.

Trong sân có không ít người, rất nhiều người Mạc Noãn đã từng gặp, có cả người trong giới kinh doanh và quan trường, nhưng đều là lướt qua vội vã trong những dịp như thế này, cô gần như không gọi được tên ai.

Lục Sâm chỉ gật đầu với họ, không tỏ ra quá nhiệt tình, Mạc Noãn cũng giữ thái độ giống anh.

Cách đó không xa, có thể lờ mờ thấy một đám người đang tụ lại với nhau.

Mạc Noãn nhìn kỹ, một cái đã nhận ra gia đình ba người nhà chú.

Lục Tử Đồng thay đổi hẳn tính cách hoạt bát, tùy ý ngày thường, ăn mặc như một tiểu thư đài các, luôn ở bên cạnh Lục Nam Triết và Chu Thanh Vận.

Chu Thanh Vận cũng khác với dáng vẻ thường ngày, giống như một người vợ hiền cao quý, đang khoác tay Lục Nam Triết.

Người đang nói chuyện với Lục Nam Triết, vì người đàn ông này thường xuyên xuất hiện cùng chú, Mạc Noãn không cần đoán cũng biết là ai, chính là chủ nhân của bữa tiệc tối nay, Phùng Thành Tường. "Noãn Noãn, thấy người đang nói chuyện với chú không?

Đó là Phùng Thành Tường, lát nữa em cứ gọi ông ta là chú Phùng giống anh là được." Lục Sâm dặn dò.

Mạc Noãn gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, hai người cùng đi về phía đó.

"Chú Phùng, chúc chú phúc như Đông Hải." Trên mặt Lục Sâm mang theo nụ cười ôn hòa, giọng nói vẫn trầm ấm như mọi khi.

Mạc Noãn không nhịn được liếc mắt nhìn, nụ cười của anh và của chú quả thực như được đúc từ một khuôn.

Phùng Thành Tường giống như một bậc trưởng bối hiền từ, ánh mắt lướt qua lại giữa Lục Sâm và Lục Nam Triết, rồi nhẹ nhàng vỗ lên vai Lục Sâm: "Cảm ơn A Sâm, một thời gian không gặp, khí chất trên người cháu và Nam Triết ngày càng giống nhau.

Không hổ là chú cháu ruột." Lục Sâm cười mà không nói, Lục Nam Triết mở miệng: "A Sâm từ nhỏ đã không giống anh cả tôi, cũng không giống ba tôi, tính tình giống tôi, xử sự có chút chậm rãi, bị dồn đến đường cùng mới cắn người." Phùng Thành Tường ha ha cười lớn, vô cùng sảng khoái: "Đây là tính tốt, người không phạm ta, ta không phạm người, đây là tác phong của tổ tiên chúng ta từ xưa đến nay." Mạc Noãn khẽ cụp mắt, che giấu rất tốt sự mất kiên nhẫn.

Mấy người này nói chuyện thật là vòng vo.

Một người thì nói anh tốt nhất đừng quá đáng, không thì tôi không khách sáo đâu, người kia lại nói ai sợ ai, có bản lĩnh thì cứ thử xem.

Lục Sâm cũng cười theo, nói với Phùng Thành Tường: "Đây là vợ cháu, Mạc Noãn." Nghe vậy, Phùng Thành Tường chuyển ánh mắt sang Mạc Noãn.

Tuy vẫn ôn hòa, nhưng Mạc Noãn có thể cảm nhận được ý vị sâu xa trong đó, giống hệt cảm giác mà Quý Anh Ngữ mang lại cho cô, có chút đáng sợ.

Mạc Noãn không biểu hiện ra bất kỳ điều gì khác thường, cười nói: "Chào chú Phùng, chúc chú thân thể khỏe mạnh, vạn sự như ý." "Chào cháu Noãn, cảm ơn cháu nhé.

A Sâm thật sự đã cưới được một người vợ tài giỏi, ngay cả chuyện sinh con cũng giỏi hơn người khác, một lần là mang thai đôi.

Nghe nói Hàn lão biết cháu kết hôn đã bị đả kích lớn, cô bé Hàn Bội Nhạc cũng buồn bã một thời gian dài." Phùng Thành Tường trêu chọc. "Đó là ông nội Hàn ưu ái, cháu không tốt như họ tưởng tượng đâu." Lục Sâm nói rồi đưa bức tranh chữ đã chuẩn bị sẵn cho Phùng Thành Tường, "Đây là chút quà mọn của cháu và nhà cháu chuẩn bị, hy vọng chú Phùng sẽ thích." "Các cháu thật là khách sáo quá, các cháu chịu đến vào lúc này đã là vinh hạnh của tôi rồi, lại còn mang theo quà nữa." "Chuyện nên làm ạ." Lục Sâm nhàn nhạt nói.

Phùng Thành Tường gật đầu với một người đàn ông bên cạnh, Lục Sâm đưa món quà cho người đó.

Mạc Noãn cảm thấy người đàn ông đó có chút quen mắt, nhưng lại không nhớ ra đã gặp ở đâu.

Liên tục có người đến chúc mừng Phùng Thành Tường, Mạc Noãn và Lục Sâm vẫn đứng bên cạnh.

Chương 311

Một lúc sau, Lục Nam Triết đúng lúc lên tiếng: "Thành Tường, Noãn Noãn nhà chúng ta tình hình đặc biệt, hay là để nó đi nghỉ một lát." Phùng Thành Tường bừng tỉnh, vẻ mặt áy náy: "A Sâm và Noãn Noãn, chú Phùng thực sự xin lỗi hai cháu, tôi có chút tuổi rồi, trí nhớ không tốt lắm.

Noãn Noãn mau đi nghỉ một lát đi, tình hình của cháu nhất định phải cẩn thận." Rõ ràng là lời nói mang vẻ áy náy, nhưng Mạc Noãn lại nghe ra ý vị uy hiếp, cô không để tâm mà cười nói: "Cảm ơn chú Phùng." "Vậy chú Phùng, cháu đi cùng chị dâu qua đó nghỉ một lát, các chú cứ ở đây nói chuyện." Lục Tử Đồng luôn không lên tiếng đột nhiên nói. "Đi đi, con bé Tử Đồng, chăm sóc chị dâu cháu cho tốt." Phùng Thành Tường xua tay.

Lục Tử Đồng đến nắm tay Mạc Noãn, Lục Sâm cũng ngầm véo nhẹ tay cô, ra hiệu cô đi cùng Lục Tử Đồng.

Lục Tử Đồng và Mạc Noãn tìm một chỗ dễ thấy, để Lục Sâm có thể nhìn thấy ngay lập tức, đây là điều Lục Nam Triết đã dặn dò kỹ lưỡng trước khi đến.

Ngồi xuống ghế, Mạc Noãn có cảm giác như trút được gánh nặng.

Lục Tử Đồng nhìn Mạc Noãn một cái, cười hỏi: "Chị dâu, có phải rất không quen với những dịp thế này không?" "Đúng là có chút không quen, cảm thấy những người này nói chuyện làm việc khó hiểu quá, lười phải tốn sức đoán ý sâu xa trong lời nói của họ." "Không cần lo lắng, anh em dù sao cũng là doanh nhân, không có nhiều dịp phải giao thiệp với những người này.

Tình hình bây giờ cũng chỉ là vì người nhà họ Lục đều đoàn kết, một người vinh thì tất cả đều vinh, một người tổn thì tất cả đều tổn, nên anh mới bị cuốn vào." Điểm này Mạc Noãn biết, người nhà họ Lục rất đoàn kết. "Nhưng nếu nói về mưu kế thì ba em và anh em hợp lại, thật sự không ai địch nổi.

Hiện tượng trước mắt chỉ là tạm thời thôi, hoàn toàn không cần lo lắng, trận chiến này không lâu nữa sẽ có kết quả." Lục Tử Đồng trông hoàn toàn không lo lắng. "Em đúng là rất thoải mái nhỉ." "Đương nhiên rồi, từ nhỏ em đã theo ba tham gia những bữa tiệc này, đối phó với những dịp thế này hoàn toàn không thành vấn đề, quen rồi thì cũng không có gì." "Thảo nào tâm tư em sâu như vậy, đúng là một tiểu yêu tinh, hóa ra đều là do di truyền và bồi dưỡng từ nhỏ." Mạc Noãn bật cười, lớn lên trong vòng tròn này, hoàn toàn không dính dáng gì đến hai chữ ngây thơ.

Lục Tử Đồng rõ ràng kém họ tám tuổi, nhưng nếu cô ấy không nói, người ngoài rất khó nhận ra sự chênh lệch tuổi tác qua lời nói và cử chỉ của họ.

Chỉ khi quan sát kỹ, mới có thể phát hiện dung mạo của cô ấy quả thực có chút non nớt, cả người cũng tràn đầy sức sống hơn, có sự khác biệt với những người sắp bước sang tuổi ba mươi như họ. "Cứ coi như chị dâu đang khen em đi." Lục Tử Đồng cười, rồi tháo sợi dây chuyền kim cương trên cổ xuống, đưa cho Mạc Noãn, "Đây, chị dâu, quà tặng chị." "Cái gì vậy?" "Lần trước nói tặng chị cái kẹp tóc ghi âm, nhưng em thấy bình thường chị cũng không thích đeo mấy thứ này trên đầu, không phải kiểu người thích khoe khoang, nên em đổi thành dây chuyền rồi.

Đây là dây chuyền em tự mua, sau đó nhờ vả rất nhiều mối quan hệ mới tìm được chuyên gia trong quân đội đặt làm riêng, đảm bảo hữu dụng.

Nhưng em dùng danh nghĩa của ông nội, chắc bị ông biết được sẽ bị mắng một trận." Mạc Noãn dở khóc dở cười, cô tưởng lúc đó Lục Tử Đồng chỉ nói đùa, không ngờ cô ấy lại thật sự biến nó thành hành động, còn chu đáo cân nhắc sở thích của cô, làm thành dây chuyền. "Cái này có quý giá quá không?" "Không có gì đâu, cứ coi như là quà sinh nhật lần trước tặng chị.

Lần trước chủ yếu là thời gian gấp gáp, quà chuẩn bị hơi sơ sài, lần này tặng chị cái xịn sò hơn.

Nếu chị vẫn thấy áy náy, đợi lúc em xuất giá thì chuẩn bị nhiều của hồi môn cho em một chút, dù sao ba em là quan thanh liêm, nghèo lắm.

Nhà họ Lục bây giờ chỉ có chị và anh trai em là giàu nhất thôi, chị cứ coi như em mua chuộc chị trước, sau này phải trả lại gấp bội đấy." Lục Tử Đồng cười giải thích. "Em thật không biết ngượng, đại học còn chưa tốt nghiệp đã nghĩ đến chuyện lấy chồng rồi." Mạc Noãn khẽ gõ lên trán Lục Tử Đồng.

Lục Tử Đồng tỏ vẻ không quan tâm: "Dù sao cũng đã đến tuổi kết hôn hợp pháp rồi, chỉ cần tìm được người phù hợp, tốt nghiệp xong kết hôn cũng không thành vấn đề.

Cứ quyết định vậy đi, chị cứ giữ giúp em một ít của hồi môn trước, đến lúc đó để em vẻ vang gả đi." Mạc Noãn biết Lục Tử Đồng cố ý nói vậy, cô không cần phải làm thế Lục Sâm cũng sẽ không bạc đãi cô em gái duy nhất của mình.

Lời hay lẽ dở đều bị cô ấy nói hết, Mạc Noãn căn bản không thể từ chối, chỉ đành nhận lấy món quà. "Được rồi, vậy cảm ơn tấm lòng của em, rất đẹp, chị rất thích." Lục Tử Đồng mỉm cười, trực tiếp đeo giúp Mạc Noãn, rồi dặn dò: "Chị dâu, dù sao trước khi Quý Anh Ngữ chưa bị giải quyết, chị cứ đeo nó đừng tháo ra.

Em không tin là không tìm được cái đuôi của cô ta.

Cô ta học tâm lý học thì sao chứ, rồi sẽ có lúc cô ta lộ đuôi thôi." Nói rồi, mắt cô ấy lóe lên một tia sáng, dường như nắm chắc phần thắng trong tay. "Chị biết rồi." Mạc Noãn cười, suy nghĩ một chút rồi vẫn quyết định kể cho cô ấy một vài chuyện: "Thực ra chuyện này chị đã nói với anh trai em rồi, anh ấy cũng tin, hình như còn tìm cô ta nói chuyện.

Hôm nay cô ta còn nhắn tin cho anh em nói sau này sẽ coi anh ấy như anh trai." Lục Tử Đồng nhún vai, nhướng mày nhìn Mạc Noãn: "Chị dâu, chị tin không?" "Không tin." "Em cũng không tin." Lục Tử Đồng nói từng chữ một. "Xem ra cách nhìn của phụ nữ chúng ta đều giống nhau." Lục Tử Đồng cảm thấy trong lời nói của Mạc Noãn có ẩn ý khác: "Chị dâu, chẳng lẽ anh trai em đã tin lời của đóa hoa anh đào nhỏ đó rồi?" Hoa anh đào nhỏ. "Phụt." Mạc Noãn không nhịn được bật cười, thật lòng cảm thấy Lục Tử Đồng là một cây hài di động, ba câu hai lời đã có thể khiến cô bật cười, "Em dùng từ gì thế này." "Dù sao cũng không phải từ gì tốt đẹp đâu, em tự sáng tạo đấy, chị cứ coi nó là phiên bản nâng cấp của bạch liên hoa là được." Mạc Noãn cười cười, quay lại chủ đề vừa rồi: "Tin nhắn cầu hòa của cô ta bị chị xóa rồi, chị không cho anh trai em xem.

Cũng không biết làm vậy có tốt không nữa." Lục Tử Đồng búng tay một cái, dáng vẻ như một tên côn đồ nhỏ, hoàn toàn không hợp với trang phục tiểu thư của cô ấy, Mạc Noãn nhìn mà có chút buồn cười.

Chỉ nghe cô ấy nói: "Chị dâu, tuy em thấy cách hai người yêu thương nhau, thẳng thắn với nhau rất tốt, nhưng có những lúc cũng không thể quá thật thà được.

Dù sao thì tư duy của đàn ông và phụ nữ không giống nhau, có những chuyện liên quan đến chủ quyền của mình, chị phải chú ý nhiều hơn.

Em thấy chuyện này chị làm như vậy là đúng.

Quý Anh Ngữ nói như vậy, khó mà đảm bảo anh trai em không mềm lòng, tin rằng cô ta thật lòng hối cải." "Tử Đồng, chị đột nhiên cảm thấy chị nên gọi em là chị dâu mới phải, em có nhiều chủ kiến trong chuyện tình cảm thật đấy, thủ đoạn cũng nhiều nữa." "Không dám, không dám, tuy em luôn ngưỡng mộ anh trai em, nhưng loạn luân là tuyệt đối không được." Lục Tử Đồng xua tay.

Nhắc đến Quý Anh Ngữ, Mạc Noãn đột nhiên nhớ đến số điện thoại cô thấy trong điện thoại của Lục Sâm hôm nay, không nhịn được hỏi: "Tử Đồng, nếu một người đàn ông và một người phụ nữ đã chia tay nhiều năm, giữa họ cũng từng rất căng thẳng, đối phương đã đổi số điện thoại, nhưng người đàn ông đó vẫn giữ lại một số điện thoại không còn sử dụng nữa, em nói xem trong lòng người đàn ông đó rốt cuộc đang nghĩ gì?" Nghe vậy, Lục Tử Đồng khựng lại, trong lòng có một dự cảm không lành, không nhịn được nhìn Mạc Noãn một cách nghiêm túc.

Mạc Noãn biết Lục Tử Đồng luôn tinh tường, nên lúc mở miệng hỏi đã cố gắng hết sức che giấu cảm xúc của mình.

Lục Tử Đồng quả nhiên không nhìn ra điều gì, cũng không biết tại sao Mạc Noãn lại hỏi như vậy, liền nói: "Có ba khả năng.

Một là quên xóa.

Hai là giữ lại làm kỷ niệm.

Ba là giữ lại làm bài học.

Cụ thể phải xem lúc đó hai người vì sao lại căng thẳng, giữa họ có lỗi lầm gì không thể tha thứ hay không." Lỗi lầm không thể tha thứ ư?

Giữa Lục Sâm và Quý Anh Ly làm gì có lỗi lầm nào, chỉ có tiếc nuối, yêu nhau mà cuối cùng không thể ở bên nhau, họ chia tay vào lúc tình cảm nồng nhiệt nhất.

Đối với bất kỳ người đàn ông nào mà nói, đó có lẽ là nỗi tiếc nuối day dứt cả đời.

Lục Tử Đồng thấy sắc mặt Mạc Noãn hơi thay đổi, lập tức nhận ra mình đã nói điều không nên nói, không nhịn được hỏi: “Chị dâu, không phải là chị đang gạt em đấy chứ?

Chương 312

Lẽ nào chị nói về anh trai em và chị A Ly?” Anh trai cô làm gì có chuyện vô lý như vậy, chị A Ly đã mất nhiều năm rồi, không đến mức vẫn còn giữ số điện thoại của chị ấy chứ.

Hơn nữa, dù có giữ thì cũng không gọi được, nhiều năm như vậy rồi, chắc chắn đã bị hủy từ lâu.

Mạc Noãn khẽ biến sắc: “Làm gì có chuyện đó, chẳng qua là chị thấy em nói chuyện tình cảm rất có lý nên mới nhờ em hỏi giúp một người bạn thôi mà.” Lục Tử Đồng nghi ngờ nhìn Mạc Noãn một cái, cảm thấy chuyện này có vẻ không ổn.

Nhưng cô muốn biết cũng không phải chuyện khó, nhân lúc Mạc Noãn không để ý, Lục Tử Đồng gửi một tin nhắn cho Bùi Lệ Hành. *Cậu út, gửi cho con số điện thoại mà cô bạn học A Ly của cậu từng dùng qua đây.

Đừng nói là cậu không nhớ nhé, cậu làm bên tài chính mà.* Chẳng mấy chốc, tin nhắn của Bùi Lệ Hành đã được gửi tới, ngoài một dãy số còn có một câu hỏi, hỏi cô muốn làm gì.

Lục Tử Đồng lúc này không thể phân thân trả lời câu hỏi của anh, mà nhanh chóng lưu số điện thoại lại, định bụng lúc nào đó sẽ lén Mạc Noãn gọi thử để kiểm chứng suy đoán trong lòng.

“Chị dâu, lúc nãy em nói bừa thôi.

Em là người mới chưa có kinh nghiệm tình trường, chỉ vì bình thường thích đọc tiểu thuyết nên mới biết đủ thứ lý lẽ, chị đừng để bụng lời em nói nhé.” Lục Tử Đồng cười gượng gạo.

“Em không cần căng thẳng, chị cũng chỉ hỏi bừa giúp bạn thôi.”

Bạn ư?

Lục Tử Đồng chẳng tin chút nào.

Bạn của chị ấy chỉ có Mễ Nặc, mà Mễ Nặc hiện đang dây dưa không dứt với Diệp Tử Hạo, Diệp Tử Hạo lại chẳng có cô bạn gái cũ khắc cốt ghi tâm nào, hỏi vấn đề này mới là lạ.

Lúc này, ánh mắt Mạc Noãn lại tập trung vào Phùng Thành Tường, cảm thấy có chút kỳ lạ.

Mỗi người đều có bạn gái đi cùng, duy chỉ có ông ta là không có người phụ nữ nào bên cạnh, chỉ đi cùng một người đàn ông.

“Tử Đồng, tại sao bên cạnh Phùng Thành Tường không có phụ nữ vậy, vợ ông ta đâu?” Lục Tử Đồng cất điện thoại đi, suy nghĩ một lát rồi nói: “Nghe nói vợ ông ta tinh thần không được tốt lắm, mấy năm gần đây hình như càng nghiêm trọng hơn, không thể cùng ông ta tham dự bất kỳ hoạt động nào.

Em cũng chỉ gặp bà ấy một lần hồi nhỏ, sau này không gặp lại nữa, hình như đã mấy năm không lộ diện rồi.” “Ông ta không có con cái sao?” “Không có.” Lục Tử Đồng đáp, nhưng suy nghĩ một lát lại đổi lời: “Bề ngoài là không có, còn sau lưng có vợ bé sinh con cho ông ta hay không thì không ai biết được, cần phải từ từ khai quật.” Mạc Noãn nhìn Lục Tử Đồng nói: “Tư duy của em đúng là bay xa thật.” “Đối với loại người đó, không bao giờ có thể dùng logic thông thường để suy đoán.

Chị dâu cũng là người đã kết hôn rồi, chị nghĩ một người đàn ông có thể sống mấy chục năm không có sinh hoạt vợ chồng được sao?

Chuyện đó tuyệt đối không bình thường.

Nếu ông ta ra ngoài tìm một người phụ nữ, người đó không cẩn thận mang thai con của ông ta, chuyện này hoàn toàn có thể xảy ra, em chỉ đang suy luận hợp lý thôi.” Mạc Noãn giơ ngón tay cái lên với Lục Tử Đồng, cảm thấy suy đoán của cô ấy cứ như trong phim thần tượng.

“Em cũng không nói bừa đâu, những người ở địa vị cao như họ có vài người phụ nữ bên ngoài là chuyện rất bình thường.” “Em đừng vơ đũa cả nắm như thế, chú cũng là một trong số đó.” “He he, ba em là người đàn ông tốt hiếm có, mẹ em giữ chồng rất giỏi, tuyệt đối không để chuyện đó xảy ra đâu.” Bên phía Lục Sâm mãi vẫn chưa xong chuyện, cuối cùng Mạc Noãn đợi đến mức có chút mất kiên nhẫn.

Thêm vào đó, hôm nay dường như lại phát hiện ra bí mật ẩn sâu trong lòng Lục Sâm, nên cả người có chút uể oải, dựa vào vai Lục Tử Đồng rồi nhắm mắt lại.

Lục Tử Đồng thấy Mạc Noãn như vậy, càng thêm khẳng định giữa chị ấy và anh trai mình đã xảy ra vấn đề.

Nhưng nhìn bộ dạng lúc nãy của anh trai mình, dường như anh ấy không hề nhận ra, cô không khỏi lắc đầu.

Đúng là người đàn ông chậm tiêu.

Mạc Noãn cuối cùng bị Lục Sâm gọi tỉnh, cô nhìn anh một cái, có chút không phân biệt được mình đang ở đâu, chỉ nghe Lục Sâm nói: “Noãn Noãn, chúng ta về nhà thôi.” Mạc Noãn lúc này mới bừng tỉnh, biết rằng mình vẫn đang ở tiệc mừng thọ của người khác, bộ dạng hiện tại của cô không ổn lắm.

Lục Sâm hạ thấp giọng nói: “Noãn Noãn, không cần căng thẳng, không sao đâu.” Lục Tử Đồng cũng nói: “Chị dâu, không vấn đề gì đâu.” Lục Sâm tìm một lý do chuẩn bị đưa Mạc Noãn rời đi, theo lễ nghi đến chào Phùng Thành Tường.

Phùng Thành Tường cười nói: “A Sâm, có cần chú cho A Trung đưa hai đứa về không, nếu chú nhớ không lầm, cậu ấy hình như ở cùng khu với hai đứa, sẽ tiện hơn.” Lục Sâm từ chối: “Cảm ơn sự quan tâm của chú Phùng, chúng cháu có xe riêng, sao dám làm phiền Tổng thư ký Lý lái xe cho chúng cháu.” “A Sâm không cần khách sáo, lúc riêng tư chúng ta không câu nệ những thứ đó.” Người đàn ông nói.

Mạc Noãn cuối cùng cũng nhớ ra đã gặp người này ở đâu, hình như là ở khu nhà mình, từng có duyên gặp mặt người đàn ông này.

Lúc đó Lục Sâm còn nói không thân lắm, không ngờ lại là một người làm quan.

Phùng Thành Tường cũng không nài ép, cười nói: “Vậy A Sâm mau đưa Tiểu Noãn về đi, chú thấy con bé quả thật có chút mệt mỏi rồi.” Lục Sâm gật đầu, đưa Mạc Noãn rời đi.

Sau khi ra khỏi biệt thự, Mạc Noãn hỏi: “Lục Sâm, Tổng thư ký Lý kia có phải có quan hệ rất tốt với Phùng Thành Tường không?” Lục Sâm gật đầu: “Chắc em cũng nhớ ra anh ta rồi, chúng ta quả thật đã gặp anh ta một lần ở khu dân cư.

Anh ta là người do một tay Phùng Thành Tường đề bạt lên, hiện là Tổng thư ký văn phòng Thành ủy, quan hệ với Phùng Thành Tường không hề đơn giản.” “Em nhìn ra rồi, trông cứ như thư ký của ông ta vậy.” Lục Sâm mỉm cười, Mạc Noãn vừa lên xe đã buồn ngủ rũ rượi.

Lúc xuống xe, Lục Sâm định bế cô, cô lại theo bản năng hất tay anh ra.

Lục Sâm là người có tâm tư tỉ mỉ, đến lúc này cũng nhận ra sự khác thường của cô.

Hành động trong lúc ý thức mơ hồ là chân thật nhất, rõ ràng hôm nay cô gái này có chút bài xích anh.

Nếu là ngày thường, tay anh chỉ cần đưa qua, cô sẽ chủ động ôm lấy cổ anh, tuyệt đối không như hôm nay.

Lục Sâm nhanh chóng sắp xếp lại mọi chuyện hôm nay trong đầu.

Buổi trưa cô gái này còn nói muốn anh cưng chiều cô cả đời, lúc đó tâm trạng còn vui vẻ vô cùng.

Khi anh đến Mạc thị, tâm trạng cô dường như cũng không tệ.

Nếu có gì đó không ổn, thì đó là lúc chuẩn bị rời khỏi Mạc thị, cô lại nhìn văn kiện đến ngẩn người.

Lẽ nào lúc anh đi vệ sinh đã xảy ra chuyện gì mà anh không biết?

Lục Sâm nhíu mày, đứng tại chỗ suy nghĩ một lúc rồi mới lại định bế Mạc Noãn.

Lần này Mạc Noãn không bài xích anh như lúc nãy, giãy giụa một chút rồi ngoan ngoãn để anh bế lên.

Sau khi Lục Sâm bế Mạc Noãn về phòng ngủ, anh liền vào thư phòng.

Vừa định lấy điện thoại ra, điện thoại của Lục Tử Đồng đã gọi tới.

Anh vừa bắt máy, bên trong đã vang lên giọng mắng xối xả của Lục Tử Đồng, ngay cả “anh” cũng không gọi, mà gọi thẳng tên anh.

Chương 313

Sau khi Mạc Noãn và Lục Sâm rời đi, Lục Tử Đồng liền lập tức gọi vào số của Quý Anh Ly, không ngờ lại thông.

Cô chỉ mất vài giây đã sắp xếp được đầu đuôi câu chuyện.

“Lục Sâm, anh có bệnh à, số điện thoại của một người đã chết mà anh giữ làm gì, còn liên tục nạp tiền điện thoại nữa, anh để chị dâu phải làm sao?

Anh không nghĩ đến lúc chị ấy nhìn thấy sẽ đau lòng đến mức nào sao?

Anh là không quên được hay là não úng nước rồi?

Nếu không quên được thì tại sao lại đi trêu chọc một người phụ nữ tốt như chị dâu, em thật không biết phải nói anh thế nào nữa, lại có thể làm ra chuyện biến thái như vậy.” Uổng công lúc nãy cô còn tin tưởng anh như vậy, không ngờ chuyện khó tin thế này lại thực sự tồn tại.

Lục Tử Đồng mắng một tràng dài, Lục Sâm không khỏi nhíu chặt mày, trầm giọng nói: “Lục Tử Đồng, anh là anh trai em, em đừng có lớn lối như vậy, ra thể thống gì nữa, có gì thì từ từ nói.” “Em mặc kệ anh là cái gì của em, dù anh là ba em mà làm ra chuyện như thế này, em cũng mắng không tha.

Chuyện này dù có kể cho bất kỳ ai trong nhà nghe, anh cũng chỉ có nước bị mắng thôi, làm cái chuyện quái gì vậy.” “Lục Tử Đồng.” Lục Sâm trầm giọng nói, cũng đã nghe ra được lý do Lục Tử Đồng tức giận, hỏi: “Tối nay chị dâu em có nói gì với em không?” “Anh nghĩ chị dâu sẽ nói thẳng với em sao?

Là chị ấy hỏi em mấy vấn đề kỳ lạ, em nhận ra không ổn nên mới tìm anh Bùi xin số của chị A Ly, gọi qua mới biết.” Lục Tử Đồng tuy đang tức giận, nhưng cũng biết nặng nhẹ, giải thích qua loa với Lục Sâm.

“Em gọi qua vẫn thông à?” Lục Sâm nghi ngờ hỏi.

“Em không cần phải lừa anh.

Em nói cho anh biết, bỏ lỡ chị dâu em, anh thật sự sẽ không tìm được người phụ nữ nào có thể bao dung anh như vậy, yêu anh một cách thuần túy như vậy, không hề để tâm đến thân phận và địa vị của anh.

Anh liệu mà làm, bây giờ em lười nói với anh những lời này, thật sự khiến người ta tức điên.” Lục Tử Đồng nói xong liền cúp máy một tiếng “bụp”.

Lục Sâm nghe tiếng tút tút trong điện thoại, chỉ cảm thấy thái dương giật thình thịch, đầu đau như búa bổ.

Anh cảm thấy có chút khó tin, nhanh chóng bấm số điện thoại đã mấy năm không gọi.

Vừa bấm được vài số, trên màn hình đã tự động hiện ra, còn được ghi chú là A Ly.

Anh mở lịch sử cuộc gọi, quả nhiên không ngoài dự đoán, chính vào lúc ở Mạc thị, Mạc Noãn đã từng gọi vào số của A Ly, có lẽ là chưa kịp xóa thì anh đã từ phòng vệ sinh ra.

Không cần nói, anh cũng biết cô gái đó chắc chắn đã suy nghĩ lung tung rồi.

Kết quả của việc Lục Sâm nổi giận, người xui xẻo nhất không ai khác ngoài Tống Trí.

Tống Trí vừa ôm vợ chuẩn bị đi ngủ, một cuộc điện thoại của Lục Sâm đã khiến anh giật mình bật dậy, lập tức trở về trạng thái làm việc.

Anh đứng dậy đi ra ban công, tinh thần phấn chấn hỏi: “Lục tổng, anh có chuyện gì cần giao phó ạ?” “Giao phó cái quỷ gì, tôi hỏi cậu, tại sao điện thoại của A Ly vẫn chưa bị khóa?” Lục Sâm hỏi thẳng.

Lục Sâm nhớ rất rõ, sau khi đăng ký kết hôn với Mạc Noãn, anh đã dọn dẹp sạch sẽ mọi dấu vết liên quan đến Quý Anh Ly, bây giờ lại là chuyện gì thế này?

Trong danh bạ điện thoại của anh bỗng dưng xuất hiện số của A Ly, mà số này lại còn dùng được.

Theo lý mà nói, số của A Ly mấy năm trước đã phải bị khóa rồi, sao bây giờ vẫn chưa bị khóa?

Tống Trí đột nhiên nhận ra điều gì đó, hiếm khi thấy sếp tổng của mình nổi giận như vậy, khó khăn nuốt nước bọt, lắp bắp nói: “Tôi… năm đó tôi nạp rất nhiều tiền điện thoại vào trong đó, có lẽ là vẫn chưa dùng hết.” Đúng, chắc chắn là như vậy, một số điện thoại không có người dùng, mỗi tháng chỉ trừ phí thuê bao, căn bản không thể dùng hết được.

“Cậu không đi hủy số à?” Giọng điệu của Lục Sâm đã có chút nghiến răng nghiến lợi.

“Không có ạ.” “Tôi thật sự bị cậu hại chết rồi.” Lục Sâm nói xong liền cúp máy.

Tống Trí đứng ngây người một lúc, không nhịn được vỗ vào trán mình mấy cái.

Năm đó sau khi Quý Anh Ly mất, sếp tổng của anh như phát điên, luôn thích nửa đêm canh ba gọi đi gọi lại vào số của Quý Anh Ly, có một lần bị khóa máy, anh bị mắng cho một trận.

Sau đó để tránh tình huống này xảy ra lần nữa, anh từng mỗi tháng đều đặn nạp tiền vào đó, sau này thấy phiền phức, bèn nạp một lần rất nhiều tiền vào trong.

Mấy năm trước, sếp tổng đã trở lại bình thường, một hôm đột nhiên ném điện thoại của Quý Anh Ly cho anh, bảo anh xử lý đi.

Nhưng anh thấy bên trong còn rất nhiều tiền, cũng không đi hoàn lại, tiện tay ném điện thoại vào ngăn kéo văn phòng, bây giờ chắc vẫn còn ở đó.

Chuyện này đã lâu lắm rồi, tại sao sếp tổng lại đột nhiên hỏi đến chuyện này?

Tống Trí không hiểu tại sao.

Suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên thông suốt, chẳng lẽ bị phu nhân phát hiện ra điều gì rồi?

Anh vô cùng rõ ràng, bây giờ Mạc Noãn mới là người trong lòng sếp tổng, anh thật sự quá hồ đồ rồi.

Nghĩ lại anh làm thư ký bao nhiêu năm nay, chuyện nào mà không xử lý đâu ra đó, đây là lần đầu tiên Lục Sâm nổi giận với anh như vậy.

Thật đúng là thành bại là ở tiểu tiết, lẽ ra lúc đó anh nên trực tiếp đến phòng giao dịch hủy số điện thoại này đi.

Tống Trí hối hận không kịp.

Lục Sâm gọi điện xong liền quay về phòng.

Mạc Noãn ngủ có chút không yên, mày khẽ nhíu lại.

Trong mắt Lục Sâm lóe lên vẻ lo lắng và xót xa đậm đặc.

Anh nhẹ nhàng vuốt phẳng chân mày của cô, nhưng bản thân lại không có chút buồn ngủ nào.

Điện thoại của anh luôn mang theo bên người, người có thể tiếp xúc được cũng chỉ có Tống Trí, rốt cuộc là ai đã có cơ hội động vào điện thoại của anh?

Người này không chỉ âm thầm làm chuyện này, mà xem ra còn có thể biết chính xác điều Mạc Noãn để tâm nhất, mà anh lại không thể thay đổi được.

Người đầu tiên Lục Sâm nghĩ đến là Quý Anh Ngữ, chỉ có cô ta mới có động cơ như vậy.

Chương 314

Nhưng nghĩ lại anh lại khẽ lắc đầu, bản thân Quý Anh Ngữ hẳn là không có cơ hội chạm vào điện thoại của anh mới đúng?

Nếu không phải như vậy, liệu có phải cô ta sai người làm không?

Rốt cuộc là ai đang đứng sau giở trò?

Lục Tử Đồng biết chuyện này còn tức giận như vậy, huống chi là người trong cuộc như cô, vậy mà cô gái này vẫn luôn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

“Noãn Noãn, rốt cuộc anh phải làm sao đây?

Mới có thể khiến em không còn vì chuyện quá khứ của anh mà đau lòng buồn bã.” Lục Sâm nhẹ nhàng vuốt ve má Mạc Noãn, lặng lẽ ngắm nhìn dung nhan của cô, không một chút buồn ngủ.

Một lúc sau, Lục Sâm vào bếp, lấy chân gà trong tủ lạnh ra, xử lý theo phương pháp anh tra trên mạng.

Làm xong những việc này đã gần ba giờ sáng, anh lại quay về phòng, nắm tay Mạc Noãn, một đêm không ngủ.

Mạc Noãn tỉnh dậy, theo thói quen muốn đưa tay sờ sang bên cạnh, lại phát hiện tay mình không thể cử động được.

Mơ màng mở mắt ra, lại phát hiện Lục Sâm đang nắm tay cô, dựa vào đầu giường ngủ thiếp đi như vậy, quần áo trên người cũng chưa cởi, chính là bộ đồ mặc đi dự tiệc tối qua.

Anh đã ngồi như vậy cả đêm?

Đã xảy ra chuyện gì?

Mạc Noãn hoàn toàn không liên hệ chuyện này với mình, không nhịn được khẽ lay Lục Sâm: “Lục Sâm, tỉnh dậy đi.” Lục Sâm vốn ngủ rất nông, Mạc Noãn vừa lay, anh liền tỉnh.

Chỉ là cả người dường như khá mệt mỏi, giọng nói cũng có chút khàn khàn: “Noãn Noãn.” “Lục Sâm, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Có phải anh cả đêm không ngủ không?” Mạc Noãn có chút lo lắng hỏi.

Lục Sâm nghiêm túc nhìn Mạc Noãn, nhẹ nhàng nâng mặt cô lên, khẽ nói: “Xin lỗi, Noãn Noãn, anh lại gây thêm phiền phức cho em rồi.” Mạc Noãn khựng lại một chút, rất nhanh đã liên hệ đến chuyện tối qua.

Ngoài Lục Tử Đồng thông minh lanh lợi ra, cô tạm thời không nghĩ ra ai có thể nhanh chóng cho Lục Sâm biết như vậy.

“Tử Đồng nói cho anh biết à?” Lục Sâm gật đầu, sau đó véo nhẹ má Mạc Noãn: “Em đó, tại sao có chuyện gì cũng không nói với anh, không phải anh đã nói với em có chuyện gì phải tự mình hỏi anh sao?” Mạc Noãn cười khổ: “Em không biết nên mở lời thế nào.” “Noãn Noãn, khoảng thời gian đầu khi A Ly mới mất, anh quả thật có một thời gian dài tinh thần suy sụp.

Anh luôn gọi vào số điện thoại của cô ấy vào lúc đêm khuya, có một lần bị tắt máy, anh đã mắng Tống Trí một trận.

Sau đó Tống Trí cứ cách một khoảng thời gian lại nạp tiền vào số này, thời gian như vậy kéo dài gần một năm.

Một năm sau anh mới dần dần nguôi ngoai, không còn thường xuyên gọi điện nữa, chỉ những lúc quá đau khổ mới gọi một lần.

Sau này anh cảm thấy mình có chút không bình thường, ép bản thân cai thói quen này, cũng xóa số của cô ấy, bắt đầu từ từ trở lại cuộc sống bình thường.” Lòng Mạc Noãn chua xót đau đớn, cô biết rõ, cô đang đau lòng cho anh.

Quả nhiên nỗi đau sâu sắc nhất không thể nhìn thấy từ vẻ bề ngoài, đặc biệt là với người nội tâm như Lục Sâm.

Mạc Noãn nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay anh, nghi hoặc hỏi: “Vậy tại sao số của cô ấy lại xuất hiện trên điện thoại của anh?

Hơn nữa còn chưa bị khóa?” Lục Sâm không giấu giếm, nói: “Tối qua anh đã hỏi Tống Trí, cậu ấy nói lúc đầu đã nạp một lần rất nhiều tiền vào đó.

Còn về việc tại sao số đó lại xuất hiện trong điện thoại của anh, chắc là có người cố ý sắp đặt.” Nghe vậy, nắm đấm của Mạc Noãn siết chặt lại.

Quý Anh Ngữ.

Người phụ nữ đó sao lại âm hồn không tan như vậy, thật quá đáng ghét, luôn có thể giở ra nhiều trò như vậy, mà lần nào cũng mượn danh chị gái mình, không thể có chút gì mới mẻ hơn sao.

Cô suýt chút nữa đã bị lừa.

Quả nhiên là đã đánh giá thấp sức chiến đấu của cô ta, giống như một con gián không thể bị đánh chết.

Lục Tử Đồng nói không sai chút nào, đó thật sự là phiên bản nâng cấp của bạch liên hoa, tiểu anh hoa.

Sự im lặng đột ngột của Mạc Noãn khiến tim Lục Sâm thắt lại, anh nghĩ rằng lời giải thích như vậy vẫn không đổi được sự tha thứ của cô, ánh mắt dần dần tối sầm lại.

“Noãn Noãn.” Lục Sâm khẽ gọi một tiếng.

Mạc Noãn vẫn không lên tiếng, mà trực tiếp cầm điện thoại gọi cho Quý Anh Ngữ, tiện thể bật loa ngoài.

Bên kia rất nhanh đã bắt máy, giọng nói vui vẻ của Quý Anh Ngữ truyền đến: “Chị dâu, sao sớm vậy đã gọi cho em?” “Quý Anh Ngữ.” Giọng Mạc Noãn trầm thấp, không vui không giận, cảm xúc bên trong có chút khó đoán.

Quý Anh Ngữ lúc này đang mặc quần áo, nghe vậy khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười: “Chị dâu, chị sao vậy?

Sao nghe giọng có vẻ không ổn?” “Trước mặt tôi, cô cần gì phải giả tạo nữa, cứ dùng cái giọng điệu bình thường nói chuyện với tôi là được rồi.” Mạc Noãn nói thẳng vào vấn đề.

Bên kia điện thoại im lặng vài giây, chỉ nghe thấy giọng nói khiến Mạc Noãn vô cùng chán ghét truyền đến.

“Chị dâu, chuyện lần trước ở nhà họ Lục là em không đúng, anh trai em đã dạy dỗ em rồi.

Em đã suy nghĩ mấy ngày, cũng đã thông suốt rồi, em không nên nói những lời như vậy với chị.

Thật ra, nghĩ kỹ lại, tình cảm của em đối với anh Lục không phải là tình cảm nam nữ, là do em tự hiểu lầm.” Mạc Noãn liếc nhìn Lục Sâm, không nhịn được cấu nhẹ vào cánh tay anh.

Lục Sâm từ đầu đến cuối đều cưng chiều nhìn Mạc Noãn, lờ mờ hiểu được ý đồ của cô, yên tĩnh ngồi một bên không lên tiếng.

“Ồ, hiểu lầm thế nào?

Tôi tự nhận Lục Sâm không phải loại người thích mập mờ.” Mạc Noãn nhướng mày.

Quý Anh Ngữ cười cười: “Anh Lục quả thật không phải người như vậy, điểm này chị dâu nói rất đúng.

Em giải thích với chị dâu thế này nhé, sau khi chị em mất, bên cạnh anh Lục không có người khác giới nào, anh ấy luôn đối xử rất tốt với em, em cũng quen dựa dẫm vào anh ấy.

Chương 315

Nhưng đột nhiên chị trở thành người trong lòng anh ấy, anh ấy vì chị mà còn cố ý xa lánh em.

Giống như một món đồ chơi yêu thích đột nhiên bị cướp đi, trong lòng sẽ không cam tâm và khó chịu.

Em chắc là có tâm lý như vậy, đã nhầm lẫn ham muốn chiếm hữu thành tình yêu." Nhầm lẫn ham muốn chiếm hữu thành tình yêu?

Sự chiếm hữu của một đứa trẻ đối với đồ chơi?

Mạc Noãn chỉ muốn cười lớn, đối với lời giải thích của cô ta, cô không tin một chữ nào.

Mối quan hệ giữa tình yêu và ham muốn chiếm hữu vốn dĩ rất vi diệu.

Tình yêu thuần túy về mặt tinh thần trong cuộc sống thực tế có tồn tại, nhưng không nhiều.

Người bình thường nếu có tình yêu, chắc chắn sẽ có ham muốn chiếm hữu.

Lấy ví dụ như cô đối với Lục Sâm, chính vì cô yêu anh, nên mới có ham muốn chiếm hữu, mới càng ngày càng để ý.

"Cô không còn nhỏ nữa, không có lý do gì lại không phân biệt được mối quan hệ đơn giản như vậy." "Dù chị dâu có tin hay không, đây là kết quả sau khi em tự kiểm điểm.

Tình cảm của em đối với anh Lục thật sự không phải là tình yêu.

Hôm qua em cũng đã gửi tin nhắn xin lỗi anh Lục rồi, hôm nay em cũng nhân cơ hội này xin lỗi chị, hy vọng chị dâu đừng chấp nhặt với em, em đã sai rồi.” Quý Anh Ngữ chân thành nói.

Nghe những lời này của Quý Anh Ngữ, Mạc Noãn tức đến mức toàn thân run nhẹ.

Quý Anh Ngữ thật sự đã rút kinh nghiệm, lại có thể kín kẽ như vậy, dường như đã trở lại trạng thái ban đầu, tự trang bị cho mình một lớp vỏ bọc hoàn hảo.

Xem ra, cuộc chiến bảo vệ hôn nhân của cô chỉ mới bắt đầu, sau này còn nhiều trò hay để xem.

Tốt, đã muốn chơi, vậy thì cô sẽ chơi tới cùng.

Nếu để mất Lục Sâm, thì là do cô bất tài, không thể trách người khác.

Giả lả với nhau, cô chẳng thèm, nhưng không có nghĩa là cô không biết làm.

Mạc Noãn vốn dĩ có một sự kiên trì cố chấp, bị Quý Anh Ngữ kích động như vậy, sự kiên trì đó cũng hoàn toàn bị kích phát.

Chỉ thấy cô từ từ trở lại vẻ bình tĩnh, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khẩy: “Tin nhắn cô gửi cho chồng tôi tôi cũng đã xem rồi, anh ấy không giấu tôi.

Nếu cô thật sự nghĩ như vậy, đó cũng là một chuyện tốt.

Hy vọng sau này chúng ta sẽ hòa thuận, đừng để chồng tôi và người nhà khó xử.” Nghe hai chữ “chồng tôi” đầy mỉa mai trong miệng Mạc Noãn, Lục Sâm chỉ cảm thấy đầu càng đau hơn.

Ánh mắt Quý Anh Ngữ lóe lên một tia kinh ngạc, rồi như trút được gánh nặng nói: “Em biết ngay chị dâu là người rộng lượng, không chấp nhặt với em mà.

Vậy cảm ơn chị dâu nhé, hy vọng chị sẽ giải thích lại với anh Lục, anh ấy bây giờ chỉ nghe lời chị thôi.” “Đó là điều tự nhiên, chồng tôi trước nay đều nghe lời tôi.

Vậy hôm nào hẹn cô ra ngoài uống cà phê, cô mau đi làm đi, tạm biệt.” “Cảm ơn chị dâu.” Quý Anh Ngữ đặt điện thoại xuống, ngồi trên giường trầm tư.

Nhìn phản ứng hôm nay của Mạc Noãn, dường như cô ta đã bị chuyện gì đó kích động.

Chỉ là những chiêu trò cô ta đã giăng ra quá nhiều, cô ta cũng không biết là chiêu nào đã phát huy tác dụng.

Bất kể là vì lý do gì, sau này cô ta phải cẩn thận hơn.

Chuyện ngu ngốc như lần trước đi tìm Mạc Noãn nói thẳng không thể làm nữa, nếu không rất dễ lại lộ ra sơ hở.

Hiện tại vẫn chưa phải là thời cơ tốt nhất để công bố tình cảm của cô ta đối với Lục Sâm.

Ánh mắt Quý Anh Ngữ dần dần hiện lên một vẻ u ám.

Đây mới chỉ là bước đầu tiên, cô ta muốn xem thử tình cảm giữa họ rốt cuộc bền chặt đến đâu, có thể chịu đựng được hết thử thách này đến thử thách khác của cô ta hay không.

Bên này, cúp điện thoại, Mạc Noãn mạnh tay ném điện thoại lên giường.

May là giường khá mềm, điện thoại nảy lên rồi an toàn đáp xuống.

Lục Sâm không rời mắt khỏi Mạc Noãn, có chút ngẩn người, dường như không ngờ cô lại thay đổi nhanh như vậy, có thể tùy ý chuyển đổi giữa trạng thái u ám và vui vẻ.

Trước khi gọi điện còn mang bộ dạng muốn tìm người gây sự, một lát sau đã biến thành một người dịu dàng thân thiện, cúp điện thoại lại tức giận ngút trời, trút giận lên chính điện thoại của mình.

“Nhìn cái gì mà nhìn, có phải rất tức giận vì tôi đã xóa tin nhắn của anh không?

Tức giận cũng vô ích, dù sao cũng đã bị tôi xóa rồi, muốn xem thì tự mình đến công ty viễn thông mà tra.” Mạc Noãn nói với giọng điệu ngang ngược.

Lục Sâm giơ tay lên, nhẹ nhàng vỗ vào lưng cô, trong mắt tràn đầy ý cười: “Không có đâu, em nghĩ nhiều rồi, anh chỉ muốn nhắc em chú ý đến sự thay đổi cảm xúc.

Bà bầu không nên thay đổi cảm xúc quá lớn, nếu không sau này hai đứa trẻ sinh ra đều sẽ nóng tính.” Mạc Noãn như bị chọc tức, liên tục dùng ngón tay chọc vào lồng ngực Lục Sâm: “Con, con, mở miệng ra là con, người không biết còn tưởng tôi là vì mang hai cục cưng này nên anh mới đối tốt với tôi như vậy.

Anh nói thật đi, có phải như vậy không?” Mạc Noãn tự cho là mình dùng sức rất lớn, nhưng trong mắt Lục Sâm lại giống như gãi ngứa.

Đợi cô trút giận xong, Lục Sâm nắm lấy ngón tay cô, nói: “Được rồi, đừng chọc mạnh như vậy, sẽ làm mình đau đó.” “Lục Sâm, tôi đang rất tức giận, lúc này anh đừng có khoe cơ ngực của anh phát triển đến mức nào, tôi không có tâm trạng để ý đâu.” Nói xong, Mạc Noãn quỳ ngồi trên giường, mặt mày nghiêm nghị, hai tay chống hông, cộng thêm cái bụng nhô cao, trông vừa buồn cười vừa không có chút uy nghiêm nào.

Nghe vậy, Lục Sâm cố ý ưỡn ngực trước mặt Mạc Noãn, có chút yếu ớt biện minh: “Không cần khoe, đây vốn dĩ là sự thật.” Mạc Noãn nhìn bộ dạng này của anh, cuối cùng không nhịn được mà bật cười, khóe miệng cong lên, cười thành tiếng.

Chỉ là rất nhanh, cô lại thu lại nụ cười trên mặt, vẫn nhìn Lục Sâm từ trên cao xuống, nói: “Nội dung cuộc gọi vừa rồi giữa tôi và Quý Anh Ngữ anh cũng đã nghe rồi.

Hôm qua cô ta có gửi tin nhắn nói sau này sẽ tiếp tục coi anh là anh trai, bất kể anh nghĩ thế nào, dù sao thì tôi cũng không tin một chữ nào.” Mạc Noãn nói xong, liền ngồi dậy, định cúi xuống lấy giày, nhưng vì bụng không tiện nên đành thôi.

Lục Sâm lập tức nhanh tay lẹ mắt lấy dép lê của cô qua, xỏ vào chân cô.

Chương 316

Mạc Noãn lườm anh một cái, rồi tự mình đi vào phòng tắm.

Lục Sâm bất đắc dĩ sờ sờ mũi, thấy bộ dạng này của Mạc Noãn, anh thực ra trong lòng đã thả lỏng hơn rất nhiều.

Có chút không yên tâm về cô, nên anh đi đến cửa phòng tắm, nói: “Noãn Noãn, anh không có ý trách em, cũng không tin những lời cô ta nói trong điện thoại, cô ta chính là đối tượng tình nghi số một của anh.” Mạc Noãn không lên tiếng, Lục Sâm cũng không nói nữa, chỉ có thể dựa vào cửa, nhìn từng hành động của cô.

Mạc Noãn bị ánh mắt chăm chú của anh nhìn đến có chút không tự nhiên, sau khi đánh răng xong, cô quay người dùng nước súc miệng còn lại trong cốc tạt thẳng vào Lục Sâm: “Nhìn cái gì mà nhìn, nhìn ra hoa được à?” Lục Sâm không biết Mạc Noãn sẽ có hành động này, chỉ cảm thấy mặt mình mát lạnh, ngây người một lúc, rồi trực tiếp dùng tay áo lau nước trên mặt.

Mạc Noãn nhìn bộ dạng này của anh, trong lòng vừa giận vừa buồn cười, trực tiếp đi tới.

Lục Sâm vẫn đứng im bất động ở cửa, trông như một vị thần giữ cửa.

Mạc Noãn trầm giọng, chán ghét nói: “Đồ luộm thuộm, đừng cản đường, tránh ra cho tôi.” Lục Sâm ngẩng đầu nhìn vào gương trong phòng tắm, quả nhiên bị dọa một phen.

Trong gương, cằm anh lún phún râu xanh mới mọc buổi sáng, một lọn tóc trên trán cũng vểnh lên, áo sơ mi trên người nhăn nhúm như bị nhàu nát, trông sao cũng thấy luộm thuộm.

Bộ dạng này ngay cả chính anh cũng không chấp nhận được, nhíu mày một cái, nhanh chóng né người vào phòng ngủ.

Mạc Noãn nhìn anh như vậy, cuối cùng không nhịn được mà vui vẻ cười thành tiếng.

Người đàn ông này thường ngày dậy sớm hơn cô, lúc cô dậy đã thấy anh tự sửa soạn chỉnh tề, bộ dạng này quả thật rất hiếm thấy.

Chuyện hôm qua, thực ra sau khi anh giải thích, cô cũng đã nguôi ngoai rồi.

Nếu cô cứ giữ mãi trong lòng, chẳng phải là đã rơi vào bẫy của Quý Anh Ngữ sao.

Phải công nhận, mỗi lần Quý Anh Ngữ ra tay đều rất hiểm, đều khiến lòng cô khó chịu, không phải là hành hạ thể xác cô, mà là từng bước phá hủy lòng tin giữa cô và Lục Sâm.

Đây là một đối thủ rất mạnh.

Lục Sâm, người đàn ông xui xẻo này, sao lại đen đủi như vậy.

Sắp kết hôn thì người yêu qua đời, khó khăn lắm mới thoát khỏi bóng ma, lấy vợ, em gái của bạn gái cũ lại nhảy ra gây chuyện.

Dù nói rằng đã kết hôn thì phải chấp nhận mọi thứ của anh, nhưng khi thực sự ở trong vai trò này, mới phát hiện ra đó không phải là một chuyện đơn giản.

Nhưng cô không sợ, cô có cả đời để so kè với Quý Anh Ngữ, sẽ có một ngày Lục Sâm sẽ mất hết kiên nhẫn với Quý Anh Ngữ.

Đối với Quý Anh Ly kia, cô cũng có tự tin có thể thay thế, chỉ là vấn đề thời gian dài hay ngắn mà thôi.

Bây giờ cô giả vờ giận dỗi với Lục Sâm, cũng chỉ là bước đầu tiên.

Phải để anh có chút cảm giác căng thẳng, để anh biết rằng, đối với tình yêu cô chưa bao giờ là người rộng lượng, sự bao dung cũng có giới hạn.

Lúc Lục Sâm sửa soạn xong đi ra, đã không thấy bóng dáng Mạc Noãn đâu.

Anh nhanh chóng chạy đến cửa sổ thư phòng nhìn, vừa hay thấy Mạc Noãn xách túi lên một chiếc taxi.

Cô gái này lại bỏ anh lại như vậy.

Lục Sâm bất đắc dĩ đứng bên cửa sổ, khựng lại một lúc, chỉ có thể gọi điện cho Hàn Thụ Nhân, nhờ anh ta mang giúp một phần bữa sáng đến văn phòng cho Mạc Noãn.

Vì không ăn sáng ở nhà, lúc Mạc Noãn đến văn phòng vẫn còn khá sớm.

Vừa ngồi xuống, bụng cô đã không kìm được mà kêu lên một tiếng "ọe".

Quả nhiên thói quen là một thứ rất đáng sợ, dù ở phương diện nào cũng vậy.

Chỉ vì nén một cục tức trong lòng mà không ăn sáng, cái bụng đã bắt đầu biểu tình.

Mạc Noãn nhíu mày, nói với hai đứa con trong bụng: "Các con yêu, ráng nhịn một chút nhé, mẹ sẽ đưa các con đi ăn sáng ngay đây." Mạc Noãn cất túi xách rồi đứng dậy chuẩn bị xuống lầu ăn sáng.

Vừa định mở cửa thì Hàn Thụ Nhân từ bên ngoài bước vào, trong tay còn xách một hộp giữ nhiệt.

Thấy cô chuẩn bị ra ngoài, anh không khỏi hỏi: "Tiểu Noãn, em định đi đâu vậy?

Anh mang bữa sáng cho em này, em ăn xong rồi hãy đi.” Mạc Noãn lờ mờ đoán được chuyện gì, cô nhận lấy hộp giữ nhiệt từ tay Hàn Thụ Nhân, đi đến bên bàn mở ra xem.

Tầng đầu tiên là món tiểu long bao cô thích ăn nhất, nhìn hình dáng có lẽ là do dì Vương tự tay làm.

Tầng thứ hai là cháo lá sen thanh đạm, vừa mở ra, hương thơm của lá sen đã lan tỏa, khiến người ta thèm ăn.

Dưới cùng là một ít củ cải muối.

Hàn Thụ Nhân thấy tâm trạng cô không tốt lắm, lại thêm việc Lục Sâm buổi sáng gọi điện đặc biệt dặn anh mang bữa sáng cho cô, anh liền biết hai người có lẽ đã giận dỗi nhau, bèn quan tâm hỏi: “Tiểu Noãn, em và A Sâm giận nhau à?” “Không có, chỉ là trong lòng em hơi khó chịu thôi.” Mạc Noãn hờ hững đáp.

Hàn Thụ Nhân không biết cụ thể giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, chỉ đơn thuần nghĩ rằng do phụ nữ mang thai đến giai đoạn cuối thai kỳ tâm trạng thường không ổn định, anh cười nói: “Tình hình của em bây giờ quả thật dễ bực bội hơn người bình thường.

Sáng nay em đi một mình, A Sâm lo lắm đấy, còn đặc biệt gọi điện bảo anh mang bữa sáng cho em, sợ em bị đói.” Tâm trạng Mạc Noãn không vui: “Nếu anh ta thật sự có lòng thì nên tự mình mang đến, cần gì phải nhờ tay người khác, chẳng có chút thành ý nào cả.” Hàn Thụ Nhân nhìn dáng vẻ dỗi hờn của cô mà có chút buồn cười: “A Sâm nói rồi, người giúp việc theo giờ nhà em xin nghỉ, buổi sáng anh ấy không kịp làm bữa sáng, mà mua đồ bên ngoài thì lại không yên tâm.

Nếu làm lại từ đầu thì em sẽ phải đợi khá lâu, nên mới nhờ anh mang từ nhà anh sang cho em, để em không bị đói.” Mạc Noãn cứng họng.

Lục Sâm này thật biết cách ăn nói, không để người khác có cơ hội hiểu lầm.

Rõ ràng là anh ta chọc cô tức giận, vậy mà những người bên cạnh lại tưởng cô giận dỗi vặt vãnh, còn hùa vào khuyên giải cô.

Mạc Noãn dứt khoát không nói nữa, tự mình ăn sáng.

Hàn Thụ Nhân cười lắc đầu rồi cũng bắt đầu xử lý công việc của mình.

Chỉ một lúc sau, Hàn Thụ Nhân nhận được điện thoại từ lễ tân, nói là thư ký Tống của Lục thị đến muốn gặp Mạc Noãn.

Chương 317

“Tiểu Noãn, Tống Trí đến rồi, đang ở dưới lầu.

Có cho cậu ấy lên không?” Hàn Thụ Nhân hỏi.

Mạc Noãn ngẩng đầu, nhớ lại lời Lục Sâm nói buổi sáng, cô lập tức đoán ra mục đích của anh ta, chắc là đến vì chuyện tại sao điện thoại của Quý Anh Ly vẫn gọi được.

Dù sao đi nữa, cô cũng không thật sự muốn gây sự gì với Lục Sâm.

Tống Trí đã đến thì gặp một lần cũng được, nghe xem anh ta nói gì, biết đâu có thể nghe ra manh mối nào đó.

“Để anh ấy lên đi.” Khoảng hai phút sau, Tống Trí vội vã đi lên.

Hàn Thụ Nhân biết họ có chuyện cần nói nên tự giác đóng cửa đi ra ngoài.

“Phu nhân.” Tống Trí nghiêm túc nhìn Mạc Noãn, trong ánh mắt lộ ra một tia áy náy.

Mạc Noãn cảm thấy hơi buồn cười, hiếm khi thấy được vẻ mặt này của Tống Trí.

“Lục Sâm bảo anh đến à?” “Không, đây là ý của tôi, là quyết định sau một đêm suy nghĩ của tôi.

Chuyện này do tôi gây ra, đương nhiên tôi phải tự mình đến giải thích với cô.” Mạc Noãn cười nhẹ, chỉ vào chiếc ghế sô pha không xa, ra hiệu cho anh ta ngồi.

Mạc Noãn cũng đứng dậy đi tới, thuận miệng hỏi: “Anh muốn uống gì không?” Tống Trí có chút vừa mừng vừa lo, vội vàng xua tay:

“Phu nhân, cô không cần khách sáo với tôi như vậy.

Lát nữa tôi còn phải về đi làm, không thể ở ngoài quá lâu được.” Mạc Noãn gật đầu, ngồi xuống đối diện Tống Trí rồi nói: “Chuyện này không liên quan đến anh, là có người cố ý phá hoại tình cảm vợ chồng chúng tôi.

Số điện thoại của Quý Anh Ly tự dưng xuất hiện trên điện thoại của Lục Sâm, tôi vô tình thấy nên gọi thử mới biết.” “Thì ra là vậy.” Tống Trí bừng tỉnh ngộ.

Anh cứ thắc mắc tại sao chuyện đã qua lâu như vậy mà đột nhiên lại bị nhắc đến, thì ra là có kẻ cố ý làm.

“Anh không biết sao?” Tống Trí lắc đầu.

Tối qua Lục Sâm hỏi được vài câu đã cúp máy, anh có thể đoán được đôi chút nhưng không biết chi tiết.

Mạc Noãn nhìn vẻ mặt của anh ta là biết tối qua Lục Sâm chỉ lo mắng người.

Người đàn ông đó ít khi nổi giận, nhưng một khi đã nổi giận thì cũng khá đáng sợ.

“Anh đừng nghe Lục Sâm nói bậy, chuyện này không trách anh đâu.” Đúng lúc này, Tống Trí đưa một chiếc điện thoại màu hồng đến trước mặt Mạc Noãn.

Mạc Noãn ngẩn ra, hỏi: “Đây là gì?” “Đây là điện thoại A Ly dùng năm đó.

Mấy năm trước Lục tổng vứt cho tôi bảo tôi đi xử lý, tôi thấy bên trong vẫn còn tiền nên tiện tay ném vào ngăn kéo.

Pin bên trong sớm đã hỏng rồi.

Tôi vừa mang đi sửa, thay pin đa năng mới vào, miễn cưỡng vẫn mở máy được.

Có thể tra cứu lịch sử cuộc gọi trên đó, cuộc gọi đến gần nhất cũng là từ mấy năm trước.” Tống Trí đương nhiên biết Mạc Noãn để tâm nhất điều gì, chẳng qua là sau khi kết hôn với cô, Lục Sâm vẫn nhớ mãi không quên bạn gái cũ.

Vì vậy, sáng sớm anh mới đến công ty lấy điện thoại mang qua cho Mạc Noãn xem.

Mạc Noãn không nhận lấy chiếc điện thoại Tống Trí đưa, khó hiểu nhìn anh: “Vậy là điện thoại vẫn luôn ở chỗ anh?

Anh vừa mới mở máy sao?” Cô cứ tưởng điện thoại ở chỗ Lục Sâm, sáng nay cô vì hành động giả tạo của Quý Anh Ngữ mà quá tức giận, không cho Lục Sâm cơ hội giải thích cặn kẽ.

Tống Trí gật đầu: “Vâng, vẫn luôn ở trong ngăn kéo của tôi ở công ty.

Pin để quá lâu đã hỏng, tôi tìm thợ sửa chữa xử lý một chút mới miễn cưỡng mở máy được, nhưng cũng bị ảnh hưởng, nhiều chức năng không dùng được nữa.” “Vậy tại sao vẫn gọi được?” Mạc Noãn chìm vào suy tư.

“Đây cũng là vấn đề tôi nghĩ cả đêm mà không thông.

Điện thoại này sớm đã hết pin, cho dù trong sim vẫn còn tiền, cô gọi đến cũng chỉ báo là tắt máy, không thể nào gọi thông được.” “Liệu có khả năng chiếc sim này hiện đang được người khác sử dụng không?” Mạc Noãn vừa nói vừa nhận lấy chiếc điện thoại.

Không biết tại sao, cầm chiếc điện thoại này, trong lòng cô dâng lên một cảm giác kỳ lạ.

Tống Trí gật đầu: “Cũng chỉ có cách giải thích đó mới hợp lý.” Mạc Noãn nghĩ đến điều gì đó, nhanh chóng thao tác trên điện thoại, mở lịch sử cuộc gọi ra.

Quả nhiên như lời Lục Sâm nói, trong một khoảng thời gian mấy năm trước, anh đã thường xuyên gọi vào số này, hơn nữa lần nào cũng gọi vào lúc đêm khuya.

Tình trạng này duy trì một thời gian, sau đó thỉnh thoảng mới gọi một lần.

Mạc Noãn kiên nhẫn lướt xuống, quả nhiên ở cuối cùng nhìn thấy một số lạ, trên điện thoại của Quý Anh Ly không hề lưu tên, thời gian là không lâu sau khi Lục Sâm ngừng hành động đó.

“Khoảng thời gian Lục Sâm điên cuồng gọi điện cho người đã khuất đó, ngoài anh ra còn có ai khác biết không?” Mạc Noãn nhìn Tống Trí.

Tống Trí suy nghĩ một lát rồi nói: “Thời gian đó cậu cả nhà họ Lục cũng xảy ra chuyện, nhà họ Lục chìm trong một màu u ám.

Lục tổng ở trước mặt người nhà họ Lục cứ như không có chuyện gì, nên người nhà họ Lục chắc chắn không thể biết chuyện này được.

Nếu nói có ai biết, có lẽ Diệp tổng sẽ biết, vì thời gian đó Diệp tổng thường xuyên đi uống rượu với Lục tổng.

Có những lúc không làm phiền tôi, uống xong rượu là đưa thẳng Lục tổng về nhà.” Mạc Noãn nhìn lướt qua số điện thoại trong lịch sử cuộc gọi, hỏi lại: “Diệp Tử Hạo mấy năm nay có đổi số không?” “Theo tôi biết thì không, anh ấy và Lục tổng đều đã nhiều năm không đổi số.

Dù sao ở vị trí này, thường sẽ không dễ dàng đổi số điện thoại.

Hơn nữa hai số của Diệp tổng tôi đều biết, đều không phải số này.” “Số này của Quý Anh Ly là số cá nhân phải không?” Mạc Noãn hỏi.

Người như họ thường sẽ phân biệt số công việc và số cá nhân.

“Đúng vậy, số này của Quý Anh Ly chỉ có vài người biết.” “Vậy thì đúng rồi.

Chương 318

Chủ nhân của số điện thoại này rất có khả năng chính là người biết số của Quý Anh Ly chưa bị hủy, và cũng rất có khả năng đã chiếm dụng số này.” Thực ra trong lòng Mạc Noãn đã có đáp án, ngoài Quý Anh Ngữ ra, sẽ không có ai khác.

Tống Trí nghe mà lơ mơ không hiểu, vừa định hỏi thêm thì Mạc Noãn đã lên tiếng: “Thư ký Tống, anh mang điện thoại đưa cho Lục Sâm, bảo anh ta xem lịch sử cuộc gọi, anh ta sẽ biết phải làm gì.” Không tin vào trực giác của phụ nữ sao?

Lần này cô sẽ đưa ra bằng chứng cho anh xem, để xem anh còn gì để nói.

Tống Trí gật đầu, đáp: “Được.” Nhưng anh vẫn không nhịn được mà giải thích lại một lần nữa: “Phu nhân, chuyện này tôi vẫn phải giải thích lại với cô, hoàn toàn là hậu quả của việc tôi làm việc không chu toàn.

Lục tổng sớm đã bảo tôi xử lý rồi, là tôi đã không làm tốt.

Tôi đã theo Lục tổng nhiều năm như vậy, tôi có thể đảm bảo, tấm lòng của anh ấy đối với cô tuyệt đối là chân thành, cho dù là với A Ly ngày xưa, anh ấy cũng chưa chắc đã quan tâm cô đến vậy.” Lục Sâm trước kia đối với Quý Anh Ly quả thật không tệ, nhưng thật sự không được chu đáo tỉ mỉ như với Mạc Noãn bây giờ.

Hiện tại hoàn toàn là kiểu nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa.

Mạc Noãn vừa thèm ăn gì, Lục Sâm sẽ lập tức gọi điện cho anh, bất kể là lúc nào.

Bây giờ, công việc anh làm nhiều nhất với tư cách thư ký là đi mua đồ.

Sáng hôm qua còn bắt anh đích thân xuống tận vùng quê để mua gà ta, lại còn dặn không được chậm trễ.

Anh mặc vest chỉnh tề lái xe đi, kết quả mang về rất nhiều gà.

Những người dân ở đó cứ nhìn anh chằm chằm như thấy quỷ.

Kỳ lạ hơn nữa là chỉ lấy chân gà, mua xong anh lại gửi chuyển phát nhanh tặng người khác.

Hỏi ra mới biết là để làm món chân gà chua cay, thật sự khiến người ta sốc tận óc.

Nói chung, anh cảm thấy, từ sau khi tổng tài nhà mình kết hôn, anh càng ngày càng không nhìn thấu được ngài ấy, hoàn toàn biến thành một người chồng hoàn hảo 24 hiếu.

Mạc Noãn chỉ nhếch mép, nhìn Tống Trí vài giây rồi nói: “Từ khi nào mà thư ký Tống cũng biết nói những lời trái với lòng mình vậy?” “Phu nhân, tôi thật sự không nói bừa, tôi nói thật đấy.” Mạc Noãn nhướng mày, liếc nhìn đồng hồ rồi nói với Tống Trí: “Thư ký Tống, bây giờ là giờ làm việc bình thường, anh chắc là còn muốn ở lại chỗ tôi nữa sao?” Tống Trí giật mình, lập tức cáo từ: “Đúng là không còn sớm nữa, tôi đi trước đây.

Phu nhân, nếu cô có thắc mắc gì có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào.” Nói xong, anh lập tức chạy ra ngoài.

Trong ấn tượng của Mạc Noãn, Tống Trí luôn là một người thông minh, khéo léo, biết tiến biết lùi, chuyện nên nói thì sẽ nói, chuyện không nên nói thì dù có hỏi thế nào cũng không moi ra được.

Không ngờ anh ta còn có một mặt hài hước như vậy, xem ra là cô chưa hiểu sâu về anh ta, với lại tối qua Lục Sâm chắc đã dọa người ta thật rồi.

Tống Trí đi rồi, Hàn Thụ Nhân bước vào, khó hiểu nhìn Mạc Noãn: “Tiểu Noãn, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Sao cả người thư ký Tống cứ là lạ, vội vàng chạy đi, hoàn toàn khác với phong thái ngày thường của cậu ấy.” “Anh ta không báo cho Lục Sâm mà tự mình chạy đến đây, chắc là sợ Lục Sâm trách phạt.” Mạc Noãn khẽ nhếch môi, thản nhiên nói.

Hàn Thụ Nhân thấy Mạc Noãn như vậy, cảm thấy đây chỉ là chút gia vị tình yêu giữa vợ chồng người ta nên cũng không hỏi kỹ.

Tống Trí vừa ra khỏi Mạc thị, điện thoại của anh liền reo lên.

Quả nhiên là Lục Sâm gọi tới.

Hai người này đúng là vợ chồng, chẳng lẽ có thần giao cách cảm, biết anh vừa ra khỏi Mạc thị sao?

“Lục tổng.” “Thư ký Tống, cậu càng ngày càng không ra thể thống gì rồi đấy.

Đã vào giờ làm lâu rồi mà vẫn chưa thấy bóng dáng cậu đâu.” Giọng Lục Sâm trầm thấp.

Tống Trí thầm thở dài, có chút thất vọng.

Trước đây anh có đến muộn một chút thì tổng tài nhà mình chắc chắn sẽ không truy hỏi, quả nhiên lần này đã chọc vào tổ kiến lửa rồi.

“Tôi đang trên đường rồi, sắp đến công ty ngay đây.” “Cậu cứ từ từ mà đến, tôi sẽ bảo phòng hậu cần chấm công cho cậu nghiêm ngặt.” Lục Sâm nói giọng nửa đùa nửa thật.

Tống Trí méo mặt, bất lực thở dài.

Tại Lục thị, Tống Trí cảm nhận rõ ràng áp suất thấp trong văn phòng, giọng nói có chút yếu ớt, dù sao cũng đã làm sai, khí thế không đủ: “Lục tổng, tôi về rồi.” “Đừng nói với tôi là cậu đã đi tìm Noãn Noãn đấy.” Lục Sâm không ngẩng đầu lên hỏi.

Tống Trí tuy rất muốn chối, nhưng bên Mạc Noãn dường như đã phát hiện ra manh mối gì đó, anh chỉ đành gật đầu: “Vâng.” Lục Sâm đột ngột ngẩng đầu, ánh mắt nhìn Tống Trí mang theo một luồng áp lực: “Cậu đúng là thư ký tốt của tôi, chỉ toàn gây thêm rắc rối cho tôi.” “Không có, tôi đặc biệt đến để giải thích cho phu nhân.

Hiện tại chỉ có cái này mới có thể chứng minh sự trong sạch của ngài.” Tống Trí vừa nói vừa lấy chiếc điện thoại trong túi quần ra, đưa đến trước mặt Lục Sâm.

Lục Sâm nhìn chiếc điện thoại màu hồng trong tay Tống Trí, đôi mắt khẽ nheo lại, giọng điệu không rõ là cảm xúc gì: “Điện thoại vẫn còn, cậu còn mang nó đến trước mặt Noãn Noãn.” “Lục tổng, ngài yên tâm đi.

Điện thoại để quá lâu rồi, cho dù đã sửa lại thì nhiều thứ cũng không xem được.

Lúc đó tôi ở ngay trước mặt phu nhân, phu nhân chỉ xem lịch sử cuộc gọi, không hề xem những thứ khác.” “Cậu căng thẳng cái gì, tôi có nói gì đâu.” Tống Trí cảm thấy cả người không ổn.

Cặp vợ chồng này thật sự phiền phức, hai người họ mâu thuẫn, anh phải chạy đôn chạy đáo giúp đỡ, kết quả là hai bên đều không được lòng, trong ngoài đều không phải là người.

“Phu nhân bảo tôi đưa điện thoại cho ngài, để ngài tự kiểm tra lịch sử cuộc gọi bên trong, hình như ngoài ngài ra còn có người khác gọi đến.” Lục Sâm lật xem danh bạ.

Từ sau khi A Ly mất, người gọi vào điện thoại của cô chỉ có mình anh.

Nhưng khi lật đến phía sau, anh khựng lại, không ngờ lại có một người khác gọi đến, hơn nữa còn là sau khi anh đã bỏ được thói quen bất thường đó.

Ý của Mạc Noãn có lẽ là muốn anh đi tra số điện thoại này.

"Cậu đi tra số điện thoại này xem có thể tra được nó đứng tên ai không." Tống Trí gật đầu, lại nói: "Còn một chuyện nữa tôi cần báo cáo với ngài.

Sim điện thoại cũ của A Ly có lẽ đang bị người khác sử dụng, nếu không thì không thể nào gọi được." Lục Sâm khẽ liếc Tống Trí một cái, vẻ mặt mang mấy phần khinh bỉ: "Tôi không phải kẻ ngốc, chuyện đơn giản như vậy không cần cậu phải nhắc lại cho tôi lần nữa." Tống Trí bất lực sờ mũi, lui ra khỏi văn phòng.

Lục Sâm đứng bên cửa sổ, lặng lẽ nhìn tòa nhà lớn ở phía không xa.

Xem ra đối với Quý Anh Ngữ, anh thật sự đã quá tin tưởng, đến mức độ nhạy bén cũng giảm sút, để xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Chương 319

Tối qua anh cũng đã suy nghĩ cả đêm, cô ta căn bản không có cơ hội chạm vào điện thoại của anh.

Tống Trí mới là người có khả năng tiếp xúc với điện thoại của anh nhất.

Nhưng đối với Tống Trí, anh tin tưởng một trăm phần trăm, nếu không đã không giao những việc quan trọng cho anh ta xử lý.

Nhớ lại những sự thật mà Hứa Chi Lam nói ra, cô ta không phải gián điệp, người tráo đổi bản thiết kế là một người khác.

Người này chắc chắn vẫn đang ẩn náu ở Lục thị.

Chỉ không biết hai người này có phải là cùng một người không?

Quý Anh Ngữ lại làm sao có thể dính líu đến người này?

Nhiều chuyện anh không dám nghĩ sâu, hễ nghĩ là lại cảm thấy những nhận thức trước đây dường như đều sai lầm, còn có những sự thật đáng sợ hơn đang chờ đợi anh.

Mạc Noãn biết Lục Sâm tan làm chắc chắn sẽ đến đón cô, vì vậy cô đã đi trước, thẳng đến nhà họ Mạc.

Kết quả Lục Sâm đương nhiên đến nơi mà không gặp được ai.

Hàn Thụ Nhân thấy anh đi lên, cười nói: “A Sâm, Tiểu Noãn đi rồi.” Lục Sâm không khỏi bật cười.

Cô nhóc này quả thật tức giận rồi, đi làm và tan làm đều không cho anh đưa đón.

Anh cười cười rồi đành phải trực tiếp về nhà.

Chỉ là về đến nhà còn có chuyện buồn bực hơn, Mạc Noãn căn bản không về nhà.

Trong chốc lát, anh không đoán được cô đi tìm Mễ Nặc hay là đã về nhà họ Mạc.

Lúc này Mạc Noãn đang ở nhà họ Mạc, đang trêu đùa bé Hữu An.

Cô bé ngày càng xinh xắn, lúc này miệng nhỏ đang ngậm một bình sữa, mắt nhắm nghiền mút lấy mút để, dường như đã dùng hết sức lực toàn thân.

Mạc Noãn bật cười: “Chẳng trách mọi người đều nói ‘dùng cả sức bú sữa mẹ ra’, bé Hữu An cho chị biết, bú sữa quả thật cần dùng sức rất lớn.” “Chị, chị với anh rể cãi nhau à?” Mạc Tử Hi tò mò hỏi.

“Chị tan làm qua đây thăm Hữu An một chút, em nghĩ nhiều rồi.” Mạc Tử Hi không tin, trêu chọc nhìn Mạc Noãn: “Chị, chị nói dối mà mắt cũng không thèm chớp.

Bình thường chị với anh rể đi đâu cũng có đôi có cặp, có bao giờ thấy chị đi một mình đâu.” “Nhiều lời thật.” Mạc Tử Hi cười: “Có phải anh rể đã làm chuyện gì có lỗi với chị không?

Cho nên chị mới giận anh ấy?” Mạc Noãn không nói gì.

Mạc Tử Hi đột nhiên mở to mắt: “Chẳng lẽ còn nghiêm trọng hơn em tưởng?

Có tiểu tam à?” Mạc Noãn gõ mạnh vào đầu Mạc Tử Hi một cái: “Đừng nói bậy, anh rể em không phải loại người đó.” Mạc Tử Hi bĩu môi: “Chị, dù sao cũng phải thông cảm cho em chứ, em còn đang ở cữ, cơ thể yếu ớt muốn chết, chị không thể bạo hành em được.

Nếu sau này em bị di chứng gì thì phải tìm chị nuôi em đấy.” “Bớt ăn vạ trước mặt chị đi, chị không ăn bộ này của em đâu.” Mạc Tử Hi lắc đầu: “Em xem ra rồi, phần lớn là chị đang tự giận chính mình thì có.

Em chỉ nói một câu không tốt về anh rể mà chị đã phản ứng lớn như vậy.” Mạc Noãn im lặng.

Thật lòng mà nói, cô cũng biết mình không giận Lục Sâm nhiều đến thế, chỉ là đang dằn vặt với chính mình, tại sao lại bị Lục Sâm nắm thóp đến vậy, anh chỉ cần vài câu giải thích là có thể khiến cô nguôi giận.

“Em gái của bạn gái cũ anh rể em ba lần bảy lượt đến khiêu khích.” Mạc Noãn đột nhiên nói với Mạc Tử Hi.

Mạc Tử Hi ngẩn ra: “Không phải là cái người mà lần trước em với chị gặp ở trung tâm thương mại, cái người đến giúp Khang, nói là học tâm lý học đó chứ?” Mạc Noãn không ngờ Mạc Tử Hi phản ứng nhanh như vậy, một phát đã đoán ra là ai, cô cũng không giấu giếm: “Chính là cô ta.” Nhắc đến người đó, Mạc Tử Hi vẫn còn một bụng tức: “Chị, người phụ nữ đó vừa nhìn đã biết thủ đoạn cao tay, chị phải cẩn thận đấy.” “Em cũng đừng tức giận nữa.

Nói một cách khách quan, những lời cô ta nói lần đó cũng khá chuẩn.” Kết cục của cô và Đinh Duệ quả thật không tốt, con sinh ra cũng phải tự mình nuôi.

Mạc Tử Hi bĩu môi: “Cứ cho là cô ta nói chuẩn đi, nhưng đối với loại người này chị phải chủ động tấn công, không thể để cô ta nghĩ chị dễ bắt nạt, suốt ngày được đằng chân lân đằng đầu.” Mạc Noãn cũng nghĩ vậy, nhưng vì hai nhóc trong bụng, nhiều kế hoạch của cô không thể thực hiện được, có cảm giác bị bó tay bó chân.

Mạc Noãn chỉ vào bụng mình: “Chị bây giờ như thế này không tiện lắm.” Mạc Tử Hi lắc đầu, làm một động tác giết người: “Chị, chị đúng là ngốc đi rồi.

Chủ động tấn công đâu phải là bảo chị tự mình ra tay, có một câu gọi là mượn dao giết người, chị chỉ cần thêm dầu vào lửa là được, hoàn toàn không cần tự mình động thủ.” Mạc Noãn đăm đăm nhìn Mạc Tử Hi mấy giây, trong lòng có một cảm giác khó tả.

Trước đây cô chưa từng nghĩ sẽ có ngày hòa thuận với Mạc Tử Hi, càng đừng nói là nghe em ấy bày mưu tính kế.

“Em trông có vẻ rất có kinh nghiệm nhỉ?

Chuyện này chắc em làm không ít rồi phải không?” Mạc Tử Hi cười gượng: “Chuyện quá khứ đừng nhắc lại nữa, nhân vật phản diện này đã cải tà quy chính rồi.” “Vậy em thử nói xem, mượn kiểu gì?” “Mẹ của anh rể, mẹ chồng của chị ấy, em thấy bà ấy đối với chị rất tốt mà, sức chiến đấu cũng bùng nổ.

Thời gian này em cũng xem như đã nhìn ra, không chỉ bà ấy, mà người nhà họ Lục đều rất thích chị.

Hơn nữa chị còn mang thai một cặp song sinh cho nhà họ Lục, là công thần lớn nhất.

Lúc này chị không tiện ra tay, chính là thời cơ tốt nhất để dùng họ.

Chị đến trước mặt họ than khổ một chút, đảm bảo từng người một sẽ nhảy ra, chủ động giúp chị đấu với tiểu tam.” “Như vậy không hay lắm đâu?” Mạc Noãn nhíu mày, chuyện này sẽ làm khó người nhà họ Lục.

Mạc Tử Hi thấy Mạc Noãn có vẻ không muốn, tưởng là cô không chịu than khổ, bèn nói: “Chị, tính cách của chị đúng như lời ba nói, không chịu mềm mỏng.

Chị đến trước mặt họ rơi vài giọt nước mắt thì có sao đâu, thỉnh thoảng tỏ ra yếu đuối một chút hiệu quả sẽ rất tốt.” Mạc Noãn bật cười, lời nói của Mạc Tử Hi đâu đâu cũng toát ra mùi “bạch liên hoa” nồng nặc.

“Không phải, chị của Quý Anh Ngữ có ơn với nhà họ Lục, chị làm vậy sẽ khiến họ khó xử.” Mạc Tử Hi không giống Mạc Noãn, không biết nghĩ cho người khác, cô trước nay là người có thù tất báo, anh không cho tôi yên thì tôi cũng nhất định không để anh yên, bất kể dùng cách gì.

“Chị cũng nói rồi, đó là chị của cô ta, chứ không phải cô ta.

Suy nghĩ nhiều thế làm gì.

Ân tình của chị cô ta là ân tình, chị sinh con đẻ cái cho nhà họ thì không phải là ân tình à?

Người nhà họ Lục phải đưa ra lựa chọn giữa chị và cô ta, xem họ muốn cháu và con dâu của mình, hay là muốn em gái của ân nhân.” “Đúng là một kẻ vô lại.” Mạc Noãn lắc đầu, cô không thể quyết đoán được như Mạc Tử Hi.

Chương 320

“Chị, chị thử xem đi, lúc này là lúc dễ thử lòng người nhất đấy.” “Được rồi, chuyện của chị em cũng đừng lo, chị sẽ xử lý tốt, không để người khác bắt nạt không công đâu.” “Cũng đúng, nghĩ lại hồi xưa em tìm đủ mọi cách bắt nạt chị, nhưng hình như chưa lần nào thành công.

Người như chị tâm tư quá sâu, chuyện gì cũng sẽ tính toán kỹ lưỡng rồi mới hành động, không giống em, thường xuyên đầu óc nóng lên là làm, kết quả đều không được tốt đẹp.” “Biết là tốt rồi.

Có những chuyện phải một phát trúng đích, chị không có sức lực để lặp đi lặp lại giày vò.” Hai người chỉ mải nói chuyện, không ai để ý đến bé Hữu An trên nôi.

Mãi đến khi dì Vương lên mới phát hiện cả mặt và cổ bé Hữu An toàn là sữa, do ăn quá no nên bị trớ ra.

“Tôi thật sự phục hai chị em cô đấy.

Hai người trông một đứa trẻ mà cũng trông thành ra thế này.

Quần áo cũng ướt rồi, phải thay ngay lập tức, nếu không sẽ bị cảm lạnh.

Tã cũng nên thay rồi, để lâu không tốt cho mông của trẻ con.” Dì Vương vừa lau mặt cho bé Hữu An, vừa nói với hai người.

Mạc Tử Hi bĩu môi, chân cô vẫn chưa đi lại bình thường, chỉ có thể cà nhắc đi vào tủ lấy quần áo và tã đưa cho dì Vương.

Dì Vương nói với Mạc Noãn: “Tiểu Noãn, con cũng học hỏi đi, sau này con có hai đứa, đầu sẽ còn to hơn.” Mạc Noãn cười ngượng nghịu gật đầu, chăm chú nhìn dì Vương chăm sóc bé Hữu An.

Cậu nhóc ăn no rồi ngủ, mặc cho bị giày vò thế nào cũng ngủ rất say.

Đến bữa tối, Lục Sâm và Hàn Thụ Nhân lại cùng lúc bước vào.

Nhìn thấy anh, mắt cô khẽ sáng lên.

Mạc Noãn lại lườm anh một cái thật sắc.

Chuyện cô đến nhà họ Mạc cô không hề nói cho Hàn Thụ Nhân, không ngờ anh vẫn như cái đuôi, bám riết thật, tìm đến đây ngay lập tức.

Hàn Thụ Nhân nhìn sự tương tác giữa cặp đôi nhỏ này, chỉ đành bất lực lắc đầu.

Dì Vương lại cười nói với Lục Sâm: "A Sâm, mau vào ngồi đi.

Tối nay dì hầm con gà ta mà hôm qua con cho người mang đến đấy, thịt ngon lắm, rất thơm." Lục Sâm gật đầu, rồi ngồi xuống bên cạnh Mạc Noãn.

Vì sắp ăn cơm nên bé Hữu An được đặt trong xe đẩy.

Hàn Thụ Nhân có thói quen mỗi ngày tan làm về đều phải bế cậu nhóc một lúc, nhưng hôm nay không biết Hữu An bị làm sao, Hàn Thụ Nhân vừa bế lên, bé đã "oa" một tiếng khóc ré lên.

Mạc Noãn liếc nhìn Lục Sâm, rồi lại nhìn bé Hữu An, có phần hiểu ra chuyện gì.

Cái chân dưới bàn đá nhẹ Lục Sâm một cái: "Mau bế đi, chắc chắn lại là vì anh." Lục Sâm nhếch môi, bế Hữu An từ tay Hàn Thụ Nhân qua.

Quả nhiên, bé Hữu An vừa vào lòng anh đã nín khóc, mở đôi mắt to vẫn còn đẫm lệ.

Lục Sâm lau nước mắt cho bé, cả khuôn mặt bé dường như lập tức tươi cười, không rõ ràng, nhưng nếu nhìn kỹ thì đúng là đang cười.

“A Sâm, Hữu An hình như bám em rồi.” Hàn Thụ Nhân cười nói.

“Lớn lên chắc sẽ đỡ hơn.” Lục Sâm hờ hững đáp.

Lục Sâm bế Hữu An một lúc, cậu nhóc liền ngủ thiếp đi.

Lục Sâm đặt bé vào xe đẩy, sau đó cùng mọi người ăn cơm.

Ăn cơm xong, mọi người dường như biết hai người họ có chuyện cần nói, liền lần lượt tản đi.

Phòng khách trong chốc lát chỉ còn lại hai người.

“Noãn Noãn, vẫn chưa hết giận à?” Lục Sâm nghiêm túc nhìn Mạc Noãn.

Mạc Noãn mím môi nhìn anh không nói gì, một lúc sau mới lí nhí nói: “Anh đuổi theo làm gì?

Em có chạy mất được đâu, làm cho mọi người đều tưởng chúng ta cãi nhau.” Rõ ràng là giọng điệu hỏi vặn, nhưng lại giống như lời nũng nịu thủ thỉ giữa những người yêu nhau.

Nghe vậy, khóe môi Lục Sâm cong lên nhiều hơn.

Anh nhẹ nhàng ôm Mạc Noãn tựa vào vai mình.

Tay Mạc Noãn cũng không kìm được mà vòng qua ôm lấy vòng eo rắn rỏi của anh.

“Sáng nay em lén lút rời đi, tối lại không về nhà, anh không yên tâm, nên đuổi theo xem sao.” Lục Sâm nghiêm túc nói, như thể đang trả lời câu hỏi vừa rồi của cô.

Mạc Noãn bật cười.

Người đàn ông này, cô sớm đã vô cùng chắc chắn rồi, cả đời này thật sự không thể rời xa anh được nữa.

Cô cũng muốn giận anh, muốn lạnh nhạt với anh một thời gian, nhưng hễ nhìn thấy đôi mắt anh tuấn, đường nét dịu dàng của anh, cô lại không nỡ, dường như đặc biệt trân trọng từng phút từng giây ở bên anh.

Cảm giác này thật sự rất kỳ diệu, giống như một tín hiệu được truyền đến từ tiềm thức.

Trong lòng có chút bất lực.

Mạc Noãn không mất trí nhớ, rốt cuộc là yêu người đàn ông này đến mức nào, đến nỗi thỉnh thoảng lại nảy ra những suy nghĩ khó tin như vậy.

Chẳng trách, mọi người đều nói phụ nữ trong tình yêu đều mù quáng, câu nói này áp dụng lên người cô quả thật không sai chút nào.

Nghĩ vậy, cô đã nắm lấy tay anh, nhẹ nhàng xoa nắn.

Lòng bàn tay anh vẫn ấm áp như ngày nào, luôn khiến lòng cô vô cùng an định.

Chương 321

Hai người đều không nói gì, Mạc Noãn lặng lẽ tựa vào vai anh.

Không biết đã tựa bao lâu, Lục Sâm nghe thấy tiếng thở đều đều, cúi đầu nhìn, Mạc Noãn vậy mà đã ngủ thiếp đi.

Lục Sâm thật sự vô cùng bất lực, giấc ngủ của Mạc Noãn bây giờ quả thật tốt không còn gì để nói, bất kể trong hoàn cảnh nào cũng có thể ngủ được.

Mạc Tử Hi thực ra có chút lo lắng, nên định lẻn vào xem sao.

Vừa bước vào đã thấy Mạc Noãn tựa vào vai Lục Sâm, Lục Sâm dịu dàng mà bất lực ngắm nhìn cô.

Khung cảnh đó thật sự đẹp đến không ngờ.

Thấy hai người không bị làm phiền, Mạc Tử Hi lại lặng lẽ lui ra.

Dì Vương thấy cô đến, không nhịn được hỏi: "Tử Hi, Tiểu Noãn và A Sâm vẫn ổn chứ?" Mạc Tử Hi khẳng định gật đầu, nhìn dì Vương và Hàn Thụ Nhân nói: "Mọi người yên tâm đi, chị gái con tựa vào người anh rể ngủ rồi, hai người họ tuyệt đối không cãi nhau được đâu." Hàn Thụ Nhân cũng nhìn vợ mình: "Anh đã nói là em lo hão mà, A Sâm không thể nào cãi nhau với Tiểu Noãn được, hai đứa nó tuyệt đối không cãi nhau được." "Bây giờ thì nói chắc như đinh đóng cột nhỉ, làm như anh không lo lắng vậy.

Vừa nãy người đợi Tử Hi qua đây là ai thế?" Dì Vương không chút nể nang hỏi vặn lại.

Mạc Tử Hi cười lắc đầu, dường như đã quen với cảnh tượng này, đi trêu bé Hữu An.

Vì còn sớm, Mạc Noãn thực ra ngủ rất nông.

Lục Sâm đặt cô lên giường là cô đã tỉnh, nhìn quanh phòng, không nhịn được nói: “Sao anh lại bế em lên lầu rồi?” “Em ngủ rồi, tựa vào anh ngủ không thoải mái, nên anh bế em lên đây.” “Tại sao không về nhà?” Mạc Noãn hỏi với giọng hơi mơ màng, mềm mại.

Nghe vậy, mắt Lục Sâm lập tức sáng lên, xác nhận lại một lần nữa: “Về nhà của chúng ta sao?” “Anh hỏi gì lạ vậy, em còn có mấy cái nhà nữa chứ, đương nhiên là về nhà của hai chúng ta.” Mạc Noãn kỳ quái nhìn Lục Sâm, có chút không hiểu tại sao anh lại hỏi như vậy.

Mạc Noãn vừa dứt lời, Lục Sâm liền cảm nhận rõ ràng ánh mắt anh sáng lên, có kinh ngạc, có cảm động, thậm chí còn có cả những cảm xúc mà cô không thể hiểu nổi.

Mạc Noãn không định ngủ tiếp mà vịn vào cánh tay anh ngồi dậy, khẽ lẩm bẩm: "Một người đàn ông to xác mà cứ kỳ kỳ quái quái, không biết trong đầu đang nghĩ gì nữa." Đang lúc Mạc Noãn lẩm bẩm một mình, trước mắt cô bỗng có một bóng đen ập xuống.

Khi cô kịp phản ứng, Lục Sâm đã cúi xuống hôn cô.

Khóe môi Mạc Noãn thoáng hiện ý cười, cô đáp lại nụ hôn của anh.

Đó là một nụ hôn nóng bỏng triền miên và kéo dài, cho đến khi Lục Sâm cảm thấy nếu cứ tiếp tục thì bản thân sẽ không kiềm chế được, hai người mới miễn cưỡng dừng lại.

Mạc Noãn nhìn dáng vẻ của anh, gò má hơi ửng hồng, cô đẩy Lục Sâm một cái, "Mau đi thôi, dạo này trời tối hơi sớm rồi, nán lại một lát nữa là trời sập tối đấy." Lục Sâm hài lòng véo mũi Mạc Noãn, nghiêm túc nói: "Cảm ơn bà Lục đã khoan hồng độ lượng, bằng lòng về nhà cùng anh." Mạc Noãn ngẩn ra một lúc, rồi đột nhiên hiểu ra, cô chỉ vào mũi mình, "Anh tưởng hôm nay tôi giận dỗi nên về nhà mẹ đẻ à?" Lục Sâm cười ngượng nghịu, không nói gì, nhưng biểu cảm đã nói lên tất cả. "Làm ơn đi, em thật sự không nghĩ vậy đâu, em chỉ chọc anh chơi thôi, muốn xem lúc nào anh mới đuổi theo.

Hơn nữa, hôm đó tâm trạng Tử Hi không tốt lắm, Tiểu Hữu An lại bị dọa sợ, em tiện thể qua xem một chút, từ đầu đến cuối em chưa từng nghĩ sẽ ở lại nhà họ Mạc." Mạc Noãn khẽ đấm vào lồng ngực Lục Sâm, nụ cười không thể kìm nén trên mặt.

Cô thật không biết phải nói anh thế nào nữa, lại có thể có suy nghĩ như vậy.

Hơn nữa, lúc nãy cô đang ngủ, nếu anh muốn đưa cô đi thì quả thực quá dễ dàng.

Nhưng không, người đàn ông này còn đặc biệt bế cô lên lầu, rõ ràng là không định làm chuyện trái ý cô lúc cô đang ngủ, anh đã cho cô sự tôn trọng tuyệt đối.

Người đàn ông này, có lúc thích giở trò ngang ngược, nhưng có lúc lại đặc biệt kiên trì nguyên tắc, quả thực là một con người đầy mâu thuẫn.

Nhưng cách làm này của anh lại khiến cô vô cùng thích thú, trong phút chốc, trái tim cô như được lấp đầy, một luồng hơi ấm lan tỏa khắp tứ chi.

Nghe Mạc Noãn nói vậy, Lục Sâm cũng sững sờ, ngập ngừng nói: "Anh tưởng…" Mạc Noãn bịt miệng anh lại, khóe môi cong lên một nụ cười rạng rỡ, "Đừng nói nữa, anh Lục, đưa em về nhà đi." "Được." Lúc hai người tay trong tay xuống lầu, Hàn Thụ Nhân và dì Vương đang ngồi trên sofa xem TV, Tiểu Hữu An được dì Vương bế trong lòng.

Thấy họ đi xuống, ông cũng thấy lạ, Hàn Thụ Nhân lên tiếng hỏi: "Hai đứa tối nay không ở lại đây à?" Mạc Noãn nhướng mày, xem ra cách làm của cô đã khiến mọi người hiểu lầm, ai cũng tưởng cô không vui nên định về nhà mẹ đẻ. "Chú Hàn, hôm nay cháu chỉ đến xem Tử Hi và Hữu An thôi ạ." "Vậy à, chú còn tưởng con định về nhà ở một thời gian." "Không có đâu ạ.

À phải rồi, Tử Hi đâu rồi?

Sao không thấy con bé?" Dì Vương cười một cách bí ẩn, chỉ ra ngoài cửa, "Hình như là nhận được điện thoại của ai đó, nên vội vàng chạy ra ngoài, chắc là có nội dung không tiện cho chúng ta nghe." "Vậy chúng cháu đi trước đây.

Dì Vương, dì nhớ giám sát Tử Hi uống nhiều canh lợi sữa một chút, Hữu An còn nhỏ như vậy, uống sữa bột dù sao cũng không tốt bằng sữa mẹ." Mạc Noãn không yên tâm dặn dò. "Yên tâm, tôi sẽ đốc thúc con bé.

Con bé đó hai hôm nay đã khá hơn một chút rồi, lúc đầu thì không có chút nào cả." "Vâng, vậy thì tốt rồi." Mạc Noãn gật đầu.

Nhìn biểu hiện của cô, lúc này Lục Sâm mới thật sự tin rằng cô chỉ đến thăm Mạc Tử Hi và Tiểu Hữu An.

Lòng dạ phụ nữ đúng là mò kim đáy biển.

Mạc Noãn đã diễn giải câu nói này đến mức cực hạn, hoàn toàn không làm theo lẽ thường.

Hai người vừa ra đến cửa thì gặp Mạc Tử Hi vừa nghe điện thoại xong trở về.

Không biết có phải là ảo giác của cô không, cô cảm thấy mặt Mạc Tử Hi có vẻ hơi đỏ, không nhịn được hỏi: "Em gọi điện cho ai mà lâu thế?" Mạc Tử Hi có chút ấp úng, ánh mắt lảng đi, "Không có ai cả, chỉ là một người bạn quen biết trước đây thôi." Mạc Noãn cảm thấy dáng vẻ này của em gái có chút không ổn, gọi điện cho bạn bè bình thường sao mặt lại hơi đỏ?

Hơn nữa, con bé làm gì có bạn bè thân thiết nào, những người trước đây đều là bạn bè xấu, sau khi những chuyện kia bị phanh phui, con bé đã hoàn toàn bị người ta xa lánh, ngay cả mấy lần nhập viện và sinh con cũng không thấy ai đến thăm. "Là con trai à?" Mạc Noãn buột miệng hỏi. "Không phải, là con gái." Mạc Tử Hi vội vàng phủ nhận.

Giải thích nhanh như vậy, chắc chắn có chuyện mờ ám.

Mạc Noãn lại dò hỏi: "Hứa Dương?" "Chị, chị đúng là nhiều chuyện thật.

Không nói với hai người nữa, anh rể, lái xe cẩn thận nhé." Mạc Tử Hi nói xong liền chạy đi.

Mạc Noãn lắc đầu, khẽ cười, "Đúng là ngốc, tâm sự chẳng giấu được chút nào, dăm ba câu đã tự mình bại lộ." Lục Sâm véo má cô, "Bà Lục, em đúng là nghịch ngợm, lại trêu người khác." Lúc lên xe, Mạc Noãn không nhịn được nói: "Lục Sâm, anh có biết không?

Chương 322

Hứa Dương đó từ rất lâu trước đây đã hỏi em về tình hình của Tử Hi rồi.

Em cứ tưởng họ đã liên lạc với nhau, không ngờ anh ta lại kéo dài lâu như vậy mới liên lạc, đúng là da mặt mỏng thật." Lục Sâm trong lòng thấy buồn cười, cô nhóc này da mặt cũng rất mỏng mà lại còn đi trêu chọc người khác, "Đúng là rất mỏng." Mạc Noãn nghiêng người nhìn Lục Sâm.

Vì ánh sáng trong xe hơi tối, chỉ có thể miễn cưỡng phác họa ra đường nét khuôn mặt của người đàn ông, nhưng vô cùng dịu dàng, khiến người ta không thể rời mắt.

Cô nhìn anh, nghiêm túc nói: "Đàn ông da mặt mỏng như vậy là không được rồi, chẳng trách đã ngoài ba mươi mà nghe nói vẫn chưa lấy được vợ.

Chậc chậc, nghĩ lại anh Lục năm đó dũng cảm biết bao, mới gặp em một lần đã có bản lĩnh mở miệng nói muốn kết hôn với em, da mặt còn dày hơn cả tường thành, thế mà em lại cứ mơ mơ màng màng bị lừa đi như vậy." Nghe Mạc Noãn nói thế, Lục Sâm bật ra tiếng cười trầm khàn, "Noãn Noãn nhà chúng ta đây rốt cuộc là đang khen anh hay đang dìm hàng anh thế?" "Anh tự hiểu đi.

Nhưng em thấy Tử Hi không thể sống cả đời như vậy được.

Nếu Hứa Dương đó thật sự có ý với con bé, cũng không ngại con bé có một đứa con, thì có thể thử xem sao.

Người đó tuy có chút không đáng yêu, nhưng nhìn chung vẫn là người thẳng thắn, chắc sẽ là một người đàn ông đáng để phó thác.

Chú Hàn nói, lúc ba em còn sống cũng rất coi trọng anh ta." "Chuyện này phải xem bản thân Tử Hi có đồng ý hay không, chúng ta nói cũng không tính.

Điều kiện tiên quyết để hai người ở bên nhau ít nhất là phải vừa mắt nhau." "Vậy là, anh Lục năm đó không phải yêu em từ cái nhìn đầu tiên, mà thực ra là thấy em thuận mắt thôi." Lục Sâm lắc đầu, biết đây là bệnh chung của phụ nữ, luôn thích hỏi đi hỏi lại một vấn đề.

Anh cũng không muốn nói thêm nữa, "Vấn đề này em có thể tự hỏi mình, lúc đầu em có cảm giác gì với anh?" Mạc Noãn dời tầm mắt ra ngoài cửa sổ, dường như đang nghiêm túc hồi tưởng.

Một lúc sau, chỉ nghe thấy cô cười nói: "Có một câu em vẫn luôn chưa nói với anh, thực ra lúc đó em cảm thấy mình bị sét đánh một cách khó hiểu." Hai người vừa mở cửa nhà, đã thấy bóng dáng bận rộn của dì Mai.

Mạc Noãn cười hỏi: "Dì Mai, bên con gái dì không có chuyện gì chứ ạ?" "Vẫn ổn.

Thằng con rể tôi thường xuyên đi công tác bên ngoài, rất ít khi ở nhà.

Con bé đó không có cảm giác an toàn nên tự dọa mình, có chút vấn đề nhỏ đã tưởng mình mắc bệnh gì nặng.

Tôi đã đưa nó đi kiểm tra rồi, không có chuyện gì lớn cả." Dì Mai cười nói. "Vậy thì tốt rồi ạ." "Phải rồi, A Sâm, đó là chân gà cháu ngâm phải không?" Dì Mai hỏi. "Buổi sáng lúc cháu về sớm có nếm thử một miếng, đã ăn được rồi.

Sợ nó hỏng nên cháu đã cho vào tủ lạnh rồi." Lục Sâm đáp.

Nghe vậy, mắt Mạc Noãn sáng lên, cô nhìn Lục Sâm, "Anh ngâm lúc nào thế?" "Tối qua." Trong lòng Mạc Noãn lại dâng lên một trận cảm động.

Người đàn ông này tối qua chắc đã biết chuyện kia, vậy mà vẫn còn tâm trí lo cho chuyện nhỏ nhặt này, thật không dễ dàng gì.

Lục Sâm vuốt tóc cô, hỏi: "Bây giờ còn ăn nổi không?" Khóe môi Mạc Noãn cong lên rất rộng, cô ngẩng đầu nhìn Lục Sâm, nụ cười nhàn nhạt hiện trên môi, nụ cười ấy vừa hạnh phúc vừa mãn nguyện, "Đương nhiên là ăn nổi, món đó toàn là da, ăn không no được đâu." Lục Sâm nhìn dáng vẻ mắt sáng rực của cô, trong lòng có chút không tự tin, giải thích: "Noãn Noãn, đây là lần đầu tiên anh làm, có thể còn nhiều thiếu sót, gia vị cũng cho hơi ít, chắc là không đậm đà lắm đâu, em đừng hy vọng quá." "Không sao, chỉ cần là anh làm là được." Nghe cô nói vậy, Lục Sâm cũng không do dự nữa, anh đi vào bếp, dùng đĩa lấy ra một ít.

Mạc Noãn vội vàng đưa tay lấy một chiếc.

Màu sắc quả nhiên rất đẹp, không phải kiểu trắng bệch, trông giống như đã được luộc qua, vị chua khá đậm, không cay lắm.

Không biết có phải do tác dụng tâm lý không, Mạc Noãn cảm thấy tay nghề của Lục Sâm thật sự không tồi, thậm chí còn ngon hơn những loại cô từng ăn trước đây.

Lục Sâm vẫn luôn quan sát biểu cảm của Mạc Noãn, không nhịn được hỏi: "Thế nào?

Cũng được chứ?" "Không tệ, đầu bếp Lục phong độ vẫn như xưa, không gì làm khó được anh." "Thật không?

Em đừng an ủi anh.

Ngon thì nói là ngon, không ngon thì cứ thật thà nói cho anh biết, lần sau anh sẽ cải thiện." Mạc Noãn đưa một chiếc đến trước mặt anh, nhướng mày với anh, "Sao tự nhiên lại không tự tin thế, anh tự nếm thử xem." Lục Sâm bình thường ăn uống rất thanh đạm, chưa bao giờ đụng đến những thứ này, nhưng đây là do Mạc Noãn đưa qua, anh cười một tiếng rồi nhận lấy.

Thế là xuất hiện một khung cảnh, đôi vợ chồng trẻ ngồi trên sofa ăn chân gà.

Kết hợp với trang phục của họ, vốn dĩ nên rất không hợp, nhưng lại khiến người ta cảm thấy vô cùng ấm áp.

Dì Mai nhìn họ như vậy, khóe miệng đầy ý cười.

Đây mới là cuộc sống hôn nhân chân thực và bình dị nhất.

Bà là người từng trải, nhìn thấy họ như vậy cũng không khỏi ghen tị.

Chỉ là dù sao cũng là đồ ngâm muối, sau khi Mạc Noãn ăn vài chiếc, Lục Sâm không cho cô ăn nữa.

Mạc Noãn cười cười, lấy điện thoại ra chụp một tấm ảnh gửi cho Mễ Nặc qua WeChat, Mễ Nặc rất nhanh đã trả lời. *Mạc tiểu Noãn, cậu đang ngược đãi cẩu độc thân đấy à, Tổng tài Lục lại làm đồ ăn ngon cho cậu rồi.* Mạc Noãn nhanh chóng gõ chữ. *Để không được lâu đâu, nếu muốn ăn thì ngày mai có thể qua nhà tớ lấy một ít, dì Mai luôn ở nhà.* *"Chắc chắn phải lấy rồi, đây cũng là món tủ của tớ, hơn nữa còn là do chính tay Tổng tài Lục làm, thế nào cũng phải hưởng thụ dịch vụ của anh ấy một lần, cơ hội hiếm có."* Hai người trở về phòng ngủ, cầm theo đồ ngủ rồi vào phòng tắm.

Vì thai đã lớn, nhiều lúc Lục Sâm không yên tâm, nên hai người đều tắm cùng nhau.

Ban đầu Mạc Noãn rất phản đối, nhưng hai người kết hôn cũng không phải là ngắn, cô còn mang thai con của anh, chuyện này mà còn từ chối nữa thì không phải là ngại ngùng, mà là làm màu.

Tắm xong, Mạc Noãn theo thói quen cầm lấy bàn chải trên bồn rửa mặt, quả nhiên, trên đó đã được chu đáo bóp sẵn kem đánh răng.

Mạc Noãn thường nghĩ, chuyện tình cảm đúng là như người uống nước, nóng lạnh tự biết.

Một người đàn ông làm vì cô đến mức này, nếu cô còn nghi ngờ tấm chân tình của anh, vậy thì thật sự quá vô lương tâm.

Cô đang đánh răng, còn anh thì đang cạo râu.

Mạc Noãn nhìn bọt cạo râu trên cằm anh, nhớ lại dáng vẻ luộm thuộm của anh buổi sáng, không nhịn được cười thành tiếng.

Vừa cười liền bị bọt trong miệng làm sặc, bắt đầu ho khan.

Chương 323

Lục Sâm đặt dao cạo râu trong tay xuống, lập tức qua giúp cô vỗ nhẹ vào lưng, cưng chiều mắng: "Em đánh răng thì đánh cho đàng hoàng, cười ngây ngô cái gì." Trong miệng Mạc Noãn vẫn còn ngậm nước súc miệng, nói không rõ lời: "Nhìn thấy anh là em muốn cười." Lục Sâm cũng nhìn vào gương, hai người quả thực giống hệt nhau, hình tượng này cũng chẳng khá hơn là bao, "Được rồi, hai chúng ta đừng cười nhạo nhau nữa, mau rửa mặt rồi đi ngủ thôi, không còn sớm nữa đâu." Rửa mặt xong, Mạc Noãn nhìn mình trong gương trang điểm.

Phụ nữ một khi đã qua tuổi 25, quả thực rất dễ lão hóa.

Dạo gần đây cô còn cảm thấy da dẻ tệ không thể tả, chẳng còn chút đàn hồi nào.

Mặc dù Lục Sâm không có ý gì với Quý Anh Ngữ, nhưng nhìn cô ta trẻ trung xinh đẹp như vậy, nói trong lòng không ghen tị là nói dối, cô không muốn thua cô ta ở phương diện này.

Nghĩ vậy, cô lấy ra một số sản phẩm dưỡng da từ hộp đựng mỹ phẩm, đều là loại cấp nước giữ ẩm, là Mễ Nặc tặng cô cách đây không lâu, nói là chuyên dành cho phụ nữ mang thai, không có một chút tác dụng phụ nào.

Mễ Nặc rất am hiểu về phương diện này, lại là bạn thân nhất của mình, Mạc Noãn tự nhiên tuyệt đối tin tưởng.

Cô cẩn thận thoa một lớp lên mặt, lúc này mới cảm thấy gò má ẩm mượt hơn nhiều.

Thực ra cô vốn không thích trang điểm, trước khi mang thai cũng chỉ vì yêu cầu công việc mới trang điểm một lớp rất nhạt.

Sau khi mang thai, lo lắng sản phẩm dưỡng da không tốt cho con, cô liền không đụng đến nữa.

Lục Sâm tò mò nhìn cô, hỏi: "Sao tối nay đột nhiên lại nhớ ra phải thoa kem dưỡng da vậy?" Mạc Noãn quay người nhìn Lục Sâm với nụ cười nửa miệng, "Nghe giọng điệu của anh, bình thường trong mắt anh em là loại người không trau chuốt sao?" "Toàn thích suy nghĩ lung tung, anh có nói vậy đâu.

Mau qua đây ngủ đi, không còn sớm nữa rồi." Lục Sâm vẫy vẫy tay với cô.

Mạc Noãn ngoan ngoãn nằm xuống, Lục Sâm vẫn thoa một lớp dầu ô liu lên bụng cô.

Có lẽ là cảm nhận được tâm trạng vui vẻ của mẹ, hai nhóc con tối nay phấn khích lạ thường.

Sau một thời gian Lục Sâm mềm mỏng cứng rắn, hai nhóc con cũng chịu nể mặt, bằng lòng giao lưu với anh.

Anh theo thói quen áp mặt vào bụng Mạc Noãn, vừa mới lên tiếng, mặt đã bị đạp cho một cú trời giáng, ấy thế mà có người lại lấy đó làm vui.

Mạc Noãn buồn cười, "Lục Sâm, anh thích để chúng nó được đằng chân lân đằng đầu như vậy à, cẩn thận lúc chúng nó ra đời sẽ quậy banh nhà đấy." "Công chúa nhỏ thì được, con trai thì không." Mạc Noãn thật sự cạn lời đến cực điểm, cô xoay người, nói: "Em ngủ đây, anh cứ từ từ giao lưu với công chúa nhỏ của anh đi." "Noãn Noãn, anh thấy đã đến lúc đặt tên cho hai bảo bối rồi, không thì đợi chúng ra đời thật sự sẽ vò đầu bứt tai mất." Lần này Mạc Noãn thật sự buồn ngủ rồi, cô lầm bầm: "Anh tự xem mà làm đi, nếu anh không nghĩ ra được tên hay thì để ông nội họ đặt cho." "Con của tôi thì tôi tự đặt tên, không cần họ lo." Lục Sâm bất mãn nói.

Hai người nói chuyện câu được câu không, một lúc sau Mạc Noãn đã ngủ thiếp đi.

Chuyện xảy ra ngày hôm qua đối với đôi vợ chồng trẻ mà nói, chỉ mất một ngày đã lật sang trang mới.

Hai người ngủ một đêm ngon giấc, mà không biết rằng chuyện này đã gây nên sóng to gió lớn ở nhà họ Lục.

Mạc Tử Hi bảo Mạc Noãn đến trước mặt nhà họ Lục giả vờ yếu đuối, thực ra hoàn toàn không cần thiết, Lục Tử Đồng đã sớm vô tình tiết lộ rồi.

Sáng sớm hôm sau, điện thoại của Lục Sâm reo không ngớt.

Mạc Noãn cũng bị đánh thức, không nhịn được nói: "Rốt cuộc là ai mà sáng sớm đã phá giấc mộng đẹp của người khác thế?" Lục Sâm nhìn màn hình hiển thị cuộc gọi, nói: "Là điện thoại của ông nội." Mạc Noãn tỉnh ngủ hơn phân nửa, "Vậy anh mau nghe đi, có thể là có chuyện gì gấp thì sao?" Thực ra Lục Sâm hiểu phong cách của ông nội, ông làm gì có chuyện gì gấp, chẳng qua là con bé Tử Đồng kia vô tình nói lỡ điều gì đó, giờ này chắc đang nghĩ cách xử lý anh. "Chắc không phải chuyện gấp, mà là họ chuẩn bị hỏi tội anh." Lục Sâm nói rồi nghe điện thoại, "Ông nội." "Thằng nhóc hỗn xược, cháu làm sao thế hả?

Tử Đồng nói cháu làm tổn thương Tiểu Noãn rồi." "Không có chuyện đó đâu ạ, Tử Đồng có chút hiểu lầm với cháu, cháu sẽ tìm thời gian nói chuyện rõ ràng với mọi người." "Còn tìm thời gian gì nữa, nói rõ cho ông ngay bây giờ." Ông nội nói với giọng sang sảng. "Ông nội, chuyện này hơi phức tạp, cháu nói dăm ba câu cũng không rõ được.

Tối nay cháu và Noãn Noãn về nhà chính một chuyến, lúc đó mọi người muốn biết gì, cháu nhất định sẽ nói rõ cho mọi người." "Cháu tốt nhất nên nhớ lời mình nói, đừng có lừa ông.

Tối nay đưa Tiểu Noãn về đây một chuyến." Lần này ông nội dường như đặc biệt thiếu kiên nhẫn, nói xong liền cúp máy.

Mạc Noãn ngơ ngác nhìn Lục Sâm, "Là vì chuyện nhỏ của em và anh à?" Lục Sâm gật đầu, Mạc Noãn lại không biết phải nói gì.

Cô hoàn toàn không ngờ một chuyện nhỏ như vậy lại lan đến tai nhà họ Lục, làm phiền họ khiến cô cảm thấy rất ngại. "Đây không phải là chuyện nhỏ đâu, em bây giờ ở cấp bậc hoàng thái hậu rồi, bất cứ chuyện gì liên quan đến em đều không phải là chuyện nhỏ.

Tối nay chúng ta thật sự phải về nhà chính một chuyến rồi." Mạc Noãn gật đầu, "Vậy thì qua một chuyến đi, em sẽ đích thân giải thích với họ, để tránh họ hiểu lầm." "Noãn Noãn, thật sự làm khó em rồi." Mạc Noãn liếc nhìn Lục Sâm, khóe miệng cong lên, trêu chọc: "Một người đàn ông tốt từ trên trời rơi xuống quả thực không phải là cho không.

Em bây giờ đã chuẩn bị tinh thần cho kiếp nạn thứ 81 rồi đây." Không biết tại sao, nghe cô nói câu này, Lục Sâm lại cảm thấy đau lòng một cách khó hiểu.

Ý định ban đầu của anh không phải như vậy, anh chỉ muốn cô sống một cuộc sống thoải mái vui vẻ, không muốn cô phải chịu đựng nhiều như vậy. "Vậy em làm Đường Tăng, anh làm Tôn Ngộ Không hộ tống cho em." Lục Sâm nói. "Không thèm, Đường Tăng lần nào cũng bị bắt, còn phải chịu giày vò.

Em muốn làm Tôn Ngộ Không, lần nào cũng không ai bắt được em." Lục Sâm không nhịn được cười thành tiếng.

Sáng sớm, tâm trạng vốn có chút u ám của Lục Sâm đã bị Mạc Noãn xua tan bằng dăm ba câu nói.

Hai người mang theo tâm trạng tốt đến công ty.

Buổi trưa, Mạc Noãn nhận được điện thoại của Bùi Lệ Hành, nói là muốn gặp mặt.

Mạc Noãn nghĩ đã một thời gian không gặp anh, liền đồng ý ngay.

Khi Bùi Lệ Hành đến Mạc thị đón người, hai cô lễ tân đều trợn tròn mắt, như thể phát hiện ra chuyện gì đó không thể tin nổi. "Sư huynh, anh đợi lâu chưa?" Mạc Noãn cười hỏi.

Bùi Lệ Hành nhìn Mạc thị một cái, "Không ngờ thoáng một cái, em đã trở thành chủ nhân của Mạc thị rồi.

Dạo này công việc có vất vả không?" "Không vất vả, đã quen rồi, em cũng làm không được bao lâu nữa là phải về nghỉ sinh rồi." Hai người vừa nói vừa ra khỏi Mạc thị, "Chúng ta đi đâu bây giờ?" "Hôm nay đặc biệt mời em đến văn phòng của bọn anh tham quan một chút, nhưng không được cao cấp sang chảnh như Mạc thị của em đâu, em đến đừng chê nhé." Mạc Noãn lúc này mới nhớ ra, trước đây từng nói đợi văn phòng của Bùi Lệ Hành khai trương sẽ đến xem, nhưng bây giờ đã lâu như vậy rồi mà cô vẫn chưa đến. "Được." Văn phòng của Bùi Lệ Hành cũng ở khu trung tâm thương mại, chỉ là phòng làm việc không lớn lắm, chỉ thuê một tầng lầu, tên gọi trực tiếp là Văn phòng Kế toán Lệ Hành.

Mạc Noãn nhìn mấy chữ đó, cảm khái nói: "Lại đến cuối năm rồi, các anh chắc đã bắt đầu bận rộn rồi nhỉ." Bùi Lệ Hành gật đầu, "Dạo này bắt đầu hơi bận rồi, hôm nay có chút rảnh nên mới đưa em qua xem, để tránh một thời gian nữa anh bận, em cũng bận sinh con đẻ cái." Mạc Noãn cười cười, mới một năm thôi mà cuộc sống của họ đã có những thay đổi long trời lở đất, cô đã thay đổi thân phận, thậm chí sắp được lên chức làm mẹ.

Chương 324

Bùi Lệ Hành đưa Mạc Noãn đến văn phòng của anh, cũng không lớn, nhưng được dọn dẹp khá gọn gàng. "Ngồi một lát đi, anh cho người mang cơm qua ngay, hôm nay chỉ có thể làm phiền em ăn cơm hộp với anh thôi." Mạc Noãn gật đầu, cười nói: "Sư huynh, thực ra hôm nay anh không chỉ đưa em đến tham quan văn phòng của anh, mà thực ra là có chuyện muốn nói với em đúng không." Bùi Lệ Hành cười, "Quả nhiên không gì qua mắt được em.

Là Tử Đồng nói cho em biết phải không." "Con bé đó kín miệng lắm, chuyện này nó không nói với em.

Chỉ là tối hôm đó nó xin em số của A Ly, nên em đoán chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó.

Nhưng nhìn anh thế này, chẳng bị ảnh hưởng chút nào, chắc là đã giải quyết xong rồi nhỉ." "Là có người cố ý làm vậy." Mạc Noãn nói. "Ai?" "Sư huynh, em không coi anh là người ngoài.

Em nghĩ là Quý Anh Ngữ." "Anh Ngữ?" "Đúng, cô ta thực ra thích Lục Sâm." Mạc Noãn vừa nói vậy, Bùi Lệ Hành lại nhớ ra điều gì đó, "Sau khi cô ấy về nước, anh có gặp cô ấy một lần.

Con bé đó quả thực đã thay đổi khác trước.

Lần trước còn xúi giục anh đi theo đuổi em.

Anh nói cô ấy vài câu, cô ấy liền lấy cớ nói đùa cho qua.

Lúc đó anh cũng không để tâm, hóa ra cô ấy thật sự có ý đồ khác." "Xem ra cô ta thật sự ra tay ở nhiều nơi nhỉ." "Yên tâm, A Sâm không phải là loại người ba lòng hai ý.

Bây giờ trong mắt trong lòng anh ấy đều là em, người khác không dễ gì chen vào được đâu." "Vâng, em tin anh ấy." Mạc Noãn gật đầu.

Một lúc sau, có người mang cơm hộp đến.

Mạc Noãn nhìn thì thấy đó là quán cô thỉnh thoảng ăn, là một quán chuyên chuẩn bị suất ăn công sở cho phụ nữ mang thai. "Sư huynh, sao anh cũng biết nhà hàng này?" "A Sâm nói đấy.

Với cái hũ giấm đó của cậu ta, bây giờ anh nào dám tự ý hẹn em mà không được cậu ta cho phép.

Anh đã gọi điện cho cậu ta rồi, đây là cậu ta đặc biệt dặn dò." Mạc Noãn buồn cười, "Anh ấy đôi lúc có hơi bá đạo, muốn nắm trong tay mọi thứ." Cùng lúc đó, Lục Sâm cũng nhận được thông tin mới nhất mà Tống Trí điều tra được. "Số điện thoại đó là số Anh Ngữ từng dùng khi mới đến Anh, nhưng thời gian sử dụng không dài.

Camera giám sát ở quầy giao dịch cũng quay được cảnh cô ta đến làm lại sim.

Mặc dù cô ta cải trang rất kỹ, nhưng người quen biết cô ta vẫn có thể nhận ra bóng lưng đó là của cô ta." Tống Trí vừa nói vừa đưa chồng bằng chứng dày cộp trong tay cho Lục Sâm.

Lục Sâm chậm rãi lật xem, càng xem sắc mặt càng trầm xuống.

Mọi bằng chứng đều cho thấy tất cả chuyện này đều do cô ta gây ra.

Dù anh đã sớm có dự đoán, nhưng giờ phút này nhìn thấy những thứ này vẫn cảm thấy vô cùng thất vọng.

Bằng chứng xác thực, lần này cô ta có muốn chối cũng không được.

Tống Trí cũng không nói nên lời.

Mấy năm nay, sự giúp đỡ của Lục Sâm dành cho Quý Anh Ngữ, rất nhiều lần đều do anh ta thay mặt thực hiện.

Anh ta vẫn luôn cho rằng cô là một cô gái đơn thuần ngây thơ, không ngờ lúc nào cũng đã trở nên tâm cơ sâu nặng như vậy.

Nếu không phải tất cả bằng chứng này đều do anh ta phụ trách thu thập, có lẽ anh ta cũng sẽ không tin những chuyện này là do cô ta làm ra.

Ngay cả anh ta còn cảm thấy khó chấp nhận, huống chi là Lục Sâm và người nhà họ Lục.

Quý Anh Ngữ làm như vậy, quả thực khiến người ta lạnh lòng.

Tống Trí cẩn thận liếc nhìn Lục Sâm, thấy anh vẫn im lặng, cuối cùng cũng mở miệng hỏi: "Tổng tài Lục, tiếp theo cần tôi làm gì không?" Lục Sâm nhíu mày, không lên tiếng.

Tống Trí cũng không hỏi thêm, mà đứng sang một bên, kiên nhẫn chờ đợi chỉ thị của anh.

Một lúc sau, chỉ nghe thấy Lục Sâm nói: "Chuyện này cậu không cần quản nữa, tôi sẽ tự mình xử lý." Quý Anh Ngữ cả ngày hôm nay cứ cảm thấy mí mắt giật liên tục, như thể có chuyện sắp xảy ra.

Vì tâm trạng bệnh nhân không tốt lắm, nên cả buổi sáng cô đều ở bên cạnh bệnh nhân.

Lúc về đến bệnh viện đã là năm giờ chiều, có một cô y tá nhỏ nói với cô: "Bác sĩ Quý, lúc nãy có người nói là đến tìm chị, hiện đang ở trong văn phòng chờ chị đấy." "Đợi lâu chưa?" "Hình như khoảng một hai tiếng rồi, vào rồi không thấy ra nữa." Quý Anh Ngữ gật đầu, tưởng là bệnh nhân nào đó.

Chỉ là khi nhìn thấy Lục Sâm đang ngồi trên sofa, cô không khỏi sững sờ.

Người đàn ông quay lưng về phía cô, bóng lưng dưới ánh hoàng hôn hiện lên thật cao lớn và rắn rỏi.

Cô nghe thấy tim mình đập loạn không thể kiềm chế, phải rất nỗ lực mới có thể kìm nén lại. "Anh Lục, sao hôm nay anh lại đến thăm em." Lục Sâm không lên tiếng, chỉ nhìn cô chằm chằm.

Quý Anh Ngữ bị anh nhìn đến tê cả da đầu, trong lòng chùng xuống, cảm thấy có chuyện không ổn.

Trong đầu cô vừa nhanh chóng quay cuồng suy nghĩ rốt cuộc anh đến đây vì chuyện gì, vừa cười hỏi: "Anh Lục, anh muốn uống cà phê hay nước lọc?" Lục Sâm nhìn Quý Anh Ngữ không chớp mắt, "Tôi đến đây không phải để uống gì cả.

Cô muốn tôi nói cho cô nghe, hay là tự cô nói ra." Quý Anh Ngữ miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, khẽ cụp mắt, nhanh chóng che đi sự hoảng loạn thoáng qua, "Em không hiểu ý của anh Lục là gì?" "Cô đúng là biết cách tiêu hao chút kiên nhẫn cuối cùng của tôi đối với cô đấy." Giọng Lục Sâm vô cùng trầm, nghe có vẻ như lời anh nói, thật sự không còn chút kiên nhẫn nào. "Anh Lục, anh muốn em nói, ít nhất cũng phải gợi ý cho em một chút chứ, anh muốn biết chuyện gì?" Quý Anh Ngữ vẫn đang giãy giụa lần cuối. "Chẳng lẽ cô làm chuyện chột dạ không chỉ một lần, nên không biết phải bắt đầu từ đâu?" Khóe môi Lục Sâm cong lên một nụ cười mỉa mai.

Thân thể Quý Anh Ngữ hơi cứng lại, cô mím môi không lên tiếng.

Lục Sâm cũng không vòng vo với cô nữa, hỏi thẳng: "Cô đã động vào điện thoại của tôi lúc nào?" Sắc mặt Quý Anh Ngữ hơi tái đi, cô cúi đầu, rất nhanh đã hiểu ra mục đích anh đến đây hôm nay.

Chương 325

Cô hiểu rõ tác phong của Lục Sâm, nếu không có bằng chứng xác thực thì sẽ không dễ dàng chất vấn.

Cô tự nhận mình đã làm chuyện này rất chu toàn, rốt cuộc anh đã tra ra manh mối từ đâu?

Chỉ là lúc này cô không thể phủ nhận được nữa.

Nếu không, mọi chuyện sẽ càng không có đường lui.

Trong phút chốc, trong đầu Quý Anh Ngữ lóe lên rất nhiều phương pháp giải quyết, cuối cùng vẫn quyết định thẳng thắn, "Là một lần đến nhà chính, điện thoại của anh để trên bàn, em đã động vào một chút." "Lúc nào?" Lục Sâm nhíu mày, tiếp tục truy hỏi. "Lúc mới về nước không lâu.

Nhưng bây giờ em đã nghĩ thông rồi, hôm đó em đã nhắn tin cho anh, nói rằng sau này sẽ coi anh như anh trai." Quý Anh Ngữ nhấn mạnh. "Cô nghĩ tôi sẽ tin lời cô nói sao?" Lục Sâm nhướng mày.

Nếu cô vẫn là cô gái đơn thuần ngày đó, có lẽ anh sẽ tin, nhưng cái bẫy này của cô được bố trí vô cùng tinh vi, chỉ thất bại ở chỗ cô quá tự cho là đúng. "Anh Lục." Quý Anh Ngữ uất ức cắn môi, bộ dạng như sắp khóc.

Lục Sâm trước nay luôn lạnh lùng, không có lòng thương người.

Tất cả sự ấm áp của anh bây giờ đều dành cho Mạc Noãn, chỉ những người và những việc liên quan đến Mạc Noãn, anh mới để mắt đến, mới suy nghĩ nhiều hơn một chút.

Quý Anh Ngữ bây giờ đã khiến anh hoàn toàn thất vọng, anh tự nhiên sẽ không nể nang nữa, có gì nói nấy. "Có phải đến bây giờ cô vẫn chưa hiểu ra rốt cuộc đã để lộ sơ hở ở đâu không?

Thứ nhất, trong sim điện thoại của chị cô tuy có tiền, nhưng đó không phải là do tôi nạp định kỳ, mà là do Tống Trí những năm đầu vì để tiện việc nên đã nạp một lần.

Thứ hai, điện thoại của chị cô không ở trong tay tôi, tôi cũng không giữ gìn cẩn thận, đã sớm tắt nguồn rồi.

Thứ ba, sau khi chị cô mất, cô đã từng gọi vào số điện thoại của chị ấy, chỉ có cô mới có cơ hội biết được điện thoại của chị ấy vẫn gọi được, và cũng chỉ có cô mới có động cơ gây án." Sắc mặt Quý Anh Ngữ trắng bệch, Lục Sâm lại tiếp tục nói: "Điểm này cô chọn quả thực rất có sức đả kích, nhưng cô quá nóng vội, đã bỏ qua một vài chi tiết.

Cô chỉ tra được tài khoản này còn tiền, liền đương nhiên cho rằng tôi vẫn đang dùng, mà không gọi điện lại lần nữa để xác nhận tình trạng hiện tại của chiếc điện thoại này.

Nhưng nghĩ lại thì cô cũng không dám gọi lại, cô sợ để lại bằng chứng mới.

Cô chắc cũng đoán được sau khi tôi kết hôn chắc chắn sẽ không để Mạc Noãn biết tôi đang dùng chiếc điện thoại này, thậm chí sẽ không quan tâm đến nó nữa.

Vì vậy để đề phòng bất trắc, cô lại đi sao chép sim điện thoại của chị cô, để đảm bảo điện thoại này lúc nào cũng ở trong trạng thái có thể kết nối, như vậy mới có thể kích thích Mạc Noãn tốt hơn." Cái bẫy này của Quý Anh Ngữ hết vòng này đến vòng khác, nếu chiếc điện thoại này thật sự ở trong tay anh, thật sự vẫn có thể kết nối, Tống Trí không tham gia vào trong đó, vậy thì anh thật sự có trăm cái miệng cũng không nói rõ được.

Mà Mạc Noãn lúc tức giận, cảm thấy bị lừa dối, làm sao có thể suy xét đến những chi tiết này?

Chuyện này của cô ta nếu thành công, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của hai người họ, thậm chí là đứa con trong bụng.

Thế nào là giết người không thấy máu, anh lại học được không ít điều từ trên người cô ta.

Điều anh nên thấy may mắn là, sự tin tưởng giữa anh và Mạc Noãn bền chặt hơn nhiều so với tưởng tượng, Mạc Noãn cũng không phải là loại người không giữ được bình tĩnh.

Thấy Quý Anh Ngữ không phản bác, cũng không phủ nhận, Lục Sâm lại hỏi: "Cô còn gì để giải thích không?

Tôi có oan uổng cô ở điểm nào không?" Quý Anh Ngữ không còn gì để nói, những điều Lục Sâm nói đều đã đoán trúng cả rồi, cô ta quả thực đã quá tự tin, nên mới phạm phải sai lầm chết người này.

Mọi thứ sắp đặt tỉ mỉ, vậy mà lại bị anh dễ dàng nhìn thấu như vậy, nhưng điều này cũng cho thấy người đàn ông này xứng đáng để mình thích, không phải loại người không có đầu óc.

Tuy nhiên, không đạt được mục đích, suy cho cùng vẫn là một chuyện đáng tiếc. "Anh Lục, em thật sự không cố ý, em biết sai rồi." "Không cố ý?

Cô đã làm đến mức này mà còn nói không cố ý, Quý Anh Ngữ, rốt cuộc cô muốn làm gì?" Lục Sâm thật sự phát ngán với bộ dạng này của cô ta.

Lục Sâm càng tức giận, Quý Anh Ngữ càng nhận thức rõ ràng hơn tình yêu của anh dành cho Mạc Noãn.

Bàn tay bên hông siết chặt lại, cô ta cười khẩy nói: "Em có thể muốn làm gì chứ, em không cam tâm.

Em quen biết anh bao nhiêu năm rồi, tại sao anh hoàn toàn không nhìn thấy sự tồn tại của em, ngược lại còn kết hôn với một người phụ nữ chỉ mới gặp một lần?" "Tôi muốn kết hôn với ai là chuyện của tôi, không cần phải trưng cầu ý kiến của cô." Lục Sâm lạnh lùng nhìn Quý Anh Ngữ, lúc này, nhìn gương mặt giống hệt A Ly, anh không có một chút không nỡ nào.

Anh cũng không biết mình đã trở nên như thế này từ bao giờ, trở nên lạnh lùng đến vậy. "Anh Lục." Quý Anh Ngữ khẽ nỉ non, cố nén cơn phẫn nộ trong lòng.

Không ai biết mỗi lần cô ta gọi ba chữ này, trong lòng lại có cảm giác gì, cảm giác đó giống như một bàn tay lớn siết chặt lấy trái tim, khiến cô ta không thể thở nổi.

Cô ta hận cay hận đắng cách xưng hô này, cô ta khao khát được như Mạc Noãn, có thể quang minh chính đại gọi tên anh.

Lục Sâm, một cái tên hay đến thế, nhưng cô ta chỉ dám gọi thành tiếng khi đêm khuya vắng người, hoặc ở nơi không có ai. "Lần trước tôi đã nói với cô đó là cơ hội cuối cùng, là do chính cô không cần." "Anh Lục, chuyện này là em làm lúc vừa về nước, khi đó cảm xúc của em thực sự rất kích động, không thể chấp nhận sự thật anh đột nhiên kết hôn, chỉ là nhất thời nóng đầu.

Tại sao anh không tin em sẽ buông bỏ, em sẽ tự mình buông bỏ mà, em đã học cách buông bỏ rồi, tại sao anh không thể cho em thêm một cơ hội, lại cứ phải ép em như vậy?" Quý Anh Ngữ ngồi thụp xuống ôm đầu, nước mắt tuôn rơi.

Lục Sâm cảm thấy vô cùng nực cười, anh ép cô ta, là cô ta đang ép anh mới đúng, hết lần này đến lần khác thách thức giới hạn của anh. "Tôi ép cô?

Là cô ép tôi mới đúng.

Cô nói tôi không cho cô cơ hội, chuyện này cô hoàn toàn có thể ngăn chặn, nhưng cô vừa nói những lời hối lỗi, vừa không có động thái gì, cô bảo tôi làm sao tin cô lần nữa?

Tôi sẽ không cho cô cơ hội để làm hại vợ con tôi nữa.

Chương 326

Tôi cũng không biết cô luyện được bản lĩnh mở mắt nói dối này từ khi nào, chị cô chưa từng dạy cô như vậy." "Anh không có tư cách nhắc đến chị tôi, chị ấy chết là vì anh, nếu không phải vì anh, bây giờ tôi vẫn còn một người yêu thương tôi, chứ không phải một mình cô đơn sống trên cõi đời này, đều là do các người, tất cả mọi chuyện đều do anh hại." Quý Anh Ngữ mắt đỏ hoe trừng mắt nhìn Lục Sâm, dáng vẻ có phần đáng sợ.

Anh hại chị cô ta, cũng hại cả cô ta, người đàn ông này mới thực sự là liều thuốc độc, khiến người ta không thể dứt ra được.

Nếu không có anh, mọi chuyện đã không xảy ra, cô ta vẫn sẽ lớn lên trong sự quan tâm, vô lo vô nghĩ của chị gái. "Để cô một mình cô đơn?

Bao nhiêu năm nay người nhà họ Lục đối xử với cô thế nào, mà cô lại có thể nói ra những lời như vậy, nếu ông nội biết được sẽ đau lòng biết bao." Lục Sâm khẽ nhắm mắt, giọng điệu có chút bất lực.

Quý Anh Ngữ cười mỉa mai, "Người nhà họ Lục, các người mới là một gia đình, Mạc Noãn mới là người nhà họ Lục.

Các người chưa bao giờ thực sự coi tôi là một thành viên của nhà họ Lục, các người chỉ là không vượt qua được rào cản tâm lý, giả nhân giả nghĩa thương hại tôi mà thôi.

Muốn trở thành người một nhà với các người, đó là có điều kiện tiên quyết, trước hết là không được xâm phạm đến lợi ích của các người, đó là người nhà sao?

Người nhà nên là bao dung vô điều kiện, ủng hộ vô điều kiện, chứ không phải tính toán thiệt hơn như các người." Nếu trước đó Lục

Sâm chỉ thấy lòng lạnh lẽo, thì bây giờ đã là tâm chết lặng.

Người trước mắt này thật sự hết thuốc chữa rồi.

Thế là ánh mắt anh nhìn Quý Anh Ngữ đột nhiên trở nên sắc lẹm, như một con dao nhọn đâm vào tim cô ta, "Nếu cô đã cảm thấy chúng tôi giả nhân giả nghĩa, vậy thì kể từ hôm nay, nhà họ Lục chúng tôi và cô không có bất kỳ quan hệ nào, cô sống hay chết cũng không liên quan gì đến chúng tôi.

Tôi sẽ giải thích rõ ràng với mọi người, nói rằng bao nhiêu năm nay cô vẫn luôn bất mãn với họ, chúng tôi sẽ coi như chưa từng quen biết một người như cô." Quý Anh Ngữ run rẩy môi, đột ngột ngẩng đầu, không thể tin được nhìn Lục Sâm, "Anh muốn cắt đứt quan hệ với em sao?" "Đừng nói mập mờ như vậy, giữa chúng ta có quan hệ gì sao?

Nếu cô đã không muốn thừa nhận chúng tôi là người nhà của cô, vậy thì từ nay cắt đứt hoàn toàn." Thì ra bao nhiêu năm nay họ đã làm nhiều chuyện tốn công vô ích như vậy, rốt cuộc, trong lòng cô ta, họ vẫn luôn bị nghĩ như thế. "Lục Sâm, anh sẽ hối hận, anh sẽ hối hận vì những gì đã làm hôm nay." Quý Anh Ngữ cười khẽ, nụ cười trên môi có chút kỳ dị.

Lục Sâm không thèm để ý đến Quý Anh Ngữ nữa, nói xong liền trực tiếp rời khỏi văn phòng.

Quý Anh Ngữ ngã ngồi trên đất, nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Lục Sâm, khi bóng anh biến mất, cô ta đột nhiên bật ra tiếng cười thê lương, cười đến mức nước mắt không ngừng chảy, không sao ngăn lại được.

Cô y tá bên ngoài cảm thấy có gì đó không ổn, vội vàng chạy tới, nhưng nhìn thấy bộ dạng điên cuồng của Quý Anh Ngữ lại không dám tiến lên, nhìn vài giây rồi lại lùi về.

Lục Sâm ra khỏi bệnh viện liền lái xe đến Mạc Thị.

Đã qua giờ tan làm, nhưng Mạc Noãn vẫn luôn đợi anh trong văn phòng.

Nhìn thấy bóng dáng anh, Lục Sâm không màng trong văn phòng còn có Hàn Thụ Nhân, trực tiếp tiến lên ôm cô vào lòng.

Hàn Thụ Nhân hơi sững người, thấy tâm trạng Lục Sâm có chút bất ổn, nhìn một cái rồi cũng lui ra ngoài.

Mạc Noãn đương nhiên cảm nhận được cảm xúc của Lục Sâm, trong mắt là nỗi lo lắng đậm đặc, cô nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, hỏi: "Lục Sâm, sao vậy anh?" Lục Sâm không lên tiếng, Mạc Noãn cũng không hỏi dồn, chỉ nhẹ nhàng vỗ về mu bàn tay anh, như thể đang nói với anh rằng, dù có chuyện gì xảy ra, cô vẫn luôn ở bên cạnh anh.

Chân Mạc Noãn đứng hơi tê, nhưng Lục Sâm không buông tay, cô cũng không lên tiếng, mà thả lỏng toàn thân tựa vào lòng anh.

Hồi lâu sau, Lục Sâm mới nói: "Noãn Noãn, chuyện này là do Quý Anh Ngữ làm, anh vừa đến gặp cô ta nói chuyện thẳng thắn rồi.

Sau này chuyện của cô ta anh sẽ không quản nữa.

Xin lỗi, lần này lại để em chịu ấm ức rồi, anh vẫn không thể nhẫn tâm làm gì cô ta, nhưng quá tam ba bận, nếu cô ta còn dám khiêu khích mối quan hệ giữa chúng ta, anh sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô ta." Mạc Noãn hơi sững người, thì ra là vì chuyện này.

Bắt anh chấp nhận một sự thật như vậy quả thực có chút tàn nhẫn, nhưng cô không cảm thấy ấm ức, đã là vợ của anh, cô sẽ cùng anh đối mặt với tất cả. "Lục Sâm, anh đừng nghĩ nhiều, em không thấy ấm ức đâu.

Anh xem, hễ có chuyện gì xảy ra, anh đều là người đầu tiên đứng chắn trước mặt em, em làm gì có ấm ức nào chứ." Mạc Noãn an ủi.

"Noãn Noãn." Lục Sâm dùng mặt mình khẽ cọ cọ vào má cô.

Mạc Noãn khẽ cười, "Nhột." Hai người lại lặng lẽ ôm nhau.

Cảm xúc của Lục Sâm đã dịu lại, Mạc Noãn mới cảm thấy hai chân mình tê rần, liền nói: "Lục Sâm, chân em tê rồi, có chuyện gì chúng ta ngồi xuống nói, không cần phải hành hạ mình như vậy." Nghe vậy, Lục Sâm lập tức dắt Mạc Noãn ngồi xuống sofa, sau đó kiên nhẫn xoa bóp chân cho cô, vừa xoa vừa nói: "Tê thì em phải nói, nếu em không nói đôi khi anh sẽ không để ý đến." Thực ra nghe Lục Sâm nói vậy, cô rất vui.

Cứ nói cô ích kỷ cũng được, vô tình cũng được, dù sao cô cũng thật sự vui.

Anh trước giờ là người nói lời giữ lời, anh nói vậy, chỉ có thể chứng tỏ anh đã thực sự hoàn toàn buông bỏ Quý Anh Ngữ.

Chuyện này phát triển vượt xa dự đoán của cô.

Trước mặt Lục Sâm, cô cũng không muốn che giấu, khoé môi khẽ cong lên, nũng nịu nói: "Không sao ạ, nên em không để ý." Lục Sâm thấy cô vui, anh cảm thấy tất cả đều đáng giá.

Một lúc sau, Mạc Noãn hỏi: "Lục Sâm, không phải hôm nay nói về nhà chính sao?

Bây giờ không còn sớm nữa, chúng ta nên xuất phát thôi, không thì sẽ lỡ giờ cơm của mọi người." Giờ cơm, Lục Sâm thấy hơi buồn cười, tối nay làm gì còn cơm chờ anh. "Muộn một chút không sao đâu, anh xoa bóp thêm cho em một lát, chân em hình như lại sưng rồi." Lục Sâm không ngẩng đầu, lúc này mọi tâm trí đều dồn vào động tác trên tay.

Mạc Noãn thấy không nói được anh, bèn vươn vai một cái, rồi lười biếng tựa vào sofa.

Hàn Thụ Nhân lén lút nhìn qua khe cửa, thấy đôi vợ chồng trẻ như vậy, cũng liền trực tiếp tan làm.

Trên đường đến nhà chính, Mạc Noãn cảm thấy có gì đó không ổn.

Thường ngày vào giờ này, ông nội hoặc mẹ chồng đã gọi mấy cuộc điện thoại đến hỏi sao còn chưa đến, nhưng hôm nay điện thoại của Lục Sâm và cô im lặng lạ thường, không có ai gọi đến.

Khi bước vào phòng khách, cũng không thấy chuẩn bị dọn cơm gì cả, ngược lại thấy mẹ chồng khoanh tay ngồi trên sofa, ông nội cũng ngồi bên cạnh với vẻ mặt trầm trọng.

Cái tư thế này, nhìn thế nào cũng có cảm giác như đang bị "tam đường hội thẩm".

Tay Mạc Noãn đang khoác tay Lục Sâm bất giác siết chặt lại, ánh mắt nhìn Lục Sâm có chút khó hiểu.

Chương 327

Lục Sâm khẽ vỗ vỗ tay cô, ra hiệu cô không sao.

Đúng lúc này, Tần Tuệ ngẩng đầu nhìn hai người một cái, rồi nói với một người giúp việc: "Dì Trương, đưa Tiểu Noãn đến phòng ăn dùng bữa." "Vâng, thưa bà chủ." Mạc Noãn ngạc nhiên nhướng mày, mọi người ăn cơm cả rồi sao?

Nhưng tại sao chỉ đưa cô đi, còn Lục Sâm thì sao? "Noãn Noãn, em đi ăn cơm trước đi, anh nói chuyện với mẹ và ông nội, xong sẽ qua tìm em." Lục Sâm nói với Mạc Noãn.

Mạc Noãn cũng không cảm thấy có gì lạ, gật đầu đi theo dì Trương đến phòng ăn.

Cô vừa ngồi xuống, Lục Tử Đồng không biết từ đâu chui ra, ngồi xuống đối diện cô.

Mạc Noãn ngạc nhiên nhìn cô ấy, "Tử Đồng, hôm nay đâu phải cuối tuần?

Sao em cũng ở đây?" Lục Tử Đồng mặt mày ủ rũ, nhìn Mạc Noãn với ánh mắt có vài phần áy náy, "Chị dâu, em gây họa rồi." "Em gây họa gì?" "Tối hôm dự tiệc em biết tại sao tâm trạng chị không tốt, sau đó em gọi điện mắng anh trai em, rồi bố em nghe thấy.

Dưới sự tra hỏi của họ, em không cẩn thận lỡ lời, thế là anh trai em xui xẻo rồi, tối nay e là không dễ qua đâu." "Hóa ra là vậy." Cô còn đang thắc mắc sao chuyện này lại lộ ra ngoài, Lục Tử Đồng đáng lẽ không chủ động nói mới phải, thì ra trong đó còn có uẩn khúc như vậy. "Bị mắng thì bị mắng thôi, cái này chị cũng không ngăn được." Mạc Noãn bắt đầu ăn cơm.

Lục Tử Đồng thấy Mạc Noãn như vậy, liền biết cô vẫn chưa biết sự nghiêm trọng của vấn đề, nói: "Chị dâu, chuyện không đơn giản là bị mắng đâu." "Chẳng lẽ còn bị đánh hay sao." Mạc Noãn hoàn toàn không để tâm, cười cười, nghĩ rằng Lục Sâm đã ba mươi mấy tuổi rồi, sao có thể đến mức bị đánh được.

Lục Tử Đồng nhất thời không lên tiếng, Mạc Noãn lại nói: "Hơn nữa chuyện này cũng không phải lỗi của anh em, chủ yếu là do Quý Anh Ngữ gây ra, anh em đã tra ra bằng chứng rồi." "Chuyện này cũng là do đóa hoa anh đào nhỏ kia gây ra à?" Lục Tử Đồng kinh ngạc mở to mắt, không thể ngờ chuyện này lại liên quan đến Quý Anh Ngữ.

Cô ấy còn tưởng đóa hoa anh đào nhỏ kia cùng lắm chỉ là ghen tuông khiêu khích, nói vài lời khó nghe, không ngờ tâm tư lại sâu như vậy, lại ra tay từ phương diện này.

Mạc Noãn gật đầu, Lục Tử Đồng liền giật lấy bát cơm trong tay Mạc Noãn, đặt lên bàn, rồi kéo Mạc Noãn đứng dậy, "Chị dâu, cơm này chúng ta tạm thời đừng ăn nữa, ra ngoài xem thử đã." Mạc Noãn không biết Lục Tử Đồng hoảng hốt làm gì, nhưng vẫn đi theo cô ấy ra ngoài.

Vừa ra ngoài đã thấy cây gậy trong tay ông nội không chút lưu tình quất lên lưng Lục Sâm, hết gậy này đến gậy khác, dùng sức rất mạnh, tiếng động phát ra khiến cả người cô run lên, nhất thời nói không nên lời, "Đây… sao lại đánh người?" Nhìn thấy cảnh tượng này, Lục Tử Đồng ngược lại vỗ ngực, thở phào một hơi, "Chị dâu, không sao đâu, chuyện không nghiêm trọng như em tưởng." May mà chưa dùng đến gia pháp, không thì tội của cô ấy lớn rồi.

Mạc Noãn chỉ cảm thấy tim mình đang run rẩy, nhưng tấm lưng của Lục Sâm lại thẳng tắp, dường như cũng coi đây là một chuyện nhỏ, "Thế này mà không nghiêm trọng sao?" "Đây là chuyện nhỏ rồi, ông nội còn chưa đem gia pháp ra đấy." "Gia pháp?" Mạc Noãn nghi ngờ nhìn Lục Tử Đồng, tưởng mình nghe nhầm.

Gia pháp cô chỉ thấy trên ti vi, trong đời thực chưa từng nghe nhà nào còn có gia pháp.

Lục Tử Đồng sợ nói ra sẽ dọa Mạc Noãn, nên không giải thích cặn kẽ, chỉ nói: "Chị dâu, không sao đâu, anh trai em không ngốc, xem ra anh ấy đã giải thích rõ mọi chuyện rồi, ông nội sẽ không làm gì anh ấy đâu, chúng ta đi ăn cơm tiếp đi, đừng để hai nhóc con bị đói." Nếu không nhìn thấy cảnh này thì còn được, chứ đã thấy rồi Mạc Noãn làm sao nuốt nổi cơm.

Lục Tử Đồng hoàn toàn không kéo nổi Mạc Noãn, Mạc Noãn hất tay cô ấy ra đi về phía phòng khách, lo lắng nói với ông nội: "Ông nội, có chuyện gì từ từ nói, đừng động tay động chân ạ." Ông nội bất mãn nhìn Mạc Noãn một cái, nghiêm mặt nói: "Tiểu Noãn, cháu đi ăn cơm đi, chuyện này cháu đừng quản nữa, để ông dạy dỗ cho thằng nhóc hỗn xược này." Mạc Noãn giật giật khóe miệng, đã động tay động chân rồi, đây là thái độ từ từ nói chuyện sao? "Ông nội, chuyện đó không liên quan đến Lục Sâm, là do người khác cố tình gây ra." Mạc Noãn không biết Lục Sâm đã nói ra sự thật chưa, nên tạm thời không trực tiếp chỉ tên Quý Anh Ngữ. "Thế thì nó cũng có trách nhiệm không thể chối cãi, trước kia đã bị người ta lợi dụng, bao nhiêu năm rồi vẫn chưa rút ra bài học." Ông nội nói rồi lại đánh vào lưng Lục Sâm một gậy.

Mắt Mạc Noãn nhanh chóng nhắm lại theo, cô biết ông nội đang nói đến chuyện bản thiết kế bị tráo đổi mấy năm trước khiến công trình xảy ra sự cố. "Ông nội, đó đều là chuyện quá khứ rồi, chuyện mấy hôm trước con không để tâm đâu ạ." Ai mà ngờ được Quý Anh Ngữ lại giở trò trong chuyện này, loại chuyện này căn bản không thể đề phòng. "Tiểu Noãn, cháu đừng nói giúp nó, vợ con mình còn không bảo vệ được, nó thì có ích gì." Mạc Noãn thấy trong mắt Lục Sâm thoáng qua một tia ảm đạm, lòng cô cũng chua xót đau theo, không kìm được muốn lao đến chỗ Lục Sâm, nhưng bị Tần Tuệ, người nãy giờ không lên tiếng, ôm vào lòng.

Tần Tuệ nói: "Tiểu Noãn, ở nhà họ Lục, phạm lỗi là phải chịu phạt, không một ai là ngoại lệ.

A Sâm là đàn ông, đánh mấy gậy không sao đâu, ngoan, con ra phòng ăn đi." Nghe vậy, hốc mắt Mạc Noãn lập tức đỏ lên, khẽ gọi: "Mẹ." Tần Tuệ thấy cô như vậy, trong lòng thực ra rất vui mừng.

Chuyện này người ấm ức nhất là Mạc Noãn, nhưng lúc này cô lại sẵn lòng bảo vệ Lục Sâm không chút do dự, rõ ràng cũng rất thật lòng với Lục Sâm.

Vợ chồng như vậy còn có khó khăn nào không vượt qua được, trái tim kinh ngạc vì tin tức ban nãy của bà dần dần bình tĩnh lại. "Không sao đâu, Tiểu Noãn." Tần Tuệ cười với Mạc Noãn.

Đúng lúc này, Lục Sâm cũng lên tiếng, chỉ thấy anh khẽ nhếch môi, giọng điệu thoải mái như không có chuyện gì, "Noãn Noãn, em đi ăn cơm tiếp đi, đừng lo cho anh, anh không đau." Anh vừa dứt lời, ông nội lại quất thêm một gậy nữa, trầm giọng nói: "Xem mày còn cười được không, quả nhiên là đánh mày chưa đủ thấm." Thấy cảnh này, Mạc Noãn không thể bình tĩnh được nữa, đột ngột giằng tay Tần Tuệ ra, cả người chắn trước mặt Lục Sâm, dang hai tay ra, một vẻ bảo vệ con, "Ông nội, ông muốn đánh thì đánh luôn cả con đi, còn cả chắt của ông nữa, ông cũng có thể đánh luôn một thể." Ông nội mở to mắt nhìn Mạc Noãn, "Tiểu Noãn, cháu làm gì vậy, tránh ra, hôm nay ông nhất định phải dạy dỗ thằng nhóc hỗn xược này." Mạc Noãn kiên quyết lắc đầu, cũng quỳ xuống đất giống Lục Sâm, không có ý định đứng dậy.

Ông nội thấy Mạc Noãn đã quyết tâm, đành quát Lục Tử Đồng đang đứng cách đó không xa: "Tử Đồng, mau qua đây kéo chị dâu con ra." Lục Tử Đồng bĩu môi, cảm thấy chuyện này mình có trách nhiệm không thể chối cãi, nên không tiến lên, đứng yên tại chỗ. "Lục Tử Đồng, con có phải cũng muốn ăn đòn không, đến lời ông nói cũng không nghe nữa rồi." Ông nội quát Lục Tử Đồng, có vẻ đã thực sự nổi giận, không phải giọng điệu ung dung bất đắc dĩ như thường ngày.

Lục Tử Đồng trước giờ rất biết điều, lúc này cũng cảm thấy ở lại đây không thích hợp, "Chuyện này con không quản nữa, mọi người tự xem mà giải quyết." Nói xong cô bé chạy biến lên lầu. "Loạn rồi, từng đứa một đều muốn tạo phản rồi, lớn rồi không nghe lời dạy dỗ nữa." Ông nội tức đến râu ria dựng ngược, mắt trợn trừng, ném cây gậy sang một bên, ngực phập phồng không ngừng.

Tần Tuệ lo lắng cho sức khỏe của ông nội, đành phải qua đỡ Mạc Noãn, hạ giọng nói: "Tiểu Noãn, sức khỏe ông nội không tốt, đừng chọc ông tức giận.

Con theo mẹ đi ăn cơm, yên tâm đi, ông nội ruột cả, không sao đâu." Mạc Noãn nửa tin nửa ngờ nhìn Tần Tuệ, rồi nhìn sang ông nội, phát hiện sắc mặt ông quả thực không tốt như mọi khi, tinh thần cũng không ổn, nhất thời có chút do dự, không biết phải làm sao. "Noãn Noãn, nghe lời mẹ đi, anh không sao đâu." Lục Sâm lần này không cười, mà khẽ gật đầu với Mạc Noãn.

Mạc Noãn cắn môi, dù không muốn nhưng cũng không yên tâm về ông nội.

Dưới sự dìu đỡ của Tần Tuệ, cô đứng dậy rồi đi về phía phòng ăn, đi được vài bước lại không kìm được nhìn Lục Sâm một cái, lần nào cũng nhận được ánh mắt an ủi của anh.

Tần Tuệ nhìn dáng vẻ ba bước ngoảnh lại một lần của Mạc Noãn, nhất thời thấy hơi buồn cười.

Mạc Noãn vốn rất đói, nhưng vì không yên tâm về Lục Sâm bên ngoài, nên ăn rất nhanh.

Tần Tuệ ở bên cạnh lo lắng dặn dò: "Tiểu Noãn, con ăn chậm một chút." "Mẹ, Lục Sâm và mọi người từ nhỏ đã lớn lên trong môi trường giáo dục như thế này sao ạ?" Tần Tuệ gật đầu, "Nhà họ Lục là gia đình quân nhân, gia giáo tự nhiên nghiêm khắc hơn các gia đình khác.

Ba đứa chúng nó, bao gồm cả Tử Đồng, đều lớn lên như vậy, chúng nó quen rồi." Mạc Noãn ngạc nhiên nhìn Tần Tuệ, "Ông nội không phải thích con gái sao?

Tử Đồng cũng bị đánh ạ?" "Phạm lỗi đâu phải chỉ có con trai, con gái cũng sẽ phạm lỗi.

Ông nội là người rất nguyên tắc, dù bình thường ông có cưng chiều Tử Đồng đến đâu, phạm lỗi vẫn bị đánh như thường.

Tử Đồng lúc nhỏ cũng là một cô nhóc khá ngang bướng." Tần Tuệ cười giải thích.

Chương 328

Mạc Noãn gật đầu, không nói gì nữa, vội vàng ăn thêm mấy miếng cơm rồi đặt bát xuống, nhìn Tần Tuệ nói: "Mẹ, con ăn no rồi, con ra ngoài xem sao ạ." Tần Tuệ bất đắc dĩ lắc đầu, vốn có vài lời muốn nói riêng với cô, nhưng thấy bộ dạng cô bây giờ, cũng biết cô không có tâm trạng, nên đành nuốt những lời định nói vào bụng. "Đi thôi, xem bộ dạng con thế này, cũng không nói chuyện gì được." Nói rồi bà cùng Mạc Noãn ra khỏi phòng ăn.

Lục Sâm lúc này đã không còn quỳ nữa, mà ngồi trên sofa, ông nội không biết đang nói gì với anh.

Mạc Noãn cuối cùng cũng yên tâm, đi về phía phòng khách, rồi ngồi xuống bên cạnh Lục Sâm, khoác tay anh hỏi: "Anh ổn chứ?" "Không sao đâu." Ông nội thấy mọi sự chú ý của Mạc Noãn đều dồn vào Lục Sâm, không hề để ý đến ông, liền hừ một tiếng không vui, "Bảo cháu đi ăn cơm cho tử tế, cháu vừa vào một lát đã ra rồi.

Ông là người tàn nhẫn đến thế sao?

Có thể làm gì nó chứ?" Mạc Noãn bĩu môi, khẽ cúi đầu, không lên tiếng. "Đồ vô ơn, ông đây là đang trút giận thay cháu đấy, xem bộ dạng cháu kìa, còn oán trách ông nữa." Lục lão gia có chút buồn bực, ông làm vậy mà thành người xấu cả hai phía. "Không có đâu ạ." Giọng Mạc Noãn biện giải có chút yếu ớt. "Cháu xem bộ dạng cháu kìa, trên mặt cháu viết ba chữ 'không vui' đấy." Ông nội chỉ vào mặt Mạc Noãn.

Mạc Noãn gả vào nhà này đã gần một năm, việc chung sống với người nhà họ Lục dần trở nên tự nhiên, không còn câu nệ như lúc đầu.

Chỉ thấy cô chu môi, giọng không lớn không nhỏ, với thái độ rất đương nhiên, "Chồng con bị đánh, con xót, đương nhiên là không vui nổi rồi." Tần Tuệ không nhịn được cười thành tiếng, khóe miệng ông nội cũng khẽ nhếch lên, chỉ là giọng điệu vẫn nghiêm túc, "Cháu nói qua nói lại vẫn là đang trách ông à." "Không có." Mạc Noãn lí nhí nói.

Lục Sâm vuốt tóc Mạc Noãn, tâm trạng cũng rất tốt.

Nhận ra mình vừa nói gì, sắc mặt Mạc Noãn có chút không tự nhiên, nhưng vẫn còn lo Lục Sâm chưa ăn cơm, liền mở lời: "Ông nội còn có chuyện gì muốn nói với Lục Sâm không ạ?

Nếu không có thì con và Lục Sâm đi ăn cơm đây." "Ai nói cho nó ăn cơm, tối nay không chuẩn bị cơm cho nó." Ông nội nói.

Mạc Noãn nhìn ông nội, trong mắt có chút bất mãn, "Không có cơm sao ạ?

Dạ dày của Lục Sâm không tốt, không thể để đói được." Ông nội nói với giọng sang sảng: "Đàn ông con trai làm gì mà yếu ớt thế, thỉnh thoảng đói một bữa không chết được đâu." Lục Sâm biết ông nội đang nổi nóng, liền ngầm siết tay Mạc Noãn.

Mạc Noãn biết ý anh, mím môi không nói nữa.

Lúc này, Tần Tuệ lấy một chai thuốc xịt Vân Nam Bạch Dược đến, nhét vào tay Mạc Noãn, cười nói: "Tiểu Noãn, đừng lo chuyện nó ăn hay không nữa, mau lên lầu bôi chút thuốc cho nó đi, không thì ngày mai sẽ khổ sở đấy." Mạc Noãn lúc này mới muộn màng nhận ra, Lục Sâm vừa bị đánh.

Ông nội tuy đã có tuổi, nhưng dù sao cũng xuất thân quân nhân, vừa rồi ra tay cũng không nương tình, Lục Sâm chắc chắn bị thương rồi.

Nghĩ đến đây, cô không kìm được đưa tay đẩy Lục Sâm, thúc giục: "Đi, mau lên lầu, em bôi thuốc cho anh." Lục Sâm đưa một tay ra, ôm Mạc Noãn lên lầu.

Tần Tuệ nhìn đôi vợ chồng trẻ như vậy, không nhịn được nói với ông nội: "Bố, xem ra là chúng ta lo xa rồi, bố xem Noãn Noãn kìa, có chút nào là giận dỗi đâu, bảo vệ A Sâm như gà mẹ bảo vệ con vậy." Ông nội gật đầu, "Chỉ có thể nói thằng nhóc A Sâm đó EQ cũng được, không cần chúng ta lo lắng." "Thật ra, chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách A Sâm, ai mà biết con bé Tiểu Ngữ lại làm ra chuyện như vậy.

Thích A Sâm sao không nói sớm, cứ đợi đến khi A Sâm kết hôn rồi mới gây chuyện.

Cả nhà chúng ta đều không đề phòng nó, nên mới để nó lợi dụng.

Nghĩ kỹ lại, có lẽ Tiểu Noãn và Tử Đồng đã sớm biết tâm tư của nó, nếu không thì dạo trước đã không xúi chúng ta giới thiệu đối tượng xem mắt cho nó, càng không nói những lời khó hiểu kia.

Con bé Tiểu Noãn này thật biết kìm nén, vậy mà cứ im lặng không nói gì." Ông nội cũng thở dài một hơi, tựa vào sofa, có chút mệt mỏi nói, "Con bé đó ta cũng không hiểu nổi nó nữa.

Nếu nó nói sớm, A Sâm cũng đồng ý, chúng ta sẽ không ngăn cản.

Nhưng bây giờ nói gì cũng không thể được nữa rồi.

Con tìm thời gian nói chuyện với Tiểu Noãn, bảo nó rằng, dù có chuyện gì xảy ra, cả nhà chúng ta đều đứng về phía nó, bảo nó đừng có gánh nặng tâm lý gì cả." Tần Tuệ cười, "Yên tâm đi bố, con sẽ tìm thời gian nói với Tiểu Noãn." Trong phòng ngủ, Mạc Noãn nhìn những vệt đỏ hằn ngang dọc trên lưng Lục Sâm, hốc mắt lập tức đỏ lên, nước mắt cứ thế rơi xuống lưng anh.

Lục Sâm hơi sững người, cười nói: "Cô ngốc, đừng khóc, không sao đâu, ông nội nói đúng, đàn ông con trai không yếu ớt như vậy.

Da anh dày thịt béo, không đau chút nào.

Ông nội cũng là mấy năm nay tính tình hiền lại rồi, lúc chúng anh còn nhỏ không đơn giản qua được như vậy đâu, chúng anh quen rồi, dưỡng vài ngày là khỏi." Mạc Noãn lườm Lục Sâm một cái, có lẽ vì từ nhỏ cô chưa từng bị đánh, nên không hiểu được cách giáo dục này, luôn cảm thấy có gì thì nói ra là được, không cần phải động tay động chân. "Lúc này đừng nói nữa, em không có tâm trạng nghe." Lục Sâm ngoan ngoãn ngậm miệng, không lên tiếng. "Vừa đỏ vừa sưng, anh nói xem ông nội cũng thật là, đối với cháu trai mình mà cũng ra tay nặng như vậy.

Lỡ như thương đến xương thì làm sao, có chỗ nào gần xương bị khó chịu không?" Mạc Noãn vừa nói vừa xịt thuốc lên vết thương của Lục Sâm, thỉnh thoảng lại thổi mấy hơi.

Lúc này trong lòng cô hận chết Quý Anh Ngữ, nếu không phải vì cô ta, Lục Sâm cũng không phải chịu tội.

Lục Sâm đang mải suy nghĩ, nhất thời không lên tiếng.

Mạc Noãn bực bội đẩy vai anh, bất mãn nói: "Lục Sâm, hỏi anh đó, sao không nói gì?

Bị đánh ngốc rồi à?" Lục Sâm bật cười lắc đầu, "Không phải em không cho anh nói sao?" Mạc Noãn không nhịn được cười thành tiếng, đưa tay lau khóe mắt, "Bình thường có thấy anh nghe lời vậy đâu, sao hôm nay em nói một câu anh lại nghe ngay thế, thật là, vừa rồi em bảo anh đừng nói mấy câu không đau này kia, chứ có bảo anh đừng nói chuyện với em đâu." "Ồ, không đau chút nào." Mắt Lục Sâm đầy ý cười, cố ý kéo dài âm cuối.

Tần Tuệ đứng ở cửa, nghe cuộc đối thoại của đôi vợ chồng trẻ, không nhịn được cười thành tiếng.

Mạc Noãn ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy Tần Tuệ mặt mày tươi cười đứng ở cửa.

Tần Tuệ giả vờ gõ cửa, hỏi: "Xin hỏi bây giờ mẹ vào được không?" Mạc Noãn mặt lúng túng, nói: "Mẹ, mẹ lại trêu con rồi, chúng con có làm gì đâu, mẹ cứ vào thẳng là được." "Mẹ thấy hai đứa đang tình tứ trêu đùa, sợ làm phiền." "Đâu có ạ, con đang bôi thuốc cho Lục Sâm." Nghe vậy, Tần Tuệ nhìn về phía lưng Lục Sâm, trong mắt xẹt qua một tia xót xa.

Dù miệng nói với Mạc Noãn không sao, nhưng là con trai mình, dù bị thương ở đâu lòng vẫn đau.

Nhưng lời cần nói vẫn phải nói, chỉ thấy bà nghiêm túc nhìn Lục Sâm, "A Sâm, con cũng tự mình rút kinh nghiệm đi, suy nghĩ kỹ xem mình sai ở đâu.

Ông nội đã nhiều năm không động tay đánh con rồi, lần này nếu không phải cần thiết, ông sẽ không ra tay đâu." Lục Sâm gật đầu, "Con biết rồi, con không sao, mẹ không cần lo lắng đâu." "Bây giờ mẹ không lo nữa rồi, sau này đã có người bôi thuốc cho con, cũng có người vì con mà rơi nước mắt, bị đánh cũng có người che chở, có người thay mẹ rồi." Trong lòng Tần Tuệ có chút cảm khái, cũng xen lẫn chút mất mát nhàn nhạt.

Con trai lấy vợ thật sự khác rồi. "Trước đây mẹ thật sự đã lo lắng nhiều rồi." Mạc Noãn mơ hồ có thể hiểu được tâm trạng của bà.

Chương 329

"Chứ sao nữa, hai anh em đều là những đứa không làm người ta bớt lo." Dừng một chút, Tần Tuệ lại nói với Lục Sâm: "Nhưng tối nay con phải cảm ơn Tiểu Noãn đấy, nếu không phải nó che chở cho con, e là không chỉ có mấy vệt này đâu." Bà chỉ nhìn một cái là biết, sau khi bà và Mạc Noãn ra phòng ăn, ông nội đã không ra tay nữa.

Mạc Noãn chỉ vào bụng, khẽ lẩm bẩm, "Anh ấy nên cảm ơn nhất là nhóc con trong này, chứ không phải con đâu." Lục Sâm nhìn bụng Mạc Noãn, nghiêm túc nói: "Vậy thì cảm ơn hai bảo bối nhé, đợi các con ra đời, ba sẽ mua kẹo cho các con ăn." Mạc Noãn bật cười, "Bây giờ là thời đại nào rồi, kẹo đã không dỗ được trẻ con nữa đâu.

Lục Sâm, anh phải mau nghĩ chiêu mới đi, không thì sau này anh sẽ phải bó tay đấy." "Đợi chúng ra đời rồi nói, chúng thích gì thì cho nấy, dù sao anh cũng cho nổi." Tần Tuệ cảm thấy mình như bóng đèn, bị con trai và con dâu mình phớt lờ hoàn toàn, bà căn bản không chen vào được, không nhịn được nói: "Được rồi, mẹ chỉ lên xem một chút, không sao là tốt rồi, mẹ xuống đây, hai đứa cứ tiếp tục chủ đề ban nãy đi." Sau khi bôi thuốc xong, Lục Sâm chỉ có thể cởi áo sơ mi ra, để trần nửa thân trên.

Mạc Noãn lo anh bị lạnh nên đã tăng nhiệt độ máy sưởi.

Vì nhiệt độ trong phòng ngủ khá cao, chỉ một lát sau, mặt Mạc Noãn đã đỏ bừng.

Thế nhưng Lục Sâm cứ nhìn cô với vẻ cười như không cười, khiến cô đỏ mặt tim đập, cảm thấy không có chỗ nào để trốn.

Mạc Noãn lườm anh một cái rồi đi vào phòng tắm.

Lục Sâm cũng không yên tâm nên đi theo vào, Mạc Noãn không để ý, vừa xoay người đã đâm sầm vào lồng ngực anh, tim cô thắt lại.

Còn chưa kịp nói gì, nụ hôn của Lục Sâm đã ập xuống.

Mạc Noãn cảm thấy mặt nóng như lửa đốt, cố nén vẻ ngượng ngùng để đáp lại nụ hôn của anh.

Khoảng thời gian này, hành động thân mật nhất của hai người cũng chỉ có hôn môi.

Một lúc sau, Lục Sâm buông cô ra, ôm cô để điều hòa lại nhịp thở.

Mãi đến khi cả hai đều bình tĩnh lại, Mạc Noãn mới đẩy Lục Sâm ra khỏi phòng tắm: "Bây giờ trời cũng không nóng, anh cũng không tiện tắm rửa, ra ngoài đợi đi." Lục Sâm gãi đầu, có chút bất đắc dĩ lùi ra khỏi phòng tắm, nhưng cũng không dám đi xa mà đứng ngay ở cửa.

Mạc Noãn biết anh không yên tâm, cũng không đóng chặt cửa phòng tắm, chỉ là từ đầu đến cuối ánh mắt của Lục Sâm cứ dán chặt vào người cô, khiến cô tê cả da đầu, chỉ có thể tắm thật nhanh rồi bước ra.

Lục Sâm đã chuẩn bị sẵn khăn tắm và máy sấy tóc, lau cho cô một lúc rồi lại dùng máy sấy sấy khô tóc cho cô.

Mạc Noãn nhìn đồng hồ, mới chín giờ, cảm thấy bây giờ đi ngủ còn hơi sớm, thế là hai người rúc vào trên giường nói chuyện phiếm.

Lưng Lục Sâm bị thương nên chỉ có thể nằm nghiêng.

Không biết tự lúc nào, một tiếng đồng hồ đã trôi qua, Mạc Noãn đã hơi buồn ngủ, nhưng vì còn canh cánh chuyện bữa tối của Lục Sâm nên cô vừa ngáp vừa cố gắng tiếp tục nói chuyện với anh.

Lục Sâm không biết cô đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy cô có chút kỳ lạ: "Noãn Noãn, em buồn ngủ thì ngủ đi, có chuyện gì sau này chúng ta lại nói, sau này có cả đời để nói, không vội một lúc này đâu." "Không sao, một lát nữa là được rồi.” Cô biết giờ giấc sinh hoạt của người nhà họ Lục rất đúng giờ, thường sẽ đi ngủ trước 11 giờ, đến lúc đó cô có thể lén dậy làm đồ ăn cho Lục Sâm.

Kể cả có bị phát hiện cũng không sao, dù sao bây giờ trong bụng cô có hai lá bài tẩy, không dùng thì phí.

Lục Sâm nhíu mày, lờ mờ đoán ra điều gì đó, hỏi: “Noãn Noãn, không lẽ em định lát nữa lén lút làm đồ ăn cho anh đấy chứ?” Mạc Noãn gật đầu: “Ừm, anh ráng chịu một chút nữa, sắp 11 giờ rồi.” Lục Sâm không nói nên lời, chỉ cảm thấy trái tim cứng rắn bỗng chốc mềm nhũn.

Cô nhóc này lúc này lại còn nghĩ đến những chuyện đó, vợ của anh luôn có những hành động nhỏ khiến anh cảm động.

Lục Sâm hơi siết chặt vòng tay đang ôm eo cô, Mạc Noãn cười khẽ: “Anh Lục dễ bị cảm động vậy sao?” Lục Sâm dụi dụi vào cổ cô, đáp: “Ừm.” “Thế thì cũng dễ thỏa mãn quá rồi.” “Noãn Noãn, em có lòng là được rồi, anh đã cảm nhận được rồi, nhưng anh thật sự không đói, không còn sớm nữa, em mau ngủ đi.” “Không đói cũng phải ăn chứ, được rồi, em có thể xuống làm cho anh rồi.” Mạc Noãn vừa nói vừa ngồi dậy, khoác một chiếc áo khoác lớn rồi chuẩn bị đi ra ngoài.

Lục Sâm không nhịn được dặn dò: “Bật hết đèn ở hành lang lên, nhìn kỹ đường dưới chân đấy.” “Yên tâm đi, em không phải trẻ con nữa, biết cách tự chăm sóc mình mà.” Lục Sâm đứng ở cửa, mãi đến khi thấy cô an toàn xuống lầu mới quay lại phòng ngủ, khóe miệng không kìm được mà từ từ cong lên.

Mạc Noãn vốn định nấu mì, nhưng phát hiện trong bếp không còn mì nữa, chỉ có một bát cơm nhỏ trong tủ lạnh, rõ ràng là phần cô ăn không hết tối nay.

Quả nhiên, hôm nay thật sự không chuẩn bị cơm cho Lục Sâm.

Mạc Noãn suy nghĩ một lúc, đột nhiên nảy ra ý tưởng, cô lấy một ít nấm và rau xanh trong tủ lạnh ra, sau đó lại lấy một quả trứng và một quả cà chua, rất nhanh đã làm ra một đĩa cơm rang.

Khi cô bưng đĩa cơm ra, ổ khóa cửa phòng khách đột nhiên có tiếng động.

Tim Mạc Noãn hơi thắt lại, chỉ thấy Lục Nam Thiên trong bộ quân phục từ bên ngoài bước vào, tay còn cầm mũ quân đội, rõ ràng là vừa từ khu quân sự trở về.

Mạc Noãn ngượng ngùng cong môi, không có đường lui, chỉ có thể cứng rắn chào hỏi: “Ba, sao giờ này ba mới về ạ?” “Buổi chiều có một cuộc diễn tập quân sự xảy ra chút sự cố nên đã bị trì hoãn một thời gian, xử lý đến tận bây giờ mới xong.” Lục Nam Thiên đáp, vừa nói xong đã thấy trong tay Mạc Noãn đang bưng một đĩa gì đó, ông hơi ngạc nhiên nhướng mày: “Tiểu Noãn, sao giờ này con còn chưa ngủ?

Trong tay con bưng gì thế?” Mạc Noãn có chút bối rối, đáp lại: “Cơm rang ạ.” Lục Nam Thiên liếc nhìn rồi không nhịn được bật cười.

Món trong đĩa của Mạc Noãn nói là cơm rang không bằng nói là rau xào, rau thì rất nhiều nhưng cơm thì ít đến đáng thương.

Vừa rồi ông đứng xa chỉ thấy rau xanh, lại gần mới thấy món cơm mà cô nói.

“Bình thường chắc con ít nấu ăn lắm phải không?” Lục Nam Thiên cười hỏi.

Mạc Noãn ngại ngùng cười, giải thích: “Tối nay cơm nguội hơi ít ạ.” Lục Nam Thiên gật đầu: “Mau mang lên cho A Sâm đi, thật là làm khó con rồi, đêm hôm khuya khoắt còn lén dậy làm cơm cho nó.” Lục Nam Thiên mới rời nhà hồi sáng, cũng biết tính cách của ông cụ, chỉ cần đoán sơ là biết tối nay đã xảy ra chuyện gì, chẳng qua cũng chỉ là màn kịch đánh một trận rồi bỏ đói một bữa thôi.

Mạc Noãn ngượng ngùng gật đầu: “Vậy ba nghỉ sớm đi ạ, con lên lầu đây.” “Đi đi, cẩn thận nhé.” Lục Nam Thiên cười cười.

Mạc Noãn vừa đi được một bước, thấy trên bàn trà có một đĩa hoa quả, cô lại quay lại thuận tay lấy một quả táo.

Khi Lục Nam Thiên trở về phòng ngủ, Tần Tuệ vẫn chưa ngủ, bà đang đeo kính đọc sách ở đầu giường.

Thấy nụ cười chưa tan trên khóe miệng ông, bà không khỏi hỏi: “Không phải nói lúc diễn tập xảy ra chút sự cố sao?

Sao trông tâm trạng anh chẳng bị ảnh hưởng chút nào vậy, đêm hôm khuya khoắt còn cười cái gì?” Lục Nam Thiên treo quần áo lên, nói: “Vừa rồi ở phòng khách gặp Tiểu Noãn.” Tần Tuệ tháo kính, gập sách lại đặt sang một bên, nhìn Lục Nam Thiên nói: “Muộn thế này rồi Tiểu Noãn không ngủ, dậy làm gì thế?” “Còn làm gì được nữa, đương nhiên là nấu cơm cho A Sâm rồi.

Con bé đó rang một đĩa cơm rang đủ màu sắc, cơm thì chẳng có bao nhiêu, trông xanh xanh đỏ đỏ, không biết mùi vị thế nào, xem ra tài nấu nướng cũng chỉ hơn em năm đó một chút xíu, đều không ra hồn.” Nhớ lại đĩa cơm rang trứng khét lẹt mà vợ làm cho mình lần đầu tiên, nụ cười trên môi Lục Nam Thiên càng đậm.

Tần Tuệ cũng không nhịn được cười: “Con bé Noãn Noãn này quả nhiên mẹ không nhìn lầm, là một đứa trẻ ngoan.

Bình thường giờ này nó đã ngủ rồi, hôm nay chắc là cả tối đều canh cánh chuyện cơm nước của A Sâm nên đến giờ vẫn chưa ngủ.” Lục Sâm nhìn đĩa cơm rang trong tay, có chút buồn cười: “Noãn Noãn, sao chỉ có chút cơm vậy?” “Anh biết đủ đi, ông nội quyết tâm bỏ đói anh rồi, trong nhà tìm không ra sợi mì nào, chỗ này đều là lương thực em ăn không hết tối nay để lại đấy, nếu không tối nay anh chỉ có thể ăn một đĩa rau xào thôi." Mạc Noãn bực bội nói.

Rồi cô nhét một quả táo vào lòng anh: "Nếu ăn không no thì ăn thêm quả táo nữa đi." "Sao vậy, trông em có vẻ không vui." "Đều tại anh cả.

Lúc em ra ngoài vừa hay gặp ba về, ba thấy đĩa cơm em rang liền bật cười.

Lúc lên lầu em còn lấy thêm một quả táo ngay trước mặt ba nữa, thật là quá mất mặt." Mạc Noãn trút giận lên người Lục Sâm, buồn bực ngồi sang một bên.

Chương 330

“Không sao đâu, em có mất mặt cũng không bằng anh.

Em cứ nghĩ xem anh từng này tuổi rồi còn bị đánh thì trong lòng sẽ cân bằng lại ngay.

Hơn nữa ba chắc chắn biết em lấy cho anh mà, không sao đâu.” Lục Sâm véo nhẹ má cô, an ủi.

Mạc Noãn bĩu môi, chuyện đã xảy ra rồi, có truy cứu cũng không có ý nghĩa gì, chỉ có thể nói với Lục Sâm: “Bất kể em làm có ngon hay không, anh đều phải ăn hết, nếu không em mất mặt vô ích à.” Lục Sâm cong môi, nói: “Tuân lệnh.” Tuy trông có hơi lộn xộn, nhưng mùi vị cũng tạm được, Lục Sâm nhanh chóng bắt đầu ăn.

Tối nay Mạc Noãn ăn khá ít, thấy Lục Sâm ăn ngon lành, bụng cô cũng hơi đói.

Lục Sâm cười, đút cho cô một miếng.

Mạc Noãn nếm thử, mắt mày lập tức cong lên: “Ừm, xem ra tài nấu nướng của em vẫn chưa mai một, cũng tạm được.” Hai vợ chồng trẻ anh một miếng em một miếng, một lát đã ăn xong, sau đó lại chia nhau quả táo.

Sau khi giải quyết xong bữa tối của Lục Sâm, Mạc Noãn không còn gì vướng bận, cũng buồn ngủ, một lát sau đã ngủ thiếp đi.

Lục Sâm đặt đĩa sang một bên, cũng ôm Mạc Noãn ngủ.

Nhưng đến nửa đêm, anh lại bị tiếng chuông điện thoại chói tai đánh thức.

Anh cầm lên xem, thấy màn hình hiển thị là Quý Anh Ngữ, không nghĩ ngợi gì mà cúp máy ngay.

Người bên kia kiên trì gọi lại lần nữa, Lục Sâm chau mày, dứt khoát tắt nguồn điện thoại.

Sau đó anh ôm Mạc Noãn ngủ tiếp.

Chưa ngủ được bao lâu, bên ngoài cửa lại vang lên một tràng tiếng gõ cửa dồn dập, loáng thoáng có thể nghe ra đó là giọng của Tần Tuệ: “Lục Sâm, Anh Ngữ xảy ra chuyện rồi, con mau dậy đi.” Lúc này Mạc Noãn cũng tỉnh, cô đẩy Lục Sâm: “Hình như là giọng của mẹ, nói Quý Anh Ngữ xảy ra chuyện rồi.

Anh ra mở cửa xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Lục Sâm nhíu mày, rồi đứng dậy đi mở cửa, chỉ thấy Tần Tuệ có chút hoảng loạn đứng ở cửa.

“Mẹ, sao vậy ạ?” “Mẹ vừa nhận được điện thoại, nói là Anh Ngữ cắt cổ tay tự tử ở nhà, bây giờ đang cấp cứu trong bệnh viện.

Hàng xóm của con bé biết nó thân thiết với chúng ta nên đã gọi điện đến cho mẹ.” Ánh mắt Lục Sâm hơi trầm xuống, không nói gì.

Tần Tuệ lại thúc giục: “Đừng ngẩn ra đó nữa, tình hình có vẻ không ổn lắm, chúng ta mau qua đó đi.” Lục Sâm thở dài nói: “Mẹ, con không đi đâu.

Hôm nay con đã nói với cô ta rồi, sau này bất cứ chuyện gì xảy ra với cô ta đều không liên quan đến con.

Cô ta sống hay chết là chuyện của cô ta, con không muốn quan tâm nữa, cũng không quản nổi nhiều như vậy.” Tần Tuệ nghẹn lời, những việc Quý Anh Ngữ làm quả thực khiến họ đau lòng, nhưng nếu lúc này hoàn toàn mặc kệ thì lại có vẻ quá vô tình.

Nhưng tính cách của Lục Sâm bà cũng biết, một khi đã quyết định chuyện gì thì rất khó thay đổi, nếu anh không đi thì người khác chắc chắn cũng không khuyên được.

Tình hình khá khẩn cấp, bà cũng không có thời gian dây dưa ở đây, bèn nói: “Được rồi, vậy con ở nhà chăm sóc Tiểu Noãn cho tốt.

Bên ông nội con chúng ta cũng không nói, sợ ông không chịu nổi.

Con cũng tạm thời đừng nói cho ông biết, đợi tin tức của chúng ta.” Lục Sâm gật đầu, Lục Nam Thiên ở bên kia thúc giục, bà chỉ có thể lập tức xuống lầu.

Lục Sâm đóng cửa lại, chỉ thấy Mạc Noãn đang ngồi trên giường, lúc này đang ngơ ngác nhìn anh, anh không khỏi nhếch môi: “Noãn Noãn, ngủ đi em.” Mạc Noãn lắc đầu, nói: “Lục Sâm, lời của mẹ lúc nãy em đều nghe thấy cả rồi.

Quý Anh Ngữ chắc là vì những lời anh nói buổi chiều mà nghĩ quẩn, anh đi xem sao đi, đừng để xảy ra chuyện gì.” “Noãn Noãn, đừng quan tâm những chuyện này, những chuyện này đều không liên quan đến chúng ta.

Anh có đi cũng không có tác dụng gì, thứ cô ta cần bây giờ là bác sĩ chứ không phải anh.

Anh đi hay không cũng không thay đổi được gì, sống hay chết tùy vào số mệnh của cô ta vậy.” Lục Sâm vỗ vỗ vai cô, nói một cách khá tuyệt tình.

Mạc Noãn nhìn Lục Sâm một cách nghiêm túc, vẻ mặt Lục Sâm rất bình tĩnh, không nhìn ra chút cảm xúc nào.

Lúc này Mạc Noãn cũng không biết trong lòng anh rốt cuộc nghĩ thế nào.

Nghe giọng điệu của mẹ chồng, tình hình dường như cũng khá nghiêm trọng, không biết có qua khỏi được không.

“Lục Sâm, anh tự mình suy nghĩ kỹ đi, đừng để lại cho mình tiếc nuối gì.

Anh cũng không cần lo em sẽ không thoải mái trong lòng, lúc này không giống ngày thường.” Tuy cô không thích Quý Anh Ngữ, nhưng cũng không đến mức mong cô ta chết.

“Noãn Noãn, vấn đề này anh đã nghĩ rất rõ ràng rồi, anh biết rõ mình đang làm gì, em không cần phải khuyên anh nữa.” Lục Sâm cười khẽ.

Lục Sâm kiên quyết như vậy, Mạc Noãn cũng không nói gì thêm, chui vào trong chăn ngủ tiếp.

Lục Sâm vẫn như trước, ôm cô vào lòng.

Mạc Noãn cố tình lắng nghe nhịp tim của anh, phát hiện không có gì khác so với trước đây, vẫn trầm ổn mạnh mẽ, không có một chút hoảng loạn nào, dường như thật sự không hề quan tâm đến sự sống chết của Quý Anh Ngữ.

Mạc Noãn vốn định đi ngủ, nhưng lại hoàn toàn không còn buồn ngủ, cứ không ngừng nghĩ đến chuyện bên phía Quý Anh Ngữ.

Trong bệnh viện, Tần Tuệ và Lục Nam Thiên vội vã chạy đến.

Quý Anh Ngữ vẫn đang ở trong phòng cấp cứu.

Người đưa Quý Anh Ngữ đến là hàng xóm sát vách của cô, một cặp vợ chồng ngoài năm mươi tuổi, trên người cả hai đều dính máu tươi ở những mức độ khác nhau, trông rất kinh hãi.

Tần Tuệ nhận ra họ, trước khi Quý Anh Ngữ ra nước ngoài, cặp vợ chồng này cũng rất quan tâm chăm sóc cô.

“Chị Tô, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?” Tần Tuệ hỏi.

Người phụ nữ tên chị Tô sắc mặt vẫn còn hơi tái, từ từ nhớ lại chuyện xảy ra tối nay: “Buổi chiều lúc Tiểu Ngữ về tôi đã thấy tâm trạng nó không ổn rồi.

Vợ chồng tôi đã nấu cơm xong, bảo nó qua ăn thì nó nói không có khẩu vị.

Một lát sau chúng tôi hình như nghe thấy tiếng đập phá đồ đạc, chúng tôi qua gõ cửa, gõ một lúc thì bên trong không còn động tĩnh gì nữa, lúc đó chúng tôi cũng không để ý.

Chương 331

Đêm tôi dậy đi vệ sinh, thấy đèn nhà nó cứ sáng, tôi mới thấy hơi bất an.

May mà chúng tôi luôn được hai chị em nó tin tưởng, tôi có một chìa khóa nhà của họ.

Tôi lấy chìa khóa mở cửa vào thì phát hiện nó nằm trên sofa, máu ở cổ tay cứ chảy không ngừng, bên cạnh còn có một con dao gọt hoa quả, người đã bất tỉnh từ lâu rồi.” Tần Tuệ không nói gì, chỉ nhìn về phía phòng phẫu thuật.

Lục Nam Thiên cũng không nói gì, ánh mắt hai người đều dán chặt vào cửa phòng cấp cứu.

“Đứa trẻ này cũng không biết đã gặp phải chuyện gì không qua được mà lại đi tự sát.

Tiểu Ly đã chết rồi, bây giờ nó lại như vậy, sao lại nhiều tai ương thế này.” Chị Tô vẫn còn sợ hãi, nhỏ giọng lẩm bẩm.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, không biết bao lâu sau, cửa phòng cấp cứu mới được mở từ bên trong, một bác sĩ bước ra, tháo khẩu trang trên miệng.

“Bác sĩ, tình hình bên trong thế nào rồi ạ?” Tần Tuệ vội vàng hỏi.

Bác sĩ nhíu mày, dùng giọng điệu công thức hóa nói: “Tình hình không được tốt lắm, tuy tạm thời đã cứu được nhưng vẫn chưa qua giai đoạn nguy hiểm, chỉ có vượt qua được hai ngày tới mới có khả năng tỉnh lại.” Lục Nam Thiên kịp thời nắm bắt được từ ngữ trong lời của bác sĩ: “Cái gì gọi là có khả năng tỉnh lại?

Ý là cho dù qua được giai đoạn nguy hiểm cũng có khả năng không tỉnh lại sao?” Bác sĩ gật đầu: “Tình hình hiện tại là như vậy, người nhà các vị nên chuẩn bị tâm lý trước đi.” Cơ thể Tần Tuệ hơi cứng lại, bà trân trối nhìn Quý Anh Ngữ được đẩy vào phòng chăm sóc đặc biệt.

“Nam Thiên, nếu không tỉnh lại thì phải làm sao đây?

Con bé này thật sự quá bồng bột rồi, lại có thể chọn con đường tự sát này, thật khiến người ta không kịp trở tay.” Tần Tuệ lẩm bẩm.

Lục Nam Thiên ôm Tần Tuệ vào lòng, nói: “Đó cũng là con đường nó tự chọn, chúng ta cũng không có cách nào thay đổi, cứ xem số mệnh của nó thôi.” Mạc Noãn không biết Lục Sâm có ngủ không, người đàn ông này cứ nhắm mắt nằm im bất động, cô hoàn toàn không biết được.

Nhưng cô thì lại thức trắng cả đêm.

Bên bệnh viện Tần Tuệ cũng không có tin tức gì báo về, cô chỉ có thể tự an ủi mình rằng không có tin tức tức là tin tốt.

Khó khăn lắm mới thức đến hơn sáu giờ, điện thoại của cô lại vang lên đúng lúc này.

Mạc Noãn vừa định ngồi dậy đi nghe, Lục Sâm đã nhanh hơn một bước, vươn tay lấy điện thoại.

“Alo, mẹ.” “Anh Ngữ bây giờ đang ở phòng chăm sóc đặc biệt, có tỉnh lại được hay không phải xem hai ngày tới có qua được không.” Tần Tuệ cũng không nói những lời như bảo Lục Sâm qua đây, chuyện này bà không muốn ảnh hưởng đến quyết định của con trai mình.

Lục Sâm không lên tiếng, Tần Tuệ lại nói: “Mẹ ở đây trông, ba con lát nữa còn phải về đơn vị.

Nếu ông nội có hỏi thì cứ nói thật cho ông biết, chuyện này cũng không giấu được đâu.” “Vâng.” Gác máy, Mạc Noãn hỏi: “Sao rồi ạ?”

Lục Sâm lạnh nhạt nói: “Chưa chết.” Thấy thái độ lạnh lùng như vậy của anh, Mạc Noãn nhất thời không biết nên nói gì, chỉ hỏi: “Điện thoại của anh có phải đã tắt nguồn không?” Lục Sâm gật đầu: “Tối qua điện thoại gọi đến chỗ anh trước, anh không nghe, nên họ lại gọi đến chỗ mẹ.” Mạc Noãn thấy Lục Sâm không muốn nói nhiều, cũng không hỏi thêm gì nữa.

Không còn sớm, hai người vệ sinh cá nhân xong liền xuống lầu.

Ông cụ đã dậy từ sớm, trông có vẻ chuẩn bị ra ngoài chạy bộ buổi sáng, thấy họ xuống lầu không khỏi hỏi: “A Sâm, ba mẹ con đều không có ở đây, tối qua có phải đã xảy ra chuyện gì không?” “Quý Anh Ngữ tối qua tự sát, ba mẹ đã qua đó rồi ạ.” Mạc Noãn phát hiện, cách xưng hô của Lục Sâm với Quý Anh Ngữ không biết từ lúc nào đã trở thành gọi cả họ lẫn tên, không còn là “Tiểu Ngữ” hay “Anh Ngữ” thân mật như ngày xưa nữa.

Xem ra lần này cô ta thật sự đã khiến Lục Sâm hoàn toàn thất vọng rồi.

Ông cụ nghe tin này, sắc mặt lập tức trở nên không tốt, cơ thể có chút cứng đờ, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Bây giờ tình hình thế nào rồi?” “Tình hình cụ thể con không rõ lắm, hình như nói là đang theo dõi ở phòng giám sát.

Ông nội nếu muốn biết tình hình cụ thể có thể hỏi mẹ con, hai ngày nay mẹ sẽ ở bên đó.” Lục Tử Đồng vì phải đến trường nên hôm nay cũng dậy khá sớm, chuẩn bị đi nhờ xe Lục Sâm đến trường.

Nghe được tin này, cô không nói gì, chỉ bĩu môi không quan tâm, đi sang một bên ăn sáng.

Lục lão gia tử xua tay: “Được rồi, lát nữa ông sẽ hỏi mẹ con.

Các con ăn sáng xong thì đứa nào đi làm thì đi làm, đứa nào đi học thì đi học.” Lục Tử Đồng trong lòng thấy buồn cười, cô chưa từng nghĩ sẽ quan tâm, Quý Anh Ngữ sống hay chết không liên quan đến cô.

Nhưng những lời này cô sẽ không nói trước mặt ông cụ, để khỏi bị dạy dỗ một trận, dù sao ông nội đối với đóa hoa anh đào nhỏ đó cũng có phần khác biệt.

Ba người ăn sáng xong liền lên xe, Lục Tử Đồng nói với Lục Sâm: “Anh, anh tuyệt đối đừng mềm lòng với đóa hoa anh đào nhỏ đó.

Cô ta chắc chắn là biết nhà họ Lục đã biết chân tướng rồi, nên mới dùng khổ nhục kế này để lấy được sự đồng tình của mọi người, cố ý làm vậy thôi.” Lục Sâm không nói gì, Lục Tử Đồng lại nói: “Loại người như cô ta chuyện gì cũng làm được, chết đi cho đỡ phiền, khỏi phải sống để hại người.” Mạc Noãn không lên tiếng, nhìn bộ dạng lạnh lùng của Lục Tử Đồng y hệt Lục Sâm, nếu nói hai người này không có quan hệ huyết thống chắc cũng không ai tin.

Thực ra cô nghĩ kỹ lại, Quý Anh Ngữ chắc không phải đang diễn kịch, có lẽ là thật sự muốn chết, nếu không đã không chọn tự sát vào lúc đêm hôm khuya khoắt.

Nếu không có người hàng xóm tốt bụng thức dậy giữa đêm, cô ta chắc chắn đã chết rồi.

Cách làm việc của cô ta cực đoan như vậy, thật sự khiến cô không còn gì để nói.

Lục Tử Đồng thấy hai người liên quan trực tiếp đều không có phản ứng gì, cô cũng không nói nữa, cầm điện thoại lên tự mình chơi.

Cả ngày hôm đó Mạc Noãn đều có chút bồn chồn, luôn cảm thấy trong lòng nghẹn lại, dường như trong tiềm thức cô không hề mong Quý Anh Ngữ chết.

Liên tiếp hai ngày đều như vậy.

Trong thời gian đó, mẹ chồng lại gọi điện đến một lần, có lẽ biết Lục Sâm thờ ơ với chuyện này, nên điện thoại gọi thẳng đến cho cô.

Bà nói Quý Anh Ngữ đã qua cơn nguy kịch, nhưng người vẫn chưa tỉnh lại, bác sĩ nói cô ta không có ý chí cầu sinh, cứ tiếp tục như vậy, rất có khả năng sẽ không tỉnh lại nữa, bảo người nhà nên ở bên cạnh nói chuyện với cô ta nhiều hơn, cho cô ta sự ủng hộ và khích lệ.

Mạc Noãn thầm thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, trong bệnh viện.

Tần Tuệ và ông cụ đều đang ở trong phòng bệnh nói chuyện với Quý Anh Ngữ, nhưng hiệu quả không lớn.

Cô giống như một con búp bê vải không có sức sống, nằm im bất động trên giường, không có bất kỳ phản ứng nào.

Cả hai người nhìn mà trong lòng đều có chút nặng nề, dù sao cũng là người mà họ từng thật lòng đối đãi.

Nhìn thấy bộ dạng hiện tại của cô, cuối cùng cũng không dễ chịu gì.

“Ba, ba về đi, ở đây có con trông rồi, không xảy ra chuyện gì đâu ạ.” Ông cụ gật đầu, nói: “A Tuệ, tình hình của Anh Ngữ hiện tại xem ra cũng không thể khỏi ngay được, con đi thuê một người hộ lý đi, nếu không một mình con cũng chăm sóc không xuể.” “Yên tâm đi ba, con đã nghĩ kỹ rồi, lát nữa sẽ đi lo chuyện này.” Ông cụ nói xong liền rời đi, Tần Tuệ đắp lại chăn cho Quý Anh Ngữ, một lúc sau liền ra ngoài lo liệu việc thuê hộ lý.

Chương 332

Chỉ là bà vừa ra ngoài không lâu, một người đàn ông lớn tuổi đã bước vào, ông ta mặt mày trầm trọng nhìn người trên giường.

Ánh mắt người đàn ông nhìn Quý Anh Ngữ lúc sáng lúc tối, một lúc sau, ông ta có chút hận sắt không thành thép nói: “Cô đúng là đồ vô dụng, lại có thể chọn con đường tự sát.

Cô nghĩ người đàn ông đó sẽ nhìn cô thêm một lần sao?

Cô ở đây mấy ngày rồi, người ta chưa từng đến thăm cô một lần nào.

Hành vi như vậy của cô đúng là ngu xuẩn đến cùng cực, tự mình tìm khổ cho mình.” Quý Anh Ngữ trên giường vẫn nằm im không động đậy, cả phòng bệnh yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng “tít tít” của máy móc.

Người đàn ông nói xong câu đó, một lúc lâu không lên tiếng, chỉ đăm đăm nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Quý Anh Ngữ, một lúc lâu sau mới nói: “Cô xem những người nhà họ Lục mà cô quan tâm đi, người ta đối xử với cô thế nào.

Mới ở đây chăm sóc cô vài ngày đã bàn bạc đi tìm hộ lý rồi.

Nhà họ không thiếu nhất chính là tiền, tìm một người hộ lý là chuyện đơn giản biết bao.

Vị trí của cô trong lòng họ cũng chỉ đến thế mà thôi, sớm tỉnh lại đi, đừng có chấp mê bất ngộ như vậy, tôi mới là người thật sự tốt với cô.” “Nếu cô còn chút cốt khí, thì tỉnh lại cho tôi, trả lại gấp mười lần nỗi đau mà kẻ thù đã gây ra cho cô, đó mới là cách đối xử tốt nhất với kẻ thù, đừng có ngốc nghếch đem mạng sống của mình ra đánh cược.”

Nói xong, người đàn ông trực tiếp quay người rời đi.

Người đàn ông chân trước vừa đi, Tần Tuệ chân sau đã vào cửa.

Bà dẫn theo một người hộ lý lớn tuổi vào, nói với bà ấy: “Đây là bệnh nhân tôi đã nói với chị, phiền chị chăm sóc tận tình hơn, nói với cô ấy những lời động viên.

Nếu cô ấy có thể sớm tỉnh lại, tôi sẽ trả riêng cho chị một khoản thù lao coi như tiền thưởng.

Khi nào có thời gian tôi sẽ qua.” Người hộ lý vô cùng hài lòng cười: “Cảm ơn bà chủ, tôi sẽ tận tâm ạ.” Tần Tuệ gật đầu, lại dặn dò người hộ lý một vài điều cần chú ý rồi mới để bà ấy rời đi.

Sau khi người hộ lý đi, Tần Tuệ đưa tay đấm đấm vào vai mình, liên tục ở bệnh viện mấy ngày, thật sự rất mệt mỏi.

Bà nhìn đồng hồ, nhớ ra còn có chuyện muốn nói với Mạc Noãn, thế là đi thẳng đến công ty Mạc thị.

Mạc Noãn nghe lễ tân nói mẹ chồng mình đến tìm, còn tưởng mình nghe nhầm, xuống lầu mới phát hiện người ngồi trên ghế cách đó không xa thật sự là Tần Tuệ.

“Mẹ, sao mẹ lại đến đây ạ?” Mạc Noãn có chút bất ngờ nói.

Tần Tuệ cười: “Mẹ vừa từ bệnh viện qua, thấy vừa hay là giờ uống trà chiều, nên muốn mời con ra ngoài ngồi một lát.

Mẹ con mình hình như chưa bao giờ tụ tập như vậy, không biết con có đi được không?” “Mẹ mời thì tự nhiên là có thời gian rồi ạ.” Mạc Noãn nói rồi trực tiếp khoác tay Tần Tuệ, cô cũng biết Tần Tuệ chắc là có chuyện muốn nói với mình.

Hai người tìm một quán cà phê gần đó.

Mạc Noãn vì có thai nên chỉ gọi một ly sữa nóng, Tần Tuệ thì gọi một ly latte.

“Tiểu Noãn, về chuyện của Anh Ngữ, mấy hôm trước mẹ đã muốn nói với con rồi, nhưng nó lại đột nhiên tự sát, nên chuyện này mới bị trì hoãn lại.” Tần Tuệ đi thẳng vào vấn đề.

Mạc Noãn tim hơi thắt lại, có chút không chắc Tần Tuệ muốn nói gì.

Tần Tuệ dường như thấy được sự căng thẳng của cô, cười nói: “Tiểu Noãn, con yên tâm, mẹ sẽ không bảo con khuyên A Sâm đi thăm Anh Ngữ đâu.

Mẹ biết tính của A Sâm, một khi đã quyết tâm thì sẽ không dễ dàng thay đổi.

Lần này Anh Ngữ đã chạm đến vảy ngược của nó rồi, hơn nữa nó làm ra chuyện như vậy, mẹ và ông nội con cũng rất đau lòng.” Nghe vậy, Mạc Noãn thở phào nhẹ nhõm.

Cô cũng không biết tại sao mình lại mâu thuẫn như vậy, một mặt không mong Quý Anh Ngữ chết, mặt khác lại không muốn Lục Sâm đi đánh thức cô ta, ngược lại còn cảm thấy cô ta cứ hôn mê bất tỉnh như vậy là chuyện tốt cho tất cả mọi người.

Nếu mẹ chồng mở lời, cô thật sự không biết nên trả lời thế nào.

“Cảm ơn mẹ đã thấu hiểu.” Mạc Noãn cảm thấy rất vui mừng, gia đình có thể thấu hiểu cô như vậy.

“Mấy ngày nay trong lòng không thoải mái phải không?

Mẹ và ông nội con cứ ở bệnh viện chăm sóc Anh Ngữ.” Tần Tuệ đột nhiên chuyển chủ đề.

Mạc Noãn ngẩn ra, rồi nhẹ nhàng lắc đầu: “Cái đó thì không có ạ.” Gần đây trong lòng cô có chút phiền muộn, nhưng đó không phải vì

Tần Tuệ và ông cụ chăm sóc Quý Anh Ngữ, mà là vì sự mâu thuẫn trong nội tâm của chính cô.

“Không có là tốt rồi.

Thật ra hôm con và A Sâm về nhà chính, ông nội con đã bảo mẹ tìm cơ hội nói chuyện với con rồi.” “Mẹ muốn nói gì với con ạ?” “Tiểu Noãn, bất kể xảy ra chuyện gì, cả nhà sẽ luôn đứng về phía con.

Bây giờ thái độ của mọi người vẫn như vậy.” Tần Tuệ nhìn Mạc Noãn một cách nghiêm túc, kiên định nói.

Luôn đứng về phía con.

Mấy chữ ngắn ngủi, nhưng Mạc Noãn lại cảm thấy hốc mắt cay xè, nhất thời cảm động không nói nên lời.

Cô ngước mắt nhìn Tần Tuệ, không biết nên nói gì để biểu đạt tâm trạng lúc này.

Bây giờ Quý Anh Ngữ đã tự sát, mấy ngày rồi vẫn hôn mê bất tỉnh, mà họ vẫn sẵn lòng đưa ra lời hứa như vậy, điều này khó khăn biết bao.

Cô đã nghĩ rằng thái độ của họ sẽ có chút mềm mỏng đi, không ngờ vẫn kiên định như vậy.

“Mẹ.” Hốc mắt Mạc Noãn đỏ lên, cảm thấy mình thật sự quá may mắn.

“Con bé ngốc này, mọi người đều không phải loại người không nói lý lẽ, sẽ đứng về phía người có lý.

Những việc làm của Anh Ngữ khiến chúng ta quá đau lòng.

Nó có thể thích A Sâm, nhưng không nên sau khi con và A Sâm đã kết hôn rồi vẫn cứ bám riết không buông, đây rõ ràng là đang phá hoại một gia đình.

Nhưng trên đời này nó không còn người thân nào nữa, chuyện của A Ly con cũng biết, cô ấy có ơn với nhà họ Lục chúng ta.

Lúc này chúng ta không thể bỏ mặc nó, nếu không sẽ là bất nghĩa.

Chương 333

Cho nên mấy ngày nay mẹ và ông nội con chỉ có thể chăm sóc nó.

Sau này nếu nó tỉnh lại mà vẫn chấp mê bất hối, chúng ta cũng sẽ không quan tâm đến nó nữa.

Điểm này mẹ có thể nói rõ ràng với con.” Tần Tuệ kiên nhẫn giải thích, không muốn để Mạc Noãn có bất kỳ sự không thoải mái nào.

Nghe vậy, nụ cười trên môi Mạc Noãn càng sâu hơn, cô hỏi: “Vậy Anh Ngữ bây giờ thế nào rồi ạ?

Có khá hơn chút nào không?” “Vẫn như trước, hôn mê bất tỉnh.

Bác sĩ cũng không nói chắc được khi nào có thể tỉnh lại.

Mẹ đã chuẩn bị cho tình huống lâu dài, sáng nay vừa thuê một người hộ lý, khi nào có thời gian mẹ cũng sẽ qua đó tự mình chăm sóc.

Chỉ mong nó có thể sớm tỉnh lại, sau khi tỉnh lại cũng có thể nghĩ thông suốt.” Mạc Noãn gật đầu: “Vất vả cho mẹ rồi, bên A Sâm con…” Mạc Noãn định nói gì đó, Tần Tuệ xua tay ngắt lời cô: “Tiểu Noãn, mấy ngày nay mẹ đã suy nghĩ kỹ rồi, thật ra cách làm của A Sâm là đúng, mẹ rất tán thành.

Nếu nó không có tình cảm với Anh Ngữ, thì không cần thiết phải đến thăm nó, không cần thiết cho nó hy vọng, cũng không cần thiết vì để nó tỉnh lại mà nói những lời trái với lòng mình.

Tuy có hơi vô tình, nhưng đó là cách tốt nhất để Anh Ngữ hoàn toàn hết hy vọng.

Có thể nhân cơ hội này để nó hiểu rằng người đàn ông nó thích là chồng của người khác, không có một chút tình ý nào với nó.

Nếu như vậy mà nó vẫn không hiểu thì mẹ cũng không biết phải làm sao nữa.” Mạc Noãn mỉm cười: “Vẫn là mẹ suy nghĩ chu đáo.” “Mẹ cũng là bây giờ mới nghĩ ra, A Sâm chắc chắn đã sớm nghĩ thông rồi.” Tần Tuệ cười nói.

Nghe Tần Tuệ nói vậy, Mạc Noãn cũng thấy nhẹ nhõm hơn, Lục Sâm chắc chắn cũng đã cân nhắc đến phương diện này nên mới quyết liệt như thế.

Suy cho cùng anh vẫn lưu lại một chút tình nghĩa, không hề tuyệt tình như vẻ bề ngoài. "Mẹ, ông nội vẫn ổn chứ ạ?" Mạc Noãn thực ra lo lắng nhất là cho ông nội, trong số người nhà họ Lục, tình cảm của ông dành cho Quý Anh Ngữ có phần đặc biệt hơn một chút.

Hôm đó nghe nói Quý Anh Ngữ tự sát, sắc mặt ông lập tức trở nên khó coi. "Buồn thì chắc chắn là có, nhưng ông nội con cả đời này đã gặp qua hạng người nào đâu, người thiện người ác đều thấy nhiều rồi, ông vẫn luôn lạc quan, qua mấy hôm nữa chắc chắn sẽ ổn thôi, đừng quá lo lắng.

Nhiệm vụ quan trọng nhất của con bây giờ là giữ gìn sức khỏe." Mạc Noãn khẽ thở phào nhẹ nhõm, "Vậy thì tốt rồi ạ." Đúng lúc này, Mạc Noãn nhận được điện thoại của Bạch Tịch, nói là bây giờ đã đến sân bay, dự kiến khoảng hơn bốn giờ chiều sẽ tới thành phố A, chuẩn bị về đây ra mắt mẹ của Hứa Chi Lam.

Mạc Noãn vốn định đi đón, nhưng bị Hứa Chi Lam từ chối, nói là biết đường, không cần phiền cô, bảo cô cứ nghỉ ngơi cho khỏe.

Mạc Noãn nghĩ ngợi rồi cũng thôi, hẹn họ tối đến nhà ăn cơm. "Sao thế, điện thoại của ai vậy?" Tần Tuệ hỏi. "Anh họ của con, Bạch Tịch, hôm nay cùng chị dâu đến thành phố A để thăm mẹ vợ." Mạc Noãn cười nói. "Ồ, con trai của dì dượng con à?

Cậu anh họ kiến trúc sư đó sao?

Mẹ hình như vẫn chưa gặp bao giờ." Mạc Noãn suy nghĩ một lát rồi nói: "Mẹ, hay là chiều nay mẹ đừng về nhà vội, qua bên con ăn cơm, vừa hay có thể gặp anh và chị dâu con một chút." Tần Tuệ gật đầu, "Được, vậy lát nữa mẹ qua thẳng bên các con, giúp dì Mai làm cơm, kẻo một mình dì ấy chuẩn bị cơm nước cho bao nhiêu người lại không xuể." Mạc Noãn đột nhiên nhớ đến thân phận của Hứa Chi Lam, lo lắng hai người gặp nhau sẽ khó xử nên nói trước với Tần Tuệ một tiếng: "Mẹ, có một chuyện con muốn nói trước với mẹ, chị dâu của con là Hứa Chi Lam, người từng làm việc ở Lục Thị trước đây." Thời gian đã qua quá lâu, Tần Tuệ nhất thời không nhớ ra cái tên này, khó hiểu hỏi: "Hứa Chi Lam là ai?" "Sally, hình như trước đây chị ấy dùng tên tiếng Anh là nhiều nhất." Tần Tuệ khựng lại một chút, nhớ lại chuyện cũ, không kìm được khẽ thở dài: "Là cô nhóc đó à, rất có tài năng trong lĩnh vực thiết kế kiến trúc, đúng là có chút đáng tiếc.

Không ngờ thế giới này lại nhỏ bé như vậy, cô bé đó lại trở thành chị dâu của con.

A Sâm đã gặp con bé chưa?" Mạc Noãn đáp: "Gặp rồi ạ, lần trước tụi con đi dự đám cưới đã gặp rồi." "Vậy là được rồi, A Sâm còn không có ý kiến gì, mẹ còn nói được gì nữa.

Đã là chị dâu của con thì sau này chính là người thân của nhà họ Lục, chuyện quá khứ không cần phải níu kéo mãi làm gì, cũng không thể nói là ai đúng ai sai, lập trường của mỗi người khác nhau." Con trai mình đã không còn để tâm đến một người có liên quan tới cái chết của Quý Anh Ly, bà đương nhiên cũng có thể buông bỏ.

Mạc Noãn mỉm cười, "Vâng ạ." "Được rồi, cứ quyết định vậy đi.

Thời gian không còn sớm nữa, con cũng về đi làm đi, mẹ không làm lỡ việc của con nữa." "Không lỡ việc đâu ạ, con hình như chưa đi dạo phố với mẹ mấy lần, cơ hội thế này khá hiếm có, mẹ cứ nghĩ xem muốn đi đâu, con đều có thể đi cùng mẹ." "Thôi, mẹ không nỡ hành hạ hai đứa cháu nội của mẹ đâu." Tần Tuệ thanh toán xong, nhất quyết đòi đưa Mạc Noãn về, để mẹ chồng chăm sóc mình, Mạc Noãn rất ngại ngùng: "Mẹ, mọi người căng thẳng quá rồi." "Căng thẳng một chút là phải rồi, con bây giờ là ba người, không thể xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Không nhìn con đến nơi an toàn, mẹ không yên tâm được." "Đúng như lời Lục Sâm nói, con bây giờ thành Hoàng thái hậu rồi." "Coi con như Thái hoàng thái hậu cũng là chuyện nên làm, đây là đặc quyền của con.

Phụ nữ cả đời có mấy lần được như vậy đâu, cứ hưởng thụ cho tốt đi.

Bình thường muốn sai bảo A Sâm thế nào cứ tùy ý, lúc này là lúc đàn ông nghe lời nhất đấy, con bảo nó đi về phía đông nó sẽ không dám đi về phía tây, bỏ lỡ cơ hội này sau này không có chuyện tốt như vậy nữa đâu." Tần Tuệ dạy Mạc Noãn cách "nô dịch" con trai mình như dạy con gái ruột.

Mạc Noãn bật cười: "Mẹ, Lục Sâm đã nói không chỉ một lần rằng từ khi cưới con, địa vị của anh ấy ở nhà đã tụt dốc không phanh rồi." "Đó là điều tất nhiên, mẹ bây giờ nhìn nó càng lúc càng không thuận mắt." Tần Tuệ siết chặt cánh tay Mạc Noãn, hai người thân mật như mẹ con ruột. "He he, nhưng Lục Sâm hình như vẫn luôn rất nghe lời, nhiều việc không cần em sai bảo, anh ấy đều sẽ làm xong xuôi, thậm chí còn chu đáo hơn cả em nghĩ." Mạc Noãn cười giải thích. "Mấy hôm trước mẹ có xem một tin tức, có một nữ minh tinh bị gọi là cuồng khoe chồng, mẹ thấy con cũng chẳng khá hơn là bao, A Sâm trong mắt con đã thành người đàn ông hoàn hảo rồi, người khác nói một câu cũng không được." Tần Tuệ bực bội nói.

Mạc Noãn có chút ngại ngùng bĩu môi, cảm thấy mẹ chồng mình thật tân tiến, ngay cả chuyện trong giới giải trí cũng quan tâm, "Đâu có đâu ạ, con chỉ nói thật thôi mà." "Thôi đi, người ngoài cuộc sáng suốt hơn." Tần Tuệ chọc vào má Mạc Noãn.

Tần Tuệ đưa Mạc Noãn đến Mạc Thị mới quay về, sau đó cùng dì Mai đi siêu thị mua thức ăn.

Buổi tối, Bạch Tịch và Hứa Chi Lam cùng nhau đến.

Mạc Noãn đích thân ra mở cửa cho họ, thấy họ, khoé môi cô cong lên, cao giọng nói: "Anh, chị dâu, mau vào đi." "Tiểu Noãn, lần này phải làm phiền em rồi." Hứa Chi Lam ngại ngùng nói.

Cô vốn cũng có nhà ở thành phố A, nhưng vì chữa bệnh cho mẹ, cô đã bán nhà đi, bây giờ đến thành phố A ngay cả một nơi để ở cũng không có. "Chị dâu nói gì vậy, hai người mà dám lén lút đi ở khách sạn, sau này em nhất định sẽ mắng anh con một trận.

Hai người cứ vào ăn cơm trước, ăn xong em đưa hai người đến nhà mới của tụi em.

Bên đó đã trang hoàng xong từ lâu rồi, vốn định tổ chức hôn lễ vào Quốc Khánh xong sẽ dọn qua, nhưng vì em có thai nên vẫn chưa tổ chức hôn lễ, cũng chưa dọn qua.

Hai người đến ở trước cho em lấy hơi người đi." Lục Sâm cũng từ trong phòng đi ra, mời hai người ngồi xuống.

Mạc Noãn thấy cách cư xử giữa Bạch Tịch và Lục Sâm đã tốt hơn lần trước rất nhiều, không kìm được trêu chọc: "Sao hai người không bắt tay nữa à?" "Em gái này, cả ngày chỉ biết châm chọc anh trai mình thôi." Bạch Tịch cười nói.

Chương 334

Mạc Noãn cười cười, khoác tay Bạch Tịch đi vào.

Hứa Chi Lam vừa nhìn đã thấy Tần Tuệ trong phòng, nhất thời có chút gượng gạo, theo phản xạ gọi: "Chủ tịch Tần." Tần Tuệ không nhịn được cười thành tiếng, nhớ lại cô nhóc non nớt vừa ra trường năm nào: "Xem ra cháu chỉ biết vẽ vời thôi, EQ này còn cần phải nâng cao đấy.

Bây giờ cháu không còn là nhân viên của Lục Thị nữa, không cần phải gọi ta như vậy." "Vâng." Hứa Chi Lam thực ra vẫn luôn khá kính sợ Tần Tuệ, ở công ty bà không hề dễ nói chuyện như vậy, trên dưới Lục Thị ai cũng sợ bà.

Bạch Tịch thấy Hứa Chi Lam có chút luống cuống, bèn cười nói với Tần Tuệ: "Dì, cháu là anh họ của Tiểu Noãn, Bạch Tịch, dì có thể gọi cháu là A Tịch.

Mãi chưa có cơ hội qua thăm dì, thật sự xin lỗi ạ." Tần Tuệ hiền từ cười cười: "Khí chất này quả nhiên giống ba cháu, nhìn là biết một người đàn ông tốt, thảo nào có thể cướp mất hồn của cô nhóc Sally." "Dì, dì đừng trêu chọc cháu nữa, cháu đâu còn là cô nhóc gì, đã ba mươi tuổi rồi ạ." "Được rồi được rồi, không trêu các cháu nữa, mau qua ăn cơm đi.

Đây là thành quả cả ngày bận rộn của ta và dì Mai của các cháu đấy, các cháu phải nể mặt đó nha." "Cảm ơn dì ạ." Bạch Tịch và Hứa Chi Lam đồng thanh nói.

Ăn được một lúc, Hứa Chi Lam đột nhiên thấy buồn nôn, vội vàng chạy vào nhà vệ sinh.

Mọi người đều sững sờ, Mạc Noãn là người phản ứng đầu tiên, huých nhẹ Bạch Tịch bên cạnh: "Anh, mau qua xem đi, chị dâu có lẽ có thai rồi." "Có gì rồi?" Bạch Tịch nhất thời không phản ứng kịp. "Anh sắp làm bố rồi, nói vậy anh hiểu chưa?" Mạc Noãn dở khóc dở cười, cảm thấy mấy người đàn ông này bình thường rất thông minh, nhưng có lúc phản ứng chậm chạp đến đáng sợ, Bạch Tịch như vậy, Lục Sâm lúc trước cũng thế.

Đột nhiên nghe Mạc Noãn nói vậy, mặt Bạch Tịch đầy vẻ khó tin, ngơ ngác nói: "Không thể nào, chúng tôi mới cưới mà." "Có gì mà không thể, bây giờ không ít người có thai ngay đêm tân hôn, em bé tuần trăng mật cũng nhiều vô số kể." Dì Mai ở bên cạnh cười nói. "Đúng vậy, nghe dì Mai đi, dì ấy về phương diện này đã là nửa chuyên gia rồi." Tần Tuệ cũng nói thêm vào. "Tôi đi xem sao." Bạch Tịch vừa định đứng dậy thì Hứa Chi Lam đã đi ra.

Thấy mọi người đều nhìn mình với vẻ mặt kỳ lạ, cô không khỏi giải thích: "Xin lỗi, làm phiền mọi người dùng bữa rồi.

Gần đây dạ dày em có chút không khỏe, thường xuyên dễ bị buồn nôn." "Chị dâu, tình trạng này bao lâu rồi?" Mạc Noãn cười hỏi. "Chắc cũng mấy ngày rồi." "Sao không nghe em nói gì hết?" Bạch Tịch khẽ nhíu mày nhìn Hứa Chi Lam. "Cũng không phải vấn đề gì to tát, không cần phải nói với anh, nói rồi anh lại lo lắng sốt ruột." Mạc Noãn quay sang Bạch Tịch nói: "Anh, chuyện này phải coi trọng đấy, ngày mai đưa chị dâu đến bệnh viện kiểm tra đi, chị dâu như vậy rất có khả năng là có thai rồi." "Tiểu Noãn, em nói chị có thai ư?" Hứa Chi Lam kinh ngạc, không dám tin chỉ vào mình. "Cái này phải hỏi chính chị dâu rồi, ngoài buồn nôn ra còn có chỗ nào không thoải mái không?" Hứa Chi Lam cẩn thận nhớ lại, hình như tháng này kinh nguyệt của cô có trễ một chút.

Nếu thật sự là như vậy, rất có khả năng cô đã có thai từ trước khi tổ chức hôn lễ. "Ngày mai anh cũng phải đưa Noãn Noãn đi khám thai, mọi người cùng đi đi." Lục Sâm nãy giờ không lên tiếng cũng nói.

Bạch Tịch thấy Hứa Chi Lam như vậy cũng biết là tám chín phần mười rồi, liền đồng ý với đề nghị của Lục Sâm.

Ăn cơm xong, Lục Sâm nói với Tần Tuệ: "Mẹ, tối nay nếu mẹ không muốn về nhà lớn thì cứ ở lại đây đi ạ.

Con và Noãn Noãn qua nhà mới, qua đó rồi sẽ không về nữa, ngày mai đi thẳng từ bên đó đến bệnh viện khám thai luôn." "Được." Căn nhà mới của mình Mạc Noãn chẳng hề bận tâm chút nào, nhưng khi nhìn thấy vẫn không kìm được mà kinh ngạc.

Đó là phong cách châu Âu rất đơn giản, mỗi ngọn đèn, mỗi mảng giấy dán tường dường như đều được làm theo phong cách của cô.

Cả cái ban công được nới rộng ra, trên đó thậm chí đã làm sẵn một vài bồn hoa nhỏ.

Mạc Noãn nhớ mình từng đề cập, muốn trồng rất nhiều hoa cỏ ở ban công, không ngờ người đàn ông này lại thật sự nhớ kỹ. "Lục Sâm, đó là làm riêng cho em trồng hoa phải không?" Mạc Noãn chỉ vào ban công, trong lòng vô cùng vui sướng.

Nếu không có Bạch Tịch và Hứa Chi Lam ở đây, cô thật sự rất muốn hôn anh.

Bạch Tịch và Hứa Chi Lam cũng lộ vẻ tán thưởng.

Họ đều làm về thiết kế kiến trúc, đương nhiên cũng có liên quan đến trang trí nội thất, vừa nhìn căn nhà này đã biết rất tuyệt, mỗi một chi tiết đều được chăm chút kỹ lưỡng. "Tiểu Noãn, em kinh ngạc thế, có phải chưa từng đến nhà mới của mình lần nào không?" Bạch Tịch hỏi.

Mạc Noãn rời khỏi Lục Sâm, quay sang khoác tay Bạch Tịch, lắc đầu, rồi cười hỏi: "Anh, với con mắt chuyên nghiệp của anh thì căn nhà này thế nào?" Bạch Tịch rõ ràng cảm thấy Mạc Noãn bây giờ và trước đây như hai người khác nhau.

Trước đây cô rất ít khi chủ động khoác tay anh như vậy, nhưng hôm nay đã mấy lần rồi.

Đây hoàn toàn là dáng vẻ của một người phụ nữ nhỏ bé hạnh phúc.

Anh vỗ vỗ tay cô: "Thiết kế nhà rất hợp lý, mùa đông có thể đón nắng, mùa hè chắc cũng không quá nóng.

Trang trí thì khỏi phải nói, cũng vô cùng hoàn hảo.

Nếu thang điểm 100, anh cho 98 điểm." "Anh, căn nhà này thực ra là của Mạc Thị, nếu anh có hứng thú có thể đến Mạc Thị làm việc.

Vừa hay mẹ của chị dâu cũng ở đây, hai người cũng có thể chăm sóc bà. " Ý tưởng này cô đã có từ lần đến thành phố B dự đám cưới, nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp để đề nghị.

Bạch Tịch khựng lại, rồi nhìn thấy trong mắt Mạc Noãn loé lên một tia gian xảo, lập tức hiểu ra ý của cô, gõ nhẹ vào trán cô: "Anh biết em đang có ý đồ gì rồi, chẳng qua là em muốn ba mẹ anh cùng qua đây thôi." "Dường như chẳng có gì qua mắt được anh cả.

Anh nói không sai, nếu anh và chị dâu làm việc ở đây, chị dâu bây giờ lại đang có thai, dượng và dì chắc chắn phải qua đây giúp hai người chăm con.

Mạc Thị có rất nhiều nhà, đến lúc đó hai người cứ tùy ý chọn một căn rồi định cư ở đây.

Như vậy chúng ta lại có thể thường xuyên gặp nhau, đúng là chuyện vẹn cả đôi đường." "Chuyện này em cứ mơ mộng trước đi, nhưng hai ông bà bây giờ vẫn chưa nghỉ hưu, em cũng biết họ rất yêu công việc của mình, chưa chắc đã muốn nghỉ hưu sớm như vậy.

Hơn nữa anh trai em không lợi dụng em như thế đâu, để em đi cửa sau cho anh." "Đây đâu phải cửa sau, em cũng đang dốc lòng dốc sức chiêu mộ nhân tài cho Mạc Thị mà.

Nếu anh không có trình độ đó, em đã chẳng thèm đề nghị với anh.

Đúng rồi, chị dâu cũng có thể vào Mạc Thị, công ty nhà mình, đến lúc đó không cần phải quan tâm đến ánh mắt của người khác." Mạc Noãn đột nhiên chuyển chủ đề sang Hứa Chi Lam.

Hứa Chi Lam mỉm cười, uyển chuyển từ chối: "Thôi, Tiểu Noãn à, chị đã từ chức rồi, sau này sẽ làm một bà nội trợ toàn thời gian, không đi làm nữa.

Chương 335

Thu nhập của anh em không thấp, đủ để nuôi cả gia đình chúng ta rồi." Mạc Noãn ngạc nhiên nhìn Hứa Chi Lam: "Là chuyện ồn ào ở đám cưới lần trước ảnh hưởng đến chị sao?" "Đó chỉ là một phần nguyên nhân, nguyên nhân căn bản là chị thật sự có chút mệt mỏi rồi.

Mấy năm nay theo anh em đi khắp nơi, thân tâm đều rã rời.

Sau này chuyện trong nhà cũng cần một người quán xuyến, chị từ chức sẽ tốt hơn.

Hơn nữa từ chức cũng không có nghĩa là chị từ bỏ sở thích của mình, chỉ cần anh em một ngày chưa rời khỏi ngành kiến trúc, chị vẫn có thể làm hậu phương vững chắc cho anh ấy." Hứa Chi Lam đã nói vậy, Mạc Noãn cũng không tiện nói thêm gì nữa: "Thôi được, chị có thể thử trải nghiệm cuộc sống như vậy trước, nếu sau này lại muốn đi làm thì lúc đó lại nói sau." Lục Sâm đưa Bạch Tịch và Hứa Chi Lam đến phòng cho khách, sau đó hai người mới trở về phòng ngủ chính.

Cách bài trí trong phòng ngủ cũng đều là phong cách cô thích.

Vừa vào phòng, Mạc Noãn liền ôm Lục Sâm từ phía sau, nhưng nghĩ đến vết thương của anh, cô lại lùi ra một chút, nói: "Lục Sâm, em muốn hôn anh." Nghe vậy, Lục Sâm xoay người lại, ôm Mạc Noãn vào lòng, trong mắt tràn đầy ý cười: "Có phải rất thích nhà mới của chúng ta không?" Mạc Noãn gật đầu thật mạnh: "Vô cùng thích, là phong cách mà em vẫn luôn mong muốn." "Đợi con ra đời chúng ta sẽ dọn qua đây.

Bây giờ cứ để nó thông thoáng thêm một thời gian, thời gian càng lâu, càng tốt cho sức khỏe con người." "Được, nghe theo sự sắp xếp của anh." Mạc Noãn nói rồi kiễng chân lên, vòng tay qua cổ anh, trực tiếp áp lên môi anh.

Nhân lúc anh còn chưa kịp phản ứng, cô nhanh chóng cạy mở hàm răng anh, chiếc lưỡi nhỏ linh hoạt chủ động quấn lấy anh.

Lục Sâm thoáng nở nụ cười cưng chiều, cúi người xuống để cô dễ dàng hôn hơn, khẽ siết chặt vòng tay, đáp lại nụ hôn của cô một cách say đắm.

Bàn tay to của anh cũng luồn vào trong áo cô, lướt trên làn da mềm mại, nhất thời không kìm được mà muốn nhiều hơn nữa.

Hai người chỉ một lát đã có chút mê loạn, vì áp sát rất chặt, Mạc Noãn rõ ràng cảm nhận được anh đang động tình, không khỏi ôm chặt anh hơn.

Nhưng Lục Sâm lại dừng lại đúng lúc này, bất đắc dĩ gác cằm lên vai cô.

Nhân lúc cô không để ý, anh cắn nhẹ lên mũi cô một cái, lực không nặng không nhẹ, nhưng vẫn có chút đau.

Mạc Noãn nhìn Lục Sâm với ánh mắt tố cáo, hốc mắt lập tức ngấn lệ: "Lục Sâm, anh tuổi chó à, sao lại cắn người?" "Cô nhóc hư hỏng này, biết rõ bây giờ là thời kỳ nào mà còn dám trêu chọc anh, không có ai hành hạ chồng mình như em đâu." Lục Sâm nói rồi lại véo mũi Mạc Noãn một cái.

Mạc Noãn khẽ cười, vẽ vòng tròn trên ngực anh: "Ai bảo ngài Lục đây không chịu nổi trêu ghẹo chứ, chuyện này cũng đành chịu thôi nha." "Bây giờ cứ nợ đó đã, sau này sẽ bù lại từ từ, đừng tưởng em có thể thoát được." Mạc Noãn bĩu môi, rồi đi tới, dang rộng tứ chi nằm trên chiếc giường lớn, hít một hơi thật sâu, phát hiện có một mùi hương hoa hồng tươi mát, mùi vị này cũng là mùi cô yêu thích.

Sáng hôm sau, mấy người dậy thật sớm, đến bệnh viện khám thai.

Mạc Noãn vừa tròn 28 tuần mang thai, đã là lần khám thai thứ năm.

Mỗi lần Lục Sâm dù bận đến đâu cũng sẽ dành thời gian đi cùng, em bé cũng luôn rất khỏe mạnh.

Mạc Noãn đã quen rồi, không còn căng thẳng như lần khám thai đầu tiên, thứ hai nữa.

Ngược lại, Hứa Chi Lam và Bạch Tịch đều có chút căng thẳng không nói nên lời, hai tay nắm chặt vào nhau.

Mạc Noãn thấy hơi buồn cười: "Anh, hai người đừng căng thẳng, dù sao hai người cũng đâu vội có con.

Có thai là chuyện tốt, chưa có thì cứ từ từ, hai người cũng vừa mới kết hôn, cứ hưởng thụ cuộc sống hai người thêm đi." Nghe vậy, Bạch Tịch mỉm cười, nhưng Hứa Chi Lam lại nói: "Tiểu Noãn, chị lại khá vội đấy, đã ba mươi tuổi rồi, không sinh nữa thì thật sự muộn mất, chưa kể còn muốn sinh đứa thứ hai nữa." "Thì ra chị dâu từ chức là muốn sinh con cho anh trai em à, còn chuẩn bị sinh đứa thứ hai nữa." Mạc Noãn trêu chọc. "Chị đâu có như em, một lần có thể mang thai hai đứa." Hứa Chi Lam bực bội nói. "Ha ha." Mạc Noãn không nhịn được cười thành tiếng, "Đó là do gen nhà họ Lục tốt." Mạc Noãn lần này chỉ kiểm tra một hạng mục đơn giản, chủ yếu là lấy máu để xét nghiệm xem có mang virus viêm gan B không.

Mạc Noãn lấy máu xong liền cùng Lục Sâm ra khỏi phòng xét nghiệm, ngồi trên ghế bên ngoài đợi kết quả, sau đó Hứa Chi Lam và Bạch Tịch đi vào.

Mạc Noãn tựa đầu vào vai Lục Sâm, nhưng rõ ràng cảm nhận được Lục Sâm dường như đang cười khẽ, đến mức lồng ngực khẽ phập phồng. "Lục Sâm, anh cười gì thế?

Sao trông vui vậy?" Lục Sâm lập tức thu lại nụ cười trên mặt, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Mạc Noãn càng nghĩ càng thấy kỳ lạ, véo vào cánh tay Lục Sâm, giả vờ giận dỗi nói: "Lục Sâm, vừa rồi anh đã thì thầm gì với bác sĩ thế?

Đừng tưởng em không thấy, có phải anh có chuyện gì giấu em không?" Lục Sâm sờ sờ mũi, ghé vào tai cô nói nhỏ: "Anh hỏi bác sĩ rồi, ông ấy nói em mang thai một trai một gái, là thai long phụng." Mạc Noãn kinh ngạc há hốc miệng, như thể bị sốc.

Giây phút này cô chỉ cảm thấy như có bánh từ trên trời rơi xuống, vừa hay bị mình nhặt được.

Song thai lúc đầu cô còn không dám nghĩ đến, huống chi là thai long phụng, xác suất này nhỏ vô cùng, không ngờ lại để cô gặp phải.

Kiếp trước cô không biết có phải đã làm chuyện tốt gì không nữa?

Sau cơn kinh ngạc, Mạc Noãn có chút nghi ngờ nhìn Lục Sâm: "Thật không?

Hôm nay không phải chỉ lấy máu thôi sao?

Sao anh biết được?" "Bác sĩ lần này và lần trước của chúng ta là một người, người ta vẫn còn ấn tượng với chúng ta.

Thực ra lần trước đã nhìn ra rồi, nhưng chuyện này bác sĩ sẽ không nói cho em biết, hơn nữa chúng ta cũng không hỏi." Lục Sâm giải thích.

Mạc Noãn ôm cánh tay Lục Sâm chặt hơn: "Tuyệt quá, một trai một gái, thế này mới là viên mãn." Lục Sâm cũng gật đầu, chỉ là ý cười nơi khóe miệng không sao che giấu được.

Sau khi kích động, Mạc Noãn có chút bất mãn nói với Lục Sâm: "Anh đó, em thật không biết phải nói anh thế nào nữa.

Lần trước rõ ràng đã nói là không hỏi, đợi đến lúc bất ngờ được tiết lộ, kết quả anh vẫn đi hỏi." "Noãn Noãn, anh không nhịn được nữa, anh thật sự muốn biết có công chúa nhỏ không." "Vậy nếu không phải thai long phụng, có phải anh sẽ giả vờ như không biết gì, không nói cho em biết gì hết không?" Mạc Noãn đưa tay véo má Lục Sâm. "Cái đó chưa chắc, nếu là hai công chúa nhỏ, anh cũng sẽ nói cho em biết." "Không biết đủ, có một đứa còn chưa đủ, còn mơ có hai đứa.

Sinh lần này xong em không muốn sinh nữa đâu, mệt chết đi được, cảm giác mỗi ngày bụng đều treo lủng lẳng cái gì đó, cảm giác này chẳng dễ chịu chút nào." Mạc Noãn bĩu môi. "Hai đứa là được rồi, nhiều hơn cũng không cần.

Em tưởng chỉ có em không dễ chịu thôi à?

Anh mỗi đêm cũng rất khó chịu đấy." Lục Sâm cười như không cười nhìn Mạc Noãn, ánh mắt đầy ẩn ý.

Mạc Noãn đỏ mặt, mắng: "Lưu manh, chỉ nghĩ đến mấy chuyện đó thôi." Nói xong, cô vội nhìn xung quanh, thấy không có ai mới yên tâm.

Chương 336

Một lát sau, Bạch Tịch và Hứa Chi Lam cũng từ phòng bác sĩ đi ra, hai người đều cười tươi, nhìn là biết Hứa Chi Lam thật sự có thai rồi. "Anh, có thai rồi phải không?" Bạch Tịch gật đầu: "Bác sĩ nói đã gần hai tháng rồi, có thai từ trước khi tổ chức hôn lễ." "Tốt quá, vậy để em báo tin vui cho dượng và dì." Mạc Noãn vui vẻ lấy điện thoại ra gọi cho Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh.

Lục Sâm thấy cô vui vẻ như vậy, không kìm được đưa tay vịn lấy cánh tay cô, sợ cô không cẩn thận sẽ ngã.

Bạch Tịch và Hứa Chi Lam cũng cười lắc đầu.

Hứa Chi Lam muốn đi vệ sinh, mấy người liền đứng tại chỗ đợi cô.

Chỉ vài phút sau, Hứa Chi Lam mặt mày tái nhợt đi tới.

Bạch Tịch hoảng hốt, tiến lên đỡ lấy cô: "Xảy ra chuyện gì vậy?" Hứa Chi Lam nhìn Lục Sâm chằm chằm, run rẩy nói: "Em vừa nghe thấy giọng của người đó trong nhà vệ sinh.

Là cô ta, em không thể nhầm được." Sắc mặt Lục Sâm trầm xuống: "Nghe thấy ở đâu?" "Nhà vệ sinh." "Có thấy trông thế nào không?" Lục Sâm nhíu mày, dù trong lòng đã có câu trả lời, nhưng vẫn có chút không hiểu tại sao người mà anh đoán lại đến bệnh viện?

Đây là trùng hợp hay thật sự như anh nghĩ? "Không thấy, lúc em ra ngoài thì người đó đã đi rồi, chỉ thấy được một bóng lưng." Hứa Chi Lam lắc đầu, sắc mặt vẫn rất tệ.

Trong lòng cũng cảm thấy vô cùng tiếc nuối, suýt chút nữa là cô có thể biết được người năm đó đã thiết kế hại cô thảm như vậy là ai.

Mạc Noãn cũng phản ứng lại được họ đang nói chuyện gì, mím môi nói với Hứa Chi Lam: "Chị dâu, chị đừng sợ, chuyện đã qua rồi, chị cũng đã phải trả giá cho việc đó rồi, không cần lo lắng gì nữa." "Không sao đâu, Lam Lam, có anh ở đây." Bạch Tịch cũng ôm chặt Hứa Chi Lam, ánh mắt có chút nặng nề. "Vâng." Hứa Chi Lam không muốn để mọi người lo lắng, trên mặt gượng gạo nặn ra một nụ cười. "Khoảng thời gian này hai người cứ ở nhà mới của chúng tôi.

Bên mẹ của Chi Lam tôi sẽ cho người để mắt tới, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hai người cứ yên tâm." Lục Sâm cũng nói với họ. "Cảm ơn A Sâm." Bạch Tịch cười cảm ơn, trong lòng ấn tượng về người em rể này lại tốt hơn vài phần.

Tâm trạng tốt của ba người vì tình tiết nhỏ này mà giảm xuống, chỉ là khi vào thang máy lại càng khiến họ bất ngờ hơn, Quý Anh Ngữ vốn đang hôn mê bất tỉnh lại đang đứng trong thang máy.

Lúc này cô ta mặc bộ đồ bệnh nhân màu xanh trắng của bệnh viện, trông rất rộng rãi, tóc dài xoã tung, một gương mặt trắng bệch đến đáng sợ, trông không có chút sức sống nào, không hề giống một người bình thường.

Nếu không phải ban ngày, có lẽ người ta sẽ bị bộ dạng này của cô ta doạ chết khiếp.

Mạc Noãn cũng là người đầu tiên nhìn thấy Quý Anh Ngữ, ngạc nhiên nhướng mày.

Hôm qua mẹ chồng còn nói vẫn hôn mê bất tỉnh, không ngờ mới qua một ngày đã tỉnh lại.

Nhìn cô ta thế này, Mạc Noãn nhất thời không biết nên nói gì.

Lục Sâm cũng nhìn thấy Quý Anh Ngữ, ánh mắt khẽ thay đổi rồi dán chặt vào tấm quảng cáo đối diện.

Hứa Chi Lam đương nhiên không biết những chuyện giữa ba người này, cô cũng nhận ra đây là Quý Anh Ngữ.

Năm đó tình cảm của cô và Quý Anh Ly không tệ, nên đối với cô em gái này cũng không xa lạ, có chút bất ngờ nói: "Tiểu Ngữ, sao em lại ở đây?" Quý Anh Ngữ như một khúc gỗ, ngẩng đầu lạnh lùng liếc Hứa Chi Lam một cái, nhưng không nói gì, mà chuyển tầm mắt sang Lục Sâm.

Nhưng cô ta lại thấy một tay Lục Sâm đang ôm eo Mạc Noãn, chiều cao của hai người vô cùng hài hòa.

Cả người anh thể hiện một tư thế bảo vệ Mạc Noãn, rõ ràng là lo thang máy đông người sẽ chen vào cô.

Quý Anh Ngữ chỉ cảm thấy vô cùng chói mắt, bàn tay giấu trong bộ đồ bệnh nhân dần dần siết chặt, nắm thành quyền.

Cô ta phải dùng rất nhiều sức lực mới có thể kiềm chế không lập tức xông lên tách họ ra.

Cô ta mấp máy môi, nhưng lại không thể phát ra một chữ nào.

Mấy ngày nay tuy cô ta hôn mê, nhưng người bên cạnh nói chuyện cô ta đều nghe được.

Cô ta biết người đàn ông này chưa từng đến thăm cô ta một lần.

Lòng anh ta thật đủ tàn nhẫn, cô ta đã ép mình đến bước này mà anh ta vẫn có thể dửng dưng.

Tại sao không để cô ta chết đi cho xong, lại cứ phải tỉnh lại, mà tỉnh lại lần đầu tiên lại phải nhìn thấy bọn họ.

Cô ta thật sự rất hận.

Hứa Chi Lam lúc này cũng nhận ra điều bất thường, không nói chuyện với Quý Anh Ngữ nữa.

Quý Anh Ngữ xuống thang máy ở tầng bốn, mấy người họ đến tận tầng một mới ra khỏi thang máy.

Vừa ra khỏi thang máy, Lục Sâm liền nhận được điện thoại của Tần Tuệ, đành phải đi sang một bên nghe.

Giọng Tần Tuệ có chút lo lắng: "A Sâm, vừa rồi người hộ lý gọi cho mẹ, nói là cô ấy đi ra ngoài một lát, chớp mắt một cái đã không thấy Anh Ngữ đâu nữa rồi." Lục Sâm chỉ lạnh nhạt đáp một tiếng.

Tần Tuệ bất lực thở dài, hỏi: "A Sâm, các con vẫn còn ở bệnh viện chứ?" "Vẫn còn ạ." "A Sâm, mẹ biết con không muốn dính dáng gì đến Anh Ngữ, nhưng tình hình bây giờ có chút đặc biệt.

Mẹ đang trên đường đến đây, con bên đó đi tìm thử xem, nếu nó bị người lạ đưa đi, mẹ đến nơi thì cái gì cũng muộn rồi." Tần Tuệ dịu giọng.

Lục Sâm cũng không muốn Tần Tuệ quá lo lắng, nên nói thật: "Không cần đâu ạ.

Tụi con vừa mới gặp cô ta trong thang máy, cô ta xuống ở tầng bốn, trông có vẻ đã khỏe rồi, tự mình có thể xuống giường đi lại được.

Mẹ bên đó cũng đừng quá vội, cứ từ từ đến." "Vậy là các con đã gặp mặt nó rồi?

Nó tự mình ra khỏi phòng bệnh à?" Tần Tuệ hơi kinh ngạc. "Vâng, gặp rồi ạ." Đầu dây bên kia Tần Tuệ thở dài: "Được, vậy các con về trước đi, mẹ đến bệnh viện xem sao." Bên kia, Hứa Chi Lam nhìn Mạc Noãn, nhưng có vài lời lại không biết nên hỏi thế nào, dù sao Quý Anh Ngữ này cũng là em gái của bạn gái cũ Lục Sâm.

Chương 337

Bạch Tịch cũng mù tịt, nhưng anh rất hiểu từng cử chỉ của vợ mình, thấy cô như vậy liền biết người vừa gặp có chút kỳ lạ, không kìm được mở miệng hỏi: "Tiểu Noãn, cô gái trong thang máy vừa rồi em và A Sâm có quen không?

Sao cô ta cứ nhìn chằm chằm hai người vậy?" "Anh, chuyện này hơi phức tạp, em nhất thời không biết giải thích với anh thế nào." Hứa Chi Lam cũng kéo tay Bạch Tịch, ý bảo anh đừng hỏi vấn đề nhạy cảm này. "Chẳng lẽ là bạn gái cũ của A Sâm?" Bạch Tịch phỏng đoán, trong mắt đã có vài phần bất mãn với Lục Sâm.

Nhìn bộ dạng đó, bạn gái cũ chắc chắn không chỉ một lần xuất hiện trước mặt Mạc Noãn, thật là đáng ghét.

Mạc Noãn không muốn Bạch Tịch hiểu lầm Lục Sâm, kéo tay anh: "Anh, tư duy của anh thật là bay xa, nghĩ đi đâu vậy, đó chỉ là một người không liên quan thôi." Nói rồi cô nháy mắt với Hứa Chi Lam.

Hứa Chi Lam lập tức cười tiến lên, nói: "A Tịch, anh thật sự nghĩ nhiều rồi, đó chỉ là em gái của một đồng nghiệp cũ của em thôi, không phải bạn gái cũ của Lục Sâm.

Hơn nữa anh xem Lục Sâm như vậy, có thể có gì với người phụ nữ đó sao?

Anh ấy còn chẳng thèm liếc nhìn một cái." Bạch Tịch nhìn Mạc Noãn chằm chằm vài giây, rồi vỗ vỗ vai cô, nghiêm túc nói: "Tiểu Noãn, anh ở xa em, bên này anh cũng không thể lo được, nhưng em có ấm ức gì nhất định phải nói với anh ngay lập tức.

Anh dù ở đâu, nhất định sẽ lập tức chạy đến." Mạc Noãn cong khóe môi: "Không có ấm ức gì cả, Lục Sâm đối với em rất tốt.

Sau này nếu có chuyện gì, em nhất định sẽ nói cho anh." "Mong là em có thể nói được làm được.

Con bé này từ trước đến giờ đều là kiểu người chỉ báo tin vui chứ không báo tin buồn, anh chỉ lo cái tính này của em chịu ấm ức cũng không chịu nói ra." Hốc mắt Mạc Noãn hơi cay cay, cảm giác được người thân trân trọng này thật sự rất tốt.

Cô mỉm cười: "Yên tâm đi anh, bất kể xảy ra chuyện gì, Lục Sâm chắc chắn sẽ giải quyết tốt, sẽ không để em lo lắng buồn bã, càng không đến lượt anh phải ra tay đâu." Thấy Mạc Noãn không muốn nói nhiều, Bạch Tịch cũng không hỏi dồn nữa, chỉ lắc đầu cảm khái: "Con gái lớn rồi chỉ biết nghĩ cho người ngoài, câu này nói quả không sai chút nào.

Cô em gái không yêu đương, luôn giữ khoảng cách với đàn ông của anh ngày xưa biến đâu mất rồi." "Anh, có khoa trương như anh nói đâu." Mạc Noãn hơi bĩu môi, bất mãn với lời của Bạch Tịch. "Đừng tưởng anh không biết, thật ra có rất nhiều người theo đuổi em, nhưng em luôn không có cảm giác gì với họ, anh còn tưởng em sắp thành gái ế, phải sau ba mươi tuổi mới gả được mình đi, không ngờ em mới 27 tuổi đã gả mình đi rồi, thật đúng là ngoài dự liệu của anh." "27 tuổi cũng không còn nhỏ nữa, được chưa?

Sau 25 tuổi đã bị gọi là gái ế rồi, tuổi của em kết hôn thì có gì mà ngạc nhiên chứ." Nghe vậy, Hứa Chi Lam không nhịn được xen vào: "Thế thì chị nằm không cũng trúng đạn à, chị 30 tuổi mới cưới anh của em đấy." "Hai người khác mà, hai người còn yêu nhau mấy năm, nếu không yêu thì cũng tầm tuổi em thôi." Hứa Chi Lam cười nói: "Chị là người bình thường, không có cái gan như em, dám cưới một người đàn ông chỉ mới gặp một lần." Lục Sâm vừa gọi điện thoại xong đi tới liền nghe thấy cuộc trò chuyện của họ, không khỏi cười hỏi: "Sao thế, Noãn Noãn ngày trước có nhiều người theo đuổi lắm à?" Bạch Tịch còn chưa lên tiếng, Mạc Noãn đã cười nói: "Đó là đương nhiên, anh nghĩ chỉ có mình anh có mắt nhìn thôi sao?

Mắt của mọi người đều sáng như tuyết cả đấy." Câu nói này vừa thốt ra, mấy người đều không nhịn được bật cười.

Bạch Tịch và Hứa Chi Lam đi khác hướng với họ, ra khỏi bệnh viện là cả hai định tách ra.

Trước khi đi, Bạch Tịch gọi Lục Sâm sang một bên, nghiêm túc nói: "Lục Sâm, tuy tôi chỉ là một kiến trúc sư nhỏ bé, không thể so sánh với người có thân phận địa vị như anh, nhưng Noãn Noãn là em gái duy nhất của tôi.

Nếu có một ngày con bé bị tổn thương, bất kể phải trả giá thế nào, tôi nhất định sẽ đòi lại công bằng cho nó." Lục Sâm mỉm cười, đấm nhẹ vào ngực anh ta, khẽ cười đáp: "Anh vợ à, vấn đề này anh hoàn toàn không cần lo lắng, tôi sẽ không cho anh cơ hội đó đâu, anh cứ yên tâm đi." "Hy vọng là như vậy." Bạch Tịch cũng mỉm cười.

Mạc Noãn không cần nghĩ cũng biết Bạch Tịch sẽ nói gì với Lục Sâm, nên không hỏi thêm, chỉ là nụ cười trên mặt chợt tắt, cô nhìn Lục Sâm một cách nghiêm túc: "Lục Sâm, đã đến bệnh viện rồi, anh không đi thăm Quý Anh Ngữ một chút sao?

Trông sắc mặt cô ấy không tốt lắm." "Noãn Noãn, anh đã nói giữa anh và cô ta không còn bất kỳ liên quan nào nữa, anh sẽ không đi gặp riêng cô ta đâu, em cứ yên tâm." "Lục Sâm, em không phải không yên tâm về anh, chỉ là gần đây trong lòng em cứ thấy bất an, cảm giác như sắp có chuyện gì xảy ra vậy." Mạc Noãn không kìm được mà sờ lên ngực mình, đã mấy ngày nay đều như thế.

Lục Sâm cau mày: "Có nghiêm trọng không?

Có cần khám bác sĩ không?" "Khám bác sĩ thì không cần, chỉ là hơi khó chịu một chút, có lẽ liên quan đến cảm xúc của em." "Càng gần đến ngày sinh, thai phụ càng dễ nảy sinh cảm xúc lo âu.

Noãn Noãn, có phải em hơi căng thẳng không?" Mạc Noãn lắc đầu: "Em cũng không biết tại sao nữa, cảm giác này không thể diễn tả được, chỉ là có chút hoảng loạn vô cớ." Lục Sâm vuốt tóc Mạc Noãn: "Noãn Noãn, bây giờ em đừng nghĩ gì cả, chú ý nghỉ ngơi nhiều vào.

Giám đốc chuyên nghiệp anh tìm cho em một tuần nữa là đến nơi, em có thể bắt đầu bàn giao công việc với anh ta, còn cần em dẫn dắt anh ta vài ngày, dù sao anh ta cũng không quen thuộc với tình hình của Mạc thị." Nghe vậy, Mạc Noãn nhẹ nhàng vuốt bụng mình, bên trong là một cặp song sinh, là phúc phận mà người khác cầu cũng không được, cô nên trân trọng thật tốt. "Được, chỉ cần anh ta đến, em sẽ nhanh chóng bàn giao công việc xong xuôi, sau đó về nhà nghỉ ngơi một thời gian, chờ đợi hai bảo bối chào đời.

À đúng rồi, anh đặt tên đến đâu rồi?" Vẻ mặt Lục Sâm dịu dàng không nói nên lời: "Anh đã nghĩ rất nhiều cái tên rồi, con gái có thể tên là Lục Niệm Nhất, tên ở nhà là Niệm Niệm, nhưng tên con trai đi đôi với tên này thì tạm thời anh chưa nghĩ ra.

Hoặc cũng có thể con trai tên Lục Tương Nhu, con gái tên Lục Dĩ Mạt, hoặc là..." Lục Sâm nói một lèo rất nhiều cái tên, Mạc Noãn nghe mà váng cả đầu, cảm thấy cái nào cũng hay. "Lục Sâm, anh nói như vậy làm em cảm thấy mình mắc hội chứng khó lựa chọn mất rồi, tên nào cũng hay cả, không quyết định được." "Anh cũng thấy hơi khó khăn, không được, phải suy nghĩ kỹ lại mới được, lỡ sau này lại nghĩ ra tên hay hơn thì sao.

Tên là chuyện lớn theo các con cả đời, phải cân nhắc kỹ lưỡng." Lục Sâm nghiêm túc nói.

Mạc Noãn nhìn dáng vẻ của anh, thật sự không nhịn được cười:

"Vậy anh cứ từ từ nghĩ đi, nhưng nhất định phải nghĩ ra trước khi con chào đời đấy, đừng để quá muộn." Lục Sâm gật đầu.

Quý Anh Ngữ luôn đứng ở cửa sổ hành lang nhìn hai người ở cổng bệnh viện.

Tuy không nghe rõ họ đang nói gì, nhưng có thể thấy rõ nụ cười trên mặt Mạc Noãn và vẻ dịu dàng trên mặt Lục Sâm.

Đúng lúc này, sau lưng vang lên một giọng nói trầm trầm của đàn ông: "Sao thế?

Đến bây giờ vẫn chưa từ bỏ, vẫn cảm thấy cô và cậu ta còn có khả năng sao?" Quý Anh Ngữ cười mỉa mai, quay người nhìn thẳng vào người đàn ông sau lưng: "Chuyện của tôi không cần anh quản.

Không phải anh luôn không muốn người khác biết mối quan hệ giữa chúng ta sao?

Bây giờ xuất hiện ở đây không sợ à?

Mặt mũi của anh không cần nữa sao?" "Cô đã ra nông nỗi này, tôi đương nhiên phải đến xem một chút, nếu không tôi không yên tâm." Người đàn ông trung niên nở nụ cười ôn hòa, dường như thật sự rất quan tâm cô. "Không yên tâm à, anh nghĩ những lời như vậy có thể khiến người ta tin được sao?" Quý Anh Ngữ lắc đầu, không nói gì, đi thẳng qua người đàn ông về phòng bệnh của mình.

Người đàn ông trung niên vừa định đi theo thì điện thoại reo lên, chỉ nghe thấy bên trong nói: "Tiên sinh, cô hộ lý vừa thông báo cho Tần Tuệ rồi, người phụ nữ đó chắc sẽ sớm đến thôi, chúng ta mau rời đi, kẻo bị bà ta bắt gặp." Người đàn ông liếc nhìn bóng lưng của Quý Anh Ngữ rồi đi về phía cầu thang bộ.

Khi Quý Anh Ngữ về đến phòng bệnh, cô hộ lý đang sốt ruột đi đi lại lại ở cửa, thấy cô về, mắt sáng lên, nói: "Cô gái, sức khỏe của cô còn chưa hồi phục hoàn toàn, vừa tỉnh lại đã chạy ra ngoài, dì lo cho cô lắm." Quý Anh Ngữ mắt cũng không thèm nhấc lên, cũng không trả lời.

Cô cởi giày, ôm hai đầu gối ngồi trên giường bệnh, đầu vùi sâu vào giữa hai chân, mái tóc dài xõa xuống, dường như tự nhốt mình trong thế giới nhỏ bé của riêng mình, không muốn giao tiếp với ai.

Cô hộ lý thấy cô như vậy, không nhịn được lại nói: "Cô gái, cô nói chuyện với tôi một chút đi, cô như vậy dì lo lắm.

Cô mới ngoài hai mươi, còn trẻ, tuổi xuân phơi phới, không có cửa ải nào không qua được, mọi chuyện cứ nghĩ theo hướng tốt đẹp rồi sẽ qua thôi." Tần Tuệ không hề giấu giếm cô hộ lý này, mà cũng không giấu được, vết sẹo trên cổ tay cô rõ ràng đến kinh người, vừa nhìn đã biết là tự sát. "Dì cũng có con gái, trạc tuổi cô.

Thấy cô như vậy, trong lòng dì rất khó chịu.

Chương 338

Các cô tự giải thoát cho mình, nhưng còn những người quan tâm yêu thương các cô thì sao, các cô làm vậy họ sẽ đau lòng biết bao, đừng làm họ lo lắng nữa, được không?" "Mấy ngày nay dì cũng đã nói chuyện với cô rất nhiều, cô luôn hôn mê, dì cũng không biết cô có nghe được không.

Nghe dì khuyên một câu, đã tỉnh lại rồi thì chuyện quá khứ cứ cho qua đi, cái gì cần quên thì hãy quên hết, bắt đầu lại từ đầu nhé." Nghe vậy, khóe miệng Quý Anh Ngữ cong lên một nụ cười cay đắng, nhưng vẫn không để ý đến cô hộ lý, cứ ngồi như vậy.

Bắt đầu lại từ đầu, mấy chữ này nói thì đơn giản, nhưng cô sớm đã không thể bắt đầu lại được nữa rồi.

Vì Lục Sâm, cô đã mất mát quá nhiều, sao cô có thể cam tâm không thu được gì như vậy.

Dù không có được trái tim của Lục Sâm, cô cũng sẽ không để anh dễ dàng ở bên Mạc Noãn, tuyệt đối không.

Cô hộ lý thấy cô mãi không nói chuyện, cũng không đáp lời mình, nên không nói nữa, chỉ sợ cô một mình lại bỏ đi, nên ngồi lại trong phòng cùng cô, chờ Tần Tuệ đến.

Hơn nửa tiếng sau Tần Tuệ mới đến.

Sáng sớm bà vốn đã lên xe về nhà chính, nhưng một cuộc điện thoại của cô hộ lý khiến bà phải quay lại giữa đường, nên mất chút thời gian trên đường. "Bà chủ, cuối cùng bà cũng đến rồi.

Sáng nay cô ấy đã tỉnh, nhưng cả người vẫn buồn bã, tôi nói chuyện mà cô ấy cũng không đáp lời." Tần Tuệ gật đầu tỏ ý đã biết, sau đó bảo cô hộ lý đi tìm bác sĩ, chuẩn bị kiểm tra lại sức khỏe cho Quý Anh Ngữ.

Sau khi cô hộ lý ra ngoài, Tần Tuệ ngồi xuống bên giường, nhìn người trước mặt, khẽ thở dài, vỗ vai cô, hỏi: "Anh Ngữ, còn chỗ nào không khỏe không?" Lần này thái độ của Quý Anh Ngữ đã tốt hơn một chút, cô ngẩng đầu nhìn Tần Tuệ, lắc đầu khẽ nói: "Không còn ạ, con cảm thấy đỡ hơn nhiều rồi." Tần Tuệ mỉm cười: "Tỉnh lại là tốt rồi, không có chuyện gì không qua được đâu." Lúc này, bác sĩ chính của Quý Anh Ngữ cùng mấy bác sĩ khác đi vào, mỗi người đều mang theo một số dụng cụ.

Thấy Tần Tuệ, ông cười chào hỏi: "Chủ tịch Tần, bà đến rồi." "Làm phiền bác sĩ Chu rồi, phiền bác sĩ kiểm tra kỹ lại cho Anh Ngữ, xem còn vấn đề gì không?" "Tôi biết rồi, chúng tôi sẽ kiểm tra cẩn thận." Bác sĩ Chu gật đầu với những người sau lưng, mấy bác sĩ lập tức hành động.

Một lúc sau, ông mới nói với Tần Tuệ: "Chủ tịch Tần có thể yên tâm rồi, cô Anh Ngữ chỉ vì mất máu quá nhiều nên cơ thể hơi yếu, còn lại thì không có vấn đề gì, hồi phục rất tốt.

Cứ tĩnh dưỡng cho tốt, cơ thể sẽ sớm khỏe lại thôi." Sau khi bác sĩ ra ngoài, Tần Tuệ lại gọi điện cho ông nội, ông nói lát nữa sẽ qua, mang cho Quý Anh Ngữ chút đồ tẩm bổ. "Anh Ngữ, con mấy ngày rồi chưa ăn gì?

Bây giờ có đói không?" Quý Anh Ngữ lắc đầu: "Miệng con thấy đắng lắm, tạm thời không muốn ăn gì." "Ngủ lâu sẽ như vậy.

Lát nữa ông Lục sẽ mang đồ ngon cho con." "Thật làm phiền bác và ông Lục quá." "Con bé này, nói gì vậy chứ.

Bây giờ đừng nghĩ gì cả, dưỡng sức cho khỏe.

Lời bác sĩ vừa rồi con cũng nghe rồi đấy, bác sĩ nói cơ thể con khá yếu." Tần Tuệ vuốt tóc cô, tuy vô cùng tức giận với những gì cô đã làm, nhưng lúc này cũng chỉ có thể ép mình nén lại lửa giận trong lòng, ổn định cảm xúc của cô. "Bác ơi, con mệt rồi, con muốn nghỉ ngơi một lát." "Được, con ngủ đi, bác ở đây với con." Tần Tuệ đắp chăn cho cô, sau đó ra ngoài tìm cô hộ lý, thanh toán tiền công cho cô ấy.

Cô hộ lý nhìn Tần Tuệ, có chút ngập ngừng: "Bà chủ, có một câu này tôi không biết có nên nói hay không." "Không sao, cô có gì muốn nói cứ nói, đừng ngại ngần." "Tôi biết những lời này nói ra, các vị phụ huynh nghe có thể sẽ không thoải mái, nhưng tôi cũng có con trai con gái, không nỡ nhìn những người trẻ tuổi xem nhẹ tính mạng của mình như vậy.

Khi bà chưa đến, cô ấy không phải như thế này, cô ấy hoàn toàn không muốn nói chuyện với tôi, trông có vẻ như tâm kết rất nặng, cảm giác như có vấn đề về tâm lý.

Hay là tìm cho cô ấy một bác sĩ tâm lý xem sao, nếu không chữa được thân mà không chữa được tâm, tôi sợ sau này chuyện như vậy sẽ lại xảy ra." "Tôi biết rồi, cảm ơn cô đã nhắc nhở." Cô hộ lý lắc đầu: "Không có gì, tôi chỉ thuận miệng nói vậy thôi, hy vọng có thể giúp được gì đó cho hai người." Cô hộ lý đi rồi, Tần Tuệ nhìn vào phòng bệnh, đăm chiêu suy nghĩ.

Bản thân Quý Anh Ngữ chính là một bác sĩ tâm lý, nghe nói phần lớn bác sĩ tâm lý thực ra đều có vấn đề về tâm lý, liệu có phải đứa trẻ này cũng có vấn đề về tâm lý không?

Nếu không tại sao chỉ vì A Sâm nói vài câu tuyệt tình mà cô lại chọn cách tự sát.

Càng nghĩ, Tần Tuệ càng thấy bất an.

Chẳng lẽ, trước đây họ thật sự đã bị vẻ ngoài lạc quan, vui vẻ của cô mê hoặc, tất cả sự lạc quan đó đều là giả vờ sao.

Giữa trưa, ông nội đến, trong tay xách một hộp giữ nhiệt.

Tần Tuệ tiến lên đỡ ông: "Ba, sao ba không để người đi cùng, một mình đi lên đây vậy." "Ba bảo tài xế đợi ở dưới rồi, nhiều người chen chúc trong phòng bệnh cũng không hay.

Con bé đó tỉnh ngủ chưa?" Tần Tuệ liếc nhìn cảnh tượng trong phòng bệnh, nói: "Không biết nữa, từ lúc ngủ đến giờ chưa dậy, chắc là ngủ từ lúc con gọi điện cho ba đến giờ, cũng được mấy tiếng rồi." "Gọi nó dậy đi, chẳng lẽ hôn mê bao nhiêu ngày vẫn chưa ngủ đủ, người tỉnh rồi còn muốn ngủ tiếp sao." Tần Tuệ gật đầu: "Con sẽ gọi nó dậy ngay, vừa hay để nó dậy ăn chút gì đó." Khi hai người đẩy cửa bước vào, Quý Anh Ngữ vừa hay ngồi dậy từ trên giường.

Tần Tuệ mỉm cười: "Có phải ba và ông Lục nói chuyện làm ồn đến con không?" Quý Anh Ngữ cười lắc đầu: "Không có ạ, thực ra con luôn không ngủ được, chỉ cảm thấy toàn thân không có sức lực, nên nằm trên giường nghỉ ngơi thôi." "Tiểu Ngữ, con chính là ngủ nhiều quá nên mới thấy toàn thân không có sức lực.

Muốn hồi phục thì thời gian sinh hoạt phải bình thường.

Thôi, không nói những chuyện này nữa, con đi rửa mặt trước đi, ông mang đồ ăn cho con này." Ông nội nói.

Nghe vậy, Quý Anh Ngữ gật đầu, đi vào phòng vệ sinh.

Ông nội mang đến là cháo táo đỏ kỷ tử, chuyên dùng để bổ máu.

Nhìn Quý Anh Ngữ từng ngụm nhỏ uống cháo, ông không khỏi cảm khái.

Năm đó khi cô đến nhà họ Lục, cũng là như vậy, ngay cả ăn cũng từng ngụm nhỏ, dường như sợ làm phiền đến ai, thoáng chốc đã mấy năm trôi qua.

Quý Anh Ngữ chỉ ăn một bát là không ăn nổi nữa, ông nội cũng không ép cô.

Quý Anh Ngữ đặt bát lên chiếc bàn bên cạnh, nhìn Tần Tuệ và ông nội Lục, cẩn thận thăm dò: "Ông ơi, hai người đều biết cả rồi phải không ạ?" Ông nội gật đầu, nhìn Quý Anh Ngữ chăm chú: "A Sâm đã nói với chúng ta rồi.

Lần này con làm quả thực hơi quá đáng, cũng quá bốc đồng.

A Sâm chỉ nói con mấy câu, con cũng không cần phải dùng cách này để đối xử với bản thân mình." Quả nhiên như cô đoán, họ đều đã biết sự thật.

Chẳng trách cô cứ cảm thấy ánh mắt của họ có chút không đúng, thì ra sự quan tâm này của họ đều là giả vờ, sớm đã không còn thuần túy như trước nữa.

Khóe miệng Quý Anh Ngữ cứng lại, rồi cười khổ: "Thì ra mọi người đều biết cả rồi." Ông nội thấy tình trạng sức khỏe của Quý Anh Ngữ hiện tại không thích hợp để nói những chuyện này, nên không tiếp lời cô: "Anh Ngữ, chúng ta không nói những chuyện này nữa, nhiệm vụ chính của con bây giờ là dưỡng sức cho khỏe, sau đó quay lại cuộc sống bình thường.

Chuyện đã xảy ra rồi đừng nghĩ nhiều nữa, sau này đừng như vậy nữa là được." "Ông Lục của con nói đúng đấy, lần trước bác nói với con vẫn còn hiệu lực.

Chúng ta đã tìm cho con rất nhiều thanh niên độc thân ưu tú, không thua kém anh Lục của con là bao, chuyện chung thân đại sự của con chúng ta sẽ tiếp tục lo liệu." Tần Tuệ cũng đúng lúc lên tiếng.

Nghe xem, đây là giọng điệu gì chứ, lúc nào cũng ra vẻ bố thí, cô không hề hiếm lạ.

Chương 339

Quý Anh Ngữ hồi lâu không lên tiếng, chỉ thấy cô nhìn ông nội một cách mỉa mai.

Chuyện đã đến nước này, cô cũng không định vòng vo với họ nữa, cô mệt rồi. "Ông Lục, con biết ông nghĩ gì, chẳng qua là ông không muốn bỏ mặc con lúc con sắp chết, sợ người khác biết nhà họ Lục các người vong ân bội nghĩa.

Các người đến giờ vẫn còn ở lại đây chẳng qua cũng chỉ vì danh tiếng của nhà họ Lục, nếu không e là đã sớm giống như anh Lục, đến nhìn con một cái cũng không thèm." Sắc mặt ông nội trầm xuống, không thể tin được nhìn Quý Anh Ngữ, có chút không ngờ những lời như vậy lại thốt ra từ miệng cô.

Quý Anh Ngữ hoàn toàn không để ý đến cơn giận của ông nội, lại nhìn sang Tần Tuệ: "Còn bác nữa, bác cũng có ý đồ riêng.

Bác vội vã gả con đi như vậy, vì cái gì thì bác tự biết rõ, chẳng phải là lo con lại tranh giành anh Lục với Mạc Noãn sao?

Là con quen anh Lục trước, cũng là con quen mọi người trước, nhưng bây giờ tất cả mọi người đều ngả về phía Mạc Noãn, con cũng chỉ là một người có cũng được, không có cũng không sao mà thôi.

Chỉ cần phạm sai lầm là sẽ nhanh chóng bị mọi người vứt bỏ, đây chính là số phận của con, con nhận." Tần Tuệ cũng bị Quý Anh Ngữ làm cho tức đến biến sắc, cao giọng nói: "Quý Anh Ngữ, tôi thấy cô thật sự là kẻ vô lương tâm!

Đến bây giờ vẫn không biết mình sai ở đâu, ngược lại còn một mực chỉ trích người khác, tôi thấy cô hết thuốc chữa rồi!

Sai lầm cô phạm phải là sai lầm nhỏ bình thường sao?

Noãn Noãn bây giờ đang mang thai, con bé mà xảy ra chuyện gì là ba mạng người đấy, sai lầm cô phạm phải là sai lầm đơn giản bình thường sao?

Tôi, Tần Tuệ, mỗi ngày bận rộn bao nhiêu việc, nếu thật sự không quan tâm đến cô, tôi cần gì phải tốn công tốn sức đi chọn bạn trai cho cô, cô tưởng những việc này không tốn thời gian sao?

Rốt cuộc lại đổi lấy một câu 'có ý đồ riêng' của cô, tôi thật muốn hỏi cô, rốt cuộc cô có tim không?" Ngừng một chút, Tần Tuệ nói tiếp: "Cô quen A Sâm trước là không sai, nhưng những năm đầu cô đâu có nói thích nó, nếu cô nói ra, A Sâm cũng có ý với cô, chúng tôi đâu cần phải cản.

Nhưng cô sớm không xuất hiện, muộn không xuất hiện, cứ đợi đến khi A Sâm và Noãn Noãn kết hôn rồi mới nhảy ra.

Cô cũng không nghĩ xem những việc mình làm là cái gì, nói một cách nghiêm túc thì hành vi này gọi là phá hoại gia đình người khác, người như cô gọi là tiểu tam." "Nói hay hơn hát, lời lẽ đẹp đẽ ai mà không biết nói.

Nếu sự việc thật sự đến bước đó, e là bác mới là người đầu tiên nhảy ra ngăn cản.

Tại sao con không nói, chẳng lẽ mọi người không biết sao?

Con là đang cho anh Lục thời gian, để anh ấy từ từ vượt qua nỗi đau chị gái qua đời, con đã làm sai ở đâu?

Tiểu tam?

Con chỉ là theo đuổi thứ mình muốn, tại sao không được?

Tại sao tất cả mọi người đều không công nhận con?" Quý Anh

Ngữ cười lạnh nói.

Tần Tuệ không hề bị lung lay, bà vốn là một người phụ nữ mạnh mẽ trên thương trường, khi đối mặt với người nhà mới cố ý thu liễm tính cách của mình lại, đối đãi với kẻ thù thì không có tính khí tốt như vậy.

Chỉ thấy ánh mắt bà nhìn Quý Anh Ngữ đột nhiên lạnh đi, toàn thân toát ra một luồng khí lạnh. "Quý Anh Ngữ, đừng dùng cái giọng điệu âm dương quái khí đó nói chuyện với tôi, cô không xứng!

Nhà họ Lục chúng tôi nợ chị gái cô, nhưng không nợ cô, cô đừng vô sỉ như vậy, thản nhiên hưởng thụ sự đối xử tốt của chúng tôi, rồi lại nghi ngờ sự chân thành của chúng tôi.

Không ai làm việc như cô cả.

Cô nói cô theo đuổi thứ mình muốn, trên đời này có những thứ vốn dĩ không thuộc về cô, cô dựa vào đâu mà cho rằng chỉ cần là thứ cô muốn thì sẽ thuộc về cô?" "Dựa vào việc con có thể chết vì anh ấy, con có thể làm bất cứ điều gì vì anh ấy." Quý Anh Ngữ nhìn Tần Tuệ, kiên định nói.

Tần Tuệ như nghe được chuyện cười động trời, đến bây giờ bà đã có thể xác định Quý Anh Ngữ thật sự có bệnh tâm lý, mà còn bệnh không nhẹ.

Mạc Noãn có thể làm được nhất định nhiều hơn cô, nếu cô thật sự biết cách yêu một người, sẽ không dây dưa đến chết như vậy. "Cái lý do này mà cô cũng dám đưa ra nói à.

Những cô gái muốn gả cho A Sâm nhà chúng tôi có thể xếp hàng từ đầu phố đến cuối phố, chẳng lẽ A Sâm nhà chúng tôi phải cưới hết về nhà sao?

Hơn nữa, với nhan sắc và gia thế của cô, cô ngay cả tư cách sinh con cho A Sâm cũng không có.

Cô nghĩ Mạc Noãn không bằng cô à, tôi lại thấy Mạc Noãn chỗ nào cũng tốt hơn cô.

Con bé là đại tiểu thư nhà họ Mạc, bây giờ cả Mạc thị đều nằm trong tay con bé, về tài sản địa vị cô đã không bằng.

Về ngoại hình con bé cũng bỏ xa cô một đoạn, ngay cả chuyện sinh con người ta một lần mang thai là song sinh.

Điều quan trọng là con bé có bản lĩnh khiến Lục Sâm vừa gặp đã quyết định cầu hôn, còn cô thì sao, cô lượn lờ trước mặt A Sâm bao nhiêu năm, lại không đổi được một ánh mắt của nó.

Ngay cả khi cô sắp chết, nó cũng không muốn đến nhìn cô một cái.

Cô đã thua một cách thảm hại rồi, đến nước này mà cô vẫn không biết quay đầu, cô thật khiến người ta cạn lời." Nghe vậy, sắc mặt Quý Anh Ngữ trắng bệch, run rẩy không nói nên lời.

Tần Tuệ không quan tâm đến dáng vẻ của cô, bà bây giờ đã hoàn toàn hết hy vọng với Quý Anh Ngữ, cảm thấy người như vậy thật sự không thể cứu vãn, tự nhiên sẽ không nương tay nữa, có gì nói đó. "Cô đối xử với Noãn Noãn như vậy, chúng tôi lại bất chấp nguy cơ bị Noãn Noãn nghi ngờ mà đến chăm sóc cô.

Tôi còn tốt bụng đích thân ở đây chăm sóc cô bao nhiêu ngày, hôm qua mới đi, đây đã là sự nhân từ lớn nhất rồi.

Cô vậy mà còn nói với chúng tôi những lời như thế.

Tôi thì không sao, nhưng cô cũng không nghĩ cho ông Lục của cô, ông ấy đã lớn tuổi như vậy nghe tin cô tỉnh lại, lập tức mang đồ ăn đến cho cô, cô vậy mà còn nghi ngờ ông ấy là vì danh dự nhà họ Lục.

Nhà họ Lục chúng tôi đã từng trải qua những lời phỉ báng và tin đồn nào rồi mà còn để tâm đến những thứ này, cô quả thực đã quá coi thường chúng tôi rồi." Ông nội nghe đến đây đã hoàn toàn không nghe nổi nữa, nếu cứ tiếp tục như vậy, ông nhất định sẽ lên cơn cao huyết áp.

Ông đứng dậy vỗ vai Tần Tuệ, nói: "Thôi, A Tuệ, chúng ta về đi, không cần phải ở lại đây nữa." Tần Tuệ gật đầu, tự nhiên cũng không muốn ở lại đây tốn lời với Quý Anh Ngữ nữa, không cần thiết, cũng không đáng.

Bà quay người cùng ông nội định ra cửa.

Chương 340

Quý Anh Ngữ lại đột nhiên cười lên: "Tôi biết mà, tôi biết mà, bao nhiêu năm nay các người đều là đang thương hại tôi.

Tôi không cần sự thương hại của các người, không cần, một chút cũng không cần." Ông nội thở dài một hơi, cuối cùng vẫn không nhịn được quay người lại đối mặt với Quý Anh Ngữ, nhìn cô một lúc lâu mới lên tiếng: "Tiểu Ngữ, con có biết trong lòng mình đã có bệnh rất nghiêm trọng không?" Lời này của ông nội vừa thốt ra, cảm xúc của Quý Anh Ngữ lập tức mất kiểm soát, cô lắc đầu lia lịa, chỉ vào ông nội lớn tiếng nói: "Ông nói bậy!

Tôi không có bệnh, tôi rất khỏe, tôi sẽ trở thành một bác sĩ tâm lý ưu tú nhất, tôi là bác sĩ, sao tôi có thể có bệnh được!" "Chuyện này là lỗi của ta.

Bây giờ xem ra, năm đó sau khi chị gái con mất, tâm lý con đã có vấn đề rồi.

Là ta đã xem nhẹ vấn đề này, nếu lúc đó đề cao cảnh giác, e là bệnh tình của con sẽ không xấu đi đến mức này." Quý Anh Ngữ không biết tại sao, bỗng nhiên bình tĩnh lại, thậm chí khóe môi còn cong lên nụ cười.

Cô nghiêm túc nhìn ông nội Lục, dường như mọi tranh cãi vừa rồi đều không xảy ra. "Ông Lục, ông thật sự nghĩ nhiều quá rồi, con không có bệnh gì cả, con khỏe lắm.

Ông xem, con rất khỏe, con hoàn toàn có thể kiểm soát được cảm xúc của mình." Nói rồi, trên mặt cô còn nở một nụ cười thật tươi, dường như đang cố gắng hết sức để chứng minh mình thật sự không có vấn đề gì, rất ổn.

Tần Tuệ nhìn thấy sự thay đổi trước sau như hai người khác nhau này, cũng đồng tình với quan điểm của ông nội, cảm thấy cô thật sự bệnh không nhẹ, e là vô phương cứu chữa. "Ba, chúng ta đừng nói nữa, đi thôi." Tần Tuệ đỡ ông nội ra khỏi cửa.

Hai người đều biết, hôm nay bước ra khỏi cánh cửa này, gia đình họ sẽ thật sự cắt đứt với Quý Anh Ngữ, sau này không nên có bất kỳ dính líu nào nữa.

Quý Anh Ngữ nhìn bóng lưng của họ, vẻ mặt lập tức lạnh đi, vừa như điên dại, vừa như vui mừng, chỉ nghe thấy cô lặp đi lặp lại: "Đi đi, tất cả đi đi, tôi không cần sự thương hại của các người nữa, thật sự không cần nữa.

Tôi không có người thân, trên đời này không còn ai quan tâm đến tôi nữa." Ra khỏi phòng bệnh, Tần Tuệ không nhịn được nói: "Ba, tại sao ba lại nói con bé có vấn đề từ mấy năm trước?" Ông nội thở dài: "Lúc đó các con ít khi ở nhà nên không biết, khoảng thời gian đó buổi tối con bé ngủ không ngon, luôn gặp ác mộng, ban ngày cũng hay thích một mình ngồi trong góc tự nói chuyện, vẻ mặt cũng rất không ổn.

Ta cứ tưởng con bé vì quá đau buồn nên mới như vậy, bây giờ nghĩ lại, chắc chắn lúc đó đã có chút vấn đề rồi, nếu không sẽ không biến thành như bây giờ." Nguyên nhân lớn hơn cũng là vì, lúc đó tin Lục Minh qua đời khiến tâm trạng họ nặng nề, đã bỏ qua Quý Anh Ngữ.

Mà bà vì biết sự thật, nên nhạy cảm hơn họ một chút. "Ba, ba cũng đừng tự trách, đây không phải lỗi của ba.

Nhìn dáng vẻ của nó, nó chắc chắn biết mình có vấn đề, nó tự mình không chữa trị thì cũng đành chịu thôi." Ông nội gật đầu, không nói gì nữa, chỉ vừa đi đến khúc quanh, trước mắt tối sầm, cả người ngã thẳng về phía trước. "Ba, ba không sao chứ!" Tần Tuệ vội vàng đỡ lấy ông nội, nhưng vẫn chậm một chút, ông nội đã ngã xuống đất.

Lục Sâm nhận được điện thoại của Tần Tuệ ngay lập tức, cũng không kịp đi đón Mạc Noãn mà đến thẳng bệnh viện.

Ông nội đã được đưa vào phòng bệnh, Tần Tuệ đang ở bên cạnh chăm sóc.

Lục Sâm liếc nhìn ông nội đang ngủ say: "Mẹ, sao vậy?

Ông đang yên đang lành sao lại ngất xỉu?" "Ông con lớn tuổi rồi, mấy năm nay cũng nhờ luôn kiên trì tập thể dục nên ít bệnh tật, nhưng dù sao cũng có bệnh cao huyết áp.

Hôm nay Quý Anh Ngữ nói mấy lời khó nghe, ông con chắc là bị tức giận.

Ở trong phòng bệnh không sao, ra ngoài đi chưa được bao lâu thì ngất xỉu." Lục Sâm nhíu mày: "Lần này hai người cũng nên hoàn toàn hết hy vọng đi.

Quý Anh Ngữ đã không còn là cô bé ngây thơ năm đó nữa, cô ta bây giờ hoàn toàn thay đổi rồi.

Hai người sau này đừng tốn công tốn sức cho cô ta nữa, không đáng." "Mẹ biết rồi, mẹ cũng là không muốn làm khó con." Tần Tuệ vỗ vỗ tay Lục Sâm. "Mẹ, con biết mẹ nghĩ gì, nhưng chúng ta làm đến bước này đã là gần đủ rồi." "Biết rồi, đã nhìn rõ bộ mặt thật của cô ta, người như vậy mẹ sẽ không để ý đến nữa, ông con chắc chắn cũng vậy." "Bác sĩ nói, khi nào ông có thể tỉnh lại?" "Ông con không có gì đáng ngại đâu, ở đây tĩnh dưỡng mấy ngày là khỏe.

Con có thể về đi làm trước, cũng đừng kinh động đến Noãn Noãn và chú của con, kẻo làm lỡ công việc của họ." "Mối quan hệ của chú rộng lắm, bệnh viện này cũng có rất nhiều người là bạn của chú ấy.

Chuyện ông nhập viện lớn như vậy sao có thể giấu được, nói không chừng đã sớm truyền đến tai chú ấy rồi, không giấu được đâu." "Vậy thì thôi, nhưng Noãn Noãn chắc chắn là giấu được." "Nhưng con không muốn giấu, nếu để em ấy biết, em ấy sẽ giận đấy." Lục Sâm mỉm cười.

Tần Tuệ lườm Lục Sâm một cái: "Cái nết này, mẹ thấy chắc chắn có người đã nguyền rủa đàn ông nhà họ Lục các con, nên các con ai nấy đều là thê nô." "Chúng ta có một tin tốt, nếu ông nghe được chắc chắn tâm trạng sẽ tốt lên ngay lập tức." Tần Tuệ dùng khuỷu tay huých Lục Sâm một cái, nhất thời không đoán ra họ có tin tốt gì: "Tin tốt gì?

Nói cho mẹ nghe trước xem nào." Lục Sâm lắc đầu, khóe môi cong lên một nụ cười dịu dàng: "Bây giờ sắp tan làm rồi, con đi đón Noãn Noãn, lát nữa để Noãn Noãn tự mình nói cho hai người biết." Tần Tuệ nhìn bóng lưng con trai mình rời đi, bật cười lắc đầu: "Thằng nhóc này, quả nhiên có vợ quên mẹ, ngay cả mẹ ruột cũng giấu." Khi Lục Sâm và Mạc Noãn đến bệnh viện lần nữa, gia đình Lục Nam Triết đã đến.

Lục Tử Đồng không biết đang nói chuyện cười gì với ông nội, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng cười sảng khoái của ông, nghe có vẻ tâm trạng đã bình ổn lại, không giống người vừa bị Quý Anh Ngữ làm cho tức đến ngất đi.

Mạc Noãn kéo kéo vạt áo Lục Sâm, thấp giọng nói: "Lục Sâm, cảm giác ông giống như một đứa trẻ lớn tuổi, cảm xúc đến nhanh mà đi cũng nhanh." Lục Sâm cười cười: "Lớn tuổi rồi là như vậy đấy, nhưng đứa trẻ lớn tuổi này không đơn giản như bề ngoài đâu, có thể xoay cả nhà chúng ta như chong chóng đấy." Mạc Noãn biết Lục Sâm đang nói chuyện gì, cười nói: "Cũng phải, gừng càng già càng cay, câu này nói quả không sai chút nào.

Người nhà họ Lục có tinh ranh đến mấy cũng thế thôi." “Ông nội, cháu đến rồi.” Mạc Noãn đẩy cửa bước vào, gương mặt tươi cười.

Ông cụ ngẩng lên thì thấy Mạc Noãn đang đi tới, ông nghiêm mặt tỏ vẻ không đồng tình: “Tiểu Noãn, cháu vác cái bụng bầu thế này sao lại chạy đến bệnh viện?

Ông chỉ bị bệnh cũ thôi, có phải chuyện gì to tát đâu, cháu muốn làm ông lo lắng à?” “Ông nội, không sao đâu ạ.

Cháu thấy sức khỏe mình rất tốt, chỉ là bị phù hơi nặng một chút, vận động nhiều một chút ngược lại thấy khỏe hơn, hoàn toàn không có vấn đề gì đâu ạ.

Lục Sâm cũng ở bên cạnh, ông không cần lo lắng.” Mạc Noãn vội an ủi.

Ông cụ lườm Lục Sâm một cái: “Cháu cũng không còn nhỏ nữa, sao lại để Tiểu Noãn làm bậy như vậy.” Lục Sâm cười gượng: “Ông nội, Noãn Noãn có tin vui muốn chia sẻ với ông, nên mới đích thân đến đây.” Mắt ông cụ sáng lên, nhìn về phía Mạc Noãn: “Tiểu Noãn, cháu có tin vui gì muốn nói với ông?

Nói ra cho ông vui với nào.” Mạc Noãn ngồi xuống bên giường ông cụ, khóe môi cong lên, nói: “Ông nội, trong bụng cháu là một trai một gái, sáng nay chúng cháu đã xác nhận ở bệnh viện rồi ạ.” Ông cụ sững sờ một lúc, sau đó kích động định ngồi dậy: “Thật sao?” Lục Tử Đồng ngồi bên cạnh, nhanh tay đè ông cụ xuống, bất đắc dĩ nói: “Ông nội, ông đừng chỉ lo kích động, ông còn đang truyền dịch đấy, cẩn thận tuột kim bây giờ.

Đến lúc đó bị chọc tới chọc lui, người chịu tội là ông thôi.” Mạc Noãn cũng giống Lục Tử Đồng, nhẹ nhàng giữ ông cụ lại, không cho ông ngồi dậy.

“Tiểu Noãn, cháu vừa nói là thật sao?” Dường như cảm thấy khó tin, ông cụ lại hỏi lại một lần nữa.

Mạc Noãn gật đầu thật mạnh với ông: “Vâng ạ, nên ông phải giữ gìn sức khỏe, chỉ có dưỡng bệnh thật tốt thì sau này mới có thể dạy dỗ chúng nó theo ý ông được.” “Được, được, sinh đôi một trai một gái à, vậy ta phải nghĩ xem nên đặt cái tên nào thật ý nghĩa mới được.” Ông cụ có phần kích động, cuối cùng hốc mắt cũng hơi đỏ lên.

Lục Sâm mấp máy môi, vốn định nói chuyện đặt tên không cần ông cụ phải lo, nhưng lúc này lại không tiện phản bác ông.

“Xem ra vẫn là A Sâm có phúc khí, một lần là có đủ cả nếp cả tẻ.” Chu Thanh Vận có chút hâm mộ nói, cả đời này chỉ có thể sinh cho người mình yêu một đứa con, xem như là một thiếu sót trong cuộc đời hoàn mỹ của bà.

Lục Nam Triết dĩ nhiên biết vợ mình đang nghĩ gì, nhưng anh không hề để tâm chuyện con cái, chỉ có một cô con gái anh cũng thấy rất viên mãn, thế nên anh thầm siết nhẹ tay bà.

Chương 341

Chu Thanh Vận mỉm cười, tỏ ý mình chỉ là nhất thời cảm khái mà thôi.

Trong phòng, người vui nhất là ông cụ, thứ hai là Tần Tuệ, bà cười không khép miệng lại được.

Bà vỗ vai Lục Sâm: “Làm tốt lắm.” Đúng lúc này, một người phiền phức không mời mà đến.

Quý Anh Ngữ đứng ở cửa, thấy không ai để ý mình, cô ta tự mình đi vào, đến thẳng giường ông cụ, nhìn ông chằm chằm: “Ông Lục, cháu vừa nghe y tá nói ông cũng nhập viện, nên cháu qua thăm ông.” Nụ cười trên mặt ông cụ biến mất, ông nghiêm mặt nhìn Quý Anh Ngữ: “Tôi không sao, cô về phòng bệnh của mình đi.” “Ông Lục, cháu xin lỗi, những lời cháu nói đều là lời nói trong lúc tức giận, là do cháu quá kích động.

Nếu có làm ông buồn, cháu xin lỗi ông.” Quý Anh Ngữ nói rồi cúi đầu một cái.

Sau khi bình tĩnh lại, cô ta nhớ lại những lời mình nói quả thật có chút bốc đồng, ông cụ là người duy nhất trong nhà họ Lục thật lòng với cô ta, cô ta không nên nói những lời như vậy với ông.

“Lời xin lỗi của cô tôi chấp nhận, nhưng có chuyện tôi cũng phải nói rõ với cô, sau này cô và nhà họ Lục chúng tôi không còn quan hệ gì nữa.

Cô cũng không cần gọi tôi là ông Lục nữa.” Ông cụ nói.

Nghe vậy, hốc mắt Quý Anh Ngữ cay xè, nước mắt không kìm được mà chảy ra.

Lục Tử Đồng ghét nhất là bộ dạng đáng thương của Quý Anh Ngữ, huống hồ ông nội cô còn bị cô ta chọc tức đến đổ bệnh, liền nói thẳng với Quý Anh Ngữ: "Quý Anh Ngữ, lời ông nội vừa nói cô cũng nghe rõ rồi đấy.

Sau này cô và nhà chúng tôi không còn quan hệ gì nữa, mời cô ra ngoài, đừng lượn lờ trước mặt người nhà tôi nữa." Quý Anh Ngữ không hề nhúc nhích, vẫn nhìn ông cụ, dường như đang cố gắng níu kéo lần cuối.

Lục Tử Đồng đứng bật dậy, tiến lên đẩy Quý Anh Ngữ.

Thể chất của cô vốn tốt, người cũng cao hơn, còn Quý Anh Ngữ hôn mê lâu như vậy, cơ thể yếu ớt, căn bản không phải là đối thủ của cô, chỉ vài ba cái đã bị đẩy ra khỏi phòng bệnh, sau đó là một tiếng "Rầm" đóng cửa.

"Bông hoa anh đào nhỏ này thật đúng là đáng ghét, còn đuổi theo đến tận phòng bệnh, đúng là tiện thật." Chu Thanh Vận nhíu mày nhìn con gái: "Lục Tử Đồng, con là con gái, đừng nói những lời linh tinh bậy bạ đó, chú ý hình tượng của mình đi." Lục Tử Đồng cạn lời nhìn mẹ: "Bao nhiêu năm rồi, sao mẹ vẫn không nhìn rõ hiện thực vậy?

Mẹ muốn con trở thành tiểu thư khuê các là chuyện không thể nào đâu, tính cách của con đã hình thành từ lâu rồi, mẹ đừng phí công vô ích nữa." "Con như vậy thì sao mà gả đi được." "Yên tâm đi, con muốn gả cho ai thì con sẽ tự mình nỗ lực.

Trước mặt đàn ông, con sẽ học hỏi Quý Anh Ngữ một phen, che giấu tính cách thật của mình đi." "Mẹ không bảo con học theo cô ta." Chu Thanh Vận bất mãn nói.

"Thế mẹ nói rõ ra một chút đi, con còn tưởng mẹ muốn con trở thành tiểu thư khuê các như cô ta chứ." "Lục Tử Đồng, sao con lại nói chuyện với mẹ như thế?" Lục Nam Triết nhẹ giọng trách.

Lục Tử Đồng đánh trống lảng: “Thôi thôi, không nói chuyện này nữa.

Chị dâu mang thai long phụng, đây là chuyện tốt, các cháu sắp chào đời rồi, chúng ta đừng nghĩ đến những chuyện không vui nữa, chuẩn bị tinh thần đón các cháu thôi.” Ông cụ xua tay, nói với mọi người: “Tử Đồng nói đúng, những gì nhà họ Lục chúng ta nên làm đều đã làm rồi.

Đi đến bước này cũng không phải ý muốn của chúng ta, sau này mọi người cũng đừng vì Quý Anh Ngữ mà không vui nữa, tất cả mọi chuyện đến đây là chấm dứt.” Mọi người đều gật đầu, nhất thời chủ đề đều xoay quanh hai đứa trẻ.

Tần Tuệ hỏi: “Tiểu Noãn, con định sinh thường hay sinh mổ?” Nghe vậy, người Mạc Noãn run lên một cái, Lục Sâm kịp thời ôm lấy cô, ánh mắt vô cùng dịu dàng.

Tần Tuệ là người từng trải, bà nhanh chóng hiểu ra Mạc Noãn đang sợ điều gì, bèn cười nói: “Không sao đâu, Tiểu Noãn.

Nếu con sợ đau, chúng ta có thể chọn ngày sinh mổ, lúc đó tiêm thuốc tê rồi con sẽ không đau đâu, một lát là xong thôi.” Mạc Noãn kiên định nói: “Không ạ, con vẫn muốn sinh thường, nghe nói sinh thường tốt cho con.” “Thôi được rồi, con bé này thật là cố chấp, vừa sợ lại vừa muốn đối mặt.” Tần Tuệ có chút bất đắc dĩ.

“Đây chính là người mẹ, đều rất vĩ đại.” Tần Tuệ cười nói.

Ngoài cửa, Quý Anh Ngữ nghe tiếng cười nói vui vẻ của họ, trái tim như rỉ máu, cô phải dùng rất nhiều sức lực mới có thể rời đi.

Có lẽ cô thật sự không nên một mình đơn độc tác chiến nữa, đã đến lúc phải liên thủ với bọn họ, chỉ cần đạt được mục đích là được, quá trình thế nào cô không cần quan tâm.

Buổi chiều, ông cụ Diệp và Diệp Tử Hạo đến.

Hai ông lão vừa gặp mặt đã hừ lạnh một tiếng, ông cụ Diệp bực bội nói: “Lão già Lục, dạo này ông sao thế, sao sức khỏe kém vậy, ba ngày hai bữa lại vào bệnh viện.” “Đừng có mở mắt nói mò, sức khỏe tôi tốt lắm, làm gì có chuyện thường xuyên chạy vào bệnh viện.” Ông cụ Lục không phục, trừng mắt nhìn ông cụ Diệp.

Mọi người đã quen với cách nói chuyện của hai người, không ai lên tiếng, mặc cho hai người họ đấu võ mồm.

“Còn nói không có, tôi nhớ khoảng một năm trước, ông đã ở bệnh viện một thời gian dài.” Ông cụ Diệp nói.

“Lần đó tôi có bệnh đâu, là tôi giả vờ để ép thằng nhóc Lục Sâm đi xem mắt, tôi đã mấy năm rồi không bị bệnh.” Ông cụ Lục lỡ lời, nhận ra liền im bặt.

Ông cụ Diệp vỗ tay một cái, hả hê nói: “Ối chà, bị tôi thử một cái là ra ngay, cuối cùng cũng lòi đuôi cáo rồi.

Ông có biết xấu hổ không, dùng thủ đoạn bẩn thỉu như vậy để đối phó với cháu trai mình.” “Thủ đoạn của tôi thì sao?

Dù sao tôi cũng sắp được tứ đại đồng đường rồi, còn cháu trai ông đến bóng dáng vợ còn chưa thấy đâu.” Mạc Noãn không nhịn được bật cười, nếu cô đoán không nhầm, đây chính là nguyên nhân Lục Sâm bị ép đi xem mắt.

Nghe tiếng cười của Mạc Noãn, sắc mặt ông cụ Lục có vài phần không tự nhiên, lại lườm ông cụ Diệp một cái thật sắc.

Lục Sâm khẽ nói bên tai Mạc Noãn: “Ông nội chưa từng lừa anh, anh sớm đã biết ông giả vờ rồi.” Ông cụ Diệp cũng bị nghẹn họng, tức đến râu cũng muốn dựng lên.

Một năm gần đây, vì chuyện cháu trai mãi không kết hôn, ông cụ

Diệp bị ông cụ Lục chế giễu đến không ngẩng đầu lên được, khó khăn lắm mới tìm được cơ hội, dĩ nhiên không bỏ qua.

“Đừng nói những lời này nữa, bất kể trước đây ông bệnh thật hay giả bệnh, dù sao bây giờ người nằm trên giường bệnh là ông.

Sống mấy chục năm rồi, đừng đến cuối cùng ngay cả dũng khí thừa nhận cũng không có, không được thì là không được, không ai cười ông đâu.” “Ai không được?

Ai không có dũng khí thừa nhận?

Lão đây bây giờ không muốn nói chuyện với ông.” “Ối, nói ông vài câu mà ông đã tức rồi à, thảo nào bị người ta chọc tức đến ngất xỉu, khả năng chịu đựng này đúng là quá kém.” Ông cụ Diệp không chút do dự vạch trần.

Ông cụ Lục hừ mạnh một tiếng: “Ông đúng là đồ già hay quên, chuyện vợ của Tử Hạo giải quyết xong chưa?

Ông có thời gian rảnh đến đây gây sự, không bằng dành tâm tư đi quản cháu trai mình đi.

Tôi nói cho ông biết, Tiểu Noãn nhà chúng tôi mang thai đôi một trai một gái đấy, ông không phải chỉ lạc hậu một chút đâu, mà là lạc hậu một đoạn dài rồi.

Muốn có cả nếp cả tẻ như A Sâm nhà chúng tôi thì còn phải đợi mấy năm nữa, ông định sẵn là không bao giờ đuổi kịp rồi.” Mạc Noãn bật cười, không ngờ chuyện này cũng bị ông cụ lôi ra để chế giễu người khác, thật là lạ.

Lại một lần nữa bị điểm danh, Diệp Tử Hạo chỉ muốn khóc mà không ra nước mắt.

Chương 342

Anh đã chọc vào ai, gây sự với ai cơ chứ, tại sao lần nào cũng nằm không trúng đạn, mà còn cùng một vấn đề.

“Diệp Tử Hạo, cháu nói sao?” Ông cụ Diệp trừng mắt nhìn Diệp Tử Hạo.

Diệp Tử Hạo mỉm cười, chắp tay với hai ông cụ: “Hai vị ông nội, thật sự cảm ơn sự quan tâm của hai ông.

Chuyện của cháu đã có manh mối rồi, hai ông đừng quan tâm nữa được không ạ?” Ông cụ Diệp ghét bỏ liếc Diệp Tử Hạo một cái.

Diệp Tử Hạo bất đắc dĩ sờ mũi, dứt khoát đứng ra sau lưng Mạc Noãn.

Bây giờ địa vị của cô ở nhà họ Lục rất cao.

Chỉ là anh vừa đứng qua, đã bị Lục Sâm kéo ra: “Cậu là đàn ông con trai mà để vợ tôi che chở là sao?” “A Sâm, anh em một nhà, đừng như vậy mà.” Diệp Tử Hạo cầu xin nhìn Lục Sâm.

Lục Sâm nhìn vẻ mặt buồn cười của Diệp Tử Hạo, cũng không kéo anh nữa.

Ông cụ Diệp dĩ nhiên cũng không trừng cháu mình nữa, vì nếu trừng sẽ trừng luôn Mạc Noãn, nên đành tiếp tục đấu khẩu với ông cụ Lục.

Mạc Noãn nhân cơ hội này hỏi chuyện của Diệp Tử Hạo và Mễ Nặc: “Anh và Mễ Nặc có tiến triển rồi à?” Diệp Tử Hạo gật đầu, khóe miệng nở nụ cười: “Có rồi, bây giờ cô ấy dường như đã ngầm cho phép anh ở bên cạnh rồi, không còn bài xích như lúc đầu, cứ thấy anh là muốn đuổi đi.” “Anh cũng lề mề thật, mấy tháng rồi mà mới đến mức được phép ở bên cạnh.” “Chị dâu, chị không biết đâu, trái tim của cô nhóc đó cứ như làm bằng đá vậy, không dễ chinh phục chút nào.” “Đó là do anh không có bản lĩnh, lâu như vậy mà còn chưa xong.” Mạc Noãn bực bội nói.

Lục Nam Triết thấy có thời gian rảnh, liền ra hiệu cho Lục Sâm.

Hai người ra khỏi phòng bệnh, tìm một nơi không có người.

“Sáng nay cháu nói với chú là có ý gì?

Anh Ngữ sao lại có quan hệ với hai người đó?” “Sáng nay cháu và Tiểu Noãn đi khám thai, Sally cũng ở đó.

Cô ấy nói nghe thấy giọng của người đã uy hiếp cô ấy năm đó, chỉ là lúc đuổi ra ngoài thì không thấy ai.

Cháu cho người kiểm tra camera giám sát ở các nơi, Phùng Thành Tường và Lý Thiên Đấu đều ở đó, họ trước sau rời khỏi bệnh viện.

Cháu cảm thấy một trong hai người họ chắc chắn có quan hệ gì đó với Quý Anh Ngữ, hơn nữa còn không hề đơn giản, nếu không sẽ không đích thân đến bệnh viện.” Lục Nam Triết nhíu mày: “Không thể nào đâu, bằng chứng của cháu cũng không đủ thuyết phục.” Đây hoàn toàn là những người không có mối liên hệ nào, sao có thể dính líu đến nhau được.

“Cháu cũng hy vọng là mình nghĩ nhiều, nhưng lần trước xảy ra chuyện, điện thoại của cháu đã bị động vào.

Quý Anh Ngữ khăng khăng nói là bị động vào ở khu nhà chính, nhưng trí nhớ của cháu rất tốt, lúc ở khu nhà chính điện thoại của cháu không hề rời khỏi người, cô ta căn bản không có cơ hội ra tay.

Điện thoại của cháu chỉ rời đi khi ở công ty, có thể khẳng định là đã bị động vào ở công ty.” “Quý Anh Ngữ không đến công ty của cháu?

Cho nên cháu cảm thấy cô ta đã lợi dụng nội gián trong công ty, và nội gián này là do hai người kia cài vào, vì vậy cháu mới nói họ có quan hệ với nhau." Lục Nam Triết suy nghĩ một lúc rồi hỏi.

Lục Sâm gật đầu: "Bây giờ cháu đúng là nghĩ như vậy." "Suy đoán của cháu cũng có lý, chỉ là Anh Ngữ và họ có quan hệ gì nhỉ?" "Cái này cháu tạm thời không nghĩ ra được, không biết là đối tác đơn thuần hay là có quan hệ khác." Lục Nam Triết vỗ vai Lục Sâm: "Bây giờ chúng ta phải bình tĩnh, Tiểu Noãn có thể sinh bất cứ lúc nào, bằng chứng trong tay chúng ta cũng chưa đủ, đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Cứ để họ tạm thời kiêu ngạo một thời gian, hy vọng đến lúc đó có thể một lần hạ gục họ, tránh đánh rắn động cỏ." "Yên tâm đi chú, cháu biết phải làm gì, sẽ không làm bừa đâu." Lục Nam Triết gật đầu: "Dù sao bây giờ người trong nhà đều đã từ bỏ Quý Anh Ngữ, sau này cô ta cũng không thể dễ dàng tiếp xúc với Tiểu Noãn nữa, sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa đâu." "Vậy bây giờ họ có động tĩnh gì lớn không?" "Hiện tại thì chưa, chỉ có vài động thái nhỏ, không đáng lo ngại.

Họ cũng đang nhẫn nhịn, dù sao chuyện điều chuyển công tác của Quan Vũ cũng chưa rõ ràng, hắn cũng không thể làm quá mọi chuyện lên, kẻo bị người ta để ý.

Chúng ta còn nửa năm để cù cưa với họ.

Bây giờ ai giữ được bình tĩnh, người đó sẽ là bên chiến thắng." Lục Sâm gật đầu.

Đây dù sao cũng không phải là nơi tốt để bàn chuyện, nhiều việc không thể nói chi tiết, chỉ có thể nói qua loa.

Thời gian mới đến tám giờ tối, ông cụ đã bắt đầu đuổi người, bảo họ về hết đi, đừng có đứng như cọc gỗ trong phòng bệnh, ông còn chưa chết, không cần họ phải phô trương như vậy.

Tần Tuệ nhìn Lục Nam Triết và những người khác: “Nam Triết, Thanh Vận, Tử Đồng, mọi người về đi.

Ông cụ cũng không có vấn đề gì lớn, có mẹ chăm sóc là được rồi, ngày mai mọi người còn phải đi làm.” Nói xong bà lại nhìn Mạc Noãn và Lục Sâm.

Lục Sâm biết bà định nói gì, liền mở miệng trước: “Mẹ, lát nữa con và Noãn Noãn sẽ về, không ở đây lâu đâu ạ.” Chu Thanh Vận kiên quyết muốn ở lại, nói Tần Tuệ mấy ngày trước chăm sóc Quý Anh Ngữ đã quá vất vả, nên về nhà nghỉ ngơi vài ngày.

“Thanh Vận, mẹ không sao đâu, trong phòng bệnh này có đủ thứ, mẹ có thể ngủ thoải mái.” Tần Tuệ vẫn khăng khăng.

“Chị dâu, chị đừng cố nữa, ở đây có thoải mái thế nào thì cũng là bệnh viện, ở lâu sẽ không dễ chịu đâu.

Chị nghe lời em về nghỉ ngơi đi, ba để em và bố chăm sóc.” Mạc Noãn cảm thấy người nhà họ Lục thật sự rất yêu thương nhau, ông cụ có được những người con như vậy là may mắn, cô có thể gả vào một gia đình như thế cũng là một loại phúc khí.

Tần Tuệ còn muốn nói gì đó, ông cụ đã lên tiếng: “A Tuệ, Thanh Vận nói không sai, mấy ngày nay con vất vả rồi, về nhà nghỉ ngơi đi.

Thanh Vận ở lại là được rồi, ta ở nhiều nhất hai ngày là về.” Ông cụ đã lên tiếng, chuyện này dĩ nhiên cứ thế quyết định.

Chỉ là Lục Nam Triết nói: “Ba, bác sĩ nói ba cần phải quan sát thêm vài ngày, chúng ta nghe lời bác sĩ, cứ ở đây nghỉ ngơi vài hôm.

Nếu ba thấy chán, con sẽ bảo Tử Đồng qua nói chuyện với ba.” Lục Tử Đồng cũng đúng lúc khoác tay ông cụ: “Ông nội, ông cứ yên tâm dưỡng bệnh đi, cô cháu gái xinh đẹp trẻ trung vô địch này hễ có thời gian sẽ qua thăm ông, tuyệt đối không để ông nội buồn chán đâu.” Giọng ông cụ Lục trầm xuống, mang theo sự cưng chiều khó giấu: “Càng ngày càng không biết xấu hổ.” “Cháu không trẻ?

Cháu không đẹp sao?” Lục Tử Đồng khẽ hừ một tiếng, bĩu môi, dáng vẻ vừa đáng yêu vừa dễ thương.

Ông cụ bị cô chọc cười: “Được rồi, được rồi, nghe theo các con hết, ồn ào quá, làm ta nhức cả đầu.” Lục Sâm đưa Mạc Noãn về nhà.

Mạc Noãn suy nghĩ một chút, gọi điện cho Mễ Nặc.

Giọng Mễ Nặc có chút kỳ quặc, nghe như không mở được miệng, rõ ràng là đang đắp mặt nạ.

Mạc Noãn cạn lời, Mễ Nặc thật sự quá yêu thích việc chăm sóc da, hễ có thời gian là lại đắp mặt nạ.

“Nặc, tớ có chuyện muốn nói với cậu, cậu gỡ mặt nạ ra trước đi.” Lúc này Mễ Nặc đang nằm trên giường, nghe vậy liền gỡ mặt nạ vứt vào thùng rác: “Cậu có chuyện gì muốn nói với tớ?” “Hôm nay tớ gặp Diệp Tử Hạo, anh ấy nói giữa hai người có tiến triển rồi, cậu không còn bài xích anh ấy ở bên cạnh nữa à?” Mễ Nặc trong lòng bực bội chết đi được, hóa ra đến bây giờ anh ta vẫn nghĩ như vậy, vậy cô có nên xem xét không cho cái tên đầu gỗ đó cơ hội nữa không?

Ban đầu là anh ta theo đuổi quyết liệt, kết quả cô cho cơ hội, anh ta lại hiểu thành như vậy.

“Anh ta nói với cậu như vậy à?” Mễ Nặc hỏi.

Chương 343

“Ừ, hôm nay ông nội nhà tớ bị bệnh nhập viện, anh ấy và ông nội anh ấy đến thăm, anh ấy đã nói với tớ như vậy.” Mễ Nặc cười lạnh một tiếng: “Tớ cảm thấy mình hối hận rồi, không nên mềm lòng, vì anh ta đúng là một tên ngốc.” Một chút cũng không biết điều.

“Nói như vậy, thật ra hai người thật sự có hi vọng?” Mắt Mạc Noãn sáng lên.

“Mạc Tiểu Noãn, cậu nghĩ nhiều quá rồi, tớ có nói gì đâu.

Đúng rồi, dạo này các con trai đỡ đầu của tớ thế nào rồi?” Mạc Noãn cong môi, nhẹ nhàng xoa bụng, sửa lại lời cô: “Không phải các con trai đỡ đầu, mà là con gái đỡ đầu và con trai đỡ đầu.” “Oa, Mạc Tiểu Noãn, cậu mang thai long phụng à.” “Đúng vậy.” “Trời ạ, cậu đúng là người thắng trong cuộc sống, xác suất mang thai long phụng nhỏ lắm đấy.

Nhưng mà tính ngày, cậu cũng mang thai lâu rồi, sao vẫn chưa sinh?” “Vừa tròn 38 tuần, còn hai tuần nữa mới đến ngày dự sinh.

Nhưng bác sĩ nói từ 37 đến 42 tuần đều được tính là đủ tháng rồi, cho dù bây giờ sinh cũng được, chỉ là tớ muốn sinh thường, nên kiên nhẫn đợi một chút, xem hai đứa nó khi nào thì ra.” Mễ Nặc có chút lo lắng: “Vậy cậu có nên nghỉ việc chưa?

Chỉ còn nửa tháng nữa thôi.” “Yên tâm đi, lát nữa tớ sẽ nói với Lục Sâm, hai ngày nữa sẽ bắt đầu bàn giao công việc, tớ phải về nhà chờ sinh rồi, thật sự không thể trì hoãn nữa.” “Vậy thì tốt.

Nhưng hai bé nhà cậu cũng ngoan đấy, thường thì sinh đôi đều sinh sớm, nhà cậu ngoan thật, đã cố được đến đủ tháng rồi, cảm giác cậu chẳng vất vả gì mấy.” “Không vất vả cậu thử xem, là tớ không nói trước mặt cậu thôi.

Thật ra gần đây rất khó chịu, tức ngực khó thở, làm Lục Sâm cũng khó chịu theo.

Còn chuyện các con trụ được đến bây giờ, là vì dì Mai nhà tớ biết nhiều, tớ vẫn luôn làm theo hướng dẫn của dì để dưỡng thai, hiệu quả không tồi.” Mễ Nặc cười khe khẽ: “Cậu vất vả thì tớ tin, nhưng ông chủ Lục nhà cậu chắc chắn là ngày nào cũng ôm cậu mà không được ăn nên khó chịu.” Nghe Mễ Nặc lái sang chuyện khác, Mạc Noãn lập tức quát: “Mễ Nặc, cậu dừng lại ngay cho tớ, đừng nói những chuyện trẻ con không nên nghe.

Hai bé nhà tớ bây giờ đã nghe hiểu được rồi, cậu mà dạy hư chúng nó thì tớ không tha cho cậu đâu.” “Được rồi, vậy cúp máy đây, không nói với cậu nữa.” Cúp điện thoại, Mạc Noãn đến phòng sách tìm Lục Sâm.

Lục Sâm đang xử lý tài liệu, như thường lệ kéo cô ngồi lên đùi mình.

Mạc Noãn vòng tay qua cổ anh: “Bây giờ em là ba người đấy, cẩn thận đè bẹp anh.” Nghe vậy, ánh mắt Lục Sâm sâu hơn, véo mũi cô: “Lần sau đừng nói những lời mập mờ như vậy nữa, ông xã Lục nhà em không có sức đề kháng với em đâu.” Mạc Noãn mơ hồ hiểu ý anh, má đỏ lên, bực bội nói: “Thật không biết phải nói anh thế nào, em thấy bây giờ mình xấu lắm, đã 58 cân rồi, nặng hơn trước khi mang thai đúng 12 cân, sao anh vẫn thấy thuận mắt được.” “Cô bé ngốc, cân nặng này của em là kiểm soát rất tốt rồi, ăn vào đều vào hai cục cưng hết, em chẳng tăng mấy.

Đợi sinh xong em chắc chắn chỉ còn 50 cân, cộng thêm vất vả chăm con, rất nhanh sẽ như trước thôi.” “Thật không?” Mạc Noãn nhìn Lục Sâm chằm chằm, không chắc chắn hỏi.

“Đương nhiên, em phải tin anh.” Mạc Noãn bĩu môi, nói: “Vậy được rồi.

Nhưng mà người anh nói có thể đến sớm hơn không?

Em cảm thấy mấy ngày nay hơi khó chịu, muốn về nhà chờ sinh sớm.” Lục Sâm cười, véo mũi Mạc Noãn: “Không vấn đề, lát nữa anh sẽ gọi cho cậu ấy, bảo cậu ấy đi chuyến bay tối nay, ngày mai có thể đến nơi rồi.

Buổi chiều em có thể bàn giao với cậu ấy.

Khả năng học hỏi của cậu ấy rất mạnh, kinh nghiệm trong lĩnh vực này cũng phong phú, em hướng dẫn một ngày là gần như ổn rồi.” “Như vậy có phiền người ta không?

Hay là đợi đến ngày mai?

Cũng không vội lúc này.” “Yên tâm đi, anh đã nói trước với cậu ấy rồi, cậu ấy đã chuẩn bị sẵn sàng để đến bất cứ lúc nào.

Cậu ấy là bạn anh, em không cần khách sáo đâu.” Mạc Noãn mỉm cười: “Được, vậy quyết định như vậy đi.

Em mệt rồi, muốn đi nghỉ sớm.” “Đi thôi, anh đi cùng em, giúp em xoa bóp.” “Anh cứ xử lý công việc của mình trước đi, xong rồi hãy qua.” “Không sao, công việc lát nữa xử lý sau.

Bây giờ phải hầu hạ Hoàng thái hậu nhà chúng ta trước đã.” Lục Sâm trêu chọc.

Mạc Noãn hờn dỗi lườm Lục Sâm một cái: “Dẻo miệng, em không già như vậy, sau này không được gọi thế.” “Vậy gọi là gì?” Lục Sâm ra vẻ nghiêm túc khổ não.

Mạc Noãn bật cười, không nhịn được khẽ đánh anh một cái, thuận thế khoác tay anh: “Anh Lục, anh đừng có sến súa với em, gọi tên em là được rồi." Lục Sâm cười, vòng tay ôm Mạc Noãn ra khỏi phòng sách.

Hôm sau, Lục Sâm quả nhiên đưa một người đàn ông đến Mạc Thị.

Mạc Noãn tưởng là một người có chút tuổi, không ngờ lại trẻ như vậy, còn rất đẹp trai, chỉ là có gương mặt trẻ con, trông có vẻ còn nhỏ hơn cả cô.

"Noãn Noãn, đây là giám đốc chuyên nghiệp anh nói với em, bạn thân của anh, Giản Nghị." Lục Sâm giải thích.

"Chào chủ tịch Mạc." Giản Nghị chào hỏi.

"Nghị, cậu đừng khách sáo như vậy, gọi cô ấy là Tiểu Noãn là được." Lục Sâm cười bất đắc dĩ nhìn Giản Nghị.

"Đúng vậy, anh đã là bạn của Lục Sâm, thì cứ gọi tôi là Tiểu Noãn là được rồi.

À, tôi có thể mạo muội hỏi một câu được không?" Mạc Noãn cười nhẹ.

Giản Nghị không cần nghĩ cũng biết Mạc Noãn muốn hỏi gì, liền nói thẳng: "Nếu chị muốn hỏi tôi bao nhiêu tuổi, tôi có thể khẳng định với chị, tôi chỉ nhỏ hơn Lục Sâm một tuổi, năm nay ba mươi ba." Mạc Noãn hơi sững sờ, cười ngượng ngùng: "Trông anh không giống chút nào." Cô tưởng anh nhiều nhất là 25 tuổi, không ngờ lại nhỏ hơn Lục Sâm một tuổi, Lục Sâm qua năm mới là ba mươi tư rồi.

Giản Nghị đã quen với chuyện này: "Chị không phải là người đầu tiên nghĩ tôi còn trẻ đâu, gương mặt trẻ con này của tôi quả thật trông trẻ, đã lừa được rất nhiều người rồi." "Noãn Noãn, Giản Nghị bây giờ đã có hai đứa con rồi, con trai lớn 7 tuổi, con gái nhỏ cũng 5 tuổi rồi." Lục Sâm có chút buồn cười xoa tóc Mạc Noãn, giải thích thêm.

Mạc Noãn nhìn Lục Sâm chằm chằm, rồi cười nói: “Thảo nào trước đây ông nội và mẹ cứ ép anh đi xem mắt, hóa ra anh thật sự chậm hơn bạn bè cùng trang lứa một đoạn dài.” “Đó là vì tôi bắt nhịp nhanh hơn, tôi tốt nghiệp là kết hôn luôn.

A Sâm tốt nghiệp lúc đó đến bạn gái còn chưa có, cậu ấy có đi tên lửa cũng không đuổi kịp tôi đâu.” Từ lời nói và cử chỉ có thể thấy, tính cách của Giản Nghị rất hòa đồng, nhưng cũng chỉ là trông trẻ tuổi hơn thôi, phong cách làm việc lại rất chững chạc, đúng với độ tuổi của anh.

Tạm thời giao công ty cho một người như vậy, lại còn do Lục Sâm giới thiệu, cô thật sự rất yên tâm.

Dù sao cũng còn có Hàn Thụ Nhân ở đó, chắc sẽ không xảy ra chuyện lớn gì.

“Đúng rồi, bên tôi chắc phải mất mấy tháng, vợ con anh thì sao?” “Yên tâm đi, tôi và vợ đều là người thành phố A, cũng có nhà ở thành phố A.

Vì tình hình bên chị khá đặc biệt nên tôi vội qua trước, chưa đưa họ theo.

Đợi đến cuối tuần hoặc có thời gian tôi sẽ đi đón họ qua, không ảnh hưởng đến cuộc sống của chúng tôi đâu, chị không cần lo lắng.” “Vậy thì tốt.” Giản Nghị không hổ là giám đốc chuyên nghiệp, năng lực dĩ nhiên rất mạnh, chỉ mất hai ngày đã nắm rõ được toàn bộ vận hành của Mạc Thị.

Mạc Noãn tập trung ban lãnh đạo công ty lại họp, tuyên bố Giản Nghị chính thức đảm nhiệm chức tổng giám đốc của Mạc Thị, trong vài tháng tới mọi quyết định tạm thời sẽ do Giản Nghị và Hàn Thụ Nhân quyết định.

Trước đây Mạc Noãn chưa từng nghe nói về Giản Nghị, nhưng không có nghĩa là những người này cũng không nghe nói.

Đây là một giám đốc chuyên nghiệp rất nổi tiếng, mọi chuyện thuận lợi hơn cô tưởng, các quản lý cấp cao khác của công ty không hề có thái độ phản đối, rất nhanh đã chấp nhận việc Giản Nghị “nhảy dù” vào.

“Tiểu Noãn, cô cứ về nhà nghỉ ngơi cho khỏe đi, các cháu chắc cũng sắp chào đời rồi.

Chương 344

Chuyện công ty cứ yên tâm giao cho tôi và tổng giám đốc Giản.” Hàn Thụ Nhân nói.

Mạc Noãn gật đầu: “Vậy vất vả cho hai vị rồi.” Bàn giao xong chuyện công ty, Mạc Noãn chính thức về nhà nghỉ ngơi.

Vì mấy ngày nay ông cụ vẫn còn ở bệnh viện, nên cô không đến khu nhà chính mà ở trong căn nhà nhỏ của mình.

Vừa nhàn rỗi, Mạc Noãn cảm thấy rất nhàm chán.

Mọi việc trong nhà đều có dì Mai làm, hơn nữa việc gì cũng không cho cô động tay vào.

Cô cả ngày không có việc gì làm, không phải xem TV thì là đi ngủ.

Chỉ một ngày trôi qua, cô đã chán chết.

Khi Lục Sâm trở về, cô không nhịn được ôm tay anh lải nhải, than thở cái này, phàn nàn cái kia.

Dì Mai có chút buồn cười: “A Sâm, dì cuối cùng cũng nhìn ra rồi, Tiểu Noãn đúng là người không thể nhàn rỗi được, đúng là số vất vả, để cô ấy ở nhà yên ổn cứ như ngồi tù vậy.

Dì thấy một ngày của cô ấy còn mệt hơn cả đi làm.” Lục Sâm cười cười, giúp Mạc Noãn xoa vai: “Mệt lắm à?” Mạc Noãn gật đầu thật thà: “Em cũng không biết tại sao, rõ ràng ở nhà không làm gì cả, mà lại thấy mệt vô cùng.” Lục Sâm nhíu mày, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Thật ra mang thai đến giai đoạn cuối sẽ khá mệt.

Có thể là lúc đi làm, mọi sự chú ý của em đều tập trung vào công việc, nên tự động bỏ qua cảm giác của cơ thể, vì vậy mới thấy lúc đi làm còn nhẹ nhàng hơn lúc rảnh rỗi.” “Tiểu Noãn, dù sao đi nữa, mấy ngày này con cứ yên tâm ở nhà nghỉ ngơi, quen rồi sẽ ổn thôi.

Vốn dĩ mấy ngày trước dì đã muốn bảo A Sâm khuyên con về rồi, nhưng A Sâm nói con tự biết chừng mực, mọi chuyện cứ nghe theo ý con." Dì Mai sợ Mạc Noãn lại đi làm, vội vàng bày tỏ ý kiến của mình.

Bà thật sự chưa từng thấy người đàn ông nào chiều vợ như vậy, cái gì cũng lấy ý vợ làm đầu, quả đúng là thê nô trong truyền thuyết.

May mà hai đứa trẻ cũng biết điều, ngoan ngoãn ở trong bụng mẹ đến tận bây giờ, chuyện sinh non dự kiến không hề xảy ra.

"Sao anh không nói với em?" "Anh biết em không thể nhàn rỗi, cũng biết em có chừng mực, nên cứ chờ xem sao." Lục Sâm cười không để ý.

"Được rồi, sau này anh cũng đừng chiều theo em làm bậy nữa.

Những chuyện này phải nghe lời dì Mai, anh và em đều là người ngoài ngành, chuyện con cái không thể xảy ra sai sót được." Lại một tuần nữa trôi qua, thai đã được 39 tuần, Lục Sâm cũng thường xuyên mang công việc về nhà làm, dì Mai cũng đã thu dọn xong những thứ cần dùng khi nhập viện, nhưng hai nhóc con vẫn không có dấu hiệu muốn ra ngoài.

Mạc Noãn trong lòng có chút lo lắng, Lục Sâm cũng hơi sốt ruột, hai người đến bệnh viện kiểm tra thì phát hiện ngôi thai các thứ đều rất bình thường, bác sĩ nói nếu qua một tuần nữa vẫn chưa có cảm giác gì thì để tránh bất trắc sẽ sinh mổ.

Nhưng suốt cả ngày hôm đó, Mạc Noãn cảm thấy có gì đó không ổn, hai đứa trẻ vốn nghịch ngợm hôm nay đột nhiên im lặng hẳn, không đạp nhiều như trước, khiến Mạc Noãn cứ thấp thỏm không yên. "Dì Mai, hôm nay con có vẻ không hiếu động như trước nữa?" Dì

Mai thấy Mạc Noãn quá căng thẳng, bèn nắm lấy tay cô, "Tiểu Noãn, con đừng lo, con thử tính kỹ lại rồi nói cho dì biết, một ngày con đạp khoảng bao nhiêu lần?" "Từ tối qua đến giờ chắc cũng chỉ hơn mười lần thôi, ít hơn trước một chút." Nghe vậy, dì Mai cũng thở phào nhẹ nhõm, "Yên tâm đi, đây là hiện tượng rất bình thường, từ tối qua đến giờ khoảng 12 tiếng, đạp hơn 10 lần là bình thường, con đừng tự mình suy nghĩ lung tung." "Vậy tại sao lại như vậy ạ?" "Bây giờ hai bảo bối nhỏ đã phát triển rất tốt, cũng đến cuối thai kỳ rồi, không gian hoạt động của hai bé bị thu hẹp nên thai máy không thường xuyên là chuyện bình thường, chỉ khi nào trong 12 tiếng mà đạp dưới 10 lần mới là bất thường." Nghe dì Mai giải thích như vậy, Mạc Noãn mới yên tâm hơn, nhưng vì không có việc gì làm nên trong lòng vẫn hoang mang. "Dì Mai, dì tìm cho con việc gì làm để con phân tán sự chú ý đi, nếu không con thấy ngày tháng trôi qua chậm chạp quá." "Con tìm quyển sách nào đó đọc đi." Mạc Noãn nhẹ nhàng lắc đầu, vẻ mặt vô cùng khó chịu, "Con thử rồi, nhưng không đọc vào được chữ nào cả, cứ đọc một lúc là lại mất tập trung." Dì Mai suy nghĩ một lát, rồi đưa bộ quần áo nhỏ trong tay cho Mạc Noãn, cười nói: "Vậy dì dạy con may quần áo nhé." "Cái này con không biết làm." "Không biết thì từ từ học." Lục Sâm rất khắt khe trong chuyện của con cái, đặc biệt là quần áo mặc sát người, anh không yên tâm chút nào với quần áo ở trung tâm thương mại, nhất định phải tự mình nhờ người tìm vải rồi để dì Mai tự tay may, nói như vậy mới yên tâm.

Dì Mai vừa dạy cô vừa trò chuyện với cô về con cái để Mạc Noãn khuây khoả.

Có lẽ đây là thiên tính của mỗi người mẹ, khi nói về con cái thì cả con người đều trở nên khác hẳn.

Tuy không học được cách may quần áo, nhưng sau hai ba tiếng đồng hồ, tâm trạng căng thẳng của Mạc Noãn đã dần dịu đi.

Dì Mai thấy mí mắt Mạc Noãn sắp sụp xuống, liền bảo cô về phòng ngủ.

Lần này Mạc Noãn có lẽ đã thực sự mệt, ngủ một mạch cho đến khi dì Mai nấu cơm xong.

Lục Sâm vào gọi cô mới tỉnh dậy, mơ màng nhìn anh, "Lục Sâm, sao hôm nay anh về sớm vậy?" "Không sớm đâu, bây giờ có thể ăn tối được rồi, em ngủ mấy tiếng rồi đấy, dậy ăn cơm thôi." Nói rồi Lục Sâm kéo Mạc Noãn dậy.

Mạc Noãn ngủ lâu, cảm thấy toàn thân không có sức lực, cả người mềm nhũn đưa tay ôm lấy cổ Lục Sâm, có vài phần nũng nịu nói: "Em không muốn dậy, hay là anh bưng vào phòng cho em đi, em ăn trong phòng." Lục Sâm cảm thấy hơi buồn cười, dùng trán khẽ chạm vào mũi Mạc Noãn, "Được rồi, đợi anh ở đây." Lục Sâm vừa định đi, Mạc Noãn lại kịp thời kéo tay anh lại, cười mắng: "Đồ ngốc, em đùa với anh thôi, ai lại ăn cơm trong phòng chứ, anh kéo em một cái, em tự dậy, không ngủ nữa, không thì tối lại mất ngủ." Lục Sâm bất đắc dĩ gãi đầu, cảm thấy tâm tư của phụ nữ thật khó đoán, đặc biệt là phụ nữ mang thai, hoàn toàn không theo lẽ thường.

Có lẽ vì hôm nay được nghỉ ngơi tốt, nên tối nay khẩu vị của Mạc Noãn tốt lạ thường.

Sau khi ăn cơm xong, Lục Sâm vào phòng làm việc, cô cũng đi theo, ngồi bên cạnh xem Lục Sâm xử lý công việc.

Những việc đơn giản cô trực tiếp xử lý giúp, thỉnh thoảng Lục Sâm cũng hỏi ý kiến cô, cô vừa học hỏi từ Lục Sâm vừa giết thời gian.

Lục Sâm xem xong một bản hợp đồng, nhìn về phía Mạc Noãn, "Noãn Noãn, em thật biết chọn thời điểm, lúc này còn nghĩ đến chuyện học tập." Anh biết từ đầu cô đã là một người đặc biệt nghiêm túc và cầu toàn, một khi đã quyết định làm gì thì nhất định sẽ cố gắng hết sức để làm tốt.

Đây cũng là lý do ban đầu anh không hy vọng cô tiếp quản Mạc thị, một khi đã tiếp quản thì chắc chắn sẽ lao tâm khổ tứ, quả nhiên là như vậy. "Em vừa có thể học tập, vừa có thể giải tỏa căng thẳng, tội gì không làm.

Ngược lại là anh, sao công việc của anh gần đây nhiều thế?" Mạc Noãn phát hiện dạo này Lục Sâm gần như ngày nào cũng làm việc đến khuya, cô thường xuyên nửa đêm tỉnh dậy không thấy người. "Con chắc là sắp sinh trong mấy ngày tới rồi, anh bảo các bộ phận tăng ca để báo cáo trước những việc cần anh quyết định trong thời gian tới, anh xử lý sớm một chút, như vậy sẽ có nhiều thời gian hơn để chăm sóc em và con." Lục Sâm đưa tay vuốt tóc Mạc Noãn.

Trong lòng Mạc Noãn dâng lên một cảm giác thỏa mãn căng đầy, cô đưa tay vuốt ve mày mắt của Lục Sâm, trong lòng rất xót xa, nhưng cố ý nghiêm mặt nói: "Có dì Mai và mẹ ở đây, chuyện này anh không cần lo lắng, anh cứ làm việc cật lực như vậy lỡ như mệt đến suy sụp thì phải làm sao, lát nữa anh tự soi gương đi, quầng thâm mắt của anh nghiêm trọng chết đi được, giống như gấu trúc vậy." "Không sao, anh ngủ một giấc là khỏe lại thôi, khả năng hồi phục của anh khá mạnh." Mạc Noãn nói không lại anh, nên chỉ có thể ở bên cạnh cố gắng hết sức hỗ trợ.

Hai người ở cùng nhau, hiệu suất công việc không những không bị ảnh hưởng mà còn tăng lên đáng kể. "Noãn Noãn, anh thấy em có tiềm chất làm thư ký đấy, khi nào em không muốn quản lý Mạc thị nữa, có thể qua làm thư ký cho anh, vừa hay gần đây anh thấy Tống Trí rất ngứa mắt, anh sẽ giáng chức cậu ta để em làm thư ký trưởng của anh." "Thôi đi, em làm chủ tịch của em thì tốt hơn, việc gì phải đi làm công cho anh, không đáng chút nào." Mạc Noãn bực bội nói, cô không muốn đi theo vết xe đổ của Quý Anh Ly, làm thư ký cho anh. "Thôi được rồi, em không muốn thì thôi vậy, anh cũng không nỡ để em vất vả." Lúc hai người xử lý xong công việc thì đã một giờ sáng, Mạc Noãn dần dần có chút buồn ngủ, nằm lên giường rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ, chỉ là không bao lâu sau liền cảm thấy bụng có chút đau âm ỉ.

Cô trở mình nhưng vẫn không đỡ hơn, không nhịn được bèn đẩy Lục Sâm.

Lục Sâm lập tức mở mắt, nhanh chóng bật đèn lên, căng thẳng hỏi: "Sao vậy, Noãn Noãn, có phải không khỏe ở đâu không?" Mạc Noãn khẽ cắn môi, "Em hơi đau bụng, có thể là sắp sinh rồi." Nghe vậy, Lục Sâm lập tức ngồi dậy mặc quần áo thật nhanh, vừa mặc vừa nói: "Bất kể có phải sắp sinh hay không, chúng ta lập tức đến bệnh viện, nếu không phải thì chúng ta cứ ở lại bệnh viện luôn." Tiếng động của Mạc Noãn và Lục Sâm đã làm dì Mai giật mình.

Khi dì Mai mặc xong quần áo ra ngoài thì Lục Sâm đã bế Mạc Noãn ra đến cửa, dì Mai lập tức xách chiếc túi đã chuẩn bị sẵn đi theo sau.

Lục Sâm nhanh chóng khởi động xe, dì Mai thì ngồi phía sau cùng Mạc Noãn.

Mạc Noãn nắm chặt tay dì Mai, người hơi run rẩy, lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh, dì Mai hỏi: "Tiểu Noãn, đau như thế nào?

Rất đau sao?" Mạc Noãn lắc đầu, "Không đau lắm, vẫn trong phạm vi chịu đựng được, hình như lúc ở nhà đau mười mấy giây, bây giờ lại không thấy đau nữa, chỉ là em có vẻ hơi căng thẳng." Cảnh sinh con cô đã thấy không ít trên TV, cũng nghe kể không ít, vừa nghĩ đến những cảnh tượng đó cô lại thấy hơi sợ, một cảm giác căng thẳng chưa từng có ập đến.

Chương 345

Dì Mai vừa định nói gì đó, Lục Sâm đã khẽ quay đầu lại, "Noãn Noãn, em đừng căng thẳng, anh sẽ luôn ở bên cạnh em." Mạc Noãn nghiêm túc nói: "Lục Sâm, anh đừng mải nói chuyện với em, lái xe cẩn thận vào." "Nếu em sợ thì cứ nói chuyện với anh, chuyển sự chú ý đi, như vậy sẽ không quá căng thẳng." Lục Sâm vẫn không yên tâm nói, nếu có thể, anh thật sự muốn tìm người lái xe thay, để anh có thể ôm Mạc Noãn vào lòng, nói chuyện cách một khoảng thế này thật không thoải mái chút nào. "Bảo anh đừng nói chuyện với em mà, bây giờ đang nửa đêm, anh lái xe ổn định một chút đi." Trong giọng nói của Mạc Noãn bất giác có vài phần oán trách. "Tay lái của anh em không cần lo, anh tự biết chừng mực, sẽ không để mọi người xảy ra chuyện gì đâu, anh chỉ muốn nói chuyện cùng em, để em có thể bớt căng thẳng một chút." "Em vừa mới nói rồi, thật ra cũng không đau lắm." Dì Mai đã từng chứng kiến rất nhiều cảnh tượng như thế này, bà là người bình tĩnh nhất, nghe cuộc đối thoại của cặp đôi trẻ, không khỏi thấy hơi buồn cười, "A Sâm, con cũng đừng quá căng thẳng, đừng quay đầu lại liên tục, phụ nữ sinh con không phải chuyện đơn giản như vậy đâu, Tiểu Noãn bây giờ không đau lắm, cũng không có quy luật gì, nói không chừng là hai bảo bối nhỏ đang trêu hai con thôi, là cơn gò giả, đa số các mẹ bầu đều sẽ gặp phải phiền toái này." Cơn gò giả.

Lục Sâm ngẩn người, dạo này anh đã học không ít kiến thức về phương diện này, biết đó là gì, có chút bất đắc dĩ nói: "Vậy cũng kệ, đến bệnh viện ở trước cho tôi yên tâm, cũng đỡ đến lúc đó lại luống cuống tay chân, ở nhà tôi lo lắng lắm." Chiếc xe vững vàng dừng lại ở bệnh viện, cơn đau của Mạc Noãn cũng đã dịu đi.

Để phòng ngừa bất trắc, Lục Sâm vẫn để bác sĩ đến xem, bác sĩ cũng nói không phải cơn gò thật, chưa đến lúc sinh, chỉ sắp xếp cho họ ở lại rồi không quản nữa.

Mạc Noãn bực bội chỉ vào hai nhóc con trong bụng, "Hai đứa đúng là quá nghịch ngợm, nửa đêm nửa hôm hành hạ ba mẹ các con." Lục Sâm choàng qua vai Mạc Noãn, cười nói: "Đợi ra ngoài rồi mỗi đứa đánh một trận, nhỏ thế này đã bắt đầu bày trò nghịch ngợm, sau này lớn lên còn thế nào nữa." Mãi cho đến khi trời sáng, Mạc Noãn đều không thấy đau nữa.

Vừa hay dì Mai nói còn một số thứ chưa mang đủ, Lục Sâm liền để bà về nhà một chuyến.

Vì không biết Mạc Noãn rốt cuộc khi nào sinh, Lục Sâm cũng tạm thời chưa gọi điện cho người nhà, chỉ ở lại bệnh viện cùng Mạc Noãn, bảo Tống Trí mang tài liệu cần xử lý đến bệnh viện.

Buổi chiều dì Mai cũng đã quay lại, chỉ có một mình Lục Sâm là đàn ông ở bệnh viện, bà tự nhiên cũng không yên tâm.

Đến hơn mười giờ tối, bụng Mạc Noãn lại bắt đầu đau âm ỉ, chỉ là lúc này cô tưởng lại là hai bảo bối nhỏ đang đùa giỡn với mình, thấy Lục Sâm đang xử lý tài liệu bên cạnh, cô cũng không làm phiền anh.

Chỉ là một lúc sau, cảm giác đau quặn ngày càng rõ rệt, lần sau đau hơn lần trước, dần dần, Mạc Noãn không thể chịu đựng được nữa, khẽ rên một tiếng.

Lục Sâm lập tức ngẩng đầu nhìn qua, căng thẳng hỏi: "Noãn Noãn, lại không khỏe à?" Mạc Noãn gật đầu, có chút khó khăn nói: "Lần này hình như không giống tối qua, là từng cơn đau có quy luật, chắc là cơn gò thật rồi, có lẽ chúng thật sự sắp ra rồi." Nghe vậy, Lục Sâm lập tức đứng dậy đi gọi bác sĩ, dì Mai vừa từ bên ngoài vào, lập tức ngăn anh lại, "A Sâm, con ở đây với Tiểu Noãn, dì đi gọi bác sĩ." Bác sĩ qua kiểm tra một chút, nói là cơn đau chuyển dạ đã bắt đầu, nhưng còn một khoảng thời gian nữa mới sinh, e là phải đợi đến sáng mai. "Cái gì, nói vậy là phải đau từ bây giờ đến sáng mai sao?" Lục Sâm nhíu mày, sắc mặt rất trầm, nếu cứ đau đến sáng mai thì tội này chịu sao thấu.

Bác sĩ gật đầu, "Đúng vậy, phụ nữ sinh thường ai cũng phải trải qua như vậy, bây giờ cổ tử cung vẫn chưa mở, con không thể xuống được, Lục tiên sinh anh cũng đừng căng thẳng, lúc này anh chỉ có thể ở bên cạnh động viên cô ấy, giúp cô ấy có thêm niềm tin." Lục Sâm còn muốn nói gì đó, chỉ cảm thấy tay Mạc Noãn đang nắm tay mình lại siết chặt hơn một chút, vì vậy chỉ có thể xua tay.

Sau khi bác sĩ ra ngoài, Lục Sâm nắm chặt tay Mạc Noãn, sờ trán cô, phát hiện đã lấm tấm một lớp mồ hôi mỏng, chỉ có thể dùng tay áo lau giúp cô, "Thế nào?

Có đau lắm không?" Mạc Noãn khẽ lắc đầu, cong khóe môi với anh, "Lục Sâm, vừa đau một lúc, bây giờ hình như lại đỡ rồi." Lời vừa dứt, cơn đau ở bụng lại một lần nữa ập đến, lần này thậm chí còn nghiêm trọng hơn lần trước, đau đến mức cả người cô trong phút chốc cứng đờ, bàn tay nắm lấy tay Lục Sâm lại một lần nữa siết chặt, Lục Sâm nhìn cô như vậy cũng lo lắng đến toát mồ hôi lạnh.

Đau qua một cơn, Mạc Noãn lại đỡ hơn, nhưng tâm trạng của Lục Sâm thì không thể dễ dàng dịu đi như vậy, vẫn căng như dây đàn.

Mạc Noãn thấy Lục Sâm còn căng thẳng hơn mình, có chút buồn cười, nên chỉ có thể sai anh làm chút việc để phân tán sự chú ý, "Lục Sâm, em bây giờ chắc chắn là sáng mai sẽ sinh rồi, anh có thể thông báo cho người nhà, họ mong cháu lắm rồi, báo cho họ biết tin này trước đi, nếu anh không cho họ biết, ngày mai anh sẽ bị mắng đấy, còn có dì và dượng của em, anh cũng phải gọi điện cho họ, nếu không hình tượng chàng rể hoàn mỹ của anh sẽ bị trừ điểm đó." "Nói cũng phải, anh phải gọi điện cho họ trước." Lục Sâm nói rồi lấy điện thoại ra, nhưng một tay vẫn nắm chặt tay Mạc Noãn không buông.

Anh gọi cho dì Trương Nhuế và dượng Bạch Hòa Sinh trước, người nghe máy là dì Trương Nhuế, gần như vừa nhấc máy đã phấn khích hỏi: "A Sâm, có phải Tiểu Noãn sinh rồi không?

Dì tính ngày chắc cũng sắp rồi, chính là mấy ngày này." "Vâng ạ, dì, chúng con đã ở bệnh viện một ngày rồi, nhưng con vẫn chưa ra, bây giờ Noãn Noãn bắt đầu đau chuyển dạ, bác sĩ nói sáng mai sẽ sinh." Lục Sâm không nghe thấy đầu dây bên kia trả lời, chỉ nghe thấy Tần Tuệ lớn tiếng hét với Bạch Hòa Sinh: "Lão Bạch, Tiểu Noãn sáng mai sinh rồi, ông mau đặt vé máy bay sáng mai đi, chúng ta bay qua đó từ sớm." "Dì, dì và dượng tự chú ý an toàn, dù sao con và chúng con cũng sẽ ở bệnh viện mấy ngày, hai người cũng không cần vội quá." "Biết rồi, biết rồi, Tiểu Noãn đã đau chuyển dạ rồi thì dì không làm phiền con nữa, con cứ lo an ủi con bé đi, con bé này bình thường trông trời không sợ đất không sợ, thực ra gan cũng không lớn đến vậy đâu, con an ủi nó, bảo nó đừng căng thẳng." Dì Trương Nhuế nói. "Con sẽ ạ, dì." Dì Trương Nhuế lại nhanh chóng dặn dò thêm một vài chi tiết rồi mới cúp máy, Lục Sâm soạn một tin nhắn ghi địa chỉ bệnh viện và số phòng bệnh gửi cho dì Trương Nhuế.

Sau đó anh lại gọi về nhà lớn, gọi thẳng cho Tần Tuệ.

Điện thoại rất nhanh đã được kết nối, câu hỏi cũng giống hệt dì Trương Nhuế, câu đầu tiên là hỏi có phải Mạc Noãn sinh rồi không. "Mẹ, Tiểu Noãn vẫn chưa sinh, phải đến sáng mai, mọi người bây giờ cũng không cần vội qua, con chưa ra mọi người đến cũng vô dụng, có dì Mai ở đây là được rồi." Tần Tuệ lúc này tâm trạng khá kích động, "Không được, mẹ không yên tâm, mẹ phải đích thân qua đó trông chừng." Lục Sâm biết ngay sẽ là như vậy, mẹ anh mong cháu bao nhiêu năm nay, lúc này căn bản không thể nhịn được, "Mẹ, mẹ sáng mai hãy qua, thuận tiện chuẩn bị chút canh tẩm bổ mang qua, Tiểu Noãn lúc đó chắc chắn không còn sức, cần bồi bổ một chút, mọi người đều đến thì không có ai chuẩn bị những thứ này." Lục Sâm nói vậy, Tần Tuệ mới thôi.

Lục Sâm lại nói: "Tin này mẹ cũng giấu trước đã, ngày mai hãy nói cho ông nội, ông gần đây sức khỏe mới hồi phục, không chịu nổi giày vò giữa đêm hôm khuya khoắt đâu." "Biết rồi, con không nói mẹ cũng biết phải làm thế nào." Mạc Noãn hiện đang phải chịu đựng đau đớn, Lục Sâm lúc này cũng chỉ gọi điện cho những người thân nhất, những người bạn khác không gọi, định đợi con sinh ra rồi mới nói.

Cơn đau của Mạc Noãn càng lúc càng dữ dội, một khuôn mặt nhỏ nhắn vì quá đau đớn mà nhăn lại thành một cục, răng cắn chặt môi, có thể thấy mơ hồ hình như đã rách da chảy máu, mái tóc dài được cắt ngắn đi một chút cũng bị mồ hôi làm ướt sũng, có thể tưởng tượng được rốt cuộc đau đến mức nào.

Lục Sâm nhìn mà xót xa vô cùng, không nỡ để cô tự hành hạ mình như vậy.

Vì thế anh tự mình leo lên giường, từ phía sau ôm chặt Mạc Noãn vào lòng, thậm chí chủ động đưa cánh tay đến bên môi cô, bảo cô nếu không nhịn được thì cứ cắn thẳng vào tay anh.

Mạc Noãn sao nỡ, chỉ nắm chặt lấy, thật sự không nhịn được nữa mới dùng móng tay cấu mạnh một cái. "Sớm biết sinh thường phải chịu nhiều khổ cực thế này, chi bằng sinh mổ cho xong." Lục Sâm thấy Mạc Noãn như vậy, chỉ cảm thấy vô cùng bất lực, đồng thời trong lòng vô cùng hối hận, anh chỉ biết sinh con rất đau, nhưng không biết lại có thể giày vò đến thế, phải mất cả chục tiếng đồng hồ.

Mạc Noãn qua một cơn đau lại hơi hồi phục, cô có thể cảm nhận được cơ thể cứng đờ của anh, không cần nghĩ cũng biết anh đang căng thẳng, không nhịn được giải thích, "Nghe nói sinh mổ cũng chỉ là lúc đó tiêm thuốc tê nên dễ chịu hơn một chút, dù sao cũng là rạch một nhát dao lên bụng, chẳng tốt đẹp gì đâu, sau đó mới phải chịu giày vò, phải nằm trên giường mấy ngày, sinh thường chỉ khổ lúc đầu, đợi con ra là khỏe, một tuần là có thể về nhà rồi, đau dài không bằng đau ngắn.

Hơn nữa sinh thường cũng tốt cho con, lúc này chúng ta nên suy nghĩ nhiều hơn cho con, em chịu khổ một chút không sao cả." Mạc Noãn vốn dĩ rất căng thẳng, nhưng tất cả cảm xúc căng thẳng đều không thể địch lại những cơn đau ập đến, cảm giác căng thẳng dần dần tan biến. "Anh biết, nhưng anh không nỡ nhìn em vất vả như vậy, hay là chúng ta không sinh nữa." Lục Sâm hôn lên má Mạc Noãn một cái, nếu có thể, anh thật sự muốn thay cô gánh chịu tất cả nỗi đau này.

Mạc Noãn nghe thấy lời nói trẻ con của anh, nhất thời dở khóc dở cười, "Con cái nói không sinh là không sinh được sao?

Ba mươi mấy tuổi rồi mà còn nói lời ngốc nghếch như vậy, cẩn thận con trai con gái anh cười cho đấy.

Mọi người đều trải qua như vậy, không có lý nào người khác kiên trì được mà em lại không, em có thiếu tay thiếu chân gì so với họ đâu, Lục phu nhân bây giờ là nữ cường nhân đấy, người trong công ty đều nói vậy." Cả thai kỳ Mạc Noãn gần như không nghỉ ngơi mấy, cũng chỉ đến nửa tháng trước khi sinh mới về nhà, trong công ty có đủ loại lời đồn về cô, cô cũng chỉ tình cờ nghe được một lần. "Lúc này em còn đùa được." Lục Sâm khẽ véo mũi Mạc Noãn, nhưng cơ thể căng cứng đã hơi thả lỏng một chút. "Em không đùa với anh, chỉ là không thích nghe anh nói bậy bạ." "Anh cũng chỉ là quá căng thẳng thôi." Lục Sâm nói rồi đưa tay Mạc Noãn lên miệng khẽ hôn một cái. "Anh không được căng thẳng, em khó khăn lắm mới không căng thẳng, nếu anh căng thẳng, em chắc chắn cũng sẽ căng thẳng theo." "Được, anh không căng thẳng, chỉ là hai đứa quỷ nhỏ này đúng là quá quậy phá, muốn ra thì không ra nhanh đi, cứ phải từ từ hành hạ người ta như thế này." Nói rồi Lục Sâm bắt đầu uy hiếp hai nhóc con, tự mình nói chuyện với chúng, bộ dạng nghiêm mặt giáo huấn đó thật sự khiến Mạc Noãn không nhịn được cười.

Dì Mai vẫn ngồi bên cạnh, cứ thế nhìn hai vợ chồng họ an ủi, cổ vũ lẫn nhau, ý cười trên mặt ngày càng đậm.

Mạc Noãn cứ như vậy đau ròng rã sáu bảy tiếng đồng hồ, Lục Sâm cũng ở bên cạnh lo lắng không yên, vì cứ ôm Mạc Noãn nằm nghiêng, cộng thêm lo lắng bất an, cả người đều có chút tê dại, nhìn đồng hồ đã hơn năm giờ sáng.

Cuối cùng không nhịn được đứng dậy gọi bác sĩ đến, bác sĩ xem qua rồi nói vẫn chưa được, còn phải đợi thêm một lúc nữa. "Bác sĩ, vợ tôi đã đau đến mức này rồi, lẽ nào sản phụ nào cũng phải cắn răng chịu đựng như vậy sao, bệnh viện không thể có biện pháp gì để giảm đau một chút à?" Bác sĩ lắc đầu, "Lục tiên sinh, tôi biết tâm trạng của anh, nhưng loại này thật sự chỉ có thể chịu đựng, thuốc tiêm và thuốc giảm đau sẽ ảnh hưởng đến em bé, chúng tôi không thể làm gì được, tình mẫu tử vĩ đại ở chính điểm này." Bác sĩ nói xong liền đi, hai tay Lục Sâm bên hông nắm chặt thành quyền, dì Mai cũng không biết an ủi thế nào, chỉ nói: "A Sâm, dì có chuẩn bị một ít sô cô la, con có thể cho Tiểu Noãn ăn trước để bổ sung thể lực, dì thấy trời sắp sáng rồi, dì ra ngoài xem, mua thêm chút đồ ăn." Chỉ là dì Mai vừa đi khỏi phòng bệnh được vài bước, ông nội, Tần Tuệ, Lục Nam Thiên ba người đã đến. "Thế nào rồi?

Tiểu Noãn sinh chưa?" Ông nội vội vàng hỏi.

Dì Mai lắc đầu, "Tạm thời vẫn chưa, chắc còn khoảng một hai tiếng nữa mới vào phòng sinh, tôi đang định đi mua thêm chút đồ ăn để Tiểu Noãn bổ sung thể lực." "Dì Mai, dì không cần đi đâu, những thứ này tôi đã mang đến rồi, dì cứ dẫn chúng tôi đến phòng bệnh đi." Lúc này dì Mai cũng thấy hộp giữ nhiệt trong tay Tần Tuệ, cười cười, rồi dẫn mọi người đến phòng bệnh.

Chương 346

Ba người vừa vào cửa đã thấy bộ dạng thảm thương của Mạc Noãn, đều không nhịn được nhíu mày.

Tần Tuệ lập tức bước tới, đổ canh bổ đã hầm sẵn ra bát đưa cho Lục Sâm, "A Sâm, xem bộ dạng này của Tiểu Noãn, chắc lát nữa là bị đẩy vào phòng sinh rồi, con cho con bé ăn chút gì đi, nếu không lát nữa không có sức là không được đâu." Lục Sâm nhận lấy bát, vừa thổi vừa đút cho Mạc Noãn, chăm sóc vô cùng chu đáo. "Tiểu Noãn, con vất vả rồi, nhưng bây giờ con cố gắng uống thêm chút, uống được bao nhiêu thì uống, như vậy lát nữa mới có sức, nếu không lát nữa sẽ rất khổ đó." Tần Tuệ nói với Mạc Noãn.

Mạc Noãn yếu ớt gật đầu, tỏ ý đã biết, thế là uống một mạch hai bát lớn.

Bác sĩ canh giờ lại qua xem một chút, lần này Mạc Noãn cuối cùng cũng có thể được đẩy vào phòng sinh.

Lục Sâm nắm chặt tay Mạc Noãn, nói: "Noãn Noãn, cố lên, đừng sợ, anh ở ngay ngoài này đợi các con." Những người khác cũng đồng thanh nói: "Tiểu Noãn, cố lên." Khóe miệng Mạc Noãn khẽ cong lên, mỉm cười không thành tiếng với họ.

Dì Mai lại nhét mấy viên sô cô la vào tay y tá, nhờ họ lúc Mạc Noãn không còn sức thì giúp bóc ra bỏ vào miệng cô.

Cửa phòng sinh bị đóng sầm lại, Lục Sâm vẫn đứng ở nơi gần phòng sinh nhất, không nhúc nhích.

Lục Nam Thiên là người hiểu rõ nhất tâm trạng này của anh, không nhịn được tiến lên vỗ vỗ vai anh, "A Sâm, đừng căng thẳng, một lát là xong thôi." Lục Sâm gật đầu với bố mình.

Tần Tuệ lúc này cũng tiến lên nắm lấy tay Lục Sâm, chỉ là khi tiếng hét của Mạc Noãn từ trong phòng sinh truyền ra, cả người Lục Sâm đều run lên một cái, sau đó là cứng đờ.

Tần Tuệ siết tay anh, an ủi: "A Sâm, không sao đâu." Trong phòng sinh, tiếng hét của Mạc Noãn từng tiếng một truyền ra, cả trái tim Lục Sâm như bị treo lơ lửng giữa không trung, ngay cả hít thở cũng không dám quá mạnh.

Mỗi một phút đối với Lục Sâm đều là một sự giày vò.

Lục Sâm từ lúc đầu cứng đờ cũng dần trở nên nôn nóng, cả người đi đi lại lại trước cửa phòng sinh.

Ông nội cũng lo lắng cho Mạc Noãn, nhưng Lục Sâm cứ đi qua đi lại làm ông chóng mặt, không nhịn được nói: "A Sâm, con qua đây ngồi một lúc đi, đừng cứ đi qua đi lại nữa, làm ông khó chịu quá." "Ông nội, con không ngồi yên được." Lục Sâm thành thật trả lời.

Nhưng anh đã ngừng đi lại, chỉ đứng trước cửa phòng sinh, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào cánh cửa.

Tần Tuệ kéo Lục Nam Thiên, trong lời nói mang theo vài phần cảm xúc khó tả, "Con trai ông đúng là thương Tiểu Noãn đến tận xương tủy rồi, năm đó tôi sinh sản hình như ông không như vậy." Lục Nam Thiên cười ngại ngùng, năm đó lúc Tần Tuệ sinh Lục Minh ông có mặt, cũng luôn ở bên cạnh, nhưng lúc sinh Lục Sâm, ông đang thi hành nhiệm vụ ở bên ngoài, đợi đến khi ông về thì Lục Sâm đã đầy tháng rồi. "Đó là do tính chất công việc của tôi đặc thù, không phải là ý muốn chủ quan của tôi." Tần Tuệ liếc Lục Nam Thiên một cái, không nói nữa.

Thật ra cũng không phải giận dỗi gì, chỉ là thấy con trai con dâu như vậy, nhất thời nhớ lại rồi thuận miệng nói ra.

Bệnh viện có thể thông cảm cho tâm trạng nóng lòng bế cháu của các bậc trưởng bối, nên cho họ bế một lúc, sau đó hai y tá liền lần lượt nhận lấy hai đứa trẻ, "Trên người hai bé vẫn còn một ít vết máu, chúng tôi phải bế chúng đi tắm, thuận tiện thay một bộ quần áo, nếu mọi người có chuẩn bị quần áo riêng thì đưa cho chúng tôi." "Những thứ này đều đã chuẩn bị trước rồi ạ." Dì Mai lập tức đưa chiếc túi đựng quần áo cho họ.

Tần Tuệ suy nghĩ một chút rồi nói: "Ba, Nam Thiên, hai người đi theo y tá trông chừng các cháu, con và dì Mai qua xem Tiểu Noãn trước, các cháu tắm rửa sạch sẽ xong thì hai người bế qua ngay nhé." Trong phòng bệnh, Mạc Noãn vẫn chưa tỉnh, ngủ rất say.

Khi dì Mai và Tần Tuệ vào thì Lục Sâm vẫn giữ nguyên tư thế như lúc nãy, nắm tay Mạc Noãn, ánh mắt chăm chú dán chặt vào khuôn mặt cô, dịu dàng và miên man, khiến người ta không nỡ làm phiền. "A Sâm, Tiểu Noãn vẫn chưa tỉnh à?" Lục Sâm gật đầu, "Vẫn chưa tỉnh, bác sĩ nói con bé tiêu hao quá nhiều thể lực, đừng làm ồn, để con bé ngủ một giấc cho ngon." Nghe vậy, hai người đều không nói gì, nhưng dì Mai thấy tóc Mạc Noãn đều ướt sũng, không nhịn được nhỏ giọng nói với Lục Sâm: "A Sâm, con đi lấy chút nước nóng qua đây, lau mặt cho Tiểu Noãn, như vậy con bé có thể ngủ thoải mái hơn." Lục Sâm vừa định buông tay, Mạc Noãn đã khẽ nhíu mày một cách khó nhận ra, Lục Sâm chỉ có thể nắm chặt tay cô.

Dì Mai thấy cảnh này, cười cười, "Thôi để dì đi, Tiểu Noãn tạm thời không rời con được đâu." Dì Mai lấy một chậu nước nóng qua, nhúng ướt khăn rồi đưa cho Lục Sâm.

Lục Sâm kiên nhẫn lau mặt và tay cho Mạc Noãn, ngay cả vùng cổ cũng không bỏ qua.

Mạc Noãn có lẽ thật sự quá mệt, người vốn ngủ nông như cô mặc cho Lục Sâm xoay sở, hoàn toàn không có ý định tỉnh lại.

Một lúc sau, hai nhóc con tắm xong được bế vào, vì cơ thể không có vấn đề gì nên được ở chung phòng bệnh với mẹ, không cần sắp xếp riêng.

Đây là phòng bệnh cao cấp VIP dành cho sản phụ, vốn cũng được trang bị sẵn cũi trẻ em, hai bé được đặt thẳng vào đó, lúc này đều đang say ngủ.

Ông nội căn bản không nỡ rời đi, càng nhìn càng thấy đáng yêu, trên mặt luôn nở nụ cười, bèn dứt khoát kê một chiếc ghế ngồi ngay cạnh cũi, ngay cả Lục Nam Thiên cũng vậy, cứ đứng bên cạnh.

Tần Tuệ nhìn mà thấy hơi buồn cười, nói với Lục Nam Thiên: "Hôm nay ông không có việc ở đơn vị sao?

Tiểu Noãn cũng không thể tỉnh ngay được, chắc phải đến tối, ông làm xong việc buổi tối rồi qua cũng được." "Không cần đâu, tôi vừa gọi điện xin nghỉ ba ngày rồi." Tần Tuệ bật cười, nhìn tình hình hiện tại, không một ai muốn rời đi, nhưng Mạc Noãn tỉnh dậy chắc chắn phải ăn gì đó, bắt buộc phải có một người về nhà nấu nướng.

Dì Mai dường như nhìn ra được thắc mắc của họ, cười nói: "Thôi để tôi về, dù sao nhà cũng gần bệnh viện, nhà lớn bên kia xa hơn một chút, đi lại vất vả cũng không tốt, tôi về nấu chút đồ ăn mang qua cho Tiểu Noãn." Tần Tuệ gật đầu, dì Mai chỉ vào chiếc tủ trong phòng, dặn dò: "Hai bé chắc ngủ không được lâu, Tiểu Noãn tạm thời chắc cũng chưa có sữa, bên trong tôi đã chuẩn bị sẵn sữa bột và một số thứ chúng cần dùng rồi." Tần Tuệ cảm thấy rất ngại, dì Mai từ tối qua đã bận rộn đến bây giờ, cả đêm không được nghỉ ngơi, "Vậy thì vất vả cho dì Mai rồi, dì nấu chút đồ ăn cho Tiểu Noãn mang qua rồi về nhà ngủ một giấc đi, chúng tôi ở đây trông chừng chúng nó." "Được, vậy tôi đi trước đây." Vì Mạc Noãn vẫn đang ngủ, Lục Sâm cũng không muốn thông báo cho những người khác qua, sợ sẽ làm ồn đến Mạc Noãn.

Mạc Noãn đến hơn bốn giờ chiều mới tỉnh lại, cả người cảm thấy mí mắt nặng trĩu, nhưng biết rõ hai nhóc con đã chào đời, nên cố gắng mở mắt ra.

Vừa mở mắt đã thấy Lục Sâm ngồi bên cạnh, khẽ mím môi, "Lục Sâm, con đâu, bế qua đây cho em xem." "Được." Nghe vậy, ông nội và Tần Tuệ mỗi người bế một đứa qua.

Tần Tuệ không nhịn được cười hỏi, "Tiểu Noãn, con muốn xem đứa nào trước đây?" Mạc Noãn hơi ngẩn người, lúc này mới phản ứng lại, mình sinh đôi.

Cô còn chưa lên tiếng, Lục Sâm đã nhận lấy tiểu công chúa từ tay Tần Tuệ, bế đến trước mặt Mạc Noãn, "Xem tiểu công chúa của chúng ta trước đi, trông rất giống em." Tần Tuệ cảm thấy hơi lạ, hai bảo bối nhỏ đều mặc quần áo màu vàng sữa, Lục Sâm cũng chỉ bế một lần lúc ra khỏi phòng sinh, không ngờ anh lại có thể phân biệt được ngay đâu là tiểu công chúa của mình, quả nhiên là người cuồng con gái.

Mạc Noãn nhìn làn da vừa đỏ vừa nhăn nheo của tiểu công chúa, không có một chút ghét bỏ nào, chỉ có xót xa.

Vừa định đưa tay sờ môi cô bé, Lục Sâm lập tức ngăn lại, "Noãn Noãn, trên tay có vi khuẩn, có thể sờ mặt, nhưng đừng sờ môi, miệng con bé hay mấp máy, sẽ mang vi khuẩn vào miệng đó." Mạc Noãn không vui bĩu môi, rồi lườm Lục Sâm một cái, cảm thấy người đàn ông này thật lắm chuyện, con gái của mình, cô muốn sờ thế nào thì sờ.

Chỉ là cuối cùng vẫn đặt con lên trên hết, dù trong lòng có bực, cũng không tiếp tục chạm vào môi cô bé, mà chuyển sang sờ má.

Sau khi xem tiểu công chúa xong, Lục Sâm lại bế cậu nhóc đặt trước mặt Mạc Noãn.

Anh trai rõ ràng hiếu động hơn em gái, lúc này đang ngủ cũng không yên phận, miệng cứ chóp chép, dường như đang ăn thứ gì ngon lắm.

Khóe môi Mạc Noãn giật giật, "Lục Sâm, thằng bé có vẻ hiếu động hơn, ngủ cũng không yên." Lục Sâm thấy động tác của cậu nhóc, cũng không nhịn được cong khóe môi.

Người cha này tuy luôn miệng chê bai con trai, nhưng con của mình thì làm gì có chuyện ghét bỏ, có thể thấy cũng vô cùng yêu thương, "Thằng bé là anh trai, vừa sinh ra đã khá hiếu động, lúc bế từ phòng sinh ra cứ khóc không ngừng, giữa chừng tỉnh một lần ăn sữa bột, còn cô bé thì rất điềm đạm, ngủ một mạch đến giờ, vẫn chưa ăn gì." "Đúng rồi, hai đứa đặt tên cho con chưa, đừng cứ gọi là thằng bé, cô bé, mẹ nghe khó chịu đặc biệt." Tần Tuệ xen vào.

Lục Sâm bất giác nhìn về phía ông nội, ông nội hừ một tiếng, có chút không tình nguyện nói: "Yên tâm, tôi không lắm chuyện như vậy, các người có nhờ tôi đặt tên cho cháu đâu, tôi sẽ không tự tác chủ trương, con của các người, các người tự đặt đi." Nghe vậy, Mạc Noãn cũng nhìn về phía Lục Sâm, chuyện đặt tên này cô vẫn luôn giao cho Lục Sâm, cô chưa từng nghiêm túc suy nghĩ.

Lục Sâm cong khóe môi, nói: "Anh trai tên Lục Mặc, em gái tên Lục Niệm, tên ở nhà gọi thẳng là Tiểu Mặc và Niệm Niệm." "Chữ Mặc nào?

Họ của Noãn Noãn à?" Tần Tuệ hỏi. "Lấy âm đọc giống nhau, là chữ Mặc có bộ Hắc ở trên và bộ Thổ ở dưới." Lục Sâm giải thích.

Chương 347

Ông nội gật đầu, "Cũng được, tuy có hơi đơn giản, nhưng tên cũng không cần phải làm phức tạp quá, đơn giản một chút cho dễ nuôi." Mọi người không ai có ý kiến gì khác, tên của hai bé cưng cứ thế được quyết định.

Nhưng điều họ không biết là sau này chúng sẽ còn trải qua một trận "sóng gió" đổi tên.

Mạc Noãn ngủ được vài tiếng, tinh thần đã tỉnh táo, cũng không muốn ngủ nữa.

Lục Sâm đặt một chiếc gối tựa sau lưng cô, giúp cô ngồi thẳng dậy.

Sau khi cô ngồi dậy, Lục Sâm không biết lấy từ đâu ra một chiếc lược, chuẩn bị chải tóc giúp cô.

Có nhiều người ở đây như vậy mà Lục Sâm lại đòi búi tóc cho mình, Mạc Noãn có chút ngại ngùng, cô giữ tay anh lại: "Để em tự làm." "Không sao, anh biết búi mà." Lục Sâm kiên quyết, Mạc Noãn cũng không cản được.

Động tác của anh tuy có hơi vụng về nhưng rất nhanh đã búi xong.

Mạc Noãn hoài nghi nhìn anh: "Xong rồi à?" Lục Sâm cảm thấy khá hài lòng, cười gật đầu: "Xong rồi." Mạc Noãn vốn không hy vọng gì ở anh nên cũng chẳng để tâm.

Mạc Noãn không nhìn thấy, nhưng những người khác thì có thể thấy rõ, đó là một búi tóc củ tỏi, miễn cưỡng cũng coi như được.

Tần Tuệ nhướng mày, nhìn về phía Mạc Noãn: "Tiểu Noãn, mẹ thấy tóc con hình như không cắt đi bao nhiêu cả, ở cữ thế này bất tiện lắm." Mạc Noãn nghĩ đến chuyện mấy hôm trước mà buồn cười.

Tuy cô cũng không muốn cắt tóc ngắn nhưng cũng hiểu đạo lý này, có điều Lục Sâm không cho cô cắt.

Thợ cắt tóc vừa mới xén đi một chút là sắc mặt anh đã sa sầm, khiến không khí vô cùng khó xử.

Cuối cùng, cô chỉ để thợ cắt tóc xén một đoạn ngắn, sắc mặt anh lúc này mới khá hơn một chút. "Lục Sâm không cho con cắt." Mạc Noãn đổ hết vấn đề cho Lục Sâm. "Thế thì hay rồi, sau này cứ giao cho nó chăm sóc." Tần Tuệ bực bội lườm Lục Sâm một cái, cái tâm lý gì đây không biết, quản cũng rộng quá rồi, đến tóc của vợ cũng quản.

Lục Sâm cười gượng, sờ sờ mũi, không lên tiếng.

Mạc Noãn mỉm cười: "Con cũng nghĩ vậy." Trong lúc mấy người đang nói chuyện, Lục Niệm vẫn đang ngủ trong xe đẩy bỗng khóc lên, không phải kiểu gào khóc mà là tiếng khóc ngắt quãng, khóc một tiếng rồi một lúc sau lại khóc tiếp, chậm rãi, cảm giác cả người vô cùng lười biếng.

Ông nội lập tức bế cô bé lên, vỗ nhẹ vào lưng: "Niệm Niệm đừng khóc, có ông cố bế đây, ba con đi pha sữa bột rồi, sắp có đồ ăn rồi." Lục Sâm đang pha sữa bột bên cạnh, Mạc Noãn nghe tiếng khóc của cô con gái nhỏ, trong lòng dấy lên một tia lo lắng, cô nhìn Tần Tuệ: "Mẹ, tiếng khóc của Niệm Niệm sao cứ lạ lạ, nghe như không có sức lực gì cả." Tần Tuệ vỗ vai Mạc Noãn: "Yên tâm đi, các con đã được kiểm tra sức khỏe hết rồi, không có vấn đề gì đâu, chắc là do tính con bé này khá trầm, không thích khóc thôi." Cô bé Niệm Niệm thật sự rất ngoan, miệng nhỏ vừa chạm vào núm vú bình sữa là lập tức nín khóc, nhắm mắt ăn ngon lành.

Mạc Noãn nhìn không chớp mắt.

Ông nội thấy Mạc Noãn nhìn thèm thuồng, liền đặt bé vào lòng cô: "Tiểu Noãn, con bế Niệm Niệm đi." Mạc Noãn mỉm cười, ôm lấy cơ thể mềm mại của con gái, chỉ cảm thấy tất cả đau đớn trước đó đều xứng đáng.

Mắt cô bé vẫn chưa mở, nhưng lông mi rất dài, gần giống như Lục Sâm. "Không biết mắt có giống em không nữa." Mạc Noãn lẩm bẩm. "Yên tâm đi, chắc vài ngày nữa là mở mắt được thôi.

Không giống em thì giống anh cũng được, dù sao thì ngoại hình của hai chúng ta cũng không thể sinh ra đứa con xấu xí được, không cần lo lắng." Lục Sâm cũng ngồi trên giường, nhìn Niệm Niệm nhỏ uống sữa, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Mạc Noãn khẽ bĩu môi: "Em có lo con bé xấu đâu, cho dù con bé không xinh đẹp, em cũng không ghét bỏ nó." Hai vợ chồng thủ thỉ với nhau, những người khác thấy tình cảm của họ tốt như vậy, trong lòng cũng vui mừng.

Đúng lúc này, một tiếng khóc vang dội khắp phòng.

Lục Nam Thiên lập tức bế Lục Mặc lên, nhưng cậu nhóc này không dễ dỗ như em gái, cho dù đã ngậm núm vú bình sữa, cậu vẫn vừa khóc vừa uống, trông vừa buồn cười vừa đáng thương.

Lục Nam Thiên dỗ thế nào cũng không nín.

Mạc Noãn nghe từng tiếng khóc nức nở mà trong lòng cũng khó chịu. "Tính cách của hai anh em này đúng là một trời một vực, anh trai thì quậy phá, em gái thì yên tĩnh." Tần Tuệ bất đắc dĩ nói.

Hai đứa trẻ ăn no rồi lại ngủ, vô lo vô nghĩ.

Để Mạc Noãn tiện ngắm nhìn, Lục Sâm đẩy thẳng xe nôi đến trước mặt cô.

Mạc Noãn lần lượt sờ lên má hai đứa, nụ cười trên môi không sao che giấu được: "Đúng là heo con, ăn no rồi ngủ." Công chúa nhỏ Lục Niệm rất ngoan, ngủ một cách quy củ.

Cậu nhóc Lục Mặc thì không hề ngoan ngoãn chút nào, cứ nắm tay lại đưa lên miệng rồi mấp máy môi liên tục.

Lục Sâm lo tay con có vi khuẩn, nhẹ nhàng kéo tay cậu xuống, vừa kéo xuống cậu lại giơ lên, lặp đi lặp lại mấy lần đều như vậy.

Cuối cùng Lục Sâm đành chịu thua, mặc kệ cậu.

Ông nội đứng bên cạnh cười ha hả: "Tính cách kiên cường bất khuất này thích hợp vào quân đội, sau này chắc chắn sẽ là một mầm non tốt." "Ông nội, chuyện sau này cứ để xem ý của nó thế nào, chúng ta đừng tự ý quyết định." Lục Sâm không nhịn được nói.

Ông nội hừ một tiếng thật mạnh: "Vậy thì con cứ mong ông chết sớm đi.

Nếu ông mà sống được đến lúc nó lớn, ông nhất định sẽ cho nó đi bộ đội.

Mấy chuyện trên thương trường và quan trường phức tạp lắm, không đơn thuần như trong quân đội." Nghe vậy, mọi người đều im lặng.

Hơn hai mươi năm nữa ông nội cũng đã gần 100 tuổi, chuyện tương lai không ai nói trước được điều gì.

Mạc Noãn kéo Lục Sâm, ý bảo anh đừng tranh cãi với ông nội.

Tần Tuệ tuy cũng không muốn cháu trai mình lại vào quân đội, nhưng lúc này cũng chỉ có thể chọn cách im lặng. "Mấy đứa đừng có đứa nào mặt mày ủ rũ thế, chỉ cần các con không chọc giận ông, ông sống đến 100 tuổi tuyệt đối không vấn đề gì." Ông nội nói với giọng đầy khí thế.

Lúc này, dì Mai mang một ít cháo kê đến, là chuẩn bị riêng cho Mạc Noãn, thanh đạm dễ tiêu hóa.

Tần Tuệ thấy không còn sớm, liền nói với mọi người: "Cũng muộn rồi, chúng ta xuống ăn cơm thôi." Mọi người đều gật đầu, chỉ có Lục Sâm là không đi.

Chương 348

Con trai mình sinh ra, Tần Tuệ chỉ cần nhìn một cái là biết suy nghĩ của anh, bà gọi những người khác ra ngoài.

Sau khi mọi người rời đi, Lục Sâm cuối cùng cũng có thời gian ở riêng với Mạc Noãn.

Anh ôm chặt cô vào lòng, vỗ nhẹ lưng cô, nghiêm túc nói: "Noãn Noãn, vất vả cho em rồi.

Cảm ơn em đã sinh cho anh hai đứa con đáng yêu như vậy." Câu nói này anh đã muốn nói từ lâu, nhưng luôn không tìm được cơ hội thích hợp.

Dù lúc đó đau đớn đến vậy, Mạc Noãn đều cắn răng chịu đựng, nhưng tất cả sự nhẫn nại và kiên trì đều không bằng một câu hỏi han dịu dàng, một lời cảm ơn đơn giản của chồng.

Có lẽ nguyện vọng của mỗi người phụ nữ đều đơn giản như vậy, Mạc Noãn cũng không ngoại lệ.

Cảm xúc vào khoảnh khắc này vỡ òa, nước mắt lập tức chảy dài trên má.

Lục Sâm hoảng hốt, lúng túng lau nước mắt cho cô, dịu dàng nói: "Cô ngốc, khóc gì chứ, có phải vẫn còn đau không?" Mạc Noãn lắc đầu, khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt: "Không đau nữa, chỉ là hơi xúc động, hơi vui, cảm giác mọi thứ không thật." Lục Sâm bật cười: "Đều là thật cả, chúng ta có con rồi, một đứa tên Lục Mặc, một đứa tên Lục Niệm." Mạc Noãn yên lặng tựa vào lòng Lục Sâm.

Lục Sâm theo thói quen đưa tay sờ bụng cô, dưới tay là một mảng phẳng lì.

Mạc Noãn mỉm cười nói: "Lục Sâm, anh cũng không quen phải không?

Thật ra em cũng không quen, sờ vào rồi mới giật mình nhận ra, hai bé con đã ra đời rồi." Dần dần quen với cơ thể ngày một nặng nề, bây giờ đột nhiên nhẹ bẫng, ngược lại rất không quen.

Lục Sâm véo má cô: "Đợi một thời gian nữa sẽ quen thôi, thói quen đều là từ từ hình thành mà.

Em đói chưa?

Đói thì ăn cháo nhé." Mạc Noãn gật đầu, ăn cháo xong cô có hơi buồn ngủ.

Lục Sâm đắp chăn cho cô, yên lặng nhìn gương mặt nhỏ của cô một lúc rồi mới đi xem hai đứa con.

Nghĩ đến cảnh gia đình bốn người, Lục Sâm không kìm được niềm vui sướng cuồng nhiệt trong lòng, anh hôn lên má hai bé cưng một cái.

Ông nội và Lục Nam Thiên đã được Tần Tuệ khuyên về nhà.

Tần Tuệ vốn định khuyên dì Mai về nghỉ ngơi, nhưng dì Mai nhất quyết ở lại, nói là không yên tâm về hai đứa nhỏ.

Tần Tuệ không lay chuyển được bà, đành để bà ở lại.

Trong phòng bệnh còn có một phòng nhỏ, sợ làm phiền Lục Sâm và Mạc Noãn nghỉ ngơi buổi tối, Tần Tuệ đẩy thẳng giường của hai bé vào phòng ngủ đó.

Mạc Noãn ngủ ngon cả đêm, nhưng Lục Sâm lại không ngủ được.

Hai đứa trẻ gần như hai tiếng lại tỉnh một lần, anh lúc nào cũng không yên tâm, chúng vừa khóc là anh lại dậy tự tay pha sữa cho chúng uống.

Vật lộn cả đêm, cả người anh có chút mệt mỏi, đến lúc Mạc Noãn tỉnh dậy anh cũng không hề hay biết.

Mạc Noãn thấy Lục Sâm ngủ say, trên mặt có chút ngạc nhiên.

Nghĩ kỹ lại, thật ra hai ngày nay Lục Sâm đều không được ngủ ngon.

Lúc cô đau đẻ, anh còn lo lắng hơn bất cứ ai.

Sinh con xong cô có thể ngủ một giấc, còn anh lại phải bận rộn chăm sóc con.

Nghĩ đến đây, Mạc Noãn nhẹ nhàng trở mình xuống giường, đi thẳng đến tìm hai bé con.

Hai bé vẫn ngủ say sưa, tay Lục Mặc lúc này không đặt ở khóe miệng nữa mà giơ cao quá đầu.

Cô bé Lục Niệm vẫn ngoan ngoãn như vậy, chỉ là khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nghiêng đi.

Mạc Noãn nhẹ nhàng chạm vào má hai đứa, hỏi: "Mẹ, có phải tối qua anh Sâm dậy chăm con không?

Trông anh ấy có vẻ mệt mỏi lắm." "Chứ sao nữa, con vừa tỉnh là chúng ta chuẩn bị đi pha sữa bột, nó đã pha xong mang vào rồi.

Hai đứa nhỏ tỉnh dậy không cùng lúc, nó gần như vật lộn cả đêm, không được nghỉ ngơi đàng hoàng, cứ để nó ngủ đi." Mạc Noãn gật đầu.

Dì Mai nói: "Tiểu Noãn, thường thì hai mươi bốn giờ sau là có sữa, có lẽ hơi ít một chút, lát nữa con có thể cho hai đứa thử xem, sữa đầu là có giá trị dinh dưỡng nhất, đừng lãng phí nhé." Lời của dì Mai vừa dứt, Mạc Noãn đã thấy cô bé Lục Niệm tỉnh dậy.

Lần này mắt cô bé đã mở ra, vì rèm cửa trong phòng chưa được kéo ra nên mắt cô bé đã mở hoàn toàn, quả nhiên là một đôi mắt giống hệt cô, vừa đen vừa trong veo, nhìn mà thấy thương. "Mẹ, Niệm Niệm mở mắt rồi." Mạc Noãn hưng phấn kêu lên.

Tần Tuệ đến xem, quả nhiên thấy đôi mắt to đen láy của bé Niệm Niệm, bà không nhịn được cười: "Con bé này, không lẽ nghe thấy có thể bú sữa mẹ nên mới mở mắt ra đấy chứ." Mạc Noãn mỉm cười, đưa tay bế cô bé lên, cúi đầu dùng trán chạm nhẹ vào chiếc mũi nhỏ xinh của bé, rồi lại dùng má cọ vào má bé, vẻ mặt vô cùng dịu dàng: "Niệm Niệm, mẹ đây." Mạc Noãn lại nhìn Lục Mặc đang ngủ say, cậu nhóc vẫn ngủ ngon lành, lúc này chỉ có thể cho Niệm Niệm bú.

Dù sao cũng là lần đầu làm chuyện này, dù bên cạnh là hai người phụ nữ, Mạc Noãn vẫn không quen vén áo ngay trước mặt họ.

Tần Tuệ mỉm cười, biết con dâu mình da mặt mỏng, bà nói: "Tiểu Noãn, chúng ta không nhìn con đâu, con cứ tự nhiên đi." Dì Mai lại đưa cho Mạc Noãn một cái máy hút sữa: "Tiểu Noãn, con dùng cái này hút trước một chút, không thì Niệm Niệm có thể không hút ra được đâu." Mạc Noãn ngại ngùng cười, nhận lấy.

Một lúc sau, Mạc Noãn phát hiện con gái trong lòng dường như hoạt bát hơn lúc đầu.

Lúc bú sữa, cô bé còn giơ tay nắm lấy áo cô, giật giật, cái đầu nhỏ cũng thỉnh thoảng lắc lư, bú vài ngụm lại ngẩng đầu lên, mở to đôi mắt đen láy nhìn cô một cái rồi lại tiếp tục, tự chơi mà vui không tả xiết.

Mạc Noãn tự nhiên biết rằng cô bé có thể chưa nhìn rõ gì, chỉ là dựa vào cảm giác, nhưng nhìn hành động của con, cô không nhịn được cười thành tiếng: "Mẹ, dì Mai, Niệm Niệm có vẻ vui lắm." "Đương nhiên là vui rồi, sữa bột dù là hãng tốt nhất cũng không ngon bằng sữa mẹ tự nhiên, lại còn có mùi của mẹ, con bé ở trong bụng mẹ lâu như vậy, tự nhiên là quen rồi." Dì Mai nói rồi cũng nhìn về phía Mạc Noãn.

Tần Tuệ cũng vậy, nhìn cháu gái nhỏ trong lòng, bà bật cười lắc đầu: "Xem ra con bé này sau này là một đứa kén ăn đây.

Uống sữa bột thì lười biếng, vừa được bú sữa mẹ là như biến thành người khác." Mạc Noãn vừa cho Niệm Niệm bú xong thì loáng thoáng nghe thấy tiếng dì và dượng nói chuyện với Lục Sâm.

Bế Niệm Niệm ra xem, quả nhiên là họ đã đến.

Mạc Noãn nhếch môi: "Dì, dượng, hai người đến rồi à." Trương Nhuế vừa nhìn thấy đứa bé trong lòng cô, lập tức đi tới, đón lấy Niệm Niệm.

Chương 349

Lúc này Niệm Niệm vừa ăn no, vẫn chưa ngủ, có lẽ vì mùi hương xung quanh đã thay đổi, đôi mắt cứ đảo qua đảo lại.

Trương Nhuế nhìn mà yêu thích vô cùng: "Tiểu Noãn, con bé này giống hệt con hồi nhỏ, lúc nào cũng thích mở to đôi mắt ngây thơ nhìn lung tung." Bạch Hòa Sinh nhìn cũng thấy động lòng, nhưng thấy vợ đang hứng khởi, tự nhiên sẽ không tranh giành con với bà, ông hỏi: "Còn một đứa nữa đâu?

Ở đâu rồi?" "Anh trai nó đêm qua quậy mấy lần, vẫn đang ngủ." Tần Tuệ cũng đẩy Lục Mặc ra.

Cậu nhóc chẳng quan tâm có ai đến, vẫn ngủ khò khò.

Bạch Hòa Sinh sợ làm phiền cháu, cũng chỉ có thể nhẹ nhàng sờ má cậu.

Mạc Noãn nhìn đồng hồ, thấy mới chưa đến bảy giờ sáng, không nhịn được hỏi: "Dượng, sao dượng lại đến sớm thế, chẳng phải là đi chuyến bay đêm sao?" "Vốn dĩ hôm qua đã đến rồi, nhưng không đặt được vé máy bay, dì con đã mắng dượng cả ngày rồi.

Hôm nay cũng vậy, dì ấy muốn đi chuyến bay sớm nhất, chúng ta đặt chuyến bay lúc 4 giờ sáng.

Dì con nói hôm nay chắc chắn sẽ có rất nhiều người đến thăm con, đến muộn có khi còn không được bế cháu." Mạc Noãn nghe vậy có chút lo lắng, nhìn về phía Trương Nhuế: "Dì cũng thật là, lớn tuổi rồi còn hồ đồ.

Cháu gái của mình, chẳng lẽ lại không cho bà bế, vậy mà cũng có suy nghĩ như thế.

Nửa đêm nửa hôm dậy vật vã, sức khỏe của dì gần đây thế nào rồi?" Nửa ngày không có ai trả lời.

Mạc Noãn nhìn qua mới phát hiện Bạch Hòa Sinh đang cúi đầu hôn lên trán cậu bé Lục Mặc, cô không nhịn được cười.

Quả nhiên người có tuổi đều thích trẻ con. "Yên tâm đi, sức khỏe của dì con gần đây rất tốt, không có gì khó chịu cả.

Chị dâu con cũng có thai rồi, dì ấy bây giờ ngày nào có thời gian cũng lên mạng tra thực đơn, rồi quẳng cho dượng làm.

Thực đơn trong tay dượng bây giờ đã xếp lịch được nửa tháng rồi." Mạc Noãn thấy buồn cười, dì của mình cũng thật là, bản thân không biết nấu ăn, chỉ có thể hành hạ chồng mình: "Xem ra dì vẫn là một người mẹ chồng tốt." "Dì con chỉ là miệng cứng lòng mềm thôi.

Có người sau lưng nói xấu chị dâu con, dì ấy liền cãi nhau với người ta, lời nào lời nấy đều bênh vực, nhưng cãi xong về nhà lại tự mình buồn bực.

Chị dâu con thấy dì ấy như vậy trong lòng tự nhiên không thoải mái.

May mà có một lần chị dâu con tình cờ bắt gặp, biết dì ấy bảo vệ mình, hai mẹ con mới không nảy sinh hiềm khích." Mạc Noãn dở khóc dở cười, tính cách của dì mình đúng là càng già càng trẻ con.

Niệm Niệm chơi một lúc rồi lại ngủ thiếp đi.

Trương Nhuế dù không nỡ cũng chỉ có thể đặt cô bé vào xe nôi để bé ngủ thoải mái hơn.

Gia đình Lục Nam Triết cũng đến rất sớm.

Chu Thanh Vận mang theo một ít canh giò heo hầm đậu Hà Lan đến.

Lục Tử Đồng vừa vào cửa đã la lên: "Cháu gái và cháu trai của tôi đâu, tôi là cô út của các cháu đây." Chu Thanh Vận không nhịn được vỗ vào đầu cô bé: "Đừng có lớn tiếng như vậy, sẽ dọa các em sợ đấy." Lục Tử Đồng lè lưỡi, rồi tìm đến hai bé đang ngủ say, dùng cả hai tay chọc vào đôi má bụ bẫm đàn hồi của chúng, không nhịn được thốt lên: "Oa, cảm giác này thích thật." Chu Thanh Vận nhìn con gái bộ dạng trẻ con như vậy, nhất thời cảm thấy buồn cười.

Lục Tử Đồng cứ trêu chọc hai bé, cuối cùng cũng đánh thức Lục Mặc dậy.

Cậu nhóc vừa tỉnh là lại bắt đầu khóc oa oa.

Lục Tử Đồng lập tức bế cậu lên, bế cậu đi đi lại lại trong phòng bệnh, nhưng Lục Mặc hoàn toàn không ăn chiêu này.

Lục Tử Đồng dỗ thế nào cũng không nín, cuối cùng đành bất lực nhét vào tay Lục Sâm: "Anh, con trai anh sao mà khóc dữ vậy, anh tự giải quyết đi." Sữa của Mạc Noãn hôm nay là ngày đầu sau sinh nên không nhiều, Niệm Niệm bú xong là hết.

Lục Sâm đành tiếp tục cho cậu uống sữa bột.

Cậu nhóc vẫn vừa ăn vừa khóc, ăn no khóc mệt rồi mới nhắm mắt ngủ.

Lục Tử Đồng sợ hãi vỗ ngực: "Xem ra lúc ngủ vẫn đáng yêu hơn, vừa tỉnh dậy là trời long đất lở." Cả nhà đều bị cô bé chọc cười.

Lục Nam Triết không nhịn được cười nói: "Con hồi nhỏ cũng giống hệt Tiểu Mặc, vừa ăn vừa khóc, khi khóc một chút cũng không thua kém nó." "Bố, con cũng vậy á?" Lục Tử Đồng tò mò nhìn Lục Nam Triết.

Lục Nam Triết gật đầu: "Con có thể hỏi mọi người xem có phải con như vậy không?" Lục Tử Đồng chuyển tầm mắt sang Tần Tuệ và

Lục Sâm, cả hai đều gật đầu với cô bé.

Lục Tử Đồng nhếch mép, từ phía sau nhảy lên lưng Lục Sâm, ôm cổ anh cười nói: "Xem ra đây là gen của nhà họ Lục chúng ta, con không giống cha mẹ mà lại giống chú út và cô út.

Anh đúng là bi thảm thật." Tính cách của Lục Sâm hoàn toàn giống Lục Nam Triết, bây giờ Lục Mặc lại giống cô.

Lục Sâm kéo tay cô bé xuống, nhíu mày: "Lớn thế này rồi mà còn thích giở trò này, không thấy phiền à." "Thấy chưa, thấy chưa, cái kiểu dạy dỗ này giống hệt bố em." Lục Tử Đồng luôn là cây hài của gia đình, nơi nào có cô bé là nơi đó có tiếng cười.

Lục Sâm thấy không còn sớm, đoán chừng lát nữa sẽ càng đông người hơn nên đưa Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh về nhà mới của họ trước.

Lục Nam Triết và Chu Thanh Vận cũng về đi làm, Lục Tử Đồng không có tiết học, nằng nặc đòi ở lại.

Buổi trưa, Mễ Nặc và Diệp Tử Hạo cùng đến, đi cùng còn có Bùi Lệ Hành, nói là tình cờ gặp ở cửa nên cùng nhau đi lên.

Mễ Nặc ôm Mạc Noãn một cái thật chặt: "Mạc Tiểu Noãn, chúc mừng cậu cuối cùng cũng 'xả hàng' thành công." Nói rồi cô cố ý đưa tay véo eo Mạc Noãn, cười nói: "Cũng coi như giữ gìn tốt, chỉ mập lên một chút xíu, chắc ra tháng là hồi phục hoàn toàn." Mạc Noãn gạt tay cô ra, có chút ngại ngùng nói: "Đừng quậy nữa, nhiều người ở đây." Mễ Nặc không quan tâm mà cười cười, chào hỏi Tần Tuệ và dì Mai, sau đó cùng Mạc Noãn trò chuyện: "Con trai và con gái đỡ đầu của tớ tên gì?" "Lục Mặc và Lục Niệm." Mễ Nặc sững sờ một chút.

Cô biết rõ về quá khứ tình cảm của Lục Sâm vì Mạc Noãn không giấu giếm gì cô, nên lập tức hiểu ra ngụ ý trong tên của hai đứa trẻ.

Cô trêu chọc nhìn Mạc Noãn: "Tên này là Lục Sâm đặt phải không?

Đúng là có tâm, lại có thể đặt ra cái tên như vậy." Mạc Noãn gật đầu, nhưng không hiểu có gì đáng cười, cô bối rối nhìn bạn.

Mễ Nặc nhìn Mạc Noãn như vậy là biết cô hoàn toàn không hiểu ngụ ý trong tên của hai bé, cô khẽ thở dài: "Quả nhiên là mang thai ngốc ba năm, câu này áp lên người cậu đúng là không sai chút nào.

Khả năng quan sát nhạy bén của cậu đi đâu rồi?

Niệm Mặc, Mặc Niệm, đọc thế nào cũng đều có thâm ý cả.

Lục Sâm nhà cậu đây là đang ngầm bày tỏ quyết tâm với cậu đấy." Mạc Noãn ngẩng mắt nhìn Lục Sâm ở cách đó không xa, chỉ thấy sắc mặt anh có chút không tự nhiên.

Chương 350

Mạc Noãn lập tức hiểu ra.

Vậy là những gì Mễ Nặc nói là đúng, anh đang mượn tên của hai đứa con để gián tiếp nói với cô rằng, anh sẽ không còn nhớ nhung Quý Anh Ly nữa, sau này trong lòng anh chỉ có cô mà thôi.

Nghĩ đến đây, nụ cười trên môi Mạc Noãn dần lan rộng, người đàn ông này lại không nói thẳng, còn dùng cách khó xử như vậy.

Mễ Nặc nhìn bộ dạng cười ngây ngô của Mạc Noãn, không nhịn được lắc đầu, khẽ mắng: "Ngốc thật." Không ai muốn thừa nhận mình ngốc, Mạc Noãn cũng không ngoại lệ, cô cũng hạ thấp giọng nói với Mễ Nặc: "Tên của hai bé mọi người đều biết cả rồi, không ai nghĩ đến phương diện đó đâu, được chưa?" Ngụ ý là, không phải cô ngốc, mà là tư duy của Mễ Nặc quá kỳ quặc. "Được rồi, là do tớ suy nghĩ lan man." "Biên tập viên lớn của chúng ta quả nhiên không giống ai." Mạc Noãn cười nói. "Đừng có tâng bốc tớ, tớ nghe mà ê cả răng.

Không nói chuyện với cậu nữa, tớ đi tìm con gái đỡ đầu của tớ đây." Hai bé đã bị Diệp Tử Hạo làm tỉnh giấc.

Lục Sâm thấy Lục Mặc sắp khóc, lập tức bế cậu lên, nhờ vậy mới ngăn được cậu khóc lớn.

Niệm Niệm vẫn nằm trên giường trẻ em.

Mễ Nặc nhìn mà động lòng, bế cô bé lên, dịu dàng nói: "Niệm Niệm, mẹ đỡ đầu đây, mẹ đã từng chào con rồi đó." Cô bé Niệm Niệm vẫn một vẻ lười biếng, đối với ai cũng tỏ ra hờ hững.

May mà cô bé rất ngoan, không khóc không quấy, được người khác ngoài ba mẹ bế, cô bé chỉ nhìn bạn một cái rồi tự mình lim dim mắt.

Mễ Nặc bất mãn nói với Mạc Noãn: "Mạc Tiểu Noãn, con gái nhà cậu sao mà lạnh lùng thế, tớ vừa đến nó đã nhắm mắt ngủ." "Con bé đối với người khác cũng vậy, chỉ lúc bú sữa mới hứng khởi một chút." Mạc Noãn giải thích.

Diệp Tử Hạo bật cười, nói thật: "Tớ thấy chưa chắc đâu, nhất định là nó không thích cậu." Mễ Nặc lườm anh ta: "Có bản lĩnh thì anh bế thử xem." Diệp Tử Hạo sợ hãi lùi lại, xua tay. "Tớ không dám bế đâu, mềm như vậy, nhỏ như vậy, tớ không có bản lĩnh đó." Mễ Nặc khịt mũi coi thường: "Vô dụng, đến trẻ con cũng không dám bế." Nghe cuộc đối thoại của họ, Mạc Noãn có chút buồn cười, EQ của Diệp Tử Hạo vẫn thấp như ngày nào, theo đuổi con gái kiểu này thì làm sao mà tán đổ được.

Lục Sâm nhận lấy Lục Niệm từ tay Mễ Nặc: "Để anh bế." Mạc Noãn biết Lục Sâm có chút không vui, có lẽ anh cảm thấy con gái mình bị người ta bế qua bế lại như đồ chơi.

Người ta thường nói con gái là người tình kiếp trước của cha, câu này đặc biệt đúng với Lục Sâm.

Bùi Lệ Hành từ lúc vào vẫn khá im lặng, sau khi chúc mừng thì không lên tiếng nữa, chỉ là ánh mắt luôn dán vào cô bé.

Lục Sâm có lẽ đã nhận ra điều gì đó, anh hỏi: "Lệ Hành, có muốn bế một chút không?" Bùi Lệ Hành gật đầu, vừa định đưa tay ra, nghĩ lại rồi rụt về: "Tôi ngồi bế thì hơn, đứng sợ bế không vững." Lục Sâm đặt Lục Niệm vào lòng anh.

Đây là lần đầu tiên Bùi Lệ Hành bế một đứa trẻ nhỏ như vậy, rất mềm, rất nhỏ, dường như chỉ cần dùng một chút lực là sẽ làm tổn thương cô bé.

Dù đang ngồi, cơ thể anh vẫn không tự tại, cảm giác như máu trong người đều đông cứng lại.

Mạc Noãn thấy Bùi Lệ Hành như vậy, không nhịn được lên tiếng nhắc nhở: "Sư huynh, anh không cần quá căng thẳng đâu, tay trái hơi cao rồi, có thể hạ thấp xuống một chút." Bùi Lệ Hành làm theo, khẽ điều chỉnh tư thế.

Đúng lúc này, Niệm Niệm mở mắt, bắt đầu đảo mắt.

Bùi Lệ Hành vui mừng nói: "Tiểu Noãn, Niệm Niệm mở mắt rồi." Nghe vậy, Lục Tử Đồng lập tức sáp lại gần, cúi người xuống, một cánh tay rất tự nhiên khoác lấy tay Bùi Lệ Hành, tay kia chọc vào má cô bé: "Lạ thật đấy, con bé này em trêu thế nào nó cũng không thèm để ý, anh Bùi vừa bế đã mở mắt, đúng là thiên vị." Những người khác cũng sáp lại gần, phát hiện cô bé quả thực rất nể mặt Bùi Lệ Hành.

Vốn tưởng chỉ mở mắt một chút, không ngờ cô bé luôn không ngủ, loáng thoáng còn có thể thấy khóe miệng cô bé khẽ nhếch lên, dường như đang cười.

Thấy cô bé như vậy, Bùi Lệ Hành cũng vô cùng vui vẻ, trong lòng nhất thời suy nghĩ rất nhiều.

May mà lúc đó anh đã kịp thời quay đầu, không để sự không cam lòng trong tim lấn át, nếu không có lẽ đã không có những bảo bối đáng yêu như thế này rồi. "Em thấy đây là do Niệm Niệm nhà chúng ta mê trai đẹp thôi." Lục Tử Đồng không nhịn được nói.

Diệp Tử Hạo nghe vậy, cũng có chút không cam lòng, nên định thử một lần: "Lệ Hành, để tớ bế một chút." Lục Sâm cũng không yên tâm về Diệp Tử Hạo, anh trực tiếp kê một chiếc ghế để anh ta ngồi xuống.

Diệp Tử Hạo bế Niệm Niệm, nhưng cảnh tượng tốt đẹp mà anh ta ảo tưởng đã không xảy ra.

Lục Niệm vừa vào tay anh ta, lười biếng ngáp một cái, lại lim dim mắt, vài giây sau, dứt khoát nhắm hẳn mắt lại.

Mễ Nặc cười trên nỗi đau của người khác: "Công chúa nhỏ Niệm Niệm nhà chúng ta cũng không thích anh." Diệp Tử Hạo gãi đầu, cũng có chút bực bội, oán giận nói: "Nhỏ thế này đã biết chọn người, đối xử phân biệt." "Để anh bế." Lục Sâm chuẩn bị nhận lấy Lục Niệm, nhưng Diệp Tử Hạo vẫn không cam tâm, bế không buông tay, ở bên cạnh nhẹ giọng dỗ dành: "Niệm Niệm, chú là chú Diệp của con, là anh em tốt của ba con, từ nhỏ đã lớn lên cùng ba con." "Niệm Niệm, con mở mắt nhìn chú đi, sau này con muốn gì, chú đều mua cho con." "Niệm Niệm, Niệm Niệm ngoan của chú, con ngoan nhất." Đột nhiên, trên tay truyền đến một cảm giác ẩm ướt.

Vẻ mặt Diệp Tử Hạo lập tức trở nên đặc sắc.

Mọi người không hiểu nhìn anh ta, chỉ thấy có nước chảy ra từ kẽ tay anh ta.

Mễ Nặc lập tức bật cười thành tiếng, nói với Mạc Noãn: "Niệm Niệm nhà cậu tè rồi." Diệp Tử Hạo cả người cứng đờ, không thể tin được nhìn Lục Sâm: "Trẻ con bây giờ không phải đều mặc tã à, sao nhà cậu lại không có?" Lục Sâm khẽ nhếch mép: "Nửa tiếng trước anh vừa cởi ra, chỉ có thể trách cậu xui xẻo thôi." Anh thấy mông cô bé hơi đỏ, cảm thấy thứ đó cũng không tốt lắm, nên đã cởi ra, định để một lúc nữa mới cho mặc lại.

Lục Sâm nói rồi nhận lấy Niệm Niệm, bế cô bé vào phòng tắm rửa ráy. "Anh Diệp, em thấy anh đáng đời, chị Mễ Nặc và anh Bùi bế đều không sao, anh vừa bế đã có vấn đề, chắc chắn là Niệm Niệm nhà em không chịu nổi anh lải nhải, nên mới tè ra để thị uy với anh đó." "Lục Tử Đồng, em bớt nói vài câu đi!" Diệp Tử Hạo vô cùng bực bội, cũng chỉ có thể vào nhà vệ sinh xử lý.

Mọi người đều có công việc, đều là tranh thủ giờ nghỉ trưa đến, thấy không còn sớm, liền lần lượt rời đi.

Lục Tử Đồng cũng đuổi theo Bùi Lệ Hành ra ngoài.

Tần Tuệ không nhịn được hỏi: "Tiểu Noãn, con bé Mễ Nặc có phải đã thành đôi với Tử Hạo rồi không?" Mạc Noãn mỉm cười: "Chắc là sắp rồi ạ, nhìn họ như vậy, đã không còn như nước với lửa như lúc đầu nữa." "Lần này ông nội con chắc có chút buồn bực rồi.

À phải rồi, con có cảm thấy giữa Tử Đồng và Lệ Hành có gì đó không ổn không?" Tần Tuệ đột nhiên hỏi.

Nụ cười trên mặt Mạc Noãn khẽ khựng lại, cảm thấy mẹ chồng không hổ là người đã lăn lộn trên thương trường nhiều năm, thật sự quá nhạy bén, một lúc là có thể nhận ra. "Có ạ?

Con không chú ý quan sát nên không thấy họ tương tác thế nào." Mạc Noãn đánh trống lảng. "Vậy sao?

Chẳng lẽ là mẹ đa tâm rồi, mẹ cứ cảm thấy giữa chúng có gì đó là lạ, không đơn thuần như vậy." Tần Tuệ chau mày, vẻ mặt đăm chiêu. "Mẹ nghĩ nhiều rồi ạ, con thấy họ giống như anh em, rất hòa thuận." "Mong là mẹ nghĩ nhiều.

Chương 351

Giữa chúng chênh lệch tuổi tác khá lớn, thật sự không thích hợp đến với nhau, chú thím út con chắc chắn sẽ không đồng ý đâu." Thấy Tần Tuệ không nghĩ về phương diện này nữa, Mạc Noãn khẽ vỗ ngực, cảm thấy nên tìm cơ hội nhắc nhở Tử Đồng, sau này trước mặt mẹ chồng cố gắng không có hành động thân mật gì với sư huynh, kẻo hai người còn chưa phát triển đã bị phụ huynh dập tắt.

Hàn Thụ Nhân và Giản Nghị đến vào buổi chiều.

Hàn Thụ Nhân nhìn hai bé cưng trong xe nôi, hốc mắt cay cay, nếu như chủ tịch bây giờ vẫn còn thì tốt biết bao. "Tiểu Noãn, con bé An An mấy hôm nay không biết làm sao, bị tiêu chảy, mẹ Vương của con và Tử Hi hai người đều không đi được, chỉ có thể túc trực bên cạnh, không thể đến thăm con được." Có lẽ vì đã có con, Mạc Noãn lập tức căng thẳng: "Có nghiêm trọng không ạ?" "Đỡ hơn rồi, hôm nay không nghiêm trọng như hôm qua nữa, cả người cũng đã hồi phục tinh thần một chút." Hàn Thụ Nhân cười nói. "Vậy thì tốt rồi ạ, bảo Tử Hi kiêng cữ một chút, cái gì không nên ăn thì đừng ăn, nếu không sẽ không tốt cho con." "Mẹ Vương có nói với nó rồi, nhưng con bé đó tham ăn, có lúc ăn xong rồi mới phát hiện không tốt cho con." Bệnh viện vốn yêu cầu ở lại một tuần mới được về, nhưng Mạc Noãn hồi phục rất tốt, các bé cũng rất khỏe mạnh, Lục Sâm lại quá mệt mỏi với việc phải tiếp hết tốp người này đến tốp người khác tới thăm, nên cuối cùng chỉ ở bệnh viện bốn ngày đã đưa Mạc Noãn và hai bé cưng về khu nhà lớn.

Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh cũng trực tiếp dọn đến ở, định bụng sẽ ở thêm vài ngày rồi mới đi.

Mạc Noãn không ngờ dì Trương Nhuế lại dễ nói chuyện như vậy, cô vừa đề nghị là họ đã đồng ý ngay. "Dì, hai người không vội về với đám học sinh của mình nữa ạ?" "Không ai nói với con là dì và dượng đã từ chức rồi sao?" "Từ chức rồi ạ?" Mạc Noãn kinh ngạc nhìn Trương Nhuế, cảm thấy đây hoàn toàn không phải chuyện mà dì và dượng mình sẽ làm, cô biết rõ hơn ai hết họ yêu thích công việc này đến nhường nào.

Trương Nhuế cười gật đầu, dường như không hề hối hận về quyết định này. "Ừ, nộp đơn từ chức từ nửa tháng trước, tuần trước bắt đầu chính thức nghỉ việc." "Sao lại đột ngột vậy ạ?" "Tụi dì cũng không còn trẻ nữa, giờ đang dạy lớp mười, đợi đến lớp mười hai cũng là chuyện của ba năm sau rồi, dì không muốn đến lúc đó vì tình hình sức khỏe của mình mà ảnh hưởng đến kỳ thi đại học của bọn trẻ.

Bây giờ từ chức là hợp lý nhất, để những giáo viên trẻ khỏe hơn thay thế." Mặc dù Trương Nhuế thích việc dạy dỗ từng lứa học sinh, nó mang lại cho bà cảm giác thành tựu, nhưng dù sao cũng đã có tuổi, không còn nhiều sức lực nữa, sau khi suy nghĩ kỹ, bà đành nén đau lòng nộp đơn từ chức.

Mạc Noãn đương nhiên là người vui nhất khi họ có thể nghỉ hưu sớm. "Hai người nghĩ thông là tốt rồi, bây giờ cũng đến lúc nên nghỉ ngơi, hưởng thụ cuộc sống một chút, làm giáo viên chủ nhiệm không phải chuyện dễ dàng gì đâu." Trương Nhuế nắm tay Mạc Noãn, "Sau lần bị bệnh trước dì đã nghĩ thông rồi, bây giờ Lam Lam cũng mang thai, sau này dì sẽ trông con cho hai đứa." "Vâng ạ, lần trước con cũng nói với anh rồi, bảo dì dượng đến thành phố A định cư, vừa gần con, vừa gần mẹ của chị dâu, tiện chăm sóc." Trương Nhuế liếc Mạc Noãn một cái tỏ vẻ không hài lòng, "Con chắc biết câu 'xa thơm gần thối' chứ, nếu ngày nào dì cũng ở cùng con, chẳng phải con sẽ thấy dì phiền phức lắm sao." "Làm gì có chuyện đó, con chẳng đã ở với hai người hơn năm năm rồi sao?

Con có thấy hai người phiền chỗ nào đâu, nhiều nhất là thỉnh thoảng cãi nhau với dì vài câu, mà phần lớn đều không cãi lại được, lần nào mà con chẳng giơ cờ trắng đầu hàng trước." "Lúc đó sao so với bây giờ được?

Khi đó con còn độc thân, lại là một kẻ cuồng công việc, thời gian ở nhà mỗi ngày không nhiều, tụi dì cũng bận.

Bây giờ con đã kết hôn, có con rồi, trong chuyện chăm con chắc chắn không tránh khỏi bất đồng ý kiến, chưa kể dì không có việc gì làm chắc chắn sẽ luôn để mắt đến con, lâu dần nhất định sẽ cãi nhau với con cho xem." Mạc Noãn khoác tay Tần Tuệ, "Thôi, không nói chuyện này nữa, hai người cứ yên tâm ở đây đi ạ." Tần Tuệ vốn đã liên hệ một bảo mẫu ở cữ, nhưng cả nhà họ Lục chỉ có hai cục cưng này, Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh cũng ở đây, trẻ con trong tháng ngoài ăn ra thì chỉ có ngủ, mấy người rảnh rỗi ở nhà thay phiên nhau bế còn chưa đã, Lục Sâm lại là người thích tự mình làm mọi việc, dì Mai cũng không có nhiều cơ hội bế, Tần Tuệ đành phải tạm thời bảo cô bảo mẫu kia đừng tới.

Mạc Noãn cũng chính thức bắt đầu cuộc sống ở cữ của mình.

Vì là sinh đôi, sữa của Mạc Noãn không nhiều, để cho cả hai bé đều được uống sữa mẹ, khẩu phần ăn của Mạc Noãn từ một ngày ba bữa đã biến thành một ngày bảy tám bữa.

Bạch Hòa Sinh và ông nội mỗi ngày đều thay đổi món để hầm canh cho cô, nào là canh gà, canh cá, canh chân giò...

đều là những món canh lợi sữa.

Tuy nguyên liệu thay đổi nhưng các món canh đều rất thanh đạm, về cơ bản là giữ nguyên hương vị gốc, gần như không cho thêm gia vị thừa thãi nào.

Mạc Noãn tuy không phải người ăn cay nhưng cứ cách vài ba ngày lại cảm thấy miệng nhạt thếch, muốn ăn chút gì đó có vị.

Kể từ khi kết hôn với Lục Sâm, anh rất chiều cô về khoản này, thường xuyên tự mình xuống bếp nấu theo yêu cầu của cô, lúc mang thai cũng thường chiều theo ý cô.

Bữa ăn ở cữ như thế này đối với cô quả thực là một loại tra tấn.

Chưa kể, Tần Tuệ và Trương Nhuế quản cô vô cùng nghiêm ngặt, không cho cô dùng điện thoại, xem tivi, cũng không cho ra ngoài.

Phạm vi hoạt động mỗi ngày của cô chỉ giới hạn trong nhà.

Rất nhiều lời mà Tần Tuệ không tiện nói với cô thì Trương Nhuế sẽ ra mặt.

Hai người phối hợp vô cùng ăn ý, lúc nào cũng khiến cô bất lực đến cực điểm.

Điều khiến cô tức giận hơn là, đãi ngộ của hai bé cưng hoàn toàn khác cô.

Sau bữa tối, thường là ông nội bế Lục Niệm, Tần Tuệ hoặc Trương Nhuế bế Lục Mặc, mấy người cùng nhau đi dạo trong khu nhà lớn.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, hai bé đã quen với nếp sống này, cứ ăn tối xong là khóc, đợi được bế ra ngoài là ngoan ngay lập tức.

Mỗi lần nhìn hai cục cưng "đi hóng gió" về, cô lại thấy buồn bực không tả nổi.

Ở cữ mới được 10 ngày, Mạc Noãn đã có cảm giác sắp sụp đổ, cảm thấy những ngày tháng này đúng là sống một ngày bằng một năm.

Hôm nay, Lục Sâm về hơi muộn, sau khi vào phòng, anh rất tự nhiên đến hôn hai bé cưng trước, kiểm tra xem tã có cần thay không.

Đây gần như đã trở thành công việc thường ngày của anh.

Bây giờ động tác thay tã của anh đã rất thành thục, ngay cả Trương Nhuế cũng không nhịn được mà trêu anh là "ông bố bỉm sữa siêu cấp", nhưng anh chàng nào đó dường như chẳng hề thấy danh xưng này làm tổn hại đến hình tượng của mình, bất kể trong nhà có người ngoài hay không, anh đều đặt cảm nhận của con cái lên hàng đầu.

Trên cổ hai nhóc đã đeo chiếc khóa trường mệnh do Mạc Bình Sơn tặng, trong veo lấp lánh, càng làm nổi bật gương mặt bầu bĩnh đang say ngủ của chúng thêm hồng hào.

Mạc Noãn liếc nhìn bóng lưng bận rộn của anh, trong lòng có chút buồn bực.

Lục Sâm cũng cảm nhận được có một ánh mắt luôn dừng lại ở phía sau, quay lại nhìn thì thấy là vợ mình.

Lúc này cô đang nằm nghiêng trên giường, ánh mắt nhìn anh mang theo một cảm xúc khó tả.

Lục Sâm cười cười, đi đến mép giường ngồi xuống, khó hiểu nhìn Mạc Noãn, "Sao vậy?

Có phải ở nhà trông hai đứa mệt lắm không?" Mạc Noãn lắc đầu, ngồi dậy, ôm cánh tay Lục Sâm ai oán nói: "Trông con thì không mệt, phần lớn thời gian đều là người nhà trông, em trông cũng ít.

Em chỉ cảm thấy mình bây giờ giống như một con bò sữa, ngày nào cũng ăn không ngừng, chỉ để sản xuất ra nhiều sữa hơn." Nghe vậy, Lục Sâm không nhịn được bật cười, vẫn là chất giọng quyến rũ ấy. "Ai lại ví mình là bò sữa chứ." "Em thấy em bây giờ chính là vậy mà." Mạc Noãn khẽ hừ một tiếng. "Để anh xem nào, xem Noãn Noãn nhà chúng ta có phải thật sự là bò sữa không." Lục Sâm nói rồi đưa tay vào trong chăn, trực tiếp hướng về phía eo thon của cô.

Mạc Noãn giật mình, cười đẩy tay anh ra, "Đừng quậy, nhột lắm." "Anh đã thăm dò rồi, chứng minh rằng, Noãn Noãn nhà chúng ta tuyệt đối không phải bò sữa, làm gì có con bò sữa nào thon thả như vậy." Mạc Noãn lườm Lục Sâm một cái, khóe miệng nở nụ cười nhẹ, đương nhiên cô cũng thích nghe những lời như vậy, sự buồn bực tích tụ cả ngày trong lòng cũng tan đi quá nửa.

Chương 352

"Lục Sâm, anh có thấy em trở nên nhõng nhẽo hơn không?" Chỉ thích nghe lời khen, không thích anh nói một chút gì tiêu cực. "Không thấy, cho dù có nhõng nhẽo thì em cũng là đang đối với chồng mình, có phải với người khác đâu, có gì mà phải ngại." Nghe Lục Sâm nói vậy, Mạc Noãn cũng thấy thoải mái hơn, trước mặt anh càng không che giấu những cảm xúc nhỏ nhặt trong lòng mình. "Nhưng mà, Noãn Noãn, hình như em gầy đi hơi nhanh, da dẻ cũng có vẻ tốt hơn trước một chút." "Thật ra cũng tại ngày nào cũng uống nhiều canh như vậy, mấy hôm nay em gần như chẳng ăn cơm, mỗi lần đến bữa bụng em đều no căng, căn bản không ăn nổi, như vậy chắc chắn sẽ gầy đi." Ban đầu eo cô vẫn còn chút mỡ, nhưng mấy ngày trôi qua đã gần như biến mất. "Khoảng thời gian này em không ăn cơm mấy à?" Lục Sâm trở nên nghiêm túc.

Mấy ngày trước ở bệnh viện anh bị lỡ dở một số công việc, nên gần đây khá bận.

Thêm vào đó, dù tan làm đúng giờ, về đến khu nhà lớn cũng đã qua giờ cơm, nên Lục Sâm thường không ăn cùng mọi người.

Mạc Noãn biết Lục Sâm không yên tâm, cười nói: "Những thứ em uống mỗi ngày dinh dưỡng còn đầy đủ hơn bất cứ thứ gì, gần đây em cho hai nhóc bú vẫn dư dả, anh không cần lo em không đủ dinh dưỡng đâu." Lục Sâm nghĩ kỹ lại, cũng yên tâm.

Trong nhà có bao nhiêu người trông chừng, Mạc Noãn chắc chắn không "thoát" được, nếu không thì một người vốn quen nhẫn nhịn như cô đã không ai oán trút bầu tâm sự với anh như vậy.

Thấy Lục Sâm không nói gì, Mạc Noãn lại nói: "Lục Sâm, anh có thể nói với dì một tiếng được không, bảo dì đừng ngày nào cũng giám sát em, em muốn nhân khoảng thời gian này đọc sách, lướt mạng gì đó, nếu cứ tiếp tục thế này, tâm trạng em chắc chắn sẽ sụp đổ mất." "Sao em không tự đi nói." "Em nói rồi, cũng phản kháng rồi, nhưng hoàn toàn không có tác dụng, dì vẫn nhìn em như nhìn tù nhân vậy." Quá đáng hơn là còn lấy mất cả laptop cô để trong phòng ngủ, nói là không yên tâm để cô một mình trong phòng, điện thoại của cô cũng bị tịch thu, có người gọi đến mới cho cô động vào, phòng cô như phòng trộm vậy.

Chuyện liên quan đến sức khỏe của Mạc Noãn, Lục Sâm sẽ không dung túng cô, không định nghe theo lời Mạc Noãn, ngược lại còn tham gia vào phe khuyên nhủ. "Dì là người từng trải, dì có kinh nghiệm hơn về phương diện này, em cứ ngoan ngoãn nghe lời dì, dì là dì ruột của em, chẳng lẽ lại hại em." Mạc Noãn có chút sốt ruột, ai oán trừng mắt nhìn Lục Sâm, cao giọng nói: "Lục Sâm, tư tưởng của họ bảo thủ, sao anh cũng giống họ vậy, không cần phải nghiêm khắc như thế, em sẽ tự kiểm soát thời gian, không lấy sức khỏe của mình ra đùa đâu.

Cách làm cấm đoán nghiêm ngặt này của họ quá cực đoan, đây là chủ nghĩa giáo điều." "Dù sao chuyện này cũng không có gì phải thương lượng, anh đồng ý với cách làm của họ." Lục Sâm cũng không lùi bước, nhìn Mạc Noãn chăm chú.

Cơn tức trong lòng Mạc Noãn bốc lên ngùn ngụt, cô vô cùng khó chịu vén chăn nằm xuống, cuộn một vòng quấn hết chăn vào người, chỉ chừa lại cái đầu, dường như tối nay không định cho Lục Sâm đắp chăn.

Lục Sâm nhìn bộ dạng của cô, nhớ lại lần đầu tiên họ chung giường chung gối, cô cũng như vậy, cuộn chăn lại, tự cho rằng làm thế là có thể ngăn một người đàn ông làm gì mình.

Lục Sâm bật cười lắc đầu, sau đó vào phòng tắm tắm rửa.

Đợi anh lau khô tóc đi ra, Mạc Noãn vẫn giữ nguyên tư thế đó.

Lục Sâm nhướn mày, giận thật rồi à?

Giận lâu thế vẫn chưa hết.

Lục Sâm đi vòng qua cuối giường đến trước mặt Mạc Noãn, phát hiện lông mi cô khẽ run, rõ ràng là chưa ngủ, thế là cứ đứng nhìn cô chằm chằm.

Mạc Noãn đợi một lúc, không thấy có tiếng động gì, vừa mở mắt ra đã bị gương mặt tuấn tú phóng đại trước mắt dọa giật nảy mình.

Còn chưa kịp lên tiếng, nụ hôn của Lục Sâm đã áp xuống, nuốt trọn mọi sự kinh ngạc của cô vào giữa môi và răng.

Lúc này trong lòng Mạc Noãn đang nén một cục tức, không muốn bị anh hôn như vậy, cô giơ tay đập vào lưng anh, nhưng chút sức lực này của cô đối với Lục Sâm chỉ như gãi ngứa, hoàn toàn không có tác dụng gì.

Trên người Mạc Noãn vì cho con bú nên có mùi sữa thoang thoảng, lại hòa quyện với mùi hoa hồng, có chút giống mùi sữa tắm sữa bò hoa hồng, vô cùng dễ chịu, Lục Sâm cũng hôn rất nhập tâm.

Mạc Noãn bất giác bị anh cuốn vào cảm xúc này, vòng tay qua vai Lục Sâm, nghiêm túc đáp lại nụ hôn của anh.

Đột nhiên một tiếng rên khẽ truyền vào tai Mạc Noãn, sức nặng đè trên người cô cũng biến mất.

Mạc Noãn đột ngột mở mắt, phát hiện Lục Sâm đã ngã ngồi trên sàn, một tay đang đỡ eo mình, bộ dạng có chút thảm hại.

Thấy ánh mắt cô nhìn qua, sắc mặt anh cũng trở nên có mấy phần kỳ quái.

Mạc Noãn liên kết trước sau, liền biết đã xảy ra chuyện gì, không nhịn được bật cười thành tiếng.

Cô vừa nãy đang nằm, Lục Sâm chắc chỉ định hôn nhẹ một cái, không ngờ hai người lại nhập tâm đến vậy, đến nỗi quên mất tư thế của cả hai, thế là anh chàng nào đó bất cẩn ngã nhào, xem ra còn bị trẹo lưng nữa.

Vợ chồng hôn nhau mà trẹo lưng, Mạc Noãn cảm thấy họ chắc chắn là cặp đầu tiên, khóe miệng càng lúc càng cong lên.

Lục Sâm hồi lâu không đứng dậy, chỉ ai oán nhìn cô, Mạc Noãn lúc này mới nhận ra có gì đó không ổn, hỏi: "Lục Sâm, cái lưng già của anh thật sự bị trẹo rồi à?" Lưng già?

Anh già chỗ nào chứ?

Lục Sâm bực bội nói: "Cô nhóc vô tình này, nửa ngày không đến đỡ anh một chút, có ai làm vợ như em không?" Mạc Noãn lè lưỡi, đỡ Lục Sâm đứng dậy.

Tư thế đi của Lục Sâm có chút kỳ quặc, gần như nửa sức nặng đều đè lên người cô, xem ra là bị thương thật rồi. "Lục Sâm, anh ngồi đây một lát, em đi tìm ít thuốc xịt Vân Nam Bạch Dược hay gì đó xoa cho anh." Lục Sâm gật đầu, chăm chú nhìn bóng lưng Mạc Noãn, phát hiện vai cô cứ run lên khe khẽ, rõ ràng là vẫn đang cười.

Lục Sâm vừa cử động đã cảm thấy vùng thắt lưng đau nhói, nhất thời cũng không nhịn được cười, quả nhiên trên đầu chữ sắc có một con dao, câu này nói không sai chút nào.

Mạc Noãn vốn chỉ định xuống lầu tìm thuốc, không ngờ mọi người đều chưa ngủ.

Thấy cô xuống, Tần Tuệ hỏi: "Tiểu Noãn, muộn thế này sao con lại xuống đây?" "Cũng chưa muộn lắm đâu mẹ, mọi người cũng chưa ngủ mà?" "Bọn ta ban ngày ngủ nhiều, bây giờ vẫn chưa buồn ngủ." Mạc Noãn thấy Bạch Hòa Sinh đang ngồi trong phòng khách, đột nhiên nhớ ra dượng mình hình như biết một chút xoa bóp đơn giản. "Dượng, lưng của Lục Sâm hình như bị trẹo rồi, dượng lên xem giúp anh ấy với ạ." Trương Nhuế ngẩn ra, quan tâm hỏi: "Lúc về không phải vẫn ổn sao?

Sao đột nhiên lại bị trẹo?" Mạc Noãn ánh mắt hơi lóe lên, nói một cách mập mờ: "Hình như là lúc nãy tắm bị trượt chân trong phòng tắm, nên bị trẹo lưng ạ." "Phòng tắm trong phòng ngủ của các con không phải có lót thảm chống trượt sao?

Chẳng lẽ đã bị các con dẹp đi rồi?" "Hình như vậy ạ, thật ra con cũng không biết cụ thể là sao nữa, lúc nãy con ngủ thiếp đi, tỉnh lại đã thấy anh ấy không ổn rồi, con vội xuống tìm thuốc nên chưa hỏi kỹ." Lời giải thích của Mạc Noãn tuy có chút gượng ép, nhưng cũng xem như hợp tình hợp lý.

Nghe cô giải thích xong, Trương Nhuế lập tức đẩy vai Bạch Hòa Sinh, "Ông Bạch, mau lên xem cho A Sâm đi, thằng bé ngày nào công việc cũng nhiều như vậy, sức khỏe phải giữ gìn, không thể xảy ra chuyện gì được." Lục Sâm thấy Bạch Hòa Sinh đi sau Mạc Noãn thì hơi ngẩn ra, Mạc Noãn giải thích cho anh: "Dượng biết một chút xoa bóp, em nhờ dượng lên xem giúp anh." "Làm phiền dượng rồi ạ." Lục Sâm cười nói. "Người một nhà đừng nói những lời khách sáo như vậy." Bạch Hòa Sinh ôn hòa cười.

Bạch Hòa Sinh xoa bóp cho Lục Sâm một lúc, lại xịt cho anh thuốc Vân Nam Bạch Dược, rồi mới xuống lầu.

Cửa phòng ngủ vừa đóng lại, Mạc Noãn nhìn bộ dạng Lục Sâm nằm trên giường, lại không nhịn được cười. "Cô nhóc xấu xa, đừng cười nữa, tối nay anh mà không dậy nổi chăm hai đứa nhỏ, em sẽ không dễ chịu đâu." Chăm sóc hai đứa trẻ không phải chuyện đơn giản, chúng không thức cùng lúc còn đỡ, hai đứa cùng thức một lúc thì một người thường sẽ luống cuống tay chân.

Chương 353

Lục Sâm là người rất biết thông cảm cho Mạc Noãn, có những lúc hai đứa nhỏ thức nhiều lần, quấy khóc liên tục, chỉ cần chúng không khóc quá to, anh thường sẽ pha cho chúng chút sữa bột, không làm phiền Mạc Noãn ngủ.

Những chuyện này Mạc Noãn đều không biết. "Vậy làm sao bây giờ?" Lục Sâm nhếch môi, cười như không cười nhìn Mạc Noãn, vẫy tay với cô. "Em lại đây xoa bóp cho anh thêm một chút, biết đâu anh sẽ khỏi ngay lập tức." Mạc Noãn tiện tay vớ lấy một chiếc gối ném qua, "Vậy thì anh cứ nằm yên đó đi, em chăm không xuể thì em gọi dì Mai qua giúp." Phòng của hai bé ở cùng tầng với họ, phòng của dì Mai cũng sát bên cạnh, chính là để tiện chăm sóc bọn trẻ. "Ngủ sớm đi." Phương pháp xoa bóp của Bạch Hòa Sinh khá hiệu quả, lưng của Lục Sâm hai ba ngày đã hoàn toàn bình phục.

Cứ như vậy lại qua một tuần, Mạc Tử Hi và chị Vương bế bé Hữu An đến nhà.

Mạc Tử Hi hồi phục rất tốt, đã trở lại cân nặng trước khi mang thai. "Sao hai người lại qua đây?

Xa như vậy không sợ làm Hữu An mệt à." "Chị, vốn dĩ lúc chị ở bệnh viện em đã định đến thăm rồi, nhưng lúc đó Hữu An bị tiêu chảy, em và chị Vương đều không dứt ra được, nên cứ kéo dài đến tận bây giờ mới đến thăm chị được." "Em khách sáo từ khi nào vậy?" Mạc Noãn vừa nói vừa đón lấy bé Hữu An từ tay chị Vương.

Cô bé đã hơn một tháng tuổi, da đã hết đỏ, hết nhăn, mịn màng và căng bóng.

Mạc Tử Hi cũng bế Lục Niệm vào lòng, cô bé hiếm khi không làm biếng, mở to mắt nhìn quanh.

Trương Nhuế vừa lúc từ trong phòng đi ra, bước tới nhìn một cái, không nhịn được nói: "Gen di truyền quả là một thứ kỳ diệu, mắt của bốn đứa các con thật sự là như đúc từ một khuôn ra." Mạc Tử Hi có chút ngượng ngùng nhìn về phía Trương Nhuế, mấp máy môi, nhất thời không biết nên xưng hô thế nào.

Trương Nhuế liếc cô một cái, "Gọi là cô hoặc là gọi theo Tiểu Noãn đều được." "Chào dì ạ." Mạc Tử Hi ngọt ngào gọi. "Lại một đứa mặt dày." Trương Nhuế bực bội nói.

Nói xong bà cũng đi chỗ khác, để lại không gian riêng cho hai chị em họ.

Mạc Tử Hi không để ý, ngồi trên sofa trò chuyện với Mạc Noãn.

Mạc Noãn nhớ tới chuyện của cô và Đinh Duệ, mở miệng hỏi: "Em và Đinh Duệ ly hôn chưa?" Mạc Tử Hi gật đầu, trong mắt nhanh chóng lóe lên một tia u ám. "Mấy ngày trước anh ta đã ký vào đơn ly hôn rồi, bây giờ chúng em thật sự không còn quan hệ gì nữa.

Quyền nuôi con cũng giống như chúng ta đã thỏa thuận, nhà họ Đinh đảm bảo sẽ không bao giờ tranh giành quyền nuôi Hữu An với em." Mạc Noãn biết trong lòng cô không thoải mái, dù sao cũng là tình cảm nhiều năm, hai người còn có cả con chung, cuối cùng lại đường ai nấy đi, đổi lại là ai cũng sẽ không dễ chịu. "Hãy cho mình thêm chút thời gian, cũng đừng ôm suy nghĩ sẽ sống với Hữu An cả đời.

Hữu An sớm muộn cũng sẽ lớn, còn thanh xuân của em thì không thể lãng phí được.

Trải qua chuyện này tin rằng em cũng đã có bài học rồi.

Phụ nữ cả đời này, nếu không tìm được nửa kia yêu thương lẫn nhau, thì ít nhất cũng phải tìm một người đàn ông yêu mình, như vậy mới hạnh phúc." "Em biết rồi, chị, em sẽ cố gắng đi tìm." "Em có thể nghĩ như vậy là tốt rồi." "À đúng rồi, chị, em muốn đi làm lại." Mạc Tử Hi đột nhiên nói.

Mạc Noãn nhíu mày. "Như vậy có hơi nhanh không, em mới sinh con được hơn một tháng, không cần vội vàng lúc này.

Em đi làm rồi lúc Hữu An bú thì làm sao?" Nhắc đến con gái đáng yêu của mình, Mạc Tử Hi vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười. "Em cũng không biết tại sao, ăn bao nhiêu thứ lợi sữa mà vẫn không có sữa.

Hữu An thường xuyên phải ăn sữa bột, mấy lần em cho Hữu An bú, con bé bú cả buổi chẳng được bao nhiêu, bây giờ nó chê em lắm rồi, gần như không bú sữa mẹ nữa, ngược lại thích uống sữa bột hơn, nó thích chị Vương hơn cả em." "Vậy thì em càng phải ở nhà bồi dưỡng tình cảm với con bé chứ." "Chị, em muốn đến công ty học thêm chút ít, em không muốn sau này để Hữu An thấy một người mẹ thất bại." Mạc Tử Hi nhìn Mạc Noãn, ánh mắt vô cùng kiên định.

Hôn nhân thất bại, nếu sự nghiệp cũng không có, vậy thì ngay cả chính cô cũng sẽ coi thường mình.

Cô không muốn mình trở thành một người đáng thương như vậy, muốn những người từng coi thường cô phải nhìn cô bằng con mắt khác.

Mạc Noãn thấy Mạc Tử Hi rất kiên quyết, cũng không khuyên nữa. "Được rồi, tùy em thôi.

Bây giờ công ty do Giản Nghị phụ trách, lát nữa chị sẽ gọi điện cho cậu ấy, bảo cậu ấy sắp xếp cho em.

Em muốn đến bộ phận nào?" "Em muốn đến phòng kinh doanh, bắt đầu từ vị trí một nhân viên bán hàng bình thường." "Em muốn đi bán nhà?

Không muốn làm tổng thanh tra phòng quan hệ công chúng của em nữa à?" Mạc Noãn kinh ngạc nhìn Mạc Tử Hi, hoàn toàn không ngờ cô lại đưa ra lựa chọn như vậy.

Mạc Tử Hi gật đầu, đây là quyết định mà cô đã suy nghĩ kỹ. "Công việc ở phòng quan hệ công chúng em đã làm rất lâu rồi, sớm đã quen tay, cũng không học được gì thêm nữa.

Em muốn đến các bộ phận khác để rèn luyện, với một thân phận hoàn toàn mới, không để người khác biết em là em gái của chị.

Em biết bán nhà có thể sẽ rất vất vả, nhưng Mạc thị làm về bất động sản, nhân viên bán hàng có thể tiếp xúc với đủ loại khách hàng, em chỉ có ở tuyến đầu mới học được nhiều thứ." Mạc Noãn biết lòng tự trọng của Mạc Tử Hi rất cao, trên người cũng có một sự kiên trì giống như ba, chỉ là trước đây toàn bộ đều đặt vào Đinh Duệ.

Bây giờ cô đã nghĩ thông, Mạc Noãn đương nhiên sẽ không ngăn cản. "Được, nếu em đã muốn đi thì cứ đi đi.

Chỉ là em phải chuẩn bị tâm lý, khi đến vị trí đó, thân phận của em sẽ không còn như trước nữa, em chỉ là một nhân viên rất bình thường, em phải tuân theo sự điều phối của tổng thanh tra Giang, nghe theo sự sắp xếp của một số quản lý cấp nhỏ, thậm chí là sự chèn ép cố ý của một số nhân viên cũ.

Sự chênh lệch này rất lớn đấy." "Yên tâm đi chị, em biết điều đó có nghĩa là gì." Mạc Tử Hi thản nhiên cười, trong mắt ánh lên một tia sáng rực rỡ. "Được rồi, xem ra em còn hiểu rõ hơn chị.

Chỉ là em cũng đừng quá gắng sức, dù sao em vẫn là mẹ của một đứa trẻ, lúc này nên dành nhiều tâm tư cho con hơn." Mạc Noãn nghĩ một lát, vẫn nhắc nhở. "Em biết mà, chị.

Chương 354

Em nhất định có thể cân bằng được, em có thể làm một người mẹ tốt, cũng có thể gầy dựng sự nghiệp của riêng mình." Mạc Noãn khó khăn lắm mới trải qua thêm vài ngày, tính đến nay đã được 23 ngày.

Trong thời gian đó, nhà họ Lục vẫn liên tục có người đến thăm, quà cáp trong nhà lại chất thành núi.

Mạc Noãn đã được chứng kiến sức ảnh hưởng của Lục Sâm, mỗi khi có chuyện vui gì là lại có người vắt óc tìm cách đến tặng quà, khiến lòng cô thấp thỏm không yên. "Mẹ, những thứ này không có vấn đề gì chứ ạ?" Tần Tuệ vỗ vai cô, biết cô đang lo lắng điều gì, giải thích: "Không sao đâu, những người mẹ cho vào cửa đa phần đều là học trò của ông nội và đồng đội của ba con.

Những người linh tinh khác mẹ cơ bản không cho vào.

Những món quà này cũng không phải loại quá quý giá, những món quý giá mẹ đều cho người trả lại rồi, con không cần quá lo lắng." "Vậy thì tốt rồi ạ." Kho chứa đồ đã đầy, Tần Tuệ đành cho người dọn dẹp, đem một số đồ không dùng đến tặng bạn bè hoặc quyên góp trực tiếp.

Không lâu sau, một người giúp việc ôm một thùng giấy từ trong đi ra. "Thưa bà, cái này hình như là quà do chủ tịch Mạc trước đây gửi tới, trước đó ông nội bảo chúng tôi để trong kho, bây giờ phải xử lý thế nào ạ?" Mạc Noãn vốn đang ngồi trên sofa, nghe thấy câu nói này liền đột ngột ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn thùng giấy đã bám bụi dưới đất.

Cô nhớ lại khoảng thời gian đó ba quả thật có cho người gửi không ít đồ đến, chỉ là lúc ấy quan hệ của họ vẫn chưa hòa hoãn, cô phát hiện ra liền từ chối ký nhận và trả lại ngay tại chỗ rất nhiều thứ.

Chắc hẳn cái này là từ trước khi cô phát hiện.

Tần Tuệ thấy Mạc Noãn như vậy, xua tay, "Cái này cứ để đây đã, cô đi làm việc khác đi." Sau khi người giúp việc rời đi, Mạc Noãn lập tức run rẩy mở thùng giấy ra.

Không phải thứ gì quý giá, toàn là quần áo trẻ con, rất nhỏ, chắc là cho trẻ sơ sinh mặc.

Chất liệu vô cùng mềm mại, kiểu dáng đa dạng, có cả kiểu cho bé trai và bé gái, vừa nhìn đã biết là được lựa chọn kỹ càng ở trung tâm thương mại.

Mạc Noãn siết chặt tay, mắt lập tức ươn ướt, nước mắt lã chã rơi xuống.

Ba của cô, hóa ra đã làm nhiều việc như vậy.

Cô không biết ông đã ôm tâm trạng gì để đi lựa chọn những bộ quần áo này.

Tần Tuệ nhìn thấy, trong lòng cũng có chút xúc động, bà ngồi xuống nhẹ nhàng ôm vai Mạc Noãn. "Tiểu Noãn, đừng như vậy, ba con cũng không hy vọng con lại vì ông ấy mà đau lòng buồn bã." "Mẹ, có phải con thật sự là một đứa con gái rất bất hiếu không, lúc ba mình mắc bệnh nan y mà vẫn đối xử tuyệt tình với ông ấy như vậy." "Đứa trẻ ngốc, đừng nghĩ như vậy, đó không phải bản ý của con.

Rất nhiều chuyện con không biết, trong hoàn cảnh đó đưa ra quyết định như vậy không thể trách con được." Trương Nhuế vốn đang ở trong bếp phụ Bạch Hòa Sinh, nghe một người giúp việc nói Mạc Noãn khóc liền vội vàng chạy ra.

Thấy Mạc Noãn ôm cánh tay Tần Tuệ, với tư cách là dì của cô, nhìn thấy cô và mẹ chồng hòa hợp như vậy, bà thật lòng vui mừng cho cô.

Bà bước tới vỗ vai cô, nói với giọng không mấy hài lòng: "Tiểu Noãn, con đã là mẹ của hai đứa trẻ rồi, còn động một chút là khóc, không sợ Niệm Niệm và Tiểu Mặc cười cho à." Mạc Noãn lau nước mắt, nói một cách trẻ con: "Cười thì cứ cười thôi, không có ai quy định làm mẹ rồi thì không được khóc." "Được rồi, mang hết quần áo này lên đi, cho Niệm Niệm và Tiểu Mặc mỗi ngày một bộ thay đổi, không thì trẻ con lớn nhanh, một thời gian nữa là không vừa nữa đâu." Nghe vậy, Mạc Noãn lập tức đứng dậy, "Đúng rồi, con đi tìm Niệm Niệm và Tiểu Mặc, để chúng nó khoảng thời gian này đều mặc quần áo ông ngoại mua." Nói rồi cô tùy tiện chọn hai bộ từ trong thùng rồi chạy lên lầu.

Tần Tuệ nhìn bộ dạng vội vàng của cô, bật cười lắc đầu, nhắc nhở: "Tiểu Noãn, Niệm Niệm đang ở trong thư phòng với ông nội, Tiểu Mặc ngủ rồi." Trương Nhuế cũng bất lực nói: "Con bé này sau khi kết hôn tính tình càng lúc càng không điềm tĩnh." Mạc Noãn đến thư phòng tìm Niệm Niệm trước.

Cửa thư phòng không khóa trong, Mạc Noãn đẩy nhẹ là mở.

Chỉ thấy bên cửa sổ, ông nội một tay bế Niệm Niệm, một tay cầm điện thoại, gương mặt rạng rỡ nụ cười, dường như toàn bộ tâm trí đều tập trung vào cuộc điện thoại đó, đến nỗi không hề phát hiện ra sự có mặt của cô. "A Minh, con mau về đi, đừng trì hoãn nữa.

Hơn một tuần nữa là tiệc đầy tháng của Niệm Niệm và Tiểu Mặc rồi, con có thể về chính là song hỷ lâm môn." Trong điện thoại không biết nói gì, chỉ nghe ông nội lại vui vẻ nói: "Niệm Niệm trông đáng yêu lắm, tính tình thì rất lớn, người thường nó còn chẳng thèm để ý, vừa nhìn đã biết là dòng dõi nhà họ Lục chúng ta.

Tiểu Mặc thì giống Tử Đồng lúc nhỏ, thích khóc, vừa bú sữa vừa khóc.

Hai đứa nhỏ đều rất đáng yêu." Nói rồi ông còn cúi đầu hôn lên trán Niệm Niệm, trên mặt mang theo một vẻ dịu dàng khác lạ. "Con trai, mấy năm nay thật sự vất vả cho con rồi." Mạc Noãn cả người cứng đờ, bên tai chỉ vang vọng hai chữ "A Minh".

Lục Minh sắp về rồi, cô đã có thể tưởng tượng ra, Lục Sâm khi nghe tin này sẽ vui mừng đến mức nào.

Đó không chỉ là anh cả của Lục Sâm, mà còn là ân nhân cứu mạng của anh, anh hy vọng người đó có thể bình an trở về hơn bất cứ ai.

Lục lão gia tử suốt cuộc gọi đều đặc biệt phấn khích, không hề phát hiện ra Mạc Noãn.

Mãi đến khi cúp điện thoại quay người lại mới thấy Mạc Noãn đang đứng ở cửa, ông hơi ngẩn ra. "Ông nội, anh cả thật sự sắp về rồi ạ?

Chuyện bên đó đều giải quyết xong rồi sao ạ?" Mạc Noãn nén lại sự kích động trong lòng, xác nhận lại lần nữa.

Ông nội chỉ vào cánh cửa sau lưng cô, ra hiệu cô đóng cửa lại.

Mạc Noãn mặt lộ vẻ vui mừng, lập tức đóng cửa thư phòng lại, rồi đi đến bên cạnh ông nội. "Chuyện bên A Minh đã xử lý gần xong rồi, thế lực chủ chốt của băng nhóm tội phạm đó về cơ bản đã bị tiêu diệt, nó với tư cách là nội gián quan trọng nhất cũng nên công thành thân thoái rồi.

Công việc dọn dẹp sau đó nó không cần tham gia, chắc sẽ về vào khoảng thời gian đầy tháng của hai đứa nhỏ." "Tốt quá rồi, lần này cả nhà cuối cùng cũng có thể đoàn tụ." Mạc Noãn nở một nụ cười rạng rỡ.

Ông nội tâm trạng cũng kích động, nụ cười trên mặt không sao che giấu được, hoàn toàn khác với hình tượng nghiêm túc thường ngày của ông. "Chuyện này cháu tạm thời cũng đừng để người khác biết, A Minh một ngày chưa về đến nhà, vẫn luôn có thể có biến cố.

Dù sao thế lực tàn dư của bọn chúng vẫn còn, bây giờ chỉ là phân tán ra thôi, nó vẫn chưa hoàn toàn an toàn." Nghe vậy, nụ cười trên mặt Mạc Noãn lập tức cứng lại, có chút căng thẳng hỏi: "Vậy không có ai bảo vệ anh cả ạ?" Ông nội cười cười, dừng lại vài giây mới nói: "Yên tâm đi, ông cũng chỉ nói vậy thôi, không muốn để họ có một chút khả năng đau lòng nào nữa.

A Minh có thể sống sót trong hoàn cảnh như vậy, lại còn lập công lớn trong việc tiêu diệt toàn bộ bọn chúng, không đến nỗi không thể trở về nhà của mình.

Ông tin nó nhất định sẽ trở về." Đối với điểm này, ông nội rất có lòng tin.

Cháu trai do chính tay mình bồi dưỡng ưu tú đến mức nào ông biết rõ hơn ai hết, nếu không ban đầu cũng sẽ không bị cấp trên lựa chọn đi chấp hành một nhiệm vụ có đi không có về như vậy.

Và nó đã thành công, thành công tiêu diệt tên trùm ma túy lớn đã làm hại đất nước hơn mười năm.

Chương 355

Nó là niềm tự hào của cả nhà họ Lục.

Mạc Noãn vốn định thay quần áo cho hai bé con, không ngờ lại nghe được một tin tức như vậy, cả người lập tức trở nên kích động, quên cả mục đích ban đầu.

Thấy Niệm Niệm đã ngủ, cô bế thẳng con bé vào phòng.

Lúc xuống lầu, Tần Tuệ và Trương Nhuế đang bàn bạc chuyện tiệc đầy tháng cho hai đứa trẻ.

Nghe ý của họ, dường như muốn tổ chức một bữa tiệc thật lớn ở khách sạn.

Thấy cô đi xuống, Tần Tuệ hỏi: “Tiểu Noãn, con thay quần áo cho các cháu xong rồi à?” Mạc Noãn lắc đầu, nghĩ lại một loạt hành động vừa rồi của mình, cô có chút ngại ngùng: “Con chưa thay cho chúng, để mai đi ạ.

Con giặt quần áo qua một nước rồi phơi nắng đã, dù sao cũng để lâu như vậy rồi, sợ có nhiều vi khuẩn.” Tần Tuệ cười: “Cuối cùng con cũng không hồ đồ.

Vừa rồi mẹ và dì con còn đang nói về vấn đề này, nhưng con chạy nhanh quá.

À đúng rồi, chúng ta đang bàn chuyện tiệc đầy tháng cho hai đứa, dự định chọn một trong hai khách sạn lớn là Minh Châu và Cẩm Tú, con có ý kiến gì khác không?

Con cứ nói hết ra để mẹ sắp xếp người đi chuẩn bị.” Hai khách sạn này Mạc Noãn đều biết, đều là khách sạn năm sao ở thành phố A.

Thế này thì xa hoa quá rồi.

Mạc Noãn nhớ lại lời ông nội nói, Lục Minh bây giờ vẫn chưa hoàn toàn an toàn, điều đó có nghĩa là càng ít lộ diện càng tốt cho anh.

Nếu tổ chức ở khách sạn lớn như vậy thật sự không thích hợp.

Hơn nữa, nhà họ Lục lúc này cũng không nên quá phô trương, tránh để kẻ có ý đồ xấu nhân cơ hội gây sự.

Mạc Noãn im lặng hồi lâu, Tần Tuệ lại hỏi: “Tiểu Noãn, con đang nghĩ gì vậy, mẹ hỏi con đó?” Mạc Noãn nghiêm túc nhìn Tần Tuệ: “Mẹ, con đã suy nghĩ kỹ rồi, tiệc đầy tháng của Niệm Niệm và Tiểu Mặc không cần quá phô trương đâu ạ, đơn giản một chút là được.

Con không định tổ chức lớn, chỉ muốn cả nhà mình quây quần ăn một bữa tối là được rồi.

Bọn trẻ mới được một tháng, không thích hợp để làm rùm beng như vậy, vừa mệt chúng, vừa mệt chúng ta.” Tần Tuệ không đồng tình nhìn Mạc Noãn: “Thế không được, theo phong tục ở thành phố A chúng ta, tiệc đầy tháng phải tổ chức thật lớn, huống hồ hai đứa bé này còn là chắt của nhà họ Lục, không có lý do gì lại không tổ chức cho đàng hoàng.

Con cứ yên tâm ở nhà, mọi chuyện mẹ sẽ lo liệu ổn thỏa.

Lục thị có rất nhiều nhân tài về phương diện này, đến lúc đó mẹ sẽ để họ lên kế hoạch thật tốt.

Mẹ nhất định phải để tất cả mọi người biết rằng nhà họ Lục chúng ta có hậu duệ rồi.

Nếu con lo làm phiền hai đứa nhỏ thì càng không thành vấn đề.

Đâu phải ai cũng được nhìn chúng.

Rất nhiều nghi thức chúng ta sẽ tổ chức ở nhà lớn, chỉ có tiệc rượu mới ở trong thành phố thôi.

Những chuyện này mẹ và dì con đã bàn bạc xong cả rồi.” Mạc Noãn thấy Tần Tuệ kiên quyết, đành nhìn sang Trương Nhuế.

Lúc này Trương Nhuế đương nhiên sẽ không giúp Mạc Noãn, suy nghĩ của bà giống hệt Tần Tuệ, muốn tổ chức cho hai đứa trẻ một bữa tiệc đầy tháng thật hoành tráng.

“Mẹ, con cũng không muốn hai người vất vả.

Chúng ta đợi chúng tròn một tuổi rồi hẵng tổ chức lớn được không ạ?

Bây giờ tổ chức, đến lúc thôi nôi lại tổ chức nữa thì phiền phức lắm.” “Có sao đâu, nhà họ Lục chúng ta không thiếu mấy đồng tiền đó.

Đầy tháng tổ chức lớn, thôi nôi quy mô chắc chắn sẽ còn lớn hơn.

Hơn nữa còn phải đợi 11 tháng nữa, mẹ không đợi được đâu.” Tần Tuệ chẳng hề để tâm, lời nói trong ngoài đều tràn đầy sự mong đợi về tiệc đầy tháng.

Mạc Noãn cảm thấy hơi buồn bực trong lòng.

Thấy dì và mẹ chồng đang hăng hái bàn bạc, cô cũng không tiện nói thêm gì nữa, định bụng tối nay sẽ nói với Lục Sâm, để Lục Sâm thuyết phục họ.

Đúng lúc này, ông nội cũng từ trên lầu đi xuống.

Tần Tuệ vui vẻ nói cho ông nội biết ý định của mình.

Ông nội nghe xong, im lặng một lúc lâu, nhíu đôi lông mày hoa râm lại, thở dài một hơi rồi mới nói: “A Tuệ, ta có thể hiểu được tâm trạng của con.

Nhưng gần đây tình hình bên quân đội không được ổn định cho lắm, bên phía Nam Triết cũng có một vài rắc rối ngầm.

Lúc này vẫn không nên quá phô trương, tránh xảy ra sai sót gì.

Cứ để cả nhà ăn một bữa cơm ở nhà là được rồi.

Con muốn tổ chức lớn thì còn nhiều cơ hội, hôn lễ của A Sâm và Tiểu Noãn cũng nên đưa vào lịch trình rồi.

Một năm này nói khó khăn chứ thực ra chớp mắt là qua thôi.

Đợi đến lúc thôi nôi rồi hẵng nói.” Mạc Noãn nhìn ông nội nói chuyện một cách nghiêm túc, trong lòng có chút buồn cười.

Điểm này của Lục Sâm đúng là di truyền từ ông nội.

Tần Tuệ trước giờ luôn đặt đại cục lên hàng đầu.

Mặc dù không vui lắm, nhưng ông nội đã nói vậy, bà cũng không tiện phản bác nữa, thế là mọi chuyện được quyết định như vậy.

Lúc Lục Sâm trở về không thấy bóng dáng Mạc Noãn đâu.

Hai nhóc con lúc này lại đang thức.

Chương 356

Nắm tay nhỏ của Tiểu Mặc đặt ngay bên miệng Niệm Niệm, còn cô bé Niệm Niệm thì chóp chép miệng, ôm lấy nắm đấm của anh trai mà mút một cách ngon lành.

Lục Sâm có chút buồn cười, nhẹ nhàng gỡ tay Tiểu Mặc ra, chọc vào chóp mũi nhỏ của con gái, dịu dàng nói: “Không được học theo anh con, không được tùy tiện mút tay, có vi khuẩn.

Có phải đói rồi không, ba đi pha sữa bột cho các con ngay đây.” Hai đứa bé đương nhiên không biết trả lời.

Lục Sâm đứng dậy đi tìm bình sữa, pha sữa bột cho hai nhóc ăn.

Hai nhóc con vừa ngậm vào một ngụm đã nhổ thẳng núm vú ra, mỗi đứa quay mặt nhỏ sang một bên, một trái một phải, dáng vẻ giống hệt nhau khiến Lục Sâm dở khóc dở cười, không nhịn được mà véo nhẹ má của chúng: “Hai đứa nhóc này sao lại kén ăn thế, chị Hữu An nhà các con thích uống sữa bột nhất đấy, sao bây giờ các con lại không thèm động đến một giọt vậy.” “Ủa, Lục Sâm, anh về lúc nào thế?” Mạc Noãn từ ngoài cửa bước vào.

Lục Sâm quay người nhìn Mạc Noãn, nói: “Anh vừa mới về.

Noãn Noãn, em đi đâu vậy?

Các con có phải đói rồi không, vừa rồi Niệm Niệm còn gặm cả nắm đấm của Tiểu Mặc nữa.” “Em vừa qua chỗ dì nói chuyện một lát.

Anh yên tâm đi, chúng không đói đâu, mười lăm phút trước em mới cho chúng ăn xong.” Lục Sâm bất mãn nhìn hai đứa con, nghiêm túc giáo huấn: “Đã không đói thì không được mút tay, không vệ sinh.

Tiểu Mặc, con là anh trai, con phải làm gương, bản thân không được mút, cũng không được đưa tay mình cho em gái mút.

Sau này nếu để ba thấy tình hình này một lần nữa, ba sẽ phạt các con đó.” Hai nhóc con không biết có hiểu hay không.

Tiểu Mặc nắm chặt nắm tay lại, vẫn giơ cao qua đầu như mọi khi.

Còn bé Niệm Niệm thì lịch sự ngáp một cái, khóe miệng khẽ nhếch lên.

“Các con như vậy là ba coi như các con đồng ý rồi nhé.” Lục Sâm cứ thế trêu chọc hai đứa con mà không nhận ra sắc mặt Mạc Noãn đang dần thay đổi.

Cô cảm thấy địa vị của mình thật sự bị đe dọa.

Trước kia Lục Sâm về nhà không thấy cô, chắc chắn sẽ đi tìm cô ngay lập tức.

Bây giờ thì hay rồi, không tìm cô thì thôi, thậm chí cô vào đây lâu như vậy, ngoài câu hỏi ban đầu, ánh mắt anh cứ dán chặt vào hai đứa trẻ.

Mạc Noãn không nói một lời, quay người ra khỏi phòng ngủ, xuống lầu xem tivi cùng mọi người.

Vì sắp hết cữ, Mạc Noãn đã được phép xem tivi vài phút.

Trương Nhuế khá hiểu Mạc Noãn, vừa nhìn thấy cô như vậy đã cảm thấy có gì đó không bình thường, bà kỳ lạ nhìn cô: “Tiểu Noãn, chị Trương nói A Sâm về rồi, sao con lại xuống đây?” Mạc Noãn gật đầu: “Anh ấy về rồi, chỉ là bây giờ đang chơi với hai đứa nhỏ nên con xuống đây.” “À đúng rồi, trong bếp vẫn còn hâm nóng cơm canh của nó, con bưng lên cho nó đi.” Trương Nhuế lại nói.

“Không cần phiền phức vậy đâu ạ.

Anh ấy chắc cũng không đói lắm, vừa về đã đi trêu con rồi.

Đợi anh ấy đói, anh ấy sẽ tự xuống ăn.” Dù Mạc Noãn nói tự nhiên đến đâu, Trương Nhuế cũng phát hiện ra tâm trạng cô không ổn.

Nhìn dáng vẻ buồn bực không vui của cô, bà vừa nhìn đã biết có chuyện gì: “Con bé này, chẳng lẽ con ghen với hai đứa nhỏ đấy à?” “Không có đâu ạ.” Mạc Noãn nhất quyết không thừa nhận.

Nghe vậy, Tần Tuệ quả quyết nói: “Chắc chắn là vậy rồi.

Mọi khi giờ này làm sao nó chịu xuống đây ngồi với mấy người già chúng ta, hôm nay đúng là chuyện lạ xưa nay.” “Mẹ, tại mọi người quản nghiêm quá, con vừa xuống là bị mọi người đuổi lên ngay.” “Chúng ta chỉ đuổi con ban ngày thôi, buổi tối đến cái bóng của con còn không thấy.

Giờ này mọi khi con đã lo sốt vó chuyện bữa tối của A Sâm rồi, làm gì có thời gian rảnh rỗi mà quan tâm đến chúng ta.” Tần Tuệ trêu chọc.

“Mẹ, con thấy mẹ với dì gần đây đúng là rảnh rỗi quá rồi, toàn thích lấy con ra làm trò cười.” Trương Nhuế gõ nhẹ lên trán Mạc Noãn: “Đó cũng là do con cho cơ hội chứ, không thì chúng ta muốn tìm cũng chẳng tìm được.” Mạc Noãn hừ một tiếng, đứng dậy: “Không nói với mọi người nữa, con vào bếp dọn cơm đây.” “Thấy chưa, giận thì giận, nhưng cuối cùng vẫn thương A Sâm, mẹ nhìn thấu rồi.” Cho đến khi Mạc Noãn đi khuất, cô vẫn nghe thấy tiếng cười của Tần Tuệ.

Ở nơi không có ai, cô không nhịn được mà bực bội dậm chân một cái.

Bây giờ cô quả thật đã bị Lục Sâm nắm trong lòng bàn tay, ứng nghiệm với dự cảm lúc mới đăng ký kết hôn.

Cơm canh trong nhà thật ra vẫn luôn được hâm nóng.

Mạc Noãn xem qua, thấy thức ăn hơi nguội, lại cho vào lò vi sóng hâm lại.

Vừa đặt một đĩa thức ăn vào, một bàn tay lớn đã vòng qua eo cô.

Hơi thở quen thuộc ập đến, khóe miệng Mạc Noãn khẽ cong lên, yên tâm tựa vào lồng ngực ấm áp của anh.

Một lúc sau, Lục Sâm hỏi: “Noãn Noãn, nghe mẹ và dì nói, em ghen với các con à?” Mạc Noãn đẩy Lục Sâm ra, sau đó lấy thức ăn trong lò vi sóng ra, bực bội nói: “Đừng nghe họ nói linh tinh, không có chuyện đó đâu.” “Không có sao?

Vậy tại sao em lẳng lặng xuống lầu mà không nói với anh một tiếng?” Lục Sâm đâu có tin lời cô nói, tính cách của cô bây giờ anh đã nắm khá rõ rồi.

“Lục Sâm, sao anh lắm lời thế, rốt cuộc anh có ăn cơm không, không ăn thì em đổ đi luôn đây.” Được rồi, đây là xấu hổ hóa giận đây mà.

Lục Sâm cười cười: “Đương nhiên là phải ăn rồi, đây là do Noãn Noãn nhà chúng ta tự tay hâm nóng, mặt mũi này nhất định phải nể.” Mạc Noãn không nhịn được mà khẽ nhếch môi.

Cô ngồi xuống đối diện Lục Sâm, chống cằm nhìn anh ăn cơm.

Động tác của Lục Sâm luôn tao nhã như vậy, nhanh mà không thô lỗ, cũng không biết anh làm thế nào, tóm lại là khiến người ta nhìn rất thuận mắt.

Trong lúc Mạc Noãn đang suy nghĩ miên man, Lục Sâm gắp một miếng thịt bò đặt vào miệng cô.

Cô ngẩn ra một chút, rồi vui vẻ ăn.

“À đúng rồi, Lục Sâm, hôm nay mẹ và mọi người đã bàn xong tiệc đầy tháng cho hai đứa rồi, dự định chỉ ăn một bữa cơm gia đình ở nhà thôi.” Tay cầm đũa của Lục Sâm khựng lại, anh hơi nhíu mày nhìn Mạc Noãn: “Đơn giản vậy thì không được.” Mạc Noãn hôm nay vốn dĩ rất phấn khích, định bụng đợi Lục Sâm về sẽ báo cho anh biết tin anh cả sắp về.

Nhưng người đàn ông này vừa về đã chỉ lo cho hai đứa con, khiến cô có chút bực mình.

Vì vậy, bây giờ cô không định nói cho anh biết nữa, coi như cho anh một bất ngờ cũng không tồi.

Thế là, Mạc Noãn nhún vai: “Em thấy rất tốt mà, đỡ phiền phức.

Chương 357

Em nghe ông nội nói, hình như là tình hình bên quân đội không ổn định, cụ thể ông cũng không nói rõ.

Mẹ ban đầu cũng không đồng ý, sau nghe ông nói vậy cũng đành phải đồng ý.

Dù sao em cũng không có ý kiến, nếu anh có ý kiến thì có thể tìm ông nội đề nghị.” Chuyện này Lục Sâm đương nhiên sẽ không làm.

Chuyện ông nội đã quyết định thì căn bản không có đường lùi, anh nói cũng bằng thừa.

Im lặng vài giây, Lục Sâm nghiêm túc nói: “Noãn Noãn, hình như anh lại để em và các con chịu thiệt thòi rồi.” Mạc Noãn không thích dáng vẻ tự trách của anh, cô bĩu môi, giả vờ không vui nói: “Làm gì có chuyện đó.

Ông nội đã nói rồi, bảo chúng ta mau chóng tổ chức hôn lễ.

Anh không quên chuyện này đấy chứ?

Em đã giúp anh sinh cả con rồi đấy.” Lục Sâm cười: “Bà Lục, em cứ yên tâm, chuyện này anh đã có sắp xếp rồi.” “Được rồi, mau ăn cơm đi, em lên xem hai đứa nhỏ trước.” “Chúng ngủ rồi, em ngồi ăn với anh xong rồi hẵng lên.” Lục Sâm kịp thời nắm lấy tay Mạc Noãn.

Mạc Noãn lại thấy hơi bực mình trong lòng, cô đưa tay lên véo má Lục Sâm: “Thì ra anh đợi chúng ngủ rồi mới xuống à.

Em thấy bây giờ trong mắt anh thật sự chỉ có chúng thôi, em đã bị anh cho ra rìa rồi.

Ban đầu còn nói không thích con trai, em thấy bây giờ anh đâu có như vậy, con trai con gái đều là bảo bối trong mắt anh, vị trí trong lòng anh đều xếp trước em.” Lục Sâm buồn cười nhìn Mạc Noãn: “Em làm gì mà ghen với hai đứa trẻ còn chưa cai sữa chứ, lại còn là do chính em sinh ra.

Chúng còn nhỏ như vậy, lại không biết nói, anh đương nhiên phải để tâm nhiều hơn.

Chỉ có thường xuyên giao lưu với chúng, mới biết được cơ thể chúng có bình thường hay không.

Anh làm ba, ban ngày không thể chăm sóc chúng, buổi tối về đương nhiên phải nói chuyện với chúng nhiều hơn một chút, nếu không thì thật quá đáng.” Mạc Noãn mím môi không nói, cô cũng cảm thấy đôi lúc mình thật sự rất vô cớ.

“Thật ra anh cũng lo chúng khó chịu ở đâu đó.

Con cái là cục thịt từ trên người mẹ rơi xuống, đến lúc đó người đau lòng nhất chính là em.” Con của mình, phải tự mình kiểm chứng thì anh mới có thể hoàn toàn yên tâm.

Sáng nay anh còn xem trên tin tức thấy một cậu bé bốn tuổi đột tử ở trường mẫu giáo, làm anh cứ lo ngay ngáy.

Mạc Noãn lí nhí nói: “Đừng nói với em nữa, em không muốn nói chuyện với anh.” Nói gì làm gì cũng sai, chỉ có mình anh là đúng.

Nhìn dáng vẻ bướng bỉnh của Mạc Noãn, Lục Sâm thật sự không nhịn được mà bật cười thành tiếng: “Noãn Noãn nhà chúng ta thật là càng ngày càng đáng yêu.” Ăn cơm xong, hai người lên lầu.

Hai bé con hoàn toàn không biết mẹ mình đang ghen với chúng, ngủ rất say sưa, thậm chí còn phát ra tiếng “chít chít” khe khẽ.

Mạc Noãn đi tới, cúi đầu hôn lên má của mỗi đứa: “Đúng là hai con heo con, ngủ say quá.” Có lẽ vì trong lòng có sự mong đợi, lại có lẽ đã thành thói quen, Mạc Noãn cảm thấy tuần lễ tiếp theo trôi qua đặc biệt nhanh.

Chẳng mấy chốc cô đã hết cữ, cũng đến ngày tiệc đầy tháng của hai bé con.

Bạch Tịch và Hứa Chi Lam biết không tổ chức tiệc lớn cũng từ thành phố A vội vã tới.

Lúc Lục Sâm thức dậy, Mạc Noãn cũng đã dậy.

Cô tự tay thắt cà vạt cho anh, rồi hôn lên má anh một cái, dịu dàng dặn dò: “Lục Sâm, hôm nay về sớm nhé.” Lục Sâm trong lòng đương nhiên là vui vẻ: “Yên tâm đi, anh nhất định sẽ về sớm.

Hôm nay là ngày đầy tháng của các con mà.” “Vâng, em có chuẩn bị bất ngờ cho anh.” Mạc Noãn nghiêm túc nói.

Lục Sâm khó hiểu kéo tay cô xuống, tò mò hỏi: “Bất ngờ gì vậy?” Mạc Noãn đẩy anh ra khỏi phòng ngủ: “Đã nói là bất ngờ rồi, sao có thể nói trước cho anh được.

Chiều về nhà sớm là biết thôi.” Lục Sâm nhướng mày: “Được, vậy anh sẽ về sớm.” Mạc Noãn từ sáng sớm đã chọn cho hai bé con hai bộ quần áo rực rỡ, đều là do Mạc Bình Sơn mua, Mạc Noãn rất hài lòng.

Chuyện bếp núc đã có ông nội và Bạch Hòa Sinh hai đầu bếp chính, căn bản không cần họ lo lắng.

Ăn trưa xong, Mạc Noãn, Tần Tuệ, Trương Nhuế, và dì Mai bốn người cùng nhau tắm cho hai bé con.

Đây là việc hai nhóc thích nhất.

Ngay cả Niệm Niệm có chút lười biếng cũng trở nên hoạt bát vào lúc này.

Khi người lớn đỡ đầu cho bé, đôi chân nhỏ của bé cứ đạp đạp trong chậu tắm, vô cùng đáng yêu.

Cơ thể của các bé còn rất yếu ớt, mỗi lần tắm đều là một người đỡ nửa thân trên, một người kỳ cọ.

Mạc Noãn và Tần Tuệ giúp bé Niệm Niệm tắm rửa.

Vừa chạm vào bắp chân nhỏ của cô bé, cô bé đã phát ra tiếng cười "khúc khích".

Tuy âm thanh không lớn lắm, nhưng đúng là đã phát ra tiếng cười.

"Mẹ, Niệm Niệm đang cười phải không ạ?" Tần Tuệ cũng ngẩn ra một lúc mới phản ứng lại: "Hình như vậy." "Niệm Niệm ngoan của mẹ, cười cho mẹ nghe một lần nữa nào." Mạc Noãn cố ý cù vào lòng bàn chân cô bé.

Quả nhiên, cô bé lại cười, lần này tiếng cười lớn hơn một chút so với lúc nãy, tất cả mọi người đều nghe thấy.

Dì Mai dừng động tác lau người lại: "Ghê thật, Niệm Niệm nhà chúng ta mới một tháng tuổi đã cười thành tiếng rồi.

Sau này lớn lên nhất định là một đứa trẻ thông minh." "Dì Mai, đa số trẻ con khi nào thì cười thành tiếng ạ?" "Tình hình chung là phải hai ba tháng, muộn hơn thì thời gian sẽ lâu hơn." Dì Mai nói rồi cũng thử chọc Tiểu Mặc.

Nhưng cậu nhóc dù chọc thế nào cũng không cười, chỉ mở to đôi mắt tròn xoe láo liên.

"Thằng bé này, trước giờ nó luôn là đứa hoạt bát nhất, sao lúc này lại ngược lại, bắt đầu ra vẻ trầm tư rồi." Lời của Trương Nhuế vừa dứt, mọi người đều bật cười.

Tắm xong, hai bé con đều được thay quần áo mới màu đỏ, đội mũ tròn nhỏ, trông rất đáng yêu, ai cũng muốn bế chúng một chút.

Khoảng bốn giờ chiều, Lục Sâm trở về, đương nhiên là bế bé Niệm Niệm trong lòng rồi mới đến tìm cô.

Lục Minh vẫn chưa về, Mạc Noãn không khỏi lo lắng trong lòng, cả người cứ như người mất hồn, cũng chẳng có tâm trí đâu mà đi “tranh giành tình cảm” với con gái mình.

Chương 358

"Sao vậy, Noãn Noãn?

Thấy em cứ như người mất hồn, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?" Lục Sâm có chút lo lắng hỏi.

"Không có." Mạc Noãn gượng gạo nhếch môi.

Lục Sâm nhấc tay Niệm Niệm lên, xoa lên mặt Mạc Noãn, rồi nói với cô bé trong lòng: "Bảo bối, mau nói với mẹ, hôm nay là ngày kỷ niệm đầy tháng của con, phải vui lên chứ." Mạc Noãn bật cười, nũng nịu liếc Lục Sâm một cái: "Đừng trẻ con nữa, Niệm Niệm có hiểu anh đang nói gì đâu." Lời Mạc Noãn vừa dứt, bé Niệm Niệm đã "khúc khích" cười thành tiếng.

Cả người Lục Sâm đều sững sờ, không thể tin được nhìn cô con gái nhỏ trong lòng, thấy khóe miệng con bé vẫn đang toe toét, anh kích động nói với Mạc Noãn: "Noãn Noãn, em có nghe thấy Niệm Niệm cười không?

Con bé còn nhỏ như vậy mà đã cười thành tiếng rồi." Mạc Noãn cũng không nhịn được mà nhìn xuống con gái, xác định rằng con bé quả thực đã cười lần nữa: "Buổi trưa lúc tắm cho con bé nó đã cười rồi, nhưng sau đó mọi người trêu nó mãi mà nó không cười, giờ lại cười rồi." Lục Sâm vui mừng ra mặt, dùng cằm mình cọ vào người cô bé.

Cô bé có lẽ cảm thấy nhột, vừa rụt cổ vừa cười, tiếng cười trong trẻo vô cùng, khiến hai người làm cha làm mẹ tan chảy cả trái tim.

"Con bé này, vẫn kén người như vậy." Mạc Noãn sờ sờ vành tai nhỏ của Niệm Niệm.

“Đó là đương nhiên, con gái anh đâu phải người bán nụ cười, gặp ai cũng cười.

Đương nhiên là phải cười với người thân nhất của mình rồi, đúng không nào, Niệm Niệm?” “Khúc khích.” Cô bạn nhỏ Lục Niệm rất nể mặt mà lại cười.

Mạc Noãn cũng không nhịn được mà bật cười, bị một lớn một nhỏ này chọc cho vui vẻ.

Nhân lúc Lục Sâm không để ý, Mạc Noãn lén đi tìm ông nội: “Ông ơi, sao vậy ạ?

Tại sao anh cả vẫn chưa về?” Ông nội vỗ vai Mạc Noãn: “Yên tâm đi, bên phía A Minh có việc đột xuất nên bị chậm một chút.

Thằng bé bây giờ đã trên đường rồi, khoảng một tiếng nữa là đến thôi.

Cứ dọn thức ăn lên bàn trước đi, chúng ta cứ ăn trước, đừng quan tâm đến nó, kẻo mọi người lại nghi ngờ.” “Vậy thì tốt quá rồi ạ.” Cho đến lúc khai tiệc, vẫn không thấy bóng dáng Lục Minh đâu.

Ăn được một lúc, một người giúp việc vội vã chạy lên: “Ông chủ, cậu Lý ở phòng cảnh vệ gọi điện đến hỏi, nói hôm nay nhà họ Lục có mời họ hàng nào đến không?

Nếu có thì bên đó sẽ cho qua.” Mạc Noãn khựng tay cầm đũa lại.

Lục Sâm ngồi bên cạnh cô khẽ nhíu mày, cảm thấy hôm nay cô có chút kỳ lạ.

Ông nội gật đầu với người giúp việc: “Ừ, là ta mời, bảo cậu Lý cứ cho qua đi.” “Ba, hôm nay còn mời người khác nữa à?

Sao trước đó con không nghe ba nói?

Hơn nữa chúng ta đã bắt đầu ăn rồi, ba nói sớm thì chúng ta đã đợi một chút.” Tần Tuệ cảm thấy như vậy có chút thất lễ.

Ông nội xua tay: “Chúng ta cứ ăn phần chúng ta, người nhà cả, không cần khách sáo như vậy.” Tần Tuệ lại nghĩ mãi không ra, là ai có thể khiến ông nội coi như người nhà.

Lục Sâm trong nháy mắt đã hiểu ra chuyện gì.

Anh gần như không thể kìm nén được sự kích động trong lòng, thầm nắm chặt tay Mạc Noãn, nhìn cô không chớp mắt, run rẩy hỏi: “Noãn Noãn, đây chính là bất ngờ em muốn cho anh sao?” Mạc Noãn gật đầu, nhưng trong lòng lại có chút chua xót.

Dù sao cũng đã rời đi nhiều năm, ngay cả về nhà cũng cần người thông báo mới được vào.

Tần Tuệ cũng nghe thấy cuộc đối thoại của Lục Sâm và Mạc Noãn, không nhịn được hỏi: “Bất ngờ gì?

Chẳng lẽ người đó là do Tiểu Noãn mời đến.” Lục Nam Thiên cảm thấy lúc này cũng không cần che giấu nữa.

Ông cũng mới nghe chuyện này vào buổi sáng, lúc đó ông chấn động đến mức gần như đứng không vững, cứ ngỡ mình nghe nhầm, phải xác nhận lại mấy lần mới chấp nhận được sự thật này.

Trước kia tuy có nghi ngờ, nhưng vẫn không dám chắc chắn, đến lúc xác nhận lại lần nữa mới càng thấm thía được tư vị trong đó.

“A Tuệ, con đừng kích động, là…” *Loảng xoảng.* Lời của Lục Nam Thiên còn chưa nói xong, chiếc bát trong tay Tần Tuệ đã rơi xuống.

Bà ngơ ngác nhìn về phía xa, mọi người cũng thuận theo ánh mắt của bà nhìn về phía cửa.

Chỉ thấy một người đàn ông đang từ ngoài cửa bước vào.

Anh có ngũ quan tinh xảo, trông rất giống Lục Sâm, chỉ có điều đường nét trên khuôn mặt có phần lạnh lùng, làn da cũng hơi ngăm đen, toàn thân toát lên vẻ phong trần mệt mỏi.

Lúc này, khóe miệng anh khẽ nhếch lên, không rõ ràng lắm, nhưng đúng là đang cười.

Tần Tuệ không thể tin được nhìn Lục Minh, há miệng ra, nhưng không thể thốt ra được một chữ nào.

Ai đó hãy nói cho bà biết đây rốt cuộc là chuyện gì?

Con trai bà không phải đã mất sáu năm rồi sao, sao bây giờ lại đột nhiên xuất hiện.

Không, con trai bà chưa chết, lúc này đang sống sờ sờ đứng ở phía không xa.

Trong khoảnh khắc Tần Tuệ còn đang sững sờ, Lục Minh đã đi đến bên cạnh bà, nhẹ nhàng ôm lấy vai bà: "Mẹ, con về rồi." Tần Tuệ từ từ đứng dậy khỏi ghế, đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt Lục Minh, nước mắt không kìm được cứ tuôn rơi.

Người phụ nữ luôn mạnh mẽ ở công ty, cởi bỏ lớp hào quang cũng chỉ là một người mẹ rất bình thường.

Bà cảm thấy tim mình đang run rẩy, nói cũng không còn lưu loát nữa: "A Minh, thật sự… là con sao?" Lục Minh một tay nhẹ nhàng nắm lấy tay Tần Tuệ, đặt lên người mình, tay kia lau nước mắt cho bà, khẽ gật đầu, trịnh trọng nói: "Vâng, mẹ, là con.

Con trai bất hiếu, mấy năm nay đã để mẹ phải đau lòng rồi." Dưới tay là một mảng ấm áp, Tần Tuệ cuối cùng cũng xác định đây không phải là mơ, mà là hiện thực.

"Con trai trời đánh, con thật sự đã làm mẹ đau thấu tim gan." Tần Tuệ nhớ lại nỗi đau xé lòng khi tin tử được báo về, đã khóc vì anh biết bao nhiêu nước mắt, đến tận bây giờ vẫn còn cảm thấy tim đập nhanh vì sợ hãi, nhưng cuối cùng lại phát hiện đây là một lời nói dối động trời.

Không cần nghĩ cũng biết con trai bà được cử đi làm nhiệm vụ, đó chỉ là chiêu giả chết.

Tần Tuệ càng nghĩ càng thấy không thoải mái trong lòng.

Mặc dù rất rõ ràng có những quy định mà con trai mình cũng không thể làm trái, nhưng vẫn không nhịn được mà nắm chặt tay thành quyền, đấm nhẹ lên vai Lục Minh, chỉ có điều lực đạo nhẹ bẫng.

Chương 359

Lục Minh cũng không biết phải an ủi mẹ mình thế nào, khóe miệng vẫn luôn mỉm cười nhìn Tần Tuệ.

Tần Tuệ đánh một lúc rồi dừng lại, từ trên xuống dưới kiểm tra Lục Minh một lượt, có những lời nói vẫn theo thói quen buột miệng thốt ra: “Mấy năm nay con sống có tốt không?” Lục Minh không trả lời trực diện: “Mẹ không cần lo lắng, con bây giờ đã bình an trở về rồi.” Tần Tuệ xót xa vuốt ve mặt anh: “Mẹ nhớ năm đó con chỉ đen hơn A Sâm một chút thôi, bây giờ con đen hơn nó nhiều quá, cũng không còn giống nó như vậy nữa.” Trước kia hai anh em đứng cạnh nhau nhìn từ xa cứ như một người, bây giờ khác biệt quá lớn.

“Đàn ông đen một chút không sao đâu ạ.” Lục Minh cười nhạt.

“Ai nói không sao, đen quá vợ cũng khó tìm.

Con có đẹp trai đến mấy thì có ích gì, ai sẽ thích một người đàn ông như cục than chứ.” Tần Tuệ không vui nói.

Khung cảnh đoàn tụ vốn dĩ rất cảm động, vì một câu nói này của Tần Tuệ mà mọi người đều không nhịn được bật cười.

Lục Tử Đồng cũng đứng dậy, lặng lẽ nhảy lên lưng Lục Minh.

May mà Lục Minh thân thủ nhanh nhẹn đỡ được cô nên cô mới không bị ngã xuống.

“Anh cả, thì ra anh vẫn luôn ở đây à.

Lúc anh ‘chết’ em đã khóc vì anh rất nhiều đó, anh mau bồi thường cho em đi, tốt nhất là bồi thường bằng tiền.” “Bây giờ em còn thiếu tiền tiêu vặt sao?” Con bé này trước kia đã bòn rút không ít tiền từ anh, phần lớn tiền lương của anh lúc đó đều chui vào túi nó.

“Anh cả của em bây giờ không có tiền đâu, không tin em cứ tự mình lục xem.” Lục Minh hơi dang hai tay ra như ngày xưa.

“Lừa người, để em lục xem.” Lục Tử Đồng không chút khách khí, đưa thẳng tay vào túi quần Lục Minh, lôi ra một chiếc ví da màu đen, nhưng mở ra bên trong chỉ có vài chục đồng.

“A, anh cả anh nghèo thật đấy, xem ra sau này em vẫn nên bám chặt lấy cây rụng tiền là anh hai thôi.” “Bây giờ đúng là khá nghèo.” Những người khác nghe vậy trong lòng đều cảm thấy không vui.

Họ đều biết rõ cuộc sống của một người nằm vùng là như thế nào.

Lục Tử Đồng từ trên lưng Lục Minh nhảy xuống, chuyển sang đứng trước mặt anh, cười hỏi: “Anh cả, anh xem em có phải càng ngày càng xinh đẹp không?” Nhìn cô gái nhỏ trước mặt, trong mắt Lục Minh tràn đầy sự cưng chiều.

Năm đó khi anh rời đi, con bé này mới 15 tuổi, vừa lên lớp chín, cũng không cao như vậy.

Chớp mắt đã lớn thế này rồi, chỉ có cái tính mặt dày là vẫn không thay đổi: “Cô bé lớn rồi, chỉ là vẫn mặt dày như xưa.” “Người không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch, cần mặt mũi làm gì.” Lục Tử Đồng chẳng hề để tâm mà nói.

“Em đó, cảm giác như vẫn chưa lớn vậy.” “Em chưa lớn đấy, dù sao có lớn thế nào cũng nhỏ hơn anh, mãi mãi là em gái của anh.” Lục Tử Đồng ngẩng đầu, thật sự giống như một đứa trẻ chưa lớn.

Tay Lục Sâm vẫn nắm chặt tay Mạc Noãn.

Mạc Noãn biết lúc này anh cũng đang vô cùng kích động, chỉ là không thể như Lục Tử Đồng chạy đến quậy Lục Minh.

Mạc Noãn nhẹ nhàng khoác tay anh, mỉm cười với anh.

Lục Nam Triết nhìn không nổi nữa.

Cả nhà này đều đang chăm chú nhìn Lục Minh, một mình con bé đã thu hút hết sự chú ý của anh cả, thật không ra thể thống gì: “Tử Đồng, đừng quậy anh cả con nữa, qua đây ngồi xuống.” Lục Tử Đồng bĩu môi, cũng biết tâm trạng của mọi người lúc này, thế là lùi lại.

Lục Minh đi đến bên cạnh ông nội, nói: “Ông nội, con về rồi.” Dù ông nội vẫn luôn biết anh còn sống, nhưng nhìn thấy dáng vẻ thay đổi rõ rệt so với mấy năm trước của anh, ông vẫn không khỏi chạnh lòng, vỗ vai anh: “Về là tốt rồi, cả nhà chúng ta lại được đoàn tụ rồi.” Lục Nam Thiên trước giờ luôn có hình tượng một quân nhân cứng rắn, lúc này nhìn thấy con trai mình, cũng không nhịn được mà bước tới ôm anh: “A Minh, giỏi lắm, ba tự hào về con.” “Ba.” Lục Minh cũng hơi nghẹn ngào.

Trong ký ức, ba anh gần như chưa từng ôm anh.

Xem ra mấy năm nay thật sự đã khiến họ quá đau lòng.

“Được rồi, mọi người cũng đừng làm cho không khí bi thương như vậy.

A Minh về là chuyện tốt, hôm nay lại là tiệc đầy tháng của hai đứa nhỏ, song hỷ lâm môn, chúng ta đều vui vẻ lên một chút, chuyện quá khứ đừng nghĩ đến nữa.” Tần Tuệ thấy không khí có chút bi thương, không nhịn được mà ra mặt khuấy động, chỉ là hốc mắt vẫn luôn ngấn lệ, bất cứ lúc nào cũng có thể vỡ òa.

Lục Minh gật đầu, chào Lục Nam Triết và Chu Thanh Vận: “Chú út, thím út.” Đàn ông trước giờ ít lời, Lục Nam Triết tuy trong lòng vui mừng, nhưng cũng chỉ vỗ vai Lục Minh, nói một câu “Giỏi lắm.” “Về là tốt rồi, mấy năm đó mẹ con thật sự rất đau lòng.

May mà con bình an vô sự trở về, lần này cũng coi như là một sự bù đắp cho bà ấy.” Lục Minh nhìn một lượt những người trên bàn, phát hiện có nhiều người không quen.

Lục Sâm đứng dậy: “Anh, để em giới thiệu cho anh.” Lục Sâm lần lượt giới thiệu những người khác cho Lục Minh, cuối cùng mới trịnh trọng giới thiệu Mạc Noãn: “Anh, đây là vợ của em.

Vụ tai nạn xe hơi mấy năm trước là anh đã cứu cô ấy ra khỏi xe.” Mạc Noãn nở một nụ cười nhẹ: “Chào anh cả, em là Mạc Noãn.

Mấy năm trước thật sự cảm ơn anh.

Không có anh, em cũng không thể sống tốt đến bây giờ, càng không thể gả cho Lục Sâm.” Lục Minh nhìn Mạc Noãn, trong mắt nhanh chóng lóe lên một tia suy tư sâu xa, chỉ là anh che giấu rất tốt, chỉ có một mình Lục Sâm nhận ra.

“Chào Tiểu Noãn, anh là anh cả của A Sâm.

Rất vui vì em đã gia nhập vào đại gia đình này của chúng ta.” Lục Minh đảo mắt nhìn quanh, không thấy bóng dáng hai nhóc con đâu, bèn không nhịn được hỏi: "Đúng rồi, Niệm Niệm và Tiểu Mặc đâu rồi?" Anh cảm thấy mình không phải kiểu người thích trẻ con, nhưng mấy hôm trước nghe ông nội nhắc đến, mấy ngày nay cứ nghĩ mãi không biết hai đứa bé sẽ trông như thế nào.

Mạc Noãn mỉm cười, "Hai đứa đang ngủ trên lầu, anh cả đợi một chút, em đi bế xuống cho anh." "Noãn Noãn, mẹ đi với con, một mình con bế hai đứa không nổi đâu," Tần Tuệ đuổi theo.

Hai đứa bé thực ra đã tỉnh, Mạc Noãn và Tần Tuệ nhanh chóng bế chúng xuống.

Mạc Noãn đưa Lục Niệm vào tay Lục Minh trước, Lục Minh cũng giống như những người đàn ông bình thường lần đầu bế trẻ con, cả người cứng đờ, không dám cử động.

Tần Tuệ nhìn mà trong lòng vừa chua vừa chát, vô cùng phức tạp.

Ở tuổi của Lục Minh, chắc chắn nhiều người đã làm bố rồi, vậy mà anh bây giờ đến một người bạn gái cũng chưa có. "A Minh, con thả lỏng một chút.

Bé con đã đầy tháng rồi, không còn mềm như lúc mới sinh nữa, con đừng căng thẳng là được." Lục Minh chỉ cảm thấy cô bé trong vòng tay mình mềm nhũn, anh sợ lỡ không cẩn thận sẽ làm con bé đau.

Nghe Tần Tuệ nói xong, anh từ từ thả lỏng cơ thể, nói với bé Niệm Niệm: "Niệm Niệm, ta là bác cả của con, là anh trai của bố con." Cô bé mở to đôi mắt đen láy trong veo, khóe miệng cong lên, phát ra âm thanh trong trẻo: "Lạc lạc." Lục Minh ngẩn cả người.

Tần Tuệ bất đắc dĩ nói: "Con bé này ghê thật, bé tí đã bắt đầu biết chọn người rồi.

Hôm nay cả nhà chọc nó cả buổi chiều mà nó không cười, anh mới nói với nó một câu mà nó đã cười rồi." Lục Minh nhẹ nhàng chạm vào má con bé, lại nghe thấy tiếng nó cười "lạc lạc", khuôn mặt cương nghị của anh cũng thoáng hiện ý cười.

Chương 360

Lục Minh bế Niệm Niệm một lúc thì cô bé ngủ thiếp đi.

Lục Minh đành đặt con bé vào xe đẩy, sau đó lại bế Tiểu Mặc.

Thằng bé dạo này tính tình đã trầm ổn hơn một chút, tuy không kén người nhưng cũng không nhiệt tình với người khác như lúc đầu nữa, ngủ cũng rất nhanh.

Nhìn hai đứa bé nằm cạnh nhau, trái tim vốn luôn cứng rắn của Lục Minh cũng trở nên mềm mại.

Đây chính là sự ấm áp của gia đình, chỉ ở nhà mới có thể cảm nhận được.

Mấy hôm trước anh mới biết đến sự tồn tại của chúng.

Hôm qua vốn định đi mua quà nhưng lại có việc đột xuất nên bị trì hoãn, trong lòng thầm nghĩ mấy hôm nữa nhất định phải mua bù, không thể làm bác cả suông được. "Được rồi, A Minh, con cũng đói rồi, mau qua ăn cơm đi.

Ngày tháng còn dài, sau này cả nhà ta có khối thời gian để ôn chuyện cũ." Ông cụ Lục, với tư cách là người đứng đầu gia đình, lên tiếng.

Tần Tuệ mỉm cười, cũng qua khoác tay con trai: "A Minh, ngồi cạnh mẹ này." Lục Minh cười cười, ngồi xuống bên cạnh Tần Tuệ.

Vì trên bàn ăn không có người ngoài, Tần Tuệ cũng yên tâm với gia đình dì của Mạc Noãn, nên có gì muốn hỏi cũng không kiêng dè mà hỏi thẳng. "A Minh, năm đó mẹ rõ ràng thấy con nằm trên giường không còn chút sức sống nào, tại sao bây giờ con lại bình an vô sự trở về?" "Thật ra năm đó tai nạn xe con cũng bị thương rất nặng, nhưng vẫn còn thoi thóp một hơi nên không chết, chỉ là bị hôn mê.

Con nằm trên giường gần nửa năm mới tỉnh lại, rồi mất thêm nửa năm nữa mới hoàn toàn bình phục." Tần Tuệ ánh mắt đau xót, vành mắt lại đỏ lên: "Xin lỗi con, lúc con cần mẹ nhất, mẹ lại không thể ở bên cạnh con." Lục Minh đặt đũa xuống, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Tần Tuệ: "Mẹ, đây đâu phải lỗi của mẹ, mẹ không cần tự trách mình.

Con là một người lính, những điều này đều là việc con phải gánh vác, không có gì gọi là đúng hay sai cả." "Mẹ biết." Tần Tuệ gật đầu, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, chuyển chủ đề sang Mạc Noãn, nghiêm mặt nhìn cô: "Noãn Noãn, có phải con đã biết từ sớm rồi không, cho nên mới ngăn cản mẹ tổ chức tiệc đầy tháng ở khách sạn?" Mạc Noãn có chút chột dạ cúi đầu: "Con cũng chỉ biết một chút thôi ạ." "Thật là, con cũng hùa theo ông nội lừa dối chúng ta.

Nếu mẹ có bệnh tim, sớm đã bị các con dọa chết rồi, con trai đã chết sáu năm của mình đột nhiên sống lại." "He he, dù sao thì đây cũng là chuyện tốt mà." Mạc Noãn cười gượng, đưa mắt cầu cứu Lục Sâm.

Lục Sâm thật ra trong lòng cũng hơi giận, nên dù thấy ánh mắt cầu cứu của Mạc Noãn nhưng vẫn không chịu lên tiếng. "Thấy chưa, chồng con cũng không muốn bênh con nữa rồi.

Xem ra A Sâm cũng không biết chuyện A Minh sắp về." Tần Tuệ nói tiếp. "Mẹ, không phải là con muốn tạo bất ngờ cho mọi người sao." Tần Tuệ khẽ hừ một tiếng, rõ ràng không chấp nhận lời giải thích này.

Ông cụ lại lên tiếng: "Đường về của A Minh vẫn còn những nguy hiểm chưa biết trước, cho nên ta tạm thời chưa nói cho các con.

Noãn Noãn cũng là hôm đó xông vào thư phòng tìm Niệm Niệm mới biết chuyện này.

Bao nhiêu năm qua đúng là ta đã giấu các con.

A Tuệ, con có bất mãn hay oán giận gì cứ trút hết lên ta, không liên quan đến Noãn Noãn." "Bố nói gì vậy, sao con lại trút giận lên bố được.

Con biết bố giấu chúng con một là vì sự an toàn của A Minh, hai là cũng để an ủi lòng chúng con.

Bố đã gánh chịu tất cả lo lắng, sao con có thể trách bố được.

Con chỉ đang đùa với Noãn Noãn thôi." Suy nghĩ của Tần Tuệ vốn rất thấu đáo, dụng ý của ông cụ bà chỉ cần nghĩ qua là có thể hiểu được.

A Minh đến nơi có đi mà không có về đó, thay vì để mọi người cùng lo lắng, chi bằng một mình ông lo là đủ rồi.

Hơn nữa, họ là người thân nhất của Lục Minh, nếu biết anh chưa chết, e là sẽ không thể hiện ra bi thương đến vậy, như thế sẽ không thể che mắt được người khác. "Vậy thì tốt.

Noãn Noãn thật ra cũng là người bị hại trong chuyện này.

Vì ta muốn che giấu tung tích của A Minh nên đã khiến một vụ tai nạn xe đơn giản trở nên phức tạp, làm con bé phải chịu áp lực nhiều năm." Nghe vậy, Lục Tử Đồng lúc này mới muộn màng nhận ra, kinh ngạc thốt lên: "A, em hiểu rồi." "Em hiểu cái gì?" "Em ngốc thật, thật sự rất ngốc.

Thật ra chị dâu và anh hai chắc đã biết từ sớm rồi.

Lần đó anh hai và ông nội ở trong thư phòng cãi nhau rất dữ, là em gọi chị dâu về.

Lúc đó ông nội nổi giận đùng đùng, mặt anh hai cũng suýt bị rách.

Em vậy mà không nghĩ sâu hơn, đúng là ngốc hết thuốc chữa." Sau khi Lục Minh mất, để tránh mọi người đau lòng, cô cũng đổi cách gọi Lục Sâm từ "anh hai" thành "anh", bây giờ Lục Minh đã trở về, tự nhiên cũng quay lại cách gọi như cũ. "Sao không nghe em kể bao giờ?" Lục Tử Đồng lắc đầu: "Lúc đó mặt anh hai bị thương, em sợ mọi người lo lắng nên đã giấu đi, không ngờ vì thế mà bỏ lỡ thông tin quan trọng như vậy." "Vậy chỉ có thể nói là em không có não thôi." Lục Sâm cười nói. "Anh hai, đừng quá đáng.

Bây giờ em không chỉ có mình anh là anh trai đâu, em không sợ đâu, dù sao anh cũng không đánh lại anh cả." Lục Tử Đồng không vui nói.

Tần Tuệ liên tưởng, không nhịn được nhìn về phía chồng mình: "Nam Thiên, không lẽ anh cũng biết rồi chứ." Lục Nam Thiên quả quyết lắc đầu: "Anh không biết, anh cũng mới nhận được tin sáng nay thôi, trước đó vẫn giống em.

Nhưng hôm nay anh ở trong quân đội suốt, không có cơ hội nói với em.

Về đến nhà anh vốn định nói, nhưng A Minh lại mãi chưa về, anh lo mọi người mừng hụt nên định xem xét tình hình rồi mới nói." Tần Tuệ không vui liếc ông một cái, cũng không tiếp tục chủ đề này nữa, bắt đầu gắp thức ăn cho Lục Minh bên cạnh: "Lúc dọn món lên bàn mẹ còn đang thắc mắc, sao hôm nay ông nội con lại làm nhiều món con thích như vậy, hóa ra là biết hôm nay con về." "Mẹ, con bên này cũng không phải cố ý giấu mẹ.

Giống như ông nội nói, chỉ cần con chưa về đến nhà, bất cứ lúc nào cũng có thể có biến số." "Mau ăn đi, mẹ không trách con.

Con có thể bình an trở về là mẹ đã rất vui rồi." Trương Nhuế chỉ nghe Mạc Noãn kể rằng năm xưa là Lục Minh đã cứu cô, vẫn luôn tưởng Lục Minh đã chết, không ngờ trong đó lại có bí mật như vậy.

Cùng là một người mẹ, lúc này nhìn thấy cảnh gia đình họ đoàn tụ, bà cũng vui lây, thật lòng nói với Tần Tuệ: "A Tuệ, chúc mừng chị đã khổ tận cam lai.

Bây giờ cả hai con trai đều ở bên cạnh, cháu trai cháu gái cũng có rồi, đúng là một niềm vui lớn trong đời." Nhắc đến cháu trai cháu gái, Tần Tuệ nghĩ đến một chuyện cực kỳ đau đầu, không nhịn được vỗ vào đùi Lục Minh một cái: "Con nói xem, nếu con về sớm hơn một năm rưỡi thì tốt biết mấy.

Con bé Mễ Nặc bạn thân của Noãn Noãn ấy, mẹ thấy rất được, tính tình hoạt bát, rất hợp với cái tính trầm lặng của con.

Chương 361

Hai đứa mà đến được với nhau thì tuyệt vời.

Ai, nếu con về sớm thì đã không để 'phì thủy lưu ngoại nhân điền', để thằng nhóc Diệp Tử Hạo kia hời to rồi." "Anh cả, em cũng thích chị Mễ Nặc.

Nhân lúc anh Diệp vẫn chưa tán đổ chị ấy, anh mau hành động đi, vẫn còn kịp đó." Lục Tử Đồng cũng thêm dầu vào lửa.

Mạc Noãn trong lòng thấy buồn cười, tại sao những người này đều thích nhắm vào Mễ Nặc thế nhỉ, mẹ của Bùi Lệ Hành đã vậy, bây giờ đến mẹ chồng mình cũng thế.

Con bé Mễ Nặc mà biết mình trở thành hàng hot thế này, chắc phải cười thầm.

Cả bàn đều bị lời của Tần Tuệ chọc cười, nhưng cười xong ông cụ cũng lo lắng, đứa cháu trai lớn này đã 35 tuổi rồi, nếu còn không tìm vợ, thì thật sự muộn mất.

Lục Minh hoàn toàn không biết họ đang nói gì, khẽ nhíu mày, khó hiểu nhìn Lục Sâm: "A Sâm, ý họ là bảo anh đi cướp bạn gái của Tử Hạo à?" Lục Sâm cong khóe môi: "Anh cả, đừng nghe họ.

Mai em sẽ để ý giúp anh." "Chuyện này không vội." "Sao lại không vội?

Con đã 35 tuổi rồi, A Sâm nhỏ hơn con một tuổi mà đã có hai con rồi.

Con còn muốn kéo dài đến bao giờ?

À đúng rồi, mẹ suýt thì quên một chuyện, lần trước giúp Quý Anh Ngữ tìm đối tượng, cũng quen biết được không ít người trong lĩnh vực này, để lúc nào mẹ bảo họ để ý giúp, sớm sắp xếp cho con đi xem mắt." Lục Minh đau cả đầu, hoàn toàn không ngờ bữa cơm đầu tiên khi về nhà đã bị ép đi xem mắt, đây là chuyện gì vậy. "Mẹ, chuyện xem mắt không đáng tin chút nào đâu." "Sao lại không đáng tin?

Chuyện này A Sâm có quyền phát biểu nhất đấy, không tin con cứ hỏi nó xem." Tần Tuệ vừa nói vừa nháy mắt với Lục Sâm.

Lục Minh lại lần nữa nhìn về phía em trai mình.

Dưới ánh mắt dò xét của cả nhà, Lục Sâm cười ngượng ngùng sờ mũi, một bên là mẹ, một bên là người anh cả mà anh kính trọng nhất, thật sự khó xử, chỉ có thể chọn cách trung lập: "Con và Noãn Noãn đúng là quen nhau qua xem mắt, nhưng chuyện như thế này thật sự rất hiếm, xem mắt không tốt đẹp như tưởng tượng đâu." "Không tốt đẹp à?

Là ai vừa gặp Noãn Noãn đã đòi đi đăng ký kết hôn với người ta?

Thiếu chút nữa bị người ta coi là bệnh thần kinh đấy." Tần Tuệ không chút nể nang phản bác.

Lục Sâm lúng túng ho khan, cảm thấy chuyện này thật sự sẽ bị cả nhà nói cả đời mất.

Lục Minh liếc nhìn Lục Sâm một cái, đại khái đã hiểu quá trình hai người kết hôn, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, không nói gì thêm. "A Minh, con không lên tiếng, mẹ coi như con đã ngầm đồng ý rồi nhé." Tần Tuệ mặt lộ vẻ vui mừng.

Lục Minh bất đắc dĩ cười nhẹ.

Lục Tử Đồng gãi đầu, chân thành đưa ra ý kiến của mình: "Bác gái, thật ra chuyện này cũng không nên ép quá, lỡ dọa anh cả chạy mất thì sao, hay là cứ để anh cả từ từ đã ạ." Lục Nam Triết bất đắc dĩ lắc đầu, thực sự đau đầu với cô con gái này, vừa mới thổi gió châm lửa là nó, bây giờ tỏ ra ngoan ngoãn cũng là nó, đúng là chuyện gì cũng có phần, thích chen vào.

Cả nhà ăn tối trong không khí hòa thuận vui vẻ, sau đó lại ngồi nói chuyện.

Hai nhóc con tỉnh dậy vì đói khóc, Mạc Noãn đưa chúng lên lầu vào phòng ngủ cho bú.

Cho bú xong, Mạc Noãn liền gọi điện cho Mễ Nặc, kể lại chuyện tối nay.

Mễ Nặc nghe Mạc Noãn kể xong, vui vẻ cười nói: "Thật không?

Mẹ chồng cậu đánh giá tớ khá cao à?

Mà Lục Sâm còn có một người anh trai, rất đẹp trai?

Họ cảm thấy tớ và anh ấy rất hợp, ý là vậy đúng không?" "Đúng vậy, ngũ quan rất giống Lục Sâm, chỉ là khí chất không giống lắm, dù sao thì nghề nghiệp của hai người khác nhau một trời một vực." "Vậy đợi tớ, ngày mai tớ nhất định phải mò qua.

Tớ phải so sánh kỹ lưỡng, chuyện cả đời mình tớ không muốn lãng phí vào tay Diệp Tử Hạo đâu.

Nếu lại tìm được một người như chồng cậu thì tốt biết mấy." Mễ Nặc thề thốt.

Nhưng Mạc Noãn biết rõ, con bé này phần lớn chỉ nói đùa thôi.

Người ta nói ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, họ đều thuộc tuýp người cố chấp, nếu không cô cũng đã không vì một người bạn trai mối tình đầu mà độc thân đến tận bây giờ.

Giờ đây khó khăn lắm mới bắt đầu chấp nhận Diệp Tử Hạo, bảo cô ấy rút lui sao có thể đơn giản như lời nói được. "Được rồi, đừng nói những lời như vậy, cậu có qua được đây không đã rồi hãy nói.

Nhà Diệp Tử Hạo ở ngay gần đây thôi, cậu cẩn thận qua đây bị ông cụ Diệp tìm nói chuyện đấy." Mễ Nặc thật ra lần trước vô tình nói chuyện điện thoại với ông cụ Diệp một lần, nghĩ đến ông lão khó đối phó đó mà đến giờ trong lòng cô vẫn còn chút ám ảnh: "Thôi vậy, cậu hẹn anh ấy ra ngoài chúng ta gặp mặt là được rồi, tớ không đến cái khu quân đội đó đâu." "Sao tớ cứ có cảm giác cậu bị ám ảnh với khu nhà tập thể rồi vậy?" "Còn không phải sao, người thích tự do tự tại như tớ, vừa nghĩ đến nơi nghiêm trang như vậy là trong lòng đã không thoải mái rồi." "Cậu nghĩ nhiều rồi, nói cho cùng đây cũng chỉ là một khu dân cư, mà không khí còn tốt hơn mấy khu chung cư nhiều.

Người trong chung cư chẳng ai biết ai, nhưng khu nhà tập thể này thì khác.

Bây giờ mọi người đều biết Niệm Niệm và Tiểu Mặc, ngay cả tớ cũng quen biết không ít người, là một nơi có tình người hơn." "Cậu đúng là con dâu nhà người ta rồi, nói gì cũng bênh nhà chồng." "Đi đi, tớ nói thật với cậu đấy." Mạc Noãn lại nói chuyện với Mễ Nặc một lúc nữa mới cúp máy.

Lục Sâm ngày thường vẫn luôn quấn quýt bên hai đứa con mà đến giờ vẫn chưa thấy lên, Mạc Noãn đoán chắc là đi tìm Lục Minh rồi, cũng không quản anh nữa, tự mình nằm trên giường đọc sách.

Trên sân thượng.

Hai anh em cùng nhau dùng búa hợp sức nhanh chóng phá bỏ bức tường niêm phong cửa.

Tần Tuệ nghe thấy tiếng động chạy lên, thấy hành động của hai anh em không nhịn được cười thành tiếng, bất đắc dĩ nói: "Hai đứa đều hơn ba mươi tuổi rồi, sao vẫn không bớt lo đi chút nào, còn phá cả tường nhà." "Không có chỗ chơi, đành phải chạy lên đây thôi." Lục Sâm nghiêm túc trả lời.

Tần Tuệ dở khóc dở cười, vừa chuẩn bị xuống lầu lại liếc thấy chai rượu tây trong tay họ, không nhịn được nói với Lục Sâm: "A Sâm, con uống ít rượu thôi, không lát nữa Noãn Noãn không cho con vào phòng ngủ thì mẹ không giúp đâu." Lục Sâm gật đầu: "Biết rồi mẹ, con sẽ chú ý." Tần Tuệ lại dặn dò Lục Minh vài câu rồi mới ngân nga hát khẽ đi xuống lầu, rõ ràng tâm trạng rất tốt. "Bây giờ em bị vợ quản nghiêm thế à?" Lục Minh buồn cười nhìn Lục Sâm, khẽ nhếch môi, giọng điệu có mấy phần trêu chọc.

Lục Sâm không cho là đúng: "Anh cả, được vợ mình quan tâm như vậy là một điều may mắn, người khác cầu còn không được." Lục Minh nhìn người anh em trước mặt.

Trong khoảng thời gian dưỡng bệnh, ông nội cũng đến thăm anh một hai lần, có kể với anh rằng Quý Anh đã mất, em trai anh tuy bề ngoài trông không sao nhưng thật ra trái tim đã chết rồi.

Chương 362

Nhưng hôm nay nhìn thấy cặp song sinh của em ấy, thấy cuộc sống hôn nhân hạnh phúc của em ấy, anh thật lòng mừng cho em. "Đạo đức giả." Lục Minh buông ra hai chữ.

Hai người bước vào sân thượng, đây là một nơi lộ thiên, hai người sau khi trưởng thành thường xuyên uống rượu ở đây.

Sau khi Lục Minh mất, Lục Sâm không bao giờ lên đây nữa, cũng cho người niêm phong nơi này lại.

Vì bỏ trống đã lâu, sân thượng bám đầy bụi, hai anh em tâm trạng tốt, chẳng để ý gì, tìm một khoảng đất trống ngồi xuống. "Anh, chúng ta đã rất nhiều năm không đến nơi này rồi nhỉ." Lục Sâm trong lòng có chút cảm khái.

Trước mắt Lục Minh hiện lên từng khung cảnh xa xôi: "Em biết là tốt rồi.

Từ khi em có bạn gái, em rất ít khi cùng anh uống rượu, thường qua loa với anh một chút rồi đi, vô cớ cho anh leo cây." "Có khoa trương vậy không, lúc đó em đi đều là vì chuyện công ty." Lục Sâm không nhớ mình từng vô cớ cho anh cả leo cây bao giờ, lần nào cũng là do công ty có việc. "Bớt nói với anh mấy cái đó đi.

Mấy chuyện đó có vội đến đâu chứ, chẳng phải vì người gọi điện cho em là người em thích, em không nỡ để người ta một mình tăng ca sao." Lục Minh vừa nói vừa đấm nhẹ vào ngực Lục Sâm.

Lục Sâm mỉm cười, cảm thấy có chút mơ hồ như một giấc mơ, chưa từng nghĩ rằng còn có thể cùng anh cả của mình uống rượu nói chuyện vui vẻ như bây giờ. "Anh, em kính anh, chúc mừng anh thắng lợi trở về." Lục Minh vừa nói vừa nâng ly rượu.

Hai anh em cụng ly, uống một hơi cạn sạch.

Tính cách của Lục Minh quả thực có chút trầm lặng, ít nói, phần lớn thời gian đều là Lục Sâm hỏi, anh trả lời. "Đúng rồi, anh, anh ở bên đó làm nội gián lâu như vậy, không tìm được cô gái nào vừa mắt à?" Lục Sâm hỏi. "Em từ khi nào cũng học theo mẹ rồi, nhiều chuyện thế." "Đây không phải là nhiều chuyện, đây là anh em quan tâm anh.

Anh mà không cố gắng nữa, Niệm Niệm và Tiểu Mặc sắp biết đi mua nước tương rồi đấy." "Vậy đợi chúng nó biết đi mua nước tương rồi hẵng nói." Lục Sâm nghiêm mặt: "Anh, anh thật sự chưa gặp được người nào phù hợp à?" Lục Minh không chịu nổi Lục Sâm cứ hỏi mãi, lắc đầu: "Không có.

Ở nơi đó mỗi ngày đều bận rộn vật lộn để sinh tồn, bận rộn làm sao lấy được tình báo, bận rộn che giấu thân phận của mình, làm gì có thời gian nghĩ đến những chuyện này.

Tất cả phụ nữ trong mắt anh đều giống nhau cả." Quan trọng hơn là, anh quá cẩn thận, căn bản sẽ không tin tưởng bất kỳ ai, lo rằng đó chỉ là người do kẻ địch cố tình cử đến để làm anh tê liệt.

Cũng sẽ không để bản thân nảy sinh tình cảm, anh biết mình không thuộc về nơi đó, cho nên tuyệt đối sẽ không để mình có bất kỳ vướng bận tình cảm nào, kéo chân anh lại.

Lục Sâm sắc mặt thoáng vẻ nặng nề, cuộc sống như vậy thật ra có thể tưởng tượng được.

Anh cả của anh là một quân nhân ưu tú như vậy, sao có thể ở nơi đó lưu lại tình cảm gì. "Xem ra em phải tiếp tục để mắt giúp anh rồi." "Cũng được, nhưng quan trọng là anh phải thấy thuận mắt, còn phải có thể chấp nhận nghề nghiệp của anh.

Vợ lính không phải người phụ nữ nào cũng có thể đảm đương được, đừng làm lỡ dở con gái nhà người ta." Lục Minh nhàn nhạt nói.

Trước đây anh đã từng thấy không ít chiến hữu vì lâu dài phải xa cách vợ, dẫn đến tình cảm vợ chồng xấu đi, hôn nhân chỉ còn trên danh nghĩa.

Nghe vậy, Lục Sâm khẽ nhíu mày: "Anh, anh vẫn định tiếp tục nghề này à?

Lục Thị lớn như vậy, anh hoàn toàn có thể vào làm, hai anh em chúng ta cùng nhau tiếp tục phát triển công ty.

Em biết trước đây anh không thích nghề này lắm, bây giờ nếu anh muốn rời đi là thời cơ tốt nhất, tin rằng ông nội cũng sẽ không cản anh nữa, bố cũng có thể giúp anh giải quyết những phiền phức trên cấp trên." Lục Minh lắc đầu: "Thôi, anh vẫn muốn tiếp tục.

Hơn mười năm rồi, anh đã sớm quen với cuộc sống như vậy, bây giờ chuyển nghề chính anh cũng không muốn." "Anh, đây là cơ hội hiếm có, anh không suy nghĩ kỹ lại sao?" Lục Sâm trong lòng cũng không hy vọng Lục Minh lại theo đuổi nghề nghiệp như vậy, quá vất vả rồi.

Lục Minh vỗ vỗ vai Lục Sâm: "Yên tâm đi, anh của em cái gì cũng chịu được, chút vất vả đó chẳng là gì cả." Lục Sâm thấy Lục Minh không hề lay chuyển, cũng không khuyên nữa: "Được, vậy làm em trai chỉ có thể tiếp tục ủng hộ anh." "Ừ, mọi người không cần lo cho anh, anh mọi chuyện đều tốt." "Vậy về hướng đi sau này của anh, cấp trên đã sắp xếp cho anh chưa?" Đây là vấn đề Lục Sâm quan tâm nhất. "Cái này bên anh tạm thời chưa nhận được thông báo, nhưng chắc sẽ không ở lại thành phố A.

Dù sao thì bây giờ tình hình vẫn chưa qua, một người đã chết như anh đường hoàng xuất hiện chắc chắn không được, sẽ gây phiền phức cho bản thân và Lục gia.

Cấp trên chắc sẽ sắp xếp cho anh tạm thời ra ngoài lánh nạn, đợi khi mọi chuyện lắng xuống sẽ quay về." "Vậy mẹ lại buồn rồi, anh khó khăn lắm mới về, kết quả lại không thể ở bên cạnh bà." Lục Sâm có chút lo lắng. "Anh biết, nhưng đó là lựa chọn tốt nhất cho mọi người.

Đợi qua đi rồi mọi chuyện sẽ tốt lên thôi." Hai anh em nói chuyện rất nhiều chuyện thú vị thời thơ ấu.

Lục Sâm đột nhiên nhớ lại ánh mắt Lục Minh nhìn Mạc Noãn trước đó, không nhịn được hỏi: "Anh, anh có hiểu lầm gì với Noãn Noãn không?" "Hiểu lầm?" "Em thấy lúc anh mới gặp cô ấy ánh mắt có chút không đúng.

Chuyện tai nạn xe không phải Noãn Noãn cố ý đâm Mạc Tử Hi đâu, kỹ năng lái xe của Noãn Noãn rất tốt, cho nên vốn định dọa người thôi, nhưng không ngờ xe bị mẹ của Mạc Tử Hi động tay động chân, cho nên mới dẫn đến tình cảnh như vậy." Lục Sâm vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề này, nguyên nhân có thể nghĩ đến cũng chỉ có vậy.

Lục Minh bật cười: "Em nghĩ nhiều rồi.

Chuyện xe của cô ấy bị động tay động chân anh đã biết từ lâu rồi.

Anh của em là đặc chủng binh xuất thân, dấu vết tại hiện trường rõ ràng như vậy, anh không có lý do gì lại không nhìn ra.

Anh không hiểu lầm cô ấy." "Vậy là vì anh thấy kỳ lạ khi người mình cứu lại trở thành vợ của em?" Lục Sâm tiếp tục hỏi. "Cũng có chút bất ngờ.

Dù sao thì năm đó em cố chấp với một người phụ nữ khác như vậy, đột nhiên kết hôn anh đã đủ bất ngờ rồi, trùng hợp đối tượng kết hôn của em lại là người anh cứu năm đó." "Có phải anh thường xuyên liên lạc với ông nội, cho nên biết chuyện em kết hôn không?" "Không có.

Ông nội đã nghỉ hưu rồi, những chuyện này không tham gia vào.

Anh có nguồn tin khác.

Mấy năm nay anh và ông nội cũng chỉ liên lạc hai lần, một lần là một năm trước, khi tình hình bên đó không quá căng thẳng, một lần là một tuần trước.

Chương 363

Một lần anh biết em đã kết hôn, một lần biết em đã có con." "Anh, thật ra vừa rồi anh đang nói qua loa cho xong chuyện đúng không, em biết còn có nguyên nhân khác." Lục Sâm nghĩ một lúc, vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, quay lại vấn đề vừa rồi. "Cái tính của em đúng là không giấu được gì cả.

Thật ra cho em biết cũng không sao, có thể là lúc đó anh nhầm lẫn, dù sao thì lúc đó anh cũng bị thương nặng, ý thức không được tỉnh táo lắm.

Lúc anh cứu Noãn Noãn ra, con bé đã không còn thở nữa, cho nên anh vẫn luôn nghĩ năm đó mình chỉ cứu sống được một cô gái, còn cô gái kia đã chết rồi.

Hôm nay đột nhiên thấy con bé sống sờ sờ đứng trước mặt mình, lại còn là vợ của em, đương nhiên thấy hơi kỳ lạ." Thêm vào đó năm đó anh cũng hôn mê, sau khi tỉnh lại vừa phục hồi chức năng vừa lên kế hoạch đi làm nội gián, những chuyện này cũng không hỏi thăm kỹ, cho nên hôm nay thật sự quá bất ngờ.

Trái tim Lục Sâm đột nhiên thắt lại: "Lúc đó Noãn Noãn không còn thở nữa sao?" "Lúc đó anh cảm nhận thử, đúng là như vậy.

Nhưng em cũng đừng quá để ý, rất có thể là anh nhầm thôi." Lục Sâm gật đầu: "Lúc đó Noãn Noãn đúng là bị thương rất nặng, còn bị thương ở đầu nữa.

Nhiều năm rồi, ký ức của cô ấy vẫn chưa hồi phục.

Em đã đưa cô ấy đi gặp bác sĩ tâm lý, bác sĩ cũng nói không thể cưỡng cầu, phải để cô ấy tự mình từ từ hồi phục." "Vậy thì đúng rồi.

Năm đó ba chúng ta chắc chắn đều bị thương nặng, có thể sống sót thật sự không dễ dàng." Nghe Lục Minh giải thích như vậy, Lục Sâm cũng không để trong lòng nữa.

Đúng lúc này, Tần Tuệ bưng mấy đĩa đồ nhắm lên, có lạc rang, tai heo trộn, thịt băm xào, rau củ, vẫn còn bốc khói. "Hai đứa cũng đừng chỉ lo uống rượu, không tốt cho sức khỏe đâu, ăn chút đồ nhắm đi." Tần Tuệ dặn dò. "Cảm ơn mẹ." Hai người đồng thanh cười nói.

Nhìn hai anh em có vài phần tương tự trên khuôn mặt, Tần Tuệ không nhịn được đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu họ, nhưng ánh mắt lại nhìn thấy bụi bẩn trên mặt đất, vỗ nhẹ vào đầu họ, có chút chê bai nói: "Cũng không biết hai đứa nghĩ gì, cứ phải chọn một nơi như thế này, toàn là bụi.

Mẹ xuống đây, hai đứa cứ từ từ thưởng thức nhé." Đầu hai anh em hơi nghiêng một chút, nhưng nhìn những món ăn bốc khói nghi ngút, không nhịn được nhìn nhau cười, vừa uống rượu vừa nói chuyện. "Mối quan hệ của em với Lệ Hành bây giờ thế nào rồi?" Lục Minh nhớ năm đó hai người vì một người phụ nữ mà có chút không vui, đi lại cũng ít đi. "Yên tâm đi anh, chúng em đã làm hòa rồi." "Vậy lần sau uống rượu gọi cả nó và Tử Hạo đến, chỉ có hai chúng ta không đủ vui." "Ai nói chỉ có hai người, không phải còn có em sao?" Lời của Lục Minh vừa dứt, Lục Tử Đồng không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh họ, lúc này trong tay cầm một chai rượu táo, đang cười tươi nhìn họ. "Hồ đồ, trẻ con nít, đến đây làm gì." Lục Minh có chút không hài lòng nhìn Lục Tử Đồng.

Lục Tử Đồng trực tiếp khoác tay Lục Minh ngồi xuống, cũng không sợ bụi trên đất, ngồi ngay vào giữa hai người: "Anh cả, là anh tự quên đấy, em đã hai mươi mốt tuổi rồi, không phải trẻ con nữa." Lục Minh hơi sững sờ, rồi khẽ cong khóe môi: "21 tuổi, xem ra thật sự không nhỏ nữa." "Vậy cũng không được uống rượu." Lục Sâm khẽ nhíu mày. "Anh hai, anh cả đã cười rồi, rõ ràng là đã ngầm đồng ý, sao anh vẫn cổ hủ như vậy.

Nhưng anh cổ hủ cũng vô ích, bây giờ em chỉ nghe lời anh cả thôi.

Hôm nay là ngày tốt, em nhất định phải tự mình uống rượu với anh cả." Lục Tử Đồng lườm Lục Sâm một cái.

Sau đó quay đầu nhìn Lục Minh với vẻ đáng thương, nhẹ nhàng lay cánh tay anh nũng nịu: "Anh cả, anh nói đi, anh thấy với tuổi của em, có thể uống chút rượu táo không?" Lục Minh trước nay không chịu nổi Lục Tử Đồng làm nũng, lại thêm lâu như vậy không gặp cô, yêu cầu nhỏ này tự nhiên sẽ không từ chối, gật đầu: "Dù sao cũng là ở nhà mình, uống đi, nếu say anh cả sẽ cõng em xuống." "Vẫn là anh cả tốt với em nhất.

Em nói cho anh nghe nhé, anh hai cứng nhắc lắm, có lúc còn quản em nghiêm hơn cả bố em nữa, không cho em trang điểm, không cho em trốn học, không cho em uống rượu, không cho em dễ dàng nói chuyện với con trai, nhiều cái không cho lắm, bây giờ em cũng không nhớ hết nữa, em cạn lời với anh ấy luôn.

Em nói cho anh biết, thật ra năm đó em không hề trang điểm, đó chỉ là dưỡng da đơn giản thôi, em cũng chỉ bôi chút kem lót, kẻ mày, tô chút son thôi mà." "Lục Tử Đồng, sao em không nói lúc đó em bao nhiêu tuổi?" Lục Sâm chen vào. "Mười bảy tuổi hay mười tám tuổi em không nhớ rõ nữa.

Em làm những chuyện đó đều rất bình thường có được không, là do tư tưởng của anh quá bảo thủ thôi.

Ở tuổi của em, hút thuốc uống rượu cả đống, em như vậy đã là tốt lắm rồi." "Lúc đó em đang chuẩn bị thi đại học, anh tự nhiên không muốn thấy em dồn sức lực thừa thãi vào những việc khác." "Với thành tích của em, cho dù ba tháng không đi học thì cũng bỏ xa người khác một con phố có được không.

Gen ưu tú của nhà họ Lục ở đây, em có thể kém đến đâu chứ." Lục Sâm không nói nên lời.

Lục Tử Đồng nói đúng là sự thật, dù cô vừa chơi vừa học, cuối cùng vẫn trở thành thủ khoa kỳ thi đại học của thành phố A.

Ông nội vì chuyện này còn mở tiệc lớn ở nhà ba ngày, vì đây là thủ khoa thứ ba của nhà họ Lục, thật vẻ vang. "Nói vậy em cũng là thủ khoa à?" "Tất nhiên rồi, tuyệt đối không làm anh cả mất mặt." Lục Tử Đồng luyên thuyên không dứt, kể hết "tội trạng" của Lục Sâm ra một lượt.

Lục Sâm dở khóc dở cười lắc đầu, cảm thấy cô em gái này của mình thật đúng là một con bé ranh mãnh, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ.

Ba anh em vừa uống rượu vừa nói chuyện, khung cảnh vô cùng ấm áp.

Đến cuối cùng, Lục Tử Đồng quả nhiên say, cả người dựa vào vai Lục Minh, dáng vẻ bất tỉnh nhân sự. "Tửu lượng của con bé này cũng kém quá nhỉ, một chai rượu táo đã gục rồi." Lục Minh buồn cười nhìn người trên vai mình. "Anh, mấy năm nay người trong nhà không cho phép nó đụng đến rượu, nó có tửu lượng mới lạ.

Hôm nay nó cũng là cậy anh không nỡ từ chối, anh đồng ý rồi thì chú cũng không mắng nên mới dám làm bừa.

Nó nhớ anh là một chuyện, chuyện khác là vì nó thèm thôi." "Con bé này quả nhiên vẫn ranh ma như ngày trước, ngay cả anh cả của mình cũng tính kế." Lục Minh mỉm cười, sau đó cõng Lục Tử Đồng xuống, Lục Sâm cũng trở về phòng ngủ.

Lục Sâm gõ mấy cái lên cửa phòng ngủ, phát hiện cửa thật sự đã bị khóa từ bên trong, anh có phần bất lực vò đầu, dịu dàng nói: "Noãn Noãn, là anh đây, mở cửa đi." Lúc này, hai đứa bé đều đang nằm trên giường lớn, Mạc Noãn đang chơi đùa với chúng.

Nghe tiếng gõ cửa, cô không nhịn được cười, khẽ xoa má hai cục cưng, "Bố say của các con về rồi kìa, chúng ta không thèm để ý đến bố có được không?

Đã biết dạ dày mình không tốt mà còn uống nhiều rượu như vậy, uống lâu như thế, chẳng có chút tự giác nào cả.

Tối nay ba mẹ con mình ngủ chung nhé, không cần bố nữa." Lục Niệm không biết có phải đã hiểu lời Mạc Noãn hay không mà bật cười khanh khách.

Khóe môi Mạc Noãn cong lên, cô hôn lên má con gái một cái, "Niệm Niệm, có phải con cũng thấy mẹ nói rất có lý không?" Lần này bé Niệm Niệm không cười nữa, có lẽ là nghe thấy tiếng gõ cửa liên tục ngoài kia, đôi mắt nhỏ đảo quanh, dường như đang tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, hệt như Lục Mặc.

Mạc Noãn nhìn dáng vẻ đáng yêu của các con, cảm thấy vô cùng mãn nguyện, cảm giác có đủ cả nếp lẫn tẻ thật sự quá tuyệt vời.

Cô vốn không giận, biết anh vui, nhưng Lục Sâm quả thực đã uống quá lâu, cô rất lo cho cái dạ dày mong manh của anh.

Chương 364

Lúc đầu Lục Sâm không cảm thấy gì, nhưng rượu tây ngấm khá mạnh, lúc này đứng ở cửa đầu óc có chút choáng váng, anh không nhịn được lại gõ cửa phòng, "Noãn Noãn, mau mở cửa đi, anh say rồi, sắp đứng không vững nữa." Mạc Noãn đã bị Lục Sâm lừa mấy lần, đương nhiên không dễ dàng tin lời anh.

Sau khi cho hai bảo bối bú no rồi đặt vào nôi, cô cứ thế nhắm mắt ngủ.

Lục Sâm thật sự hơi say rồi, không nhịn được phải vịn vào tay nắm cửa.

Phòng của ba anh em đều ở cùng một tầng, đúng lúc này, Lục Minh từ phòng Lục Tử Đồng đi ra, thấy bộ dạng của anh thì bất đắc dĩ cười, "A Sâm, tửu lượng của em sao càng ngày càng kém vậy?" "Dạ dày em không tốt lắm, gần một năm nay Noãn Noãn không cho em đụng vào rượu, tửu lượng của em mà tốt mới lạ đó." Lục Minh dù sao cũng xuất thân quân nhân, tửu lượng tốt hơn Lục Sâm rất nhiều. "Xem ra mẹ nói đúng thật, bé Noãn sẽ không cho em vào phòng.

Em đã biết trước sao không tự kiềm chế một chút." "Anh, anh đừng có hả hê trên nỗi đau của em nữa, còn không mau đi tìm chìa khóa giúp em đi." Lục Sâm bất lực nhìn Lục Minh, anh ra nông nỗi này còn không phải là vì anh ấy sao. "Biết rồi." Lục Minh cười gật đầu, đi xuống lầu tìm chìa khóa.

Anh vừa mới xuống tầng hai, Tần Tuệ nghe thấy tiếng động liền từ trong phòng đi ra, đưa cho anh một chùm chìa khóa, "Cầm lên cho A Sâm đi, mẹ đã biết thế nào cũng thế này, sớm đã chuẩn bị sẵn cho nó rồi." "Mẹ đúng là có tài tiên tri." "Con cũng mau đi nghỉ đi, phòng ngủ của con mẹ đã dọn dẹp xong rồi, chăn đệm trên giường cũng đã thay mới, con có thể ngủ luôn được rồi." "Cảm ơn mẹ." Lục Minh cười nói. "Mẹ là mẹ ruột của con, không cần nói cảm ơn với mẹ.

Con có thể bình an trở về đã là ân huệ lớn nhất mà ông trời dành cho mẹ rồi." Tần Tuệ mỉm cười, rồi định giơ tay lên phủi bụi trên đầu anh, nhưng lại phát hiện không thể với tới.

Lục Minh hiểu ý bà, bèn khom người xuống, Tần Tuệ giúp anh phủi bụi trên đầu, "Được rồi, đi đi, người đầy bụi, tắm rửa sạch sẽ rồi hãy ngủ." "Con biết rồi, mẹ." Sau khi Lục Minh lên lầu, anh ném thẳng chìa khóa cho Lục Sâm, "A Sâm, có cần anh pha cho chút canh giải rượu không?" "Không cần đâu, Noãn Noãn sẽ chuẩn bị cho em." Lục Sâm quả quyết đáp. "Em chắc chứ?" "Đương nhiên, Noãn Noãn nhà chúng ta chỉ có khẩu xà tâm phật thôi." Lục Minh thấy Lục Sâm tự tin như vậy nên cũng không nói gì thêm, đi thẳng về phòng mình.

Lục Sâm cầm chìa khóa mở cửa, lúc này Mạc Noãn đang bật người ngồi dậy từ trên giường, nhìn thấy chìa khóa trong tay anh, cô đại khái hiểu ra chuyện gì, khẽ bĩu môi, có chút tức giận nói: "Sao anh lại vào được đây?" Lục Sâm lặng lẽ nhìn Mạc Noãn một lúc, ánh mắt đó có chút khác với thường ngày, một lúc lâu sau mới nghe anh nói: "Noãn Noãn, anh say rồi." "Lục Sâm, trò 'sói đến rồi' không vui như vậy đâu, em không tin chút nào." Mạc Noãn hơi cao giọng, đối với lần bị lừa trước đó, đến nay cô vẫn nhớ như in. "Anh say thật mà, bây giờ chỉ thấy cả người khó chịu, một chút sức lực cũng không có." Lục Sâm dựa vào cửa, khẽ cong môi, ngũ quan tinh xảo dưới ánh đèn vàng mờ ảo trông đẹp nghiêng nước nghiêng thành.

Mạc Noãn không tin, cô vén chăn lên rồi tự mình nằm xuống ngủ.

Vừa nằm xuống, cô liền nghe một tiếng "rầm", dọa cô phải ngồi bật dậy lần nữa, chỉ thấy Lục Sâm cả người nằm trên sàn, thân thể hơi co lại, bộ dạng vô cùng thảm hại.

Mạc Noãn hoảng hốt, lật người xuống giường đi đến bên cạnh Lục Sâm, khẽ vỗ vào má anh, "Lục Sâm, anh say thật à?

Có bị ngã đau không?" Lục Sâm gật đầu, có chút tủi thân nói: "Noãn Noãn em thật nhẫn tâm, anh đã nói với em là anh say rồi, rất khó chịu, vậy mà em lại không tin." Mạc Noãn nghe giọng điệu của anh, nhất thời dở khóc dở cười, nhìn kỹ khuôn mặt tuấn tú của anh ở cự ly gần, phát hiện quả thật rất đỏ, ngay cả mắt cũng có chút tơ máu, cô vươn tay đỡ anh dậy.

Phần lớn sức nặng của Lục Sâm đều dồn lên người cô, Mạc Noãn đã có thể xác định anh say thật rồi, vì cả người anh mềm nhũn không chút sức lực.

Vừa định để anh nằm xuống, Mạc Noãn phát hiện trên tóc anh toàn là bụi, ngay cả quần và áo cũng dính không ít, cô tò mò hỏi: "Lục Sâm, rốt cuộc anh đã đi đâu vậy?

Sao lại để mình bẩn thế này, người toàn là bụi." Lục Sâm cười một tiếng, rồi giơ tay làm vài động tác đập đồ, "Anh và anh cả dùng búa đập bức tường trên tầng thượng, chắc là dính lúc đó." Mạc Noãn buồn cười đẩy anh một cái, "Vậy anh phải đi tắm trước đi, bây giờ người anh toàn bụi, ngủ không thoải mái đâu." Lục Sâm ngoan ngoãn trả lời: "Được, nhưng Noãn Noãn phải tắm giúp anh, anh bây giờ đến đứng cũng không vững nữa." Mạc Noãn bất lực nhìn Lục Sâm, chồng mình cô không thể không quan tâm được, đành phải dìu anh vào phòng tắm, giúp anh cởi quần áo, để anh nằm trong bồn tắm, rồi từ từ tắm cho anh.

Tuy hai người đã kết hôn một thời gian không ngắn, nhưng vì giai đoạn cuối thai kỳ hai người đã mấy tháng không tiếp xúc thân mật như vậy, lúc này nhìn anh không chút che giấu nằm trước mặt mình, những hình ảnh ân ái trước đây cứ thế hiện lên trước mắt, mặt Mạc Noãn đỏ bừng, tim đập loạn nhịp, hơi thở cũng nặng nề hơn mấy phần.

Trong lúc cô đang ngẩn người, Lục Sâm đột nhiên dùng hai tay ôm lấy mặt cô, nghiêm túc cười nói: "Noãn Noãn, sao em vẫn còn da mặt mỏng như vậy, chúng ta đều là vợ chồng già rồi mà em vẫn thích đỏ mặt, nhưng mà anh thích nhìn em như thế này, đáng yêu chết đi được." "Đáng yêu cái đầu anh ấy, uống say rồi cũng thích nói bậy, không thể yên phận một chút à." "Noãn Noãn, em nói bậy." Lục Sâm như phát hiện ra một vùng đất mới, tò mò nhìn Mạc Noãn. "Bậy gì mà bậy, người bẩn nhất bây giờ là anh đó." Mạc Noãn gạt tay Lục Sâm ra. "Noãn Noãn, tối nay em hung dữ quá." Mạc Noãn lắc đầu không nói nữa, nghiêm túc tắm cho Lục Sâm.

Vì hai tay Lục Sâm không yên phận, mặt và quần áo của Mạc Noãn bị anh làm dính không ít nước, cô không nhịn được lên tiếng uy hiếp: "Lục Sâm, anh yên phận cho em, nếu không em không tắm cho anh nữa, anh tự làm đi." Nghe vậy, Lục Sâm không động đậy nữa, nhìn Mạc Noãn không chớp mắt, dáng vẻ ngoan ngoãn vô cùng. "Phụt." Mạc Noãn thật sự không nhịn được nữa, cô hoàn toàn không ngờ Lục Sâm lúc say rượu lại đáng yêu như vậy, quá nghe lời.

Tắm rửa, lau tóc cho Lục Sâm xong, rồi đưa anh lên giường, Mạc Noãn toát cả mồ hôi, cảm thấy đây thật không phải là một việc nhẹ nhàng gì, cũng không biết trước đây lúc cô ngủ say Lục Sâm đã tắm cho cô như thế nào.

Nhìn Lục Sâm đã nhắm mắt, Mạc Noãn bực bội véo má anh một cái, rồi đành cam chịu xuống lầu chuẩn bị canh giải rượu cho anh.

Nhiều năm sống trong vùng nguy hiểm đã rèn cho Lục Minh sự cảnh giác vô hạn, trong bóng tối anh đột nhiên mở mắt.

Nhưng dừng lại vài giây, anh liền nghe ra đó chỉ là tiếng bước chân của một người phụ nữ, ngoài Mạc Noãn ra sẽ không có ai khác.

Anh khẽ cong môi, em trai mình quả nhiên không đoán sai, sự lo lắng của anh là thừa thãi.

Lúc Mạc Noãn bưng canh giải rượu lên, Lục Sâm đã nằm thẳng cẳng trên giường ngủ say, thậm chí còn phát ra tiếng thở đều đều.

Mạc Noãn lay anh, "Lục Sâm, dậy uống canh giải rượu rồi hãy ngủ, nếu không ngày mai sẽ rất khó chịu đó." "Không uống nữa, anh không sao đâu, ngủ một giấc là khỏe thôi." Lục Sâm nói trong vô thức. "Không uống, vậy sau này đừng hòng em chăm sóc anh như tối nay nữa." Mạc Noãn nghiêm mặt, sa sầm mặt mày nhìn Lục Sâm từ trên cao.

Nghe vậy, Lục Sâm từ từ mở mắt, dường như ngây người một lúc lâu mới phản ứng lại, ngơ ngác nói: "Được, anh uống." Mạc Noãn đỡ anh ngồi dậy, đưa canh giải rượu cho anh.

Dù đã tắm rửa, Mạc Noãn vẫn cảm thấy trên người anh có một mùi rượu nồng nặc, có thể tưởng tượng được anh đã uống bao nhiêu rượu, cơn tức trong lòng lại trỗi dậy, cô nhắc nhở: "Uống hết đi, không được chừa lại một giọt nào." Lục Sâm quả nhiên một hơi uống cạn bát canh giải rượu lớn, sau đó như một đứa trẻ lật ngược đáy bát lên, cong khóe môi, "Noãn Noãn, anh uống hết rồi này." "Được rồi, em biết anh uống hết rồi." Mạc Noãn nhận lấy bát trong tay anh, đặt lên tủ đầu giường bên cạnh.

Cô vừa định đi ngủ, Lục Sâm đột nhiên ôm lấy eo cô, Mạc Noãn cười, "Lục Sâm, đến giờ ngủ rồi." "Noãn Noãn, anh thật sự rất may mắn khi có thể lấy em làm vợ." "Thôi được rồi, sến súa quá, sao uống say lại như một đứa trẻ thế này, không phải buồn ngủ rồi sao?

Buồn ngủ thì ngủ sớm đi." "Anh không muốn ngủ nữa, muốn nói chuyện với em." Lục Sâm ôm chặt hơn.

Mạc Noãn bất lực vô cùng, cảm thấy người sau khi say rượu, bất kể nam nữ, đều không thể nói lý lẽ.

Nhìn bàn tay to trên eo mình, Mạc Noãn dừng một chút rồi cuối cùng vẫn không nỡ gỡ ra, "Vậy anh muốn nói gì với em?" "Noãn Noãn, hôm nay anh rất vui, em có biết không?" Lục Sâm ngẩng đầu, ánh mắt sáng rực nhìn Mạc Noãn.

Mạc Noãn gật đầu, "Ừm, biết." "Trước đây anh đã nói với anh cả, rằng đợi đến một ngày anh lấy vợ, anh nhất định sẽ đích thân đưa người đó đến bên cạnh anh ấy, rồi giới thiệu cho họ làm quen.

Mấy năm trước anh không có cơ hội này, hôm nay anh cuối cùng cũng đã giới thiệu hai người làm quen rồi, cảm giác này thật tốt, em có biết không?

Anh cả có ấn tượng rất tốt về em đấy, anh ấy là người ít nói, càng không dễ dàng cười với người khác, lần đầu gặp em anh ấy đã cười với em rồi, điều đó đại diện cho việc anh ấy công nhận em." "Đương nhiên rồi, đàn ông các anh làm sao có thể tỏ vẻ khó chịu với người đẹp được, em trông cũng được mà." Vì biết Lục Sâm ý thức không tỉnh táo lắm, nên Mạc Noãn trong lòng nghĩ gì liền nói nấy, không cần phải e dè.

Lục Sâm cười khẽ, lồng ngực khẽ phập phồng, "Không phải vì lý do đó, mà là vì em có thể khiến anh hạnh phúc, anh ấy tự nhiên vui mừng." "Ừm." Lục Sâm đột nhiên chuyển chủ đề, nói đến chuyện hôn nhân của Lục Minh, "Anh cả của anh à, anh cũng lo cho anh ấy lắm, anh ấy nói với anh rằng bao nhiêu năm qua không có một cô gái nào anh ấy thích, thế này thì phải làm sao đây." Mạc Noãn khẽ cong khóe môi, "Có gì mà phải lo, cái gì đến sẽ đến thôi, anh chẳng phải cũng như vậy sao?

Biết đâu anh cả của anh cũng có thể gặp được một người anh ấy thích." "Nhưng anh ấy đã ba mươi lăm tuổi rồi." Mạc Noãn buồn cười, véo má Lục Sâm một cái, "Anh cả còn không vội, anh có sốt ruột cũng vô ích." "Chính vì anh ấy không vội, nên em là em trai phải thay anh ấy lo liệu chứ, nếu không thật sự thành trai tân thì phải làm sao." Lục Sâm kéo Mạc Noãn nói rất nhiều, đều là những lời mà lúc tỉnh táo anh sẽ không dễ dàng nói ra, cuối cùng Mạc Noãn đã buồn ngủ rồi, mà Lục Sâm lại càng ngày càng hăng hái.

Chương 365

Mạc Noãn đành phải hôn lên môi anh, cố gắng bịt miệng anh lại.

Có lẽ là phản ứng bản năng của tất cả đàn ông, Mạc Noãn vừa chạm vào môi Lục Sâm, anh liền lập tức giành lấy thế chủ động, một cú lật người đã đè cô dưới thân.

Mạc Noãn ôm lấy cổ anh, nhắm mắt đáp lại nụ hôn của anh, trong miệng anh hòa quyện giữa vị bạc hà và vị rượu, Mạc Noãn chỉ cảm thấy một lát sau đã say đắm, cho đến khi trên người truyền đến một trận mát lạnh cô mới bừng tỉnh, ngẩng đầu liền thấy Lục Sâm hai mắt đỏ hoe, nghiêm túc nói: "Noãn Noãn, em bây giờ vẫn chưa được, ít nhất cũng phải đợi hai tháng nữa, nếu không sẽ không tốt cho sức khỏe của em." Mạc Noãn sắc mặt có chút không tự nhiên, lời này của Lục Sâm làm như thể cô đang ham muốn không được thỏa mãn vậy, rõ ràng là do anh nói quá nhiều, cô mới nghĩ ra cách này để bịt miệng anh, nào ngờ sự việc lại diễn biến thành thế này.

Nếu không phải vì một loạt hành động trẻ con vừa rồi của anh, Mạc Noãn sẽ nghĩ rằng anh thực ra đang giả say.

Dù sao đi nữa, anh lo nghĩ cho cô như vậy, trong lòng cô vô cùng vui vẻ, cơ thể hiện tại của cô quả thực vẫn chưa thích hợp cho sinh hoạt vợ chồng.

Mạc Noãn giơ tay lên huơ huơ trước mắt Lục Sâm, giơ bốn ngón tay lên, "Lục Sâm, đây là mấy?" "Đây là gia đình bốn người hạnh phúc của chúng ta." Lục Sâm nói.

Mạc Noãn bị anh chọc cười, vỗ vỗ vai anh, "Được rồi, ngủ thôi, không còn sớm nữa." Chỉ là hai người vừa chuẩn bị ngủ, Niệm Niệm lại khóc lên.

Lục Sâm như phản ứng theo bản năng, lập tức xuống giường, loạng choạng chạy về phía nôi trẻ em, Mạc Noãn bị anh dọa một phen, vội vàng đuổi theo, anh thế này còn dỗ con thế nào được.

Thế nhưng, Lục Sâm thật sự đã bế Lục Niệm lên, khẽ vỗ lưng bé dỗ dành: "Niệm Niệm đừng khóc, mẹ sắp đến cho con bú rồi." Mạc Noãn nhìn bước chân vẫn còn loạng choạng của anh, hít một hơi thật sâu, "Lục Sâm, đưa Niệm Niệm cho em, để em dỗ bé." "Ừm, anh hình như hơi nặng đầu nhẹ chân, vẫn là Noãn Noãn em dỗ đi, nếu không làm ngã Niệm Niệm thì không hay." "Coi như anh còn biết tự lượng sức mình." Lục Sâm vẫn ngồi trên giường, cho đến khi Mạc Noãn dỗ bé Niệm Niệm ngủ say anh mới yên tâm đi ngủ.

Hai người vừa ngủ chưa được bao lâu, bé Mặc lại tỉnh, Lục Sâm vẫn tỉnh trước Mạc Noãn, tự mình bế Lục Mặc đưa cho Mạc Noãn, thấy cậu nhóc ngủ ngon lành, anh mới nghỉ ngơi.

Mạc Noãn nhìn Lục Sâm, khóe miệng khẽ cong lên, đây thật sự là một người cha tốt, dù mình say vẫn canh cánh trong lòng hai đứa con.

Sáng hôm sau, lúc Mạc Noãn tỉnh dậy, Lục Sâm đã đi làm rồi, hai đứa bé cũng không có trong nôi, rõ ràng đã được mọi người bế ra ngoài.

Lúc xuống lầu, cô vừa hay gặp Trương Nhuế đi lên, "Dì, hai đứa bé đâu rồi ạ?" "Bị ông nội con và A Minh bế ra sân chơi rồi.

Con đúng là ngủ kỹ thật, ngủ đến tận bây giờ mới dậy, đã mười một giờ rồi đấy." Trương Nhuế không biết chuyện Lục Sâm say rượu tối qua, cảm thấy Mạc Noãn ngủ quá muộn, có chút không ổn. "Dì ơi, tối qua con bị tên ma men Lục Sâm quấn lấy nói chuyện suốt nửa đêm, nửa đêm sau lại bị hai đứa bé hành hạ, cả đêm không được nghỉ ngơi tử tế." Trương Nhuế tò mò hỏi, "A Sâm say rượu à?" Mạc Noãn bất lực nói: "Chứ còn gì nữa, chắc là uống không ít, cả người nói nhiều lại còn trẻ con, con chưa bao giờ thấy anh ấy như vậy, thật là phiền chết đi được." Mạc Noãn giọng điệu toàn là oán trách, nhưng biểu cảm lại không giống thế, Trương Nhuế không chút nể nang vạch trần, "Dì thấy con là đang vui trong lòng thì có, cũng chỉ có con mới thấy được bộ dạng đó của nó, phụ nữ khác muốn xem còn không có cơ hội đâu." "Nhưng tối qua con thật sự rất buồn ngủ." "Thôi được rồi, không nói chuyện này nữa, mau xuống ăn cơm đi.

Chúng ta đã đặt vé máy bay lúc ba giờ chiều, định hôm nay sẽ về luôn." Trương Nhuế nói. "Sao đột ngột vậy, dì dượng ở đây mới được mấy ngày đã phải đi rồi." "Chúng ta ở đây đâu phải mấy ngày, mà là tròn một tháng rồi, đây được xem là lần ở nhà người khác lâu nhất của dì và dượng con trong mấy chục năm qua đấy." "Đây đâu phải nhà người khác, đây là nhà con mà, dì cứ coi như nhà mình mà ở là được, đừng ngại.

Mọi người trong nhà đều rất cởi mở, họ cũng thích đông người náo nhiệt, hơn nữa hai đứa bé cũng thích dì dượng, dì dượng ở đây giúp con đỡ được bao nhiêu việc." "Thôi đi, con đừng tưởng dì không biết con ở cữ tháng này tủi thân thế nào, cảm thấy dì ngày nào cũng kè kè bên cạnh phiền chết đi được, biết đâu trong lòng sớm đã muốn chúng ta đi rồi." Mạc Noãn cười hì hì, "Không có đâu ạ, con cũng chỉ hơi ấm ức một chút thôi, làm gì có chuyện muốn dì dượng đi, con khó khăn lắm mới mong được dì dượng đến đây." "Dì là dì của con, con đừng có mà qua mặt dì." Mạc Noãn ôm lấy cánh tay Trương Nhuế, lần nữa níu kéo, "Ai da, dì ơi, con khó khăn lắm mới hết cữ, dì dượng không thể ở lại với con thêm mấy ngày nữa sao?

Nhân lúc con bây giờ còn chưa đi làm, chúng ta cùng nhau ra ngoài chơi đi." "Muốn chơi sau này có nhiều cơ hội, nhưng chị dâu con bây giờ cũng mang thai rồi, anh con thì bận đi làm, nó về nhà cũng không có người chăm sóc, chúng ta không yên tâm.

Hai bảo bối có nhiều người chăm sóc như vậy, chúng ta dù không nỡ cũng đành chịu." Trương Nhuế đã nói vậy, Mạc Noãn dù không nỡ nhưng cũng không đành lòng nói thêm gì, chỉ là tâm trạng hơi không tốt.

Trương Nhuế vỗ vỗ tay cô, an ủi: "Không sao đâu, đợi lúc con và A Sâm tổ chức đám cưới, chúng ta lại qua ở với con một thời gian." "Thôi được, cũng chỉ có thể như vậy thôi." Ăn cơm trưa xong, Trương Nhuế cũng thưa chuyện rời đi với ông cụ, người nhà họ Lục ra sức níu kéo một hồi, nhưng thấy Hứa Chi Lam đang mang thai, cũng không kiên trì nữa.

Lục Tử Đồng tự đề cử mình sẽ đưa họ đi, Mạc Noãn thực ra ở trong khu nhà lớn cũng đã chán rồi, nhân cơ hội tiễn người để ra ngoài đi dạo.

Vì có bảy người, Lục Tử Đồng đành phải lái một chiếc xe việt dã có thể ngồi được bảy người, Mạc Noãn nhìn thân xe to lớn, có mấy phần lo lắng, "Tử Đồng, em lái được không?" Trong mắt Mạc Noãn, Lục Tử Đồng vẫn còn quá trẻ, một cô nhóc còn chưa tốt nghiệp đại học. "Chị dâu, chị đừng coi thường em, xe gì em cũng lái được hết." Tần Tuệ cũng cười, "Bé Noãn, con yên tâm đi, Tử Đồng có bản lĩnh đó." Nghe mẹ chồng cũng nói vậy, Mạc Noãn không còn nghi ngờ nữa, trực tiếp lên xe, "Mẹ, hai đứa bé phiền mẹ và mọi người rồi, con đã chuẩn bị sẵn sữa để trong tủ lạnh rồi, đợi chúng đói mẹ lấy cho chúng uống là được." "Đi đi, đi đi, mẹ biết con dạo này bị tù túng lâu rồi, ra ngoài chơi một lúc cho khuây khỏa, về muộn một chút cũng không sao, hai đứa bé đều ngoan, chúng ta trông được." Trên xe, Trương Nhuế không nhịn được nói: "Bé Noãn, người nhà họ Lục này thật sự rất tốt." "Đương nhiên rồi ạ, nên dì dượng hoàn toàn không cần lo cho con đâu." "Anh thấy em như vậy, cũng yên tâm rồi." Bạch Tịch cũng nói. "Mọi người cứ yên tâm đi ạ.

Anh, anh chăm sóc chị dâu cho tốt nhé, phụ nữ mang thai thật sự không dễ dàng, bất kể là tình cảm hay thể chất đều là một sự giày vò, không dễ dàng hơn việc anh đi làm đâu, anh phải thông cảm cho chị ấy nhiều hơn." Tiễn đoàn người đi xong, Mạc Noãn nhân cơ hội này nhắc nhở Lục Tử Đồng, "Tử Đồng, em và sư huynh phải chú ý một chút, bác gái của em đã nhận ra giữa hai người có chút bất thường rồi đấy." "Hả?

Tụi em lộ ra lúc nào vậy?" "Lúc hai bảo bối vừa mới sinh, sư huynh đến thăm chị, lúc đó em cũng ở đấy." Lục Tử Đồng nghĩ một lúc, vẫn không nghĩ ra, "Bác gái đúng là người tinh tường, thế mà cũng bị bà ấy nhìn ra, em thấy em có làm gì quá đáng đâu." Mạc Noãn lắc đầu, "Chị cũng không biết, chị cũng thấy hai người không làm gì quá đáng, chắc là cảm thấy em và sư huynh hơi thân mật quá mức thôi." "Em với bọn họ đều như vậy mà, anh Diệp là vì có chị Mễ ở đó nên em hơi kiềm chế một chút, nếu không trước đây em cũng rất tùy hứng." "Tóm lại chị đã nói với em rồi, nếu em không muốn bị lộ sớm thì tự mình kiềm chế lại đi." Lục Tử Đồng bĩu môi, "Thôi được, chỉ có thể như vậy thôi." "Nhưng mà em và sư huynh đã phát triển đến giai đoạn nào rồi?" Mạc Noãn có chút tò mò hỏi. "Chị dâu, chị đừng có moi tin của em, cách mạng chưa thành công, bây giờ còn chưa thể nói, chưa thể nói." Mạc Noãn bật cười, "Thôi được, vậy chúc em may mắn, sớm ngày hạ gục được sư huynh." "Yên tâm đi, con gái theo đuổi con trai cách một lớp lụa mỏng thôi, em có tự tin này." Mạc Noãn sau khi chia tay Lục Tử Đồng liền đi tìm Mễ Nặc, bạn bè của cô ở thành phố A không nhiều, chơi thân cũng chỉ có một mình Mễ Nặc.

Mễ Nặc bỏ thẳng công việc chạy ra, "Mạc tiểu Noãn, hôm nay cuối cùng cậu cũng được ra ngoài hít thở không khí rồi à?" "Đừng có hả hê, chuyện này sau này cậu cũng sẽ trải qua thôi, không thoát được đâu." Mễ Nặc bĩu môi, "Hôm nay cậu đến tìm tớ, chắc là thèm ăn lắm rồi đúng không?" Mạc Noãn gật đầu, "Vẫn là cậu hiểu tớ nhất." "Đi thôi, gần đây tớ lại phát hiện ra một vài chỗ ngon, hôm nay sẽ dẫn cậu đi thử hết một lượt, đảm bảo cậu ăn cho đã đời." Mạc Noãn và Mễ Nặc đều không ngờ sẽ gặp Quý Anh Ngữ tại một quán lẩu cay mới mở, cô ta ngồi ở vị trí gần cửa, dường như cũng vừa mới ngồi xuống, một mình gọi suất ăn cho gần hai người. "Đúng là oan gia ngõ hẹp, ở đâu cũng gặp được." Mễ Nặc nhỏ giọng lẩm bẩm, vì biết những việc Quý Anh Ngữ đã làm, cô cực kỳ ghét người này.

Mạc Noãn kéo Mễ Nặc một cái, hạ giọng nói: "Đi thôi, mặc kệ cô ta." "Hay là chúng ta đổi quán khác?" Mễ Nặc sợ Mạc Noãn phiền lòng, bèn đưa ra ý kiến. "Thôi đi, không phải cậu nói quán này ngon nhất sao?

Vậy thì ăn ở đây đi." Mạc Noãn ngăn Mễ Nặc lại, sau này còn có mấy chục năm nữa, mọi người đều ở thành phố A, cơ hội gặp mặt cũng sẽ có, cô không cần thiết vừa thấy người ta đã phải né tránh, làm như mình có tật giật mình vậy, người làm sai là Quý Anh Ngữ chứ không phải cô.

Dù sao cô cũng sớm đã quyết định rồi, phải bảo vệ thật tốt cuộc hôn nhân của mình, chứ không phải là trốn tránh. "Thôi được, nhưng mà quán này vị thật sự không tệ." Quý Anh Ngữ tự nhiên cũng thấy Mạc Noãn, ánh mắt không kìm được mà nhìn về phía cô.

Sau khi sinh, cô dường như không có gì thay đổi so với trước kia, vóc dáng phục hồi y như cũ, những dấu vết mà phụ nữ bình thường sẽ để lại sau khi sinh con trên người cô một chút cũng không thấy.

Cô mặc một chiếc áo len dệt kim đơn giản phối với quần jean xanh, trang phục rất đơn giản nhưng lại càng làm nổi bật vóc dáng lồi lõm có trật tự của cô.

Mọi người nói phụ nữ sau khi sinh con chỉ cần bảo dưỡng tốt sẽ càng có phong thái hơn, câu nói này dùng trên người cô một chút cũng không sai.

Quý Anh Ngữ chỉ cảm thấy đồ ăn trong miệng nhạt như sáp, không còn chút mùi vị nào.

Cô ta đã nghe các y tá trong bệnh viện nói rồi, cô sinh được một cặp song sinh long phụng, đây là vận may gì vậy?

Cô ta không thể hiểu nổi, tại sao sự khác biệt giữa người với người lại lớn như vậy, thứ mà cô ta tha thiết mong mỏi không có được, người ta lại không tốn chút công sức nào đã có được, còn có thể nắm chặt trong tay.

Quá bất công. "Noãn Noãn, chúng ta ăn vị gì?" Mễ Nặc hỏi.

Mạc Noãn nghĩ một lúc, rồi nói với Mễ Nặc: "Chúng ta vẫn nên ăn riêng đi, nấu cho tớ một phần không có ớt, tớ bây giờ đang cho con bú, không thể ăn đồ quá cay, muối và mì chính cũng phải cho ít đi một chút, nếu không sẽ ảnh hưởng đến hai đứa bé." "Thôi được, vì sức khỏe của hai bảo bối, cứ làm theo lời cậu nói đi, chuyện này không thể qua loa được." Hai người mỗi người tự nấu một bát nhỏ, Mễ Nặc nhìn bộ dạng không chút hình tượng của Mạc Noãn, không nhịn được cười nói: "Cậu cả tháng nay ở nhà bị hành hạ hay sao thế?

Sao giống như đói tám kiếp vậy, đây là ở ngoài đường, dù gì cậu cũng là chủ tịch của Mạc thị, vợ của Lục Sâm, cũng đã lên TV mấy lần, cũng coi như có chút tiếng tăm rồi, cậu chú ý hình tượng của mình một chút đi, cậu không sợ có người cố ý chụp lại bộ dạng như hổ đói vồ mồi của cậu đăng lên mạng à, đến lúc đó không chừng cậu lại nổi tiếng một lần nữa đấy." Mạc Noãn không để tâm, cũng biết Mễ Nặc đang ám chỉ Quý Anh Ngữ, nhưng cô cảm thấy Quý Anh Ngữ chắc sẽ không làm chuyện vô vị như vậy, "Đợi sau này cậu trải qua rồi sẽ biết, những ngày đó thật sự không phải là cuộc sống của con người, dì tớ họ cũng đến, bà ấy và mẹ tớ hai người liên hợp giám sát tớ, cái gì cũng không được làm, nếu có thể, tớ nghĩ họ sẽ bắt tớ nằm trên giường, an tâm làm một con bò sữa." "Không đến mức khoa trương vậy chứ." Mễ Nặc bật cười. "Không nói chuyện này nữa, tóm lại những ngày khổ cực của tớ đã qua rồi, hôm nay mẹ tớ bảo tớ chơi cho đã, cậu phải ở bên tớ suốt, tớ sẽ về muộn một chút." "Không vấn đề, thời gian hôm nay của tớ đều thuộc về cậu." Quý Anh Ngữ thực ra không ăn được bao nhiêu, mà là luôn vểnh tai lên nghe cuộc đối thoại của Mạc Noãn và Mễ Nặc, càng nghe trong lòng càng khó chịu.

Chương 366

Người ta có tình bạn, tình yêu, sự nghiệp đều đắc ý, cô ta lại luôn cô đơn một mình, bên cạnh ngay cả một người bạn thân thiết cũng không có, cuộc đời của cô ta thật sự quá thất bại.

Quý Anh Ngữ không thể nghe nổi nữa, thanh toán rồi rời đi.

Mễ Nặc vừa hay ngồi đối diện với cửa, thấy cô ta rời đi liền gõ bàn một cái, nói với Mạc Noãn: "Quý Anh Ngữ đi rồi." "Nặc, sau này lúc cậu một mình gặp cô ta thì đừng chủ động gây sự, tâm lý cô ta có chút không bình thường, cũng là người có thù tất báo, cô ta rất hận tớ, cậu là bạn thân nhất của tớ, tớ sợ cô ta sẽ ra tay với cậu." "Yên tâm đi, tớ và cô ta lại không quen biết, tớ lười để ý đến cô ta." Mạc Noãn nửa ngày này chơi đến quên cả đường về, lúc Lục Sâm gọi điện đến cô và Mễ Nặc vừa mới làm spa xong ở một câu lạc bộ dưỡng sinh, đang mặc quần áo. "Noãn Noãn, mẹ nói em hôm nay ra ngoài rồi, em đang ở đâu?

Lát nữa anh qua đón em." Mạc Noãn nhìn đồng hồ, đã hơn chín giờ tối rồi, "Giờ này sao anh còn chưa về?" "Anh tăng ca." Mạc Noãn đành phải báo một địa chỉ, rồi nhìn sang Mễ Nặc, vừa định mở miệng Mễ Nặc đã nói trước một bước, "Tớ biết cậu định nói gì rồi, không cần tớ đưa cậu về khu quân đội nữa chứ?" Mạc Noãn cười gật đầu, "Lục Sâm còn chưa về, nên lát nữa sẽ qua đón em, không cần phiền cậu nữa." "Thế thì càng tốt, tớ cũng lười chạy qua đó, lát nữa tớ về thẳng nhà ngủ luôn." Một lát sau Lục Sâm đã đến đón Mạc Noãn, Mễ Nặc cũng tự lái xe đi.

Mạc Noãn nhìn kỹ Lục Sâm, thấy trạng thái tinh thần của anh vẫn như thường lệ, một chút cũng không bị ảnh hưởng, cô bực bội hỏi, "Lục Sâm, anh còn nhớ tối qua anh đã làm những gì không?" "Làm gì?" "Tối qua anh quậy rượu cả đêm, em cũng bị anh làm phiền đến nửa đêm mới ngủ được, khiến em bây giờ vô cùng mệt mỏi." Trong mắt Mạc Noãn quả thực có chút tơ máu, bản thân cô bị đau mắt hột nhẹ, bình thường không nhìn ra, nhưng chỉ cần thức khuya không nghỉ ngơi đủ là sẽ đặc biệt rõ ràng.

Lục Sâm bán tín bán nghi nhìn cô, anh biết tối qua mình say, nhưng không nhớ đã xảy ra chuyện gì, "Không thể nào, anh không quậy rượu đâu, uống say cùng lắm là nói nhiều một chút thôi, nhưng nếu không có ai nói chuyện cùng, anh tự mình một lát sẽ ngủ thiếp đi, tửu phẩm cũng coi như được." Mạc Noãn trong lòng sắp tức chết, nheo mắt nhìn Lục Sâm, "Anh tự mình sẽ ngủ thiếp đi?" Sớm biết vậy cô đã không nói chuyện cùng anh, nếu không cũng sẽ không khiến mình mệt mỏi như vậy. "Đúng vậy, chuyện này người trong nhà đều biết." Mạc Noãn nghiến răng ken két, tức giận trừng mắt nhìn Lục Sâm một cái, "Sau này không được uống nhiều rượu như vậy nữa, nếu không em sẽ ném thẳng anh ra ngoài cửa, lười quản anh nữa." "Thôi được rồi, đừng giận nữa, sau này anh không uống rượu nữa, em yên tâm đi.

Tối qua mẹ còn xào cho chúng ta một ít rau, chúng ta không uống rượu lúc đói, không hại dạ dày đến thế đâu.

Một năm qua bệnh dạ dày của anh cũng chỉ tái phát có một lần, chắc là bây giờ đã khỏi rồi." "Anh nghe cho rõ đây, em không phải đang lo cho dạ dày của anh, mà là không muốn bị một tên ma men quấn lấy." Mạc Noãn cao giọng.

Thật sự nổi giận rồi, Lục Sâm lúng túng sờ mũi, nghiêm túc đảm bảo: "Xin nghe lời bà xã dạy bảo." Quý Anh Ngữ rời khỏi quán mạo thái rồi đi thẳng đến một căn biệt thự.

Người mở cửa vừa thấy cô đã vui mừng nói: "Bác sĩ Quý, cuối cùng cô cũng đến rồi.

Mấy ngày nay tâm trạng phu nhân nhà chúng tôi không được tốt lắm, uống thuốc ngủ xong lại ngủ thiếp đi, nhưng hình như cứ gặp ác mộng suốt, ngủ không yên.

Anh Trần bảo tôi báo cô qua đây ở cạnh bà ấy." Quý Anh Ngữ gật đầu, thản nhiên nói: "Đưa tôi lên xem bà ấy đi." Người giúp việc mở cửa phòng ngủ, Quý Anh Ngữ nhìn người phụ nữ đang gặp ác mộng trên chiếc giường lớn, khẽ chau mày rồi bước đến bên cạnh, ngồi xuống mép giường, cất lời: "Phu nhân, thật ra tôi biết sau quá trình điều trị của tôi, thỉnh thoảng bà cũng đã có thể tỉnh táo, thần trí đang dần hồi phục.

Trước mặt tôi, bà không cần phải ngụy trang như vậy nữa.

Tuy tôi không phải người tốt gì, nhưng tôi sẽ không nói chuyện này cho chồng bà biết." Nghe vậy, người phụ nữ trên giường không còn biểu hiện đau khổ nữa, hàng mi khẽ run lên nhưng vẫn không mở mắt. "Nếu bà không muốn nghe lời tôi, tôi sẽ nói với anh trai bà, để ông ấy đổi bác sĩ khác cho bà." Đúng lúc này, người trên giường từ từ mở mắt, nhìn Quý Anh Ngữ đăm đăm: "Bác sĩ Quý, cô biết cả rồi sao?" Quý Anh Ngữ gật đầu: "Bà là bệnh nhân của tôi, tiếp xúc với bà lâu như vậy, nếu ngay cả việc bà đã hồi phục hay chưa mà tôi cũng không biết thì tôi thật sự quá thất bại rồi." "Cô thật sự sẽ không nói cho chồng tôi biết chứ?" Trần Mỹ Như không chắc chắn, hỏi lại lần nữa. "Yên tâm, tôi sẽ không rước họa vào thân.

Đây là chuyện giữa vợ chồng các người, hơn nữa người thuê tôi là anh trai bà, Trần tiên sinh, tôi tuyệt đối sẽ không hé nửa lời trước mặt người không nên nói.

Đây là tố chất của một bác sĩ tâm lý như tôi." "Vậy cô cũng đừng nói cho anh cả tôi biết, tôi cũng không muốn anh ấy biết tôi đã hồi phục." Trong mắt Trần Mỹ Như ánh lên vẻ cầu xin. "Tôi biết rồi." Quý Anh Ngữ đồng ý nhanh gọn khiến Trần Mỹ Như có vài phần nghi ngờ: "Bác sĩ Quý, tại sao cô lại bằng lòng giúp tôi che giấu?" "Tôi vừa mới tốt nghiệp, lương ở bệnh viện không cao, lương ở chỗ bà lại rất tốt, tôi không muốn cứ thế mất đi một công việc tốt như vậy." Quý Anh Ngữ giải thích. "Cô cứ yên tâm, chỉ cần cô giúp tôi che giấu, để tôi hoàn toàn bình phục, những gì cô muốn tôi đều sẽ cố gắng đáp ứng.

Tuy tôi thần trí không minh mẫn nhiều năm, nhưng trong tay tôi nắm giữ không ít cổ phần, tôi có rất nhiều tiền, sẽ không bạc đãi cô đâu." "Chuyện đó để sau hãy nói." Trần Mỹ Như nghĩ đi nghĩ lại vẫn không yên tâm.

Nếu Quý Anh Ngữ vì tiền, vậy lỡ người khác cho cô ta nhiều tiền hơn thì chẳng phải cô ta sẽ phản bội mình sao?

Trong phút chốc, bà ta nhìn Quý Anh Ngữ đăm đăm, giọng điệu cũng có phần cứng rắn: "Không được, tôi muốn cô phải thề, thề sẽ không bán đứng tôi." Quý Anh Ngữ cười lạnh trong lòng, nhưng vẫn thuận theo ý của Trần Mỹ Như: "Nếu tôi phản bội bà, tôi sẽ chết không yên lành, không tìm được một người bằng lòng yêu thương tôi." Nghe vậy, Trần Mỹ Như thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì tốt, nhưng…" Bà ta còn chưa nói hết câu đã nghe thấy giọng người giúp việc từ bên ngoài vọng vào: "Thưa bà, ông chủ đến thăm bà ạ.

Xe đã đỗ trong garage, năm phút nữa sẽ lên tới nơi." Trần Mỹ Như giật mình, không biết tại sao ông ta lại đột ngột đến đây, đã nửa năm nay ông ta không đến nơi này rồi.

Chẳng lẽ ông ta biết bệnh tình của mình đã khá hơn?

Nghĩ đến đây, Trần Mỹ Như lập tức luống cuống tay chân, hai tay đan chặt vào nhau, vô cùng lo lắng: "Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?

Ông ta đến rồi." "Bà không cần hoảng sợ, cứ để tôi đối phó.

Bà cứ tiếp tục nằm trên giường ngủ, đừng cố tình giả vờ gặp ác mộng nữa.

Tôi sẽ giúp bà, nhưng tiền đề là bà không được làm cho việc điều trị của tôi trở nên vô hiệu quả, khiến anh trai bà đổi tôi đi.

Nếu không, tôi không dám đảm bảo bác sĩ tiếp theo xuất hiện bên cạnh bà có bằng lòng giúp bà che giấu hay không." "Ánh mắt của ông ta… trước giờ luôn sắc bén, tôi sợ… không giấu được." Trần Mỹ Như sợ hãi người đàn ông đó từ trong xương tủy, giọng nói cũng run rẩy. "Bà cứ thả lỏng hết mức, tôi sẽ tìm cớ dẫn ông ta ra ngoài, không để ông ta ở trong phòng ngủ của bà lâu đâu." Lời của Quý Anh Ngữ vừa dứt, tay nắm cửa phòng ngủ đã bị người ta vặn, sau đó là tiếng ổ khóa mở ra.

Lúc Phùng Thành Tường bước vào, chỉ thấy Quý Anh Ngữ đang dùng tay nhẹ nhàng xoa bóp thái dương cho Trần Mỹ Như, miệng khẽ nói: "Thả lỏng nào, đừng nghĩ gì cả, ngủ một giấc thật ngon đi, ngủ một giấc là ổn thôi, không có gì là không thể vượt qua cả." Phùng Thành Tường nhìn chằm chằm người trên giường, lúc này trong mắt ông ta mang một áp lực vô hình khiến người ta kinh hồn bạt vía, chẳng giống chút nào với dáng vẻ hiền hòa thân thiện trước mặt công chúng.

Dù đã là vợ chồng mấy chục năm, bị ánh mắt đó của ông ta nhìn vào, Trần Mỹ Như vẫn cảm thấy tim mình run lên, toàn thân tê dại.

Nếu không phải hai tay bà vừa bị Quý Anh Ngữ lật lại đè dưới thân mình, chắc chắn bà đã để lộ sơ hở. "Bác sĩ Quý, bệnh tình của vợ tôi gần đây thế nào rồi?" Phùng Thành Tường không nhìn ra điều gì bất thường, quay sang hỏi Quý Anh Ngữ. "Ông Phùng yên tâm, bệnh tình của phu nhân gần đây có thuyên giảm, nhưng dù sao cũng đã quá lâu, không thể khỏi trong một sớm một chiều được.

Bệnh mấy năm trời không dễ hồi phục như vậy, điểm này ông phải chuẩn bị tâm lý trước." Quý Anh Ngữ nói một cách công thức.

Trong mắt Phùng Thành Tường ánh lên một tia nhìn đầy ẩn ý, ông ta nhìn thẳng vào Quý Anh Ngữ: "Làm khó cô rồi, bệnh này của vợ tôi đúng là đã gần hai mươi năm, rất nhiều bác sĩ đều nói như vậy, nhưng cô là người đầu tiên khiến bà ấy không còn gặp ác mộng nữa.

Bác sĩ Quý còn trẻ như vậy, xem ra đúng là có tài thật." "Chỉ là trùng hợp thôi, không có công lao của mấy vị bác sĩ trước, tôi chắc chắn cũng không đạt được hiệu quả này." Quý Anh Ngữ không hề nhận công. "Vậy mời bác sĩ Quý ra ngoài nói chuyện chi tiết với tôi, tôi muốn nghe về phương án điều trị giai đoạn tiếp theo cho vợ tôi." "Không vấn đề gì, tôi sẽ giải thích kiên nhẫn cho ông Phùng." Quý Anh Ngữ đi theo Phùng Thành Tường ra khỏi phòng ngủ.

Trần Mỹ Như toát một thân mồ hôi lạnh, không ngừng vỗ ngực để bình ổn nhịp tim.

Trong sân, Phùng Thành Tường nhìn Quý Anh Ngữ không chớp mắt, đôi mày nhíu chặt đến mức có thể kẹp chết một con ruồi: "Bệnh của bà ta thật sự không có chuyển biến gì sao?" "Nếu đã không tin tôi thì có thể cho tôi đi bất cứ lúc nào, tôi không có ý kiến." Quý Anh Ngữ nhún vai, nhìn Phùng Thành Tường với vẻ giễu cợt.

Phùng Thành Tường cười một tiếng: "Sao tôi lại không tin cô được chứ, cô là người tôi chuyên môn tìm về mà.

Chương 367

Nhưng cô phải trông chừng bà ta cho kỹ, nửa năm tới là thời khắc quan trọng nhất, tôi không muốn bị người đàn bà này cản trở.

Bên đó có động tĩnh gì cô phải báo cho tôi ngay, đừng chậm trễ." Quý Anh Ngữ gật đầu, hơi cúi xuống để che đi ánh nhìn sắc bén thoáng qua trong mắt: "Tôi biết phải làm gì rồi." Phùng Thành Tường vỗ vai Quý Anh Ngữ, lại trở về dáng vẻ hiền từ: "Gần đây sức khỏe thế nào rồi?

Đã hồi phục chưa?" Quý Anh Ngữ nhanh chóng né tay ông ta, trong mắt lóe lên vẻ chán ghét: "Không cần ông quan tâm, tôi đã khỏi hẳn rồi.

Nếu ông không muốn người khác biết quan hệ giữa chúng ta thì tốt nhất đừng đến gặp tôi nữa.

Bên tôi có động tĩnh gì tôi sẽ chủ động liên lạc với ông, nếu tôi không liên lạc tức là không có gì bất thường." Phùng Thành Tường dường như đã quen với thái độ đó, tâm trạng không hề bị ảnh hưởng, tiếp tục hỏi: "Nghe nói cô và nhà họ Lục đã cắt đứt quan hệ hoàn toàn rồi?" "Đó là chuyện của tôi, không cần ông quản." Phùng Thành Tường hơi trầm giọng: "Cô không còn nhỏ nữa, đừng có lúc nào cũng như con nhím xù lông.

Trong lòng cô phải tự biết, chỉ có tôi là tốt với cô nhất.

Chuyện tự sát lần trước, tôi không muốn thấy lại lần nữa đâu." "Một người có thể ép vợ mình phát điên, sau đó giam cầm vợ mười mấy năm, ông nghĩ tôi sẽ tin vào nhân cách của ông ta sao?" Giọng Quý Anh Ngữ rất nhẹ, nhưng Phùng Thành Tường vẫn nghe thấy. "Cô và bà ta lại khác nhau, tôi sẽ không đối xử với cô như vậy.

Đối với thằng nhóc Lục Sâm đó, cô định thế nào?

Chẳng lẽ cứ để mặc nó và vợ nó tiêu dao khoái hoạt như vậy sao?" "Chuyện của tôi, tôi tự biết lo, không phiền ông bận tâm.

Ông xử lý cho tốt chuyện của mình đi, đừng xen vào việc của người khác, làm hỏng kế hoạch của tôi." Trong lòng cô đã có toàn bộ kế hoạch, cô muốn xem thử rốt cuộc họ có thể tin tưởng nhau đến mức nào. "Tôi biết cô trước giờ luôn có chủ kiến, nhưng làm việc tốt nhất nên cẩn thận một chút, đừng để lại đuôi như lần trước, nếu không tôi không có nhiều sức lực để bảo vệ cô đâu." Lần này Quý Anh Ngữ không lên tiếng, Phùng Thành Tường lại nói với người giúp việc cách đó không xa: "Chuẩn bị thêm bữa tối, tôi và bác sĩ Quý tối nay sẽ ở lại đây dùng bữa." "Vâng thưa ông, tôi lập tức cho người đi chuẩn bị." "Tôi không nói là sẽ ăn cơm ở đây, tôi ăn rồi." "Chuyện này không đến lượt cô lựa chọn.

Trước đây không phải cô vẫn luôn ăn tối ở đây sao, nếu tôi vừa đến cô đã đi, người có ý đồ không biết sẽ nghĩ thế nào đâu." Quý Anh Ngữ cười lạnh, cô cảm thấy người đàn ông trước mắt này đúng là mắc bệnh đa nghi quá nặng, tật giật mình, một bữa cơm mà cũng khiến người ta nghi ngờ được thì đúng là chuyện lạ.

Mạc Noãn và Lục Sâm về đến nhà chính thì Niệm Niệm đang khóc dữ dội nhất, cổ họng cũng đã hơi khàn, nghe mà lòng cô cũng thắt lại, vội vàng bước vào: "Ông ơi, Niệm Niệm sao thế ạ?

Sao con bé cứ khóc mãi vậy?" "Con bé này kén ăn lắm, sữa con để trong tủ lạnh nó không uống một giọt, sữa bột cũng không đụng tới.

Từ trưa lúc con đi đến giờ nó chưa ăn gì cả, chỉ là nó vẫn ngoan, khóc hai tiếng là anh Minh dỗ được.

Một tiếng trước có lẽ là đói thật rồi, ai dỗ cũng không nín, đã khóc một lúc lâu rồi, con mau cho nó bú đi." Mạc Noãn đón lấy cô bé, bế lên lầu.

Mãi đến khi được bú sữa mẹ, cô bé mới nín khóc, trên hàng mi dài còn vương những giọt lệ trong veo, nhưng đầu đã gật gù từng chút một, đây là động tác đặc trưng của con bé khi bú, hiển nhiên là tâm trạng đã tốt hơn rồi.

Mạc Noãn khẽ chạm vào má con gái, bất đắc dĩ nói: "Con bé này đúng là hết nói nổi, kén ăn đến mức này, thà chịu đói cũng không ăn gì cả, thật không ra thể thống gì.

Sau này nếu mẹ không có ở đây thì con phải ăn sữa bột, tự bỏ đói mình thì ra làm sao, điểm này vẫn là anh trai thông minh hơn, biết đói thì phải ăn, con phải học anh nhiều vào." Cô bé không biết có hiểu hay không, càng mút sữa hăng say hơn.

Một lát sau, Lục Sâm bế Tiểu Mặc lên.

Cậu nhóc vừa mới ngủ dậy, lúc này đang đảo đôi mắt đen láy trong vòng tay Lục Sâm.

Lục Sâm cứ đi được vài bước lại hôn lên má cậu nhóc một cái, Mạc Noãn theo thói quen đếm sơ, từ lúc anh vào phòng ngủ đã hôn bốn lần.

Trong lòng cô không khỏi thấy buồn cười, thói quen này của anh, cô và mẹ chồng đã sớm phát hiện ra rồi.

Bất kể anh bế Niệm Niệm hay Tiểu Mặc, anh đều thích hôn chúng, đặc biệt là lúc đi đường lại càng nhiều hơn, cứ ba bước lại dừng lại một lần, dường như trong tay đang ôm báu vật hiếm có khó tìm nào đó.

Người đàn ông này dường như thương con đến tận xương tủy, nhưng lại không biết cách thể hiện, nên chỉ có thể dùng cách này.

Thấy Mạc Noãn nhìn mình cười tủm tỉm, Lục Sâm mới phát hiện mình lại hôn con trai, sắc mặt có chút không tự nhiên. "Dáng vẻ này của anh mà để người ngoài nhìn thấy không biết sẽ nghĩ thế nào đâu, anh không thấy sến sẩm à?" "Mặc kệ họ nghĩ sao, anh không quan tâm." Niệm Niệm bú no thì ngủ thiếp đi.

Hai người đổi con cho nhau, lần lượt cho hai đứa bé bú no xong, Mạc Noãn cũng mệt lử, tắm xong mắt đã sắp không mở nổi, cả người gục trên đùi Lục Sâm.

Lục Sâm kiên nhẫn sấy khô tóc cho cô, Mạc Noãn đã sớm ngủ say.

Lục Sâm mỉm cười, đặt Mạc Noãn nằm ngay ngắn trên giường, mình cũng lật người lên, ôm cô vào lòng từ phía sau.

Nửa đêm, cả hai đều bị tiếng khóc của Niệm Niệm đánh thức.

Lục Sâm tưởng con đói, liền bế đến cho Mạc Noãn cho bú, nhưng đứa bé trong lòng dỗ mãi không nín, bú được hai ngụm sữa rồi không bú nữa, ngược lại còn khóc to hơn.

Mạc Noãn thắt lòng, cảm thấy con gái quá bất thường: "Lục Sâm, hình như Niệm Niệm không phải đói." "Noãn Noãn, em đừng vội, để anh xem." Lục Sâm bế cô bé qua, kiểm tra từ trên xuống dưới, cuối cùng dứt khoát cởi tã ra, phát hiện cô bé bị tiêu chảy, không khỏi nhíu mày: "Noãn Noãn, chắc Niệm Niệm bị tiêu chảy nên khó chịu." "Tiêu chảy?

Sao lại bị tiêu chảy được?

Không phải nói trẻ hơn một tháng tuổi có hệ miễn dịch từ trong bụng mẹ, sức đề kháng tốt, không dễ bị bệnh sao?" Mạc Noãn lập tức căng thẳng.

Lục Sâm cũng chưa gặp tình huống này, nghe Mạc Noãn nói vậy trong lòng cũng có chút không chắc, chỉ đành đi tìm dì Mai.

May mà dì Mai luôn chuẩn bị sẵn một ít thuốc hạ sốt, tiêu chảy dạng bột pha.

Nhưng cô bé vốn kén ăn, ngay cả sữa mẹ để trong tủ lạnh còn không chịu uống, sao có thể chịu uống thuốc được.

Chẳng biết có phải ngửi thấy mùi không, thuốc vừa đưa đến miệng là con bé đã quay đầu đi, khóc càng thảm thiết hơn. "A Sâm, cứ thế này không được, Niệm Niệm phải uống thuốc.

Con giữ đầu nó lại, mẹ cho uống." Lục Sâm dù cũng xót con nhưng bắt buộc phải làm vậy, cuối cùng hai người cùng nhau ép Niệm Niệm uống thuốc.

Mạc Noãn nghe tiếng khóc thảm thiết của con gái, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của con, nước mắt không kìm được mà lã chã rơi xuống, trong lòng vô cùng khó chịu.

Sau khi cho uống thuốc, lo con bị mất nước, dì Mai lại pha một ít nước vào bình sữa, bảo hai người cho con bé uống thêm nước.

Cô bé bình thường vốn khá lười biếng, nhưng lúc này tiếng khóc lại cực lớn, kinh thiên động địa, tất cả mọi người trong nhà đều bị đánh thức, tưởng có chuyện gì xảy ra nên cũng vội vàng chạy lên. "Sao thế, Niệm Niệm của bà khóc gì vậy?" Tần Tuệ xót xa nhìn Niệm Niệm, lên tiếng hỏi.

Chương 368

Lục Sâm vừa khẽ vỗ lưng cô bé, vừa trả lời: "Mẹ, không sao đâu ạ, chỉ là bị tiêu chảy, chắc Niệm Niệm khó chịu nên khóc thôi.

Mọi người xuống ngủ đi, con sẽ trông chừng con bé." "Đang yên đang lành sao lại bị tiêu chảy?

Hôm nay hình như cũng không ăn gì linh tinh, có phải bị cảm lạnh không?" Tần Tuệ lo lắng hỏi. "Không bị cảm lạnh đâu ạ, lúc con dậy bế con bé, chăn vẫn đắp cẩn thận." Lục Sâm khẳng định.

Lời của Tần Tuệ nhắc nhở Mạc Noãn, cô nhớ ra hôm nay mình đã ăn mạo thái, bỗng ngẩng đầu lên: "Mẹ, chiều nay con có ăn mạo thái, liệu có phải sữa mẹ ảnh hưởng đến con không ạ?" "Hình như có khả năng đó." Lời của Tần Tuệ vừa dứt, nước mắt Mạc Noãn rơi càng nhiều hơn: "Đều tại con, rõ ràng biết món đó sẽ ảnh hưởng đến sữa mẹ mà con vẫn cứ ăn.

Con làm mẹ chẳng ra gì cả, không biết kiêng khem gì hết." "Con bé này, đây không phải chuyện gì to tát, uống thuốc là khỏi thôi, con đừng tự dọa mình, cũng đừng tự trách nữa." Tần Tuệ hoảng hốt, vội bước tới ôm vai Mạc Noãn, đưa tay lau nước mắt trên mặt cô. "Noãn Noãn, em đừng tự trách, Niệm Niệm sẽ không sao đâu." Lục Sâm đưa con cho dì Mai rồi cũng qua an ủi Mạc Noãn.

Mạc Noãn nắm lấy tay Lục Sâm: "Lục Sâm, chúng ta có cần đưa con bé đến bệnh viện không?

Em không yên tâm, bình thường Niệm Niệm không bao giờ khóc như vậy, chắc chắn là trong người rất khó chịu." "Noãn Noãn, em đừng vội, đưa đến khu trung tâm sẽ rất vất vả, anh lo Niệm Niệm chịu không nổi.

Trong nhà lớn có quân y của bộ đội ở, đều là người quen cả, mình theo dõi một chút, nếu không ổn anh sẽ gọi điện nhờ anh ấy qua.

Không sao đâu." "Đúng rồi, Tiểu Mặc tối nay cũng bú sữa mẹ, anh mau đi xem thằng bé có sao không." Mạc Noãn đột nhiên nhớ ra Tiểu Mặc cũng bú không ít, sức ăn của cậu nhóc còn tốt hơn Niệm Niệm nhiều.

Trong nôi, cậu nhóc vẫn ngủ say sưa, miệng nhỏ hơi hé, như đang mơ thấy chuyện gì vui, động tĩnh lớn như vậy xung quanh cũng không đánh thức được cậu.

Lục Sâm kiểm tra một lượt, phát hiện cậu nhóc vẫn ổn, không bị tiêu chảy, liền lắc đầu với mọi người: "Tiểu Mặc không sao." "Tiểu Noãn, con cũng đừng quá lo lắng, có thể là do hôm nay Niệm Niệm cả ngày không ăn gì, rồi đột nhiên bú sữa mẹ nên đường ruột hơi khó chịu, không phải vấn đề lớn đâu." Niệm Niệm khóc mệt rồi ngủ thiếp đi, mọi người cũng bị Lục Sâm khuyên về phòng nghỉ ngơi.

Lục Sâm thấy Mạc Noãn vẫn còn hơi thất thần, liền ôm cô vào lòng: "Noãn Noãn, đừng có gánh nặng tâm lý gì cả, đây đâu phải lỗi của em, em cũng không muốn chuyện này xảy ra." "Sau này em nhất định sẽ chú ý, không ăn những thứ không nên ăn nữa.

Hôm nay em còn không dám cho ớt, muối và mì chính cũng cho ít, em tưởng sẽ không sao, không ngờ vẫn ảnh hưởng đến Niệm Niệm." Hốc mắt Mạc Noãn đỏ hoe, trong lòng vẫn vô cùng áy náy.

Có con rồi mới biết, nhìn chúng khó chịu, lòng cô chỉ càng thêm khổ sở. "Được rồi, đừng lo nữa.

Em cũng không thể lường trước được chuyện này sẽ xảy ra.

Em xem, hai anh em ăn như nhau, Tiểu Mặc còn không sao, chỉ có thể nói là Niệm Niệm quá yếu ớt mỏng manh thôi.

Em ngủ trước đi, anh sẽ trông con bé." Trải qua chuyện này, Mạc Noãn làm sao ngủ được, cô lắc đầu: "Em thức cùng anh trông Niệm Niệm, tình hình này em cũng không ngủ được." Lục Sâm biết tính Mạc Noãn, một khi trong lòng có chuyện sẽ không ngủ được, bèn để cô tựa vào vai mình.

Hai vợ chồng cứ thế thức suốt, sợ ngủ quên mất.

Nửa đêm sau, Niệm Niệm lại đi ngoài một lần nữa, nhưng rõ ràng đã đỡ hơn mấy lần trước, tình hình cũng ổn định lại, không khóc không quấy.

Trời sáng, cô bé đã gần như khỏi hẳn.

Lục Sâm và Mạc Noãn thức trắng một đêm, những người khác bế hai đứa trẻ ra ngoài, để hai người ngủ một giấc.

Lúc hai người dậy thì vừa đúng giờ cơm trưa.

Mạc Noãn vội vàng đi xem Niệm Niệm, cô bé tuy vẫn còn hơi mệt mỏi nhưng rõ ràng đã tốt hơn tối qua rất nhiều.

Trái tim treo lơ lửng của Mạc Noãn cũng hoàn toàn thả lỏng, cô dùng tay chọc chọc vào má con gái, bực bội nói: "Con bé này, chỉ biết dọa mẹ thôi, tối qua mẹ bị con dọa khóc đấy, con nói xem sao con lại đáng ghét như vậy." Niệm Niệm nhếch miệng, tuy không cười ra tiếng như mọi ngày nhưng biểu cảm trên mặt đã phong phú hơn nhiều.

Buổi chiều, Lục Sâm cũng yên tâm đi làm.

Chiều hôm đó, có một người đàn ông đến nhà chính, ông ta đi cùng Lục Nam Thiên, mấy người họ trực tiếp vào thư phòng cùng ông nội.

Mạc Noãn cũng không biết họ đang bàn chuyện gì, chỉ một lúc sau đã nghe thấy tiếng mẹ chồng có phần mất kiểm soát.

Mạc Noãn đắp chăn cho hai đứa trẻ xong rồi đi ra xem, thì ra là mẹ chồng và bố chồng đang cãi nhau.

Lúc này tâm trạng mẹ chồng cực kỳ không ổn định, mặt đầy giận dữ: "Tôi không đồng ý, tôi không đồng ý để con trai tôi đến nơi đó nữa." "A Tuệ, em bình tĩnh lại đi.

Đây là quyết định của cấp trên, chúng ta đều là quân nhân, phải phục tùng.

Hơn nữa đây cũng là một quyết định trăm lợi không một hại cho nhà họ Lục." Lục Nam Thiên khuyên nhủ. "Tôi không quan tâm những thứ đó, tôi chỉ biết tôi là một người mẹ, con trai tôi vừa mới trở về bên cạnh tôi, tôi sẽ không để nó đến nơi đó.

Nếu các người cứ nhất quyết bắt nó đi, vậy thì tôi sẽ đi cùng nó, tôi không yên tâm để nó đi một mình." Lục Nam Thiên hơi sầm mặt: "A Tuệ, đừng nói những lời như vậy.

A Minh là quân nhân, đó là công việc của nó, em đi theo thì ra thể thống gì." Ông nội lắc đầu, người đàn ông trung niên vừa đến nhà có vẻ hơi khó xử, ông nội liền đưa ông ta xuống lầu, rõ ràng không muốn xen vào cuộc cãi vã của họ.

Đây là lần đầu tiên Mạc Noãn thấy mẹ chồng và bố chồng cãi nhau, bình thường họ rất ít khi to tiếng, trong lòng cô có chút lo lắng, không kìm được lên tiếng: "Bố, mẹ, hai người có gì thì từ từ nói, đừng cãi nhau ạ." Tần Tuệ kích động nắm lấy tay Mạc Noãn, nước mắt nóng hổi rơi thẳng xuống tay cô: "Tiểu Noãn, con bây giờ cũng là mẹ của hai đứa trẻ rồi, có tư cách nhất để nói một câu công bằng.

Con nói xem, chuyện này là mẹ vô lý sao?

Con trai mẹ một mình đến nơi đó làm nằm vùng, đi bao nhiêu năm như vậy, lấy mạng ra đánh cược, chịu bao nhiêu khổ cực, vừa mới trở về, cấp trên một tờ lệnh đã muốn điều nó đến Tây Tạng.

Dựa vào đâu chứ?

Nơi đó khổ cực thế nào chúng ta đều biết, những người như chúng ta còn không thích nghi nổi với môi trường, chuyện này mẹ nói gì cũng không đồng ý." Mạc Noãn chỉ cảm thấy mu bàn tay mình bị nước mắt của Tần Tuệ làm bỏng rát, lòng cô khẽ thắt lại, cũng đại khái hiểu ra chuyện gì.

Cấp trên muốn điều anh cả đến Tây Tạng?

Có phải quá gấp gáp rồi không, anh cả mới về được mấy ngày, lại phải đến nơi đó sao?

Chuyện này làm sao mà chấp nhận được.

Niệm Niệm chỉ bị tiêu chảy mà cô và Lục Sâm đã lo lắng thức trắng một đêm, làm mẹ ai cũng không dễ dàng.

Chương 369

Đây là lần thứ hai cô thấy mẹ chồng khóc, lần đầu là mấy hôm trước khi Lục Minh chết đi sống lại trở về, hôm nay là lần thứ hai.

Mạc Noãn giúp Tần Tuệ lau nước mắt: "Mẹ, mẹ đừng kích động vội, nghe bố nói thế nào đã, biết đâu có ẩn tình gì, chúng ta tìm hiểu rõ ràng rồi hãy bàn bạc sau." "A Tuệ, Noãn Noãn nói đúng đó, em nghe anh giải thích đã, chuyện là thế này…" Lục Nam Thiên vừa mở lời, Tần Tuệ lập tức cắt ngang, trừng mắt nhìn ông: "Đừng dùng mấy cái lý lẽ cao siêu đó để tẩy não tôi, ông đã tẩy não tôi mấy chục năm rồi.

Hôm nay tôi không chấp nhận, nói gì tôi cũng không chấp nhận, lần này dù thế nào tôi cũng không để các người đưa A Minh đi, tôi tuyệt đối không đồng ý." Mạc Noãn lần đầu tiên thấy mẹ chồng ngang ngược như vậy, cũng có thể hiểu được tâm trạng của bà.

Ngay cả cô cũng cảm thấy Lục Minh vừa về đã phải đi là khó chấp nhận, huống chi là mẹ chồng. "Vậy rốt cuộc em muốn thế nào?" Lục Nam Thiên có chút bất lực nói.

Là một người cha, ông dĩ nhiên cũng muốn con trai vừa trở về của mình ở nhà thêm vài ngày, bồi bổ sức khỏe.

Nhưng là một quân nhân, ông chỉ có thể tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh cấp trên, không thể tùy hứng làm bậy. "Giải ngũ, bảo con trai tôi giải ngũ đi.

Nếu ông không làm được, tôi sẽ ly hôn với ông." Tần Tuệ nghiêm túc nhìn Lục Nam Thiên, sự kiên quyết trong mắt bà khiến người ta cảm thấy bà không hề nói đùa.

Đây là lần đầu tiên vợ mình nói ra những lời nặng nề như vậy, Lục Nam Thiên trong lòng cũng không dễ chịu, ông thở dài một hơi:

"A Tuệ, chúng ta đều đã mấy chục tuổi rồi, đừng dễ dàng nói những lời đùa cợt vô căn cứ như vậy, để con cháu chê cười.

Hôn nhân quân nhân đâu phải nói ly hôn là ly hôn được." "Lục Nam Thiên." Tần Tuệ gọi thẳng tên ông: "Tôi, Tần Tuệ này, nói được làm được, không hề đùa với ông.

Chỉ cần có lòng thì chuyện gì mà không làm được.

Bao nhiêu năm nay các người chỉ lo theo đuổi đại nghĩa trong lòng, các người có từng nghĩ đến cảm nhận của tôi không?

Chồng tôi như vậy, tôi nhịn, đó là lựa chọn của tôi, dù gian nan thế nào tôi cũng không oán ai được.

Nhưng bây giờ còn muốn con trai tôi cũng như vậy, tôi không thể chấp nhận, không thể trơ mắt nhìn mà không làm gì cả." Mạc Noãn lúc này cũng không tiện nói gì, chỉ có thể nắm chặt tay bà.

Tần Tuệ có lẽ đã kìm nén quá lâu, tính khí một khi đã bùng phát thì rất khó thu lại, cũng không nghe lọt tai lời người khác nói.

Thấy chiến tranh giữa bố mẹ sắp bùng nổ, Lục Minh, người vẫn đứng im lặng một bên, bước tới, nhẹ nhàng ôm vai Tần Tuệ.

Mạc Noãn biết anh có lời muốn nói, liền thức thời lùi sang một bên. "Mẹ, mẹ nghe con nói." Tần Tuệ nghiêm túc nhìn Lục Minh: "A Minh, con đừng nói gì cả.

Con giải ngũ có được không?

Con đã ba mươi lăm tuổi rồi, đã cống hiến hơn mười năm đẹp nhất của mình, không cần thiết phải đánh đổi mấy chục năm sau này nữa.

Mẹ sẽ lo liệu mọi chuyện cho con, con đã làm nhiều như vậy, họ cũng không dám làm gì con đâu." Lục Minh siết nhẹ tay mẹ: "Mẹ, con biết suy nghĩ của mẹ, nhưng con trai giải ngũ rồi thì biết đi đâu về đâu?" "Con có thể đi rất nhiều nơi, những điều này mẹ đều đã tính toán cho con rồi.

Nếu con muốn làm việc cùng A Sâm, mẹ sẽ bảo nó sắp xếp một vị trí trong Lục thị cho con.

Con không cần lo phải bắt đầu lại từ đầu, nền tảng của con không tệ, nhiều thứ con cũng đã học qua, chỉ thiếu kinh nghiệm thôi, thứ đó có thể từ từ tích lũy.

Với tư chất của con, nhiều nhất là một năm là con có thể quen việc, cũng không có nguy hiểm đến tính mạng." Ngừng một chút, Tần Tuệ lại nói tiếp: "Nếu con không muốn vào Lục thị, con cũng có thể tự mình ra ngoài mở công ty, tự làm chủ, không cần phải nghe lời người này người kia, tự do biết bao.

Còn có thể sớm lấy vợ sinh con, cuối tuần về nhà lớn thăm chúng ta.

Con xem cuộc sống của A Sâm bây giờ tốt biết bao, có nếp có tẻ, con không có một chút ngưỡng mộ nào sao?" Trải qua cảm giác mất con rồi tìm lại được, bà càng biết trân trọng hơn.

Suy nghĩ của bà bây giờ rất đơn giản, chỉ muốn con trai mình bình an ở bên cạnh, không muốn nó rời xa tầm mắt mình quá lâu. "Mẹ, những điều mẹ nói đều rất tốt, nhưng con trai đã quen với cuộc sống quân nhân rồi.

Con quen huấn luyện cùng các đồng đội, cũng quen cùng họ làm nhiệm vụ.

Con có thể mỗi ngày mệt thì ngủ, không cần phải như A Sâm mỗi ngày tính toán xem ai sẽ ra tay với công ty, cũng không cần như chú út mỗi ngày có công việc chính sự xử lý không hết.

Có lẽ họ cảm thấy thoải mái tự tại, nhưng đó là mục tiêu của họ, nên họ cảm thấy vui vẻ.

Nhưng đó không phải là mục tiêu của con.

Nếu con đi theo con đường mẹ sắp đặt, con sẽ ngày càng không vui, sống qua ngày đoạn tháng, đó là điều mẹ muốn thấy sao?" Không có người mẹ nào muốn con mình không vui, Tần Tuệ cũng không ngoại lệ.

Bà lau nước mắt: "A Minh, con đừng nói nữa.

Mẹ biết con muốn nói gì, nhưng đó chỉ là vấn đề thói quen, đợi con quen là được rồi.

Làm bất cứ việc gì lúc đầu chắc chắn cũng sẽ không quen." "Con biết đó đều là do thói quen, nhưng mẹ ơi, như mẹ nói, con không còn trẻ nữa, chẳng lẽ lại phải để con mất mười năm để bồi dưỡng một thói quen khác sao?

Con trai không thể lãng phí được nữa rồi." "Sẽ không lâu như vậy đâu." Giọng Tần Tuệ hơi yếu đi.

Lục Minh thấy tâm trạng mẹ đã bình tĩnh hơn một chút, liền giải thích cặn kẽ: "Mẹ, thật ra lần này con đến khu Tạng là lựa chọn của chính con.

Cấp trên cho con hai nơi để chọn, con đã tự mình chọn nơi khó khăn hơn này.

Nhiệm vụ lần trước của con bề ngoài trông có vẻ đã kết thúc, nhưng vẫn còn một số thế lực tàn dư.

Nếu chúng biết con là người đứng sau thúc đẩy mọi chuyện, con chắc chắn sẽ bị chúng báo thù.

Bây giờ nhà họ Lục lại có thêm Niệm Niệm và Tiểu Mặc, chúng còn nhỏ và đáng yêu như vậy, chỉ cần có một chút khả năng, con cũng không muốn liên lụy đến chúng.

Con đến Tây Tạng, xa mọi người hơn, cũng xa những kẻ đó hơn, như vậy vừa bảo vệ được con, cũng bảo vệ được mọi người." Tần Tuệ sững người, không thể tin được nhìn Lục Minh: "Ý con là, con vẫn chưa hoàn toàn an toàn?" "Đúng vậy ạ, nhưng thân phận của con luôn được giữ bí mật, chỉ cần con không đột ngột xuất hiện trong tầm mắt của công chúng thì sẽ không bị nghi ngờ.

Những điều mẹ tính toán cho con bây giờ đều không khả thi, chúng chỉ khiến con rơi vào nguy hiểm một lần nữa thôi." Tim Tần Tuệ run lên: "Nhưng mẹ cũng không muốn con đến nơi đó, gian khổ biết bao." "Mẹ yên tâm, con đi Tây Tạng sẽ không quá lâu đâu, nhiều nhất là một năm.

Đợi chuyện này lắng xuống, con sẽ trở về, lúc đó có thể ở bên cạnh mọi người nhiều hơn.

Chương 370

Nếu mẹ lo con không được ăn ngon, lúc rảnh mẹ có thể gửi một ít cho con.

Bây giờ chuyển phát nhanh phát triển như vậy, đây đều là chuyện nhỏ thôi." Lục Minh nói với giọng điệu thoải mái.

“Thật sao?

Không lừa mẹ chứ?” Điều Tần Tuệ lo lắng nhất chính là con trai vừa đi lại là mấy năm trời.

“Vâng, con sẽ không lừa mẹ đâu.

Con đến đó rồi cũng sẽ thường xuyên gọi điện cho mẹ, mẹ nhớ con cũng có thể gọi cho con bất cứ lúc nào.

Con còn sống thì tốt hơn bất cứ thứ gì, không phải sao?” Nước mắt Tần Tuệ lại không kìm được mà rơi xuống, Lục Minh lại giúp bà lau đi: “Mẹ đừng khóc nữa, khóc nữa là không xinh nữa đâu.” “Mẹ đã từng này tuổi rồi, còn xinh đẹp đi đâu được nữa.” “Mẹ vẫn giống hệt như trong ký ức thời thơ ấu của con, chẳng thay đổi gì cả,” Lục Minh nghiêm túc nói.

Mạc Noãn đứng bên cạnh nhìn mà có chút buồn cười, cô cảm thấy trong tính cách của hai anh em này vẫn có rất nhiều điểm tương đồng, ví dụ như cái vẻ mặt nghiêm túc khi nói những lời hay ý đẹp, luôn khiến bạn cảm thấy lời họ nói là thật lòng, tuyệt đối không phải lời giả dối.

Tần Tuệ không nhịn được cong khóe môi: “Con học theo A Sâm từ khi nào thế, cũng bắt đầu dẻo miệng rồi.” “Con không học theo A Sâm, con nói thật mà.” Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của con trai, Tần Tuệ mỉm cười, khẽ gõ nhẹ vào đầu anh: “Con đến nơi đó rồi cũng phải như hôm nay, gặp được cô gái mình thích thì nhất định không được keo kiệt, phải nói nhiều vào, thích thì nói là thích, con gái đều thích những chàng trai biết ăn nói, biết chưa?

Tuyệt đối đừng giấu giếm, một người đàn ông bị từ chối không phải là chuyện gì đáng xấu hổ cả.” Lục Minh gật đầu: “Mẹ yên tâm đi, con biết rồi.” Điều mà Tần Tuệ không bao giờ ngờ tới là, một câu nói đùa của bà bây giờ lại khiến con trai mình ghi nhớ trong lòng, khi gặp được người phụ nữ khiến anh rung động, anh quả thật không hề keo kiệt chút nào, và cũng đã gặt hái được tình yêu thuộc về mình ở nơi đó.

Tần Tuệ đã bình tĩnh lại bắt đầu hỏi: “Khi nào đi?” “Ngày kia là phải đi rồi.” “Gấp vậy sao?” “Vâng, vốn dĩ lúc đầu cũng không sắp xếp cho con về, mà là trực tiếp điều chuyển con đi.

Đây là cơ hội ông nội tranh thủ được, nói rằng con đã quá lâu không gặp gia đình rồi.” Tần Tuệ gật đầu, trong lòng dù không nỡ, nhưng cũng chỉ có thể như vậy.

Lục Nam Thiên định nói gì đó, lại bị bà lườm một cái, đành phải im lặng.

Sau khi Tần Tuệ và Lục Minh xuống lầu, chỉ còn lại Lục Nam Thiên và Mạc Noãn, Lục Nam Thiên có vài phần lúng túng trên mặt, nói với Mạc Noãn: “Xin lỗi con, Noãn Noãn, làm phiền con nghỉ ngơi rồi.

Tối qua con không ngủ ngon, mau đi nghỉ thêm một lát đi.” “Ba, lời mẹ nói vừa rồi chỉ là đang lúc nóng giận, ba cũng đừng để trong lòng, trong lòng mẹ chắc chắn không nghĩ như vậy đâu ạ.” “Ba biết, ba xuống xem sao.” Lục Nam Thiên đương nhiên cũng không hiểu lầm Tần Tuệ, tính cách vợ mình thế nào ông rất rõ, bà chỉ là tạm thời không chấp nhận được, từ từ rồi sẽ nghĩ thông thôi.

Mạc Noãn quay về phòng một lát, thấy hai nhóc con ngủ rất say, cũng đi xuống lầu.

Cảm xúc của Tần Tuệ đến nhanh mà đi cũng nhanh, lúc này đã cười tươi rói ngồi trên sofa vừa cắn hạt dưa vừa xem ti vi.

Cô vừa xuống, bà liền vẫy tay với cô: “Noãn Noãn, qua đây trò chuyện với mẹ.” Mạc Noãn đi đến bên cạnh Tần Tuệ ngồi xuống, Tần Tuệ vốc một nắm hạt dưa đưa cho cô.

Mạc Noãn nghĩ nghĩ, vẫn có chút không dám ăn: “Mẹ, con không ăn đâu ạ, thứ này dễ bị nóng, dạ dày của Niệm Niệm có vẻ hơi yếu.” “Cũng phải, con bé đó đúng là mỏng manh thật.” Mạc Noãn cẩn thận hỏi: “Mẹ, con thấy tâm trạng ba không tốt lắm, chắc là bị lời ly hôn của mẹ lúc nãy kích động rồi.” “Chính là muốn kích động ông ấy một chút, đây cũng là lần đầu tiên trong đời mẹ nói với ông ấy những lời như vậy.

Sự kiên trì của ông ấy mẹ có thể hiểu, nhưng có lúc mẹ luôn cảm thấy ông ấy quá cứng nhắc.

Chức vụ của ông ấy bây giờ không thấp, con trai của mình thì phải biết tranh thủ cho nó, chứ không phải răm rắp nghe theo sự sắp đặt.

Hôm nay cũng coi như là cảnh cáo trước cho ông ấy,” Tần Tuệ nghiêm túc nói, chồng bà cái gì cũng tốt, chỉ có cái tính cố chấp này là đôi lúc bà thật sự không chịu nổi.

Mạc Noãn mỉm cười: “Con còn bị dọa sợ, tưởng mẹ thật sự có suy nghĩ đó.” “Mẹ cũng không phải nói đùa, nếu chuyện hôm nay chỉ đơn thuần là điều động, không có nguyên nhân kia trong đó, mẹ chắc chắn sẽ gây sự với ông ấy như vậy.

Con trai mẹ đã làm nhiều như thế, sắp xếp cho nó như vậy thật quá đau lòng.” “Ba cũng sẽ cân nhắc mà, ba không phải người giỏi biểu đạt, nhưng chắc chắn cũng quan tâm đến anh cả giống như mẹ.

À đúng rồi, anh cả đi đâu rồi ạ?” Vẻ mặt Tần Tuệ đã thay bằng nụ cười: “Nó đi nấu cơm rồi, nói là đặc biệt nấu cho mẹ một bữa thật ngon.” Mạc Noãn cũng nhớ Lục Sâm từng nói, tài nấu nướng của hai anh em họ đều do ông nội dạy, đều rất khá.

Chẳng trách mẹ chồng lại vui như vậy: “Vậy tối nay chúng con đều được hưởng phúc của mẹ rồi, thật là hiếm có.” “Hai đứa con trai của mẹ, chuyện khác không dám nói nhiều, nhưng điểm này mẹ dám mạnh dạn nói, chúng nó đều là người yêu thương vợ, ai gả cho chúng nó cũng đều hạnh phúc.

A Sâm thì bây giờ mẹ hoàn toàn không lo lắng nữa, nhưng A Minh, mẹ nghĩ đến là lại không yên tâm.” “Mẹ, mẹ cũng đừng nghĩ nhiều quá, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng thôi ạ.” Tần Tuệ gật đầu, Mạc Noãn mím môi, vẫn mở lời: “Mẹ, con định cuối tháng này sẽ đi làm lại.

Mấy hôm trước con nghe Giản Nghị nói dạo này sức khỏe chú Hàn không được tốt lắm, chú Hàn dù sao cũng có tuổi rồi, con muốn đi làm lại sớm một chút để giảm bớt áp lực cho họ.” Tần Tuệ tính toán thời gian, đến cuối tháng thì Mạc Noãn mới sinh con được tròn hai tháng, không khỏi hơi nghiêm mặt: “Noãn Noãn, chuyện con cái thì con không cần lo lắng, có chúng ta ở đây, mẹ cũng đã chuẩn bị thêm một bảo mẫu rồi, có thể chăm sóc được.

Chỉ là cơ thể của con, con phải tự mình cân nhắc, xem còn chỗ nào không khỏe không?

Tuyệt đối không thể vì công việc mà làm tổn hại đến sức khỏe.” Lòng Mạc Noãn ấm áp: “Có mọi người chăm sóc chu đáo, cơ thể con hồi phục rất tốt.

Chỉ là con không yên tâm con bé Niệm Niệm, nó bây giờ kén ăn lắm, con sợ lúc đó nó không quen uống sữa bột, mà uống sữa bột xen kẽ sữa mẹ nó cũng không chịu.” Tần Tuệ vỗ vỗ tay Mạc Noãn, đối với việc cô muốn ra ngoài đi làm, bà không giống những bà mẹ chồng khác tỏ ra phản đối, ngược lại còn rất ủng hộ: “Yên tâm đi, chuyện này cũng không phải vấn đề lớn gì, từ từ quen là được.

Nếu cứ nuông chiều nó mãi cũng không phải là cách, con cũng không thể cứ ở nhà trông nó mà không làm gì cả.

Phụ nữ có sự nghiệp của riêng mình là đúng, chỉ là đến lúc đó sẽ vất vả cho hai đứa mỗi ngày đi đi về về.” “Người lớn chúng con không sao đâu ạ, dù con có đi làm lại, có tổng giám đốc rồi cũng sẽ không bận rộn như trước đây nữa.” Trước đây Mạc thị từ sau khi mẹ cô qua đời vẫn luôn không có chức tổng giám đốc, cấp cao nhất chỉ có Mạc Bình Sơn, tương đương với một người làm việc của hai người, tự nhiên sẽ bận rộn hơn.

Lần này trở về, cô định để Giản Nghị đảm nhiệm chức tổng giám đốc của Mạc thị lâu dài, chứ không chỉ là cứu cánh tạm thời.

“Vậy con cứ yên tâm đi làm lại đi, đừng có bất cứ lo lắng gì, mọi chuyện cứ giao cho mẹ.” Lúc Lục Minh đi, Mạc Noãn lại thấy Tần Tuệ đứng bên cạnh lén lau nước mắt, hốc mắt ông nội cũng hơi hoe đỏ.

Lục Minh vỗ vai Lục Sâm: “A Sâm, ba mẹ và ông nội nhờ em chăm sóc nhiều hơn.

Có chuyện gì nhớ báo cho anh, anh sẽ lập tức trở về.” Lục Sâm gật đầu: “Yên tâm đi anh, anh ở bên đó tự chăm sóc tốt cho mình, chúng em đều đợi anh trở về.” Lục Tử Đồng như một đứa trẻ, ôm eo Lục Minh không chịu buông: “Anh cả, em không nỡ xa anh, anh đi rồi sau này em có chuyện cũng không tìm được người nói giúp em, anh hai không thương em như anh đâu.” “Em thì có chuyện gì to tát chứ,” Lục Minh vuốt tóc Lục Tử Đồng.

Lục Tử Đồng ghé sát vào mặt Lục Minh, dùng giọng nói chỉ hai người mới nghe được: “Anh cả, em thích một người đàn ông, nhưng tuổi tác lớn hơn em một chút.

Đến lúc đó gia đình chắc chắn sẽ không đồng ý, em nhất định sẽ tìm anh cầu cứu, lúc đó anh nhất định phải lấy mình làm gương, nói giúp em nhé.” Lục Minh ngạc nhiên nhướng mày, vừa định mở miệng, Lục Tử Đồng lập tức bịt miệng anh lại: “Bây giờ đừng hỏi em là ai, sau này em sẽ từ từ nói cho anh biết, với lại cũng không vội lúc này, chắc chắn có thể đợi được anh trở về.” Trong lòng Lục Minh có chút cảm xúc khó tả, cô em gái nhỏ vậy mà đã có bạn trai rồi, xem ra anh thật sự đã tụt hậu so với người khác một đoạn dài, chẳng trách mẹ lại lo lắng cho hôn sự của anh như vậy.

Tiễn Lục Minh đi, lại qua hai tuần, Mạc Noãn cũng bắt đầu trở lại Mạc thị đi làm.

Chú Hàn vì sức khỏe không tốt, Mạc Noãn trực tiếp cho ông nghỉ phép dài hai tuần để về nhà nghỉ ngơi cho khỏe.

Bên cạnh đột nhiên không có thư ký, Mạc Noãn lúc đầu có chút không quen, nhưng mấy ngày sau cũng đã quen.

Mạc Noãn nhớ ra đã một thời gian không gặp Mạc Tử Hi, bèn gọi tổng thanh tra bộ phận bán hàng cùng mình đích thân đến mấy trung tâm bán hàng của các dự án.

Khi cô nhìn thấy Mạc Tử Hi, cô gần như không nhận ra, cả người đen hơn trước đây không ít.

Cô ấy mặc một bộ đồng phục bán hàng thống nhất của công ty, trên mặt nở nụ cười chuyên nghiệp, bên hông đeo bộ đàm, lúc này đang chỉ vào mô hình 3D, kiên nhẫn giải thích cho một khách hàng.

“Tổng thanh tra Trương, gần đây biểu hiện của Tử Hi thế nào?

Chương 371

Ở đây chỉ có hai chúng ta, anh cứ nói thật cho tôi biết.” “Tiểu thư Tử Hi tháng trước có vẻ chưa tìm ra phương pháp, một căn nhà cũng không bán được.

Tháng này tình hình tốt hơn, đã dần vào guồng, mới một tuần mà cô ấy đã bán được ba căn.

Cô ấy xuất thân từ bộ phận quan hệ công chúng, miệng lưỡi cũng rất lanh lợi, tin rằng sau này sẽ ngày càng tốt hơn.

Điểm này chủ tịch không cần lo lắng.” Mạc Noãn nhìn trạng thái làm việc này của cô ấy, quả thực không tệ: “Vậy phương diện hòa hợp với đồng nghiệp thì sao?” “Lúc đầu mọi người không thích cô ấy lắm, nhưng gần đây hình như đã tốt hơn nhiều rồi, thường thấy cô ấy cùng các nhân viên khác ra vào nhà ăn, bề ngoài xem ra cũng ổn.” Mạc Noãn gật đầu, không hỏi tiếp nữa, lại đi một vòng các trung tâm bán hàng khác.

Thấy đã đến giờ cơm, cuối cùng cô tìm một quán ăn ở nơi Mạc Tử Hi làm việc, rồi gọi điện cho cô ấy.

Mạc Tử Hi không trì hoãn bao lâu đã đến.

Lúc vào còn không ngừng nhìn quanh bốn phía, xác định không có đồng nghiệp quen biết mới yên tâm bước vào.

“Sao bây giờ ăn cơm với chị cũng phải lén lút vậy?” Mạc Noãn buồn cười hỏi.

“Đương nhiên rồi, em bây giờ chỉ là một nhân viên nhỏ bình thường của bộ phận bán hàng, nếu bị người ta biết quan hệ của em và chị, sau này em có làm ra thành tích gì cũng sẽ bị người khác dị nghị.

Em không muốn nỗ lực của mình không được công nhận đâu.” Cô ấy nguyện ý xuống tuyến đầu chính là vì muốn được người khác công nhận.

Mạc Noãn cười bất đắc dĩ lắc đầu: “Vậy thì tùy em thôi.” “Chị, sao chị có thời gian qua đây tìm em ăn cơm?” “Chị vừa hay qua đây thị sát công việc, nên qua xem em thế nào.

Không xem không biết, xem rồi mới giật mình, trung tâm bán hàng của Mạc thị vất vả đến thế sao?

Em làm sao mà biến mình thành như dân công đào than vậy?” Da của Mạc Tử Hi thuộc loại khá trắng, Mạc Noãn đã quen nhìn dáng vẻ trước đây của cô ấy, so sánh trước sau thấy rất không quen.

“Không đến mức đó chứ, em có bôi kem chống nắng mà, có đen đến vậy sao?” Mạc Tử Hi giật mình, lập tức lấy gương nhỏ trong túi ra soi, phát hiện thật ra cũng ổn, chỉ là đen đi một chút.

“Cũng tạm thôi chị ạ, thực ra cũng chỉ có dự án này của chúng em là đặc biệt, trung tâm bán hàng cách khu nhà một đoạn.

Mua nhà đối với nhiều gia đình là chuyện cả đời, rất nhiều khách hàng thích so sánh, một ngày em phải đi đi về về mấy lần, lại không tiện đi xe buýt, chạy nhiều tự nhiên sẽ dễ bị đen thôi.” Mạc Noãn nhíu mày: “Không phải có xe đưa đón sao?” “Xe cũng chỉ có mấy chiếc, căn bản không đủ phân chia, không phải ai cũng đến lượt.

Một ngày thời gian em ngồi xe không nhiều.” “Vậy xem ra có cần thiết phải sắp xếp thêm mấy chiếc xe cho bên em.

Dạo này thời tiết nóng lên, cứ chạy tới chạy lui như vậy cũng không phải là cách, rất dễ bị say nắng, cũng sẽ làm giảm trải nghiệm của khách hàng.” “Vậy em thay mặt mọi người cảm ơn chủ tịch trước nhé,” Mạc Tử Hi cười cười.

"Hòa hợp với đồng nghiệp thế nào rồi?" "Lúc đầu mọi người đều cảm thấy em điệu đà, bây giờ tốt rồi, họ đã dần dần công nhận em.

Em dùng hành động của mình để chinh phục họ, bất kể là ăn cơm hay sau khi tan làm, họ đều chịu rủ em, em bây giờ cũng coi như có một hai người bạn rồi." Trên mặt Mạc Tử Hi tràn đầy ý cười, nghe cô ấy nói vậy, trong lòng Mạc Noãn cũng vui cho cô ấy, cuối cùng cô ấy cũng đã tìm được thứ mình thích.

"Xem ra cuộc sống của em trôi qua không tệ." "Tuy có hơi vất vả, nhưng mỗi ngày em đều sống rất trọn vẹn, bước chân về nhà cũng nhẹ nhàng hơn," Mạc Tử Hi vừa nói vừa ăn cơm lia lịa, hoàn toàn khác với hình tượng ngày thường của cô ấy.

"Em ăn từ từ thôi, có ai tranh với em đâu, một thời gian không gặp sao em lại thô lỗ thế." Khóe miệng Mạc Tử Hi khẽ cong lên: "Chị, thực ra đây mới là con người thật nhất của em.

Trước đây em chính là như vậy, về nhà họ Mạc em bắt đầu dùng tiêu chuẩn của một tiểu thư nhà giàu để yêu cầu bản thân, nhưng sự thật chứng minh, như vậy em không hề vui vẻ, ngược lại phương thức sống hiện tại em cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều." Trước đây cô ấy vẫn luôn nghĩ rằng ba thích kiểu người như vậy, sau này mới phát hiện không phải thế, có những khí chất cần phải bồi dưỡng từ nhỏ, cô ấy đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất.

"Là do em tự nghĩ nhiều thôi, mình cứ sống sao cho thoải mái là được." "Đúng vậy, bây giờ em không quan tâm đến những thứ đó nữa, sau này em chăm sóc tốt cho Tiểu Hữu An nhà em là được." "Chuyện đó không nói trước được đâu, em cứ để nó tự do phát triển là tốt nhất." "Vậy không được, em phải bồi dưỡng nó thành một tiểu thư khuê các." Mạc Tử Hi đã sớm định sẵn phương hướng phát triển cho con gái mình.

Mạc Noãn thấy cô ấy rất kiên quyết, cũng không nói gì thêm.

Mạc Tử Hi ăn cơm xong liền vội vã rời đi, nói là còn phải tham gia một buổi huấn luyện gấp.

Mạc Noãn tận mắt thấy sự thay đổi của cô ấy, cũng hoàn toàn yên tâm.

Niệm Niệm lúc đầu không chịu uống sữa bột, nhưng một thời gian sau cũng đành phải thỏa hiệp, dạ dày của cô bé cũng dần dần tốt lên.

Buổi sáng và buổi tối có thể uống sữa mẹ, các khoảng thời gian khác đều uống sữa bột.

Mạc Noãn cũng bớt lo lắng hơn, chỉ là có lúc đi làm sẽ đặc biệt nhớ hai bảo bối, thế là hai vợ chồng liền chuyên môn đưa chúng đi chụp một vài tấm ảnh, sau đó sắp xếp thành album, tiện thể cũng đặt một tấm trên bàn làm việc của mình.

Hai nhóc con trong ảnh đầu kề đầu nằm sấp, cố gắng ngẩng đầu lên, miệng toe toét cười, giống như hai chú cún cưng đang chờ được cho ăn.

Nhìn chúng như vậy, trái tim Mạc Noãn mềm nhũn ra, thật sự quá đáng yêu.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, Giản Nghị từ bên ngoài đi vào.

“Chủ tịch, đây là hợp đồng bên nhà cung cấp nguyên liệu ở nước ngoài gửi qua.

Lần này họ chuyên môn cử một đại diện qua đàm phán, cô xem bên cô có cần đích thân qua đó không.” Mạc Noãn cười nhận lấy hợp đồng trong tay Giản Nghị: “Anh Giản, anh gọi tên em là được rồi, làm vậy xa cách quá.” “Ở công ty chúng ta vẫn nên chính quy một chút, đợi khi riêng tư hãy gọi như vậy,” Giản Nghị kiên trì.

Nghe vậy, Mạc Noãn cũng không tiện nói gì thêm.

Cô vẫn luôn cảm thấy nghiệp vụ của Mạc thị quá đơn nhất, nên muốn phát triển sang mảng nguyên vật liệu.

Như vậy một mặt Mạc thị có thể tự mình kiểm soát nguyên vật liệu xây dựng của mình, giảm chi phí, mặt khác cũng có thể mở rộng chuỗi ngành nghề, đi theo chiến lược đa dạng hóa.

Nhưng Mạc thị hiện tại cũng không có nhiều vốn để tự mình xây dựng nhà máy, nên chỉ có thể tìm đối tác có ý định cùng nhau phát triển.

Mạc Noãn lướt qua hợp đồng, khẽ nhíu mày: “Ý của họ là chúng ta ba, họ bảy?” Giản Nghị gật đầu: “Trên hợp đồng viết như vậy, nhưng tôi đã gọi điện nói chuyện với họ, ý của họ là những điều này đều có thể bàn bạc lại, vẫn có khả năng nhượng bộ.” “Vậy chuyện này giao cho anh nhé, em tin vào năng lực của anh.” “Cô không đi sao?” “Em không đi, tối nay em có hẹn rồi.” Giản Nghị nhìn biểu cảm này của Mạc Noãn, liền biết là hẹn với Lục Sâm.

Sau khi tan làm, Lục Sâm trực tiếp đến đón Mạc Noãn.

Hai người đã rất lâu rồi không ra ngoài ăn cơm riêng.

Do hiện tại vẫn đang trong thời kỳ cho con bú, nên chỉ có thể đến một nhà hàng Tây.

Chỉ là Mạc Noãn vừa bước vào, đã đụng phải một người đàn ông đi ngược chiều.

Mạc Noãn bị va vào một cái, Lục Sâm vội vàng đỡ cô: “Sao rồi, Noãn Noãn, không sao chứ?” Mạc Noãn chỉ cảm thấy vai hơi đau một chút, nhưng cũng không nghiêm trọng lắm, lắc đầu: “Em không sao.” Mạc Noãn còn chưa đứng thẳng người, đã nghe thấy giọng nói có chút men say của người đàn ông: “Quý… Anh Ly, không phải cô chết rồi sao?

Sao lại xuất hiện ở đây?” Giọng nói quen thuộc khiến Lục Sâm nhíu chặt mày, anh ngẩng đầu lên, quả nhiên không sai, đây là một người quen cũ: “Jake, đừng nói bậy, đây là vợ của tôi.” Người đàn ông tên Jake đó dụi dụi mắt, đi thẳng về phía Mạc Noãn, chuẩn bị đưa tay ra chạm vào mặt cô.

Chương 372

Lục Sâm nhanh chóng chặn tay hắn lại, không chút lưu tình hất ra: “Jake, anh uống nhiều rồi, nếu không muốn quá khó coi, lập tức biến mất khỏi mắt tôi.” Người đàn ông rõ ràng say không nhẹ, hoàn toàn không để lời của Lục Sâm vào tai, châm chọc nói: “Tôi đúng là say đến hồ đồ rồi, cô thư ký nhỏ của cậu đã chết từ lâu rồi.” “Thư ký nhỏ” vốn là một từ ngữ sỉ nhục người khác, Mạc Noãn không khỏi nhíu mày, Lục Sâm đã nhanh chóng bước tới, một cú đấm thẳng vào ngực người đàn ông, trầm giọng nói: “Miệng chó không mọc được ngà voi.” Người đàn ông vốn có chút say, nhưng cú đấm này của Lục Sâm khiến hắn tỉnh rượu đi quá nửa.

Hắn nhìn chằm chằm Mạc Noãn một lúc, rồi lại nói với Lục Sâm: “Không ngờ nhiều năm trôi qua như vậy, Quý Anh Ly vẫn là tử huyệt của cậu.

Tôi chỉ nói hai chữ đó thôi mà đã khiến một người luôn bình tĩnh tự chủ như cậu nổi giận, lại còn trước mặt vợ mình, cậu để vợ mình khó xử thế nào đây, Lục tổng tài à.” “Tôi không ưa loại người ăn nói hàm hồ như anh,” Lục Sâm toàn thân tỏa ra khí lạnh, rõ ràng đã nổi giận.

“Chậc chậc, tôi chỉ có thể nói Lục Sâm cậu thật có bản lĩnh, lại cưới một bản sao của Quý Anh Ly, cậu làm vậy có thú vị không?” Người đàn ông lau vết máu ở khóe miệng, khiêu khích nhìn Lục Sâm.

Nghe vậy, sắc mặt Mạc Noãn hơi thay đổi, không còn bình tĩnh như lúc đầu nữa.

Bản sao của Quý Anh Ly?

Người quen nói như vậy có thể hiểu là trong tính cách của họ thật sự có một vài điểm tương đồng, tại sao người đàn ông chỉ mới gặp mình một lần này lại nói như vậy?

Phải nói lúc này trong lòng Mạc Noãn không có chút xao động nào là giả, từ cơ thể có phần cứng đờ của cô là có thể thấy được.

“Lục phu nhân, không ai nói với cô, cô và bạn gái cũ của Lục Sâm rất giống nhau sao?

Không phải ngoại hình, mà là cảm giác mang lại cho người khác.

Lần đầu tiên tôi gặp Quý Anh Ly, cô ấy cũng cho tôi cảm giác này, giống hệt cô, cao ngạo, dường như không để bất cứ thứ gì vào mắt.” Mạc Noãn nhíu mày nhìn người đàn ông trước mắt, chỉ cảm thấy vô cùng chán ghét.

Lục Sâm liếc nhìn Mạc Noãn, lại tiến lên đấm cho người đàn ông kia một cú nữa, rồi trực tiếp kéo Mạc Noãn rời khỏi nhà hàng.

Mạc Noãn vẫn im lặng, Lục Sâm có thể cảm nhận được cảm xúc của cô đang dao động: “Noãn Noãn, đừng nghe người đó nói bậy, công ty anh ta làm trước đây từng hợp tác với Lục thị.

Anh ta có một lần để ý đến A Ly, anh không đồng ý, hai chúng ta vì thế mà luôn có chút xích mích.

Khoảng một năm trước anh ta lại đại diện công ty đến bàn hợp tác, nhưng chúng ta đã đàm phán thất bại.

Nghe nói anh ta bây giờ đã rời khỏi công ty cũ, phát triển không được tốt lắm, có thể vì vậy mà luôn mang lòng oán hận anh.” Mạc Noãn khẽ dừng bước: “Lục Sâm, thật ra anh biết điều em quan tâm không phải là những thứ này, anh không cần giải thích với em nhiều như vậy đâu.” “Noãn Noãn, anh có thể rất nghiêm túc nói với em, những lời anh từng nói với em trước đây hoàn toàn là thật.

Em chính là Noãn Noãn của anh, không phải là cái bóng của ai khác," Lục Sâm nghiêm túc nhìn Mạc Noãn.

Mạc Noãn gật đầu, giọng nói có vài phần mệt mỏi: "Ừm, em tin anh.

Đi thôi, chúng ta tìm một quán khác ăn, đừng để những chuyện vớ vẩn này ảnh hưởng." Hai người đổi sang một nhà hàng Tây khác, nhưng cảm xúc của Mạc Noãn rõ ràng không kiềm chế được mà bị ảnh hưởng, khẩu vị không tốt lắm.

Ăn xong, hai người tay trong tay ra khỏi cửa, Lục Sâm hỏi: "Noãn Noãn, tiếp theo em muốn đi đâu dạo không?" Mạc Noãn lắc đầu: "Chúng ta về thôi, cũng không còn sớm nữa, em lo hai đứa nhỏ ở khu nhà lớn lại quấy khóc." "Noãn Noãn…" Lục Sâm ngập ngừng.

"Lục Sâm, anh đừng nói gì cả, chúng ta về thôi." Buổi hẹn hò tốt đẹp của hai người đã bị một chút trục trặc giữa chừng làm gián đoạn.

Khi hai người trở về khu nhà lớn, Tần Tuệ có chút ngạc nhiên hỏi: "Hai đứa không phải nói đi hẹn hò sao?

Sao về sớm vậy?" Mạc Noãn không muốn để mọi người lo lắng, thu lại mọi cảm xúc, trên mặt nở một nụ cười: "Làm mẹ rồi căn bản không nỡ xa con.

Gần đây thời gian ở bên chúng vốn đã ít, buổi tối lại bỏ chúng đi chơi con có cảm giác tội lỗi." "Hai đứa này thật là, con của mình ở nhà, có bao nhiêu người yêu thương, hai đứa làm gì mà có cảm giác tội lỗi chứ.

Khó khăn lắm mới ra ngoài được một chuyến thì nên tận hưởng thời gian hai người cho thật tốt." Lục Sâm vốn cũng không định nói gì, nhưng mẹ anh gần đây vì chuyện của anh cả mà tâm trạng không tốt, anh cũng không muốn để bà lo lắng, chỉ là khi nói những lời này, mắt anh lại nhìn về phía Mạc Noãn: "Không cần vội lúc này, cả đời này còn dài lắm, sau này con và Noãn Noãn muốn tận hưởng thời gian hai người thì còn nhiều thời gian.” Khóe mắt Mạc Noãn khẽ liếc về phía Lục Sâm, cô biết anh có ý gì, nhưng lúc này lại cảm thấy đau lòng một cách khó hiểu, cả người cũng rất mệt mỏi.

Tần Tuệ vẫn luôn cúi đầu, tự nhiên không phát hiện ra sự khác thường của hai người: “Nói cũng phải, cả đời dài như vậy, thời gian hai người sớm muộn gì cũng sẽ chán thôi, quả thực không cần thiết phải lúc nào cũng dính lấy nhau, có một chút khoảng cách cũng tốt.” Hai người cùng nhau bế con lên lầu, gần đây Tiểu Mặc cũng đã có thể cười thành tiếng.

Nhìn gương mặt ngây thơ của con, nỗi phiền muộn trong lòng Mạc Noãn dần tan biến.

“Bảo bối, hôm nay có nhớ mẹ không?” “Lạc lạc…” Tiểu Mặc đảo đôi mắt nhỏ đen láy như đá obsidian.

Mạc Noãn cảm thấy nhóc con này có chút lém lỉnh, không nhịn được nói với Lục Sâm: “Lục Sâm, anh xem con trai anh kìa, sao em thấy hôm nay nó cười trông lanh lợi thế nhỉ?” Lục Sâm khựng lại một chút, rồi cũng nghiêng đầu nhìn qua, thật ra anh không thấy nhóc con có gì khác so với ngày thường, nhưng vợ anh chịu nói chuyện với anh, anh thật sự rất vui, khẽ cong môi: “Đúng vậy, hình như ngày càng thông minh hơn.” “Đương nhiên rồi, sau này lớn lên chắc chắn sẽ giống anh,” Mạc Noãn vô thức nói, trong đầu đã tưởng tượng ra một phiên bản Lục Sâm thu nhỏ.

Lại không biết câu nói này, lọt vào tai Lục Sâm vui đến nhường nào.

Mạc Noãn vẫn đang trêu đùa nhóc con trong lòng, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Lục Sâm hai mắt sáng rực nhìn mình, tim không khỏi run lên một cái: “Nhìn em như vậy làm gì?” “Noãn Noãn, anh tưởng em giận rồi.” Mạc Noãn im lặng, một lúc sau mới nghiêm túc nhìn Lục Sâm nói: “Lục Sâm, em cũng chỉ là một người phụ nữ rất bình thường, đối với quá khứ của anh em hiểu, nhưng mỗi khi nghe có người so sánh em với Quý Anh Ly, cảm xúc của em khó tránh khỏi sẽ dao động, điểm này em không thể tránh được.

Chỉ là còn phải bao lâu nữa những người anh từng quen biết mới không nói với em những lời như vậy?” Có những lời có lẽ lần đầu nghe sẽ hoài nghi, lần thứ hai nghe sẽ thấy là chuyện cười, nhưng lần thứ ba, lần thứ tư, thậm chí là từ miệng một người hoàn toàn xa lạ nói ra, đó chính là sự bất lực sâu sắc.

Hiện tại cô chính là có tâm trạng như vậy, luôn cảm thấy rào cản này thật sự rất khó vượt qua, cô đã dùng hơn một năm thời gian mà vẫn dậm chân tại chỗ.

Lục Sâm một tay bế Niệm Niệm, tay kia ôm cả đứa bé và Mạc Noãn vào lòng.

Cả gia đình bốn người ôm chặt lấy nhau.

Câu hỏi của Mạc Noãn anh căn bản không trả lời được, anh có thể kiểm soát bản thân, nhưng không thể chi phối lời nói của người khác: “Noãn Noãn, xin lỗi em.” Mạc Noãn lắc đầu: “Những lời này cũng đừng nói nữa, đây không phải lỗi của ai cả.

Qua đêm nay chúng ta hãy quên chuyện này đi.” “Được,” Lục Sâm đáp.

Hai người vốn dĩ đi hẹn hò, cũng định ăn cơm xong sẽ đi xem phim, tuy không đi được, nhưng bây giờ đi ngủ cũng còn hơi sớm.

Lục Sâm đi lấy một chiếc laptop qua, sợ làm phiền con ngủ, hai người ôm nhau, mỗi người đeo một bên tai nghe xem phim, mười ngón tay đan vào nhau, khung cảnh vô cùng ấm áp.

Đây là một bộ phim tình cảm đã chiếu từ rất lâu, tình yêu giữa một công tử nhà giàu và một nữ luật sư lạnh lùng, kết cục không tốt đẹp, những người yêu nhau cuối cùng đã không ở bên nhau.

Xem đến cuối, trong lòng Mạc Noãn có chút nghẹn ngào: “Lục Sâm, em cảm thấy chúng ta vẫn là tốt hơn rồi.” “Noãn Noãn, đó chỉ là phim thôi, đừng bị nó ảnh hưởng, cũng đừng lấy chúng ta ra so sánh, hoàn toàn không có tính so sánh.” “Em cũng không biết tại sao, hai ngày nay cảm xúc rất thất thường.” Lục Sâm hôn nhẹ lên tai Mạc Noãn, khẽ hỏi: “Có phải em sắp đến ngày rồi không?

Gần đây bụng có khó chịu không?” Mạc Noãn ngẩn ra, tính kỹ lại từ sau khi sinh đến bây giờ đã được 12 tuần rồi, theo lý thì kinh nguyệt sớm đã nên phục hồi bình thường.

Lục Sâm không nói, cô cũng quên mất chuyện này: “Hình như cũng sắp rồi, nhưng cũng không có gì khó chịu.” “Mọi người đều nói sinh con xong sẽ không bị đau bụng kinh nữa.” Mạc Noãn mặt hơi ửng hồng, dù hai người đã là vợ chồng, công khai thảo luận những chuyện này với anh cũng có chút không tự nhiên: “Điều đó cũng không hoàn toàn đúng, nghe nói có người sinh con xong vẫn đau như thường.” “Hy vọng Noãn Noãn của chúng ta có thể khá hơn,” giọng Lục Sâm vô cùng nghiêm túc.

Mạc Noãn động đậy trong lòng anh, đẩy nhẹ vào ngực anh: “Không nói nữa, không còn sớm nữa, ngủ thôi.” Lục Sâm lúc này lại kéo tay cô xuống, đặt lên môi khẽ cắn một cái, lực đạo kiểm soát rất tốt, Mạc Noãn không thấy đau, chỉ có chút tê dại, cả người cũng có chút khó chịu.

Lục Sâm ánh mắt nóng rực nhìn Mạc Noãn: “Noãn Noãn, đã ba tháng rồi đấy.” BÙM!

Mặt Mạc Noãn không nhịn được đỏ bừng, lời này của Lục Sâm nói quá rõ ràng.

Chương 373

Gần đây anh vẫn luôn lo lắng cho sức khỏe của cô, mỗi tối chỉ đành nhẫn nhịn ôm cô ngủ, không dám làm gì cả, chờ đợi chính là ngày này đây.

Hai người đã lâu không gần gũi, Mạc Noãn vô cùng căng thẳng, khó khăn nuốt nước bọt: “Anh tính sai ngày rồi, còn chưa đến ba tháng.” “Noãn Noãn, em không lừa được anh đâu, anh đã tính rất rõ ràng rồi.” Đây vốn dĩ là kế hoạch tối nay của anh, hẹn hò với vợ mình xem phim, sau đó nước chảy thành sông làm một vài chuyện đã lâu chưa làm.

Nào ngờ nửa đường lại có một kẻ ngáng đường làm mất hứng của họ, nhưng bây giờ đã kéo lại được rồi.

“Lục Sâm, em thấy anh như vậy là đã có dự mưu từ sớm rồi phải không, ngày tháng như vậy anh nhớ rõ thế làm gì.” “Chứ còn gì nữa,” Lục Sâm vừa nói vừa kéo tay Mạc Noãn đặt lên eo mình.

Mạc Noãn cũng không phải kiểu người quá điệu đà, biết tối nay không thoát được, dứt khoát cũng mặc kệ, bàn tay nhỏ khẽ vẽ vòng tròn trên ngực Lục Sâm, chủ động hôn lên môi anh.

Đáy mắt Lục Sâm lóe lên một tia gian xảo, trực tiếp đè Mạc Noãn xuống, có chút thô bạo hôn lên môi cô.

Mạc Noãn cũng bắt đầu tùy ý đáp lại nụ hôn của anh, nhưng lại liếc thấy chiếc cũi trẻ em không xa, sợ đến tỉnh táo vài phần, mạnh mẽ vỗ vào cánh tay Lục Sâm, nhắc nhở: “Con sẽ thấy đó.” “Không sợ, chúng nó bây giờ còn nhỏ, chưa biết lật, không thấy được đâu.” Mạc Noãn dở khóc dở cười: “Vậy cũng sẽ nghe thấy.” “Vậy thì coi như là giáo dục khai sáng cho chúng nó đi, dù sao lúc em mang thai chúng, hai chúng ta chuyện cần làm cũng chẳng thiếu, không quan tâm thêm chút này nữa.” Lục Sâm ra vẻ bất cần.

Mạc Noãn còn muốn nói gì đó, Lục Sâm đã bá đạo chiếm lấy tất cả hơi thở và nhịp đập của cô.

Thực ra sau khi nghe những lời của Jake tối qua, trong lòng Mạc Noãn không thoải mái, Lục Sâm cũng bất an không kém.

Anh tỉ mỉ nhớ lại từng chút một trong khoảng thời gian ở bên Mạc Noãn, càng nhớ lại càng thấy không ổn, những điều anh vốn cho là trùng hợp lại nhiều đến mức kinh người.

Mạc Noãn và Quý Anh Ly có cùng sở thích, thậm chí đôi khi tính cách ương bướng cũng giống hệt nhau.

Hơn nữa, anh cả còn nói, năm đó lúc cứu cô ra, cô đã không còn thở nữa.

Đúng như lời anh cả nói, anh ấy xuất thân là lính đặc chủng toàn năng.

Vì vậy, dù lúc đó bản thân bị thương nặng, khả năng xảy ra sai sót trong chuyện này hẳn là rất nhỏ.

Rốt cuộc đã có sai sót ở đâu?

Giờ phút này, anh hoàn toàn không thể diễn tả được cảm giác trong lòng mình, chỉ sợ giữa họ có mối liên hệ nào đó không nên có, đến lúc đó anh biết giải thích với Mạc Noãn thế nào, mà liệu cô có tin những lời anh nói không. "Lục tổng, anh tìm tôi." "Thư ký Tống, cậu đến bệnh viện mà Noãn Noãn đã ở sau vụ tai nạn xe năm đó một lần nữa, tôi muốn có tất cả tài liệu chi tiết về quá trình điều trị của cô ấy." "Có vấn đề gì xảy ra sao ạ?" Tống Trí có chút nghi hoặc hỏi.

Lục Sâm nhíu mày, cảm thấy nên hỏi thêm ý kiến của người khác, "Thư ký Tống, cậu có thấy Noãn Noãn và A Ly có điểm nào giống nhau không?" Tống Trí thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lục Sâm thì biết vấn đề có hơi nghiêm trọng, suy nghĩ kỹ một lát mới trả lời: "Cơ hội tôi tiếp xúc với phu nhân không nhiều lắm nên không rõ lắm, chỉ là phu nhân cho người ta cảm giác khá giống A Ly, đều là kiểu người có phần lạnh lùng, trầm tĩnh.

Ngoài ra thì tôi không thấy có điểm nào giống nhau cả." Thấy Lục Sâm không nói gì, Tống Trí lại nói: "Lục tổng, tuy tôi không rõ anh đang gặp vấn đề gì, nhưng tôi vẫn muốn nói, chuyện đã qua hãy để nó qua đi, đừng bận tâm nữa, trân trọng người bên cạnh mới là điều quan trọng nhất." Lục Sâm gật đầu, có chút mệt mỏi day day mi tâm, hiếm khi không nổi giận mà chỉ nhàn nhạt nói: "Cậu ra ngoài đi." Có lẽ thật sự là anh đã nghĩ nhiều rồi.

Tống Trí vừa đi đến cửa, lại nghe Lục Sâm nói: "Cậu tạm gác công việc trong tay lại, bây giờ đến bệnh viện ngay đi, tôi muốn biết kết quả sớm một chút." "Vâng, tôi đi ngay đây," Tống Trí đáp.

Bệnh viện Mạc Noãn ở năm đó là một bệnh viện công lập, hiện vẫn còn hoạt động, bệnh án của bệnh nhân được lưu giữ rất tốt.

Với thân phận là chồng của Mạc Noãn, anh đi điều tra thì rất nhanh đã tra ra.

Buổi chiều, Tống Trí mang bệnh án về Lục thị.

Lục Sâm xem kỹ một lượt, phát hiện tình hình cũng không khác gì những gì anh đã nắm được trước đây, không có gì bất thường.

Vết thương chủ yếu của Mạc Noãn năm đó là ở trên đầu, những chỗ khác đều là vết thương ngoài da, lúc đầu đúng là cô đã hôn mê một thời gian, trong lúc đó cũng không hề tiến hành bất kỳ ca phẫu thuật lớn nào.

Giả thuyết có liên quan đến A Ly không hề có cơ sở.

Lục Sâm lại gọi điện cho Lục Minh, bên kia dường như đang huấn luyện, hơi ồn ào. "Anh, em không làm phiền anh chứ." "Đội anh đang dẫn đang nghỉ ngơi, không sao đâu, có phải ở nhà xảy ra chuyện gì không?" Lục Sâm khó khăn hỏi lại vấn đề này lần nữa, "Anh, em muốn xác nhận lại một lần nữa, lúc đầu anh cứu Noãn Noãn ra, có phải cô ấy thật sự không còn thở không?" Lục Minh ở đầu dây bên kia ngừng một chút, "A Sâm, vấn đề này sau đó anh cũng đã nghĩ tới.

Trong y học có một trạng thái gọi là chết giả, đó là kết quả của việc não thiếu oxy, biểu hiện chủ yếu là hô hấp, nhịp tim, mạch đập, huyết áp đều vô cùng yếu, tất cả các đặc điểm sinh tồn đều suy giảm, dùng phương pháp thông thường không kiểm tra ra được, bề ngoài trông giống như người chết nhưng thực ra vẫn còn sống.

Lúc đó anh chỉ dùng tay cảm nhận một chút, không dùng đến máy móc, phán đoán sai lầm cũng là chuyện rất bình thường." Điều này Lục Sâm cũng đã từng nghe qua, chỉ là vừa rồi trong lòng phiền muộn nên không nhớ ra. "Có khả năng như vậy sao?" "Tiểu Noãn lúc đó bị thương ở đầu, là nhờ bác sĩ hết lòng cứu chữa mới giữ lại được mạng sống, cũng chỉ có cách giải thích này mới thông suốt.

Nhưng mà cũng còn một khả năng khác." "Khả năng gì?" Lục Sâm căng thẳng hỏi. "Tiểu Noãn không phải là người anh cứu ra lúc đầu.

Như vậy cũng hợp tình hợp lý." Lục Sâm lập tức phủ nhận suy đoán của Lục Minh, "Không thể nào, Noãn Noãn đúng là con gái của Mạc Bình Sơn, camera giám sát ở hiện trường vụ tai nạn cho thấy cô ấy đúng là đã được nhân viên y tế bế lên xe cấp cứu." Chỉ riêng đôi mắt giống hệt nhau của hai cha con họ, sao có thể không phải là cha con được, hơn nữa những người bên cạnh anh cũng không thể nào nhận nhầm cô ấy. "Anh cũng chỉ suy đoán theo lẽ thường thôi, em đừng kích động, nhưng có lẽ khả năng thứ nhất lớn hơn." Nghe vậy, Lục Sâm không lên tiếng nữa.

Lục Minh trong lòng hơi bất an, không nhịn được trầm giọng nói: "A Sâm, có phải đã xảy ra chuyện gì không?

Hôm đó không phải em không để tâm đến vấn đề này sao?

Sao bây giờ lại đột nhiên bận tâm đến nó rồi?" "Không sao đâu anh, là do em tự suy nghĩ lung tung thôi, anh đừng lo lắng.

Anh đi làm việc của anh đi, bên em còn có việc, cứ vậy trước nhé." Lục Sâm nói xong liền cúp máy, nhưng tâm trạng lại mãi không thể bình tĩnh, dường như trong lòng đã xác định điều gì thì thật khó để thay đổi.

Trước đây anh chưa từng nghĩ đến phương diện này, bây giờ một khi đã bắt đầu nghĩ sâu hơn, lại cảm thấy cái gì cũng không đúng.

Ngay cả lời giải thích về việc chết giả của anh cả vẫn không thể xua tan được nghi ngờ trong lòng anh.

Liệu Noãn Noãn có thật sự như lời anh cả suy đoán, không phải là người anh cứu ra trong vụ tai nạn năm đó?

Chẳng lẽ cô đã bị ai đó tráo đổi giữa chừng?

Nhưng đi đâu để tìm được một người giống hệt như vậy, hơn nữa cũng chẳng ai có động cơ đó?

Rốt cuộc đây là chuyện gì?

Mấu chốt là Noãn Noãn lại không nhớ chuyện trước kia, nhưng rõ ràng cô lại có những ký ức rời rạc về hiện trường vụ tai nạn.

Chương 374

Lục Sâm hoàn toàn mông lung.

Buổi tối lúc Lục Sâm đến đón Mạc Noãn, Mạc Noãn rõ ràng cảm thấy tâm trạng anh có mấy phần không ổn, "Lục Sâm, anh sao vậy?

Có phải công việc gặp phải phiền phức gì không?" Lục Sâm lắc đầu, "Cái đó thì không, chỉ là gần đây anh gặp phải một vài chuyện khó tin, mãi vẫn không nghĩ ra." Mạc Noãn cười, mạnh miệng nói: "Nói ra em nghĩ giúp anh xem, đừng coi thường trí tuệ của bà Lục nhé, có lúc cũng thông minh hơn người đấy." Nếu chuyện này không liên quan đến Mạc Noãn, không dính dáng đến Quý Anh Ly, Lục Sâm nhất định sẽ không do dự mà nói ra.

Nhưng anh có thể tưởng tượng được hậu quả khi lời này vừa thốt ra, Mạc Noãn chắc chắn sẽ lại suy nghĩ nhiều. "Chuyện này em chắc chắn cũng không hiểu được đâu, anh vẫn là không nói thì hơn.

Không phải chuyện gì to tát cả, anh sẽ từ từ làm rõ thôi." Bất kể xảy ra chuyện gì, dù sao đời này anh đã xác định cô rồi, sẽ không thay đổi nữa.

Nghĩ thông suốt điểm này, tâm trạng Lục Sâm không còn sa sút như vừa rồi nữa.

Mạc Noãn lắc đầu, bực bội nói: "Em thấy bộ dạng này của anh mới giống như sắp tới tháng ấy.

À không, phải nói là tới kỳ của đàn ông mới đúng, tâm trạng lên xuống thất thường như vậy." Lục Sâm bị Mạc Noãn chọc cười, đưa tay véo mũi cô, "Có phải tối qua còn chưa dạy dỗ em đủ nên bây giờ lại bắt đầu giương nanh múa vuốt rồi không?" Mạc Noãn đỏ mặt, bất ngờ đấm nhẹ vào ngực Lục Sâm, làm một động tác cào người trong phim truyền hình, "Nếu có thể, em nhất định phải cào nát bộ mặt cầm thú của anh." Lục Sâm cũng không biết tại sao mình lại làm xét nghiệm này, có lẽ là để bản thân được yên tâm.

Anh tự mình lấy tóc của Mạc Noãn, đồng thời cho người lấy tóc của Quý Anh Ngữ và Mạc Tử Hi, rồi đích thân đưa đến bệnh viện làm xét nghiệm DNA.

Anh đã nhờ một người bạn học cũ, nhưng sớm nhất cũng phải đến tối mới biết kết quả.

Lúc từ bệnh viện ra ngoài, anh lại tình cờ gặp Mễ Nặc.

Mễ Nặc thấy chỉ có một mình anh thì có chút kinh ngạc, "Lục Sâm, sao anh lại ở đây?

Noãn Noãn không đến à?" Ánh mắt Lục Sâm khẽ lóe lên, hơi chần chừ một chút rồi mới trả lời: "Tôi đến bệnh viện thăm một người bác bị bệnh, Noãn Noãn lúc này không có thời gian nên không đi cùng.

Sao cô cũng ở đây?

Bị bệnh à?" Mễ Nặc cười cười, "Không có, có lẽ mấy hôm nay ăn đồ cay quá, đường ruột hơi khó chịu, nhân lúc nghỉ trưa đến bệnh viện khám một chút." Lục Sâm nhớ ra Mạc Noãn đôi khi cũng thích ăn cay, điểm này giống hệt A Ly. "Vậy thì tốt rồi.

Đúng rồi, không biết bây giờ cô có thời gian không?

Tôi có vài chuyện muốn hỏi cô." Mễ Nặc nhìn đồng hồ, rồi gật đầu, "Có chứ, tôi còn một tiếng nữa mới vào làm." Lục Sâm và Mễ Nặc đến một công viên nhỏ gần bệnh viện.

Mễ Nặc cảm thấy Lục Sâm có chút kỳ lạ, nhưng lại không nói được là lạ ở đâu. "Anh muốn hỏi chuyện của Noãn Noãn à?" Mễ Nặc không đoán được ngoài chuyện của Mạc Noãn ra thì người đàn ông trước mắt này còn quan tâm đến điều gì khác. "Ừm, tôi có chút thắc mắc về chuyện trước khi Noãn Noãn mất trí nhớ." "Chuyện tai nạn xe không phải đã điều tra rõ ràng rồi sao?" "Không phải chuyện tai nạn, tôi muốn hỏi vấn đề khác.

Cô là bạn thân nhất của Noãn Noãn, trước và sau khi mất trí nhớ, tính cách của Noãn Noãn có thay đổi nhiều không?" Mễ Nặc không hiểu tại sao Lục Sâm lại hỏi như vậy, nhưng đây là người mà cô bạn thân yêu nhất và tin tưởng nhất, cô tự nhiên cũng sẽ không giấu giếm. "Trước và sau khi mất trí nhớ, tính cách của Noãn Noãn quả thực đã thay đổi rất nhiều.

Có lẽ là lúc đó trên người con ấy phải gánh vác quá nhiều áp lực không thuộc về mình, tính cách của con ấy so với trước đây đã nội tâm hơn không ít, không còn hoạt bát như vậy nữa, chỉ thỉnh thoảng mới bộc lộ ra mặt đó." "Còn khẩu vị của cô ấy thì sao?" Lục Sâm tiếp tục hỏi. "Khẩu vị thì không thay đổi gì nhiều, bọn tôi từ nhỏ đã thích ăn, thỉnh thoảng thích ăn lẩu hay những món tương tự." "Cô chắc chắn cô ấy vẫn là người mà cô quen biết trước đây chứ?" Mễ Nặc có chút khó hiểu nhìn Lục Sâm, nhìn một lúc liền không nhịn được cười, "Lục Sâm, những câu hỏi hôm nay của anh có chút kỳ quặc.

Tôi và Noãn Noãn lớn lên cùng nhau từ nhỏ, trên người nó có nốt ruồi ở đâu tôi cũng biết.

Nó là Mạc Noãn thật một trăm phần trăm, là người đã lớn lên cùng tôi từ nhỏ, điểm này tôi vô cùng chắc chắn." Nhận được câu trả lời khẳng định của Mễ Nặc, Lục Sâm khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Sợ Mễ Nặc nghi ngờ, Lục Sâm cũng không hỏi tiếp nữa.

Buổi chiều, Lục Sâm bảo Mạc Noãn về nhà lớn trước, Lục thị còn có việc cần xử lý.

Anh vừa bắt tay vào xử lý, điện thoại của Quý Anh Ngữ đã gọi tới.

Dù số này anh đã xóa, anh vẫn nhận ra ngay là ai gọi, không nghĩ ngợi mà cúp máy thẳng.

Chỉ một lúc sau, tin nhắn của Quý Anh Ngữ lại được gửi tới. *Anh Lục, em có một vài chuyện liên quan đến chị em muốn nói với anh, có lẽ liên quan đến Mạc Noãn.

Em đang ở quán cà phê góc phố thương mại trung tâm thành phố đợi anh.* Mi tâm Lục Sâm giật giật, không biết lúc này tin nhắn đầu voi đuôi chuột của Quý Anh Ngữ có ý gì, nhưng những nghi vấn trong lòng lại không ngừng tăng lên.

Lục Sâm suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn quyết định đi gặp Quý Anh Ngữ một lần, xem cô ta có gì để nói.

Lúc Lục Sâm đến, Quý Anh Ngữ đã tới rồi.

Cô ta vẫn như mọi ngày, như thể mọi chuyện trước đây chưa từng xảy ra, nhiệt tình chào đón anh ngồi xuống. "Anh Lục, anh muốn uống loại cà phê nào?" "Tôi đến không phải để uống cà phê với cô.

Cô có gì muốn nói thì nói nhanh lên, đừng lãng phí thời gian của tôi." Lục Sâm không có chút kiên nhẫn nào với Quý Anh Ngữ, nhìn thấy cô ta là anh lại nghĩ đến những chuyện tồi tệ trước đây.

Vì sự xuất hiện của cô ta mà Mạc Noãn đã phải chịu không ít tủi thân và tổn thương.

Dù đã tự nhủ với bản thân vô số lần, nhưng khi thấy vẻ mặt lạnh lùng như vậy của anh, Quý Anh Ngữ vẫn cảm thấy có chút tổn thương. "Anh Lục, em không biết anh đang mang tâm trạng gì khi ở bên cạnh Mạc Noãn.

Nếu nói anh không còn quan tâm đến chị em nữa, em không tin.

Chỉ một tin nhắn của em đã có thể khiến anh, người vốn đã không thèm để ý đến em, chạy tới đây.

Em có thể nói như vậy không, tình cảm của anh dành cho Mạc Noãn thực ra vẫn chưa thuần khiết đến thế, trong lòng anh vẫn còn cất giấu hình bóng chị em." Lục Sâm nhìn chằm chằm Quý Anh Ngữ, "Quý Anh Ngữ, đây là chuyện của tôi, không liên quan đến cô.

Chương 375

Nếu cô không định nói thì tôi đi đây." Điều anh quan tâm bây giờ là chuyện này có liên quan đến Mạc Noãn, chứ không phải A Ly nữa. "Được rồi, em không tranh cãi với anh về những chuyện này nữa.

Thực ra em cũng không có chuyện gì của chị em để nói với anh cả, em chỉ lừa anh đến đây thôi.

Em hẹn anh ra đây mục đích chính là để hợp tác với anh." Quý Anh Ngữ thu lại nụ cười trên mặt, thẳng thắn nói rõ ý định.

Lục Sâm cười khẩy một tiếng, ánh mắt nhìn Quý Anh Ngữ lạnh lẽo đến khó tả, "Tôi không nghĩ tôi và cô sẽ trở thành đối tác hợp tác." "Sao lại không thể?

Chúng ta có kẻ thù chung là Phùng Thành Tường.

Năm đó chính ông ta đã hại Mạc thị, cũng gián tiếp liên lụy đến cái chết của chị em.

Em có thể giúp anh đối phó với ông ta." Quý Anh Ngữ cảm thấy lúc này cũng không cần phải né tránh gì, dù sao mọi người đều đã lòng dạ biết rõ, không cần phải tự lừa dối mình nữa. "Chỉ bằng cô?" Lục Sâm khinh miệt nhìn Quý Anh Ngữ.

Mặc dù anh tạm thời không biết mối quan hệ giữa cô ta và Phùng Thành Tường, nhưng chắc chắn giữa họ có quan hệ không hề đơn giản. "Vợ của Phùng Thành Tường tên là Trần Mỹ Như, bà ta đã thần trí không minh mẫn hơn mười năm rồi.

Em hiện đang là bác sĩ tâm lý của bà ấy.

Sau quá trình điều trị của em, bà ấy đã dần tỉnh táo lại.

Bà ấy nắm trong tay không ít chuyện làm ăn phi pháp, vi phạm kỷ luật của Phùng Thành Tường, chắc chắn có sức nặng hơn những gì các anh đang có.

Bà ấy hiện giờ rất tin tưởng em.

Nếu các anh đồng ý hợp tác với em, em sẽ lấy được những bằng chứng này, giao toàn bộ cho các anh.

Đến lúc đó, muốn lật đổ ông ta là chuyện dễ như trở bàn tay.

Không biết như vậy đã đủ chưa?" Chuyện vợ của Phùng Thành Tường thần trí không minh mẫn, tuy khá kín đáo nhưng Lục Sâm lại biết. "Tại sao Trần Mỹ Như lại quay ngược lại hãm hại chính chồng mình?

Điều này có lợi gì cho bà ta?" "Còn có thể vì sao nữa?

Kết cục ngày hôm nay của Trần Mỹ Như đều do một tay người chồng tốt của bà ta gây ra.

Anh trai của Trần Mỹ Như cũng có vị thế trên thương trường.

Phùng Thành Tường vì để bản thân thuận lợi leo lên cao đã chọn Trần Mỹ Như.

Nhưng Trần Mỹ Như vô tình biết được những việc xấu xa ông ta làm, với tính cách cẩn thận đa nghi của Phùng Thành Tường, tự nhiên không thể không làm gì.

Nhưng Phùng Thành Tường cần sự hỗ trợ tài chính từ nhà họ Trần, nên đương nhiên sẽ không giải quyết bà ta một cách gọn gàng, vì vậy chỉ có thể dùng biện pháp trung hòa này, biến bà ta thành kẻ ngốc rồi giam lỏng.

Đối với một người đàn ông cầm thú như vậy, Trần Mỹ Như sớm đã căm hận đến tận xương tủy, tự nhiên muốn sớm trừ khử cho hả dạ." Lục Sâm có chút kinh ngạc, tiêu hóa một lúc những gì Quý Anh

Ngữ nói, "Tôi dựa vào đâu để tin lời nói một phía của cô?" "Anh Lục, trên thế giới này, em có thể hại bất kỳ ai, nhưng tuyệt đối sẽ không hại anh." Quý Anh Ngữ nhìn Lục Sâm với ánh mắt chân thành, không có chút dấu hiệu nào của việc đùa cợt.

Lục Sâm chỉ cảm thấy nực cười.

Tất cả những gì cô ta làm đều đã làm tổn thương người anh yêu nhất, điều đó chẳng khác nào đang đâm một nhát dao vào tim anh, có khác gì làm hại anh đâu. "Thu lại lòng tốt giả tạo của cô đi, tôi sẽ không hợp tác với cô đâu, cô chết cái tâm đó đi.

Bất kể giữa cô và Phùng Thành Tường có quan hệ gì, tôi cũng sẽ không hợp tác với loại người như cô." "Anh Lục, anh đang sợ gì vậy?

Chẳng lẽ anh lại sợ em?

Kẻ anh nên đề phòng phải là em mới đúng, chứ không phải anh." Quý Anh Ngữ nhếch môi cười nhạt, trên mặt lộ rõ vẻ tự tin tất thắng.

Lục Sâm cảm thấy hành động hôm nay của mình có chút sai lầm, lại có thể thật sự tin rằng Quý Anh Ngữ sẽ biết một vài chuyện giữa A Ly và Mạc Noãn.

Anh thực sự không thể chịu đựng được việc ở cùng Quý Anh Ngữ thêm nữa, liền đứng dậy rời đi.

Nhìn bóng lưng Lục Sâm rời đi, Quý Anh Ngữ thu lại nụ cười trên mặt, quay người nhìn một người đàn ông trẻ tuổi bước ra từ phía sau, "Ảnh tôi cần đã chụp được chưa?" Người đàn ông gật đầu, "Tôi vừa gửi vào điện thoại của cô rồi." Quý Anh Ngữ mở điện thoại, chọn một tấm ảnh trông ổn hơn một chút, nhanh chóng soạn tin nhắn rồi gửi cho Mạc Noãn.

Cô không tin trên đời này có nhiều tình cảm kiên định đến vậy.

Sở dĩ lời đồn trở thành lời đồn là vì có nhiều người nói.

Tương tự, một số chuyện không có thật nếu được nhắc đến nhiều lần, lặp đi lặp lại nhiều lần, cũng sẽ trở thành một vũ khí giết người sắc bén.

Cô đã sớm nhìn ra điều Mạc Noãn canh cánh trong lòng nhất vẫn là chị gái cô, dù sao một người sống vĩnh viễn không thể tranh giành với một người phụ nữ đã chết.

Nghĩ đến đây, trên mặt Quý Anh Ngữ hiện lên một nụ cười lạnh lẽo. *Mạc Noãn, tôi muốn xem thử cuộc hôn nhân mà cô tự cho là nắm chắc phần thắng cuối cùng sẽ biến thành một cảnh tượng như thế nào?* Mạc Noãn được tài xế của công ty đưa về nhà lớn.

Lục Sâm nói với cô rằng tối nay phải tăng ca, cô cũng không để trong lòng.

Ai ngờ vừa về đến nhà đã nhận được một tin nhắn MMS từ Quý Anh Ngữ.

Đó là một tấm ảnh Quý Anh Ngữ và Lục Sâm ngồi đối diện nhau, từ góc chụp trông rất bình thường, không có hành động mờ ám nào, chỉ là dòng chữ đính kèm bên dưới lập tức thu hút ánh mắt của cô. *Mạc Noãn, nếu chị tôi không chết, cô là cái thá gì.

Vốn dĩ anh Lục vì cô mà trở mặt với tôi, dù tôi có chết anh ấy cũng không muốn đến nhìn tôi một lần.

Chương 376

Nhưng cô xem, tôi chỉ cần nói biết tin tức của chị tôi, anh ấy liền vội vã chạy tới.

Cô so với chị tôi, chung quy vẫn kém hơn một chút, điểm này cô không thể không thừa nhận.

Giả sử chị tôi còn sống?

Vậy thì cô là cái thá gì chứ?* Mạc Noãn chăm chăm nhìn hai người trong ảnh, trong phút chốc sắc mặt có chút tái nhợt, đầu óc ong ong.

Cô tìm cho mình vô số lý do, thậm chí nói rằng bức ảnh là ghép, nhưng lúc Lục Sâm ra khỏi nhà buổi sáng đúng là mặc bộ vest này, chiếc khuy măng sét trên đó còn là do cô mua trước khi chưa mang thai, nhưng anh vẫn chưa bao giờ đeo, cô nhớ rất rõ, hôm nay là lần đầu tiên anh đeo.

Hôm nay anh thật sự đã đi gặp Quý Anh Ngữ, vậy thì cái cớ công ty có việc bận nói không chừng đều là do anh bịa ra. "Noãn Noãn, về nhà rồi sao không vào đi, con đứng ở cửa làm gì vậy, mau vào ăn cơm, đồ ăn của con mẹ đã cho người làm xong rồi." Tần Tuệ khó hiểu nhìn Mạc Noãn.

Mạc Noãn nghe thấy giọng của Tần Tuệ mới hoàn hồn lại, gượng gạo nhếch mép, "Con đang nghĩ một vài chuyện của công ty." "Con bé này thật là cố chấp, về đến nhà là phải thư giãn, cứ nghĩ chuyện công ty làm gì.

Mau vào đi, tối nay mẹ hầm món canh sườn bí đao bắp con thích uống đấy, uống nhiều chút bồi bổ cơ thể.

Mẹ thấy sắc mặt con không tốt lắm, chắc là dạo này mệt mỏi rồi." "Vâng ạ." Mạc Noãn bước vào, nhưng trong đầu vẫn không ngừng vang lên những lời của Quý Anh Ngữ. *Nếu chị tôi còn sống, cô là cái thá gì.* Đã từng tận mắt chứng kiến Lục Minh chết đi sống lại, vậy liệu Quý Anh Ly cũng chưa chết không?

Ý nghĩ hoang đường này vừa nảy ra, chính Mạc Noãn cũng giật mình, không thể nào, năm đó Quý Anh Ly là do Lục Sâm tận mắt nhìn thấy tắt thở, làm sao có thể còn sống được, nếu còn sống, tại sao cô ấy không quay về tìm Lục Sâm.

Đây nhất định là thủ đoạn của Quý Anh Ngữ để mê hoặc cô, muốn phá hoại tình cảm vợ chồng của họ.

Nghĩ thông suốt điểm này, Mạc Noãn miễn cưỡng bình tĩnh lại, ăn cơm xong xuôi rồi như bình thường đi tìm hai nhóc con.

Sau khi gặp Quý Anh Ngữ xong, Lục Sâm đích thân đến bệnh viện lấy báo cáo DNA.

Báo cáo cho thấy Mạc Noãn và Mạc Tử Hi là hai chị em cùng cha khác mẹ, còn hai người kia không có chút quan hệ huyết thống nào. "Trương Thành, báo cáo này chính xác chứ?" "Yên tâm đi, tôi dùng máy móc tiên tiến nhất hiện nay, tuyệt đối không thể có một chút sai sót nào, cậu cứ yên tâm đi." Một người đàn ông mặc áo blouse trắng quả quyết bảo đảm. "Cảm ơn." "Chúng ta là bạn học cũ, đừng nói những lời khách sáo đó.

Trước đây cậu cũng giúp tôi không ít, tôi có thể làm cho cậu cũng chỉ là chuyện nhỏ nhặt, so với những gì cậu đã làm thì quả là không đáng kể." Nhận được câu trả lời chắc chắn, Lục Sâm hoàn toàn phủ nhận suy đoán Mạc Noãn bị tráo đổi giữa chừng, càng nghiêng về giả thuyết chết giả lúc đó hơn. "Được rồi, chuyện hôm nay cậu nhất định phải giữ bí mật, không được nói cho bất kỳ ai, kể cả là vợ tôi cậu cũng không được nói." Trương Thành tuy không biết nguyên nhân, nhưng yêu cầu nhỏ như vậy anh vẫn có thể làm được, "Yên tâm đi, tôi sẽ không nói cho bất kỳ ai." Lúc Lục Sâm về đến nhà lớn, Mạc Noãn đã nằm trên giường ngủ rồi.

Lục Sâm chơi với con một lúc rồi vào thư phòng.

Tối nay anh quả thực vẫn còn một số việc chưa xử lý xong, bị Quý Anh Ngữ làm lỡ dở.

Bất kể những lời Quý Anh Ngữ nói có thật hay không, có một số chuyện anh đều phải thương lượng với chú út, có lẽ bắt đầu từ phía vợ của Phùng Thành Tường sẽ là một đột phá tốt hơn.

Mạc Noãn thực ra vẫn chưa ngủ.

Sau khi Lục Sâm vào thư phòng, cô liền lặng lẽ đến cửa thư phòng.

Thư phòng này được chuẩn bị riêng cho họ, tự nhiên không cách âm tốt như thư phòng của ông nội, hơn nữa cửa cũng không đóng chặt.

Mạc Noãn đã nghe được hết nội dung cuộc điện thoại của Lục Sâm.

Tối nay anh đúng là đã đi gặp Quý Anh Ngữ, nhưng là Quý Anh Ngữ muốn hợp tác với họ, cùng nhau hạ bệ Phùng Thành Tường.

Mạc Noãn vừa thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cũng có chút bực bội, không nhịn được thầm mắng, "Cái tên đàn ông chết tiệt này, đã nói là không đi gặp Quý Anh Ngữ rồi, cuối cùng vẫn đi, nói mà không giữ lời." Thấy Lục Sâm quả thực có việc phải bận, Mạc Noãn tự mình về phòng ngủ.

Đến nỗi nửa đêm Lục Sâm vào phòng lúc nào cô cũng hoàn toàn không biết.

Nửa đêm, Mạc Noãn chỉ cảm thấy lực tay Lục Sâm ôm eo mình siết rất chặt, như gọng kìm, chặt đến mức cô có chút đau.

Ý thức dần dần tỉnh táo lại, cô đưa tay bật đèn đầu giường, phát hiện trên trán Lục Sâm toàn là mồ hôi lạnh, rõ ràng là đang bị ác mộng hành hạ. "Lục Sâm, tỉnh lại đi, anh gặp ác mộng à?" Mạc Noãn dùng khuỷu tay khẽ huých Lục Sâm.

Nhưng Lục Sâm không có phản ứng gì, vẫn chìm sâu trong ác mộng không thể thoát ra.

Mạc Noãn lại bị anh kẹp chặt tay chân, không thể động đậy, chỉ có thể giãy giụa cắn nhẹ vào cằm Lục Sâm, cao giọng nói: "Lục Sâm, tỉnh lại đi, tỉnh lại là ổn rồi, anh chỉ đang gặp ác mộng thôi." Lục Sâm không hề nhúc nhích, đứt quãng nói mớ, nhưng Mạc Noãn vẫn nghe rõ. "Không, A Ly… đừng… đi." Mạc Noãn chỉ cảm thấy trái tim mình thắt lại đột ngột, toàn thân trong phút chốc mất hết sức lực.

Người đàn ông này lại đang ôm cô mà gọi tên một người phụ nữ khác.

Nếu Quý Anh Ly không đi, bên cạnh anh làm gì có chỗ cho cô.

Nước mắt Mạc Noãn không kìm được mà rơi xuống, cô khóc nấc lên khe khẽ.

Không biết qua bao lâu, Lục Sâm mới đột ngột bừng tỉnh, chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ, cổ họng cũng hơi ngứa, trong đầu cứ lặp đi lặp lại cơn ác mộng đáng sợ vừa rồi.

Anh mơ thấy A Ly chưa chết và đã quay về, hơn nữa còn đưa Mạc Noãn lên một vách đá, ép anh phải lựa chọn giữa hai người, nói rằng chỉ cần anh đưa ra lựa chọn, bất kể là gì cô ấy cũng sẽ chấp nhận.

Cuối cùng anh đã chọn Mạc Noãn, nhưng A Ly lại cười thê lương, kéo theo Mạc Noãn cùng nhảy xuống vách đá.

Anh theo thói quen đưa tay sang bên cạnh, lại phát hiện chỗ nằm bên cạnh đã lạnh ngắt, rõ ràng Mạc Noãn đã dậy được một lúc rồi.

Anh nhìn đồng hồ, phát hiện mới bốn rưỡi sáng, bình thường giờ này Mạc Noãn đang ngủ say, căn bản sẽ không dậy.

Lục Sâm trong lòng có chút bất an, gọi hai tiếng cũng không thấy Mạc Noãn trả lời, đành phải đứng dậy đi tìm cô.

Vừa chuẩn bị ra khỏi phòng ngủ, Mạc Noãn đã bước vào, anh nhạy bén nhận ra sắc mặt cô cực kỳ không tốt, ánh mắt nhìn anh vô cùng phức tạp.

Chương 377

"Noãn Noãn, em dậy giờ này làm gì?" Ánh mắt Mạc Noãn nhìn Lục Sâm có chút giễu cợt, giọng điệu vô cùng cứng rắn, "Nếu em không dậy vào giờ này, còn không biết mấy hôm nay anh đã giấu em làm nhiều chuyện nực cười như vậy." Mạc Noãn chưa bao giờ dùng giọng điệu này nói chuyện với anh, Lục Sâm khẽ nhíu mày, "Noãn Noãn, em sao vậy?

Có gì thì từ từ nói, đừng dùng giọng điệu đó, anh nghe thấy có chút không thoải mái." "Anh không thoải mái, em còn không thoải mái hơn anh.

Anh tự mình xem đi đây là cái gì." Mạc Noãn vừa nói vừa giơ thứ trong tay lên cao, ném thẳng vào mặt Lục Sâm.

Lục Sâm không đỡ kịp, đồ vật rơi lả tả trên đất.

Anh cúi xuống nhặt lên xem, thứ Mạc Noãn vừa ném qua không phải là gì khác, chính là tờ báo cáo DNA anh mang về từ bệnh viện tối nay.

Anh còn chưa kịp phản ứng, câu hỏi tiếp theo của Mạc Noãn đã ập đến, "Lục Sâm, đừng nói với em hai bản báo cáo này không liên quan đến em." Lục Sâm nghẹn họng, phát hiện không thể trả lời được.

Anh cũng cảm thấy những suy đoán của mình rất hoang đường, nhưng nếu không chứng thực một lần, anh căn bản không thể yên tâm.

Vì biết cô chắc chắn không thể chấp nhận được, nên anh đã luôn giấu cô chuyện này, không ngờ lại bị cô phát hiện nhanh như vậy.

Mạc Noãn vừa nhìn bộ dạng của anh liền biết mình đoán không sai, một trái tim đột ngột chìm xuống, một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân dâng lên, từ từ lan ra toàn thân. "Lục Sâm, em luôn cho rằng anh sẽ không lừa dối em, nhưng anh lại giấu em làm ra chuyện như vậy, anh còn bảo em làm sao tin tưởng anh đây." "Noãn Noãn, chuyện này anh có thể giải thích." Mạc Noãn sắc mặt trắng bệch, có mấy phần yếu ớt nói: "Lời giải thích của anh em đã không dám tin nữa rồi.

Tối nay anh rõ ràng là đi gặp Quý Anh Ngữ, nhưng anh lại nói với em là công ty có việc.

Em chưa bao giờ lừa dối anh điều gì, gặp ai cũng sẽ nói cho anh biết không giấu giếm.

Nhưng còn anh thì sao, chúng ta kết hôn hơn một năm rồi, đến tận bây giờ anh vẫn chọn cách che giấu em, anh như vậy bảo em làm sao tin lời giải thích của anh, lời giải thích của anh còn có sức thuyết phục sao?" "Noãn Noãn, anh thật sự không nói dối em.

Lúc anh gọi điện cho em đúng là vì công ty còn có việc chưa xử lý xong.

Anh gọi cho em xong mới nhận được tin nhắn của Quý Anh Ngữ, cô ta nói có chuyện quan trọng muốn nói với anh, anh mới ra ngoài." "Lục Sâm, là do trí nhớ của anh quá kém hay là em có chứng hay quên?

Em nhớ anh đã nói rõ ràng rằng anh sẽ không đi gặp Quý Anh Ngữ nữa, tại sao chỉ một tin nhắn của cô ta là có thể khiến anh chạy tới?" Lục Sâm không còn lời nào để nói, lúc này căn bản không thích hợp để giải thích lý do anh chạy tới, đây tuyệt đối là quyết định sai lầm nhất anh từng làm. "Nói không ra lời phải không?

Vậy để em nói cho anh biết, là vì Quý Anh Ngữ nói cô ta có chuyện liên quan đến chị gái cô ta muốn nói với anh phải không." Mạc Noãn vốn là người thông minh, Quý Anh Ngữ có thể dùng chiêu này để lừa cô, tự nhiên cũng sẽ dùng cách đó để dẫn Lục Sâm mắc câu.

Ánh mắt Lục Sâm dần dần sâu hơn, "Noãn Noãn, sao em lại biết?" "Em làm sao biết ư?

Lục Sâm, anh trở nên ngốc nghếch từ khi nào vậy?

Quý Anh Ngữ có tâm tư gì với anh, cả anh và em đều rõ.

Chuyện anh gặp mặt cô ta, một việc có thể đả kích em như vậy, cô ta chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Cô ta có rất nhiều cách để nói cho em biết.

Chuyện anh muốn che giấu, cô ta đã sớm gửi tin nhắn MMS cho em rồi, sự che giấu của anh chỉ là chuyện thừa thãi mà thôi." Điều cô quan tâm không phải là sự che giấu của anh, mà là anh vừa nghe tin tức của Quý Anh Ly liền chạy tới, đó là cái gì chứ. "Noãn Noãn, em bình tĩnh lại đã." Lục Sâm thấy Mạc Noãn xúc động, liền tiến lên vỗ nhẹ vào vai cô.

Mạc Noãn đột ngột hất tay anh ra, "Anh đừng chạm vào tôi!

Bây giờ tôi không thể chịu đựng anh được một giây một phút nào nữa.

Lục Sâm, trái tim anh rốt cuộc lớn đến mức nào mà có thể cùng lúc chứa chấp hai người phụ nữ?

Có thể nói lời ngon tiếng ngọt với tôi, cũng có thể ôm tôi mà gọi tên người phụ nữ khác.

Anh có biết đối với một người phụ nữ mà nói, đó là sự sỉ nhục lớn đến mức nào không?" Giây phút đó, cô chỉ cảm thấy như có một con dao cùn đang lăng trì chính mình.

Sắc mặt Lục Sâm trong nháy mắt không ngừng biến đổi.

Anh chỉ biết mình gặp ác mộng, nhưng anh căn bản không nhớ mình đã nói những gì.

Anh mấp máy môi, định nói thêm gì đó, nhưng Mạc Noãn căn bản không cho anh cơ hội này.

Chỉ thấy Mạc Noãn cười không ra tiếng, nước mắt lại không kìm được mà trượt dài theo khóe mắt. "Báo cáo DNA, thật là nực cười.

Lục Sâm, anh đang mong chờ điều gì?

Chẳng lẽ còn mong chờ tôi là Quý Anh Ly sao?

Tôi nói cho anh biết, tôi là Mạc Noãn, tôi chỉ là Mạc Noãn, không phải là người bạn gái cũ mà anh không quên được, cũng không có bất kỳ quan hệ gì với cô ta.

Anh cho người làm loại báo cáo này quả thực là hoang đường đến cực điểm." Dừng một chút, Mạc Noãn lại tiếp tục nói: "Một bản là không có quan hệ, một bản là chị em cùng cha khác mẹ.

Anh đúng là chu đáo không kẽ hở, đem cả ba chúng tôi đi xét nghiệm một lượt.

Sao nào, kết quả có phải rất thất vọng không?

Tôi và Mạc Tử Hi mới là chị em, còn với Quý Anh Ngữ thì một xu quan hệ cũng không có." Cho dù trên bản báo cáo không có tên, Mạc Noãn cũng có thể khẳng định đó là cô và Mạc Tử Hi, cùng với cô và Quý Anh Ngữ. "Noãn Noãn, anh cũng chỉ là vì muốn bản thân được thanh thản." Giọng nói của Lục Sâm mang theo vài phần mệt mỏi, thực sự có quá nhiều điều nghi hoặc khiến anh không thể không suy nghĩ nhiều.

Mạc Noãn lắc đầu, hiện tại cô không muốn nghe bất cứ lời nào từ Lục Sâm, đầu óc cô giống như một đống len rối nùi, làm sao cũng không gỡ ra được.

Với Quý Anh Ly, tình cảm của Mạc Noãn dành cho người này vô cùng phức tạp.

Ban đầu cô có chút đố kỵ, vì Lục Sâm từng yêu cô ấy sâu đậm như vậy, vì cô ấy mà suốt nhiều năm không màng đến chuyện tình cảm.

Chương 378

Có được sự vương vấn của một người đàn ông như thế, cô ấy thực sự có vốn liếng khiến người ta phải ghen tị.

Nhưng khi Mạc Noãn biết được tất cả những gì cô ấy đã làm cho Lục Sâm, cô đã nhẹ lòng hơn.

Không thể phủ nhận, cô ấy thực sự là một người phụ nữ tốt, hy sinh cả mạng sống vì Lục Sâm, điều mà không phải người phụ nữ bình thường nào cũng có thể làm được.

Nếu cô cứ mãi giữ chặt sự đố kỵ đó thì là cô sai.

Nhưng khi cái tên ấy cứ hết lần này đến lần khác bị nhắc lại, từng chút từng chút xen vào cuộc sống của họ, Mạc Noãn dần dần không thể nhẹ lòng được nữa, không thể thản nhiên như không có chuyện gì.

Quý Anh Ly, người phụ nữ này dù đã chết vẫn luôn là rào cản giữa hai người.

Mỗi khi cô cảm thấy mình có thể thay thế cô ấy mà vui mừng thầm kín, thực tế lại tạt một gáo nước lạnh vào đầu, nhắc nhở cô rằng đó chỉ là ảo tưởng.

Chỉ cần cô còn dây dưa với Lục Sâm cả đời, thì cái bóng của cô ấy sẽ luôn như hình với bóng.

Cô thực sự rất mệt mỏi, toàn thân không còn chút sức lực nào.

Cô không biết cuộc sống thế này là gì, không biết những kỷ niệm vụn vặt trước đây rốt cuộc là gì, và không biết tương lai có nên tiếp tục nữa hay không.

Lục Sâm tiến lên một bước ôm lấy Mạc Noãn thật chặt, nhưng anh phát hiện cơ thể cô vô cùng lạnh lẽo, rõ ràng cô đã dậy từ rất lâu

rồi.

Anh nhẹ nhàng xoa nắn cơ thể để sưởi ấm cho cô, nhưng lại phát hiện cơ thể cô thế nào cũng không ấm lên được. "Noãn Noãn, đừng như vậy, em thế này anh rất lo lắng." Mạc Noãn không hề dao động, bất kể Lục Sâm làm gì hay nói gì, ánh mắt cô vẫn trống rỗng nhìn về phía xa.

Lục Sâm biết, lần này anh thực sự đã làm tổn thương cô rồi. "Noãn Noãn, anh biết giờ anh nói gì em cũng không nghe lọt tai, nhưng anh vẫn muốn nói cho em nghe.

Em nghe kỹ đây, anh không biết tối qua mình đã nói những gì, chỉ biết mình đã gặp một cơn ác mộng.

A Ly bảo anh phải chọn giữa cô ấy và em, anh đã chọn em, nhưng cô ấy lại kéo em cùng nhảy xuống vực thẳm.

Noãn Noãn, trong lòng anh từ lâu đã chỉ có em thôi, em chính là có ma lực như vậy, vô tri vô giác đã hoàn toàn thay thế A Ly rồi." Mạc Noãn đột ngột đẩy Lục Sâm ra, tự bịt tai mình lại.

Cô biết người đàn ông này rất khéo mồm khéo miệng, cuối cùng cô nhất định sẽ bị anh thuyết phục, nhưng hiện tại cô không muốn nghe chút nào, cô chỉ muốn trốn thật xa, tránh xa những chuyện rắc rối này.

Nghĩ vậy, cô liền hành động ngay, bước chân lảo đảo đi tới tủ quần áo, kéo ra một chiếc vali, nhanh chóng xếp quần áo vào trong.

Sắc mặt Lục Sâm biến đổi: "Noãn Noãn, em làm gì vậy?" "Rời khỏi anh, đi thật xa anh, em không muốn nhìn thấy anh nữa." Động tác trên tay Mạc Noãn không ngừng, dứt khoát thốt ra từng chữ.

Tiếng cãi vã của hai người không quá lớn, chỉ có dì Mai ở cùng tầng nghe thấy.

Dì Mai chưa từng thấy vợ chồng họ như vậy bao giờ, biết tình hình nghiêm trọng nên lập tức thông báo cho Tần Tuệ và Lục Nam Thiên.

Khi Tần Tuệ và Lục Nam Thiên đi lên thì vừa vặn nghe thấy câu nói này của Mạc Noãn, cũng nhìn thấy gương mặt bỗng chốc trắng bệch của Lục Sâm, vì đột ngột chịu kích động mạnh mà lùi về phía sau.

Tần Tuệ mất nửa giây mới phản ứng lại, tiến lên nắm lấy tay Mạc Noãn: "Noãn Noãn, con và A Sâm đêm hôm khuya khoắt cãi nhau cái gì vậy?

Sao lại thu dọn đồ đạc hết thế này?

Có chuyện gì thì từ từ nói, nói rõ ra là được mà.

Vợ chồng trẻ đầu giường cãi nhau cuối giường hòa, tuyệt đối đừng đưa ra quyết định gì khi đang tức giận, như vậy không lý trí chút nào." Mạc Noãn ngước đôi mắt đỏ hoe, khẩn khoản nhìn Tần Tuệ: "Mẹ, con biết mẹ quan tâm chúng con, nhưng lúc này mẹ đừng ngăn cản con được không?

Con xin mẹ đấy, được không ạ?

Hiện tại con không thể ở lại nơi này thêm một giây phút nào nữa." Ở lại thêm một giây cô cũng cảm thấy nghẹt thở.

Mạc Noãn chưa bao giờ dùng giọng điệu này nói chuyện với bà, cũng hiếm khi lộ ra vẻ yếu đuối như vậy.

Tần Tuệ sững người khi nắm tay Mạc Noãn, bà nhìn thấy sự kiên quyết trên mặt cô, cũng thấy được nỗi đau đớn đến kinh người. "Noãn Noãn." Tần Tuệ khẽ gọi hai chữ. "Mẹ, buông tay đi ạ." Tần Tuệ định lên tiếng, nhưng Lục Sâm lại mở lời vào lúc này, giọng trầm xuống: "Mẹ, mẹ để Noãn Noãn đi đi." Mặc dù anh cũng không muốn để Mạc

Noãn rời đi, nhưng đây là lựa chọn tốt nhất cho tất cả mọi người.

Trạng thái của hai người hiện tại căn bản không thích hợp để nói chuyện, càng không thể ra kết quả, thà rằng để đôi bên bình tĩnh lại.

Anh tin chắc rằng Noãn Noãn của anh sẽ không tuyệt tình như thế, sẽ không vì sai lầm này của anh mà phủ định tất cả trước kia, anh sẽ không cho phép chuyện đó xảy ra, dù dùng thủ đoạn gì anh cũng sẽ giữ cô lại.

Tần Tuệ tức giận lườm Lục Sâm: "Cái thằng ngốc này, bây giờ con nói lời đó là định làm gì hả?" Lục Nam Thiên cũng không tán thành cách làm của Lục Sâm, nguyên tắc của ông là vợ chồng không nên có hiểu lầm để qua đêm: "A Sâm, có những lời không được nói tùy tiện, không phải chuyện gì cũng có thể cứu vãn được đâu." Trong lúc họ nói chuyện, Mạc Noãn đã xách vali ra đến cửa.

Không biết có phải là sự giao cảm giữa mẹ con hay không, hai nhóc tì vốn đang ngủ say bỗng nhiên khóc òa lên, bước chân Mạc Noãn khựng lại.

Tần Tuệ như tìm được cứu tinh, lập tức nói với Mạc Noãn: "Noãn Noãn, sao con có thể bỏ đi như vậy?

Hai đứa nhỏ không thể thiếu con được." Dì Mai đứng ở cửa nãy giờ không lên tiếng cũng nói: "Tiểu Noãn, con trẻ tội nghiệp quá." Nghe tiếng khóc của hai con, tim Mạc Noãn thắt lại, cô không kìm được quay lại định ôm chúng, nhưng một mình cô không thể ôm xuể hai đứa.

Cô suy nghĩ một lát, vẫn đặt con xuống, nói với Tần Tuệ: "Mẹ, Niệm Niệm và Tiểu Mặc phiền bố mẹ chăm sóc trước.

Bây giờ trời vẫn chưa sáng, con cũng không muốn làm khổ chúng, ngày mai con sẽ cho người qua đón." Ý của cô là cô vẫn phải đi.

Tim Tần Tuệ thắt lại, sắc mặt vừa dịu đi chút ít lại căng thẳng, tiến lên nắm tay Mạc Noãn: "Tiểu Noãn, hai đứa đang yên đang lành sao lại thành ra thế này?

Ngay cả con cái mà con cũng muốn đưa đi." Mạc Noãn gạt tay Tần Tuệ ra: "Mẹ, chuyện này con không thể nói với mẹ được." Nói xong, Mạc Noãn không ngoảnh đầu lại, kéo vali đi thẳng, không hề nhìn Lục Sâm lấy một lần.

Lục Nam Thiên đứng ở cửa không biết nên ngăn hay không, lúc ông còn đang do dự thì Mạc Noãn đã xuống cầu thang.

Tần Tuệ không nhịn được lườm chồng một cái sắc lẹm: "Ông đứng đó như một người sống mà không biết ngăn lại sao?

Chương 379

Cứ như cái khúc gỗ vậy." "Tiểu Noãn đã hạ quyết tâm rồi, cô ấy ngay cả hai đứa nhỏ cũng có thể tạm thời không màng tới, tôi làm sao mà ngăn được?

Không thể ép buộc cô ấy ở lại trái với ý muốn được.

Vả lại A Sâm cũng bảo để cô ấy đi, chúng ta giữ người lại cũng không giải quyết được vấn đề, mấu chốt vẫn là ở hai đứa nó thôi." Dù chồng nói rất có lý, Tần Tuệ vẫn tức đến giậm chân: "Hai cái người đàn ông này, tôi thật sự bị hai người làm cho tức chết mất.

Trời còn chưa sáng, con bé định đi đâu bây giờ?" Lão gia tử nghe thấy tiếng động cũng từ phòng ngủ đi ra, vừa vặn thấy Mạc Noãn xách vali chuẩn bị ra cửa: "Noãn Noãn, đêm hôm khuya khoắt thế này cháu định đi đâu?

Có phải cãi nhau với A Sâm không?" Mạc Noãn không nói gì, chỉ im lặng nhìn ông nội.

Thấy thần sắc cô không ổn, ngoại trừ cãi nhau với Lục Sâm ra, ông không thể nghĩ tới nguyên nhân nào khác.

Tính khí lão gia tử lập tức bốc lên, cao giọng mắng: "Cái thằng ranh con này, có phải nó lại làm điều gì có lỗi với cháu không?

Để ông đi dạy cho nó một trận.

Lần trước đáng lẽ phải dùng gia pháp rồi mới phải, chứ không phải để nó qua đi dễ dàng như vậy, đúng là cái loại không biết rút kinh nghiệm, xem ông có đánh gãy chân nó không." Mạc Noãn thấy vẻ mặt đáng sợ của ông nội, nhớ lại chuyện Lục Sâm bị đánh lần trước, vội vàng buông vali tiến lên ngăn cản: "Ông nội, đây là chuyện giữa chúng cháu, không phải chuyện lớn lao gì đâu, ông đừng nóng giận, cũng đừng phạt anh ấy, chúng cháu có thể xử lý tốt mà." Lão gia tử vẫn không nguôi giận, sự phẫn nộ trong lòng chẳng giảm bớt chút nào: "Thế này mà còn bảo không phải chuyện lớn?

Cháu bị nó làm cho tức đến mức nửa đêm phải bỏ nhà ra đi, nó nhất định là làm chuyện gì có lỗi với cháu ở bên ngoài rồi.

Tiểu Noãn, nói thật cho ông biết, có phải nó có người đàn bà khác ở ngoài không?" Được ông nội bảo vệ như vậy, Mạc Noãn thực sự thấy ấm lòng, nhưng chuyện này cô không biết phải giải thích thế nào, nước mắt cứ thế trào ra. "Tiểu Noãn, cháu đừng khóc, cháu mà khóc là ông không biết phải làm sao bây giờ?

Có gì không vui cứ nói với ông, nhưng đừng rơi lệ trước mặt ông." Lão gia tử lúng túng vuốt tóc cho Mạc Noãn.

Nghe vậy, Mạc Noãn nén nước mắt, nhìn ông nội nghiêm túc nói: "Ông nội, ông đừng lo, không phải như ông nghĩ đâu.

Lục Sâm không có người phụ nữ khác bên ngoài, chỉ là giữa chúng cháu có chút mâu thuẫn chưa giải quyết được, cháu chỉ muốn ra ngoài cho khuây khỏa, sau đó sẽ nghiêm túc giải quyết vấn đề giữa cháu và anh ấy.

Sức khỏe ông không tốt, ông cứ về ngủ trước đi ạ, đừng lo lắng chuyện của chúng cháu." "Nhưng cháu định đi đâu?" Lão gia tử vỗ vỗ tay Mạc Noãn.

Mạc Noãn cũng không muốn để mọi người lo lắng, nói thật điểm đến của mình: "Cháu về nhà họ Mạc, ngày mai cháu sẽ cho người đến đón lũ trẻ, chúng cũng sẽ ở cùng cháu một thời gian." Biết Mạc Noãn đi đâu, lão gia tử cũng yên tâm hơn, bắt đầu nhượng bộ: "Vậy cũng được, cháu cứ coi như thay đổi môi trường để điều chỉnh tâm trạng.

Giờ trời vẫn chưa sáng, ở đây cũng không bắt được xe, ông sẽ bảo người đưa cháu về, cháu đi một mình ông không yên tâm." Thấy ông nội không ngăn cản nữa, Mạc Noãn gật đầu: "Cảm ơn sự thấu hiểu của ông nội." "Ngốc quá, bất kể thế nào cháu vẫn là đứa cháu dâu mà ông công nhận." Cuối cùng Mạc Noãn vẫn đi.

Tần Tuệ đứng ở đầu cầu thang nhìn cô rời đi, chỉ biết bất lực thở dài.

Lão gia tử định đi chất vấn Lục Sâm, nhưng nghĩ lại một lát rồi thôi, đi thẳng về phòng ngủ, nhưng tiếng đóng cửa thật mạnh cho thấy tâm trạng ông đang rất tệ.

Tần Tuệ vì không yên tâm về Lục Sâm nên lại vào phòng xem anh thế nào, phát hiện anh vẫn giữ nguyên tư thế cũ, Tiểu Mặc ở bên cạnh đang thút thít mà anh cũng không buồn quan tâm.

Con trai mình bình thường yêu thương hai đứa nhỏ thế nào bà biết rõ, giờ đến con cái cũng không màng tới nữa.

Tần Tuệ lập tức bế nhóc tì lên, nhẹ nhàng vỗ lưng: "Tiểu Mặc đừng khóc, bà nội bế nhé." Tần Tuệ dỗ dành một lát thì nhóc tì cũng ngoan ngoãn lại.

Trong lòng bà vốn cũng rất giận, nhưng dù sao cũng là con trai mình, thấy anh đau khổ như vậy bà cũng không nỡ nói lời trách móc, giọng bà dịu lại: "A Sâm, con và Tiểu Noãn đang lục đục chuyện gì thế?

Làm con bé tức đến mức trời chưa sáng đã bỏ đi rồi." Tần Tuệ biết Mạc Noãn không phải kiểu người vô lý hay thích kiếm chuyện, hôm nay chắc chắn giữa hai đứa đã xảy ra vấn đề lớn.

Lục Sâm không trả lời, chỉ khẽ động mí mắt, hỏi: "Noãn Noãn đi rồi ạ?" "Đi rồi, ông nội cho tài xế đưa con bé đi, con bé về nhà họ

Mạc.

Đứa trẻ này đến lúc này rồi vẫn còn nghĩ cho chúng ta, báo cho chúng ta biết nó đi đâu.

Ông nội định tìm con tính sổ, chính con bé đã ngăn lại đấy.

Cưới được người vợ tốt như vậy là phúc phần của con, con phải biết trân trọng." Tần Tuệ nói đầy ẩn ý.

Lục Sâm gật đầu, sau đó lại im lặng.

Tần Tuệ thấy vẻ bình tĩnh của anh thì tính nóng nảy lại nổi lên, bà hơi nâng giọng: "A Sâm, con trả lời mẹ đi chứ, rốt cuộc hai đứa làm sao thế?" "Mẹ, chúng con không sao đâu, mọi người không cần lo lắng.

Đợi Noãn Noãn bình tĩnh lại con sẽ tìm cô ấy nói chuyện hẳn hoi, con sẽ xử lý tốt, mọi người đừng can thiệp vào." Vấn đề giữa anh và Mạc Noãn thực chất là một vấn đề do lịch sử để lại, chỉ cần Quý Anh Ngữ cứ bám lấy điểm này không buông thì hiện tại không bùng phát, sớm muộn gì cũng bùng phát.

Thà rằng nhân cơ hội này kết thúc triệt để luôn.

Tần Tuệ thấy không hỏi ra được gì thì vừa giận vừa bực: "Tùy con, đến lúc mất vợ rồi thì đừng có mà khóc." Tần Tuệ nói xong liền bế Tiểu Mặc đi, Lục Nam Thiên cũng vội theo sau bế Niệm Niệm.

Hai nhóc tì lúc này ngoan ngoãn lạ thường, dường như có chút hiểu được sự không vui của người lớn. "Phu nhân, để hai đứa nhỏ vào phòng trẻ em đi, tôi sẽ trông nom chúng." Tần Tuệ gật đầu, cùng Lục Nam Thiên bế hai bé vào phòng trẻ em.

Căn phòng được trang trí rất đẹp, mọi thứ đều do một mình Lục Sâm tự tay bài trí, chỉ là bấy lâu nay vẫn chưa dùng đến. "Niệm Niệm, Tiểu Mặc ngoan nhé, mẹ các con chỉ tạm thời đi vắng thôi, ngày mai sẽ đến đón các con." Tần Tuệ và Lục Nam Thiên đợi đến khi hai nhóc tì ngủ say mới ra khỏi phòng trẻ em, Tần Tuệ không nén được tiếng thở dài.

Lục Nam Thiên vỗ vai bà: "Lũ trẻ không còn nhỏ nữa, rất nhiều chuyện chúng biết phải giải quyết thế nào.

Tiểu Noãn và A Sâm tình cảm sâu đậm như vậy sẽ không có vấn đề gì đâu, bà phải có niềm tin vào con trai mình chứ.

Cuộc hôn nhân của chúng không trải qua các bước yêu đương bình thường, thiếu đi sự cọ xát cần thiết, cứ bình lặng đi đến bây giờ đã là một kỳ tích rồi.

Chuyện lần này cũng chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ trong cuộc sống hôn nhân của chúng thôi, chỉ cần vượt qua được thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp lên, coi như đây là một thử thách đối với chúng đi." "Vừa nãy ông không nói câu nào, giờ lại đến tẩy não tôi rồi.

Thu lại mấy cái đạo lý lớn lao của ông đi, tôi không muốn nghe." Tần Tuệ bực bội nói.

Lục Nam Thiên chỉ mỉm cười, không nói thêm gì nữa.

Lục Sâm nhìn màn đêm đặc quánh ngoài cửa sổ, chỉ cảm thấy lòng như dao cắt.

Anh hiểu rõ rằng mình từ lâu đã buông bỏ Quý Anh Ly, nếu không anh đã không chọn kết hôn với Mạc Noãn.

Chương 380

Chỉ là có quá nhiều nghi vấn bày ra trước mắt khiến anh không thể phớt lờ, anh không ngờ điều đó lại khiến Mạc Noãn nảy sinh hiểu lầm lớn như vậy.

Anh không hề mong chờ điều gì, anh chỉ đang sợ hãi.

Đúng vậy, nói một cách chính xác nhất là anh đang sợ hãi, sợ rằng giữa họ nếu thực sự có mối liên hệ nào đó thì Mạc Noãn sẽ đau lòng buồn khổ, chỉ vậy mà thôi.

Mạc Noãn ở trên đường đã gọi điện cho Hàn Thụ Nhân, vì vậy khi về tới nhà họ Mạc, cổng lớn vẫn đang mở.

Hàn Thụ Nhân, vương mụ, Mạc Tử Hi cả ba người đều đang đợi cô ở cửa.

Nhìn bóng dáng họ mờ mờ dưới ánh đèn, lòng Mạc Noãn chua xót vô cùng.

Thật may, ở thành phố A cô vẫn còn người thân, trong những lúc thế này vẫn có họ chờ đợi cô.

Có lẽ bố cô là người từng trải nên đã sớm hiểu rõ, thời gian cả đời này quá dài, bất kể tình cảm vợ chồng tốt đến đâu cũng nhất định sẽ xảy ra va chạm, nhà họ Mạc sẽ luôn là bến đỗ bình yên cho cô.

Mạc Noãn vừa xuống xe, Mạc Tử Hi đã vội vàng chạy lại nắm tay cô, lo lắng nhìn cô: "Chị, chị không sao chứ?" "Sao em lại mặc đồ ngủ chạy ra đây thế, cẩn thận kẻo lạnh.

Chị không sao đâu, chỉ là cãi nhau với Lục Sâm mấy câu nên về nhà ở vài ngày thôi." Mạc Noãn vuốt lại tóc cho Mạc Tử Hi. "Đây là nhà của chính chị mà, chị muốn ở bao lâu cũng được, muốn ở với em cả đời cũng thành luôn." Mạc Tử Hi cười nói. "Ông Hàn, lão gia tử nhờ tôi nhắn với ông một câu, bất kể xảy ra chuyện gì, người nhà họ Lục vẫn luôn đứng về phía Tiểu Noãn." Chú Chung, tài xế của lão gia tử đưa Mạc Noãn về, lên tiếng.

Hàn Thụ Nhân không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn sắc mặt Mạc Noãn là biết chuyện không đơn giản, nét mặt ông hơi trầm xuống: "Tấm lòng của lão gia tử chúng tôi xin nhận, nhưng ông cũng mang lời về giúp tôi, nhà họ Mạc chúng tôi tuy không bằng nhà họ Lục, nhưng cũng không kém cạnh gì, đủ sức ủng hộ bất kỳ quyết định nào của Tiểu Noãn." Ý là, chuyện dù có phát triển thành thế nào đi nữa chúng tôi cũng không sợ.

Chú Chung đáp lại: "Tôi biết rồi, tôi sẽ truyền đạt không thiếu chữ nào tới lão gia tử." "Vất vả cho chú Chung quá, trời vẫn còn tối mịt mà phải đưa cháu về." "Không sao đâu Tiểu Noãn, cháu cứ yên tâm ở nhà vài ngày." Sau khi chú Chung đi, Hàn Thụ Nhân cũng không hỏi Mạc Noãn chuyện gì đã xảy ra, chỉ nói: "Noãn Noãn, trời vẫn chưa sáng, con có thể đi ngủ thêm một lát, đừng nghĩ ngợi gì cả, về đến nhà rồi." Về đến nhà rồi.

Mấy chữ đơn giản mà ấm áp, khóe miệng Mạc Noãn thoáng nụ cười: "Con biết rồi chú Hàn, nhưng khi trời sáng phiền chú cho người qua đón hai đứa nhỏ một chuyến, chúng hiện vẫn đang bú sữa mẹ, không rời con được đâu." Hàn Thụ Nhân vỗ vai Mạc Noãn: "Cứ yên tâm đi, đợi trời sáng chú sẽ đích thân qua đón, nhất định sẽ đưa chúng an toàn đến trước mặt con." Mạc Noãn gật đầu rồi lên lầu.

Vương mụ nói với Mạc Tử Hi: "Tử Hi, dạo này con để ý cảm xúc của Tiểu Noãn một chút, đừng để con bé nghĩ quẩn." "Vương mụ, bà cứ yên tâm, tính cách của chị con bà còn lạ gì nữa, chuyện đó tuyệt đối không xảy ra với chị ấy đâu.

Bà xem hồi trước con vì Đinh Duệ mà sống dở chết dở, cuối cùng ly hôn con còn chẳng nghĩ tới chuyện đó, chị con lại càng không." Mạc Tử Hi hoàn toàn tin tưởng Mạc Noãn.

Vương mụ cười vỗ vai Mạc Tử Hi: "Bây giờ con khá rồi đấy, ngay cả quá khứ của mình cũng đem ra đùa được rồi." "Có gì mà không buông bỏ được chứ, thực ra chỉ cần thời gian thôi, thời gian trôi qua lâu dần rồi cũng sẽ nghĩ thông suốt cả." "Tử Hi nói đúng đấy, Noãn Noãn sẽ không làm chuyện dại dột đâu, chúng ta dạo này ở bên cạnh con bé nhiều hơn là được, cái gì không nên hỏi thì cũng đừng hỏi mãi." Hàn Thụ Nhân cũng lên tiếng.

Mạc Noãn cứ ngỡ mình sẽ không ngủ được, nào ngờ vừa chạm gối đã chìm vào giấc ngủ, mãi đến hơn mười một giờ trưa mới tỉnh dậy.

Hôm nay là cuối tuần nên cô không phải đi làm.

Theo thói quen, cô với lấy điện thoại, trên đó có một tin nhắn từ Lục Sâm: "Noãn Noãn, xin lỗi em, em cứ ở nhà họ Mạc nghỉ ngơi vài ngày, vài hôm nữa anh sẽ qua đón em và các con về nhà." Nghỉ ngơi ở nhà vài ngày, họ hiện tại đang chiến tranh lạnh sau khi cãi nhau mà anh nói cứ như không có chuyện gì xảy ra vậy.

Chỉ có điều, con cái?

Chẳng lẽ đã đón qua đây rồi sao?

Mạc Noãn đang nghĩ vậy thì dường như nghe thấy tiếng cười của hai nhóc tì.

Theo tiếng động đi tới phòng của bé Hữu An, cô phát hiện hai đứa nhỏ thực sự đã được đón về đây, lúc này ba đứa nhỏ đang nằm cùng nhau, những người khác đang dùng đồ chơi nhỏ trêu ghẹo chúng, ba đứa trẻ cứ cười khanh khách không dứt.

Mạc Hữu An chỉ lớn hơn hai đứa nhỏ kia một tháng tuổi nên trông không khác biệt là mấy, nhìn như sinh ba vậy.

Dì Mai cũng đã đến, không cần nghĩ cũng biết là người nhà họ Lục không yên tâm về hai nhóc tì nên bảo dì Mai đi cùng để chăm sóc.

Mạc Noãn đứng ở cửa một lúc lâu mọi người mới phát hiện ra cô.

Hàn Thụ Nhân cười hỏi: "Tiểu Noãn, sao con đã dậy rồi?

Ngủ ngon không?" "Con ngủ ngon rồi ạ." Mạc Noãn mỉm cười đi vào phòng. "Tiểu Noãn, lão gia tử không yên tâm về Niệm Niệm và Tiểu Mặc nên bảo dì cũng qua đây luôn." Dì Mai giải thích.

Mạc Noãn gật đầu, Hàn Thụ Nhân cười nói: "Dì Mai, dì cứ yên tâm ở lại đây đi, lát nữa tôi sẽ cho người dọn dẹp phòng cho dì.

Dì hiểu rõ thói quen của Niệm Niệm và Tiểu Mặc, có dì ở đây chúng tôi cũng yên tâm hơn." Mạc Noãn đi tới trêu đùa ba đứa nhỏ, cô phát hiện bé Hữu An hay uống sữa bột thực ra phát triển cũng tương đương với hai đứa trẻ kia, không bị ảnh hưởng gì nhiều: "Chú Hàn, Hữu An giờ vẫn đang uống sữa bột ạ?" "Đúng vậy, con bé từ lâu đã không còn dùng sữa mẹ chút nào nữa rồi." "Con thấy con bé phát triển khá tốt đấy chứ." "Tử Hi còn tự nói con gái nó dễ nuôi, chẳng cần tốn tâm sức gì, giờ con bé rất ít khi khóc, trừ khi trong người khó chịu, ngoan đến mức không tưởng được." "Thế thì cũng đỡ vất vả." Mạc Noãn gật đầu, đưa mắt nhìn quanh không thấy bóng dáng Mạc Tử Hi đâu: "Tử Hi đâu rồi ạ?" "Cái con bé đó không tỉnh sớm thế đâu, giờ nó đi làm cũng vất vả, cuối tuần thường phải ngủ đến chiều, phải để tôi gọi năm lần bảy lượt mới chịu dậy ăn cơm, ăn xong có khi lại đi ngủ tiếp, cứ như thần ngủ nhập vậy." Vương mụ buồn cười nói. "Công việc hiện tại của em ấy đúng là khá mệt, lần trước con gặp thấy gầy đi một vòng rồi, cuối tuần thì cứ để em ấy thoải mái đi ạ." Mạc Noãn đã lâu không gặp Mạc Hữu An nên bế bé lên, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng, nhóc tì cũng không lạ người, cứ thế toe toét cười, rất đáng yêu.

Đùa với Hữu An một lúc, hai nhóc tì nhà cô dường như cũng ghen tị, cứ nhìn cô mà cười suốt.

Nhìn gương mặt thơ ngây đáng yêu của các con, lòng Mạc Noãn mềm nhũn, cô lần lượt bế từng đứa một lúc rồi cho chúng bú no.

Sáng Chủ Nhật, Mễ Nặc đã đến nhà họ Mạc từ sớm.

Mạc Noãn không biết làm sao cô ấy biết tin, hơi ngạc nhiên nhìn cô: "Nặc, sao cậu lại đến đây?" "Không hoan nghênh sao?" Mễ Nặc nhướng mày.

Mạc Noãn chưa kịp lên tiếng, Mạc Tử Hi đã cười nói: "Chắc chắn là hoan nghênh rồi, chị Mễ mời vào." Mễ Nặc nhìn kỹ Mạc Tử Hi, khẽ nheo mắt: "Chị nghe nói em còn lớn hơn Mạc Tiểu Noãn một chút, mà chị lại kém Mạc Noãn vài tháng, tính ra chị còn nhỏ hơn em đấy, không phải chị đâu nhé." Phụ nữ có chút tuổi rồi là cực kỳ không muốn đối mặt với chuyện tuổi tác, rất để tâm đấy.

Mạc Tử Hi lè lưỡi, vẻ không quan tâm: "Dù sao lớn cũng chẳng lớn hơn bao nhiêu, nhỏ cũng chẳng nhỏ hơn mấy, em gọi quen rồi, cứ thế đi, không muốn sửa đâu." Mễ Nặc định nói thêm gì đó thì Mạc Noãn đã kéo cô lên lầu, trước tiên vào xem hai đứa nhỏ một lát rồi mới vào phòng Mạc Noãn.

Nhìn căn phòng quen thuộc này, Mễ Nặc không khỏi cảm khái, trước kia cô thường xuyên lui tới nơi này, khi đó tủ quần áo của Mạc Noãn có đến một phần ba là đồ của cô, không phải cô đến nhà họ Mạc thì là Mạc Noãn đến nhà họ Mễ, hai người cứ như cặp song sinh dính liền vậy. "Căn phòng này của cậu chẳng thay đổi gì cả, giữ gìn tốt thật đấy." Mạc Noãn gật đầu: "Hình như sau khi tớ đi, bố tớ đã khóa cửa lại, cơ bản không cho ai vào, cũng không ai động vào đồ đạc bên trong cả." "Trông đúng là như vậy." Mễ Nặc gật đầu.

Lúc này, Mạc Tử Hi bưng một đĩa trái cây và một đĩa bánh ngọt nhỏ lên đặt trên bàn: "Chị, chị Mễ, hai người cứ vừa ăn vừa chuyện trò nhé." "Cảm ơn nhé." Mễ Nặc cười nói. "Không có gì, vậy hai người cứ nói chuyện đi, em xuống dưới đây, cần gì thì gọi điện cho em." Mễ Nặc nhìn bóng lưng Mạc Tử Hi, không kìm được cảm thán: "Quả nhiên trải nghiệm khiến con người ta trưởng thành hơn, tính tình Mạc Tử Hi đúng là thay đổi rất nhiều, mỗi lần gặp lại thấy cô bé chín chắn thêm một chút." "Em ấy đúng là thay đổi không ít, cả người đều trưởng thành hơn trước, không còn xốc nổi nữa.

Giờ em ấy bắt đầu làm từ cơ sở, theo phản hồi từ dưới lên thì làm khá tốt.

Đúng rồi, sao cậu biết tớ đang ở nhà họ Mạc?" Mễ Nặc lấy một miếng dưa hấu bỏ vào miệng, bực bội lườm Mạc Noãn một cái: "Cậu đã về nhà mẹ đẻ rồi, tớ có thể không qua thăm sao?

Chương 381

Cái con bé này cũng chẳng thèm báo cho tớ một tiếng, nếu không phải tớ vô tình biết được, tớ còn tưởng ai đang tung tin đồn nhảm đấy, cậu và Lục Sâm mà cũng cãi nhau được, đúng là mặt trời mọc đằng Tây rồi." Nụ cười của Mạc Noãn có vài phần đắng chát, mọi người xung quanh đều nghĩ họ không thể cãi nhau, nhưng thực tế họ đã cãi, lại còn rất gay gắt.

Cô đã sớm quen với việc quấn quýt bên anh, nhưng hôm qua cô lại nảy sinh ý định chạy trốn: "Vợ chồng cãi nhau là chuyện thường tình mà." "Với người khác thì là bình thường, với hai người thì đúng là kỳ tích đấy.

Hai người kết hôn hơn một năm rồi, đây là lần đầu tiên cãi nhau phải không?" Mạc Noãn gật đầu: "Sao cậu chẳng có chút lòng đồng cảm nào thế, biết bọn tớ cãi nhau mà trông cậu cứ như đang xem kịch vui vậy, ai nói cho cậu biết đấy?" "Chồng cậu tối qua tìm Diệp Tử Hạo đi uống rượu, Diệp Tử Hạo nói với tớ chứ ai." Sắc mặt Mạc Noãn trầm xuống, không nhịn được mắng: "Cái lão đàn ông này càng ngày càng quá đáng, lại uống rượu." Cách đây không lâu mới hứa sẽ không uống rượu nữa, mới được bao lâu đã tái phạm, đúng là kẻ cứng đầu, nói chẳng được.

Mễ Nặc thấy Mạc Noãn như vậy thì nhất thời cũng có chút bối rối: "Mạc Tiểu Noãn, tớ thấy cậu vẫn quan tâm Lục Sâm như vậy, rốt cuộc hai người cãi nhau chuyện gì thế?" "Nói ra dài dòng lắm." Mạc Noãn khẽ thở dài. "Dù sao hôm nay cũng không phải đi làm, cậu cứ từ từ mà kể, có gì nghĩ không thông thì nói ra tớ sẽ khai sáng cho cậu." Mạc Noãn thở dài, kéo Mễ Nặc ngồi xuống, hai người dứt khoát tháo giày cùng nằm trên giường tâm sự.

Đây là người bạn thân nhất của mình, đối với cô ấy, Mạc Noãn cũng không định giấu giếm, kể lại một lượt những chuyện Quý Anh Ngữ đã làm.

Mễ Nặc nghe xong hận đến mức nắm chặt nắm đấm, cơn giận trong lòng cứ thế bốc lên: "Người đàn bà đó rốt cuộc muốn làm gì?

Sao chỗ nào cũng có mặt cô ta thế, lại còn lần nào cũng dùng một chiêu, cứ lấy một người chết ra để nói chuyện, không sợ chị mình từ dưới địa ngục bò lên bóp cổ cô ta sao?

Tớ thấy cô ta đúng là hết bài rồi, không biết làm sao để phá hoại tình cảm của hai người nữa nên mới làm vậy." Mạc Noãn khẽ gật đầu, cũng đồng tình với quan điểm của Mễ Nặc: "Cô ta đã si cuồng Lục Sâm từ lâu rồi, một người đã chết cô ta làm sao mà thèm để ý.

Người đàn bà đó học tâm lý học, cậu còn mong cô ta tung ra được chiêu thức gì cao sang sao?

Cô ta chỉ thích chơi trò tâm lý chiến với bọn tớ thôi.

Hiện tại cô ta thấy rõ Lục Sâm không còn chút tình nghĩa nào với mình, không có chỗ để ra tay, nên chỉ có thể bắt đầu từ người chị đã khuất.

Bạn gái cũ luôn là một chủ đề nhạy cảm đối với bất kỳ người phụ nữ đã kết hôn nào, và mỗi người đàn ông cũng sẽ có những cảm xúc đặc biệt, vì không có được nên trong lòng luôn có sự kỳ vọng.

Chỉ cần Lục Sâm còn một chút áy náy và tình nghĩa với Quý Anh Ly, cô ta sẽ có khả năng phá hoại thành công." "Thật lòng cảm thấy bi ai cho người tên Quý Anh Ly đó, có một đứa em gái như vậy đúng là bất hạnh ba đời, sớm muộn gì cũng bị đứa em này mài mòn sạch bách chút tình nghĩa cuối cùng mà Lục Sâm dành cho mình.

Mặc dù tớ biết cô ấy vô tội, nhưng cứ nghĩ đến Quý Anh Ngữ là tớ cũng chẳng có chút thiện cảm nào với cô ấy luôn." Mễ Nặc thở dài.

Mạc Noãn mỉm cười, giọng nói mang chút bi lương khó tả: "Nặc, cậu hiện tại chưa bước vào hôn nhân, tớ muốn nhắc nhở cậu, tuyệt đối đừng đi yêu một người đàn ông mà sâu thẳm trong tim có giấu một người phụ nữ khác, đặc biệt người đó còn là người đã khuất.

Bất kể người đàn ông đó dành cho người phụ nữ kia là tình yêu sâu đậm hay sự áy náy thì đều không ổn, đây là bài học xương máu của tớ đấy." Người còn sống thì còn đỡ, chứ người chết rồi thì thực sự khó nói lắm, một người sống vĩnh viễn không bao giờ tranh nổi với một người đã khuất.

Cũng giống như thầm yêu một người vậy, có người nói chỉ cần gặp mặt thêm vài lần là tình cảm đó sẽ phai nhạt, sự thực đúng là như vậy, tất cả những ảo tưởng tốt đẹp đều sẽ dần tan biến sau mỗi lần gặp mặt.

Nhưng tiền đề là phải gặp được, phải xóa bỏ được khoảng cách thời gian và không gian, nếu không thì thực sự không có cách nào cả.

Có đôi khi cô thực sự hy vọng Quý Anh Ly cũng giống như Lục Minh vẫn chưa chết, vậy thì giữa họ có lẽ thực sự có thể đường đường chính chính đọ sức một phen, để xem ai mới là người Lục Sâm thực sự quan tâm.

Chỉ có như vậy cô mới có thể hoàn toàn buông bỏ.

Mễ Nặc lập tức hiểu ý của Mạc Noãn, nhìn vẻ bi thương trên mặt bạn, lòng cô cũng thấy nghẹn lại: "Mạc Tiểu Noãn, tớ không ở vị trí của cậu, có lẽ cảm nhận không được sâu sắc như vậy, nhưng quan điểm của cậu tớ cũng không hoàn toàn đồng ý." "Nặc, mức độ chi li tính toán của phụ nữ luôn vượt xa trí tưởng tượng của cậu, đặc biệt là khi tình cảm ngày càng sâu đậm, ai cũng muốn có một tình yêu thuần khiết." Mạc Noãn khẽ khàng nói.

“Cậu nói quả thật có lý, tớ biết cậu vẫn luôn cảm thấy Lục Sâm không buông bỏ được Quý Anh Ly, nhưng suy nghĩ của tớ có phần khác cậu.

Tớ là người coi trọng thực tế hơn, coi trọng việc người trước mắt có thật sự tốt với mình hay không.

Sự đối xử tốt của Lục Sâm dành cho cậu sao có thể dễ dàng xóa bỏ được chứ, hai người vẫn luôn là cặp vợ chồng kiểu mẫu mà tớ ngưỡng mộ.

Tớ cũng từng vì một người đàn ông mà không yêu đương, không dám kết hôn, nhưng tớ phát hiện ra sự kiên trì đó thật vô vị.

Thật ra bao nhiêu năm qua đi, không phải tớ còn yêu người đó nhiều đến mức nào, mà thứ tớ không buông bỏ được chỉ là khoảng thời gian tớ đã lãng phí vô ích cho người đó mà thôi.” Suốt chặng đường này, cô đã chứng kiến hai người họ đi bên nhau, mọi thứ trong đó hoàn toàn không thể làm giả được.

“Tớ không phủ nhận sự tốt đẹp của anh ấy dành cho tớ.” “Mạc Tiểu Noãn, tớ chỉ hỏi cậu một câu, lúc ở bên Lục Sâm, cậu có thường xuyên nghĩ đến Quý Anh Ly không?” Mạc Noãn lắc đầu, “Không, chỉ là khi người khác cứ nhắc đi nhắc lại thì khá khó chịu.” “Thế là đúng rồi, thật ra cậu không hề để tâm đến sự tồn tại của Quý Anh Ly nhiều như cậu tưởng.

Trong cuộc sống có rất nhiều cặp vợ chồng giống như hai người, không phải chỉ có mỗi hai người đâu.

Vấn đề lớn nhất của các cậu là vì có một Quý Anh Ngữ thỉnh thoảng lại xuất hiện trước mặt để tẩy não cậu, hơn nữa cậu rõ ràng biết tất cả đều là âm mưu của Quý Anh Ngữ, tại sao còn phải so đo với Lục Sâm chứ?” Mễ Nặc là người ngoài cuộc, nên nhiều lúc nhìn nhận mọi việc thoáng hơn Mạc Noãn.

Mạc Noãn mím môi không nói gì, lời của Mễ Nặc quả thực có lý, cảm xúc của cô đối với Quý Anh Ly cũng đã biến chất vì sự khiêu khích nhiều lần của Quý Anh Ngữ.

Một lúc sau, Mạc Noãn nói: "Nặc, có một chuyện tớ vẫn chưa nói với cậu, Lục Sâm đã giấu tớ lén đi xét nghiệm DNA của tớ, Mạc Tử Hi và cả Quý Anh Ngữ.

Đây mới là điều tớ không thể chấp nhận nhất, nó khiến tớ cảm thấy phải chăng anh ấy vẫn còn trông đợi gì đó ở một người đã khuất?" Mễ Nặc cũng ngạc nhiên, "Tại sao anh ấy lại làm vậy?" Mạc Noãn lắc đầu, "Tớ cũng không rõ lắm.

Thật ra lúc tớ và anh ấy mới cưới không lâu, sư huynh Bùi Lệ Hành của tớ đã nói rằng tớ có vài nét giống Quý Anh Ly, không phải ngoại hình mà là tính cách và một vài thói quen nhỏ.

Nhưng tớ và Lục Sâm chỉ gặp một lần đã đăng ký kết hôn, anh ấy cũng nói không xem tớ là người thay thế, nên tớ vẫn luôn tin tưởng.

Nhưng cách đây không lâu, tớ và anh ấy đi ăn ngoài, một người hoàn toàn xa lạ chỉ gặp tớ một lần, lúc đó còn say, vậy mà lại nhận nhầm tớ là Quý Anh Ly.

Có lẽ chính lần đó đã khiến Lục Sâm cũng nảy sinh nghi ngờ, nên anh ấy mới làm ra chuyện ngu ngốc là đi xét nghiệm DNA." Mễ Nặc chăm chú lắng nghe lời Mạc Noãn, cô phát hiện Mạc Noãn thật ra nhìn thấu mọi chuyện, chỉ là cô không vượt qua được cửa ải của chính mình.

Nói đến đây, cô cũng nhớ lại chuyện gặp Lục Sâm ở bệnh viện mấy hôm trước, lúc đó anh còn hỏi cô mấy vấn đề kỳ quặc, chắc là vì nghi ngờ.

Lúc này, Mễ Nặc dĩ nhiên sẽ không kể cho Mạc Noãn nghe những chuyện đó, cô cười cười, “Mạc Tiểu Noãn, suy nghĩ của cậu có phải hơi cực đoan không?

Lục Sâm đi xét nghiệm DNA không nhất định là trong lòng có kỳ vọng, sao tớ lại cảm thấy anh ấy vì sợ cậu và Quý Anh Ly có liên quan, vì muốn an tâm nên mới làm vậy.” “Lục Sâm cũng nói như vậy, nói là để cho an tâm.” “Đúng vậy, đây mới là phong cách của Lục Sâm mà, anh ấy trước giờ không thích giấu giếm nghi hoặc gì.” “Anh ấy còn nằm mơ thấy Quý Anh Ly, gọi tên cô ấy.” Giọng Mạc Noãn có chút trĩu nặng.

“Trời ạ, tình tiết cẩu huyết ghê, Mạc Tiểu Noãn, tớ thấy đây mới là điều cậu để tâm nhất đúng không.” Mạc Noãn im lặng, Mễ Nặc vỗ vai cô, “Thôi được rồi, mấy ngày nay cậu nghỉ ngơi cho tốt, sau đó nói chuyện rõ ràng với Lục Sâm.

Nằm mơ cũng phải xem là mơ thấy gì chứ, không thể vơ đũa cả nắm được.

Gọi tên Quý Anh Ly không có nghĩa là Lục Sâm vẫn còn vương vấn cô ấy.

Nguyên nhân sâu xa khiến cậu rối rắm như bây giờ là vì Lục Sâm có một người bạn gái cũ đã qua đời, chuyện này không phải cậu đã biết từ sớm rồi sao, bây giờ lại rối rắm không thấy quá muộn à?

Cậu muốn đường ai nấy đi, ly hôn với Lục Sâm luôn sao?” Tim Mạc Noãn chợt run lên, ly hôn?

Điều đó tuyệt đối không thể nào, cô chỉ cần nghĩ đến hai từ này là đã thấy khó thở, sao cô có thể làm vậy được.

Chương 382

Lục Sâm dù có vài điều sai, nhưng cũng không đến mức phải ly hôn, cô sẽ không vô cớ nhường anh cho người khác.

“Thấy chưa, nhìn biểu cảm của cậu là biết cậu không muốn rồi, cậu cũng biết còn cả một đám phụ nữ đang xếp hàng dài chờ đợi Lục Sâm mà.

Vậy thì còn bận tâm những chuyện này làm gì.

Bây giờ cậu chỉ cần cho Lục Sâm nhà cậu leo cây vài ngày là được, để anh ấy biết Bụt đất cũng có ba phần lửa, sau này làm việc gì cũng phải suy nghĩ kỹ hơn, đừng gây ra mấy chuyện vớ vẩn nữa.” Dừng một chút, Mễ Nặc lại vỗ vai Mạc Noãn, “Mạc Tiểu Noãn, tớ biết cậu nhất định sẽ nguôi ngoai thôi.” Mạc Noãn mím môi không nói, điều này cô vẫn luôn vô cùng rõ ràng, nếu không đã chẳng cùng Lục Sâm đi đến ngày hôm nay.

Hơn nữa cho đến giờ phút này, dù miệng nói không tin lời anh, nhưng thật ra trong lòng cô vẫn tin tưởng anh vô điều kiện.

Đôi khi cô rất ghét chính mình, rất muốn thật sự giận dỗi với anh, nhưng cuối cùng lại phát hiện ra, mình chẳng thể nào giận nổi.

Người đàn ông đó thật sự giống như một liều thuốc độc gây nghiện, một khi đã dính vào thì không bao giờ rời ra được.

Bây giờ cô đang rơi vào một ngõ cụt, không thể buông tay Lục Sâm, cũng không thể hoàn toàn buông bỏ quá khứ của anh.

Có lẽ, cô thật sự cần thêm thời gian.

“Đúng rồi, Mạc Tiểu Noãn, tớ biết có một cách để thư giãn.” “Cách gì?” “Đi bar đi, chúng ta đã nhiều năm không cùng nhau đi bar

rồi.

Hình như hồi đại học đi nhiều hơn, sau khi tốt nghiệp hai đứa không ở cùng một thành phố nên gần như không đi nữa, hay tối nay mình đi ôn lại kỷ niệm đi.” “Tửu lượng của tớ không tốt, mà còn phải chăm con nữa.” Mạc Noãn có chút do dự.

Mễ Nặc vỗ mạnh vào vai Mạc Noãn một cái, “Lo nghĩ nhiều thế làm gì, trong nhà có bao nhiêu người chăm sóc, chẳng lẽ lại chăm không tốt sao?

Tớ đưa cậu ra ngoài thư giãn một chút, cậu bây giờ cứ tự gồng mình quá chặt, suy nghĩ vấn đề dễ rơi vào ngõ cụt không thoát ra được, hoàn toàn không cần thiết.” “Nói cũng có lý, nhưng tớ phải cho con bú, không uống rượu được.” “Tớ biết, đến lúc đó gọi cho cậu ly nước uống là được, chẳng lẽ lại thiếu đồ cho cậu uống sao.” “Hai đứa con gái chúng ta đi bar có ổn không, lỡ gặp phải người xấu thì sao?” Mạc Noãn trước nay là người rất biết cách bảo vệ bản thân.

Mễ Nặc có chút cạn lời, “Phụ nữ đã có chồng đều phiền phức vậy sao?

Chuyện gì cũng phải cân nhắc toàn diện.

Chỉ có điều Mạc Tiểu Noãn à, cậu không còn là con gái nữa rồi, đã là mẹ bỉm sữa rồi, không cần phải nghiêm túc thế đâu.

Người nên nghiêm túc là tớ, một cô gái chính hiệu đây này, được không?” Mạc Noãn bị Mễ Nặc chọc cười, “Cậu nói cái logic gì vậy, phụ nữ đã có chồng thì không sợ lưu manh sao?

Phụ nữ đã có chồng thì không còn trong sạch nữa à?” Mễ Nặc vô cùng bất lực, cô cảm thấy cô bạn thân này của mình từ sau khi kết hôn tư tưởng ngày càng lạc hậu, suy nghĩ một lát rồi nói: “Nếu cậu không yên tâm thì tớ gọi tài xế nhà mình theo, cậu cũng gọi tài xế của cậu đi, họ vừa có thể làm vệ sĩ cho chúng ta vừa có thể lái xe, vẹn cả đôi đường.

À, đúng rồi, gọi cả cô em gái ngoan của cậu đi nữa, tớ bây giờ thấy cô bé khá thuận mắt, có thể miễn cưỡng dắt theo chơi cùng, dù sao đông người cũng vui, có gì còn trông chừng lẫn nhau.” Mạc Noãn thấy Mễ Nặc rất hào hứng, cũng cảm thấy không tệ.

Một mình cô cứ hay suy nghĩ lung tung, chi bằng ra ngoài chơi một chuyến, biết đâu thật sự có thể thư giãn được.

“Được rồi, vậy quyết định thế nhé.

Lát nữa tớ sẽ nói với Tử Hi, xem em ấy có muốn đi không.

Cậu cũng đừng về nữa, tối nay ăn cơm ở nhà họ Mạc đi, ăn xong chúng ta đi.” Mạc Tử Hi gần đây luôn bận rộn công việc, cũng không ra ngoài thư giãn, Mạc Noãn vừa nói, cô bé đã vui vẻ đồng ý.

Hàn Thụ Nhân thấy có hai tài xế nam đi cùng, cũng yên tâm để họ ra ngoài chơi, chỉ dặn họ về sớm một chút, đừng về quá muộn.

Quán bar Mễ Nặc tìm khá đàng hoàng, nhưng dù sao cũng là quán bar, lúc ba người bước vào, trên sân khấu đang có người hát, là một bài hát tiếng Anh tiết tấu nhanh, trên sàn nhảy cũng có nam nữ đang nhảy múa.

Mễ Nặc không nói hai lời, kéo Mạc Noãn và Mạc Tử Hi vào sàn nhảy.

Mạc Noãn vẫn luôn nghĩ mình không biết nhảy, nhưng trong không khí đó, cô vậy mà cũng có thể nhảy theo.

Mạc Tử Hi thì thật sự không biết, sau khi về nhà họ Mạc cô bé cũng chỉ học một vài điệu nhảy giao tiếp cho những dịp quan trọng, còn kiểu lắc lư tùy hứng không theo quy tắc nào ở quán bar này cô bé thật sự không quen, cũng không thể thả lỏng được.

“Tử Hi, em đừng nghĩ gì cả, cứ nhảy tùy tiện đi, cái này không có đúng sai gì hết, em cứ xem như là giãn gân giãn cốt, sao thoải mái thì làm vậy.” Do xung quanh sàn nhảy rất ồn ào, lúc nói chuyện chỉ có thể hét lớn.

Mạc Tử Hi gật đầu, thật ra cũng không khó lắm, chỉ một lát là cô bé đã quen.

Nhảy xong một lượt, Mạc Noãn đã vã mồ hôi, đã rất lâu rồi cô không vận động cường độ cao như vậy, có chút thở không ra hơi.

Mễ Nặc cũng không khá hơn, ba người đành rời sàn nhảy, tìm một chỗ ngồi gọi đồ uống.

Mãi đến khi ngồi xuống, Mễ Nặc và Mạc Noãn vẫn còn thở hổn hển.

Ngược lại là Mạc Tử Hi, mặt không đỏ, tim không đập loạn.

“Khá lắm, Mạc Tử Hi, sao em trông không có vẻ gì là mệt vậy.” “Đó là vì thể lực em tốt, không giống mấy chị đại tiểu thư từ nhỏ sinh ra trong gia đình giàu có.” Mạc Tử Hi bĩu môi.

“Nói nghe chua thế, làm như ba em đối xử tệ với em lắm vậy, em cũng được ăn sung mặc sướng mấy năm rồi còn gì.” Mạc Tử Hi cười, “Chắc là do gần đây công việc của em cần rèn luyện khá nhiều.” Mễ Nặc vừa định nói gì đó thì thoáng thấy bóng dáng một người phụ nữ ở không xa, không nhịn được kéo áo Mạc Noãn, “Mạc Tiểu Noãn, cậu xem người ở đằng kia có giống Quý Anh Ngữ không?” Mạc Noãn hỏi theo bản năng: “Ở đâu?” Mễ Nặc chỉ vào một góc, Mạc Noãn nhìn theo hướng cô chỉ, trong góc quả thực có một người phụ nữ đang co ro, hình như đang cãi nhau với một người đàn ông.

Người đàn ông đó có lẽ muốn mời cô ta nhảy, liền bị cô ta hất cả ly rượu lên đầu.

Người đàn ông hung hăng lườm cô ta một cái rồi bỏ đi.

“Hình như đúng là cô ta.” “Tớ còn tưởng cô ta sống sung sướng lắm chứ, xem ra cũng chẳng ra sao, một mình ngồi trong quán bar chuốc say.” Lời Mễ Nặc vừa dứt, Quý Anh Ngữ liền đứng dậy, loạng choạng đi về phía nhà vệ sinh.

Mạc Noãn nhíu mày, ma xui quỷ khiến thế nào lại đi theo, tài xế của cô, Tiểu Trần, lập tức đi sát phía sau.

“Chị Mễ, chị em một mình có sao không ạ?” “Yên tâm đi, tài xế riêng của chị ấy đi theo rồi.

Người đó do Lục Sâm đặc biệt chọn cho chị ấy, bình thường Lục Sâm không thể đưa đón thì để người đó lo.

Chị thấy có cậu ta đi theo còn hữu dụng hơn hai chúng ta nhiều, mình cứ yên tâm ở đây uống rượu chờ chị ấy là được.

Chị của em rất có sức chiến đấu, hoàn toàn không cần lo cho chị ấy đâu.” Nghe Mễ Nặc giải thích, Mạc Tử Hi cũng không để ý nữa.

Mạc Tử Hi vào phòng rửa tay, Mạc Noãn cũng đi theo vào, chọn phòng bên cạnh cô ta.

Mạc Noãn nghe thấy Quý Anh Ngữ hình như đang gục trên bồn cầu nôn không ngừng, vừa nôn vừa khóc nức nở.

Chương 383

“Chị, em nhớ chị quá, chị trở về có được không, trên đời này không còn ai quan tâm em hơn chị nữa.” Nghe Quý Anh Ngữ nhắc đến Quý Anh Ly, thần kinh Mạc Noãn lập tức căng thẳng, trực giác mách bảo cô mọi chuyện có lẽ không đơn giản như vậy, thế là cô bắt đầu chăm chú lắng nghe xem cô ta đang nói gì.

“Chị, em sai rồi, em không nên ghen tị với chị, chị về đi có được không, bây giờ em cô đơn quá, em không có bạn bè, không có người thân, ngay cả anh Lục cũng không thèm để ý đến em nữa, chị nói em phải làm sao đây, cuộc sống như thế này em thật sự không sống nổi nữa.” “Em vốn định đi tìm chị để chuộc tội, nhưng em lại mạng lớn không chết được, đây có phải là sự trừng phạt của chị dành cho em không, muốn em sống không bằng chết.” Trừng phạt?

Tim Mạc Noãn chợt thắt lại, trong giọng điệu của Quý Anh Ngữ rõ ràng mang theo sự áy náy sâu sắc, chẳng lẽ chuyện của Quý Anh Ly năm xưa không phải chỉ đơn giản là lên cơn hen suyễn, mà là do Quý Anh Ngữ ra tay hãm hại.

Vì Quý Anh Ngữ cứ nói đứt quãng, Mạc Noãn cũng không kịp suy nghĩ sâu, cô nhẹ nhàng ấn vào sợi dây chuyền có chức năng ghi âm mà Lục Tử Đồng tặng.

“Chị, em thật sự biết sai rồi.

Lúc đó em cũng hồ đồ, vậy mà lại trơ mắt nhìn chị phát bệnh ngay trước mặt mà mặc kệ, cũng không đi tìm thuốc cho chị.

Em thật sự sai rồi, em cứ nghĩ không có chị thì anh Lục sẽ thích em, em cứ nghĩ không có chị cản đường thì em có thể trở thành vợ của anh Lục, anh ấy cũng sẽ quan tâm em như đã từng quan tâm chị.”

“Chị, chị có biết không?

Em đã sớm thích anh Lục rồi, khi chị còn đang phân vân có nên làm bạn gái anh ấy không, em đã thích anh ấy rồi.

Anh ấy chu đáo như vậy, dịu dàng như vậy, người đàn ông như thế biết tìm đâu ra.

Mỗi lần nhìn anh ấy đối xử tốt với chị, trong lòng em thật sự rất đau, nhưng vẫn phải giả vờ như không quan tâm, cảm giác đó thật tồi tệ, em sắp sụp đổ đến nơi rồi.” “Ngày hôm đó, em về nhà thấy chị lên cơn hen suyễn, em vậy mà lại nảy sinh ý nghĩ muốn thay thế chị.

Em không ngờ chỉ vì một suy nghĩ sai lầm của em lại gây ra hậu quả như vậy.

Em thật sự chỉ là nhất thời đầu óc không thông suốt, đợi đến khi em nghĩ thông suốt thì đã lỡ mất thời cơ cứu chị.

Bác sĩ nói chỉ cần đưa chị đến bệnh viện sớm hơn một chút, chị đã có thể được cứu.

Đều là do em, tất cả là lỗi của em.

Chị, nếu chị muốn trách thì cứ trách em đi, nhưng chị hãy để anh Lục hồi tâm chuyển ý được không, em thật sự biết sai rồi, em hối hận rồi.” Mạc Noãn bị những lời của Quý Anh Ngữ làm cho chết lặng, trong lòng nhất thời dấy lên sóng to gió lớn.

Quý Anh Ngữ lại là kẻ trực tiếp đẩy chị gái ruột của mình đến cái chết.

Lúc đó cô ta mới mười mấy tuổi, vậy mà ngay cả chị gái ruột thịt nương tựa vào mình cũng có thể ra tay, quả thực là táng tận lương tâm.

So ra, những việc cô ta làm với cô bây giờ thật sự chẳng đáng là

gì.

“Chị, thật ra em biết chị hận em, cho nên trước khi chết chị còn không thèm nhìn em một cái, cũng không dặn dò anh Lục phải chăm sóc em thật tốt.

Chị không nói gì cả, không nói gì hết, em có lỗi với chị.” Giọng nói đột ngột dừng lại, Mạc Noãn nghe thấy Quý Anh Ngữ ở phòng bên cạnh khóc không thành tiếng.

Ngay khi cô tưởng Quý Anh Ngữ sẽ dừng lại, lại nghe thấy cô ta nói: “Nhưng người đàn ông yêu chị đó, anh ấy bây giờ đã yêu một người phụ nữ khác.

Em thấy anh ấy thậm chí còn tốt với cô ta hơn cả với chị ngày xưa, chị có cam tâm không?

Em nghĩ chị chắc chắn cũng không cam tâm, cớ gì cô ta Mạc Noãn nửa đường nhảy ra lại cướp đi người đàn ông thuộc về hai chị em chúng ta, anh Lục là của chúng ta.” Mạc Noãn cảm thấy bệnh tâm lý của Quý Anh Ngữ thật sự không nhẹ rồi, lời như vậy cũng có thể nói ra được, người đàn ông thuộc về hai chị em họ, Lục Sâm từ bao giờ lại là của họ.

“Chị, em biết những việc em làm bây giờ có chút quá đáng, em cũng từng nghĩ đến việc buông tay, nhưng em đã không còn đường lui nữa rồi.

Vì anh Lục, em đã hy sinh tính mạng của chị, hy sinh người thương yêu em nhất.

Bây giờ dù em có buông tay thì chị cũng không thể quay về được nữa.

Em đã trả một cái giá đắt như vậy, em không cam tâm đến cuối cùng lại chẳng được gì.

Chị ơi, em thật sự không cam tâm, cho nên dù thế nào em cũng sẽ tiếp tục, dùng hết mọi thủ đoạn để giành lại anh Lục.” Mạc Noãn mím chặt môi, dựa vào tường, không dám phát ra một tiếng động nhỏ, sợ làm kinh động đến Quý Anh Ngữ.

“Chị nói có nực cười không, mấy hôm trước em nói với anh Lục rằng em biết rõ mối quan hệ giữa chị và Mạc Noãn, anh Lục vốn đã không ưa em vậy mà lại vội vàng chạy đến.

Thật ra chị và người phụ nữ đó làm gì có quan hệ gì, đó đều là em lừa anh ấy.

Nhưng ai mà ngờ người phụ nữ đó bây giờ lại quan trọng trong lòng anh Lục đến thế, hễ liên quan đến cô ta là anh Lục đều không bỏ qua.” “Sau đó em lại gửi tin nhắn cho người phụ nữ đó, nói một đống lời chia rẽ tình cảm vợ chồng họ.

Không ngờ lại thật sự có hiệu quả, nghe nói họ đã cãi nhau một trận, người phụ nữ đó đã về nhà họ Mạc rồi.

Tối nay thật sự là một ngày đáng để vui mừng, chị ơi, em vui quá.” Quý Anh Ngữ vừa khóc vừa cười, giống như một người đã hoàn toàn phát điên.

Dù đã sớm biết Quý Anh Ngữ cố tình chia rẽ họ, nhưng giờ phút này nghe chính miệng cô ta nói ra, Mạc Noãn vẫn cảm thấy rất nặng nề.

Xem ra cô đã có một sự hiểu lầm nhất định đối với Lục Sâm.

Nhưng tại sao Lục Sâm lại chắc chắn rằng cô và Quý Anh Ly có quan hệ với nhau như vậy?

Sau đó Quý Anh Ngữ nói gì, Mạc Noãn đã không thể nghe tiếp được nữa, đầu óc cô rối bời, không biết đang nghĩ gì.

Mãi cho đến khi nghe thấy tiếng xả nước bồn cầu ở phòng bên cạnh, và tiếng bước chân rời đi của Quý Anh Ngữ, Mạc Noãn mới từ trong nhà vệ sinh đi ra, đi rửa tay, nhìn khuôn mặt trắng bệch trong gương, Mạc Noãn dùng tay vỗ nhẹ lên má mình, khóe môi gượng gạo nở một nụ cười.

Tiểu Trần vẫn luôn đợi bên ngoài đã không thể chờ được nữa, trong mắt đầy vẻ lo lắng, thấy cô ra ngoài mới như trút được gánh nặng, "Chủ tịch, cô dọa chết tôi rồi, ở trong đó suốt 20 phút, tôi còn tưởng đã xảy ra chuyện gì, cô mà không ra nữa là tôi xông vào rồi đấy." Mạc Noãn nhẹ nhàng lắc đầu, "Tôi không sao, đi thôi." Mạc Noãn trở lại chỗ ngồi thì không còn thấy bóng dáng của Quý Anh Ngữ nữa.

Mễ Nặc và Mạc Tử Hi không biết đang nói chuyện gì với một người đàn ông, trên mặt đều nở nụ cười.

Người đàn ông thấy cô, trên mặt nở một nụ cười tà khí, "Hôm nay các cô đi theo nhóm à, sao lại có thêm một mỹ nữ nữa thế." Mạc Noãn lúc này không có tâm trạng tán gẫu với đàn ông trong quán bar, trực tiếp ngồi vào chỗ.

Mễ Nặc thấy tâm trạng Mạc Noãn không tốt, liền đuổi người đàn ông trước mặt đi, nhẹ nhàng vỗ tay Mạc Noãn, "Mạc Tiểu Noãn, xảy ra chuyện gì vậy?

Sao cậu đi vệ sinh một chuyến mà sắc mặt tệ đi hẳn thế?" Mạc Noãn không trả lời câu hỏi của Mễ Nặc mà hỏi lại: "Quý Anh Ngữ đâu rồi?

Có thấy cô ta ra không?" "Thấy rồi, ra trước cậu, chắc là đi rồi." Mễ Nặc chỉ về phía cửa.

Nghe vậy, Mạc Noãn không hỏi gì thêm, mà nhẹ nhàng xoa trán, "Nặc, chúng ta cũng về đi, đầu tớ hơi đau." Mễ Nặc thấy Mạc Noãn quả thật không ổn, liền gật đầu, mấy người rời khỏi quán bar.

“Mạc Tiểu Noãn, trông cậu như bị cảm rồi, về nhà uống thuốc rồi ngủ một giấc cho khỏe đi.” Mễ Nặc trước khi đi không yên tâm dặn dò.

Chương 384

“Chị Mễ, yên tâm đi, có em ở đây, em sẽ chăm sóc chị ấy.” Trên đường về, đầu Mạc Noãn cứ đau âm ỉ.

Quý Anh Ly là do Quý Anh Ngữ gián tiếp hại chết, cô không biết phải nói tin này cho Lục Sâm như thế nào.

Điều này đối với Lục Sâm và gia đình họ Lục đều có chút tàn nhẫn, tuy bây giờ đã trở mặt với Quý Anh Ngữ, nhưng dù sao cũng đã từng đặt chân tình vào đó.

Nếu họ biết người mà họ từng đối xử chân thành lại là một kẻ lòng lang dạ sói như vậy, không biết sẽ có cảm nghĩ gì.

Nếu không phải Quý Anh Ngữ say rượu tự mình nói ra, e rằng chuyện này thật sự sẽ không bao giờ được phơi bày.

Mạc Tử Hi thấy Mạc Noãn suốt đường đi đều nhíu chặt mày, trong mắt đầy lo lắng, “Chị, chị không sao chứ?

Vừa rồi chị đuổi theo Quý Anh Ngữ vào nhà vệ sinh có phải đã xảy ra chuyện gì không?” “Chị không sao, em đừng lo.” Mạc Noãn và Mạc Tử Hi vừa về đến nhà họ Mạc thì phát hiện ngoài cửa có một chiếc xe đang đậu, Mạc Noãn vừa nhìn đã biết là xe của Lục Sâm, không cần suy nghĩ liền đi vòng qua hướng về phía cổng, cô vẫn chưa nghĩ ra bây giờ phải đối mặt với anh như thế nào.

“Noãn Noãn.” Lục Sâm nhìn bóng lưng tuyệt tình của Mạc Noãn, không nhịn được gọi khẽ.

Nghe giọng nói vẫn hay như mọi khi, lòng Mạc Noãn đắng chát, nhưng vẫn không nói gì, đi thẳng vào nhà.

Lục Sâm vừa định đuổi theo thì Mạc Tử Hi đã chặn trước mặt anh, “Anh rể, anh về đi, để chị em bình tĩnh lại đã.

Mới có hai ngày, em đoán chị ấy vẫn chưa nghĩ thông suốt, bây giờ anh có nói chuyện với chị ấy cũng không có kết quả gì đâu, chỉ làm mọi chuyện tệ hơn thôi.” Cuối tuần này Lục Sâm trải qua không mấy vui vẻ, trong nhà không có Mạc Noãn và các con anh cũng không ở nổi, sớm đã đến căn nhà ở trung tâm thành phố, ban ngày ở công ty tăng ca, tối mới về.

Hôm nay anh vừa chuẩn bị về nhà thì nhận được điện thoại của tài xế Mạc Noãn, nói rằng mấy người họ đã đến quán bar, Mạc Noãn theo một người vào nhà vệ sinh, lúc ra sắc mặt đã không ổn.

Anh không cần nghĩ cũng biết người đó chắc chắn là Quý Anh Ngữ, chỉ có cô ta mới có thể chạm đến vảy ngược của Mạc Noãn.

Vì không yên tâm nên anh đã trực tiếp chạy đến đây, Hàn Thụ Nhân nhất quyết không cho anh vào nhà họ Mạc, anh đành phải đợi ngoài cửa. … “Tử Hi, các em có uống rượu không?” “Yên tâm đi ạ, chị em biết phải cho con bú nên không uống một giọt nào, chỉ có em và chị Mễ uống một chút, đều là rượu pha có độ cồn rất thấp.” “Vậy ở quán bar chị em đã xảy ra chuyện gì?” Mạc Tử Hi lắc đầu, “Chuyện này em cũng không biết, chị Mễ hỏi chị ấy, chị ấy cũng không nói gì cả.” Lục Sâm khẽ nhíu mày, đăm đăm nhìn bóng lưng Mạc Noãn cho đến khi bóng cô khuất hẳn anh mới nói với Mạc Tử Hi: “Em cũng vào trước đi, anh ở đây một lát rồi đi.” Mạc Tử Hi nhìn bầu trời có chút âm u, “Vậy anh rể về sớm đi ạ, hôm nay thời tiết không tốt lắm, xem ra rất có thể sẽ mưa.” Lục Sâm gật đầu, Mạc Tử Hi cũng đi vào.

Hàn Thụ Nhân thấy Mạc Tử Hi vào, liền hỏi: “Anh rể con về rồi à?” Mạc Tử Hi lắc đầu, “Lúc con vào thì anh ấy vẫn chưa đi, anh ấy nói ở lại một lát rồi đi, nhưng con thấy bộ dạng đó của anh ấy chắc một sớm một chiều sẽ không rời đi đâu.” Hàn Thụ Nhân xua tay, “Tùy nó đi, toàn là những kẻ cố chấp, khuyên thế nào cũng không được." Mạc Noãn lên lầu, trước tiên vào phòng trẻ con, ba nhóc con đang ngủ say sưa, mũi phát ra tiếng khò khè.

Tiểu Mặc có lẽ vì là song sinh với Niệm Niệm nên rất thích quấn lấy Niệm Niệm, bàn tay nhỏ nắm thành nắm đấm đặt ở hõm cổ Niệm Niệm.

Mạc Noãn nhẹ nhàng gỡ tay bé ra, chưa đầy nửa phút sau bé lại nắm lấy, lần này trực tiếp đè lên bụng Niệm Niệm.

"Tiểu Noãn, con cứ yên tâm đi ngủ đi, dì sẽ luôn trông chừng chúng, không để Tiểu Mặc bắt nạt Niệm Niệm đâu." Dì Mai từ ngoài đi vào.

"Vậy vất vả cho dì Mai rồi." "Con bé này, đừng nói những lời khách sáo như vậy." Dì Mai cười nói.

Mạc Noãn gật đầu, cúi xuống hôn lên má các con, khóe miệng cũng theo đó cong lên một nét dịu dàng khác lạ.

Mạc Noãn về phòng ngủ, theo thói quen đẩy cửa sổ ra thì thấy ánh mắt Lục Sâm đang nhìn về phía này.

Mạc Noãn cũng không biết mình đang có cảm xúc gì, lập tức đóng cửa sổ lại, tiện tay kéo rèm cửa.

Lục Sâm thấy hành động của Mạc Noãn, có chút bất lực cong môi, sao lại bướng bỉnh thế này, cứ như một đứa trẻ.

Có lẽ vì biết Lục Sâm có thể đang ở bên ngoài, nên dù rất mệt mỏi, Mạc Noãn vẫn trằn trọc không ngủ được.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên một tiếng sấm rền, cô nghe mà tim đập thình thịch, mấy lần đều muốn vén rèm cửa lên xem Lục Sâm đã đi chưa.

Mạc Noãn cũng biết tính cách của Lục Sâm, có lúc rất cố chấp, lúc này rất có thể là anh chưa đi.

Mạc Noãn cuối cùng không kìm nén được nỗi lo trong lòng, đứng dậy chuẩn bị đi xem thử.

Ngay khi cô chuẩn bị kéo rèm, chỗ cửa sổ vang lên một tiếng động nhỏ, bước chân Mạc Noãn chợt dừng lại, tim đập nhanh hơn.

"Noãn Noãn, mở cửa sổ ra đi." Mạc Noãn mơ hồ nghe thấy giọng của Lục Sâm, cô nhanh chóng đi tới kéo rèm ra, quả nhiên, ngoài Lục Sâm còn có thể là ai.

Lúc này Lục Sâm đang co người trên ban công, hai tay bám vào lan can, trông rất nguy hiểm.

Trong lòng Mạc Noãn lập tức dâng lên một ngọn lửa vô danh, tức giận nhìn Lục Sâm.

Người đàn ông này, thật sự hết thuốc chữa, không có chuyện gì mà anh không làm được.

Đêm hôm khuya khoắt không về nhà ngủ, lại chọn ngày sấm chớp đùng đùng thế này để trèo tường trèo cửa sổ, không muốn sống nữa sao.

Lục Sâm cười cười, dùng tay ra hiệu cho cô mau mở cửa sổ.

Mạc Noãn nhìn tia chớp bên ngoài, trong lòng dù có giận đến mấy thì lúc này cũng không thể đùa với tính mạng của anh, đành bất lực mở cửa sổ.

Lục Sâm cong môi cười, nhẹ nhàng nhảy vào, vững vàng đáp xuống đất, động tác gọn gàng dứt khoát.

Mạc Noãn chỉ bật một chiếc đèn bàn nhỏ đầu giường, ánh sáng trong phòng ngủ hơi tối, không nhìn rõ biểu cảm trên mặt anh, nhưng

Mạc Noãn biết chắc chắn anh đang cười.

Anh giỏi nhất là dùng chiêu này, lợi dụng sự mềm lòng của cô để đạt được mục đích của mình.

Mạc Noãn nhất thời mọi cảm xúc đều bùng nổ vào khoảnh khắc này, không nói hai lời liền bước tới, túm lấy áo vest của Lục Sâm, liên tục dùng chân đá anh.

Lục Sâm không hề động đậy, mặc cho cô trút giận.

Anh biết hai ngày nay cô chắc chắn đã kìm nén rất khổ sở, cần một lối thoát để giải tỏa.

“Noãn Noãn, em cứ đánh cứ mắng tùy ý, trút hết mọi bực bội trong lòng ra đi.” Lục Sâm vuốt tóc cô, lúc này ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người cô, anh cảm thấy lòng mình đặc biệt yên tĩnh.

Anh không nói thì thôi, vừa nói ra, Mạc Noãn càng kích động hơn, chân thật sự không chút nể tình, ra sức đá vào người anh.

Không biết qua bao lâu, Mạc Noãn chỉ cảm thấy người mình đã vã mồ hôi, chân cũng không còn chút sức lực nào, bất lực túm lấy ống quần anh ngồi bệt xuống đất.

Nhìn cô như vậy, Lục Sâm đau lòng đến nghẹt thở, cũng ngồi xuống theo cô, ôm cô vào lòng.

Chương 385

Mạc Noãn không phản kháng, nhưng cũng không lên tiếng, cứ im lặng.

Không biết qua bao lâu, Mạc Noãn mới lên tiếng, "Lục Sâm, anh chỉ biết lợi dụng tình yêu của em dành cho anh để ép em phải nhượng bộ, tại sao anh lại đáng ghét như vậy?" Lục Sâm thở dài, rồi từ từ giải thích: "Noãn Noãn, anh không có, anh không có ý ép em.

Anh biết em cần thời gian để bình tĩnh, cho nên hai ngày nay dù anh có nhớ em và các con đến mức nào, anh vẫn luôn kìm nén bản thân, hai ngày nay anh không chợp mắt được một khắc nào.

Tối nay Tiểu Trần gọi điện cho anh, nói ba người các em đi quán bar uống rượu, lúc em ra ngoài sắc mặt đã thay đổi.

Anh thật sự không yên tâm nên mới qua xem, nhưng em không để ý đến anh.

Anh không thấy em bình an thì không thể yên tâm về được, anh chỉ định lên xem em một chút rồi đi, không ngờ lại bị em phát hiện." "Anh cứ ngụy biện đi." Mạc Noãn lườm Lục Sâm.

"Noãn Noãn." Lục Sâm bất lực nói.

"Lục Sâm, bây giờ trong lòng em vẫn rất rối bời.

Mễ Nặc hỏi em có muốn ly hôn với anh không, em rất rõ tiếng lòng của mình, em không thể cứ thế buông tay anh, không chỉ vì các con, mà còn vì em đã say đắm con người anh, yêu anh.

Nhưng anh muốn em có thể ngay lập tức nguôi ngoai mọi chuyện, xin lỗi em vẫn chưa làm được.

Em vẫn câu nói cũ, cần thời gian.

Em không thể chấp nhận những hành động khó hiểu của anh, không thể chấp nhận việc bên cạnh anh thỉnh thoảng lại xuất hiện một người nói với em rằng em và bạn gái cũ của anh giống nhau như thế nào.

Mỗi khi nghe những lời đó, em đều cảm thấy cả người không thoải mái, rất dễ suy nghĩ lung tung.” Lục Sâm vừa định nói gì đó, Mạc Noãn đã ngắt lời anh, “Lục Sâm, anh đừng nói vội, anh nghe em nói hết đã.

Em biết bản thân anh không có lỗi gì lớn, em cũng biết sự đối xử tốt của anh dành cho em đều là thật lòng.

Lời nói hôm đó của em có hơi quá đáng, em không phải không tin những gì anh nói.

Em không biết khi nào mình sẽ nghĩ thông suốt, nhưng chắc chắn không phải bây giờ, anh có hiểu ý em không?” Ý tứ ngoài lời là, hai người họ vẫn cần phải xa nhau một thời gian, để cả hai cùng bình tĩnh lại.

Trái tim Lục Sâm hơi trầm xuống, anh quyến luyến dùng cằm nhẹ nhàng cọ xát đỉnh đầu cô, vòng tay siết chặt lấy eo cô: "Noãn Noãn, anh biết hành vi của anh mấy ngày trước đã làm em tổn thương, nhưng xin hãy tin anh, từ lâu em đã là duy nhất trong lòng anh rồi.

Anh chưa từng yêu ai sâu đậm đến thế, ngay cả Quý Anh Ly khi xưa cũng chưa từng như vậy, em nghe rõ chưa?" Những năm tháng anh và Quý Anh Ly bên nhau, thực chất còn chẳng bằng hai năm ngắn ngủi bên Mạc Noãn.

Những người và việc tưởng chừng cả đời không quên được, thực ra đã lặng lẽ thay đổi.

Bây giờ nhắm mắt lại hồi tưởng, những hình ảnh xuất hiện trong đầu anh đều là từng chút kỷ niệm giữa anh và Mạc Noãn, từ lúc mới quen đến hiện tại, mỗi khung hình đều rõ nét như vậy.

Còn với A Ly, những hình ảnh bên cô ấy anh đã sắp quên sạch rồi, thời gian kết hôn với Mạc Noãn, số lần anh nhớ lại chuyện cũ thực sự ít đến đáng thương.

Mạc Noãn biết rõ, cả hai đều không phải hạng người thích làm màu, không thích treo mấy từ yêu đương trên cửa miệng, sự hy sinh luôn nhiều hơn lời nói.

Nước mắt Mạc Noãn không kềm được mà rơi lã chã, cô nhớ trước đây mình từng hỏi Lục Sâm còn yêu Quý Anh Ly không, lúc đó thái độ của anh không kiên định như bây giờ, hiện tại anh cuối cùng cũng có thể không chút do dự mà nói ra lời này.

Câu nói này, thực ra cô đã đợi rất lâu, cuối cùng cũng đợi được anh đích thân nói ra.

Khoảnh khắc này, lòng Mạc Noãn xót xa khó tả, đủ loại cảm xúc phức tạp ùa về, hoàn toàn không thể khống chế.

Thấy Mạc Noãn khóc, Lục Sâm có chút luống cuống tay chân, vội vàng lau nước mắt cho cô: "Noãn Noãn, đừng khóc." Lục Sâm càng nói, Mạc Noãn càng khóc dữ dội hơn, cuối cùng gục lên vai anh sụt sùi.

Rất nhanh, Lục Sâm cảm nhận được bả vai áo mình đã ướt một mảng.

Lục Sâm không biết mình đã chạm đúng điểm yếu nào của Mạc Noãn, người đàn ông vốn tinh minh trên thương trường này, thực ra cũng giống như bao người đàn ông khác, chẳng hiểu nổi tâm tư phụ nữ.

Anh tưởng Mạc Noãn không tin lời mình, lại lặp lại: "Noãn Noãn, anh nói vậy không phải để lấy lòng em, mà là những lời từ sâu thẳm trái tim anh." Mạc Noãn giơ tay quẹt nước mắt, ngồi thẳng dậy: "Em biết." "Anh cứ tưởng em giận?" Mạc Noãn lắc đầu: "Em không giận." Cô chỉ cảm thấy có chút xót xa thôi.

Lục Sâm chợt cười, nâng mặt Mạc Noãn lên nghiêm túc nói: "Noãn Noãn, anh sẽ cho em thời gian, nhưng em đừng bắt anh chờ quá lâu được không?

Anh muốn sớm đón em và các con về nhà." "Được, nhưng em có chuyện này muốn nói với anh." Mạc Noãn gật đầu, kéo Lục Sâm đứng dậy.

Mạc Noãn suy nghĩ kỹ, vẫn quyết định nói cho Lục Sâm biết sự thật về cái chết của Quý Anh Ly, đây là quá khứ của anh, anh có quyền được biết.

Sau khi bật đèn, Mạc Noãn tháo sợi dây chuyền trên cổ xuống, trịnh trọng đưa tới trước mặt Lục Sâm: "Đây là thứ Tử Đồng đưa cho em, có chức năng ghi âm, anh mang về nghe thử đi." Nhìn khuôn mặt hơi nghiêm trọng của Mạc Noãn, trong lòng Lục Sâm chợt có dự cảm không lành, anh hỏi: "Đây chính là lý do hôm nay sắc mặt em không tốt sao?

Nội dung trong này liên quan đến Quý Anh Ngữ?" Mạc Noãn gật đầu, nhìn thẳng vào mắt anh với ánh mắt phức tạp: "Phải, nhưng cũng liên quan đến Quý Anh Ly.

Trong này có một vài sự thật đã bị che giấu năm xưa, Quý Anh Ly vốn dĩ sẽ không chết, là Quý Anh Ngữ thấy chết không cứu, không đưa thuốc cho cô ấy, cũng không kịp thời đưa đi bệnh viện, cô ấy mới lỡ mất thời cơ cấp cứu tốt nhất, cuối cùng mất mạng." Cô không biết có nên cảm ơn Quý Anh Ngữ không, nếu không có chuyện này, e rằng cô và Lục Sâm hoàn toàn là hai người xa lạ, người đàn ông ưu tú hoàn mỹ này chắc chắn sẽ là chồng của người khác, cô đại khái cũng chỉ là một trong số những người phụ nữ ngưỡng mộ vợ anh mà thôi.

Hoặc có lẽ cô nên đồng tình với Quý Anh Ly nhiều hơn, lại đen đủi gặp phải một cô em gái như vậy.

Nghe vậy, đầu ngón tay Lục Sâm run lên, ngay cả thân hình cũng cứng đờ, anh nhìn Mạc Noãn vẻ không thể tin nổi: "Noãn Noãn, đây đều là Quý Anh Ngữ tự miệng nói ra sao?" Mạc Noãn gật đầu: "Đúng vậy, em ghi âm được trong nhà vệ sinh, là cô ta tự nói sau khi uống say, lúc đó cảm xúc cô ta khá suy sụp, chắc là rượu vào lời ra." Lục Sâm nhắm mắt lại, mím chặt môi, hồi lâu sau mới khó khăn thốt ra: "Tôi đúng là đã đánh giá thấp cô ta rồi, hóa ra tất cả mọi chuyện đều do cô ta gây ra.

Cô ta còn nhỏ như vậy mà đã biết mưu hại chị ruột mình, vậy mà chúng ta cứ tưởng cô ta đáng thương, vẫn luôn hết lòng chăm sóc." Mạc Noãn biết nội tâm Lục Sâm đang dao động dữ dội, cô nắm chặt tay anh: "Chuyện này có lẽ không ai ngờ tới được, lại có người tàn nhẫn đối đãi với người chị nương tựa lẫn nhau như vậy.

Đây không phải lỗi của các anh, các anh hoàn toàn không cần tự trách." "Noãn Noãn, cảm ơn em đã cho anh biết sự thật." "Lục Sâm, không cần cảm ơn em, anh định xử lý việc này thế nào?" "Tạm thời anh chưa nghĩ thông suốt, chuyện này anh còn phải tham khảo ý kiến luật sư, hỏi cụ thể xem hành vi của Quý Anh Ngữ có cấu thành tội phạm không.

Nếu cấu thành tội phạm, anh sẽ không bao che, để cô ta chịu sự trừng phạt của pháp luật.

Loại người tâm địa độc ác như vậy không thể nào quay đầu lại đâu.

Hơn nữa, những chuyện cô ta làm với em, cho dù pháp luật không trị được cô ta, anh cũng sẽ dùng thủ đoạn của mình để đối phó." Trong mắt Lục Sâm bùng lên một ngọn lửa giận. "Ừm, anh tự nắm bắt chừng mực là được, những việc này em cũng không giúp gì được cho anh, anh đừng để mình rơi vào thế bí là được.

Quý Anh Ngữ không biết có quan hệ gì với Phùng Thành Tường, có một số chuyện vẫn chưa hoàn toàn rõ ràng, tốt nhất là nên bình tĩnh một chút, đừng kích động." Mạc Noãn khuyên nhủ. "Yên tâm đi, giờ anh đã có em và con, anh sẽ cẩn thận hành sự, không để mọi người phải lo lắng." Đêm nay đối với Lục Sâm mà nói chắc chắn là một đêm không ngủ.

Bên ngoài cửa sổ bắt đầu đổ mưa, Mạc Noãn cũng không đuổi anh đi, để anh tắm rửa rồi ngủ lại trong phòng.

Chương 386

Theo thói quen, Lục Sâm ôm lấy cô, cô cũng không từ chối.

Cả hai không ai lên tiếng, cứ lặng lẽ ôm nhau như vậy, rồi thiếp đi lúc nào không hay.

Một đêm ngon giấc.

Ngày hôm sau, thấy hai người cùng bước xuống lầu, Mạc Tử Hi trợn tròn mắt: "Anh rể, anh vào đây từ lúc nào thế?

Ai mở cửa cho anh vậy?" Những người khác cũng tò mò nhìn Lục Sâm, sắc mặt anh hơi không tự nhiên, ngượng ngùng che miệng ho nhẹ một tiếng, có chút bất lực nhìn về phía Mạc Noãn.

Mạc Noãn cũng giữ thể diện cho anh, lên tiếng: "Chị thấy trời mưa nên ra mở cửa cho anh ấy." "Vậy là hai người hòa hảo rồi sao?" Mạc Tử Hi chớp mắt.

Lục Sâm không nói gì, Mạc Noãn vỗ đầu Mạc Tử Hi một cái, bất lực nói: "Mau ăn sáng đi, không tí nữa em muộn giờ đấy." Hàn Thụ Nhân thì không nói gì, liếc nhìn hai người một cái rồi bảo: "Cả nhà ngồi xuống ăn sáng đi, ăn xong còn đi làm." Mọi người vừa mới bắt đầu bữa sáng, dì Mai và vương mẫu mỗi người bế một đứa, Niệm Niệm và Tiểu Mặc, từ trên lầu đi xuống, hai nhóc tì khóc lóc rất thảm thiết. "Tiểu Noãn, chúng nó đói bụng rồi." Dì Mai cười nói.

Mạc Noãn đặt bát đũa xuống, lúc này là lúc cô khó xử nhất, đều là con mình, bất kể cho đứa nào bú trước thì đứa còn lại cũng phải chịu đói một lúc.

Cô chưa kịp động đậy, Lục Sâm đã bế lấy Tiểu Mặc, Mạc Noãn mỉm cười, chỉ đành bế tiểu Niệm Niệm lên lầu cho bú.

Tiểu Mặc lúc đầu còn há mồm khóc, nhưng được Lục Sâm bế dỗ dành một lát, nhóc con đã bật cười thành tiếng.

Lục Sâm giơ cao thằng bé quá đầu, nhóc con chẳng hề sợ hãi, càng cười hớn hở hơn, đôi chân nhỏ cứ đạp liên hồi, phấn khích vô cùng. "Noãn Noãn, Tiểu Mặc nhà mình sau này chắc chắn là người có bản lĩnh, em xem bé thế này mà đã gan dạ như vậy." Lục Sâm nói xong liền tung nhóc con lên cao rồi đỡ lấy vững vàng. "Lạc lạc." Tiếng cười trẻ thơ trong trẻo vang lên.

Ngay cả Niệm Niệm đang bú cũng bị thu hút, quay cái đầu nhỏ tìm kiếm tiếng cười của anh trai.

Mạc Noãn nhẹ nhàng gõ đầu con bé, bất lực cười nói: "Lục Niệm, con ăn ngoan đi, không là mẹ cho anh bú hết đấy." Con bé như hiểu được lời mẹ, lập tức rúc vào bú tiếp, như sợ anh trai tranh phần với mình.

Mạc Noãn khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ của con, ngẩng đầu nhìn hai cha con đang chơi đùa vui vẻ, không nhịn được nhắc nhở: "Lục Sâm, anh cẩn thận chút, con chưa đầy bốn tháng, xương cốt còn mềm lắm, không chịu nổi anh hành hạ thế đâu." "Yên tâm đi, anh biết chừng mực mà." Nói đoạn Lục Sâm đặt nhóc con xuống, cúi đầu hôn chụt một cái.

Mạc Noãn thấy vừa buồn cười vừa lạ, không hiểu sao người đàn ông này lại rất có duyên với trẻ con, rõ ràng thời gian họ bên con cũng ngang nhau, nếu tính kỹ thì con còn ở trong bụng cô mấy tháng trời.

Vậy mà bất kể là Niệm Niệm hay Tiểu Mặc, dường như đều thiên vị ông bố này hơn.

Nghĩ đến đây, lòng Mạc Noãn dâng lên chút ghen tị nho nhỏ, cô bĩu môi nói: "Lục Sâm, có phải anh dùng ma pháp gì không, sao đứa nào đứa nấy đều thích anh thế?" Lục Sâm hơi ngẩn ra, cười đáp: "Em nghĩ nhiều rồi, đó là vì anh đã hai ngày không gặp chúng, chúng đương nhiên là nhớ anh hơn rồi." "Tiểu Mặc chưa bao giờ cười vui vẻ thế này trong lòng em cả." "Ái chà, Noãn Noãn nhà ta biến thành hũ giấm từ bao giờ thế?

Hồi trước vì anh chăm con nhiều hơn mà em không vui, giờ lại vì con không cười với em mà chỉ cười với anh mà sinh khí, rốt cuộc em yêu anh nhiều hơn hay yêu con nhiều hơn đây?" Lục Sâm trêu chọc nhìn Mạc Noãn.

Dì Mai vừa đi tới cửa không nhịn được cười thành tiếng: "Hai đứa đừng tranh luận nữa, dì thấy lời của hai đứa đều sặc mùi chua rồi đấy." Thấy họ lại trêu đùa nhau như thường ngày, dì Mai cũng rất mừng.

Dì biết đôi trẻ này sẽ không giận dỗi lâu đâu, bởi vì họ quá yêu nhau, căn bản không nỡ để đối phương phải buồn lòng dù chỉ một chút, vợ chồng như vậy thì có chuyện gì không vượt qua được chứ, chỉ cần bình tĩnh lại là ổn hết thôi. "Vẫn là dì Mai công bằng nhất." Lục Sâm cười nói.

Mạc Noãn lườm Lục Sâm một cái, người đàn ông này đúng là khéo nịnh. "Đúng rồi, dì lên đây để nhắc hai đứa, ngày mai đến lịch tiêm phòng cho hai bảo bối rồi, nếu hai đứa có thời gian thì đi cùng.

Hai nhóc này hay lắm nhé, nhìn thấy trẻ con khác khóc là chúng đứng ngoài cười khoái chí, đến lượt mình thì lúc đầu không sợ đâu, cứ mím môi cười với bác sĩ, trông đáng yêu chết đi được.

Bác sĩ và các phụ huynh khác đều khen dũng cảm, nhưng vừa khen xong là chúng khóc ré lên ngay, hai anh em đều một đức tính như nhau, buồn cười lắm." "Xem ra là không khen được rồi, ngày mai em cũng sẽ đi." Mạc Noãn mỉm cười.

Lục Sâm cũng gật đầu: "Vậy sáng mai anh cũng sẽ sắp xếp thời gian để đi xem các bảo bối của anh đáng yêu thế nào." Do còn sớm nên hai đứa trẻ bú xong là lim dim ngủ, hai người đưa con về phòng trẻ em, tiểu Hữu An đang tự ôm bình sữa bú, vương mẫu ở bên cạnh chăm sóc.

Cô bé thấy Lục Sâm vào liền toe toét miệng cười với anh.

Lục Sâm đặt Tiểu Mặc xuống rồi bế cô bé lên, khẽ vỗ lưng cho bé: "Hữu An, dượng đây." Cô bé càng cười tươi hơn, Mạc Noãn cảm thấy trẻ con bây giờ đúng là tinh ranh, mới mấy tháng mà đã biết nhận người, còn biết cách lấy lòng nữa: "Hữu An đúng là ngoan thật." "Cái con bé này là ngoan quá mức rồi, không kén ăn, cũng chẳng quấn lấy Tử Hi.

Tử Hi dạo này cứ than vãn suốt vì chẳng thấy có cảm giác làm mẹ gì cả.

Có lẽ đứa trẻ này cũng hiểu mình là đứa trẻ không có bố yêu thương nên lúc nào cũng không để mọi người phải phiền lòng." Giọng vương mẫu mang theo mấy phần cảm thán.

Mạc Noãn hơi nhíu mày: "Đinh Duệ không đến thăm sao?" "Có đến mấy lần, nhưng Hữu An ai bế cũng không khóc, duy chỉ có cậu ta bế là khóc không ngừng, nên dạo này cậu ta ít đến hẳn." "Cái con bé này bình thường chẳng thấy kén chọn gì cơ mà." Hai người ở trên lầu chơi với tiểu Hữu An một lát, Mạc Noãn về phòng lấy túi xách, Lục Sâm cũng đi theo, từ phía sau ôm lấy cô: "Noãn Noãn, về với anh đi." Mạc Noãn quay đầu lườm Lục Sâm, chỉ tay vào mũi anh: "Lục Sâm, anh đừng có được đằng chân lân đằng đầu, không phải anh vừa mới đồng ý để chúng ta bình tĩnh lại sao?" Thấy vẻ mặt "hung dữ" của cô, Lục Sâm cười nắm lấy tay cô, bộ dạng đáng thương nói: "Được rồi, cùng lắm là anh lại mất ngủ thêm mấy ngày nữa vậy, dù sao không có em anh cũng chẳng ngủ được." "Đừng có dùng khổ nhục kế với em, giờ em không mắc mưu đâu." "Anh nói thật mà, không tin em nhìn mắt anh xem." Nghe vậy, Mạc Noãn nhìn vào mắt Lục Sâm, quầng thâm dưới mắt anh đúng là khá rõ, biểu hiện của việc thiếu ngủ trầm trọng: "Đáng đời anh, đây là cái giá anh phải trả." Thấy Mạc Noãn đã quyết, Lục Sâm không khuyên thêm nữa, cùng cô xuống lầu tiếp tục ăn sáng.

Mọi người cứ tưởng hai người sẽ cùng đi làm, nhưng lại nghe thấy Mạc Noãn dặn dò Lục Sâm: "Đừng quên chuyện dì Mai nói nhé, ngày mai anh cứ qua thẳng Mạc gia hội quân với mẹ con em." Lục Sâm gật đầu rồi rời đi. "Chị, em cứ tưởng hai người hòa rồi chứ." Mạc Noãn khẽ nhếch môi: "Nói rõ với nhau rồi, chỉ là vẫn cần thời gian bình tĩnh thêm, chị sẽ ở lại nhà một thời gian nữa." "Nói rõ rồi sao không đi làm cùng nhau luôn, đúng là làm màu." Mạc Tử Hi lầm bầm nhỏ.

Mạc Noãn nghe thấy nhưng chỉ cười, không đáp lời.

Hàn Thụ Nhân nghỉ ngơi ở nhà một thời gian cũng định đi làm lại, nhưng Mạc Noãn kiên quyết bắt ông nghỉ thêm một tuần nữa, ông không cãi lại được nên đành tiếp tục ở nhà tĩnh dưỡng.

Từ khi biết được sự thật chính xác về cái chết của Quý Anh Ly vào tối qua, lòng Mạc Noãn luôn bồn chồn không yên, mí mắt cứ giật liên hồi, như thể sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Quý Anh Ngữ vừa đến bệnh viện đã nhận được điện thoại của Phùng Thành Tường, vừa thông máy đã bị ông ta mắng xối xả: "Ta đã nói với con bao nhiêu lần rồi, đừng có đến mấy cái quán bar đó, nơi đó rồng rắn hỗn tạp, sao con không chịu nghe lời ta hả?" "Ông lại cho người theo dõi tôi." Quý Anh Ngữ khẳng định.

Cô chán ghét việc luôn bị bám đuôi, chẳng có chút không gian tự do nào. "Ta cho người theo dõi là vì tốt cho con, là ta quan tâm con." Nếu không phải ông ta phái người theo sát thì đã không biết chuyện xảy ra tối qua rồi.

Quan tâm?

Quý Anh Ngữ thấy thật nực cười: "Ông không có tư cách dùng giọng điệu đó nói chuyện với tôi, ông không xứng.

Hiện tại chúng ta chỉ là quan hệ hợp tác, ông không có quyền can thiệp vào tự do cá nhân của tôi." "Quý Anh Ngữ, đừng quên ta là cha ruột của con." Phùng Thành Tường trong điện thoại dường như cũng tức điên lên, gầm gừ ra tiếng.

Bàn tay buông thõng bên sườn của Quý Anh Ngữ siết chặt lại, trên thế giới này người không có tư cách nói câu đó nhất chính là ông ta.

Chương 387

Ông ta chưa từng thực hiện nghĩa vụ làm cha dù chỉ một ngày, hơn nữa còn là nguồn cơn của mọi đau khổ của cô.

Nếu không có ông ta, cô đã không biến thành bộ dạng quỷ tha ma bắt, đến chính mình cũng thấy ghê tởm thế này.

Quý Anh Ngữ kìm nén cảm xúc, cười nhạt: "Thế à?

Sao tôi không biết mình còn có một người cha nhỉ, chắc là tôi mất trí nhớ rồi, chẳng nhớ nổi trong hơn hai mươi năm qua có người này xuất hiện.

Nếu ông đã là cha tôi, sao phải giấu giếm thế, chi bằng công bố cho thiên hạ biết ông còn một đứa con gái là tôi đi, để tôi cũng được nếm thử mùi vị làm thiên kim tiểu thư nhà quan xem sao." Ý vị mỉa mai trong lời nói của Quý Anh Ngữ quá rõ ràng, Phùng Thành Tường tất nhiên nghe ra được, không khỏi dịu giọng lại: "Tiểu Ngữ, đừng nói vậy, con thừa biết hiện tại ta đang ở vị trí nào, thân phận của con ta không thể công bố được, nhưng thực tế con là con gái ta thì không bao giờ thay đổi." "Nói cũng như không." Phùng Thành Tường kiên nhẫn giải thích: "Tiểu Ngữ, con là đứa con gái duy nhất của ta, sau này mọi thứ của ta đều là của con, nhưng cha cũng có nỗi khổ riêng, con phải biết thông cảm chứ." Thông cảm, mỗi lần nghe ông ta nói câu này, cô chỉ thấy buồn nôn.

Cô chẳng màng gì đến tài sản của ông ta cả: "Được rồi, tôi không muốn nghe mấy lời nhảm nhí này nữa.

Nếu ông gọi điện chỉ để giáo huấn tôi thì dẹp đi, tôi lớn rồi, không cần ông lên lớp nữa.

Thu lại cái bộ mặt từ phụ giả tạo đó đi, tôi không thèm." "Cái tính này của con đúng là giống y hệt mẹ con, mười con trâu cũng không kéo lại được." "Ông mà cũng dám nhắc đến mẹ tôi sao, đúng là mặt dày đến mức thượng thừa rồi." "Tiểu Ngữ, dù thế nào đi nữa, mẹ con cũng là người phụ nữ ta yêu nhất đời này, con là kết tinh tình yêu của chúng ta.

Năm đó ta rời bỏ bà ấy cũng là có nỗi khổ tâm, ta hy vọng con hiểu cho ta điểm này." Kết tinh tình yêu?

Chắc ông ta tưởng cô là con ngốc chắc?

Những gì nên biết và không nên biết cô đã điều tra rõ từ lâu rồi.

Ông ta là loại người nào, cô rõ hơn ai hết. "Được rồi, nếu ông muốn bày tỏ lòng chung thủy thì có thể xuống dưới kia mà tìm mẹ tôi, nói với tôi chẳng có tác dụng gì đâu.

Không có việc gì quan trọng tôi cúp máy đây." Nếu không vì còn một số việc chưa hoàn thành, cô thực sự chẳng muốn dây dưa với ông ta nữa, đúng là lãng phí thời gian. "Khoan đã, ta có chuyện muốn nói với con.

Thuộc hạ của ta báo lại rằng, hôm con say khướt vào nhà vệ sinh, Mạc Noãn đã bám theo con, hai người ở trong đó hơn hai mươi phút.

Lúc Mạc Noãn đi ra sắc mặt rất tệ, con tốt nhất nên xác định xem mình có nói hớ điều gì lúc say không, nếu không cả ta và con đều gặp rắc rối to đấy." Tim Quý Anh Ngữ đập thình thịch, một nỗi lo lắng lập tức dâng lên: "Ông nói Mạc Noãn đi theo tôi?

Còn vào nhà vệ sinh cùng tôi?" "Đúng vậy, ta đã xem camera giám sát rồi, cô ta quả thực đã đi theo con ngay từ khi con vào nhà vệ sinh." Sắc mặt Quý Anh Ngữ hơi tái đi, cảm thấy chuyện này thực sự phiền phức rồi.

Tuy cô say nhưng cô vẫn có ấn tượng lờ mờ về những gì mình đã nói, như vậy có khả năng Mạc Noãn đã biết sự thật cái chết của chị gái có liên quan đến cô.

Chuyện cô luôn cẩn thận che giấu không ngờ lại bị phát hiện dễ dàng như vậy, đúng là ngoài dự tính.

Trong điện thoại im lặng hồi lâu, Phùng Thành Tường đã đoán được lần này có lẽ đã bị lộ thật rồi, trầm giọng hỏi: "Thực sự đã tiết lộ rồi sao?

Con đã nói những gì?" Nghe giọng điệu cấp thiết trong điện thoại, Quý Anh Ngữ lạnh lùng đáp: "Ông cứ yên tâm đi, thứ tôi tiết lộ chỉ là chuyện của tôi, chẳng liên quan gì đến ông cả." Từ sâu thẳm tâm hồn cô đã bài xích người này, làm sao có thể thừa nhận ông ta, lại còn nhắc tới lúc say rượu, đó là chuyện tuyệt đối không bao giờ xảy ra, điểm tự tin này cô vẫn có. "Vậy con đã nói gì?" Quý Anh Ngữ hừ lạnh một tiếng: "Bất kể tôi nói gì thì đó cũng là chuyện của tôi, tôi sống hay chết cũng chẳng liên quan đến ông." Nói xong, Quý Anh Ngữ cúp máy cái "rụp", bắt đầu nghĩ cách đối phó.

Phùng Thành Tường cũng thấy bất an, chắp tay đi lại trong văn phòng mấy vòng, suy nghĩ hồi lâu rồi gọi Lý Thừa Trung vào văn phòng mình: "A Trung, bên phía Tiểu Ngữ gặp chút rắc rối, dường như có nhược điểm gì đó bị Mạc Noãn nắm thóp rồi, cậu mau chóng sắp xếp người xử lý việc này đi, làm cho sạch sẽ một chút." "Chỉ nhắm vào Mạc Noãn, hay là những người khác cũng mặc kệ?" Phùng Thành Tường hơi khựng lại, mặt thoáng qua một tia tàn nhẫn: "Ta muốn giải quyết vấn đề một lần dứt điểm, bất kể ai đi cùng cô ta cũng không quan trọng." Lý Thừa Trung nhìn biểu hiện của ông ta là hiểu ngay ý đồ: "Tôi biết rồi, nhưng chuyện này e là khó xử lý, ra tay vào lúc nhạy cảm thế này, nếu làm quá tay rất dễ để lại dấu vết." "Thì cũng chẳng còn cách nào khác, dù sao hiện tại ta cũng đang nắm không ít nhược điểm của hai chú cháu nhà họ, họ cũng không dám tùy tiện hành động đâu.

Hơn nữa cậu cũng biết đấy, đời này ta chỉ có mỗi Quý Anh Ngữ là con gái, ta không thể khoanh tay đứng nhìn nó rơi vào hiểm cảnh được." Lý Thừa Trung gật đầu: "Tôi biết, nhưng phía tiểu thư Anh Ngữ cũng cần nhắc cô ấy chú ý nhiều hơn, hiện tại họ cũng đã nghi ngờ thân phận của ông và cô ấy rồi, chỉ là chưa tìm được bằng chứng thôi.

Nếu chuyện này bị khui ra, chắc chắn sẽ tổn hại nghiêm trọng đến hình ảnh của ông, cực kỳ bất lợi cho cuộc bầu cử sắp tới." Phùng Thành Tường day day thái dương, đối với Quý Anh Ngữ ông ta cũng không biết phải làm sao: "Cái con bé đó ta căn bản không bảo được, nó chẳng chịu nghe lời ai cả, ngang ngược lắm." Lý Thừa Trung định nói thêm gì đó nhưng lại thôi, ông ta quá hiểu tình cảm Phùng Thành Tường dành cho Quý Anh Ngữ, không hề vô tình như vẻ bề ngoài mà thực chất là rất yêu chiều, lúc này có nói gì ông ta cũng chẳng lọt tai đâu.

Lúc tan làm, vẫn là Tiểu Trần qua đón Mạc Noãn.

Đi ngang qua trung tâm thương mại, Mạc Noãn đột nhiên muốn mua cho hai đứa nhỏ hai chiếc mũ, trẻ con mỗi ngày một khác, lớn rất nhanh, sáng nay cô thấy mũ của chúng hơi chật rồi, đội chắc không thoải mái.

Mạc Noãn đi một mình cũng chẳng có tâm trí dạo quanh, vào thẳng một cửa hàng đồ sơ sinh chọn mấy chiếc mũ rồi ra luôn, tiện thể mua cho tiểu Hữu An hai đôi giày.

Không biết có phải mình đa nghi không, nhưng lúc đi ra cô cảm giác dường như có người đang theo dõi mình, nhưng khi ngoái lại thì chẳng thấy ai.

Cô đi nhanh, người phía sau cũng tăng tốc, có vẻ bám rất sát.

Cảm giác bất an trong lòng Mạc Noãn ngày càng nghiêm trọng, may mà lúc này đang là giờ cao điểm tan tầm, người đi mua sắm khá đông.

Mạc Noãn cố gắng chọn những chỗ đông người mà đi, hòa mình vào dòng người, vừa đi vừa gọi điện cho Tiểu Trần bảo anh lái xe đến cửa trung tâm thương mại.

Cho đến khi ra khỏi trung tâm thương mại, tim Mạc Noãn vẫn đập thình thịch không ngừng, thấy Tiểu Trần đậu xe bên lề đường, cô lập tức mở cửa xe ngồi vào, hoảng loạn nói: "Tiểu Trần, mau lái xe đi, hình như tôi bị người ta theo dõi rồi." Nghe vậy, Tiểu Trần lập tức căng thẳng hẳn lên, anh là người được Lục Sâm đích thân tuyển chọn, nói là tài xế nhưng thực chất là vệ sĩ: "Giờ họ còn bám theo không ạ?" "Giờ thì tôi không biết, nhưng lúc nãy ở trung tâm thương mại cứ bám theo suốt, lúc tôi ra đến cửa vẫn cảm nhận được họ ở ngay phía sau." Tiểu Trần gật đầu: "Đổng sự trưởng, cô đừng quá căng thẳng, chúng ta sẽ cố gắng đi đường lớn, không đi vào mấy đường tắt." "Được." Tiểu Trần mới lái được một lúc đã phát hiện phía sau có một chiếc xe màu đen dường như luôn bám theo, anh chuyển làn chiếc xe đó cũng chuyển làn theo.

Đến lúc này, cơ bản có thể khẳng định họ đang bị theo dõi, đối phương dường như đã quyết tâm bám chặt lấy họ, mấy lần còn suýt tông vào đuôi xe.

Mạc Noãn cũng nhìn thấy chiếc xe đó qua gương chiếu hậu, không nhịn được lấy điện thoại gọi cho Lục Sâm, vừa thông máy cô nói ngay: "Lục Sâm, em và Tiểu Trần bị người ta theo dõi, có một chiếc xe cứ bám theo sau bọn em mãi, không biết họ muốn làm gì nữa." Lục Sâm còn đang ở văn phòng, nghe lời Mạc Noãn liền bật dậy khỏi ghế: "Chuyện là thế nào?" "Em cũng không biết, lúc nãy đi trung tâm thương mại đã có người theo dõi rồi, lên xe vẫn bị bám theo." Mạc

Noãn nhíu mày, không khỏi liên tưởng đến chuyện nghe được tối qua, việc này chắc chắn liên quan lớn đến Quý Anh Ngữ. "Bọn em giờ đang ở đâu?

Anh qua ngay." Mạc Noãn nhìn vị trí hiện tại rồi trả lời: "Đường Thiểm Tây, cách Mạc gia còn một đoạn khá xa." "Được, em bảo Tiểu Trần cố lái vào những chỗ đông người, anh đến ngay." Mạc Noãn cảm thấy cổ họng nghẹn lại, tay siết chặt lấy túi xách đến mức đầu ngón tay trắng bệch, khẽ nói: "Lục Sâm, anh cũng phải cẩn thận đấy, chú ý an toàn." "Noãn Noãn, đừng sợ, cũng đừng cúp máy, bật loa ngoài lên, anh đến ngay đây." "Vâng." Lục Sâm vừa nghe điện thoại vừa lao ra khỏi văn phòng, Tống Trí không biết có chuyện gì xảy ra, chỉ đành bám sát theo sau.

Lục Sâm đột nhiên hạ điện thoại xuống bảo Tống Trí: "Tống Trí, cậu lập tức gọi điện cho đồn cảnh sát khu vực đường Thiểm Tây, nói là Noãn Noãn bị theo dõi ở đó, bảo họ mau chóng phái người đến tiếp ứng." Tống Trí không dám chậm trễ, vừa đi vừa gọi điện.

Phía bên này, Tiểu Trần nhận thấy rõ ràng chiếc xe phía sau như muốn liều mạng, đuổi rất sát, dường như sẵn sàng tông vào xe họ bất cứ lúc nào, hoàn toàn là kiểu hành động bất chấp tính mạng. "Cái thằng ranh con đó, giữa phố xá đầy camera thế này mà cũng dám làm liều, gan to thật đấy." Tiểu Trần tức giận chửi thề.

Mạc Noãn cũng quay người nhìn chiếc xe phía sau, chiếc xe đen toàn bộ, kính xe tối màu nên không nhìn rõ người bên trong.

Tiểu Trần suy nghĩ một chút rồi bảo Mạc Noãn: "Đổng sự trưởng, chiếc xe phía sau đuổi gắt quá, lát nữa tôi sẽ tăng tốc, dù xảy ra chuyện gì cô cũng chú ý bảo vệ phần đầu, phần bụng và các bộ phận quan trọng, như vậy nếu có va chạm cũng giảm bớt được thương tổn." Mạc Noãn gật đầu: "Ừm, anh cũng chú ý an toàn nhé, xem ra mục tiêu là tôi rồi, hôm nay làm khổ anh rồi." "Đổng sự trưởng đừng nói vậy, Lục tổng thuê tôi không chỉ để làm tài xế mà còn là vệ sĩ của cô, bảo vệ cô là trách nhiệm của tôi, cô không cần thấy có lỗi đâu." Điện thoại của Mạc Noãn đang bật loa ngoài nên Lục Sâm nghe rất rõ những gì họ nói, khốn nỗi anh đang bị kẹt xe giữa trung tâm thành phố, sốt ruột không chịu nổi, tức giận đập mạnh vào vô lăng, mồ hôi lạnh vã ra đầy trán. "Noãn Noãn, trên xe có mũ bảo hiểm không, có thì đội vào ngay." "Có thì có nhưng ở trong cốp xe, em không xuống lấy được.

Lục Sâm, anh nhất định phải hứa với em, bất kể em có xảy ra chuyện gì, anh cũng phải chăm sóc tốt cho hai con, để chúng được lớn lên trong vui vẻ hạnh phúc." Mắt Lục Sâm vằn tia máu: "Noãn Noãn, em đừng nói mấy lời đó, em sẽ không sao đâu.

Chúng ta còn bao nhiêu việc chưa làm cùng nhau, anh còn nợ em một đám cưới, nợ em một chuyến trăng mật, anh còn chưa chính thức công bố với mọi người em là vợ của Lục Sâm này, là người anh yêu nhất đời này." Mạc Noãn khẽ nhếch môi, nụ cười đó đầy vẻ mãn nguyện.

Chương 388

Lúc này Tiểu Trần đã tăng tốc hết cỡ, nhưng dù rẽ hướng nào cũng không dứt được chiếc xe phía sau, nó cứ như một cái đuôi bám dính lấy họ.

Mạc Noãn không quen ngồi xe chạy nhanh, sắc mặt dần trắng bệch, toàn thân vã mồ hôi hột, đầu óc cũng váng vất.

Có những hình ảnh thoáng qua trong đầu cô, cô dường như thấy Lục Sâm rạng rỡ trên bục giảng, khi đó anh còn rất trẻ, còn cả những bóng dáng mặc vest lịch lãm.

Cô muốn nắm bắt kỹ hơn nhưng chẳng thể nào nắm lấy được, đầu óc rối loạn và đau như búa bổ. "Noãn Noãn, tình hình sao rồi?" "Chiếc xe phía sau vẫn đuổi sát nút, không cắt đuôi được.

Lục Sâm, hình như em nhớ ra được một số chuyện rồi." "Noãn Noãn, giờ em đừng nghĩ gì cả, chú ý bảo vệ bản thân." Điện thoại của Mạc Noãn có cài định vị GPS, Lục Sâm vẫn luôn theo dõi vị trí của họ, trong đầu anh chợt lóe lên điều gì đó, hét lớn: "Noãn Noãn, đưa máy cho Tiểu Trần, anh nói chuyện với cậu ấy." Mạc Noãn nén cơn đau đầu, đưa điện thoại cho Tiểu Trần, giọng nói gấp gáp của Lục Sâm vang lên: "Tiểu Trần, tuyệt đối không được lên cầu vượt, cứ đi thẳng đi!" Nếu anh không đoán sai, chỗ đó chắc chắn còn có xe khác đang đợi họ.

Một chiếc đuổi theo, một chiếc chặn đầu, rõ ràng là muốn kẹp chả từ hai phía. "Lục tổng, e là không kịp nữa rồi." Lời Tiểu Trần vừa dứt, Lục Sâm nghe thấy một tiếng "đùng" cực lớn, âm thanh chói tai suýt chút nữa làm nổ màng nhĩ anh.

Trong nháy mắt, Lục Sâm cảm thấy toàn bộ máu trong người như chảy ngược, tai ù đi, anh không kềm được mà gầm lên: "Noãn Noãn!" Nhưng đầu dây bên kia chẳng còn tiếng trả lời, điện thoại cũng im bặt.

Lúc Lục Sâm đến nơi, cảnh sát giao thông cũng đã tới, đang chuẩn bị phong tỏa hiện trường.

Lục Sâm chẳng màng đến điều gì, xông thẳng vào.

Một cảnh sát giao thông vừa định tiến lên ngăn cản thì bị một người khác giữ lại: "Đây là Lục tiên sinh, vợ của anh ấy ở bên trong." Hiện trường tai nạn thảm khốc không nỡ nhìn, khiến người ta kinh hãi.

Tầm mắt Lục Sâm nhanh chóng tìm kiếm, gần như ngay lập tức đã thấy chiếc xe của Mạc Noãn và Tiểu Trần.

Đầu xe lõm sâu, đuôi xe cũng bị đâm nát bét, gần như không còn nhận ra hình dạng ban đầu.

Tiểu Trần là người xuất ngũ, rất có kinh nghiệm, rõ ràng vào thời khắc mấu chốt đã bẻ lái về phía lan can, tránh được tổn thương lớn nhất.

Vì vậy, chiếc xe màu đen truy đuổi họ đã đâm thẳng vào xe tải lớn, còn xe của họ chỉ bị va vào phần đuôi.

Lúc này Lục Sâm không còn tâm trí nào để ý đến chuyện tai nạn, một lòng tìm kiếm Mạc Noãn.

Mạc Noãn vừa được một cảnh sát bế ra khỏi xe, toàn thân bê bết máu, tóc tai rối bời xõa trên mặt.

Lục Sâm sững sờ tại chỗ, nhìn màu máu đỏ chói trên người Mạc Noãn, chỉ cảm thấy trước mắt là một biển máu mênh mông, máu trong người như đông lại, ngay cả hồn phách cũng bay mất, nửa ngày trời không thể bước tới. "Hai người trong chiếc Audi đều còn thở, nhưng xem ra bị thương rất nặng, phải lập tức đưa đến bệnh viện cứu chữa, chậm trễ e là phiền phức." Không biết là ai nói một câu, Lục Sâm bỗng bừng tỉnh, cũng không đợi nổi xe cấp cứu 120, bế thốc Mạc Noãn lên rồi lao ra ngoài, gầm lên với Tống Trí đang ở phía sau: "Cậu đi xem Tiểu Trần đi." Lục Sâm bế Mạc Noãn lên xe, không nói lời nào, lái thẳng đến bệnh viện.

Lúc Tống Trí bế Tiểu Trần qua thì đã không thấy xe của Lục Sâm đâu, đành phải tạm dùng xe cảnh sát bên cạnh.

Lục Sâm không biết mình đã vượt bao nhiêu cái đèn đỏ trên đường, vừa lái xe vừa gọi điện cho bệnh viện.

Khi đến nơi, mọi công tác chuẩn bị đã hoàn tất.

Lục Sâm đặt Mạc Noãn lên xe đẩy cấp cứu, một nhóm nhân viên y tế đẩy thẳng cô vào trong.

Lục Sâm nắm chặt tay Mạc Noãn, giọng khản đặc, nói không thành lời: "Noãn...

Noãn, em nhất định phải không sao đấy." Lúc vào phòng cấp cứu, Lục Sâm nắm chặt tay bác sĩ như vớ được cọng rơm cứu mạng cuối cùng: "Bác sĩ Văn, ông nhất định phải cứu vợ tôi." Bác sĩ gật đầu, cố gắng gỡ tay Lục Sâm ra nhưng thấy anh nắm rất chặt, cả người đang trên bờ vực sụp đổ, đành phải lên tiếng nhắc nhở: "Yên tâm đi, Lục tổng, tôi nhất định sẽ dốc toàn lực cứu chữa Lục phu nhân.

Nhưng tình hình khẩn cấp, không thể trì hoãn thêm nữa, bây giờ phải lập tức cấp cứu." Lục Sâm nhìn Mạc Noãn thật sâu, cuối cùng vẫn luyến tiếc buông tay.

Cửa phòng cấp cứu đóng sầm lại, Lục Sâm trân trối nhìn đèn hiệu phẫu thuật.

Anh giờ đây căm ghét bệnh viện, cứ vào bệnh viện là chẳng có chuyện gì tốt lành.

Chờ đợi là một sự dày vò, đặc biệt là khi kết quả sinh tử chưa rõ, mỗi phút mỗi giây đều là một sự tra tấn.

Lục Sâm chỉ cảm thấy mình đã ngồi rất lâu, nhưng đèn phòng phẫu thuật vẫn chưa tắt.

Gia đình Lục Nam Triết là những người đến đầu tiên.

Lục Tử Đồng vừa nhìn đã thấy vết máu trên áo sơ mi trắng của Lục Sâm, vì đã hơi khô nên có màu đỏ sẫm.

Nước mắt cô bé lập tức tuôn rơi, chạy đến ôm chặt lấy Lục Sâm.

Lục Sâm như một bức tượng, cứng đờ đến lạ, mắt nhìn chằm chằm vào cửa phòng phẫu thuật, ai nói gì anh cũng không đáp.

Chu Thanh Vận đứng bên cạnh cũng lo lắng đến đỏ cả mắt, siết chặt tay chồng.

Lục Nam Triết cũng có chút đứng ngồi không yên, sau khi tìm hiểu sơ qua tình hình, anh mời thêm vài chuyên gia vào trong, sau đó đi ra một bên thông báo cho nhà họ Mạc.

Tần Tuệ và ông nội Lục đến muộn hơn một chút.

Tần Tuệ vừa nhìn đã thấy Lục Sâm đang ngồi ngây người, đương nhiên cũng thấy những vết máu loang lổ trên áo anh.

Tim bà thắt lại, không kìm được ngồi xuống bên cạnh anh, nắm lấy bàn tay phải đang không ngừng run rẩy của anh. "A Sâm, sẽ không sao đâu.

Noãn Noãn là đứa trẻ tốt bụng nhất mà mẹ từng thấy, con bé đã gặp quá nhiều trắc trở rồi, ông trời nhất định sẽ chiếu cố nó." Lục Sâm không nói gì, chỉ giữ nguyên một tư thế.

Lục Tử Đồng nói với Tần Tuệ: "Bác cả, anh hai đã như vậy hơn một tiếng rồi, ai nói gì anh ấy cũng không nghe." Tần Tuệ gật đầu, cũng nóng lòng như lửa đốt nhìn về phòng phẫu thuật, lúc này bà cũng không nói gì thêm với Lục Sâm nữa. "Mau qua đó đi, bên kia lại vừa đưa tới hai ca tai nạn xe." "Trời ơi, sao hôm nay nhiều người bị tai nạn thế, lại còn toàn là xuất huyết nặng.

Ngân hàng máu hết máu rồi, điều máu từ bệnh viện khác sang cũng không chắc nhanh được." "Chỉ có thể mau chóng thông báo cho người nhà, bảo họ chuẩn bị truyền máu thôi." Hai cô y tá nhỏ vội vã đi ngang qua họ.

Lục Sâm nghe thấy lời họ nói, cả người bật dậy.

Chương 389

Tần Tuệ giật mình, vội giữ vai anh lại: "A Sâm, con sao thế?" "Con gọi cho Mạc Tử Hi." Lục Sâm run rẩy bấm số của Mạc Tử Hi, chuông vừa reo một tiếng đã có người bắt máy. "Tử Hi, em mau đến đây.

Chị em bị tai nạn đang cấp cứu, mất rất nhiều máu, rất có thể cần truyền máu." Mạc Tử Hi lúc này đã trên đường đến, vừa rồi Lục Nam Triết đã thông báo cho cô. "Anh rể, anh yên tâm, hai phút nữa em sẽ đến bệnh viện." Mạc Tử Hi vừa đến nơi, cửa phòng cấp cứu cũng mở ra, một y tá vội vã chạy ra.

Mọi người đều đứng dậy, ông nội Lục lập tức hỏi: "Có chuyện gì vậy?" "Bệnh nhân bị chấn thương vùng bụng, hiện đang xuất huyết nặng, nhưng bệnh viện đã hết máu.

Ai là người nhà của bệnh nhân mau theo tôi đi xét nghiệm máu, thời gian rất gấp, không thể trì hoãn." Mạc Tử Hi thở hổn hển nói: "Tôi là em gái cùng cha khác mẹ của bệnh nhân." Y tá do dự một chút, hỏi lại: "Còn người thân nào khác không?" Lục Sâm lạnh mặt nói với y tá: "Không cần xét nghiệm, họ cùng nhóm máu, mau đi truyền máu đi." Anh mới cho xét nghiệm ADN của hai người họ cách đây không lâu, trong đó có thông tin về nhóm máu, Mạc Noãn và Mạc Tử Hi cùng một nhóm máu. "Thưa anh, chuyện này bệnh viện chúng tôi vẫn phải tự mình kiểm tra, tiện thể xem có bệnh truyền nhiễm nào không..." "Bây giờ là lúc nào rồi, đừng lề mề nữa.

Tôi nói được là được, cô ấy là vợ tôi, có chuyện gì tôi chịu trách nhiệm.

Nhưng nếu làm lỡ thời cơ cứu chữa, các người ai chịu trách nhiệm?" Lục Sâm tức giận nhìn y tá, không kìm được gầm lên, vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống người ta.

Cô y tá nhỏ bị anh quát, cũng không dám lên tiếng nữa, nhưng vẫn yếu ớt nói: "Nhưng một người không đủ đâu ạ?" Nghe vậy, mọi người đều sững sờ.

Bố mẹ Mạc Noãn đều đã qua đời, hiện tại ở thành phố A người có quan hệ huyết thống với Mạc Noãn chỉ có Mạc Tử Hi, điều máu từ bệnh viện khác đến cũng không kịp.

Đúng lúc này, Chu Thanh Vận lên tiếng: "Tôi là nhóm máu O vạn năng, có thể đi xét nghiệm máu." "Vậy thì tốt quá, hai cô mau theo tôi." Cô y tá nhỏ không dám trì hoãn nữa, lập tức gọi Mạc Tử Hi và Chu Thanh Vận đi về phía phòng xét nghiệm.

Lục Tử Đồng và Lục Nam Triết cũng đi theo họ.

Máu của Mạc Tử Hi không cần xét nghiệm, truyền thẳng luôn, còn của Chu Thanh Vận thì xét nghiệm một chút, may mắn là cũng tương thích.

Nhìn hai túi máu lớn được đưa vào phòng cấp cứu, tim Lục Sâm như bị bỏ vào chảo dầu nóng, vừa lo lắng vừa bất an, lồng ngực đau âm ỉ, đau đến mức tấm lưng vốn thẳng tắp của anh gần như không đứng thẳng nổi, chỉ có thể còng lưng ngồi trên ghế.

Sáng nay, anh đáng lẽ không nên bất chấp ý muốn của cô mà đưa cô đi làm, như vậy thì ngay lúc sự việc xảy ra, anh đã có thể ở bên cạnh cô.

Nếu có anh ở đó, chắc chắn sẽ không để chuyện này xảy ra, cho dù phải hy sinh cả tính mạng này, anh cũng nhất định sẽ bảo vệ cô chu toàn.

Cô vốn không đi được xe nhanh, lúc đó chắc cô đã bất lực lắm.

Mấy ngày nay anh đã làm cái gì vậy, tại sao lại bị Quý Anh Ngữ khiêu khích, làm ra những chuyện khó tin như thế, đến mức làm tổn thương trái tim cô.

Lục Sâm cúi gằm đầu, mười ngón tay luồn vào tóc, hốc mắt vừa chua vừa xót.

Tần Tuệ nhìn con trai mình như vậy, mấp máy môi, cuối cùng cũng không nói gì.

Bà biết rõ, nếu Mạc Noãn xảy ra chuyện gì, đứa con trai này của bà sẽ thật sự suy sụp, không gượng dậy nổi.

Tình cảm của nó dành cho Mạc Noãn sâu đậm hơn nhiều so với những gì mọi người thấy.

Một lúc sau, Lục Tử Đồng dìu Mạc Tử Hi, Lục Nam Triết dìu Chu Thanh Vận đi tới.

Sắc mặt cả hai đều không tốt, mặt Mạc Tử Hi có thể dùng từ trắng bệch để hình dung, trông không có chút sức sống nào, thật sự đáng sợ. "Thanh Vận, Tử Hi, hai con có thấy khó chịu không?" Chu Thanh Vận nhẹ nhàng lắc đầu, chỉ vào Mạc Tử Hi: "Con không sao, chỉ là con bé này bị lấy máu hơi nhiều, vượt xa lượng máu tối đa của một người trưởng thành, cơ thể chắc chắn không chịu nổi." Tần Tuệ nắm tay Mạc Tử Hi: "Tử Hi, bác sắp xếp cho con một phòng bệnh, con vào đó nghỉ ngơi một lát nhé." Mắt Mạc Tử Hi đỏ hoe, cô xua tay, giọng nghẹn ngào: "Bác đừng đuổi con đi, con muốn ở đây đợi.

Con chỉ có một người thân duy nhất này thôi, không thấy chị con không sao, con cũng không nghỉ ngơi được." Tần Tuệ thấy cô kiên quyết, cũng không nói gì thêm, chỉ vỗ vai cô, bảo cô ngồi xuống.

Không biết đã qua bao lâu, cửa phòng phẫu thuật mới mở ra.

Lục Sâm bật dậy đi đến trước mặt bác sĩ: "Bác sĩ Văn, tình hình thế nào rồi?" Bác sĩ phẫu thuật chính tháo khẩu trang ra: "Tình hình tạm thời đã ổn định, nhưng vẫn phải đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt (ICU) để theo dõi, chỉ khi qua được hai mươi bốn giờ mới thật sự thoát khỏi nguy hiểm.

Hơn nữa, não của bệnh nhân trước đây từng bị chấn thương nặng, lần này lại bị tổn thương, xem như là chấn thương nặng lần thứ hai, bị chấn động não nghiêm trọng, về sau có tỉnh lại được hay không vẫn là một vấn đề lớn, các di chứng khác cũng cần phải quan sát.

Người nhà nên chuẩn bị tâm lý về phương diện này." Nghe vậy, cơ thể Lục Sâm kịch liệt lảo đảo.

Tần Tuệ lập tức đỡ lấy anh, nén xuống nỗi lo lắng và đau đớn trong lòng, nhưng giọng nói vẫn không kìm được nghẹn ngào: "A Sâm, không sao đâu, chỉ cần giữ được mạng là tốt rồi.

Dù có hôn mê thì chúng ta có đông người nhà thế này, sớm muộn gì cũng có thể gọi con bé tỉnh lại." Nhìn bộ dạng mất hồn mất vía của Lục Sâm, bác sĩ Văn cũng không kìm được an ủi: "Đúng vậy, bệnh nhân có ý chí rất kiên cường, chỉ cần qua được hai mươi bốn giờ này, những chuyện khác đều dễ nói, sẽ dần dần tốt lên thôi." Trên giường bệnh, đầu Mạc Noãn được quấn băng gạc, khuôn mặt nhỏ nhắn không còn chút huyết sắc.

Lục Sâm nắm tay cô, lại thấy lạnh như băng, không có chút hơi ấm nào.

Chỉ một cái chạm nhẹ như vậy, một luồng hơi lạnh đã truyền thẳng vào tim anh.

Lục Sâm vừa nắm được một lát, một nhóm người đã đẩy Mạc Noãn đi.

Lục Sâm định đuổi theo, Tần Tuệ lập tức kéo anh lại: "A Sâm, người nhà không được vào phòng chăm sóc đặc biệt, phải đến giờ thăm bệnh chuyên biệt mới được vào.

Con cũng đừng chạm vào Noãn Noãn nữa, cẩn thận làm con bé bị nhiễm trùng." Nghe vậy, bàn tay đang lơ lửng giữa không trung của Lục Sâm từ từ thu về, nắm chặt thành quyền bên hông, cố gắng đè nén những cảm xúc đang không ngừng cuộn trào trong lòng.

Mạc Tử Hi nghe lời bác sĩ nói, nước mắt cũng lã chã rơi, khóc đến không thở nổi.

Sau khi Mạc Noãn được đẩy đi, cô y tá vừa sắp xếp truyền máu lúc nãy đi tới: "Hai vị vừa truyền máu, phiền theo tôi qua đây, tôi sắp xếp truyền dịch cho hai vị.

Lượng máu hai vị vừa truyền đều vượt mức, phải truyền chút nước biển." Lục Tử Đồng vỗ vai Mạc Tử Hi: "Chị Tử Hi, em dìu chị qua đó nhé, sắc mặt chị bây giờ trông đáng lo lắm." Mạc Tử Hi gật đầu, cũng không muốn gây thêm phiền phức cho mọi người vào lúc này, chỉ là lúc đứng dậy cả người cô choáng váng, may mà Lục Tử Đồng nhanh chóng đỡ lấy cô. "Cẩn thận một chút." "Cảm ơn em." Lục Nam Triết cũng dìu Chu Thanh Vận đi theo y tá để sắp xếp việc truyền dịch cho hai người.

Đúng lúc này, Tống Trí cũng từ phòng cấp cứu không xa chạy tới, vội vàng nói với Lục Sâm: "Lục tổng, tình hình bên Tiểu Trần cũng không tốt lắm, vừa mới được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt." Lục Sâm không lên tiếng, không biết đang nghĩ gì.

Mọi người ở đó không biết Tiểu Trần, nhưng ông nội Lục thì biết rõ, ban đầu chính là ông giới thiệu cho Lục Sâm.

Chàng trai này xuất ngũ, xử sự linh hoạt, có thể làm tài xế kiêm vệ sĩ cho Mạc Noãn, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Ông nội Lục thở dài, nói với Tống Trí: "Tiểu Tống, chuyện của Tiểu Trần cậu bên đó trông nom một chút.

Chương 390

Cậu lập tức liên lạc với gia đình cậu ấy, cũng phối hợp với yêu cầu của bệnh viện, bất kể là gì, nhà họ Lục chúng ta đều sẽ cố gắng hết sức." Tống Trí gật đầu: "Yên tâm đi ạ, ông nội, cháu sẽ xem xét xử lý." Ông nội cũng không biết hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết là có tai nạn xe, ông nhíu đôi mày đã có phần bạc trắng lại: "Tiểu Tống, tại sao Noãn Noãn lại vô cớ bị tai nạn xe, còn bị thương nặng như vậy?" "Ông nội, tai nạn của phu nhân và Tiểu Trần chính là vụ ở cầu vượt đường Thiểm Tây.

Nếu không phải Tiểu Trần phản ứng nhanh nhạy, kịp thời lái xe về phía lan can, e là tình hình còn nghiêm trọng hơn thế này." Tống Trí đã tận mắt chứng kiến hiện trường tai nạn, đến giờ vẫn còn sợ hãi, chỉ thiếu một chút nữa thôi. "Cái gì?

Vụ ở đường Thiểm Tây?" Ông nội Lục kinh ngạc.

Tống Trí gật đầu chắc chắn, sắc mặt có chút nặng nề.

Trái tim Tần Tuệ đứng bên cạnh cũng đập thình thịch không ngừng.

Trên đường họ đến đây, radio trên xe liên tục đưa tin về vụ tai nạn này, bà cũng nghe được một vài nội dung rời rạc, nói là ba chiếc xe va chạm, hai chủ xe tử vong tại chỗ, chỉ có một chiếc Audi lệch khỏi đường đi vì xe tính năng tốt và chủ xe phản ứng nhanh nhạy, người bên trong không tử vong tại chỗ mà bị thương nặng đưa đến bệnh viện.

Bà không bao giờ ngờ rằng, chiếc xe đó lại là xe của Mạc Noãn và Tiểu Trần.

Lúc này bà cũng không kìm được nhìn Tống Trí, lặp lại câu hỏi:

"Vậy rốt cuộc là có chuyện gì?

Vụ tai nạn đó trông không giống tai nạn chút nào, giống như có người sắp đặt trước." Tống Trí gật đầu: "Chủ tịch nói không sai, đây đúng là không phải tai nạn.

Lúc tan làm Lục tổng nhận được điện thoại của phu nhân, nói là xe bị người ta theo đuôi, chúng tôi lập tức liên hệ với đồn cảnh sát gần đó, bảo họ qua xử lý.

Trong lúc đó Lục tổng cũng luôn giữ liên lạc với phu nhân.

Chỉ là Lục tổng càng nghĩ càng thấy không ổn, có phần đoán được âm mưu của chúng, đây đều là sắp đặt có chủ ý, chiếc xe truy đuổi và xe tải lớn đều được sắp đặt sẵn, mục đích là để tấn công trước sau, như vậy gần như không có khả năng sống sót, nhưng lúc Lục tổng nhắc nhở thì đã hơi muộn một chút." Tần Tuệ mím chặt môi: "Thủ đoạn thật độc ác, rốt cuộc là thâm thù đại hận gì mà phải ra tay tàn độc như vậy?" Tống Trí lắc đầu: "Tình hình cụ thể tôi cũng không rõ lắm, thời gian quá gấp, Lục tổng không kịp nói chi tiết cho tôi, tôi cũng chỉ biết sơ qua như vậy." "A Sâm thì sao, nó chắc phải biết gì đó chứ?" Mọi người lúc này mới đi tìm Lục Sâm, nhưng anh đã không còn ở đó nữa.

Tần Tuệ khẽ thở dài, không cần nghĩ cũng biết anh ở đâu: "Nó chắc đang ở chỗ phòng chăm sóc đặc biệt.

Thôi, cứ để nó bình tĩnh lại một chút, bây giờ nó không có tâm trạng nói với chúng ta những chuyện này đâu." Lục Nam Triết đi tới, nói: "Bố, bác cả, bây giờ A Sâm cũng không có sức lực để xử lý chuyện này.

Để con xử lý đi, người có thù với nhà họ Lục cũng chỉ có vài người đó, không khó tìm.

Mấu chốt là phải tìm được bằng chứng, không có bằng chứng thì chúng ta không làm gì được." Ông nội Lục vừa nhìn vẻ mặt của anh là biết anh chắc chắn đã biết gì đó, liền hỏi: "Nam Triết, trong lòng con đã có tính toán rồi sao?" Lục Nam Triết gật đầu, khuôn mặt vốn ôn hòa lúc này cũng có chút căng thẳng: "Phương hướng thì con có, nhưng con không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến chúng phải dùng đến cách cực đoan như vậy, nhất quyết phải đẩy Noãn Noãn vào chỗ chết." Cách làm này là phương thức xử lý sự việc quen thuộc của loại người đó, độc ác vô tình, nhưng phong cách lại có chút không giống, dường như quá phô trương.

Vì vậy chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó mà anh không biết.

Đối thủ trực tiếp của chúng không phải là Mạc Noãn, vậy nên chắc chắn phía Mạc Noãn đã nắm được điểm yếu gì đó, đến mức chúng không thể không ra tay tàn độc như vậy. "Vậy chuyện này giao cho con, A Sâm bây giờ không thể xử lý được." Ông nội Lục vỗ vai Lục Nam Triết. "Yên tâm đi, bố.

Nhưng Noãn Noãn lần này thoát được một kiếp, khó tránh khỏi những kẻ đó sẽ lại ra tay, vẫn phải tìm người canh gác quanh phòng bệnh." "Yên tâm, chuyện này ta tự có chủ trương.

Lát nữa ta sẽ cho người từ quân đội sắp xếp một số người qua, sẽ không để Noãn Noãn xảy ra chuyện ngay dưới mắt chúng ta nữa.

Hai đứa nhỏ ta cũng sẽ mau chóng cho người từ nhà họ Mạc đón về khu nhà chính, chỉ ở đó ta mới yên tâm." Lòng ông nội Lục cũng đang rối bời, nhưng dù sao cũng là người từng trải qua sóng to gió lớn, lúc này vẫn có thể bình tĩnh suy nghĩ.

Lục Sâm lúc này quả thực không có sức lực để quản những chuyện này.

Anh ngồi ngây ngốc trước cửa phòng chăm sóc đặc biệt, giống hệt một hòn vọng thê.

Tần Tuệ đi đến bên cạnh anh, nhẹ nhàng ôm anh tựa vào vai mình.

Cảm nhận được một vệt mát lạnh lướt qua tay mình, tim Tần Tuệ thắt lại.

Con trai mình tính tình cứng cỏi thế nào, bà là người biết rõ nhất, đã bao nhiêu năm rồi bà không thấy nó rơi lệ như thế này. "A Sâm, Noãn Noãn nhất định sẽ khỏe lại thôi." Tần Tuệ lúc này cũng đã cạn lời, không biết phải an ủi đứa con trai đang bị tổn thương của mình thế nào, chỉ lặp đi lặp lại một câu. "Mẹ, đều tại con.

Nếu không phải con chọc cô ấy giận, cô ấy cũng sẽ không về nhà họ Mạc.

Tối qua chúng con đã nói chuyện rõ ràng rồi, chỉ là cô ấy nói muốn ở nhà họ Mạc thêm một thời gian để bình tĩnh lại.

Nếu lúc đó thái độ của con cứng rắn hơn một chút, có lẽ bây giờ cô ấy đã không xảy ra chuyện như vậy." Giọng Lục Sâm khàn đặc. "Chuyện tai nạn mẹ cũng đã tìm hiểu sơ qua rồi.

Hôm nay bất kể là ai ở cùng Noãn Noãn cũng không thể tránh được.

Hai đứa bây giờ đều là bố mẹ của bọn trẻ rồi, nếu hai đứa cùng xảy ra chuyện, Niệm Niệm và Tiểu Mặc biết làm sao đây?

Con cũng phải nghĩ cho các con một chút chứ, chúng còn nhỏ như vậy, mới chỉ là những đứa trẻ vài tháng tuổi." Lục Sâm lộ vẻ mặt lòng như tro nguội, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn Tần Tuệ: "Nhưng nếu Noãn Noãn chết rồi, con phải làm sao?" Người phụ nữ này, anh đã tốn bao nhiêu công sức mới tìm được, vậy mà trong hai năm ngắn ngủi ở bên nhau, đây đã là lần thứ hai cô xảy ra chuyện, và lần nào anh cũng không ở bên cạnh, lần nào cũng để cô một mình đối mặt với tất cả nỗi sợ hãi và đau đớn.

Nghe lời anh nói, Tần Tuệ không thể đáp lại, càng không chịu nổi ánh mắt trống rỗng của anh, chỉ có thể khẽ quay mặt đi, siết chặt vòng tay trên vai anh hơn.

Bà chưa bao giờ cảm nhận sâu sắc nỗi đau thương bi thiết của con trai mình như lúc này.

Bề ngoài nó chỉ đang rơi lệ, nhưng bà biết trong lòng nó chắc chắn đang rỉ máu.

Ngay cả khi Quý Anh Ly qua đời năm đó, nó cũng chưa từng như vậy.

Mạc Noãn thật sự khác biệt, ngay cả Quý Anh Ly năm xưa cũng không thể so sánh được.

Nếu ví Quý Anh Ly là cơn nghiện độc khó bỏ trong đời Lục Sâm, thì Mạc Noãn chắc chắn là liều thuốc giải.

Cơn nghiện độc dựa vào ý chí kiên cường, sớm muộn cũng có thể cai được, anh vẫn có thể làm việc và sống một cuộc sống bình thường, nhưng nếu trúng độc mà không có thuốc giải thì thật sự sẽ chết người.

Một lúc sau, Lục Tử Đồng mua bữa tối về.

Chương 391

Tần Tuệ nhìn qua, cũng không có khẩu vị gì, nhưng cuối cùng vẫn ăn một chút.

Lục Sâm thì đến nhìn cũng không thèm, mọi người đều biết tâm trạng của anh, lúc này Mạc Noãn còn chưa qua cơn nguy kịch, anh có tâm trạng ăn cơm mới là lạ.

Buổi tối, Tần Tuệ đuổi hết mọi người về, chỉ có Lục Tử Đồng là không ai khuyên được, nên cũng ở lại.

Tần Tuệ và Lục Tử Đồng cùng Lục Sâm ngồi trước cửa cả đêm.

Gần sáng, bác sĩ điều trị của Mạc Noãn thông báo cho người nhà có thể vào thăm, nói chuyện với bệnh nhân, cho cô ấy chút ủng hộ và động viên.

Nghe vậy, Lục Sâm đang ngồi ngây người lập tức đứng dậy, theo bác sĩ đi khử trùng, mặc đồ cách ly, đội mũ và đeo khẩu trang, thay giày mới.

Sau khi hoàn tất một loạt công tác chuẩn bị, Lục Sâm mới được bác sĩ đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Trong phòng chăm sóc đặc biệt đâu đâu cũng là tiếng tít tít của máy móc, Lục Sâm chỉ thấy chói tai vô cùng, dưới chân như đeo chì ngàn cân, mỗi bước đi đều vô cùng khó khăn.

Cuối cùng cũng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn quen thuộc đó, Lục Sâm chỉ cảm thấy hơi thở như sắp ngừng lại, anh bước nhanh tới nắm lấy tay Mạc Noãn, im lặng hồi lâu mới khó khăn thốt ra hai chữ: "Noãn Noãn." Lục Sâm chưa bao giờ thấy Mạc Noãn như thế này, quá mức yếu ớt, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, trái ngược hoàn toàn với người thường ngày hay mặt hoa da phấn.

Nhìn cô như vậy, Lục Sâm cảm thấy không khí xung quanh đều trở nên loãng đi, những giọt nước mắt nóng hổi không kìm được rơi xuống mu bàn tay cô.

Anh sụt sịt mũi, cẩn thận nâng tay Mạc Noãn lên đặt bên môi, nhẹ nhàng hôn lên.

Anh thường nói đầu ngón tay cô thon dài xinh đẹp, lúc rảnh rỗi thường thích mân mê.

Thật ra tay cô cũng rất đẹp, đầu ngón tay vô cùng mềm mại, mỗi lần nắm đôi tay nhỏ bé này trong lòng bàn tay, lòng anh lại bất giác trở nên mềm mại, thật kỳ diệu.

Khóe môi Lục Sâm gắng gượng nở một nụ cười, lời nói đầy vẻ ăn năn: "Noãn Noãn, xin lỗi em, hôm qua là anh quá sơ suất, không suy nghĩ chu toàn.

Tối qua anh đáng lẽ phải cho người đi điều tra xem hành động của em có bị ai biết không, anh nên để tâm hơn.

Nếu anh cẩn thận hơn một chút, em đã không ra nông nỗi này.

Đều tại anh, Noãn Noãn em mau tỉnh lại đi, anh tùy em đánh, em muốn thế nào cũng được, nhưng đừng im lặng nằm đây, anh nhìn mà lòng đau như cắt." Mạc Noãn vốn không có kẻ thù nào, nếu nói ai hận cô đến mức muốn cô chết, người anh có thể nghĩ đến chỉ có Quý Anh Ngữ và Phùng Thành Tường.

Một người ngay cả chị ruột cũng có thể không cứu, có chuyện gì mà cô ta không làm ra được.

Vì vậy, gần như không cần suy nghĩ nhiều, Lục Sâm đã khẳng định là do họ ra tay. "Noãn Noãn, em còn nhớ không?

Chúng ta đã hẹn sáng nay sẽ đưa hai con đi tiêm phòng.

Các con của chúng ta đáng yêu cực kỳ, nhỏ như vậy đã biết hả hê khi người khác gặp họa, còn biết làm nũng với người khác nữa.

Bình thường giờ này là lúc chúng bú sữa mẹ, con bé Niệm Niệm hôm nay không được bú, chắc chắn lại quậy phá rồi.

Con bé bình thường lười biếng, nhưng đối với chuyện ăn uống thì không hề qua loa chút nào, điểm này có lẽ sau này sẽ giống em, sẽ là một cô bé ham ăn." Người trên giường bệnh không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ có những thiết bị tượng trưng cho dấu hiệu sinh tồn không ngừng phát ra tiếng động, như một chiếc búa nhỏ không ngừng gõ vào tim anh. "Noãn Noãn, anh đã nói sẽ cho em thời gian bình tĩnh, nhưng em nhất định đừng bỏ rơi anh như vậy, được không?

Nếu không có em, một mình anh không thể sống nổi.

Anh thích cái tính hay trêu chọc người khác của em, thích em gọi anh là Lục tiên sinh, thích em gọi cả họ lẫn tên anh, thích em làm nũng với anh, thích lúc nấu cơm em ôm anh từ phía sau, thích em mềm nài cứng ép để anh đồng ý cho em ăn những món ăn vặt đó, thích em tranh giành ghen tuông với các con...

Vì em, anh biết ghen, biết ghen tuông, biết tức giận, biết tuyệt vọng, biết lo lắng.

Chính em đã cho anh trải nghiệm, thì ra yêu một người sẽ có nhiều cảm xúc như vậy, sẽ vướng bận trong lòng đến thế." Trong đầu Lục Sâm lướt qua từng cảnh tượng từ khi quen nhau đến giờ, biểu cảm trên mặt lúc tỏ lúc mờ, khi thì mỉm cười, khi thì trầm mặc. "Anh thường nghĩ, có lẽ trong cõi u minh thật sự có sự sắp đặt, em chính là nữ thần mà ông trời phái đến để cứu rỗi anh.

Khoảng thời gian ở bên em là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong đời anh.

Vì vậy, nữ thần của anh, em nhất định không thể dễ dàng rời bỏ anh đi, được không?" "Anh rất muốn tự tay mặc váy cưới cho em, nắm tay em vào nhà thờ trang nghiêm hứa hẹn lời thề trọn đời...

Đây đều là những việc anh đã muốn làm từ rất sớm, em nhất định phải cho anh cơ hội này, được không?" ... "Đúng rồi, có một vài chuyện nhỏ anh chưa từng nói với em, nhà họ Lục đã có ba trạng nguyên thi đại học rồi.

Anh cảm thấy Niệm Niệm và Tiểu Mặc nhà chúng ta nhất định cũng có tiềm chất này.

Em phải mau tỉnh lại, chúng ta cùng nhau bồi dưỡng chúng thật tốt." Bên ngoài phòng bệnh, Tần Tuệ và Lục Tử Đồng không nghe được Lục Sâm đang nói gì, nhưng có thể thấy rõ biểu cảm trên mặt anh, lúc khóc, lúc cười, có chút buồn cười.

Nhưng lúc này, không ai có thể cười nổi.

Hốc mắt Tần Tuệ ngấn đầy nước mắt: "Đường tình duyên của anh hai con luôn không thuận lợi, mẹ cứ tưởng cuối cùng cũng đã khổ tận cam lai, không ngờ còn có một kiếp nạn như vậy đang chờ nó." Cổ họng Lục Tử Đồng cũng có chút nghẹn lại, cô ôm lấy cánh tay Tần Tuệ, quả quyết nói: "Chị dâu sẽ khỏe lại thôi, họ sẽ hạnh phúc." Tần Tuệ gật đầu: "Vừa rồi bác sĩ nói với mẹ, dấu hiệu sinh tồn của Noãn Noãn rất ổn định.

Theo kinh nghiệm nhiều năm của ông ấy, chỉ cần không có tình huống đột xuất, nhất định có thể vượt qua." Lục Tử Đồng nhìn đồng hồ: "Đã bảy giờ sáng rồi, đã qua được một nửa thời gian, chỉ cần cố gắng thêm mười hai tiếng nữa là được." Mễ Nặc hôm qua vừa đi công tác ngoại tỉnh, lúc thấy hiện trường tai nạn trên ti vi, cả người cô lập tức mềm nhũn ra.

Vụ này còn thảm khốc hơn vụ mấy năm trước nhiều, vậy mà lại không có vé máy bay về.

Nếu không phải Diệp Tử Hạo luôn an ủi, cô thật sự không biết làm sao để chống đỡ đến ngày thứ hai.

Diệp Tử Hạo ra sân bay đón Mễ Nặc, Mễ Nặc vừa nhìn thấy Diệp Tử Hạo đã lao vào lòng anh.

Diệp Tử Hạo vững vàng đỡ lấy cô: "Đừng vội, anh đưa em qua đó." "Bây giờ tình hình rốt cuộc thế nào rồi?" Diệp Tử Hạo nắm lấy bàn tay run rẩy của Mễ Nặc, sắc mặt cũng có chút nặng nề: "Mười phút trước Tử Đồng nói, hiện tại vẫn đang ở phòng chăm sóc đặc biệt, chỉ khi qua được ban ngày hôm nay mới xem như thoát khỏi nguy hiểm tính mạng." Phòng chăm sóc đặc biệt, chỉ nghe tên thôi cũng không khó hiểu, tim Mễ Nặc lập tức chìm xuống đáy vực. "Vậy chúng ta mau qua đó đi." Suốt cả quá trình, Diệp Tử Hạo luôn nắm chặt tay Mễ Nặc.

Khi hai người đến nơi, Lục Sâm vừa từ phòng chăm sóc đặc biệt ra.

Mễ Nặc không nghĩ ngợi gì, định xông thẳng vào, Diệp Tử Hạo lại kéo cô lại.

Chương 392

"Nặc, em bình tĩnh chút đi, phòng ICU không phải ai cũng vào được.

Tự tiện vào sẽ ảnh hưởng đến bệnh nhân.

Bệnh nhân bên trong đa số vừa phẫu thuật xong, cơ thể còn yếu, rất dễ bị nhiễm trùng." Nghe vậy, Mễ Nặc hơi bình tĩnh lại, nói với bác sĩ sau lưng Lục Sâm: "Bác sĩ, bên trong là bạn thân của tôi, tôi cũng muốn vào thăm cô ấy, ông đưa tôi đi khử trùng đi." "Thưa cô, tôi có thể hiểu tâm trạng của cô, nhưng đây là quy định của bệnh viện.

Phòng chăm sóc đặc biệt mỗi ngày chỉ có một người nhà được vào thăm.

Đây không phải là bệnh viện vô tình, hoàn toàn là vì cân nhắc cho người thân, bạn bè của các vị.

Các vị gặp được họ có thể yên tâm, nhưng lại không biết bên trong có bao nhiêu rủi ro, một chút bất cẩn sẽ mang đến nguy hiểm chết người cho họ, vì vậy thật sự xin lỗi." Bác sĩ đã nói vậy, Mễ Nặc không thể nói thêm được câu nào, chỉ đột nhiên quay người lại, trừng mắt nhìn Lục Sâm một cách hung hãn, vẻ mặt trông có mấy phần đáng sợ: "Lục Sâm, có phải lại liên quan đến anh không?" Cơ thể Lục Sâm hơi cứng lại, câu hỏi của Mễ Nặc anh căn bản không thể trả lời.

Chuyện này quả thực có liên quan đến anh.

Nếu không phải vì anh, Mạc Noãn và những người như Quý Anh Ngữ vốn là những người không bao giờ có thể liên quan đến nhau.

Nếu không phải vì muốn cho anh biết sự thật, Mạc Noãn cũng sẽ không mạo hiểm đi giúp anh ghi âm, cũng sẽ không để họ để mắt đến.

Tất cả mọi chuyện, trông thì có vẻ không liên quan nhiều đến anh, nhưng thực ra truy cho đến cùng, anh mới là gốc rễ của vấn đề.

Lục Sâm không lên tiếng, Mễ Nặc xem như anh đã ngầm thừa nhận, không nhịn được liền xông lên túm chặt lấy vạt áo trước ngực Lục Sâm, cao giọng nói: "Mấy hôm trước tôi còn khuyên Mạc Tiểu Noãn đừng giận anh nữa, không ngờ hôm nay cậu ấy đã phải nằm đây.

Anh là chồng của cậu ấy, tại sao anh không hề bảo vệ được cậu ấy?

Mỗi lần cậu ấy cần anh, anh đều không có ở bên cạnh.

Tại sao lại là tai nạn xe?

Vụ tai nạn lần trước cậu ấy đã mất mấy năm mới miễn cưỡng bước ra được, cho dù đến bây giờ, bóng ma và tổn thương của vụ tai nạn vẫn chưa hoàn toàn tan biến.

Lúc đó chắc cậu ấy đã sợ chết khiếp, chắc chắn là vô cùng bất lực.

Cậu ấy không hề mạnh mẽ như vẻ bề ngoài đâu, thực ra cậu ấy nhát gan lắm." Vì chênh lệch chiều cao, Mễ Nặc dù đi giày cao gót cũng chỉ có thể nhón chân lên, người hơi chênh vênh.

Diệp Tử Hạo nhìn mà thái dương giật thình thịch, nếu Lục Sâm dùng sức một chút thôi, cô nàng này chắc chắn sẽ bị hất văng ra ngoài.

Nhìn lại Lục Sâm, trên mặt anh hoàn toàn không có biểu cảm gì, cũng không biết rốt cuộc anh đang nghĩ gì, nhưng đây là lần đầu tiên Lục Sâm bị người khác đối xử như vậy.

Nghĩ đến đây, Diệp Tử Hạo lập tức tiến lên ôm eo Mễ Nặc kéo cô lại: "Nặc, em bình tĩnh một chút đi.

Chuyện này không có quan hệ gì với Lục Sâm cả, trong lòng cậu ấy bây giờ còn đau hơn bất cứ ai, em đừng xát muối vào lòng cậu ấy nữa." "Tôi thấy đàn ông các người đều là một giuộc, anh bênh vực Lục Sâm như vậy để làm gì?

Anh ta đau, chẳng lẽ Tiểu Noãn không đau sao?

Đây đã là lần thứ hai cậu ấy gặp phải tai nạn xe như thế này rồi, lần này còn nghiêm trọng hơn lần trước.

Cậu ấy yếu ớt như vậy, lại vừa mới sinh con chưa được bao lâu, còn có thể chịu đựng được bao nhiêu lần giày vò như thế này nữa?" Mễ Nặc lại chuyển hết mọi tức giận sang người Diệp Tử Hạo, trên mặt còn vương vệt nước mắt.

Vừa rồi cô chỉ vội nhìn thoáng qua, đã thấy toàn thân Mạc Noãn cắm đầy ống, không có chút sức sống nào, cú sốc này thật sự quá lớn.

Diệp Tử Hạo không nói nên lời, chỉ có thể ôm chặt Mễ Nặc, không cho cô đi gây sự với Lục Sâm nữa.

Lục Sâm dường như bị lời nói của Mễ Nặc tác động, yết hầu khẽ trượt, phát ra âm thanh khàn khàn rất nhỏ: "Xin lỗi, chuyện lần này đúng là do tôi sơ suất." "Người anh cần nói xin lỗi là Tiểu Noãn, không phải tôi!" Mễ Nặc gầm nhẹ.

Bác sĩ đứng bên cạnh hơi nhíu mày không vui, dường như bất mãn vì sự ồn ào của họ.

Ngay khi ông định lên tiếng, Tần Tuệ đã kéo tay ông rồi nói: "Xin lỗi bác sĩ, không sao đâu ạ, họ không cãi nhau được đâu.

Cứ để họ nói thêm vài câu là được, tôi đảm bảo sẽ không làm ồn đến bệnh nhân nghỉ ngơi đâu ạ." Tần Tuệ tuy xót con trai, nhưng Mễ Nặc cũng không phải hoàn toàn vô cớ gây rối, lời cô nói cũng có mấy phần có lý.

Bác sĩ vốn định nói thêm gì đó, nhưng Tần Tuệ đã nói vậy, ông cũng không ngăn cản nữa.

Lục Tử Đồng cũng không khuyên can, chỉ im lặng đứng bên cạnh. "Đợi Noãn Noãn khỏe lại, câu này tôi sẽ nói với cô ấy." Lục Sâm tỏ thái độ rất tốt. "Nói xin lỗi thì có ích gì sao?

Nói xin lỗi thì những tổn thương mà Tiểu Noãn phải chịu có thể biến mất được không?" Mễ Nặc có chút ngang ngược nói tiếp. "Nặc, em nói ít lại vài câu đi." Diệp Tử Hạo ở bên cạnh khẽ nhắc.

Ở khoảng cách gần, Mễ Nặc thực sự có thể nhìn thấy hai mắt Lục Sâm đầy tơ máu, cằm cũng đã lún phún râu, quần áo trên người thì nhàu nhĩ, vết máu vẫn còn đó vô cùng đáng sợ, cả người trông tiều tụy không ra hình dạng.

Rõ ràng từ tối qua đến giờ anh vẫn luôn túc trực ở đây, chưa từng rời đi nửa bước.

Nhìn người đàn ông luôn chỉn chu bảnh bao biến thành bộ dạng lôi thôi thế này, những lời trách móc của Mễ Nặc cũng không nói ra được nữa, cứ thế nghẹn lại trong họng.

Trong lòng cô rõ hơn ai hết, chuyện thế này Lục Sâm cũng không thể ngăn cản được, nhưng những cảm xúc dồn nén trong lòng lại không có chỗ giải tỏa, nhìn thấy anh là cô lại muốn bùng nổ.

Hơn nữa, Mạc Noãn đang nằm bên trong kia chắc chắn cũng không hy vọng cô trách móc Lục Sâm như vậy.

Cô gái ngốc ấy yêu Lục Sâm đến chết đi được, không chịu nổi khi người khác nói anh một câu không tốt, cô ấy chắc chắn không muốn cô ăn nói không lựa lời như thế.

Nghĩ đến đây, nước mắt Mễ Nặc càng rơi lã chã. "Được rồi, được rồi, bây giờ không phải là lúc để khóc.

Chúng ta nên cổ vũ cho chị dâu nhiều hơn, vượt qua được hôm nay là tốt rồi.

Chỗ này cũng không thích hợp để tranh cãi, phải giữ yên tĩnh, không thể làm phiền bệnh nhân nghỉ ngơi được." Diệp Tử Hạo vừa nói vừa lau nước mắt trên mặt Mễ Nặc, trên mặt mang theo một vẻ dịu dàng khác lạ.

Chương 393

Mễ Nặc thực sự không kiềm chế được nỗi bi thương đang dâng trào, dứt khoát gục đầu lên vai Diệp Tử Hạo khóc không ngừng.

Diệp Tử Hạo nhìn người phụ nữ đang quệt cả nước mắt nước mũi lên áo mình trên vai, không hề cảm thấy ghét bỏ, ngược lại trong lòng còn có một cảm giác vững chãi khó tả.

Anh cảm thấy bây giờ mình thực sự đã bị người phụ nữ này trói chặt rồi, không thể chịu được khi thấy cô rơi một giọt nước mắt nào.

Nhìn cô khóc, anh luôn luống cuống tay chân, thậm chí ngực còn nghẹn lại một cảm giác phiền muộn.

Bùi Lệ Hành đến lúc trời tờ mờ sáng.

Lục Tử Đồng nhìn thấy anh, vốn định nhào tới, nhưng nghĩ đến những lời Mạc Noãn nói với cô cách đây không lâu, cô lại đành phải kiềm chế bản thân, chỉ nói: "Anh Bùi, anh đến rồi." Bùi Lệ Hành nhìn sâu vào cô một cái, sau đó chào Tần Tuệ một tiếng rồi đi đến ngồi xuống bên cạnh Lục Sâm.

Anh không nói gì cả, chỉ đặt tay lên vai Lục Sâm.

Ông nội Lục bên kia từ sáng sớm đã đích thân đi đón hai đứa nhóc.

Hai đứa bé dường như có thần giao cách cảm, dỗ thế nào cũng không nín, cũng không chịu ăn gì, khóc đến khản cả giọng cũng không thôi.

Ông nội Lục nhìn khuôn mặt đỏ bừng của hai đứa trẻ, trong lòng cũng thắt lại, nhưng lại không biết phải làm sao. "Tiểu Noãn gần đây sao lại gặp nhiều tai ương thế.

Sáng hôm qua lúc ra ngoài vẫn còn khỏe mạnh, sao đột nhiên lại nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt rồi." Dì Vương lau nước mắt nói.

Sắc mặt Hàn Thụ Nhân cũng cực kỳ không tốt, hỏi ý kiến ông cụ: "Ông chủ, bây giờ phải làm sao đây, hai đứa nhỏ khóc không ngừng, chúng tôi dỗ thế nào cũng không được." "Dỗ không được cũng đành chịu, tình hình hiện tại chắc chắn không thể đưa chúng đến bệnh viện được, A Sâm bên kia không chăm sóc xuể.

Tôi vẫn nên đưa chúng về nhà lớn trước đã, ở đây tôi không yên tâm chút nào." Ông cụ vẫn giữ nguyên ý định ban đầu.

Bà Hàn gật đầu, ông cụ và dì Mai đưa hai đứa nhỏ đi.

Bên bệnh viện, đám người ngoài việc chờ đợi ra thì cũng chỉ có thể chờ đợi.

Từ sáng sớm suốt đến chín giờ tối, mấy vị chuyên gia cùng nhau chẩn đoán lại cho Mạc Noãn một lần nữa, cuối cùng xác định Mạc Noãn đã thoát khỏi nguy hiểm đến tính mạng. "Tốt quá rồi, cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm." Lục Tử Đồng kích động ôm chầm lấy Bùi Lệ Hành.

Bùi Lệ Hành khẽ ho một tiếng, cô lập tức buông ra, để che giấu, cô ôm lần lượt từng người có mặt ở đó.

Ánh mắt Lục Sâm vốn u ám từ lúc xảy ra chuyện đến giờ cũng ánh lên một tia vui mừng, anh hỏi: "Vậy khi nào vợ tôi có thể tỉnh lại?" "Cái này vẫn khó nói, bệnh nhân bị chấn động não khá nghiêm trọng, khi nào tỉnh lại không thể nói chắc được, người nhà các vị cần phải kiên nhẫn hơn một chút." Mọi người lập tức đi theo Mạc Noãn vào phòng bệnh.

Nhà họ Lục vẫn sắp xếp cho cô một phòng bệnh VIP, rất rộng rãi, nhiều người cùng vào cũng không cảm thấy chật chội.

Mễ Nặc gần như nhào cả người lên, nắm lấy tay Mạc Noãn đặt lên mặt mình, đôi mắt đẫm lệ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của cô: "Mạc Tiểu Noãn, cậu nhất định phải tỉnh lại sớm nhé.

Tớ còn chờ làm phù dâu cho cậu đấy, chúng ta đã hẹn rồi, sau này dù ai kết hôn trước, người còn lại cũng sẽ là phù dâu, hoa cưới phải giữ lại cho tớ đấy nhé.

Mau tỉnh lại đi, tớ đang chờ hoa cưới của cậu đây." "Tuy để hai đứa nhóc nhà cậu làm phù dâu nhí rất lãng mạn, nhưng nếu cậu ngủ quá lâu, đợi đến khi cậu tỉnh lại chúng nó sẽ không nhận ra cậu nữa đâu.

Đây là con do cậu sinh ra đó, đến lúc đó chúng nó chỉ thân với Lục Sâm mà không thân với cậu thì cậu có khóc cũng chẳng có chỗ mà khóc đâu." Mễ Nặc nhớ Mạc Noãn từng phàn nàn với cô, nói rằng hai đứa nhóc đặc biệt thích Lục Sâm, giọng điệu chua lè đó khiến cô cứ lắc đầu mãi. "Còn có những người phụ nữ như hổ như sói đang nhăm nhe chồng cậu nữa kìa.

Cậu không được ngủ đâu nhé, nếu không bọn họ nhất định sẽ nhân cơ hội đến quyến rũ chồng cậu đấy.

Không nói đâu xa, ngay trong bệnh viện này thôi đã có rất nhiều y tá nhỏ, nguy hiểm lắm.

Tuy tớ sẽ canh chừng giúp cậu, nhưng tớ thấy mình không có nhiều sức lực như vậy, chuyện này vẫn phải do cậu tự mình ra tay mới được, biết chưa?" Vừa nói, nước mắt cô như chuỗi ngọc đứt dây, không ngừng rơi xuống. "Gần đây tớ lại phát hiện ra rất nhiều món ngon, còn chưa kịp dẫn cậu đi thử hết đâu.

Cậu nhất định phải cho tớ cơ hội này, cùng lắm thì tớ không bắt nạt cậu nữa, tớ trả tiền là được chứ gì." ... ...

Mễ Nặc cứ lải nhải không ngừng, mấy người đàn ông nghe cô nói vậy cũng không kìm được mà đỏ hoe mắt.

Diệp Tử Hạo tiến lên khẽ đặt tay lên vai cô: "Nặc, yên tâm đi, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi." Bùi Lệ Hành chỉ nhìn Mạc Noãn trên giường bệnh, không nói một lời nào, cứ thế lặng lẽ nhìn rất lâu.

Cô nhóc này, thật sự là không gặp may chút nào, mới có mấy năm mà đã gặp phải hai vụ tai nạn xe cực kỳ nghiêm trọng như thế này.

Cả nhóm ngồi nói chuyện với Mạc Noãn một lúc, thời gian không còn sớm, mọi người đành phải lưu luyến ra về.

Trong chốc lát, phòng bệnh chỉ còn lại Lục Sâm và Tần Tuệ.

Vì Mạc Noãn đã tạm thời thoát khỏi nguy hiểm, trạng thái của Lục Sâm cũng tốt hơn một chút.

Thấy Tần Tuệ mặt mày phờ phạc, anh không khỏi nói: "Mẹ, mẹ đi ngủ đi.

Mẹ từ tối qua đến giờ vẫn chưa ngủ, đừng để cơ thể suy sụp." Tần Tuệ trông còn trẻ, nhưng dù sao cũng đã có tuổi, tinh thần luôn căng thẳng nên không thấy mệt lắm, lúc này thần kinh vừa thả lỏng liền cảm thấy toàn thân mỏi rã rời, không nhịn được đưa tay đấm đấm chân tay. "Được, vậy chúng ta thay phiên nhau.

Mẹ đi ngủ vài tiếng, lát nữa con đến gọi mẹ, rồi mẹ ra thay con.

Gần đây con cũng không được nghỉ ngơi đàng hoàng, sức khỏe có tốt đến mấy cũng không thể thức khuya như vậy được." Lục Sâm gật đầu: "Vâng, lát nữa con sẽ gọi mẹ." Lục Sâm chỉ đi tắm qua loa rồi ra ngoài, ngồi bên giường bệnh nắm tay Mạc Noãn, nhìn cô không chớp mắt.

Dường như chỉ có nhìn khuôn mặt cô, nghe tiếng thở nhè nhẹ của cô, cảm nhận nhiệt độ cơ thể cô, trái tim đang thắt lại của anh mới có thể trở về vị trí cũ, mới có thể yên ổn, mới có thể dễ chịu hơn một chút.

Không biết tự lúc nào trời đã sáng, giữa chừng anh đương nhiên không đi gọi Tần Tuệ.

Tần Tuệ ngủ một mạch đến khi tự tỉnh, lúc ra ngoài thấy Lục Sâm vẫn ngồi bên giường bệnh, mắt mở trừng trừng, không khỏi trách mắng: "A Sâm, tối qua mẹ chẳng phải đã bảo con gọi mẹ dậy sao?

Chương 394

Sao con không đến?" "Mẹ, con biết mẹ vất vả rồi.

Ngủ ba bốn tiếng sao mà đủ được, chẳng bằng để mẹ ngủ một giấc cho ngon." Tần Tuệ thở dài một hơi, bà cũng cảm thấy sau khi ngủ một giấc ngon lành, cả người đều tỉnh táo hơn hẳn. "Vậy được, bây giờ mẹ chăm sóc Tiểu Noãn, con đi nghỉ đi." Lục Sâm cũng không cố chấp.

Mấy hôm trước vì Mạc Noãn về nhà mẹ đẻ, một mình anh căn bản không thể ngủ được, nên không được nghỉ ngơi tử tế.

Từ tối hôm kia lại vì Mạc Noãn ở trong phòng ICU mà cả người anh lo lắng không yên.

Tính kỹ lại, anh đã có năm ngày không ngủ được một giấc ngon lành, đã đến giới hạn rồi, nếu không nghỉ ngơi nữa, anh chắc chắn cũng sẽ gục ngã.

Anh biết rõ, lúc này anh không thể gục ngã, nếu không anh không thể yên tâm về Mạc Noãn được.

Lục Sâm đi ngủ không bao lâu, bác sĩ liền đến kiểm tra phòng.

Tình hình của Mạc Noãn so với hôm qua vẫn vậy, không có dấu hiệu sắp tỉnh lại, Tần Tuệ nghe mà trong lòng nghẹn lại.

Một lát sau Lục Nam Thiên cũng đến, vừa nhìn thấy chồng, Tần Tuệ không kìm được mà đỏ mắt.

Lục Nam Thiên ôm vai bà: "A Tuệ, yên tâm đi, nhất định sẽ không sao đâu." Ông mấy hôm trước đi họp hội thảo ở một quân khu khác, vừa về đến nhà lớn đã nghe tin Mạc Noãn bị tai nạn xe. "Trong lòng em thật sự không yên tâm được.

Tiểu Noãn như vậy, A Sâm là người bị giày vò nhất." "Phải rồi, anh vừa từ nhà lớn bên kia qua đây.

Hai đứa nhóc quấy lắm, chỉ khi ngủ mới yên tĩnh một chút, vừa tỉnh lại là bắt đầu khóc." Tần Tuệ vừa nghe hai đứa cháu quấy khóc cũng lo lắng sốt ruột: "Vậy phải làm sao đây?

Bây giờ Tiểu Noãn như vậy, một mình Lục Sâm ở đây em không yên tâm được." "Cứ xem sao đã, hai đứa chắc là lúc mới đầu không quen nên mới quấy một chút, đợi thích nghi rồi sẽ ổn thôi." Lục Nam Thiên vỗ vỗ lưng Tần Tuệ an ủi.

Tần Tuệ tuy lo lắng, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể như vậy.

Mạc Noãn đã thoát khỏi nguy hiểm đến tính mạng, cả nhà họ Lục đều rất vui mừng.

Nhưng liên tiếp ba ngày đều không có dấu hiệu tỉnh lại, nhà họ Lục lập tức lại chìm trong một mảng mây u ám.

Lục Sâm ngược lại bình tĩnh hơn mọi người rất nhiều, anh sớm đã chuẩn bị tinh thần đấu tranh lâu dài.

Cô ngủ bao lâu, anh sẽ ở bên cạnh bấy lâu, chờ đợi bấy lâu, nhất định phải đợi cô tỉnh lại.

Cả người Lục Sâm lập tức tiều tụy đi không ít, gần như khiến người ta không thể liên tưởng đến người đàn ông đầy khí phách trước kia nữa.

Chỉ là anh có thể kiên trì, nhưng hai đứa nhóc bên kia lại không chịu nổi trước.

Vốn tưởng chỉ cần qua mấy ngày là ổn, không ngờ mấy ngày rồi hai đứa nhóc vẫn quấy khóc, không ai dỗ được.

Cả nhà họ Lục lập tức bị làm cho gà bay chó sủa.

Nhưng Tần Tuệ khuyên Lục Sâm thế nào, anh dường như đã mọc rễ ở đây, không ai có cách nào khuyên anh về được.

Cuối cùng ông nội Lục thực sự không nhịn nổi nữa, trực tiếp gọi điện thoại đến cho anh, vừa bắt máy đã chửi té tát: "Thằng nhóc trời đánh, bên bệnh viện tạm thời có mẹ mày trông nom, mày rời đi một lát về xem hai đứa nhỏ cũng không sao cả, mày có cần phải chết dí ở đó không?

Hai đứa nhóc ở nhà là con của mày đấy, chúng nó đã khóc quấy mấy ngày rồi, chẳng lẽ mày đến chúng nó cũng không cần nữa à?" Ông cụ nói xong dường như cũng không nỡ, giọng mềm đi: "A Sâm, ông là người từng trải, có thể hiểu được tâm trạng của cháu bây giờ.

Ông biết cháu thương Noãn Noãn, muốn để con bé tỉnh lại là thấy cháu đầu tiên, nhưng cháu cũng không thể không quan tâm đến hai đứa trẻ.

Nếu chúng nó có mệnh hệ gì, Tiểu Noãn tỉnh lại cháu biết ăn nói với con bé thế nào đây?" Ông cụ bật loa ngoài, Lục Sâm có thể nghe rõ tiếng khóc khản đặc của hai đứa nhỏ, nghe mà trong lòng anh cũng vô cùng khó chịu.

Nhưng anh chính là không muốn rời khỏi đây, một giây cũng không muốn. "A Sâm, ông nội con nói đúng đấy.

Noãn Noãn thế này cũng không phải một sớm một chiều là có thể tỉnh lại.

Hai đứa bé là con do nó mười tháng mang thai, cay đắng vất vả sinh ra.

Vì chúng, nó đã phải chịu bao nhiêu khổ cực, con không thể vào lúc này bỏ mặc chúng không quan tâm được, Noãn Noãn sẽ không vui đâu." Lục Sâm chau mày, suy nghĩ vài giây rồi nói với ông cụ: "Ông nội, ông đưa chúng đến bệnh viện đi.

Noãn Noãn một ngày chưa tỉnh, con sẽ không về đâu.

Nếu chúng muốn ở cùng con, thì chỉ có thể giống như con, ở trong bệnh viện thôi." Ông cụ vừa nghe Lục Sâm nói vậy, tính khí nóng nảy liền bùng lên, suýt chút nữa đứng không vững. "Hồ đồ!

Chúng nó còn nhỏ như vậy, ở bệnh viện lâu dài ra thể thống gì nữa." Lục Sâm không nhượng bộ, giọng điệu có chút ảm đạm và bất lực: "Ông nội, con chỉ có thể làm đến bước này thôi.

Con sẽ không rời khỏi bệnh viện đâu." Đây đúng là một tình thế tiến thoái lưỡng nan, nhưng Mạc Noãn vĩnh viễn là lựa chọn hàng đầu của anh. "Lục Sâm, sao con lại cố chấp như vậy?" "Đây là quyết định sau khi con đã suy nghĩ kỹ, ông nội ạ." Lục Sâm trịnh trọng nói.

Tần Tuệ thấy con trai mình đến mười con trâu cũng không kéo lại được, để tránh hai ông cháu họ cãi nhau, vội vàng nhận lấy điện thoại trong tay Lục Sâm, an ủi ông cụ trong điện thoại: "Bố, bố cứ làm theo lời A Sâm nói đi.

Bố bế Niệm Niệm và Tiểu Mặc đến bệnh viện đi ạ.

Dù sao chúng ta cũng ở phòng VIP, bên trong có hai phòng ngủ nhỏ, con và dì Mai ở lại đây chăm sóc chúng nó thừa sức.

Bên ngoài bố cũng cho người canh gác hai mươi tư giờ, an toàn lắm, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu ạ." Trong lòng ông cụ không đồng ý, nhưng nhìn hai đứa nhóc vẫn đang khóc không ngừng, ông thở dài một hơi, cũng chỉ có thể thỏa hiệp. "Được, vậy lát nữa tôi bảo dì Mai thu dọn đồ đạc cho chúng rồi qua đó." Lục Sâm cũng đã mấy ngày không gặp con, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn rõ ràng gầy đi một vòng của chúng, trong lòng tự nhiên xót xa, đồng thời cũng vô cùng áy náy.

Anh nhanh chóng bế Niệm Niệm từ trong lòng dì Mai, nhẹ nhàng vỗ lưng con bé: "Niệm Niệm ngoan, là bố không đúng.

Chương 395

Mấy ngày nay đều không về thăm các con, nhưng mẹ các con luôn ở đây, bố không thể rời xa mẹ được.

Mỗi lần bố không ở bên cạnh mẹ, mẹ đều sẽ bị tổn thương." Cô nhóc trong lòng anh không lâu sau đã yên tĩnh lại, Tiểu Mặc cũng vậy, đến tay anh một lúc là nín khóc.

Lục Sâm lại đích thân pha cho mỗi đứa một bình sữa bột, hai đứa trẻ cũng không chê, mút lấy mút để.

Cứ như vậy, Lục Sâm dẫn theo hai đứa nhỏ cũng vào ở bệnh viện.

Kỳ lạ là, hai đứa nhóc đến phòng bệnh sau không còn quấy khóc như ở nhà lớn, cơ bản không khóc mấy, chỉ khi đói mới hừ hừ vài tiếng nhắc nhở người lớn.

Từ tiểu ác ma bỗng chốc biến thành những em bé ngoan, người lớn cũng đỡ lo hơn.

Dì Mai không kìm được mà đỏ hoe mắt, nói với Tần Tuệ: "Bọn trẻ đúng là không thể rời xa bố mẹ của chúng được.

Dù chúng ta bình thường có chăm chúng nhiều đến đâu cũng không thể so sánh được với bố mẹ chúng." "Đúng vậy, quan hệ huyết thống đúng là trời sinh." Hàng ngày, Lục Sâm hễ có thời gian là lại bế chúng nói chuyện với Mạc Noãn.

Lục Tử Đồng và Mễ Nặc buổi trưa hễ có thời gian cũng sẽ chạy qua, ở lại với Mạc Noãn một lúc mới rời đi.

Mễ Nặc vốn có chút ý kiến với Lục Sâm, nhưng thấy anh chăm sóc Mạc Noãn gọn gàng sạch sẽ, mọi việc của Mạc Noãn đều tự tay làm, không ngại bẩn không ngại mệt, cô cũng không mở miệng trách móc được nữa.

Lúc Tần Tuệ mang cơm đến, Lục Sâm đang cầm bàn tay nhỏ của Tiểu Mặc nhẹ nhàng vuốt ve má Mạc Noãn, mũi Mạc Noãn: "Bảo bối, mau nói với mẹ, nói các con nhớ mẹ rồi, bảo mẹ mau tỉnh lại đi." Tiểu Mặc cũng không biết có hiểu không, bàn tay nhỏ vỗ mạnh một cái vào má Mạc Noãn, bị Lục Sâm nhanh chóng bắt lại.

Chỉ thấy anh nghiêm mặt dạy dỗ: "Thằng nhóc hư này, phải vỗ nhẹ nhẹ thôi, không được làm đau má mẹ, biết không?" Cậu nhóc căn bản không biết gì cả, ngược lại còn mím môi cười trộm.

Tần Tuệ đứng bên cạnh nhìn mà lòng chua xót không thôi, mấy ngày nay nhìn cả nhà bốn người họ như vậy, hốc mắt bà chưa bao giờ khô ráo.

Bà lau nước mắt nơi khóe mắt, cất tiếng gọi: "A Sâm, qua ăn cơm đi con." Lục Sâm gật đầu, đặt hai đứa nhỏ một trái một phải bên cạnh Mạc Noãn.

Hai đứa nhóc đã quen rồi, lúc này sẽ tự mình sờ sờ mẹ, sau đó miệng phát ra tiếng cười "lạc lạc", trong trẻo vui tai.

Chỉ có lúc này, không khí trong phòng bệnh mới tốt hơn một chút.

Lục Tử Đồng và Mễ Nặc mỗi người ngồi một bên trông chừng hai đứa trẻ, sợ chúng sẽ ngã xuống giường. "Tử Đồng, Mễ Nặc, hai đứa ăn cơm chưa?" "Dì, cháu ăn cơm rồi mới qua đây, dì không cần lo cho cháu đâu ạ." Mễ Nặc đáp.

Lục Tử Đồng cũng nói: "Bác gái lớn, cháu cũng ăn ở trường rồi ạ." Từ đó, phòng bệnh của Mạc Noãn trở thành nơi làm việc của Lục Sâm, cũng trở thành phòng trẻ của hai đứa con.

Lúc các quản lý cấp cao của Lục Thị đến báo cáo công việc, Lục Sâm thường ôm trong tay một đứa trẻ đang bú sữa, có lúc còn đang thay tã, bộ dạng đó quả thực khiến họ phải rớt cả mắt kính.

Thấy nhiều rồi, họ cũng từ kinh ngạc há hốc mồm lúc ban đầu đến bây giờ đã quen như thường.

Mạc Noãn xảy ra chuyện lớn như vậy, tự nhiên không thể giấu được Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh.

Hai người mấy lần gọi điện thoại qua đều là Lục Sâm nghe máy, sớm đã sinh nghi.

Ông nội Lục bất đắc dĩ phải đích thân gọi điện thoại qua giải thích tình hình.

Cả gia đình đều vội vã chạy đến.

Bụng của Hứa Chi Lam đã rất rõ ràng, nhưng vẫn không yên tâm, lại cùng mọi người đích thân đến.

Trương Nhuế vốn cũng có rất nhiều lời muốn nói với Lục Sâm, nhưng nhìn cả gia đình họ như vậy, lời nào cũng không nói ra được, chỉ có thể đứng một bên lau nước mắt.

Lục Sâm đi đến bên cạnh bà, nghiêm túc nhìn bà: "Dì, xin lỗi, là con đã không bảo vệ tốt cho Noãn Noãn, để cô ấy xảy ra chuyện như vậy." Trương Nhuế lắc đầu: "A Sâm, đây cũng không phải lỗi của con, dì không trách con đâu.

Chỉ là khoảng thời gian này đành phải vất vả cho con rồi, vừa phải chăm sóc Tiểu Noãn, vừa phải chăm sóc con cái, còn phải lo liệu hai công ty, quả thực không dễ dàng gì.

Một thời gian không gặp, trông con tiều tụy hơn trước không ít." "Đây đều là những việc con nên làm.

Dì, mọi người đến rồi, vậy thì ở lại thành phố A một thời gian đi, đừng vội về.

Tình hình của Chi Lam bây giờ cũng không thích hợp đi lại nhiều.

Hai căn nhà của con và Noãn Noãn ở khu trung tâm bây giờ đều không có ai ở, mọi người trong thời gian này cứ tùy tiện chọn một nơi để ở đi, cũng có thể thường xuyên đến nói chuyện với Noãn Noãn và chăm sóc hai đứa nhỏ." Bạch Hòa Sinh vỗ vai Lục Sâm: "A Sâm, cháu đừng lo cho chúng ta, chúng ta sẽ tự mình sắp xếp được." Lục Sâm gật đầu, nhìn sang Bạch Tịch bên cạnh: "Bên này anh bận không xuể, bên dì và dượng cần em lo lắng nhiều hơn." "Anh yên tâm đi, bây giờ anh cứ yên tâm chăm sóc tốt cho Tiểu Noãn, bên bố mẹ em có em rồi, anh không cần quá lo lắng đâu." Bạch Tịch nói.

Lục Nam Triết luôn đang điều tra vụ tai nạn xe.

Ông cũng đã tra ra được một ít manh mối, nhưng hai người tài xế đều đã chết, căn bản không có ai ra chỉ chứng.

Lục Nam Triết gõ cửa văn phòng Phùng Thành Tường, được cho phép liền đi vào.

Phùng Thành Tường đang xử lý công việc, thư ký của ông ta cũng đang ở bên cạnh sắp xếp tài liệu.

Phùng Thành Tường thấy người vào là ông, cười cười: "Nam Triết, cậu rất hiếm khi đến văn phòng tôi ngồi chơi đấy." Lục Nam Triết ngồi xuống ghế đối diện Phùng Thành Tường: "Tự nhiên là có việc mới đến." Phùng Thành Tường thấy có thư ký ở đó, bèn nói úp mở: "Tôi biết ngay là sớm muộn gì cậu cũng sẽ đến, muộn hơn tôi dự đoán vài ngày." Thư ký đặt tài liệu trong tay xuống, rót cho Lục Nam Triết một tách trà: "Lục thị trưởng, mời dùng trà." "Cảm ơn." Thư ký rót trà xong liền đi ra ngoài, còn đóng cửa lại giúp họ. "Nếu ông đã biết tại sao tôi đến tìm ông, thì cũng nên biết trong tay tôi đang nắm giữ không ít bằng chứng." Không có người khác ở đây, Lục Nam Triết cũng không định úp mở, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề. "Nam

Triết, hai chúng ta cùng hợp tác cũng đã mấy năm rồi.

Mọi người sau lưng đều nói cậu là một con cáo già, tôi đã biết, sao có thể tùy tiện ra tay, sao có thể không làm gì được chứ." Những người có thân phận như họ, ngày thường dù có cao thượng đến đâu cũng không thể đảm bảo không phạm phải một chút sai lầm nào.

Sắc mặt Lục Nam Triết không chút gợn sóng: "Nói thì nói vậy, nhưng lần này ông đúng là đã quá lỗ mãng rồi, tự mình rối loạn trận cước, làm một số việc vô ích.

Ông tự mình nghe một chút sẽ biết tối hôm đó đã xảy ra chuyện gì." Nói rồi Lục Nam Triết đưa một cái USB cho Phùng Thành Tường.

Phùng Thành Tường nhíu mày, ngập ngừng một lát mới nhận lấy, sau đó cắm USB vào máy tính.

Bên trong không có gì cả, chỉ có một đoạn ghi âm.

Phùng Thành Tường liếc nhìn Lục Nam Triết một cái, rồi nhấp chuột.

Chương 396

Không bao lâu sau, giọng của Quý Anh Ngữ truyền ra từ trong đó.

Tuy có chút không rõ ràng, đứt quãng, nhưng vẫn có thể nghe ra được chuyện gì đã xảy ra.

Sắc mặt Phùng Thành Tường biến đổi, một số cảm xúc dâng lên trong lồng ngực, chỉ có thể ép mình nén xuống, thu lại tất cả cảm xúc. "Bây giờ ông đã hiểu chưa?" Phùng Thành Tường cười cười, không lên tiếng.

Lục Nam Triết nhướng mày, đối mặt với Phùng Thành Tường.

Hai người đàn ông cứ thế nhìn thẳng vào nhau, không ai nhường ai.

Ngừng vài giây, Lục Nam Triết lên tiếng trước: "Nhưng qua chuyện lần này, ông đúng là đã cho tôi một chút gợi ý.

Quý Anh Ngữ trong lòng ông quả nhiên không tầm thường, khiến ông vào lúc này sẵn sàng vì cô ta mà mạo hiểm lớn như vậy.

Cho phép tôi mạo muội đoán một chút, Quý Anh Ngữ này hẳn là đứa con gái thất lạc bên ngoài của ông nhỉ." "Tôi không biết cậu đang nói gì." Phùng Thành Tường cười nhẹ.

Lục Nam Triết cũng không nói gì thêm, trực tiếp rời khỏi văn phòng của Phùng Thành Tường.

Hôm nay ông vốn cũng không định moi được gì từ miệng Phùng Thành Tường, chỉ là không muốn bọn họ lúc nào cũng nhắm vào Mạc Noãn, vì Mạc Noãn đối với họ không có bất kỳ mối đe dọa nào.

Nhưng ông đã khẳng định được, cái tính thích giả vờ ngốc nghếch lại độc ác của Quý Anh Ngữ đúng là được người đàn ông này truyền cho.

Phùng Thành Tường lại nghe kỹ đoạn ghi âm một lần nữa, ánh mắt dần dần sâu hơn, bàn tay đặt bên hông cũng từ từ siết chặt.

Lục Nam Triết nhân lúc buổi trưa đến bệnh viện một chuyến.

Lục Sâm đang ân cần lau mặt, lau tay cho Mạc Noãn. "A Sâm, Tiểu Noãn hai hôm nay có khá hơn không?" Lục Sâm khẽ lắc đầu, vén những lọn tóc lòa xòa trên mặt Mạc Noãn ra sau tai, đặt chiếc khăn trong tay xuống: "Tạm thời vẫn chưa có, nhưng sắc mặt đã dần dần tốt hơn.

Bác sĩ nói tình hình đã tốt hơn rất nhiều rồi, sẽ có một ngày tỉnh lại thôi." Lục Nam Triết cũng cảm thấy sắc mặt của Mạc Noãn mấy ngày nay đã tốt hơn không ít, ngoài việc vẫn hôn mê, sắc mặt đã gần giống như lúc tỉnh táo rồi. "Phải rồi, chú, chuyện cháu nhờ chú thế nào rồi ạ?" Lục Sâm hỏi. "Hôm nay chú qua đây chính là muốn nói với cháu về chuyện này.

Đoạn ghi âm cháu đưa cho chú, chú đã hỏi ý kiến chuyên gia trong lĩnh vực này rồi.

Quý Anh Ngữ lúc đó chưa thành niên, đối với Quý Anh Ly cũng không có nghĩa vụ cứu giúp.

Hành vi thấy chết không cứu của cô ta không vi phạm pháp luật trong nước, không cấu thành tội cố ý giết người, chỉ bị lên án về mặt đạo đức thôi.

Hơn nữa, lúc đó cô ta say rượu mới nói ra những lời như vậy, cô ta cũng có thể cãi là nói lúc say, không phải thật.

Tóm lại, con đường pháp luật tạm thời không thể trừng phạt được cô ta, không khả thi.

Muốn xử lý cô ta còn phải nghĩ cách khác." Nghe vậy, sắc mặt

Lục Sâm trầm xuống.

Kết quả này anh cũng không mấy ngạc nhiên, gần giống như dự đoán. "Vậy vụ tai nạn xe có liên quan đến cô ta không?" "Vụ tai nạn thì không liên quan đến cô ta.

Có lẽ là Phùng Thành Tường hiểu lầm Mạc Noãn nắm giữ bằng chứng gì đó chí mạng đối với Quý Anh Ngữ, nên mới cho người ra tay.

Tiểu Noãn lần này coi như là tai bay vạ gió rồi." Nắm đấm của Lục Sâm siết chặt: "Có bằng chứng cho thấy là ông ta làm không?" "Có một chút, nhưng vẫn chưa đủ.

Hai người tài xế kia, một người mới ra tù không bao lâu, không cha không mẹ cũng không bạn bè.

Người còn lại mẹ bị bệnh nặng, cần tiền gấp để cứu chữa.

Mấy ngày trước khi xảy ra chuyện, trong tài khoản của họ đều nhận được một khoản tiền lớn.

Chú cho người điều tra theo hướng này, nhưng người mở tài khoản là một người không tồn tại, manh mối đến đây là đứt." "Xem ra muốn moi ra bọn họ còn cần một thời gian nữa." Lục Nam Triết gật đầu: "Bọn họ lăn lộn trong quan trường nhiều năm như vậy, nếu có thể dễ dàng bị người khác lật đổ như thế, thì đã không phải là họ rồi.

Nhưng cháu yên tâm đi, sáng nay chú đã nói thẳng với ông ta rồi.

Khoảng thời gian này bọn họ chắc sẽ thu mình lại.

Suy đoán của cháu chắc không sai, Quý Anh Ngữ hẳn là con gái riêng của ông ta." "Vậy A Ly thì sao, cô ấy cũng là con gái của Phùng Thành Tường à?" Tim Lục Sâm đột nhiên thắt lại. "Dù có phải hay không, A Sâm, năm đó Lục Thị xảy ra chuyện chắc chắn không đơn giản, chắc chắn còn có một số sự thật mà chúng ta không biết.

Cháu vẫn nên tiếp tục điều tra triệt để." Lục Nam Triết vỗ vai Lục Sâm.

Có những chuyện tuy tàn nhẫn, nhưng vẫn phải nhắc nhở Lục Sâm, trên người Quý Anh Ly chắc chắn còn ẩn giấu một số chuyện không ai biết.

Điều này Lục Sâm luôn đều biết rõ trong lòng, chỉ là thời gian đã qua quá lâu, người trong Lục Thị sớm đã thay hết lớp này đến lớp khác, muốn điều tra triệt để không đơn giản như tưởng tượng. "Năm đó tôi đúng là đã quá sơ suất." Lục Sâm chống trán, chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Có những chuyện phải đi đối mặt thực sự quá tàn nhẫn. "Chú có thể hiểu được tâm trạng của cháu.

Năm đó chuyện này và chuyện của A Minh cùng xảy ra, thực sự khiến chúng ta trở tay không kịp.

Chúng ta đều đã sơ suất, lại bị một Quý Anh Ngữ lừa gạt nhiều năm như vậy." Tần Tuệ vừa mới dỗ hai đứa nhỏ lên giường ngủ xong, vừa ra ngoài đã nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người, không khỏi hỏi: "Quý Anh Ngữ còn lừa chúng ta chuyện gì nữa?" Lục Nam Triết cũng không giấu giếm, kể lại những chuyện này cho Tần Tuệ.

Tần Tuệ nghe xong cười lạnh không nói, một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Đợi Tiểu Noãn khỏe lại, chính là lúc nhà họ Lục chúng ta phản công.

Chương 397

Dám bắt nạt đến đầu nhà họ Lục chúng ta, bọn họ đúng là người đầu tiên." Mạc Noãn cứ thế nằm hơn một tháng, hai nhóc con cũng ở lại bệnh viện cùng cô hơn một tháng.

Mỗi khi mọi người nhớ chúng chỉ có thể đến bệnh viện thăm.

Hai nhóc con lại rất vô tư lự, dù sao chỉ cần được ở cùng ba mẹ là được.

Trong thời gian đó, Tần Tuệ từng thử đưa chúng về nhà, nhưng hậu quả là những đứa trẻ ngoan ngoãn lại biến thành tiểu ác ma, thế nên chẳng ai dám nhắc lại chuyện này nữa.

Bên phía nhà họ Mạc có Giản Nghị và Hàn Thụ Nhân lo liệu, không xảy ra chuyện gì to tát, nhưng nhà họ Lục thì khác.

Lục Sâm và Tần Tuệ đều ở bệnh viện suốt một thời gian dài, công ty không có ai đứng ra quán xuyến, thời gian ngắn thì không sao, nhưng kéo dài thì khó mà trụ nổi. "Mẹ, mẹ vẫn nên về công ty đi, ở đây có dì Mai và con là đủ rồi.

Tình hình này có lẽ sẽ còn kéo dài, công ty cần một người chủ trì." Tần Tuệ cũng biết tình hình hiện tại, nên dù không muốn cũng đành gật đầu đồng ý: "Chỉ có con và dì Mai thì không được.

Con vừa phải xử lý công việc vừa phải chăm sóc Tiểu Noãn, sẽ không xoay xở kịp đâu.

Lát nữa mẹ sẽ gọi điện thoại thuê thêm một bảo mẫu nữa." "Được ạ, cứ theo ý mẹ." Tần Tuệ hành động rất nhanh, buổi sáng vừa quyết định xong, buổi trưa bảo mẫu đã tới nơi.

Chị ấy khoảng ba mươi lăm tuổi, họ Tiền, làm việc rất nhanh nhẹn.

Hai đứa trẻ vừa tròn sáu tháng, thấy gì cũng vơ lấy, có người lớn đỡ thì có thể ngồi dậy được.

Dì Mai và chị Tiền hễ có thời gian là lại cho chúng ngồi dậy tự chơi.

Để tiện cho chúng vui đùa, Lục Sâm đã cho người trải một lớp thảm dày ở một góc phòng bệnh, cũng mang một vài món đồ chơi nhỏ ở nhà đến vứt lên trên.

Hai anh em thường chơi đùa vô cùng vui vẻ. "Các cục cưng ơi, mẹ nuôi lại đến đây." Mễ Nặc đã hình thành thói quen, cứ đến giờ nghỉ trưa là lại chạy vào phòng bệnh.

Hai nhóc con nhận ra cô, nghe thấy giọng cô liền mím môi cười.

Mễ Nặc ngồi xuống sàn, ôm bé Niệm vào lòng, hôn chùn chụt hai cái: "Cục cưng, hôm nay các con có ngoan không?" Bé Niệm Niệm cứ rụt cổ chui vào lòng cô, cất lên tiếng cười trong trẻo.

Mễ Nặc dùng chóp mũi chạm vào má bé: "Con bé này, lúc mới sinh ra kén người lắm, ngay cả mẹ nuôi bế con cũng không chịu.

Bây giờ tính công chúa cũng sửa đổi không ít, đáng khen ngợi." Diệp Tử Hạo cũng đến cùng Mễ Nặc, ngồi một bên chơi với Tiểu Mặc.

Mễ Nặc bế cô bé lên, ngồi xuống giường bệnh của Mạc Noãn.

Cô bé vừa ngồi xuống đã muốn giật tóc của Mạc Noãn.

Mễ Nặc vội vàng gạt tay bé ra, nắm lấy bàn tay nghịch ngợm của bé: "Niệm Niệm, con đừng nghịch, đừng động vào mẹ con, ba con sẽ xử lý con đấy." Cô bé bĩu môi, ngẩng đầu lên, đảo đôi mắt to tròn nhìn Mễ Nặc vẻ đáng thương.

Mễ Nặc dở khóc dở cười, bèn chọc vào chóp mũi xinh xắn của bé: "Con có giả vờ đáng thương với mẹ cũng vô dụng thôi.

Đó là giới hạn cuối cùng của ba con, không ai được chạm vào, con là công chúa nhỏ của ba cũng không được." Mễ Nặc vừa nói vừa nhìn sang dì Mai bên cạnh, có chút tò mò vì không thấy Lục Sâm đâu: "Dì Mai, Lục Sâm đi đâu rồi ạ?" "Anh ấy vừa đi tìm bác sĩ, hình như là để nói chuyện bệnh tình của Tiểu Noãn." "Dạo này Tiểu Noãn vẫn vậy ạ?

Bác sĩ nói sao?" Dì Mai gật đầu, cũng vô cùng lo lắng: "Vẫn không có gì khởi sắc.

Bác sĩ nói mọi thứ đều bình thường, nhưng mãi mà không tỉnh lại." Nhưng đúng lúc Mễ Nặc đang nói chuyện với dì Mai, cô nhóc lại bắt đầu giật tóc Mạc Noãn, nắm chặt mấy sợi tóc, dường như cảm thấy rất vui, liên tục giật mạnh mấy cái.

Không ai nhìn thấy ngón tay của Mạc Noãn, người vẫn đang yên lặng nằm trên giường, khẽ cử động một chút, ngay cả mí mắt cũng giật giật.

Cô bé giật mấy cái rồi buông ra, lại bò tới sờ mặt Mạc Noãn.

Trẻ con tầm tuổi này đang tò mò với mọi thứ, lúc nào cũng không chịu ngồi yên, thấy gì cũng muốn vơ, muốn chạm, nghịch ngợm vô cùng.

Lúc Mễ Nặc hoàn hồn lại thì bị bé dọa giật nảy mình, cô vội ôm bé lại, ghì chặt trong lòng: "Con bé này, may là con còn chưa biết bò, không thì giờ này đã được voi đòi tiên rồi.

Thôi được rồi, mẹ nuôi bế con đi tìm anh trai, không thì lát nữa con lại quậy tung trời mất." "Tiểu Nặc, đưa Niệm Niệm cho dì, để dì bế cháu qua." Dì Mai chìa tay về phía Mễ Nặc. "Thôi được, dì bế con bé ranh mãnh này qua đi, cháu ngồi nói chuyện với Tiểu Noãn một lát." Sau khi dì Mai bế Lục Niệm đi, Mễ Nặc nắm lấy tay Mạc Noãn, nhẹ nhàng nắn bóp các ngón tay giúp cô hoạt động khớp: "Mạc tiểu Noãn, mày cũng vừa phải thôi chứ, đừng quá đáng nữa.

Ngủ hơn một tháng rồi, mày không sợ đau mỏi lưng à?

Dậy mà xem con gái với con trai mày kìa, đứa nào cũng nghịch như quỷ, toàn thích vỗ mặt với giật tóc mày thôi.

Mày mà không tỉnh lại dạy dỗ chúng nó, sau này chúng nó trèo lên trời luôn đấy." Mễ Nặc vừa định buông tay để đổi sang tay kia thì cảm nhận rõ ràng ngón tay Mạc Noãn co lại một cái.

Cả người cô sững sờ, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào mặt Mạc Noãn, chỉ thấy cô khẽ nhíu mày, hàng mi dài cũng bắt đầu run rẩy.

Trông không rõ ràng lắm, nhưng đúng là đang cử động, không còn vô tri vô giác như trước nữa.

Một niềm vui chưa từng có ập đến, Mễ Nặc mất kiểm soát mà hét lên một tiếng, hốc mắt lập tức ngập tràn nước mắt, tầm nhìn nhòe đi. "Mạc tiểu Noãn, mày sắp tỉnh rồi phải không?

Tao hình như thấy mày cử động…" Lục Sâm vừa từ phòng làm việc của bác sĩ bước ra, nghe thấy tiếng hét của Mễ Nặc liền vội vàng đẩy cửa phòng, lao về phía giường bệnh.

Vì chạy quá vội mà bước chân lảo đảo, suýt nữa thì ngã.

Dì Mai và Diệp Tử Hạo đang chơi với hai nhóc con cũng nhanh chóng vây lại.

Mọi người đều nín thở nhìn Mạc Noãn trên giường, chỉ thấy hàng mi cô vẫn khẽ run, mày nhíu chặt, dường như đang phải chịu đựng nỗi đau tột cùng, nhưng lại không thấy mở mắt tỉnh lại.

Lục Sâm vội vàng nhấn chuông gọi ở đầu giường, kích động nói vào trong: "Bác sĩ mau đến đây, vợ tôi có phản ứng rồi." Lục Sâm vừa dứt lời vài giây, ngoài cửa đã vang lên tiếng bước chân dồn dập, mấy bác sĩ và y tá bước vào.

Bác sĩ Văn lên tiếng: "Mọi người tránh ra trước, để chúng tôi kiểm tra." Nghe vậy, mọi người đều lùi sang một bên.

Chương 398

Mễ Nặc nắm chặt cánh tay Diệp Tử Hạo, ánh mắt Lục Sâm cũng di chuyển nhanh theo động tác của các bác sĩ.

Mỗi bác sĩ một nhiệm vụ, kiểm tra kỹ lưỡng từ trên xuống dưới cho Mạc Noãn một lượt.

Cuối cùng, bác sĩ Văn nở một nụ cười, nói với Lục Sâm: "Anh Lục, xem phản ứng của cô Lục hiện giờ thì có lẽ cô ấy đang dần hồi phục tri giác rồi, khoảng hai ba tiếng nữa là có thể tỉnh lại.

Anh cũng đừng quá lo lắng, đừng cố gắng gọi cô ấy dậy, cứ để cô ấy tỉnh lại tự nhiên.

Lát nữa kéo rèm cửa trong phòng lại, cô ấy đã lâu không mở mắt, phải cẩn thận bảo vệ mắt.

Còn về việc có di chứng gì không thì đợi cô ấy tỉnh lại chúng tôi sẽ kiểm tra sau." Lục Sâm chỉ cảm thấy tay mình cũng run lên, nói năng không còn lưu loát: "Cảm ơn… bác sĩ." Vì không biết Mạc Noãn sẽ tỉnh lại lúc nào, Lục Sâm đã kéo rèm từ sớm, chỉ để lại một chút ánh sáng, rồi ngồi bên giường, nắm tay Mạc Noãn, mắt không chớp nhìn cô.

Mễ Nặc cũng giống Lục Sâm, nhìn Mạc Noãn chằm chằm, vẻ mặt vô cùng tập trung.

Một tiếng, hai tiếng, thời gian chầm chậm trôi qua.

Khoảng hơn sáu giờ chiều, hàng mi của người trên giường bệnh lại bắt đầu run rẩy, ngón tay cũng cử động.

Mạc Noãn chỉ cảm thấy đầu mình đau như búa bổ, từng khung cảnh hiện lên trong đầu.

Cô nhớ thời niên thiếu mình đã từng yêu sâu đậm một người, vì anh mà cười, vì anh mà khóc, chỉ là người đó đã có người phụ nữ anh yêu sâu đậm, cuối cùng cô chỉ có thể buồn bã quay đi.

Cô nhớ mình đã cưới một người đàn ông, người đàn ông đó bề ngoài đạo mạo nghiêm túc, nhưng thực chất trong xương tủy lại có chút lưu manh, luôn thích trêu chọc cô, nhưng anh lại đối xử với cô rất tốt, tốt đến mức cô thường xuyên rơi lệ.

Điều quan trọng hơn là, anh chính là người mà cô vẫn luôn theo đuổi, thế mà trớ trêu thay họ lại gặp lại nhau, anh còn vừa gặp đã rủ cô đi đăng ký kết hôn.

Cô biết mà, chắc chắn anh sẽ thích cô, chỉ là họ đã gặp nhau không đúng thời điểm mà thôi.

Lục Sâm cứ ngỡ Mạc Noãn sẽ mở mắt trước, nhưng lại phát hiện nước mắt không ngừng chảy xuống từ khóe mắt cô.

Anh hoảng hốt vội vàng lau đi. "Noãn Noãn, em đừng dọa anh, em mở mắt ra nhìn anh đi, nói cho anh biết em không khỏe ở đâu." Đúng, chính là giọng nói này, cô vô cùng thích, trầm ấm khàn khàn, chỉ nghe thôi cũng khiến tim đập nhanh.

Ban đầu, thứ cô thích nhất chính là giọng nói của anh, luôn cảm thấy người có giọng nói như vậy chắc chắn là một người rất đáng tin cậy.

Bây giờ anh là chồng của cô, họ còn có một cặp sinh đôi đáng yêu, Niệm Niệm và Tiểu Mặc.

Niệm Mặc.

Cuộc đời cô thật là tốt đẹp.

Nghĩ đến đây, Mạc Noãn cong môi, từ từ mở mắt ra.

Chỉ là ánh sáng hơi tối, cô không nhìn rõ người trước mặt, chỉ lờ mờ thấy được một bóng hình.

Nhưng cô biết, đó chắc chắn là anh. "Lục Sâm." Mạc Noãn cất giọng yếu ớt.

Lục Sâm nghẹn ngào, chỉ cảm thấy được nghe lại cái tên này từ miệng cô là một điều may mắn biết bao: "Là anh đây, Noãn Noãn, là anh." "Lục Sâm, em nhớ anh." Mạc Noãn đã lâu không nói chuyện nên giọng hơi khàn, nghe mà đau lòng.

Nói rồi, cô trực tiếp dang hai tay ra.

Lục Sâm lập tức nắm lấy tay cô, đỡ eo cô, vững vàng ôm cô vào lòng.

Mễ Nặc vừa định tiến lên thì bị Diệp Tử Hạo kéo thẳng ra ngoài.

Ra đến hành lang, Mễ Nặc hung hăng trừng mắt với Diệp Tử Hạo.

Diệp Tử Hạo có chút vô tội nhún vai: "Nặc Nặc, em cứ nói anh không hiểu phong tình, lần này là em sai rồi đấy.

Vợ chồng người ta vừa qua kiếp nạn đoàn tụ, chúng ta ở trong đó thật không thích hợp chút nào." Quan trọng là lúc này mà anh còn làm kỳ đà cản mũi, Lục Sâm chắc chắn sẽ ghi thù, sau này không biết sẽ ngấm ngầm hại anh thế nào. "Cần anh nói à?

Nhắc lại lần nữa, đừng gọi tôi là Nặc Nặc, nghe nổi cả da gà." Ba mẹ cô còn chưa từng gọi cô như vậy, mỗi lần nghe là cô lại nổi hết da gà. "Lục Sâm chẳng phải cũng gọi Mạc Noãn như thế sao?

Bây giờ em chỉ là chưa quen thôi, nghe quen rồi sẽ thấy ổn." Khóe miệng Diệp Tử Hạo nở một nụ cười quyến rũ.

Mễ Nặc coi như đã hiểu, bản chất của người đàn ông này là một tên vô lại, anh ta sẽ không bao giờ nghe lời cô.

Một lát sau, dì Mai và chị Tiền mỗi người bế một đứa bé ra ngoài, mọi người đều ý tứ để lại không gian cho hai vợ chồng.

Mễ Nặc nhẹ nhàng chọc vào mũi Niệm Niệm: "Mẹ các con tỉnh rồi, các con lại thành trẻ có mẹ rồi nhé.

Sau này con bé nghịch ngợm này lại có thể tùy hứng rồi." Trong phòng bệnh, Mạc Noãn rời khỏi vòng tay Lục Sâm, chuyển sang gục lên đùi anh, hai tay ôm chặt eo anh.

Lục Sâm không biết cô còn có thói quen này, ý cười nơi khóe miệng rất sâu: "Noãn Noãn, em còn thấy không khỏe ở đâu không?" "Tim em đau, đau lắm." Mạc Noãn có chút nũng nịu nói. "Vậy em đợi nhé, anh đi gọi bác sĩ." Lục Sâm thắt lòng, vội vàng muốn đứng dậy đi tìm bác sĩ. "Đừng gọi họ, em chỉ muốn yên tĩnh ở bên anh một lát thôi." "Nhưng em không khỏe!" "Em không sao, cơ thể em em biết rõ.

Em chỉ là nhớ anh đến đau lòng thôi, không phải do tai nạn xe." Mạc Noãn kiên quyết lắc đầu. "Anh cũng nhớ em, rất nhớ, rất nhớ." Nghe vậy, khóe miệng Mạc Noãn cong lên một đường cong rất sâu, rồi lại cảm thán: "Sao em lại có thể quên anh được chứ, sao em nỡ chứ." Người đàn ông này, cô đã từng theo đuổi lâu như vậy.

Lục Sâm khựng lại, căng thẳng nhìn Mạc Noãn: "Noãn Noãn, em hồi phục trí nhớ rồi à?" Mạc Noãn gật đầu, khẳng định: "Tất cả mọi chuyện em đều nhớ lại rồi." "Tốt quá rồi." Nhắc đến chuyện này, Mạc Noãn lại tức giận, giơ tay đánh mạnh mấy cái vào đùi Lục Sâm, lần này ra tay không hề nương nhẹ, cao giọng nói: "Tốt cái gì mà tốt, ngày xưa là một mình em đuổi theo anh, anh có bao giờ thèm nhìn em đâu." Người ta nói, con gái theo đuổi con trai cách một lớp lụa mỏng, nhưng người đàn ông này thật sự rất khó theo đuổi, lúc nào cũng ra vẻ mắt không liếc ngang liếc dọc.

Chương 399

Lục Sâm lại cười trầm thấp, tiện tay nghịch vài sợi tóc của Mạc Noãn.

Rõ ràng là đang cười, nhưng trong giọng nói lại có nỗi bi thương rõ rệt: "Noãn Noãn, anh đã nghĩ em sẽ ngủ rất lâu, anh đã nghĩ phải rất lâu nữa mới được thấy em nũng nịu trong lòng anh một cách không kiêng dè, anh đã nghĩ em sẽ không cần anh nữa." Mạc Noãn nghe mà đau lòng khôn xiết: "Ngốc ạ, anh nói toàn lời ngốc nghếch gì thế, em sao nỡ để anh một mình chứ." Đây là người đàn ông cô khó khăn lắm mới có được, đã là trời cao ưu ái, sao cô có thể dễ dàng buông tay, chắp tay dâng anh cho người phụ nữ khác.

Cho nên dù có khó khăn đến đâu, cô nhất định sẽ tỉnh lại, đây là câu nói cô tự nhủ với mình nhiều nhất trong khoảng thời gian này. "Noãn Noãn, anh thật sự đã rất sợ hãi.

Khi em người đầy máu, bất tỉnh nằm trong lòng anh, anh hoàn toàn không biết phải làm thế nào mới có thể cứu được em." Mạc Noãn đưa tay lên sờ mặt Lục Sâm, phát hiện cằm anh hơi lởm chởm, không cần nghĩ cũng biết dạo này lại không chăm sóc bản thân tử tế, không nhịn được mà véo má anh, mắng: "Anh đúng là đồ luộm thuộm, phải để em nói bao nhiêu lần nữa." "Em có nhìn thấy đâu, anh đâu cần phải chải chuốt gọn gàng làm gì." Trong giọng nói của người đàn ông bất giác mang theo vài phần tủi thân.

Mạc Noãn cong môi cười, vì câu nói này của anh mà tâm trạng tốt đến lạ: "Lục Sâm, anh kéo hết rèm cửa ra đi, em muốn ngắm anh thật kỹ." Lục Sâm nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này mặt trời vừa lặn, vẫn còn chút ánh hoàng hôn: "Bác sĩ nói em nằm quá lâu, mắt sẽ có chút không quen." "Chắc không sao đâu, em đã tỉnh lại một lúc rồi." "Được, anh đi kéo rèm, nếu mắt không thoải mái thì em phải nói cho anh biết." Lục Sâm nói xong, đứng dậy đi kéo rèm.

Anh không kéo hết ra ngay một lúc mà kéo ra từ từ từng chút một.

Khi ánh sáng từ bên ngoài từ từ chiếu vào, Mạc Noãn bất giác đưa tay lên che, đợi đến khi thích ứng rồi mới từ từ buông tay xuống. "Noãn Noãn, ổn không em?" "Không sao, Lục Sâm, anh cứ kéo hết ra đi, em không thấy khó chịu gì cả." Lục Sâm kéo hết rèm cửa ra, rồi quay người đi về phía Mạc Noãn.

Mạc Noãn chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt Lục Sâm, phát hiện anh dường như lại gầy đi không ít, cả ngũ quan đều trở nên góc cạnh hơn, chỉ có sức quyến rũ bẩm sinh là không hề suy giảm, vẫn là dung mạo khiến cô rung động. "Lục Sâm, sao anh lại để mình ra nông nỗi này?" Lục Sâm cười không để tâm, bước tới ôm cô vào lòng, dùng cằm nhẹ nhàng cọ vào má cô: "Dù sao cũng đã cưới được vợ rồi, không sợ." Mạc Noãn quay đầu, nhẹ nhàng vuốt ve gò má gầy gò của anh, nước mắt không kìm được mà rơi xuống: "Gần đây anh không nghỉ ngơi tử tế phải không?" Lục Sâm kéo tay Mạc Noãn xuống, đặt lên môi hôn, rồi hôn đi những giọt nước mắt trên má cô: "Noãn Noãn, em đừng khóc, không tốt cho mắt đâu.

Anh có nghỉ ngơi đầy đủ mà, nếu không thì lấy đâu ra sức lực để chăm sóc em." Mạc Noãn sụt sịt mũi, đè nén nỗi chua xót trong lòng: "Em hôn mê bao lâu rồi?" "Tròn bốn mươi lăm ngày." "Lâu vậy sao." Cô chỉ cảm thấy mình vừa trải qua một giấc mơ dài, không ngờ đã hơn một tháng, thảo nào lại hành hạ Lục Sâm thành ra thế này. "Vậy khoảng thời gian này anh đều ở bệnh viện à?" Lục Sâm gật đầu: "Mẹ đã đến công ty lo liệu rồi.

Tống Trí cũng sẽ mang một số tài liệu đến đây cho anh xử lý.

Anh vừa làm việc vừa ở bên em." Mạc Noãn nhìn quanh một lượt, không thấy hai nhóc con đâu, không khỏi hỏi: "Niệm Niệm và Tiểu Mặc đâu rồi?" Lục Sâm sững người: "Sao em biết chúng ở đây?" "Em cảm nhận được có người giật tóc em, ngoài chúng nó ra thì còn ai vào đây nữa?

Hơn nữa anh nhìn xem, bên kia toàn là đồ chơi của chúng nó, rất nhiều món là em và anh cùng đi chọn." Mạc Noãn có chút buồn cười, tính kỹ lại thì chúng cũng sắp được nửa tuổi rồi, trẻ con lúc này chắc là nghịch nhất.

Lục Sâm hơi sa sầm mặt: "Chắc là Niệm Niệm.

Con bé đó không biết học đâu ra cái thói xấu, cứ thích giật tóc em.

Anh đã nói bao nhiêu lần cũng không được, đúng là vô pháp vô thiên." "Trẻ con còn nhỏ như vậy, đương nhiên là không hiểu gì cả.

Anh đi bế chúng vào đây đi, em nhớ chúng rồi." Lục Sâm không hài lòng nhíu mày: "Chúng ta nói chuyện thêm một lát nữa rồi anh đi bế chúng." "Em muốn gặp chúng trước, em đã lâu lắm rồi chưa được bế chúng." Mạc Noãn đẩy Lục Sâm một cái, giọng mềm đi. "Em cũng lâu rồi chưa ôm anh." Giọng Lục Sâm rầu rĩ, ý ghen tuông trong đó không cần nói cũng biết.

Mạc Noãn bật cười: "Chúng ta còn nhiều thời gian mà, anh việc gì phải so đo với trẻ con.

Anh cứ để chúng ở ngoài mãi cũng không được.

Khoảng thời gian này chúng cũng vất vả rồi, lại phải ở bệnh viện cùng em suốt." "Thôi được rồi, anh cho chúng vào trước, tối nay chúng ta lại nói chuyện sau." Không lâu sau, dì Mai và chị Tiền bế hai nhóc con vào.

Mạc Noãn nhìn hai đứa trẻ lớn hơn trông thấy, hốc mắt lập tức đỏ

lên.

Dì Mai cũng không nhịn được mà rơi nước mắt, đưa Niệm Niệm vào lòng Mạc Noãn.

Cô bé đảo đôi mắt to tròn đen láy, tò mò nhìn chằm chằm vào Mạc Noãn.

Mạc Noãn hôn chùn chụt lên mặt bé mấy cái, nước mắt chảy xuống cổ bé.

Cô bé có lẽ cảm thấy hơi lạnh, vừa cười "khà khà", vừa rụt cổ chui vào lòng Mạc Noãn, bàn tay nhỏ nắm chặt vạt áo trước ngực cô, sức lực rất lớn. "Cục cưng của mẹ, đã lớn thế này rồi à." Dì Mai đứng bên cạnh đỏ hoe mắt.

Khoảng thời gian này, nhìn gia đình bốn người họ như vậy, bà thật sự rất đau lòng.

Bế Tiểu Niệm xong, Mạc Noãn định bế Tiểu Mặc, nhưng vừa đặt cô bé xuống, cô bé liền "oa" một tiếng khóc ré lên.

Bé vừa khóc, Tiểu Mặc cũng khóc theo, Mạc Noãn nhất thời luống cuống tay chân.

Lục Sâm nhận lấy Tiểu Mặc từ tay chị Tiền, rồi bế đến trước mặt Mạc Noãn.

Hai nhóc con chụm đầu vào nhau, nhìn nhau một cái, lập tức toe toét cười. "Hai đứa này bây giờ càng ngày càng ăn ý.

Một đứa khóc là đứa kia chắc chắn sẽ khóc theo, cứ như đã bàn bạc trước vậy." Dì Mai không nhịn được xen vào.

Mạc Noãn ngẩng đầu nhìn dì Mai, trên mặt mang theo sự biết ơn chân thành: "Dì Mai, khoảng thời gian này vất vả cho dì rồi, đã chăm sóc hai đứa nhỏ tốt như vậy." "Tiểu Noãn, đây đều là việc dì nên làm, con đừng khách sáo.

À phải rồi, đây là Tiểu Tiền, bảo mẫu mới đến, lớn hơn con vài tuổi, con cứ gọi chị ấy là chị Tiền là được." Mạc Noãn cũng để ý thấy người lạ mới đến này, cười nhìn chị ấy: "Chào chị Tiền, khoảng thời gian này cũng vất vả cho chị rồi." Chị Tiền cũng biết thân phận của họ, thấy Mạc Noãn nói chuyện hòa ái dễ gần như vậy, nhất thời có chút được sủng mà lo, hơi hoảng hốt: "Cô chủ, cô không cần khách sáo như vậy đâu ạ, đây đều là việc tôi nên làm." "Chị Tiền, chị cứ gọi em là Tiểu Noãn giống dì Mai là được.

Ở nhà chúng ta không có nhiều quy tắc như vậy đâu." Dì Mai vỗ vai chị Tiền: "Phản ứng của cô y hệt tôi lúc mới bắt đầu.

Đợi cô làm lâu rồi sẽ biết, gia đình này không hề giống những gia đình chúng ta từng làm trước đây.

Cô cứ gọi thẳng là Tiểu Noãn là được." Chị Tiền ngẩn người một lát rồi gật đầu đồng ý.

Hai nhóc con đã quen ngủ một giấc vào giờ này, lúc này ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người mẹ, chẳng mấy chốc đã ngủ thiếp đi.

Dì Mai và chị Tiền bế hai bé vào phòng ngủ nhỏ.

Mễ Nặc lúc này không thể nhịn được nữa, lao tới ôm chặt Mạc Noãn, nước mắt lưng tròng: "Mạc tiểu Noãn, chúc mừng mày đại nạn không chết." Khoảng thời gian này, đối với tất cả mọi người đều là một sự giày vò, may mà cuối cùng cũng đã vượt qua. "Tao đã nói tao là người mạng lớn mà." Khóe miệng Mạc Noãn nở nụ cười nhạt.

Chương 400

Cô nhớ mấy năm trước trong vụ tai nạn xe đó, Mễ Nặc cũng ôm cô khóc như mưa.

Lúc đó cô đã mất hết trí nhớ, hoàn toàn không nhớ người đang ôm mình khóc nức nở là ai, nhưng thấy cô ấy khóc thương tâm như vậy, cô lại không nỡ đẩy ra, đành phải an ủi cô ấy. "Không được nói câu đó nữa, sau này không được nói nữa, không may mắn đâu." "Được, không nói nữa.

Cảm ơn mày đã không bao giờ từ bỏ tao." Mễ Nặc hơi khựng lại, ngẩng đầu nhìn Mạc Noãn: "Mạc tiểu Noãn, mày hồi phục trí nhớ rồi à?" "Hồi phục rồi, tao nhớ hết mọi chuyện trong quá khứ rồi, còn nhớ cả người mà mày cưỡng hôn trong lần chơi game đó là…" Hai chữ "Tử Hạo" còn chưa kịp nói ra, Mạc Noãn đã bị Mễ Nặc bịt miệng lại.

Mễ Nặc nghiến răng, hung hăng trừng mắt với Mạc Noãn: "Mạc tiểu Noãn, mày đừng tưởng mày đang là bệnh nhân mà tao sẽ tha cho mày nhé!

Không có kiểu vừa nhớ lại đã đi bóc phốt người khác như thế đâu.

Tao cũng biết nhiều chuyện xấu hổ của mày lắm, tin không tao kể hết ra bây giờ." Mạc Noãn cười bất lực kéo tay cô ấy xuống, nhìn cô ấy một cách nghiêm túc: "Mày đừng kích động, tao không có ý bóc phốt mày, tao chỉ muốn nói, có những duyên phận thật sự là đã được định sẵn." Nghe vậy, Mễ Nặc liếc nhìn Diệp Tử Hạo, Diệp Tử Hạo đáp lại cô bằng một nụ cười quyến rũ.

Mạc Noãn vừa thấy hai người đưa mắt nhìn nhau là biết ngay họ đã tu thành chính quả, ý cười nơi khóe miệng không nhịn được mà đậm hơn: "Xem ra không cần tao phải nói gì nữa rồi." "Đúng vậy, đúng vậy, bà mai Mạc, lần này cô làm mai thành công rồi, thành công bán được cô bạn thân ế của cô rồi đấy." Mạc Noãn chìa tay ra trước mặt Mễ Nặc: "Vậy có nên cho tôi một phong bì cảm ơn làm mai không?" "Đồ tham tiền, đến lúc đó không thiếu phần của mày đâu." Mễ Nặc lườm Mạc Noãn một cái.

Diệp Tử Hạo vỗ vai Lục Sâm: "Mọi người coi như đã qua được cửa ải khó khăn rồi." Mễ Nặc vốn định nói chuyện thêm với Mạc Noãn một lúc, nhưng thấy sắc mặt Lục Sâm càng lúc càng tệ, Diệp Tử Hạo, người hiểu rõ tính nết của cậu bạn thân, vội vàng kéo Mễ Nặc chuồn đi.

Dì Mai và chị Tiền cũng ở trong phòng ngủ nhỏ, không có việc gì thì không ra ngoài.

Khi trong phòng ngủ chỉ còn lại hai người, trên mặt Lục Sâm cuối cùng cũng lộ ra vẻ vui mừng: "Cuối cùng cũng đi rồi." Mạc Noãn nhìn bộ dạng của anh mà không nhịn được bật cười.

Lục Sâm lại gọi bác sĩ đến, kiểm tra chi tiết cho Mạc Noãn.

Sức khỏe của Mạc Noãn về cơ bản không có vấn đề gì lớn, nhưng để đảm bảo an toàn, bác sĩ đề nghị ở lại bệnh viện quan sát thêm vài ngày rồi hẵng về nhà.

Lục Sâm báo tin về nhà họ Lục, nhưng không cho phép mọi người đến thăm.

Cả nhà đều có thể hiểu được tâm trạng của anh, nên chỉ nói chuyện điện thoại với Mạc Noãn một lát.

Vì Mạc Noãn đã tỉnh lại và mọi thứ đã trở lại bình thường, bệnh viện đã tháo bỏ tất cả các thiết bị trên người cô.

Buổi tối, Lục Sâm chen chúc trên cùng một chiếc giường với Mạc Noãn, ôm cô từ phía sau.

Cảm giác này mãn nguyện đến mức cả hai đều thở dài thỏa mãn.

Hai người chỉ yên lặng ôm nhau, tận hưởng sự yên tĩnh của khoảnh khắc này.

Một lúc lâu sau, Lục Sâm mới ghé vào tai cô thì thầm: "Noãn Noãn, xin lỗi em, trong khoảnh khắc em sợ hãi nhất, anh lại không ở bên cạnh em." Mạc Noãn khẽ mím môi, nắm chặt tay Lục Sâm: "Lục Sâm, anh có biết lúc em đâm vào hàng rào bảo vệ, em đã nghĩ gì không?" "Nghĩ gì?" Mạc Noãn dừng một chút, trịnh trọng nói: "Em đã nghĩ, may mà anh Lục nhà chúng ta lúc đó không ở cùng em, may mà chúng ta đang chiến tranh lạnh." Nếu không, cả hai người họ đều khó thoát khỏi kiếp nạn.

Nếu cả hai cùng gặp chuyện, hai cục cưng nhỏ sẽ đáng thương biết bao.

Hơn nữa, nếu người đàn ông này ở đó, nhất định sẽ tìm mọi cách để cô không bị tổn thương dù chỉ một chút, như vậy, anh chắc chắn sẽ là người bị thương nặng nhất.

Nếu đổi vai, để cô chăm sóc một Lục Sâm nằm trên giường bất tỉnh, cô nhất định sẽ không chịu nổi mà suy sụp.

Cô thừa nhận mình ích kỷ, nhưng cô thật sự không muốn nhìn thấy cảnh đó, chỉ nghĩ thôi cũng khiến cô cảm thấy ngực đau thắt lại.

Trong bóng tối, Mạc Noãn không nhìn thấy, đáy mắt người đàn ông vì câu nói này của cô mà sóng sánh, nước mắt ngập tràn hốc mắt.

Đối với suy nghĩ này của Mạc Noãn, Lục Sâm trong lòng rất không vui: "Noãn Noãn, sau này tuyệt đối đừng có suy nghĩ như vậy.

Anh là chồng em, bảo vệ em là trách nhiệm của anh.

Em không muốn anh bị thương, anh cũng có tâm lý tương tự.

Anh là đàn ông, nhưng anh cũng không thể chịu đựng được tất cả những điều này.

Hơn một tháng qua, anh sống không bằng chết." Mạc Noãn không lên tiếng, mà chuyển sang chủ đề khác: "Lục Sâm, thực ra lúc đó em rất sợ hãi, nhưng em không sợ bản thân vụ tai nạn, em sợ từ nay về sau sẽ không bao giờ được gặp anh nữa.

Em cứ nghĩ mãi, đây là người đàn ông hoàn hảo mà em đã phải trải qua bao gian khổ mới gặp được, em không hề cam tâm buông tay như vậy." "Noãn Noãn, anh không hề hoàn hảo, anh đã làm rất nhiều chuyện tổn thương đến em." Mạc Noãn bịt miệng Lục Sâm: "Không, anh là hoàn hảo nhất, là do em quá so đo tính toán, là em quá tùy hứng, luôn ghen tuông với một người phụ nữ khác.

Có lẽ là do em không đủ tự tin, cảm thấy không thể hoàn toàn chiếm giữ trái tim của một mình anh." "Noãn Noãn, anh đã nói rồi, trong lòng anh, em hơn cả vạn người." Có những người có lẽ thật sự không biết tốt ở điểm nào, nhưng không ai có thể thay thế được.

Trong cuộc đời một người có lẽ sẽ xuất hiện rất nhiều người, nhưng mỗi người lại đóng một vai trò khác nhau.

Quý Anh Ly đã dạy anh cách yêu một người, nhưng Mạc Noãn lại khiến anh hiểu thế nào mới là tình yêu khắc cốt ghi tâm. "Lục Sâm, em biết mà." Nhiều chuyện, thường phải đến lằn ranh sinh tử mới có thể thực sự hiểu ra.

Khoảng thời gian này, tuy cô vẫn luôn hôn mê bất tỉnh, nhưng những lời Lục Sâm nói với cô, những việc anh làm, đa số cô đều biết.

Một người đàn ông như vậy, cô không thể nào nghi ngờ thêm nữa, nếu không cô thật sự là người phụ nữ vô lương tâm nhất thế giới rồi.

Lục Sâm hôn lên má Mạc Noãn.

Mạc Noãn xoay người, một tay vòng qua cổ anh, một tay luồn vào mái tóc ngắn của anh, chủ động hôn lên môi anh.

Hai người như một đôi cá hôn môi, quấn quýt ôm nhau, không mang theo bất kỳ tạp niệm hay dục vọng nào, trao đổi hơi thở của nhau, lắng nghe nhịp tim của nhau, dường như chỉ muốn như vậy mãi cho đến khi trời đất già cỗi.

Cho đến khi cả hai đều thở không ra hơi, mới lưu luyến buông nhau ra.

Rồi chóp mũi chạm vào nhau, khẽ cười. "Chồng yêu, em chưa từng nói với anh, có anh thật sự rất tuyệt." Mạc Noãn thì thầm bên tai Lục Sâm.

Có những cách xưng hô ngày thường cảm thấy sến súa, nhưng lúc này thốt ra lại tự nhiên đến lạ.

Nghe giọng nói ngọt ngào của cô, trái tim Lục Sâm mềm nhũn: "Vợ yêu cũng rất tuyệt." "A, Lục Sâm, câu này của anh thật qua loa." "Vậy anh nên nói gì?" Mạc Noãn suy nghĩ một chút, nhưng lại không nghĩ ra nên nói gì, chỉ có chút vô lý gây sự: "Em không cần biết, tóm lại trước khi em xuất viện, anh nhất định phải nghĩ ra những lời có thể khiến em hài lòng.

Không, tốt nhất anh viết cho em một lá thư tình đi." Dừng lại một hai giây, Mạc Noãn lại tự mình nói tiếp: "Đúng, cứ quyết định như vậy đi." Lục Sâm dở khóc dở cười.

Chương 401

Tại sao cô bé này nói một câu, anh phải nói rất nhiều, nói rất nhiều còn chưa đủ, mà phải viết cả một lá thư. "Noãn Noãn, đây hình như không phải trao đổi đồng giá thì phải, em mới nói có một câu." "Ai nói, trước đây em từng đưa thư tình cho anh rồi nhé, nhưng chắc là anh không xem, thế thì không trách em được." Những đạo lý này, thường phải đến lằn ranh sinh tử mới có thể thực sự hiểu rõ.

Nghe vậy, Lục Sâm vui mừng khôn xiết, siết chặt vòng tay đang ôm eo Mạc Noãn: "Noãn Noãn, em còn viết thư tình cho anh nữa à?" "Đó là đương nhiên rồi, em không lừa anh đâu." Lúc này nghĩ lại những việc đã làm năm đó, Mạc Noãn vẫn cảm thấy có chút không thể tin được, cô lại có thể làm ra chuyện như vậy. "Tính cách của em bây giờ đúng là không giống trước đây lắm." Lục Sâm có chút trêu chọc nói.

Mạc Noãn đột nhiên đấm nhẹ vào ngực Lục Sâm mấy cái: "Đó gọi là tuổi trẻ bồng bột, ai mà không có đôi ba lần hành động bốc đồng chứ." "Anh không nhớ là có ai từng đưa thư tình cho mình cả." Lục Sâm suy nghĩ kỹ một chút, nhưng đối với chuyện này anh chẳng có chút ấn tượng nào. "Chồng à, anh đừng nói nữa, em đau lòng quá đi mất." Mạc Noãn khẽ vuốt trán, trước kia cô thật sự bị anh phớt lờ một cách triệt để, ngay cả khi nhắc lại rồi mà người ta vẫn không có một chút ấn tượng nào.

Có những cách xưng hô thực ra không hề khó nói, đã có lần đầu tiên thì sẽ có lần thứ hai, gọi ra rất thuận miệng.

Tim Lục Sâm thắt lại, trong giọng nói lộ rõ vẻ hoảng loạn: "Sao lại đau lòng?

Bác sĩ chẳng phải nói mọi thứ đều bình thường rồi sao?" Mạc Noãn bực bội cắn một cái vào cằm Lục Sâm: "Còn vì cái gì nữa, bị anh làm cho tức chết chứ sao." Lục Sâm khựng lại một chút, phản ứng lại ý của Mạc Noãn, anh cảm thấy hơi buồn cười: "Ai bảo em không tự tay đưa cho anh." Mạc Noãn đá Lục Sâm một cái, nghiến răng nghiến lợi: "Nói nữa là em thổ huyết thật đấy, chính là em đã tự tay đưa cho anh mà." Lục Sâm khẽ nhíu mày, anh thật sự không nhớ nổi đã từng có chuyện như vậy.

Mạc Noãn nhớ lại cảnh tượng lúc đó, đến giờ vẫn thấy khó tin.

Cô lúc chưa mất trí nhớ tuy nhìn có vẻ cởi mở, nhưng đối với chuyện tình cảm thì luôn nội liễm, không ngờ lúc ấy lại có ý nghĩ điên cuồng như vậy, hơn nữa còn áp dụng vào thực tiễn: "Chính là sau khi anh diễn thuyết xong, em đã lén đi theo anh đến một dãy hành lang, sau đó tự tay đưa thư tình vào tay anh." "Có phải em đưa xong liền chạy mất không?" "Tất nhiên rồi, không lẽ em còn phải đứng đó đợi anh trả lời sao?" Lúc đó tim cô như muốn nhảy ra ngoài, giao được thư tình vào tay anh là cô chạy biến.

Nói đến đây, Lục Sâm lại có chút ấn tượng.

Lúc đó hình như anh có nhận được một phong thư tình, bên trên viết đơn giản: Lục Sâm, em thích anh.

Nhưng thư tình loại này, từ nhỏ đến lớn anh nhận được rất nhiều, anh thật sự không để tâm.

Tuy nhiên phong thư đó lại có nội dung ngắn nhất, quan trọng nhất là nó được viết bằng giấy vở học sinh, có lẽ do lúc xé quá gấp nên đường xé không được bằng phẳng.

Trên đó cũng chỉ viết đúng một câu, nên anh mới có chút ấn tượng như vậy. "Chắc là em chờ không được rồi." "Cho nên em chỉ có thể chuồn lẹ thôi.

Thực ra ngoài chuyện này, còn một chuyện nữa ngay cả Mễ Nặc cũng không biết, lần đầu tiên em gặp anh không phải lúc anh về trường diễn thuyết, mà là trong một bữa tiệc tối." Cô biết anh sớm hơn Quý Anh Ly nhiều, có lẽ là năm mười bốn tuổi, khi đó cô vẫn là bảo bối trong lòng bàn tay của cha mẹ, đi đâu họ cũng mang cô theo.

Nghe vậy, trong đầu Lục Sâm thoáng qua điều gì đó, nhưng nó quá nhanh khiến anh không kịp nắm bắt.

Suy nghĩ xoay chuyển, ký ức của Mạc Noãn trở lại đêm hè năm ấy.

Cô vốn đi cùng cha tham gia tiệc tối, nhưng chỉ một lát sau bụng lại thấy không thoải mái, sau khi chào cha một tiếng, cô tìm một góc yên tĩnh ngồi xuống.

Chỉ là cơn đau không hề thuyên giảm, thậm chí đau đến mức cô phải cắn chặt môi, ôm gối cuộn tròn lại, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Đúng lúc này, một giọng nói khá êm tai vang lên: "Em làm sao vậy?" Mạc Noãn ngẩng đầu nhìn, là một thiếu niên có vẻ ngoài rất tinh tế, đôi mắt đen lánh như đá hắc diệu thạch đặc biệt thu hút sự chú ý.

Mạc Noãn ngẩn người vài giây, nhìn xung quanh không thấy ai khác mới phản ứng lại là người trước mặt đang nói chuyện với mình.

Cô nhìn người cha đang bận rộn cách đó không xa, nói: "Em thấy bụng hơi khó chịu, anh có thể đưa em về nhà được không?" Cô biết hôm nay cha đến đây là để tranh thủ hợp tác, cha đã chuẩn bị rất lâu, nếu đàm phán thành công sẽ rất có lợi cho công ty, lúc này cô tuyệt đối không thể trở thành gánh nặng của ông.

Đối với yêu cầu của cô, thiếu niên hơi ngỡ ngàng: "Em không sợ anh là người xấu sao?" Mạc Noãn nén đau, nhếch môi: "Người xấu chắc không có ngoại hình như thế này đâu." Cô chưa nói hết câu, bụng dưới lại càng đau dữ dội, chỉ có thể đưa tay nắm chặt lấy cánh tay anh.

Thiếu niên thấy cô bé trước mặt hình như thật sự không ổn, liền đỡ cô đứng dậy: "Nhà em ở đâu, anh đưa em về." Mạc Noãn nghĩ ngợi rồi nói: "Nhà em không có ai, dù về đến nhà em cũng không dám ở một mình.

Hay là anh đưa em đến khu phố thương mại đi, em đi tìm mẹ, mẹ em vẫn đang tăng ca ở công ty." Thiếu niên không hề do dự, trực tiếp đồng ý: "Được." Mạc Noãn cảm thấy tính cách thiếu niên này hơi lạnh lùng, nhưng lại khá nhiệt tình, cô nói với anh: "Vậy phiền anh nhé." Thiếu niên đỡ Mạc Noãn đi ra ngoài, nhưng vừa ra cửa, Mạc Noãn đã đau đến mức đứng không vững, thân hình hơi lảo đảo.

Thiếu niên ngồi xuống bên cạnh cô: "Trông em không ổn chút nào, từ đây đến chỗ bắt xe còn một đoạn nữa, anh cõng em đi vậy." Tuổi mười ba mười bốn chính là thời kỳ thanh xuân, đối với người khác phái vừa mắt thường sẽ có những tình cảm khó nói.

Nhìn tấm lưng rộng trước mặt, Mạc Noãn hơi đỏ mặt.

Nhưng bất lực trước từng cơn đau ập đến, cô chỉ có thể nằm trên lưng anh, vòng hai tay qua cổ anh.

Khi tay thiếu niên luồn qua khoeo chân và chạm vào đùi cô, cơ thể Mạc Noãn hơi cứng đờ lại. "Xin lỗi, anh không có ý lợi dụng em đâu." "Em không... em không nghĩ vậy, em chỉ là hơi không quen thôi." Tim Mạc Noãn đập nhanh một cách lạ thường, mặt đỏ bừng không tự chủ được.

Từ nhỏ cha đã quản giáo cô rất nghiêm, đặc biệt là khi bước vào tuổi dậy thì, ông cơ bản không để cô tiếp xúc với người khác phái, đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc thân mật với một người đàn ông khác ngoài cha mình như vậy. "Tim em đập nhanh quá." Thiếu niên thành thật nói, giọng điệu bình thản không chút gợn sóng, mang theo sự chín chắn và trưởng thành không phù hợp với lứa tuổi của anh. "Nói bậy, làm gì có chuyện đó." Mạc Noãn hơi cao giọng, đột ngột vỗ mạnh lên vai thiếu niên một cái, vỗ xong mới phát hiện hành vi của mình hơi quá đáng, người ta tốt bụng đưa mình về mà mình lại đối xử với người ta như vậy. "Ờ, xin lỗi, em hơi kích động một chút." "Con gái đều hay dỗi như vậy sao?" Giọng của thiếu niên không nghe ra vui buồn, cảm xúc không hề bị ảnh hưởng chút nào, dường như tính cách bẩm sinh của anh đã như vậy, đối mặt với chuyện gì cũng có thể trấn định tự nhiên.

Mạc Noãn bĩu môi, trong giọng nói mang theo chút cảm xúc mơ hồ: "Em không còn nhỏ đâu nhé, em học lớp tám rồi, anh chắc cũng chẳng lớn hơn em mấy tuổi." Đây có lẽ là tâm lý của rất nhiều người, lúc nhỏ thì mong lớn thật nhanh, thích hóa trang thành người lớn, nhưng khi thực sự đến một độ tuổi nhất định, lại muốn thời gian bao dung hơn một chút, để mình được trẻ lại. "Anh là sinh viên năm ba rồi." Thiếu niên khẽ nhếch môi.

Mạc Noãn nhẩm tính sơ qua, hình như người này lớn hơn cô sáu bảy tuổi: "Vậy hiện tại anh bắt đầu thực tập rồi sao?

Nên mới đi theo sếp đến đây để mở mang kiến thức?" "Cũng có thể coi là như vậy." Anh đi theo mẹ đến đây, tuy vào công ty của gia đình nhưng cũng được tính là thực tập.

Mạc Noãn vừa định nói gì đó, đột nhiên cảm thấy phần thân dưới có một dòng nhiệt trào ra, cô hoảng hốt, ngay sau đó nhớ lại chuyện Mễ Nặc vừa nói với mình cách đây không lâu, rằng cô ấy đã có kinh nguyệt, được coi là một người phụ nữ thực thụ rồi.

Hiện tại bụng cô đau, triệu chứng cũng giống như Mễ Nặc nói, vậy nên rất có khả năng cô cũng đã đến ngày đèn đỏ.

Nghĩ đến đây, mặt Mạc Noãn đỏ bừng lên, trong lòng lập tức hoảng loạn vô cùng, giọng nói mang theo vài phần run rẩy: "Anh... anh ơi, hay là anh cứ để em xuống đi, em tự đi bộ được." Nếu lỡ làm dây ra người anh thì cô thật sự không biết giấu mặt vào đâu.

Chương 402

Thiếu niên dừng bước, dường như không hiểu đã xảy ra chuyện gì, ân cần hỏi: "Giọng của em nghe không đúng lắm, có phải vẫn còn đau lắm không?

Hay là anh đưa em đến bệnh viện trước rồi mới đi tìm mẹ em sau nhé?" "Không cần đâu..." Mạc Noãn vội vàng phủ nhận đề nghị của anh, đùa à, đến ngày đèn đỏ mà vào bệnh viện thì bác sĩ cười cho rụng răng mất. "Vậy được, nhưng em cũng đừng cố chấp quá, anh đã hứa đưa em đi tìm mẹ thì nhất định sẽ đưa đến nơi." Anh ơi, không phải em cố chấp, mà là anh mới cố chấp đấy!

Mạc Noãn trong lòng sắp suy sụp đến nơi, cô đang suy nghĩ xem phải thuyết phục anh thế nào để anh thả mình xuống mà không để anh biết chuyện của mình.

Chỉ là có lẽ do cảm xúc quá kích động, thân dưới lại trào ra một đợt nhiệt nữa.

Đang là mùa hè, tối nay cô vốn mặc một chiếc váy lễ phục mỏng manh, làm sao chịu nổi tình cảnh này, chỉ một lát sau Mạc Noãn đã cảm nhận rõ ràng quần áo của thiếu niên hình như đã bị thấm ướt.

Cô nóng ruột không thôi nhưng lại không biết phải làm sao.

Đối với bất kỳ cô gái nào lần đầu gặp chuyện này, đó đều là chuyện khó mở lời, huống chi lại đối mặt với một thiếu niên xa lạ.

Vì lo lắng, Mạc Noãn không tự giác cựa quậy vài cái. "Bây giờ em hết đau rồi à?

Sao cứ ngọ nguậy mãi thế?" Thiếu niên cũng nhận ra Mạc Noãn có điểm không đúng. "Không, đau lắm, chính vì đau nên em mới thế này đấy." Mạc Noãn lập tức chối phăng.

Suốt dọc đường ánh đèn khá tối, đến một nơi ánh sáng rõ hơn, Mạc Noãn hơi rướn người lên, thấp thoáng thấy trên chiếc sơ mi trắng của thiếu niên có một vệt máu đỏ tươi.

Chẳng cần nghĩ cũng biết chắc chắn là do cô vừa mới làm dây vào.

Tối nay cô thật sự đen đủi thấu trời xanh rồi, không ngờ lại gặp phải chuyện như vậy. "Em có thể đừng ngọ nguậy nữa được không?" Thiếu niên khẽ lên tiếng nhắc nhở.

Mạc Noãn nảy ra một ý, cố gắng thu liễm cảm xúc, giả vờ có chút áy náy nói: "Anh ơi, vừa nãy em bị chảy máu cam, hình như lỡ làm dây ra áo anh rồi, thật sự là ngại quá.

Hay là lát nữa gặp mẹ em, anh cởi áo ra đưa em, em mang về giặt sạch rồi trả lại cho anh sau." Cơ thể thiếu niên hơi cứng lại, giọng nói trầm xuống: "Không cần đâu, anh mang về tự giặt là được." "Như vậy không hay lắm, cứ để em giặt xong rồi trả lại cho anh." Mạc Noãn kiên trì.

Thiếu niên không nói gì nữa, đến chỗ có thể bắt taxi, anh đặt Mạc Noãn vào trong xe.

Ban đầu anh định đi, nhưng nghĩ lại một chút rồi ngồi vào ghế phụ, sau đó đưa chiếc áo trong tay cho Mạc Noãn: "Thời tiết hơi lạnh, chiếc áo này em cứ cầm lấy mà mặc, sau này có cơ hội thì trả lại cho anh.

Để em đi một mình anh cũng không yên tâm, anh sẽ trực tiếp đưa em đi một chuyến." Mạc Noãn đang lo lắng, thấy thiếu niên đưa áo qua, cô nhanh chóng nhận lấy rồi khoác lên người, vì áo khá dài nên vừa vặn có thể cho cô lót xuống dưới chỗ ngồi.

Làm xong tất cả, Mạc Noãn có chút chột dạ ngẩng đầu nhìn tài xế và thiếu niên phía trước, thấy họ đều nhìn thẳng, không hề để ý đến mình, cô mới thở phào nhẹ nhõm một hơi dài.

Ở trên xe, Mạc Noãn mượn điện thoại của thiếu niên gọi điện cho mẹ.

Khi đến đầu phố thương mại, mẹ cô là Trương Lan đã đứng đợi ở đó.

Mạc Noãn lập tức như tìm thấy cứu tinh, khoác chiếc áo của thiếu niên chạy về phía mẹ, sự lo âu cả tối tan biến sạch sành sanh. "Noãn Noãn, sao con lại tự về một mình thế này, có nói với cha con một tiếng chưa?" Mạc Noãn cười cười: "Cha đang bàn chuyện làm ăn, con không muốn làm phiền ông nên chưa nói, lát nữa mẹ nhắn tin cho cha nhé." Trương Lan vỗ nhẹ vào trán Mạc Noãn, nhìn con gái vừa vui mừng vừa tức giận: "Cái con bé này, mẹ thật không biết nói con sao nữa.

Cha con tuy rất coi trọng công ty, nhưng ông ấy cũng rất thương con, nếu không thấy con chắc chắn sẽ lo cuống cuồng lên cho xem.

Không được, mẹ phải gọi điện thoại cho ông ấy ngay." Trương Lan nói xong liền cầm điện thoại gọi cho chồng.

Lúc này Mạc Noãn mới nhớ ra thiếu niên đã đưa mình về, chiếc taxi vẫn đang đỗ tại chỗ chưa đi.

Mạc Noãn đi tới chỗ thiếu niên nói: "Anh ơi, cảm ơn anh đã đưa em về.

Áo của anh đợi em giặt sạch rồi sẽ trả lại, anh cho em xin phương thức liên lạc đi." Thiếu niên lắc đầu: "Không có chuyện gì to tát đâu, không cần cảm ơn, áo em cũng không cần trả lại đâu.

Em tự chú ý an toàn nhé, anh đi đây." Lục Sâm nói xong liền bảo tài xế lái xe đi.

Mạc Noãn hốt hoảng, vội vàng hỏi: "Anh ơi, anh tên là gì?" "Anh tên Lục Sâm." Thiếu niên trầm thấp đáp. "Chữ Sâm nào cơ?" Mạc Noãn không nghe thấy câu trả lời của anh, chỉ thấy khóe môi anh nhếch lên một nụ cười nhạt, rồi chiếc taxi lướt qua cạnh cô đi mất.

Cho đến khi xe đi khuất, Mạc Noãn vẫn chưa kịp hoàn hồn.

Cô không ngờ rằng một sự cố nhỏ như vậy lại khiến cô khắc sâu hình bóng người này vào tim: Lục Sâm.

Cái tên này cô đã luôn nhẩm đọc suốt nhiều năm, nhưng từ đó về sau, cô không bao giờ gặp lại anh nữa.

Cho đến khi lên đại học, cô lại nghe thấy tên anh, lúc đó anh đã là một doanh nhân trẻ thành đạt, được trường mời về để chia sẻ kinh nghiệm thành công với các đàn em.

Cô nhìn anh trên bục giảng nói năng lưu loát, lúc thì hài hước, lúc thì phong nhã, quyến rũ đến mức như có ma lực khiến cô chìm đắm.

Thế là nhân lúc buổi tọa đàm diễn ra, cô lén xé một tờ giấy vở, viết cho anh một bức thư tình.

Mạc Noãn vốn không muốn nói cho Lục Sâm biết, nhưng có những chuyện có lẽ tích tụ trong lòng quá lâu rồi, cứ thế tự nhiên mà nói ra.

Nhớ lại từng cảnh tượng trong quá khứ, hốc mắt Mạc Noãn hơi cay cay, cảm giác như đã trải qua muôn vàn trắc trở, đi một vòng lớn, cuối cùng cô lại cùng người đàn ông này trở thành vợ chồng.

Lục Sâm cũng theo lời kể của cô mà trở lại ngày hôm ấy, mọi thứ dần trở nên rõ nét hơn.

Trong ấn tượng đúng là anh từng cõng một cô bé về nhà, chỉ là thời gian quá lâu nên anh không nhớ rõ lắm, không ngờ người đó lại chính là Mạc Noãn. "Cô bé đó là em sao?" Mạc Noãn dùng hai tay nhéo má Lục Sâm, có chút buồn bực nói: "Nói nhảm, ngoài em ra thì còn ai được nữa.

Mọi người đều nói từ nhỏ đến lớn em chẳng thay đổi gì mấy, vậy mà anh vẫn không nhận ra em, uổng công em cho anh xem album ảnh của mình." Lục Sâm thật sự không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Chương 403

Nói thật, đêm đó anh vẫn chưa nhìn rõ mặt Mạc Noãn.

Ở bữa tiệc, chỗ anh chọn vốn là một góc ít người và tối tăm, sau khi biết chuyện gì xảy ra với cô, anh lại càng cố gắng tránh nhìn cô vì sợ cô xấu hổ. "Có gì mà buồn cười chứ?

Nhưng mà lúc đó có phải anh đã biết em đến ngày đèn đỏ rồi không?

Chứ không phải chảy máu cam?" "Cái con bé này, cái cớ em bịa ra quá dở tệ.

Anh chưa ăn thịt lợn thì cũng thấy lợn chạy rồi chứ?

Anh đâu phải đứa trẻ ba tuổi mà bị cái cớ vụng về đó của em lừa được." Năm đó anh đã 19 tuổi rồi, những kiến thức vệ sinh này anh đều có.

Lúc đó khi cảm thấy lưng áo ướt lạnh, anh đã thấy không bình thường, lại nghe những lời cô nói, anh cơ bản đã xác định được đó là chuyện gì.

Nghe chính miệng Lục Sâm nói như vậy, Mạc Noãn cũng không thấy bất ngờ.

Thực ra sau khi về nhà không lâu cô đã nghĩ thông suốt, Lục Sâm chắc chắn là biết gì đó, nếu không sao anh có thể kịp thời cho cô mượn áo khi lên taxi, rồi lại tự mình ngồi ở ghế phụ mà không ngồi cùng cô ở phía sau, rõ ràng là để cho cô thời gian "xoay xở". "Lúc đó em cũng là lần đầu gặp chuyện này, chẳng có chút chuẩn bị nào cả, trong lòng hoảng loạn không thôi, tìm được một cái cớ nghe có vẻ hợp lý đã không dễ dàng rồi, lấy đâu ra thời gian mà suy nghĩ xem nó có vụng về hay không?" "Xem ra duyên phận đúng là định sẵn rồi, chuyện như vậy mà cũng để anh gặp được.

Em làm máu dây đầy áo anh, nên em định sẵn phải trở thành Lục phu nhân rồi." Nghe vậy, Mạc Noãn cũng nhếch môi, rúc vào lòng Lục Sâm: "Đúng là rất kỳ diệu, nhưng mà anh xử lý chiếc sơ mi trắng đó thế nào?" "Người làm trong nhà giặt sạch thôi.

Mẹ anh cũng thấy máu nên hỏi có chuyện gì, anh bảo là đi đứng không cẩn thận nên bị va quẹt ở lưng, chảy chút máu." Nhắc đến chuyện này, Lục Sâm vẫn nhớ rõ cảm giác lúng túng lúc đó, mẹ anh rõ ràng đã nhìn anh với ánh mắt đầy nghi ngờ, nhưng vì vết máu không nhiều nên bà cũng không hỏi thêm gì. "Phụt." Mạc Noãn không nhịn được cười thành tiếng, "Anh còn nói em, cái cớ này của anh còn tệ hơn của em." "Em gặp chuyện này lần đầu, anh cũng vậy mà.

Nhưng anh không thể bê nguyên cái cớ của em nói cho mẹ nghe được, ai đời chảy máu cam mà lại làm bẩn lưng áo chứ?" Anh chưa bao giờ gặp phải chuyện kỳ quặc như vậy, lúc đó cũng thấy vô cùng ngượng ngùng.

Nhưng giờ nghĩ lại, trong lòng lại tràn ngập cảm giác hạnh phúc nồng nàn, anh đã tận mắt chứng kiến vợ mình từ một cô bé trở thành một người phụ nữ thực thụ.

Mạc Noãn gục đầu vào ngực Lục Sâm cười khẽ, đẩy hết mọi lỗi lầm lên đầu anh: "Vậy thì chỉ trách anh xui xẻo thôi, em đã bảo anh thả em xuống rồi mà anh không nghe, chuyện này không trách em được đâu nhé." "Đồ tiểu vô lại, chuyện gì em cũng đúng, còn anh thì sai tất." Lục Sâm nựng má Mạc Noãn. "Chứ còn gì nữa." Lục Sâm nhận thấy rõ ràng sau khi khôi phục trí nhớ, Mạc Noãn đã cởi mở hơn trước rất nhiều, nhưng dù cô có tính cách thế nào, anh cũng đều yêu thích. "Lục Sâm, nói thật cho em biết, lúc đó anh có thấy ghê không?"

"Ngốc ạ, làm gì có chuyện đó, chỉ thấy hơi ngượng ngùng thôi." Lục Sâm cười đáp.

Mạc Noãn vừa mới tỉnh lại, nãy giờ nói chuyện với Lục Sâm khá nhiều nên lúc này thấy mệt lả, giọng nói cũng nhỏ dần: "Không có thì tốt rồi." "Noãn Noãn, em mệt rồi à?" "Vâng, hơi mệt, em muốn ngủ một lát." Lục Sâm vỗ nhẹ vào lưng cô: "Ngủ đi, đừng nghĩ gì cả, ngủ một giấc thật ngon nhé." "Anh cũng ngủ yên tâm nhé, đợi mai em dậy sẽ đích thân cạo râu cho anh.

Vợ anh tỉnh rồi, anh nhớ phải chăm chút cho bản thân mình đấy." Mạc Noãn chìm vào giấc ngủ rất nhanh.

Nghe tiếng thở đều đều của cô, khóe môi Lục Sâm lại hiện lên một nụ cười.

Anh lại cẩn thận hồi tưởng lại chuyện năm xưa, Mạc Noãn lúc nhỏ đúng là rất ngây ngô, nhưng cái tính hay dỗi đó dù đã trải qua bao nhiêu chuyện vẫn chẳng hề thay đổi.

Họ lại có duyên gặp nhau sớm như vậy, điều này thật sự không thể tin nổi.

Ngày hôm sau, Mạc Noãn bị đánh thức bởi tiếng đùa nghịch của hai nhóc tì.

Vừa mở mắt ra đã thấy trên tấm thảm không xa, hai đứa nhỏ đang ngồi sát bên nhau chơi đùa, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười trong trẻo.

Mạc Noãn mỉm cười rồi ngồi dậy.

Vừa định xuống giường, Lục Sâm đã đi tới, vẻ mặt căng thẳng giữ người cô lại: "Noãn Noãn, em muốn đi đâu?" Mạc Noãn cười với anh, trao cho anh một ánh mắt an tâm, rồi chỉ tay về phía nhà vệ sinh: "Đừng căng thẳng, em không đi đâu xa đâu, chỉ muốn đi vệ sinh cá nhân một chút thôi." Nghe cô nói vậy, Lục Sâm mới buông tay khỏi vai cô, quay sang đỡ cô: "Bác sĩ nói em nằm trên giường lâu ngày, chân tay có lẽ sẽ hơi yếu, để anh đỡ em." Mạc Noãn gật đầu, dưới sự dìu dắt của Lục Sâm cô đứng xuống sàn nhà.

Quả nhiên hai chân nhũn ra không có chút sức lực nào, nếu không có Lục Sâm đỡ thì chắc chắn cô không đứng vững nổi.

Tiền Tả nhìn hai người không xa, không nhịn được hỏi dì Mai bên cạnh: "Dì Mai, A Sâm và Tiểu Noãn lúc nào cũng đối xử với nhau như vậy sao?" Dì Mai cười nói: "Chuyện này có là gì đâu, họ là cặp vợ chồng hòa thuận nhất mà tôi từng thấy, mỗi cử chỉ hành động đều tràn ngập tình yêu.

Nhìn họ mà tôi thường thấy nửa đời người của mình coi như uổng phí, người chồng tôi chọn chẳng bằng một phần ba của A Sâm." "Người chồng như vậy đúng là hiếm thấy.

Tôi cũng từng làm bảo mẫu ở không ít gia đình, mấy ông chồng có chút tiền chẳng bao giờ đối xử với vợ như thế, với con cái họ cũng không tự tay chăm sóc được như cậu ấy." "Đúng là vậy, đây là nhà mà tôi làm việc thảnh thơi nhất đấy.

Hai nhóc tì từ khi sinh ra, ban đêm đều do cha mẹ tự chăm, tôi là bảo mẫu chỉ chăm ban ngày thôi, mà trong nhà còn có nhiều người giúp đỡ trông nom, tôi thực sự chẳng bận bịu gì cả." "Chẳng trách Niệm Niệm và Tiểu Mặc không có họ là không ở lại đại viện được, thói quen này từ lúc sinh ra đã được hình thành rồi mà." Trong nhà vệ sinh, Mạc Noãn chậm rãi thu xếp cho mình xong xuôi, sau đó nhận lấy dao cạo râu từ tay Lục Sâm, giúp anh cạo sạch lớp râu lởm chởm.

Trước đây cô cũng từng làm vài lần nên động tác tuy hơi vụng về nhưng không làm Lục Sâm bị thương.

Nhìn chiếc cằm nhẵn nhụi của Lục Sâm, Mạc Noãn vỗ vỗ đôi tay nhỏ, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng: "Như thế này còn tạm được, hôm qua nhìn thấy anh em thật sự giật cả mình." Nhìn vợ mình, tâm trạng Lục Sâm cực kỳ tốt, anh khẽ ôm eo Mạc Noãn, hôn lên môi cô.

Ban đầu anh chỉ muốn dành cho cô một nụ hôn chào buổi sáng đơn giản, nhưng vừa chạm vào đã luyến tiếc không muốn rời, anh ôm chặt cô vào lòng, nồng nhiệt khám phá khoang miệng cô, hai người cùng quấn quýt trong một vũ điệu say đắm.

Mạc Noãn cũng không nỡ buông Lục Sâm ra, cô vừa đáp lại nụ hôn của anh, vừa thuận tay chốt cửa nhà vệ sinh lại, rồi bắt đầu cuồng nhiệt không kiêng dè gì nữa.

Dù sao cũng đang ở trong nhà vệ sinh, bên ngoài vẫn có người, hơn nữa cơ thể Mạc Noãn cũng vừa mới hồi phục, Lục Sâm không dám thực sự làm chuyện gì quá giới hạn, chỉ ôm chặt lấy cô một hồi lâu.

Cảm nhận được sự tình tứ của anh, lòng Mạc Noãn dâng lên một chút ngọt ngào, cô càng ôm chặt người đàn ông trước mặt hơn.

Nghĩ kỹ lại, hai người họ cũng chỉ cuồng nhiệt hồi mới cưới, sau đó khi mang thai thì bắt đầu tiết chế, sinh hai nhóc tì xong đến nay cũng chỉ mới có một lần, người đàn ông này đúng là đã nhịn quá lâu rồi.

Mạc Noãn khẽ nhếch môi: "Chồng à, anh nói xem gần đây anh giải quyết thế nào?" Mạc Noãn hỏi thẳng thừng như vậy khiến Lục Sâm hơi ngẩn ra, vẻ mặt có chút ngượng ngùng: "Gần đây anh không nghĩ tới." Tâm trí anh đều dồn hết vào sức khỏe của cô và hai đứa nhỏ, lấy đâu ra thời gian mà nghĩ đến những chuyện này. "Thật sự không nghĩ tới sao?" Mạc Noãn có chút không tin hỏi lại. "Thật sự không." Lục Sâm khẳng định. "Đàn ông chẳng phải đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới sao?

Thời gian dài như vậy mà anh chưa từng nghĩ đến việc đi tìm người phụ nữ khác sao?" Lục Sâm nghiêm mặt, nhìn Mạc Noãn đầy nghiêm túc: "Nói bậy, chuyện đó chỉ cần không nghĩ đến thì cũng nhạt dần thôi." Mạc Noãn nhìn điệu bộ của anh, không nhịn được mà cười thầm.

Thực ra cô chỉ trêu chọc Lục Sâm chút thôi, người đàn ông này có nguyên tắc thế nào cô là người rõ nhất, trong quan hệ nam nữ tuyệt đối anh sẽ không bừa bãi.

Chương 404

Hơn nữa mấy năm trước anh cũng đã vượt qua được như vậy rồi, không lý nào giờ lại không nhịn được.

Lục Sâm thấy vẻ mặt lém lỉnh của Mạc Noãn là biết cô lại đang suy nghĩ viển vông, anh nhéo chóp mũi cô một cái: "Đồ hư hỏng, đi thôi, ra ngoài thôi, không lát nữa người bên ngoài lại nghĩ nhiều đấy." Mạc Noãn nhún vai: "Sao cũng được, dù sao chúng ta cũng là vợ chồng, hành động gì cũng là hợp pháp hợp lý, không cần sợ, miệng là của người khác, tùy họ muốn nói gì thì nói." Lục Sâm hơi ngạc nhiên nhướng mày, những lời này vốn là anh hay nói, không ngờ sau khi khôi phục trí nhớ, cô nàng này lại đổi vai luôn, da mặt chẳng còn mỏng như trước nữa. "Em tiến bộ khá nhiều đấy." Mạc Noãn mỉm cười, dắt tay Lục Sâm ra khỏi nhà vệ sinh.

Trải qua nỗi đau suýt mất đi anh, cô càng trân trọng cuộc sống hiện tại hơn bất cứ lúc nào, sẽ chẳng thèm để tâm đến nhiều thứ như vậy nữa.

Mạc Noãn vốn tưởng rằng cũng giống như hai lần nằm viện trước, sẽ có rất nhiều người đến thăm, nhưng thực tế cô đã nghĩ nhiều rồi.

Cô tỉnh lại được hai ngày rồi mà trừ ngày đầu tiên nhận được điện thoại của gia đình họ Lục, mọi người đều không xuất hiện ở bệnh viện.

Điều này hoàn toàn không giống phong cách của họ, Mạc Noãn thấy có gì đó sai sai. "Lục Sâm, hai ngày nay phòng bệnh sao yên tĩnh thế, có phải anh không báo cho mọi người biết là em đã tỉnh rồi không?" "Có nói chứ, tối hôm em tỉnh lại anh đã nhắn tin báo tin vui này cho mọi người rồi." Chỉ là anh ra lệnh cấm mọi người đến thăm, mọi người hiểu tâm trạng của anh nên cũng nghe theo.

Nghe Lục Sâm nói vậy, Mạc Noãn cũng đoán được phần nào, chắc chắn là anh không cho mọi người đến, nghĩ vậy cô cũng thấy nhẹ lòng.

Mạc Noãn hai năm nay đã vào bệnh viện mấy lần rồi, bản thân cô vốn chẳng có thiện cảm gì với nơi này, có thể ở ít đi một ngày tuyệt đối sẽ không ở thêm một phút nào.

Nằm được ba ngày, bác sĩ nói mọi thứ đã bình thường, cô liền nhặng xị đòi về nhà.

Lục Sâm vốn dĩ luôn nghe theo cô, cô chỉ cần nói ngọt vài câu là anh đã mủi lòng.

Bác sĩ cũng hiểu tâm trạng muốn về nhà của họ, vả lại bản thân Mạc Noãn cũng không còn vấn đề gì lớn, chỉ dặn dò họ vài ngày nữa quay lại tái khám rồi cho phép họ xuất viện.

Mạc Noãn dậy từ rất sớm, tự mình thu xếp mọi thứ, cũng đích thân thay cho hai nhóc tì bộ quần áo sạch sẽ.

Chỉ là vừa chuẩn bị đi về thì Mễ Nặc lái xe đến chặn đường cô: "Mạc tiểu Noãn, cậu không cần gấp gáp như vậy chứ, để chị em dắt cậu đi mua bộ quần áo mới, trang điểm thật xinh rồi hãy về." "Cậu muốn mua quần áo cho tớ thì cứ tự xem mà mua, tớ tin vào mắt thẩm mỹ của cậu.

Tớ lâu lắm rồi chưa về nhà, tớ nhớ nhà mình lắm, chúng ta hẹn dịp khác nhé." Lục Sâm nháy mắt với Mễ Nặc một cái, Mễ Nặc lập tức xuống xe ôm lấy Mạc Noãn, suy nghĩ vài giây rồi nhanh chóng nói: "Chính vì cậu lâu rồi chưa về nhà nên tớ mới muốn đích thân dắt cậu đi mua quần áo đấy.

Ở thành phố A chúng ta có tục lệ này mà, ốm đau xuất viện về nhà phải thay bộ đồ mới để giải xui, để đón chào tương lai tốt đẹp.

Tớ là bạn thân nhất của cậu, chuyện này tớ lúc nào cũng nhớ rõ giúp cậu đấy." Mạc Noãn không hề nghi ngờ lời Mễ Nặc, chỉ khẽ nhíu mày: "Cậu đừng hòng lừa tớ, tớ giờ đã khôi phục trí nhớ rồi, thành phố A có tục lệ này sao tớ lại chưa từng nghe qua nhỉ?" "Đó là do cậu ít hiểu biết đấy thôi.

Thực ra tớ cũng không rõ lắm, đây là sáng nay bà Mễ nhà tớ đặc biệt dặn dò tớ, bảo là nhất định phải nhớ thay đồ mới cho cậu đấy.

Lục Sâm, anh đã nghe qua chưa?" Mễ Nặc biết Mạc Noãn luôn thích nghe lời Lục Sâm, nên quyết đoán đẩy chủ đề sang phía anh.

Lục Sâm nghiêm túc suy nghĩ một chút, rồi nói với Mạc Noãn: "Hình như đúng là có cách nói này đấy.

Hay là Noãn Noãn, em cứ đi cùng Mễ Nặc đi, anh về đích thân nấu cơm cho mấy mẹ con, hai người nhớ về sớm ăn cơm nhé." Mễ Nặc thấy Lục Sâm diễn sâu không để lộ chút dấu vết nào, trong lòng thầm cảm thán, hèn gì có thể nắm thóp được cô nàng Mạc Noãn này, đúng là cao thủ: "Đúng đấy, Mạc tiểu Noãn, chồng cậu đã lên tiếng rồi, cậu cứ đi cùng tớ dạo một vòng đi." Mễ Nặc khẽ lắc lắc cánh tay Mạc Noãn.

Thực ra Mạc Noãn muốn cùng Lục Sâm đi mua thức ăn về nấu cơm hơn, cuộc sống như vậy họ đã lâu lắm rồi chưa được trải nghiệm, nhưng không chịu nổi sự nhõng nhẽo và ánh mắt van nài của Mễ Nặc, cuối cùng cô đành đồng ý: "Thôi được rồi, chúng ta đi dạo một lát, nhưng hiện tại thể lực tớ vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, chắc không đi được lâu đâu." "Cậu yên tâm đi, tớ đã có sắp xếp rồi, sẽ không để cậu bị mệt đâu.

Tớ cũng chẳng dám làm cậu mệt, nếu không chồng cậu chắc chắn sẽ không tha cho tớ đâu." Mạc Noãn nhìn Lục Sâm một cái, có chút luyến tiếc bước lên xe của Mễ Nặc.

Mễ Nặc nhìn bộ dạng của cô, không nhịn được trêu chọc: "Thôi đi, có phải chia lìa đôi lứa đâu, tớ chỉ đưa cậu đi mua bộ quần áo thôi mà, lát nữa là đưa cậu về ngay, đừng có làm quá lên thế chứ." Mạc Noãn tựa người vào ghế ngồi, nụ cười trên mặt không giấu nổi: "Nặc à, cảm giác này đúng là rất kỳ diệu.

Tớ không ngờ mình lại kết hôn với người đàn ông mà mình hằng mong nhớ, lại còn có với anh ấy một trai một gái.

Hai ngày nay cứ hễ nghĩ đến chuyện này, trong lòng tớ lại trào dâng một nỗi xúc động và mãn nguyện khó tả." "Nhìn cái bộ dạng của cậu kìa, cậu không ghen với Quý Anh Ly nữa à?" Mễ Nặc liếc nhìn Mạc Noãn một cái.

Lại một lần nữa nghe người khác nhắc đến Quý Anh Ly, Mạc Noãn thực sự đã hoàn toàn nhẹ lòng, trong lòng không còn một chút khó chịu nào nữa: "Không cần thiết, tớ tin Lục Sâm yêu tớ nhất." "Đây mới đúng là Mạc Noãn mà tớ biết chứ, làm gì cũng phải đầy bản lĩnh như thế này." Thấy Mạc Noãn như vậy, Mễ Nặc thật tâm cảm thấy mừng cho cô.

Mạc Noãn nhếch môi, nhìn ra phong cảnh ngoài cửa sổ.

Từng con phố này sao mà quen thuộc đến thế, cảm giác khôi phục được ký ức thật sự rất tốt.

Mễ Nặc quả nhiên đúng như lời đã nói, sớm đã có mục đích, cô ấy đưa thẳng Mạc Noãn vào một cửa hàng chuyên doanh cao cấp, bảo nhân viên lấy hai chiếc váy ra rồi đẩy thẳng Mạc Noãn vào phòng thay đồ.

“Nặc Nặc, cậu cũng nhanh nhẹn dứt khoát quá đấy, thật ra tớ vẫn có thể đi dạo thêm vài cửa hàng nữa mà.” “Yên tâm đi, chúng ta là bạn bè bao nhiêu năm rồi, tớ còn không biết sở thích của cậu sao?

Đừng nhìn hai chiếc váy này kiểu dáng có vẻ phổ thông, nhưng mặc lên người hiệu quả nhất định sẽ rất tuyệt.” Mạc Noãn bật cười, cô không có cách nào với một Mễ Nặc như thế này.

Từ nhỏ đến lớn, tính cách của cô ấy dường như lúc nào cũng hấp tấp, phong phong hỏa hỏa như vậy, bao nhiêu năm rồi vẫn chẳng hề thay đổi.

Mạc Noãn thử chiếc váy ngắn màu hồng phấn trước, quả nhiên giống như lời Mễ Nặc nói, nhìn kiểu dáng đơn giản nhưng mặc vào lại cực kỳ đẹp, màu sắc rất tôn da, chất liệu vải cũng thoải mái.

“Trời ạ, Mạc Tiểu Noãn, nhìn cậu thế này ai bảo là mẹ của hai đứa trẻ chứ, trông cứ như thiếu nữ mới đôi mươi ấy.” Mễ Nặc vừa nói vừa đánh giá Mạc Noãn từ trên xuống dưới một lượt, sau đó ánh mắt dừng lại ở trước ngực cô rồi lại nhìn lại chính mình, nhất thời buồn bực muốn chết.

Từ nhỏ đến lớn, con bé Mạc Noãn này phát triển lúc nào cũng tốt hơn cô, cô bao nhiêu năm qua vẫn trung thành với cúp B, không ngờ hiện tại đã bị cô bạn bỏ xa cả một đoạn đường.

Mạc Noãn cũng nhận ra ánh mắt của Mễ Nặc, lập tức đưa tay chắn trước ngực: “Cái đồ sắc nữ này, sao cứ nhìn chằm chằm vào ngực tớ thế?” “Chậc chậc, Mạc Tiểu Noãn, bây giờ cậu chắc không chỉ dừng ở cúp C đâu, phải là D rồi ấy nhỉ.” Quả nhiên phụ nữ sau khi lấy chồng sinh con sẽ có bước phát triển lần thứ hai.

Xung quanh không có ai nên Mạc Noãn nói chuyện cũng không kiêng dè gì, chỉ là vẫn hạ thấp giọng xuống: “Vậy cậu mau cùng Diệp Tử Hạo tiến thêm một bước đi, chuyện này đàn ông chiếm yếu tố quan trọng lắm đấy.” “Oa, Mạc Tiểu Noãn, cậu bị ai lây nhiễm thế hả, mấy lời này cũng có thể nói ra trôi chảy như vậy sao?” “Tớ là nói thật cho cậu nghe thôi, nghe hay không thì tùy.” “Ha ha.” Mễ Nặc cười lớn, sau đó đẩy Mạc Noãn vào phòng thay đồ thử thêm một chiếc váy nữa, nhưng cả hai vẫn ưng ý chiếc màu hồng phấn kia nhất.

Sau khi chọn đồ xong, Mễ Nặc lại đưa Mạc Noãn đến một câu lạc bộ dưỡng sinh để làm massage toàn thân.

Thời gian qua Mạc Noãn nằm trên giường bệnh quá lâu, được xoa bóp thế này tuy có hơi đau nhưng lại rất thoải mái.

Cô vừa rên hừ hừ vừa trò chuyện với Mễ Nặc.

“Nặc Nặc, cậu thật có tâm, tớ thấy dễ chịu lắm.” “Thấy dễ chịu là tốt rồi, cũng không uổng phí tâm tư của tớ.” Mạc Noãn cảm thấy thư giãn nên nói chuyện một lúc thì ngủ thiếp đi.

Mễ Nặc nhìn dáng vẻ ấy của cô thì nhịn không được mà mỉm cười, xem ra hoàn toàn không cần cô phải tung thêm chiêu trò gì để trì hoãn nữa, đợi cô ngủ dậy thì thời gian chắc cũng vừa khít.

Mễ Nặc lấy điện thoại nhắn tin cho Diệp Tử Hạo, bên đó đáp lại là mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, hơn nửa tiếng nữa là có thể đưa Mạc Noãn về.

Mễ Nặc tính toán thời gian rồi đánh thức Mạc Noãn dậy, bảo cô thay luôn chiếc váy mới mua, lại nhờ thợ làm tóc ở câu lạc bộ làm cho cô một kiểu đầu đơn giản.

Chương 405

Mạc Noãn bật cười, nhìn sắc trời dần tối ngoài cửa sổ, giọng điệu có chút sốt ruột: “Nặc Nặc, cậu làm gì mà trang trọng thế, thay đồ mới là được rồi, sao còn phải làm tóc nữa?

Lục Sâm còn đang đợi chúng ta về ăn cơm mà.” “Ăn cơm không vội, sau này thiếu gì thời gian.

Bây giờ mái tóc thẳng đuột đơn điệu này của cậu chẳng hợp với bộ váy này tí nào.

Tớ không muốn bộ đồ tớ vung tiền ra mua bị cậu chà đạp như vậy đâu, như thế tớ sẽ xót tiền lắm.

Hơn nữa, gần đây hình tượng của cậu trước mặt chồng mình không được tốt cho lắm, nên sửa soạn một chút để anh ấy phải nhìn cậu bằng con mắt khác chứ.” Mễ Nặc an ủi.

Mạc Noãn thấy Mễ Nặc nói cũng có lý, dù sao cũng đã tầm này rồi, không cần quá vội vàng: “Cậu cũng đừng làm như mình nghèo lắm vậy, đợi cậu gả vào nhà họ Diệp rồi thì không phải lo chuyện tiêu tiền nữa, tài lực nhà họ Diệp cũng đáng nể lắm đấy.” “Để sau hãy nói, tớ còn chưa nghĩ kỹ có nên gả đi nhanh thế không.

Hơn nữa dù có gả, tiền của người ta cũng là của người ta, chẳng liên quan gì đến tớ cả.” Mễ Nặc khẽ cười, cô chẳng ham hố gì tiền bạc của Diệp Tử Hạo, cô có khả năng tự lập, không cần dựa vào đàn ông để kiếm cơm.

“Cậu cứ luôn bảo tớ làm bộ làm tịch, tớ thấy người làm bộ nhất chính là cậu đấy.

Cậu treo giò Diệp Tử Hạo bao lâu rồi, chẳng lẽ còn chưa nhìn rõ chân tâm của anh ấy sao?” “Chân tâm của anh ấy thì tớ biết, nhưng mẹ anh ấy không khai sáng như mẹ chồng cậu đâu.

Hai hôm trước tớ còn vừa cãi nhau với bà ấy một trận đấy.” Mạc Noãn nghe vậy nhịn không được mà nhíu mày.

Về người nhà họ Diệp cô cũng không hiểu rõ lắm, chỉ mới tiếp xúc với Diệp lão gia tử, thấy đó là một ông lão rất dễ gần, tính tình giống hệt ông nội mình.

Mễ Nặc nếu gả vào đó chắc sẽ không chịu thiệt thòi.

“Chuyện là thế nào?

Sao cậu lại cãi nhau với mẹ anh ấy?” Nhắc đến chuyện cách đây không lâu, Mễ Nặc vẫn còn thấy giận, ngay cả chính cô cũng không biết là đang giận mình hay giận mẹ của Diệp Tử Hạo.

Tóm lại, trái tim khó khăn lắm mới kiên định được một chút lại bị mẹ Diệp làm cho dao động: “Ôi, đúng là một lời khó nói hết.

Cãi xong tớ mới phát hiện đó là mẹ của Diệp Tử Hạo, tớ còn có thể làm gì được chứ, chẳng lẽ lại đi tẩy não bà ấy, bảo bà ấy hãy quên những gì tớ đã nói đi sao?” Mạc Noãn biết sức chiến đấu khi cãi nhau của Mễ Nặc lúc nào cũng bùng nổ, không cần hỏi cũng biết cảnh tượng lúc đó chắc chắn chẳng tốt đẹp gì: “Cho nên là ấn tượng đầu tiên của mẹ Diệp về cậu rất tệ.” “Đương nhiên rồi, nếu thang điểm là 100, tớ đoán bà ấy chỉ cho tớ 50 thôi.” “Cậu cũng không cần quá lo lắng, bà ấy chưa tiếp xúc nhiều nên chưa biết tính tình cậu, sau này tiếp xúc lâu dần sẽ ổn thôi.” Thợ làm tóc uốn cho Mạc Noãn một kiểu tóc xoăn nhẹ đơn giản, phần tóc phía sau được tết lại một chút tạo thành kiểu đầu công chúa thanh lịch.

“Xong rồi, tóc cậu làm xong rồi đó.

Chuyện của tớ để sau này có dịp tớ sẽ kể chi tiết, lúc đó chúng ta cùng bàn bạc xem nên làm thế nào, tối nay là sân khấu của cậu.

Đi thôi, tớ đưa cậu về.” Mễ Nặc lái xe đưa Mạc Noãn về căn nhà mới của hai người.

Đèn trong phòng khách không bật, một mảnh tối đen như mực.

Mạc Noãn lẩm bẩm nhỏ tiếng, giọng điệu mang theo vài phần bất mãn và oán trách: “Lục Sâm đang làm cái gì vậy chứ, tối om thế này chẳng giống như đã làm cơm đợi chúng ta về chút nào.

Cửa cũng không đóng, chẳng sợ trộm vào nhà sao.” Mễ Nặc từ phía sau khẽ đẩy Mạc Noãn một cái: “Đứng đây làm gì, vào trong xem chẳng phải sẽ biết sao.” Mạc Noãn vừa bước chân vào, chiếc đèn chùm pha lê chính giữa phòng khách vụt sáng, những dải đèn màu trang trí trên tường cũng đồng loạt thắp sáng ngay tức khắc.

Dưới ánh đèn chùm, Lục Sâm mặc một bộ vest trắng chỉnh tề, khóe miệng nở một nụ cười rạng rỡ, ánh mắt thâm tình và chuyên chú khóa chặt trên người cô.

Anh thường mặc những bộ vest tông màu xanh, cô chưa bao giờ thấy anh mặc vest trắng, không ngờ mặc lên vẫn đẹp trai đến thế, đúng chuẩn một bạch mã hoàng tử.

Bó hoa màu tím anh cầm trên tay cô cũng biết, đó là hoa cát cánh, ngôn ngữ của loài hoa này là tình yêu vĩnh cửu.

Mạc Noãn lờ mờ đoán được Lục Sâm muốn làm gì, bàn tay cầm chìa khóa hơi run rẩy, cô nhìn chằm chằm người đàn ông cách đó không xa.

Ánh mắt hai người giao nhau, chỉ trong chốc lát đã quấn quýt lấy nhau, trong mắt chỉ còn lại đối phương.

Mễ Nặc thấy Mạc Noãn đứng ngây ra tại chỗ, nhịn không được nhỏ giọng nhắc nhở: “Noãn Noãn, ngẩn người gì thế, mau lại chỗ chồng cậu đi chứ.” Lục Sâm cũng lên tiếng đúng lúc, anh đưa tay về phía Mạc Noãn: “Noãn Noãn, lại đây với anh.” Mạc Noãn chậm rãi nhấc chân bước về phía Lục Sâm, khẽ đặt tay mình vào lòng bàn tay anh.

Gan bàn tay anh ấm áp đến lạ, chỉ cần chạm vào, một luồng ấm áp liền lan tỏa khắp cơ thể cô.

Lục Sâm khẽ mỉm cười, sau đó quỳ một gối xuống đất, ánh mắt đong đầy tình cảm sâu đậm: “Noãn Noãn, gả cho anh nhé.” Cầu hôn, đây là chuyện Mạc Noãn từng mơ mộng khi còn là thiếu nữ, sau này tận mắt chứng kiến tình cảm của cha mẹ rạn nứt, cô đã sớm không còn mơ những giấc mộng phi thực tế này nữa.

Sau khi kết hôn với Lục Sâm, cô lại càng không nghĩ tới, bởi làm gì có ai đã kết hôn rồi còn đi cầu hôn cơ chứ.

Giây phút này nhìn người đàn ông đang quỳ dưới chân mình, hốc mắt Mạc Noãn cay xè, nước mắt lập tức tuôn rơi lăn dài trên má.

Tầm mắt cô mờ đi nhưng mọi biểu cảm trên gương mặt Lục Sâm lại rõ ràng đến thế, vẫn là nụ cười nhàn nhạt đầy mê hoặc như thuở ban đầu.

Chỉ cần anh nhìn cô định mệnh như vậy, cô liền cảm nhận được tất cả chân tâm và tình nghĩa của anh.

Đây là một loại ma lực, bất kể là lúc mới quen hay hiện tại, cô dường như chẳng có chút khả năng miễn dịch nào với anh cả.

Mạc Noãn nắm lấy tay Lục Sâm, nghẹn ngào nói: “Mau đứng lên đi, đã là vợ chồng già rồi, em đến con cũng sinh cho anh rồi, giờ còn cầu hôn cái gì nữa, ra thể thống gì chứ.” Lục Sâm khẽ vỗ vào mu bàn tay Mạc Noãn, không thuận theo lực của cô mà đứng dậy, ngược lại còn lặp lại một lần nữa: “Noãn Noãn, gả cho anh nhé.” Mạc Noãn hiểu rõ, người đàn ông này mà đã cố chấp thì cũng một chín một mười với cô.

Nếu hôm nay cô không biểu lộ thái độ, e là anh sẽ cứ quỳ mãi ở đây.

Cô sụt sịt mũi, gương mặt rạng rỡ nụ cười mãn nguyện vô cùng: “Em đồng ý.” Cô lúc nào cũng đồng ý, đối với người đàn ông này, thái độ của cô từ trước đến nay luôn là đã dính vào rồi thì tuyệt đối không buông tay.

Lời Mạc Noãn vừa dứt, Lục Tử Đồng từ trong phòng ngủ bước ra, trên tay nâng một hộp nhẫn bằng nhung đỏ.

Ngón tay Lục Sâm khẽ cử động, hộp nhẫn bật mở, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương.

Lục Sâm nhẹ nhàng nắm lấy ngón tay Mạc Noãn rồi lồng chiếc nhẫn vào.

Sau đó anh kéo tay cô đứng dậy, ôm chặt cô vào lòng, đặt một nụ hôn sâu đậm và nóng bỏng lên trán cô.

Giọng anh trầm thấp đầy từ tính: “Noãn Noãn, anh đã nói rồi, tuy chúng ta không trải qua các bước kết hôn bình thường, nhưng những gì nên cho em, anh nhất định sẽ cho.

Đây là lời hứa cả đời của anh dành cho em.” Mạc Noãn lệ rơi đầy mặt, anh đã làm được, những điều này anh sớm đã làm được hết rồi: “Cảm ơn anh, Lục Sâm.” Những thứ mang tính hình thức này thật ra cô không quá để tâm, điều cô quan tâm là bản thân Lục Sâm, chỉ cần trong lòng anh luôn nghĩ đến cô là được.

“Noãn Noãn, Noãn Noãn của anh, từ hôm nay trở đi, cả trái tim anh đều thuộc về em.” Giọng Lục Sâm rất nhẹ, giống như lời thì thầm bên tai mỗi khi hai người nằm trên giường hằng ngày.

“Vâng.” Mạc Noãn cảm thấy mọi ngôn từ vào lúc này đều trở nên nhạt nhẽo, cô không thể nói thêm được một chữ dư thừa nào, sợ rằng cứ mở miệng là sẽ bật khóc nức nở.

Chương 406

"Thứ lỗi cho sự không lãng mạn của anh, anh không biết nói quá nhiều lời đường mật, cũng không biết học theo đám trẻ tuổi thỉnh thoảng lại bày ra mấy trò lãng mạn.

Anh chỉ có thể chăm sóc tốt cho em từ miếng ăn giấc ngủ, để em được ăn ngon ngủ yên, chỉ có thể cho em một bờ vai, một cái ôm khi em buồn.

Những ngày tháng tương lai chắc chắn vẫn sẽ tẻ nhạt như vậy, có lẽ anh sẽ tẻ nhạt như thế cả đời, có lẽ một ngày nào đó em sẽ thấy chán ghét, nhưng anh sẽ luôn kiên định với trái tim mình.

Khi em thấy tẻ nhạt chán chường, anh sẽ dùng hết khả năng để làm em vui vẻ trở lại…" Mạc Noãn mạnh mẽ lắc đầu, đặt ngón tay lên môi Lục Sâm: "Lục Sâm, không tẻ nhạt đâu, em thích con người anh như vậy." Kết hôn là để sống cùng nhau chứ không phải để yêu đương phù phiếm, một Lục Sâm như vậy khiến cô thấy rất an tâm.

Hơn nữa ai bảo anh không lãng mạn chứ, cô thấy anh là người lãng mạn nhất, ai dám bảo những gì anh đang làm lúc này là không lãng mạn?

Mặc dù biết rõ trong nhà lúc này chắc chắn còn có những người khác, nhưng não bộ Mạc Noãn vẫn không tự chủ được mà kiễng chân đặt lên môi anh một nụ hôn, sau đó ôm chặt lấy eo Lục Sâm, hai người cứ thế ôm nhau thắm thiết.

Đúng lúc này, xung quanh vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Mạc Noãn nhìn thấy từng gương mặt quen thuộc hiện ra trước mắt, ai nấy đều mang nụ cười chúc phúc.

"Ôi trời, thật là làm cái thân già này nghẹn chết mất, già cả rồi còn phải đứng xem hai đứa trẻ các cháu nói mấy lời sến súa thế kia." Lão gia tử sớm đã nhịn không nổi, khó khăn lắm mới đợi được hai người dừng lại, lúc này mới từ phòng ngủ đi ra.

"Chị dâu, nhị ca, hai người cũng thật là, kết hôn hơn hai năm rồi còn bày đặt cầu hôn, chắc chắn đây là ý tưởng tồi của anh Diệp rồi." "Oan uổng quá, đây là do A Sâm tự mình nghĩ ra đấy chứ, chẳng liên quan gì đến anh cả, anh chỉ làm theo chỉ huy của cậu ấy thôi." "Theo em thấy, ý tưởng này của A Sâm rất hay, ai bảo kết hôn rồi thì không được cầu hôn nữa chứ." … Bên tai vang lên từng giọng nói quen thuộc, những người mà cô luôn thắc mắc tại sao không đến thăm mình đều đã xuất hiện.

Gương mặt nhỏ của Mạc Noãn đỏ bừng, vốn dĩ cô khá da mặt mỏng, nhưng lúc này cô lại không muốn buông tay, không muốn rời khỏi người trước mặt.

Nghĩ sao làm vậy, cô vẫn cứ quấn quýt lấy eo Lục Sâm không chịu buông.

Hai người ôm nhau một hồi mới luyến tiếc buông ra, Mạc Noãn lao thẳng vào lòng Trương Nhuế, giọng nói vẫn chưa trở lại bình thường, mang theo âm mũi nồng đậm: "Dì, con biết dì và dượng vẫn ở thành phố A, nhưng con tỉnh lại rồi mà mọi người chẳng lộ diện, con buồn lắm đấy." "Con mà buồn cái gì, dì chẳng thấy con buồn tí nào cả, vừa rồi là ai cười ngọt ngào đến thế hả?" Trương Nhuế tuy trêu chọc nhưng giọng bà cũng đã nghẹn ngào.

Mạc Noãn rời khỏi vòng tay Trương Nhuế, nghiêm túc nói: "Dì, con khôi phục ký ức rồi, con đã nhớ lại mọi chuyện rồi." "Thật tốt quá, Tiểu Noãn, dì mừng cho con." Mọi người nói chuyện với Mạc Noãn rất nhiều, nhưng vẫn khá tâm lý khi không ở lại làm phiền không gian riêng của hai vợ chồng, chỉ một lát sau tất cả đều rời đi.

Tần Tuệ còn chu đáo bảo người đưa hai nhóc tì về đại viện để không làm phiền thế giới hai người.

Khi trong nhà chỉ còn lại hai người, mặt Mạc Noãn bỗng chốc đỏ lựng.

Lục Sâm ôm cô vào lòng, véo nhẹ má cô: “Đói không?” Lục Sâm không nhắc thì thôi, nhắc đến là Mạc Noãn thấy đói thật, lúc này chắc cũng không còn sớm nữa: “Đói lâu rồi, nếu em biết anh về nhà nấu cơm chỉ là cái cớ thì em và Mễ Nặc đã ăn ngoài rồi.” “Ai bảo anh không nấu cơm chứ.” Lục Sâm cười, dắt tay Mạc Noãn đi về phía phòng ăn.

Nhìn bít tết, mì Ý và ánh nến trên bàn, hốc mắt Mạc Noãn lại một lần nữa đỏ lên.

Lục Sâm ôm lấy cô từ phía sau: “Noãn Noãn, buổi hẹn hò trước khi em gặp chuyện, anh cũng đã định cùng em ăn một bữa tối dưới ánh nến, nhưng vì Jack mà chuyện đó bị hỏng bét.” Lần đó đã bỏ lỡ, nên lần này anh đích thân xuống bếp bù đắp lại tất cả những gì còn thiếu.

Mạc Noãn hiểu tâm ý của Lục Sâm, cô ngả người ra sau, tựa sát vào lồng ngực anh: “Lục Sâm, chuyện đó qua rồi, đừng nhắc lại nữa.” “Không, Noãn Noãn, anh vẫn phải giải thích rõ ràng với em.

Ban đầu anh hoàn toàn không liên hệ em và A Ly với nhau, chỉ vì lời nói của Jack hôm đó đã làm anh lạc hướng, cộng thêm việc nghe anh cả nhắc tới lúc cứu em ra khỏi xe thì em dường như đã ngừng thở, cho nên anh mới làm ra những chuyện khó tin như vậy.

Anh thật sự chỉ muốn làm sáng tỏ chân tướng.

Sau này anh đã cho người điều tra, Jack và Quý Anh Ngữ có tiếp xúc với nhau, những lời đó chắc chắn là cố tình nói cho chúng ta nghe, mà chúng ta lại ngốc nghếch mắc mưu.” Hóa ra là vậy, hèn gì anh lại làm mấy chuyện kỳ lạ đó, hóa ra là lo lắng cô không phải Mạc Noãn thật sự.

Giải thích như vậy thì mọi cử chỉ quái dị của anh đều có lý do.

Mạc Noãn không để tâm mà mỉm cười: “Lục Sâm, em biết rồi, em đã sớm nghĩ thông suốt rồi.

Nhưng tất cả là tại anh, nếu ban đầu anh nói thẳng với em thì em đã không hiểu lầm anh rồi.” “Noãn Noãn, có chuyện vui anh sẽ chia sẻ với em đầu tiên, nhưng nếu có một tia khả năng gây tổn thương cho em, anh đều sẽ chắn phía trước.

Đợi đến khi anh chắc chắn em có thể tiếp nhận, anh mới yên tâm để em bước tới.” Lục Sâm khẽ thở dài.

Có niềm vui chúng ta cùng sẻ chia, có nỗi khổ để anh nếm trước.

Phong cách làm việc từ trước đến nay của anh chẳng phải đã chứng minh cho đạo lý này sao.

Người đàn ông này lúc nào cũng khiến cô không thốt nên lời.

Mạc Noãn mỉm cười rồi nói: “Anh nghĩ như vậy em rất cảm động, nhưng Lục Sâm à, em không phải là búp bê sứ.

Em là một người phụ nữ sắp ba mươi rồi, cũng đã trải qua thử thách sinh tử, trải qua biết bao chuyện lớn nhỏ, khả năng chịu đựng của em vượt xa tưởng tượng của anh đấy.

Đôi khi ý định của anh là vì tốt cho em, nhưng cực kỳ có khả năng sẽ vô tình làm tổn thương em.

Sau này bất kể là chuyện gì, chúng ta cũng đừng giấu giếm nhau nhé, được không?” “Được, yên tâm đi, bây giờ anh biết rồi, sau này sẽ không phạm sai lầm tương tự nữa.” Mạc Noãn nhếch môi hỏi:

"Nhưng mà tại sao lúc đó em lại ngừng thở nhỉ?" "Anh cả nói có một trạng thái gọi là chết lâm sàng, lúc đó chắc em ở trong trạng thái đó, là anh nghĩ quá nhiều thôi." "Còn giấc mơ đó nữa, anh thật sự chỉ muốn A Ly đừng đưa em đi thôi." Mạc Noãn gật đầu, cô tin tất cả những gì anh nói.

"Còn chuyện anh đi gặp Quý Anh Ngữ cũng là vì cô ta nói biết một số chuyện về em." Lục Sâm nghiêm túc nhìn Mạc Noãn.

"Chồng ơi, anh phiền quá đi mất, có phải đến thời kỳ mãn kinh rồi không?

Chuyện đó em biết hết rồi, hôm đó trong lời nói lúc say cô ta có nhắc đến, em nghe rất rõ, chuyện này anh biết mà." "Noãn Noãn." Lục Sâm dở khóc dở cười nhìn vợ, hai ngày nay anh liên tục bị chê bai, hết bị chê luộm thuộm lại đến bị chê lôi thôi.

Nhìn ánh mắt oán trách của Lục Sâm, Mạc Noãn nhịn không được bật cười thành tiếng.

Vừa chuẩn bị ngồi xuống thì Lục Sâm lại bế thốc cô lên, ôm chặt vào lòng, trầm giọng nói: "Noãn Noãn, không phải anh muốn lôi thôi thế này đâu, mà là anh thật sự sợ hãi rồi.

Anh không thể chịu đựng nổi bất kỳ khả năng nào mất đi em, em biết không?

Em hiểu không?" Anh không muốn giữa họ có bất kỳ rào cản nào nữa, sợ tích tiểu thành đại rồi sớm muộn cũng xảy ra chuyện.

Tâm trạng này sao Mạc Noãn lại không hiểu chứ?

Cô cũng đã thật sự trải qua rồi.

Cô nắm ngược lại tay Lục Sâm: "Chồng à, tâm trạng của anh em hiểu, sau này chúng ta sẽ ổn thôi, sẽ không có chuyện như vậy nữa đâu." "Ừm, chúng ta sẽ thật hạnh phúc.

Đợi chuyện này kết thúc triệt để, chúng ta sẽ tổ chức hôn lễ.” Mạc Noãn cười: “Em thấy quỹ đạo của hai chúng ta cứ ngược đời thế nào ấy, đăng ký sinh con trước, rồi mới cầu hôn kết hôn, đến lúc đó con cái lại làm hoa đồng cho chúng ta luôn.” “Thế mới gọi là khác biệt, không cần thiết phải rập khuôn giống người khác làm gì.” “Được rồi, nói gì cũng không lại anh.

Nhưng chúng ta có thể ăn cơm trước không, em đói quá rồi.” “Được, chúng ta ăn cơm trước.” Lục Sâm dắt Mạc Noãn ngồi xuống, cô nhanh chóng kéo đĩa mì Ý về phía mình, vui vẻ ăn.

Mấy ngày nay chế độ ăn của cô toàn là đồ lỏng như cháo, miệng mồm sắp mất hết vị giác rồi.

Chương 407

Lục Sâm bật cười nhìn dáng vẻ vội vàng của cô, sau đó kiên nhẫn cắt bít tết thành từng miếng nhỏ đẩy đến trước mặt cô: “Bít tết anh làm hơi mềm, có lẽ không ngon bằng ở nhà hàng, em ăn tạm nhé.

Thân thể em vừa mới hồi phục, vẫn nên nhai kỹ nuốt chậm, đừng ăn gấp quá.” “Biết rồi ạ.” Sau bữa tối, Mạc Noãn vừa định đứng lên thì Lục Sâm đã nhanh chóng bế ngang cô lên.

Mạc Noãn giật mình, vội vàng ôm lấy cổ anh, đấm nhẹ vào ngực anh mấy cái: “Anh lại đột kích, chẳng cho em chuẩn bị tâm lý gì cả.” “Công chúa của anh, anh đích thân bế em đi ngủ.” “Em còn chưa muốn ngủ, vừa mới ăn xong mà, không ngủ được đâu.” “Nhưng anh không đợi được nữa rồi.” Lục Sâm nhếch môi, thời gian qua anh thật sự đã phải nhịn quá lâu rồi.

Mạc Noãn vừa ngước đầu lên đã thấy đôi mắt hơi đỏ của Lục Sâm.

Đã là vợ chồng hai năm, điều đó có nghĩa là gì Mạc Noãn hiểu rõ hơn ai hết, đôi gò má lập tức nóng bừng.

“Hóa ra tối nay anh đều có dự mưu cả rồi à.” “Chứ còn gì nữa.” Cửa phòng ngủ vừa mở ra, một mùi hương hoa hồng nồng nàn ập tới, mắt Mạc Noãn lập tức trợn tròn.

Trên tường và thảm trải sàn khắp nơi đều là những cánh hoa hồng đỏ rực như một biển hoa.

Đèn bên trong không bật hết mà chỉ bật đèn tường và đèn đầu giường tỏa ánh sáng ấm áp, nhu hòa, cả căn phòng ấm cúng vô cùng.

Mạc Noãn khẽ che miệng: “Lục Sâm, anh đúng là lãng phí quá, mang bao nhiêu hoa hồng rải xuống đất thế này." "Vì thời gian gấp quá nên anh chỉ kịp trang trí kỹ phòng ngủ của chúng ta thôi, những chỗ khác chưa làm được gì mấy." "Đủ rồi, anh còn muốn phá của đến mức nào nữa?

Hoa này bây giờ đẹp thật nhưng ngày mai chắc chắn sẽ héo, lãng phí biết bao nhiêu." Mạc Noãn bĩu môi, bất mãn véo má Lục Sâm.

Lục Sâm cười đặt Mạc Noãn xuống đất: "Vậy bây giờ em hãy dẫm lên đi, kẻo không lại lãng phí thật đấy." Dưới chân là những cánh hoa hồng hơi mát rượi, Mạc Noãn chỉ biết co rút ngón chân lại.

Lục Sâm nhìn dáng vẻ đáng yêu ấy của cô, chỉ cảm thấy thắt lòng, trực tiếp ép cô vào bức tường trang trí đầy hoa hồng, thân hình cũng theo đó áp sát tới.

Anh khẽ hôn lên khóe môi, lên mũi, lên mắt, lên hàng mi và vầng trán cô, trong mắt luôn đong đầy sự sủng ái và dịu dàng như muốn dành trọn cả đời này cho cô.

Ngay trước mắt là gương mặt khiến trái tim mình rung động, đường nét cằm hoàn hảo, sống mũi cao thẳng, hàng mi cong vút, trong đôi mắt đen sâu thẳm ẩn chứa một sự nhu tình không thể tan biến.

Chỉ cần anh nhìn cô như vậy, dường như có thể thấu tận nơi mềm mại nhất trong sâu thẳm tâm hồn.

Mạc Noãn nghe thấy trái tim mình đập loạn nhịp không kiểm soát.

Lục Sâm trước đây nói chẳng sai chút nào, cô thật sự là một kẻ mê cái đẹp chính hiệu.

Nếu không, ngày đó nếu đổi lại là một người đàn ông có tướng tá bình thường cầu hôn cô, chắc chắn cô sẽ thấy đó là một kẻ phù phiếm, thậm chí còn mắng cho một trận là đồ thần kinh rồi bỏ đi luôn, làm gì có thời gian rảnh rỗi mà đi xem mắt rồi trò chuyện cơ chứ.

Nghĩ đến đây, khóe môi Mạc Noãn khẽ cong lên, cô trực tiếp vòng tay qua cổ anh, hôn lên đôi môi mỏng đẹp đẽ và khóe miệng đầy mê hoặc của anh.

Ánh mắt Lục Sâm khẽ xao động, độ cong nơi khóe môi dần lan rộng, lực tay ôm eo Mạc Noãn ngày càng chặt, bàn tay lớn cũng không an phận trượt xuống bên hông, kéo khóa váy ra, du ngoạn trên làn da mịn màng của cô.

Dẫu sao hai người cũng đã một thời gian không thân mật như thế, cơ thể Mạc Noãn khẽ run rẩy, cô hơi ngửa đầu, đôi mắt nhắm nghiền.

Lục Sâm khẽ hôn lên mắt cô, thủ thỉ bên tai đầy mê hoặc: “Noãn Noãn, mở mắt ra đi, để anh được ngắm nhìn em thật kỹ, và em cũng nhìn anh đi.” Nghe vậy, Mạc Noãn chậm rãi mở mắt ra, cô có thể thấy rõ dáng vẻ thẹn thùng kiều diễm của mình trong gương, chính cô cũng phải giật mình.

Dáng vẻ ngẩn ngơ ấy khiến Lục Sâm bật cười trầm thấp, anh cắn nhẹ vào vành tai cô: “Có phải chưa bao giờ biết lúc này em lại đáng yêu đến thế không?” Người đàn ông cười tà mị, cố ý nhấn mạnh hai chữ “đáng yêu”.

“Không đứng đắn.” Mạc Noãn lườm Lục Sâm một cái đầy nũng nịu.

Nhân lúc cô mở miệng, Lục Sâm không chút kiêng dè mà cạy mở hàm răng cô, bá đạo nhưng không kém phần dịu dàng đoạt lấy hơi thở của cô.

Xung quanh là hương hoa hồng, hòa quyện với mùi hương bạc hà nam tính trên người anh, Mạc Noãn cảm thấy như say, đầu óc choáng váng, hai chân bủn rủn, cả người như hóa thành vũng nước để anh tùy ý làm tới trong vòng tay.

Mãi cho đến khi cả hai ngã xuống chiếc giường lớn, Mạc Noãn mới tỉnh táo lại được đôi chút.

Nhìn người đàn ông đang say mê mình sâu sắc kia, một cảm giác tự hào dâng lên trong lòng, cô khẽ lật người ép anh xuống dưới thân mình.

Lục Sâm nhướn mày nhìn cô, mặt Mạc Noãn đỏ bừng như thoa phấn, nhưng vẫn nén sự xấu hổ để nói ra suy nghĩ thật lòng nhất: “Chồng ơi, lần này để em.” “Được, hiếm khi Noãn Noãn nhà ta chủ động thế này, cơ hội này nhất định phải trao cho em rồi.” Đây đối với Lục Sâm tuyệt đối là một sự giày vò ngọt ngào, mà đối với Mạc Noãn cũng chẳng khá khẩm hơn bao nhiêu.

Khi mọi thứ trở lại bình thường, cô mệt đến mức một ngón tay cũng không muốn cử động, cả người như một chú mèo nhỏ ngoan ngoãn cuộn tròn trong lòng Lục Sâm, khẽ thở dốc.

Đúng lúc cô sắp nhắm mắt ngủ thì người đàn ông phía sau lại bắt đầu không an phận.

Mạc Noãn khẽ cựa quậy: “Lục Sâm, mau ngủ đi, muộn lắm rồi.” Lục Sâm rõ ràng vẫn còn đang hăng hái, nụ hôn triền miên nóng bỏng lại dày đặc rơi xuống lưng cô, dốc hết sức khơi dậy nhiệt tình của cô: “Noãn Noãn, em cứ ngủ đi, để anh làm là được.” Mạc Noãn dở khóc dở cười, chuyện này động tĩnh lớn như thế, cô có phải người chết đâu mà có thể làm ngơ rồi tự mình ngủ được chứ.

Người đàn ông này chắc chắn là cố ý.

Nhưng đây là người đàn ông cô yêu nhất, chuyện này cô thực ra cũng tâm cam tình nguyện dung túng cho anh, cô thương cho sự nhẫn nhịn và vất vả của anh suốt thời gian qua.

Mạc Noãn xoay người lại, dùng hành động để bày tỏ ý nguyện của

mình.

Trong quán cà phê, Mễ Nặc bất mãn nhìn Mạc Noãn: “Này, Mạc Tiểu Noãn, rốt cuộc cậu đang nghĩ gì thế, mặt đỏ bừng lên vậy.

Hôm nay là cậu hẹn tớ ra đây mà bây giờ lại ngồi đây ngẩn người là thế nào?” Trong đầu Mạc Noãn toàn là những cảnh tượng hỗn loạn tối qua.

Hai người tối qua không cẩn thận đã giày vò nhau đến tận gần sáng, đó tuyệt đối là lần điên cuồng nhất kể từ khi hai người kết hôn đến nay.

Cuối cùng nếu không phải cô chịu không nổi mà ngất đi thì người đàn ông kia chắc chắn vẫn còn khối cách để hành hạ cô.

Cô thật sự không nhìn ra, người đàn ông ngày thường ăn mặc chỉnh tề hóa ra lúc đó cũng là một con thú, hèn gì mọi người cứ bảo là y quan cầm thú, đúng là chí lý danh ngôn mà.

“Chậc chậc, nhìn cái bộ dạng này của cậu là biết chắc chắn đang hồi tưởng lại chuyện trên giường với chồng tối qua rồi, cười hớn hở thế kia cơ mà.” Mạc Noãn lườm Mễ Nặc một cái, hạ thấp giọng: “Cái cậu này, giữa thanh thiên bạch nhật mà nói mấy thứ đó làm gì.” Mễ Nặc hùng hồn: “Tớ không nói thế cậu có thèm để ý tớ không?

Mạc đại tiểu thư, Lục phu nhân, vừa rồi tớ đã nói với cậu mấy câu rồi mà cậu chẳng có phản ứng gì cả.” Ngụ ý là cô cũng bất đắc dĩ mới phải làm thế.

Ngừng một lát, Mễ Nặc lại nói: “Tớ với cậu là bạn thân nhất, chuyện này của cậu chia sẻ với tớ cũng chẳng sao, nhưng quan trọng là cậu phải nói ra chứ, cứ một mình cười trộm thế là sao, chẳng có nghĩa khí gì cả.” Mạc Noãn vốn biết da mặt Mễ Nặc không phải dày bình thường, lúc này chỉ đành giơ tay đầu hàng: “Được rồi, tớ nói không lại cậu.

Hôm qua cậu bảo cậu với mẹ Diệp Tử Hạo cãi nhau, chuyện đó là thế nào?” Tình chị em hơn hai mươi năm nên hai người đã quá hiểu tâm tư của nhau.

“Tớ biết ngay là cậu đến vì chuyện này mà, cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

Chỉ là cách đây không lâu, lúc tớ đi mua hoa thì xảy ra tranh chấp với một người phụ nữ, mà người đó tình cờ lại là bạn thân của mẹ Diệp Tử Hạo.

Chương 408

Bà ấy ra mặt giúp bạn, thế là tớ đối đầu luôn với bà ấy.” “Cậu đi mua hoa gì?” “Hoa hồng xanh Blue Enchantress.

Hôm đó là sinh nhật mẹ Diệp Tử Hạo, anh ấy dự định hôm đó đưa tớ về ra mắt gia đình nhưng lại không báo trước, tớ hoàn toàn không chuẩn bị quà cáp gì nên chỉ đành đi mua loại hoa bà ấy thích nhất.

Lúc tớ đến thì hơi muộn, chỉ còn lại đúng một bó cuối cùng, tớ đang vội, thế nào mà lại có người đến tranh giành, tớ nôn nóng quá nên mới cãi nhau.” Mạc Noãn lập tức hiểu ra vấn đề: “Cho nên thực chất là cả cậu và người phụ nữ kia đều mua hoa để tặng cho mẹ Diệp?” Mễ Nặc gật đầu: “Đúng vậy.” “Thế thì nói rõ ra là được rồi mà, sao lại thành ra ầm ĩ thế?” Mạc Noãn khó hiểu, chuyện này đâu có gì lớn lao mà khiến cô ấy phải dao động quyết định như vậy.

Cứ nhắc đến mẹ của Diệp Tử Hạo, Mễ Nặc lại thấy phiền lòng: "Làm sao mà đơn giản vậy được.

Bà ấy đã nhận định tớ là một người phụ nữ không có giáo dưỡng qua chuyện đó rồi.

Thêm nữa, trước đây tớ đã xem mắt không ít lần mà chẳng thành, bà ấy theo bản năng sẽ nghĩ loại phụ nữ như tớ chắc chắn có vấn đề gì đó nên mới không gả đi được.

Nói chung, bà ấy chẳng được khai minh như mẹ chồng cậu đâu, chẳng khiến người ta yên tâm chút nào.

Bây giờ cứ nghĩ đến việc sau này phải đối mặt với một bà mẹ chồng như thế là tớ lại thấy lo lắng." Mạc Noãn chỉ biết cố gắng an ủi Mễ Nặc, bảo cô đừng suy nghĩ lung tung: "Thôi đi, đã đến nước này rồi thì cậu cứ yên tâm đi, Diệp Tử Hạo chắc chắn sẽ dẹp yên được mọi chuyện thôi." Mễ Nặc tự nhiên cũng hiểu đạo lý này: "Tớ sẵn lòng cho anh ấy thời gian để xử lý." "Vậy là đúng rồi, nếu Diệp Tử Hạo thực lòng muốn ở bên cậu, anh ấy nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa những việc này cho cậu, không để cậu phải bận tâm." Hai người uống cà phê xong thì rời đi, Mễ Nặc đưa Mạc Noãn đến tập đoàn Lục thị an toàn rồi mới quay về làm việc.

Khi đi tới văn phòng của Lục Sâm, dọc đường Mạc Noãn gặp không ít cấp cao của Lục thị chào hỏi mình, ánh mắt mỗi người nhìn cô đều có chút quái lạ và phức tạp, khiến cô cảm thấy khó hiểu. "Thư ký Tống, có chuyện gì vậy?

Sao mọi người thấy tôi lại có biểu cảm đó, đâu phải họ chưa gặp tôi bao giờ." Mạc Noãn cau mày hỏi Tống Trí bên cạnh.

Tống Trí khẽ cười một tiếng: "Đó là vì cách đây không lâu, họ đã bị sự chăm sóc tận tình của Lục tổng dành cho phu nhân làm cho kinh ngạc.

Có lẽ họ thấy phu nhân rất có bản lĩnh mới có thể chinh phục được một người đàn ông lạnh lùng như Lục tổng." Việc một người có thân phận như Lục Sâm lại mang theo con cái, túc trực không rời bên cạnh cô suốt gần hai tháng trời, trong mắt người ngoài tuyệt đối là một chuyện không thể tin nổi.

Chuyện này không chỉ truyền khắp bệnh viện mà toàn bộ nhân viên Lục thị cũng đều biết rõ, lúc này ánh mắt nhìn cô không giống ngày thường cũng là chuyện dễ hiểu.

Mạc Noãn nhìn Tống Trí với nụ cười nửa miệng, đột nhiên chuyển chủ đề: "Thư ký Tống, năm đó anh cũng thật nhẫn tâm, rõ ràng biết tâm ý của tôi dành cho Lục Sâm, vậy mà từ đầu đến cuối chẳng thèm giúp tôi nhắc với anh ấy một câu." Nụ cười trên mặt Tống Trí cứng đờ: "Phu nhân nói đùa rồi, tôi chẳng biết gì cả."

"Không biết?

Sao có thể chứ, rõ ràng anh đã thấy tôi mấy lần rồi cơ mà." Sắc mặt Tống Trí thay đổi, lập tức đổi chủ đề, làm tư thế "mời" với Mạc Noãn và nhanh chóng nói: "Phu nhân, chuyện quá khứ chúng ta đừng nhắc lại nữa, phu nhân mau lên trên đi, Lục tổng đang đợi phu nhân ở trên đó đấy." "Nhìn anh sợ đến mức này kìa, tôi đùa anh thôi." Việc chia sẻ lo âu với Lục Sâm vốn là chức trách của Tống Trí, Mạc Noãn biết chuyện này không thể trách anh, cô làm sao có thể vì chuyện năm xưa mà trách tội anh được.

Tống Trí vỗ vỗ ngực: "Phu nhân, lần sau phu nhân đừng như vậy nữa, tôi có tuổi rồi, tim yếu lắm, không chịu được sự hù dọa này đâu." Mạc Noãn nhếch môi, sau đó bước vào văn phòng Lục Sâm, vừa liếc mắt đã thấy đống văn kiện chất cao như núi trên bàn.

Lòng cô hơi chua xót, xem ra thời gian qua vì chăm sóc cô mà anh đã trì trệ không ít công việc.

Mạc Noãn lặng lẽ tiến tới, từ phía sau ôm lấy cổ Lục Sâm: "Chồng à, để em giúp anh nhé." Lục Sâm cười, vỗ vỗ tay cô: "Vậy em có mệt không?" Mạc Noãn vòng ra phía sau anh, kéo một chiếc ghế ngồi xuống bên cạnh Lục Sâm: "Không mệt, anh xem sắc mặt em tốt thế này mà." Lục Sâm nhìn người phụ nữ nhỏ nhắn trước mặt, sắc mặt cô hôm nay quả thật rất tốt, hai má ửng hồng tự nhiên: "Thật sự không mệt?" Mạc Noãn tưởng Lục Sâm không tin, thề thốt nói: "Chẳng mệt chút nào, giờ em đang rất tinh thần, giúp anh xử lý văn kiện hoàn toàn không thành vấn đề." "Vậy tối nay chúng ta tiếp tục nhé." Lục Sâm nhìn chằm chằm Mạc Noãn, trong mắt lóe lên tia sáng quen thuộc. "Lục Sâm, anh đúng là tên lưu manh, em đang nói chính sự với anh đấy." Mạc Noãn thuận tay cầm lấy tập hồ sơ trước mặt đập mạnh vào cánh tay Lục Sâm.

Người đàn ông này thật là quá quắt, cô thương anh vất vả, lo anh kiệt sức, tốt bụng qua đây giúp đỡ mà đầu óc anh chỉ toàn nghĩ đến chuyện khác, thật không thể lý giải nổi.

Lục Sâm xoa xoa cánh tay, ghé sát tai Mạc Noãn: "Sở dĩ em có sắc mặt tốt như vậy, đó là nhờ sự 'yêu thương' của anh đêm qua đấy." Oanh một tiếng, mặt Mạc Noãn đỏ bừng lên, cô lườm Lục Sâm một cái thật sắc.

Người đàn ông này nói chuyện ngày càng quá đáng, chẳng đứng đắn chút nào. "Lục Sâm, anh đừng có quá đáng quá." Đến giờ cô vẫn còn đau lưng mỏi gối, đâu có được tinh thần sảng khoái như người này. "Noãn Noãn, anh cứ ngỡ đó là cách anh yêu em chứ." Mạc Noãn lại lấy văn kiện trong tay đập Lục Sâm thêm mấy cái: "Anh im miệng cho em, mau xử lý công việc đi.

Tối nay về bên đại viện, em nhớ hai nhóc tì quá rồi.

Mẹ nói đêm qua chúng lại quậy phá, làm cả nhà gà bay chó sủa." "Hai tên quỷ nhỏ này đúng là chẳng để ai yên tâm, cứ bám chúng ta chặt thế không biết." Lục Sâm bật cười lắc đầu, trong giọng điệu có chút oán trách nhưng ẩn chứa sự cưng chiều rõ rệt. "Chẳng phải tại anh chiều hư sao, ai bảo anh cứ khăng khăng đòi chúng ngủ trong phòng mình buổi tối, giờ chúng rời ra được mới lạ." Mạc Noãn lườm Lục Sâm một cái. "Con của mình thì tự nhiên phải chiều rồi." "Vậy Lục tiên sinh mau bắt tay vào làm đi, để còn sớm về nhà mà chiều hai vị tổ tông của anh." Nghe vậy, Lục Sâm thu lại nụ cười trên mặt, không nói gì thêm mà bắt đầu xử lý công việc.

Trước đây Mạc Noãn cũng từng giúp Lục Sâm xử lý một số việc đơn giản, nên cô rất nhanh đã phân loại xong đống văn kiện trên bàn, những văn kiện đơn giản cô trực tiếp xử lý thay luôn.

Có thêm một người, hiệu suất tăng cao rõ rệt.

Khi hai người xử lý xong thì thời gian vẫn còn sớm, họ trực tiếp lái xe về đại viện. "Đúng rồi Lục Sâm, Tiểu Trần sao rồi?" Khi vào thang máy, Mạc Noãn đột nhiên nhớ đến Tiểu Trần.

Những ngày qua cô đắm chìm trong niềm vui đoàn tụ với gia đình nên suýt quên mất chàng trai này.

Lục Sâm vỗ vai Mạc Noãn: "Yên tâm đi, cơ thể Tiểu Trần tốt lắm.

Tuy lúc đó cũng bị thương nặng nhưng cậu ấy đã tỉnh lại từ lâu rồi.

Anh cho cậu ấy nghỉ phép thêm một thời gian để về quê điều dưỡng, khi nào nghỉ ngơi đủ anh sẽ bảo cậu ấy quay lại." "Vậy thì tốt, em cứ lo cậu ấy vì em mà gặp chuyện gì thì tội lỗi của em lớn lắm." "Đừng nghĩ nhiều, đó là chức trách công việc của cậu ấy." Mạc Noãn gật đầu, sau đó nói với Lục Sâm: "Lục Sâm, anh để em lái xe thử xem sao, giờ chắc em không còn bị ám ảnh nữa đâu." Trong mắt Lục Sâm hiện lên vẻ nghi ngại: "Em chắc chứ?" "Yên tâm đi, em sẽ không đem tính mạng mình ra làm trò đùa đâu." Trải qua hai lần tai nạn xe cộ lớn như vậy, cô trân trọng mạng sống hơn ai hết, nếu không nắm chắc cô sẽ không để mình mạo hiểm. "Được, vậy hôm nay em làm tài xế cho Lục tiên sinh nhé." Mạc Noãn dù sao cũng đã mấy năm không chạm vào xe, tay chân lúc đầu có chút không linh hoạt, thậm chí còn run rẩy nhẹ, nhất thời cầm vô lăng có chút lúng túng.

Lục Sâm nắm lấy tay cô, ôn tồn trấn an: "Noãn Noãn, đừng sợ, có anh ở bên cạnh em đây, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Mạc Noãn gật đầu thật mạnh.

Có người đàn ông mình tin tưởng và yêu sâu đậm nhất ở bên cạnh, vô hình trung trong cơ thể cô như có thêm một luồng sức mạnh lạ kỳ. "Vâng, em biết rồi." Mạc Noãn hít một hơi thật sâu, cố gắng gạt bỏ những hình ảnh thảm khốc của vụ tai nạn trong đầu, tập trung toàn bộ sự chú ý để khởi động xe.

Dù sao trước đây cô cũng có kỹ thuật thành thạo, ban đầu xe chạy chậm như sên, nhưng không lâu sau Mạc Noãn đã tìm lại được cảm giác, dần dần quen tay, cơ thể không còn căng cứng như lúc đầu mà hoàn toàn thả lỏng.

Lục Sâm thấy cô như vậy, trái tim luôn treo lơ lửng cuối cùng cũng được hạ xuống.

Nhìn cô lái xe mà anh còn lo lắng hơn cả tự mình lái, lòng bàn tay đổ một tầng mồ hôi lạnh. "Đúng rồi, em lái tốt lắm, cứ duy trì như vậy là được, đừng có áp lực tâm lý gì cả, hãy coi đây là một việc rất bình thường." "Vâng, em biết rồi, em thấy khá hơn lúc mới bắt đầu nhiều rồi." Khóe môi Mạc Noãn khẽ nhếch lên.

Lái được một đoạn, Mạc Noãn bỗng dạn dĩ hơn một chút, thấy tốc độ của mình quá chậm, cô vừa định tăng tốc thì Lục Sâm kịp thời ngăn lại, giọng hơi trầm xuống: "Noãn Noãn, không được lái xe nhanh, bây giờ không được, sau này cũng không cho phép." Cô nhóc này đúng là gan lớn, mới vừa quen tay đã muốn phóng nhanh.

Chương 409

Khuôn mặt đang có chút hưng phấn của Mạc Noãn lập tức xị xuống: "Ờ, em biết rồi." Lục Sâm hài lòng véo cái má nhỏ của cô: "Thế mới ngoan chứ." "Em không ngoan khi nào đâu, những gì anh nói em đều làm theo mà, ngược lại là anh đấy, lời em nói anh toàn làm cho có lệ thôi." Mạc Noãn bĩu môi, trong mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ.

Lục Sâm sờ sờ mũi, biết cô đang nói về chuyện ăn uống của mình, giọng hơi yếu đi: "Cũng ổn mà, cũng chỉ có một hai lần thôi." "Lười lật lại nợ cũ với anh, sau này còn tái phạm, tuyệt đối không nương tay đâu đấy." Chiếc xe chạy ổn định suốt quãng đường đến đại viện, Mạc Noãn trực tiếp lái xe vào gara.

Xuống xe, cô không nhịn được mà khoác lấy cánh tay Lục Sâm, vui vẻ nói: "Chồng à, xem ra em đã hoàn toàn thoát khỏi nỗi ám ảnh tai nạn xe cộ rồi." Cô đã bị chuyện này quấy rầy bao nhiêu năm qua, không ngờ nhờ sự bầu bạn của Lục Sâm mà lại dễ dàng vượt qua đến thế. "Chúc mừng em." "Vâng, cảm ơn chồng yêu." Lục Sâm cười: "Noãn Noãn, thật ra anh có thể làm tài xế cho em cả đời mà, em hoàn toàn không cần phải tự lái xe." "Dạo này miệng anh như bôi mật ấy, ngọt chết đi được.

Nhưng lái xe hiện nay đã trở thành một kỹ năng sống cơ bản rồi, em cũng nên biết chứ, không thể lúc nào cũng trông chờ vào anh được." Lục Sâm định nói gì đó thì nghe thấy tiếng khóc nháo của hai nhóc tì truyền ra từ phòng khách, khóc rất thương tâm.

Mạc Noãn nghe mà lòng thắt lại, nghĩ đến việc từ tối qua đến giờ đã gần hai mươi tư tiếng cô chưa gặp chúng, lập tức buông tay Lục Sâm ra chạy nhanh vào trong. "Noãn Noãn, em đừng vội, cẩn thận một chút." Lục Sâm vừa nhắc nhở vừa sải bước nhanh hơn.

Mỗi người bế một đứa trẻ, tiểu Niệm Niệm tìm thấy mùi hương trên người mẹ, túm lấy áo trước ngực Mạc Noãn kéo xé, cái đầu nhỏ cứ rúc vào ngực cô.

Tần Tuệ đứng bên cạnh cười: "Tiểu Noãn, con bé này chắc là muốn bú sữa rồi, đã hơn hai tháng rồi mà vẫn chưa quên chuyện này, đúng là kiên trì thật." Sắc mặt Mạc Noãn có chút không tự nhiên, từ sau khi tỉnh lại, không biết vì lý do gì cô không còn sữa nữa.

Bác sĩ chỉ bảo cô uống thêm nhiều canh lợi sữa, nhưng dường như không mấy tác dụng.

Cô đã uống mấy ngày rồi mà vẫn chưa thấy sữa về. "Mẹ, để con bế con bé lên lầu thử xem sao." "Ừ, đi thử đi, nếu không được thì cho uống sữa bột." Trong phòng, cô nhóc đỏ bừng mặt, Mạc Noãn cũng cảm thấy không thoải mái.

Cô nhóc mút hồi lâu mà không uống được dòng sữa mẹ mong đợi, bèn mếu máo, đôi mắt đen trắng rõ ràng nhìn chằm chằm Mạc Noãn.

Mạc Noãn khẽ lau nước mắt nơi hàng mi của con bé, nhìn dáng vẻ tội nghiệp này mà lòng cô đau thắt lại: "Xin lỗi con yêu, mẹ còn phải điều dưỡng cơ thể đã, chờ thêm một thời gian nữa sẽ ổn thôi." Cô nhóc bĩu môi, lại định bú tiếp, nhưng chỉ một lúc sau Mạc Noãn đã cảm thấy một cơn đau rõ rệt, đau đến mức cô nhíu mày, không nhịn được nói: "Niệm Niệm, con làm gì vậy?

Buông mẹ ra." Lục Sâm bế tiểu Mặc đi lên thì thấy cảnh này, anh nhíu mày hỏi: "Noãn Noãn, sao vậy em?" Mạc Noãn chỉ vào cô nhóc trong lòng: "Hình như bị con bé cắn rồi." Lục Sâm khẽ bóp cằm cô nhóc, dỗ dành: "Niệm Niệm, buông mẹ ra nào, nếu không ba sẽ giận đấy, sau này không bế con nữa đâu." Cô nhóc không phản ứng, Lục Sâm lại hạ giọng trầm xuống: "Lục Niệm, sao con còn nhỏ mà đã không nghe lời thế hả?" Cô nhóc "òa" một tiếng khóc lên, đồng thời cũng buông Mạc Noãn ra.

Mạc Noãn cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, cô nhóc tuy nhỏ nhưng sức lực chẳng nhỏ chút nào, đau đến mức cô suýt rơi nước mắt.

Lục Sâm cũng cực kỳ xót vợ, đặt tiểu Mặc xuống giường rồi bế cô nhóc lên dỗ dành mãi mới nín được nước mắt.

Mạc Noãn pha sữa bột đưa cho Lục Sâm, anh cầm lấy cho tiểu Niệm Niệm uống.

Cô nhóc chắc cũng hiểu ra là không có sữa mẹ nên sụt sịt, không cam tâm tình nguyện mà uống sữa bột.

Lục Sâm dở khóc dở cười nhìn Mạc Noãn: "Con bé này lúc mới sinh thì lười lắm, giờ lại nghịch ngợm ghê, vừa nãy chắc là do không uống được sữa mẹ nên trút giận lên em đấy." Mạc Noãn xoa xoa cái má phúng phính của con gái.

Lục Sâm nhớ lại biểu cảm đau đớn vừa rồi của Mạc Noãn, hỏi: "Noãn Noãn, em không sao chứ?" "Không sao, nhưng có phải con bé mọc răng rồi không?

Cắn đau phết đấy." "Có khả năng, để con bé ăn xong anh kiểm tra xem." Sau khi tiểu Niệm Niệm ăn no thì cuối cùng cũng ngoan ngoãn.

Lục Sâm trêu cho con bé há cái miệng nhỏ ra, quả nhiên dưới hàm của cô nhóc không biết từ bao giờ đã nhú lên một cặp răng sữa nhỏ, tuy chưa rõ lắm nhưng nhìn kỹ vẫn có thể thấy được. "Nghe nói lúc trẻ con mọc răng thì tính khí sẽ hơi nóng nảy, hay quấy khóc, xem ra đúng là vậy thật.

Dạo này con bé này khá quậy, lại còn hay thích cắn đồ nữa." Mạc Noãn gật đầu: "Lục Sâm, anh có thấy nướu của Niệm Niệm hơi đỏ không?" "Đừng lo, lát nữa hỏi dì Mai xem có cách nào xử lý không." Kiểm tra xong Niệm Niệm, Lục Sâm lại kiểm tra tiểu Mặc, cậu nhóc cũng đã mọc được hai chiếc răng sữa nhỏ.

Lục Sâm làm theo cách dì Mai dạy, rửa sạch ngón tay rồi khẽ xoa bóp nướu.

Cậu nhóc lúc đầu có chút bài xích, nhưng chắc là dần dần thấy dễ chịu nên không còn đẩy ra nữa.

Mạc Noãn cũng dùng cách tương tự giúp tiểu Niệm Niệm xoa bóp, cô nhóc vùng vẫy một lát rồi bắt đầu thoải mái lim dim mắt, dáng vẻ đó khiến Mạc Noãn không khỏi bật cười.

Sau khi dỗ dành hai nhóc tì xong, Lục Sâm hạ quyết tâm đưa chúng trở lại phòng trẻ.

Mạc Noãn trêu chọc nhìn Lục Sâm: "Chồng à, sao giờ anh lại nỡ để chúng ở phòng trẻ rồi?" Lục Sâm đi đến bên giường, khẽ ôm lấy vai cô: "Giống như em nói đấy, không thể cứ chiều chuộng chúng mãi được, phải để chúng dần thích nghi.

Vừa hay, giờ chúng cũng bắt đầu hiểu chuyện rồi, nếu cứ ở chung phòng với chúng ta sẽ ảnh hưởng đến sinh hoạt vợ chồng." "Lại là vì bản thân anh thôi." Mạc Noãn đỏ mặt, nũng nịu lườm anh một cái.

Hai người xuống lầu ăn cơm, ông nội hầm cho Mạc Noãn không ít canh.

Lục Sâm nhìn qua, khẽ nhíu mày: "Noãn Noãn, giờ em không cần uống mấy thứ này nữa đâu, đừng ép bản thân mình.

Cứ để chúng uống sữa bột đi, giờ sữa bột dinh dưỡng cũng rất toàn diện, không cần lo sẽ ảnh hưởng đến sự trưởng thành của chúng đâu." Mạc Noãn vẫn luôn kiên trì nuôi con bằng sữa mẹ vì nghĩ rằng điều đó tốt cho cơ thể hai đứa trẻ: "Như vậy không tốt lắm đâu, chúng còn nhỏ thế này, sữa bột dù sao cũng không bằng sữa mẹ." "Không sao đâu, đằng nào cũng phải cai sữa, chúng đã khó khăn lắm mới thích nghi được, chi bằng nhân cơ hội này cai luôn, tránh sau này lại phải khổ sở một lần nữa, cả người lớn lẫn trẻ con đều mệt.

Hơn nữa em đã hôn mê lâu như vậy, trong thời gian đó chỉ duy trì bằng dịch truyền dinh dưỡng, bản thân em còn thiếu chất, sữa mẹ cũng chẳng còn bao nhiêu giá trị dinh dưỡng, có khi còn không bằng sữa bột." Lục Sâm thương hai con, nhưng càng thương Mạc Noãn hơn.

Vì mang thai sinh con mà cô vất vả lắm mới béo lên được một chút, hôn mê gần hai tháng là sụt hết, thậm chí còn gầy hơn cả trước khi mang thai.

Anh dự định thời gian này sẽ bồi bổ cho cô thật tốt.

Mạc Noãn thấy Lục Sâm nói cũng có lý, suy nghĩ một lát rồi đồng ý: "Vậy thì cứ thế đi, thuận theo tự nhiên, nếu có sữa thì cho bú." Lục Sâm quả thật đã nhịn quá lâu rồi, buổi tối Mạc Noãn dĩ nhiên không thoát được, hai người quấn quýt hồi lâu mới chìm vào giấc ngủ.

Nửa đêm, Mạc Noãn đột nhiên tỉnh dậy, nhưng bên cạnh không thấy bóng dáng Lục Sâm đâu.

Cô thuận tay lấy một chiếc áo khoác lên người rồi ra khỏi phòng ngủ.

Đèn phòng trẻ đang sáng, thấy Lục Sâm đang đắp chăn cho hai nhóc tì, cẩn thận tém lại góc chăn, thần sắc vô cùng chuyên chú và nghiêm túc.

Nghe thấy tiếng bước chân, anh quay đầu nhìn Mạc Noãn một cái, sau đó nhẹ nhàng bước ra ngoài, ôm lấy eo cô: "Noãn Noãn, sao em lại dậy rồi?" Mạc Noãn nhếch môi: "Em dậy xem anh đi đâu, sao nửa đêm rồi còn dậy làm gì?" Người đàn ông này miệng thì nói muốn hai con độc lập, nhưng dù sao cũng là con mình, làm sao mà không lo lắng cho được, nửa đêm còn dậy đắp chăn. "Dạo này thành thói quen rồi, cứ đến giờ là tự nhiên tỉnh dậy.

Hai nhóc tì này ngủ không yên giấc, cứ thích đạp chăn ra, anh lo chúng bị lạnh." Mạc Noãn trong lòng rất xúc động, ôm lấy eo Lục Sâm: "Chồng à, em thấy mình làm cho hai con còn thua xa anh, cũng chẳng tinh tế bằng anh nữa." "Cô nàng ngốc này, tính toán chi li mấy chuyện đó làm gì.

Em vì chúng mà đã chịu bao nhiêu khổ cực, nếu thật sự tính ra thì những gì anh làm sao sánh được với em.

Thôi nào, chúng ta vào ngủ đi, đêm nay trời khá lạnh, em ra ngoài thế này dễ bị cảm lắm đấy." Ngày hôm sau, trên bàn ăn, Lục Sâm đề nghị đổi tên cho hai nhóc tì, ý nghĩ này khiến mọi người đều rất khó hiểu.

Chương 410

"Đang yên đang lành đổi tên làm gì, mẹ thấy tên hiện tại rất hay mà, đơn giản dễ nhớ, hơn nữa gọi lâu thế rồi, mọi người cũng đã quen miệng." Tần Tuệ không hiểu chuyện gì nhìn Lục Sâm, không hiểu sao anh lại đột nhiên đưa ra đề nghị này.

Mạc Noãn cũng không hiểu tại sao Lục Sâm lại muốn đổi tên, anh cũng chưa từng nhắc trước với cô về việc này. "Chỉ là đổi thành ba chữ thôi, không có thay đổi gì lớn đâu ạ.

Tên ở nhà vẫn là Niệm Niệm và Tiểu Mặc, không ảnh hưởng gì cả." Đôi đũa trong tay Lục Sâm khẽ khựng lại một chút.

Tần Tuệ không có ý kiến gì: "Vậy thì tùy con, con của con thì con tự xem mà làm thôi." Ông nội và Lục Nam Thiên cũng không nói gì, đối với chuyện này họ cũng không quá bận tâm.

Ăn sáng xong, Mạc Noãn tiễn Lục Sâm ra ngoài, không nhịn được hỏi: "Lục Sâm, có phải anh lại nghĩ ra cái tên nào hay lắm không?

Đang yên đang lành sao lại nghĩ đến chuyện này, anh muốn đổi thành gì?" Lục Sâm dừng bước, thâm tình nhìn Mạc Noãn: "Chỉ đổi một chút thôi, Lục Niệm Nhất và Lục Tử Mặc, nghe hay hơn tên hai chữ một chút." Lục Niệm Nhất.

Không phải Mạc Noãn thích đoán mò, mà là cái tên này thực sự quá gợi liên tưởng, thêm vào đó là ánh mắt nồng nhiệt của Lục Sâm lúc này dành cho cô.

Lục Sâm ghé tai cô nói khẽ: "Chắc em đã đoán được rồi, luôn vương vấn trong lòng, người duy nhất." Mạc Noãn đỏ mặt, túm lấy áo trước ngực Lục Sâm: "Anh đúng là hết thuốc chữa, cứ thích lấy tên con ra để làm văn, không sợ người ta cười cho à." Nói thì nói vậy nhưng trong lòng Mạc Noãn lại vô cùng vui sướng, nụ cười nơi khóe môi không sao che giấu nổi. "Tùy họ thôi, anh không quan tâm, anh vui là được.

Chúng là kết tinh tình yêu của chúng ta, dĩ nhiên phải đặt những cái tên có ý nghĩa thâm sâu một chút." Lục Sâm nói xong liền tranh thủ lúc Mạc Noãn không để ý, nhanh chóng hôn một cái lên má cô.

Mạc Noãn đỏ mặt, đấm nhẹ vào ngực anh: "Đừng có tùy tiện làm bừa như thế, đây là đại viện, không phải khu chung cư chúng ta ở đâu, mọi người ở đây đều quen biết cả, bị nhìn thấy thì ngại lắm." Tần Tuệ đang đứng trên ban công phòng ngủ, nhìn thấy hành động của đôi vợ chồng trẻ, lòng vừa chua xót vừa nghẹn ngào, nói với Lục Nam Thiên: "A Sâm bây giờ cuối cùng cũng sống lại rồi, không còn giống như cái xác không hồn trước đây nữa." Lục Nam Thiên cũng mỉm cười, cảm thán: "Con bé Tiểu Noãn quả thực là liều thuốc giải tốt nhất cho A Sâm." "Đợi chuyện của Nam Triết bên kia xử lý xong, cũng đến lúc tổ chức cho chúng một đám cưới rồi, đây là điều nhà họ Lục chúng ta nợ con bé." "Chuyện này chắc chắn A Sâm còn sốt ruột hơn cả bà đấy, bà không cần lo cho chúng đâu." Lục Nam Thiên vỗ vỗ vai Tần Tuệ.

Mạc Noãn vốn dĩ muốn đi làm, nhưng lần này thái độ của Lục Sâm rất kiên quyết, bắt cô phải ở nhà thêm một thời gian nữa.

Mạc Noãn không cãi lại được anh, đành phải ngoan ngoãn ở nhà.

Lục Sâm mỗi ngày đều sưu tầm không ít món ngon, hoàn toàn dựa theo khẩu vị của Mạc Noãn.

Chỉ trong vòng nửa tháng ngắn ngủi, Mạc Noãn đã lấy lại được cân nặng như trước khi mang thai.

Nhìn mình trong gương với sắc mặt hồng nhuận, cô cũng cảm thấy khá hài lòng.

Cô cũng không thích mình quá gầy, hiện giờ như thế này là vừa đẹp.

Tóm lại, thời gian này của Mạc Noãn trôi qua rất dễ chịu, không cần phải kiêng khem, không cần suy nghĩ nhiều, cũng chẳng ai quản thúc, mỗi ngày đều có thể sống theo cách mình muốn.

Khi Quý Anh Ngữ gọi điện đến, Mạc Noãn hơi sững sờ một chút, sau đó khóe môi dần dần kéo ra, trực tiếp lên tiếng: "Quý Anh Ngữ, nếu cô muốn gọi điện đến xem hiện giờ tôi sống có tốt không, thì có lẽ cô phải thất vọng rồi.

Tôi đã tỉnh lại, giờ mỗi ngày ăn ngon ngủ kỹ, chồng tôi nghe lời tôi răm rắp, hai đứa con của tôi thì thông minh đáng yêu, cuộc sống tốt hơn cô tưởng tượng nhiều lắm." Quý Anh Ngữ nắm chặt nắm đấm, những điều này cô ta dĩ nhiên biết.

Dù không làm việc tại bệnh viện nơi Mạc Noãn nằm, nhưng thực ra nơi đó cũng chẳng cách xa bao nhiêu.

Chuyện tổng tài Lục thị luôn túc trực bên giường người vợ hôn mê sớm đã truyền đi khắp nơi ai ai cũng biết.

Người đàn ông này quả thực là một người đàn ông hoàn hảo đến cực điểm, chỉ tiếc là trong mắt anh chưa bao giờ có cô ta. "Chuyện tai nạn của cô chẳng liên quan gì đến tôi cả, cô đừng có đổ lên đầu tôi." Quý Anh Ngữ khẽ cười. "Phùng Thành Tường làm ra chuyện đó hoàn toàn là vì cô, cô tưởng mình có thể phủi sạch được sao?

Tôi nghĩ dù ông ta không ra tay thì cô chắc chắn cũng sẽ tự tìm cách đối phó với tôi thôi.

Dù sao đi nữa, chuyện này cô cũng không thoát khỏi can hệ đâu." Mạc Noãn đanh mặt lại, cứ nghĩ đến việc những người này suýt nữa đã khiến cô và Lục Sâm phải âm dương cách biệt là cô không thể nào nói chuyện tử tế với Quý Anh Ngữ được. "Ông ta là ông ta, tôi là tôi, chuyện của cô chẳng liên quan gì đến tôi hết." Quý Anh Ngữ cười nói. "Xem ra cô đúng là vẫn ngoan cố không chịu tỉnh ngộ." Quý Anh Ngữ chau mày, rất không thích giọng điệu nói chuyện của Mạc Noãn.

Mạc Noãn sau khi tỉnh lại dường như có chút khác biệt, nhưng khác ở chỗ nào thì cô ta lại không nói rõ được: "Đừng có dùng cái giọng mỉa mai đó nói chuyện với tôi, tôi nghe rất khó chịu." Tôi còn khó chịu vì cô đây này, Mạc Noãn trợn mắt một cái, nếu có thể cô thật sự chẳng muốn tiếp chuyện với kẻ điên cuồng mất hết nhân tính này. "Đối với một kẻ có thể đứng nhìn chị gái mình chết ngay trước mắt, tôi không có lấy một chút thiện cảm nào, càng không thể nói chuyện tử tế được." Mạc Noãn cảm thấy hành vi của Quý Anh Ngữ chẳng khác gì cầm thú.

Động vật còn hiểu tình thủ túc, vậy mà cô ta lại có thể tàn nhẫn đối đãi với người thân thiết nhất của mình như thế, quả thực là mất hết nhân tính.

Chuyện này vốn luôn là hành vi mà Quý Anh Ngữ không thể tha thứ cho chính mình nhất.

Cô ta đã hối hận từ lâu, hối hận vì một ý nghĩ sai lầm năm xưa đã dẫn đến kết cục như ngày hôm nay.

Đó cũng là bí mật giấu sâu thẳm trong lòng cô ta, là điều cô ta không muốn ai biết nhất.

Giờ đây bị vạch trần một cách trần trụi như vậy, cô ta chỉ thấy ngực đau thắt đến nghẹt thở, nước mắt cứ thế trào ra theo gò má.

Cảm xúc của Quý Anh Ngữ không còn bình tĩnh như mọi khi, giọng nói cũng trở nên lắp bắp: "Tôi không cố ý...

Tôi thật sự không... cố ý, tôi chỉ chậm trễ một chút thôi, chỉ một chút thôi, vốn dĩ tôi đã định đưa chị ấy đi bệnh viện mà, tôi đã định đưa đi mà." Mạc Noãn khẽ nhếch môi, cô cứ tưởng Quý Anh Ngữ không có sơ hở gì, xem ra cô đã quá đề cao cô ta rồi, cái chết của Quý Anh Ly chính là nút thắt lớn nhất của cô ta.

Cô ta biết lợi dụng điểm yếu của cô, thì cô cũng dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tuyệt vời này, gậy ông đập lưng ông thôi: "Quý Anh Ngữ, những lời này có lẽ cô nên để dành sau này gặp chị gái mình mà nói, giờ cô nói với tôi chẳng có ý nghĩa gì cả.

Nếu tâm địa cô không nảy sinh ác niệm thì hoàn toàn không thể trở thành như bây giờ.

Cô sẽ có một người chị và anh rể yêu thương mình, có lẽ cô còn có những đứa cháu ngoại đáng yêu, thậm chí là tìm được một người đàn ông thật lòng yêu thương mình.

Chính tay cô đã đoạn tuyệt tương lai tốt đẹp nhất của mình, cô chẳng thể trách cứ ai được đâu." Dừng một chút, Mạc Noãn nói tiếp: "Tôi nghĩ chị gái cô chắc chắn chết không nhắm mắt.

Trước khi tắt thở, chị ấy chắc chắn sẽ nghĩ tại sao lúc cô còn nhỏ không bóp chết cô luôn đi, tại sao sau khi cha mẹ qua đời còn phải tốn bao nhiêu công sức chăm sóc cô.

Ban đêm cô chưa bao giờ gặp ác mộng sao?

Chương 411

Mơ thấy chị ấy muốn bóp cổ cô, muốn cùng cô đồng quy vu tận." Nghe vậy, đầu óc Quý Anh Ngữ lập tức trở nên hỗn loạn, trong não không ngừng vang lên tiếng nói của một người phụ nữ, như là ma âm khiến cô ta cảm thấy không thể thở nổi.

Quý Anh Ngữ gào thét lên xé lòng: "Không đâu, chị gái tôi sẽ không đối xử với tôi như vậy, chị ấy là người yêu tôi nhất trên đời này, chị ấy nhất định sẽ tha thứ cho tôi." Thấy Quý Anh Ngữ mất kiểm soát như vậy, Mạc Noãn lại tiếp tục bồi thêm: "Có lẽ chị ấy có thể tha thứ cho bất cứ chuyện gì cô đã làm, nhưng tuyệt đối không thể tha thứ việc cô khiến chị ấy và Lục Sâm phải âm dương cách biệt.

Chị gái cô yêu Lục Sâm sâu đậm như vậy, cô lại khiến họ phải chia lìa vĩnh viễn, trong mắt chị ấy, đó tuyệt đối là lỗi lầm không thể dung thứ." Đúng vậy, chị gái yêu Lục Sâm như thế, chắc chắn chị ấy hận cô ta thấu xương.

Khóe môi Quý Anh Ngữ khẽ co giật, toàn thân cũng không kìm được mà run rẩy, sắc mặt trắng bệch đến mức gần như trong suốt.

Trong điện thoại hồi lâu không có tiếng động, Mạc Noãn khẽ nhíu mày, không biết bên phía Quý Anh Ngữ đã xảy ra chuyện gì.

Bên kia không cúp máy, cô cũng không tắt mà mở loa ngoài, đặt điện thoại sang một bên. "Chị, em sai rồi... chị, em sai rồi." Trong điện thoại không ngừng lặp lại tiếng lẩm bẩm trầm thấp của Quý Anh Ngữ.

Mạc Noãn không lên tiếng, chỉ lẳng lặng thu dọn phòng ngủ.

Một lúc sau mới nghe thấy giọng nói của Quý Anh Ngữ khôi phục lại bình thường: "Mạc Noãn, cô tưởng khơi dậy lòng tội lỗi trong tôi là có thể đánh bại được tôi sao?

Cô nghĩ tôi đơn giản quá rồi đấy." "Tôi chưa bao giờ nghĩ cô là một người đơn giản." Từ ngày đầu tiên gặp mặt, cô đã cảm thấy cô ta không phải loại người đơn thuần gì, hiện giờ cô đã nhìn thấu, cô ta chính là một kẻ có nội tâm tăm tối. "Không nói lời thừa thãi với cô nữa, tôi gọi điện là muốn làm một cuộc giao dịch với cô." Quý Anh Ngữ trực tiếp nêu rõ ý đồ.

Giao dịch?

Lòng Mạc Noãn hơi thắt lại, sau đó cô cười nói: "Tôi không nghĩ giữa tôi và cô có cuộc giao dịch nào để làm cả." Thực tế đã chứng minh, Quý Anh Ngữ này không phải là một đối tác đáng tin cậy. "Đừng vội từ chối tôi như vậy, chi bằng cô cứ nghe xem cuộc giao dịch tôi nói là gì đã." "Cứ nói ra xem nào." Mạc Noãn khẽ cười.

Quý Anh Ngữ tưởng là có hy vọng, giọng điệu có phần nhẹ nhàng hơn: "Trong tay Phùng Thành Tường đang nắm giữ không ít bằng chứng phạm pháp của Lục Nam Triết và Lục Sâm.

Nếu những chuyện này bị bại lộ, chức vị của Lục Nam Triết sẽ không giữ được, Lục thị cũng sẽ bị liên lụy, thậm chí cả anh Lục cũng sẽ phải ngồi tù.

Tôi sẽ giúp cô lấy được toàn bộ đống bằng chứng đó, cũng sẽ âm thầm giúp họ đánh bại Phùng Thành Tường." Mạc Noãn vẫn rất bình tĩnh, trải qua quá nhiều chuyện, cô đã trưởng thành hơn nhiều.

Dù luôn muốn nhổ tận gốc Phùng Thành Tường, nhưng cô biết không được vội vàng: "Lần trước cô tìm Lục Sâm chắc cũng là nói chuyện này, lúc đó chồng tôi đã nói rất rõ ràng với cô rồi, anh ấy sẽ không có bất kỳ sự hợp tác nào với cô đâu." "Anh Lục quả thật đã nói như vậy, nhưng Mạc Noãn, chẳng phải cô luôn miệng nói yêu anh ấy sao?

Anh ấy hiện giờ đang gặp nguy hiểm, chẳng lẽ cô không nên âm thầm giúp một tay sao?" "Chuyện bảo hộ người khác là việc của đàn ông, không phải chuyện để một người phụ nữ như tôi phải lo liệu.

Tôi sẽ luôn yên tâm núp dưới đôi cánh của Lục Sâm, còn những chuyện khác tôi không muốn quản." Quý Anh Ngữ suýt nữa tức đến hộc máu, cô ta cao giọng: "Mạc Noãn, sao lại có người phụ nữ ích kỷ như cô chứ, có thể đứng nhìn chồng mình rơi vào cảnh khốn cùng mà không làm gì sao?

Đây chính là cách cô yêu anh ấy à, tôi thật sự thấy không đáng thay cho anh Lục." "Đáng hay không không phải do cô quyết định, chỉ cần Lục Sâm thấy đáng là được, chẳng liên quan gì đến một người ngoài như cô cả." “Mạc Noãn, lúc này không phải là lúc để khua môi múa mép, tốt nhất cô nên suy nghĩ kỹ rồi hãy nói chuyện với tôi.

Tôi không phải đang nói chuyện giật gân đâu, tình hình hiện tại ngày càng nghiêm trọng rồi.

Nếu cô vẫn không quyết định nhanh, bỏ lỡ cơ hội thì đến lúc đó, cho dù cô có quỳ xuống trước mặt tôi, tôi cũng sẽ không giúp các người nữa.” Quý Anh Ngữ lên tiếng đe dọa.Ánh mắt Mạc Noãn khẽ biến đổi, cô biết Quý Anh Ngữ chắc chắn sẽ không đời nào tốt bụng giúp đỡ họ không công: “Nói ra điều kiện của cô đi.”“Tôi muốn cô ly hôn với anh Lục Sâm.

Chỉ cần cô ly hôn với anh ấy, tôi nhất định sẽ giúp anh ấy.

Con trai và con gái của cô, tôi cũng sẽ coi như con đẻ, nuôi dưỡng như chính mình sinh ra, tôi nói được làm được.” Quý Anh Ngữ kiên định nói.Mạc Noãn chẳng buồn quan tâm đến vấn đề uy tín của Quý Anh Ngữ, cô lại một lần nữa bị chấp niệm điên cuồng của người phụ nữ này làm cho kinh hãi.

Lục Sâm đã đối xử với cô ta như vậy rồi, thế mà cô ta vẫn không chịu chết tâm, vẫn còn chấp niệm sâu nặng muốn có được Lục Sâm đến thế.

Điều kỳ quặc hơn nữa là cô ta lại còn muốn làm mẹ kế của hai đứa trẻ.Làm sao cô có thể buông tay Lục Sâm được chứ?

Lùi một vạn bước mà nói, cho dù cô bằng lòng ly hôn với Lục Sâm, người đàn ông bá đạo kia cũng chưa chắc đã chịu buông tay, càng không bao giờ có chuyện dính dáng gì tới Quý Anh Ngữ."Tôi còn chẳng biết cô có sở thích này đấy, thích làm mẹ kế của con người khác à?" Mạc Noãn lạnh lùng mỉa mai."Mạc Noãn, tôi không đùa với cô, những lời tôi nói đều là thật lòng, cô tốt nhất nên suy nghĩ cho kỹ."Mạc Noãn bật cười, cô cảm thấy Quý Anh Ngữ có lẽ chưa từng thực sự yêu Lục Sâm, mà chỉ có một loại ham muốn chiếm hữu biến thái đối với anh.

Biết rõ hiện tại Lục Sâm hận mình thấu xương, vậy mà cô ta vẫn còn mặt dày muốn dán lấy."Quý Anh Ngữ, những điều cô nói quả thật khiến tôi rất động lòng, nhưng tôi sẽ không hợp tác với cô.

Chồng của tôi có sự kiêu hãnh của riêng anh ấy, anh ấy sẽ không muốn tôi dùng phương thức này để giúp đỡ mình.

Hơn nữa, tôi tin tưởng vào bản lĩnh của anh ấy, anh ấy nhất định sẽ hóa nguy thành an mà không cần bất kỳ ai giúp đỡ.

Cô cũng đừng phí công vô ích mà nhắm vào tôi nữa, tôi sẽ không đồng ý bất kỳ yêu cầu nào của cô đâu.""Mạc Noãn, tôi đã nói là đừng vội vàng đưa ra quyết định.

Tôi sẽ cho cô ba ngày để suy nghĩ, lúc đó nói cho tôi biết câu trả lời cũng chưa muộn.""Không cần đâu, dù tôi có suy nghĩ bao lâu đi nữa thì câu trả lời vẫn vậy thôi, sẽ không có gì thay đổi cả.""Mạc Noãn..."Quý Anh Ngữ còn muốn nói gì đó nhưng Mạc Noãn đã cúp máy.

Cô ta tức giận ném mạnh chiếc điện thoại xuống đất, lật tung cả những chiếc cốc trên bàn.

Đúng lúc này, cửa văn phòng bị đẩy ra, Quý Anh Ngữ ngẩng đầu lên, thấy Phùng Thành Tường với sắc mặt u ám đang đứng ở cửa, dường như đang cố kìm nén cơn giận trong lòng.Dù biết Phùng Thành Tường có khả năng đã nghe thấy nội dung cuộc điện thoại vừa rồi, Quý Anh Ngữ cũng chẳng buồn giải thích, cô ta nhàn nhạt liếc ông một cái: "Đây là văn phòng của tôi, nếu ông không muốn quan hệ giữa tôi và ông bị bại lộ thì tốt nhất hãy mau rời khỏi đây đi."Ánh mắt sắc lẹm của Phùng Thành Tường bắn thẳng về phía Quý Anh Ngữ, giọng điệu đầy sự châm biếm: "Nếu tôi không đột nhiên tới đây, tôi thực sự không biết đứa con gái ngoan của mình đang định liên hợp với người ngoài để đối phó với tôi đấy.

Cô hại chết chị gái ruột của mình, giờ lẽ nào còn muốn giết cả cha sao?"Ông luôn nghĩ Quý Anh Ly qua đời vì phát bệnh hen suyễn, không ngờ rằng trong chuyện này còn có nguyên nhân từ đứa con gái ngoan này của mình."Rốt cuộc là ai hại chết chị tôi, trong lòng ông tự biết rõ.

Nếu không phải ông cho người tráo đổi bản thiết kế, chị tôi có đến công trường không?

Nếu chị ấy không đến công trường thì sao có thể xảy ra chuyện?

Ông mới chính là thủ phạm thực sự, còn tôi cùng lắm cũng chỉ là kẻ tiếp tay thôi, đừng có đổ tội lỗi lớn như vậy lên đầu tôi."Phùng Thành Tường nhìn đứa con gái trước mặt, ông từng cảm thấy an tâm vì sự tâm cơ, tàn nhẫn của cô ta, cho rằng đó mới đúng là con gái của Phùng Thành Tường.

Thế nhưng lúc này, nhìn vào khuôn mặt tuyệt mỹ kia, trong lòng ông lại có chút khó chịu, có thất vọng và cả một tia bất lực nhạt nhòa.

Đến người chị gái nương tựa lẫn nhau mà cô ta cũng có thể hại chết, thì người cha nửa đường xuất hiện như ông đây tính là cái gì?

Sợ rằng khi ra tay với ông, cô ta cũng chẳng thèm chớp mắt lấy một cái."Quý Anh Ngữ, ta đã nói rồi, ta không cố ý hại chết chị con, tất cả chỉ là ngoài ý muốn.

Ta vốn không lường trước được con bé sẽ đến công trường, con không cần phải nắm thóp chuyện đó mãi, càng không cần vì chuyện này mà báo thù ta.

Hơn nữa, là chính con đã không kịp thời cứu giúp nên con bé mới chết, liên quan gì đến ta?

Chính con mới là người gây ra tất cả chuyện này!"Mắt Quý Anh Ngữ đỏ ngầu, cô ta nhìn chằm chằm Phùng Thành Tường như nhìn kẻ thù không đội trời chung, hận không thể dùng ánh mắt để lăng trì ông.

Chương 412

Khựng lại một chút, Quý Anh Ngữ lao thẳng về phía Phùng Thành Tường, hai tay bóp chặt bả vai ông: "Đó cũng là do ông ép tôi đến bước này!

Nếu không có ông, chị ấy sẽ không phát bệnh.

Nếu tôi không nhìn thấy dáng vẻ chị ấy phát bệnh, chắc chắn tôi sẽ không nảy sinh ý nghĩ muốn chị ấy chết.

Nói cho cùng, ông mới là căn nguyên, ông mới là thủ phạm thực sự của tất cả chuyện này, ông không có tư cách giáo huấn tôi!"Nhìn Quý Anh Ngữ như vậy, dù Phùng Thành Tường bình thường có trải qua sóng to gió lớn thế nào, đối mặt với đứa con gái hoàn toàn rơi vào điên cuồng này, ông vẫn đờ người ra một lúc lâu mới tìm lại được giọng nói của mình.

Ông nắm lấy cánh tay cô ta: "Quý Anh Ngữ, sao con lại có những suy nghĩ bất thường như vậy?

Ta thấy tâm lý con có vấn đề rồi, đi, ba đưa con đi gặp bác sĩ.""Ông đừng chạm vào tôi, buông tôi ra!

Tôi không có vấn đề gì cả, tôi hoàn toàn bình thường!"Quý Anh Ngữ dùng lực hất văng Phùng Thành Tường ra, ông không kịp đề phòng, suýt chút nữa thì ngã nhào.Phùng Thành Tường bất lực nói với Quý Anh Ngữ: "Tiểu Ngữ, con nói cho ba biết, con bị như thế này từ bao giờ rồi?

Có bệnh thì chúng ta chữa, ba sẽ mời bác sĩ tốt nhất cho con, con không cần phải lo lắng.""Không cần ông giả vờ tốt bụng, tôi cũng không có bệnh.

Chính tôi là bác sĩ đây, ông cút ra ngoài cho tôi!” Quý Anh Ngữ thẳng tay quét sạch tất cả văn kiện trên bàn xuống đất.Lý Thừa Trung nghe thấy tiếng động liền đẩy cửa bước vào, lo lắng nhìn Phùng Thành Tường: “Tiên sinh, có chuyện gì xảy ra vậy?”Ở bên ngoài, họ luôn giữ kẽ, thống nhất dùng cách xưng hô “tiên sinh” để thay thế.

Phùng Thành Tường thấy dáng vẻ này của Quý Anh Ngữ thì biết không thể vội vàng được, ông xua tay: “Tôi không sao, anh ra ngoài trông chừng đi, đừng để ai vào đây, tôi còn có chuyện muốn nói với Tiểu Ngữ.”Lý Thừa Trung liếc nhìn Quý Anh Ngữ một cái rồi lẳng lặng đi ra ngoài.Cảm xúc của Quý Anh Ngữ cũng dần bình tĩnh lại, cô ta tự mình nhặt văn kiện dưới đất lên, thu dọn những mảnh cốc vỡ, rồi ngồi vào ghế bắt đầu xem tài liệu bệnh nhân như chưa có chuyện gì xảy ra.Phùng Thành Tường cau mày, hôm nay vốn dĩ ông định qua đây cùng cô ta ăn cơm vì là sinh nhật cô ta.

Ông đã bỏ lỡ quá nhiều cơ hội ở bên cạnh con gái, trong lòng luôn cảm thấy áy náy.

Chỉ là không ngờ lại nghe thấy cuộc điện thoại giữa cô ta và Mạc Noãn, bữa cơm này đương nhiên không thể ăn được nữa.“Nếu ông không có việc gì nữa thì ra ngoài đi, nửa tiếng nữa là tôi vào ca rồi.” Quý Anh Ngữ đuổi người.Phùng Thành Tường khẽ thở dài, sắc mặt ngưng trọng, ông nghiêm mặt nói với Quý Anh Ngữ: “Những lời hôm nay con nói với Mạc Noãn, ta không muốn nghe thấy lần thứ hai nữa, tốt nhất con cũng đừng có ý nghĩ đó.

Con không lấy được những bằng chứng chí mạng đối phó với ta đâu, cũng đừng nghĩ đến chuyện đối đầu với cha ruột mình.

Nếu ta sụp đổ thì chẳng có lợi lộc gì cho con cả.

Có ta ở đây, ít nhất ta sẽ không để ai bắt nạt con, lúc gặp chuyện con còn có người để thương lượng.

Ta là cha con, dù con không muốn thừa nhận nhưng đó là sự thật sắt đá, con không phủ nhận được đâu.”Trong mắt Quý Anh Ngữ lóe lên một tia u quang, cô ta mím môi không nói lời nào.

Phùng Thành Tường bước thẳng ra ngoài rồi đóng sầm cửa lại.Lý Thừa Trung thấy sắc mặt Phùng Thành Tường không tốt, ướm hỏi: “Có phải tiểu thư Anh Ngữ xảy ra chuyện gì không?”Vì đây là bệnh viện, xung quanh thường xuyên có người qua lại, Phùng Thành Tường nén cơn giận, hạ thấp giọng: “Đám người dưới trướng anh làm ăn kiểu gì vậy?

Một lũ ăn hại, canh chừng người bấy lâu mà không phát hiện ra điều gì bất thường sao?”Nghe lời Quý Anh Ngữ nói, trước đó cô ta đã từng tiếp xúc với Lục Sâm, vậy mà đám người kia lại chẳng hay biết gì, thật là ngu xuẩn hết chỗ nói.

May mà hôm nay ông vô tình nghe được điện thoại của cô ta, nếu không chắc chắn có ngày sẽ bại dưới tay cô ta mất.“Tiểu thư Anh Ngữ đã làm gì ạ?”“Anh chú ý cho người quan sát kỹ động tĩnh của nó, con bé này đang thu thập một số bằng chứng bất lợi cho tôi.

Nó là một đứa trẻ tâm cơ, tàn nhẫn, vì chuyện của Quý Anh Ly mà luôn ôm hận trong lòng, không chừng sẽ quay lại cắn chúng ta một cái, phải đề phòng.” Phùng Thành Tường càng nghĩ càng thấy sợ, thời gian qua ông luôn bận rộn nên thực sự đã lơ là Quý Anh Ngữ, thường ngày cũng không hay giao lưu với cô ta.

Ông chợt nhận ra mình thực sự chẳng hiểu gì về đứa con gái này cả.Nghe vậy, sắc mặt Lý Thừa Trung cũng không tốt lắm.

Anh ta luôn cảm thấy Quý Anh Ngữ tuy tuổi còn nhỏ nhưng tâm địa khá thâm hiểm, không dễ đối phó.

Bị giám sát chặt chẽ như vậy mà cô ta vẫn có thể bày ra bao nhiêu trò nhỏ.“Tôi biết rồi, thưa tiên sinh.

Nhưng có một chuyện tôi không biết có nên nói hay không.”“Có gì muốn nói thì cứ nói đi, không cần ấp úng.”“Tôi cảm thấy thái độ của tiểu thư Anh Ngữ đối với ngài có chút kỳ lạ.

Tiên sinh, bề ngoài ngài có vẻ nghiêm khắc với tiểu thư, nhưng bản chất là ngài rất thương cô ấy.

Từ sau khi Quý Anh Ly mất, những năm qua ngài luôn chăm sóc cô ấy chu đáo, thời gian dài như vậy lẽ ra cô ấy phải cảm nhận được chứ.

Không lý nào lại thù ghét ngài đến mức muốn lật đổ ngài như vậy, tôi đang nghĩ, liệu còn nguyên nhân nào khác không?” Lý Thừa Trung nói ra thắc mắc trong lòng.Phùng Thành Tường đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt thay đổi liên tục, nhưng rồi lập tức gạt đi giả thuyết đó, cảm thấy không thể nào.

Chuyện năm đó kín kẽ như vậy, vợ chồng nhà họ Quý cũng đã chết cả rồi, loại chuyện đó căn bản sẽ không còn ai khác biết được.“Tôi nghĩ chắc là con bé biết chuyện năm đó tôi đe dọa Quý Anh Ly.

Nó càng thấy tội lỗi với chị mình bao nhiêu thì càng hận tôi bấy nhiêu.” Phùng Thành Tường cảm thấy khả năng này lớn hơn cả.“Có lẽ vậy.” Lý Thừa Trung gật đầu.Mạc Noãn tuy trực tiếp từ chối Quý Anh Ngữ, nhưng trong lòng vẫn có chút hoang mang.

Quý Anh Ngữ đã nói như vậy, chứng tỏ cô ta chắc chắn biết được tính nghiêm trọng của vấn đề.“Tiểu Noãn, cháu sao vậy?

Sao hôm nay cứ tâm hồn treo ngược cành cây thế?

Cháu vứt cả lá trà ngon vào thùng rác rồi kìa.” Ông nội tò mò nhìn Mạc Noãn.Mạc Noãn mỉm cười: “Ông nội yên tâm, không có gì đâu ạ, cháu chỉ đang suy nghĩ chút chuyện thôi.”“Bây giờ điều quan trọng nhất với cháu là bồi bổ cơ thể, bất kể là công việc hay chuyện gì khác cũng đừng nghĩ ngợi nhiều, nếu không thằng Sâm lại lo lắng cho xem.”“Cháu biết rồi ạ, ông nội.”Lục Sâm về nhà khá sớm, những ngày này nếu không có việc gì quá khẩn cấp, anh thường về sớm để ăn cơm cùng Mạc Noãn.

Ăn cơm xong, Mạc Noãn kéo Lục Sâm lên lầu.

Tần Tuệ nhìn theo bóng lưng hai người, khẽ xoa mặt Niệm Niệm: “Mẹ cháu bây giờ trong lòng trong mắt chỉ có ba cháu thôi, hai anh em cháu bị mẹ lờ đi triệt để rồi.”Lục Sâm cũng nhạy cảm nhận ra có điều gì đó không ổn: “Sao vậy Noãn Noãn, có chuyện gì xảy ra à?”“Lục Sâm, hôm nay Quý Anh Ngữ gọi điện cho em.”Vừa nghe đến tên Quý Anh Ngữ, Lục Sâm đã nhíu chặt mày: “Cô ta lại nói nhăng nói cuội gì nữa?”“Lần trước cô ta đòi hợp tác với anh nhưng anh không đồng ý, lần này cô ta định ra tay từ phía em.

Cô ta nói Phùng Thành Tường đang nắm giữ không ít thóp của anh và chú út.

Nghe giọng điệu của cô ta có vẻ khá nghiêm trọng, anh có biết thứ họ nắm giữ rốt cuộc là gì không?”Lục Sâm vỗ vỗ tay Mạc Noãn: “Đừng lo, họ có bằng chứng thì chúng ta cũng có bằng chứng, chưa chắc đã ít hơn họ đâu, ai cũng đừng hòng tống tiền ai.”Mạc Noãn thấy dáng vẻ đầy tự tin của Lục Sâm, trong lòng cũng nhẹ nhõm hẳn: “Vậy thì tốt, cô ta nói làm em cứ thấy bất an.”Lục Sâm kéo Mạc Noãn ngồi xuống giường, nghiêm túc nhìn cô: “Nhắc đến chuyện này, có một số việc anh phải nói trước với em một tiếng, tránh để em nghĩ ngợi lung tung.”“Ông xã, anh đừng nhìn em bằng ánh mắt nghiêm túc như vậy, em sợ đấy.” Mạc Noãn lộ vẻ lo lắng.“Đừng lo lắng, đợi mọi chuyện qua đi là ổn thôi.”“Anh muốn nói với em chuyện gì?”“Những ngày tới, có khả năng anh và chú út sẽ sống hơi uất ức một chút.

Bất kể xảy ra chuyện gì, em cũng đừng cuống lên, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của anh và chú.”Đầu ngón tay Mạc Noãn khẽ run lên, cô căng thẳng nhìn Lục Sâm: “Uất ức kiểu gì ạ?”“Đại khái là sẽ bị người ta mời đi uống trà, hoặc là tập đoàn Lục Thị sẽ gặp chút rắc rối gì đó.” Cụ thể sẽ như thế nào, Lục Sâm cũng không thể chắc chắn một trăm phần trăm, chỉ có thể nói khái quát để tiêm một mũi dự phòng cho vợ, tránh để lúc đó cô hoảng loạn.“Vậy đó là do anh và chú út cố ý sao?”Lục Sâm gật đầu, vợ anh quả nhiên thông minh, lập tức đoán ra ngay: “Noãn Noãn nhà chúng ta giỏi thật, đây là kế hoạch anh và chú đã định sẵn, giả vờ ở thế yếu trước rồi mới phản kháng sau.”Mạc Noãn khẽ thở dài, nắm lấy tay Lục Sâm: “Ôi, chuyện của đàn ông các anh em không hiểu, nhưng anh cũng đừng để mình chịu uất ức quá nhé, nếu không em nhất định sẽ đau lòng lắm đấy.”“Được rồi, anh sẽ cố gắng hết sức.” Lục Sâm đáp.“Đúng rồi Lục Sâm, em hỏi anh chuyện này, mẹ của Diệp Tử Hạo có phải là người đặc biệt khó tính không?”Lục Sâm ngẩn người: “Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?”“Cách đây không lâu Mễ Nặc có cãi nhau với bác gái họ Diệp một trận, ấn tượng về bác ấy không tốt lắm.

Gần đây quan hệ giữa cậu ấy và Diệp Tử Hạo cũng vì thế mà căng thẳng, em thấy tâm trạng Mễ Nặc không được tốt.”“Bác gái họ Diệp chắc cũng ổn thôi, không tính là quá khó tính đâu.

Có lẽ vì bác ấy xuất thân danh môn, lại được bác trai cưng chiều hết mực, nên dù đã ở tuổi này vẫn còn chút tính khí tiểu thư.”“Tính khí tiểu thư à, Mễ Nặc ghét nhất là những người có tính tiểu thư đấy, xem ra con đường tương lai của Mễ Nặc sợ là không được suôn sẻ rồi.” Mạc Noãn đã có thể hình dung ra cảnh tượng khi hai người đối đầu với nhau.Mạc Noãn thấy đôi khi mình cũng thật là “quạ đen”, mới mấy hôm trước còn nghĩ Mễ Nặc và mẹ Diệp Tử Hạo có thể không hợp nhau, vậy mà mới qua vài ngày, Diệp Tử Hạo đã tìm tới tận cửa.Mạc Noãn đang ngủ thì bị Lục Sâm đánh thức: “Noãn Noãn, dậy thôi em, Diệp Tử Hạo qua tìm em kìa.”Mạc Noãn mơ màng mở mắt, nhìn khuôn mặt tuấn tú phóng đại của Lục Sâm, không nhịn được đưa tay vỗ một cái lên mặt anh: “Lục Sâm, anh phiền quá, em còn buồn ngủ, đừng có làm phiền em.”Gần đây Lục Sâm quấn lấy cô rất chặt, cô bất mãn thì anh còn hùng hồn lý sự, nói ban ngày có thể nghỉ ngơi thoải mái, hoàn toàn không cần lo lắng về thể lực.

Đây là người đàn ông cô yêu sâu sắc, nên nhiều lúc cô đều chiều theo anh.

Điều này dẫn tới việc cô thường xuyên thiếu ngủ, ngày nào cũng ngủ đến tận trưa.Lục Sâm bật cười, cái cô nàng này, coi anh là muỗi chắc, ra tay chẳng nể nang gì cả, cáu ngủ cũng thật là lớn.

Nhìn dáng vẻ đáng yêu của cô, ánh mắt anh thay đổi, cúi người hôn lên môi cô.“Lục Sâm, anh đủ rồi đấy, anh có để cho em nghỉ ngơi tử tế không hả?”Lục Sâm cười khẽ, bấu nhẹ vào chiếc mũi nhỏ nhắn thanh tú của cô: “Noãn Noãn, không phải anh muốn làm phiền em, mà là Diệp Tử Hạo tìm đến tận nhà rồi, hình như Mễ Nặc mất tích.”Nếu anh không kịp thời nói cho cô biết, e là sau này cô sẽ tính sổ với anh mất, cô nàng này đôi khi cũng kiêu kỳ lắm.Quả nhiên, Mạc Noãn vừa nghe thấy hai chữ “Mễ Nặc” liền ngồi bật dậy, lo lắng nhìn Lục Sâm: “Chuyện gì vậy?

Sao lại gọi là mất tích?”Lục Sâm ấn vai Mạc Noãn xuống: “Noãn Noãn, em đừng vội, chuyện này anh cũng không rõ lắm, Tử Hạo chưa nói rõ với anh, phải hỏi cậu ấy mới biết được.”Mạc Noãn không chần chừ thêm nữa, lập tức đứng dậy thay quần áo.

Sau khi vệ sinh cá nhân xong, cô bước ra ngoài.

Lục Sâm nhìn thấy những dấu hôn chằng chịt sau gáy cô, liền tháo kẹp tóc của cô xuống, để mái tóc dài xõa ra.“Sao anh lại tháo kẹp tóc của em ra, hôm nay trời hơi oi, xõa tóc nóng lắm.”Lục Sâm trêu chọc chỉ vào những dấu vết trên cổ cô: “Để thế này không tiện gặp người khác đâu.”Mạc Noãn lập tức nhận ra anh đang nói gì, mặt đỏ bừng lên: “Đều tại anh hết, đồ lưu manh này.”Lục Sâm cười sờ sờ mũi: “Được rồi, chúng ta mau xuống thôi, Tử Hạo sắp phát điên rồi.”Lúc hai người xuống lầu, Diệp Tử Hạo đang sốt ruột đi đi lại lại trong phòng khách.

Ông nội thì cười trên nỗi đau của người khác: “Thằng ranh họ Diệp, cháu cũng có ngày hôm nay sao.

Chương 413

Uổng công trước đây bao nhiêu em vây quanh, vậy mà theo đuổi một cô gái gần hai năm trời, đến giờ thì người ta chạy mất tích, ta cũng chẳng biết phải nói cháu thế nào nữa.""Ông nội Diệp, ông đừng lấy cháu ra làm trò cười nữa mà.

Chị dâu với Lục Sâm sao vẫn chưa xuống vậy ạ?" Diệp Tử Hạo mếu máo, sự hoảng loạn trên mặt hiện rõ mồn một, không thể làm giả được.Ông cụ Lục nhìn bộ dạng này của Diệp Tử Hạo cũng thấy buồn cười, nhưng ông biết chừng mực nên không trêu cậu nữa.

Những người khác cũng bật cười lắc đầu rồi giữ im lặng.Vừa thấy Mạc Noãn, Diệp Tử Hạo đã vội vàng bước tới: "Chị dâu, Nặc Nặc có liên lạc với chị không?"Mạc Noãn nghe cách gọi này không nhịn được mà phì cười: "Mễ Nặc cho phép cậu gọi như vậy à?""Chị dâu, bây giờ không phải lúc bàn chuyện đó, em muốn hỏi chị hai ngày nay cô ấy có liên lạc với chị không?"Mạc Noãn thấy vẻ ngưng trọng trên mặt Diệp Tử Hạo nên không đùa nữa, khẽ lắc đầu: "Hai ngày nay cậu ấy không liên lạc với chị, nhưng ba ngày trước bọn chị có đi uống cà phê với nhau.""Vậy lúc đó cô ấy có biểu hiện gì muốn rời đi không?" Diệp Tử Hạo hỏi dồn.Mạc Noãn cẩn thận nhớ lại, lúc đó Mễ Nặc mọi thứ đều bình thường, chỉ là tâm trạng hơi hụt hẫng một chút vì chuyện cãi nhau với mẹ Diệp Tử Hạo: "Lúc đó cậu ấy khá bình thường, chị không thấy có vấn đề gì cả, cậu đã gọi điện đến công ty hỏi chưa?""Hỏi rồi, sếp của cô ấy nói cô ấy xin nghỉ phép năm của hai năm chưa nghỉ một lượt, nói là muốn đi du lịch.

Nhưng điện thoại của cô ấy lúc nào cũng tắt máy, em hoàn toàn không gọi được."Chính vì không liên lạc được nên cậu mới lo lắng sợ hãi, sợ cô đã xảy ra chuyện gì.

Mạc Noãn cũng cầm điện thoại gọi cho Mễ Nặc, kết quả vẫn là tắt máy.

Cô cảm thấy chuyện này có vẻ lớn rồi, Mễ Nặc rất ít khi như vậy.“Có phải còn chuyện gì xảy ra mà chúng ta không biết không?

Đây không phải phong cách làm việc thường ngày của Mễ Nặc.” Mạc Noãn khẽ nhíu mày.Nghe vậy, Diệp Tử Hạo cũng bình tĩnh lại: “Thực ra tình cảm của tụi em đã ổn định rồi.

Cách đây không lâu cô ấy đã đồng ý đến dự tiệc sinh nhật của mẹ em, chỉ là xảy ra chút ngoài ý muốn, cô ấy chưa kịp gặp chính thức mẹ em đã cãi nhau một trận.

Hình như từ hôm đó, cô ấy cứ lúc gần lúc xa với em, mỗi lần em đến gặp, cô ấy đều bảo đang bận công việc.”Mạc Noãn im lặng một hồi, càng thêm khẳng định không phải vì chuyện cãi nhau với mẹ Diệp Tử Hạo.

Có điều cô thấy Diệp Tử Hạo phản ứng chậm quá: “Ái chà Diệp Tử Hạo, tôi cũng chẳng biết nói cậu thế nào nữa.

Mễ Nặc làm chuyện đó rõ ràng như thế mà cậu chẳng nhận ra chút nào sao?

Cô ấy bận rộn giải quyết nốt công việc chẳng phải là để đi sao?”Diệp Tử Hạo thở dài thườn thượt, chuyện này đúng là cậu đã sơ suất, không hề nhận ra.“Tử Hạo, chị nghĩ chắc chắn không phải vì chuyện cãi nhau với mẹ cậu đâu.

Cô ấy rời đi nhất định là vì chuyện khác, không liên quan đến cậu, cậu đừng có đoán mò.”Diệp Tử Hạo vỗ vào trán mình, thực sự không nghĩ ra cô ấy có thể vì chuyện gì mà ra đi không lời từ biệt: “Chị dâu, em không biết là vì lý do gì nữa.”“Không sao đâu, cậu đừng quá lo lắng.

Cậu cứ tra xem cô ấy đi đâu trước đã, rồi đi tìm thử xem.”Mạc Noãn hiểu tính nết của Mễ Nặc, cô ấy không phải loại người vô trách nhiệm, nếu thực sự muốn chia tay với Diệp Tử Hạo thì chắc chắn sẽ nói thẳng, chứ không bao giờ cứ thế mà đi luôn như vậy.

Sự lo lắng của Diệp Tử Hạo hoàn toàn là dư thừa.“Em tra được rồi, cô ấy đi New York, nhưng New York rộng lớn như vậy, em biết tìm cô ấy ở đâu đây?” Vẻ mặt Diệp Tử Hạo có chút suy sụp và bất lực.Cậu vốn tưởng Mễ Nặc sẽ nói cho Mạc Noãn biết tung tích, không ngờ cô ấy giấu cả Mạc Noãn, xem ra quả thực không đơn giản như vậy.“Cứ yên tâm đi, dù sao đây cũng là nhà của Mễ Nặc, cậu ấy cũng không nghỉ việc mà chỉ xin nghỉ mười ngày thôi, chứng tỏ cậu ấy không định rời bỏ hẳn, chỉ là đột xuất có việc phải đi thôi.

Hết thời gian nghỉ cậu ấy sẽ về mà.” Mạc Noãn an ủi.Diệp Tử Hạo siết chặt nắm đấm: “Em biết, nhưng em không yên tâm để cô ấy một mình ở ngoài đó.”Mạc Noãn hiếm khi thấy Diệp Tử Hạo có khía cạnh này.

Từ trước đến nay, ấn tượng của cô về cậu luôn là một người có chút phóng túng, bất cần: “Vậy cậu càng không cần lo lắng.

Mễ Nặc đâu còn là cô bé con gì nữa, cậu ấy là người phụ nữ sắp ba mươi rồi, biết cách tự bảo vệ mình mà.

Công việc của cậu ấy cũng thường xuyên bay tới bay lui, sẽ không có chuyện gì đâu.”Dù biết Mạc Noãn nói đúng sự thật nhưng Diệp Tử Hạo vẫn không thể yên tâm.

Ở bên nhau lâu như vậy, cậu sớm đã nhận ra Mễ Nặc thực ra không hề kiên cường như vẻ bề ngoài, cô ấy thực chất rất yếu đuối, đôi khi còn rất ngây ngô.Lục Sâm thấy dáng vẻ suy sụp của Diệp Tử Hạo liền vỗ vai cậu: “Sẽ không có chuyện gì đâu.”“Tử Hạo, hay là cậu cứ đi lo việc của mình đi, phía chị sẽ cố gắng liên lạc với Mễ

Nặc.

Chỉ cần nghe ngóng được cậu ấy ở đâu, chị sẽ báo cho cậu ngay.”Diệp Tử Hạo thấy không hỏi thêm được gì nên đành rời đi, Lục Sâm cũng ra ngoài cùng cậu.Tần Tuệ nhìn theo bóng lưng Diệp Tử Hạo, cười nói: “Không ngờ thằng nhóc Tử Hạo cũng thành kẻ si tình rồi, đúng là khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác.

Thằng Minh nhà mình là hết hy vọng thật rồi.”Bà thực sự rất thích tính cách của Mễ Nặc.

Đứa con trai lớn lầm lì của bà lẽ ra nên ở bên một cô gái lém lỉnh, thú vị như thế, cuộc sống mới có ý nghĩa.

Chỉ là giờ thì hoàn toàn không còn hy vọng nữa rồi.Nghe lời Tần Tuệ, Mạc Noãn thấy hơi buồn cười: “Mẹ, anh cả rồi sẽ gặp được người anh ấy yêu thôi, mẹ đừng lo lắng quá.”“Người không ở bên cạnh mẹ thì mẹ có muốn lo cũng chẳng lo được.”Mạc Noãn mỉm cười rồi lên lầu.

Cô gọi lại cho Mễ Nặc một lần nữa, thấy bên kia vẫn tắt máy nên đành thôi, chỉ để lại tin nhắn, lời lẽ mang theo vài phần đe dọa: “Nặc, nếu cậu thấy tin nhắn của tớ thì gọi lại ngay nhé.

Cậu đột nhiên biến mất không một lời chào thế này làm mọi người lo lắng lắm.

Đáng giận hơn là cậu còn giấu cả tớ nữa, nếu cậu không gọi lại thì tớ tuyệt giao với cậu luôn đấy.”Nhắn tin cho Mễ Nặc xong, Mạc Noãn gọi điện cho mẹ của Mễ Nặc, nhưng không nhắc chuyện cô ấy không có ở thành phố A mà chỉ hỏi thăm vòng vo một chút.

Mẹ Mễ Nặc cũng không biết chuyện vì Mễ Nặc bảo bà là cô đi công tác.Cúp điện thoại, lòng Mạc Noãn có chút bất an, không biết Mễ Nặc đã gặp phải chuyện gì.Đến ngày thứ ba Mễ Nặc mới gọi điện lại.

Mạc Noãn vừa bắt máy đã mắng ngay: “Nặc, cậu rảnh rỗi quá sao mà chạy sang New York thế, làm mọi người lo sốt vó lên, Diệp Tử Hạo sắp phát điên vì tìm cậu rồi đấy.”Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu mới nghe thấy giọng nói khản đặc của Mễ Nặc: “Noãn Noãn, anh ấy có lẽ sắp không trụ được nữa rồi.”“Ai cơ?”Mễ Nặc không trả lời trực tiếp mà chỉ nói: “Tớ từng rất hận anh ấy, hận anh ấy ra đi không lời từ biệt, hận anh ấy đến một lời giải thích cũng không cho tớ.

Nhưng nhìn anh ấy nằm đó không còn chút sức sống nào, tớ thực sự đau lòng quá.”Tim Mạc Noãn thắt lại, lập tức hiểu ra người Mễ Nặc đang nói là ai.

Hèn chi cậu ấy lại rời đi mà không nói gì với Diệp Tử Hạo, chuyện về người cũ và người mới thực sự quá nhạy cảm, không người đàn ông nào có thể dễ dàng chấp nhận bạn gái mình đi thăm người yêu cũ cả.“Chuyện là thế nào?

Anh ấy chẳng phải vẫn khỏe mạnh sao?”“Noãn Noãn, anh ấy chưa bao giờ ổn cả, anh ấy đã bị dày vò mấy năm nay rồi.

Năm đó cũng vì căn bệnh này mới rời xa tớ, là bệnh ung thư máu.” Giọng Mễ Nặc mang theo vẻ bất lực và mệt mỏi rã rời, rõ ràng hai ngày nay cậu ấy hoàn toàn không được nghỉ ngơi.Mạc Noãn cũng cảm thấy một luồng xót xa dâng lên.

Cha cô cũng vì ung thư mà qua đời, cô nhạy cảm với căn bệnh gắn liền với cái chết này hơn bất cứ ai.

Sững sờ một lúc lâu cô mới phản ứng lại được: “Không thể cấy ghép tủy sao?”Trong ký thù của Mạc Noãn cũng hiện lên hình ảnh người đàn ông ôn hòa đó, cô không khỏi thở dài.

Năm đó ba người bọn họ chơi với nhau rất thân.

Anh không chỉ là bạn trai của Mễ Nặc mà còn là một trong số ít những người bạn nam của cô.“Cậu cũng biết cha mẹ anh ấy không phải cha mẹ ruột mà.

Chuyện này chỉ có người thân cùng huyết thống thì hy vọng mới lớn, muốn tìm được tủy phù hợp ở người không cùng huyết thống đâu phải chuyện dễ dàng.

Nếu lần này vẫn không tìm được thì đúng là vô phương cứu chữa.”“Nặc, cậu đừng nản chí trước, khi chưa đến phút cuối cùng thì vạn lần đừng bỏ cuộc.

Chúng ta huy động thêm nhiều người giúp đỡ, biết đâu thực sự sẽ tìm thấy thì sao.”“Mạc Tiểu Noãn, tớ biết cậu đang an ủi tớ, nhưng hy vọng đó thực sự quá mong manh.”Mạc Noãn suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu cậu không ngại, hãy gửi toàn bộ hồ sơ bệnh án của anh ấy qua cho tớ.

Tớ sẽ nhờ nhà họ Mạc và nhà họ Lục giúp đỡ tìm kiếm, đông người thì sức mạnh lớn hơn.”“Cảm ơn cậu, Mạc Tiểu Noãn.”“Đồ ngốc, nói gì thế chứ.

Nếu cậu chịu nói sớm với bọn tớ thì tốt biết mấy, cũng không cần phải sốt sắng thế này.”“Tớ cũng mới biết cách đây không lâu thôi, chẳng có ai nói với tớ chuyện này cả.”Mạc Noãn hơi sững sờ.

Sau khi khôi phục trí nhớ, cô đương nhiên nhớ lại chuyện của hai người bọn họ.

Lúc đó tình cảm của họ tốt đẹp biết bao, không ngờ lý do đường ai nấy đi lại là kịch bản máu chó chỉ có trên phim truyền hình thế này.

Cô thà rằng lý do là vì anh ta thay lòng đổi dạ, như thế Mễ Nặc chắc chắn có thể thanh thản mà buông tay.

Hiện tại thế này, đối với Mễ Nặc mà nói, không nghi ngờ gì là một lựa chọn đầy đau đớn.“Nặc, vậy tớ có thể nói cho Diệp Tử Hạo biết

không?

Chương 414

Hai hôm trước cậu ấy đã đến tìm tớ từ sớm, cậu ấy lo cho cậu lắm.”“Mạc Tiểu Noãn, bây giờ lòng tớ rối bời lắm, tớ cũng không biết phải nói với anh ấy chuyện này thế nào nữa, cậu xem rồi tính đi.” Mễ Nặc hiện tại hoàn toàn không còn tâm trí để nghĩ đến những việc này, cô vẫn chưa hết bàng hoàng sau cú sốc vừa rồi.“Nặc, lúc này không phải lúc để cậu rối trí đâu.

Nếu cậu thực sự yêu Diệp Tử Hạo và muốn cùng anh ấy đi tiếp sau này, vậy thì hãy nói cho anh ấy biết.

Nếu anh ấy thực sự yêu cậu, anh ấy nhất định sẽ cho cậu thời gian để xử lý mọi chuyện và cùng cậu vượt qua.”Mễ Nặc khẽ nhắm mắt lại.

Cô có thể khẳng định rằng mình đã yêu Diệp Tử Hạo từ lâu rồi.

Cô không phải là người máu lạnh vô tình, sự chân thành và bầu bạn của Diệp Tử Hạo đã sớm mở cửa trái tim cô.

Nhưng hễ nghĩ đến mẹ của anh, cô lại không kìm được mà dao động.

Còn nữa, người cô từng không thể buông bỏ hiện đang nằm trên giường bệnh, nhìn anh ta cô chỉ cảm thấy nghẹt thở, thực sự chẳng biết phải làm sao.“Tiểu Noãn, cậu giúp tớ nói với anh ấy đi, lúc này tớ không muốn đích thân gọi điện cho anh ấy.”Mạc Noãn cũng thấu hiểu tâm trạng của Mễ Nặc lúc này.

Đột ngột xảy ra bao nhiêu chuyện như vậy, cô ấy cần thời gian để thích nghi: “Được rồi, tớ sẽ nói với cậu ấy giúp cậu.

Cậu ở bên đó một mình nhớ chăm sóc bản thân cho tốt, đừng để bọn tớ lo lắng.

Hay là thôi đi, tớ vẫn nên qua đó tìm cậu thì hơn, lát nữa cậu gửi địa chỉ cho tớ.”Mễ Nặc thấy cổ họng nghẹn đắng, giọng nói cũng có chút hư ảo: “Mạc Tiểu Noãn, cậu đừng qua đây.

Cậu vừa mới hồi phục, sức khỏe không thích hợp để đi đường dài đâu.

Cậu cứ yên tâm đi, tớ sẽ tự chăm sóc mình, ở đây vài ngày tớ sẽ về, sẽ về đi làm đúng hạn.

Tớ ở đây cũng chẳng giúp được gì cả.”“Nặc, cậu thực sự không sao chứ?”“Ừm.”Kết thúc cuộc gọi với Mễ Nặc, Mạc Noãn gọi thẳng cho Diệp Tử Hạo.

Diệp Tử Hạo vừa bắt máy đã hào hứng hỏi: “Chị dâu, có phải Nặc Nặc liên lạc với chị rồi không?”Cậu vừa mới gọi cho Mễ Nặc, điện thoại cô ấy đã mở máy, có điều đang báo bận.

Mạc Noãn cũng không biết Diệp Tử Hạo biết được bao nhiêu về mối tình đầu của Mễ Nặc, để tránh hai người nảy sinh hiểu lầm không đáng có, cô chỉ đại khái nói qua tình hình.

Đầu dây bên kia là một khoảng lặng kéo dài. "Chị dâu, tại sao Nặc Nặc không đích thân nói với tôi?" "Tử Hạo, chị không biết em biết chuyện này đến đâu, nhưng chị hy vọng em có thể nghĩ cho cô ấy một chút.

Người mà hiện tại cô ấy không thể đối mặt nhất chính là em, em bảo cô ấy phải gọi điện nói với em chuyện này thế nào đây?

Chị chỉ nói đến thế thôi, em định làm gì thì hãy tự mình suy nghĩ cho kỹ.

Em là anh em tốt của Lục Sâm, chị sẵn lòng nhắc nhở em một câu, Mễ Nặc là người khá cố chấp, nếu em buông tay thì giữa em và cô ấy sẽ không còn cơ hội nào nữa đâu." Tương tự như vậy, khi người đàn ông kia chọn cách ra đi không một lời từ biệt, điều đó có nghĩa là dù bất kể lý do gì, anh ta và Mễ Nặc cũng không còn khả năng quay lại.

Cô rất hiểu tính cách của Mễ Nặc, tuyệt đối sẽ không chọn cách quay đầu.

Sự hoang mang tạm thời của cô ấy hiện tại không có nghĩa là còn tình xưa nghĩa cũ.

Chính vì vậy, cô mới sẵn lòng nhắc nhở một chút.

Nếu không, một người là bạn cũ, một người là anh em tốt của Lục Sâm, cô thực sự không biết nên thiên vị bên nào. "Chị dâu, chị nghĩ nhiều rồi, đây là lần đầu tiên tôi bỏ thời gian đi theo đuổi một người phụ nữ, sao tôi có thể chọn buông tay vào lúc này được.

Lát nữa khi Nặc Nặc gửi thông tin sang chỗ chị, chị chuyển cho tôi một bản, tôi quen biết không ít người trong lĩnh vực này, biết đâu có thể giúp được gì đó." Giọng của Diệp Tử Hạo rất bình tĩnh, Mạc Noãn nhất thời cũng không đoán được suy nghĩ thực sự của anh ta.

Nhưng thấy anh ta chịu lùi một bước, cô cũng thấy mừng, trên mặt lộ ra ý cười: "Được, chị nhận được sẽ gửi ngay cho em.

Địa chỉ nơi Mễ Nặc đang ở chị cũng gửi kèm luôn, nếu em muốn tìm cô ấy thì cứ đi đi, hiện tại cô ấy đang rất cần em, đừng lãng phí cơ hội này." "Cảm ơn chị dâu đã nhắc nhở." Gác máy, sắc mặt Mạc Noãn cũng không được tốt lắm.

Gần đây dù là bản thân cô hay những người thân cận bên cạnh dường như đều không mấy thuận lợi.

Không lâu sau, Mễ Nặc đã gửi tài liệu liên quan vào hòm thư, Mạc Noãn xem qua rồi trực tiếp chuyển cho Diệp Tử Hạo và Lục Sâm mỗi người một bản, cũng đích thân gọi điện cho Hàn Thụ Nhân nhờ anh ấy lưu ý giúp.

Lục Sâm thường gọi điện cho cô vào buổi trưa, đây là sự ngầm hiểu giữa hai vợ chồng.

Vì đang có chuyện của Mễ Nặc muốn nói với anh nên cô cứ đợi mãi, chỉ là đợi rất lâu vẫn không thấy điện thoại.

Trong lòng Mạc Noãn có chút hoảng loạn, gọi mấy cuộc qua cũng không có người nghe, điện thoại của Tống Trí cũng vậy.

Đây hoàn toàn không giống phong cách của Lục Sâm, nếu anh nhận được thứ cô gửi qua, chắc chắn sẽ gọi lại ngay.

Nhớ lại chuyện anh nói mấy ngày trước, Mạc Noãn lờ mờ cảm thấy chắc chắn đã xảy ra chuyện.

Cô không ngồi yên được nữa, không suy nghĩ nhiều liền thay quần áo xuống lầu.

Ông nội thấy cô hớt hải đi xuống, nhịn không được hỏi nguyên nhân: "Tiểu Noãn, sao vậy?

Sắc mặt sao lại khó coi thế này?" "Lục Sâm ngày nào đến trưa cũng gọi điện cho con, hôm nay mãi vẫn không gọi, con gọi cũng không thông, con muốn đến tập đoàn xem có chuyện gì không." Ông nội khẽ nhíu mày, vẫy vẫy tay với Mạc Noãn: "Tiểu Noãn, con đừng vội, chúng ta cứ ở nhà yên tâm chờ đợi, lát nữa gọi lại xem sao, đừng tự mình làm rối loạn tinh thần trước." Mạc Noãn gật đầu, đi đến ngồi cạnh ông nội: "Chắc là thực sự có chuyện gì rồi." Ông nội nhẹ nhàng vỗ lưng cô, nghiêm túc nhìn cô: "Tiểu Noãn, ông nghĩ đến giờ con cũng hiểu rồi, thằng ranh Lục Sâm đó lo lắng nhất chính là con.

Chỉ khi con an toàn vô sự, nó mới có thể tập trung xử lý tốt mọi việc.

Bất kể nó gặp chuyện gì, con cũng phải tin rằng nó có thể xử lý ổn thỏa.

Bản lĩnh của nó thế nào con không cần phải nghi ngờ, hiện tại nó không chỉ là một người chồng mà còn là một người cha, nó nhất định sẽ không để bản thân xảy ra chuyện gì đâu." Ông nội quả không hổ là người từng trải, chỉ vài câu nói đã khiến trái tim hoảng loạn của Mạc Noãn bình tĩnh lại.

Cô hít sâu một hơi: "Ông nội nói đúng ạ, vừa rồi con thực sự hơi vội quá." Ông nội lộ ra ý cười, ánh mắt ôn hòa nhìn cô: "Ông cũng từng trẻ tuổi, biết tình cảm của hai đứa tốt.

Vợ chồng đáng quý nhất là khi gặp chuyện có người sẵn sàng xông pha lên trước, nếu con đối với tình cảnh của Lục Sâm mà dửng dưng không màng đến, e là ông sẽ là người đầu tiên không đồng ý đấy." "Ông nội, vậy Lục Sâm có sao không ạ?" Ông nội bá khí nói: "Con cứ yên tâm ở nhà chờ đi, không xảy ra chuyện lớn gì đâu, chẳng qua là trong làm ăn gặp chút trắc trở thôi.

Nhà họ Lục mấy chục năm qua sóng gió gì mà chưa từng thấy, còn chưa đến mức phải sợ ai." Mạc Noãn gật đầu, từ bỏ ý định đến công ty, yên tâm ở nhà chờ đợi.

Tại tập đoàn Lục thị. "Lục tổng, thật ngại quá, chúng tôi cũng nhận được đơn tố cáo của người dân nên mới qua đây xác minh sự thật, mong Lục tổng phối hợp cho." Một người đàn ông mặc đồng phục nói với Lục Sâm.

Chương 415

Ánh mắt Lục Sâm hờ hững nhìn người tới: "Không biết là ai lại rảnh rỗi đi bôi nhọ Lục thị như vậy?" "Chuyện này...

Lục tổng, để bảo vệ người tố cáo, tôi thực sự không tiện tiết lộ." Nụ cười trên mặt người đàn ông hơi cứng đờ.

Khóe môi Lục Sâm khẽ cong, trên mặt không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào: "Vậy ai là người ra lệnh điều tra các ông, không lẽ chuyện này cũng phải bảo mật?" "Xin lỗi Lục tổng, chuyện này tôi không rõ lắm, tôi chỉ làm theo mệnh lệnh cấp trên thôi." "Vậy các ông đã có bằng chứng xác thực chưa?" Trưởng phòng Trương không lên tiếng, nếu có thể, ông ta thực sự không muốn đi chuyến này.

Ông ta là chuyên gia trong lĩnh vực này, thừa biết vấn đề của Lục thị căn bản không tính là vấn đề gì lớn.

Chỉ cần công ty không quá đáng, bình thường họ đều nhắm mắt làm ngơ, Lục thị là công ty đóng thuế nhiều nhất thành phố A, nếu động vào họ thì kinh tế cả thành phố sẽ biến động ngay.

Những vấn đề khác nghiêm trọng hơn thế này đầy rẫy ra đó, căn bản không cần thiết phải điều tra, nhưng ngặt nỗi nhiệm vụ ông ta nhận được là bắt buộc phải đi một chuyến.

Hơn nữa địa vị của nhà họ Lục ở thành phố A sừng sững ở đó, không phải hạng tép riu như ông ta chọc vào nổi.

Đây rõ ràng là hai thế lực đang tranh chấp ngầm, ông ta không cẩn thận liền bị đẩy ra làm bia đỡ đạn.

Trưởng phòng Trương cũng là kẻ lõi đời, không trả lời trực tiếp câu hỏi của Lục Sâm mà tiếp tục lấp liếm: "Lục tổng, tôi cũng chỉ làm việc theo quy định thôi." Lục Sâm không nhịn được trầm giọng, ánh mắt sắc lẹm nhìn người đàn ông trước mặt: "Nực cười, Trưởng phòng Trương hỏi gì cũng không biết, chẳng lẽ tôi tùy tiện gọi điện tố cáo một công ty trốn thuế, các ông cũng phải đi điều tra một phen sao, đó là cái gọi là quy định của các ông à?" Trưởng phòng Trương toát một tầng mồ hôi lạnh, da đầu tê rần, nhất thời không đáp lại được, nghẹn nửa ngày mới cứng đầu thốt ra một câu: "Về vấn đề tố cáo, chúng tôi có quy trình nghiêm ngặt, Lục tổng nếu có hứng thú có thể gọi điện hỏi nhân viên kiểm tra của chúng tôi, bên đó chắc chắn rõ tình hình hơn tôi." Lục Sâm cười một tiếng, thay đổi ngữ khí vừa rồi, nhẹ nhàng nói: "Tôi biết cấp trên của ông có người, ông cũng chỉ làm theo mệnh lệnh, tôi cũng không định làm khó ông, tôi sẽ phối hợp với mọi hành động của các ông.

Mong Trưởng phòng Trương điều tra cho kỹ, hành vi trốn thuế này nếu truyền ra ngoài đối với một công ty niêm yết mà nói là chuyện không hề nhỏ đâu.

Nếu giá cổ phiếu của Lục thị vì thế mà biến động bất thường, ảnh hưởng đến tâm lý của hàng triệu cổ đông, thì không phải chuyện đơn giản như vậy nữa." Trưởng phòng Trương có chút kinh ngạc nhìn Lục Sâm, dường như không ngờ anh lại dễ nói chuyện và sẵn lòng phối hợp như vậy.

Ông ta cứ tưởng anh nhất định sẽ không cho họ điều tra, đến lúc đó chỉ cần gán cho anh cái tội cản trở công vụ là ông ta có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, không ngờ tình hình hoàn toàn khác với dự đoán.

Ngay lúc ông ta đang ngẩn người, Lục Sâm quay sang nói với Tống Trí: "Thư ký Tống, cậu đưa Trưởng phòng Trương và người của ông ấy đến bộ phận tài chính, bảo người ta đem các tài liệu liên quan đến tài chính mấy năm gần đây ra, họ muốn biết cái gì thì bảo bộ phận tài chính toàn lực phối hợp." Tống Trí gật đầu, nói với nhóm người: "Trưởng phòng Trương, mời đi bên này." Lục Sâm cười lạnh một tiếng, sau đó cầm điện thoại lên, thấy Mạc Noãn gọi rất nhiều cuộc liền gọi lại ngay.

Vừa kết nối đã nghe thấy giọng nói đầy lo lắng của Mạc Noãn: "Lục Sâm, điện thoại của anh sao thế, cứ không có người nghe, có phải công ty xảy ra chuyện gì rồi không?" Lục Sâm nhếch môi, cô gái này thực sự quá nhạy cảm, mới một lát thôi đã đoán ra được: "Không phải chuyện lớn gì đâu, chỉ là bên Cục thuế qua kiểm tra tài chính công ty, nói là nhận được đơn tố cáo Lục thị có hành vi trốn thuế." Mạc Noãn nghe vậy, tim thắt lại: "Sao lại như thế được?" Lục Sâm khẳng định: "Có người cố ý khiêu khích thôi, yên tâm đi, vấn đề không lớn, tài chính của Lục thị thế nào anh là người rõ nhất." Mạc Noãn trầm giọng: "Lục Sâm, anh đừng có báo tin mừng mà giấu tin buồn, đừng quên những gì em đã nói với anh trước đây, bất kể gặp chuyện gì cũng phải nói cho em biết, khả năng chịu đựng của em vượt xa sự tưởng tượng của anh đấy." "Noãn Noãn, lần này anh thực sự không giấu em chuyện gì cả, họ thực sự chỉ là qua kiểm tra sổ sách thôi." "Thật sự không giấu giếm?" Mạc Noãn không chắc chắn hỏi lại lần nữa. "Yên tâm đi Lục phu nhân, những gì Lục tiên sinh nói hoàn toàn là sự thật." Nghe vậy, cảm xúc căng thẳng của Mạc Noãn mới dịu đi, cô hỏi tiếp: "Lục Sâm, tài chính của Lục thị thực sự không có vấn đề gì chứ?" "Noãn Noãn, về phương diện này em là chuyên gia, em hẳn phải rõ không có bất kỳ công ty niêm yết nào mà tài chính hoàn toàn không có vấn đề, ít nhiều gì cũng có chút sai sót, nhưng em yên tâm, ngay cả công ty kiểm toán cũng không tra ra được vấn đề thì mấy người đó không có bản lĩnh lớn vậy đâu, họ chắc chắn không nhắm vào chuyện đó." "Em chính vì hiểu rõ nên mới hỏi anh câu đó, bất kể thế nào anh cũng đừng lơ là cảnh giác." "Yên tâm đi, anh đã sớm phòng hờ rồi, bộ phận tài chính bên đó thời gian trước anh đã chấn chỉnh lại, sẽ không có vấn đề gì lớn, anh cứ coi như phí chút thời gian chơi đùa với họ thôi." "Anh tự mình dọn dẹp cho sạch sẽ vào, nếu có gì không giải quyết được thì cứ để em bày mưu tính kế cho." Lục Sâm nhịn không được bật cười: "Bộ phận tài chính của Lục thị cũng không phải lũ ăn hại, chút chuyện nhỏ này họ giải quyết được.

Em ở nhà đợi anh về là được rồi, đừng suy nghĩ lung tung, tối nay anh có thể về hơi muộn, em ngủ sớm đi, đừng đợi anh." Anh không về thì sao cô ngủ được, Mạc Noãn hờn dỗi nói: "Em có phải là heo đâu, giờ em cứ hễ không có việc gì là ngủ, ngủ sớm được mới lạ đấy.

Anh về sớm một chút, em đợi anh." Ý tứ trong lời nói là nếu không đợi được anh về nhà, cô sẽ không ngủ.

Lục Sâm cảm thấy rất mãn nguyện, anh đặc biệt hài lòng với trạng thái cuộc sống hiện tại, mỗi ngày đều có người mình yêu chờ đợi mình về nhà, cảm giác đó thực sự tuyệt vời.

Anh biết vợ mình đôi khi khá cố chấp nên cũng không nói thêm gì nữa: "Vậy được rồi, xong việc ở đây anh sẽ về nhà ngay.

Đúng rồi, tài liệu bệnh án em gửi vào hòm thư cho anh là chuyện gì thế, ai bị bệnh cần thay tủy vậy?" Mạc Noãn không giấu giếm: "Bạn trai cũ của Mễ Nặc, cũng là bạn cũ của em, người đó anh cũng từng gặp rồi, có một lần chúng ta chạm mặt trước cửa bệnh viện, lúc đó anh còn ghen tuông vớ vẩn nữa.

Hiện tại anh ấy đang nguy kịch, anh dường như quen biết không ít chuyên gia trong lĩnh vực này, em muốn phiền anh lưu ý giúp xem có tìm được tủy phù hợp không." Mạc Noãn nói vậy, Lục Sâm cũng có chút ấn tượng, lúc đó đúng là có chuyện như vậy, chẳng qua chuyện của người khác anh không quan tâm lắm, cũng không rảnh đi nghe ngóng chuyện phiếm nên không hỏi kỹ, chỉ đáp: "Tài liệu này anh sẽ gửi cho bạn anh, có tin tức gì anh sẽ báo cho em ngay." "Cảm ơn anh, ông xã." "Ngốc ạ, vợ chồng với nhau không cần khách khí như thế." "Thời gian này anh khá bận, hình như em lại kiếm thêm việc cho anh làm rồi." "Chuyện này cũng chẳng tốn bao nhiêu thời gian của anh, anh chỉ cần gửi cho bạn bè quen biết là được, không phiền đâu." "Vậy thì tốt, bên Diệp Tử Hạo em cũng gửi cho anh ta rồi, thêm người thì thêm hy vọng." Lục Sâm nhướng mày, có chút bất ngờ trước hành động của bạn thân: "Tử Hạo chủ động hỏi em à?" "Đúng thế, em nghe xong còn tưởng mình nghe nhầm, anh ta lại rộng lượng đến thế, chủ động cứu mạng tình địch." Lục Sâm cười cười: "Thế chứng tỏ EQ của nó cuối cùng cũng tiến bộ rồi, biết làm thế nào thì tốt cho hai người họ." Đàn ông mà lúc này lại chọn cách tính toán chi li thì chắc chắn không có kết quả tốt.

Mạc Noãn mỉm cười, quyết định ra tay giúp đỡ của Diệp Tử Hạo vô cùng chính xác.

Nếu giúp được, Mễ Nặc chắc chắn sẽ cảm kích anh ta khôn cùng, nếu không giúp được thì anh ta cũng đã tận lực rồi, không trách được anh ta.

Bất kể thế nào, anh ta cũng có thể tạo được ấn tượng tốt trong lòng Mễ Nặc.

Xem ra, Diệp Tử Hạo vào thời điểm then chốt vẫn không hề hồ đồ. "Nó đúng là chẳng lo lắng chuyện làm áo cưới cho người khác nhỉ." "Anh ta đây là đánh cược một phen rồi, nhưng Tử Hạo chịu giúp thì hy vọng sẽ lớn hơn một chút, về khoản này anh ta có tác dụng hơn anh nhiều.

Chị gái anh ta là bác sĩ xuất sắc, người chồng chị ấy cưới cũng xuất thân từ gia đình y học, là viện trưởng của một bệnh viện, nắm giữ cổ phần ở mấy bệnh viện danh tiếng tại thành phố A, nhân mạch trong lĩnh vực này chắc chắn rộng hơn.

Chị và anh rể anh ta luôn rất chiều anh ta, chỉ cần anh ta mở lời, họ chắc chắn sẽ dốc hết sức giúp đỡ." Mạc Noãn mừng rỡ, trong giọng nói mang theo vài phần vui sướng: "Diệp Tử Hạo thực sự có nhân mạch đó sao?" "Đúng vậy, nhưng Noãn Noãn này, có phải em quan tâm hơi quá mức rồi không, sao em lại vui mừng thế?" Mạc Noãn phì cười, người đàn ông này lại bắt đầu rồi, luôn thỉnh thoảng lại nổi cơn ghen: "Đừng có ghen tuông lung tung nữa, em đã nói đó cũng là bạn tốt của em, mọi chuyện quá khứ em đều nhớ lại cả rồi, em không thể trơ mắt nhìn anh ấy gặp chuyện mà không làm gì được.

Em không nói với anh nữa, tối nay anh về sớm nhé." "Anh đã nói gì đâu, em không cần giải thích với anh nhiều thế." "Thôi đi, em còn lạ gì anh đang nghĩ gì nữa, hũ giấm lớn." Lục Sâm cười trầm thấp, hai người lại tâm sự vụn vặt một hồi mới cúp máy.

Người của Cục thuế mãi vẫn không đi, Lục Sâm cũng ở lại cho đến khi trăng lên, những người đó mới rời khỏi Lục thị. "Sao rồi?

Họ có tra được thông tin gì hữu dụng không?" Tống Trí lắc đầu, có chút mỉa mai nói: "Không có, thông tin tài chính nửa năm của Lục thị đã khiến họ phát điên rồi, huống chi là sổ sách mấy năm trước, xem chừng họ từ sáng đến giờ căn bản không lần ra được manh mối gì, ngày mai chắc sẽ tiếp tục quay lại." Lục Sâm gật đầu, đúng như anh dự đoán, nói về chuyên môn thì năng lực của những người đó thực sự không đủ nhìn, chẳng làm nên trò trống gì.

Xem giờ đã hơn chín giờ, nếu không về Mạc Noãn chắc chắn sẽ lo lắng. "Tống Trí, không có việc gì thì cậu cũng về sớm đi, thời gian không còn sớm nữa." Khi Lục Sâm về đến nhà, đèn phòng khách vẫn sáng, anh từ xa đã nghe thấy tiếng cười của hai đứa trẻ, bao nhiêu mệt mỏi trong người bỗng tan biến hết.

Trong đầu anh chợt nhớ đến một câu: "Vợ con đề huề, bếp lửa hồng", nghĩ vậy, bước chân anh bất giác nhẹ nhàng hơn đôi chút.

Mạc Noãn tuy vẫn đang dỗ dành nhóc con trong lòng, nhưng tầm mắt lại luôn hướng về phía cửa, ngay lập tức phát hiện ra bóng dáng của Lục Sâm.

Cô đưa Niệm Niệm trong lòng cho ông nội ngồi cạnh, vội vàng đứng dậy tiến tới nắm lấy tay Lục Sâm, nhìn từ trên xuống dưới một lượt, cho đến khi xác nhận anh vẫn ổn mới hoàn toàn yên tâm.

Lục Sâm xoa đầu Mạc Noãn, có chút bất lực nói: "Anh đã bảo không phải chuyện lớn gì rồi mà, họ không làm gì được anh đâu." "Vậy sao đến giờ mới về?" "Họ mãi không đi, anh tự nhiên cũng không đi được, việc xã giao bên ngoài vẫn phải làm cho tốt chứ." Mạc Noãn mỉm cười: "Không sao là tốt rồi, anh ngồi chơi với con một lát đi, em đi hâm cơm cho anh." Lục Sâm kịp thời nắm lấy tay Mạc Noãn: "Anh đi cùng em." Dì Mai đứng bên cạnh cười: "Đôi vợ chồng trẻ này đúng là hận không thể dính lấy nhau hai mươi tư tiếng một ngày, mới xa nhau có một ngày mà cứ như một tháng không gặp vậy." "Hai đứa nó đúng là đếm từng ngày để được ở bên nhau mà." Hai vợ chồng cùng vào bếp, Mạc Noãn thấy mấy món buổi chiều đều đã nguội lạnh, lại hơi dầu mỡ, không phải món Lục Sâm thích, thế là chuẩn bị xào cho anh một đĩa rau cải nhỏ.

Thời gian này cô thường xuyên giúp việc trong bếp, tay nghề so với trước cũng đã tiến bộ hơn nhiều, cô nhanh chóng rửa sạch rau, thái vài lát tỏi để sẵn.

Chỉ một lát sau, tiếng xào nấu đã vang lên trong bếp.

Lục Sâm ngồi một bên, nhìn cô đảo rau ra dáng ra hình, nụ cười nơi khóe mắt dần sâu thêm, anh đi tới ôm lấy cô từ phía sau, giọng nói mang theo sự an tâm đậm nét: "Noãn Noãn nhà chúng ta giỏi quá, giờ xào rau cũng không cần anh nhắc nhở nữa rồi." Mạc Noãn cũng bị giọng điệu của anh làm cho buồn cười: "Ông xã, anh đừng nói bằng cái giọng đó, làm em cứ thấy mình ngốc xít thế nào ấy, sống đến gần ba mươi tuổi mới học được cách xào vài món đơn giản, chuyện này nói ra chắc người ta cười chết." "Người sống đến già vẫn không biết nấu cơm thiếu gì.

Mẹ anh học mãi mà tay nghề vẫn chẳng ra sao, bác Diệp thì hoàn toàn không biết gì luôn, nghe nói đến tận bây giờ muối với đường bác ấy còn không phân biệt được." Mạc Noãn nghe vậy liền thấy hứng thú, không thể tin được nhìn Lục Sâm: "Không đến mức phi lý thế chứ, em còn thấy mình đã ngốc lắm rồi." Lục Sâm nhún vai: "Cái này không phải anh nói bừa đâu.

Hồi chúng ta còn nhỏ, khu đại viện này chưa rộng như bây giờ, mỗi nhà chỉ vừa đủ ở, nhiều nhà không thuê người giúp việc.

Hồi đó Tử Hạo thường xuyên chạy sang nhà mình ăn chực, lý do là vì bác Diệp không biết nấu cơm, trong nhà nếu không có ai khác thì hai mẹ con toàn ăn đồ bên ngoài đến phát ngán.

Bác Diệp cũng từng thử nấu cơm, chỉ có điều lần nào cũng kết thúc bằng thất bại, em thế này là giỏi lắm rồi, bác Diệp mới thực sự là người hoàn toàn không có thiên phú nấu nướng." "Ha ha, vậy nếu Mễ Nặc thực sự gả vào đó thì vui phải biết, tay nghề của Nặc Nặc có khi còn ngang ngửa với đầu bếp khách sạn đấy." Mạc Noãn vốn dĩ đã ăn cơm rồi, nhưng nhìn Lục Sâm ăn cô lại thấy hơi đói, thế là lại cùng anh ăn thêm một bát nhỏ.

Ăn xong, cô nhìn cái bụng hơi nhô lên, có chút muộn phiền: "Sau này em mà cứ thường xuyên cùng anh ăn cơm thế này, nhất định sẽ biến thành một bà béo cho xem." "Bà béo thì chắc chắn không đâu, cùng lắm là biến thành một cô nàng mũm mĩm thôi.

Chương 416

Đi nào, cô nàng mũm mĩm của anh, anh đưa em ra ngoài đi dạo một lát." Lục Sâm đột nhiên đưa tay về phía Mạc Noãn.

Khóe môi Mạc Noãn cong lên, nắm lấy tay Lục Sâm đứng dậy.

Lục Sâm ôm lấy eo cô, kéo cô vào lòng, thuận tay xoa xoa cái bụng hơi tròn của cô, ra vẻ nghiêm trọng nói: "Quả nhiên là ăn hơi nhiều thật." Mạc Noãn đỏ mặt, bất mãn bĩu môi, dùng lực chọc chọc mấy cái vào ngực Lục Sâm: "Anh nói giọng gì đấy, chê em à?

Còn chẳng phải tại anh cứ bắt em ăn sao, em rõ ràng đã ăn một lần rồi, lần sau em sẽ không ăn cùng anh nữa đâu." "Sao anh có thể chê em được chứ, anh thích dáng vẻ em có da có thịt một chút, ôm mới thích.

Được rồi, hôm nay đều là lỗi của anh, anh ghét phải ăn cơm một mình nên mới lôi kéo Noãn Noãn nhà mình theo bồi anh." Lục Sâm khẽ cười, cố ý kéo dài âm cuối.

Mạc Noãn chịu không nổi nhất là lúc Lục Sâm nói chuyện bằng giọng điệu như thế này, cảm giác như đang làm nũng vậy, nhưng mỗi lần anh cố tình như vậy cô lại thấy trong lòng ngọt lịm, khóe môi cứ thế nhếch lên, cô rất thích cách trò chuyện như thế này của hai người.

Hai người nắm tay nhau dọc theo hành lang trong sân đi ra ngoài, ánh đèn đường màu cam phản chiếu những bông hoa trong vườn trông thật đẹp.

Ngửi hương hoa thoang thoảng, thổi làn gió đêm hơi se lạnh, Mạc Noãn cảm thấy hình như đã lâu lắm rồi họ mới lại nắm tay nhau đi dạo thế này.

Thấy hòn đá nhỏ dưới đất, cô nhịn không được đá mấy cái, tính cách con gái lộ ra rõ mồn một. "Noãn Noãn, anh thật hối hận hồi mới quen em đã không đi tìm em." Nếu quen biết cô sớm hơn, giữa họ đã không phải đi đường vòng nhiều như vậy mới đến được với nhau, anh cũng có thể tham gia vào cuộc đời cô sớm hơn. "Anh đừng nói mấy câu đó nữa, em biết lúc đó anh căn bản chẳng có ý nghĩ đó đâu." Mạc Noãn lườm Lục Sâm một cái.

Lúc đó chỉ là một chuyện nhỏ nhặt, cô là con gái nên dễ rung động, nhưng đối với anh, có lẽ chỉ đơn thuần là giúp đỡ một đứa trẻ mà thôi, cô không cho rằng mình lúc đó có điểm gì nổi bật để thu hút ánh mắt của anh ngay lập tức.

Lục Sâm không lên tiếng, tự suy ngẫm về những lời cô nói.

Mạc Noãn lại tiếp tục: "Nếu lúc đó anh quen em, ước chừng chúng ta cũng chẳng nảy sinh tình cảm nam nữ được đâu.

Em vẫn thấy chúng ta gặp nhau thế này là rất ổn, không sớm không muộn, vừa đúng lúc, cả hai đều đủ trưởng thành và lý trí, không có quá nhiều tranh cãi, chịu được mọi thử thách." Gặp nhau quá sớm, có lẽ sẽ nồng nhiệt hơn, bốc đồng hơn, nhưng điều đó thì đại diện cho cái gì chứ, sau khi sự bốc đồng qua đi, biết đâu lại là một tiếng thở dài.

Hôn nhân sau khi hết nồng nhiệt chỉ còn lại sự bình lặng.

Thực tế cũng chứng minh, tình đầu mà đi được đến cuối cùng thực sự rất ít.

Tóm lại, cô rất hài lòng với trạng thái hiện tại. "Noãn Noãn, em đúng là nghĩ thoáng thật." Lục Sâm cũng cảm thấy những lời Mạc Noãn nói khá có lý.

Mạc Noãn mỉm cười, đột nhiên hắt hơi một cái.

Lục Sâm nhíu mày, lập tức cởi áo vest khoác lên người cô: "Cẩn thận chút, đừng để bị cảm." Trên áo vẫn còn vương lại hơi ấm của Lục Sâm, Mạc Noãn ngẩng đầu nở nụ cười ngọt ngào với anh, đôi mắt to đen láy như ánh trăng trong trẻo, lấp lánh như những vì sao.

Lục Sâm động lòng, đặt một nụ hôn lên mắt cô. "Noãn Noãn, anh rất thích đôi mắt này của em." Rất đẹp, rất cuốn hút, luôn khiến anh không thể dứt ra được. "Em trông mờ nhạt đến thế sao?

Khắp người chỉ có mỗi đôi mắt này làm anh thích à?" Mạc Noãn hơi muộn phiền, cô chưa bao giờ thấy mình là đại mỹ nhân gì, cùng lắm chỉ được coi là thanh tú, nhưng Lục Sâm thì khác, ngũ quan của anh cô đều rất thích, rất tinh xảo, kết hợp lại càng có thể gọi là hoàn mỹ.

Nhưng trong mắt anh, dường như cô không được như vậy, chỉ có đôi mắt là đẹp.

Lục Sâm nhìn vẻ mặt hờn dỗi của Mạc Noãn, cuối cùng nhịn không được bật cười, cúi xuống hôn nhẹ lên đôi môi nhỏ đang hơi chu lên của cô: "Trong mắt người tình hóa Tây Thi, có người chỉ cần nhìn một cái là đã hớp hồn anh rồi, điều đó chẳng phải đã nói lên tất cả sao?" Mạc Noãn hơi quay mặt đi: "Khéo miệng thật đấy, chỉ biết dỗ em vui thôi." Người của Cục thuế ở lại Lục thị suốt một tuần, nhưng về vấn đề Lục thị có trốn thuế hay không thì căn bản chẳng tra ra được manh mối gì, chỉ chỉ ra được một vài vấn đề nhỏ không đáng kể, chẳng ảnh hưởng gì đến Lục thị cả. "Thật ngại quá, Lục tổng, về việc này tôi sẽ báo cáo kỹ lại với lãnh đạo." Trưởng phòng Trương sắc mặt ngượng ngùng nói với Lục Sâm.

Sắc mặt Lục Sâm cũng không được tốt lắm, anh mỉa mai nhìn Trưởng phòng Trương: "Hy vọng lần sau nhận được đơn tố cáo như vậy các ông hãy cẩn trọng hơn, đừng có hùa theo.

Các ông đường hoàng tiến vào Lục thị thế này, người không biết lại tưởng Lục thị thực sự có vấn đề gì, ảnh hưởng đến Lục thị chúng tôi rất xấu.

Chúng tôi phối hợp một lần nhưng không có nghĩa là lần nào cũng phối hợp, Lục thị chúng tôi là nơi làm ăn, hành động này của các ông gây ra phiền hà cực lớn cho chúng tôi, ảnh hưởng nghiêm trọng đến trật tự kinh doanh bình thường của Lục thị." Ý tứ trong lời nói là lần này dễ nói chuyện, lần sau thì chưa chắc đã phối hợp như vậy đâu.

Trưởng phòng Trương tự nhiên hiểu rõ, nụ cười trên mặt vô cùng gượng gạo: "Ý kiến của Lục tổng chúng tôi sẽ truyền đạt lại cho cấp trên, đối với việc tố cáo lần này chúng tôi cũng sẽ kịp thời công khai trên truyền thông, không để Lục thị chịu bất kỳ ảnh hưởng nào." Lục Sâm khách sáo một cách vô cảm: "Vậy làm phiền Trưởng phòng Trương rồi." "Không dám, không dám, đó đều là việc chúng tôi nên làm." Trưởng phòng Trương có chút hổ thẹn.

Sau khi nhóm người rời đi, sắc mặt Lục Sâm hoàn toàn trầm xuống.

Tống Trí cũng không dám thở mạnh, mãi lâu sau mới lên tiếng: "Chuyện nội gián trong công ty đã rõ rồi, là một quản lý nhỏ ở bộ phận tài chính, là anh ta đã cung cấp bằng chứng.

Bây giờ xử lý người này thế nào, Lưu tổng thanh tra bảo tôi báo cáo lại với anh." "Cho anh ta nghỉ việc đi, hạng người này Phùng Thành Tường cũng chỉ dùng được một lần thôi, không có lần sau đâu, giữ lại cũng chẳng ích gì, chẳng dụ ra được ai đâu." Lục Sâm có chút mệt mỏi nói.

Tống Trí gật đầu, không nói gì thêm nhưng cũng chưa đi ngay.

Lục Sâm ngẩng đầu nhìn cậu ta một cái, đại khái đoán ra được gì đó: "Có gì thì cứ nói thẳng đi, có phải chuyện tôi bảo cậu điều tra mấy lần trước đã có kết quả rồi không?" Tống Trí cẩn thận nhìn Lục Sâm một cái rồi mới nói: "Đúng như anh dự đoán, người thực sự hoán đổi bản thiết kế năm đó là Quý Anh Ly.

Cô ấy là người thân cận nhất với anh, bản thảo ngoài bộ phận thiết kế ra thì chỉ có bên anh là có bản lưu, cô ấy đã sao chép bản thảo bên anh rồi giao cho những người đó.

Những người đó lại thuê chuyên gia sửa lại vài thông số quan trọng.

Cô ấy vốn có quan hệ khá tốt với Hứa Chi Lam, thường xuyên tiếp xúc nên cơ hội tráo đổi thực sự rất nhiều.

Hứa Chi Lam lúc đó lại bị đe dọa đủ đường, tính tình lại tự cao nên cũng không kiểm tra lại lần nữa mà trực tiếp nộp cho bộ phận công trình." Lúc Lục Sâm có nghi vấn, Tống Trí vẫn không dám tin, anh ta và Quý Anh Ly cũng coi như đồng nghiệp nhiều năm, phẩm chất của nhau thế nào đều rõ cả, đây hoàn toàn không giống chuyện cô ấy sẽ làm, huống hồ lúc đó cô ấy còn yêu Lục Sâm sâu đậm.

Trong mắt Lục Sâm thoáng qua một tia đau đớn, mệt mỏi day day thái dương. "Lục tổng, anh vẫn ổn chứ?" "Tôi không sao, A Ly còn làm chuyện gì có hại cho công ty nữa không?" Tống Trí lắc đầu: "Cái này thì không có, tôi chưa tra ra được gì thêm." Nghe vậy, lòng Lục Sâm mới nhẹ nhõm đi đôi chút: "Cậu tiếp tục tra xuống đi, tôi không tin A Ly là hạng người như vậy, cô ấy làm chuyện này chắc chắn có ẩn tình khác." Đối với người phụ nữ mình từng yêu, từng dành tâm huyết, Lục Sâm vẫn tin vào con mắt nhìn người của mình, cô ấy không phải loại người có phẩm hạnh không đoan chính, nếu không đã chẳng thu hút được sự chú ý của anh.

Có lẽ lúc đầu cô ấy cũng không biết việc mình tráo đổi bản thiết kế sẽ gây chết người, nếu biết có lẽ cô ấy đã chẳng bao giờ làm vậy.

Hơn nữa, cô ấy cũng đã phải trả giá bằng mạng sống của mình rồi, tất cả thế là đủ rồi. "Vâng, tôi sẽ cố gắng tra nhanh, tranh thủ sớm có kết quả cho anh." Mạc Noãn nghỉ ngơi ở nhà gần nửa tháng cũng thấy cuồng chân, bắt đầu quay lại tập đoàn Mạc thị làm việc.

Chương 417

Buổi trưa, Mạc Noãn qua Lục thị cùng Lục Sâm ăn cơm, vừa vào đến nơi đã thấy Lục Sâm tựa vào ghế, đôi mắt nhắm nghiền, ngón tay từng nhịp từng nhịp day thái dương, trông có vẻ rất mệt mỏi.

Mạc Noãn nhẹ bước đi đến sau lưng anh, bắt đầu xoa bóp cho anh.

Lục Sâm ngửi thấy mùi hương hoa hồng quen thuộc, khóe môi khẽ cong lên nhưng vẫn không mở mắt, chỉ nói: "Noãn Noãn, em đến rồi." "Lục Sâm, trông anh mệt mỏi quá, đừng ép mình quá mức, mệt thì đi nghỉ một lát đi." Mạc Noãn có chút lo lắng.

Lục Sâm vỗ vỗ tay Mạc Noãn: "Không sao, em xoa bóp cho anh một lát là được rồi." Mạc Noãn khẽ mím môi, nghiêm túc xoa bóp.

Tống Trí đặt cơm cho hai người, hai người cùng nhau ăn cơm.

Mạc Noãn vừa định vào phòng nghỉ nghỉ ngơi một lát thì Lục Sâm giữ cô lại, để cô ngồi lên đùi mình.

Mạc Noãn rất tự nhiên ôm lấy cổ Lục Sâm, thực ra từ lúc bước vào cô đã thấy hôm nay anh có chút khác thường, tâm trạng không được tốt lắm.

Cô đưa một tay nâng cằm Lục Sâm lên, có chút cao ngạo nhìn anh: "Ông xã, có phải anh có chuyện gì muốn nói với em không?" Lục Sâm bị dáng vẻ này của Mạc Noãn làm cho buồn cười, tâm trạng khó chịu nãy giờ của anh nhờ một hành động nhỏ của cô mà tan biến sạch: "Quả nhiên cái gì cũng không giấu nổi Lục phu nhân thông minh." Mạc Noãn mỉm cười, cúi đầu chạm trán anh, hai chóp mũi chạm nhau: "Không phải em thông minh, mà là chúng ta chung sống với nhau lâu rồi, nhất cử nhất động của anh em đều rõ mười mươi, chỉ cần tâm trạng anh có chút không đúng là em nhận ra ngay.

Nói cho Lục phu nhân nghe xem nào, chuyện gì đang làm khó anh vậy?" "Noãn Noãn, người hoán đổi bản thiết kế năm đó đã tra ra được rồi, đúng như anh đoán, là A Ly." Giọng Lục Sâm hơi trầm xuống.

Mạc Noãn không thể tin được nhìn Lục Sâm, đôi môi mấp máy mấy lần mà không thốt nên lời, mãi lâu sau mới khẽ vuốt ve khuôn mặt anh, đặt một nụ hôn lên trán anh rồi ôm chặt lấy anh, vỗ nhẹ vào lưng: "Lục Sâm, không sao đâu, mọi chuyện qua rồi." Cách dỗ dành như dỗ trẻ con này khiến Lục Sâm cảm thấy vô cùng ấm áp: "Noãn Noãn, anh không sao đâu." "Vâng, bất kể thế nào, cuối cùng cô ấy cũng đã dốc hết sức để bù đắp lỗi lầm, coi như lấy công chuộc tội rồi.

Hơn nữa cũng không thể vì một chuyện sai lầm này mà phủ nhận tất cả những gì cô ấy đã làm cho anh, như thế cũng không công bằng." Lục Sâm khó hiểu nhìn Mạc Noãn: "Noãn Noãn, sao em lại khẳng định cô ấy không làm gì khác có lỗi với anh?

Em tin cô ấy thế sao?" Mạc Noãn lắc đầu: "Em không phải tin cô ấy, mà là tin anh.

Em tin con mắt nhìn người của chồng em không kém đến thế đâu, người anh nhìn trúng thì phẩm hạnh nhất định phải ổn.

Giống như em lúc trước vậy, bao nhiêu bằng chứng rành rành ra đó, mọi người cũng đều nhận định em là hung thủ cố ý lái xe tông người, nhưng anh vẫn luôn tin em, kết quả cũng chứng minh sự kiên trì của anh là đúng, em thực sự không làm những chuyện đó.

Thế nên mới nói con mắt nhìn người của Lục tiên sinh độc đáo lắm." "Noãn Noãn, em đúng là biết cách an ủi người khác thật đấy." Lục Sâm dở khóc dở cười nhìn Mạc Noãn.

Mạc Noãn bĩu môi: "Lục Sâm, em không có an ủi anh, em nói thật lòng đấy." "Giờ còn ghen nữa không?" Lục Sâm đột nhiên chuyển chủ đề.

Mạc Noãn kiên định lắc đầu: "Em là người không nghĩ thông suốt thế sao?

Em sớm đã không để bụng chuyện đó rồi." "Ngoài chuyện này ra, hiện tại thực sự vẫn chưa tra ra được cô ta đã làm thêm chuyện gì khác.

Suy nghĩ của anh và em cũng tương đương nhau, anh trước sau vẫn không muốn tin rằng cô ta sẽ làm ra những chuyện khác gây hại cho Lục thị và anh." "Thế là được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, dù sao cũng đều là chuyện đã qua rồi.

Đúng rồi, có một chuyện em chưa từng kể với anh, thật ra lúc em mới đến Lục thị thực tập, em đã từng uống cà phê với chị ấy một lần." "Hử?" Lục Sâm khó hiểu nhìn Mạc Noãn.

Mạc Noãn mỉm cười, tựa vào lòng Lục Sâm: "Em và Quý Anh Ly đã từng gặp nhau một lần.

Có lẽ chị ấy biết em có ý với anh nên đã đặc biệt hẹn em.

Lúc đó chị ấy nói với em rằng nếu thích thì phải đi tranh thủ, còn nói rất nhiều lời cổ vũ em.

Em sở dĩ lấy hết dũng khí muốn tỏ tình với anh, phần lớn nguyên nhân là nhờ sự khuyên nhủ của chị ấy." "A Ly từng khuyên nhủ em?" "Phải, lúc đó em còn chưa biết chị ấy chính là bạn gái của anh, em cũng không biết chị ấy đã mang tâm trạng thế nào để nói với em những lời đó." Bởi vậy Mạc Noãn kiên tín rằng, Quý Anh Ly khác với Quý Anh Ngữ, tình yêu của chị ấy dành cho Lục Sâm tuyệt đối không phải là sự chiếm hữu.

Lục Sâm khẽ thở dài: "Đúng là phong cách của cô ấy.

Cô ấy luôn cảm thấy sức khỏe mình không tốt, không muốn làm lụy anh, muốn anh tìm một người phụ nữ khỏe mạnh để kết hôn sinh con.

Sau đó là do anh theo đuổi không buông, cô ấy mới chính thức ở bên anh." "Vậy thì đúng rồi, đừng để tâm nữa, mau đi nghỉ ngơi một lát đi." Mạc Noãn đứng dậy đẩy Lục Sâm vào phòng nghỉ.

Lục Sâm cười cười, cũng cảm thấy bản thân có chút mệt mỏi, anh yên tâm nằm trên giường nghỉ ngơi, chẳng mấy chốc đã phát ra tiếng thở đều đặn.

Mạc Noãn thấy anh đã ngủ say thì trực tiếp quay về Mạc thị.

Trên đường đi, Mạc Noãn nhớ tới chuyện của Mễ Nặc liền gọi điện thoại: "Nặc Nặc, bên cậu thế nào rồi?

Sắp về chưa?" "Ừ, chuyến bay chiều nay, hậu thế tớ cũng phải bắt đầu đi làm rồi." "Tình hình bên đó sao rồi?" "Vẫn hôn mê bất tỉnh, không có khởi sắc gì, chỉ có thể đợi tìm được tủy phù hợp rồi tính tiếp." Tâm trạng Mễ Nặc vẫn không mấy vui vẻ. "Vậy giờ chỉ có một mình cậu thôi sao?" "Mạc Tiểu Noãn, cậu không cần lo lắng, Diệp Tử Hạo mấy ngày trước đã qua đây rồi, lát nữa tớ sẽ cùng anh ấy về." Mễ Nặc nói rồi liếc nhìn Diệp Tử Hạo bên cạnh, khóe miệng khẽ cong lên.

Lực đạo Diệp Tử Hạo ôm eo cô cũng siết chặt hơn một chút, trên mặt lộ ra nụ cười mãn nguyện.

Nghe vậy, Mạc Noãn cuối cùng cũng yên tâm: "Vậy thì tốt, hai người tự chú ý an toàn, tớ không nói nhiều nữa, đợi về rồi chúng ta liên lạc sau." Cúp điện thoại, Mạc Noãn vừa vặn đến Mạc thị.

Vừa bước vào cửa công ty, Hứa Dương đã vội vội vàng vàng đâm sầm vào cô.

Mạc Noãn rên khẽ một tiếng, Hứa Dương thấy là cô thì lập tức xin lỗi: "Xin lỗi Chủ tịch, tôi không cố ý." Mạc Noãn lắc đầu, rất hiếm khi thấy Hứa Dương hoảng hốt như vậy, người đàn ông này luôn gây ấn tượng với cô là người cực kỳ quy củ, nhất thời cô không nhịn được mà hỏi: "Giám đốc Hứa, anh hớt hải đi đâu mà vội vàng thế?" "Bên trung tâm bán hàng nói Giám đốc Mạc hình như gặp chút tai nạn nhỏ, tôi muốn qua đó xem thử." Mạc Noãn sững lại, ở Mạc thị trừ Mạc Tử Hi ra thì không còn Giám đốc nào họ Mạc nữa: "Chuyện là thế nào?

Tử Hi xảy ra chuyện?

Sao không ai báo cho tôi?" "Chủ tịch không cần lo lắng, không phải chuyện gì lớn, hình như cô ấy chạy nhanh quá nên bị ngã một cú, không nghiêm trọng đâu." Hứa Dương giải thích.

Mạc Noãn thở phào, ánh mắt nhìn Hứa Dương có vài phần phức tạp: "Sao anh lại biết?

Anh cài người giám sát Tử Hi bên đó à?" Nếu không sao lại rõ ràng thế.

Sắc mặt Hứa Dương có chút không tự nhiên, vội vàng đáp: "Không có chuyện đó đâu, Chủ tịch hiểu lầm rồi.

Chẳng qua bên đó có một người là thuộc hạ cũ của tôi, tôi nhờ cậu ấy bình thường để mắt chăm sóc một chút, cậu ấy vừa mới gọi điện báo cho tôi thôi." Mạc Noãn thấy Hứa Dương như vậy, không nhịn được mà nhắc nhở: "Giám đốc Hứa, Tử Hi trước đây tuy quan hệ với tôi không tốt, nhưng giờ đã khác rồi, giữa chúng tôi chuyện gì cũng đã nói rõ, cô ấy là em gái duy nhất của tôi.

Cô ấy vừa trải qua một cuộc hôn nhân và tình cảm thất bại, hiện tại đã ly hôn, nhưng con gái đang mang họ của cô ấy, đó sẽ là trách nhiệm cả đời, cô ấy cực kỳ coi trọng đứa trẻ đó, đó là tất cả của cô ấy.

Tôi biết anh có lẽ có chút ý tứ với cô ấy, nhưng trước khi theo đuổi, anh phải nhìn nhận thẳng thắn vấn đề này.

Nếu anh chỉ muốn 'thử cho biết' thì tôi khuyên anh đừng nên trêu chọc cô ấy." Hiện tại cô cũng đã hiểu rõ tính cách của Mạc Tử Hi, vì từ nhỏ thiếu thốn tình cha nên rất dễ bị cảm động.

Năm xưa chút ấm áp của Đinh Duệ đã khiến cô ấy cố chấp bao nhiêu năm, đâm đầu đến sứt đầu mẻ trán, trả giá thảm khốc, cô không muốn chuyện như vậy lặp lại lần nữa.

Chương 418

Đến lúc này, Hứa Dương cũng không muốn che giấu tình cảm của mình nữa, anh nghiêm túc nhìn Mạc Noãn: "Chủ tịch, tôi đối với Tử Hi là chân thành, cũng là chuẩn bị tiến tới hôn nhân mới tìm hiểu cô ấy." Mạc Noãn nhíu mày, vẻ mặt đầy nghiêm nghị: "Đó chính là điều tôi luôn lo lắng.

Muốn kết hôn thì anh phải cân nhắc ý kiến của người nhà mình, tình cảnh của Tử Hi hiện tại khá đặc biệt, nếu gia đình anh không thể chấp nhận tất cả những gì thuộc về cô ấy, tôi hy vọng anh đừng đến quấy rầy cô ấy." "Chủ tịch..." Hứa Dương nhất thời nghẹn lời, anh và Mạc Tử Hi còn chưa đâu vào đâu, nên chuyện này tự nhiên anh chưa từng hỏi qua ý kiến gia đình.

Mạc Noãn nhìn điệu bộ của anh là biết anh chưa xin ý kiến bố mẹ: "Hứa Dương, hiện tại tôi đứng ở góc độ chị gái của Tử Hi chứ không phải cấp trên của anh.

Có lẽ lúc này nói những điều này vẫn còn hơi sớm, nhưng đây đều là những việc anh bắt buộc phải đối mặt sau này, tốt nhất anh nên xác định chắc chắn rồi hãy bước tiếp, như vậy tốt cho cả hai." Nghe vậy, bước chân vốn định bước đi của Hứa Dương khựng lại.

Mạc Noãn nhìn anh sâu sắc: "Tôi nói hết lời rồi, anh tự suy nghĩ đi." Hứa Dương nhìn bóng lưng Mạc Noãn, há miệng định nói gì đó nhưng lại thôi.

Mạc Noãn nói xong liền vào thang máy, cô nhìn bóng mình trong gương thở dài bất lực, đưa tay sờ mặt, cảm thấy có phải mình thực sự đã có tuổi rồi không, hết lo cho cô bạn thân lại lo đến em gái, giống hệt một bà mẹ già, ngay cả chính cô cũng sắp không chịu nổi bản thân mình nữa.

Cô suốt ngày chê Lục Sâm lải nhải, thực ra cô cũng chẳng kém cạnh gì, không biết vài năm nữa sẽ biến thành bộ dạng thế nào, chắc cũng là một bà già lẩm cẩm hay càm ràm thôi.

Khi Mạc Noãn về đến đại viện, cô rõ ràng nhận thấy không khí trong nhà khác hẳn thường ngày.

Mọi người đều ngồi trên ghế sofa, sắc mặt phức tạp.

Tuy không phải cuối tuần nhưng Lục Tử Đồng và Chu Thanh Vận cũng có mặt, chỉ duy nhất không thấy Lục Nam Triết.

Lục Tử Đồng cũng thu lại vẻ mặt hay đùa giỡn thường ngày, lặng lẽ ngồi đó không nói lời nào.

Bình thường vào giờ này, mọi người đều tụ tập lại trêu đùa hai đứa nhỏ, hôm nay hai nhóc tì cũng không thấy ở phòng khách, rõ ràng là được dì Mai và chị Tiền đưa vào phòng trẻ em rồi.

Nhất định là có chuyện. "Mẹ, ông nội, có chuyện gì xảy ra vậy ạ?

Sao mọi người ai nấy đều có vẻ mặt thế này?" Mạc Noãn khẽ nhíu mày.

Lục Tử Đồng nhìn Mạc Noãn, đi tới ôm lấy cô, giọng nói mang theo vài phần kìm nén: "Chị dâu, bố em chiều nay bị người của Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật đưa đi rồi." "Chú út gặp chuyện sao?

Vì lý do gì ạ?" Lục Tử Đồng lắc đầu: "Tình hình cụ thể chúng em cũng không rõ lắm, chỉ biết nguyên nhân chính có lẽ liên quan đến chuyện của Lục thị năm xưa.

Có người tố cáo ông ấy năm đó lạm dụng chức quyền, giúp anh hai và Lục thị thoát tội, chuyện này ầm ĩ khá lớn." Mạc Noãn day day thái dương, Lục thị vừa mới bị Cục Thuế kiểm tra sổ sách xong, chú út lại xảy ra chuyện, xem ra Phùng Thành Tường không đợi nổi nữa mà đã ra tay trước rồi. "Chuyện năm xưa chẳng phải đã rõ ràng rồi sao?

Gia đình nạn nhân đã đồng ý hòa giải và nhận bồi thường, hơn nữa cũng chứng minh được là có người tráo đổi bản thiết kế, Hứa Chi Lam vì thế cũng đã ngồi tù mấy năm, sao giờ lại bị bới móc ra nữa?" Mạc Noãn nhất thời chưa tìm được đầu mối, không hiểu sao những chuyện đã qua này cứ liên tục bị người ta nhắc lại.

Lục Tử Đồng vỗ vai Mạc Noãn: "Chị dâu, sự thật đúng là vậy, nhưng bố em ở vị trí đó, thân phận đó, có những chuyện dù không phải sự thật nhưng một khi vết bẩn đã hắt lên người thì sẽ trở thành chuyện rất nghiêm trọng.

Hơn nữa hiện tại dân chúng lại cực kỳ nhạy cảm với những vấn đề này, Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu." Nghĩ đến chuyện của Lục thị, Mạc Noãn tự nhiên nghĩ đến Lục Sâm, gương mặt thoáng hiện vẻ lo âu: "Tối nay Lục Sâm bảo em về trước vì có việc, không biết anh ấy có gặp chuyện gì không?" Tần Tuệ vẫy vẫy tay gọi Mạc Noãn lại gần.

Mạc Noãn đi tới, Tần Tuệ nắm tay cô ngồi xuống: "Tiểu Noãn, con đừng vội, Nam Triết cũng mới bị đưa đi cách đây không lâu thôi.

Tối nay chắc chắn A Sâm sẽ chưa có chuyện gì đâu, nó là người trong cuộc, sau này chắc chắn phải phối hợp điều tra, con nên chuẩn bị tâm lý trước." Nghe vậy, Mạc Noãn thở phào nhẹ nhõm, những chuyện này Lục Sâm sớm đã tiêm thuốc dự phòng cho cô rồi: "Vậy chú út giờ sao rồi ạ?" "Còn thế nào được nữa, giờ vẫn chưa có tin tức gì truyền về, nhưng cũng không khó đoán, ngày mai chắc chắn sẽ bị đình chỉ công tác để tiếp nhận điều tra.

Nhưng loại chuyện này nếu tra rõ ra thì cũng chẳng có việc gì lớn đâu, chỉ sợ những kẻ đó cố ý hãm hại thôi." Tần Tuệ đáp. "Mẹ, chú út xưa nay vốn không vừa mắt với kẻ đó, chắc chắn đã có đối sách rồi, sẽ không để bọn họ dễ dàng đắc thế đâu, chúng ta đừng tự hù dọa mình." "Cũng đúng, chú út con làm việc vốn cẩn trọng, bọn chúng muốn vu khống cũng không đơn giản thế đâu." Mạc Noãn gật đầu, nhìn sang Chu Thanh Vận đang im lặng nãy giờ, cô không nhịn được nắm lấy tay bà: "Thím, thím cũng đừng lo lắng quá, sự thật rồi sẽ sáng tỏ thôi, chú út và A Sâm nhất định sẽ không sao đâu." Chu Thanh Vận gật đầu, nắm ngược lại tay Mạc Noãn, trên mặt nở nụ cười nhẹ: "Yên tâm đi Tiểu Noãn, thím không sao đâu.

Chú con leo lên được vị trí ngày hôm nay, thím đã cùng ông ấy trải qua bao nhiêu sóng gió rồi, thím biết ông ấy luôn liêm khiết, không sợ những lời ra tiếng vào đó đâu, tin đồn rồi cũng sẽ qua thôi." Mạc Noãn cũng từng lo lắng cho Lục Sâm như vậy, nên cô biết dù thím có cười được thì trong lòng chắc chắn vẫn rất lo. "Vâng, sẽ không sao đâu ạ." Đúng lúc này, điện thoại trong phòng khách vang lên, ông nội hầm hầm đi tới, vừa bắt máy đã mắng xối xả: "Triệu Tam, tôi nói cho cậu biết, đầu óc cậu có vấn đề à?

Bao nhiêu kẻ làm việc xấu thật sự thì cậu không đi tra hỏi, Nam Triết làm việc với cậu bao nhiêu năm, nó là người thế nào cậu không rõ sao?

Cậu cứ thế mà đưa nó đi, cậu còn coi tôi và Lục gia ra gì không hả?" Người đàn ông trong điện thoại cười làm lành, giọng điệu cực kỳ khách khí: "Lão gia tử, ngài nói gì vậy, tôi đây cũng là bất đắc dĩ thôi.

Nếu tôi không làm gì thì người bị đưa đi hỏi chuyện sẽ là tôi đấy.

Cũng lâu rồi tôi chưa tới thăm ngài, đợi chuyện này qua đi, tôi sẽ mang rượu ngon tới đích thân tạ lỗi với ngài, coi như chúc mừng Nam

Triết luôn." "Tôi muốn rượu gì mà chẳng có, không thiếu chút rượu của cậu.

Cậu mà không giải quyết sớm chuyện này thì Lục gia không hoan nghênh cậu đâu, đừng có vác mặt đến trước mặt tôi, tôi nhìn thấy cậu là thấy phiền rồi." Ông nội sa sầm mặt, không nể tình chút nào. "Lão gia tử yên tâm, Nam Triết cũng là bạn tốt của tôi, tôi cũng không cho phép bất cứ ai hắt nước bẩn lên người cậu ấy.

Tôi xin hứa với ngài, chuyện này tôi nhất định sẽ trả lại sự trong sạch cho cậu ấy." "Đừng có ở đó mà nói mấy lời văn vẻ, dùng sự thật mà nói chuyện với tôi ấy, đừng có nói suông." Ông nội nói xong liền 'cạch' một tiếng cúp điện thoại.

Giọng ông nội rất lớn, Mạc Noãn nghe rõ cả cách xưng hô của ông, cô tò mò hỏi Lục Tử Đồng: "Triệu Tam là ai vậy em?" "Đó là tên cúng cơm của chú Triệu, giờ chắc chỉ có ông nội mới dám gọi thế.

Chú ấy tên là Triệu Thành, vốn là lính cũ do ông nội dẫn dắt, sau này chuyển ngành sang làm chính trị, cùng hệ thống với bố em.

Năm nào lễ tết chú ấy cũng đến thăm ông nội, quan hệ với Lục gia rất tốt.

Hiện tại chú ấy là người đứng đầu bên Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật, bố em chính là bị chú ấy đưa đi, trước đó cũng không đánh tiếng gì nên ông nội mới giận như vậy." Mạc Noãn vỡ lẽ: "Hóa ra là thế." "Bố, Triệu Thành nói thế nào ạ?" Tần Tuệ hỏi.

Ông nội hừ một tiếng: "Thằng nhóc đó hứa sẽ nhanh chóng điều tra rõ ràng, sớm trả lại sự trong sạch cho Nam Triết." Cả nhà không ai nói thêm gì nữa.

Một lát sau, tiếng khóc của Niệm Niệm từ trên lầu truyền xuống, Tần Tuệ nói với Mạc Noãn: "Tiểu Noãn, con lên xem Niệm Niệm thế nào đi, con bé chắc là cả ngày không thấy bố mẹ nên nhớ rồi." Mạc Noãn gật đầu: "Vâng, vậy con lên trước, mọi người cũng nghỉ ngơi sớm đi ạ." Cô bé nhỏ không biết vì sao mà cứ khóc mãi không thôi, Mạc Noãn phải bế vào lòng dỗ dành mãi mới nín, nhưng vẫn còn thút thít.

Mạc Noãn khẽ véo cái mũi xinh xắn của con: "Cái con bé này, chỉ biết khóc nhè thôi.

Giờ trong nhà đang có chuyện, con ngoan một chút, đừng để mọi người thêm lo lòng, biết chưa?" Cô bé không biết có hiểu không, chỉ mở to đôi mắt nhìn mẹ, rồi toe toét miệng, đưa bàn tay nhỏ xíu lên nắm lấy tóc cô. "Đừng nghịch ngợm, cẩn thận mẹ đánh đòn tay bây giờ." Lục Sâm vẫn chưa về, Mạc Noãn cũng không thấy buồn ngủ, cô tựa lưng vào giường đọc sách nhưng một chữ cũng chẳng vào đầu.

Tai cô vẫn luôn lắng nghe tiếng động ngoài sân, không biết bao lâu sau mới nghe thấy tiếng xe quen thuộc.

Cho đến khi thấy Lục Sâm đẩy cửa bước vào, nhìn thấy gương mặt anh tú của anh, Mạc Noãn mới hoàn toàn yên tâm.

Chương 419

Cô nở nụ cười, cất giọng dịu dàng như mọi khi: "Lục Sâm, anh về rồi." Lục Sâm gật đầu, sự mệt mỏi trong lòng tan biến sạch, anh đi tới bên cô hỏi: "Chuyện của chú út mọi người đều biết hết rồi chứ?" "Biết rồi, nhưng em cũng chỉ biết đại khái thôi, Tử Đồng nói liên quan đến chuyện của Lục thị năm xưa." Lục Sâm ôm vai Mạc Noãn ngồi xuống: "Ngoài chuyện đó ra, việc nghiệm thu công trình của Mạc thị lần trước cũng bị bới lại, còn có vài việc nhỏ nhặt khác cũng bị đem ra làm cớ." Mạc Noãn khó hiểu nhìn anh: "Chuyện của Mạc thị cũng bị kéo vào sao?

Rõ ràng lúc trước là do bọn họ tự bày ra mà?" Lục Sâm nhếch môi đầy châm biếm: "Mấy chuyện này đều nằm trong dự tính cả.

Đôi khi cái họ cần không phải là sự thật, mà chỉ là một cái cớ để gây rối thôi, cứ có chuyện để nói là được." Mạc Noãn thở dài, may mà cô chỉ là một thương nhân, không dấn thân vào cái vòng xoáy đó, những ngày đấu đá qua lại thế này thật vô vị biết bao: "Vậy khi nào chú út mới có thể đi làm lại?" "Chuyện này tạm thời vẫn chưa biết, chỉ cần tra rõ là được.

Hôm nay thời gian muộn quá chắc vẫn chưa bắt đầu tra xét gì đâu, ngày mai chắc chắn sẽ có người đến tìm anh và em để hỏi chuyện, lúc đó em cứ thành thật thuật lại là được, không cần che giấu." "Cả chuyện chú út nhắc nhở chúng ta cũng nói luôn sao?" Lục Sâm sờ mặt Mạc Noãn: "Tất nhiên, chuyện này vốn không giấu được, em cũng đừng tốn công che đậy làm gì.

Bên họ đều có bằng chứng cả, dù có nói ra thì đối với chú út cũng chẳng ảnh hưởng mấy, không cần quá lo lắng." "Vậy được, em sẽ thể hiện thật tốt, tuyệt đối không kéo chân các anh đâu." Lục Sâm trông có vẻ mệt mỏi, Mạc Noãn đứng dậy giúp anh cởi áo vest treo lên, sau đó vào phòng tắm xả nước: "Lục Sâm, anh đi tắm trước đi cho thư giãn, tắm xong rồi chúng ta bàn tiếp." Lục Sâm gật đầu, chuyện này nhất thời không nói hết được nên anh vào phòng tắm trước.

Mạc Noãn ngồi ngẫm lại tất cả mọi chuyện thời gian qua, cô luôn cảm thấy cứ ngồi yên chờ đợi thế này không phải là cách hay, chỉ khiến Phùng Thành Tường thêm kiêu ngạo, nên chủ động làm gì đó, nhưng nhất thời lại chưa biết bắt đầu từ đâu.

Khi Lục Sâm ra ngoài, anh thấy Mạc Noãn đang tựa đầu vào giường, đôi mày khẽ nhíu lại như đang suy nghĩ điều gì đó rất lung khởi. "Đang nghĩ gì mà xuất thần thế?" "Lục Sâm, thực ra em không hiểu sao anh và chú út cứ mãi không làm gì, để bản thân bị động như vậy.

Họ có bằng chứng chống lại các anh, thì trong tay các anh chắc chắn cũng nắm giữ không ít bằng chứng, giờ không phải lúc để im lặng, nên chủ động tấn công đi." "Yên tâm, đây chỉ là tạm thời thôi, chúng ta chờ thêm hai ngày nữa xem sao, xem trong tay họ còn quân bài nào nữa không. 'Lấy tĩnh chế động' đôi khi lại là cách tốt nhất." Mạc Noãn nhìn Lục Sâm, bĩu môi: "Lục Sâm, anh và chú út định làm gì thì cũng phải nói cho em biết chứ, không là lòng em cứ không yên được." Lục Sâm cười khẽ: "Tụi anh cũng chuẩn bị mấy phương án rồi, cụ thể phải xem bước tiếp theo của họ thế nào đã.

Chuyện năm xưa của Lục thị anh đã nắm được bằng chứng, quan hệ của Quý Anh Ngữ và ông ta anh cũng có thể công khai bất cứ lúc nào, cả chuyện ông ta ngược đãi vợ, tham ô công quỹ cũng có không ít bằng chứng rồi.

Nhưng những chứng cứ này vẫn chưa đủ đô, anh đang cho người tiếp tục điều tra vụ tai nạn xe của em, chỉ có chuyện đó xác định là do ông ta chỉ thị thì mới có thể khiến ông ta hoàn toàn không ngóc đầu lên nổi.

Nếu không, với tính cách hẹp hòi thù dai của ông ta, chẳng biết sau này còn gây ra chuyện gì nữa." "Nghe thì có vẻ nhiều đấy, nhưng em không hiểu phải đến mức nào mới khiến ông ta không ngóc đầu lên nổi." Lục Sâm vuốt tóc Mạc Noãn: "Bằng chứng tự nhiên là càng nhiều càng tốt, đó cũng là lý do anh và chú út chưa dám mạo hiểm ra tay, vẫn còn thiếu một chút nữa." Mạc Noãn im lặng hồi lâu: "Các anh cân nhắc như vậy là đúng, nhưng trước tiên tung ra một ít tin tức phá hoại hình tượng của ông ta chắc là được nhỉ?

Chẳng lẽ cứ để các anh chịu đòn còn ông ta thì đắc ý mãi, cũng phải trói chân trói tay ông ta lại một chút cho đỡ rảnh rỗi tìm phiền phức cho các anh." Tư duy của đàn ông và phụ nữ vốn khác nhau.

Đàn ông có lẽ nghĩ đến việc một đòn chết tươi, nhưng phụ nữ lại khác, đôi khi có chút nhỏ nhen, anh không cho tôi yên thì tôi cũng chẳng để anh dễ chịu.

Mạc Noãn là người rất bảo vệ gia đình, không muốn người thân của mình phải chịu bất kỳ ấm ức nào.

Lục Sâm ngẩn người, đề nghị này của Mạc Noãn anh và chú út đều chưa từng nghĩ tới: "Nói cũng đúng lắm, làm vậy hình như cũng chẳng ảnh hưởng gì đến kế hoạch của tụi anh." Nghe vậy, trong mắt Mạc Noãn lóe lên một tia cười hóm hỉnh: "Đúng thế, cứ từ từ hành hạ người ta chẳng phải thú vị hơn sao?

Có thể để ông ta nếm trải cảm giác hình tượng và sự nghiệp bao nhiêu năm gầy dựng sụp đổ dần ngay trước mắt, đó tuyệt đối là một sự giày vò.

Các anh một phát khiến ông ta từ thiên đàng rơi xuống địa ngục thì nhanh quá, chẳng còn gì vui nữa." Lục Sâm thấy bộ dạng đáng yêu của Mạc Noãn thì không nhịn được mà bật cười: "Cái đầu nhỏ của em sao mà lắm ý tưởng thế không biết." Mạc Noãn ôm lấy cánh tay Lục Sâm, gối đầu lên vai anh, khẽ nói: "Em vốn là người như vậy mà.

Em và Mễ Nặc từ nhỏ đến lớn làm không ít chuyện 'thất đức' đâu, khi nào rảnh em kể tội từng món cho anh nghe.

Hơn nữa bị cái cô bác sĩ tâm lý biến thái Quý Anh Ngữ kia khiêu khích nhiều quá, tâm lý em chắc cũng có chút vặn vẹo rồi, có suy nghĩ như vậy cũng bình thường thôi." Lục Sâm biết Mạc Noãn nói vậy phần lớn là để anh vui, nhưng anh cũng không phản đối cách làm này: "Được thôi, vậy để mai anh bảo Tống Trí gửi cho em một bản tài liệu về phương diện này, em cứ xem mà làm, muốn phá phách thế nào tùy em." "Yên tâm, em cũng không làm loạn đâu, sẽ biết chừng mực mà." "Chuyện đó thì anh không lo." Mạc Noãn gật đầu, thấy trong mắt anh có tơ máu, cô liền giục anh đi ngủ: "Thôi, không còn sớm nữa, mau ngủ đi, sắp tới chắc chắn sẽ còn bận rộn hơn nữa đấy." Hai người tắt đèn đi ngủ.

Mạc Noãn tìm một tư thế thoải mái trong lòng anh rồi nhắm mắt lại.

Lục Sâm vẫn chưa buồn ngủ, anh chợt nhớ ra một chuyện: "Noãn Noãn, từ ngày mai chắc anh không thể đi cùng về cùng em mỗi ngày được nữa.

Tuy hiện tại Phùng Thành Tường không còn lý do gì để ra tay với em, nhưng Quý Anh Ngữ thì vẫn phải đề phòng.

Để tránh chuyện lần trước lặp lại, anh đã tìm cho em vài vệ sĩ bảo vệ bí mật." "Vâng, em nghe anh sắp xếp." Mọi chuyện nghiêm trọng hơn Mạc Noãn tưởng.

Ngày hôm sau, cô vừa ngồi vào văn phòng chưa được bao lâu, Hàn

Thụ Nhân đã từ ngoài bước vào với sắc mặt khá trầm trọng: "Tiểu Noãn, có hai người bên Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật đến, nói muốn tìm cháu tìm hiểu một số chuyện." Tay cầm bút của Mạc Noãn khựng lại một chút: "Đến nhanh thật đấy.

Chú Hàn, chú bảo lễ tân cho họ lên đi ạ." "Tiểu Noãn, có chuyện gì vậy?" "Chú Hàn đừng lo, chỉ là chuyện nghiệm thu hạng mục của Mạc thị lần trước gặp vấn đề thôi.

Họ muốn đến tìm hiểu tình hình cụ thể xem chú út đóng vai trò gì trong đó." Chuyện Lục Nam Triết bị đưa đi tuy chưa công khai nhưng 'giấy không gói được lửa', giới kinh doanh vốn nhiều kênh thông tin, chuyện này qua một đêm cũng đã truyền đến tai Hàn Thụ Nhân: "Ra là vậy, chú biết rồi." Người đến là hai người đàn ông trung niên, ăn mặc chỉnh tề, một người lớn tuổi hơn và một người trẻ hơn.

Mạc Noãn nhìn qua là biết ai là người có tiếng nói hơn, cô mời họ ngồi và bảo người pha trà mang vào.

Cả hai đều xuất trình thẻ công tác, người đàn ông lớn tuổi nói bằng giọng công thức: "Chào Mạc tổng, chúng tôi là người của Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật, thuộc tổ điều tra chuyên môn về vụ việc Thị trưởng Lục lợi dụng chức quyền mưu lợi cá nhân.

Tôi họ Tôn, cô có thể gọi tôi là Chủ nhiệm Tôn, đây là Tiểu Miêu, chúng tôi có một số việc cần tham vấn cô..." Mạc Noãn gật đầu, ngồi xuống đối diện họ: "Tất nhiên rồi, các anh muốn tham vấn chuyện gì tôi nhất định sẽ dốc lòng phối hợp." "Trước khi bắt đầu, tôi xin nói rõ hai điểm.

Thứ nhất, mong Mạc tổng đối đãi chuyện này một cách nghiêm túc, đây là nghĩa vụ của mỗi công dân, nếu có hành vi che giấu, lừa dối, một khi bị tra ra sẽ phải chịu trách nhiệm liên quan.

Thứ hai, vì vụ án này thời gian khá gấp, để thuận tiện cho việc báo cáo sau này, tôi sẽ ghi âm toàn bộ cuộc trò chuyện và lập một bản biên bản đơn giản, lát nữa Mạc tổng xem qua nếu không có vấn đề gì thì ký tên xác nhận." Mạc Noãn nhìn cái bút ghi âm trên tay ông ta, mỉm cười: "Không vấn đề gì." "Được, thời gian gấp rút, giờ chúng ta bắt đầu luôn.

Thị trưởng Lục là chú út của cô đúng không?" Chủ nhiệm Tôn mở lời. "Đúng vậy, ông ấy là chú út của chồng tôi, nên đương nhiên cũng là chú út của tôi." Mối quan hệ này vốn đã rõ rành rành, Chủ nhiệm Tôn cũng chỉ hỏi theo thủ tục, xác nhận xong liền vào thẳng vấn đề: "Chuyện là thế này, khoảng 9 tháng trước, dự án bất động sản của Mạc thị gặp trục trặc ở khâu nghiệm thu, chuyện đó rốt cuộc đã được giải quyết thế nào?

Có liên quan đến Thị trưởng Lục không?" Mạc Noãn suy nghĩ một lát rồi nói: "Chủ nhiệm Tôn, tôi xin phép trả lời câu hỏi thứ nhất của anh trước, câu thứ hai lát nữa hãy bàn.

Thực sự là có chuyện đó, lúc đó sắp đến hạn bàn giao nhà nhưng báo cáo nghiệm thu mãi không có, không có báo cáo thì chúng tôi không thể làm sổ hồng và các thủ tục khác cho khách hàng.

Mắt thấy sắp đến hạn vi phạm hợp đồng, chúng tôi đều rất lo lắng.

Chúng tôi đã gọi điện hỏi cơ quan chủ quản nhưng lại được báo rằng dự án có một số ẩn họa về an toàn.

Theo lẽ thường, nếu nghiệm thu có vấn đề thì họ phải chỉ rõ sai sót ở đâu, nhưng đằng này người kiểm tra không hề chỉ ra bất kỳ vấn đề gì.

Hơn nữa Mạc thị kinh doanh bất động sản bao nhiêu năm nay, uy tín luôn rất tốt, chúng tôi biết chắc chắn công trình của mình không có vấn đề gì về an toàn cả." "Nên Thị trưởng Lục đã ra mặt giúp các người giải quyết chuyện này phải không?" Người đàn ông họ Miêu kia xen vào.

Mạc Noãn nhìn anh ta chằm chằm vài giây, khựng lại một lát mới lên tiếng, khóe môi khẽ nhếch: "Vị đồng chí này, xin đừng ngắt lời tôi, cũng đừng tùy tiện suy đoán, chân tướng thế nào tôi sẽ từ từ kể rõ." Anh ta bị Mạc Noãn chặn họng thì sắc mặt có chút ngượng ngùng, gật đầu: "Vậy mời Mạc tổng nói tiếp." Chủ nhiệm Tôn cũng không mấy đồng tình với cách làm của Tiểu Miêu, ông nháy mắt ra hiệu cho anh ta không được ngắt lời cô.

Ông cảm thấy lời của Mạc Noãn có ẩn ý: "Vậy ý của Mạc tổng là?" "Theo lý thường mà phân tích, phần lớn là do đối thủ cạnh tranh bày ra.

Lúc đó Viễn Đông, An Khánh và các công ty khác cạnh tranh rất khốc liệt với Mạc thị, bình thường họ cũng hay dùng mấy tiểu xảo không mấy tốt đẹp với chúng tôi." Chủ nhiệm Tôn không khỏi nhìn Mạc Noãn thêm vài lần, ông không tiếp lời cô mà chuyển hướng: "Vậy Mạc tổng có tìm kiếm sự trợ giúp không?" Mạc Noãn cười: "Lúc đó tôi gả vào Lục gia chưa lâu, đó lại là chuyện của công ty nhà ngoại nên vốn tôi không định làm phiền đến Thị trưởng Lục.

Nhưng tình hình thực sự quá khẩn cấp, chồng tôi đã gọi điện hỏi ý kiến chú ấy.

Chú ấy nói mình không phụ trách mảng đó, bảo chúng tôi hãy liên hệ với Cục trưởng Đồng bên Cục Xây dựng là cơ quan phụ trách trực tiếp để tìm hiểu xem vấn đề nằm ở đâu.

Chương 420

Theo gợi ý của chú, chúng tôi đã gọi điện đi." Chủ nhiệm Tôn hỏi: "Vậy Cục trưởng Đồng nói sao?" "Ông ấy nói đó là chỉ thị của cấp trên, ông ấy cũng chỉ làm theo mệnh lệnh, còn cho chúng tôi hai lời khuyên: Một là nộp đơn xin thẩm định lại, hai là rút ngắn thời hạn vi phạm hợp đồng để giảm thiểu thiệt hại.

Chúng tôi đã làm theo những gợi ý đó.

Lúc đó tôi đã triệu tập giám đốc của mấy bộ phận cùng thảo luận, tính toán lại dòng tiền trong tương lai của công ty, những chuyện này các giám đốc dưới quyền tôi đều biết, chúng tôi cũng có bản thảo phương án được thảo luận lúc đó." Chủ nhiệm Tôn gật đầu, nói với Tiểu Miêu bên cạnh: "Cậu lập tức đi xác minh những điều Mạc tổng vừa nói." Mạc Noãn cũng nói với Hàn Thụ Nhân: "Chú Hàn, chú hãy phối hợp với đồng chí Miêu, đưa anh ấy đi điều tra mọi thứ." Hàn Thụ Nhân gật đầu: "Tôi biết rồi." "Mạc tổng, theo tài liệu tôi nắm được, cuối cùng công ty của cô không hề vi phạm hợp đồng, chuyện này là sao?

Có phải Thị trưởng Lục đã nhúng tay giải quyết không?" Chủ nhiệm Tôn cũng bắt đầu mất kiên nhẫn, cảm thấy chuyện này phức tạp hơn ông nghĩ nhiều. "Chủ nhiệm Tôn, tôi nghĩ trong ngành của các anh chắc chắn anh rõ hơn một người ngoài ngành như tôi.

Tình hình cụ thể tôi cũng không nắm rõ lắm, sau đó có người gọi điện đến nói rằng đó là sai sót của nhân viên bên họ, dẫn đến sự cố ngoài ý muốn này, suýt chút nữa đã làm lỡ việc của Mạc thị chúng tôi." Khựng lại một chút, vẻ mặt Mạc Noãn trở nên nghiêm túc hơn, cô tiếp tục: "Nói đến đây, Chủ nhiệm Tôn, tôi cũng muốn tố cáo: Cơ quan liên quan đã lợi dụng chức quyền để mưu lợi riêng, tùy tiện gây khó dễ cho Mạc thị.

Mạc thị bao nhiêu năm nay luôn kinh doanh đúng pháp luật, là doanh nghiệp đóng thuế lớn cho nhà nước, hành vi như vậy thực sự khiến chúng tôi rất thất vọng.

Tôi cũng mong Chủ nhiệm Tôn điều tra rõ chuyện này cho chúng tôi, cái thiệt thòi này chúng tôi không thể chịu không được." Chủ nhiệm Tôn vẫn còn đang suy ngẫm thâm ý trong lời nói của cô, lại nghe Mạc Noãn bồi thêm: "Chủ nhiệm Tôn, công trình của Mạc thị vẫn sừng sững ở đó, các anh có thể mời chuyên gia đến kiểm tra bất cứ lúc nào xem chất lượng có vấn đề gì không." Chủ nhiệm Tôn là người thông minh, trong lòng đã lờ mờ đoán ra chuyện là thế nào, chỉ là những vấn đề đó không phải điều ông quan tâm: "Mạc tổng, hiện tại chúng ta đang nói về chuyện của Thị trưởng Lục, về việc ông ấy có can thiệp vào chuyện này hay không, mong cô đừng nói lạc đề." Mạc Noãn khẽ nheo mắt lại: "Chủ nhiệm Tôn, tôi nghĩ mình đã hiểu thâm ý mà ông muốn diễn đạt rồi.

Tôi không thấy mình nói xa vời chút nào, rõ ràng đây đều là cùng một chuyện.

Mọi sự cố đều bắt nguồn từ vấn đề của công trình phía Mạc thị.

Nếu dự án của Mạc thị không có vấn đề, thì cái gọi là 'giải quyết vấn đề' đó từ đâu mà ra?

Ông thấy có đúng lý không?

Hơn nữa, nhìn từ góc độ khác, nếu tất cả những thứ này là do người khác tạo ra, thì hành vi uốn nắn sai trái của Thị trưởng Lục có gì sai?" Chủ nhiệm Tôn nhìn người phụ nữ trước mặt.

Trên mặt cô nở nụ cười nhạt, giọng nói cũng nhẹ nhàng mềm mỏng, bề ngoài trông không hề hùng hổ dọa người mà rất ôn hòa hữu thiện, nhưng thực chất bên trong lại ẩn chứa sự cứng rắn.

Chỉ với vài câu ngắn gọn, cô đã đâm trúng vào tử huyệt của vấn đề, thực sự khiến ông ta nhất thời á khẩu không biết đối đáp ra sao.

Chủ nhiệm Tôn vừa định mở miệng, Mạc Noãn đã không cho ông ta cơ hội, cô nhìn thẳng vào ông: "Chủ nhiệm Tôn, chúng ta quay lại vấn đề lúc nãy.

Tôi muốn tố cáo các bộ phận liên quan lạm dụng chức quyền can thiệp vào hoạt động kinh doanh bình thường của Mạc thị.

Tôi không biết quy trình của các ông thế nào, cần tôi gửi đơn tố cáo bằng văn bản hay tố cáo bằng miệng?

Ngoài ra, tôi cần cung cấp thêm những bằng chứng về phương diện nào nữa?" "Chủ tịch Mạc, chúng ta cứ làm rõ chuyện vừa rồi trước đã, còn chuyện tố cáo tôi sẽ giải thích chi tiết với cô sau." Chủ nhiệm Tôn gượng cười. "Chủ nhiệm Tôn, tố cáo là quyền lợi của mỗi công dân.

Hiện tại tôi cần biết quy trình cụ thể, mong ông hãy cho biết.

Chẳng lẽ lời tố cáo của tôi các ông không thụ lý?" Một cái mũ tội danh lớn trực tiếp chụp xuống khiến Chủ nhiệm Tôn thấy nghẹn lời, trong lòng đắng ngắt, đành phải giải thích chi tiết quy trình và quy tắc tố cáo cho Mạc Noãn nghe.

Mạc Noãn nở nụ cười hài lòng: "Vậy thì tốt rồi.

Lời tố cáo của tôi chắc chắn không phải không có căn cứ.

Chiều nay tôi sẽ sắp xếp, thu thập đầy đủ bằng chứng rồi gửi sang chỗ các ông, mong các ông khẩn trương tiến hành điều tra." "Chủ tịch Mạc, chuyện này sẽ có người xử lý, chúng ta tiếp tục chủ đề ban nãy đi." Chủ nhiệm Tôn cực lực kéo về chính đề.

Mạc Noãn gật đầu, thái độ rất hợp tác: "Được thôi, Chủ nhiệm Tôn còn muốn tìm hiểu thêm điều gì thì cứ hỏi tiếp, tôi sẽ phối hợp hết mình." Chủ nhiệm Tôn khựng lại.

Bị Mạc Noãn cắt ngang như thế, nhất thời ông ta không biết phải hỏi từ đâu.

Có vẻ như lời Mạc Noãn vừa nói đã cho đáp án rồi, nhưng cảm giác vẫn còn thiếu thiếu cái gì đó. "Chủ tịch Mạc, chuyện này tôi vẫn cần cô giải thích lại một lần nữa?" "Giải thích cái gì?

Tôi tưởng mình đã nói rất rõ ràng rồi chứ, quá trình sự việc là như vậy đó." Mạc Noãn nhún vai, vẻ mặt như không biết phải giải thích thêm thế nào nữa.

Chủ nhiệm Tôn cảm thấy đau đầu vô cùng.

Ông ta vốn dĩ chỉ muốn điều tra chuyện của Thị trưởng Lục, ai ngờ lại dính líu đến chuyện bên Cục Xây dựng, chẳng phải là tự tìm việc cho mình sao?

Lục Nam Triết và Phùng Thành Tường ngầm đấu đá nhau bao nhiêu năm nay, người trong giới ai cũng nhìn thấu, ông ta tự nhiên cũng biết rõ.

Hiện tại hình thế vẫn chưa rõ ràng, những người như ông ta không thể đứng đội, kẹt ở giữa thực sự là phiền phức.

Nhưng dù sao đây cũng là lệnh từ cấp trên ép xuống, ông ta không thể không làm, nếu không cũng chẳng thể báo cáo kết quả.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Chủ nhiệm Tôn vẫn lên tiếng: "Chủ tịch Mạc..." Mạc Noãn mỉm cười: "Chủ nhiệm Tôn, tất cả những gì tôi vừa nói đều là sự thật.

Còn về việc cuối cùng xảy ra chuyện gì trong giới các ông, thực sự không ai nói cho tôi biết đâu.

Thân phận của chú út nhà chúng tôi đặt ở đó, bất kể chuyện gì rơi vào tay chú ấy cũng trở nên không bình thường, khó tránh khỏi việc có người vì muốn lấy lòng chú ấy mà cố ý giúp một tay.

Tôi cũng không muốn làm khó ông, tôi nghĩ ông cứ báo cáo trung thực những gì tôi nói hôm nay là có thể xong việc rồi." Chủ nhiệm Tôn nhìn chằm chằm Mạc Noãn vài giây, thấy tình hình này cũng không hỏi thêm được gì, cuối cùng đành thỏa hiệp: "Được rồi, vậy hôm nay làm phiền Chủ tịch Mạc rồi.

Những chuyện này tôi sẽ đích thân báo cáo với Thư ký Ủy ban Kỷ luật của chúng tôi.

Sau này nếu có gì cần tìm hiểu thêm, tôi sẽ lại ghé thăm.

Hôm nay thực sự đã làm phiền cô." "Chủ nhiệm Tôn khách khí quá, đây đều là nghĩa vụ của mỗi công dân.

Sau này nếu còn thắc mắc gì, phía tôi sẽ nỗ lực phối hợp." Hai người bắt tay đơn giản, sau đó Mạc Noãn dẫn Chủ nhiệm Tôn đi tìm vị đồng nghiệp họ Miêu kia, vừa hay Hàn Thụ Nhân đã dẫn cậu ta ra ngoài. "Tiểu Noãn, em ổn chứ?" "Không sao anh ạ.

Chuyện đó vốn dĩ không phải vấn đề của Mạc thị, hoàn toàn là do người khác bày ra, sẽ không ảnh hưởng gì đến Mạc thị đâu.

Họ muốn tra, em lại càng muốn họ tra cho kỹ một chút.

Chương 421

Phía anh thế nào rồi?" "Bên anh cũng không có vấn đề gì, mọi người đều biết cách ứng phó, bản thảo phương án thảo luận lúc đó vẫn còn giữ." Ra khỏi Mạc thị, Tiểu Miêu không kìm được hỏi Chủ nhiệm Vương: "Chủ nhiệm, ông xem chuyện này phải làm sao bây giờ?

Chuyến đi này hình như chúng ta chẳng tra được thông tin gì hữu ích cả." "Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ thôi.

Mạc Noãn tuy tuổi đời còn trẻ nhưng đối phó với chúng ta rất có nghề, lời lẽ lại có lý có cứ, khiến cậu căn bản không thể phản bác được." Chủ nhiệm Vương giờ nghĩ lại mới thấy lời Mạc Noãn có thâm ý sâu xa.

Cô tuy không nói thẳng nhưng đã gián tiếp nhắc nhở ông ta rằng chuyện này là do hai bên đấu đá nhau mà thành, tốt nhất ông ta đừng nhúng tay quá sâu. "Vậy chúng ta báo cáo kết quả thế nào?" "Cứ yên tâm đi, Mạc Noãn muốn tố cáo, chiều nay sẽ cho người gửi chứng cứ liên quan cho chúng ta, đây cũng coi như là tiến triển mới nhất của sự việc.

Chúng ta cứ theo lời cô ấy mà báo cáo với lãnh đạo là được.

Theo kinh nghiệm của tôi, chắc chắn là có thể xong việc, bước tiếp theo hành động thế nào thì cứ nghe theo chỉ thị từ phía trên." Tiểu Miêu nửa hiểu nửa không, Chủ nhiệm Vương vỗ vai cậu ta: "Cậu mới vào nghề chưa lâu, anh tốt bụng nhắc nhở cậu một câu.

Chuyện này nhìn có vẻ đơn giản nhưng thực chất nước rất sâu, chúng ta chỉ cần truyền đạt tốt là được rồi, tuyệt đối đừng nhúng tay bừa bãi.

Cấp trên bảo tra thế nào thì chúng ta tra thế ấy." "Cảm ơn anh Vương đã chỉ điểm." "Lục gia ở thành phố A này không phải dễ dàng lay chuyển đâu, các mối quan hệ chằng chịt phức tạp vô cùng.

Thị trưởng Lục hiện tại cũng chỉ là tạm thời đình chỉ công tác, chuyện sau này phát triển thành thế nào chúng ta tạm thời còn chưa biết được.

Thái độ của cậu lúc nãy là không đúng đâu, sau này khi giao thiệp với Mạc Noãn đừng có quá nôn nóng, hãy khách sáo một chút.

Cô ấy thông minh hơn chúng ta tưởng nhiều, sơ hở một chút là sẽ bị cô ấy nắm thóp ngay.

Nói dài nói dai nói dại, nếu cậu chưa nghĩ kỹ thì tuyệt đối đừng mở miệng." "Cảm ơn anh Vương." Sau khi sự việc ở Mạc thị xảy ra, Lục Nam Triết chưa bao giờ từ bỏ việc điều tra, trong tay ông cũng đã nắm giữ một số chứng cứ, hiện tại toàn bộ đều đang ở chỗ Lục Sâm.

Mạc Noãn trực tiếp gọi điện cho Lục Sâm.

Lục Sâm nhìn ba người cảnh sát trong văn phòng, nói một tiếng xin lỗi rồi đi vào phòng nghỉ nghe điện thoại. "Lục Sâm, anh gửi cho em mấy chứng cứ liên quan đến Mạc thị mà anh đang giữ đi.

Em định tố cáo Viễn Đông và Phùng Thành Tường.

Họ đã làm thế này thì chúng ta cũng không cần nể tình nữa, gậy ông đập lưng ông thôi." Lục Sâm mỉm cười: "Được, lát nữa anh sẽ gửi một bản tất cả tài liệu cho em.

Các chi tiết cụ thể anh cũng đã dặn dò Tống Trí rồi, sau này cứ để cậu ấy phối hợp với mọi hành động của em." Mạc Noãn khẽ nhíu mày: "Bên anh cũng xảy ra chuyện rồi sao?" "Ừ, có lẽ anh phải đi đồn cảnh sát một chuyến, mọi việc phía sau giao lại cho em nhé." "Được." Cổ họng Mạc Noãn có chút nghẹn lại, nhưng cô vẫn cố gắng giữ giọng điệu bình ổn hết mức để Lục Sâm không phải lo lắng.

Cúp điện thoại, Lục Sâm bước ra khỏi phòng nghỉ, ngước mắt nhìn ba người cảnh sát trước mặt: "Ba vị cảnh quan vừa rồi muốn nói chuyện gì vậy?" "Sự việc là thế này, thưa anh Lục.

Vài năm trước phía Lục thị có xảy ra một vụ tai nạn an toàn công trình, lúc đó Lục thị đã thỏa thuận hòa giải với gia đình nạn nhân và chi trả một khoản tiền bồi thường lớn.

Nhưng hiện tại gia đình đó lại đến tố cáo, nói rằng năm xưa các anh đã có hành vi đe dọa, khủng bố, họ vì bị đe dọa nên mới phải nhận tiền bồi thường.

Bây giờ cần anh trực tiếp đi cùng chúng tôi một chuyến để tiến hành điều tra." Lông mày Lục Sâm nhíu chặt lại.

Về sự việc năm xưa, anh vừa nhận được tin tức mới nhất, sở dĩ Anh Ly tráo bản thiết kế là vì Phùng Thành Tường lấy Quý Anh Ngữ ra để đe dọa cô ấy.

Còn việc anh đe dọa gia đình nạn nhân là chuyện hoàn toàn không thể nào.

Đến nước này, anh đã hiểu rõ ý đồ của Phùng Thành Tường.

Hóa ra là đang đợi anh ở đây, chắc hẳn là muốn kìm chân anh, khiến anh không rảnh tay xử lý chuyện của chú út.

Xem ra chuyến đi này của anh không hề đơn giản chút nào, e là ba năm ngày tới không ra được.

Nhìn thái độ làm việc công tư phân minh của mấy người này, Lục Sâm biết hôm nay mình buộc phải đi rồi, không có bất kỳ cơ hội xoay xở nào. "Ai là người tố cáo?" "Gia đình nạn nhân trong vụ tai nạn năm đó." Một cảnh sát trả lời.

Lục Sâm không nói gì, vị cảnh sát vừa rồi lại tiếp: "Anh Lục, xin đừng làm khó chúng tôi." Khóe môi Lục Sâm khẽ nhếch lên: "Đi thôi, tôi đi cùng các anh một chuyến." Mạc Noãn sau khi kết thúc cuộc gọi với Lục Sâm, càng nghĩ lòng càng bất an, lập tức vớ lấy túi xách vội vã đi ra ngoài.

Hàn Thụ Nhân bị hành động đột ngột của cô làm cho giật mình: "Tiểu Noãn, em đi đâu vậy?" "Bên Lục Sâm chắc là có chuyện rồi, em qua xem tình hình thế nào." "Vậy em tự chú ý một chút, đừng quá lo lắng, A Sâm sẽ không để bản thân gặp chuyện đâu." Mạc Noãn gật đầu, nhưng trái tim vẫn đập thình thịch không ngừng, cô lao thẳng vào thang máy, Tiểu Trần đã chuẩn bị sẵn xe đứng chờ.

Mạc Noãn lập tức mở cửa xe ngồi vào, nói với Tiểu Trần: "Tiểu Trần, anh đi nhanh một chút, đến Lục thị tìm Lục Sâm." Tiểu Trần thấy sắc mặt Mạc Noãn không tốt, lập tức khởi động xe: "Chủ tịch yên tâm, từ đây đến Lục thị không xa, ba phút là chúng ta tới nơi." Khi đến dưới lầu tập đoàn Lục thị, vừa hay nhìn thấy Lục Sâm cùng ba người cảnh sát từ trong tòa nhà bước ra.

Khung cảnh đó khiến chuông cảnh báo trong lòng Mạc Noãn vang lên dữ dội, cô vội vàng mở cửa xuống xe.

Lục Sâm cũng liếc mắt thấy người phụ nữ đang dẫm trên đôi giày cao gót chạy về phía mình, khóe môi anh khẽ nở nụ cười.

Mạc Noãn mặc kệ những người khác đang có mặt, tiến lên nắm lấy tay anh, lo lắng hỏi: "Nhanh như vậy đã phải đến đồn cảnh sát rồi sao?" Lục Sâm gật đầu: "Ừ, bây giờ phải qua đó một chuyến." Giọng Mạc Noãn có chút run rẩy: "Phải đi bao lâu?" "Tạm thời anh cũng chưa biết, nhưng đừng lo lắng, cũng chỉ vài ngày thôi mà." "Vài ngày ư?" Đây không phải chuyện nhỏ, Mạc Noãn nghĩ đến việc anh phải ở đồn cảnh sát mấy ngày là trong lòng lại thấy vô cùng khó chịu.

"Không sao đâu, đừng nghĩ ngợi lung tung, không nghiêm trọng như em tưởng đâu." Mạc Noãn định nói thêm gì đó thì một viên cảnh sát tiến tới: "Anh Lục, trên cục vẫn đang đợi chúng ta về, chúng ta khẩn trương đi thôi, đừng trì hoãn thêm nữa." Sắc mặt Mạc Noãn trắng bệch, cô nắm chặt lấy tay Lục Sâm.

Anh vỗ vỗ mu bàn tay cô, dịu dàng nói: "Noãn Noãn, ở nhà yên tâm đợi anh.

Mọi việc anh đã dặn dò Tống Trí rồi, hai người hãy bàn bạc kỹ với nhau, bước đi tiếp theo phải dựa vào em rồi, hãy kiên cường lên." Mạc Noãn hít sâu một hơi, dần dần nén lại nỗi sợ hãi và hoảng loạn trong lòng, cô buông tay Lục Sâm ra, nở một nụ cười để anh yên tâm. "Được, những việc tiếp theo cứ giao cho em." Lục Sâm nhìn bộ dạng cố tỏ ra kiên cường của cô mà trong lòng thấy xót xa, anh đưa tay xoa mặt cô một cái.

Mạc Noãn trân trân nhìn Lục Sâm lên xe cảnh sát mà không làm được gì, nhìn chiếc xe dần đi xa, tầm mắt cô bỗng chốc nhòe đi.

Đôi bàn tay buông thõng bên sườn dần siết chặt, cô ép mình phải nén lại sự cay đắng trong hốc mắt.

Mãi đến khi xe cảnh sát biến mất khỏi tầm mắt, Mạc Noãn mới hoàn hồn lại.

Tống Trí không biết đã đứng bên cạnh cô từ lúc nào, khẽ gọi: "Phu nhân." Mạc Noãn khẽ xoay người nhìn Tống Trí: "Thư ký Tống, rốt cuộc là vì chuyện gì?" "Phu nhân, cô cũng đừng quá lo lắng, hay là chúng ta về văn phòng trước, tôi sẽ nói chuyện chi tiết với cô." Mạc Noãn gật đầu, theo Tống Trí lên văn phòng.

Tống Trí pha cho cô một tách trà: "Phu nhân, những cảnh sát đó không nói chi tiết, nhưng tôi có nghe loáng thoáng được một ít, là liên quan đến vụ tai nạn an toàn bất động sản của Lục thị mấy năm trước.

Mấy gia đình nạn nhân năm đó bây giờ nhảy ra nói rằng họ bị anh Lục đe dọa, khủng bố nên mới buộc phải nhận tiền bồi thường." "Sao họ lại thích đào lại chuyện cũ thế nhỉ, là chê tiền bồi thường quá ít sao?" Mạc Noãn cau mày.

Chương 422

Chuyện năm đó là do một tay Quý Anh Ly xử lý, Quý Anh Ly lại là thư ký trưởng của Lục Sâm, lời của cô ấy chẳng phải đại diện cho Lục Sâm sao?

Hơn nữa bây giờ Quý Anh Ly đã chết rồi, chuyện này thực sự rất khó nói.

Tên Phùng Thành Tường kia quả nhiên tính toán giỏi, chuyên chọn lúc này để ra tay. "Cái này tôi cũng không rõ lắm." "Vậy năm đó khi Quý Anh Ly xử lý chuyện này có ai khác ở hiện trường không?" Tống Trí lắc đầu: "Không có, năm đó tôi và anh Lục đều không ở trong nước.

Lúc họ đạt được thỏa thuận hòa giải là ở ngay tại công trường, căn bản không ai biết họ đã bàn bạc những gì.

Hơn nữa lúc đó mấy gia đình nạn nhân cũng được tách ra để đàm phán riêng, bẻ gãy từng người một." Mạc Noãn cũng biết cách xử lý loại chuyện này, cách làm của Quý Anh Ly lúc đó là hoàn toàn chính xác.

Loại sự việc này, cách xử lý tốt nhất tự nhiên là đàm phán riêng lẻ: "Nói vậy là ngoài gia đình nạn nhân và Quý Anh Ly ra thì không có người thứ ba ở đó sao?" "Hiện tại xem ra là như vậy." Vẻ lo âu thoáng qua trên gương mặt Mạc Noãn: "Vậy xem ra gia đình nạn nhân chính là mấu chốt của sự việc này." Tống Trí cũng đồng tình với quan điểm của Mạc Noãn: "Đúng là như vậy, nhưng họ đứng ra chỉ chứng thế này chắc chắn là có người đặc biệt chỉ thị, e là sẽ không dễ dàng bị chúng ta thuyết phục đâu." "Dù sao đi nữa thì cũng phải cố gắng thử xem, nếu không chuyện của Lục Sâm thực sự rất khó giải quyết.

Bây giờ anh lập tức đi nghe ngóng tin tức về mấy gia đình đó đi, chúng ta phải tìm thời gian gặp họ một chuyến.

Phía đồn cảnh sát cũng phải khẩn trương bảo luật sư qua tiếp xúc, không thể để Lục Sâm ở lại đó qua đêm được." Sắc mặt Tống Trí không tốt lắm: "Phía cảnh sát tôi đã bảo luật sư qua rồi, nhưng phu nhân à, chuyện này của anh Lục hơi phiền phức, e là không giải quyết nhanh thế được đâu." Trong lòng Mạc Noãn cũng hiểu rõ, Lục Sâm không thể dễ dàng ra ngoài được, chỉ là cô chưa muốn chấp nhận sự thật đó thôi: "Tôi biết, nhưng vẫn phải thử xem.

Tôi muốn nắm bắt tình hình bên Lục Sâm bất cứ lúc nào." Tống Trí nhìn sâu vào mắt Mạc Noãn, cô biết anh ấy muốn nói gì: "Yên tâm đi, tôi không sao đâu.

Lục Sâm sắp xếp thế nào?

Anh nói sơ qua cho tôi biết đi." Tống Trí thuật lại sự sắp xếp của Lục Sâm cho Mạc Noãn nghe, nghe xong cô mới thấy nhẹ lòng hơn một chút. "Anh Lục đã dặn dò như vậy, anh ấy bảo tôi phải nghe theo lời phu nhân, phu nhân có chỉ thị gì cứ việc giao phó." Trong mắt Mạc Noãn ánh lên một tia căm hận: "Được, Thư ký Tống, anh đem những tài liệu tố cáo bên phía Mạc thị gửi sang Ủy ban Kỷ luật đi.

Ông ta đã không để chúng ta yên ổn, tôi cũng chẳng muốn để ông ta được thoải mái." Tống Trí gật đầu: "Tôi đi ngay đây.

Đúng rồi, dàn vệ sĩ mà anh Lục sắp xếp đã vào vị trí rồi.

Lát nữa tôi sẽ đưa số điện thoại của người đứng đầu cho cô.

Bình thường họ chỉ ẩn mình trong bóng tối, nếu cô cần gì thì cứ gọi điện, họ sẽ xuất hiện." "Nhanh vậy sao?" "Anh Lục sớm đã biết thời gian này sẽ không bình yên, nên đã sắp xếp mọi chuyện từ sớm rồi." Sau khi Tống Trí đi khỏi, Mạc Noãn đau đầu day day thái dương.

Đúng lúc đó, điện thoại của Quý Anh Ngữ gọi đến: "Mạc Noãn, chúng ta gặp nhau một lát đi." Mạc Noãn không cần suy nghĩ liền đồng ý ngay: "Không thành vấn đề, nửa tiếng nữa gặp nhau ở quán cà phê dưới lầu tập đoàn Lục thị." Lục Sâm đã đặc biệt sắp xếp vệ sĩ cho cô, lại còn ở ngay gần Lục thị, Mạc Noãn chẳng lo Quý Anh Ngữ giở trò gì được.

Ngồi ở vị trí của Lục Sâm một lát, Mạc Noãn chỉnh đ chỉnh đốn lại trang phục, chuẩn bị đến chỗ hẹn với Quý Anh Ngữ.

Càng là lúc này, cô càng thấy mình phải chấn tác lên, ít nhất là không được để Quý Anh Ngữ nhìn thấy mình yếu đuối mà cười nhạo.

Vừa ra khỏi cửa đã thấy Tần Tuệ nhận được tin tức đang hớt hải chạy tới: "Tiểu Noãn, A Sâm bị cảnh sát đưa đi rồi sao?" Nhìn thấy mẹ chồng, hốc mắt Mạc Noãn hơi đỏ lên, cô gật đầu, cổ họng nghẹn ngào: "Vâng ạ." Tần Tuệ ôm lấy Mạc Noãn, vuốt nhẹ mái tóc cô: "Không sao đâu, có mẹ ở đây rồi." Cảm nhận được hơi ấm trong vòng tay mẹ chồng, trái tim đang lo âu của Mạc Noãn cũng dần bình tĩnh lại, cả người như có thêm sức mạnh: "Mẹ yên tâm đi, buồn thì có buồn nhưng con sẽ không để mình mất đi ý chí đâu.

Lục Sâm đã sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện rồi, con chỉ cần làm theo kế hoạch của anh ấy là được." "Vậy bây giờ con định đi đâu?" "Quý Anh Ngữ hẹn con gặp mặt ở quán cà phê dưới lầu, con đi một lát rồi về ngay." Tần Tuệ nhíu mày, giọng điệu đầy vẻ bất mãn và khinh bỉ: "Cái con bé chết tiệt không có lương tâm đó lại định làm trò gì nữa đây, bộ nó còn chưa gây ra đủ nghiệp chướng hay sao?" "Mẹ ơi, không cần phải chấp loại người đó làm gì cho mệt, tức giận ảnh hưởng đến sức khỏe không đáng đâu ạ.

Thời gian này chuyện ở công ty vẫn phải nhờ mẹ giúp con để mắt tới, con phải toàn tâm toàn ý dồn sức vào trận chiến này." Ánh mắt

Mạc Noãn lấp lánh sự kiên định.

Tần Tuệ mỉm cười, vỗ vai cô: "Con ngoan, quả nhiên không làm mẹ thất vọng.

Con cứ yên tâm mà làm, cần nhà mình phối hợp gì thì cứ về nói với mọi người.

Hai đứa nhỏ con cũng không cần lo lắng, ông bà sẽ chăm sóc chu đáo." "Vâng, vậy con đi gặp Quý Anh Ngữ đây." Khi Mạc Noãn đến quán cà phê, Quý Anh Ngữ đã ở đó, đang nhàn nhã nhâm nhi tách cà phê.

Mạc Noãn chỉ gọi một ly nước lọc, ngồi xuống rồi đi thẳng vào vấn đề: "Nói đi, hẹn tôi ra đây muốn bàn chuyện gì?" Quý Anh Ngữ không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Mạc Noãn một lúc lâu rồi mới cất lời: "Trơ mắt nhìn chồng mình bị cảnh sát đưa đi cảm giác thế nào?

Có phải thấy tim đau như dao cắt không?" "Đó là chuyện của tôi, chẳng liên quan gì đến cô cả." Mạc Noãn lạnh lùng nói. "Cô chắc chắn là không liên quan đến tôi sao?

Tôi nói cho cô biết, anh Lục một khi đã vào đó thì không dễ mà ra được đâu.

Cô đừng có mơ tưởng đi tìm mấy gia đình nạn nhân kia, họ sẽ không bị cô làm cho lay chuyển đâu.

Cách duy nhất của cô lúc này là hợp tác với tôi, đồng ý điều kiện tôi đưa ra lần trước, như vậy tôi sẽ giúp cô đưa anh Lục ra ngoài." Mạc Noãn không hề dao động, cô thản nhiên cười: "Trời còn chưa tối, những giấc mộng làm lúc này đều gọi là ban ngày nằm mơ, không thực hiện được đâu." "Mạc Noãn, đây không phải lúc để đùa đâu." "Quý Anh Ngữ, tôi chỉ thấy lạ là, chuyện năm đó là do Phùng Thành Tường sai người làm ra, hổ dữ còn không ăn thịt con, sao ông ta lại nỡ ra tay với Quý Anh Ly?

Chẳng lẽ chỉ có cô là con gái ông ta, còn chị cô thì không?

Nhưng cô và chị cô giống nhau như đúc, nói ra chắc chẳng ai tin hai người không có quan hệ huyết thống đâu.

Nếu tôi đoán không nhầm, cô và Quý Anh Ly chỉ là chị em cùng mẹ khác cha?" Quý Anh Ngữ quay mặt đi: "Mạc Noãn, cô không cần dùng lời lẽ đó để gài bẫy tôi." "Tôi chỉ suy luận hợp lý thôi, dù sao năm đó bản thiết kế cũng là do chính tay chị cô tráo đổi mà." Gương mặt Quý Anh Ngữ lộ ra vẻ mờ mịt, dường như cô ta cũng không biết chuyện này: "Cô bớt nói bậy bạ đi, chị tôi sẽ không làm chuyện đó đâu." Chị ấy yêu anh Lục như thế, sao có thể làm chuyện như vậy được.

Mạc Noãn vẫn luôn chăm chú quan sát sắc mặt của Quý Anh Ngữ: "Sự thật thế nào chúng tôi đều nắm giữ chứng cứ rồi, là chính miệng Lục Sâm nói cho tôi biết, tôi nghĩ anh ấy không đời nào vu oan cho chị cô đâu." Quý Anh Ngữ không muốn tranh luận chủ đề này với Mạc Noãn: "Mạc Noãn, đây là cơ hội cuối cùng tôi dành cho cô đó, bỏ lỡ rồi thì anh Lục sẽ thực sự phải chịu khổ trong đó thêm mấy ngày nữa, cô hãy suy nghĩ cho kỹ đi." "Quý Anh Ngữ, cho dù Phùng Thành Tường là cha ruột của cô, cô nghĩ lúc này ông ta sẽ nghe lời cô sao?

Chuyện này quan hệ trực tiếp đến tiền đồ sau này của ông ta đấy, đừng có đánh giá quá cao năng lực của mình." "Tôi nhắc lại lần nữa, ông ta không phải cha tôi, tôi tự có cách khiến ông ta phải thỏa hiệp, điểm này cô không cần phải nghi ngờ." Quý Anh Ngữ bất mãn lườm Mạc Noãn.

Quý Anh Ngữ năm lần bảy lượt phủ nhận quan hệ với Phùng Thành Tường.

Cô ta là bác sĩ tâm lý, rất giỏi che giấu cảm xúc, nhưng đã vài lần không kiềm chế được sự chán ghét từ tận đáy lòng đối với Phùng Thành Tường, trong chuyện này dường như có uẩn khúc lớn.

Ánh mắt Mạc Noãn lóe lên: "Quý Anh Ngữ, cô không thừa nhận cũng vô ích thôi, đây là sự thật mà cả đời này cô không thể nào thay đổi được, trong người cô đang chảy dòng máu của ông ta." "Mạc Noãn, rốt cuộc cô có ý định hợp tác hay không?" Quý Anh Ngữ dường như bị kích động không nhỏ, cô ta trừng mắt nhìn Mạc Noãn, rít qua kẽ răng từng chữ.

Mạc Noãn nhún vai, tỏ vẻ rất thoải mái: "Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không bao giờ hợp tác với cô, đến giờ tôi vẫn giữ nguyên ý định đó." Quý Anh Ngữ đập mạnh tách cà phê xuống bàn, đứng phắt dậy: "Được, vậy chúng ta cứ chờ xem, Mạc Noãn, cô nhất định sẽ hối hận!" Sau khi Quý Anh Ngữ bỏ đi, sắc mặt Mạc Noãn trầm xuống.

Cô không biết sau này mình có hối hận hay không, nhưng bắt cô từ bỏ Lục Sâm là chuyện tuyệt đối không bao giờ xảy ra.

Nhìn cái tách mà Quý Anh Ngữ vừa dùng, Mạc Noãn khẽ mỉm cười.

Đây mới chính là mục đích thực sự của cô khi đến gặp Quý Anh Ngữ.

Nếu cô đã muốn công khai quan hệ giữa Quý Anh Ngữ và Phùng Thành Tường, thì còn chứng cứ nào có sức nặng hơn bản báo cáo DNA nữa chứ?

Chuyện này vốn dĩ Lục Sâm định làm, nhưng chưa kịp lấy được tóc của Quý Anh Ngữ thì đã bị cảnh sát đưa đi.

Chương 423

Quay lại Lục thị, Mạc Noãn lập tức sai người mang cái tách Quý Anh Ngữ đã dùng và mẫu tóc của Phùng Thành Tường đến bệnh viện, đồng thời gọi điện cho Mễ Nặc, nhờ cô ấy giúp viết một bài báo.

Bản thân Mạc Noãn đã từng trải qua việc bị truyền thông tấn công nên cô hiểu rõ nhất nếu chuyện này được lan truyền trên mạng thì sẽ gây ra hiệu quả chấn động thế nào, lúc đó đủ để cho Phùng Thành Tường và Quý Anh Ngữ một vố đau.

Mễ Nặc vừa nghe tin Lục Sâm đã vào đồn, liền lập tức xin nghỉ phép rồi phi thẳng đến Lục thị.

Buổi chiều, Phương Trung Sơn - luật sư vàng của Lục thị từ đồn cảnh sát trở về.

Mạc Noãn lập tức đứng dậy: "Chú Phương, tình hình của Lục Sâm bên đó thế nào rồi ạ?" "Tiểu Noãn, thực sự xin lỗi cháu, lần này chú cũng lực bất tòng tâm.

Phía cảnh sát thái độ rất cứng rắn, căn bản không cho phép bảo lãnh tại ngoại.

A Sâm có lẽ phải chịu thiệt thòi ở trong đó vài ngày rồi." Dù đã dự liệu trước kết quả nhưng cơ thể Mạc Noãn vẫn khẽ run lên một cái, Mễ Nặc lập tức đỡ lấy cô. "Vất vả cho chú Phương rồi ạ.

Thời gian này vẫn phải phiền chú giữ liên lạc thường xuyên với bên đó, chỉ cần họ nới lỏng thái độ là lập tức đưa Lục Sâm ra ngay." "Cháu yên tâm, chuyện này A Tuệ đã nói với chú rồi, chú biết phải làm gì mà." Mễ Nặc không rời đi mà ở lại Lục thị cả đêm cùng Mạc Noãn để bàn bạc kỹ lưỡng bước tiếp theo phải làm gì.

Ba giờ sáng, họ nhận được bản báo cáo DNA của Phùng Thành Tường và Quý Anh Ngữ, hai người xác định là quan hệ cha con.

Mọi chuyện đúng như dự đoán, Mạc Noãn như trút được gánh nặng, cô nhìn sang Mễ Nặc đang ngồi viết bài bên cạnh: "Nặc Nặc, bài viết của cậu xong chưa?" Mễ Nặc dừng tay, nhìn văn bản trên máy tính, nở một nụ cười mãn nguyện: "Yên tâm đi, đây là sở trường của tớ mà, xong xuôi hết rồi.

Cậu xem lại xem còn chỗ nào cần sửa không?" Mạc Noãn đi tới bên cạnh lướt qua bài viết của Mễ Nặc.

Không có vấn đề gì cả, thậm chí còn sinh động hơn cả những gì cô tưởng tượng.

Cô không nhịn được mà giơ ngón tay cái lên tán thưởng: "Đúng là đại biên tập có khác, viết bài chất lượng thật đấy." "Đừng có nịnh hót tớ, nhuận bút của tớ đắt lắm đấy nhé, đợi chuyện này xong xuôi chúng ta phải thanh toán sòng phẳng đấy." "Cậu đúng là đồ mê tiền." "Đây là sự báo thù hợp lý của tớ được không?

Bây giờ ngay cả ở công ty tớ cũng hiếm khi phải thức đêm viết bài thế này đấy.

Hay là thế này, lúc cậu và Lục Sâm tổ chức đám cưới thì khỏi cần lấy phong bì của tớ nữa nhé." "Mơ đẹp nhỉ!

Không đưa phong bì mà cậu cũng mặt dày đến dự đám cưới được sao?" Mạc Noãn lườm Mễ Nặc một cái.

Mễ Nặc làm bộ mặt dày: "Có gì mà không dám, chỉ cần cậu không nói tớ không nói thì chẳng ai biết đâu." "Nằm mơ đi, cả đời tớ mới thịt được cậu một lần này thôi, tớ đâu có dễ dãi thế." Mạc Noãn biết Mễ Nặc đang cố làm mình vui, khóe miệng cô gượng gạo nở một nụ cười.

Mễ Nặc thấy nụ cười khổ trên mặt Mạc Noãn liền vỗ vỗ vai cô: "Mạc Tiểu Noãn, thả lỏng ra chút đi, cả đêm nay cậu gồng mình quá rồi.

Lục Sâm nhà cậu đã sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện rồi, đừng lo lắng quá." Mạc Noãn mệt mỏi nói: "Tớ không thả lỏng nổi.

Cứ nghĩ đến việc Lục Sâm phải ở nơi đó là tớ lại thấy bứt rứt không yên, khó chịu lắm." "Thôi mà, Lục gia địa vị thế nào chứ, ông nội và bố chồng cậu chắc chắn không thể ngồi yên đâu, bên trong chắc chắn đã có người lo liệu cả rồi.

Lục Sâm dù có vào đó thì những người kia cũng chẳng dám làm gì anh ấy đâu, còn phải khách khách khí khí mà tiếp đón ấy chứ, chỉ là mất tự do một chút thôi, cậu cứ coi như anh ấy đi nghỉ dưỡng trong đó đi." Mạc Noãn ngơ ngác nhìn Mễ Nặc: "Có thật vậy không?" Mễ Nặc thấy mắt Mạc Noãn đầy những tia máu đỏ, trong lòng cũng thấy cực kỳ xót xa: "Mạc Tiểu Noãn, tớ thấy cậu đúng là quan tâm quá nên loạn trí rồi.

Yên tâm đi, chắc chắn là như vậy.

Bây giờ cậu cần nghỉ ngơi, nào, tớ đưa cậu đi ngủ một lát." "Phu nhân, cô và cô Mễ đi nghỉ đi ạ, những việc tiếp theo cứ giao cho tôi." Tống Trí cũng thấy tâm trạng Mạc Noãn không ổn, hiện tại cô rất cần nghỉ ngơi, nếu không chuyện chưa giải quyết xong mà sức khỏe đã suy sụp thì khi Lục Sâm ra ngoài sẽ trách tội anh mất. "Thư ký Tống nói đúng đấy, phần còn lại chỉ là chuyện nhỏ thôi, giao cho anh ấy là được.

Đúng rồi Thư ký Tống, tôi có quen mấy đội ngũ chuyên nghiệp chuyên đi bình luận dạo (thủy quân), khả năng chiến đấu cực mạnh.

Tôi đã nói chuyện với họ rồi, cũng vừa gửi số tài khoản ngân hàng của họ vào email cho anh.

Trước khi đăng bài anh nhớ chuyển tiền cho họ trước, đảm bảo chỉ sau một hai tiếng là tin tức sẽ ngập tràn khắp nơi." Tống Trí hơi ngẩn người: "Cảm ơn cô Mễ, vẫn là cô chuyên nghiệp hơn trong mảng này, suy nghĩ cũng thật toàn diện." Mễ Nặc gật đầu, rồi quay sang bảo Mạc Noãn: "Mạc Tiểu Noãn, việc tiếp theo đã sắp xếp xong xuôi rồi, chúng ta an tâm đi ngủ thôi." Mạc Noãn vẫn đứng im, dáng vẻ như đang suy tư điều gì đó, có vẻ như vẫn còn đang tính toán bước tiếp theo.

Mễ Nặc không chịu nổi nữa, trực tiếp kéo cô dậy rồi lôi vào phòng nghỉ, ấn cô xuống giường. "Nặc Nặc, cậu bắt tớ ngủ thế này tớ cũng chẳng ngủ được đâu." Mạc Noãn bất lực nhìn bạn thân. "Không ngủ được cũng phải nằm, dù chỉ nhắm mắt một lát cũng tốt.

Cậu nhìn mắt cậu đỏ ngầu như mắt thỏ rồi kìa." Nói đoạn, Mễ Nặc tự cởi giày rồi cũng leo lên giường, ôm chặt lấy Mạc Noãn vào lòng: "Mạc Tiểu Noãn, tuy vòng tay tớ hơi mềm, không được vững chãi và ấm áp như của chồng cậu, nhưng những lúc chồng cậu vắng nhà thì cứ trốn vào lòng tớ đi, cảm giác an toàn chắc cũng có được đôi chút đấy.

Cậu dùng tạm đi, đừng có mà kén cá chọn canh." Trong lòng Mạc Noãn dâng lên một luồng ấm áp: "Cảm ơn cậu, Nặc Nặc." "Đừng nói mấy câu sến súa đó nữa, vẫn là câu cũ thôi, miễn cái phong bì là được." "Chuyện đó thì không đời nào miễn được đâu." "Cậu đúng là con mọt tiền mà.

Nhưng mà Mạc Tiểu Noãn này, ôm cậu thế này tớ cứ có cảm giác chúng mình là một cặp 'les' ấy." Mễ Nặc vừa nói vừa cố ý cọ cọ tay vào eo cô.

Mạc Noãn bực mình giữ chặt tay cô bạn lại: "Đừng có mà táy máy tay chân, tớ không phải người đồng tính đâu nhé, tớ là người đã có chồng và hai con rồi đấy." "Làm như tớ không có bạn trai không bằng.

Tớ nói cho cậu biết nhé, bà đây được người ta theo đuổi hơn một năm trời rồi đấy, chẳng qua tớ chưa gật đầu thôi, nếu không thì tớ cũng đi đăng ký kết hôn được ngay, cậu đừng có mà tinh tướng trước mặt tớ." "Cậu đó là đang làm mình làm mẩy thì có." "Sai rồi, đây gọi là 'thả thính', là tuyệt chiêu để đối phó với đàn ông đấy.

Phụ nữ là phải biết giữ giá, một người đàn ông nếu có được cậu quá dễ dàng thì chắc chắn anh ta sẽ không biết trân trọng đâu.

Phải bắt anh ta nếm chút khổ sở trước khi cưới thì sau này anh ta mới biết quý trọng." "Lục Sâm thì sẽ không như vậy đâu." Mạc Noãn vô thức đáp lại.

Mễ Nặc cạn lời, Mạc Noãn bây giờ thực sự chẳng giống cô ngày xưa chút nào, mở miệng ra là nhắc đến Lục Sâm: "Mạc Tiểu Noãn, chồng cậu là sinh vật quý hiếm mà tớ đã công nhận rồi, loại đàn ông đó đúng là có nằm mơ cũng không thấy, cậu chẳng qua là mèo mù vớ phải cá rán thôi, tớ thì không dám đánh cược như cậu đâu." Nhắc đến vấn đề này, Mạc Noãn nhất thời cảm thấy hứng thú, cô dùng khuỷu tay huých Mễ Nặc một cái: "Nặc này, nói thật đi, mày với Diệp Tử Hạo đã tiến tới bước cuối cùng chưa?" Mễ Nặc im lặng hồi lâu không lên tiếng, Mạc Noãn dùng chân đá nhẹ cô bạn: "Sao không nói gì, đừng có giả vờ điếc với tao." "Mạc Tiểu Noãn, sao mày hóng hớt thế?" Giọng điệu Mễ Nặc có chút không tự nhiên. "Tao học từ mày đấy thôi, lúc trước chẳng phải mày cũng ngày ngày bám theo tao hỏi mấy chuyện vô vị này sao, giờ là phong thủy luân chuyển rồi." Mễ Nặc im lặng một lúc lâu, sau đó mới nghe thấy cô ấy hỏi: "Mạc Tiểu Noãn, lần đầu tiên thật sự rất đau sao?

Tao xem trong tiểu thuyết thấy bảo đau đến mức ngất lịm đi, có thật sự khoa trương như vậy không?" Mạc Noãn không nhịn được mà bật cười: "Cái tên Diệp Tử Hạo này rốt cuộc là làm gì vậy, sao lại nhẫn nhịn thế, lâu như vậy rồi mà vẫn chưa chinh phục được mày." Lục Sâm lúc trước chẳng ra dáng quân tử được bao lâu đã bắt đầu táy máy tay chân, bộ dạng y như một tên lưu manh, cậy mình có tờ giấy đăng ký kết hôn nên làm gì cũng là hợp tình hợp pháp. "Thôi đừng có trêu tao nữa, đang hỏi mày chuyện chính kinh mà." "Cũng tạm thôi, không khoa trương như mày nói đâu, loại đau đó vẫn có thể chịu đựng được.

Thực ra chuyện này cũng phải xem người đàn ông thế nào, nếu cả hai đều không có kinh nghiệm thì phụ nữ có lẽ sẽ phải chịu khổ một chút.

Mày chắc không cần lo lắng đâu, Diệp Tử Hạo kinh nghiệm phong phú, chắc chắn sẽ không để mày phải chịu đau." "Xem ra lấy một tên lưu manh cũng có điểm tốt này." Mễ Nặc cạn lời nói.

Mễ Nặc vẫn luôn dẫn dắt câu chuyện để Mạc Noãn nói ra tâm sự, không lâu sau đã nghe thấy tiếng thở nhẹ nhàng đều đặn của Mạc Noãn, bấy giờ Mễ Nặc mới hoàn toàn yên tâm.

Dù thế nào đi nữa, ngủ được một lát vẫn là quan trọng nhất.

Chương 424

Sau khi Mạc Noãn ngủ say, Mễ Nặc rời khỏi phòng nghỉ, đi đến bên cạnh Tống Trí: "Thế nào rồi?

Bài viết đã đăng lên chưa?" "Đã đăng rồi, những tài khoản ảo được thuê cũng đã bắt đầu vào bình luận dẫn dắt dư luận." Mễ Nặc mở ra xem thử, lướt qua mấy dòng bình luận và tin nhắn, khóe môi nở một nụ cười đắc thắng: "Vậy thì tốt, tôi phải xem xem sau khi tin tức này nổ ra, Quý Anh Ngữ còn kiêu ngạo được thế nào nữa." Khi Mạc Noãn tỉnh dậy thì trời đã sáng, giấc ngủ này cô ngủ cũng không mấy yên ổn.

Lúc cô ra ngoài, mọi người đang ăn sáng, Diệp Tử Hạo cũng đã đến. "Chị dâu, mau lại ăn sáng đi." "Tử Hạo, sao em lại đến đây?" "Em không yên tâm về mọi người nên qua xem sao.

Chuyện của Lục Sâm chị không cần lo lắng, ông nội Lục và ông nội em đã sớm cho người thu xếp ổn thỏa rồi, anh ấy ở trong đó vẫn tốt, chỉ là tạm thời chưa thể ra ngoài ngay được, nhưng sẽ không lâu đâu, chị đừng suy nghĩ quá nhiều." "Cảm ơn mọi người." Mễ Nặc vẫy tay gọi Mạc Noãn: "Được rồi Mạc Tiểu Noãn, mày đừng có suốt ngày treo câu cảm ơn trên miệng nữa, nghe lạ lắm.

Mọi người đều là bạn tốt của Lục Sâm, đây là việc bọn tao nên làm.

Mau lại đây ăn sáng đi, có bánh bao Phúc Ký và sữa đậu nành mày thích nhất đấy, Diệp Tử Hạo phải xếp hàng từ sớm mới mua được, đừng lãng phí tâm ý của cậu ta." Mạc Noãn nhìn sang Tống Trí, anh lập tức báo cáo: "Chuyện bài đăng đã xong xuôi, hiện tại một đội quân mạng đã bắt đầu vận hành, tin rằng không lâu nữa cả thành phố A đều sẽ biết." Nghe vậy, Mạc Noãn mới buông lỏng tâm tình, đi tới ăn sáng cùng mọi người.

Sự việc diễn ra đúng như dự đoán của họ, một chủ đề nhạy cảm như vậy vừa nổ ra đã lập tức thu hút sự chú ý của toàn bộ thành phố A, trở thành đề tài bàn tán xôn xao trên Weibo, WeChat và các trang web lớn.

Sáng sớm, Lý Thừa Trung vội vã chạy vào văn phòng của Phùng Thành Tường, đưa điện thoại cho ông ta: "Không ổn rồi Bí thư, quan hệ giữa ngài và tiểu thư Anh Ngữ đã bị lộ, giờ cả thành phố A đều biết cả rồi." Phùng Thành Tường lướt xem, đập vào mắt là bản báo cáo DNA rõ mồn một, kết quả còn bị ai đó dùng bút đỏ khoanh lại đặc biệt gây chú ý.

Gương mặt ông ta lập tức trở nên u ám đến đáng sợ: "Chuyện này là thế nào?

Chẳng phải tôi đã dặn các người phải chú ý từ sớm sao?

Sao vẫn để họ sơ hở như vậy?" Lý Thừa Trung cũng có chút hoảng loạn: "Bên phía báo chí chúng ta thực sự đã đánh tiếng rồi, nhưng trên mạng thì căn bản không thể kiểm soát được.

Tin tức ban đầu truyền ra từ một diễn đàn, sau đó bắt đầu được chia sẻ chóng mặt.

Sức mạnh của cư dân mạng không thể xem thường, đến khi chúng ta phát giác ra thì đã không kịp nữa rồi." Phùng Thành Tường mạnh tay đập điện thoại xuống bàn: "Lục Sâm chẳng phải vẫn đang ở đồn cảnh sát sao?

Những chuyện này là ai làm?" "Nếu tôi đoán không lầm thì là Mạc Noãn.

Những người chúng ta phái đi báo tin về rằng từ hôm qua Mạc

Noãn vẫn luôn ở Lục thị không ra ngoài, chắc chắn là đang mưu tính chuyện này." "Mạc Noãn, tôi thật sự đã coi thường cô ta rồi, dám gây ra chuyện này cho tôi." "Mạc Bình Sơn tay trắng lập nghiệp, ánh mắt nhìn người của ông ta luôn rất độc đáo.

Ông ta tốn bao công sức để cô ta kế thừa Mạc thị, tự nhiên là có lý do.

Chúng ta đã đánh giá thấp năng lực của Mạc Noãn rồi." "Cậu lập tức cho người đi ngăn Anh Ngữ lại, bảo nó tạm thời đừng đến bệnh viện làm việc.

Lúc này chắc chắn sẽ có rất nhiều người đến bao vây nó, chuyện sẽ càng rùm beng hơn." "Trên đường tới đây tôi đã cho người đi rồi, nhưng e là không kịp, tiểu thư đã đi từ sớm, giờ chỉ có thể đến bệnh viện đón cô ấy về thôi." "Vậy cũng chỉ còn cách đó thôi." "Bí thư..." Phùng Thành Tường xua tay: "A Trung, cậu lui xuống trước đi, để tôi yên tĩnh một mình suy nghĩ đối sách." Lý Thừa Trung gật đầu, lui ra khỏi văn phòng.

Quý Anh Ngữ vì chuyện của Lục Sâm mà cả đêm không ngủ ngon, cũng không lên mạng xem điện thoại nên không hề biết chuyện gì đã xảy ra.

Cô chỉ thấy hôm nay ánh mắt mọi người trong bệnh viện nhìn mình rất lạ, có khinh bỉ, có mỉa mai, cũng có cả hả hê.

Những ánh mắt đó khiến cô vô cùng khó chịu.

Cô rảo bước đi nhanh vào văn phòng, đặt túi xách xuống rồi đi vào nhà vệ sinh.

Chưa kịp bước chân vào, cô đã bị những tiếng xì xào bàn tán thu hút, bước chân khựng lại. "Cậu xem tin tức trên mạng chưa?

Hóa ra bác sĩ Quý mới đến bệnh viện mình là con riêng của Bí thư

Phùng đấy." "Tớ thấy rồi, trên mạng xôn xao lắm.

Tớ đã bảo sao cô ta trẻ thế mà mới ba tháng đã được vào biên chế, hóa ra là có chỗ dựa vững chắc như vậy, thiên kim nhà quan cơ đấy, bỏ xa bọn mình mấy con phố." "Loại người đó mà tính là thiên kim nhà quan gì chứ, nói trắng ra là đứa con ngoài giá thú không dám lộ diện thôi.

Bí thư Phùng kia có vợ rồi mà, nghe nói bà vợ không sinh được con nên chắc là ông ta tìm tình nhân lăng nhăng bên ngoài để nối dõi tông đường thôi." "Chắc chắn rồi, nhìn bộ dạng cô ta là biết ngay, ngày nào cũng cười híp mắt, giọng thì nũng nịu, mấy bác sĩ nam trong bệnh viện bị cô ta xoay như chong chóng.

Hóa ra trong xương tủy đã có dòng máu hồ ly tinh, cái này bọn mình không bì được đâu." "Sau này tốt nhất là ít qua lại với loại người đó thôi, thật sự quá ghê tởm." Hai nắm tay của Quý Anh Ngữ siết chặt bên hông, ẩn ước có thể nghe thấy tiếng xương cốt kêu răng rắc, ánh mắt cô u ám nhìn chằm chằm vào hai người phụ nữ trước mặt.

Hai cô y tá đang mải buôn chuyện bỗng cảm thấy có gì đó không ổn, vừa quay đầu lại đã thấy Quý Anh Ngữ với bộ dạng như muốn ăn tươi nuốt sống người khác, sợ đến mức lùi lại một bước, lập tức xin lỗi: "Xin... lỗi bác sĩ Quý, chúng tôi không cố ý nói xấu cô đâu." "Xin lỗi, chúng tôi... nói sai rồi." Quý Anh Ngữ chỉ trừng mắt nhìn họ, cắn chặt môi, không nói một lời nào. "Mau đi thôi." Một cô y tá thấy bộ dạng của Quý Anh Ngữ quá đáng sợ, nhân lúc cô còn đang sững sờ, lập tức kéo người kia vội vã chạy khỏi nhà vệ sinh.

Trong nhà vệ sinh người qua kẻ lại, Quý Anh Ngữ hoàn toàn không để tâm, cô đứng ngây ra đó rất lâu mới hoàn hồn, cơ thể cứng nhắc quay người về văn phòng.

Trên đường đi, cô vẫn nghe thấy những tiếng xì xào của mọi người.

Cô ngồi xuống ghế, run rẩy mở máy tính lên, vừa vào trang web đã thấy tin tức tràn ngập. "Tiết lộ con riêng của một quan chức cấp cao họ F ở thành phố A, con gái là kết quả của mối quan hệ với tình nhân sau khi kết hôn, hiện đang công tác tại một bệnh viện với tư cách bác sĩ tâm lý..." Bài báo tuy không chỉ đích danh tên vị quan chức đó, nhưng họ Phùng này không nhiều, chỉ cần hiểu chút tình hình là ai cũng đoán ra được.

Cô nhanh chóng lướt xem, bên dưới thậm chí còn lộ cả ảnh của cô, bảo sao ai cũng nhận ra cô.

Những lời bình luận bên dưới càng đa dạng đủ kiểu. "Chuyện này cũng thường thôi, mấy người đó bề ngoài nhìn chính kinh chứ thực ra toàn là bộ mặt đạo đức giả, không biết sau lưng đã làm những chuyện gì." "Con riêng thì thấm vào đâu, mấy chuyện này chỉ là cỏn con thôi, chẳng qua chưa khui hết thôi, mọi người đừng có làm quá lên." "Cô gái này cũng thảm thật, không biết còn bao nhiêu anh chị em cùng cha khác mẹ nữa, dành cho cô ấy một giọt nước mắt đồng cảm." "Thế đạo bây giờ thật khó lường, tôi cũng chẳng biết bình luận gì nữa." "Các người cũng đừng chỉ trích người ta, tôi thấy các người chỉ là ghen ăn tức ở thôi, có giỏi thì cũng đi tìm một ông bố như vậy đi, toàn là hạng ăn không được nho thì bảo nho xanh thôi." ...

Quý Anh Ngữ cảm thấy đầu óc như một mớ hỗn độn, không thể suy nghĩ được gì, trong não chỉ còn lại một ý niệm: giờ đây tất cả mọi người đều đã biết thân thế của cô, biết cô là con gái của Phùng Thành Tường, biết cái sự thật mà cô không muốn đối mặt nhất.

Con gái, cô không thiết tha, một chút cũng không thiết tha.

Cô căm hận nghiến răng, Mạc Noãn, cô thật sự rất giỏi, dám bất chấp tất cả để tung ra những thứ này, hèn gì cô vẫn luôn không chịu hợp tác với tôi, hóa ra đã chuẩn bị sẵn sàng cả rồi.

Quý Anh Ngữ còn chưa kịp nghĩ nhiều, một cô y tá bên ngoài đã vội vã chạy vào.

Nghe thấy tiếng động, Quý Anh Ngữ đột ngột ngẩng đầu nhìn, luồng hàn ý toát ra từ ánh mắt cô khiến cô y tá run rẩy cả người. "Chuyện gì?" Cô y tá này vốn cũng chẳng ưa gì Quý Anh Ngữ, trẻ tuổi mà đã là bác sĩ chính thức, ngày thường còn hay sai bảo cô: "Bác sĩ Quý, ngoài cổng bệnh viện có rất nhiều phóng viên truyền thông đang bao vây, nói là muốn phỏng vấn cô.

Chương 425

Viện trưởng bảo tôi qua hỏi xem cô định thế nào?

Cô có muốn tiếp nhận phỏng vấn không?" "Đầu cô bị vào nước à?

Tôi ra ngoài đó thì giải thích thế nào cho rõ được?" Quý Anh Ngữ đập mạnh xuống bàn, gầm lên với cô y tá.

Cô y tá sững lại một chút, rồi bất mãn lầm bầm nhỏ giọng: "Nổi nóng với tôi làm gì, tôi có phải con riêng đâu, có giỏi thì ra ngoài kia mà trút giận lên người ta ấy." Quý Anh Ngữ không còn giữ được hình tượng dịu dàng thường ngày nữa, cô ném thẳng chiếc tách trà xuống chân cô y tá, cao giọng: "Cút đi, cút ngay cho tôi, đừng có đến làm phiền tôi nữa!" Cô y tá giật mình kinh hãi, định nói thêm gì đó nhưng nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu của cô thì sợ khiếp vía, chỉ đành bĩu môi đi thẳng ra ngoài, đóng sầm cửa văn phòng lại.

Thái dương Quý Anh Ngữ giật liên hồi, giờ đến cả một cô y tá cũng dám thái độ với cô, cuộc sống sau này cô biết phải làm sao đây.

Đúng lúc này, điện thoại bàn trên bàn reo lên, Quý Anh Ngữ chỉ liếc nhìn một cái rồi không thèm nghe, cuối cùng vì tiếng chuông quá ồn ào, cô dứt khoát rút luôn dây điện thoại.

Cô cần bình tĩnh, cần phải suy nghĩ kỹ xem bước tiếp theo nên làm gì.

Một lát sau, chủ nhiệm khoa thần kinh và viện trưởng cùng bước vào.

Gương mặt viện trưởng có chút bất lực, nhưng giọng điệu vẫn khá ôn hòa: "Tiểu Quý, tôi biết hiện giờ tâm trạng cô không tốt, cảm xúc không ổn định, nhưng tôi vẫn phải nói với cô rằng, hiện tại cô không thể ở lại bệnh viện được nữa.

Bên ngoài toàn là phóng viên muốn phỏng vấn cô, cô ở lại đây sẽ ảnh hưởng đến hoạt động bình thường của bệnh viện." Quý Anh Ngữ coi lời viện trưởng như gió thoảng bên tai, thậm chí không buồn nhướng mắt, vẫn chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình.

Sắc mặt viện trưởng có chút khó coi, ông dùng khuỷu tay thúc vào vị chủ nhiệm bên cạnh, ra hiệu cho ông ta lên tiếng.

Vị chủ nhiệm mỉm cười khuyên nhủ: "Tiểu Quý, cô cũng đừng quá lo lắng, mấy chuyện trên mạng này cũng chỉ nóng hổi được ba năm ngày thôi, đợi cơn sốt này qua đi họ sẽ không đeo bám cô nữa đâu.

Hay là thế này, cô cứ về nhà nghỉ ngơi vài ngày, đợi chuyện này lắng xuống rồi hãy quay lại, bệnh viện vẫn trả lương bình thường cho cô." Nghe vậy, Quý Anh Ngữ ngẩng đầu lên, nhìn viện trưởng và chủ nhiệm với ánh mắt mỉa mai: "Tôi bây giờ cũng chẳng muốn ở lại đây thêm một khắc nào, nhưng tôi căn bản là không ra ngoài được." Viện trưởng thấy cô đồng ý rời đi, lập tức nói: "Đồng chí Tiểu Quý, chuyện này cô hoàn toàn không phải lo, bệnh viện chúng tôi có một cửa sau thông ra bãi đỗ xe.

Vừa nãy Thư ký trưởng Lý đã gọi điện tới, ông ấy đã cho người đang trên đường đến đón cô, chắc giờ đã tới rồi, cô cứ đi theo chúng tôi xuống dưới là được." Quý Anh Ngữ cười lạnh một tiếng, xách túi đi theo họ ra cửa sau.

Ở đó có một chiếc xe đang đỗ sẵn, thấy họ ra tới nơi liền hạ kính cửa sổ xuống.

Người lái xe Quý Anh Ngữ có quen, đó là tài xế của Lý Thừa Trung. "Tiểu thư Anh Ngữ, Thư ký trưởng bảo tôi đến đón cô về." Quý Anh Ngữ không còn cách nào khác đành lên xe, chỉ là xe còn chưa kịp khởi động, các phóng viên không biết từ đâu nhận được tin tức đã ồ ạt xông tới bao vây lấy chiếc xe.

Tài xế giật mình, lập tức kéo kính cửa sổ lên. "Quý tiểu thư, xin hỏi tại sao cô lại mang họ Quý, tại sao cô lại là con riêng của Phùng Thành Tường?" "Quý tiểu thư, mẹ của cô là ai?" "Xin hỏi có phải Bí thư Phùng thường xuyên chu cấp cho mẹ con cô không, có phải ông ta đã đưa cho các người rất nhiều tiền không, tiền của ông ta từ đâu mà có?" ...

Dù cách một lớp kính, Quý Anh Ngữ vẫn nghe thấy những âm thanh hỗn loạn bên ngoài, kính xe bị vỗ bôm bốp, đầu cô đau như búa bổ. "Tiểu thư, cô cứ yên tâm ngồi bên trong, tuyệt đối đừng mở cửa sổ.

Chất lượng xe này rất tốt, đám truyền thông không dám làm càn đâu, tôi sẽ báo cáo tình hình với Thư ký trưởng trước." Đám phóng viên bên ngoài nhất quyết không chịu tản đi, Quý Anh Ngữ bịt chặt tai, nằm dài ra ghế sau, để đầu óc trống rỗng không muốn nghĩ thêm gì nữa.

Quý Anh Ngữ cảm thấy không khí xung quanh trở nên loãng dần, cô sắp không thở nổi nữa, chỉ có thể há miệng thở dốc, sắc mặt trắng bệch, lồng ngực phập phồng dữ dội, mồ hôi lạnh chảy dài từ trán xuống.

Tài xế Tiểu Trương vừa cúp điện thoại, quay đầu lại thấy bộ dạng đáng sợ của Quý Anh Ngữ liền lo lắng hỏi: "Tiểu thư Anh Ngữ, sắc mặt cô kém quá, có chỗ nào không khỏe sao?" Quý Anh Ngữ lắc đầu: "Tôi không sao, anh mau lái xe đi đi, tôi không muốn ở lại chỗ này nữa, ồn chết đi được." Tiểu Trương nhìn đám phóng viên bên ngoài, khó xử nói: "Tiểu thư, hiện tại chúng ta không đi được, bên phía Thư ký trưởng tôi đã gọi điện cho bảo vệ bệnh viện rồi, chúng ta phải đợi một lát mới đi được." Quý Anh Ngữ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, cô cuộn tròn người trên ghế sau, đau đớn nhắm mắt lại.

Cô cũng không biết mình đã ở trên xe bao lâu, đến khi xe dừng lại thì cô đã ngủ thiếp đi.

Phùng Thành Tường từ sớm đã nhận được điện thoại của Tiểu Trương báo rằng tình hình của Quý Anh Ngữ không được tốt, ông ta vội vàng bỏ dở công việc chạy về.

Vừa mở cửa xe đã thấy mái tóc bết bát mồ hôi của cô dính chặt vào khuôn mặt không còn chút huyết sắc nào. "Chuyện này là sao?" Tiểu Trương lắc đầu: "Tôi cũng không biết, lúc lên xe vẫn còn bình thường, nhưng không lâu sau tiểu thư đã trở nên thế này, rồi ngất lịm đi.

Đám phóng viên bám đuổi gắt quá, tôi vất vả lắm mới cắt đuôi được họ nên vẫn chưa kịp đưa tiểu thư đi bác sĩ." Phùng Thành Tường lập tức gọi điện cho bác sĩ riêng, mở cửa xe định bế Quý Anh Ngữ ra.

Tay ông vừa chạm vào người cô, Quý Anh Ngữ đột nhiên mở to mắt, cả người như bị kinh động, hất tay Phùng Thành Tường ra, gầm lên: "Buông tôi ra, đừng chạm vào tôi!" Phùng Thành Tường sững lại, vỗ nhẹ vào lưng cô an ủi: "Con ngoan, chỗ này an toàn rồi, không có phóng viên, không ai bàn tán sau lưng con đâu, đừng sợ, ngủ một giấc thật ngon đi." Nghe vậy, Quý Anh Ngữ mới từ từ nhắm mắt lại, cơ thể mềm nhũn ra rồi đổ gục xuống.

Sắc mặt Phùng Thành Tường thay đổi, ông bế thẳng Quý Anh Ngữ lên phòng trên lầu, đặt cô nằm xuống giường.

Một lát sau, một vị bác sĩ xách hộp thuốc bước vào, Phùng Thành Tường mừng rỡ nói: "Lão Đoạn, mau kiểm tra cho Anh Ngữ xem, con bé bị làm sao vậy?

Tại sao lại đột ngột ngất đi như thế?" Người đàn ông gật đầu, làm một bài kiểm tra chi tiết cho Quý Anh Ngữ, nhưng sắc mặt luôn có vẻ nghiêm trọng.

Sau khoảng hơn nửa giờ đồng hồ loay hoay, ông mới dừng tay.

Phùng Thành Tường nhíu mày: "Lão Đoạn, thế nào rồi?

Tình hình có nghiêm trọng không?" "Gia đình các ông có bệnh di truyền gì không?" Phùng Thành Tường suy nghĩ một lát rồi trả lời: "Bên phía tôi thì không, nhưng mẹ con bé bị hen suyễn, chị gái con bé cũng vì bệnh này mà qua đời." "Không phải hen suyễn đâu, con bé không có vấn đề gì về phương diện đó.

Hiện tại không thấy có vấn đề gì lớn về thể chất, nhìn bộ dạng này, sơ bộ tôi cho là do nguyên nhân tinh thần, có thể là do áp lực tâm lý quá lớn, cần phải nghỉ ngơi thật tốt.

Tuy nhiên chuyện này phải đợi con bé tỉnh lại phối hợp kiểm tra tôi mới có thể xác chẩn được, giờ cũng chỉ là phỏng đoán của tôi thôi." "Vậy phải làm sao?

Ông nhìn xem con bé ngủ cũng không yên, sao mà nghỉ ngơi tốt được." "Chuyện này cũng dễ thôi, tôi sẽ kê một ít thuốc, chỉ cần uống thuốc vào là con bé sẽ ngủ ngon ngay." Lời bác sĩ vừa dứt, Quý Anh Ngữ từ từ mở mắt, khi nhìn rõ mọi thứ xung quanh và ý thức dần tỉnh táo lại, cô hỏi: "Đây là đâu?" Phùng Thành Tường lập tức đi đến bên cạnh cô: "Yên tâm đi, đây là một bất động sản riêng tư, đám phóng viên không tìm được tới đây đâu, mấy ngày tới con cứ ở lại đây nghỉ ngơi." Quý Anh Ngữ gật đầu, sau đó lạnh mặt nói với bác sĩ: "Chính tôi cũng là bác sĩ, trạng thái tinh thần của tôi rất tốt, không có vấn đề gì, ông không cần kê thuốc cho tôi." Bác sĩ Đoạn khó xử nhìn Phùng Thành Tường, Phùng Thành Tường biết tính Quý Anh Ngữ rất bướng bỉnh, không ai có thể ép buộc được cô nên đành nói: "Lão Đoạn, vậy thôi vậy, không cần kê thuốc nữa, vất vả cho ông rồi, ông về trước đi, nhớ giữ bí mật về nơi này." Bác sĩ Đoạn gật đầu rồi rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại Phùng Thành Tường và Quý Anh Ngữ, cô xoay người quay lưng lại phía ông ta.

Phùng Thành Tường bất lực thở dài, nhìn thời gian thấy cũng không còn sớm, còn một đống việc đang chờ ông xử lý: "Anh Ngữ, con cứ nghỉ ngơi đi, thả lỏng tâm trạng ra một chút, chuyện trên mạng ba sẽ sớm xử lý ổn thỏa thôi, mấy ngày tới con đừng lên mạng nữa kẻo lại buồn lòng.

Đừng bận tâm đến những lời đàm tiếu bên ngoài, con chỉ cần nhớ con là kết tinh tình yêu của ba và mẹ con là được rồi.

Mẹ con cũng không phải tình nhân của ba, chúng ta là thanh mai trúc mã, bà ấy là người ba yêu nhất đời này." Ngừng một chút, Phùng Thành Tường lại dặn tài xế: "Tiểu Trương, cậu mấy ngày tới chăm sóc tiểu thư cho tốt, có chuyện gì thì lập tức gọi điện cho tôi, giờ tôi phải ra ngoài xử lý công việc." "Yên tâm đi thưa ngài, tôi sẽ chăm sóc tốt cho tiểu thư." Quý Anh Ngữ nằm trên giường, khóe môi nở một nụ cười mỉa mai.

Đầu óc cứ choáng váng mông lung, cô cũng không nhớ nổi những hình ảnh này đã đeo bám mình bao nhiêu năm rồi.

Cô vẫn luôn nghĩ mình có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn, dù mẹ có đối xử lạnh nhạt với mình một chút nhưng suy cho cùng vẫn là yêu mình, cô chưa bao giờ nghĩ những lời tàn nhẫn như vậy lại thốt ra từ miệng bà ấy.

Ngày hôm đó cô được nghỉ học sớm, nhưng không ngờ lại nghe thấy sự thật mà cả đời này cô không muốn đối mặt nhất ở cửa nhà bếp.

Chương 426

"Chồng à, anh không biết mỗi lần em nhìn vào mắt nó, em lại nhớ đến bộ mặt ghê tởm của gã đàn ông đó, em thật chỉ muốn giết quách nó đi từ khi nó còn trong bụng, để giờ khỏi phải vướng mắt." Đó là một giọng nói oán độc xen lẫn tiếng khóc, nhưng cô biết, đó chính là giọng của mẹ cô. "Thi Thi, em bình tĩnh lại đi, đừng nói những lời như vậy nữa, nếu để Anh Ngữ nghe thấy nó lại suy nghĩ lung tung.

Đây là con gái em, tự nhiên cũng là con gái anh, là con gái của chúng ta, sao em có thể nói ra lời muốn giết chết con mình như thế?

Nếu lúc đó em thật sự làm vậy, cả đời này em sẽ phải sống trong sự cắn rứt của lương tâm, đứa trẻ không có lỗi gì cả." "Tất cả là tại anh, lúc đó em đã nhất quyết không muốn nó, là anh cứ bắt em phải sinh nó ra." Mẹ Quý có chút điên cuồng đấm đá vào người cha Quý trước mặt.

Cha Quý đứng im bất động, để mặc cho vợ mình trút giận, mãi đến khi bà mệt lả ông mới lên tiếng: "Thi Thi, anh làm vậy cũng là vì tốt cho em thôi, lúc đó sức khỏe em không tốt, nếu mạo hiểm bỏ đứa bé sẽ gây tổn hại cực lớn cho cơ thể, anh làm sao nỡ để em như vậy, sức khỏe của em quan trọng hơn bất cứ thứ gì." Quý Anh Ngữ cảm thấy đầu mình ong ong, cô muốn chạy đi nhưng đôi chân như bị đóng băng, căn bản không thể di chuyển được, chỉ có thể đứng sững lại sau cánh cửa, tiếp tục nghe cho hết những thông tin đáng sợ này.

Chuyện này rốt cuộc là sao?

Cô không phải con của ba và mẹ?

Cô là con của mẹ với một người đàn ông khác?

Vô số nghi vấn bủa vây lấy tâm trí cô, cô ép mình không được nghĩ gì cả, tập trung lắng nghe cuộc đối thoại bên trong.

Sau khi bình tĩnh lại, mẹ Quý tự trách khôn nguôi, nhìn người đàn ông đang tràn đầy xót xa trước mặt mà òa khóc nức nở. "Được rồi Thi Thi, không sao nữa rồi, mọi chuyện qua cả rồi." "Chồng à, em xin lỗi, em không nên trút giận lên anh.

Em cũng biết Anh Ngữ là con gái em, nó vô tội.

Em cũng muốn kìm nén lắm, nhưng em không kìm nổi, anh không biết dạo này em sắp phát điên rồi, hôm nay em lại gặp lại gã đó, gã hiện tại càng lúc càng phất lên.

Tính tình con bé Anh Ngữ y hệt như gã hồi nhỏ, học hành thì kém nhưng con người thì ranh mãnh vô cùng, đừng nhìn vẻ ngoài đơn thuần của nó, thực chất tâm tư rất sâu sắc, chẳng giống Tiểu Ly chút nào, em chẳng thích tính cách đó của nó chút nào, em không thích." Cha Quý vỗ nhẹ vào lưng mẹ Quý: "Được rồi, nhân lúc hai đứa nhỏ vẫn đang đi học, hôm nay em cứ việc nuông chiều bản thân một lần, trút hết nỗi khổ trong lòng ra đi.

Nhưng em phải hứa với anh, những lời này hôm nay nói xong thì thôi, sau này đừng nhắc lại nữa, để hai đứa nhỏ biết thì không hay đâu.

Cả hai đều là con gái của anh, chúng ta phải đối xử công bằng như nhau." "Cảm ơn anh, bao nhiêu năm nay đã làm anh phải chịu ủy khuất, bắt anh phải chấp nhận một người như em, lại còn phải giúp kẻ khác nuôi con, trong lòng em thật sự áy náy khôn nguôi." Trong lòng cha Quý cũng cực kỳ hận, khi chuyện năm xưa xảy ra, ông đã chuẩn bị liều mạng với gã đàn ông đó, không có người đàn ông nào có thể chấp nhận sự sỉ nhục như vậy.

Nhưng nhìn con gái đang đi học và người vợ đang trên bờ vực sụp đổ, ông chỉ đành nuốt trôi cơn giận này.

Ai ngờ vợ ông lại mang thai một lần nữa, mà lại là con của gã đó. "Người phụ nữ nào thời trẻ mà chẳng gặp vài tên khốn, năm đó là do anh không bảo vệ tốt cho em mới để em gặp lại gã cầm thú đó.

Yên tâm đi, em là vợ của anh cả đời này, anh sẽ chấp nhận tất cả những gì thuộc về em, đời này sẽ không phụ bạc em đâu.

Gia đình bốn người chúng ta sẽ sống thật tốt, hứa với anh, hãy hoàn toàn quên đi chuyện năm xưa." "Em không quên được, chỉ cần còn ở thành phố này là em không thể nào quên được tất cả những chuyện đó.

Chồng à, hay là chúng ta đổi sang thành phố khác sống đi, đừng ở lại thành phố A nữa, nếu không em thực sự sẽ bị bức điên mất." Mẹ Quý mất kiểm soát ôm lấy đầu, cứ nghĩ đến những chuyện đó là bà lại muốn phát điên. "Được, chỉ là công việc của hai chúng ta không thể buông bỏ ngay lập tức được, kiểu gì cũng phải đợi công ty tuyển được người mới bàn giao được.

Hơn nữa Tiểu Ly còn một năm rưỡi nữa mới tốt nghiệp đại học, chúng ta đi rồi để mình nó ở thành phố A thì sao được?

Chúng ta đợi thêm chút nữa, đợi Tiểu Ly tốt nghiệp có thể tự nuôi sống bản thân rồi chúng ta đi, được không?" "Được, đây là anh đã hứa với em đấy, anh tuyệt đối không được nuốt lời." "Yên tâm đi, chuyện anh đã hứa chắc chắn sẽ làm được.

Thời gian này áp lực của em quá lớn rồi, sắp đến quốc khánh rồi, anh sẽ đưa em đi chơi cho khuây khỏa, tạm thời gạt mấy chuyện rắc rối này ra sau đầu, chúng ta hãy cùng nhau thư giãn một chút." Cha Quý trấn an.

Mẹ Quý gật đầu: "Được, chuyện này để anh sắp xếp đi.

Tiểu Ly sớm đã muốn đi du lịch rồi, chúng ta đưa con bé đi cùng, gia đình ba người chúng ta hãy đi ra ngoài hưởng vài ngày thanh tịnh." Gia đình ba người?

Vậy cô là cái gì?

Hóa ra trong mắt mẹ ruột, cô chưa bao giờ là một phần của gia đình này. "Thi Thi, Anh Ngữ còn nhỏ, con bé hiện tại chưa có khả năng tự chăm sóc bản thân hoàn toàn, Tiểu Ly không thể đi du lịch cùng chúng ta được, con bé phải ở lại chăm sóc Anh Ngữ." "Nó đúng là một đứa đến để đòi nợ mà, cái cục nợ này.

Tiểu Ly quốc khánh khó khăn lắm mới được về nhà một chuyến mà không được đi chơi, còn phải ở nhà chăm sóc nó, thật là bực mình chết đi được." Đối với Quý Anh Ngữ, cha Quý thực ra cũng có cảm xúc rất phức tạp, nhưng dù sao con bé cũng lớn lên bên cạnh mình từ nhỏ, thời gian trôi qua ông vẫn cực kỳ yêu thương.

Nghe vợ nói những lời như vậy, ông không khỏi trầm mặt xuống: "Thi Thi, hôm nay em quá cảm tính rồi.

Anh đã nói rồi, chúng ta là gia đình bốn người chứ không phải ba người.

Anh Ngữ là con gái của chúng ta, con bé không phải là kẻ đến đòi nợ, mà là báu vật ông trời ban tặng cho chúng ta, con bé thông minh đáng yêu như vậy mà." Nghe đến đây, Quý Anh Ngữ không thể nhịn thêm được nữa, cô lao thẳng ra ngoài, lớn tiếng hỏi: "Ba, mẹ, hai người đang nói gì vậy?

Con là con gái của ai?

Người đàn ông mà hai người nhắc tới là ai?

Tại sao con lại là kẻ đến đòi nợ?" Cha Quý sững sờ, không ngờ con gái nhỏ lại về vào lúc này, cũng không biết con bé đã nghe được bao nhiêu.

Ông vội bước tới ôm lấy vai cô: "Anh Ngữ, sao hôm nay con đi học về sớm vậy?

Có khát không?

Để ba đi gọt dưa tây cho con ăn nhé." "Ba, những gì hai người vừa nói con đều nghe thấy hết rồi.

Tại sao con không phải là con gái của ba?" Quý Anh Ngữ nước mắt đầm đìa nhìn cha Quý. "Anh Ngữ, con nghe nhầm rồi, chúng ta không nói về con, chúng ta đang kể chuyện nhà người khác thôi, chỉ là chuyện bao đồng thôi mà." Quý Anh Ngữ lắc đầu, nhìn cha mình với ánh mắt phức tạp.

Cô không nghe nhầm, vừa rồi họ rõ ràng vẫn luôn nhắc đến tên cô, sao có thể chỉ là một chuyện bao đồng đơn giản như vậy được.

Đôi mắt đỏ hoe, làn môi cũng không ngừng run rẩy: "Ba à, tuy con còn nhỏ nhưng hai người nói rõ ràng như thế, con có thể hiểu được mà, ba đừng lừa con nữa.

Con nghe thấy hai người nói con không phải con ruột của ba, vậy con rốt cuộc là con gái của ai?" Cha Quý nhìn cô bé trước mặt, ông vẫn luôn biết đứa trẻ này sớm hiểu chuyện, nhưng không ngờ lại còn hiểu chuyện hơn cả tưởng tượng của ông, chỉ nghe qua một lần mà đã có thể xâu chuỗi được các mối quan hệ: "Con à, giờ con còn nhỏ, có những chuyện ba không tiện nói cho con biết.

Chương 427

Nhưng ba đã nhìn con lớn lên từ nhỏ, con mãi mãi là con gái của ba, ba vẫn sẽ yêu thương con như trước đây, con đừng nghĩ ngợi quá nhiều." Quý Anh Ngữ thấy cha đã quyết tâm không cho mình biết sự thật, cô nhìn sang mẹ mình, khẽ kéo vạt áo bà: "Mẹ ơi, có phải vì con không phải con của ba nên mẹ mới luôn lạnh nhạt với con không?" Nghe vậy, trong lòng mẹ Quý đột nhiên bùng lên một ngọn lửa vô danh, bà vừa định mở miệng thì cha Quý lập tức nói: "Thi Thi, hiện tại cảm xúc của em không ổn định, em về phòng ngủ trước đi, chuyện này cứ để anh giải thích cho Anh Ngữ." Mẹ Quý không mảy may lay động, nhìn Quý Anh Ngữ, bà lại nghĩ đến tất cả những gì mình đã phải chịu đựng, bà gầm lên: "Mày đã biết rồi thì còn hỏi làm gì nữa?

Mày là đứa trẻ sinh ra do tao bị cưỡng bức, mày là nỗi nhục nhã của tao, tao căn bản không hề muốn có mày.

Tao không bóp chết mày ngay từ lúc mày mới sinh ra đã là tốt lắm rồi, mày còn mong đợi tao cho mày sắc mặt tốt sao?

Quý Anh Ngữ, mày phải biết đủ đi, bao nhiêu năm qua tao nuôi mày ăn ngon mặc đẹp đã là sự nhân từ lớn nhất rồi!" Cha Quý vốn muốn bịt miệng mẹ Quý, nhưng đã không kịp nữa rồi.

Lời bà vừa thốt ra, cả phòng khách bỗng chốc im phăng phắc.

Những giọt nước mắt trên mặt Quý Anh Ngữ ngừng rơi, cô bé không thể tin nổi nhìn mẹ mình.

Gương mặt mẹ cô đầy vẻ đắc ý, cùng với sự căm thù và chán ghét không che giấu nổi, rõ ràng đến mức như cọng rơm cuối cùng đè bẹp cô.

Những lời này đã trở thành cơn ác mộng không thể xua tan trong suốt cuộc đời cô sau này.

Cô không còn nghe rõ những lời phía sau nữa, chỉ cảm thấy đầu óc rối bời như một mớ hỗn độn.

Cha Quý cũng sững sờ trước lời nói của mẹ Quý, nhưng chỉ vài giây sau đã phản ứng lại, ông vừa lo lắng vừa giận dữ hét lên với mẹ Quý: "Thi Thi, em nói những chuyện này với con làm gì?

Con còn nhỏ, em làm thế sẽ ảnh hưởng đến sự trưởng thành của con đấy." "Ông mắng tôi, ông vì con ranh này mà mắng tôi?

Tôi chỉ là không kìm chế được thôi, lẽ nào tôi không được nói, không được trút giận lên nó sao?

Mỗi lần nhìn thấy nó, tim tôi đau như cắt, thế mà vẫn phải giả vờ như không có chuyện gì.

Hơn mười năm rồi, cái mặt nạ đạo đức giả này tôi không muốn đeo nữa, cứ thế này tôi sẽ phát điên mất." Mẹ Quý vừa nói vừa chạy thẳng vào phòng, đóng sầm cửa lại.

Cha Quý vỗ vai Quý Anh Ngữ: "Tiểu Ngữ, con đừng nghe lời mẹ.

Mẹ con bây giờ chỉ đang lúc nóng giận thôi.

Con là bảo bối của ba, ba và chị đều rất yêu con." "Nhưng mẹ ghét con." Quý Anh Ngữ khẽ nói. "Mẹ con chỉ nói lẫy thôi, lát nữa ba sẽ bảo bà ấy xin lỗi con.

Con ngoan, ra sofa ngồi một lát, ba vào xem mẹ thế nào." Cha Quý lo lắng cho vợ, an ủi Quý Anh Ngữ vài câu rồi đi gõ cửa phòng ngủ: "Thi Thi, em đừng làm điều gì dại dột.

Bao nhiêu năm qua rồi, em phải kiên cường lên chứ.

Nếu em có mệnh hệ gì thì ba cha con anh biết làm sao, em không thể ích kỷ chỉ nghĩ cho bản thân như thế, em khó chịu anh cũng chẳng dễ dàng gì." Quý Anh Ngữ đứng im tại chỗ, cuối cùng liếc nhìn về hướng cha Quý rồi tái mặt, chậm rãi bước ra khỏi nhà.

Cha Quý dồn hết tâm trí vào mẹ Quý, lo bà làm chuyện dại dột nên hoàn toàn phớt lờ Quý Anh Ngữ.

Đến khi ông hoàn hồn lại thì đã không thấy bóng dáng cô bé đâu nữa.

Quý Anh Ngữ không biết mình phải đi đâu, trong đầu cô cứ vang vọng lời mẹ vừa nói.

Cô lang thang vô định, đến khi dừng lại mới thấy chân mỏi rã rời, không còn chút sức lực nào.

Lúc này trời đã tối, cô đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ, xung quanh không một ai quen biết.

Vốn dĩ cô muốn hỏi đường về nhà, nhưng vừa nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, cô lại chọn im lặng.

Cô tùy tiện tìm một hầm đi bộ rồi ngồi xuống, nhắm mắt lại, vùi đầu vào gối và khóc nức nở.

Cô nghĩ có lẽ cứ thế này cũng tốt, không cần phải đối mặt với ai, không cần đối mặt với thân thế nhơ nhuốc của mình.

Trong vô thức, Quý Anh Ngữ ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh dậy, trời đã tối mịt, trong hầm đi bộ không một bóng người, thỉnh thoảng mới có vài người đi qua.

Trong lòng cô bỗng dâng lên một nỗi sợ hãi chưa từng có, cô vòng tay tự ôm chặt lấy mình.

Chẳng bao lâu sau, cô nghe thấy tiếng bước chân, sợ đến mức lập tức ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy một gã lang thang quần áo rách rưới đi về phía mình, mặt nở nụ cười xấu xa đáng sợ: "Cô bé, có phải cháu không tìm được đường về nhà không?

Để chú đưa cháu về." Quý Anh Ngữ giật thót mình.

Cô đã xem không ít tin tức về nạn bắt cóc trẻ em trên tivi, thầy cô cũng dặn không được dễ dàng bắt chuyện với người lạ, thế là cô vắt chân lên cổ mà chạy.

Chạy mãi đến khi đi thật xa, tim vẫn đập thình thịch.

Có điều càng chạy xa, cô càng không tìm thấy hầm đi bộ nào để qua đêm nữa.

Cuối cùng, cô chỉ có thể ngồi bệt xuống ven đường.

Xung quanh không một bóng người, cô vừa lạnh vừa đói, ngoài khóc ra thì chẳng biết làm gì.

Nhìn những chiếc xe chạy trên đường, trong đầu cô nảy sinh một ý nghĩ đáng sợ.

Toàn thân cô run rẩy, nhưng khi nghĩ đến những lời gây tổn thương kia, cô chậm rãi đứng dậy, nghiến răng nhắm mắt lao thẳng ra đường.

Khoảnh khắc đó, cô cứ ngỡ mình đã được giải thoát, không ngờ cuối cùng vẫn không chết, chỉ bị thương ở chân rồi ngất đi vì quá sợ hãi.

Khi tỉnh lại, cô chỉ thấy gương mặt đầy vẻ xót xa của cha: "Tiểu Ngữ, con làm ba sợ chết khiếp.

Sao con lại chạy ra ngoài một mình?

Nếu con có chuyện gì thì ba và mẹ biết phải làm sao?" Quý Anh Ngữ đảo mắt nhìn quanh một vòng nhưng không thấy bóng dáng mẹ.

Chương 428

Trong mắt cô thoáng qua vẻ thất vọng tràn trề, cô ngơ ngác nhìn cha: "Ba, sao con lại không chết?" Cha Quý sững sờ, mí mắt giật liên hồi, hoàn toàn không ngờ một đứa trẻ mới mười hai tuổi lại nói ra những lời như vậy.

Ông không kìm được mà trách mắng: "Con bé này, sao lại nói gở thế?

Có ai lại mong mình chết đâu.

Lần sau tuyệt đối không được làm thế nữa, qua đường phải chú ý an toàn." "Là con tự lao vào đấy, con chết rồi mẹ sẽ không hận con nữa, con cũng được giải thoát." Gương mặt Quý Anh Ngữ vô cùng nghiêm túc, biểu cảm đó chẳng giống đang nói dối chút nào.

Đúng lúc này, một giọng nói xen vào: "Tôi đã bảo mà, chuyện này hoàn toàn không phải lỗi của tôi.

Là đứa bé này tự lao tới, nó muốn chết, lúc đó nó còn nhắm mắt lại nữa, chẳng liên quan gì đến tôi cả." Người nói chính là tài xế đâm trúng Quý Anh Ngữ.

Sắc mặt cha Quý hơi khó coi, ông xin lỗi tài xế: "Xin lỗi, vừa rồi tôi chưa nắm rõ đầu đuôi câu chuyện.

Đứa bé giờ không sao rồi, anh cứ về trước đi." Tài xế cũng không phải hạng người được đà lấn tới, thấy sự việc xoay chuyển liền lập tức rời đi, sợ lại dính vào rắc rối như vậy nữa. "Tiểu Ngữ à, con đừng có ý nghĩ như thế.

Sau khi con mất tích, mẹ con đã khóc rất nhiều, cả đêm cùng ba đi tìm con khắp nơi đấy." Cha Quý chân thành nói. "Mẹ khóc ạ?

Nhưng sao con tỉnh lại mà không thấy mẹ đâu?" Thế giới của trẻ thơ thực ra không phức tạp như người lớn nghĩ, chúng chỉ tin vào những gì mắt thấy tai nghe.

Cha Quý bị hỏi khó, nhất thời không trả lời được.

Quý Anh Ngữ nói tiếp: "Con biết ba lừa con mà.

Bình thường mẹ đã không thích con, hôm nay con lại lớn tiếng với mẹ như thế, chắc chắn mẹ càng hận con hơn." "Con còn nhỏ, không hiểu những chuyện phức tạp trong đó đâu.

Mẹ con đi đến ngày hôm nay cũng chẳng dễ dàng gì." Cha Quý ôm Quý Anh Ngữ vào lòng, nhẹ nhàng vuốt tóc cô bé.

Bị bạn trai thanh mai trúc mã bỏ rơi, khó khăn lắm mới gặp được ông, nhưng gã đàn ông đó lại như âm hồn không tan, hơn mười năm sau còn cưỡng đoạt bà, khiến bà mang thai.

Đối với một người phụ nữ, đó tuyệt đối là một đòn giáng hủy diệt. "Ba, dù thế nào đi nữa, con cũng là con gái của mẹ mà phải không?

Ba không phải cha ruột mà còn đối tốt với con như thế, sao mẹ lại không làm được?" "Tiểu Ngữ, bây giờ con đừng nghĩ gì cả, hãy nghỉ ngơi cho tốt, mẹ sẽ đến thăm con." Quý Anh Ngữ không biết nên nói gì, cô xoa bụng mình rồi bảo cha: "Ba, con đói rồi, tối nay con chưa ăn gì cả." Thấy con gái muốn ăn đồ, cha Quý cực kỳ vui mừng, lập tức đồng ý: "Được, con cứ ở yên đây, đừng chạy lung tung nhé.

Ba đi mua đồ ăn cho con.

Con muốn ăn gì nào?" "Con muốn ăn gà rán và uống coca, không biết có được không ạ?" "Tất nhiên là được rồi.

Hôm nay bảo bối của ba bị hoảng sợ, ba sẽ mua hết cho con." Cha Quý âu yếm nhéo mũi Quý Anh Ngữ một cái. "Cảm ơn ba." Quý Anh

Ngữ để lộ một chút nụ cười.

Cha Quý vừa đi không lâu, Quý Anh Ngữ nghe thấy tiếng bước chân, cô sợ tới mức vội nhắm nghiền mắt lại.

Mẹ Quý đi đến bên cạnh, nhìn đứa con gái đang ngủ say, trong lòng bà cũng thấy tự trách.

Bà biết chuyện này không thể trách đứa trẻ, nhưng những lời đó cứ không kiểm soát được mà thốt ra.

Bà giơ tay nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: "Con đừng trách mẹ, có trách thì trách con là con gái của người đó.

Nhìn thấy con là mẹ lại nghĩ đến hắn ta, nghĩ đến những tổn thương hắn gây ra cho mẹ, vì thế mẹ không thể mỉm cười đối diện với con được." "Hiện giờ mẹ vẫn giữ nguyên ý nghĩ của mình, nếu có thể, mẹ mong mình chưa từng sinh ra con.

Con nhìn con xem, mới mười hai tuổi đã là một đứa biến thái nhỏ rồi, đối với bản thân còn ác như thế, y hệt gã cha ruột của con.

Mẹ mới nói vài câu con đã bỏ nhà đi, còn tự lao vào xe, con muốn dày vò mẹ sao?

Muốn mẹ phải hối hận cả đời ư?

Có phải con nghĩ như thế không?" Thực ra mẹ Quý vẫn luôn ở ngoài cửa, những lời bên trong bà đều nghe thấy hết.

Khi nghe đứa con gái mười hai tuổi tự lao vào xe tự tử, sau nỗi sợ hãi là sự chấn động, chấn động vì cô bé còn nhỏ mà đã làm ra chuyện tuyệt tình đến thế.

Giọng mẹ Quý rất nhẹ, rất hờ hững, nhưng lại như một cây kim đâm vào tim Quý Anh Ngữ.

Cô hoàn toàn không ngờ mẹ lại mắng mình là đồ biến thái nhỏ.

Cô chỉ cảm thấy quá đau khổ mà thôi, chẳng hề nghĩ ngợi gì nhiều, cũng không định dày vò ai cả, tại sao mẹ lại nói cô như vậy?

Cảm xúc vừa mới dịu đi nhờ sự an ủi của cha lại bắt đầu sụp đổ.

Một giọt nước mắt không kìm được từ từ lăn dài nơi khóe mắt, nhưng mẹ Quý không hề hay biết, vẫn tự lẩm bẩm: "Con mau lớn đi, sau này lên đại học thì vào ký túc xá mà ở, không có việc gì thì đừng về nhà nữa.

Có lẽ như thế mẹ mới thoát ra khỏi bóng tối của quá khứ được." Cha Quý mua gà rán xong vội vã quay về.

Thấy vợ đang đứng cạnh giường bệnh, ông giật mình hỏi: "Thi Thi, em không nói gì quá đáng với Tiểu Ngữ nữa chứ?" "Yên tâm đi, con bé nghịch ngợm cả buổi tối, mệt quá nên ngủ từ lâu rồi." Mẹ Quý hoàn toàn không biết con gái đang giả vờ ngủ.

Đối với đứa con này, bà luôn cố tình phớt lờ nên chẳng hiểu rõ nhất cử nhất động của cô bé.

Cha Quý vỗ vai vợ, giọng dịu đi: "Thi Thi, chuyện như hôm nay đừng để xảy ra nữa.

Tiểu Ngữ mới mười hai tuổi, nói lớn không lớn nhưng cũng chẳng còn nhỏ.

Trẻ con bây giờ chín chắn lắm, cái gì cũng hiểu.

Từ nhỏ em đã lạnh nhạt với con, nội tâm con đã rất nhạy cảm rồi, không được kích động trái tim non nớt ấy nữa, nếu không sớm muộn gì con bé cũng không chịu nổi mà xảy ra chuyện mất." "Em biết rồi, em biết phải làm thế nào mà, sẽ không bốc đồng như hôm nay nữa.

Chương 429

Nếu em còn mắng nó vài câu, không khéo nó lại làm ra chuyện gì kinh thiên động địa nữa cho xem." "Em nghĩ được thế thì tốt.

Sau này gia đình mình sống tốt với nhau, đừng để chuyện quá khứ làm phiền nữa." Cha Quý nói xong liền đến bên giường đánh thức Quý Anh Ngữ: "Bảo bối, ba mua gà rán và coca về rồi đây, mau dậy ăn chút gì đi, ăn no rồi mới ngủ tiếp được." Quý Anh Ngữ chậm rãi mở mắt, đón lấy đồ ăn từ tay cha, từng miếng nhỏ một: "Ba, cảm ơn ba." "Ngốc ạ, đói thì ăn nhanh đi, ăn xong rồi ngủ một giấc thật ngon.

Tình hình của con không nghiêm trọng lắm đâu, sáng mai ba bảo bác sĩ kiểm tra lại, nếu không sao thì mình xuất viện.

Về nhà ba sẽ làm sườn xào chua ngọt và thịt lợn cuộn mà con thích nhất." Quý Anh Ngữ gật đầu: "Ba, con muốn vào ký túc xá trường ở.

Thành tích của con kém quá, sau này con muốn dành nhiều thời gian hơn cho việc học." "Không được, con mới mười hai tuổi, ngay cả quần áo còn chưa biết giặt, sao ba yên tâm để con vào ký túc xá được." "Một tuần con có thể về nhà một lần, con sẽ mang quần áo về giặt ạ." "Chuyện đó để sau hãy nói, giờ con cứ ăn đi đã.

Kìa xem, mẹ cũng đến thăm con này, con có chuyện bà ấy lo lắng hơn bất cứ ai." Cha Quý kiên quyết không đồng ý, đánh trống lảng sang chuyện khác. "Con xin lỗi mẹ, làm mẹ phải lo lắng rồi.

Sau này con sẽ không làm thế nữa." Quý Anh Ngữ dè dặt liếc nhìn mẹ Quý. "Được rồi, không nói chuyện đó nữa, con lo ăn đồ của mình đi." Mặt mẹ Quý không có biểu cảm gì, nhưng so với mọi ngày thì đã tốt hơn nhiều rồi.

Giữa chừng cha Quý ra ngoài nghe điện thoại.

Mẹ Quý nhìn Quý Anh Ngữ đang ăn, không kìm được mà lên tiếng: "Quý Anh Ngữ, con đừng diễn với mẹ nữa.

Mẹ biết những lời mẹ vừa nói con đều nghe thấy hết rồi." Quý Anh Ngữ ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn mẹ, không nói lời nào. "Con còn muốn giả vờ đến bao giờ nữa?

Tuổi còn nhỏ mà tâm cơ đã thâm sâu thế này, lớn lên thì còn ra sao nữa." Quý Anh Ngữ rất muốn khóc.

Nếu là con nhà người ta, cha mẹ chắc chắn sẽ thấy con mình lanh lợi đáng yêu, vậy mà ở chỗ cô, sao lại biến thành tâm cơ thâm sâu? "Mẹ, con nghe thấy rồi.

Nếu sự hiện diện của con khiến mẹ khó chịu, vậy con có thể đi thật xa, như thế mẹ sẽ thấy thoải mái hơn." Nghe con gái nói vậy, mẹ Quý không biết phải diễn tả tâm trạng mình lúc này thế nào, nhất thời im lặng.

Quý Anh Ngữ không rõ mẹ đang nghĩ gì, tiếp tục giải thích: "Mẹ, tối nay con cũng vì quá buồn nên mới không suy nghĩ nhiều mà lao ra ngoài.

Con không hề muốn dày vò mẹ, mẹ hiểu lầm con rồi." Mẹ Quý vốn dĩ lòng đã mềm lại, nhưng vừa nghe Quý Anh Ngữ giải thích, bà lại nghĩ đến chuyện cũ.

Năm đó Phùng Thành Tường chẳng phải cũng trưng ra bộ mặt ngây thơ vô tội này để lừa dối bà hết lần này đến lần khác sao?

Những lời như vậy tuyệt đối không thể tin. "Được rồi, con bớt giả bộ đáng thương trước mặt mẹ đi.

Những gì con nói mẹ không tin một chữ nào hết.

Tin con là phải trả giá đắt đấy." Những hình ảnh quá khứ chậm rãi hiện về trong đầu, Quý Anh Ngữ đau lòng đến nghẹt thở.

Cô cứ ngỡ ngày tháng sẽ dần tốt đẹp hơn, nào ngờ đây mới chỉ là khởi đầu.

Từ đó về sau, thái độ của mẹ đối với cô càng tệ hơn.

Trước mặt cha và chị gái, bà luôn tỏ vẻ hờ hững, chẳng thèm để tâm đến cô.

Khi không có họ, bà chẳng bao giờ nhìn thẳng cô lấy một lần, có khi cả ngày hai người không nói với nhau câu nào.

Bà nhìn cô cứ như nhìn kẻ thù truyền kiếp vậy.

Mạc Noãn vẫn luôn theo dõi động tĩnh trên mạng.

Có lẽ nhờ sự vận hành của đội quân mạng (thủy quân) mà phản hồi của bài viết tốt hơn nhiều so với cô tưởng tượng.

Nhìn những bình luận tấn công kia, Mạc Noãn lại nhớ đến những gì mình từng trải qua, tâm trạng bỗng trở nên phức tạp khó tả.

Ban đầu cô cũng chỉ dự định tố cáo, không muốn làm rùm beng cho thiên hạ đều biết.

Nếu còn cách nào khác, cô nhất định sẽ không chọn bước đi này.

Chỉ tiếc là việc Lục Sâm gặp chuyện đã khiến cô hoàn toàn hạ quyết tâm.

Cứ mãi nhường nhịn chỉ khiến họ lấn tới, chi bằng phản kích một trận cho hả dạ.

Mễ Nặc đang uống cà phê, thấy vẻ mặt buồn rầu của Mạc Noãn liền tiến lại an ủi: "Mạc Tiểu Noãn, cậu cũng đừng quá lo lắng.

Hiện giờ mấy chuyện này đã đủ làm họ đau đầu rồi, để xem họ còn chiêu gì để đối phó tiếp." Mạc Noãn ngẩng đầu nhìn Mễ Nặc: "Nặc Nặc, cậu cứ ở mãi đây cũng không ổn.

Cậu vừa mới xin nghỉ bao nhiêu ngày rồi, giờ lại xin nghỉ tiếp thì không hay lắm, sếp của cậu sẽ có ý kiến đấy.

Cậu cứ về đi làm đi, chuyện tiếp theo tớ và Tống Trí sẽ cùng lo liệu." Mễ Nặc suy nghĩ một lát, cũng thấy lời Mạc Noãn có lý, bèn vỗ vai cô: "Được, cậu phải tự chăm sóc mình nhé.

Có việc gì cần cứ gọi cho tớ bất cứ lúc nào, đừng có khách sáo với tớ.

Nếu một mình không ngủ được thì tớ lại qua bầu bạn với cậu." "Yên tâm đi, tớ sẽ ổn thôi, cũng không khách sáo với cậu đâu.

Cậu đi làm về nhớ chú ý an toàn." "Chuyện đó cậu hoàn toàn không phải lo, chẳng ai biết bài viết đó là do tớ viết đâu.

Tớ đã thay đổi hoàn toàn phong cách rồi, hơn nữa bài viết cũng được gửi đi từ tập đoàn Lục thị, không ai trả thù tớ được đâu." Mạc Noãn gật đầu, những điều này cô đã tính kỹ từ trước.

Cô bảo Mễ Nặc thay đổi phong cách viết bài thường ngày, cũng không để thông tin lọt ra từ tòa soạn của Mễ Nặc mà tùy tiện chọn một diễn đàn trên mạng, chính là sợ bị người ta nhận ra rồi gây thêm rắc rối không đáng có.

Mạc Noãn vốn tính tình cẩn thận nên vẫn không quên nhắc nhở: "Dù chúng ta đã chuẩn bị chu toàn, nhưng cậu là bạn thân của tớ, nếu họ liên tưởng đến cậu thì cũng có khả năng lắm.

Chương 430

Lát nữa tớ sẽ gọi điện cho Diệp Tử Hạo, bảo anh ấy chịu trách nhiệm đưa đón cậu đi làm." "Thôi được rồi, Mạc Tiểu Noãn, cậu giờ lải nhải hệt bà cô ấy.

Diệp Tử Hạo bây giờ bám tớ dai như đỉa, không cần cậu nói anh ấy cũng sẽ làm thế thôi." "Vậy thì tốt." Mễ Nặc lườm Mạc Noãn một cái, thấy tâm trạng cô đã ổn định, mình ở lại đây cũng không giúp được gì nhiều nên quay về đi làm.

Lúc này, Tống Trí cũng truyền tin về: "Phu nhân, tài liệu tố cáo bà gửi lên tối qua đã được Ủy ban Kỷ luật thụ lý rồi.

Lúc này chắc họ đang đi tìm Phùng Thành Tường đấy ạ." Nghe vậy, trên mặt Mạc Noãn lộ ra một nụ cười, đây chính là kết quả cô mong muốn: "Tốt quá, cuối cùng cũng tìm được chút rắc rối cho ông ta." "Đúng rồi phu nhân, luật sư Phương nói bên đồn cảnh sát đã cho phép vào thăm rồi.

Nếu chúng ta muốn thăm Lục tổng, chỉ cần gọi chú ấy là có thể đi ngay." Mắt Mạc Noãn sáng lên, cô kích động đứng bật dậy: "Được, vậy giờ gọi chú Phương luôn đi, lát nữa chúng ta đi thăm Lục Sâm xem anh ấy có dự tính gì mới không." Tống Trí cũng biết Mạc Noãn đang nôn nóng nên lập tức bắt tay vào sắp xếp.

Mạc Noãn cứ ngỡ khi nhìn thấy Lục Sâm cô sẽ không kìm được mà bật khóc, nhưng tình hình lại hoàn toàn trái ngược.

Nhìn bộ quần áo nhăn nhúm và đám râu lởm chởm trên cằm anh, nụ cười trên khóe môi cô dần lan rộng.

Lục Sâm thấy Mạc Noãn cười một cách kỳ lạ, không nhịn được nói: "Cô nàng ngốc này, anh thế này có gì đáng cười đâu." "Cười cái vẻ nhếch nhác của anh đấy, thế mà cũng để bị tống vào đồn cảnh sát cho được." Thấy anh ngồi đối diện mình bình an vô sự là cô đã mãn nguyện lắm rồi.

Xem ra đúng như mọi người nói, anh ở trong này không phải chịu khổ gì, ngoài vẻ ngoài hơi lôi thôi ra thì tinh thần vẫn rất tốt. "Ngốc ạ, từ hôm qua đến giờ làm em lo lắng rồi, chắc là em lại suy nghĩ vớ vẩn chứ gì?" "Không có, em bận xử lý người ta, làm gì có thời gian mà nghĩ nhiều." Lục Sâm cũng không vạch trần, cười bảo: "Anh đã nói rồi mà, những ngày tiếp theo anh sẽ nhếch nhác và thảm hại lắm đấy." Lục Sâm cười đầy vẻ bất cần, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô. "Tệ hơn em tưởng tượng nhiều." Mạc Nuan mím môi. "Đúng rồi, chuyện bên ngoài thế nào rồi?" Mạc Noãn mắt bùng lên ngọn lửa giận dữ: "Em đã công khai mối quan hệ giữa Phùng Thành Tường và Quý Anh Ngữ lên mạng, cũng bảo người tố cáo chuyện của Mạc thị năm xưa là do Phùng Thành Tường chỉ đạo.

Hai chuyện này chắc cũng đủ làm họ đau đầu rồi." Lục Sâm nhìn thấy mắt Mạc Noãn đầy tia máu, trong mắt anh thoáng hiện vẻ xót xa: "Em hành động nhanh thật đấy, có phải tối qua không ngủ không?

Mắt đỏ hết cả rồi kìa." "Mễ Nặc vẫn luôn ở bên em, em có ngủ được vài tiếng rồi." "Noãn Noãn, chuyện này không phải một hai ngày là xong được đâu.

Em cứ đi làm bình thường đi, nếu sức khỏe kiệt quệ thì không ổn đâu, anh và chú nhỏ đều phải trông cậy vào em đấy." "Đừng có nịnh hót em, em biết không có em thì người khác vẫn giúp các anh xử lý tốt mọi chuyện mà." Mạc Noãn bĩu môi, trong lòng vẫn còn chút hờn dỗi. "Đừng nói lẫy như thế, hãy nghỉ ngơi cho tốt, đừng để anh phải lo lắng, được không?" Lục Sâm nhìn Mạc Noãn một cách nghiêm túc.

Mạc Noãn có chút không vui nói: "Biết rồi, anh nói nhiều quá.

Hôm nay em đến đây là muốn hỏi anh bước tiếp theo định làm gì?

Vẫn phải đợi sao?" Lục Sâm gật đầu: "Đúng, cứ từ từ đã, để xem trong tay họ còn quân bài tẩy nào nữa không." "Được rồi, vậy cứ thế đã.

Chiều nay em định đi gặp người nhà của những người đã chỉ trích anh, tìm hiểu cụ thể xem rốt cuộc là thế nào.

Dù gì cũng phải đưa anh ra ngoài trước, chứ anh cứ ở mãi trong này em không yên tâm nổi." "Mấy người đó chắc em đi gặp cũng không ích gì đâu, giờ họ chắc đã bị khống chế rồi, không dễ gì thay đổi lời khai đâu." "Dù thế nào cũng phải thử một chút, em không thể ngồi không chẳng làm gì cho anh được." Mạc Noãn kiên trì. "Em cứ yên tâm đi, hôm nay họ cho mọi người vào thăm anh là thái độ bên đó đã nới lỏng rồi, mọi chuyện đang chuyển biến theo hướng tốt đẹp." Mạc Noãn suy nghĩ một lát, thấy cũng đúng, thái độ bên này hôm nay rõ ràng đã tốt hơn nhiều: "Nhưng vẫn phải để anh chịu thiệt thòi ở đây thêm vài ngày, em không nỡ nhìn anh chịu khổ." "Anh chẳng thấy thiệt thòi gì cả, ở trong này không phải xử lý việc của Lục thị, ngược lại còn thấy khá thanh tịnh.

Có điều, Noãn Noãn à, Phùng Thành Tường nổi tiếng là một con cáo già, những bằng chứng chỉ điểm Mạc thị kia chưa đủ sức nặng đâu.

Ông ta chỉ cần dùng chút thủ đoạn là dễ dàng thoát thân ngay, em cũng đừng hy vọng quá nhiều.

Ở bên ngoài em cứ để mắt đến động thái của ông ta là được, một khi xác nhận ông ta không nắm giữ thóp gì chí mạng của chú nhỏ, chúng ta sẽ bắt đầu tổng tấn công." Ngừng một lát, Lục Sâm nói tiếp: "Cũng đừng dồn ông ta vào đường cùng quá, nếu không thỏ cũng biết cắn người đấy, lúc đó chẳng biết ông ta sẽ làm ra chuyện điên rồ gì đâu." "Yên tâm đi, trước những chuyện đại sự thế này em vẫn tỉnh táo lắm, cùng lắm là phá phách chút ít cho ông ta không còn sức mà ra tay thôi.

Trong lòng em có chừng mực, sẽ không làm ảnh hưởng đến kế hoạch tổng thể của anh đâu." "Vậy thì tốt." Không ai giới hạn thời gian trò chuyện nên hai người cứ thế ríu rít trò chuyện hơn một tiếng đồng hồ mới lưu luyến chia tay.

Tống Trí đã dò hỏi được thông tin về người nhà của các nạn nhân.

Buổi chiều, Mạc Noãn cùng Tống Trí mua ít hoa quả và đồ bồi bổ đích thân tìm đến.

Tống Trí đi trước gõ cửa, một lúc sau, một người đàn ông ngáp ngắn ngáp dài ra mở cửa.

Anh ta chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ đơn giản, cả người trông chẳng có chút sức sống nào, như thể cả đêm không ngủ.

Anh ta nhìn họ với vẻ rất khó chịu: "Các người tìm ai thế, ban ngày ban mặt mà quấy rầy người ta ngủ nghê." Mạc Noãn nhìn đồng hồ, giờ đã là bốn giờ chiều, dù có ngủ trưa thì cũng nên dậy từ lâu rồi mới phải.

Không sợ gặp chuyện, chỉ sợ gặp quân lưu manh vô lại, xem ra họ gặp đúng hạng vô lại rồi. "Xin lỗi, chúng tôi tìm người tên là Ngụy Hải Đào." Người đàn ông gãi đầu, nhìn họ kỹ vài lần: "Tôi đây, tìm tôi có việc gì?" Tống Trí giải thích: "Là thế này, chúng tôi là người của tập đoàn Lục thị, muốn tìm anh tìm hiểu một số chuyện về sự cố an toàn bất động sản của Lục thị vài năm trước..." Tống Trí chưa kịp nói hết câu, người đàn ông đã "rầm" một cái đóng sầm cửa lại.

Tống Trí suýt chút nữa bị đâm trúng mũi, may mà kịp lùi lại một bước.

Anh lại đập cửa mạnh mấy cái: "Vị đại ca này, hôm nay chúng tôi đến đây rất có thành ý, chúng ta hãy ngồi lại nói chuyện về sự việc năm xưa đi." Bên trong người đàn ông hé mở một khe cửa, quát lớn: "Chẳng có gì để nói cả, diễn biến sự việc tôi đã khai hết với cảnh sát rồi.

Các người muốn biết gì thì cứ vào đó mà hỏi, đừng có đến làm phiền tôi nữa, tôi không tiếp xúc với các người đâu." Nói xong, anh ta lại đóng sầm cửa lại.

Tống Trí có gõ cửa thế nào đi nữa, bên trong cũng không có phản ứng gì. "Phu nhân, tình hình hiện tại là như thế đấy ạ.

Mấy gia đình đó đều có thái độ này, cứ hễ nghe nói chúng tôi là người của Lục thị là họ không thèm cho chúng tôi cơ hội mở lời luôn.

Xem ra muốn ra tay từ phía họ không đơn giản chút nào." Mạc Noãn nhíu mày: "Người đàn ông vừa rồi làm nghề gì vậy?" "Người tên Ngụy Hải Đào này không có công việc gì chính đáng cả.

Người quá cố là cha anh ta.

Năm nay anh ta ba mươi hai tuổi rồi vẫn chưa lấy vợ, buổi tối thỉnh thoảng có chạy xe điện đi bán đồ nướng lung tung, nhưng thường xuyên bữa đực bữa cái.

Cứ hễ có chút tiền là lại vào sòng bạc, giờ đang nợ nần chồng chất, chủ nợ thường xuyên đến tận cửa đòi nợ.

Người thân bạn bè đều sợ anh ta vay tiền nên giờ thấy anh ta là tránh như tránh tà." Mạc Noãn gật đầu: "Vậy tình hình của hai gia đình còn lại thì sao?" "Bên đó tình hình cũng không khá khẩm hơn là mấy.

Một nhà là người mẹ đơn thân nuôi một cô con gái đang học đại học, lại còn hai người già cần chăm sóc.

Nhà kia thì điều kiện khá hơn một chút, người phụ nữ đó đang tự kinh doanh, nhưng gần đây nguồn vốn gặp một số khó khăn." Nghe vậy, chân mày Mạc Noãn nhíu chặt lại, thực tế còn hóc búa hơn cô tưởng tượng nhiều: "Hóa ra là thế, điều kiện như vậy trách không được lại bị Phùng Thành Tường lợi dụng." "Phu nhân, chuyện này có chút rắc rối.

Chương 431

Chúng ta không biết cụ thể bên Phùng Thành Tường đã thao túng thế nào, muốn làm công tác tư tưởng để họ thay đổi lời khai không phải chuyện một sớm một chiều." Mạc Noãn trầm ngâm một lát rồi nói: "Thực ra đây chính là vấn đề tiền bạc, nhưng em nghĩ Phùng Thành Tường chắc không tính toán đơn giản vậy đâu.

Ông ta hẳn là lợi dụng tâm lý lo lắng của chúng ta, muốn ép Lục Sâm thừa nhận hồi đó đúng là đã đe dọa những gia đình kia, sau đó lại bồi thường một lần nữa để kết thúc chuyện.

Nếu Lục Sâm thừa nhận, hình tượng anh ấy gây dựng bao năm trên thương trường chắc chắn sẽ bị sụp đổ, nói không chừng còn gây ảnh hưởng nhất định đến Lục thị.

Nếu kiên quyết không nhận thì chuyện này cứ thế giằng co mãi, Lục Sâm tạm thời sẽ không ra được." Mà dù là kết quả nào đi nữa thì đối với Phùng Thành Tường cũng đều là chuyện tốt.

Tống Trí gật đầu: "Quan điểm của tôi cũng giống phu nhân.

Lúc này chúng ta phải giữ bình tĩnh, đừng để bị họ dắt mũi." Mạc Noãn thở dài một tiếng: "Giờ cũng chỉ có thể làm thế thôi." "Vậy chúng ta có đi thăm những gia đình tiếp theo không ạ?" Mạc Noãn lắc đầu, bảo Tống Trí: "Chắc cũng chẳng có kết quả gì đâu, tạm thời không đi nữa.

Anh từ hôm qua đến giờ cũng chưa được nghỉ ngơi, hôm nay về sớm đi.

Chuyện công ty đã có mẹ lo rồi, tối nay em cũng phải về đại viện, nếu không mọi người sẽ lo lắng." "Vâng, vậy phu nhân về nghỉ ngơi đi ạ, ngày mai chúng ta lại tiếp tục." Sau khi chia tay Tống Trí, Mạc

Noãn về thẳng đại viện.

Hai nhóc tì khá ngoan, đang ngồi trong xe tập đi lao vun vút trong phòng khách.

Mạc Noãn bế ngay Niệm Niệm lên rồi hôn lấy hôn để vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé.

Làn da trẻ con mịn màng luôn khiến người ta yêu không rời tay: "Niệm Niệm, có nhớ mẹ không nào?" Cô nhóc toét miệng cười với cô, rồi trong miệng phát ra hai chữ không rõ lắm: "Ba... ba." Mạc Noãn sững sờ, không thể tin nổi nhìn cô nhóc trong lòng: "Bảo bối, con vừa gọi gì cơ, gọi lại lần nữa cho mẹ nghe nào." "Ba ba... ba ba." Cô nhóc mở to đôi mắt đen trắng rõ ràng, liên tục gọi mấy tiếng.

Mạc Noãn thèm thuồng muốn chết: "Ngoan quá, bảo bối đã biết gọi ba rồi, thế gọi một tiếng mẹ đi xem nào?" Cô nhóc cứ mím môi cười hì hì, nhưng âm tiết phát ra ngoài chữ ba ba thì vẫn là ba ba.

Mạc Noãn trêu một lúc, cô nhóc dường như cũng phát cáu, bĩu môi vùng vẫy đòi xuống.

Mạc Noãn bất lực nói: "Cái đồ nhóc không có lương tâm này, mẹ đúng là công cốc sinh ra con rồi." Nói rồi cô đành phải đặt con bé lại vào xe tập đi.

Ông nội ngồi bên cạnh giải thích: "Tiểu Noãn, con bé Niệm Niệm này từ tối qua đã biết gọi ba rồi.

Hai đứa đều không có nhà, lúc đầu nó cứ khóc mãi, khóc một hồi thì bắt đầu gọi ba, cuối cùng phải dỗ dành mãi nó mới chịu thôi đấy." "Hóa ra là vậy.

Sao không gọi mẹ mà cứ phải gọi ba trước chứ." Mạc Noãn có chút buồn bực nói.

Dì Mai từ trong bếp đi ra, vừa vặn nghe thấy lời này của Mạc

Noãn, không nhịn được cười: "Tiểu Noãn, phát âm chữ ba vốn dĩ đơn giản hơn chữ mẹ mà, chưa kể A Sâm cứ thường xuyên bế Tiểu Niệm Niệm dạy con bé, nó học nhanh là phải thôi.

Sáu bảy tháng rồi, cũng đến lúc bắt đầu gọi ba gọi mẹ rồi đấy." "Lục Sâm dạy từ khi nào thế?

Sao con không biết nhỉ?" "Dạy từ lâu rồi, cái đợt con hôn mê là cậu ấy đã bắt đầu dạy rồi, dạo này cũng vẫn dạy suốt, dì bắt gặp mấy lần rồi đấy." Cái lão cáo già ranh mãnh này, dám lén lút âm mưu sau lưng cô, dạy con sao không dạy luôn chữ "mẹ" cùng lúc chứ.

Mạc Noãn thấy cô nhóc này nghịch quá, lại sang trêu Tiểu Mặc, có điều cậu nhóc gọi cũng vẫn là ba ba.

Mạc Noãn tức tối, không nhịn được mà giậm chân một cái.

Ông nội và dì Mai đều bị cô làm cho phì cười. "Tiểu Noãn, vậy cháu hãy tranh thủ lúc A Sâm vắng nhà thời gian này, mau chóng bồi dưỡng tình cảm với hai nhóc tì đi." Dì Mai cười nói.

Lúc này, bé Niệm Niệm đẩy chiếc xe tập đi đến bên cạnh cô.

Mạc Noãn vẫn thấy chưa cam lòng, lại bế con bé lên, đôi chân nhỏ của cô nhóc cứ đạp liên hồi, cả người vặn vẹo không yên, vô cùng nghịch ngợm.

Mạc Noãn đành phải chịu thua, đặt con bé trở lại. "Con nhóc này, mẹ mới không gặp con có một ngày mà con đã muốn làm loạn rồi sao." Cô nhóc chẳng thèm để ý đến cô, xoay chiếc xe tập đi tìm anh trai.

Mạc Noãn dở khóc dở cười, lườm con gái một cái.

Cô cảm thấy con nhóc này chắc chắn là cố ý, cứ cố tình xoay quanh chân cô để trêu chọc. "Đúng rồi ông nội, những người khác đâu ạ?

Sao không thấy Tử Đồng và thím nhỏ, họ thế nào rồi ạ?" Ông cụ thấy tâm trạng Mạc Noãn vẫn ổn định, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn, vỗ vỗ vai cô: "Tiểu Noãn, cháu không sao là tốt rồi.

Chuyện của A Sâm ông sẽ để mắt tới, sẽ không để nó xảy ra chuyện gì đâu, cháu mấy ngày nay phải chăm sóc bản thân cho tốt.

Thím nhỏ của cháu tố chất tâm lý rất vững, mấy ngày nay đều ở lỳ trong phòng vẽ tranh.

Tử Đồng thì ở trong phòng, con bé đó dù sao cũng còn trẻ, chắc là đau lòng lắm, cả ngày nay không xuống lầu, cơm đều là ông mang lên tận nơi đấy." Mạc Noãn cũng biết Lục Tử Đồng rất ỷ lại vào Lục Nam Triết, nhìn thấy cha mình gặp chuyện, đau lòng buồn bã là lẽ đương nhiên. "Ông nội, vậy để cháu lên xem em ấy thế nào, trò chuyện với em ấy một chút.

Chuyện của chú nhỏ cũng không phải một sớm một chiều mà giải quyết được, em ấy cứ như vậy mãi thì không ổn đâu." Ông cụ xua tay: "Đi đi, nó và cháu có quan hệ khá tốt, lúc này cháu khuyên nhủ chắc là có tác dụng hơn đấy." Mạc Noãn vừa chuẩn bị lên lầu thì Bùi Lệ Hành đi tới, trên tay còn xách theo vài thứ, bộ vest trên người vẫn chưa thay, rõ ràng là vừa tan làm ở văn phòng luật sư đã trực tiếp qua đây ngay.

Đã một thời gian không gặp, anh vẫn như xưa, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa, mang lại cho người đối diện cảm giác như gió xuân ấm áp. "Ông nội Lục, cháu qua thăm ông đây ạ.

Từ lúc về đến giờ vẫn chưa chính thức sang thăm ông được." "Đến thì đến thôi, còn mang quà cáp làm gì, cơ mà nhóc con cậu đúng là đã lâu lắm rồi không đến thăm ta đấy." Ông cụ giả vờ bất mãn lườm Bùi Lệ Hành một cái rồi bảo anh ngồi xuống.

Đây đều là những đứa trẻ lớn lên trong đại viện, ông cụ luôn xem họ như cháu trai trong nhà mà đối đãi.

Bùi Lệ Hành mỉm cười, không phản bác.

Ban đầu vì quan hệ với Lục Sâm căng thẳng, để tránh gặp mặt khó xử, anh đương nhiên ít khi tới Lục gia.

Sau khi từ thành phố A trở về, anh lại vô tình biết được tâm tư của Lục Tử Đồng, rồi chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào lại đồng ý thử qua lại với cô.

Chương 432

Đối với một cô nhóc mà mình nhìn từ nhỏ đến lớn lại nảy sinh ý đồ khác, trong lòng anh cũng có chút cảm giác tội lỗi, lại biết sâu sắc rằng người nhà họ Lục không muốn chồng tương lai của Lục Tử Đồng quá lớn tuổi, nên anh tự nhiên không dám dễ dàng tìm tới cửa, sợ bị người nhà họ Lục tinh tường nhận ra sơ hở.

Mạc Noãn và Bùi Lệ Hành làm việc cùng nhau đã lâu, đại khái có thể đoán được tâm tư của anh.

Thấy Bùi Lệ Hành không tự nhiên, cô chào hỏi: "Sư huynh." "Tiểu Noãn, chuyện của A Sâm anh đã nghe nói rồi, em đừng quá đau lòng, không phải chuyện gì quá lớn đâu, cậu ấy chắc chắn sẽ bình an trở về thôi." "Anh yên tâm đi sư huynh, em có thể trụ vững được, mọi người đừng quá lo lắng cho em." Bùi Lệ Hành thấy Mạc Noãn trừ việc trong mắt có chút tơ máu ra thì mọi thứ vẫn bình thường, cũng không nói thêm gì nữa, nháy mắt với Mạc Noãn rồi quay sang trò chuyện với ông cụ.

Hai người từng là cộng sự vàng ăn ý, chỉ cần một ánh mắt là biết tâm tư của nhau, khóe miệng Mạc Noãn khẽ cong lên.

Nghĩ đến chuyện chú nhỏ gặp chuyện vào lúc này, Lục Tử Đồng chắc chắn rất buồn, mục đích sư huynh đến Lục gia cũng đã rõ rành rành rồi.

Mạc Noãn dập tắt ý định lên lầu xem Lục Tử Đồng, mà ngồi sang một bên trông nom hai đứa nhỏ.

Bé Niệm Niệm từ lúc sinh ra đã khá thích Bùi Lệ Hành, thấy anh vào là lập tức lảo đảo đi tới bên cạnh anh, ngước đầu nhỏ, toe toét miệng rồi đưa tay ra đòi bế, dáng vẻ đáng yêu đó khiến người ta không thể nào từ chối được.

Bùi Lệ Hành cười, bế con bé lên đặt ngồi trên đùi mình.

Đôi tay nhỏ của cô nhóc bắt đầu túm lấy cà vạt của anh, Mạc Noãn kéo đôi tay đang làm loạn của con bé xuống, nghiêm mặt nói: "Lục Niệm Nhất, con nhiễm cái thói xấu này từ bao giờ thế hả, cái gì cũng muốn chộp lấy chơi, ngoan ngoãn cho mẹ một lát, còn dám làm loạn với chú Bùi là mẹ đánh đòn đấy." Cô đã sớm muốn giáo huấn con nhóc này rồi, nhưng Lục Sâm cứ luôn bảo vệ và dung túng, đồ vật trên người anh bất kể là gì, không phân biệt quý trọng, chỉ cần cô nhóc muốn là anh nhất định sẽ không chút do dự tháo xuống đưa cho.

Những người khác trong Lục gia cũng vậy, cưng chiều cô nhóc này vô cùng.

Mấy hôm trước ông cụ còn tháo chiếc nhẫn ngọc đáng giá cả gia tài trên tay xuống cho con bé chơi, chơi một lúc rồi chẳng biết con bé vứt đâu mất tiêu.

Đứa trẻ bảy tháng tuổi dường như đã biết nhìn sắc mặt người lớn, thấy mẹ mình nổi giận, cô nhóc cúi đầu không nói lời nào, lông mi khẽ rung động, trông đáng thương cực kỳ.

Bùi Lệ Hành cũng không nỡ thấy cô nhóc uất ức như vậy, không đồng tình nói với Mạc Noãn: "Tiểu Noãn, trẻ con còn nhỏ, em đừng mắng con bé." Nói rồi anh tháo cà vạt của mình ra, trực tiếp đưa cho bé Niệm Niệm. "Niệm Niệm ngoan, đây là chú cho con, không sao cả, con cứ cầm lấy mà chơi." Trẻ con luôn rất dễ dỗ dành, cầm được cà vạt của Bùi Lệ Hành, con bé liền vui vẻ chơi đùa. "Sư huynh, con nhóc này đã bị mọi người chiều hư rồi, không giáo dục là sau này nó làm loạn tới trời mất." "Một cô nhóc bé xíu thế này thì làm loạn được tới đâu chứ, Tử Đồng lúc nhỏ còn nghịch ngợm hơn nhiều, giờ chẳng phải cũng tốt đó sao." Bùi Lệ Hành tự mình không nhận ra, nhưng khi nhắc đến Lục Tử Đồng, trong mắt anh lại thoáng hiện một tia ôn nhu khác lạ, có những cảm xúc đã sớm nảy mầm từ lúc nào không hay, lặng lẽ bén rễ vào tận trong lòng.

Mạc Noãn là người từng trải, cô hiểu rõ ánh mắt đó đại diện cho điều gì.

Xem ra sư huynh đã thành công bị Tử Đồng hạ gục rồi, đến mức bất chấp tất cả để tìm tới tận nhà thế này.

Ông cụ lúc này cũng xen vào: "Tiểu Noãn, Lệ Hành nói đúng đấy, Niệm Niệm còn nhỏ, lúc này đừng gò bó can thiệp quá nhiều, cứ để con bé tự nhiên trưởng thành." "Ông nội, mọi người cứ chiều em ấy quá, sau này em ấy mà hư thì tính sao ạ." "Tiểu Noãn, cháu lo xa quá rồi, gen nhà chúng ta tốt như vậy, làm gì có ai hư hỏng được.

Hơn nữa con gái là phải cưng chiều, như vậy sau này mới cao giá, không bị mấy thằng nhóc con dễ dàng lừa đi mất." Giọng điệu của ông cụ y hệt Lục Sâm, nói họ không phải ông cháu chắc chẳng ai tin.

Mạc Noãn cảm thấy bất lực, lần đầu tiên thấy lời nói của mình trong nhà không còn chút địa vị nào, hiện giờ vấn đề giáo dục hai đứa nhỏ cô chẳng quyết định được gì.

Nhưng ngẫm lại lời ông nội nói cũng có lý: "Vâng ạ, vậy thì nghe lời ông nội." Ông cụ nhấp một ngụm trà, đột nhiên quay sang hỏi Bùi Lệ Hành: "Đúng rồi Lệ Hành, cháu cũng lớn tuổi rồi, bế Niệm Niệm thế này chẳng lẽ không có chút thôi thúc muốn kết hôn sinh con nào sao?" Bùi Lệ Hành ôm sinh linh nhỏ mềm mại trong lòng, nhìn dáng vẻ ngây thơ đáng yêu của Niệm Niệm, nói không ngưỡng mộ là giả.

Đối diện với ông cụ, anh cũng không che giấu suy nghĩ thật lòng nhất của mình, bởi dù sao cũng có ngày chuyện của anh và Lục Tử Đồng phải phơi bày: "Có sự thôi thúc đó ạ, nhưng chỉ là mãi vẫn chưa gặp được đối tượng thích hợp, chuyện này cũng không vội được."

Ông cụ lắc đầu: "Đôi khi ông thật không hiểu nổi giới trẻ các cháu, sao có thể bao nhiêu năm trời vẫn không gặp được người mình muốn kết hôn chứ.

Năm đó ông và bà nội Lục của cháu hai mươi bốn tuổi đã kết hôn, hai mươi lăm tuổi đã có Nam Thiên rồi.

Cháu nhìn các cháu bây giờ xem, đã ba mươi bốn ba mươi lăm tuổi đầu rồi mà bóng dáng cô vợ cũng chẳng thấy đâu, cứ để người nhà phải sốt ruột thay." "Ông nội, chuyện này cũng không nói trước được ạ, quan trọng là phải đúng người đúng thời điểm.

Giống như cháu và Lục Sâm vậy, trước đó cháu hoàn toàn không có ý định kết hôn, nhưng chỉ gặp anh ấy một lần là đã quyết định cưới luôn rồi, chuyện này khi nó đến thì nhanh lắm ạ." Mạc Noãn nói giúp. "Được rồi, ông già rồi, quan niệm tư tưởng lạc hậu rồi, không tranh luận chuyện tình cảm với mấy đứa trẻ các cháu nữa." Ông cụ thở dài một tiếng.

Ba người ngồi ở phòng khách trò chuyện thêm một lát, Mạc Noãn thấy Bùi Lệ Hành có vẻ tâm hồn treo ngược cành cây, liền nói với ông cụ: "Ông nội, cháu có một số vấn đề về tài chính muốn thỉnh giáo sư huynh, muốn cùng anh ấy vào thư phòng bàn bạc một chút ạ." Ông cụ mỉm cười: "Đi đi.

Lệ Hành, tối nay ở lại dùng cơm với ông, đừng vội về nhé." Bùi Lệ Hành ôn hòa đáp: "Vâng thưa ông nội Lục." Lên đến lầu, Mạc Noãn thấy không có ai, liền hạ thấp giọng nói với Bùi Lệ Hành: "Sư huynh, đây là phòng của Tử Đồng, anh có gì muốn nói thì cứ vào đó với em ấy.

Em sẽ vào thư phòng, tránh để ông nội nghi ngờ, có chuyện gì em sẽ gọi điện cho anh." Bùi Lệ Hành nhìn gương mặt mà mình từng theo đuổi, thời gian quả nhiên là liều thuốc tốt nhất, anh hiện giờ đã hoàn toàn buông bỏ, thực lòng xem cô như một người bạn: "Cảm ơn em, Tiểu Noãn." "Sư huynh đừng khách sáo với em, vốn dĩ em cũng định vào bồi Tử Đồng tâm sự, giờ anh đến rồi thì em giao em ấy cho anh vậy.

Lời anh nói chắc chắn sẽ có tác dụng hơn em, anh gõ cửa đi, em đứng ở đầu cầu thang canh chừng cho." Mạc Noãn đứng ở đầu cầu thang, vừa nói vừa chú ý quan sát xung quanh.

Nghe vậy, Bùi Lệ Hành không chần chừ nữa, quay người gõ cửa phòng Lục Tử Đồng.

Gõ một lúc lâu sau cô mới ra mở cửa, Mạc Noãn thấy anh đã vào trong an toàn mới bước vào thư phòng.

Trong phòng, Lục Tử Đồng ngơ ngác nhìn Bùi Lệ Hành, dường như vẫn chưa kịp phản ứng, không hiểu sao người mình luôn mong nhớ lại đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Ngẩn ngơ hồi lâu cô mới hỏi: "Tiểu biểu thúc, sao chú lại tới đây?

Đây là phòng cháu mà." Bùi Lệ Hành quan sát căn phòng, hồi nhỏ anh cũng hay qua đây, chỉ là khi cô lớn dần thì anh không vào nữa.

Cách bài trí trong phòng đã thay đổi hoàn toàn, phong cách công chúa châu Âu này dường như không hợp với tính cách cô lắm.

Anh phát hiện những nơi khác đều ngăn nắp, chỉ riêng trên giường là bừa bộn không thể tả.

Lục Tử Đồng đỏ mặt: "Tiểu biểu thúc, mắt đừng có nhìn lung tung, đây là khuê phòng của con gái đấy." Bùi Lệ Hành khẽ nhếch môi: "Tử Đồng, đồ đạc trên giường em cũng nên dọn dẹp đi chứ." Lục Tử Đồng bĩu môi, ánh mắt thoáng chốc tối sầm lại: "Không có tâm trạng dọn, dù sao gần đây ông nội và ba cháu cũng không rảnh để kiểm tra." Về thói quen này của nhà họ Lục, Bùi Lệ Hành có biết, ông cụ rất nghiêm khắc trong chuyện này, không cho phép con cháu có chút lôi thôi nào.

Nhìn người vốn hoạt bát cởi mở đột nhiên trầm lặng, trong lòng Bùi Lệ Hành cũng nhói đau, anh bước tới, nhẹ nhàng ôm Lục Tử Đồng vào lòng: "Tử Đồng, chuyện của ba em anh đều biết cả rồi, cứ yên tâm đi, đây chỉ là tạm thời thôi, anh sẽ luôn ở bên cạnh em." Lục Tử Đồng siết chặt eo Bùi Lệ Hành, đây là lần đầu tiên tiểu biểu thúc chủ động gần gũi cô như thế, cô đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội tốt này: "Chú vì chuyện đó mà đặc biệt qua đây sao?" Bùi Lệ Hành khẽ vuốt tóc Lục Tử Đồng, cô nhóc này kể từ khi anh đồng ý thử phát triển tình cảm thì luôn ồn ào náo nhiệt, một ngày gọi cho anh mấy cuộc điện thoại như là kiểm tra doanh trại vậy, đột nhiên biến mất không tăm hơi khiến anh thực sự không quen, làm lòng anh cứ treo lơ lửng.

Lúc này ôm cô trong lòng, trái tim anh mới thực sự bình định lại. "Ừ, sợ em buồn nên vừa tan làm là anh chạy qua ngay." Những lời nói nhẹ nhàng như một dòng suối ấm rót vào tim cô, vô cùng dễ chịu, nước mắt cứ thế trào ra.

Bùi Lệ Hành thấy những vệt nước mắt lăn dài trên mặt cô, vòng tay siết chặt thêm một chút: "Muốn khóc thì cứ khóc đi, có anh ở đây với em." Lục Tử Đồng khóc trong lòng Bùi Lệ Hành một lúc, đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, liền lùi ra khỏi vòng tay anh: "Tiểu biểu thúc, lần trước cháu đã nói với chú rồi, bác dâu cả đã nghi ngờ chúng ta rồi đấy, sao chú còn dám ngang nhiên vào phòng cháu thế này?" "Lúc anh tới đã hỏi thăm kỹ rồi, bác không có nhà.

Sau khi A Sâm gặp chuyện, bác ấy phải bận rộn chuyện của Lục thị, sẽ không về sớm đâu." Bùi Lệ Hành cũng đã có tính toán, dù lo lắng đến mấy anh cũng không phải người bất chấp tất cả mà xông vào. "Vậy chú không sợ bị ông nội cháu nhìn thấu sao, ông không phải dạng vừa đâu, còn tinh tường hơn cả bác dâu cả đấy." Lục Tử Đồng dùng trán cụng vào cằm Bùi Lệ Hành một cái.

Bùi Lệ Hành mỉm cười, cô nhóc này không biết có thói quen gì, đôi khi bạo lực vô cùng, anh đã không nhớ nổi đây là lần thứ mấy bị cô "tấn công" rồi: "Yên tâm đi, Tiểu Noãn đang canh chừng giúp anh, anh lấy cớ lên đây bàn chuyện với em ấy mà." "Chị dâu cháu về rồi ạ?" "Ừm." Lục Tử Đồng cười: "Chị dâu đúng là gan tày trời, dám sắp xếp cho chú và cháu vụng trộm trong nhà thế này, nếu bị ông nội biết được chắc chị ấy thảm lắm." Bùi Lệ Hành che miệng cô lại: "Nên là em nói nhỏ thôi, nếu để ông cụ Lục phát giác ra là chúng ta làm liên lụy Tiểu Noãn đấy." Lục Tử Đồng bĩu môi, đôi mắt tràn ngập ý cười: "Cứ như là ngoại tình ấy, cứ phải lén lút thế này.

Yên tâm đi tiểu biểu thúc, sẽ có ngày cháu đường đường chính chính đưa chú ra mắt mọi người, trước khi cháu tốt nghiệp chú chịu khó nhẫn nhịn một chút nhé." Bùi Lệ Hành cười không nói gì, Lục Tử Đồng lại hỏi: "Chị dâu cháu về khi nào thế?" "Em ấy cũng vừa về không lâu.

Chương 433

Hiện giờ chuyện của Quý Anh Ngữ và Phùng Thành Tường đang xôn xao trên mạng, chắc là công lao tối qua của em ấy." Mắt Lục Tử Đồng sáng lên: "Chị dâu đúng là bá khí mà, dám trực tiếp vạch trần như vậy luôn.

Cả ngày nay cháu chỉ lo ngủ, chẳng biết có chuyện đó xảy ra, để cháu xem thử nào." Lục Tử Đồng vừa nói vừa leo lên giường, ngồi xếp bằng bắt đầu tìm kiếm tin tức trên mạng.

Cô vốn dĩ chẳng ưa gì Quý Anh Ngữ, thấy những lời chỉ trích cô ta, tâm trạng bỗng nhiên tốt hẳn lên, khóe miệng dần hiện lên nụ cười.

Bùi Lệ Hành thấy giường cô bừa bộn quá, chẳng có chỗ mà ngồi, liền bắt đầu giúp cô thu dọn.

Chỉ là mới dọn được một nửa, Bùi Lệ Hành bỗng thấy có gì đó không ổn, nhìn thứ đồ trong tay, gương mặt anh trở nên vô cùng đặc sắc.

Lục Tử Đồng vốn đang vừa đọc tin tức vừa nói chuyện với anh, nhưng nói mấy câu mà chẳng thấy anh phản hồi, liền ngẩng lên nhìn, đập vào mắt chính là món đồ trong tay anh, hãi hùng thay đó lại là chiếc áo lót của cô.

Cô sợ đến mức vứt điện thoại sang một bên, giật phắt lấy món đồ giấu ra sau lưng, vừa thẹn vừa giận quát khẽ: "Tiểu biểu thúc, chú làm cái gì vậy hả?" Gương mặt tuấn tú của Bùi Lệ Hành lập tức đỏ bừng, vô cùng ngượng ngùng, nói năng cũng có chút lắp bắp: "Xin... xin lỗi, anh không cố ý." Lục Tử Đồng vốn dĩ thấy rất xấu hổ, nhưng thấy Bùi Lệ Hành còn thẹn thùng hơn mình, cô bỗng nhiên nảy ý trêu chọc, nhìn chằm chằm anh rồi tinh nghịch nháy mắt: "Được rồi tiểu biểu thúc, chú đã là ông chú già hơn ba mươi tuổi rồi, sao còn hay thẹn thùng hơn cả một cô gái nhỏ như cháu thế." Bùi Lệ Hành nhìn dáng vẻ đó của cô, chỉ biết thở dài bất lực rồi tiếp tục thu dọn.

Lục Tử Đồng nhìn người đàn ông đang bận rộn kia, đột nhiên đứng dậy ôm lấy anh từ phía sau, nũng nịu nói: "Tiểu biểu thúc, cháu thấy vừa rồi chú chắc chắn không xem cháu là em gái đâu nhỉ." Bùi Lệ Hành cũng chẳng biết mình bị làm sao, lúc ôm nhau ban nãy không thấy gì, nhưng lúc này khi cô gái nhỏ dán sát vào lưng mình, ngoài việc ngửi thấy mùi hương thoang thoảng từ tóc cô, anh còn cảm nhận rõ rệt sự mềm mại của cơ thể cô, cả người lập tức cứng đờ, khẽ gỡ tay cô ra, giọng nói rõ ràng khác hẳn ngày thường: "Tử Đồng, đừng nghịch nữa, buông anh ra." Lục Tử Đồng tuy nhỏ tuổi nhưng cũng là người trưởng thành rồi, dù chưa ăn thịt heo thì cũng đã thấy heo chạy, đương nhiên biết anh trở nên như vậy là vì cái gì.

Cô vốn cũng chỉ định trêu anh thôi chứ không định làm gì quá đáng, liền nghe lời buông tay.

Cơ thể mềm mại của cô gái đột ngột rời đi, trong lòng Bùi Lệ Hành bỗng dâng lên cảm giác hụt hẫng lạ lùng, khi nhận ra cảm xúc của mình, mặt anh càng thêm biến hóa đủ màu sắc. "Tiểu biểu thúc, chú đi học ảo thuật biến mặt ở Tứ Xuyên đấy à?

Sao sắc mặt cứ thay đổi xoành xoạch thế kia." Lục Tử Đồng vốn là người thích xem náo nhiệt, cô nhón chân nâng lấy mặt Bùi Lệ Hành.

Bùi Lệ Hành bất lực gạt tay cô xuống: "Được rồi, đừng trêu anh nữa, nhỏ tiếng thôi, đừng có kiêu ngạo quá, bị bắt quả tang là tiêu đời đấy." Lục Tử Đồng chống nạnh, dáng vẻ chẳng sợ trời chẳng sợ đất, gương mặt xinh đẹp dù làm biểu cảm gì cũng chỉ khiến người ta thấy đáng yêu chứ không hề khó chịu.

Chỉ nghe cô nói bằng giọng mềm mại: "Sợ gì chứ, chúng ta có làm gì đâu, phải có chứng cứ mới nói chuyện được chứ." Bùi Lệ Hành luôn biết cô nhóc này thực chất là một tiểu vô lại, trong đầu đầy rẫy những lý lẽ cùn, nếu muốn giảng đạo lý với cô thì căn bản không thắng nổi, còn nếu cô muốn giảng đạo lý với anh thì chắc chắn anh là người thua thảm hại.

Cô luôn khiến người ta vừa yêu vừa hận như thế.

Anh có chút buồn cười nhéo má cô một cái: "Em còn muốn chứng cứ gì nữa, trai đơn gái chiếc ở chung một phòng, sự thật rành rành ra đó rồi còn gì." "Xem ra đây chính là khoảng cách thế hệ giữa lứa 8x và 9x rồi." Lục Tử Đồng lắc đầu, rồi quay người đem món nội y vừa nãy trên giường cất vào tủ.

Cô vốn có dáng người cao ráo, làn da trắng nõn, thân hình thanh mảnh, bộ đồ ngủ khoác trên người hoàn toàn không che giấu được vóc dáng chuẩn của cô, nhìn từ phía sau có thể thấy đôi chân dài thon thả, khiến anh hoa cả mắt, đánh mất vẻ bình tĩnh tự chủ thường ngày.

Bùi Lệ Hành hơi quay mặt đi, giọng nói lộ rõ vẻ bất lực: "Tử Đồng, em thay bộ quần áo khác đi, chúng ta thế này không hợp đâu." Lục Tử Đồng cúi đầu nhìn lại trang phục của mình, dấu vết trước ngực rõ ràng như thế, mặt không tự chủ được mà đỏ ửng lên.

Ban nãy chỉ mải trêu chọc tiểu biểu thúc mà quên mất chuyện này.

Dù đối diện với người đàn ông mình thích đã nhiều năm, nhưng cũng không thể tùy tiện như thế được, nếu không với tính cách "cán bộ lão thành" của tiểu biểu thúc thì kiểu gì cũng nghĩ ngợi cho xem.

Người đàn ông này đôi khi thật là cứng nhắc hết mức, điểm này hoàn toàn khác xa với anh hai cô.

Lục Tử Đồng vừa nghĩ thầm vừa lấy một bộ đồ thể thao trong tủ ra.

Hiểu ý cô, Bùi Lệ Hành tự động quay lưng đi.

Sau khi thay đồ xong, Lục Tử Đồng lại ôm lấy anh từ phía sau, chân thành nói: "Anh Bùi, cảm ơn anh đã đến thăm em, thấy anh lòng em nhẹ nhõm hẳn." "Ừ, đừng nghĩ nhiều quá." "Anh Bùi, anh ngủ với em một lát đi, từ tối qua đến giờ em chưa chợp mắt được tý nào." Bùi Lệ Hành nhìn đồng hồ, thời gian không còn sớm nữa, khoảng bốn mươi phút nữa là đến giờ cơm tối nhà họ Lục, nhưng nhìn đôi mắt sưng đỏ của cô gái, anh không thể thốt ra lời từ chối: "Được, nhưng anh chỉ ở với em một lát thôi, chờ em ngủ say anh sẽ xuống lầu, nếu không mọi người sẽ nhận ra mất." "Vâng." Bùi Lệ Hành ngồi bên mép giường, Lục Tử Đồng gối đầu lên đùi anh, đôi tay siết chặt lấy eo anh rồi yên tâm nhắm mắt lại.

Bùi Lệ Hành sợ cô ngủ không thoải mái, một tay đỡ lấy đầu cô, một tay đặt trên eo, xê dịch vị trí một chút để cô nằm lên gối cho êm, nhưng vừa làm xong thì Lục Tử Đồng đã mở mắt: "Anh Bùi, anh lên giường nằm với em đi." Bùi Lệ Hành khựng lại, có chút do dự: "Thế này không hay lắm đâu." "Có gì không hay chứ, em chỉ bảo anh nằm xuống ngủ cùng thôi mà, anh đừng có nghĩ nhiều quá được không?" Lục Tử Đồng nhìn anh vô cùng nghiêm túc.

Bùi Lệ Hành dở khóc dở cười, dưới ánh nhìn phức tạp của cô, anh cởi giày và áo khoác rồi nằm xuống bên cạnh.

Lục Tử Đồng khẽ nhếch môi, trực tiếp rúc vào lòng anh, Bùi Lệ Hành sững người một lát rồi bất lực vòng tay ôm lấy cô. "Anh Bùi, em đột nhiên nghĩ ra một cách để họ chấp nhận chúng ta rồi." "Cách gì vậy?" "Ông nội thích trẻ con, ba em cũng rất cưng chiều em, chắc chắn không nỡ làm tổn thương em đâu, em thấy cưới chạy bầu sẽ là bước đột phá của chúng ta." Nghe vậy, gương mặt Bùi Lệ Hành lập tức trở nên nghiêm trọng, anh dứt khoát phủ định ý tưởng của cô, trầm giọng nói: "Lục Tử Đồng, em dẹp ngay cái ý nghĩ đó đi, anh tuyệt đối không làm vậy đâu." Anh là đàn ông thì thế nào cũng được, nhưng cô là một cô gái trẻ, hiện giờ còn chưa tốt nghiệp đại học, anh tuyệt đối không để cô phải gánh chịu những ánh mắt dị nghị của người đời. "Ái chà, anh Bùi, em cũng chỉ nói thế thôi mà, anh kích động cái gì chứ, chẳng phải em đang bàn bạc với anh sao?

Chẳng lẽ anh muốn chúng ta cứ lén lút mãi thế này à." "Bất kể thế nào anh cũng không đối xử với em như vậy, anh sẽ tìm thời điểm thích hợp để giải thích rõ ràng với mọi người, để họ yên tâm giao em cho anh." Bùi Lệ Hành kiên trì.

Mạc Noãn thấy thời gian không còn sớm, vội vàng nhắn tin cho Bùi Lệ Hành bảo anh chuẩn bị ra ngoài, tránh để người trong nhà nghi ngờ.

Bùi Lệ Hành thấy Lục Tử Đồng đã ngủ say, trên mặt lộ ra nụ cười an tâm, nhẹ nhàng đứng dậy rời khỏi phòng ngủ.

Mạc Noãn đang đứng ở cửa, thấy anh ra liền nhìn với ánh mắt trêu chọc: "Sư huynh, Tử Đồng chắc là ổn rồi chứ?" Bùi Lệ Hành có chút không tự nhiên, đặc biệt là khi đối diện với người phụ nữ mình từng theo đuổi: "Tiểu Noãn, em đừng trêu anh nữa.

Tử Đồng ngủ rồi.

Nghe nói sáng nay các em đi thăm A Sâm, cậu ấy thế nào rồi?" "Lục Sâm vẫn ổn, chỉ là dáng vẻ có chút lôi thôi hơn mọi khi, chắc người bên trong không làm gì anh ấy đâu." Nhưng đối với một người ưa sạch sẽ như anh thì chắc là khó chịu lắm. "Được rồi, vậy chúng ta xuống trước đi, kẻo ông nội Lục lên gọi thì không hay." Bùi Lệ Hành có chút chột dạ.

Mạc Noãn gật đầu rồi cùng anh xuống lầu.

Hai nhóc tì chắc là chơi mệt rồi, lúc này đang ngồi ngoan ngoãn trên sofa uống sữa, đôi chân ngắn khẽ đung đưa, dáng vẻ mím môi nhỏ trông đáng yêu vô cùng.

Mạc Noãn ngồi vào giữa, ôm mỗi đứa một bên, lúc này hai nhóc rất ngoan, vừa uống sữa vừa thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn cô.

Dì Mai vốn đang trông hai đứa trẻ, thấy Mạc Noãn và Bùi Lệ Hành xuống liền vào bếp phụ giúp một tay.

Bùi Lệ Hành nhìn hai đứa con của bạn thân, trong lòng tràn ngập sự ngưỡng mộ.

Mạc Noãn mỉm cười, liếc nhìn xung quanh một lượt rồi hạ thấp giọng hỏi: "Sư huynh, anh và Tử Đồng sao rồi?

Anh đã xác định với em ấy chưa?" Bùi Lệ Hành ngẩn ra, không lên tiếng.

Mạc Noãn thấy sự do dự trên mặt anh liền sốt ruột: "Sư huynh, anh đừng bảo với em là đến giờ anh vẫn chưa quyết định nhé?" Bùi Lệ Hành lắc đầu: "Thực ra anh đã quyết định rồi, chỉ là anh không chắc chắn về Tử Đồng.

Cô nhóc đó còn quá trẻ, tuổi tác giữa anh và cô ấy chênh lệch quá lớn, anh sợ cô ấy chỉ là nhất thời mê muội, nếu anh giữ chặt cô ấy, sau này cô ấy gặp được người mình thích hơn thì phải làm sao." "Sư huynh, những điều đó anh không cần lo lắng.

Chương 434

Tính cách của Tử Đồng đôi khi như gió, có cảm giác không ổn định, nhưng em ấy đã kiên trì bao nhiêu năm nay, anh không nên nghi ngờ chân tâm của em ấy nữa." "Anh không nghi ngờ, chỉ là lo lắng sau này trải nghiệm nhiều hơn, cô ấy sẽ dần thay đổi." Mạc Noãn mỉm cười: "Sư huynh, suýt nữa thì bị anh lừa rồi, thủ đoạn chuyển chủ đề của anh ngày càng cao minh đấy, nhưng em cũng đã nhìn rõ tâm tư của anh rồi.

Yên tâm đi, sau này sẽ có em và Lục Sâm giúp sức." Bùi Lệ Hành nhướng mày: "Em chắc chắn A Sâm sẵn lòng giúp sao?" Anh hiểu tính bạn mình, cậu ta không can thiệp vào chuyện này đã là nhượng bộ lớn nhất rồi, làm sao có chuyện giúp đỡ, đến lúc đó chắc chắn sẽ đứng một bên xem kịch vui cho mà xem. "Không sợ, em có chiêu đối phó với anh ấy, em có thể dùng mỹ nhân kế mà." Bùi Lệ Hành mỉm cười, nhìn chằm chằm Mạc Noãn: "Tiểu Noãn, em sau khi khôi phục trí nhớ quả thực cởi mở hơn trước rất nhiều." "Vốn dĩ em là người như vậy mà." Chỉ là xảy ra quá nhiều biến cố, cộng thêm việc mất trí nhớ không có cảm giác an toàn nên mới hình thành tính cách như vậy.

Bùi Lệ Hành gật đầu, hiện giờ Mạc Noãn đã tháo gỡ được nút thắt với cha mẹ, hôn nhân hạnh phúc lại có hai đứa con đáng yêu, tự nhiên sẽ dễ dàng trở lại như xưa. "Thấy em như thế này khiến anh cảm thấy quyết định buông tay năm đó là hoàn toàn chính xác." Nghĩ lại thời gian quả thực là một thứ thần kỳ, những chuyện quá khứ tưởng chừng không thể buông bỏ đã sớm tan thành mây khói.

Cô có hôn nhân viên mãn, còn anh cũng đã có thứ mình muốn bảo vệ và kiên trì.

Hai người nhìn nhau cười, Mạc Noãn mím môi: "Sư huynh, em đã nói rồi, anh là sư huynh cả đời của em." "Yên tâm đi, cho dù em không coi anh là sư huynh thì anh cũng chẳng dám có ý đồ gì với em đâu, hai anh em nhà họ Lục mà liên thủ thì anh không dây vào nổi." Bùi Lệ Hành dùng xong bữa tối ở Lục gia mới ra về.

Mạc Noãn tự mình tắm rửa cho hai nhóc tì, hai đứa nhỏ ngồi đối diện nhau trong một cái chậu lớn, hai anh em đùa nghịch không dứt.

Tắm xong cho chúng, Mạc Noãn và dì Mai đều ướt sũng cả người.

Mạc Noãn bất lực nhéo má Niệm Niệm, nói với dì Mai: "Dì Mai, dì đi thay quần áo trước đi, giờ trời lạnh rồi coi chừng cảm lạnh, để con dỗ chúng ngủ." Dì Mai cười: "Được, vậy cháu ở với chúng, dì đi thay đồ rồi quay lại ngay." Mạc Noãn luôn dạy hai đứa nhỏ gọi mẹ, nhưng không biết có phải chúng cố tình đối đầu với cô không mà chỉ cười rồi gọi ba.

Hai nhóc tì đúng là sinh đôi, dù đã rời khỏi bụng mẹ hơn bảy tháng nhưng vẫn không bỏ được thói quen bẩm sinh, lúc ngủ luôn thích quấn quýt lấy nhau, đầu kề đầu, dáng vẻ đó khiến người ta mủi lòng.

Mạc Noãn hôn lên má mỗi đứa một cái rồi mới trở về phòng ngủ.

Một mình nằm trên giường trằn trọc không sao ngủ được, cô không muốn về đây chính là vì sợ cảm giác này, một mình cô căn bản không ngủ nổi, cô nhớ Lục Sâm đến điên cuồng, nhớ vòng tay ấm áp của anh. "Ông xã, anh mau về đi, con chúng mình biết gọi anh rồi đấy." Mạc Noãn nhỏ giọng lẩm bẩm.

Cô hoàn toàn có thể tưởng tượng được cảnh Lục Sâm nghe thấy hai đứa nhỏ gọi mình sẽ như thế nào, chắc chắn đầu tiên anh sẽ ngẩn người, sau đó khẽ nhếch môi, ý cười trong mắt dần lan tỏa, rồi những đường nét tinh tế trên gương mặt sẽ trở nên rạng rỡ.

Càng nghĩ, Mạc Noãn càng không tự chủ được mà bật cười thành tiếng, nhưng vừa nghĩ đến việc không biết bao giờ mới được gặp anh, mặt cô lại nhăn nhó.

Đang lúc nghĩ ngợi lung tung thì bên ngoài có tiếng gõ cửa, thấp thoáng nghe thấy tiếng Lục Tử Đồng: "Chị dâu, em là Tử Đồng đây, mở cửa cho em với." Mạc Noãn dậy mở cửa, Lục Tử Đồng tay ôm gối, tóc tai bù xù đứng ở cửa nhìn cô với vẻ đáng thương: "Chị dâu, em không ngủ được, nên chỉ còn cách sang đây buôn chuyện với chị thôi." "Vào đi, đúng lúc chị cũng đang mất ngủ, chúng ta cùng trò chuyện chút." Lục Tử Đồng cười hì hì chui vào chăn của Mạc Noãn: "Đều tại tiểu biểu thúc hết, chú ấy vừa đến là em ngủ thiếp đi, giờ ngủ nhiều quá nên không sao nhắm mắt được, khó chịu chết đi được." "Thôi đi, em đừng có được hời còn khoe mẽ, sư huynh đã mạo hiểm lắm mới dám đến đây đấy, hôm nay nếu không phải có chị ở nhà thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu." Lục Tử Đồng ôm cánh tay Mạc Noãn, nói: "Chị dâu, hôm nay em mới phát hiện tiểu biểu thúc đúng là thuần khiết thật đấy." Mạc Noãn nhất thời chưa hiểu ý cô, ngẩn người: "Thuần khiết gì cơ?" "Ôi chị dâu, chị với anh hai kết hôn bao lâu rồi, hai nhóc cũng lớn thế kia rồi mà sao chị vẫn chưa hiểu ý em thế.

Em nói là anh Bùi dường như chưa từng có người phụ nữ nào cả." Lục Tử Đồng nói xong câu này, mặt cũng đỏ lên rõ rệt.

Mạc Noãn không biết phải đáp lại thế nào.

Trong mấy năm ở thành phố B, cô dám khẳng định Bùi Lệ Hành chưa bao giờ buông thả.

Hai người họ thường xuyên cùng nhau tăng ca đến tận khuya, nhà anh cũng không xa văn phòng nên tan làm là về thẳng nhà, sinh hoạt rất có quy luật.

Những người phụ nữ có ý đồ với anh, anh thậm chí chẳng thèm nhìn lấy một cái, vô cùng lạnh lùng.

Còn về trước kia thì cô không chắc chắn, dù sao khi cô quen Bùi Lệ Hành thì anh đã 27 tuổi rồi.

Mạc Noãn mỉm cười: “Cái này chị không rõ lắm, nhưng khi anh ấy ở thành phố B thì đúng là không hề lộn xộn.” Lục Tử Đồng cười như một con chuột nhỏ, phát ra tiếng “lạc lạc” vui vẻ.

Cười chán chê, cô mới khẳng định: “Thế thì chắc chắn em đoán đúng rồi.” “Tử Đồng, sao em nhìn ra được?” Lục Tử Đồng rúc vào lòng Mạc Noãn, nhỏ giọng kể lại chuyện xảy ra hôm nay cho cô nghe.

Mạc Noãn nghe xong không nhịn được mà bật cười: “Sư huynh thật sự như vậy sao?” “Em còn lừa chị sao được?

Nhưng lúc đó em cũng ngại lắm, cái váy ngủ em mặc mỏng quá, bên trong lại không mặc gì, sau đó anh ấy cứ ép em phải thay bộ khác.

Em bảo anh ấy ngủ cùng em, tai anh ấy đỏ rực luôn, cuối cùng bị em khích vài câu mới chịu, nhưng lại nằm cách em xa tít.

Vẫn là em chủ động lăn vào lòng thì anh ấy mới ôm em.” Quan trọng hơn là, trước đây anh ấy chỉ từng thích Quý Anh Ly và Mạc Noãn, nhưng không may là cả hai người họ đều yêu anh trai cô.

Lục Tử Đồng cảm thấy mình nên tìm cơ hội kính anh hai một ly, vì anh ấy đã dọn sạch tình địch giúp cô mà không cần cô phải ra tay.

“Ha ha, vậy thì sư huynh đúng là thuần tình như em nói rồi.” Mạc Noãn thật sự khó có thể tưởng tượng cảnh Lục Tử Đồng và Bùi Lệ Hành ở bên nhau sẽ như thế nào.

Con bé này quá táo bạo và chủ động, trong khi Bùi Lệ Hành lại quá cứng nhắc và nguyên tắc.

“Chẳng thế sao, lúc nãy em còn bảo anh ấy hay là chúng mình cứ có bầu rồi cưới đi, như vậy chắc chắn người nhà sẽ không phản đối nữa.

Anh ấy nghe xong tức đến nổ phổi, cứ như thể đó là chuyện gì to tát lắm không bằng.

Xã hội bây giờ những cặp đôi như vậy đầy rẫy ra, có những chuyện phải biết linh hoạt, không nên quá cổ hủ.” Mạc Noãn lắc đầu, cô cảm thấy Lục Tử Đồng chắc chắn là khắc tinh của Bùi Lệ Hành.

Tuy nhiên, một người đàn ông đối mặt với người phụ nữ mình thích thì tuyệt đối không thể nghiêm túc mãi được, đây là kinh nghiệm của một người đi trước như cô: “Tử Đồng, em đừng vội đắc ý, sau này có lúc em phải khóc đấy.” “Ai da, chuyện đó em tạm thời chưa nghĩ tới.

Với cái tính bảo thủ của anh Bùi, chắc trước khi kết hôn thì mọi chuyện em định thực hiện đều vô vọng thôi.

Mà em còn hơn nửa năm nữa mới tốt nghiệp cơ.” Mạc Noãn mỉm cười trêu chọc: “Nghe giọng em thì có vẻ là chờ không nổi rồi.” Lục Tử Đồng bình thường luôn tỏ vẻ bất cần, nhưng dù sao vẫn là một cô gái chưa trải đời, lời nói của Mạc Noãn khiến mặt cô đỏ bừng: “Chị dâu, chị đừng nói câu này trước mặt anh hai em nhé, không là em khốn đốn đấy.” “Giờ chị muốn nói cũng chẳng có ai để nói, anh em còn chưa biết bao giờ mới ra được.” Nụ cười trên mặt Mạc Noãn khựng lại, giọng nói đượm chút xót xa khó tả.

“Chị dâu, chúng ta đều đừng buồn, trận chiến này vốn dĩ sớm muộn gì cũng phải nổ ra thôi.

Đã kéo dài bao nhiêu năm như vậy, làm sao kết thúc dễ dàng được.

Chúng ta phải có đủ kiên nhẫn và niềm tin.

Màn kịch hôm nay chị diễn rất đẹp, thấy đóa hoa anh đào nhỏ kia sụp đổ mà em thấy nhẹ lòng hẳn.” Đúng lúc đó, điện thoại của Mạc Noãn vang lên.

Cô nhìn dãy số trên màn hình, có chút bất đắc dĩ bắt máy.

“Mạc Noãn, thấy tôi bị cô dồn đến mức không dám ra khỏi cửa, cô vui lắm phải không?” Giọng của Quý Anh Ngữ có chút thê lương, như rít qua kẽ răng, nghe kỹ còn thấy tiếng răng va vào nhau lập cập.

Quý Anh Ngữ trước mặt cô luôn bình tĩnh lý trí, dù có một hai lần bị cô ép đến đường cùng cũng chưa từng thấy bộ dạng này.

Mạc Noãn lập tức căng thẳng, chỉ sợ đúng như Lục Sâm nói, dồn người ta quá mức sẽ phản tác dụng.

Chương 435

“Tôi không vui nổi, chồng tôi vẫn còn đang ở đồn cảnh sát, tôi có gì mà vui.” Mạc Noãn ngồi dậy tựa vào đầu giường.

Lục Tử Đồng cũng ngồi bật dậy, căng thẳng lắng nghe cuộc đối thoại.

Quý Anh Ngữ hừ lạnh một tiếng, đột nhiên cười thấp: “Mạc Noãn, cô nghĩ tôi muốn làm con gái của Phùng Thành Tường lắm sao?

Nếu có thể, tôi ước mình chưa từng đến thế giới này, cũng chưa từng quen biết người đàn ông tên Lục Sâm.” Mạc Noãn nhíu mày, không hiểu sao Quý Anh Ngữ lại gọi điện nói những lời kỳ lạ này.

“Rốt cuộc cô muốn nói gì?” “Mạc Noãn, tôi sẽ để anh Lục ra ngoài sớm thôi.” Mạc Noãn sững sờ, không đoán nổi tâm tư của cô ta: “Quý Anh Ngữ, tôi đã nói là sẽ không hợp tác với cô, cô cũng đừng mong tôi rời xa Lục Sâm.” Quý Anh Ngữ nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, quả nhiên chuyện xấu làm nhiều rồi thì dù nói gì người khác cũng không tin: “Tôi không nói là bảo cô hợp tác, tôi chỉ muốn kết thúc tất cả chuyện này thôi.” Cũng để kết thúc cái cuộc đời vô nghĩa này của cô ta.

“Cô có ý gì?” Mạc Noãn khó hiểu hỏi.

“Ý của tôi là gì cô không cần quản, tôi cũng không muốn cô hiểu.” Nói xong, Quý Anh Ngữ trực tiếp cúp máy.

Lục Tử Đồng hoàn toàn mịt mù: “Quý Anh Ngữ này có ý gì vậy?

Nửa đêm gọi điện nói vài câu rồi cúp, chị dâu, chuyện hợp tác mà hai người nói là gì thế?” “Quý Anh Ngữ từng tìm Lục Sâm, cũng từng tìm chị, nói là có thể cùng chúng ta đối phó Phùng Thành Tường, điều kiện là bọn chị phải chia tay.

Bọn chị đều từ chối rồi, nên giờ chị cũng không hiểu cô ta muốn làm gì nữa.” Lục Tử Đồng cũng khựng lại: “Chị dâu, sao em cảm thấy Quý Anh Ngữ hận Phùng Thành Tường đến vậy nhỉ?” Mạc Noãn gật đầu: “Chị cũng phát hiện ra điều đó, anh em cũng chưa tra được tài liệu gì về việc này, có lẽ vì từ nhỏ ông ta đã không làm tròn nghĩa vụ nuôi dưỡng nên cô ta sinh lòng oán hận.” “Chị dâu, em thấy chuyện không đơn giản như vậy đâu.

Các cư dân mạng toàn năng đã bới móc ra rồi, thời gian Quý Anh Ngữ ở nước ngoài, ngoài nhà họ Lục chăm sóc, Phùng Thành Tường cũng hỗ trợ việc học của cô ta, thỉnh thoảng còn bay sang thăm, cũng nhiều năm rồi, lẽ ra không đến mức thù hận thế chứ.

Mà cô ta đâu có ngốc, chỉ cần hành vi của Phùng Thành Tường bị phơi bày thì không chỉ đơn giản là ngồi tù đâu, có khi còn mất mạng ấy chứ.

Hành động này của cô ta hoàn toàn là đại nghĩa diệt thân.” Dừng một chút, Lục Tử Đồng tiếp tục phân tích: “Cô ta không phải hạng vừa, những đạo lý này đến em còn biết thì cô ta chắc chắn phải rõ.

Cô ta năm lần bảy lượt muốn hợp tác với anh chị, chứng tỏ quyết tâm đối phó cha ruột rất lớn, trong này chắc chắn có uẩn khúc.

Còn nữa, cha mẹ cô ta mất vì tai nạn trên đường đi du lịch về, liệu chuyện này có liên quan đến Phùng Thành Tường không?” “Tử Đồng, những điều em nói chị và anh em cũng đã đoán qua, nhưng chúng chị đã điều tra vụ tai nạn của cha mẹ Quý Anh Ngữ, hoàn toàn là ngoài ý muốn, không liên quan một chút nào đến Phùng Thành Tường.” Lục Tử Đồng không nghĩ ra được: “Vậy thì lạ thật, sao trong lòng cô ta lại nhiều hận thù đến thế.” Mạc Noãn cũng không hiểu: “Thôi, Tử Đồng, chúng ta đừng nghĩ nhiều nữa, em cũng đừng quá lo lắng.

Chú út và Lục Sâm đã chuẩn bị kỹ càng rồi, đến lúc cần ra tay thì nhất định sẽ ra tay, chỉ là tạm thời họ phải chịu khổ một chút.” Lục Tử Đồng thở dài, nằm lại vào chăn: “Được rồi, vậy ngủ thôi.

Trước khi anh hai về, vị trí của anh ấy để em chiếm vậy, chị dâu đừng để ý nhé.” Mạc Noãn cười, cô không để ý chút nào: “Không đâu, vừa hay có em nói chuyện cho chị đỡ suy nghĩ lung tung.” Mạc Noãn an ủi Lục Tử Đồng, nhưng trong lòng cô vì cuộc gọi không đầu không đuôi của Quý Anh Ngữ mà bồn chồn không yên, nhưng vì quá mệt nên cuối cùng cô cũng thiếp đi.

Ở phía bên kia, trạng thái tinh thần của Quý Anh Ngữ rất tệ.

Những ký ức đau khổ mỗi lần hiện về lại là một lần giày xéo tinh thần cô ta, nhưng càng bị giày xéo, cô ta lại càng tỉnh táo, biết rõ mình muốn gì.

Đã 11 giờ đêm nhưng cô ta không hề buồn ngủ, một ngày không ăn cũng chẳng thấy đói.

Cô ta bước xuống giường, Tiểu Trương vốn đang ngủ ở sofa phòng khách lập tức mở mắt: “Tiểu thư, cô tỉnh rồi sao?

Có đói không?

Để tôi bảo người làm gì đó cho cô ăn.” Quý Anh Ngữ lắc đầu, liếc nhìn một lượt, ngoài vài người giúp việc thì không thấy ai khác, cũng chẳng thấy bóng dáng Phùng Thành Tường đâu: “Tiểu Trương, ông ta cả ngày hôm nay không về sao?” “Không có, nhưng thư ký trưởng có gọi điện nói ông ấy có việc quan trọng cần xử lý, tạm thời không qua đây được, bảo chúng tôi chăm sóc tốt cho tiểu thư.” Quý Anh Ngữ nheo mắt, “chăm sóc tốt”, cô ta không nghĩ Lý Thừa Trung tốt bụng thế đâu.

Người đàn ông đó tuy luôn nghe theo lệnh Phùng Thành Tường nhưng thực chất trong lòng không hề thích cô ta.

Cô ta là một bác sĩ tâm lý xuất sắc, dù hắn che giấu giỏi đến đâu thì tiếp xúc nhiều cô ta vẫn nhận ra được.

Danh nghĩa là chăm sóc, thực chất là giam lỏng cô ta, sợ cô ta ra ngoài làm hỏng chuyện của bọn họ.

Phùng Thành Tường từ sáng sau khi gặp mặt xong cũng chưa xuất hiện, chắc chắn là gặp rắc rối rồi.

Dù sao quan hệ của họ bị phanh phui thì hình tượng ngày thường của ông ta sẽ giảm sút nghiêm trọng.

Quý Anh Ngữ không hỏi thêm mà chuyển sang vấn đề khác: “Tiểu Trương, đây là đâu?” “Đây là một bất động sản riêng của ông Phùng.” “Tôi hỏi địa chỉ chỗ này.” Tiểu Trương do dự một chút rồi đáp: “Tôi cũng không rõ lắm, tôi chưa từng đến đây bao giờ.” Nói dối, rõ ràng hôm qua hắn lái xe đón cô ta tới đây, sao có thể không biết địa chỉ.

Quý Anh Ngữ nhếch môi cười mỉa mai, quay người vào phòng ngủ lấy điện thoại ra định vị.

Trên màn hình hiển thị thị trấn Bạch Thủy, một thị trấn nhỏ thuộc thành phố A, cách khu trung tâm hai giờ lái xe.

Quả nhiên bọn họ đã có âm mưu từ trước.

Quý Anh Ngữ vừa định lên mạng thì phát hiện điện thoại đột ngột mất tín hiệu.

Cô ta tắt điện thoại, nằm xuống tiếp tục suy nghĩ bước tiếp theo nên làm gì.

Giờ cô ta không ra ngoài được, cũng không liên lạc được với thế giới bên ngoài, tạm thời chẳng thể làm gì cả.

Ngày hôm sau, Mạc Noãn vừa tỉnh dậy đã với lấy điện thoại trên tủ đầu giường, nhưng phát hiện bài đăng hôm qua đã không vào được nữa, tài khoản Tống Trí đăng ký trên diễn đàn đã bị khóa, hoàn toàn không đăng nhập nổi.

Các trang mạng khác chia sẻ tin này cũng đã gỡ bỏ, chỉ trong một đêm, chuyện xôn xao hôm qua đã biến mất không dấu vết.

Mạc Noãn cau mày đặt điện thoại sang một bên, không cần đoán cũng biết là phía Phùng Thành Tường nhúng tay vào.

Chỉ không ngờ ông ta đã bị Ủy ban Kỷ luật đưa đi hỏi chuyện mà vẫn còn bản lĩnh lớn như vậy.

Mạc Noãn vừa xuống giường, Lục Tử Đồng đã tỉnh, đôi mắt còn mơ màng nhìn cô: “Chị dâu, sao chị dậy sớm thế?” “Công ty còn một số việc chờ chị xử lý, em cứ ngủ thêm chút nữa đi.” Mạc Noãn vừa vệ sinh cá nhân xong xuống lầu thì nhận được điện thoại của Bạch Tịch, mí mắt cô không nhịn được mà giật liên hồi: “Anh.” “Noãn Noãn, tối qua đồn cảnh sát gọi điện cho chị dâu em, hỏi han một số chuyện năm đó, có phải bên em xảy ra chuyện gì không?” “Anh, không có chuyện gì lớn đâu, em lo liệu được mà.

Anh đừng lo lắng, cũng đừng nói cho dì mụ và dượng biết.

Chị dâu sắp sinh rồi, anh cứ lo chăm sóc chị ấy thật tốt đi.” “Phía cảnh sát vốn muốn chị dâu em đích thân đến thành phố A, nhưng vì còn một tháng nữa là đến ngày dự sinh nên họ mới thôi.

Họ bảo sẽ đích thân đến tận nơi.

Giờ ba mẹ đều đang ở chỗ anh chăm sóc chị dâu, chắc chắn là anh không giấu được rồi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, em ít nhất cũng phải nói với anh một tiếng chứ.” Mạc Noãn biết nếu không thành thật khai báo thì Bạch Tịch sẽ không dễ dàng bỏ qua: “Anh, thực ra cũng không có chuyện gì to tát đâu.

Hôm kia Lục Sâm bị đưa đến đồn cảnh sát để phối hợp điều tra, giờ vẫn chưa ra.” “Nghiêm trọng vậy sao?” Bạch Tịch nhíu mày, chuyện này nghiêm trọng hơn anh nghĩ.

Chương 436

“Anh đừng làm quá lên, không phải vấn đề gì lớn đâu.

Lát nữa em sẽ đích thân gọi điện giải thích với dì và dượng, em sẽ không nói Lục Sâm vẫn đang ở đồn cảnh sát, anh đừng có làm lộ chuyện của em đấy.” “Được rồi, anh sẽ giữ bí mật cho em, nhưng nếu có tiến triển mới thì em phải báo ngay cho anh, đừng để anh lo lắng.” “Em biết rồi, em sẽ báo mà.” Cúp máy với Bạch Tịch, Mạc Noãn gọi điện cho dì mụ và dượng, giải thích qua loa tình hình hiện tại để trấn an hai người không cần đích thân đến đây.

Đến tập đoàn Mạc thị, Mạc Noãn nhận được điện thoại của Tống Trí, nói Phùng Thành Tường vẫn chưa bị đình chỉ công tác, sau khi rời Ủy ban Kỷ luật đã quay lại làm việc bình thường.

Mạc Noãn tức giận vô cùng, không biết trong đó lại có biến cố gì.

Khổ nỗi cô chẳng thể làm gì, chỉ biết sốt ruột một mình.

Lại một ngày nữa trôi qua, chuyện của Lục thị năm xưa vẫn chưa có tiến triển thực chất nào.

Mạc Noãn bắt đầu lo âu, thấy Mạc thị không có việc gì quan trọng liền trực tiếp đến Lục thị, lên tầng cao nhất tìm mẹ chồng.

Tần Tuệ đặt tài liệu trong tay xuống: “Tiểu Noãn, con đến rồi.” “Mẹ, chuyện của Phùng Thành Tường mẹ nghe nói chưa ạ?

Tại sao ông ta vẫn bình yên vô sự, còn chú út và Lục Sâm lại bị hạn chế tự do?” Trong nhà xảy ra những chuyện này, Tần Tuệ đương nhiên cũng không ngủ ngon, nhưng bà vẫn rất bình tĩnh, vỗ vai Mạc Noãn: “Con à, đừng vội, chuyện này mẹ cũng biết rồi.

Hiện tại tình hình rất phức tạp, không đơn thuần là cuộc chiến giữa chú út con và Phùng Thành Tường nữa, không ít người đã nhúng tay vào.

Nếu xử lý không tốt sẽ gây ra ảnh hưởng rất xấu, đây không còn là chuyện riêng của thành phố A nữa.

Mẹ vừa nhận được tin mới nhất, phía trên tỉnh cũng đã chú ý tới, sắp tới sẽ cử tổ điều tra chuyên môn xuống.

Chuyện này chắc chắn không thể có kết quả ngay được, có lẽ thời gian sẽ còn kéo dài hơn mẹ tưởng.” Mạc Noãn thắt lòng: “Vậy chẳng phải Lục Sâm sẽ phải ở trong đó mãi sao?” “Chắc là không đâu, hiện tại cục diện còn chưa rõ ràng, A Sâm và chú út có lẽ tối nay có thể về nhà rồi, con đừng quá lo lắng.

Chuyện của A Sâm mẹ đã nhờ chú Phương đi xử lý, chỉ cần có tin tức là chú ấy sẽ gọi điện báo ngay.” Đây là kết quả mà Mạc Noãn hoàn toàn không ngờ tới, mắt cô sáng bừng lên: “Thật sao mẹ?” Tần Tuệ mỉm cười gật đầu: “Theo lý là vậy, chỉ có điều họ sẽ bị hạn chế rời khỏi thành phố A, chú út con cũng sẽ bị đình chỉ công tác tại nhà.” “Những cái đó không thành vấn đề, con tin chúng ta là phía có lý, chúng ta cũng đâu định bỏ chạy đâu.” Tần Tuệ kéo Mạc Noãn ngồi xuống sofa: “Tiểu Noãn, lần này con cũng coi như là tình cờ làm đúng hướng rồi.

Chuyện này bị con làm rùm beng lên nên mọi thứ không còn đơn giản nữa.” Tâm trạng nặng nề của Mạc Noãn bỗng chốc trở nên nhẹ nhõm hẳn nhờ lời nói của Tần Tuệ.

“Vậy thì tốt quá, thực ra con cũng sợ hành động của mình không có tác dụng gì, ngược lại còn chọc giận người ta.

Vậy con ở đây giúp mẹ xử lý công việc, sẵn tiện chờ tin của chú Phương luôn.” “Được rồi, dạo này việc ở Lục thị nhiều lắm, không biết ai để lộ tin Lục Sâm bị cảnh sát đưa đi mà có vài đối tác thiển cận lại muốn hủy hợp đồng với chúng ta, làm mẹ một đống việc đây này." "Loại đối tác chỉ biết lợi ích mà không màng chút tình nghĩa nào như vậy thì không cần cũng được." Tần Tuệ gật đầu tán thành suy nghĩ của Mạc Noãn.

Mạc Noãn không về Mạc thị nữa mà ở lại Lục thị cả ngày, khóe môi luôn nở nụ cười nhẹ.

Tần Tuệ nhìn nụ cười của con dâu, chỉ biết mỉm cười lắc đầu.

Mạc Noãn ban đầu rất phấn khích vì sắp được gặp Lục Sâm, nhưng mãi đến lúc sắp tan làm vẫn chưa nhận được tin của Phương Trung Sơn.

Cô bắt đầu trở nên nóng nảy, thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía cửa.

Tần Tuệ là người từng trải nên hiểu tâm trạng của cô, nhưng không nói toạc ra.

Mạc Noãn không nhịn được hỏi: "Mẹ ơi, sao chú Phương vẫn chưa có tin gì nhỉ, hay là chúng ta gọi điện hỏi thử xem?" "Muốn gọi thì con gọi đi, mẹ còn một bản tài liệu khẩn cần xử lý, con tự gọi đi nhé." Mạc Noãn nở nụ cười rạng rỡ: "Vâng, con gọi cho chú Phương ngay đây." Lúc này tâm trạng Mạc Noãn thấp thỏm vô cùng, cô phải hít sâu một hơi để giữ bình tĩnh.

Điện thoại thông nhưng mãi không có người nhấc máy, đúng lúc cô thất vọng chuẩn bị cúp máy thì một giọng nói quen thuộc vang lên từ bên kia: "Noãn Noãn." Mạc Noãn khựng lại, reo lên mừng rỡ: "Lục Sâm, anh ra rồi sao!" "Ừm, anh ra rồi." "Vậy bây giờ anh đang ở đâu?" "Anh sắp đến công ty rồi." Mạc Noãn mơ hồ cảm thấy giọng nói của Lục Sâm dường như không phải phát ra từ điện thoại mà là từ phía sau lưng mình.

Cô vừa quay người lại, một bàn tay lớn ấm áp đã ôm lấy eo cô.

Hốc mắt Mạc Noãn cay xè, cô ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mặt.

Lục Sâm đưa tay quơ quơ trước mặt cô: "Sao thế, ngẩn ra rồi à?

Không nhận ra chồng mình nữa sao?" Lông mi Mạc Noãn run rẩy, chiếc điện thoại trong tay rơi xuống, cô ôm chặt lấy Lục Sâm.

Anh mỉm cười, đưa tay vỗ nhẹ lên lưng cô.

Tần Tuệ và Phương Trung Sơn nhìn nhau rồi cùng bước ra ngoài, nhường không gian cho đôi vợ chồng trẻ.

Mạc Noãn ôm chặt Lục Sâm, không nói một lời nào, anh cũng im lặng, hai người cứ thế ôm nhau thật lâu.

Một lúc sau Lục Sâm mới lên tiếng: "Đi thôi, về địa bàn của chúng ta, đừng làm phiền mẹ xử lý tài liệu nữa, không là lát nữa mẹ lại về muộn đấy." Mạc Noãn mỉm cười, cùng Lục Sâm bước ra khỏi văn phòng.

Thấy nụ cười trên mặt Tần Tuệ và Phương Trung Sơn, Mạc Noãn nhếch môi cười: "Làm phiền mẹ rồi, mẹ mau xử lý công việc đi ạ.

Chú Phương cũng vất vả rồi, tối nay qua nhà con dùng bữa nhé." Nói rồi cô khoác tay Lục Sâm rời đi.

Tần Tuệ ngẩn người một lúc mới phản ứng lại: "Tiểu Noãn con bé này có vẻ da mặt dày hơn rồi thì phải, bình thường lúc này là đã thẹn thùng rồi, hôm nay lại thản nhiên nói chuyện với chúng ta như không có gì xảy ra." "Các em ngày nào cũng đem con bé ra trêu chọc, lâu dần thì nó cũng chai mặt thôi." Phương Trung Sơn cười nói.

Tần Tuệ nghĩ cũng đúng: "Tiểu Noãn nói đúng đấy, mấy ngày nay chuyện của A Sâm cứ làm phiền anh mãi, tối nay sang đại viện ăn cơm nhé.” Phương Trung Sơn cười, do dự vài giây rồi nhận lời: “Được, lâu rồi không chọc tức Nam Thiên, hôm nay đúng lúc rảnh rỗi.” “Dạo này ông ấy việc ở quân đội nhiều lắm, đa phần là không về ăn cơm đâu, anh cứ yên tâm mà đến.” Mạc Noãn và Lục Sâm trở về văn phòng riêng của họ.

Vừa vào trong, Lục Sâm đã đóng cửa lại, nôn nóng ép Mạc Noãn lên cánh cửa, nụ hôn nóng bỏng chiếm lấy hơi thở của cô.

Mạc Noãn vừa định đáp lại thì thấy Tống Trí đang đứng đờ người ra ở đằng xa, cô lập tức đấm vào vai Lục Sâm.

Lúc này Lục Sâm đâu còn màng đến những chuyện đó, anh vẫn không hề lay chuyển, vừa hôn vừa lầm bầm: “Noãn Noãn, anh nhớ em lắm, đừng từ chối anh.” Mạc Noãn suýt nữa thì thổ huyết, tranh thủ lúc Lục Sâm nói chuyện, cô lớn tiếng gọi: “Thư ký Tống!” Tiếng gọi của Mạc Noãn vừa cất lên, Lục Sâm lập tức dừng lại.

Anh thong thả chỉnh lại quần áo cho vợ rồi quay người nhíu mày nhìn Tống Trí: “Thư ký Tống, anh không biết tự mình đi ra ngoài sao?

Đứng đó chờ tôi tiễn anh chắc?” Nội tâm Tống Trí gần như sụp đổ, anh nhìn tổng tài nhà mình với vẻ mặt vô tội.

Anh cũng muốn ra ngoài lắm chứ, nhưng hai người đứng chắn hết cửa rồi thì anh ra bằng lối nào?

Thấy ánh mắt Lục Sâm càng lúc càng âm trầm, không hề có ý định nhường đường, Tống Trí đành phải đưa tay chỉ về phía cửa, trên mặt nở một nụ cười lấy lòng đầy gượng gạo.

Mạc Noãn sững sờ, hiểu ý của Tống Trí, cô lập tức kéo Lục Sâm đi vào phía trong.

Tống Trí như được đại xá, vội vàng sải bước ra ngoài, còn tận tâm đóng cửa lại giúp họ.

Mạc Noãn không nhịn được đấm mạnh vào ngực Lục Sâm vài cái, lườm anh: “Cái đồ đàn ông xấu xa chỉ biết có chuyện đó này, sao lúc nào cũng làm loạn ở ngoài thế hả?” Lục Sâm sa sầm mặt: “Anh sao biết được thư ký Tống lại không biết điều thế, dám ở lỳ trong văn phòng của anh chứ.” Mạc Noãn lườm Lục Sâm một cái: “Anh đừng có giận cá chém thớt với Tống Trí, anh ấy ở trong văn phòng đương nhiên là để xử lý công việc giúp anh rồi.

Chương 437

Mấy ngày nay anh không có mặt, Tống Trí đã lao tâm lao lực rất nhiều, không có công lao thì cũng có khổ lao chứ.” “Noãn Noãn, em bị Tống Trí mua chuộc từ bao giờ mà cứ nói đỡ cho cậu ta thế?” Mạc Noãn cạn lời, đẩy Lục Sâm về phía phòng nghỉ: “Em là người đứng về phía sự thật.

Thôi được rồi, anh mau đi tắm đi, không thấy trên người mình có mùi lạ sao?

Về nhà cẩn thận con gái không nhận ra ba nó đấy.” Hiện tại thời tiết se lạnh, thực ra ba ngày không tắm cũng không đến mức quá đáng, chỉ là Mạc Noãn muốn nhìn thấy một Lục Sâm sảng khoái hơn.

Nghe vậy, Lục Sâm nhíu mày, đưa cánh tay lên mũi ngửi thử, đúng là có mùi lạ thật.

Lục Sâm thường xuyên phải gặp khách hàng nên trong văn phòng luôn chuẩn bị sẵn vài bộ quần áo để thay khi cần thiết, lúc này đúng là có chỗ dùng đến.

Mạc Noãn chọn một bộ quần áo hơi thoải mái một chút để ngoài cửa, nói vọng vào trong: “Lục Sâm, quần áo em để ngoài cửa nhé, lát nữa anh tự ra lấy mà thay.” “Anh biết rồi.” Giọng nói phát ra từ phòng tắm luôn nghe êm tai hơn bình thường.

Mạc Noãn mỉm cười bước đến bên giá sách, tùy tay rút một cuốn tạp chí rồi ngồi xuống sofa xem.

Không biết có phải vì cô quá nôn nóng muốn gặp anh hay vì lý do gì mà cô thấy hôm nay Lục Sâm tắm lâu quá.

Bình thường anh chỉ tắm vài phút, hôm nay chắc cũng phải mười mấy phút rồi mà vẫn chưa có ý định ra.

Mạc Noãn lo anh có chuyện gì, không nhịn được bước đến gõ cửa phòng tắm: “Lục Sâm, anh không sao chứ?

Sao tắm lâu thế?” “Anh không sao, Noãn Noãn, anh ra ngay đây.” Xác nhận anh không sao, Mạc Noãn mới quay lại sofa ngồi.

Lại một lúc nữa trôi qua Lục Sâm mới bước ra.

Mạc Noãn thấy râu trên cằm anh cũng đã cạo sạch sẽ, cả người thu xếp gọn gàng, sảng khoái, diện mạo tinh thần khác hẳn lúc nãy.

Lục Sâm bước tới ôm Mạc Noãn vào lòng, nghiêm túc hỏi: “Ngửi xem còn mùi lạ không?” Mạc Noãn ngẩn ra, rồi lập tức hiểu ý.

Người đàn ông này vốn hơi sạch sẽ quá mức, chú trọng vệ sinh cá nhân hơn bất cứ ai.

Câu nói lúc nãy của cô chắc chắn đã chạm vào lòng tự ái của anh rồi, nên anh mới ở trong phòng tắm lâu như thế.

Nghĩ đến đây, mắt Mạc Noãn hiện lên ý cười, cô trêu chọc nhìn Lục Sâm: “Lục Sâm, anh có nhạy cảm quá không đấy?

Em mới nói có một câu mà anh đã loay hoay trong phòng tắm lâu thế.

Những lúc em lếch thếch còn nhiều hơn anh nhiều, anh hay bảo em hay dỗi, em thấy hai chúng ta cũng tám lạng nửa cân thôi.” Bất kể là lúc cô ở cữ hay khi hôn mê bất tỉnh, mọi việc đều do một tay anh làm, lần nào mà cô chẳng lếch thếch, trong lòng anh chắc chẳng còn hình tượng gì nữa rồi.

Lục Sâm không nói gì, Mạc Noãn nâng mặt anh lên, nhìn anh chăm chú: “Lục Sâm, chúng ta là vợ chồng, dù anh có thế nào em cũng yêu.” “Anh biết, anh chỉ là không muốn phá hỏng hình tượng tốt đẹp của mình trong lòng em thôi.” “Có gì đâu chứ, Lục tiên sinh nhà chúng ta trong lòng em luôn là người cao lớn oai hùng.

Đàn ông thỉnh thoảng luộm thuộm một chút mới là khí chất đàn ông.

Vả lại với gương mặt này của anh, dù có thế nào đi nữa cũng đủ làm say đắm biết bao cô gái, anh phải có sự tự tin đó chứ.

Và Lục Sâm này, anh phải biết rằng em chưa bao giờ nói lời trái lòng, những lời này em chỉ nói với mình anh thôi.” Hành động luôn có sức thuyết phục hơn lời nói.

Lục Sâm ôm Mạc Noãn vào lòng, hôn cô thật sâu, không để cô có cơ hội trốn thoát hay nói thêm gì nữa, dường như thật sự muốn chứng minh sức hút của mình trong lòng cô.

Trẻ con quá, Mạc Noãn thầm nghĩ, nhưng nhanh chóng bị hơi thở của anh cuốn đi, chỉ biết cùng anh sẻ chia niềm vui và sự xúc động sau những ngày xa cách.

Sau nụ hôn, gương mặt Mạc Noãn đỏ bừng, cô dựa vào lòng Lục Sâm để bình ổn hơi thở, khẽ vuốt ve khuôn mặt tuấn tú của anh.

Dù ở trong đồn cảnh sát ba ngày nhưng da dẻ anh vẫn mịn màng như vậy, chẳng bù cho cô.

Từ sau khi sinh con, cô cảm thấy rõ ràng làn da mình kém đi nhiều, lúc nào cũng thấy thiếu nước, hôm nào quên dưỡng da là thấy rõ ngay.

“Thật không công bằng.” Mạc Noãn đột nhiên lầm bầm.

“Sao thế em?” Mạc Noãn lắc đầu không nói, thấy thời gian không còn sớm, cô kéo Lục Sâm đứng dậy: “Được rồi, về thôi anh, hai đứa nhỏ nhớ anh lắm đấy, mấy ngày không gặp chúng lại lớn thêm rồi.” Lúc này, Mạc Noãn chỉ muốn Lục Sâm mau chóng về nhà để được nghe tiếng con trai con gái gọi “ba ba”.

Lục Sâm mỉm cười: “Anh cũng nhớ chúng, mấy ngày nay ngoài nhớ em ra, anh nhớ nhất là hai nhóc tì ở nhà, cứ lo chúng nửa đêm đạp chăn thì phải làm sao.” Công việc phía Tần Tuệ cũng đã xử lý hòm hòm, Phương Trung Sơn cũng vẫn ở trong văn phòng bà.

Cả nhóm cùng lên xe, Mạc Noãn thương Lục Sâm mấy ngày qua không được nghỉ ngơi nên kiên quyết để cô lái xe.

Xuống xe, Lục Sâm vội vàng bước vào phòng khách.

Hai nhóc tì đang cùng Lục Tử Đồng chơi đùa trên tấm thảm trải dưới đất, nghe thấy tiếng bước chân đều nhìn về phía anh.

Hai anh em tâm đầu ý hợp, đôi mắt đen láy trong veo tròn xoe, cái miệng nhỏ nhắn đồng thanh gọi: “Ba ba!” Nói rồi hai đứa nhỏ dường như muốn đứng dậy, nhưng vì còn bé quá nên lảo đảo vài cái đành thôi, chỉ biết đưa tay về phía Lục Sâm.

Lục Sâm sững người, không thể tin được nhìn hai thiên thần nhỏ đằng kia, cứ ngỡ tiếng gọi vừa rồi là do mình ảo giác.

Cho đến khi hai đứa nhỏ lại gọi thêm vài tiếng nữa, anh mới hoàn toàn bừng tỉnh.

Chỉ mới ba ngày không gặp mà hai bảo bối của anh đã biết gọi ba rồi.

Mạc Noãn giục anh về nhà, chắc hẳn cũng là để anh sớm được nghe hai từ như tiếng nhạc thiên đường này: “Ba ba.” Tâm trạng Lục Sâm trong phút chốc trở nên vô cùng phức tạp, sau niềm vui sướng tột độ là cảm giác trách nhiệm càng thêm kiên định, và kèm theo đó là niềm xúc động trào dâng.

Lục Sâm sải bước tới, cúi người xuống, một trái một phải bế bổng hai nhóc tì lên, hôn liên tiếp vào má chúng.

Hai đứa nhỏ không biết là không chịu nổi sự nhiệt tình của ba hay là cố ý trêu đùa mà cứ úp mặt vào vai anh, phát ra những tiếng cười giòn tan, cơ thể nhỏ xíu cứ ngọ nguậy.

Mạc Noãn đã quá quen với cảnh này rồi.

Cô thấy về khoản này mình thật thảm, con nhà người ta thường quấn quýt mẹ, nhất là con trai.

Thế mà hai đứa nhỏ nhà cô lại là ngoại lệ, bất kể trai hay gái đều thích bám lấy Lục Sâm, cứ như thể anh mới là người sinh ra chúng vậy.

Đấy xem, Lục Sâm chỉ mới hôn một cái mà chúng đã vui sướng thế kia, thật khiến người ta ghen tị.

“Anh hai, hai bé đúng là giống anh y đúc, em chơi với chúng cả ngày mà chẳng thấy chúng vui thế này bao giờ, anh vừa về là chúng cười tươi như hoa vậy.” Lục Tử Đồng vừa nói vừa đứng dậy khỏi thảm, gấp gọn thảm lại cất vào tủ.

Chương 438

Lục Sâm mỉm cười nhìn em gái rồi bế hai bảo bối ra sofa, dỗ dành chúng gọi ba tiếp.

Hai đứa nhỏ cực kỳ nể mặt, cứ liên tục hợp tác với Lục Sâm.

Anh cảm thấy một sự mãn nguyện chưa từng có, sự mãn nguyện này hoàn toàn khác với khi ở bên Mạc Noãn, cảm giác từ con cái mang lại giống như một niềm tự hào xen lẫn chút xót xa, hốc mắt anh nóng lên.

Phương Trung Sơn vừa bước vào thấy cảnh này cũng không nhịn được cười: “A Tuệ, cháu nội và cháu ngoại của em đáng yêu quá, bé thế này đã biết gọi ba rồi.” “Đó cũng là nhờ A Sâm dạy bảo tốt, nhưng mà cũng chỉ mới biết gọi ba thôi, những cái khác vẫn chưa biết gọi đâu.” Lục Sâm cứ mải mê trêu đùa hai nhóc tì trong lòng, nên không nghe thấy cuộc đối thoại giữa Tần Tuệ và Phương Trung Sơn.

Đùa một lát, anh cảm nhận được có một ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mình, ngước lên liền thấy Mạc Noãn đang đứng trước mặt.

Anh không nhịn được mà nói với hai bảo bối trong lòng: "Các bảo bối, gọi mẹ đi nào." Lời Lục Sâm vừa dứt, hai đứa nhỏ lại đồng thanh gọi một tiếng "ba ba".

Cô bé Niệm Niệm còn trực tiếp ôm cổ Lục Sâm, đặt một nụ hôn ướt át lên mặt anh, rồi vùi đầu vào hõm cổ anh cười khúc khích.

Con gái nhiệt tình như vậy, Lục Sâm cũng không chịu kém cạnh, anh cũng hôn lên má tiểu nha đầu một cái.

Hai cha con cứ thế quấn quýt hôn hít nhau, hoàn toàn ngó lơ Mạc Noãn đang đứng bên cạnh.

Mạc Noãn đứng một bên mà thấy chua xót không chịu nổi, tức giận vươn tay bế cậu bé Lục Tử Mặc vào lòng.

Nhóc con lập tức mếu máo, Mạc Noãn trừng mắt nhìn một cái, thằng bé mới ngoan ngoãn nằm im trong lòng cô, đôi mắt giống hệt Lục Sâm nhìn cô một cách vô tội.

Mạc Noãn dở khóc dở cười, cô cảm thấy hai bảo bối nhà mình chẳng phải hạng vừa, rất giỏi cái trò làm nũng lấy lòng.

Lục Sâm hoàn toàn chìm đắm trong việc chơi đùa với con gái, tiểu Niệm Niệm cũng là một đứa trẻ thích nũng nịu, tiếng "ba ba" cứ thế vang lên lảnh lót, khiến tâm trạng Lục Sâm vô cùng tốt.

Tiểu Niệm Niệm gọi một tiếng, anh lại đáp một tiếng, cả phòng khách chỉ nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ của hai cha con họ.

Lục Tử Đồng nhìn không nổi nữa, nhịn không được lên tiếng nhắc nhở: "Nhị ca, anh còn cười nữa là tối nay e rằng không có chỗ ngủ đâu." Nụ cười trên mặt Lục Sâm khựng lại, anh bản năng nhìn về phía Mạc Noãn, chỉ thấy cô đang mím môi, trên mặt hiện rõ bốn chữ "em đang không vui".

Lục Sâm khẽ nhướng mày, sau đó mới sực nhận ra mình mải gần gũi với con gái mà hình như đã bỏ rơi bà xã.

Vợ anh vốn dĩ là một hũ giấm chua nhỏ, lúc này chắc hẳn trong lòng đang tràn ngập vị chua rồi. "Niệm Niệm, mau gọi mẹ đi, mẹ cả ngày không thấy con, nhớ con lắm đấy." Lục Sâm khẽ vỗ nhẹ lên má con gái.

Thế nhưng tiểu Niệm Niệm chỉ liếc nhìn Mạc Noãn một cái, sau đó lại quay đầu đi, mím môi cứ thế rúc vào lòng anh. "Bảo bối nhà ta đây là đang xấu hổ sao?" Lục Sâm dùng cằm cọ cọ vào má con gái.

Mạc Noãn nghiến răng nghiến lợi nhìn Lục Sâm: "Lục Sâm, anh cố ý đúng không?" "Cái gì?" Lục Sâm nghi hoặc cau mày: "Noãn Noãn, em đang nói gì thế?

Anh sao lại không hiểu nhỉ." Mạc Noãn quay đầu đi chỗ khác, không thèm để ý đến anh. "Nhị ca, em thấy anh bị cô người tình kiếp trước này mê hoặc đến lú lẫn rồi, đầu óc cũng vào nước luôn rồi, lâu như vậy mà vẫn chưa phản ứng ra sao.

Con trai con gái bảo bối của anh chỉ mới biết gọi ba thôi, chưa biết gọi mẹ đâu." Lục Tử Đồng vốn dĩ không định giải thích, cảm thấy nhìn gia đình bốn người bọn họ tranh sủng cũng khá vui, nhưng thật sự là bị chỉ số thông minh của anh trai mình khuất phục rồi.

Chuyện hiển nhiên như vậy mà anh ấy mãi không nghĩ thông suốt.

Người ta nói con gái là người tình kiếp trước của cha, câu này áp dụng lên anh trai và cháu gái cô thật quá đúng, chẳng phải đã sắp làm mẹ tụi nhỏ tức đến hộc máu rồi sao. "Không thể nào, lúc anh dạy là dạy cả ba và mẹ mà, không lý nào chỉ biết gọi ba mà không biết gọi mẹ." Lục Sâm nhíu mày, thành thật nói.

Lời này không nói thì thôi, vừa nói ra Mạc Noãn càng thêm tức giận, bế Lục Tử Mặc đi thẳng ra sân.

Lục Tử Đồng đứng một bên ôm bụng cười ha hả, Lục Sâm bất lực trừng mắt nhìn em gái một cái: "Đừng có ở đó mà cười trên nỗi đau của người khác, sớm muộn gì cũng đến lượt em khóc thôi." Lục Tử Đồng bịt miệng khẽ ho một tiếng: "Nhị ca, anh còn không mau đi đuổi theo đi." Cách đó không xa, Phương Trung Sơn và Tần Tuệ thấy bọn họ nô đùa vui vẻ như vậy, cũng không nhịn được mà bật cười. "A Tuệ, anh thấy tính cách của A Sâm từ sau khi kết hôn đã thay đổi rất nhiều.

Trước đây nụ cười trên mặt nó trông cứ như lấy lệ vậy, lúc nào cũng mang vẻ lạnh nhạt, hờ hững.

Giờ có vợ con rồi, cả người nó như lột xác vậy." "Chứ còn gì nữa, tìm đúng người thì quả thực sẽ như vậy.

Chuyện của hai đứa nó giờ em cơ bản không còn lo lắng nữa, người em trăn trở nhất vẫn là thằng bé A Minh kia.

Hai hôm trước nó gọi điện về, dường như vẫn chưa gặp được người thích hợp." "Nghĩ thoáng ra một chút, con cháu tự có phúc của con cháu.

Đợi nó điều động về rồi em hãy bắt tay vào sắp xếp, giờ em có gấp gáp cũng chẳng giải quyết được gì." Lục Sâm đuổi theo Mạc Noãn ra ngoài, Mạc Noãn đang từ phía sau đỡ cánh tay nhóc tì, tập cho con đi bộ.

Lục Sâm cũng đặt tiểu nha đầu trong lòng xuống, giữ vai con để con học đi: "Noãn Noãn, em giận à?" Mạc Noãn bất mãn lườm anh một cái, có chút không tin lời Lục Sâm vừa nói, hỏi lại: "Anh thật sự có dạy chúng gọi mẹ sao?" Lục Sâm gật đầu: "Tất nhiên rồi, anh đâu có bỉ ổi đến mức chỉ dạy chúng gọi ba mà không dạy gọi mẹ." Mạc Noãn lạnh lùng nói: "Ai mà biết được chứ, anh lúc nào chẳng ranh mãnh, biết đâu lại lén lút sau lưng em giở trò gì." Lục Sâm bật cười, nhìn Mạc Noãn với vẻ nịnh nọt, ánh mắt lóe lên, bắt đầu cam đoan: "Bà xã, cho anh thời gian một tuần, anh nhất định sẽ dạy chúng gọi mẹ, nếu không tùy em trừng phạt." Nghe vậy, mắt Mạc Noãn sáng lên, bước chân dừng lại: "Thật không?" Lục Sâm khẳng định gật đầu: "Tất nhiên, đại trượng phu nói được làm được." Khóe môi Mạc Noãn khẽ cong lên, đám mây mù trên mặt tức khắc tan biến, giữa đôi mày lại rạng rỡ như có nắng.

Đôi mắt trong trẻo của cô giống như một vòng xoáy lớn, có thể hút hết tâm trí của anh vào trong.

Khóe miệng Lục Sâm cũng nở nụ cười nhàn nhạt.

Anh không hiểu tại sao tình cảm của một số cặp vợ chồng lại nhạt dần theo thời gian, anh cảm thấy đối với vợ mình, mỗi lần nhìn thêm một cái, hình bóng ấy dường như lại khắc sâu thêm vào tâm khảm.

Anh thích đấu miệng với cô, thích nhìn những biểu cảm phong phú trên khuôn mặt cô vì anh mà thay đổi.

Thế là anh cứ đứng ngây ra nhìn Mạc Noãn.

Mạc Noãn bị ánh mắt chuyên chú, nồng nàn của anh làm cho không tự nhiên, nhịn không được nói: "Anh làm gì mà nhìn em chằm chằm thế?" "Noãn Noãn, anh yêu em nhiều hơn anh tưởng." Mạc Noãn đỏ mặt, không biết người đàn ông này đột nhiên lên cơn gì mà thốt ra một câu như vậy, lúc nãy cô còn chẳng cho anh vẻ mặt tử tế nào. "Lục Sâm, sao đột nhiên anh lại nói mấy lời này." Lục Sâm chỉ mỉm cười, không đáp lời, xoay người nhấc bổng Niệm Niệm lên cao, lớn giọng nói: "Con gái ngoan, con nghe thấy ba hạ cam đoan với mẹ con rồi chứ, sau này con phải hợp tác cho tốt, nếu không ba sẽ phải nhận phạt đấy." "Ba ba, hi hi..." Mạc Noãn tức giận nhìn con gái mình, mắng yêu: "Cái đồ nịnh bợ nhỏ này, suốt ngày chỉ biết nịnh hót ba thôi." Tuy trong lòng có chút không thoải mái, nhưng Mạc Noãn cũng nghĩ thoáng ra.

Trong một gia đình, người thân cận nhất với con cái chưa chắc đã là chuyện tốt, thường là người phải bận rộn không ngừng.

Từ khi hai đứa nhỏ chào đời, Lục Sâm buổi tối hiếm khi ngủ được một giấc đến sáng, thường xuyên phải thức giấc mấy lần trong đêm.

Nghĩ đến đây, Mạc Noãn khẽ khoác tay Lục Sâm, nghiêm túc nói: "Lục Sâm, anh là một người chồng tốt, cũng là một người cha tốt." Lục Sâm mỉm cười, nghiêng đầu nhìn Mạc Noãn: "Nghĩ thông suốt rồi à, không ghen với con nữa sao?" Mạc Noãn lườm anh một cái: "Em vốn dĩ có ghen đâu chứ, em chỉ là thấy không cam lòng thôi." Được rồi, chẳng phải cũng cùng một ý nghĩa sao?

Chương 439

Lục Sâm cũng không vạch trần, hai người mỗi người dắt một bảo bối tập đi trong sân, khung cảnh ấy vô cùng ấm áp.

Lát sau, Lục Nam Thiên vội vã trở về.

Thấy cháu trai và cháu gái đều ở bên ngoài, trên mặt ông lộ ra ý cười, lập tức bế hai đứa nhỏ lên, hôn vào mặt chúng một cái, rồi nhìn về phía Mạc Noãn và Lục Sâm hỏi: "Mọi chuyện giải quyết xong chưa?" Lục Sâm cười đáp: "Vẫn chưa giải quyết triệt để, nhưng mọi thứ đang tiến triển theo hướng tốt." "Vậy là được rồi, các con tự liệu mà làm, có gì cần ba giúp thì cứ mở lời." Nói rồi ông lại đưa hai đứa nhỏ cho họ, sau đó bước chân vội vã đi vào nhà.

Mạc Noãn hơi nhíu mày.

Lục Nam Thiên tuy ít nói, nhiều lúc không thích biểu đạt tình cảm, nhưng ông cũng cực kỳ thương yêu hai đứa cháu.

Trước đây hễ về đến nhà là ông phải ở bên hai đứa nhỏ một lúc mới chịu rời đi, hôm nay lại chỉ bế một cái rồi buông tay, thật là khó hiểu. "Lục Sâm, ba có phải gặp chuyện gì rồi không?

Mấy ngày nay ba không về, sao hôm nay đột ngột về rồi lại còn dáng vẻ vội vàng như vậy?" Lục Sâm nhướng mày: "Tình địch của ba đến tận cửa rồi, ba mà còn ngồi yên ở đơn vị được mới lạ." Cảnh tượng này anh đã thấy từ nhỏ đến lớn nên không còn lạẫm gì nữa.

Chỉ cần chú Phương xuất hiện ở Lục gia, ba anh nhất định sẽ bỏ hết việc đang làm để chạy về ngay lập tức.

Có đôi khi Tần Tuệ mấy ngày không thấy ông, nếu muốn ông về nhà, chỉ cần mời chú Phương đến nhà là bảo đảm ông sẽ bị "triệu hồi" về ngay lập tức, lần nào cũng linh nghiệm.

Mấy chục năm rồi vẫn không có gì thay đổi.

Mạc Noãn ngẩn người, nhớ lại chuyện Lục Sâm từng kể, không nhịn được mà bật cười: "Ba đúng là đáng hiệu thật đấy." Lục Sâm sủng nịnh nhéo mũi cô: "Lời này em nói trước mặt anh thôi nhé, đừng để ba nghe thấy." "Em biết rồi, em đâu có thiếu tinh tế đến mức làm ba mất mặt chứ.

Nhưng tình cảm ba dành cho mẹ thật khiến người ta ngưỡng mộ, em thấy đợi đến khi chúng ta ở tuổi đó, anh chưa chắc đã nhất mực thâm tình với em như ba đâu." Lục Sâm không đồng tình với cách nghĩ của Mạc Noãn: "Nói gì thế, ba làm vậy cũng vì có tình địch mà." "Nói vậy cũng đúng, hay là em cũng đi tìm cho anh một tình địch nhé, để anh lúc nào cũng thấy như có gai đâm trong họng, cả đời nuốt không trôi mà nhổ cũng chẳng ra, chỉ có thể cẩn thận từng li từng tí mà bảo vệ em." "Vậy thì cũng phải để em tìm được đã.

Đống đào hoa thối của em, anh cũng chỉ đề phòng mỗi Lệ Hành thôi, còn cái gã vị hôn phu cũ Đinh Duệ gì đó, anh chưa bao giờ để tâm tới." Lục Sâm làm ra vẻ đối thủ của mình quá yếu.

Mạc Noãn lườm Lục Sâm một cái: "Anh đừng có coi thường em, em mà muốn tìm thật thì chắc chắn không thành vấn đề.

Trai đẹp trẻ tuổi ở công ty em đầy ra, em mà muốn quy tắc ngầm thì có khi họ còn tự nguyện dâng tận cửa ấy chứ." Sắc mặt Lục Sâm lập tức trầm xuống, anh nheo mắt lại: "Noãn Noãn, em cứ thử một chút xem, xem bọn họ có cái gan đó không." Mạc Noãn cũng chỉ nói đùa, thấy sắc mặt Lục Sâm đột ngột sa sầm thì cũng lười đôi co với anh, bế nhóc con đi vào nhà.

Lục Nam Triết về muộn hơn một chút, gần đến giờ cơm mới cùng Chu Thanh Vận đi tới.

Lục Tử Đồng vừa thấy cha mình là không màng gì nữa, lao đến ôm chặt lấy ông như một đứa trẻ chưa lớn, nũng nịu: "Lão ba, cuối cùng ba cũng về rồi.

Mấy ngày nay vì lo lắng cho ba mà con ăn không ngon ngủ không yên, sắp biến mình thành gấu trúc luôn rồi đây này." Mạc Noãn nhìn về phía Lục Nam Triết, ông chẳng thay đổi chút nào, vẫn là vẻ ôn nhu như ngọc, trên mặt nở nụ cười nhẹ nhàng, dường như những chuyện mấy ngày qua chẳng hề tác động gì đến ông.

Chỉ thấy ông khẽ vỗ lưng Lục Tử Đồng: "Ba chỉ đi phối hợp điều tra thôi mà, có làm sao đâu, con hành hạ bản thân làm gì." "Con cũng đâu có muốn, chỉ là không nghe thấy tiếng lão ba lải nhải trước mặt, con thấy bứt rứt cả người." Lục Tử Đồng bĩu môi. "Được rồi, lớn tướng rồi còn ôm cha nũng nịu, mau buông tay ra đi, đừng để mọi người phải chờ cơm." Chu Thanh Vận vỗ vào tay Lục Tử Đồng.

Lục Tử Đồng cười hi hi, buông Lục Nam Triết ra rồi nắm tay ông đi vào phòng ăn.

Mạc Noãn nhịn không được cười nói: "Tử Đồng và chú nhỏ tình cảm thật tốt, mấy ngày nay em ấy lo phát khiếp lên được." Cô có một linh cảm không lành, cảm giác sau này con gái mình và Lục Sâm có lẽ cũng sẽ giống như chú nhỏ và Lục Tử Đồng.

Tiểu nha đầu bây giờ đã biết lấy lòng Lục Sâm, cái vẻ bám người đó chẳng kém chút nào.

Chu Thanh Vận bất lực lắc đầu: "Cái con bé này, ngày thường thì thích đối đầu với chú nhỏ của con, chú ấy nói thêm vài câu là nó lại than phiền phiền phức, đòi ra ngoài cho yên tĩnh.

Thế mà ba ngày không thấy mặt lại cứ như gì ấy, quấn quýt không rời, thật là khiến người ta không chịu nổi." Chuyện của Lục Nam Triết tạm thời được xoa dịu, cả gia đình đã có một bữa tối rất vui vẻ.

Ngày hôm sau, một bản tin tức đã thu hút sự chú ý của Mạc Noãn.

Cô chăm chú đọc một lượt, sắc mặt dần trở nên khó coi.

Bản tin do phía Phùng Thành Tường đăng tải, trong đó kể một câu chuyện tình yêu đầy cảm động giữa ông ta và một người phụ nữ: họ đã yêu nhau thế nào, chia tay ra sao, rồi nối lại tình xưa thế nào, và cuối cùng là hoàn toàn cắt đứt quan hệ.

Người bạn gái đầu tiên sau khi kết hôn thì tình cảm với chồng không hòa hợp, từng ly hôn, và chính trong thời gian đó ông ta và người bạn gái cũ lại tìm đến với nhau.

Chỉ có điều khi đó ông ta chưa đủ khả năng nuôi sống một người phụ nữ và một đứa trẻ, nên người bạn gái cũ đã chọn tái hôn, một lần nữa bỏ rơi ông ta.

Ngôn ngữ trong toàn bộ bản tin rất điềm tĩnh, bình thường, không có sự chỉ trích hay oán than, dường như chỉ đang trình bày một sự thật với công chúng.

Thậm chí còn viết rằng Quý Anh Ngữ - đứa con riêng này - là kết tinh tình yêu của họ, còn đặc biệt công bố ngày sinh của Quý Anh Ngữ cùng với giấy đăng ký kết hôn của ông ta và người vợ hiện tại.

Chỉ cần ai biết tính toán thời gian đều có thể nhận ra Quý Anh Ngữ là đứa con có trước khi ông ta kết hôn.

Thậm chí anh vợ của ông ta là Trần Hàn Ti cũng đứng ra làm chứng, nói rằng năm đó mọi người đều tưởng Phùng Thành Tường và Trần Mỹ Như là một cặp, thực chất lúc đó hai người chưa hề ở bên nhau.

Trong lòng Phùng Thành Tường luôn có người yêu sâu đậm, chính em gái ông ta đã luôn đeo bám, đơn phương tuyên bố với bên ngoài rằng Phùng Thành Tường là bạn trai mình.

Dư luận bắt đầu nghiêng về phía ông ta.

Từ một kẻ ruồng bỏ người tình, ông ta bỗng chốc trở thành một người đàn ông nhẫn nhục chịu đựng, chỉ vì muốn mang lại cuộc sống tốt đẹp cho người mình yêu.

Mạc Noãn thực sự khâm phục cái bản tin đổi trắng thay đen này, Phùng Thành Tường thế mà lại bịa ra được một câu chuyện nực cười như vậy.

Quý Anh Ngữ từ đâu mà có thì Lục Sâm chưa tra ra được, nhưng câu chuyện tình yêu giữa ông ta và mẹ Quý Anh Ngữ tuyệt đối không hề thê lương và bất đắc dĩ như bản tin nói.

Những gì Lục Sâm tra được là một gã "tra nam" vì sự nghiệp của mình mà ruồng bỏ người tình thanh mai trúc mã.

Lục Sâm cảm nhận rõ ràng người bên cạnh đang tức tối, anh vươn bàn tay lớn ôm cô vào lòng, khẽ hôn lên má: "Noãn Noãn, sáng sớm ra em tức giận gì thế, ai chọc giận em à?" Thấy mắt Lục Sâm vẫn nhắm nghiền, Mạc Noãn biết mấy ngày nay anh không được nghỉ ngơi tử tế nên cũng không mang chuyện phiền lòng này ra làm phiền giấc ngủ của anh.

Cô đặt điện thoại xuống, chui lại vào lòng anh, tìm một vị trí thoải mái: "Ông xã, anh ngủ tiếp đi, không có chuyện gì quá lớn đâu, đợi anh ngủ dậy em sẽ nói kỹ với anh." Giọng Lục Sâm trầm khàn đặc biệt: "Ừm, em ngủ cùng anh thêm lát nữa đi." Nằm trong lòng Lục Sâm một lát, Mạc Noãn lại ngủ thiếp đi, mấy ngày nay cả hai người thực sự đều thiếu ngủ.

Khi tỉnh dậy lần nữa thì trời đã sáng rõ.

Khoảnh khắc Mạc Noãn mở mắt, Lục Sâm cũng mở mắt theo.

Cô chưa kịp lên tiếng thì người đàn ông đã đè cô dưới thân, những nụ hôn dồn dập ập đến, xung quanh toàn là hơi thở của anh.

Chương 440

Mạc Noãn cũng đã quen với kiểu cưỡng hôn đột ngột này, cô đưa tay ôm cổ anh và đáp lại.

Sau nụ hôn, Mạc Noãn rúc vào lòng Lục Sâm cười thầm, Lục Sâm âu yếm vuốt ve mái tóc cô.

Chờ đến khi nhịp thở của cả hai bình ổn lại, Lục Sâm trực tiếp bế Mạc Noãn vào phòng tắm.

Mạc Noãn vui vẻ ôm cổ anh, áp mặt vào lồng ngực anh, lắng nghe nhịp tim trầm ổn mang lại cảm giác an toàn ấy.

Sau khi vệ sinh cá nhân xong, Lục Sâm nhớ lại lúc Mạc Noãn mới ngủ dậy dường như bị tin tức gì đó làm cho tức giận, nhịn không được hỏi: "Noãn Noãn, em giận chuyện gì thế?" "Còn giận gì nữa, tất nhiên là giận sự vô liêm sỉ của một số người rồi." Mạc Noãn nói rồi cầm điện thoại đưa cho Lục Sâm: "Anh xem bản tin này đi, cái khả năng đổi trắng thay đen của Phùng Thành Tường đúng là tuyệt đỉnh." Lục Sâm xem qua, cũng thấy đặc biệt nực cười.

Chỉ có điều cục diện hiện tại đã có những chuyển biến mới, cấp trên đã có tổ điều tra chuyên môn, chắc chắn sẽ tra rõ ngọn ngành.

Việc ông ta ngã ngựa chỉ là chuyện sớm muộn, những trò vặt vãnh trước mắt này căn bản chẳng có tác dụng thực tế gì, anh hoàn toàn không quan tâm.

Lục Sâm đưa điện thoại lại cho Mạc Noãn: "Noãn Noãn, không cần phải vì những chuyện này mà sinh khí.

Lúc này người hoang mang nhất có lẽ chính là ông ta, kệ ông ta đi, chúng ta chỉ cần phối hợp tốt với cuộc điều tra là được." "Cũng đúng, không cần thiết phải bực mình vì loại chuyện này." Lục Sâm nhìn thời tiết ngoài cửa sổ, thấy hôm nay trời không quá nóng, lại có gió mát rượi, rất thích hợp để ra ngoài dạo phố. "Noãn Noãn, đằng nào hôm nay cũng là cuối tuần, chúng ta đưa hai con ra ngoài dạo chút đi, cả nhà bốn người chúng ta hình như vẫn chưa đi chơi cùng nhau lần nào." Mắt Mạc Noãn sáng lên: "Được chứ, nhưng mang theo hai nhóc này e là chúng ta dạo không được bao lâu đâu, dạo này tụi nó lớn nhanh quá, nặng lắm rồi." "Ngốc ạ, hai chúng ta đương nhiên là không xuể, gọi thêm dì Mai và chị Tiền đi cùng, chúng ta cũng có thể dùng xe đẩy, lúc nào mỏi thì bế, lúc nào mệt thì đẩy." "Vậy thì khả quan đấy, hai tiểu quỷ này giờ nghịch ngợm lắm, nếu chỉ có hai chúng ta e là không đối phó nổi." Buổi sáng nắng không gắt, Lục Sâm thay cho con gái bộ váy công chúa nhỏ màu hồng, còn con trai thì mặc áo thun đơn giản phối với quần jean, đội thêm chiếc mũ nhỏ, trông rất ngầu.

Hai khuôn mặt giống hệt nhau đặt cạnh nhau, nhìn kiểu gì cũng thấy đáng yêu.

Sau khi thu dọn xong, cả nhà cùng đi dạo phố.

Đến trung tâm thương mại, Mạc Noãn bảo dì Mai và chị Tiền cứ tự đi dạo xung quanh, khi nào bế không nổi nữa sẽ gọi điện cho họ.

Lục Sâm bế nhóc tì ra ngoài, Mạc Noãn nhướng mày, không hiểu sao ông bố cuồng con gái này hôm nay lại phá lệ không bế Niệm Niệm.

Cô bé Niệm Niệm thấy ba bế anh trai chứ không bế mình thì má phồng lên, vẻ mặt có vẻ đang hờn dỗi.

Mạc Noãn bất lực nhéo mũi con: "Lục Niệm Nhất, con bớt nũng nịu đi, con cứ bám lấy ba suốt thì anh trai phải làm sao." "Bảo bối, con mảnh mai hơn anh trai, mẹ bế con sẽ nhẹ nhàng hơn." Lục Sâm cười nói với con gái.

Cân nặng của hai đứa nhỏ hiện đã có sự chênh lệch, anh trai nặng hơn em gái tận một cân rưỡi.

Nghe vậy, khóe môi Mạc Noãn khẽ cong lên, Lục Niệm Nhất vẫn phụng phịu không vui, nhưng Mạc Noãn chẳng thèm quan tâm, trực tiếp bế con bé đi vào trung tâm thương mại.

Cảm xúc của trẻ con đến nhanh mà đi cũng nhanh, chẳng mấy chốc con bé đã bị những bộ quần áo và đồ chơi rực rỡ sắc màu trong mall thu hút, cứ như một chú khỉ nhỏ phấn khích quẫy đạp trong lòng Mạc Noãn, thấy món nào thích là lại đòi với tay lấy.

Cả hai người đều cực kỳ cưng chiều con cái, thấy chúng thích món gì là gần như đều bảo nhân viên gói lại hết.

Mạc Noãn bế một lúc đã thở hổn hển, cánh tay mỏi rừ, ngược lại nhóc con Tử Mặc thì lại trầm tính hơn nhiều. "Lục Sâm, con gái anh có phải bị chứng tăng động không thế, đi suốt quãng đường chẳng lúc nào chịu ngồi yên, vẫn là cái vẻ lười biếng lúc nhỏ đáng yêu hơn." "Nói bậy, đây gọi là lanh lợi đáng yêu, trẻ con đứa nào chẳng thế." Lục Sâm khẽ xoa thái dương, đổi con với Mạc Noãn.

Mạc Noãn bĩu môi, hôn lên má nhóc con một cái rồi bế con đi phía trước.

Thấp thoáng nghe thấy tiếng Lục Sâm nói chuyện với vẻ nghiêm túc ở phía sau: "Lục Niệm Nhất, con phải ngoan một chút, nếu không mẹ con ghét bỏ con đấy." Người lớn là cặp trai tài gái sắc, hai bảo bối lại đáng yêu lạc lối, đi đến đâu cũng thu hút mọi ánh nhìn.

Suốt dọc đường, Mạc Noãn nhận được không ít lời khen ngợi dành cho các bé, không người làm cha làm mẹ nào lại không thích nghe những lời như thế.

Nụ cười trên môi Mạc Noãn chưa từng tắt, Lục Sâm cũng có tâm trạng rất tốt, khiến Mạc Noãn dù ở trong trung tâm thương mại bận rộn cũng không thấy mệt.

Nhưng vừa bước ra khỏi đó, cô đã cảm thấy cánh tay đau nhức dữ dội, chưa kể trên tay còn xách mấy túi đồ lớn.

Trước đây cô không nghĩ mình là kẻ nghiện mua sắm, nhưng nhìn những bộ quần áo nhỏ xinh màu sắc rực rỡ kia, cô thích đến mức không cầm lòng được, chẳng thể dừng tay. "Lục Sâm, em thành kẻ nghiện mua sắm mất rồi." Lục Sâm cười cười, anh thực ra cũng cảm thấy vậy, đối với con cái mình, lúc nào cũng muốn dành cho chúng những gì tốt nhất: "Mệt rồi chứ, để anh lo." Nói rồi anh đón lấy cả nhóc con kia, giống như ở nhà, một tay bế một đứa.

Dáng vẻ này đích thực là một "ông bố bỉm sữa" chính hiệu, đâu còn chút khí chất nào của vị tổng giám đốc công ty.

Mạc Noãn cầm lấy túi đồ trên tay anh, rồi gọi điện cho dì Mai và chị Tiền.

Cả đoàn tìm một nhà hàng để ăn trưa.

Mấy người vừa từ nhà hàng bước ra, đi được vài bước đã bị đám đông phía trước thu hút sự chú ý.

Vì có trẻ nhỏ nên họ không định đi xem náo nhiệt, nhưng Mạc Noãn lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc. "Anh Duệ, có chuyện gì thì từ từ nói, đừng đánh người, anh dừng tay lại đi." "Anh Hứa, anh không sao chứ?" "Mọi người dừng tay lại hết cho tôi, đừng đánh nhau ở nơi công cộng thế này." Đó là giọng của Mạc Tử Hi, nghe có vẻ đang rất hoảng sợ, mang theo tiếng khóc nức nở.

Mạc Noãn dừng bước, lo lắng nhìn Lục Sâm: "Lục Sâm, hình như là Tử Hi." Lục Sâm cau mày, lắng tai nghe kỹ cũng nhận ra giọng của Mạc Tử Hi, anh bảo dì Mai và chị Tiền: "Hai người đưa bọn trẻ về xe trước đi, chờ ở trên xe, tôi và Noãn Noãn qua đó xem thế nào." Hai người gật đầu, bế hai nhóc tì về xe.

Mạc Noãn khoác tay Lục Sâm đi tới, chỉ thấy giữa đám đông, Đinh Duệ và Hứa Dương đang lao vào ẩu đả, hai bên đấm đá túi bụi, không ai chịu nhường nhịn.

Mạc Tử Hi đứng bên cạnh nước mắt đã rơi lã chã, tay bế bé Hữu An không dám thực sự vào can ngăn, chỉ biết đứng đó lo sốt vó. "Tao không ngờ mày lại có cái sở thích này, lén lút sau lưng tao quyến rũ vợ con tao." Đinh Duệ một bên mặt đã sưng vù, đôi mắt giận dữ trừng trừng nhìn Hứa Dương.

Hôm nay anh ta định đi thăm con gái, nhưng đến Mạc gia thì được biết đứa trẻ đã được Mạc Tử Hi đưa ra ngoài.

Anh ta có chút thất vọng, lái xe đi dạo, không ngờ lại thấy một người đàn ông đang bế con gái mình trên phố, bên cạnh còn có Mạc Tử Hi.

Hai người không biết đang nói chuyện gì, chỉ thấy trên mặt cô mang theo nụ cười vui vẻ, hoàn toàn là dáng vẻ của một người phụ nữ nhỏ bé hạnh phúc.

Cuối tuần, con gái và người cũ của anh ta lại đang ở bên một người đàn ông khác, còn anh ta lại là kẻ cô đơn không nơi nương tựa, chỉ biết lái xe đi dạo vẩn vơ.

Cảnh tượng này đã kích thích mạnh mẽ dây thần kinh của anh ta, anh ta hoàn toàn không thể chịu đựng nổi, chỉ thấy trong lòng dâng lên một ngọn lửa vô danh, dừng xe lại rồi xông thẳng tới vung nắm đấm về phía Hứa Dương.

Hứa Dương vốn đã có thành kiến rất sâu với Đinh Duệ vì đã làm tổn thương Mạc Tử Hi như vậy, thậm chí còn nhẫn tâm ly hôn khi con còn quá nhỏ, lại chẳng thèm đoái hoài gì đến hai mẹ con, nên ra tay cũng không hề lưu tình, lời lẽ thốt ra cũng rất gay gắt, đầy vẻ mỉa mai. "Đinh đại thiếu gia, anh nói lời này mà không thấy xấu hổ sao, chú ý cách dùng từ của anh đi.

Chương 441

Tử Hi đã ly hôn với anh rồi, tiểu Hữu An cũng được phán cho Tử Hi, anh chỉ có quyền thăm nom thôi.

Tử Hi không còn là vợ anh nữa, cô ấy muốn đi cùng ai đó là tự do của cô ấy, anh không có quyền can thiệp." "Sao tao lại không có quyền?

Tao là cha của đứa trẻ, đó là sự thật cả đời này không thể thay đổi được.

Tao không cho phép mày bế con gái tao, mày cũng đừng mơ tưởng làm cha của con bé, mày không xứng!" Đinh Duệ cao hơn Hứa Dương nửa cái đầu, lúc này đang cao ngạo túm lấy áo trước ngực Hứa Dương.

Mặt Hứa Dương lúc xanh lúc trắng, nhất thời không nói nên lời.

Mạc Tử Hi thực sự không nhìn nổi nữa, cô đưa đứa trẻ cho một người phụ nữ trung niên cạnh đó nhờ bế hộ một lát, rồi bước thẳng tới trước mặt Đinh Duệ, gỡ tay anh ta ra.

Nhưng Đinh Duệ túm rất chặt, Mạc Tử Hi căn bản không gỡ ra được, nhịn không được quát khẽ: "Đinh Duệ, anh đừng có phát điên, anh không phân biệt trắng đen đã xông vào đánh người là sao chứ?

Anh buông anh Hứa ra, anh lấy tư cách gì mà túm anh ấy như vậy!" Đinh Duệ thấy Mạc Tử Hi thế mà lại bênh vực một người đàn ông khác, còn gọi "anh Hứa" thân mật như thế, chỉ thấy vô cùng chướng tai.

Trong mắt anh ta lóe lên một tia đau đớn, nhìn chằm chằm vào Mạc Tử Hi, dường như vẫn chưa thể tin được sự thiên vị của cô:

"Tử Hi." Mạc Tử Hi nhìn Đinh Duệ một cách vô tình, lại quát lên: "Đinh Duệ, buông tay, đừng để cả hai phải khó xử." Đinh Duệ chưa bao giờ thấy Mạc Tử Hi nói chuyện với mình bằng vẻ nghiêm nghị và phẫn nộ đến thế, ngay cả khi hai người làm ầm ĩ chuyện ly hôn cô cũng chưa từng như vậy với anh ta, nhất thời anh ta sững sờ.

Trong lúc anh ta đang ngây người, Mạc Tử Hi đã kéo Hứa Dương ra một bên, lo lắng hỏi: "Anh Hứa, anh không sao chứ?" Hứa Dương lắc đầu, trên mặt lộ ra nụ cười, cái cười này lại chạm vào vết thương nơi khóe miệng khiến anh không nhịn được mà hít một hơi khí lạnh.

Mạc Tử Hi nhíu mày, dùng tay nhẹ nhàng lau đi vệt máu hơi khô nơi khóe miệng anh.

Hứa Dương rất tận hưởng sự quan tâm của Mạc Tử Hi, nhịn không được khẽ nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, chân thành nói: "Tử Hi, anh không sao, em không cần lo lắng." Hôm nay thực ra là lần đầu tiên hai người chính thức hẹn gặp mặt nhau, Mạc Tử Hi và Hứa Dương không tiếp xúc nhiều, chỉ qua vài cuộc điện thoại.

Bị anh nắm lấy cổ tay trước mặt bao nhiêu người thế này cô có chút không tự nhiên, nhưng vẫn cố gắng kìm nén, không hất tay anh ra.

Đinh Duệ đau xót, không thể tin được nhìn Mạc Tử Hi, sắc mặt âm trầm đến cực điểm, anh ta siết chặt nắm đấm chất vấn: "Mạc Tử Hi, đây chính là nguyên nhân khiến cô mặc kệ Hữu An còn nhỏ mà vội vàng ly hôn với tôi sao?

Chỉ để được thoải mái lao vào vòng tay của gã đàn ông này, có phải cô và hắn ta đã qua lại với nhau từ khi chúng ta chưa ly hôn không?" Lời này của Đinh Duệ vừa dứt, những người xung quanh bắt đầu chỉ trỏ vào Hứa Dương, dường như đều đang chỉ trích anh can thiệp vào gia đình người khác, phá hoại một đôi vợ chồng êm ấm.

Nghe vậy, hốc mắt Mạc Tử Hi cay xè, nhưng cô vẫn cực lực kìm nén không để nước mắt rơi: "Đinh Duệ, anh bớt nói nhảm đi, chuyện giữa chúng ta vì sao mà ly hôn anh là người rõ hơn ai hết, không liên quan gì đến anh Hứa cả.

Trước đây tôi căn bản chưa từng tiếp xúc với anh ấy, anh đừng có tùy tiện vu khống người khác." "Tôi vu khống?

Hôm nay tôi tận mắt thấy hai người ở bên nhau, à đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, đây là vị tổng giám đốc tài chính của Mạc thị, hai người làm cùng một công ty, sao có thể không tiếp xúc được chứ!" Đinh Duệ cực lực kiềm chế cơn giận trong lòng, dáng vẻ như sắp bùng nổ đến nơi.

Mạc Tử Hi vốn không muốn nhắc đến cuộc hôn nhân thất bại trước mặt bao nhiêu người thế này, nhưng cách làm của Đinh Duệ thực sự khiến cô không thể nhẫn nhịn thêm được nữa: "Đinh Duệ, tôi ly hôn với anh là vì anh không yêu tôi.

Tôi đã mấy lần suýt sảy thai phải nằm viện mà anh vẫn ngó lơ, anh hoàn toàn không quan tâm đến tôi.

Còn cả cha mẹ anh nữa, từ đầu đến cuối họ chỉ quan tâm đến cổ phần của Mạc thị, lại còn trọng nam khinh nữ, vì tôi mang thai con gái mà họ ghét bỏ tôi đến cùng cực." Dừng một chút, Mạc Tử Hi nói tiếp: "Sau khi cha tôi qua đời, trong lòng trong mắt họ chỉ có cổ phần của Mạc thị.

Khi biết trong tay tôi không có cổ phần, họ đã hoàn toàn lật mặt với tôi.

Còn cả mẹ tôi nữa, họ cảm thấy gia cảnh như vậy là một nỗi nhục nhã.

Anh hãy tự vấn lương tâm mình đi, rốt cuộc là ai đã dồn cuộc hôn nhân của chúng ta vào đường cùng?

Giờ tôi chỉ muốn tìm một người đàn ông yêu thương mình để sống nốt nửa đời còn lại thì có gì sai?

Chẳng lẽ anh thấy một người phụ nữ ly hôn mang theo con nhỏ như tôi không xứng đáng tìm kiếm hạnh phúc của riêng mình sao?

Nửa đời còn lại của tôi phải sống trong cô độc mới đúng ý anh sao?

Làm người thì không nên bá đạo và vô lý đến mức bắt vợ cũ phải thủ thân như ngọc vì mình như thế." Đinh Duệ sững sờ, lời của Mạc Tử Hi một lần nữa như quả tạ giáng mạnh vào lồng ngực anh ta, nhắc nhở anh ta về tất cả những chuyện đã qua.

Cổ họng anh ta nghẹn đắng, giọng điệu cũng mềm xuống: "Tử Hi, anh không có ý đó." "Vậy anh nói cho tôi biết rốt cuộc anh có ý gì?

Đừng có bảo với tôi rằng sau khi ly hôn anh mới nhận ra tôi tốt thế nào, rồi hối hận muốn tái hôn với tôi nhé." Đinh Duệ cứng họng, mím môi không biết nói gì, chỉ biết nhìn chằm chằm Mạc Tử Hi.

Dù anh ta có muốn nói, Mạc Tử Hi cũng không cho anh ta cơ hội: "Những lời anh nói tôi một chữ cũng không tin.

Chẳng phải anh luôn mặc định rằng sau khi ly hôn tôi vẫn sẽ một lòng một dạ với anh sao?

Nếu không, khi thấy tôi đi cùng người đàn ông khác, anh kích động thế làm gì?

Chẳng qua là anh cảm thấy người phụ nữ mình không cần nữa thì không được phép sống tốt hơn anh mà thôi.

Tôi nói cho anh hay, tôi không rẻ mạt như anh nghĩ đâu.

Lúc chưa ly hôn tôi quả thật từng si mê anh, nhưng giờ tôi bận lắm.

Tôi bận kiếm tiền nuôi con, bận tìm kiếm hạnh phúc cho riêng mình.

Nếu anh còn chút lương tri thì tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, cũng đừng can thiệp vào cuộc sống của tôi, anh không có tư cách." Mạc Noãn vốn định lên giúp từ sớm nhưng Lục Sâm đã kịp thời ngăn lại.

Anh cho rằng đây là chuyện riêng của hai người bọn họ, nhất định phải để họ tự giải quyết.

Lúc này bọn họ xen vào không hợp chút nào, ngược lại sẽ khiến tình hình tồi tệ hơn.

Thấy Mạc Tử Hi có sức chiến đấu như vậy, Mạc Noãn cũng yên tâm, đứng một bên không lên tiếng.

Lục Sâm bế bé Hữu An vào lòng, cô bé rất thích anh, gan cũng khá lớn, cuộc tranh cãi giữa người lớn dường như chẳng ảnh hưởng gì đến bé.

Lục Sâm hôn nhẹ lên đôi má nhỏ của bé, khiến bé toe toét cười.

Đinh Duệ nhìn người phụ nữ trước mặt, nhất thời cảm thấy thật xa lạ.

Nhiều năm như vậy, dường như anh chưa bao giờ thực sự hiểu cô, có lẽ đây mới chính là con người thật của cô.

Hốc mắt Đinh Duệ hơi nóng lên, anh hạ giọng, mơ hồ mang theo vài phần khẩn cầu: "Tử Hi, tôi không nghĩ như vậy.

Chương 442

Chúng ta tìm chỗ nào đó nói chuyện tử tế đi, tôi có vài lời muốn nói với em." Mạc Tử Hi sớm đã không còn là cô gái thuở ban đầu, trái tim cô đã chết dần chết mòn từ lâu.

Dù đối mặt với một Đinh Duệ đang hạ mình như thế, cô cũng chẳng mảy may động lòng: "Tôi không muốn nói nhiều với anh nữa.

Nếu anh muốn thăm con gái thì có thể đến bất cứ lúc nào, nhưng ngoài chuyện đó ra, đừng can thiệp vào cuộc sống của tôi." Nói xong, cô quay đầu tìm Hứa Dương: "Anh Hứa, anh có cần đến bệnh viện xem lại khóe miệng không?

Hình như nó bầm tím lên rồi." Hứa Dương mỉm cười lắc đầu: "Không cần đâu." Nói rồi anh chỉ về hướng Lục Sâm và Mạc Noãn đang đứng.

Mạc Tử Hi nhìn theo hướng tay anh, liền thấy con gái mình đang được Lục Sâm bế.

Cô mỉm cười rồi bước tới: "Chị, anh rể, sao hai người lại ở đây?" Những người vây quanh xem thấy không còn chuyện gì hay để xem nữa nên cũng tản đi hết.

Mạc Noãn đáp: "Chị và anh rể đưa hai đứa nhỏ đi mua ít quần áo, nghe thấy tiếng em nên ghé qua." Mạc Tử Hi gãi đầu: "Để mọi người chê cười rồi." Mạc Noãn ngước mắt nhìn Đinh Duệ, anh ta vẫn đứng chết trân ở phía xa, ánh mắt đờ đẫn, dường như vẫn chưa hoàn hồn sau màn mắng nhiếc của Mạc Tử Hi. "Người nhà với nhau thì có gì mà chê cười.

Chỉ là sao em có thể tùy tiện giao Hữu An cho một người lạ như thế, xã hội bây giờ chẳng an toàn chút nào, ngộ nhỡ gặp phải người xấu thì sao?" Mạc Tử Hi nhìn con gái, nghe chị nói cô cũng thấy rùng mình sợ hãi: "Lúc nãy em giận quá mất khôn." "Sau này dù có giận thế nào cũng không được làm vậy.

Mọi việc phải lấy Hữu An làm trọng, bé còn nhỏ như thế, lại chưa biết nói, tuyệt đối không được để bé rời khỏi tầm mắt của mình.

Hai người đàn ông kia muốn đánh nhau thì cứ mặc kệ họ." Mạc Tử Hi lè lưỡi: "Em biết rồi chị, sau này em sẽ chú ý hơn." "Được rồi, nắng bắt đầu gắt rồi, chúng ta đừng đứng đây nói chuyện nữa, trẻ con chịu không nổi đâu.

Tìm chỗ nào đó ngồi nói chuyện đi." Mạc Tử Hi nhìn sang Hứa Dương, ánh mắt anh hơi phức tạp, vội nói: "Tử Hi, em đi cùng Chủ tịch và mọi người đi, anh tự về nhà trước." Mạc Noãn nhìn Hứa Dương một cái, không nói gì.

Mạc Tử Hi gật đầu, dù sao họ cũng chưa thân, lại vừa xảy ra chuyện như vậy nên cũng khá ngượng ngùng: "Vâng, vậy anh Hứa tự đi mua ít thuốc bôi nhé, về nhà thì dùng đá chườm qua một chút." Sau khi Hứa Dương đi, cả nhóm tìm đến một quán cà phê, đặt một phòng bao lớn.

Dì Mai và chị Tiền cũng đưa hai nhóc tì sang, ba đứa trẻ quây quần bên nhau khiến không khí lập tức trở nên náo nhiệt.

Mạc Noãn và Mạc Tử Hi ngồi tâm sự, những người còn lại thì trông chừng ba đứa nhỏ. "Tử Hi, em và Hứa Dương là thế nào?

Sao hôm nay lại đi cùng nhau?" Mạc Noãn hỏi. "Vốn dĩ em định ở nhà ngủ, nhưng anh Hứa gọi điện hẹn em đi ăn.

Em nghĩ ở nhà cũng buồn nên mới ra ngoài, ai ngờ lại đụng mặt Đinh Duệ." Mạc Noãn suy nghĩ một chút, rồi kể lại chuyện mấy hôm trước mình đã ngăn cản Hứa Dương đến gặp cô: "Hôm trước em bị ngã, Hứa Dương định đến thăm nhưng bị chị chặn lại ngay cửa.

Chị nói với cậu ta rằng nếu muốn tiến triển với em thì tốt nhất nên báo cáo tình hình của em với gia đình trước, tránh việc sau này hai đứa có tình cảm rồi lại phải đối mặt với sự phản đối của người nhà." Mạc Tử Hi ngẩn người, cảm động vì Mạc Noãn luôn lo nghĩ cho mình: "Cảm ơn chị." "Em đừng chê chị nhiều chuyện là được.

Chị chỉ không muốn em đi vào vết xe đổ.

Nhưng nhìn dáng vẻ của cậu ta hiện tại, chị đoán là cậu ta vẫn chưa nói chuyện của em cho gia đình, hoặc giả là nói rồi nhưng bị phản đối.

Vừa rồi ánh mắt cậu ta nhìn chị rõ ràng là có chút né tránh, chị vừa đề nghị đi nói chuyện là cậu ta lặn mất tăm, rõ ràng là không biết phải đối mặt với chị thế nào." Mạc Tử Hi thở dài: "Chị, em nói thật lòng nhé, cho đến tận bây giờ, em thực sự không có tình cảm nam nữ với anh Hứa.

Qua một ngày tiếp xúc, em thấy anh ấy là một người rất ấm áp, giống như một người anh trai vậy." Mạc Noãn nhíu mày: "Nhưng cậu ta đối với em là tình cảm nam nữ, chứ không phải tình anh em." "Đó cũng là điều em đang trăn trở, em không biết phải mở lời thế nào." Mạc Tử Hi cũng hơi khổ tâm, không biết nói sao với Hứa Dương. "Tử Hi, không lẽ em vẫn còn ảo tưởng về Đinh Duệ?" Mạc Tử Hi dứt khoát lắc đầu: "Không đâu, em đã sớm chết tâm rồi.

Bây giờ em chỉ muốn học hỏi thật tốt, chăm sóc Hữu An chu đáo, những chuyện khác em không muốn nghĩ nhiều.

Chị biết đấy, đôi khi tình cảm là chuyện không thể miễn cưỡng, em thật sự không nảy sinh được ý nghĩ nam nữ với Hứa Dương." Thấy Mạc Tử Hi như vậy, Mạc Noãn cũng không khuyên nữa.

Chuyện này quả thật không thể ép buộc, mà theo tình hình hiện tại thì phía Hứa Dương cũng không đơn giản như cô tưởng, cửa ải gia đình sẽ là trở ngại rất lớn. "Được rồi, vậy thì cứ thuận theo tự nhiên đi, dù sao đời người còn dài mà.

Tóm lại chị chỉ muốn dặn em, bất kể sau này gặp người đàn ông nào, nhất định phải để họ chấp nhận tất cả những gì thuộc về em rồi mới trao gửi tình cảm.

Một tình yêu không được gia đình chúc phúc sẽ rất vất vả." "Chị, em biết mà." Ánh mắt Mạc Tử Hi thoáng vẻ u ám, cuộc hôn nhân thất bại của cô có một phần nguyên nhân rất lớn là do cha mẹ nhà họ Đinh kịch liệt phản đối.

Mạc Noãn vỗ vai em gái: "Được rồi, chuyện đó cứ để vậy đi, cứ chờ xem sao, cũng không nhất thiết phải chọn một trong hai người họ, biết đâu sau này còn gặp được người tốt hơn." Có gặp được người tốt hơn không thì cô không biết, cô chỉ biết hiện tại mình đã ly hôn, lại còn mang theo con, không có cha mẹ nhà nào dễ dàng chấp nhận một người phụ nữ như vậy làm con dâu.

Chỉ là cô thực sự không quan tâm nữa.

Không muốn để chị mình lo lắng, Mạc Tử Hi cười nói: "Đúng thế, đợi em thành công rồi, biết đâu sẽ có một dàn 'tiểu tiên nhục' chạy theo sau ấy chứ.

Chồng cũ gì đó cứ cho đi chầu trời hết đi, những gia đình nào không chào đón em thì em cũng chẳng thèm dây vào." "Được rồi, em nghĩ được thế là tốt.

Ăn cơm chưa?" Mạc Tử Hi gật đầu: "Ăn rồi ạ, lúc nãy em vừa ăn trưa với anh Hứa xong." "Vậy chúng ta gọi đồ uống đi." Mạc Tử Hi mỉm cười, vẫy vẫy tay với bé Hữu An cách đó không xa: "Bảo bối, lại đây, mẹ gọi sữa chua con thích nhất nhé." Cô bé nhỏ nhắn nhỏm người dậy khỏi lòng Lục Sâm, bập bẹ gọi một tiếng: "Mama." Mạc Noãn nhìn bé Hữu An với vẻ không thể tin nổi, rồi hỏi: "Hữu An biết gọi mẹ rồi sao?" Lục Sâm trao bé Hữu An cho Mạc Tử Hi.

Cô đặt bé lên đùi, đôi mắt sáng rỡ: "Biết rồi ạ, tháng trước đã biết gọi rồi.

Hôm đó em đi làm về bế bé, bé đột nhiên gọi em như thế, làm em bất ngờ lắm.

Chị không biết âm thanh đó kỳ diệu thế nào đâu, nó khiến em cảm thấy mọi nỗ lực của mình đều xứng đáng." Không uổng công cô đã bất chấp tất cả để sinh bé ra, đúng là một cô bé thông minh lanh lợi. "Lạ thật đấy, không phải em ít chăm bé hơn sao?" "Đúng vậy, em cũng thắc mắc mãi, chắc đây chính là sợi dây huyết thống chăng.

Đúng rồi chị, Niệm Niệm và Tiểu Mặc biết gọi chưa?" Mạc Noãn nhìn về phía hai bảo bối, thở dài đầy vẻ ghen tị: "Vẫn chưa biết, chỉ mới biết gọi ba thôi." Mạc Tử Hi nghe ra sự hậm hực trong giọng điệu của Mạc Noãn, mím môi cười: "Chị yên tâm đi, sớm muộn gì cũng gọi thôi, không chênh lệch mấy ngày đâu." Nhân viên phục vụ bưng một chai sữa chua lên, bé Hữu An ôm lấy ăn ngon lành.

Mạc Noãn hơi lo lắng hỏi: "Tử Hi, Hữu An còn nhỏ vậy đã uống được sữa chua chưa?" "Chị yên tâm, uống được mà.

Uống một chút sữa chua rất tốt cho đường ruột của bé, hỗ trợ tiêu hóa.

Mà trộm vía đường ruột của Hữu An khá tốt, lại không kén ăn, cái gì cũng thấy ngon miệng." Hai chị em trò chuyện rất lâu mới rời đi.

Mạc Tử Hi tự lái xe đến, trên xe có lắp ghế an toàn cho trẻ em.

Lục Sâm bế cô bé lên, giúp bé thắt dây an toàn.

Chương 443

Bé Hữu An nhìn Lục Sâm cười, rồi lại nhìn những người khác cười toe toét, trông cứ như đang chào tạm biệt vậy.

Dì Mai không kìm được khen: "Bé Hữu An này lanh lợi thật, nhỏ vậy mà trông hiểu chuyện quá." Mạc Noãn nhìn lại hai đứa con của mình, xoa đầu chúng: "Hai đứa sau này phải ngoan một chút nhé, nhìn chị kìa." Cùng lúc đó, Quý Anh Ngữ cũng nhìn thấy tin tức.

Cô nhìn những dòng chữ đó, chỉ cảm thấy thật nực cười, rồi bật cười thành tiếng.

Trong phòng ngủ trống trải chỉ nghe thấy tiếng cười chế giễu ma quái của cô, lúc bổng lúc trầm.

Tiểu Trương đứng gác bên ngoài nghe mà rợn tóc gáy, lưng lạnh toát.

Phùng Thành Tường từ ngoài bước vào, đúng lúc thấy dáng vẻ run rẩy của Tiểu Trương, không nhịn được hỏi: "Tiểu Trương, cậu bị làm sao vậy?

Run cái gì?" Tiểu Trương lập tức đứng thẳng dậy: "Tôi không sao, thưa tiên sinh." Phùng Thành Tường liếc nhìn cậu ta một cái, không truy vấn tiếp mà hỏi: "Tiểu thư sao rồi?

Hai hôm nay có ra ngoài ăn cơm không?" Tiểu Trương ngập ngừng một giây rồi thành thật báo cáo: "Thưa tiên sinh, hai ngày trước tiểu thư vẫn ổn, thỉnh thoảng tôi đưa cơm vào, có lúc cô ấy tự ra ngoài ăn, mọi thứ đều khá bình thường.

Chỉ là sáng nay không biết vì sao cô ấy cứ phát ra những tiếng cười quái dị, đã được một lúc rồi.

Tôi nói chuyện cô ấy cũng không đáp, bảo cô ấy ăn cơm thì cô ấy coi như không nghe thấy gì." Phùng Thành Tường áp tai vào cửa lắng nghe kỹ, quả nhiên nghe thấy tiếng cười của Quý Anh Ngữ, nghe thật rợn người.

Ông không nhịn được nhíu mày: "Tiểu Trương, cậu mở cửa ra, tôi vào xem sao." Tiểu Trương vội vàng lấy chìa khóa mở cửa.

Phùng Thành Tường vừa vào đã thấy người đang ngồi trên giường.

Cô mặc đồ ngủ, tóc tai bù xù ngồi ở đầu giường, trên mặt thoáng nụ cười, không phải kiểu cười lớn mà là khóe miệng khẽ nhếch lên, nhưng phối hợp với biểu cảm trên mặt khiến cả người cô trông thật khó coi.

Phùng Thành Tường hơi bị dáng vẻ này của cô làm cho giật mình, khựng lại một lát mới nói: "Tiểu Ngữ, dậy ăn trưa thôi con." Quý Anh Ngữ ngẩng đầu nhìn Phùng Thành Tường, khoảnh khắc đó sự sắc sảo ẩn giấu trong mắt lộ rõ mồn một.

Cô nhìn chằm chằm ông: "Sao nào, ông nỡ để tôi ra ngoài hít thở không khí rồi à?" Phùng Thành Tường cũng biết tâm lý con gái mình ít nhiều có vấn đề, dù lời cô nói có khó nghe đến đâu, dù nghe chướng tai thì ông cũng chỉ biết kiềm chế tính khí, ôn tồn nói với cô: "Tiểu Ngữ, con nói chuyện với bố đừng lúc nào cũng đâm chọc như thế được không?

Bố không cố ý để người canh chừng con, cũng không phải muốn giam cầm con, mà là vì những chuyện xảy ra mấy ngày qua sẽ gây rắc rối lớn cho con, bố làm vậy cũng là vì tốt cho con thôi." "Vì tốt cho tôi sao?

Đừng nói những lời khiến tôi buồn nôn đó nữa, tôi nghe chán lắm rồi, ông không thấy phiền à?" Cảm giác của Quý Anh Ngữ lập tức mất kiểm soát, cô trừng mắt nhìn Phùng Thành Tường đầy dữ tợn. "Tiểu Ngữ, con có thể nghe bố nói tử tế được không?

Hiện tại bố không còn sức lực để tranh cãi với con, còn một đống việc đang chờ bố giải quyết.

Bố vì không yên tâm để con ở đây một mình nên mới đặc biệt dành thời gian về thăm con, chúng ta không thể giống như những cặp cha con bình thường, ngồi xuống ăn một bữa cơm tử tế sao?

Tại sao mỗi lần gặp mặt đều phải đối đầu gay gắt như vậy?" Phùng Thành Tường nói với vẻ mệt mỏi.

Có lẽ trước ngày hôm nay, cô vẫn sẽ có một thoáng do dự và không nỡ, nhưng sau khi xem tin tức trên mạng, cô đã hạ quyết tâm, chỉ cần cô còn sống ngày nào, cô tuyệt đối sẽ không để người đàn ông này được yên ổn, nếu không thì tất cả những gì cô phải chịu đựng bấy lâu nay tính là gì?

Giữa cô và ông ta, không chết không thôi.

Quý Anh Ngữ không tranh luận vấn đề này với Phùng Thành Tường nữa, chỉ liếc nhìn ông một cái rồi đứng dậy lấy một bộ quần áo trong tủ rồi đi vào phòng tắm.

Phùng Thành Tường nhìn theo bóng lưng cô, chỉ thấy đau đầu vô cùng, ông ngồi xuống giường không nói lời nào.

Quý Anh Ngữ vệ sinh cá nhân xong bước ra, Phùng Thành Tường thấy cô đã khôi phục lại dáng vẻ ngày thường, dường như trạng thái điên cuồng lúc nãy chỉ là ảo giác của ông.

Phùng Thành Tường thở dài, trên mặt lộ ra một nụ cười: "Đi thôi Tiểu Ngữ, chúng ta ra ngoài ăn trưa." Quý Anh Ngữ gật đầu, tự mình bước ra khỏi phòng ngủ trước, Phùng Thành Tường theo sát phía sau.

Trên bàn ăn, suốt cả buổi chỉ có Phùng Thành Tường nói chuyện, Quý Anh Ngữ từ đầu đến cuối không nói một lời, hoàn toàn phớt lờ ông.

Phùng Thành Tường thấy cô như vậy, đột nhiên nói: "Tiểu Ngữ, bố biết con vẫn luôn oán hận bố, nhưng tin tức bố đăng hôm nay mới là sự thật giữa bố và mẹ con, những gì Mạc Noãn đăng đều là giả cả, con đừng để tâm." Biểu cảm của Quý Anh Ngữ rất lãnh đạm, dường như rất bài xích việc nói chuyện với Phùng Thành Tường: "Thật hay giả chỉ có bản thân ông rõ nhất, tôi cũng có mắt, tự biết phân định chân tướng." Nhiều năm như vậy, Phùng Thành Tường luôn ở vị thế cao cao tại thượng, rất ít người nói chuyện với ông như thế, huống chi ông đã hạ mình đến mức này mà Quý Anh Ngữ vẫn không nể mặt.

Một cơn giận bốc lên, ông đập mạnh đôi đũa xuống bàn. "Quý Anh Ngữ, con đừng có dùng thái độ đó nói chuyện với bố.

Bất kể thế nào, bố cũng là cha của con, bố sẽ không bao giờ làm chuyện gì tổn thương con cả." Quý Anh Ngữ và một miếng cơm, cảm thấy thái độ của mình không thể cứ cứng mãi được, nếu không chọc giận Phùng Thành Tường thì chẳng có lợi gì cho cô: "Những lời này ông đừng nói cho tôi nghe, tôi không hứng thú với chuyện của thế hệ trước các người." Nghe vậy, trên mặt Phùng Thành Tường mới lộ ra nụ cười: "Đúng, đó đều là chuyện của đời trước chúng ta, qua cả rồi, giờ chúng ta không nhắc đến nữa." "Tôi không muốn ở đây nữa, tôi muốn về nhà." Quý Anh Ngữ đưa ra yêu cầu của mình. "Tiểu Ngữ, không phải bố không cho con về, tuy dư luận hiện tại đã nghiêng về phía bố, nhưng địa chỉ nhà con đã bị lộ rồi, con không thể quay về chỗ cũ được nữa, đám phóng viên báo chí chắc chắn đang đợi con ở đó." "Nhưng tôi không muốn ở mãi đây, ở thêm nữa tôi sẽ phát điên mất." Điểm này trong lòng Phùng Thành Tường cũng hiểu rõ mồn một.

Cảnh tượng vừa nãy thực sự khiến ông khó lòng yên tâm.

Suy nghĩ một lát, ông nói: "Con muốn về cũng được, nhưng bố sẽ tìm cho con một chỗ ở khác.

Con cũng phải hứa với bố là không được tùy tiện xen vào chuyện của bố, không làm bất cứ điều gì bất lợi cho bố, không được đi gặp Lục Sâm và Mạc Noãn nữa, cũng đừng nghĩ đến chuyện hợp tác với bọn họ." Quý Anh Ngữ chẳng thèm suy nghĩ mà đồng ý ngay: "Yên tâm đi, giờ tôi thấy chẳng còn cần thiết phải hợp tác với họ nữa, tôi cũng sẽ không can thiệp vào bất cứ chuyện gì của ông." "Vậy thì tốt.

Hiện tại chuyện của bố hơi rắc rối, cấp trên đã cử một tổ điều tra chuyên môn xuống, nhưng muốn điều tra rõ ràng triệt để cũng không đơn giản, dự kiến còn cần một khoảng thời gian nữa.

Con dạo này tự chú ý an toàn, bố sẽ sớm sắp xếp cho con ra nước ngoài, chỉ có ra nước ngoài con mới hoàn toàn an toàn." "Sao nào?

Ông sắp đổ đài rồi nên mới vội vàng tống tôi ra nước ngoài à?" Quý Anh Ngữ không nhịn được mỉa mai.

Câu nói này của cô khiến sắc mặt Phùng Thành Tường hơi trầm xuống, cả hai im lặng hồi lâu.

Mãi một lúc sau, Phùng Thành Tường mới lên tiếng lại: "Tiểu Ngữ, bất kể thế nào, tương lai của con bố đều sẽ sắp xếp ổn thỏa, con không cần lo lắng.

Ngay cả khi bố có chuyện gì, bố cũng sẽ để con được bình an." Trong mắt Quý Anh Ngữ lóe lên một tia sáng sâu xa khó lường, cô dịu giọng lại: "Biết rồi.

Bệnh viện tôi cũng không về được nữa, tôi cũng chẳng muốn ở lại thành phố A này, ra nước ngoài coi như bắt đầu lại từ đầu.

Giờ tôi chỉ muốn tìm một nơi không ai biết để sống, không muốn bị những chuyện phiền lòng này quấy nhiễu nữa." Phùng Thành

Tường cứ ngỡ phải tốn nhiều lời mới khuyên được con gái ra nước ngoài, không ngờ cô lại đồng ý ngay lập tức, điều này thực sự khiến ông bất ngờ, nhưng dù sao ông cũng đã yên tâm hơn: "Vậy cứ quyết định thế đi, chậm nhất là nửa tháng nữa bố sẽ sắp xếp xong đường lui cho con." "Tùy ông thôi." Quý Anh Ngữ cực kỳ chán ghét người đàn ông trước mặt, chỉ cần Phùng Thành Tường không mở lời, cô cũng sẽ không chủ động nói thêm câu nào.

Hai người chưa ăn xong cơm thì Lý Thừa Trung đã đến.

Hai người có chuyện cần bàn nên đi thẳng lên lầu.

Chương 444

Quý Anh Ngữ chỉ liếc nhìn bọn họ một cái rồi cũng chẳng còn tâm trạng ăn uống, bảo người dọn dẹp rồi ngồi xuống phòng khách xem tivi. "Tiểu thư, cô có muốn ăn chút trái cây không?

Tôi bảo người chuẩn bị cho cô một ít." Quý Anh Ngữ gắt gỏng: "Tiểu Trương, cậu không cần cứ phải đứng trước mặt giám sát tôi đâu, cần làm gì thì đi làm đi, tôi không chạy mất đâu mà sợ." Tiểu Trương lộ vẻ ngượng ngùng: "Tiểu thư nghĩ nhiều rồi, tiên sinh không bảo tôi giám sát cô, tôi chỉ sợ cô cần gì thôi.

Vậy tôi ra ngoài sân, cô có việc gì thì gọi tôi nhé." Tiểu Trương nói xong liền ra ngoài sân.

Quý Anh Ngữ nhìn tivi không chớp mắt, nhưng trong lòng đang toan tính xem bước tiếp theo phải làm gì.

Trong thư phòng. "A Trung, tình hình thế nào rồi?" Sắc mặt Lý Thừa Trung rất tệ, cả đêm qua anh ta không ngủ được: "Tổ điều tra đã được thành lập rồi, ba ngày nữa sẽ đến thành phố A để bắt đầu điều tra.

Người dẫn đầu đoàn là một kẻ nổi tiếng chính trực, không nể tình riêng, sự việc này rất phiền phức đấy." Phùng Thành Tường trầm ngâm vài giây: "A Trung, xem ra chúng ta phải tìm đường lùi cho mình thôi, tuyệt đối không thể ngồi chờ chết.

Người thân của cậu, cậu nên sớm sắp xếp cho họ đi.

Lần này e là lành ít dữ nhiều." Lý Thừa Trung đương nhiên hiểu rõ điều này: "Tôi cũng nghĩ vậy, sẽ sớm sắp xếp cho họ đi.

Chỉ là bây giờ tôi lo lắng phía Trần Hàn Ti sẽ phản bội, kẻ đó luôn lấy lợi ích làm trọng tâm." "Chuyện đó chỉ có thể cho người canh chừng thôi.

Hiện tại chúng ta như cào cào cùng buộc trên một sợi dây, tin rằng hắn sẽ không tùy tiện làm loạn đâu.

Chúng ta có chuyện thì hắn cũng chẳng được lợi lộc gì.

Dạo này hãy bảo đám đàn em thu mình lại một chút, làm việc đừng có quá đáng quá." Phùng Thành Tường dặn dò.

Lý Thừa Trung gật đầu, nhớ lại những lời mình vừa nghe thấy, không kìm được nói: "Vừa rồi tôi nghe ông nói với tiểu thư Anh Ngữ là đồng ý để cô ấy rời khỏi đây, tôi thấy có gì đó không ổn.

Cô ấy dường như vẫn luôn có thành kiến với ông, tôi sợ cô ấy sẽ làm ra chuyện gì quá khích." "Tâm lý của nó có vấn đề, tôi sợ nếu cứ nhốt nó ở đây, sớm muộn gì nó cũng phát điên mất.

Chỉ còn cách thả nó về, sau đó cho người trông chừng cẩn thận, không để nó tiếp xúc với những người không nên tiếp xúc.

Với lại, tôi dù sao cũng là cha ruột của nó, dù thế nào nó chắc cũng không đến mức giết cha đâu." Đây là điều Phùng Thành Tường lo lắng nhất lúc này, ông cảm thấy Quý Anh Ngữ căn bản không chịu nổi kích động.

Nhưng ông vạn lần không ngờ rằng, cuối cùng chính con gái mình lại là người tự tay đẩy ông vào chỗ chết.

Lý Thừa Trung ngẩn người.

Phùng Thành Tường không nói thì anh ta không để ý, nhưng nghe vậy anh ta cũng thấy ngôn hành cử chỉ của Quý Anh Ngữ quả thật có chút quái dị: "Tôi thấy tốt nhất đừng để cô ấy làm công việc đó nữa.

Bác sĩ tâm lý ít nhiều đều có vấn đề về tâm lý, tiếp xúc với bệnh nhân tâm thần nhiều quá cũng chẳng tốt đẹp gì." "Nó đã hứa với tôi là không can thiệp vào chuyện của tôi, cũng không đến bệnh viện làm việc nữa rồi." "Nếu ông đã quyết định như vậy thì tôi sẽ sớm cho người đi sắp xếp." Lý Thừa Trung nói. "Ừ, hành động nhanh lên, ngày mai cho nó về nội thành luôn đi, tôi thấy nó ở đây cũng bức bối lắm rồi." Quý Anh Ngữ như nguyện được trở về nội thành, nhưng dù đi đâu cô cũng cảm giác luôn có người đi theo mình như hình với bóng, không tài nào cắt đuôi được.

Suốt hai ngày liền đều trong tình trạng này, Quý Anh Ngữ bắt đầu cảm thấy bực bội, không biết đến khi nào mới có thể hoàn toàn thoát khỏi người đàn ông đó.

Điện thoại của cô sớm đã bị Phùng Thành Tường giám sát, cô chỉ còn cách tìm mọi cách để có một chiếc sim điện thoại không đứng tên mình.

Không thể gặp trực tiếp Trần Mỹ Như để nói chuyện, cô đành gọi điện cho bà, nhưng hiện tại Trần Mỹ Như vẫn đang giả vờ thần trí không tỉnh táo nên tất cả các cuộc gọi từ số lạ bà đều không nghe máy.

Quý Anh Ngữ gọi liên tục mấy lần không ai nhấc máy, bất đắc dĩ cô đành nhắn tin cho bà. [Tôi là Quý Anh Ngữ, có chuyện quan trọng cần bàn, hãy nghe điện thoại.] Phía bên kia nhanh chóng nhắn lại một tin: [Quý Anh Ngữ, cô còn dám gọi điện cho tôi sao?

Cô lừa tôi thảm quá.

Chắc cô chính là cái gai do lão tặc Phùng Thành Tường cố ý cài vào bên cạnh để giám sát tôi chứ gì?] Lúc này, Trần Mỹ Như đang ngồi trên giường, nắm chặt điện thoại, biểu cảm như muốn ăn tươi nuốt sống người gửi tin nhắn vậy.

Chồng bà đã hành hạ bà mấy chục năm, người anh trai bà luôn hết lòng yêu quý đến lúc quan trọng vẫn chọn lợi ích bản thân, đích thân đứng ra đổi trắng thay đen, chà đạp tình cảm của bà.

Ngay cả bác sĩ tâm lý duy nhất mà bà tin tưởng hóa ra lại là sản phẩm từ việc ngoại tình của chồng.

Thế giới này chẳng còn ai có thể tin tưởng được nữa.

Điện thoại lại vang lên tiếng "tích tích", Trần Mỹ Như quẳng sang một bên, hoàn toàn không thèm quan tâm.

Nhưng Quý Anh Ngữ vẫn tiếp tục gọi, bà không nghe thì bên kia cứ gọi mãi.

Cuối cùng không kìm được cơn giận, bà nhấc máy mắng: "Con tiện nhân kia, cô nghiện rồi à?

Cố ý gọi đến để xem trò cười của tôi sao?" "Thưa bà, bà nghĩ nhiều rồi, tôi không có ý đó.

Tôi muốn tiếp tục hợp tác với bà.

Lúc trước chúng ta đã nói rồi, tôi sẽ giúp bà đối phó với Phùng Thành Tường." "Nực cười!

Cô coi tôi là con ngốc chắc?

Đến lúc này mà còn muốn tôi tin cô?

Đầu óc tôi vẫn chưa lú lẫn đến mức đó đâu!" Trần Mỹ Như gắt lên. "Thưa bà, bà không cần phải nói như thế.

Bản thân tôi cũng là một trò cười rồi, tôi không có tư cách đi cười nhạo người khác đâu." Giọng điệu Quý Anh Ngữ đầy vẻ tự giễu.

Trên đời này ai cũng có tư cách cười nhạo cô, chỉ riêng cô là không có tư cách cười nhạo ai cả.

Nghe vậy, Trần Mỹ Như khựng lại.

Chương 445

Bà không hiểu vì sao lúc này Quý Anh Ngữ lại nói như vậy.

Trong mắt bà, cô gái này luôn lạc quan vui vẻ, khi tư vấn tâm lý cũng rất chuyên nghiệp, bà chưa bao giờ nghe thấy cô nói bằng giọng điệu như thế này, thật quá khác thường.

Cơn giận trong lòng bà dịu đi đôi chút: "Ý cô là sao?" Quý Anh Ngữ cũng không muốn vòng vo.

Cô vốn là bác sĩ tâm lý nên biết cách làm thế nào để Trần Mỹ Như nhanh chóng buông bỏ sự cảnh giác và ác cảm: "Việc tôi làm bác sĩ tâm lý cho bà ban đầu thực sự là một sự trùng hợp.

Sau này tôi mới biết bà là vợ của Phùng Thành Tường.

Tôi cũng chẳng phải gián điện do ông ta phái đến bên cạnh bà.

Tôi cũng chưa từng nói với ông ta chuyện bà đã tỉnh táo lại, tôi vẫn luôn giữ bí mật cho bà đúng như lời hứa ban đầu.

Bà thử nghĩ mà xem, nếu tôi là người của ông ta thì làm sao bà có thể yên ổn sống đến bây giờ?

Chắc ông ta sớm đã ra tay với bà rồi." Trần Mỹ Như ngẫm lại cũng thấy đúng.

Quý Anh Ngữ biết bà đã khỏe lại từ khá lâu rồi, nhưng suốt thời gian qua Phùng Thành Tường không hề đến tìm bà gây rắc rối, chỉ cho người tiếp tục giám sát bà thôi.

Nghĩ đến đây, thái độ của Trần Mỹ Như dịu lại: "Tôi vẫn chưa tin cô." "Thưa bà, bà cứ tự mình suy nghĩ kỹ đi.

Trong mắt người ngoài bà là người có vấn đề về thần kinh, hiện tại công ty nhà họ Trần cũng do anh trai bà quyết định.

Ngoài tiền ra, trên người bà còn cái gì đáng để tôi phải toan tính nữa đâu?" Quý Anh Ngữ từ tốn dẫn dắt.

Trần Mỹ Như im lặng.

Bà cũng không phải hạng ngu ngốc, bà biết đây là Quý Anh Ngữ đang cố ý dẫn dắt mình.

Bà đã tiếp xúc với quá nhiều bác sĩ tâm lý nên biết những người này giỏi nhất là khiến người khác phải đi theo tư duy của họ.

Quý Anh Ngữ chắc chắn không tự dưng gọi điện nói những lời vô nghĩa này: "Vậy rốt cuộc cô muốn làm gì?" "Tôi nghĩ chắc bà cũng đoán được rồi.

Tôi cũng giống như bà, đều căm thù người đàn ông đó thấu xương.

Ông ta đau khổ thì tôi mới cảm thấy dễ chịu được." Quý Anh Ngữ trầm giọng nói, ngữ khí có phần âm u.

Sự căm hận trong giọng nói của Quý Anh Ngữ không thể là giả được.

Dù là qua điện thoại, Trần Mỹ Như cũng cảm nhận được sự hận thù nồng đậm đó, điều này hoàn toàn khác hẳn với Quý Anh Ngữ mà bà vẫn biết.

Trần Mỹ Như do dự một lát nhưng vẫn không dám dễ dàng tin lời cô nói.

Nếu không làm rõ nguyên nhân thì bà không thể yên tâm được, bà hỏi: "Tại sao?" Quý Anh Ngữ không trả lời câu hỏi đó, chỉ nhàn nhạt nói: "Chuyện đó bà không cần biết.

Bà chỉ cần hiểu rằng tôi và bà có cùng mục đích là được." Trần

Mỹ Như cười lạnh, dừng một chút rồi nói: "Quý Anh Ngữ, bao nhiêu năm qua tôi tuy nửa tỉnh nửa mê nhưng dù sao cũng là người đã sống mấy chục năm trên đời rồi.

Nếu cô không cho tôi biết rõ nguyên nhân, tôi sẽ không giúp cô làm bất cứ việc gì cả.

Tôi không dám mạo hiểm như vậy đâu." Khi chưa biết rõ nguyên nhân vì sao Quý Anh Ngữ lại căm thù Phùng Thành Tường đến thế, Trần Mỹ Như vẫn không thể an lòng.

Cô gái này tuy tuổi còn nhỏ nhưng có thể khéo léo xoay xở giữa bà và Phùng Thành Tường mà không bị bại lộ, tâm cơ chắc chắn rất thâm sâu.

Bà không dám khinh suất hợp tác với cô, nếu không thì chẳng biết mình chết lúc nào.

Quý Anh Ngữ đau đầu xoa trán, cố gắng kìm nén sự thiếu kiên nhẫn, giải thích một cách nhẫn nại: "Tôi đã nói rồi, chỉ có hợp tác với tôi, bà mới có thể sớm thoát khỏi móng vuốt của ông ta." "Cô đừng tưởng tôi không biết, hiện tại tình cảnh của ông ta cũng chẳng tốt lành gì, cứ thế này sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.

Tôi đã đợi bao nhiêu năm nay rồi, chẳng ngại chờ thêm một thời gian nữa đâu.

Tôi nhẫn nhịn được." Trần Mỹ Như vẫn không hề lay chuyển, không chịu hứa hẹn với Quý Anh Ngữ.

Quý Anh Ngữ đe dọa: "Bà không tin tôi sẽ đem chuyện bà đã khỏi bệnh kể ngay cho ông ta sao?" Trần Mỹ Như như đã thông suốt điều gì đó, tỏ vẻ hoàn toàn không bận tâm: "Quý Anh Ngữ, cô sẽ không làm thế đâu.

Tính cách của cô giống hệt ông ta, rất giỏi nhẫn nhịn.

Đúng như lời cô nói, nếu cô muốn kể thì đã kể từ lâu rồi chứ chẳng đợi đến tận bây giờ.

Cô vẫn giữ kín chuyện đó chắc chắn là vì còn kế hoạch nào khác, mà tôi chính là nhân vật then chốt trong kế hoạch đó.

Tôi không tin cô đã ẩn nhẫn lâu như vậy mà lại bỏ cuộc vào đúng thời điểm quan trọng này." [Đồ đàn bà chết tiệt, lúc cần ngu thì không ngu, đầu óc quay cũng nhanh gớm.] Quý Anh Ngữ uất nghẹn trong lòng, cô rít qua kẽ răng, giọng nói trầm xuống đầy đe dọa: "Trần Mỹ Như, bà đừng có ép tôi.

Con thỏ bị dồn vào đường cùng cũng biết cắn người đấy, đừng để đến lúc đó phải tự chuốc lấy hậu quả.".

Trần Mỹ Như không hề có ý định lùi bước: "Quý Anh Ngữ, đã xác định hợp tác thì tôi thấy yêu cầu của mình chẳng có gì quá đáng cả.

Tôi chỉ muốn biết nguyên nhân thôi, nói cho tôi nghe khó đến thế sao?" Quý Anh Ngữ không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, cô cười thê lương một tiếng, rồi siết chặt nắm đấm, nghiến răng nói ra sự thật mà nội tâm cô không muốn thừa nhận nhất: "Những tin tức ông ta tung ra, chính bà cũng biết là không thể tin được.

Vậy bà cũng nên biết chuyện giữa ông ta và mẹ tôi không hề đơn giản như vậy.

Ông ta đã cưỡng đoạt mẹ tôi, nên mới có tôi.

Từ nhỏ đến lớn, mẹ luôn coi tôi là nỗi sỉ nhục, chưa từng cho tôi một chút quan tâm nào.

Ông ta là nguồn cơn của mọi đau khổ trong tôi.

Bà nghĩ một người đàn ông như vậy tôi không nên hận ông ta sao?

Không nên báo thù sao?" Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu.

Trần Mỹ Như hoàn toàn bị những lời này của Quý Anh Ngữ làm cho chết lặng.

Chương 446

Bà cứ ngỡ Phùng Thành Tường ngoại tình mới có Quý Anh Ngữ, không ngờ sự thật lại xấu xa và nhục nhã đến thế.

Người đàn ông chết tiệt đó rốt cuộc đã gây ra bao nhiêu nợ nghiệt mà bà không biết?

Năm đó bà thật sự mù mắt mới nhìn trúng kẻ hèn hạ vô sỉ này, lại còn chủ động khổ sở theo đuổi, thật là trò cười lớn nhất thiên hạ.

Không nghe thấy tiếng Trần Mỹ Như, Quý Anh Ngữ nhếch môi, ngũ quan vặn vẹo hỏi: "Vẫn chưa nghe rõ sao?

Có cần tôi lặp lại lần nữa không?" "Không cần, tôi nghe rõ rồi." Trần Mỹ Như lầm bầm. "Nghe rõ rồi thì trả lời tôi đi, đáp án này của tôi có đủ thành ý hay không?" Trần Mỹ Như cảm thấy cổ họng khô khốc.

Khi hoàn toàn tỉnh táo lại, bà không kìm được mà siết chặt điện thoại bật cười, cười đến chảy nước mắt, đôi vai run rẩy: "Trời gây nghiệp còn có thể thứ tha, tự mình gây nghiệp thì không thể sống nổi.

Không phải là không báo, mà là thời điểm chưa tới.

Ông ta chắc chắn không ngờ rằng, đứa con gái mà ông ta coi trọng lại âm thầm lên kế hoạch đâm ông ta một nhát.

Ha ha, tôi yêu ông ta như vậy mà ông ta lại làm ngơ, cứ nhất định phải đi tìm mối tình đầu, lại còn làm ra chuyện cầm thú như thế.

Giờ thì báo ứng đến rồi, đáng đời, thật sự đáng đời!" Trong đầu Trần Mỹ Như thoáng hiện lên rất nhiều hình ảnh quá khứ từ lúc quen nhau đến khi kết hôn.

Bà cứ ngỡ mình tìm được một người đàn ông đáng tin cậy, không ngờ lại tự tay đẩy mình vào vực thẳm đau khổ.

May thay, tất cả rốt cuộc cũng có báo ứng, những gì bà phải chịu đựng sắp kết thúc rồi, và mọi thứ sẽ trả lại hết lên người ông ta.

Quý Anh Ngữ mất kiên nhẫn: "Bà cười đủ chưa?

Cười đủ rồi chúng ta bàn chính sự tiếp." Trần Mỹ Như đưa tay lau nước mắt, khóe môi nhếch lên một nụ cười.

Bà trút bỏ mọi phòng bị, toàn thân tràn đầy sức mạnh: "Nói đi, cô muốn tôi làm thế nào?" "Trong tay bà nắm giữ bằng chứng gì mà khiến ông ta muốn giết bà đến thế?" Quý Anh Ngữ đi thẳng vào vấn đề.

Trần Mỹ Như đã kể cho cô rất nhiều chuyện, nhưng duy nhất chuyện này bà luôn kín miệng, giữ lại một đường lui, khiến cô đến giờ cũng chỉ có thể hợp tác với bà.

Trần Mỹ Như cười lạnh: "Ông ta nhận hối lộ, còn hại chết một người.

Những thứ đó tôi đều có đầy đủ bằng chứng." Về điểm này, Quý Anh Ngữ không hề nghi ngờ, mặt cô thoáng qua vẻ độc địa: "Vậy thì sức nặng đúng là rất lớn." "Nếu không phải như vậy, sao tôi lại rơi vào bước đường như hôm nay." Trần Mỹ Như cười khổ.

Nếu bà không phát hiện ra, có lẽ giờ bà vẫn là một kẻ ngốc bị xoay như chong chóng. "Để hạ gục ông ta một lần và mãi mãi, bà hãy viết hết những chuyện ông ta đã gây ra cho bà suốt bao nhiêu năm qua, sau đó ký tên đóng dấu cá nhân, gửi cùng với đống bằng chứng đó cho tôi.

Tôi sẽ tìm cơ hội nộp trực tiếp cho tổ điều tra cấp trên xuống.

Những gì tôi phải gánh chịu, tôi cũng sẽ báo cáo trung thực." Quý Anh Ngữ bình tĩnh nói.

Trần Mỹ Như ngẩn ra, không ngờ Quý Anh Ngữ lại định công khai cả chuyện của chính mình.

Đối với cô gái này, tâm trạng bà rất phức tạp.

Trước đây cô là bác sĩ tâm lý của bà, bà cũng từng thật lòng tin tưởng cô, kể hết mọi chuyện cho cô nghe.

Cũng chính nhờ cô mà bà mới dần hồi phục, không còn sống mơ hồ nữa.

Bà cả đời không có con, trong lòng cũng thật sự coi cô như người thân.

Mấy ngày nay biết cô là con riêng của Phùng Thành Tường, hận thù trong lòng bà suýt nữa đã nhấn chìm cô, bà hận cô thấu xương, phần lớn là vì sự lừa dối cố ý.

Nào ngờ, cô cũng chỉ là một người đáng thương, một đứa trẻ bị chính mẹ đẻ coi là nỗi nhục nhã từ nhỏ.

Cuộc sống tuổi thơ như thế, không cần nghĩ cũng biết là sụp đổ đến mức nào.

Cô có thể lớn lên đến bây giờ và trở thành một bác sĩ tâm lý ưu tú thật sự không dễ dàng gì.

Trần Mỹ Như suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy cần phải nhắc nhở, bà không nỡ trơ mắt nhìn cô tự đẩy mình vào đường cùng: "Bác sĩ Quý, chuyện của tôi bị công khai cũng chẳng sao, chỉ khiến người ta thương hại tôi thôi, ngoài ra không có ảnh hưởng tiêu cực nào.

Nhưng cô hoàn toàn không cần làm thế, chỉ cần nộp bằng chứng chúng ta có là đủ rồi.

Cô không cần lấy chuyện của mình ra nói.

Trên đời không có bức tường nào không lọt gió, chuyện này không cẩn thận sẽ bị truyền ra ngoài.

Bây giờ cha mẹ cô đều đã qua đời, nếu cô không nói thì không ai biết, tốt hơn là nên chôn chặt trong lòng.

Chỉ cần chúng ta hợp tác thành công, tôi cũng sẽ giúp cô giữ bí mật này." Trần Mỹ Như hiểu rõ, nếu chuyện này bị lộ ra, đó sẽ là nỗi sỉ nhục không bao giờ rửa sạch được, sau này Quý Anh Ngữ chắc chắn sẽ phải sống trong sự chỉ trỏ của người đời.

Cô còn trẻ, tương lai còn rất dài, những ngày tháng sau này sẽ rất khổ sở.

Quý Anh Ngữ cười, cô giờ đây chẳng quan tâm đến điều đó nữa: "Tôi đã nghĩ kỹ rồi, sự thật vốn dĩ là sự thật.

Dù tôi không nói thì nó cũng đã khắc sâu vào não tôi.

Mười mấy năm trôi qua, tôi không những không thoát ra được mà còn nhớ rõ hơn.

Tôi không muốn tự lừa mình dối người nữa.

Cứ coi như đòi lại công bằng cho mẹ tôi đi, bà ấy đang bị người ta oan uổng là người đàn bà bạc tình bạc nghĩa." "Nhưng cô cũng không thể để người khác biết được." "Không sao, thế nào cũng tốt hơn hiện tại." Nghe Quý Anh Ngữ nói vậy, Trần Mỹ Như không khuyên nữa: "Vậy cô tự xem mà làm, cuộc đời cô cô tự chịu trách nhiệm, nghĩ kỹ để không hối hận là được." "Được, bên bà hãy mau chóng tranh thủ thời gian, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa đâu.

Bà chú ý một chút đừng để bị phát hiện.

Trương thẩm và Vương bá chăm sóc sinh hoạt của bà đã sớm bị mua chuộc rồi, khi làm những việc này hãy cố gắng tránh mặt họ." Quý Anh Ngữ dặn dò.

Chương 447

Những kẻ nào là tai mắt của Phùng Thành Tường bên cạnh Trần Mỹ Như, cô đã sớm điều tra rõ ràng. "Được, tôi biết rồi." Quý Anh Ngữ dặn dò thêm vài chi tiết rồi mới kết thúc cuộc gọi.

Sau đó, cô nằm vật ra giường, ngơ ngác nhìn trần nhà, trên mặt dần hiện lên nụ cười.

Chuyện này nên kết thúc ở đây thôi, cô không muốn tiếp tục thêm chút nào nữa.

Những chuyện này của Quý Anh Ngữ, Mạc Noãn hoàn toàn không hay biết.

Hai ngày nay cô sống rất sung túc, ban ngày đi làm chăm chỉ, tối về nhà cùng Lục Sâm dạy hai bảo bối gọi mẹ.

Có Lục Sâm ở đó, cô nhóc Lục Niệm Nhất cũng khá nể mặt, không còn động tí là bày sắc mặt với cô nữa.

Công việc ở Mạc thị gần đây cũng thuận buồm xuôi gió, mọi thứ đang phát triển theo hướng tốt đẹp, ngoại trừ chuyện của Phùng Thành Tường thì không còn chuyện gì phiền lòng khác.

Mạc Noãn đang xử lý văn kiện thì bỗng nghe thấy Hàn Thụ Nhân bất mãn nói vào điện thoại: "Đừng cho hắn lên đây, Chủ tịch sẽ không gặp đâu.

Bất cứ lúc nào cũng đừng cho hắn lên, cho vào danh sách đen đi." Mạc Noãn hiếm khi thấy chú Hàn giận dữ như vậy, nhất thời chưa phản ứng kịp là ai khiến chú cáu gắt đến thế: "Chú Hàn, ở tuổi này chú nên ít giận thôi, không tốt cho sức khỏe đâu.

Rốt cuộc là ai muốn gặp con mà khiến chú nổi trận lôi đình vậy?"

"Còn ai nữa, là Đinh Duệ.

Người chú ghét nhất bây giờ chính là hắn.

Hắn đi gặp Hữu An thì chú nhịn, dù sao đó cũng là con gái hắn, chú không có quyền ngăn cản.

Nhưng còn muốn đến công ty làm phiền chú thì tuyệt đối không đời nào." Hàn Thụ Nhân vẫn còn hừng hực lửa giận.

Nhìn chú Hàn như vậy, Mạc Noãn lại nhớ đến cha mình.

Ông còn chưa kịp khôi phục trí nhớ đã rời xa cô.

Nếu lúc đó ông khôi phục trí nhớ, cô nghĩ, chắc mình không thể nhẫn tâm với ông như vậy được.

Hàn Thụ Nhân nhận ra sắc mặt Mạc Noãn không tốt, tưởng mình tự ý quyết định khiến cô không vui, vội nói: "Tiểu Noãn, xin lỗi con, chú vừa rồi chưa hỏi ý kiến con đã trực tiếp cho người đuổi Đinh Duệ đi." Mạc Noãn mỉm cười: "Chú Hàn, con không giận chú đâu, con chỉ là nhớ đến ba nên trong lòng hơi buồn chút thôi." "Vậy thì tốt.

Nếu ba con còn sống, Đinh Duệ không biết sẽ bị ông ấy dạy dỗ thế nào đâu, làm sao còn để hắn nhảy nhót thế này." Hàn Thụ Nhân vừa dứt lời, bên ngoài đã vang lên tiếng ồn ào hỗn loạn, kèm theo tiếng giày cao gót nện xuống sàn: "Đinh tiên sinh, làm ơn anh hãy xuống ngay cho.

Chủ tịch đã nói không gặp anh rồi, anh làm thế này tôi khó xử lắm.

Nếu Chủ tịch truy cứu thì bát cơm của tôi cũng không giữ nổi đâu." Cô thư ký tiền sảnh nhận ra Đinh Duệ vì trước đây Mạc Tử Hi hay dẫn anh ta đến khoe khoang tình cảm, nhưng cô cũng biết hai người đã ly hôn, người nhà họ Mạc hiện tại chẳng ai ưa gì anh ta. "Cô đừng cản tôi, tôi nói vài câu rồi đi ngay." Đó là giọng của Đinh Duệ.

Mạc Noãn nhíu mày, Đinh Duệ đã đẩy cửa bước thẳng đến trước mặt cô: "Tiểu Noãn, anh có chuyện muốn nói với em." "Xin lỗi Chủ tịch, Đinh tiên sinh cứ xông vào, tôi không cản được." Cô nhân viên tiền sảnh hốt hoảng, không dám nhìn thẳng vào Mạc Noãn.

Hàn Thụ Nhân định lên tiếng nhưng Mạc Noãn kịp thời ngăn lại, rồi nói: "Tiểu Lý, cô xuống trước đi.

Sau này phản ứng nhanh nhẹn một chút, nếu không giải quyết được thì gọi bảo vệ ngay." "Tôi biết rồi, thưa Chủ tịch, tôi sẽ chú ý." Cô nhân viên cúi đầu, nói xong liền đi ra ngoài.

Hàn Thụ Nhân lườm Đinh Duệ một cái sắc lẹm.

Đinh Duệ trông có vẻ ngượng ngùng nhưng vẫn cố gượng cười, gọi: "Chú Hàn." "Đừng gọi tôi như thế, tôi không quen biết loại người lòng lang dạ thú như anh." Hàn Thụ Nhân lạnh lùng ngoảnh mặt đi.

Đinh Duệ không nói chuyện với Hàn Thụ Nhân nữa mà nhìn chằm chằm vào Mạc Noãn.

Thấy anh ta vẻ mặt ngập ngừng, cô không chịu nổi bộ dạng đó của anh ta: "Nói thẳng đi, anh xông vào văn phòng tôi rốt cuộc muốn làm gì?

Nếu không có gì để nói thì rời đi ngay, đừng làm phiền tôi làm việc." "Tiểu Noãn, anh chỉ muốn hỏi em vài chuyện." Đinh Duệ nói nhỏ.

Mạc Noãn ngẩng đầu nhìn Đinh Duệ.

Từ cảnh tượng gặp hôm trước, cô dường như đoán được phần nào: "Muốn hỏi gì thì hỏi, còn tôi có trả lời hay không thì tùy tâm trạng." "Tiểu Noãn, anh muốn hỏi là, Tử Hi và người đàn ông tên Hứa Dương đó có phải đang hẹn hò không?" Đinh Duệ hỏi thẳng.

Mạc Noãn quan sát thấy bàn tay buông thõng bên hông anh ta vô thức siết chặt, cơ mặt cũng cứng lại, rõ ràng là rất căng thẳng về đáp án cô sắp đưa ra.

Tình cũ chưa dứt?

Muốn cầu xin quay lại sao? "Chuyện này anh không đi hỏi người trong cuộc, lại chạy đến hỏi một người ngoài như tôi làm gì?" Mạc Noãn cạn lời, nhún vai, không hiểu sao chuyện này anh ta lại phải đi đường vòng xa thế để hỏi cô. "Tiểu Noãn, anh biết hiện giờ quan hệ của em và Tử Hi không còn căng thẳng như trước, em thật sự coi cô ấy là em gái.

Chuyện tình cảm của cô ấy nhất định sẽ hỏi ý kiến em, em chắc chắn biết mà." Đinh Duệ tỏ vẻ khẳng định, nhìn Mạc Noãn nghiêm túc.

Thực ra, nếu có thể, anh ta cũng chẳng muốn phiền phức thế này.

Nhưng có lẽ vì chuyện hôm đó, Mạc Tử Hi đã chặn số điện thoại của anh ta, anh ta gọi mấy lần đều không được.

Đến chỗ cô làm tìm thì cô luôn bận rộn giải thích cho khách hàng, căn bản không muốn dừng lại nói với anh ta một câu.

Anh ta hết cách mới phải tìm đến Mạc Noãn, nghĩ rằng hôm đó họ cùng rời đi, theo tính cách của Mạc Noãn, cô nhất định sẽ hỏi Mạc Tử Hi.

Hàn Thụ Nhân đã sớm mất kiên nhẫn, nhịn không được xen vào: "Đinh Duệ, tôi nói cho anh biết, bây giờ anh cùng lắm cũng chỉ là chồng cũ của Tử Hi.

Kết hôn hay ly hôn đều là do chính miệng anh đồng ý, giờ anh không có tư cách quản chuyện của cô ấy.

Tử Hi muốn ở bên ai là quyền tự do của cô ấy, anh đừng hòng giở thủ đoạn sau lưng.

Nếu để tôi biết được, tôi tuyệt đối không tha cho anh đâu.

Chương 448

Anh đừng nghĩ Tử Hi bây giờ không có ai chống lưng mà muốn làm gì thì làm, cô ấy còn có Mạc thị, còn có chị gái và anh rể nữa đấy." "Chú Hàn, chú hiểu lầm rồi, cháu không nghĩ thế.

Cháu chỉ quan tâm Tử Hi thôi, dù sao nếu cô ấy tái hôn cũng ảnh hưởng trực tiếp đến môi trường sống của Hữu An sau này, cháu không muốn con gái mình tương lai khổ cực." Đinh Duệ cứng miệng đáp.

Hôm đó về nhà anh ta đã suy nghĩ rất nhiều, rốt cuộc vẫn không buông bỏ được Mạc Tử Hi và con.

Từ sau khi ly hôn, cha mẹ cũng liên tục giới thiệu phụ nữ cho anh ta, nhưng anh ta cứ quen lấy họ ra so sánh với Tử Hi, càng so sánh càng thấy khoảng cách xa vời.

Trong mắt những người phụ nữ đó, anh ta chỉ thấy sự tê liệt của một cuộc liên hôn thương mại, ngay cả sự sùng bái hay vui vẻ cũng là giả tạo, không thấy được tình yêu và sự quyến luyến thường thấy trong mắt Tử Hi trước kia.

Anh ta nhìn một cái đã thấy chán ghét, nói gì đến chuyện chọn một người để kết hôn.

Anh ta không thể tưởng tượng nổi cả đời phải đối diện với một người phụ nữ như thế sẽ ra sao. "Con gái anh?

Anh cũng dám nói thế sao?

Anh xem con bé bây giờ có nhận ra anh không?

Mỗi lần gặp anh nó đều tỏ vẻ ghét bỏ." Hàn Thụ Nhân hừ lạnh một tiếng. "Chú Hàn..." Đinh Duệ nhất thời cứng họng.

Mạc Noãn nhìn anh ta sâu sắc, nói thẳng: "Hiện tại cô ấy và Hứa Dương vẫn chưa ở bên nhau, nhưng tương lai thế nào tôi không biết." Nghe vậy, mắt Đinh Duệ sáng lên, mặt vô thức lộ ra một nụ cười: "Không phải là tốt rồi." Mạc Noãn nhìn chằm chằm Đinh Duệ, anh ta cũng nhận ra thái độ hả hê của mình vừa rồi hơi lố, liền ngượng ngùng che miệng ho khẽ.

Mạc Noãn không muốn phí lời với anh ta nữa, nói luôn: "Hỏi xong chưa?

Xong rồi thì ra ngoài đi, cửa rẽ trái là thang máy." Đinh Duệ đứng im không nhúc nhích, Hàn Thụ Nhân thấy anh ta là phát cáu, lạnh lùng nói: "Còn không đi tôi gọi bảo vệ lên đấy, đừng để lúc đó lại mất mặt." "Chú Hàn, Tiểu Noãn, cháu đã suy nghĩ kỹ rồi, cháu muốn tái hôn với Tử Hi, để Hữu An được lớn lên trong một gia đình bình thường." Đinh Duệ hơi cúi đầu. "Chuyện này anh đi mà nói với Tử Hi, xem cô ấy có thèm đếm xỉa đến anh không.

Hôn nhân không phải trò chơi đồ hàng, muốn kết thì kết, muốn ly thì ly.

Sao giờ anh có thể trơ trẽn nói ra những lời này được chứ?" Hàn Thụ Nhân tức giận chỉ tay vào Đinh Duệ, cảm thấy da mặt anh ta còn dày hơn tường thành.

Mạc Noãn cũng thấy nực cười vô cùng, nhịn không được bật cười thành tiếng: "Đinh Duệ, anh đang kể chuyện hài đấy à?

Lúc hai người ly hôn Hữu An đã chào đời rồi, lúc ký tên sao anh không nghĩ đến con gái mình?

Bây giờ mới nói những lời này không thấy quá muộn sao?

Thái độ bây giờ của anh làm tôi nghi ngờ lời chỉ trích của Tử Hi hôm đó là đúng, anh chính là thấy cô ấy sống tốt hơn mình nên không chịu nổi.

Nếu không thì ly hôn lâu như vậy anh chẳng xuất hiện, giờ thấy có người theo đuổi Tử Hi anh lại nhảy ra." Đây rốt cuộc là chuyện quái gì vậy? "Tiểu Noãn, anh thật sự không có ý đó.

Lúc ấy anh chưa đủ trưởng thành, chưa suy nghĩ thấu đáo mọi chuyện, nên mới nhanh chóng làm thủ tục ly hôn với Tử Hi như vậy, cũng vì Tử Hi quá nóng vội, trong lòng anh lại có chút tự ái." Đinh Duệ cố gắng giải thích, nhưng lúc này chẳng ai tin lời anh ta nữa.

Mạc Noãn trầm giọng: "Đinh Duệ, anh là một người trưởng thành ba mươi tuổi rồi, đó không gọi là tư tưởng chưa trưởng thành, mà chính xác là không có trách nhiệm, nhu nhược từ trong xương tủy." Cái gì cũng nghe lời cha mẹ, cha mẹ bảo sao nghe vậy, chẳng có chút chủ kiến nào, biến thành quân cờ trong tay họ.

Loại đàn ông như thế này, không biết Mạc Tử Hi rốt cuộc thích anh ta ở điểm nào?

Cô nhớ hồi nhỏ anh ta đâu có thế này, còn dám tự mình tỏ tình với cô, sao càng lớn lại càng hèn yếu đi vậy.

Đinh Duệ bị những lời của Mạc Noãn làm cho đỏ mặt tía tai, không thể phản bác được gì.

Anh ta biết rõ mọi điều cô nói đều đúng.

Trong chuyện của Tử Hi và Hữu An, anh ta quả thực đã quá nhu nhược.

Đến tận bây giờ anh ta mới thông suốt, không phải anh ta không thích Tử Hi, nếu không đã chẳng dây dưa với cô bao nhiêu năm qua.

Giờ đây, những người phụ nữ anh ta không thích, chỉ ngồi ăn cơm thôi anh ta cũng thấy khó chịu.

Với Mạc Tử Hi thì lại khác, dù đôi khi có chán sự bám người và tính chiếm hữu của cô, nhưng chưa bao giờ anh ta thật lòng ghét bỏ cô.

Chỉ là sự yêu thích này trong thời gian dài chỉ có một mình Tử Hi chủ động, khiến anh ta đã quen với sự hiển nhiên đó mà quên mất phải bỏ ra tâm sức để kinh doanh cuộc hôn nhân của mình. "Tiểu Noãn, sau này anh sẽ sửa đổi, đối xử tốt với Tử Hi và Hữu An." Đinh Duệ hứa hẹn. "Đinh Duệ, sao đến giờ anh vẫn chưa hiểu rõ tình hình vậy?

Nguyên nhân lớn nhất nằm ở cha mẹ anh, anh có thể làm họ thay đổi quan niệm về Tử Hi không?

Anh có thể khiến họ coi Tử Hi như con gái ruột không?

Anh có thể khiến họ chấp nhận sự thật Hữu An là con gái không?" Mạc Noãn liên tiếp đặt ra ba câu hỏi, Đinh Duệ lập tức á khẩu.

Một số quan niệm của cha mẹ anh ta đã thâm căn cố đế, khó khăn lắm mới khiến họ ly hôn, giờ căn bản không thể nào để họ lại bên nhau được.

Mạc Noãn nhìn bộ dạng này của Đinh Duệ là biết anh ta tự hiểu rõ rào cản trước mắt là gì: "Những vấn đề này anh không giải quyết được, thì anh lấy cái gì để tốt với mẹ con cô ấy?

Anh tuy là Tổng giám đốc công ty, nhưng anh tự biết rõ, đại quyền vẫn nằm trong tay cha mẹ anh, anh có dám làm trái ý họ không?

Một khi không thuận theo ý họ, anh sẽ là người bị quét ra khỏi nhà đầu tiên.

Anh đã chuẩn bị tâm lý từ một đại thiếu gia biến thành người bình thường chưa?

Nếu chưa chuẩn bị xong thì đừng xuất hiện trước mặt Tử Hi nữa, đừng làm phiền cuộc sống bình yên hiện tại của cô ấy.

Chương 449

Một người phụ nữ nuôi con đã không dễ dàng gì, lại còn bị chồng cũ làm phiền, anh định để cô ấy sống sao đây?" Mạc Noãn không cho Đinh Duệ cơ hội mở miệng, nói tiếp: "Tiền, Tử Hi không thiếu, tôi cũng sẽ không để mẹ con cô ấy chịu thiệt, cô ấy hoàn toàn có thể sống tự tại một mình, hà tất phải đi nhìn sắc mặt cha mẹ anh." Chuyện Mạc Tử Hi nắm giữ 20% cổ phần Mạc thị, Mạc Noãn luôn dặn cô không được rêu rao, nên giờ ít người biết cô thực chất là cổ đông lớn của Mạc thị, tiền cổ tức hàng năm rất đáng kể.

Nghe vậy, mặt Đinh Duệ tái đi.

Những gì Mạc Noãn nói toàn là sự thật trần trụi, là hố sâu ngăn cách giữa anh ta và Mạc Tử Hi.

Thực tế cũng chứng minh, sau khi ly hôn, Mạc Tử Hi sống rất tốt, sẵn sàng hạ mình làm những việc mà trước đây cô coi thường nhất.

Anh ta đã đến công ty tìm cô vài lần, thấy cô trở nên cầu tiến và lạc quan hơn, cả người toát lên vẻ đầy năng lượng, thật rạng rỡ.

Không cần phải khép nép lấy lòng cha mẹ anh ta, càng không cần phải cam chịu thiệt thòi.

Rời xa anh ta, cô thực sự sống rất tốt. "Hồi đó Tử Hi yêu anh như vậy, cô ấy đã phải hạ quyết tâm lớn thế nào mới từ bỏ được anh.

Anh cũng thấy thái độ của cô ấy rồi đấy, giờ trong lòng cô ấy không còn anh nữa đâu.

Một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng, anh nghĩ Tử Hi còn cho anh cơ hội nữa sao?" Mắt Đinh Duệ thoáng qua vẻ ảm đạm: "Anh biết." Nhưng anh ta vẫn muốn thử lại lần nữa. "Anh biết là tốt rồi, tự chú ý ngôn hành của mình đi, sau này đừng dồn sự chú ý vào mẹ con cô ấy nữa, kẻo cha mẹ anh lại tìm đến gây phiền phức." Có những chuyện dù không cố ý nghe ngóng, nhưng cùng trong một vòng tròn xã hội, tin tức vẫn cứ lọt vào tai.

Mạc Noãn biết hai ông bà nhà họ Đinh đang rầm rộ lo liệu hôn sự cho Đinh Duệ, nếu biết anh ta cứ dây dưa với vợ cũ, e rằng họ sẽ xuất hiện trước mặt Tử Hi mà mắng nhiếc một trận.

Cô không muốn chuyện đó xảy ra với Tử Hi nữa.

Tử Hi khó khăn lắm mới biết mình muốn gì và đang nỗ lực làm việc. "Anh biết, anh sẽ không để họ làm phiền Tử Hi.

Nhưng Tiểu Noãn, anh thật lòng thích cô ấy, anh không thể buông tay.

Cảm ơn em đã nhắc nhở, anh biết mình phải làm gì rồi.

Anh sẽ dùng hành động chứng minh cho các em thấy, sau khi giải quyết xong mọi vấn đề, anh sẽ xuất hiện trước mặt Tử Hi và Hữu An một lần nữa để bảo vệ họ." Đinh Duệ nói xong liền quay người rời khỏi văn phòng.

Mạc Noãn ngẩn ngơ nhìn theo bóng lưng anh ta, một lát sau mới nói với Hàn Thụ Nhân: "Anh ta hiểu cái gì thế?

Con nhắc nhở anh ta lúc nào, sao chính con cũng không biết nhỉ?" Hàn Thụ Nhân chẳng mảy may tin tưởng Đinh Duệ, chỉ coi như anh ta nói đùa: "Lời hắn nói chẳng tin được đâu, chú không tin hắn có thể thoát khỏi sự kiềm tỏa của hai ông bà nhà họ Đinh được." Mạc Noãn mỉm cười, vô cùng tán thành lời chú Hàn: "Không có nhiều lãng tử quay đầu đến thế đâu, lãng tử quay đầu thì vẫn là lãng tử thôi.

Đợi đến lúc mất đi mới biết trân trọng thì còn ý nghĩa gì nữa." Cơn mưa xối xả ở thành phố A đã kéo dài mấy ngày nay, Mạc Noãn vô thức bị ảnh hưởng, lòng cũng thấy bồn chồn, cảm giác như sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Khi Lục Sâm bế Lục Niệm Nhất vào, thấy Mạc Noãn đang thơ thẩn nhìn ra ngoài cửa sổ không biết đang nghĩ gì, anh vỗ vỗ cái đầu nhỏ của cô con gái, bảo: "Niệm Niệm, gọi mẹ đi con." Cô bé nhìn Lục Sâm một cái, rồi quay đầu lại, đôi môi nhỏ xinh hé mở, phát ra âm thanh mềm mại: "Mẹ..." Mạc Noãn giật mình, lập tức quay người lại.

Lục Sâm mỉm cười, cô bé trong lòng anh cũng toét miệng cười, đôi môi mấp máy trông đáng yêu vô cùng.

Nhìn kỹ thế này, Mạc Noãn chợt phát hiện, miệng và mũi cô bé giống hệt Lục Sâm, vô cùng tinh xảo.

Cô bé gọi thêm mấy tiếng nữa mà mãi không thấy mẹ trả lời, có vẻ không vui, liền quay phắt đầu lại, úp mặt vào vai Lục Sâm, tỏ vẻ rất bị tổn thương.

Lục Sâm tức cười lắc đầu, đưa tay quơ quơ trước mắt Mạc Noãn: "Bà xã, hồn về đi em, em mà không phản ứng nữa là con gái em khóc đấy." Nghe lời Lục Sâm, Mạc Noãn mới bừng tỉnh, lòng dâng lên niềm vui sướng tột độ.

Cô vội bế cô bé từ tay Lục Sâm, lúc này mới thấy mắt con bé đã đỏ hoe, môi bĩu ra, bộ dạng như sắp khóc đến nơi.

Dù biết con bé có khi là đang diễn, tim Mạc Noãn vẫn thắt lại.

Cô hôn tới tấp lên đôi má phấn hồng mịn màng của con: "Mẹ xin lỗi bảo bối, mẹ vừa nãy thực sự vui quá thôi.

Bảo bối của mẹ cuối cùng cũng biết gọi mẹ rồi." Cô bé chớp chớp mắt nhìn Mạc Noãn.

Mạc Noãn cụng trán vào trán con, lại hôn lên má con bé.

Cô bé có lẽ thấy nhột nên cứ rúc vào lòng mẹ, sức lực khá lớn khiến Mạc Noãn suýt không bế vững, đành phải đặt con lên giường.

Lục Sâm nhìn hai mẹ con, rồi sang phòng trẻ em thăm tiểu Mặc.

Vừa dạy được con gái gọi mẹ là anh đã bế sang ngay, suýt nữa thì bỏ quên cậu con trai.

Mạc Noãn lại dụ dỗ con bé gọi thêm mấy tiếng "mẹ" nữa mới chịu buông tha.

Cô bé cũng chơi vui vẻ, lăn qua lăn lại trên chiếc giường lớn, suýt chút nữa là lăn xuống đất.

Mạc Noãn thót tim, may mà nhanh tay lẹ mắt đỡ kịp. "Bảo bối à, con làm mẹ hú hồn." Cô bé dường như cũng bị dọa sợ, hơi hé miệng ngơ ngác nhìn Mạc Noãn, hồi lâu chưa phản ứng lại được.

Mạc Noãn xót xa nựng mũi con, dịu dàng nói: "Bảo bối, nằm ngoan nhé, đừng nghịch nữa kẻo ngã xuống giường đấy." Cô bé lúc đầu khá ngoan, nhưng chỉ vài giây sau lại bắt đầu từ từ lăn về phía mép giường, vừa lăn vừa nhìn Mạc Noãn, xác định mẹ đang nhìn mình thì mới lăn tiếp.

Mạc Noãn không biết con định làm gì, chỉ đành tập trung toàn bộ sự chú ý vào con.

Cô bé cứ nhìn mẹ cười, rồi tự mình lộn xuống, Mạc Noãn cười, lập tức đưa tay đỡ lấy.

Thế là sau đó không thể dừng lại được, cô bé dường như coi đây là trò chơi, chơi đến nghiện, cứ lặp đi lặp lại việc lăn xuống mép giường.

Mạc Noãn bất lực nhưng cũng chiều theo ý con, lần nào cũng đỡ con thật chắc chắn. "Ha ha..." Cô bé thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười giòn giã.

Mạc Noãn cảm thấy vô cùng mãn nguyện, cô tháo giày lên giường chơi cùng con.

Lục Sâm bế tiểu Mặc vào, đúng lúc thấy hai mẹ con đang kề đầu bên nhau không biết nói chuyện gì, nhưng nụ cười trên mặt thì không giấu đi đâu được.

Chương 450

"Đại bảo bối, tiểu bảo bối của anh, hai mẹ con đang nói chuyện gì thế?" Mạc Noãn ôm cô bé vào lòng, xoa đầu con: "Bảo bối, nói với ba là không thèm nói cho ba biết đi." Cô bé vốn là một kẻ "cuồng ba", lúc này thấy trong lòng ba đang bế anh trai, lòng đã sớm "chua loét" rồi, chẳng thèm để ý lời Mạc Noãn nói, trực tiếp đưa tay về phía Lục Sâm: "Ba ba..." Mạc Noãn véo nhẹ má con: "Cái con bé thối này, hở ra là đòi ba, mẹ bế con thế này mà con còn đòi sang với ba à?" Lục Sâm đặt con trai lên giường rồi bế con gái lên.

Cô bé ôm cổ ba, chủ động hôn một cái thật kêu.

Mắt Lục Sâm ngập tràn ý cười, anh chỉ vào mũi mình, cô bé liền hôn lên mũi anh.

Tóm lại, Lục Sâm chỉ đâu cô bé hôn đó, hai cha con quấn quýt lấy nhau khiến Mạc Noãn dở khóc dở cười.

Mạc Noãn lắc đầu, chuyển sang chơi với con trai.

Cậu nhóc có vẻ điềm đạm hơn, nhưng lúc này cũng không nhịn được mà nhào vào lòng Mạc Noãn gọi "mẹ".

Mạc Noãn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn giống hệt chồng mình, nhịn không được bật cười, ôm chặt cậu bé vào lòng: "Hóa ra Mặc Mặc của chúng ta cũng biết gọi mẹ rồi, thông minh lắm, hôm nay mẹ thật sự rất vui." Cậu nhóc ngửi mùi hương trên người mẹ, tự mình cười khúc khích.

Sau khi dỗ hai bảo bối ngủ say, Mạc Noãn cảm thấy mệt rã rời, cô bóp bóp cánh tay mỏi nhừ rồi lại đấm đấm lưng.

Lục Sâm kịp thời giữ tay cô lại, giúp cô đấm lưng: "Sao thế Noãn

Noãn, trong người không khỏe à?" Mạc Noãn liếc xéo Lục Sâm một cái: "Chẳng phải tại 'tiểu tình nhân' của anh sao, cứ đòi chơi trò gì đâu không, cố tình lăn xuống giường bắt em đỡ, làm tay em mỏi nhừ đây này." "Con gái chúng ta sau này chắc chắn sẽ là một cô nàng nghịch ngợm đây, giờ đã không chịu ngồi yên rồi." Mạc Noãn bỗng xoay người ôm lấy cổ Lục Sâm: "Ông xã, cảm ơn anh.

Cảm ơn anh đã nhanh chóng dạy các con gọi mẹ như vậy.

Cuối cùng em cũng hiểu cảm giác của anh rồi, lòng thấy phức tạp lắm, ấm áp vô cùng." "Hạnh không nhục mệnh, hoàn thành nhiệm vụ trước thời hạn, nếu không là bị phạt rồi." Lục Sâm nựng mũi Mạc Noãn, giọng anh trầm thấp, quyến rũ vô cùng, nhất là khi anh vừa cười vừa nói chuyện, cảm giác đó càng rõ rệt.

Dù đã là vợ chồng già, nhưng nhìn ngũ quan tinh tế và nghe giọng nói trầm khàn của anh, cô vẫn không tự chủ được mà đắm say.

Đúng lúc đó, Lục Sâm ghé sát mặt lại, Mạc Noãn theo bản năng nhắm mắt lại.

Nào ngờ chờ mãi mà chẳng thấy động tĩnh gì, cô mở mắt ra thì thấy Lục Sâm đang nhìn mình cười gian xảo.

Lập tức, những cú đấm như mưa rơi xuống người anh: "Lục Sâm, anh có thôi đi không, cố tình trêu em hả?" Lục Sâm nhún vai: "Anh rất sẵn lòng thấy Lục thái thái chủ động đòi hôn mà." Lục Sâm vừa dứt lời, Mạc Noãn trực tiếp hôn lên, nhiệt tình quấn quýt lấy anh, nhưng ngay khi anh chuẩn bị giành lại quyền chủ động thì cô đột ngột rút lui, rồi thong thả bước vào phòng tắm.

Lục Sâm nhìn bóng dáng kiêu sa của cô, thực sự không nhịn được bật cười, anh lấy đồ ngủ trong tủ ra rồi cũng bước vào phòng tắm.

Nhờ vui đùa cùng chồng con mà cảm giác khó chịu trong lòng Mạc

Noãn tạm thời vơi đi.

Bên ngoài, mưa vẫn rơi suốt đêm.

Trận mưa xối xả kéo dài liên tục mấy ngày mới tạnh.

Gần đến giờ tan tầm, Lục Sâm nhận được điện thoại của Phùng Thành Tường.

Tống Trí đang đứng bên cạnh báo cáo công việc, thấy cuộc gọi đến liền cười nói: "Xem ra là không nhịn nổi nữa, chó cùng rứt dậu rồi." Ánh mắt Lục Sâm lóe lên: "Nhẫn nhịn được đến tận bây giờ cũng coi là có bản lĩnh." Nói xong, anh nhấc máy. "Lục Sâm, chúng ta ra ngoài nói chuyện đi." Giọng của Phùng Thành Tường không còn vẻ ôn hòa giả tạo như mọi ngày.

Sự việc đã phát triển đến mức này, hai bên đều đã hoàn toàn tháo bỏ lớp mặt nạ, Lục Sâm cũng chẳng nể nang gì nữa. "Phùng tiên sinh, tôi không nghĩ mình có chuyện gì cần bàn với ông.

Người ông cần gặp hiện giờ là tổ điều tra chứ không phải tôi." Lục Sâm lạnh lùng đáp. "Lục Sâm, đừng vội từ chối như thế, hãy nghe tôi nói hết đã.

Anh nghĩ chú út anh bao năm qua thực sự không để lại chút sơ hở nào trong tay tôi sao?

Đi đêm lắm có ngày gặp ma.

Còn cả anh nữa, Lục thị có thể phát triển đến như bây giờ, anh dám nói bên trong không có chút chuyện khuất tất nào không?

Đừng ép tôi quá mức, nếu không cứ đợi mà đồng quy vu tận đi.

Anh là người có vợ con, cặp song sinh kia đáng yêu như vậy, còn nhỏ như vậy, tôi khuyên anh làm việc đừng quá ngông cuồng, nếu không sẽ phải nếm quả đắng đấy." Giọng Phùng Thành Tường rất âm trầm, lộ rõ vẻ hung ác, hiển nhiên những sự kiện gần đây đã khiến ông ta sắp sụp đổ.

Chân mày Lục Sâm nhíu chặt lại, anh cực kỳ ghét việc có người đem vợ con ra uy hiếp mình.

Tuy nhiên, anh hoàn toàn không nghi ngờ lời Phùng Thành Tường nói, người đàn ông tâm cơ thâm trầm lại tàn nhẫn này tuyệt đối nói được làm được.

Kể cả vì chú út, chuyến này anh cũng phải đi. "Được, gặp ở đâu?" Lục Sâm hỏi. "Sơn trang Vạn Hiền ở ngoại ô, sau tám giờ tôi sẽ đợi anh ở đó, không gặp không về." Sơn trang Vạn Hiền nằm ở ngoại ô, là nơi giới giàu sang thường đến tránh nóng, tính bảo mật rất cao.

Cộng thêm trận mưa lớn mấy ngày qua khiến nhiệt độ toàn thành phố A giảm mạnh, lúc này chắc chắn không có ai đi tránh nóng, nơi đó thực sự thích hợp để bàn chuyện. "Được." Lục Sâm đáp.

Gác máy, gương mặt Tống Trí lộ ra vẻ lo lắng: "Lục tổng, không biết ông ta lại định giở trò gì, tôi thấy không an toàn lắm, sợ ông ta gài bẫy chúng ta." Lục Sâm suy nghĩ một lát rồi nói: "Đưa thêm mấy vệ sĩ đi theo, bảo họ bí mật bám sát, đến lúc đó tùy cơ ứng biến." Đúng lúc này, Lục Nam Triết cũng gọi điện tới.

Lục Sâm vừa nhấc máy liền hỏi: "Chú út, tối nay chú cũng đến sơn trang Vạn Hiền sao?" "Phùng Thành Tường gọi cho chú rồi, chú cũng qua đó xem ông ta định làm gì.

Dù sao đây cũng là chuyện giữa chú và ông ta, kéo cháu vào khiến chú thấy rất áy náy." "Chú út nói gì vậy, không có chú thì Lục thị cũng không thể phát triển như ngày hôm nay.

Chuyện của chú là chuyện của cả gia đình, đừng nói lời áy náy như vậy.

Hẹn gặp chú tối nay tại sơn trang Vạn Hiền." Nếu không có chỗ dựa vững chắc phía sau, một doanh nghiệp muốn lớn mạnh không phải chuyện dễ dàng.

Lục thị chính nhờ sự hỗ trợ này mới có thể đứng vững trên thương trường. "A Sâm, con cáo già Phùng Thành Tường kia không biết định giở trò gì, ông ta bảo chú mang theo tất cả bằng chứng liên quan đến ông ta, chú đoán là muốn lấy lại những thứ này.

Cháu hãy mang thêm người, đừng để họ phát hiện, có chuyện gì còn kịp hỗ trợ nhau." "Chú yên tâm, cháu đã có sắp xếp riêng." Ở bên kia, Quý Anh Ngữ nhìn chiếc vali đã thu dọn xong trong phòng, chỉ cảm thấy buồn cười.

Chương 451

Phùng Thành Tường hành động rất nhanh, đã sắp xếp đường lui cho cô, hôm nay cô sẽ đi tàu rời đi, đợi đến thành phố lạ mới đi máy bay ra nước ngoài. "Tiểu thư, tiên sinh tối nay có việc không thể đến tiễn cô, tối nay để tôi đưa cô ra tàu.

Cô hãy kiểm tra lại lần cuối xem còn thiếu thứ gì cần mang theo không." Tiểu Trương nói. "Yên tâm đi, tôi không có nhiều đồ, một vali là đủ rồi." "Vậy tiểu thư hôm nay đừng ra ngoài nữa, hãy nghỉ ngơi cho tốt, nếu không tối nay đi tàu sẽ rất khó chịu.

Đến giờ tôi sẽ qua đón cô." Tiểu Trương dặn dò.

Gương mặt Quý Anh Ngữ nở một nụ cười rạng rỡ, cô gật đầu: "Hôm nay tôi sẽ không đi đâu cả, tôi sẽ ở nhà đợi anh." Đợi xem cái kết thảm hại của người đàn ông đó.

Tiểu Trương cảm thấy nụ cười của Quý Anh Ngữ có chút kỳ quái, nhưng quái ở chỗ nào thì anh ta không nói rõ được.

Suy nghĩ một chút, anh ta dặn dò thêm vài việc theo lời Phùng Thành Tường rồi mới rời đi.

Sau khi tan làm, Lục Sâm theo thói quen gọi điện báo cho Mạc Noãn: "Noãn Noãn, tối nay anh có chút việc phải xử lý nên không về cùng em được.

Em cũng đừng tự lái xe, bảo tiểu Trần đưa về, nhớ chú ý an toàn nhé." Mạc Noãn nhìn sắc trời bên ngoài, thời tiết khó khăn lắm mới hửng nắng nhưng đến chập tối lại dường như âm u trở lại, cô không khỏi lo lắng hỏi: "Em biết rồi, nhưng anh đi làm gì thế?

Thời tiết này không tốt lắm đâu, em đoán tối nay lại có mưa lớn đấy." Lục Sâm không nói thật với Mạc Noãn vì sợ cô lo lắng: "Yên tâm đi, không phải chuyện gì quá quan trọng đâu, không mất nhiều thời gian đâu.

Em cứ ở nhà nghỉ ngơi, nếu không đợi được thì cứ ngủ trước, đừng có ngốc nghếch mà đợi mãi.

Đúng rồi, đêm qua Niệm Nhất có vẻ hơi ho, lúc em về nhớ chú ý một chút, nếu chưa khỏi thì cho con bé uống ít siro ho." Những lời của Lục Sâm thành công đánh lạc hướng sự chú ý của Mạc Noãn.

Cô bất mãn bĩu môi: "Thật là, em đâu phải người mẹ bỏ bê con cái chứ, mấy chuyện này không cần anh dặn em cũng biết.

Hơn nữa ở nhà có bao nhiêu người chăm sóc, chắc chắn họ đã để ý từ lâu rồi, không cần anh phải lo lắng đâu." "Cũng đúng, nhưng mà anh cứ không kìm được mà lo cho con bé." Ánh mắt Lục Sâm nhu hòa, cứ nghĩ đến cô bé nhỏ nhắn mềm mại lại nghịch ngợm kia là trái tim anh lại mềm nhũn ra.

Cái người đàn ông này, trong lòng chỉ biết nhớ mong con gái rượu, thật là quá đáng. "Em thấy chẳng bao lâu nữa, địa vị của em trong lòng anh sẽ bị Lục Niệm Nhất chiếm hết thôi.

Bây giờ mắt anh, tim anh toàn là con bé, anh đừng quên em mới là người phụ nữ ở bên anh cả đời, còn con gái yêu của anh sớm muộn gì cũng là người nhà người ta thôi." Mạc Noãn sắp bị cơn ghen làm cho nghẹt thở, lời nói ra cũng đầy mùi chua giấm. "Được rồi, đại bảo bối của anh, anh yêu em nhất mà." "Đi đi, cái đồ dẻo mồm dẻo miệng." Mạc Noãn không nhịn được mà thoải mái ngồi trên sofa, một tay nghịch tóc, một tay trò chuyện với Lục Sâm, gương mặt hoàn toàn là dáng vẻ của một người phụ nữ nhỏ đang chìm đắm trong tình yêu.

Đôi vợ chồng trẻ trò chuyện hơn mười phút, Mạc Noãn nghe thấy tiếng Tống Trí nói có thể xuất phát được rồi.

Sợ làm lỡ thời gian của anh, Mạc Noãn vội vàng dặn dò: "Lục Sâm, anh nhớ ăn cơm rồi hãy đi làm việc nhé, đừng để mình bị đói." "Yên tâm đi, anh biết rồi." Lục Sâm ngoan ngoãn hứa.

Mạc Noãn không nhịn được cười thành tiếng, câu này chỉ cần Lục Sâm không về nhà ăn cơm là cô lại phải dặn một lần.

Có đôi khi cô thấy mình thật lẩm cẩm, nhưng Lục Sâm dường như rất hưởng thụ, lần nào cũng tỏ ra vẻ vừa bất lực vừa vui vẻ.

Thấy vậy, cô cũng thấy rất hạnh phúc.

Đôi khi vợ chồng chính là như vậy, một người nguyện đánh một người nguyện chịu, cả hai đều cam tâm tình nguyện. "Được rồi, vậy em không làm phiền anh nữa, anh nhớ về sớm, trong xe hãy để sẵn ô, tối nay chắc chắn sẽ mưa đấy." "Anh biết rồi, bà xã đại nhân." Kết thúc cuộc gọi với Mạc Noãn, Lục Sâm không trì hoãn thêm, anh mang cơm lên xe ăn luôn.

Trên đường đi, Lục Sâm phát hiện mấy ngày mưa lớn khiến nhiều đoạn đê ven lộ bị sạt lở, bùn đất tràn cả ra đường.

Mưa ở ngoại ô dường như còn lớn hơn trong thành phố, đường xá rất khó đi.

Một chút sơ sẩy là cảm thấy xe bị xóc nảy, Tống Trí không nhịn được lầm bầm: "Tên Phùng Thành Tường này cố ý đúng không, chọn cái nơi này để gặp mặt, không chừng có âm mưu gì đang đợi chúng ta đây." "Ông ta chắc chắn là nhắm vào điểm này nên mới chọn gặp ở đây." Lục Sâm hơi nhíu mày, không biết tại sao trong lòng cũng có vài phần bất an. "Lão cáo già này đúng là lắm mưu hèn kế bẩn thật." Lục Sâm hiếm khi thấy Tống Trí như vậy, anh khẽ cười: "Tống Trí, anh đến đây đã báo cáo với vợ chưa?" "Tất nhiên là báo cáo rồi, nếu không nói là đi công tác cùng anh thì giờ này chắc cô ấy đã dội bom điện thoại tôi rồi.

Anh nói xem phụ nữ thật khó đoán, trước khi cưới tôi không thấy cô ấy bám người như vậy, sau khi cưới là lộ ra hết." Tống Trí có chút bất lực nói.

Vợ anh ta dịu dàng hiền thục, chỉ có một điểm không tốt là không tin tưởng anh ta hoàn toàn, luôn lo anh ta ở ngoài làm bậy.

Công việc thư ký này nhìn thì hào nhoáng nhưng thực ra nhiệm vụ nặng nề vô cùng, Lục Sâm xem bao nhiêu văn kiện thì anh ta cũng xem gần bằng đó, thậm chí còn nhiều hơn vì anh ta phải trực tiếp kiểm tra trước khi trình cho Lục Sâm, lấy đâu ra tâm trí mà đi lăng nhăng.

Tống Trí và vợ yêu nhau nhiều năm, không giống như anh và Mạc Noãn, mới gặp một lần đã kết hôn. "Nghe ý anh thì có vẻ như anh hối hận rồi?" Tống Trí cười hì hì: "Cái đó thì không, tôi còn đang hưởng thụ đây.

Tôi bị huấn luyện thành có máu nô lệ rồi, ngày nào cô ấy không kiểm tra là tôi lại thấy không yên, sợ cô ấy xảy ra chuyện gì." "Cố mà trân trọng đi, đó là vì vợ anh quan tâm lo lắng cho anh thôi." "Haha." Hai người đàn ông trò chuyện suốt quãng đường nên thời gian trôi qua khá nhanh, chẳng mấy chốc đã đến sơn trang.

Xe của họ vừa dừng lại thì xe của Lục Nam Triết cũng tới, ông đi một mình, không có người đi cùng, vẫn ăn mặc như bình thường.

Đúng như họ dự đoán, vì thời tiết gần đây không nóng nên không có ai đến tránh nóng, bãi đỗ xe chỉ lác đác vài chiếc xe. "Chú út." Lục Sâm gọi Lục Nam Triết.

Lục Nam Triết vỗ vai anh, hai người trao đổi ánh mắt rồi cùng đi vào trong.

Sau khi báo tên, họ nhanh chóng được đưa đến phòng bao nơi Phùng Thành Tường đang ở.

Bên trong, Phùng Thành Tường và Lý Thừa Trung đã ngồi sẵn, hai người đang uống trà. "Đến rồi à, mời ngồi." Phùng Thành Tường liếc nhìn họ một cái, ra hiệu cho họ ngồi xuống.

Hai chú cháu ngồi xuống, đôi chân dài ưu nhã vắt chéo, vẻ mặt đạm mạc giống hệt nhau, phong thái vô cùng ung dung.

Lục Nam Triết lên tiếng trước: "Đã đến mức này rồi, chúng ta cũng chẳng cần phải úp mở nữa, nói đi, ông muốn cái gì?" "Không muốn gì cả, hiện giờ tổ điều tra đã tìm ra một vài manh mối, tôi biết bằng chứng trong tay các ông vẫn chưa nộp lên.

Chúng ta trao đổi đi, ông giao bằng chứng đó ra, tôi cũng sẽ hủy bỏ bằng chứng về ông, để cả hai bên đều có một đường lui." "Tôi không nghĩ mình có sơ hở gì nằm trong tay ông cả?" Lục Nam Triết nói.

Chương 452

Phùng Thành Tường cười một cái, nụ cười có vài phần rợn người: "Lão Lục, không lẽ ông quên mất chuyện đêm đó mười năm trước trong khách sạn ông đã làm những gì sao?

Cảm giác đó chắc là tuyệt lắm nhỉ." Lục Nam Triết nhíu mày, ký ức quay về mười năm trước, khi đó ông vừa lên chức Phó thị trưởng, trong một bữa tiệc đã bị người ta gài bẫy và đưa vào khách sạn.

Khi tỉnh dậy, ông thấy bên cạnh là một người phụ nữ khỏa thân.

Dù ông biết rõ mình chẳng làm gì cả nhưng nếu chuyện đó bị tung ra thì không hề đơn giản, nếu người phụ nữ đó lại đứng ra làm chứng thì ông thực sự có miệng cũng không thanh minh được. "Ông hẳn là biết tôi chẳng làm gì cả chứ?" "Ông có làm gì hay không tôi không quan tâm, nhưng thế giới này không thiếu những chuyện đổi trắng thay đen, cũng chẳng ai đi tìm hiểu xem rốt cuộc ông đã làm gì đâu, mọi người chỉ tin vào sự thật trước mắt: ông đã đi thuê phòng khách sạn." Nói đoạn, Phùng Thành Tường vứt mấy tấm ảnh lên bàn, toàn bộ là ảnh chụp Lục Nam Triết và người phụ nữ kia năm xưa.

Chuyện này Lục Sâm có biết, lần duy nhất chú út và thím út cãi nhau cũng là vì chuyện này, vì chú không thể chứng minh mình trong sạch nên lúc đó hai người suýt chút nữa đã ly hôn.

Không ngờ lại còn bị chụp ảnh, chẳng cần nghĩ cũng biết chuyện này là do một tay Phùng Thành Tường dàn dựng.

Nếu không trở thành đối thủ cạnh tranh với chú út, có lẽ chuyện này đã chìm vào quên lãng, nhưng một khi hai người đối đầu, đây chính là một quân bài tẩy cực tốt.

Tâm cơ thật sâu sắc, từ mười năm trước đã bắt đầu trải đường cho mình rồi. "Nhìn rõ chưa?

Trong cái vòng tròn này, muốn hắt nước bẩn lên người ai đó thật quá dễ dàng." Phùng Thành Tường đắc ý cười.

Lục Nam Triết cũng đã chuẩn bị tâm lý để đối mặt với tất cả, nhưng chỉ bằng chuyện này mà muốn ông giao ra toàn bộ bằng chứng thì e là quá đơn giản rồi.

Hiện tại rõ ràng bọn họ đang ở thế yếu, không nhân cơ hội này dò xét xem ông ta còn giữ những gì thì thật không đáng. "Vẫn chưa đủ, tiếp đi." Ánh mắt Lục Nam Triết không hề dao động, bình thản nói.

Phùng Thành Tường nhìn Lục Nam Triết, có chút không vui: "Lão Lục, đừng có tham lam quá thế." Lục Nam Triết cười nhẹ: "Có phải tôi tham lam hay không, ông rõ hơn ai hết, ít nhất phải trao đổi tương xứng mới là phong cách của tôi chứ." Phùng Thành Tường hít sâu một hơi, sau đó đưa ra toàn bộ bằng chứng trong tay: "Đây là bằng chứng Lục thị cố ý lách luật, có sự tham gia của ông, Lục Nam Triết.

Đây là những giao dịch mờ ám của Lục thị mấy năm nay, đây là ông..." Lục Sâm khẽ nhíu mày, những việc này tuy không phải quá lớn lao, về bản chất không có gì nghiêm trọng, nhưng bất kể chuyện nào bị khui ra cũng không đơn giản và không dễ dàn xếp.

Phùng Thành Tường đúng là có bản lĩnh, đến những chuyện này cũng bị ông ta nắm được thóp, thảo nào ông ta lại ngang ngược như vậy.

Nhưng phía họ cũng giữ không ít bằng chứng, đối với ông ta đó không chỉ đơn giản là rắc rối, mà là đại sự liên quan đến tính mạng.

Trong chốc lát, không khí trong phòng bao trở nên lạnh lẽo, không ai lên tiếng, chỉ nghe thấy tiếng thở của vài người.

Vẻ mặt mỗi người đều rất thú vị, dường như đang cân nhắc, đang suy tính xem nên làm thế nào.

Sau một hồi lâu, Lục Nam Triết phong thái tiêu sái lấy từ trong cặp công văn ra một túi hồ sơ màu nâu, trực tiếp đưa tới trước mặt Phùng Thành Tường.

Phùng Thành Tường nở một nụ cười, cũng đưa tập tài liệu trong tay mình cho Lục Nam Triết. "Lão Lục, lấy ra cho tôi xem trước một cái." Lục Nam Triết nghe vậy liền mở túi hồ sơ, trải những bằng chứng bên trong ra trước mặt Phùng Thành Tường, sau đó lại cất vào túi, nhướn mày hỏi: "Được chưa?" "Được." Phùng Thành Tường nói.

Cả hai cùng lúc trao đổi thứ trong tay mình.

Phùng Thành Tường lấy ra xem kỹ lại một lần, cười một cái, sau đó bỏ vào túi, lấy bật lửa trực tiếp đốt cháy, ném vào góc phòng mặc kệ nó rực lửa.

Trong phòng bao lập tức tràn ngập mùi tro giấy, Lục Nam Triết nhìn ngọn lửa đang bùng lên, nhếch môi cười: "Lão Phùng, ông và tôi đấu đá cả công lẫn tư bao nhiêu năm nay, đến lúc này tôi không nhịn được mà nhắc nhở ông, chuyện tôi tra được thì tổ điều tra cũng sẽ tra được thôi." Ý là, đây chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn, chạy trời không khỏi nắng.

Đạo lý này Phùng Thành Tường đương nhiên hiểu, những việc ông ta làm hiện giờ cũng chỉ là để cố gắng tranh thủ thời gian chứ không còn mong chờ giữ được vị trí cũ.

Ông ta thừa biết, đi đến bước này là hết đường rồi.

Hiện giờ ông ta chỉ muốn tự vệ, dành nửa đời còn lại sống cùng con gái mình. "Chuyện đó không cần ông nhắc, chúc ông tiếp tục đóng góp cho thành phố A." Ánh mắt Lục Sâm thoáng động, đại khái có thể đoán được thâm ý trong lời nói của Phùng Thành Tường.

Đúng lúc này, điện thoại của Lý Thừa Trung vang lên, anh ta cầm máy ra ngoài nghe, một lúc sau, chỉ thấy anh ta mặt mày tái mét cầm điện thoại chạy vào, không màng đến việc có người khác ở đó, kinh hoàng nói: "Tiên sinh, hỏng rồi, tôi vừa nhận được tin, tổ điều tra đã nắm được bằng chứng xác thực, hiện đang kéo đến nơi ở của ông và tôi." Phùng Thành Tường bật dậy khỏi ghế, thân hình lảo đảo suýt không đứng vững: "Không thể nào, họ không thể tra ra bằng chứng nhanh như vậy được, trừ phi có người cung cấp bằng chứng có sẵn cho họ." Nói rồi, đôi mắt âm lãnh của Phùng Thành Tường nhìn chằm chằm vào Lục Nam Triết và Lục Sâm như rắn độc, liếc một cái liền lộ ra nụ cười rợn người: "Lão Lục, ông đúng là chịu chơi thật, đang diễn 'Vô gian đạo' với tôi sao?

Một mặt thì đến đây giữ chân tôi, một mặt thì nộp bằng chứng trực tiếp lên trên, ông chơi một ván bài hay lắm, tôi đúng là đã xem thường ông rồi." Lục Nam Triết nhíu mày, không biết rốt cuộc chuyện này là thế nào, bình tĩnh nói: "Bằng chứng không phải do tôi nộp." "Mẹ nó chứ, bớt nói nhảm đi, ngoài ông ra thì còn ai nữa?" Phùng Thành Tường hét lớn.

Định nói gì đó thêm thì điện thoại của ông ta vang lên, nhìn thấy tên người gọi liền lập tức nhấc máy, sốt sắng hỏi: "Ai làm?" "Quý Anh Ngữ và Trần Mỹ Như." Hai cái tên trong điện thoại như một tiếng sét đánh thẳng xuống, Phùng Thành Tường như bị kích động mạnh, nhất thời điện thoại cầm không vững, một lần nữa xác nhận lại qua điện thoại: "Anh có chắc là không nhầm không?" Người trong điện thoại khẳng định chắc nịch: "Không nhầm, trong đó có những thứ do chính tay họ viết, họ cũng không hề giấu giếm thân phận, nộp bằng chứng bằng tên thật." Phùng Thành Tường tắt máy, trong tích tắc nghĩ đến rất nhiều điều.

Trần Mỹ Như, người phụ nữ điên đó hóa ra đã khỏi rồi, vậy thì chỉ có một khả năng, Quý Anh Ngữ đã chữa khỏi cho bà ta từ lâu và vẫn luôn giúp bà ta che giấu.

Đứa con gái ngoan của ông ta, từ đầu đến cuối đều mang mục đích muốn dồn ông ta vào chỗ chết.

Sự thỏa hiệp mấy ngày trước chẳng qua chỉ là diễn cho ông ta xem, mục đích là để ông ta mất cảnh giác, chỉ chờ đến ngày hôm nay.

Vậy mà ông ta lại thực sự tin cô, còn dày công tốn sức mưu tính đường lui cho cô.

Thật đúng là đứa con gái ngoan của ông ta, lại có thể nghĩ đến việc giết cha, ông tự nhận mình đối với cô không có gì sai trái, chưa từng bạc đãi cô.

Cả đời này ông ta tính kế đủ điều, không dễ dàng tin tưởng bất cứ ai, không ngờ cuối cùng lại ngã ngựa trong tay chính con gái mình.

Lần đầu tiên nếm trải cảm giác bị người thân cận nhất phản bội, thực sự quá khó chịu. "Tiên sinh, chúng ta mau đi thôi." Lý Thừa Trung thấy Phùng Thành Tường đang ngây người ra, liền kéo ông ta đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng họ rời đi, Lục Sâm không nhịn được hỏi: "Chú út, cứ để họ đi như vậy sao?

Không ngăn lại à?

Tối nay cháu có sắp xếp người rồi." Lục Nam Triết lắc đầu: "Không cần thiết, sự việc không đơn giản như vậy đâu, họ không trốn được đâu.

Chúng ta không cần tham gia vào làm gì, đừng tự chuốc lấy rắc rối." "Chú út, chuyện này thật sự không phải chú làm sao?

Đây không giống phong cách làm việc của chú lắm." Lục Sâm có chút hoài nghi nhìn chú út nhà mình.

Chương 453

Với những gì anh biết về chú, đối với loại tiểu nhân bỉ ổi như Phùng Thành Tường, chú chắc chắn sẽ dùng mọi thủ đoạn, không kiêng dè gì nhiều.

Lục Nam Triết cười, đấm nhẹ vào ngực anh một cái: "Cháu đúng là hiểu chú thật.

Chú cũng định làm thế và đã sắp xếp xong xuôi hết rồi, chỉ có điều vẫn chậm một bước.

Chú định ngày mai mới cho người nộp lên, nhưng Quý Anh Ngữ đã nhanh hơn chú một bước." "Đúng là hai cha con, đều là hạng tâm xẻ tàn độc.

Nhưng vẻ mặt của Phùng Thành Tường lúc nãy đúng là hả dạ thật, chắc chắn ông ta không bao giờ ngờ được chính con gái mình đã ra tay kết thúc tất cả." Lục Sâm khẽ nhếch môi.

Tống Trí định chen lời thì bên ngoài vang lên một tiếng sấm rền.

Lục Sâm nhìn đồng hồ, đã chín giờ tối, giờ này mà về đến đại viện chắc phải 11 giờ, nếu không đi ngay, mưa xuống sẽ càng khó đi hơn. "Chú út, chúng ta mau về thôi, tối nay dự kiến lại là một đêm mưa lớn." Gương mặt Lục Nam Triết lộ ra nụ cười hiểu ý: "Chú thấy cháu là đang nhớ Tiểu Noãn và hai nhóc tì thì có.

Hai đứa đi trước đi, tối nay chú không về đại viện, chú ở lại chào hỏi ông chủ sơn trang bên này một tiếng." "Được, vậy lúc về chú nhớ chú ý an toàn, nếu muộn quá thì cứ ngủ lại sơn trang." "Yên tâm đi, chuyện đó không cần các cháu nhắc chú cũng biết." Hai người trực tiếp lái xe ra khỏi sơn trang, nhưng mới đi được nửa đường thì bên ngoài trời đổ mưa lớn, sấm chớp liên hồi.

Tống Trí nhíu mày, hiện giờ đang ở giữa đường, lại là đoạn dốc nhất, khó đi nhất, quay lại sơn trang chắc chắn không được, mà đi tiếp thì lại nguy hiểm. "Lục tổng, giờ làm thế nào đây, mưa càng lúc càng lớn, không thể lái xe được, hay là chúng ta dừng lại đợi một chút?" Tống Trí nhìn Lục Sâm ở ghế sau xin ý kiến. "Vậy thì dừng lại đã, an toàn là trên hết." Mạc Noãn đã quen với việc chờ đợi Lục Sâm, dù muộn thế nào cô cũng sẽ đợi, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Dưới ánh đèn vàng mờ ảo, mái tóc dài như rong biển của cô được cố định tùy ý bằng một chiếc băng đô.

Cô mặc bộ đồ ngủ bằng lụa đơn giản, tựa vào đầu giường xem sách, thỉnh thoảng ngước mắt nhìn hai thiên thần nhỏ đang ngủ say sưa trên chiếc giường lớn, khóe môi khẽ nở nụ cười dịu dàng.

Cô cũng không biết tại sao mình lại trở nên như thế này, dường như càng sống càng thụt lùi, chẳng còn chút mạnh mẽ nào như hồi ở thành phố B, cái gì cũng có thể làm một mình.

Bây giờ mỗi khi ở một mình cô lại luôn cần người bầu bạn, Lục Sâm không có nhà, cô chỉ biết kéo hai nhóc tì qua đây ngủ cùng.

Ngoài cửa sổ sấm chớp liên hồi, nhưng hai nhóc tì dường như chẳng hay biết gì, vẫn ngủ rất ngon, phát ra tiếng thở khò khè đều đặn.

Mạc Noãn cười, xoa xoa má hai con: "Đúng là vô tư thật, ngủ say thế không biết, ba các con còn chưa về đâu đấy, vậy mà các con chẳng lo lắng chút nào." Hai nhóc tì đương nhiên không đáp lời cô, vẫn cứ thế mà ngủ.

Mạc Noãn phát hiện khóe miệng cô bé nhỏ có chút vệt nước miếng, liền trở mình xuống giường, rút một tờ khăn giấy cẩn thận lau đi: "Lúc thức thì tinh quái lắm, ngủ rồi lại là một đứa trẻ thôi, nước miếng chảy đầy mặt kìa." Mạc Noãn nhìn ra ngoài cửa sổ, trời tối đen như mực, gió mưa vần vũ, tiếng gió rít gào bên tai khiến cô vô cùng bất an.

Cô không kìm được mà gọi điện cho Lục Sâm, đầu dây bên kia nhanh chóng nhấc máy, Mạc Noãn mới thở phào nhẹ nhõm. "Lục Sâm, anh đến đâu rồi?

Sao giờ vẫn chưa về?" Giọng nói quen thuộc của anh truyền qua điện thoại: "Noãn Noãn, em đừng đợi anh nữa, ngủ trước đi.

Bọn anh chắc là chưa về ngay được đâu, hiện tại mưa lớn quá, anh và Tống Trí đỗ xe bên đường, định đợi mưa ngớt mới đi tiếp." Mạc Noãn cau mày: "Rốt cuộc hai anh đi đâu thế?" Hiện giờ mọi chuyện cơ bản đã giải quyết xong, Lục Sâm cũng không giấu giếm: "Chú út và hai bọn anh cùng đến sơn trang Vạn Hiền gặp Phùng Thành Tường.

Nhưng em yên tâm, bọn anh không sao cả, mọi chuyện cũng giải quyết xong xuôi rồi.

Quý Anh Ngữ đã nhanh chân hơn nộp bằng chứng, tổ điều tra bắt đầu ra tay, Phùng Thành Tường sẽ sớm bị bắt thôi.

Chú út vẫn ở lại sơn trang, anh và Tống Trí đang trên đường về." Mạc Noãn cũng biết nơi đó, trước kia cả gia đình ba người họ mùa hè nào cũng đến đó tránh nóng.

Đường ở đó cực kỳ khó đi, chưa kể là trong đêm mưa bão thế này.

Trái tim vừa mới bình định lại của cô bỗng chốc dâng lên nỗi hoảng hốt: "Sao các anh lại chạy đến cái nơi đó chứ, còn vào thời tiết này nữa.

Muộn quá thì cứ ở lại trong sơn trang đi, còn vội vàng về làm gì?" "Noãn Noãn, lúc bọn anh đi thời tiết chưa tệ thế này, cứ ngỡ mưa sẽ không xuống ngay đâu.

Em đừng lo, bọn anh sẽ tự biết chú ý." "Được rồi, vậy các anh đợi thêm chút nữa, đợi mưa tạnh hẳn hãy lái xe.

Muộn quá rồi thì anh cũng đừng về đại viện nữa, về thẳng nhà ở nội thành đi.

Về đến nhà dù muộn mấy cũng phải gọi điện cho em, nếu không tối nay em chắc chắn không ngủ yên được đâu." "Yên tâm đi, anh biết rồi." Gác máy, Mạc Noãn gấp cuốn sách lại, đi vào phòng làm việc lấy laptop ra, tìm một bộ phim trên mạng để xem, định mượn đó để phân tán sự chú ý.

Nhưng hiệu quả không cao vì lo lắng cho Lục Sâm nên cô hoàn toàn không xem nổi, chỉ có thể ép mình hòa vào tình tiết phim, tay luôn nắm chặt điện thoại.

Nhưng điện thoại của Lục Sâm mãi không thấy gọi lại.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên cô nghe thấy dưới lầu có tiếng động, dường như là tiếng ông nội và ba mẹ chồng mở cửa phòng.

Tim Mạc Noãn thắt lại, bước chân có chút hoảng loạn chạy xuống.

Vừa đến cầu thang, cô đã nghe thấy tiếng ông nội: "Nam Triết, rốt cuộc là chuyện gì?

Thế nào gọi là có khả năng đã xảy ra chuyện?

Anh nói rõ cho tôi xem nào!" "Ba, mấy ngày nay mưa lớn quá, đường dẫn đến sơn trang Vạn Hiền vốn đã khó đi.

Con hiện giờ vẫn ở sơn trang, còn A Sâm và Tống Trí đã rời đi từ một tiếng trước.

Con vừa nghe người ta nói đoạn đường lên sơn trang xảy ra sạt lở bùn đất nghiêm trọng.

Tính theo thời gian thì A Sâm và Tống Trí chắc chắn đang ở đoạn đường đó, hiện tại đang mất liên lạc, tình hình cụ thể chưa rõ." Ông nội đang để loa ngoài nên mọi người đều nghe rõ lời Lục Nam Triết nói.

Tần Tuệ mặt mày ngẩn ngơ, lời Lục Nam Triết nói như tiếng sét đánh ngang tai khiến bà suy sụp ngay lập tức.

Con trai út của bà mất liên lạc, đồng nghĩa với việc sống chết chưa rõ.

Thân hình bà lảo đảo, Lục Nam Thiên vội đỡ lấy bà: "A Tuệ, bà tạm thời đừng bi quan, hiện giờ chỉ là mất liên lạc thôi, sự việc chưa đến mức tồi tệ thế đâu." Ông nội gầm nhẹ vào điện thoại: "Anh cứ ở đó đi, tôi sẽ cho người qua ngay, nhất định phải tìm thấy A Sâm!" Gác máy, ông nội nói: "Nam Thiên, hiện giờ cả đoạn đường đó đều sụp đổ tan tành, thiên tai nghiêm trọng lắm.

Anh mau bảo người của quân đội tham gia cứu hộ, càng nhanh càng tốt!" "Con biết rồi ba, con gọi điện ngay đây, gọi xong con sẽ trực tiếp đến hiện trường xem tình hình thiên tai thế nào." Lục Nam Thiên bắt đầu gọi điện cho phía quân đội.

Chương 454

Mạc Noãn đã hoàn toàn không nghe thấy Lục Nam Thiên đang nói gì nữa, trong đầu cô lúc này chỉ có ba chữ "mất liên lạc".

Lục Sâm mất liên lạc, sao có thể như vậy được?

Cách đây không lâu họ còn nói chuyện điện thoại, anh chỉ bảo họ đỗ xe ở ven đường thôi mà.

Sao chỉ trong chớp mắt đã xảy ra sạt lở đất chứ?

Mạc Noãn cảm thấy như hai chân bị đổ chì, cả người cứng đờ, đứng chôn chân tại chỗ.

Một lát sau, cô run rẩy bấm số của Lục Sâm. "Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy, vui lòng gọi lại sau..." Choạch!

Điện thoại của Mạc Noãn rơi thẳng xuống đất, tiếng động đó đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Ông nội lên tiếng trước: "Tiểu Noãn, sao cháu lại dậy rồi?" Mạc Noãn lê bước chân nặng nề từng bước một đi xuống, đôi mắt nhìn chằm chằm vào ông nội: "Ông nội, mọi người vừa nói chuyện của Lục Sâm đúng không?

Anh ấy gặp chuyện rồi phải không?" Nhìn vào đôi đồng tử đen láy của cô, mọi người chỉ thấy cổ họng nghẹn đắng, không thể thốt ra lời nào.

Họ đều hiểu rõ, Mạc Noãn chắc chắn đã nghe thấy cuộc điện thoại vừa rồi, nếu không sẽ không thất thần đến vậy.

Bây giờ có nhắc lại cũng vô nghĩa, chỉ làm tăng thêm nỗi đau trong lòng cô. "Tiểu Noãn, chúng ta đừng hoảng sợ, tình hình cụ thể bên này chúng ta cũng chưa rõ lắm, đừng tự hù dọa mình.

Ba cháu sẽ qua đó ngay, chú út cũng vẫn đang ở đó, người của quân đội đã lên đường rồi, chúng ta nhất định sẽ tìm thấy A Sâm thôi." Lời ông nội vừa dứt, Lục Nam Thiên đã thay xong quần áo đi ra, dáng vẻ chuẩn bị đến hiện trường.

Thấy Mạc Noãn như vậy, ông vỗ vỗ vai cô: "Tiểu Noãn, yên tâm ở nhà đợi tin của ba.

Ba có tin tức gì sẽ lập tức thông báo cho mọi người ngay, mọi người đừng có rối loạn cả lên." Lục Nam Thiên vừa định đi, Mạc Noãn đã kịp thời nắm lấy cánh tay ông, ánh mắt tràn đầy khẩn cầu: "Ba, con đi cùng với ba." Hiện tại cô không thể nào bình tĩnh ngồi đợi tin tức ở nhà được, điều đó sẽ khiến cô suy sụp mất. "Tiểu Noãn, chỗ đó nguy hiểm như vậy, lũ bùn đá có thể xảy ra bất cứ lúc nào, con đi theo làm gì, quá nguy hiểm." Lục Nam Thiên không đồng ý.

Mạc Noãn biểu tình kiên định, nghiêm túc nhìn Lục Nam Thiên, sự ẩn nhẫn và lo âu trong mắt cô khiến người ta xót xa: "Chính vì nguy hiểm nên con mới phải đi." Lão gia tử thấy Mạc Noãn kiên trì, căn bản không thể từ chối lời thỉnh cầu của cô, thở dài một tiếng nói: "Nam Thiên, con cứ đưa Tiểu Noãn đi cùng đi, có chuyện gì thì chiếu cố lẫn nhau, con bé ở nhà cũng không yên tâm đâu." "Được rồi, nhưng Tiểu Noãn, con phải đi thay quần áo ngay, ngoài trời vẫn đang mưa, trong núi hàn khí nặng, đừng để bản thân bị bệnh." Lục Nam Thiên đành phải thỏa hiệp.

Nghe vậy, Mạc Noãn xoay người chạy ngay lên lầu, cả nhà nhìn dáng vẻ loạng choạng, hoảng loạn của cô mà lòng thắt lại.

Lục Nam Thiên vỗ vai Tần Tuệ: "A Tuệ, Tiểu Noãn đã trải qua nhiều chuyện như vậy, con bé không yếu đuối như em nghĩ đâu, con bé nhất định có thể đối mặt với tất cả." "Nhưng chuyện lần này không giống mà, người gặp chuyện là A Sâm, tình cảm giữa chúng nó chúng ta đều nhìn thấy rõ." Tần Tuệ khẽ nhắm mắt, đau lòng nói.

Mạc Noãn thao tác rất nhanh, chẳng mấy chốc đã thay quần áo đi xuống, chân đi đôi giày thể thao.

Cô hiểu rõ lúc này tuyệt đối không được chậm trễ, mỗi giây trôi qua có lẽ Lục Sâm sẽ phải chịu vết thương nặng hơn, đau đớn hơn. "Mẹ, ông nội, hai đứa trẻ đang ở trong phòng con, vừa nãy lúc con lên đã làm chúng thức giấc, có lẽ sắp dậy rồi, mọi người lên chăm sóc chúng nhé." "Yên tâm đi Tiểu Noãn, chúng ta sẽ chăm sóc tốt cho bọn trẻ." Hai người không trì hoãn thêm, trực tiếp lên xe.

Cơn mưa xối xả vẫn không ngừng trút xuống, tàn nhẫn gột rửa mặt đường.

Cảnh tượng dọc đường đi càng khiến trái tim Mạc Noãn như rơi vào hầm băng, lạnh đến run rẩy.

Lũ bùn đá đã vùi lấp mọi thứ xung quanh, khắp nơi đều là hơi thở hoang vu, có thể tưởng tượng tình hình phía trên sẽ tồi tệ đến mức nào.

Răng Mạc Noãn va vào nhau cầm cập, không phải vì lạnh mà hoàn toàn vì sự sợ hãi và kinh hoàng trong lòng.

Cô hoàn toàn không dám tưởng tượng nếu Lục Sâm có chuyện gì, cô và các con phải làm sao. "Tiểu Noãn, con bình tĩnh lại đi." Trong lòng Lục Nam Thiên cũng đang hoảng loạn, dù sao người gặp nạn cũng là con trai mình, nhưng lúc này ông chỉ có thể ép bản thân phải bình tĩnh.

Mạc Noãn gật đầu, hít một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra, lặp đi lặp lại động tác này.

Xe chạy thêm một lúc, thân người Mạc Noãn xóc nảy một cái: "Sao thế ba?" "Đường phía trước bị hỏng rồi, xe không qua được, chúng ta phải xuống đi bộ lên thôi." Lục Nam Thiên vừa nói vừa đưa một chiếc áo mưa cho Mạc Noãn: "Mặc áo mưa vào, gió đang to, che ô không tiện đâu." Mạc Noãn gật đầu, lập tức mặc áo mưa vào.

Sau khi xuống xe, Mạc Noãn thấy ở đây còn đậu hai chiếc xe quân dụng, Lục Nam Thiên giải thích: "Người của bộ đội đã đến trước rồi, chắc chắn giờ đã lên trên, chúng ta cũng mau qua đó đi." Mạc Noãn gật đầu.

Dọc đường, tất cả các đoạn đường đều bị hỏng, bùn đá khắp nơi, Lục Nam Thiên luôn nắm chặt tay Mạc Noãn, thỉnh thoảng nhắc cô chú ý đường dưới chân.

Hai người đi một hồi lâu mới tới chỗ bộ đội đang tập trung.

Mạc Noãn liếc mắt đã thấy Lục Nam Triết trong đám đông, anh đang chỉ huy mọi người tiến hành cấp cứu khẩn cấp.

Đã cứu được vài người, có người là dân làng gần đó, có người là vệ sĩ mà Lục Sâm thuê, mọi người đều bị thương, chỉ có thể ngồi bệt dưới đất.

Trong đó có một người hơi trẻ, Mạc Noãn nhận ra, đó là Tiểu Bạch.

Mạc Noãn vội vàng tiến lên, giữ lấy Tiểu Bạch: "Tiểu Bạch, Lục Sâm và Tống Trí đâu?" Tiểu Bạch lắc đầu, yếu ớt nói: "Chúng tôi cũng không biết.

Để tránh bị phát hiện, chúng tôi luôn ở trong bóng tối, cách khá xa.

Không lâu sau chúng tôi nhận được tin nhắn của Lục tổng bảo chúng tôi rút lui trước, nên chúng tôi đi trước, ai ngờ lại gặp lũ bùn đá.

Lục tổng chắc là ở phía sau chúng tôi một chút, đường thông lên sơn trang chỉ có một lối, chúng tôi vẫn chưa thấy họ đi xuống." Mạc Noãn không nói gì, trực tiếp đi về phía trước.

Lục Nam Triết không nhịn được gọi: "Tiểu Noãn, em đừng gấp, một đội khác đã lên trên rồi." Mạc Noãn như không nghe thấy, cứ thế lầm lũi tiến về phía trước.

Lục Nam Thiên dặn dò Lục Nam Triết vài câu rồi cũng đuổi theo Mạc Noãn, vẫn giống như lúc đi, nắm chặt lấy tay cô.

Tay Mạc Noãn không ngừng run rẩy.

Họ đều hiểu rõ, càng đi lên trên tình hình càng nghiêm trọng.

Thỉnh thoảng vẫn có bùn đá sạt xuống.

Chương 455

Đi rất lâu mới thấy người của bộ đội, họ đang đào bới. "Sao rồi?

Có phải bên dưới có người không?" Lục Nam Thiên căng thẳng hỏi. "Báo cáo thủ trưởng, bên trong không biết có người hay không, nhưng có một chiếc xe Audi." Mắt Mạc Noãn sáng lên, nắm chặt tay Lục Nam Thiên: "Ba, chắc chắn là xe của Lục Sâm, hôm nay anh ấy lái một chiếc Audi." Lục Nam Thiên gật đầu, vỗ vỗ tay Mạc Noãn: "Tiểu Noãn, con đừng gấp, có nhiều người ở đây như vậy, chắc chắn sẽ không sao đâu." Mạc Noãn gật đầu lia lịa, mắt không rời hướng mọi người đang đào bới.

Chiếc xe đã được đào ra.

Mạc Noãn điên cuồng lao lên, nhưng sự thật luôn tàn nhẫn, cửa xe đã mở, bên trong không một bóng người, không thấy Lục Sâm, cũng không thấy Tống Trí.

Mạc Noãn nhìn chiếc xe bị bóp méo, chỉ cảm thấy cả người choáng váng, trái tim như ngừng đập, không khí xung quanh dường như cũng loãng đi vài phần, nghẹt thở đến khó chịu.

Xe đã hỏng đến mức này, nếu người không có trong xe, vết thương sẽ nặng đến mức nào, thật không thể tưởng tượng nổi.

Gương mặt Mạc Noãn lộ vẻ kinh hoàng, há miệng thở dốc, nhưng không thể khống chế được cơn đau âm ỉ truyền đến từ trái tim, giống như bị một con dao lăng trì sống, đau đến mức cô không đứng thẳng nổi, nước mắt lã chã rơi xuống, cô lẩm bẩm trong vô thức: "Sao lại... như vậy, tại sao họ đều không ở đây, họ rốt cuộc đã đi đâu rồi, rõ ràng họ nói sẽ đậu xe ở nửa đường mà, tại sao xe ở đây, người lại không thấy đâu." Mạc Noãn không khóc thét lên, tiếng khóc của cô rất nhỏ, gương mặt bao trùm một nỗi bi thương khiến người ta xót xa.

Đôi mắt cô dán chặt vào chiếc xe nát bấy, ánh đèn pin chiếu lên mặt cô càng làm cho sắc mặt trắng bệch đáng sợ, chỉ cần nhìn một cái là sẽ cảm thấy một nỗi buồn man mác, muốn khóc cùng cô.

Mấy anh lính đặc chủng nhìn cô như vậy cũng thấy hụt hẫng.

Sắc mặt vốn luôn điềm tĩnh của Lục Nam Thiên cũng rất khó coi, ông khàn giọng nói: "Tiếp tục tìm, chia nhau ra hành động, mang theo máy dò tìm sự sống, xem chỗ nào còn có người." "Rõ, thưa thủ trưởng!" "Xe ở gần đây, hai người họ chắc chắn sẽ không đi xa đâu, khẳng định là ở quanh đây thôi." Mạc Noãn khẳng định. "Yên tâm đi chị dâu, chúng em nhất định sẽ tìm được anh Sâm." Một chiến sĩ ôn tồn nói.

Mạc Noãn cảm thấy mỗi phân mỗi giây đều là sự giày vò, cô đếm từng giây để trôi qua.

Ở bên cạnh xe của Lục Sâm, Phùng Thành Tường và Lý Thừa Trung cũng được tìm thấy, hai người bị vùi trong một đống đổ nát, bị thương nặng và hôn mê bất tỉnh.

Lục Nam Thiên sai người đưa họ trực tiếp đến bệnh viện điều trị.

Mạc Noãn nhìn hai người họ, nghiến răng thật chặt, ngọn lửa giận dữ trong mắt ngay lập tức bùng lên như muốn thiêu rụi mọi thứ, giống như một con dã thú hung dữ đang nhìn chằm chằm con mồi, cả người bao phủ bởi một tầng lệ khí.

Nếu không phải Lục Nam Thiên luôn giữ vai cô, e rằng cô đã lao lên đánh cho họ một trận tơi bời.

Nếu không phải tại họ, Lục Sâm đã không đến nơi này, cũng sẽ không gặp phải thiên tai như vậy.

Lục Nam Thiên biết hận thù trong lòng cô, nhẹ giọng nói: "Tiểu

Noãn, con yên tâm đi, lần này họ có không chết cũng chẳng tốt lành gì đâu, chúng ta không cần thiết phải động thủ với hạng người này cho bẩn tay, báo ứng của họ sắp đến rồi." Với loại người như họ, chết đi ngược lại là quá hời, sống không bằng chết mới là hình phạt hà khắc nhất, cả đời phải hối lỗi trong lao tù không thấy ánh mặt trời về những gì mình đã làm. "Ba, đều tại họ, tất cả mọi chuyện đều do họ gây ra." Mạc Noãn gầm nhẹ, một người vốn ôn hòa lễ phép như cô hôm nay đã bị ép đến cực hạn, không còn màng đến điều gì nữa.

Lục Nam Thiên gật đầu, vỗ nhẹ vai cô: "Ba biết rồi, Tiểu Noãn." Mạc Noãn sững sờ một chút, nhìn Lục Nam Thiên vẫn luôn ôn hòa, cô hơi cúi đầu: "Con xin lỗi ba, con không nên lớn tiếng với ba như vậy." "Ngốc ạ, không sao đâu, chúng ta đều là người một nhà, đau lòng thì cứ khóc ra đi." Lục Nam Thiên khẽ ôm vai cô, kéo cô vào lòng mình.

Mạc Noãn không khóc, cô chỉ tựa đầu vào vai Lục Nam Thiên, đôi mắt đờ đẫn nhìn mọi người bận rộn.

Đột nhiên một binh sĩ truyền đến tiếng hô hoán: "Mọi người mau lại đây, dưới này có người!" Mạc Noãn lập tức bừng tỉnh khỏi cơn ngây dại, thoát khỏi vòng tay của Lục Nam Thiên, chạy thẳng về phía cách đó không xa.

Bước chân quá vội vã, cô không nhịn được mà vấp ngã, nhưng cô lập tức đứng dậy, chạy thẳng tới.

Lục Nam Thiên cũng sải bước chạy qua.

Mạc Noãn không màng tất cả, dùng tay mình giúp đào bới, nỗi đau từ đầu ngón tay cô hoàn toàn không cảm nhận được, hiện tại cô chỉ có một ý niệm: Nhất định phải tìm được Lục Sâm, tìm thấy sớm một giây anh ấy sẽ an toàn thêm một giây.

Mạc Noãn như phát điên, mười đầu ngón tay nhanh chóng dùng sức bới đất cát ra.

Trong bùn có không ít cát sỏi, tay Mạc Noãn chẳng mấy chốc đã chảy máu, hòa vào trong bùn đất.

Lúc cô giơ tay lên, những người đàn ông ở đó đều thấy vết máu trên ngón tay cô, nhưng không ai ngăn cản.

Quá hồi lâu mới thấy được người dưới đống đổ nát, nhưng dù chỉ một cái liếc mắt, Mạc Noãn cũng biết người này không phải Lục Sâm, mà là Tống Trí.

Ánh sáng vừa mới lóe lên trong mắt cô lại một lần nữa vụt tắt, sức lực cả người như bị rút cạn, cô ngồi bệt xuống đất.

Một binh sĩ đặt tay lên mũi Tống Trí, vui mừng nói: "Vẫn còn thở, mau đưa đi bệnh viện!" Vài người lập tức bế Tống Trí lên cáng, ngay lúc đó, người trên cáng đột nhiên mở mắt, gọi khẽ: "Phu nhân." Mạc Noãn vội đứng dậy, lao đến trước mặt anh ta, khẩn trương hỏi: "Thư ký Tống, có phải anh biết Lục Sâm ở đâu không?" "Hải...

Hải..." Tống Trí yếu ớt thốt ra vài từ, nói xong liền ngất đi.

Mạc Noãn mất khống chế hét lên: "Hải?

Hải gì chứ, ở đây làm gì có biển, Tống Trí, anh đang nói cái gì vậy?" Lục Nam Thiên khẽ nhíu mày, lời của Mạc Noãn đã cho ông một gợi ý quan trọng.

Ông bỗng nhiên phản ứng lại, một luồng khí lạnh chạy dọc từ lòng bàn chân lên: "Tống Trí nói chắc là sông Hải ở gần đây, mọi người mang theo thiết bị, đi ra sông tìm người!" Cả người Mạc Noãn run rẩy, sông Hải bình thường mực nước không sâu, nhưng mưa bão liên tục nhiều ngày thế này, mực nước dâng cao, nếu rơi xuống đó thì làm sao còn mạng? "Lục Sâm!" Mạc Noãn như phát điên, chạy thẳng về phía sông Hải.

Vì chạy quá gấp, một chân cô đã bước hụt, bùn đất dưới chân sạt xuống, thân hình cô chao đảo.

Chỉ một cái liếc mắt, cô đã bủn rủn chân tay suýt ngã xuống, dòng sông chảy xiết như một con quái vật đang nhe nanh múa vuốt, có thể nuốt chửng cô trong tích tắc.

Lục Nam Thiên bị hành động đột ngột của cô làm cho giật mình, may mà kịp thời túm được áo phía sau cô, không nhịn được quát lớn: "Tiểu Noãn, con bình tĩnh lại cho ba!

Con có biết vừa rồi nguy hiểm thế nào không, ba mà chậm một chút là con rơi xuống rồi!

Lục Sâm hiện tại đang bặt vô âm tín, chẳng lẽ con còn muốn mất tích giống nó sao?

Con bây giờ không phải có một mình, Niệm Niệm và Tiểu Mặc còn đang đợi con về, con không được ích kỷ chỉ nghĩ đến cảm xúc của mình như vậy, con mà có chuyện gì thì những người thân quan tâm con phải làm sao?" Lục Nam Thiên vốn là người ít nói, hiếm khi nói nhiều như vậy, rõ ràng là bị hành động vừa rồi của Mạc Noãn dọa cho sợ khiếp vía. "Tại sao lại rơi xuống sông?

Chương 456

Tại sao chứ?" Mạc Noãn ngồi thụp xuống, ôm đầu đau đớn khóc nức nở, yếu đuối như một đứa trẻ.

Lục Nam Thiên không giỏi dỗ dành người khác, lúc này lòng ông cũng gần như suy sụp, chỉ có thể ngồi xuống nhẹ nhàng ôm lấy cô vào lòng.

Một lát sau, Mạc Noãn đột nhiên ngước khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt nhìn Lục Nam Thiên: "Ba, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của ba, ba thấy tỉ lệ Lục Sâm còn sống... có lớn không?" "Tiểu Noãn, chúng ta đừng nghĩ nhiều như vậy, hãy kiên nhẫn chờ đợi, lúc này nhất định phải bình tĩnh." "Ba, tại sao ba không trả lời câu hỏi của con?" Mạc Noãn tiếp tục truy vấn, giọng nói rất nhẹ, rất thấp, vừa thốt ra đã bị gió đêm thổi tan.

Lục Nam Thiên nhìn Mạc Noãn như vậy, trái tim vốn sắt đá cũng không khỏi đau đớn, nhưng ông vẫn giải thích: "Tiểu Noãn, A Sâm tuy không vào bộ đội, nhưng hai anh em nó từ nhỏ ba đã huấn luyện theo kiểu quân sự, nó cũng từng bị ông nội đưa vào đội đặc chủng để rèn luyện, nó không phải người bình thường.

Nó biết cách bảo vệ mình tốt nhất trong hoàn cảnh nguy hiểm, cho nên nhất định nó sẽ không sao đâu." Lục Nam Thiên cũng không biết lời này là nói cho Mạc Noãn nghe hay nói cho chính mình nghe nữa, tóm lại, cả hai đều có. "Thật sao ạ?" Lục Nam Thiên khẳng định gật đầu: "Tiểu Noãn, ba là quân nhân, tuyệt đối không nói dối." Mạc Noãn gật đầu thật mạnh: "Con tin ba, cũng tin A Sâm, anh ấy nhất định sẽ trở về.

Anh ấy đã hứa sau khi chuyện này kết thúc sẽ tổ chức hôn lễ, anh ấy sẽ tuyên bố trước mọi người con là người vợ duy nhất đời này của anh ấy, những lời hứa đó anh ấy còn chưa thực hiện, anh ấy nhất định sẽ trở về." "A Sâm là đứa trẻ luôn giữ lời hứa, nó nhất định sẽ trở về." Khó khăn lắm mới trấn an được cảm xúc của Mạc Noãn, nhưng tâm trạng của Lục Nam Thiên lại chẳng hề nhẹ nhàng như những gì ông nói.

Ông nhìn dòng sông chảy xiết, trong lòng cũng lo lắng không thôi.

Các chiến sĩ men theo dòng sông để tìm kiếm, liên tục hai tiếng trôi qua vẫn không thấy bóng dáng đâu.

Thời tiết mùa hè vốn không lạnh, nhưng đêm hôm ngâm mình trong nước lạnh thế này, cơ thể cũng không chịu nổi, mỗi người khi lên bờ đều run cầm cập vì lạnh.

Lúc này, một chiến sĩ không nhịn được nói: "Thủ trưởng, chúng ta chỉ tìm quanh đây chắc chắn không được, nước chảy xiết thế này, nếu rơi xuống có khi đã bị cuốn đi xa rồi, chúng ta nên tăng cường lực lượng tìm kiếm ở hạ lưu." Lục Nam Thiên khẽ thở dài, lại gọi điện thoại điều thêm người tới, tiếp tục mở rộng phạm vi tìm kiếm.

Đúng lúc này, điện thoại của Tần Tuệ gọi đến, Lục Nam Thiên nhìn thoáng qua, hơi không muốn nghe, nhưng điện thoại cứ reo mãi, cuối cùng ông đành phải bắt máy, trực tiếp nói: "A Tuệ, vẫn chưa tìm thấy A Sâm." Lúc này Tần Tuệ đã bình tĩnh hơn lúc đầu nhiều, im lặng một lát rồi nói: "Em biết rồi Nam Thiên, hãy chăm sóc tốt cho Tiểu Noãn, lúc này con bé không thể xảy ra chuyện được nữa." "Em yên tâm, chuyện bên này anh sẽ xử lý." Treo máy, Tần Tuệ cứ bồng Lục Niệm Nhất đi qua đi lại.

Đêm nay cô nhóc có lẽ biết ba mình gặp chuyện nên cứ khóc lóc không ngừng, không ai dỗ dành nổi.

Mai dì đỏ hoe mắt nhìn cô bé trong lòng Tần Tuệ, một chữ cũng không nói nên lời.

Tiểu Mặc trong lòng lão gia tử thì yên tĩnh hơn nhiều, cả người rúc vào lòng ông, không khóc không nháo, hiếm khi trở thành một bé ngoan.

Cơn mưa ròng rã suốt đêm không biết đã tạnh từ lúc nào, ánh nắng chiếu xuống, Mạc Noãn bị chói đến mức gần như không mở nổi mắt, bên tai vẫn văng vẳng những lời đầy tuyệt vọng. "Không tìm thấy." "Bên này cũng không có." "Thủ trưởng, không phát hiện gì cả." ...

Nỗi đau trong mắt Mạc Noãn bỗng chốc lan nhanh như cỏ dại, cô vẫn đứng yên lặng bên bờ sông như một bức tượng sắp hóa đá, không ai biết lúc này cô đang nghĩ gì.

Bản thân cô chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn vô cùng, trọng tâm cơ thể không vững, từ từ chìm vào bóng tối.

Bùi Lệ Hành và Diệp Tử Hạo nhận được tin Lục Sâm gặp chuyện liền lập tức chạy tới, vừa hay nhìn thấy ánh sáng trong mắt Mạc Noãn tắt dần, rồi cô nhắm mắt lại.

Bùi Lệ Hành giật mình, sải bước tiến lên đỡ lấy thân hình lảo đảo của cô, Mạc Noãn mềm nhũn ngã vào lòng anh, bất tỉnh nhân sự.

Quần áo của Mạc Noãn sau một đêm, dù có mặc áo mưa thì cũng đã ướt gần hết, đôi mắt nhắm nghiền cũng có thể thấy dấu vết sưng đỏ, trên mặt trên người còn dính đầy bùn đất, cả người nhếch nhác khôn tả, không cần nghĩ cũng biết đêm qua cô đã phải chịu đựng nỗi đau lớn nhường nào.

Nhìn cô như vậy, Bùi Lệ Hành rất xót xa, nhưng không thể làm gì được, chỉ có thể vỗ nhẹ vào mặt cô: "Tiểu Noãn, em sao thế?

Tỉnh lại đi!" Mạc Noãn không có bất kỳ phản ứng nào, nhắm nghiền mắt, bộ dạng như không còn sức sống.

Cái vỗ này không sao, nhưng anh cảm nhận được nhiệt độ trong lòng bàn tay rất nóng, lại sờ lên trán cô, nóng đến đáng sợ, rõ ràng là vì phát sốt nên mới hôn mê. "Bác trai, Tiểu Noãn sốt rồi, tình hình thế này không ổn lắm, phải đưa đi bệnh viện ngay lập tức." Lục Nam Thiên nhíu mày nói: "Lệ Hành, vậy cháu đưa Tiểu Noãn đi bệnh viện trước đi, con bé ở đây cả đêm rồi, cứ thế này thì cơ thể không chịu nổi đâu." "Bác yên tâm, cháu nhất định sẽ đưa Tiểu Noãn đến bệnh viện an toàn." Bùi Lệ Hành gật đầu.

Nói xong không chút do dự, anh cõng Mạc Noãn lên.

Đoạn đường này đã hỏng hoàn toàn, anh chỉ có thể cõng Mạc Noãn xuống núi.

Diệp Tử Hạo cũng đỏ mắt nhìn Lục Nam Thiên: "Bác trai, vẫn chưa có tung tích gì của A Sâm sao ạ?" Lục Nam Thiên lắc đầu: "Vẫn chưa, hiện tại dòng nước quá xiết, việc cứu hộ của chúng ta rất chậm, ước chừng không phải một sớm một chiều mà tìm thấy được." Diệp Tử Hạo cũng lo lắng nhìn sông Hải, khựng lại một giây rồi tự mình thay quần áo, cùng các chiến sĩ bắt đầu tìm kiếm.

Lục Nam Thiên dặn: "Tử Hạo, cháu cũng chú ý an toàn." Mạc Noãn cảm thấy giấc ngủ này rất sâu, đầu cũng đau dữ dội, đôi mắt nặng như đeo ngàn cân, làm sao cũng không mở ra được.

Nhưng chính vào lúc này, ý thức của cô dần dần quay lại, trong não hiện ra từng khung hình: Mọi người men theo sông Hải tìm mãi, tìm mãi, nhưng mãi không thấy bóng dáng Lục Sâm. "Lục Sâm!" Mạc Noãn đột nhiên bật dậy khỏi giường. "Mạc Tiểu Noãn, cậu đừng dọa tớ." Mễ Nặc ôm chặt lấy Mạc Noãn vào lòng, cổ họng nghẹn đắng.

Mạc Noãn thoát khỏi vòng tay Mễ Nặc, thấy mắt Mễ Nặc sưng húp, trên mặt còn vệt nước mắt, tim cô thắt lại, gương mặt tái nhợt gượng ra một nụ cười, mấp máy môi: "Nặc Nặc, tớ vừa mới gặp một cơn ác mộng, tớ mơ thấy Lục Sâm rơi xuống sông Hải, tớ tìm thế nào cũng không thấy.

Cậu nói xem có buồn cười không, Lục Sâm rõ ràng đi làm rồi mà, giờ này anh ấy phải ở công ty mới đúng chứ." Mễ Nặc không chịu nổi dáng vẻ tự lừa mình dối người này của Mạc Noãn, không nhịn được khóc ròng rà, lại một lần nữa ôm chặt cô vào lòng: "Mạc Tiểu Noãn, cậu muốn khóc thì cứ khóc đi, tớ sẽ luôn ở bên cậu." "Nặc Nặc, cậu làm gì vậy, sao tớ phải khóc chứ, tớ khỏe lắm mà, cậu ôm tớ chặt quá, tớ sắp không thở nổi rồi." Mạc Noãn định đẩy Mễ Nặc ra thì nỗi đau từ ngón tay truyền đến khiến cô hít một hơi lạnh.

Mễ Nặc lập tức ngồi thẳng dậy, nắm lấy cổ tay cô kiểm tra kỹ các ngón tay: "Xin lỗi Mạc Tiểu Noãn, tớ không cố ý." Mạc Noãn cười thê lương: "Không sao, không đau lắm." Nỗi đau trên tay so với nỗi đau trong lòng thì có thấm tháp gì. "Sao lại không đau cho được, mười đầu ngón tay nối với tim mà." Ba ngày trước, khi Mễ Nặc nhìn thấy những ngón tay thê thảm của Mạc Noãn, cô đã lập tức sụp đổ bật khóc.

Cô ấy rốt cuộc đã dùng sức lớn đến mức nào mới có thể hành hạ ngón tay mình thành ra đầy vết thương thảm hại như vậy, lúc đó cô ấy chắc hẳn đã tuyệt vọng biết bao. "Nặc Nặc, tớ thực sự không sao, tớ đã ngủ bao lâu rồi?

Cảm thấy cả người đau nhức quá." "Cậu sốt cao, hôn mê ba ngày rồi.

Ngày đầu tiên là ở bệnh viện, sau khi đỡ hơn mọi người mới đón cậu về nhà." "Đã ba ngày rồi sao." Mạc Noãn thở dài, cũng hiểu rằng chắc chắn vẫn chưa có tin tức gì của Lục Sâm, nếu không lúc này người đứng trước mặt cô tuyệt đối không phải Mễ Nặc, mà là chính anh. "Tiểu Noãn..." Mễ Nặc ngập ngừng muốn nói, định cho cô biết tình hình hiện tại nhưng lại không biết mở lời thế nào. "Tớ thấy mệt quá, muốn xuống lầu đi dạo một chút." Mạc Noãn nói rồi tự mình đứng dậy thay quần áo, cả người không khác gì thường ngày.

Mễ Nặc nhìn dáng vẻ bình tĩnh của cô, nhất thời ngược lại không biết nên nói gì.

Sau khi Mạc Noãn tỉnh lại, không hề có tình trạng sụp đổ như mọi người dự đoán, thậm chí không rơi thêm một giọt nước mắt nào, dường như tất cả nước mắt đã để lại trong đêm mưa bão đó.

Chương 457

Sau khi xuống lầu, Mạc Noãn trực tiếp đón lấy Lục Niệm Nhất từ tay Tần Tuệ, cô bé ngơ ngác nhìn cô, cụp mi mắt, dường như không còn sức sống như mọi khi.

Mạc Noãn xót xa hôn lên má con: "Bé ngoan, mấy ngày nay lại quấy mọi người phải không?

Ba con không có ở đây, không có ai cưng chiều con lên trời đâu, con phải ngoan một chút." Mọi người nghe lời cô nói mà xót xa vô cùng, Tần Tuệ lại đỏ hoe mắt, không nhịn được gục vào lòng Lục Minh. "Tiểu Noãn, mấy ngày nay con hôn mê, có muốn ăn gì không?" Lão gia tử hỏi.

Mạc Noãn ngẩng đầu: "Ông nội, con thấy cổ họng hơi khô, muốn húp chút cháo thanh đạm." Nghe vậy, lão gia tử mừng rỡ, nháy mắt với Mai dì, bà lập tức đi vào bếp.

Mạc Noãn cũng nhìn thấy Lục Minh, nhìn gương mặt giống Lục Sâm kia, trong miệng cô như vừa nếm phải vị đắng của hoàng liên, đắng đến tận tâm can, cô khàn giọng nói: "Anh cả, anh về rồi ạ." Lục Minh gật đầu: "Ừ, anh xin nghỉ ở bộ đội vài ngày." Xảy ra chuyện lớn như vậy, anh căn bản không thể ngồi yên, khoảnh khắc nhận được điện thoại của mẹ, lòng anh như dao cắt, lập tức xin nghỉ bay về. "Cảm ơn anh cả đã quan tâm." Lục Minh vốn là người cục mịch, không biết an ủi thế nào, nhưng anh chưa kịp lên tiếng thì Mạc Noãn đã nói trước: "Anh cả, anh không cần nói gì đâu, trong lòng em hiểu rõ tình hình hiện tại.

Không có tin tức chính là tin tốt.

Hiện tại trời đã tạnh, chắc là nước sông Hải đã rút rồi, nếu Lục

Sâm không còn trên đời, thi thể chắc chắn đã nổi lên lâu rồi.

Nhưng ba ngày qua đi, dọc bờ sông đều không phát hiện thi thể, cho nên Lục Sâm nhất định vẫn còn sống.

Chắc là anh ấy được ai đó cứu, bị thương nên không tiện quay về, đợi anh ấy khỏe lại, tự nhiên anh ấy sẽ tìm về thôi." Mạc Noãn mở miệng ra là nhắc đến hai chữ "thi thể", những người có mặt đều nghe mà thấy vô cùng khó chịu, nhưng những gì Mạc Noãn phân tích cũng chính là những gì họ muốn nói với cô.

Mễ Nặc ngơ ngác nhìn Mạc Noãn, cô biết khi thốt ra hai từ đó, trái tim Mạc Noãn chắc hẳn đã tan nát thành trăm mảnh.

Tần Tuệ nhìn Mạc Noãn như vậy, tiến lên ôm chặt cô vào lòng: "Tiểu Noãn, có chuyện gì con đừng tự mình gánh vác, muốn khóc thì cứ sà vào lòng mẹ." "Mẹ, yên tâm đi, con khóc đã đủ nhiều rồi.

Lục Sâm không muốn thấy con sống trong những ngày lấy nước mắt rửa mặt đâu, con sẽ vực dậy.

Đúng rồi, Tống Trí sao rồi ạ?" Mạc Noãn không muốn mọi người cứ mãi nghĩ về khía cạnh đau thương, làm cho cả ngôi nhà bao trùm bởi không khí u ám, nên kịp thời chuyển chủ đề.

Tần Tuệ vuốt tóc Mạc Noãn: "Tiểu Tống hiện tại vẫn đang ở bệnh viện, cậu ấy bị thương không nặng lắm, chỉ bị gãy xương thôi, nghỉ dưỡng một thời gian là khỏe." "Mẹ, vậy chiều nay con đến bệnh viện một chuyến thăm anh ấy.

Anh ấy cũng coi như bị tai nạn lao động, lại luôn là trợ thủ đắc lực của Lục Sâm, xảy ra chuyện thế này con nên đích thân qua đó một chuyến." Tần Tuệ tuy lo lắng cho Mạc Noãn, nhưng thấy cô sẵn sàng ra ngoài đi dạo thì bà cũng rất mừng: "Được, con ăn chút gì đi, lát nữa mẹ đích thân đưa con đi." "Không cần đâu mẹ, có Mễ Nặc đi cùng con là được rồi." Mạc Noãn nháy mắt với Mễ Nặc, Mễ Nặc vội vàng bày tỏ: "Bác yên tâm đi bác gái, cháu nhất định sẽ trông chừng Mạc Tiểu Noãn thật tốt, lúc đưa đi thế nào thì sẽ đưa về trả bác y như thế." "Được rồi, vậy cứ thế đi, có Mễ Nặc đi cùng con mẹ cũng yên tâm." Mạc Noãn ăn cơm xong liền cùng Mễ Nặc đến bệnh viện.

Tần Tuệ nhìn bóng lưng họ rời đi vẫn không khỏi lo âu.

Lục Minh vỗ vai bà: "Mẹ, Tiểu Noãn nói đúng đấy, A Sâm nhất định sẽ không sao, sớm muộn gì chúng ta cũng tìm được nó thôi." "Mẹ biết, nhưng chưa thấy nó đứng khỏe mạnh trước mặt mẹ, lòng mẹ vẫn không thể nào yên được." "Mẹ, mẹ đau buồn một, Tiểu Noãn chắc chắn còn đau buồn mười, mẹ chú ý đừng để lộ vẻ bi thương trước mặt em ấy nữa." Dọc đường đi Mạc Noãn không nói câu nào, chỉ lặng lẽ nhắm mắt tựa vào lưng ghế.

Mễ Nặc không biết an ủi thế nào nên cũng giữ im lặng, đến bệnh viện mới gọi cô dậy.

Vừa bước vào phòng bệnh, Mạc Noãn đã nghe thấy tiếng tin tức trên tivi: "Theo thông tin từ phía trước, tính đến thời điểm hiện tại, vụ lũ bùn đá xảy ra tối ngày 26 tại đoạn đường Vạn Hiền sơn trang đã khiến 1 người tử vong, 25 người bị thương, 5 người mất tích.

Trong số những người mất tích có tổng giám đốc tập đoàn Lục Thị, cho đến nay vẫn chưa có bất kỳ manh mối nào..." Tống Trí tựa vào giường, trong mắt là nỗi lo lắng sâu sắc. "Tống Trí, tổng giám đốc của các anh không dễ gặp chuyện vậy đâu, anh đừng xem tin tức mãi, lo dưỡng thân thể đi." Người nói là vợ của Tống Trí, một người phụ nữ Giang Nam rất dịu dàng, Triệu Phỉ.

Tống Trí thở dài một tiếng rồi tắt tivi.

Ánh mắt anh quét qua Mạc Noãn và Mễ Nặc đang đứng ở cửa, không nhịn được nói: "Phu nhân, sao chị lại đến đây?" Mạc Noãn mỉm cười: "Thư ký Tống, tôi đến thăm anh." "Phu nhân, tôi nghe nói mấy ngày nay chị cũng bị sốt cao, thực ra chị không cần đích thân tới đâu." Tống Trí có cảm giác được quan tâm quá mức.

Triệu Phỉ kéo hai chiếc ghế cho Mạc Noãn và Mễ Nặc.

Hai người ngồi xuống, Mạc Noãn cười nói: "Thực ra tôi qua đây một mặt là muốn xem vết thương của anh, một mặt cũng có vài chi tiết muốn tìm hiểu.

Tại sao Lục Sâm lại rơi xuống sông?

Lúc tôi gọi điện thoại cho hai người, rõ ràng cả hai vẫn đang ở trên xe." Nhắc đến chuyện này, Tống Trí siết chặt nắm đấm: "Là Phùng Thành Tường, hắn ta đúng là một tên điên thực thụ.

Họ đi trước chúng tôi một chút, dĩ nhiên cũng gặp phải lũ bùn đá.

Đường xuống núi bị chặn đứng, họ biết không còn đường lui, dù có thoát ra được cũng không chạy thoát, nên muốn đồng quy vu tận với chúng tôi, trực tiếp lái xe đâm thẳng vào chúng tôi.

Lúc đó tôi và Lục tổng bất đắc dĩ phải nhảy xe, tên đó vẫn không chịu buông tha, lao thẳng xe về phía Lục tổng.

Lục tổng không còn đường lùi, chỉ có thể tự mình nhảy xuống sông.

Còn tôi, vì một đợt bùn đá đột ngột ập tới khác mà may mắn thoát được một kiếp." "Nói vậy là Lục Sâm không hề bị thương?" Trên mặt Mạc Noãn cuối cùng cũng hiện ra một nụ cười chân thành.

Đây thực ra là lý do Mạc Noãn vừa tỉnh dậy đã muốn gặp Tống Trí ngay, chỉ để xác định xem Lục Sâm khi rơi xuống sông có bị thương hay không.

Nếu bị thương nặng mà rơi xuống sông thì tỉ lệ sống sót thực sự không còn, nhưng nếu trước khi xuống nước mà chưa bị thương thì lại là chuyện khác.

Cô biết người nhà chắc chắn đã tìm hiểu chuyện này từ lâu, nhưng họ nói cô không tin, cô chỉ tin những lời thốt ra từ miệng Tống Trí.

Tống Trí nghiêm túc nhìn Mạc Noãn, khẳng định nói: "Phu nhân, điểm này tôi có thể hoàn toàn xác định, Lục tổng trước khi xuống nước không hề bị thương, lúc chúng tôi nhảy xe, bên cạnh đều là đống cỏ dại mềm mại." "Vậy thì tốt rồi." Mạc Noãn cay sống mũi, nếu không phải đang đứng trước mặt Tống Trí và vợ anh ta, cô đã không kìm được mà rơi nước mắt.

Tống Trí tận mắt chứng kiến tình cảm của hai người nên lúc này là người hiểu rõ tâm trạng của Mạc Noãn nhất, anh nói: "Phu nhân, tuy tôi cũng rất lo lắng, nhưng tôi tin vào năng lực của Lục tổng.

Một con sông vẫn chưa đến mức lấy đi mạng sống của anh ấy đâu, chắc chắn anh ấy sẽ bình an trở về." "Cảm ơn anh, Tống thư ký.

Yên tâm đi, tôi hiểu mà.

Thời gian này Lục Sâm không có nhà, anh hãy cứ ở viện nghỉ ngơi cho tốt, bao giờ khỏi hẳn hãy quay lại công ty làm việc, cứ coi như tôi cho anh nghỉ phép dài hạn đi." "Phu nhân, hậu thiên tôi sẽ về ngay.

Vết thương của tôi không đáng ngại, giờ Lục tổng không có ở đây, bên ngoài tin đồn thất thiệt khiến lòng người hoang mang, tôi phải quay về ngay, nếu không giá cổ phiếu của tập đoàn e là sẽ biến động..." Tống Trí vội vàng nói.

Anh làm việc ở Lục thị bao nhiêu năm nay, Lục Sâm tuy thỉnh thoảng có đe dọa hay dọa nạt anh nhưng vẫn luôn đối xử rất tốt, trong lòng anh cũng coi Lục Sâm như anh em.

Lúc này, anh không muốn nhìn thấy Lục thị xảy ra chuyện gì.

"Anh cứ ở yên đó đi, Lục thị vẫn còn có Chủ tịch mà, tôi cũng sẽ qua đó giúp một tay.

Chương 458

Tôi chuẩn bị tổ chức họp báo, tuyên bố với bên ngoài là đã tìm thấy Lục Sâm rồi, chỉ là anh ấy bị trọng thương nên tạm thời chưa thể đến công ty xử lý công việc được.

Tôi tin rằng làm vậy thì lời đồn sẽ sớm qua thôi." Mạc Noãn đã sớm có chủ ý, những chuyện thế này ở Mạc thị cũng từng xảy ra vài lần, cô biết phải đối phó thế nào. "Phu nhân, cô vừa phải quản lý Mạc thị, vừa phải lo cho Lục thị, sao mà bận rộn cho xuể.

Tôi hiểu rõ tình hình công ty hơn, có tôi bên cạnh, cô xử lý mọi việc sẽ dễ dàng hơn nhiều." Tống Trí kiên trì.

Mạc Noãn bất đắc dĩ nhìn sang Triệu Phỉ.

Triệu Phỉ nhìn có vẻ yếu đuối nhưng tính tình lại rất bộc trực, lập tức hiểu ý Mạc Noãn, cô quay sang nói với Tống Trí: "Tôi bảo này Tống Trí, anh có máu nô lệ à?

Không làm việc thì anh chết chắc?

Bà chủ của anh đã lên tiếng rồi, bảo anh nghỉ ngơi cho khỏe đi, anh cứ cuống quýt đòi đi làm cái gì.

Đừng quá đề cao năng lực của mình, không có anh thì trái đất vẫn quay, anh thể hiện cái gì chứ." Sắc mặt Tống Trí hơi khó coi, anh nói nhỏ với Triệu Phỉ: "Tiểu Phỉ, em giữ cho anh chút thể diện đi." "Thể diện có ăn được không?

Tôi không muốn cứ phải chăm sóc một người tàn tật mãi đâu.

Anh cứ ở viện mà tĩnh dưỡng cho tốt đi, bao giờ khỏe hẳn rồi tính, lúc đó anh muốn tăng ca mấy ngày mấy đêm tôi cũng không thèm quản." "Được rồi, em nói ít đi vài câu." Mạc Noãn mỉm cười, "Tống thư ký, cứ quyết định như vậy đi nhé.

Tôi đi trước đây, khi nào có thời gian lại tới thăm anh." Ra khỏi bệnh viện, Mễ Nặc nhận ra tâm trạng của Mạc Noãn đã tốt hơn nhiều, không còn là sự bình tĩnh kìm nén như lúc mới tỉnh lại mà là sự bình tâm thật sự. "Mạc Tiểu Noãn, cậu thật sự không sao chứ?" "Yên tâm đi, tớ không sao cả.

Lần này đổi lại là tớ đợi anh ấy, bất kể bao lâu, tớ cũng sẽ đợi." Khi cô bị thương hôn mê bất tỉnh, anh đã không rời không bỏ bảo vệ bên cạnh.

Lần này, cô cũng sẽ giống như anh, đợi cho đến khi anh trở về, đợi cả đời cô cũng cam lòng.

Mễ Nặc nhìn dáng vẻ kiên định của Mạc Noãn, chỉ cảm thấy xót xa vô cùng.

Cô biết, người bạn thân này lần này đã hoàn toàn quyết tâm, nếu Lục Sâm không thể trở về, cuộc đời cô ấy chắc chắn sẽ cứ như vậy, không một ai có thể mở cửa trái tim cô ấy thêm lần nào nữa. "Được, Mạc Tiểu Noãn, tớ sẽ ở bên cậu.

Giờ cậu muốn đi đâu?" Mạc Noãn suy nghĩ một chút rồi nói: "Tớ đến Lục thị, công ty lúc này chắc chắn đã loạn cào cào rồi, tớ không yên tâm." Mễ Nặc gật đầu, lái xe thẳng hướng tập đoàn Lục thị.

Đẩy cửa ra, Mạc Noãn nhìn thấy một bóng dáng đang bận rộn, bước chân cô lảo đảo, không kìm được mà gọi thành tiếng: "Lục Sâm!" Lục Minh đi cùng Tần Tuệ đến Lục thị, lúc này đang ở trong văn phòng Lục Sâm muốn xem có thể giúp được gì không.

Nhưng anh đã nhiều năm không tiếp xúc với những việc này, một số nghiệp vụ thật sự là lực bất tòng tâm, chỉ có thể chỉnh lý qua loa một chút.

Đột nhiên nghe thấy một tiếng gọi, vừa quay người lại đã thấy Mạc Noãn ngơ ngác nhìn mình, trong đôi mắt sáng ngời của cô lấp lánh ánh lệ.

Anh vốn luôn không hiểu tại sao em trai mình lại bị một người phụ nữ thu phục đến mức chết mê chết mệt như vậy, nhưng qua vài lần tiếp xúc, Mạc Noãn quả thực xứng đáng để được yêu thương.

Người phụ nữ này nhẫn nhịn, kiên cường, tình sâu nghĩa nặng với em trai anh, rõ ràng trong lòng rất đau khổ nhưng vẫn luôn cân nhắc đến cảm xúc của những người xung quanh, thật tốt đẹp biết bao.

Chỉ là, anh chợt nhớ lại, nhiều năm trước, dường như cũng có một đôi mắt như thế xuất hiện trong cuộc đời anh.

Mễ Nặc phản ứng lại đầu tiên, kéo tay Mạc Noãn rồi nói thầm vào tai cô: "Tiểu Noãn, đó không phải Lục Sâm đâu, là đại ca đấy." Đường nét người đàn ông trong tầm mắt dần rõ ràng, mắt Mạc Noãn thoáng hiện vẻ thất vọng, cô đi vào trong: "Đại ca, xin lỗi, em nhận nhầm người." "Không sao, anh lo cho mẹ nên đi cùng bà qua đây, sẵn tiện xem có giúp được gì không.

Nhưng mọi việc phức tạp hơn anh tưởng, dường như anh chẳng giúp được gì." "Đại ca, để em làm cho, anh lên trên xem mẹ thế nào đi." Lục Minh nhìn sâu vào mắt Mạc Noãn một cái, thấy Mễ Nặc cũng ở đó nên mới yên tâm rời khỏi văn phòng. "Phải nói là hai anh em này giống nhau thật đấy, mỗi người một vẻ mười phân vẹn mười." Mễ Nặc nhìn bóng lưng thẳng tắp của Lục Minh, không nhịn được mà cảm thán. "Sao thế, hối hận rồi à?" "Hối hận từ lâu rồi, tớ luôn muốn có một cuộc gặp gỡ hoàn mỹ với Lục Minh, không ngờ lại trong hoàn cảnh này, đến khi gặp thật người ta lại chẳng thèm liếc nhìn tớ lấy một cái." Mạc Noãn mỉm cười: "Đừng có đứng núi này trông núi nọ, cẩn thận Diệp Tử Hạo ghen đấy." "Đúng rồi, nhắc đến anh ta, tớ lại thấy Diệp Tử Hạo có thể giúp được việc đấy.

Dạo này khối lượng công việc của anh ta dường như không lớn lắm, tớ có thể lôi anh ta qua đây giúp cậu xử lý công việc bất cứ lúc nào." "Có ai lại hố bạn trai mình như cậu không?" "Đây gọi là vì bạn thân mà đâm người đàn ông của mình hai đao, cậu cứ ở đó mà hưởng phúc đi." Cùng lúc đó, Quý Anh Ngữ cũng đã tới bệnh viện.

Vết thương của Phùng Thành Tường khá nặng, hiện tại vẫn chưa thể xuống giường, vì lý do nhân đạo nên vẫn để ông ta ở lại viện điều trị.

Chứng cứ Quý Anh Ngữ cung cấp rất rõ ràng, cộng thêm những tài liệu Lục Nam Triết đưa lên, vụ án đã hết sức sáng tỏ, nhanh chóng được xác minh và chuyển giao cho cơ quan tư pháp xử lý.

Trước cửa phòng bệnh có hai cảnh sát canh giữ, Quý Anh Ngữ trước khi đến đã được sự đồng ý của bộ phận liên quan nên vào trong rất thuận lợi.

Phùng Thành Tường nhìn cô con gái đang mỉm cười trước mặt mình, giọng điệu rất bình tĩnh nhưng đôi lông mày lại nhíu chặt: "Quý Anh Ngữ, thấy cha mình rơi vào cảnh này, cô vui lắm sao?" Quý Anh Ngữ nhìn chằm chằm vào người mà cô đã hận hơn mười năm nay.

Ông ta nằm suy yếu trên giường bệnh, chỉ mới ba ngày mà cả người đã trở nên tiều tụy không chịu nổi, dù cố gượng dậy nhưng chẳng còn chút thần sắc nào, chỉ là cái vỏ rỗng tuếch.

Cô chẳng hề có lấy một chút đồng tình, chỉ thấy một cảm giác sảng khoái và thỏa mãn chưa từng có.

Quý Anh Ngữ cười rạng rỡ: "Đó là đương nhiên rồi, đây là mục tiêu phấn đấu từ nhỏ đến lớn của tôi.

Từ khi còn chưa biết cha ruột mình là ai, tôi đã có ý nghĩ này rồi.

Ý niệm đó theo thời gian cứ lan rộng như cỏ dại, đã lâu rồi tôi mới thấy hả hê thế này." "Tại sao?" Phùng Thành Tường nhìn cô đăm đăm.

Mấy ngày nay ông ta luôn suy nghĩ, vẫn không thể hiểu nổi nguyên nhân.

Ông ta tự nhận thấy mình đối xử với cô không tệ, trên thế giới này, cô là người cuối cùng mà ông ta thật lòng yêu thương, không ngờ lại vì thế mà ngã một cú đau điếng. "Ông đã rơi vào cảnh này rồi, tôi cũng không nỡ để ông phải thắc mắc thêm nữa.

Bởi vì tất cả nỗi đau khổ trong đời tôi đều là do ông ban tặng.

Từ khi còn rất nhỏ tôi đã biết mình là đứa trẻ sinh ra do mẹ bị nhục mạ.

Lúc tôi chào đời, mẹ tôi hận không thể bóp chết tôi.

Tôi lớn lên trong ánh mắt chán ghét của bà ấy, bà ấy luôn cảm thấy tôi thừa hưởng hoàn toàn bản tính của ông, từ nhỏ đã tâm cơ sâu hiểm.

Chương 459

Trong mắt bà ấy, tôi chính là ông, bà ấy hận ông bao nhiêu thì hận tôi bấy nhiêu.

Tôi vô duyên vô cớ phải gánh chịu thay ông bao nhiêu cơn thịnh nộ, ông nghĩ tôi không nên đòi lại từ ông sao?" Có lẽ vì chuyện này đã được nhắc đi nhắc lại nhiều lần, giờ đây cô đã chết lặng, không còn kích động như lúc đầu.

Nghe vậy, mặt Phùng Thành Tường bỗng chốc trắng bệch, hồi lâu sau mới hoàn hồn, không thể tin nổi nhìn Quý Anh Ngữ: "Cô đã biết từ sớm như vậy rồi sao?" Vợ chồng họ Quý đã chết, ông ta cứ ngỡ chuyện này không còn ai biết nữa, không ngờ Quý Anh Ngữ lại biết.

Quý Anh Ngữ không trả lời câu hỏi của ông ta, chỉ thấy trên mặt cô hiện lên nụ cười kỳ quái, cô tự lẩm bẩm: "Khi còn rất nhỏ, tôi đã tưởng tượng ra rất nhiều cách chết khác nhau cho ông, tôi vẽ hết vào một cuốn sổ, dày cộp thế này này." Quý Anh Ngữ vừa nói vừa dùng ngón tay ra hiệu, nụ cười trên mặt cô trông đáng sợ vô cùng, giống như một người mắc bệnh tâm thần: "Về sau tôi chợt nhận ra, cách chết thảm khốc đến mấy cũng chỉ là chuyện trong vài phút, còn lâu mới xóa bỏ được hận thù của tôi đối với ông.

Tôi muốn ông phải sống, sống không bằng chết, đó mới là điều chí mạng nhất đối với ông." Giọng điệu tuy bình tĩnh nhưng lại khiến người ta cảm nhận được sự nghiến răng nghiến lợi trong đó.

Phùng Thành Tường không ngờ nội tâm Quý Anh Ngữ lại u ám đến vậy, mà khi ở trước mặt ông ta, cô lại rất ít khi để lộ ra: "Tôi nhớ trước đây cô không phải như thế này." Ông ta luôn tưởng rằng Quý Anh Ngữ có một tuổi thơ hạnh phúc.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô, cô cười ngây thơ khả ái dưới ánh mặt trời, giống hệt người phụ nữ ông ta yêu nhất thời thiếu nữ, gần như ngay lập tức thu hút tâm trí ông ta, nào ngờ sự thật đằng sau lại là như thế.

Mà tất cả chuyện này lại chính do ông ta gây ra, trong phút chốc, Phùng Thành Tường chỉ cảm thấy tim mình đau thắt lại. "Những gì ông thấy chỉ là giả tượng mà thôi, tôi đã đóng kịch từ nhỏ đến lớn, ông đương nhiên không nhận ra.

Tôi phải giả vờ sống rất tốt thì mới có thể hoàn toàn phớt lờ những ánh mắt dị nghị xung quanh.

Khi nghe tin ba mẹ qua đời, tôi đã khóc, vì người đàn ông đó tuy không phải ba ruột tôi nhưng ông ấy thật sự tốt với tôi.

Khóc xong tôi liền cười lớn, chưa bao giờ tôi vui mừng như thế, cuối cùng tôi cũng thoát khỏi người phụ nữ đó, không phải đối mặt với khuôn mặt đưa đám của bà ấy nữa.

Đó là lần đầu tiên tôi uống rượu, tôi đã uống đến mức say khướt." Nói đến đây, Quý Anh Ngữ cười lớn, cười đến chảy cả nước mắt, nhưng vẻ bi thương trên mặt lại rõ mồn một. "Con à, ta thật lòng coi con là con gái mình." "Haha, Phùng Thành Tường, đến lúc này rồi ông nói những lời đó còn ý nghĩa gì nữa?

Sám hối sao?

Hay là ông muốn tôi rút đơn tố cáo?

Tôi nói cho ông biết, đừng có mơ!

Cả đời này ông cứ ở trong ngục mà tự kiểm điểm đi, hãy nghĩ cho kỹ xem ông đã tạo ra bao nhiêu nghiệp chướng." Phùng Thành Tường nhắm mắt lại, nhưng những lời nói ra lại độc ác vô cùng: "Thì đã sao chứ, tôi sống không tốt, đời cô cũng khá hơn được chỗ nào.

Tôi có chết cũng đã lôi Lục Sâm theo cùng rồi, tin tức cô xem chưa?

Lục Sâm hiện tại vẫn bặt vô âm tín.

Cô không biết đêm đó nước sông chảy xiết thế nào đâu, cậu ta vừa rơi xuống là mất hút luôn.

Cô không cho tôi sống yên ổn, tôi cũng sẽ không để cô toại nguyện, tôi đã lôi người đàn ông cô yêu nhất đi chôn cùng rồi." "Nói láo!

Lục đại ca sẽ không có chuyện gì đâu!" Quý Anh Ngữ run rẩy bờ môi, đột nhiên sực tỉnh, chỉ tay vào Phùng Thành Tường: "Là ông hại Lục đại ca sao?" "Đương nhiên, cô nghĩ là sau khi biết cô tố cáo tôi, tôi còn để cô được yên thân sao?" Phùng Thành Tường cũng không kìm được mà bật cười thành tiếng.

Hai cha con điên cuồng lên, biểu cảm trên mặt giống hệt như đúc từ một khuôn. "Ông đúng là đồ súc sinh, đến giờ phút này mà vẫn không biết hối lỗi!" Quý Anh Ngữ nắm chặt nắm đấm, ban đầu cô định đến đây để kích động ông ta, không ngờ cuối cùng lại bị ông ta làm cho mất kiểm soát, cô không nhịn được cầm lấy cái ly bên cạnh ném mạnh vào mặt ông ta.

Phùng Thành Tường không kịp né tránh, cái ly đập thẳng vào mặt khiến mặt ông ta sưng đỏ lên, cái ly rơi xuống đất phát ra một tiếng "bộp".

Hai cảnh sát vừa định xông vào thì bị Lục Nam Triết chặn đường, anh thản nhiên nói: "Cứ đứng ngoài canh giữ là được rồi, có chết người được đâu mà vào làm gì." Hai cảnh sát nhìn nhau rồi gật đầu.

Phùng Thành Tường vùng vẫy muốn ngồi dậy, nhưng cơn đau ở hai chân khiến ông ta không thể nhúc nhích, chỉ có thể gầm gừ với

Quý Anh Ngữ: "Quý Anh Ngữ, hành động đánh cha ruột thế này, cô không sợ bị trời đánh thánh đâm sao?" "Tôi có gì phải sợ?

Một kẻ cầm thú như ông còn chưa chết, sao có thể đến lượt tôi, ông trời vẫn chưa mù đến thế đâu.

Huống hồ đánh thì đã sao, ông phải nhớ kỹ, chính tay tôi đã đưa ông vào tù đấy." Vừa nói, Quý Anh Ngữ lại ném thêm một cái ly nữa vào người ông ta, Phùng Thành Tường đau đến mức toát mồ hôi lạnh, nhưng lại chẳng làm gì được.

Chỉ có thể trừng mắt nhìn Quý Anh Ngữ với đôi mắt rực lửa, cô cười lạnh: "Nhìn cái gì mà nhìn, tôi là đang cho ông nếm trải mùi vị bị vả mặt đấy, thế nào, có thấy nóng rát sướng tê người không?" "Quý Anh Ngữ!" "Đừng có gọi nữa, có gọi thì tôi vẫn mang họ Quý thôi." Quý Anh Ngữ lạnh lùng đáp.

Quý Anh Ngữ ném tất cả những gì có thể ném được vào người Phùng Thành Tường, ông ta không nhịn được gọi người bên ngoài: "Người đâu!" Nhưng hai người bên ngoài căn bản không thèm để ý đến ông ta, đứng yên bất động như trời trồng. "Đây chỉ là khởi động thôi, ông cứ tự mình nếm trải đi.

Nếu Lục đại ca có chuyện gì, nửa đời sau của ông sẽ chỉ có cuộc sống như thế này thôi." "Đừng nhìn tôi như vậy, nó làm tôi thấy ông vẫn chưa được ăn đòn cho thỏa đấy." Lục Nam Triết vẫn đứng ngoài cửa, âm thanh bên trong rất lớn nên anh nghe không sót một chữ, nhìn dáng vẻ của hai cha con này, anh không nhịn được mà lẩm bẩm: "Đúng là một lão biến thái và một tiểu biến thái." Chỉ là Quý Anh Ngữ, cô cũng đừng hòng trốn thoát.

Lục thị đã kịp thời tổ chức họp báo, giá cổ phiếu biến động vài ngày rồi bắt đầu phục hồi bình thường, mọi việc đều phát triển theo chiều hướng tốt đẹp.

Suốt nhiều ngày liền, Mạc Noãn nhận được rất nhiều cuộc điện thoại an ủi từ đồng nghiệp, bạn bè.

Lúc đầu cô còn đáp lại, sau đó cô không thèm nghe máy nữa.

Cô không cần sự an ủi đó, họ càng làm vậy chỉ càng khiến lòng cô thêm đau thắt.

Nhưng tin tức của Lục Sâm vẫn bặt tăm, Mạc Noãn buộc phải bắt đầu cuộc sống bình thường, không ở Lục thị thì cũng ở Mạc thị, mỗi ngày đều có hàng tá công việc không tên.

Cô bắt đầu sợ về nhà, mỗi ngày chỉ khi nhìn thấy hai nhóc tì cô mới có thể đi vào giấc ngủ, có những lúc còn mất ngủ cả đêm, cô chỉ có thể dùng công việc để gây mê chính mình, hành hạ bản thân đến kiệt sức mới có thể chợp mắt được một lát.

Thấm thoát một tuần đã trôi qua, Mạc Noãn từ tràn trề hy vọng lúc đầu giờ đã bắt đầu run rẩy sợ hãi, cô chỉ có thể tự an ủi mình rằng không có tin tức gì chính là tin tốt.

Đôi khi cô bị ác mộng làm cho giật mình tỉnh giấc, mơ thấy Lục Sâm nằm một mình giữa đám cỏ dại không ai hỏi han, cả người sưng vù, ngũ quan vặn vẹo, nhưng cô biết đó chính là anh.

Chính vào những lúc thế này, cô mới thực sự thấu hiểu được lúc cô hôn mê bất tỉnh, Lục Sâm đã phải trải qua tâm trạng như thế nào, những cảm giác này chỉ có người trong cuộc mới thấu.

Mạc Noãn khẽ trở mình trên giường, nước mắt cứ thế trào ra, thời gian trôi đi, hơi thở của Lục Sâm trên giường đã ngày càng mờ nhạt.

Nằm thêm một lát vẫn không thấy buồn ngủ, cô đành dậy sớm, theo thói quen hôn lên má hai đứa nhỏ rồi vệ sinh cá nhân xuống lầu.

Lục Nam Triết đã dậy và đang ăn sáng, vụ án đã điều tra rõ ràng nên anh cũng bắt đầu đi làm lại, có một đống việc hỗn loạn đang chờ anh xử lý.

Chương 460

"Tiểu Noãn, cháu qua đây một chút." Lục Nam Triết vẫy tay gọi cô. "Chú út." Lục Nam Triết nhìn sắc mặt Mạc Noãn: "Tiểu Noãn, dạo này cháu không được nghỉ ngơi tốt sao?

Sao sắc mặt trông kém thế này?" "Dạo này thỉnh thoảng cháu bị mất ngủ ạ." Mạc Noãn thành thật đáp. "Tiểu Noãn, giờ cháu phải tự chăm sóc tốt cho bản thân, hai đứa nhỏ còn bé lắm." "Yên tâm đi chú út, cháu hiểu mà.

Chú có chuyện gì muốn nói với cháu sao?" Mạc Noãn cảm thấy Lục Nam Triết sẽ không vô duyên vô cớ gọi mình lại, rõ ràng hôm nay chú ấy cố ý đợi cô.

Lục Nam Triết gật đầu: "Tiểu Noãn, vụ cháu bị đâm ở trước cửa văn phòng lần trước, hiện tại chú đã có bằng chứng rồi.

Lúc đó là do Quý Anh Ngữ chỉ thị, người đâm cháu là bệnh nhân của cô ta, mắc bệnh tâm thần phân liệt giai đoạn nặng, cô ta đã dùng thôi miên để dẫn dụ anh ta." "Hóa ra là cô ta." Giọng Mạc Noãn rất bình tĩnh, chỉ khẽ nhíu mày. "Hiện tại chú định cho người đi bắt cô ta, nhưng chú không chắc chắn lắm về tình trạng tinh thần của cô ta nên không muốn làm rùm beng thêm, muốn nghe ý kiến của cháu." Mạc Noãn hiểu ý Lục Nam Triết, nếu Quý Anh Ngữ có bệnh tâm thần thật thì chuyện này sẽ lại đâu vào đấy, không thể định tội cô ta được. "Chú út, Quý Anh Ngữ đúng là có bệnh lý tâm lý, nhưng cháu nghĩ chưa đến mức tâm thần đâu.

Cô ta thỉnh thoảng có phát điên thật nhưng vẫn kiểm soát được cảm xúc, muốn dùng con đường này để thoát tội chắc là không thể nào." Quý Anh Ngữ mà cô tiếp xúc có nội tâm mạnh mẽ hơn cô tưởng nhiều. "Vậy được, chú có thể bắt đầu giải quyết cô ta rồi, sớm giải quyết xong những chuyện phiền lòng này cho rảnh nợ." "Cảm ơn chú út." "Người một nhà không cần khách sáo như vậy.

Thân thế cô ta đúng là đáng thương, nhưng đó không thể là cái cớ để cô ta làm hại người khác." Lục Nam Triết cũng là một người cha, con gái anh cũng tầm tuổi Quý Anh Ngữ, anh rất thương cảm cho hoàn cảnh của cô ta nhưng không hề đồng tình với hành vi của cô ta.

Mạc Noãn khựng lại, lập tức nhận ra ẩn ý trong lời nói của Lục Nam Triết: "Chú út nói vậy là sao ạ?

Cô ta đáng thương chỗ nào?" "Thời gian này cháu luôn bận rộn nên chú chưa có dịp nói chuyện kỹ với cháu.

Quý Anh Ngữ là đứa trẻ được sinh ra do mẹ cô ta bị cưỡng bức, vì thế từ nhỏ cô ta đã lớn lên trong sự lạnh nhạt của mẹ, tính cách dần trở nên vặn vẹo..." Lục Nam Triết tóm tắt lại những gì Quý Anh Ngữ đã tự kể cho Mạc Noãn nghe.

Mạc Noãn bàng hoàng không nói nên lời, cô đã không dưới một lần thắc mắc một gia đình thế nào lại nuôi dạy ra một người thần kinh như cô ta, hóa ra tất cả đều được nhào nặn từ thuở nhỏ.

Hồi lâu sau, Mạc Noãn mới tìm lại được giọng nói của mình: "Chú út, chuyện này chú cứ xem mà xử lý đi ạ, làm sai thì phải chịu phạt." Loại người này tuy đáng thương nhưng càng đáng hận hơn. "Tiểu Noãn, hôm nay chú nói chuyện này với cháu cũng là hy vọng dù sau này có chuyện gì xảy ra, cháu hãy dành nhiều thời gian hơn cho con cái.

Một gia đình có tầm quan trọng rất lớn đối với sự trưởng thành của một đứa trẻ." Lục Nam Triết nói những lời này lúc này cũng là có chút tư tâm.

Lục Sâm đã mất tích tròn mười ngày rồi, tương lai ra sao thật khó dự đoán.

Thời gian này, Mạc Noãn luôn dùng công việc để gây mê chính mình, chỉ dựa vào niềm hy vọng kiên định trong lòng để chống đỡ, cứ thế này mãi chắc chắn không phải là kế lâu dài.

Nói dại miệng, giả sử Lục Sâm thực sự có chuyện gì thì người chịu đả kích lớn nhất chắc chắn là Mạc Noãn.

Mạc Noãn vốn là người thông minh, có những chuyện dù Lục Nam Triết không nói thẳng ra cô cũng hiểu được ẩn ý, chẳng qua là sợ cô sẽ đi theo Lục Sâm mà thôi.

Đó có lẽ mới là lý do thực sự chú ấy tìm cô nói chuyện, chuyện của Quý Anh Ngữ chỉ là cái cớ.

Một gia đình vặn vẹo nuôi dạy ra một đứa trẻ dễ đi vào cực đoan, vậy thì một đứa trẻ không có cha mẹ sẽ còn đáng thương đến nhường nào.

Chú ấy mượn chuyện này để nhắc nhở cô rằng hai đứa nhỏ không thể thiếu cô.

Cổ họng Mạc Noãn nghẹn đắng, nhất thời không biết nói gì.

Cuộc sống không có Lục Sâm cô không dám tưởng tượng đến.

Nhưng hai đứa nhỏ đáng yêu kia cũng là bảo bối trong lòng cô, sao cô nỡ bỏ chúng.

Giờ đây chỉ khi nhìn thấy chúng cô mới có thể nở một nụ cười hiếm hoi.

Thấy Mạc Noãn im lặng, Lục Nam Triết tiếp tục: "Tiểu Noãn, lời chú vừa nói có lẽ hơi nặng nhưng đó là điều mọi người lo lắng nhất."
"Chú út, cháu biết rồi, cháu tự biết tính sao ạ." Cô cũng tin chắc Lục

Sâm nhất định sẽ trở về, anh tuyệt đối không nỡ bỏ rơi cô và các con.

Mạc Noãn không ăn sáng ở nhà mà đóng gói mang lên xe ăn.

Cô vừa đi, mọi người cũng lần lượt ra khỏi phòng.

Lục Tử Đồng rưng rưng nước mắt: "Chị dâu chắc chắn cố ý tránh mặt chúng ta, chị ấy không muốn ở cùng chúng ta vì sẽ nhớ đến anh hai." Sắc mặt mọi người đều không tốt, Chu Thanh Vận vuốt tóc Lục Tử Đồng, hạ thấp giọng: "Tử Đồng, nói ít đi vài câu." Giờ không ai dám nhắc đến Lục Sâm trong nhà, mỗi lần nhắc đến là lại thêm một lần đau lòng. "Nam Triết, Tiểu Noãn nghĩ sao?" Lão gia tử thở dài, thần sắc không được tốt.

Đây là vấn đề ông quan tâm nhất nên mới bảo Lục Nam Triết đặc biệt nói chuyện với Mạc Noãn.

Nỗi đau lớn nhất đời người không gì bằng người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, tuổi càng cao càng thấu hiểu cảm giác này.

Trước đây là Lục Minh, ông biết anh còn sống nên còn có thể mỉm cười cho qua, nhưng còn Lục Sâm, bấy nhiêu ngày không tin tức, ngay cả ông cũng không nhịn được mà nghĩ quẩn. "Ba, chuyện này không phải một sớm một chiều mà nghĩ thông suốt được, nhưng con tin lời con nói hôm nay cô bé đã ghi tạc vào lòng.

Đó là một đứa trẻ cực kỳ thông minh, biết được kỳ vọng của mọi người nên chắc chắn sẽ biết phải làm gì là tốt nhất." Lục Nam Triết trấn an. "Haizz, con bé Tiểu Noãn thật vất vả cho nó quá." Tần Tuệ vẫn không lên tiếng, Lục Nam Thiên nãy giờ vẫn nắm chặt tay bà để tiếp thêm sức mạnh thầm lặng. "Ba, Nam Triết, ăn cơm thôi, ăn xong ai việc nấy đi làm thôi." Lục Nam Thiên ngắt lời họ.

Hai người nhìn Tần Tuệ một cái rồi không nói gì thêm.

Quý Anh Ngữ cũng không quay lại bệnh viện làm việc nữa.

Chuyện đã náo loạn thế này, dù bệnh viện có muốn giữ cô lại thì chính cô cũng không chịu nổi những ánh mắt dị nghị của mọi người.

Cô đã chủ động nộp đơn xin nghỉ việc, phía bệnh viện cũng không níu kéo mà ký tên đồng ý ngay.

Chương 461

Cô quay về căn nhà nhỏ từng ở với Quý Anh Ly, chỉ có nơi đó mới là bến đỗ ấm áp nhất của cô.

Cha mẹ chỉ là công nhân viên chức bình thường, tiền tích lũy để lại không nhiều, lúc đó chị cô cũng mới bắt đầu đi làm, năm đầu tiên toàn bộ là thực tập, lương thấp thảm hại, còn cô lúc đó còn nhỏ, không thể kiếm tiền nên cuộc sống hai người từng rất khó khăn.

Cô đã xúi giục chị bán căn nhà cũ để đổi lấy căn hộ hai phòng ngủ này.

Điều chị cô không biết là lý do thực sự vì căn nhà đó có quá nhiều ký ức không đẹp của cô.

Nghĩ đến chị, Quý Anh Ngữ mỉm cười, thay quần áo ra ngoài siêu thị mua đồ nhúng lẩu và thực phẩm về nhà tự nấu lẩu ăn một mình.

Chị cô nấu ăn không giỏi, mỗi khi hai chị em thèm ăn là lại tự nấu lẩu ở nhà.

Chị luôn nói đồ ở nhà sạch sẽ, nhưng cô biết đó là vì họ nghèo, ra ngoài ăn một bữa lẩu bằng cả tiền sinh hoạt một tuần của họ.

Lúc đó cô chưa bao giờ bóc trần chị, thấy cuộc sống như vậy còn tốt hơn nhiều so với lúc cha mẹ còn sống.

Đến nước này rồi cô mới thấu hiểu sâu sắc rằng trên thế giới này chỉ có chị là tốt nhất với cô, vậy mà chính tay cô đã kết thúc mạng sống của chị.

Quý Anh Ngữ nếu không ru rú trong nhà thì lại đến những nơi từng đi cùng chị.

Cô nhớ sinh nhật năm mười bốn tuổi, chị tặng cô một chiếc máy tính bảng, khi đó các bạn trong lớp gần như ai cũng có, cô lần nào cũng chỉ biết ngưỡng mộ.

Trước mắt bỗng hiện ra một khung cảnh, một người phụ nữ từ phía sau bịt mắt một cô bé, cố tình đổi giọng: "Đoán xem chị là ai nào?" Cô bé nũng nịu quay lại, bĩu môi kéo dài giọng: "Chị ơi, chị đi làm hơn hai năm rồi, có thể đừng trẻ con như hồi nhỏ nữa được không, lần nào cũng dùng chiêu này không thấy chán à." Người phụ nữ giả vờ gõ mạnh vào trán cô bé, nhìn thì đáng sợ nhưng thực ra rất nhẹ: "Cái con bé này, em mới mấy tuổi mà đã chê chị trẻ con rồi, xem lại ai còn đang mặc đồng phục học sinh đi." "Chị ơi, em là ngoại hình loli nhưng nội tâm là nữ hán tử đấy nhé.

Đừng tưởng em đơn thuần, thực ra em biết tuốt.

Cái anh sư huynh họ Bùi của chị ấy, thực ra thích chị đấy, không thì sao lại giúp chị nhiệt tình thế." Người phụ nữ không nhịn được cười: "Em mới mấy tuổi đầu mà hiểu gì chứ." "Đấy thấy chưa, lại coi thường người ta rồi.

Đã bảo chị đừng kỳ thị tuổi tác của em mà cứ không nghe." Cô bé bĩu môi. "Được rồi, cô bé thích giả làm người lớn ạ, đoán xem chị mang quà sinh nhật gì cho em nào?" Người phụ nữ mỉm cười, cố ý giấu đồ sau lưng.

Mắt cô bé chớp chớp rồi lao vù ra sau lưng chị nhưng vẫn chậm một bước, người phụ nữ lại đưa quà ra trước ngực.

Nhờ lợi thế chiều cao và sự nhanh nhẹn, sau vài lần như thế, cô bé chỉ kịp nhìn thấy một cái hộp, chưa kịp đọc chữ nào nên không đoán ra là gì. "Chị lại bắt nạt em, cậy em thấp chân ngắn bắt nạt em nhé." Cô bé dậm chân, hậm hực nhìn chị.

Người phụ nữ cười xoa đầu em: "Vừa nãy có đứa nhỏ nào không chịu nhận mình bé, còn cãi cố mình là nữ hán tử cơ mà." Cô bé sà vào lòng chị, ôm eo nũng nịu: "Ái chà, chị yêu quý nhất của em, chị nói mau đi, em sốt ruột chết mất." "Này, quà sinh nhật của em đấy.

Chị vừa hoàn thành một dự án kiểm toán với người khác, chị là kế toán viên công chứng có chữ ký nên được thưởng một khoản không nhỏ.

Hôm nay ngoài tặng quà, chị còn đưa em đi ăn một bữa thịnh soạn." Cô bé vội vàng mở quà, lập tức sững sờ vì thứ trên tay, hét to: "Chị ơi, máy tính bảng kìa!" "Chị biết ngay là em sẽ thích mà, có vui không?" "Vui lắm ạ, chị ơi em yêu chị nhất!" Giọng nói trong trẻo của thiếu nữ cứ văng vẳng bên tai, mắt Quý Anh Ngữ nhòe đi, nước mắt tuôn rơi lã chã.

Cô ngồi bệt xuống giữa quảng trường khóc nức nở, tiếng khóc thê lương vô cùng: "Chị ơi, em nhớ chị quá, em sai rồi." Dòng người qua lại tấp nập, ngoài vài người đứng lại nhìn tò mò thì chẳng ai dám lại gần nói chuyện với cô.

Cả thành phố này dường như chỉ có mình cô đơn độc lẻ loi.

Khóc đủ rồi, cô đứng dậy lững thững đi bộ về nhà, dưới ánh đèn neon, bóng cô kéo dài lê thê.

Khi cảnh sát đến tận nhà, cô chỉ mỉm cười không nói gì, chủ động đưa hai tay vào còng.

Hai cảnh sát có chút ngạc nhiên trước thái độ của cô, thông thường khi bắt tội phạm mười người thì tám chín người muốn chạy trốn, không chạy cũng sẽ lộ vẻ kinh hoàng, thản nhiên như cô thế này là lần đầu họ gặp.

Nhìn dáng vẻ này, dường như cô đã chờ họ từ lâu rồi.

Hai cảnh sát nhìn nhau, một người vẫn thực hiện theo quy trình: "Quý tiểu thư, cô bị nghi ngờ chỉ thị người khác gây thương tích cho bà Mạc Noãn vào ngày 21 tháng 3 năm ngoái, nay tiến hành bắt giữ theo quy định pháp luật." Quý Anh Ngữ mím môi: "Tôi biết rồi, đi thôi." Nghe tiếng còi xe cảnh sát hú vang, Quý Anh Ngữ nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh vật quen thuộc đang lùi dần về phía sau.

Đối với nơi sắp đến, cô không hề thấy sợ hãi mà ngược lại, thấy lòng mình bình yên đến lạ, dường như đã chờ đợi ngày này từ rất lâu rồi.

Cô mấp máy môi, thầm nhủ trong lòng: "Lục đại ca, hy vọng anh bình an trở về, em hoàn toàn buông tay anh rồi." Mạc Noãn nhận được tin Quý Anh Ngữ bị bắt vào buổi chiều.

Mạc Tử Hi cứ nhất quyết kéo cô ra khỏi công ty, bắt cô đi mua sắm cùng, hai người đi mệt nên tìm một quán đồ uống lạnh để nghỉ chân.

Gác điện thoại, Mạc Noãn không kìm được mà nhìn chằm chằm em gái đối diện.

Mạc Tử Hi bị nhìn đến mức không tự nhiên, tò mò hỏi: "Chị, chị nhìn em thế làm gì, ai gọi điện đến vậy?" Mạc Noãn phản ứng chậm mất hai nhịp, sững sờ vài giây mới đáp: "Chú của chị gọi, Quý Anh Ngữ bị bắt rồi." Mạc Tử Hi hừ lạnh một tiếng, mặt đầy vẻ chán ghét: "Cái tên biến thái đó à, cuối cùng cũng tống hắn vào tù rồi, đó là báo ứng của hắn.

Hắn đã làm bao nhiêu việc thương thiên hại lý, rơi vào bước đường này cũng là tự làm tự chịu, chẳng trách được ai." Mạc Tử Hi nói xong mới phát hiện Mạc Noãn im lặng, ánh mắt không biết đang đặt ở đâu, liền đưa tay quơ quơ trước mắt cô: "Chị, chị đang nghĩ gì thế, nhìn biểu cảm này, không lẽ chị lại mủi lòng đồng tình với hắn ta à?" Mạc Noãn lắc đầu, cảm thán: "Đó thì không có, chỉ là chị thấy hắn có kết cục này, đột nhiên nghĩ đến em.

Em và hắn thực ra cũng giống nhau, đều có một tuổi thơ không mấy tốt đẹp.

Nhưng em may mắn hơn, dù có một người mẹ tâm thuật bất chính, nhưng em lại có một người cha tốt, ông ấy đã âm thầm dẫn dắt em, giúp em dần tỉnh ngộ và quay đầu lại trong tình phụ tử vĩ đại." Khi Mạc Tử Hi chưa đâm vào tường chưa chịu quay đầu, Mạc Bình Sơn đã chọn cách đánh cược một phen, dù lòng trăm ngàn lần không muốn cũng thuận theo ý nguyện để cô gả cho Đinh Duệ.

Khi cô bị nhà họ Đinh làm cho thương tích đầy mình, ông ấy lại âm thầm sắp xếp mọi đường lui cho cô, chỉ để nửa đời sau của cô được bình yên vô ưu.

Mạc Noãn nghĩ, tình yêu chính là sức mạnh hóa giải mọi tội ác.

Quý Anh Ngữ thực chất cũng là một kẻ đáng thương, nếu không bị chấp niệm trong lòng ảnh hưởng mà hại chết Quý Anh Ly, nếu có Quý Anh Ly ở bên cạnh, có lẽ hắn sẽ không biến thành như vậy.

Nhắc đến cha, mắt Mạc Tử Hi cũng đỏ hoe, nhưng lúc này cô không muốn nhắc đến chuyện buồn trước mặt Mạc Noãn, nên nhanh chóng chuyển chủ đề: "Chị, chị đừng đem em ra so sánh với Quý Anh Ngữ, em không tà ác như hắn đâu.

Việc quá đáng nhất em từng làm cũng chỉ là ghen ăn tức ở, thỉnh thoảng mỉa mai chị vài câu, chứ chưa bao giờ muốn lấy mạng chị cả.

Biết mẹ em có thể hại chị, em còn chạy đi định nhắc nhở chị, ai ngờ bị chị bày trò chơi khăm làm cho cả hai cùng thiệt thòi.

Chuyện quá quắt nhất chắc là em đã cướp vị hôn phu của chị thôi." Kết quả là cướp được một gã tồi, lãng phí mất hạnh phúc cả đời của chính mình.

Mạc Noãn nhướng mày: "Chú ý cách dùng từ của em đi, cái gì mà 'chỉ là'?

Đây chẳng lẽ không phải là chuyện nghiêm trọng sao?

Chương 462

Hồi đó là chính em tình nguyện kia mà, sao giờ lại hối hận rồi?" "À, có vẻ cũng hơi nghiêm trọng thật, nhưng em đã giúp chị cướp đi một gã tồi, chị nên cảm ơn sự hy sinh anh dũng của em mới đúng." Mạc Tử Hi nghiêm túc nhìn Mạc Noãn.

Hối hận thì không hẳn, ít nhất vì có bé Hữu An đáng yêu kia, cô không hối hận.

Mạc Noãn liếc nhìn đồng hồ, thấy cũng không còn sớm: "Được rồi, không tán dóc với em chuyện này nữa, hôm nay em không đi làm à?

Cứ lôi thôi lếch thếch với chị mãi thế." "Không đâu chị, hôm nay em không đi nữa, ở đây đi dạo với chị." Ánh mắt Mạc Tử Hi có chút né tránh.

Mạc Noãn nhìn một cái là ra vấn đề ngay: "Chuyện gì thế?

Không phải em đang muốn trưởng thành sao, sao giờ lại bắt đầu trốn việc rồi?" "Em đâu có trốn việc, em cũng có ngày phép năm mà, em chưa nghỉ ngày nào đâu, hôm nay xin nghỉ nửa ngày trước đã." Mấy ngày nay cô sắp bị phiền chết rồi, Hứa Dương không biết lên cơn phong ba gì, thay đổi hẳn phong cách trước đây, bắt đầu công khai theo đuổi cô.

Bực mình hơn nữa là Đinh Duệ cũng nhảy ra, giờ ngày nào cô cũng nhận được hai bó hoa, chuyện này làm cả trung tâm bán hàng đều biết, ai nhìn cô cũng bằng ánh mắt rất phức tạp. "Bị Đinh Duệ bám theo à?

Hay là Hứa Dương?" "Cả hai luôn." Mạc Tử Hi thở dài một hơi. "Đào hoa nở rộ quá nhỉ." "Chị, chị đừng trêu em nữa, toàn là hoa thối thôi." Một người là người đàn ông cô không muốn làm tổn thương nhất, một người là người đàn ông khiến lòng cô nguội lạnh, cả hai cô đều không muốn dây dưa gì thêm.

Mạc Noãn thấy trên đầu xuất hiện một bóng đen, khẽ nhếch môi: "Không kịp nữa rồi." Mạc Tử Hi ngẩng đầu, thấy Hứa Dương đang đứng cách đó không xa, nhất thời kinh ngạc há hốc miệng.

Mạc Noãn biết họ có chuyện cần nói: "Tử Hi, lần sau chúng ta lại hẹn uống cà phê nhé, chị đi trước đây." Nói xong cô đứng dậy đi thẳng.

Mạc Tử Hi nhìn theo bóng lưng chị mình, giọng đầy vẻ bất mãn: "Chị, sao chị có thể như thế chứ, em khó khăn lắm mới xin nghỉ được một lần, sao chị lại bỏ em leo cây giữa chừng vậy." Hứa Dương nhìn chằm chằm Mạc Tử Hi, hỏi: "Tử Hi, anh có thể ngồi xuống không?" "Anh Hứa, anh ngồi đi." Mạc Tử Hi gượng gạo nở nụ cười. "Tử Hi, anh biết em đang trốn tránh anh, có phải những hành động mấy ngày nay của anh làm em thấy phiền phức không?" Hứa Dương có chút áy náy nói.

Anh là đàn ông, lần trước phản ứng của Đinh Duệ đã quá rõ ràng, hắn không buông bỏ được Mạc Tử Hi, chắc chắn sẽ tìm mọi cách để giành lại cô.

Mà giữa họ lại có một đứa con, đó là điều anh lo sợ nhất, anh không muốn mình để mất một người phụ nữ tốt như thế.

Quả nhiên, anh vừa mới bắt đầu tấn công, Đinh Duệ cũng đã gia nhập cuộc chiến, mỗi lần gặp anh đều tỏ vẻ như gà chọi.

Mạc Tử Hi cảm thấy chuyện này không thể kéo dài thêm được nữa, đã không thể ở bên Hứa Dương thì phải nhanh chóng chặt đứt tình cảm của anh dành cho mình, nếu không chỉ làm lỡ dở đời người ta.

Cô cắn răng nói: "Anh Hứa, em hiểu ý của anh, nhưng em không xứng đáng đâu.

Em chỉ là một người phụ nữ đã ly hôn, lại còn có một đứa con nhỏ đang tuổi bú mớm, bất kể tương lai gả cho ai cũng đều là gánh nặng cho người đó." Hứa Dương không thích Mạc Tử Hi hạ thấp bản thân như vậy, anh nhìn cô với vẻ không đồng tình: "Không, Tử Hi, sao em lại là gánh nặng được, em đừng bao giờ có suy nghĩ đó.

Với những gia đình bình thường, có lẽ tình cảnh này sẽ không mấy lạc quan, nhưng chúng ta thì khác.

Nhà họ Hứa tuy không đại phú đại quý bằng nhà họ Lục, nhưng cũng đủ sung túc.

Hữu An không thể là gánh nặng, cho dù anh có rời khỏi gia đình, bằng năng lực của mình, anh vẫn có thể nuôi sống hai mẹ con em thật tốt, anh cũng sẽ coi Hữu An như con ruột của mình." Đây là điểm khác biệt giữa anh và Đinh Duệ, Đinh Duệ rời khỏi nhà họ Đinh có lẽ chẳng là gì cả, nhưng anh thì khác, anh có năng lực kinh tế độc lập.

Mạc Tử Hi không né tránh mà nhìn thẳng vào mắt anh: "Anh Hứa, em không nói đến gánh nặng kinh tế, mà là gánh nặng về tư tưởng.

Anh là một người tốt đẹp như vậy, anh xứng đáng có được người tốt hơn." "Tử Hi, đừng trực tiếp tuyên án tử cho anh như vậy, hãy cho anh một cơ hội được không?

Ít nhất hãy để anh dùng hành động để chứng minh cho em thấy." Hứa Dương nhìn Mạc Tử Hi không chớp mắt, tình thâm trong mắt anh nồng đậm đến mức không thể tan ra được.

Mạc Tử Hi hiểu ý của Hứa Dương, anh đang gián tiếp nói với cô rằng, dù người nhà họ Hứa có không đồng ý cho hai người bên nhau, anh vẫn có đủ khả năng mang lại hạnh phúc cho mẹ con cô.

Nhưng cô thực sự không muốn một tình cảm không được gia đình chúc phúc.

Cô thấy chị gái và anh rể gắn bó keo sơn, chỉ một ánh mắt cũng đủ thấy tràn đầy tình yêu, cô cũng muốn có được bố mẹ chồng như những người lớn trong nhà họ Lục.

Nếu không tìm được, cô thà rằng không cần, cứ thế này sống cả đời cũng rất tốt.

Nói cô nhu nhược cũng được, cô chỉ muốn cứ rụt đầu làm một con rùa đen mãi thôi.

Tâm trạng Hứa Dương lúc này mâu thuẫn cực điểm, lòng bàn tay căng thẳng đến mức rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

Anh muốn Mạc Tử Hi trả lời ngay lập tức, nhưng lại sợ nghe thấy lời từ chối tuyệt tình, nên không kìm được mà nhắc nhở: "Tử Hi, em đừng vội trả lời anh, anh có thể cho em thời gian, em nghĩ kỹ rồi hãy trả lời." "Anh Hứa, anh thích em ở điểm nào chứ?" Mạc Tử Hi khẽ thở dài, cảm xúc trong lòng thấy nghẹn lại.

Trước đây cô từng ngang ngược kiêu ngạo, chẳng coi ai ra gì, cô không ngờ trên thế giới này lại có một người luôn đặt mình ở trong lòng như vậy. "Tử Hi, em đừng nói mình như thế.

Trước đây em lương thiện, bây giờ em nỗ lực cầu tiến, dù là trước đây hay hiện tại, trên người em đều có những điểm sáng riêng, em xứng đáng được người khác yêu thích." "Em không tốt đến thế đâu anh Hứa.

Quá khứ của em bị chấp niệm che mờ mắt, hết lần này đến lần khác làm tổn thương những người thân thực lòng quan tâm đến mình, cũng làm cho cuộc sống của chính mình rối tung lên, giờ em cũng chỉ là một nhân viên bán hàng nhỏ bé thôi." "Không, Tử Hi, đó đều không phải là con người thật của em.

Con người thật của em vốn như lúc này đây.

Thực ra khi em chưa đến công ty, anh đã từng gặp em ở nhà họ Mạc rồi.

Lúc đó em đang tập vật lý trị liệu, anh thấy một mình em ngã xuống rồi lại cắn răng đứng lên, lặp đi lặp lại như thế.

Em ngay lập tức thu hút ánh nhìn của anh, anh chưa từng thấy cô gái nào kiên cường như em, lúc đó anh đã nghĩ em nhất định sẽ đứng vững được.

Quả nhiên, em không chỉ đứng dậy được mà còn đi làm ở công ty, chỉ là ở công ty trông em khác hẳn với lúc anh nhìn thấy trước đó thôi." Nhắc lại chuyện cũ, mặt Mạc Tử Hi lộ ra nụ cười thanh thản: "Lúc đó chắc anh thấy em đáng ghét lắm phải không?" "Không có, anh chỉ đang nghĩ, rốt cuộc điều gì đã khiến em trở nên như vậy?

Em rõ ràng không phải người như thế, tại sao cứ phải sống như một con nhím xù lông?

Sau này anh mới nghe chủ tịch vô ý nhắc đến những trải nghiệm hồi nhỏ của em, anh hiểu đó là biểu hiện của việc thiếu thốn tình thương từ nhỏ, em quá khao khát ánh mắt quan tâm của cha mình, mọi việc em làm cũng chỉ để cha em nhìn em bằng con mắt khác mà thôi." Đây là lần đầu tiên Hứa Dương nói dài như thế.

Mạc Tử Hi luôn cảm thấy người đàn ông này đôi khi hơi nhút nhát, không ngờ một người chưa từng thân thiết với cô lại có thể hiểu thấu tâm tư trong lòng cô đến vậy.

Cô nhếch môi, cảm thấy rất mãn nguyện, hóa ra trong lúc vô tình vẫn có một người quan tâm đến mình như thế, cô thật may mắn làm sao.

Chương 463

"Cảm ơn anh, anh Hứa." Hứa Dương gãi gãi đầu, vẻ mặt hơi mất tự nhiên: "Tử Hi, chuyện này có gì mà phải cảm ơn, anh chỉ nói ra suy nghĩ trong lòng mình thôi." Nhìn người đàn ông ôn hòa trầm ổn trước mặt, Mạc Tử Hi không kìm được mà nghĩ, người đàn ông như thế này sau khi kết hôn chắc chắn sẽ là một người chồng tốt.

Nếu ban đầu người cô gặp là anh chứ không phải Đinh Duệ, chắc chắn cô sẽ có một cuộc hôn nhân rất tốt đẹp.

Nhưng tình cảm là thứ không thể nói trước được, tương lai cũng có quá nhiều biến số, cô thực sự không chắc mình có thể đem lại hạnh phúc cho một người như anh hay không.

Với trạng thái hiện tại, nếu ở bên Hứa Dương mà cô không thể dành cho anh tình cảm, chỉ có thể coi anh như người thân, thì một cuộc hôn nhân mất cân bằng như vậy sẽ trở nên thế nào, cô càng không dám nghĩ sâu hơn.

Mạc Tử Hi biết nói ra điều này chắc chắn sẽ làm tổn thương người ta, nhưng cô cảm thấy chỉ có như vậy mới có thể triệt để dập tắt ý định của anh.

Cô hít sâu một hơi, kiên định nói: "Anh Hứa, em hiểu ý của anh, nhưng em sẽ không yêu anh, em không thể cho anh thứ anh muốn." Cơ thể Hứa Dương cứng đờ, dường như không ngờ Mạc Tử Hi lại thẳng thắn đến vậy, nửa ngày trời không phản ứng lại được.

Mạc Tử Hi thấy tổn thương trong mắt anh, nhưng lời đã nói ra thì không thể thu lại, cô chỉ đành tiếp tục cứng rắn: "Anh Hứa, đây mới là vấn đề lớn nhất giữa hai chúng ta.

Anh là một người tốt, em thực sự không thể làm lỡ dở anh." Đây là lần đầu tiên Mạc Tử Hi từ chối sự theo đuổi của một người đàn ông, cô nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có thể nói ra lý do cũ rích này: Anh rất tốt, nhưng em không yêu anh.

Đây tuyệt đối là vũ khí sắc bén nhất, không phải vì gia thế, không phải ngoại hình, mà là vì "em không yêu anh", chỉ vậy thôi.

Hứa Dương chỉ thấy đầu óc nặng trĩu: "Tử Hi, anh là mang theo ý định kết hôn để cầu xin được tìm hiểu em.

Hôn nhân không giống như yêu đương, anh tin rằng lâu ngày sẽ nảy sinh tình cảm.

Chúng ta còn chưa tiếp xúc với nhau nhiều, sao em biết em sẽ không yêu anh?

Đừng vội vàng đưa ra quyết định như thế được không?

Hãy cho anh thêm chút thời gian để em kiểm chứng anh." Mạc Tử Hi vẫn kiên định lắc đầu: "Không, anh Hứa, con người em rất bướng bỉnh, cha em hay nói em chưa đâm vào tường chưa chịu quay đầu, nhưng sau khi đâm đến đầu rơi máu chảy rồi thì em sẽ là người vừa thấy tường là đã muốn trốn tránh." "Tử Hi, anh không phải là bức tường làm em đau đớn, em không cần phải trốn tránh anh." "Anh Hứa, đừng ép em có được không?" Hứa Dương nhìn người phụ nữ gầy yếu trước mặt, chỉ cảm thấy cổ họng thắt lại, bao nhiêu lời muốn nói đều không thốt ra được nữa.

Anh thực lòng thích người phụ nữ này, nhưng những gì anh làm dường như đã gây áp lực cho cô, đó không phải là điều anh mong muốn.

Trong lúc đó cả hai đều không lên tiếng, không khí có chút gượng gạo.

Mạc Tử Hi mấp máy môi, cũng không biết nên nói gì thêm.

Một lúc sau, Hứa Dương là người phá vỡ sự im lặng: "Xin lỗi Tử Hi, anh không nên ép em." Mạc Tử Hi lắc đầu: "Anh Hứa, không sao đâu ạ." "Tử Hi, có phải vì Đinh Duệ không?

Vì em vẫn còn yêu anh ta?

Cho nên em không thể chấp nhận anh." Mạc Tử Hi lắc đầu, điểm này bây giờ cô có thể khẳng định chắc chắn: "Anh Hứa, không phải đâu, anh ta bây giờ cũng chỉ là chồng cũ của em thôi, em sẽ không để mình bước chân vào cùng một dòng sông hai lần." Ánh mắt Hứa Dương lại tối sầm xuống: "Vậy tiếp theo em định thế nào?" "Em muốn thuận theo tự nhiên, nếu có một ngày gặp được người em yêu và cũng yêu em, có lẽ em sẽ nỗ lực bước ra bước đi này." Khi chưa gặp được người đó, cô sẽ không dễ dàng thử lại lần nữa. "Tử Hi, thật sự không được sao?

Anh thực sự không thể cùng em cho Hữu An một môi trường trưởng thành bình thường sao?" "Anh Hứa, anh giống như một người anh trai ấm áp vậy, chúng ta sẽ là bạn cả đời." Còn về Hữu An, cô sẽ không vì sự trưởng thành của con mà để mình phải tạm bợ, nếu tình cảm của người lớn có vấn đề thì sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến con, cô tuyệt đối không hy vọng chuyện đó xảy ra.

Hứa Dương nở nụ cười gượng gạo, biết Mạc Tử Hi đã quyết định xong, anh đã bị loại rồi.

Nhất thời trong lòng anh đắng ngắt khôn nguôi: "Tử Hi, anh có thể ôm em một cái không?" Mạc Tử Hi ngẩn ra, sau đó hào phóng đứng dậy, dang rộng vòng tay về phía Hứa Dương.

Hứa Dương bước tới, chậm chậm đưa tay ôm Mạc Tử Hi vào lòng.

Hai người ôm nhau thật lâu, cuối cùng Hứa Dương cũng luyến tiếc buông tay, nghiêm túc nói: "Tử Hi, nếu em thay đổi ý định, nhớ báo cho anh biết kịp thời nhé." Mạc Tử Hi gật đầu, cười nói: "Anh Hứa, tuổi anh cũng không còn nhỏ nữa, đã đến lúc tìm một người phụ nữ tốt để kết hôn rồi." Hứa Dương khẽ nhíu mày: "Tử Hi, em đang cố ý né tránh câu hỏi của anh." "Được rồi anh Hứa, nếu em thay đổi ý định, nhất định sẽ thông báo cho anh đầu tiên." Sau khi Hứa Dương đi, Mạc Tử Hi thở hắt ra một hơi dài, gương mặt lộ vẻ thư thái sau khi được giải tỏa.

Chuyện này cứ ám ảnh cô mãi, giờ coi như đã giải quyết xong.

Điều Mạc Tử Hi không biết là Đinh Duệ ở phía sau, nắm đấm cứ siết chặt rồi lại buông, buông rồi lại siết.

Khi thấy hai người ôm nhau, anh gần như không kiềm chế được cảm xúc mà muốn xông ra ngoài.

May mắn là họ vẫn tách ra, Tử Hi cũng không đồng ý ở bên anh ta.

Nói như vậy, anh vẫn còn cơ hội.

Chưa bao giờ anh khát khao làm tốt một việc như lúc này, khát khao giành lại người mà anh quan tâm.

Mạc Tử Hi cũng không có việc gì gấp, nên lại gọi một ly cà phê, thong thả nhâm nhi, tận hưởng thời gian nhàn nhã hiếm có này.

Không biết có phải là ảo giác của cô không, mà từ nãy đến giờ cô cứ cảm thấy phía sau có một ánh mắt luôn dừng lại trên người mình.

Cô không kìm được mà tìm kiếm xung quanh nhưng không thấy ai khả nghi.

Vừa định quay đầu lại thì nghe thấy tiếng của nhân viên phục vụ cách đó không xa: "Thưa anh, anh có muốn gọi món gì không ạ?" Mọi sự chú ý của Đinh Duệ đều đặt trên người Mạc Tử Hi, tiếng của nhân viên phục vụ vừa vang lên làm anh giật bắn mình, cứ như một kẻ nghe trộm bị bắt quả tang tại trận vậy.

Trong lúc hoảng loạn, anh đã gạt chiếc bình hoa nhỏ trang trí trên bàn xuống đất, phát ra một tiếng động lớn.

Mạc Tử Hi dĩ nhiên nhìn thấy Đinh Duệ, vì cạnh bàn của anh ta có một chậu hoa lớn nên vừa nãy cô không thấy.

Không cần nghĩ cũng biết những gì vừa rồi không phải là ảo giác, anh ta đã luôn nghe trộm cuộc trò chuyện của cô và Hứa Dương.

Đúng là ám quẻ không buông, Mạc Tử Hi nhanh chóng thanh toán hóa đơn rồi bỏ đi thẳng.

Đinh Duệ lườm nhân viên phục vụ một cái sắc lẹm, để lại một tờ một trăm tệ trên bàn rồi vội vàng đuổi theo Mạc Tử Hi: "Tử Hi, em nghe anh giải thích, anh không cố ý nghe trộm hai người nói chuyện đâu." Mạc Tử Hi làm ngơ, đi rất nhanh, cô sẽ không tin đây chỉ là sự trùng hợp.

Đinh Duệ nhìn đôi giày cao gót mười phân của cô mà tim run cầm cập, lớn tiếng nhắc nhở: "Tử Hi, em đừng đi nhanh thế, cẩn thận đường dưới chân." Lời Đinh Duệ vừa dứt, Mạc Tử Hi đã phát ra một tiếng rên rỉ, cả người cô ngã quỵ xuống đất, đau đớn ôm lấy cổ chân không thể đứng dậy nổi. "Tử Hi, em không sao chứ?" Đinh Duệ tiến lên định đỡ cô dậy.

Mạc Tử Hi hất mạnh tay anh ra, động tác dứt khoát tháo đôi giày cao gót, khó khăn đứng dậy, rồi cứ thế đi chân trần về phía trước.

Sắc mặt Đinh Duệ biến đổi, rồi anh nhặt đôi giày của cô lên, đuổi theo: "Tử Hi, để anh đưa em về, trời nóng thế này, em đi chân trần sẽ bị bỏng đấy." Mặt đất thực sự rất nóng, Mạc Tử Hi chỉ biết co quắp các ngón chân để giảm bớt cảm giác bỏng rát từng hồi, khổ nỗi Đinh Duệ cứ bám theo sau lưng, cô không nhịn được nữa, gầm nhẹ: "Đinh Duệ, tôi sống hay chết không cần anh quản, anh đừng có ám quẻ bám theo tôi nữa, tôi nhìn thấy anh là thấy bực mình rồi." Đinh Duệ thấy cô kích động, mà chỗ này cách nơi đón xe cũng còn một đoạn, nên lập tức bế thốc cô lên. "Đinh Duệ, anh thả tôi xuống, anh làm gì thế!" Mạc Tử Hi không chút nể tình mà đấm đá vào người anh.

Chương 464

Mặc kệ Mạc Tử Hi đấm đá thế nào, Đinh Duệ vẫn không buông tay, cứ thế bế cô đặt vào trong xe của mình, nhanh chóng thắt dây an toàn cho cô rồi lái về hướng nhà họ Mạc.

Mạc Tử Hi quay mặt đi chỗ khác, Đinh Duệ biết cô ghét bỏ mình nên cũng không dám tùy tiện lên tiếng.

Chỉ là thỉnh thoảng anh lại liếc nhìn cổ chân cô, thấy chỗ đó đã bắt đầu sưng lên.

Lúc đi ngang qua một cửa hàng tiện lợi, anh xuống xe mua một miếng cao dán mang lên. "Tử Hi, em dán miếng cao này vào trước đi, đợi về nhà nhờ vương mụ chườm cho một chút." Nghĩ đến việc ngày mai còn phải đi làm, Mạc Tử Hi nhận lấy miếng cao từ tay Đinh Duệ, tự mình xé ra dán vào chỗ hồng sưng.

Không biết vì sao, trong lòng lại trào dâng một cảm xúc phức tạp, nếu trước đây anh cũng quan tâm cô như thế này thì có lẽ cô đã không tuyệt vọng đến vậy.

Giờ hai người đã đi đến bước này rồi, làm những việc này còn ý nghĩa gì nữa.

Đinh Duệ không biết Mạc Tử Hi đang nghĩ gì, thấy thái độ cô đã mềm mỏng hơn, anh giải thích: "Tử Hi, hôm nay anh thực sự không cố ý nghe trộm em và Hứa Dương nói chuyện, anh chỉ tình cờ đến đó uống nước thôi.

Hôm nay vốn dĩ anh định đi thăm Hữu An, nên đã tự mình đi trung tâm thương mại chọn mua rất nhiều váy đẹp, thấy khát nên mới vào đó uống nước." Nghe vậy, Mạc Tử Hi không khỏi nhìn Đinh Duệ: "Đinh Duệ, anh không cần phải giải thích với tôi, tôi trịnh trọng nhắc lại với anh một lần nữa, tôi sẽ không quay đầu lại.

Bất kể bây giờ anh có tâm tư gì thì tốt nhất hãy dập tắt hết đi, đừng lãng phí thời gian trên người tôi nữa.

Anh hãy nhớ kỹ, anh chỉ là cha về mặt huyết thống của Mạc Hữu An, ngoài ra không là gì cả." Quả nhiên chuyện lần trước đã làm cô giận thật rồi, thực ra cô cũng quan tâm đến Hứa Dương đấy chứ, chỉ là chính cô cũng chưa nhận ra thôi, nhất thời Đinh Duệ lại nghĩ ngợi lung tung. "Tử Hi, giữa chúng ta nhất định phải như thế này sao?" "Đinh Duệ, là chính anh không hiểu rõ tình hình, tôi thấy thế này mới là bình thường nhất." Mạc Tử Hi lạnh lùng nói.

Đinh Duệ nhất thời không biết đáp lại thế nào, chỉ đành tập trung lái xe.

Khi đến nhà họ Mạc, Mạc Tử Hi vẫn đi chân trần vào trong, Đinh Duệ định giúp đỡ nhưng bị cô lườm cho một cái đành lùi lại.

Vương mụ đang tưới hoa trong sân, thấy cô như vậy thì hoảng hốt vứt luôn đồ trên tay chạy lại đỡ: "Chuyện gì thế này?

Chẳng phải đi mua sắm với tiểu Noãn sao?

Sao lại thành ra nông nỗi này?" "Không có chuyện gì lớn đâu ạ, chỉ là trẹo chân một chút thôi." "Cái con bé này, mau vào nhà đi, nền đất nóng lắm." Vương mụ đỡ Mạc Tử Hi vào nhà, vừa quay người đã thấy Đinh Duệ xách mấy cái túi đứng ngay sau lưng, cơn giận bốc lên ngùn ngụt, bà gắt lên: "Đinh Duệ, chắc chắn là cậu rồi, chính cậu đã hại Tử Hi thành ra thế này." Đinh Duệ định nói không phải, nhưng lời đến cửa miệng lại nuốt vào, nếu không phải anh đuổi theo Tử Hi thì cô cũng không đến nỗi này, chuyện này anh có trách nhiệm không thể chối cãi. "Con xin lỗi, Vương mụ, con không cố ý." Đinh Duệ khẽ cúi đầu. "Tôi đã biết mà, Tử Hi nhà chúng tôi cứ dính đến cậu là chẳng có chuyện gì tốt đẹp cả.

Sau này cậu ít xuất hiện trước mặt con bé thôi, nó cứ gặp cậu là đen đủi.

Khó khăn lắm mới ly hôn được với cậu, sao cậu vẫn cứ đeo bám không buông, cậu không thể tha cho con bé, để nó yên ổn sống qua ngày sao?" Vương mụ phẫn nộ nhìn Đinh Duệ. "Vương mụ, con..." Vương mụ không cho Đinh Duệ cơ hội giải thích, trực tiếp ngắt lời: "Thôi ngay đi, tôi không muốn nói chuyện với cậu.

Hữu An đang ngủ trưa trong phòng, nếu cậu muốn thăm con bé thì tự lên mà xem, xem xong rồi thì về đi, đừng ở đây làm vướng mắt.

Nhưng tôi phải nhắc trước, Hữu An có tính gắt ngủ, nếu bị ai đánh thức ép buộc là con bé sẽ khóc lớn đấy." Mạc Tử Hi ngồi một bên im lặng, trước đây nếu người trong nhà nhắm vào Đinh Duệ, cô còn nói vài câu can ngăn, nhưng bây giờ cô chẳng muốn bận tâm chút nào.

Đinh Duệ nhìn Mạc Tử Hi đang giữ im lặng, trong mắt thoáng qua một tia đau đớn.

Đinh Duệ định lên lầu thì người giúp việc Tiểu Hồng đã bế bé Hữu An vừa ngủ dậy đi xuống.

Cô bé vừa mới tỉnh, lấy tay che miệng ngáp một cái trông rất thanh tú, cuộn tròn lại như một chú mèo lười, dáng vẻ đáng yêu đó làm Mạc Tử Hi bật cười ngay lập tức. "Bảo bối, lại đây với mẹ nào." Người giúp việc giao bé Hữu An cho Mạc Tử Hi, Mạc Tử Hi cười hôn lên má cô bé một cái, cô bé lại tỏ vẻ ghét bỏ mà quệt nhẹ lên má mình.

Mạc Tử Hi không nhịn được véo mũi con, cười mắng: "Cái con bé này, mẹ là mẹ của con mà, sao bé tí đã bắt đầu ghét bỏ mẹ rồi, lớn lên thì còn ra sao nữa." Mạc Tử Hi nói rồi lại hôn liên tiếp mấy cái, cô bé lập tức mếu máo, cô nhìn bộ dạng của con mà không nhịn được cười thành tiếng, cô bé cũng phát ra tiếng cười "lạc lạc".

Sau khi cười xong, cô bé dùng hai tay ôm lấy cổ Mạc Tử Hi, chủ động hôn lên má mẹ một cái, gọi khẽ: "Mẹ..." "Cái đồ quỷ nhỏ này, chỉ biết dỗ mẹ vui thôi, con đúng là vừa đấm vừa xoa mà." Mạc Tử Hi cụng đầu mình vào đầu nhỏ của con gái, gương mặt rạng rỡ nụ cười hạnh phúc, sớm đã quên mất Đinh Duệ đang đứng cách đó không xa.

Đinh Duệ nhìn đến ngây người, đứa trẻ này nhỏ thế mà đã biết gọi mẹ rồi, nhìn bộ dạng đáng yêu kia thật sự quá đỗi ngọt ngào.

Mới một thời gian không gặp mà dường như con bé đã lớn hơn nhiều, ngày càng đáng yêu và lanh lợi.

Đinh Duệ rất muốn tiến lên bế lấy cơ thể mềm mại nhỏ nhắn ấy, nói với con rằng anh chính là cha của con.

Nhưng nhìn cảnh hai mẹ con quấn quýt chơi đùa, Đinh Duệ không nỡ lòng làm phiền.

Vương mụ trải một tấm thảm lớn trong phòng khách, đặt lên đó vài món đồ chơi nhỏ.

Mạc Tử Hi đặt bé Hữu An xuống, cô bé thuần thục bò trên thảm, thỉnh thoảng lại vớ lấy một món đồ chơi rồi ngẩng đầu nhìn người lớn. "An An nhà ta đúng là thông minh, nhỏ thế này đã biết bò thạo rồi, sau này lớn lên chắc chắn sẽ là một đứa trẻ thông minh." Vương mụ nói.

Bé Hữu An không biết có nghe hiểu không mà càng bò hăng hơn, khiến mọi người đều bật cười.

Đinh Duệ chỉ đứng ngây ra một bên, không dám tiến lên làm phiền, sợ rằng khung cảnh ấm áp trước mắt sẽ vì sự xuất hiện đột ngột của mình mà mất đi dư vị. "Vương mụ, Hữu An ngủ dậy rồi không phải cần uống sữa sao?" "Đúng rồi, con bé này nhanh đói lắm, chơi một lát chắc chắn sẽ đói, để tôi đi pha sẵn cho con bé, đỡ mất công lúc nó đói lại khóc nháo lên." "Vương mụ, bác cứ nghỉ đi, để cháu đi cho." Người giúp việc Tiểu Hồng nói. "Được, cháu đi đi, pha đậm một chút, nhạt quá là Hữu An không chịu uống đâu." Tiểu Hồng vừa đi qua, Đinh Duệ lập tức đi theo, nói với Tiểu Hồng: "Để tôi làm cho." Tiểu Hồng có chút phân vân, liếc nhìn về phía Mạc Tử Hi và Vương mụ, thấy họ không nhìn về phía này nên đành đưa bình sữa cho Đinh Duệ.

Đinh Duệ chưa bao giờ pha sữa bột, cầm lấy bình sữa định đi lấy nước sôi, Tiểu Hồng lập tức ngăn lại: "Thiếu gia Đinh, không được dùng nước sôi trực tiếp đâu, sẽ làm sữa bột vón cục và phá hủy các thành phần dinh dưỡng trong sữa, dùng nước khoảng 40 đến 50 độ là vừa rồi." Đinh Duệ ngẩn người, Tiểu Hồng nhìn bộ dạng ngơ ngác của anh, không nhịn được mà lấy lại bình sữa: "Thôi để cháu làm cho, đến giờ mà tiểu tiểu thư không được uống sữa là sẽ khóc đấy." Tiểu Hồng lấy một ít nước sôi, sau đó lại rót thêm một ít nước nguội vào, cuối cùng mới cho sữa bột vào.

Đinh Duệ không kìm được nhíu mày: "Cô cho nước lạnh vào như vậy không ổn đâu, sẽ làm Hữu An bị đau bụng đấy." "Thiếu gia Đinh, không đâu ạ, nước trong cái bình bên tay cháu là nước đun sôi để nguội, tiểu tiểu thư thường xuyên cần uống nước, đây là nước chuẩn bị riêng cho con bé hằng ngày, cũng tiện để tụi cháu pha sữa bột." "Hóa ra là vậy." Đinh Duệ gật đầu, lòng dâng lên một nỗi áy náy nồng đậm.

Anh cảm thấy mình thực sự là một người cha không đủ tư cách, con đã 9 tháng tuổi rồi mà anh đến cả pha sữa bột cũng không biết.

Sau khi Tiểu Hồng pha xong, cô đưa bình sữa cho Đinh Duệ.

Đinh Duệ cầm lấy đi tìm bé Hữu An, ngồi xổm xuống vẫy tay với con: "Hữu An, lại đây với cha uống sữa nào." Vương mụ lườm Đinh Duệ một cái sắc lẹm, nhưng trước mặt bé Hữu An, bà cũng không tiện nói gì.

Chương 465

Cô bé tuy nhỏ nhưng đã biết nhìn sắc mặt người lớn rồi, nếu người lớn nói to tiếng sẽ làm con bé sợ.

Bé Hữu An ngẩng đầu nhìn Đinh Duệ, nói chính xác hơn là nhìn bình sữa của mình, dường như không hiểu sao đồ của mình lại nằm trong tay một người lạ.

Cô bé khựng lại một chút, rồi bò lồm cồm tới, đưa tay về phía Đinh Duệ.

Đinh Duệ nhìn bàn tay nhỏ trắng trẻo, chỉ thấy trong lòng vô cùng kích động, đưa tay định bế cô bé lên.

Vương mụ bực mình nói: "Hữu An muốn lấy bình sữa trong tay cậu chứ không phải bảo cậu bế nó đâu." Nụ cười trên mặt Đinh Duệ cứng đờ, nhưng anh vẫn bế bé Hữu An ngồi xuống thảm.

Cô bé lúc này toàn bộ sự chú ý đều đặt vào bình sữa trong lòng, không thèm quan tâm người đang bế mình là ai.

Đinh Duệ nhìn vẻ đáng yêu của con gái trong lòng, khóe môi hiện lên một nụ cười, nói với Mạc Tử Hi: "Tử Hi, Hữu An giỏi quá, một lúc đã uống được nhiều thế này rồi." "Con bé có thể uống hết cả bình luôn đấy." Mạc Tử Hi bình tĩnh đáp.

Gương mặt Đinh Duệ lộ vẻ gượng gạo, không biết nên nói gì.

Trong ký ức, con gái rất hiếm khi chịu ngồi yên trong lòng anh như thế này, đây là lần đầu tiên.

Bé Hữu An loáng một cái đã giải quyết xong bình sữa, lúc này mới ngẩng đầu lên.

Khi thấy người đang bế mình là một khuôn mặt lạ lẫm, nụ cười thỏa mãn sau khi ăn no lập tức biến mất.

Đinh Duệ cũng nhận ra sự không vui của con gái, học theo dáng vẻ của Mạc Tử Hi, cầm lấy bàn tay nhỏ của con đặt lên môi mình hôn một cái: "An An ngoan, cha đây." Bé Hữu An rụt tay lại, không biết là vô tình hay cố ý, bàn tay nhỏ bé cào một cái lên mặt Đinh Duệ.

Chỉ một cái cào đó, trên mặt Đinh Duệ lập tức xuất hiện một vết đỏ dài.

Mạc Tử Hi cũng lập tức phát giác ra, nhanh chóng bế Tiểu Hữu An từ trong lòng Đinh Duệ ra, đanh mặt nói: "Mạc Hữu An, con bây giờ càng lúc càng vô pháp vô thiên rồi." "Tử Hi, tôi không sao, đứa trẻ còn nhỏ, cô đừng nói con như vậy, tôi không sao thật mà." Đinh Duệ vừa lên tiếng, Tiểu Hữu An lại ngước mắt nhìn anh ta một cái, chỉ là một cái nhìn rồi lại thu hồi ánh mắt.

Mạc Tử Hi lườm Đinh Duệ một cái sắc lẹm, sau đó nắm lấy ngón tay Tiểu Hữu An để kiểm tra, không biết từ lúc nào móng tay của cô bé đã dài ra.

Vương mụ tìm kìm cắt móng tay đến, Mạc Tử Hi cầm lấy bàn tay nhỏ bé của con, tỉ mỉ cắt từng ngón một.

Đinh Duệ chỉ cảm thấy trên mặt đau rát, anh ta thấy lúc này nếu không về bôi thuốc, e rằng ngày mai chẳng còn mặt mũi nào đi làm nữa, đành phải đứng dậy cáo từ.

Trước khi đi, anh ta trịnh trọng nói với Mạc Tử Hi: "Tử Hi, sau này tôi sẽ cố gắng làm một người cha tốt, hễ có thời gian tôi sẽ qua thăm Hữu An.

Mấy bộ váy nhỏ trên sofa là tôi mua, cô giặt qua rồi cho Hữu An mặc nhé, chắc là sẽ đẹp lắm." Mạc Tử Hi cũng không ngẩng đầu lên: "Đó là chuyện của anh, anh tự quyết định là được, không cần thiết phải nói với tôi." Đinh Duệ thấy ở đây không ai muốn đoái hoài đến mình, chỉ đành bất lực rời đi.

Anh ta vừa đi, Vương mụ đã không nhịn được mà bật cười, véo nhẹ cái mũi của Tiểu Hữu An: "An An, hôm nay con biểu hiện giỏi lắm.

Người đàn ông đó từng bắt nạt mẹ con, con cào mặt ông ta cũng coi như là báo thù cho mẹ rồi." Mạc Tử Hi bĩu môi, không tán thành nhìn Vương mụ: "Vương mụ, bà đừng nói với Hữu An những lời như vậy, sẽ ảnh hưởng không tốt đến con bé." Vương mụ không cho là đúng: "Yên tâm đi, Hữu An còn nhỏ thế này, sao hiểu được lời tôi nói có ý nghĩa gì.

Đợi con bé lớn hơn một chút, tôi tuyệt đối sẽ không nói những lời như vậy trước mặt con." Mạc Tử Hi hôn lên trán cô bé: "Cô nhóc này, đúng là cũng có khí thế thật đấy, vừa ra tay đã giúp mẹ đuổi khéo người ta rồi." Coi như là giúp cô một việc lớn.

Tiểu Hữu An rúc vào lòng Mạc Tử Hi, từ từ nhắm mắt lại. "Ăn no là ngủ, đúng là như chú heo con vậy." Lời nói của Lục Nam Triết đã có tác dụng với Mạc Noãn.

Ý định tăng ca vừa nhen nhóm, cô đã không tự chủ được mà nhớ tới lời anh nói, cuối cùng đành bất lực thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà.

Hàn Thụ Nhân thấy cô như vậy, trên mặt lộ rõ nụ cười: "Tiểu Noãn, hôm nay tan làm sớm thế à?" Mạc Noãn gật đầu: "Thời gian qua cháu cứ đi sớm về muộn, hai đứa nhỏ cơ bản là lúc nào cũng đang ngủ.

Hôm nay cháu muốn về sớm một chút xem các con thế nào, chơi với các con một lát." Hàn Thụ Nhân vỗ vai cô: "Tiểu Noãn, cháu nghĩ được như vậy là tốt rồi.

Dạo này nhìn cháu như thế, chú trong lòng cũng sốt ruột chết đi được, nhưng lại không biết phải nói với cháu thế nào, cháu tự mình vượt qua được là tốt rồi." "Chú Hàn, có phải mọi người đều nghĩ Lục Sâm không trở về nữa đúng không?" Mạc Noãn bình tĩnh nhìn Hàn Thụ Nhân.

Hàn Thụ Nhân không biết phải trả lời câu hỏi này thế nào, suy nghĩ một lát rồi lảng sang chuyện khác: "Tiểu Noãn, đừng nghĩ nhiều nữa, bây giờ cháu về là vừa kịp dùng bữa tối với cả nhà đấy, mọi người đều lo cho cháu lắm." Phía ông nội đã gọi điện mấy lần, nhưng lần nào ông chưa kịp nói ra, Mạc Noãn đã cắt ngang lời ông. "Chú Hàn, cháu biết bây giờ mọi người không còn kiên định như lúc đầu nữa, dù sao cũng đã mười mấy ngày rồi.

Nhưng cháu muốn nói với mọi người rằng, cháu có dự cảm, Lục Sâm vẫn còn sống, anh ấy nhất định sẽ trở về, gia đình bốn người chúng cháu sớm muộn gì cũng sẽ đoàn tụ." Mạc Noãn nghiêm túc nhìn Hàn Thụ Nhân. "Tiểu Noãn, cháu bây giờ thực sự cần nghỉ ngơi thật tốt, hay là cháu về nghỉ một thời gian đi, công ty có chú và Giản Nghị rồi, sẽ không có vấn đề gì đâu." "Chú Hàn, cháu không cần nghỉ ngơi, cháu rất ổn." Mạc Noãn mỉm cười, xách túi bước ra khỏi văn phòng.

Nhìn theo bóng lưng cô, Hàn Thụ Nhân chỉ thấy xót xa vô cùng, hốc mắt đỏ hoe.

Khi Mạc Noãn về đến nhà, hai bảo bối đang ngồi trước cửa, mỗi đứa một cái ghế nhỏ như thể đang đặc biệt chờ mẹ về.

Dì Mai và chị Tiền đang đút mì cho hai đứa, mì được nấu khá mềm, cắt nhỏ rồi mới đút.

Nhìn hai đứa nhỏ lúc này giống như những chú chim non đang há miệng chờ cha mẹ mang mồi về.

Nhìn cảnh này, Mạc Noãn xót xa khôn nguôi, suýt chút nữa đã rơi nước mắt.

Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng đè nén sự cay đắng trong lòng: "Dì Mai, chị Tiền, để con đút cho hai đứa, mọi người đi ăn cơm trước đi." Hai bảo bối dường như cũng nghe thấy tiếng mẹ, lập tức ngẩng đầu lên, mếu máo gọi: "Mẹ ơi!" Cô bé Lục Niệm Nhất trực tiếp "oa" một tiếng rồi khóc òa lên, bàn tay nhỏ hơi dính dầu mỡ níu lấy ống quần Mạc Noãn, khóc vô cùng thương tâm.

Cậu bé Tiểu Mặc cũng rơm rớm nước mắt nhìn chằm chằm Mạc Noãn.

Mạc Noãn đau lòng cực độ, quỳ xuống ôm hai con vào lòng, hôn lên trán từng đứa: "Niệm Niệm và Tiểu Mặc không khóc nữa, mẹ về rồi, là lỗi của mẹ, sau này mẹ nhất định sẽ về sớm hơn với các con." Mọi người nghe tiếng lập tức từ trong nhà chạy ra, trên mặt ai nấy đều lộ ra nụ cười đã lâu không thấy.

Tần Tuệ nói: "Tiểu Noãn, con về rồi à." "Hôm nay công việc kết thúc sớm nên con về sớm ạ." Mọi người đều biết lý do thực sự nhưng không ai vạch trần, Tần Tuệ thuận theo lời cô: "Sau này làm việc bớt lại một chút, Niệm Niệm và Tiểu Mặc ngày nào cũng mòn mỏi chờ con về đấy." "Con biết rồi mẹ, sau này con sẽ điều hòa thời gian công việc và cuộc sống, cố gắng dành nhiều thời gian hơn cho hai đứa nhỏ." "Được, con nghĩ vậy là tốt rồi." Sau khi cho hai đứa nhỏ ăn no, Mạc Noãn quay lại bàn ăn, cả nhà vẫn chưa ai đặt đũa xuống, dường như đang chờ cô.

Mỗi người đều gắp thức ăn vào bát cho cô, chẳng mấy chốc bát cô đã chất thành núi nhỏ.

Việc này làm Mạc Noãn nhớ lại cảnh Lục Sâm lần đầu đưa cô về nhà, lúc đó cô đột ngột biết gia thế của anh nên suốt chặng đường lo lắng không thôi, may mà mọi người trong nhà đều đặc biệt ôn hòa, không ai ghét bỏ cô, còn thi nhau gắp thức ăn cho cô nữa.

Cô không nói với Lục Sâm rằng, chính nhờ hành động đó của mọi người mà cô đã hoàn toàn rũ bỏ được sự căng thẳng.

Nghĩ đến đây, cánh môi Mạc Noãn hiện lên một nụ cười nhạt.

Tần Tuệ nhìn mà trong lòng có chút bất an, không biết cô đang cười cái gì, đứa trẻ này không phải vì tâm lý u uất mà sinh bệnh đấy chứ?

Chương 466

"Tiểu Noãn, có phải nhiều quá ăn không hết không, không hết thì cứ để đó con nhé." Nhà họ Lục vốn không cho phép ăn thừa, điểm này Mạc Noãn biết rõ, cô không muốn mình trở thành ngoại lệ: "Không có đâu mẹ, con chỉ là nhớ lại lần đầu tiên con đến nhà mình, mọi người cũng đối xử với con như thế này." Nghe vậy, cả nhà đều im lặng, Mạc Noãn lại bắt đầu ăn từng miếng lớn: "Vẫn là ăn cơm lúc này ngon hơn, cơm hâm lại thì hương vị đều biến đổi hết rồi." Tần Tuệ ngồi ngay bên cạnh cô, không nhịn được mà xoa nhẹ mái tóc cô, mở miệng định nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

Tối nay hai đứa nhỏ đặc biệt bám người, ngày thường giờ này đã ngủ từ lâu nhưng hôm nay tinh thần lại tỉnh táo lạ thường.

Mạc Noãn biết chúng nhớ mình nên kiên nhẫn chơi đùa cùng con.

Không biết từ lúc nào, ba mẹ con đã chìm vào giấc ngủ, đều phát ra tiếng thở nhẹ nhàng.

Tần Tuệ không yên tâm, lên lầu xem thử, vừa hay thấy Mạc Noãn đang ôm hai đứa nhỏ ngủ ngon lành.

Tần Tuệ điều chỉnh nhiệt độ điều hòa, đắp lại chăn cho ba mẹ con rồi mới ra khỏi phòng.

Mạc Noãn vốn ngủ không sâu, lúc Tần Tuệ vào cô đã biết nhưng cô không mở mắt, chỉ thấy nơi khóe mắt cô lăn xuống một giọt lệ trong suốt.

Sáng hôm sau khi Mạc Noãn tỉnh dậy thì trời đã sáng rõ, đây là lần đầu tiên trong thời gian qua cô ngủ đến mức tự tỉnh.

Cô chỉ cảm thấy trên người nặng trĩu, vừa mở mắt ra đã thấy Lục

Niệm Nhất đang ngồi cưỡi lên bụng mình, còn cậu bé Lục Tử Mặc thì đang ấn chân mẹ, hai anh em dường như coi cô thành món đồ chơi.

Mạc Noãn dở khóc dở cười, nhưng không dám dùng lực mạnh vì sợ làm các con ngã xuống đất: "Niệm Niệm, Tiểu Mặc, hai đứa đang làm gì thế, thả mẹ ra nào." Cô bé cười toe toét với mẹ, vểnh mông định ngồi xuống lần nữa, không ngờ mất đà nhào thẳng về phía Mạc Noãn, cái đầu nhỏ va ngay vào cằm cô.

Cô bé "oa" một tiếng khóc rống lên, âm thanh vang dội khiến cậu bé bên cạnh cũng giật mình, đứng im bất động nhìn em.

Cằm Mạc Noãn cũng đau, nói gì đến cô bé, cô vội vàng bế con vào lòng dỗ dành: "Bảo bối, ai bảo con nghịch ngợm làm gì, giờ thì tự làm tự chịu rồi nhé, ngoan nào, đừng khóc nữa, không khóc, không khóc." "Ba ba!" Cô bé vừa khóc vừa gọi.

Tiếng gọi của con bé cứ văng vẳng bên tai không dứt, Mạc Noãn cảm thấy tim mình như bị một bàn tay lớn bóp nghẹt, đau đến nghẹt thở.

Cô khẽ thở dài, nghẹn ngào: "Niệm Niệm ngoan, ba còn phải mấy ngày nữa mới về được, con ở nhà phải ngoan một chút thì anh ấy mới về sớm được." "Ba ba, ba ba!" Lục Niệm Nhất vốn đã quen thuộc với Lục Sâm, đây dường như đã thành phản xạ bản năng của cô bé, hễ chịu uất ức là sẽ gọi ba.

Cảm xúc mà Mạc Noãn khó khăn lắm mới kiềm chế được lại một lần nữa vì tiếng gọi của con mà sụp đổ, cô không nhịn được mà nức nở.

Hai mẹ con ôm nhau khóc nức nở, cậu bé thấy mẹ và em đều khóc cũng không nhịn được mà khóc theo.

Tần Tuệ và ông nội đang ở phòng khách nghe thấy tiếng động thì giật mình, lập tức chạy lên.

Vừa vào cửa đã thấy hai đứa nhỏ khóc thảm thiết, còn Mạc Noãn cũng đang quẹt nước mắt: "Sao thế này, chuyện gì vậy?" Mạc Noãn giao cô bé cho Tần Tuệ: "Mẹ, mẹ dỗ Niệm Niệm giúp con với, con bé vừa va vào cằm con, chắc là đau rồi." Nói đoạn, cô đi vào nhà vệ sinh.

Tần Tuệ định đuổi theo thì ông nội kịp thời giữ bà lại: "A Tuệ, để Tiểu Noãn tự tĩnh lại đi, chúng ta đừng vào làm phiền con bé." Nhìn mình trong gương với đôi mắt đỏ hoe sưng húp, Mạc Noãn cố nặn ra một nụ cười, kìm nén nước mắt.

Lục Sâm, em sẽ không khóc, khóc có nghĩa là nhận thua, là mặc nhận anh đã không còn trên cõi đời này nữa.

Em không khóc, em biết anh nhất định còn sống.

Mạc Noãn không nhịn được viết lên gương hai chữ, nhìn kỹ lại, đó chính là "Lục Sâm".

Khi Mạc Noãn thu xếp ổn thỏa bước ra ngoài, hai đứa nhỏ mỗi đứa ôm một bình sữa, đã ngừng khóc.

Mạc Noãn nhìn cái trán hơi đỏ của cô bé, tìm chút thuốc mỡ bôi cho con.

Cô bé chớp đôi mắt to tròn còn vương hơi nước nhìn mẹ, Mạc Noãn véo nhẹ mũi con: "Con đúng là đồ nghịch ngợm, lần sau không được thế nữa đâu đấy." "Mẹ, ông nội, con đi làm đây, tối con sẽ về sớm ăn cơm cùng mọi người." "Được, con tự lái xe chú ý an toàn nhé." Ông nội cười nói.

Mạc Noãn cũng không biết có phải vì đã khóc ra được hay không mà cảm thấy tâm trạng hôm nay nhẹ nhõm hơn hẳn, hiệu suất xử lý công việc cũng cao hơn nhiều.

Mới sáng ra cô đã giải quyết xong gần hết việc trong ngày, lúc đặt bút xuống cảm thấy hơi đói, định gọi: "Chú Hàn ơi." Nhưng Hàn Thụ Nhân lại không có ở đó, Mạc Noãn cầm điện thoại định tự gọi đồ ăn.

Ngay khi cô vừa định gọi điện thì có người đẩy cửa bước vào.

Mạc Noãn sững sờ, không thể tin vào mắt mình nhìn người đàn ông vừa bước vào.

Anh gầy đi một chút, da hơi đen hơn, nhưng những chỗ khác không hề thay đổi, gương mặt vẫn mang nụ cười ôn nhu như ngọc, đôi mắt đen láy đặc biệt thu hút, đôi môi mỏng cũng đẹp vô cùng.

Cô luôn cảm thấy người đàn ông này được ông trời ưu ái, bản thân ưu tú, ngũ quan cũng như được mài giũa tinh xảo, đi đến đâu cũng là một phong cảnh đẹp.

Chỉ nhìn thoáng qua thôi cũng khiến người ta không thể rời mắt.

Mạc Noãn lắc đầu, thu hồi ánh mắt, tiện tay cầm một tập tài liệu lên xem tiếp.

Gần đây mỗi khi rảnh rỗi cô thường thấy ảo giác về Lục Sâm, có lúc cô còn nghi ngờ không biết thần kinh mình có vấn đề gì không.

Lục Sâm cũng nhìn Mạc Noãn chằm chằm, mới hai tuần không gặp mà anh thấy cô gầy đi rõ rệt, mặt chẳng còn chút thịt nào, vòng eo nhỏ nhắn dưới lớp váy như thể chỉ bằng một vòng tay ôm.

Chẳng cần nghĩ cũng biết thời gian qua cô không hề nghỉ ngơi tử tế, với tính cách của cô, chắc chắn cô đã dùng công việc để hành hạ bản thân.

Người phụ nữ ngốc nghếch này lúc nào cũng khiến anh không yên tâm, nếu không có anh bên cạnh, anh không dám tưởng tượng cuộc sống của cô sẽ ra sao, còn cả cô con gái nghịch ngợm kia nữa, chắc chắn dạo này lại quậy phá rồi.

Lục Sâm vốn tưởng Mạc Noãn sẽ hưng phấn chạy nhào tới ôm mình, ai ngờ cô chỉ nhìn anh một cái rồi lại cúi đầu tiếp tục xem tài liệu.

Lục Sâm mỉm cười, nghĩ cô đang giận dỗi, khẽ gọi: "Noãn Noãn, anh về rồi." Nhưng Mạc Noãn vẫn không để ý đến anh.

Lục Sâm đành chậm rãi bước tới chỗ cô.

Mạc Noãn tuy cúi đầu nhưng lòng bàn tay vì căng thẳng mà đổ đầy mồ hôi.

Những lúc mơ thấy Lục Sâm, anh đều không nói gì mà chỉ nhìn cô cười nhẹ. "Noãn Noãn, xin lỗi, anh biết thời gian qua đã làm em đau lòng, khổ sở rồi." Giọng nói thật chân thực làm sao, nhưng dù vậy Mạc Noãn vẫn không đủ dũng khí ngẩng đầu lên, cô sợ cảm xúc khó khăn lắm mới bình ổn lại sẽ một lần nữa bùng nổ, sợ tất cả chỉ là giấc mộng hão huyền.

Mãi đến khi cảm nhận được hơi ấm trên vai, cô mới dần nhận ra đây dường như không phải là mơ, trong mơ không bao giờ có cảm giác chân thực đến thế.

Bất chợt nhìn thấy cái bóng trên mặt đất, Mạc Noãn thẫn thờ ngẩng đầu lên, chỉ thấy Lục Sâm đang nhìn mình không chớp mắt.

Trong tích tắc, biểu cảm trên mặt Mạc Noãn thay đổi liên tục, vừa kinh ngạc vừa kích động, chỉ là cổ họng nghẹn đắng, há hốc miệng mà không gọi nổi tên anh.

Chương 467

"Sao thế, mới hai tuần không gặp đã không nhận ra chồng mình rồi à?" Đầu ngón tay hơi thô của Lục Sâm nhẹ nhàng mơn trớn gò má mịn màng của Mạc Noãn. "Đồ khốn!" Cách xưng hô thân mật như dự kiến đã không đến, thay vào đó là lời mắng chửi và những cú đấm rơi xuống như mưa của Mạc Noãn.

Cô đứng bật dậy, ôm chặt lấy vòng eo săn chắc của anh, vừa đánh vừa đá, trút hết mọi cơn giận lên người Lục Sâm.

Tại sao bây giờ anh mới về?

Tại sao bắt cô phải chờ đợi lâu như thế?

Anh có biết những ngày qua đối với cô là sự dày vò thế nào không, cô tưởng mình sắp không trụ vững nổi nữa rồi.

Mạc Noãn quá kích động nên không nhận ra tấm lưng người đàn ông cứng đờ lại một chút.

Gương mặt Lục Sâm vẫn ôn hòa, khóe miệng luôn nở nụ cười nhạt, đôi tay lớn cũng siết chặt lấy eo cô, im lặng chịu đựng mọi cơn thịnh nộ và oán trách của cô.

Giây phút này, anh cảm thấy vô cùng an lòng, cuối cùng anh đã lại được ôm người phụ nữ anh yêu nhất vào lòng.

Còn điều gì viên mãn hơn thế.

Mạc Noãn vừa đánh vừa mắng, nhưng cô vốn không giỏi việc này, mắng đi mắng lại cũng chỉ là "đồ khốn", "đồ đàn ông xấu xa".

Lục Sâm mỉm cười, nắm chặt nắm đấm của cô đặt lên nơi trái tim mình đang đập.

Cảm nhận được nhịp tim trầm ổn và mạnh mẽ của anh, nước mắt cô lập tức trào ra như vỡ đê, không còn là những tiếng nức nở nhỏ bé như lúc sáng nữa mà là khóc lớn như hai đứa nhỏ ở nhà vậy.

Những ngày qua cô đã nhớ nhịp tim này, nhớ vòng tay này đến nhường nào.

Đây là lần đầu tiên Mạc Noãn mặc kệ hình tượng, khóc nức nở trước mặt anh.

Lục Sâm cũng đau lòng lắm, anh nhất thời luống cuống tay chân lau nước mắt cho cô, vỗ nhẹ lưng cô dỗ dành: "Noãn Noãn, đừng khóc nữa, anh về rồi." Mạc Noãn không nói gì, hai cánh tay như dây leo quấn chặt lấy anh, cả người rúc vào lòng Lục Sâm, mặc kệ tất cả mà khóc, nước mắt nước mũi đều chùi hết lên áo anh, dường như bao uất ức dồn nén bấy lâu nay đã tìm được vòng tay quen thuộc để giải tỏa thành biển cả.

Lục Sâm mới chỉ thấy Mạc Noãn như vậy một lần khi Mạc Bình Sơn qua đời, cô là một người phụ nữ quen kìm nén nước mắt, nhiều lúc chỉ khóc thầm không tiếng động hoặc trốn một mình để khóc.

Lục Sâm không nói gì thêm, chỉ ôm cô chặt hơn, dùng cách im lặng này để báo cho cô biết anh thực sự đã trở về.

Suốt một thời gian dài, không ai nói gì, họ chỉ ôm chặt lấy nhau, tận hưởng hơi ấm sau thảm họa.

Không biết bao lâu sau, cuối cùng Mạc Noãn mới cất tiếng khàn khàn: "Lục Sâm." "Anh đây, Noãn Noãn." "Lục Sâm." "Noãn Noãn, anh về rồi." ...

Mạc Noãn gọi một tiếng, Lục Sâm lại kiên nhẫn trả lời một tiếng, ánh mắt luôn chứa đựng sự sủng nái và dịu dàng đến tận cùng, dường như mọi thứ đều sẽ tan chảy trong tình cảm sâu đậm ấy.

Hai người cứ ôm nhau như vậy, bỗng dưng bụng Mạc Noãn phát ra tiếng "ọc ọc".

Đôi mắt đen của Lục Sâm thoáng hiện lên nụ cười: "Noãn Noãn, đói rồi phải không?" Mạc Noãn bĩu môi, hứ nhẹ một tiếng: "Em đói lâu rồi." Lục Sâm chỉ vào túi nilon trên bàn không xa: "Lúc anh về vừa hay thấy chú Hàn đi mua cơm nên anh xách hộ qua đây, chúng ta mau ăn thôi." Khóe môi Mạc Noãn cong lên: "Được, anh ăn cùng em." Hai người ngồi đối diện nhau ăn cơm như trước đây, đang ăn thì nước mắt Mạc Noãn lại rơi xuống, cô cười khổ, nhìn anh đầy ai oán: "Lục Sâm, em cứ tưởng anh không cần em nữa rồi." "Cô bé ngốc, sao anh lại không cần em được, anh đã nói rồi, đợi xong việc chúng ta sẽ tổ chức đám cưới, tuyên bố với mọi người em là vợ của Lục Sâm anh đời này." "Nhưng mà anh bắt em đợi lâu quá, đợi đến mức em sắp tuyệt vọng rồi.

Mọi người xung quanh tuy không nói gì nhưng em biết họ đều nghĩ anh đã chết, chỉ mình em tin anh còn sống, nhưng anh mãi không xuất hiện, em mất ngủ cả đêm, bất kể lúc tỉnh hay lúc ngủ, trong đầu toàn là hình bóng anh, em thấy mình sắp trụ không nổi nữa rồi.

Những ngày qua anh đã đi đâu, sao giờ mới về?

Anh không thể gọi cho em một cuộc điện thoại báo bình an được sao?" Lục Sâm nghe cô nói mà lòng đau thắt lại, thì ra lúc anh mới vào phòng cô có biểu hiện như vậy không phải vì hận anh, mà là vì không chắc mình có đang nằm mơ hay không, không chắc người đứng trước mặt có phải là anh thật sự không.

Những ngày qua thực sự đã làm khó cô rồi. "Noãn Noãn, nơi đó không có điện thoại." "Em không tin, anh có ở trên mặt trăng đâu mà phương viên mười dặm không bóng người, không tìm được điện thoại?

Thời buổi này còn nơi nào lạc hậu thế sao?" Mạc Noãn bất mãn nói.

Lục Sâm không nhịn được mà cười khẽ, trong mắt lấp lánh ý cười: "Bà xã, đây là truyện cười lạnh đấy à?" "Cười cái gì mà cười, Lục Sâm, em đang nghiêm túc nói chuyện với anh đấy." Mạc Noãn lườm anh, ra vẻ thành khẩn sẽ được khoan hồng, chống đối sẽ bị xử nghiêm.

Người đàn ông này cứ giả ngây giả ngô, nếu là lúc mới quen chắc cô bị lừa rồi, nhưng giờ hai người đã là vợ chồng già rồi.

Cô đã khổ sở thế nào thời gian qua, vậy mà anh vẫn còn vẻ mặt bất cần đời thế này, thật là đáng ghét quá đi mất.

Thật ra Lục Sâm không muốn kể, nhưng nhìn bộ dạng này của Mạc Noãn, không nói chắc chắn không qua cửa được, chỉ đành nói giảm nói tránh: "Noãn Noãn, sau khi rơi xuống sông Hải Hà, anh bị trôi dạt đến một ngôi làng nhỏ vô danh, vả lại trên người có vết thương, phải nằm liệt giường gần hai tuần.

Vừa tỉnh dậy anh đã lập tức tìm đường ra rồi về thăm em ngay, xin lỗi, vẫn là muộn quá, để em phải đợi lâu như vậy." Nghe vậy, Mạc Noãn sững sờ, sắc mặt dần trắng bệch, vết thương phải nằm liệt giường hai tuần thì chắc chắn rất nghiêm trọng. "Lục Sâm, anh bị thương ở đâu?" Mạc Noãn lo lắng nhìn anh, định kéo áo anh ra kiểm tra.

Lục Sâm né tránh một chút, giữ tay cô lại, anh biết ngay nói ra sẽ như vậy mà: "Noãn Noãn, anh không sao thật mà, anh lành rồi." "Anh lừa em, em không tin, em nhất định phải xem vết thương." Mạc Noãn trừng mắt nhìn anh, vẻ cố chấp khiến Lục Sâm dở khóc dở cười. "Noãn Noãn, anh chỉ bị thương ngoài da thôi, đã khỏi gần hết rồi, nếu không sao anh về tìm em được." Mạc Noãn không nói gì nữa, chỉ trố đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm vào anh, thấp thoáng có hơi nước mờ mịt, bộ dạng như sắp khóc đến nơi.

Lục Sâm nhìn cô thế này chỉ đành đầu hàng, cô nhóc này ngày càng lắm chiêu, biết anh không nỡ nhìn cô buồn nên cố tình dùng nước mắt để làm anh mủi lòng, đúng là cô nàng tinh quái.

Niệm Niệm nhà anh đúng là giống hệt mẹ, được truyền thừa hoàn toàn.

Lục Sâm khẽ thở dài, cười nói: "Được rồi bà xã đại nhân, anh cho em xem, nhưng em phải chuẩn bị tâm lý nhé, vết thương ngoài da của anh chưa hoàn toàn bình phục, nhìn có hơi đáng sợ một chút." Ngón tay Mạc Noãn khẽ run lên, khó khăn cất tiếng khàn khàn: "Vâng." Lục Sâm cởi áo ra, rồi chỉ vào lưng mình: "Anh chỉ bị thương ở lưng thôi, nước sông Hải Hà chảy xiết, anh không vớ được cỏ cây gì nên bị cuốn trôi đi, va đập vào nhiều mỏm đá sắc nhọn, lại ngâm nước lâu nên một số vết thương bị sưng tấy nhiễm trùng nặng, khiến anh cứ sốt đi sốt lại, điều kiện y tế địa phương lại không tốt, hiệu quả điều trị không cao..." Lục Sâm chưa nói hết câu đã cảm thấy những giọt nước mắt nóng hổi của Mạc Noãn rơi lên lưng mình, làm rát vết thương và cũng làm tim anh đau nhói. "Noãn Noãn, anh thực sự không sao rồi." Mạc Noãn thẫn thờ nhìn những vết sẹo chằng chịt trên lưng anh, có chỗ chắc là vết thương sâu lắm, giờ vẫn còn băng gạc, có chỗ không băng nữa nhưng đang dần liền da, có chỗ lại sưng đỏ nghiêm trọng.

Cô biết ngay mà, nếu không phải bị thương nặng thế này, anh chắc chắn đã về tìm mẹ con cô từ sớm, tuyệt đối không để lâu như vậy.

Lục Sâm kéo Mạc Noãn ngồi lên đùi, khẽ hôn đi nước mắt trên mặt cô: "Noãn Noãn, không khóc nữa được không, khóc là không đẹp đâu." Mạc Noãn nhớ ra gì đó, vùng vẫy định đứng dậy, Lục Sâm lập tức giữ cô lại: "Noãn Noãn, đừng cử động, để anh ôm em thế này một lát." "Lục Sâm, vết thương của anh..." "Cô bé ngốc, vết thương của anh ở lưng chứ không phải ở đùi, em giờ gầy thế này, chẳng có chút trọng lượng nào cả, hoàn toàn không ảnh hưởng gì đâu.

Nói thật cho anh biết, dạo này em không ăn uống tử tế phải không?" Mạc Noãn bĩu môi: "Biết rồi còn hỏi, anh sống chết không rõ, em tâm trạng đâu mà ăn uống, chẳng thấy ngon miệng chút nào." Cô ngay cả hai đứa nhỏ còn lơ là, nói gì đến chuyện cơm nước của mình. "Haiz, lần này không trách em, sau này không được thế nữa nhé, dù có chuyện gì cũng phải bảo trọng sức khỏe." Lục Sâm vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. "Biết rồi, nói nhiều quá." "Em xem, anh mới về được một lát mà đã chê anh nói nhiều rồi." "Em thèm người đàn ông nói nhiều đấy.

Chương 468

Đúng rồi, em phải báo ngay cho mọi người ở nhà biết anh đã bình an trở về, thời gian qua mọi người cũng lo lắng chết đi được, em đã mấy lần thấy mẹ lén lau nước mắt đấy." Sau cơn xúc động, tâm trạng Mạc Noãn vô cùng phấn khích, hận không thể lập tức tát vào mặt những kẻ từng nghi ngờ Lục Sâm không còn sống trên đời. "Không cần đâu, chú Hàn vừa mới thấy anh rồi, giờ chắc cả nhà biết hết rồi, không cần em phải truyền tin nữa đâu." "Cũng đúng, vậy chúng ta đến bệnh viện xử lý lại vết thương cho anh đi, nhiều chỗ nhìn vẫn còn sợ lắm, chắc là do nhiễm trùng tái đi tái lại, không được chủ quan đâu." "Em không làm việc à?" Lục Sâm nhướn mày. "Em là sếp, em trốn việc ai dám nói gì chứ." Mạc Noãn cười nói.

Lục Sâm bật cười lắc đầu, anh nhớ trước đây câu này là anh hay nói, giờ đã ảnh hưởng đến vợ mình rồi.

Lục Sâm trở về, Mạc Noãn như thể sống lại ngay lập tức.

Những ngày trước cô luôn giữ vẻ mặt lạnh lùng, như một cái xác không hồn, một người vốn ôn hòa lại hễ tí là nổi nóng, nhân viên Mạc thị chịu khổ không ít.

Lúc này thấy hai người nắm tay nhau bước đi, mọi người thi nhau chào hỏi, Mạc Noãn vui vẻ đáp lại, còn nói lời cảm ơn. "Chủ tịch cuối cùng cũng hoàn hồn rồi, nghe nói dạo này cô ấy mắng tổng thanh tra các bộ phận một trận tơi bời." "Đúng vậy, nghe bảo Giản tổng giám đốc cũng bị mắng, nhưng mà nhắc đến chuyện này, tôi phải mau báo cho Lưu tổng thanh tra đi nộp bản kế hoạch ký tên ngay, tranh thủ lúc chủ tịch đang vui, đó là phương án cả tổ mình làm cả tháng trời mới xong đấy." "Thế thì cũng phải đợi ngày mai chủ tịch đi làm đã, nhìn cái bộ dạng này chắc mai cô ấy không đến đâu." Hai người phụ nữ thì thầm, những lời này Mạc Noãn đương nhiên không nghe thấy, Lục Sâm chỉ mỉm cười nhếch môi.

Trước đây Mạc Noãn sẽ không nắm tay anh công khai ở công ty như vậy, tính cách cô vốn hơi ngại ngùng, nhưng hôm nay cô dường như quên hết, một tay khoác tay anh, một tay nghịch bàn tay lớn của anh, thỉnh thoảng lại nép vào vai anh như chú chim nhỏ.

Sự thay đổi này khiến anh thực sự rất vui, điều đó chứng tỏ mức độ ỷ lại của cô dành cho anh còn sâu đậm hơn anh tưởng.

Có điều, nếu cái giá là để cô phải hoảng sợ lo âu như vậy thì anh mong sẽ không bao giờ có lần sau nữa, họ khó khăn lắm mới đi được đến bước này.

Trên đường đi, Mạc Noãn kể lại mọi chuyện thời gian qua cho Lục Sâm nghe, anh nghe xong cũng chỉ cười, không quá để tâm: "Mọi hoạn nạn đã qua rồi, tháng sau chúng ta tổ chức đám cưới nhé." "Nhanh thế ạ, em chưa chuẩn bị gì cả." Lục Sâm buồn cười véo mũi cô: "Em còn cần chuẩn bị gì nữa chứ, em vốn đã là Lục phu nhân rồi, chuyện đám cưới em không phải lo, anh sẽ sắp xếp ổn thỏa hết." "Em chỉ cảm thấy con cái lớn thế này rồi mới tổ chức đám cưới thì hơi kỳ kỳ." "Kỳ cái gì chứ, đừng quan tâm đến ánh mắt người khác." Mạc Noãn mỉm cười rạng rỡ: "Nghe theo anh, ông xã." "Thế mới ngoan chứ." Vết thương của Lục Sâm chỉ là bị viêm, tiêm vài lọ thuốc kháng viêm rồi lấy thêm ít thuốc uống, hai người rời bệnh viện. "Lục Sâm, giờ mình đi đâu?" "Về đại viện đi, anh nhớ hai đứa nhỏ rồi, muốn ôm chúng thật chặt." Mạc Noãn không tự giác bĩu môi, giả vờ giận dỗi chọc chọc vào ngực Lục Sâm: "Lục Sâm, anh quá đáng thật đấy, vừa về đã đòi ôm con, trong lòng trong mắt chỉ có con thôi, em thấy anh là nhớ 'tình nhân nhỏ' của anh rồi thì có." Lục Sâm đã quen với việc Mạc Noãn tranh giành tình cảm với Lục Niệm Nhất, anh cầm bàn tay nhỏ của cô đặt lên môi hôn một cái, kéo cô vào lòng, bàn tay nóng bỏng đặt trên eo cô bóp nhẹ đầy ám chỉ, ghé tai cô nói khẽ: "Về ôm con trước, tối đến sẽ ôm em, thương em thật kỹ, sắp xếp thế này thấy sao?" Mạc Noãn chỉ cảm thấy hơi thở nóng hổi vương trên cổ, lời nói của anh đầy tính ám chỉ, mặt đỏ bừng lên ngay lập tức: "Đồ xấu xa, ai thèm anh ôm chứ." "Được rồi bà xã, chúng ta về nhà thôi." Vì mất khá nhiều thời gian ở bệnh viện nên lúc về cũng gần đến giờ tan tầm, hai đứa nhỏ lại giống như hôm qua, mỗi đứa một cái ghế ngồi hóng ở cửa.

Một lần nữa nhìn thấy cảnh này, Mạc Noãn không còn xót xa như hôm qua mà là một cảm giác hạnh phúc ngập tràn. "Lục Sâm, mẹ nói dạo này Niệm Niệm và Tiểu Mặc đều như vậy, như thể biết tính giờ, cứ đến giờ này là đòi ra chờ em về." Cảnh tượng này mang lại sự chấn động quá lớn đối với Lục Sâm.

Trong lúc trôi dạt trên biển, anh đã từng vô cùng lo lắng, nếu như không có anh, Noãn Noãn của anh và các con sẽ đáng thương biết bao, vì thế anh mới nghiến răng vượt qua tất cả.

Thực tế, ba ngày sau anh mới được cứu, trong thời gian đó anh còn bị sốt cao không dứt, người cứu anh suýt chút nữa đã bỏ cuộc, chính nhờ nỗi nhớ thương vợ con mà anh đã gượng dậy được, sức khỏe mới dần chuyển biến tốt hơn.

Những chi tiết này anh không định kể cho Mạc Noãn, cả đời này cũng sẽ không nói ra.

Lục Sâm không kìm được mà đỏ hoe mắt, cô bé nhỏ tinh mắt thấy Lục Sâm hơi sững sờ thì lập tức hét lớn lên: “Ba ba, ba ba!” Lục Sâm mỉm cười, cúi người bế con bé lên, giơ cao quá đỉnh đầu, cô bé cười giòn tan, đôi chân nhỏ cứ đạp đạp liên hồi.

Cậu con trai nhỏ cũng ngẩng đầu, dùng ánh mắt mong chờ nhìn

Lục Sâm, trông vô cùng đáng thương, Mạc Noãn vội vàng bế cậu bé lên, nhét cả vào lòng Lục Sâm, anh một tay bế một đứa.

Cậu bé vui vẻ mím môi, sau đó có chút thẹn thùng hôn nhẹ một cái lên mặt Lục Sâm.

Lục Sâm ngẩn người, đây là lần đầu tiên con trai chủ động hôn mình, thế là anh cũng hôn lại vào cái má nhỏ của cậu bé.

Lục Niệm Nhất thấy ba dồn hết sự chú ý vào anh trai, cũng hôn một cái lên mặt ba, ba người họ lập tức cười đùa rộn rã.

Mạc Noãn nhìn cảnh tượng này, trong lòng vô cùng an tâm.

“Được rồi, mau vào trong đi, mọi người đều đang đợi con đấy.” Tần Tuệ nén lại sự xúc động trong lòng, mắt đỏ hoe lên tiếng.

Mạc Noãn đi vào trước, Tần Tuệ đặt tay lên vai cô, khẽ vỗ vỗ: “Lần này con có thể hoàn toàn yên tâm rồi, hãy chuẩn bị làm cô dâu cho thật tốt.” Mạc Noãn nhớ lại sự ngang bướng của mình mấy ngày qua, cô gạt bỏ mọi sự xấu hổ hay kiêu kỳ, ôm lấy eo Tần Tuệ trước mặt mọi người.

Tần Tuệ dừng bước, xoa đầu cô: “Con sao thế?” “Mẹ, cảm ơn mọi người thời gian qua đã bao dung cho con.

Khi chồng con không rõ tung tích, con đau khổ buồn bã nhưng lại quên mất anh ấy cũng là người thân nhất của ba mẹ.

Con đã ích kỷ trốn tránh tất cả, khiến mọi người lo lắng, lại còn quẳng hai đứa nhỏ cho ba mẹ, con thấy mình tệ quá.” Mạc Noãn xúc động nói.

Lần suýt mất đi Lục Sâm này đã giúp cô hiểu ra nhiều điều, con người ta vĩnh viễn không thể dự đoán được giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, có những lời muốn nói thì phải nói ngay lập tức, đừng bao giờ dồn nén trong lòng.

Cô từng vô cùng hối hận vì chưa kịp nói với Lục Sâm nhiều lần câu: Em yêu anh.

Đối với chuyện này, Tần Tuệ thực sự không hề để tâm, người đã đi qua nửa đời người như bà có nhiều chuyện đều đã nhìn thấu: "Đứa nhỏ ngốc này, con làm mẹ hết hồn, mẹ cứ tưởng con làm sao.

Mẹ là người từng trải nên hiểu tâm trạng của con mà, con tình thâm nghĩa trọng với con trai mẹ như vậy thì mẹ còn ý kiến gì được nữa.

Hơn nữa, Niệm Nhất và Tiểu Mặc không chỉ là con của con mà còn là con cháu nhà họ Lục, chúng ta chăm sóc chúng là lẽ đương nhiên, chúng ta cũng rất vui lòng.

Đừng suy nghĩ nhiều, người một nhà là phải bao dung, thấu hiểu cho nhau." Mạc Noãn gật đầu thật mạnh: "Vâng, nhưng con vẫn muốn cảm ơn mẹ." "Đúng là đứa trẻ ngốc." Tần Tuệ không nhịn được cười.

Lục Sâm bế hai đứa nhỏ vào nhà, hai nhóc tì đang tuổi hiếu động nên ở trong lòng anh không chịu ngồi yên chút nào, Mạc Noãn không nhịn được đành nghiêm mặt bảo: "Lục Niệm Nhất, Lục Tử Mặc, hai con ngoan một chút đi, vết thương của ba vẫn chưa lành hẳn đâu, không chịu nổi các con quậy phá thế này đâu." Hai đứa nhỏ dường như cũng hiểu chuyện, so với lúc nãy đã ngoan hơn một chút, nằm yên trong lòng ba.

Nghe vậy, sắc mặt Tần Tuệ thay đổi: "A Sâm bị thương ở đâu?

Đã nửa tháng rồi mà vẫn chưa khỏi sao?" Mạc Noãn không muốn để bà phải xót xa, liền vỗ vai bà: "Mẹ yên tâm đi, chiều nay con đã đưa anh ấy đến bệnh viện một chuyến rồi, chỉ là vết thương ngoài da rồi bị viêm một chút thôi, đã tiêm thuốc tiêu viêm và bác sĩ cũng kê đơn thuốc rồi, không có gì đáng ngại, cũng không cần nằm viện đâu ạ.” Tần Tuệ hiểu tính Mạc Noãn, cô xót Lục Sâm chẳng kém gì bà, thấy cô nói vậy bà cũng không truy hỏi thêm nữa.

Lục Sâm vừa bước vào, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía anh, anh nở nụ cười, gật đầu chào từng người: “Thật xin lỗi vì đã khiến mọi người lo lắng, con đã bình an trở về rồi.” Mọi người đều đỏ mắt, cuối cùng đồng thanh nói: “Trở về là tốt rồi.” Đây là lần đầu tiên cả gia đình ngồi lại ăn cơm cùng nhau một cách vui vẻ sau khi mọi chuyện rắc rối được giải quyết.

Gần đây vì chuyện của Lục Sâm, tuy mọi người không nói ra nhưng trong lòng đều rất đau khổ, đặc biệt là Lục Nam Triết, ông luôn sống trong sự dằn vặt và tự trách.

Chỉ là để gia đình không buồn thêm, ông đành tỏ ra như không có chuyện gì, giờ đây Lục Sâm cuối cùng đã về, tảng đá trong lòng ông cũng được đặt xuống.

Lục Niệm Nhất vốn dĩ đã bám Lục Sâm, huống chi lại còn xa cách một thời gian, con bé nhất quyết không rời khỏi vòng tay anh, ngay cả lúc ăn cơm cũng phải ngồi trên đùi ba.

Mạc Noãn véo mũi con bé, trêu: “Cái con bé này, con thật là điệu đà quá đi, không biết là di truyền từ ai nữa?” Cả nhà vì câu nói của Mạc Noãn mà bật cười, Lục Tử Đồng phát hiện Lục Tử Mặc đang mếu máo nhìn Lục Niệm Nhất và Lục Sâm, cũng bế ngay cậu bé đặt lên đùi mình: “Tiểu Mặc đừng thèm nữa, để người cô thơm tho mềm mại này bế con nhé.” Cả nhà nhìn về phía cậu bé, quả nhiên ánh mắt của nhóc tì trông vô cùng oán trách, ông nội không nhịn được cười lớn: “Tiểu Noãn, hai đứa nhỏ này đều là những kẻ hay nũng nịu, chẳng đứa nào giống con cả.” Trên bàn ăn tràn ngập tiếng cười nói vui vẻ, Lục Tử Đồng đột nhiên hỏi: “Anh hai, anh và chị dâu khi nào thì tổ chức đám cưới?” “Ngày 12 tháng sau.” “Vậy là tháng sau rồi, chị dâu, em nói trước nhé, em muốn làm phù dâu.” Lục Tử Đồng cười nói.

Mạc Noãn đương nhiên hiểu Lục Tử Đồng đang tính toán điều gì, chẳng qua là muốn tìm cơ hội để được sánh bước cùng Bùi Lệ Hành một cách công khai, thế là cô thuận theo ý em chồng: “Được chứ, chị cần hai phù dâu, em và Mễ Nặc nhé.” “Hay quá, vậy anh hai phải chọn phù rể cho thật kỹ cho em đấy, xấu quá là em không chịu đâu.” Lục Tử Đồng có chút kén chọn nói.

Lục Sâm liếc nhìn cô em gái một cái đầy lạnh lùng, anh biết thừa mấy trò vặt này, có giỏi thì công khai đi, cứ phải giấu giấu giếm giếm: “Tùy tâm trạng của anh.” “Anh hai, thực ra em thấy mình hỏi thừa quá, kể cả em không nói thì anh chắc chắn cũng sẽ chọn soái ca thôi, phù rể mà xấu thì anh cũng mất mặt mà.” Lục Tử Đồng nháy mắt với Lục Sâm.

Nhưng về chuyện này, cô chẳng lo lắng chút nào, anh trai có hai người anh em tốt nhất là Diệp Tử Hạo và Bùi Lệ Hành, anh cưới thì họ chắc chắn là phù rể rồi.

Chương 469

Nghe đến đây, Lục Nam Triết không thể ngồi yên được nữa: “Lục Tử Đồng, con đi làm phù dâu chứ không phải đi tán tỉnh trai đẹp, mấy chuyện đó đợi tốt nghiệp rồi hãy nói.” Lục Tử Đồng bất lực lắc đầu, vẻ mặt hơi khinh khỉnh: “Đúng là đồ phong kiến, mẹ đã thúc giục con từ lâu rồi, chỉ có ba là cổ hủ thôi.” Chu Thanh Vận không đồng tình với chồng mình, liền giúp lời: “Đừng quản con gái chặt quá, sớm muộn gì nó cũng phải gả cho người ta thôi, giới trẻ bây giờ thích cảm giác yêu đương, có khi yêu đến mấy năm ấy chứ, Tử Đồng sẽ không lấy chồng sớm thế đâu.

Theo em thì cứ để Tử Đồng làm phù dâu, cơ hội tốt như vậy phải để con gái mình xuất hiện thật xinh đẹp chứ.

Đám cưới của A Sâm chắc chắn có không ít tài năng trẻ tham gia, Tử Đồng có thể để mắt trước, nếu không chậm chân thì đàn ông tốt bị người ta chọn hết mất, đến lúc con muốn tìm lại chẳng thấy ai đâu.” Tài năng trẻ?

Lục Tử Đồng chột dạ cúi đầu, lý tưởng của mẹ rất tốt đẹp nhưng cô tin chắc chẳng bao lâu nữa ba mẹ sẽ thấy thực tế phũ phàng thế nào.

Cô nhớ từng đọc một bài viết nói rằng Liên Hợp Quốc định nghĩa thanh niên là từ 17 đến 24 tuổi, Cục Thống kê trong nước thì định nghĩa khác một chút là từ 11 đến 34 tuổi, nhưng dù là định nghĩa nào thì anh Bùi cũng không còn phù hợp nữa rồi, tháng trước anh ấy vừa qua sinh nhật 34 tuổi, đã bước vào hàng ngũ trung niên rồi.

Còn nữa, cô thực sự không định yêu đương quá lâu, cô định tốt nghiệp xong là cưới luôn.

Mạc Noãn nhìn gương mặt nhỏ nhắn thay đổi sắc thái liên tục của Lục Tử Đồng, suýt chút nữa không nhịn được cười, cũng may Lục Sâm kịp thời nắm tay cô mới khiến cô không bị lộ.

Cả gia đình bốn người khó khăn lắm mới đoàn tụ nên đi ngủ từ sớm, tội nghiệp Lục Sâm bị thương ở lưng nên chỉ có thể nằm nghiêng.

Hai đứa nhỏ phối hợp rất ăn ý, giống như buổi sáng, đứa thì cưỡi trên eo Lục Sâm, đứa thì ấn vào chân anh.

Lục Sâm mỉm cười: "Nửa tháng không gặp, các bảo bối của ba lại học được kỹ năng mới rồi à, định chơi gì với ba đây?" Hai đứa nhỏ vẫn chưa biết nói nhiều, chỉ giơ bàn tay nhỏ bé khua khoắng lung tung, Lục Sâm cười nói: "Ba hiểu rồi, các bảo bối muốn ba đừng cử động phải không?" Hai đứa nhỏ cười khanh khách, chỉ thấy bé Niệm Niệm giống như đang cưỡi ngựa, cứ nhấp nhô nhấp nhô, Lục Sâm lập tức hiểu ra ý đồ của chúng.

Mỗi khi Lục Niệm Nhất nhúc nhích, anh lại phối hợp phát ra tiếng ngựa hí.

Thấy ba phối hợp như vậy, hai đứa nhỏ càng thêm phấn khích.

Cả căn phòng tràn ngập tiếng cười nói của ba cha con.

Mạc Noãn từ phòng tắm đi ra, vừa vặn nhìn thấy cảnh tượng này, không nhịn được nói với Lục Sâm: "Lục Sâm, anh cẩn thận một chút, sáng nay Niệm Niệm cũng vì nghịch thế này mà bị cộc đầu đấy, giờ vẫn còn hơi đỏ kìa." Da của cô bé di truyền từ cô, vừa trắng vừa mềm, chỉ cần bị thương nhẹ là sẽ đỏ rất lâu.

Lục Sâm kéo cô bé lại, xoay người cho con bé nằm trên người mình rồi hôn vào má: "Hóa ra công chúa nhỏ của chúng ta mọc sừng trên trán là vì sáng nay bắt nạt mẹ à, lần sau không được như vậy nữa nhé, có thể cưỡi ba nhưng không được cưỡi mẹ, biết chưa?" Cô bé rụt đầu lẩn tránh, Mạc Noãn đột nhiên phát hiện Lục Sâm đang nằm ngửa trên giường, tim cô đập thình thịch, vội vàng nói: "Lục Sâm, anh quên rồi sao, lưng anh có vết thương, không được nằm ngửa đâu." Mạc Noãn không nói thì thôi, vừa nói Lục Sâm đã cảm thấy lưng đau rát, không nhịn được kêu khẽ một tiếng.

Mạc Noãn lập tức bế cô bé ra chỗ khác để con bé ngồi trên giường, Lục Sâm cũng xoay người nằm nghiêng lại.

Mạc Noãn kiểm tra vết thương của anh, phát hiện có một vết thương hình như bị bục ra, máu đỏ thẫm đã thấm qua lớp băng gạc.

Mạc Noãn vừa xót xa vừa bất lực, đi lấy băng gạc mới để băng lại cho anh: "Lục Sâm, dạo này anh đừng có chiều hai đứa nhỏ quá, đợi anh khỏi hẳn rồi các người muốn quậy thế nào em cũng không quản, vết thương này không chịu nổi việc cứ bục ra rồi khâu lại mãi đâu." "Anh biết rồi, vừa nãy anh nhất thời quên mất." Lục Sâm vẫy vẫy tay gọi hai đứa trẻ, nghiêm túc nói: "Các bảo bối, ba bị thương rồi, hai con mau lại đây thổi phù hộ cho ba một cái nào, thổi xong là hết đau ngay." Nói rồi anh tự thổi một hơi, hai đứa nhỏ cũng bắt chước làm theo y hệt.

Mạc Noãn bế bé Niệm Niệm lại gần vết thương trên lưng Lục Sâm, cô bé quả nhiên phồng má lên, thổi từng hơi từng hơi rất ra sức, phát ra tiếng "vù vù".

Khi con bé sắp chảy cả nước miếng, Mạc Noãn nhanh chóng bế ra rồi lại bế cậu em lên, động tác của hai đứa nhỏ giống hệt nhau.

Nhìn những đứa con thông minh đáng yêu như vậy, mắt Mạc Noãn hơi đỏ: "Ba các con quả nhiên không uổng công yêu thương các con, các con cũng biết xót ba rồi." Hai đứa nhỏ chơi thêm một lúc thì ngủ thiếp đi, Lục Sâm định bế chúng về phòng trẻ em nhưng Mạc

Noãn đã ngăn lại: "Lục Sâm, thời gian qua chúng đều ngủ cùng em, tối nay khó khăn lắm anh mới về, cả nhà bốn người chúng ta cùng ngủ một đêm đi." Lục Sâm nhíu mày, anh đã có kế hoạch khác, không muốn bị hai cái đuôi nhỏ này quấy rầy, chuyện khác có thể nhân nhượng chứ chuyện đại sự này tuyệt đối không được: "Cứ để chúng về phòng đi, ở đây vướng víu lắm, trưa nay anh đã bảo là muốn ôm em thật lâu rồi, anh không thể thất hứa được." Lời này đúng là kiểu được hời còn khoe mẽ, nói cứ như thể cô chủ động cầu xin anh ôm vậy.

Mạc Noãn lườm anh một cái, hiểu rõ ý anh là gì, cô nhìn anh một cách kiên quyết rồi lắc đầu: "Lục Sâm, trước khi vết thương của anh chưa lành hẳn, chuyện đó anh đừng có mơ, hai đứa nhỏ cũng sẽ ngủ cùng chúng ta." "Noãn Noãn, đừng như vậy mà, chút vết thương nhỏ này không sao đâu." Lục Sâm trầm giọng nói, ánh mắt lộ vẻ cầu khẩn.

"Lục Sâm, thực sự đừng để em phải lo sợ thêm nữa được không?

Nửa tháng qua em đã chịu đựng đủ rồi, bây giờ tim em yếu mềm lắm, không thể thấy anh xảy ra chuyện gì nữa đâu." Nếu nói về việc giả vờ đáng thương, Mạc Noãn tuyệt đối là thiên tài, chút công phu của Lục Sâm hoàn toàn không đủ trình.

Quả nhiên, lời này vừa nói ra, Lục Sâm lập tức thỏa hiệp, nhưng trong lòng thì uất ức vô cùng: "Vậy thì cứ thế đi." Trong mắt Mạc Noãn thoáng qua một tia tinh quái, khóe môi nở nụ cười rạng rỡ, cô hôn một cái lên mặt anh: "Cảm ơn ông xã." Cô biết mình thuyết phục thành công hoàn toàn là vì người đàn ông này yêu cô sâu đậm, không nỡ để cô có chút không thoải mái nào.

Lục Sâm không phải kiểu người chịu thiệt, lập tức ôm eo Mạc Noãn trao một nụ hôn nồng cháy kéo dài, cả hai đều vô cùng nhập tâm, mãi đến khi sắp không thể kìm nén được nữa mới dừng lại, ôm nhau để bình ổn nhịp thở và nhịp tim.

Lục Sâm vỗ nhẹ vào lưng Mạc Noãn: “Noãn Noãn, chúng ta ngủ thôi, dạo này chắc chắn em không được nghỉ ngơi tốt, tiều tụy đi nhiều quá.” Tiểu Mặc ôm bé Niệm Niệm, Mạc Noãn ôm cả hai anh em, Lục Sâm vung cánh tay dài ôm tất cả vào lòng, cả gia đình bốn người ấm áp vô cùng.

Mạc Noãn ngủ không được yên giấc, mấy lần bị ác mộng làm cho tỉnh giấc, Lục Sâm chỉ có thể liên tục nói bên tai cô, khiến nỗi sợ hãi và lo lắng trong tiềm thức của cô dần tan biến.

Khi Mạc Noãn tỉnh dậy đã không thấy Lục Sâm đâu, chỉ có hai đứa nhỏ đang ngủ yên trong lòng mình, cô đưa tay sang bên cạnh sờ thử, chỉ thấy một khoảng trống lạnh lẽo, tim cô thắt lại, những cảnh tượng xảy ra ngày hôm qua nhanh chóng lướt qua não hải, quá đỗi tốt đẹp khiến cô cứ ngỡ đó chỉ là một giấc mơ, mà giờ giấc mơ đã tỉnh.

Nước mắt Mạc Noãn lập tức trào ra, cô không nhịn được mà cất tiếng gọi thất thanh: “Lục Sâm!” Lục Sâm mấy ngày nay phần lớn thời gian đều nằm trên giường, khó khăn lắm mới được về nhà nên đã cùng những người khác ra ngoài tập thể dục buổi sáng, tuy không được vận động mạnh nhưng một số bài tập đơn giản cũng không ảnh hưởng gì nhiều.

Vừa bước vào cửa chuẩn bị lên lầu thay quần áo, anh đã nghe thấy tiếng gọi thê lương của Mạc Noãn, sợ hãi lập tức lao vào phòng.

Chỉ thấy Mạc Noãn ngồi thẫn thờ ở đầu giường, nước mắt giàn giụa trên mặt, dáng vẻ yếu ớt suy sụp của cô khiến anh suýt nữa nghẹt thở.

Lục Sâm sải bước tới, ôm chặt Mạc Noãn vào lòng, từng nhịp từng nhịp vỗ về lưng cô: “Sao thế, Noãn Noãn, có phải lại gặp ác mộng rồi không?” Mạc Noãn ôm chặt lấy eo Lục Sâm, cẩn thận tránh vết thương trên người anh, nghẹn ngào hỏi: “Anh đi đâu vậy?” “Anh đi tập thể dục buổi sáng, chỉ vận động nhẹ nhàng thôi.” “Em cứ tưởng mọi chuyện hôm qua chỉ là một giấc mơ, cứ ngỡ anh vẫn chưa trở về.” Mạc Noãn sụt sịt mũi.

Lục Sâm thở dài một tiếng, anh biết chuyện lần này đã để lại bóng ma tâm lý cho Mạc Noãn, tối qua dù nằm trong lòng anh cô vẫn liên tục gặp ác mộng, giờ tỉnh dậy lại nghi ngờ tính chân thực của mọi việc, xem ra trong thời gian ngắn nỗi sợ hãi này sẽ còn đeo bám cô, sau này anh phải chăm sóc cô cẩn thận hơn mới được.

“Được rồi, không khóc nữa, Niệm Niệm và Tiểu Mặc đang cười nhạo em kìa.” “Anh lừa người, chúng rõ ràng vẫn còn đang ngủ.” Lục Sâm nháy mắt với hai đứa nhỏ, cả hai đứa đồng thời cất tiếng gọi lảnh lót: “Mẹ!” Mạc Noãn giật mình, nhanh chóng rời khỏi vòng tay Lục Sâm, quay đầu lại đã thấy hai đứa nhỏ đã ngồi dậy từ lúc nào, thực ra chúng vừa bị tiếng của mẹ làm cho thức giấc, lúc này đang khoanh chân, mở to đôi mắt đen láy nhìn cô, miệng nhỏ hơi toe toét, đúng là dáng vẻ đang trêu chọc người khác.

“Được lắm, hai cái đứa này, đúng là ngứa đòn rồi, dám cười nhạo mẹ à.” Mạc Noãn nói rồi định nhào tới chỗ hai bảo bối để kit kit.

Trong chốc lát, ba mẹ con đùa nghịch thành một đoàn, chỉ nghe thấy tiếng cười giòn tan của ba người.

Lục Tử Đồng thực ra cũng bị tiếng của Mạc Noãn làm cho tỉnh giấc, đầu tóc bù xù bò dậy, kết quả thấy cả gia đình họ đang cười đùa vui vẻ bên nhau, cô lắc đầu rồi lại quay về đi ngủ tiếp.

Mạc Noãn nghịch mệt rồi lại kéo hai đứa nhỏ ngủ tiếp, dùng cánh tay giữ chúng lại, nhưng tầm này trẻ con đã tỉnh thì làm sao chịu ngủ nữa, chúng vùng vẫy đòi dậy, thế là ba người lại bắt đầu cuộc chiến kéo co.

Lục Sâm buồn cười nhìn họ, nhưng thời gian không còn sớm, hôm nay còn có việc phải làm nên anh nói: “Được rồi, Noãn Noãn, mau dậy đi, hôm nay thời tiết đẹp lắm, chúng ta đi chụp ảnh.” “Chụp ảnh gì cơ?” “Ảnh cưới.” “Lục Sâm, anh quên rồi sao, ảnh cưới của chúng ta đã chụp rồi mà, có sẵn cả rồi, không cần thiết phải đi chụp lại đâu, mệt lắm.” “Hôm nay phải đưa phù dâu và phù rể đi thử lễ phục, em cũng phải đi thử lại váy cưới xem còn vừa không, dù sao cũng phải đi một chuyến, hay là đưa cả hai đứa nhỏ theo chụp một bộ, coi như là ảnh cả gia đình mình luôn.” Đề nghị này thì Mạc Noãn không có ý kiến gì, cô mím môi: “Được thôi, chụp ảnh cưới mà còn mang theo hai đứa nhỏ, đúng là độc nhất vô nhị.

Đúng rồi, em vẫn chưa nói với Mễ Nặc chuyện nhờ cậu ấy làm phù dâu đâu.” “Yên tâm, những người cần thông báo anh đều đã thông báo cả rồi, 9 giờ rưỡi chúng ta gặp nhau ở studio.” Lục Tử Đồng vốn không muốn rời giường, nhưng nghe thấy đi thử lễ phục là tinh thần phấn chấn hẳn lên, lập tức thu dọn rồi xuống lầu.

Ông nội thấy dáng vẻ vội vã của cô thì không nhịn được trêu: “Cái con bé này, người kết hôn là anh trai và chị dâu con, sao con còn kích động hơn cả họ thế?” “Ông nội, con kích động thay họ mà lị.” Đây không phải lý do chính, quan trọng là cô sắp được gặp người tình trong mộng.

Lục Sâm và Mạc Noãn nhìn nhau, trên mặt cả hai đều lộ ra nụ cười mãn nguyện, trải qua bao nhiêu chuyện, đám cưới chỉ là hoa thêu trên gấm, không có gì tốt đẹp hơn việc cả gia đình bình an bên nhau.

Khi cả nhà đến studio ảnh cưới, Diệp Tử Hạo và Mễ Nặc đã đến rồi, chỉ không thấy bóng dáng Bùi Lệ Hành đâu.

“Ơ, anh Bùi của em đâu, sao vẫn chưa thấy người?” “Tử Đồng, anh Diệp của em ở đây này mà em không thấy, sao vừa mở miệng đã tìm anh Bùi rồi?” Diệp Tử Hạo nhếch môi, không hài lòng nói với Lục Tử Đồng.

“Anh Diệp, anh không nói năng gì không ai bảo anh bị câm đâu.” Lục Tử Đồng cười như không cười nhìn Diệp Tử Hạo một cái rồi chuẩn bị lấy điện thoại ra gọi.

Chương 470

Đúng lúc này, xe của Bùi Lệ Hành dừng lại, Lục Tử Đồng không nói lời nào, lập tức chạy vọt tới, tự nhiên khoác lấy cánh tay anh.

Diệp Tử Hạo nhíu mày: "Đúng là 'anh tình' với anh trai chúng tôi đãi ngộ khác hẳn nhau.

Nhưng sao tớ thấy cảnh tượng này cứ sai sai thế nào ấy, cảm giác Lệ Hành như đang dắt một đứa em gái nhỏ vậy." Mễ Nặc bế Lục Niệm Nhất, cầm bàn tay nhỏ của cô bé khều khều vào mặt Diệp Tử Hạo: "Cái miệng cậu quản cho chặt vào, đừng có nói hớ trước mặt người nhà họ Lục, nếu không phiền phức to lắm đấy, người anh em này của cậu chắc phải ở góa thật luôn." "Biết rồi, tớ nghe lời Nặc Nặc mà." "Giữa thanh thiên bạch nhật, cậu bớt làm tớ buồn nôn đi." Mễ Nặc lườm Diệp Tử Hạo một cái.

Váy cưới của Mạc Noãn đã được đặt làm từ trước, Lục Sâm cũng đã thấy một lần, nhưng lúc này nhìn cô mặc trên người anh vẫn không nhịn được bị mê hoặc thêm lần nữa.

Có lẽ vì đã sinh con nên phong thái của cô hoàn toàn khác biệt, trông càng thêm gợi cảm, quyến rũ.

Váy rất vừa vặn, căn bản không cần sửa sang gì thêm.

Mễ Nặc trầm trồ khen ngợi, hậm hực nghiến răng: "Mạc Tiểu Noãn, tớ vừa hâm mộ vừa ghen tị với cậu quá đi mất." Mạc Noãn biết cô bạn đang nói gì, nhưng vì có nhiều người ở đó nên cô không trả lời, sợ Mễ Nặc lại nói ra câu gì chấn động.

Lục Tử Đồng nhìn cũng thấy thèm, quay sang hỏi Lục Sâm: "Anh hai, lễ phục phù dâu của chúng em đâu?" Lục Sâm khẽ nhếch môi, một nhân viên công tác mang hai bộ lễ phục lên, Lục Tử Đồng nhanh chóng đón lấy, chỉ nhìn một cái đã nhảy dựng lên: “Anh hai, anh tâm cơ quá mức rồi đấy.

Em biết chúng em là để làm nền cho chị dâu, nhưng anh cũng không thể thiên vị đến mức này được chứ, váy phù dâu xấu thế này là muốn chị dâu bỏ xa chúng em mấy con phố luôn à?” Lễ phục phù dâu Lục Sâm đặt là váy dài màu xanh nhạt, thực ra cũng không hẳn là xấu, chỉ là hơi đơn điệu và bảo thủ, thiết kế khá quy củ, vốn là váy quây nhưng phía trên lại được thêm một lớp voan mỏng, hai bên vai có trang trí vài bông hoa nhỏ, trông rất thanh tân duy mỹ.

Mễ Nặc thì sao cũng được, không điệu đà như mấy cô gái trẻ, đây vốn là sân khấu của bạn thân, chỉ cần bạn hạnh phúc là được rồi.

“Đừng có lườm anh, Tử Hạo và Lệ Hành cũng có giúp góp ý đấy.” Lục Sâm đổ hết mọi tội lỗi lên đầu hai người bạn thân.

Mễ Nặc nhướn mày, đây đúng là phong cách của Diệp Tử Hạo, tính chiếm hữu của người đàn ông này mạnh hơn nhiều, từ khi trở thành bạn gái anh, mấy bộ đồ hơi gợi cảm của cô đều bị anh mang vứt hết, giờ cô cũng đã cơ bản thích nghi với phong cách của anh rồi.

Lục Tử Đồng cũng hiểu ra ngay, không nhịn được trừng mắt nhìn Bùi Lệ Hành: “Anh Bùi, anh đúng là đồ cổ hủ, sao anh có thể để chúng em ăn mặc bảo thủ thế này, lớp voan mỏng này chắc chắn là anh bảo người ta thêm vào đúng không?” Bùi Lệ Hành ngượng ngùng che miệng ho nhẹ một tiếng: “Anh thấy thiết kế thế này đẹp hơn, so với bản gốc thì tốt hơn nhiều, chỉ là nhìn hơi đơn điệu chút thôi, thực ra nó cũng cùng một nhà thiết kế với váy cưới của Tiểu Noãn đấy, đường cắt rất tinh tế, mặc lên là em biết ngay.” “Một người làm tài chính như anh đừng có nói với em là anh cũng có khiếu thiết kế thời trang nhé.” Bùi Lệ Hành không còn gì để nói.

Mạc Noãn nhìn họ, khóe môi khẽ cong lên, cô thấy thực ra sư huynh và Tử Đồng ở bên nhau giống như một cặp oan gia vui vẻ, sự trầm ổn ấm áp của sư huynh và sự tinh quái lém lỉnh của Tử Đồng có thể bổ trợ cho nhau rất tốt.

“Lục tổng, bên nhiếp ảnh đã chuẩn bị xong rồi, mọi người thay đồ xong là có thể vào chụp ảnh ạ.” Đồ của phù rể thì không quá cầu kỳ, là hai bộ vest Armani may thủ công màu xám bạc, đồ của hai nhóc tì cũng đã chuẩn bị xong, một bộ váy công chúa màu hồng phấn và một bộ vest nhỏ, mặc vào trông cực kỳ đáng yêu.

Cả nhóm loay hoay đến tận 7 giờ tối mới xong, vì đã muộn nên cả nhà bốn người về thẳng căn hộ mới ở nội thành.

Do đã lâu không nấu nướng nên tủ lạnh trống trơn, cả nhà đành phải đi siêu thị mua đồ, hai đứa nhỏ ngồi đối diện nhau trong xe đẩy, Lục Sâm đẩy chúng đi, có lẽ là lần đầu được ngồi loại xe này nên chúng thấy lạ lẫm vô cùng, miệng cười đến tận mang tai.

Trai tài gái sắc cộng thêm hai đứa trẻ đáng yêu, đi đến đâu cũng thu hút mọi ánh nhìn.

Khi về đến nhà, hai nhóc tì đã ngủ say, Mạc Noãn đặt con nằm xong liền xuống bếp, giờ cô đã trở thành cái đuôi nhỏ của Lục Sâm, anh đi đâu cô theo đó, Lục Sâm thấy buồn cười: “Noãn Noãn, em đi nằm một lát đi, hôm nay em cũng mệt rồi.” “Không được, không có anh bên cạnh em không ngủ được, nhìn thấy anh là em hết mệt rồi.” Lục Sâm không nói lại được Mạc Noãn, đành để cô ở trong bếp giúp mình việc vặt, hai vợ chồng nấu xong bữa tối đã là 9 giờ rưỡi.

Đã lâu Mạc Noãn không được ăn cơm do chính tay Lục Sâm nấu, thức ăn vừa bưng lên bàn cô đã ăn uống ngon lành.

Chỉ ăn được một lúc, hai bảo bối đồng thời bật khóc, Mạc Noãn ngơ ngác nhìn Lục Sâm, chợt nhận ra một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng: “Ông xã, hai đứa nhỏ ăn gì?” “Bà xã, hình như anh quên chuẩn bị đồ ăn cho con rồi.” Sắc mặt Lục Sâm có chút khó coi, giọng nói pha chút khổ sở, sữa bột mang theo lúc trưa cũng đã dùng hết sạch rồi.

Vốn dĩ không định ở lại nội thành, kế hoạch ban đầu là chụp ảnh không quá muộn, nhưng phụ nữ tụ tập lại thì thời gian cứ thế trôi đi lúc nào không hay.

“Phụt.” Hiếm khi thấy một Lục Sâm luôn điềm tĩnh phải biến sắc, Mạc Noãn không nhịn được cười thành tiếng, không cần nghĩ cũng biết người đàn ông này chắc đang tự trách mình chết đi được vì dám quên mất hai bảo bối nhỏ.

“Được rồi, Lục tiên sinh nhà chúng ta hiếm khi hồ đồ một lần, à không, chúng ta đúng là một cặp vợ chồng hồ đồ.

Đi thôi, mau bế chúng dậy đã, bế lên rồi tính tiếp.” Lục Sâm thường ngày rất tinh ý, đặc biệt là chuyện của con cái, Mạc Noãn đã quen dựa dẫm hoàn toàn vào anh, không ngờ lại xảy ra sự cố này.

Hai đứa nhỏ ngày thường thông minh đáng yêu là thế, nhưng hễ đói là không ai dỗ nổi, há mồm khóc vang trời, vừa khóc vừa gọi ba ba mẹ mẹ.

Hiếm khi nghe thấy hai đứa gọi mẹ vào lúc này, Mạc Noãn vừa mừng vừa cuống: “Làm sao bây giờ hả Lục Sâm?

Nghe chúng khóc mà em nhức hết cả đầu.” Lục Sâm hơi nhíu mày, có chút không chắc chắn nói: “Hay là cho chúng ăn chút cơm đi, hôm nay cơm nấu khá mềm, chắc là ăn lót dạ được.” Mạc Noãn suy nghĩ một chút, vẫn thấy không ổn: “Không được, tuy chúng có răng rồi nhưng mình cũng không thể làm bừa, hay là để em cho chúng húp chút nước canh trước, anh mang cơm đi chế biến lại thành cháo đi.” “Được rồi, chỉ còn cách đó thôi.” Lục Sâm không chần chừ thêm nữa, vào bếp chuẩn bị đồ ăn cho con.

“Niệm Niệm, Tiểu Mặc, chuyện này đều tại ba các con cả, ba quên chuẩn bị đồ ăn nên mới để các con bị đói, mẹ đã mắng ba rồi nhé.” “Uống chút canh lót dạ trước đã nào, sắp có đồ ăn ngon rồi.” “Đừng vội, Niệm Niệm, lần này đến lượt anh trai rồi, mỗi người một miếng, đều có phần cả, đừng tranh nhau.” …… Lục Sâm nghe tiếng vợ dịu dàng trong phòng ăn, cùng tiếng gọi mẹ lảnh lót của hai đứa trẻ, cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm hẳn.

Lo cho hai đứa nhỏ xong xuôi đã là 11 giờ đêm, Mạc Noãn mệt đến mức không muốn nhấc ngón tay.

Cả nhà họ Lục đang tất bật chuẩn bị cho đám cưới, đặc biệt là mấy người phụ nữ, họ rất hăng hái, còn tự mình thiết kế cả quy trình hôn lễ, Lục Tử Đồng là người có nhiều ý tưởng nhất, công ty dịch vụ đám cưới chỉ có thể đứng sang một bên, thỉnh thoảng mới góp ý dựa trên kinh nghiệm.

Ai cũng có việc để làm, ngay cả hai nhóc tì cũng bị Lục Sâm kéo vào phòng, mỗi ngày đều làm việc bí mật gì đó, không biết anh đang dạy chúng cái gì.

Thực ra công việc cũng không quá nhiều, họ đều là những người thạo việc, một người có thể gánh vác bằng hai.

Việc ở công ty cũng được Hàn Thụ Nhân và Giản Nghị thầu hết, họ bảo mấy ngày này cứ để cô ở nhà nghỉ ngơi thật tốt, tinh thần thoải mái mới có thể trở thành cô dâu xinh đẹp nhất.

Thế là mọi người đều bận tối mắt tối mũi, Mạc Noãn lại trở thành người nhàn rỗi nhất nhà.

Nhìn mọi người bận rộn, Mạc Noãn không nhịn được nói: “Mọi người ít ra cũng phải tìm việc gì đó cho con làm chứ, con ở một mình chán chết đi được.” “Chị dâu, chị cứ ngoan ngoãn làm cô dâu đi, mấy việc vặt vãnh này cứ giao cho mọi người lo liệu là được.” Lục Tử

Đồng nói.

Mạc Noãn có chút ấm ức nhìn Lục Sâm: “Lục Sâm, anh cũng phải sắp xếp cho em việc gì đó đi chứ, để em còn biết chuẩn bị đám cưới thế nào, chứ sau này Niệm Niệm đi lấy chồng mà mẹ nó chẳng biết gì thì bị người ta cười chết mất.” Nghe vậy, mắt Lục Sâm tràn đầy ý cười, cô gái này chắc là nhàn rỗi quá rồi nên mới nghĩ ra cái lý do này: “Được rồi, vậy em chọn thiệp cưới đi, lát nữa anh viết thiệp, em soát lại giúp anh xem có viết thiếu hay sai ai không nhé.” "Tuân lệnh, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ." Mạc Noãn cuối cùng đã chọn mẫu thiệp cưới hương hoa hồng, vừa mở ra là một mùi hương nồng nàn tỏa ra, rất dễ chịu.

Mạc Noãn đứng bên cạnh đọc tên khách mời, Lục Sâm ở bên kia viết, nhìn nét chữ bay bổng phóng khoáng của anh, cả người cô như được bao phủ trong một vầng hào quang mang tên hạnh phúc.

Chẳng mấy chốc, ngày cưới chỉ còn cách một tuần.

Theo phong tục của thành phố A, Mạc Noãn phải về nhà mẹ đẻ để từ đó gả đi, như vậy mới được coi là cát lợi.

Trẻ con cũng phải theo mẹ về nhà ông bà ngoại.

Ông nội Lục vốn không nỡ xa hai đứa nhỏ một tuần, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, người già thường có chút tín ngưỡng, luôn hy vọng mọi chuyện đều phát triển theo hướng tốt nhất.

Lúc đưa Mạc Noãn về nhà họ Mạc, sắc mặt Lục Sâm trông khá khó coi, cô thấy buồn cười bảo: "Lục Sâm, anh có cần vậy không?

Chúng ta chỉ xa nhau một tuần thôi mà, làm gì mà mặt mày ủ dột thế, lát nữa chú Hàn nhìn thấy lại không biết nghĩ sao đâu." "Noãn Noãn, anh thấy em cố ý hành hạ anh thì đúng hơn.

Anh khó khăn lắm mới dưỡng thương xong, cứ tưởng khổ tận cam lai rồi chứ." Mạc Noãn ngẩn ra một lúc rồi mới hiểu ý anh là gì.

Thời gian qua vết thương trên lưng anh vẫn chưa lành hẳn, mỗi ngày anh chỉ có thể ôm cô chứ chẳng làm được gì khác, đúng là một kiểu tra tấn.

Chương 471

Mạc Noãn nhún vai, nghiêm túc đáp: "Chồng à, chuyện này thật sự không phải lỗi của em, ngay từ đầu em cũng đâu biết phải về nhà mẹ đẻ, nếu mẹ không nói em cũng chẳng hay." Lục Sâm buồn bực hết sức nhưng cũng vô phương cứu chữa.

Đến ông nội quý hai đứa nhỏ như vàng còn phải buông tay thì anh chẳng có lý do gì để giữ lại: "Haiz, dù sao cũng đã nhịn lâu như vậy rồi, anh nhịn tiếp vậy." Vì Mạc Noãn sẽ gả đi từ nhà họ Mạc nên chú Hàn Thụ Nhân đã cho người tu sửa lại nhà cửa một chút, mọi ngóc ngách đều được sơn sửa đẹp đẽ.

Tuy nhiên phòng của cô vẫn được giữ nguyên trạng vì cô muốn lưu giữ những ký ức trân quý khi còn có cha mẹ ở bên. "Chú Hàn, mấy ngày tới Noãn Noãn và hai đứa nhỏ phải làm phiền mọi người vất vả chăm sóc rồi." Lục Sâm nói.

Hàn Thụ Nhân vỗ vai anh: "Cháu cứ yên tâm, chú sẽ chăm sóc tốt cho họ, đến lúc đó sẽ trao cho cháu một cô dâu thật xinh đẹp." Đây là những điều mà trước khi quay về thành phố A Mạc Noãn chẳng dám tưởng tượng đến: sẽ hòa giải với người nhà họ Mạc, sẽ từ nơi này gả đi.

Đứng ở đây lúc này, cô vẫn có cảm giác bàng hoàng như trong một giấc mơ. "Chú Hàn, cháu và Lục Sâm đã bàn bạc rồi, lát nữa sẽ đến nghĩa trang thăm ba mẹ cháu." Cô muốn đến báo với ba mẹ rằng hiện tại cô đang rất hạnh phúc, cô sắp tổ chức hôn lễ với người đàn ông mình yêu nhất, sẵn tiện đưa hai đứa nhỏ chính thức đến ra mắt ông bà ngoại. "Được, thật ra chú cũng định nói như vậy." "Vậy chúng cháu chuẩn bị một chút rồi xuất phát luôn.

Đúng rồi, Tử Hi đâu ạ?

Hôm nay thứ Bảy mà em ấy vẫn tăng ca sao?" Hàn Thụ Nhân lắc đầu, sắc mặt có chút kỳ quái: "Không phải, nó đang ở trong phòng trẻ con chơi với Hữu An." Mạc Noãn nhạy cảm nhận ra sắc mặt chú Hàn không ổn, không nhịn được hỏi: "Chú Hàn, có chuyện gì mà cháu không biết sao?

Trông mặt chú lạ lắm." Hàn Thụ Nhân hừ lạnh một tiếng không đáp.

Vương mụ ở bên cạnh cười giải thích: "Còn vì chuyện gì nữa, chẳng phải là Đinh Duệ sao.

Dạo này không biết hắn lên cơn gì mà cứ cách ba bữa lại chạy đến nhà một lần.

Sáng sớm thứ Bảy đã có mặt rồi, khổ nỗi một mình hắn chẳng biết chăm sóc Hữu An thế nào nên cứ phải có người ở cạnh.

Tử Hi đi làm cũng bận, thời gian bên con không nhiều nên chỉ có dịp cuối tuần, thế là hai người họ cứ đụng mặt nhau suốt." "Biết có ngày hôm nay thì lúc trước làm cái gì không biết.

Giờ lần nào đến cũng mang thương tích về nhà mà vẫn cứ cứng đầu." Mạc Noãn mỉm cười, hiểu được vì sao chú Hàn lại giận dữ như vậy.

Họ đều không muốn Tử Hi quay lại với Đinh Duệ vì sợ em ấy bị tổn thương lần nữa, người đàn ông đó thật sự không phải một người chồng hay người cha tốt.

Nhưng cô vẫn thắc mắc: "Sao lại mang thương tích về nhà ạ?" Nhắc đến đây, gương mặt Hàn Thụ Nhân mới lộ ra ý cười: "Đó đều là công lao của bé Hữu An cả.

Con bé đó nóng tính lắm, lúc đầu chú cứ tưởng là vô tình, sau mới biết nó thật sự rất ghét Đinh Duệ.

Lần đầu hắn đến đã bị con bé cào rách mặt, mấy lần gần đây không cào thì cũng cắn thẳng tay, chẳng có lần nào Đinh Duệ rời đi mà lành lặn cả." Nghe vậy, trong lòng Mạc Noãn cũng dâng lên vài phần khoái chí.

Có lẽ vì chồng cô quá hoàn hảo nên hạng người như Đinh Duệ trong mắt cô đến mức trung bình cũng không đạt được.

Tuy nhiên xem ra không phải con gái nào cũng là người tình kiếp trước của cha, Mạc Hữu An này kiếp trước chắc chắn là kẻ thù của Đinh Duệ nên kiếp này mới chuyên môn đến để trị hắn.

Vui thì vui thật nhưng cô vẫn có chút lo lắng: "Như vậy có tạo thành thói quen không tốt cho bé không ạ?" "Tiểu Noãn, chuyện đó cháu không cần lo.

Hữu An đối với người khác không hề như vậy.

Mấy hôm trước có vài người đến nhà làm khách, Hữu An biểu hiện rất ngoan ngoãn, còn cười với mọi người nữa.

Sự hung dữ đó nó chỉ dành riêng cho Đinh Duệ thôi." "Vậy thì tốt quá." Mạc Noãn vừa dứt lời thì Đinh Duệ đã đi xuống, theo sau là Mạc Tử Hi đang bế tiểu Hữu An.

Gương mặt bé con vẫn còn đang hầm hầm, trông chẳng giống lứa tuổi của mình chút nào. "Hữu An." Lục Sâm khẽ gọi. "Hì hì." Lục Sâm mới gọi một tiếng mà con bé đã lập tức cười thành tiếng, từ xa đã đưa đôi tay nhỏ xíu đòi bế.

Thái độ đối với dượng và cha ruột hoàn toàn trái ngược.

Lục Sâm mỉm cười bước tới bế lấy bé con.

Cô bé lập tức ôm cổ anh, vui vẻ nghịch bàn tay lớn của dượng.

Bước chân Đinh Duệ khựng lại, nhìn con gái nhỏ chơi đùa cùng Lục Sâm mà lòng đầy ghen tị.

Đứng sững một hồi thấy không ai thèm để ý đến mình, hắn đành lủi thủi rời đi.

Hắn vừa đi khỏi, Tử Hi đã không nhịn được mà phì cười.

Vương mụ tiến lại gần hỏi: "Lần này con bé cắn vào đâu thế?" "Ở cổ ạ." Vương mụ nhìn theo hướng Đinh Duệ vừa đi: "Đáng đời lắm, cứ để Hữu An trị hắn, xem hắn kiên trì được bao lâu." Mạc Noãn véo má cô bé: "Cái tính đanh đá này của con, chắc sau này lớn lên chẳng ai dám bắt nạt đâu, dì hoàn toàn không cần lo cho con rồi." Mạc Noãn không ngờ rằng lời nói đùa của mình sau này lại trở thành sự thật.

Mạc Hữu An sau này quả thật chẳng ai dám đụng vào, chỉ có cô đi bắt nạt người khác, và người cha gọi là của cô cũng bị cô áp chế cả đời, trước mặt cô hoàn toàn không ngẩng đầu lên nổi.

Tất nhiên, đó là chuyện của sau này.

Mọi người thu dọn đồ đạc rồi trực tiếp đến nghĩa trang.

Nhìn di ảnh quen thuộc của ba mẹ trên bia mộ, hốc mắt Mạc Noãn đỏ hoe, không nói nên lời.

Lục Sâm lại mang vẻ mặt chân thành, trang trọng nói: "Nhạc phụ, nhạc mẫu, con sẽ cả đời nâng niu Noãn Noãn trong lòng bàn tay, để cô ấy một đời vô ưu vô lo." Trong mấy ngày Mạc Noãn ở nhà họ Mạc, ngày nào Lục Sâm cũng sang chơi, mãi đến tận lúc sắp đi ngủ mới chịu về.

Một tuần trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã đến đêm trước ngày cưới.

Mạc Noãn vốn không thấy căng thẳng, nhưng có lẽ do ảnh hưởng bởi không khí xung quanh, khi nhà họ Mạc khắp nơi treo đèn kết hoa, lòng cô bỗng bồn chồn lạ thường.

Ngày mai sẽ là sân khấu chính của cô và Lục Sâm, cứ nghĩ đến đó là cô không sao kìm chế được cảm xúc.

Lục Tử Đồng và Mễ Nặc cũng đã có mặt tại nhà họ Mạc đúng giờ.

Theo lệ, phù dâu phải đến nhà cô dâu từ đêm hôm trước để sáng mai cùng cô dâu xuất phát.

Chương 472

Lúc này, hai người họ cùng với Tử Hi đang vây lại bàn bạc xem ngày mai sẽ làm khó chú rể như thế nào.

Mạc Noãn nghe những mưu kế oái oăm của họ mà không khỏi đổ mồ hôi hột cho Lục Sâm, ngày mai chắc chắn người đàn ông đó sẽ bị chỉnh thê thảm cho xem.

Vì ngày mai phải dậy sớm nên mọi người ai về phòng nấy ngủ sớm.

Cách bày trí trong phòng Mạc Noãn cơ bản không đổi, nhưng chiếc giường đã được thay bằng loại lớn 2.3m, bốn người phụ nữ mảnh mai nằm chung hoàn toàn không thành vấn đề.

Lúc này chỉ còn để lại chiếc đèn đầu giường ánh vàng mờ ảo, vừa không ảnh hưởng giấc ngủ vừa tiện cho ai thức dậy giữa đêm.

Trong chăn, tay trái Mạc Noãn nắm chặt tay phải, đôi mắt cứ mở trừng trừng, cô muốn dùng cách này để bản thân mau mệt mà ngủ sớm, để ngày mai trở thành cô dâu xinh đẹp nhất của Lục Sâm.

Khổ nỗi càng muốn ngủ lại càng tỉnh, trái tim cứ đập thình thịch liên hồi.

Tử Hi nằm ngay cạnh Mạc Noãn, có thể cảm nhận được nhịp tim của chị mình: "Chị, chị đang căng thẳng à?

Người chị cứng đờ, tim cũng đập nhanh quá." "Tử Hi, mắt em kiểu gì thế, chuyện đó còn phải hỏi sao?

Em không thấy lúc ăn cơm tối tay chị em còn run bần bật à?" Mễ Nặc bề ngoài là trêu Tử Hi, nhưng thực chất giọng điệu lại sặc mùi hả hê.

Cô đã thấy từ sớm rồi nhưng không muốn vạch trần sợ Mạc Noãn càng thêm căng thẳng, không ngờ cuối cùng vẫn bị cái đứa không tinh ý như Tử Hi nói ra.

Nhưng đã nói rồi thì cô dĩ nhiên không bỏ qua cơ hội này, dù sao cô cũng luôn là bạn thân kiểu "hay dìm hàng" của Mạc Noãn, thêm một lần nữa cũng chẳng sao.

Sắc mặt Mạc Noãn có chút khó coi: "Mễ Nặc, cậu vừa vừa phai phải thôi, sớm muộn gì cậu cũng có ngày này, lúc đó xem tớ cười nhạo cậu thế nào.

Tớ lần đầu kết hôn, căng thẳng là lẽ đương nhiên." "Mạc Tiểu Noãn, cậu xem lại tình hình đi, là em gái ngoan của cậu khơi mào chứ có phải tớ đâu, đừng có đổ lên đầu tớ." "Chắc không đâu, em có thấy tay chị run đâu nhỉ.

Chị với anh rể kết hôn hai năm rồi, đều là vợ chồng cũ rồi mà sao còn căng thẳng thế ạ?" Tử Hi lúc này mới ngớ người hỏi. "Mạc Tử Hi, chị thấy chỉ số thông minh cảm xúc của em cần phải nâng cao thêm, còn thua cả bé Hữu An nhà em nữa.

Được mặc váy cưới gả cho người đàn ông mình yêu nhất là ước mơ từ nhỏ đến lớn của mỗi người phụ nữ, chuyện đó sẽ không vì bất kỳ lý do nào mà thay đổi cả.

Nếu không thì tại sao có nhiều cặp vợ chồng đã sống với nhau nửa đời người, lúc trẻ không tổ chức hôn lễ, đến già vẫn chọn làm lại một lần?

Chuyện này không liên quan đến thời gian, mà là vấn đề hoàn thành giấc mơ." Trong bóng tối, ánh mắt Tử Hi chợt tối lại khi nghĩ về đám cưới của chính mình.

Đó là một hôn lễ không được cha yêu thích, cả nhà chỉ có cô và mẹ là vui mừng.

Lúc đầu cô cũng rất háo hức, nhưng rồi lại biết được Đinh Duệ đã uống rượu giải sầu cả đêm, cô đã trải qua những giây phút nơm nớp lo sợ hắn sẽ bỏ trốn khỏi đám cưới, làm gì có mấy phần hạnh phúc.

Bây giờ nghĩ lại, cô chỉ thấy bản thân lúc đó thật quá ngốc nghếch, một cuộc hôn nhân như vậy lẽ ra nên dừng lại ngay từ đầu chứ không nên cố chấp tiếp tục: "Lúc em kết hôn, em không thấy căng thẳng vì hạnh phúc, mà là vì sợ hãi." Nhìn thấy quanh Mạc Noãn có nhiều người bên cạnh như vậy, trong lòng cô thật sự ngưỡng mộ, chỉ là đã không còn tâm lý đố kỵ như xưa nữa. "Thôi được rồi, để tìm được người làm phù dâu cho chị, chị nhất định phải cố gắng gả đi thật tốt." Ba người phụ nữ đã thành một cái chợ, huống chi là bốn người, cứ ồn ào náo nhiệt như vậy, chẳng mấy chốc ba người kia đã ngủ thiếp đi.

Chỉ còn mình Mạc Noãn là vẫn thức, cô có chút bất lực nhìn ba người xung quanh rồi ép mình nhắm mắt lại.

Đúng lúc này, điện thoại trên bàn làm việc vang lên, Mạc Noãn nhìn thấy là Lục Sâm gọi đến, khóe miệng khẽ cong lên, cô lập tức nghe máy, dịu dàng nói: "Lục Sâm, sao giờ này anh còn gọi điện qua đây?" Giọng nói của người đàn ông trong điện thoại đặc biệt quyến rũ, nhất là trong đêm khuya thanh vắng: "Anh lo em ngủ không được nên gọi điện tâm sự với em." "Haiz, anh không nhắc thì thôi, nhắc đến là em lại bực.

Rõ ràng là đến để bầu bạn với em, thế mà ba người họ ngủ say như chết rồi, giờ còn mỗi mình em thức thôi." Mạc Noãn buồn bực nói. "Vậy bây giờ em thử nhắm mắt lại đi, anh sẽ nói chuyện với em, đợi em ngủ rồi anh mới cúp máy." Khóe môi Mạc Noãn cong lên, ngoan ngoãn nhắm mắt lại. "Noãn Noãn, ngày mai dì và dượng sẽ đến sớm, anh đã sắp xếp người đi đón họ rồi.

Đến lúc đó anh sẽ bảo dì vào gọi em dậy.

Sẽ có người chuyên nghiệp đến tận nhà trang điểm cho em.

Tối nay em cố gắng ngủ đủ giấc, lúc dậy phải ăn chút gì đó, nếu không em sẽ không đủ thể lực để theo đến tận khi hôn lễ kết thúc đâu." Hứa Chi Lam vừa sinh con gái hai ngày trước, Bạch Tịch thật sự không dứt ra được, nhà lại không thể thiếu người nên chỉ có Trương Nhuế và Bạch Hòa Sinh cùng sang. "Em biết rồi, mấy chuyện này trước đó anh đã dặn rồi mà." "Chuyện quan trọng phải nhắc lại ba lần, ngày mai em nhất định phải ăn sáng, ngày mai em nhất định phải ăn sáng, ngày mai em nhất định phải ăn sáng." "Được rồi, em biết rồi.

Đúng rồi Lục Sâm, anh có căng thẳng không?" Người trong điện thoại im lặng hồi lâu, Mạc Noãn hơi bĩu môi, nũng nịu nói: "Chồng à, em đang hỏi anh mà, anh rốt cuộc có căng thẳng không?" "Căng thẳng chứ, anh căng thẳng đến mức lòng bàn tay toát mồ hôi rồi đây, đây là lần đầu tiên của anh mà." "Cũng là lần đầu tiên của em, anh đừng hòng có ý nghĩ sẽ có lần thứ hai hay gì đó nhé, nghĩ cũng không được nghĩ đâu." "Chuyện này một lần là đủ rồi, nếu có lần thứ hai thì nhất định cũng vẫn phải là em.

Đợi đến khi chúng ta đầu bạc răng long, có thể tổ chức lại một lần nữa để chứng minh cho mọi người thấy tình yêu sắt son của chúng ta." Nghe vậy, trong đầu Mạc Noãn không tự chủ được mà hiện lên một khung cảnh: Lục Sâm khi đã tóc bạc trắng vẫn mặc bộ vest chỉnh tề, ngũ quan tinh tế qua sự tẩy lễ của thời gian đã hằn lên những dấu vết nhưng vẫn lịch lãm đến lạ lùng, mang đậm phong thái của một quý ông.

Anh dắt tay cô cũng đã bạc trắng mái đầu, từng bước bước lên thảm đỏ, rồi khẽ nheo mắt nói với mọi người rằng đây là kỷ niệm đám cưới vàng của họ, ôn lại nghi thức trang trọng của hôn lễ, cảm ơn bao năm tháng gió mưa đã cùng đồng hành.

Sau một hồi tưởng tượng viển vông, gò má Mạc Noãn nóng bừng lên: "Đến lúc đó em thành bà lão rồi, mặc váy cưới chắc chắn sẽ xấu lắm." "Em già rồi thì anh chắc chắn còn già hơn em.

Đến lúc đó lão già này phối với bà lão đẹp lão như em, em đừng chê anh là được." "Em cũng chỉ kém anh có hơn năm tuổi thôi, làm sao mà đẹp hơn anh mãi được." "Trong mắt anh, em luôn là người đẹp nhất." Mạc Noãn không hề biết rằng, Lục Tử Đồng đang đứng cạnh đó mà bả vai run bần bật, cô phải lấy tay bịt chặt miệng mới không phát ra tiếng cười.

Cô không ngờ người anh hai vốn nghiêm túc của mình khi ở riêng lại là người đàn ông tình tứ ngọt ngào đến thế.

Chẳng trách vừa ra tay là đã rước được vợ về nhà, hai lần cướp người từ tay anh Bùi, đúng là có bản lĩnh thật.

Nếu có thể, cô thật sự muốn ghi âm lại cuộc đối thoại này gửi cho anh Bùi để anh ấy học tập cách dỗ dành cô vui vẻ.

Trong tiếng nói trầm thấp như tiếng đàn cello của Lục Sâm, cơn buồn ngủ kéo đến, Mạc Noãn dần dần chìm vào giấc ngủ.

Lục Sâm nhận thấy bên kia đã lâu không có tiếng động mới cúp máy.

Ngày hôm sau, Mạc Noãn bị đánh thức bởi tiếng gọi của dì Trương Nhuế.

Cô mơ màng mở mắt, theo bản năng nhìn đồng hồ treo tường mới có năm giờ sáng: "Dì ơi, vẫn còn sớm mà." Nói rồi cô lại nhắm mắt lại.

Trương Nhuế bất lực cực kỳ nhưng trong lòng lại thấy vui mừng.

Người ta thường nói phụ nữ được yêu thương, chiều chuộng sẽ trở nên lười biếng một chút, Mạc Noãn trước đây sẽ không bao giờ như vậy.

Chương 473

Cho dù có tăng ca đến rạng sáng thì ngày hôm sau vẫn có thể dậy sớm đi làm, chưa bao giờ để họ phải lo lắng.

Bây giờ khác rồi, còn biết nũng nịu nữa.

Trương Nhuế thấy thời gian không còn sớm, thợ trang điểm đã đến rồi nên không thể trì hoãn thêm, bèn khẽ nhéo mũi cô.

Mạc Noãn cuối cùng cũng mở mắt, thấy cô sắp đổ người nằm xuống lại, Trương Nhuế vội đỡ lấy lưng cô kéo dậy. "Mau dậy đi thôi, trang điểm không phải chuyện đơn giản đâu." Mạc Noãn mơ màng bị đẩy vào phòng vệ sinh.

Sau khi ra ngoài, hai thợ trang phục cùng hai phù dâu cùng giúp cô mặc váy cưới, sau đó cô bị ấn ngồi xuống bàn trang điểm, thợ trang điểm bắt đầu bôi bôi chát chát lên mặt cô. "Dì ơi, hai bảo bối cứ để chúng ngủ thêm lát nữa, giờ vẫn còn sớm mà." "Dì biết rồi, mấy chuyện này A Sâm đã dặn dì từ sớm rồi, dì nhớ rõ mà, dì cũng không nỡ hành hạ tụi nhỏ đâu." "Vậy dì và dượng ăn chút gì đi ạ, hai người lặn lội trong đêm đến đây đừng để bị mệt quá." Thợ trang điểm đang đánh phấn nền cho Mạc Noãn, cô vừa nói chuyện là phấn nền cứ thế rơi xuống, thợ trang điểm không nhịn được cười nói: "Lục phu nhân, cô tạm thời đừng nói chuyện nhé, tôi đang dặm phấn nền cho cô, có gì lát nữa hãy nói." "Đúng là làm mẹ rồi có khác, lải nhải khiếp quá.

Dì chỉ có mỗi đứa cháu gái là con thôi, con tổ chức hôn lễ dì vất vả một chút thì có làm sao đâu." "Chị dâu, chị mau đừng nói nữa, nói nữa là bị người ta chê đấy." Trong lúc Mạc Noãn trang điểm, hai cô phù dâu cũng bắt đầu thay đồ, sau đó bắt đầu dàn trận các chướng ngại vật.

Nhà họ Mạc có cổng lớn, rồi cổng phòng khách, rồi cửa phòng ngủ của Mạc Noãn, Lục Sâm muốn đón được tân nương của mình thì phải vượt qua ba cửa ải.

Lớp trang điểm cô dâu này mất hơn hai tiếng đồng hồ mới xong, đến lúc kết thúc Mạc Noãn đã cảm thấy đau lưng mỏi gối rồi.

Cô nhìn người phụ nữ trong gương, làn da trắng như tuyết, đôi mắt qua bàn tay của thợ trang điểm càng trở nên trong veo như hồ nước, cộng thêm bộ váy cưới màu tím nhạt, toát lên một khí chất thanh tao quý phái, cảm giác hoàn toàn không giống chính mình nữa, đẹp đến mức khó lòng diễn tả.

Mạc Tử Hi mỉm cười, nhìn chằm chằm Mạc Noãn hồi lâu mới thốt ra được mấy chữ: "Chị, chị đẹp quá." "Mạc Tiểu Noãn đúng là trời sinh xinh đẹp, cứ thế này thì ai mà nhìn ra cậu là người phụ nữ sắp ba mươi, lại còn là mẹ của hai đứa nhỏ chứ." "Mọi người cứ khen đi, đuôi chị dâu em sắp vểnh lên tận trời xanh rồi kìa." Trương Nhuế cũng nhẹ nhàng đặt tay lên vai Mạc Noãn, lòng bồi hồi không thốt nên lời, hốc mắt đã đỏ lên: "Noãn Noãn, cuối cùng dì cũng thấy con xuất giá rồi." Mạc Noãn vỗ vỗ tay Trương Nhuế: "Dì ơi, đừng thế mà, hôm nay là ngày vui, dì mà khóc là con cũng muốn khóc theo đấy." Thợ trang điểm giật mình: "Lục phu nhân, cô đừng có khóc đấy nhé, trang điểm mà hỏng là chúng tôi không còn thời gian vẽ lại cho cô đâu." "Đúng rồi Tiểu Noãn, A Sâm dặn đi dặn lại là phải bảo con ăn sáng, con đã trang điểm xong rồi, lát nữa chắc không tiện ăn đâu." "Dì ơi con không ăn đâu, con chẳng thấy đói gì cả." Phần thân trên của váy cưới cực kỳ ôm sát, nếu ăn vào sẽ khó tránh khỏi có bụng nhỏ, cô không muốn làm ảnh hưởng đến thẩm mỹ, hôm nay cô phải thể hiện mặt xinh đẹp nhất của mình trước mặt Lục Sâm.

Mễ Nặc dĩ nhiên hiểu tâm tư của bạn thân, bèn nói với Trương Nhuế: "Dì yên tâm đi ạ, con có mang theo socola đây, nếu Mạc Tiểu

Noãn mệt thì ăn chút socola để bổ sung thể lực." "Được rồi, các con tự liệu mà làm, mấy tiểu tiết này dì không lo nữa." Hai nhóc tì cũng được diện đồ đẹp bế vào phòng, bé Hữu An cũng muốn vào góp vui nên Vương mụ đành bế bé vào, giao cho Trương Nhuế chuyên trách trông nom cả ba đứa nhỏ.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng pháo nổ, Lục Tử Đồng hét lớn: "Anh hai em đến đón dâu rồi, chúng ta mau ra cổng lớn canh giữ đi.

Chị Mễ Nặc, chị Tử Hi, hai chị nhất định phải kiên trì nhé, không vét sạch bao lì xì của họ thì tuyệt đối không mở cửa." "Con bé này, em quản tốt mình là được rồi, đừng có để anh Bùi của em nói vài câu đã mủi lòng mà cho qua đấy nhé." Mễ Nặc lườm Lục Tử Đồng một cái.

Cô rất tự tin vào bản thân, tuyệt đối sẽ không nể mặt Diệp Tử Hạo đâu, Diệp Tử Hạo hiện giờ đang bị cô nắm thóp rồi.

Mấy người phụ nữ vừa ra ngoài là không còn tiếng động gì nữa, Mạc Noãn dần dần cũng ngồi không yên, định đứng dậy xem bên ngoài xảy ra chuyện gì, vừa mới nhổm dậy đã bị Trương Nhuế ấn vai xuống: "Tiểu Noãn, con cứ ngồi yên đó đi, đừng có lộn xộn, phải giữ phong thái." "Dì ơi, họ ra ngoài lâu rồi, con chỉ muốn xem tình hình bên ngoài thế nào thôi." Trương Nhuế bực mình nói: "Xem cái bộ dạng nôn nóng của con kìa, dù sao cũng đã gả rồi, con vội cái gì chứ." Mặt Mạc Noãn đỏ bừng, biện bạch: "Dì ơi, con có vội đâu." Mạc Noãn kiên quyết không thừa nhận lòng mình đang rất sốt ruột.

Từ sáng sớm đã bị bắt dậy hành hạ đủ kiểu, tâm trạng được Lục Sâm vỗ về tối qua lại một lần nữa bị đảo lộn, không tài nào bình tĩnh được.

Không hiểu sao hôm nay cô lại khao khát được gặp Lục Sâm đến thế, rõ ràng hai người chỉ mới không gặp nhau từ hôm qua thôi mà. "Được rồi, tự xách váy lên rồi ra cửa sổ mà xem." Mạc Noãn mỉm cười, xách váy đi tới bên cửa sổ.

Từ hướng phòng ngủ của cô vừa khéo có thể nhìn thấy cảnh tượng ngoài cổng lớn.

Chỉ thấy một nhóm người đang tụ tập ở cổng, hình như đang thương lượng gì đó nhưng có vẻ kết quả đàm phán không mấy lý tưởng.

Diệp Tử Hạo và Bùi Lệ Hành cuống cuồng vò đầu bứt tai, chỉ có Lục Sâm vẫn thong dong đứng phía sau họ, chẳng chút vội vàng tiến lên, vào lúc này lại đóng vai ông chủ buông tay không làm gì.

Người đàn ông diện bộ vest trắng may thủ công, gần như chỉ trong một ánh mắt đã thu hút toàn bộ sự chú ý của cô, khiến cô không kìm được mà nghĩ đến chàng hoàng tử bạch mã.

Có lẽ vì từ nhỏ gia cảnh đã tốt nên cô chưa bao giờ có giấc mơ về lọ lem, nhưng lúc này nhìn người chồng như vậy, hốc mắt cô vẫn thấy cay cay, tất cả những cảm xúc của một cô nàng lọ lem được gả vào hào môn cô đều có đủ.

Thật tốt, cuối cùng cũng có thể đường đường chính chính gả cho anh làm vợ.

Phía sau họ, thật bất ngờ khi không phải là dàn xe Maybach, Ferrari hay Lamborghini thường thấy, mà là một dãy dài những chiếc Jeep Wrangler Rubicon đầy phong cách.

Ngoại hình cứng cáp, màu sắc rực rỡ bắt mắt, khí chất tự do phóng khoáng, chúng tạo thành một dải phong cảnh rực rỡ trải dài trước cổng, thu hút không ít sự chú ý của hàng xóm xung quanh.

Một chiếc xe như thế này nếu dùng làm xe hoa đã thấy cực kỳ ngầu rồi, huống chi là cả một đoàn xe.

Thật sự là quá ngầu luôn.

Mạc Noãn sững sờ há hốc cái miệng nhỏ, không biết anh lấy đâu ra nhiều xe Rubicon như thế.

Chiếc xe hoa chính lại càng được đầu tư lớn khi trang trí bằng hoa hồng xanh thành hình hai trái tim, lá trên hoa vẫn còn rất tươi, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là vừa được vận chuyển bằng đường hàng không tới, ở giữa kết thành chữ "Forever", đẹp đến mê hồn.

Người đàn ông này quả thật vẫn luôn ưu ái phong cách khác biệt như vậy.

Nhưng mà, đúng là quá phá của rồi.

Giờ phút này cô mới cảm nhận sâu sắc người đàn ông mình gả cho có thực lực hùng hậu đến mức nào, anh có năng lực đó, chỉ là ngày thường không phô trương, luôn thấp điệu và nội liễm.

Khóe môi Mạc Noãn không tự chủ được mà nhếch lên.

Ngay khoảnh khắc cô nhìn sang, Lục Sâm dường như cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người giao nhau trong tích tắc.

Mạc Noãn thực ra không nhìn rõ biểu cảm gương mặt anh, nhưng cô biết lúc này anh chắc chắn đang khẽ nhếch môi cười một cách đầy ẩn ý.

Không biết vì tâm lý gì, Mạc Noãn lập tức thu hồi tầm mắt, tựa lưng vào tường, khẽ vỗ về trái tim đang đập loạn nhịp.

Diệp Tử Hạo thực sự sắp bị mấy người phụ nữ bên trong làm cho phát điên, nhưng lúc này anh cũng chỉ có thể ôn tồn khuyên nhủ: "Nặc Nặc, đừng thế mà, bọn anh sắp hết bao lì xì rồi, em nể mặt anh chút đi chứ, mọi người đang nhìn kìa." Lúc này Mễ Nặc chẳng nể mặt ai cả.

Ba người phụ nữ trong tay đều cầm một xấp bao lì xì dày cộm, thu hoạch khá phong phú.

Tử Hi mở một cái bao lì xì ra xem, thấy bên trong là một tờ trăm tệ, bèn hưng phấn nói: "Chị Mễ Nặc, chị phải giữ vững lập trường nhé, trong này toàn là tờ trăm tệ thôi.

Em phải nhân cơ hội hôm nay kiếm một mớ mới được, sắp chuyển mùa rồi, em chỉ trông chờ vào hôm nay để sắm thêm mấy bộ đồ cho bé Hữu An thôi." Mễ Nặc cười, cốc đầu Tử Hi một cái: "Hóa ra hôm nay em đến đây để vơ vét à?" "Tất nhiên rồi." Tử Hi đắc ý nói.

Cô hiện giờ cũng được coi là tầng lớp làm công ăn lương rồi, chút tiền lương đó đúng là quá ít ỏi, dĩ nhiên phải tận dụng cơ hội này để trấn lột anh rể một mớ.

Mễ Nặc hét vọng ra ngoài: "Lục Sâm, bao lì xì chưa đủ dày đâu, em vợ anh nói rồi, cô ấy muốn sắm thêm vài bộ hành đầu cho con gái, chút bao lì xì này hoàn toàn không đủ đâu nha." Mễ Nặc vừa dứt lời, Tử Hi cũng cao giọng: "Anh rể, hôm nay anh không được keo kiệt đâu đấy, keo kiệt là không rước được vợ đâu." Mấy cô người giúp việc trong nhà cũng hùa theo, cứ một mực đòi thêm bao lì xì.

Hàn Thụ Nhân nhìn họ náo nhiệt mà gương mặt đầy ý cười, cười xong hốc mắt lại có chút đỏ.

Chương 474

Năm xưa chủ tịch đã không chỉ một lần nhắc với ông là muốn trụ đến ngày diễn ra hôn lễ của Mạc Noãn, chỉ là tạo hóa trêu ngươi, cuối cùng vẫn không thể tận mắt chứng kiến cảnh tượng này.

Nếu ông nhìn thấy cảnh này, chắc chắn sẽ vui mừng biết bao.

Diệp Tử Hạo bị hố một vố, quay sang bảo Lục Sâm: "A Sâm, đây là anh tự làm tự chịu, đáng lẽ phải nghe tôi, mỗi bao lì xì chỉ nên để một tệ sáu thôi, xem họ có còn ham hố không.

Ai bảo anh chơi lớn quá làm chi, mỗi bao đều bỏ một trăm, giờ thì hay rồi, họ rơi sạch vào hố tiền rồi." Sắc mặt Lục Sâm không đổi, thản nhiên thốt ra một chữ: "Đưa." Bao lì xì đang nằm trong tay Bùi Lệ Hành, anh nhìn đống bao lì xì trong túi cũng có chút lo lắng: "A Sâm, bao lì xì không còn bao nhiêu đâu, nếu bảo người ta làm thêm thì không kịp thời gian mất.

Đây mới chỉ là cửa ải đầu tiên thôi, chúng ta phải tiết kiệm mà dùng." Theo cái đà này, chắc chắn phải dùng bao lì xì mở đường rồi, không thì làm sao bây giờ. "Ai bảo hai người vô dụng thế, ngay cả người phụ nữ của mình cũng không bảo được." Lục Sâm khẽ nheo mắt, có chút khinh bỉ nhìn họ.

Hai phù rể nhìn nhau, thôi được rồi, đúng là lỗi của họ thật, ai ngờ phụ nữ bây giờ lại chẳng nể mặt chút nào, họ đã quá khinh địch rồi.

Bùi Lệ Hành lại nhét một xấp bao lì xì lớn qua khe cửa, nhưng cánh cổng đó vẫn im lìm không nhúc nhích, chẳng có dấu hiệu gì là sẽ mở. "Nặc Nặc, không được làm khó người ta thế đâu, bao lì xì cũng đưa rồi, có mở hay không thì em cũng phải nói một câu chứ.

Em có thể bảo bọn anh nhảy múa, hoặc bảo A Sâm nói lời tình tứ, thế nào cũng được, bọn anh nhất định sẽ đáp ứng, chứ đừng im hơi lặng tiếng như vậy, bọn anh thấy lo lắm." Anh và Bùi Lệ Hành đã sớm chuẩn bị những trò này rồi, thậm chí cả hai còn dành thời gian học một chút vũ đạo để dành cho ngày hôm nay, không ngờ hoàn toàn chẳng dùng tới.

Ba người phụ nữ cười thầm, Lục Tử Đồng hắng giọng: "Anh Diệp, đây không phải sân khấu của anh, bọn em không bắt anh làm gì cả.

Nói với anh hai em là, chú rể không dễ làm vậy đâu, nôn nóng quá là không được đâu nhé." "Tử Đồng, đừng nghịch nữa, bọn anh đến giờ còn chưa được ăn sáng đây này, đang chờ vào cửa để được ăn cơm đây.

Vị của anh hai em vốn không tốt, không chịu đói được đâu, nếu để anh ấy đói là chị dâu em không tha cho em đâu." Thấy mấy người phụ nữ bên trong cứng mềm đều không ăn, Bùi Lệ Hành đành dùng khổ nhục kế. "Anh Bùi, chị dâu em không có ở đây, lời này của anh không có tác dụng với tụi em đâu, bọn em không mắc mưu đâu nhé." "Vậy các em nói đi, còn muốn thế nào nữa?" Mạc Noãn vẫn luôn nín thở lắng nghe động tĩnh bên dưới, nhưng có vẻ tình hình vẫn chưa có tiến triển gì.

Đúng lúc này, điện thoại đặt bên cạnh vang lên tiếng thông báo tin nhắn, Mạc Noãn cầm lên xem, thấy bên trên viết: "Noãn Noãn, hội phù dâu của em không cho bọn anh vào, bọn anh vẫn đang bị kẹt ngoài cổng lớn." Phía sau còn kèm theo mấy biểu tượng gào khóc thảm thiết. "Phụt." Mạc Noãn không nhịn được mà bật cười, cái người đàn ông này, rõ ràng là đang nũng nịu với cô, chẳng ngại làm màu chút nào.

Trương Nhuế vẫn im lặng, nhìn Mạc Noãn một mình cầm điện thoại cười tủm tỉm, chỉ vỗ vai mấy đứa nhỏ nói: "Xem mẹ và dì các con kìa, hôm nay đúng là vui đến ngốc luôn rồi." Ba đứa nhỏ có lẽ cảm thấy không khí trong nhà hôm nay khác hẳn ngày thường nên hiếm khi không quậy phá, chỉ mím môi cười trộm.

Mạc Noãn hoàn toàn chìm đắm trong niềm vui sướng, chẳng hề hay biết mọi chuyện xung quanh.

Có điều Lục Sâm đã cầu cứu rồi, cô dĩ nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, chẳng làm gì cả.

Một cuộc điện thoại trực tiếp gọi đến máy Mễ Nặc, mấy người phụ nữ đang giữ im lặng để thử thách lòng kiên nhẫn của các quý ông, không ngờ bị cuộc gọi của Mạc Noãn làm gián đoạn.

Mễ Nặc vừa mở loa ngoài, còn chưa kịp lên tiếng thì giọng nói dịu dàng nũng nịu của Mạc Noãn đã truyền tới: "Nặc Nặc, thôi vừa vừa thôi, đừng hành hạ họ quá, bên ngoài nắng lên rồi, đứng lâu nắng lắm." Vì Mễ Nặc đang mở loa ngoài nên lời Mạc Noãn nói mấy người đàn ông bên ngoài đều nghe thấy, ai nấy đều không nhịn được mà cười lớn.

Tử Hi cũng cười đến gập cả người, cảm thấy chị mình thật là thú vị, chẳng giống chị lúc bình thường chút nào.

Mễ Nặc tức giận dậm chân: "Mạc Tiểu Noãn, không được phản bội đồng đội như thế chứ, bọn tớ vất vả canh giữ cho cậu, cậu bây giờ làm thế này là sao hả?" Mạc Noãn bĩu môi, dĩ nhiên cũng nghe thấy tiếng cười của mọi người, lúc này không thể trốn tránh được nữa, đành mặt dày nói nhỏ: "Tớ dù sao cũng gả rồi, con cũng sinh rồi, sớm đã không còn gì để giữ giá nữa, giờ mới nói mấy chuyện này thì đã muộn rồi." Thôi xong, đúng là giúp đỡ tận tình luôn.

Lục Tử Đồng quát khẽ: "Anh hai, anh gian lận, chắc chắn là anh bảo chị dâu làm thế." Lục Tử Đồng vốn hiểu rõ tính nết anh mình, chuyện này anh chắc chắn làm ra được.

Lục Sâm nhếch môi không nói gì, trong lòng thầm nghĩ: đúng là bà xã đại nhân giúp sức có khác.

Diệp Tử Hạo trêu chọc: "Mấy người đừng có giãy giụa nữa, cô dâu cũng mong lắm rồi kìa, mấy người cứ ngăn cản đôi trẻ gặp nhau thế này là không có tâm đức đâu." Nói xong còn huýt sáo một tiếng rõ to.

Cô dâu đã lên tiếng rồi, ba người phụ nữ dĩ nhiên cũng không cố thủ nữa, bèn rút lui về phòng tuyến thứ hai, để người làm ra mở cổng.

Chuyện này đại khái cũng cần một khí thế nhất quán, đã phá được phòng tuyến thứ nhất thì phòng tuyến thứ hai và thứ ba sẽ rất dễ dàng.

Sau khi bao lì xì đã phát sạch, Bùi Lệ Hành và Diệp Tử Hạo bất lực nhìn Lục Sâm: "A Sâm, anh nói xem bây giờ phải làm sao?" Lục Sâm lườm họ một cái, anh thấy hai người anh em của mình đâu có ngốc, sao hôm nay lại đần thế không biết, chỉ nghĩ đến bao lì xì mà ngoài ra chẳng có mưu mẹo gì. "Tránh ra." Lục Sâm nhàn nhạt nói.

Hai người nhìn nhau, nhún vai lùi lại, ra vẻ ta đây muốn xem anh có tuyệt chiêu gì.

Lục Sâm khựng lại một chút, dùng giọng trầm thấp nói vọng vào trong: "Mễ Nặc, Lục Tử Đồng, nhân quả có báo ứng đấy, làm chuyện gì cũng đừng có làm quá, nếu không sau này có ngày các em phải chịu đấy." Có ý gì?

Lục Tử Đồng ngẩn ra một lúc, sau đó lập tức phản ứng lại, lửa giận bốc ngùn ngụt: "Anh hai, anh đúng là bỉ ổi vô sỉ, lại còn dám đe dọa em!

Sao anh có thể đe dọa chính em gái mình trong ngày đại hỷ của anh chứ, anh không thấy quá đáng lắm sao?" Người thông minh nói chuyện vốn không cần giải thích quá nhiều.

Điều Lục Tử Đồng sợ nhất lúc này chẳng qua chỉ có một chuyện, đó là chuyện tình bí mật của cô và Bùi Lệ Hành bị lộ sớm.

Lời của Lục Sâm chắc chắn ẩn chứa hai tầng ý nghĩa: nếu còn quậy tiếp, anh sẽ đem chuyện này nói cho người nhà biết, hơn nữa còn hoàn toàn khoanh tay đứng nhìn, tuyệt đối không giúp đỡ. "Lục Tử Đồng, anh chỉ nói đến đây thôi, em tự mà suy nghĩ cho kỹ." Nói xong, Lục Sâm nhìn sang Diệp Tử Hạo.

Diệp Tử Hạo lập tức hiểu ý, ra vẻ uất ức nói: "Nặc Nặc, em đừng có quá đáng quá nhé, bọn anh còn ở phía sau đây này, cái lệ xấu này không thể mở ra được, không thì sau này bọn anh thảm lắm." Mễ Nặc nghĩ thấy cũng có lý, với cái tính "có thù tất báo" của Lục Sâm, nếu hôm nay cô làm quá, chẳng biết sau này anh sẽ hành hạ họ thế nào.

Thấy vẻ mặt của Mễ Nặc và Lục Tử Đồng đã xuôi xuôi, Mạc Tử Hi lập tức chắn trước cửa phòng, bực bội nói: "Hai người đúng là đồ không có khí tiết, mới thế đã thay lòng đổi dạ rồi, mấy chiêu tụi mình bàn bạc còn chưa dùng tới mà." "Chị Tử Hi à, chị đứng đó nói thì hay lắm, chị là người từng trải rồi nên không sợ, tụi em đâu có dám đắc tội con cáo già kia, sẽ bị hành cho ra bã đấy." Lục Tử Đồng vừa dứt lời, giọng của Lục Sâm bên ngoài lại vang lên: "Tử Hi, em có còn muốn làm việc yên ổn ở trung tâm tiêu thụ nữa không?" Mạc Tử Hi rùng mình một cái.

Dạo này sự đeo bám của Đinh Duệ đã khiến cô gặp không ít phiền toái, cô không muốn danh tính mình bị bại lộ thêm nữa.

Đầu óc rối bời, Mạc Tử Hi trực tiếp quay người mở toang cửa phòng.

Mễ Nặc và Lục Tử Đồng muốn chạy về phòng ngủ cũng không kịp nữa.

Lục Sâm cùng hai phù rể đã nhanh chân hơn họ một bước lên lầu, phản ứng của thợ quay phim cũng nhanh hơn mấy người họ nhiều.

Mễ Nặc bật cười lắc đầu: "Mạc Tử Hi, tớ thật sự chịu thua cậu luôn rồi, đầu óc chẳng nhạy bén gì cả, lại còn không chịu nổi dọa dẫm nữa.

Lục Sâm mới nói một câu mà cậu đã đầu hàng, thật là làm mất mặt hội chị em quá." Mạc Tử Hi khẽ cắn môi: "Hì hì, em run quá.

Em cứ tưởng mình chẳng có sơ hở gì, không ngờ anh rể lại tìm ra ngay lập tức." Lục Tử Đồng lắc đầu: "Chỉ có thể nói là anh hai em quá gian xảo thôi, có ai lại đi bẫy người ta như thế chứ.

Chương 475

Đi thôi, chúng ta mau lên trên, vẫn còn cửa ải cuối cùng nữa." Mạc Noãn cứ ngỡ Lục Sâm còn phải bị hành hạ thêm một phen, không thể vào nhanh như vậy được.

Nghe tiếng bước chân, cô tưởng là phòng tuyến thứ hai bị phá, dàn phù dâu đang rút lui về phòng ngủ.

Không ngờ người bước vào lại là Lục Sâm.

Nhìn ngũ quan tinh tế của anh, cô thoáng chốc ngẩn ngơ.

Hai nhóc tỳ từ sớm đã hưng phấn reo lên: "Ba ba!" Khóe môi Lục Sâm nở nụ cười nhạt, anh nhìn hai con một cái: "Niệm Niệm, Tiểu Mặc, hôm nay hai con ngoan một chút, ba không có nhiều thời gian chăm sóc hai đứa đâu." Nói xong, anh dời tầm mắt sang người Mạc Noãn, đáy mắt ngập tràn ý cười cùng sự thâm tình nồng đậm không thể tan biến: "Noãn Noãn, anh đến rồi." Mạc Noãn khẽ đáp: "Vâng." "Được rồi, đừng trì hoãn nữa, nghe nói đón dâu càng sớm càng tốt, mau xuất phát thôi." Trương Nhuế lên tiếng giục.

Lục Sâm định cõng Mạc Noãn đi ngay, nhưng cô lại chỉ chỉ xuống chân.

Lục Sâm nhìn lại, lúc này Mạc Noãn đang mang một đôi dép lê. "Giày đâu rồi?" Hai phù dâu vội vàng chạy tới, Mễ Nặc cười bảo: "Lục Sâm, đây là thử thách cuối cùng.

Giày của Tiểu Noãn đang giấu trong căn phòng này, anh phải tự mình tìm thấy và quỳ xuống đi vào cho cô ấy.

Điều này đại diện cho việc cả đời này anh nguyện làm kẻ dưới trướng cô ấy, nâng niu cô ấy trong lòng bàn tay.

Đương nhiên, phù rể có thể giúp đỡ.

Các anh cũng đừng hỏi tân nương, vì cô ấy cũng chẳng biết đâu, chúng em đã phòng hờ một bước rồi." Mạc Noãn nghiêm túc nhìn Lục Sâm, bất lực nhún vai.

Cô đúng là không biết thật, lúc họ giấu giày cô đang bận trang điểm, không để ý thấy.

Diệp Tử Hạo ngẩn người một lát, có chút ngơ ngác hỏi: "A Sâm, tìm thật à?" Lục Sâm liếc hắn một cái.

Bùi Lệ Hành cũng không nhịn được mà mỉm cười, vỗ vỗ vai Diệp Tử Hạo, cảm thấy lời của cậu bạn này đúng là tấu hài: "Đương nhiên phải tìm rồi, chẳng lẽ cậu còn định uy hiếp lần nữa sao?

Làm việc đi, đừng nói nhảm." Vốn dĩ họ nghĩ ba cửa ải đầu đã rất nghiêm ngặt rồi nên chỗ giấu giày không khó tìm lắm.

Ba người đàn ông lớn chỉ mất năm phút đã tìm ra giày.

Lục Sâm ôm đôi giày trong lòng, quỳ một gối, khẽ nâng bàn chân trắng nõn của Mạc Noãn lên, chậm rãi xỏ giày vào cho cô.

Thần thái và động tác của anh vô cùng thành kính, giống như thứ mình đang cầm trên tay là món bảo vật hiếm có nhất thế gian.

Việc quỳ trước mặt Mạc Noãn như vậy không hề khiến người ta cảm thấy anh bị tổn hại hình tượng hay tôn nghiêm, ngược lại còn thấy anh là một người đàn ông đích thực.

Hốc mắt Mạc Noãn cay xè, phải cực lực kiềm chế mới ngăn được những giọt nước mắt chực trào.

Đây đã là lần thứ hai người đàn ông cao quý như anh quỳ trước mặt cô rồi. "Noãn Noãn, đi thôi, chúng ta đến hôn lễ thôi kẻo muộn." Lục Sâm vừa nói vừa đứng dậy, rồi lại cúi xuống bên chân cô.

Mạc Noãn đưa tay ôm lấy cổ anh, nằm trên bờ vai vững chãi ấm áp của anh, cô cảm thấy vô cùng an toàn.

Cô chợt nhớ lại lần đầu tiên hai người gặp mặt, hóa ra người phụ nữ đầu tiên anh cõng là cô, không phải Quý Anh Ly cũng chẳng phải Quý Anh Ngữ.

Lục Tử Đồng và Mễ Nặc giúp Mạc Noãn cầm tà váy, nụ cười rạng rỡ trên mặt mọi người đều được nhiếp ảnh gia bắt trọn vào ống kính.

Khi xuống lầu, Trương Nhuế đích thân đút cho họ ăn thang viên.

Đây là tập tục cổ xưa của thành phố A, con gái khi xuất giá, trước khi ra khỏi cửa phải được mẹ đút thang viên, ngụ ý cả đời viên mãn.

Người mẹ còn phải dặn dò, giao phó con rể phải đối đãi tốt với con gái mình, lúc này con rể không được phản bác mà phải vâng dạ nghe theo, như vậy tương lai hai người mới bền lâu.

Mẹ của Mạc Noãn đã qua đời nên mọi việc đều do Trương Nhuế làm thay.

Lục Sâm giống như một học sinh tiểu học đang tiếp thu lời dạy của giáo viên, thái độ cực kỳ nghiêm túc.

Bất kể Trương Nhuế nói gì, anh đều gật đầu và hứa hẹn tất cả.

Không khí hiện trường vì sự nghiêm chỉnh của anh mà cũng trở nên trang trọng hẳn lên.

Trương Nhuế vốn định đẩy nhanh tiến độ, nhưng thấy thái độ Lục Sâm quá đoan chính nên bà cũng chỉ có thể kiên nhẫn dặn dò từng câu một.

Lên xe hoa, Mạc Noãn khẽ tựa đầu vào vai Lục Sâm, hai tay vòng quanh eo anh: "Ông xã, anh cũng nghiêm túc quá rồi đó.

Những thứ đó chỉ là tập tục mê tín thôi, giờ chẳng mấy ai tuân theo nữa, không cần phiền phức vậy đâu.

Anh làm nghiêm túc quá khiến không khí cứ như đi họp ấy." Mạc Noãn thầm nghĩ, một người đàn ông đối tốt với một người phụ nữ không phải chỉ dựa vào cái miệng, mà là dựa vào hành động thực tế. "Noãn Noãn, những chuyện này thà tin là có còn hơn không.

Những việc liên quan đến tình yêu viên mãn cả đời của chúng ta, anh không muốn mạo hiểm." Đó chính là thái độ của Lục Sâm.

Anh không mê tín, anh chỉ là quá yêu người phụ nữ bên cạnh, không muốn cuộc hôn nhân của họ gặp phải bất kỳ nguy hiểm hay trắc trở nào dù là nhỏ nhất.

Mạc Noãn nghẹn lời, ngơ ngẩn nhìn Lục Sâm, hồi lâu sau mới nũng nịu đấm nhẹ vào ngực anh một cái: "Lục Sâm, anh thật đáng ghét, anh thừa biết em không được khóc bừa bãi mà còn cố ý làm em cảm động đến phát khóc." Cô thích những lời đường mật của Lục Sâm, chúng vĩnh viễn giống như món khai vị trước bữa ăn, chẳng bao giờ khiến người ta thấy chán.

Lục Sâm nắm lấy tay cô, đặt lên môi hôn hết lần này đến lần khác, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Bà xã, anh thật sự không cố ý mà." "Tha lỗi cho anh đó." Đoàn xe Hummer hoành tráng như vậy dù muốn thấp điệu cũng không được, nó đã làm xôn xao không ít thanh niên có thói quen ngủ nướng vào cuối tuần.

Mạc Noãn có thể cảm nhận được những ánh mắt ngưỡng mộ và ghen tị.

Tâm trạng cô cũng vô thức trở nên vui vẻ hơn, đây có lẽ là chút hư vinh trong lòng mỗi người phụ nữ, luôn hy vọng người khác sẽ ngưỡng mộ mình vì lấy được người chồng tốt.

Hôn lễ được tổ chức tại khách sạn Minh Châu.

Vào mùa hè, tổ chức hôn lễ trên sông đối với quan khách mà nói là một sự tận hưởng.

Chương 476

Vì đoàn xe đã chạy gần như một vòng quanh thành phố A nên khi đến khách sạn thì thời gian cũng không còn sớm lắm.

Mạc Noãn chỉ kịp nghỉ ngơi một chút thì Bạch Hòa Sinh đã đẩy cửa bước vào. "Noãn Noãn, chúng ta chuẩn bị vào lễ đường thôi, nghi thức sắp bắt đầu rồi." Bạch Hòa Sinh hiếm khi mặc vest trang trọng như vậy, Mạc Noãn nhận ra ông có chút khẩn trương nên đã ôm ông một cái: "Dượng, đừng căng thẳng, hôm nay dượng sẽ dẫn cháu đi trên con đường hạnh phúc." Bạch Hòa Sinh bị lời của cô làm cho bật cười, cảm xúc căng thẳng cũng vơi bớt phần nào.

Ông hít một hơi thật sâu rồi nói: "Được, dượng không căng thẳng, dượng còn phải đích thân giao cháu cho A Sâm nữa mà." Bạch Hòa Sinh cùng Mạc Noãn ra khỏi phòng nghỉ.

Trong đại sảnh được dựng một sân khấu lung linh như mộng ảo, màn hình chính đang chiếu ảnh cưới của hai người, ảnh gia đình bốn người và cả những bức ảnh đời thường khác.

Dưới mỗi bức ảnh đều kèm theo lời bình, không cần hỏi cô cũng biết đây là tác phẩm của Lục Sâm, chỉ anh mới có thể ghi nhớ những khoảnh khắc tuyệt vời này một cách rõ nét như vậy.

Quan khách quanh sân khấu đã ổn định chỗ ngồi.

Lục Sâm không biết đã đứng trên bục cao từ lúc nào, anh đang mỉm cười nhìn về phía cô, ánh mắt chan chứa tình cảm sâu đậm.

Tìm kiếm bao lâu cuối cùng cũng tìm thấy nhau, niềm xúc động và vui sướng ấy chỉ hai người họ mới hiểu được. "Tiểu Noãn, chuẩn bị xong chưa con?" Bạch Hòa Sinh khẽ hỏi.

Mạc Noãn gật đầu.

Cô từng tưởng tượng mình sẽ rất căng thẳng, nhưng lúc này nhìn Lục Sâm ở phía xa, mọi sự lo lắng đều đã tan biến trong ánh mắt ấm áp thâm tình của anh.

Khúc nhạc hành lễ vang lên, Bạch Hòa Sinh dắt tay Mạc Noãn chậm rãi bước đi.

Đoạn thảm đỏ này thực ra không dài, nhưng mỗi bước đi, Mạc Noãn lại thấy cảm xúc của mình thay đổi.

Khi Lục Sâm cuối cùng cũng nắm lấy tay cô, cô chỉ cảm thấy cảm xúc trong lòng dâng trào như sắp bùng nổ.

Tiếp theo là một loạt các bước rườm rà.

Lễ dâng trà đổi cách xưng hô cho cha mẹ hai bên cũng được sắp xếp trên bục cao.

Vì hai người đã kết hôn được hai năm nên hoàn toàn không thấy ngượng ngùng ở công đoạn này, mọi thứ diễn ra vô cùng thuận lợi. "Lục tiên sinh, anh có nguyện cưới cô Mạc Noãn trước mặt đây làm vợ không?

Dù khỏe mạnh hay ốm đau, giàu sang hay nghèo khó, anh vẫn sẽ luôn yêu thương, tôn trọng và bảo vệ cô ấy cho đến cuối cuộc đời chứ?" Người dẫn chương trình hỏi.

Lục Sâm nhìn Mạc Noãn không chớp mắt, ánh mắt thâm tình ấy khiến quan khách có mặt đều động lòng.

Anh đáp: "Tôi nguyện ý, tôi sẽ yêu cô ấy hơn cả bản thân mình." Người dẫn chương trình vừa định nhận lại micro từ tay Lục Sâm thì Mạc Noãn đã nhanh hơn một bước.

Khi làm ra hành động này, chính cô cũng hơi sững sờ, nhưng rất nhanh cô đã phản ứng lại, môi nở một nụ cười, cũng nhìn Lục Sâm đầy thâm tình: "Tôi, Mạc Noãn, cả đời này nguyện gả cho Lục Sâm làm vợ.

Dù tương lai có bao nhiêu khó khăn hiểm trở, tôi nguyện cùng anh ấy đồng cam cộng khổ cho đến cuối cuộc đời.

Không, dù có một ngày tôi phải rời xa nhân thế trước anh ấy, tôi vẫn sẽ mãi mãi ở bên cạnh anh." Người dẫn chương trình là một MC nổi tiếng của đài truyền hình, tuy tuổi đời còn trẻ nhưng kinh nghiệm rất dày dạn, hằng ngày cũng từng chủ trì rất nhiều hôn lễ cho bạn bè trong giới.

Cô đã thấy quá nhiều tân nương e thẹn, dè dặt, nhưng chưa từng thấy tân nương nào chủ động đến mức cướp luôn cả lời thoại của mình thế này, cô còn chưa kịp hỏi "Cô có nguyện ý không" mà!

Tuy nhiên, là người từng trải qua sóng gió, cô nhanh chóng bắt nhịp: "Xem ra tôi bị tân nương ghét bỏ rồi, chắc chắn là do tôi nói quá rườm rà, sau đây tôi phải đẩy nhanh tốc độ thôi, mọi người hãy giám sát tôi nhé." Lời vừa dứt, bầu không khí đang chìm trong xúc động bỗng chốc tan biến.

Diệp Tử Hạo không nhịn được mà hùa theo: "Chị MC ơi, chị nên nhanh lên chút đi, nếu không là có nguy cơ bị đuổi xuống đài bất cứ lúc nào đấy." Mễ Nặc đứng bên cạnh thấy rùng mình, cô MC kia trông rõ ràng là trẻ hơn hắn mà hắn còn dám gọi là "chị", đúng là không biết xấu hổ.

Lục Tử Đồng liếc xéo Diệp Tử Hạo, bồi thêm một câu: "Anh Diệp à, em thấy để anh rước được chị Mễ Nặc lên đài chắc còn cần một khoảng thời gian dài nữa đấy." Đây tuy là để điều hòa không khí nhưng thái độ cà lơ phất phơ này đúng là đáng ăn đòn mà. "Đi đi đi, trẻ con thì biết cái gì." Diệp Tử Hạo không thèm để tâm. "Được rồi, tôi thật sự chỉ còn ba câu nữa thôi, một câu cũng không nói thêm.

Bây giờ xin mời hai thiên thần nhỏ đáng yêu của chúng ta mang nhẫn cưới lên cho hai vị tân nhân." Người dẫn chương trình vừa nói vừa tìm kiếm bóng dáng hai đứa trẻ, nhưng tìm mãi chẳng thấy đâu.

Lục Sâm thực ra đã khớp lời thoại với cô rất nhiều lần rằng phần trao nhẫn sẽ do hai đứa nhỏ đảm nhiệm, nhưng tại sao giờ lại không thấy người?

Chuyện này là sao?

Trong phút chốc, hiện trường yên tĩnh trở lại, mọi người đều chú ý đến động tĩnh trên đài. "Các bạn nhỏ đáng yêu ơi, lúc này đừng chơi trốn tìm với chị nhé, mọi người đang đợi các em đó." Lời vừa dứt, hai đứa trẻ chưa đầy một tuổi là Lục Niệm Niệm và Lục Tử Mặc đã được người ta bế lên bục cao.

Thực tế hai đứa nhỏ vẫn chưa thể đứng vững độc lập, nhưng Mạc Noãn lại phát hiện lúc này chúng đứng rất vững, đang toét miệng cười nhìn họ, hai anh em cười rộ lên trông y hệt nhau.

Mạc Noãn ngơ ngác nhìn con, không hiểu sao chúng lại xuất hiện ở đây.

Lục Sâm đứng bên cạnh đã cười nói: "Niệm Niệm, Tiểu Mặc, nói đi con." Lục Tử Mặc chu cái miệng nhỏ, xòe bàn tay ra, bên trong rõ ràng là một hộp nhẫn.

Cậu nhóc dùng giọng nói mềm mại, bập bẹ từng chữ một: "Mẹ... yêu... mẹ...

đây." Lục Niệm Niệm thì không bao giờ hành động theo lẽ thường, cũng chính vì thế mà trên tay cô bé chẳng cầm gì cả, chỉ thấy cô bé cuống quýt gọi: "Ba ba ba ba, mẹ mẹ mẹ mẹ, đây này." Nói rồi đôi tay nhỏ nhắn còn liên tục đặt lên môi làm động tác hôn gió.

Dưới đài lập tức bùng nổ những đợt tiếng cười, mọi người đều bị hai bé cưng làm cho vui vẻ.

Đây cũng là lần đầu tiên hai tiểu chủ nhân nhà họ Lục xuất hiện trong dịp như thế này, có thể thấy tuy còn nhỏ nhưng hai bé hoàn toàn không hề sợ hãi trước đám đông.

Mũi Mạc Noãn cay cay, đây chắc chắn là công lao của Lục Sâm.

Chương 477

Khoảng thời gian đó anh cứ hay dắt hai đứa nhỏ vào phòng thì thầm to nhỏ, hóa ra là dạy cái này.

Hai bảo bối của cô thật lợi hại, trẻ con cùng lứa nhà người khác chắc còn chưa biết gì, ngay cả sữa cũng chưa cai, vậy mà hai đứa đã biết tặng lời chúc rồi.

Đây tuyệt đối là một trong những món quà cảm động nhất mà cô nhận được hôm nay.

Hai người dắt tay nhau, từng bước đi đến trước mặt hai đứa trẻ.

Mạc Noãn không cầm được nước mắt, cô hôn lên má mỗi đứa một cái rồi cụng trán vào gương mặt nhỏ nhắn của chúng: "Bảo bối, cảm ơn các con, mẹ yêu các con." "Khà khà." Cả sân khấu tràn ngập tiếng cười trong trẻo, ngây thơ của trẻ con.

Cảnh tượng này đã để lại ấn tượng cực kỳ sâu đậm trong lòng mỗi vị khách, đến nỗi nhiều năm sau vẫn có người nhớ về khoảnh khắc hai đứa trẻ bập bẹ mang nhẫn cưới lên cho cha mẹ mình.

Mạc Noãn cứ ngỡ hai con đã đứng vững, nhưng khi lại gần mới phát hiện, phía sau mỗi đứa đều có một bàn tay lớn đang giữ chặt lưng chúng, khiến cô nhất thời dở khóc dở cười. "Hạnh phúc quá, chúng ta hãy dùng tràng pháo tay nhiệt liệt nhất để cổ vũ cho hai bé cưng, còn nhỏ mà đã tâm lý thế này rồi.

Sau đây là phần quan trọng nhất, mời tân lang và tân nương trao lời thề nguyện." Mạc Noãn ngẩn người, cảm thấy hơi lúng túng, bắt đầu hối hận vì hành động bốc đồng lúc nãy.

Cô đã nói hết rồi mà, giờ bảo cô nói tiếp cô thật sự không biết phải nói gì nữa.

Lúc này, Lục Sâm đã nhận lấy micro, khóe môi anh nở một nụ cười ôn hòa, thâm tình nhìn cô: "Noãn Noãn thân yêu, anh từng nghĩ mình cứ thế mà sống hết đời, nhưng cho đến khi gặp được em, anh mới biết mình đã lầm.

Anh chỉ là đang chờ đợi một người, chờ đợi một người có thể khiến trái tim anh rung động.

Chúng ta từng tình cờ gặp gỡ rồi lại lạc mất nhau giữa biển người.

Khi gặp lại, chúng ta đã trở thành người lạ.

Năm đó em 27 tuổi, anh 33 tuổi, chẳng còn trẻ trung gì nữa.

Em không còn là cô gái ngây ngô, anh cũng chẳng phải chàng trai nhiệt huyết.

Chúng ta đã bỏ lỡ những năm tháng thanh xuân của nhau, bỏ lỡ mười năm tươi đẹp nhất của đời người.

Anh từng cảm thấy nuối tiếc, muốn chiếm trọn mọi khoảng thời gian liên quan đến em, nhưng cách đây không lâu anh đã hiểu ra một đạo lý: Gặp gỡ muộn một chút cũng được, miễn sao quãng đời còn lại đều là em.

Anh có thể không phụ thời gian, không phụ em." Đó chẳng phải cũng là một loại vẻ đẹp sao?

Ngừng một chút, Lục Sâm nói tiếp: "Có lẽ hôn nhân của chúng ta sẽ bình lặng, không có nhiều kịch tính, nhưng Noãn Noãn, xin em hãy yên tâm, anh nhất định sẽ dùng hết khả năng để sưởi ấm cho em, cùng em tìm kiếm những điều thú vị trong hôn nhân." "Lục phu nhân thân mến, quãng đời còn lại mong em chỉ giáo nhiều hơn." Lục Sâm vừa nói vừa đưa tay về phía Mạc Noãn.

Nước mắt Mạc Noãn đã rơi lã chã vì câu nói "quãng đời còn lại đều là em" của anh.

Phải làm sao đây, hình như cô bị nghiện rồi, cô muốn Lục Sâm cứ thế nói tiếp mãi thôi.

Cô thích giọng nói trầm thấp như tiếng đàn cello của anh, đối với cô đó chính là những nốt nhạc tuyệt vời nhất thế gian, nghe bao lâu cô cũng nguyện ý.

Mạc Noãn chìm đắm trong cảm xúc của chính mình, nước mắt tuôn rơi không sao ngăn nổi, cô mãi vẫn chưa đưa tay ra.

Lục Sâm tỏ ra đặc biệt kiên nhẫn, từ đầu đến cuối vẫn luôn nhìn Mạc Noãn định định.

Những vị khách tinh ý nhận ra rằng, kể từ khi Mạc Noãn lên đài, tầm mắt Lục Sâm chưa từng rời khỏi cô, chỉ khi hai đứa nhỏ xuất hiện anh mới chia bớt một chút sự chú ý.

Lục Sâm vẫn chưa thu tay lại, nhưng khán giả dưới đài đã xôn xao, đồng thanh hô vang: "Lục phu nhân, chỉ giáo đi!

Chỉ giáo đi!" Mạc Noãn chỉ cảm thấy tai mình ù đi, cuối cùng cô cũng bật cười trong nước mắt, nắm chặt lấy tay Lục Sâm, nắm chặt lấy người đàn ông cô yêu nhất.

Người dẫn chương trình cũng hiếm khi đỏ hoe mắt.

Trước khi đến đây cô đã nghe kể về đôi vợ chồng kiểu mẫu này, nhưng cô không tin, luôn nghĩ những người có thân phận như họ đa phần chỉ là đánh bóng tên tuổi, được công chúng thi vị hóa mà thôi.

Giờ tận mắt chứng kiến, cô mới biết suy nghĩ trước đây của mình sai lầm đến mức nào.

Đây tuyệt đối là đôi vợ chồng thâm tình nhất mà cô từng gặp, mỗi cử chỉ hành động đều toát lên tình yêu nồng cháy.

Thậm chí, họ còn cho cô một ảo giác rằng tình yêu giữa họ vững chắc như tường thành, không ai có thể chen chân vào được. "Tôi đã nghe rất nhiều lời thề nguyện khác nhau, phiên bản này không quá sướt mướt nhưng tuyệt đối là chân thành nhất mà tôi từng nghe, thật sự chúc phúc cho hai bạn.

Lục phu nhân, xin hỏi chị còn lời nào muốn nói với Lục tiên sinh không?" Mạc Noãn hoàn toàn đờ người.

Cô vốn định tranh thủ lúc nãy để nghĩ xem nên nói gì, nhưng lại bị Lục Sâm cuốn đi mất, căn bản không kịp suy nghĩ.

Người dẫn chương trình phản ứng rất nhanh, thấy Mạc Noãn đang ngơ ngác liền nói ngay: "Chúng ta đừng vội, chắc chắn Lục phu nhân đang quá xúc động trước lời tỏ tình thâm tình của Lục tiên sinh rồi, hãy cho cô ấy chút thời gian để bình phục tâm trạng nhé." Vừa nói, cô vừa ra hiệu cho một nhân viên bên cạnh.

Ngay lập tức, cả khán phòng vang lên một ca khúc cũ của Trương Học Hữu - "Tên của em, họ của anh": *"Từng nghe nói tìm kiếm tình yêu, giống như đất trời xa cách rồi lại trùng phùng...* *Nhưng hành trình bình lặng giữa anh và em, chẳng có cảnh tượng kinh tâm động phách...* *Chỉ cần khi chân trời góc bể đua nhau theo đuổi, có thể cùng em yên nằm tại nhà là thấy mãn nguyện nhất...* *Chỉ cần lúc cuối cùng vang dội khí thế, có thể dùng tên của em và họ của anh để viết thành câu chuyện này...* *Từ nay về sau không ưu không sầu, câu chuyện bình đạm nhưng trong đó có em là đã đủ..."* Bài hát này cũng do Lục Sâm chọn từ sớm để đối phó với những khoảnh khắc như thế này, đặc biệt phù hợp với câu chuyện tình yêu êm đềm như nước chảy của họ.

Trong tiếng hát, còn kèm theo những tiếng hô vang liên tiếp: "Lục phu nhân, cố lên!" Khoảng hai phút sau, Mạc Noãn gật đầu với người dẫn chương trình, nhạc liền được tắt đi.

Mạc Noãn nhận lấy micro, nói: "Rất xin lỗi, vì tôi vốn không biết có phần này nên nhất thời hơi ngẩn ngơ." Diệp Tử Hạo hét lớn: "Chúng tôi hiểu mà, tình trong tim nhưng khó mở lời!" Mạc Noãn nhìn theo tiếng nói, thấy những gương mặt mỉm cười của người nhà họ Lục, thấy vẻ mặt kích động của hai bảo bối, ánh mắt khích lệ của Hàn Thụ Nhân và Mạc Tử Hi, sự chúc phúc chân thành của dì dượng, đôi mắt đỏ hoe của Lục Tử Đồng và Bùi Lệ Hành, và cả Mễ Nặc đang gục đầu vào vai Diệp Tử Hạo khóc nức nở, cô nàng này khóc thật chẳng màng hình tượng chút nào.

Mạc Noãn biết, Mễ Nặc chắc chắn đang vui cho cô, vui vì được chứng kiến khoảnh khắc quan trọng nhất trong đời cô.

Nhìn những người thân thuộc này, Mạc Noãn hít một hơi thật sâu rồi nói: "Thực ra tôi từng không tin vào tình yêu, không tin tình yêu có thể chịu đựng được thử thách của thời gian.

Bản chất tôi là người sợ hãi hôn nhân.

Đối với tôi, cả đời phải đối mặt với một người đàn ông là một chuyện rất đáng sợ.

Tôi nghĩ sẽ có ngày mình thấy chán chường, mệt mỏi và bắt đầu soi xét.

Việc tôi cưới chớp nhoáng, không chỉ bản thân tôi không tin mà ngay cả những người xung quanh cũng nghĩ tôi bốc đồng.

Chương 478

Thực ra thâm tâm tôi rất tỉnh táo, lúc đó tôi đã thầm phân tích xem mình đang đối mặt với một người đàn ông như thế nào.

Xác suất không thể yêu được là 30%, khả năng tương kính như tân là 70%.

Đương nhiên, tiền đề phân tích của tôi là người đàn ông này phải thật sự rất đẹp trai, vì trong tiềm thức của tôi cũng có chút mê trai đẹp." Vốn nghĩ Mạc Noãn sẽ nói những lời nghiêm túc, không ngờ nói một hồi lại lạc đề, không khí bỗng chốc trở nên vô cùng thoải mái. "Sau khi chung sống, tôi mới biết người đàn ông như thế này thật sự rất dễ khiến người ta yêu, muốn yêu anh ấy chẳng khó chút nào.

Những suy nghĩ không cần tình yêu trước đây đều là nhảm nhí hết.

Có những người bạn căn bản không thể từ chối, bạn cũng chẳng muốn đẩy họ ra xa.

Khi bạn ngoảnh lại, anh ấy đã bén rễ nảy mầm trong tim bạn và phát triển mạnh mẽ.

Thôi, những lời sến súa tôi cũng không nói nhiều nữa, tôi là dân tự nhiên nên vốn từ có hạn.

Cuối cùng tôi chỉ muốn nói một câu: Lục tiên sinh, rất vui vì được gả cho anh!" Câu cuối cùng, Mạc Noãn gần như là hét lên, âm thanh vang vọng khắp mọi ngóc ngách của đại sảnh.

Dưới đài một lần nữa vang lên tiếng pháo tay sấm dậy.

Mạc Noãn còn chưa kịp phản ứng thì Lục Sâm bên cạnh đã nhanh chóng ôm lấy cô vào lòng và trao một nụ hôn sâu.

Xung quanh lại vang lên bài hát "Tên của em, họ của anh", nhưng

Mạc Noãn không còn nghe thấy gì nữa, trong mắt, trong tim cô lúc này chỉ có người đàn ông đang ôm hôn mình. "Cái con bé này dùng từ kiểu gì thế không biết, đúng chất dân tự nhiên, 'phát triển mạnh mẽ' cũng nói ra được.

Tình đồng chí cách mạng bao nhiêu năm với tớ mà chẳng học được chút lãng mạn nào, thật là phục cậu ấy luôn." Mễ Nặc vừa lau nước mắt vừa chê bai, nhưng nụ cười trên mặt thì không giấu đi đâu được. "Nặc Nặc, đừng khóc nữa, anh sẽ cho em hạnh phúc." Diệp Tử Hạo vẻ mặt nghiêm túc, ôm chặt Mễ Nặc vào lòng.

Mễ Nặc nhìn hắn sâu sắc, không nói gì nhưng nước mắt dần ngừng rơi, khóe môi khẽ cong lên.

Tần Tuệ nhìn hai người đang ôm hôn nhau cũng không cầm được nước mắt, nói với chồng bên cạnh: "Cuối cùng cũng khổ tận cam lai rồi." Lục Nam Thiên mỉm cười: "Đúng vậy, mọi khó khăn đều đã qua, sau này họ nhất định sẽ tốt đẹp hơn.

A Minh, con cũng mau chóng tìm một người đi, đừng để mẹ cứ phải lo lắng mãi." Gương mặt Lục Minh lướt qua một nụ cười đầy ẩn ý, thái độ rất tốt: "Con biết rồi mẹ, con sẽ nỗ lực." Lão gia tử đang chơi với hai đứa nhỏ, rất nghiêm túc bảo chúng: "Ba mẹ hai đứa đúng là sến quá, không được học theo, không được học theo nghe chưa." Đinh Duệ thực ra cũng có mặt tại hôn lễ, chỉ là anh ta không nhận được thiệp mời mà tự tìm cách lẻn vào.

Nhìn nụ cười hạnh phúc trên mặt Mạc Noãn và Lục Sâm, lòng anh ta vô cùng bình thản.

Thực ra từ lúc nào không hay, anh ta đã buông bỏ được người phụ nữ mà anh ta tưởng rằng mình luôn yêu thích, chỉ là tỉnh ngộ quá muộn nên đã đánh mất người mình thật sự quan tâm.

Nghĩ đến đây, ánh mắt anh ta vô thức nhìn về phía Mạc Tử Hi và con gái mình, anh ta thấy quãng đời còn lại của mình nên phấn đấu vì họ.

Chỉ là anh ta không ngờ rằng, sự kiên trì này kéo dài tới tận sáu năm, anh ta đã mất sáu năm ròng rã mới lấy lại được trái tim của vợ và con gái.

Mễ Nặc là người đầu tiên phát hiện ra Đinh Duệ, cô hơi ngạc nhiên nhướn mày.

Theo lý mà nói, Mạc Noãn kết hôn chắc chắn sẽ không gửi thiệp cho anh ta mới đúng, chuyện này thú vị rồi đây.

Cô không nhịn được dùng khuỷu tay hích hích Mạc Tử Hi bên cạnh, hóng hớt nói: "Tử Hi, hình như chồng cũ của cậu cứ nhìn cậu suốt kìa?" Sắc mặt Mạc Tử Hi biến đổi, cô nhìn về phía Đinh Duệ, có chút hằn học nói: "Đúng là âm hồn không tan." "Theo tớ dự đoán thì anh ta muốn tìm cậu để tái hợp đấy." Mễ Nặc tiếp tục. "Anh ta mơ đẹp quá nhỉ, làm gì có chuyện đơn giản như thế." Mạc Tử Hi chẳng buồn liếc Đinh Duệ lấy một cái, không biết là tâm lý gì nhưng hiện tại cô thật sự không muốn để tâm đến con người này.

Lục Tử Đồng nghe thấy cuộc trò chuyện của họ cũng nhìn sang.

Người đàn ông này cô có nghe danh, mọi người đánh giá về anh ta có vẻ rất tệ, dùng từ ngữ hiện giờ thì chính là một gã tồi.

Có điều ánh mắt vừa nãy của anh ta trông khá thâm tình: "Chị Tử Hi, sao em cảm thấy hình như anh ta vẫn còn tình cảm với chị nhỉ?" "Đó là việc của anh ta, không liên quan đến chị." Lục Tử Đồng chớp chớp mắt: "Gái ngoan sợ trai lì, nếu anh ta cứ đeo bám thế này, em nghĩ sớm muộn gì chị cũng sẽ thỏa hiệp thôi." Mạc Tử Hi không cho là đúng: "Chị không nghĩ vậy." Bùi Lệ Hành âm thầm nắm tay cô, hạ thấp giọng bảo: "Đây không phải là chuyện em nên quan tâm nhất, giờ em nên nghĩ kỹ về tương lai của chúng ta đi." Lục Tử Đồng mỉm cười: "Anh Bùi, cuối cùng anh cũng biết sốt ruột rồi sao?" Bùi Lệ Hành cười không nói gì, cùng lứa tuổi mà thấy tiến độ của họ nhanh như vậy, anh không vội mới là lạ.

Sau khi tân lang tân nương xuống đài, nụ cười trên mặt quan khách vẫn chưa tan, họ vừa ăn vừa đợi hai nhân vật chính đến mời rượu.

Thế nhưng, người họ đợi được không phải tân lang tân nương mà là hai cặp phù dâu phù rể, cùng với Lục Minh và Mạc Tử Hi.

Vì khách quá đông nên hai người cũng qua giúp một tay. "Chuyện này là sao?" Có người thắc mắc. "Thưa các vị quan khách, tân lang và tân nương của chúng ta đã không chờ nổi mà đi hưởng tuần trăng mật rồi, những việc còn lại cứ để chúng tôi lo liệu thay ạ." Mễ Nặc giải thích với mọi người.

Trên xe, Mạc Noãn đã thay bộ váy cưới, mặc một bộ váy hồng đơn giản, trông vô cùng trẻ trung và khả ái. "Lục Sâm, sao chúng ta lại đi luôn thế này, không phải còn phải mời rượu khách khứa sao?" "Những việc đó cứ giao cho phù dâu phù rể đi." "Như vậy cũng được sao?" Mạc Noãn không hiểu nhìn Lục Sâm, lớp trang điểm trên mặt cô vì khóc lúc nãy mà hơi bị nhòe, để kịp chuyến bay cô cũng chưa kịp tẩy trang.

Lục Sâm mở một tờ khăn ướt, cẩn thận lau đi vệt bút kẻ mắt bị nhòe cho Mạc Noãn, giải thích: "Hôm nay là sân nhà của chúng ta, chúng ta quyết định." "Vậy chúng ta đi đâu?" "Đương nhiên là ra sân bay, ra nước ngoài hưởng tuần trăng mật." Mạc Noãn ngạc nhiên há hốc mồm: "Đi bây giờ luôn á?

Thế còn Niệm Niệm và Tiểu Mặc thì sao?" Hôm nay hai bé thể hiện tốt như vậy, cô còn chưa kịp ôm hôn chúng mà đã đi luôn thế này, cảm thấy thật không nỡ.

Thấy ánh mắt do dự của Mạc Noãn, Lục Sâm khẽ vỗ vai cô, nghiêm túc hỏi: "Lục phu nhân, em đã thấy ai đi hưởng tuần trăng mật mà còn dắt theo con nhỏ chưa?" Mạc Noãn nghĩ lại cũng đúng, hai đứa trẻ thật sự còn quá nhỏ, dắt theo đi trăng mật quả thực không thực tế.

Chỉ là thái độ của Lục Sâm hôm nay khác hẳn ngày thường.

Mạc Noãn không nhịn được nâng cằm anh lên, tò mò hỏi: "Lục tiên sinh, sao hôm nay anh nỡ thế?" Bình thường anh lo cho hai đứa nhỏ còn hơn cả cô, dùng tâm sức cũng nhiều hơn cô, vậy mà hôm nay nói bỏ là bỏ ngay được. "Không nỡ cũng phải nỡ, đây là hôn lễ của chúng ta, tuần trăng mật của chúng ta, anh không muốn ai đến quấy rầy cả, kể cả con trai con gái cũng không được.

Em mới là người quan trọng nhất trong tim anh." Mạc Noãn nhìn Tiểu Trần đang lái xe phía trước, cảm thấy cậu ấy hình như đang cười, bả vai hơi run run.

Gò má cô nóng bừng, hạ thấp giọng nói: "Lục Sâm, anh vừa phải thôi nhé, lúc nãy đã nói bao nhiêu lời sến súa rồi, nói nhiều quá là thấy ngấy đấy." Mạc Noãn thầm bổ sung một câu trong lòng: sau này để dành nói dần chẳng tốt hơn sao, nói hết một lượt thì mất hết ý vị.

Lục Sâm nhìn chằm chằm Mạc Noãn, nhíu mày suy nghĩ rồi nghiêm túc nói: "Lục phu nhân, anh nghĩ anh sẽ không để chuyện 'ngấy' đó xảy ra với mình đâu." Mạc Noãn bị vẻ mặt giả vờ nghiêm chỉnh của anh làm cho buồn cười, ngã vào lòng anh mà cười khúc khích.

Địa điểm họ chọn cho tuần trăng mật là Đông Âu, chủ yếu là ba nước Nga, Thổ Nhĩ Kỳ và Ukraine.

Chương 479

Có những nơi Mạc Noãn thực ra đã từng đi cùng cha mẹ khi còn nhỏ, nhưng cùng chồng mình đi dạo lại những chốn cũ lại mang đến một cảm xúc hoàn toàn khác biệt.

Lục Sâm giống như một giáo sư uyên bác, bất kể đi đến đâu, phong tục tập quán nơi đó anh đều có thể kể vanh vách khiến cô phải trầm trồ thán phục.

Phong tục ở nước ngoài cởi mở hơn trong nước rất nhiều, dần dần nhập gia tùy tục, họ cũng bắt đầu quên đi mọi thứ, thỏa sức ôm hôn trên quảng trường Moscow, tận hưởng đủ loại món ngon của Thổ Nhĩ Kỳ, và hoàn toàn chìm đắm trong vẻ đẹp non nước hữu tình của Ukraine.

Cả hai người đều chơi đùa rất thỏa thích, loáng cái đã nửa tháng trôi qua.

Mạc Noãn bắt đầu cảm thấy nhớ hai nhóc tì ở nhà, không biết dạo này chúng có ăn ngon ngủ yên không.

Thực ra điện thoại của ông nội đã gọi tới từ sớm, chỉ có điều lần nào cũng là Lục Sâm nghe máy.

Hai đứa nhỏ ở nhà suýt chút nữa đã quậy cho Lục gia gà bay chó chạy. "Ông xã, chúng ta có nên về chưa anh?" Lục Sâm khẽ nhướng mày, tuyệt nhiên không nhắc tới những "chiến tích huy hoàng" của hai bảo bối ở nhà: "Không vội, em xem xem còn muốn đi đâu chơi nữa không?

Chúng ta về muộn một chút cũng được." "Không được, em nhớ Niệm Niệm và Tiểu Mặc rồi.

Sau này chúng ta lại đi sau, chính anh đã nói cả đời này của anh đều là của em mà, anh đừng hòng dùng một lần này mà định đuổi khéo em nhé.

Sau này anh phải dành nhiều thời gian hơn để ở bên em đấy." Mạc Noãn có chút làm nũng, nép vào lòng Lục Sâm.

Lục Sâm không chống lại được sự ngọt ngào này, chỉ đành chiều theo: "Được rồi, vậy sáng mai chúng ta đi sớm, hôm nay anh đưa em đi chơi thêm một ngày nữa." Cặp vợ chồng chơi đùa thỏa thích, cũng mua cho mọi người đủ loại quà cáp.

Chỉ là khi về đến nhà, họ phát hiện hai nhóc tì không thèm đếm xỉa đến mình nữa.

Trước đây vừa thấy ba mẹ là chúng hớn hở vui mừng, lần này thì chẳng thèm liếc nhìn một cái, cứ tự chơi trong phòng khách. "Niệm Niệm, Tiểu Mặc, ba mẹ về rồi đây này." Mạc Noãn lại gọi hai bảo bối một lần nữa.

Hai đứa nhỏ coi như không nghe thấy, hoàn toàn xem lời cô như gió thoảng bên tai.

Mạc Noãn không nhịn được lườm Lục Sâm một cái: "Đều tại anh hết, em đã bảo về sớm rồi mà." Lục Sâm trưng ra bộ dạng không hề hấn gì: "Không sao đâu, cứ để chúng bình tĩnh lại đã, khi nào cơn dỗi hờn trong lòng tan đi là ổn thôi." Nói thì nhẹ nhàng vậy, Mạc Noãn lườm anh thêm cái nữa rồi cúi xuống bế Lục Niệm Nhất lên.

Cô bé không phản kháng, chỉ cúi đầu, ngoan ngoãn nằm trong lòng mẹ nhưng lại mang tư thế "kháng cự mềm". "Bảo bối, mẹ xin lỗi hai con, lẽ ra mẹ nên về sớm hơn." Mạc Noãn hết cách, vừa nói vừa hôn lên má cô bé.

Cô nhóc lập tức quay mặt đi, bộ dạng hoàn toàn không muốn đoái hoài đến cô.

Ông nội nhìn thấy cảnh Mạc Noãn bị con cái hắt hủi thì không nhịn được cười: "Ai bảo hai đứa đi một mạch hơn nửa tháng trời, chúng không giận mới là lạ đấy." "Ông nội, con xin lỗi, thời gian qua chắc chúng quậy phá ông lắm phải không ạ?" Ông nội xua tay, chỉ vào vị trí trái tim: "Quậy phá thì không sao, chỉ là nhìn chúng khóc thảm thương, ông thấy đau lòng thôi." Trong mắt Lục Sâm thoáng hiện ý cười, anh bế nhóc Lục Tử Mặc lên.

Cậu bé cũng giống hệt em gái mình, kiên quyết không thèm nhìn mặt ba, thậm chí còn nghe thấy tiếng hừ lạnh nhẹ phát ra từ mũi cậu nhóc.

Cái điệu bộ kiêu ngạo đó thật khiến người ta dở khóc dở cười.

Lục Sâm nhướng mày, ra hiệu cho Mạc Noãn đặt cô bé xuống, bản thân anh cũng đặt cậu con trai xuống.

Mạc Noãn không biết Lục Sâm định làm gì, nhưng cô luôn tin tưởng anh tuyệt đối nên lập tức làm theo.

Lục Sâm nắm lấy tay Mạc Noãn, đi thẳng về phía cầu thang.

Mới đi được vài bước, hai bảo bối đã "òa" một tiếng khóc lớn.

Mạc Noãn vừa định quay đầu lại, Lục Sâm đã nắm chặt tay cô, ra hiệu đừng quan tâm.

Hai người tiếp tục đi lên cầu thang, đột nhiên hai nhóc tì vừa khóc vừa gọi: "Mẹ ơi, ba ơi, hu hu..." Ánh mắt Lục Sâm ngập tràn ý cười: "Có thể xuống được rồi." Mạc Noãn đột nhiên hiểu ra ý đồ của Lục Sâm, nhất thời dở khóc dở cười.

Cô chỉ cảm thấy người đàn ông này thật ranh mãnh, đến con ruột mình mà cũng tính kế cho được.

Rõ ràng là lỗi của phụ huynh, vậy mà anh cứ phải lợi dụng sự ỷ lại của con cái để ép chúng phải chịu thua trước. "Ba ơi, bế..." Lục Niệm Nhất vừa khóc vừa giơ đôi tay nhỏ nhắn về phía Lục Sâm.

Lục Sâm bế Niệm Nhất lên, Mạc Noãn đành bế con trai.

Lục Niệm Nhất dường như vẫn còn đang giận, trực tiếp dùng đầu mình tông mạnh vào mũi Lục Sâm.

Lục Sâm chỉ thấy sống mũi đau nhức, suýt chút nữa rơi nước mắt, còn cô bé thì ôm đầu, khóc càng to hơn, bộ dạng uất ức cực kỳ.

Lục Sâm bật cười lắc đầu, nhẹ nhàng gỡ tay cô bé ra, thấy trán con đã hơi đỏ lên, vừa xót vừa bất lực nói: "Lục Niệm Nhất, con đúng là ngốc đến đáng yêu, dùng cách này để trả đũa ba sao?

Đầu con có cứng bằng mũi ba không hả?

Sau này đừng phạm ngốc như vậy nữa." Cậu nhóc Tử Mặc ngơ ngác nhìn em gái, khóe miệng khẽ nhếch lên một chút.

Mạc Noãn gõ nhẹ vào đầu cậu bé, nghiêm mặt nói: "Đó là em gái con, con phải biết xót em chứ, không được cười trên nỗi đau của người khác." Cô bé nhìn Lục Sâm với vẻ lên án, miệng cứ lẩm bẩm: "Ba ba... xấu, xấu..." Cô nhóc lại nói thêm được một chữ rồi, Lục Sâm cảm thấy rất xúc động, khẽ vỗ về lưng cô bé: "Hảo hảo, bảo bối đừng khóc nữa, ba quả thật hơi xấu, sau này sẽ không bao giờ bắt nạt tiểu bảo bối của chúng ta nữa." Ông nội và dì Mai đứng bên cạnh cười ha ha.

Mạc Noãn thắc mắc hỏi: "Ông ơi, ai dạy Niệm Niệm nói từ đó vậy ạ?" "Trẻ con bây giờ không giống ngày xưa đâu, thông minh lắm.

Có đôi khi dỗ mãi không nghe, chúng ta thỉnh thoảng sẽ nói một hai câu rằng ba mẹ hai đứa xấu lắm, không ngờ con bé lại học được ngay." Lục Niệm Nhất có lẽ đau thật, miệng cứ lặp đi lặp lại mắng

Lục Sâm xấu.

Lục Sâm đưa cô bé lên lầu bôi thuốc, hai cha con ở trên lầu không biết nói gì với nhau mà khi xuống lầu cô bé đã rất ngoan ngoãn, mặt mày rạng rỡ, thỉnh thoảng còn chủ động hôn ba một cái.

Dì Mai cười nói: "Đúng là con ruột, loáng cái đã dỗ dành xong xuôi." Mạc Noãn lại có chút thất thần.

Vừa rồi ông nội nói với cô rằng Quý Anh Ngữ đã nhờ người nhắn tin mấy lần, nói là muốn gặp cô một phen.

Cô không nghĩ mình và Quý Anh Ngữ có gì để nói, giữa họ cũng chẳng thân thiết như người ta tưởng.

Chương 480

Lúc này đáng lẽ cô ta phải đòi gặp Lục Sâm mới đúng chứ?

Tại sao lại là cô?

Có lẽ vì bản thân đã làm mẹ, nghĩ đến tuổi thơ tăm tối của cô ta, cô hơi do dự. "Noãn Noãn, em đang nghĩ gì vậy?" Lục Sâm nhận ra Mạc Noãn có tâm sự, không nhịn được hỏi.

Mạc Noãn mỉm cười, không giấu diếm: "Quý Anh Ngữ nói muốn gặp em một lần, em không biết có nên đi không." Sắc mặt Lục Sâm trầm xuống, không cần suy nghĩ liền đáp: "Em và cô ta có gì để nói đâu, không cần quan tâm." Ông nội cũng nghe thấy cuộc trò chuyện của họ, thầm thở dài một tiếng.

Đứa trẻ đó đi đến bước đường hôm nay chỉ có thể trách bản thân cô ta tự chuốc lấy, không trách được ai khác.

Ông chỉ giúp chuyển lời, còn Mạc Noãn có đi hay không ông sẽ không can thiệp.

Mạc Noãn suy nghĩ cả đêm, ngày hôm sau vẫn đến nhà tù một chuyến.

Ngồi đợi một lát, Quý Anh Ngữ được đưa ra.

Cô ta mặc bộ đồng phục tù nhân nữ, tiều tụy đi rất nhiều, gò má lõm sâu xuống, nhưng cả người trông lại bình tĩnh lạ thường, không còn mang lớp mặt nạ giả tạo hay nụ cười sởn gai ốc như trước nữa.

Hai người lần lượt cầm điện thoại lên nhưng không ai lên tiếng.

Quý Anh Ngữ chỉ lặng lẽ nhìn Mạc Noãn.

Mạc Noãn bị nhìn đến mức không tự nhiên, đành phá vỡ im lặng:

"Có gì muốn nói thì nói nhanh đi, tôi không có nhiều thời gian để hao tốn với cô đâu." Quý Anh Ngữ nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay Mạc Noãn, trong lòng nhẹ nhõm hẳn.

Anh Lục sống tốt là đủ rồi, gặp mặt hay không không còn quan trọng nữa, cô ta cũng không muốn anh nhìn thấy bộ dạng hiện tại của mình. "Chị dâu, chị vẫn chẳng thay đổi chút nào, lúc nào đối mặt với tôi cũng là dáng vẻ mất kiên nhẫn ấy." Quý Anh Ngữ nhạt nhẽo nhếch môi.

Nghe xưng hô có chút xa xưa này, Mạc Noãn không nói gì. "Chị dâu, cảm ơn chị đã đến gặp tôi.

Tôi chỉ muốn đích thân nói với chị một câu: Xin lỗi.

Vì sự cực đoan và không cam tâm của mình, tôi đã làm rất nhiều việc tổn thương đến mọi người." Nói rồi Quý Anh Ngữ đứng dậy, cúi người thật sâu trước Mạc Noãn.

Không hiểu sao, Mạc Noãn tin rằng lời nói lúc này của Quý Anh Ngữ là chân thành.

Chỉ là đã đến nước này rồi, nói những lời này còn có ích gì nữa.

Mạc Noãn không đáp lời, Quý Anh Ngữ cứ nhìn cô chăm chú, dường như thực sự muốn nghe cô nói điều gì đó.

Mạc Noãn không chịu nổi ánh mắt ấy, đành mở lời: "Bây giờ cô nói những điều này đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Cô cũng đã phải chịu trừng phạt cho tất cả những gì mình gây ra rồi." Quý Anh Ngữ cười khổ: "Thực ra hôm nay tôi tìm chị đến là còn một chuyện muốn hỏi.

Chị gái tôi năm đó rốt cuộc vì nguyên nhân gì mà tráo đổi bản thiết kế?" Đây là chuyện cô ta luôn trốn tránh, giờ là lúc phải đối mặt. "Chuyện đã qua lâu như vậy, bây giờ cô hỏi có ý nghĩa gì?" "Chị dâu, phiền chị hãy cho tôi biết, câu trả lời này thực sự rất quan trọng với tôi." Mạc Noãn nhìn Quý Anh Ngữ một lần nữa, bắt đầu thuật lại sự thật một cách khách quan: "Năm đó Phùng Thành Tường đã dùng sự an nguy của cô để uy hiếp Quý Anh Ly.

Chị cô lúc đầu không thỏa hiệp mà nhờ Lục Sâm cử người bảo vệ cô.

Nhưng Phùng Thành Tường lại tiết lộ thân thế của cô cho chị ấy, còn đe dọa sẽ nói hết cho cô biết.

Chị cô tự nhiên không muốn cô biết sự thật đó, cuối cùng bị dồn vào đường cùng, chỉ đành làm theo ý hắn tráo đổi bản thiết kế.

Lúc đó chị ấy không biết sẽ xảy ra sự cố an toàn, chỉ nghĩ là sẽ gây ra tổn thất nghiêm trọng cho Lục thị." Sự thật đúng là như vậy, hèn chi có một thời gian luôn có người chuyên môn đưa đón cô ta đi học và về nhà, hóa ra là vậy.

Thực ra trong lòng cô ta sớm đã có dự cảm, chỉ là muốn nghe Mạc Noãn cho một đáp án xác thực.

Khóe môi Quý Anh Ngữ càng lúc càng mở rộng, cô ta cười không thành tiếng.

Rõ ràng là đang cười nhưng lại khiến người ta cảm thấy một nỗi bi thương vô hạn.

Mạc Noãn cảm thấy ngột ngạt, khẽ quay đầu đi chỗ khác.

Quý Anh Ngữ nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ, thần tình thẫn thờ.

Quan sát kỹ sẽ thấy một giọt nước mắt trong vắt lăn dài từ khóe mắt cô ta: "Chị dâu, thực ra tôi rất khát khao một tình yêu thuần khiết, khát khao tìm được một người đàn ông không quan tâm đến thân thế và quá khứ không mấy tốt đẹp của tôi." Từng có lúc cô ta tin chắc Lục Sâm chính là người đàn ông đó, nhưng lại quên mất rằng khi một người đàn ông không yêu mình, những mong cầu ấy chỉ là điều xa xỉ.

Chị gái cô ta từ đầu đến cuối mới là người như vậy, yêu cô ta không giữ lại chút gì, nhưng lại bị chính tay cô ta đẩy đến cái chết.

Nói xong, Quý Anh Ngữ tự đứng dậy, nói với người cảnh sát bên cạnh: "Đưa tôi về đi." Không biết có phải ảo giác của Mạc Noãn không, cô cảm thấy bóng lưng Quý Anh Ngữ lúc này hơi khòm xuống, như thể bị thứ gì đó đánh sụp hoàn toàn, sự bình tĩnh không còn nữa.

Mạc Noãn cũng không để ý nhiều, đi thẳng về đại viện, chỉ là trong lòng có chút bất an.

Mạc Noãn không biết rằng ngay ngày hôm sau, trong tù đã truyền ra tin tức Quý Anh Ngữ tự sát qua đời.

Có điều khi cô biết chuyện này thì đã là mấy năm sau.

Bởi vì người đàn ông yêu cô nhất biết rằng, ngay cả lúc hận Quý Anh Ngữ nhất, cô cũng chưa bao giờ muốn cô ta phải chết.

Mạc Noãn vừa bước vào nhà đã bị cảnh tượng bên trong làm cho ngơ ngác.

Giờ này là giờ làm việc, vậy mà cả nhà lại tụ tập đông đủ, ai nấy sắc mặt đều nghiêm trọng nhưng lại cố tỏ ra vẻ rất hiền từ, biểu cảm đó trông thật kỳ quặc.

Mạc Noãn không biết chuyện gì đã xảy ra, đi về phía Lục Sâm rồi ngồi xuống cạnh anh.

Lúc này cô mới thấy đối diện có một cậu bé ngồi rất quy củ, vừa rồi bị người lớn che khuất.

Chương 481

Cậu bé khoảng sáu bảy tuổi, ngũ quan tinh tế nhỏ nhắn, khóe miệng mang theo một nụ cười nhạt, trông hệt như một bản sao thu nhỏ của Lục Sâm.

Nếu bảo cậu bé này không liên quan gì đến Lục gia thì e là chẳng ai tin nổi.

Mạc Noãn cảm thấy tim mình đập thình thịch, bất giác nhìn sang Lục Sâm bên cạnh.

Gương mặt anh thoáng hiện vẻ hoảng loạn, bất lực lắc đầu liên tục. "Rốt cuộc là chuyện gì thế này?" Mạc Noãn cuối cùng cũng không nhịn được mà hỏi.

Tần Tuệ khẽ che miệng ho khan một tiếng, giải thích: "Đây là đứa trẻ mẹ tình cờ gặp trên đường hôm nay, mẹ mời cậu bé về nhà mình chơi." Ông nội nhìn cả gia đình cứ giấu giấu diếm diếm, cuối cùng không nén nổi cảm xúc phức tạp trong lòng, hít sâu một hơi, ôn tồn hỏi cậu bé: "Tiểu bảo bối, cháu nói cho thái ông nội biết năm nay cháu mấy tuổi rồi?" Cậu bé giơ ngón tay trắng trẻo ra, rụt rè ra hiệu.

Ông nội không nhịn được nheo mắt: "Hơn sáu tuổi?" Cậu bé ngẫm nghĩ, thực ra ngày mai là sinh nhật bảy tuổi của cậu bé rồi, còn thiếu một ngày, nói hơn sáu tuổi cũng không sai.

Cậu bé gật đầu một cái, ánh mắt mấy vị trưởng bối đồng loạt bắn thẳng về phía Lục Sâm.

Lục Sâm bất lực nhún vai: "Mọi người nhìn con làm gì, làm như nó là con trai con không bằng ấy." Mạc Noãn cũng nheo mắt đầy nguy hiểm, nhìn anh cười như không cười: "Chẳng lẽ không phải sao?" "Oan uổng quá, con có con trai hay không con lại không biết sao?

Trông giống con cũng không nói lên được điều gì, anh trai con lúc nhỏ cũng giống hệt con, bây giờ vẫn giống đến bảy phần, sao mọi người không nghi ngờ anh ấy?" Lục Sâm vội vàng biện minh. "Anh con bảy năm trước phải điều trị phục hồi suốt một năm trời, anh ấy lấy đâu ra đứa con hơn sáu tuổi này được?

Mấy năm trước con thường xuyên uống rượu bên ngoài, con có chắc là sau khi say xỉn không làm loạn không?" Tính theo tuổi của cậu bé, hoàn toàn không thể là con của Lục Minh.

Lục Sâm cuống lên: "Thế cũng không thể nói là con của con được nha, tội danh từ trên trời rơi xuống này không được chụp lên đầu con đâu, con đã làm gì con tự biết rõ chứ." "Noãn Noãn, em phải tin anh." Anh biết rõ trong lòng mình chỉ có một mình Mạc Noãn, lấy đâu ra con trai, chẳng phải chuyện nực cười sao?

Mạc Noãn thấy lòng hơi rối bời, quay mặt đi không nhìn Lục Sâm.

Lục Sâm đúng là khổ mà không nói nên lời.

Đúng lúc này, Lục Tử Đồng đưa ra một ý tưởng táo bạo: "Ông nội, ông khoanh vùng phạm vi thế này là hẹp quá rồi.

Theo con thấy, cũng có thể liên quan đến ba con và đại bác cơ mà, dù sao cũng là huyết thống trong nhà cả." Lời vừa nói ra, ánh mắt mọi người lại đổ dồn về phía Lục Nam Thiên và Lục Nam Triết, đầy vẻ dò xét và suy ngẫm. "Lục Tử Đồng, con đừng có thêm dầu vào lửa, nói bậy bạ gì đó!" Lục Nam Triết hết cách, không nhịn được quát nhẹ Lục Tử Đồng.

Sống mũi Lục Nam Thiên cũng nhíu chặt lại.

Lục Tử Đồng bĩu môi: "Con chỉ suy luận hợp lý thôi mà, mọi người kích động thế làm gì?" Đôi bàn tay nhỏ bé của cậu bé đặt trên đầu gối khẽ đan vào nhau, trong lòng dường như đã hiểu ra điều gì đó, khóe môi hơi nhếch lên.

Nói vậy, người ba phi hành gia đã lên mặt trăng của cậu bé là anh trai của người đàn ông đối diện sao?

Nghe nói hai anh em họ rất giống nhau, thảo nào mình lại đẹp trai thế này.

Cả nhà đều là những người tinh tường, hành động nhỏ này của cậu bé không qua nổi mắt họ, ai nấy lập tức hiểu ra vấn đề, lần lượt lộ ra nụ cười hài lòng.

Xem ra, vào lúc họ không hay biết, đã có một câu chuyện âm thầm bắt đầu.

Lục Sâm hoàn toàn nhẹ nhõm, đứng dậy nói với Mạc Noãn: "Lục thái thái, đi thôi, chúng ta đã bỏ bê công việc lâu quá rồi, đến lúc phải về chăm chỉ kiếm tiền thôi." Mạc Noãn mỉm cười dịu dàng, đặt tay vào lòng bàn tay Lục Sâm, hai người cùng nhau rời đi.

Có đôi khi tình yêu thực sự rất đơn giản, trên đường đời luôn có anh, đó đã là điều đẹp đẽ nhất rồi. *** "Mễ Noãn, con nghe cho kỹ đây, lần này mà con còn làm hỏng việc nữa thì đừng bao giờ về nhà, cũng đừng gọi mẹ là mẹ nữa.

Mẹ cứ coi như chưa từng nuôi đứa con bất hiếu như con.

Mẹ vất vả thu xếp cho con như vậy, mẹ có dễ dàng gì đâu..." Tiếng oanh tạc của mẫu thân đại nhân lại tới.

Mễ Noãn xoa xoa cái tai bị rung đến mức hơi ngứa, bật loa ngoài, bình tĩnh đặt điện thoại lên bàn, mười ngón tay nhanh nhẹn nhảy múa trên bàn phím để sửa bản thảo cho ngày mai.

Đợi đến khi bên kia không còn tiếng động, cô mới cầm điện thoại đặt lại bên tai.

Cảnh tượng này giống như phim dài tập, ngày nào cũng diễn ra vài lần, cô sớm đã quen rồi, đúng là "lợn chết không sợ nước sôi".

Cái gì đến cũng phải đến, cô đã không muốn thì không ai ép được, mẹ ruột cô cũng không ngoại lệ. "Mễ Noãn, rốt cuộc con có nghe mẹ nói gì không đấy, nghe thấy thì lên tiếng một câu cho mẹ, đừng có mà giả chết." Mễ Noãn lắc đầu, cô thực sự lo cho huyết áp của mẹ mình, đã có tuổi rồi mà sao lúc nào cũng nóng nảy như vậy.

Theo lời của ông Mễ nhà cô thì Mễ thái thái đã bị cô chọc giận đến một cảnh giới mới, ngày nào mà không cằn nhằn vài câu là thấy bứt rứt trong người ngay.

Cô nhịn, không nhịn được cũng phải nhịn.

Khóe môi Mễ Noãn nở một nụ cười rạng rỡ, thái độ tốt đến lạ thường: "Mẫu thân đại nhân nói gì con cũng nghe thấy rồi ạ.

Tối nay tám giờ, Hồ Quang Tiểu Xá, Lưu thiếu gia, cao 1m75, du học sinh về nước, người đàn ông tuyệt chủng đã lăn lộn ở phố Wall vài năm, bỏ lỡ là thiệt thòi lớn.

Mười giờ, Diệp gia đại thiếu gia, hiện là tổng tài tập đoàn Diệp thị, cao 1m83, đẹp trai, phẩm hạnh tốt, xứng với con có thừa, đây là lần đầu người ta đi xem mắt." Thực sự nghĩ cô lăn lộn trong ngành này mấy năm là uổng phí sao?

Cô là tổng biên tập tạp chí, tin tức linh thông vô cùng.

Lưu gia đại thiếu gia kia chỉ là một tên công tử bột ăn bám, cô làm anh em còn chẳng thèm, học vấn giả, kinh nghiệm giả, ước chừng chiều cao cũng là nhờ mang giày độn.

Còn cái gọi là Diệp thiếu gia kia nữa, cũng chỉ là một con bướm hoa thôi, phẩm hạnh tốt mới là lạ.

Lời của bà mai và mấy kẻ trung gian mà tin được thì lợn cũng biết leo cây, chỉ có mẹ cô mới tin thôi.

Mễ Noãn thực ra chán ghét cuộc sống thế này đến tận xương tủy.

Từ năm 25 tuổi bắt đầu xem mắt, đến nay đã tròn hai năm. 27 tuổi chưa gả đi là lỗi của cô sao?

Chương 482

Cô không giết người phóng hỏa, kinh tế độc lập không ăn bám, là một nữ thanh niên cầu tiến, cô làm phiền ai chứ?

Vậy mà Mễ thái thái ở nhà cứ hận không thể đóng gói cô đem bán như món hàng vậy.

Gia đình chính là những người đáng yêu nhất, nhưng cũng là những người khiến bạn bất lực nhất. "Mễ Noãn, con đừng có lần nào cũng chỉ biết đối phó mẹ, hãy cho mẹ thấy hành động thực tế đi.

Mẹ bảo con đi tìm chồng chứ không phải tìm một đống anh em về.

Con đi mà thấy thực sự không ưng người ta thì cũng đừng có nhiệt tình quá, mẹ không muốn mất thời gian đối phó với mấy người giới thiệu đâu." Mễ mẫu hiếm khi bình tĩnh lại, ân cần nhắc nhở.

Đối với cô con gái không theo quy tắc này, Mễ mẫu đau đầu khôn xiết.

Đa số những người xem mắt với cô đều khen không dứt lời, muốn tiến xa hơn, nhưng cô thì ngược lại, chẳng ưng một ai.

Đã không ưng thì nói chuyện nhiều với người ta làm gì, làm bà lâm vào cảnh khó xử.

Bàn tay Mễ Noãn trên bàn phím khựng lại, trong lời nói của mẹ thoáng hiện một nỗi bất lực sâu sắc, cô tự nhiên nghe ra được.

Cô không cố ý đối đầu với bà, chỉ là cô thực sự chưa gặp được người đàn ông nào khiến mình rung động dù chỉ một chút.

Cô bạn thân Mạc Noãn vốn sợ hôn nhân vậy mà đã kết hôn rồi, sau khi cưới dường như hoàn toàn biến thành một người khác, mang đến cho cô sự kinh ngạc khó tả.

Cô thầm nghĩ, có lẽ mình cũng nên thu lại thái độ bỡn cợt này, nghiêm túc tìm một người để kết hôn, biết đâu phải thực sự bước ra bước này thì mới có thu hoạch.

Nghĩ đến đây, Mễ Noãn hạ quyết tâm, mở lời giải thích: "Mẹ, thực ra hai người mẹ nói con đều có nghe qua, nhân phẩm không ra gì đâu..." "Mễ Noãn, đừng có nói nhảm với mẹ nữa, tối nay cứ ngoan ngoãn đi xem mắt cho mẹ." Mễ Noãn chưa nói xong đã bị mẹ gắt gỏng ngắt lời.

Mễ Noãn bất lực xoa trán, điện thoại của mẹ đã cúp từ lâu.

Cô thở dài, tiếp tục sửa xong bản thảo rồi gửi đi.

Sau khi tan làm, Mễ Noãn trang điểm cho mình một lớp đậm đến mức chính cô cũng chẳng nhận ra mình.

Khi đến Hồ Quang Tiểu Xá, nơi đó vẫn chưa có ai.

Cô ngồi xuống gọi cho mình một tách cà phê, chưa kịp uống đã bị cuộc trò chuyện của cặp nam nữ kỳ quặc bên cạnh thu hút sự chú ý, không nhịn được mà vểnh tai nghe.

Diệp Tử Hạo hôm nay cũng bực bội vô cùng.

Người bạn thân vốn lánh phụ nữ như lánh tà đã kết hôn, khiến ông nội anh bị các lão chiến hữu chê cười đến mức không ngẩng đầu lên được, trực tiếp đá anh đi xem mắt.

Xem mắt thì thôi đi, còn tìm cho anh một cô nàng có vẻ hiền lành, nhu mì thế này, anh nhìn mà thấy ngứa mắt, bực cả mình, nhưng thiên tính lại không thể trực tiếp phủi tay bỏ đi.

Loại phụ nữ này anh thấy nhiều rồi, tám chín phần mười là giả vờ cả.

Diệp Tử Hạo thực sự không chịu nổi giọng nói nhỏ nhẹ như sợ làm phiền ai đó của cô ta, liền ngắt lời: "Vương tiểu thư, cô đã từng yêu ai chưa?" Cô gái sững lại, nhất thời không hiểu ý anh là gì, theo bản năng lắc đầu. "Đùa tôi à? 28 tuổi chưa từng yêu đương, đừng bảo cô vẫn còn trinh đấy nhé." Đối với những người phụ nữ làm bộ làm tịch này, mắt Diệp Tử Hạo thoáng hiện vẻ chán ghét.

Cô gái dường như không ngờ Diệp Tử Hạo lại trực tiếp như vậy, nhất thời đỏ mặt tía tai, lắp bắp không nói nên lời, không biết là khó nói hay là vì lời nói dối bị bóc trần mà xấu hổ. "Vậy cô nhìn trúng tôi ở điểm gì?

Nhà và xe?

Hay là gia thế?" Diệp Tử Hạo tiếp tục hỏi, giọng điệu mang theo sự hống hách và cảm giác ưu việt bẩm sinh.

Anh chẳng muốn dây dưa với người phụ nữ này, chỉ muốn nhanh chóng kết thúc cho xong.

Cô gái dường như cũng không nhịn nổi thái độ ngạo mạn của Diệp Tử Hạo, mắt chợt tròn xoe: "Diệp tiên sinh, chúng ta đi xem mắt, những điều kiện đó đương nhiên nằm trong phạm vi xem xét rồi." Xem mắt vốn dĩ là hai người không có nền tảng tình cảm tìm kiếm đối tác để sống cùng, trước khi đến đương nhiên phải khảo sát kỹ các phương diện của đối phương, nếu không đến để làm gì?

Tổng không thể chỉ là để tìm một người đàn ông, cô ta cũng chưa ế đến mức đó.

Diệp Tử Hạo nhún vai, khóe môi nhếch lên một nụ cười quyến rũ nhưng đầy mỉa mai: "Cho nên nói Vương tiểu thư đây là thẹn quá hóa giận rồi, cô thực sự không còn trinh nữa." "Diệp tiên sinh, anh có bệnh à?

Thời đại nào rồi mà anh cứ bám lấy điểm này không buông vậy?"

Cô gái cứng cổ, cố sức nén giận trong lòng.

Nếu không phải trước khi đi người nhà cứ căn dặn rằng Diệp gia là cái cây lớn, bám vào được sau này sẽ được nhờ vả, thì cô ta đã chẳng thèm nhẫn nhịn người đàn ông này.

Cho dù anh ta có đẹp trai thật, nhưng cái miệng độc địa kia đã phá hỏng cả khuôn mặt rồi, cô ta không chịu nổi.

Được rồi, thế là hết giả vờ, lộ nguyên hình rồi đấy.

Diệp Tử Hạo lạnh lùng cười một tiếng, khẽ nhấp một ngụm cà phê, sau đó tao nhã bắt chéo chân, dáng vẻ có chút bất cần đời nhưng không khiến người ta thấy quá đáng ghét.

Anh thong thả lên tiếng: "Đây đúng là thời đại mở, nhưng phụ nữ các cô lúc nào cũng trưng ra bộ mặt thực tế, yêu cầu đàn ông có xe có nhà, có gia thế tốt.

Vậy đàn ông yêu cầu phụ nữ phải giữ mình sạch sẽ cũng là chuyện hợp tình hợp lý thôi, dù sao đàn ông có thể kiếm tiền nuôi gia đình mãi, còn phụ nữ không thể trẻ đẹp mãi được.

Cô có quyền đòi hỏi xe và nhà ở tôi, thì tôi có quyền hỏi cô còn trinh hay không.

Đừng nói tôi dung tục hay cổ hủ, thời đại này rồi mà còn đặt tình cảm lên cái màng trinh, vậy còn cô thì sao?

Cô tham đồ gia thế của tôi, tham đồ tất cả những gì Diệp gia mang lại cho Vương gia các cô, cô có tư cách gì mà lải nhải?

Trên đời này, đàn ông nào não bộ bình thường sẽ không bao giờ trả giá cho quá khứ hoang đường của một người phụ nữ.

Cô không còn trinh, lại trách tôi sao?" "Anh..." Cô gái tức đến run người, chỉ tay vào Diệp Tử Hạo nhưng không nói thêm được lời nào.

Chương 483

Diệp Tử Hạo chẳng thèm để ý, tự nói tiếp: "Để tôi nói cho cô biết chuyện khiến đàn ông đau đầu nhất nhé: cưới vợ giống như mua xe cũ vậy, có lẽ không quan trọng là qua tay mấy đời rồi, nhưng chỉ sợ gã tài xế cũ vẫn còn giữ chìa khóa, thỉnh thoảng lại lôi xe ra chạy vài vòng, không những tốn xăng của mình mà hỏng hóc còn phải tự mình sửa chữa bảo dưỡng.

Cho nên cách an toàn nhất chính là tìm một người còn trinh, một người không có bạn trai cũ." Ngừng một lát, Diệp Tử Hạo nói tiếp: "Vì vậy, cô bị loại rồi.

Cô có thể đem lý do tôi nói hôm nay về bảo với ba mẹ cô, để họ biết đường mà tính, sau này đừng để cô đi hại những người đàn ông khác nữa." Sắc mặt cô gái tái xanh, tức giận đập mạnh tách cà phê xuống bàn, xách túi bỏ đi.

Diệp Tử Hạo đau đầu day day thái dương.

Cuộc xem mắt do ông nội sắp xếp này anh không dám tùy ý đối phó, chỉ có thể tìm cách khiến đối phương tự động rút lui.

Lý do kiểu này chắc chắn bất cứ ai muốn lăn lộn trong giới này đều sẽ không dễ dàng nói ra, đến lúc đó họ chắc chắn sẽ nói là không hợp hoặc không nhìn trúng anh, như vậy anh cũng dễ báo cáo lại.

Mễ Noãn nãy giờ nghe hết cuộc đối thoại của họ, không nhịn được cười lạnh một tiếng: "Đồ tự đại, tưởng mình hay lắm." Diệp Tử Hạo còn đang đắc ý vì màn hùng biện vừa rồi của mình, không ngờ lại đột nhiên nghe thấy tiếng mắng đầy khinh bỉ.

Anh có chút không vui nheo mắt lại, nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy một người phụ nữ ăn mặc lố lăng như một chú hề đang thong dong uống cà phê ngay cạnh mình, xung quanh chẳng có ai khác, lời vừa rồi chắc chắn là do cô ta nói.

Diệp Tử Hạo đi thẳng tới chỗ Mễ Noãn, ngồi xuống đối diện cô, nhìn chằm chằm vài giây rồi lên tiếng: "Vị tiểu thư này có vẻ có ý kiến với những lời tôi vừa nói?" "Không dám, chỉ là thấy vị tiên sinh đây sau này nhất định sẽ tự chuốc lấy hậu quả thôi." Nụ cười trên môi Diệp Tử Hạo hơi cứng lại, nhưng nghĩ một lát, anh lập tức cười tươi: "Thế này đi, tôi thấy đối tượng xem mắt thứ nhất của cô chưa đến, hay là để người thứ hai là tôi bổ sung vào luôn đi, chúng ta đỡ lãng phí thời gian của nhau." Mễ Noãn thầm mắng một câu, cha mẹ thời nay đều "biến thái" vậy sao?

Sắp xếp xem mắt mà làm hai tăng liền lúc, không sợ đánh nhau à. "Diệp tiên sinh?" "Không sai, chính là tôi, Mễ tiểu thư." Diệp Tử Hạo cười tủm tỉm. "Tôi thật không ngờ tối nay mình lại gặp phải một kẻ kỳ quặc thế này.

Xem ra những lời vừa rồi đều là kinh nghiệm xương máu của Diệp đại thiếu gia nhỉ.

Tôi cứ thắc mắc sao tư duy của anh vẫn còn dừng lại ở thời kỳ đồ đá, hóa ra là vì anh thường xuyên lôi vợ hay bạn gái người khác ra 'chạy thử' như xe cũ, nên mới bị chứng hoang tưởng bị hại, cưới vợ cũng sợ cưới phải 'hàng qua tay'." Mễ Noãn chống cằm, nhìn Diệp Tử Hạo với nụ cười đầy ẩn ý.

Cộng với khuôn mặt trang điểm lòe loẹt hiện tại, cô tuyệt đối chẳng có chút thẩm mỹ nào, trông chẳng khác gì một nữ yêu quái.

Diệp Tử Hạo độc miệng, Mễ Noãn cũng chẳng kém cạnh, hai người ở phương diện này đúng là kẻ tám lạng người nửa cân.

Diệp Tử Hạo nghẹn họng, sắc mặt hơi biến đổi.

Người phụ nữ trước mặt tuy cái miệng hơi độc nhưng so với cô nàng khép nép vừa rồi thì hợp gu anh hơn nhiều, anh thích kiểu người nhanh mồm nhanh miệng thế này.

Còn khuôn mặt này, tối qua anh có liếc qua ảnh, chắc là không đến nỗi tệ, đây là cố ý làm xấu rồi, chắc cũng là một kẻ đến để phá đám đây. "Mễ tiểu thư hiểu rõ tình hình của tôi quá nhỉ, chẳng lẽ đã âm thầm điều tra tôi từ trước?" "Có một từ gọi là 'tiếng xấu vang xa', không may thay, anh vừa vặn khớp hoàn toàn." Mễ Noãn đảo mắt trắng dã. "Mễ tiểu thư, tôi nhớ đây là lần đầu chúng ta gặp mặt mà, cô nói chuyện kiểu âm dương quái khí thế này, rốt cuộc cô còn trinh hay không?

Không biết người ta còn tưởng tôi chạm vào nỗi đau của cô, nên cô mới chực chờ cơ hội để đâm chọc tôi đấy." Tâm lý của Mễ Noãn luôn rất vững vàng, những lời này tự nhiên không ảnh hưởng gì đến cô.

Cô thản nhiên đáp: "Sao vậy?

Có hứng thú với tôi rồi à?" "Dĩ nhiên, loại gái già như cô đúng là hiếm thấy trên đời, tôi định mang về nghiên cứu như món đồ cổ xem sao." Mễ Noãn cười khẩy, muốn gài bẫy cô thì không có cửa đâu, cô chẳng dại gì mà mắc mưu anh: "Kỹ năng gài lời kém quá." Mấy chiêu này cô dùng chán rồi.

Ánh mắt Diệp Tử Hạo khẽ dao động, con nhóc này phản ứng nhanh thật, hiểu ngay ý đồ của anh, thú vị đấy. "Nhưng mà tuổi này rồi vẫn chưa gả đi được, có phải có bệnh gì không?" "Mắt anh mới có bệnh ấy." Cô mới 27, còn lâu mới gọi là già. "Cái này thì tuyệt đối không.

Không biết Mễ tiểu thư có nghe qua từ 'người già sắc sảo', tôi đoán cô cũng phải ngoài băm rồi nhỉ." Mắt trẻ con thường đen láy tinh anh như suối nguồn, nhưng phụ nữ gần ba mươi do quá trình trao đổi chất chậm lại, nhãn cầu rất dễ bị đục, chưa kể công việc của Mễ Noãn là tổng biên tập, ngày nào cũng dán mắt vào máy tính sửa bản thảo, hơi vàng một chút là chuyện chắc chắn.

Đây cũng là điều khiến cô đau đầu nhất, các chỗ khác cô có thể chăm sóc kỹ, nhưng đôi mắt thì cô luôn thấy bất lực, thuốc nhỏ mắt tốt nhất cũng chỉ giải quyết được tức thời, không thể giữ được lâu dài.

Mễ Noãn tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng ngoài mặt vẫn bình thản: "Diệp tiên sinh, tôi đoán tương lai anh chắc chắn không tán nổi vợ vì cái miệng này đâu, tôi cá một trăm tệ đấy." Diệp Tử Hạo chẳng quan tâm: "Đó không phải chuyện Mễ tiểu thư cần lo.

Bây giờ chúng ta nên bàn xem báo cáo với gia đình thế nào đi." "Vậy thì tốt quá, tôi cũng đang định nói chuyện đó với anh.

Như anh mong muốn, tôi không nhìn trúng anh, tôi sẽ bảo người nhà gọi điện cho bên anh." Nghe lời cô nói, Diệp Tử Hạo cảm thấy trong lòng khó chịu không rõ lý do.

Rõ ràng đây chính là mục đích của anh, dù sao đối tượng là ai anh cũng chỉ đến để ứng phó cho xong chuyện, vốn chẳng muốn dính dáng gì đến những người phụ nữ này.

Thế nhưng nghe giọng điệu chê bai của cô, anh lại thấy rất không vui.

Anh cảm thấy điều kiện của bản thân chẳng hề kém cạnh ai, phụ nữ nào thấy anh mà chẳng muốn lại gần, sao với cô thì anh lại chẳng có chút sức hút nào như vậy? "Mễ tiểu thư, cô nên hiểu cho rõ, là tôi chê cô quá già, nhìn không trúng cô, chứ không phải cô không thèm tôi." "Vậy thì tốt, anh bảo người nhà anh gọi điện cho mẹ tôi, nói là anh nhìn không trúng tôi đi, để tôi cũng sớm vạch rõ ranh giới với anh." Dù sao cô cũng chẳng quan tâm, nếu đối phương chủ động chê cô thì cũng không hẳn là chuyện xấu, đỡ cho cô phải tìm cái cớ để thoái thác với mẹ mình.

Đúng lúc này, một người đàn ông bước vào, ăn mặc đúng chuẩn một cậu ấm ăn chơi, tay đung đưa chùm chìa khóa xe.

Thấy vị trí đối diện cô đã có người ngồi, anh ta trực tiếp bước tới, nhưng mới đi được vài bước lại lùi lại, tỏ vẻ không hài lòng nói với hai người: "Bàn số năm?

Vị trí này không phải đã được tôi đặt trước rồi sao, tại sao các người lại ngồi đây?" Mễ Nặc tự nhiên nhận ra vị thiếu gia phá gia chi tử của nhà họ Lưu này, nhưng chắc chắn vị này không biết cô, cũng chẳng biết tổng tài của Diệp thị là ai.

Trong mắt cô thoáng hiện lên tia cười, thái độ vô cùng nhã nhặn xin lỗi: "Anh chắc là Lưu tiên sinh nhỉ?

Tôi là Mễ tiểu thư, thật sự xin lỗi anh, tôi cũng không biết tại sao tự nhiên lại có một người đột ngột ngồi đối diện tôi, hơn nữa còn cùng tôi thảo luận về anh." Lưu Tử Cường ngẩn người: "Thảo luận gì về tôi?" "Vừa rồi vị tiên sinh này nói anh là 'quý ngài ba xạo', học vấn giả, kinh nghiệm giả, chiều cao cũng giả, nhân phẩm thì quá tệ.

Anh ta còn nói muốn đại diện cho Cục Công thương đến để 'dẹp hàng giả', còn tự đề cử mình muốn xem mắt với tôi, nói rằng một tiểu thư xinh đẹp như tôi không nên ngồi đối diện với một..." Mễ Nặc nói đến đây thì cố ý dừng lại, vẻ mặt đầy khó xử nhìn Lưu Tử Cường, còn chăm chú đánh giá anh ta từ trên xuống dưới một lượt, như thể đang thật sự kiểm chứng xem anh ta cao bao nhiêu.

Lưu đại thiếu gia cảm thấy huyệt thái dương nhảy thình thịch, đanh mặt hỏi tiếp: "Sao không nói nữa?" Mễ Nặc cười ngượng ngùng: "Những lời đó tôi không tiện nói ra miệng." "Nói!

Rốt cuộc hắn ta đã nói gì về tôi?" Lưu Tử Cường chỉ tay vào Diệp Tử Hạo, giọng điệu vô cùng hung hăng. "Anh ta nói tôi xinh đẹp thế này, gia thế lại tốt, ngồi đối diện không nên là một tên lùn tịt thích làm màu." Mễ Nặc ngập ngừng nói hết câu, giọng còn mang theo vài phần run rẩy.

Lưu Tử Cường lập tức tức đến đỏ mặt tía tai, đời này anh ta ghét nhất là ai đem chiều cao của mình ra làm trò đùa.

Chương 484

Anh ta mạnh bạo đập tay xuống bàn, cà phê trong tách của hai người bắn cả ra ngoài.

Anh ta căm phẫn nhìn Diệp Tử Hạo: "Thằng chó này là ai?

Dám nói chiều cao của ông đây là giả?" Tim Mễ Nặc run lên một cái, tiếng đập bàn này lớn thật, cô cũng thấy đau thay cho anh ta.

Diệp Tử Hạo cau mày, từ đầu đến cuối không thèm liếc nhìn Lưu Tử Cường lấy một cái mà chỉ nhìn chằm chằm Mễ Nặc.

Mễ Nặc ném cho anh một ánh mắt khiêu khích. "Diệp tiên sinh, Lưu đại thiếu gia đang nói chuyện với anh đấy, anh cũng nên hiểu chút lễ nghĩa chứ.

Giao tiếp với người khác thì mắt phải nhìn đối phương, đó là phép lịch sự tối thiểu, nếu không là không tôn trọng người ta đâu đấy." Mễ Nặc dịu dàng thêm dầu vào lửa, âm cuối hơi nâng lên, trông thế nào cũng ra dáng một kẻ đang chờ xem kịch hay.

Diệp Tử Hạo vẫn không động đậy, ánh mắt nhìn cô đầy vẻ cảnh cáo.

Mễ Nặc chẳng hề sợ hãi, cô vốn là kẻ không sợ chuyện lớn, tiếp tục nói: "Diệp tiên sinh, giờ đối tượng xem mắt của tôi đã đến rồi, anh có thể đi được rồi đấy.

Đừng có lừa phỉnh tôi nữa, tôi không tin lời anh đâu, Lưu thiếu gia trông anh tuấn hiên ngang, nghi biểu đường đường thế này cơ mà." Lưu Tử Cường chưa bao giờ bị người ta phớt lờ như vậy, nhìn Diệp Tử Hạo mà mắt như muốn phun lửa: "Họ Diệp kia!" Diệp Tử Hạo cạn lời nhìn người đàn ông đứng trước mặt mình, quầng mắt thì thâm tím, dáng vẻ uể oải, nhìn là biết loại người suốt ngày đắm mình trong tửu sắc.

Để anh và loại người này cùng làm đối tượng xem mắt của Mễ Nặc, anh cảm thấy đó là một sự sỉ nhục.

Diệp Tử Hạo chỉ chỉ vào đầu mình, giễu cợt nói: "Họ Lưu kia, có não không hả?

Lời cô ta nói mà anh cũng tin?" Có não không?

Người đàn ông này không chỉ bảo anh ta lùn, còn chê anh ta không có não.

Hơn nữa, cái ánh mắt đó là sao, dám coi thường anh ta à? "Thằng họ Diệp kia, mày bị thần kinh à?

Mẹ kiếp, mày cố tình sỉ nhục tao trước mặt đối tượng xem mắt, giờ còn dám bảo đầu óc tao có vấn đề!" Lưu Tử Cường vừa nói vừa định túm cổ áo Diệp Tử Hạo, nhưng anh khẽ nghiêng người né tránh, ánh mắt cũng lạnh lùng hẳn đi. "Anh bị bệnh à, chẳng lẽ không cho người khác nói thật sao?" Thấy hai người này bắt đầu tóe lửa, Mễ Nặc mỉm cười đứng dậy.

Diệp Tử Hạo định nắm lấy tay cô nhưng bị cô mạnh bạo hất ra.

Cô trừng mắt nhìn anh: "Diệp Tử Hạo, anh buông tay tôi ra!" Diệp Tử Hạo ngửi thấy một mùi hương thanh đạm, lại nhìn thấy nốt ruồi nhỏ trên tai cô, trái tim anh bỗng đập nhanh một nhịp.

Anh nghiến răng nói: "Mễ tiểu thư, miệng lưỡi của cô khá thật đấy." Trắng cũng có thể đổi thành đen.

Thấy Lưu Tử Cường đang nhìn mình, Mễ Nặc chớp mắt, chẳng chút chột dạ mà giơ ngón tay cái về phía Diệp Tử Hạo: "Miệng lưỡi của tôi sao so được với anh, 'quý ngài ba xạo' cũng nghĩ ra được, đúng là khái quát rất cao, lợi hại thật." Lưu Tử Cường càng nghĩ càng tức, lại tiếp tục gây sự với Diệp Tử Hạo.

Anh đành phải buông tay Mễ Nặc ra, cô thừa cơ chuồn mất.

Vừa ra khỏi cửa, cô đột nhiên nghe thấy một tiếng la hét thảm thiết như heo bị chọc tiết, nhưng giọng đó chắc chắn không phải của Diệp Tử Hạo, mà là của 'quý ngài ba xạo' kia.

Mễ Nặc nhếch môi, cảm thấy chuyện này chẳng liên quan gì đến mình nữa, sau này cũng chưa chắc đã gặp lại.

Mễ Nặc định rủ bạn thân đi chơi, nhưng chồng mới cưới của bạn lại bị đau dạ dày phải nhập viện, cô cũng không tiện làm phiền.

Thế là cô lái chiếc BMW nhỏ của mình về căn hộ riêng.

Tắm rửa xong, cô nằm trên sofa đắp mặt nạ, tùy tay cầm một cuốn tạp chí lên xem.

Chẳng bao lâu sau, mẹ Mễ gọi điện tới.

Mễ Nặc chán nản thở dài, gỡ mặt nạ ra.

Mẹ cô còn chưa kịp mở lời, cô đã nhanh chân kiện ngược lại, đem những lời Diệp Tử Hạo nói với Tôn tiểu thư gán lên người mình rồi kể cho mẹ nghe: "Mẹ à, con chẳng muốn nói gì nữa đâu.

Sau này mẹ sắp xếp xem mắt thì tìm đối tượng nào đáng tin chút được không?

Hôm nay con tức chết mất, chưa thấy ai đáng ghét như thế, sao có thể hỏi những câu như vậy chứ, nghe là biết chẳng phải người tử tế gì rồi." Đầu dây bên kia im lặng một lát, mẹ Mễ có vẻ áy náy: "Được rồi, mẹ biết con chịu uất ức rồi.

Hai đối tượng này là do một trung tâm môi giới khác giới thiệu, mẹ cũng là lần đầu hợp tác với họ, không ngờ họ lại lừa mẹ.

Mẹ cũng vừa nghe bạn bè nói về nhân phẩm của đại thiếu gia nhà họ Lưu rồi, không ngờ cậu cả nhà họ Diệp cũng chẳng ra gì." Mễ Nặc cảm thấy cứ thế này mãi cũng không ổn: "Mẹ, tối mai con về nhà, con có chuyện muốn nói với mẹ." "Con chờ mẹ một lát, mẹ đang trên đường rồi, sắp đến chỗ con rồi đây." "Vâng, vậy gặp rồi nói." Mẹ Mễ rất nhanh đã đến nơi.

Vừa vào cửa bà đã vội vàng lao tới, nắm tay Mễ Nặc đánh giá một lượt từ trên xuống dưới, lo lắng hỏi: "Mễ Nặc, con ổn chứ?

Có bị thiệt thòi gì không?" Mễ Nặc lắc đầu, trong lòng có chút xúc động.

Mẹ cô tuy hơi lải nhải và cố chấp, nhưng thực sự rất thương cô.

Chỉ vì một chút chuyện nhỏ mà đêm hôm còn vội vã chạy qua đây. "Yên tâm đi mẹ, con không sao đâu." Hai người đàn ông đó chẳng làm gì được cô, ngược lại còn bị cô chơi xỏ. "Đều là lỗi của mẹ, sau này mẹ phải kiểm tra kỹ hơn, tuyệt đối không để chuyện như vậy xảy ra nữa." Mễ Nặc kéo mẹ ngồi xuống, thấy sau lưng bà không có ai, cô bèn hỏi: "Đêm hôm thế này mẹ đi một mình ạ?" "Không, bố con vừa về đến nhà là cùng mẹ đi luôn.

Ông ấy đang đi gửi xe, chỗ con môi trường thì tốt, gần chỗ làm nhưng chỗ đỗ xe ít quá, lần nào đến bố con cũng không tìm được chỗ đỗ." Mễ Nặc gật đầu, nhẹ nhàng tựa vào vai mẹ, ôm lấy cánh tay bà: "Mẹ, con có chuyện muốn nói với mẹ." Hiếm khi thấy con gái nói chuyện nghiêm túc như vậy, mẹ Mễ có chút ngạc nhiên, bà đưa tay vuốt tóc cô: "Con muốn nói gì với mẹ nào?" "Nói về trạng thái của con hai năm qua, về những ngày tháng đi xem mắt liên miên này." Mễ Nặc thở dài.

Hai năm qua cô luôn mỉm cười chấp nhận mọi sự sắp xếp của mẹ, dù thỉnh thoảng có phản kháng nhưng chưa bao giờ quyết liệt, cùng lắm chỉ là than vãn vài câu.

Những ngày qua cô đã suy nghĩ rất nhiều, không muốn tiếp tục những ngày tháng như vậy nữa.

Mắt mẹ Mễ bỗng sáng lên, gương mặt lộ ra nụ cười hài lòng, bà vỗ nhẹ vào tay cô: "Cuối cùng con cũng chịu nói chuyện với mẹ rồi.

Con không biết mẹ đã đợi ngày này bao lâu đâu.

Chương 485

Người trong lòng con...

đã buông bỏ được chưa?" Bà luôn biết trong lòng con gái có một người, giấu rất sâu, sắp thành một nút thắt tử rồi.

Không cần nói bà cũng biết đó là cậu bạn trai thời đại học, đáng tiếc là con bé Noãn Noãn bị mất trí nhớ, bà không hỏi thêm được chi tiết nào, chỉ biết đại khái là cậu thanh niên kia không biết vì lý do gì mà đột ngột rời đi không một lời từ biệt.

Thấy con gái thờ ơ với chuyện tình cảm, tuổi tác thì ngày một lớn, bà đương nhiên là lo lắng, nên mới phải ép cô đi xem mắt, hy vọng qua cách này cô có thể tiếp xúc nhiều hơn với những thanh niên ưu tú, từ từ bước ra khỏi bóng tối của thất tình. "Mẹ, mẹ biết ạ?" Mễ Nặc kinh ngạc nhìn mẹ mình.

Cô cứ ngỡ đoạn tình cảm đó chỉ có Mạc Noãn biết, không ngờ mẹ cũng biết đôi chút.

Thế mà bao nhiêu năm qua bà không hề nhắc tới, giấu kỹ thật đấy.

Mẹ Mễ gật đầu, lườm cô một cái rồi sẵn tiện véo má cô: "Con thực sự nghĩ mẹ vì không chịu nổi lời ra tiếng vào của người ta mới bắt con đi xem mắt à?

Con là khúc ruột của mẹ sinh ra, chứ không phải mẹ nhặt về, mẹ không nhẫn tâm đến mức ép con làm điều con không thích đâu.

Con nghĩ gì mẹ lại không biết sao?

Con bé này bướng bỉnh lắm, nếu con không chịu bước ra, mẹ chỉ còn cách đẩy con một cái thôi, không thể để con cứ thế này mãi được.

Chỉ là hai năm qua dường như con chẳng ưng mắt ai, chuyện này hơi nằm ngoài dự tính của mẹ." Lần đầu tiên nghe mẹ nói ra nguyên nhân thực sự, Mễ Nặc sụt sịt, hốc mắt đỏ hoe.

Chuyện này cô chưa từng nhắc tới trước mặt bố mẹ, cứ ngỡ họ không biết, nào ngờ họ thực ra vẫn luôn thấu hiểu tất cả.

Thấy Mễ Nặc không nói gì, mẹ Mễ lại hỏi: "Mễ Nặc, người đàn ông đó thực sự tốt đến thế sao?

Có thể khiến con bao nhiêu năm qua vẫn mãi không quên?" Tài liệu họ điều tra được cũng chỉ nói đó là một chàng trai học giỏi, đạo đức tốt, còn cụ thể hai đứa đối xử với nhau thế nào thì hồi đó chúng yêu đương rất kín tiếng, không mấy người biết.

Nghe vậy, Mễ Nặc cảm thấy cổ họng nghẹn đắng, đôi mắt cay xè, cô hoàn toàn không biết trả lời câu hỏi này thế nào.

Đôi khi cô thực sự hy vọng người đó cũng giống như Đinh Duệ đối với Mạc Noãn, trực tiếp phản bội cô, chứ không phải lặng lẽ rời đi như thế.

Nếu là vế trước, cô chắc chắn có thể dứt khoát buông tay, không phải mãi canh cánh trong lòng, bao nhiêu năm không thoát ra được.

Hai năm qua, trong số những người cô đi xem mắt không thiếu những người ưu tú, nhưng thực sự nếu lòng không mở thì người giỏi đến đâu cũng thấy đầy khuyết điểm, vì vậy đa số đều trở thành anh em bạn bè chứ không thể thành người yêu.

Thực ra trong lòng cô rất sợ, sợ rằng anh ấy ra đi vì một lý do bất khả kháng nào đó, đến khi anh ấy quay lại thì cô đã lấy người khác mất rồi.

Cô không muốn một lần quay lưng là lỡ cả một đời, nên cứ chần chừ không chịu bước tiếp, đối với việc xem mắt lần nào cũng chỉ làm cho có lệ, chưa bao giờ để tâm thực sự. "Mẹ, anh ấy từng thực sự rất tốt." Ôn nhu như ngọc, đó luôn là hình mẫu bạn trai lý tưởng của cô. "Đứa con gái ngốc này, dù cậu ta có tốt đến đâu thì đó cũng là chuyện quá khứ rồi.

Nếu cậu ta còn một chút lòng với con thì đã không biến mất bao nhiêu năm nay.

Thanh xuân của phụ nữ có mấy hồi đâu, con còn đợi được bao lâu nữa?

Mẹ cũng vì lo cho con nên hai năm qua mới ép con xem mắt.

Bao năm rồi, nói không chừng người ta đã lập gia đình, sinh con đẻ cái rồi, còn con thì cứ ở đây chờ đợi mòn mỏi, có đáng không?" Tối nay mẹ Mễ dường như biến thành một người khác, từ đầu đến cuối giọng điệu rất bình tĩnh, không hề nóng nảy hay lớn tiếng như mọi ngày.

Mễ Nặc ngơ ngác nhìn mẹ, có chút không quen với dáng vẻ này của bà, cô lý nhí: "Mẹ, mẹ không mắng con sao?

Mắng con ngốc ấy." Mẹ Mễ nhịn không được bật cười, vỗ một cái lên trán cô: "Cái con bé này, không thấy mẹ nói chuyện tử tế với con được à?

Cứ phải để mẹ mắng mới chịu sao.

Con là con gái mẹ, con gặp chuyện như vậy mẹ thương còn không hết, mắng con làm gì.

Mẹ cũng là người từng trải, biết chuyện tình cảm khổ sở thế nào, người ngoài căn bản không xen vào được." "Con nói thật đấy, giờ nghĩ lại con cũng thấy mình đúng là ngốc thật, vừa ngốc vừa ngây thơ." Lại đi chờ đợi một người đàn ông hoàn toàn không có hy vọng gì, mà lại chờ suốt bao nhiêu năm.

Mẹ Mễ rất hiểu tính con gái, nhìn bề ngoài thì vô tư lự, chẳng quan tâm gì, thực ra bao nhiêu đắng cay đều tự nuốt vào bụng: "Ngốc thì cũng phải để con tự mình nghĩ thông suốt đã.

Nếu ngay từ đầu mẹ đã nói lý lẽ với con, con nghĩ con có nghe không?

Có khi càng nói con càng bướng thêm ấy chứ." "Mẹ, con nghĩ thông suốt rồi.

Con đã lãng phí bao nhiêu năm vì anh ta, sau này sẽ không thế nữa.

Mẹ biết không?

Tiểu Noãn và anh chồng cưới chớp nhoáng của cậu ấy rất tốt.

Tiểu Noãn nói cậu ấy không yêu người đàn ông đó, cũng không cần tình yêu, nhưng con lại nhìn thấy nụ cười hạnh phúc chưa từng có trên mặt cậu ấy.

Có lẽ người chồng tương lai của con không nhất thiết phải yêu sâu đậm, chỉ cần tương kính như tân, cùng nhau sống qua ngày là được.

Từ hôm nay, con sẽ nghiêm túc tìm một người để chung sống, không còn xem mắt đối phó nữa đâu." Mễ Nặc tựa vào vai mẹ, trong ký ức đã nhiều năm rồi cô không ngồi lại tâm sự bình tĩnh với bà thế này. "Con tự mình nghĩ thông suốt là tốt rồi, hôn nhân suy cho cùng cũng là hai người sống với nhau, cuộc sống rồi cũng sẽ bình lặng thôi, chỉ cần lúc con ốm đau, buồn vui luôn có một người bên cạnh là đủ rồi.

Đợi đến tuổi mẹ, con sẽ hiểu." Mễ Nặc bĩu môi: "Được rồi mẹ ơi, nói nhiều thế thực ra con muốn mẹ bớt sắp xếp xem mắt lại cho con, một tuần một hai buổi là đủ rồi." Mẹ Mễ đương nhiên cũng không muốn ép con gái quá mức, nghe cô chính miệng nói muốn thử, bà cũng thở phào nhẹ nhõm, đôi mắt thoáng mờ đi: "Yên tâm đi, mẹ cũng đâu phải người cổ hủ, sau này thấy ai hợp mẹ mới sắp xếp, không bắt con ngày chạy hai tăng nữa." Mễ Nặc mỉm cười: "Cảm ơn mẹ đại nhân!" "Đói không, để mẹ xuống bếp làm chút gì ăn đêm cho con." "Thôi mẹ, đêm hôm ăn vào béo lắm." "Béo cái gì mà béo, con gầy nhom thế này béo ở đâu?" Mẹ Mễ nhíu mày quát.

Mễ Nặc tặc lưỡi, quả nhiên lúc nãy chỉ là ảo giác, đây mới là bản chất thật của mẹ cô: "Vậy mẹ làm cho con đu đủ hầm sữa tươi nhé, vừa ít calo lại vừa làm đẹp, nở ngực.

Nhưng hình như trong tủ lạnh nhà con chỉ có đu đủ thôi, hết sữa rồi." "Dưới chung cư có siêu thị mà, để mẹ bảo bố con xách một thùng lên.

Mấy thứ này trong nhà lúc nào cũng phải có sẵn chứ, sắp ba mươi đến nơi rồi mà chẳng biết tự chăm sóc mình gì cả." Mẹ Mễ vừa nói vừa gọi điện thoại.

Chương 486

Bố Mễ vừa đỗ xe xong, cách siêu thị không xa, nhận điện thoại liền vào siêu thị mua ngay một thùng sữa tươi nguyên chất mang lên.

Thấy vợ và con gái đang nép vào nhau ngồi trên sofa, ông không nhịn được cười nói: "Thế này mới đúng là phong cách của hai mẹ con chứ." Đâu có cặp mẹ con nào cứ gặp nhau là cãi vã như oan gia, rõ ràng trong lòng quan tâm nhau vô cùng. "Bố ơi, dạo này bố ngày càng 'sành điệu' nhé, học đâu ra mấy từ ngữ mạng thế kia?" "Số tạp chí nào của con bố chẳng đọc, tự nhiên là học được không ít rồi." Bố Mễ có chút đắc ý nói. "Bố, lại đây ngồi đi, chúng ta nói chuyện một lát." Mễ Nặc cười, vỗ vỗ vào chỗ trống bên cạnh mình.

Bố Mễ bước tới, mẹ Mễ thì cười đứng dậy: "Hai bố con cứ nói chuyện đi, mẹ vào làm đồ ăn cho." Mễ Nặc tựa đầu vào vai bố, im lặng một lát rồi hỏi: "Bố, thực ra chuyện của con bố cũng biết hết rồi đúng không?

Nên dù bố có thương con thế nào, bao năm qua bố cũng không ngăn cản mẹ bắt con đi xem mắt." "Tất nhiên là biết rồi, bố đâu có ngốc, con gái mình thay đổi thế nào bố lại không nhận ra sao.

Thời gian đó con tiều tụy đến mức không ra hình người, bố và mẹ con đương nhiên phải đi tra xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thằng nhãi đó mà còn dám xuất hiện trước mặt bố, bố nhất định sẽ đánh gãy chân nó, dám làm con gái bố đau lòng bao nhiêu năm nay." Dù đã qua mấy năm, nhắc lại chuyện cũ, bố Mễ vẫn thấy rất tức giận.

Mễ Nặc cười cười: "Hai người giữ kín miệng thật đấy, bao năm qua cứ im lặng như không có chuyện gì." "Con không nói thì chúng ta cũng đâu tiện nhắc lại." Bố Mễ đáp.

Hai bố con trò chuyện một lát thì mẹ Mễ bưng bát đu đủ hầm sữa tươi ra.

Hai người đợi Mễ Nặc ăn xong, đi ngủ rồi mới rời đi.

Trước khi đi, bà còn không quên nhấn mạnh bắt cô phải nhớ kỹ lời đã nói hôm nay, không được nuốt lời.

Sau khi họ đi rồi, Mễ Nặc lại bò dậy, cầm một khung ảnh trên bàn làm việc lên, lấy ra một bức ảnh giấu sau tấm ảnh chụp đơn của mình.

Trong ảnh, một đôi nam nữ đang tựa vào nhau cười vô cùng hạnh phúc.

Cô hít sâu một hơi, ném thẳng bức ảnh vào một chiếc hộp lớn dưới gầm giường.

Đã đến lúc học cách buông tay rồi, sau này hãy nghiêm túc xem mắt thôi.

Mễ Nặc mỉm cười đi vào giấc ngủ.

Trái ngược với không khí ấm áp bên chỗ cô, phía Diệp Tử Hạo lại chẳng dễ chịu chút nào.

Vừa về đến nhà, anh đã thấy ông nội đang ngồi uy nghiêm trên sofa, nhìn thấy anh bước vào, ánh mắt ông sắc như dao găm phóng tới. "Ông nội, ông lại sao thế ạ?

Chẳng phải cháu đã đi xem mắt theo ý ông rồi sao?

Cháu lại làm gì khiến ông không vui ạ?" Diệp lão gia tử đập mạnh xuống bàn: "Đó là thái độ đi xem mắt tử tế của anh đấy à?

Vừa rồi người giới thiệu gọi điện cho tôi, nói con bé nhà họ Tôn nhìn không trúng anh, còn con bé nhà họ Mễ thì bảo anh quá đáng tởm, nói với nó toàn những chuyện tầm bậy tầm bạ.

Những lời anh nói tôi còn chẳng buồn nhắc lại, thái độ của anh đúng là quá tệ hại!" "Ông nội, cháu có nói gì quá đáng với Mễ tiểu thư đâu ạ." Lão gia tử trợn tròn mắt, cây gậy trong tay giơ lên đập thẳng vào người Diệp Tử Hạo.

Diệp Tử Hạo khẽ rên một tiếng: "Ông nội, phía Mễ tiểu thư rốt cuộc đã nói gì với ông?" "Anh còn hỏi người ta là đã có người đàn ông nào chưa, loại câu hỏi đó mà anh cũng hỏi được à?" Lão gia tử là người truyền thống, có những lời thực sự không nói ra miệng được.

Lúc mới nghe xong, mặt già của ông cũng phải đỏ lên, sao ông lại dạy dỗ ra một đứa cháu ăn nói không giữ mồm giữ miệng thế này cơ chứ.

Diệp Tử Hạo sững lại, sau đó lập tức phản ứng ra ngay.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là cái cô nàng Mễ Nặc kia đã 'vừa ăn cướp vừa la làng', đem những lời anh nói với Tôn tiểu thư gán hết lên đầu mình.

Với tính cách cổ hủ của ông nội, đương nhiên là ông sẽ nổi trận lôi đình rồi.

Cái cô nàng này, đúng là chẳng lúc nào để người ta yên, đừng để tôi bắt được cô, nếu không tôi sẽ cho cô biết tay. "Ông nội, cháu đi xem mắt là để kết hôn, mấy chuyện đó đương nhiên phải hỏi cho rõ ràng rồi, ai chẳng muốn cưới một người vợ trong sạch." Diệp Tử Hạo cười, nhún vai với lão gia tử. "Thằng ranh con, mấy chuyện đó anh không biết âm thầm mà điều tra à?

Cứ phải hỏi thẳng vào mặt con gái nhà người ta, anh để mặt mũi người ta ở đâu, để mặt mũi tôi ở đâu?

Người không biết còn tưởng anh là cái loại lưu manh đầu đường xó chợ, cái mồm không có cửa nẻo gì hết!" Lão gia tử tức đến không chịu nổi. "Được rồi ông nội, lần này thái độ của cháu thực sự rất chân thành mà.

Ở trước mặt ông nội Lục ông không ngẩng đầu lên được, thì cháu ở trước mặt A Sâm cũng vậy thôi, cháu đâu có làm bừa, chỉ là phương pháp chưa đúng, sau này cháu nhất định sẽ sửa đổi." "Ai bảo tôi không ngẩng đầu được trước mặt lão già họ Lục?

Lưng tôi vẫn thẳng lắm nhé!

Lão Lục chỉ là có cháu trai lấy vợ thôi, có gì mà đắc ý, đợi bao giờ có chắt rồi hãy hay." Diệp lão gia tử kiên quyết không thừa nhận mình bị lão Lục kích động. "Vâng vâng vâng, ông nội dạy phải, sau này cháu nhất định chú ý, không hỏi trực tiếp quá nữa, tránh để mấy cô gái nhỏ không chịu nổi." Diệp Tử Hạo ngoan ngoãn nhận lỗi. "Về phòng mà tự kiểm điểm đi!

Lần sau còn để xảy ra chuyện như thế này xem tôi xử anh thế nào.

Lớn tướng rồi mà chẳng đâu vào đâu, đi xem mắt cũng bị người ta chê, nhà họ Diệp chúng ta có điểm nào không tốt chứ?" Lão gia tử vừa nói vừa nện thêm cho Diệp Tử Hạo một gậy nữa.

Diệp Tử Hạo cười hì hì: "Ông nội, chúc ông ngủ ngon, cháu lên lầu nghỉ đây ạ." Vừa về đến phòng, mặt Diệp Tử Hạo liền sa sầm xuống.

Đây là lần đầu tiên anh bị một người phụ nữ chơi xỏ như vậy.

Mễ Nặc, anh đã ghi nhớ cái tên này rồi.

Nghĩ đến đây, Diệp Tử Hạo gọi điện thoại sai thuộc hạ đi điều tra chi tiết về Mễ Nặc.

Chương 487

Có lẽ vì đã nói hết được những chuyện đè nén trong lòng với bố mẹ, Mễ Nặc đã có một đêm ngon giấc, ngủ rất sâu, không hề mộng mị.

Sáng hôm sau, tinh thần cô tốt hơn hẳn, cô vừa ngâm nga vừa luộc cho mình một bắp ngô, một quả trứng, rót thêm một ly sữa tươi.

Sau bữa sáng, cô trang điểm thật tinh tế.

Khi làm việc cũng thấy hứng khởi hơn hẳn, cô nhanh chóng giải quyết xong hết các công việc tồn đọng.

Buổi trưa, cô định đi thăm chồng của bạn thân, cũng chính là huyền thoại của thành phố A, tổng tài của tập đoàn Lục thị.

Chỉ là cô không biết mình đen đủi thế nào mà lại đụng ngay phải đối tượng xem mắt tối qua – Diệp Tử Hạo.

Hơn nữa, oái oăm thay, người đàn ông đó chính là người mà mấy năm trước cô từng cưỡng hôn khi chơi trò chơi, còn bị cô bắt gặp chuyện xấu hổ khi anh ta đứng khóc trong nhà vệ sinh nam.

Mãi cho đến khi về tới xe, tim Mễ Nặc vẫn đập liên hồi.

Thật quá đen đủi, Lục Sâm chắc là không đi thăm được rồi, cô chỉ đành nhắn tin cho Mạc Noãn rồi lái xe rời đi.

Nhưng lái chưa được bao lâu, điện thoại trong túi xách đã vang lên.

Cô nhìn qua, là một số lạ, cô trực tiếp kết nối tai nghe Bluetooth: "Alo, xin chào, tôi là Mễ Nặc." Một giọng nói trầm thấp truyền đến: "Mễ tiểu Nặc, cô chạy cái gì mà chạy?

Đề nghị lúc nãy của tôi cô thấy sao?" Mễ Nặc chau mày.

Diệp Tử Hạo, sao lại là cái tên thần kinh này, đúng là âm hồn bất tán mà, sao anh ta biết số điện thoại của cô nhanh thế, không lẽ anh ta cho người điều tra cô?

Cái đồ đàn ông bỉ ổi vô liêm sỉ này. "Diệp tiên sinh, lúc nãy anh đề nghị gì cơ?" "Cô đã cướp đi nụ hôn đầu của tôi, nên cô phải kết hôn với tôi, nếu không tôi không biết giải thích thế nào với vợ tương lai của mình hết." Diệp Tử Hạo không biết Mễ Nặc thực sự không hiểu hay giả vờ không hiểu, nhưng anh vẫn rất kiên nhẫn giải thích lại một lần.

Người phụ nữ này khá hợp gu của anh, hiện tại anh đang cần gấp một cô bạn gái để đối phó với ông nội, mà nếu có người như cô bên cạnh thì cuộc sống sau này chắc cũng không đến nỗi quá nhàm chán, ít nhất là hơn mấy cô nàng lúc nào cũng khép nép sợ sệt kia.

Mễ Nặc cười lạnh một tiếng, trên mặt hiện ra một nụ cười rạng rỡ: "Này gã hồ điệp hoa kia, để tôi nhắc cho anh nhớ, nụ hôn đầu của anh chẳng đáng tiền đâu, đêm đầu tiên của anh mới đáng tiền cơ.

Anh nên đi tìm người phụ nữ đã lấy đi đêm đầu tiên của mình mà bắt đền ấy, tìm tôi đúng là bé xé ra to.

Không lẽ phụ nữ nhiều quá nên đến đêm đầu tiên trao cho ai anh cũng không nhớ chứ gì?" Loại đàn ông đào hoa lăng nhăng này cô thấy nhiều rồi, mát mẻ ở đâu thì biến đi chỗ đó đi. "Mễ Nặc, cô là phụ nữ đấy, cô xem cô có chút dáng vẻ nào của phụ nữ không, sao lời gì cũng nói ra được thế?" Diệp Tử Hạo bản năng nhíu mày. "Diệp hồ điệp hoa, tôi nói lời thật lòng đấy thôi.

Nếu đêm đầu tiên của anh trao cho tôi thì chẳng đợi anh nói, tôi nhất định sẽ ngoan ngoãn chịu trách nhiệm.

Nhưng nếu anh nghĩ dùng cách này để bám lấy tôi thì hơi coi thường trí thông minh của tôi rồi đấy." Lúc đầu Diệp Tử Hạo còn chưa chú ý đến cách cô gọi mình, đến lần thứ hai này anh mới nghe rõ, dường như cái tên đó chẳng tốt lành gì.

Két!

Diệp Tử Hạo đạp phanh gấp, dừng xe lại: "Mễ Nặc, vừa rồi cô gọi tôi là gì?" "Hồ điệp hoa chứ gì." Ngừng một lát, Mễ Nặc điềm nhiên giải thích: "À, chắc anh không biết ý nghĩa của từ này nhỉ?

Để tôi giải thích cho anh nghe, nghĩa đen là một gã đàn ông phong trần vừa đáng thương vừa bi hại." Diệp Tử Hạo cảm thấy cơn giận bốc lên ngùn ngụt, anh nghiến răng nghiến lợi: "Mễ Nặc!" Cái cô nàng này mồm mép thật lợi hại, chuyện gì cũng dám nói, lại còn dám bảo anh là đàn ông phong trần, anh phong trần chỗ nào cơ chứ? "Ái chà, mới thế đã giận rồi à?

Tôi còn tưởng gã hồ điệp hoa như anh tâm lý vững vàng lắm chứ, mới một câu đã chịu không nổi rồi.

Cỡ như anh mà cũng dám trêu chọc tôi, không sợ tôi làm anh tức đến hộc máu mỗi ngày à?" Giọng điệu của Mễ Nặc đầy vẻ giễu cợt.

Cô ghét nhất loại đàn ông tự cho mình là đúng thế này.

Dựa vào cái gì mà anh ta thấy hứng thú là cô phải ngoan ngoãn tiếp chiêu chứ?

Diệp Tử Hạo hít sâu một hơi, nén cơn giận xuống: "Tôi đúng là đã coi thường cô rồi, Mễ tiểu Nặc, cô đã đụng vào người không nên đụng, mối thù này chúng ta kết rồi đấy." Mễ Nặc chẳng thèm để tâm: "Tôi thèm sợ anh chắc, đừng hòng lấy quyền thế nhà họ Diệp ra ép tôi, nhà tôi cũng chẳng yếu thế hơn nhà anh bao nhiêu đâu." Chưa kể chồng của bạn thân cô cũng chẳng phải dạng vừa, cô có thể gọi cứu viện bất cứ lúc nào. "Vậy chúng ta cứ chờ xem." "Xem thì xem, nhưng tôi phải nhắc anh, lần sau gặp mặt xin hãy gọi tôi là Mễ tiểu thư, chúng ta chưa thân đến mức đó đâu.

Hơn nữa, anh gọi tên tôi làm tôi thấy buồn nôn lắm, cơm từ tối qua sắp trào ra hết rồi đây này." Nói xong, Mễ Nặc lạnh lùng hừ một tiếng rồi cúp máy, sau đó nhanh chóng cho số của anh vào danh sách đen.

Cái gã đàn ông này đúng là nực cười.

Diệp Tử Hạo nghe tiếng tút tút trong điện thoại, suýt chút nữa thì ném máy đi.

Anh định gọi lại nhưng không tài nào gọi được nữa.

Càng nghĩ càng tức, anh chỉ còn cách tăng ga đuổi theo xe của Mễ Nặc.

Mễ Nặc đột nhiên phát hiện một chiếc Lamborghini cứ chạy song song với mình, cô hạ kính xe xuống, đập vào mắt là khuôn mặt điển trai đáng ghét của Diệp Tử Hạo.

Đôi lông mày anh hơi nhướn lên, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng khẽ mím lại, ngũ quan đúng là không chê vào đâu được, dáng vẻ nửa cười nửa không đó thực sự rất quyến rũ, đúng là có tố chất làm gã hồ điệp hoa.

Chẳng trách ngoài gia thế khủng, với ngoại hình này, thảo nào có bao nhiêu phụ nữ cứ đuổi theo anh ta.

Diệp Tử Hạo thấy Mễ Nặc cứ nhìn mình chằm chằm, khóe môi anh khẽ nhếch: "Này, tôi nói nghiêm túc đấy, cân nhắc làm bạn gái tôi thấy thế nào?

Chỉ cần cô đồng ý, chuyện tối qua cô chơi xỏ tôi, lại còn 'vừa ăn cướp vừa la làng' tôi sẽ không chấp nhặt nữa." Mễ Nặc lườm Diệp

Tử Hạo một cái: "Cỡ như anh á, tôi chê anh quá lăng nhăng, nhìn không trúng!" "Tôi lăng nhăng chỗ nào, cô tận mắt thấy tôi lăng nhăng à?

Đừng có nghe người ta nói bừa, điều đó chỉ làm tôi coi thường trí thông minh của cô thôi.

Tôi nói thẳng cho cô biết, chẳng qua là phụ nữ theo đuổi tôi hơi nhiều chút thôi, chẳng liên quan gì đến tôi cả, điều đó chỉ chứng minh sức hút cá nhân của tôi quá lớn thôi." Diệp Tử Hạo cũng không hiểu tại sao mình lại muốn giải thích rõ ràng với cô như vậy, không muốn cô hiểu lầm. "Thế thì sao?" "Thế nên người như tôi rất đáng để cô cân nhắc đấy.

Chương 488

Thế nào, có muốn suy nghĩ kỹ về đề nghị của tôi không?" Diệp Tử Hạo vào thẳng vấn đề.

Mễ Nặc chớp chớp mắt: "Diệp tiên sinh, theo quan sát của tôi thì anh nên đến bệnh viện số năm đi, đoán chừng phải lên tầng mười đấy." Nói xong, Mễ Nặc nhấn ga phóng vút đi.

Bệnh viện số năm là bệnh viện tâm thần nổi tiếng của thành phố A, nghe nói bệnh càng nặng thì tầng nằm càng cao.

Diệp Tử Hạo tức tối đập tay vào vô lăng, cái cô nàng này toàn mắng người không dùng từ bậy bạ.

Sao bạn thân anh chỉ cần ngỏ lời là cưới được vợ ngay, còn đến lượt anh thì lại thành kẻ tâm thần thế này?

Anh đã không truy cứu chuyện cô làm loạn tối qua, không truy cứu chuyện cô mách lẻo với ông nội, vậy mà cô chẳng có chút lòng biết ơn nào sao?

Diệp Tử Hạo thực sự bị Mễ Nặc chọc tức không hề nhẹ, mãi đến lúc về công ty, ngụm khí đó vẫn nghẹn ở lồng ngực, không tài nào trôi xuống được.

Anh nhìn qua tập hồ sơ trên bàn, đây là tư liệu về Mễ Nặc mà cấp dưới vừa mới trình lên hôm nay, anh vẫn chưa kịp xem kỹ.

Anh hừ lạnh một tiếng rồi chậm rãi lật ra: 27 tuổi, tổng biên tập tạp chí, hèn chi cái miệng lại lợi hại như vậy, chỉ vài câu nói đã khiến người ta muốn thổ huyết.

Khi nhìn đến mục bạn thân là Mạc Noãn, Diệp Tử Hạo còn tưởng mình nhìn lầm, phải đối chiếu lại mấy lần mới tin chắc mình không nhìn sai.

Chẳng trách hôm nay lại thấy cô ở bệnh viện, chắc hẳn là đến thăm Lục Sâm.

Đúng là một sự trùng hợp chết tiệt.

Khóe môi Diệp Tử Hạo khẽ cong lên một nụ cười: "Mễ Nặc à Mễ Nặc, phen này không cần chị dâu đứng ra làm cầu nối nữa rồi, tôi đã biết rõ về cô rồi đấy." Về tình trạng tình cảm của cô, có lẽ do thời gian quá gấp nên chưa tra ra được gì nhiều, chỉ biết hai năm nay cô liên tục đi xem mắt.

Chuyện quá khứ anh không quan tâm, hiện tại cô còn độc thân là được.

Tuổi tác của cô cũng gần như anh đoán, nhưng vẻ ngoài trông khá trẻ trung, bảo dưỡng cực tốt, trừ việc đôi mắt hơi đỏ ra thì những chỗ khác hoàn toàn không giống một người phụ nữ đã gần ba mươi.

Khép tập hồ sơ lại, Diệp Tử Hạo nhướng mày, đây là lần đầu tiên anh thấy hứng thú với một người phụ nữ đến vậy, chi bằng cứ thử theo đuổi xem sao.\nVừa tan làm, Diệp Tử Hạo trực tiếp lái xe đến cổng tòa soạn tạp chí nơi Mễ Nặc làm việc.

Anh dán mắt vào dòng người đang đi ra, nhưng đợi gần nửa tiếng đồng hồ vẫn chẳng thấy bóng dáng cô đâu.

Số điện thoại công việc của anh đã bị cô chặn, anh đành dùng số cá nhân gọi đi nhưng bên kia cũng không ai bắt máy.

Anh biết xe của cô vẫn còn ở trong hầm gửi xe, không cần nghĩ cũng biết cô chắc chắn vẫn chưa tan làm.

Chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, anh không lái xe rời đi mà cứ đứng chờ ngay cạnh xe của cô.\nMễ Nặc thực chất đã thấy cuộc gọi từ số lạ, nhưng vì đang mải biên tập bản thảo nên không có thời gian nghe.

Mãi đến chín giờ tối, mọi bản thảo mới được hiệu đính xong.

Mễ Nặc đứng dậy, xoa bóp bả vai đau nhức: "Mọi người vất vả rồi, hôm nay đến đây thôi, mọi người về nghỉ sớm đi.

Những ai tối nay tăng ca thì sáng mai có thể đến văn phòng muộn hai tiếng, ngủ thêm một chút."\n"Cảm ơn tổng biên tập."\n"Cảm ơn chị Mễ."\nNghe giọng của Mễ Nặc, trên mặt mọi người đều lộ ra nụ cười hạnh phúc, chẳng có gì tuyệt vời hơn một giấc ngủ nướng thoải mái.

Khi đi đến bãi đỗ xe, Mễ Nặc phát hiện cạnh xe mình có một chiếc Lamborghini, màu sắc y hệt chiếc của Diệp Tử Hạo lái hôm nay.

Tim cô khẽ nảy lên, cô không nhịn được nhìn thêm vài cái, phát hiện cửa sổ xe không đóng, mà người đang ngủ say bên trong chính là Diệp Tử Hạo.

Mễ Nặc tuyệt đối không tin đây là sự trùng hợp.

Tuy công ty của họ nằm trong cùng một khu thương mại nhưng khoảng cách vẫn khá xa, tập đoàn Diệp thị chắc chắn có bãi đỗ xe riêng, anh ta không có lý do gì để xuất hiện ở đây.

Khả năng duy nhất là anh ta cố tình đến đây để chặn đường cô.

Đúng là một người đàn ông hẹp hòi, chẳng phải chỉ mắng anh ta vài câu thôi sao?

Có nhất thiết phải bám riết lấy cô như vậy không?

Nghĩ vậy, Mễ Nặc nhẹ bước, khẽ mở cửa xe rồi lái đi.

Diệp Tử Hạo mơ màng nghe tiếng động cơ khởi động, giật mình mở mắt ra thì chiếc xe bên cạnh đã không còn tăm hơi.

Diệp Tử Hạo chửi thề một tiếng rồi cũng lái xe rời đi.\nMễ Nặc vừa mới đỗ xe xong đã phát hiện có người đi theo phía sau.

Khu chung cư cô ở vị trí tuy tốt nhưng không phải nhà mới, bãi đỗ xe cách khu nhà một đoạn, đoạn đường này lại khá tối, từng xảy ra không ít vụ việc không hay.

Lòng Mễ Nặc thắt lại, nhịp tim không ngừng tăng nhanh, cô vô thức bước dồn dập hơn.

Thế nhưng người phía sau dường như vẫn bám theo không rời.

Mễ Nặc quay đầu nhìn lại, đó là một người đàn ông có vẻ ngoài khá hung hãn.

Mễ Nặc sợ hãi ba chân bốn cẳng chạy thật nhanh, người đàn ông phía sau cũng đuổi kịp, trực tiếp giật lấy chiếc túi trong tay cô.

Mễ Nặc không nhịn được siết chặt lấy túi xách.\n"Buông tay ra!" Gã đàn ông hung tợn quát lên, nói đoạn gã rút từ túi quần ra một con dao gọt hoa quả, đâm thẳng về phía Mễ Nặc.

Mễ Nặc sững sờ trợn tròn mắt, quên cả việc tránh né.

Ngay lúc đó, một cánh tay mạnh mẽ vươn tới, quàng lấy cổ cô, ôm chặt cô vào lòng bảo vệ.

Ngay sau đó, cô mơ hồ nghe thấy tiếng dao rạch qua da thịt, cùng tiếng gã đàn ông bị đánh ngã gục xuống đất.

Ở khoảng cách gần như vậy, Mễ Nặc ngửi thấy một mùi hương nam tính rất dễ chịu, vừa ngước mắt lên đã thấy chiếc cằm cương nghị của Diệp Tử Hạo, đôi môi hoàn mỹ của anh đang mím chặt thành một đường thẳng, nhìn chằm chằm gã đàn ông dưới đất.

Trong lúc Mễ Nặc còn đang ngơ ngác, Diệp Tử Hạo đã buông cô ra, đè nghiến gã định hành hung xuống đất, còn thuận chân bồi thêm cho mấy cái.\n"To gan thật, giữa ban ngày ban mặt mà dám ra đây cướp giật, không muốn sống nữa hả?"\n"Buông tao ra, bớt lo chuyện bao đồng đi!" Gã đàn ông hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Tử Hạo, vùng vẫy muốn đứng lên.

Diệp Tử Hạo cười lạnh một tiếng, trực tiếp tát cho gã mấy cái.

Mễ Nặc ngẩn người, cô không ngờ Diệp Tử Hạo lại có thân thủ tốt như vậy, chỉ vài chiêu đã khống chế được một người đàn ông, trông chẳng hề tốn sức chút nào.\n"Sợ đến ngốc rồi à?

Chương 489

Gọi điện thoại đi chứ!" Diệp Tử Hạo không nhịn được lên tiếng nhắc nhở Mễ Nặc.

Mễ Nặc lập tức gọi cho bảo vệ khu chung cư, hai nhân viên bảo vệ gần đó vội vàng chạy tới khống chế gã cướp.

Mễ Nặc nói: "Vừa rồi gã này định cướp túi, tôi phản kháng theo bản năng nên gã rút dao định hành hung."\nDiệp Tử Hạo nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, con dao sáng loáng kia suýt chút nữa đã đâm trúng người Mễ Nặc, trong lòng bỗng dâng lên một ngọn lửa vô danh, anh trầm giọng quát: "Các anh tuần tra kiểu gì vậy?

Mới có chín giờ tối mà đã có kẻ ngang nhiên hành hung ở bãi đỗ xe, thế khi đêm muộn thì an ninh ở đây sẽ thế nào?

Người sống ở đây phần lớn là dân văn phòng, thường xuyên phải tăng ca về muộn, nếu xảy ra chuyện thì các anh tính sao?"\n"Xin lỗi tiên sinh, lần này đúng là sơ suất của chúng tôi, sau này chúng tôi chắc chắn sẽ tăng cường nhân lực."\n"Chuyện như vậy không phải mới xảy ra lần đầu, tôi chỉ hy vọng các anh chú trọng hơn, sau này hãy tuần tra cho tốt."\nHai bảo vệ liên tục gật đầu: "Lát nữa chúng tôi phải bàn giao cho cảnh sát, hy vọng hai người phối hợp lấy lời khai, xin cho chúng tôi phương thức liên lạc để chúng tôi tiện thông báo."\nMễ Nặc vừa định bước lên, Diệp Tử Hạo đã nhanh hơn một bước, đón lấy bút và giấy từ tay bảo vệ, cúi đầu nhanh chóng viết số điện thoại của mình lên đó.

Đèn trong khu chung cư hơi mờ ảo, Mễ Nặc không nhìn rõ biểu cảm chi tiết trên gương mặt Diệp Tử Hạo, nhưng không hiểu sao, cô biết lúc này mặt anh chắc chắn đang rất trầm trọng.

Thực ra, dáng vẻ nghiêm túc này của anh trông cũng khá đem lại cảm giác an toàn.

Làm xong mọi chuyện, Diệp Tử Hạo trực tiếp đi về phía Mễ Nặc, mắng xối xả: "Mễ Nặc, cô không có não à?

Không cần mạng nữa sao?

Tôi chưa từng thấy người phụ nữ nào ngốc như cô!"\nTrong lòng Mễ Nặc thực ra khá xúc động, Diệp Tử Hạo và cô vốn chẳng thân thiết gì, thậm chí cả hai còn có chút xích mích không vui, nhưng trong giây phút nguy cấp anh lại sẵn sàng đứng ra giúp cô.

Cô vốn định chân thành cảm ơn anh, đồng thời xin lỗi về cách cư xử trước đây, nhưng chưa kịp mở lời thì anh đã bắt đầu mắng nhiếc.

Mọi cảm giác tội lỗi và biết ơn tan biến ngay lập tức: "Diệp Tử Hạo, anh có bệnh à, ai cho phép anh mắng tôi?"\n"Hành vi này của cô không đáng mắng sao?

Đã là người phụ nữ gần ba mươi tuổi rồi mà chẳng có chút ý thức tự bảo vệ mình gì cả.

Tiền bạc quan trọng hơn mạng sống à?

Lúc đó cứ đưa túi cho gã là xong, cô hoàn toàn không nên phản kháng." Diệp Tử Hạo lạnh lùng nhìn chằm chằm Mễ Nặc.

Mễ Nặc khựng lại, biết Diệp Tử Hạo vừa rồi là vì tốt cho mình, giờ nghĩ lại cô cũng thấy sợ hãi, hành động vừa nãy chỉ là phản ứng bản năng.

Chỉ là có chuyện thì không thể nói tử tế sao, cứ phải dùng giọng quát tháo như thế.\n"Diệp Tử Hạo, anh là gì của tôi mà có quyền quát tôi như vậy?" Cô lớn ngần này rồi, ngay cả bố mẹ cũng chưa từng quát cô như thế.\n"Đúng là làm ơn mắc oán, tôi đang dạy cô cách đối phó đấy, sau này gặp chuyện như thế thì giữ mạng là quan trọng nhất." Diệp Tử Hạo tức muốn hộc máu, cái cô nàng này sao cứng đầu như đá vậy, nói gì cũng không thông.

Mễ Nặc không muốn đôi co với anh thêm nữa, quay đầu bước nhanh về phía trước.

Diệp Tử Hạo sải bước đuổi theo: "Này Mễ Nặc, cô có thái độ gì vậy?

Tôi đang dạy đạo lý cho cô mà cô không nghe à?

Cô có biết nếu tối nay không có tôi thì cô sẽ ra sao không, biết đâu sẽ bị cướp cả tiền lẫn sắc đấy!"\nMễ Nặc dứt khoát bịt tai lại, Diệp Tử Hạo định kéo tay cô, Mễ Nặc mạnh bạo hất ra, không ngờ lại nghe thấy một tiếng rên khẽ đầy đau đớn. "Mễ Nặc, tim cô làm bằng đá à?

Tôi vì cứu cô mà bị thương ở tay, cô đối đãi với ân nhân cứu mạng của mình như thế đấy hả?"\nMễ Nặc khựng lại, lúc nãy cô đúng là có nghe thấy tiếng dao rạch qua da thịt, liền vội vàng tiến lại gần: "Diệp Tử Hạo, anh bị thương ở đâu?" Diệp Tử Hạo cởi chiếc áo vest ra, lúc này Mễ Nặc mới thấy trên chiếc áo sơ mi trắng của anh đã nhuộm đỏ máu. "Chảy máu rồi, để tôi đưa anh đến bệnh viện cộng đồng băng bó nhé."\nDiệp Tử Hạo đời nào chịu đến bệnh viện, phiền phức lắm: "Không cần đâu, chắc cũng không sâu lắm, về nhà cô là được rồi, cô cứ băng bó qua cho tôi là xong." Nghe vậy, Mễ Nặc đột nhiên ngẩng đầu lên, cảnh giác nhìn Diệp Tử Hạo.

Diệp Tử Hạo đứng hình, nhìn Mễ Nặc với vẻ không thể tin nổi: "Không đến mức đó chứ Mễ Nặc?

Lên nhà cô băng bó một chút mà cũng không được sao?

Tôi vì cứu cô mới bị thương đấy nhé."\nMễ Nặc suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý.

Diệp Tử Hạo này tuy nổi tiếng là đào hoa nhưng quả thực không phải loại người quá tùy tiện, tiếp xúc qua hai lần cô cũng thấy anh không hẳn là xấu, hơn nữa tối nay anh còn chủ động giúp đỡ mình.

Vả lại anh đang bị thương, chắc cũng không giở trò gì được. "Đi thôi, nhưng nói trước nhé, anh phải tử tế cho tôi, băng bó xong là phải rời đi ngay lập tức." Giọng Mễ Nặc đã mềm mỏng hơn.

Diệp Tử Hạo mỉm cười gật đầu: "Được thôi."\nVừa vào cửa, Diệp Tử Hạo đã bắt đầu quan sát mọi thứ trong nhà.

Một căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách, được dọn dẹp rất gọn gàng và trang trí ấm cúng, trên bàn trà ở phòng khách bày biện rất nhiều tạp chí.

Mễ Nặc lườm anh một cái, chỉ tay vào ghế sofa: "Mắt đừng có nhìn lung tung, ngồi xuống đó đợi tôi." Diệp Tử Hạo ngồi xuống, tiện tay cầm một cuốn tạp chí lên.

Mễ Nặc nhanh chóng xách hộp y tế đi ra.

Thấy cô tiến lại gần, Diệp Tử Hạo chuẩn bị cởi áo, Mễ Nặc lập tức đè vai anh lại: "Anh định làm gì?"\nDiệp Tử Hạo nhìn Mễ Nặc như lẽ đương nhiên: "Cởi áo chứ sao, ống tay áo tôi không kéo lên được, không cởi áo thì cô băng bó kiểu gì?"\n"Bớt giở trò lưu manh đi, anh đang ở trong nhà của một cô gái chưa chồng đấy." Mễ Nặc cảnh cáo.

Nói đoạn cô lấy kéo ra, "xoẹt xoẹt" hai cái đã cắt một đường trên ống tay áo của anh, hai tay dùng lực xé mạnh, cả ống tay áo bị xé toạc ra, toàn bộ động tác vô cùng dứt khoát và gọn gàng.

Diệp Tử Hạo nhìn động tác thuần thục của cô, cười nói: "Con gái thì nên dịu dàng một chút, thô bạo như thế này thì ra thể thống gì, lại còn làm hỏng cả chiếc sơ mi đắt tiền của tôi nữa."\n"Anh cứ cho tôi biết nhãn hiệu và kích cỡ, tôi đền cho anh một cái khác."\n"Thôi đi, tôi không thiếu tiền đến mức đó, chỉ là một cái áo sơ mi thôi mà."\nMễ Nặc không đáp lời.

Vết thương trên tay Diệp Tử Hạo tuy không sâu nhưng cũng tuyệt đối không hề nhẹ, vết máu xung quanh đã bắt đầu khô lại.

Mễ Nặc khẽ nhíu mày, dùng bông tăm thấm nước sát trùng cẩn thận lau cho anh: "Nếu đau thì anh bảo nhé, tôi sẽ nhẹ tay hơn."\n"Không sao, chút vết thương ngoài da này đối với một đại nam nhân thì có là gì." Diệp Tử Hạo không mấy để tâm.

Chỉ là Mễ Nặc ghé sát lại quá, mùi hương thanh khiết thoang thoảng trên người cô cứ vờn quanh cánh mũi anh, ánh mắt Diệp Tử Hạo không khỏi trầm xuống.

Nhìn ở cự ly gần thế này, cô nàng này trông thực sự không tệ, làn da mịn màng, căng tràn sức sống, quả đúng là một mỹ nhân. "Mễ Nặc, thực ra cô trông cũng xinh đấy chứ." Nghĩ thế nào, Diệp Tử Hạo nói ra đúng như vậy.\nMễ Nặc run tay, lực ấn mạnh thêm một chút khiến Diệp Tử Hạo rên khẽ, anh trừng mắt nhìn cô: "Mễ Nặc, dịu dàng chút đi!" Mễ Nặc cạn lời: "Đau chết anh luôn đi, đúng là chó không mọc được ngà voi."\n"Mễ Nặc, tôi đang khen cô mà!" Diệp Tử Hạo nói với giọng vô tội. "Xin lỗi, tôi không nghe ra, đây hoàn toàn là hành vi trêu ghẹo và quấy rối." Mễ Nặc không thèm ngẩng đầu lên.

Nói đoạn, động tác tay của cô vẫn không dừng, nhanh chóng băng bó xong vết thương cho anh, sau đó mở cửa, chỉ tay ra ngoài: "Diệp tiên sinh, giờ đã băng bó xong rồi, mời anh rời khỏi nhà tôi ngay lập tức, thời gian không còn sớm nữa."\n"Mễ Nặc, không cần tuyệt tình thế chứ, tôi đã đợi cô cả một buổi tối, còn đánh gã lưu manh cho cô nữa, đã đến nhà cô rồi thì ít ra cô cũng phải mời tôi bữa cơm chứ." Diệp Tử Hạo vẫn ngồi im bất động, nhìn cô với nụ cười nửa miệng.

Mễ Nặc trợn tròn mắt: "Diệp Tử Hạo, anh đừng có được đằng chân lân đằng đầu, tôi không biết nấu cơm."\nDiệp Tử Hạo mỉm cười, đôi mắt anh sáng rực rỡ, ngũ quan tinh tế mang vài phần quyến rũ: "Mễ Nặc, cô đừng có giả vờ nữa, tôi biết cô là bạn thân của Mạc Noãn, là một người sành ăn và cũng rất khéo tay, chuyện bếp núc chắc chắn không làm khó được cô."\n"Mạc Noãn nói với anh à?"\nDiệp Tử Hạo quá hiểu tính tình của Lục Sâm, anh không dám tùy tiện đổ oan cho vợ của bạn: "Chuyện đó thì không, tôi là anh em tốt của Lục Sâm, chị dâu vốn dĩ định làm mai cho hai đứa mình, nhưng vì chưa hỏi ý kiến cô nên chị ấy chưa nói.

Ai ngờ chúng ta lại quen nhau sớm hơn."\n"Tôi không quen anh." Diệp Tử Hạo không đáp mà nhìn thẳng vào Mễ Nặc, ra vẻ nếu hôm nay không được ăn cơm thì sẽ không rời đi.

Chương 490

Đúng là mời thần thì dễ tiễn thần thì khó, rõ ràng là một kẻ vô lại.

Mễ Nặc hối hận đến xanh cả mặt, biết thế lúc nãy cứ dứt khoát đưa anh ta đến bệnh viện cộng đồng cho xong.

Cô nghiến răng nói: "Đợi đấy, ăn xong mà còn không đi, tôi sẽ báo cảnh sát."\n"Yên tâm, tôi nói là làm." Mễ Nặc kiểm tra nguyên liệu trong tủ lạnh, chắc là mẹ cô đã nhờ người mang đến, cái gì cũng có.

Nhưng nấu món mặn thì thực sự quá phiền phức và tốn thời gian, đêm hôm cô cũng không muốn người ám mùi dầu mỡ, thế là cô lấy một ít thịt nạc và ớt xanh, vừa đun nước nấu mì vừa xào một ít thịt nạc sợi với ớt xanh.

Diệp Tử Hạo nhìn không chớp mắt bóng dáng bận rộn trong bếp.

Mẹ anh không biết nấu ăn, nên anh rất hiếm khi được thấy cảnh tượng này.

Trong lòng dâng lên một cảm xúc khó tả, anh nghĩ mình đã hiểu vì sao Lục Sâm lại thích nấu cơm cho người vợ mới cưới của mình rồi, bởi vì cảm giác này thực sự mang lại hơi ấm của gia đình.

Cô nàng này quả thực có tố chất của một hiền thê, nếu đưa một người phụ nữ thế này về thì chắc cửa ải của ông nội sẽ dễ dàng vượt qua thôi nhỉ?\nMễ Nặc thao tác rất nhanh, một lát sau, bát mì thịt sợi ớt xanh đơn giản đã xong.

Cô giữ vẻ mặt lạnh lùng nói với Diệp Tử Hạo: "Ăn đi, ăn xong rồi thì sớm rời khỏi nhà tôi." Diệp Tử Hạo ngẩng đầu: "Cô không ăn sao?

Hình như cô cũng chưa ăn tối mà." "Anh quản nhiều thế làm gì, lo ăn phần của anh đi." Cô có thói quen ăn ít vào buổi tối, thường không động đến cơm mà chỉ ăn chút hoa quả cho qua bữa.

Diệp Tử Hạo không nhịn được nhìn Mễ Nặc một cái, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở ngực cô: "Chắc là cô không ăn tối nên hèn chi phát triển không tốt thế kia."\nCái ánh mắt khinh miệt đó là sao chứ?

Mễ Nặc tức lộn ruột.

Cô thấy tính tình mình vốn dĩ rất ôn hòa, nhưng cứ gặp phải người này là mọi thứ lại đảo lộn, cô không nhịn được cao giọng: "Diệp Tử Hạo, anh không ăn thì cút ngay cho tôi!" Diệp Tử Hạo mỉm cười nịnh nọt: "Ăn chứ, đương nhiên là phải ăn, tôi đang đói lắm đây." Nói xong anh lập tức vùi đầu vào ăn, phải công nhận tay nghề của cô nàng này thực sự rất khá, ăn rất ngon.

Diệp Tử Hạo vừa ăn xong thì hai bảo vệ lúc nãy gọi điện đến, nói là người bên đồn cảnh sát đã tới, bảo họ ra lấy lời khai.

Tuy anh rất không muốn rời đi, nhưng trong thời gian ngắn đã có thể đặt chân vào nhà cô thì anh cũng thấy mãn nguyện rồi.

Thấy dáng vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống mình của Mễ Nặc, anh cũng không dám nán lại thêm.\nCả hai cùng đến chỗ bảo vệ khu chung cư, hai cảnh sát lấy lời khai xong liền đưa người đi.

Mễ Nặc quay người đi thẳng vào trong khu, Diệp Tử Hạo không nhịn được gọi cô lại: "Mễ Nặc, giờ tay tôi bị thương nên không lái xe về được." Mễ Nặc quay lại lườm anh một cái, trực tiếp ra cổng khu chung cư vẫy một chiếc taxi rồi mở cửa xe, nhìn Diệp Tử Hạo chằm chằm.

Diệp Tử Hạo bất đắc dĩ bước tới ngồi xuống, có chút bất mãn nói: "Mễ Nặc, tối nay tôi giúp cô một việc lớn như vậy, ít ra cô cũng phải cho tôi một nụ cười chứ, cái bản mặt như đưa đám này là sao?" Câu nói của Diệp Tử Hạo còn chưa dứt thì Mễ Nặc đã "rầm" một cái đóng sầm cửa xe lại.

Diệp Tử Hạo theo bản năng xoa xoa mũi, may mà rụt lại kịp, nếu không là nát mũi rồi.

Bác tài xế phía trước không nhịn được bật cười: "Chàng trai trẻ, bạn gái cậu tính tình nóng nảy gớm nhỉ."\nBạn gái?

Một cách gọi khá mới mẻ đấy.

Diệp Tử Hạo nhếch môi: "Đúng là khá nóng tính." Nhưng anh thích, ở cạnh người như vậy mới thú vị. "Nhưng mà chàng trai này, đại thúc đây là người đi trước, muốn nhắc cậu một câu, cô bé đó trong lòng không có cậu đâu.

Tôi thấy ánh mắt cô ấy nhìn cậu đầy vẻ chán ghét, chẳng giống đang thích chút nào." Sắc mặt Diệp Tử Hạo thay đổi, anh lầm bầm giải thích: "Cô ấy vẫn chưa phải là bạn gái cháu."\n"Vậy à, thế thì những ngày tháng sau này của cậu còn dài đấy, loại con gái này không dễ theo đuổi đâu." "Bác cứ yên tâm, chỉ cần cháu ra tay thì chẳng bao lâu đâu." Diệp Tử Hạo khẳng định chắc nịch, dù trong lòng chẳng có mấy phần nắm chắc.

Bác tài chỉ cười cười, không nói thêm gì nữa.\nNgày hôm sau, Diệp Tử Hạo càng nghĩ về thái độ của Mễ Nặc tối qua càng thấy khó chịu.

Dù sao anh cũng là anh hùng cứu mỹ nhân, cớ sao lại nhận cái kết đắng thế này?

Anh liền gọi điện cho Lục Sâm. "Lục Sâm, đang bận à?

Tư vấn cho tôi chút việc." "Mười lăm phút nữa tôi có cuộc họp, muốn hỏi gì thì tranh thủ đi." "Cô bạn thân của chị dâu ấy, chính là Mễ Nặc, tôi và cô ấy quen nhau rồi, tôi cũng đã bắt đầu tấn công.

Tối qua lúc cô ấy về nhà gặp phải cướp, tôi đã anh hùng cứu mỹ nhân, thế mà cô ấy vẫn giữ cái vẻ mặt như đưa đám với tôi, thế là sao hả?" "Cậu nói chẳng đầu chẳng đuôi, sao tôi biết được.

Ít ra cậu phải kể lại những gì đã xảy ra giữa hai người trong mấy ngày qua thì tôi mới phân tích được chứ."\nDiệp Tử Hạo suy nghĩ một chút rồi cũng không giấu giếm, nói ngắn gọn những việc xảy ra trong hai ngày qua cho bạn tốt nghe.

Một lúc sau, đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười trầm thấp của Lục Sâm: "Ý là cậu bị người ta mắng cho vuốt mặt không kịp mà vẫn mặt dày bám lấy, rồi tối qua anh hùng cứu mỹ nhân lại để mình bị thương, kết quả người ta vẫn chẳng thèm đoái hoài, đúng là một bi kịch."\n"Thôi đi Lục Sâm, cậu có còn là anh em của tôi không đấy?

Đã thế còn nói mấy lời mát mẻ, cậu bảo tôi phải làm sao đây?" Anh thực sự hết cách rồi, nên dù biết bạn tốt sẽ cười nhạo mình, anh vẫn phải hỏi ý kiến.

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, Diệp Tử Hạo không nhịn được: "Lục Sâm, nói gì đi chứ."\n"Cậu mới thế đã than vãn rồi, tôi khuyên cậu hay là thôi đi đừng theo đuổi nữa.

Đó là bạn thân của Noãn Noãn, tôi không muốn cậu làm tổn thương cô ấy, đến lúc đó tôi không biết giải thích với Noãn Noãn thế nào đâu."\n"Lục Sâm, cậu không được như thế nhé, có vợ cái là bỏ rơi anh em à?

Cậu đang nghi ngờ sự chân thành của tôi đấy hả?

Tôi nói cho cậu biết, Mễ Nặc là người phụ nữ đầu tiên tôi quyết định theo đuổi, trước đây tôi chưa từng theo đuổi ai cả, tấm lòng của tôi tuyệt đối là thật.

Chẳng phải cậu cũng nhìn một cái là nhận định chị dâu luôn đó sao?

Của cậu là chân tâm, còn của tôi thì không chắc?

Chân tâm không thể đo bằng thời gian đâu." Diệp Tử Hạo bực bội trong lòng, đây có phải anh em tốt của mình không vậy?

Sao cảm giác cái gì cũng thuận theo vợ thế này.\nLục Sâm dừng lại một chút rồi nói: "Mễ Nặc tôi chưa tiếp xúc qua nên không cho cậu lời khuyên nào tốt được, nhưng tôi muốn nói cho cậu biết điều này.

Mễ Nặc và Noãn Noãn đều tầm 27 tuổi rồi, phụ nữ ở độ tuổi này không còn mơ mộng những thứ kích thích hay tổng tài bá đạo nữa.

Khi chọn bạn đời, họ quan tâm nhiều hơn đến việc người đàn ông đó có trách nhiệm hay không, có đem lại cảm giác an toàn hay không."\n"Tôi đã liều mình cứu cô ấy mà còn chưa đủ cảm giác an toàn à?"\n"Đó là hai chuyện khác nhau.

Cách cậu nói chuyện sau khi cứu người không đúng.

Cậu và cô ấy mới quen nhau có mấy ngày, dù trong lòng cậu có tức giận hay lo lắng đến mấy thì khi nói chuyện với cô ấy cũng không được dùng giọng quát tháo, chuyện gì cũng phải bình tĩnh mà nói.

Cô ấy vừa trải qua một chuyện đáng sợ như vậy, cậu không những không an ủi mà còn trực tiếp mắng người ta, cô gái nào chịu nổi cái kiểu của cậu."\nĐược bạn tốt phân tích, Diệp Tử Hạo cũng thấy khá có lý: "Tôi chỉ là muốn mắng cô ấy một chút để lần sau cô ấy rút kinh nghiệm thôi." "Cách đó thì cậu cứ đợi sau này khi hai người có tình cảm rồi hãy tính.

Chương 491

Hiện tại đối với cô ấy, cậu chỉ là một người lạ, cô ấy hoàn toàn không thể hiểu được hành động đó của cậu đâu."\nDiệp Tử Hạo đúc kết lại lời khuyên của bạn tốt, anh thấy có thể gói gọn trong hai chữ: dịu dàng.

Thực ra anh cũng khá dịu dàng đấy chứ, nhưng cứ hễ cô nàng Mễ Nặc kia thốt ra vài câu là anh lại nhảy dựng lên, anh không tài nào kiềm chế được tính khí của mình.

Nhìn thời gian đã mười một giờ, Diệp Tử Hạo nghĩ bụng, khó khăn lắm mới vì cô mà bị thương một lần, không có lý gì lại bỏ qua cơ hội này, chi bằng nhân dịp này bảo cô mời khách ăn cơm, cũng tạo thêm cơ hội riêng tư cho hai người.

Thế là anh gọi điện trực tiếp cho Mễ Nặc.

Sáng nay Mễ Nặc không đến tòa soạn, chiều mới đi, thời gian làm việc hiện tại của cô khá tự do.

Thấy cuộc gọi của Diệp Tử Hạo, cô bực mình bắt máy: "Diệp Tử Hạo, anh có bệnh à, sáng sớm tinh mơ đã quấy rầy người ta ngủ."\n"Mễ Nặc, bây giờ sắp đến giờ cơm rồi mà cô vẫn còn ngủ sao?" Diệp Tử Hạo có chút ngạc nhiên nhướng mày, cô nàng này có vẻ gắt ngủ khá nặng. "Có bệnh!" Mễ Nặc mắng một câu rồi cúp máy. \nNghe tiếng tút tút từ đầu dây bên kia, huyệt thái dương của Diệp Tử Hạo giật liên hồi.

Nhớ lại lời bạn tốt đã nói, Diệp Tử Hạo xuống lầu mua cơm ở một tiệm ăn gia đình cho hai người, rồi bắt taxi thẳng đến chỗ Mễ Nặc.

Nghĩ đến việc Mễ Nặc vẫn còn đang ngủ, anh không gõ cửa mà cứ đứng đợi trước cửa, thỉnh thoảng lại nghe ngóng động tinh bên trong.

Lúc này, một bà thím hàng xóm đối diện xách túi rác ra ngoài, thấy anh đứng đó liền nhìn với vẻ phòng bị, sau đó đi xuống lầu.

Khi quay lên, bà lại nhìn anh một cái nữa, Diệp Tử Hạo không nhịn được mỉm cười với bà.\n"Chàng trai này, cậu lén lút ở đây làm gì thế?" Bà thím đã đi vào nhà nhưng có vẻ không yên tâm nên lại ló đầu ra hỏi. "Dì ơi dì yên tâm, cháu tuyệt đối không phải kẻ trộm đâu, cháu đến tìm bạn gái cháu.

Cô ấy tối qua tăng ca nên giờ chắc vẫn còn đang ngủ, cháu không dám gõ cửa sợ làm phiền cô ấy." Diệp Tử Hạo cười giải thích.\n"Mễ Nặc có bạn trai rồi à?

Sao tôi không biết nhỉ, không phải cậu mạo danh đấy chứ?" Mễ Nặc vốn tính xởi lởi, thi thoảng nấu món gì ngon đều chia cho bà hàng xóm đối diện nên hai người khá thân thiết. "Dì ơi, cháu là người sắp được nhận chức, vẫn đang trong thời gian thử việc ạ." "Thế thì cũng không lạ, người theo đuổi Mễ Nặc nhiều lắm, cậu cũng chẳng phải người đầu tiên đứng đợi trước cửa nhà nó đâu."\nChẳng phải người đầu tiên?

Cái tính nết khó ưa thế này mà cũng có nhiều người theo đuổi sao? "Người theo đuổi Mễ Nặc nhiều lắm ạ?" Bà thím nhìn lại Diệp Tử Hạo một lần nữa, thấy anh comple chỉnh tề, khí chất phi phàm, đúng là không giống kẻ trộm: "Đương nhiên rồi, Mễ Nặc tính tình tốt, người lại xinh đẹp, gia thế cũng tốt, tự nhiên là có nhiều người theo đuổi thôi, cậu cứ từ từ mà đợi nhé."\nBà thím đi rồi, Diệp Tử Hạo không nhịn được rút điện thoại ra soi lại dung mạo mình, anh trông giống kẻ trộm chỗ nào chứ, bà thím này mắt mũi kiểu gì vậy.

Đợi thêm một lúc, thấy thời gian không còn sớm nữa, Diệp Tử

Hạo bắt đầu gõ cửa.

Mễ Nặc nhanh chóng ra mở cửa, nhưng trên người vẫn mặc bộ đồ ngủ, tóc xõa tung, rõ ràng là vừa mới bò dậy.

Thấy Diệp Tử Hạo đứng ở cửa, Mễ Nặc nhíu mày: "Diệp Tử Hạo, anh lại đến làm gì nữa?"\nDiệp Tử Hạo giơ túi đồ trong tay lên, nở một nụ cười dịu dàng: "Tôi đến đưa cơm cho cô." "Anh lại phát bệnh rồi hả, cái anh này sao chẳng chịu nghe lời thế, tôi chẳng phải đã chỉ đường cho anh rồi sao?

Bảo anh đến bệnh viện tâm thần số năm mà khám." Mễ Nặc cười như không cười nói, rồi định đóng cửa lại.\nDiệp Tử Hạo tự nhủ không được chấp nhặt với người phụ nữ mồm mép lợi hại này, làm vậy chỉ phản tác dụng mà thôi.

Anh lập tức thò một chân vào chặn cửa, rồi dùng cánh tay chống giữ.

Mễ Nặc dùng sức một cái, anh liền rên khẽ.

Mễ Nặc sực nhớ tay anh đang bị thương nên liền dừng lại, nhìn chằm chằm Diệp Tử Hạo.

Diệp Tử Hạo bị cô nhìn đến mức da đầu tê rần, có chút rụt rè lên tiếng: "Thực ra tôi đến là vì có một việc rất quan trọng, chính là đặc biệt đến xin lỗi cô.

Tối qua tôi không nên quát cô, lúc đó tôi cũng vì nóng lòng quá, muốn cô ghi nhớ bài học thôi."\n"Nói xong chưa?" Mễ Nặc lạnh lùng nhìn Diệp Tử Hạo một cái, mới có một đêm không gặp mà người đàn ông này có vẻ hơi khác rồi.

Tuy nhiên, những thay đổi này cô chẳng mảy may quan tâm. "Chưa, cô có thể tha lỗi cho tôi không?" Mễ Nặc gật đầu: "Tôi tha lỗi rồi, anh có thể đi được rồi đấy." "Đừng mà, tôi mang cả cơm đến rồi, nể mặt ăn một chút đi mà."\nMễ Nặc tuy nấu ăn rất ngon nhưng thực tế trong cuộc sống cô cũng khá lười, đặc biệt là vào ngày làm việc cô thường ăn uống qua loa bên ngoài, chỉ cuối tuần mới tự nấu một bữa thịnh soạn tự thưởng cho mình.

Giờ có người mang cơm đến, đương nhiên cô sẽ không từ chối.

Hơn nữa cô dường như đã ngửi thấy mùi vị của tiệm ăn gia đình mà mình yêu thích nhất.

Thấy cô không có ý từ chối, Diệp Tử Hạo trực tiếp lách qua người cô đi vào trong.

Tuy đây mới là lần thứ hai đến nhà Mễ Nặc nhưng anh đã biểu hiện như thể mình là chủ nhà, không chút gượng gạo, tiến thẳng vào bếp.

Mễ Nặc lườm cái bóng lưng của anh một cái, người đàn ông này đúng là tự nhiên như ở nhà, rồi cô đi vào nhà vệ sinh.\nSau khi cô rửa mặt mũi sạch sẽ đi ra, Diệp Tử Hạo đã bày biện cơm canh sẵn sàng, đang cười híp mắt vẫy tay gọi cô. "Diệp Tử Hạo, trong này anh không bỏ thuốc độc đấy chứ?" Hết xin lỗi lại mang cơm đến, làm cô thấy sởn gai ốc. "Cái cô nàng này không thể nói lời nào tử tế được à, tôi ăn no rỗi việc hay sao mà lặn lội đến tận đây để đầu độc cô?" Diệp Tử Hạo nghiến răng.

Mễ Nặc chớp mắt, đúng là cái tên Diệp Tử Hạo mà cô biết đây rồi.

Xác nhận xong, Mễ Nặc bắt đầu ăn.

Cơm canh Diệp Tử Hạo mang đến hơi cay một chút, rất hợp khẩu vị của cô.

Mễ Nặc cũng chẳng màng giữ hình tượng, cứ thế đánh chén, loáng cái đã hết hai bát cơm.

Diệp Tử Hạo nhìn đến ngây người: "Mễ Nặc, cô là ma đói đầu thai à, sao ăn nhiều thế?"\nAnh chưa từng thấy cô gái nào ăn uống như cô cả, những người phụ nữ anh gặp ai nấy đều ăn uống từ tốn, ngay cả con bé nghịch ngợm Lục Tử Đồng cũng rất tao nhã.

Mễ Nặc lườm anh: "Nếu anh đến đây để đánh giá tướng ăn của tôi thì anh có thể đi được rồi, từ nhỏ đến lớn tôi đều ăn như thế cả đấy." "Được rồi, con gái thì phải thế này mới dễ nuôi." Diệp Tử Hạo mỉm cười.

Ăn xong, Mễ Nặc khoanh tay trước ngực: "Nói đi, mục đích thực sự của anh khi đến đây là gì?"\n"Mễ Nặc, tôi đã nói rồi, tôi muốn theo đuổi cô." "Chỉ đơn giản vậy thôi sao?" Mễ Nặc có chút mỉa mai nhìn Diệp Tử Hạo.

Diệp Tử Hạo gật đầu: "Đúng thế." "Ồ, tôi biết rồi." Mễ Nặc thản nhiên đáp. "Biết rồi là sao, cô không nên nói thêm gì nữa à?"\n"Diệp Tử Hạo, những năm qua đàn ông theo đuổi tôi nhiều không đếm xuể, nhưng tôi buộc phải nói cho anh biết, anh là kẻ ngốc nhất trong số đó.

Chỉ giúp tôi đánh đuổi kẻ cướp một lần, mang cho tôi một bữa cơm mà đã muốn có kết quả, anh có đang quá hão huyền không đấy?" "Thế này vẫn chưa đủ sao?

Chừng này đã đủ thể hiện thành ý của anh rồi, Lục Sâm chẳng làm gì cả mà Mạc Noãn đã đồng ý gả cho anh ta." Trong mắt Mễ Nặc thoáng qua một tia ảm đạm, cô khẽ lắc đầu: "Anh không biết sao?

Chương 492

Con đường thành công không thể sao chép, tôi không phải Mạc Noãn, anh cũng chẳng phải Lục Sâm." Mạc Noãn không cần tình yêu, chỉ cần sự cầu tiến, nhưng cô thì khác, cô không muốn tạm bợ, nếu không tìm được người thích hợp, cô thà ở vậy một mình.

Nói xong, Mễ Nặc trực tiếp đứng dậy, Diệp Tử Hạo vội vàng đuổi theo: "Anh đi cùng em, tay anh không lái xe được, xe vẫn còn ở hầm bên chỗ em." Mễ Nặc gật đầu, hiếm khi không nói lời từ chối.

Diệp Tử Hạo rõ ràng nhận ra tâm trạng Mễ Nặc có chút không ổn, suốt dọc đường cũng không nói gì.

Điện thoại của mẹ Mễ gọi tới, Diệp Tử Hạo không nghe rõ họ nói gì, chỉ nghe thấy Mễ Nặc đang vâng dạ. "Mẹ em lại sắp xếp xem mắt à?" Anh biết được từ tư liệu điều tra rằng hai năm nay mẹ Mễ đã sắp xếp cho cô không ít cuộc xem mắt. "Việc này hình như không liên quan đến anh thì phải." "Ai bảo không liên quan, anh đang theo đuổi em mà." Diệp Tử Hạo chân thành nhìn cô.

Mễ Nặc không chịu nổi ánh mắt chân thành đó của anh, tiếp xúc vài lần cô cũng coi như biết được, Diệp Tử Hạo chỉ số thông minh cao, nhưng chỉ số cảm xúc thì thật sự chẳng ra sao. "Không phải, bảo em về nhà ăn cơm." Diệp Tử Hạo cười nhẹ nhõm: "Vậy thì tốt." Mễ Nặc đưa thẳng Diệp Tử Hạo đến tập đoàn Diệp thị.

Lúc xuống xe, Diệp Tử Hạo nhìn cô chăm chú, khóe miệng nở một nụ cười: "Mễ tiểu Nặc, anh là nghiêm túc đấy, anh có thể theo đuổi em không?" Mễ Nặc chỉ nhìn anh sâu sắc một cái: "Tùy anh, nhưng đồng ý hay không là việc của tôi." Trở lại Diệp thị, tâm trạng Diệp Tử Hạo tốt hơn hôm qua vài phần.

Hôm nay tuy Mễ Nặc vẫn chưa cho anh câu trả lời, nhưng anh hoàn toàn tự tin vào sức hấp dẫn cá nhân của mình.

Bạn thân nói phương thức của anh không đúng, anh chưa từng theo đuổi ai, nhưng anh có thể học mà.

Nghĩ đoạn, Diệp Tử Hạo trực tiếp lên mạng mua hai cuốn sách về phương diện yêu đương.

Thư ký Trương Lăng vào báo cáo công việc, vừa hay thấy nụ cười trên môi Diệp Tử Hạo, không nhịn được hỏi: "Sếp Diệp, gần đây có chuyện gì vui sao ạ?" Diệp Tử Hạo nhìn Trương Lăng một cái, dừng lại một chút rồi hỏi: "Trương Lăng, cô năm nay 28 tuổi?

Độc thân?" Trương Lăng trong lòng có dự cảm không lành, chỉ là không biết tổng tài nhà mình định dò hỏi cái gì, cô gật đầu. "Giống như những 'gái ế' các cô..." Diệp Tử Hạo nhận ra lời mình nói có chút không đúng, lập tức đổi giọng, "À, không phải, không có ý nói cô không gả đi được, tôi chỉ muốn hỏi, phụ nữ ở độ tuổi của các cô rốt cuộc thích đàn ông dùng phương thức gì để theo đuổi?" Ánh mắt Trương Lăng thay đổi: "Sếp Diệp muốn theo đuổi phụ nữ sao ạ?" "Gần đây ông cụ nhà tôi đang ép tôi xem mắt, tôi cũng vừa hay gặp được một người phụ nữ khiến mình rung động, muốn theo đuổi thử xem." "Sếp Diệp là nghiêm túc ạ?" Diệp Tử Hạo gật đầu: "Tất nhiên, đây là lần đầu tiên tôi theo đuổi phụ nữ." "Ồ, tôi không biết người khác thích gì, nhưng mỗi người phụ nữ bẩm sinh đều không có sức đề kháng với những thứ lãng mạn, tin rằng người khiến sếp Diệp rung động cũng không ngoại lệ." "Ra là vậy." Những ngày tiếp theo, Mễ Nặc đều nhận được hoa do Diệp Tử Hạo gửi tới đúng hạn, mỗi ngày một loại hoa khác nhau, cô nghi ngờ hoa trên thị trường sắp bị anh tặng hết một lượt rồi.

Lúc tan làm, Diệp Tử Hạo đều sẽ chuẩn bị sẵn sàng ở bên cạnh xe cô, với danh nghĩa là khu nhà cô không an toàn nên phải đưa cô về nhà, đương nhiên cái giá phải trả là anh luôn mặt dày ở lại nhà cô ăn một bát mì mới chịu đi.

Người ở tòa soạn cũng đều biết có người đang cuồng nhiệt theo đuổi tổng biên tập của họ, mỗi lần anh shipper vừa đến, chưa kịp lên tiếng, họ đã đồng loạt chỉ tay về phía văn phòng của Mễ Nặc.

Mễ Nặc vốn tưởng anh sẽ thấy khó mà lui, không ngờ anh lại kiên trì như vậy suốt một tháng trời, khiến cô không khỏi nhìn anh bằng con mắt khác.

Mễ Nặc nhanh chóng ký tên mình vào đơn giao hàng, cũng chẳng thèm nhìn mà ném bó hoa sang một bên. "Ái chà, chị Mễ, anh chàng đẹp trai theo đuổi chị lần này hình như đặc biệt có nghị lực nha, kiên trì được lâu thế rồi." Người nói là Tống Tuyết Nhi ở tòa soạn, nói chuyện chưa bao giờ kiêng dè thân phận tổng biên tập của Mễ Nặc, cứ nghĩ gì nói nấy.

Đương nhiên, Mễ Nặc cũng không thích không khí làm việc quá gò bó, người ở tổ giải trí của họ khi riêng tư vốn dĩ rất thoải mái. "Bây giờ là giờ làm việc, em chạy vào đây thế này xem có ra làm sao không." Tống Tuyết Nhi hớn hở chỉ mấy cái đầu đang nhô ra ngoài kia: "Họ không dám vào, chỉ có em vào thôi mà.

Chị Mễ, chị cũng đừng giấu giếm nữa, đem đến đây cho mọi người tham khảo chút đi." Mễ Nặc liếc nhìn ra ngoài, thấy đầu của mọi người lập tức rụt xuống, không nhịn được cười: "Tham khảo cái khỉ gì, tối nay không muốn tăng ca thì mau ra làm việc đi." "Thật sự không thể tiết lộ sao ạ?" "Chị thấy tối nay em có thể tự mình tăng ca đấy." Nghe câu này, Tống Tuyết Nhi vắt chân lên cổ mà chạy.

Lúc tan làm, Mễ Nặc không tự chủ được cầm tấm thiệp nhỏ trong bó hoa lên xem.

Cô không biết Diệp Tử Hạo lấy đâu ra mấy lời tình tứ này, dù sao mỗi ngày trên thiệp đều viết một câu.

Hôm nay viết là: "Hãy để anh nâng niu em trong lòng bàn tay." Mễ Nặc rùng mình một cái, lắc đầu rồi bước ra khỏi văn phòng.

Vừa xuống lầu đã đụng trúng Hàn Mạt, cô liếc mắt một cái rồi định đi thẳng.

Nhưng có người tâm địa xấu xa không muốn để cô yên ổn, trực tiếp chắn trước mặt cô: "Sao thế Mễ Nặc, lại bận rộn đi xem mắt à?

Đi xem mắt hai năm rồi mà vẫn chưa gả đi được, cô đúng là một bi kịch." Mễ Nặc chẳng muốn nói chuyện với người này chút nào, lạnh lùng bảo: "Tránh ra." "Không cần thiết phải lạnh nhạt thế chứ, dù gì tôi cũng là đàn chị của cô, đồng nghiệp bao nhiêu năm rồi, nếu cô thật sự muốn gả đi, tôi có thể giới thiệu cho vài người, dù sao chồng tôi cũng quen biết khá rộng." Mễ Nặc lườm Hàn Mạt một cái: "Có nghe qua câu vật hợp theo loài chưa?

Cứ nhìn cái lão chồng hói đầu bụng bia của cô là biết, người lão ta quen biết thì bổn tiểu thư đây không lọt mắt." Hàn Mạt tức đến run người: "Mễ Nặc, cô đừng có mà không biết tốt xấu, tôi mà không nể tình cô là bạn học cùng trường thì tôi mới thèm quản cô." "Vậy làm ơn đừng xen vào chuyện của tôi, tôi không quen biết loại người như cô." Cô thực sự ghét người phụ nữ này.

Hàn Mạt tức đến phát run: "Mễ Nặc, cô đừng tưởng mình thanh cao lắm, cô chẳng qua chỉ là một người đàn bà bị bỏ rơi, có gì mà kiêu ngạo chứ.

Nghe nói gần đây có một người đàn ông đang theo đuổi cô, không biết anh ta có biết cô chỉ là loại đàn bà bị người khác chơi chán rồi vứt bỏ không, hạng phụ nữ như cô, đáng đời thành gái già độc thân." Mễ Nặc vừa định giơ tay lên, một tiếng động lớn đã vang lên, theo đó là một giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ, không còn vẻ cợt nhả như mọi ngày mà lạnh thấu xương: "Tôi vốn không đánh phụ nữ, nhưng có những kẻ thật sự là miệng chó không mọc được ngà voi, nhịn không thể nhịn, không cần phải nhịn nữa." Khuôn mặt trang điểm tinh tế của Hàn Mạt bị đánh lệch sang một bên, lập tức hiện lên năm dấu ngón tay rõ rệt, có thể tưởng tượng Diệp Tử Hạo đã dùng lực lớn đến mức nào.

Tên công tử đào hoa này thật đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc, đối diện với một mỹ nhân như vậy mà cũng ra tay được.

Nhưng mà, sao trong lòng cô lại thấy sướng thế nhỉ?

Cô nhìn Hàn Mạt này từ lâu đã không thuận mắt rồi, năng lực chẳng bao nhiêu nhưng cậy mình lấy được ông chồng khá giả nên leo lên được vị trí tổng biên tập mảng tài chính, còn chèn ép cô sang mảng giải trí.

Chỉ là vì sự hòa bình của tòa soạn, miễn là Hàn Mạt không quá đáng, cô cũng không chủ động khiêu khích.

Đối với những người không quan tâm, cô luôn không muốn lãng phí thời gian.

Đây là lần đầu tiên Mễ Nặc thấy sắc mặt Diệp Tử Hạo khó coi như vậy, âm trầm đến cực điểm, không giống vẻ chơi bời phóng túng ngày thường.

Không biết tại sao, thấy anh như vậy cô không thấy sợ, ngược lại thấy ấm áp, trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua.

Đây hình như là lần đầu tiên một người đàn ông không hỏi nguyên do, không cần biết cô có năng lực giải quyết hay không, cứ thế trực tiếp lao lên bảo vệ mình.

Hàn Mạt không thể tin nổi nhìn Diệp Tử Hạo, ánh mắt đầy phẫn hận, nước mắt cũng trào ra, đờ người vài giây rồi thét lên: "Anh là đồ điên, anh là ai?

Dựa vào cái gì mà đánh tôi?" "Tôi là ai cô không xứng để biết, tôi nhìn cô ngứa mắt, ngứa tay đấy." Giọng Diệp Tử Hạo hờ hững, rõ ràng trên mặt mang theo nụ cười nhưng lại khiến người ta rùng mình. "Anh, anh có biết chồng tôi là ai không?

Anh dám động tay đánh tôi." "Ôi chao, là nhân vật lớn nào thế, nói ra cho tôi sợ cái xem nào, xem có dọa chết tôi được không." Diệp Tử Hạo tỏ vẻ rất sợ hãi. "Phụt." Mễ Nặc bật cười rất không có tâm, chạm phải ánh mắt của Diệp Tử Hạo, cô lập tức thu lại nụ cười trên mặt.

Diệp Tử Hạo mỉm cười với Mễ Nặc, không biết có phải là ảo giác của Mễ Nặc không, cô lại thấy được sự trấn an và dịu dàng hiện rõ trong mắt người đàn ông này.

Chương 493

Hàn Mạt thấy họ liếc mắt đưa tình, ưỡn ngực cao giọng nói: "Chồng tôi là tổng giám đốc của bất động sản Phùng thị." "Lão già đó à, tôi thật sự không để vào mắt." "Anh..." Hàn Mạt chỉ vào Diệp Tử Hạo, cô ta đại khái cũng đoán được thân phận của anh, chắc chính là người theo đuổi Mễ Nặc.

Cô ta thấy Diệp Tử Hạo có chút quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ ra là ai.

Lúc này cô ta đã bị sự đố kỵ làm cho phát điên, thời đại học Mễ Nặc đã cướp người cô ta thích, dù bị bỏ rơi, dù sắp ba mươi tuổi rồi vẫn tìm được một người đàn ông cực phẩm thế này, còn cô ta chỉ có thể lấy một lão già gần đất xa trời, thật không công bằng.

Hàn Mạt chỉ tay vào Mễ Nặc, hét lớn với Diệp Tử Hạo: "Anh lại đi bảo vệ con tiện nhân này, anh không biết nó là con đàn bà bị đàn ông bỏ rơi sao?

Nó đi xem mắt hai năm cũng không tìm được người nào chịu cưới, nó là trò cười của cả giới chúng tôi đấy." "Mồm mép sạch sẽ một chút, người phụ nữ tôi chọn có danh có phận, nếu để tôi nghe thấy cô nói lời nhục mạ nào nữa, tôi lập tức xé nát cái miệng cô." Toàn thân Diệp Tử Hạo toát ra vẻ âm lãnh.

Hàn Mạt bị khí thế lạnh lẽo của anh dọa cho lùi lại mấy bước, nhưng cô ta vẫn không cam lòng: "Vị tiên sinh này, tôi cũng chỉ giúp anh nhìn rõ bộ mặt thật của cô ta thôi." "Chuyện của tôi chưa đến lượt cô phải lo." Diệp Tử Hạo thản nhiên nói. "Anh không để ý chút nào sao?

Với điều kiện ngoại hình của anh hoàn toàn có thể tìm được người phụ nữ tốt hơn cô ta gấp trăm lần, thiếu gì mấy cô gái trẻ muốn lao vào vòng tay anh." Trên gương mặt tuấn mỹ của Diệp Tử Hạo thoáng qua vẻ giễu cợt, giọng điệu đầy vẻ bất cần: "Nhìn cô là biết cuộc sống hôn nhân không hạnh phúc của hạng đàn bà mãn kinh rồi, sao hả?

Ghen tỵ với Mễ tiểu Nặc trẻ trung xinh đẹp hơn cô, lại còn có trai đẹp theo đuổi?

Lão chồng cô tôi cũng từng gặp qua, một lão già bụng bia, mỗi tối bị hạng đàn ông như thế ôm mà không thấy buồn nôn à, bị đôi móng heo đó sờ mà cô không nổi da gà sao?

Một con đàn bà từ tình nhân leo lên làm chính thất mà còn có mặt mũi ở đây khoe khoang, tôi thấy là lão già đó quá tuổi không làm cô thỏa mãn được nữa rồi, nên cô mới có thời gian rảnh rỗi đi soi mói hạnh phúc của người khác.

Tôi cũng lạy hạng đàn bà như các cô, não vào nước hay là bị rỉ sét rồi, thật chẳng ra làm sao." Mặt Hàn Mạt lúc đỏ lúc xanh, rõ ràng bị lời của Diệp Tử Hạo làm cho tức nghẹn, cô ta gồng cổ nói: "Tôi dù sao cũng là người có chồng, tôi là Phùng phu nhân hợp pháp, chồng tôi cưng chiều tôi lắm, tốt hơn vạn lần cái hạng gái già không ai rước này." "À, vậy chúc cô chung gối với lợn, trường trường cửu cửu nhé." Diệp Tử Hạo cười khẩy, dừng lại vài giây rồi nói tiếp: "Mễ tiểu Nặc không phải không gả đi được, mà là mắt nhìn của cô ấy quá cao, chỉ cần bây giờ cô ấy nói đồng ý gả cho tôi, tôi sẽ dắt cô ấy đến Cục Dân chính đăng ký kết hôn ngay lập tức." Người đàn ông đứng trong ánh hoàng hôn rực rỡ, bộ vest đen cắt may vừa vặn tôn lên vẻ ngoài xuất chúng, ngũ quan anh tuấn lập thể rõ nét, khóe miệng nở một nụ cười xấu xa đầy tà mị và soái khí.

Nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt Mễ Nặc, Diệp Tử Hạo đắc ý nhướng mày: "Mễ tiểu Nặc, có phải thấy anh rất đẹp trai không?

Cho em ngắm thoải mái, anh không thu tiền đâu." Mễ Nặc lườm anh một cái, người đàn ông này khó khăn lắm mới nghiêm túc được một lúc, lại bắt đầu tự luyến rồi. "Anh..." Hàn Mạt tức đến không nói nên lời.

Qua vài câu giao tiếp, Diệp Tử Hạo đã biết người phụ nữ này thuộc hạng người gì, nói tiếp với hạng người này chỉ làm hạ thấp đẳng cấp của mình, thế là anh trực tiếp ôm eo Mễ Nặc đi về phía bãi đỗ xe.

Mễ Nặc sực nhận ra tay Diệp Tử Hạo đang đặt trên eo mình, lập tức gạt tay anh ra, nhắc nhở: "Đừng có mà thừa cơ lợi dụng tôi." "Mễ tiểu Nặc, không cần vô tình thế chứ, anh vừa mới thay em dạy dỗ người phụ nữ kia mà." "Anh hoàn toàn không cần phải ra tay, tôi tự mình có thể xử lý được." Mễ Nặc không mấy cảm kích, người đàn ông kia cô không muốn động tay vì dù sao cũng từng là bạn học.

Nếu thật sự đánh nhau, chắc chắn cô sẽ chiếm ưu thế, chút tự tin này cô vẫn có.

Gương mặt rạng rỡ của Diệp Tử Hạo lập tức trầm xuống: "Ý em là anh lo chuyện bao đồng?" "Có thể nói là vậy." Diệp Tử Hạo hừ một tiếng, trực tiếp nắm lấy tay Mễ Nặc: "Chẳng thèm nói với em nữa, anh có phải mới quen em ngày đầu đâu, em chỉ giỏi làm anh tức thôi.

Anh bảo em là phụ nữ, mạnh mẽ thế để làm gì, biến mình thành nữ chiến binh không bằng.

Em nhìn em xem, mới cao đến vai anh, gặp chuyện như vậy thì nên trốn sau lưng anh mới đúng." Bàn tay người đàn ông to rộng và mạnh mẽ, trong cái thời tiết se lạnh này lại cực kỳ ấm áp, Mễ Nặc vùng vẫy mấy cái cũng không thoát ra được, cuối cùng đành đe dọa: "Buông tay ra, không buông thì sau này đừng hòng xuất hiện trước mặt tôi nữa." "Được rồi, Mễ đại tiểu thư, anh buông là được chứ gì."

Diệp Tử Hạo nói rồi buông tay Mễ Nặc ra, bộ dạng trông cực kỳ ủy khuất.

Mễ Nặc thấy buồn cười trong lòng, nhưng cố sức kìm lại. "Đúng rồi, người đàn bà kia có thường xuyên tìm em gây rắc rối không?" Diệp Tử Hạo đột ngột cau mày hỏi. "Ai cơ?" "Thì cái người lúc nãy ấy, chồng là lão bụng bia đó." "Một kẻ mắc bệnh ghen tỵ ấy mà, thỉnh thoảng lại phát điên." "Ra là vậy." Diệp Tử Hạo nói nhỏ, nhưng trong lòng đã có tính toán. "Diệp Tử Hạo, chuyện lúc nãy anh nghe thấy hết rồi đúng không, anh không thấy tò mò sao?" Diệp Tử Hạo khẽ hừ một tiếng, sau đó lập tức bày tỏ thái độ: "Đừng coi thường anh, anh không phải hạng đàn ông thiển cận đó, anh không quan tâm đến quá khứ của em, cái anh muốn là tương lai của em, đó mới là phong độ của đàn ông." Trong sách nói, điều tối kỵ khi theo đuổi phụ nữ là đừng có bám lấy quá khứ của họ không buông.

Cho nên dù trong lòng có chút khó chịu, anh cũng kiên quyết không hỏi, phải nhịn.

Mễ Nặc có chút ngạc nhiên nhướng mày, người đàn ông này đổi tính rồi sao, chỉ là hình như anh quên mất chuyện gì đó: "Vậy lúc nãy ai là người đánh phụ nữ thế, rồi cách đây không lâu ai là người đuổi theo đối tượng xem mắt hỏi người ta có còn trinh hay không?

Đó là cái gọi là phong độ của anh hả?" Ánh mắt Diệp Tử Hạo khẽ dao động, có chút ngượng ngùng hắng giọng một cái, giải thích: "Đó hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, phong độ của anh là có đối tượng cụ thể, người đàn bà kia không xứng để anh giữ phong độ, còn em thì xứng đáng.

Còn chuyện ở buổi xem mắt, chẳng phải là anh làm thế để đối phó với ông cụ nhà anh sao, em đừng nghĩ đến mấy cái đó nữa." Dừng một chút, Diệp Tử Hạo nghiêm túc nhìn Mễ Nặc: "Nhưng mà, những lời anh vừa nói là nghiêm túc đấy, Mễ tiểu Nặc, chỉ cần em đồng ý, bây giờ anh có thể đưa em đi đăng ký kết hôn ngay." Ở khoảng cách gần như vậy, Mễ Nặc phát hiện Diệp Tử Hạo có một đôi mắt dài hẹp và trong veo như pha lê, khi anh nhìn cô như thế, thật sự khiến người ta không thể chối từ.

Cô chỉ cảm thấy tim mình lỗi nhịp vài cái, khẽ nhếch môi: "Diệp Tử Hạo, đã nói với anh rồi, con đường của người khác không thích hợp để áp dụng lên chúng ta đâu, đừng quậy nữa, tôi thấy anh hợp làm anh em với tôi hơn." Anh ta ngoài tính tình quái gở một chút, thực ra con người cũng khá trượng nghĩa, cũng được.

Nhìn thái độ này của Mễ Nặc, Diệp Tử Hạo suýt nữa thì tức nhảy dựng lên, không nhịn được trừng mắt nhìn cô, giọng cũng cao lên theo: "Mễ tiểu Nặc, em đừng hòng đồng hóa anh thành anh em của em, đó là chuyện tuyệt đối không bao giờ xảy ra." Những chiến tích vẻ vang của cô anh đều biết hết rồi, những đối tượng xem mắt mà cô thấy thuận mắt đều bị cô biến thành anh em hết.

Người phụ nữ này thật sự quá khó chiều, bao nhiêu người tranh nhau vỡ đầu muốn cái vị trí Diệp thái thái kia.

Anh hứa hẹn với cô, cô không những chẳng cảm động chút nào, ngược lại còn tỏ vẻ hoàn toàn không quan tâm.

Mễ Nặc đảo mắt một cái: "Kích động thế làm gì?

Không muốn nghe thì thôi, coi như tôi chưa nói gì." "Mễ tiểu Nặc, em rốt cuộc có muốn gả cho anh không?" Diệp Tử Hạo đột nhiên trầm giọng. "Đồ thần kinh." "Mễ tiểu Nặc, em không thể trả lời tử tế câu hỏi của anh sao?" Mễ Nặc khựng lại một chút, khẳng định chắc nịch: "Diệp Tử Hạo, tôi không gả." Cô hiện tại đối với anh chưa có loại cảm tình đó, bàn chuyện cưới xin là quá sớm.

Diệp Tử Hạo trừng mắt nhìn cô, như bị kích động gì đó, quay người lên xe của mình, "rầm" một tiếng đóng cửa xe lại, rồi phóng xe đi mất.

Hỏa khí cũng lớn thật đấy.

Mễ Nặc cạn lời luôn, cứ cái hạng đàn ông nắng mưa thất thường thế này, cô mà dám gả mới là lạ, sớm muộn gì cũng bị anh làm cho tức điên.

Đi rồi cũng tốt, rảnh nợ, đỡ phải tối nay cô lại phải nấu mì cho anh.

Mễ Nặc đi thẳng về nhà, về đến nhà vẫn như cũ đi tắm rửa rồi nằm trên sofa đắp mặt nạ, tiện tay vớ lấy một cuốn sách đọc.

Cuộc sống của cô vốn rất quy luật, không giống với tính cách bộc trực của mình, người mới gặp lần đầu chắc chắn sẽ nghĩ cô là người thích cuộc sống ban đêm, nhưng thực ra không phải, cô không đi làm thì là về nhà, đi chơi bời cũng đa số là ban ngày hoặc các ngày lễ tết.

Mễ Nặc vô tình ngủ quên mất, trong lúc mơ màng hình như nghe thấy có người đang đập cửa rất mạnh.

Mễ Nặc uể oải mở mắt, nhìn đồng hồ đã mười giờ tối, không khỏi có chút lo lắng, chống người chậm rãi đi đến cửa, nhìn qua mắt mèo thấy Diệp Tử Hạo đang đứng ở cửa với vẻ mặt lo lắng.

Người đàn ông này lại lên cơn thần kinh gì nữa đây, đêm hôm không ngủ lại chạy đến cửa nhà cô làm loạn.

Mễ Nặc mở cửa, Diệp Tử Hạo nhìn người phụ nữ trước mặt đang đắp mặt nạ, mặc bộ đồ ngủ, trái tim đang treo ngược cuối cùng cũng rơi xuống, theo đó là một cơn tức giận vô danh: "Mễ Nặc, đêm hôm em không trả lời tin nhắn, không nghe điện thoại là định làm gì hả?" Đầu óc Mễ Nặc có chút mụ mẫm, không biết lại đắc tội gì với người đàn ông này: "Đêm hôm đương nhiên là đi ngủ, anh gọi điện cho tôi mới là vô duyên đấy." "Điện thoại em tắt máy, không gọi được." Diệp Tử Hạo vốn dĩ đã về đến nhà rồi, nhưng nằm trên giường càng nghĩ càng không yên tâm, trong đầu cứ lặp đi lặp lại hình ảnh đêm cô bị cướp đó.

Chương 494

Nhưng trong lòng vẫn bực bội, chỉ nhắn cho cô một cái tin, kết quả là không thấy hồi âm.

Anh lại gọi điện, kết quả là tắt máy luôn, sợ cô xảy ra chuyện gì nên mới vội vàng cuống cuồng chạy tới, kết quả là con nhỏ này rõ ràng đang thong thả đắp mặt nạ rồi đi ngủ.

Mễ Nặc cầm điện thoại trên sofa lên xem, thấy đúng là tắt máy rồi, bèn đem đi cắm sạc để khởi động máy, thấy có một tin nhắn của Diệp Tử Hạo: "Mễ tiểu Nặc, về đến nhà chưa?" Ngoài ra còn có ba cuộc gọi nhỡ, đều là của anh.

Mễ Nặc ngẩng đầu nhìn anh, có chút khó hiểu hỏi: "Anh gọi cho tôi nhiều thế làm gì?

Tìm tôi có việc gì khẩn cấp à?" "Còn làm gì được nữa?

Cái đồ vô tâm vô tính nhà em, về đến nhà không biết gọi cho anh một tiếng hay nhắn cái tin báo à?

Em không biết cái nơi em ở an ninh không tốt sao?

Em không biết anh sẽ lo lắng cho em sao?

Ngộ nhỡ lại gặp bọn cướp nữa thì làm thế nào?" Diệp Tử Hạo tuôn ra một loạt câu hỏi, Mễ Nặc cuối cùng cũng hiểu anh đến đây để làm gì, hóa ra là vì lo lắng cô gặp chuyện nên mới tới.

Người đàn ông này à?

Chỉ số cảm xúc thấp thì thấp thật, nhưng những việc anh làm hình như thật sự rất dễ khiến người ta cảm động.

Nếu là mọi ngày, cô nhất định sẽ vặc lại, hỏi anh lấy tư cách gì mà quản chuyện của cô, anh dựa vào đâu mà bắt cô báo cáo hành tung.

Chỉ là lúc này, câu nói đó không những không thốt ra được, ngược lại còn thấy sống mũi hơi cay cay, vành mắt có chút đỏ.

Những việc anh làm, ngay cả bố mẹ cô cũng chưa từng để tâm đến thế.

Hồi đầu bố mẹ cô cũng như vậy, mỗi tối đều gọi điện để xác nhận cô đã về nhà an toàn, dần dần họ cũng không làm thế nữa.

Diệp Tử Hạo vốn đang đầy bụng lửa giận, thấp thoáng thấy trong mắt Mễ Nặc có ánh nước lấp lánh, nhất thời có chút luống cuống, khẽ bóp nhẹ vai cô, dịu giọng nói: "Mễ tiểu Nặc, anh có mắng em đâu, em đừng khóc mà." Mễ Nặc mím môi không lên tiếng, Diệp Tử Hạo lại tiếp tục: "Xin lỗi, anh không cố ý lớn tiếng với em đâu, tại anh sốt ruột quá, em biết tính anh rồi đấy, hễ cứ lo lắng là không kiềm chế được cảm xúc của mình, thực ra đúng là chỉ vì lo cho em thôi." "Cảm ơn anh." Mễ Nặc nở nụ cười, chân thành nói với Diệp Tử Hạo.

Diệp Tử Hạo ngẩn người một lát, rồi bật cười, gương mặt đen kịt lúc nãy tức thì như băng tuyết tan chảy, trở nên rạng rỡ hẳn lên: "Mễ tiểu Nặc, sau này đừng thế nữa nhé, nếu anh không đưa em về thì khi về đến nhà an toàn em nhớ nhắn cho anh một cái tin, đừng quên là em đã đồng ý để anh theo đuổi rồi đấy, em có nghĩa vụ phải báo cáo hành tung cho anh." Mễ Nặc đã thấy anh lật mặt như lật bánh tráng vài lần rồi, vốn định nói không, nhưng cuối cùng chỉ khẽ gật đầu, liếc nhìn thời gian: "Không còn sớm nữa, anh về sớm đi." "Em đang lo lắng cho anh đấy à?" Mễ Nặc lườm anh một cái: "Tôi sợ một lát nữa anh lại mặt dày ở lỳ đây, tôi là gái chưa chồng, truyền ra ngoài lại hỏng hết danh tiếng của tôi." Diệp Tử Hạo bất ngờ ôm chặt Mễ Nặc vào lòng, Mễ Nặc giật bắn mình, dùng sức đấm vào vai anh mấy cái: "Buông tôi ra." "Đừng động đậy, Mễ tiểu Nặc, coi như bồi thường cho anh đi, tối nay lời từ chối của em đã làm trái tim anh tổn thương sâu sắc, anh cần được an ủi, để anh ôm một lát thôi, chỉ một lát thôi." Mễ Nặc không nhịn được bật cười, để anh ôm một lát, ai ngờ cái gã này ôm mãi không chịu buông, Mễ Nặc đành phải đanh mặt lại: "Diệp Tử Hạo, anh đừng có quá đáng." "Mễ tiểu Nặc, nói với em chuyện này." "Đừng có lôi chuyện nọ xọ chuyện kia với tôi, mau buông tay ra." "Anh không có nói nhảm, ngày mai anh phải đi công tác, chắc phải đi một tháng, sẽ có một thời gian không gặp được em rồi, cũng không thể đi đón em tan làm được, lúc em ở một mình phải chú ý an toàn, cố gắng đừng tăng ca nữa, ban ngày làm cho xong việc đi, làm không xong thì mang về nhà mà làm, đi đêm không an toàn đâu." Hiếm khi thấy anh quan tâm lải nhải như vậy, Mễ Nặc hơi khựng lại một chút, cuối cùng đáp lại: "Ừ." Diệp Tử Hạo buông Mễ Nặc ra, trừng mắt nhìn cô một cái: "Không thể nói thêm được một chữ sao, cứ nhả từng chữ một nghe chán thế." Mễ Nặc cười đẩy Diệp Tử Hạo ra khỏi cửa: "Sao mà nói nhiều thế không biết, mau về đi." "Vậy anh đi nhé, nhớ chú ý an toàn đấy, lúc anh chưa về, không được tùy tiện đồng ý làm bạn gái người khác đâu." Diệp Tử Hạo lại lải nhải thêm rất nhiều điều nữa, Mễ Nặc nghe mà thấy đau cả đầu, trực tiếp đẩy anh vào thang máy.

Quay người lại, vừa hay gặp dì Trương nhà đối diện và ông bạn già, dì Trương rõ ràng cũng nhìn thấy Diệp Tử Hạo, cười đầy ẩn ý với Mễ Nặc: "Tiểu Nặc, cậu thanh niên đó lại đưa cháu về à?" Mễ Nặc gật đầu, dì Trương cười nói: "Dì thấy cậu thanh niên này khá là đáng tin đấy, cháu không biết đâu, cách đây không lâu cậu ấy mang cơm đến cho cháu, nhưng sợ cháu còn đang ngủ nên cứ quanh quẩn ở cửa mãi, lúc đó dì còn tưởng cậu ấy là kẻ trộm cơ." "Còn có chuyện như vậy nữa sao ạ?" "Chứ còn gì nữa, thời buổi này đàn ông tâm lý như vậy không còn nhiều đâu, cháu phải nắm lấy đấy, đừng có mà bỏ lỡ..." Mễ Nặc hiểu tính dì Trương, đã nói là không dừng lại được, bèn vội vàng ngắt lời: "Dì Trương, chú Trương, sao muộn thế này hai người mới về ạ?" "Dì với chú mấy ngày nay toàn đi tập thái cực quyền thôi, giờ đang mốt đi muộn thế này đấy, tầm tuổi này bọn dì mà ngủ sớm quá là đêm lại mất ngủ." Lúc Mễ Nặc nằm trên giường, trong đầu vẫn cứ nghĩ về lời dì Trương nói.

Thật khó tưởng tượng, đây lại là việc mà người đàn ông lông bông như Diệp Tử Hạo đã làm.

Diệp Tử Hạo đi công tác thật, chỉ là ban ngày hoa vẫn gửi đều đặn, buổi tối còn gửi tin nhắn đe dọa khủng bố, không cho cô thế này, không cho cô thế nọ, cô cũng chỉ mỉm cười cho qua.

Mễ Nặc lắc đầu, dạo này cô bị ám ảnh rồi, đang làm việc mà cũng nghĩ tới Diệp Tử Hạo.

Đúng lúc này, cô bỗng nghe thấy tiếng giày cao gót, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Hàn Mạt hùng hổ bước vào văn phòng của mình.

Trên mặt cô ta thấp thoáng có vết bầm tím, giống như bị ai đó đánh, dù đã trang điểm đậm cũng không che giấu nổi.

Mễ Nặc không khỏi nhíu mày: "Tổng biên tập Hàn, đây là văn phòng của tôi, ai cho phép cô vào đây như thế này?" "Mễ Nặc, cô thật đê tiện, dám cho người gây sức ép với chồng tôi, thấy tôi bây giờ như thế này chắc cô đắc ý lắm hả?" Hàn Mạt nghiến răng nghiến lợi hỏi. "Đồ thần kinh, tôi thèm quản cô chắc." Mễ Nặc vốn luôn rất kín tiếng, người ở tòa soạn rất ít ai biết gia cảnh của cô thực ra khá tốt, chỉ có sếp tổng là biết, vì bố cô sợ cô chịu thiệt nên đã ra mặt chào hỏi một tiếng.

Nhưng cô có được vị trí như ngày hôm nay hoàn toàn là do nỗ lực của bản thân, cô không hổ thẹn với lòng mình. "Cô đừng tưởng tôi không biết là cô, đối phương nói thẳng là do tôi đắc tội với người khác, ở cái tòa soạn này tôi chỉ có thù với mình cô thôi." Hàn Mạt một mực khẳng định là Mễ Nặc.

Mễ Nặc cười lạnh một tiếng: "Cô tự soi lại mình đi, đại tổng biên tập Hàn cô đắc tội với ít người lắm chắc?

Đừng có chưa điều tra cho rõ đã đến đây gây sự với tôi.

Tôi có thể nhịn cô một lúc, nhưng cô cũng đừng coi tôi là quả hồng mềm muốn nắn thế nào thì nắn, ra ngoài!" "Mễ Nặc, chính là cô, tôi biết chính là cô, chính là người đàn ông ngày hôm đó." Hàn Mạt chỉ vào Mễ Nặc.

Mễ Nặc vốn ghét nhất là bị người khác chỉ trỏ vào mình, tính nóng nảy nổi lên, cô trực tiếp ném cái ly về phía Hàn Mạt.

Cái ly vừa vặn vỡ tan dưới chân Hàn Mạt, khiến cô ta giật bắn mình, lấy tay ôm lấy ngực. "Tôi nói lại một lần nữa, ra ngoài!

Nếu còn không ra, lần tới cái ly sẽ đập thẳng vào mặt cô đấy." Mễ Nặc âm trầm mặt mũi, trên mặt không hề có chút dấu vết trêu đùa nào.

Cô là một người cuồng cốc ly, thích đủ các loại ly sứ, trên bàn tự nhiên bày không ít.

Mí mắt Hàn Mạt giật giật, đang lúc do dự, Mễ Nặc trực tiếp cầm một cái ly khác lên, ngay lúc định ném đi thì Hàn Mạt vội vàng chạy ra ngoài, vì chạy quá gấp nên còn vô tình bị trẹo chân.

Bên ngoài vang lên một trận cười, Mễ Nặc bước ra ngoài: "Cười cái gì mà cười, ai có bài thì sửa bài, ai có ảnh thì chỉnh ảnh, đừng có mà cười cợt hớn hở nữa." Tống Tuyết Nhi giơ ngón tay cái với Mễ Nặc: "Chị Mễ, vẫn là chị uy vũ, loáng cái đã dọa con mụ già kia chạy mất dép, để xem lần sau mụ ta còn dám chạy sang tổ giải trí mình gây sự nữa không." "Nhưng mà em nghe bên tổ tài chính nói, hai ngày nay con mụ đó hình như toàn mang vết thương đi làm, phỏng đoán là bị chồng bạo hành gia đình." "Không thể nào, mụ già đó chẳng phải lúc nào cũng khoe khoang chồng mụ đối xử tốt với mụ lắm sao, trang sức với túi xách toàn đồ hiệu, sao lại đánh mụ được." "Cái đó mà chị cũng tin à, trên đời này cái không đáng tin nhất chính là lời thốt ra từ miệng phụ nữ đấy." Người nói là một cậu thanh niên bên tổ nhiếp ảnh.

Câu nói này vừa thốt ra đã vấp phải sự khinh bỉ của tất cả các đồng nghiệp nữ, cậu chàng lập tức cười xòa: "Đương nhiên, phụ nữ ở đây không bao gồm các mỹ nữ của tổ giải trí chúng ta rồi." "Cũng biết điều đấy." "Coi như cậu biết nói chuyện." "Được rồi, mọi người đừng tán gẫu nữa, mau xử lý việc trong tay đi, tranh thủ tối nay không tăng ca." Mễ Nặc nói xong liền đi vệ sinh một lát, tiện thể bảo người vào dọn dẹp đống mảnh vỡ trong văn phòng.

Tuy nhiên lời nói của đồng nghiệp lại lọt vào tai cô, không khỏi nhớ tới lời Diệp Tử Hạo tối hôm đó, chẳng lẽ là do người đàn ông kia ra tay sao?

Mễ Nặc cảm thấy không mấy khả năng, dù sao gần đây Diệp Tử Hạo không có mặt ở thành phố A mà đã đi Hồng Kông.

Nhưng khi nghĩ đến những bó hoa anh ta gửi đến như thường lệ, cô lại thấy rất có thể.

Anh ta muốn làm gì thì cũng chỉ là chuyện một câu nói, có mặt hay không chẳng ảnh hưởng gì.

Quay lại văn phòng, Mễ Nặc gọi điện trực tiếp cho anh.

Đầu dây bên kia đổ chuông rất lâu mới có người nhấc máy.

Vừa định gác máy thì cô nghe thấy giọng nói đầy bất ngờ xen lẫn ý cười của Diệp Tử Hạo: "Mễ Tiểu Nặc, hiếm khi thấy em chủ động gọi điện cho anh đấy." "Đang ngủ à?" "Ừ, vừa mới nằm xuống chợp mắt một lát." Giọng Diệp Tử Hạo lộ rõ vẻ mệt mỏi, có vẻ là thực sự đuối sức rồi.

Mễ Nặc cũng không định quấy rầy anh lúc này, dù sao cũng chẳng phải chuyện gì quá quan trọng.

Chương 495

"Vậy anh ngủ đi, tôi không làm phiền nữa." "Đợi đã, Mễ Tiểu Nặc, anh tỉnh rồi.

Có chuyện gì em cứ nói đi, để anh nghe giọng em một chút." Nghe thấy sự khẩn thiết trong giọng nói của anh, khóe môi Mễ Nặc khẽ cong lên một chút. "Cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là muốn hỏi anh, có phải anh sai người gây áp lực cho chồng của Hàn Mạt không?" "Người đàn bà đó đến tìm em gây sự à?" Giọng Diệp Tử Hạo đột nhiên trầm xuống. "Anh trả lời câu hỏi của tôi trước đã." "Tất nhiên là anh làm rồi.

Đây là lần đầu tiên anh làm đến mức này vì một người phụ nữ đấy, thấy cảm động không?

Người đàn bà đó cứ lởn vởn trước mắt chắc chắn khiến em thấy phiền lòng.

Yên tâm đi, anh sẽ khiến cô ta phải rời khỏi tòa soạn, cũng sẽ khiến chồng cô ta bỏ cô ta luôn." Giọng Diệp Tử Hạo tràn đầy vẻ tự hào, nhưng Mễ Nặc lại không biết trong lòng mình rốt cuộc là cảm giác gì, chỉ nhàn nhạt đáp: "Anh không cần phải làm thế.

Cô ta chỉ là hơi lắm mồm một chút thôi, chẳng gây ra sóng gió gì lớn đâu.

Với lại cô ta không cùng tổ với tôi, xác suất đụng mặt rất thấp, tôi thấy không sao, quen rồi." Sự cảm động như mong đợi không hề đến, Diệp Tử Hạo có chút khó hiểu: "Em không thích anh làm thế sao?" Người bên kia điện thoại dường như hơi giận.

Mễ Nặc suy nghĩ một chút, vẫn đổi giọng nói chuyện với anh: "Không phải là không thích, chỉ là không muốn anh vì tôi mà gây thù chuốc oán, không cần thiết, cũng chẳng phải chuyện gì to tát, không đáng." Chuyện thương trường rất phức tạp, có những hận thù không cần thiết phải kết sâu, huống hồ hiện tại cô cũng chưa là gì của anh, nhận lấy sự giúp đỡ này cô thấy áy náy. "Vậy là em đang lo lắng cho anh sao?" Diệp Tử Hạo cười thấp một tiếng, giọng nói đầy mê hoặc và nam tính.

Mễ Nặc đối với người đàn ông "nắng mưa thất thường" này đã thấy quen rồi, lúc này chỉ thấy buồn cười, hai má cũng hơi nóng lên.

Cô cảm thấy người đàn ông này đôi khi giống như một đứa trẻ, chỉ một chút chuyện đơn giản cũng có thể khiến tâm trạng anh tốt lên hẳn. "Tùy anh muốn nghĩ sao thì nghĩ, chuyện này dừng lại ở đây thôi, dọa một chút là được rồi, đừng quá đáng quá." Nếu cô muốn dùng quyền thế gia đình để ép người thì cô đã làm từ lâu rồi, chứ không phải vùi đầu làm lụng ở tòa soạn bao nhiêu năm qua.

Diệp Tử Hạo sảng khoái đồng ý: "Được thôi, nghe lời Mễ Tiểu Nặc vậy." "Nghỉ ngơi cho tốt đi, tôi cúp máy đây." "Đừng mà, Mễ Tiểu Nặc, thời gian qua em có nhớ anh không?" Diệp Tử Hạo đột nhiên ngồi bật dậy trên giường.

Chính anh cũng không biết mình bị làm sao nữa, càng nhìn người phụ nữ này lại càng thấy thuận mắt.

Thời gian qua anh liên tục làm việc thâu đêm suốt sáng chính là muốn nhanh chóng quay về gặp cô, dù cho có phải nghe cô mắng mỏ cũng được, anh thấy mình đúng là có chút rẻ rúng. "Nhớ cái đầu anh ấy, không có anh không biết tôi sống thong thả thế nào đâu." Mễ Nặc kiên quyết không thừa nhận thật ra đôi lúc cô cũng có nghĩ đến anh.

Chẳng qua cô đổ lỗi cho thói quen, dù sao anh cũng đã lượn lờ trước mặt cô suốt một thời gian, đột nhiên biến mất thì khó tránh khỏi không quen. "Anh đã hy sinh thời gian ngủ để nghe điện thoại của em, em không thể nói câu nào khiến anh vui vẻ chút sao, cứ phải đối đầu với anh mới được." Mễ Nặc vừa định nói gì đó, Diệp Tử Hạo lại tiếp: "Nhưng mà anh lại thích cái tính bướng bỉnh này của em.

Nếu thỉnh thoảng em có thêm chút nữ tính, đối xử tốt với anh hơn một chút thì tuyệt." Mễ Nặc nhịn không được bật cười: "Diệp Tử Hạo, anh có phải là thuộc kiểu người thích bị ngược đãi không đấy?" "Cái đó còn phải xem đối tượng là ai đã.

Nếu là em, anh miễn cưỡng có thể chấp nhận.

Ai bảo anh đã coi em là vợ tương lai của mình rồi chứ, chịu thiệt thòi trước mặt em một chút cũng chẳng phải chuyện gì lớn." Diệp Tử Hạo mặt dày cực kỳ, chẳng cảm thấy nói những lời như vậy có gì không ổn. "Diệp Tử Hạo, anh còn biết xấu hổ không hả?

Hiện tại anh còn chưa phải là bạn trai tôi mà đã mơ tưởng một bước lên mây làm chồng tôi rồi, anh nằm mơ giữa ban ngày quá xa vời rồi đấy." "Ai nói anh mơ giữa ban ngày, vừa rồi anh thực sự mơ thấy em, mơ thấy em gả cho anh rồi." Ánh mắt Mễ Nặc khẽ lóe lên.

Liệu có thế không?

Tương lai cô sẽ gả cho người đàn ông này sao?

Nghĩ đến đây cô thấy hơi buồn cười, nhưng cũng không phản bác Diệp Tử Hạo. "Thôi đi, anh mau ngủ tiếp đi." "Được rồi, vậy em phải ngoan ngoãn nghe lời, đừng có đi xem mắt đấy, đợi anh về tặng em một điều bất ngờ." Không biết từ lúc nào, hai người đã tán dóc với nhau hơn mười phút.

Mễ Nặc nhìn thời gian cuộc gọi, chính cô cũng giật mình.

Cúp điện thoại, cửa phòng Diệp Tử Hạo bị gõ vang.

Trương Lăng nhìn Diệp Tử Hạo đang cười hớn hở, nhất thời thấy không quen, ngẩn ra một lúc mới nói: "Diệp tổng, còn 40 phút nữa máy bay sẽ cất cánh, chúng ta có thể xuất phát ra sân bay rồi." "Được, cậu đợi một chút, tôi ra ngay." Buổi tối, Mễ Nặc nhận được điện thoại của mẹ Mễ, nói là sắp xếp cho cô một buổi xem mắt khác.

Kể từ lần tâm sự trước cũng đã gần ba tháng, Mễ Nặc tự nhiên không từ chối, cô rất hài lòng với trạng thái hiện tại, không cần ngày nào cũng phải đi xem mắt đấu trí.

Lần này tâm trạng cô hoàn toàn khác trước, cô thực sự đang nghiêm túc đối diện.

Sau khi tan làm, cô về nhà trang điểm tinh xảo, thay một chiếc váy liền thân màu vàng nhạt, vừa thục nữ vừa ưu nhã, tôn lên làn da trắng nõn, phối thêm đôi bốt thấp cổ, tăng thêm vài phần hơi thở thanh xuân, trông chẳng khác gì sinh viên đại học vừa mới ra trường.

Địa điểm hai người hẹn là một nhà hàng Tây nổi tiếng, Mễ Nặc cũng thường xuyên lui tới.

Đối phương là quản lý cấp cao của một ngân hàng thương mại tại thành phố A, anh ta đã đợi sẵn ở đó.

Sau khi xác nhận danh tính, cả hai cùng ngồi xuống.

Cử chỉ của đối phương rất lịch thiệp, Mễ Nặc có ấn tượng đầu tiên khá tốt. "Tôi cứ thắc mắc mãi, một người phụ nữ xinh đẹp ưu tú như Mễ tiểu thư tại sao lại phải đi xem mắt nhỉ?" Mễ Nặc cố gắng thu liễm vẻ sắc sảo thường ngày, kiên nhẫn trả lời: "Có lẽ là do đặc thù công việc của tôi, buổi tối thường phải tăng ca duyệt bản thảo, cộng thêm tính tôi hơi hướng nội, ít có cơ hội giao lưu với người khác phái nên chỉ có thể thông qua cách này." "Ra vậy, tôi cũng cơ bản giống cô, thường xuyên phải tăng ca.

Lúc trẻ cứ nghĩ không vội, cứ thong thả, ai ngờ chớp mắt một cái tuổi tác đã lớn thế này rồi, cứ thế kéo dài đến tận bây giờ." Người đàn ông ăn nói chững chạc, ổn trọng, không khoa trương, không tự đại, rất chân thực.

Mễ Nặc mỉm cười nhẹ nhàng: "Xem ra chúng ta đều là những người cùng cảnh ngộ." "Vì những người như chúng ta, cạn ly nào." Hai người vừa nói vừa nâng ly rượu vang đỏ, chạm nhẹ vào nhau, mỗi người nhấp một ngụm nhỏ rồi tiếp tục trò chuyện vui vẻ.

Diệp Tử Hạo với đôi mắt như phun lửa nhìn đôi nam nữ đang trò chuyện thân mật cách đó không xa, bàn tay buông thõng bên sườn siết chặt lại.

Thời gian qua anh đã luôn nhắc nhở cô đừng đi xem mắt, sáng nay lúc gọi điện lại nhấn mạnh một lần nữa, thế mà vừa quay đầu người phụ nữ này đã quên sạch sành sanh, vẫn chứng nào tật nấy.

Nói không chừng gần đây cô còn đi xem mắt không ít lần, thật là quá đáng.

Diệp Tử Hạo vốn không phải người bốc đồng, nhưng hễ đụng đến Mễ Nặc là anh lại khó mà giữ được bình tĩnh.

Chương 496

Anh không ngừng trấn an tâm lý mình, một lúc lâu sau mới bước đến bên bàn, thản nhiên ngồi xuống cạnh Mễ Nặc, một tay còn ngang nhiên ôm lấy bờ vai mảnh dẻ của cô. "Mễ Tiểu Nặc, em thật không ngoan chút nào.

Chia tay là do em đơn phương đề nghị, anh đâu có đồng ý.

Có phải vẫn còn giận anh nên mới lén lút đi xem mắt không?

Nếu đúng là vậy thì anh xin lỗi em." Khóe môi Diệp Tử Hạo nhếch lên một nụ cười, nhưng ba chữ cuối cùng lại nghiến răng rất nặng.

Chỉ cần là người có trí tuệ bình thường đều biết anh đang cực lực nhẫn nhịn, huống hồ Quản lý Hàn lại quen biết Diệp Tử Hạo.

Mễ Nặc cũng sững sờ, không hiểu nổi người đàn ông rõ ràng nói đi công tác một tháng này, sao mới hơn một tuần đã về rồi, mà còn khéo làm sao, lại đụng đúng lúc cô đi xem mắt.

Không biết tại sao, lòng Mễ Nặc có chút chột dạ, nhưng nghĩ lại giữa hai người chẳng có quan hệ gì, cô lại lấy lại được sự tự tin. "Anh nói bậy bạ gì đó, tôi với anh chẳng có quan hệ gì hết.

Quản lý Hàn, anh đừng nghe anh ta nói bừa, tôi căn bản không quen biết người đàn ông này." Mễ Nặc quay sang giải thích với Quản lý Hàn.

Nụ cười trên mặt Quản lý Hàn có chút cứng đờ, anh ta lau mồ hôi lạnh trên trán, nhìn hai người trước mặt, nhất thời không biết nên nói gì. "Nặc Nặc, đừng quậy nữa, chúng ta thế này mà giống người không có quan hệ gì sao?" Diệp Tử Hạo vừa nói vừa nhẹ nhàng đưa tay định chạm vào mặt Mễ Nặc.

Mễ Nặc né mặt đi, sau đó mới phát hiện một bàn tay của anh vẫn đang ôm eo mình, cô lập tức gạt bàn tay lớn đó ra, nhưng tay anh như gông xiềng, cô hoàn toàn không lay chuyển được.

Chỉ có thể trợn mắt lườm anh, bàn tay nhỏ bé ở bên hông anh hung hăng nhéo một cái, đáng tiếc cơ bắp trên người Diệp Tử Hạo quá săn chắc, chiêu này đối với anh chẳng có tác dụng gì. "Diệp Tử Hạo, anh buông tay ra cho tôi." "Nặc Nặc, không phải em nói không quen anh sao?

Anh biết anh sai rồi, sau này anh tuyệt đối không để bất kỳ người phụ nữ nào khác ngoài em lại gần mình, cũng không dẫn thư ký nữ đi công tác nữa, em tha lỗi cho anh lần này đi." "Diệp Tử Hạo!" Mễ Nặc cao giọng. "Nặc Nặc." Hành động của Mễ Nặc trong mắt Quản lý Hàn chẳng khác gì một cô gái đang nũng nịu dỗi bạn trai.

Quản lý Hàn cảm thấy đầu mình to ra, vội vàng nói với Diệp Tử Hạo: "Diệp tổng, thực sự ngại quá, tôi không biết Mễ tiểu thư là bạn gái của anh.

Có chỗ nào thất lễ xin anh bỏ qua cho, tôi không làm phiền hai người đoàn tụ nữa, tôi xin phép đi trước một bước." Diệp Tử Hạo thản nhiên xua tay: "Không phải lỗi của anh đâu Quản lý Hàn, Nặc Nặc nhà tôi bình thường cứ thích quậy phá như vậy, tôi quen rồi, anh đừng để bụng." Diệp Tử Hạo trên thương trường không giống vẻ nhí nhố thường ngày, Quản lý Hàn thấy anh thực sự không để tâm thì lập tức chạy mất dạng. "Diệp Tử Hạo!" Mễ Nặc lại một lần nữa trừng mắt nhìn anh.

Sau khi Quản lý Hàn đi khỏi, nụ cười trên mặt Diệp Tử Hạo cũng biến mất không dấu vết, trở nên u ám vô cùng.

Anh giận dữ kéo cánh tay Mễ Nặc lôi cô ra ngoài.

Mễ Nặc chỉ thấy cánh tay đau nhức, đến khi kịp phản ứng thì đã bị Diệp Tử Hạo tống vào trong xe, kèm theo đó là tiếng đóng cửa khô khốc.

Xe lao đi rất nhanh, gió thổi vù vù bên tai Mễ Nặc, cô cảm thấy kinh hãi: "Diệp Tử Hạo, anh là đồ điên, đồ thần kinh!

Anh không cần mạng thì cũng đừng kéo tôi chết chung chứ." "Gần đây anh đã nói với em thế nào rồi, vậy mà em lại giỏi tạo bất ngờ cho anh quá nhỉ, ăn diện xinh đẹp thế này để đi xem mắt." Diệp Tử Hạo nghiến răng nghiến lợi nói. "Diệp Tử Hạo, anh bị bệnh à?

Anh còn chưa phải bạn trai tôi, dựa vào cái gì mà tôi phải nghe lời anh rắp tắp?

Tôi muốn làm gì chẳng liên quan gì đến anh cả." "Em đúng là cái đồ vô tâm, anh có điểm nào không bằng những gã xem mắt kia chứ?

Em thà đi tiếp xúc với một người xa lạ cũng không chịu cho anh cơ hội." Nói đoạn, Diệp Tử Hạo như giận quá hóa điên, đập mạnh mấy cái vào vô lăng rồi đạp lút ga, tiếp tục tăng tốc.

Mễ Nặc chỉ biết bám chặt vào tay cầm, nhắm mắt lại, không thèm quan tâm đến tên điên này nữa.

Chiếc xe lao vun vút, cuối cùng dừng lại vững chãi ở khu chung cư cô ở.

Khi mở cửa xe bước ra, Mễ Nặc thấy hai chân bủn rủn, suýt chút nữa đứng không vững.

Diệp Tử Hạo đã đi trước cô một bước, hướng thẳng về phía nhà cô.

Mễ Nặc hầm hầm lườm theo bóng lưng anh, cuối cùng chỉ có thể lững thững đi theo.

Cô nghĩ, đã đến lúc phải nói chuyện tử tế với Diệp Tử Hạo rồi, cứ thế này mãi thì ra cái gì?

Một người đàn ông lúc nào cũng có thể lật mặt như thế này, cô thực sự không chịu nổi, nói rõ ràng sớm cho xong chuyện.

Quả nhiên, Diệp Tử Hạo đã đợi sẵn trước cửa nhà cô, lúc này đang mặt không cảm xúc nhìn chằm chằm vào cánh cửa, đôi mày nhíu chặt, không biết đang nghĩ gì.

Mễ Nặc liếc anh một cái rồi mở cửa, Diệp Tử Hạo bước vào trước cô.

Mễ Nặc cũng vào theo, ngập ngừng vài giây rồi nói: "Diệp Tử Hạo, chúng ta nói chuyện đi." Diệp Tử Hạo nhìn cô một cái rồi không nói lời nào, trực tiếp nằm xuống sofa nhắm mắt ngủ, buông lại một câu lạnh nhạt: "Có chuyện gì đợi anh ngủ dậy rồi nói, giờ anh mệt lắm, không có tinh thần nói chuyện với em." Mễ Nặc nhìn bộ dạng "ông tướng" của anh, nhịn không được lại lườm anh một cái, rồi đi vào phòng ngủ thay bộ đồ mặc nhà bằng cotton, nằm trên giường nghỉ ngơi.

Sau một hồi bị anh quậy phá, cô cũng thấy mệt lả.

Chỉ là vì bên ngoài có một người đàn ông đang ngủ nên cô không tài nào chợp mắt được, trằn trọc mãi đâm ra đói bụng.

Khi trở ra, cô thấy thân hình cao lớn của Diệp Tử Hạo đang co quắp trên sofa, mày nhíu chặt, biểu cảm có vẻ không ổn. "Diệp Tử Hạo, anh không sao chứ?" Mễ Nặc vốn định mặc kệ, vừa định đi thì lại nhịn không được hỏi một câu. "Không biết nữa, hình như đau bụng." Mễ Nặc tiến lại gần nhìn kỹ, phát hiện chỗ anh đang ôm là vùng dạ dày, lòng cô khẽ thắt lại: "Có phải anh đau dạ dày không?" "Không biết, dù sao từ sáng đến giờ anh cũng chưa ăn gì." Mễ Nặc lườm anh một cái, rồi đi lục lọi trong ngăn kéo, may mà trong nhà có sẵn ít thuốc giảm đau.

Cô lấy ra cho anh, rồi rót một cốc nước đặt trước mặt: "Uống thuốc đi, chắc là sẽ đỡ hơn đấy." Diệp Tử Hạo mắt cũng không mở, cứ thế há miệng chờ Mễ Nặc đút thuốc và nước, cái bộ dạng "đại thiếu gia" tiêu chuẩn đó khiến Mễ Nặc tức đến nghiến răng.

Lông mi anh rất dài, vô tình lướt qua đầu ngón tay mềm mại của cô, khiến tay cô không tự chủ được khẽ run lên.

Chương 497

Một người đàn ông to xác mà để lông mi dài đến nghịch thiên thế này làm gì chứ?

Mễ Nặc có chút ghen tị nghĩ thầm.

Cô cảm thấy mình đúng là quá khoan dung với anh rồi, vừa rồi anh còn nổi điên nổi đóa với cô, thế mà quay đầu một cái cô lại đi hầu hạ anh uống thuốc, đúng là phạm tiện mà.

Đúng lúc này, Diệp Tử Hạo lại đưa ra yêu cầu: "Mễ Tiểu Nặc, anh đói rồi, em nấu gì đó cho anh ăn đi." Mễ Nặc đặt mạnh cốc nước xuống bàn trà phát ra tiếng "cạch", trầm giọng nói: "Diệp Tử Hạo, anh đừng có được đằng chân lân đằng đầu." "Nếu hôm nay anh đói đến mức không dậy nổi thì tối nay anh chắc chắn không đi đâu hết." Diệp Tử Hạo nhắm nghiền mắt, mặt không cảm xúc mà giở trò vô lại.

Mễ Nặc nhìn thân hình cao lớn của anh, thầm tính toán xác suất mình có thể tống cổ anh ra ngoài không, cuối cùng đành thỏa hiệp, với sức lực của cô thì chắc chắn không làm được. "Anh tốt nhất là nói lời phải giữ lấy lời." Diệp Tử Hạo giả chết, không đáp, cứ để cơm bưng đến miệng cái đã.

Mễ Nặc thấy sắc mặt anh không tốt, vừa rồi cô cũng thấy mắt anh đầy tia máu, có chút không đành lòng, đành lủi thủi vào bếp nấu cơm.

Trong tủ lạnh có nguyên liệu cô mới mua buổi trưa, trong bồn cũng có một con cá quả, đây đều là đồ cô chuẩn bị cho cuối tuần, không ngờ lại hời cho Diệp Tử Hạo.

Mễ Nặc ấm ức trong lòng, cái gã này đúng là có số hưởng.

Dù oán hận thì oán hận, Mễ Nặc không hề do dự, nhanh chóng bận rộn trong bếp.

Diệp Tử Hạo mở mắt, nhìn bóng dáng bận rộn trong bếp, lòng dâng lên niềm vui sướng, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười, thầm nghĩ: "Mễ Tiểu Nặc, em có quan tâm đến anh, anh biết mà." Vì lo dạ dày Diệp Tử Hạo không khỏe, Mễ Nặc nấu các món khá thanh đạm: bốn món một canh gồm thịt bò xào hành tây, cá quả hấp, sườn xào chua ngọt, rau muống xào tỏi và canh dưa chua miến.

Cô vốn không phải người phô trương lãng phí, lượng mỗi món không nhiều, hai người ăn là vừa đẹp.

Mùi thơm từ trong bếp tỏa ra, Diệp Tử Hạo đã sớm đói đến cồn cào, không nằm yên được nữa, liền đứng dậy đi vào bếp.

Thấy đĩa sườn xào chua ngọt màu sắc bắt mắt, anh không nhịn được bốc ngay một miếng cho vào miệng, ai ngờ vừa ra lò nên nóng quá, chỉ biết vừa thổi vừa nhai ngồm ngoàm.

Mễ Nặc nhìn thấy hành động của anh, nhịn không được lườm một cái: "Thật là đồ không có tiền đồ." Diệp Tử Hạo nhếch môi cười, dường như cơn giận và cuộc tranh cãi vừa nãy chỉ là ảo giác của một mình Mễ Nặc: "Mễ Tiểu Nặc, tay nghề khá đấy." Mễ Nặc thấy anh vừa ăn vừa cười, chẳng còn chút dáng vẻ yếu ớt lúc nãy, liền mắng: "Đừng có chỉ lo ăn, bưng thức ăn ra đi, canh sắp xong rồi." Diệp Tử Hạo ngoan ngoãn bưng thức ăn ra ngoài.

Khi Mễ Nặc bưng bát canh cuối cùng ra, anh đã bắt đầu ăn rồi.

Thấy cô ra, anh ngẩng đầu cười nói: "Anh hơi đói nên ăn trước, cơm của em anh xới sẵn rồi đấy, hôm nay đừng giảm cân nữa, ăn cùng anh một chút đi." Mễ Nặc không nói gì, ngồi xuống đối diện anh.

Cô nấu nhiều món thế này đương nhiên cũng là để mình ăn.

Vừa định gắp thức ăn, cô phát hiện đĩa thịt bò xào hành tây chỉ còn trơ lại hành, cô đặt đũa sang một bên: "Thịt bò đâu?" "Anh ăn rồi, anh thích ăn thịt bò.

Sau này xào thịt bò đừng dùng hành tây làm đồ kèm, anh ghét ăn hành tây lắm.

À đúng rồi, cả cà rốt, hành lá với bạc hà các thứ cũng ghét, tuyệt đối đừng cho vào." Diệp Tử Hạo tự đắc nói.

Nghĩ một chút, anh lại bổ sung: "Khẩu vị của anh cũng có thể đậm đà một chút, món Tứ Xuyên hay món kho đều chấp nhận được.

Trái cây thì ghét nhất lê với táo, còn lại đều thích, cơ bản là thế, anh không kén ăn lắm đâu." Cái gã này, ăn không cơm cô nấu mà còn lắm ý kiến thế, lại còn bắt đầu đặt món nữa chứ, còn muốn có lần sau à?

Đây là bữa tối cuối cùng đấy, ăn xong thì biến cho tôi.

Cái này không ăn, cái kia không ăn, mà còn dám mặt dày bảo mình không kén ăn, đúng là chỉ có anh ta mới nói ra được.

Mễ Nặc hít một hơi thật sâu, tự nhủ phải nhẫn nhịn, không cần chấp nhặt với cái gã này, qua đêm nay tuyệt đối không cho anh ta bước vào nhà mình nữa.

Mễ Nặc bắt đầu ăn, định gắp sườn xào chua ngọt thì thấy trong đĩa chỉ còn lẻ loi vài miếng, lập tức kéo đĩa về phía mình, gắp hết vào bát.

Cô vất vả nấu ra, chẳng lẽ đến một miếng cũng không được ăn.

Đũa của Diệp Tử Hạo khựng lại giữa không trung, có chút ai oán nhìn Mễ Nặc: "Mễ Tiểu Nặc, anh còn muốn ăn, anh mới ăn được có mấy miếng." "Ăn cái khác đi, buổi tối ăn nhiều thịt thế, cẩn thận cái vóc dáng của anh đấy." Mễ Nặc hằn học nói.

Diệp Tử Hạo không để tâm, bắt đầu ăn cá.

Mễ Nặc cuối cùng cũng hiểu ra, gã này không chỉ kén ăn mà còn là động vật ăn thịt, món rau và canh miến anh ta chẳng thèm động đũa.

Cô nhịn không được nhắc nhở: "Anh không muốn đau dạ dày nữa thì ăn nhiều rau xanh dễ tiêu hóa vào." "Không thích ăn.

Nhưng em cứ yên tâm đi, dạ dày anh tốt lắm, hôm nay chắc chắn là do đói quá mới đau chút thôi, trước đây chưa bao giờ bị thế cả, không vấn đề gì đâu." "Diệp Tử Hạo, anh nghe cho rõ đây, tôi không phải lo cho anh, tôi lo anh lát nữa không bò về được..." Mễ Nặc chưa nói hết câu đã thấy nửa con cá quả biến mất, thế là cô không thèm nói nữa, tập trung ăn cơm.

Cứ thế, một bàn thức ăn bị hai người tranh nhau ăn sạch.

Diệp Tử Hạo ăn đến thỏa thuê, còn Mễ Nặc chẳng biết mình đã lườm người đối diện bao nhiêu lần nữa.

Diệp Tử Hạo buông đũa trước, anh nhìn người phụ nữ nhỏ bé đối diện, tâm trạng cực tốt, cười nói: "Mễ Tiểu Nặc, anh thấy chúng ta thế này giống một cặp vợ chồng nhỏ đấy." Mễ Nặc không đáp, hậm hực ăn nốt rau muống và uống canh.

Ăn xong, Diệp Tử Hạo vẻ mặt tươi rói tựa lưng vào sofa.

Sau khi Mễ Nặc dọn dẹp bát đũa xong liền đi rửa, càng nghĩ càng thấy tức.

Chồng của Mạc Noãn người ta ngày ngày tự xuống bếp, còn cô thì sao, ngay cả bạn trai còn chưa phải, chỉ mới là đối tượng theo đuổi mà cô đã bắt đầu làm đầu bếp rồi, sau này còn ra thể thống gì nữa, cô còn có địa vị không?

Mễ Nặc cảm thấy cơn giận bốc lên, ló đầu ra khỏi bếp nói với Diệp Tử Hạo: "Diệp Tử Hạo, anh vào đây rửa bát cho tôi, đừng hòng ở nhà tôi ăn không uống hỏng." Diệp Tử Hạo khựng lại một chút, giả vờ lơ mơ: "Dạ dày anh hơi khó chịu." "Đừng có giả vờ với tôi, anh chỉ có lười thôi." Mễ Nặc không tự giác chống nạnh, ra dáng một ngự tỷ.

Dạ dày khó chịu mà vừa nãy gã nào ăn như rồng cuốn thế, cô gặp ma chắc?

Tội danh này lớn đấy, Diệp Tử Hạo không muốn bị coi là kẻ lười biếng, thấy không từ chối được nên đành uể oải đứng dậy vào bếp.

Mễ Nặc nhanh tay tháo chiếc tạp phong hoạt hình trên người ra ném vào người Diệp Tử Hạo: "Không muốn bẩn đồ thì mặc cái này vào." "Không cần đâu, đàn ông đại trượng phu mặc cái thứ đó ra cái thể thống gì." Diệp Tử Hạo nhíu mày, ghét bỏ vứt chiếc tạp dề sang một bên.

Mễ Nặc cũng không thèm quản anh nữa, đi ra phòng khách bật tivi.

Chỉ một lát sau, trong bếp đã truyền đến tiếng bát đĩa vỡ vụn.

Mễ Nặc chạy vào xem, không chỉ có đĩa dùng tối nay mà ngay cả đĩa trong tủ chén cũng vỡ sạch.

Chương 498

Còn kẻ thủ ác thì đang lúng túng nhìn cô, trên mặt hiếm khi lộ vẻ áy náy, giọng điệu lại cực kỳ ủy khuất: "Anh không biết tại sao cái đĩa lại trơn thế." Mễ Nặc nhìn kỹ đống đĩa vỡ dưới sàn, giận dữ nói: "Diệp Tử Hạo, tôi thấy anh đúng là đến để phá hoại mà.

Bảo anh rửa mấy cái bát mà anh làm vỡ hết sạch bát đĩa của tôi luôn, anh không muốn rửa thì nói sớm.

Trơn là vì anh chưa rửa sạch nước rửa bát đấy, anh đã ba mươi tuổi đầu rồi sao lại đần độn thế không biết, ngay cả cái bát cũng không biết rửa." Diệp Tử Hạo nhìn đống đổ nát, giọng lí nhí: "Đây là lần đầu tiên anh rửa bát, không có kinh nghiệm." Mễ Nặc chỉ tay ra cửa: "Cút ra ngoài cho tôi, đừng có đứng đây chướng mắt, tôi nhìn thấy anh là thấy phiền rồi." Diệp Tử Hạo không ra ngoài mà thương lượng: "Đừng giận, mai anh mua đền cho em bộ khác.

Em ra ngoài đi, để anh dọn cho, trong này toàn mảnh vỡ, làm em bị thương thì không tốt." Diệp Tử Hạo nói xong bắt đầu dọn dẹp, động tác vô cùng vụng về, đúng như anh nói, anh chưa bao giờ làm việc nhà.

Mễ Nặc không hiểu tại sao mình không đi ra, cứ tựa vào cửa nhìn Diệp Tử Hạo thu dọn, đợi anh làm xong hết cô mới rời khỏi bếp.

Diệp Tử Hạo làm xong xuôi mới lững thững bước ra, Mễ Nặc phát hiện trên chiếc áo sơ mi trắng của anh dính đầy vết bẩn, nhịn không được lắc đầu, đúng là số đại thiếu gia.

Diệp Tử Hạo nở nụ cười, dùng giọng nói trầm ấm mê người nói: "Mễ Tiểu Nặc, anh giải quyết xong rồi." Mễ Nặc cạn lời, biến nhà bếp của cô thành một mớ hỗn độn mà còn dám nói thế, bộ đang đợi cô khen à?

Gã này có não không vậy? "Tôi ghét nhất cái bộ dạng đại thiếu gia này của anh, đừng có mang cái bài 'nhà tôi có người giúp việc' ra để chống chế, xuất thân của tôi không kém, nhà cũng có người giúp việc nhưng tôi giỏi hơn anh nhiều." Diệp Tử Hạo nhí nhố cười: "Tay nghề nấu nướng của em đúng là không tồi, điểm này anh bái phục." Mễ Nặc không chịu nổi bộ dạng này của anh, vẫy vẫy tay: "Diệp Tử Hạo, anh lại đây chúng ta nói chuyện tử tế đi." Nụ cười trên môi Diệp Tử Hạo hơi khựng lại, anh nhấc tay áo lên ngửi một cái: "Có chuyện gì để sau đi, giờ anh vừa đầy mồ hôi vừa ám mùi khói dầu, anh đi tắm cái đã." Nói đoạn, chân anh như bôi dầu, phi thẳng vào phòng tắm.

Mễ Nặc nhìn bóng lưng anh, suýt chút nữa tức đến nhảy dựng lên: "Diệp Tử Hạo, không được vào phòng tắm của tôi!" Khi Mễ Nặc chạy tới nơi, cửa phòng tắm đã bị khóa trái từ bên trong, tiếng nước chảy ào ào vọng ra.

Lòng Mễ Nặc vô cùng suy sụp, sao cô lại dây dưa với cái thứ không thể giao tiếp bình thường thế này chứ?

Mùi khói dầu ư?

Anh ta chỉ rửa vài cái bát thì lấy đâu ra mùi khói dầu, người thực sự ám mùi là cô – đầu bếp đây này.

Cô không ngốc, tự nhiên biết Diệp Tử Hạo đang cố ý trốn tránh, nhưng giữa họ thực sự tồn tại vấn đề, trốn tránh tuyệt đối không phải cách giải quyết.

Cô không thể quen được cái tính khí thất thường của anh, mà anh lại càng không cho được thứ cô muốn, cứ thế này mãi chẳng có gì tốt đẹp cả.

Mễ Nặc thầm hạ quyết tâm, đợi anh ra nhất định phải nói rõ vấn đề này, tuyệt đối không để anh có cơ hội quậy phá nữa.

Hơn mười phút sau, Diệp Tử Hạo từ phòng tắm bước ra.

Nghe tiếng mở cửa, Mễ Nặc ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy suýt chút nữa cô tức đến hộc máu.

Thứ quấn quanh eo Diệp Tử Hạo chính là chiếc khăn tắm màu hồng của cô, tay anh còn đang cầm khăn mặt của cô lau đầu, lau nước trên người.

Đáng hận hơn là nửa thân trên anh không mặc gì, để lộ cơ bụng và đường nhân ngư hoàn mỹ, vẫn còn mờ ảo những giọt nước đọng lại.

Mễ Nặc thấy hai má nóng bừng, cố nén sự khó chịu trong lòng, gầm nhẹ: "Diệp Tử Hạo, ai cho phép anh động vào đồ cá nhân của tôi, lại còn đi lại kiểu này trong nhà tôi nữa, mau mặc quần áo vào cho tôi!" "Anh bị bệnh sạch sẽ, da lại nhạy cảm, mặc đồ bẩn vào sẽ bị nổi mẩn đấy." Diệp Tử Hạo chẳng thấy có gì không ổn cả.

Cái cớ, toàn là cái cớ, một người đàn ông to xác mà sao lại đỏng đảnh thế chứ.

Mễ Nặc siết chặt nắm đấm, cô thực sự muốn lao tới đá cho anh vài cái, nhưng cô là một phụ nữ lý trí, thừa biết đối diện với một người đàn ông lõa thể lúc này nguy hiểm đến mức nào.

Nhìn thấy vệt đỏ ửng trên mặt Mễ Nặc, Diệp Tử Hạo có chút đắc ý nhếch môi.

Anh hoàn toàn tự tin vào vóc dáng của mình, thế là thong thả lau nước trên tóc, bình thản mở lời: "Mễ Tiểu Nặc, em không cần phải ngại ngùng thế đâu, muốn xem cứ xem, sớm muộn gì em cũng là vợ anh, anh cho phép em xem đấy." Mễ Nặc rất muốn chửi thề nhưng lúc này chẳng còn tâm trạng, cô đi thẳng vào phòng tắm, vơ lấy quần áo của anh mang ra, hung hăng ném vào người anh: "Mau mặc đồ vào rồi cút cho tôi, nếu không tôi sẽ cho anh biết tay." Cú ném này không sao, nhưng lại làm chiếc quần lót của Diệp Tử Hạo rơi ra.

Mặt Mễ Nặc biến sắc liên tục, tức đến mức chỉ tay vào Diệp Tử Hạo, cái gã này bên trong thế mà không mặc gì đã dám quấn khăn tắm của cô, đúng là quá đáng hết chỗ nói.

Diệp Tử Hạo ghét bỏ nhìn đống quần áo dưới sàn, không thèm nhặt mà gọi điện cho Trương Lăng bảo mang quần áo sang.

Diệp Tử Hạo hoàn toàn không để tâm, Mễ Nặc ngoài trừng mắt ra cũng chẳng làm gì được, bất lực đành cầm điều khiển tivi chuyển kênh liên tục, nhưng sự xao động trong lòng chẳng cách nào che giấu được.

Diệp Tử Hạo thực sự không nhìn nổi nữa, lên tiếng nhắc nhở: "Mễ Tiểu Nặc, em cẩn thận chút, coi chừng làm hỏng tivi đấy." Nói rồi anh bước về phía sofa, Mễ Nặc hốt hoảng: "Diệp Tử Hạo, anh đứng xa tôi ra một chút!" Thấy phản ứng của Mễ Nặc quá lớn, Diệp Tử Hạo cũng không tiến lại gần nữa, sợ ép cô quá cô lại đuổi anh đi, mà tối nay anh chẳng muốn đi chút nào.

Đây là lần đầu tiên có một người đàn ông xuất hiện trong nhà mình theo cách này, Mễ Nặc thực sự không thể thản nhiên đối diện, cô đứng dậy: "Mặc đồ xong thì biến ngay cho tôi, tôi đi ngủ trước đây, lúc đi nhớ đóng cửa nhà tôi vào." Mễ Nặc nói xong đi thẳng vào phòng ngủ, Diệp Tử Hạo có chút khó hiểu vò vò tóc, không biết cô bị làm sao nữa?

Mễ Nặc tựa lưng vào giường, vốn dĩ cô cũng muốn đi tắm vì ám mùi khói dầu, nhưng ngoài kia có một người đàn ông, cô thực sự không đủ can đảm.

Cô thấy mình dường như đã quá chủ quan, thời gian qua lại cứ để Diệp Tử Hạo ra vào nhà mình như đi chợ, thực sự quá nguy hiểm.

Họ quen nhau chưa lâu, chưa đầy ba tháng.

Càng nghĩ sâu, Mễ Nặc càng thấy rùng mình sợ hãi.

Mễ Nặc vẫn luôn chú ý động tĩnh bên ngoài, mãi đến khi nghe thấy tiếng đóng mở cửa, cô mới thở phào nhẹ nhõm, nghỉ ngơi một lát rồi mới bước ra.

Diệp Tử Hạo vẫn chưa đi, anh mặc bộ đồ ngủ của mình, thong thả ngồi xếp bằng trên sô pha, những ngón tay thuôn dài gõ nhanh trên máy tính xách tay.

Dáng vẻ chuyên chú ấy khiến Mễ Nặc ngẩn người một lát, một mặt này hoàn toàn khác hẳn với vẻ lông bông thường ngày của anh.

Tự hỏi lòng mình, thực ra trông anh lúc này khá quyến rũ.

Rõ ràng là tối nay anh đã không có ý định rời đi, nếu không đã chẳng bảo thư ký gửi cả đồ ngủ qua đây.

Sau khi phản ứng lại, Mễ Nặc bỗng vỗ mạnh vào trán mình, trừng to mắt, cao giọng nói: "Diệp Tử Hạo, sao anh vẫn chưa đi?" Cô cảm thấy mình sắp bị người đàn ông này làm cho tức chết rồi, từ lúc quen biết anh đến nay, cô không nhớ nổi đây là lần thứ mấy mình gào thét như vậy, dường như người đàn ông này chính là kiếp nạn của cô, mà cô thì sớm đã không thể trốn thoát.

Diệp Tử Hạo cũng không ngẩng đầu lên, trả lời: "Công ty đột ngột xảy ra một số tình huống khẩn cấp, anh phải nhanh chóng xử lý." "Vậy anh về công ty mà xử lý, ăn vạ ở chỗ tôi làm cái gì?" "Không được, rất khẩn cấp, đi đi lại lại quá mất thời gian." Mễ Nặc còn muốn nói gì đó, Diệp Tử Hạo chỉ chỉ vào tai mình, Mễ Nặc phát hiện anh đang đeo tai nghe bluetooth, dường như đang họp trực tuyến, lắng nghe báo cáo, thỉnh thoảng lại nói một hai câu tiếng Anh.

Mễ Nặc hít sâu một hơi, tự nhủ không được giận, phụ nữ 27 tuổi đặc biệt không nên nổi giận, rất dễ bị già.

Sau khi làm công tác tư tưởng cho bản thân, Mễ Nặc trở về phòng ngủ, không thèm quản Diệp Tử Hạo nữa.

Mãi đến nửa đêm, cô vẫn loáng thoáng nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh.

Sau một ngày lăn lộn, cô cũng có chút mệt mỏi, không muốn dậy để đuổi khéo ai đó nữa, cứ thế chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Ngày hôm sau vì là cuối tuần, Mễ Nặc ngủ mãi đến hơn 11 giờ trưa mới dậy.

Chương 499

Trong phòng khách, thân hình cao lớn của Diệp Tử Hạo co quắp trên sô pha, đắp trên người là chiếc chăn cô để trong phòng khách, anh thật sự coi nơi này là nhà mình rồi.

Mễ Nặc đi vào bếp, ép cho mình một ly nước kiwi tươi.

Diệp Tử Hạo nghe thấy tiếng động liền mở mắt, đúng lúc thấy Mễ Nặc bưng ly nước trái cây ra, không nhịn được nói: "Mễ Nặc nhỏ, có phần của anh không?" Mễ Nặc liếc anh một cái, không lên tiếng.

Diệp Tử Hạo cũng không giận, đứng dậy vào phòng tắm thay quần áo.

Trong đó có bàn chải và khăn mặt mới, anh cũng trực tiếp lấy ra dùng.

Đã đến giờ cơm trưa, Mễ Nặc bận rộn trong bếp, Diệp Tử Hạo nhẹ bước đi vào, nhìn dáng vẻ cô búi tóc củ tỏi, chỉ thấy đáng yêu vô cùng, rất muốn ôm cô, và nghĩ là làm.

Mễ Nặc đột nhiên cảm nhận được eo mình bị một lực siết chặt, cúi đầu xuống liền thấy một bàn tay lớn màu đồng đang giữ chặt lấy eo mình.

Cô giật bắn mình, lập tức gỡ tay anh ra, nhưng Diệp Tử Hạo lại như một kẻ vô lại, cứ ôm chặt cứng không chịu buông tay.

Ôm lấy cơ thể mềm mại của Mễ Nặc, Diệp Tử Hạo chỉ thấy sự mệt mỏi trên người tan biến trong nháy mắt, một cảm giác mãn nguyện chưa từng có dâng lên trong lòng.

Hơi thở nóng hổi của người đàn ông phả vào cổ Mễ Nặc, cô cảm thấy như sắp bị bỏng, gầm nhẹ: "Diệp Tử Hạo, rốt cuộc anh muốn làm gì?

Buông tôi ra." "Mễ Nặc nhỏ, anh còn có thể làm gì chứ, trong lòng em luôn rất rõ ràng, chỉ là em không tin mà thôi.

Anh thích em, anh đang theo đuổi em, anh muốn cưới em làm vợ." "Tôi có gì đáng để anh thích chứ?" Mễ Nặc luôn không nghĩ thông suốt, lần đầu gặp gỡ của họ chẳng hề tốt đẹp, cô cũng không thấy trên người mình có điểm sáng nào đáng để vị đại thiếu gia đào hoa này cứ bám riết không buông. "Thích thì làm gì có nhiều lý do như vậy, nếu anh biết tại sao lại thích em, có lẽ anh đã biết cách làm thế nào để bản thân không thích em nữa rồi." Như vậy thì cũng chẳng cần lần nào cũng phải chịu sự lạnh nhạt từ cô.

Mễ Nặc không nói gì, Diệp Tử Hạo lại tiếp: "Em nói muốn cùng anh nói chuyện tử tế, vậy bây giờ chúng ta hãy nói chuyện tử tế đi." "Anh buông tay ra, thế này thì nói chuyện kiểu gì." "Anh không buông, anh chỉ muốn ôm em thôi." Diệp Tử Hạo tự ý vùi đầu vào cổ Mễ Nặc, hương thơm thoang thoảng từ người cô truyền đến khiến anh thấy người hơi nóng lên. "Anh biết hành động hôm qua của mình làm em buồn, nhưng Mễ Nặc nhỏ à, em có thể đứng ở vị trí của anh mà suy nghĩ một chút được không?

Thời gian qua anh đã luôn nhắc nhở em đừng đi xem mắt, nhưng em hoàn toàn coi lời anh nói như gió thoảng bên tai.

Để sớm được gặp em, anh đã không quản ngày đêm để đẩy nhanh tiến độ công việc, không báo tin anh sắp về là để tạo bất ngờ cho em.

Anh vốn dĩ đã đặt sẵn nhà hàng định đi ăn với em, nhưng em đã cho anh thấy cái gì?

Em ăn diện lộng lẫy để đi xem mắt với một người đàn ông khác, em có biết khi nhìn thấy cảnh đó anh đã đau lòng và buồn thế nào không?" Vì để về sớm mà phải dồn ép tiến độ công việc sao?

Thảo nào anh lại mệt mỏi như vậy, cả ngày chẳng ăn uống gì.

Lúc mới nghe, Mễ Nặc cũng thấy mình hơi quá đáng, nhưng nghe đến đoạn sau thì lông mày cô lại nhíu chặt lại. "Chú ý dùng từ của anh đi, cái gì mà ăn diện lộng lẫy diêm dúa hả?" Đó là từ để hình dung một cô gái ngoan sao?

Anh ta lại dùng nó cho cô, đây chắc chắn là muốn theo đuổi cô?

Hay là muốn chọc tức cô đây. "Xin lỗi, anh không giỏi dùng từ lắm, nhưng hôm qua em thật sự đã trang điểm rất kỹ, ngay cả phong cách ăn mặc cũng thay đổi, anh nhìn một cái là ra ngay." Đó mới là điều khiến anh tức giận nhất, lúc trước đi xem mắt với anh thì cô biến mình thành một chú hề, rõ ràng là muốn phá hỏng chuyện, nhưng khi đi với người khác thì lại sửa soạn cầu kỳ, tâm ý trong đó đã rõ mười mươi, sự khác biệt trước sau đó khiến anh vừa phẫn nộ vừa đau lòng.

Người đàn ông này, không ngờ khả năng quan sát lại mạnh như vậy, nhìn một cái là thấy ngay sự thay đổi của cô. "Thì đã sao, anh cũng đâu phải bạn trai tôi, tôi làm gì không cần phải báo cáo với anh, anh không có quyền quản tôi." Diệp Tử Hạo cảm thấy bất lực, không nhịn được giơ tay chọc chọc vào ngực trái Mễ Nặc: "Người phụ nữ này rốt cuộc có tim không vậy?

Sao mãi mà chẳng ấm lên được tí nào.

Anh theo đuổi em lâu như vậy, em không nghiêm túc cân nhắc anh, lại thà rằng bắt đầu lại để tìm hiểu một người đàn ông khác.

Anh có điểm nào không bằng cái gã xem mắt kia chứ?" Mễ Nặc thực sự không chịu nổi việc nói chuyện trong tư thế này, nhân lúc anh nới lỏng tay liền thoát khỏi sự kìm kẹp, Diệp Tử Hạo cũng không ngăn cản.

Mễ Nặc nhìn Diệp Tử Hạo một cách nghiêm túc, suy nghĩ vài giây rồi nói: "Diệp Tử Hạo, nói thế này cho anh hiểu nhé, anh không phải kiểu người tôi thích.

Tôi không chịu nổi tính khí thất thường của anh, tôi thích những người đàn ông ôn văn nhã nhặn, nhưng rất tiếc anh hoàn toàn không liên quan gì đến mấy chữ đó cả.

Hôm nay tôi nói thẳng với anh luôn, sau này anh đừng lãng phí thời gian trên người tôi nữa, giữa chúng ta sẽ không có kết quả đâu." "Mễ Nặc, đó chỉ là kiểu người em tưởng tượng thôi, anh thấy chúng ta rất hợp nhau, anh ở bên em thấy rất vui." "Nhưng tôi thì chẳng vui vẻ gì cho cam, quan trọng nhất là tôi không chấp nhận được sự đào hoa đa tình của anh.

Tôi là phụ nữ sắp ba mươi rồi, yêu cầu không cao, không muốn tìm một người đàn ông không đem lại cảm giác an toàn như vậy.

Tôi chỉ muốn một người chồng trung thủy, và tôi không ghét bỏ là được rồi, chỉ vậy thôi." "Em cứ nói thẳng là muốn tìm một gã khờ khạo thật thà cho xong đi." Diệp Tử Hạo hậm hực nói. "Nếu tôi thấy vừa mắt, tôi nghĩ là cũng được." Diệp Tử Hạo lạnh lùng hừ một tiếng: "Anh nói cho em biết, phụ nữ các em đúng là tóc dài kiến thức ngắn, đàn ông thật thà quá mức thì có gì tốt?

Con đường hôn nhân sau này vốn dĩ sẽ ngày càng tẻ nhạt, em mà đối diện với một người đàn ông như thế, sớm muộn gì cũng phát điên thôi.

Đặc biệt là kiểu người nói nhiều như em, em chịu nổi cả đời lúc nào cũng phải là người khơi gợi đề tài không?

Anh lại thấy chúng ta cứ chí chóe thế này mà sống lại hay, tình cảm chắc chắn sẽ ngày càng nồng thắm." Ngừng một chút, Diệp Tử Hạo nói tiếp: "Hơn nữa, đàn ông thật thà thì có cảm giác an toàn chắc?

Chưa chắc đâu, chỉ có một người đàn ông mạnh mẽ mới mang lại cảm giác an toàn cho phụ nữ, về điểm này anh hoàn toàn phù hợp.

Anh lớn lên trong khu tập thể quân đội, từ nhỏ đã tiếp thụ giáo dục kiểu quân sự, tuyệt đối trị được lưu manh, ngoại hình gia thế lại càng miễn bàn.

Có một người chồng như thế, ai dám dễ dàng bắt nạt em, dẫn ra ngoài cũng chỉ có làm em nở mày nở mặt thôi." "Diệp Tử Hạo, nếu tôi sợ lưu manh thì tôi thuê quách một vệ sĩ cho rồi, tôi cũng trả nổi tiền mà, anh căn bản không biết điều tôi quan tâm là gì." Mễ Nặc khẽ thở dài. "Khoản đã, chẳng lẽ em lo sau khi kết hôn anh sẽ ngoại tình?

Anh nói cho em biết, chuyện đó lại càng không thể.

Gia giáo nhà anh rất nghiêm, tuyệt đối không bao giờ làm chuyện có lỗi với vợ con, anh mà dám làm thế, ông nội anh chắc chắn là người đầu tiên không tha cho anh.

Hơn nữa anh không hề đào hoa như lời đồn, anh chỉ là chưa gặp được người mình thực sự quan tâm nên lười giải thích thôi.

Chương 500

Anh với mấy cô gái đó chẳng qua là xã giao, địa vị của anh ở đây, thường xuyên phải tham dự quá nhiều yến tiệc, anh chỉ cần một bạn đồng hành thôi." "Và lại, người đàn ông như anh chắc chắn đáng tin hơn mấy gã thật thà kia nhiều.

Trước khi kết hôn anh đã thấy qua đủ loại phụ nữ rồi, sở dĩ độc thân đến giờ là vì chưa tìm được người mình yêu nhất.

Loại đàn ông này một khi đã tìm được người mình yêu, chắc chắn sẽ trân trọng gấp bội, nâng niu trong lòng bàn tay, sau khi kết hôn cũng không dễ dàng bị cám dỗ.

Mấy gã thật thà kia thì khác, trước khi kết hôn họ luôn an phận thủ kỷ, luôn kìm nén bản thân, sau khi kết hôn khả năng kháng cự cám dỗ chắc chắn không bằng loại người như bọn anh đâu, bị phụ nữ quyến rũ một cái là ngoại tình ngay." Khóe miệng Mễ Nặc giật giật, người đàn ông này cô có chút nhìn không thấu rồi.

Anh ta thực sự có chỉ số EQ thấp, hay là đang giả heo ăn thịt hổ đây?

Nói ra được những lời này quả thực khiến cô rất bất ngờ.

Theo cách nói của anh ta, phụ nữ muốn tìm chồng thì phải tìm những người đàn ông đã từng trải qua nghìn cánh buồm sao?

Thật là viển vông.

Dù có lý lẽ nhất định, nhưng cô tuyệt đối không tin. "Diệp Tử Hạo, tôi nói cho anh biết, có câu là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, chó không bỏ được..." Mễ Nặc còn chưa nói hết câu, Diệp Tử Hạo đột nhiên giữ chặt vai cô, xoay người một cái ép cô vào tường, dùng nụ hôn chặn đứng lời nói.

Tuy nhiên anh cũng chỉ chặn miệng cô lại chứ không có động tác gì xa hơn.

Mễ Nặc như bị điện giật, lập tức dùng tay đẩy anh ra.

Diệp Tử Hạo giữ chặt lấy tay cô, khẽ ngẩng đầu, trầm giọng nói: "Không được ví von anh như vậy, anh không phải là chó." "Buông tôi ra." Mễ Nặc đưa tay đẩy anh, nhưng dù cách một lớp áo, cô vẫn có thể cảm nhận được làn da nóng rực của anh, dường như có thể làm cô bỏng, sợ đến mức lập tức rụt tay lại.

Đôi mắt đen dài của Diệp Tử Hạo xẹt qua một tia hứng thú, khóe môi nhếch lên một nụ cười tà mị.

Da của Mễ Nặc thực ra rất mịn màng, ửng lên một sắc hồng nhạt, hàng mi như những cánh quạt khẽ chớp động, vô cùng cuốn hút.

Diệp Tử Hạo như bị mê hoặc, khuôn mặt tuấn tú một lần nữa áp sát, hôn trực tiếp lên môi Mễ Nặc.

Nụ hôn của Diệp Tử Hạo cũng giống như tính cách của anh ta, vô cùng bá đạo, hoàn toàn không cho Mễ Nặc chút cơ hội phản kháng nào.

Anh giữ chặt cô giữa bức tường và lồng ngực mình, trực tiếp cạy mở hàm răng cô, hôn thật sâu.

Mễ Nặc chưa bao giờ bị ai hôn như thế này.

Mấy năm trước trong đoạn tình cảm với Ngôn Thịnh, cả hai mới chỉ chớm nở tình đầu, lần nào cũng chỉ như chuồn chuồn lướt nước mà thôi.

Từng đợt tê dại truyền từ lòng bàn chân và đầu lưỡi, từ từ lan tỏa khắp toàn thân.

Mễ Nặc chỉ thấy đôi chân mềm nhũn, vô thức túm lấy vạt áo sơ mi trước ngực Diệp Tử Hạo, dáng vẻ vô cùng lúng túng.

Chỉ một lát sau, Mễ Nặc cảm thấy đại não mình trống rỗng.

Đúng lúc này, một mùi khét truyền đến, Mễ Nặc bừng tỉnh, đẩy mạnh Diệp Tử Hạo ra.

Thấy người đàn ông đứng cách đó không xa, khóe miệng nở nụ cười hư hỏng đầy mãn nguyện.

Mễ Nặc bỗng đá mạnh vào chân anh một cái: "Anh đúng là đồ lưu manh." Diệp Tử Hạo thong thả nhấc chân, khẽ phủi vết bẩn trên ống quần, sau đó nhìn chằm chằm Mễ Nặc, nghiêm túc nói: "Trong sách có nói, một nửa lưu manh, một nửa thân sĩ, đó chính là tiêu chuẩn của người đàn ông tốt trong thế kỷ mới." Sách còn nói, đa số phụ nữ đều khẩu thị tâm phi, chỉ có mặt dày mới có thể rước được mỹ nhân về dinh.

Từ phản ứng của Mễ Nặc mà xem, lời này nói thật đúng quá đi mất, vừa rồi anh hôn cô, thực ra cô không hề bài xích anh đến thế.

Mễ Nặc không chịu nổi ánh mắt như vậy của Diệp Tử Hạo, chỉ thấy tim đập thình thịch, nơi cánh mũi dường như vẫn còn vương vấn mùi thuốc lá nhạt và hơi thở nam tính không thể phớt lờ của anh.

Hít sâu một hơi, cô cố gắng đè nén cảm xúc đang trào dâng trong lòng, quay người đi: "Vứt hết mấy cuốn sách chết tiệt của anh đi, toàn lừa đảo thôi, anh mà còn xem nữa là thành kẻ ngốc thật đấy." Cô còn thấy lạ, miệng lưỡi anh ta sao ngày càng dẻo thế, hóa ra đều học từ trong sách, rốt cuộc là ai viết mà đáng ghét vậy không biết.

Mễ Nặc vừa nói vừa tắt bếp, một đĩa thịt bò kho ngon lành vậy mà lại bị cháy một chút, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến khẩu vị.

Diệp Tử Hạo nhìn dáng vẻ sắp phát điên của Mễ Nặc, bước ra khỏi bếp, quay lại ngồi xuống sô pha, mở máy tính bắt đầu xử lý công việc.

Khóe môi anh vẫn luôn khẽ nhếch lên, anh nghĩ dường như mình đã tìm ra manh mối rồi.

Cô nàng Mễ Nặc này thực ra chỉ giỏi mồm mép thôi, còn trong chuyện tình cảm nam nữ thì lại đặc biệt đơn thuần.

Anh suýt nữa đã bị lớp vỏ bọc ngụy trang của cô lừa mất.

Nghĩ lại lúc đầu, cô nàng này thế mà lại mặt không đổi sắc thảo luận với anh về chủ đề trinh tiết, anh cứ ngỡ cô quá mạnh mẽ, nào ngờ sự thật không phải vậy, thâm tâm cô cũng chỉ là một cô gái nhỏ mà thôi.

Diệp Tử Hạo như vừa khám phá ra một bí mật động trời, tâm trạng tốt không thể tả.

Mễ Nặc vô tình nhìn thấy dáng vẻ đắc ý của anh, tức đến mức suýt chút nữa cầm quả cà chua trên tay ném thẳng vào đầu anh, sao lại có người đàn ông đáng ghét đến thế chứ.

Khi Mễ Nặc từ bếp bước ra, Diệp Tử Hạo đang nhíu mày nhìn chằm chằm vào máy tính, tay kia còn kẹp một điếu thuốc, thỉnh thoảng lại nhả khói. "Diệp Tử Hạo, ai cho phép anh hút thuốc trong nhà tôi?" Nghe thấy tiếng nói, Diệp Tử Hạo vội vàng dụi điếu thuốc vào thùng rác, ngẩng đầu cười với Mễ Nặc như không có chuyện gì: "Nặc Nặc, cơm xong chưa?" "Đừng có gọi thế làm tôi buồn nôn, ăn cơm xong thì lập tức cút về cho tôi." Mễ Nặc nghiêm mặt nói. "Được thôi, cuối tuần anh thật sự phải về nhà trình diện, nếu không lão phu nhân nhà anh sẽ truy sát anh mất." Lúc ăn cơm, Mễ Nặc lên tiếng: "Diệp Tử Hạo, tôi biết những lời tôi nói anh đều không nghe lọt tai, nhưng có một chuyện tôi vẫn phải nói rõ với anh.

Tôi không thể cứ treo mình trên cái cây là anh được, tuyệt đối không phí thời gian để kiểm chứng xem anh có phải là đối tượng kết hôn tốt hay không.

Cho nên sau này mẹ tôi có sắp xếp xem mắt, tôi vẫn sẽ đi, anh muốn làm gì tôi cũng không can thiệp." Cô không dám khẳng định sự nhiệt tình này của Diệp Tử Hạo đối với mình sẽ duy trì được bao lâu, tóm lại là cô vẫn không thể dũng cảm đánh cược mọi thứ như Mạc Noãn.

Diệp Tử Hạo cảm thấy nghẹn một cục tức trong lòng, ánh mắt trầm xuống lướt qua khuôn mặt Mễ Nặc: "Nói vậy là em muốn đứng núi này trông núi nọ hả?" Mễ Nặc khựng lại một chút, rất dứt khoát gật đầu: "Đúng là như vậy." Diệp Tử Hạo thấy đau đầu vô cùng, phụ nữ thời nay sao mà khó đối phó thế, có cần phải lý trí vô tình đến vậy không?

Nhưng khổ nỗi anh lại mắc cái tật tự chuốc khổ vào thân, cứ nhất định phải là cô mới chịu.

Thôi được, dù sao Bùi Lệ Hành lớn tuổi hơn anh hiện giờ vẫn còn độc thân, Lục Sâm cũng ba mươi ba tuổi mới lấy vợ, anh vẫn có thể kiên trì với cô vài năm, không vội vã lúc này, sau này cưới về rồi sẽ từ từ dạy bảo sau. "Được, em cứ việc tiếp tục đi xem mắt, nhưng có thành công hay không thì anh không dám bảo đảm đâu." Mễ Nặc nghi hoặc nhìn Diệp Tử Hạo, không biết sao anh lại đột nhiên nghĩ thông suốt như vậy, hôm qua rõ ràng còn như muốn ăn tươi nuốt sống người ta.

Chương 501

Diệp Tử Hạo ưu nhã nhún vai, khuôn mặt tuấn tú nở nụ cười: "Anh chẳng phải đã bị em ngược thành quen rồi sao?

Tập cho quen thôi." Bữa cơm trôi qua coi như êm đẹp, Diệp Tử Hạo cũng không trêu chọc cô nữa, ăn xong liền rời đi ngay.

Anh đi rồi, Mễ Nặc mới thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị dọn dẹp vệ sinh một chút rồi về nhà họ Mễ.

Vừa vào phòng tắm, cô mới phát hiện đống quần áo bẩn Diệp Tử Hạo thay ra vẫn còn nằm trong máy giặt, khăn tắm anh dùng cũng được treo ngay ngắn.

Mễ Nặc nhớ lại cảnh tượng hôm qua, bực bội vứt thẳng chiếc khăn vào thùng rác, cả quần áo cũng định vứt theo, nhưng nghĩ lại cô lại lấy ra.

Bộ vest này nhìn là biết hàng may thủ công, giá trị không nhỏ, vứt đi thế này đúng là lãng phí.

Nghĩ đoạn, Mễ Nặc vẫn lấy ra, gọi điện thoại cho tiệm giặt là đến lấy đồ.

Diệp Tử Hạo về đến nhà, thấy chỉ có hai ông bà ở nhà, bà nội và ông nội đang lật tìm thứ gì đó.

Bà nội thấy anh vào cửa liền không ngừng vẫy tay: "Tử Hạo, lại đây xem này, bà vừa về đã nghe nói cháu sắp đi xem mắt, bà mới chọn lại mấy đối tượng cho cháu, chắc chắn tốt hơn mấy người ông nội cháu tìm." Bà nội tuy tuổi đã cao nhưng tâm hồn vẫn còn trẻ trung, tuổi tác lớn rồi mà thường xuyên không có nhà, cứ tụ tập với mấy bà bạn già đi du lịch khắp nơi, đây cũng mới vừa trở về.

Diệp Tử Hạo mỉm cười đi tới, thân thiết ôm lấy cổ bà nội ngồi xuống, miệng dẻo như bôi mật: "Bà nội yêu quý của cháu, một tháng không gặp, hình như bà ngày càng xinh đẹp ra, cứ như Lâm Thanh Hà của Hồng Kông vậy." Bà nội mỉm cười hớn hở, vỗ vào trán cháu trai một cái: "Thằng ranh con, đừng có dẻo miệng với bà, bà đang nói chuyện chính sự với cháu đây." "Dạ, bà nói đi, cháu xin rửa tai lắng nghe." "Đây là bí kíp bà nhờ mấy bà bạn già tìm cho đấy, tuyệt đối đáng tin." Trên tay bà nội là một thứ giống như album ảnh, bên trên thu thập rất nhiều thông tin của các cô gái trẻ đến tuổi kết hôn, từ ảnh chụp đến sơ yếu lý lịch cá nhân đều rất chi tiết.

Trời ạ, có cần phải chơi lớn vậy không, tuyệt chiêu này học từ đâu mà còn đóng thành sách thế này.

Diệp Tử Hạo có chút đồng cảm với Mễ Nặc rồi, cô nàng đó đi xem mắt suốt hai năm trời, không phát điên thì đúng là nội tâm quá mạnh mẽ.

Bà nội vỗ vỗ vào mặt Diệp Tử Hạo: "Cháu nhìn cô này xem, có giống cô diễn viên họ Triệu đang nổi đình đám hiện nay không, nhìn cái mặt tròn nhỏ nhắn này đáng yêu chưa, đẹp hơn mấy cái mặt cằm nhọn nhiều, nhìn qua đã thấy là một cô gái ngoan rồi." "Cô này cũng không tệ, dáng người cao ráo, khuôn mặt trái xoan chuẩn mực, mỹ nhân cổ điển nước mình đều là kiểu này cả." "Còn cô này nữa, đôi mắt to lanh lợi này, quả thực là tràn đầy linh khí, hàng hiếm đấy." ...

Bà nội thao thao bất tuyệt giới thiệu, Diệp Tử Hạo chỉ liếc qua một cái, thấy bà đang hào hứng nên không nỡ nói lời từ chối, tiện tay chỉ một người: "Ơ, cô này trông cũng được đấy, khá giống Trương Bá Chi." Bà nội nghe thấy vậy thì mừng rỡ, mắt sáng lên: "Cháu có thích cô này không, nếu thích bà sẽ sắp xếp ngay." "Bà còn chưa biết tính thằng cháu mình sao, nó lừa bà đấy, mắt nó mọc trên đỉnh đầu, dễ gì mà ưng được." Ông nội Diệp không nghe nổi nữa, lầm bầm nói.

Bà nội không hài lòng lườm ông một cái: "Thế phải xem là ai sắp xếp chứ, ông xem mấy người ông tìm xem toàn là hạng gì, tôi còn chẳng ưng nổi nói gì đến Tử Hạo." Thấy ông nội bị lép vế, tâm trạng Diệp Tử Hạo cực kỳ sảng khoái.

Anh nắm tay bà nội, gập cuốn sách lại, nghiêm túc nói: "Bà nội, chuyện xem mắt mọi người đừng sắp xếp cho cháu nữa, cháu có đối tượng mình thích rồi, chỉ là người ta vẫn chưa thích cháu thôi, cháu đang nỗ lực theo đuổi, chỉ cần theo đuổi được là cháu sẽ dẫn về ra mắt mọi người ngay." Bà nội vỗ tay một cái thật kêu, kích động nói: "Thật sao?

Cháu thật sự có cô gái mình thích rồi à?

Là con nhà ai, để bà xem mắt giúp cho." Diệp Tử Hạo vội vàng xua tay: "Bà nội, giờ vẫn còn sớm quá, bà nghìn vạn lần đừng ra tay, kẻo lại làm cô gái nhỏ sợ chạy mất." Bà nội bá vai bá cổ Diệp Tử Hạo: "Nhìn biểu cảm của cháu kìa, có phải là rất xinh đẹp không?

Tuổi còn nhỏ lắm à?" "Cháu bà nhìn người thế nào chứ, xinh đẹp như tiên giáng trần vậy, tuổi cũng không nhỏ lắm, kém cháu ba tuổi, vừa khéo luôn." Diệp Tử Hạo có chút đắc ý nói. "Kém ba tuổi cũng tốt, trẻ quá thì chưa chín chắn, chúng ta cũng không muốn phải hầu hạ nó như hầu hạ tổ tông đâu." Ông nội Diệp thực ra trong lòng cũng rất vui, nhưng vừa nghĩ đến những người phụ nữ bên cạnh cháu trai trước đây, không nhịn được nói: "Cháu đừng có dắt mấy loại phụ nữ lăng nhăng về đây cho ông, hạng đó không bước chân được vào cửa nhà họ Diệp đâu." "Ông yên tâm đi, lần này mắt nhìn của cháu bà tuyệt đối độc đáo.

Ông thấy vợ của Lục Sâm rồi chứ?

Cô ấy cùng một kiểu người với vợ Lục Sâm đấy, chuẩn mực gái nhà lành, mà còn giỏi giang hơn vợ Lục Sâm nhiều, giỏi việc nước đảm việc nhà." Ông nội nghi hoặc nhìn Diệp Tử Hạo: "Cái hạng không đứng đắn như cháu mà gái nhà lành lại thèm để mắt tới à?" Nghe vậy, Diệp Tử Hạo ấm ức nhìn bà nội, bà nội lập tức sa sầm mặt, nói với ông nội: "Ông nói gì thế, cháu tôi có điểm nào không tốt chứ?

Độc đinh của nhà họ Diệp đấy, gốc gác đàng hoàng, bao nhiêu người muốn gả cho nó còn không được kia kìa." "Thôi được rồi, vậy tôi chống mắt lên xem, xem đến lúc đó nó mang lại bất ngờ gì cho ông bà." Ông nội vốn dĩ luôn chiều theo ý bà nội.

Hai ông bà kết hôn mấy chục năm rồi mà vẫn luôn tương kính như tân, tình cảm rất tốt.

Bà nội đắc ý hất cằm với Diệp Tử Hạo, Diệp Tử Hạo cũng dành cho bà một ánh mắt "Bà nội là nhất".

Bà nội lại tò mò hỏi: "Thật sự giỏi vậy sao, biết nấu ăn à?" "Chứ còn gì nữa, tối qua với trưa nay cháu đều ăn chực ở chỗ cô ấy đấy, người kén ăn như cháu còn chẳng chê vào đâu được." "Đừng có lừa bà, có phải là 'trong mắt người tình hóa đầu bếp' không đấy?" Hai bà cháu mỗi người một câu, Diệp Tử Hạo vốn dĩ rất khéo mồm, chẳng mấy chốc đã dỗ dành bà nội cười toe toét.

Mễ Nặc cũng đã về nhà, mẹ Mễ theo thói quen lại lải nhải bên cạnh, cô giả vờ không nghe thấy, tay bưng đĩa hoa quả, vùi mình trên sô pha xem một chương trình tạp kỹ, thỉnh thoảng lại ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Mẹ Mễ cạn lời, lườm cô mấy cái nhưng cô hoàn toàn không để tâm.

Đúng lúc này, điện thoại để bên cạnh vang lên, Mễ Nặc bắt máy: "Alo." "Mễ Nặc, là cậu phải không?

Còn nhớ tớ không?

Tớ là bạn cùng phòng đại học của cậu, Tằng Nhược Lâm đây." Giọng nói trong điện thoại có chút kích động.

Mễ Nặc mỉm cười, cô đương nhiên là nhớ chứ, hồi đó họ chơi với nhau khá thân, chỉ có điều cô ấy không phải người địa phương, tốt nghiệp xong là về quê luôn, thời gian trôi qua nên dần mất liên lạc. "Tớ đây mà, Tiểu Lâm Tử." "Tớ cũng chỉ ôm một chút hy vọng gọi thử thôi, không ngờ lại gọi được thật, bao nhiêu năm rồi mà cậu vẫn dùng số thời đại học à?" Ánh mắt Mễ Nặc lóe lên: "Thì để mọi người dễ liên lạc mà." "Được rồi, tớ không tán dóc với cậu nữa, tớ còn phải thông báo cho những người khác.

Chuyện là thế này, lớp trưởng muốn tổ chức họp lớp, có thể mang theo người thân, chính là tối nay, cậu có đến không?

Tớ với chồng tớ đang đi công tác ở thành phố A, đúng lúc gặp dịp." Mễ Nặc khựng lại, cô không thích những buổi tụ tập như thế này cho lắm, đông người quá, chẳng muốn ứng phó: "Mọi người bao nhiêu năm không liên lạc rồi, tụ tập lại sợ là không vui nổi đâu." "Ôi dào, chính vì lâu ngày không liên lạc nên mới cần tụ họp chứ, đến lúc đó chúng ta sẽ phê bình lớp trưởng một trận, là do cậu ta làm lớp trưởng không tốt." "Để tớ suy nghĩ lại đã." "Còn suy nghĩ gì nữa, cậu không muốn xem mười gã trai xấu nhất lớp mình năm xưa giờ tiến hóa đến mức nào rồi à?" Phụt, Mễ Nặc không nhịn được bật cười, lớp cô là lớp văn khoa, cả lớp 50 người thì có 15 nam sinh, vậy mà hồi ở ký túc xá, hội chị em vẫn liệt kê ra được mười gã trai xấu nhất. "Được rồi, lát nữa cậu nhắn địa chỉ qua cho tớ, tớ sẽ đến đúng giờ." Cúp điện thoại, Mễ Nặc phát hiện mẹ mình đang chằm chằm nhìn mình, không nhịn được nói: "Nhìn gì mà nhìn, chưa thấy mỹ nữ bao giờ à?" "Đừng có tự luyến, định đi đâu đấy?" "Họp lớp đại học." "Đây là cơ hội tốt quá còn gì, bạn học đấy, là tình hữu nghị cách mạng, con phải để tâm một chút, thấy ai hợp thì phải giữ chặt lấy." Mễ Nặc đảo mắt trắng dã, mẹ cô đúng là sắp tẩu hỏa nhập ma rồi, chuyện gì cũng có thể liên hệ đến việc đại sự hôn nhân của cô được.

Mễ Nặc trang điểm nhẹ nhàng cho mình, sợ buổi tối phải uống rượu nên cô không lái xe mà bắt taxi đến điểm hẹn, một nhà hàng cạnh trường đại học A.

Mễ Nặc nhìn khuôn viên trường vừa quen thuộc vừa xa lạ, vẫn không đủ can đảm bước vào, nơi đó chứa đựng quá nhiều ký ức của cô và Ngôn Thịnh, cô căn bản không dám đặt chân tới.

Mễ Nặc đi thẳng vào phòng bao, trong đó có rất nhiều người cô không quen, bấy giờ mới biết đó đều là người nhà của các bạn học, thực tế tính ra bạn học cũng chỉ khoảng 20 người, còn lại hơn 10 người là người thân đi cùng. "Mễ Nặc, lại đây ngồi với tớ này." Tằng Nhược Lâm vẫy tay gọi cô.

Có mấy gã nam sinh nghịch ngợm huýt sáo: "Oa, lại thêm một đại mỹ nữ nữa kìa." Mễ Nặc mỉm cười với họ, đi đến ngồi xuống cạnh Tằng Nhược Lâm.

Những năm qua cô thực ra cũng không liên lạc gì với đám bạn học này, nhưng xem ra mọi người đều có vẻ thành đạt, người thực sự làm công việc liên quan đến chuyên nghiệp rất ít, đa số công việc của mọi người hoàn toàn chẳng liên quan gì đến chuyên ngành tiếng Trung cả.

Chuyện trò một hồi mới biết, mấy người năm xưa bị ký túc xá cô liệt vào danh sách trai xấu đều đã tự mở công ty, làm ông chủ nhỏ cả rồi.

Tằng Nhược Lâm kéo tay áo Mễ Nặc, hạ thấp giọng nói: "Không ngờ đúng không?" Mễ Nặc gật đầu: "Đúng là không ngờ thật, đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong." "Cảm giác tớ là vô dụng nhất, giờ mỗi ngày bị hai đứa con quấy rầy, cứ như bà cô già ấy, nghĩ lại hồi đó tớ cũng là mỹ nữ thanh tân chứ bộ." Mễ Nặc ngẩn người, không thể tin nổi nhìn cô ấy: "Hai con rồi á?" "Đúng vậy, lại còn là hai thằng con trai, tớ sắp sầu chết rồi đây." Mễ Nặc nhìn Triệu Thành, giơ ngón tay cái về phía anh ta: "Cậu đúng là cừ thật đấy." Hai người này là cặp đôi duy nhất trong lớp tu thành chính quả, vừa tốt nghiệp là cưới luôn, khiến bao nhiêu người ngưỡng mộ.

Tằng Nhược Lâm gạt tay Mễ Nặc xuống: "Cái gì mà cậu ấy cừ, người chịu khổ chịu cực là tớ đây này." "Đúng đúng đúng, bà xã đại nhân nói phải, bà xã là công thần số một trong nhà chúng ta." Mễ Nặc thấy vợ chồng họ như vậy, biết ngay là tình cảm vẫn mặn nồng như xưa, trong lòng dâng lên một sự ngưỡng mộ.

Đã có lúc, cô và người đó cũng hẹn ước tốt nghiệp sẽ kết hôn, nhưng rốt cuộc đó cũng chỉ là một lời hẹn ước mà thôi, chẳng ai quy định là nhất định phải giữ lời.

Chương 502

Tằng Nhược Lâm thấy ánh mắt cô rõ ràng đượm buồn, không nhịn được hỏi: "Mễ Nặc, còn cậu thì sao, kết hôn chưa?" Mễ Nặc mỉm cười: "Tớ vẫn chưa chơi đủ mà, tạm thời chưa muốn kết hôn." "Hai đại mỹ nữ họ Mễ và họ Tằng kia, hai người cứ lén lút trốn một góc nói chuyện riêng là thế nào, cũng phải giao lưu với mọi người nhiều chút chứ?" Ai đó đột nhiên lên tiếng.

Ánh mắt cả bàn đồng loạt hướng về phía họ, Tằng Nhược Lâm không nhịn được nói: "Tớ đâu còn là đại mỹ nữ gì nữa, tớ là mẹ bỉm sữa rồi, cứ gọi tớ là mẹ bỉm sành điệu là được." Mọi người đều không nhịn được bật cười, lớp trưởng Trịnh Sâm trêu chọc: "Chồng cậu đang nhìn chằm chằm bên cạnh kìa, ai dám có ý đồ với cậu chứ.

Mễ đại mỹ nữ, hiện giờ cậu đang công tác ở đâu thế?" Mễ Nặc mỉm cười: "Không được thành đạt như mọi người, tớ hiện chỉ là chủ biên của một tòa soạn tạp chí nhỏ thôi." "Tính ra cả lớp mình đông thế này mà chỉ có mình cậu là làm nghề liên quan đến văn học, mấy ông hay làm thơ hồi đó đâu hết rồi?" Lớp trưởng nhìn về phía mấy gã nam sinh cách đó không xa. "Lớp trưởng đại nhân, cậu bớt trêu tớ đi, mấy thứ tớ viết hồi đó bị thầy giáo chê không ra cái gì cả." Một người đàn ông không nhịn được than vãn. "Ai bảo cậu cứ thích ra vẻ, viết ra mấy thứ chẳng khác gì dâm từ diễm khúc." "Được rồi, dừng lại đi, vợ tớ đang ở đây, mấy ông anh em giữ cho tôi chút sĩ diện với." Nụ cười nhạt luôn thường trực trên gương mặt Mễ Nặc, chỉ là khi mọi người trò chuyện, chủ đề dần bị lệch hướng.

Ai nấy đều đang dò hỏi về tình hình phát triển hiện tại của nhau, không giống một buổi họp lớp mà giống một buổi khoe giàu và tạo dựng quan hệ hơn.

Đột nhiên có người lên tiếng: "Đúng rồi, Mễ Nặc, bây giờ cậu còn liên lạc với đàn anh Ngôn Thịnh bên khoa Tài chính không?" Bàn tay Mễ Nặc dưới gầm bàn bỗng thắt chặt lại, nụ cười nơi khóe môi cũng cứng đờ vài phần, cô không lên tiếng.

Tằng Nhược Lâm biết đôi chút về chuyện giữa Mễ Nặc và Ngôn Thịnh, vội vàng lên tiếng đỡ lời: "Chuyện từ bao nhiêu năm trước rồi, cậu còn nhắc lại làm gì." "Tớ chỉ chợt nhớ ra hồi đó Mễ Nặc và anh ấy khá thân thiết thôi mà.

Mấy hôm trước tớ đi Mỹ công tác tình cờ gặp anh ấy, vẫn phong độ tuấn lãng, ôn nhuận như ngọc, đúng chuẩn khí chất quý công tử, chẳng bù cho bọn mình bắt đầu phát tướng rồi.

Tiếc là hồi đó tớ không có giao tình với anh ấy, chúng tớ chỉ trò chuyện xã giao vài câu.

Tớ hỏi thăm mới biết anh ấy đang làm ăn rất khấm khá ở phố Wall, là chuyên viên phân tích chứng khoán của một công ty đầu tư, lương năm tính bằng con số hàng triệu đấy, tiền đồ rộng mở, bỏ xa bọn mình mấy con phố liền." "Thật hay giả vậy?

Đừng là anh ta tự nổ đấy chứ?

Nếu làm ăn tốt thế sao không thấy anh ta về thành phố A?" Có người đùa cợt. "Sai rồi, những lời này không phải anh ấy kể với tớ, anh ấy chỉ nói đang làm việc ở một công ty đầu tư thôi, là tớ đi hỏi thăm người khác đấy.

Người vùng đó ai cũng biết anh ấy, tuyệt đối là thật." "Vậy thì đáng nể thật, kỷ niệm bảy mươi năm thành lập trường mình sắp đến rồi, nghe nói sẽ mời một số cựu sinh viên xuất sắc tham dự, anh ấy giỏi như vậy đến lúc đó chắc chắn nằm trong danh sách khách mời." Những lời phía sau Mễ Nặc không còn nghe lọt tai nữa, trong đầu cô chỉ hiện lên một thông tin duy nhất: Anh ấy ở phố Wall, bao nhiêu năm nay, anh ấy vẫn luôn ở đó. "Thôi được rồi, đừng nói chuyện này nữa, dân học tiếng Trung chúng ta dù thế nào cũng không đuổi kịp người ta đâu, đừng ngưỡng mộ nữa." Tằng Nhược Lâm lảng sang chuyện khác. "Đúng rồi, lớp mình hình như nhiều người kết hôn rồi, Mễ đại tiểu thư, bao giờ thì cậu kết hôn đây?" Người lên tiếng là Lý Mỹ Lệ ở ký túc xá bên cạnh.

Cô ta ghét nhất là Mễ Nặc, hồi đại học Mễ Nặc là người tình trong mộng của các nam sinh trong lớp, ai cũng thích vây quanh cô. "Đúng vậy, cậu là hoa khôi của khoa chúng ta, tụi tớ thật sự tò mò không biết cậu sẽ tìm một người chồng như thế nào đấy." Lý Mỹ Lệ vừa dứt lời, Đường Ninh cũng phụ họa theo.

Ánh mắt đám đàn ông trong phút chốc đều tập trung lên người Mễ Nặc.

Mễ Nặc vẫn còn đang thẫn thờ vì tin tức về Ngôn Thịnh, Tằng Nhược Lâm kéo tay áo cô, Mễ Nặc mới hoàn hồn lại: "Gấp gì chứ, tớ còn chưa muốn bước vào nấm mồ hôn nhân sớm thế đâu." Trong lời nói của Lý Mỹ Lệ đầy vẻ khinh miệt: "Theo tớ thấy thì cậu cũng đừng kén chọn quá, phụ nữ cả đời này suy cho cùng cũng phải lấy chồng, phải tranh thủ lúc mình còn trẻ trung xinh đẹp mà tìm lấy một người đàn ông tốt.

Cái tuổi này mà để lỡ thì khó bán lắm, sẽ thành gái ế đấy." "Đúng thế, đến lúc đó thì chẳng còn quyền lựa chọn nữa, mà là để người ta chọn mình thôi." Trịnh Sâm nhìn không nổi nữa, nói với Lý Mỹ Lệ: "Mỹ Lệ, mỗi người một chí hướng, Mễ Nặc tự có chừng mực mà." "Đúng rồi lớp trưởng, ở đây cũng chỉ còn mình anh chưa kết hôn, anh cũng đừng kén nữa, hay là ghép đôi với Mễ Nặc luôn đi." Trên mặt Lý Mỹ Lệ thoáng qua một nụ cười giễu cợt.

Lời này nói ra thật đầy ẩn ý, ai cũng nghe ra được ý châm chọc trong đó.

Trịnh Sâm nghẹn lời, lén nhìn Mễ Nặc một cái, chỉ thấy cô vẫn thản nhiên nghịch điện thoại, dường như tất cả những điều này không liên quan gì đến mình.

Trịnh Sâm lảng sang chuyện khác, cả nhóm bắt đầu tán gẫu về những điều khác.

Mễ Nặc thấy vô vị vô cùng, mọi người không tán dóc thì cũng là ăn uống chúc tụng.

Có người sang mời rượu nhưng đều bị Trịnh Sâm ngồi cạnh đỡ giúp, Mễ Nặc nhìn anh ta bày tỏ sự cảm kích.

Ngồi thêm một lúc, Mễ Nặc không chịu nổi nữa, sau khi mời mọi người một ly, cô định rời đi thì Trịnh Sâm đuổi theo ra ngoài. "Mễ Nặc, mấy lời của Mỹ Lệ và Đường Ninh lúc nãy cậu đừng để tâm nhé, phụ nữ mà, ít nhiều cũng có chút tính bà tám." "Tớ không sao, mấy lời này tớ nghe nhiều rồi, chẳng quan tâm đâu." Trịnh Sâm gật đầu: "Mễ Nặc, để tớ đưa cậu về nhé." "Không cần đâu, có người đến đón tớ rồi." Mễ Nặc từ chối. "Bạn trai à?" Mễ Nặc luôn biết vị lớp trưởng này có ý với mình, chỉ là không ngờ bao nhiêu năm trôi qua rồi mà anh ta vẫn còn tâm tư đó, cô nói: "Vâng, bạn trai em." "Mễ Nặc, đây không phải là cái cớ để cậu từ chối tớ đấy chứ?

Tớ nghe người ta nói dạo này cậu vẫn luôn đi xem mắt mà." Đây cũng là lý do anh ta đuổi theo, anh ta biết cô vẫn chưa có bạn trai nên muốn giành lấy cơ hội cho mình.

Nụ cười trên mặt Mễ Nặc có chút gượng gạo, kiểu cười không tới mắt, tóm lại là nhìn rất giả: "Đó chỉ là tin đồn thôi, không tin được đâu, hiện tại em thật sự đã có bạn trai rồi." "Mễ Nặc, cậu cũng đừng căng thẳng, tớ chỉ muốn đưa cậu về nhà thôi, cậu cứ coi tớ như bạn bè là được.

Hiện tại trọng tâm công việc của tớ đang dần chuyển về thành phố A, vẫn phải trông cậy vào những người bản địa như các cậu giúp đỡ." Bất kể Mễ Nặc nói gì, Trịnh Sâm cũng không tin. "Tôi chỉ là biên tập viên của một tòa soạn tạp chí, e là chẳng giúp gì được cho anh đâu." "Sao lại không, cô là người bản địa, hiểu rõ phong thổ nhân tình nơi đây hơn tôi nhiều.

Tôi định làm ăn ở đây, chỗ cần cô giúp đỡ còn nhiều lắm." Nhìn người đàn ông cố chấp trước mắt, Mễ Nặc thật sự không biết nói gì thêm.

Đúng lúc này, cô nghe thấy một giọng nói quen thuộc: "Mễ Tiểu Nặc, sao em lại hư thế, không phải bảo tối nay phải về nhà với bác trai bác gái, không có thời gian đi chơi với anh sao, sao giờ lại ở đây rồi?" Dưới ánh đèn vàng mờ ảo, Diệp Tử Hạo hiếm khi không mặc vest mà mặc một chiếc áo khoác măng tô màu kaki, bên trong là áo len lông cừu màu xanh lục đậm, phối cùng quần jean xanh dáng đứng, càng làm tôn lên vóc dáng cao ráo, vừa sành điệu vừa thời thượng, mang một sức hút riêng biệt.

Người đàn ông này đúng là cái móc treo quần áo bẩm sinh, mặc gì cũng đẹp.

Mễ Nặc thầm nghĩ, hôm nay anh ta trông cũng khá bảnh đấy.

Diệp Tử Hạo đi tới, trực tiếp khoác tay lên vai Mễ Nặc, bàn tay lớn còn bao trọn lấy bàn tay nhỏ của cô, đôi mắt đen dài thoáng ý cười, dịu dàng nói: "Ngốc ạ, trời lạnh thế này sao không đeo găng tay vào?" Mễ Nặc thầm đảo mắt, định vùng ra nhưng bị anh giữ chặt lấy.

Nếu không biết anh là người thế nào, e là sẽ bị vẻ ngoài lịch lãm này đánh lừa.

Mễ Nặc cười nghiến răng, rặn ra từng chữ: "Hôm nay em đi vội quá nên quên mất." Trịnh Sâm ngẩn ngơ nhìn người đàn ông trước mắt, bất kể khí chất hay ngoại hình đều hoàn toàn áp đảo mình, anh ta cảm thấy giọng nói của mình yếu đi hẳn: "Mễ Nặc, vị này là?" Mễ Nặc chưa kịp mở lời, Diệp Tử Hạo đã nhanh nhảu nói: "À, tôi là bạn trai của Mễ Tiểu Nặc, Diệp Tử Hạo, rất vui được gặp anh." "Chào anh, Diệp tiên sinh." Diệp Tử Hạo quay sang nhìn Mễ Nặc: "Mễ Tiểu Nặc, em bỏ về giữa chừng như vậy thì không được lịch sự cho lắm, hay là đưa anh vào chào hỏi các bạn của em một tiếng đi?" "Chắc không cần đâu, anh cũng đâu có quen mấy người bạn đó của em." Mễ Nặc vốn rất lười, không thích việc xã giao đưa đẩy. "Họp lớp kiểu này anh hiểu rõ lắm.

Sao nào, không muốn đưa anh vào để 'đè bẹp' mấy người bạn đó của em à?" Diệp Tử Hạo nắn nắn bàn tay nhỏ của cô, hạ thấp giọng nói.

Mễ Nặc nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy không cam tâm, ánh mắt lóe lên một tia nghịch ngợm.

Tự nhiên mất một ngày cuối tuần đi tham gia cái buổi họp lớp quái quỷ này, để bản thân bực bội ra về thì lỗ quá, kiểu gì cũng phải làm cho mình sảng khoái một chút chứ. "Vậy lớp trưởng, tớ lại lên chào mọi người một tiếng." Trịnh Sâm gật đầu: "Được thôi, thời gian còn sớm, chúng ta có thể lên ngồi thêm lát nữa." Khi mấy người đi lên, cả nhóm đang bàn tán xôn xao.

Chương 503

"Cậu không biết chồng tớ xa xỉ thế nào đâu, mua quần áo cho tớ toàn tiền vạn thôi, ngày nào cũng tặng đồ hiệu với túi xách.

Tớ bảo không lấy, anh ấy còn bảo cuộc sống hôn nhân tốt nhất là phải coi ngày nào cũng như Valentine, làm tớ chẳng thể từ chối được.

Bây giờ phòng thay đồ ở nhà chất đống đồ đạc rồi, mỗi lần đến mùa dọn dẹp là mệt chết đi được." Lý Mỹ Lệ đắc ý khoe khoang. "Vậy sao, chồng cậu đối xử với cậu tốt thật đấy." Nụ cười trên môi Tằng Nhược Lâm cứng đờ, nếu không phải hôm nay cô phụ trách liên lạc thì cô cũng muốn về từ lâu rồi. "Chồng tớ cũng thế, trông tớ kỹ lắm, ngày nào đi làm hay tan sở cũng đưa đón.

Tớ cũng thấy lạ mới hỏi, anh ấy bảo công ty em chẳng phải mới tuyển hai cậu thanh niên trẻ sao?

Anh sợ em bị cướp mất.

Lời này còn nói ngay trước mặt các đồng nghiệp của tớ, làm tớ ngượng chín cả mặt.

Cậu bảo tớ đều là phụ nữ sắp băm đến nơi rồi, làm gì còn giá thế nữa." Đường Ninh nói. "Nhưng tớ thấy mãn nguyện lắm, lấy được người chồng tốt như vậy." Mễ Nặc ái ngại nhìn Tằng Nhược Lâm một cái, e là cô ấy cũng không ngờ buổi họp lớp cô ấy mong chờ lại biến thành một buổi thi khoe khoang thế này.

Ba người xuất hiện ở cửa, có người nhìn thấy liền hỏi: "Lớp trưởng, không phải anh đưa đại mỹ nhân Mễ về rồi sao?

Sao lại quay lại thế này?" Trịnh Sâm mỉm cười: "Nào, để tôi giới thiệu với mọi người, đây là người nhà của đại mỹ nhân Mễ chúng ta, Diệp tiên sinh, Diệp Tử Hạo." Mọi người đồng loạt nhìn về phía Mễ Nặc, cô thản nhiên gật đầu.

Diệp Tử Hạo cũng chỉ chào mọi người một câu rồi cùng Mễ Nặc ngồi xuống.

Thực ra Diệp Tử Hạo không phải kiểu người thích phô trương, một năm cũng chỉ lên tivi một hai lần, trong số những người ở đây chỉ có một hai người nhận ra thân phận của anh, mắt tròn mắt dẹt kinh ngạc, còn những người khác thì chẳng hề hấn gì.

Ai tán dóc cứ tán, Diệp Tử Hạo cũng không nói lời nào, chỉ ngồi đó.

Mễ Nặc không nhịn được nói: "Anh cứ ngồi im re thế này thì thà đừng vào còn hơn." Diệp Tử Hạo dành cho Mễ Nặc một ánh mắt kiểu 'cứ chờ xem kịch hay đi', những người này anh chỉ cần nhìn qua là biết tính cách thế nào, nói thật là chẳng ra sao cả.

Quả nhiên, có một người đàn ông lên tiếng: "Diệp tiên sinh, đại mỹ nhân Mễ của chúng tôi giấu anh kỹ thật đấy, lúc nãy còn bóng gió nói mình độc thân, chớp mắt cái anh đã xuất hiện rồi." Diệp Tử Hạo bất đắc dĩ nhún vai, nhìn Mễ Nặc một cách sủng nịnh: "Tôi đã theo đuổi cô nàng 'ế' này lâu lắm rồi, chỉ là cô ấy mắt cao hơn đầu, bảo là bản thân chơi chưa đã, tôi đành xả thân bám đuôi làm người đàn ông thầm lặng phía sau cô ấy, chờ cô ấy chơi chán rồi mới rước về dinh." Mễ Nặc lườm Diệp Tử Hạo một cái, phối hợp nói: "Bây giờ đã than vãn nhiều thế rồi, sau này còn ra thể thống gì nữa." "Đây tuyệt đối không phải than vãn, mà là cam tâm tình nguyện." "Vậy sao, không biết Diệp tiên sinh đang công tác ở đâu?" "Cũng chẳng có gì to tát, tôi tự mở một công ty nhỏ, doanh thu cũng bình thường thôi." Diệp Tử Hạo cố gắng thu liễm khí tràng của mình, khiêm tốn đáp.

Mấy gã đàn ông nghe anh nói vậy thì lập tức tự tin hẳn lên, trong lòng không khỏi nảy sinh hàng loạt suy đoán: Tại sao người phụ nữ sắp ba mươi rồi vẫn không chịu lấy chồng?

Rất có thể là do kinh tế của anh chàng này không ổn rồi. "Ôi dào, đàn ông mà, mới bắt đầu ai cũng vậy thôi, cứ từ từ mà rèn luyện, sớm muộn gì cũng có ngày thành công, hồi tôi mới khởi nghiệp cũng thế cả." Diệp Tử Hạo gật đầu, dùng đũa gắp một con tôm lớn, tự tay bóc vỏ: "Con tôm này đúng là không tệ, bình thường tôi chưa từng ăn con tôm nào to thế này." Mễ Nặc nhìn bộ dạng nghiêm túc của Diệp Tử Hạo mà suýt nữa thì bật cười, có cần phải diễn sâu vậy không?

Mấy gã đàn ông nhìn Diệp Tử Hạo với vẻ khinh khỉnh, rồi đồng loạt ném cho Mễ Nặc một ánh mắt đầy thương hại, Mễ Nặc giả vờ tỏ ra vẻ mặt khó coi. "Đúng rồi, tối nay mọi người tụ tập là chia đều (Campuchia) phải không?" Diệp Tử Hạo lại hỏi một câu thẳng thừng, gây ấn tượng như thể một kẻ không có tiền trả hóa đơn. "Đâu có chuyện đó, tôi mời mọi người mà.

Diệp tiên sinh đến hơi muộn, nếu muốn ăn gì thêm thì cứ tự nhiên gọi nhé?" Chồng của Lý Mỹ Lệ hào phóng nói.

Nghe vậy, Lý Mỹ Lệ ưỡn ngực, đưa mắt nhìn quanh một lượt như muốn khoe khoang sự giàu sang của mình. "Thật sự có thể tùy ý gọi sao?" Người đàn ông cười nói: "Tất nhiên rồi." Diệp Tử Hạo vẫy tay gọi nhân viên phục vụ đang đứng gần đó.

Nhân viên đi tới hỏi: "Thưa anh, anh cần dùng thêm gì ạ?" "Cho tôi một chai vang đỏ." "Anh muốn loại nào ạ?" Diệp Tử Hạo nghĩ ngợi một lát, rồi thản nhiên nói: "Lấy một chai Lafite năm 82 đi." Diệp Tử Hạo vừa dứt lời, có người hít một hơi lạnh: "Xin lỗi thưa anh, chỗ chúng tôi hình như không có loại rượu cao cấp như vậy." Nhân viên phục vụ vẫn giữ nụ cười đúng mực. "Gọi quản lý của các anh tới đây, tôi có thể chỉ cho anh ta phải làm thế nào." Một lúc sau, một người đàn ông chạy vào, cung kính nói với Diệp Tử Hạo: "Chào mừng Diệp tổng đã ghé thăm, có gì sơ suất xin ngài thứ lỗi." "Chuyện là thế này, anh sang nhà hàng Thúy Du Cư bên cạnh lấy một chai Lafite năm 82 qua đây, lát nữa bên này sẽ có người sang thanh toán." "Vâng, thưa Diệp tổng, xin ngài vui lòng đợi mười lăm phút." Quản lý nói xong liền lui ra ngoài.

Người đàn ông vừa tuyên bố bao trọn gói lúc nãy trông như vừa nuốt phải ruồi, sắc mặt khó coi vô cùng, Lý Mỹ Lệ ngồi cạnh cũng không ngừng nháy mắt với anh ta.

Mễ Nặc cảm thấy cơn giận trong lòng lập tức tan biến, cô nhếch môi: "Mỹ Lệ, cậu sao vậy, mắt không khỏe à?" "Không có, chắc là bị gió thổi vào thôi." "Ngại quá, Trương tiên sinh, hình như tôi gọi hơi đắt rồi, nếu không được thì để tôi đổi loại khác." Diệp Tử Hạo ra vẻ hối lỗi.

Mấy gã đàn ông vừa rồi còn ba hoa khoác lác giờ im bặt, chỉ âm thầm quan sát tình hình.

Trịnh Sâm cũng không lên tiếng, anh ta là người muốn tổ chức tốt buổi họp lớp này nhất, kết quả lại thành ra thế này, anh ta cũng chẳng biết phải nói gì. "Không sao, Mỹ Lệ nhà tôi đã nhiều năm không gặp các bạn cũ rồi, mọi người cứ phải vui vẻ, vui vẻ mới được." Người đàn ông lau mồ hôi hột trên trán, trong lòng đang tính toán xem chai rượu này đáng giá bao nhiêu tiền, nhưng lời đã nói ra không thể rút lại, đành phải nghiến răng chịu đựng. "Vậy thì tốt quá.

Nặc Nặc, em còn muốn ăn gì nữa không?

Muốn ăn gì thì hôm nay chúng ta cùng gọi luôn đi.

Hai năm nay anh túng thiếu, để em phải chịu khổ rồi, hôm nay coi như hưởng sái các bạn em vậy." Diệp Tử Hạo nhìn Mễ Nặc với vẻ hối lỗi.

Mễ Nặc chớp chớp mắt đầy tinh nghịch, đương nhiên là cô biết cách phối hợp với Diệp Tử Hạo.

Cô học theo giọng điệu giả nghèo của anh, giả vờ cười ngượng ngùng: "Ngại quá, để mọi người chê cười rồi.

Dù sao mọi người cũng là bạn học, tôi cũng chẳng giấu nữa, mấy năm qua tôi sống đúng là không như ý thật.

Bước ra ngoài xã hội mới biết kiếm tiền không dễ, phụ nữ muốn tự mình làm nên trò trống gì đúng là gian nan, ngày nào cũng phải thắt lưng buộc bụng.

Tôi thèm ăn quá rồi, thế này đi, cho mỗi quý cô ở đây một phần yến sào và bào ngư đi, coi như mọi người có phúc cùng hưởng." Diệp Tử Hạo nhếch môi cười, tốt bụng đếm hộ số lượng phụ nữ có mặt, rồi nhìn Mễ Nặc với ánh mắt đầy ẩn ý: "Nặc Nặc, tổng cộng có 10 người nhé." Lý Mỹ Lệ xót tiền vô cùng, bộ dạng như muốn nghiến răng nghiến lợi, lắp bắp nói: "Tớ... tớ không cần đâu, mấy thứ này... tớ ăn chán rồi, dạo này tớ cũng đang giảm cân." "Ồ, vậy cũng được.

Phục vụ, vậy chỉ cần 9 phần yến sào và bào ngư thôi." Mễ Nặc cười khẽ, giả vờ không nhìn thấy biểu cảm của Lý Mỹ Lệ, lớn tiếng bảo nhân viên phục vụ.

Hiệu suất của nhà hàng rất cao, mười lăm phút sau, rượu vang đỏ được mang tới, yến sào và bào ngư cũng được dọn lên.

Chương 504

Chỉ có điều, những người có mặt chẳng ai dám hó hé câu nào, người này nhìn người kia, cả phòng bao im phăng phắc, e là yến sào bào ngư có ngon đến mấy họ cũng chẳng thấy mùi vị gì, chỉ mong sao nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Vợ chồng Lý Mỹ Lệ không còn giữ nổi vẻ bình tĩnh ban đầu, biểu cảm trên mặt chuyển từ cứng nhắc sang âm trầm.

Diệp Tử Hạo như không có chuyện gì, vẫn bảo phục vụ mở rượu, rót cho mỗi người một ít.

Một vòng xong, cả chai Lafite đã thấy đáy.

Diệp Tử Hạo nâng ly về phía mọi người, ôn tồn nói: "Nào, mọi người đừng vì vui quá mà đờ người ra thế, chúng ta hãy cùng mời vị tiên sinh này một ly, cảm ơn sự hào phóng của anh ấy, không có anh ấy thì không có bữa tối thịnh soạn thế này đâu." Khóe môi Mễ Nặc sắp giật giật đến nơi rồi.

Người đàn ông này, vừa mới 'chém đẹp' người ta một bữa mà ngay cả tên người ta là gì cũng chẳng thèm nhớ, không biết chồng của Lý Mỹ Lệ đang cảm thấy thế nào.

Mễ Nặc lén nhìn một cái, chỉ thấy lồng ngực gã đàn ông phập phồng vì giận dữ, dường như sắp nổ tung đến nơi.

Không ai hưởng ứng, Diệp Tử Hạo cũng chẳng thấy sao, ung dung đưa ly rượu lên môi nhấp một ngụm đầy thanh nhã, khóe môi vẽ nên một nụ cười đầy ẩn ý, rồi nghe anh tán thưởng: "Không tệ, đúng là rượu vang năm 82, hương thơm nồng nàn, có mùi caramel, thực vật, khói, tuyết tùng, lõi bút chì, quả lý chua đen và mùi đất.

Độ axit thấp, hương thơm và vị giác rất cân bằng, đúng là hàng thật.

Ông chủ của Thúy Du Cư không lừa tôi, loại này trên thị trường giờ hiếm lắm." Mỗi cử chỉ của anh đều toát lên khí chất quý tộc, trông như một vị hoàng tử bước ra từ lâu đài trung cổ ở châu Âu, rạng rỡ khiến người ta không thể rời mắt.

Diệp Tử Hạo không nói lời này còn đỡ, nói xong vợ chồng Lý Mỹ Lệ suýt thì thổ huyết.

Thực ra họ cũng chỉ làm ăn nhỏ, hôm nay đặc biệt chọn nhà hàng gần trường vì nghĩ chắc chẳng tốn bao nhiêu nên mới mạnh miệng bao trọn gói, ai dè Diệp Tử Hạo lại gọi một chai rượu vang giá trị liên thành, Mễ Nặc lại còn gọi thêm yến sào bào ngư, vượt xa dự tính của họ.

Trịnh Sâm là người tổ chức, thấy sự việc thành ra thế này liền há hốc miệng định nói gì đó, nhưng lại phát hiện không biết phải bắt đầu từ đâu.

Đúng lúc này, một người đàn ông từ bên ngoài vội vã chạy vào, gương mặt đầy vẻ cung kính: "Diệp tổng, thật ngại quá, tôi vừa nghe nói ngài ghé thăm nhà hàng chúng tôi.

Hôm nay toàn bộ rượu và món ăn của mọi người đều được giảm giá 50%." Mắt vợ chồng Lý Mỹ Lệ sáng rực lên, nhưng Diệp Tử Hạo lại xua tay: "Không cần đâu Vương tổng, anh không cần nể mặt tôi.

Hôm nay không phải tôi trả tiền, không cần tôi phải bỏ hầu bao, anh cứ thu đúng giá đi.

Anh cũng làm kinh doanh, không lý nào lại để anh chịu lỗ, thật ngại quá." Vương tổng là người thông minh, nhìn qua tình cảnh này ít nhiều cũng đoán ra được gì đó, cười đáp: "Được, vậy theo ý Diệp tổng.

Đây là danh thiếp của tôi, lần sau mong ngài lại ghé thăm." Diệp Tử Hạo thản nhiên nhận lấy, lướt qua một cái: "Được, tôi biết rồi, sau này sẽ chiếu cố việc làm ăn bên anh nhiều hơn.

Đúng rồi, lát nữa nhờ quản lý Trương của anh đưa vị bạn học này của tôi sang Thúy Du Cư thanh toán tiền chai rượu vang nhé." "Không vấn đề gì, lát nữa tôi sẽ dặn lại Tiểu Trương." Những người trong phòng bao nhìn thấy ông chủ nhà hàng đối xử cung kính với Diệp Tử Hạo như vậy, trong lòng không khỏi dậy sóng, ai nấy đều thầm đoán xem rốt cuộc anh là ai. "Được rồi, Vương tổng không cần đứng đây đâu, anh đi làm việc của mình đi." Mễ Nặc thì chẳng quan tâm đến mấy chuyện đó, tối nay cô bị mấy người này làm cho tâm trạng không vui, giờ đã thấy dễ chịu hơn hẳn, chỗ yến sào miễn phí này đương nhiên phải ăn cho hết.

Diệp Tử Hạo nhìn cô đầy sủng nịnh, anh thích cái tính thẳng thắn, có thù tất báo này của cô.

Thấy cô sắp ăn xong, anh mới nói: "Nặc Nặc, xong chưa?

Xong rồi chúng ta phải về thôi, không còn sớm nữa." Mễ Nặc dùng khăn giấy lau miệng: "Tạm ổn rồi, có thể đi thôi." Mễ Nặc khoác tay Diệp Tử Hạo đi ra ngoài, để lại một nhóm người mắt tròn mắt dẹt.

Lý Mỹ Lệ không thể kìm nén cơn giận được nữa, phát điên lên hét: "Thằng cha họ Diệp đó rốt cuộc là ai?

Sao lại hèn hạ vô liêm sỉ như thế?" Nhân viên phục vụ đứng bên cạnh chứng kiến từ đầu đến cuối, bản thân anh ta cũng chẳng có cảm tình gì với hạng phụ nữ này, liền giải thích với vẻ hóng hớt: "Thưa bà, vị tiên sinh lúc nãy chính là Tổng giám đốc của tập đoàn Diệp Thị, ngài Diệp Tử Hạo.

Hai phần ba các tòa nhà bách hóa ở thành phố A đều thuộc sản nghiệp của Diệp Thị.

Ngài ấy là người độc thân hoàng kim của thành phố A, là đối tượng theo đuổi của biết bao tiểu thư danh giá đấy ạ." Chân Lý Mỹ Lệ nhũn ra, kinh ngạc há hốc miệng không khép lại được.

Cô ta vốn định cùng lắm thì quỵt nợ, coi như lời lúc nãy chưa nói, nhưng đối mặt với một người có quyền có thế như vậy, họ căn bản không thể quỵt được.

Sắc mặt chồng Lý Mỹ Lệ cũng tái mét, biết lần này đã đụng phải tảng đá lớn rồi.

Những người khác cũng nhìn vợ chồng họ với vẻ ái ngại rồi giải tán.

Đường Ninh cũng vội vàng kéo chồng chạy mất, lúc nãy chính họ là người nổ to nhất, giờ thì rước họa vào thân rồi.

Tằng Nhược Lâm là người 'thiếu đạo đức' nhất, cô nhịn không được bật cười thành tiếng, rồi đuổi theo bóng dáng Mễ Nặc và Diệp Tử Hạo: "Mễ Nặc, đợi tớ với." Diệp Tử Hạo biết ý đi lấy xe trước, Tằng Nhược Lâm nhìn theo hướng anh đi, nói với vẻ mờ ám: "Được lắm Mễ Nặc, cậu câu được một anh chàng rể quý thế này mà giấu kỹ thật, ngay cả tớ cũng tưởng cậu vẫn chưa tìm được bạn trai." Mễ Nặc cũng không giải thích mối quan hệ giữa mình và Diệp Tử Hạo, chỉ đáp: "Cũng thường thôi mà." "Xì, nhìn ra được anh ấy đối xử với cậu rất tốt, trong ánh mắt tràn đầy sự sủng nịnh và ôn nhu, chậc chậc, một anh chàng cao phú soái (cao, giàu, đẹp trai) thế này đúng là mơ cũng không thấy được." Mễ Nặc nhướn mày: "Cậu đã là mẹ bỉm sữa rồi mà vẫn không bỏ được cái tính bà tám sao?

Có như cậu nói quá đâu." "Tất nhiên rồi, người ngoài cuộc luôn tỉnh táo hơn, tớ đứng ngoài nhìn rõ mồn một.

Nhưng mà cậu cũng vừa vừa thôi, người ta theo đuổi cậu lâu như vậy rồi." Về chuyện này, Mễ Nặc giữ im lặng, chỉ cười nói: "Yên tâm đi, tớ biết phải làm gì mà." Tằng Nhược Lâm gật đầu, trên mặt hiện lên vẻ hối lỗi: "Dù sao tối nay tớ cũng phải nói lời xin lỗi với cậu, tớ không ngờ buổi họp lớp đang yên đang lành lại thành ra thế này.

Nếu biết trước tớ nhất định không khuyên cậu đi.

Tớ nhớ ngày xưa mọi người tụ tập đâu có thế này, mới có năm sáu năm trôi qua mà cái gì cũng thay đổi cả.

Trước khi đi tớ còn hào hứng vô cùng, đúng là thất vọng tràn trề." "Không sao, đây cũng là chuyện cậu không ngờ tới.

Xã hội giống như một thùng nhuộm lớn, luôn có thể nhuộm con người ta thành đủ mọi màu sắc.

Dù sao chẳng ai phải dựa vào ai mà sống, thành phố A rộng lớn như vậy, sau này cơ hội gặp lại cũng ít, cậu cứ nghĩ thoáng ra." "Cũng đúng, cậu không thấy sắc mặt vợ chồng Lý Mỹ Lệ đâu, tái mét cả vào.

Cái đám bạn học này của chúng ta cũng chạy nhanh hơn thỏ, sợ phải ở lại gánh nợ cùng họ.

Đường Ninh là người vô liêm sỉ nhất, lúc bỏ đá xuống giếng thì hăng hái nhất, lúc cần chuồn cũng chẳng nhường ai.

Cứ nghĩ đến cảnh đó là tớ lại buồn cười.

Cậu và bạn trai ra chiêu này đúng là tuyệt đỉnh, vả mặt ngay lập tức." "Dù sao cũng là bạn học, tớ cũng không muốn làm thế, chỉ là thấy bực mình quá thôi." "Cậu làm thế là đúng, để xem lần sau họ còn dám nổ nữa không.

Nhưng cậu thì chẳng thay đổi gì so với hồi đi học cả, vẫn là kiểu người kín tiếng.

Tớ đoán chắc đám bạn học cùng lớp giờ vẫn chẳng ai biết gia cảnh cậu cũng khá giả, là một tiểu thư nhà giàu chính hiệu đâu nhỉ." "Mấy chuyện đó đâu cần phải nói với họ.

Cậu cũng có thay đổi gì đâu." "Tớ không theo đuổi cuộc sống xa hoa, chồng tớ đối xử với tớ rất tốt, hai đứa con cũng đặc biệt đáng yêu.

Chương 505

Tuy chúng tớ không có nhiều tiền nhưng ngày nào cũng trôi qua rất vui vẻ, tớ thấy mãn nguyện lắm rồi." Khi nhắc đến chồng, nụ cười trên mặt Tằng Nhược Lâm không hề giả dối, nói rồi cô còn lôi điện thoại ra. "Nhìn này, đây là con trai và con gái tớ." Mễ Nặc nhìn vào điện thoại, trong ảnh là một bé trai đang bế một em bé chưa đầy một tuổi, bé trai còn hôn vào má em gái mình, trông đáng yêu đến rụng rời. "Chúng dễ thương quá." Mễ Nặc nói với vẻ ngưỡng mộ. "Tất nhiên rồi, ai nhìn thấy chúng cũng đều nói vậy." "Nhìn cái gương mặt hạnh phúc này của cậu đi, tớ thật sự ngưỡng mộ chết mất." "Có gì mà ngưỡng mộ, tớ thấy anh chàng Diệp Tử Hạo này cũng chẳng kém gì Ngôn Thịnh đâu, cậu tự nắm bắt lấy đi.

Sinh con đơn giản lắm, chỉ một hai năm là xong thôi mà." Tằng Nhược Lâm thấy xe của Diệp Tử Hạo đã chạy tới nên không định giữ cô lại nói chuyện phiếm nữa: "Được rồi, bạn trai cậu đến rồi, tớ không làm phiền cậu nữa.

Sáng mai tớ cũng phải về rồi, hai đứa nhỏ ở nhà bọn tớ không yên tâm.

Lần sau đến thành phố A tớ sẽ rủ cậu đi uống cà phê." Mễ Nặc gật đầu: "Vậy lần sau chúng ta lại hẹn nhé." Mễ Nặc trực tiếp lên xe của Diệp Tử Hạo, cô phát hiện khóe môi người đàn ông này luôn khẽ nhếch lên, rõ ràng tâm trạng đang rất tốt.

Nghĩ đến những chuyện xảy ra trong phòng bao, Mễ Nặc cũng không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Diệp Tử Hạo nhìn gương mặt đầy ý cười của cô, trong lòng dâng lên một nỗi thỏa mãn chưa từng có, anh vuốt tóc cô: "Mễ Tiểu Nặc, vui chưa?" Mễ Nặc gật đầu: "Diệp Tử Hạo, em thật không ngờ anh cũng có cái tính xấu như vậy." "Anh là người hẹp hòi mà.

Người mà anh còn không nỡ bắt nạt thì kẻ khác đừng hòng nghĩ tới." Cả gia đình anh đang ăn cơm ở Thúy Du Cư, anh thấy cô đi vào nhà hàng bên cạnh, hỏi thăm mới biết cô đến dự họp lớp.

Anh không yên tâm nên vội vàng chạy qua ngay, không ngờ lại thấy cô đang gồng mình cười gượng, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là đã chịu uất ức ở bên trong.

Những buổi họp lớp bây giờ căn bản chẳng còn thuần khiết nữa, toàn là những chuyện và những người rắc rối.

Một câu nói vô ý của Diệp Tử Hạo lại khiến lòng Mễ Nặc dậy sóng, trong phút chốc tâm tư cô vô cùng phức tạp, nhìn anh có chút thẫn thờ. "Sao nào, Mễ Tiểu Nặc, có phải cảm động lắm không?

Anh làm vì em nhiều chuyện như vậy, em có muốn gả cho anh không?" Mễ Nặc lườm anh một cái, người đàn ông này đúng là chuyên gia phá hỏng bầu không khí, đang lúc lòng đầy cảm động thì bị câu nói này làm cho tan biến hết sạch. "Diệp Tử Hạo, có ai kiểu như anh không, vừa ban ơn đã đòi báo đáp?" Diệp Tử Hạo nhún vai: "Vậy em cứ coi như anh chưa nói gì đi, dù sao anh cũng đã hạ quyết tâm sẽ bám lấy em đến cùng rồi." Vậy thì cứ chờ xem, Mễ Nặc không để ý lắm, quay sang hỏi: "Sao anh biết em đi họp lớp?

Chẳng lẽ anh phái người theo dõi em đấy chứ?" Chuyện này chỉ có cô và mẹ cô biết, sao anh lại hay tin được.

Diệp Tử Hạo nghiêng đầu cười đầy tà mị: "Làm sao có thể, đó hoàn toàn là vì hai chúng ta là một cặp trời sinh, tâm đầu ý hợp.

Em xem lúc nãy chúng ta phối hợp ăn ý thế nào, cứ như là đã tập dượt trước vậy." "Bớt tự luyến đi, đừng có lảng sang chuyện khác."

"Anh tình cờ đi ngang qua không được sao?" "Anh có thể tìm một cái lý do nào bớt tệ hơn cái này được không?" "Anh thật sự chỉ đi ngang qua thôi mà." "Thôi bỏ đi, không muốn nói thì thôi.

Người như anh sao lại quen biết ông chủ nhà hàng đó?" "Trước đây anh có đến vài lần với Lục Sâm, Lục Sâm rất thích món ăn ở đây." Mễ Nặc ngẩn người một lát: "Khẩu vị của mấy quý công tử các anh đúng là độc đáo thật đấy, lại chạy đến tận khu đại học để ăn cơm." "Đừng coi thường khu đại học, quán Thúy Du Cư bên cạnh đã mở rất nhiều chi nhánh rồi, tiếng vang xa gần.

Bà nội anh còn đặc biệt thích quán ở khu đại học này, theo lời bà thì nhìn những người trẻ tuổi này bà sẽ thấy mình trẻ ra.

Hôm nay anh cũng đi cùng bà tới đây đấy." "Bà nội anh à?" "Ừ, bà nội anh.

Đúng rồi, cả nhà anh hiện tại vẫn còn ở đó, hay là em có đi có lại, lên chào hỏi một tiếng cùng anh đi?" Diệp Tử Hạo ướm hỏi.

Mễ Nặc sợ hãi xua tay liên tục: "Chuyện này đừng có tìm em." Diệp Tử Hạo phì cười mắng: "Đồ nhát gan, họ có ăn thịt em được đâu mà sợ.

Anh còn chưa ăn gì cả, em dẫn anh đi ăn cái gì đi." "Tự anh không tìm được chỗ ăn hay sao mà cứ phải bắt em dẫn đi?" "Mễ Tiểu Nặc thân mến của anh, làm ơn đi mà, phối hợp diễn kịch với em tốn bao nhiêu thể lực và tinh thần, anh thật sự đói lắm rồi." Diệp Tử Hạo chắp tay cầu xin, bộ dạng vô cùng đáng thương.

Mễ Nặc nhìn người đàn ông trước mắt vừa làm nũng vừa giở trò vô lại, chẳng còn ra dáng vẻ tổng tài chút nào, hèn chi đám bạn học của cô bị anh dọa cho khiếp vía.

Cô không nhịn được cười: "Được rồi, nhưng chúng ta đổi chỗ khác ăn nhé." "Đừng mà, anh không còn sức lái xe nữa rồi.

Gần đây là khu đại học, nhiều món ngon thế này, đi xa làm gì cho mệt." Ánh mắt Mễ Nặc trầm xuống, cô cũng thấy mình không nên buông thả bản thân thêm nữa.

Một khi đã quyết định bước tiếp thì phải dũng cảm đối mặt với tất cả quá khứ: "Đi thôi, vậy tìm cái gì ăn ở gần đây đi." Diệp Tử Hạo lái thẳng xe vào trong trường, sau đó hai người đi ra từ một cánh cổng khác.

Trong khuôn viên trường, khắp nơi đều là những đôi tình lữ đang nắm tay nhau, có vài cặp còn quá đáng hơn, trực tiếp mượn bóng đêm che khuất mà hôn nhau say đắm, khiến Mễ Nặc nhìn thấy mà da đầu tê rần.

Diệp Tử Hạo lắc đầu: "Phong khí của Đại học A này thật là ngày càng cởi mở, nhớ năm đó chúng ta ở đây, làm gì có nhiều chuyện loạn thất bát tao như thế này." Mễ Nặc khựng lại, nhạy cảm bắt lấy lời nói trong miệng Diệp Tử Hạo, hồ nghi nhìn anh: "Anh cũng là sinh viên Đại học A sao?" "Mễ Tiểu Nặc, cái ánh mắt đó của em là sao, không tin à?

Đại học A là trường tốt nhất thành phố A, trên toàn quốc cũng có danh tiếng, anh học ở đây có gì lạ đâu." Ngôn ngoại chi ý là: Người ưu tú như anh, nhất định phải tốt nghiệp từ đây mới đúng. "Nhìn không giống lắm nha." Mễ Nặc lại nghiêm túc nhìn Diệp Tử Hạo một lần nữa, đáy mắt toàn là sự hoài nghi.

Diệp Tử Hạo suýt chút nữa nghẹn thở, cái cô nàng này, chẳng lẽ biết xem tướng, lại có thể nhìn ra được chuyện không mấy vẻ vang trong quá khứ của anh. "Mễ Tiểu Nặc, chắc là em bị loạn thị nặng lắm rồi." "Nói bậy." Diệp Tử Hạo nghĩ đến điều gì đó, đặt tay lên vai Mễ Nặc: "Tính ra thì, Mễ Tiểu Nặc, anh vẫn là đàn anh của em đấy, gọi tiếng đàn anh nghe thử xem nào." Mễ Nặc hất tay anh ra, nhếch môi: "Anh mơ đẹp thật đấy, lúc em vào năm nhất thì anh sắp tốt nghiệp rồi, em có quen anh đâu." "Mễ cô nương, quen hay không không quan trọng, cứ dựa vào việc anh lớn hơn em ba khóa, em nên gọi một tiếng đàn anh.

Nào, dùng chất giọng dịu dàng động lòng người của em gọi một tiếng 'đàn anh Diệp' xem, cố gắng ngọt ngào một chút nhé." Diệp Tử Hạo cười hì hì ôm eo Mễ Nặc, khẽ nâng tay nhẹ nhàng nâng cằm cô lên.

Mễ Nặc bị bộ dạng lưu manh của anh làm cho bật cười, gạt bàn tay đang đặt dưới cằm mình ra, nhưng lại quên mất bàn tay đang đặt trên eo: "Đi ra chỗ khác đi, cứ như lưu manh vậy." Diệp Tử Hạo hài lòng nhìn phản ứng của cô, đáy mắt lướt qua một tia cười ý.

Hai người dựa sát vào nhau, Mễ Nặc gần như nép hẳn vào lòng anh.

Ôm người đẹp trong lòng, cảm giác này thật sự không tệ chút nào. "Nhưng mà Diệp Tử Hạo này, lúc đó có phải thành tích của anh đặc biệt kém không?

Nếu không sao em chưa bao giờ nghe qua đại danh của anh nhỉ?" Cô nhớ năm đó khi mình học năm tư, có rất nhiều đàn anh nổi tiếng, ngay cả Ngôn Thịnh lúc đó học năm ba, vì yêu anh ta nên cô cũng nghe kể không ít, nhưng tuyệt nhiên chưa từng nghe tên Diệp Tử Hạo.

Điều này thật không khoa học, với gương mặt và gia thế này, nếu thành tích tốt một chút, cô không lý nào lại không có ấn tượng.

Sắc mặt Diệp Tử Hạo có chút không tự nhiên, anh đưa tay lên miệng khẽ ho một tiếng: "Nói bậy, sao anh có thể... thành tích kém được, anh chỉ là sống thấp điệu thôi." Thật ra lúc học đại học anh toàn là đi chơi cho qua ngày, rất ít khi chịu ngồi yên ở trường, thành tích tốt mới là lạ.

Chuyện mất mặt như vậy anh đương nhiên sẽ không nói ra, tránh làm ảnh hưởng đến hình tượng trong lòng cô. "Thấp điệu?

Chương 506

Có lẽ là anh không cao điệu nổi thì đúng hơn?" "Làm sao có thể, với gương mặt không góc chết này của anh, chỉ cần anh hơi để tâm một chút thôi là có thể hạ gục hàng loạt chị em rồi.

Hơn nữa mấy người học giỏi thì đã sao, ra xã hội phần lớn đều bị nghiền ép thôi, chẳng có gì đáng kiêu ngạo cả." Giọng điệu của Diệp Tử Hạo có chút chua xót.

Thôi, hoàn toàn không cần hỏi thêm nữa, nhìn là biết có chuyện không dám cho ai hay rồi. "Thật không biết sự ưu việt của anh từ đâu ra nữa, chẳng qua chỉ là một cậu ấm nhà giàu thôi.

Nếu lột bỏ cái hào quang trên người anh ra, ném anh vào đám đông, anh cũng vẫn là đối tượng bị người ta nghiền ép thôi." Diệp Tử Hạo nghiến răng: "Mễ Tiểu Nặc, em không thể nói lời nào dễ nghe một chút sao." Mễ Nặc cũng không tranh luận vấn đề này với anh nữa, nhìn con đường nhỏ quen thuộc mà xa lạ trong sân trường, từng mẩu ký ức ùa về.

Năm đó chính Ngôn Thịnh đã đón cô từ cánh cổng này, đưa cô đến ký túc xá, còn giúp cô trải giường, dọn dẹp vệ sinh, lúc đó lòng cô tràn ngập cảm động.

Diệp Tử Hạo phát hiện Mễ Nặc có chút thẫn thờ, khẽ vỗ vai cô: "Mễ Tiểu Nặc, em đang nghĩ gì vậy?" "Không có gì, chỉ là nhớ lại một chút chuyện hồi đại học thôi." "Bạn trai cũ à?" Diệp Tử Hạo ướm hỏi. "Có liên quan gì đến anh không?" Mễ Nặc khẽ cười.

Phải đại độ, đại độ lên.

Diệp Tử Hạo lặp lại nhẩm trong lòng vài lần, sau đó ra vẻ như không có chuyện gì nói: "Được rồi, bản thiếu gia không thèm chấp, em có yêu đương hay chưa đều là chuyện quá khứ rồi." "Em thích ăn gì?" "Tùy ý, em không kén ăn, anh giới thiệu là được." Mễ Nặc trực tiếp dẫn Diệp Tử Hạo đến một quán lẩu khô cay.

Quán rất nhỏ nhưng làm ăn cực kỳ phát đạt, ngay cả bên ngoài cũng kê vài chiếc bàn nhỏ.

Diệp Tử Hạo khẽ nhíu mày, trực tiếp thốt ra: "Đồ ăn ở chỗ này có vệ sinh không?

Người ăn được không vậy?" Lời này của Diệp Tử Hạo vừa thốt ra, mấy sinh viên đang ngồi ăn bên ngoài đồng loạt ngẩng đầu nhìn anh.

Mễ Nặc ái ngại mỉm cười với họ: "Xin lỗi các bạn, anh ấy không biết cách nói chuyện, không có ý gì đâu, mọi người cứ ăn tiếp đi ạ." Nói xong, Mễ Nặc lườm Diệp Tử Hạo một cái, ra hiệu cho anh ngậm miệng.

Diệp Tử Hạo sờ sờ cằm, giả vờ chuyển tầm mắt sang hướng khác.

Mễ Nặc không có đủ kiên nhẫn như vậy, thực ra cô đã muốn ăn lẩu khô ở đây từ lâu rồi nhưng mãi không dám tới, vừa hay có một bàn tính tiền rời đi, cô liền kéo Diệp Tử Hạo vào chỗ đó.

Diệp Tử Hạo nhìn cô như vậy, không nhịn được mà châm chọc, giọng điệu ghét bỏ thấy rõ: "Thật sự ngon đến thế sao?

Chắc là không mất tiền à, sao mấy người này ăn như đi tranh cướp vậy." "Anh im miệng đi, giờ anh cũng là một thành viên trong đó đấy." "Anh không tính, anh là bị em kéo vào." "Đã nói là cái nhìn của anh ngắn thiển rồi, đồ ăn thật sự ngon không phải ở trong mấy nhà hàng cao cấp đâu, mà là ở trong mấy con hẻm nhỏ này này.

Quán này chắc đã mở nhiều năm rồi, lúc em đi học nó đã có ở đây rồi." Mễ Nặc mỉm cười, gọi một phần lẩu khô sườn bò cỡ vừa.

Diệp Tử Hạo biết Mễ Nặc rất sành ăn, thứ cô đề cử chắc cũng không tệ, thế là anh bảo người ta cho thêm thịt bò và sườn.

Mễ Nặc cạn lời, người đàn ông này vừa mới chê bai đây không phải đồ cho người ăn, chớp mắt một cái đã thay đổi rồi: "Đêm hôm khuya khoắt anh gọi nhiều thịt bò với sườn thế này, không sợ ăn không tiêu à." Diệp Tử Hạo cười: "Yên tâm đi, chức năng tiêu hóa của dạ dày anh tốt lắm." "Thế tùy anh, chúc anh sớm ngày phát tướng." "Cứ yên tâm, thể chất của anh không dễ béo đâu, bao nhiêu năm nay anh chưa bao giờ béo lên cả, hoàn toàn không cần phải bỏ bữa tối để duy trì vóc dáng như em." Mễ Nặc lườm Diệp Tử Hạo, cô ghét nhất hạng người ăn mãi không béo thế này, đúng là kẻ thù của phụ nữ mà. "Anh im miệng giùm em, lát nữa ăn nhiều vào cho nghẹn luôn đi." Diệp Tử Hạo bị cô lườm mà không hiểu sao, khóe môi luôn giữ một nụ cười nhạt, gương mặt tuấn tú đó đúng là không có góc chết.

Đợi đến khi nhận ra mình đang nghĩ gì, Mễ Nặc lập tức lắc đầu, kiên quyết không thừa nhận Diệp Tử Hạo thực sự là một đại soái ca.

Diệp Tử Hạo buồn cười nhìn dáng vẻ phát điên của Mễ Nặc, anh thích những ngày tháng cãi vã nhỏ nhặt như thế này với cô, nó khiến anh cảm thấy đặc biệt ấm áp. "Nhưng mà em cứ yên tâm, em có thành ra thế nào anh cũng thích.

Không phải người đàn ông nào cũng thích kiểu phụ nữ gầy trơ xương đâu, anh chỉ thích người có chút da thịt thôi." Diệp Tử Hạo bổ sung thêm.

Mễ Nặc khẽ cười: "Thôi đi, nói mà không sợ đau lưỡi à, loại đàn ông chỉ nhìn mặt như anh, em tuyệt đối không tin." Diệp Tử Hạo dựa người ra sau, bất lực nhún vai: "Mễ Tiểu Nặc, tại sao anh nói gì em cũng không tin anh vậy, để em tin anh khó thế sao?" Mễ Nặc hừ một tiếng, thản nhiên nói: "Có câu nói thế này, đàn ông mà tin được thì lợn nái cũng biết leo cây, câu này dành riêng cho anh đấy." Diệp Tử Hạo hít một hơi thật sâu, cái cô nàng này, anh không thèm chấp với cô, một ngày không chọc tức anh vài lần là cô không chịu thôi mà. "Mễ Tiểu Nặc, nếu có ngày anh đột ngột tức chết, em chắc chắn là nghi phạm số một." "Biết thế là tốt, hạng người như em mà anh còn dám cưới." "Dám, sao lại không dám, anh luôn là một thanh niên tốt chuyên vì dân trừ hại mà." Khóe môi Diệp Tử Hạo gợi lên một nụ cười ưu nhã. "Thôi đi anh, anh không biết mặt anh nhìn giống thảo dân lắm sao?" Vì dân trừ hại, thật đúng là không biết dùng từ mà.

Diệp Tử Hạo hừ lạnh một tiếng.

Lẩu khô được bưng lên, nhìn màu sắc tinh tế đó, anh không nhịn được mà bắt đầu động đũa, mới ăn một miếng mắt đã sáng lên: "Dường như cũng khá ổn." Mễ Nặc lườm anh một cái rồi cũng bắt đầu ăn.

Buổi tối cô thường không ăn thịt vì lượng calo quá cao, chỉ chọn dưa chuột, hành tây và rau củ bên trong để ăn.

Lúc tính tiền, bà chủ nhìn Mễ Nặc hồi lâu, đột nhiên nhận ra: "Cô bé, là cháu à, chắc cháu tốt nghiệp mấy năm rồi nhỉ." Mễ Nặc cười đáp: "Trí nhớ bà chủ tốt thật đấy, cháu tốt nghiệp hơn năm năm rồi.

Trước đây cháu cũng là sinh viên Đại học A, thường xuyên đến chỗ bác ăn cơm, tốt nghiệp rồi vẫn cứ nhớ mãi không quên, hôm nay vừa hay có thời gian nên ghé qua." "Bác muốn không nhớ cũng khó, hồi đó bạn trai cháu thường xuyên đến đây mua đồ mang về cho cháu, có khi đợi cả mấy tiếng đồng hồ.

Hai đứa thật tốt, bao nhiêu năm qua rồi mà vẫn ở bên nhau, giờ chắc đã kết hôn rồi nhỉ?" Diệp Tử Hạo nãy giờ vẫn cúi đầu nên bà chủ không nhìn rõ mặt anh, trực tiếp nhận lầm anh thành Ngôn Thịnh.

Lời này của bà chủ vừa thốt ra, Mễ Nặc rõ ràng cảm nhận được luồng khí tức trên người Diệp Tử Hạo đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Diệp Tử Hạo ngẩng đầu lên, lúc này bà chủ mới biết mình nhận nhầm người, người đàn ông trước mặt không phải là cậu thanh niên năm đó.

Nụ cười trên mặt bà chủ cứng đờ, bà nói khẽ: "Xin lỗi, tôi nhận nhầm người rồi." Trong mắt Mễ Nặc lướt qua một tia đau đớn, những ký ức tưởng chừng đã phai nhạt lại một lần nữa hiện ra trước mắt: "Không sao đâu ạ." Bà chủ tính tiền xong liền đi ngay, nhưng Diệp Tử Hạo đột nhiên cảm thấy đồ ăn trong miệng không còn mùi vị gì nữa, bên tai cứ vang vọng mãi lời bà chủ vừa rồi.

Hóa ra từng có một người đàn ông đối xử tốt với cô nàng này như vậy.

Nhưng anh và người đàn ông đó giống nhau sao?

Ánh mắt nhìn người trong quá khứ của cô nàng này cũng tốt như vậy sao? "Bà chủ nói là bạn trai cũ của em à?" Cuối cùng Diệp Tử Hạo cũng không nhịn được mà hỏi.

Mễ Nặc đáp lại: "Diệp Tử Hạo, không phải anh nói quá khứ của em không quan trọng sao?" Diệp Tử Hạo nghẹn lời, trong lòng buồn bực muốn chết.

Thật đúng là tự làm tự chịu, không có lòng dạ đó thì học đòi người ta trang đại độ làm gì, giờ thì không có cách nào hỏi han được nữa rồi.

Anh thật sự đang ghen đến phát điên, không cần nghĩ cũng biết hồi đó tình cảm của bọn họ chắc chắn rất tốt, vậy rốt cuộc là vì lý do gì mà chia tay?

Người đàn ông đó hiện giờ đang ở đâu?

Chương 507

Bao nhiêu năm qua cô luôn hời hợt với chuyện tình cảm và hôn nhân, cũng là vì người đó sao?

Vô số câu hỏi quanh quẩn trong lòng, Diệp Tử Hạo càng nghĩ sâu xa, lòng càng không thoải mái.

Lần đầu tiên nếm trải hương vị chua xót thế này, quả thật chẳng dễ chịu chút nào.

Mễ Nặc nhìn sắc mặt thay đổi liên tục của anh, vẻ mặt muốn hỏi nhưng lại cực lực kiềm chế, luồng khí u uất trong lòng cô đột nhiên tan biến.

Cô khẽ nhếch môi, cười như không cười nói: "Cho nên mới nói, Diệp Tử Hạo, phong độ là thứ anh không học được đâu, đó chính là điểm khác biệt lớn nhất giữa anh và Lục Sâm." "Không phải anh không có phong độ, mà là em quá khó chiều, chưa bao giờ chịu thấu hiểu cho tấm chân tình của anh." Diệp Tử Hạo nhíu mày, nói giọng mỉa mai. "Ăn xong rồi chứ, chúng ta mau đi thôi.

Bên ngoài còn có người đang đợi kìa, đừng chiếm chỗ nữa." Hai người đứng dậy rời khỏi quán nhỏ.

Trên mặt Diệp Tử Hạo vẫn viết rõ mấy chữ: Tôi đang không vui.

Mễ Nặc cũng chẳng buồn quan tâm đến anh, nhìn con phố vừa lạ lẫm vừa quen thuộc, cô cứ ngỡ mình sẽ không thể đối diện với những ký ức này, nhưng khi thực sự bước vào, cô lại không cảm thấy buồn như tưởng tượng.

Không biết là do cô bấy lâu nay vẫn tự trói buộc mình, hay là do bên cạnh đã có một người khác bầu bạn.

Mễ Nặc nghiêng đầu nhìn Diệp Tử Hạo, dưới ánh sáng mờ ảo, đường nét khuôn mặt anh vô cùng hoàn mỹ, chỉ có hàng lông mi rủ xuống cho thấy tâm trạng lúc này của anh không tốt.

Diệp Tử Hạo phát hiện ra cái nhìn của Mễ Nặc, cũng nghiêng đầu lại, nhìn cô định thần.

Ánh mắt giao nhau, Diệp Tử Hạo nắm lấy cánh tay Mễ Nặc, khẽ lắc hai cái, nghiêm túc nói: "Mễ Tiểu Nặc, chuyện này không liên quan đến lòng dạ hẹp hòi, anh không vui là vì anh thực sự thích em.

Anh không phải loại người thích giấu giếm mọi cảm xúc trong lòng, anh chỉ là đang giận thôi." Khóe môi Mễ Nặc hiện lên một nụ cười: "Diệp Tử Hạo, anh không cần phải giải thích với em, từ đầu đến cuối đều là một mình anh đang tự dỗi đấy chứ." "Em không còn thấy buồn nữa sao?" Diệp Tử Hạo thử hỏi. "Con mắt nào của anh thấy em buồn?" "Được được được, em không buồn, người đau lòng buồn bã là anh đây này." Diệp Tử Hạo nói, rồi vòng tay lớn ôm lấy eo Mễ Nặc.

Mễ Nặc khựng lại một chút nhưng cũng không ngăn cản, ngược lại còn vô tình hay cố ý tựa sát người vào anh, đầu khẽ tựa lên vai anh.

Diệp Tử Hạo là người nhạy cảm thế nào, đương nhiên nhận ra sự gần gũi của Mễ Nặc, nụ cười trên môi anh rạng rỡ không gì bằng. "Mễ Tiểu Nặc, em còn thích ăn gì nữa không?

Anh mua cho em." Những gì người đàn ông kia có thể làm, anh cũng làm được.

Mễ Nặc cũng không khách khí, trực tiếp chỉ tay vào một chỗ bán đồ nướng.

Diệp Tử Hạo nhìn theo hướng cô chỉ, thấy ở đó đang xếp một hàng dài, khói bay mù mịt, đúng là một chỗ bán đồ nướng. "Được, em đợi đó, anh mua cho em." Diệp Tử Hạo vừa định đi, Mễ Nặc đã kịp thời giữ cánh tay anh lại, cô chỉ tay về phía tiệm trà sữa, mắt tràn ngập ý cười: "Em còn muốn uống trà sữa vị xoài nữa, đồ nướng mua nhiều một chút nhé, lâu rồi em không ăn." "Được, mua hết cho em, thật là dễ nuôi quá đi." Diệp Tử Hạo véo má Mễ Nặc một cái.

Mễ Nặc đứng yên đó, nhìn bóng dáng cao lớn của Diệp Tử Hạo lọt thỏm giữa đám sinh viên, đúng là hạc giữa bầy gà, nổi bật vô cùng.

Người đàn ông này sẵn sàng hạ thấp thân phận để cùng cô làm những việc bình thường nhất, có lẽ cô nên tin tưởng anh, cho anh một cơ hội, chứ không phải vì những chuyện cũ mà cứ mãi giữ thái độ nước đôi với anh, như vậy thật không công bằng.

Người xếp hàng rất đông nhưng Diệp Tử Hạo lại rất kiên nhẫn, không hề cảm thấy phiền não hay bất lực, ngược lại khóe môi luôn nhếch lên một độ cong, thỉnh thoảng lại nhìn về phía cô như để trấn an.

Mễ Nặc bật cười, hiếm khi thấy được khía cạnh tinh tế của người đàn ông này.

Xếp hàng khoảng 20 phút, Diệp Tử Hạo mới mua được đồ nướng và hai cốc trà sữa mang lại.

Hai người đi vào trong trường, bắt chước các cặp đôi sinh viên tìm một chiếc ghế dài dưới gốc cây ngồi xuống.

Gió đêm nhè nhẹ thổi vào mặt rất dễ chịu, hoàn toàn là một sự tận hưởng.

Mễ Nặc nhận lấy túi nilon từ tay Diệp Tử Hạo, không nhịn được hỏi: "Sao anh mua hai cốc trà sữa vậy?" Diệp Tử Hạo trực tiếp lấy một cốc ra: "Mễ Tiểu Nặc, anh cũng muốn uống mà." Mễ Nặc nhướn mày: "Anh mà cũng uống loại này sao?" Diệp Tử Hạo nhéo nhẹ vào vùng thịt mềm ở eo Mễ Nặc: "Em còn nói anh nhỏ mọn, anh thấy em cũng nhỏ mọn đấy chứ.

Anh chẳng qua chỉ nói một câu cái lẩu khô đó có ăn được không thôi, mà em cứ để bụng mãi vậy à?" Mễ Nặc thấy hơi nhột, cười tránh đi.

Diệp Tử Hạo thừa cơ ôm Mễ Nặc vào lòng, giữ chặt lấy cô.

Mễ Nặc an tâm tựa vào lòng anh, vừa uống trà sữa vừa ăn đồ nướng, thích thú nheo nheo mắt.

Mễ Nặc cảm thán: "Diệp Tử Hạo, anh nói xem lúc đại học nếu anh hoạt bát hơn một chút thì tốt biết mấy.

Nếu lúc đó anh mặt dày mày dạn theo đuổi em như thế này, biết đâu em đã sớm đồng ý làm bạn gái anh rồi." Diệp Tử Hạo vui mừng, nhưng ngay sau đó nghĩ đến điều gì, anh buồn bã nói: "Thôi, cứ như bây giờ vẫn tốt hơn." Cứ nhìn cái bộ dạng lêu lổng của anh năm đó mà xem, chắc chắn một học sinh giỏi như Mễ Nặc sẽ tuyệt đối không thích anh, anh chẳng có lấy một cơ hội nào. "Thật là nhát gan, sao lại không có chút tự tin nào vào bản thân thế." "Chuyện quá khứ chúng ta đừng nhắc tới nữa, không thay đổi được gì đâu.

Mễ Tiểu Nặc, bây giờ em có muốn làm bạn gái anh không?" "Không." Mễ Nặc nheo mắt, dứt khoát trả lời. "Em cứ tiếp tục làm giá đi, đúng là điệu đà hết mức." Diệp Tử Hạo mỉa mai, giả vờ dùng lực véo má cô một cái.

Dù sao bây giờ anh cũng không vội, cái cô nàng này đã nằm gọn trong lòng anh rồi, anh còn sợ gì nữa, bạn trai cũ gì đó đều biến đi cho khuất mắt.

Miếng thịt mỡ sắp dâng tận miệng, anh tuyệt đối sẽ không nhường cho ai đâu. "Em điệu đấy, liên quan gì đến anh." Diệp Tử Hạo thấy Mễ Nặc ăn ngon lành, cũng bắt chước cô vừa ăn đồ nướng vừa uống trà sữa, vị hơi lạ nhưng cũng tạm ổn.

Chẳng mấy chốc, hai người đã ăn sạch một hộp đồ nướng lớn.

Mễ Nặc nhìn cái hộp rỗng không, sắc mặt lập tức thay đổi, có chút phát điên mà hét nhỏ với Diệp Tử Hạo: "Diệp Tử Hạo, em hận anh, ai mượn anh mua nhiều thế chứ, giờ ăn hết sạch rồi, không biết là bao nhiêu calo nữa, mấy ngày tới chắc chắn cân nặng của em sẽ tăng vù vù cho xem." Diệp Tử Hạo: "..." Phụ nữ ai cũng nắng mưa thất thường thế này sao?

Người đòi mua thêm là cô, anh hoàn toàn mua theo yêu cầu của cô mà. "Được được được, đều là lỗi của anh, nhưng thật ra anh ăn còn nhiều hơn em đấy, không tin em cứ đếm thử xem." Mễ Nặc định đi đếm thật, đúng lúc này, bàn tay lớn của Diệp Tử Hạo vòng qua, trực tiếp ôm cô vào lòng, đầu nhanh chóng cúi xuống.

Trước mắt là một gương mặt tuấn tú phóng đại, kèm theo hơi thở nóng rực, dù không nhìn rõ biểu cảm khuôn mặt anh, tim Mễ Nặc vẫn đập gia tốc, giống như bị một đôi mắt nóng bỏng khóa chặt, bàn tay lớn đang khống chế eo cô dường như muốn làm bỏng cả làn da.

Chương 508

"Diệp Tử Hạo, anh chú ý... thân phận của mình một chút, anh vẫn chưa phải là bạn trai của em đâu, đừng có động tay động chân với em." Giọng của Mễ Nặc nhỏ dần.

Diệp Tử Hạo cười tà mị: "Ngoan nào, anh không có động tay động chân, anh trực tiếp động miệng luôn đây." Cái người đàn ông này não bộ cấu tạo kiểu gì vậy, loại lời vô sỉ này mà cũng nói ra được.

Diệp Tử Hạo nói rồi bế thẳng Mễ Nặc lên, để cô ngồi lên đùi mình, sau đó không cho cô cơ hội lên tiếng, mãnh liệt hôn xuống.

Môi răng giao nhau, ban đầu Mễ Nặc còn muốn vùng vẫy, nhưng rất nhanh cô đã bị cuốn vào một trận cuồng phong bão táp, hoàn toàn không thể chống đỡ.

Không biết có phải do đã quá lâu không buông thả bản thân, hay là do đêm tối quá đẹp, Mễ Nặc bắt đầu chậm rãi đáp lại, tay cũng vòng lên ôm lấy eo anh.

Nhận được sự hưởng ứng của cô, Diệp Tử Hạo vui mừng khôn xiết.

Đúng lúc này, dường như có một đôi tình nhân khác cũng đang ôm hôn đi tới chỗ này, Diệp Tử Hạo cảm thấy lưng mình bị va một cái, đành phải buông Mễ Nặc ra, ấn cô vào lòng, bực bội quát lớn: "Không có mắt à?

Không thấy chỗ này đã có người rồi sao?" Thật là mất hứng, anh khó khăn lắm mới khiến người phụ nữ trong lòng mềm yếu đi một chút, vừa mới hôn xong đã có người đến phá đám, thật là cái chuyện gì không biết.

Đôi tình nhân trẻ cũng bị tiếng quát của Diệp Tử Hạo làm cho giật mình, lập tức nhận ra ở đây đã có người, liền dắt tay nhau bỏ chạy trối chết.

Tim Mễ Nặc đập như đánh trống, mặt càng thêm nóng ran, cô lườm Diệp Tử Hạo một cái: "Diệp Tử Hạo, anh đủ rồi đấy, anh quát cái gì mà quát, định để cho tất cả mọi người đều biết hết mới chịu hả?" Mễ Nặc chỉ thấy mất mặt chết đi được, nếu có thể, cô thật sự muốn tìm một cái khe đất nào đó chui xuống cho rồi.

Vạn vạn không ngờ tới, đã tốt nghiệp bao nhiêu năm rồi, vậy mà cô còn có thể cùng một người đàn ông quay lại trường cũ, ôm hôn nồng nhiệt một cách không kiêng nể gì như thế này, hồi đại học cô còn chưa có gan làm vậy. "Không ai bá đạo như anh đâu, sân trường này có phải nhà anh đâu, chúng ta hiện tại mới là khách bên ngoài, người ta dù sao cũng là sinh viên ở đây." "Chúng ta hiện tại là người trưởng thành rồi, có thể tự chịu trách nhiệm cho hành vi của mình, mấy đứa nhóc đó thì tính là cái gì, đêm hôm khuya khoắt làm cái chuyện đó ra thể thống gì không?

Anh đây là đang cảnh tỉnh tụi nó, để tụi nó chú ý chừng mực, đừng để đến lúc xảy ra chuyện ngoài ý muốn lại hại mình hại người.

Sinh viên thì phải ra dáng sinh viên, lo mà học hành cho tốt, yêu đương gì đó cũng phải biết chừng mực, vừa phải thôi chứ." Diệp Tử Hạo hùng hồn lý lẽ, chẳng cảm thấy lời nói của mình có gì sai trái, cũng quên luôn cái bộ dạng năm đó anh học đại học là như thế nào.

Khựng lại một chút, Diệp Tử Hạo tiếp tục nói: "Trường học bây giờ cũng thật là không ra làm sao cả, mấy chuyện này mà cũng không quản lấy một chút, cứ để phong khí này tiếp diễn thì còn ra cái thể thống gì nữa." Mễ Nặc cạn lời cực điểm, cảm giác cứ như đang xem một tên lưu manh đang giáo huấn một thiếu nữ lầm lỡ vậy, hình ảnh này đúng là có sức công kích quá lớn mà. "Diệp Tử Hạo, em thực sự phục anh sát đất rồi." Diệp Tử Hạo cười cười vòng tay ôm lại Mễ Nặc, giữ thật chặt: "Đừng quản tụi nó, chúng ta tiếp tục đi." Mễ Nặc dở khóc dở cười, đẩy vai anh ra: "Lưu manh, mau đi thôi, chắc cũng không còn sớm nữa đâu, trong trường cũng vắng người rồi." Diệp Tử Hạo nhìn đồng hồ, thời gian quả thực không còn sớm nữa, anh buồn bực dắt Mễ Nặc đứng dậy, chỉ là mới đi được vài bước, bụng đã bắt đầu đau âm ỉ, khiến anh không nhịn được mà dừng bước. "Sao thế anh?" Mễ Nặc phát hiện sự bất thường của anh, lo lắng hỏi. "Anh không biết là đau bụng hay đau dạ dày nữa, có chút khó chịu." Diệp Tử Hạo bị phát tác viêm dạ dày cấp tính, Mễ Nặc phải đưa anh vào bệnh viện.

Bác sĩ cho anh truyền dịch, anh nằm yếu ớt trên giường.

Mễ Nặc nhìn anh như vậy, không nhịn được mà châm chọc: "Anh là đàn ông con trai mà sao mong manh dễ vỡ thế, em cũng ăn y như anh mà có bị gì đâu." "Anh đã nói là mấy thứ đồ đó không sạch sẽ mà." "Là do đại thiếu gia anh quá lá ngọc cành vàng, đừng có đổ thừa." "Không sao, chuyện nhỏ thôi, lần sau em muốn ăn anh lại đưa em đi, ăn vài lần nữa là quen ngay thôi." Mễ Nặc vội vàng xua tay: "Thôi đi, em không muốn đêm hôm lại phải tống anh vào bệnh viện nữa đâu." Diệp Tử Hạo nghiêm túc nhìn chằm chằm Mễ Nặc: "Nặc Nặc, những gì anh ta có thể làm cho em, anh nhất định cũng có thể làm được, hơn nữa còn làm tốt hơn anh ta.

Sau này bên cạnh em đã có anh, tất cả sở thích của em anh đều có thể chiều theo, cũng sẽ dần trở thành thói quen.

Trước đây anh có hơi không đứng đắn, nhưng sau này sẽ không thế nữa." Đối diện với lời tỏ tình thâm tình đột ngột này của anh, Mễ Nặc chỉ thấy tim đập chệch đi vài nhịp, một lần hai lần cô có thể lờ đi, nhưng nhiều lần như vậy cô phát hiện mình đã không thể thản nhiên như không có gì nữa rồi.

Cô hơi quay mặt đi, không đáp lại lời anh mà hỏi ngược lại: "Em có cần thông báo cho gia đình anh không?" Diệp Tử Hạo hài lòng nhìn phản ứng của Mễ Nặc, khóe môi khẽ nhếch, đây thực sự là một dấu hiệu tốt. "Không cần đâu, chuyện nhỏ thôi, đừng làm phiền họ kẻo họ lại lo lắng." Anh không muốn mấy người đó đến làm kỳ đà cản mũi, khó khăn lắm mới có cơ hội ở riêng với Mễ Nặc, giờ lại đang là cuối tuần, anh vừa hay có thể mượn cớ này mà bám lấy cô.

Nếu người nhà mà đến, cô nàng này chắc chắn sẽ phủi tay bỏ đi ngay. "Vậy là anh định để em làm trâu làm ngựa cho anh đấy à?" Diệp Tử Hạo cười như không cười nhìn Mễ Nặc: "Nặc Nặc, lời không thể nói thế được, quan hệ của hai chúng ta sao có thể so sánh như vậy được." "Em với anh có quan hệ gì?" "Quan hệ đã ôm, đã hôn rồi đấy thôi." Diệp Tử Hạo cười nói.

Mễ Nặc nghẹn lời: "Được rồi, không sớm nữa, mau ngủ đi." Diệp Tử Hạo vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh: "Lên đây đi, ngủ cùng nhau, còn mấy tiếng nữa mới sáng mà." "Anh cứ ngủ đi, em ngồi cạnh một lát là được rồi." "Mễ Tiểu Nặc, đừng tưởng anh không biết em đang nghĩ gì, yên tâm đi, anh bây giờ là bệnh nhân, không làm gì được em đâu." Diệp Tử Hạo mang bộ dạng cực kỳ nghiêm túc.

Mễ Nặc suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy hơi mệt, cô cảnh cáo: "Anh liệu mà giữ phong độ quân tử cho em, nếu không em không để yên cho anh đâu." "Yên tâm, anh lấy khả năng 'phía dưới' của mình ra bảo đảm, tuyệt đối không làm bừa, 'phát hồ tình chỉ hồ lễ'." Mễ Nặc bị anh làm cho bật cười, cô tháo giày, trực tiếp nằm xuống bên cạnh anh.

Diệp Tử Hạo ghé sát tai cô cười khẽ: "Giờ là quan hệ đã ôm, đã hôn, đã ngủ cùng rồi nhé." Mễ Nặc tức giận dùng khuỷu tay huých nhẹ vào ngực anh: "Lo mà ngủ đi, đừng có phiền em nữa.

Mà em hỏi thật, anh không phải là một tổng giám đốc sao?

Sao nằm viện không chọn phòng VIP mà cứ phải chen chúc ở cái phòng bình thường này vậy?" "Có phải chuyện gì lớn lao đâu, chỉ ở một đêm thôi mà.

Viện trưởng ở đây là anh rể anh, nếu anh đánh động đến anh ấy thì chắc chắn cả nhà đều biết.

Nếu em muốn ra mắt gia đình sớm thì anh có thể gọi người sắp xếp ngay lập tức." "Thôi đi, cứ thế này là được rồi, chẳng buồn phiền thêm nữa." Diệp Tử Hạo đặt một nụ hôn lên má Mễ Nặc: "Ngủ ngon, Nặc Nặc." Mễ Nặc rụt cổ lại, không tự nhiên đáp: "Ngủ ngon." Mễ Nặc cũng không biết mình bị làm sao nữa, đây là lần đầu tiên cô nằm chung giường với một người đàn ông, nhưng sự ngượng ngùng và không tự nhiên như dự kiến lại không hề có.

Cô cảm thấy có lẽ là do thời gian qua Diệp Tử Hạo quá mặt dày mày dạn, nên cô dường như đã quen với sự hiện diện của anh rồi.

Không lâu sau, cô thấy mí mắt nặng trĩu rồi chìm vào giấc ngủ.

Trong bóng tối, một bàn tay lớn khẽ vươn qua, bá đạo đặt lên eo cô, khẽ kéo một cái đã đưa cô vào lòng.

Dường như vẫn chưa thấy đủ, anh lại nâng đầu cô đặt lên cánh tay mình.

Khóe môi Diệp Tử Hạo mang theo một nụ cười đắc ý và mãn nguyện.

Nhưng mùi hương trên người Mễ Nặc thỉnh thoảng lại bay tới, khiến việc đi vào giấc ngủ chẳng phải chuyện dễ dàng, anh chỉ thấy cơ thể căng cứng vô cùng.

Trớ trêu thay, cái người phụ nữ nào đó lại ngủ rất nhanh, lập tức đã say giấc, phát ra tiếng thở đều đặn và nhẹ nhàng.

Diệp Tử Hạo nghiến răng, nhéo mũi Mễ Nặc một cái.

Mễ Nặc không yên giấc mà động đậy, Diệp Tử Hạo giật mình, lập tức đè tay chân cô lại, khẽ vỗ về sau lưng cô để trấn an.

Một lúc lâu sau, Diệp Tử Hạo mới có thể đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, Mễ Nặc bị ánh nắng ngoài cửa sổ làm cho tỉnh giấc.

Theo bản năng, cô đưa tay che trước mắt, chậm rãi mở mắt ra nhìn lên trần nhà màu trắng.

Chương 509

Đầu óc cô có chút choáng váng, hồi lâu sau mới nhớ ra mình đang ở đâu.

Vừa xoay người đã thấy một gương mặt tuấn tú phóng đại, cô giật mình chưa kịp lên tiếng thì nụ hôn của Diệp Tử Hạo đã ép xuống.

Mễ Nặc hoảng hốt dùng tay đấm vào vai anh, Diệp Tử Hạo chẳng quan tâm, hôn cho thỏa thuê mới buông ra, thật là bá đạo không thể lý giải nổi. "Diệp Tử Hạo, anh không nhớ đêm qua anh đã hứa với em cái gì sao?" Diệp Tử Hạo sờ sờ cằm, vẻ mặt vô tội: "Đừng quậy nữa Nặc Nặc, ý anh nói lúc đó là một nghĩa khác, chứ không có nói là không hôn em.

Chúng ta đều là người trưởng thành cả rồi, không lẽ em nghe không hiểu sao." Mễ Nặc tức giận đến run người trước bộ dạng vô hại này của anh, vừa định phát hỏa thì nhìn thấy chai nước truyền trên giá, rõ ràng Diệp Tử Hạo đã bắt đầu truyền dịch rồi, đành phải nén cơn giận trong lòng xuống, hậm hực nói: "Rốt cuộc là ai đang quậy đây, em còn chưa rửa mặt đánh răng nữa." Đến cô còn thấy ghét bỏ bản thân mình lúc này, vậy mà người đàn ông này lại không chê bẩn. "Thì đã sao, em là vợ tương lai của anh mà, anh tuyệt đối sẽ không chê em đâu." Ánh mắt Diệp Tử Hạo đầy ý trêu chọc. "Không thèm nói chuyện với anh nữa, buông tay ra, em phải dậy đây." "Vẫn còn sớm mà, cuối tuần em không phải thường ngủ đến hơn 11 giờ sao?

Cứ ngủ thêm lát nữa đi." "Ở bệnh viện em không ngủ được." "Vậy em thức bồi anh ngủ một lát đi, đêm qua anh không được nghỉ ngơi tốt, giờ mệt rã rời đây này." Diệp Tử Hạo không nói mệt còn đỡ, anh vừa nói xong Mễ Nặc cũng cảm thấy toàn thân đau nhức vô cùng.

Nếu không phải quần áo trên người vẫn còn ngay ngắn, cô chắc chắn sẽ tưởng Diệp Tử Hạo đã làm gì mình rồi. "Ngủ nghê gì chứ, em phải về đây.

Giờ trời đã sáng rồi, anh chỉ là đang truyền dịch thôi, em không cần thiết phải ở đây với anh.

Nếu anh không muốn để người nhà biết, lát nữa em sẽ thông báo cho thư ký của anh, để cô ấy đến đây chăm sóc anh." Mễ Nặc nói rồi định đứng dậy, Diệp Tử Hạo kịp thời giữ cô lại: "Mễ Tiểu Nặc, đừng vô tình thế chứ, hôm nay là cuối tuần, em có phải đi làm đâu.

Anh chỉ còn một chai dịch này thôi, đợi truyền xong chúng ta cùng về." "Đừng có giả vờ đáng thương với em, em thấy anh tinh lực dồi dào lắm, chẳng đáng thương chút nào." "Anh đúng là tinh lực dồi dào, nhưng mà anh phải tích góp lại cho em, sau này sẽ dần dần dành hết cho em." Mễ Nặc khựng lại, ngay sau đó nhận ra anh đang ám chỉ điều gì, mắt tròn xoe: "Diệp Tử Hạo, đừng có giở trò lưu manh với em!" Lời Mễ Nặc vừa dứt, bỗng nghe thấy bên ngoài truyền đến một giọng nữ đang mắng mỏ: "Diệp Tử Hạo, cái thằng nhóc này, lết xác vào tận bệnh viện mà không thèm báo cho chị một tiếng, em đủ lông đủ cánh rồi phải không!" Mễ Nặc kinh hãi, hoảng loạn nhìn Diệp Tử Hạo: "Là ai thế?" Ánh mắt Diệp Tử Hạo hơi biến đổi: "Chắc là chị cả anh." "Đều tại anh hết, không được nói với chị anh là tôi ở đây đâu đấy!" Mễ Nặc lườm Diệp Tử Hạo một cái sắc lẹm, sau đó nhanh chóng xoay người xuống giường, lao thẳng vào nhà vệ sinh.

Diệp Tử Hạo nhìn bóng dáng chạy trốn của cô mà dở khóc dở cười, không quên nhắc nhở: "Nặc Nặc, em cẩn thận một chút, đừng để bị ngã." Một người phụ nữ đẩy cửa bước vào, gương mặt trang điểm tinh tế thoáng hiện nét giận dữ.

Dù đã ngoài ba mươi nhưng cô ấy bảo dưỡng rất tốt, trông như chỉ mới ngoài hai mươi.

Cô tiến thẳng đến trước mặt Diệp Tử Hạo, đưa tay vỗ mạnh vào trán anh. "Thằng nhóc này, em làm sao thế hả?

Coi chị em là người chết rồi à?

Đã đến địa bàn của chị mà còn định giấu giếm, em còn coi chị là chị gái không?

Bao nhiêu năm qua chị thương em trắng mắt rồi, đến lúc quan trọng em chẳng thèm nhớ tới chị." Gương mặt Diệp Tử Hạo có chút không tự nhiên, anh khoác lấy tay cô: "Chị, chị cũng chỉ lớn hơn em có năm tuổi thôi mà.

Em cũng ba mươi rồi, chị đừng có lúc nào cũng coi em như trẻ con thế." "Chị dù chỉ lớn hơn em một tuổi thì vẫn là chị em, có tư cách quản giáo em!" Diệp Tiêu sa sầm mặt, đôi mắt đẹp tràn đầy phong tình. "Được rồi, được rồi, chị gái yêu quý của em, chị muốn quản thế nào cũng được." Diệp Tử Hạo ngồi thẳng dậy, tựa vào người cô: "Đừng giận nữa, em chỉ lo chị làm phẫu thuật mệt mỏi nên mới không thông báo thôi mà." "Thằng ranh này, càng lúc càng không ra thể thống gì." "Chị, em hứa, lần sau chỉ cần đến bệnh viện, dù là đi ngang qua em cũng nhất định vào chào chị một tiếng, làm phiền chị một chút.

Phụ nữ ngoài ba mươi không nên tức giận, dễ già lắm.

Ở bệnh viện này không biết có bao nhiêu cô gái trẻ đang nhìn chằm chằm anh rể đâu, chị phải trông cho kỹ vào." "Sao hả?

Bây giờ trông chị già lắm à?" Diệp Tiêu biến sắc, lo lắng hỏi.

Diệp Tử Hạo giả vờ đưa tay tự tát vào miệng mình một cái: "Xem cái miệng này của em càng lúc càng ngốc rồi, thật không biết nói chuyện gì cả.

Mặt chị em mịn màng thế này, nói là sinh viên đại học mới ra trường cũng không quá lời đâu." Diệp Tiêu lườm Diệp Tử Hạo một cái, gạt tay anh ra: "Mồm mép dẻo quẹo, chẳng có chút đứng đắn nào, chỉ giỏi dỗ chị vui thôi." "Em nói thật lòng mà, chị thật sự rất trẻ trung." Diệp Tử Hạo nịnh nọt.

Mễ Nặc có thể nghe rõ cuộc đối thoại của họ, trong lòng không khỏi bực bội.

Hóa ra chị cả của anh cũng làm việc ở bệnh viện này, vậy mà Diệp Tử Hạo không hề báo trước, rõ ràng là muốn hành hạ cô, thật đáng ghét. "Tử Hạo, chuyện này là sao?

Chị nhớ dạ dày em vốn rất tốt mà, sao lại bị viêm dạ dày cấp tính?

Có phải ăn đồ gì không sạch sẽ không?" "Không ăn đồ bậy bạ gì đâu, chắc là do dạo này mệt mỏi quá thôi." Diệp Tử Hạo vô thức liếc nhìn về phía nhà vệ sinh, không dám nói mình vì đuổi theo phụ nữ mới thành ra thế này. "Em nhìn về phía nhà vệ sinh làm gì?

Chẳng lẽ bên trong đang giấu cô nào?" Diệp Tử Hạo nhún vai: "Chị, em cũng ba mươi tuổi rồi, em có giấu phụ nữ thì chị cũng đâu cần phải kinh ngạc như thế?" "Thằng ranh này, trong nhà vệ sinh thật sự có phụ nữ sao?

Cô ấy trông thế nào, tính tình tốt không?

Không được, chị phải vào xem thử mới được." Diệp Tiêu vừa nói vừa đi về phía nhà vệ sinh.

Tiếng giày cao gót bên ngoài càng lúc càng gần, tim Mễ Nặc đập thình thịch, tức đến mức nắm chặt nắm đấm.

Cái tên đàn ông chết tiệt Diệp Tử Hạo này thật chẳng đáng tin chút nào, lại đi thừa nhận sự tồn tại của cô một cách trực tiếp như vậy.

Lần đầu tiên gặp người nhà anh lại là ở trong nhà vệ sinh, còn ra thể thống gì nữa!

Mễ Nặc cuống cuồng đứng dậy soi gương, thấy dáng vẻ mình hiện tại thê thảm vô cùng, môi hơi sưng, tóc tai rối bù, ánh mắt lờ đờ, chẳng còn chút hình tượng nào nữa.

Cô đang sốt ruột không thôi thì nghe thấy Diệp Tử Hạo nói: "Chị, hình như bụng em lại đau rồi." Diệp Tiêu vội vàng quay người chạy lại: "Sao thế, lại đau à?" Diệp Tử Hạo mỉm cười, kéo Diệp Tiêu ngồi xuống: "Chị, chuyện này chị đừng xen vào.

Chờ thời cơ chín muồi em sẽ đưa cô ấy về gặp mọi người.

Chị đột ngột xông vào như vậy sẽ làm người ta sợ đấy, hiện tại người ta cũng chưa có ý định đó với em đâu." Nghe Diệp Tử Hạo nói vậy, Mễ Nặc mới thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới nhận ra lòng bàn tay đã đổ một lớp mồ hôi mỏng.

Ngay cả bản thân cô cũng không nhận ra rằng, việc cô sợ gặp người nhà anh đến vậy là vì tình cảm dành cho anh đã thay đổi từ lúc nào không hay.

Diệp Tiêu đập mạnh vào tay Diệp Tử Hạo một cái: "Thằng nhóc này lại lừa chị." "Chị, em trai chị có chừng mực mà.

Lần này em hoàn toàn nghiêm túc, không hề chơi bời đâu, đại sự hôn nhân của em sắp có chỗ dựa rồi." Diệp Tử Hạo thề thốt.

Chương 510

Diệp Tiêu hiếm khi thấy cậu em trai mình nghiêm túc như vậy, không khỏi liếc nhìn nhà vệ sinh lần nữa, đáy mắt đầy ý cười hỏi: "Chính là người phụ nữ nhà lành trong miệng bà nội nói sao?" Diệp Tử Hạo gật đầu, có chút bất lực: "Bà nội thật là, miệng chẳng kín chút nào, cái gì cũng kể với chị." Diệp Tiêu lườm anh: "Em là em trai chị, chị không được biết chuyện của em sao?

Nhưng em yên tâm, bà nội chỉ mới nói với mình chị thôi, chưa nói với ba mẹ đâu." "Thế thì tốt, trước tiên đừng nói với mẹ, nếu không chuyện này sẽ rắc rối lắm." Diệp Tử Hạo hiểu rõ tính cách của mẹ mình, một bà đại tiểu thư chính hiệu, không dễ đối phó chút nào. "Được rồi, chị em không phải người không biết điều, cái gì nên nói cái gì không chị biết rõ.

Em tự cố gắng đi, đừng để mọi người chờ quá lâu.

Nếu em không sao thì chị đi trước đây, lát nữa chị còn có một ca phẫu thuật." "Vâng, chị chú ý giữ gìn sức khỏe." "Biết rồi, khi nào có thời gian thì đưa Vân Khê đi chơi một chút.

Con bé sắp thi lên cấp ba rồi, hình như có áp lực, chị và anh rể đều bận quá, không có thời gian quan tâm nó." Diệp Tử Hạo gật đầu, Diệp Tiêu lại hướng về phía nhà vệ sinh nói lớn: "Em dâu tương lai của chị ơi, chị biết em đang ngại, hôm nay chị không chào hỏi em nữa nhé.

Ngày rộng tháng dài, sau này chúng ta còn nhiều cơ hội gặp mặt.

Thằng em trai không đứng đắn này của chị giao cho em trông nom đấy, em cứ việc quản giáo, cần đánh thì đánh, cần mắng thì mắng, nếu nó không phục cứ đến tìm chị.

Chị tên là Diệp Tiêu, là bác sĩ của bệnh viện này, hôm nào chị mời em đi uống cà phê nhé!" Nghe vậy, chân Mễ Nặc bủn rủn, suýt chút nữa đứng không vững, chỉ thấy xấu hổ đến mức muốn chết đi cho xong.

Lời nói này thật là mập mờ quá mức, trả lời cũng không được mà không trả lời thì lại thấy vô lễ, cuối cùng cô chỉ đành cắn răng đáp một tiếng: "Dạ." Diệp Tiêu mỉm cười, hơi bất ngờ khi cô gái này lại lên tiếng đáp lại, liền nhướng mày với Diệp Tử Hạo rồi bước ra khỏi phòng bệnh.

Đợi một lúc lâu vẫn không thấy người ra, Diệp Tử Hạo không nhịn được nói: "Nặc Nặc, ra đi thôi, chị anh đi rồi." Mễ Nặc hầm hầm bước ra khỏi nhà vệ sinh, gương mặt nhỏ nhắn vẫn còn vương chút ửng hồng.

Thấy nụ cười trên mặt Diệp Tử Hạo, cô tức giận cầm gối ném thẳng vào người anh, gầm nhẹ: "Diệp Tử Hạo, anh đã nói gì với người nhà anh thế hả?

Phụ nữ nhà lành?

Tôi là con gái, chưa phải phụ nữ!" Cái miệng của người đàn ông này thật sự quá thiếu đòn, vừa dẻo miệng vừa thích nói bậy, hóa ra bây giờ cả nhà anh đều biết đến sự tồn tại của cô rồi.

Mễ Nặc tức đến run người, Diệp Tử Hạo nhướng mày, rồi như chợt nhận ra điều gì đó, ý cười trong mắt lập tức lan tỏa, rạng rỡ như băng tuyết tan chảy, vô cùng hút mắt.

Khóe miệng anh khẽ cong lên, không thèm che giấu tâm trạng tốt của mình: "Nặc Nặc, em bị lộ rồi nhé." Mễ Nặc như bị hút hồn, khi phản ứng lại thì thầm mắng mình mê trai, lại có thể nhìn cái con "bướm hoa" này đến thẩn thờ: "Tôi lộ cái gì cơ?" "Chuyện mà em luôn không chịu nói với anh, đáp án khiến anh vui sướng phát điên, chuyện mà bất cứ người đàn ông nào ngoài miệng nói không quan tâm nhưng thực ra trong lòng để ý đến chết được." Diệp Tử Hạo nhìn chằm chằm vào Mễ Nặc không rời mắt.

Mễ Nặc bị ánh mắt của anh làm cho rợn cả tóc gáy, đột nhiên nhận ra anh đang ám chỉ điều gì, má hơi nóng lên nhưng cô không thèm tranh cãi, nghiến răng mắng: "Đồ mù chữ, từ đó không phải dùng như thế đâu!" Diệp Tử Hạo hiện tại tâm trạng tốt vô cùng, anh trịnh trọng nói: "Ừ, anh hơi mù chữ thật, sau này con của chúng ta cứ giao cho em dạy bảo, tuyệt đối không được học theo anh." "Diệp Tử Hạo, anh có thể đừng nói mấy chuyện tào lao đó được không?

Chuyện tôi đang nói là tại sao anh lại nói lung tung với người nhà anh như thế?" Mễ Nặc nói rồi lại định cầm gối ném tiếp.

Diệp Tử Hạo uể oải lên tiếng: "Nặc Nặc, xin em hãy cân nhắc đến việc anh đang là bệnh nhân, khi thấy em định hành hung, anh sẽ nảy sinh tâm lý sợ hãi đấy." Sợ hãi?

Sợ cái đầu anh ấy!

Nhìn biểu cảm vô tội của anh, Mễ Nặc chỉ thấy lửa giận bốc lên ngùn ngụt, tiến lại túm lấy cổ áo anh: "Diệp Tử Hạo, phiền anh nghiêm túc cho tôi một chút!" "Nặc Nặc, anh có nói lung tung đâu, anh chỉ nói với họ rằng người phụ nữ anh đang theo đuổi là một cô gái tốt, anh theo đuổi với tiền đề là kết hôn, nhưng vẫn chưa theo đuổi được, nên bảo họ tạm thời đừng làm phiền thôi." Diệp Tử Hạo nhún vai, giọng điệu đầy vẻ vô tội, ánh mắt lơ đãng nhìn vào chai nước truyền dịch.

Mễ Nặc nghiến răng, buông anh ra: "Tóm lại khi chúng ta chưa có dự định kết hôn, anh đừng có nói bậy với người nhà nữa, tôi không muốn mất thời gian đi đối phó đâu." "Biết rồi, anh cũng không muốn họ làm kỳ đà cản mũi.

Đừng nói chuyện đó nữa, Nặc Nặc, anh đói rồi." "Tôi thật sự là nợ anh từ kiếp trước mà." Giỏi nhất là trò giả ngu ngơ, Mễ Nặc lườm Diệp Tử Hạo một cái rồi bước ra khỏi phòng bệnh.

Diệp Tử Hạo tựa lưng vào thành giường, thanh lịch vắt chéo chân nhìn theo bóng lưng hậm hực của Mễ Nặc, ý cười giữa lông mày ngày càng đậm.

Nhìn bức tường trắng xung quanh, anh vốn ghét nhất là phải vào bệnh viện, nhưng lần này lại cảm thấy đặc biệt hưởng thụ.

Sống gần ba mươi năm, đây là lần đầu tiên có cảm giác này, thật sự không tệ chút nào.

Trước cửa bệnh viện có rất nhiều hàng rong bán các loại cháo và đồ ăn nhẹ, Mễ Nặc định ghé vào nhưng lại lo ngại vấn đề vệ sinh.

Cô đi xa thêm một chút đến một cửa hàng chuyên biệt, mua hai phần cháo gà nấm hương.

Trên đường đi, Mễ Nặc cứ suy nghĩ mãi về chuyện giữa cô và Diệp Tử Hạo.

Tiếp xúc mấy tháng nay, cô không hề thấy mặt phong lưu đào hoa của anh, ngược lại chỉ thấy khi thì anh trưởng thành, khi lại trẻ con.

Bất kể là mặt nào, cô cũng không thấy ghét bỏ, trái lại còn cảm nhận được sự ấm áp khác lạ.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Mễ Nặc vô thức nở nụ cười, nhưng nụ cười đó bỗng cứng đờ lại ngay khi cô ngẩng đầu lên.

Cô không thể tin vào mắt mình khi nhìn thấy bóng lưng trong thang máy, giống hệt như trong ký ức, vẫn là chiếc áo khoác măng tô màu vàng nhạt, mặc trên người anh ta lúc nào cũng toát lên vẻ phong độ ngời ngời.

Mễ Nặc tức thì cảm thấy nghẹt thở, hai chân như đổ chì không thể di chuyển, trân trân nhìn theo bóng hình đó như muốn đâm thủng một lỗ trên đó.

Ngôn Thịnh.

Đến khi Mễ Nặc phản ứng lại thì cửa thang máy đã đóng.

Cô vắt chân lên chạy tới, tay run rẩy nhấn điên cuồng vào nút gọi thang máy.

Không kịp nữa rồi, Mễ Nặc chuyển sang chạy bộ cầu thang, thở hổn hển chờ sẵn ở cửa thang máy tầng trên.

Ngay khi cửa thang máy vừa mở, Mễ Nặc đã mất kiểm soát hét lên: "Ngôn Thịnh, cuối cùng anh cũng xuất hiện!" Những người trong thang máy ngơ ngác nhìn cô, Mễ Nặc ráo riết tìm kiếm một lượt, nhưng làm gì có bóng dáng người vừa nãy, bên trong không hề có ai mặc áo khoác vàng nhạt cả.

Mễ Nặc cười khổ, lên tiếng xin lỗi những người trong thang máy: "Xin lỗi, tôi nhận nhầm người." Hóa ra tất cả chỉ là ảo giác do quá nhung nhớ, cô đúng là càng sống càng thụt lùi, chỉ vì một bóng hình mà mất kiểm soát.

Rõ ràng năm đó anh ta ra đi không một lời từ biệt, vậy mà đến hôm nay cô vẫn còn luyến lưu.

Thật nực cười, cô mới là kẻ ngốc nhất thế gian này.

Mễ Nặc không vào thang máy mà đi bộ xuống lầu.

Điều cô không biết là ở ngay tầng dưới, có một người phụ nữ đang thân mật khoác tay một người đàn ông: "Anh Ngôn Thịnh, anh thật là, cứ thế mà quay về, may mà không có chuyện gì lớn." "Yên tâm đi, anh không sao đâu, em cũng nghe bác sĩ nói rồi đấy, anh có thể làm việc như người bình thường, định kỳ đến bệnh viện kiểm tra là được." Người phụ nữ mỉm cười: "Vâng, vậy thì em cũng không phản đối nữa, lát nữa em sẽ gọi điện báo bình an cho ba mẹ." Mễ Nặc suốt dọc đường tâm hồn treo ngược cành cây, nếu không có Diệp Tử Hạo nhắc nhở, cô suýt chút nữa đã đi nhầm phòng bệnh. "Mễ Tiểu Nặc, em đang nghĩ gì thế, hồn vía lên mây vậy, anh ở đây cơ mà." Mễ Nặc quay lại, thấy Diệp Tử Hạo với gương mặt đầy lo lắng đang đứng ở cửa phòng bệnh, một tay còn xách theo chai truyền dịch. "À, vừa nãy em mải nghĩ chút việc." Diệp Tử Hạo vốn đang nằm trên giường, thấy Mễ Nặc cứ đi thẳng qua nên mới bất đắc dĩ phải đi ra.

Chương 511

Anh im lặng quan sát cho đến khi thấy cô sắp rẽ sang hướng khác mới lên tiếng nhắc nhở.

Anh không phải kẻ ngốc, trực giác mách bảo anh rằng Mễ Tiểu Nặc chắc chắn đã gặp chuyện gì đó, nếu không sẽ không như thế này.

Diệp Tử Hạo tự nhiên ôm lấy eo Mễ Nặc, nâng cằm cô lên, hơi thở ẩn chứa một chút sát khí.

Đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm vào cô, không để cô trốn tránh ánh mắt mình: "Nặc Nặc, nói cho anh biết, đã xảy ra chuyện gì?

Có phải có ai bắt nạt em không?" Nhìn tư thế sẵn sàng đi đánh lộn của anh, Mễ Nặc cảm thấy ấm lòng, nhưng cô biết rõ tính người này rất nhỏ nhen nên không giải thích, chỉ mỉm cười chân thành, gạt tay anh ra: "Thật sự không có chuyện gì đâu, mới có một lát thôi thì ai bắt nạt em được chứ?

Anh đừng có hầm hầm như thế, anh không phải đại ca xã hội đen, anh là tổng giám đốc của một công ty đàng hoàng, làm ơn thu lại cái sát khí trên người đi.

Tiểu nữ tử đây nhát gan, không chịu nổi kinh hãi đâu." Được rồi, còn đùa được nghĩa là không phải chuyện gì to tát, chỉ là chút chuyện nhỏ thôi. "Hành, bây giờ em không muốn nói thì thôi, đợi khi nào muốn nói thì hãy nói.

Mễ Tiểu Nặc, em nhớ kỹ, em là người anh đã nhìn trúng, anh định cưới em về làm vợ đấy." Vẫn là dáng vẻ bá đạo như thường lệ, nhưng Mễ Nặc lại nghe ra một tầng ý nghĩa khác: Em là người của anh, có anh bảo kê rồi, không có cửa ải nào là không vượt qua được.

Mễ Nặc mỉm cười: "Anh không cần ngày nào cũng lặp lại đâu, tai em sắp mọc kén luôn rồi.

Mau húp cháo đi, chẳng phải bảo đói rồi sao?" Diệp Tử Hạo nhíu mày, thấy Mễ Nặc thật sự không muốn nói nên cũng không ép thêm: "Được, vậy chúng ta ăn trước." Mễ Nặc thu lại mọi cảm xúc, thản nhiên húp cháo.

Diệp Tử Hạo thỉnh thoảng liếc nhìn cô, thấy tâm trạng cô không còn biến động mới yên tâm.

Sau khi truyền dịch xong, Diệp Tử Hạo xuất viện.

Bác sĩ kê một ít thuốc, dặn dò anh chú ý ăn uống thanh đạm, kiêng đồ cay nóng và dầu mỡ. "Xem ra cả tháng tới anh chỉ có thể ăn đậu phụ với rau xanh thôi." "Không cần phải ác thế chứ?" Mễ Nặc nhướng mày, trực tiếp đưa Diệp Tử Hạo về căn hộ anh thường ở, cũng không xa khu nhà cô lắm, chỉ cách nhau một con phố.

Mễ Nặc đưa mắt quan sát xung quanh, căn nhà rất rộng, hơn 100 mét vuông, phong cách trang trí có chút lạnh lùng cứng nhắc nhưng toát lên vẻ sang trọng kín đáo, rất đúng phong cách của anh.

Không thể phủ nhận, anh khá có gu thẩm mỹ.

Mễ Nặc nhìn Diệp Tử Hạo: "Không tệ, khắp nơi đều toát ra mùi của đại gia." "Thích thì dọn vào đây ở đi." "Sao hả, mới đó đã muốn dụ dỗ con gái nhà lành rồi?" Mễ Nặc nở một nụ cười ngọt ngào. "Không phải, là muốn 'kim ốc tàng kiều' thôi." Mễ Nặc hừ lạnh một tiếng: "Mơ đẹp quá nhỉ." Diệp Tử Hạo ngồi trên sofa, còn Mễ Nặc đi tới mở tủ lạnh của anh ra.

Bên trong chẳng có bất kỳ loại rau củ quả tươi nào, chỉ có mấy chai nước khoáng và bia nằm trơ trọi.

Dụng cụ trong bếp cũng mới tinh, không cần nghĩ cũng biết chưa từng được dùng đến. "Diệp Tử Hạo, bếp nhà anh dùng để làm cảnh à?" "Không phải làm cảnh, mà là anh chuẩn bị cho vợ tương lai của mình đấy.

Bây giờ xem ra anh thật có tầm nhìn xa trông rộng, vợ tương lai của anh đúng là người biết nấu nướng." Cái tên này thật sự rất thích chiếm tiện nghi của cô, nhưng nể tình anh đang là bệnh nhân, cô không thèm chấp. "Có gạo không?" Diệp Tử Hạo dứt khoát lắc đầu: "Không có, bình thường anh toàn gọi đồ ăn ngoài." Mễ Nặc thấy trên bàn trà đặt một xấp danh thiếp dày cộm, cầm lên xem thì toàn là thông tin liên hệ đặt đồ ăn.

Không về nhà thì ăn đồ ngoài, hành hạ mấy năm trời mới đổ bệnh thì đúng là vận may của anh quá tốt: "Tôi thấy tôi đúng là chịu oan mà, anh bị viêm dạ dày chắc chắn không phải do hôm qua đi ăn với tôi, mà là tích tụ lâu ngày, từ lượng biến thành chất thôi." "Sau này không sợ nữa rồi, đã có em." Diệp Tử Hạo cười mỉm, mặt dày nói. "Bây giờ tôi phải về đây, trên tay còn chút việc chưa xử lý xong." "Đừng mà, em về rồi anh biết làm sao, từ sáng đến giờ anh mới húp được chút cháo, tối nay ăn gì còn chưa biết nữa." Mễ Nặc thấy mình nói sai rồi, Diệp Tử Hạo không phải kẻ cuồng ngược, cô mới là kẻ cuồng ngược.

Vừa nghe Diệp Tử Hạo nói tối nay không có gì ăn, không chịu nổi ánh mắt đáng thương của anh, cô lại tự mình đi siêu thị mua sắm.

Vừa bước vào siêu thị, cô đã thấy hối hận, chuyện này là sao chứ, cô tự dưng lại biến thành bà nội trợ rồi.

Nồi nào úp vung nấy, lời các cụ nói chẳng sai chút nào, đặc biệt hợp để dùng cho cô.

Mễ Nặc chọn mấy loại rau xanh, mua thêm ít trái cây và thịt nạc, nhưng nhà Diệp Tử Hạo cái gì cũng không có, cô lại phải mua thêm cho anh cả dầu muối mắm muối.

Đến lúc thanh toán mới phát hiện đã đầy một xe hàng.

Nhìn hai túi đồ lớn trước mắt, Mễ Nặc ảo não, cô căn bản không xách nổi.

Chỉ đành dùng xe đẩy đẩy ra tận cửa siêu thị rồi gọi điện cho Diệp Tử Hạo.

Điện thoại reo vài tiếng rồi ngắt, cô đang định gọi lại thì Diệp Tử Hạo đã xuất hiện trước mặt.

Anh chỉ mặc một chiếc sơ mi trắng và quần tây, chân còn xỏ đôi dép lê. "Nặc Nặc, anh tới đây." Nói rồi anh đưa bàn tay to rõ xương xách hai túi đồ lớn một cách nhẹ nhàng.

Mễ Nặc nhìn anh như vậy, thoáng ngẩn ngơ, trông anh thế này có vẻ khá gần gũi.

Đôi khi là vậy, khi bạn luôn đeo kính màu để nhìn một người, họ làm gì bạn cũng thấy sai, nhưng đổi tâm thế khác lại thấy họ không tệ đến thế.

Cô đối với Diệp Tử Hạo chính là như vậy. "Nặc Nặc, nghĩ gì thế, mau đi thôi." Mễ Nặc rạng rỡ mỉm cười rồi đuổi theo.

Diệp Tử Hạo chẳng thấy mệt chút nào, còn Mễ Nặc thì mệt thật rồi, bắp chân mỏi nhừ, nằm vật xuống sofa chẳng muốn động đậy.

Diệp Tử Hạo liếc nhìn cô, dáng vẻ rất thoải mái, không được thục nữ cho lắm, nhưng anh lại thích sự chân thật không màu mè này. "Nặc Nặc, mấy thứ này làm thế nào?" Diệp Tử Hạo chỉ vào đống đồ trong túi. "Anh cho thịt vào ngăn đá, rau củ quả cho vào ngăn mát, dầu muối mắm muối thì mang vào bếp..." Mễ Nặc chỉ huy Diệp Tử Hạo như một nữ hoàng kiêu ngạo.

Diệp Tử Hạo bận rộn làm theo, mỗi cử chỉ đều toát lên vẻ thanh quý nhàn nhạt, trong đôi mắt dài hẹp thoáng hiện những cảm xúc khó tả, thâm trầm quyến rũ. "Tiếp theo cần anh làm gì nữa không?" Mễ Nặc ngồi dậy, định đứng lên nhưng sực nhớ ra điều gì đó lại nằm xuống: "Bây giờ tôi dạy anh cách nấu cháo nhé." Đã quyết định cho anh cơ hội, cô tự nhiên phải bắt đầu dần dần dạy dỗ, nếu không sau này người khổ người mệt chính là cô.

Chương 512

Mễ Nặc thầm thở dài, thấy vận may của mình thật không tốt, gặp phải một người đàn ông ba mươi tuổi mà chưa từng được phụ nữ dạy bảo, lại phải đích thân cô ra tay.

Thôi được rồi, hôm nay bắt đầu từ cái đơn giản nhất, tránh phức tạp quá làm anh mất tự tin.

Diệp Tử Hạo hơi né tránh ánh mắt, vẻ mặt có chút vô tội và ủy khuất: "Không cần phiền phức thế đâu, anh không có khiếu trong mảng này đâu." "Không có khiếu chỉ là cái cớ thôi, tôi không làm đầu bếp miễn phí cho ai đâu, mấy chuyện này anh phải học dần đi.

Nấu cháo là đơn giản nhất rồi, đến kẻ ngốc cũng học được." Mễ Nặc hừ nhẹ một tiếng, hơi nghiêng đầu nhìn Diệp Tử Hạo.

Diệp Tử Hạo gãi gãi đầu, trong mắt dần hiện lên tia cười: "Được rồi, em nói đi, anh học." Anh mà không học được chẳng phải thật sự thành kẻ ngốc trong mắt cô nàng này sao?

Thực ra nấu cháo cũng chẳng phải việc gì khó, dưới sự chỉ huy của Mễ Nặc, lần đầu xuống bếp của Diệp Tử Hạo đã thành công rực rỡ.

Anh hớn hở bưng một bát cháo ra: "Nặc Nặc, hóa ra nấu ăn cũng không khó lắm nhỉ." Mễ Nặc cười rạng rỡ: "Vốn dĩ có khó gì đâu, chỉ số cảm xúc của anh không cao nhưng chỉ số thông minh cũng được, chắc chắn có thể giống như Tôn Ngộ Không, chỉ một điểm là thông ngay." Nhìn nụ cười của Mễ Nặc, Diệp Tử Hạo thấy hơi rợn tóc gáy: "Nặc Nặc, em nói thật lòng đấy chứ?" Mễ Nặc sầm mặt: "Anh là kẻ cuồng ngược à?

Tôi khen anh mà anh còn nghĩ tôi nói dối?" Nghe vậy, Diệp Tử

Hạo đắc ý: "Thế thì tốt, anh thấy mấy chuyện nhỏ như nấu ăn này căn bản không làm khó được anh." Diệp Tử Hạo không biết rằng từ giây phút này, anh bắt đầu dần bước vào hàng ngũ những người đàn ông nội trợ.

Sau này khi bao lần vùi mình trong bếp, anh mới hiểu được nụ cười đầy ẩn ý sâu xa của vợ mình.

Một khi đã vào bếp là sâu tựa biển khơi.

Diệp Tử Hạo mặt dày ăn chực ở nhà Mễ Nặc liên tục hơn một tháng.

Mỗi tối Mễ Nặc đều dùng cháo để đối phó với anh, anh ăn đến mức oán hận ngút trời, nhưng Mễ Nặc bận tối tăm mặt mũi, chẳng thèm quản anh, thường xuyên tăng ca đến tận đêm khuya.

Ngày nào cô cũng đi làm về muộn hơn anh.

Anh hỏi cô bận gì cô cũng không nói, nhưng tâm trạng mỗi ngày đều rất tốt.

Anh cứ chực chờ ở nhà cô, cô cũng nhắm mắt làm ngơ, chỉ cần anh biết điều một chút là cô cũng không xua đuổi như trước nữa.

Cho đến khi xem video phỏng vấn trên tivi, anh mới biết cô đang bận cái gì.

Trong video, Mễ Nặc mặc một chiếc váy liền thân màu vàng nhạt, mỉm cười dịu dàng, trông cô vô cùng thướt tha và kinh diễm.

Diệp Tử Hạo mỉm cười, xem ra con mắt nhìn người của mình thật sự không tệ, lần này nhặt được bảo vật rồi.

Chỉ là càng xem về sau, nụ cười trên mặt Diệp Tử Hạo dần cứng đờ.

Nhìn gương mặt điển trai của Lục Sâm trên tivi, anh không khỏi nghiến răng, có cần phải khoe ân ái lộ liễu thế không, ngay cả chuyện "yêu từ cái nhìn đầu tiên" cũng nói ra được, lại còn văn vẻ nữa, chuyện này khiến cánh đàn ông bọn anh sống sao đây?

Nghĩ đến đó, Diệp Tử Hạo gọi ngay cho Lục Sâm.

Đầu dây bên kia một lúc sau mới bắt máy: "A Sâm, cậu có cần phải ngược đãi lũ độc thân bọn tôi thế không, cậu làm vậy thì bọn tôi biết theo đuổi phụ nữ kiểu gì?" "Vô vị, mỗi người tự có bản lĩnh, không có bản lĩnh thì đừng có cưới vợ.

Tôi đang bận, cúp máy đây." Giọng điệu hờ hững, cực kỳ lạnh lùng.

Diệp Tử Hạo nghe tiếng tút tút, nhìn lại cuộc gọi mới chỉ được 10 giây mà tức không chịu nổi.

Đồ bạn tồi, toàn là hạng thấy sắc quên bạn, cưới được vợ thì giỏi lắm sao?

Nhớ lúc hắn chưa cưới vợ, ai là người nhậu nhẹt giải sầu với hắn chứ, thế mà vừa cưới vợ xong tính tình đã thay đổi chóng mặt, thật quá đáng.

Đáng ghét hơn nữa là Mễ Tiểu Nặc, cô muốn phỏng vấn hoàn toàn có thể tìm anh, việc gì phải tìm Lục Sâm.

Nhưng anh cũng thật ngốc, sao không nghĩ ra chiêu tỏ tình này nhỉ, lại bị Lục Sâm nhanh chân chiếm chỗ trước rồi.

Nếu dùng chiêu này, chắc chắn Mễ Tiểu Nặc sẽ cảm động đến rơi nước mắt, biết đâu lại đồng ý gả cho anh luôn.

Thất sách, đúng là thất sách, Diệp Tử Hạo ảo não.

Nhưng mà tiếp theo cô nàng có định phỏng vấn anh không nhỉ?

Loại chương trình này chắc không chỉ có một kỳ đâu, không có tính liên tục thì dễ bị chìm lắm.

Nghĩ đến đây, tâm trạng Diệp Tử Hạo lại vui vẻ hẳn lên, làm việc cùng cô nàng này chắc chắn sẽ là một trải nghiệm thú vị.

Đúng lúc này, cửa có tiếng động, thấy Mễ Nặc với tâm trạng cực tốt bước vào, Diệp Tử Hạo nói giọng mỉa mai: "Mễ Tiểu Nặc, dạo này em bận rộn quá nhỉ, bận hơn cả tổng giám đốc công ty như anh nữa." Mễ Nặc lườm anh một cái, chẳng biết anh lại lên cơn gì, dù sao cô cũng quen rồi: "Sao anh lại chạy sang nhà tôi nữa thế?

Coi đây là khách sạn à, muốn đến là đến?" "Đừng giận mà, anh thấy em bận quá nên qua nấu cơm cho em đấy thôi.

Anh nấu cháo xong rồi, em ăn cơm được rồi đấy." Cứ nhắc đến cháo là Mễ Nặc lại đau đầu, thời gian qua tối nào cũng húp cháo, cô sắp sợ đến già luôn rồi. "Tối nay không húp cháo nữa, để tôi nấu cơm, anh qua đây phụ giúp, nhân tiện mà học hỏi." "À, tới ngay đây." Diệp Tử Hạo nhíu mày nhưng vẫn đi theo Mễ Nặc vào bếp.

Mễ Nặc vừa làm vừa giải thích cho Diệp Tử Hạo, thậm chí còn cầm tay chỉ việc dạy anh thái rau.

Diệp Tử Hạo ngửi thấy mùi hương thoang thoảng từ sau lưng cô, cố tình lùi lại gần hơn.

Mễ Nặc khẽ nhếch môi, chút tâm tư nhỏ mọn này của anh làm sao qua mắt được cô, cô nhịn, cứ để anh chiếm chút tiện nghi đi, sau này có lúc anh phải chịu khổ.

Thái rau xong, Mễ Nặc đứng sang một bên chỉ huy Diệp Tử Hạo xào rau.

Nhìn dáng vẻ lóng ngóng của anh, cô chỉ biết thốt ra những lời cổ vũ trái lòng. "Nặc Nặc, anh xem chương trình em làm cho A Sâm rồi, chương trình kiểu đó sau này còn nữa không?" Mễ Nặc nhướng mày, ánh mắt như tia X quét một lượt từ đầu đến chân Diệp Tử Hạo: "Sao hả?

Lại muốn học đòi phương pháp tỏ tình của người ta à?" Diệp Tử Hạo nghẹn họng, nuốt nước miếng, hơi lảng tránh ánh mắt: "Làm gì có chuyện đó, anh chỉ quan tâm đến công việc của em thôi." Mễ Nặc không nghi ngờ gì: "Không còn nữa, tôi có phải người của đài truyền hình đâu.

Sắp tới tôi sẽ tập trung lo cho tạp chí của mình." "Tạp chí cũng sẽ mời những người thành đạt như A Sâm chứ?" Mễ Nặc gật đầu: "Có dự định đó, đang lên phương án, còn phải chờ lãnh đạo duyệt, nếu thông qua thì sẽ làm như vậy.

Nhưng nhìn phản ứng này thì chắc không thành vấn đề đâu.

Chương 513

Nếu tôi đoán không lầm, sự nghiệp của tôi sắp đón mùa xuân thứ hai rồi." Nói rồi cô lấy một quả táo trong tủ lạnh, rửa sơ qua rồi tựa vào cửa bếp ăn ngon lành.

Diệp Tử Hạo cứ chờ mãi lời mời của cô, nhưng đợi mãi chẳng thấy đâu, anh bắt đầu mất kiên nhẫn, nhíu mày quay đầu hỏi dồn: "Mễ Tiểu Nặc, em không có gì muốn nói với anh sao?" Mễ Nặc khựng lại.

Cô từ lúc về đã nhận ra hôm nay Diệp Tử Hạo có chút kỳ lạ, nhưng kỳ lạ ở đâu thì cô không nói rõ được: "Tôi có chuyện gì nhất định phải nói với anh à?

Sao tôi không biết nhỉ?" Diệp Tử Hạo u uất vô cùng, lại khéo léo nhắc nhở lần nữa: "Nặc Nặc, dạo này công việc anh không bận lắm, có thể giúp em mà." "Chuyện công việc của tôi anh bớt xen vào đi, dạo này không ai bắt nạt tôi cả, anh đừng có làm loạn." Mễ Nặc lườm Diệp Tử Hạo một cái, vẻ mặt có chút không vui.

Diệp Tử Hạo hừ lạnh một tiếng, rồi bưng nồi canh đã hầm xong ra, suốt cả quá trình mặt cứ lầm lì đen như nhọ nồi.

Lại làm sao nữa đây?

Vừa mới bình thường được một lúc đã lại lật mặt, chắc đi Tứ Xuyên nhiều quá nên học được chiêu biến mặt của kịch đổi mặt rồi.

Suốt bữa cơm, Diệp Tử Hạo không nói câu nào, chỉ lầm lũi ăn.

Bất thường, chuyện này quá bất thường rồi.

Mễ Nặc cuối cùng không nhịn được nữa, đặt đũa xuống bàn: "Diệp Tử Hạo, hôm nay anh lại bị làm sao thế?

Tôi đắc tội gì anh mà anh lại trưng cái bộ mặt đó ra cho tôi xem hả?" "Nào dám, tôi nào dám cho em xem sắc mặt chứ.

Tôi chỉ thấy dạo này mình rảnh quá, lo chuyện bao đồng thôi." Mễ Nặc nhìn chằm chằm Diệp Tử Hạo, xâu chuỗi lại những lời anh nói từ lúc cô về đến giờ, dường như chủ đề của anh luôn xoay quanh công việc của cô, đây là lần đầu tiên như vậy.

Nhìn lại vẻ mặt dỗi hờn của anh, Mễ Nặc dường như đoán ra điều gì đó, bèn thử hỏi: "Diệp Tử Hạo, tôi có thể mời anh lên số tạp chí tiếp theo của tôi không?" "Tôi thì có gì hay mà phỏng vấn." Diệp Tử Hạo vẻ mặt không tự nhiên nói.

Được rồi, cô có thể khẳng định chắc chắn rồi, người này đúng là đang lên cơn ở đây, có cần phải dỗi hờn thế không?

Có gì không nói thẳng ra, cứ phải dùng cách này để nhắc nhở cô.

Mễ Nặc mỉm cười: "Dù sao anh cũng là người nổi tiếng, tất nhiên là có cái để xem rồi, còn thu hút hơn Lục Sâm nhiều." Tin đồn tình ái một rổ, không được phụ nữ thích mới lạ ấy.

Diệp Tử Hạo cuối cùng cũng nở nụ cười, đuôi mày khẽ nhướng lên, ánh mắt rực cháy nhìn Mễ Nặc: "Đây là chính em mời anh đấy nhé." Dáng vẻ kiêu ngạo đó làm Mễ Nặc thấy hơi buồn cười, nhưng cô cố sức kìm lại, nhanh chóng điều chỉnh biểu cảm trên mặt, gật đầu lia lịa: "Tất nhiên rồi, là tôi mời anh mà.

Nếu anh còn có thể giới thiệu cho tôi thêm vài người nữa thì càng tốt." Hôm nay cô định nói với Mạc Noãn, nhưng nghĩ lại thôi, không thể cái gì cũng đi làm phiền Lục Sâm, như vậy không hay cho lắm. "Chuyện đó có vấn đề gì đâu, để lúc đó tôi bảo Trương Lăng gửi cho em một danh sách, em cứ tùy ý chọn, trong tay tôi không thiếu tài nguyên." "Được, vậy trước tiên cảm ơn anh." "Chuyện nhỏ, tiện tay thôi mà." Sau khi Diệp Tử Hạo khuấy động một chút, Mễ Nặc đã có ý tưởng mới.

Ăn cơm xong, cô lấy ngay máy tính xách tay ra, co chân ngồi trên sofa để làm phương án.

Diệp Tử Hạo pha cho cô một tách cà phê, Mễ Nặc ngẩng đầu nhìn anh một cái.

Người đàn ông này đôi khi cũng khá tinh tế, cô nói: "Cảm ơn." "Nặc Nặc, anh em tốt của anh đã về rồi, anh ra ngoài gặp cậu ấy một lát, về trước đây." Mễ Nặc không thèm ngẩng đầu, ngón tay nhanh nhẹn gõ phím, chỉ khẽ gật đầu.

Diệp Tử Hạo hơi buồn bực, cứ tưởng mình giúp cô một việc lớn như vậy, cô nhất định sẽ nói mấy lời cảm kích, không ngờ người ta chẳng hề để tâm.

Xem ra con đường truy thê còn dài đằng đẵng.

Mễ Nặc làm việc đến tận một giờ sáng mới hoàn thành xong toàn bộ phương án, sau đó còn tỉ mỉ hoàn thiện lại từ đầu đến cuối một lần nữa mới đi tắm rửa đi ngủ.

Ngày hôm sau, cô tập hợp toàn bộ tổ viên lại để họp, mỗi người phát một bản phương án: "Mọi người xem trước đi, có ý kiến gì cứ việc đề xuất.

Một lát nữa tôi sẽ đi xin ý kiến của tổng biên tập.

Nếu được, tôi tin là nửa năm tới chúng ta sẽ không phải lo về lượng tiêu thụ nữa." "Chủ biên, em rất đồng ý với phương án của chị.

Cứ nhìn chằm chằm vào mấy ngôi sao giải trí mãi, toàn là mấy thứ thật giả lẫn lộn, giúp họ diễn kịch em cũng thấy chán rồi.

Thực hiện các buổi phỏng vấn chuyên sâu về những người thành đạt quanh chúng ta, tin rằng sẽ rất có sức hút." "Chị Mễ, em thấy phương án rất hoàn mỹ, nhưng đào đâu ra nhiều tinh anh trẻ tuổi như vậy?

Những người như Lục Sâm thực sự rất hiếm.

Phạm vi mời nhân sự này liệu có hơi hẹp không?

Hiện giờ người thành đạt đa số toàn là mấy ông già thôi." Tống Tuyết Nhi hơi lo lắng nói.

Phương án của Mễ Nặc chủ yếu nhắm vào những người đàn ông thành đạt dưới 35 tuổi.

Cô dự định đưa các bài phỏng vấn này vào tạp chí để thay đổi cục diện nội dung quá đơn điệu hiện nay.

Mễ Nặc khẽ vỗ vào đầu Tống Tuyết Nhi một cái: "Đúng là chưa thấy sự đời mà.

Những người thành đạt dưới 35 tuổi vẫn có thể tìm được cả nắm đấy.

Em chê họ là ông già thì chúng ta có thể nhắm vào con trai của họ.

Những vị thái tử gia đó tự thân đã mang vầng hào quang rồi, chúng ta chỉ cần tránh mấy tên nhị thế tổ vô dụng là được." "Đúng nhỉ, sao em không nghĩ ra nhỉ, chúng ta có thể tìm các thái tử gia mà!

Chị Mễ, đến người như Lục Sâm mà chị còn mời được, em tuyệt đối tin tưởng chị." Vì lượng tiêu thụ kỳ này đặc biệt tốt nên cả tổ đều rất hăng hái.

Sau khi mọi người thảo luận, Mễ Nặc lại hoàn thiện phương án thêm một bước nữa. "Cộc cộc cộc." Mễ Nặc gõ cửa văn phòng tổng biên tập.

Tổng biên tập là một người phụ nữ hơn 50 tuổi, thấy cô liền nhiệt tình vẫy tay. "Chủ biên Mễ, mau vào đi, tôi và chủ biên Hàn đang nhắc tới cô đấy." Mễ Nặc nhàn nhạt liếc nhìn Hàn Mạt đang có sắc mặt không tốt: "Hóa ra chủ biên Hàn cũng ở đây." Hàn Mạt không thèm ngẩng đầu, tỏ vẻ hoàn toàn phớt lờ cô.

Mễ Nặc nhướng mày, thu hồi ánh nhìn. "Tôi đang bảo chủ biên Hàn cố gắng khai thác thêm một số nhân vật thành đạt, đổi mới nội dung và hình thức phỏng vấn, đừng quanh đi quẩn lại mãi mấy người đó, sẽ khiến độc giả mệt mỏi về thẩm mỹ.

Chương 514

Tiểu Mễ à, kỳ này cô làm rất tốt.

Sáng nay tôi sang tập đoàn họp, lão tổng đã đích thân điểm danh khen ngợi cô, nói cô rất có ý tưởng, khiến tôi cũng được thơm lây." Tổng biên tập Kim nở nụ cười rạng rỡ, rõ ràng là đang thực sự vui mừng. "Lão tổng quá khen rồi, tôi cũng chỉ là ăn may thôi." Mễ Nặc thể hiện rất khiêm tốn. "Đúng rồi, cô có ý tưởng mới gì cho những kỳ tiếp theo không?" Tổng biên tập Kim hỏi.

Mễ Nặc đưa phương án trong tay cho tổng biên tập Kim.

Bà tò mò hỏi: "Đây là gì?" "Tổng biên cứ xem qua trước đi, đây là phương án mới nhất tôi làm, chuyên dùng để cải tiến tạp chí." "Tốc độ của cô cũng nhanh đấy." Tổng biên tập Kim vừa nói vừa bắt đầu lật xem.

Mễ Nặc giải thích bên cạnh: "Kỳ tạp chí bán chạy vừa rồi đã gợi ý cho tôi.

Hiện nay lượng tiêu thụ của chúng ta bị ảnh hưởng bởi kinh tế đi xuống, nhưng suy cho cùng vẫn là do vấn đề nội tại của chúng ta, nội dung quá đơn điệu.

Bên tôi tuy là mảng giải trí, nhưng không có nghĩa là chỉ có thể nhìn chằm chằm vào giới giải trí.

Chỉ cần là người và việc có thể khiến độc giả quan tâm thì đều có thể gọi là giải trí.

Tôi dự định bước tiếp theo sẽ nhắm vào những người quanh mình, chọn lọc một số nhân vật thành đạt dưới 35 tuổi để phỏng vấn chuyên sâu, tạo thành một series tinh anh riêng biệt, định kỳ thay đổi.

Tin rằng như vậy sẽ xóa bỏ được cảm giác xa cách." Tổng biên tập Kim còn chưa kịp biểu đạt thái độ, Hàn Mạt đã tức đến run người, lườm Mễ Nặc cháy mắt: "Mễ Nặc, cô đừng quá đáng.

Tay cô duỗi hơi dài rồi đấy.

Tòa soạn có mảng tài chính riêng, việc phỏng vấn những người thành đạt sẽ do bên tôi phụ trách, cô chen chân vào giữa chừng là ý gì?" "Chủ biên Hàn, tôi nghĩ là chính cô không nghe rõ lời tôi nói.

Trọng tâm của tôi và cô khác nhau.

Cô khai thác con đường thành công của họ, còn tôi chú trọng vào những tin tức bên lề, chỗ dựa tình cảm phía sau sự thành công của họ, hoàn toàn không cùng một khái niệm.

Hơn nữa tôi chỉ nhắm vào người dưới 35 tuổi, khác biệt rất lớn với bên cô." Khóe môi Mễ Nặc nở nụ cười hoàn hảo. "Cô..." Tổng biên tập Kim khẽ đập xuống bàn: "Được rồi, hai người đừng cãi nhau nữa.

Tôi thấy ý tưởng của chủ biên Mễ rất hay, chúng ta phải bắt đầu từ việc cải tiến chính mình, không thể trông chờ kinh tế tốt lên trong thời gian ngắn được.

Chủ biên Hàn, cô cũng mau chóng nộp cho tôi một phương án đổi mới cho tổ tài chính đi.

Kỳ tạp chí này tổ tài chính của cô đã đứng bét rồi, cứ đà này sợ là có thể giải tán luôn đấy." Hàn Mạt mặt lúc đỏ, lúc trắng, lúc xanh, lườm Mễ Nặc một cái rồi đành phải miễn cưỡng nhận lời: "Tôi biết rồi, thưa tổng biên." Thực ra tổng biên tập Kim cũng không đánh giá cao năng lực của Hàn Mạt, nhưng khổ nỗi người phụ nữ này có chỗ dựa, là cấp trên đích thân bổ nhiệm nên bà cũng không thay đổi được gì. "Tiểu Mễ, cô nói chi tiết hơn cho tôi nghe về ý tưởng của cô đi.

Tôi khá tò mò sắp tới cô sẽ mời ai lên tạp chí của chúng ta?" "Tôi đang đàm phán với bên Diệp thị, nếu không có gì ngoài ý muốn, kỳ tới sẽ mời Diệp Tử Hạo." Mắt tổng biên tập Kim sáng lên: "Tổng giám đốc của tập đoàn Diệp thị sao?

Đó cũng là một nhân vật biết tạo chủ đề đấy, nếu mời được anh ta thì chắc chắn không phải lo về lượng tiêu thụ nữa rồi." Mễ Nặc gật đầu: "Tôi sẽ cố hết sức." "Đến Lục Sâm mà cô còn mời được, tôi tin vào năng lực của cô." Mễ Nặc trao đổi thêm với tổng biên tập Kim về một số vấn đề trong phương án.

Tổng biên tập càng nghe càng mừng, lập tức chốt luôn, bảo họ cứ mạnh dạn mà làm, tòa soạn sẽ dốc toàn lực phối hợp.

Ra khỏi văn phòng tổng biên tập, Hàn Mạt khó chịu nói: "Mễ Nặc, cô đừng đắc ý quá sớm, tôi phải xem cô kiên trì được bao lâu." "Đó là việc của tôi, không liên quan đến cô.

Tôi nghĩ cô nên suy nghĩ kỹ cách chấn chỉnh lại tạp chí của mình đi, kẻo đến lúc bị cấp trên cho nghỉ việc." "Yên tâm, tôi tuyệt đối không đổ đâu." Sau khi tổng biên tập chốt phương án, Mễ Nặc bắt đầu dẫn dắt mọi người cùng bận rộn.

Bản thảo phỏng vấn là do chính tay Mễ Nặc viết.

Viết xong, cô gọi điện cho Diệp Tử Hạo. "Diệp Tử Hạo, anh có thời gian không?

Nếu có thì tôi gửi nội dung phỏng vấn cho anh, anh tự điền nhé.

Thời gian không gấp, anh có ba ngày, chỉ cần thứ Sáu tuần này gửi lại cho tôi là được." Mễ Nặc nói thẳng thừng.

Diệp Tử Hạo đang xử lý văn kiện, nghe Mễ Nặc nói vậy thì nhíu mày: "Anh tự điền?" "Chứ sao nữa, chẳng lẽ còn muốn tôi hỏi anh đáp rồi tôi mới viết?" Đó cũng là một ý hay đấy chứ.

Diệp Tử Hạo cười đáp: "Nên là như vậy mà.

Thật ra anh cũng khá bận, nhưng anh có thể làm hai việc một lúc, vừa làm việc vừa trả lời câu hỏi của em." Cái tên đàn ông trước sau bất nhất này rõ ràng là cố ý.

Tối qua rõ ràng còn nói có thừa thời gian, giờ lại bắt đầu lật lọng.

Đây là nhìn trúng cô không thể thiếu anh ta mà.

Tuy nhiên, danh sách mà anh ta cung cấp thực sự khiến cô rất động lòng.

Đó toàn là những cử nhân hoàng kim của thành phố A, bình thường cơ bản không nhận lời phỏng vấn.

Nếu cô có thể mời được những người đó thì trong một thời gian dài cô có thể kê cao gối mà ngủ, không phải đau đầu vì chuyện lượng tiêu thụ nữa.

Mễ Nặc nén giận, trở nên dị thường dịu dàng, giọng nói ngọt ngào đến lạ: "Vậy Diệp tổng, anh muốn thế nào đây?" Diệp Tử Hạo hơi rùng mình, nhếch môi cười: "Rất đơn giản, phục vụ tận nơi.

Anh ở công ty đợi em, lúc nào em rảnh thì cứ qua." "Nếu tôi không đi thì sao?" "Em không đến thì thôi vậy, lời anh nói hôm qua coi như anh chưa nói đi." Diệp Tử Hạo ra vẻ được hời còn khoe mẽ. "Diệp Tử Hạo, anh dù gì cũng là người nắm quyền một công ty lớn, nói lời rồi lại nuốt lời mà coi được à?" "Có nhân chứng thứ ba nào chứng minh anh đã nói như vậy không?

Sao anh không nhớ nhỉ?" Mễ Nặc hừ lạnh một tiếng.

Cô nhịn.

Đi thì đi, cô chẳng sợ anh ta.

Chương 515

Mễ Nặc dặn dò những người khác có việc thì gọi điện cho mình rồi cầm bản thảo phỏng vấn rời tòa soạn.

Báo tên tại quầy lễ tân của Diệp thị, Trương Lăng liền xuống đón cô.

Đây là lần đầu tiên Trương Lăng nhìn trực diện Mễ Nặc, mấy lần trước chỉ thấy nghiêng mặt.

Không nghi ngờ gì nữa, đây là một người phụ nữ rất xinh đẹp, tuổi tác chắc cũng ngang tầm cô.

Tóc xoăn được búi củ tỏi, khuôn mặt nhỏ trang điểm tinh tế.

Bên trên mặc áo sơ mi trắng tay bồng, bên dưới phối với chân váy bút chì màu đen, đôi chân thẳng tắp thanh mảnh, dưới chân là đôi giày cao gót thanh mảnh màu đen.

Trông cô vừa thạo việc vừa có vài phần tinh nghịch, thân thể chữ S lộ rõ không chút nghi ngại.

Lúc đi đường cũng toát ra vẻ phong tình vạn chủng.

Chẳng trách Diệp tổng lại thích đến vậy. "Mễ tiểu thư, tôi là Trương Lăng, thư ký của Diệp tổng.

Diệp tổng đang ở văn phòng, giờ tôi đưa cô lên." Ánh mắt Mễ Nặc khẽ lóe lên.

Cái tên Diệp Tử Hạo này đúng là hoa hòe hoa sói, đến thư ký cũng dùng người xinh đẹp thế này.

Mễ Nặc gật đầu: "Được, làm phiền cô." Trương Lăng đưa Mễ Nặc đến cửa, cô tự mình đẩy cửa bước vào.

Diệp Tử Hạo đang tập trung toàn bộ tinh lực xử lý văn kiện.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng, phải nói là ống tay áo xắn đến cổ tay, dáng vẻ nghiêm túc của anh trông thực sự rất có mị lực.

Mễ Nặc khẽ hắng giọng, Diệp Tử Hạo ngẩng đầu lên, cười nói: "Nặc Nặc, em đến rồi à?" "Anh đến cả đe dọa cũng dùng rồi, tôi có thể không đến sao?" Mễ Nặc vừa nói vừa đi về phía Diệp Tử Hạo, thoang thoảng ngửi thấy mùi rượu, không khỏi nhíu mày: "Tối qua anh uống rượu à?" Diệp Tử Hạo hơi chột dạ, mũi của người phụ nữ này thính thật, thế mà cũng ngửi ra được: "Uống một chút xíu thôi." Mễ Nặc lườm anh một cái, Diệp Tử Hạo cười: "Nặc Nặc, em như vậy là đang quan tâm anh sao?" Mễ Nặc lạnh nhạt nói: "Tôi lo lần sau anh lại bị viêm dạ dày, rồi lại bắt tôi phải đi chăm sóc." Diệp Tử Hạo đã quen với cách nói chuyện này của Mễ Nặc: "Anh cũng đâu có muốn, còn chẳng phải tại cái 'đào hoa nát' của cô bạn thân em sao.

Cả tối anh bận giúp cậu ấy dẹp mấy cái hoa đào đó đấy." Mễ Nặc nghe thấy có tin đồn của Mạc Noãn, mắt lập tức sáng lên hỏi: "Đào hoa của Mạc Noãn?

Ai?" "Người anh em tốt lớn lên từ nhỏ với anh, Bùi Lệ Hành.

Bạn thân em lúc ở thành phố B làm cùng một văn phòng với cậu ấy, quan hệ hai người chắc cũng khá mờ ám." "Nói bậy, Mạc Tiểu Noãn không phải loại người sẽ đi mờ ám với ai đâu, chắc chắn là người anh em đó của anh đơn phương rồi." "Dù sao thì chuyện cũng rắc rối lắm.

Trước đây A Sâm và Lệ Hành cũng từng cùng thích một người phụ nữ, kết quả là trở mặt thành thù.

Tối qua lại vì cùng một người phụ nữ mà đánh nhau..." Diệp Tử Hạo nhận ra mình nói hớ, lập tức ngậm miệng. "Diệp Tử Hạo, bạn gái cũ của Lục Sâm là ai?" "Coi như anh chưa nói gì đi, dù sao cũng là chuyện quá khứ rồi.

Bây giờ A Sâm chỉ một lòng với bạn thân em thôi." Mễ Nặc nghĩ cũng đúng, sự thâm tình của Lục Sâm cô đều nhìn thấu, không cần thiết phải đi truy cứu chuyện cũ. "Được rồi, không nói mấy cái này nữa, giờ chúng ta bắt đầu phỏng vấn thôi." Diệp Tử Hạo mỉm cười, chỉ tay về phía không xa: "Em qua đó kéo cái ghế lại đây, ngồi đối diện anh.

Anh vừa xử lý công việc vừa phối hợp với công việc của em." Mễ Nặc nhìn đống văn kiện trên bàn anh: "Anh bận thật à?" Cô còn tưởng đó chỉ là cái cớ của anh để lừa cô đến Diệp thị. "Bận mấy thì cũng phải giúp đỡ sự nghiệp của bà xã chứ." Mễ Nặc đỏ mặt: "Nghiêm túc cho tôi nhờ.

Bắt đầu đây, câu hỏi đầu tiên: Chiều cao, cân nặng và số đo ba vòng là bao nhiêu?" "Nặc Nặc, em bảo anh nghiêm túc, nhưng câu hỏi này của em chẳng nghiêm túc chút nào cả." Cây bút trong tay Diệp Tử Hạo dừng lại, anh nhìn Mễ Nặc với nụ cười nửa miệng.

Mễ Nặc che miệng khẽ hắng giọng: "Nói nhảm, người như anh thì chỉ có những thứ không nghiêm túc của anh mới là điểm bán chạy.

Đám phụ nữ quan tâm nhất là mấy cái đó đấy, tệp khách hàng tạp chí của tôi cơ bản là phụ nữ từ 20 đến 40 tuổi." "Nặc Nặc, thái độ kính nghiệp của em rất đáng khen ngợi.

Nhưng em đem hết thông tin cá nhân của bạn trai tương lai, thậm chí là chồng tương lai ra phơi bày như vậy, liệu có ổn không?" "Tôi còn chẳng ngại, anh ngại cái gì?" Mễ Nặc ngẩng đầu nhàn nhạt nhìn Diệp Tử Hạo.

Diệp Tử Hạo không còn lời nào để nói, đành thành thật báo số liệu của mình, còn khuyến mãi thêm sự thật là anh có tám múi cơ bụng.

Mễ Nặc nhìn Diệp Tử Hạo với vẻ nghi ngờ.

Diệp Tử Hạo cạn lời, mím môi mỏng, cả người tựa vào ghế, đôi mắt dài khẽ nheo lại, nhìn Mễ Nặc một cách nghiêm túc: "Nặc Nặc, ánh mắt đó là ý gì, không tin sao?

Có muốn kiểm chứng tại chỗ không?" Vừa nói anh vừa định cởi áo, Mễ Nặc vội vàng đứng dậy ngăn lại: "Được rồi, tôi hỏi cái gì thì anh trả lời cái đó, đừng có thêm thắt lung tung." Vừa nói cô vừa liếc nhìn trước ngực anh, người đàn ông này thực sự có tám múi cơ bụng sao?

Nhìn anh có vẻ gầy săn chắc, chẳng lẽ là kiểu người mà tiểu thuyết hay miêu tả - mặc đồ thì gầy nhưng cởi đồ thì có cơ bắp. "Người phụ nữ khẩu thị tâm phi này, muốn nhìn thì anh cho em nhìn, cần gì phải lén lút quan sát chứ." Khóe miệng Diệp Tử Hạo nhếch lên, kéo cô ngồi vào lòng mình.

Mễ Nặc giật mình, chưa kịp đứng dậy thì nụ hôn của Diệp Tử Hạo đã ép xuống.

Nụ hôn lần này không giống vẻ bá đạo thường ngày, mà ngược lại vô cùng dịu dàng, nhẹ nhàng đến mức khiến người ta say đắm.

Hồi lâu sau, trên đỉnh đầu mới vang lên tiếng cười trầm thấp của người đàn ông: "Mễ Tiểu Nặc, anh tuyệt đối tự tin sẽ cưới được em làm vợ." Mễ Nặc lườm anh một cái, chỉnh lại quần áo rồi ngồi lại ghế, có vẻ sợ anh lại táy máy chân tay nên cố ý ngồi xa ra một chút. "Câu hỏi tiếp theo, đã quen bao nhiêu bạn gái, đã tiến triển đến mức độ nào rồi?" "Nặc Nặc, anh biết ngay mà, em cố ý đấy.

Em đang hỏi khéo về chuyện tình cảm quá khứ của anh chứ gì." Mễ Nặc gõ bàn: "Tôi không có hỏi khéo, tôi là đang hỏi một cách quang minh chính đại đấy, mau trả lời đi." Được rồi, cô đúng là đang hỏi quang minh chính đại, nhưng tại sao câu hỏi này lại khó mở lời đến thế?

Sao lại đáng sợ thế này?

Anh có thể tạm thời bỏ qua không?

Trả lời thế nào để cô không đánh giá thấp mình đây?

Trong phút chốc, tâm trí Diệp Tử Hạo như có sóng cuộn.

Mễ Nặc mãi không nghe thấy tiếng trả lời, không khỏi nói: "Sao hả?

Chương 516

Nhiều quá không nhớ xuể à?" "Oan uổng quá, không có nhiều đâu.

Vấn đề này chắc không quan trọng nữa đâu nhỉ, đều là chuyện quá khứ rồi, không cần nhắc lại làm gì." Diệp Tử Hạo nhún vai.

Mễ Nặc nhướng mày: "Anh là đang né nặng tìm nhẹ, cố ý trốn tránh câu hỏi.

Quá khứ chắc chắn đã làm nhiều chuyện không thể cho ai biết rồi." Diệp Tử Hạo lau mồ hôi lạnh, quyết định lờ đi câu hỏi này: "Anh có chút không nhớ rõ nữa." "Đúng là một gã công tử đào hoa bạc tình, chắc đối với tôi cũng chẳng phải chân tâm đâu." Mễ Nặc nhướng mày, lắc đầu thở dài.

Diệp Tử Hạo sốt sắng, tuôn ra một tràng: "Nặc Nặc, em biết không?

Anh với họ trước đây chỉ là diễn kịch thôi, cũng chỉ là đưa họ đi dự tiệc, cùng ăn bữa tối dưới ánh nến, mua cho họ ít quần áo thôi mà..." "Nói xong chưa?" Diệp Tử Hạo nhìn vẻ mặt bình thản của Mễ Nặc, khó khăn gật đầu: "Nói xong rồi." Mễ Nặc nhìn chằm chằm Diệp Tử Hạo không chớp mắt, rõ ràng là đang cười, nhưng Diệp Tử Hạo lại cảm thấy một luồng khí lạnh.

Chỉ nghe cô nói: "Kể chi tiết thế, chẳng lẽ vẫn còn vương vấn quá khứ sao?

Những chiêu trò anh đang dùng với tôi hiện giờ, quá khứ đã dùng trên bao nhiêu người rồi?

Anh thực ra không cần nhấn mạnh với tôi rằng anh bẩm sinh phong lưu phóng khoáng, sức hút quá mạnh đào hoa quá nhiều đâu, tôi không có hứng thú với lịch sử tình trường phong phú đó của anh." Tâm tư phụ nữ như kim dưới đáy bể.

Lần đầu tiên Diệp Tử Hạo thấm thía ý nghĩa sâu sắc của câu nói này, quả thực quá kinh điển, đây chính là một câu hỏi bẫy, trả lời kiểu gì cũng sai.

Diệp Tử Hạo nhìn Mễ Nặc với vẻ tủi thân.

Mễ Nặc đặt bút xuống, dạy dỗ một cách đầy tâm huyết: "Đối với cái loại hoa hòe hoa sói như anh, nếu bạn gái anh hỏi câu này, anh nên thành thật khai báo là đã quen bao nhiêu người, nhưng tốt nhất đừng quá năm người.

Năm người là ngưỡng giới hạn mà một người phụ nữ bình thường có thể chấp nhận được.

Anh cũng có thể dùng chút bài bản, ví dụ như: 'Quá khứ anh tuổi trẻ nông nổi, không hiểu tình yêu là gì'.

Hoặc nói thẳng: 'Dù quá khứ anh từng quen vài người, nhưng em tuyệt đối là người anh nghiêm túc nhất, là duy nhất của anh'.

Hay là: 'Người đầu tiên là em, người thứ hai là mẹ của các con anh - cũng là em, người thứ ba là em lúc làm nũng cáu kỉnh, người thứ tư là em cùng anh nương tựa đến già'." "Nói mấy lời đường mật kiểu đó không tốt hơn sao?

Tin rằng chỉ cần không gặp phải người phụ nữ như tôi, đa số trái tim các cô gái nhỏ đều sẽ tan chảy.

Mấy cuốn bí kíp yêu đương của anh đúng là đọc uổng công rồi, chẳng biết áp dụng linh hoạt gì cả." Diệp Tử Hạo hối hận muốn chết, mấy lời đơn giản như vậy mà anh lại không nghĩ ra: "Nhưng người anh gặp lại là em." Mễ Nặc kết luận: "Cho nên mới nói, anh bi kịch rồi." "Em và Mạc Noãn đúng là chị em tốt của nhau." Hồi ở buổi tiệc xem mắt, Mạc Noãn cũng mồm mép linh hoạt như vậy, khiến đám đàn ông đó phải bỏ chạy mất dép.

Mễ Nặc mỉm cười, cũng không tiếp tục đề tài này nữa mà hỏi tiếp.

Diệp Tử Hạo vốn định vừa làm việc vừa trả lời, nhưng vài câu hỏi của Mễ Nặc đã khiến anh toát mồ hôi lạnh, đâu đâu cũng là cạm bẫy, anh đành phải dừng lại, cẩn thận ứng phó.

Khi cuộc phỏng vấn kết thúc đã là một tiếng sau.

Thần kinh căng thẳng của Diệp Tử Hạo cuối cùng cũng được thả lỏng: "Mễ Tiểu Nặc, cuối cùng anh cũng biết tại sao em lại khó theo đuổi như vậy rồi.

Em nhìn thấu đàn ông thế này có thực sự ổn không?" "Người phụ nữ có đầu óc tỉnh táo như vậy thì có gì không tốt?" Diệp Tử Hạo không kìm được lẩm bẩm nhỏ: "Em mà tỉnh táo thì đã chẳng vì một người đàn ông mà mãi không dám yêu đương." "Anh nói gì cơ?" Diệp Tử Hạo vội vàng xua tay, cười lấp liếm: "Em nghe nhầm rồi, anh không nói gì cả.

Lúc nào bản thảo xong thì cho anh xem trước nhé." "Cái đó là đương nhiên, không được sự đồng ý của anh chúng tôi không dám tùy tiện đăng lên tạp chí đâu.

Ảnh hưởng đến hình ảnh và danh tiếng cá nhân của anh thì tòa soạn chúng tôi không gánh nổi trách nhiệm.

Được rồi, tôi về viết bài đây." Nói xong, Mễ Nặc đứng dậy, Diệp Tử Hạo kịp thời giữ cô lại: "Mễ Tiểu Nặc, không cần vô tình thế chứ, mới đến một lát đã đi, ăn cơm với anh rồi hãy đi." Mễ Nặc nhìn thời gian, có vẻ không còn sớm nữa nên gật đầu đồng ý.

Diệp Tử Hạo lúc này mới nhận ra hôm nay Mễ Nặc ăn mặc đặc biệt xinh đẹp, đôi chân mỹ miều vừa trắng vừa dài, quyến rũ không chịu được.

Nhìn đến mức người anh nóng lên, nhưng cứ nghĩ đến việc dáng vẻ này của cô ai cũng có thể nhìn thấy, trong lòng anh lại dâng lên một nỗi bực bội.

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu, ánh mắt anh lộ vẻ cười cợt, nhìn Mễ Nặc chằm chằm.

Mễ Nặc bị anh nhìn đến mức không tự nhiên: "Nhìn tôi làm gì?" Diệp Tử Hạo nhíu mày, sau đó nói một cách nghiêm túc: "Nặc Nặc, bộ đồ này không hợp với em." Phụ nữ làm đẹp vì người mình yêu.

Mễ Nặc không phải là hoàn toàn không có cảm giác với Diệp Tử Hạo, nghe anh nói vậy không khỏi nhíu mày: "Tôi mặc thế này có gì không đúng sao?

Tôi thấy khá ổn mà." "Ổn thì ổn, nhưng quá phổ thông, nhiều nữ nhân viên văn phòng đều mặc thế này, chẳng thời thượng chút nào." "Vậy thế nào mới là thời thượng nhất?" Diệp Tử Hạo cố gắng nói một cách tự nhiên và tùy ý: "Giờ chẳng phải đang thịnh hành kiểu quần ống rộng lửng cạp cao sao?

Em mặc thêm một cái áo hơi ngắn một chút ở trên, vừa tôn dáng vừa thanh mảnh, từ ngực trở xuống toàn là chân, tuyệt đối có thể tạo ra cảm giác đôi chân dài hai mét." "Ý hay đấy, lần tới tôi sẽ thử xem sao." Mễ Nặc suy nghĩ một chút rồi đáp. "Cứ nghe anh đi tuyệt đối không sai, anh có khứu giác rất nhạy bén với thời trang." Diệp Tử Hạo không quên tự dát vàng lên mặt mình.

Mễ Nặc nửa tin nửa ngờ nhìn Diệp Tử Hạo, không thể phủ nhận, anh thực sự thuộc kiểu người biết ăn mặc, cộng thêm việc bẩm sinh là một 'móc treo quần áo', mặc gì cũng đẹp.

Nghe vậy, trong mắt Diệp Tử Hạo xẹt qua một tia đắc ý, anh gọi điện bảo Trương Lăng đặt cơm.

Những việc khác anh có thể không chấp nhất, nhưng vấn đề chủ quyền của mình tuyệt đối phải bảo vệ, không để kẻ khác xâm phạm.

Đồ ăn Diệp Tử Hạo gọi đa phần là món Mễ Nặc thích, có sườn xào chua ngọt và cá muối mà cô thích nhất, ngược lại món anh thích thì rất ít.

Mễ Nặc nhìn thấy cũng khẽ chớp mắt, dường như từ lúc nào không hay, người đàn ông này đã nắm thấu sở thích của cô.

Diệp Tử Hạo nhếch môi, đôi mắt đen dài nhìn thẳng vào Mễ Nặc: "Mễ Tiểu Nặc, có phải rất cảm động không?" Mễ Nặc nhìn đôi mắt mang theo ý cười của anh, nhất thời thấy hơi buồn cười, người đàn ông này thực sự chẳng kín đáo chút nào, làm gì cũng phải nói ra, chẳng bao giờ thích giấu trong lòng.

Có lẽ người đàn ông như vậy cũng hợp để kết hôn sống đời, có gì nói nấy, không giấu giếm, chẳng bao giờ tự cho rằng giấu giếm là vì tốt cho mình.

Mễ Nặc nhìn anh như vậy, có chút không nỡ, mỉm cười đáp: "Cảm động, cảm động chết đi được, thật khó cho anh khi biết sở thích của tôi." Câu nói này vừa dứt, cả khuôn mặt Diệp Tử Hạo như sáng bừng lên trong tích tắc, càng tôn lên vẻ mê hoặc của ngũ quan: "Anh đã nói rồi, anh nghiêm túc với em.

Những gì em thấy hiện giờ chính là chân tâm của một người đàn ông, chỉ là chính em cứ mãi không tin chuyện lãng tử quay đầu quý hơn vàng thôi.

Nhưng không sao, anh sẽ từ từ công phá trái tim nhỏ bé của em, em cứ chờ mà xem." Đúng là được đằng chân lân đằng đầu, điển hình của kiểu cho chút màu sắc là mở ngay tiệm nhuộm. "Anh cứ suốt ngày mặt dày chạy đến nhà tôi, biết tôi thích ăn gì cũng chẳng có gì đáng tự hào." "Ai bảo anh chỉ biết mỗi cái đó?

Anh còn biết người phụ nữ này thích khẩu thị tâm phi, bề ngoài nhìn có vẻ không quan tâm gì cả nhưng thực chất lại rất cứng đầu, nghiêm túc với công việc, còn với tình cảm thì cầm lên được nhưng không buông xuống được." "Đừng có tự cho là đúng, ai không buông xuống được chứ?" Mễ Nặc kiên quyết không thừa nhận trong lòng vẫn còn vị trí cho Ngôn Thịnh.

Chương 517

Diệp Tử Hạo khẽ hừ một tiếng, hơi gượng gạo quay mặt đi: "Em cứ cứng miệng đi, anh dù sao cũng quen rồi.

Em yên tâm, anh sẽ cố gắng không nghĩ đến chuyện nhỏ nhặt về mối tình đầu của em.

Em lớn từng này tuổi rồi, nếu mà chưa từng yêu đương anh mới thực sự không dám theo đuổi em đâu, sợ là chỗ đó của em có vấn đề." Cái tên này, chút cảm động vừa mới dâng lên đã bị anh ta dập tắt ngay lập tức. "Tôi già chỗ nào chứ, tôi mới 27 tuổi thôi." Mễ Nặc trừng to mắt. "Không sao, đừng để ý tuổi tác của em, anh chỉ thích lứa tuổi này thôi, mặn mà." Diệp Tử Hạo đưa tay thân mật đặt lên vai Mễ Nặc.

Mễ Nặc lườm anh một cái, Diệp Tử Hạo nói tiếp: "Tiếp lời vừa nãy, anh còn biết em đặc biệt thích những thứ vị bạc hà, kem đánh răng nước súc miệng toàn vị bạc hà, bánh ngọt cũng thích vị matcha.

Tư thế ngủ thì cực kỳ tệ, không phải nói em có thói xấu nghiến răng hay ngáy, mà là em thích nằm chỏng chơ ra, chẳng thục nữ chút nào." Mễ Nặc nghe đến đâu đỏ mặt đến đó: "Nói bậy bạ gì đấy." "Vậy thì em cứ coi như anh nói bậy đi, dù sao anh cũng không chê em." Diệp Tử Hạo vẫn kén ăn như mọi khi, không ăn hành hoa, không ăn hành tây, không ăn bạc hà, toàn bộ đều gắp vào bát cô. "Diệp Tử Hạo, anh đủ rồi đấy, sao anh lại gắp hết những thứ mình không ăn cho tôi?" "Chẳng phải đây toàn là thứ em thích ăn sao." Diệp Tử Hạo cười cười, lấy lòng nói: "Nhìn từ góc độ này, hai chúng ta đúng là trời sinh một cặp.

Em xem, mấy thứ gia vị không thể thiếu trong món ăn anh không ăn, nhưng em lại thích, thật sự là quá bù trừ cho nhau rồi.

Sau này nhà chúng ta tuyệt đối sẽ không có chuyện lãng phí." Nhà chúng ta.

Không hiểu sao khi nghe thấy ba chữ này, trong lòng Mễ Nặc trào dâng một cảm xúc lạ kỳ. "Được rồi, mau ăn đi, tôi còn bận về viết bài nữa." Mễ Nặc không ở lại chỗ Diệp Tử Hạo lâu, ăn trưa xong là về ngay tòa soạn, rồi lại bắt đầu cuộc sống tăng ca.

Trạng thái này kéo dài thêm một thời gian, Diệp Tử Hạo thường xuyên không gặp được Mễ Nặc, chỉ đành âm thầm đánh một chiếc chìa khóa nhà cô, ngày ngày đến nhà cô chực sẵn.

Series Tinh Anh vừa tung ra đã nhận được sự ủng hộ rộng rãi, lượng tiêu thụ tạp chí lại lập kỷ lục mới, nhóm giải trí cảm thấy bỗng chốc có thể ngẩng cao đầu ở tòa soạn. "Chị Mễ, đi theo chị đúng là có thịt ăn có canh uống.

Tiền thưởng hai tháng này bằng lương cả năm em làm việc rồi, tan làm em nhất định phải đi mua cái túi để tự thưởng cho mình mới được." "Đúng thế, đúng thế." ...

Trong lúc cả nhóm đang bàn tán xôn xao, tổng biên tập Kim bước vào, bà vỗ tay: "Các đồng chí nhóm giải trí xin hãy giữ yên lặng, tôi có tin vui muốn thông báo cho mọi người." Mễ Nặc mỉm cười, giơ tay ra hiệu cho mọi người im lặng. "Chuyện là thế này, xét thấy biểu hiện của các bạn thời gian qua quá tốt, tòa soạn sẽ tổ chức một bữa tiệc mừng công cho các bạn.

Các bạn có thể tự chọn địa điểm, lát nữa bảo chủ biên Mễ báo lại cho tôi là được.

Tiêu chuẩn tạm thời không nằm trong phạm vi phải cân nhắc, các bạn muốn chơi thế nào cũng được." "Thật sao?

Chúng ta có thể đến những câu lạc bộ như Thiên Giai Dạ Sắc không?" Tống Tuyết Nhi lập tức la hét.

Tổng biên tập Kim cười: "Đã nói rồi, tiêu chuẩn không giới hạn.

Đây là phúc lợi tôi đặc biệt giành được cho các bạn từ cấp cao của tập đoàn, tập đoàn không thiếu chút tiền lẻ này của các bạn đâu." Mễ Nặc mỉm cười cảm ơn: "Cảm ơn tổng biên." "Đây đều là những gì các bạn đổi lại bằng chính nỗ lực của mình.

Tôi biết hai tháng qua các bạn đã liên tục tăng ca, mọi người vất vả rồi." Sau khi tổng biên tập Kim ra ngoài, không khí của nhóm lại càng sôi động hơn, ai nấy đều thảo luận nên đi đâu, cuối cùng vẫn chốt là Thiên Giai Dạ Sắc. "Chủ biên, có thể dẫn theo người thân không?

Bà xã ở nhà quản nghiêm quá, nếu đi một mình đến mấy chỗ câu lạc bộ đó, về nhà là phải quỳ bàn giặt đấy." "Đúng thế, dạo này em bận đến mức chẳng có thời gian ở bên bạn trai, bạn trai em phàn nàn mấy lần rồi, cơ hội tốt thế này phải dẫn anh ấy theo mới đúng đạo lý." "Mấy người này, đầu óc sao chẳng linh hoạt gì cả, dẫn theo một nửa của mình thì còn chơi bời gì được nữa, tôi đề nghị không dẫn theo người thân." "Anh Vương, không ngờ anh là loại người này đấy, định nhân cơ hội này tìm em nào xinh tươi à?

Coi chừng em gọi điện báo cáo với chị dâu, về nhà là anh biết tay đấy." Tống Tuyết Nhi nghiến răng đe dọa. "Đi đi đi, cái con bé này chẳng hiểu được nỗi sầu của những lão đàn ông chúng tôi đâu, ngày ngày bị vợ quản thúc cảm giác khó chịu lắm." ... "Được rồi, ai muốn dẫn thì dẫn, không muốn dẫn thì thôi, tùy ý lựa chọn.

Nếu bên tổng biên không đồng ý, tôi sẽ tự bỏ tiền túi, kiểu gì cũng phải để mọi người chơi cho đã đời." "Yeah, chủ biên vạn tuế!" Tống Tuyết Nhi reo hò.

Mễ Nặc bật cười lắc đầu, đi vào báo cáo kết quả thảo luận với tổng biên tập Kim.

Tổng biên tập Kim bảo cô ngồi xuống: "Tiểu Mễ à, chuyện tiệc mừng công tôi không có ý kiến, nhưng có vài lời tôi nghĩ giờ cũng có thể nói cho cô biết được rồi." "Tổng biên, cô nghiêm túc thế này làm cháu thấy thấp thỏm quá." "Nói bậy, sao mà thế được.

Điều tôi muốn nói với cô là, tôi ở cái tuổi này cũng sắp nghỉ hưu rồi, báo cáo xin nghỉ hưu sớm tôi gửi cho tập đoàn thời gian trước đã được phê duyệt rồi." Mễ Nặc kinh ngạc nhìn tổng biên tập Kim: "Tổng biên, sao đột ngột vậy cô?

Chẳng phải cô còn vài năm nữa mới đến tuổi nghỉ hưu theo quy định sao?" “Đó là ý muốn của riêng tôi.

Ông nhà tôi là bác sĩ, cũng là một người cuồng công việc.

Khi còn trẻ ông ấy suốt ngày bận rộn, chúng tôi rất ít khi có cơ hội cùng nhau đi du lịch.

Bây giờ ông ấy đã nghỉ hưu, chúng tôi dự định sẽ đi vòng quanh thế giới để bù đắp những tiếc nuối thời thanh xuân.” “Ý tưởng này thực sự rất hay, đi lại nhiều cũng tốt cho sức khỏe.” “Tôi thấy ý của cấp trên đã rất rõ ràng rồi.

Sau khi tôi nghỉ, vị trí này tám chín phần mười sẽ là của cô.

Cô còn trẻ, nếu cô ngồi vào vị trí này, chắc chắn sẽ mang lại luồng sinh khí mới cho tạp chí.” Mễ Nặc hơi sững người: “Tổng biên tập, e rằng kinh nghiệm của cháu vẫn chưa đủ, hơn nữa bao nhiêu năm nay tạp chí dưới sự dẫn dắt của cô đã phát triển rất tốt.” “Cô bé này, đừng có nịnh hót tôi nữa.

Tôi thật sự già rồi.

Cô là do tôi tận mắt nhìn thấy trưởng thành, năng lực của cô tôi là người hiểu rõ nhất.” “Cháu nói thật lòng đấy ạ.” Giọng điệu của Mễ

Nặc vô cùng nghiêm túc.

“Ha ha, cô bé này lúc nào cũng thích ra vẻ nghiêm túc để làm tôi vui.

Tôi rất kỳ vọng vào cô.

Từ khi tốt nghiệp cô đã ở đây cho đến tận bây giờ, lại làm việc thiết thực, chịu khó, hiểu rõ tình hình tạp chí hơn bất kỳ ai.

Tôi sẽ ra sức tiến cử cô với lãnh đạo.

Cô đừng nghĩ ngợi nhiều, cứ chuẩn bị sẵn sàng để tiếp quản đi.” “Vậy thì cháu cảm ơn tổng biên tập.” “Đúng rồi, tôi vừa nhận được thông báo từ lãnh đạo cấp trên, nói rằng gần đây có một người tên là Vincent mới đến thành phố A.

Chương 518

Anh ta là một nhà phân tích chứng khoán mà phố Wall đang tranh nhau lôi kéo.

Ý của ban lãnh đạo tập đoàn là muốn chúng ta cố gắng tranh thủ anh ta, dù là ở chuyên mục 'Nhân vật tinh anh' hay mảng tài chính của Hàn Mạt, chỉ cần mời được là được.

Tuy họ không nói thẳng ra, nhưng theo phong cách làm việc bấy lâu nay của họ, nếu cô có thể mời được người này, vị trí tổng biên tập chắc chắn sẽ càng được đảm bảo.” Mễ Nặc khẽ nhíu mày nói: “Sao cháu có cảm giác tập đoàn tự mình muốn chiêu mộ người này, nên mới bảo chúng ta đi tiên phong trước vậy?” “Cái đó thì không biết được, tâm tư của những người đó tôi cũng không đoán chuẩn.

Dù sao cô cứ bỏ chút tâm tư vào người này là được, mời được anh ta chắc chắn sẽ có lợi cho việc thăng tiến của cô.

Đến lúc đó dù có ai muốn đi cửa sau để tranh vị trí này thì e là cũng không được đâu.” Mễ Nặc hiểu ý của tổng biên tập Kim.

Hiện tại lãnh đạo tập đoàn và bà đều có ý muốn cô tiếp quản, nhưng khó bảo đảm sẽ không có ai chen ngang giữa chừng.

Tuy nhiên, nếu cô mời được người đàn ông tên Vincent này thì lại là chuyện khác.

“Cháu sẽ cố gắng hết sức.

Tổng biên tập, cô có phương thức liên lạc của anh ta không ạ?” Tổng biên tập Kim lắc đầu: “Không có, người này khá bí ẩn, rất ít người biết được hành tung của anh ta.

Bên tôi cũng không có thông tin gì, nhưng tôi đã nhờ người đi thăm dò rồi, nếu có tin tức sẽ báo cho cô ngay.” Mễ Nặc mỉm cười gật đầu: “Vậy thì cháu cảm ơn tổng biên tập.” Ra khỏi văn phòng tổng biên tập, Mễ Nặc theo thói quen lấy điện thoại ra định gọi cho Diệp Tử Hạo cầu cứu.

Vừa định bấm số, cô chợt nhận ra điều gì đó, ngón tay siết chặt lấy điện thoại.

Ngay cả chính cô cũng không nhận ra mình đã bắt đầu dựa dẫm vào Diệp Tử Hạo từ bao giờ.

Trước đây gặp chuyện như vậy, người đầu tiên cô gọi chắc chắn là bố mình, nhưng vừa rồi dường như cô chẳng hề suy nghĩ mà định gọi thẳng cho anh.

Đây không biết là hiện tượng tốt hay xấu nữa?

Trong lòng Mễ Nặc dâng lên những đợt sóng lớn, cô khựng lại vài giây mới bấm số lại, đầu dây bên kia rất nhanh đã bắt máy.

Nếu không để ý thì không biết, dường như chỉ cần là cuộc gọi của cô, Diệp Tử Hạo luôn bắt máy rất nhanh.

Cô đã từng thấy khối lượng công việc của anh, chẳng hề nhẹ nhàng chút nào.

“Em không làm phiền anh làm việc chứ?” Giọng Mễ Nặc mang theo vài phần áy náy khó nhận ra.

Diệp Tử Hạo liếc nhìn các cấp cao của công ty đang trố mắt nhìn mình, ánh mắt anh khẽ trầm xuống, rồi bước thẳng ra khỏi phòng họp: “Không phiền, hiện tại anh không có việc gì quan trọng.

Sao thế, tìm anh có việc gì à?” “Em muốn hỏi thăm một người, định mời anh ta lên tạp chí bên em.” “Ai?” “Em cũng không rõ lắm, tổng biên tập chỉ nói tên tiếng Anh của anh ta là Vincent, còn lại thông tin gì em cũng không biết.” Người này Diệp Tử Hạo cũng đã nghe danh, dường như không ít công ty đã tung cành ô liu với anh ta, ngay trong cuộc họp vừa rồi cũng có người nhắc đến, định mời anh ta về Diệp thị.

“Đây chẳng phải là nhân vật tầm cỡ ở phố Wall mới về nước sao?” Mễ Nặc vui mừng: “Anh biết sao?” “Anh cũng chỉ nghe nói thôi, chứ không quen biết.

Nhưng anh có thể giúp em thăm dò, ngày mai sẽ gửi phương thức liên lạc cho em.” “Cảm ơn anh.” Mễ Nặc chân thành nói.

Gương mặt Diệp Tử Hạo hiện lên vẻ dịu dàng.

Thấy tâm trạng Mễ Nặc đang tốt, anh lập tức thừa thắng xông lên: “Hai chúng ta còn khách sáo gì nữa.

Đúng rồi, tối nay em có rảnh không?

Chúng ta đi xem phim đi.” “Tối nay em không rảnh, tạp chí tổ chức tiệc mừng công, em phải đi chơi với đồng nghiệp.” Mễ Nặc không giấu giếm, thành thật nói ra lịch trình của mình.

Tâm trạng vui vẻ của Diệp Tử Hạo như bị dội một gáo nước lạnh, giọng điệu mang theo vài phần oán trách: “Thật là mất hứng, khó khăn lắm em mới rảnh rỗi, kết quả lại đi tiếp đồng nghiệp, không đi không được sao?” Mễ Nặc khẽ mỉm cười.

Cô có chút không nói rõ được mối quan hệ hiện tại với Diệp Tử Hạo.

Bảo là không có cảm giác với anh thì tuyệt đối là tự lừa mình dối người.

Anh bất chấp sự phản kháng và vẻ lạnh lùng của cô, mạnh mẽ lại mặt dày chen chân vào cuộc sống của cô, có những chuyện đã âm thầm thay đổi từ lâu.

Thời gian qua, cô cũng tham gia vài buổi xem mắt, nhưng lần nào cũng bị anh phá hỏng.

Cô từ chỗ ban đầu chán ghét, tức giận, giờ đã thành quen thuộc.

Đã đến lúc cho anh một danh phận rồi, cứ treo người ta như vậy cô cũng thấy không đành lòng.

Dù sao cách họ đối xử với nhau hiện tại cũng chẳng khác gì những cặp tình nhân bình thường, không cần phải làm kiêu nữa.

"Nghe nói có thể dẫn theo người nhà." Mễ Nặc mím môi, dịu dàng nói.

Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu, Mễ Nặc không nhịn được mà nhíu mày.

Cái tên đàn ông này, không lẽ không phản ứng kịp cô đang nói gì sao, thế mà lại chẳng có phản ứng gì cả.

Một, hai, ba… Mễ Nặc đếm thầm trong lòng, nhưng đếm đến mười vẫn không thấy anh trả lời, cô đành gọi: "Diệp Tử Hạo!" "Mễ Tiểu Nặc, đây là em thừa nhận thân phận của anh rồi sao?

Không phải anh bị ảo giác đấy chứ?" Giọng Diệp Tử Hạo mang theo vẻ vui sướng và hưng phấn không thể che giấu, thậm chí là không thể tin nổi.

"Tốc độ phản ứng của anh có thể chậm hơn nữa được không?" "Mễ Tiểu Nặc, em không được lừa anh đâu đấy.

Em đã đồng ý làm bạn gái anh rồi thì không được nói lời chia tay, anh tuyệt đối không cho phép em nói chia tay đâu.

Chúng ta sẽ đi cùng nhau đến tận lúc kết hôn, đây là lời hứa của em với anh, em tuyệt đối không được hối hận…" Diệp Tử Hạo nói năng có chút lộn xộn, nhưng ngữ khí rất mạnh mẽ, lặp đi lặp lại việc không cho phép chia tay.

Đúng là vẫn bá đạo như mọi khi.

Có điều nghe giọng nói của anh, tâm trạng Mễ Nặc cũng tốt lạ kỳ: "Anh im miệng được rồi đấy, anh còn bá đạo như vậy nữa là em hối hận đấy." "Mễ Tiểu Nặc, không được, tuyệt đối không được.

Nếu em dám, anh nhất định sẽ dạy dỗ em một trận, cho em biết tay." Diệp Tử Hạo kích động đi đi lại lại trên hành lang.

Không biết có phải ảo giác không, nhưng Mễ Nặc nghe ra một tầng ý nghĩa khác trong lời nói của anh, khuôn mặt nhỏ không nhịn được mà đỏ lên.

Chương 519

"Được rồi, em không nói với anh nữa, anh làm việc đi.

Lát nữa em sẽ gửi địa điểm tổ chức tiệc mừng công cho anh, anh cứ trực tiếp qua đó là được, bọn em có thể sẽ qua đó sớm một chút." "Chiều nay anh không đi làm nữa, anh qua tạp chí đón em." Diệp Tử Hạo nói có chút trẻ con.

Mễ Nặc dở khóc dở cười: "Có cần phải khoa trương vậy không, anh cứ trực tiếp qua đó là được rồi." Diệp Tử Hạo suy nghĩ một chút: "Vậy được, tối anh sẽ qua thẳng đó." Những người trong phòng họp trố mắt nhìn vị tổng tài của mình đi đi lại lại bên ngoài, trong lòng thầm đoán xem anh đang gọi điện thoại cho ai.

"Thư ký Trương, có phải Diệp tổng đang yêu không?

Sao trông anh ấy có vẻ không bình thường thế nhỉ?" Có người không nhịn được hỏi.

Trương Lăng cũng vô thức nhìn ra bên ngoài, trong mắt lóe lên một tia ảm đạm, rồi trả lời bằng giọng công thức: "Chuyện riêng của tổng tài tôi không rõ lắm." Diệp Tử Hạo cứ khăng khăng không chịu cúp máy, lải nhải tán gẫu với cô.

Mễ Nặc hết cách: "Diệp Tử Hạo, giờ là giờ làm việc, Diệp thị sắp phá sản rồi hay sao?

Sao anh rảnh rỗi thế?" Cô nàng này, nói năng vẫn sắc sảo như xưa.

Anh sao mà rảnh được, một đống người trong phòng họp đang đợi anh, chẳng qua thấy điện thoại của cô nên anh mới chạy ra ngoài thôi.

"Nặc Nặc, anh vừa mới nhận chức bạn trai em mà em đã bắt đầu chê bỏ anh rồi sao?" Nghe giọng điệu có chút oán hận của anh, khóe miệng Mễ Nặc không nhịn được mà nở một nụ cười nhạt.

Người đàn ông này, đôi khi tính tình thất thường, nhưng ở bên cạnh anh, cô phát hiện anh cũng có những lúc dịu dàng và tinh tế.

"Không có chê anh, chỉ là lo anh lãng phí quá nhiều thời gian với em, tối lại phải tăng ca thôi." Diệp Tử Hạo liếc nhìn phòng họp một lần nữa, nhớ ra còn rất nhiều việc phải xử lý, không khỏi thấy đau đầu, đành luyến tiếc cúp máy.

Mễ Nặc vừa cúp điện thoại đã thấy Tống Tuyết Nhi đứng bên cạnh từ lúc nào, lúc này đang nhìn chằm chằm vào cô.

"Chị Mễ, cười tươi rói thế kia, lại còn ra dáng một người phụ nữ nhỏ bé hạnh phúc nữa.

Khai thật đi, có phải có bạn trai rồi không?" Mễ Nặc vỗ nhẹ vào trán cô nàng, hào phóng thừa nhận: "Tầm tuổi chị có chồng cũng là chuyện bình thường, nói chi là mới có bạn trai, em có cần phải làm quá lên thế không." "Oa, trời sắp mưa đỏ rồi, chị Mễ mà cũng chịu chấp nhận đàn ông cơ à." "Làm như chị không có ai thích không bằng." "Không phải ạ, bọn em đều biết chị vừa đẹp vừa giỏi, người theo đuổi đầy rẫy, chỉ là tâm chị vững như bàn thạch, miễn nhiễm với đàn ông.

Không biết vị cao phú soái nào lọt được vào mắt xanh của chị nhỉ?" Tống Tuyết Nhi hồn nhiên nói.

Chỉ là lời nói này khiến Mễ Nặc khựng lại.

Không phải cô miễn nhiễm với đàn ông, mà là cô quá ngốc.

"Chị không thế tục như vậy đâu." Tống Tuyết Nhi cười, tinh nghịch nháy mắt: "Ây da, em cũng chỉ nói bừa thôi.

Em thấy người phụ nữ như chị phải là cao phú soái mới xứng.

Vậy tối nay bạn trai chị có qua không?” “Sao em hóng hớt thế?” “Em không hóng hớt, em đang định xem mặt giúp chị đấy.” “Cô nhóc con này, em đã yêu được mấy lần mà dám nói xem mặt giúp chị.” “Đừng coi thường em, em yêu từ cấp ba đến đại học, cũng đã qua tay ba anh bạn trai rồi đấy.” Mễ Nặc nghi ngờ nhìn cô gái nhỏ trước mặt: “Thật hay giả vậy?” “Chẳng phải người ta nói tình yêu thời đi học là thuần khiết nhất sao?

Em không có ai khiến mình không buông bỏ được à?” Giọng Mễ Nặc mang chút ngưỡng mộ nhạt nhòa.

Tống Tuyết Nhi dứt khoát lắc đầu: “Hai người không còn cảm giác nữa thì nghĩa là tình cảm đã đi đến hồi kết, có gì mà không buông bỏ được.

Em với bạn trai cũ thời đại học giờ vẫn là bạn, thỉnh thoảng còn hẹn nhau đi uống vài ly.

Có lẽ em thuộc tuýp người dễ yêu nhưng cũng dễ buông tay, còn chị Mễ là tuýp người không dễ yêu, nhưng một khi đã yêu thì rất khó dứt bỏ.

Chúng ta là hai kiểu người hoàn toàn khác nhau.” “Thật sự không nhìn ra được đấy.” “Ây da, chị Mễ, chị nói cho em biết đi mà, bạn trai chị tối nay có đến không?” Tống Tuyết Nhi ôm lấy cánh tay Mễ Nặc, khẽ lắc qua lắc lại.

Mễ Nặc thực tâm yêu thích cô bé này, trên người cô ấy dường như cô thấy được hình bóng của mình năm xưa, được người ta yêu thương chiều chuộng, nụ cười nào cũng thật nhẹ nhàng vui vẻ.

Cô mỉm cười nói: “Đến, tất nhiên phải đến chứ, nếu không sẽ bị bọn em làm cho tức chết mất.” “Ái chà, em sợ quá, em hiện giờ vẫn chưa có bạn trai.

Biết thế em đã đồng ý với đề nghị của anh Vương là không cho dẫn người nhà rồi, đúng là tự đào hố chôn mình mà, não cá vàng thật rồi.” “Đi thôi, mau sửa đống ảnh trong tay em đi, chúng ta cố gắng tan làm sớm.” Tống Tuyết Nhi là nhiếp ảnh gia của tạp chí, chuyên phụ trách chụp ảnh và chỉnh sửa hậu kỳ.

Tuy tuổi còn nhỏ nhưng kỹ thuật của cô rất chuyên nghiệp.

“Rõ, em đi ngay đây.” Vì tối có buổi tụ tập nên mọi người làm việc rất hăng hái, tan làm sớm hơn một tiếng.

Khi đến Thiên Giai Dạ Sắc, bên trong vẫn chưa có quá nhiều người.

Đây là câu lạc bộ lớn nhất thành phố A, tích hợp cả làm đẹp, nghỉ dưỡng và giải trí.

“Được rồi, mọi người thích đi đâu thì đi, tối nay tôi sẽ thanh toán hết một thể.” Đàn ông thì đi chơi golf, phụ nữ thì kéo nhau đến tiệm làm đẹp dưới lầu.

Mễ Nặc nhân cơ hội gọi điện cho Diệp Tử Hạo.

“Em đã đến Thiên Giai Dạ Sắc rồi, em và đồng nghiệp đang ở tiệm làm đẹp.

Chút nữa anh có thể qua thẳng đây tìm em, hoặc qua sân golf cũng được.

Bữa tối chắc sẽ muộn một chút, dạ dày anh vừa mới khỏi không lâu, anh nên ăn chút gì lót dạ trước rồi hãy qua đây.” Đầu dây bên kia vang lên giọng nói vui vẻ của Diệp Tử Hạo.

Lần đầu tiên Mễ Nặc nhận ra giọng nói của người này cũng khá hay, trầm ấm và có chất riêng.

Nghe tiếng cười của anh, tai cô bỗng thấy nóng ran, cô hờn dỗi:

"Cười cái gì mà cười, em nói gì buồn cười lắm sao?" "Nặc Nặc, anh thấy em nhập vai nhanh đấy chứ, đây là lần đầu tiên em quan tâm anh trực tiếp như vậy, anh rất vui." "Anh sao mà dễ thỏa mãn thế?" "Đối với em, anh vốn dĩ rất dễ thỏa mãn.

Em mỉm cười với anh một cái là anh có thể vui vẻ cả tiếng đồng hồ, nói một câu quan tâm là có thể khiến anh hưng phấn cả buổi…" "Được rồi, dừng lại đi, đừng có văn vở với em nữa, mấy câu đó thốt ra từ miệng anh chẳng có hiệu quả gì đâu." "Được rồi, yêu một người học ngôn ngữ đúng là phiền phức, nói gì cũng bị soi lỗi." "Anh không cần cứ hở ra là nhấn mạnh thân phận đâu, em có đùa giỡn với anh đâu.

Thôi, em không nói với anh nữa, em đi làm đẹp đây." "Được, đợi anh, khoảng hơn tám giờ tối anh mới đến được." "Vâng, anh cứ lo công việc của mình đi, tối nay bọn em chắc sẽ chơi đến khuya, anh xử lý xong việc hãy đến, không gấp." Mấy người phụ nữ làm đẹp xong thì đi đến khu giải trí.

Bên cạnh sân golf là trường đua ngựa, xung quanh là những thảm cỏ xanh mướt trải dài, nhìn ra xa, tầm mắt vô cùng khoáng đạt.

Trên đường đua rất náo nhiệt, có rất nhiều nam thanh nữ tú, còn có không ít phụ huynh dẫn theo con nhỏ đến học cưỡi ngựa.

Họ đều mặc đồng phục thống nhất, trông rất oai phong lẫm liệt.

Nhìn những người đang đua ngựa, Tống Tuyết Nhi phấn khích vô cùng: "Đúng là sai lầm mà, nhẽ ra chúng ta nên đi vận động trước rồi mới đi làm đẹp, giờ tút tát xong xuôi rồi lại chẳng dám làm gì nữa." Mễ Nặc mỉm cười, nhún vai: "Lúc nãy chị định nói rồi, nhưng chị vừa gọi điện xong thì các em đã chạy biến đi đâu mất tiêu." "Á, chị Mễ, chị xấu quá đi, ở trên xe sao chị không bảo bọn em." "Chị cứ tưởng các em đã chuẩn bị kế hoạch kỹ càng rồi chứ." "Những chỗ như thế này bọn em cũng chỉ mới nghe danh thôi, chiều nay bận tối mắt tối mũi cho xong việc, lấy đâu ra thời gian mà tìm hiểu.

Chương 520

Trời ơi, đúng là con nhà quý tộc với chúng ta khác nhau thật, chúng ta lấy đâu ra tiền mà gửi con đến những chỗ này, học đàn học múa cũng đủ làm em kiệt sức rồi.” Người vừa nói là Lý Yên, lớn tuổi hơn một chút.

“Chị Yên, chị đừng nói nghe thảm thế, lương chúng ta bây giờ cũng đâu có thấp.” Tống Tuyết Nhi cười nói.

“Cô em thì một thân một mình không lo cái ăn cái mặc, chị đây thì trên có già dưới có trẻ, cuộc sống đâu có được tự tại như em.” Mễ Nặc cũng lâu lắm rồi không cưỡi ngựa.

Hồi nhỏ bố cô thường xuyên dắt cô đến đây tập: “Các em nếu muốn cưỡi thì cứ đi đi, quan trọng là trải nghiệm, nghĩ nhiều thế làm gì.

Tối nay chúng ta đến đây để chơi mà, không lẽ chẳng chơi gì cả, cơ hội khó khăn lắm mới có được, lãng phí thì tiếc lắm.” Tống Tuyết Nhi nghĩ lại cũng thấy lời Mễ Nặc có lý: “Đúng vậy, quản chi nhiều thế, chúng ta đi tận hưởng thôi.” Mấy người phụ nữ vừa nói vừa đi về phía chuồng ngựa.

Mễ Nặc vốn không định đi, muốn ở lại đợi Diệp Tử Hạo, nhưng bị Tống Tuyết Nhi lôi kéo đi cùng.

Câu lạc bộ có chuẩn bị sẵn trang phục cưỡi ngựa cho khách.

Mấy người nhanh chóng thay đồ, áo sơ mi trắng phối với quần kỵ sĩ đen, đi thêm đôi bốt cao cổ, trông anh khí ngời ngời, hoàn toàn biến thành một người khác.

“Người đẹp vì lụa, ngựa tốt nhờ yên, câu nói này chẳng sai chút nào, trông ngầu thật đấy." Tống Tuyết Nhi reo lên.

Mấy nhân viên đã dắt ngựa đến, Mễ Nặc nói với họ: "Tôi biết cưỡi rồi, các anh cứ hướng dẫn cho họ đi." Nói xong, Mễ Nặc dắt một con ngựa từ tay nhân viên, nắm chặt dây cương, đạp lên bàn đạp rồi xoay người lên ngựa một cách dứt khoát, gọn gàng, mang theo một vẻ đẹp khó diễn tả bằng lời.

Mễ Nặc thúc ngựa lao đi, để lại một đám người đang ngây ra nhìn.

"Hóa ra chị Mễ biết cưỡi ngựa, lại còn cưỡi giỏi thế này, thật không ngờ." Tống Tuyết Nhi cảm thán.

"Chủ biên đúng là cao nhân không lộ diện." "Mọi người chẳng lẽ không biết sao, nhìn cách chủ biên ăn mặc hàng ngày là biết gia cảnh chị ấy chắc chắn rất tốt rồi." "Nhìn động tác của vị tiểu thư đó, chắc hẳn đã học từ nhỏ, kỹ thuật rất tốt." Một nhân viên đứng cạnh cũng không nhịn được mà khen ngợi.

Những người khác vì chưa bao giờ tiếp xúc nên được nhân viên chuyên môn hướng dẫn.

Mễ Nặc lúc đầu tốc độ còn khá chậm, sau khi tìm lại được cảm giác liền bắt đầu tăng tốc.

Nghe tiếng gió rít bên tai, cô cảm thấy sảng khoái chưa từng có, dường như đã nhiều năm rồi cô không được thỏa sức như vậy.

Mễ Nặc chỉ mải mê tận hưởng sự thư giãn mà không hề nhận ra hành động của mình đã gây ra một sự chú ý không nhỏ trên sân đua.

Có không ít người hướng ánh mắt về phía cô.

Bao gồm cả mấy người đàn ông đã chạy được vài vòng và đang dừng lại nghỉ ngơi.

Một người trong số đó không nhịn được nói: "Đây là lần đầu tiên tôi thấy một nữ kỵ sĩ anh khí và tiêu sái như vậy, trông hơi lạ mặt, chắc là ít khi đến những nơi thế này." "Đúng là chưa thấy bao giờ, lát nữa nhất định phải qua làm quen một chút." Một chàng trai trẻ tuổi hăng hái nói, trong mắt hiện lên vẻ rạo rực.

Mấy người đàn ông mải mê trò chuyện mà không chú ý đến Vincent đang đứng ngẩn người giữa họ.

Khoảng cách hơi xa, anh không nhìn rõ khuôn mặt người trên ngựa, chỉ thấy thấp thoáng một bóng dáng nhỏ nhắn, hiên ngang.

Không hiểu vì sao, trái tim anh bỗng đập rộn ràng không thể kiểm soát.

Anh chợt nhớ nhiều năm về trước, anh từng thấy một bức ảnh, trong ảnh cô gái ấy cũng mặc bộ đồ cưỡi ngựa vừa vặn, thỏa sức chạy trên sân, trên môi rạng rỡ nụ cười.

Anh nhớ cô từng nói: "A Thịnh, đây là ảnh em chụp năm 17 tuổi đấy, bố em bảo trông em ngầu lắm." Lúc đó anh đã không nhịn được mà thốt lên: "Sao em lại chơi môn thể thao nguy hiểm thế này?" Lời của anh chỉ đổi lại cái lườm của cô: "Cái này có gì mà nguy hiểm, chỉ là cưỡi ngựa thôi mà, chỉ cần nắm vững thăng bằng và lực đạo là được, chẳng nguy hiểm chút nào.

Anh yên tâm đi, em học từ nhỏ rồi, không vấn đề gì đâu." Anh vẫn không yên tâm, dặn dò: "Sau này vẫn nên chú ý một chút, anh sẽ lo lắng đấy." "A Thịnh, sau này có cơ hội, em sẽ đích thân dạy anh, nhất định sẽ cho anh thấy trình độ của em, em giỏi lắm đấy." "Được, sau này em dạy anh nhé.

Nhưng anh hơi ngốc, có thể không dễ học đâu, lúc đó em nhất định phải kiên nhẫn một chút đấy." "Cứ yên tâm giao phó bản thân cho em đi, đồ đệ không giỏi thì sư phụ phải chịu một phần trách nhiệm lớn." Mễ Nặc, có phải là em không?

Khi mấy người đàn ông quay đầu lại, chỉ thấy người bên cạnh đã thúc ngựa phi về phía không xa.

"Vincent, anh đi đâu thế?" Ngôn Thịnh không thèm quay đầu lại, lúc này trong mắt anh chỉ có bóng hình mà anh hằng mong nhớ, anh chỉ muốn tiến lên để xác nhận cho rõ.

Cưỡi ngựa trông thì tiêu sái, nhưng thực tế môn vận động này tiêu hao thể lực rất lớn, nhất là khi đã lâu không hoạt động như vậy.

Chạy vài vòng, Mễ Nặc cảm thấy người ngợm mỏi nhừ, không cần nói cũng biết ngày mai chắc chắn sẽ rệu rã hết cả người.

Cô không khỏi giảm tốc độ, thong dong ngắm cảnh, sẵn tiện tìm xem đồng nghiệp mình đâu, phát hiện họ vẫn đang được nhân viên dắt ngựa đi dạo chầm chậm.

Mễ Nặc không nhịn được mỉm cười.

Cô đã quên mất lần đầu tiên mình cưỡi ngựa có giống như vậy không, chỉ nhớ hồi nhỏ mới cưỡi một lần là đã nghiện luôn rồi, nhất là khi nhìn thấy những người trong phim, thấy họ thật uy phong, thế là cứ bám lấy bố đòi đi tập mỗi cuối tuần.

Bất chợt, cô cảm thấy dường như có một ánh mắt thiêu đốt đang nhìn chằm chằm vào mình, cô không nhịn được mà thu hồi tầm mắt.

Ngước mắt nhìn lên, cô thấy một người đàn ông đang nhìn mình không chớp mắt.

Anh mặc bộ đồ kỵ sĩ đen, đôi bàn tay rõ từng khớp xương cầm roi ngựa, phong thái tuấn tú, đôi bốt cao cổ làm tôn lên đôi chân dài miên man.

Dưới chiếc mũ kỵ sĩ chính là gương mặt tuấn tú quen thuộc không thể quen hơn, chỉ là có thêm vài phần chín chắn của một người đàn ông được thời gian mài giũa, vừa thực vừa ảo.

Một thoáng lướt qua, nụ cười trên môi Mễ Nặc dần cứng đờ, khuôn mặt nhỏ nhắn đang tươi cười bỗng chốc trở nên âm trầm.

Ngôn Thịnh.

Cô đã nghĩ đến vô vàn khả năng gặp lại, nhưng chưa từng ngờ rằng lại gặp nhau ở trường đua ngựa, bất ngờ đến mức cô không kịp chuẩn bị tâm lý.

Vậy ra, lần trước cô nhìn thấy ở bệnh viện không phải là ảo ảnh, anh ta thực sự đã trở về.

Ngôn Thịnh vốn cũng không ôm hy vọng quá lớn, chỉ là dựa vào trực giác mà lao tới, không ngờ đúng là người anh hằng mơ tưởng bấy lâu.

Cô dường như chẳng thay đổi gì cả, vẫn gương mặt tự tin và trong trẻo như xưa.

Anh cảm thấy cổ họng nghẹn đắng, khó khăn mấp máy môi, phải dùng rất nhiều sức lực mới thốt ra được mấy chữ: “Mễ Nặc, đã lâu không gặp.” Lâu, thực sự quá lâu rồi.

Không một lời chào hỏi, không một câu giải thích, một đi là biệt tích suốt gần sáu năm trời.

Chương 521

Mễ Nặc tưởng mình sẽ không khống chế được cảm xúc, nhưng khi thực sự gặp lại, cô phát hiện mình bình tĩnh đến đáng sợ.

Cô khẽ nhếch môi, không hề né tránh ánh mắt của anh, cười nói: “Quả thực là rất lâu rồi, sao vậy, cuối cùng anh cũng chịu trở về rồi à?” Nghe vậy, tim Ngôn Thịnh nhói đau.

Anh chỉ im lặng nhìn cô, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

“Nặc Nặc, những năm qua em sống tốt chứ?” Ngôn Thịnh cẩn thận hỏi.

Trong lòng có bao nhiêu điều muốn nói, nhưng khi gặp lại, anh mới thấy mình chẳng thốt nên lời.

“Tôi sống tốt hay không chắc chẳng có quan hệ gì với anh cả.

Ai cũng có tư cách hỏi câu đó, chỉ riêng anh là không, Ngôn Thịnh ạ.” Mễ Nặc nhìn anh, giọng điệu vô cùng hờ hững, nhưng toàn thân tỏa ra khí chất xa cách, cho thấy tâm trạng lúc này của cô không hề tốt.

“Anh xin lỗi, vì lúc đó đã rời đi mà không nói một lời.” “Anh cảm thấy bây giờ nói ba chữ đó còn có ý nghĩa gì không?” Ngôn Thịnh không lên tiếng, chỉ nhìn Mễ Nặc một cách nghiêm túc, ánh mắt vẫn như xưa, ấm áp và nuông chiều, như thể giữa họ chưa từng có khoảng cách nhiều năm đến thế.

Mễ Nặc cảm thấy cổ họng thắt lại.

Từng có một ánh mắt như thế mê hoặc cô, khiến cô ngu ngốc nhớ nhung suốt bao nhiêu năm, nhưng giờ đây khi nhìn lại, cô chỉ thấy lòng mình nguội lạnh.

Anh ta phải giả tạo đến mức nào mới có thể tiếp tục dùng ánh mắt đó nhìn cô?

Phải vô tình đến mức nào mới có thể coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra?

Hiện tại cô và anh ta chẳng còn liên quan gì đến nhau cả.

Mẹ cô nói chẳng sai chút nào, nếu anh ta còn một chút tình nghĩa với cô, anh ta đã không bỏ đi biệt tích như vậy.

Ngôn Thịnh không tiếp lời cô, chỉ nhìn mọi thứ xung quanh, có chút cảm thán: "Anh nhớ em từng hứa sẽ dạy anh cưỡi ngựa." Gương mặt Mễ Nặc hiện lên nụ cười châm biếm: "Những lời hứa của chính anh, anh đã thực hiện được bao nhiêu cái rồi?

Đã không giữ lời thì ban đầu hứa hẹn làm gì." "Nặc Nặc." "Tôi hiện giờ không muốn nói chuyện với anh.

Nếu anh muốn nói cho tôi biết lý do tại sao năm đó anh bỏ đi biệt tích thì tôi còn có thể nghe một chút, dù sao câu hỏi đó cũng đã dằn vặt tôi bao nhiêu năm qua.

Còn nếu muốn tán gẫu chuyện phiếm với tôi thì làm ơn, tôi chẳng có hứng thú.

Anh bây giờ cùng lắm cũng chỉ là bạn cùng trường cũ của tôi mà thôi, ngay cả bạn học cũng không tính." Mễ Nặc giơ tay ngắt lời anh, thẳng thừng nói.

Trong mắt Ngôn Thịnh thoáng qua một tia tổn thương, anh mỉm cười u uẩn: "Nặc Nặc, đó đều là chuyện quá khứ rồi." Mễ Nặc cảm thấy một luồng máu nóng xông lên, không biết có phải ảo giác không, ngay cả cổ họng cũng thấy vị tanh ngọt: "Đúng, anh nói đúng, đó đều là chuyện quá khứ, anh cũng chỉ là người của quá khứ mà thôi.

Cho nên tôi thật sự không cần thiết phải giao tiếp với anh nữa, đúng là lãng phí thời gian." Mễ Nặc nói xong liền vung roi thúc ngựa lao đi.

Ngôn Thịnh ngẩn ngơ nhìn theo, không hề đuổi theo, dù anh đã mong chờ ngày này từ rất lâu, nhưng cuộc gặp gỡ như thế này thực sự nằm ngoài dự tính, anh vẫn chưa có dũng khí để nói ra toàn bộ sự thật.

Mễ Nặc tức giận vô cùng, từng thước phim quá khứ hiện về nhanh chóng trong tâm trí khiến cô phiền muộn đến cực điểm, chỉ có thể dựa vào tốc độ để tìm kiếm sự khoái cảm nhất thời.

Diệp Tử Hạo vừa tới nơi đã thấy Mễ Nặc đang phi ngựa như điên.

Không biết cô đang nghĩ gì mà cơ thể cứ nghiêng ngả, rõ ràng là không tập trung.

Chết tiệt, như vậy quá nguy hiểm, người phụ nữ này đúng là không coi mạng sống ra gì mà.

Diệp Tử Hạo không nhịn được hét lớn một tiếng, nhưng vì khoảng cách quá xa, Mễ Nặc dường như không nghe thấy, vẫn tiếp tục phi nước đại.

Bất chợt, Mễ Nặc cảm thấy mình không giữ được thăng bằng, cả người đổ nhào xuống.

Trước khi ngất lịm đi, cô thấp thoáng thấy Diệp Tử Hạo lo lắng lao tới, đôi mắt anh tràn ngập vẻ đau xót và căng thẳng.

Ngôn Thịnh cũng thấy Mễ Nặc gặp chuyện, nhưng khi anh vừa định chạy qua thì thấy một người đàn ông đã bế cô chạy đi rất nhanh, vẻ lo lắng trên mặt anh ta không hề giả tạo.

Hóa ra bên cạnh cô đã có một người đàn ông khác bầu bạn, anh chỉ có thể đứng lặng tại chỗ.

Khi tỉnh lại, Mễ Nặc cảm thấy một nơi nào đó trên cơ thể đau buốt.

Vừa mở mắt ra, cô đã thấy ánh mắt xót xa của Diệp Tử Hạo, cô không khỏi sững sờ.

Ký ức lúc nãy dần hiện về, dường như cô đã ngã ngựa, và Diệp Tử Hạo đúng lúc chạy tới.

Thấy Mễ Nặc tỉnh lại, Diệp Tử Hạo lập tức hỏi: “Nặc Nặc, em thấy thế nào rồi?” “Cũng tạm, chỉ là cánh tay hơi đau.” “Sao mà không đau cho được?

Em bị gãy xương rồi đấy.” Diệp Tử Hạo bực bội nói.

“Hả, nghiêm trọng vậy sao?” Nhắc đến chuyện này Diệp Tử Hạo lại càng giận, anh không nhịn được cao giọng mắng xối xả: “Mễ Nặc, không phải anh nói em đâu, em lớn ngần này rồi mà chẳng có chút ý thức an toàn nào cả.

Phụ nữ gì mà cứ thích thể hiện, thích ra vẻ ngầu, em không biết nguy hiểm là gì à?

Nếu không phải em phản ứng nhanh dùng tay đỡ một cái, có lẽ chỗ bị thương đã là cái đầu rồi.

Vốn dĩ đầu óc đã hay chậm chạp, cứng nhắc, nếu mà ngã thành ngớ ngẩn thì có khóc cũng chẳng có chỗ mà khóc đâu.” Nếu là trước đây mà nghe thấy cái giọng oang oang của Diệp Tử Hạo, Mễ Nặc sẽ thấy không chịu nổi.

Nhưng hôm nay nhìn anh như vậy, cô không những không thấy khó chịu mà trái lại còn thấy lòng mình ấm áp lạ thường.

“Diệp Tử Hạo, em đã thành tàn phế rồi, sao anh còn mắng em?

Anh định bắt em phải chịu đựng cả thể xác lẫn tinh thần à?

Em bây giờ đang đau lắm đấy.” Mễ Nặc cố ý nhìn anh bằng ánh mắt đáng thương, bộ dạng như sắp khóc.

Thấy cô như vậy, Diệp Tử Hạo không khỏi mềm lòng, anh an ủi: “Đừng nói bậy, tàn phế gì chứ.

Tình trạng này không cần phẫu thuật, sáng mai bác sĩ chỉnh hình chuyên nghiệp sẽ đến nẹp cố định cho em, nghỉ ngơi một thời gian là khỏe thôi, đừng có tạo áp lực tâm lý quá lớn.” “Thật không anh?

Chương 522

Anh đừng có lừa em, em thật sự chỉ bị gãy tay thôi sao?

Sao em thấy toàn thân đau nhức thế này.” “Còn đau ở đâu nữa?” Diệp Tử Hạo nói đoạn định vén áo cô lên.

Mễ Nặc lập tức giữ tay anh lại: “Anh làm gì thế?” “Chẳng phải em kêu đau sao?

Để anh kiểm tra lại xem còn bị thương ở chỗ nào nữa không.” Mễ Nặc bật cười, gạt tay anh ra: “Đồ ngốc, em trêu anh thôi, không đau đến thế đâu.

Đó là cảm giác sau khi cưỡi ngựa thôi, bị xóc nhiều quá ấy mà.” “Mễ Tiểu Nặc, giờ là lúc nào rồi mà em còn đùa được?

Em có biết anh lo lắng thế nào không?

Anh vừa mới đến trường đua đã thấy một người phụ nữ phi ngựa như điên, người ngợm thì lảo đảo nghiêng ngả.” Sắc mặt Diệp Tử Hạo u ám, vẻ mặt khó coi vô cùng, cứ như ai nợ anh mấy trăm triệu không trả vậy.

Đã quen nhìn bộ dạng cợt nhả, thất thường của anh, giờ thấy khía cạnh này cô lại thấy có chút mới mẻ.

“Diệp tổng, hít sâu vào, thả lỏng đi nào.

Đừng có hở chút là quát tháo người ta, em không phải là cấp dưới của anh, em là bạn gái anh đấy.

Anh phải đối xử dịu dàng, không được thô bạo, nếu không sẽ làm em sợ mà chạy mất đấy.” Mễ Nặc ôm lấy cánh tay Diệp Tử Hạo dỗ dành.

Sắc mặt Diệp Tử Hạo vẫn chưa khá hơn, ánh mắt cũng rất trầm, nhìn chằm chằm vào Mễ Nặc.

“Diệp Tử Hạo, anh cứ thế này làm em có ảo giác như mình là kẻ thù giai cấp, anh bị buộc phải tiêu diệt em, nhưng chúng ta lại là một đôi tình nhân thâm tình, nên ánh mắt anh mới phức tạp và giằng xé như thế.” Khóe môi Diệp Tử Hạo không kìm được mà cong lên, nhưng nghĩ đến điều gì đó lại cố gắng nén lại: "Đi đi đi, đừng có lảng tránh vấn đề với tôi, lúc đó rốt cuộc em đang nghĩ cái gì thế?" Nụ cười trên mặt Mễ Nặc khựng lại, cô hơi quay mặt đi: "Có thể đừng hỏi câu này không?

Bây giờ em chưa muốn nói." Diệp Tử Hạo bất lực thở dài: "Được rồi, tất cả đều tùy ý em, bạn gái nói gì thì là cái đó." Nghe Diệp Tử Hạo nói vậy, tâm tình Mễ Nặc mới thả lỏng hơn, cô không nhịn được cảm thán: "Một buổi tiệc công tác tốt đẹp như vậy, chắc là vì chuyện của em mà hỏng bét rồi." "Đây đâu phải chuyện em tự nguyện, tất cả đều là ngoài ý muốn thôi.

Hỏng thì hỏng, đợi hôm nào đó anh bỏ tiền mời các đồng nghiệp của em đi Thiên Giai Dạ Sắc thêm lần nữa." "Đúng là đậm mùi đại gia." "Nói bậy, uổng công em còn học tiếng Trung đấy, anh đây là đang giữ thể diện cho bạn gái mình." Diệp Tử Hạo khinh khỉnh hừ một tiếng qua mũi.

Mễ Nặc chỉ thấy buồn cười, nhìn người đàn ông vẫn luôn bảo vệ bên cạnh mình suốt thời gian qua, cô không nhịn được chủ động vươn tay ôm lấy thắt lưng anh, rúc vào lòng anh.

Đây là lần đầu tiên Diệp Tử Hạo thấy một mặt này của Mễ Nặc.

Cô đối với anh vẫn luôn không nóng không lạnh, khiến anh căn bản không thể đoán thấu tâm tư cô.

Rất nhiều lúc đều là anh chủ động lại gần, những khoảnh khắc như thế này thật sự rất hiếm hoi.

Diệp Tử Hạo tách tay cô ra, ôm ngược lại cô: "Mễ Tiểu Nặc, em không muốn nói anh cũng không hỏi, nhưng em hãy nhớ kỹ, bây giờ anh là bạn trai của em, có thể che phong chắn vũ cho em.

Nếu em có đau lòng hay buồn bã thì nhớ tìm anh, chỉ cần em không chê bỏ anh, anh sẽ luôn ở nơi em có thể nhìn thấy, biết chưa?" Mễ Nặc không lên tiếng, Diệp Tử Hạo hơi siết chặt lực đạo ở tay, nghiêm túc nói: "Nặc Nặc, em có nghe anh nói không?" "Diệp Tử Hạo, anh chính kinh như vậy em còn thấy không quen." "Trả lời câu hỏi của anh, anh đang nghiêm túc đấy." Mễ Nặc bất lực gật đầu: "Biết rồi, làm gì mà nghiêm trọng thế." Nhận được hồi đáp của Mễ Nặc, mặt Diệp Tử Hạo lập tức hiện lên nụ cười.

Anh dường như chính là loại người như vậy, tính tình đến nhanh đi cũng nhanh, và cũng rất dễ dàng thỏa mãn. "Nặc Nặc, em biết không?

Thực ra tối nay anh cũng rất uất ức đấy.

Khó khăn lắm em mới đồng ý làm bạn gái anh, anh đã tính kỹ tối nay sẽ tuyên bố chủ quyền trước mặt đồng nghiệp của em rồi, kết quả mọi kế hoạch đều bị đảo lộn hết." "Anh ba mươi tuổi rồi đấy, có thể đừng trẻ con thế được không?" Mễ Nặc bật cười. "Không nói chuyện đó nữa, em có đói không?

Anh đi mua đồ ăn cho em." "Không đói lắm, không có khẩu vị, anh tự đi ăn chút gì đi.

Ăn xong thì về nhà nghỉ ngơi sớm đi, thời gian không còn sớm nữa, ngày mai anh còn phải đi làm." Nghe vậy, sắc mặt Diệp Tử Hạo lại biến đổi, anh gắt lên: "Mễ Nặc, rốt cuộc em coi anh là người thế nào hả?

Em xảy ra chuyện lớn như vậy mà em bảo anh về ngủ sao cho được?" Thôi xong, lại lộ bản tính rồi.

Mễ Nặc vội vàng nói: "Được được được, Diệp đại thiếu gia, nếu anh không muốn về nhà thì ở lại đây trông bệnh đi." "Ừm, anh phải ở lại chứ, lát nữa chúng ta chuyển sang phòng bệnh VIP, như vậy cũng thoải mái hơn." "Không sợ bị chị gái và anh rể anh biết à?" "Không sợ.

Đúng rồi, anh có cần thông báo cho bố mẹ em không?" Nhắc đến đây, Mễ Nặc lại thấy đau đầu.

Chuyện gãy xương này không thể một hai ngày là khỏi ngay được, cô căn bản không giấu được, chắc chắn phải nói cho họ biết. "Anh đi ăn cơm trước đi, để em tự nói với họ, anh không tiện đâu.

Đúng rồi, anh cũng không được nói cho Mạc Tiểu Noãn, cậu ấy đang mang thai, em không muốn cậu ấy phải chạy đi chạy lại vất vả." "Yên tâm đi, anh không nói cho Mạc Noãn đâu.

Chỉ là anh có đến mức không thể ra mắt người khác như vậy không?

Tại sao không cho anh thông báo cho bố mẹ em?

Bây giờ anh là bạn trai đường đường chính chính được thừa nhận rồi mà." Giọng điệu của Diệp Tử Hạo nồng nặc mùi giấm chua. "Không phải anh không thể ra mắt, chính anh cũng nói rồi, chúng ta mới chỉ là bạn trai bạn gái, tình cảm hiện tại vẫn chưa đến mức gặp mặt phụ huynh.

Gặp phụ huynh là chuyện của những cặp đôi sắp bước vào lễ đường cơ.

Ngoan, mau đi ăn cơm đi, người dạ dày không tốt không được tùy hứng đâu." Mễ Nặc kiên nhẫn giải thích.

Diệp Tử Hạo vốn dĩ lại muốn phát hỏa, nhưng nghe được lời quan tâm của cô, khóe môi liền cong lên.

Anh bật tivi, sau đó đưa điều khiển vào bàn tay không bị thương còn lại của cô: "Được rồi, em đừng có động đậy lung tung, anh đi một lát rồi về ngay." Mễ Nặc nhìn bóng lưng cao lớn vững chãi của anh, tâm trạng nôn nóng đã bình phục hẳn, không còn ức chế và tức giận như mấy tiếng trước nữa, trên mặt hiện lên một nụ cười nhàn nhạt.

Cô cầm điện thoại lên, nghĩ ngợi một hồi vẫn không gọi đi.

Thời gian không còn sớm, gọi bây giờ chắc chắn hai ông bà sẽ lập tức chạy đến, thôi thì cứ đợi đến ngày mai rồi nói.

Diệp Tử Hạo quả nhiên rất nhanh, chỉ mười lăm phút sau đã quay lại.

Mễ Nặc phát hiện anh mang về vài món xào, mùi vị khá thanh đạm.

Chương 523

Cô vốn không có cảm giác thèm ăn, nhưng ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, con sâu háu ăn trong bụng lập tức bị khơi dậy.

Diệp Tử Hạo không khỏi mỉm cười: "Anh biết ngay Mễ Tiểu Nặc nhà chúng ta rất dễ nuôi mà, mỹ thực là thứ dễ làm em động lòng nhất." Mễ Nặc bị thương đúng vào tay phải, ăn uống rất bất tiện, Diệp Tử Hạo kiên trì đòi đút cho cô, thế là hai người dùng chung một bát cơm, một đôi đũa.

Diệp Tử Hạo gắp một miếng đậu hũ kho, thổi nguội rồi mới đưa đến bên miệng Mễ Nặc, nghiêm túc nói: "Nặc Nặc, há miệng ra nào, a." Mễ Nặc không há miệng, cô bĩu môi: "Diệp Tử Hạo, anh có thôi cái trò trẻ con này không, em có phải con nít đâu.

Anh đừng có thổi nước miếng vào thức ăn của em." Diệp Tử Hạo cười một tiếng, xoay người cho miếng đậu hũ vào miệng mình, vừa nhai vừa nói: "Bây giờ mới thấy chê anh thì muộn rồi, chúng ta đã hôn nhau bao nhiêu lần rồi, em đã ăn không ít nước miếng của anh rồi đấy, ăn thêm chút nữa thì có sao đâu." "Anh có thể đừng có gớm ghiếc thế không, em đang ăn cơm đấy." Mễ Nặc lườm Diệp Tử Hạo một cái. "Anh chỉ đang thuật lại sự thật thôi mà, em xem đôi đũa này cũng dính không ít nước miếng của anh rồi này." Diệp Tử Hạo vừa nói vừa lắc lắc đôi đũa trong tay. "Diệp Tử Hạo!" Mễ Nặc vừa giận vừa thẹn, trừng mắt nhìn anh.

Diệp Tử Hạo thu lại nụ cười, không trêu chọc cô nữa mà tiếp tục đút cho cô ăn.

Miệng thì nói vậy, nhưng thực ra Mễ Nặc cũng không cảm thấy khó chịu gì.

Tuy hai người mới chính thức thành người yêu nhưng thời gian quen biết cũng không ngắn, anh đút gì cô ăn nấy.

Vô tri vô giác, hai người đã ăn sạch ba món xào cộng thêm hai hộp cơm trắng, Mễ Nặc chỉ thấy no đến mức khó chịu. "Diệp Tử Hạo, chúng ta ra ngoài đi dạo đi, hình như em ăn hơi nhiều rồi." "Em còn đi được không?" Diệp Tử Hạo nhíu mày. "Em chỉ bị thương ở tay thôi, chân có sao đâu, chắc là không vấn đề gì." Diệp Tử Hạo gật đầu, đỡ Mễ Nặc đứng dậy, xác định cô có thể tự đi bộ mới yên tâm.

Suốt dọc đường, Diệp Tử Hạo đều giúp cô đỡ cánh tay đang bó bột, bộ dạng này thực ra có chút bất tiện.

Hai người cũng không đi xa, chỉ đi dạo một lát rồi dừng lại ở đình nghỉ mát trong bệnh viện.

Mễ Nặc khẽ tựa đầu vào vai Diệp Tử Hạo, ngửi mùi hương nam tính thanh khiết trên người anh, chỉ thấy an tâm lạ thường.

Ngày hôm sau, Mễ Nặc gọi điện cho bố mẹ từ sáng sớm.

Quả nhiên, hai người vừa nghe cô gặp chuyện đã nhốn nháo đòi đến ngay.

Tắt điện thoại, Mễ Nặc thấy Diệp Tử Hạo nhìn mình với vẻ mặt oán hận, cô không nhịn được cười: "Sao thế?

Ai lại chọc giận anh rồi?" "Mễ Tiểu Nặc, em cố ý, cố ý muốn đuổi anh đi nên mới gọi bác trai bác gái đến chứ gì." Diệp Tử Hạo lên án. "Diệp Tử Hạo, anh có cần nhạy cảm thế không.

Nếu em muốn làm vậy thì tối qua em đã thông báo rồi, như thế chắc chắn anh không thể ở lại đây đêm qua." "Đó là vì em không muốn làm phiền bố mẹ mình thôi." Diệp Tử Hạo lạnh nhạt nói.

Lúc này não bộ lại hoạt động nhanh nhạy gớm. "Được rồi, chúng ta còn nhiều thời gian mà, anh về trước đi, lát nữa bố mẹ em đến rồi."

"Anh ở lại đây với em thêm chút nữa, em vừa mới gọi điện thôi, họ không đến nhanh thế đâu." Diệp Tử Hạo ngồi lì không động đậy, Mễ Nặc hết cách. "Được, vậy anh ở lại thêm nửa tiếng nữa thôi, không được lâu hơn đâu đấy." "Được." Diệp Tử Hạo đáp ứng, sau đó cầm lấy một quả táo bắt đầu gọt, đáng tiếc động tác vô cùng vụng về, chưa gọt được một vòng vỏ táo đã đứt, lặp đi lặp lại mấy lần vẫn không gọt xong một quả táo.

Mễ Nặc thở dài, hỏi: "Diệp Tử Hạo, có phải anh chưa từng tự gọt táo bao giờ không?

Sao mà vụng thế." "Anh ghét nhất là ăn táo đấy." Diệp Tử Hạo nhíu mày, dường như vừa nhắc đến một thứ gì đó vô cùng đáng ghét. "Vậy sao anh còn đưa táo cho em ăn?" Mễ Nặc bất mãn nhìn anh.

Cô thấy lạ thật, bạn trai nhà người ta toàn chọn đồ tốt nhất cho bạn gái, anh thì hay rồi, toàn đưa cho cô những thứ anh không thích. "Chẳng phải người ta nói mỗi ngày một quả táo thì bác sĩ sẽ tránh xa sao?

Bây giờ em phải ăn nhiều vào, lần sau sẽ không phải vào bệnh viện nữa." Diệp Tử Hạo nhìn Mễ Nặc, nghiêm túc nói.

Mễ Nặc suýt nữa bị lý do này của anh làm cho khuất phục.

Cô vẫn còn đang thắc mắc tại sao tối qua anh lại đặc biệt ghé tiệm hoa quả mua táo, hóa ra là nghĩ như vậy, thật sự khiến người ta cạn lời.

Tuy nhiên, trong lòng cô lại thấy ấm áp vô cùng, khóe môi hiện lên một nụ cười: "Được rồi, nghe theo anh vậy." "Tất nhiên rồi, nghe anh thì tuyệt đối không sai đâu." Diệp Tử Hạo đắc ý.

Vừa nói xong, điện thoại của Mễ Nặc vang lên.

Nhìn thấy là mẹ mình gọi đến, cô lập tức nghe máy: "Alo, Mễ thái

thái, mẹ đến rồi ạ?" "Tất nhiên, lúc con gọi điện mẹ với bố con đã ra ngoài đang trên đường đi chợ rồi.

Bây giờ bọn mẹ đang ở hành lang khu phòng bệnh VIP rồi, con nói lại số phòng đi." Mễ Nặc biết tính mẹ mình rất thích đi chợ sớm để mua rau củ tươi, còn bố cô chỉ cần có thời gian là sẽ dậy sớm đi cùng bà.

Cô giật nảy mình, lập tức xua tay ra hiệu cho Diệp Tử Hạo mau đi đi.

Diệp Tử Hạo cũng ngẩn ra, hoàn toàn không ngờ họ lại đến nhanh như vậy, nhưng bây giờ mà đi ra ngoài chắc chắn sẽ đụng mặt.

Diệp Tử Hạo lắc đầu với Mễ Nặc.

Mễ Nặc vội vàng báo số phòng rồi tắt máy, cuống quýt nói với Diệp Tử Hạo: "Diệp Tử Hạo, anh mau vào nhà vệ sinh trốn một lát đi!" Diệp Tử Hạo trợn mắt: "Không đi, tại sao anh phải trốn vào cái chỗ đó?" Mễ Nặc cuống quýt vỗ vào người anh một cái, vì lo lắng nên không chú ý, cô dùng đúng bàn tay đang bị thương, trong nháy mắt đau đến mức nước mắt trào ra. "Mễ Tiểu Nặc, em không sao chứ?" Diệp Tử Hạo lo lắng nắm lấy tay cô. "Bảo anh mau vào đi, sao anh bướng thế không biết!" Diệp Tử Hạo nhíu chặt mày, lo lắng cô vô tình lại làm mình bị thương thêm, cuối cùng đành phải bước vào nhà vệ sinh.

Chân Diệp Tử Hạo vừa bước vào trong thì mẹ Mễ và bố Mễ cũng vừa tới nơi.

Mễ Nặc vỗ ngực, thầm hít một hơi thật sâu.

Mẹ Mễ vừa nhìn thấy tay cô đã không khỏi mắng: "Cái con bé này, kỹ thuật cưỡi ngựa của con chẳng phải tốt lắm sao, uổng công cho con đi học từ nhỏ, thế nào mà lại để mình ngã xuống được, càng sống càng thụt lùi rồi." "Mễ thái thái thân yêu của con, chẳng phải con đã nhiều năm không cưỡi rồi sao, nhất thời không chú ý nên mới xảy chân thôi mà." "Đừng có tưởng mẹ không biết, chắc chắn con lại ham vui rồi.

Từ nhỏ đến lớn hễ cứ ngồi lên lưng ngựa là lại như đứa con trai, điên điên khùng khùng." Mễ Nặc nghĩ đến Diệp Tử Hạo còn ở trong nhà vệ sinh, nét mặt có chút không tự nhiên, cô bất mãn nói: "Mẹ, mẹ giữ cho con chút thể diện đi, con điên điên khùng khùng hồi nào chứ?" "Con không điên mà lại để mình thành ra thế này à?

Chương 524

Từ nhỏ đến lớn mẹ nói con bao nhiêu lần rồi, sao con chẳng bao giờ để tâm thế." "Con vẫn luôn để tâm mà, đây chẳng phải mới ngã lần đầu sao." "Sao hả, còn chưa ngã đủ à?

Nghe giọng điệu của con có vẻ tiếc nuối lắm, có muốn đợi xương lành rồi đi ngã thêm lần nữa không?" "Mễ thái thái, con là con gái ruột của mẹ chứ có phải con nhặt được đâu, mẹ có thể dịu dàng với con chút không?" Bố Mễ nhìn vợ và con gái đấu khẩu thì mỉm cười, vỗ vỗ vai vợ: "Thôi được rồi, đừng mắng con bé nữa, Tiểu Nặc lần này cũng rút kinh nghiệm rồi, lần sau sẽ chú ý." "Cũng tại ông, toàn tại ông ngày thường quá nuông chiều nó, nên mới dạy ra cái tính vô pháp vô thiên thế này, lúc nào cũng tưởng mình giỏi lắm." "Được được được, là lỗi của tôi, tôi xin kiểm điểm." Bố Mễ hiền lành nói. "Ơ, sao ở đây lại có một quả táo gọt dở thế này, nhìn cứ như bị ngựa gặm ấy, trình độ ai mà kém thế, liên cả việc nhỏ này cũng làm không xong." Mễ Nặc che miệng ho khan một tiếng: "Mẹ, là con gọt đấy, chẳng phải tay con đang bị thương sao." Mẹ Mễ hoài nghi nhìn Mễ Nặc, dường như không tin lời cô: "Con chẳng phải không thích ăn táo sao?

Sao cánh tay bị thương rồi mà còn tự gọt táo ăn?" "À... thì tại con đói quá, mà tình cờ chỉ có táo thôi." "Ai mua cho con đấy, sao lại chỉ mua mỗi táo thôi?" Mễ Nặc luôn biết mẹ mình rất tinh ranh, cô không muốn tiếp tục chủ đề này nữa, nếu không sớm muộn gì cũng bại lộ, cô giả vờ mất kiên nhẫn nói: "Đồng nghiệp của con mua đấy.

Mẹ ơi, sao mẹ nhiều câu hỏi thế, coi con là 'mười vạn câu hỏi vì sao' à?

Bây giờ con là bệnh nhân, là một người bệnh không có ai chăm sóc đấy." "Được rồi, nói nghe đáng thương thế.

Muốn ăn gì để mẹ đi mua cho." "Con muốn ăn bánh xếp tay (Thủ trảo bính), hình như trước cổng bệnh viện có một hàng đấy, mẹ đi mua cho con đi." "Được, ngoài cái đó ra còn muốn ăn gì nữa không, nói luôn một thể đi." "Còn lại thì mẹ cứ xem mà mua là được ạ." Sau khi mẹ Mễ đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại bố cô và cô.

Mễ Nặc nghĩ một lát rồi lại nói: "Bố ơi, bố xem bác sĩ đến chưa, bảo họ mau đến bó bột cho con, bây giờ tay con bất tiện quá." "Được, bố đi ngay đây, con cứ nằm yên đấy đừng động đậy." Thấy bố đã đi rồi, Mễ Nặc vội vàng gọi Diệp Tử Hạo ra khỏi nhà vệ sinh.

Cô chẳng yên tâm về anh chút nào, vị thiếu gia này vốn dĩ thiếu kiên nhẫn, nếu lát nữa đợi không được, không chừng anh sẽ nghênh ngang bước ra công khai quan hệ của hai người, lúc đó mới thật là rắc rối.

Diệp Tử Hạo từ nhà vệ sinh bước ra, gương mặt tuấn tú tối sầm lại, lộ vẻ rất không vui. "Anh lại làm sao thế?

Em chẳng phải đã để anh ra ngay đó sao, cũng đâu có để anh ở trong đó bao lâu, vả lại lần trước em cũng từng trốn mà." "Đó là em cam tâm tình nguyện, còn anh là bị em cưỡng ép vào, tính chất hoàn toàn khác nhau." Nói xong, Diệp Tử Hạo lại cầm quả táo gọt dở lúc nãy lên, nghiêm túc ngắm nghía rồi lầm bầm: "Cái này mà giống ngựa gặm á?

Anh thấy cũng tạm được mà, dù sao cũng là ăn vào bụng, gọt đẹp thế để làm gì." Quả táo mình gọt bị mẹ vợ tương lai chê bai, anh chắc là người đầu tiên trong lịch sử rồi. "Phụt..." Mễ Nặc thực sự không nhịn được mà bật cười thành tiếng, hóa ra anh để ý chuyện này. "Diệp Tử Hạo, làm ơn đi, anh hãy nhìn vào trọng điểm vấn đề đi.

Bây giờ anh mau đi đi, nếu không lát nữa anh lại phải tiếp tục trốn vào nhà vệ sinh đấy." "Anh cũng chẳng biết mình đã tạo cái nghiệt gì nữa, yêu phải cô bạn gái thế này.

Rõ ràng là yêu đương đường đường chính chính, kết quả còn phải đề phòng bố mẹ, cứ như là chuyện gì mờ ám không bằng." "Diệp Tử Hạo, anh còn không đi là em trở mặt với anh đấy." Thấy Diệp Tử Hạo vẫn chưa có ý định đi, Mễ Nặc đành phải đe dọa. "Được, anh đi, anh đi ngay đây được chưa, đồ người phụ nữ không có lương tâm." Diệp Tử Hạo hậm hực chuẩn bị đi, nhưng rồi lại nghĩ ra điều gì đó, quay lại nói: "Khi nào có kết quả kiểm tra nhớ báo cho anh, không thì anh sẽ lo lắng lắm đấy." Mễ Nặc xua tay với anh: "Biết rồi, anh mau đi đi." "Đúng rồi, tìm cách đuổi bác trai bác gái đi, để bạn trai này qua chăm sóc em." "Biết rồi, sao anh phiền thế, lắm yêu cầu quá." Chuyện yêu đương này thường là phụ nữ thích bám lấy đàn ông, họ thì ngược lại, Diệp Tử Hạo này còn bám người hơn cô tưởng nhiều.

Diệp Tử Hạo vừa ra ngoài không lâu thì chạm mặt bố Mễ.

Chỉ có một con đường, căn bản không cách nào tránh được, anh đành phải cứng đầu cười chào hỏi: "Cháu chào bác ạ." Bố Mễ ngẩn ra, cứ ngỡ mình nghe nhầm, nhưng xung quanh dường như không có ai khác, rõ ràng lời này là dành cho ông.

Ông đương nhiên nhận ra chàng thanh niên trước mắt, dù sao đều là người trên thương trường, tuy đôi bên không có quan hệ làm ăn nhưng vẫn biết mặt nhau.

Chỉ là điều khiến ông kinh ngạc là Diệp Tử Hạo lại chủ động chào ông, hơn nữa còn gọi là "bác" chứ không phải "Mễ đổng". "Diệp tổng, sao cậu lại ở đây?" Bố Mễ hỏi.

Diệp Tử Hạo mỉm cười, tùy tiện tìm một cái cớ: "Cháu đến thăm bạn ạ." Bố Mễ gật đầu, đôi bên có chút gượng gạo, không biết nên nói gì thêm.

Diệp Tử Hạo nói: "Vậy bác ơi cháu xin phép đi trước, khi nào có thời gian cháu xin được qua thỉnh giáo bác sau ạ." Khi bố Mễ quay lại phòng bệnh, ông vẫn không khỏi thắc mắc tại sao Diệp Tử Hạo lại xưng hô với ông như vậy. "Bố, bác sĩ nói sao ạ?

Sao bố đi hỏi bác sĩ mà về mặt mũi cứ thẫn thờ ra thế?" "À, chuyện là thế này, vừa nãy bố chạm mặt tổng tài của tập đoàn Diệp thị." Sắc mặt Mễ Nặc trong nháy mắt biến hóa khôn lường.

Diệp Tử Hạo đụng phải bố cô rồi?

Cái tên này chắc không nói bậy gì chứ?

Nụ cười trên mặt cô hơi cứng lại. "Người ta nói gì với bố ạ?" Mễ Nặc ướm hỏi. "Lạ lùng lắm, cậu ta thế mà lại gọi bố là bác, còn nói có thời gian sẽ qua thỉnh giáo bố.

Bình thường gặp nhau chúng ta cơ bản không chào hỏi, cậu ta bảo với bố là đi thăm bệnh nhân.

Bố vừa mới để ý thấy mấy phòng bệnh phía trước căn bản không có ai ở, hơn nữa bây giờ bác sĩ còn chưa đi làm, ai lại đi thăm bệnh sớm thế này chứ, đúng là mở mắt nói dối mà." Bố Mễ phân tích.

Mễ Nặc cười gượng gạo: "Bố ơi, từ bao giờ bố lại quan tâm đến đời tư của người khác thế?

Bố cũng nói rồi đấy thôi, họ và bố không thân, thì tất nhiên là tìm đại cái cớ nào đó để qua loa với bố, đâu nhất thiết phải nói thật." Bố Mễ nhíu mày, ông luôn cảm thấy giọng điệu và thần thái của con gái có chút kỳ lạ, nhưng lạ ở đâu thì nhất thời chưa nói ra được.

Nghĩ đi nghĩ lại ông lại thấy con gái nói cũng có lý: "Cũng đúng.

Thôi không nói chuyện cậu ta nữa, bố đã dặn trạm hộ sĩ rồi, chỉ cần bác sĩ khoa xương đến là sẽ gọi họ qua khám cho con ngay." Mễ Nặc thấy bố mình đã bị lừa qua chuyện, liền thở phào nhẹ nhõm.

May mà Diệp Tử Hạo đụng phải bố cô, bố cô trong phương diện này thường không nghĩ nhiều, chứ nếu đụng phải mẹ cô mà còn chào hỏi kiểu đó thì đúng là "lạy ông tôi ở bụi này".

Với cái tính thiếu dây thần kinh của Diệp Tử Hạo, chuyện đó anh hoàn toàn có thể làm được. "Được ạ, vậy chúng ta đợi bác sĩ thêm chút nữa.

Sau khi làm xong con sẽ về nhà ngay, con không thích ở lại bệnh viện đâu." Mẹ Mễ chẳng bao lâu sau đã quay lại, mua bánh xếp tay và sữa đậu nành mà Mễ Nặc thích nhất.

Mễ Nặc rõ ràng đã ăn sáng rồi, nhưng đành phải ăn thêm lần nữa.

Bác sĩ đã bó bột cho Mễ Nặc, kiểm tra lại thấy không có gì đáng ngại nên cho phép cô về nhà.

Chỉ có điều Mễ Nặc kiên quyết không về nhà chính họ Mễ mà đòi về căn hộ nhỏ của mình.

Chương 525

Bố mẹ Mễ không lay chuyển được cô, đành phải đưa cô về đó. "Mễ Nặc, con định làm gì thế?

Con thế này thì mẹ và bố làm sao mà yên tâm được?" "Mẹ tưởng con không nói là con không biết sao?

Ngày mai là kỷ niệm ngày cưới của hai người rồi, con lớn thế này rồi không thể làm vướng chân hai người được nữa.

Bố mẹ cứ yên tâm đi chơi đi, con ở đây không sao đâu." "Không đi nữa, lát nữa mẹ sẽ gọi điện hủy vé máy bay.

Con sắp ngã thành tàn phế đến nơi rồi, mẹ với bố con làm sao mà tâm trí đâu đi du lịch được." "Đừng mà mẹ, thời gian của bố khó khăn lắm mới sắp xếp được, bỏ lỡ lần này thì năm nay hai người không có thời gian đi nữa đâu." "Con thế này ngay cả khả năng tự chăm sóc bản thân còn không có, làm sao bọn mẹ đi được?

Không đi." Mẹ Mễ kiên trì. "Sao mẹ cứ nghĩ quẩn thế, để dì giúp việc ở nhà định kỳ qua nấu cơm cho con là được mà, đâu phải vấn đề gì lớn." Mễ Nặc nảy ra ý kiến.

Bố Mễ vỗ vỗ tay mẹ Mễ: "Thôi, nghe theo lời Tiểu Nặc đi, để dì ở nhà qua chăm sóc con bé, chúng ta cứ theo kế hoạch cũ ra nước ngoài du lịch.

Con lớn rồi, nó không muốn làm lỡ việc của chúng ta, chúng ta cũng đừng để nó phải áy náy trong lòng." "Đúng đúng đúng, bố nói đúng đấy ạ.

Mễ thái thái, nếu sau này mẹ nghĩ lại chắc chắn sẽ oán con, oán con làm hỏng thời gian riêng tư của hai người cho xem." Mẹ Mễ lườm con gái một cái: "Đừng có nghĩ mẹ con đen tối thế, con là con gái mẹ, mẹ bao giờ vì chuyện như vậy mà oán trách con chứ." "Được được được, cứ coi như con lỡ lời." Cuối cùng mẹ Mễ vẫn bị Mễ Nặc thuyết phục, dự định theo kế hoạch cũ ra nước ngoài.

Buổi chiều bà còn đích thân đi mua thêm không ít trứng gà và rau xanh chất đầy tủ lạnh cho cô. "Mẹ ơi, mẹ cũng không thấy mệt à, mấy việc này cứ để dì giúp việc làm là được rồi." "Chuyện thế này mẹ thích tự tay mình làm hơn." "Được rồi, trong nhà mẹ là nhất, mẹ nói sao thì là vậy ạ." Cùng lúc đó, Ngôn Thịnh xách một giỏ hoa quả đến phòng bệnh đã hỏi thăm trước đó, chỉ là vào trong lại không thấy người đâu.

Anh không kìm được bước tới trạm hộ sĩ: "Xin lỗi, tôi muốn hỏi một chút, bệnh nhân ở phòng số 5 đã đi đâu rồi ạ?" Cô hộ sĩ nhìn anh một cái, không lên tiếng, dường như đang cân nhắc xem có nên tùy tiện tiết lộ tình hình bệnh nhân cho anh không. "Cô yên tâm, tôi là bạn của cô ấy, đến thăm thôi, không phải người xấu đâu." Hộ sĩ lúc này mới nới lỏng: "Vị bệnh nhân đó đã được bố mẹ đón về nhà từ sáng nay rồi." Ngôn Thịnh hơi nhíu mày, có chút thất lạc: "Sức khỏe của cô ấy thế nào rồi?" "Không có gì nghiêm trọng, chỉ là gãy xương tay, đã bó bột rồi, chỉ cần nghỉ dưỡng một thời gian là khỏe thôi." Ngôn Thịnh thở phào nhẹ nhõm, nói lời cảm ơn rồi rời đi.

Ra khỏi bệnh viện, Ngôn Thịnh vẫn không kìm được gửi cho Mễ Nặc một tin nhắn.

Trên tin nhắn viết: "Nặc, anh xin lỗi." Mễ Nặc lạnh lùng nhìn tin nhắn. "Xin lỗi".

Không cần nghĩ cũng biết là Ngôn Thịnh gửi tới, anh ta hành động cũng nhanh thật, loáng cái đã có số điện thoại của cô.

Đây rốt cuộc là xin lỗi vì sự xuất hiện của anh ta làm cô mất khống chế dẫn đến bị thương?

Hay là xin lỗi vì sự ra đi không lời từ biệt năm xưa của anh ta?

Bất kể là ý nào, thứ cô ghét nhất chính là ba chữ này, nó chẳng có một chút ý nghĩa thực tế nào cả.

Mễ Nặc trực tiếp xóa tin nhắn, sau đó nằm thoải mái trên sofa xem tivi.

Nhìn bố mẹ đã có tuổi mà vẫn vì mình mà bận rộn, trong lòng cô trào dâng một nỗi hối hận, càng cảm thấy những việc mình làm trước đây có chút khốn nạn. "Mễ thái thái, mẹ nghỉ ngơi chút đi, đừng có bận rộn mãi thế, chẳng phải nói gần đây mẹ hay bị đau lưng sao?" "Nhân lúc mẹ còn ở đây, mẹ làm cho con ít củ cải muối, sáng ra con có thể ăn kèm với cháo, mẹ ở nước ngoài cũng yên tâm hơn." Hai ông bà nhà họ Mễ cứ ở lì trong căn hộ của Mễ Nặc, cả ngày hết dặn dò chuyện này lại nhắc nhở chuyện kia, cho đến khi chăm sóc cô đi ngủ mới rời đi.

Điều này làm Diệp Tử Hạo uất ức phát điên.

Anh vẫn luôn đợi điện thoại của Mễ Nặc, nhưng đợi cả ngày cũng không thấy, đành phải trực tiếp gọi cho cô.

Mễ Nặc đã sắp ngủ thiếp đi, nhận được điện thoại liền bừng lên cơn hỏa: "Ai đấy, đêm hôm khuya khoắt không cho người ta ngủ à?" Diệp Tử Hạo ngẩn ra một lúc: "Mễ Tiểu Nặc, em đã ngủ rồi à?" Dường như là giọng của Diệp Tử Hạo, Mễ Nặc hơi tỉnh táo lại đôi chút, nhưng vẫn không vui, lầm bầm: "Tất nhiên là ngủ rồi, giờ là mấy giờ rồi chứ." "Cái đồ phụ nữ vô tâm vô tính này, anh vẫn luôn đợi điện thoại của em, em thì hay rồi, tự mình lăn ra ngủ, rốt cuộc em có để lời anh nói trước lúc đi vào lòng không hả?" Mễ Nặc nhìn đồng hồ, đã gần một giờ sáng rồi: "Diệp Tử Hạo, không phải chứ, anh đợi đến tận bây giờ à?" "Chứ sao nữa, em rốt cuộc thế nào rồi?

Anh còn đang đợi em báo bình an đây." Mễ Nặc có chút chột dạ: "Anh ngốc thế, em không gọi cho anh thì có nghĩa là em không có vấn đề gì lớn.

Anh cứ đứng đợi không thế thì có ích gì.

Bác sĩ khoa xương đã kiểm tra rồi, vấn đề không lớn, chỉ cần thời gian này chú ý nghỉ ngơi là được.

Bây giờ em đã về đến nhà rồi." "Em về nhà nào?

Nhà họ Mễ hay căn hộ nhỏ của em?" Diệp Tử Hạo truy vấn. "Bố mẹ em ngày mai đi du lịch rồi, họ chăm sóc em đến khi ngủ rồi mới về." Đầu dây bên kia đột nhiên truyền đến tiếng cười trầm thấp của Diệp Tử Hạo.

Mễ Nặc chỉ thấy khó hiểu, không giải thích được liền hỏi: "Cười cái gì thế?" "Bác trai bác gái đi rồi là tốt rồi, ngày mai anh sẽ dọn qua đó đích thân chăm sóc em." Mễ Nặc như nghe được một câu chuyện đùa: "Anh chăm sóc em?

Anh đang nói đùa đấy à?

Anh không gây thêm phiền phức cho em là em đã phải thắp hương cảm tạ rồi.

Mấy ngày này dì giúp việc nhà em sẽ qua lo chuyện ăn uống sinh hoạt, anh đừng có qua đây, mắc công bị phát hiện." "Em đừng có coi thường anh được không, chăm sóc ăn uống sinh hoạt cho em là chuyện đơn giản thế nào chứ, tuyệt đối không làm khó được anh đâu.

Em tìm cái cớ bảo dì giúp việc đừng đến nữa đi." Diệp Tử Hạo hùng hồn tuyên bố.

Mễ Nặc không lay chuyển được Diệp Tử Hạo, cũng đành tạm thời đồng ý, thầm nghĩ chắc anh cũng chẳng kiên trì được bao lâu. "Được rồi, em biết rồi, em đi ngủ đây, anh cũng ngủ sớm đi." "Anh vẫn chưa buồn ngủ, em nói chuyện với anh thêm lát nữa đi." Mễ Nặc coi như đã phát hiện ra, Diệp Tử Hạo đúng là kiểu điển hình của việc "được đằng chân lân đằng đầu". "Nhắc đến đây, em còn chưa tính sổ với anh đâu.

Anh nói xem rốt cuộc anh có não không thế?

Cái ghế tổng tài của anh ngồi lên kiểu gì vậy, gặp bố em mà anh cũng chào hỏi được." "Bây giờ em là bạn gái của anh, anh thấy bác trai đương nhiên phải chào hỏi một tiếng rồi, nếu không sau này chuyện tình cảm của chúng ta công khai, chẳng phải trông anh rất thiếu lễ độ sao." Diệp Tử Hạo thấy mình khá là nhanh trí. "Em đâu có bảo không cho anh chào, nhưng làm ơn sau này gặp bố em thì gọi một tiếng Mễ đổng, đừng có gọi là bác nữa.

Anh gọi bác không khác gì tự mình bại lộ sao?" Diệp Tử Hạo khựng lại, chuyện này anh đúng là chưa nghĩ tới.

Chương 526

Chủ yếu là lúc đó bất ngờ quá, anh nhất thời không tìm được xưng hô phù hợp nên buột miệng gọi là bác. "Lúc đó đột ngột quá, anh đâu có nghĩ được nhiều thế." Mễ Nặc đột nhiên nhớ tới hồi cấp ba, trong lớp có hai người yêu đương lén lút.

Sinh nhật bạn nữ định mời bạn nam đến nhà làm khách, nhưng lại lo bị bố mẹ phát hiện chuyện yêu sớm, thế là mời thêm rất nhiều bạn cùng lớp để che mắt.

Kết quả các bạn khác đều gọi bố mẹ bạn nữ là chú dì, bạn nam kia vì quá căng thẳng nên buột miệng gọi luôn là "Bác trai, bác gái".

Bố mẹ bạn nữ vốn tinh ranh, lập tức nhận ra có điều mờ ám, kết quả chưa được mấy ngày đã bị lộ.

Bạn nam đó vì thế mà thường xuyên bị bạn cùng lớp trêu chọc.

Không ngờ bao nhiêu năm trôi qua, cô thế mà lại trở thành nhân vật chính của một sự việc tương tự.

Thật sự là quá kịch tính mà. "Được rồi, bây giờ có truy cứu lỗi lầm của anh cũng chẳng còn nghĩa lý gì nữa, lần sau anh chú ý hơn là được.

Cũng không biết trước đây anh tán tỉnh phụ nữ kiểu gì nữa, đúng là làm em mở mang tầm mắt." Cảm giác chuyện gì cũng phải để cô dạy, cứ như anh chẳng có chút kinh nghiệm nào vậy. "Nặc Nặc, anh đã nói rồi, em là người phụ nữ đầu tiên anh dùng tâm để theo đuổi, và cũng là người duy nhất.

Những người trước đây đều không phải nghiêm túc." Được rồi, coi như cũng chưa quá ngốc, biết vận dụng linh hoạt những gì cô đã dạy lần trước.

Đúng là một đồ đệ ngoan. "Thôi, em không nói với anh nữa đâu, hôm nay em mệt thật rồi, phải đi ngủ đây." Mễ Nặc khẽ ngáp một cái.

Diệp Tử Hạo vốn vẫn chưa muốn tắt máy, nhưng thấy Mễ Nặc thực sự quá buồn ngủ nên cũng không ép thêm: "Được rồi, vậy ngày mai em hãy chờ đợi điều bất ngờ anh dành cho em nhé." Mễ Nặc tắt điện thoại, nhìn thời gian, thế mà cuộc gọi đã kéo dài gần bốn mươi phút, đúng là "nấu cháo điện thoại" rồi.

Đặt điện thoại xuống, ánh mắt cô hơi trầm xuống.

Gặp lại Ngôn Thịnh một lần nữa, tuy có chút nguy hiểm nhưng lúc này nội tâm cô lại đặc biệt bình tĩnh, không hề có kiểu đau khổ như trong tưởng tượng trước đây.

Tất cả những điều này, có lẽ là vì có Diệp Tử Hạo ở bên cạnh.

Cùng anh nói cười, đấu khẩu, dường như thời gian trôi qua đặc biệt nhanh, cô cũng căn bản không còn thời gian rảnh rỗi để nghĩ đến những chuyện dư thừa khác.

Ngày hôm sau, Diệp Tử Hạo dậy từ rất sớm.

Hôm qua anh bị bà nội gọi về quân khu đại viện ăn cơm.

Bước vào bếp, người giúp việc vừa mới ngủ dậy, còn chưa chuẩn bị bữa sáng, thấy anh vào liền không khỏi căng thẳng: "Thiếu gia, sao anh dậy sớm thế?

Tôi vẫn chưa chuẩn bị bữa sáng nữa." "Dì Anh, dì đừng căng thẳng, cháu không phải dậy để ăn sáng, cháu chỉ có chuyện muốn thỉnh giáo dì thôi." Dì Anh ngẩn người: "Thiếu gia, anh muốn hỏi chuyện gì?" "Bữa sáng nên nấu món gì thì mới đủ dinh dưỡng ạ?" Diệp Tử Hạo gãi đầu, hơi ngại ngùng hỏi. "Thiếu gia muốn ăn gì cứ bảo tôi, tôi làm cho anh." "Không đâu dì Anh, là tự cháu muốn thử làm." "Ra là vậy, thật ra bữa sáng bổ dưỡng nhất nên bao gồm tinh bột như bánh mì, màn thầu, cung cấp protein từ các loại thịt và trứng, còn có trái cây rau xanh giàu vitamin, nếu thêm chút chế phẩm từ đậu và sữa nữa thì dinh dưỡng sẽ rất đầy đủ." Dì Anh kiên nhẫn giải thích. "Có phải tất cả đều phải có không?" "Cũng không hẳn, chỉ cần mỗi loại chọn một món là được." Diệp Tử Hạo nhếch môi, ngẫm nghĩ kỹ thì mấy thứ này hình như cũng không khó lắm, anh dường như đã biết mình cần chuẩn bị gì rồi.

Anh xoay người lên lầu, một lúc sau kéo theo một chiếc vali màu đen đi xuống.

Dì Anh nghe thấy tiếng bước chân, ló đầu ra nhưng chỉ thấy bóng lưng anh, không nhịn được gọi với theo: "Thiếu gia, anh không ăn sáng ở nhà sao?" Diệp Tử Hạo không quay đầu lại, xua tay: "Đừng chuẩn bị phần của cháu." "Kỳ quái thật, đi công tác sao còn phải tự làm bữa sáng chứ?" Dì Anh lẩm bẩm phía sau.

Mễ Nặc ngủ rất sâu, lờ mờ nghe thấy tiếng động trong bếp liền lồm cồm bò dậy.

Vừa ra khỏi phòng ngủ, cô đã thấy giữa phòng khách đặt một chiếc vali màu đen, trên sofa còn để một chiếc áo vest xanh thẫm.

Rõ ràng là của Diệp Tử Hạo.

Hôm qua anh thật sự không phải nói chơi, đã mang cả hành lý đến đây để chăm sóc cô sao?

Mễ Nặc bước vào bếp, chỉ thấy Diệp Tử Hạo mặc sơ mi trắng, xắn tay áo, một tay che miệng, một tay đang vụng về cầm xẻng xào nấu gì đó.

Trong bếp khói mù mịt.

Mễ Nặc thấy hơi buồn cười, lập tức đi tới bật máy hút mùi lên:

"Anh ngốc à, không biết bật máy hút mùi sao?" Diệp Tử Hạo ngẩn ra, vẻ mặt hơi quẫn bách, vội vàng đẩy Mễ Nặc ra ngoài: "Nhiều khói thế này, em ra ngoài trước đi, một mình anh lo được." "Thật sự không cần em chỉ đạo kỹ thuật à?" Mễ Nặc hỏi không chắc chắn. "Không cần, anh tự giải quyết được." Diệp Tử Hạo kiên trì.

Mễ Nặc cũng không nhìn kỹ, nếu chú ý chắc chắn sẽ phát hiện vành tai anh đang ửng đỏ.

Cô đi thẳng vào phòng vệ sinh, lúc này mới phát hiện ly nước đã được hứng sẵn, ngay cả kem đánh răng cũng đã nặn xong.

Mễ Nặc nhìn mà mắt hơi cay, không ngờ người đàn ông này cũng có tiềm chất làm "người đàn ông ấm áp".

Quả nhiên đàn ông đều cần phải được huấn luyện, mỗi người đàn ông khô khan đều là một cổ phiếu tiềm năng.

Cô vệ sinh cá nhân xong đi ra, Diệp Tử Hạo đã bưng trứng ốp la ra rồi, hơi cháy một chút nhưng chắc là ăn được.

Ngoài ra, trên bàn còn bày mấy cái bánh bao nhỏ, sữa và trái cây cắt miếng, nhưng đường dao vẫn đáng sợ như trước. "Cũng phong phú đấy chứ," Mễ Nặc thầm nghĩ.

Một lúc sau Diệp Tử Hạo mới ra, tay lại bưng thêm một đĩa trứng nữa.

Mễ Nặc phát hiện sơ mi trắng của anh đã bẩn từng mảng. "Diệp Tử Hạo, em không phải có tạp dề sao?

Sao anh không mặc, lát nữa anh đi làm thế nào?" "Không sao đâu, trong vali anh có đồ dự phòng, lát nữa thay bộ khác là được." Diệp Tử Hạo không mấy để tâm, kéo ghế ngồi xuống.

Chương 527

"Thấy chưa, anh đã bảo chăm sóc sinh hoạt của em không thành vấn đề mà, xem cả buổi sáng anh đã làm cho em bao nhiêu món ngon này." Với chuyện này, Mễ Nặc tự nhiên sẽ không nói lời mỉa mai, phải khích lệ chứ.

Cô gật đầu: "Khá lắm, em cứ tưởng anh là đại thiếu gia không biết làm gì, xem ra em nhìn lầm rồi." "Đương nhiên, em xem anh là ai chứ, mấy chuyện nhỏ này hoàn toàn không làm khó được anh." Mễ Nặc nén cười, định cầm đũa thì Diệp Tử Hạo đã đưa một cái nĩa vào tay cô: "Dùng cái này đi, nếu không sẽ không tiện." Mễ Nặc mỉm cười nhận lấy, rồi xiên miếng trứng cắn nhẹ một miếng.

Cú cắn này nghe thấy tiếng rắc, không cần nghĩ cũng biết là trúng vỏ trứng.

Thôi, coi như bổ sung canxi vậy.

Nhưng sao mà mặn thế, anh bỏ bao nhiêu muối vậy?

Cô không khỏi nhìn về phía Diệp Tử Hạo.

Khóe môi anh mang theo nụ cười nhàn nhạt, đôi mắt sáng rực nhìn cô: "Nặc Nặc, thế nào?

Có ngon không?" Để không làm nhụt chí anh, Mễ Nặc chỉ đành ép mình nuốt xuống, nói: "Hơi cháy một chút, lần đầu làm thế này đã là rất giỏi rồi." Nghe vậy, đôi mắt Diệp Tử Hạo sáng lên, anh đẩy đĩa trứng trước mặt mình sang cho Mễ Nặc: "Vậy phần này cũng cho em luôn, ngon thì em ăn nhiều vào." Nụ cười trên mặt Mễ Nặc hơi cứng lại, cô cười gượng giải thích: "Bữa sáng chú trọng dinh dưỡng cân bằng, một ngày một quả trứng là đủ rồi." "Cũng đúng, anh đã hỏi dì ở nhà rồi, mấy thứ này em đều ăn một chút, như vậy dinh dưỡng mới cân bằng." Mễ Nặc gật đầu, vội vàng bưng ly sữa lên uống vài ngụm lớn. "Nặc Nặc, em uống chậm thôi." Diệp Tử Hạo nhắc nhở, rồi chính anh cũng bắt đầu ăn trứng, chỉ có điều vừa cắn một miếng đã lập tức chạy vào phòng vệ sinh, nôn hết ra, súc miệng bằng nước mới thấy dễ chịu hơn.

Một lúc sau, Diệp Tử Hạo ủ rũ bước ra.

Mễ Nặc vờ như vô tình nói: "Trông anh cứ như vừa trải qua cú sốc lớn gì vậy, chẳng qua là bỏ hơi nhiều muối thôi mà, lần sau bỏ ít đi là được, không đến mức này chứ." Diệp Tử Hạo bưng đĩa trứng trước mặt Mễ Nặc đi: "Nặc Nặc, em đừng ăn trứng nữa, ăn bánh bao đi, cái đó anh mua ở ngoài, chắc không có vấn đề gì đâu." "Đừng mà, em thấy cũng được mà, anh xem lòng đỏ được bao bọc tốt thế này, không hề bị vỡ, em còn chẳng làm được thế đâu." "Nặc Nặc, cái đó là anh thí nghiệm rất nhiều lần mới thành công đấy." Diệp Tử Hạo không giấu giếm nữa. "Đã bảo là không sao rồi mà, thời gian này anh luyện tập thêm chút là được." Diệp Tử Hạo cũng ngồi xuống, chậm rãi ăn.

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện.

Lúc ăn xong, Diệp Tử Hạo dọn bát đĩa vào bếp, Mễ Nặc cũng đi theo vào.

Lúc này khói trong bếp đã tan hết, cô mới phát hiện trong thùng rác toàn là trứng hỏng, khóe môi không nhịn được mà giật giật.

Quy mô thực nghiệm này đúng là lớn thật.

Nếu để Mễ phu nhân biết chắc chắn anh sẽ bị mắng chết, đây toàn là trứng gà ta sạch mà bà lặn lội đi tận chợ xa để mua của nông dân đấy.

Mễ Nặc nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Diệp Tử Hạo, cũng không nói gì, lẳng lặng ra khỏi bếp.

Càng nghĩ càng thấy buồn cười, đây chắc là lần đầu tiên Diệp đại thiếu gia vấp ngã, mà lại còn vấp ngay trong bếp.

Nhớ lúc họ mới quen nhau, anh ngay cả rửa bát cũng không biết, nửa năm qua anh dường như đã học được không ít thứ.

Diệp Tử Hạo dọn dẹp bếp xong liền đi ra, Mễ Nặc cười nói: "Diệp Tử Hạo, nếu anh thao tác chậm hơn chút nữa thì chắc là muộn làm rồi đấy." "Hôm nay anh không định đi làm." "Vậy anh định làm gì?" Diệp Tử Hạo ngồi xuống bên cạnh Mễ Nặc, ôm cô vào lòng, vùi đầu vào cổ cô cọ cọ, hơi làm nũng nói: "Bạn gái bị thương, làm bạn trai như anh đương nhiên phải ở lại chăm sóc rồi." Mễ Nặc nhìn cái đầu bù xù trước mặt, nhẹ nhàng nhéo tai anh: "Em nói lại với anh lần nữa, em không phải tàn phế, không cần anh canh chừng em 24/24 đâu." "Không sao, anh ở đây cũng có thể xử lý công việc, lát nữa anh sẽ bảo Trương Lăng mang những việc cần xử lý qua đây." "Không cần thiết đâu." Diệp Tử Hạo không để Mễ Nặc nói lời phản bác, cười cúi đầu hôn cô thật lâu, đến khi Mễ Nặc cảm thấy sắp nghẹt thở anh mới buông ra.

Bây giờ cô cũng đã quen với những nụ hôn bất ngờ của anh, cũng hiểu tính khí bá đạo của anh nên bắt đầu sẵn lòng chiều theo anh. "Đúng rồi, tòa soạn của em đã xin nghỉ chưa?

Có cần anh xin nghỉ giúp em không?" "Hôm qua em đã báo với tổng biên tập rồi.

Thời gian trước bọn em luôn chạy đua cho xong việc nên trong tay có không ít bản thảo, cho dù em nghỉ nửa tháng thì tạp chí cũng không bị trống.

Bây giờ mới thấy bình thường làm việc nỗ lực một chút cũng tốt, nếu không lúc này chắc em phải mang thương tích ra trận rồi." Diệp

Tử Hạo nhanh chóng liên tưởng đến chuyện khác, bắt đầu lôi chuyện cũ ra: "Nặc Nặc, xem ra vị trí của anh trong lòng em vẫn chưa đủ nhỉ.

Hôm qua em còn nhớ gọi điện xin nghỉ với tổng biên tập, vậy mà không nghĩ đến việc nói với anh một tiếng." Mễ Nặc sững lại: "Đó chẳng phải vì anh là bạn trai của em sao, trong tiềm thức của em anh là người thân cận nhất.

Có một nghiên cứu cho thấy, con người đối với người thân thiết nhất luôn khá tùy ý, đó là vì họ biết người thân cận có thể bao dung và thấu hiểu mình vô điều kiện, không so đo với mình.

Những người khác thì không vậy, nhất là đồng nghiệp và lãnh đạo, người ta chẳng có mấy kiên nhẫn với mình đâu." Ngụ ý là vì anh là người thân thiết nên mới không gọi điện. "Lý lẽ của em đúng là cả đống, sao anh cứ cảm giác có ngày mình bị em bán đi vẫn còn phải giúp em đếm tiền vậy nhỉ." Diệp Tử Hạo khẽ hừ lạnh một tiếng. "Diệp tổng nói đùa rồi, bán anh thì được bao nhiêu tiền chứ, giữ chặt anh chính là giữ chặt cả tập đoàn Diệp thị, đó mới là thứ đáng giá nhất." Mễ Nặc hì hì cười. "Coi như em thức thời, biết giữ anh trong tay mới là giá trị nhất." Một lúc sau, Trương Lăng mang công việc cần xử lý của ngày hôm nay đến.

Thấy Diệp Tử Hạo mặc đồ ở nhà, anh ta thực sự ngẩn ra.

Anh ta chưa bao giờ thấy sếp mình ăn mặc như vậy, cũng là lần đầu thấy sếp nghiêm túc quan tâm một người phụ nữ như thế, chỉ vì tay bị thương một chút mà ở bên chăm sóc toàn thời gian. "Diệp tổng, đây là những văn kiện khá khẩn cấp." Diệp Tử Hạo gật đầu, dặn dò: "Thư ký Trương, nếu mẹ tôi hỏi về lịch trình của tôi, cậu tìm cái cớ gì đó qua loa đại khái, tuyệt đối đừng nhắc đến chuyện của tôi và Mễ Nặc." "Yên tâm đi Diệp tổng, tôi biết phải xử lý thế nào." Buổi trưa, thấy Diệp Tử Hạo đang bận, Mễ Nặc liền gọi đồ ăn ngoài.

Diệp Tử Hạo có chút không vui, cảm giác như tài nấu nướng của mình không được công nhận.

Mễ Nặc thầm chê cười trong lòng: "Anh thì có tài nấu nướng gì chứ, ngay cả trứng ốp la còn làm không xong thì mong chờ gì nấu được món ngon." Cô không muốn ngược đãi bản thân mình.

Tuy nhiên, miệng cô vẫn cực kỳ cổ vũ, nói là không muốn anh quá vất vả.

Buổi chiều, các đồng nghiệp ở tòa soạn đến nhà thăm cô.

Vốn dĩ cô cũng định công khai quan hệ của hai người nên không ngăn cản họ đến.

Diệp Tử Hạo trước mặt người lạ hoàn toàn là một dáng vẻ khác, mặt gần như không có nụ cười, chuẩn phong thái cao ngạo lạnh lùng.

Sau khi đưa cho mỗi đồng nghiệp của cô một chai nước, anh liền vào phòng phụ xử lý công việc.

Anh vừa vào trong, không khí căng thẳng của các đồng nghiệp lập tức được giải tỏa.

Tống Tuyết Nhi không nhịn được kêu lên: "Trời ạ, chị Mễ, hóa ra Diệp tổng là bạn trai của chị!

Hèn gì tòa soạn chúng ta lại mời được người thành đạt như anh ấy, hóa ra đằng sau có mối quan hệ này.

Em đã bảo bạn trai chị chắc chắn là cực phẩm giàu sang mà, không ngờ cái miệng quạ đen của em lại nói trúng rồi." "Con bé này, trước đây em không phải miệng quạ đen đâu, mà là tiên tri đấy, nhìn thấu huyền cơ từ trước." "Việc này hoàn toàn giúp em lấy lại tự tin.

Chương 528

Chủ biên là 'gái già' thế này còn tìm được cực phẩm, em mới 25 tuổi chắc chắn có thể tìm được bến đỗ tốt." Người nói là một phụ nữ trong tòa soạn đang ở độ tuổi nhạy cảm, 25 tuổi nói lớn không lớn nhưng cũng chẳng nhỏ, gia đình đã bắt đầu thúc giục. "Không phải chị cố ý đả kích em đâu, nhưng người với người là có sự khác biệt.

Với khí chất và ngoại hình của em, cách chủ biên cả một con phố đấy, em chỉ có ưu thế về cân nặng thôi." "Hôm nay chủ biên đại nhân là lớn nhất, chỉ cần các em dỗ chủ biên đại nhân vui vẻ là được.

Sau này ai còn nói như vậy nữa, chị bảo đảm sẽ trở mặt ngay lập tức." "Thôi nào, bọn em đều đáng yêu thế này, chắc chắn là biết điều rồi.

Chị Mễ, em và chị Tiểu Hoa bây giờ là đáng thương nhất, chị có cân nhắc giới thiệu cho bọn em một anh chàng giàu có nào không?

Mấy người chúng ta từng phỏng vấn em thấy đều rất ổn, nếu chị quen thì bắc cầu se duyên cho bọn em với." "Được rồi, có cơ hội chị sẽ làm mối cho các em."...

Mấy người họ tán dóc đủ chuyện trên trời dưới biển, Mễ Nặc cũng thấy thời gian trôi qua bớt tẻ nhạt hơn.

Đang nói chuyện, Tống Tuyết Nhi đột nhiên nhìn Mễ Nặc đầy tò mò: "Chị Mễ, em hỏi chị một câu riêng tư này, chị đừng giận nhé." "Chị mà giận thì em không hỏi à?" Tống Tuyết Nhi dứt khoát lắc đầu. "Thế thì nói đi." Tống Tuyết Nhi nhìn về phía phòng phụ, nhỏ giọng hỏi: "Chị Mễ, không lẽ Diệp tổng đồng ý lên tạp chí là vì chị bị 'quy tắc ngầm' đấy chứ?

Hai người thế này cũng đột ngột quá." "Cái con bé này, rõ ràng

Diệp tổng đã nói trong bài phỏng vấn là đang nghiêm túc theo đuổi một người phụ nữ, chính là chủ biên Mễ mà." "Em biết chứ, nhưng lúc đăng bài phỏng vấn Diệp tổng chẳng phải nói là chưa có bạn gái sao, em chỉ tò mò thôi." Mễ Nặc luôn giữ nụ cười nhạt trên môi, cô biết mấy đồng nghiệp này tính tình thẳng thắn, trong lòng không giữ được chuyện gì, bản thân không có ý xấu.

Chỉ là cô còn chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy giọng nói trầm thấp của Diệp Tử Hạo: "Tôi 'ngầm' bạn gái mình thì có gì không bình thường sao?

Các cô có cần phải làm quá lên thế không?" Diệp Tử Hạo vừa thốt ra câu này, phòng khách lập tức im bặt, sắc mặt mỗi người mỗi khác.

Mễ Nặc che miệng ho khan, người đàn ông này đúng là không nói thì thôi, nói ra là khiến người ta đứng hình, chuyện gì cũng nói được, quan trọng là còn nói đầy ám muội như vậy.

Hiện tại họ cùng lắm mới chỉ hôn nhau một cái, cách "quy tắc ngầm" còn xa lắm.

Mễ Nặc kéo Diệp Tử Hạo một cái, nói với các đồng nghiệp: "Bạn trai tôi nói năng luôn như vậy, mọi người đừng để tâm." Mấy đồng nghiệp nhìn nhau, cuối cùng đồng loạt lúng túng xua tay: "Không đâu, không đâu." Diệp Tử Hạo như thể không nhìn thấy ai khác, chỉ quan tâm hỏi han Mễ Nặc: "Nặc Nặc, tầm này là thời điểm tốt nhất để ăn trái cây, em có muốn ăn chút không?" "Không cần đâu, anh đi bận việc của anh đi." "Vậy anh pha cho em ly trà hoa nhé." Diệp Tử Hạo vừa nói vừa đứng dậy, thuận tiện hỏi mấy đồng nghiệp của cô: "Các cô có muốn uống chút trà hoa không?" Cả nhóm xua tay: "Dạ thôi, không cần đâu ạ." Họ không dám để một vị tổng tài pha trà cho mình đâu, tổn thọ chết.

Diệp Tử Hạo cũng không nói gì thêm, pha cho Mễ Nặc một ly trà hoa hồng đưa vào tay cô: "Uống ly trà hoa cho nhuận họng đi." Mễ Nặc ngượng ngùng nhận lấy, rồi tiếp tục trò chuyện với đồng nghiệp.

Chỉ có điều Diệp Tử Hạo cứ như một vị đại thần cứ đứng lù lù ở đó, họ căn bản không thể thoải mái tán gẫu được.

Chỉ đành nói về chuyện công việc.

Mễ Nặc dặn dò: "Một tuần nữa chị đi làm lại, các em có chuyện gì quan trọng bất cứ lúc nào cũng có thể gọi điện cho chị.

Thuận tiện tìm tòi xem còn nhân vật thành đạt nào có thể lên series tinh anh của chúng ta không, chị vừa đi làm là sẽ đi đàm phán ngay." "Thời gian này đừng gọi điện cho cô ấy, cô ấy cần nghỉ ngơi thật tốt." Diệp Tử Hạo sa sầm mặt xen vào.

Mễ Nặc lườm Diệp Tử Hạo một cái thật sắc, nhưng cô biết lúc nào nên giữ thể diện cho đàn ông nên không nói gì thêm. "Chủ biên, em thấy chị cứ nghỉ ngơi cho tốt đi, chắc cũng không có chuyện gì lớn đâu." Tống Tuyết Nhi nói. "Nếu có chuyện gì không giải quyết được có thể gọi trực tiếp cho tôi." Diệp Tử Hạo lại nói. "Đừng quậy nữa, việc bên em anh có rành đâu." Mễ Nặc hết cách. "Nặc Nặc, cả tập đoàn Diệp thị anh còn quản được, đừng nói là cái tòa soạn nhỏ của em, có gì khó đâu." Diệp Tử Hạo chỉ khi đối mặt với Mễ Nặc mới ôn nhu hơn một chút. "Có việc cứ tìm tôi." Diệp Tử Hạo lại lặp lại với Tống Tuyết Nhi. "Vâng, em biết rồi Diệp tổng.

Hai người tình cảm... tốt thật đấy." Tống Tuyết Nhi xưa nay vốn thấy mình mặt dày, nhưng đối diện với gương mặt lạnh lùng của Diệp Tử Hạo, cô thấy mình cũng sắp nghẹt thở, chẳng biết nói gì hơn. "Tình cảm quả thực rất tốt." Diệp Tử Hạo nghiêm túc nói.

Mễ Nặc hoàn toàn bó tay với anh, các đồng nghiệp cũng cảm thấy không tự nhiên, ngồi thêm vài phút rồi đứng dậy cáo từ.

Diệp Tử Hạo tiễn họ ra cửa rồi đóng sầm cửa lại.

Mễ Nặc dở khóc dở cười nhìn Diệp Tử Hạo: "Anh đóng cửa mạnh thế làm gì?" "Phiền phức, nói chuyện cả buổi chiều rồi, chẳng lẽ còn muốn ở lại ăn cơm tối chắc." Anh khó khăn lắm mới có thời gian rảnh rỗi ở bên bạn gái, mấy người này thật là. "Hóa ra lúc nãy anh cố ý à?" Có cần ấu trĩ vậy không?

Đương nhiên câu sau Mễ Nặc không nói ra, đàn ông hình như đều sợ bị chê ấu trĩ. "Cũng không hẳn, họ không ở đây thì anh cũng vẫn chăm sóc em như thế mà." "Ai, anh nói xem sao anh chẳng có chút phong độ nào vậy." Mễ Nặc lắc đầu.

Diệp Tử Hạo không thấy mình sai ở đâu: "Anh không có phong độ sao?

Anh lấy nước cho họ, sau đó còn định pha trà cho họ, là tại họ không nhận tình cảm đó chứ, đâu phải lỗi của anh." Mễ Nặc thực sự không nhịn được bật cười, thế giới quan của người này dường như khác với những người bình thường như họ.

Thôi được rồi, cô cũng không cưỡng cầu nữa. "Anh xử lý xong công việc chưa?" "Vẫn chưa." "Thế anh ra đây làm gì, không phải anh vẫn luôn vểnh tai nghe tụi em nói chuyện đấy chứ?" Nếu không sao lại xuất hiện kịp thời thế. "Anh mà không nghe thì sao biết mấy người đó nói năng khó nghe như vậy, chỗ nào cũng đầy gai nhọn, bóng gió so bì, cái gì mà em bị 'quy tắc ngầm', em là bạn gái chính thức của anh cơ mà?

Có phải họ ghen tị với em không?" "Anh chỉ vì họ nói vậy mà giận sao?" Ánh mắt Mễ Nặc đầy ý cười.

Cô cứ thắc mắc, lúc đầu thái độ anh còn khá tốt, sao sau đó lại âm dương quái khí, còn cố tình đóng sầm cửa. "Nghe những lời như vậy anh không nên giận sao?" Diệp Tử Hạo hỏi ngược lại với giọng điệu đương nhiên. "Được rồi, anh hiểu lầm rồi, họ nói chuyện luôn như thế, không có ác ý đâu, anh cứ coi như họ đang đùa đi." Diệp Tử Hạo hơi nghi ngờ nhìn Mễ Nặc: "Họ thực sự không có ý gì khác sao?" "Tất nhiên rồi, em cũng không thích mấy trò giả tạo, nếu họ là người như vậy em căn bản đã không cho họ vào nhà, họ khác hẳn với cô nàng Hàn Mạt kia." Diệp Tử Hạo nhún vai: "Vậy sao, thế lần sau gặp họ thái độ anh sẽ tốt hơn một chút." "Ừm, thế mới ngoan." Diệp Tử Hạo mỉm cười, rồi lấy máy tính xách tay ra, ngồi xếp bằng trên sofa giống Mễ Nặc, bắt đầu xử lý công việc. "Em xem tivi có ảnh hưởng đến anh không?

Chương 529

Có cần em vặn nhỏ tiếng lại không?" "Không đâu, đầu óc anh tốt lắm, có thể làm hai việc một lúc." Lúc nào cũng không quên khoe khoang.

Mễ Nặc thấy anh vừa nói chuyện vừa gõ bàn phím nhanh thoăn thoắt nên cũng không quản nữa, tự mình vừa xem vừa cười.

Đột nhiên Diệp Tử Hạo buông một câu: "Cái chương trình này đúng là não tàn, logic chẳng thông tí nào, không hiểu em cười cái gì nữa." "Lo làm việc của anh đi, đừng có xao nhãng." Mễ Nặc mắng yêu một câu.

Diệp Tử Hạo gập máy tính lại: "Xong rồi." Mễ Nặc tắt tivi, sán lại gần ôm cánh tay anh: "Đúng rồi, chuyện em nhờ anh có tin tức gì chưa?" "Có cũng không nói cho em đâu, việc cấp bách nhất bây giờ là em phải dưỡng thương cho tốt." Diệp Tử Hạo khá lạnh lùng nói. "Thật ra em cũng không gấp, em chỉ hỏi trước thôi." "Yên tâm đi, đợi em đi làm lại anh nhất định sẽ đưa phương thức liên lạc của người đó cho em." Đến bữa tối, Diệp Tử Hạo lại muốn tự tay xuống bếp, Mễ Nặc chỉ có thể ở bên cạnh chỉ đạo kỹ thuật, may mà cuối cùng mùi vị cũng tạm ổn.

Mễ Nặc phát hiện Diệp Tử Hạo cũng có mặt tỉ mỉ như phụ nữ, buổi tối lúc tắm rửa, anh giúp cô xả nước, chuẩn bị quần áo, mọi thứ đều rất chu đáo. "Diệp Tử Hạo, em không phải tàn phế, mấy việc này em tự làm được." Mễ Nặc không nhịn được nhấn mạnh lần nữa. "Biết mà, nhưng anh tự nguyện mà, em cứ việc tận hưởng đi, có phúc không hưởng còn ở đó lải nhải làm gì." Giọng Diệp Tử Hạo truyền ra từ phòng tắm.

Đúng lúc này, điện thoại đặt trên sofa vang lên, Mễ Nặc nhìn qua, trên đó không lưu tên là ai, liền gọi với vào: "Diệp Tử Hạo, điện thoại anh reo kìa." "Em nghe giúp anh đi." "Tin tưởng em thế sao, anh không sợ là người phụ nữ mờ ám nào của anh gọi đến à?" Mễ Nặc trêu chọc. "Đừng nói bậy, nếu có mấy loại phụ nữ vớ vẩn đó, em cứ dùng thân phận bạn gái chính thức mà mắng lại cho anh." Mễ Nặc cười một tiếng rồi bắt máy.

Vừa kết nối đã nghe thấy một giọng nói đầy khí thế: "Thằng nhóc thối, ta gọi cho con bao nhiêu lần rồi mà con không nghe, cứ phải ép ta đổi số khác gọi cho con.

Ta hỏi con, hôm nay con làm sao thế?

Sao dì Anh lại bảo con kéo vali đi mất rồi, nhưng con đâu có đi công tác, còn mấy lời kỳ quái con nói là có ý gì, con rốt cuộc muốn làm gì hả?" Mễ Nặc nghe Diệp Tử Hạo từng nhắc qua tình hình gia đình, ông bà đều còn khỏe, nghe giọng trong điện thoại là đoán ngay được đây là ông nội anh.

Mễ Nặc vừa định nói mình không phải Diệp Tử Hạo, ông cụ đã chuyển chủ đề. "Con nói xem con theo đuổi 'con nhà lành' người ta bao lâu rồi mà vẫn chưa thấy động tĩnh gì, khi nào mới dắt về cho chúng ta xem?

Cái thằng nhóc A Sâm kia vợ nó đã mang thai mấy tháng rồi, nghe nói còn là thai đôi nữa, con mà không khẩn trương lên thì sao mà thi đua với nó được?

Ta không có đứa cháu vô dụng như con đâu." Đúng là ông nội Diệp Tử Hạo thật, hóa ra gấp gáp giục cháu kết hôn là để thi đua với Lục Sâm.

Hiểu rõ sự tình, khóe môi Mễ Nặc không nhịn được mà giật giật, với trạng thái của cô và Diệp Tử Hạo hiện giờ, dù có ngồi tên lửa cũng không đuổi kịp.

Quan trọng hơn là tại sao cô phải đi so với Mạc Tiểu Noãn chứ, hoàn toàn không cần thiết. "Thằng nhóc thối, hôm nay con lại uống lầm thuốc à, ta nói bao nhiêu câu mà con không thèm đáp lại một lời." Không nghe thấy Mễ Nặc lên tiếng, ông cụ Diệp lại cao giọng. "Dạ, ông nội Diệp, cháu không phải Diệp Tử Hạo ạ, ông tìm anh ấy thì lát nữa cháu bảo anh ấy gọi lại cho ông." Giọng phụ nữ!

Ông cụ Diệp ngẩn ra, rồi lập tức phản ứng lại, mắt sáng rực, ướm hỏi: "Cháu chính là 'con nhà lành' trong miệng thằng A Hạo đó hả?" Hình như thấy dùng từ đó không ổn, ông cụ lập tức đổi cách nói, cười híp mắt: "Không không, ông nói nhầm, cháu là bạn gái của A Hạo phải không?

Ông không tìm A Hạo, ông tìm cháu đây." Mễ Nặc rất muốn phủ nhận, nhưng ông cụ Diệp nhìn như đang hỏi cô nhưng thực chất chẳng cho cô cơ hội biện bạch.

Chỉ nghe ông tự nói một mình: "Con bé này, ông nói cho cháu nghe nhé, thằng A Hạo nhà ông từ nhỏ đã rất ưu tú, trong việc quản lý kinh doanh công ty đã bộc lộ thiên phú phi phàm, mới mấy tuổi đã theo ông ngoại nó đến công ty, lúc đó ông ngoại nó quyết sách gì cũng thường xuyên thảo luận với nó.

Lúc đi học thành tích cũng tốt vô cùng, từ tiểu học đến đại học có không ít người viết thư tình, tặng socola cho nó đâu." Nụ cười trên môi Mễ Nặc cứng ngắc, mới vừa rồi còn mắng cơ mà, dáng vẻ nghiến răng nghiến lợi, sao chớp mắt đã thay đổi rồi.

Thành tích đi học "tốt vô cùng", chắc là "tệ vô cùng" mới đúng, nếu không lần trước nhắc đến Diệp Tử Hạo đã khoe khoang rồi chứ không phải giấu giếm mãi.

Còn vụ thư tình từ nhỏ đến lớn nhận không hết, quả nhiên bản tính "ong bướm" là được tu luyện từ bé.

Ông cụ Diệp tiếp tục: "Nó chưa bao giờ xuống bếp đâu, sáng nay còn đặc biệt hỏi dì giúp việc ở nhà là làm bữa sáng thế nào, ông đoán ngay là chuyện này chắc chắn liên quan đến cháu.

Đứa trẻ này từ nhỏ làm việc gì cũng đặc biệt có nghị lực, vì để lấy vợ mà lần này nó thực sự dốc hết sức rồi.

Cả nhà chúng ta chưa ai được ăn cơm nó nấu đâu, cháu coi như là người đầu tiên có diễm phúc này đấy." Mễ Nặc dở khóc dở cười, cái này hoàn toàn không phải diễm phúc, hiện tại mà nói thì đúng là một thảm họa.

Bây giờ bếp trong nhà vẫn như vừa trải qua một trận chiến, còn chưa dọn dẹp xong đây. "Nói chung là A Hạo nhà chúng ta gia thế tốt, diện mạo tốt, lại biết yêu thương người khác, người nhà nó cũng đặc biệt dễ gần, hiện là hàng hiếm trong số những gã độc thân vàng mười đấy.

Người muốn gả cho nó xếp hàng từ đầu phố đến cuối phố, quan trọng là nó đã xác định ai thì hoàn toàn là một người đàn ông chung thủy, chuẩn người đàn ông của gia đình.

Cháu ơi, ông bảo này, gặp được người đàn ông tốt như vậy thì cháu gả phắt đi cho rồi, đừng có chần chừ nữa, qua làng này là không còn tiệm đó đâu." Mễ Nặc cạn lời, khen cháu trai cứ như thể trên đời có một không hai vậy. "Cháu ơi, cháu đừng nghĩ ông lừa cháu, những lời ông nói câu nào cũng là thật, đều là ưu điểm của A Hạo nhà ông cả." Nếu không phải đối phương là bậc tiền bối, Mễ Nặc thấy mình đã muốn cúp máy luôn rồi, sao lại có ông lão tự phụ thế này chứ.

Cái khí chất bá đạo, coi trời bằng vung trên người Diệp Tử Hạo phần lớn là di truyền từ ông rồi. "Cháu ơi, cháu ơi." Mễ Nặc không lên tiếng, ông cụ đành dừng lại gọi mấy tiếng.

Mễ Nặc hít sâu một hơi, rồi mỉm cười chào hỏi: "Cháu chào ông nội Diệp ạ." "Ái chà, giọng nói này ngọt thật, người chắc chắn cũng xinh đẹp, tính tình tốt, nếu không thằng nhóc thối kia cũng không theo đuổi cháu lâu như vậy." Mễ Nặc cười gượng, cô phát hiện mình hoàn toàn không chống đỡ nổi ông cụ này: "Ông nội Diệp, ông quá khen rồi, cháu cũng bình thường thôi ạ." "Bình thường cũng tốt mà, như vậy A Hạo mới có cảm giác an toàn, chứ nếu lấy một cô vợ lòe loẹt xinh đẹp quá thì A Hạo lại phải lo giữ khư khư suốt ngày, không yên tâm công tác được.

Hơn nữa nghe lời nói của cháu, ông biết cháu nhất định là một đứa trẻ rất có nội hàm, những cô gái như vậy giờ hiếm lắm, A Hạo nhà chúng ta đúng là có mắt nhìn." Mễ Nặc thấy đầu mình to ra, cô từ đầu tới cuối mới nói được mấy câu ngắn ngủi, vậy mà ông cụ đã biết cô có nội hàm, đây chẳng phải là mở mắt nói điêu sao? "Cháu ơi, cháu đừng để ông làm cho sợ nhé, tính tình ông là vậy đó, ngày trước đi lính nên khá cương trực." Mễ Nặc thực sự muốn nói: "Ông ơi ông khá là lôi thôi (nói nhiều) thì có".

Đúng là "Nhà có người già như có báu vật", Mễ Nặc xem như hiểu rồi, ông cụ này chính là một "cây hài". "Ông nội Diệp, cháu không bị sợ đâu ạ." "Ông đã bảo mà, thời buổi này tìm được người ông cởi mở như ông đúng là hiếm thấy." Mễ Nặc: "..." Được rồi, ngoài là cây hài ra, thực chất còn rất tự luyến. "Đúng rồi cháu ơi, giờ cháu đã là bạn gái của A Hạo thì không được gọi là ông nội Diệp nữa, phải gọi là ông nội thôi.

Gọi ông nội Diệp nghe xa cách lắm, ai mà chẳng gọi được như thế.

Ngoan nào, gọi một tiếng ông nội cho ông nghe xem nào." Ông cụ Diệp vuốt chòm râu bạc trắng, cười híp mắt hỏi.

Mễ Nặc khựng lại một chút, rồi gọi: "Cháu chào ông nội ạ." "Tốt, tốt, tốt lắm, thật ngoan.

Chương 530

Hôm nào bảo A Hạo dẫn cháu về nhà chơi nhé." Ông cụ Diệp cười sảng khoái. "Dạ, cháu biết rồi thưa ông." Tiếp đó ông cụ lại lan man kể thêm một tràng ưu điểm của Diệp Tử Hạo, dường như đến cuối cùng không còn gì để khen nữa mới chịu cúp máy.

Cúp điện thoại xong, Mễ Nặc không nhịn được lau mồ hôi hột, đối với vị ông nội của Diệp Tử Hạo này, cô thực sự không biết dùng từ gì để hình dung nữa.

Vừa ngẩng đầu lên đã thấy Diệp Tử Hạo đang nhìn mình cười như không cười: "Mễ Tiểu Nặc, bị ông nội anh dọa ngốc rồi hả?" "Diệp Tử Hạo, ông nội anh định bán đứng anh à?" Mễ Nặc khẽ mím môi cười. "Hửm?" Mễ Nặc liếc Diệp Tử Hạo một cái: "Ông ấy nói anh có rất nhiều ưu điểm." "Thật hay giả vậy?

Trong mắt ông già đó mà anh cũng có ưu điểm sao?" Diệp Tử Hạo hoài nghi nhìn Mễ Nặc.

Lão đầu tử ở nhà hễ thấy anh là mắng, sao có thể khen anh được, trừ khi trời đổ mưa đỏ.

Mễ Nặc đại khái lặp lại lời lão gia tử một lần, Diệp Tử Hạo đầu tiên là ngẩn người, sau đó ôm lấy Mễ Nặc cười ha hả.

Mễ Nặc đẩy anh một cái: "Cười cái gì mà cười?

Có gì đáng cười đâu?" "Nặc Nặc, em xem ông nội anh đã tự bán tự khen như thế rồi, em mau thu phục anh đi thôi." "Đi đi, chẳng đứng đắn gì cả.

Em chẳng phải đã đồng ý làm bạn gái anh rồi sao, đây coi như là bước tiến lớn rồi, đừng có mà không biết thỏa mãn." Diệp Tử Hạo thở dài một tiếng: "Nặc Nặc, em nói xem chúng ta cũng quen nhau lâu như vậy rồi, em có thể cân nhắc chuyện hôn sự của chúng ta được chưa?" "Lâu là bao lâu, người ta yêu nhau ba bốn năm mới kết hôn đầy ra đấy, chúng ta quen nhau còn chưa đầy một năm, anh vội cái gì?" "Ba bốn năm thì dài quá rồi." Diệp Tử Hạo oán hận nhìn Mễ Nặc. "Dài gì mà dài, còn có người chạy marathon bảy tám năm nữa kìa." "Thôi đi, vậy chúng ta cứ hai ba năm là được rồi." Nếu mà giày vò đến bảy tám năm, anh chắc chắn sẽ phát điên mất. "Anh cứ ở đó mà đợi, em đi tắm đây." "Có cần anh giúp không?" Diệp Tử Hạo kịp thời ôm lấy Mễ Nặc, khóe miệng khẽ nhếch lên, trong đôi mắt đen dài mang theo một tia cười ranh mãnh.

Mễ Nặc chỉ có thể dùng bàn tay trái không bị thương vỗ mạnh vào anh, nhấn mạnh lần nữa: "Diệp Tử Hạo, em nói cho anh biết, hiện tại em là người tàn tật, anh không được thừa nước đục thả câu, nếu không chúng ta kết thúc đấy." "Bắt nạt thì phải bắt nạt người tàn tật chứ, người tàn tật mới dễ bắt nạt." Diệp Tử Hạo nâng cằm Mễ Nặc lên, bộ dạng như một tên công tử bột đang trêu ghẹo gái nhà lành. "Anh..." Mễ Nặc tức nghẹn.

Diệp Tử Hạo đã quen mặt dày vô sỉ, trực tiếp ép Mễ Nặc vào tường, đôi chân dài khống chế đôi chân cô khiến cô hoàn toàn không thể cử động.

Hơi thở nóng rực làm cô không nhịn được mà né tránh. "Diệp Tử Hạo, anh buông em ra." Mễ Nặc hơi hoảng loạn.

Gần đây anh quá thu mình, làm cô suýt quên mất người đàn ông này trước đây vốn là một lãng tử đa tình.

Diệp Tử Hạo mãn nguyện nhìn phản ứng của cô, từ từ tiến lại gần.

Mễ Nặc sợ đến mức nhắm nghiền mắt, nhưng đợi một lát vẫn không thấy nụ hôn như dự đoán rơi xuống.

Mở mắt ra, Diệp Tử Hạo đang nhìn cô chằm chằm, đáy mắt đầy ý cười: "Nặc Nặc, em đang mong chờ điều gì vậy?" "Diệp Tử Hạo, anh đùa giỡn em đấy à." "Sao có thể chứ, có hời mà không hưởng là kẻ ngốc." Nói xong, nụ hôn nồng cháy của Diệp Tử Hạo trực tiếp ép xuống, không cho Mễ Nặc bất kỳ cơ hội phản kháng nào, thực tế là bộ dạng cô lúc này cũng chẳng phản kháng nổi.

Sau khi nụ hôn kết thúc, Mễ Nặc chỉ cảm thấy đôi chân bủn rủn, đáng hận hơn là cô nhận ra sự biến hóa rõ rệt trên người anh.

Mặt cô lập tức đỏ bừng: "Diệp Tử Hạo, anh là đồ lưu manh." "Đây là hiện tượng sinh lý bình thường, anh lưu manh chỗ nào chứ?

Anh hôn bạn gái mình thì có sao đâu." Diệp Tử Hạo hùng hồn lý lẽ.

Mễ Nặc đột nhiên cảm thấy đồng ý làm bạn gái anh sớm như vậy là một sai lầm, người đàn ông này chẳng phải hạng vừa. "Buông tay, em đi tắm đây." Diệp Tử Hạo buông Mễ Nặc ra, nhìn dáng vẻ chạy trốn hoảng loạn của cô mà buồn cười nhếch môi.

Mễ Nặc vừa vào phòng tắm, điện thoại anh lại vang lên.

Vẫn là lão gia tử, Diệp Tử Hạo vừa bắt máy đã nói: "Ông nội, là con đây." "Thằng ranh, giờ anh đang ở đâu?" "Ông nội, chuyện của con ông đừng lo lắng quá, con đang ở nhà bạn gái rồi." Nghe vậy, lão gia tử để lộ vài phần ý cười: "Lần này coi như anh có chút bản lĩnh, cuối cùng cũng mò được vào nhà người ta.

Tôi nói cho anh biết, tôi cho anh thời hạn ba tháng nữa, nếu vẫn chưa xong xuôi thì tôi sẽ đích thân ra tay đấy." Diệp Tử Hạo đau đầu, ông nội anh đúng là chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn: "Ông nội, con thấy ông thôi đi, dù sao cháu dâu của ông cũng không chạy thoát được đâu, ông đừng có xen vào linh tinh nữa." Diệp lão gia tử bất mãn hừ một tiếng, khinh thường nói: "Tôi xen vào linh tinh chỗ nào?

Bạn gái anh đã bị tôi thuyết phục đến mức gọi tôi là ông nội rồi, rõ ràng là cô bé đã thừa nhận người ông này." "Ông khen con lên tận mây xanh, người ta tin mới lạ, ông hoàn toàn là thổi phồng quá mức." "Bất kể mèo trắng hay mèo đen, bắt được chuột đều là mèo tốt.

Quản gì thổi phồng hay thực tế, anh đừng có cứng nhắc như thế, hãy đem cái mồm dẻo kẹo hay nịnh nọt bà nội ra mà dùng." Thôi xong, ngay cả những câu châm ngôn từ mấy chục năm trước cũng lôi ra rồi, đúng là lão cách mạng.

Còn bắt chuột nữa chứ, anh là đi tìm vợ mà. "Ông nội, ông đang bảo con bất chấp thủ đoạn đấy à?" "Nếu anh bất chấp thủ đoạn mà khiến vợ tương lai không để tâm, không truy cứu thì tôi ủng hộ anh." Chuyện đó sao có thể chứ?

Diệp Tử Hạo cười nhẹ: "Ông nội, ông phải có lòng tin vào cháu trai mình chứ, trong xương tủy con chảy dòng máu của ông mà, sao có thể kém cỏi được." "Trong xương tủy tôi không có kẻ hoa tâm bất trị như anh nhé, cả chỉ số thông minh và cảm xúc của anh cũng không đủ dùng, mấy điểm này chẳng giống tôi tí nào, là do anh tự phát triển lệch lạc thôi." Diệp Tử Hạo dở khóc dở cười, cái tốt là thừa hưởng từ ông, cái xấu là do anh tự phát triển lệch lạc sao? "Ông nội, chẳng phải vừa nãy ông nói với Nặc Nặc là con có không ít ưu điểm sao?

Sao vừa quay ngoắt đã không thừa nhận rồi?" "Đó đều là lỗi của anh, tôi làm vậy là vì ai?

Vì cưới vợ cho anh mà tôi đặt cả uy tín của mình vào đó, giờ anh còn mỉa mai ông nội anh, lương tâm anh bị chó tha rồi à?" Lão gia tử nghĩa chính ngôn từ nói.

Uy tín của ông đúng là chẳng đáng tiền, Diệp Tử Hạo thầm nghĩ trong lòng, nhưng ngoài miệng lại nói: "Ông nội, ông nói nhỏ thôi, lát nữa để Nặc Nặc nghe thấy những lời lật lọng này của ông thì hình tượng của ông tiêu tan đấy." "Thằng ranh con, làm cho ra hồn vào, cái miệng cũng phải kín một chút.

Tôi không nói với anh nữa, vậy nhé, cúp đây." Mễ Nặc tắm xong, xõa tóc bước ra, Diệp Tử Hạo lập tức tìm máy sấy, ấn cô ngồi xuống sofa rồi bắt đầu sấy tóc.

Động tác tuy còn vụng về nhưng anh chú ý khống chế lực tay, Mễ Nặc không cảm thấy đau da đầu, chỉ thấy hơi nhột. "Diệp Tử Hạo, gần đây anh đổi tính rồi à?" "Chẳng thế sao, một người bạn trai tuyệt vời thế này, em có nên cân nhắc gả cho anh không?" "Có cần em cấp bằng khen danh dự cho anh không?" "Tất nhiên là cần rồi." "Thôi đi, đừng tưởng em không biết ông nội anh muốn thi đua với nhà Lục Sâm.

Anh đã chậm hơn rất nhiều rồi, có đuổi cũng không kịp đâu, không cần thiết phải cố quá." "Vậy là em muốn anh buông xuôi, không cầu tiến sao?" "Em là muốn anh nhìn rõ hiện thực, đừng vùng vẫy vô ích." "Biện minh, rõ ràng là em không muốn gả cho anh sớm như vậy." Giọng điệu Diệp Tử Hạo mang theo sự thất vọng nhàn nhạt.

Mễ Nặc cảm nhận được sự hụt hẫng của anh, nhưng hiện tại Ngôn Thịnh vừa trở về, cô cảm thấy cần phải làm rõ những chuyện trong quá khứ, như vậy mới công bằng cho cả ba người, chứ không phải vội vàng lúc này.

Mễ Nặc lảng sang chuyện khác: "Nhưng mà lạ thật, Mễ thái thái và Mễ tiên sinh nhà em dường như mải chơi quên trời đất rồi, cả ngày hôm nay chẳng gọi cho em cuộc nào, chẳng giống phong cách của họ chút nào." "Người ta hai vợ chồng đi chơi, làm gì có thời gian để ý đến em." "Anh không biết mẹ em đâu, như Đường Tăng ấy, ngày nào không tụng kinh là y như rằng không bình thường, bà chắc chắn sẽ bứt rứt khó chịu cho xem." Vì Mễ Nặc luôn cúi đầu nên không thấy được tia chột dạ lóe qua trong mắt Diệp Tử Hạo.

Anh tạm thời sẽ không nói cho cô biết mình đã bắt đầu lấy lòng nhạc phụ nhạc mẫu.

Chương 531

Không lý nào anh làm nhiều việc như vậy mà lại không cho họ biết, chuyện lỗ vốn thế này anh không bao giờ làm. "Mễ Nặc Nặc, có phải em bị anh lây rồi không, thành kẻ cuồng bị ngược đãi rồi?

Mẹ em không mắng là em khó chịu à?" "Anh mới là kẻ cuồng bị ngược đãi ấy?

Ai ngược đãi anh chứ?" Mễ Nặc nhất thời chưa phản ứng kịp. "Người anh yêu nhất làm anh đau nhất, người có thể ngược đãi anh ngoài em ra thì còn ai?" "Đừng có nói bậy." "Nhưng mà em ngược đãi anh thấy rất thoải mái." "Khéo mồm khéo miệng." Mễ Nặc càng nghĩ càng thấy không ổn, cầm điện thoại lên lướt nhanh, đúng là không có cuộc gọi nào, nhưng WeChat thì có vài tin, kèm mấy tấm ảnh bố mẹ chụp trên bãi biển và lời hỏi thăm qua loa.

Mễ Nặc lắc đầu, quả nhiên là bị ngó lơ rồi, cô nhanh chóng nhắn lại một câu "Mọi thứ đều ổn".

Ở phía bên kia, mẹ Mễ nhìn tin nhắn trên WeChat, khóe miệng nở nụ cười, nói với bố Mễ: "Con gái ông cuối cùng cũng trả lời rồi này." "Vậy bà có thể yên tâm rồi nhé." "Cũng coi như yên tâm, nhưng không biết cậu bạn trai kia có đáng tin không.

Diệp gia cũng là danh gia vọng tộc, người từ nhà đó ra có biết chăm sóc người khác không?

Đừng để Mễ Nặc phải đi chăm sóc ngược lại là tốt rồi." Mẹ Mễ vẫn có chút không an tâm. "Bà lo xa làm gì, Tiểu Nặc cũng gần ba mươi rồi, bà đừng lúc nào cũng coi nó như đứa trẻ, cái gì cần buông thì phải buông." So với mẹ Mễ, bố Mễ có vẻ cởi mở hơn nhiều, mang theo ý vị dung túng cho con gái. "Tôi mang nặng đẻ đau, dù bao nhiêu tuổi tôi cũng lo lắng hết." Bố Mễ vỗ vai mẹ Mễ: "Yên tâm đi, đứa trẻ đó đã dám gọi điện tới thì chứng tỏ thái độ của nó là nghiêm túc.

Nếu nó chỉ định chơi bời thì căn bản đã không dám gặp phụ huynh, đừng nói là gọi điện cho chúng ta, chủ động khai báo gia cảnh." "Cũng đúng, điểm này có thể cộng thêm điểm cho cậu ta, có dũng khí." Mẹ Mễ cười. "Chỉ là con bé này giấu kỹ thật đấy.

Đúng rồi, tôi quên chưa nói với bà, hôm qua chúng ta đi bệnh viện tôi có tình cờ gặp cậu thanh niên đó, lúc ấy cậu ta gọi tôi là bác trai, tôi còn thấy lạ, nói với Tiểu Nặc thì bị nó dăm ba câu đánh lạc hướng luôn." Xâu chuỗi trước sau, bố Mễ bừng tỉnh đại ngộ. "Ông làm sao mà đấu lại con bé ranh ma đó được.

Vậy nghĩa là lúc chúng ta vào thì người vẫn chưa đi, trốn trong nhà vệ sinh chứ đâu, cả quả táo kia chắc cũng là do cậu nhóc họ Diệp gọt." Mẹ Mễ não nhảy số cực nhanh, lập tức liên tưởng ra rất nhiều chuyện.

Chuyện là thế này, hai cụ nhà họ Mễ sáng sớm lúc chuẩn bị lên máy bay đã nhận được cuộc gọi từ người tự xưng là bạn trai của con gái.

Đối phương chủ động giới thiệu tình hình cá nhân, còn dặn đi dặn lại bảo họ cứ yên tâm đi chơi, thời gian này anh ta sẽ chăm sóc tốt cho Mễ Nặc.

Hai cụ giật mình kinh ngạc, bày tỏ sự nghi ngờ, nhưng Diệp Tử Hạo đã đại khái kể lại chuyện giữa anh và Mễ Nặc, nói là đã theo đuổi rất lâu, mấy hôm nay mới chính thức thành người yêu.

Diệp Tử Hạo giọng điệu chân thành, hai cụ cũng thấy con gái tuổi không còn nhỏ, có những chuyện họ cũng không muốn quản quá nghiêm. "Tôi nói cho bà hay, tôi còn từng sắp xếp cho chúng nó xem mắt, chính là lần trước chúng ta vội vàng chạy qua thăm nó ấy, con bé tự mình chê người ta không ra gì, nên tôi ấn tượng không tốt lắm.

Nhưng nghe giọng điệu cậu ta có vẻ thành khẩn, nên cũng sẵn lòng cho cậu ta cơ hội." "Tiểu Nặc đã xem mắt bao nhiêu lần rồi, đây coi như là người bạn trai chính thức đầu tiên của nó, chúng ta nên tin tưởng con mắt của con gái mình, không sai được đâu." "Giờ không tin cũng phải tin thôi, chúng ta đều đã đi rồi.

Nhưng mà Tiểu Noãn cũng từng ám chỉ với tôi, nói phẩm hạnh của Diệp Tử Hạo chắc là không tệ." Mẹ Mễ nói. "Đừng nghĩ nhiều nữa, chúng ta cứ vui vẻ mà chơi, về rồi thì hẹn cậu nhóc đó ra gặp mặt, chúng ta sẽ đích thân giám định." "Tôi cũng định như vậy." Diệp Tử Hạo thấy Mễ Nặc cứ mải nhắn WeChat, không nhịn được cầm lấy điện thoại của cô: "Nặc Nặc, em nhắn cái gì vậy?" "WeChat." "WeChat là cái gì?" Mễ Nặc lộ vẻ mặt như thấy ma, cô không biết người đàn ông này rốt cuộc là sinh vật gì, đến cả WeChat cũng không biết. "Anh không biết sao?" "Anh phải biết à?" "Anh từ hỏa tinh đến chắc, bây giờ mấy bà lão sáng sớm đi mua rau đều dùng cái này để hò hét trong khu phố, không cần gõ chữ, tiện lợi vô cùng." Diệp Tử Hạo nhíu mày: "Đừng lấy bà lão ra làm ví dụ, các bà ấy có đắc tội gì em đâu." Mễ Nặc phì cười: "Diệp Tử Hạo, giờ anh còn biết nói đùa kiểu lạnh lùng thế này à, không tệ, có tiến bộ." "Trả lời câu hỏi của anh hẳn hoi, WeChat là cái gì?" Mễ Nặc đỡ trán, không hiểu sao anh lại cố chấp thế: "Thì là một phần mềm trò chuyện thôi, không phải thứ gì thần kỳ cả." Nghe vậy, Diệp Tử Hạo chủ động đưa điện thoại của mình cho Mễ Nặc: "Vậy em cũng cài cho anh một cái, sau này chúng ta có việc gì cũng có thể liên lạc qua WeChat." Mễ Nặc lập tức cảnh giác: "Anh đừng có suốt ngày làm phiền em đấy." "Sao gọi là làm phiền chứ, chúng ta giờ là bạn trai bạn gái rồi, phải giao lưu thông tin cho tốt." "Tay em không tiện, anh tự đi mà tải, tìm kiếm từ khóa WeChat là ra." Mễ Nặc tức giận nói.

Diệp Tử Hạo ôm Mễ Nặc ngồi trên sofa, tải xuống và cài đặt WeChat, sau đó thêm Mễ Nặc làm người bạn duy nhất của mình.

Chỉ trong vài phút, Diệp Tử Hạo đã nắm rõ các chức năng của WeChat, cũng lướt qua tất cả những gì Mễ Nặc từng đăng.

Nhưng từ đầu đến cuối, những gì Mễ Nặc đăng hoặc là ảnh đồ ăn, hoặc là chia sẻ mấy bài viết dưỡng sinh làm đẹp. "Mễ Tiểu Nặc, đời em không còn theo đuổi nào khác à?

Sao toàn là đồ ăn thế này." "Anh có ý kiến gì không?" Mễ Nặc cười như không cười nhìn Diệp Tử Hạo.

Diệp Tử Hạo nghẹn lời, chuyển sang cười nịnh: "Không có ý kiến, phụ nữ thích ăn uống mới dễ nuôi." Mễ Nặc thấy tóc đã khô, trực tiếp đi về phòng: "Em đi ngủ đây, anh tự thu dọn rồi sang phòng phụ mà nghỉ ngơi." Mễ Nặc ở nhà một tuần là không chịu nổi nữa.

Diệp Tử Hạo hầu hạ ba bữa mỗi ngày, lại còn không cho gọi đồ ăn ngoài, dù cô có đứng bên cạnh chỉ đạo kỹ thuật thì anh cũng chỉ làm được mấy món đơn giản.

Sau một tuần, cô cảm thấy vị giác của mình tê liệt luôn rồi.

Vô tình than phiền một câu bị Diệp Tử Hạo nghe thấy, anh liền hùng hồn lý luận: "Nặc Nặc, em không được đả kích lòng tin của anh.

Điểm xuất phát của anh và người khác không giống nhau, em không thể yêu cầu quá cao.

Những người thực sự được ngưỡng mộ là những người bò từ tầng lớp thấp nhất lên mây xanh, từ nhân vật nhỏ bé trưởng thành thành đại anh hùng, chứ không phải kiểu người ngay từ đầu đã có xuất phát điểm cao." "Em đang nói về kỹ năng nấu nướng của anh, anh lôi mấy thứ đó ra làm gì?" Mễ Nặc cạn lời với người đàn ông này, nói chuyện nấu ăn mà anh cũng có thể lôi ra một đống đạo lý rắc rối.

"Dù sao thì cũng cùng một lý lẽ cả thôi." Cuối cùng Mễ Nặc ở nhà nửa tháng, trong thời gian đó có đi bệnh viện kiểm tra, bác sĩ nói sớm nhất cũng phải một tháng mới tháo bột được, bảo cô nửa tháng sau quay lại.

Mễ Nặc bắt đầu đi làm, Diệp Tử Hạo phụ trách đưa đón.

Trước khi xuống xe, Mễ Nặc lại hỏi Diệp Tử Hạo: "Phương thức liên lạc em cần anh đã lấy được chưa?" "Vài ngày nữa sẽ đưa cho em.

Em thế này thì đi đàm phán kiểu gì?

Đừng có đi phá hoại hình ảnh của tòa soạn, khiến người ta tưởng tòa soạn các em không thông nhân tình." "Đừng lôi chuyện khác vào, em nhất định phải đi.

Em khó khăn lắm mới xây dựng được chuyên mục tinh anh này, không muốn nó chết yểu sớm vậy đâu.

Hơn nữa, em đã nghỉ nửa tháng rồi, không đi khai thác tư liệu thì tạp chí sắp trắng trang đến nơi rồi." Mễ Nặc thái độ kiên quyết.

Diệp Tử Hạo nhìn tay cô, nhíu mày: "Vậy để anh tìm thêm cho em vài người khác." "Mấy người anh tìm không đủ sức nặng, lãnh đạo cấp trên của em đã chỉ đích danh rồi, nhất định phải là Vincent đó.

Với lại em không thể cứ mãi nhờ anh tìm người giúp được, tự em cũng phải đi liên hệ trao đổi chứ." "Được rồi, lát nữa anh đưa số liên lạc của cậu ta cho em.

Bên anh hiện tại cũng chỉ có số điện thoại và địa điểm làm việc, tư liệu cụ thể cũng không có.

Chương 532

Em tự đi mà thử, nhưng đoán chừng hy vọng không lớn đâu.

Người của công ty anh đi mấy lần đều không gặp được, đối phương hình như tự mình thành lập một công ty đầu tư, mỗi ngày đều rất bận rộn." Suy nghĩ một lát, Diệp Tử Hạo vẫn không yên tâm: "Không được, hay là anh đi cùng em đi, em đi một mình anh không yên tâm." Mễ Nặc mỉm cười, cô biết Diệp Tử Hạo sợ cô bị uất ức.

Anh dù sao cũng là người có thân phận ở thành phố A này, nếu có anh đi cùng, e rằng đối phương dù không muốn cũng không dám dễ dàng sỉ nhục cô.

Nghĩ đến đây, lòng cô không khỏi ấm áp. "Yên tâm đi, em tự đi được.

Thời gian qua vì chăm sóc em mà anh chắc chắn tích tụ không ít việc, anh về xử lý chuyện của mình đi.

Em cũng sẽ cố gắng hết sức, nếu người ta không đồng ý thì em cũng không cưỡng cầu." "Đối phương dù sao cũng là đàn ông, em bảo người của tòa soạn đi cùng, đừng đi một mình." "Biết rồi, em sẽ rủ Tiểu Lưu to khỏe nhất tổ đi cùng, người đó anh cũng thấy rồi đấy, rất có cảm giác an toàn." "Còn nữa, lúc nào em đi thì phải báo cho anh một tiếng." Mễ Nặc bất lực gật đầu, cô có phải đi đến chỗ nào nguy hiểm đâu, anh có cần lo lắng quá mức thế không? "Được, em sẽ báo trước cho anh, để nếu em có chuyện gì thì anh còn đi cứu." "Còn nữa..." Mễ Nặc kịp thời bịt miệng Diệp Tử Hạo lại, nhéo má anh một cái, bĩu môi: "Diệp Tử Hạo, anh đừng có lải nhải nữa, em phải vào làm đây, chúng ta giữ liên lạc là được." Mễ Nặc định xuống xe, Diệp Tử Hạo kịp thời ôm eo kéo cô lại, chỉ thấy anh nhếch môi, chỉ chỉ vào má mình.

Mễ Nặc ngẩn ra: "Lại muốn làm gì nữa?" "Sao chẳng tự giác gì cả vậy, giờ em là bạn gái anh, trước khi chia tay bạn trai bạn gái phải làm gì, không cần anh dạy chứ?" Diệp Tử Hạo oán trách.

Mễ Nặc mỉm cười, một tay quàng cổ anh, hào phóng đặt lên má anh một nụ hôn: "Được chưa nào?" Diệp Tử Hạo hừ một tiếng, đôi mắt đào hoa sâu thẳm khẽ nheo lại, có chút kiêu ngạo nói: "Tạm coi là thông qua, lần này thế thôi, lần sau phải kiểu hôn kiểu Pháp nồng cháy ấy, hôn đủ năm phút, thiếu một giây cũng không được." Mễ Nặc đỏ mặt.

Nhìn ở cự ly gần, người đàn ông này thực sự rất tuấn tú, lỗ chân lông trên mặt chẳng thấy đâu, da dẻ đẹp đến không tưởng. "Nặc Nặc, em nhìn gì thế?" Diệp Tử Hạo nhìn dáng vẻ ngẩn ngơ của Mễ Nặc, tâm trạng cực kỳ tốt.

Mễ Nặc bịt miệng khẽ ho một tiếng, nhanh chóng mở cửa xuống xe.

Nhìn cô đi lên lầu, Diệp Tử Hạo mới lái xe rời đi, suốt dọc đường không nhịn được mà huýt sáo một bản nhạc nhỏ.

Mễ Nặc vừa ngồi vào chỗ, WeChat của Diệp Tử Hạo đã gửi tới, trên đó chỉ viết bốn chữ: "Ngoan ngoãn làm việc".

Mễ Nặc phì cười lắc đầu, trước đây thực sự không nhận ra Diệp Tử Hạo lại là kiểu người thích quản lý đủ thứ, nửa tháng qua đúng là đã thấm thía sâu sắc.

Dừng một chút, cô cũng nhắn lại mấy chữ: "Biết rồi".

Bên kia lập tức gửi lại một chữ: "Ngoan".

Mễ Nặc đầy đầu vạch đen, đặt điện thoại sang một bên, bắt đầu tìm kiếm tư liệu cá nhân của Vincent trên mạng.

Các bài báo chuyên môn về công việc của anh ta rất ít, chỉ thấy tên chứ không thấy người, chưa nói đến đời tư, cơ bản là không có dấu vết gì.

Sau một hai tiếng đồng hồ, thông tin thu thập được ít đến thảm hại.

Nhưng chuyện khá khẩn cấp, cô không trì hoãn thêm, gọi Tống Tuyết Nhi chuẩn bị đi luôn.

Nhớ đến lời Diệp Tử Hạo, cô gọi thêm Tiểu Lưu trong tổ, thuận tiện gửi một tin WeChat báo cáo lộ trình cho Diệp Tử Hạo.

Địa chỉ Diệp Tử Hạo đưa nằm ở một tòa nhà văn phòng trong khu thương mại.

Khi ba người đến nơi, vừa vặn chạm mặt Hàn Mạt.

Cô ta diện một chiếc áo khoác màu trắng sữa, mái tóc xoăn gợn sóng xõa tung, trên mặt trang điểm kiểu hoa đào đang thịnh hành, trông trẻ trung hơn hẳn.

Nhưng vừa thấy họ, cô ta lập tức hoảng hốt bỏ chạy. "Chị Mễ, đó chẳng phải Hàn Mạt sao?

Sao cô ta lại xuất hiện ở đây, còn ăn diện lộng lẫy thế nữa chứ." Tống Tuyết Nhi lên tiếng.

Mễ Nặc nhìn theo hướng Hàn Mạt chạy, chính là đích đến của họ, không khỏi nhíu mày: "Xem ra nhiệm vụ lần này gian nan rồi, có đối thủ cạnh tranh đây." "Vậy chúng ta phải đi mau thôi." Mễ Nặc không để tâm lắm, Hàn Mạt có mấy bài cô đều nắm rõ: "Yên tâm đi, người này nếu dễ mời như vậy thì địa điểm làm việc đã chẳng bảo mật thế này, chúng ta đến muộn vài phút cũng không sao." "Cũng đúng." Khi ba người đi lên, Hàn Mạt đang ngồi trên sofa trò chuyện với một người đàn ông.

Người đàn ông đó mỉm cười ôn hòa, nhưng lời lẽ lại toàn là từ chối: "Chủ biên Hàn, Vincent chưa bao giờ tiếp nhận phỏng vấn, đây là nguyên tắc của anh ấy, cô xin về cho, đừng làm công cốc nữa." "Trợ lý Tôn, phiền anh sắp xếp lại chút đi, cho tôi gặp Vincent một lần thôi.

Tòa soạn chúng tôi thực sự rất có thành ý, là công ty con của tập đoàn Thiên Âm, có uy tín lớn trong ngành truyền thông.

Các anh giờ mới lập công ty, còn gì quan trọng hơn việc quảng bá danh tiếng chứ?" "Rất tiếc, chúng tôi không cần.

Bản thân Vincent đã là một bảng hiệu sống rồi.

Chúng tôi làm đầu tư khác với các ngành nghề khác, không cần quảng cáo." Trợ lý Tôn vẫn kiên quyết từ chối.

Hàn Mạt thấy trợ lý Tôn cứng nhắc, có chút sốt ruột: "Trợ lý Tôn, anh vẫn nên báo cáo lại một tiếng đi." "Không cần đâu, trước cô đã có không ít đài truyền hình và tòa soạn đến hẹn rồi, nhưng Vincent đều từ chối hết.

Hơn nữa hiện tại Vincent cũng không có ở công ty, anh ấy ra ngoài rồi." Tống Tuyết Nhi không nhịn được kéo kéo áo Mễ Nặc: "Chị Mễ, đây có vẻ là một khúc xương cứng, khẩu khí lớn thật đấy, bảng hiệu sống cơ à." "Em tưởng Phố Wall là nơi ai cũng có thể lăn lộn được sao, tất nhiên là phải có thực tài rồi." Tống Tuyết Nhi thè lưỡi: "Cũng đúng, nhưng xem ra chúng ta hết hy vọng rồi." "Không thử sao biết được." Mễ Nặc tiến lên phía trước, nói với trợ lý Tôn: "Chào anh, trợ lý Tôn, tôi là Mễ Nặc, chủ biên mảng giải trí của tòa soạn.

Lần này tôi đến cũng là để phỏng vấn Vincent, không biết có thể sắp xếp cho chúng tôi gặp mặt một lát không?" Mễ Nặc vừa nói vừa đưa danh thiếp của mình ra.

Trợ lý Tôn nhìn Mễ Nặc một cái, chỉ thấy có chút quen mắt nhưng không nhớ đã gặp ở đâu, nhìn cánh tay đang bó bột của cô mà hơi ngẩn người. "Trợ lý Tôn." Trợ lý Tôn mỉm cười: "Xin lỗi, tôi vừa nhớ đến chuyện khác." Nói rồi anh ta nhận danh thiếp của Mễ Nặc, lướt qua một lượt rồi hỏi: "Các cô ở cùng một tòa soạn à?" Mễ Nặc gật đầu: "Đúng vậy, nhưng không cùng tổ, tạp chí của chúng tôi cũng khác nhau." Hàn Mạt thấy mình bị ngó lơ, lập tức đứng dậy, nhiệt tình chen vào: "Trợ lý Tôn, anh xem tòa soạn chúng tôi có thành ý chưa kìa, một lúc cử hẳn hai viên đại tướng tới, chủ biên Mễ của chúng tôi tay còn chưa khỏi hẳn đã đến rồi đây." Mễ Nặc nhìn Hàn Mạt một cái, Hàn Mạt cứ nháy mắt với cô liên hồi.

Mễ Nặc đại khái hiểu ý cô ta là muốn hợp tác, nhưng cô không đời nào muốn hợp tác với loại người như thế này. "Xin lỗi trợ lý Tôn, tuy chúng tôi ở cùng tòa soạn nhưng không thuộc cùng mảng.

Tôi phụ trách mảng giải trí, còn chủ biên Hàn phụ trách mảng tài chính, bình thường công việc rất ít khi giao thoa." Ý ngoài lời là: Chúng tôi không thân. "Mảng giải trí sao?" Mễ Nặc gật đầu giải thích: "Chúng tôi hiện đang đẩy mạnh chuyên mục 'Tinh anh', trọng tâm là khai thác những câu chuyện thú vị đằng sau cuộc sống của những người thành đạt.

Tổng thể mà nói thì khá nhẹ nhàng, không tốn nhiều thời gian của Vincent đâu." "Tôi nghĩ người như Vincent nên lên mảng tài chính thì hơn, dù sao mảng giải trí cũng quá thiếu trang trọng, không phù hợp với thân phận nghề nghiệp của anh ấy." Hàn Mạt chen lời. "Nói thế này đi, tôi rất cảm ơn thành ý của quý tòa soạn, nhưng Vincent thực sự sẽ không tiếp nhận phỏng vấn đâu, mời các cô về cho." Trợ lý Tôn đưa tay ra hiệu tiễn khách.

Chương 533

Lời đã nói đến mức này, Mễ Nặc cũng không muốn nói thêm gì nữa, nhưng bảo cô từ bỏ dễ dàng như vậy thì tuyệt đối không thể, chỉ là hôm nay chính chủ không có ở đây, nói nhiều cũng vô ích. "Vậy thì làm phiền trợ lý Tôn rồi, hy vọng anh giúp tôi nhắn với Vincent một tiếng, tòa soạn chúng tôi rất có thành ý." Ngay lúc này, trợ lý Tôn đột nhiên bước qua họ, đi về phía một người đàn ông.

Mễ Nặc ngẩn ra, nhìn người đàn ông ở không xa, lòng bỗng chốc rối bời.

Dù chỉ qua một âm thanh, cô cũng đã nhận ra anh, Ngôn Thịnh.

Nhìn dáng vẻ cung kính của trợ lý Tôn, liên tưởng đến những lời đồn thổi nghe được trong buổi họp lớp, thân phận của anh đã quá rõ ràng.

Không ngờ những năm qua anh sống tốt hơn cô tưởng tượng nhiều, đã thành người nổi tiếng rồi.

Hàn Mạt đã nhanh chân chạy tới trước, vui mừng nhìn Ngôn Thịnh, ngọt ngào gọi: "Đàn anh Ngôn." Ngôn Thịnh hơi ngẩn người một chút, nhưng đã không còn nhớ người này là ai.

Trợ lý Tôn lập tức giới thiệu: "Vincent, đây là chủ biên Hàn của tòa soạn, muốn mời anh lên tạp chí của họ." "Đàn anh, anh không nhớ em sao?

Em là...

Hàn Mạt, em cũng học tài chính, khóa dưới anh một khóa.

Trước đây em cũng vinh dự được cùng đàn anh tham gia cuộc thi Challenge Cup, lúc đó chúng ta còn đạt giải nhất toàn quốc nữa.

Còn nữa, chúng ta đều ở trong đội SIFE, thường xuyên cùng nhau tham gia hoạt động, anh luôn là tấm gương để em học tập." Hàn Mạt kìm nén sự xúc động trong lòng, chậm rãi kể lại, cố gắng khơi gợi ký ức của Ngôn Thịnh.

Ngôn Thịnh dường như có một chút ấn tượng, nhưng không sâu sắc.

Tuy nhiên, sự giáo dục tốt vẫn khiến anh giữ nụ cười trên mặt: "Chào cô." "Đàn anh, anh nhớ ra em rồi phải không.

Đàn anh, anh thật lợi hại, trẻ thế này đã trở thành người ưu tú như vậy rồi." Tống Tuyết Nhi thấy Mễ Nặc đang thẫn thờ thì sốt ruột không thôi: "Chị Mễ, Hàn Mạt có vẻ quen biết người đó, chúng ta phải mau lên thôi, không thì lát nữa mất cơ hội thật đấy." Tiểu Lưu vốn ít nói cũng thúc giục: "Chủ biên, chúng ta lên đi." Tiếng nói của họ làm kinh động người ở phía không xa.

Ngôn Thịnh cũng lập tức nhìn thấy Mễ Nặc, đặc biệt là cánh tay đang bó bột treo cao của cô, đôi lông mày tuấn tú không nhịn được mà nhíu lại. "Vincent, vị chủ biên Mễ bên kia cũng đang định phỏng vấn anh đấy." Ánh mắt giao nhau, Mễ Nặc nhanh chóng dời đi, đại não có chút đình trệ, nhưng bước chân đã bước ra, chỉ thấy cô quay người đi về phía thang máy. "Chị Mễ." "Chủ biên." Tống Tuyết Nhi và Tiểu Lưu hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, vội vàng đuổi theo Mễ Nặc.

Giọng nói của Ngôn Thịnh vang lên từ phía sau: "Mễ Nặc, đã đến rồi, tại sao không ở lại bàn chuyện công việc?" Bước chân của Mễ Nặc khựng lại.

Tống Tuyết Nhi nhìn Ngôn Thịnh, rồi lại nhìn Mễ Nặc, cảm thấy có gì đó không ổn, hạ thấp giọng hỏi: "Chị Mễ, chị và Vincent trước đây có quen nhau à?" Mễ Nặc không nói gì, chỉ là sắc mặt hơi khó coi, Tống Tuyết Nhi thè lưỡi, không dám hỏi thêm nữa.

Tại tập đoàn Diệp thị.

Diệp Tử Hạo vừa nhận được một bản tư liệu mới nhất về Vincent, trên đó ghi lại một số chuyện trước đây của anh ta ở trong nước, thậm chí còn có một bức ảnh.

Anh gần như nhận ra Mễ Nặc ngay lập tức, tuy cô trong ảnh có vài phần thanh xuân ngây ngô, nhưng anh tuyệt đối không nhìn nhầm. "Thư ký Trương, người trong này chắc chắn là Vincent chứ?" "Chắc chắn ạ, bên Đại học A đã liên hệ với anh ta rồi, hình như muốn mời anh ta tham gia lễ kỷ niệm trường với tư cách cựu sinh viên kiệt xuất nhưng bị anh ta từ chối.

Thông tin này cũng là do một lãnh đạo trường bên Đại học A lúc uống say tiết lộ ra." Trương Lăng báo cáo.

Diệp Tử Hạo đập mạnh xuống bàn một cái, nhanh chóng vớ lấy chiếc áo vest trên ghế rồi bước ra khỏi văn phòng.

Anh thực sự đã quá sai lầm rồi, lại đích thân đem Mễ Nặc dâng tận tay người yêu cũ của cô ấy.

Cái cô nàng ngốc nghếch Mễ Nặc kia vì anh ta mà bao nhiêu năm không yêu đương gì, giờ mà gặp lại thì không biết chuyện sẽ diễn biến thành thế nào nữa.

Cuối cùng Mễ Nặc vẫn quyết định ở lại.

Cô cảm thấy chuyện đã xảy ra thì nên đối mặt, trốn tránh không giải quyết được vấn đề.

Sau này mọi người vẫn sống trong cùng một thành phố, khó tránh khỏi sẽ chạm mặt nhau.

Mễ Nặc theo chân Vincent vào văn phòng, Hàn Mạt tức giận giậm chân tại chỗ.

Trợ lý Tôn cũng ngẩn người một lát, cuối cùng anh ta cũng nhớ ra đã gặp Mễ Nặc ở đâu, chính là trong điện thoại của Vincent, người phụ nữ này là mối tình đầu mà Vincent luôn canh cánh trong lòng.

Tống Tuyết Nhi và Tiểu Lưu nhìn nhau trao đổi ánh mắt, vừa định đi vào thì bị trợ lý Tôn chặn lại ngoài cửa: "Thật xin lỗi hai vị, Vincent không cho phép hai người vào." "Chủ biên của chúng tôi đã vào rồi mà." "Đó là chủ biên của các cô." Nhìn thấy cửa văn phòng đóng lại, Hàn Mạt sốt ruột định xông vào nhưng vẫn bị trợ lý Tôn kịp thời ngăn cản. "Tôi cũng không được vào sao?

Tôi là đàn em khóa dưới của anh Ngôn." Thân hình cao lớn của trợ lý Tôn không mảy may lay chuyển, giọng điệu đậm chất công việc: "Xin lỗi Hàn chủ biên, nếu không được Vincent cho phép, tôi không thể để cô vào." Hàn Mạt hằn học nhìn chằm chằm cánh cửa văn phòng.

Đã bao nhiêu năm trôi qua, trong mắt Ngôn Thịnh vẫn chỉ có Mễ Nặc, những người khác trong mắt anh chẳng là gì cả.

Càng nghĩ cô ta càng cảm thấy khó chịu và không cam tâm.

Tống Tuyết Nhi thấy Hàn Mạt cũng chịu chung số phận với mình thì tâm lý cân bằng hơn hẳn, đắc ý nói: "Đến sớm không bằng đến đúng lúc." "Tống Tuyết Nhi, cô đừng tưởng cô thuộc nhóm giải trí thì tôi không quản được cô.

Cô tốt nhất nên cầu nguyện đừng có ngày nào đó rơi vào tay tôi." "Cứ yên tâm đi, nếu có ngày cô trở thành lãnh đạo trực tiếp của tôi, tôi bảo đảm sẽ là người đầu tiên từ chức.

Người như cô không đáng để tôi liều mạng làm việc." Tống Tuyết Nhi chẳng hề để tâm, gia cảnh cô cũng không tệ, công việc này chỉ là sở thích chứ không trông mong vào nó để nuôi sống bản thân. "Cô..." Hàn Mạt tức đến mức chỉ tay vào Tống Tuyết Nhi, vốn định nổi trận lôi đình nhưng vì địa điểm không thích hợp nên đành phải nén giận. "Mọi người trật tự đi." Văn phòng của Ngôn Thịnh rất đơn giản, trên chiếc bàn lớn đặt bảy tám chiếc máy tính, toàn là những biểu đồ K-line xanh đỏ mà cô hoàn toàn không hiểu nổi.

Ngôn Thịnh chỉ tay về phía ghế sofa: "Nặc Nặc, ngồi đi." Mễ Nặc ngồi xuống, sau đó mặt không cảm xúc nói: "Vincent, chuyện là thế này, công ty chúng tôi ra mắt một chuyên mục về giới tinh anh, chủ yếu xoay quanh những nhân vật thành đạt trong giới kinh doanh, khai thác những chuyện thú vị trong cuộc sống của họ..." Ngôn Thịnh ngắt lời Mễ Nặc, nhìn vào cánh tay cô hỏi: "Nặc Nặc, cánh tay em sao rồi?" "Cảm ơn anh đã quan tâm, tôi rất tốt.

Nếu anh sẵn sàng tiếp nhận phỏng vấn của chúng tôi, chúng ta sẽ hẹn thời gian, lúc đó sẽ có người qua đây chụp ảnh cho anh." Ngôn Thịnh có chút không chịu nổi một Mễ Nặc như thế này, lòng anh hơi xao động, đứng dậy rót cho cô một ly nước, đưa tới trước mặt cô: "Uống miếng nước đi, chuyện công việc chúng ta cứ từ từ nói." "Xin lỗi, bây giờ tôi chỉ uống cà phê, không uống nước." Mễ Nặc từ chối.

Tay Ngôn Thịnh khựng lại, không kìm được thấp giọng nói: "Anh nhớ trước đây em chưa bao giờ đụng tới cà phê." "Vincent, lần này tôi tới là để mời anh lên tạp chí của chúng tôi, chứ không phải để thảo luận về sở thích cá nhân của tôi.

Chương 534

Đương nhiên, sở thích cá nhân của anh thì độc giả tạp chí lại khá hứng thú đấy." Ngôn Thịnh nhìn chằm chằm Mễ Nặc không rời mắt, nhấn mạnh: "Mễ Nặc, anh tên là Ngôn Thịnh." Mễ Nặc khẽ nhướn mí mắt, đạm mạc nhìn anh: "Được, Ngôn tiên sinh, về đề nghị vừa rồi của tôi, ý anh thế nào?" "Nặc Nặc, hiện tại ở đây chỉ có hai người chúng ta, không cần thiết phải giả vờ không quen biết nhau.

Chúng ta thật sự không thể như trước kia sao?

Cho dù tình cảm không còn, chúng ta vẫn là bạn học, gặp mặt không thể nói chuyện tử tế được à?" "Tôi nghĩ Ngôn tiên sinh có thể tìm cô Hàn ở bên ngoài kia, cô ấy rất sẵn lòng đóng vai bạn học để tâm sự trên trời dưới đất với anh." Dù trong lòng có khó chịu đến đâu, trên mặt Mễ Nặc vẫn luôn giữ nụ cười đúng mực. "Nặc Nặc, giữa chúng ta nhất định phải như thế này sao?" Sắc mặt Ngôn Thịnh hơi tái đi.

Mễ Nặc giải thích: "Tôi thấy thế này khá tốt.

Bây giờ chúng ta đều đã có cuộc sống riêng, tôi nghĩ người yêu hiện tại của chúng ta đều không hy vọng chúng ta qua lại quá nhiều, như vậy sẽ khiến họ phiền lòng." "Anh không có người yêu." "Đó là chuyện của anh, không liên quan đến tôi." Ngôn Thịnh nhớ tới người đàn ông đã bế cô rời đi ngày hôm đó, dù chỉ nhìn từ xa anh cũng biết đó là một người đàn ông không tồi, và người mà cô để mắt tới chắc chắn cũng không kém cỏi. "Người bế em rời đi hôm đó là bạn trai em sao?" Mễ Nặc gật đầu: "Đúng vậy.

Cho nên, Ngôn tiên sinh, tôi không muốn anh ấy có bất kỳ hiểu lầm nào.

Nếu chúng ta không thể bàn công việc, vậy thì không cần thiết phải tiếp tục nói chuyện nữa." Nói đến đây, Mễ Nặc đột nhiên nhận ra, nếu Diệp Tử Hạo – cái tên vừa bá đạo vừa hẹp hòi kia – biết được phương thức liên lạc cô cung cấp chính là của bạn trai cũ, chắc chắn anh sẽ phát điên mất.

Với tính cách của anh, tuyệt đối không có chuyện gì anh không dám làm.

Nghĩ đến đây, khóe môi Mễ Nặc khẽ cong lên.

Nhìn thấy chút hạnh phúc vô ý lộ ra trên mặt cô, Ngôn Thịnh cảm thấy nhói mắt.

Cô đang nghĩ đến ai, anh đại khái có thể đoán được.

Vậy ra, anh vẫn là người đến muộn sao? "Được, Mễ chủ biên, vậy bây giờ chúng ta bàn chuyện công việc." "Được thôi." "Nói thế này nhé, những năm qua anh chưa từng tham gia bất kỳ cuộc phỏng vấn nào, đó là vì anh không thích cuộc sống của mình bị phơi bày trước công chúng.

Tòa soạn của các em có thể tránh được tình trạng này không?" "Ngôn tiên sinh, tôi phụ trách bản tin giải trí.

Nếu anh không muốn bị làm phiền, chúng tôi có thể không tiết lộ phương thức liên lạc của anh, cũng không đăng ảnh cá nhân.

Trước khi bài phỏng vấn được xuất bản, chúng tôi sẽ trao đổi lại với bên anh, được anh đồng ý mới đem in.

Nếu anh có đề nghị gì khác cũng có thể nêu ra, chúng tôi sẽ cố gắng đáp ứng.

Còn về việc sức hút cá nhân của anh quá lớn, thu hút ong bướm vây quanh, thì tòa soạn chúng tôi không thể kiểm soát được." Ngôn Thịnh không nhịn được bật cười: "Nói vậy thì sức hút quá lớn cũng là một cái tội sao?" Không biết có phải bị ảnh hưởng bởi Diệp Tử Hạo hay không, Mễ Nặc nhún vai: "Đúng là một cái tội thật." "Vậy nếu anh không đồng ý phỏng vấn thì sao?" "Thì thôi vậy, dù sao thêm anh cũng chẳng nhiều mà thiếu anh cũng chẳng ít." "Mễ Nặc, em đối xử với những người khác cũng như vậy sao?

Hiện tại là em đang có việc cầu cạnh anh đấy?" Ngôn Thịnh nhìn cô chằm chằm. "Tôi thành tâm mời anh, nhưng nếu anh không muốn, tôi cũng không miễn cưỡng.

Tạm biệt, Ngôn tiên sinh." Mễ Nặc nhìn ra được Ngôn Thịnh vốn không có ý định đó.

Cô đứng phắt dậy, Ngôn Thịnh kịp thời nắm lấy tay cô. "Mễ chủ biên, tôi đồng ý tiếp nhận phỏng vấn của tòa soạn các cô." Cảm nhận được hơi ấm truyền tới từ bàn tay, Mễ Nặc lập tức hất tay anh ra: "Ngôn tiên sinh hãy tự trọng, chúng ta chưa thân thiết đến thế." Ngôn Thịnh đau thắt lòng, nhưng vẫn nở nụ cười ôn hòa, thấp giọng nói: "Nặc Nặc, anh chưa bao giờ từ chối được bất kỳ yêu cầu nào của em, từ trước đến nay vẫn vậy." Mễ Nặc chỉ cảm thấy như vừa nghe được một câu chuyện cười.

Chưa bao giờ từ chối?

Vậy những chuyện họ từng hứa với nhau thì sao, chẳng lẽ đó không phải yêu cầu của cô, anh đã thực hiện được lúc nào?

Mễ Nặc nhìn Ngôn Thịnh như nhìn một người hoàn toàn xa lạ, khựng lại vài giây mới lên tiếng: "Ngôn tiên sinh đừng nói những lời mập mờ như thế.

Trước khi vào cửa chúng ta đã nói rõ rồi, bàn chuyện công việc.

Anh đồng ý dứt khoát như vậy, không biết có yêu cầu gì không?" "Người hiểu anh nhất vẫn là em." "Đoán bừa thôi." "Anh cũng không có yêu cầu gì quá đáng, những điều em vừa nói là đủ rồi.

Tòa soạn đừng tiết lộ quá nhiều thông tin cá nhân của anh, anh không muốn cuộc sống bị xáo trộn.

Ngoài ra, anh muốn em là người trực tiếp phụ trách cuộc phỏng vấn này thì tốt hơn." "Chuyện đó không vấn đề gì, tôi sẽ tự tay viết bản thảo phỏng vấn, sau khi viết xong sẽ gửi cho anh, anh chỉ cần điền thông tin rồi gửi lại cho tôi là được." "Nặc Nặc, em biết anh không có ý đó mà." Anh muốn có thêm thời gian ở bên cô.

Mễ Nặc nhìn người đàn ông trước mặt, hai tay không kìm được siết chặt, ánh mắt tràn đầy sự châm chọc: "Tôi chỉ là một người bình thường, chỉ số thông minh không cao như thế, Ngôn tiên sinh muốn nói gì thì xin cứ nói thẳng, tôi không muốn phải đoán già đoán non." Ngôn Thịnh thở dài một tiếng, hỏi: "Nặc Nặc, người đàn ông đó đối xử với em tốt không?" "Đây là chuyện của tôi, không liên quan đến anh chứ?" "Nặc Nặc, xin hãy trả lời anh một cách nghiêm túc?

Đây là chuyện riêng của anh." "Tôi thấy không cần thiết phải nói cho anh biết." Mễ Nặc vẫn kiên trì. "Nặc Nặc, câu trả lời này rất quan trọng với anh." Giọng điệu Ngôn Thịnh mang theo vài phần khẩn cầu, trong mắt là tình cảm sâu đậm không thể che giấu. "Tôi thật sự không biết Vincent lừng lẫy bên ngoài lại có một mặt hèn mọn thế này, không biết người ngoài biết được sẽ nghĩ sao." "Nặc Nặc, em không cần dùng lời lẽ để khích anh, em biết tính anh mà." Đúng vậy, anh chính là kiểu người ung dung tự tại như mây trôi nước chảy, dù trong lòng có tức giận cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài, có thể đứng ngoài cuộc bất cứ lúc nào.

Mễ Nặc lạnh lùng hừ một tiếng: "Tôi chẳng có hứng thú đó, đừng tùy tiện suy đoán suy nghĩ của tôi." "Nặc Nặc, lần này anh đặc biệt quay về vì em." Ngôn Thịnh nhìn Mễ Nặc, đột nhiên mở lời.

Ánh mắt Mễ Nặc khẽ xao động, cô lạnh lùng nói: "Muốn quay lại cũng phải xem tôi có đồng ý hay không, câu 'ngựa tốt không ăn cỏ cũ' anh chưa nghe qua sao?

Anh nghĩ tôi sẽ giống như một con ngốc đứng yên tại chỗ đợi anh à?

Tôi là một con người, không phải sinh vật không có tư duy hay tình cảm." Biết đau lòng, biết buồn bã, biết vì sự hy sinh của người khác mà cảm động.

Rốt cuộc anh tự tin đến nhường nào mà nghĩ rằng sau bao nhiêu năm cô vẫn sẽ kiên định không dời mà đợi anh?

Ngôn Thịnh nhìn Mễ Nặc, nhất thời không biết nói gì.

Bao nhiêu năm trôi qua, mọi thứ đã thay đổi, cô không còn là cô gái ngày xưa có thể vô tư nũng nịu với anh nữa.

Hiện tại toàn thân cô đều bao bọc bởi lớp áo giáp kiên cường, không cho anh bất kỳ cơ hội nào để thăm dò, khiến anh vừa xót xa vừa bất lực.

Một ý nghĩ sai lầm, lỡ bước cả đời.

Có điều, nếu cho anh chọn lại một lần nữa, chắc hẳn anh vẫn sẽ lặng lẽ ra đi như vậy.

Chương 535

"Sao, không nói được lời nào nữa à?

Ngôn Thịnh, Mễ Nặc tôi bây giờ không có một chút quan hệ nào với anh cả, dù anh có chết trước mặt tôi, tôi cũng không thèm nhíu mày lấy một cái, anh đừng tự cao tự đại nữa." Nghe vậy, Ngôn Thịnh như chịu một kích động mạnh, trên mặt hiện lên vẻ thê lương vô hạn.

Anh khẽ xoa trán, cúi đầu im lặng.

Mễ Nặc nhìn anh như vậy, không rõ là cảm giác gì, chỉ quay đầu sang hướng khác.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Mễ Nặc không biết đã bao lâu, chỉ nghe thấy anh nói. "Nặc Nặc, anh biết rồi.

Nếu sự xuất hiện của anh là một gánh nặng đối với em, vậy thì anh xin lỗi.

Sau này ngoại trừ công việc, anh sẽ không làm phiền em nữa.

Hy vọng em hạnh phúc.

Đợi sau khi chuyện này kết thúc, anh sẽ ra nước ngoài, để bạn trai em không hiểu lầm, cũng sẽ không gặp em nữa.

Nhưng trong thời gian này, chúng ta hãy hợp tác tốt nhé." Nếu việc buông tay hoàn toàn có thể khiến cô hạnh phúc, anh sẵn lòng làm vậy, dù quyết định đó có gian nan đến thế nào.

Ra đi, vừa mới về một chuyến rồi lại ra đi, rốt cuộc anh coi cô là cái gì, muốn đến thì đến muốn đi thì đi trong thế giới của cô sao?

Mễ Nặc đột ngột ngẩng đầu, không thể tin nổi nhìn Ngôn Thịnh, lớn tiếng chất vấn: "Ngôn Thịnh, rốt cuộc anh có trái tim không hả?"

"Xin lỗi." "Tôi không cần!" Mễ Nặc hét lên, sau đó xách túi, sầm cửa bỏ đi.

Ngôn Thịnh đan mười ngón tay vào tóc, cả người mệt mỏi tựa vào ghế.

Thấy Mễ Nặc đi ra, Tống Tuyết Nhi và Tiểu Lưu lập tức đón lấy: "Sao vậy chủ biên, hai người cãi nhau à?" Mễ Nặc không nói gì, chỉ có vành mắt không kìm được mà ửng hồng: "Đi thôi, không có gì." Hàn Mạt thấy Mễ Nặc như vậy thì trong lòng đại hỉ, tưởng rằng hai người đã đàm phán thất bại, định xông vào nhưng một lần nữa lại bị trợ lý Tôn chặn lại: "Hàn chủ biên, xin mời về cho." "Trợ lý Tôn, sao anh cứng nhắc thế, để tôi vào đi, tôi có chuyện muốn nói với đàn anh." Trợ lý Tôn luôn ở bên cạnh Ngôn Thịnh, biết rõ những năm qua đã xảy ra chuyện gì với anh, cũng biết người phụ nữ kia chiếm vị trí quan trọng thế nào trong lòng anh.

Vì cô, anh đã phải chịu đựng bao nhiêu đau khổ mới đi đến được bước đường ngày hôm nay.

Lúc này đây, thứ anh cần nhất là sự bình tĩnh. "Xin lỗi, mời về cho." Mễ Nặc suốt quãng đường không nói câu nào, Tống Tuyết Nhi và Tiểu Lưu cũng không dám hỏi gì, chỉ lẳng lặng đi theo sau cô.

Vừa ra khỏi tòa nhà văn phòng, đã thấy Diệp Tử Hạo vội vã chạy đến, gương mặt anh dường như mang theo oán khí và giận dữ nồng đậm.

Nhưng vào khoảnh khắc nhìn thấy anh, Mễ Nặc không thấy sợ hãi, không thấy chột dạ, mà ngược lại càng thêm khó chịu.

Chẳng kịp suy nghĩ gì, cô lao tới ôm chặt lấy anh.

Diệp Tử Hạo giật mình, nhưng vẫn cẩn thận tránh cánh tay đang bó bột của cô.

Nhìn vành mắt cô đỏ hoe, đôi lông mày tuấn tú của anh nhíu chặt, trên người lập tức tỏa ra một luồng khí lạnh lẽo: "Nặc Nặc, sao thế?

Có phải chịu uất ức gì không?" Người đàn ông này, lúc này lại quan tâm xem cô có chịu uất ức hay không?

Anh không có sự điềm tĩnh và tính tình tốt như Ngôn Thịnh, đôi khi còn lông bông, trẻ con, bốc đồng, bá đạo, nhưng anh thực sự là một người đàn ông rất tốt, là người đàn ông thứ hai sau Ngôn Thịnh khiến cô rung động.

Ở bên cạnh anh, cô cảm thấy một sự bình yên chưa từng có.

Mễ Nặc không lên tiếng, ngược lại càng siết chặt vòng tay quanh eo anh, vùi đầu thật sâu vào lồng ngực anh, như sợ rằng nếu buông tay thì người này cũng sẽ rời bỏ cô mà đi.

Diệp Tử Hạo thấy không hỏi được gì thì cũng không nói nữa, cứ để mặc cho cô ôm.

Tống Tuyết Nhi và Tiểu Lưu đứng một bên không biết làm sao, Diệp Tử Hạo quay sang hỏi họ: "Có chuyện gì xảy ra?

Có ai bắt nạt các cô không?" Cả hai đồng thời lắc đầu: "Dạ không ạ." Lông mày Diệp Tử Hạo càng nhíu chặt hơn: "Vậy hai người về trước đi, hôm nay Mễ Nặc không đến tòa soạn nữa, lát nữa tôi sẽ đưa cô ấy về thẳng nhà." "Vậy Diệp tổng, làm phiền anh chăm sóc chị Mễ nhé." Mễ Nặc một lúc lâu sau mới từ trong lòng Diệp Tử Hạo đứng thẳng người dậy, thực ra chính cô cũng không biết chuyện này là thế nào, hoàn toàn là một hành động vô thức.

Có lẽ là vì muốn một cái ôm, mà anh lại vừa vặn xuất hiện, cũng có lẽ là vì anh thực sự đã đi vào lòng cô, tiềm thức của cô đã bắt đầu ỷ lại vào anh.

Lúc này Mễ Nặc không đi sâu vào tìm hiểu, cô chỉ ngơ ngác nhìn

Diệp Tử Hạo, trên khuôn mặt điển trai của anh bao phủ bởi những đốm sáng mờ ảo, giữa đôi lông mày còn hiện lên vẻ dịu dàng.

Đột nhiên nhìn thấy ánh mắt của đủ loại người qua đường xung quanh, cô mới chợt nhận ra họ đang ở trên phố, khuôn mặt nhỏ nhắn không kìm được đỏ bừng lên.

Nhìn dáng vẻ của Mễ Nặc, đuôi mắt Diệp Tử Hạo hiện lên một nụ cười nhạt, đôi môi mỏng khẽ cong lên, anh véo má cô nói: "Cuối cùng cũng biết đây là ở trên phố rồi sao." "Sao anh cũng không nhắc em một tiếng." Mễ Nặc hơi bực bội gạt tay anh ra. "Anh là đàn ông mà, người phụ nữ mình yêu tự nguyện nhào vào lòng, tại sao anh phải từ chối?

Với lại anh cũng không sợ mất mặt, thời đại nào rồi, chỉ là ôm một cái thôi mà, cũng đâu có làm chuyện gì quá đáng, không ảnh hưởng đến ai, cũng không vi phạm đạo đức xã hội." Quan trọng hơn là anh rất thích đứng ở chỗ này, biết đâu cái gã kia lúc này đang đứng ở góc nào đó nhìn chằm chằm vào họ.

Cơ hội tốt để tuyên bố chủ quyền thế này, anh đương nhiên phải nắm bắt.

Mễ Nặc không nhịn được bật cười, kiễng chân định véo lại khuôn mặt điển trai của anh: "Để em sờ xem nào, da mặt anh rốt cuộc dày bao nhiêu, giữa thanh thiên bạch nhật mà ôm ấp còn bảo là bình thường." Chỉ có điều Diệp Tử Hạo cao một mét tám mươi bảy, cô lại đang bị thương ở tay và không đi giày cao gót mà chỉ đi giày bệt, căn bản là không dễ véo.

Hơn nữa Diệp Tử Hạo cũng không phối hợp, cố tình né tránh.

Mễ Nặc tức giận giậm chân, không nhận ra giọng điệu của mình mang theo vẻ làm nũng nồng đậm: "Diệp Tử Hạo, anh không biết phối hợp một chút à?" Diệp Tử Hạo nhìn vành mắt và chiếc mũi đỏ hoe của cô, khựng lại một chút, rồi hơi bất lực cúi đầu xuống, chỉ là khuôn mặt có chút căng thẳng.

Mễ Nặc chẳng khách sáo chút nào, trực tiếp véo lên mặt anh. "Mễ Tiểu Nặc, em véo thật đấy à." Cảm giác này thực sự quá kỳ quặc, cô nàng này rốt cuộc có sở thích quái đản gì vậy, lại đòi véo mặt anh.

Mắt Diệp Tử Hạo thỉnh thoảng liếc nhìn xung quanh, đây là khu thương mại sầm uất, nếu để người quen nhìn thấy thì không biết sẽ bị cười nhạo đến mức nào.

Mễ Nặc véo vài cái, cuối cùng nghiêm túc nhận xét: "Cũng không dày lắm, cảm giác chắc là khá mỏng, nhưng bảo dưỡng tốt đấy, vừa non vừa mịn." Vừa non vừa mịn, một người đàn ông như anh nghe thấy từ miêu tả này, thật sự là cảm xúc gì cũng có.

Khóe miệng Diệp Tử Hạo giật giật, nhanh chóng nắm lấy tay cô kéo xuống: "Được rồi, để người khác nhìn thấy thì ra thể thống gì nữa, đủ rồi đấy." Mễ Nặc cũng không biết tại sao, rõ ràng tâm trạng không tính là tốt, nhưng nói chuyện cười đùa với anh lại mang đến một cảm giác khác, tâm trạng bỗng chốc nhẹ nhõm đi nhiều, cô trêu chọc: "Ồ, giờ biết xấu hổ rồi à?

Lúc nãy chẳng phải da mặt dày lắm sao?" Diệp Tử Hạo dở khóc dở cười, cô nàng này toàn nói anh tính tình thất thường, cô cũng chẳng kém cạnh gì, rõ ràng vừa nãy còn bộ dạng chịu uất ức thấu trời, chớp mắt đã có thể trêu ghẹo anh được rồi.

Chương 536

Có điều nhìn thấy cô như vậy, anh cũng thấy vui: "Mễ Tiểu Nặc, đây có phải là kiểu 'được voi đòi tiên' trong truyền thuyết không?" "Anh cuối cùng cũng nhận ra rồi à?" Mễ Nặc nhướn mày. "Cái đồ ranh con, được đà lấn tới." "Thì cũng là anh tự nguyện mà, phải không?" "Phải phải phải, đại tiểu thư, anh tự nguyện." Mễ Nặc khẽ tựa đầu vào vai Diệp Tử Hạo, anh véo mũi cô một cái rồi hỏi: "Nặc Nặc, giờ tâm trạng đã khá hơn chút nào chưa?" Mễ Nặc ngẩn ra, sống mũi bỗng chốc cay xè, cô ngây người nhìn Diệp Tử Hạo, nửa ngày mới thốt ra được vài chữ: "Anh không hỏi gì sao?" Diệp Tử Hạo lắc đầu: "Anh không hỏi, khi nào em muốn nói thì hãy nói." "Thật lòng sao?

Không phải giả vờ hào phóng đấy chứ?" Diệp Tử Hạo kiêu ngạo quay mặt đi, từ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh, gõ nhẹ vào đầu cô, nhưng ngón tay căn bản không dùng lực: "Mễ Tiểu Nặc, nói thật nhé, lúc nãy nhìn thấy em, anh suýt nữa thì tức chết.

Anh thực sự muốn lấy cái búa đập đầu em ra xem trong đó chứa cái gì.

Chẳng qua chỉ là bạn trai cũ thôi mà, đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, gặp mặt thôi mà có cần phải đau khổ thế không?" Mễ Nặc mỉm cười, trong mắt thoáng qua một tia u ám khó nhận ra.

Nhìn biểu cảm trên mặt Diệp Tử Hạo, cuối cùng cô cũng nhận ra rằng trước đây anh chưa từng thật sự yêu đương nghiêm túc bao giờ, nếu không sẽ không nói ra những lời như vậy.

Nếu đã từng thật sự trao đi chân tình, làm sao có thể dễ dàng thu hồi lại như thế. "Có cần phải bạo lực thế không, lại còn muốn thấy đầu em nở hoa nữa." "Nói bậy bạ gì đấy, có ai lại tự nguyền rủa mình như em không?" Sắc mặt Diệp Tử Hạo đột nhiên trầm xuống.

Mễ Nặc nhếch môi: "Chẳng phải chính anh nói muốn đập đầu em sao?" "Mễ Nặc Nặc, em là dân học chuyên ngành tiếng Trung mà, biện pháp tu từ ẩn dụ, khoa trương không biết à?

Thầy giáo của em mà nghe thấy câu này chắc muốn bắt em quay lại trường giáo dục lại quá." Những lúc quan trọng, đầu óc anh xoay chuyển cũng khá nhanh, cô suýt chút nữa đã bị anh bắt bẻ ngược lại. "Vậy tại sao anh không nổi cáu với em?" Mễ Nặc thu lại giọng điệu đùa giỡn, u uất hỏi. "Anh làm sao mà biết được, có lẽ tính khí và lửa giận của anh đều bị em mài mòn hết rồi, em sinh ra chính là khắc tinh của anh đấy." Giọng điệu Diệp Tử Hạo mang theo vài phần oán hận, giận bản thân ngày càng nhu nhược, sau này chắc chắn sẽ giống Lục Sâm, hoàn toàn trở thành kẻ cuồng vợ, trong nhà chẳng có chút địa vị nào.

Hễ cứ nghĩ đến bộ dạng nghe lời vợ của cậu bạn thân hiện tại là anh lại thấy rùng mình.

Nhưng khi nhìn thấy cô lủng lẳng một cánh tay, rõ ràng đang rất khó chịu mà vẫn cố tỏ ra kiên cường, thân hình nhỏ bé mảnh khảnh đứng thẳng tắp, rồi cuối cùng đỏ mắt nhào vào lòng anh, anh chỉ cảm thấy cổ họng cũng nghẹn lại, chẳng nói được lời nào, chỉ có thể ôm chặt lấy cô.

Những lo lắng và phẫn nộ trong lòng lập tức tan biến, thay vào đó là sự lo lắng nồng đậm.

Chỉ cần cô ổn, mọi thứ đều ổn cả, phải không?

Lòng Mễ Nặc hơi chua xót, nhưng cũng có một cảm giác ngọt ngào khó tả lan tỏa trong tâm trí, trái tim cô cũng bắt đầu xao động, cô cười ngọt ngào nói: "Diệp Tử Hạo, em đói rồi, đưa em đi ăn cơm đi."

"Được, tối qua anh đã đặc biệt lên mạng tìm kiếm món cá dưa chua mà em thích, trưa nay anh sẽ nấu cho em ăn." Mễ Nặc lập tức lắc đầu: "Thôi, chúng ta đi ăn ngoài đi, em đói lắm rồi, không muốn chờ đâu." "Vậy được rồi, em muốn đi đâu, dù xa đến đâu anh Diệp cũng sẽ đưa em đi." Diệp Tử Hạo vung tay ôm lấy vai cô, kéo cô vào lòng, khôi phục lại dáng vẻ bất cần đời. "Thôi đi, anh Diệp gì chứ, đừng có lợi dụng em, mẹ em chỉ sinh ra mình em thôi đấy." Mễ Nặc liếc anh một cái.

Bàn tay lớn của Diệp Tử Hạo đầy ẩn ý véo nhẹ vào eo Mễ Nặc, vô cùng mập mờ nói: "Có phải bị bạn trai cũ làm cho đầu óc chậm chạp rồi không, anh mà lại chịu làm anh trai của em à?

Ý anh nói là 'anh yêu' đấy." Mặt Mễ Nặc ửng hồng: "Người qua kẻ lại đông thế này, anh nói năng chú ý chừng mực một chút." Quả nhiên sự thấu hiểu và chín chắn vừa rồi đều là giả vờ, trong xương tủy vẫn là một gã lưu manh. "Bạn trai chẳng phải là 'anh yêu' sao, đừng có ngại không dám thừa nhận." "Không nói với anh nữa, chúng ta đến khu đại học bên kia ăn đi, muộn chút nữa là đông người lắm." "Anh biết ngay là em thích bên đó mà, đi thôi, sẵn lòng tháp tùng." Ngôn Thịnh vẫn luôn đứng bên cửa sổ, đương nhiên đã thu vào mắt tất cả những cử động nhỏ giữa Mễ Nặc và Diệp Tử Hạo.

Quả nhiên, bên cạnh cô đã có một người khác đồng hành.

Thực ra cô chẳng hề thay đổi, trước mặt người thân quen cô vẫn sắc sảo, vẫn biết làm nũng, chỉ có điều người cô nũng nịu không còn là anh nữa.

Ngôn Thịnh chỉ cảm thấy tim mình thắt lại đau đớn, bàn tay buông thõng bên sườn siết chặt, sắc mặt cũng có chút tái nhợt.

Trợ lý Tôn từ ngoài bước vào, thấy anh như vậy thì lo lắng hỏi: "Vincent." "Người phụ nữ đó đi chưa?" Trợ lý Tôn gật đầu: "Tôi đã đuổi đi rồi, đúng là một người phụ nữ khó nhằn, trước đây cô ta thích anh sao?" "Có lẽ vậy." "Mễ chủ biên kia có phải là người anh thích không?" Ngôn Thịnh mỉm cười, ánh mắt tràn đầy nhu tình: "Đúng vậy, rất xinh đẹp phải không?" Trợ lý Tôn mỉm cười không nói gì, nhưng trong lòng lại thấy hơi lạnh lẽo, xinh đẹp thì đã sao, cuối cùng cũng là của người khác rồi.

Ngôn Thịnh chỉ tay vào người ở dưới lầu, hỏi: "Cậu có biết người đàn ông đó là ai không?" Trợ lý Tôn nhìn một cái rồi nói: "Nếu tôi không nhìn nhầm thì đó là tổng giám đốc của tập đoàn Diệp thị.

Cách đây không lâu công ty họ có người đến mời anh gia nhập, lúc đó tôi cũng khá dao động nên đã đặc biệt nghiên cứu mấy doanh nghiệp hàng đầu ở thành phố A.

Lục thị là số một, tiếp theo là Diệp thị, có nền tảng gia đình quyền thế, thực lực rất mạnh." Quả nhiên đúng như anh dự đoán, người cô để mắt tới không hề đơn giản chút nào. "Vậy tác phong của người này thế nào?" Trợ lý Tôn cẩn thận liếc nhìn Ngôn Thịnh một cái, nói mập mờ: "Chuyện này tôi chưa tiếp xúc qua, không biết nói thế nào." Ngôn Thịnh nhíu mày, hai người là cộng sự nhiều năm, chỉ cần một ánh mắt là hiểu đối phương đang nghĩ gì: "Phong thái của anh ta không tốt sao?" Trợ lý Tôn cũng không giấu giếm, gật đầu: "Trước đây đúng là như vậy, mọi người có vẻ cảm thấy anh ta hơi đào hoa, tin đồn tình ái của anh ta không ít, nhưng một năm trở lại đây thì chưa từng nghe thấy." "Giúp tôi điều tra kỹ về Diệp Tử Hạo, đặc biệt là chuyện sau khi anh ta ở bên Mễ Nặc." "Vincent, có những lời dù anh không thích nghe tôi vẫn phải nói, thời gian không đợi người, hai người đã chia tay rất nhiều năm rồi." Ngôn Thịnh vỗ vai trợ lý Tôn: "Yên tâm đi, tôi biết mình đang làm gì." Lên xe, Diệp Tử Hạo cúi đầu thắt dây an toàn cho Mễ Nặc, rồi tiện tay bật nhạc.

Nghe bản nhạc êm dịu, Mễ Nặc cảm thấy hơi mệt mỏi, ban đầu chỉ khẽ nhắm mắt, cuối cùng lại ngủ thiếp đi lúc nào không hay, cả người vô thức cuộn tròn trên ghế.

Ánh nắng ngoài cửa sổ hắt vào, phủ lên khuôn mặt trắng sứ của cô một lớp bụi vàng nhạt.

Khóe miệng Diệp Tử Hạo không tự chủ được cong lên, nhìn cô đầy xao động, anh bất giác đưa tay khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, rồi lại nhanh chóng rụt tay lại, dáng vẻ đó giống hệt một chàng trai trẻ vừa mới biết yêu.

Anh mỉm cười, rồi cởi áo vest đắp lên người Mễ Nặc.

Để cô ngủ được thoải mái hơn, anh cố gắng lái xe thật êm, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn cô.

Vừa đến khu phố thương mại, Mễ Nặc đã bị những mùi thơm nồng nàn làm cho tỉnh giấc, vừa mở mắt đã thấy Diệp Tử Hạo đang nhìn mình với ánh mắt dịu dàng.

Mễ Nặc vốn đã quen với vẻ lưu manh của anh, thực sự không quen với sự dịu dàng đột ngột này, cô khẽ đẩy lồng ngực anh: "Xuống xe thôi." Diệp Tử Hạo mỉm cười hỏi: "Có lạnh không?

Lạnh thì mặc áo vest của anh vào." Mễ Nặc lúc này mới phát hiện trên người mình đang đắp một chiếc áo vest đen, cô mỉm cười lắc đầu: "Không lạnh, bên ngoài đang có nắng mà." Diệp Tử Hạo nhanh nhẹn mặc áo vest vào, nắm tay Mễ Nặc xuống xe.

Nghĩ đến việc dạ dày của Diệp Tử Hạo không chịu nổi mấy món ăn vặt lề đường, Mễ Nặc chọn một quán ăn Trung Hoa khá sạch sẽ và đảm bảo vệ sinh.

Sau khi xem thực đơn, Mễ Nặc nhanh chóng gọi món đậu phụ gạch cua, cá vược hấp, thịt bò cay, sườn xào chua ngọt, ruột già cháy tỏi, hai món rau theo mùa và một bát canh tam tiên.

Vì chưa đến giờ cao điểm nên quán lên món rất nhanh, Mễ Nặc cũng nhanh chóng bắt đầu bữa ăn.

Tuy tay trái cầm đũa có hơi vụng về nhưng cơ bản không ảnh hưởng đến tâm trạng thưởng thức món ngon của cô.

Khóe miệng Diệp Tử Hạo giật giật: "Nặc Nặc, có hai người mà em gọi tận tám món, ăn hết được không đấy?" Mễ Nặc vừa ăn vừa nói: "Ăn không hết thì gói mang về, buổi tối đỡ phải nấu." "Bác trai bác gái mà biết em thèm ăn đến mức này, chắc chắn sẽ nghĩ anh đang ngược đãi em mất." Diệp Tử Hạo nhíu mày, thản nhiên nói.

Mễ Nặc không nghe thấy nửa câu đầu của anh, chỉ nghe thấy mấy chữ cuối, cô suy nghĩ một lát rồi nói đầy ẩn ý: "Diệp Tử Hạo, miệng em khá kén chọn, tay nghề nấu nướng hiện tại của anh chưa thể làm hài lòng em hoàn toàn, cơ bản là đang ngược đãi em rồi đấy, anh không thấy dạo này em gầy đi rồi sao?" Nói đến tay nghề nấu nướng, thực ra Mễ Nặc thấy Diệp Tử Hạo hoàn toàn không liên quan gì đến từ này.

Lâu như vậy rồi mà anh chẳng tiến bộ được chút nào, ngày nào cô cũng phải trông chừng thì mới có thể miễn cưỡng nuốt trôi, cô thấy mệt mỏi quá.

Ánh mắt Diệp Tử Hạo vô thức nhìn về phía ngực Mễ Nặc, dường như có nhỏ đi một chút thật, và cô thực sự rất gầy.

Trước đây là vì cô ăn kiêng buổi tối, nhưng từ khi anh theo đuổi cô, cô thường xuyên qua nhà anh ăn chực, tối cô cũng bắt đầu ăn cơm, đặc biệt là dạo gần đây ngày nào anh cũng đổi món nấu cho cô, nhưng hình như cô còn gầy hơn trước.

Chương 537

Sau khi phân tích, Diệp Tử Hạo rút ra một kết luận khiến anh khá nản lòng, đó là những món anh nấu chẳng có mấy dinh dưỡng. "Vậy anh phải làm thế nào mới làm hài lòng được cái dạ dày của em đây?" Mễ Nặc chớp mắt, đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, buột miệng nói: "Diệp Tử Hạo, hay là anh đi đăng ký một lớp học nấu ăn đi." Diệp Tử Hạo nghi ngờ nhìn Mễ Nặc: "Chỗ đó có tác dụng không?" Mễ Nặc kinh ngạc há hốc miệng, cô cũng chỉ tiện miệng nói vậy thôi, anh nói thế này là ý gì?

Thật sự định đi học sao? "Sao thế?" "Em đùa anh thôi, chuyện này thực ra chỉ cần luyện tập nhiều là được, lát nữa anh đi mua mấy quyển sách nấu ăn về nhà nghiên cứu là ổn." Mễ Nặc cười gượng.

Cô biết Diệp Tử Hạo bận rộn thế nào, thời gian này để chăm sóc cô, anh thường xuyên phải tăng ca buổi tối, lấy đâu ra thời gian đi học nấu ăn, như thế đúng là lãng phí thời gian của anh. "Đề nghị này cũng không tệ." Nói rồi, Diệp Tử Hạo gắp vài miếng sườn xào chua ngọt vào bát Mễ Nặc.

Mễ Nặc cảm thấy hơi có lỗi: "Anh cũng mau ăn đi, chẳng phải anh nói anh thích ăn thịt sao?

Em gọi nhiều món mặn thế này, anh phải ăn cho nhiệt tình vào đấy." Nghe vậy, đôi mắt đen láy của Diệp Tử Hạo lập tức ánh lên tia rạng rỡ, anh vui vẻ nói: "Nói vậy là những món này cũng có phần em gọi cho anh nữa đúng không?" "Coi là vậy đi." Diệp Tử Hạo mỉm cười, cũng bắt đầu ăn, đột nhiên anh nghiêm túc nói: "Nặc Nặc, thời gian này em chịu khó một chút, đợi tay nghề của anh khá lên anh sẽ nấu cho em ăn sau, trình độ hiện tại của anh vẫn chưa nấu được mấy món này." Về điểm này anh vẫn còn có chút tự biết mình.

Mễ Nặc ngơ ngác gật đầu: "Được." Hôm nay người đàn ông này bị sao vậy?

Tại sao cô cảm thấy anh dịu dàng đến lạ lùng, khiến tim cô cứ đập thình thịch không yên.

Diệp Tử Hạo phát hiện hôm nay Mi Nặc đặc biệt hay thẫn thờ, anh không kìm được giơ tay xoa đầu cô một cái: "Hôm nay em sao thế, trông cứ ngơ ngơ ngác ngác như đồ ngốc ấy, có phải chỗ nào không khỏe không?" Nói rồi anh còn sờ thử lên trán cô, tự lẩm bẩm: "Bình thường mà nhỉ." Mi Nặc gạt tay anh xuống: "Em rất bình thường, người không bình thường là anh mới đúng, tự dưng dịu dàng thế này làm em không quen chút nào." "Phụ nữ các em không phải đều thích đàn ông dịu dàng một chút sao?

Dịu dàng chẳng phải sẽ khiến em cảm thấy an toàn hơn à?" Mi Nặc gật đầu lia lịa: "Đúng, em đúng là thích đàn ông dịu dàng như nước, anh cứ tiếp tục phát huy nhé." Diệp Tử Hạo mỉm cười, thề thốt: "Yên tâm đi, anh sẽ tiếp tục giữ vững phong độ." Ăn cơm xong, Diệp Tử Hạo định đưa Mi Nặc về, nhưng Mi Nặc lại kéo anh đi vào khuôn viên đại học A: "Hôm nay anh có bận không?" "Bận thì chắc chắn là bận rồi, nhưng thời gian đi cùng bạn gái thì tuyệt đối vẫn có thể nặn ra được." Miệng lưỡi Diệp Tử Hạo ngọt như bôi mật.

Mi Nặc kéo Diệp Tử Hạo đến ngồi dưới một dãy hành lang dài, xung quanh là những rặng liễu xanh mướt, có những cành rủ xuống tận mặt hồ.

Mùa này cũng là lúc hoa súng nở rộ, dưới lá sen có không ít đàn cá đủ hình thù bơi lội, đẹp cực kỳ.

Mi Nặc tựa đầu vào vai Diệp Tử Hạo, nắm lấy bàn tay anh nghịch ngợm.

Người đàn ông này có đôi bàn tay rất đẹp, vừa thon vừa dài, móng tay được cắt tỉa gọn gàng, mang đậm khí chất nghệ sĩ, chẳng ăn nhập gì với vẻ ngoài của anh cả. "Người trưa nay em gặp tên là Ngôn Thịnh, học ngành tài chính, là đàn anh của em." Mi Nặc u uất mở lời.

Diệp Tử Hạo sững lại, trong mắt lập tức hiện lên vẻ vui mừng, anh biết cô nhóc này đã sẵn sàng kể về quá khứ cho anh nghe.

Đây là một bước tiến lớn. "Ừm." Diệp Tử Hạo mím môi cười, giơ tay vuốt lại mái tóc dài cho cô. "Cuộc gặp gỡ của bọn em cũng rất bình thường.

Anh ấy là đàn anh phụ trách đón tân sinh viên.

Lúc đó thực ra người đón em là một chị khóa trên, nhưng vì thấy anh ấy đẹp trai nên em cố tình đợi anh ấy đón.

Anh ấy không phải kiểu người nhiệt tình vồn vã, có chút thanh cao lãnh đạm, nhưng nụ cười lại rất ôn hòa và làm việc rất trách nhiệm.

Đó là lần đầu tiên em ở nội trú, lại kiên quyết không cho bố mẹ đưa đón, nên ngay cả mấy việc nhỏ như chuẩn bị đồ dùng hay trải giường chiếu em cũng không làm tốt, đều là anh ấy làm thay cho cả." Diệp Tử Hạo thầm nghĩ chua chát, hóa ra là yêu từ cái nhìn đầu tiên, lại còn là mối tình đầu, bảo sao cứ nhớ mãi không quên.

Đúng là một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng, bao nhiêu năm nay không dám dễ dàng chấp nhận bất kỳ người đàn ông nào, chắc chắn là có bóng ma tâm lý rồi. "Lúc đó em như bị bỏ bùa vậy, tim đập loạn nhịp, thế là em xin số điện thoại, còn hỏi cả khoa và lớp của anh ấy.

Dù sao em cũng là một kẻ mù mờ trong cuộc sống, em cũng chẳng ngại để anh ấy biết, nên thường xuyên lấy đủ loại lý do để làm phiền anh ấy, lần nào anh ấy cũng đến, chẳng hề tỏ ra mất kiên nhẫn chút nào.

Em còn tạo ra đủ loại cơ hội để tình cờ gặp mặt, thường xuyên lượn lờ trước mặt anh ấy.

Sau này em mới biết, mắt nhìn của mình thực ra rất tốt, anh ấy rất ưu tú, là sinh viên xuất sắc có tiếng của khoa Tài chính, các giáo sư và lãnh đạo trường đều đánh giá cao." Nữ truy nam sao?

Thật không nhận ra cô ấy lại chủ động và dũng cảm như vậy.

Đúng là nông cạn, học giỏi thì có mài ra ăn được không?

Nhân phẩm không ra gì thì tất cả cũng bằng không.

Mi Tiểu Nặc năm đó sao cũng giống mấy đứa con gái mê trai vậy chứ. "Sau đó, cũng không biết vì sao, bọn em tự nhiên ở bên nhau.

Anh ấy thực sự là một người bạn trai rất tốt, chăm sóc cuộc sống của em chu đáo từng chút một, mua đồ ăn ngon cho em, quan tâm hỏi han khi em đến kỳ sinh lý.

Vì em, anh ấy đã làm không ít chuyện mất mặt." Nghe về những kỷ niệm vụn vặt giữa hai người họ, nói Diệp Tử Hạo không ghen thì đúng là nói dối.

Anh liếc nhìn Mi Nặc, thấy sắc mặt cô bình thản, không hề chìm đắm trong hồi ức tươi đẹp của quá khứ, lúc này anh mới thấy dễ chịu hơn một chút, nét mặt vốn đang căng thẳng cũng giãn ra đôi phần. "Quan trọng hơn là anh ấy nấu ăn rất ngon, tay nghề nấu nướng hiện tại của em đều là học từ anh ấy." Lúc đó bọn họ còn trêu đùa nhau rằng nếu gặp khủng hoảng tài chính mà anh ấy thất nghiệp, có lẽ hai người có thể cùng nhau mở một nhà hàng, biết đâu lại tạo nên tên tuổi trong giới ẩm thực.

Thực ra, năm đó cô có động lực lớn để học nấu ăn như vậy, một phần là vì bản thân thích đồ ăn ngon, mặt khác cô muốn tự tay nấu canh cho người mình yêu, muốn anh vừa đi làm về là có cơm nóng canh ngọt để ăn.

Những lời này, Mi Nặc tự nhiên không nói với Diệp Tử Hạo, vì chắc chắn chẳng người đàn ông nào muốn nghe cả.

Nấu ăn ngon sao?

Hừ, thế chẳng phải là hời cho anh ta rồi à?

Mi Tiểu Nặc anh nhất định phải cưới bằng được, tên Vincent đó thuần túy là làm bàn đạp cho người khác, đào tạo cho anh một người vợ hiền dâu thảo thế này, anh mới là người cười đến cuối cùng, Diệp Tử Hạo lạnh lùng nghĩ thầm.

Hơn nữa, chẳng phải là vào bếp thôi sao?

Những gì anh ta biết anh chắc chắn cũng không kém, sớm muộn gì cũng sẽ vượt qua thôi.

Chương 538

Chút tự tin này anh vẫn có.

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng trong lòng vẫn không ngăn nổi sự bực bội và ghen tị, rõ ràng học cùng một trường mà anh lại bỏ lỡ nhiều đến thế.

Diệp Tử Hạo buột miệng: "Kể chi tiết thế, có phải vẫn còn lưu luyến tình cũ không?" Giọng điệu của anh khó chịu cực kỳ.

Mi Nặc cười khẽ, không thèm chấp Diệp Tử Hạo, chẳng qua rất nhiều chuyện cô không kể chi tiết nữa mà chỉ nói sơ qua: "Ngày tháng thoắt cái trôi đi, bọn em yêu nhau gần bốn năm, chỉ là vào đúng buổi lễ tốt nghiệp của em, anh ấy đột nhiên biến mất." Anh ấy đã hứa với cô sẽ tham dự lễ tốt nghiệp của cô, sẽ giúp bọn họ chụp ảnh.

Nhưng ngày hôm đó, cô đợi từ sáng đến tối, vẫn không thấy anh đâu, gọi điện cũng không có người nghe máy.

Cô tìm đến công ty của anh, nhưng lại được báo là anh đã từ chức từ ba ngày trước.

Cô tìm về quê anh, nhưng bố mẹ anh cũng không biết anh đã đi đâu. "Biến mất là thế nào?" Diệp Tử Hạo nhíu mày, bị lời nói đột ngột của Mi Nặc làm cho mơ hồ. "Biến mất tức là không thấy tăm hơi đâu nữa, em không tìm thấy anh ấy nữa, ý nghĩa đơn giản vậy thôi." Mi Nặc khẽ cười nhạt.

Không biết vì sao, trong lòng Diệp Tử Hạo trỗi dậy một cơn giận vô danh: "Ý là anh ta bỏ rơi em, tự mình bỏ đi mà không nói một lời nào?" Bàn tay Mi Nặc đang nắm tay Diệp Tử Hạo khẽ run lên, cơ thể cũng cứng đờ lại.

Diệp Tử Hạo tự nhiên nhận ra, anh lật tay nắm chặt lấy tay cô, có chút hối hận vì lời mình vừa nói ra. "Xin lỗi, Nặc Nặc, anh không nên nói như vậy, em biết tính anh rồi đấy, nói chuyện chẳng bao giờ qua não cả." Diệp Tử Hạo có chút lúng túng nâng mặt Mi Nặc lên.

Sự khẩn trương, quan tâm và vẻ mặt hối lỗi của anh đã xua tan đám mây mù vừa bao phủ tâm trí Mi Nặc.

Khóe môi Mi Nặc thoáng hiện một nụ cười hạnh phúc, cô nhéo má anh: "Anh xin lỗi cái gì, em đã nói gì đâu, bao nhiêu năm qua rồi, tim em không mong manh thế đâu." "Vậy thì tốt, thế bây giờ anh ta quay lại định làm gì?

Nhắm vào em mà về à?" Mi Nặc không biết trả lời câu hỏi của Diệp Tử Hạo thế nào.

Ngôn Thịnh đúng là nói như vậy, nhưng cô không tin, muốn quay lại sao không quay lại sớm hơn, cứ phải đợi bao nhiêu năm thế này mới về. "Lời đàn ông mà tin được thì lợn nái cũng biết leo cây." Mi Nặc thấp giọng mỉa mai.

Xem ra đúng là vì cô mà quay về thật, đừng hòng nhé: "Hừ, câu này không bao gồm anh đâu đấy, anh đối với em luôn nói lời giữ lời." Mi Nặc tựa vào vai Diệp Tử Hạo, nhìn đường nét khuôn mặt hoàn hảo của anh, trong lòng muôn vàn cảm khái.

Chưa từng nghĩ có một ngày cô lại đem chuyện giấu kín sâu trong lòng kể cho người đàn ông này nghe, mọi chuyện dường như đã chệch khỏi dự tính ban đầu của cô. "Nặc Nặc, vậy giờ em đã biết vì sao anh ta rời bỏ em chưa?" Diệp Tử Hạo hỏi tiếp.

Mi Nặc lắc đầu: "Không biết, anh ấy tuyệt đối không nhắc tới.

Bất kể là vì lý do gì, đó cũng đều là chuyện quá khứ rồi." Cô cũng đã nghĩ thông suốt, nếu Ngôn Thịnh không muốn nói, cô cũng sẽ không chấp nhất chuyện đó nữa.

Diệp Tử Hạo nhíu chặt lông mày, trực giác mách bảo anh chuyện này không đơn giản. "Với tính tình của em, nếu không biết nguyên nhân, e là trong lòng sẽ luôn thấy khó chịu." Khóe môi Mi Nặc nở nụ cười nhạt, cô bóp ngón tay anh: "Nói như thể anh hiểu em lắm vậy." "Nặc Nặc, hai chúng ta dày vò nhau gần một năm rồi, anh đương nhiên hiểu em." "Được rồi, những gì cần khai em đã khai hết rồi, anh còn thắc mắc gì thì tự hỏi đi, em chỉ trả lời một lần này thôi, lỡ mất cơ hội này sau này em sẽ không nói gì nữa đâu." Diệp Tử Hạo nâng mặt Mi Nặc lên, khẽ đặt một nụ hôn lên trán cô, hơi ngập ngừng hỏi: "Vậy em... còn định tiếp tục phỏng vấn anh ta không?" "Có chứ, sao lại không, khó khăn lắm mới thuyết phục được mà." Mi Nặc nói như chuyện đương nhiên. "Không được, anh không cho phép em gặp anh ta nữa." Diệp Tử Hạo nghiến răng, nhìn Mi Nặc chằm chằm.

Mi Nặc giờ chẳng sợ anh chút nào, người đàn ông này chỉ là hổ giấy thôi: "Bá đạo thế à, đây là công việc của em mà." "Phỏng vấn ai cũng được, nhưng người yêu cũ thì không, nếu hai người tình cũ không rủ cũng tới thì anh biết làm sao?" Mi Nặc "phụt" một tiếng cười ra nụ hôn, lại nhéo má Diệp Tử Hạo một cái, cảm giác tay đúng là rất tốt.

Cô nhướng mày, trêu chọc: "Diệp tổng, anh đang không tự tin vào bản thân mình sao?" "Sao anh lại không tự tin, anh muốn diện mạo có diện mạo, muốn gia thế có gia thế." Diệp Tử Hạo buột miệng nói, chỉ là về sau giọng hơi nhỏ lại.

Người ta là người tự thân vận động, là nhân vật máu mặt được phố Wall săn đón, anh cùng lắm cũng chỉ tính là công tử nhà giàu, chẳng biết cô nhóc này trong lòng nghĩ thế nào về anh?

Chắc chắn sẽ cảm thấy hai người họ hoàn toàn không thể so bì

được.

Hơn nữa anh cũng đã xem ảnh rồi, Lục Sâm cũng từng nói với anh, vẻ ngoài của người ta cũng chẳng kém anh là bao.

Lúc đầu Mi Nặc mãi không đồng ý lời theo đuổi của anh, chắc chắn là lấy bọn họ ra so sánh rồi.

Mi Nặc cười như không cười nhìn Diệp Tử Hạo: "Sao không nói tiếp đi?" "Em nói xem trước đây có phải em thường xuyên lấy bọn anh ra so sánh không?" Diệp Tử Hạo có chút không tự nhiên nói. "Gớm, sao em lại ngửi thấy mùi giấm chua nồng nặc thế nhỉ." "Làm gì có, sao anh không ngửi thấy." Diệp Tử Hạo giả vờ không hiểu lời Mi Nặc, mặt đầy vẻ vô tội.

Cái độ mặt dày này đúng là tuyệt đỉnh. "So sánh là chuyện không tránh khỏi." Mi Nặc cười khẽ. "Hừ, chuyện liên quan đến tên người yêu cũ kia của em đừng có kể cho anh nữa." "Có cần căng thẳng thế không, em cũng chẳng định kể nữa." Diệp Tử Hạo trừng mắt nhìn cô một cái, sau đó quay mặt đi, lý nhí hỏi: "Nặc Nặc, em còn thích anh ta không?" Chẳng phải bảo không nhắc đến Ngôn Thịnh sao?

Giờ lại tự mình khơi mào rồi. "Anh chẳng phải không cho em nói à?" Diệp Tử Hạo hậm hực nhéo má Mi Nặc, nhưng động tác lại rất nhẹ.

Mi Nặc nhìn khuôn mặt tuấn tú đang xầm xì của anh, nhất thời chỉ thấy buồn cười, nói: "Em có đến mức rẻ rúng vậy không?

Đi thích một người đàn ông không trách nhiệm, muốn đi là đi sao?" Diệp Tử Hạo chọc chọc vào ngực cô, đôi mắt dán chặt lấy Mi Nặc, như không muốn bỏ lỡ bất kỳ tia cảm xúc nào trên mặt cô: "Anh đang nói chỗ này này, hiện tại trong này chứa ai?

Còn giấu anh ta không?" Mi Nặc không trả lời ngay mà nhìn thẳng vào mắt Diệp Tử Hạo.

Hai người cứ lặng lẽ nhìn nhau như vậy, không ai lên tiếng.

Diệp Tử Hạo chỉ cảm thấy tim mình đang từ từ chìm xuống, cảm giác này đúng là tồi tệ hết chỗ nói.

Một lúc sau anh chủ động bịt miệng cô lại: "Em không muốn nói thì thôi, anh không ép em." Nghĩ một lát anh lại tiếp lời ngay: "Nếu không phải đáp án anh muốn, thì cũng không cần nói đâu." "Thôi đi, chúng ta không bàn chủ đề này nữa, dù sao cũng là quá khứ rồi, bây giờ anh tuyệt đối sẽ không buông tay đâu." "Đúng, cứ như vậy đi, lật sang trang mới." Diệp Tử Hạo cứ tự nói một mình, như đang tự ám thị tâm lý cho bản thân.

Nhưng Mi Nặc nhìn thấy cảnh này lại cảm thấy có chút xót xa, cô nắm lấy tay anh, nghiêm túc nói: "Diệp Tử Hạo, nếu em nói là anh, anh có tin không?" "Thật sao?" Mắt Diệp Tử Hạo bỗng sáng rực lên, anh nhẹ nhàng bóp vai cô.

Chương 539

"Diệp Tử Hạo, sao anh đột nhiên lại được mất bất thường thế này." Diệp Tử Hạo che miệng ho nhẹ một cái: "Không phải nói lòng phụ nữ như mò kim đáy biển sao?

Mấy người phụ nữ các em ấy, đôi khi anh thật sự không đoán nổi các em đang nghĩ gì." "Anh lo em trêu đùa tình cảm của anh à?" Vành tai Diệp Tử Hạo vô thức đỏ lên, Mi Nặc như phát hiện ra lục địa mới, giơ tay véo tai anh: "Diệp Tử Hạo, anh đang xấu hổ đấy à?" "Xấu hổ là cái gì, anh mà thèm à?" Diệp Tử Hạo cứng cổ nói.

Mi Nặc cũng không vạch trần vẻ ngượng ngùng thỉnh thoảng của anh, chỉ nghiêm túc nhìn vào mắt anh nói: "Diệp Tử Hạo, đừng nghĩ nhiều nữa, em biết mình đang làm gì.

Lúc đầu em không đồng ý lời theo đuổi của anh là vì em không tin anh, cũng không chắc chắn tình cảm của mình.

Bây giờ em có thể nghiêm túc nói với anh rằng, em thích anh, quan tâm đến anh." Mi Nặc vừa dứt lời đã bị Diệp Tử Hạo ôm chặt lấy eo, một nụ hôn nồng cháy ập xuống, hơi thở nóng bỏng như muốn thiêu đốt làn da cô.

Xung quanh vẫn còn tiếng học sinh nói chuyện, Mi Nặc chỉ có thể dùng bàn tay không bị thương cấu vào eo Diệp Tử Hạo, nhưng người này khi đã nổi máu liều thì chẳng màng gì hết, mãi đến khi thỏa mãn mới chịu buông cô ra.

Mặt Mi Nặc đỏ bừng, vừa giận vừa thẹn nhìn Diệp Tử Hạo: "Diệp Tử Hạo, sao anh hoàn toàn không phân biệt hoàn cảnh gì thế?" Diệp Tử Hạo cười tà mị, đôi mắt đào hoa dài hẹp hơi nhướng lên, nhìn Mi Nặc không chớp mắt.

Đầu ngón tay hơi thô ráp hết lần này đến lần khác mơn trớn đôi môi hơi sưng đỏ của cô, nói ngắn gọn: "Vui quá, không kiềm chế được." Mi Nặc chỉ cảm thấy tim mình đang run rẩy: "Lần sau đừng thế này nữa." "Vậy thì em đừng đột ngột tỏ tình với anh, đối mặt với em, khả năng tự kiềm chế của anh luôn rất kém." Đây là lần đầu tiên cô chính miệng thừa nhận cảm giác dành cho anh.

Anh đã mong chờ ngày này rất lâu rồi, khi nghe thấy câu nói đó, thật sự là vui buồn lẫn lộn. "Ai tỏ tình với anh chứ." Giọng Mi Nặc có chút phụng phịu. "Em chứ ai, em đã nói em thích anh, đây là chính miệng em nói đấy nhé, anh tuyệt đối sẽ không cho phép em đổi ý đâu, em phải chịu trách nhiệm với lời mình nói ra." "Đi thôi, anh chẳng phải còn phải đi làm sao?

Chúng ta về thôi." Diệp Tử Hạo kéo Mi Nặc ngồi lên đùi mình, Mi Nặc đẩy anh ra nhưng anh lại ôm chặt hơn. "Diệp Tử Hạo, anh đừng có bắt nạt người tàn tật nhé?" Diệp Tử Hạo bật cười, hôn cô một cái nữa mới kéo cô đứng dậy.

Bước ra khỏi hành lang, cô dường như nghe thấy mấy nữ sinh đang xì xào bàn tán, có vẻ như đang nói về họ.

Diệp Tử Hạo vừa định động đậy, Mi Nặc sợ hãi lập tức bịt miệng anh lại, chuyện xảy ra dưới gốc cây lần trước vẫn còn rành rành trước mắt, cô không muốn cái miệng này của anh lại thốt ra lời nào kinh người nữa.

Diệp Tử Hạo khó hiểu nhìn Mi Nặc một cái, dắt tay cô lên xe, cũng chẳng hỏi ý kiến cô mà trực tiếp đưa cô đến tập đoàn Diệp thị, bá đạo không chịu nổi.

Không biết có phải anh cố ý không, vừa xuống xe đã nắm chặt lấy tay cô như sợ cô chạy mất, Mi Nặc hoàn toàn không thoát ra được.

Lễ tân nhìn thấy họ thì kinh ngạc há hốc mồm, Diệp Tử Hạo đặc biệt đi tới chỗ lễ tân, mỉm cười dặn dò: "Đây là vị hôn thê của tôi, sau này các cô thấy cô ấy thì để mắt một chút." Mi Nặc kéo tay áo anh: "Anh nói linh tinh gì thế, ai là vị hôn thê của anh chứ?" "Trong lòng anh, em chẳng khác gì vị hôn thê cả, lần sau đưa em đến, anh hy vọng có thể trực tiếp nói em là Diệp phu nhân." Diệp Tử Hạo chẳng thèm kiêng dè chút nào.

Hai cô nàng lễ tân bên cạnh nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ, vội vàng đáp: "Rõ rồi ạ, Diệp tổng, sau này Mi tiểu thư đến, bọn em sẽ mời cô ấy lên thẳng luôn." Mặt Mi Nặc đỏ ửng, tuy thỉnh thoảng Diệp Tử Hạo nói chuyện hơi mất hứng, nhưng không thể phủ nhận, chỉ cần anh dùng chút tâm tư thì đúng là rất dễ khiến người ta cảm động.

Cứ ngỡ anh chỉ số cảm xúc thấp, giờ xem ra chẳng thấp chút nào. "Được rồi, mau vào thôi." Diệp Tử Hạo thấy Mi Nặc thật sự ngượng ngùng, liền kéo cô vào thang máy dành riêng cho tổng tài: "Da mặt mỏng thế này sao mà được?" "Anh tưởng ai cũng mặt dày như anh chắc." "Mặt dày một chút thì có làm sao, bây giờ người làm em cảm động là anh, người sắp cưới được vợ cũng là anh." Mi Nặc không buồn tranh luận vấn đề này với Diệp Tử Hạo nữa, với kẻ mặt dày thì bạn hoàn toàn không có cách nào cả.

Vào văn phòng, Diệp Tử Hạo đi xử lý công việc, Mi Nặc cảm thấy hơi buồn ngủ nên vào phòng nghỉ ngơi.

Vừa vào trong cô đã không khỏi tặc lưỡi, Diệp Tử Hạo đúng là cái loại biết hưởng thụ, ngay cả giường trong phòng nghỉ cũng rất hào hoa.

Mi Nặc nhìn trần nhà, nghĩ kỹ lại những chuyện xảy ra thời gian qua, có những chuyện thực sự không thể quay lại được nữa, cô và Ngôn Thịnh đã bỏ lỡ quá nhiều, hiện thực tàn khốc hơn phim ảnh, nam nữ xa nhau nhiều năm gặp lại mọi thứ đã sớm cảnh còn người mất, thời gian chính là kẻ sát nhân vô tình nhất.

Bây giờ cô chỉ muốn trân trọng người đàn ông Diệp Tử Hạo này, những chuyện khác cô chẳng muốn quan tâm nữa.

Mi Nặc bị đánh thức bởi một cảm giác ẩm ướt, chỉ thấy mặt mình man mát, vừa mở mắt ra đã thấy một khuôn mặt tuấn tú phóng đại, chỉ thấy Diệp Tử Hạo hai tay chống hai bên đang cúi xuống hôn lên má cô.

Mặt Mi Nặc lập tức đỏ bừng, cô hơi quay mặt đi, giọng run run: "Diệp...

Tử Hạo, anh đừng quá đáng quá." "Nặc Nặc, em đã nói em thích anh mà." Diệp Tử Hạo xoay mặt Mi Nặc lại, ánh mắt rực cháy nhìn cô chằm chằm. "Chuyện đó hoàn toàn là hai chuyện khác nhau nhé." "Thích anh, thì bước tiếp theo nên dần quen với sự thân mật giữa hai chúng ta." "Anh đây là cái logic cướp bóc gì thế." Cô đúng là dần thích anh, nhưng không có nghĩa là cô đã sẵn sàng làm chuyện đó với anh. "Nặc Nặc, anh đã cho em quá nhiều thời gian rồi, anh là một người đàn ông bình thường, giữa chúng ta không thể chỉ là yêu đương tinh thần được, anh cần đặc quyền riêng của bạn trai, em biết không?" Cả hai đều không phải là những cô cậu thiếu niên vô tri, Mi Nặc tự nhiên hiểu lời Diệp Tử Hạo, chạm phải ánh mắt như lửa đốt của anh, cô chỉ thấy cổ họng khô khốc vô cùng, như thể mấy ngày không uống nước, sắp bốc khói đến nơi.

Nghĩ vậy, cô không nhịn được khẽ liếm môi một cái.

Hành động này kích thích Diệp Tử Hạo không nhỏ, anh đột ngột dùng lực, vị trí của hai người thay đổi, trở thành nằm nghiêng đối diện nhau.

Diệp Tử Hạo né bàn tay đang bị thương của Mi Nặc, một lần nữa hôn lên môi cô, nụ hôn lần này khác hẳn vẻ bá đạo ngày thường, nó nồng nàn da diết, Mi Nặc chỉ thấy mình như đang đặt giữa một lò lửa lớn, toàn thân khó chịu vô cùng, cũng lúng túng cực độ. "Nặc Nặc, đừng sợ, anh sẽ rất nhẹ nhàng." "Không muốn đâu." Mi Nặc vừa thốt lên, chính cô cũng giật mình, cái giọng điệu này rốt cuộc là của ai thế, sao lại vừa nũng nịu vừa lả lơi như vậy.

Diệp Tử Hạo cười khẽ, giọng nói đầy mê hoặc, Mi Nặc nhìn ngũ quan tà mị tinh tế của anh, nhất thời có chút ngẩn ngơ. "Nặc Nặc." "Đừng gọi nữa, anh gọi hồn đấy à." Mi Nặc có chút bực bội.

Diệp Tử Hạo lại hôn lên môi Mi Nặc, cô rên rỉ một tiếng, chìm đắm trong sự tấn công của anh.

Mi Nặc đại khái tính toán thời gian, ngày đèn đỏ đúng là trong mấy ngày này.

Mi Nặc cuống lên, nhưng lúc này Diệp Tử Hạo lại đang vô cùng say sưa: "Diệp Tử Hạo, anh buông em ra, bà dì của em đến rồi." "Cứ để bà ấy đợi đi, lát nữa chúng ta đi gặp sau." Mi Nặc dở khóc dở cười, chỉ trong chớp mắt, tay anh đã đi quá giới hạn, cô không khỏi hét lên: "Kỳ kinh nguyệt của em đến rồi!" Diệp Tử Hạo bỗng khựng lại, ngơ ngác nhìn Mi Nặc, dáng vẻ đó suy sụp không chịu nổi, hồi lâu mới nghe anh nói: "Nặc Nặc, xin lỗi, anh không nên mặc kệ ý nguyện của em." Mi Nặc biết anh hiểu lầm, tưởng cô đang lấy cớ từ chối, không khỏi giải thích: "Đồ ngốc, em không có tìm cớ đâu, anh mau buông em ra đi." "Đến thật à?" "Đến rồi, đến rồi, anh còn không buông là lụt lội thành tai họa đấy." Mi Nặc đỏ mặt nói.

Diệp Tử Hạo lúc này mới buông Mi Nặc ra, cô vừa ngồi dậy đã cảm thấy tình hình càng thêm nghiêm trọng.

Cô cúi đầu nhìn, trên ga giường đã dính một vệt đỏ, nhất thời xấu hổ chỉ muốn tìm cái lỗ nào chui xuống, cúi gằm mặt không dám nhìn Diệp Tử Hạo.

Bao nhiêu năm nay cô chưa gặp phải chuyện thế này, không ngờ lần này lại xảy ra ngay trước mặt anh.

Diệp Tử Hạo nhận ra sự bất thường của Mi Nặc, nhìn theo hướng mắt cô cũng thấy vệt máu đó.

Lần đầu gặp tình huống này, anh cũng hơi lúng túng, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn quẫn bách của cô, không nhịn được cười nói: "Nặc Nặc, có cần anh giúp gì không?" Mi Nặc nghiến răng: "Tất nhiên là cần rồi, em không có cái kia." Diệp Tử Hạo xoay người xuống giường: "Em đợi một chút, anh bảo thư ký Trương đi mua." Mi Nặc kịp thời nắm lấy tay Diệp Tử Hạo: "Anh còn thấy em chưa đủ mất mặt à, đừng để người thứ ba biết." Diệp Tử Hạo nhíu mày, như thể hạ quyết tâm rất lớn, nghiến răng nói: "Vậy để anh đi mua giúp em." Mi Nặc vốn dĩ còn đang rất ngượng ngùng, nhưng nhìn thấy điệu bộ này của Diệp Tử Hạo không khỏi phì cười: "Anh chắc chắn là anh thực sự muốn đi chứ?" Diệp Tử Hạo gật đầu: "Em là người phụ nữ của anh, anh làm chuyện này cho em là lẽ đương nhiên." Trong đầu Mi Nặc không khỏi hiện ra viễn cảnh Diệp Tử Hạo mặc vest chỉnh tề, mày nhíu chặt, đi đi lại lại trước những dãy kệ hàng, bị vô số nhãn hiệu làm cho hoa mắt chóng mặt, muốn hỏi nhân viên bán hàng nhưng lại không biết mở lời thế nào, vừa ngượng nghịu vừa bất lực.

Cái dáng vẻ đó, đúng là quá hài hước, cô cũng thấy ngại giùm anh.

Cô kéo tay anh lại: "Thôi đi, em không làm mất thời gian của anh đâu, anh mau đi xử lý việc của anh đi.

Chương 540

Em đặt hàng qua mạng vậy, bây giờ giao hàng nội thành nhanh lắm, tí là có người mang đến tận nơi thôi." "Cái thứ này cũng mua được trên mạng sao?" Diệp Tử Hạo nghi ngờ nhìn Mi Nặc.

Mi Nặc gật đầu: "Tất nhiên rồi." Bây giờ vận chuyển phát triển thế này, cái gì chẳng mua được trên mạng.

Diệp Tử Hạo có chút không chắc chắn hỏi: "Vậy em đợi được không?" "Được mà, anh đừng có lo bò trắng răng nữa." "Vậy được rồi, trong giá sách có laptop dự phòng đấy, em cứ lấy mà dùng." Mi Nặc lấy laptop, đặt lên bàn rồi bắt đầu đặt hàng, nhắn chủ shop cho người giao hàng ngay lập tức. "Nặc Nặc, em ngồi đi chứ, cứ đứng đấy làm gì?" Mi Nặc trừng mắt nhìn Diệp Tử Hạo: "Anh còn hỏi xoáy đáp xoay nữa à." Diệp Tử Hạo bừng tỉnh đại ngộ: "Ồ, hóa ra là thế.

Thật ra em không cần lo lắng đâu, nếu bẩn thì đưa người ta giặt là xong, anh cũng đâu có chê em, ở bên cạnh anh em đừng có câu nệ nhiều thế." "Im miệng đi, da mặt em không dày bằng anh đâu." Mi Nặc nói xong liền chui vào phòng nghỉ, Diệp Tử Hạo nhìn bóng lưng chạy trốn của cô, chỉ thấy rất buồn cười.

Mi Nặc không dám ngồi, chỉ có thể đứng, đột nhiên nghĩ ra điều gì, cô lập tức thu dọn ga giường gấp gọn lại, tìm một cái túi đựng vào, định mang về nhà giặt, rồi lóng ngóng thay ga mới vào.

Không khỏi nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, mặt cô lại như bốc cháy, nóng hầm hập.

Nếu không phải giữa chừng bà dì đến, cô thật không dám tưởng tượng cuối cùng mọi chuyện sẽ diễn biến thành thế nào.

Cô thực ra không bài xích sự đụng chạm của Diệp Tử Hạo, ngược lại còn ẩn hiện vài phần mong đợi, nhưng luôn cảm thấy dường như hơi sớm quá.

Nhận ra mình đang nghĩ gì, Mi Nặc vội vã vỗ vỗ vào mặt mình, ép bản thân không được nghĩ đến mấy chuyện linh tinh này nữa.

Để đánh lạc hướng chú ý, cô lấy điện thoại ra lướt WeChat, vừa mở vòng bạn bè đã thấy Diệp Tử Hạo đăng dòng trạng thái đầu tiên, chỉ viết đúng hai chữ: "Vui quá." Mi Nặc mỉm cười, không nhịn được đi tới cửa.

Diệp Tử Hạo đang chăm chú xử lý công việc, khóe miệng vẫn luôn khẽ nhếch lên, có thể thấy tâm trạng đang rất tốt, toàn thân toát ra sức hút trưởng thành của một người đàn ông thành đạt.

Như nhận ra ánh mắt của cô, Diệp Tử Hạo ngẩng đầu lên, nụ cười càng sâu hơn, anh ngoắc ngoắc tay với cô.

Mi Nặc như bị ma xui quỷ khiến đi về phía anh, Diệp Tử Hạo nắm tay cô hỏi: "Có chỗ nào không thoải mái không?" Mi Nặc ngẩn người một lát, nghĩ hai người đã là quan hệ bạn trai bạn gái, chuyện này cũng không có gì phải giấu giếm, liền nói: "Cũng ổn, ngày đầu tiên chỉ hơi đau âm ỉ thôi, ngày thứ hai và thứ ba mới khó chịu hơn." "Vậy lúc tan làm anh đưa em đi mua ít đồ giữ ấm nhé." "Không cần đâu, ở nhà em có hết rồi." Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa, Mi Nặc vui mừng vội vàng ra mở cửa.

Người đến là Trương Lăng, thư ký của Diệp Tử Hạo, khi nhìn thấy cô, ánh mắt cô ta thoáng thay đổi nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh: "Mi tiểu thư, đây là bưu kiện của Diệp tổng, phiền cô mang vào cho anh ấy." Mi Nặc gật đầu rồi nhận lấy.

Trương Lăng đóng cửa văn phòng lại, Mi Nặc cầm đồ vào phòng vệ sinh, vừa mở hộp bưu kiện đã nghe thấy giọng Diệp Tử Hạo vọng vào từ bên ngoài. "Nặc Nặc, có cần anh giúp gì không?" Mặt Mi Nặc đỏ như lửa đốt: "Diệp biến thái, anh cút ngay cho em." "Nặc Nặc, anh nói thật mà, tay em chẳng phải vẫn chưa khỏi hẳn sao?

Anh là người đàn ông của em, em đừng có mặt mỏng thế, cần giúp gì thì cứ bảo." "Đã bảo là không cần anh giúp rồi, anh còn bắt em nói bao nhiêu lần nữa, đồ biến thái họ Diệp kia!" Mi Nặc thẹn quá hóa giận hét lên phía ngoài.

Cô có thể khẳng định, cái gã này nhất định là cố ý.

Diệp Tử Hạo tựa lưng vào tường, vui vẻ nhếch môi, anh chỉ thích trêu chọc cô nhóc này thôi, thú vị cực kỳ.

Mi Nặc vừa bước ra đã thấy Diệp Tử Hạo đứng ngay cửa, suýt nữa thì đâm sầm vào anh, cô vừa định tránh ra đã bị anh ôm vào lòng.

Đôi môi mỏng của anh khẽ lướt qua má và tai cô một cách vô tình mà hữu ý, anh thì thầm bên tai cô: "Mi Tiểu Nặc." Mi Nặc hoàn toàn không chịu nổi một Diệp Tử Hạo như thế này, đúng là quá biết thả thính, cô cố gắng giữ bình tĩnh, cao giọng nói: "Anh có thấy phiền không hả?

Công việc xử lý xong chưa?" "Xong rồi.

Anh đột nhiên nhớ ra một chuyện, lúc nãy khi chúng ta thân mật thực ra em không hề phản đối, điều này có nghĩa là em đã sẵn sàng đón nhận anh rồi đúng không?" Diệp Tử Hạo vẫn ôm chặt lấy cô, u uất hỏi.

Cái người đàn ông này, chuyện gì cũng hỏi ra miệng cho được.

Những lời này bảo cô phải trả lời thế nào đây. "Diệp Tử Hạo, anh đủ rồi đấy, buông tay ra." "Em không trả lời thì anh coi như em mặc định rồi nhé." Diệp Tử Hạo tự đưa ra kết luận. "Đừng có nói nhăng nói cuội, em đã nói gì đâu." "Nặc Nặc, anh thấy em cũng không còn nhỏ nữa, bao nhiêu năm nay cũng chưa từng có bạn trai, em không có chút nhu cầu sinh lý nào sao?" Diệp Tử Hạo nhìn Mi Nặc với vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc. "Diệp Tử Hạo, anh im miệng cho em!" Mi Nặc lườm anh cháy mắt. "Được được được, anh không hỏi nữa, thực ra anh đã nhìn thấu rồi." Bàn tay lớn của Diệp Tử Hạo khẽ mơn trớn vòng eo thon của Mi Nặc, nói như thật. "Anh thấu cái gì cơ?" Vẻ mặt Diệp Tử Hạo đầy ý cười sâu xa: "Chỉ có thể hiểu ngầm, không thể nói thành lời." Mi Nặc cảm thấy da đầu tê rần, đấm cho anh một phát vào bụng: "Anh đừng có giở trò lưu manh với em nữa, quan tâm đến thư ký của anh nhiều hơn đi, anh không thấy cô ấy đối xử với anh rất khác sao?" Trương Lăng mỗi lần thấy cô dường như đều có chút không vui, tuy che giấu rất giỏi nhưng cùng là phụ nữ, đôi khi căn bản là không giấu nổi. "Nặc Nặc, chỗ này của đàn ông không thể tùy tiện đấm đâu nhé." Diệp Tử Hạo nắm lấy bàn tay nhỏ của Mi Nặc, nhanh chóng đặt lên môi hôn một cái. "Diệp Tử Hạo, anh nghiêm chỉnh chút đi, em đang nói chuyện chính sự với anh đấy." "Cô ấy làm sao?" "Nếu em không đoán sai, cô ấy chắc là thích anh." Mi Nặc khẳng định. "Cô ấy làm việc cẩn thận, theo anh bao nhiêu năm nay rồi, chắc là không đâu, nếu không anh đã sớm nhận ra rồi." "Đó là vì anh không quan sát kỹ thôi." "Chúng ta không nói về cô ấy nữa, dù sao người đàn ông của em cũng tài mạo xuất chúng, người thích anh nhiều lắm, thêm cô ấy cũng chẳng sao, miễn là không ảnh hưởng đến công việc thì anh cứ coi như không biết." Đúng là tự luyến hết mức.

Mi Nặc vốn cũng chỉ định lảng tránh chủ đề kia thôi chứ không có ý gì khác, nghe Diệp Tử Hạo nói vậy liền gật đầu.

Khi Diệp Tử Hạo và Mễ Nặc trở về, cô nhận được tin nhắn WeChat từ mẹ báo rằng ngày mai ông bà sẽ về.

Mễ Nặc giật mình, bắt đầu đuổi Diệp Tử Hạo đi.

Thời gian qua, anh gần như ở lì chỗ cô, trong nhà không biết từ lúc nào đã chất đầy đồ đạc của anh. "Nặc Nặc, đừng tuyệt tình như vậy có được không?

Sao em có thể dùng xong rồi vứt, coi anh là cái gì chứ?" "Không thương lượng gì hết, anh nhất định phải đi.

Bố mẹ em sắp về rồi, họ mà thấy anh ở đây thì ra thể thống gì, không biết họ sẽ nghĩ xiên xẹo thế nào nữa." Giữa hai người tuy vẫn trong sáng, nhưng trong mắt phụ huynh thì tuyệt đối là chuyện khác. "Anh có phải người không thể gặp ai đâu, anh cũng đâu phải không định chịu trách nhiệm với em, thấy thì thấy thôi." Bố mẹ cô vốn rất hiểu chuyện, nhưng gia giáo lại cực kỳ nghiêm khắc, có những chuyện là giới hạn cuối cùng. "Diệp Tử Hạo, vẫn chưa đến lúc." Mễ Nặc kiên trì. "Được rồi, sáng mai anh đi có được không?

Anh hứa sáng sớm sẽ đi ngay." Mễ Nặc nghi ngờ nhìn anh: "Đàn ông đại trượng phu, anh phải nói lời giữ lời đấy." Thấy thái độ cô dịu lại, Diệp Tử Hạo lập tức gật đầu: "Chắc chắn giữ lời." Mễ Nặc thấy người không khỏe nên sau khi tẩy rửa xong liền đi ngủ sớm.

Trong lúc sơ ý, cô quên mất không khóa cửa phòng.

Chương 541

Nửa đêm, một bóng người rón rén lẻn vào.

Diệp Tử Hạo nhìn người con gái đang cuộn tròn thành một cục, anh vén chăn lên ôm cô vào lòng, thỏa mãn phát ra một tiếng thở dài.

Trời mới biết thời gian qua cứ đến buổi tối là anh lại rục rịch không yên, nếu không phải vì muốn biểu hiện thật tốt trước mặt nhạc phụ nhạc mẫu tương lai, anh chắc chắn sẽ không nhẫn nhịn lâu như vậy.

Mễ Nặc cau mày, vô thức rúc vào nguồn nhiệt bên cạnh.

Diệp Tử Hạo khẽ nhếch môi, rất hài lòng với hành động vô thức này của cô.

Vốn là người ngủ nông, cô lập tức nhận ra điều bất thường, đột nhiên mở mắt.

Cô thường thích bật một chiếc đèn ngủ nhỏ, căn phòng không quá tối nên chỉ một cái liếc mắt đã thấy Diệp Tử Hạo.

Ý thức bừng tỉnh, cô gắt lên: "Diệp Tử Hạo, sao anh lại chạy vào phòng em?" "Nặc Nặc, ngày mai anh phải đi rồi, anh không nỡ xa em, anh muốn ở bên em thêm một lát nữa." Giọng điệu Diệp Tử Hạo đầy vẻ ấm ức, vừa nói bàn tay lớn đang siết eo cô lại chặt thêm mấy phần.

Mễ Nặc cảm thấy thái dương giật liên hồi, người này lại bắt đầu giở trò lưu manh. "Diệp Tử Hạo, anh đừng có được đằng chân lân đằng đầu." "Nặc Nặc, em lo lắng cái gì?

Dù sao bây giờ em đang như thế này, anh có muốn làm gì cũng chẳng được.

Em cứ yên tâm đi, em an toàn lắm." Mễ Nặc nghĩ cũng đúng, nhưng nếu không làm gì thì không phải phong cách của cô: "Diệp Tử Hạo, em nói cho anh biết, em ngủ không ngoan đâu, nhất là những ngày này, cẩn thận em làm dính máu đầy người anh đấy." "Anh không ngại, cùng lắm thì đi tắm." "Anh không thấy bẩn à?" Mễ Nặc lườm anh một cái.

Diệp Tử Hạo khẽ nhéo lớp thịt mềm bên eo cô: "Lại nói đùa rồi.

Chẳng lẽ sau này em gả cho anh, cứ đến những ngày này là anh phải ngủ riêng à?

Nước miếng của em anh còn nếm không ít rồi, chuyện này có gì mà sợ." Mễ Nặc cảm thấy một luồng điện chạy dọc khắp cơ thể, cô dùng khuỷu tay thúc anh một cái.

Cú thúc này khiến cô phát hiện người đàn ông này hóa ra không mặc áo. "Anh có biết xấu hổ không, ai cho phép anh không mặc quần áo hả?" "Nặc Nặc, đừng nói nữa, mau ngủ đi.

Anh buồn ngủ quá, mai còn phải đi làm." Giọng nói của Diệp Tử Hạo mang theo chút mệt mỏi, anh nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cô trong tay mình.

Mễ Nặc biết người đàn ông này vô sỉ đến mức nào, cộng thêm cơ thể đang khó chịu, bụng dưới vẫn âm ỉ đau nên cô cũng chẳng còn sức lực để đôi co.

Cô định xoay người, nhưng vừa cử động, bụng dưới lại lên cơn co thắt. "Sao thế?" "Em đau bụng." Diệp Tử Hạo lập tức ngồi dậy pha cho cô một ly nước đường gừng.

Uống xong, Mễ Nặc mới cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút.

Khi đi ngủ, anh đặt bàn tay lớn lên bụng nhỏ của cô.

Ban đầu cô định từ chối, nhưng lòng bàn tay anh rất ấm áp khiến cô thấy thoải mái, thế là cô mặc kệ anh.

Chẳng mấy chốc, cô đã chìm vào giấc ngủ.

Diệp Tử Hạo cũng mang vẻ mặt đầy thỏa mãn, cả hai có một đêm ngon giấc.

Ngày hôm sau.

Mễ Nặc vừa mở mắt đã thấy gương mặt tuấn tú của Diệp Tử Hạo phóng đại trước mắt.

Ánh nắng đã tràn vào phòng, chiếu thẳng lên mặt anh, ngay cả những sợi lông tơ nhỏ xíu cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Lúc ngủ, trông anh không còn vẻ chơi bời lêu lổng như lúc thức, đôi môi mỏng khẽ mím lại, ngoan ngoãn đến lạ thường, thêm vài phần trẻ con và tĩnh lặng.

Mễ Nặc mỉm cười, không kìm được đưa tay lên nhẹ nhàng chạm vào, phác họa sống mũi cao thẳng và đôi môi mỏng của anh.

Chẳng ngờ một bàn tay lớn đã nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô.

Mặt Mễ Nặc đỏ bừng ngay lập tức: "Anh buông tay ra." "Rõ ràng là em trêu chọc anh trước mà." Đôi mắt đen dài của Diệp Tử Hạo nhìn chằm chằm vào cô, ánh lên những tia cười lấp lánh, đặc biệt hút hồn.

Khoảng cách quá gần, Mễ Nặc hoàn toàn không chịu nổi ánh mắt ấy, cô cảm thấy tim mình như bị nung nóng, vội quay mặt đi chỗ khác.

Đến lúc này cô mới nhận ra, mình đã lún sâu vào đoạn tình cảm này rồi. "Diệp Tử Hạo, anh buông em ra đi mà." Giọng nói khi vừa ngủ dậy mang theo chút nũng nịu.

Lọt vào tai Diệp Tử Hạo, nó lại càng giống như tiếng làm nũng.

Anh cảm thấy bụng dưới thắt lại, nhanh chóng hôn lên môi cô, khóa chặt tay chân cô.

Mễ Nặc vốn không chịu nổi vẻ bá đạo này của anh, chẳng mấy chốc đã lả người trong lòng anh, đón nhận sự nhiệt tình ấy.

Nếu không phải sắp nghẹt thở, Diệp Tử Hạo căn bản không nỡ buông người trong lòng ra.

Anh ghé sát tai cô thì thầm: "Nặc Nặc, đợi vài ngày nữa đừng từ chối anh thêm nhé." Mễ Nặc không đáp lời, Diệp Tử Hạo cũng chẳng để tâm, tự mình dậy mặc quần áo.

Ánh mắt cô vô tình lướt qua thân hình anh, quả thực đẹp đến mức không tưởng, eo rộng mông hẹp, khắp người toát lên một vẻ đẹp khỏe khoắn, rất mê người.

Chợt nhận ra mình đang nghĩ gì, Mễ Nặc vỗ vào trán một cái, mình đang nghĩ cái gì thế này.

Thấy dáng vẻ của cô, Diệp Tử Hạo kiêu ngạo bĩu môi: "Muốn xem cứ việc xem, anh không thu phí đâu.

Anh đi làm bữa sáng đây, em rửa mặt xong rồi ra ăn." "Biết rồi." Mễ Nặc trả lời.

Trong bếp, Diệp Tử Hạo vừa rán trứng vừa ngân nga một khúc nhạc nhỏ, khóe môi nở nụ cười nhạt, trông anh lúc này vô cùng rạng rỡ.

Chương 542

Mễ Nặc như bị ma xui quỷ khiến đi tới phía sau, vòng tay ôm lấy anh từ phía sau, áp mặt vào tấm lưng rộng của anh mà cọ cọ, hít hà mùi hương trên người anh, cảm thấy bình yên đến lạ lùng. "Cảm ơn anh, Diệp Tử Hạo." Cảm ơn anh vì thời gian qua đã chăm sóc cô, cảm ơn anh đã bỏ qua thái độ lạnh nhạt của cô mà luôn ở bên cạnh.

Nếu không có anh, cô thực sự không biết phải vượt qua khoảng thời gian này thế nào. "Lại khách sáo rồi.

Em là người phụ nữ của anh mà, nhưng đừng chỉ nói miệng, hãy thể hiện bằng hành động thực tế đi thì tốt biết mấy." Mễ Nặc cũng chẳng buồn cãi nhau với anh, cô im lặng ôm anh một lát rồi lùi lại phía sau xem anh làm bữa sáng.

Sau bữa sáng, Diệp Tử Hạo quả nhiên kéo vali rời đi.

Mễ Nặc nhìn dáng vẻ cứ đi ba bước lại quay đầu nhìn của anh mà thấy buồn cười, cô vẫy vẫy tay: "Mau đi đi, bố mẹ em sắp về đến nơi rồi." "Được rồi, Nặc Nặc em đừng bắt anh đợi quá lâu nhé, sớm đưa anh về gặp bác trai bác gái đi." Mễ Nặc không từ chối mà mỉm cười rạng rỡ: "Vâng, em biết rồi." Người khác thì sợ gặp phụ huynh, còn anh thì ngược đời, cứ đòi gặp cho bằng được.

Diệp Tử Hạo thỏa mãn rời đi, Mễ Nặc mỉm cười quay vào nhà.

Nhìn người phụ nữ nhỏ bé có gương mặt hồng hào đầy ý xuân trong gương, cô gần như không dám tin đó là chính mình, cảm giác thật khác so với trước kia.

Có một câu nói xưa khá đúng, tình yêu thực sự có thể khiến một người trở nên khác hẳn, dù là ngoại hình hay tính cách.

Mễ Nặc vẫn chưa yên tâm, cô đi dạo một vòng quanh nhà, cất hết đồ dùng cá nhân của Diệp Tử Hạo trong nhà vệ sinh, cho đến khi chắc chắn không còn dấu vết nào của anh mới yên lòng.

Bố mẹ cô vừa xuống máy bay đã đến ngay.

Hai ông bà chỉ kéo theo một chiếc vali nhỏ, hơn nửa tháng không gặp, trông họ trẻ ra hẳn, dáng vẻ đầy hân hoan.

Bà Mễ nhìn sắc mặt hồng hào của con gái, giả vờ như không biết gì, hỏi: "Mễ Nặc, con ăn sáng chưa?" Nhưng ánh mắt bà lại liên tục đảo quanh như đang tìm kiếm thứ gì đó. "Con ăn rồi." Mễ Nặc vốn chột dạ nên phản ứng chậm hơn thường ngày, chưa nhận ra sự khác thường của mẹ.

Ông Mễ thấy vợ mình như vậy, không nhịn được khẽ ho một tiếng.

Bà Mễ lập tức thu hồi ánh mắt, kéo Mễ Nặc ngồi xuống sofa hỏi han đủ thứ, kể về những chuyện thú vị trong chuyến đi.

Mễ Nặc cười bảo: "Xem ra quyết định của con là đúng đắn, đi du lịch nhiều tâm trạng sẽ thoải mái hơn." "Tất nhiên rồi, thấy con khỏe mạnh thế này mẹ cũng yên tâm.

Xem ra dì Lý chăm sóc con rất tốt, tháng sau mẹ có nên tăng lương cho dì ấy không nhỉ?" Bà Mễ dò xét.

Mễ Nặc mặt không đỏ, tim không đập nhanh, đáp: "Vâng ạ, dì Lý làm ở nhà mình bao nhiêu năm rồi, cũng nên tăng lương cho dì ấy thôi.

Thời gian qua con làm phiền dì ấy không ít, ngày nào dì ấy cũng phải chạy qua chạy lại mấy lần." Giỏi thật, còn dám diễn kịch với mẹ mình nữa hả? "Đúng rồi, thời gian qua có gặp được người đàn ông nào vừa mắt không?" Bà Mễ nói xa nói gần vẫn là muốn thúc ép con gái sớm ổn định. "Mẹ, mẹ vừa về đã quan tâm chuyện này, mẹ không thấy phiền à?

Để con yên ổn vài ngày đi mà." Mễ Nặc lảng sang chuyện khác. "Được, vậy mẹ tiếp tục sắp xếp xem mắt cho con." Mễ Nặc cười gượng, hỏi: "Bố mẹ ăn sáng chưa?" "Chưa ăn đâu, vì không yên tâm về con nên vừa xuống máy bay là hai bác chạy qua đây luôn.

Đồ ăn trên máy bay bố mẹ ăn không quen, giờ vẫn đang đói đây." "Vậy để con đi nấu chút gì đó cho bố mẹ." Bà Mễ ấn vai Mễ Nặc xuống: "Thôi bỏ đi, để mẹ tự nấu.

Con cứ ngồi yên đó đi, đừng làm gì hết." Bà Mễ đứng dậy mở tủ lạnh, vừa nhìn đã không khỏi nhíu mày, quay đầu lại kinh ngạc nói: "Mễ Nặc, mẹ nhớ là đã mua rất nhiều trứng gà cho con mà.

Mới chưa đầy hai mươi ngày mà sao chỉ còn lại hai quả thế này?

Con coi trứng gà là cơm để ăn đấy à?

Mẹ bảo này, ăn nhiều trứng gà quá cũng không tốt cho sức khỏe đâu." Mễ Nặc cứng họng, nhất thời không biết trả lời sao, không lẽ bảo là bị Diệp Tử Hạo làm hỏng hết khi học nấu ăn?

Đứng hình vài giây, cô mới lí nhí giải thích: "Thời gian qua có mấy đồng nghiệp và bạn bè đến thăm con, con chẳng có gì chiêu đãi họ, tay lại đau thế này nên chỉ luộc trứng cho mọi người ăn thôi." Mễ Nặc thầm mắng Diệp Tử Hạo trong lòng.

Hai hôm trước cô đã bảo anh mua thêm trứng, anh lại bảo sẽ cho người giao tới, giờ cũng chẳng biết giao đi đâu rồi.

Cô vất vả lắm mới xóa sạch dấu vết của anh, kết quả lại bị lộ ở chỗ này, đúng là tính già hóa non.

Bà Mễ nghi ngờ nhìn con gái, không hài lòng mắng mỏ: "Con thế này thì thật không ra làm sao cả, lại đem trứng luộc ra đãi khách, mẹ dạy con như thế từ nhỏ à?

Trái cây trong tủ lạnh con để làm cảnh à?" Mễ Nặc yếu ớt đáp: "Thì... hôm đó nhà mình hết trái cây mà mẹ." "Con làm mẹ giật mình đấy, mẹ lại cứ tưởng con giấu người đàn ông nào trong nhà, mấy ngày qua là hai người cùng ăn nên mới hết nhanh thế.

Ôi, xem mẹ già rồi nên lẩm cẩm quá.

Con chừng này tuổi rồi, trong nhà có giấu đàn ông cũng là chuyện bình thường, mẹ với bố con cũng đâu phải người cổ hủ gì, không khắt khe thế đâu.

Nếu con có gặp chuyện như vậy thì cũng đừng ngại, không có gì cả.

Xã hội bây giờ cởi mở rồi, ăn cơm trước kẻng đầy ra đấy, chưa cưới mà sống chung còn có cái danh từ hay ho là 'sống thử' nữa, bố mẹ cũng thấy bình thường rồi." Bà Mễ tự nói một mình, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, chẳng giống đang đùa chút nào.

Nói xong, bà đi thẳng vào bếp.

Mễ Nặc đang uống nước, nghe thấy vậy thì suýt nữa phun cả ra ngoài.

Cô sững sờ nhìn theo bóng lưng mẹ, gương mặt nhỏ nhắn biến đổi liên tục, vô cùng đặc sắc.

Ông Mễ trong lòng cười thầm, ông thấy vợ mình không đi làm diễn viên đúng là quá đáng tiếc, diễn xuất này chắc chắn có thể tranh giải Oscar được luôn.

Diễn quá đạt, quá chân thực, nếu ông không biết trước kịch bản thì chắc cũng tưởng bà ấy chỉ vô tình nói ra. "Bố, sao bà Mễ đi du lịch một chuyến về mà tư tưởng lại thoáng thế ạ?

Chương 543

Trước đây suốt ngày niệm 'vòng kim cô' bên tai con, giáo dục con gái phải biết tự trọng, phải giữ kẽ, đàn ông đều chẳng có ai tốt đẹp cả." Sao bỗng dưng lại thay đổi hẳn thế này, nghe ý tứ trong lời bà thì dường như không hề phản đối việc cô đưa đàn ông về nhà, thậm chí còn có ý khuyến khích nữa.

Chuyện này đúng là huyễn hoặc quá. "Thì cũng phải tùy lúc chứ con.

Con thực sự đã đến tuổi kết hôn rồi, Tiểu Noãn bằng tuổi con mà người ta sắp làm mẹ rồi đó, bố với mẹ con tất nhiên là sốt ruột chứ, muốn bế cháu ngoại rồi.

Hơn nữa, bố mẹ đều tin tưởng vào mắt nhìn người của con." Ông Mễ cười híp mắt xoa đầu Mễ Nặc. "Chuyện này cũng đâu có vội được ạ." Mễ Nặc cười gượng. "Nặc Nặc, trước đây bố luôn giữ lập trường trung lập, nhưng bây giờ bố cũng phải thúc giục con thôi.

Con sắp 28 tuổi rồi, thực sự không còn nhỏ đâu." Ông Mễ nghiêm túc nhìn con gái. "Bố, sao bố cũng giống bà Mễ thế.

Con nghe mấy lời này mà tai sắp mọc kén luôn rồi đây." Mễ Nặc nũng nịu dựa vào vai bố. "Bố cũng là bị con ép thôi." "Bố, con biết rồi mà, con sẽ cố gắng, tìm được người phù hợp chắc chắn con sẽ dẫn về ra mắt bố mẹ." Bà Mễ từ trong bếp đi ra, vừa vặn nghe thấy lời hứa của Mễ Nặc, liền xen vào: "Mễ Nặc, đó là con tự nói đấy nhé, mau tìm bạn trai dẫn về đây cho bố mẹ xem mặt." Mễ Nặc thấy bố mẹ mình hôm nay cứ kỳ kỳ, nhưng kỳ ở đâu thì cô không nói rõ được, đành gật đầu cho qua chuyện. "Mễ Nặc, mẹ có một câu hỏi thắc mắc trong lòng lâu lắm rồi, rốt cuộc con thích kiểu đàn ông như thế nào?"

Bà Mễ khoác tay con gái, đầy hứng thú hỏi. "Mẹ, cái này làm sao con biết được, chuyện này phải gặp đúng người mới biết chứ, tưởng tượng không tính đâu ạ." "Ra là vậy..." Bà Mễ kéo dài giọng.

Mễ Nặc nhìn kỹ bố mẹ mình, không kìm được hỏi: "Bố, mẹ, hai người có phải đang biết chuyện gì không?" "Biết chuyện gì cơ?" Bà Mễ vẻ mặt ngây thơ nhìn cô. "Thôi, coi như con chưa nói gì đi.

Con phải đi làm đây, hai người cứ tự chọn xem muốn ở lại đây hay về nhà." "Lo đi làm cho tốt đi, lát nữa bố mẹ cũng về thôi.

Buổi tối con về nhà ăn cơm nhé, mẹ sẽ bảo tài xế qua đón, tối mẹ nấu món ngon tẩm bổ cho con." Bà Mễ dặn dò.

Mễ Nặc cũng không nghĩ nhiều, xách túi ra khỏi nhà, bắt một chiếc taxi ngay cổng khu chung cư.

Thấy con gái vừa đi, bà Mễ lập tức huých vào tay ông Mễ, nôn nóng nói: "Mau gọi điện cho cậu thanh niên kia đi, bảo cậu ấy tối nay qua nhà mình ăn cơm." "Bà nó à, không cần vội thế đâu.

Tiểu Nặc chẳng phải là chưa muốn chúng ta biết sao?

Chúng ta cũng không biết tình cảm của tụi nhỏ phát triển đến mức nào rồi, làm vậy không hay cho lắm.

Chuyện tình cảm của giới trẻ cứ để chúng nó tự định liệu, mình không nên can thiệp vào." Ông Mễ không tán thành cách làm của vợ. "Lôi thôi quá, tính khí của Mễ Nặc đúng là di truyền từ ông hết, đụng tới chuyện tình cảm là cứ lừ đừ.

Chẳng phải nói tụi nó đã ở bên nhau một năm rồi sao?

Hai người ở bên nhau có hợp hay không chỉ cần ba tháng là biết rồi.

Nếu tụi nó không có tình cảm thì đã chia tay lâu rồi, làm sao chờ được đến bây giờ.

Bản thân tôi cũng muốn xem cậu ta trông thế nào, tính nết ra sao.

Nếu không qua được cửa của chúng ta thì thà để tụi nó chia tay sớm cho đỡ lãng phí thời gian, cả hai đều không còn trẻ nữa." Bà Mễ lườm ông Mễ, thực sự không chịu nổi việc ông cứ nuông chiều con gái như vậy.

Từ nhỏ đến lớn lúc nào ông cũng lấy ý muốn của con gái làm trung tâm, chẳng có chút uy nghiêm của người cha gì cả. "Người này tôi đã gặp rồi, năng lực làm việc tuyệt đối xuất sắc, ngoại hình và gia thế không có chỗ nào để chê." "Ông gặp là chuyện của ông, tôi còn chưa gặp.

Tôi không quan tâm, lát nữa ông phải gọi điện ngay, bảo cậu ấy tối nay qua ăn cơm.

Nếu ông không gọi, lát nữa tôi sẽ nhờ người tra số rồi tự gọi." Bà Mễ đã quyết.

Cuối cùng ông Mễ cũng không chịu nổi nhiệt, đành phải gọi điện cho Diệp Tử Hạo, đầu dây bên kia anh lập tức đồng ý ngay.

Mễ Nặc vừa đến tòa soạn đã thấy Hàn Mạt hùng hổ đi về phía mình, lớn tiếng nói: "Mễ Nặc, cô cũng khá bản lĩnh đấy nhỉ.

Đầu tiên là mồi chài tổng giám đốc của tập đoàn Diệp thị, giờ lại mồi chài luôn cả đàn anh, cô còn biết xấu hổ không hả?" Đang là giờ đi làm, dưới tòa nhà văn phòng có không ít người, nghe thấy lời cô ta đều không khỏi dừng bước, ngoái nhìn về phía hai người.

Mễ Nặc cau mày: "Chủ biên Hàn, cô lại lên cơn điên gì vậy?" "Tôi lên cơn điên?

Là chính cô quá vô sỉ, đứng núi này trông núi nọ!" "Dù sao vẫn tốt hơn những kẻ tự dâng tận cửa mà người ta cũng chẳng thèm ngó ngàng tới." Mễ Nặc lạnh lùng đáp trả.

Nhớ lại chuyện ngày hôm qua, mặt Hàn Mạt xanh mét.

Ngôn Thịnh căn bản không cho cô ta bất kỳ cơ hội nào, cuối cùng cô ta đứng cầu xin hồi lâu ngoài cửa lại nhận được tin anh đã đồng ý phỏng vấn với Mễ Nặc.

Cô ta rốt cuộc có điểm nào thua kém Mễ Nặc, bao nhiêu năm qua cô ta vẫn không tài nào hiểu nổi. "Mễ Nặc, cô đừng tưởng có người chống lưng là có thể coi thường tôi.

Đợi đến khi tôi lên làm tổng biên tập, xem tôi trị cô thế nào." Mễ Nặc chỉ cảm thấy nực cười, loại người như cô ta mà cũng đòi làm tổng biên tập sao?

Cô ta thực sự không nhìn rõ tình thế rồi, trừ phi tập đoàn không muốn giữ lại tòa soạn này nữa, nếu không sao có thể giao nó vào tay một người như thế này.

Các lãnh đạo cấp trên quả thực rất biết chơi bài, tung tin Vincent sẽ nhận phỏng vấn ra, có lẽ là muốn để hai người họ cạnh tranh với nhau. "Xem ra chuyện lần trước vẫn chưa cho cô bài học đích đáng.

Nếu cô đã biết tôi có người chống lưng, vậy chọc giận tôi như thế này cô thấy có nên không?" Mễ Nặc chậm rãi tiến lại gần Hàn Mạt, nhìn cô ta với nụ cười nửa miệng, khí thế bức người tự nhiên tỏa ra.

Chương 544

"Cô...

đúng là đồ trơ trẽn." Nhớ đến ánh mắt lạnh lùng và hành vi bạo lực của chồng, Hàn Mạt run lên, giọng nói cũng yếu đi mấy phần.

Lần trước chồng cô ta đã cảnh cáo rõ ràng rằng không được phép gây chuyện với Mễ Nặc nữa, nếu không sẽ cho cô ta biết tay. "Chủ biên Hàn, hiện tại tôi còn độc thân, có vài người đàn ông muốn theo đuổi là chuyện bình thường, đó là do mị lực của tôi quá lớn.

Nhưng loại phụ nữ đã có chồng như cô mà vẫn muốn mồi chài người đàn ông mình thích từ thời đại học, thì đó lại là chuyện gì nhỉ?

Không biết chồng cô mà biết chuyện này sẽ cảm thấy thế nào, liệu anh ta có xông thẳng đến tòa soạn này tát cô hai cái không?" Có lẽ do ở bên Diệp Tử Hạo lâu quá nên Mễ Nặc thấy mình nói chuyện cũng hơi giống anh, thỉnh thoảng lại có chút tự luyến và kiêu ngạo. "Cô nói bậy, tôi không làm gì hết, đừng có hòng đổ oan cho tôi." "Đó là vì người ta chê cô, cô có muốn làm gì cũng chẳng làm được, tình cảnh của cô cũng tồi tệ như nhau thôi." Mễ Nặc lắc đầu.

Phụt!

Những người đi ngang qua nghe thấy cuộc đối thoại của họ không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Sắc mặt Hàn Mạt xám xịt, trừng mắt nhìn người đó: "Có gì mà cười?" Người đi đường sờ sờ mũi rồi rời đi.

Hàn Mạt nhìn về phía Mễ Nặc, mỉa mai nói: "Mễ Nặc, cô thì tốt đẹp hơn ở chỗ nào?

Đối với một người đàn ông vứt bỏ cô như vứt rác, cô vẫn có thể mặt dày mày dạn đi cầu xin, tôi nên nói cô bao dung rộng lượng hay là nói cô không có chút lòng tự trọng nào đây, đúng là làm mất mặt phụ nữ chúng ta." Sắc mặt Mễ Nặc hơi biến đổi, vừa định lên tiếng thì nghe thấy Ngôn Thịnh lạnh lùng cắt lời, từng chữ một vang lên: "Cô Hàn, có lẽ hôm đó cô chưa nghe rõ lời tôi nói.

Là tôi chủ động yêu cầu chủ biên Mễ ở lại mà?" Hàn Mạt sững người: "Đàn anh..." "Tôi nghĩ chúng ta cũng chẳng thân thiết gì, cô Hàn không cần phải bắt quàng làm sang đâu.

Lần sau gặp tôi, cô có thể gọi là Vincent hoặc gọi là anh Ngôn." Ngôn Thịnh không nể mặt Hàn Mạt chút nào.

Đồng thời, lòng anh đau thắt lại.

Anh không ngờ việc mình rời đi lại mang đến cho Mễ Nặc nhiều phiền toái như vậy, khiến cô phải gánh chịu biết bao lời ra tiếng vào.

Trong lòng Hàn Mạt, Ngôn Thịnh luôn là một sự tồn tại đặc biệt, dù bao nhiêu năm trôi qua vẫn không hề thay đổi.

Cô ta hoàn toàn không chịu nổi sự lạnh nhạt này của anh: "Đàn anh, anh không biết Mễ Nặc đã mồi chài được một lão tổng sao?

Chính vì có người đàn ông đó mà tạp chí của cô ta mới ăn nên làm ra như vậy, không chừng họ còn làm những chuyện trơ trẽn gì rồi cũng nên." "Cô câm miệng cho tôi!" Cả người Ngôn Thịnh toát ra một luồng sát khí.

Hàn Mạt chưa bao giờ thấy Ngôn Thịnh như vậy, chân nhũn ra, vội vàng chạy mất.

Mễ Nặc liếc nhìn Ngôn Thịnh một cái rồi quay người bỏ đi.

Ngôn Thịnh nắm lấy cánh tay cô, cổ họng hơi nghẹn lại: "Nặc Nặc, chúng ta nói chuyện đi." Mễ Nặc lặng lẽ nhìn bàn tay Ngôn Thịnh đang đặt trên tay mình, anh đành phải buông ra. "Anh Ngôn, nếu là chuyện công việc tôi sẽ chủ động liên hệ với anh.

Hiện tại bản thảo phỏng vấn anh vẫn chưa viết xong, lúc này chúng ta chẳng có gì để nói cả." "Nặc Nặc, anh chính là muốn nói chuyện đó với em." Mễ Nặc nhìn anh một cái: "Được thôi, vậy vào văn phòng của tôi nói chuyện." "Chúng ta có thể tìm chỗ nào đó uống cà phê rồi nói." "Không cần thiết, cứ vào tòa soạn đi." Mễ Nặc giữ thái độ lạnh nhạt, Ngôn Thịnh cũng chỉ biết đi theo cô.

Vừa vào trong, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía họ.

Mễ Nặc thản nhiên giới thiệu, Ngôn Thịnh cũng khẽ gật đầu chào mọi người.

Văn phòng của Mễ Nặc là một phòng riêng biệt, cả hai đi thẳng vào trong.

Cô rót cho anh một tách cà phê, hỏi: "Anh Ngôn muốn bàn chuyện gì?" Ngôn Thịnh nhìn cô rồi mỉm cười.

Thực ra chỉ cần được nhìn cô như vậy là lòng anh đã mãn nguyện rồi, bất kể thái độ của cô ra sao, anh cũng không muốn để tâm nữa.

Cô hạnh phúc, cô bình an, điều đó quan trọng hơn bất cứ thứ gì. "Chuyện là thế này, ngày mai anh phải về Mỹ một chuyến, tầm một tuần.

Buổi phỏng vấn của em có lẽ phải hoãn lại một chút, không biết có ảnh hưởng gì đến công việc của các em không?" Mễ Nặc khựng lại một chút, về Mỹ một chuyến, nghe cách dùng từ của anh kìa, dường như bên đó mới là nhà của anh vậy. "Không sao, không ảnh hưởng gì." "Vậy thì tốt." "Sau này những chuyện như vậy anh không cần đích thân tới đâu, cứ gọi điện một tiếng là được rồi." Giọng cô hoàn toàn là vì công việc.

Ngôn Thịnh gật đầu: "Anh biết rồi.

Nặc Nặc, em có thích công việc này không?" "Đây là công việc duy nhất của tôi từ khi tốt nghiệp đến giờ." Mễ Nặc bình thản đáp.

Ngôn Thịnh cười, ánh mắt đầy sủng nịnh nhìn cô.

Anh biết cô luôn có thiên phú trong lĩnh vực này.

Mễ Nặc không chịu nổi ánh mắt đó của anh: "Anh Ngôn, anh còn chuyện gì muốn bàn nữa không?

Nếu không thì xin mời anh về cho, tôi vừa nghỉ một thời gian nên công việc đang chất đống, không có thời gian tán gẫu với anh đâu." "Em cứ làm việc của mình đi, anh ngồi đây một lát rồi sẽ đi ngay." Mễ Nặc hít một hơi thật sâu, cố gắng phớt lờ sự hiện diện của anh.

Bên ngoài, một nhóm người đang xì xào bàn tán, ngược lại Tống Tuyết Nhi và Tiểu Lưu lại im lặng lạ thường. "Tuyết Nhi, không phải các em đi theo chủ biên mời người sao?

Có chuyện gì vậy, sao chị thấy quan hệ giữa họ cứ kỳ kỳ thế nào ấy, như là quen nhau từ trước rồi." Tống Tuyết Nhi khựng lại, lập tức xua tay: "Em không biết gì hết, đừng hỏi em." Dù biết cũng không thể nói. "Tiểu Lưu, em nói đi." "Em càng không biết gì hơn." Tiểu Lưu cũng xua tay, cắm cúi làm việc. "Thật là kỳ lạ quá đi mà." Cả nhóm người đầy vẻ thắc mắc.

Mễ Nặc còn chưa tan làm đã nhận được điện thoại của mẹ, nói tài xế đã đợi sẵn ở cổng, giục cô mau về nhà vì hôm nay nhà có khách quý.

Lên xe, Mễ Nặc không nhịn được hỏi tài xế: "Chú Trương, hôm nay ai đến nhà mình thế ạ?" "Chú cũng không biết, chú chưa thấy người." Mễ Nặc trong lòng có chút thấp thỏm, cô nhắn tin cho Diệp Tử Hạo bảo tối nay về nhà bố mẹ, bảo anh đừng qua căn hộ tìm cô.

Chương 545

Phía bên kia mãi không thấy hồi âm, lòng cô bỗng thấy hụt hẫng.

Diệp Tử Hạo chưa bao giờ như vậy, bất kể khi nào cô gọi điện hay nhắn tin, anh đều phản hồi ngay lập tức.

Chẳng lẽ theo đuổi được rồi nên không biết trân trọng nữa?

Mễ Nặc không khỏi suy nghĩ vẩn vơ, nhưng khi bước chân vào nhà, cô đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngỡ ngàng.

Diệp Tử Hạo đang ngồi ung dung trên sofa uống trà trò chuyện cùng bố cô, hai người không biết đang nói chuyện gì mà cười rất tươi.

Mễ Nặc nhéo cánh tay mình một cái, thấy đau, cô mới chắc chắn mình không nhìn nhầm.

Người đang ngồi trong phòng khách nhà mình, trò chuyện vui vẻ kia chính là Diệp Tử Hạo.

Thấy cô đứng ở cửa, Diệp Tử Hạo ngẩng đầu cười nói: "Nặc Nặc, em về rồi à." Mễ Nặc nháy mắt với anh, nhưng anh căn bản không thèm để ý, chỉ cười nhìn cô.

Mễ Nặc tức điên người, nhất thời không đoán được anh dùng thân phận gì để đến đây, cô gượng cười: "Anh Diệp, sao anh lại ở đây?" Bà Mễ vừa đi ra nghe thấy vậy liền bảo: "Kìa Mễ Nặc, sao con lại gọi bạn trai mình là anh Diệp, nghe không thấy ngượng à?" Nụ cười của Mễ Nặc lập tức đóng băng, cô giả vờ như không có chuyện gì, chậm rãi bước vào phòng khách.

Diệp Tử Hạo lập tức đứng dậy đón lấy chiếc túi trên vai cô đặt lên sofa.

Thời gian qua hai người sống chung, anh làm những việc này đã thành thói quen, không thấy có gì lạ lẫm.

Bà Mễ nhìn hành động của anh thì vô cùng hài lòng.

Mễ Nặc thấy trên bàn trà bày biện một số loại trà thượng hạng và một vài thứ khác cô không rõ, xâu chuỗi sự việc lại, cô đại khái đoán được gì đó.

Hóa ra bố mẹ cô đã biết chuyện của hai người từ lâu?

Thảo nào dáng vẻ lúc sáng lại kỳ lạ như vậy.

Cô không để tâm đến lời trêu chọc của mẹ, đặt tay lên vai Diệp Tử Hạo, hào phóng giới thiệu: "Thưa bà Mễ, thưa ông Mễ, đây là bạn trai con, Diệp Tử Hạo, bây giờ con chính thức giới thiệu anh ấy với bố mẹ." "Được rồi, thế này mới đúng là con gái mẹ chứ.

Cái vẻ mặt dày trước đây cuối cùng cũng quay lại rồi, yêu đương mà cứ giấu giấu giếm giếm, cứ phải để bố mẹ dùng cách này mới chịu thừa nhận." Bà Mễ đi tới, lấy tay chọc nhẹ vào trán Mễ Nặc. "Con chỉ thấy chưa đến mức phải gặp mặt phụ huynh thôi mà.

Nhưng con với anh ấy cũng đã bàn rồi, sẽ sớm sắp xếp cho anh ấy gặp bố mẹ, ai ngờ hai người lại sốt ruột thế." Mễ Nặc vừa nói vừa lườm Diệp Tử Hạo một cái.

Cô không tin anh vô tội, chuyện này chắc chắn anh có nhúng tay vào.

Chỉ trong vòng hai tiếng ngắn ngủi, Diệp Tử Hạo đã hoàn toàn chinh phục được trái tim bà Mễ.

Bà mắng: "Con đừng có lườm Tử Hạo nữa, là bố mẹ tự đoán được đấy.

Tử Hạo không chịu nổi áp lực nên mới khai thật, hôm nay cũng là bố mẹ chủ động mời cậu ấy qua." Gọi là Tử Hạo, nghe thân thiết quá nhỉ. "Mẹ, con chưa thấy ai sốt sắng gặp con rể như mẹ đâu." Mễ Nặc dở khóc dở cười, buột miệng nói ra.

Nghe vậy, mắt Diệp Tử Hạo sáng lên, anh nhìn cô, khóe môi nở một nụ cười mê người.

Bà Mễ cười lớn: "Được, chính con nói đấy nhé, xem ra trong lòng con, Tử Hạo cũng chẳng khác gì chồng rồi." Mễ Nặc đỏ mặt, nhưng vẫn cứng miệng: "Yêu mà không nhắm đến hôn nhân là lưu manh đấy ạ." "Được rồi, mẹ không cãi nhau với con nữa, ngồi xuống nghỉ ngơi đi, sắp được ăn cơm rồi." Mễ Nặc ngồi xuống bên cạnh Diệp Tử Hạo, nghe anh và bố bàn luận về các loại trà.

Cô chưa bao giờ biết anh lại am hiểu về trà đến thế, càng không thấy anh có vẻ hứng thú với trà, lần nào đến văn phòng anh chẳng phải cũng thấy anh uống cà phê đó sao.

Cô không khỏi nhìn anh thêm mấy cái: "Anh thích uống trà à?" "Ông nội ở nhà rất thích, anh ở bên cạnh ông từ nhỏ nên cũng học lỏm được chút ít." Mễ Nặc đứng ở phòng khách ngẩn người một lát rồi vào phòng bếp.

Mẹ Mễ và người giúp việc đang bận rộn, thấy cô vào liền đuổi người: "Con vào đây làm gì, đừng có thêm loạn, ra ngoài nói chuyện với họ đi." "Con ở ngoài cũng chẳng xen vào được lời nào, họ nói chuyện con chẳng hiểu gì cả." Mễ Nặc thở dài một tiếng nói. "Ai bảo con không chịu học hỏi thêm kiến thức, đến lúc quan trọng là mờ mịt ngay.

Nhưng mà Tử Hạo, cậu trai này đúng là không tệ, kiến thức uyên bác, vừa nhìn đã thấy là tầng lớp trí thức, trên người lại có vẻ ngay thẳng của con nhà lính, dùng từ đang thịnh hành bây giờ để hình dung thì chính là một chàng trai thẳng thắn (straight boy) chính hiệu." Mẹ Mễ hễ nhắc đến Diệp Tử Hạo là khen không ngớt lời.

Mễ Nặc cạn lời luôn.

Cô luôn cảm thấy mẹ mình là người rất kén chọn, sao Diệp Tử Hạo trong mắt bà lại hoàn mỹ đến vậy?

Cái kiểu như anh ta mà cũng thành trí thức, chàng trai thẳng thắn, đúng là khó hiểu.

Chẳng lẽ đây chính là câu nói "mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng thấy ưng"? "Cái tuổi của anh ta, là đàn ông già rồi." Mễ Nặc lầm bầm. "Đàn ông ba mươi tuổi mới là lúc có sức hút nhất, đáng tin hơn mấy cậu 'tiểu thịt tươi' nhiều." Đây có chắc không phải bị mấy từ ngữ trên mạng đầu độc không, sao cứ mở miệng là dùng từ mạng thế này?

Mẹ Mễ khựng lại một chút rồi nói tiếp: "Chính con cũng là 'gái ế' lớn tuổi rồi, còn kén chọn cái gì, người ta không chê con là tốt lắm rồi, tự giác một chút đi." Giọng điệu mang theo sự ghét bỏ sâu sắc, Mễ Nặc thực sự nghi ngờ người trước mặt này có phải mẹ ruột của mình không. "Mẹ, mẹ nói thật cho con biết, Diệp Tử Hạo đã mua chuộc mẹ thế nào?" Mễ Nặc đỡ trán, cực kỳ tò mò về chuyện này.

Mẹ Mễ dừng việc đang làm, đắc ý lấy từ trong túi áo ra một sợi dây chuyền hồng ngọc, lắc qua lắc lại trước mắt Mễ Nặc: "Nhìn xem, Tử Hạo hiểu chuyện biết bao nhiêu.

Mẹ nuôi con mấy chục năm, chưa bao giờ thấy con tặng mẹ thứ gì cao cấp thế này.

Cậu ấy còn nói, mẹ đeo sợi dây chuyền này vào là trẻ ra ngay, da mẹ trắng, rất hợp với màu này." Mễ Nặc coi như đã hiểu rõ, mẹ cô bị một sợi dây chuyền mua chuộc, còn ba cô thì bị mấy hũ trà mua chuộc.

Có cần phải "rẻ tiền" vậy không? "Mẹ Mễ à, người không biết còn tưởng mẹ là người tham tiền đấy, mẹ cũng dễ bị mua chuộc quá rồi." Sản nghiệp nhà họ Mễ có một phần là trang sức, trang sức tốt thế nào mà chẳng có, đâu có thiếu một sợi dây chuyền này. "Nói bậy, đó là vì mẹ thấy nhân phẩm cậu ấy không tệ.

Nếu là người mẹ không thích, mẹ đã quét ra khỏi cửa ngay rồi.

Chương 546

Chuyện này quan trọng là tâm ý, con có hiểu tâm ý không hả?" Mễ Nặc nhướng mày, cười lạnh: "Mẹ tiếp xúc với anh ta bao lâu mà biết nhân phẩm anh ta tốt?" "Muối mẹ ăn còn nhiều hơn cơm con ăn, dùng đôi mắt tinh tường này nhìn một cái là biết ngay." Mẹ Mễ chỉ chỉ vào mắt mình. "Mẹ không biết trước đây anh ta rất đào hoa sao?" Mễ Nặc nghiến răng nói thẳng. "Xì, đàn ông nào lúc trẻ mà chẳng có vài người phụ nữ, trong đời ai chẳng có mấy khách qua đường.

Loại đàn ông này một khi đã định tâm thì sẽ cực kỳ chung tình.

Chính con còn có một người bạn trai cũ mãi không quên được đấy thôi, đừng có ở đó mà bới lông tìm vết." Mẹ Mễ chẳng thèm để ý, vừa ngân nga hát vừa tiếp tục làm việc.

Bà thực sự cảm thấy Diệp Tử Hạo rất tốt, trưởng thành hiểu chuyện, ngay cả việc muốn dọn qua chăm sóc Mễ Nặc cũng đã xin phép phụ huynh trước, người đàn ông có trách nhiệm như vậy thật sự hiếm thấy.

Đàn ông bây giờ ai chẳng muốn chiếm hời của phụ nữ, làm gì có ai ngay thẳng như thế.

Mễ Nặc: "..." Thật sự không thể giao tiếp bình thường được nữa.

Cô thở dài một tiếng, bước ra khỏi bếp.

Lúc ăn cơm tối, hai ông bà nhà họ Mễ cứ liên tục gắp thức ăn cho Diệp Tử Hạo, bộ dạng nhiệt tình đó khiến Mễ Nặc vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị. "Mẹ, con mới là người bị thương mà, không phải nói tối nay tẩm bổ cho con sao?

Giờ là thế nào đây?" Mễ Nặc buồn bực nói.

Diệp Tử Hạo khẽ cười, liếc nhìn Mễ Nặc, dáng vẻ có chút đắc ý. "Đúng thế, là tẩm bổ cho con, bao nhiêu thức ăn đặt ở đây này, đa số đều là món con thích, thích món nào thì tự gắp món đó đi.

Tử Hạo lần đầu đến nhà làm khách, là khách quý, chúng ta chăm sóc cậu ấy một chút mà con cũng ghen tị sao?" Mẹ Mễ nói thẳng thừng. "Con không ghen tị, con chỉ là tay bị thương thôi." "Nặc Nặc, anh gắp cho em." Diệp Tử Hạo nói rồi gắp cho cô một miếng sườn xào chua ngọt.

Mễ Nặc hít sâu một hơi, mắt nhìn chằm chằm vào đĩa cua lớn.

Diệp Tử Hạo khẽ nhíu mày, cuối cùng vẫn đeo găng tay vào, kiên nhẫn bóc một con đặt vào bát của Mễ Nặc, dặn dò: "Cua có tính hàn, em ăn một con cho đỡ thèm là được, không được ăn quá nhiều." Mễ Nặc sững lại một chút mới hiểu ý anh, cô đang trong kỳ kinh nguyệt, ăn thứ này không tốt cho sức khỏe.

Diệp Tử Hạo không dừng tay, tiện tay bóc cho mẹ Mễ và ba Mễ mỗi người một con. "Tử Hạo, cháu đừng quản hai bác, hai bác tự làm được rồi." Mẹ Mễ khách khí nói. "Không sao ạ, cháu tiện tay bóc luôn, đỡ cho hai bác phải động tay." Mễ Nặc hừ nhẹ một tiếng, người đàn ông này thật biết diễn, chỉ giỏi lấy lòng ba mẹ cô.

Ba Mễ và mẹ Mễ tươi cười hớn hở, ba Mễ bảo: "Nặc Nặc, đi lấy chai rượu quý ba sưu tầm ra đây." "Ba, không phải ba đang uống thuốc huyết áp sao?

Không được uống rượu." Mễ Nặc vừa nói vừa nhìn mẹ mình, ai ngờ người vốn kiên quyết phản đối ba cô chạm vào một giọt rượu như mẹ lại phá lệ lên tiếng, trách móc: "Mễ Nặc, đi lấy rượu cho ba con đi.

Hôm nay là ngày vui, đừng có làm mất hứng của ba con." Mễ Nặc cảm thấy mình sắp không nhận ra ba mẹ mình nữa rồi.

Những năm qua cô đã gây ra ám ảnh tâm lý sâu sắc thế nào cho họ mà vừa biết cô có bạn trai, không chỉ gọi điện bảo anh tới ăn cơm, mà còn cung phụng anh như Phật thế này, thật là cạn lời. "Mẹ, mẹ có thể có chút nguyên tắc được không." Mễ Nặc không vui đứng dậy, đi vào hầm rượu lấy rượu cho ba. "Bác trai, chúng ta uống một chút cho có không khí thôi, sức khỏe là quan trọng nhất.

Hai bác đều phải giữ gìn sức khỏe để còn giám sát cháu đối xử tốt với Mễ Tiểu Nặc cả đời chứ." Diệp Tử Hạo chân thành nói. "Yên tâm đi, bác tự biết chừng mực mà." Ba Mễ nói. "Tử Hạo đừng lo, hai bác hiểu mà." Mễ Nặc mang rượu tới, Diệp Tử Hạo đón lấy chai rượu, đích thân rót cho ba Mễ một ly.

Ngay cả mẹ Mễ nhìn cũng thấy thèm, chủ động đòi uống một chút.

Mễ Nặc mong chờ nhìn về phía Diệp Tử Hạo, anh nhíu mày dứt khoát lắc đầu với cô, vẻ mặt kiên định.

Ba người họ chuyện trò trên trời dưới biển, Mễ Nặc cảm thấy mình hoàn toàn trở thành người ngoài cuộc, căn bản không xen vào được câu nào, u uất cực kỳ.

May mà Diệp Tử Hạo vẫn luôn gắp thức ăn cho cô, khiến cô thấy mình vẫn còn chút cảm giác tồn tại.

Ăn cơm xong, cả nhà ngồi trên sofa xem thời sự, Diệp Tử Hạo chủ động gọt hoa quả cho mọi người ăn.

Anh nhanh nhẹn gọt xong một quả lê, xòe vỏ quả ra như dâng bảo vật trước mặt mẹ Mễ: "Bác gái, giờ cháu gọt hoa quả không thành vấn đề nữa rồi, bác xem xem còn giống như chó gặm nữa không?" Mễ Nặc suýt chút nữa cắn phải lưỡi mình, cái kiểu làm trò này đúng là không để lại dấu vết.

Mẹ Mễ bị chọc cười ha ha, nghiêm túc nhìn vỏ quả trong lòng bàn tay Diệp Tử Hạo, vỗ vỗ vai anh: "Bác đã đoán được quả táo lần trước ở bệnh viện là kiệt tác của cháu rồi.

Không tệ, có tiến bộ, đẹp hơn lần trước nhiều." "Cháu vẫn luôn luyện tập, sẽ tiếp tục nỗ lực ạ." Mễ Nặc đảo mắt trắng dã, chuyện thế này mà anh cũng mặt dày đem ra nói, không thấy xấu hổ sao, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi mà không biết gọt hoa quả. "Tử Hạo, cháu nói thật cho bác nghe, mấy quả trứng gà ở nhà Mễ Nặc đi đâu hết rồi?

Mễ Nặc bảo là luộc cho đồng nghiệp ăn, sao bác thấy kỳ lạ thế." Diệp Tử Hạo cười như không cười liếc nhìn Mễ Nặc một cái, sau đó nhìn về phía mẹ Mễ, thành thật khai báo: "Nặc Nặc chắc là sợ cháu mất mặt nên mới không nói thật với bác.

Thật ra đều bị cháu chiên khét hết rồi, lần đầu cháu xuống bếp nên không nắm vững lửa." "Không sao, tài nấu nướng của đàn ông có thể từ từ học, dù sao sau này Mễ Nặc nhà chúng ta biết nấu cơm, cháu có biết hay không cũng không quan trọng." "Mẹ, con không muốn làm chị nuôi đâu." Mễ Nặc lập tức phản đối. "Gì mà chị nuôi, nấu cơm cho người đàn ông mình yêu là một loại hạnh phúc đấy có biết không, cơ hội hiếm có đấy." Mễ Nặc quyết định không nói gì nữa.

Không biết là ai cứ luôn phàn nàn ba cô không biết nấu cơm, sao giờ đã đổi giọng thành một loại hạnh phúc rồi.

Diệp Tử Hạo cứ thế ngồi trò chuyện với hai ông bà nhà họ Mễ, mãi đến 10 giờ vẫn chưa chịu về.

Mễ Nặc ngáp hết cái này đến cái khác, giờ giấc sinh hoạt của cô vốn rất quy luật, nhất là thời gian bị thương này, ngày nào cũng ngủ sớm, đã thành thói quen rồi.

Cô không nhịn được lườm Diệp Tử Hạo một cái, thật là không biết điều, muộn thế này rồi mà không chủ động cáo từ.

Chương 547

Diệp Tử Hạo như không thấy gì, vẫn tiếp tục nói chuyện với ba Mễ.

Mễ Nặc không nhịn được nữa, đứng dậy: "Mọi người cứ thong thả nói chuyện, con lên lầu nghỉ ngơi đây." Mẹ Mễ lườm Mễ Nặc một cái, mấp máy môi nhưng rốt cuộc không nói gì.

Diệp Tử Hạo cười một tiếng, cũng đứng dậy theo: "Bác trai, bác gái, cảm ơn hai bác đã nhiệt tình tiếp đãi.

Thời gian không còn sớm nữa, hai bác cũng nghỉ ngơi sớm đi ạ, cháu xin phép về trước, để sau này lại qua thăm hai bác." Ba Mễ cười nói: "Được, hôm khác chúng ta lại cùng thảo luận." "Mễ Nặc, tiễn Tử Hạo một chút." Mẹ Mễ nhấn mạnh.

Mễ Nặc gật đầu, cùng Diệp Tử Hạo bước ra khỏi biệt thự nhà họ Mễ.

Vừa ra khỏi biệt thự, cô liền nổi đóa, liên tục chọc vào ngực Diệp Tử Hạo mấy cái: "Diệp Tử Hạo, anh thật biết diễn, nói mau, tại sao ba mẹ em lại biết chuyện chúng ta quen nhau?" Diệp Tử Hạo đắc ý nhướng mày, ôm Mễ Nặc vào lòng, trán tựa vào trán cô, ánh mắt tràn ngập ý cười: "Nặc Nặc, thái độ của anh chân thành lắm đấy, đích thân gọi điện báo cáo với hai bác mà." Chẳng cần hỏi Mễ Nặc cũng biết, chuyến ra mắt phụ huynh này của anh cực kỳ thành công.

Hóa ra anh mới là thủ phạm gây ra chuyện này.

Mễ Nặc nghiến răng, người đàn ông này sao mà đáng ghét thế, bàn tay nhỏ không nhịn được nhéo vào thắt lưng anh, hung dữ nói: "Từ bao giờ hả?" "Lúc hai bác đi du lịch ấy, anh nghĩ thế này, anh định dọn đến địa bàn của con gái nhà người ta ở, tuy chỉ là để chăm sóc người bệnh, nhưng người ta dù gì cũng là con gái nhà lành, chuyện này truyền ra ngoài thì khó nghe lắm.

Hành động nhỏ này của anh ảnh hưởng sâu xa lắm đấy, lỡ mà người ta có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được sự trong trắng, nên anh kiểu gì cũng phải báo cáo với phụ huynh một tiếng, để họ biết rõ chuyện này, nếu không thì trông anh vô sỉ và thiếu tôn trọng người khác quá, em thấy có đúng không?" Diệp Tử Hạo nheo mắt, nghiêm túc giảng đạo lý cho Mễ Nặc.

Nhưng sự đắc ý trong giọng điệu đó làm sao mà che giấu được. "Diễn, anh cứ diễn tiếp cho em." Mễ Nặc mạnh tay nhéo thắt lưng Diệp Tử Hạo, chỉ tay vào anh, tức đến mức không biết nói gì.

Trách không được ba mẹ cô lại yên tâm về anh như thế, hóa ra là biết có người chăm sóc cô rồi.

Anh vậy mà cứ giấu cô mãi, hại cô còn diễn kịch trước mặt ba mẹ, hóa ra họ đều là người xem kịch, còn cô chỉ là kẻ làm trò hề mà thôi.

Diệp Tử Hạo xuýt xoa một tiếng, vội vàng cầu xin: "Nặc Nặc, đừng nhẫn tâm thế, đau mà." Cô nàng này đúng là không biết nặng nhẹ. "Im miệng cho em." Mễ Nặc không buông tay, hung hăng nhéo thêm mấy cái.

Chỉ là thắt lưng anh khá săn chắc, chẳng có chút mỡ thừa nào, cô căn bản không nhéo lên được bao nhiêu, làm sao mà đau cho nổi.

Diệp Tử Hạo chiều chuộng tính khí của cô, khóe môi khẽ hiện nụ cười nhạt, ghé vào tai cô thì thầm: "Nặc Nặc, em nhéo nữa là anh có phản ứng đấy." "Lưu manh, em đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy." Đôi môi mỏng của Diệp Tử Hạo cố ý lướt qua gò má Mễ Nặc: "Anh cũng đang nói chuyện nghiêm túc, không có đùa đâu." Mễ Nặc khẽ rời khỏi vòng tay anh, xoay người chọc chọc vào cánh tay anh:

"Nghiêm túc chút đi, đang ở gần nhà em đấy.

Nói mau, lấy đâu ra tự tin là ba mẹ em sẽ ưng anh?

Ai bày mưu cho anh hả?" Cô không tin anh có cái đầu thông minh đến mức biết cách làm lay động phụ huynh mình. "Chuyện này cần gì ai bày mưu, anh tự nghĩ ra thôi." Giọng điệu Diệp Tử Hạo đầy vẻ bất cần. "Thật sự không phải Lục Sâm nghĩ ra sao?" "Dĩ nhiên không phải, anh tự nghĩ đấy, là anh theo đuổi vợ chứ có phải cậu ta đâu." Diệp Tử Hạo kiên quyết không thừa nhận.

Đúng là khẩu thị tâm phi.

Mễ Nặc mắng thầm một câu, nhưng nói thật, cô thực ra không hề để ý việc anh xuất hiện trước mặt ba mẹ theo cách này, chỉ là trong lòng hơi bực vì anh giấu diếm mà thôi. "Sau này bớt làm loạn đi, còn có lần sau nữa xem em có tha cho anh không." Diệp Tử Hạo khoác vai Mễ Nặc, nhanh chóng đặt một nụ hôn lên mặt cô, cười hì hì: "Biết rồi, bà xã tương lai, sẽ không có lần sau đâu." Sau này và mãi về sau, Mễ Nặc một lần nữa thấm thía câu nói: tin lời đàn ông thà tin heo nái biết leo cây.

Người đàn ông này cứ thích làm loạn, nhưng lần nào cũng khiến cô không nỡ trách mắng, ngược lại còn thấy rất ấm lòng. "Bớt đi, ai là bà xã của anh chứ, còn chưa đâu vào đâu đâu." "Sớm muộn gì cũng là của anh thôi, luyện tập trước đi nào, ngoan, gọi một tiếng chồng xem nào." Diệp Tử Hạo dỗ dành. "Ấu trĩ, cút đi." Mễ Nặc quay mặt đi chỗ khác. "Thật là chẳng biết hưởng thụ sự lãng mạn gì cả." Diệp Tử Hạo nhân lúc Mễ Nặc không chú ý, lại ôm chặt lấy cô, hôn mạnh mấy cái lên môi cô, hơi thở ngọt ngào khiến anh căn bản không nỡ buông tay.

Mễ Nặc bị anh hôn đến hơi đau, đưa tay nhéo mặt anh: "Nghiêm chỉnh chút coi." "Thật ra anh rất muốn nghiêm chỉnh, nhưng nhìn cái mặt nhỏ mê người này của em, mấy cái móng vuốt của anh nó không chịu yên vị được." Diệp Tử Hạo giơ tay lên, xòe ra nắm lại trước mắt cô.

Mễ Nặc không nhịn được bật cười, đẩy anh một cái: "Mau về đi, muộn rồi, lái xe chậm thôi." "Biết rồi mà." Diệp Tử Hạo cuối cùng mới lưu luyến rời đi.

Mễ Nặc đứng tại chỗ một lúc rồi mới chậm rãi đi vào nhà, trên mặt vẫn luôn nở một nụ cười không dứt.

Trong biệt thự, mẹ Mễ kéo ba Mễ ngồi xuống, bùi ngùi nói: "Lần này con gái ông chắc là thực sự động lòng rồi." Ba Mễ gật đầu, trong lòng dâng lên một chút hụt hẫng nhạt nhòa: "Hình như đúng là vậy." "Giờ tôi cũng yên tâm rồi, hy vọng đừng có thêm rắc rối gì nữa, hai đứa nó mau chóng tu thành chính quả." Mẹ Mễ nói.

Ba Mễ chợt nhớ ra chuyện gì đó, không nhịn được khẽ nhíu mày: "Bà nó này, có một chuyện tôi vẫn chưa nói với bà, trước đây bạn trai cũ của Tiểu Nặc đã quay về rồi." "Cái gì?

Tên phụ bạc đó quay về rồi sao?" Mẹ Mễ giật mình, tâm trạng lập tức trở nên kích động.

Đối với người đó, mẹ Mễ rất hận, nếu không phải anh ta đột nhiên biến mất thì Mễ Nặc cũng không phải lãng phí bao nhiêu năm thanh xuân như vậy.

Ba Mễ gật đầu, ông cũng là tình cờ biết được, hiện tại chuyện Ngôn Thịnh về nước đang gây xôn xao trong giới.

Mấy năm trước ông từng điều tra chuyện của con gái nên chỉ cần gặp Vincent một lần là nhận ra đó chính là Ngôn Thịnh, cậu thanh niên từng yêu đương với con gái mình năm xưa. "Hắn ta có phải lại đến quấy rầy Mễ Nặc không?" Ba Mễ vỗ vai vợ: "Bà bình tĩnh đi, chuyện này Tiểu Nặc biết rõ mà.

Con bé bị ngã ở trường đua ngựa phần lớn nguyên nhân cũng là vì cậu ta." Mẹ Mễ không nói rõ được cảm giác trong lòng mình lúc này là gì, niềm vui tối nay dường như bị dập tắt ngay lập tức, bà lo lắng mắng: "Con bé này hóa ra là vì vậy, thật là vô dụng, bao nhiêu năm rồi mà vẫn không buông bỏ được.

Cái tốt không học, cứ học mấy cái thứ si tình làm gì, có ích gì đâu.

Không biết chuyện này Tử Hạo có biết không, nếu lỡ mất một người đàn ông ưu tú như vậy thì biết làm sao." "Chuyện này bà không cần lo lắng đâu, con gái mình từ nhỏ đã là người có chủ kiến, bà vừa thấy đấy thôi, Tiểu Nặc và Tử Hạo đang mặn nồng lắm.

Ngôn Thịnh quay lại đối với Tiểu Nặc cũng chưa chắc là chuyện xấu, để con bé sớm thoát ra khỏi quá khứ." Mễ Nặc vừa bước vào nhà liền nghe thấy cuộc đối thoại của ba mẹ, cô không nhịn được lên tiếng: "Ba, mẹ, hai người đừng nghĩ nhiều quá.

Con biết mình đang làm gì, con đã buông bỏ rồi, hai người đừng lo lắng vô ích.

Người con thích bây giờ chính là cái anh chàng hay làm trò lúc nãy ấy." Mẹ Mễ nghi ngờ nhìn Mễ Nặc: "Thật sự buông bỏ rồi sao?

Thật sự thích Tử Hạo?" Mễ Nặc gật đầu thật mạnh: "Buông bỏ rồi, hai người đừng lo, Diệp Tử Hạo biết chuyện này, con đã nói với anh ấy rồi." Nghe vậy, mẹ Mễ thở phào nhẹ nhõm: "Sao không nói sớm, làm mẹ hú vía, vậy Tử Hạo nói sao?" "Anh ấy còn nói gì được nữa, con còn chẳng chê anh ấy quá khứ đào hoa, con có bạn trai cũ thì đã sao, coi như huề nhau, ai cũng chẳng bới móc được gì của ai." Mễ Nặc nhún vai. "Hừ, coi như con may mắn gặp được người thông tình đạt lý." Mẹ Mễ hừ một tiếng.

Chương 548

"Thôi được rồi, không nói nữa, con thật sự buồn ngủ rồi, lên ngủ đây.

Hai người cũng nghỉ ngơi sớm đi, vừa mới về mà." Chớp mắt đã qua một tuần, thạch cao trên tay Mễ Nặc cũng đã tháo ra, cô cuối cùng cũng cảm thấy toàn thân sảng khoái, muốn làm gì thì làm.

Diệp Tử Hạo lại một lần nữa mặt dày dọn đến nhà cô ở, hơn nữa còn mang quần áo trực tiếp vào phòng ngủ của cô.

Cô vừa đi làm về thấy anh trong phòng ngủ liền tức đến mức sắp phát hỏa: "Diệp Tử Hạo, anh làm gì vậy?" Diệp Tử Hạo thản nhiên liếc nhìn cô một cái, không thèm để ý đến cơn giận của cô, tiếp tục sắp xếp quần áo trên tay, đem toàn bộ vest của mình treo vào tủ quần áo, ngay cả một xấp quần lót cũng lấy ra, nhưng nhất thời không biết để đâu, liền hỏi: "Nặc Nặc, mấy thứ này của em để ở đâu?" "Diệp Tử Hạo, rốt cuộc anh muốn làm gì?" "Sống thử thôi mà, anh cũng gặp nhạc phụ nhạc mẫu rồi, họ cũng rất hài lòng với thằng con rể này, anh và em sống chung chắc không còn vấn đề gì lớn nữa chứ." Diệp Tử Hạo dùng giọng điệu đương nhiên nói.

Thực tế chứng minh, nói lý lẽ với kẻ lưu manh tuyệt đối là vô ích, vì logic của hai bên hoàn toàn không cùng một hệ thống.

Mễ Nặc tức giận bước ra khỏi phòng ngủ, khóe miệng Diệp Tử Hạo nở một nụ cười đắc ý, thong thả sắp xếp quần áo.

Lúc cô ra ngoài, Mễ Nặc đang bận rộn trong bếp, cô búi tóc kiểu củ tỏi, mặc một bộ đồ mặc nhà bằng cotton màu xanh, trông cả người vô cùng trẻ trung.

Diệp Tử Hạo bước tới, ôm lấy cô từ phía sau: "Bà xã, đang làm món gì ngon thế?" "Đi đi đi, đi lau nhà cho em, đừng hòng ở đây ăn không ngồi rồi." Mễ Nặc vung dao thái trong tay.

Diệp Tử Hạo buông tay, cười cầu hòa: "Chuyện nhỏ, không cần phải kề dao vào cổ anh thế đâu, anh đi ngay đây." Mễ Nặc kinh ngạc liếc nhìn anh một cái, hôm nay sao mà nghe lời thế không biết.

Diệp Tử Hạo vừa ngân nga hát vừa khom lưng, cầm máy hút bụi dọn dẹp mọi ngóc ngách trong nhà hai lần, xong xuôi lại bắt đầu dùng khăn lau đồ nội thất, chăm chỉ lạ thường, chỗ nào cũng được anh dọn dẹp sáng bóng.

Mễ Nặc nhìn hành động của anh, nụ cười nơi khóe môi ngày càng đậm, chỉ thấy trong lòng bỗng chốc như xuân về hoa nở, băng tuyết tan dần.

Nhớ lúc mới quen anh, ấn tượng của cô về anh là một tên công tử bột chính hiệu, cái miệng đáng ghét vô cùng.

Cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ thích một người như vậy, chưa bao giờ nghĩ người như vậy một ngày nào đó cũng sẽ trở thành một người đàn ông của gia đình.

Hèn chi ba mẹ cô chỉ trong nửa ngày đã bị anh mua chuộc, trên người anh đúng là có sức hút khác biệt, rất dễ làm lay động lòng người.

Ăn cơm xong, hai người như một đôi vợ chồng già đi dạo trong khu chung cư.

Lúc đầu Diệp Tử Hạo còn khá nghiêm chỉnh, thấy xung quanh không có người là bắt đầu táy máy tay chân, ôm lấy cô rồi hôn tới tấp.

Mễ Nặc dở khóc dở cười, biết ngay anh dọn qua đây là chẳng có ý tốt gì, mục đích rõ ràng lắm mà.

Cô biết mình đã thích người đàn ông này, vậy cũng không cần phải giấu giếm nữa, Mễ Nặc ôm chặt Diệp Tử Hạo, đáp lại nụ hôn của anh.

Diệp Tử Hạo cười khẽ, bàn tay lớn luồn vào trong áo cô, không kiêng nể gì mà trêu chọc.

Mễ Nặc chỉ cảm thấy toàn thân như có một luồng điện chạy qua, lập tức chống cánh tay vào giữa hai người, nhắc nhở: "Diệp Tử Hạo, anh chú ý hoàn cảnh một chút đi, vẫn đang ở bên ngoài mà." "Vậy chúng ta về nhà thôi." Diệp Tử Hạo cười thấp một tiếng, buông Mễ Nặc ra.

Hai người vừa xoay người, Mễ Nặc đã thấy Ngôn Thịnh đứng cách đó không xa, vẻ mặt tối tăm khó đoán, trong tay dường như cầm một chiếc hộp, dáng vẻ phong trần mệt mỏi.

Ngón tay Mễ Nặc khẽ siết lại, vô thức ôm chặt cánh tay Diệp Tử Hạo.

Cô nhớ lại chuyện mấy ngày trước anh nói, phải về Mỹ một chuyến.

Diệp Tử Hạo tự nhiên cũng nhìn thấy Ngôn Thịnh, rất nhanh đã đoán ra thân phận của anh ta, không nhịn được khẽ nheo mắt.

Đúng là trông cũng được đấy, phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ mê cái đẹp của Mễ Tiểu Nặc, chỉ có điều cái thân hình này hơi gầy yếu chút, trông bệnh ưởng ưởng, chẳng có chút khí khái nam nhi nào.

Ngôn Thịnh cứ ngỡ mình có thể buông tay, nhưng nhìn người phụ nữ mình ngày đêm mong nhớ được một người đàn ông khác ôm trong lòng hôn môi, nơi cổ họng đắng chát vô cùng, như thể vừa ăn phải hoàng liên vậy.

Đến mức rõ ràng biết họ sắp đi tới, anh vẫn đứng sững, quên cả việc tránh đi.

Mễ Nặc kéo Diệp Tử Hạo đi, nhưng khi đi ngang qua Ngôn Thịnh, Diệp Tử Hạo lại dừng lại, nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt.

Ngôn Thịnh cũng không sợ hãi trước sự dò xét của anh, đôi mắt sâu thẳm u ám mang theo một nụ cười ôn hòa, trực tiếp đón nhận ánh mắt của anh.

Một người tà mị tuấn tú, một người thanh tú nho nhã, hoàn toàn là hai kiểu đàn ông khác nhau, cứ thế đứng đối diện, một chín một mười, cũng coi như một phong cảnh lạ mắt.

Diệp Tử Hạo lạnh lùng nhếch môi: "Không biết tôi nên gọi anh là Ngôn tiên sinh hay là Vincent đây?" "Cái tên cũng chỉ là một danh từ thôi, Diệp tiên sinh cứ tự nhiên." Ngôn Thịnh thản nhiên nói. "Chào anh, tôi là Diệp Tử Hạo." Diệp Tử Hạo vừa nói vừa đưa tay ra.

Ngôn Thịnh cũng bắt tay lại, chỉ là bàn tay của hai người đàn ông vô thức đồng thời siết chặt.

Mễ Nặc nhìn họ, mím môi, rốt cuộc không nói lời nào.

Bạn trai cũ và bạn trai hiện tại túm tụm lại chào hỏi nhau, cảnh tượng này thật sự quỷ dị vô cùng.

Phải một hồi lâu sau hai người mới buông tay ra.

Mễ Nặc liếc thấy tay cả hai đều hơi đỏ lên, có thể tưởng tượng vừa rồi họ đã dùng sức lớn thế nào. "Không biết Ngôn tiên sinh tìm Nặc Nặc nhà chúng tôi có việc gì không?" Diệp Tử Hạo cố tình nhấn mạnh hai chữ "Nặc Nặc".

Bàn tay cầm chiếc hộp của Ngôn Thịnh khẽ siết lại: "Không có gì, chỉ là qua đây bàn chuyện phỏng vấn chuyên đề thôi." Đúng là ý đồ quá rõ ràng, Diệp Tử Hạo thầm mắng trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn không hề dao động: "Hiện tại hình như không phải giờ làm việc." "Dù sao cũng là bạn cũ rồi, không cần thiết phải chọn đúng giờ làm việc." Ngôn Thịnh khẽ cười.

Ý ngoài lời nói là giữa họ có rất nhiều chuyện để nói, không chỉ đơn giản là công việc. "Thế sao?

Nhưng Nặc Nặc nhà chúng tôi dường như không có ý muốn đó, lâu như vậy rồi mà cô ấy một câu cũng chẳng muốn nói thêm với anh." Con ngươi của Ngôn Thịnh co rụt lại, nhưng rất nhanh đã khôi phục vẻ bình lặng: "Không sao." Là anh đã làm sai, nếu cô có thể đối diện với anh bình thường thì đó đã chẳng phải là Mễ Nặc mà anh biết.

Cô luôn là người yêu ghét phân minh, yêu là yêu, không yêu là không yêu.

Cũng chính vì thế mà anh thấy bi ai, vì trong mắt cô, anh không còn thấy sự luyến ái như ngày xưa nữa.

Hiện tại, cô nép vào vai một người khác như chim nhỏ dựa vào người, dù biểu cảm thản nhiên, chẳng nói lời nào, anh cũng biết người đàn ông này đối với cô là khác biệt, cô hiện tại đang sống rất tốt.

A, Diệp Tử Hạo phát ra một tiếng cười khẽ đầy vẻ châm chọc: "Hóa ra trên đời này vẫn còn người thích tự lừa dối mình như vậy, hôm nay tôi đúng là mở mang tầm mắt." "Tự lừa mình ít nhất trong lòng cũng thấy dễ chịu, chẳng phải cũng là chuyện tốt sao." Ngôn Thịnh khẽ thở dài, tuy là đang nói chuyện với Diệp Tử Hạo, nhưng ánh mắt lại luôn tập trung vào Mễ Nặc.

Chương 549

Mễ Nặc quay mặt đi, không nhìn Ngôn Thịnh. "Vậy chúc anh cả đời này đều có thể được như vậy." Diệp Tử Hạo trong lòng tức điên, đối mặt với loại người thản nhiên thế này, đúng là như đấm vào bông, chẳng có chút tác dụng nào.

Lúc này, anh lại hy vọng đối phương là một kẻ vừa khích đã nổ, như vậy họ có thể sảng khoái đánh nhau một trận, anh đã ngứa mắt lâu rồi.

Mễ Tiểu Nặc những năm qua sống vất vả như vậy chính là vì hắn ta.

Mễ Nặc nhìn dáng vẻ này của Diệp Tử Hạo, trong lòng thấy hơi buồn cười, rõ ràng là sắp bốc hỏa đến nơi rồi mà vẫn phải giả vờ như không có chuyện gì. "Cảm ơn lời chúc của Diệp tổng." Diệp Tử Hạo lạnh lùng nghĩ, Mễ Nặc hay nói anh mặt dày, cái người trước mặt này mới thật sự là mặt dày.

Mễ Nặc nhìn hai người lời qua tiếng lại, giả vờ thâm trầm, thật sự là nhìn không nổi nữa, cô kéo cánh tay anh: "Đi thôi Tử Hạo, muộn rồi, chúng ta về nhà thôi." Tử Hạo, chúng ta.

Mắt Diệp Tử Hạo chợt sáng bừng, đầy vẻ khiêu khích nhếch môi với Ngôn Thịnh, dáng vẻ không coi ai ra gì đó thật là quá đáng. "Đi thôi, anh cũng thấy hơi buồn ngủ rồi, về sớm còn đi ngủ." Diệp Tử Hạo lập tức phụ họa. "Nặc..." Ngôn Thịnh không nhịn được lên tiếng, nhưng lời ngăn cản lại không thể thốt ra.

Mễ Nặc cũng không đi ngay, mà nói với Ngôn Thịnh: "Ngôn tiên sinh, tôi đã nói rồi, anh cùng lắm cũng chỉ là bạn trai cũ của tôi thôi, hiện tại chúng ta cũng chỉ là quan hệ hợp tác, sau này đừng tìm tôi vào những lúc thế này, tôi không muốn làm bạn trai mình thấy khó chịu.

Hơn nữa, nếu việc hợp tác với anh làm người tôi yêu không vui, tôi có thể chấm dứt quan hệ hợp tác giữa chúng ta bất cứ lúc nào.

Sự nghiệp vĩnh viễn không quan trọng bằng người tôi yêu, đây chính là điểm khác biệt lớn nhất giữa tôi và anh." Cho dù cô muốn tranh chức tổng biên tập, nhưng tiền đề là không được làm tổn thương Diệp Tử Hạo.

Đây là người đàn ông khó khăn lắm cô mới động lòng, cô nhất định sẽ trân trọng.

Sắc mặt Ngôn Thịnh khó coi vô cùng, trái tim không ngừng thắt lại, nghẹt thở đến khó chịu.

Anh biết cô đã hiểu lầm, nhưng lại không biết phải giải thích từ đâu.

Trái ngược với sự u uất và đau lòng của Ngôn Thịnh, Diệp Tử Hạo suốt quãng đường đều vui mừng ra mặt, chẳng thèm che giấu tâm trạng tốt của mình.

Mễ Nặc thấy anh như vậy, tâm tình cũng cực kỳ tốt.

Vừa ra khỏi thang máy thì gặp dì Trương nhà đối diện.

Dì Trương nhìn Mễ Nặc với ánh mắt đầy ẩn ý, rồi cười nói với Diệp Tử Hạo: "Tử Hạo, nhìn cháu thế này, chắc là sắp có tin vui rồi hả?" Diệp Tử Hạo gật đầu: "Sắp rồi ạ, đến lúc đó mời dì Trương qua uống chén rượu mừng nhé." "Đó là đương nhiên rồi, chỉ cần các cháu mời, dì Trương nhất định sẽ tới." Mễ Nặc kinh ngạc nhìn Diệp Tử Hạo và dì Trương, hoàn toàn không biết họ trở nên thân thiết từ bao giờ, dì Trương ngay cả tên anh cũng biết, lại còn gọi thân thiết như vậy.

Sau khi dì Trương vào nhà, Mễ Nặc hỏi: "Anh với dì Trương quen nhau từ khi nào mà thân thế?" "Nhìn ngoại hình của anh là biết anh rất được lòng người rồi, mấy người phụ nữ có tuổi lại càng không ngoại lệ." Diệp Tử Hạo mặt dày nói.

Mễ Nặc lườm anh một cái: "Chẳng có tí nghiêm túc nào." Diệp Tử Hạo cười: "Chẳng phải nói muốn cưa đổ một người phụ nữ thì phải chinh phục được bạn thân của cô ấy sao?

Phía Mạc Noãn anh chẳng cần tốn sức, cô ấy đã đứng về phía anh rồi.

Còn hàng xóm láng giềng của em, anh dĩ nhiên cũng phải tạo mối quan hệ để dễ bề tìm hiểu về em chứ.

Thực ra mấy bà mẹ có tuổi bây giờ dễ mua chuộc lắm, anh chỉ tình cờ gặp dì ấy ở siêu thị vài lần, trò chuyện vài câu thôi." Mễ Nặc vốn thông minh, lập tức hiểu ra dụng ý của anh: "Em thấy anh muốn người ta làm tai mắt cho mình, lúc nào cũng báo tin cho anh thì có." Diệp Tử Hạo dứt khoát lắc đầu: "Cái này thì thật sự không có, hàng xóm láng giềng mà, quen biết nhau thì sau này có chuyện gì còn giúp đỡ lẫn nhau.

Lỡ lúc anh không ở bên cạnh, em có chuyện gì khẩn cấp còn chẳng phải nhờ cậy người ta sao." Chuyện này dù có cũng tuyệt đối không được nói ra, "tai mắt", cái tội danh này nặng quá.

Mễ Nặc lười tranh luận với Diệp Tử Hạo, mở cửa bước vào.

Vừa vào cửa, Diệp Tử Hạo đã ôm chầm lấy cô, cằm khẽ cọ xát trên vai cô như một con thú cưng khổng lồ.

Mễ Nặc bị anh làm cho nhột, không nhịn được bật cười: "Đừng quậy nữa." "Nặc Nặc, lời em vừa nói là thật sao?

Em hứa với anh là sẽ không tiếp xúc với Ngôn Thịnh nữa?" Diệp Tử Hạo hỏi lại, anh vẫn có chút không chắc chắn liệu đây có phải là lời Mễ Nặc cố ý nói để kích động Ngôn Thịnh hay không. "Ngay từ đầu em vốn không biết Vincent chính là Ngôn Thịnh.

Tổng biên tập của chúng em sắp nghỉ hưu, ông ấy đã tiết lộ cho em rằng nếu lần này em giành được buổi phỏng vấn độc quyền với Vincent thì vị trí tổng biên tập sẽ thuộc về em.

Thế nên em mới muốn dốc sức một phen.

Nếu anh để ý thì em có thể từ bỏ.

Dù sao hiện tại ở tòa soạn cũng không còn ai thích hợp cho vị trí đó hơn em, em thấy cũng không sao cả." Thật ra Mễ Nặc cũng chẳng mặn mà gì với cái ghế tổng biên tập đó.

Nghe vậy, Diệp Tử Hạo nở nụ cười rạng rỡ, anh nâng lấy khuôn mặt cô: "Cảm nhận của anh thực sự quan trọng với em đến thế sao?

Quan trọng đến mức có thể ảnh hưởng đến quyết định của em?" Mễ Nặc gật đầu thật mạnh, thành thật thừa nhận: "Tất nhiên rồi, anh là bạn trai của em mà." Diệp Tử Hạo đại hỷ, anh cúi đầu hôn nhanh mấy cái lên đôi môi đỏ mọng của Mễ Nặc. "Làm gì vậy chứ, anh tưởng mình là chim gõ kiến à?

Rốt cuộc chuyện này anh nghĩ thế nào?

Có suy nghĩ gì thì nói mau đi, lỡ mất cơ hội rồi là không được nhắc lại đâu đấy." Mễ Nặc nũng nịu.

Diệp Tử Hạo nhướng mày, nghiêm túc suy nghĩ một hồi rồi nói: "Cứ làm theo kế hoạch của em đi, phía anh không vấn đề gì." Mễ Nặc nhìn Diệp Tử Hạo với vẻ kỳ quái, chuyện này hoàn toàn không giống phong cách của anh chút nào.

Chẳng phải lúc này anh nên được nước lấn tới, bắt cô phải vạch rõ giới hạn hoàn toàn với Ngôn Thịnh, không được có bất kỳ qua lại nào nữa sao? "Mễ Nặc Nặc, ánh mắt đó là sao hả?

Lại không tin anh à?" Diệp Tử Hạo cảm thấy rất bị tổn thương.

Hình như cô nhóc này vẫn chưa đủ tin tưởng anh, mỗi khi anh nói gì cô cũng thích dùng ánh mắt nghi hoặc đó để nhìn anh. "Diệp Tử Hạo, em đang nói nghiêm túc đấy, anh không cần phải giả vờ độ lượng đâu.

Chương 550

Hai chúng ta đã quá quen thuộc rồi, anh muốn thế nào cũng được, em đều nghe theo anh.

Dù sao em cũng đã bị anh bám lấy rồi, chạy không thoát được đâu." Mễ Nặc biết Diệp Tử Hạo là người rất hay tự ái, lúc nào cũng thích nói ngược lòng mình.

Đôi mắt dài hẹp của Diệp Tử Hạo khẽ chớp, anh véo nhẹ má cô rồi khẳng định: "Nặc Nặc, anh cũng nói nghiêm túc, anh ủng hộ em phỏng vấn anh ta." Tuy anh chưa từng trải qua mối tình nào khắc cốt ghi tâm, nhưng chứng kiến những người bạn tốt xung quanh mình, anh cũng thấu hiểu phần nào.

Có những chuyện không phải cứ ngăn cản là được, quan trọng là phải thực sự buông xuống.

Điều anh muốn là cô triệt để buông tay người đàn ông đó, chứ không phải vì anh tạo áp lực mà cô buộc phải không nghĩ tới, như vậy e rằng chẳng có tác dụng gì, thậm chí còn phản tác dụng.

Hơn nữa, tại sao cô phải trốn tránh?

Làm vậy chẳng khác nào cô đang sợ Ngôn Thịnh.

Anh muốn cho Ngôn Thịnh biết rằng trong mắt Mễ Nặc, anh ta cũng giống như bao người xa lạ ngoài đường kia thôi, phỏng vấn anh ta cũng chỉ là một nhiệm vụ bình thường.

Nếu hiện tại các tòa soạn khác đều đang tranh nhau phỏng vấn Vincent mà Mễ Nặc lại vì lý do cá nhân mà tránh mặt, thì khi đó anh mới đáng lo, vì điều đó chứng tỏ Mễ Nặc vẫn chưa thể đối diện với Ngôn Thịnh.

Giờ đây cô có thể thản nhiên coi anh ta là đối tượng phỏng vấn bình thường, anh nên để cô tự mình giải quyết vấn đề này chứ không nên trở thành vật cản đường. "Anh không sợ em và anh ta tình cũ không rủ cũng tới sao?

Đến lúc đó anh có khóc cũng chẳng có chỗ mà khóc đâu." Mễ Nặc chọc chọc vào ngực Diệp Tử Hạo. "Anh muốn con người em, và cũng muốn cả trái tim em nữa." "Có cần phải tham lam thế không?" Mễ Nặc bĩu môi cười. "Đó là điều bắt buộc." Diệp Tử Hạo rung động, anh trực tiếp hôn lên, bàn tay lớn bắt đầu mò mẫm không ngoan ngoãn, dáng vẻ vội vã như thể đang khao khát điều gì đó lắm.

Mễ Nặc đặt hai tay ở giữa hai người, không nhịn được nhỏ giọng: "Diệp Tử Hạo, anh có thể đừng gấp gáp thế không?" "Nói nhảm, sao mà không gấp được chứ?

Anh đã phải giả vờ làm chính nhân quân tử bao lâu rồi." Trong mắt Diệp Tử Hạo nhảy múa một ngọn lửa, gương mặt lộ chút bực bội vì bị từ chối.

Có lẽ do đang động tình nên giọng nói của anh trầm hơn hẳn ngày thường, như thể bị cát mài qua.

Mễ Nặc nghe mà lòng dạ xao động, nhìn hàng lông mày anh tuấn của anh rồi bật cười: "Cuối cùng cũng chịu nói thật rồi sao?

Thừa nhận anh là tên bướm hoa phong lưu rồi chứ gì?" "Sau này anh chỉ làm bướm hoa của mình em thôi được không?" "Thôi đi." "Mễ Tiểu Nặc, rốt cuộc em có đồng ý hay không, cho anh một câu trả lời chính xác đi, cứ thế này chắc anh phát điên mất." "Không đồng ý mà em lại ở đây cười đùa cợt nhả với anh à?" Mễ Nặc vừa dứt lời, nụ hôn nóng bỏng của Diệp Tử Hạo lại ập xuống.

Anh bế bổng cô lên, Mễ Nặc lập tức vòng tay ôm chặt cổ anh, tim đập thình thịch liên hồi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Có chút sợ hãi, nhưng nhiều hơn là sự kỳ vọng ẩn sâu trong lòng.

Môi răng kề cận, hơi thở hòa quyện, không biết là ai đã sưởi ấm trái tim ai.

Mễ Nặc cảm nhận được sự dịu dàng của Diệp Tử Hạo.

Khi anh phá vỡ lớp phòng ngự cuối cùng của người con gái, cô vẫn không kiềm được mà rơi lệ.

Anh kiên nhẫn hôn đi những giọt nước mắt của cô, đưa cô đi tới một vùng lãnh địa hoàn toàn xa lạ.

Mễ Nặc cảm thấy mình như một con thuyền nhỏ chao đảo giữa biển khơi, trôi theo làn sóng, cuối cùng cập bến một nơi rực rỡ sắc hoa.

Khi mọi thứ trở lại bình tĩnh, Mễ Nặc thực sự mệt đến mức không muốn nhúc nhích, toàn thân phủ một lớp hồng nhạt, yếu ớt tựa vào lòng Diệp Tử Hạo.

Anh thì khẽ vỗ về lưng cô, như thể đang âu yếm một chú thú cưng nhỏ. "Nặc Nặc, ổn hơn chưa?" Mễ Nặc không lên tiếng, chỉ khẽ rên một tiếng như chú mèo lười, rồi vùi mặt vào ngực anh, nghe nhịp tim mạnh mẽ của anh, cảm thấy tâm hồn đặc biệt bình yên.

Cuối cùng cô cũng trở thành người phụ nữ của anh.

Trong chuyện này cô vốn luôn truyền thống và thiếu cảm giác an toàn, từng nghĩ rằng trước khi kết hôn tuyệt đối không dễ dàng trao thân, nhưng khi khoảnh khắc này đến, cô không hề hối hận mà trái lại còn tâm cam tình nguyện.

Diệp Tử Hạo cười thấp, Mễ Nặc nghe thấy lại đỏ mặt tim đập nhanh.

Anh cắn nhẹ tai cô: "Nặc Nặc, chúng ta làm lần nữa nhé." Mễ Nặc biết vừa rồi anh vẫn luôn kìm nén, chưa thực sự thỏa mãn, nên cô thẹn thùng khẽ gật đầu.

Được sự đồng ý, Diệp Tử Hạo tất nhiên sẽ không khách sáo.

Mễ Nặc cảm thấy lần này hoàn toàn khác hẳn lúc nãy, có một khoái cảm không sao tả xiết thấm vào xương tủy, khiến mọi tế bào trên cơ thể đều run rẩy.

Người đàn ông dịu dàng lúc nãy giờ hoàn toàn hóa thân thành mãnh thú, chẳng nể tình chút nào.

Cuối cùng cô cũng chẳng biết mọi chuyện kết thúc thế nào, chỉ biết mình đã kiệt sức, được Diệp Tử Hạo bế vào phòng tắm.

Tắm xong, anh bá đạo ôm chặt cô trong lòng, không ngừng lẩm nhẩm bên tai cô.

Nhưng rốt cuộc anh nói gì cô chẳng nghe lọt tai câu nào, đầu óc mơ màng chỉ muốn đi gặp Chu Công sớm thôi.

Ngôn Thịnh vẫn luôn chú ý tới hướng họ rời đi.

Nhìn ánh đèn nhà Mễ Nặc bật lên rồi lại tắt ngấm, ánh sáng trong mắt anh cũng lụi tàn dần, cuối cùng trở nên u ám.

Anh không biết mình đã đứng đó bao lâu, đôi chân tê dại đến mất cảm giác, cuối cùng đành thất thểu rời đi.

Họ đã chung sống với nhau rồi – câu nói ấy cứ vang vọng mãi trong đầu anh.

Vừa về tới nhà, một người phụ nữ đã bước ra, kéo anh nhìn một lượt từ trên xuống dưới, lo lắng hỏi: "Anh, anh đã đi đâu vậy?

Em gọi điện anh cũng không nghe, anh có biết làm vậy em lo lắm không?" Ngôn Thịnh vỗ vỗ tay Ngôn Hạ: "Anh vừa bận chút việc, không để ý điện thoại.

Thời gian không còn sớm nữa, em mau về đi, đừng để bố mẹ lo lắng." Ngôn Hạ thấy sắc mặt anh nhợt nhạt, tay còn cầm một chiếc hộp, lập tức hiểu ra chuyện gì đã xảy ra: "Anh, anh đi tìm Mễ Nặc đúng không?" Anh trai cô cái gì cũng tốt, chỉ mỗi tội quá si tình, lúc nào cũng không quên được cô bạn gái cũ.

Chương 551

Ngôn Thịnh không đáp, chỉ mệt mỏi ngồi xuống ghế sofa, từ thể xác đến tâm hồn đều toát ra vẻ bất lực sâu sắc.

Ngôn Hạ thấy anh trai như vậy thì đau lòng vô cùng.

Anh ở thương trường rất có thủ đoạn, nhưng trong tình cảm lại cứ do dự không quyết đoán, cô không nhịn được mắng: "Anh, em thật không hiểu nổi anh.

Nếu đã không buông tay được chị ấy thì tại sao không thành thật nói ra tất cả?

Cứ phải giấu giếm làm gì?

Nếu chị ấy thực lòng yêu anh thì chắc chắn sẽ tha thứ cho anh thôi." "Muộn rồi, cô ấy đã có bạn trai rồi." Giọng Ngôn Thịnh đầy cay đắng.

Anh cũng từng có ý định bốc đồng đó, nhưng đó chỉ là bốc đồng thôi, anh tuyệt đối sẽ không nói cho cô biết nguyên nhân. "Đó cũng mới chỉ là bạn trai thôi chứ có phải chồng đâu.

Trước khi kết hôn anh vẫn còn cơ hội mà.

Nếu không buông được thì đi mà giành lại chị ấy, anh ở đây đau khổ chị ấy có nhìn thấy đâu." Ngôn Thịnh cười khổ không nói gì.

Thời gian qua anh đã suy nghĩ rất nhiều, nếu cô không hạnh phúc, anh nhất định sẽ dốc sức giành lại cô.

Nhưng tối nay thấy cô sống rất tốt, anh vốn dĩ là người không biết khi nào sẽ rời đi, lấy tư cách gì mà giữ cô lại?

Anh không có tư cách. "Anh, không đi giành lại mà cứ tự làm mình đau khổ, anh muốn cái gì đây?" Ngôn Hạ phát khóc, tức giận lau nước mắt.

Trên con đường này anh đã chịu bao nhiêu khổ cực, cô là người rõ hơn ai hết. "Hạ Hạ, em làm anh đau đầu quá, về trước đi." Ngôn Thịnh nhắm mắt tựa vào sofa, bắt đầu đuổi em gái. "Anh." "Hạ Hạ." Ngôn Thịnh xua tay.

Ngôn Hạ hiếm khi thấy anh trai mình có dáng vẻ chán đời thế này.

Trước đây mỗi lần đứng trước cửa tử anh đều kiên cường đối mặt, nhưng hôm nay dường như hoàn toàn khác.

Trong lòng cô dấy lên một nỗi sợ hãi, run giọng hỏi: "Anh, anh đừng có nghĩ quẩn đấy nhé." Ngôn Thịnh cười khẽ: "Anh không phải loại người đó, để anh yên tĩnh một lát." Sống sót đã gian nan thế này, sao anh có thể dễ dàng từ bỏ mạng sống được.

Ngôn Hạ nhìn anh thêm một lần nữa, dù không cam tâm nhưng cũng đành phải rời đi.

Ngôn Thịnh như một vị sư già nhập định, ngồi thẫn thờ trên ghế sofa, giữ nguyên một tư thế đó suốt đêm.

Ngày hôm sau, Mễ Nặc cảm thấy toàn thân như rã rời, chỉ cần cử động một chút là đau đến mức hít khí lạnh.

Những hình ảnh đêm qua hiện lên trong đầu, cô và Diệp Tử Hạo cuối cùng cũng thực sự ở bên nhau.

Chỉ là cái tên cầm thú đó thật quá đáng, lúc đầu còn dịu dàng một chút, về sau hoàn toàn bộc lộ bản chất, đúng là không hổ danh với cái biệt danh bướm hoa phong lưu.

Nghĩ đến đây, khóe môi cô khẽ cong lên.

Đúng lúc này, một giọng cười cợt nhả vang lên bên tai: "Nặc Nặc, em đang cười gì đấy?" Mễ Nặc bấy giờ mới sực nhớ ra hai người vẫn đang ôm nhau trong tình trạng không mảnh vải che thân, chạm vào là những thớ cơ ngực săn chắc nóng hổi của anh.

Mặt cô đỏ bừng, lập tức nằm im không dám nhúc nhích, cố ý lảng chuyện: "Muộn thế này rồi sao anh chưa đi làm?" Diệp Tử Hạo cười thấp, bàn tay lớn lại bắt đầu không yên phận trên người cô: "Xem ra tối qua anh thực sự làm em mê mẩn rồi, đến giờ vẫn còn choáng váng à?

Hôm nay là thứ Bảy mà." Mễ Nặc run rẩy, vội đè tay anh lại, cô giờ không chịu nổi sự giày vò của anh nữa: "Đừng có mà nói nhảm." "Anh nói có sách mách có chứng nhé.

Em thành thật khai mau, có phải đang dư vị vô cùng không?

Anh thấy em vừa mới cười ngẩn ngơ đấy." Diệp Tử Hạo nhìn cô chằm chằm.

Mắt anh rất dài, nhưng không phải kiểu đào hoa nhãn mang nét nữ tính, khi anh nhìn ai đó nồng nàn như vậy, dường như có thể hút hồn người ta, rất khó mà chống đỡ được.

Mễ Nặc khó khăn nuốt nước bọt, không đủ dũng khí nhìn thẳng vào đôi mắt ấy, liền đưa tay đấm anh mấy cái: "Diệp Tử Hạo, anh có cần mặt mũi nữa không hả?" Về độ dày da mặt, cô tuyệt đối không phải đối thủ của anh. "Không cần mặt, chỉ cần vợ thôi." Diệp Tử Hạo vừa nói vừa đột ngột cúi xuống, ngấu nghiến chiếm lấy đôi môi cô, quấn quýt không rời.

Tận hưởng sự rung động khi môi lưỡi giao hòa, tận hưởng hơi thở ngọt ngào của cô.

Mễ Nặc nhanh chóng bị dáng vẻ bá đạo này chinh phục, cô cũng chẳng màng gì nữa, thuận theo tiếng lòng mà hôn lại anh, cho đến khi cả hai đều không thở nổi mới tách ra.

Diệp Tử Hạo ôm chặt Mễ Nặc vào lòng, để đầu cô gối lên cánh tay mình.

Mễ Nặc cũng ôm lấy anh, áp sát khuôn mặt nhỏ vào ngực anh.

Nhịp tim anh rõ ràng cũng đã loạn nhịp, không còn bình thản như vẻ ngoài. "Nặc Nặc, còn sớm, em cứ yên tâm ngủ đi, anh sẽ không làm gì em nữa đâu." Anh biết đây là lần đầu của cô, tối qua anh vốn định tha cho cô sau một lần, nhưng cảm giác đó thực sự quá tuyệt vời, anh không tài nào kiềm chế được.

Mễ Nặc khẽ gật đầu, cô thực sự đang mệt rã rời.

Trên người anh có mùi hương thanh khiết pha lẫn chút mùi thuốc lá nhạt, không hề khó chịu mà trái lại còn mang đến cảm giác rất an tâm.

Diệp Tử Hạo nhẹ nhàng vỗ lưng Mễ Nặc như dỗ dành trẻ con, gương mặt anh tuấn dịu dàng vô cùng.

Cô gái này bề ngoài mang hình tượng một chị đại lạnh lùng, có thể bình thản mỉm cười nói những lời mà phụ nữ bình thường khó nói ra, lúc đầu anh cũng suýt bị cô lừa.

Tiếp xúc nhiều mới biết cô cũng có dáng vẻ nữ nhi của riêng mình, và dáng vẻ đó thường chỉ xuất hiện khi anh giở trò lưu manh với cô, điều này khiến lòng tự trọng đàn ông của anh vô cùng thỏa mãn.

Mỗi lần thấy cô như vậy, anh lại muốn trêu ghẹo một chút để ngắm nhìn vẻ mặt đỏ bừng của cô.

Chương 552

Chẳng mấy chốc, Mễ Nặc đã ngủ thiếp đi, hơi thở đều đặn và sâu hơn, đúng là đã mệt lử rồi.

Diệp Tử Hạo mở mắt, ngẩn ngơ ngắm nhìn người con gái trong lòng.

Da cô thực sự rất trắng, mịn màng như sứ, mềm mại và đàn hồi, ôm vào vô cùng thoải mái.

Trên người cô còn lốm đốm những dấu vết do anh để lại.

Từ giờ trở đi, người phụ nữ này hoàn toàn thuộc về anh, từ thể xác đến tâm hồn.

Diệp Tử Hạo cảm thấy mãn nguyện vô cùng, nhắm mắt lại rồi cũng ngủ thiếp đi.

Một lát sau anh tỉnh dậy, nhìn người phụ nữ vẫn đang ngủ say, anh nhẹ nhàng ngồi dậy đi vào bếp chuẩn bị cơm nước.

Chỉ là chuyện nấu nướng lại làm khó anh.

Đôi mắt đen lóe lên một tia sáng, khóe môi hiện ra nụ cười sâu xa, anh cầm điện thoại gọi cho mẹ Mễ. "Bác gái ạ, con là Tử Hạo đây." Diệp Tử Hạo lễ phép chào hỏi.

Mẹ Mễ đang bận rộn trong bếp, nghe người làm nói có người tên Diệp Tử Hạo gọi tới, lập tức vui mừng chạy ra nghe máy, giọng nói dịu dàng: "Alo, Tử Hạo à." "Bác gái, là con đây ạ.

Bác có đang bận không?

Con có chuyện muốn thỉnh giáo bác." "Sao lại khách sáo thế, bác có thừa thời gian mà, có chuyện gì con cứ nói đi." Mẹ Mễ ra hiệu cho người làm trông bếp, còn mình thì ngồi xuống sofa, chuẩn bị trò chuyện với con rể tương lai. "Chuyện là thế này ạ, Nặc Nặc chẳng phải rất thích món thịt lát nhúng cay sao?

Con vẫn không nhớ rõ các bước làm, mẹ con lại không biết nấu ăn, nên con chỉ có thể gọi cho bác, phiền bác chỉ đạo kỹ thuật giúp con với ạ." Mẹ Mễ sững lại một chút rồi lập tức hiểu ra, không nhịn được bật cười: "Con đang ở chỗ Mễ Nặc hả?" "Vâng, con dọn qua đây rồi ạ.

Khu chung cư này của cô ấy thực ra không an toàn lắm, con thấy không yên tâm." Diệp Tử Hạo hào phóng thừa nhận, dù sao mẹ vợ tương lai cũng đã công nhận anh rồi. "Được rồi, vậy nhờ con chăm sóc Mễ Nặc nhiều hơn nhé, con bé này vốn tính hiếu thắng lắm." Diệp Tử Hạo vừa tán gẫu với mẹ Mễ vừa làm món thịt lát nhúng cay.

Món này trước đây Mễ Nặc đã dạy anh nhưng anh quên mất quy trình, dưới sự chỉ dẫn của mẹ Mễ, anh nhanh chóng làm xong.

Mẹ Mễ còn dạy anh làm thêm vài món dân dã mà Mễ Nặc thích, cũng không quá phức tạp.

Tuy tay chân Diệp Tử Hạo có hơi vụng về nhưng làm ra trông cũng tạm được.

Cúp điện thoại, mẹ Mễ cười hớn hở.

Bố Mễ vừa hay về nhà ăn trưa, thấy vậy liền hỏi: "Bà nghe điện thoại của ai mà vui thế?" "Con rể chúng ta gọi đấy, nhờ tôi dạy nấu mấy món Mễ Nặc thích.

Đứa nhỏ này thật có tâm quá." Mẹ Mễ cười tít mắt giải thích.

Thấy con gái mình thực sự bị Diệp Tử Hạo cuỗm mất, bố Mễ cảm thấy hụt hẫng vô cùng, nên lời nói ra cũng mang chút cảm tính: "Có gì mà đáng vui chứ, bà đúng là càng già càng lẩm cẩm rồi.

Rõ ràng là thằng nhóc Diệp Tử Hạo đó cố ý làm vậy để lấy lòng bà thôi, thằng nhóc đó tâm cơ thâm hiểm lắm." "Đó là vì nó quan tâm đến Mễ Nặc, nếu không thì lấy lòng bà già này làm gì?

Người ta là tổng giám đốc công ty niêm yết chứ có phải kẻ thất nghiệp rảnh rỗi đâu." Mẹ Mễ lườm bố Mễ một cái, rõ ràng là không đồng tình.

Bố Mễ thấy vợ mình hoàn toàn bị Diệp Tử Hạo mua chuộc thì hừ lạnh một tiếng, tự mình đi vào phòng ăn.

Mẹ Mễ buồn cười nhìn theo bóng lưng ông, lắc đầu cười khổ, lẩm bẩm: "Lại còn đi ghen tị với con rể tương lai, đúng là hết chỗ nói." Mễ Nặc bị mùi thức ăn làm thức giấc.

Vừa bước ra khỏi phòng ngủ đã thấy Diệp Tử Hạo đang bưng thức ăn từ bếp ra, thấy cô liền cười nói: "Nặc Nặc, mau rửa mặt rồi chuẩn bị ăn cơm thôi." Mễ Nặc mỉm cười, sau khi vệ sinh xong đi ra, nhìn bàn thức ăn thịnh soạn cô có chút kinh ngạc há hốc miệng.

Không có cô chỉ dẫn mà anh cũng làm được thế này sao? "Diệp Tử Hạo, đây là anh nấu hay là gọi đồ ăn bên ngoài vậy?" "Coi thường anh quá rồi đấy.

Đây là do mẹ vợ tương lai của anh đích thân chỉ đạo, tất nhiên là phải khác biệt rồi." "Mẹ em tới đây à?" Mễ Nặc hốt hoảng hỏi, không dám tưởng tượng nếu mẹ mình bắt gặp cảnh này thì sẽ nghĩ sao.

Diệp Tử Hạo không nói gì, chỉ nhìn Mễ Nặc cười đầy ẩn ý: "Sao thế, làm việc xấu nên không dám đối mặt với phụ huynh à?" "Diệp Tử Hạo, em đang hỏi anh đấy." Mễ Nặc nhận ra cảm xúc của mình rất dễ bị Diệp Tử Hạo tác động, đôi khi chỉ một câu nói của anh cũng khiến cô kích động. "Yên tâm đi, không có.

Chẳng qua là anh quên mất cách làm cá nhúng cay nên gọi điện thỉnh giáo bác gái thôi." Nghe nửa câu đầu Mễ Nặc mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng nửa câu sau lập tức khiến cô thẹn quá hóa giận: "Diệp Tử Hạo, anh cố ý đúng không?" Sao anh lại gọi cho mẹ cô vào lúc này chứ?

Mễ thái thái là người tinh tường thế nào, chắc chắn bà đoán ra ngay rồi. "Bảo bối à, thật sự không phải đâu.

Anh quên cách nấu thật mà, người nhà anh cũng chẳng ai biết nấu cả." "Nói dối, người làm nhà anh mà không biết nấu sao?" "Thì anh không nhớ ra họ mà.

Hơn nữa còn ai hiểu khẩu vị của em hơn bác gái chứ?

Đừng giận nữa, mau qua nếm thử đi, anh thấy mình tiến bộ nhiều lắm đấy.

Tối qua em mệt rồi, phải ăn nhiều vào để bồi bổ." Diệp Tử Hạo nở nụ cười mê người, nhẹ nhàng nói.

Mễ Nặc lườm anh một cái rồi kéo ghế ngồi xuống, Diệp Tử Hạo lập tức nịnh nọt xới cho cô một bát cơm. "Nặc Nặc, nếu em cảm thấy quan hệ của chúng ta thế này khiến em khó xử, hay là chúng ta đi đăng ký kết hôn sớm đi." Diệp Tử Hạo đột nhiên nghiêm túc nói.

Đăng ký kết hôn?

Mễ Nặc ngẩn người ngẩng đầu lên: "Nhanh thế sao?" Diệp Tử Hạo dở khóc dở cười: "Cô nãi nãi của tôi ơi, nhanh chỗ nào chứ, hơn một năm rồi còn gì." Mễ Nặc suy nghĩ một chút rồi nói: "Diệp Tử Hạo, chuyện đăng ký không cần vội, dù thế nào cũng phải để người nhà anh đồng ý đã, chúng ta cứ thế đi đăng ký thì không hay lắm." "Được rồi, chờ mãi mới được câu này của em.

Ngày mai là sinh nhật mẹ anh, anh đưa em về nhé.

Chương 553

Bà nội và ông nội ở nhà ngày nào cũng truy hỏi anh, anh sắp chống đỡ không nổi rồi." Diệp Tử Hạo cười. "Ngày mai là sinh nhật mẹ anh á?" Mễ Nặc giật nảy mình.

Diệp Tử Hạo đứng dậy, kéo ghế ngồi sát bên cạnh Mễ Nặc, đặt tay lên vai cô: "Đúng thế, em không được lâm trận bỏ chạy đâu đấy.

Chiếm tiện nghi của anh rồi là phải chịu trách nhiệm, anh còn chẳng sợ gặp phụ huynh thì em cũng không được sợ." Mễ Nặc đầy vạch đen trên mặt, rốt cuộc là ai chiếm tiện nghi của ai chứ?

Anh nói như thể mình chịu uỷ khuất lắm vậy: "Nhưng thế thì gấp quá, em chưa chuẩn bị gì cả." "Em muốn chuẩn bị cái gì?" "Cần thời gian chuẩn bị quà cáp chứ." Mễ Nặc lý nhí nói.

Tuy là sinh nhật mẹ anh nhưng dù sao cũng là lần đầu đến nhà, không chuẩn bị quà cho những người khác thì thật không phải phép.

Những dịp như thế chắc chắn chị gái và anh rể anh sẽ tới, còn cả cháu gái nữa, tính sơ sơ cũng phải bảy phần quà, chẳng phải chuyện đơn giản. "Chuyện đó em không cần lo, anh đã nghĩ giúp em rồi.

Chúng ta còn cả ngày hôm nay và ngày mai để chuẩn bị, mua quà đơn giản thôi mà." Hóa ra anh đã tính toán kỹ cả rồi.

Mễ Nặc hơi nhíu mày, nói thật trong lòng cô có chút lo lắng: "Thực sự phải nhanh thế sao?" Diệp Tử Hạo khẽ véo má Mễ Nặc: "Mễ Tiểu Nặc, thật sự không nhanh đâu, anh đã đợi không kịp nữa rồi, anh chỉ muốn rước em về nhà ngay lập tức thôi." Mễ Nặc không thể từ chối ánh mắt mong chờ của anh, đành gật đầu đồng ý.

Mễ Nặc dự định thứ Bảy sẽ ở nhà nghỉ ngơi, sáng Chủ nhật mới đi mua quà.

Nghĩ đến chuyện ngày mai phải đến nhà họ Diệp là cô lại thấy da đầu tê rần.

May mà cơ thể mệt mỏi nên cô cũng sớm chìm vào giấc ngủ.

Chỉ là cô không ngờ Diệp Tử Hạo lại không đáng tin đến mức ngay cả sinh nhật mẹ mình cũng nhớ nhầm.

Sinh nhật mẹ Diệp không phải ngày mai mà là hôm nay.

Ông nội gọi điện tới, Diệp Tử Hạo mới ngã ngửa, vội vội vàng vàng đánh thức Mễ Nặc.

Mễ Nặc bực bội mở mắt: "Diệp Tử Hạo, anh có thôi đi không?

Đã bảo để em nghỉ ngơi rồi mà." "Nặc Nặc, đừng ngủ nữa, chúng ta phải xuất phát đến nhà anh ngay bây giờ.

Sinh nhật mẹ anh là hôm nay chứ không phải ngày mai." Mễ Nặc sợ tới mức bật dậy như lò xo: "Anh nói cái gì?" "Đúng như em vừa nghe đấy, anh nhớ nhầm rồi." Mễ Nặc không còn lời nào để nói, cô cũng không trì hoãn nữa, lập tức dậy tắm rửa sửa soạn.

Gần đây thời tiết hơi se lạnh, Mễ Nặc mặc một chiếc áo khoác măng tô màu kaki, bên trong kết hợp với áo len dệt kim màu trắng, mặc quần bút chì ôm sát màu đen, chân đi đôi giày cao gót mũi nhọn màu bạc.

Cô nhanh chóng trang điểm một lớp tinh xảo trước gương, trông vừa thời thượng vừa trẻ trung.

Diệp Tử Hạo nhìn thấy cô như vậy, trong mắt lóe lên sự kinh diễm, lòng dạ xao động, suýt chút nữa là không muốn đi đâu nữa.

Mễ Nặc không biết tại sao nhưng cô cực kỳ hiểu bản tính lưu manh của anh, thấy dáng vẻ đó là lập tức lườm anh một cái: "Diệp Tử

Hạo, cái đầu anh bớt nghĩ mấy chuyện lung tung đi cho em." Diệp Tử Hạo sờ sờ cằm: "Được rồi, tạm thời không nghĩ nữa." Nói rồi anh đưa tay ra, Mễ Nặc hít một hơi thật sâu cũng đưa tay mình ra, để bàn tay lớn của anh bao trọn lấy bàn tay nhỏ bé của cô, mười ngón tay đan chặt.

Sự mạnh mẽ và mềm mại tạo nên một sự tương phản rõ rệt.

Tim Mễ Nặc không nhịn được mà rung động, dâng trào một cảm giác an toàn chưa từng có.

Có lẽ được một bàn tay lớn như thế này nắm lấy thực sự là một điều rất hạnh phúc.

Trên đường đi, không biết Diệp Tử Hạo đã phải hứng chịu bao nhiêu cái lườm của Mễ Nặc, nhưng anh chẳng hề bận tâm, gương mặt vẫn nở nụ cười mê người.

Dáng vẻ đắc ý như xuân phong của anh khiến Mễ Nặc tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Chút chuyện nhỏ này chẳng hề ảnh hưởng đến anh, đưa vợ tương lai về ra mắt gia đình là một chuyện vô cùng vinh dự và tự hào, để xem lần này ông nội có còn mắng anh nữa không.

Thấy Mễ Nặc từ lúc lên xe chẳng nói câu nào, Diệp Tử Hạo hôn lên mặt cô một cái, cười nói: "Nặc Nặc, em đừng căng thẳng, người nhà anh đều rất dễ gần." Mễ Nặc vẫn im lặng, Diệp Tử Hạo hỏi: "Hay là tối qua anh làm em mệt quá rồi?" Mễ Nặc trừng mắt nhìn anh, giờ là lúc nói chuyện này sao?

Dầu sôi lửa bỏng đến nơi rồi, đi gặp phụ huynh mà lại đi tay không, chắc cô là người đầu tiên trên đời làm thế quá. "Em hỏi thật đấy." "Anh còn phải hỏi à?" Mễ Nặc rít ra từng chữ qua kẽ răng.

Diệp Tử Hạo nhướng mày, một nụ cười tà khí hiện lên nơi khóe môi, toát lên vẻ phong lưu: "Được rồi, vậy tối nay tha cho em." Cái gì mà tối nay tha cho cô?

Hóa ra tối nay anh vẫn còn định bày trò nữa à?

Khóe miệng Mễ Nặc giật giật, cô cảm giác như mình có thể dự đoán được cuộc sống thảm hại sau này của mình rồi. "Có phải thấy anh nói nhảm vài câu là bớt căng thẳng rồi đúng không?" Diệp Tử Hạo lại hỏi.

Tâm lý của Mễ Nặc cũng khá vững: "Em không căng thẳng, em chỉ đang lo không biết tặng quà gì cho mẹ anh thôi." Những người khác không kịp chuẩn bị thì lần sau bù cũng được, nhưng quà sinh nhật cho mẹ Diệp thì tuyệt đối không thể thiếu. "Yên tâm đi, anh nghĩ ra rồi.

Lát nữa đi qua tiệm hoa mình mua một bó Blue Enchantress, đó là loài hoa mẹ anh thích nhất.

Mẹ anh dễ dỗ lắm, bảo đảm một bó hoa là bà nguôi ngoai ngay." Thường ngày anh vẫn hay làm thế mà.

Mễ Nặc nghi ngờ nhìn Diệp Tử Hạo: "Lúc nào anh cũng làm thế à?" Diệp Tử Hạo gật đầu.

Mễ Nặc hơi đau đầu, người đàn ông này vào lúc quan trọng lại tụt chỉ số EQ rồi.

Con trai tặng và con dâu tương lai tặng sao có thể giống nhau được?

Anh tặng hoa thì bà thích, nhưng nếu là cô thì lại là chuyện hoàn toàn khác.

Chỉ là thời gian không còn sớm nữa, để người lớn phải chờ mình là một chuyện rất thất lễ, tính chất cũng nghiêm trọng như nhau.

Cân nhắc cả hai, Mễ Nặc chỉ đành nghe theo gợi ý của Diệp Tử Hạo, đi mua cho mẹ Diệp một bó hoa.

Chương 554

Vừa đến cửa tiệm hoa, điện thoại của Diệp Tử Hạo vang lên, Mễ Nặc thấy anh bận nghe điện thoại nên tự mình đi vào tiệm.

Vì thời gian gấp gáp, Mễ Nặc trực tiếp nói với cô nhân viên: "Em ơi, lấy cho chị một bó Blue Enchantress nhé, chị dùng làm quà sinh nhật, phiền em làm nhanh giúp chị một chút, sẵn tiện viết giúp chị một tấm thiệp." "Hình như vẫn còn một bó cuối cùng, chị đợi một lát, em gói cho chị ngay." Cô nhân viên làm việc rất nhanh, loáng cái đã gói xong và đưa tận tay cô.

Mễ Nặc nhìn qua thấy cũng hài lòng, liền đưa thẻ ngân hàng ra.

Đúng lúc này, một người phụ nữ có tuổi bước vào, toàn thân toát lên vẻ kiêu kỳ, nói: "Cô bé, bó Blue Enchantress tôi đặt trước đã chuẩn bị xong chưa?" Cô nhân viên sững người, ngước lên nhìn bà ta rồi run giọng hỏi: "Thưa bà, bà đã đặt trước rồi ạ?" "Tất nhiên, tôi đã gọi điện báo trước với bà chủ các cô cả tuần rồi." Sắc mặt cô nhân viên biến đổi, lập tức vào máy tính kiểm tra lịch đặt hàng nhưng tìm mãi không thấy: "Thưa bà, tôi không thấy thông tin đặt hàng của bà.

Hôm nay loài hoa này chỉ còn một bó duy nhất, tôi đã bán cho vị tiểu thư này rồi ạ." "Cái đó tôi không quan tâm, tôi bảo tôi đặt là tôi đặt rồi.

Cô không tin thì có thể gọi điện hỏi bà chủ cô." Người phụ nữ nói rồi liếc nhìn Mễ Nặc một cách khinh miệt, cảm thấy hạng người như cô vốn chẳng xứng với loại hoa này, bà ta trực tiếp giơ tay giật lấy bó hoa Blue Enchantress trong lòng Mễ Nặc: "Hoa này tôi đã đặt từ sớm." Mễ Nặc không khỏi nhíu mày, trầm giọng nói: "Thưa bà, hoa này tôi đã trả tiền rồi, hiện tại nó thuộc về tôi." Mễ Nặc nói rồi giật lại bó hoa.

Sắc mặt người phụ nữ đột biến, nhìn Mễ Nặc với ánh mắt đầy khinh bỉ và tức giận.

Bà ta tỏ vẻ cao cao tại thượng, tự phụ nói: "Cô gái này rốt cuộc có tố chất gì thế?

Mẹ cô không dạy cô thế nào là đến trước được trước à?

Vừa nãy không nghe tôi nói sao?

Tôi đã đặt trước rồi, là con bé này nhầm lẫn nên mới bán hoa của tôi cho cô.

Thời buổi này đúng là loại kỳ quặc nào cũng có, nhìn cô ăn mặc xinh đẹp thế này mà không ngờ cách cư xử lại tệ hại như vậy." Mễ Nặc vốn không phải hạng người không biết lý lẽ, nếu là bình thường cô sẽ dừng lại để làm cho ra lẽ.

Nhưng giờ cô đang vội, mà người phụ nữ trước mặt lại thực sự quá đáng, mở miệng là dạy bảo người khác, lại còn lôi cả Mễ thái thái nhà cô vào cuộc.

Cô cũng bốc hỏa, lạnh mặt đáp trả: "Thưa bà, trước khi dạy bảo người khác, phiền bà bưng bát nước mà soi lại bộ dạng của mình đi.

Đừng để tôi nghĩ rằng hôm nay xui xẻo, vừa ra khỏi cửa đã gặp phải một con chó điên cắn càn." Người phụ nữ này sống đến từng này tuổi rồi mà chưa bao giờ bị ai chỉ thẳng mặt mắng như vậy, đặc biệt là mấy từ kiểu như “háo sắc”, sắc mặt bà ta lập tức trở nên tái mét: “Đây là thái độ cô dùng để nói chuyện với bậc bề trên sao?” Mễ Nặc khẽ mỉm cười, sức chiến đấu của cô vốn luôn rất mạnh mẽ, mấy cuộc tranh luận bằng miệng này thực sự chẳng làm khó được cô: “Bề trên ư?

Không phải cứ người lớn tuổi hơn tôi thì đều là bề trên đâu.

Chúng ta chẳng thân cũng chẳng quen, muốn người lạ vì bà lớn tuổi mà coi bà là bề trên, thì bà nói năng làm việc cũng nên ra dáng một chút.” Người phụ nữ này thực ra bảo dưỡng rất tốt, dù đã ngoài năm mươi nhưng trên mặt vẫn không thấy nếp nhăn, lời nói của Mễ Nặc cứ như đâm thẳng vào tim bà ta vậy: “Cô rốt cuộc là con ranh con ở đâu đến mà vô giáo dục thế hả?” “Tôi ở đâu đến thì không phiền bà bận tâm, bà cứ quản tốt chính mình đi.

Nếu vẫn còn chưa tỉnh ngộ thì bà cứ ra đường kéo bừa một người lạ, bảo họ đánh giá xem tố chất của bà đang ở tầng lớp nào, đừng mãi cứ tự đắc như ếch ngồi đáy giếng thế.” Cô bé nhân viên thấy họ cãi nhau thì sắp phát khóc đến nơi, cô đã kiểm tra đi kiểm tra lại hồ sơ trên máy tính nhưng vẫn không có thông tin đặt trước, lúc bàn giao công việc cũng không ai bảo là có người đặt miệng.

Cửa hàng hoa này là dạng chuỗi, chế độ làm việc rất nghiêm ngặt, chưa bao giờ xảy ra tình huống này.

“Hai người đừng cãi nhau nữa, cháu sẽ bảo người từ chi nhánh phía Nam điều hàng qua đây ngay lập tức ạ.” Cô bé nhân viên vội trấn an.

“Nghe thấy chưa, đưa hoa cho tôi, lát nữa người ta sẽ điều hoa khác cho cô.” Người phụ nữ trừng mắt nhìn Mễ Nặc.

Mễ Nặc chỉ cảm thấy buồn cười cực độ, đây là lần đầu tiên cô gặp một người phụ nữ không nói lý lẽ như vậy, tự cao tự đại lại cuồng vọng, cứ cảm giác như cả thế giới phải xoay quanh bà ta.

Cô vốn dĩ ghét nhất loại người này.

Mễ Nặc không lên tiếng, chỉ liếc xéo bà ta một cái rồi ôm bó hoa chuẩn bị rời khỏi cửa hàng.

“Cô đứng lại đó cho tôi, cô dựa vào cái gì mà ôm hoa của tôi đi?”

Người phụ nữ hét lớn sau lưng.

Mễ Nặc chẳng thèm để tâm đến hạng người này, nhưng vừa ra đến cửa, một người phụ nữ khác lại bước vào, hỏi: “A Hân, sao cậu vẫn chưa ra nữa?” Người phụ nữ thấy người mới tới liền mừng rỡ, gọi: “A Nhã, mau giúp tớ ngăn người phụ nữ kia lại, cô ta cướp hoa của tớ.” Mễ Nặc nhìn người phụ nữ trước mắt, cô ấy mặc một bộ váy hoa liền thân, khoác thêm chiếc áo mỏng màu trắng kem, trang điểm tinh tế, đôi mắt dài rất đẹp, trông thực sự rất trẻ trung.

Ngô Nhã nhìn Mễ Nặc, cau mày đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, rõ ràng là đang ngăn cản đường đi của cô.

“Có chuyện gì vậy?” Mễ Nặc không trả lời, nhìn Ngô Nhã với vẻ không hài lòng.

Người phụ nữ tranh cãi với Mễ Nặc lúc nãy tên là Hồng Hân, còn người vừa vào là Ngô Nhã, hai người là bạn thân mấy chục năm, tính khí rất hợp nhau.

Hồng Hân bước tới: “A Nhã, hôm nay tớ mới mở mang tầm mắt đấy, lần đầu thấy loại người trẻ tuổi vô lý như thế này.

Tớ đã bảo đây là hoa tớ đặt trước mà cô ta cứ cố tình tranh chấp với tớ.” Ngô Nhã nhìn Mễ Nặc, ánh mắt càng thêm bất mãn: “Vị tiểu thư này, nếu bạn tôi đã đặt trước thì bó hoa này là của bà ấy.” Lại thêm một người không biết lý lẽ nữa, nhưng người này dù sao vẫn lịch sự hơn người lúc nãy một chút, nên cô giải thích: “Cô bé bán hoa vừa rồi đã nói rồi, máy tính không có thông tin đặt trước, còn bó hoa này tôi đã trả tiền rồi, vả lại tôi đang cần gấp, tôi sẽ không nhường đâu.” Thái độ của Mễ Nặc rất kiên quyết, không có chút thương lượng nào.

Hồng Hân đầy vẻ giận dữ: “A Nhã, đây là hoa tớ chuẩn bị tặng cậu đấy, sao có thể nói mất là mất được.” Cô bé nhân viên thấy sự việc ngày càng nghiêm trọng, đành phải đứng ra giải thích: “Thật xin lỗi, đây chắc là sai sót của bên cháu, trong máy tính không có thông tin đặt trước nên cháu cứ ngỡ là chưa có ai đặt, lẽ ra cháu nên gọi điện xác nhận lại, thực sự xin lỗi, cháu xin lỗi các cô ạ.” Sự tình là thế này, Hồng Hân và bà chủ cửa hàng hoa này khá quen thuộc, có một lần gặp gỡ bà ta đã nói miệng một câu, bà ta cứ tưởng bà chủ sẽ đăng ký, không ngờ bà chủ lại quên bén mất, không nhập vào hệ thống cũng chẳng ghi chép lại nên những nhân viên khác không ai biết.

“Xin lỗi thì có ích gì, cháu nói xem giờ phải làm sao?” Hồng Hân đanh mặt, nhất quyết không bỏ qua.

Cô bé nhân viên sắp khóc thật rồi, tội nghiệp nhìn Mễ Nặc.

Mễ Nặc cũng thấy không đành lòng, bèn đưa bó hoa đến trước mặt Hồng Hân: “Chưa thấy ai làm khó người khác như thế này, hoa này tôi nhường cho bà đấy.” Ngờ đâu Hồng Hân chẳng thèm nể tình, trực tiếp hất bó hoa đi, quát: “Đừng có dùng giọng điệu bố thí đó nói chuyện với tôi, hoa này tôi cũng không cần nữa.” Nói xong liền kéo Ngô Nhã bỏ đi.

Mễ Nặc sắp tức chết rồi, cô hít sâu một hơi để nén cơn giận trong lòng.

“Chị ơi, thật sự xin lỗi chị, để em hoàn tiền hoa lại cho chị nhé.” Mễ Nặc xua tay: “Thôi, coi như hôm nay tôi gặp phải kẻ cướp, em không cần hoàn tiền đâu, nếu không em cũng khó mà ăn nói với cửa hàng, không sao đâu.” Cô bé nhân viên liên tục cảm ơn: “Cảm ơn chị nhiều lắm ạ.” “Không có gì, gặp phải khách hàng kiểu đó các em cũng xui xẻo rồi.” “Chị ơi, em nói thật với chị là em không hề nhận được bất kỳ thông tin đặt trước nào cả.” Cô bé nhân viên uất ức nói.

Mễ Nặc khựng lại một chút, mỉm cười: “Ừ, chị tin em.” Mễ Nặc ra khỏi cửa hàng, Diệp Tử Hạo vừa gọi điện xong, thấy cô đi tay không về thì lấy làm lạ: “Nặc Nặc, có chuyện gì vậy?

Không mua được hoa sao?” “Đừng nhắc nữa, gặp phải hai người phụ nữ vô lý, bị phá hỏng rồi.” “Thế thì thôi vậy, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đi chỗ khác cũng không kịp, mua hoa khác cũng giống nhau mà.” Diệp Tử Hạo lại đi vào cửa hàng, mua một bó hoa cắm sẵn từ những bông cẩm chướng hồng lớn, trông cũng rất đẹp.

Nhà Diệp Tử Hạo cũng ở trong khu đại viện quân đội, lúc hai người bước vào phòng khách, ông cụ Diệp và bà cụ Diệp đang ngồi trên sofa xem tin tức, dù tóc đã bạc nhưng tinh thần vẫn rất minh mẫn.

Hai người vừa thấy Mễ Nặc thì mắt sáng rực lên, hai đôi mắt tinh anh cứ chằm chằm nhìn cô.

Mễ Nặc giữ nụ cười trên môi, mặc cho họ quan sát, cô đường hoàng cất tiếng chào: “Cháu chào ông bà ạ, cháu là Mễ Nặc.” “Tốt, tốt lắm, con bé trông xinh xắn quá, lại còn giỏi giang nữa, hèn gì thằng cháu bất trị của bà lại bị cháu thu phục được, lại đây với bà nào.” Bà cụ vừa nhìn vừa gật đầu lia lịa, vẫy tay gọi Mễ Nặc.

Mễ Nặc đi về phía bà cụ, ngồi xuống cạnh bà: “Bà quá khen rồi ạ, chuyện này phần lớn là nhờ duyên phận.” “Cũng đúng, duyên phận đã đến thì có cản cũng chẳng được.” Ông cụ Diệp định nói gì đó nhưng bị bà cụ ngắt lời, bà cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Mễ Nặc, nhiệt tình nói: “Tiểu Nặc, chúng ta cuối cùng cũng đợi được cháu rồi.

Bà đã biết về cháu từ lâu, nhưng Tử Hạo cứ bảo thời cơ chưa chín muồi, chưa thể đưa cháu về được, giờ thì cuối cùng cũng gặp được rồi.” Mễ Nặc mỉm cười, cô vốn là người cởi mở nên không thấy có gì khó chịu, miệng ngọt xớt nói: “Bà ơi, cháu cũng thường nghe anh Tử Hạo nhắc về bà, anh ấy bảo bà là người bà hiền từ và đáng yêu nhất trên đời.” Bà cụ híp mắt cười, vỗ vỗ tay Mễ Nặc, mãn nguyện hỏi: “Tử Hạo thực sự nói thế sao?” “Dạ vâng, anh ấy bảo từ nhỏ đến lớn bà là người thương anh ấy nhất.” “Coi như thằng ranh này cũng có chút lương tâm, biết ai thương nó nhất.” Bà cụ hài lòng liếc nhìn Diệp Tử Hạo.

Lời nói của bà cụ như mở đập nước, đã nói là không dừng lại được.

Mễ Nặc cũng rất thích bà cụ này, bà vừa hiểu biết lại vừa hóm hỉnh, cực kỳ dễ gần.

Chương 555

Ông cụ Diệp ngồi bên cạnh nhìn mà thèm thuồng, khổ nỗi họ toàn bàn chuyện phụ nữ nên ông không xen vào được, sốt ruột chết đi được.

Mãi mới có dịp, bà cụ hỏi: “Tiểu Nặc, nhà cháu gồm những ai?” Ông cụ cuối cùng cũng hớn hở xen vào: “Ái chà, tôi chẳng phải đã kể với bà rồi sao.

Tôi còn từng vô tình sắp xếp cho Tiểu Nặc và cái thằng ranh con kia xem mắt nữa đấy.

Nhà Tiểu Nặc chỉ có mình con bé là con độc nhất, bố con bé là chủ tịch tập đoàn Mễ thị.” Bà cụ lườm ông cụ một cái, có vẻ không vui vì ông ngắt lời: “Tôi có hỏi ông đâu, ông im đi cho tôi.” Ông cụ vuốt râu dưới cằm, vẫn cười hì hì, chẳng thấy có gì không ổn khi bị bạn già phản bác trước mặt cháu dâu tương lai.

Mễ Nặc mỉm cười, nhanh chóng liên tưởng đến ông lão đã gọi điện cho mình lần trước, thấy dáng vẻ bí bách của ông mà thấy thú vị vô cùng.

Nhưng nhìn qua là biết tình cảm của hai ông bà rất tốt, ông bà nội cô mất sớm nên cô chưa từng được gặp, nhìn họ cô thấy vô cùng thân thiết.

“Bà ơi, ông nói đúng ạ, nhà cháu chỉ còn bố và mẹ, ông bà nội cháu đều đã qua đời từ sớm.” Mễ Nặc trả lời.

“Thế thì có sao đâu, sau này chúng ta chính là ông bà của cháu.” Ông cụ lại xen vào một câu.

Diệp Tử Hạo thấy Mễ Nặc hòa hợp với hai người già trong nhà như vậy, không hề thấy gò bó hay ngượng ngùng thì cũng yên tâm đứng một bên nhìn họ trò chuyện.

Một lúc sau, một giọng nói trong trẻo từ trên lầu truyền xuống: “Cậu út, nghe nói cậu đưa mợ út tương lai về rồi ạ?

Mợ đâu rồi, mau cho cháu xem với.” Người vừa nói là một cô bé khoảng mười ba mười bốn tuổi, tóc búi nửa đầu, dáng người thanh mảnh cao ráo, đôi mắt to đen láy linh động trông rất nổi bật.

Cô bé lao thẳng vào lòng Diệp Tử Hạo, anh vội vàng đỡ lấy: “Vân Khê, lớn tướng rồi mà thấy đàn ông là cứ lao vào lòng thế hả, cậu sắp lấy vợ rồi, cháu chú ý một chút đi.” “Cậu út, cậu có biết xấu hổ không hả, dám trêu ghẹo cả cháu gái mình, cẩn thận bố cháu cho cậu một trận đấy.

Cậu không phải đàn ông, cậu là cậu út của cháu.” Diệp Tử Hạo đã giới thiệu qua về tình hình gia đình cho Mễ Nặc, cô biết đây chắc hẳn là con gái của chị gái Diệp Tử Hạo – Diệp Tiêu, cô bé tên là Bùi Vân Khê, năm nay 14 tuổi, đã lên lớp mười.

“Đi đi đi, ai rảnh mà trêu cháu, vợ cậu đang ở đây này, đừng có nói bừa.” Diệp Tử Hạo kéo Vân Khê đứng dậy.

Bùi Vân Khê nghiêm túc quan sát Mễ Nặc một lát, rồi ra dáng người lớn đưa tay ra, trịnh trọng nói: “Chào mợ út tương lai, rất vui được gặp mợ.” Nghe danh xưng “mợ út”, Mễ Nặc có chút ngượng ngùng, nhưng cũng nhanh chóng đưa tay ra bắt tay với cô bé.

Cô bé lập tức ngồi xuống cạnh Mễ Nặc, ông cụ đành bất lực nhích người sang một bên.

Bùi Vân Khê thân thiết choàng tay qua vai Mễ Nặc: “Mợ út ơi, cháu nói mợ nghe, cậu út của cháu chẳng đứng đắn chút nào đâu, mợ xem từng này tuổi rồi mà còn chưa kết hôn.” “Vân Khê, cháu bớt nói xấu cậu đi.” Diệp Tử Hạo hơi đen mặt.

Bùi Vân Khê chẳng hề để tâm: “Cháu nói thật mà, cậu chỉ kém mẹ cháu năm tuổi, mợ xem cháu đã 14 tuổi rồi mà vợ cậu bây giờ mới thấy tăm hơi, mấy năm qua cậu dám bảo là cậu không lông bông lêu lổng không?” “Ai mà so với mẹ cháu được, mẹ cháu chưa tốt nghiệp đại học đã mang thai cháu rồi, sinh cháu xong mới đi học tiếp đấy chứ.” “Thế thì có gì không tốt, đó chính là tinh thần trách nhiệm trong truyền thuyết đấy.” Mễ Nặc không nhịn được bật cười, cô vẫn đang thắc mắc tại sao Diệp Tử Hạo lại có cô cháu gái lớn thế này, hóa ra là vì chị cả nhà họ Diệp kết hôn quá sớm, hai chị em này đúng là hai thái cực, một người kết hôn sớm, một người ngoài ba mươi mới tính chuyện trăm năm.

“Mợ út, mợ cười gì thế, mợ không tin lời cháu nói ạ?” Bùi Vân Khê bĩu môi.

Mễ Nặc lắc đầu, trêu chọc: “Không có đâu, chỉ là mợ hơi hối hận rồi, nghe cháu nói vậy, hình như cậu út của cháu không phải là người phu quân lý tưởng của mợ.” “Ơ, đừng mà mợ út, thực ra cháu chỉ đùa với mợ thôi, cậu út của cháu tốt lắm.

Mợ xem này, ngoại hình và gia thế thì tuyệt đối không phải bàn rồi, từ nhỏ cậu đã đối xử với cháu cực kỳ tốt, sau này chắc chắn sẽ là một người cha tốt.

Thêm nữa cái miệng cậu có thể nói cho người chết cũng phải sống lại, kết hôn rồi cậu sẽ dỗ dành bố mẹ mợ vui vẻ, cũng làm mợ cười suốt ngày, tuyệt đối không để mợ thấy chán đâu.” Bùi Vân Khê kể ra một tràng ưu điểm của Diệp Tử Hạo như thể đang kiểm kê bảo vật, Mễ Nặc cười không dứt, đúng là người một nhà có khác, cô bé trước mắt này với Diệp Tử Hạo và ông cụ Diệp tính tình thực sự rất giống nhau: “Mợ cũng đùa với cháu thôi mà.” “A, mợ út, mợ xấu quá, cháu nhận ra rồi, mợ và cậu út đều là cùng một loại người, đầy một bụng mưu mẹo.” Ông cụ và bà cụ nãy giờ vẫn lắng nghe cuộc trò chuyện, nghe đến đây không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng xe, ông cụ Diệp nói: “Vân Khê, đừng quấy rầy mợ út nữa, lên lầu gọi bố mẹ cháu xuống đi, chắc là ông bà ngoại cháu về rồi đấy, chuẩn bị ăn cơm thôi.” Nghe vậy, Mễ Nặc có chút căng thẳng, Diệp Tử Hạo từng nói trong nhà chỉ có mẹ anh là hơi khó chiều, những người khác hoàn toàn không phải lo lắng.

Dường như nhận thấy sự căng thẳng của Mễ Nặc, Diệp Tử Hạo bước lại gần nắm chặt lấy tay cô, cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay anh, Mễ Nặc mới khẽ thả lỏng.

“Nặc Nặc, chúng ta ra cửa đón bố mẹ anh nhé.” Mễ Nặc gật đầu, đi cùng Diệp Tử Hạo ra cửa.

Một lát sau, một người đàn ông và hai người phụ nữ bước vào, đi đầu là người đàn ông mặc đồ thường ngày, dù đã có tuổi nhưng vẫn không mất đi vẻ nho nhã.

Hai người phụ nữ phía sau chính là những người vừa xảy ra tranh cãi với cô ở cửa hàng hoa.

Đoán được thân phận của họ, sắc mặt Mễ Nặc lập tức thay đổi, cô không thể ngờ được một trong hai người đó lại là mẹ của Diệp Tử Hạo.

Người cũng biến sắc không kém là Hồng Hân, bà ta không nhịn được chỉ tay vào Mễ Nặc: “Sao cô lại ở đây?” Mễ Nặc không lên tiếng, Diệp Tử Hạo cười nói: “Dì Hân, dì quen bạn gái cháu ạ?” Hồng Hân cười lạnh đầy ẩn ý: “Tất nhiên là quen rồi, loại người như vậy gặp một lần là không bao giờ quên được.” Trong lòng bà ta hiện tại vẫn còn đang ôm một cục tức.

Mẹ Diệp cũng nhíu mày, hôm nay là sinh nhật bà, con trai muốn đưa bạn gái về nhà nên bà đã bảo người bạn thân nhất của mình cùng tới để giúp bà xem mắt, không ngờ cô gái con trai đưa về lại là người bà gặp ở cửa hàng hoa lúc nãy.

Cô gái này, theo bản năng bà đã không thích rồi.

Diệp Tử Hạo rất ghét giọng điệu của Hồng Hân, anh cũng cảm nhận được sự cứng nhắc tức thì của Mễ Nặc, bèn trao cho cô một ánh mắt trấn an.

Nhưng vì đây là bạn thân của mẹ nên có những lời anh không tiện nói quá đáng, tuy gương mặt vẫn mỉm cười nhưng ngữ khí khá trầm xuống: “Dì Hân, cháu không thích giọng điệu của dì đâu, dì có ý kiến gì với bạn gái cháu đưa về sao?” Hồng Hân nghẹn lời, không lên tiếng, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Mẹ Diệp thấy con trai bênh vực người yêu như vậy thì nhất thời cũng nổi giận: “Tử Hạo, sao con lại nói chuyện với dì Hân như vậy, hôm nay là sinh nhật mẹ, mẹ đặc biệt mời dì ấy tới, dì ấy là khách của gia đình mình đấy.” Bố Diệp không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, không nhịn được hỏi: “Có chuyện gì thế?

Ngày vui mà sao không khí đầy mùi thuốc súng vậy.” Diệp Tử Hạo cười một tiếng, nói với bố Diệp: “Bố, đây là bạn gái con, Mễ Nặc.” “Cháu chào bác trai ạ.” Mễ Nặc mỉm cười chào hỏi.

“Chào cháu, tốt lắm, mau vào phòng khách ngồi đi, đừng đứng ở cửa nữa.” Bố Diệp cười nói.

Diệp Tử Hạo xưa nay vẫn luôn ngông cuồng trong nhà, thấy mẹ mình không ưa Mễ Nặc, anh tự nhiên cũng chẳng buồn giới thiệu thêm với họ nữa, trực tiếp nắm tay Mễ Nặc đi thẳng vào phòng khách.

Mẹ Diệp đương nhiên càng thêm tức giận, mặt mày tối sầm lại.

“Nặc Nặc, có chuyện gì thế?” “Vừa nãy ở cửa hàng hoa em đã xảy ra tranh chấp với họ.” Mễ Nặc cũng không giấu giếm, nói thẳng luôn.

“Nặc Nặc, em đừng áp lực quá, mẹ anh và bà bạn kia vốn dĩ hơi kiêu kỳ, em đừng để tâm đến họ.” Nghe anh nói vậy, lòng Mễ Nặc có chút cảm động, dường như anh chẳng cần hỏi nguyên do đã đứng về phía cô rồi: “Anh không hỏi em tình hình cụ thể, để phân tích xem rốt cuộc là lỗi của ai sao?” “Không cần phân tích, em không phải loại người được đà lấn tới, anh tin em.” Trái tim nặng nề của Mễ Nặc bỗng chốc nhẹ nhõm hơn hẳn, cô cười híp mắt nói: “Coi như anh biểu hiện tốt đấy.” Hồng Hân tức đến sắp nổ phổi, không nhịn được nói: “A Nhã, tớ về trước đây, bữa cơm này không nuốt nổi nữa rồi, hôm khác tớ mời cậu ra ngoài ăn sau vậy.” Mẹ Diệp vội hạ thấp giọng trấn an: “A Hân, cậu đừng chấp trẻ con làm gì, hôm nay là tớ mời cậu tới mà, đừng quên chúng ta còn có việc quan trọng cần làm nữa.” Hồng Hân thở dài một tiếng: “Được rồi, nhưng cậu tự xem đi, dù sao tớ cũng chẳng có thiện cảm gì với cô ta đâu.” Mẹ Diệp thấy chồng mình đang ở gần đó nên cũng không nói gì thêm, kéo Hồng Hân vào nhà.

Trong phòng khách, Bùi Chính Nam và Diệp Tiêu cũng đã xuống, người chồng đeo một cặp kính trông rất thư sinh nho nhã, người vợ cũng có nhan sắc nổi bật, ngũ quan có vài phần giống Diệp Tử Hạo, đứng cạnh nhau đúng là trai tài gái sắc.

Diệp Tiêu vừa thấy Mễ Nặc đã nhiệt tình bước tới nắm lấy tay cô: “Cậu em út của chị giấu kỹ quá, hôm nay chị mới được tận mắt thấy người đây.” Mễ Nặc nhớ lại chuyện ở bệnh viện, hơi ngượng ngùng mỉm cười: “Chào chị ạ.” “Chào em, trông em xinh quá, đây là anh rể em.” Mễ Nặc cũng mỉm cười với Bùi Chính Nam: “Chào anh rể ạ.” Anh gật đầu, trên mặt nở nụ cười ôn hòa, trông đúng là một người đàn ông có tính khí tốt.

Bà cụ và ông cụ không biết chuyện xảy ra ở cửa nên họ vẫn rất mong ngóng cháu dâu tương lai và rất hài lòng với Mễ Nặc, bà cụ nói với họ: “Các con đừng có kéo Tiểu Nặc nói chuyện mãi thế, không còn sớm nữa, đừng để con bé đói, mau đi ăn cơm thôi.” “Được rồi, Tiểu Nặc, chúng ta qua đó đi.” Diệp Tiêu dắt tay Mễ Nặc.

Trên bàn ăn, người làm đã chuẩn bị sẵn cơm canh, ở chính giữa còn đặt một chiếc bánh kem sinh nhật.

Sinh nhật mẹ Diệp không tổ chức lớn, chỉ là bữa cơm gia đình giản dị.

Mễ Nặc nhận ra rằng những người nhà họ Diệp đều là những người rất khéo ăn khéo nói, đặc biệt là còn có cô bé Bùi Vân Khê, nên dù suốt cả buổi mẹ Diệp và Hồng Hân không mấy vui vẻ nhưng không khí vẫn khá thoải mái, đầy ắp tiếng cười nói.

Chương 556

Sau khi ăn xong, mẹ Diệp ước nguyện và thổi nến, cô bé Vân Khê chủ động giúp bà ngoại cắt bánh.

Cô bé rất hiểu chuyện, cắt bánh mời mọi người từ lớn đến bé, phần của Mễ Nặc được cắt thành hình một bông hoa: “Mợ út ơi, chúc mợ và cậu út sớm ngày tu thành chính quả ạ.” “Cảm ơn Vân Khê nhé.” Mọi người cũng lần lượt tặng quà, ngay cả Vân Khê cũng chuẩn bị một hộp quà: “Bà ngoại ơi, đây là bánh quy do tự tay cháu nướng, hy vọng bà sẽ thích, chúc bà là người bà ngoại trẻ trung nhất thế giới ạ.” Mẹ Diệp xoa má cháu ngoại, đầy vẻ cưng chiều: “Bà ngoại thích lắm, cảm ơn Vân Khê nhé.” Đến lượt Diệp Tử Hạo và Mễ Nặc, Diệp Tử Hạo trực tiếp nắm lấy tay cô, coi cô như một món quà, chính thức giới thiệu với mẹ Diệp: “Mẹ, đây là món quà con tặng mẹ, bạn gái con, cũng là con dâu tương lai của mẹ, Mễ Nặc, hy vọng mẹ sẽ thích.” Ông cụ cười ha hả: “Thằng ranh con này, hôm nay cuối cùng cũng làm được một việc khiến ta vui lòng.” “Oa, cậu út ơi, cậu chuẩn bị quà khéo quá, duyệt duyệt!” Bà cụ cũng vui lây: “Thằng này đúng là giỏi thật, hèn gì đến giờ mới chịu đưa về nhà, hóa ra là muốn tặng mẹ nó một món quà sinh nhật đặc biệt.” Mễ Nặc vẫn giữ nụ cười trên môi, nhân cơ hội này đưa bó hoa đã mua sẵn cho mẹ Diệp: “Thưa bác, đây là món quà sinh nhật cháu chuẩn bị cho bác.

Anh Tử Hạo không báo trước cho cháu nên cháu cũng không kịp chuẩn bị món quà gì đặc biệt, mong bác đừng chê ạ.” Vì có quá nhiều người tán thưởng Mễ Nặc nên mẹ Diệp dù trong lòng không thích nhưng cũng không thể hiện ra ngoài, mà chỉ nhàn nhạt nói: “Cảm ơn.” Chỉ vỏn vẹn hai chữ, tiết kiệm đến mức khó tin, khác hẳn với thái độ lúc nãy.

Hồng Hân lộ ra nụ cười đắc ý, rõ ràng rất hài lòng với thái độ của bạn thân đối với Mễ Nặc.

Bà cụ là người tinh tường nhường nào, vừa thấy dáng vẻ đó là biết có chuyện không ổn, nhưng bà cố gắng nén cơn giận xuống, không lên tiếng.

Diệp Tử Hạo vốn không nỡ để Mễ Nặc chịu ấm ức, định lên tiếng thì cô kịp thời ngăn lại, ra hiệu cho anh bớt nói đi.

Ngày vui thế này, cô không muốn phá hỏng không khí.

Diệp Tử Hạo đành nhẫn nhịn, mẹ Diệp thấy con trai cung kính nghe lời cô gái kia như vậy thì không khỏi lạnh lùng hừ một tiếng.

Tiếng hừ đó không lớn không nhỏ nhưng mọi người có mặt đều nghe thấy, bầu không khí trở nên gượng gạo.

Bố Diệp vỗ vỗ tay bà: “A Nhã, có phải em thấy người không khỏe không?” Bố Diệp vốn muốn tìm bậc thang cho mẹ Diệp bước xuống, ngờ đâu bà chẳng hề nể tình, trực tiếp đặt bát đũa xuống, nói thẳng thừng: “Tôi khỏe lắm, chỉ là trong lòng không thoải mái thôi.” Sự không thoải mái này nhắm vào ai, e là mọi người ở đây đều hiểu rõ.

Sắc mặt Mễ Nặc cũng không khỏi thay đổi, Diệp Tử Hạo rốt cuộc không nhịn được nữa: “Mẹ, ý mẹ là sao chứ?

Con đưa vợ con về mà mẹ cứ trưng cái bộ mặt đó ra là thế nào.” Bố Diệp không hài lòng nhìn Diệp Tử Hạo: “Tử Hạo, chú ý thái độ khi nói chuyện với mẹ con.” “Bố, con đã nhịn lâu lắm rồi nhưng thực sự không nhịn nổi nữa.

Bố thương vợ bố, con cũng thương người phụ nữ của con.” Bị con trai cãi lại trước mặt mọi người như vậy, sắc mặt bố Diệp cũng có chút khó coi, ông cao giọng nói: “Ngoài việc là vợ của bố, bà ấy còn là mẹ của con, là người sinh thành và nuôi dưỡng con đấy.” “Con chỉ biết là phải nói lý lẽ, bây giờ mẹ đang vô lý đối xử với người phụ nữ của con, con không thể nhịn thêm được nữa.” Mẹ Diệp thấy đứa con trai vốn hiếu thuận lại nói với mình như thế thì hốc mắt lập tức đỏ hoe: “Diệp Tử Hạo, mẹ là mẹ ruột của con, giờ con vì một người phụ nữ mà dùng giọng điệu đó nói chuyện với mẹ, con có thái độ gì vậy?” “Mẹ, con biết mẹ là mẹ con, nhưng mẹ cũng không thể đối xử với người con yêu như vậy được.” Diệp Tử Hạo cau mày.

Bà cụ cũng xen vào: “A Nhã, Tử Hạo lần đầu đưa người ta về nhà, thái độ của con đúng là hơi tệ thật đấy.” “Mẹ, mẹ tưởng con muốn nổi giận trong ngày sinh nhật mình lắm sao?

Cô gái này hôm nay con đã gặp rồi, cô ta chẳng phải là dạng gái ngoan như bây giờ đâu, mọi người đừng có để cô ta lừa.” Mẹ Diệp vừa nói vừa lườm Mễ Nặc một cái.

“Láo nào, ta cả đời này đã gặp bao nhiêu người rồi, Tiểu Nặc trông là biết đứa trẻ hiểu chuyện.” Bà cụ nắm lấy bàn tay nhỏ của Mễ Nặc, quyết định bảo vệ cô đến cùng.

Mễ Nặc nhìn bà cụ với ánh mắt cảm kích, mím môi không nói gì.

“Mẹ, hôm nay không chỉ mình con mà có cả A Hân ở đó nữa, một cô gái trẻ mà dám cãi tay đôi trực tiếp với tụi con, lời nói còn đầy gai góc, không tin mẹ cứ hỏi A Hân xem.” Mẹ Diệp cố sức biện minh.

Hồng Hân định nói gì đó thì bà cụ xua tay, thẳng thừng nói: “Thôi đi, tôi tự có nhận định của riêng mình, không cần người ngoài tẩy não cho tôi đâu.” Thấy tình thế diễn biến theo chiều hướng này, Diệp Tiêu nháy mắt với chồng, cả nhà ba người chọn cách im lặng, lúc này càng ít người nói chuyện càng tốt.

Bùi Vân Khê mím môi, cúi đầu ăn từng miếng bánh nhỏ, dường như chẳng bị ảnh hưởng chút nào, đúng là bộ dạng vô tư vô lo.

“Bác gái, dù cháu biết Tử Hạo khó khăn lắm mới đưa được bạn gái về nhưng cháu thấy mình vẫn cần nhắc nhở mọi người, cô gái này thực sự không phải dạng vừa đâu, tính khí lớn lắm.” Hồng Hân vẫn không chịu thua, nói tiếp.

“Đủ rồi, đây là chuyện gia đình tôi, không cần một người ngoài như cô phải xen mồm vào.” Bà cụ không chút nể tình nói.

Sắc mặt Hồng Hân đại biến, xách túi chuẩn bị đi, nói với mẹ Diệp: “A Nhã, xin lỗi nhé, tớ đi trước đây.” “A Hân.” Mẹ Diệp gọi với theo.

Hồng Hân vẫn không thèm quay đầu lại mà đi thẳng.

Mẹ Diệp tức đến phát điên, nhưng bao năm qua sống dưới uy quyền của bà cụ nên cũng không dám đối đầu trực diện, nhất thời không thốt nên lời.

Bố Diệp thấy vợ đã bình tĩnh lại, bèn nói: “Được rồi, hôm nay là tiệc sinh nhật, mọi người cùng vui vẻ ăn bánh nào.

Vân Khê, bánh này ngon không cháu?” Bùi Vân Khê thấy ông ngoại ra hiệu cho mình, lập tức nói: “Bà ngoại ơi đừng giận mà, giận là chóng già lắm đấy, đây là bánh kem bà thích nhất mà, ngon lắm ạ.” Nhìn thấy gương mặt tươi cười của cháu ngoại, mẹ Diệp cũng không nói gì thêm, ngồi xuống ăn bánh.

Chỉ là chẳng có ai nói chuyện với bà, lo lắng Mễ Nặc thấy ngượng ngùng và buồn bã nên bà cụ và Diệp Tiêu cứ liên tục trò chuyện với cô.

Mẹ Diệp càng nghe càng thấy phẫn nộ, bà đứng phắt dậy: “Bố mẹ, con lên lầu nghỉ ngơi đây, mọi người cứ thong thả ăn đi.” Nói đoạn định bỏ đi, bố Diệp kịp thời giữ vai bà lại, nói nhỏ: “A Nhã, em nể mặt Tử Hạo một chút đi.” Mẹ Diệp hoàn toàn không nghe lọt tai lời khuyên của chồng, trực tiếp gạt tay ông ra, cứ thế định bước đi.

Bà cụ đột nhiên ném miếng bánh trong tay xuống bàn, đập bàn một cái rầm, tức giận quát: “A Nhã, đứng lại đó cho tôi!” Bà vốn đã không thích đứa con dâu này, dù chung sống bao nhiêu năm bà vẫn không ưa nổi mấy tác phong của bà ta.

Bà thích đi du lịch cũng là vì nguyên do này, mắt không thấy thì lòng không phiền.

Lúc trẻ đỏng đảnh chút còn có thể gọi là ngây thơ hồn nhiên, chứ đến tuổi này rồi mà còn hở chút là bỏ đi như thế thì đúng là không biết điều.

Mẹ Diệp đành phải dừng bước, quay đầu lại đầy ấm ức: “Mẹ, sao mẹ không chịu nghe con nói, những gì con nói đều là thật mà.” “Tính cách con thế nào mẹ sống với con bao nhiêu năm còn không rõ sao?

Đúng là tiểu thư lá ngọc cành vàng vô lý hết sức.” Bà cụ vạch trần.

Mẹ Diệp cảm thấy cơn giận bốc lên từng cơn, nhìn con gái và con trai mình thấy không ai giúp, chồng thì lại tỏ vẻ khó xử, lòng bà bỗng nguội lạnh, bà cũng nổi tính ngang ngược: “Hôm nay tôi nói thẳng luôn, người phụ nữ này tôi sẽ không bao giờ thừa nhận là con dâu, có tôi thì không có cô ta!” Nói xong, bà trực tiếp vùng vằng bỏ đi.

“Tức chết mất, đúng là tức chết tôi rồi.” Bà cụ chỉ thấy khí huyết xông lên, nhất thời đầu óc choáng váng.

Bố Diệp lập tức định tới đỡ bà nhưng bị bà gạt ra: “Đừng có chạm vào tôi, đi mà xem vợ ông ấy, ông xem bao nhiêu năm nay ông chiều chuộng bà ta thành ra cái dạng gì rồi, sống cả đời rồi mà vẫn không phân biệt được tốt xấu, càng già càng lú lẫn.” Bị bà cụ gạt ra, bố Diệp chỉ đành ái ngại gật đầu xin lỗi Mễ Nặc rồi đi tìm mẹ Diệp.

Ông cụ Diệp nãy giờ vẫn im lặng, chuyện mẹ chồng nàng dâu thì đàn ông như ông không tiện xen vào, ông vỗ vai bà cụ: “Bà nói xem từng này tuổi rồi, bà chấp nhặt với A Nhã làm gì, giận quá hại thân thì thiệt mình chứ béo bở gì.” Bà cụ vẫn còn hậm hực, nhưng khi nhìn sang Mễ Nặc, ánh mắt bà lập tức trở nên dịu dàng: “Tiểu Nặc, cháu đừng chấp bác gái cháu nhé, bác ấy là người nhẹ dạ, không chịu nổi lời xúi giục của người khác đâu.

Chờ bác ấy nghĩ thông suốt là ổn thôi, sớm muộn gì bác ấy cũng thấy được cái tốt của cháu.” “Đúng đấy Tiểu Nặc, chị cũng thấy em là một cô gái rất tốt.” Diệp Tiêu cũng hiểu tính tình của mẹ mình nên vội vàng nói theo.

“Mợ út ơi, Vân Khê cũng rất thích mợ nữa.” Bùi Vân Khê cũng nịnh nọt bày tỏ thái độ.

Mễ Nặc gật đầu, đi tới bên cạnh bà cụ, nhẹ nhàng nắm lấy tay bà: “Bà ơi, cháu biết bà tốt với cháu, nhưng bà phải bảo trọng sức khỏe.

Cháu không sao đâu ạ, lời của bác gái cháu cũng không để bụng đâu.” Bà cụ thở dài một tiếng, đứa trẻ tốt thế này mà đứa con dâu nhà mình đúng là ngốc nghếch thật, lại có thể nói ra những lời tổn thương người khác như vậy.

“Tiểu Nặc, nhà họ Diệp chúng ta có lỗi với cháu, để cháu vui vẻ tới đây mà lại phải chịu một đống ấm ức.” Mễ Nặc lắc đầu tỏ ý không sao, cô thấy may mắn là nhà họ Diệp chỉ có một người như mẹ Diệp, nếu không thì đúng là đau đầu thật.

Bữa cơm ngon lành bị biến thành thế này, Mễ Nặc đương nhiên không thể ở lại thêm, cô chào mọi người rồi chuẩn bị về nhà, Diệp Tử Hạo cũng không muốn ở lại nhà nên cùng Mễ Nặc rời đi.

Trong mắt bà nội Diệp, bà đã sớm xem Mễ Nặc là cháu dâu của mình.

Nhìn cháu trai và cháu dâu cứ thế rời đi, bà cụ chỉ cảm thấy một cục nghẹn ở cổ họng, nuốt không trôi mà khạc cũng không ra, khó chịu vô cùng.

Chương 557

Cảnh tượng này hoàn toàn khác xa với những gì bà dự liệu.

Bà nội và cháu trai vốn có mối quan hệ rất tốt, hầu như chuyện gì cũng tâm sự với nhau.

Thật ra Mễ Nặc đã nhiều lần đoán sai, người bày kế cho Diệp Tử Hạo ngoài Lục Sâm ra còn có bà nội Diệp, và bà chính là nhân vật then chốt.

Những màn kịch khiến Mễ Nặc nghiến răng nghiến lợi đều do một tay bà cụ chỉ điểm.

Chính vì thế, bà nội nắm rất rõ chuyện giữa Diệp Tử Hạo và Mễ Nặc.

Cháu trai bà đã theo đuổi người ta hơn một năm trời, khó khăn lắm đằng gái mới đồng ý về gặp gia đình.

Bà vốn định sau buổi gặp hôm nay sẽ đề cập đến chuyện người lớn hai bên gặp mặt.

Với tư cách là trưởng bối, bà tin rằng Mễ Nặc sẽ không thể từ chối, biết đâu hôn sự sẽ sớm được quyết định.

Không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này.

Mễ gia tuy không bằng Diệp gia nhưng cũng rất khá giả, con gái người ta chịu ấm ức lớn như vậy, chuyện này e là khó thành rồi.

Trong phút chốc, bà nội suy nghĩ rất nhiều, càng nghĩ càng thấy không thoải mái, thỉnh thoảng lại thở dài, gương mặt đầy vẻ lo âu.

Diệp Tiêu thấy tình hình như vậy cũng không thể yên tâm rời đi ngay.

Cả gia đình vẫn ở lại trò chuyện cùng bà cụ.

Một lát sau, ông nội gọi Bùi Chính Nam ra một góc đánh cờ, bên ghế sofa chỉ còn lại mấy người phụ nữ. "Tiêu Tiêu, con nói xem lần này mẹ con có phải đã quá đáng lắm không?" Bà nội đột ngột hỏi.

Diệp Tiêu mỉm cười.

Tuy mẹ cô có phần nhậm tính, nhưng dù sao cũng là mẹ mình, phận làm con gái cô cũng khó lòng phê phán.

Có những lời chỉ nên nói riêng với mẹ, chứ không thích hợp nói trước mặt bà nội, bởi mối quan hệ giữa mẹ chồng và nàng dâu nhà này đã vốn tế nhị bao nhiêu năm qua. "Bà nội, bà cũng biết tính mẹ con mà, đến nhanh mà đi cũng nhanh." "Hừ, đã hơn năm mươi tuổi rồi mà còn không biết mình đang làm gì.

Ta thấy Vân Khê còn hiểu chuyện hơn nó." Bị bà nội điểm danh, Bùi Vân Khê cười gượng một tiếng, rồi tinh nghịch nói: "Ái chà, bà cố ơi, bà khen Vân Khê như vậy, Vân Khê ngại chết mất." "Cái con bé này, đúng là được lời như cởi tấm lòng." Bùi Vân Khê cười lớn, nắm lấy tay bà nội: "Bà cố, thật ra bà cũng không cần lo lắng quá đâu.

Có câu 'vỏ quýt dày có móng tay nhọn' mà, cậu út chính là khắc tinh của bà ngoại đấy.

Bà đừng nhìn bây giờ bà ngoại nói năng gay gắt, chỉ cần cậu út không nghe điện thoại ba ngày thôi là bà sẽ cuống cuồng lên ngay, lúc đó thì tính khí gì cũng bay sạch hết." Bà nội véo má Bùi Vân Khê: "Cái đồ quỷ nhỏ, cháu còn nhìn thấu đáo hơn cả ngoại cháu đấy.

May mà chỉ số thông minh của các cháu đều giống ta, chứ không giống nó, nếu không cái nhà này ngày nào cũng nháo nhào cho xem." "Đúng là hạ thấp người khác cũng không quên tự khen mình," Bùi Vân Khê thầm nghĩ trong lòng.

Cô bé nịnh nọt: "Tất nhiên rồi ạ, nhìn chỉ số cảm xúc và thông minh của cháu cao thế này, nhìn là biết ngay dòng máu thuần chủng của bà cố rồi, độc nhất vô nhị luôn." Thấy bà nội đã được con gái dỗ dành, Diệp Tiêu bèn lên lầu thăm mẹ.

Cha Diệp thấy cô vào, không nhịn được mà nháy mắt ra hiệu.

Diệp Tiêu hiểu ý cha đang hỏi tình hình bà nội thế nào, cô lắc đầu ra hiệu không sao.

Cha Diệp cũng lui ra ngoài, Diệp Tiêu ngồi xuống cạnh mẹ.

Lúc này cô mới thấy mắt bà đỏ hoe và sưng húp, lớp trang điểm tinh xảo đã lem luốc, trông khá thảm hại.

Thấy mẹ như vậy cô cũng rất xót xa, lên tiếng an ủi: "Mẹ, mẹ làm vậy để làm gì chứ?" "Đừng nói chuyện với mẹ.

Trong lòng các con vốn dĩ không còn người mẹ này nữa rồi, ai cũng hướng về người phụ nữ đó." Mẹ Diệp quay đầu đi chỗ khác, cơn giận vẫn chưa tan. "Mẹ à, mẹ nghĩ xem bao nhiêu năm qua mẹ có thấy Tử Hạo đưa người phụ nữ nào về nhà chưa?

Đây là lần đầu tiên nó dẫn bạn gái về, vậy mà mẹ lại không nể mặt chút nào, nó chắc chắn sẽ đau lòng lắm." "Chẳng lẽ mẹ không đau lòng sao?

Người phụ nữ đó vốn không phải hạng dễ đối phó, hôm nay mẹ đã được lĩnh giáo rồi." Mẹ Diệp trừng mắt nhìn con gái. "Mẹ luôn thấy mình đúng, nhưng bà nội chẳng phải cũng luôn cho rằng mẹ là người khó chung sống sao?" Ở đây không có người ngoài nên Diệp Tiêu nói chuyện cũng không kiêng dè nhiều.

Dù sao hai mẹ con có giận nhau thì cũng chỉ vài ngày là hết, chẳng ai để bụng lâu. "Con ra ngoài cho mẹ!

Mẹ không có đứa con gái nào cứ thích bênh người ngoài như con."

Mẹ Diệp đẩy con gái ra, định đuổi cô đi.

Diệp Tiêu vẫn ngồi im trên giường, tiếp tục nói: "Mẹ, mẹ thật sự đừng không nghe lời con.

Đến lúc em trai không thèm đếm xỉa đến mẹ nữa, con xem mẹ tính sao." "Không đếm xỉa thì thôi, mẹ coi như chưa từng sinh đứa con trai này." "Mẹ đừng có dỗi nữa.

Mẹ luôn miệng bảo Mễ Nặc không tốt, vậy cô ấy không tốt ở điểm nào?

Mẹ nói con nghe thử xem." Mẹ Diệp thuật lại chuyện ở tiệm hoa một lượt.

Diệp Tiêu nghe xong suy nghĩ vài giây rồi công bằng nhận xét: "Chuyện này Mễ Nặc không làm sai.

Hân Di cứ khăng khăng nói mình đã đặt trước nhưng tiệm hoa lại báo không có thông tin, vậy thì Mễ Nặc đã trả tiền, bó hoa đó đương nhiên là của cô ấy.

Hân Di không thể vì tiệm chỉ còn một bó hoa mà đi tranh giành với người ta.

Hơn nữa, những gì mẹ nghe được cũng chỉ là lời phiến diện từ phía Hân Di, mẹ đâu có chứng kiến tận mắt sự thật.

Mà cô ấy mua hoa chắc chắn là để tặng mẹ, đó là tấm lòng của cô ấy dành cho mẹ mà." "Mẹ thèm vào bó hoa của nó.

Chương 558

Hân Di vốn không quen biết nó, việc gì phải đi bôi nhọ nó làm gì." Mẹ Diệp vẫn bướng bỉnh không thừa nhận mình sai. "Lời tuy là vậy, nhưng tính cách của Hân Di thế nào mẹ cũng biết mà, xưa nay vẫn luôn kiêu ngạo hống hách.

Hơn nữa mẹ không biết sao, cô ấy luôn muốn gả con gái mình cho em trai con, chỉ là Tử Hạo chê con gái cô ấy xấu nên không thèm ngó ngàng.

Vậy mà mẹ còn mời cô ấy đến để xem mắt cháu dâu, trong lòng cô ấy chắc chắn đang nghẹn một cục tức, không chừng hôm nay lại trút hết lên đầu Mễ Nặc, Mễ Nặc đúng là oan uổng quá." Diệp Tiêu không muốn thừa nhận cũng không được, chỉ số cảm xúc của mẹ mình đúng là quá thấp.

Mẹ Diệp bắt đầu dao động, mấp máy môi, không chắc chắn hỏi: "Không đến mức đó chứ?

Chuyện của hai đứa trẻ chỉ là lời nói đùa trước đây của chúng ta thôi, bao nhiêu năm rồi không nhắc lại, chắc Hân Di không còn tâm tư đó đâu." Diệp Tiêu thấy mẹ đã lung lay, trong mắt lóe lên ý cười: "Không nhắc lại không có nghĩa là cô ấy không để trong lòng.

Mẹ thấy điều kiện của em trai con có tốt không?" Nhắc đến con trai, mắt mẹ Diệp sáng lên đầy tự hào: "Tất nhiên là tốt rồi.

Sau khi Lục Sâm kết hôn, nó trở thành người độc thân kim cương số một thành phố A này đấy.

Mỗi lần mẹ ra ngoài, ai cũng hỏi thăm xem nó thích kiểu con gái như thế nào." Diệp Tiêu tiếp tục dẫn dắt: "Cho nên em trai con ưu tú như vậy, ai mà không muốn gả cho nó.

Con gái Hân Di bây giờ vẫn chưa lấy chồng, tuổi tác cũng không còn nhỏ nữa, con không tin là mẹ không nhận ra cô ta thích Tử Hạo và vẫn còn ảo tưởng đâu." Mẹ Diệp rơi vào trầm tư.

Bà đương nhiên biết rõ điều đó, con bé kia quả thật thích Tử Hạo, có điều bà cũng chê nó không đẹp, giống bố như đúc, mũi thì to và tẹt, mắt lại còn híp.

Cho nên dù là bạn thân với Hồng Hân, bà cũng không muốn tác hợp, vì sợ ảnh hưởng đến gen di truyền sau này, sinh ra cháu chắt xấu xí thì mất mặt lắm.

Sau vài giây im lặng, Diệp Tiêu kết luận: "Cho nên mẹ à, mẹ thật sự bị Hân Di chơi xỏ một vố rồi.

Cô ta có ý đồ xấu đấy.

Con đoán sau này cô ta sẽ còn nói xấu Mễ Nặc nhiều nữa, mẹ đừng có mắc mưu thêm lần nào.

Loại thiệt thòi này nhà mình chịu một lần là đủ rồi." Diệp Tiêu thật sự cũng chẳng ưa gì Hồng Hân kia, tính tình vừa thối vừa cứng đầu.

Nhân cơ hội này để mẹ bớt qua lại với người phụ nữ đó cũng là việc tốt.

Mẹ cô tuy tính tình có hơi kiêu kỳ nhưng đúng như bà nội nói, bà rất nhẹ dạ, chỉ cần ai đó khích bác vài câu là thay đổi lập trường ngay.

Có một người đàn bà thích đâm chọc như vậy ở bên cạnh mẹ đúng là chẳng tốt lành gì.

Sau này bất kể ai gả vào nhà này cũng sẽ bị quấy rầy mất, cô không muốn cứ ba ngày lại phải chạy về nhà để "dập lửa" đâu. "Thật sao?

Cô ấy sẽ còn nói xấu Mễ Nặc sao?" Mẹ Diệp cũng bắt đầu nghi ngờ, ngơ ngác nhìn Diệp Tiêu.

Diệp Tiêu gật đầu thật mạnh, bắt đầu dùng bài tình cảm để đánh cược vị trí của mình và Hồng Hân trong lòng mẹ: "Mẹ, con là con gái mẹ, mẹ nói xem mẹ thân với ai hơn?" "Nói nhảm, đương nhiên là con rồi." Mẹ Diệp lườm con gái đầy vẻ trẻ con. "Thế là rõ rồi nhé, con là con gái ruột của mẹ, chẳng lẽ con lại hại mẹ sao?

Mẹ không tin thì cứ chờ mà xem, sớm thì ba ngày, muộn thì một tuần, nhất định Hân Di sẽ hẹn mẹ ra ngoài, và chủ đề câu chuyện vẫn sẽ là Mễ Nặc thôi.

Nếu mẹ không tin thì cứ ghi nhớ lời con nói hôm nay, tự mình kiểm chứng là biết ngay." Thấy mẹ đã bị thuyết phục, Diệp Tiêu thừa thắng xông lên: "Mẹ cũng đừng nghĩ là con thiên vị.

Hôm nay con cũng mới gặp Mễ Nặc lần đầu, nhưng trước thái độ đó của mẹ mà cô ấy không hề phản bác lại lấy một câu, chứng tỏ đã nể mặt mẹ lắm rồi.

Người ta cũng không phải xuất thân từ gia đình nhỏ mọn gì, Mễ gia cũng được coi là đại gia tộc, cô gái đó từ nhỏ cũng là một công chúa nhỏ được cưng chiều.

Theo con, mẹ nên nghĩ thoáng ra một chút, sau này cô ấy sống với Tử Hạo cả đời, chỉ cần đối xử tốt với Tử Hạo là được rồi." "Nó đối xử tốt với Tử Hạo chỗ nào, mẹ có thấy đâu." "Có chuyện này chắc chắn mẹ không biết.

Đợt trước em trai con bị viêm dạ dày, cô ấy không nói hai lời đã gác lại công việc để đến chăm sóc.

Tử Hạo sợ mẹ lo lắng nên không dám ở phòng VIP mà chỉ nằm phòng thường, cô ấy đã túc trực bên giường bệnh suốt mấy ngày trời đấy." Để tốt cho em trai, Diệp Tiêu không ngại nói quá lên một chút. "Cái gì?

Tử Hạo bị bệnh khi nào, sao mẹ không biết gì hết vậy?" Mẹ Diệp bắt đầu kích động.

Diệp Tiêu ấn vai mẹ xuống: "Bây giờ không sao rồi.

Mễ Nặc nấu ăn rất ngon, sau khi Tử Hạo ra viện cô ấy còn giúp nó tẩm bổ bằng các món ăn thực dưỡng một thời gian nữa." Nghe vậy, mẹ Diệp không lên tiếng nữa.

Diệp Tiêu nhìn biểu cảm của mẹ là biết bà đã nghe lọt tai phần nào, chỉ là cần thời gian để tiêu hóa, bắt bà cúi đầu nhận lỗi ngay lập tức là chuyện không thể.

Trời đã không còn sớm, cô cũng chuẩn bị ra về, trước khi đi vẫn không quên dặn dò: "Mẹ, đừng quên những gì con nói đấy nhé, mẹ hãy tự mình kiểm chứng xem lời con có đúng không." Mẹ Diệp gật đầu, có chút thất bại nói: "Biết rồi, các con lái xe cẩn thận, bảo Vân Khê lúc nào rảnh thì qua chơi với mẹ." Sau khi xuống lầu, Diệp Tiêu nói với bà nội: "Bà nội, bà cứ yên tâm đi, con đã làm tư tưởng cho mẹ con rồi.

Hai chị em con sẽ phối hợp để thuyết phục mẹ." Bà nội gật đầu, trên mặt cuối cùng cũng lộ ra chút ý cười: "Nó bây giờ cũng chỉ nghe lời con thôi.

Vậy hai chị em con bàn bạc đối sách cho kỹ, tranh thủ sớm định đoạt hôn sự này đi, cứ kéo dài thế này ta cũng thấy sốt ruột lắm." Trên xe, Diệp Tử Hạo đầy áy náy nói: "Nặc Nặc, xin lỗi em, anh cũng không ngờ mọi chuyện lại xảy ra như vậy." Anh biết mẹ mình nhậm tính, nhưng không ngờ bà lại hành động thiếu suy nghĩ và không nể mặt như vậy.

Anh đã khó khăn lắm mới thuyết phục được cô về nhà, vậy mà lại khiến cô phải chịu ấm ức.

Mễ Nặc nhìn Diệp Tử Hạo, lúc nãy anh đã luôn đứng ra bảo vệ cô, cô hiểu rõ quyết tâm và tấm lòng của anh.

Kẹt giữa cô và mẹ, chắc hẳn anh cũng chẳng dễ chịu gì.

Mễ Nặc lắc đầu mỉm cười: "Đây không phải lỗi của anh." "Yên tâm đi Nặc Nặc, mẹ anh chính là tính tình như vậy thôi, đợi mẹ nghĩ thông suốt là sẽ ổn.

Mẹ luôn rất thương anh, trừ khi mẹ muốn mất đứa con trai này, nếu không sớm muộn gì mẹ cũng phải thỏa hiệp thôi." "Ừm, chúng ta cứ từ từ vậy." Điện thoại của Diệp Tử Hạo vang lên lúc này, anh nhìn lướt qua rồi mỉm cười bắt máy: "Chị, sao rồi?

Dỗ dành xong chưa?" "Thằng nhóc này, sao em biết chắc là chị sẽ giúp em dỗ người vậy?" "Em là em trai chị mà, lẽ nào lại không biết tính chị." "Em đang lái xe phải không, vậy chị không nói nhảm nữa.

Chị nói ngắn gọn thế này, thời gian tới mẹ chắc chắn sẽ để mắt tới em không rời, em tự chú ý dùng chút thủ đoạn mà 'treo' mẹ lên nhé, nhưng cũng đừng quá đáng quá, làm mẹ đau lòng thì bố sẽ tìm em tính sổ đấy." Diệp Tử Hạo hiểu ý: "Chị cứ yên tâm, từ giờ trở đi em sẽ tự động biến mất khỏi tầm mắt mẹ, điện thoại mẹ gọi em cũng sẽ không nghe, cũng không về nhà luôn, để mẹ không tìm thấy em đâu cả." "Dù em làm gì thì cũng chú ý chừng mực, đừng để vợ em phải buồn, có chị đây làm chủ cho hai đứa rồi." Diệp Tử Hạo cười liếc nhìn Mễ Nặc, vì anh đang bật loa ngoài nên Mễ Nặc đương nhiên nghe thấy hết đoạn đối thoại của họ.

Chương 559

Hai chị em nhà này đúng là tâm đầu ý hợp, ăn ý cực kỳ.

Sau khi cúp điện thoại của Diệp Tiêu, Diệp Tử Hạo quàng tay ôm lấy Mễ Nặc: "Nặc Nặc, lời của chị cả em nghe thấy rồi chứ?" Mễ Nặc nhéo anh một cái: "Đừng có động tay động chân, lo mà lái xe đi." Diệp Tử Hạo cười hì hì thu tay lại, lặp lại lần nữa: "Vợ à, thật sự đừng lo lắng, hai chị em anh phối hợp nhất định sẽ thu phục được mẹ." "Anh không gặp mẹ liệu có ổn không?" Chẳng lẽ mẹ Diệp sẽ không nghĩ là do cô xúi giục sao? "Đây chỉ là kế hoãn binh thôi, đợi đến khi nào mẹ có thể đối xử hòa nhã với em, anh sẽ nói chuyện nghiêm túc với mẹ.

Yên tâm đi, anh là con trai mẹ nên hiểu rất rõ tính tình của bà." Diệp Tử Hạo mỉm cười, vẻ mặt đầy tự tin rằng mình đã nắm thóp được mẹ.

Nhìn anh như vậy, lòng Mễ Nặc ngọt ngào hẳn, cô trêu đùa: "Anh tính kế mẹ mình như vậy thật sự ổn sao?

Đúng là con trai chưa gì đã xoay về phía gia đình vợ rồi." "Nặc Nặc, anh làm tất cả là vì em mà, em còn cười được à." "Đừng có đổ lên đầu em, tội đó lớn lắm, em không hề ép anh làm gì nhé.

Lời này mà truyền đến tai mẹ anh thì em chết chắc, không biết bà sẽ nhìn em ra sao nữa." Buổi tối kết thúc trong không khí không mấy vui vẻ, tuy bên ngoài Mễ Nặc không thể hiện gì nhưng tâm trạng ít nhiều cũng bị ảnh hưởng.

Thêm vào đó cơ thể hơi khó ở nên sau khi về nhà tắm rửa xong cô đã đi ngủ ngay.

Diệp Tử Hạo ôm Mễ Nặc vào lòng, cô tìm một tư thế thoải mái trong vòng tay anh rồi chìm sâu vào giấc ngủ.

Nhìn dáng vẻ tùy ý của cô, anh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra anh rất lo lắng Mễ Nặc sẽ vì chuyện này mà dao động.

Cuộc sống của hai người dường như không bị ảnh hưởng, ngày tháng vẫn cứ trôi qua êm đềm.

Quyết định bổ nhiệm Mễ Nặc làm Tổng biên tập cũng đã được ban hành.

Việc đầu tiên cô làm sau khi nhậm chức là điều chuyển Hàn Mạt khỏi nhóm tài chính, rồi chọn một người khác thay thế.

Hàn Mạt tức giận đã chủ động xin từ chức, cô ta biết điều như vậy khiến Mễ Nặc khá hài lòng, đỡ phải để cô ta ở lại làm ảnh hưởng đến không khí hòa bình của tòa soạn.

Mễ Nặc cũng bắt tay vào biên tập bản thảo của Ngôn Thịnh.

Sau khi hoàn thành, cô gửi trực tiếp vào email cho anh.

Sau chuyện tối hôm đó, Ngôn Thịnh không còn chạy tới chỗ cô nữa mà chỉ hồi âm qua mail báo đã nhận được và sẽ sớm điền thông tin phản hồi cho cô.

Mẹ Mễ cũng từng bóng gió hỏi cô về chuyện đến Diệp gia, cô không nói gì nhiều.

Bà Mễ nhìn qua là biết mọi chuyện không thuận lợi nên cũng không hỏi thêm nữa.

Bà nội Diệp thỉnh thoảng lại gọi điện cho cô, lần nào cũng phải trò chuyện thật lâu mới chịu cúp máy.

Mễ Nặc cũng đặc biệt thích bà cụ này, nói chuyện với bà rất thoải mái.

Mẹ Diệp không chỉ gọi điện một lần cho Diệp Tử Hạo, nhưng lần nào anh cũng chỉ liếc nhìn rồi ngắt máy.

Ngay cả khi hai người đang ăn cơm, điện thoại anh lại reo, anh vẫn thản nhiên ngắt cuộc gọi. "Diệp Tử Hạo, lại là điện thoại của mẹ anh à?" Mễ Nặc hỏi.

Diệp Tử Hạo gật đầu: "Đừng quan tâm bà ấy." Mễ Nặc mỉm cười nhưng vẫn nhắc nhở: "Chuyện này em không can thiệp, anh tự mình biết chừng mực là được.

Dù sao đó cũng là mẹ anh, đừng làm bà ấy đau lòng quá." Ngày hôm đó, Mễ Nặc nhận được một cuộc điện thoại từ người lạ, tự xưng là Ngôn Hạ, em gái của Ngôn Thịnh.

Về gia đình Ngôn Thịnh, thực ra cô không nắm rõ lắm, chỉ biết anh là con nuôi.

Vì sợ anh nhạy cảm về chuyện này nên lúc yêu nhau cô chưa bao giờ chủ động nhắc đến người thân của anh, và cũng không biết nhà anh có những ai. "Ngôn tiểu thư, tôi nghĩ giữa tôi và cô không có gì để nói, cũng không cần thiết phải gặp mặt." Mễ Nặc từ chối không cần suy nghĩ. "Mễ tiểu thư, đợi đã.

Chẳng lẽ cô không tò mò năm đó rốt cuộc vì lý do gì mà anh trai tôi lại rời bỏ cô sao?

Tôi biết hết mọi chuyện, tôi có thể kể cho cô nghe." Ngôn Hạ vò ống tay áo, trong lòng vô cùng căng thẳng.

Cô thực sự không đành lòng nhìn thấy anh trai mình suy sụp như vậy.

Dù anh có trách cứ, cô nhất định cũng phải nói cho Mễ Nặc biết sự thật.

Câu trả lời mà mình hằng mong đợi giờ đã ở ngay trước mắt, Mễ

Nặc hơi do dự nhưng cuối cùng vẫn từ chối: "Đó đều là chuyện quá khứ rồi.

Bất kể thế nào, tôi và anh trai cô cũng sẽ không quay lại với nhau nữa." "Mễ tiểu thư, tôi biết cô đã có bạn trai và cũng rất yêu người đàn ông đó.

Nhưng nếu không hiểu rõ ngọn ngành chuyện cũ thì thật không công bằng cho tất cả mọi người.

Cô muốn bị chuyện này ám ảnh mãi sao?

Hay là cô đang sợ hãi?

Sợ rằng khi biết sự thật rồi cô sẽ dao động, sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống hiện tại?

Điều đó chẳng phải chứng minh rằng cô không yêu bạn trai hiện tại nhiều như thế sao?

Anh trai tôi từng nói với tôi rằng người phụ nữ anh ấy yêu là một cô gái dũng cảm và tuyệt vời, tôi không ngờ bây giờ cô lại không có cả dũng khí để tìm hiểu sự thật." "Cô không cần dùng khích tướng kế, tôi không mắc mưu đâu." Ngôn Hạ vừa nghĩ đến tình cảnh hiện tại của anh trai mình, giọng nói bỗng trở nên nghẹn ngào, cô đổi cách xưng hô: "Chị Mễ, chị thực sự vô tình đến vậy sao?" Mễ Nặc day day huyệt thái dương hơi đau nhức.

Ngôn Hạ nói không sai, làm rõ mọi chuyện đương nhiên là tốt nhất, mang theo nỗi hoài nghi này suốt cả đời cũng không phải là cách hay.

Cô im lặng hồi lâu mới hỏi: "Ở đâu?" Mắt Ngôn Hạ sáng lên: "Em sẽ gửi địa chỉ cho chị ngay, chúng ta hẹn gặp tối nay nhé." Sau khi cúp máy, Mễ Nặc thẩn thờ nhìn màn hình máy tính.

Đúng lúc đó, một thông báo email hiện lên.

Chương 560

Cô mở ra xem, đó là bản thảo phỏng vấn mà Ngôn Thịnh gửi lại.

Cô vô thức kéo xuống dưới, khi đọc đến câu hỏi cuối cùng, cô bỗng khựng lại, cổ họng đắng ngắt.

Câu hỏi cuối cùng là: Ngôn tiên sinh, phải chăng sâu thẳm trong tim anh đang giấu kín một người phụ nữ?

Vì câu hỏi trước đó là có bạn gái hay không, nếu không có thì nhảy thẳng đến câu hỏi cuối.

Bản thảo cô viết ban đầu không hề đề cập đến bất kỳ vấn đề tình cảm nào của Ngôn Thịnh, cô không muốn tìm kiếm câu trả lời thông qua cách thức này, đây chắc chắn là do đồng nghiệp khác thêm vào.

Câu trả lời của Ngôn Thịnh rất đơn giản: Như hình với bóng, chưa từng lãng quên.

Cô không muốn tự luyến mà đoán rằng người phụ nữ đó là mình, nhưng trong lòng lại biết rõ đó chính là mình.

Mễ Nặc nở một nụ cười khổ, cô càng thêm muốn biết quá khứ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Diệp Tử Hạo định đến đón cô, nhưng cô nói đã hẹn đồng nghiệp đi ăn nên tối sẽ về muộn một chút.

Anh không hỏi gì thêm khiến cô thở phào nhẹ nhõm, vì trong lòng cô luôn có cảm giác tội lỗi khi đi gặp Ngôn Hạ.

Tan làm, Mễ Nặc đến chỗ hẹn, Ngôn Hạ đã đến nơi và vẫy tay với cô.

Mễ Nặc không quen biết cô ấy, nhưng thấy vẫy tay thì đoán ra nên đi thẳng tới.

Ngôn Hạ vào thẳng vấn đề: "Chị Mễ, chị không biết em nhưng em đã biết chị từ lâu rồi.

Trong điện thoại của anh trai em lúc nào cũng lưu ảnh của chị." Mễ Nặc khẽ nhíu mày, ngồi xuống đối diện và gọi một ly Cappuccino.

Ngôn Hạ quan sát Mễ Nặc, người trước mặt trông trưởng thành hơn nhiều so với trong ảnh, nhưng ngũ quan vẫn tinh tế như vậy, người thật còn đẹp hơn trong hình.

Cô không nhịn được thốt lên: "Chị quả thật rất đẹp, hèn gì anh trai em mãi không quên được chị." "Nói vào trọng tâm đi, tôi đến đây không phải để bàn chuyện này." "Em không hiểu nổi, hai người đã có tình cảm bao nhiêu năm như vậy, tại sao nói buông là buông được ngay?

Trong lòng chị thực sự không còn anh trai em nữa sao?" Ngôn Hạ thấy dáng vẻ bình thản của Mễ Nặc thì hơi kích động. "Ngôn tiểu thư, đã gần bảy năm rồi chứ không phải bảy ngày." Mễ Nặc nhìn thẳng vào Ngôn Hạ, khóe môi xinh đẹp khẽ nhếch lên đầy vẻ châm biếm. "Tình yêu chân chính không phải là mãi mãi không thể buông bỏ sao?

Trừ khi chị chưa từng yêu anh trai em." Bây giờ còn truy cứu những điều này thì có ý nghĩa gì, vả lại đây là chuyện riêng của cô, yêu hay không chỉ mình cô rõ, không cần phải giải thích với ai. "Thời gian là liều thuốc tốt nhất, tình yêu nồng cháy đến đâu rồi cũng sẽ phai nhạt." "Nhưng anh trai em thì không, anh ấy vẫn luôn yêu chị." "Đó là việc của anh ấy, không liên quan đến tôi." "Sao lại không liên quan được, anh ấy yêu chị như vậy, chị cũng từng yêu anh ấy rất nhiều mà." Mễ Nặc không chịu nổi người trước mặt, đưa tay ngắt lời: "Ngôn tiểu thư, rốt cuộc cô có nói không?

Không nói thì tôi đi đây." Mễ Nặc vừa định đứng dậy, Ngôn Hạ lập tức giữ cô lại: "Chị Mễ, em nói đây.

Em chỉ hy vọng sau khi nghe xong, chị có thể cho anh trai em thêm một cơ hội.

Anh ấy đi đến ngày hôm nay thật sự không dễ dàng gì, không phải ai cũng có thể trụ vững được đâu." Tim Mễ Nặc thắt lại, một dự cảm không lành dâng lên, nhưng cô vẫn ép mình bình tĩnh: "Cô có ý gì?" "Anh trai em bị bệnh, cho nên..." "Hạ Hạ, em làm gì ở đây thế?" Lời Ngôn Hạ chưa dứt đã bị Ngôn Thịnh cắt ngang.

Ngôn Thịnh đầy vẻ giận dữ nhìn em gái, đôi mày cau chặt, rõ ràng là rất không hài lòng với sự tự ý của cô.

Lần đầu tiên thấy anh cả đối xử với mình như vậy, giọng Ngôn Hạ nhỏ hẳn đi, sắc mặt hơi tái: "Anh, sao anh lại tới đây?" "Anh mà không tới thì làm sao biết em sau lưng anh lại làm ra chuyện này.

Những lời anh dặn em đều coi như gió thoảng bên tai hết rồi phải không?" Mắt Ngôn Hạ ửng hồng, cô cắn chặt môi: "Anh..." Từ đầu đến cuối Ngôn Thịnh không hề nhìn Mễ Nặc, anh nắm tay Ngôn Hạ định đưa cô ra ngoài.

Mễ Nặc vẫn đang chìm đắm trong suy nghĩ riêng, trong đầu cô không ngừng lặp lại mấy chữ "Anh ấy bị bệnh".

Rốt cuộc anh bị bệnh gì mà phải bỏ đi không lời từ biệt?

Mễ Nặc chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc từ lòng bàn chân, máu huyết như đông cứng lại.

Trực giác mách bảo cô chuyện này không hề đơn giản.

Thấy hai người định rời đi, Mễ Nặc lập tức nắm lấy cánh tay Ngôn Thịnh.

Anh buộc phải dừng bước nhìn cô, thấy đôi mắt cô đang nhìn mình chầm chầm đầy vẻ nặng nề.

Cô hỏi: "Ngôn Thịnh, năm đó rốt cuộc vì sao anh lại rời đi?" Ngôn Thịnh không trả lời, chỉ khẽ mỉm cười: "Nặc, buông tay đi, anh phải về rồi." Đến nước này rồi mà anh vẫn không chịu nói, anh còn cười được.

Mễ Nặc phẫn nộ trừng mắt nhìn anh, gằn giọng từng chữ: "Ngôn Thịnh, tôi hỏi anh lần cuối, năm đó vì sao anh lại bỏ đi?

Anh bị bệnh gì?

Đừng có hòng lừa gạt tôi, tôi không phải kẻ ngốc." Ngôn Thịnh định gạt tay Mễ Nặc ra nhưng phát hiện cô nắm rất chặt, đầu ngón tay đã trắng bệch.

Anh không thể thoát ra được, đành nói: "Tiểu Nặc, đó đều là chuyện cũ rồi.

Anh đúng là có bị một trận bệnh, nhưng bây giờ đã khỏi rồi." "Thật chứ?" Mễ Nặc không chắc chắn hỏi lại.

Ngôn Thịnh khẽ gật đầu: "Khỏi rồi, nếu không sao anh có thể quay về được." Ngôn Hạ định nói gì đó lại bị Ngôn Thịnh trừng mắt ngăn lại.

Mễ Nặc càng nhìn biểu hiện của họ càng thấy có gì đó không ổn, giọng cô khản đặc: "Ngôn Thịnh, nếu anh còn lừa tôi, tôi sẽ mãi mãi không bao giờ tha thứ cho anh." Ngôn Thịnh không nói gì, chỉ mỉm cười thầm lặng.

Ánh mắt anh nhìn Mễ Nặc vừa bi thương vừa phức tạp.

Sau một hồi im lặng, anh mới nói: "Tiểu Nặc, như chính em đã nói đấy, chuyện quá khứ cứ để nó qua đi.

Lần này anh về chủ yếu là muốn thăm em, thấy em mọi chuyện đều tốt là anh mãn nguyện rồi.

Chuyện năm xưa là anh có lỗi với em, anh đã không đủ tin tưởng em, không đủ tự tin vào tình yêu của chúng ta.

Anh sợ em biết bệnh tình của anh sẽ rời bỏ anh, nên anh đã chủ động từ bỏ em trước.

Chương 561

Tất cả đều là do anh tự làm tự chịu, không liên quan gì đến em cả." Nghe vậy, Mễ Nặc từ từ buông tay ra.

Ngôn Thịnh mỉm cười, vẫn nụ cười ấm áp như ngày xưa.

Anh bản năng đưa tay định xoa mặt cô, nhưng Mễ Nặc né tránh, cuối cùng tay anh chỉ đặt nhẹ lên đỉnh đầu cô.

Anh vẫn như trước đây, khẽ xoa đầu cô, giọng nói chứa đựng sự trân trọng và luyến tiếc: "Tiểu Nặc, phải sống thật tốt nhé." Nói xong, anh dứt khoát xoay người kéo Ngôn Hạ rời đi.

Mễ Nặc đứng ngây người tại chỗ, đầu óc vẫn còn rất hỗn loạn.

Trong một góc quán cà phê, Hồng Hân đặt điện thoại xuống, kéo tay Ngô Nhã nói: "Kìa xem, đây đâu phải mình bôi nhọ nó, những gì mình kể lúc nãy đều là do mấy chị em trong hội kể lại thôi.

A Nhã, cậu tự mắt thấy rồi đấy, nó vừa mới lôi lôi kéo kéo với một người đàn ông.

Gái nhà lành sao lại hành động như thế, người ta đã muốn đi rồi mà nó vẫn cứ mặt dày bám lấy.

Tiếc là cuối cùng người ta vẫn chọn người phụ nữ khác.

Cái loại đàn bà này đúng là không biết xấu hổ, theo mình thì nên bảo Tử Hạo cắt đứt với nó ngay đi, nếu không sau này Tử Hạo nhà cậu bị cắm sừng thì khổ." Nghe vậy, mẹ Diệp giận dữ trừng mắt nhìn Hồng Hân.

Hồng Hân lập tức cười giả lả: "Thôi được rồi, coi như mình nói sai, nhưng đó cũng là suy đoán hợp lý thôi mà." Mẹ Diệp chỉ thấy một luồng hỏa khí bốc lên ngùn ngụt.

Lúc nãy Hồng Hân nói với bà rằng Mễ Nặc mấy năm nay toàn đi xem mắt nhưng không tìm được nhà nào tử tế, e là do có vấn đề gì đó.

Bà vẫn nhớ lời con gái dặn nên tin chắc Hồng Hân đang khích bác, cố tình bôi nhọ Mễ Nặc nên không để tâm, chỉ coi như gió thoảng bên tai.

Thế nhưng vừa ra ngoài đã bắt gặp ngay cảnh tượng này.

Đêm hôm thế này mà Mễ Nặc lại lôi lôi kéo kéo với một người đàn ông, nhìn cái bộ dạng mất hồn mất vía kia xem, nếu bảo họ không có gì thì bà tuyệt đối không tin.

Thật là quá đáng, đã ở bên con trai bà rồi mà còn làm ra loại chuyện này. "Không được, mẹ phải lên đó hỏi cho ra lẽ." "Ơ kìa A Nhã, đừng kích động.

Bây giờ người ta đi rồi, cậu lên hỏi nó cũng không nhận đâu." Lúc này mẹ Diệp chẳng nghe nổi lời khuyên nào nữa, bà gạt tay Hồng Hân ra và đi thẳng tới.

Hồng Hân không cẩn thận nên tay đập vào cạnh bàn, đau đến mức hít một hơi lạnh, bà ta hằn học nhìn theo hướng mẹ Diệp. "Mễ Nặc, cô đối xử với Tử Hạo nhà chúng tôi như thế này à?" Mẹ Diệp lớn tiếng chất vấn.

Mễ Nặc nghe thấy ai đó gọi tên mình, ngẩng đầu lên thì thấy mẹ Diệp đang đầy vẻ giận dữ đứng trước mặt.

Mễ Nặc ngẩn người vài giây mới phản ứng lại: "Bác gái." "Đừng gọi tôi.

Tôi hỏi cô, chuyện vừa nãy là thế nào?

Cô và người đàn ông đó có quan hệ gì?" Mễ Nặc không biết phải giải thích thế nào về mối quan hệ giữa mình và Ngôn Thịnh nên giữ im lặng. "Không nói được gì nữa chứ gì.

Cô thật là độc ác, con trai tôi đối xử với cô hết lòng hết dạ, vậy mà cô lại lén lút hẹn hò với người đàn ông khác sau lưng nó, cô giỏi thật đấy." "Bác gái, không phải như bác nghĩ đâu, người cháu hẹn là một phụ nữ." "Cô coi tôi là người mù à?

Tôi ngồi ngay trong quán cà phê này, mọi hành động của hai người tôi đều thấy hết.

Người đàn ông đó còn xoa đầu cô nữa, cô dám bảo giữa hai người không có quan hệ gì sao?" Mễ Nặc không muốn bà hiểu lầm, giải thích: "Đó đều là chuyện quá khứ rồi ạ." "Có phải quá khứ hay không chỉ có cô mới biết." Mễ Nặc thật sự không còn sức lực để giải thích với mẹ Diệp nữa.

Cô cần ở một mình để tiêu hóa những chuyện vừa biết được hôm nay. "Bác gái, cháu và người đàn ông lúc nãy thật sự không có gì.

Cháu xin phép đi trước, bác cũng về sớm đi ạ." Mễ Nặc nói xong liền bước thẳng ra khỏi quán.

Mẹ Diệp tức đến dậm chân, định đuổi theo: "Mễ Nặc, đứng lại đó cho tôi, cô phải giải thích cho rõ ràng!" "A Nhã, đừng đuổi theo nữa.

Mình vừa mới chụp ảnh lại rồi, lát nữa gửi cho Tử Hạo là xong.

Mình không tin Tử Hạo thấy những tấm hình này mà còn có thể làm ngơ được." Hồng Hân giữ mẹ Diệp lại. "Tức chết tôi rồi, cô nhìn xem thái độ của con bé đó kìa, tôi mới nói có vài câu mà nó đã bỏ đi rồi." Bà Diệp cảm thấy vô cùng khó chịu.

Mấy ngày nay con trai hoàn toàn không đoái hoài gì đến bà, dù bà có đến công ty hay chỗ ở của anh trong nội thành cũng chẳng gặp được người.

Vậy mà Mễ Nặc kia lại đối xử với con trai bà như thế, bà thấy thương thay cho con mình. "A Nhã, chị việc gì phải chấp nhặt với nó.

Chuyện của nó với Tử Hạo có thành hay không còn chưa biết được, biết đâu sau này hai người lại chẳng có quan hệ gì.

Chị hà tất phải vì một người không quan trọng mà sinh khí, ảnh hưởng đến sức khỏe của mình thì thật không đáng." Dưới sự khuyên bảo của Hồng Hân, bà Diệp dần bình tĩnh lại. "A Nhã, hay là em gửi mấy tấm ảnh vừa chụp được cho Tử Hạo nhé?" Bà Diệp chỉ cảm thấy hơi đau đầu: "Để chị nghĩ đã, chị sợ Tử Hạo sẽ đau lòng." Con trai bà từ nhỏ đến lớn luôn hiếu thuận, chưa bao giờ đối đầu với bà, vậy mà lần này lại hạ quyết tâm cắt đứt liên lạc như vậy, có thể thấy anh thích người phụ nữ tên Mễ Nặc kia đến nhường nào. "A Nhã, em thật không biết chị còn do dự cái gì, đau ngắn không bằng đau dài, chúng ta không thể giấu Tử Hạo được." Mễ Nặc lái xe không mục đích, chẳng biết nên đi đâu.

Những lời Ngôn Thịnh nói cô không hoàn toàn tin tưởng, anh ta chắc chắn vẫn còn điều gì đó giấu giếm cô, nếu không đã chẳng vội vàng chạy tới ngăn cản Ngôn Hạ.

Nếu là bệnh đã chữa khỏi thì chẳng có gì phải giấu.

Nhưng tại sao đến giờ anh ta vẫn không chịu nói thật, vậy thì chỉ có một khả năng: anh ta vẫn chưa khỏi bệnh.

Càng nghĩ sâu, Mễ Nặc càng bất an, những luồng suy nghĩ hỗn loạn như muốn nhấn chìm cô.

Chương 562

Không thể tĩnh tâm lái xe được nữa, cô tấp xe vào lề đường, thẫn thờ nhìn bóng đêm phát ngốc.

Chiếc điện thoại trong túi xách vẫn reo liên hồi, nhưng cô hoàn toàn không nghe thấy.

Diệp Tử Hạo nhìn đồng hồ trên tường, đã gần mười giờ rồi mà Mễ Nặc vẫn chưa về, gọi điện cô cũng không nghe máy, trong lòng anh bỗng dấy lên sự hoảng loạn vô cớ.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên, anh tưởng là Mễ Nặc, ai ngờ lại là mẹ mình gọi tới.

Anh vẫn không bắt máy.

Điện thoại reo vài hồi rồi ngắt, sau đó một tin nhắn hình ảnh được gửi đến.

Vừa mở ra xem, sắc mặt anh lập tức đen kịt.

Một tấm ảnh là cảnh Mễ Nặc nắm chặt tay Ngôn Thịnh không cho anh ta đi, tấm còn lại là Ngôn Thịnh đang thâm tình xoa đầu cô.

Hồng Hân cố ý chụp nên trong ảnh không hề có bóng dáng Ngôn Hạ, chỉ có Mễ Nặc và Ngôn Thịnh.

Mễ Nặc ở bên ngoài rất lâu, cuối cùng thấy thời gian không còn sớm mới lái xe về nhà.

Trong nhà tối đen như mực, cô nhíu mày, trực tiếp bật đèn lên thì giật mình phát hiện Diệp Tử Hạo đang ngồi trên ghế sofa, toàn thân bao phủ một bầu không khí u ám.

Cô không nhịn được nói: "Sao ở nhà mà không bật đèn, làm em hết hồn." Diệp Tử Hạo ngẩng đầu, nhìn cô vô cảm: "Mễ Nặc, em đã đi đâu?" Mễ Nặc cau mày, lập tức nhận ra điểm bất thường ở anh.

Bình thường anh toàn gọi cô là Nặc Nặc, rất ít khi gọi đầy đủ cả tên lẫn họ thế này. "Diệp Tử Hạo, anh đang nghi ngờ cái gì?

Có gì muốn hỏi thì cứ hỏi thẳng đi, đừng có cái kiểu nửa nóng nửa lạnh như thế." Mễ Nặc hơi mệt mỏi, không muốn vòng vo với anh. "Em đi ăn với bạn à?" Mễ Nặc đại khái đã đoán được mẹ Diệp đã kể chuyện bắt gặp cô cho anh nghe: "Không, em hẹn người khác." "Ai?" "Chẳng phải anh đã biết rồi sao?

Còn hỏi làm gì nữa." Ánh mắt Diệp Tử Hạo vằn lên tia máu: "Mễ Nặc, để em tự miệng nói thật với anh khó đến thế sao?" Nhìn anh như vậy, Mễ Nặc cảm thấy lòng mình đau nhói: "Nếu anh đã mặc định những gì em làm là sai, vậy em còn cần gì phải giải thích nữa?" "Anh không tin, anh muốn nghe lời giải thích từ em!" Diệp Tử Hạo lớn tiếng. "Anh quát tháo cái gì?

Nếu anh tin em thì anh quát cái gì chứ?

Diệp Tử Hạo, đây chính là sự tin tưởng của anh sao?" "Mễ Nặc, nếu lòng em không có khuất tất, sao lại khó mở lời như vậy?" "Diệp Tử Hạo, anh ra ngoài đi, tôi không còn gì để nói với anh cả, chúng ta hãy tạm bình tĩnh một thời gian." Mễ Nặc tức đến cực điểm, chỉ tay ra phía cửa, cô thực sự không muốn cãi nhau với anh.

Diệp Tử Hạo đột ngột đứng phắt dậy, siết chặt lấy cánh tay cô: "Em có ý gì?

Cái gì gọi là tạm bình tĩnh một thời gian?" Mễ Nặc bị anh kéo đau nhưng vẫn cắn răng chịu đựng: "Bình tĩnh chính là bình tĩnh, anh không hiểu tiếng người à?" Diệp Tử Hạo nhìn vẻ mặt bình tĩnh của cô, đôi mắt hẹp dài đen kịt như đang ủ một cơn bão lớn, trông vô cùng đáng sợ: "Nói vậy là em muốn chia tay với anh?" Mễ Nặc nghẹn lời, đôi khi cô thật không hiểu cấu tạo não bộ của Diệp Tử Hạo thế nào mà lại nhảy vọt đi xa thế.

Cô nói muốn chia tay lúc nào?

Cô chỉ là không muốn bàn chuyện khi tâm trạng cả hai đang bất ổn mà thôi, vì như thế sẽ chẳng đi đến đâu. "Là anh nói đấy nhé, không phải em." Mễ Nặc mím chặt môi. "Vậy em nói cho rõ đi, rốt cuộc em có ý gì?" Diệp Tử Hạo vẫn nhìn cô chằm chằm. "Diệp Tử Hạo, anh có phiền không cơ chứ." Mễ Nặc vừa dứt lời, Diệp Tử Hạo liền buông cô ra, vớ lấy áo khoác và chìa khóa xe, sầm cửa bỏ đi.

Nhìn bóng lưng anh dứt khoát rời đi, Mễ Nặc cảm thấy như bị rút cạn sức lực, ngồi phịch xuống sofa.

Nói một cách nghiêm túc, đây coi như là lần đầu tiên họ cãi nhau.

Cô chưa từng thấy người đàn ông nào nóng tính như vậy, toàn thân như mang theo thuốc súng, chỉ cần một mồi lửa nhỏ là bùng cháy, chẳng có chút kiên nhẫn nào.

Cô vậy mà lại đi thích một người đàn ông như thế, đúng là tự mình chuốc khổ.

Mễ Nặc thấy hơi đói bụng, nhưng cơ thể quá mệt mỏi nên cô cũng không muốn vào bếp nấu nướng gì, vệ sinh cá nhân xong liền leo lên giường.

Trong cơn mơ màng, cô cảm thấy có người đang đẩy mình.

Uể oải mở mắt ra, hóa ra là Diệp Tử Hạo đã quay trở lại.

Anh vẫn giữ khuôn mặt đen sì như thể ai nợ tiền không trả.

Mễ Nặc đảo mắt một cái rồi lại nhắm mắt vào. "Mễ Nặc, em đừng có dở tính trẻ con với anh, dậy đi." Diệp Tử Hạo đứng trên cao nhìn xuống, lòng vừa giận vừa thương.

Mễ Nặc không thèm lên tiếng.

Cô dở tính trẻ con?

Người gây sự là anh mới đúng chứ?

Nghĩ vậy, cô dứt khoát quay người lại, để mặc tấm lưng đối diện với anh.

Diệp Tử Hạo nhìn cô chằm chằm, một lúc lâu sau thấy cô không hề động đậy, anh liền xoay người cô lại, mạnh bạo hôn lên.

Anh quá mức bá đạo khiến Mễ Nặc không thể tiếp tục giả vờ như không có chuyện gì.

Cô hơi thở dốc mở mắt ra, nhìn khuôn mặt tuấn tú sát gần, nghiến răng đẩy anh ra: "Anh rốt cuộc muốn làm cái gì?" "Dậy ăn cơm, anh mua đồ ăn khuya cho em rồi." Giọng Diệp Tử Hạo cuối cùng cũng dịu xuống.

Mễ Nặc khựng lại, ngơ ngẩn nhìn anh.

Cô cứ ngỡ anh giận quá hóa thẹn bỏ đi luôn rồi, không ngờ lại là đi mua đồ ăn khuya.

Chương 563

Sao anh biết cô vẫn chưa ăn cơm?

Thấy Mễ Nặc không nói lời nào, Diệp Tử Hạo lại bắt đầu nổi cáu.

Anh cảm thấy mình trước mặt cô chẳng còn chút tôn nghiêm nào, thế mà người ta còn không thèm nhận tình: "Mễ Tiểu Nặc, em có ăn hay không, không ăn là anh đem vứt hết đấy." Mễ Nặc kịp thời nắm lấy tay anh, khẽ nhếch môi: "Ăn, đương nhiên là ăn chứ.

Em vẫn chưa ăn tối, đói lả người đây này." "Vậy thì mau ra đây." Nói xong, Diệp Tử Hạo gạt tay cô ra rồi bước khỏi phòng ngủ.

Nhìn bóng lưng anh, Mễ Nặc mỉm cười, nhanh chóng bật dậy đuổi theo.

Diệp Tử Hạo đặt mấy xiên thịt nướng và ngô nướng lên bàn trà.

Ngửi thấy mùi thơm, mắt Mễ Nặc sáng rực lên, toàn là những món cô thích.

Cô cầm lấy một xiên thịt định cho vào miệng thì lập tức bị anh cướp mất, thay vào đó là một bắp ngô đặt vào tay cô.

Mễ Nặc bực bội lườm anh. "Diệp Tử Hạo, anh định thế nào đây, có cho em ăn không?" Diệp Tử Hạo mặt vẫn hầm hầm: "Ăn chút ngô lót dạ đã, để bụng đói ăn thịt nướng sẽ hại dạ dày." Nghe vậy, trong mắt Mễ Nặc hiện lên ý cười.

Cô nhìn người đàn ông đang tỏ vẻ "hung thần ác sát" đối diện rồi vui vẻ ăn.

Người đàn ông này rõ ràng là quan tâm lo lắng cho cô, mà cứ thích bày ra cái vẻ mặt ấy.

Diệp Tử Hạo thấy khóe môi cô khẽ cong lên liền hừ nhẹ một tiếng.

Đúng là đồ phụ nữ vô tâm vô tính, chỉ giỏi chọc tức anh, còn anh thì đúng là tự mình đa tình, lúc này rồi còn lo cô có bị đói bụng hay không.

Mễ Nặc chẳng thèm để ý đến anh, tự mình ăn ngon lành.

Cô đã quen với cái tính xấu này của anh rồi, bị anh nhìn chằm chằm như thế cũng chẳng thấy áp lực gì.

Ăn xong, cô lau miệng, thấy sắc mặt anh vẫn chưa tốt lên, cô liền dùng chân khẽ đá anh một cái: "Này, chẳng phải anh bảo đi rồi sao?

Sao lại quay về?" "Không phải em bảo anh ra ngoài bình tĩnh sao?

Bình tĩnh xong không về chẳng lẽ ở ngoài đường cho muỗi đốt à?" Diệp Tử Hạo nhướng mắt, đáp một cách hiển nhiên.

Chao ôi, có cần phải tỏ vẻ cao ngạo thế không, Diệp thiếu gia anh cười một cái thì chết chắc?

Mễ Nặc đảo mắt trắng dã, chưa kịp lên tiếng thì Diệp Tử Hạo đã bồi thêm một câu: "Em coi chỉ số thông minh của anh là số âm à?

Muốn dùng cái chiêu trẻ con này để tống khứ anh đi sao, không đời nào." Mễ Nặc cứng họng trước vẻ mặt vừa bướng bỉnh vừa vô lại của anh, cô không thèm chấp, đứng dậy định về phòng.

Diệp Tử Hạo kịp thời ấn cô ngồi xuống, không hài lòng nói: "Ăn no là ngủ, em là heo à?" Mễ Nặc chỉ tay lên đồng hồ: "Làm ơn đi Diệp đại thiếu gia, bây giờ gần 12 giờ đêm rồi, em không ngủ chẳng lẽ ngồi đây cho muỗi đốt cùng anh?" "Đừng có nhại lời anh.

Em không có gì muốn giải thích với anh sao?" Diệp Tử Hạo bày ra bộ dạng "thành khẩn sẽ được khoan hồng, chống đối sẽ bị nghiêm trị".

Mễ Nặc nghiêm túc lại, nhìn anh chằm chằm, ánh mắt có chút phức tạp: "Em giải thích thì anh có tin không?" "Em không giải thích sao biết được, bây giờ anh đã bình tĩnh rồi." Diệp Tử Hạo trả lời. "Vậy ai vừa mới nổi khùng lên thế?" "Anh nói lại lần nữa, anh là nghe lời em đi ra ngoài bình tĩnh để đi mua đồ ăn cho em, chứ không phải nổi khùng." Thấy anh sắp phát hỏa, Mễ Nặc thấy hơi buồn cười, đúng là không chịu nổi trêu chọc, nói vài câu là biến sắc ngay.

Cô ngồi xuống bảo: "Tối nay em hẹn em gái của Ngôn Thịnh.

Cô ấy nói biết nguyên nhân năm đó Ngôn Thịnh bỏ đi không một lời từ biệt và muốn kể cho em nghe nên em mới đi.

Đang nói dở thì Ngôn Thịnh chạy tới cắt ngang cuộc trò chuyện của bọn em." Diệp Tử Hạo lấy điện thoại ra, đặt ảnh trước mặt Mễ Nặc: "Vậy cái này là thế nào?

Sao em lại ôm tay anh ta, anh ta còn xoa đầu em?

Thân mật thế này, em coi anh là người chết à?" Mễ Nặc liếc qua, mẹ Diệp và cái cô Hồng Hân kia đúng là không phải hạng vừa, ảnh đã gửi tới tận tay anh rồi.

Kỹ thuật chụp lén này quả thực quá siêu, nhìn vào cứ như cô đang dùng cả hai tay ôm lấy cánh tay Ngôn Thịnh vậy, còn cảnh anh ta xoa đầu cô cũng trở nên vô cùng ám muội. "Sự việc đúng như em đã nói, Ngôn Thịnh cắt ngang bọn em, anh ta muốn kéo Ngôn Hạ đi nên em mới vội giữ anh ta lại để hỏi cho ra nhẽ.

Sau đó anh ta đột nhiên xoa đầu em, em chưa kịp tránh ra thôi." "Em nói ở đó còn có người thứ ba?" "Tất nhiên rồi, là Ngôn Hạ, em gái Ngôn Thịnh." Diệp Tử Hạo gật đầu, bỗng nhiên trầm giọng nói: "Anh biết rồi.

Xin lỗi, hình như anh hiểu lầm em." Có lẽ vì quá quan tâm nên mới sinh ra lo sợ được mất, vừa thấy hai người họ bên nhau là anh không kìm được suy nghĩ lung tung, chưa kể cô còn về muộn và không nghe điện thoại.

Mễ Nặc đột nhiên ôm lấy cánh tay Diệp Tử Hạo, mặt mày hớn hở: "Anh nói gì cơ?

Nhỏ quá em không nghe thấy." Diệp Tử Hạo khẽ nhếch môi, nâng mặt cô lên: "Anh nói là, vợ à, anh sai rồi, lẽ ra anh không nên nghi ngờ em." Mễ Nặc: "..." Cô lập tức hất tay anh ra.

Cô cứ ngỡ anh sẽ còn ngại ngùng, không ngờ lại tự động chuyển sang chế độ vô lại nhanh như vậy, thật khiến người ta không biết đường nào mà đỡ.

Diệp Tử Hạo kéo cô ngồi lên đùi mình, vòng tay siết chặt eo cô, hỏi: "Vợ à, vậy em đã biết nguyên nhân chưa?" "Cũng chưa rõ lắm, Ngôn Hạ mới chỉ nói là anh ta bị bệnh nên mới rời đi, còn chi tiết thế nào thì em không biết." "Bệnh gì mà phải im lặng bỏ đi như thế chứ?" Điện thoại trên bàn cứ reo mãi, Mễ Nặc đẩy anh ra: "Anh nghe điện thoại trước đi." Diệp Tử Hạo nhìn thoáng qua, thấy mẹ gọi tới.

Lần này anh không ngắt máy mà bắt đầu nghe. "Tử Hạo, cuối cùng con cũng chịu nghe máy của mẹ rồi.

Con không sao chứ?" Bà Diệp cẩn thận hỏi. "Mẹ, mẹ rốt cuộc muốn làm gì?

Phải để con trai mẹ độc thân cả đời mẹ mới vừa lòng sao?" Giọng Diệp Tử Hạo không được tốt lắm. "Tử Hạo, con nói vậy là có ý gì?

Mẹ cũng là vì tốt cho con thôi, mẹ thấy con bé đó hẹn hò với người khác thì đương nhiên phải báo cho con biết, chẳng lẽ cứ để nó dắt mũi con mãi sao?" "Mẹ, sau này chuyện của con và Mễ Nặc, mẹ đừng quản nữa." Bà Diệp lạnh mặt: "Không thể nào.

Chương 564

Mẹ là mẹ của con, chuyện con lấy vợ lớn như vậy mẹ nhất định phải quản, hơn nữa còn quản đến cùng." "Vậy thì phải xem mẹ có quản nổi không, chuyện con muốn làm thì không ai cản được." "Diệp Tử Hạo, con giỏi lắm.

Bây giờ con dám mạnh miệng với mẹ như thế là vì gia đình đã cho con cái vốn liếng để ngạo mạn.

Nếu con không phải là tổng tài của Diệp thị, con nghĩ mình còn cái gì?

Con đừng quên, bố con vẫn chưa nghỉ hưu, Diệp thị chưa hoàn toàn nằm trong tay con đâu." Ý của bà là nếu anh làm quá, bà sẽ ra tay.

Diệp Tử Hạo khẽ nheo mắt, không chút lưu tình đáp trả: "Chế tài kinh tế sao?

Phim truyền hình diễn nát cái trò này rồi, mẹ có chiêu nào mới hơn không?

Bố sủng mẹ, mẹ cứ việc thổi gió bên gối bảo ông ấy thu hồi hết chức quyền của con đi, con chẳng sợ đâu.

Mẹ không hiếm lạ con, nhưng bố mẹ vợ con thì quý con lắm.

Cùng lắm thì con sang nhà họ Mễ ở rể, về điểm này mẹ không tống tiền con được đâu." Tim bà Diệp đập thình thịch, gần như nghi ngờ mình nghe nhầm.

Anh nói gì cơ?

Đi ở rể á?

Làm con rể ở nhà người ta?

Một lời nhục nhã như vậy mà anh cũng nói ra được, đại thiếu gia nhà họ Diệp đi ở rể thì còn ra thể thống gì nữa. "Diệp Tử Hạo, mẹ vất vả nuôi con mấy chục năm, cuối cùng con báo đáp mẹ như thế này sao, đi làm con nhà người ta à?" Diệp Tử Hạo thản nhiên: "Là mẹ không hiếm lạ con trước, con đương nhiên phải đi tìm bố mẹ khác yêu thương con chứ.

Mẹ cũng đừng tưởng con nói đùa, con nói được là làm được.

Vừa hay nhà họ Mễ đang thiếu một đứa con trai, nhạc phụ của con tuổi tác cũng đã cao, con nhận bố mẹ bên ấy còn có thể giúp gánh vác bớt công việc, để ông ấy được nghỉ hưu sớm." Bà Diệp cảm thấy như không thở nổi: "Công ty nhà họ Mễ sao so được với Diệp thị?

Con hồ đồ rồi phải không?" "Trong tay con thì mọi chuyện sẽ khác.

Bây giờ con dốc sức cho Diệp thị thế nào, sau này con cũng sẽ liều mạng cho Mễ thị như thế.

Phát triển lớn mạnh chỉ là chuyện sớm muộn, mấy năm qua Diệp thị trong tay con thế nào mẹ rõ nhất mà." Nói đến đây, khuôn mặt anh hiện lên vẻ tự tin ngạo thế, khiến người ta tin rằng anh hoàn toàn có bản lĩnh đó. "Diệp Tử Hạo!" Bà Diệp tức đến phát điên. "Mẹ, đây là do mẹ ép con thôi." "Được, được lắm, mẹ không quản con nữa, tùy con đấy, dù sao cũng là con tự lấy vợ." "Mẹ nghĩ được như vậy là tốt nhất." Vừa dứt lời, bà Diệp đã dập máy, lồng ngực phập phồng vì tức giận, bà khóc lóc nhào vào lòng chồng: "Ông nó ơi, ông xem con trai ông kìa, đường đường là đại thiếu gia họ Diệp không làm, nó lại đòi đi làm con rể ở rể nhà người ta, nghe có xuôi tai không cơ chứ." Ông Diệp không nhịn được mà bật cười, con trai ông đúng là giỏi thật, lời như vậy cũng nói ra được.

Ông nhẹ nhàng vỗ lưng vợ, lau nước mắt cho bà: "A Nhã, chuyện của Tử Hạo bà đừng quản nữa.

Con trai mình tính khí thế nào bà chẳng biết sao, từ nhỏ đã quậy phá, mấy năm nay khó khăn lắm mới điềm đạm lại, bà đừng để nó lại nổi loạn.

Nó lớn thế rồi, chuyện của mình nó tự biết lo." "Tôi cũng muốn quản lắm chứ, nhưng có quản nổi đâu, nó chẳng giống con trai tôi gì cả, suốt ngày chỉ biết làm tôi tức chết thôi." Bà Diệp mếu máo. "A Nhã, bà đừng quá tin vào lời Hồng Hân.

Bà thử gạt bỏ thành kiến, tiếp xúc với Mễ Nặc xem, biết đâu bà sẽ thay đổi cách nhìn về con bé thì sao." Ông Diệp khuyên nhủ. "Ông nó này, ông công bằng một chút đi, ông cũng thấy con bé đó tốt à?" Bà Diệp nhìn chồng chằm chằm.

Ông Diệp gật đầu: "Tôi thấy con bé được đấy.

Tôi sống quá nửa đời người rồi, nhìn người vẫn chuẩn lắm.

Thôi, không nói chuyện này nữa, quá giờ ngủ làm đẹp rồi, mau đi ngủ thôi." "Phải rồi, tôi phải đi ngủ ngay đây." Bà Diệp nói rồi lập tức nằm xuống.

Mễ Nặc vẫn nằm trong lòng Diệp Tử Hạo nên đương nhiên nghe hết cuộc trò chuyện, cô thực sự không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Diệp Tử Hạo thấy vai cô run run liền kéo cô ra, khóe môi nhếch lên một nụ cười: "Muốn cười thì cứ đường hoàng mà cười, trốn trong lòng anh làm gì." Mễ Nặc ngồi dậy, nhưng cứ nghĩ đến những lời vô lại của anh là cô lại cười không dứt.

Một người cao quý thanh tao như anh mà vì cô lại đòi đi ở rể, dù biết anh có thể chỉ đang uy hiếp mẹ mình, nhưng cô vẫn tin anh vô điều kiện, người đàn ông này nói được chắc chắn sẽ làm được.

Cô thu lại nụ cười, đấm nhẹ vào ngực anh: "Diệp Tử Hạo, anh có biết xấu hổ không hả, sao anh biết bố mẹ em chắc chắn sẽ đồng ý cho anh ở rể?" Diệp Tử Hạo nắm lấy tay cô, hừ nhẹ: "Bố mẹ vợ quý anh lắm, một người ưu tú như anh xin ở rể thì họ chắc chắn là mừng húm còn không kịp ấy chứ." Điểm này Mễ Nặc phải thừa nhận, chẳng biết anh dỗ dành kiểu gì mà bố mẹ cô đều rất thích anh, lần nào gọi điện cũng hỏi thăm tình hình của anh, bảo cô đưa anh về ăn cơm, quan tâm anh còn hơn cả con gái ruột nữa. "Thế nào, ý kiến này của anh hay chứ?" Mễ Nặc mím môi: "Cũng tạm, em cũng đang lo chuyện làm ăn nhà mình, có người tự dâng xác đến thì tội gì không nhận." "Nặc Nặc, anh muốn em biết rằng, bất luận tương lai xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ không từ bỏ em.

Mẹ anh có thể nhất thời chưa chấp nhận được em, nhưng điều đó tuyệt đối không ảnh hưởng đến tình cảm của chúng ta, em không được dao động, nghe chưa?" Diệp Tử Hạo chuyển tông giọng, trừng mắt nhìn cô đầy đe dọa, như thể nếu cô nói ra đáp án anh không muốn nghe, anh sẽ lập tức "xử lý" cô ngay tại chỗ. "Anh chắc đây là đang thương lượng chứ không phải uy hiếp đấy chứ?" Mễ Nặc nhướng mày. "Em có đồng ý hay không thì bảo?" "Em không đồng ý thì có được không?" Nhìn biểu cảm của cô, anh biết cô đã ngầm đồng ý, liền mãn nguyện ôm cô vào lòng, bồi thêm: "Lần sau nếu chúng ta có cãi nhau, em cứ làm như hôm nay nhé, đuổi anh ra khỏi nhà cho anh bình tĩnh, chờ anh bình tĩnh lại rồi chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn." Nghe anh nói vậy, trong lòng Mễ Nặc dấy lên một cảm xúc khó tả, vừa buồn cười vừa bất lực: "Anh không tự khống chế cảm xúc được à mà cứ phải để em đuổi đi?" "Cái tính nóng nảy này của anh mà khống chế được à?

Cứ đụng đến chuyện của em là anh không thể nào bình tĩnh nổi." Anh cũng chẳng hiểu sao mình lại trở nên như vậy, giờ mới thấu hiểu vì sao những người xung quanh vì phụ nữ mà có thể suy sụp, tình yêu đúng là thứ thật huyền bí. "Coi như anh cũng biết tự lượng sức mình." Mễ Nặc không khỏi hồi tưởng lại những ngày tháng bên nhau, thường xuyên có những lúc khẩu chiến, nhưng thực ra chẳng bao giờ cãi nhau to được.

Ngay cả tối nay, cũng chỉ mất một hai tiếng đồng hồ là đã làm hòa.

Cách thức của anh tuy khác thường nhưng tình cảm anh dành cho cô là thật lòng, anh yêu cô theo cách riêng biệt của mình, điều đó cô không thể phủ nhận.

Có lẽ sau khi làm rõ chuyện của Ngôn Thịnh, cô nên cân nhắc nghiêm túc về chuyện hôn sự của hai người.

Người đàn ông này chính là người cô muốn.

Nghĩ đến đây, cô mỉm cười gật đầu: "Được." "Được rồi, vậy chúng ta ngủ sớm đi, cũng muộn lắm rồi." Có lẽ vì lúc nãy đã chợp mắt một lúc nên bây giờ cô không thấy buồn ngủ, chợt nhớ ra điều gì đó, cô nhắc nhở: "Anh vẫn nên chú ý thái độ khi nói chuyện với mẹ, làm bà tức quá thì không hay đâu." Cô thầm lo lắng, nếu mẹ Diệp vì chuyện của hai người mà sinh bệnh thì chẳng vui vẻ gì. "Cứ yên tâm đi, mẹ anh năm nào cũng đi khám sức khỏe, chẳng có vấn đề gì đâu.

Chương 565

Bà ấy vô tư vô lự cả đời rồi, dù EQ với IQ hơi thấp một chút nhưng sức khỏe thì tuyệt đối ổn.

Lần này là do Hồng Hân chọc gậy bánh xe thôi, nếu không bà ấy cũng chẳng thế này.

Bố anh dỗ một lát là xong ngay, không có vấn đề gì lớn đâu." Với lại Mễ Nặc cũng thật đen đủi, đi gặp Ngôn Hạ mà cũng bị bà bắt gặp chính diện.

Tuy nhiên, tính tình mẹ anh giống như trẻ con, nóng tính đấy nhưng cũng chóng quên, gặp chuyện không vui cũng chẳng để bụng lâu, cực kỳ dễ dỗ, nên bao năm qua sức khỏe bà vẫn rất tốt. "Em cũng tò mò vì sao bố anh lại thích người có tính cách như mẹ anh đấy." Ông Diệp trông có vẻ là người chín chắn, nội liễm, lẽ ra phải thích những phụ nữ tri thức, hiểu lễ nghĩa mới đúng, hai người họ đứng cạnh nhau trông chẳng tương xứng chút nào. "Họ là thanh mai trúc mã, tính cách bây giờ của mẹ anh đều là do bố anh chiều chuộng mà ra cả, bố anh lại thích cái kiểu đó." "Khẩu vị của bố anh cũng độc đáo thật." "Thôi, không nói về họ nữa, chúng ta ngủ đi." Sáng hôm sau, Diệp Tử Hạo định dậy làm bữa sáng nhưng bị Mễ Nặc ấn xuống giường: "Hôm nay để em làm, anh nghỉ ngơi thêm lát nữa đi." Diệp Tử Hạo nhanh chóng hôn lên môi cô một cái: "Được, cảm ơn vợ nhé." Mễ Nặc mỉm cười, dậy vào bếp chuẩn bị bữa sáng.

Một lát sau, tiếng chuông cửa vang lên, cô lau tay rồi ra mở cửa.

Không ngờ người đứng bên ngoài lại là mẹ Diệp.

Bà diện một bộ váy đen trắng, tay xách chiếc túi nhỏ, trông vô cùng sang trọng và quý phái.

Phải thừa nhận gu thời trang của bà rất tốt, chỉ cần không lên tiếng thì đứng đó thôi cũng toát lên khí chất của một quý phu nhân.

Mễ Nặc sững người một chút rồi mỉm cười: "Bác gái, sao bác lại qua đây ạ?" Bà Diệp nhìn Mễ Nặc, thấy cô mặc đồ ở nhà, thắt tạp dề hình hoạt hình, dáng vẻ như một người vợ hiền dâu thảo, trông có vẻ thuận mắt hơn hôm trước một chút.

Bà không nói gì, cứ thế đi thẳng vào trong nhà.

Mễ Nặc bĩu môi, cái tính cách này đúng là cạn lời.

Nếu cô nhớ không lầm thì đây là địa bàn của cô mà.

Bà Diệp đảo mắt nhìn quanh nhà, không thấy bóng dáng Diệp Tử Hạo đâu, cuối cùng không nhịn được hỏi: "Con trai tôi đâu?" "Anh ấy vẫn đang ngủ ạ." Mễ Nặc chỉ tay về phía phòng ngủ.

Mễ Nặc đứng một bên, không đoán được bà Diệp đến đây làm gì nên chẳng biết bắt chuyện thế nào, chỉ đành hỏi: "Bác gái, bác đã ăn sáng chưa ạ?" "Sớm thế này tôi đi đâu mà ăn." Bà Diệp nhìn cô, giọng lạnh lùng.

Gương mặt Mễ Nặc vẫn giữ nguyên nụ cười: "Vậy bác muốn ăn gì, để con làm cho bác." "Tùy ý." Bà Diệp nhả ra hai chữ ngắn gọn.

Được rồi, cái vẻ bướng bỉnh này đúng là giống hệt Diệp Tử Hạo, quả nhiên là mẹ con ruột thịt.

Mễ Nặc đi vào bếp, bà Diệp ngồi trên sofa, chốc chốc lại liếc nhìn người đang bận rộn trong bếp, thầm nghĩ chẳng biết cô có thể làm ra món gì ngon.

Khoảng nửa tiếng sau, Diệp Tử Hạo từ trong phòng đi ra, thấy mẹ mình thì hơi bất ngờ: "Mẹ, sao mẹ lại tới đây?" "Chẳng phải anh đòi đi ở rể sao?

Vẫn còn nhận người mẹ này à?" Bà Diệp nói giọng mỉa mai.

Diệp Tử Hạo nhếch môi, ngồi xuống khoác tay bà Diệp, dường như đã quên bẵng chuyện bất hòa gần đây, nịnh nọt: "Mẹ, mẹ nói gì thế, con đi ở rể thì mẹ cũng chỉ là có thêm một người mẹ nữa thôi, mẹ vẫn là mẹ của con mà." Bà Diệp lập tức kích động: "Con định đi ở rể thật đấy à?" Tối qua nghe con trai nói xong, sáng sớm nay bà đã tỉnh giấc, tỉnh rồi thì không ngủ lại được nữa vì lo con trai nhất thời bốc đồng mà đầu quân cho nhà họ Mễ, nên mới vội vã chạy tới đây. "Thì còn tùy vào cách mẹ đối xử với vợ con thế nào nữa." "Đồ không biết xấu hổ, hai đứa đã kết hôn đâu mà suốt ngày vợ này vợ nọ, nghe có ra thể thống gì không." Diệp Tử Hạo nhìn bóng dáng bận rộn của Mễ Nặc với vẻ mãn nguyện: "Mẹ, con nói lại một lần nữa, với Mễ Nặc, con nhất định phải cưới bằng được." Bà Diệp cố gắng kìm nén cảm xúc, hỏi: "Vậy chuyện tối qua con đã hỏi rõ chưa?

Nó và người đàn ông đó là quan hệ gì?" "Đó là bạn trai cũ thời đại học của Mễ Nặc, nhưng giờ họ chẳng còn quan hệ gì nữa." Bà Diệp định nói gì đó nhưng anh không cho bà cơ hội: "Mẹ đừng có nghĩ lung tung, con là người đàn ông đầu tiên của cô ấy, điểm này con cực kỳ chắc chắn." Bà Diệp hơi ngượng ngùng, khẽ ho một cái: "Mẹ không nghĩ chuyện đó, mẹ chỉ đang nghĩ họ cứ dây dưa không rõ ràng như thế thì không hay." "Mẹ, con nói thật với mẹ, đây là người phụ nữ con vất vả lắm mới giành được, con trân trọng cô ấy hơn bất cứ ai.

Ban đầu cô ấy còn chẳng thèm để mắt tới con, con phải mặt dày theo đuổi hơn một năm trời mới tán đổ đấy.

Anh bạn trai cũ kia quay lại để níu kéo, anh ta còn ưu tú hơn cả con trai mẹ nữa kìa.

Con đang gặp phải đối thủ cạnh tranh đáng gờm đây này, mẹ đối tốt với người ta một chút, đừng có phá đám con." "Mẹ phá đám con hồi nào?" "Mẹ đối xử không tốt với cô ấy, đó chẳng phải là phá đám con sao?" Bà Diệp nghẹn lời, im lặng như đang suy tính điều gì. "Mẹ à, nếu mẹ làm cô ấy sợ mà chạy mất, con trai mẹ chắc phải 5-6 năm nữa mới tìm được người vừa mắt khác, đến lúc đó mẹ đừng có mong được bế cháu nội nhé." Diệp Tử Hạo nói với vẻ nghiêm túc.

Vài năm nữa mới được bế cháu sao?

Thế thì sao mà được, mấy nhà trong khu tập thể cùng tuổi anh giờ đã bế cháu hết rồi, cặp song sinh nhà họ Lục hôm trước bà mới thấy, đáng yêu chết đi được.

Nhưng cứ nghĩ đến việc để Mễ Nặc làm con dâu, bà lại thấy không cam tâm. "Mẹ nhìn xem, con chọn vợ cho mình giỏi không, sáng sớm đã dậy làm bữa sáng cho con, ngày nào con cũng được ngủ nướng.

Nhắc mới nhớ, từ lúc con có ký ức đến giờ, hình như con chưa được ăn đồ mẹ nấu mấy lần đâu nhỉ." Sắc mặt bà Diệp có chút không tự nhiên.

Cả đời này bà đúng là khá thất bại, công việc không xong, ngay cả nữ công gia chánh cũng không biết, lần nào vào bếp cũng bày bừa thành một bãi chiến trường.

Bà nhỏ giọng: "Con cũng biết rồi còn gì, mẹ không biết nấu ăn." "Mẹ, Nặc Nặc nhà con có nhiều ưu điểm lắm, mẹ cứ từ từ tiếp xúc rồi sẽ biết thôi." Bà Diệp không muốn thừa nhận mình thua kém Mễ Nặc ở điểm này, bướng bỉnh nói: "Chẳng qua là vào bếp thôi mà, chưa biết mùi vị thế nào đâu." Diệp Tử Hạo cười cười, anh hoàn toàn tự tin vào tay nghề của Mễ Nặc.

Đúng lúc này, Mễ Nặc bưng bữa sáng đã chuẩn bị xong ra bàn, Diệp Tử Hạo cũng vào phụ một tay.

Nào là bánh kếp, bánh trứng, canh trứng, sủi cảo hấp, bánh bao nhỏ, cháo nấm thịt băm, dưa chuột muối, đĩa hoa quả. "Bác gái, con không biết bác thích ăn gì nên mỗi thứ làm một ít, bác nếm thử xem ạ." Mễ Nặc cười nói.

Bà Diệp nhìn bàn ăn thịnh soạn trước mặt mà kinh ngạc, nếu không phải lúc nãy thấy cô bận rộn trong bếp, bà đã tưởng cô mua ở ngoài hàng về rồi.

Cách bày biện thực sự rất đẹp mắt, nhìn thôi đã thấy thèm.

Thấy bà Diệp không cầm đũa, Diệp Tử Hạo gắp một miếng bánh kếp vào bát bà: "Mẹ, nếm thử cái này đi, món tủ của vợ con đấy, ngon lắm." Mở miệng ra là vợ, đóng miệng lại cũng là vợ, đúng là nhức cả tai.

Bà Diệp lườm anh một cái rồi từ tốn ăn, mùi vị quả nhiên rất tuyệt. "Mẹ, vị thế nào?" Diệp Tử Hạo hỏi.

Bà Diệp rõ ràng không muốn khen nhiều, mãi sau mới thốt ra được một chữ: "Ừ." "'Ừ' là ý gì, ngon hay không ngon?" Diệp Tử Hạo không buông tha, truy vấn tới cùng.

Mễ Nặc kéo áo anh, ra hiệu đừng làm quá, nhưng anh không thèm để ý, cứ nhìn bà Diệp chằm chằm. "Được rồi, ngon, được chưa!" "Mẹ, ăn của người ta thì miệng mềm, phải biết ơn chứ.

Chương 566

Mẹ đã ăn đồ vợ con làm rồi, sau này đối xử với cô ấy tốt một chút." Khóe miệng mẹ Diệp giật giật, cảm thấy mình bị con trai đưa vào tròng: "Chỉ là một chiếc bánh thôi mà, có gì mà phải cảm ơn chứ." "Đây không phải là cái bánh bình thường đâu, trong này chứa đựng tâm ý của vợ con đấy.

Nếu mẹ không phải là mẹ con thì còn lâu mới được ăn." Diệp Tử Hạo hờ hững nói.

Mẹ Diệp đột nhiên cảm thấy nuốt không trôi, vừa định nói gì đó thì Diệp Tử Hạo lại gắp thêm ít dưa chuột muối đặt vào đĩa nhỏ trước mặt bà: "Mẹ, cháo ăn kèm với dưa chuột muối vị rất ngon, mẹ ăn nhiều một chút.

Nhìn mẹ dạo này gầy đi rồi, sắc mặt cũng không tốt bằng trước kia." Mẹ Diệp hừ lạnh một tiếng, nhưng trong lòng vẫn khá vui vẻ, cảm thấy con trai vẫn hướng về mình: "Anh vẫn còn biết quan tâm tôi à." "Mẹ, mẹ nói vậy là sai rồi.

Mẹ là người sinh ra và nuôi dưỡng con, điểm này cả đời cũng không thay đổi, con đương nhiên là quan tâm mẹ rồi." Diệp Tử Hạo nghiêm túc nói.

Mắt mẹ Diệp sáng lên, tâm trạng u uất mấy ngày nay lập tức tốt lên hẳn, bà hơi không chắc chắn hỏi lại: "Thật sao?" "Tất nhiên rồi, con trai mẹ bao giờ nói dối mẹ đâu, toàn nói lời thật lòng thôi." "Vậy tại sao thời gian qua anh không nghe điện thoại của tôi, còn cãi nhau với tôi nữa?" "Đến lưỡi với răng còn có lúc chạm nhau, thỉnh thoảng cãi nhau mới tăng thêm tình cảm chứ." "Anh thật sự nghĩ vậy sao?" "Đương nhiên, mẹ xem sáng sớm mẹ đã đến thăm con, con vui, vợ con cũng vui, còn làm cho mẹ bao nhiêu món ngon thế này.

Bình thường lúc chỉ có hai đứa con đâu có thịnh soạn thế này, tất cả là vì mẹ đấy, mặt mũi mẹ lớn hơn con nhiều." Vừa dỗ dành mẹ, Diệp Tử Hạo vừa không quên khen ngợi Mễ Nặc.

Mễ Nặc hiểu rõ tâm lý của anh nên khẽ mỉm cười.

Mẹ Diệp thản nhiên liếc nhìn Mễ Nặc, khóe miệng vô thức lộ ra một tia cười, coi như cô ta biết điều, biết được vị thế và tầm quan trọng của bà.

Nhưng nghĩ đến điều gì đó, mẹ Diệp lại hậm hực hỏi: "Vậy giữa vợ và mẹ, anh quan tâm ai nhất?" Diệp Tử Hạo đặt tay lên vai mẹ: "Mẹ, sao câu hỏi của mẹ lại tục khí thế, vợ có cách quan tâm của vợ, mẹ có cách quan tâm của mẹ, hai điều này chẳng mâu thuẫn chút nào.

Còn khác biệt thế nào thì con không nói chi tiết đâu, mẹ thông minh như vậy chắc không cần con giải thích nhiều chứ." Mẹ Diệp cứng đầu đáp: "Đương nhiên, tôi đều hiểu cả." Đột nhiên, Diệp Tử Hạo ghé sát tai mẹ nói khẽ: "Mẹ già ơi, đây là lần cuối con nói thật lòng với mẹ, trước khi gặp Mễ Nặc, con chỉ thấy đàn ông là thuận mắt thôi, chính cô ấy đã khiến con thay đổi." Nếu mẹ anh có thể chấp nhận người phụ nữ anh yêu, anh cũng không ngại dùng chút thủ đoạn.

Thủ đoạn tuy không cao minh nhưng lừa được mẹ mình là tốt rồi.

Quả nhiên, mẹ Diệp không thể tin nổi mà trợn tròn mắt, như thể đang nghi ngờ tính chân thực của lời nói này, bà lén liếc nhìn Mễ Nặc rồi hạ thấp giọng hỏi: "Thật sao?

Nhưng không phải anh..." "Mẹ, đó gọi là chiến thuật, để che mắt mọi người thôi.

Con không làm thế thì mọi người chắc chắn đã ép con đi xem mắt từ lâu rồi, mẹ thấy con đã bao giờ để tâm đến những người đó chưa?"

Nghe vậy, mẹ Diệp quýnh lên: "Thế thì nguy quá." Diệp Tử Hạo vỗ vỗ vai bà: "Yên tâm đi, giờ con bình thường rồi.

Mẹ, tính con không tốt, lại không biết xót người khác, vài phương diện còn chưa được bình thường lắm, mẹ tự xem mà làm đi." Trong lòng mẹ Diệp dâng lên sóng cuộn biển gầm, nhất thời cảm thấy khó chịu vô cùng.

Mễ Nặc nhìn hai mẹ con họ ghé tai nói nhỏ với nhau chỉ thấy buồn cười.

Tuy không nghe rõ họ nói gì phía sau nhưng cô đoán được Diệp Tử Hạo lại đang dỗ dành người rồi.

Chiêu trò của anh thì đầy rẫy, cô đã lĩnh giáo qua, ngay cả bố mẹ cô cũng bị anh dỗ dành đến mức phục sát đất.

Có điều tính cách mẹ Diệp thật sự giống trẻ con, chẳng bao giờ biết kiềm chế tính khí của mình.

Sau bữa sáng, Diệp Tử Hạo định đi dọn dẹp bát đĩa thì Mễ Nặc lườm anh một cái rồi tự mình thu dọn.

Vừa quay người lại cô đã thấy mẹ Diệp đứng ở cửa phòng bếp, đang nhìn mình đăm chiêu.

Cô cười nói: "Bác gái, trong bếp nhiều khói dầu, bác đừng vào, cứ ở phòng khách là được ạ." Sắc mặt mẹ Diệp thản nhiên, bà nghiến răng nói: "Mễ Nặc, tuy rằng tôi rất không thích cô, nhưng con trai tôi thích cô, vì cô mà nó thậm chí còn muốn đến nhà cô ở rể.

Tôi hết cách rồi, tôi chỉ có mỗi đứa con trai này, đương nhiên sẽ không để nó làm vậy, làm mẹ như tôi cũng chỉ có thể chọn cách không can thiệp." Mễ Nặc không ngờ mẹ Diệp lại trực tiếp bày tỏ yêu ghét như vậy, hơn nữa lại thỏa hiệp nhanh thế, hoàn toàn nằm ngoài dự tính của cô, cô không khỏi nói: "Cháu cảm ơn bác." "Đừng vội cảm ơn, nếu sau này tôi biết cô làm chuyện gì có lỗi với nó, tôi nhất định sẽ dùng mọi thủ đoạn để cô rời xa nó." "Bác gái, chuyện tối qua cháu có thể giải thích, sự việc không như bác nghĩ đâu ạ." "Cô không cần giải thích với tôi, nếu con trai tôi đã sẵn sàng tin cô thì tôi tạm thời tin cô vậy.

Chỉ một lần này thôi, không có lần sau đâu." "Vâng, sau này cháu nhất định sẽ chú ý lời nói và hành động của mình, không gây rắc rối cho hai bác." "Sau này hãy đối xử tốt với con trai tôi một chút." Mễ Nặc mỉm cười gật đầu, mẹ Diệp lại chuyển chủ đề: "Bữa sáng làm khá ngon, lúc nào rảnh thì qua nhà chơi." Mễ Nặc còn chưa kịp phản ứng thì mẹ Diệp đã đi ra ngoài.

Mễ Nặc ngẩn người, chuyện gì thế này, coi như là chấp nhận cô rồi sao?

Rõ ràng tối qua còn như muốn ăn tươi nuốt sống người ta mà.

Khi Mễ Nặc dọn dẹp xong phòng bếp đi ra thì Diệp Tử Hạo đã thay quần áo chuẩn bị đi làm.

Mễ Nặc nhìn quanh một vòng không thấy mẹ Diệp đâu: "Bác gái đâu rồi anh?" "Mẹ về rồi." Mễ Nặc thở phào nhẹ nhõm: "Cũng không biết bác ấy đến làm gì nữa, vừa rồi còn mời em qua nhà chơi." "Thì chứng tỏ mẹ đã chấp nhận em rồi còn gì." "Vừa rồi anh lại nói gì với bác ấy thế?" Diệp Tử Hạo nhướng mày: "Cái này em không cần biết đâu, miễn là đạt được hiệu quả là được." Mễ Nặc lờ mờ đoán được chắc chẳng phải chiêu trò gì tốt đẹp nên cũng không truy hỏi thêm.

Diệp Tử Hạo ôm lấy Mễ Nặc, hôn lên má cô một cái, hơi ấm ức nói: "Nặc Nặc, em thật thiên vị, mẹ anh vừa đến là em làm bao nhiêu món ngon, bình thường em đâu có đối xử với anh như thế." Mễ Nặc đảo mắt trắng: "Thế anh cũng phải cho em cơ hội chứ, ai bảo ngày nào anh cũng tranh làm hết phần em." Diệp Tử Hạo xoa cằm: "Anh chẳng phải xót em sao, muốn em ngủ thêm một lát." "Nhưng hôm nay cũng coi như may mắn, may mà em dậy làm bữa sáng." Mễ Nặc ôm eo Diệp Tử Hạo, dụi đầu vào cổ anh.

Nếu lúc mẹ Diệp đến mà cô còn đang ngủ nướng, còn Diệp Tử Hạo thì đang dưới bếp, ước chừng cuộc gặp hôm nay lại kết thúc trong không vui. "Em làm hay anh làm thì có gì khác nhau sao?" "Lại ngốc nữa rồi, người mẹ nào mà chẳng hy vọng con trai mình xoay quanh một người phụ nữ, đặc biệt là kiểu thiếu gia chưa từng xuống bếp như anh.

Nếu anh vì em mà làm vậy, bác ấy chắc chắn sẽ ghen tị, bác ấy sẽ thấy em không chỉ cướp mất anh mà còn nô dịch anh nữa." "Chăm sóc vợ mình là anh cam tâm tình nguyện mà, có gì đâu.

Anh Sâm ngày nào cũng xuống bếp đấy thôi, có thấy bác gái nói gì đâu, còn coi Mạc Noãn như con gái ruột mà cưng chiều.

Ông già nhà anh cũng cưng chiều mẹ anh lắm." Tần Tuệ là người phụ nữ thông tuệ nhất mà Mễ Nặc từng gặp, ngoài bà ra, cô chưa thấy ai có trí tuệ hơn, kể cả mẹ đẻ cô, nếu đặt vào vai trò mẹ chồng thì cũng chưa chắc đã tốt được như vậy. "Người với người có sự khác biệt, mẹ chồng như chị Mạc Noãn thật sự hiếm có khó tìm trong thực tế.

Tóm lại anh cứ nhớ lời em nói là được, quan hệ mẹ chồng nàng dâu rất vi diệu, phải dùng tâm để kinh doanh.

Sau này trước mặt mẹ anh, anh đừng cứ xoay quanh em suốt, cũng đừng cố ý khoe ân ái, em sẽ cố gắng chiều theo anh, lấy anh làm tôn nghiêm.

Nhưng có một điểm anh phải làm rõ, lúc riêng tư em mới là nữ vương, anh phải nghe lời em." "Anh cố ý khoe ân ái bao giờ, chúng ta vốn dĩ đã ân ái rồi mà." Mễ Nặc cạn lời: "..." Cô cảm thấy nói chuyện với anh chàng này thật không thông: "Anh cũng đừng hở ra là gọi vợ ơi vợ à, cũng đừng cố tình bênh vực em, nói rõ thế anh hiểu chưa?" "Có cần phải phức tạp vậy không, chẳng lẽ phải diễn kịch cả đời sao?" Diệp Tử Hạo bất lực nói.

Mễ Nặc nghiêm mặt, nhéo vào eo anh một cái: "Diệp Tử Hạo, em đang nghiêm túc nói với anh đấy, anh có thể để tâm nghe một chút, nghiền ngẫm kỹ xem.

Em không bảo anh diễn kịch, mà là dạy anh cách đối nhân xử thế." "Được rồi, nữ vương của anh, anh nhớ lời em nói rồi." Diệp Tử Hạo cười thấp.

Cô nàng này ngay cả từ nữ vương cũng nói ra được, không cần cô nói, anh đã sớm vô thức trở thành thần tử dưới chân cô, tất cả đều lấy cô làm trung tâm.

Bản thảo về Ngôn Thịnh vẫn được Mễ Nặc giữ lại chưa đăng, định đến cuối tháng mới tung ra để thúc đẩy thành tích, tạo kỷ lục doanh thu mới.

Chỉ là cô không ngờ rằng, một tuần sau, cô lại nhận được điện thoại của Ngôn Hạ, và tin báo lại là tin dữ, cô gần như không dám tin vào tai mình.

Ngôn Thịnh lâm bệnh nặng.

Sao có thể chứ, rõ ràng cách đây không lâu họ mới gặp nhau, tuy cô không tin lời anh nói nhưng chưa bao giờ nghĩ sự việc lại nghiêm trọng đến mức này.

Chương 567

Anh là người thành đạt được săn đón ở phố Wall, vừa về nước là các công ty lớn đã thi nhau mời chào, tìm mọi cách làm thân, một người như vậy sao có thể nói ngã là ngã ngay được. "Ngôn tiểu thư, chuyện này là sao?" Ngôn Hạ nức nở, giọng nói mang theo hơi thở suy sụp: "Chị Mễ, anh trai em bị bệnh ung thư máu, anh ấy chưa từng khỏi hẳn, chỉ là tạm thời khống chế được thôi." Mễ Nặc cảm thấy toàn thân bủn rủn, nếu không phải tiếng khóc bên tai quá chói tai, cô nhất định sẽ nghĩ mình nghe nhầm.

Bệnh máu trắng, những từ ngữ tuyệt vọng và đáng sợ.

Hóa ra năm xưa anh rời đi không một lời từ biệt là vì căn bệnh này, tất cả đều giống như những tình tiết cẩu huyết trong phim Hàn Quốc lúc nhỏ, cô không ngờ có ngày nó lại xảy ra trên chính người mình, họ thế mà lại vì lý do này mà chia xa.

Những năm qua anh đã sống thế nào?

Với một cơ thể tàn phế mà anh vẫn có thể gặt hái được thành công trong sự nghiệp, gian truân trong đó có thể tưởng tượng được.

Nhìn lại, sơ tâm của anh chưa đổi, nhưng cô đã yêu người đàn ông khác, cứ thế âm sai dương thác mà lạc mất nhau. "Anh ấy hiện giờ thế nào rồi?" Mễ Nặc run giọng hỏi.

Dù hiện tại hai người đã không còn vướng bận, cô từng hận anh, oán anh, nhưng chưa bao giờ nghĩ anh sẽ có kết cục như thế này. "Anh ấy hiện thường xuyên ngất xỉu, bố mẹ em đã cưỡng chế đưa anh ấy về Mỹ rồi.

Chúng em hiện đang ở bệnh viện, em cũng tranh thủ lúc anh ấy hôn mê mới gọi điện cho chị, anh ấy dặn em không được nói với chị, nhưng em thật sự không nhịn được nữa." Mễ Nặc không biết nói gì, đôi môi khẽ run rẩy. "Chị Mễ, lúc đầu anh ấy chính là nhờ niềm tin muốn về nước gặp chị mới chiến thắng được bệnh tật, nhưng lần này thì khác rồi.

Chị đã có cuộc sống mới, anh ấy yên tâm rồi, nhưng lòng cũng đã nguội lạnh như tro tàn, em sợ anh ấy không trụ nổi nữa.

Bác sĩ nói, bệnh tình của anh ấy hiện tại nếu không tìm được tủy thích hợp thì chỉ có thể dựa vào ý chí mạnh mẽ để chống đỡ, em cầu xin chị qua đây nhìn anh ấy một chút, nếu không anh ấy chắc chắn không trụ nổi đâu." Bác sĩ vốn nói bệnh tình của anh có thể khống chế được vài năm, nhưng không ngờ lại bộc phát đột ngột như vậy, bác sĩ nói điều này có thể liên quan đến cảm xúc cá nhân của anh.

Một người trong lòng dựa vào một niềm tin để chống đỡ suốt thời gian dài, khi niềm tin đó tan vỡ, cơ thể tự nhiên cũng sẽ sụp đổ.

Cô không cần nghĩ cũng biết chuyện này liên quan đến Mễ Nặc, vì bệnh tình của anh tái phát sau khi gặp cô.

Anh đã đắn đo trăn trở, dùng hết sức lực để trở về nhưng lại không cứu vãn được người mình yêu nhất, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô ngã vào vòng tay người đàn ông khác, cười rạng rỡ như hoa trong lòng người khác, lại còn phải tỏ ra vẻ không sao cả, chúc phúc cho cô.

Anh trai cô đã đau khổ biết bao nhiêu.

Mễ Nặc nghẹt thở, lẩm bẩm: "Chị đi thì có ích gì chứ, chị chẳng giúp được gì cả." "Chị Mễ, chị đừng bao giờ coi nhẹ vị trí của mình trong lòng anh trai em, đó là điều chị không thể tưởng tượng nổi đâu.

Anh ấy yêu chị sâu đậm lắm, cầu xin chị đấy, chị qua đây khích lệ anh ấy một chút, trò chuyện với anh ấy cũng tốt mà." "Chị..." "Chị Mễ, em biết hiện giờ lập trường của chị rất khó xử, nhưng em cũng hết cách rồi mới gọi cuộc điện thoại này.

Năm xưa hai người chưa chia tay một cách tử tế, lần này coi như là lời từ biệt đi, đây có lẽ cũng là lần cuối cùng rồi, em không muốn cuộc đời anh ấy để lại nuối tiếc, cầu xin chị thành toàn cho tâm nguyện này của anh ấy." "Để chị suy nghĩ thêm đã, nghĩ xong chị sẽ báo cho em." Cúp điện thoại, Mễ Nặc có chút ngẩn ngơ, nửa ngày vẫn không lấy lại tinh thần.

Lần cuối cùng?

Thật sự đã không còn đường lui rồi sao?

Mễ Nặc cả ngày tâm hồn treo ngược cành cây, mãi mới gắng gượng đến giờ tan làm.

Diệp Tử Hạo qua đón cô, vừa lên xe cô đã ngủ thiếp đi.

Diệp Tử Hạo khẽ nheo mắt, nhẹ nhàng chạm vào mặt cô: "Nặc Nặc, em thấy trong người không khỏe à?" Mễ Nặc không mở mắt, cô có chút sợ phải nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Diệp Tử Hạo, nó sẽ khiến cô thấy áy náy và dao động.

Cô đã suy nghĩ cả ngày, cuối cùng vẫn quyết định đi thăm Ngôn Thịnh, dù sao cũng là người từng yêu, biết tin anh lâm bệnh nặng, cô không thể làm ngơ được.

Mễ Nặc nhắm mắt khẽ lắc đầu, nắm lấy tay anh áp lên mặt mình: "Em không sao, chỉ là hơi mệt thôi, em muốn ngủ một lát." Diệp Tử Hạo khẽ hôn lên trán Mễ Nặc: "Ngủ đi, sáng nay em dậy sớm thật, sau này bữa sáng ở nhà cứ để anh làm, em ngủ thêm đi." Nghe những lời quan tâm của anh, sống mũi Mễ Nặc cay xè, suýt chút nữa không kìm được nước mắt, phải cực lực kiềm chế mới nhịn được.

Mễ Nặc mất vài ngày để sắp xếp công việc, cuối cùng vẫn đặt vé máy bay sang Mỹ.

Nhìn những đám mây trắng trôi bồng bềnh trên bầu trời, cô thầm nhủ trong lòng: Diệp Tử Hạo, xin lỗi anh, cho em ích kỷ nốt lần này.

Đợi em về.

Mễ Nặc đứng trước cổng bệnh viện, nhìn những bệnh nhân mặc quần áo bệnh nhân, chỉ cảm thấy lồng ngực nghẹn đắng, đôi chân nặng trĩu không nhấc nổi.

Đúng lúc này, điện thoại của Ngôn Hạ gọi tới: "Chị Mễ, chị đến rồi à, có cần em ra đón không?" Mễ Nặc hít sâu một hơi, đã đến đây rồi thì cô phải đối mặt thôi: "Chị đang ở cổng bệnh viện rồi, em cứ nói số phòng cho chị, chị tự lên được." Cúp điện thoại, Mễ Nặc đi thẳng vào bệnh viện.

Phòng bệnh của Ngôn Thịnh ở tầng 14, toàn là bệnh nhân ung thư, nhìn những khuôn mặt trắng bệch đó, hốc mắt cô cay xè.

Vừa ra khỏi thang máy, một bóng nhỏ lao sầm vào người cô, Mễ Nặc bị tông lùi lại một bước nhưng vẫn theo bản năng đưa tay đỡ lấy cậu bé.

Cậu bé lập tức gạt tay cô ra, ngồi xuống nhặt chiếc mũ trên đất.

Mễ Nặc nhìn qua, cậu bé tầm bảy tám tuổi, dáng người gầy yếu trong bộ đồ bệnh nhân rộng thùng thình, tóc đã rụng hết vì hóa trị, cổ họng Mễ Nặc nghẹn lại.

Cậu bé mím môi xin lỗi: "Cháu xin lỗi cô, cháu chạy nhanh quá." Mễ Nặc nhìn khuôn mặt ngây thơ của cậu bé, thật khó tưởng tượng nhỏ thế này đã phải chịu sự dày vò của bệnh tật, cô khẽ cười, vỗ vai cậu bé dịu dàng nói: "Không sao đâu, lần sau đi đứng phải cẩn thận một chút nhé, ngã sẽ đau lắm đấy." "Cháu biết rồi ạ, cháu đi trước đây, mẹ cháu đang đợi ở dưới lầu." Mễ Nặc gật đầu, giúp cậu bé bấm thang máy, nhìn cậu vào trong mới yên tâm rời đi.

Ngôn Thịnh ở phòng VIP, với địa vị hiện tại của anh, vật chất đã không còn là vấn đề.

Ngôn Hạ đợi ở cửa, thấy cô liền lập tức bước tới, cố nặn ra một nụ cười: "Chị Mễ, cảm ơn chị đã đến." "Anh trai em sao rồi?" Mắt Ngôn Hạ lập tức đỏ hoe, giọng yếu đi: "Mấy ngày nay tình trạng của anh ấy lại tệ hơn, hiện giờ đã hôn mê bất tỉnh, thỉnh thoảng mới tỉnh lại, hai ngày nay chưa tỉnh lần nào.

Bác sĩ nói nếu cứ thế này thì sợ không trụ được bao lâu nữa, bảo gia đình chuẩn bị tâm lý." Mễ Nặc nhất thời không nói nên lời, tình hình nghiêm trọng hơn cô tưởng nhiều.

Ngôn Hạ nói tiếp: "Mấy năm qua chúng em luôn lo sợ, chỉ sợ chuyện này xảy ra, không ngờ cuối cùng vẫn phải đến bước này.

Chị Mễ, chị vào thăm anh ấy đi, em xuống dưới mua chút đồ ăn cho mọi người." Ngôn Hạ đẩy cửa ra, nhìn Mễ Nặc thật sâu rồi rời đi.

Mễ Nặc đứng ở cửa không dám cử động, nhìn trân trân vào người đàn ông nằm trên giường bệnh như muốn nhìn thấu một lỗ hổng.

Anh đang phải dùng máy trợ thở, hai mắt nhắm nghiền, toàn thân không một chút sức sống, như thể đang ngủ say.

Dù trước đó đã chuẩn bị tâm lý rất nhiều nhưng nhìn thấy anh thế này, cô vẫn không thể thích ứng nổi, không kìm được nắm chặt tay.

Chương 568

Chần chừ hồi lâu, cô mới lê đôi chân nặng trề bước tới.

Cô không ngồi xuống cạnh anh ngay mà đi tới bên cửa sổ, khẽ kéo rèm ra, mở cửa sổ để không khí trong lành tràn vào, xua tan đi vẻ trầm mặc trong phòng bệnh.

Ánh nắng chiếu vào càng làm nổi bật khuôn mặt trắng bệch, thần sắc trong suốt của người đàn ông trên giường.

Rõ ràng cách đây không lâu anh còn mỉm cười trước mặt cô, vẻ mặt điềm nhiên tự tại, vậy mà mới đó đã nằm bất động ở đây.

Mễ Nặc ngẩn người một lát rồi mới bước tới ngồi xuống ghế trước giường bệnh, nhìn anh mà cổ họng thắt lại, mãi không biết phải nói gì.

Không biết ngồi bao lâu, Mễ Nặc mới lên tiếng: "Ngôn Thịnh, anh sao mà ngốc thế?

Chuyện lớn như vậy anh lại không nói với em mà chọn cách bỏ đi, anh tưởng cái kiểu 'tốt cho em' tự cho là đúng đó sẽ khiến em sống tốt sao?

Thời gian anh mới đi, em như phát điên đi tìm anh khắp nơi, không ngày nào được yên ổn.

Mỗi sáng thức dậy em đều nghĩ mình đã làm sai điều gì, tại sao anh lại đối xử với em như thế.

Không chỉ vậy, em còn đoán mò có phải anh nhìn trúng tiểu thư nhà giàu nào đó muốn đi ở rể không, vì thế em còn thầm hối hận, giá mà em nói cho anh biết gia thế của mình sớm hơn thì có lẽ anh đã không bỏ đi." Lúc hai người yêu nhau, Mễ Nặc biết gia cảnh Ngôn

Thịnh bình thường, sợ anh thấy mặc cảm nên chưa bao giờ đặc biệt nhắc đến gia thế của mình. "Bao nhiêu năm qua, em oán anh, hận anh, em đã tưởng tượng ra rất nhiều viễn cảnh khi chúng ta gặp lại.

Có lẽ anh sẽ xuất hiện với con cái đề huề, bên cạnh có người vợ xinh đẹp như hoa bầu bạn; hoặc có lẽ anh thảm hại, sa sút; hay là anh đã thay đổi hoàn toàn, không còn chút hình bóng nào của người mà em từng si mê ngày xưa." Nhưng thực tế lại hoàn toàn trái ngược với dự liệu của cô, anh vẫn là người đàn ông nho nhã ôn hòa như xưa, vẫn dùng ánh mắt sủng nịnh nhìn cô. "Không, em nói sai rồi, anh không ngốc, anh chỉ là một người đàn ông ích kỷ, không trách nhiệm mà thôi.

Anh không nói gì thực chất là vì bản thân anh đúng không?

Anh nắm thóp được tính cách của em, biết em là đứa cứng đầu nên mới nghĩ em sẽ luôn đứng yên tại chỗ đợi anh, đợi anh khỏi bệnh rồi sẽ quay lại cứu vãn.

Nói đến đây, Mễ Nặc cười khổ một chút: "Em cũng thật rẻ rúng, thế mà lại vì một người đàn ông như anh mà lãng phí bao nhiêu năm thanh xuân, để bản thân trở thành gái ế quá lứa, nghĩ lại thấy thật không đáng, anh chẳng đáng để em làm vậy chút nào.

Nhưng cũng may, bên cạnh em đã xuất hiện một người, và em cũng may mắn được anh ấy để mắt tới.

Anh ấy giỏi nhất là bám dai như đỉa, chỉ cần xác định được mục tiêu là nhất định sẽ quyết đoán ra tay.

Anh ấy đã dùng sự chân thành của mình từ từ mở cửa trái tim em, khiến em yêu anh ấy một cách tự nhiên." Ngừng lại một chút, Mễ Nặc nói tiếp: "Ngôn Thịnh, anh biết không?

Tình yêu cần phải tồn tại song hành cùng thời gian, tình yêu sâu đậm nhất phải cùng lớn lên theo ngày tháng, cần vô số những vụn vặt trong cuộc sống để tưới tắm và thăng hoa.

Em đã từng không dưới một lần nghĩ rằng, khi gặp lại anh, bất kể thế nào em cũng phải tát cho anh hai cái thật mạnh.

Nhưng khi gặp được anh rồi, tay em lại không nhấc lên nổi.

Gần đây em mới nghiệm ra, đó là vì em đã không còn yêu anh nữa, không còn luyến tiếc gì anh, nên mới không còn sức lực để truy cứu nữa.

Ngôn Thịnh, em không còn yêu anh một chút nào nữa, em chỉ yêu người đàn ông tên Diệp Tử Hạo kia thôi, anh đã thua trắng tay rồi." Ngôn Thịnh vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, Mễ Nặc không khỏi trở nên kích động, cô đập mạnh tay xuống giường bệnh: "Ngôn Thịnh, anh có nghe thấy em nói gì không?

Từ bao giờ anh lại hèn nhát thế này, ngay cả dũng khí đối mặt với hiện thực cũng không có.

Chỉ là em không yêu anh nữa thôi mà, anh không cần phải dùng cách này để đổi lấy sự thương hại của em, để em lặn lội ngàn dặm qua đây thăm anh.

Có giỏi thì đứng dậy hẳn hoi mà đàng hoàng chúc phúc cho em đi chứ." "Anh nằm đây thì có ích gì, chẳng có tác dụng gì cả, chỉ khiến em coi thường anh thêm thôi." Mễ Nặc không nói tiếp được nữa, cô hít mũi một cái rồi tựa lưng ra sau. "Ngôn Thịnh, anh đừng tưởng anh thế này là em sẽ tha thứ cho anh.

Em nói cho anh biết, dù anh có chết trước mặt em thì em cũng không tha thứ đâu, vì anh còn nợ em một lời giải thích.

Lời giải thích đó em không muốn nghe từ miệng người khác, em chỉ muốn chính anh nói ra, nói cho em biết tất cả những gì anh đã làm, nói cho em biết lúc đó rốt cuộc anh đã nghĩ cái gì." Người trên giường vẫn im lìm, Mễ Nặc cảm thấy không khí xung quanh như loãng đi, khắp nơi đều là hơi thở u uất, cô không kìm được mà bước ra khỏi phòng, khép cửa lại.

Cô ngồi trên ghế ở hành lang, nhìn trân trân xuống sàn nhà thẫn thờ.

Một lát sau, Ngôn Hạ và bố mẹ Ngôn đi tới.

Cả hai người già mắt đều đỏ hoe, thần sắc tiều tụy, trông chẳng còn chút sức sống nào.

Rõ ràng thời gian qua họ không hề được nghỉ ngơi, tinh thần và thể xác đều chịu cú sốc lớn.

Mễ Nặc đứng dậy chào họ: "Bác trai, bác gái." Hai ông bà gật đầu, mẹ Ngôn nhìn cô, vẻ mặt muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không nói gì.

Chuyện năm xưa họ cũng đã biết, chuyện này thật sự không trách được ai cả.

Bố Ngôn nói: "Mễ tiểu thư, thật ngại quá, làm phiền cháu phải đi xa một chuyến thế này, bác thật sự thấy áy náy quá." "Không sao đâu bác, dù sao cũng là bạn bè, cháu sẽ cố gắng giúp đỡ.

Bác cũng không cần khách sáo với cháu đâu, cứ gọi tên cháu là được ạ." Ngôn Hạ nôn nóng hỏi: "Chị Mễ, anh trai em thế nào rồi, có phản ứng gì không chị?" Mễ Nặc lắc đầu, ánh mắt của cả ba người cùng lúc tối sầm lại.

Ngôn Hạ đưa túi nilon trong tay cho Mễ Nặc: "Chị Mễ, chị ngồi máy bay lâu rồi, chị đi ăn chút gì đi, lát nữa em sắp xếp cho chị về nhà anh em nghỉ ngơi để điều chỉnh múi giờ." "Chị đặt khách sạn gần đây là được rồi, không cần phiền thế đâu." "Chị đến được đây là em mừng lắm rồi, bất kể anh trai em có tỉnh lại được hay không, em đều phải cảm ơn chị.

Chị đừng từ chối em, anh em có một căn hộ ở gần bệnh viện, lúc chữa bệnh anh ấy hay ở đó, chị qua đó nghỉ đi." Người cũng đã đến rồi, Mễ Nặc cũng không kiêng dè gì nhiều: "Được." Sau khi ăn xong, Mễ Nặc cùng hai ông bà nhà họ Ngôn đến phòng làm việc của bác sĩ.

Bác sĩ chủ trị là người Mỹ, nói khá nhanh nên Mễ Nặc nghe hơi vất vả, Ngôn Hạ đứng bên cạnh phiên dịch: "Bác sĩ James nói, các chức năng cơ thể của anh trai em đang giảm sút mỗi ngày.

Việc cấp bách nhất bây giờ là phải đánh thức anh ấy, sau đó tìm được tủy tương thích để tiến hành phẫu thuật sớm nhất có thể.

Nếu làm được như vậy thì có lẽ còn có hai phần mười cơ hội." Mẹ Ngôn lập tức suy sụp, lao tới nắm tay bác sĩ: "Ngay cả khi tìm được tủy cũng chỉ có hai phần cơ hội thôi sao?" Bố Ngôn ôm lấy vợ, gỡ tay bà khỏi người James: "Bà đừng kích động, chúng ta nghe bác sĩ James nói đã." James cũng có chút bất lực: "Vincent cũng coi như là bạn của tôi, bao nhiêu năm qua tôi luôn là bác sĩ chủ trị cho cậu ấy, tôi nhất định sẽ dốc hết sức mình.

Nhưng đến nước này, tôi cũng không thể giấu mọi người được nữa, tình hình thật sự rất không lạc quan.

Mọi người là người thân nhất của cậu ấy, hãy ở bên cạnh cậu ấy nhiều hơn, biết đâu sẽ có kỳ tích xuất hiện." Ra khỏi phòng bác sĩ, bố Ngôn dìu mẹ Ngôn đi nghỉ, Mễ Nặc hỏi: "Không tìm được bố mẹ đẻ và anh chị em của Ngôn Thịnh sao?

Chuyện này xác suất tương thích giữa người thân sẽ cao hơn." Nếu tìm giữa những người xa lạ thì chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Chương 569

Ngôn Hạ lắc đầu: "Không tìm được chị ạ.

Năm xưa bố mẹ em tưởng mình không thể sinh nở nên đã đến cô nhi viện nhận nuôi một đứa trẻ, chính là anh trai em.

Đã ba mươi năm rồi, cô nhi viện năm đó cũng không còn nữa, manh mối này đã đứt rồi.

Tuy nhiên James nói, bệnh của anh em có thể liên quan đến di truyền, có lẽ bố hoặc mẹ đẻ của anh ấy cũng mắc ung thư.

Ba mươi năm trước là thời đại trọng nam khinh nữ, nếu không phải có nguyên do thì ai lại bỏ một bé trai ở cô nhi viện chứ." Mễ Nặc nhíu mày, Ngôn Hạ tuy không nói rõ nhưng cô hiểu ý em ấy, đa phần là bố mẹ đẻ có vấn đề về sức khỏe, hy vọng tìm được thật sự quá mong manh. "Chị Mễ, bảy năm rồi, chúng em đã tìm suốt bảy năm rồi, nhưng vẫn không tìm được tủy tương thích với anh trai em." Mễ Nặc không biết nói gì, cũng không hỏi thêm.

Lúc này một người đàn ông bước tới, Mễ Nặc đã từng gặp, đó là trợ lý Tôn bên cạnh Ngôn Thịnh. "Anh Tôn, anh đến rồi ạ?" Ngôn Hạ nói.

Trợ lý Tôn gật đầu: "Tình hình của Vincent thế nào rồi?" "Vẫn chưa tỉnh ạ, hôm nay đã là ngày thứ năm rồi.

Anh Tôn, anh đến rồi thì phiền anh đưa chị Mễ về căn hộ cạnh bệnh viện của anh trai nghỉ ngơi nhé, chị ấy vừa mới từ thành phố A bay qua." Trợ lý Tôn đưa Mễ Nặc đến căn hộ nhỏ của Ngôn Thịnh.

Tuy nhà đã lâu không có người ở nhưng vẫn có người dọn dẹp định kỳ nên khá sạch sẽ. "Mễ tiểu thư, cô cứ nghỉ ngơi ở đây, có chuyện gì có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào." "Trợ lý Tôn, anh theo anh ấy bao lâu rồi?" Trợ lý Tôn thở dài, trả lời: "Sáu năm rồi, từ khi Vincent bắt đầu khởi nghiệp là tôi đã theo cậu ấy.

Chúng tôi quen nhau ở bệnh viện, khi đó cậu ấy đang chữa bệnh, lúc rảnh rỗi thường dùng máy tính xem bảng điện tử.

Tôi lúc đó vừa từ chức ở một công ty nên đã tiến lại bắt chuyện, phát hiện cậu ấy rất có thiên phú trong đầu tư chứng khoán, tầm nhìn độc đáo và sắc bén.

Cậu ấy hỏi tôi có thể làm trợ lý cho cậu ấy không, lúc đó tôi thấy hơi buồn cười, dù sao tôi cũng là người lăn lộn ở phố Wall mấy năm rồi, việc trợ lý đã lâu không làm nên không để tâm lắm." "Lúc đó tình hình việc làm ở New York rất tệ, một thời gian tôi không tìm được việc nên lại quay lại bệnh viện hỏi xem lời cậu ấy nói trước kia còn hiệu lực không.

Cậu ấy đồng ý ngay, còn bảo biết thế nào tôi cũng quay lại tìm cậu ấy.

Chúng tôi phối hợp ăn ý, nhanh chóng tạo dựng được danh tiếng và dần có công ty riêng.

Sức khỏe cậu ấy vốn không tốt nên nhiều khi tôi thay mặt cậu ấy xử lý công việc.

Bao nhiêu năm qua tuy là quan hệ cấp trên cấp dưới nhưng thực chất là anh em, giờ thấy cậu ấy thế này tôi cũng thấy đau lòng lắm." Đoạn sau trợ lý Tôn nói gì Mễ Nặc không còn nghe thấy nữa, cô chỉ lặng lẽ nhìn cách bài trí trong phòng.

Năm xưa tình cảm mặn nồng, cô nhớ anh từng nói sau này nếu hai người kết hôn, anh nhất định sẽ trang trí tổ ấm nhỏ theo phong cách cổ điển Châu Âu, với những đồ nội thất to lớn tinh xảo có những đường chạm khắc tỉ mỉ, tốt nhất là tông màu trắng.

Nhà to hay nhỏ không quan trọng, hai phòng ngủ là được, quan trọng là ấm cúng, tốt nhất là có ban công rộng để cô có thể trồng đủ loại cây cảnh, có thể đặt một tấm thảm Tatami ở ngoài đó để sưởi nắng vào mùa đông.

Mễ Nặc vô thức bước ra ngoài ban công, trên đó quả nhiên trồng đủ loại sen đá nhỏ nhắn tinh xảo, chẳng thiếu giống nào, còn có rất nhiều cây xanh, trông như một khu vườn nhỏ. "Lần đầu tiên bước vào đây tôi cũng thấy rất kỳ lạ, một người đàn ông độc thân mà lại bài trí nhà cửa như thế này thực sự là khó hiểu.

Sau đó có một lần anh ấy uống quá chén tôi mới biết tất cả những thứ này đều là nguyện vọng của cô, có lẽ anh ấy cảm thấy làm vậy có thể gần cô hơn một chút.

Cũng lần đó tôi mới biết đến sự hiện diện của cô, biết sự thật Vincent vì bạo bệnh mà bất đắc dĩ phải rời xa cô." Mễ Nặc không lên tiếng, trợ lý Tôn lại tiếp tục: "Hoa cỏ ở đây đều do đích thân Vincent chăm sóc, dù bận rộn đến đâu anh ấy cũng không bao giờ mượn tay người khác, chỉ mấy tháng gần đây về nước mới cho phép nhân viên giúp việc làm thay.

Tôi nghĩ nguyện vọng lớn nhất của anh ấy có lẽ là có một ngày có thể trở về bên cạnh cô, đưa cô tới đây xem thử." Mễ Nặc thực sự không muốn nghe thêm nữa, cô ngắt lời: "Trợ lý Tôn, tôi không làm mất thời gian của anh nữa, anh đi làm việc đi." Trợ lý Tôn cũng biết mình nói hơi nhiều, gật đầu rồi rời đi.

Mễ Nặc thực sự không thể để bản thân nhàn rỗi mà nghĩ ngợi lung tung, cô không cầm lòng được cầm lấy bình tưới cây bên cạnh, bắt đầu bận rộn trên ban công.

Tại thành phố A, Diệp Tử Hạo sắp phát điên rồi, tìm khắp nơi không thấy Mễ Nặc đâu, phía Mạc Noãn cũng không có tin tức, gọi điện thoại thì luôn không liên lạc được.

Đến nhà họ Mễ, ba mẹ cô cũng không biết cô rốt cuộc đã đi đâu. "Tử Hạo, rốt cuộc là có chuyện gì?

Sao Mễ Nặc lại biến mất như vậy?" Mẹ Mễ lo lắng đến phát hỏa, ánh mắt đầy sự ưu phiền. "Bác gái, cháu cũng không biết cô ấy bị làm sao nữa, bên tòa soạn nói cô ấy xin nghỉ phép, nhưng không ai biết cô ấy đang ở đâu cả." Ba Mễ im lặng nãy giờ mới hỏi: "Tử Hạo, lão sư của con nói với bác, Mễ Nặc đột nhiên rời đi có phải có liên quan đến Ngôn Thịnh không?" Diệp Tử Hạo khựng lại vài giây, nghiêm túc nói: "Bác trai, bất kể vì lý do gì, cháu nhất định sẽ tìm được cô ấy.

Cháu tin nếu không phải bất đắc dĩ, cô ấy nhất định sẽ không đi mà không từ biệt như vậy." Diệp Tử Hạo cũng nghĩ giống ba Mễ, anh đã nghe ngóng được Ngôn Thịnh đã rời đi từ nửa tháng trước để về New York, chuyến bay của Mễ Nặc cũng là bay tới đó, rất có thể là đi tìm Ngôn Thịnh. "Cái con bé này, đúng là làm tôi tức chết mà, nó quên mất năm xưa người đó đối xử với nó thế nào rồi sao, giờ lại là chuyện gì đây, sao có thể đi theo người ta chứ, không lẽ là..." Tình cũ không rủ cũng tới, hai đứa bỏ trốn với nhau rồi.

Mẹ Mễ tức đến mức lồng ngực phập phồng, vì có Diệp Tử Hạo ở đó nên bà không nói ra mấy lời sau.

Ánh mắt Diệp Tử Hạo thoáng qua một tia ảm đạm, anh nhẹ nhàng vỗ vai mẹ Mễ: "Bác gái, bác yên tâm, cháu hiểu rõ chuyện giữa Nặc Nặc và Ngôn Thịnh, cũng tin tưởng tình cảm của cháu và cô ấy.

Nặc Nặc chắc chắn vì lý do bất khả kháng mới đi, cháu không để tâm đâu, cháu chỉ lo cô ấy một mình ở nơi đất khách quê người không ứng phó nổi thôi." Mẹ Mễ nhìn Diệp Tử Hạo, trong lòng đầy cảm kích, người đàn ông tốt như vậy đúng là khó tìm.

Bà vỗ tay anh: "Tử Hạo, chịu thiệt thòi cho con rồi, Mễ Nặc con bé này bình thường hiểu chuyện lắm, nhưng lúc bốc đồng lên cũng khiến người ta ghét, đợi nó về bác nhất định sẽ dạy dỗ nó một trận thay con." Diệp Tử Hạo mỉm cười: "Bác gái, thôi ạ, bác dạy dỗ cô ấy cháu nhìn cũng đau lòng, cháu tin cô ấy, cháu biết trong lòng các bác thực ra cũng tin cô ấy mà." Mẹ Mễ không nói gì thêm, Diệp Tử Hạo ở lại nhà họ Mễ rất lâu mới rời đi.

Trước đây anh cũng ở một mình, ở quen rồi cũng thấy bình thường, rất tự tại tiêu sái, nhưng từ khi dọn qua ở cùng Mễ Nặc, anh đã quen với việc đấu khẩu với cô, quen làm việc nhà dưới sự chỉ huy của cô, quen có người lải nhải bên tai.

Giờ chỉ còn lại một mình, anh cảm thấy vắng lặng đến đáng sợ, cả người bứt rứt không yên.

Không có tâm trạng nấu cơm, cũng chẳng muốn làm việc, anh chỉ biết nằm trên sofa thẫn thờ.

Anh lại gọi vào số của Mễ Nặc, vẫn là tắt máy.

Càng nghĩ càng thấy tức, cái người phụ nữ này chắc chắn là cố ý tắt máy, đã hai ngày rồi, tuyệt đối không thể là điện thoại hết pin, đến giờ phút này mà vẫn không tin tưởng anh, thật là đáng ghét.

Chờ tìm được cô xem anh xử lý cô thế nào.

Mễ Nặc chỉ cảm thấy tai mình nóng bừng, cô đặt bình tưới nước xuống, thấy thời gian không còn sớm, đi tắm rửa rồi về phòng ngủ.

Ngày hôm sau, Mễ Nặc lại đến bệnh viện từ sớm, nấu ít canh gà mang qua cho nhà họ Ngôn.

Chương 570

"Chị Mễ, làm phiền chị quá." Ngôn Hạ nói. "Mọi người cùng uống một chút đi, nếu Ngôn Thịnh tỉnh lại thấy mọi người thế này, anh ấy chắc chắn sẽ buồn lắm." Mễ Nặc lại vào trò chuyện với Ngôn Thịnh, chỉ là bất kể cô nói gì, anh vẫn không có một chút dấu hiệu tỉnh lại nào.

Thoáng cái, Mễ Nặc đã ở New York được ba ngày.

Thăm Ngôn Thịnh xong, cô vẫn trở về căn hộ nhỏ, không nhịn được mà mở máy điện thoại lên.

Có hàng chục cuộc gọi nhỡ, của Diệp Tử Hạo là nhiều nhất, gần như cứ một hai tiếng anh lại gọi một lần, còn có của Mạc Noãn và ba mẹ nữa, Mạc Noãn còn để lại tin nhắn cho cô.

Lòng Mễ Nặc thắt lại, Diệp Tử Hạo bây giờ chắc chắn là đang cực kỳ tức giận, với cái tính nóng nảy của anh chắc đã bùng nổ từ lâu rồi, không biết mấy ngày nay anh sống thế nào.

Cô cũng thấy mình làm hơi quá đáng, cách làm này chẳng khác gì Ngôn Thịnh năm xưa, thật không chịu trách nhiệm.

Mễ Nặc suy nghĩ một chút, vẫn gọi điện lại cho Mạc Noãn, kể sơ qua tình hình bên này, chỉ riêng Diệp Tử Hạo là cô thực sự không biết phải đối mặt thế nào.

Vì thế, cô lại tắt máy.

Mễ Nặc cũng không ngủ ngon, mãi đến tận đêm khuya mới thiếp đi, vừa tỉnh dậy trời đã sáng rõ, cô bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa dồn dập.

Mễ Nặc giật mình kinh hãi, ở nơi đất khách quê người này cô vốn chẳng quen biết ai, người nhà họ Ngôn cũng có chìa khóa, không thể gõ cửa như vậy được.

Cô chậm rãi bước tới, nhìn qua mắt mèo xem người bên ngoài là ai, không phải ai khác chính là người đàn ông cô nhớ nhung suốt ba ngày qua, anh vậy mà đã tìm đến tận đây.

Lúc này, khuôn mặt tuấn tú của anh đầy vẻ giận dữ, mắt như muốn phun lửa, hết lần này đến lần khác đập cửa, lực đạo không hề nhỏ chút nào, cô còn thấy đau thay cho anh.

Sắc mặt anh có vài phần tiều tụy, không cần đoán cũng biết là Mạc Noãn đã báo tin cho anh, anh đã bắt máy bay tới đây ngay trong đêm.

Tim Mễ Nặc đập thình thịch, không dám mở cửa. "Mễ Tiểu Nặc, cô mau lăn ra đây mở cửa cho tôi, tôi biết cô ở bên trong." Lửa giận lớn như vậy, cô có điên mới mở cửa ngay. "Mễ Tiểu Nặc, cô tưởng cô có thể trốn trong đó cả đời sao?

Mở cửa!" "Mễ Tiểu Nặc, đồ hèn nhát, cô có mở cửa không hả?" Lại là một tràng gầm thét, Mễ Nặc hít sâu một hơi, cảm thấy không thể trốn thoát được nữa, chỉ đành tiến tới mở cửa.

Cánh cửa vừa hé mở, cô lập tức quay người định chạy.

Nhưng động tác của Diệp Tử Hạo nhanh hơn cô, chỉ vài bước chân anh đã kéo cô vào lòng, ôm chặt cứng, nghiến răng nghiến lợi nói: "Mễ Tiểu Nặc, em chạy nữa cho anh xem nào." Mễ Nặc không dám nhìn mặt Diệp Tử Hạo, cô vùng vẫy trong lòng anh, giọng lí nhí: "Diệp Tử Hạo, anh buông em ra, chúng ta nói chuyện đàng hoàng đi." "Nếu nói chuyện được, em có thể đi mà không thèm chào hỏi lấy một tiếng không?

Có phải lâu nay anh quá nuông chiều em nên em mới được nước lấn tới, liên tục thách thức giới hạn của anh phải không?" Diệp Tử Hạo vẫn sa sầm mặt, cả người toát ra luồng áp khí thấp.

Mễ Nặc hơi sợ dáng vẻ này của anh, định nói gì đó thì anh đã nâng cằm cô lên, một nụ hôn nóng bỏng bao trùm lấy cô, anh bế xốc cô lên rồi ép xuống sofa, không cho cô một chút cơ hội phản kháng nào.

Không, đây căn bản không phải hôn, mà là cắn xé.

Mễ Nặc chỉ thấy đầu lưỡi truyền đến một cơn đau, trong miệng thoang thoảng mùi máu, cái người đàn ông này ra tay không nể tình chút nào, coi cô là chó chắc, cứ gặp mặt là cắn.

Mễ Nặc càng vùng vẫy, Diệp Tử Hạo càng hăng máu, dần dần cô cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể anh, sợ đến mức mặt trắng bệch, cô đấm mạnh vào vai anh, cao giọng: "Diệp Tử Hạo, anh bình tĩnh lại đi." Chỗ này là nhà của Ngôn Thịnh, bây giờ anh ấy đang sống chết chưa rõ, cô không muốn cùng Diệp Tử Hạo xảy ra chuyện gì ở đây.

Nếu như vậy, chính cô cũng không vượt qua được rào cản tâm lý.

Diệp Tử Hạo vốn không bao giờ cưỡng ép Mễ Nặc, thấy cô chống cự dữ dội quá cũng dừng lại, anh đột ngột vung nắm đấm lên.

Mễ Nặc giật mình, lập tức vùi đầu vào sofa, thấy cô như vậy, Diệp Tử Hạo lại bực bội mắng: "Mễ Nặc, em ngay cả một chút tin tưởng cũng không dành cho anh sao?

Em nghĩ cái gì vậy, nghĩ anh sẽ đánh em à?

Trong mắt em anh là hạng người bạo lực như thế sao?" Diệp Tử Hạo nói rồi nện mạnh nắm đấm xuống sofa, Mễ Nặc quay đầu lại, chớp chớp mắt: "Anh không định đánh em sao?" Diệp Tử Hạo trừng mắt nhìn Mễ Nặc như nhìn kẻ thù truyền kiếp, âm hiểm nói: "Anh chỉ là đang không được thỏa mãn thôi, với lại, anh không đánh phụ nữ."

Mễ Nặc nhếch môi, nhưng nhìn vẻ mặt như muốn lột da rút xương mình của anh, cô nuốt nước bọt, liều chết thốt ra vài chữ: "Hình như em thấy anh đánh phụ nữ rồi." Cô nhớ rất rõ, năm xưa anh đã thẳng tay tát Hàn Mạt một cái.

Diệp Tử Hạo nhéo má Mễ Nặc, nén cơn giận xuống, nghiêm túc giải thích: "Anh không đánh người phụ nữ anh yêu." Mễ Nặc nhẹ nhàng gỡ tay anh ra, thương lượng: "Diệp Tử Hạo, hay là anh ra ngoài cửa bình tĩnh lại một chút, chờ anh bình tĩnh lại rồi chúng ta nói chuyện." Diệp Tử Hạo buông Mễ Nặc ra, cô lập tức ngồi dậy, chỉnh lại quần áo bị anh làm nhăn nhúm khi nãy. "Bây giờ anh rất bình tĩnh rồi, em nói đi, để anh xem em có thể đưa ra lý do gì." Mễ Nặc bỗng nhiên không đoán được Diệp Tử Hạo đang có ý gì, cô thận trọng liếc nhìn anh một cái, dáng vẻ này hoàn toàn khác với sự kiêu ngạo thường ngày của cô trước mặt anh. "Sao nào, chính em cũng thấy chột dạ, thấy không thể giải thích nổi rồi phải không?" Mễ Nặc bĩu môi, biết thì biết thôi, mắc gì phải nói ra chứ. "Em..." Mễ Nặc hơi ngập ngừng. "Nói đi, nói cho dứt khoát vào." Diệp Tử Hạo bày ra vẻ làm chủ.

Mễ Nặc mím môi: "Ngôn Thịnh bị ung thư máu, đang hôn mê bất tỉnh, cho nên em mới phải qua đây xem anh ấy, xem có giúp được gì không." "Chuyện này anh biết rồi, em giải thích xem tại sao không nói với anh?

Em có biết em vừa đi là anh lo lắng thế nào không?" Diệp Tử Hạo đã đến bệnh viện trước rồi mới lần ra được chỗ này.

Vả lại Mạc Noãn đã kể hết mọi chuyện cho anh nghe rồi. "Em tưởng anh hiểu ý em chứ." Cô cũng không phải đi mà không chào hỏi, cô đã xin nghỉ phép ở tòa soạn rồi, hết phép cô tự nhiên sẽ về.

Với sự thông minh của anh, lẽ ra phải hiểu được thái độ của cô mới đúng, người cô chọn là anh. "Anh không hiểu, em không nói sao anh hiểu được." "Diệp Tử Hạo, em chỉ cảm thấy đây là chuyện quá khứ của em, em có thể tự mình giải quyết ổn thỏa." Điều quan trọng hơn là chuyến đi này cô và Ngôn Thịnh chắc chắn sẽ nhắc lại nhiều chuyện cũ, với cái tính hay ghen của anh, thấy được chắc chắn sẽ khó chịu.

Hơn nữa, để bạn trai hiện tại đi cùng mình đến thăm bạn trai cũ, rồi làm cả phòng bệnh nồng nặc mùi thuốc súng thì thực sự không ổn. "Mễ Tiểu Nặc, em cứ gặp chuyện là chỉ biết trốn tránh thôi sao?

Em gặp vấn đề không hề nghĩ đến anh à?

Anh là bạn trai của em, là người chung chăn gối, chúng ta sắp là vợ chồng hợp pháp trên phương diện pháp luật rồi, em gạt anh ra ngoài như vậy em có biết anh buồn thế nào không?

Mấy ngày nay anh luôn lo lắng, sợ em một mình ở nơi lạ lẫm bị lạc đường, bị bắt nạt, anh lo đến mức ăn không ngon ngủ không yên." Mễ Nặc á khẩu, chỉ biết nhào vào lòng Diệp Tử Hạo, ôm chặt lấy anh: "Em xin lỗi, Diệp Tử Hạo, em làm anh lo lắng rồi." "Vậy lần sau em còn thế nữa không?" Mễ Nặc ngồi thẳng dậy, nhẹ nhàng nâng mặt anh lên, lập tức bày tỏ thái độ: "Không đâu, sẽ không bao giờ nữa, em nói thật đấy, em bảo đảm." Cô sẽ không bao giờ bỏ lại anh một mình mà đi xa nữa, không có anh bên cạnh cô thực sự cũng chẳng vui vẻ gì, chẳng có cảm giác an toàn nào cả.

Chương 571

Được anh ôm thế này, cô thấy từng tế bào trong cơ thể đều thư giãn và vui sướng.

Diệp Tử Hạo hiếm khi thấy dáng vẻ nịnh bợ này của cô, trong lòng có chút đắc ý nhưng vẫn cố kiềm chế không để lộ cảm xúc: "Lời bảo đảm của em có tác dụng không?

Sao anh thấy không tin được nhỉ?" Mễ Nặc chủ động hôn nhẹ lên môi mỏng của anh một cái: "Đây chính là thành ý của em." "Thành ý này cùng lắm chỉ được ba phần thôi." Diệp Tử Hạo vẫn chưa hài lòng, sắc mặt vẫn không tốt lên.

Mễ Nặc vốn không phải người ủy mị, nếu đã làm sai thì chủ động một chút cũng là lẽ đương nhiên.

Cô nghĩ ngợi một hồi, trực tiếp giữ lấy đầu Diệp Tử Hạo rồi hôn mãnh liệt lên đó, y như cái cách anh làm lúc nãy, có điều cô không cắn người mà chỉ thuần túy là hôn sâu.

Diệp Tử Hạo đã toại nguyện, trong mắt thoáng qua một tia cười, lập tức giành lấy thế chủ động.

Dù chỉ mới xa nhau vài ngày nhưng cả hai đều đã nhớ hơi ấm của nhau từ lâu.

Sau nụ hôn, cả hai đều thở gấp.

Bàn tay lớn của Diệp Tử Hạo mơn trớn quanh eo cô, anh khẽ cắn vào vành tai cô: "Nặc Nặc, chúng ta đến khách sạn đi, anh không muốn ở lại nơi bạn trai cũ của em từng ở đâu." Ngôi nhà này mọi cách bài trí đều theo sở thích của Mễ Nặc, Diệp Tử Hạo đã sớm nhận ra rồi.

Mễ Nặc chỉ thấy một luồng điện chạy khắp cơ thể, lập tức hiểu ý anh, cô đỏ mặt: "Anh không thể bớt nghĩ đến chuyện đó đi được à?" "Cái gì mà gọi là luôn nghĩ đến chứ?

Em đi bao nhiêu ngày rồi, trước đó mấy ngày em cũng bận, anh cũng thương em, chúng ta đã bao nhiêu ngày không gần gũi rồi, em tự bấm ngón tay mà tính đi, em muốn anh nhịn đến chết sao?" Thấy anh càng nói càng quá đáng, Mễ Nặc lập tức bịt miệng anh lại: "Đừng nói nữa, em đi là được chứ gì." Không cần anh nói, cô cũng không mặt dày đến mức cùng anh ở lại nhà của Ngôn Thịnh.

Vừa vào đến khách sạn, Diệp Tử Hạo đã bắt đầu táy máy tay chân, Mễ Nặc đẩy anh một cái: "Anh không cần ăn chút gì rồi đi ngủ sao?" Sao mà tinh lực dồi dào thế không biết.

Diệp Tử Hạo cười, ánh mắt rực cháy nhìn chằm chằm Mễ Nặc: "Bây giờ chẳng phải anh đang ăn 'cơm' sao?" Mễ Nặc bị anh nhìn đến mức da đầu tê rần, lại thêm trong lòng có chút áy náy nên cũng đành thuận theo anh.

Kết quả của việc buông thả này là cô ngủ vùi từ trưa đến tận bảy giờ tối.

Lúc tỉnh dậy, cô chỉ nghe thấy tiếng nước chảy róc rách trong phòng tắm.

Vừa cử động một chút, cô đã thấy toàn thân đau nhức, trong lòng thầm mắng Diệp Tử Hạo vô số lần.

Người đàn ông này trút hết mọi bực dọc của mấy ngày qua lên người cô, đúng là không nương tay chút nào, thậm chí còn liên tục ép hỏi cô xem có còn dám chạy nữa không, nếu cô không trả lời, anh lại dùng đủ chiêu trò để đối phó.

Nghĩ đến sự điên cuồng lúc nãy, Mễ Nặc thực sự muốn chết đi cho xong, mấy lời đáng xấu hổ đó sao cô có thể thốt ra được chứ, đúng là chẳng có chút tiền đồ nào cả.

Cô chưa từng thấy người đàn ông nào nhỏ nhen và hay thù dai như thế.

Giữa lúc cô đang hậm hực bất bình thì Diệp Tử Hạo từ phòng tắm bước ra.

Anh vừa tắm xong, chỉ quấn một chiếc khăn tắm trắng ngang hông, lộ ra cơ bụng săn chắc và đường nhân ngư đẹp đẽ, khuôn mặt mang theo nụ cười thỏa mãn, trông thật là đáng ghét.

Tuy nhiên, phải công nhận là dáng người anh cực kỳ đẹp, chuẩn tam giác ngược, vai rộng hông hẹp.

Nghĩ vậy, Mễ Nặc vô thức ngẩng lên nhìn anh một cái, bắt gặp ánh mắt của anh, cô liền vội vã lảng đi.

Diệp Tử Hạo hài lòng nhìn cô: "Đói chưa?

Chúng ta ra ngoài ăn cơm." Mễ Nặc hậm hực nói: "Không đi, mệt, đi không nổi." "Nhớ kỹ cảm giác lúc này đi, sau này nếu em còn dám không nghe lời, đây chính là hậu quả đấy." Diệp Tử Hạo vừa nói vừa thay quần áo, không thèm kiêng dè Mễ Nặc chút nào, sau đó cầm điện thoại gọi cho lễ tân yêu cầu phục vụ bữa ăn tại phòng. "Diệp Tử Hạo, anh đừng có được đằng chân lân đằng đầu, anh quên em nói gì rồi sao?

Riêng tư em là nữ hoàng, anh đã đồng ý với em rồi." "Anh là vương phu, trong chuyện nam nữ này, anh mới là người chủ đạo." "Diệp Tử Hạo, em còn chưa gả cho anh đâu, anh làm em giận lên là em cho anh chờ thêm mấy năm nữa đấy." Nếu là thời gian trước, có lẽ Diệp Tử Hạo sẽ lo lắng, nhưng giờ anh chẳng sợ chút nào.

Dù cô có không chịu thì qua chuyện lần này, ba mẹ vợ cũng sẽ ép cô vào lễ đường thôi. "Vậy em cứ xem xem có ai ủng hộ em làm thế không.

Em không nhìn lại xem mình bao nhiêu tuổi rồi mà còn học đòi mấy cô gái nhỏ làm mình làm mẩy." "Diệp Tử Hạo!" Mễ Nặc trừng mắt nhìn anh, anh dám nói cô làm mình làm mẩy.

Diệp Tử Hạo bước tới, ôm lấy cơ thể mềm mại của cô: "Em cũng đừng có tức tối, anh nói sự thật mà, nhưng mà anh chỉ thích kiểu này của em thôi, rất đậm đà." Mễ Nặc đấm thụp thụp vào người Diệp Tử Hạo mấy cái: "Anh còn nói bậy nữa xem em có đánh chết anh không." Diệp Tử Hạo cười nắm lấy nắm đấm của cô, đặt lên môi hôn từng cái một: "Đừng giận nữa, coi như chúng ta huề nhau rồi nhé." Nghe giọng điệu dịu dàng của anh, Mễ Nặc tựa đầu vào ngực anh, ôm chặt lấy anh, khẽ gật đầu: "Vâng." Khách sạn nhanh chóng mang bữa tối lên.

Ăn xong, Diệp Tử Hạo cầm điện thoại và ví tiền lên.

Mễ Nặc nhìn sắc trời đã tối, hơi ngạc nhiên hỏi: "Anh định ra ngoài à?" "Ừ, có chút việc cần xử lý, em mệt thì cứ ngoan ngoãn ở khách sạn nghỉ ngơi, anh sẽ về sớm thôi." Diệp Tử Hạo vừa nói vừa hôn lên trán cô một cái.

Mễ Nặc nắm lấy tay anh, đôi mày thoáng vẻ ưu sầu không tan: "Anh đi đâu vậy?" "Ra ngoài gặp một người." Sắc mặt Mễ Nặc hơi biến đổi, cô khẽ bĩu môi: "Nam hay nữ?" "Nam, yên tâm chưa?" Diệp Tử Hạo nhìn vẻ điệu bộ đáng yêu của cô, có chút dở khóc dở cười.

Mễ Nặc thở phào nhẹ nhõm, xua tay: "Vậy đi nhanh đi, đừng có lởn vởn trước mặt em nữa." Diệp Tử Hạo không đi đâu khác mà đến bệnh viện.

Hai cụ nhà họ Ngôn vừa đi, chỉ còn Ngôn Hạ ở lại trông nom.

Thấy anh, cô ấy sững người một lúc, người này sáng nay cô đã gặp rồi, là bạn trai của Mễ Nặc. "Ngôn tiểu thư, nếu thuận tiện tôi muốn vào thăm anh ấy một lát." Diệp Tử Hạo thản nhiên nói.

Ngôn Hạ mím môi, nhất thời đắn đo, nhìn người anh cả đang nằm trên giường bệnh, đã đến nước này rồi, để họ gặp nhau một lần cũng chẳng sao, người trước mặt này chắc cũng không đến mức làm gì hại anh mình, Ngôn Hạ gật đầu.

Diệp Tử Hạo bước vào.

Từ lúc biết lý do Mễ Nặc rời đi, anh đã sai người điều tra về Ngôn Thịnh.

Dù không muốn thừa nhận nhưng cũng không thể phủ nhận rằng người đàn ông này không phải hạng tra nam đáng ghét như lời người đời thường nói.

Ngược lại, anh ta là một người đàn ông chung tình, bao nhiêu năm qua bên cạnh không có bóng hồng nào, vẫn luôn giữ vững tình cảm với Mễ Nặc.

Ngay cả trong sự nghiệp anh ta cũng rất thành công, một bệnh nhân ung thư vậy mà có thể tay trắng lập nghiệp, tạo nên danh tiếng ở phố Wall đầy khắc nghiệt.

Khi về nước biết Mễ Nặc đã có bạn trai, anh ta cũng không đeo bám, không lợi dụng bệnh tật để tranh thủ sự thương hại, mà đã chọn cách buông tay đầy tiêu sái.

Cùng là đàn ông, nếu đổi vị trí cho nhau, chưa chắc anh đã làm tốt hơn anh ta.

Chương 572

Mễ Tiểu Nặc năm xưa đúng là không yêu nhầm người.

Anh tự nhận mình không phải người thừa thãi lòng thương hại, đặc biệt là với bạn trai cũ của bạn gái, nhưng với một người như thế này, trong lòng anh cũng có vài phần kính trọng.

Đó là lý do anh sẵn lòng giúp đỡ, một người vốn không bao giờ muốn mở miệng cầu xin ai như anh, lần đầu tiên đã trịnh trọng nhờ anh rể giúp một tay.

Diệp Tử Hạo đứng đó, nhìn người đàn ông dù sắc mặt trắng bệch nhưng vẫn rất anh tuấn này, nói: "Ngôn Thịnh, tôi là Diệp Tử Hạo, bạn trai của Mễ Nặc, tôi tin là anh nghe thấy tôi nói gì." "Ngôn Thịnh, nếu anh là đàn ông thì hãy dũng cảm đối mặt với tất cả.

Sự buông xuôi này của anh thật quá hèn nhát, anh còn nợ Nặc Nặc nhà tôi một lời giải thích.

Tôi là một người đàn ông rất nhỏ nhen, tôi không chịu nổi việc người phụ nữ của mình còn vương vấn hình bóng của bất kỳ người đàn ông nào khác, dù chỉ là một chút cũng không được.

Chỉ khi anh tỉnh lại và cắt đứt sạch sành sanh với cô ấy, tôi và cô ấy mới có thể hạnh phúc.

Nếu anh muốn cô ấy hạnh phúc thì hãy tự mình đứng dậy đi.

Tôi đã sai người tìm tủy tương thích với anh rồi, nhưng tiền đề là anh phải tỉnh lại, nếu không thì chẳng ai giúp được anh đâu." Qua vài giây, Diệp Tử Hạo lại nói tiếp: "Nếu anh muốn giành lại Mễ Nặc, tôi cho anh cơ hội, chúng ta cạnh tranh công bằng.

Muốn hay không tùy anh, lời nói của tôi có thời hạn, quá hạn không chờ." "Nhưng cùng là đàn ông, tôi thấy anh đúng là ngốc nghếch hết chỗ nói, lại vì căn bệnh này mà từ bỏ Mễ Nặc.

Nếu là tôi, tôi nhất định sẽ nói cho cô ấy biết sự thật, dù ngày tháng của tôi chẳng còn bao nhiêu nhưng ít nhất chúng tôi đã từng yêu nhau.

Tôi chết rồi thì cùng lắm cô ấy đi lấy chồng khác thôi, xã hội bây giờ chứ có phải thời cổ đại đâu mà anh chết rồi cô ấy phải thủ tiết cả đời vì anh.

Đàn ông tốt còn đầy ra đó, cô ấy vẫn sẽ gặp được một người khác chân thành với mình." Đối diện với Ngôn Thịnh, Diệp Tử Hạo nói không nhiều, nói thêm vài câu rồi rời đi.

Điều anh không nhìn thấy là ngón tay Ngôn Thịnh khẽ động đậy một cái, không rõ ràng nhưng thực sự đã cử động.

Khi trở về khách sạn, Mễ Nặc đang xem chương trình giải trí, nhưng rõ ràng là tâm trí không đặt ở đó, cô thẫn thờ nhìn vào một khoảng không.

Chỉ mới vài ngày không gặp, anh phát hiện cô gầy đi không ít, cằm nhọn hoắt, vốn dĩ là khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn nay lại càng gầy hơn. "Mễ Tiểu Nặc, có phải em vẫn chưa buồn ngủ không, có muốn làm thêm hiệp nữa không?" Mễ Nặc lập tức hiểu ý đồ trong lời nói của anh, lườm anh một cái: "Sao về nhanh thế?" "Hai người đàn ông thì có gì để nói đâu, trò chuyện vài câu là được rồi." Diệp Tử Hạo ngồi xuống bên cạnh Mễ Nặc, cô đột nhiên bò tới, ôm cổ anh, như một chú chó nhỏ ngửi ngửi trên người anh. "Ngửi thấy mùi gì rồi?

Có mùi nước hoa phụ nữ không?" Mễ Nặc xì một tiếng, thoát khỏi cái ôm của anh, dùng ngón tay chọc chọc vào ngực anh: "Mùi nước hoa thì không thấy, chỉ thấy nồng nặc mùi thuốc sát trùng thôi, anh đi gặp Ngôn Thịnh à?" Diệp Tử Hạo véo mũi Mễ Nặc: "Mũi chó thật, chẳng giấu nổi em chuyện gì cả." Ánh mắt Mễ Nặc hơi biến đổi, có chút lo lắng: "Anh đi tìm anh ấy làm gì?" "Còn làm gì được nữa, tình địch sắp chết rồi, tự nhiên là phải đến gặp một lần rồi." Diệp Tử Hạo hơi gượng gạo quay đầu đi.

Mễ Nặc nhìn dáng vẻ đó của anh là biết anh lại đang nói lẫy rồi, cô khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhếch môi cười: "Cảm ơn anh, Diệp Tử Hạo." "Cảm ơn anh chuyện gì, lúc nãy chẳng phải còn nghi ngờ anh đi làm chuyện xấu sao." "Giận à?

Sao mà vẫn dễ giận thế không biết?

Em còn chưa nói gì anh đã vội quy chụp cho em rồi, em chỉ sợ trong lòng anh không thoải mái thôi chứ không có ý nghi ngờ anh." Mễ Nặc xoay mặt Diệp Tử Hạo lại. "Anh có phải con giun trong bụng em đâu mà biết em đang nghĩ gì, em muốn nói sao chẳng được." Diệp Tử Hạo há miệng cắn nhẹ vào ngón tay Mễ Nặc.

Mễ Nặc cảm nhận một luồng điện chạy dọc toàn thân, cô vội đẩy anh ra: "Ngoan nào, đi ngủ thôi." Diệp Tử Hạo ôm Mễ Nặc, tắt đèn, chỉ để lại chiếc đèn ngủ nhỏ đầu giường, đột nhiên anh nói bên tai cô: "Nặc Nặc, đừng lo lắng, anh đã nhờ anh rể giúp đỡ rồi, anh ấy có nhiều mối quan hệ trong lĩnh vực này, có anh ấy giúp chắc là sẽ có hy vọng." Người Mễ Nặc cứng đờ, cô chưa từng nghĩ có một ngày Diệp Tử Hạo lại vì cô mà làm đến mức này, chủ động giúp đỡ cả tình địch của mình. "Cảm ơn anh." Mễ Nặc lại khẽ nói, ngoài hai chữ này ra cô không biết phải nói gì hơn. "Ngậm miệng lại cho anh rồi ngủ đi.

Bây giờ em và anh ta không còn quan hệ gì nữa, em không có tư cách nói lời cảm ơn đó với anh đâu, muốn cảm ơn thì để đích thân Ngôn Thịnh tỉnh lại mà nói." Diệp Tử Hạo làu bàu.

Mễ Nặc quay người lại, hai người đối mặt nhau, cô nhìn chằm chằm vào mặt anh, nhìn mãi không chán, khẽ vuốt ve chiếc cằm cương nghị và khuôn mặt tuấn tú nhẵn nhụi của anh, không nhịn được mà cúi đầu hôn nhẹ lên làn môi mỏng của anh, dáng vẻ vô cùng yêu thích.

Diệp Tử Hạo cực kỳ mãn nguyện, chỉ thấy sự rạo rực trong người lại bị cô khơi dậy, nhưng vì cô quá mệt nên anh chỉ đành ra sức kìm nén, kéo tay cô xuống: "Sao chẳng chịu nằm yên thế, có để người ta ngủ không hả?" Nghe giọng nói rõ ràng đã biến đổi của anh, Mễ Nặc thực sự không dám động đậy nữa, cô nén lại sự cảm kích và hưng phấn trong lòng, trái tim vốn luôn bất an cuối cùng cũng bình định lại vào khoảnh khắc này.

Sáng sớm hôm sau, Mễ Nặc nhận được điện thoại của Ngôn Hạ từ rất sớm, lúc đó mới chỉ hơn sáu rưỡi.

Sắc mặt cô trắng bệch theo bản năng, Ngôn Hạ bình thường sẽ không gọi điện cho cô sớm như vậy trừ khi phía Ngôn Thịnh có chuyện.

Diệp Tử Hạo thấy điện thoại reo mãi mà Mễ Nặc chần chừ không nghe là biết cô đang nghĩ gì, lực tay ôm eo cô không khỏi siết chặt thêm vài phần như để trấn an: "Nặc Nặc, nghe điện đi, không sao đâu." Mễ Nặc hít sâu một hơi, nén lại những suy nghĩ hỗn loạn trong lòng, bắt máy.

Giọng nói vui vẻ của Ngôn Hạ truyền đến: "Chị Mễ, anh trai em tỉnh rồi, anh ấy muốn gặp chị." Mễ Nặc suýt nữa nghi ngờ mình nghe nhầm, đôi môi run rẩy, ngẩn người hồi lâu, phản ứng đầu tiên là lôi kéo Diệp Tử Hạo, kích động nói: "Dậy đi, chúng ta đến bệnh viện." Diệp Tử Hạo hiểu tâm trạng của cô, lúc này cũng không thèm ghen tuông gì, rất phối hợp mà nhanh chóng ngồi dậy.

Thực ra Ngôn Thịnh đã tỉnh từ tối qua, nhưng tình hình chưa ổn định, phải qua thêm một đêm mới ổn hẳn, lúc này Ngôn Hạ mới thông báo cho Mễ Nặc.

Trước cửa phòng bệnh, Mễ Nặc đột nhiên chần chừ, cô dừng bước, nghe thấy tiếng trò chuyện vui vẻ của nhà họ Ngôn ở bên trong.

Ngôn Thịnh như có cảm ứng, đột ngột nhìn về phía này, Mễ Nặc trực tiếp chạm phải ánh mắt anh, ánh mắt anh vẫn ôn hòa như xưa.

Ngôn Hạ cũng nhìn ra: "Chị Mễ, chị vào đi." Mễ Nặc nhìn Diệp Tử Hạo theo bản năng như đang trưng cầu ý kiến của anh, Diệp Tử Hạo mỉm cười với cô, trấn an: "Vào đi, anh đợi em ở ngoài." Mễ Nặc gật đầu, cô vừa vào thì người nhà họ Ngôn cũng đi ra.

Sắc mặt Ngôn Thịnh vẫn rất trắng bệch, anh tựa lưng vào đầu giường, trước sau vẫn mỉm cười nhìn cô, ra hiệu cho cô ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. "Nặc, cảm ơn em đã đến thăm anh." Ngôn Thịnh cười nói.

Mễ Nặc nhìn anh như vậy, chỉ thấy sống mũi cay cay: "Tôi biết hết cả rồi." "Nặc, vốn dĩ anh không muốn để em biết đâu." Dù có phải chết, anh cũng chỉ muốn lặng lẽ mà ra đi. "Nếu đã chọn cách ra đi không một lời từ biệt, vậy anh quay về làm gì?" Mễ Nặc hỏi ra điều thắc mắc trong lòng, nếu năm xưa đã có thể nhẫn tâm rời đi khi bệnh chưa khỏi, tại sao còn quay về tìm cô. "Anh không yên tâm về em." Anh biết cô là người rất bướng bỉnh, nếu không buông bỏ được quá khứ thì e là không thể tiếp nhận một tình cảm khác, vì thế anh mới quay về.

Mễ Nặc cười khẽ: "Là anh ích kỷ thì có, muốn tôi mãi mãi chờ đợi anh." Ngôn Thịnh trầm giọng nói: "Cũng đúng mà cũng không đúng.

Anh biết căn bệnh này vẫn có nhiều người được chữa khỏi, chỉ cần chờ được tủy thích hợp, nhưng anh không chắc mình có phải là người may mắn đó hay không.

Anh không muốn em phải trơ mắt nhìn anh chết đi, nên anh chọn cách rời đi.

Anh đã nghĩ ra rất nhiều phương thức, nhưng cuối cùng vẫn không nỡ dùng cách thức quá tàn nhẫn, nên anh chọn ra đi không lời từ biệt.

Chương 573

Nếu anh có thể nhanh chóng chữa khỏi, anh sẽ quay lại cứu vãn tình cảm với em.

Chỉ là không ngờ mất thời gian lâu như vậy vẫn không thể khỏi hẳn, anh không nhịn được nữa nên mới quay về xem em thế nào." Thực tế cũng chứng minh rằng, anh không có vận may tốt đến thế.

Cuối cùng cũng nghe được lời giải thích của anh, Mễ Nặc lại bình tĩnh hơn nhiều so với tưởng tượng: "Tại sao anh không nói cho tôi biết, không để tôi ở bên cạnh anh, anh không biết đó không phải là điều tôi muốn sao?" "Nặc, em cũng thấy rồi đó, anh kéo dài thế này đã là bảy năm, không phải một ngày hai ngày.

Em biết thì đã sao, cũng chỉ là thêm một người phải lo âu thấp thỏm mà thôi, anh không muốn em mỗi ngày đều phải lo lắng cho anh.

Nếu được chọn lại một lần nữa, anh vẫn sẽ đi mà không từ biệt, anh không hối hận về quyết định năm xưa." Mấy năm qua tuy cô có hận nhưng ít ra lòng cô không phải chịu áp lực lớn như vậy.

Nếu biết ngay từ đầu người mình yêu sắp chết, lòng cô sẽ như bị bao phủ bởi một lớp sương mù, không biết bao giờ mới thấy ánh mặt trời.

Giây phút này, Mễ Nặc đã hiểu ra đôi chút vì sao Diệp Tử Hạo lại tức giận, cảm giác bị gạt ra ngoài như thế này thực sự chẳng dễ chịu chút nào.

Nhìn gương mặt xanh xao của anh, cô đột nhiên nhận ra mình hoàn toàn không có cách nào để phản bác.

Nếu cô biết bệnh tình của anh sớm hơn, có lẽ mỗi ngày cô đều sẽ sống trong lo sợ, chẳng thể nào yên ổn được.

“Ngôn Thịnh, anh thực sự rất ngốc, anh nên để em đưa ra lựa chọn mới đúng.” Mễ Nặc lẩm bẩm.

Anh suy tính chu toàn cho cô, nhưng lại một mình gánh chịu mọi đau đớn.

“Lựa chọn của em thế nào, không cần nghĩ anh cũng biết.

Nếu biết bệnh của anh, em tuyệt đối sẽ ở bên cạnh anh.” Chính vì hiểu rõ điều đó, nên dù khi rời xa cô lòng đau như cắt, sống không bằng chết, anh vẫn kiên quyết bước ra bước đi đó.

Mễ Nặc nhìn người đàn ông ôn nhuận như ngọc trước mắt, mím môi không nói thành lời.

Ngôn Thịnh khẽ cười, vô cùng nghiêm túc nói: “Nặc Nặc, những lời em nói với anh mấy ngày nay anh đều nghe thấy cả.

Anh biết em hận anh, giờ anh ở đây rồi, em muốn đánh cứ đánh, muốn mắng cứ mắng đi, anh sẽ không đánh trả đâu.” Mễ Nặc nghẹn ngào, không kìm được mà cao giọng: “Ngôn Thịnh, anh cố ý đúng không?” Nhìn anh yếu ớt như thế này, sao cô có thể ra tay cho được.

Sau khi biết rõ chân tướng, sao cô có thể giữ tâm thái như ban đầu.

Oán thì chắc chắn là có oán, nhưng thì sao chứ, giờ cô chỉ mong anh khỏe lại.

Chỉ khi anh khỏe mạnh, cô mới có thể không còn gánh nặng, tâm thế bình an mà sống tiếp với Diệp Tử Hạo.

“Nặc Nặc, anh nghiêm túc đấy, xin lỗi vì mấy năm nay đã gây ra rắc rối lớn như vậy cho em.” Mễ Nặc hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ bình tĩnh: “Anh biết mình bị bệnh từ khi nào?” “Khoảng ba ngày trước lễ tốt nghiệp của em, anh đột nhiên ngất xỉu và được đưa vào bệnh viện, lúc đó mới kiểm tra ra.” Ngày hôm đó anh vốn định đến trường đón cô đi ăn, nhưng giữa đường thì ngất xỉu.

Nhắc đến đây, Mễ Nặc cũng có chút ấn tượng, dường như có một buổi chiều cô thực sự không liên lạc được với anh, sau đó anh nói điện thoại hết pin, cô cũng không nghĩ ngợi gì nhiều.

“Em không biết phải nói anh thế nào nữa, là anh quyết đoán hay là tuyệt tình đây?

Chỉ trong ba ngày anh đã chặt đứt đoạn tình cảm gần bốn năm của chúng ta.” “Nặc Nặc, anh không còn lựa chọn nào khác, nhưng coi như là âm sai dương thác, giờ em đã tìm thấy hạnh phúc của riêng mình, anh cũng yên tâm rồi.” Mễ Nặc lắc đầu, cười khổ một tiếng rồi hỏi: “Ngôn Thịnh, nếu ngày đó em quan tâm anh thêm một chút, liệu kết cục của chúng ta có hoàn toàn khác không?” Ngôn Thịnh không trả lời câu hỏi của Mễ Nặc, chỉ đưa ra một đáp án lấp lửng: “Có lẽ vậy.” Mễ Nặc nhìn thái độ đó của anh mà bực mình, nhưng cô vẫn kìm chế không phát tác mà hỏi: “Nếu anh nói nghe được những lời em nói, vậy tại sao mãi đến tận hôm nay mới tỉnh lại?” “Diệp Tử Hạo nói, lòng dạ anh ta không hề rộng lượng.

Anh là cái bóng trong lòng em, nếu anh cứ thế mà đi, em sẽ mãi không buông bỏ được, điều đó sẽ ảnh hưởng đến tình cảm giữa hai người.

Anh đã làm lỡ dở em bảy năm, dù có chết anh cũng nhất định phải gỡ bỏ nút thắt trong lòng em.” Đó chính là lý do anh liều mạng tỉnh lại, không muốn tiếp tục trở thành nỗi phiền muộn của cô nữa.

Đây đúng là lời Diệp Tử Hạo có thể nói ra, anh ấy thực sự là người như vậy.

Mễ Nặc hơi ngửa đầu, quay mặt đi nói: “Em đã đến nơi anh ở rồi.” Ánh mắt Ngôn Thịnh khẽ lay động, khóe môi thoáng hiện một nụ cười nhạt: “Có hài lòng không?” Mễ Nặc không hiểu sao mũi lại cay xè, những giọt nước mắt kìm nén mấy ngày qua không thể kiểm soát được nữa mà tuôn rơi, cô vừa khóc vừa nói: “Hài lòng.” Từng tưởng rằng anh đã quên đi mọi chuyện giữa hai người, không ngờ anh lại nhớ rõ đến thế, và vẫn luôn nỗ lực vì nó.

Chỉ là cuối cùng, tất cả đều trở thành hồi ức.

“Nặc Nặc, đừng khóc, như thế này là tốt rồi.

Mấy năm qua, nếu không phải vì nhớ em, thương em, sống trong ngôi nhà mà em thích, anh nghĩ mình đã không cầm cự được đến bây giờ.

Em luôn là chỗ dựa tinh thần của anh, đời này được quen biết em, anh thực sự rất mãn nguyện, anh chết cũng không hối tiếc.” Ngôn Thịnh giơ tay lên, nhưng nhớ ra mình giờ đã không còn tư cách nên lại bất lực buông xuống.

Chuyện giữa họ, mình anh nhớ là được rồi.

Đời này họ chỉ có thể lướt qua nhau như vậy thôi.

“Đừng nói bậy, anh sẽ không chết đâu.” Mễ Nặc trầm giọng quát.

“Nặc Nặc, gặp nhau là duyên phận, ở bên nhau là do ý trời, chúng ta chỉ là bị ông trời trêu đùa thôi.

Có lẽ ý định ban đầu của Nguyệt Lão là để chúng ta lướt qua đời nhau, nhưng chúng ta đã cố gắng vùng vẫy một chút nên mới chệch khỏi quỹ đạo, nhưng thì sao chứ, Nguyệt Lão chỉ cần khẽ kéo một cái, hai sợi tơ hồng lại trở về phương hướng ban đầu.” Trong giọng điệu của Ngôn Thịnh không tự chủ được mà nhiễm chút bi thương.

Nếu anh không bị bệnh, anh tin chắc họ sẽ là một đôi tình nhân hạnh phúc nhất, anh cam đoan mình có đủ bản lĩnh để chịu trách nhiệm cho cuộc đời cô.

Nhưng trớ trêu thay, anh đến cả tư cách yêu cũng không có, không có một cơ thể khỏe mạnh, hôm nay nằm xuống còn phải lo lắng không thấy được mặt trời ngày mai.

Ngôn Thịnh vừa dứt lời, nước mắt Mễ Nặc càng rơi lã chã.

Trong căn phòng bệnh vắng lặng chỉ còn lại tiếng thổn thức của cô, Ngôn Thịnh vẫn mỉm cười nhìn cô, kiên nhẫn đợi cô trút hết nỗi lòng.

Ngôn Thịnh càng như vậy, Mễ Nặc càng khóc nức nở không chút kiêng dè.

Ngôn Thịnh cuối cùng cũng không nhịn được, giơ tay nhẹ nhàng đặt lên mái tóc dài mềm mại của cô, vuốt ve trấn an.

Mễ Nặc ngẩng đầu, nắm lấy cổ tay anh: “Ngôn Thịnh, hãy sống tiếp, anh nhất định phải sống tiếp.

Anh nợ em nhiều như vậy, nhất định phải mở to mắt mà nhìn em hạnh phúc.” “Nặc Nặc, có những việc không thể cưỡng cầu, chúng ta cứ thuận theo tự nhiên thôi.” Mễ Nặc càng siết chặt tay: “Đây là hình phạt em dành cho anh, anh nhất định phải chấp nhận, không được bỏ cuộc giữa chừng.” Nhìn dáng vẻ bá đạo của cô, Ngôn Thịnh thoáng thấy buồn cười: “Anh biết rồi.” Những chuyện này không thể chỉ dựa vào ý chí mà chống đỡ, có những việc thực sự lực bất tòng tâm.

“Thái độ không đủ chân thành, Ngôn Thịnh.” Mễ Nặc trừng mắt.

Ngôn Thịnh nhìn cô gái trước mắt, vẫn giống như năm nào, hễ không vừa ý là lại thích trừng người, mang theo chút nũng nịu.

Chương 574

Có thể nhìn thấy lại dáng vẻ này của cô, anh thực sự rất mãn nguyện.

Ngôn Thịnh gật đầu.

“Vẫn còn chiếu lệ lắm, em muốn anh hứa với em.” Mễ Nặc kiên trì muốn nghe được lời hứa từ miệng Ngôn Thịnh, dường như có như vậy cô mới yên tâm.

Ngôn Thịnh có chút chịu thua cô: “Nặc Nặc, anh hứa, anh nhất định sẽ cố gắng hết sức để trụ vững đến giây phút cuối cùng.” “Thật không?” “Thật.” Ngôn Thịnh nặng nề gật đầu.

Mễ Nặc cuối cùng cũng nín khóc mỉm cười.

Ngôn Thịnh nhìn cô, khẽ lau nước mắt cho cô: “Ngốc quá, lớn chừng này rồi còn thích khóc, nói ra chắc người ta cười cho.” “Em làm gì mà lớn lắm, em mới hai mươi tám tuổi thôi.” Ngôn Thịnh hóm hỉnh nói: “Nặc Nặc, nếu anh không nhớ nhầm thì em sắp bước sang tuổi hai mươi chín rồi đấy.” “Nói bậy, còn kém mấy tháng nữa mà.

Em nói cho anh biết, tuyệt đối đừng thảo luận tuổi tác với phụ nữ, cô ấy sẽ lật mặt với anh đấy.

Bảo sao bao nhiêu năm nay anh không có cô nào theo đuổi, hóa ra là không biết lấy lòng phụ nữ, đáng đời đến ba mươi tuổi vẫn là kẻ cô đơn.” “Chuyện này cũng bị em phát hiện ra rồi sao?” “Rõ ràng như thế, nếu em không phát hiện ra thì đúng là đồ ngốc.” Mễ Nặc mỉa mai.

“Nặc Nặc, anh thấy mình cần nhắc nhở em, anh trông cũng không tệ, sự nghiệp cũng coi như thành đạt, phụ nữ là sinh vật có xúc giác rất nhạy bén, đương nhiên sẽ không bỏ qua cho anh.

Mấy năm nay phụ nữ theo đuổi anh không hề ít, nhưng em biết đấy, anh có sự phân biệt chủng tộc, không thích phụ nữ tóc vàng mắt xanh, nhìn thấy họ là anh lại thấy ngại.” “Vậy nên anh càng phải mau khỏe lại, rồi đi tìm một người phụ nữ tóc đen phù hợp với mình.” Đúng là ba câu không rời được chuyện bệnh tật của anh, Ngôn Thịnh lắc đầu, đỡ trán cảm thán: “Thời gian trôi nhanh thật, chớp mắt đã bao nhiêu năm rồi.” “Đúng vậy, Mạc Noãn đều đã làm mẹ rồi, cậu ấy sinh được một cặp song sinh, vừa xinh đẹp vừa đáng yêu, em là mẹ đỡ đầu của chúng, giờ em cũng coi như là người có đủ nếp đủ tẻ rồi.” “Ừ, người đàn ông đó anh từng gặp ở bệnh viện rồi, tuy chỉ nói với anh ta một hai câu nhưng có thể thấy được, trong lòng trong mắt anh ta đều là Tiểu Noãn, họ sống rất tốt.

Nhưng em cũng phải cố gắng lên, ngoài ba mươi sinh con sẽ có chút nguy hiểm, cũng không có lợi cho việc giữ dáng.” Cô ấy vốn yêu cái đẹp như vậy, sau này lại mệt mỏi cho mà xem.

“Đi chỗ khác đi, mẹ em ngày nào cũng thúc giục kết hôn, sao anh cũng giống họ thế, giục em sinh con.” Mễ Nặc bực dọc hứ một tiếng.

“Anh nói sự thật mà, giờ trong nước cũng đã mở cửa cho sinh con thứ hai rồi, giờ em kết hôn, cứ cho là em hành động nhanh thì khi mang thai cũng gần ba mươi, nếu hai ba năm sau em sinh con thứ hai thì cũng ba mươi mấy rồi.” Ngôn Thịnh cau mày chậm rãi phân tích.

Mễ Nặc càng nghe sắc mặt càng khó coi, đen kịt lại.

Nhìn cái kẻ tội đồ gây ra tất cả chuyện này, có một nửa nguyên nhân là do anh, cô nghiến răng gọi: “Ngôn Thịnh!” “Được rồi, anh không nói nữa, phụ nữ các em toàn thích tự lừa mình dối người, chẳng chịu nghe ý kiến đóng góp của người khác.” Hai người cứ thế tung hứng từng câu một, trong phòng bệnh lan tỏa một luồng hơi ấm.

Dù tình cảm giữa họ đã thay đổi bản chất, họ vẫn là những người bạn rất hợp cạ.

Khi ở bên nhau, họ chưa bao giờ thiếu chủ đề để nói, cũng không bao giờ cảm thấy gượng gạo.

Hơn nữa, họ đã cùng nhau đi qua quãng thời gian tươi đẹp nhất, có những trải nghiệm và vốn sống tương đồng, là người thầy vỡ lòng về tình yêu của nhau.

Không biết đã qua bao lâu, Ngôn Thịnh chủ động lên tiếng: “Nặc Nặc, chúng ta hình như nói chuyện hơi lâu rồi, giờ để Diệp tiên sinh vào đi.

Nếu chúng ta còn nói nữa, chắc Diệp tiên sinh sẽ phá cửa xông vào mất, anh có vài lời muốn nói trực tiếp với anh ta.” “Anh có chuyện gì để nói với anh ấy chứ?” Mễ Nặc khó hiểu nhìn Ngôn Thịnh.

“Đây là chuyện giữa những người đàn ông với nhau, em ra gọi anh ta vào đi.” Ngôn Thịnh đoán không sai, Diệp Tử Hạo tuy ngồi trên ghế ở hành lang nhưng ánh mắt chưa bao giờ rời khỏi cửa phòng bệnh, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ, mấy lần định đứng dậy.

Nhưng vì người nhà họ Ngôn cũng ở đó, anh không tiện tỏ ra thiếu phong độ trước mặt họ.

May mắn thay, ngay lúc này, cuối cùng cũng nghe thấy giọng nói tuyệt vời của Mễ Nặc: “Diệp Tử Hạo, anh vào đây một chút.” Diệp Tử Hạo vụt đứng dậy, quay lưng về phía người nhà họ Ngôn, lườm Mễ Nặc một cái đầy bất mãn.

Mễ Nặc nhìn dáng vẻ đó của anh mà thấy buồn cười, đúng là nhanh nhẹn quá mức, xem ra đã đợi lâu lắm rồi.

Trong phòng bệnh.

Diệp Tử Hạo sắc mặt điềm tĩnh, không nhìn ra cảm xúc gì, giống như một bức tượng hoàn mỹ đứng bất động ở đó, tỏa ra khí thế riêng biệt của mình.

Ngôn Thịnh dựa vào gối mềm nhưng lưng vẫn thẳng tắp, gương mặt bình thản như nước.

Không biết có phải Mễ Nặc ảo giác không, nhưng cô thấy anh có vẻ có tinh thần hơn lúc nãy.

Hai người đàn ông cứ thế nhìn nhau, không ai lên tiếng.

Mễ Nặc cảm thấy ái ngại thay cho họ, kéo nhẹ áo Diệp Tử Hạo.

Diệp Tử Hạo liếc nhìn Mễ Nặc rồi lại nhìn Ngôn Thịnh, nói: “Ngôn tiên sinh, anh tìm tôi?” “Diệp tiên sinh, mời ngồi.” “Không cần, sức khỏe tôi rất tốt, đứng là được rồi.” Mễ Nặc cạn lời, đây là kiểu chào hỏi gì vậy.

Cô vừa định quay người rời đi, Diệp Tử Hạo và Ngôn Thịnh đồng thời lên tiếng.

“Nặc Nặc, em ở lại đây.” “Nặc Nặc, chuyện anh nói có liên quan đến em, em ở lại đây thì tốt hơn.” Mễ Nặc quay người lại, bất mãn nói: “Vậy hai người nói đi chứ, cứ đứng ngây ra đó làm gì.” “Diệp tiên sinh, những lời anh nói lúc tôi hôn mê tôi đều nghe thấy cả rồi.

Tôi chấp nhận lời thách thức của anh, đợi khi tôi bình phục, tôi sẽ cạnh tranh công bằng với anh.” Ngôn Thịnh bắt đầu nói vào chuyện chính.

“Thế mới giống lời một người đàn ông nói chứ.

Cứ việc bước tới, tôi không sợ anh đâu.

Mễ Nặc định sẵn là Diệp phu nhân, anh chỉ là bạn trai cũ của cô ấy, cả đời này cũng chỉ là cái danh phận đó thôi, sẽ không có gì thay đổi đâu.” Gương mặt điển trai của Diệp Tử Hạo rạng rỡ hẳn lên.

“Vậy anh cứ chờ xem, tôi sẽ để mắt tới anh cả đời.

Chỉ cần anh có một chút xíu lỗi lầm nào với Nặc Nặc, tôi nhất định sẽ giành lại cô ấy.” “Lời cảnh báo của anh vô ích thôi.

Giờ anh chỉ là một người mang trọng bệnh, đợi anh sống sót được rồi hãy nói.” “Tôi đã sống được bảy năm, sống thêm mấy cái bảy năm nữa chắc chắn không thành vấn đề.” Ngôn Thịnh đầy tự tin, khác hẳn với trạng thái khi đối diện với Mễ Nặc lúc nãy.

“Vậy tôi đợi anh.” Hai người đáp trả qua lại, dù khóe môi vẫn mỉm cười nhưng Mễ Nặc lại nghe thấy mùi thuốc súng nồng nặc trong lời nói của họ, cô không nhịn được mà lên tiếng cắt ngang: “Hai người đủ chưa hả?

Em có phải là món đồ gì đâu mà để hai người tranh qua giành lại.

Một người là vào thời khắc quan trọng nhất chưa bao giờ nghĩ cho em – là bạn trai cũ; một người là người chồng tương lai có khả năng làm lỗi với em.

Hai người mà có vấn đề gì là kết thúc luôn, em sẽ không cho hai người cơ hội nữa đâu.” Diệp Tử Hạo khẽ hứ một tiếng với Mễ Nặc: “Nặc Nặc, chuyện này không do em quyết định đâu.” Anh tuyệt đối sẽ không để miếng mồi đã vào miệng còn có cơ hội thoát ra, bám dai như đỉa chính là tuyệt chiêu của anh, anh không ngại dùng nó cả đời.

“Không tin anh cứ thử xem.” Mễ Nặc nhướng mày.

“Không thử, tuyệt đối không thử.

Chương 575

Ngay trước mắt có một tấm gương phản diện rồi, anh đâu có dại mà tự tìm đường chết để rồi đánh mất người mình yêu.” Lời của Diệp Tử Hạo đầy tính châm chọc.

Mễ Nặc lườm Diệp Tử Hạo một cái, ra hiệu cho anh chú ý chừng mực, đừng có xát muối vào lòng Ngôn Thịnh.

Ngôn Thịnh thì không bận tâm, vẫn luôn mỉm cười, giáo dưỡng rất tốt: “Giờ nói những lời này còn quá sớm, đợi anh cười được đến cuối cùng rồi hãy nói.” Diệp Tử Hạo và Ngôn Thịnh vốn dĩ không có nhiều chuyện để nói, cộng thêm Ngôn Thịnh vừa mới tỉnh, thể lực có chút không trụ vững, Mễ Nặc chủ động cáo từ: “Ngôn Thịnh, mai em lại qua thăm anh.” Ngôn Thịnh gật đầu, Mễ Nặc kéo Diệp Tử Hạo rời đi.

Ngôn Thịnh nhìn bóng lưng hai người dắt tay nhau rời đi, gương mặt thoáng hiện một tầng u tối, nhưng rất nhanh khóe môi lại nở một nụ cười.

Ngôn Hạ nhìn thần sắc của anh trai mình, bất lực thở dài một tiếng.

Ra khỏi bệnh viện, Diệp Tử Hạo bắt đầu tính sổ nợ cũ: “Mễ Nặc Nặc, thành thật khai báo đi, hai người ở trong đó rốt cuộc đã nói những gì mà nói tận một tiếng hai mươi phút đồng hồ hả?” Mễ Nặc hơi ngạc nhiên nhìn Diệp Tử Hạo: “Anh đếm từng ngày để sống à, mà tính kỹ thế?” “Anh nhìn đồng hồ mà đếm đấy.” Diệp Tử Hạo lạnh lùng nói, gương mặt điển trai căng thẳng.

Mễ Nặc phì cười: “Diệp Tử Hạo, anh thật là có tiền đồ quá cơ.” Cô đã sớm bày tỏ thái độ rồi, vả lại chính anh là người khuyến khích cô vào, thế mà cuối cùng anh lại ăn giấm chua, người đàn ông này đúng là quá khó chiều.

“Chẳng lẽ em thì có tiền đồ chắc, mắt khóc sưng húp lên rồi kìa, xấu chết đi được.” Diệp Tử Hạo khẽ vuốt mắt Mễ Nặc, đôi mắt cô lúc này vừa đỏ vừa sưng.

Anh cũng chẳng biết họ đã nói gì, nhưng không cần hỏi cũng biết là về những quá khứ mà anh hoàn toàn không thể tham gia, anh cũng lười truy cứu.

Mễ Nặc không tự chủ được định dụi mắt, Diệp Tử Hạo lập tức kéo tay cô xuống, khẽ mắng: “Đừng có dụi bừa, hỏng mắt đấy.” Mễ Nặc tựa vào vai Diệp Tử Hạo, đột nhiên ôm lấy cổ anh: “Diệp Tử Hạo, anh cõng em về đi, em đi không nổi nữa rồi.” Tâm trạng cô mấy ngày qua luôn căng thẳng, thấy Ngôn Thịnh tỉnh lại cô mới thở phào nhẹ nhõm, giờ thực sự thấy đầu nặng chân nhẹ, hai chân mềm nhũn, chẳng còn chút sức lực nào.

Cô cũng chỉ nói đùa thôi, không ngờ Diệp Tử Hạo không chút do dự mà ngồi xổm xuống: “Lên đi.” Anh trực tiếp như vậy làm Mễ Nặc lại thấy ngại, giờ đang là lúc người qua kẻ lại đông đúc.

Thấy cô mãi không lên, Diệp Tử Hạo lại nói: “Mễ Tiểu Nặc, đây là nơi đất khách quê người, chẳng ai quen biết chúng ta cả, chúng ta muốn làm gì thì làm.” Cũng đúng, Mễ Nặc mỉm cười, leo lên lưng Diệp Tử Hạo, cứ việc tùy hứng một chút vậy.

Chút trọng lượng này của Mễ Nặc hoàn toàn không là vấn đề đối với Diệp Tử Hạo.

Hai người ở New York gần nửa tháng, buổi sáng thường đến nói chuyện với Ngôn Thịnh, buổi chiều thì đi dạo các điểm tham quan gần đó.

Bệnh tình của Ngôn Thịnh dần ổn định, anh bắt đầu thúc giục họ về nước.

Mễ Nặc thấy ở lại đây cũng không giúp được gì nên đã cùng Diệp Tử Hạo về nước.

Vừa xuống máy bay, Mễ Nặc đã nhận được điện thoại của mẹ, bảo cô về nhà ăn cơm.

Mễ Nặc đột nhiên thấy chột dạ, nếu mẹ biết cô đi tìm Ngôn Thịnh, chắc chắn cô sẽ bị mắng một trận tơi bời, lòng hận thù của họ đối với Ngôn Thịnh cũng chẳng kém gì cô.

Diệp Tử Hạo thấy cô do dự, không quên châm chọc: “Lúc đi thì hiên ngang thế cơ mà, giờ biết sợ rồi à?” “Anh đừng có nói mấy lời mát mẻ đó nữa được không?” “Yên tâm đi, em đưa anh về nhà, bác trai bác gái sẽ không làm gì em đâu.” “Thật không?” “Dĩ nhiên, em đi gặp bạn trai cũ mà chồng tương lai của em còn không bận tâm, thì nhạc phụ nhạc mẫu còn gì để nói nữa chứ.” Mễ Nặc khoác tay Diệp Tử Hạo, ngẩng đầu nhìn anh một cách đầy nịnh nọt: “Nói vậy là anh sẽ giúp em đúng không?” “Nếu anh không giúp em, nhạc phụ nhạc mẫu đã chẳng gọi em về ăn cơm rồi.” “Anh giúp em rồi sao?” Mễ Nặc nghe ra ẩn ý trong lời nói của Diệp Tử Hạo.

“Đương nhiên rồi, em không biết họ đã giận những gì em làm đến mức nào đâu, nói là đợi em về nhà sẽ dạy cho em một bài học ra trò đấy.” Mễ Nặc khẽ giật khóe miệng, đây tuyệt đối là lời mẹ cô có thể nói ra: “Diệp Tử Hạo, anh đừng có dọa em.” Diệp Tử Hạo mỉm cười: “Được rồi, cùng lắm là bị cằm ràm vài câu thôi, chứ làm gì được em nào.” Khi hai người đến nhà họ Mễ, mẹ Mễ đã chuẩn bị sẵn một bàn thức ăn, nói với Diệp Tử Hạo: “Tử Hạo, vào mau đi con, ngồi máy bay mười mấy tiếng chắc mệt rồi, mẹ chuẩn bị mấy món gia đình con thích nhất đây, ăn xong rồi mau đi nghỉ ngơi nhé.” “Vâng, cảm ơn bác gái.” Mễ Nặc chỉ cảm thấy tâm hồn bị đả kích nặng nề, vì mẹ cô từ đầu đến cuối chẳng thèm liếc nhìn cô lấy một cái, bố cô cũng ngồi bất động trên ghế sofa xem báo, chỉ mỉm cười với Diệp Tử Hạo, hai người cứ như không nhìn thấy cô vậy.

“Bố, mẹ, con về rồi ạ.” Mễ Nặc hít một hơi thật sâu, cười chào hỏi.

Hai cụ nhà họ Mễ vẫn coi như không nghe thấy, Mễ Nặc bĩu môi, đột nhiên có cảm giác bị cả thế giới quay lưng.

Không ai thèm để ý đến mình, cô tự kéo vali lên lầu.

Diệp Tử Hạo định đi theo nhưng thấy bố Mễ nháy mắt với mình nên đành dừng bước.

Mẹ Mễ cũng ló đầu ra từ phòng bếp: “Tử Hạo, con đừng có dung túng cho nó, để nó tự rút ra bài học, kẻo lần sau làm việc gì cũng không biết động não.

Bảo đi là đi, coi chúng ta là cái gì chứ.” “Lát nữa cô ấy không xuống ăn cơm thì sao ạ?” “Con cứ yên tâm đi, tính nết cái đứa đó mẹ lạ gì, tuyệt đối không bao giờ để mình chịu thiệt đâu, càng không chịu nổi sự cám dỗ của món ngon, nó sẽ xuống thôi.” Thấy dáng vẻ khẳng định của mẹ Mễ, Diệp Tử Hạo cũng không nói gì thêm, cười hỏi: “Bác gái, có gì con giúp được bác không ạ?” Mẹ Mễ nghĩ một lát rồi nói: “Thức ăn làm xong gần hết rồi, còn mấy món chưa bưng ra, con giúp bác bưng ra là được.” Diệp Tử Hạo theo mẹ Mễ vào bếp, bà hỏi: “Tử Hạo, người đàn ông đó thế nào rồi?” “Người đã tỉnh rồi ạ, tạm thời thoát khỏi nguy hiểm, nhưng vẫn chưa tìm được tủy thích hợp, nếu không tìm được thì chắc không cầm cự được bao lâu nữa.” Mẹ Mễ thở dài một tiếng, lắc đầu không nói gì thêm.

Đến giờ cơm, Mễ Nặc quả nhiên đi xuống, đã thay một bộ đồ mặc nhà thoải mái.

Trên bàn ăn, chỉ có Diệp Tử Hạo và hai cụ nhà họ Mễ trò chuyện, Mễ Nặc hoàn toàn không xen vào được, chỉ lẳng lặng ngồi ăn một mình.

Mẹ Mễ nhìn dáng vẻ đó của Mễ Nặc mà phát bực, gõ gõ lên bàn: "Mễ Nặc, rốt cuộc bao giờ con mới chịu gả đi hả?

Con không biết giờ con ở nhà ngứa mắt thế nào sao?

Mẹ nhìn con chẳng thấy thuận mắt tí nào, nhìn là thấy bực." Nghe vậy, Diệp Tử Hạo mừng thầm trong lòng, nhìn chằm chằm vào Mễ Nặc không rời mắt.

Bố Mễ cũng mỉm cười nhìn con gái.

Mễ Nặc bĩu môi, thản nhiên nói: "Lúc nào cũng được ạ." Người kích động nhất đương nhiên là Diệp Tử Hạo, anh đã đợi câu này lâu lắm rồi.

Trước đây hễ nhắc đến chuyện này, Mễ Nặc toàn bảo chưa phải lúc thích hợp, hôm nay anh vốn cũng không hy vọng gì nhiều, không ngờ Mễ Nặc lại đồng ý ngay lập tức.

Nụ cười trên môi Diệp Tử Hạo dần rộng mở, anh nói: "Nặc Nặc, vậy chúng ta chọn một ngày nắng đẹp đi đăng ký kết hôn nhé." Mễ Nặc gật đầu, mỉm cười nhẹ nhàng: "Được, anh sắp xếp là được, em nghe anh." Cô vốn cũng dự định sau khi về nước sẽ kết hôn, tất cả những gì Diệp Tử Hạo làm cô đều ghi lòng tạc dạ, trong lòng cô không còn vướng bận gì nữa.

"Được, coi như con biết điều, cuối cùng cũng giải tỏa được nỗi lo lớn trong lòng mẹ rồi." Gương mặt mẹ Mễ tươi cười rạng rỡ, cuối cùng cũng cho Mễ Nặc một nét mặt ôn hòa.

Bố Mễ vẫn còn chút lo lắng: "Tử Hạo, vậy còn người nhà con bên đó thì sao?" "Bác trai yên tâm, người nhà con đều thích Nặc Nặc cả, chỉ là mẹ con trước đây có chút hiểu lầm với cô ấy, nhưng giờ bà cũng đã đồng ý rồi, không có vấn đề gì lớn đâu ạ.” Diệp Tử Hạo giải thích.

“Vậy thì tốt, chúng ta chỉ có mỗi đứa con gái này, từ nhỏ đã được nâng niu trong lòng bàn tay, không muốn sau khi gả đi nó phải chịu uất ức.” “Bác trai bác gái, sau khi kết hôn con và Nặc Nặc sẽ ở trong khu trung tâm, bên đại viện quân khu chỉ những ngày lễ tết mới về thôi.

Nếu không được, chỉ cần hai bác không chê, tụi con có thể về nhà họ Mễ ở.” Diệp Tử Hạo nghiêm túc nói.

“Bố, mẹ, Diệp Tử Hạo nói muốn đến nhà mình ở rể đấy.” Mễ Nặc thấy Diệp Tử Hạo dỗ dành bố mẹ mình xoay như chong chóng, trong lòng sớm đã không vui, không nhịn được mà bóc mẽ anh.

Diệp Tử Hạo nhìn Mễ Nặc một cách sủng ái, cũng chẳng thấy có gì, hào phóng thừa nhận: “Anh có từng nghĩ như vậy thật.” Nghe vậy, mẹ Mễ không nhịn được cười thành tiếng, anh con rể này càng nhìn càng thấy thuận mắt: “Chúng ta đương nhiên hoan nghênh con, nhưng nhà con cũng chỉ có mình con là con trai, tuyệt đối họ sẽ không để con làm thế đâu.

Mẹ tin sự mong mỏi của họ cũng giống chúng ta thôi, chỉ cần hai đứa sống tốt là được rồi.

Mẹ tin là có con ở giữa điều hòa, chuyện mẹ chồng nàng dâu dần dần sẽ ổn thôi.” “Yên tâm đi bác gái, con sẽ cố gắng ạ.” Không biết có phải ông trời cố ý trêu đùa hay không, kể từ khi Mễ Nặc đồng ý đi đăng ký kết hôn với Diệp Tử Hạo, trời bắt đầu mưa phùn liên miên, mưa liền một mạch cả tuần trời.

Diệp Tử Hạo bồn chồn không yên, cứ rảnh là lại lên mạng xem dự báo thời tiết.

Mễ Nặc không khỏi bật cười trước chuyện này, thực ra cô thấy thời tiết thế nào cũng không quan trọng, đi lúc nào chẳng được, nhưng thấy anh quá cố chấp với chuyện đó nên cô cũng kệ.

Khó khăn lắm mới đợi được một ngày nắng ráo, Diệp Tử Hạo dậy thật sớm, loay hoay thử đi thử lại mấy bộ quần áo mới chọn được một bộ ưng ý, sau khi bản thân đã chỉnh tề mới đi gọi Mễ Nặc dậy.

Chương 576

Mễ Nặc vừa nhìn thấy dáng vẻ đó của anh đã không nhịn được mà phì cười.

Anh mặc một bộ âu phục xanh dương may thủ công tươm tất, thắt cà vạt, đeo măng sét kim cương xa hoa cùng đồng hồ hiệu, tóc tai cũng được chải chuốt kỹ càng, vẻ trang trọng đó đúng là quá mức rồi.

“Cười gì chứ, có gì không đúng sao?” Diệp Tử Hạo soi gương nhìn từ trên xuống dưới một lượt, cũng không thấy có gì bất ổn, khẽ nhíu mày.

“Diệp Tử Hạo, anh đi đăng ký kết hôn chứ không phải đi đàm phán hợp đồng, cũng chẳng phải tham gia tiệc rượu thương mại, anh làm gì mà trang trọng thế, cứ mặc thoải mái một chút là được rồi.” “Kết hôn là chuyện trang nghiêm thế này, chẳng lẽ không nên trang trọng một chút sao?” Diệp Tử Hạo hỏi ngược lại.

“Anh trang trọng quá đà rồi, thôi kệ đi, vậy cũng được.

Đến lúc đó anh cởi áo khoác ngoài với cà vạt ra, mặc sơ mi trắng bên trong là được.

Phông nền hình như là màu đỏ, chúng ta mặc màu trắng tương phản chút chắc sẽ đẹp hơn.” Cô từng thấy ảnh kết hôn của một tổng giám đốc tập đoàn nọ với cô vợ trẻ trên mạng, còn cả một đôi vợ chồng ngôi sao nữa, đều mặc sơ mi trắng, lên hình trông rất ổn, thanh sạch và trẻ trung.

Diệp Tử Hạo nhíu mày, có chút hoài nghi đề nghị của Mễ Nặc: “Như thế có vẻ tùy tiện quá không?” “Áo sơ mi của anh toàn là hàng cao cấp, tùy tiện thế nào được.

Mà giờ có phải hơi sớm quá không, mới sáu giờ rưỡi, Cục Dân chính hình như tám giờ rưỡi mới làm việc mà.” “Không sớm đâu, đợi em rửa mặt trang điểm xong, tụi mình đi ăn sáng nữa là thời gian vừa đẹp.” Mễ Nặc thấy dáng vẻ gấp gáp của Diệp Tử Hạo nên cũng không lề mề nữa, lập tức dậy ngay.

Vì Diệp Tử Hạo mặc sơ mi trắng nên Mễ Nặc cũng chọn một chiếc sơ mi trắng đơn giản, trang điểm nhẹ nhàng, để xõa tóc.

Khi hai người đến Cục Dân chính, ngoài cửa đã có mấy đôi tình nhân đứng đợi, nhưng vẫn chưa mở cửa.

“Sao mà đông người thế này.” Mễ Nặc nhỏ giọng làu bàu.

So với Mễ Nặc, Diệp Tử Hạo tỏ ra đặc biệt kiên nhẫn, anh vỗ vỗ tay cô trấn an: “Nặc Nặc, chuyện này không vội được, chúng ta cứ xếp hàng đàng hoàng, chắc làm cũng nhanh thôi.” Nói xong, anh nắm tay cô nghiêm túc xếp hàng.

Mễ Nặc nhìn góc nghiêng nghiêm túc và hoàn mỹ của anh, trong lòng trào dâng một cảm giác ngọt ngào chưa từng có, khẽ tựa đầu vào vai anh, trái tim dường như đập nhanh hơn một chút.

Đúng như Diệp Tử Hạo nói, thủ tục kết hôn làm rất nhanh, chưa đầy nửa tiếng đã đến lượt họ, một loạt quy trình trôi qua chỉ trong vài phút, nhân viên công tác đưa hai cuốn sổ đỏ rực đến trước mặt họ.

Diệp Tử Hạo không kìm được mà đón lấy ngay, mở ra xem, đôi môi mỏng của anh khẽ nhếch lên, không hề e dè mà nói: “Không tệ, trai tài gái sắc, chắc chắn là cặp đôi đẹp đôi và bắt mắt nhất hôm nay rồi.” Mễ Nặc có chút bất lực, chưa thấy ai tự luyến như anh, lời này nếu từ miệng người khác nói ra thì còn được, chứ từ miệng anh nói ra cứ thấy kỳ kỳ thế nào ấy.

Vả lại, phía sau còn bao nhiêu cặp đôi sắp cưới nữa, nói lời này thật chẳng thích hợp chút nào.

Cô thấy khóe miệng nhân viên công tác khẽ giật giật, mấy cặp đôi phía sau cũng lộ rõ vẻ mặt thay đổi, cô lập tức kéo Diệp Tử Hạo đi thẳng ra ngoài.

“Nặc Nặc, anh thật sự không nói bừa đâu, hai chúng ta đúng là cực kỳ đẹp đôi mà.” Diệp Tử Hạo mở cuốn sổ kết hôn ra trước mặt Mễ Nặc.

Mễ Nặc buồn cười đón lấy, hiệu quả đúng là tốt hơn nhiều so với cô tưởng tượng.

Diệp Tử Hạo mặc sơ mi trắng trông điển trai vô cùng, cộng thêm nụ cười rạng rỡ trên môi, cuốn hút đến lạ kỳ.

Còn cô thì nhỏ bé nép bên cạnh anh, toàn thân bao phủ trong ánh hào quang hạnh phúc, một người như thế ngay chính cô cũng suýt không nhận ra mình nữa.

“Thấy chưa, nhan sắc bỏ xa mấy cặp đôi lúc nãy cả một con phố luôn.” Diệp Tử Hạo lại không cam lòng hỏi tiếp.

Mễ Nặc cong môi, thấy anh vui như vậy, cô dĩ nhiên cũng thuận theo lời anh: “Phải, anh nói đúng cực kỳ luôn.” “Đúng rồi, anh phải gọi điện cho bố mẹ chúng ta trước đã.” Diệp Tử Hạo lấy điện thoại ra, gọi thẳng cho mẹ Mễ.

Mẹ Mễ biết họ đi đăng ký nên điện thoại không rời tay, lập tức nhấc máy ngay.

“Mẹ, con và Nặc Nặc làm xong thủ tục rồi, lấy được giấy chứng nhận kết hôn rồi ạ, hiện giờ đang ở cửa Cục Dân chính đây.” Tiếng “Mẹ” của Diệp Tử Hạo gọi một cách tự nhiên vô cùng, như thể đã tập dượt rất nhiều lần rồi vậy.

Nghe thấy cách xưng hô của anh, mẹ Mễ xúc động đến mức khóe mắt rưng rưng.

Chuyện hôn nhân của con gái luôn là vấn đề bà lo lắng nhất, giờ cuối cùng cũng tìm được một bến đỗ tốt: “Tốt, tốt lắm, lúc nào rảnh thì về ăn cơm, mẹ nấu món ngon cho các con.” “Cảm ơn mẹ ạ.” Sau khi gọi xong cho mẹ Mễ, Diệp Tử Hạo lại gọi cho bố Mễ, cũng đổi cách xưng hô gọi là Bố.

Mễ Nặc đứng bên cạnh nhìn anh, không thể phủ nhận, anh thực sự là một người đàn ông rất biết cách làm người lớn vui lòng.

Với tính cách của anh mà làm được như vậy, chứng tỏ anh thực sự đặt cô ở trong tim.

Gọi xong điện thoại, Diệp Tử Hạo ôm lấy Mễ Nặc, nhanh chóng đặt một nụ hôn lên môi cô, reo lên đầy vui sướng: “Vợ ơi!” Mễ Nặc đỏ mặt, không lên tiếng, khẽ cúi đầu.

Diệp Tử Hạo không hài lòng thúc giục: “Mễ Tiểu Nặc, tự giác chút đi chứ.” “Gì cơ?” Diệp Tử Hạo giơ giơ cuốn sổ trên tay: “Ngốc à, đổi cách xưng hô đi.” Mễ Nặc khẽ cong môi, nhỏ giọng gọi: “Chồng ơi.” “Ngoan lắm.” Hai người trực tiếp quay về đại viện quân khu, người nhà họ Diệp cũng đã biết chuyện họ đi đăng ký kết hôn nên vẫn luôn ở nhà chờ đợi.

Diệp mẫu tuy rằng trong lòng vẫn có chút không thích Mễ Nặc, nhưng vì con trai đã ngửa bài với bà, bà cũng không dám ngăn cản thêm nữa, chỉ sợ nhà họ Diệp bị đoạn tuyệt hậu duệ.

Người vui mừng nhất tự nhiên là Diệp lão gia tử và Diệp lão thái thái.

Vừa bước vào cửa, lão thái thái đã nóng lòng nói: "Giấy chứng nhận đâu?

Mau lấy ra cho bà nội xem nào." Diệp Tử Hạo như thể đang giữ bảo vật, lấy giấy chứng nhận kết hôn ra, cung kính dâng bằng hai tay.

Lão thái thái nghiêm túc xem xét rồi gật đầu liên tục: "Không tồi, đúng là trai tài gái sắc, đám tân nhân ở hiện trường chắc chắn đều bị hai đứa làm cho lu mờ hết." "Cái đó là đương nhiên rồi, hoàn toàn lu mờ luôn." Diệp Tử Hạo ôm eo Mễ Nặc, vẻ đắc ý hiện rõ trên mặt. "Để ông xem nào, để ông xem." Diệp lão gia tử cũng không kìm được, ghé sát lại nhìn một cái, không khỏi nhướng đôi mày bạc trắng, vuốt râu nói: "Khá lắm, rất có phong thái của ông nội cháu năm đó." "Già bằng ngần này rồi mà da mặt vẫn còn dày thế, cũng không biết xấu hổ.

Ông năm đó làm sao anh tuấn soái khí bằng Tử Hạo nhà mình được." "Năm đó tôi mặc quân phục vào là tinh thần phấn chấn lắm đấy nhé, khí phách đại tướng hẳn hoi." Mễ Nặc hoàn toàn cạn lời, đúng là người một nhà mà, ai nấy đều rất tự luyến.

Diệp mẫu ngồi một bên không nói gì, Diệp Tử Hạo sợ bà không vui liền cười hì hì tiến lại gần, chủ động khoác tay bà: "Mẹ ơi, con mang con dâu về cho mẹ rồi đây." "Ừm." Thái độ của Diệp mẫu vẫn còn hơi lạnh nhạt. "Nặc Nặc, gọi mẹ đi em." Mễ Nặc mỉm cười nhẹ nhàng, ngọt ngào gọi: "Mẹ ạ." Diệp mẫu gật đầu, khựng lại một chút rồi tháo từ cổ tay mình ra một chiếc vòng ngọc.

Diệp Tử Hạo thấy vậy thì mặt mày rạng rỡ, nắm lấy tay Mễ Nặc đặt trước mặt Diệp mẫu: "Cảm ơn mẹ." Diệp mẫu tự tay đeo chiếc vòng vào cho Mễ Nặc, dặn dò: "Đây là chiếc vòng tổ truyền của nhà họ Diệp, chuyên truyền cho con dâu.

Năm đó khi mẹ mới về làm dâu, bà nội con đã đích thân đeo nó cho mẹ, giờ mẹ giao lại cho con, con hãy bảo quản cho tốt, sau này còn truyền lại cho thế hệ sau." Mễ Nặc gật đầu, cười đáp: "Mẹ yên tâm, con sẽ bảo quản cẩn thận ạ." "Hai đứa đã lĩnh chứng rồi, vậy khi nào định có con?" Diệp mẫu thử thăm dò. "Mẹ ơi, bọn con đã bắt đầu chuẩn bị rồi, càng sớm càng tốt ạ.

Hai người ở cũng hơi hiu quạnh, con cũng rất thích trẻ con, mỗi lần thấy Niệm Niệm và Tiểu Mặc là con lại hâm mộ không chịu được." Mễ Nặc không phải kiểu người nội liễm, cô hoàn toàn có thể mặt không đỏ tim không loạn mà bàn luận chuyện sinh con, huống chi cô còn đang có ý định muốn chung sống hòa thuận với mẹ chồng, nên chuyện gì cũng sẵn lòng thuận theo ý bà.

Quả nhiên, Diệp mẫu vừa nghe vậy thì trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng: "Vậy để mẹ dặn người hầm chút đồ bổ cho con ăn, tranh thủ sớm mang thai." Mễ Nặc chủ động nhích lại gần Diệp mẫu, nắm lấy tay bà: "Cảm ơn mẹ, mẹ cứ sắp xếp là được ạ." Diệp mẫu không nhận ra sự chủ động của Mễ Nặc, trong đầu bà vẫn đang ảo tưởng về cảnh tượng bồng cháu nội: "Vậy hôn lễ hai đứa định tổ chức thế nào?" "Mấy ngày nữa là hôn lễ của Lục Sâm và Mạc Noãn rồi, con và Tử Hạo phải làm phù dâu phù rể cho họ, hôn lễ của bọn con chắc chắn phải sau họ rồi ạ." "Được, vậy để mẹ bắt tay vào chuẩn bị, nhất định sẽ tổ chức cho hai đứa thật linh đình, vừa trang trọng vừa mơ mộng." Mơ mộng ư?

Chương 577

Dù trước đây không tiếp xúc nhiều với mẹ chồng nhưng Mễ Nặc tin lời này, Diệp mẫu tuy đã có tuổi nhưng nhìn qua là biết vẫn còn tâm hồn thiếu nữ. "Vâng, con tin vào mắt nhìn của mẹ, gu thẩm mỹ của mẹ thực sự rất tốt, vậy thì vất vả cho mẹ rồi ạ, con về khoản này thì mù tịt." Mễ Nặc nắm bắt chừng mực rất tốt, khi nói lời này ánh mắt cô lướt qua cách ăn mặc của Diệp mẫu, gương mặt nhỏ nhắn đầy vẻ chân thành, không hề khiến người ta cảm thấy là đang cố ý nịnh bợ.

Diệp mẫu nhếch môi, tỏ ra rất hưởng thụ: "Đó là đương nhiên, ước mơ lớn nhất trước đây của mẹ là trở thành nhà hoạch định hôn lễ, mẹ còn có chứng chỉ liên quan nữa đấy." "Đây đúng là một nghề hay, có thể coi là tổng đạo diễn của cả hôn lễ.

Con nghe nói phải nắm vững các kiến thức về nghi lễ, tâm lý, sân khấu... lại còn phải hiểu biết về văn hóa truyền thống và có trí tưởng tượng phong phú, nhìn thì đơn giản nhưng thực chất cực kỳ thử thách người làm." Mắt Diệp mẫu sáng lên: "Con cũng biết cái này sao?" "Con cũng chỉ nghe nói qua thôi, biết chút lông gà vỏ tỏi, cảm thấy khá là thần bí." Diệp mẫu khó khăn lắm mới tìm được một người tri kỷ, bà bắt đầu lải nhải trò chuyện với Mễ Nặc.

Mễ Nặc thì cứ một câu mẹ, hai câu mẹ, lại còn ngoan ngoãn vâng lời khiến lòng tự tôn của Diệp mẫu được thỏa mãn cực độ.

Bản tính Diệp mẫu không xấu, chẳng mấy chốc đã bị Mễ Nặc dỗ dành cho vui như mở cờ trong bụng, bà kéo Mễ Nặc sang một bên bàn bạc các chi tiết trong hôn lễ.

Diệp Tử Hạo thấy họ trò chuyện vui vẻ thì trút bỏ được gánh nặng trong lòng.

Lão thái thái nhìn Mễ Nặc cũng càng lúc càng thuận mắt, cháu dâu này quả thực có chỉ số EQ cao hơn con dâu nhiều, đây là một hiện tượng tốt.

Nghĩ đến đây, lão thái thái ghé sát tai Diệp Tử Hạo hỏi: "Cháu làm thế nào mà lừa được mẹ cháu hay vậy?" Hôm đó ầm ĩ gay gắt như thế, lão thái thái trong lòng cực kỳ bực bội, không ngờ chuyện này lại được giải quyết dễ dàng như vậy.

Diệp Tử Hạo kể lại những lời mình đã nói với mẹ cho bà nội nghe, lão thái thái nghe xong thì cười ngất, dùng khuỷu tay huých nhẹ vào người anh, hạ thấp giọng nói: "Khá khen cho cháu, có tiến bộ đấy, biết vận dụng linh hoạt rồi." "Đó là nhờ bà nội dạy bảo có phương pháp ạ." "Nhưng cũng chỉ có thể lừa được người đầu óc đơn giản như mẹ cháu thôi." "Trong nhà này cũng chỉ cần dỗ dành mình mẹ là đủ rồi." Diệp Tử Hạo cười đáp.

Buổi tối, Diệp Tiêu đưa chồng và con gái trở về, Diệp Tử Hạo nhân cơ hội gọi anh rể vào thư phòng: "Anh rể, chuyện em nhờ anh đã có tin tức gì chưa?" Bùi Chính Nam lắc đầu: "Tạm thời vẫn chưa có." Diệp Tử Hạo hơi cau mày, anh muốn tổ chức hôn lễ với Mễ Nặc mà không có bất kỳ gánh nặng nào, nhưng tiền đề là Ngôn Thịnh phải thực sự bình phục hoàn toàn, nếu không Mễ Nặc chắc chắn không thể hoàn toàn yên tâm được. "Tử Hạo, anh rất muốn biết người đàn ông đó rốt cuộc là ai mà em lại để tâm như vậy?" "Còn có thể là ai nữa, tình địch của em chứ ai." Bùi Chính Nam cực kỳ kinh ngạc: "Tình địch mà em còn giúp sao?" "Để anh ta nợ em cũng không có gì là không tốt." Đặc biệt là loại người như Ngôn Thịnh, một chính nhân quân tử, nếu nợ anh thì sau khi khỏi bệnh chắc chắn sẽ cố ý tránh mặt Mễ Nặc.

Cho dù anh ta không khỏi được thì dù sao anh cũng đã làm những gì cần làm, tất nhiên sẽ để lại ấn tượng tốt trong lòng Mễ Nặc.

Chẳng phải sau chuyện lần này Mễ Tiểu Nặc đã dứt khoát đi đăng ký kết hôn với anh đó sao?

Diệp Tử Hạo về bản chất là một thương nhân, tự nhiên sẽ không làm ăn thua lỗ.

Bùi Chính Nam cũng nghĩ đến tầng lớp này, buồn cười lắc đầu, cậu em vợ này quả nhiên không hề lông bông như vẻ bề ngoài: "Anh sẽ cố gắng giúp đỡ." "Cảm ơn anh rể." Bùi Chính Nam vỗ vai Diệp Tử Hạo: "Muốn cảm ơn anh thì em hãy xử lý tốt mối quan hệ giữa vợ em và bố mẹ đi.

Chị em mỗi ngày phải làm rất nhiều ca phẫu thuật, bận rộn lắm, sau này đừng làm phiền chị ấy nữa." "Anh cũng thấy tình hình hôm nay rồi đấy, quan hệ của vợ em và mẹ đã cải thiện rồi." "Mong là sẽ duy trì được mãi như vậy." Mễ Nặc và Diệp Tử Hạo đã đăng ký kết hôn nên buổi tối tự nhiên ở lại nhà họ Diệp.

Trưa ngày hôm sau, Diệp mẫu hẹn bạn đi uống cà phê, Mễ Nặc đang ở phòng khách cùng Diệp lão gia tử xem tin tức quân sự, Diệp mẫu nghĩ ngợi một lát rồi nói với Mễ Nặc: "Tiểu Nặc, mẹ định đi gặp bạn, con có muốn đi cùng mẹ không?" Mễ Nặc mỉm cười: "Mẹ đã bằng lòng dẫn con đi mở mang tầm mắt thì tất nhiên con phải đi rồi ạ.

Nhưng mẹ đợi con một chút, con lên lầu thay quần áo, không thể làm mẹ mất mặt được." Diệp mẫu rất hài lòng: "Được, vậy mẹ đợi con." Mễ Nặc lên lầu thay một chiếc váy liền màu vàng nhạt, khoác thêm một chiếc áo khoác mỏng bên ngoài, trang điểm tinh tế, Diệp mẫu vô cùng vừa ý.

Người Diệp mẫu hẹn gặp là Tần Tuệ: "Tiểu Nặc, đây là mẹ của Lục Sâm, con có thể gọi là bác gái hoặc là dì Tần." Gương mặt Mễ Nặc thoáng hiện nụ cười, vẫn giữ cách xưng hô cũ: "Cháu chào bác gái ạ." "Chào Tiểu Nặc." Tần Tuệ mỉm cười, chào mời họ ngồi xuống. "A Tuệ, bà có biết vợ của Tử Hạo nhà chúng tôi không?" "Biết chứ, tôi thích con bé lắm.

Nó là bạn thân của Tiểu Noãn mà.

Bà cũng biết Lục Minh nhà tôi vẫn chưa có đối tượng, vốn dĩ tôi định giới thiệu con bé cho Lục Minh, kết quả bị Tử Hạo nhà bà nhanh chân đến trước, tôi đến giờ vẫn còn canh cánh trong lòng đây này." Tần Tuệ cười giải thích. "Bà vốn nổi tiếng là người kén chọn, hiếm khi có ai lọt được vào mắt xanh của bà." "Đó là vì Tiểu Nặc nhà bà thực sự rất ưu tú." Tần Tuệ nói.

Nghe Tần Tuệ nói vậy, tâm trạng Diệp mẫu càng thêm vui vẻ, khóe môi luôn khẽ nhếch lên.

Hai người gặp nhau hôm nay là để bàn bạc một số chi tiết về đám cưới của Lục Sâm và Mạc Noãn.

Đây là lần đầu tiên Mễ Nặc thấy một khía cạnh khác của mẹ chồng, khi nói về những chuyện này mắt bà sáng rực lên, hơn nữa còn nói rất hay, cân nhắc vô cùng toàn diện, khiến cô không khỏi nhìn bà bằng con mắt khác.

Chỉ là khi ba người đang nói chuyện dở chừng thì Hồng Hân không biết đã đến bên cạnh họ từ lúc nào: "A Nhã, bà và Lục thái thái ở đây à." "A Hân." Diệp mẫu cười chào. "Tôi có thể ngồi cùng được không?" Diệp mẫu gật đầu, Hồng Hân ngồi xuống, nhưng vừa nhìn thấy Mễ Nặc thì sắc mặt sa sầm ngay lập tức: "A Tuệ, sao bà lại đưa cô ta tới đây?" Vừa mới nghe Tần Tuệ khen ngợi Mễ Nặc, giờ lại thấy cái nhìn lạnh nhạt của cô bạn thân, sự chênh lệch thực sự rất lớn.

Tuy nhiên bà hiểu tính nết của bạn mình, nếu phải chọn giữa lời của Hồng Hân và Tần Tuệ, trong thâm tâm bà thực sự nghiêng về phía

Tần Tuệ hơn, dù sao danh tiếng của Tần Tuệ cũng rất vang xa. "A Hân, Tiểu Nặc đã cùng Tử Hạo đăng ký kết hôn rồi, giờ con bé là con dâu của tôi." Ý ngoài lời nói là bà không thích nghe Hồng Hân nói về Mễ Nặc như vậy.

Hồng Hân hừ lạnh một tiếng, không lên tiếng nữa.

Mễ Nặc đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, ra hiệu bằng mắt với Tần Tuệ, Tần Tuệ hơi nhướng mày rồi gật đầu một cái.

Mễ Nặc nói với Diệp mẫu: "Mẹ ơi, con thấy hơi tức ngực, buồn nôn, con xin phép đi vệ sinh một chút ạ." Diệp mẫu mỉm cười, vỗ vỗ tay cô: "Đi đi, chú ý an toàn nhé con." Tần Tuệ thấy Mễ Nặc vừa đi khỏi, giả vờ vô tình nói: "Nhìn dáng vẻ này của Tiểu Nặc, sao giống hệt lúc Tiểu Noãn mới mang thai vậy nhỉ.

A Nhã, hay là Tiểu Nặc có tin vui rồi?" Diệp mẫu biết Diệp Tử Hạo và Mễ Nặc trước đó đã sống chung, càng nghĩ càng thấy lời Tần Tuệ nói rất có lý, bà mừng rỡ, lập tức đứng dậy: "Không được, tôi phải đi xem sao, sàn nhà vệ sinh trơn lắm, nếu thực sự có thai thì không thể để xảy ra chuyện gì được." Sau khi Diệp mẫu đi khỏi, Tần Tuệ nhìn lướt qua mẹ con Hồng Hân: "Hồng nữ sĩ, mấy hôm trước tôi thấy con gái bà rồi, con bé càng lớn càng xinh, tôi suýt nữa thì không nhận ra." Lòng Hồng Hân đang nghẹn ứ bỗng chốc được khơi thông, khóe miệng nở một nụ cười đắc ý: "Phải không?

Tôi cũng thấy vậy, tôi thấy con bé xinh hơn con dâu của A Nhã nhiều." "Tôi cũng nghĩ thế, con gái bà và Tử Hạo rất xứng đôi, hơn nữa chúng còn quen biết từ nhỏ, thanh mai trúc mã, thực sự rất hợp để đi cùng nhau." Tần Tuệ thuận theo lời bà ta.

Hồng Hân lắc đầu, nhìn Tần Tuệ như thể đã tìm được tri âm: "Thực ra tôi luôn có ý định đó, nhưng người nhà họ Diệp đúng là không có mắt nhìn, nhất là Tử Hạo, mắt mù nặng rồi mới đi nhìn trúng Mễ Nặc." "Chắc là vì tình nhân nhãn lý xuất tây thi thôi.

Bà và A Nhã là bạn tốt, dù thế nào cũng là gần quan được ban lộc, sao bà không tính toán thêm một chút?

Gia thế nhà họ Diệp tốt lắm, bà để lỡ mất thế này thì hơi tiếc đấy." Tần Tuệ nói, ánh mắt liếc qua một nơi không xa. "Tôi lúc nào chẳng tính toán, nhưng hình như A Nhã không coi tôi là bạn tốt, cứ giả vờ như không hiểu ý tôi." Nói đến đây, Hồng Hân dường như cảm thấy lời này có gì đó không đúng nên hơi dừng lại. "Bà không cần phải e ngại gì cả, miệng tôi kín lắm, ra khỏi căn phòng này là quên hết sạch ngay.

Mà bà có quen con dâu của A Nhã không?" Còn về chuyện nói xấu bị người ta bắt quả tang tại trận thì đó không nằm trong phạm vi cân nhắc của bà. "Thực ra cũng không hẳn là quen, chỉ là từng tranh hoa ở cửa hàng hoa thôi.

Nhưng cái cô Mễ Nặc này tiếng xấu đầy mình, mãi mà không gả đi được, chắc là cơ thể có bệnh gì đó rồi.

Nhà họ Diệp này cũng không điều tra cho rõ, lại còn lớn tuổi như thế, chắc gì đã sinh được con." Hồng Hân nói quá nhập tâm nên không hề thấy Diệp mẫu đang đứng ngay trước mặt bà ta với khuôn mặt đen xì.

Chương 578

"Không đến mức đó chứ, bây giờ người ngoài ba mươi mới kết hôn đầy ra đấy thôi." "Cái đó thì bà không biết rồi, tôi cũng hơi biết xem tướng, nhìn Mễ Nặc một cái là biết ngay loại phụ nữ không sinh được con trai, nhà họ Diệp sau này rắc rối to rồi." Diệp mẫu không nhịn được nữa, mạnh tay đập bàn một cái: "Hồng Hân, bà đang nói cái gì thế hả?" Hồng Hân thấy Diệp mẫu thì sững sờ, sắc mặt thay đổi ngay lập tức, bà ta đứng dậy định nắm lấy tay Diệp mẫu: "A Nhã, bà nghe tôi giải thích đã." Diệp mẫu mạnh mẽ hất tay bà ta ra, tức giận đến run cả người, bà cao giọng: "Bà coi tôi là kẻ ngốc sao?

Những lời bà nói tôi đều nghe rõ mồn một.

Bà bảo Tử Hạo nhà tôi mắt mù, bảo luôn muốn gả con gái cho nó, bảo tôi không coi bà là bạn, lại còn rủa nhà họ Diệp tôi tuyệt hậu, tất cả tôi đều nghe thấy hết rồi, sao bà lại có thể độc ác như vậy chứ?" Nếu không phải chính tai nghe thấy, bà tuyệt đối sẽ không tin những lời này lại thốt ra từ miệng Hồng Hân.

Bà vì muốn bảo vệ Hồng Hân mà trực tiếp xung đột với mẹ chồng, lại còn luôn lạnh nhạt với Mễ Nặc.

Giờ nghĩ lại, bà đúng là đồ ngốc, với cái kiểu ăn nói không kiêng nể này của bà ta, không chừng những chuyện về Mễ Nặc đều là do bà ta thêm mắm dặm muối. "A Nhã, bà hiểu lầm tôi rồi, tôi chỉ là vì tức quá nên nói hồ đồ thôi." Hồng Hân bắt đầu cuống quýt, nhà bà ta có rất nhiều việc làm ăn liên quan đến Diệp thị, nếu quan hệ của họ đổ vỡ thì chắc chắn thiệt hại sẽ rất nặng nề. "Tức quá nói hồ đồ?

Ở đây làm gì có ai chọc tức bà?

Tôi thật muốn lấy cái gương cho bà soi, để bà nhìn lại cái bộ dạng hớn hở đắc ý của mình lúc nãy." Diệp mẫu mắng xối xả.

Diệp mẫu xưa nay rất nuông chiều Diệp Tử Hạo và luôn lấy anh làm niềm tự hào, bà căn bản không chịu được bất cứ ai sỉ nhục anh.

Hơn nữa điều bà mong mỏi nhất hiện giờ là sớm có cháu bồng, huống chi tận xương tủy bà là người rất trọng tình nghĩa.

Những điều này Tần Tuệ đều biết, nên nãy giờ bà vẫn luôn dẫn dắt câu chuyện về phía đó. "A Nhã." Hồng Hân nghiến răng. "Dựa vào việc bà không coi tôi là bạn tốt, vậy từ nay về sau tôi coi như không quen biết loại người như bà nữa, tình bạn thân thiết bao nhiêu năm qua của chúng ta chấm dứt tại đây." "A Nhã, chúng ta quen biết từ nhỏ, hôm nay tôi nói sai rồi, bà hãy tha thứ cho tôi lần này đi." Diệp mẫu không hề mủi lòng, một khi đã xé rách da mặt thì có những lời bà cũng không ngại nói thẳng: "Bà có biết tại sao tôi không thích con gái bà không?

Vì nó thực sự quá xấu, cái nhan sắc đó mang xách giày cho Tiểu Nặc nhà tôi cũng không xứng, tôi chỉ sợ nó làm ảnh hưởng đến gen của nhà họ Diệp thôi." "Bà... bà... bà nói láo, con gái tôi xinh đẹp biết nhường nào." "Hừ, bà cứ tự lừa mình dối người đi.

Mũi to, môi dày, tai chảy xệ, thân hình thì như cái thùng phi, cái nhan sắc đó mà cũng gọi là xinh đẹp sao?

Tôi thấy bà mới là kẻ mắt mù, đúng là cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga." Nghe vậy, Mễ Nặc trong lòng thấy hơi buồn cười, cô không ngờ mẹ chồng mình chiến đấu lực lại mạnh như vậy.

Rõ ràng bình thường khi bà ở cạnh Hồng Hân, Hồng Hân có phần lấn lướt hơn, không ngờ lúc này hoàn toàn bị bà áp chế, ngay cả lời phản bác cũng không nói nên lời.

Cô bắt đầu tò mò không biết con gái Hồng Hân trông thế nào rồi đấy.

Tần Tuệ khoanh tay ngồi đó, vẻ mặt như thể chuyện không liên quan đến mình, khóe môi nở một nụ cười, rõ ràng tâm trạng cũng đang rất tốt.

Mễ Nặc gửi cho bà một ánh mắt đầy cảm kích.

Có một người bạn như Hồng Hân, Mễ Nặc cảm thấy rất hạ thấp giá trị của Diệp mẫu.

Diệp Tử Hạo cũng đã sớm nói với cô muốn tìm cách để Diệp mẫu không đi lại với Hồng Hân nữa, không ngờ hôm nay thiên thời địa lợi nhân hòa, thế là cô nhân cơ hội này để Diệp mẫu nhìn rõ bộ mặt thật của Hồng Hân.

Chỉ là không ngờ Tần Tuệ lại giúp sức nhiệt tình như thế, Hồng Hân cũng rất "hợp tác", hiệu quả mang lại tốt đến bất ngờ.

Cô tin rằng sau màn này, mẹ chồng chắc chắn sẽ tuyệt giao hoàn toàn với Hồng Hân, chỉ cần không có bà ta ở bên cạnh thổi gió độc thì quan hệ giữa cô và mẹ chồng chắc chắn sẽ ngày càng tốt đẹp.

Hồng Hân vốn dĩ cũng muốn cứu vãn, nhưng bà ta cũng là người cực kỳ yêu chiều con gái, tự nhiên không chịu được khi nghe người khác nói về con gái mình như vậy, thế là cũng bốc hỏa: "Hừ, bà tưởng Diệp Tử Hạo nhà bà tốt đẹp lắm chắc, phụ nữ vây quanh cả đống, hoa tâm lại lăng nhăng, loại phụ nữ nào mà thèm nhìn trúng nó chứ, trừ khi là vì tiền của nhà bà thôi." "Nói bậy bạ, nhà họ Mễ dù thế nào cũng giàu sang phú quý hơn nhà bà, chỉ có loại tiểu môn tiểu hộ như các người mới nhìn chằm chằm vào tiền tài nhà họ Diệp thôi.

Bà đang nói chính bản thân mình thì có, đúng là lòng dạ tiểu nhân." "Tiểu môn tiểu hộ?

Bà nói ai đấy hả?" "Ai thích vơ vào mình thì tôi nói người đó."

"Cái bà này, bà huênh hoang cái gì chứ?

Nhà mẹ đẻ bà sụp đổ từ lâu rồi, nếu không phải bà gả vào nhà họ Diệp thì bà tưởng còn có ai làm bạn với loại phụ nữ như bà sao?

Bà mới là tiểu môn tiểu hộ đấy!" "Thì đã sao nào?

Hiện tại tôi là Diệp thái thái, đồ đạc nhà họ Diệp là của tôi.

Người đàn ông tôi lấy đã sủng ái tôi cả đời, tốt hơn vạn lần cái lão chồng thích ra ngoài lăng nhăng của bà!" Bà đã không ít lần đi cùng Hồng Hân đi bắt ghen, giờ nghĩ lại chỉ thấy thật không đáng, bà lại đi coi loại phụ nữ như vậy là bạn tốt.

Giọng của Diệp mẫu không lớn không nhỏ, nhân viên phục vụ trong quán cà phê không khỏi nhìn về phía Hồng Hân.

Bị người ta khui chuyện xấu trong gia đình trước mặt bàn dân thiên hạ như vậy, mặt Hồng Hân hết đỏ lại xanh. "Bà nói bậy bạ gì đó!" "Tôi không giống bà thích thêu dệt sinh sự, những gì tôi nói đều là sự thật.

Bà cứ tưởng giấu giấu giếm giếm là không ai biết sao?

Bà không biết sau lưng đám phụ nữ đó nói về bà như thế nào đâu." Trước đây bà nghe thấy những lời đó còn mắng mỏ họ, những người đó nể mặt nhà họ Diệp nên ít nhiều cũng kiêng dè, sau này bà tuyệt đối không nói giúp bà ta lấy một lời.

Hồng Hân thực sự không nhịn được nữa, lao đến trước mặt Diệp mẫu.

Mễ Nặc vẫn luôn chú ý quan sát động tĩnh của họ, thấy tình hình không ổn liền lập tức chắn trước mặt Diệp mẫu.

Móng tay dài của Hồng Hân trực tiếp cào vào mu bàn tay Mễ Nặc.

Mễ Nặc không màng đau đớn, giữ chặt lấy tay Hồng Hân, gằn giọng: "Đừng có động tay động chân với mẹ tôi!" Hồng Hân vốn không có nhiều sức lực, lại thêm đã có tuổi, căn bản không phải là đối thủ của Mễ Nặc.

Mễ Nặc ra tay cũng không hề lưu tình, cô đã phải chịu không ít thiệt thòi ngầm dưới tay bà ta, giờ tất nhiên là có thù báo thù.

Hồng Hân chỉ cảm thấy cổ tay đau điếng, tay kia lại muốn túm lấy Mễ Nặc, Diệp mẫu kịp thời giữ chặt bà ta lại: "Bớt động tay động chân với con dâu tôi đi!" Mễ Nặc thấy Diệp mẫu bảo vệ mình như vậy, mỉm cười nhẹ nhàng với bà: "Cảm ơn mẹ ạ." Diệp mẫu gật đầu, hai người hợp lực ấn Hồng Hân ngã xuống đất.

Diệp mẫu tức giận vô cùng, nhưng tố chất hiển nhiên cao hơn Hồng Hân, ở nhà bà có thể phát tiết tính khí nhưng ở ngoài bà không thực sự làm loạn như vậy, chỉ hung hăng đá Hồng Hân hai cái rồi thôi.

Chương 579

Mễ Nặc nhìn ly cà phê trên bàn, nảy ra ý định, cô bê một ly hất thẳng lên người Hồng Hân.

Diệp mẫu hài lòng cực kỳ, kéo Mễ Nặc rời khỏi quán cà phê. "Cái đồ đàn bà điên này, mày dám đá tao!" Tiếng chửi bới của Hồng Hân truyền lại từ phía sau.

Ngoài quán cà phê. "A Tuệ, để bà phải chê cười rồi.

Một người phụ nữ như thế mà tôi lại đi làm bạn bao nhiêu năm qua, nghĩ lại thấy thật không thể tin nổi." Diệp mẫu nói với Tần Tuệ.

Tuy lúc nãy mắng rất sướng miệng nhưng trong lòng bà thực sự khá buồn.

Tần Tuệ lắc đầu: "A Nhã, bà đừng trách tôi bao đồng là được.

Vốn dĩ tôi chỉ định tán gẫu vài câu với bà ta thôi, dù sao cũng không thân lắm, không muốn không khí quá gượng gạo.

Ai ngờ mới nói vài câu đã thấy không ổn nên thuận miệng thử bà ta đôi câu, không ngờ chuyện lại thành ra thế này.

Là tôi nhiều chuyện rồi, nếu không có tôi thì quan hệ của hai người cũng không đến mức này." "A Tuệ, bà nói gì vậy, sao tôi lại trách bà được?

Tôi cảm ơn bà còn không kịp nữa là, chính bà đã giúp tôi nhìn rõ bộ mặt thật của bà ta." "Vậy thì tốt, vậy tôi đi lo việc trước đây, dạo này nhiều việc quá." "Được, bà cứ đi làm việc của mình đi, khi nào cần cứ gọi điện cho tôi nhé." Mễ Nặc cũng mỉm cười: "Bác gái đi thong thả ạ." Tần Tuệ vỗ vai Mễ Nặc, có chút tiếc nuối cảm thán: "Làm sao bây giờ, bác thực sự không nỡ rời xa cháu, cháu mà làm con dâu bác thì tốt biết mấy." Bà thích cô gái này, biết tiến biết lùi, rất khéo léo, vô cùng xứng đôi với đứa con trai cả đờ đẫn nhà bà. "Bác quá khen rồi ạ." "A Tuệ, bà không được làm thế đâu nhé, lại dám đào góc tường nhà con trai tôi ngay trước mặt tôi à." Diệp mẫu buồn cười nói. "Tôi cũng muốn đào lắm mà đào không nổi đây này." Tần Tuệ trêu chọc.

Sau khi Tần Tuệ đi, Diệp mẫu thở dài một tiếng, đặt nhẹ tay lên vai Mễ Nặc, lúc này mới phát hiện tay cô bị cào xước, có mấy vệt máu: "Tiểu Nặc, tay con bị thương rồi, để mẹ đưa con đến bệnh viện xem sao." "Mẹ ơi không sao đâu ạ, chỉ là vết cào nhỏ thôi, mấy ngày nữa là khỏi ạ." "Không được, phải đến bệnh viện sát trùng, ai biết móng tay mụ đàn bà đó có độc gì không, lòng dạ bà ta độc ác như thế mà." Diệp mẫu kiên trì, giọng điệu có chút trẻ con.

Mễ Nặc mỉm cười: "Vậy con nghe theo mẹ ạ." Diệp mẫu đưa Mễ Nặc đến bệnh viện sát trùng, sau đó lại đi dạo trung tâm thương mại.

Trên đường về, Diệp mẫu có chút ngượng ngùng lên tiếng, giọng hơi nhỏ nhưng Mễ Nặc nghe rõ, bà đang nói: "Tiểu Nặc, mẹ xin lỗi con.

Trước đây nghe Hồng Hân xúi giục nên mẹ đã làm nhiều chuyện quá đáng với con, con đừng trách mẹ nhé, mẹ không cố ý đâu." Mễ Nặc nhìn dáng vẻ này của bà, cảm thấy cứ như Diệp Tử Hạo đang đứng trước mặt mình vậy, người đàn ông đó cũng thế, xin lỗi cũng cứ ngượng ngùng như vậy. "Mẹ ơi, chuyện quá khứ chúng ta đừng nghĩ đến nữa, con chưa bao giờ trách mẹ cả." "Thật sao?" Diệp mẫu mỉm cười.

Mễ Nặc gật đầu mạnh: "Thật sự không có ạ, con không bao giờ nói dối đâu." "Vậy thì tốt quá rồi." "Mẹ và Hồng Hân quen biết từ nhỏ, đôi khi mẹ cũng thấy bà ta vô lý nhưng dù sao cũng là bạn lâu năm nên mẹ cố gắng không chấp nhặt, không ngờ bà ta lại nhìn mẹ như thế." "Mẹ ơi, loại phụ nữ đó không đáng để mẹ phải buồn vì bà ta đâu." Diệp mẫu gật đầu: "Giờ mẹ đã hiểu rồi.

Trước đây bố và bà nội con đã nói với mẹ mấy lần rằng nhân phẩm bà ta có vấn đề nhưng mẹ không để tâm.

Đến giờ mẹ mới biết họ đều là muốn tốt cho mẹ, chỉ tại mẹ quá cố chấp, coi trọng những thứ không đáng, không biết rằng lòng người rồi sẽ thay đổi." "Giờ hiểu ra cũng chưa muộn mà mẹ." Mễ Nặc khoác tay bà.

Diệp mẫu nghĩ đến điều gì đó, lại hỏi: "Nặc Nặc, con thực sự chưa có thai sao?

Tháng này kinh nguyệt của con có bình thường không?" Chủ đề thay đổi nhanh thật đấy, rõ ràng vừa nãy còn đang u uất, vậy mà nháy mắt đã ổn ngay được. "Mẹ ơi, chắc là chưa đâu ạ, con thấy cơ thể không có gì khó chịu, phải đợi thêm hơn một tuần nữa mới biết có bình thường hay không ạ." "Mẹ thì thích trẻ con thật nhưng con cũng đừng áp lực quá, chúng ta cứ thuận theo tự nhiên thôi.

Dù sao Tử Hạo cũng đã lấy vợ rồi, đứa bé còn có thể chạy đi đâu được chứ, sớm muộn gì cũng có thôi." Diệp mẫu an ủi.

Mễ Nặc trong lòng hơi xúc động, cô dường như đã nắm bắt được tính cách của mẹ chồng.

Nếu bà đã để tâm đến ai thì sẽ thực sự để tâm và hết lòng bảo vệ.

Diệp Tử Hạo chỉ mới ra ngoài một lát, về nhà không thấy Mễ Nặc đâu nên cả buổi chiều tâm trạng bực bội, cứ ngồi ở phòng khách đợi người.

Cuối cùng cũng thấy mẹ mình và vợ khoác tay nhau trở về, hai người còn xách theo túi mua sắm, vừa nói vừa cười. "Mẹ, vợ ơi, hai người đi mua sắm ở trung tâm thương mại à?" Mễ Nặc gật đầu, cười đưa túi đồ cho anh: "Sau khi gặp bác gái Lục xong thì bọn em đi trung tâm thương mại, mẹ mua cho em hai chiếc váy ạ." Diệp Tử Hạo liếc nhìn một cái, xoay người ôm cổ Diệp mẫu: "Con thay mặt vợ con cảm ơn mẹ nhé." "Cảm ơn cái gì mà cảm ơn, Nặc Nặc cũng mua giày cho mẹ đấy." Diệp Tử Hạo đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, có chút bất mãn nhìn Mễ Nặc: "Vợ ơi, sao không có phần của anh?" "Sao lại không có chứ, đây là áo sơ mi của con này, mọi người trong nhà ai cũng có hết.

Mà con làm sao thế hả, hai đứa kết hôn rồi mà sao Nặc Nặc vẫn cứ quẹt thẻ của nó?

Thẻ của con vẫn chưa nộp lên đúng không?" Diệp mẫu nói đoạn bắt đầu quay sang trách mắng Diệp Tử Hạo, gõ vào trán anh mấy cái.

Diệp Tử Hạo hơi kinh ngạc nhướng mày, đoán được hôm nay chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, nếu không quan hệ của hai người không thể có bước tiến nhảy vọt như vậy được.

Mễ Nặc nháy mắt với anh vẻ vô tội.

Diệp Tử Hạo mỉm cười, rút ví ra đưa thẳng cho Mễ Nặc: "Vợ ơi, tất cả đều là của em hết, mật khẩu thẻ ngân hàng bên trong đã đổi thành ngày sinh của anh và em rồi, ba chữ số đầu là ngày sinh của em, ba chữ số sau là ngày sinh của anh." "Anh chuẩn bị xong từ lâu rồi à?" Mễ Nặc hơi ngạc nhiên. "Tất nhiên rồi, lấy vợ tự nhiên là phải có sự chuẩn bị chứ, nào, cầm lấy đi." Diệp Tử Hạo nắm tay Mễ Nặc, nhét chiếc ví vào tay cô.

Vừa nhìn một cái, sắc mặt anh lập tức thay đổi, lo lắng nắm lấy tay Mễ Nặc: "Nặc Nặc, tay em làm sao thế này?" "Anh đừng làm quá lên thế, chỉ là không cẩn thận bị quẹt trúng thôi." "Em coi anh là kẻ ngốc sao?

Nhìn qua là biết vết thương do móng tay cào, em đánh nhau với ai à?" Giọng Diệp Tử Hạo trầm xuống, dáng vẻ vô cùng nghiêm túc.

Mễ Nặc sững sờ một chút, không hiểu sao anh lại thay đổi sắc mặt nhanh như vậy, cho đến khi cảm thấy ngón út của anh khẽ lướt qua lòng bàn tay mình, cô mới hơi hiểu ra. "Em không phải phạm nhân, anh không cần thẩm vấn em như thế đâu." Mễ Nặc cố gắng tỏ vẻ hơi ủy khuất, mắt bỗng chốc rưng rưng một tầng hơi nước.

Diệp Tử Hạo trong lòng thấy hơi buồn cười, cô nàng này cũng biết diễn thật, nhập vai nhanh thế.

Diệp mẫu thấy con trai thay đổi sắc mặt với con dâu, lại nghe giọng nói ủy khuất của con dâu, lập tức kéo Mễ Nặc ra sau lưng mình: "Diệp Tử Hạo, con đừng có thẩm vấn Nặc Nặc như thẩm phạm nhân thế.

Không phải con bé đánh nhau với người ta, người đánh nhau là mẹ đây này." "Mẹ, mẹ đánh nhau với ai?" Ánh mắt Diệp mẫu né tránh, hơi lắp bắp giải thích: "Với... với mụ đàn bà Hồng Hân đó chứ ai." "Ôi chao, chẳng phải hai người thân nhau như chị em sao?

Lại còn đánh nhau nữa à, mặt trời mọc đằng Tây rồi sao?" Lão thái thái vừa vào cửa nghe thấy lời Diệp mẫu liền không nhịn được mà lên tiếng.

Chương 580

Diệp mẫu hít sâu một hơi, nói: "Mẹ, con giờ đã nhìn rõ bộ mặt thật của bà ta rồi, sau này con sẽ không qua lại với bà ta nữa." Lão thái thái liếc nhìn bà: "Được rồi, mẹ cũng chỉ nói vậy thôi chứ không có ý trách con, sau này con đừng qua lại với bà ta nữa là được." "Bà nội, mẹ, con đưa Nặc Nặc lên lầu bôi chút thuốc mỡ đã ạ." "Tử Hạo, con không được giận Nặc Nặc nữa đấy nhé, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của mẹ, không liên quan đến Nặc Nặc đâu, con bé bị thương là vì chắn trước mặt bảo vệ mẹ đấy." Diệp mẫu không yên tâm dặn vớt theo phía sau. "Con biết rồi mẹ, con sẽ không làm bậy đâu." Vào đến phòng, Mễ Nặc nằm bò ra giường một cách thoải mái, đá văng đôi giày cao gót, không nhịn được nói: "Diệp Tử Hạo, sao anh lại diễn kịch nữa thế?" "Chẳng phải đều là vì em sao.

Lần này em giúp mẹ, dù thế nào cũng phải để bà ghi nhớ, để bà biết em đã vì bà mà chịu ấm ức thế nào, như vậy hiệu quả mới tốt nhất.

Em đã dùng khổ nhục kế rồi thì tự nhiên phải phát huy tối đa tác dụng của nó chứ." Mễ Nặc mỉm cười: "Anh biết là em cố ý à?" "Tất nhiên rồi, anh còn không hiểu em sao, em đâu phải hạng người hiền lành dễ bắt nạt." Mễ Nặc bĩu môi: "Đó là từ mang nghĩa xấu đấy, đừng dùng để hình dung em.

Nhưng cũng nhờ bác gái Lục phối hợp quá tốt, nếu hôm nay mẹ hẹn người khác mà không phải lúc gặp trúng Hồng Hân thì đúng là không đạt được hiệu quả tốt như vậy." Diệp Tử Hạo nắm tay Mễ Nặc, kiểm tra kỹ lại một lần nữa: "Chỉ lần này thôi đấy, sau này không được để bản thân bị thương nữa." Mễ Nặc lười biếng dựa vào lòng Diệp Tử Hạo: "Yên tâm đi mà, em đâu có khuynh hướng tự ngược đãi bản thân, bị thương đau lắm chứ bộ." Cũng không biết tại sao, mấy ngày nay dường như chỉ cử động nhẹ thôi cũng thấy mệt, trước đây phải đi dạo phố cả ngày mới thấy thế này.

Mễ Nặc ngủ một giấc trên lầu, lúc xuống ăn cơm tối, Diệp Tử Hạo kéo cô vào nhà vệ sinh, vốc nước rồi xoa loạn lên mặt cô vài cái.

Mễ Nặc giữ tay anh lại: "Diệp Tử Hạo, anh làm cái gì thế?" "Ngoan nào, chúng ta phải diễn kịch cho trọn bộ chứ.

Anh tin là qua chuyện này mẹ chắc chắn sẽ đối xử với em tốt hơn.

Mẹ anh vốn mềm lòng, nếu Hồng Hân lại đến bám lấy không buông, biết đâu mẹ lại dao động.

Phải để mẹ hiểu rằng hành vi của bà đã khiến em phải chịu uất ức lớn đến nhường nào." "Anh nói xem vài câu của anh thì làm em uất ức đến mức nào được chứ?" Mễ Nặc có chút không hiểu.

Diệp Tử Hạo cười: "Cái này phải nhờ công của ba rồi.

Ba anh vốn chẳng bao giờ mắng mẹ, chỉ cần ông lớn tiếng một chút là mẹ đã thấy mình chịu uất ức lắm rồi." Người đàn ông này, cô suýt chút nữa là không nhận ra anh rồi, chỉ số cảm xúc ngày càng cao.

Mễ Nặc nhìn mình trong gương, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đôi mắt cũng đỏ hoe, quả nhiên trông cứ như vừa chịu một nỗi uất ức tày trời. "Vợ ơi, giữ nguyên như thế nhé." Diệp Tử Hạo nựng má cô một cái.

Mễ Nặc bật cười: "Biết rồi, thật là phục anh luôn." Quả nhiên, vừa xuống lầu, mẹ Diệp thấy dáng vẻ này của Mễ Nặc liền bật dậy, trừng mắt nhìn Diệp Tử Hạo: "Diệp Tử Hạo, có phải con lại mắng Nặc Nặc không?

Mẹ đã nói với con rồi, đó là lỗi của mẹ, sao con cứ không chịu nghe lời mẹ thế hả?" "Con cũng chỉ nói cô ấy vài câu thôi mà, mẹ, mẹ không cần phản ứng mạnh vậy đâu." "Con bé có làm gì sai đâu mà con mắng nó?" Mẹ Diệp đã quen được chồng chiều chuộng, nên việc bị mắng vài câu đối với bà đã là chuyện rất nghiêm trọng rồi. "Con biết rồi, biết rồi, lần sau con không thế nữa." "Lời con nói chẳng đáng tin chút nào, lúc nãy con cũng hứa thế, kết quả là vừa quay lưng đã mắng người ta rồi." Diệp Tử Hạo bất lực nhún vai: "Vậy mẹ muốn con phải làm sao đây?

Mẹ yêu quý của con." "Lão cái gì mà lão, mẹ chưa có già nhé." Mẹ Diệp gắt gỏng. "Mẹ, Tử Hạo không làm gì con đâu ạ." Mễ Nặc khẽ kéo tay áo mẹ Diệp.

Thấy lúc này Mễ Nặc vẫn còn nói đỡ cho con trai mình, mẹ Diệp vỗ vỗ tay cô, lại thở dài một tiếng.

Cuối cùng bà không nói gì thêm, kéo Mễ Nặc ngồi xuống bên cạnh.

Mễ Nặc nhìn thấy sự áy náy nồng đậm trong mắt bà.

Nhất thời cô thấy hơi hối hận vì đã phối hợp với màn kịch của Diệp Tử Hạo, nhưng chuyện đã lỡ rồi, không thể dừng lại giữa chừng, thế là cô vẫn giữ im lặng.

Đúng như Diệp Tử Hạo dự đoán, mẹ Diệp hoàn toàn thay đổi thái độ với Mễ Nặc, đối xử với cô cực kỳ tốt.

Chỉ cần cô về đại viện, bà thường thích kéo cô đi gặp bạn bè hoặc đi mua sắm.

Chớp mắt đã đến hôn lễ của Lục Sâm và Mạc Noãn.

Mễ Nặc cảm thấy vui mừng cho cô bạn thân của mình.

Những năm qua Mạc Noãn đã trải qua nhiều thăng trầm, nhưng cuối cùng cũng được viên mãn, con cái đủ đầy, vợ chồng hòa thuận.

Tham gia hôn lễ xong, Mễ Nặc cảm thấy cả người như kiệt sức, mệt đến mức không muốn cử động.

Diệp Tử Hạo chỉ mới vào bếp một lát, quay ra đã thấy cô ngủ thiếp đi trên sofa.

Anh nhíu mày, cảm thấy dạo này cô gái này có vẻ không ổn, cứ hở ra là ngủ.

Diệp Tử Hạo cúi người bế Mễ Nặc vào phòng, đắp cho cô một chiếc chăn mỏng.

Anh đã quen sống ở chỗ Mễ Nặc, sau khi kết hôn hai người cũng không dọn đi ngay, định bụng chờ xong hôn lễ mới chuyển nhà.

Mễ Nặc ngủ một mạch đến tận tối thì bị bỏ đói cho tỉnh.

Khi cô dậy, Diệp Tử Hạo đang nấu cơm tối trong bếp, bên cạnh đã có một đĩa sườn xào chua ngọt trông cũng khá ổn.

Thấy cô vào, đôi mắt dài hẹp của anh khẽ cong lên, gắp một miếng sườn đưa đến bên miệng cô: "Vợ ơi, nếm thử xem vị thế nào?" Mễ Nặc vừa cắn một miếng đã cảm thấy lồng ngực bí bách, một luồng khí chua dâng lên, cô lập tức chạy vào nhà vệ sinh, ôm lấy bồn cầu mà nôn thốc nôn tháo.

Diệp Tử Hạo vội vàng đuổi theo, ngồi xổm phía sau khẽ vỗ lưng cho cô: "Nặc Nặc, em có cảm thấy dạo này cơ thể mình có gì đó không ổn không?" "Cũng bình thường mà, chắc tại món anh làm có vấn đề rồi." "Sao có thể chứ, món này anh làm nhiều lần rồi, hơn nữa anh đã nếm thử, vị rất bình thường." Thấy sắc mặt cô bỗng chốc trắng bệch, Diệp Tử Hạo đầy vẻ lo lắng. "Được rồi, vậy có lẽ hôm nay em mệt quá, vị giác không đúng lắm." "Dạo này em hình như rất dễ mệt." Câu nói vô ý của Diệp Tử Hạo khiến Mễ Nặc khựng lại.

Cô đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, tính toán lại chu kỳ sinh lý của mình, tháng này hình như đã chậm hơn nửa tháng rồi. "Diệp Tử Hạo, anh xuống lầu mua giúp em một món đồ." "Đồ gì thế?" "Que thử thai." Diệp Tử Hạo trợn tròn mắt, vẻ mặt đầy vẻ không thể tin nổi: "Vợ ơi, ý em là... em có thai rồi sao?" "Chỉ là có khả năng thôi, anh đừng kích động quá, còn chờ xác nhận đã." Mễ Nặc bất lực nói.

Cô không ngờ người đàn ông lông bông này lại là một người thích trẻ con đến thế.

Diệp Tử Hạo không chần chừ giây nào, lập tức đứng dậy định lao ra cửa.

Mễ Nặc thấy dáng vẻ cuống cuồng của anh thì thấy hơi buồn cười: "Diệp Tử Hạo, mang theo ví, thay giày đi." Diệp Tử Hạo mang ví theo, nhưng khi ra ngoài vẫn không thay giày, cứ thế đi đôi dép lê lao ra ngoài.

Người đàn ông này, đúng là vội vàng thật.

Diệp Tử Hạo quay lại rất nhanh, tay xách một túi nilon to, mua cả một xấp que thử: "Diệp Tử Hạo, anh mua nhiều thế này làm gì?" "Em thử nhiều lần xem, lỡ đâu có cái bị hỏng thì sao." Nghe cái lý do "suy nghĩ chu toàn" của anh, Mễ Nặc dở khóc dở cười đi vào nhà vệ sinh.

Chương 581

Thực ra cô cũng thấy hơi hồi hộp.

Hít một hơi thật sâu, cô bắt đầu thử.

Thử liền bốn cái, tất cả đều hiện lên hai vạch đỏ, tuy hơi mờ nhưng đúng là hai vạch. "Vợ ơi, sao rồi, rốt cuộc có thai không?" Giọng Diệp Tử Hạo vọng vào từ bên ngoài.

Mễ Nặc mở cửa phòng, thản nhiên hỏi: "Diệp Tử Hạo, anh gấp cái gì chứ?" "Ôi trời, bà xã ơi, em đừng có bắt anh chờ đợi nữa, rốt cuộc là có hay không?" Diệp Tử Hạo sốt ruột đến phát điên. "Anh thích trẻ con lắm à?" "Tất nhiên là thích rồi." Anh nhìn tiểu công chúa nhà Lục Sâm mà thèm thuồng lắm, ngặt nỗi con bé đó từ lúc sinh ra đã chẳng nể mặt anh chút nào.

Đối với Bùi Lệ Hành thì cười vừa manh vừa đáng yêu, nhưng cứ thấy anh là lại cao ngạo cực kỳ.

Con gái nhà người ta thì anh không thay đổi được, nhưng tiểu công chúa nhà mình chắc chắn sẽ không đối xử với anh như thế.

Người ta chẳng bảo con gái là người tình kiếp trước của ba đó sao.

Mễ Nặc nảy ý định trêu chọc anh, không giải thích gì mà đưa que thử thai cho anh: "Tự mình xem đi." Diệp Tử Hạo quả nhiên chăm chú nhìn, nhưng anh căn bản không hiểu gì, đành phải xem hướng dẫn trên bao bì.

Đối chiếu một hồi, khóe miệng anh ngoác ra, nụ cười lan rộng, anh lao tới bế thốc Mễ Nặc lên.

Mễ Nặc giật mình bởi động tác của anh, lập tức ôm chặt lấy cổ anh, đấm mạnh vào vai anh mấy cái: "Diệp Tử Hạo, bây giờ em là người mang thân hai xác, anh cẩn thận cho em nhờ!" Diệp Tử Hạo lập tức cẩn thận đặt Mễ Nặc xuống, dáng vẻ nâng niu như báu vật đó đúng là hết chỗ nói.

Mễ Nặc nghĩ đi nghĩ lại, vẫn thấy hơi lo lắng, bèn nắm lấy cánh tay Diệp Tử Hạo: "Ông xã, chúng ta đến bệnh viện xác chẩn lại nhé?" Người nhà hy vọng cô sớm có con như vậy, lỡ như là mừng hụt thì không hay. "Đúng đúng đúng, anh phải đến bệnh viện xem con gái anh trông như thế nào, chắc chắn là đẹp hơn Niệm Niệm nhà A Sâm rồi." Mễ Nặc: "..." Cách đây không lâu cô còn thấy chỉ số cảm xúc của anh tăng cao, giờ cái vèo một cái đã quay về thời kỳ đồ đá rồi.

Bây giờ ước chừng còn chưa thích hợp để siêu âm thai, làm sao biết được trai hay gái, nói gì đến chuyện nhìn thấy mặt mũi.

Diệp Tử Hạo nhanh chóng vào phòng thay quần áo, lúc ra ngoài Mễ Nặc còn nghe anh lầm bầm: "Nếu cũng là một cặp sinh đôi thì tốt biết mấy, chắc chắn sẽ lấn lướt cả Niệm Niệm và Tiểu Mặc." Mễ Nặc không nói nên lời, sao cái gì anh cũng phải so với Lục Sâm thế không biết.

Hai ông cụ so kè nhau đã đành, ngay cả anh cũng nhảy vào góp vui: "Diệp Tử Hạo, anh tưởng sinh đôi dễ thế sao?

Đa số là do di truyền đấy, nhà anh có gen đó không?" Diệp Tử Hạo nhíu mày suy nghĩ kỹ một lát, rồi bỗng cười.

Mễ Nặc nhìn kiểu gì cũng thấy hơi điên khùng, chỉ nghe anh nói: "Gen di truyền thì không có, nhưng anh tin là gen của anh rất mạnh mẽ.

Việc em mang thai nhanh như vậy chẳng phải đã chứng minh điều đó rồi sao." Mễ Nặc không muốn nói chuyện với Diệp Tử Hạo nữa, vì nói thế nào cũng không thông, mạch não của hai người không giống nhau.

Tại bệnh viện.

Sau một hồi kiểm tra, bác sĩ xác nhận Mễ Nặc đã mang thai được năm tuần.

Diệp Tử Hạo kích động hỏi: "Bác sĩ, bây giờ có thể biết là trai hay gái chưa ạ?" Bác sĩ nhìn người đàn ông khôi ngô tuấn tú như vậy mà lại hỏi một câu ngây ngô thế kia, khóe miệng khẽ giật giật: "Thưa anh, thời gian còn quá ngắn, chưa thể kiểm tra được.

Phải khoảng 20 tuần mới có thể siêu âm phân biệt giới tính thai nhi.

Hơn nữa hiện tại bệnh viện không được tiết lộ giới tính thai nhi, phụ huynh các anh không được có tư tưởng trọng nam khinh nữ, như vậy không tốt cho sự phát triển của trẻ." Mễ Nặc biết bác sĩ hiểu lầm, cười giải thích: "Bác sĩ, chồng tôi vốn rất muốn có một đứa con gái." "Vậy thì tốt." "Vậy có thể biết là một đứa hay hai đứa không?" Diệp Tử Hạo chẳng quan tâm lời bác sĩ, câu hỏi tiếp theo lại ập tới. "Cái này vẫn còn hơi sớm, đợi vài tuần nữa nhé.

Xác suất sinh đôi thực ra khá thấp." Diệp Tử Hạo còn định hỏi thêm gì đó, Mễ Nặc thực sự không chịu nổi nữa.

Ở nhà nói hươu nói vượn đã đành, giờ lại còn mất mặt đến tận bệnh viện thế này, thật là phục anh luôn: "Bác sĩ, anh đừng để ý đến chồng tôi, anh ấy vui quá nên hơi lú lẫn chút thôi ạ." Bác sĩ mỉm cười: "Điều đó cũng chứng tỏ anh ấy thực sự rất thương cô và đứa bé.

Tôi thấy hai người cũng là lần đầu làm cha mẹ, hiện nay có rất nhiều sách và ứng dụng về vấn đề này, hai người có thể tìm hiểu thêm, sẽ có ích đấy." "Cảm ơn bác sĩ, tôi sẽ làm theo yêu cầu của bác sĩ." Diệp Tử Hạo thái độ vô cùng thành khẩn, dáng vẻ cực kỳ ham học hỏi.

Mễ Nặc mỉm cười không nói gì.

Bác sĩ kê một ít axit folic và dặn dò một số điều cần lưu ý.

Ra khỏi bệnh viện, Diệp Tử Hạo nhìn chằm chằm Mễ Nặc, đôi môi mỏng khẽ nhếch, đáy mắt tràn ngập ý cười, giọng điệu đầy vẻ đắc ý và vui sướng: "Nặc Nặc, anh đúng là một phát trúng ngay." Mễ Nặc ngẩn ra: "Anh nói gì cơ?" "Anh nói là anh khiến em một lần là có thai luôn, cho nên gen của anh đủ mạnh, có thể một lần trúng hai, mà có khi còn là con gái nữa đấy." Diệp Tử Hạo cười như không cười giải thích.

Nghe vậy, Mễ Nặc đỏ mặt, nhưng trong lòng không kìm được mà nhẩm tính thời gian mang thai, chắc là lần anh ghen tuông rồi đuổi theo đến khách sạn khi cô đi thăm Ngôn Thịnh.

Trước khi lấy giấy kết hôn họ vẫn luôn dùng biện pháp tránh thai, lần duy nhất ngoài ý muốn chính là ở New York lần đó. "Lại lộ bản tính lưu manh của anh rồi." Mễ Nặc có chút hờn dỗi nói.

Tuy nhiên, nghĩ đến việc sắp có một đứa con đáng yêu, Mễ Nặc cũng vô cùng vui sướng.

Trong lúc cô còn đang ngẩn ngơ, Diệp Tử Hạo đã cầm điện thoại gọi cho từng người một. "Mẹ ơi, vợ con có thai rồi, tụi con vừa từ bệnh viện ra." "Ba ơi, vợ con có thai rồi." "Bà nội, vợ con có thai rồi." "Lệ Hành, vợ con có thai rồi." "Tử Đồng, vợ con có thai rồi." ...

Mễ Nặc thực sự phục luôn, người đàn ông này cũng không thấy phiền, cứ học theo Lục Sâm hồi đó gửi một tin nhắn nhóm là được rồi, đằng này lại cứ phải gọi cho từng người. "Cái tên Lục Sâm này, chắc chắn là đang ghen tị với mình, thế mà lại không thèm nghe điện thoại của mình, mình đã gọi cho cậu ta ba lần rồi đấy." Diệp Tử Hạo nếm mùi thất bại chỗ Lục Sâm, người ta căn bản không thèm nhấc máy. "Diệp Tử Hạo, anh đừng có làm phiền Lục Sâm và Mạc Noãn nữa, người ta đang đi tuần trăng mật, làm gì có thời gian nghe điện thoại của anh." Mễ Nặc bất lực nói.

Lục Sâm ngay cả cặp sinh đôi báu vật nhất cũng nhẫn tâm bỏ lại, rõ ràng là muốn dành cho Mạc Noãn một kỳ trăng mật khác biệt. "Cũng đúng, đợi cậu ta về anh sẽ đích thân đến tìm cậu ta để nói.

Anh cũng sắp là người làm ba rồi, để sau này cậu ta bớt đắc ý trước mặt anh đi." Diệp Tử Hạo đưa Mễ Nặc về quân khu đại viện.

Cả nhà đều có mặt đông đủ, mẹ Diệp lập tức đứng dậy, tiến tới nắm tay Mễ Nặc: "Thật sự có thai rồi sao?" Mễ Nặc gật đầu, trên mặt rạng ngời hạnh phúc: "Vâng thưa mẹ, đã được hơn một tháng rồi ạ." "Cái con bé hồ đồ này, thời gian trước mẹ đã thấy con có khả năng mang thai rồi mà con còn bảo không phải.

May mà phát hiện sớm, nếu không mà không nhận ra thì giai đoạn đầu mang thai rất nguy hiểm đấy." "Con đâu có kinh nghiệm gì đâu ạ." Hôm đó thực ra cô chỉ giả vờ để tìm cớ đánh lạc hướng mẹ Diệp, ai ngờ lúc đó đã mang thai thật rồi.

Chương 582

"Được rồi, mẹ không có ý trách con đâu." Ông cụ Diệp cũng vui mừng không xiết, mắt cười híp lại.

Bà cụ thấy tình cảm của con dâu và cháu dâu ngày một tốt đẹp, tâm trạng tự nhiên cũng cực kỳ tốt. "Tử Hạo, chuyện này đã báo cho bên thông gia chưa?" Bà cụ hỏi. "Bà yên tâm, cháu đã gọi điện thoại cho ba mẹ vợ rồi ạ." "Haizz, con nói xem chúng ta đã là thông gia rồi mà người lớn hai bên vẫn chưa gặp mặt nhau, thật không phải phép.

Huống hồ bây giờ hai đứa đến cả con cũng có rồi, hay là hôm nay mời họ sang nhà dùng cơm đi, đỡ mất công một lát hai đứa lại phải chạy sang bên đó." Bà cụ đề nghị.

Diệp Tử Hạo lập tức gọi điện cho ba mẹ Mễ.

Bên kia hai người nghĩ đến việc Mễ Nặc đang mang thai, tự nhiên là đồng ý ngay lập tức.

Diệp Tử Hạo đích thân lái xe đi đón họ.

Ba Mễ và ba Diệp vốn cùng lăn lộn trên thương trường nên đương nhiên là biết nhau, có điều chỉ là quen biết sơ giao.

Hai người chẳng thể ngờ được lại trở thành thông gia, ngồi lại với nhau quả là có khối chuyện để nói.

Mẹ Diệp vì cảm thấy thời gian trước mình đối xử không tốt với Mễ Nặc nên đối với mẹ Mễ cũng cực kỳ khách khí.

Vì Mễ Nặc mang thai nên chuyện đám cưới buộc phải đưa vào lịch trình, nếu không để bụng to ra thì tổ chức sẽ không tiện.

Mấy người lớn tụ họp lại, đám cưới của hai người nhanh chóng được định đoạt, vào khoảng hạ tuần tháng sau, còn hơn một tháng để chuẩn bị.

Sau khi cha mẹ Mễ rời đi, Mễ Nặc cảm thấy hơi buồn ngủ nên về phòng sớm.

Cô đẩy cửa sổ ra, nhìn đại viện xanh mướt, gương mặt nhỏ nhắn không khỏi trầm xuống.

Ngôn Thịnh, em sắp làm mẹ rồi, những kỳ vọng của anh dành cho em đều đã thực hiện được, anh cũng nhất định phải mau chóng khỏe lại nhé.

Đúng lúc này, một cánh tay mạnh mẽ quàng qua eo cô.

Mễ Nặc ngửi thấy mùi nước hoa cổ điển thoang thoảng trên người anh, yên tâm tựa vào lồng ngực anh. "Vợ ơi, có thai rồi sao còn đứng đây hóng gió lạnh, không tốt cho con đâu." "Em không sao, chỉ là thấy hơi bí bách, muốn hít thở chút không khí trong lành thôi." Diệp Tử Hạo thực ra có thể đoán được cô đang nghĩ gì, nhưng vẫn không nhịn được mà hỏi: "Nặc Nặc, giờ em đã là mẹ của con anh rồi, mọi việc phải đặt con lên hàng đầu.

Nếu bị bệnh là không dùng thuốc được đâu, không khỏe thì cứ lên giường nằm nghỉ đi." "Không sao, em chỉ hóng chút gió thôi mà, mang thai thời kỳ đầu không được nằm lỳ một chỗ đâu." Diệp Tử Hạo lầm bầm: "Đừng tưởng anh không biết em đang nghĩ gì, chắc chắn lại đang nhớ đến Ngôn Thịnh chứ gì." Mễ Nặc đã quen với dáng vẻ hay ghen của anh, bèn hỏi: "Ông xã, bên anh rể đã tìm được tủy thích hợp chưa?" "Mấy hôm trước anh có hỏi anh rể, tạm thời vẫn chưa tìm được.

Yên tâm đi, nếu có tin tức anh rể sẽ liên lạc với chúng ta ngay." Mễ Nặc im lặng.

Đã trôi qua nhiều ngày như vậy mà vẫn chưa thấy gì, chẳng biết

Ngôn Thịnh còn cầm cự được bao lâu. "Ông xã, em muốn gọi điện cho anh ấy, có được không?" "Anh có nhỏ mọn thế đâu?

Anh còn có thể đưa em đi thăm anh ta, để em gặp riêng anh ta, em muốn gọi điện thì cứ gọi đi, có gì to tát đâu." Diệp Tử Hạo vừa nói vừa trực tiếp dùng điện thoại của mình gọi vào số của Ngôn Thịnh.

Mễ Nặc kinh ngạc nhìn anh, không ngờ anh lại lưu số của Ngôn Thịnh.

Nhìn anh như vậy, ánh mắt Mễ Nặc bỗng chốc trở nên dịu dàng, cô ôm lấy eo anh, dụi dụi vào lòng anh. "Em xác định là muốn gọi điện cho anh ta như thế này à?" "Gọi điện cho anh ấy như thế này thì có gì không đúng đâu, anh cứ ôm em đi, em thấy hơi lạnh." Mễ Nặc rúc vào lòng Diệp Tử Hạo, đầu dây bên kia một lát sau mới có người nghe máy.

Giọng nói trong trẻo mà trầm ấm của Ngôn Thịnh truyền đến: "Chào Diệp tiên sinh." "Là em đây, Ngôn Thịnh." Mễ Nặc cười nói. "Nặc." "Vâng, dạo này sức khỏe anh thế nào?" Khác hẳn với giọng điệu lúc nãy, giọng của Ngôn Thịnh bỗng chốc trở nên ấm áp hơn hẳn: "Anh rất tốt, em đừng lo lắng nữa.

Còn em, em sống thế nào?" "Em cũng rất tốt.

Cái đồ miệng quạ đen nhà anh, anh cứ giục em sớm sinh con, giờ em trúng chiêu thật rồi đây này." Có lẽ vì mọi chuyện đã được nói rõ ràng nên tâm thái của hai người cũng dần bình hòa trở lại, có thể coi nhau như những người bạn tốt. "Em có thai rồi sao?

Được bao lâu rồi?" Giọng Ngôn Thịnh có vài phần ngạc nhiên. "Đúng vậy, khoảng hơn một tháng rồi.

Ngôn Thịnh, anh nghe cho kỹ đây, nếu anh khỏi bệnh, em sẽ để anh làm ba nuôi của đứa bé." Sắc mặt Diệp Tử Hạo bỗng chốc sa sầm, anh nhìn chằm chằm người phụ nữ trong lòng.

Cô vừa nói cái gì?

Muốn Ngôn Thịnh làm ba nuôi của con gái anh?

Chuyện này sao mà thành được!

Mễ Nặc lo lắng Ngôn Thịnh vì chờ đợi quá lâu mà nản chí nên dồn hết tâm trí muốn anh phấn chấn lên, vì vậy không hề nhận ra cảm xúc của Diệp Tử Hạo.

Ngôn Thịnh cười khẽ, âm thanh đó tựa như băng tuyết tan chảy dưới ánh nắng rực rỡ, mang theo vài phần vui sướng không giấu được: "Nặc, khi em nói điều này, em đã hỏi ý kiến của Diệp tiên sinh chưa?" "Con em sinh ra thì em làm chủ, liên quan gì đến anh ấy chứ." "Nặc, em yên tâm, nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng lo cho anh nữa.

Anh sẽ kiên trì, dù sao thì vài tháng nữa anh cũng coi như là người có con gái rồi." Diệp Tử Hạo không nhịn được nữa, giật phắt điện thoại, gầm nhẹ vào trong: "Ngôn Thịnh, anh nằm mơ đi!

Con gái tôi tuyệt đối sẽ không nhận anh làm ba nuôi đâu." Con gái anh có sự yêu chiều của anh là đủ rồi, anh tuyệt đối sẽ không để một người đàn ông khác làm phân tán sự chú ý của con bé. "Nặc nói rồi, đây là con cô ấy sinh ra, cô ấy hoàn toàn có quyền quyết định." Ngôn Thịnh cười trên nỗi đau của người khác nói. "Tôi nói không được là không được!" Diệp Tử Hạo nói xong liền trực tiếp cúp máy. "Vợ ơi, sao em lại nói thế chứ?

Em muốn cho anh ta hy vọng thì cũng không nên lấy con gái anh ra làm mồi nhử." "Em có trực giác, chắc là sinh con trai đấy." Thực ra cô thấy sao cũng được, trai hay gái đều là con của hai người.

Chương 583

"Nói bậy, là con gái." Mễ Nặc thấy chủ đề đã thành công bị lái sang hướng khác liền nở nụ cười.

Cô thực sự buồn ngủ rồi nên cũng không muốn giải thích với anh nữa, tựa vào lòng anh nhắm mắt lại.

Diệp Tử Hạo nói một hồi mới phát hiện người trong lòng không có phản ứng gì, bấy giờ mới thấy cô đã ngủ say.

Gương mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, mũi dọc dừa, môi đỏ mọng, dù không trang điểm vẫn rất mê người, hàng lông mi dài đổ bóng xuống mí mắt, trông như một con búp bê sứ tinh xảo.

Diệp Tử Hạo cẩn thận đặt cô xuống giường.

Đúng lúc này, điện thoại vang lên.

Anh nhìn Mễ Nặc một cái rồi cầm điện thoại ra khỏi phòng.

Là Bùi Chính Nam gọi đến, nói rằng đã tìm được tủy tương thích với Ngôn Thịnh.

Nghe xong điện thoại, Diệp Tử Hạo cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nội tâm anh thực ra là một người rất kiêu ngạo, anh không hề e sợ việc phải cạnh tranh Mễ Nặc với Ngôn Thịnh.

Điều anh sợ nhất chính là Ngôn Thịnh chết đi, bởi như vậy, dù thế nào đi nữa, anh ta cũng sẽ để lại một dấu ấn không thể phai mờ trong lòng Mễ Nặc.

Mễ Nặc đến ngày thứ hai mới nghe được tin này.

Đôi môi cô run rẩy, nước mắt lã chã rơi xuống, cô khóc không thành tiếng, nhìn Diệp Tử Hạo mà cảm động không biết nói gì.

Cô đã trở về, nhưng nỗi lo trong lòng vẫn luôn thường trực, chỉ sợ lúc nào đó sẽ nhận được điện thoại báo tang từ Ngôn Hạ, có khi nửa đêm còn giật mình tỉnh giấc. "Vậy sắp xếp thế nào rồi anh?" "Anh rể đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ.

Đối phương là một cô gái trẻ người thành phố A, tâm địa rất tốt, nghe nói có thể cứu người là không hề do dự đồng ý ngay.

Ngày mai anh rể sẽ sắp xếp đưa cô ấy sang New York để thực hiện phẫu thuật.

Hiện nay kỹ thuật này ở nước ngoài đã rất phát triển rồi, anh ta sẽ bình phục thôi." "Ông xã, ông trời quả nhiên luôn ưu đãi người tốt, mọi hoạn nạn rồi cũng sẽ qua đi." Mắt Mễ Nặc vẫn còn đọng lệ, lấp lánh như sương.

Diệp Tử Hạo lau nước mắt cho cô: "Được rồi, giờ thì em hãy yên tâm mà kết hôn với anh, chuẩn bị đón tiểu công chúa của chúng ta ra đời đi, đừng nghĩ ngợi gì khác nữa." Tuy anh không nói ra, nhưng anh biết cô đã phải chịu áp lực không nhỏ.

Mễ Nặc gật đầu thật mạnh.

Cô biết anh không thích nghe lời cảm ơn từ mình, nên cô chỉ có thể thầm nói trong lòng, lời thốt ra chỉ là sự vâng lời dịu dàng: "Em biết rồi ông xã, em sẽ chăm sóc thật tốt cho con của chúng ta." Nhìn đôi môi đỏ mọng của cô, cơ thể Diệp Tử Hạo bỗng nóng ran.

Anh cúi đầu, không chút khách khí mà chiếm lấy, thăm dò, tiến sâu, hận không thể khảm cô vào tận trong xương tủy mình.

Nhà họ Diệp bắt đầu ráo riết chuẩn bị cho hôn lễ, ngược lại Mễ Nặc lại được nhàn rỗi.

Mỗi ngày cô chỉ việc đi làm rồi về nhà.

Hiện tại với vị trí tổng biên tập, nhiều khi cô không cần phải tự mình làm mọi việc, cứ giao cho các chủ biên bên dưới là xong, nên mỗi ngày đều có thể đi làm và về đúng giờ, nhẹ nhàng thoải mái hơn nhiều so với lúc làm chủ biên.

Lãnh đạo cấp cao không biết nghe tin từ đâu rằng cô mang thai, nên trực tiếp mở lời cho cô linh hoạt sắp xếp thời gian, không cần phải ngồi văn phòng mỗi ngày.

Mễ Nặc chẳng cần nghĩ cũng biết chắc chắn là do Diệp Tử Hạo sắp đặt.

Hôm nay là ngày Ngôn Thịnh phẫu thuật.

Mễ Nặc lo lắng ngay từ sáng sớm.

Ngôn Hạ nói phẫu thuật xong sẽ gọi điện cho cô ngay, nhưng cô chờ suốt cả buổi sáng vẫn không thấy tăm hơi đâu.

Từ lo lắng ban đầu chuyển thành tiêu cực, Diệp Tử Hạo luôn nắm chặt tay cô: "Vợ ơi, đừng gấp, không có tin tức gì truyền ra chứng tỏ vẫn đang trong phòng phẫu thuật, không vấn đề gì đâu, em đừng tự hù dọa mình." Mễ Nặc nắm chặt lấy tay Diệp Tử Hạo, thời gian càng trôi qua lâu, lòng cô càng thấp thỏm không yên.

Mãi đến mười hai giờ trưa, điện thoại của Ngôn Hạ mới gọi tới: "Chị Mễ, ca phẫu thuật của anh em thành công rồi!" Nỗi lo đè nén trong lồng ngực Mễ Nặc cuối cùng cũng tan biến.

Cô hít sâu vài hơi để bình tâm lại: "Thành công là tốt rồi, sao lại làm lâu thế em?" "Giữa chừng có chút trục trặc nhỏ, nhưng may mà đã thành công rồi.

Chị Mễ, em thay mặt ba mẹ cảm ơn chị.

Những năm qua tóc họ đã bạc trắng vì lo cho anh ấy, giờ cuối cùng cũng có thể ngủ một giấc ngon lành rồi.

Chị là đại ân nhân của cả gia đình em." Mễ Nặc mỉm cười: "Đừng cảm ơn chị, tất cả đều là công lao của chồng chị đấy." "Em biết chứ, nhưng chị mới là công thần lớn nhất.

Nếu không phải vì chị, anh ấy cũng sẽ không giúp bọn em như vậy.

Phiền chị chuyển lời cảm ơn của gia đình em tới anh ấy nhé." Ngôn Hạ mỉm cười nhưng trong lòng lại thấy đắng chát.

Cô biết qua chuyện này, anh trai chắc chắn sẽ không bao giờ níu kéo tình yêu của mình nữa.

Cơ thể khỏe lại rồi, nhưng có lẽ vết thương lòng sẽ theo anh cả đời.

Đây là ơn cứu mạng, anh không phải là kẻ vô ơn nên không thể nào hoàn toàn không màng tới.

Cúp điện thoại, Mễ Nặc quàng cổ Diệp Tử Hạo, chủ động hôn lên má anh một cái: "Ông xã, Ngôn Hạ nhờ em chuyển lời cảm ơn tới anh." Diệp Tử Hạo hừ lạnh một tiếng: "Không cần đâu, bảo họ sau này bớt làm phiền em là được, chỉ lần này thôi đấy." Anh không phải thánh nhân, bao dung một lần thì được, chứ nhiều lần thì tuyệt đối không có cửa.

Mễ Nặc lườm anh một cái: "Anh nghĩ nhiều quá rồi." Chẳng biết có phải người lớn hai nhà có tâm lý muốn ganh đua hay không mà hôn lễ của Mễ Nặc và Diệp Tử Hạo cũng được tổ chức tại khách sạn Minh Châu.

Tuy thời gian có hơi gấp gáp nhưng mức độ xa hoa chẳng hề kém cạnh đám cưới của Lục Sâm và Mạc Noãn.

Lục Tử Đồng làm phù dâu, Bùi Lệ Hành làm phù rể, hai người đứng cạnh nhau trông vô cùng xứng đôi.

Váy cưới của Mễ Nặc màu trắng tinh khiết, phần dưới hơi xòe ra che đi vòng bụng đã hơi nhô lên.

Chương 584

Vì đang mang thai nên cô chỉ trang điểm nhẹ nhàng, nhưng vẫn không giấu được niềm hạnh phúc từ trong xương tủy.

Đứng cạnh cô là Diệp Tử Hạo trong bộ vest đen, tính tình trông cũng chín chắn hơn hẳn.

Ánh mắt anh từ đầu đến cuối luôn dán chặt lên mặt Mễ Nặc, không bao giờ rời đi quá năm giây.

Phía xa, Mạc Noãn diện chiếc váy màu xanh lục bảo, khoác ngoài một chiếc áo len mỏng, chân đi đôi giày da cừu gót vừa.

Gương mặt cô được trang điểm tinh xảo, hồng hào, trông hệt như một người phụ nữ nhỏ bé đang đắm chìm trong hạnh phúc, ngày càng trẻ trung, chẳng giống mẹ của hai đứa con chút nào.

Mạc Noãn bế Lục Tử Mặc, còn Lục Sâm bế Lục Niệm Nhất.

Đây đã trở thành đội hình tiêu chuẩn của nhà họ, theo lời Lục Sâm thì đó gọi là "cùng giới hút nhau". "Ông xã, nhìn Mễ Nặc thế này, em chợt nhớ đến hôn lễ của chúng mình.

Hồi đó em trông cũng hạnh phúc thế này phải không?" Lục Sâm mỉm cười, ánh mắt có chút nóng bỏng: "Chứ còn gì nữa, hồi đó em cũng như thế này, làm anh say đắm vô cùng." Mạc Noãn đỏ mặt, vừa cúi đầu đã thấy Niệm Niệm đang mở to đôi mắt ngây thơ nhìn mình, cô liền lườm Lục Sâm một cái: "Trước mặt con cái, anh đừng có nói bậy." "Yên tâm đi, chúng không hiểu đâu." Trong lúc hai người đang trò chuyện thì Mạc Tử Hi cũng dắt Mạc Hữu An đi tới.

Tiểu nha đầu tuy chỉ lớn hơn cặp sinh đôi một chút nhưng học cái gì cũng nhanh, đi đứng đã rất vững vàng rồi. "Chị, anh rể, đang nói chuyện gì thế ạ?

Đèn xanh rồi, có thể qua được rồi." Tiểu Hữu An cười gọi dì và dượng.

Lục Sâm đưa tay xoa xoa cái đầu nhỏ của con bé, nó cười càng tươi hơn, vẫn đúng phong cách "cuồng dượng" như trước đây.

Mễ Nặc đã hơn hai tháng không gặp ba nhóc tì này, càng nhìn càng thấy chúng đáng yêu và dễ thương.

Có lẽ vì mình cũng sắp làm mẹ nên cô càng thêm yêu quý trẻ con, nhìn thấy chúng mà lòng cô như muốn tan chảy.

Cô đưa tay khẽ nựng má Lục Niệm Nhất: "Niệm Niệm, mau gọi mẹ nuôi đi con." Cô bé lém lỉnh chớp chớp đôi mắt đen láy, miệng nhỏ nhoẻn cười, đưa đôi tay nhỏ bé ôm cổ Mễ Nặc, giọng mềm mại: "Mẹ nuôi." "Ngoan quá, thưởng cho con một viên socola nhé." Mễ Nặc định lấy một nắm socola thì Mạc Noãn liền nháy mắt ra hiệu, cô đành đặt xuống, chỉ lấy một viên đưa cho bé.

Cô bé lập tức mếu máo, giấu hai tay ra sau lưng, nhất quyết không chịu cầm, bộ dạng trông uất ức cực kỳ.

Mễ Nặc bật cười: "Bé cưng không thích sao?

Nếu không thích thì mẹ nuôi cất đi nhé." Mễ Nặc định thu tay lại thì cô bé lập tức giật lấy, còn nhíu mày mắng: "Xấu, Noãn xấu, mẹ xấu, đều xấu hết." Mới đầu Mễ Nặc không hiểu, ngẫm một lúc mới biết bé đang gọi tên Mạc Noãn: "Gớm thật đấy, dám gọi thẳng tên mẹ mình luôn cơ à." Mạc Noãn dở khóc dở cười.

Tiểu nha đầu này chắc là bị ảnh hưởng từ Lục Sâm, cứ hễ không vui là không thèm gọi mẹ, gọi thẳng là "Noãn".

Không hiểu sao bé lại mê ăn socola đến thế, nhưng giờ đang là thời kỳ mọc răng quan trọng, dĩ nhiên là không thể cho bé ăn nhiều

được.

Mễ Nặc lại định trêu Lục Tử Mặc thì Mạc Noãn liền can: "Thôi nào Mễ Nặc, cậu an phận chút đi.

Bây giờ cậu đang mang thai, không nhất thiết cứ phải đứng đây đón khách đâu.

Người đông thế này dễ chen lấn xô đẩy lắm, cậu mau vào trong nghỉ ngơi đi." "Yên tâm đi, sức khỏe tớ tốt lắm, không vấn đề gì đâu." Trong ba đứa trẻ thì Mạc Hữu An là người điềm đạm nhất.

Cô bé ngoan ngoãn đứng cạnh Mạc Tử Hi trong chiếc váy liền màu hồng, trông như một con búp bê Tây tinh tế, người tuy nhỏ nhưng đã ra dáng một quý cô nhỏ tuổi: "Hữu An, con đoán xem trong bụng dì là em trai hay em gái nào?" Mễ Nặc trêu bé.

Cô bé chớp mắt suy nghĩ một lát rồi thốt ra hai chữ: "Em trai." Diệp Tử Hạo vốn đang tiếp khách, nghe thấy thế liền quay người lại, dụ dỗ: "Hữu An, con nghĩ kỹ lại đi, chắc chắn là con trả lời sai rồi.

Nhất định là em gái, con nói theo chú Diệp nào, em gái." Cô bé hoàn toàn không nể mặt, mặt đỏ bừng lên, kiên trì nói: "Em trai, là em trai!" Mọi người có mặt đều không nhịn được mà bật cười.

Mạc Tử Hi vội vàng bế cô bé lên, giả vờ dùng giọng giáo huấn: “Hữu An, lời này của con tuyệt đối đừng nói trước mặt chú Diệp nhé, nếu không chú ấy sẽ nhảy dựng lên đấy.” Trong lòng anh lại thầm cảm thán, sự khác biệt giữa người với người đúng là rất lớn.

Hai nhà Lục Sâm và Diệp Tử Hạo dường như đều đặc biệt yêu chiều con gái, coi con gái như bảo bối, chỉ có cha mẹ của Đinh Duệ là khác người.

Diệp Tử Hạo tuy không thích nghe lời của cô bé Mạc Hữu An, nhưng vẫn khá yêu quý cô bé.

Anh véo má cô: “Nếu dì sinh một em trai, sau này con gả cho nó có được không?” Cô bé không biết có hiểu hay không, nhíu mày suy nghĩ hồi lâu, rồi chỉ vào mũi mình, nghiêm mặt nói rõ ràng: “Chị, chị.” Không ai ngờ rằng lời nói của Diệp Tử Hạo lại ứng nghiệm.

Nhiều năm sau, con trai anh quả nhiên ngày nào cũng chạy đuổi theo sau Mạc Hữu An, mà câu trả lời mỗi lần của cô bé vẫn luôn là câu nói này.

Đương nhiên, đó là chuyện của sau này.

“Nghe thấy chưa, anh Diệp, Hữu An ghét bỏ con trai anh kìa.” Lục Tử Đồng không nhịn được xen vào.

“Trẻ con không có phần xen mồm, em vẫn nên quản cho tốt tiểu biểu thúc của em đi, sắp thành phù rể nghìn năm rồi đấy.” Diệp Tử Hạo không chút lưu tình đáp trả.

Sắc mặt Bùi Lệ Hành hơi biến đổi.

Lục Tử Đồng không chịu được khi nghe người khác nói về người đàn ông mình thích như vậy, lập tức nổi giận: “Diệp Tử Hạo, anh đúng là không có nhân tính, anh Bùi đang làm phù rể cho anh mà.” Diệp Tử Hạo thản nhiên nhướn mày: “Tôi có nói gì đâu, chỉ là nói sự thật thôi.” “Được thôi, vậy chúng tôi đi đây, hai người tự đi mà tìm phù rể phù dâu mới đi.” Lục Tử Đồng kéo Bùi Lệ Hành định đi.

Mễ Nặc lườm Diệp Tử Hạo một cái, lập tức giữ Lục Tử Đồng lại, dỗ dành: “Cô bé ngoan, đừng giận.

Em mà đi thì lúc này chị biết tìm đâu ra một phù dâu nhỏ xinh đẹp như hoa thế này.” “Lục Tử Đồng, em cứ liệu thần hồn.

Nếu em dám đi, anh lập tức báo cho chú Lục rằng em thích một ông chú già.” Lục Tử Đồng tức đến mức muốn ném tên này ra ngoài, tất nhiên với điều kiện là cô có bản lĩnh đó.

“Diệp Tử Hạo, anh có thấy vô vị không hả, lại còn học giọng điệu của anh hai tôi.” Bùi Lệ Hành cạn lời, đây chắc chắn là bạn thân của anh sao, sao cứ chuyện gì không nên nói lại nói.

Lục Sâm nhìn vẻ mặt uất ức của Bùi Lệ Hành, vỗ vai anh, hai người cùng nhìn nhau cười.

Các bậc trưởng bối ngồi ở bàn tiệc thấy bọn trẻ nói nói cười cười, trên mặt đều lộ ra ý cười, chỉ có cha mẹ Bùi Lệ Hành vẫn âu sầu: “Đến Tử Hạo cũng kết hôn rồi, sắp làm cha đến nơi, mà Lệ Hành nhà chúng ta bao giờ mới dẫn được bạn gái về đây.” Bà cụ Diệp ngồi bên cạnh an ủi: “Cứ yên tâm đi.

Đến cái cây vạn tuế nghìn năm như Lục Sâm còn nở hoa, thằng cháu bất trị nhà tôi cũng đã biết thu tâm, thì Lệ Hành nhà bà chắc cũng sắp rồi.

Chuyện này thực ra có tính lây lan đấy, nhìn bạn bè xung quanh ai nấy đều thành gia lập thất, tôi không tin Lệ Hành không sốt ruột.

Chỉ cần cậu ấy sốt ruột thì chuyện gì cũng dễ giải quyết.” Mạc Noãn và Lục Sâm vừa bước tới đã nghe thấy lời của bà cụ Diệp, “vạn tuế nghìn năm”, ví von này đúng là tuyệt thật.

Chương 585

"Niệm Niệm, lại đây bà cố bế nào." Mạc Noãn đưa cô bé qua.

Cô bé không hề sợ người lạ, làm nũng với bà cụ Diệp, dáng vẻ đó khiến cha mẹ nhà họ Bùi càng thêm thèm muốn có cháu.

Mạc Noãn ghé sát Lục Sâm, nhỏ giọng: "Con gái anh không biết học từ ai mà giờ gặp ai cũng làm nũng." Thấy nghi thức hôn lễ sắp bắt đầu, Mễ Nặc cứ nhìn ra ngoài cửa mãi, nhưng vẫn không thấy Ngôn Thịnh đâu.

Cùng lúc đó, Ngôn Thịnh đang bất lực nhìn cô gái nhỏ bám đuôi trước mặt.

Cô gái đeo một chiếc ba lô đen nhỏ nhắn, mặc áo phông trắng phối với chân váy bò, chân đi đôi giày lười độn đế, trông đầy sức sống thanh xuân.

Đây chính là cô gái đã hiến tủy cho anh, một sinh viên đại học năm thứ ba, Lạc Thanh Ninh.

Cô cũng học ngành tài chính, coi như là đàn em khóa dưới, cũng là một người ngưỡng mộ anh.

"Thanh Ninh, tôi thực sự có việc quan trọng, em có thể đừng đi theo tôi mãi được không?" Ngôn Thịnh bất lực nói.

Đối với cô gái này anh không hề ghét, chỉ là không muốn đưa cô đến dự tiệc của Mễ Nặc, cảm thấy cứ kỳ quặc thế nào ấy.

"Không được, anh Vincent, em đã hứa với Ngôn Hạ và bác trai bác gái rồi, nhất định phải chăm sóc anh thật tốt.

Anh mới phẫu thuật chưa được bao lâu, em sẽ không rời khỏi anh nửa bước đâu.

Anh yên tâm, em rất ngoan, tuyệt đối không làm phiền anh, em chỉ đi theo thế này thôi.” Lạc Thanh Ninh đảo mắt, trên mặt thoáng qua nụ cười tinh quái.

Ngôn Thịnh nhìn nụ cười ấy, nhất thời không biết nói gì, cô nhóc này rất giống Mễ Nặc năm xưa.

“Ngôn Thịnh đúng là không giữ lời, tự miệng nói sẽ đến dự hôn lễ của mình, kết quả đến giờ vẫn chưa thấy đâu.” Mễ Nặc hơi bực bội.

“Vợ à, chúng ta không đợi nữa, nghi thức sắp bắt đầu rồi, phải chuẩn bị thôi.” Mễ Nặc gật đầu, đi theo Diệp Tử Hạo lên khán đài.

Cha của Mễ Nặc đã đứng đợi sẵn, cô mỉm cười đi về phía ông.

Cha Mễ đưa tay ra, Mễ Nặc nở nụ cười, đặt tay mình lên khuỷu tay cha.

Mẹ Mễ vẫn luôn chú ý đến chồng và con gái, thấy họ cùng nhau đi về phía Diệp Tử Hạo, khóe mắt bà rơi xuống một giọt nước mắt hạnh phúc.

Điều hạnh phúc nhất trên đời chắc chắn là được nắm tay cha, chậm rãi bước về phía người mình yêu sâu đậm, cùng người ấy hoàn thành một nghi thức trang trọng dưới sự chứng kiến của người thân bạn bè.

Theo tiếng nhạc hành khúc hôn lễ vang lên, Mễ Nặc từng bước đi về phía Diệp Tử Hạo, trái tim cô được bao bọc trong một cảm giác ngọt ngào khó tả.

Sau khi hoàn thành mọi thủ tục rườm rà, Diệp Tử Hạo lần đầu tiên bày tỏ tình cảm chân thành.

Ánh mắt anh dịu dàng, nhìn Mễ Nặc đắm đuối: “Nặc Nặc, trước khi gặp em, anh chưa từng nghĩ đến việc kết hôn.

Sau khi gặp em, anh chưa từng nghĩ đến ai khác.

Anh luôn tưởng rằng mình sẽ cưới một cô vợ nhỏ dịu dàng, nhưng gặp em rồi anh mới hiểu, tình yêu không liên quan đến tuổi tác, chỉ liên quan đến đúng người.

Tình yêu đích thực có tính duy nhất, người đó chỉ có thể là em." Anh từng nghĩ, khi đến một độ tuổi nhất định, anh sẽ nghe theo sự sắp xếp của gia đình, tìm một cô vợ nhỏ xinh đẹp để kết hôn, sinh con đẻ cái cho nhà họ Diệp.

Ngờ đâu, cuộc đời lại xuất hiện một người phụ nữ như cô, khiến một người chưa từng vào bếp như anh tình nguyện rửa tay nấu canh, từ đó trở thành một người đàn ông của gia đình.

Thậm chí còn khiến một người hẹp hòi như anh thay đổi hoàn toàn, dốc hết sức giúp đỡ tình địch chỉ để giữ lấy trái tim cô.

Vành mắt Mễ Nặc hơi đỏ lên, trong đầu cứ vẩn vơ câu nói: "Sau khi gặp em, anh chưa từng nghĩ đến ai khác." Cô chưa từng nghĩ một người đàn ông kiêu ngạo như anh lại có thể nói ra những lời cảm động như vậy trước mặt bao nhiêu người.

Trong lúc Mễ Nặc còn đang thẫn thờ, Diệp Tử Hạo đột nhiên quay về phía khách mời: "Các vị quan khách, hôm nay tôi dùng nghi thức này là muốn người tôi khao khát được bầu bạn nhất trở thành bạn đời tâm giao, thành người thân duy nhất trên phương diện pháp luật.

Sau này mọi thứ của tôi đều có một nửa của cô ấy, con đường đời của tôi có thêm cô ấy đồng hành.

Còn một việc nữa, tôi muốn trịnh trọng tuyên bố, từ nay về sau, Mễ Nặc là người của tôi.

Tất cả đàn ông sau này nhìn cô ấy không được quá 20 giây, không được tùy tiện nói chuyện, không được làm khó cô ấy.

Nếu để tôi biết được, người đó sẽ là kẻ thù của cả tập đoàn Diệp thị.” Các vị khách nữ cố nhịn cười, Mạc Noãn cũng không nhịn được mà cười thành tiếng.

Làm gì có ai đe dọa người khác ngay trong hôn lễ của mình như vậy, Diệp Tử Hạo đúng là một kẻ lập dị.

Nhưng phong cách tổng tài bá đạo kiểu phim truyền hình này thực sự rất dễ làm người ta cảm động.

Diệp Tử Hạo nói rất nhiều, nhưng đến lượt Mễ Nặc, cô chỉ nói một câu: “Em yêu anh, Tử Hạo, cảm ơn anh cũng yêu em như vậy.” Cô dường như chưa bao giờ nói ra ba chữ đó, cô không ngại nhân cơ hội hôm nay để thổ lộ.

Cảm ơn anh đã yêu em, cảm ơn anh đã luôn kiên trì bước đi một mình khi em chưa yêu anh, không từ bỏ, không nản lòng, cho em sự bầu bạn chưa từng có, bao dung tất cả quá khứ và sự ngang bướng của em, khiến em không thể không chọn anh, không thể rời xa anh.

Trên thế giới này không biết có bao nhiêu người nam người nữ luôn bị ràng buộc bởi những quan niệm truyền thống hàng nghìn năm, cứ bước đi theo lộ trình định sẵn, làm những việc phù hợp ở lứa tuổi phù hợp: đi học, đi làm, thậm chí vì để kết hôn mà kết hôn.

Nhưng họ lại quên dừng lại để hỏi trái tim mình, phong cảnh trên suốt chặng đường đã qua liệu có nuối tiếc, có không cam lòng nào hay không.

Khi Ngôn Thịnh đến nơi thì cũng chưa quá muộn, nghi thức vừa mới bắt đầu.

Anh tìm một chỗ ngồi phía sau, lặng lẽ nhìn đôi nam nữ trên khán đài, ánh mắt thâm trầm dần phủ một lớp sương mờ.

Anh thầm niệm trong lòng: Người con gái giấu trong ký ức, mong em có một cuộc sống hạnh phúc, bình an.

Lạc Thanh Ninh nhìn người đàn ông trước mặt, toàn thân anh bao phủ bởi một bầu không khí thanh lãnh.

Cô bĩu môi, dù trong lòng có vô vàn thắc mắc nhưng không dám hỏi, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh anh.

Lục Tử Đồng tốt nghiệp rồi.

Cả nhà đều đến tham gia lễ tốt nghiệp của cô, ngay cả Diệp Tử Hạo và Mễ Nặc cũng đến chung vui.

Chương 586

Mễ Nặc đã mang thai hơn năm tháng, bị gia đình cưỡng chế cách ly ở nhà, ngày nào cô cũng thấy buồn chán nên khi Lục Tử Đồng mời là cô đồng ý ngay.

Đương nhiên, đây vẫn là chiêu hỏa mù quen thuộc của Lục Tử Đồng, người cô thực sự muốn mời chỉ có một mình Bùi Lệ Hành mà thôi.

Tại lễ tốt nghiệp, Lục Tử Đồng mặc áo cử nhân, khuôn mặt trắng trẻo nở nụ cười nhàn nhạt, với tư cách là sinh viên ưu tú lên nhận giải và đại diện phát biểu.

Cô không hề vội vàng, suốt bài phát biểu đều thể hiện sự điềm tĩnh, lúc thì dạt dào cảm xúc, lúc thì hào hùng phấn chấn.

Ánh mắt Lục Tử Đồng lướt qua hàng ghế khách mời, tình cờ bắt gặp ánh mắt của Bùi Lệ Hành.

Cô bình thản dời mắt đi, chỉ nghe cô nói: “Cuối cùng, tôi muốn cảm ơn gia đình mình.

Tôi tự hào vì được sinh ra trong một gia đình hòa thuận như vậy, chính sự đồng hành của họ đã giúp tôi đi được đến ngày hôm nay.” Thực ra cô còn muốn nói, cảm ơn tiểu biểu thúc của cô, nhưng câu này chỉ có thể tạm thời để lại trong lòng.

Bùi Lệ Hành nhìn Lục Tử Đồng đầy sức sống thanh xuân như vậy, trên gương mặt ôn hòa lộ ra một nụ cười.

Bản lĩnh che giấu cảm xúc của con bé này quả nhiên không thể xem thường, hèn chi có thể giấu gia đình lâu như vậy.

Mạc Noãn ngồi ngay cạnh Bùi Lệ Hành, thấy anh như vậy không nhịn được mà hạ thấp giọng nhắc nhở: “Sư huynh, anh thu liễm một chút đi.” Tiểu thúc đang ngồi cách đây không xa, nếu bị nhìn thấy thì chẳng giấu được gì nữa đâu.

Nụ cười trên mặt Bùi Lệ Hành khựng lại, anh đưa tay che miệng ho khan một tiếng, dáng vẻ hoàn toàn là sự lúng túng sau khi bị bắt quả tang.

Lục Sâm nắm chặt tay Mạc Noãn, nhíu mày: “Noãn Noãn, em làm vậy thực sự tốt sao?” Thời gian qua, Mạc Noãn đã không dưới một lần giúp Lục Tử Đồng và Bùi Lệ Hành che đậy.

Cô cứ ngỡ việc mình làm thần không biết quỷ không hay, thực ra đều nằm trong tầm kiểm soát của anh.

“Ôi dào, ông xã, anh không sốt ruột sao?

Tuổi tác của sư huynh ngày một lớn rồi, thành trai ế đến nơi rồi đấy.

Anh cả cũng có con rồi, cũng tìm được đối tượng phù hợp để kết hôn, anh cũng nên nghĩ cho anh em tốt của mình chứ.

Các anh lớn lên cùng nhau từ nhỏ, không thể vô tình vô nghĩa như vậy được.” Cậu bé đến nhà hôm đó đã được xác nhận là con trai của Lục Minh, nhưng về mẹ của đứa trẻ, cậu bé kiên quyết không tiết lộ.

Nhà họ Lục ban đầu muốn đi điều tra, nhưng cùng lúc đó lại có tin Lục Minh đã kết hôn với một người phụ nữ ở Tây Tạng.

Ông cụ tức điên lên, cũng hết sức lo lòng, hai đứa cháu nội trong nhà chẳng đứa nào làm ông yên tâm, đều là kiểu tiền trảm hậu tấu, hoặc là không kết hôn, hoặc là trực tiếp lấy giấy chứng nhận luôn.

Quan trọng là đứa cháu đích tôn còn gây ra chuyện lớn như vậy, hóa ra con trai đã lớn thế kia rồi.

Thấy sự việc ngày càng phức tạp, ông cụ ra lệnh mọi người không được can thiệp, để Lục Minh tự mình giải quyết.

Người nhà họ Lục tuy không nỡ nhưng cũng chỉ đành để cậu bé rời đi, may mà cứ cách dăm ba ngày cậu bé lại ghé thăm một lần, coi như là niềm an ủi cho gia đình.

Bùi Lệ Hành đương nhiên nghe thấy lời của Mạc Noãn, khóe miệng giật giật.

Sau danh hiệu “phù rể nghìn năm” của Diệp Tử Hạo, giờ trên đầu anh lại thêm một cái mũ nữa: “trai ế”.

Đúng là lúc nào cũng bị trêu chọc.

Xem ra thực sự phải đẩy nhanh tốc độ thôi, nếu không thì ngày tháng sau này thật không sống nổi.

Sau khi lễ tốt nghiệp kết thúc, Lục Tử Đồng cùng gia đình và bạn học chụp ảnh lưu niệm.

Lục Nam Triết hỏi: “Tử Đồng, con đã tính xem sẽ đi làm ở đâu chưa?” “Con không muốn đi làm, muốn ở nhà ăn không ngồi rồi có được không ba?” Lục Tử Đồng cười hì hì ôm lấy cánh tay Lục Nam Triết.

Cô còn muốn kết hôn sinh con nữa, đó mới là ước mơ lớn nhất hiện tại.

Lục Nam Triết nhìn đứa con gái không có chí tiến thủ, nghiêm mặt nói: “Đừng có mơ.

Nhà họ Lục không nuôi kẻ lười biếng.

Nếu con không muốn làm ở công ty gia đình thì tự mình ra ngoài tìm việc đi.” “Tìm việc phiền lắm ạ.

Anh Diệp ơi, thu nhận em với.” Lục Tử Đồng đáng thương nhìn

Diệp Tử Hạo.

Diệp Tử Hạo nhếch môi, nhướn mày: "Lục thị em không đi, em chạy đến Diệp thị làm gì?" "Tất nhiên là để giám sát anh thay chị Mễ rồi, xem anh có dám liếc mắt đưa tình với mấy cô thư ký nhỏ trong công ty không." "Đi chỗ khác chơi đi, thế thì tôi không dám nhận em đâu.

Ngày nào cũng suy diễn bóng gió thì chết, sẽ phá hoại nghiêm trọng tình cảm vợ chồng chúng tôi mất." Lục Tử Đồng bĩu môi: "Bị người ta ghét bỏ rồi." "Chị dâu, vậy chị có thu nhận em không?" Lục Tử Đồng lại nhìn về phía Mạc Noãn.

"Được chứ, nhưng Mạc thị không có tiền lệ đi cửa sau đâu.

Em muốn vào thì phải tham gia đợt tuyển dụng mùa thu của Mạc thị, qua được vòng khảo thí của phòng nhân sự thì đương nhiên không vấn đề gì." "Thôi đi, Lục Tử Đồng, con đừng có làm mất mặt ba nữa.

Dù muốn đi đâu thì con cũng phải dựa vào bản lĩnh của mình." Lục Nam Triết giáo huấn.

Chu Thanh Vân vỗ vai Lục Tử Đồng: "Tự mình cố gắng lên, đừng để ba mẹ mất mặt.

Ba mẹ có việc phải đi trước đây, lát nữa để anh hai và chị dâu giúp con dọn đồ." "Tiểu thúc, tiểu thẩm, hai người cứ yên tâm đi ạ.

Em và Lục Sâm hôm nay không có kế hoạch gì, cứ giao Tử Đồng cho bọn em." Mạc Noãn cười nói.

Lục Sâm: "..." Có cần phải thể hiện tích cực vậy không.

Sau khi người nhà họ Lục rời đi, Lục Tử Đồng ôm chầm lấy Mạc Noãn: "Cảm ơn chị dâu, chị đúng là tâm lý quá đi mất." "Được rồi, chúng tôi cũng đi đây.

Em chỉ cần anh Bùi của em là được rồi, chúng tôi ở đây chỉ làm kỳ đà cản mũi thôi.” Sau khi mọi người đi hết, Lục Tử Đồng lập tức khoác tay Bùi Lệ Hành, dịu dàng nói: “Anh Bùi, em tốt nghiệp rồi.” “Chúc mừng em.” “Đúng là đồ đầu gỗ, ý em là em tốt nghiệp rồi, bao giờ chúng ta kết hôn đây?” Bùi Lệ Hành sủng nịnh véo mũi cô: “Làm gì có ai vội vàng gả đi như em chứ, lời này mà cũng nói ra được, chẳng biết ngượng gì cả.” “Thế anh có cưới không hả?” “Cưới, đương nhiên phải cưới rồi, nhưng anh vẫn chưa tìm được cách nào thích hợp.” “Cứ cái kiểu lề mề của anh, em đoán anh sắp thành phù rể nghìn năm thật rồi đấy.” Lục Tử Đồng hậm hực nói.

“Được rồi, mấy cách em nghĩ ra anh đều không muốn dùng.

Anh vào giúp em dọn đồ nhé.” “Vâng, em đưa anh vào ký túc xá.” Trong phòng ký túc của Lục Tử Đồng chỉ còn hai người bạn cùng phòng, một người khác vì đã tìm được việc làm chính thức nên đã dọn đi trước.

Chương 587

"Tử Đồng, phụ huynh đến giúp cậu dọn đồ à?" Tiền Tiểu Nhất hỏi.

"Ba cậu trông trẻ thật đấy." Quách Mộng bồi thêm.

Ba?

Nụ cười trên mặt Bùi Lệ Hành cứng đờ, người vốn điềm đạm như anh cuối cùng cũng không thể giữ bình tĩnh.

Câu nói này đúng là sát thương quá lớn, anh trông già đến thế sao?

Sao lại thành ba rồi?

Anh nhìn Lục Tử Đồng một cái, sinh viên đại học bây giờ mắt nhìn kém thế à?

Sao anh có thể có một đứa con gái lớn như Lục Tử Đồng được.

Lục Tử Đồng ôm bụng cười không ngừng, vai run bần bật.

Nhìn khuôn mặt cứng nhắc của Bùi Lệ Hành, cô không khỏi giải thích: "Mộng Mộng, đây là tiểu biểu thúc của tớ, không phải ba tớ đâu." "Chào chú ạ, cháu là Quách Mộng, bạn cùng phòng của Tử Đồng." "Chào chú, cháu là Tiền Tiểu Nhất ạ." Bùi Lệ Hành ngày thường thấy Lục Tử Đồng gọi mình là tiểu biểu thúc thì không thấy sao cả, đó là cách xưng hô thói quen từ nhỏ đến lớn của cô.

Nhưng hiện tại bị hai cô gái bằng tuổi cô gọi là chú, trong lòng chỉ thấy kỳ quặc, thoang thoảng còn có một luồng giận dữ không thể kiềm chế.

Nếu không phải hai cô gái này là bạn cùng phòng của Lục Tử Đồng, anh căn bản chẳng buồn để tâm đến họ.

Khựng lại vài giây, Bùi Lệ Hành khó khăn gật đầu: “Chào các cháu.” “Chú ơi, chú đã gặp bạn trai của Tử Đồng chưa ạ?

Cái con bé này giấu tụi cháu kỹ lắm, chẳng tiết lộ chút tin tức nào cả.” “Đúng đấy chú, bạn trai Tử Đồng có đẹp trai không chú?” Một câu chú, hai câu chú, bộ gọi nghiện rồi à?

Không chỉ thiếu tinh tế mà còn mê trai nữa, Bùi Lệ Hành thầm đánh giá trong lòng, giọng nói không tự chủ được mà mang theo vẻ lạnh lùng: “Chưa gặp.” “Thật đáng tiếc quá, tốt nghiệp rồi mà còn chưa được gặp nữa.

Lục Tử Đồng, cậu quá đáng thật đấy, chẳng coi tụi tớ là bạn tốt gì cả.” Tiền Tiểu Nhất quay sang trách móc Lục Tử Đồng.

“Đúng thế, chẳng ra sao cả.

Cậu giấu kỹ vậy, chẳng lẽ là anh ta trông quá xấu, không dám cho ai nhìn?” Lục Tử Đồng nhìn Bùi Lệ Hành, thấy anh đầy vẻ không vui, khóe môi cô khẽ nhếch lên, cầm một quả táo cắn giòn tan: “Ngược lại hoàn toàn nhé, bạn trai tớ đẹp trai cực kỳ, tớ sợ các cậu mê mẩn quá nên phải giấu cho kỹ đấy.” Tiền Tiểu Nhất định nói gì đó, Lục Tử Đồng lập tức ngắt lời họ: “Thôi, dừng lại đi.

Đừng tưởng tớ không biết các cậu đang nghĩ gì, đừng hòng moi tin từ tớ.

Dù sao các cậu cũng định ở lại thành phố A phát triển, cứ đợi tớ phát thiệp cưới là được, lúc đó muốn gặp thế nào chẳng được.” Tiền Tiểu Nhất trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi: “Hai người đã tính đến chuyện kết hôn rồi sao?” “Tất nhiên rồi, tốt nghiệp là kết hôn vốn luôn là mục tiêu theo đuổi của tớ mà.” “Có sớm quá không, vừa tốt nghiệp đã bước vào hôn nhân thì mất tự do lắm.

Chúng ta mới tốt nghiệp thôi, còn nhiều điều tốt đẹp đang chờ đón phía trước, vả lại hình như hai người cũng chưa quen nhau lâu, có đáng tin không đấy?

Đừng có gặp phải hạng tra nam nha." Bạn cùng phòng bình thường nói chuyện đã quen miệng, không có kiêng dè gì, nhưng lời này lọt vào tai "chính chủ" thì chẳng phải chuyện gì tốt lành.

Bùi Lệ Hành nhíu mày thật chặt, mấy cô bạn này sao vậy chứ, người ta kết hôn thì liên quan gì đến họ, cứ phải truyền bá năng lượng tiêu cực thế làm gì.

"Yên tâm đi, tuyệt đối không phải tra nam đâu." Lục Tử Đồng thấy sắc mặt Bùi Lệ Hành không tốt, vội lảng sang chuyện khác.

Lệ Hành suốt cả quá trình không nói gì nhiều, lẳng lặng giúp Lục Tử Đồng thu dọn hành lý, ra dáng một lao động khổ sai đích thực, ngược lại Lục Tử Đồng cứ kéo hai cô bạn cùng phòng ríu rít mãi.

Anh vừa dọn đồ vừa nghe họ nói chuyện, anh nhận ra có rất nhiều thứ họ nói anh đều không hiểu, cũng chưa từng chơi qua, lần đầu tiên cảm thấy giữa mình và Lục Tử Đồng có một khoảng cách thế hệ khá lớn.

Sau khi dọn xong, ba cô gái ôm nhau từ biệt trong luyến tiếc.

Đồ đạc của Lục Tử Đồng cũng không nhiều lắm, đồ dùng trên giường cô đều bán rẻ cho dì quản lý ký túc xá, sách vở cô cũng chỉ giữ lại vài cuốn mang tính thực hành như SPSS hay Nghiệp vụ chứng khoán, còn lại đều bán hết, toàn bộ đồ đạc chỉ gói gọn trong hai chiếc vali.

Giao lại chìa khóa phòng ký túc xá, coi như chính thức kết thúc quãng đời sinh viên của cô.

Nhìn cảnh sắc quen thuộc của trường học, trong lòng cô khẽ thở dài, ngày thường than vãn bao nhiêu thì cuối cùng vẫn bấy nhiêu lưu luyến.

“Làm sao bây giờ, tiểu biểu thúc, hình như em có chút không nỡ rời xa nơi này rồi.” Bùi Lệ Hành nhíu mày, có chút nghiêm túc nói: “Lục Tử Đồng, sau này đừng gọi anh là tiểu biểu thúc nữa, gọi anh Bùi là được rồi.” “Em gọi quen rồi, sao phải sửa chứ?” “Em gọi vậy làm anh già đi đấy, anh đâu có già thế.” Lục Tử Đồng chăm chú nhìn Bùi Lệ Hành, thấy ánh mắt anh hơi né tránh, lập tức đoán ra nguyên nhân, khóe môi không nhịn được mà nở một nụ cười rạng rỡ: “Tiểu biểu thúc, anh có biết có một cụm từ rất hợp để hình dung anh lúc này không?” Bùi Lệ Hành ngẩn ra một lúc, khó hiểu nhìn cô: “Hửm?” “Dưa chuột già sơn xanh.” Lục Tử Đồng nhấn mạnh từng chữ một.

Bùi Lệ Hành định hỏi có ý nghĩa gì, Lục Tử Đồng lại thốt ra thêm ba chữ: “Cưa sừng làm nghé.” Tuổi của anh so với ba cô tuy có kém vài tuổi, nhưng làm chú thì thừa sức, thế mà cứ không cho cô gọi bằng chú, chẳng phải là cưa sừng làm nghé thì là gì.

Sắc mặt Bùi Lệ Hành đột ngột thay đổi, người đàn ông vốn luôn ôn hòa ngày thường cũng học theo giọng điệu của Diệp Tử Hạo: “Lục Tử Đồng, em lại ngứa đòn rồi đúng không?” “Mới thế đã thẹn quá hóa giận rồi à.

Đừng thế mà, em chỉ thích kiểu ông chú già như anh thôi, có phong thái lại có hương vị, rất hợp gu em.” Lục Tử Đồng khéo léo dỗ dành, khoác lấy cánh tay anh.

Bùi Lệ Hành hơi đỏ mặt, gõ nhẹ vào trán cô một cái: “Sau này đừng có nói mấy lời linh tinh như thế nữa.” Nghe đến từ “hương vị” là rất dễ khiến người ta liên tưởng đến chuyện khác.

“Tiểu biểu thúc, có phải anh lại suy nghĩ vẩn vơ rồi không, chẳng lẽ là nghĩ đến chuyện gì không trong sáng đấy chứ?” “Không có chuyện đó đâu.

Đồ đạc của em rốt cuộc định chuyển đi đâu, về đại viện hay về khu nội thành?” Bùi Lệ Hành thực sự không chống đỡ nổi ánh mắt trong sáng ngây thơ của cô, đành phải đánh trống lảng.

“Đừng có lảng chuyện chứ, anh có nghĩ tới cũng chẳng sao đâu mà.

Dù gì anh cũng ba mươi tư tuổi rồi, à không, hình như sắp tròn ba mươi lăm rồi, tính là ông chú già rồi đó.

Anh có chút tư duy của đàn ông lớn tuổi cũng là bình thường thôi, tuyệt đối không ảnh hưởng đến hình tượng vĩ đại của anh trong lòng em từ nhỏ đến giờ đâu, anh không cần lo.

Vả lại, em cũng tuyệt đối sẵn lòng phối hợp với anh.

Hay là thế này đi, em dọn thẳng đến chỗ anh ở nhé, chúng mình đồng cư, như vậy anh có thể chăm sóc chuyện ăn ở đi lại của em, cũng thuận tiện cho em đi tìm việc nữa.” “Khụ khụ.” Bùi Lệ Hành không nhịn được ho sặc sụa, lườm Lục Tử Đồng một cái, dáng vẻ cực kỳ nghiêm túc: “Đừng có nói năng bậy bạ nữa, Lục Tử Đồng.” Đây là cô gái anh nhìn lớn lên từ nhỏ, cũng là người anh đi một vòng lớn mới xác định sẽ nâng niu trong lòng cả đời, anh tuyệt đối không để danh tiếng của cô bị tổn hại.

Nhưng thế sự khó lường, khi tình cảm đã nồng đậm thì đâu còn nằm trong tầm kiểm soát của con người nữa.

Lục Tử Đồng cười lớn, cô cảm thấy ba điều may mắn nhất trong đời mình là: đợi được anh, khiến anh yêu cô, và lúc nào cũng có thể trêu chọc anh.

Cảm giác này đúng là không tệ chút nào, cảm giác như mọi tế bào trong cơ thể đều được thư giãn.

“Đúng là cán bộ già không chịu được đùa, em cũng chỉ tiện miệng nói thế thôi, anh không cần phải biểu hiện như kiểu em là rắn rết thế đâu.” Nếu cô thực sự dám sống chung với anh, ba cô chắc chắn sẽ không tha cho cô, biết đâu ấn tượng tốt về tiểu biểu thúc trước kia sẽ tan biến sạch sẽ.

Chương 588

Vì mục tiêu lâu dài, cô vẫn phải tiếp tục ngụy trang thêm một thời gian nữa.

Bùi Lệ Hành nhìn thấy tia cười lấp lánh trong mắt cô, lúc này mới muộn màng nhận ra hình như mình lại bị cô trêu rồi.

Anh luôn thấy thắc mắc, mình hơn cô hẳn một giáp tuổi, thế mà thường xuyên bị cô nhóc này nắm thóp, vừa tức vừa buồn cười, đúng là chuyện lạ đời.

Lục Tử Đồng quyết định không làm việc ở Lục thị, một phần vì cảm thấy không có tính thử thách, muốn tự mình ra ngoài rèn luyện, một phần vì tai mắt ở Lục thị quá nhiều, không thuận tiện cho việc hẹn hò với Bùi Lệ Hành.

Thế là cô bắt đầu nộp hồ sơ ra ngoài, nhắm vào những công ty gần văn phòng luật của Bùi Lệ Hành.

Dù sao cũng là sinh viên tốt nghiệp trường danh tiếng, lại còn có hai bằng cử nhân Kinh tế và Luật, lại còn thi đỗ chứng chỉ tư pháp quốc gia, nên rất nhanh cô đã nhận được điện thoại từ vài công ty.

Sau vài vòng phỏng vấn, cô thành công được một công ty ngoại thương quy mô trung bình tuyển dụng vào vị trí nhân viên ngoại thương, coi như là một vị trí cơ bản.

Công việc đã ổn định, đương nhiên phải chuẩn bị vài bộ đồ đi làm.

Lục Tử Đồng kéo Chu Thanh Vân và Mạc Noãn đi dạo trung tâm thương mại, còn dắt theo cô bé Lục Niệm Nhất đáng yêu.

Niệm Niệm hiện giờ đã là một cô bé điệu đà, đặc biệt thích những thứ lấp lánh, dù trong nhà đã có rất nhiều đồ như vậy rồi.

Cô bé kéo kéo áo Mạc Noãn, bàn tay nhỏ xíu chỉ về phía quầy trang sức của một cửa hàng trang sức.

Mạc Noãn nhìn theo hướng tay bé chỉ, không ngoài dự đoán, lại là đồ kim cương.

So với việc Lục Sâm chiều con gái không nguyên tắc, Mạc Noãn lại là người đóng vai ác trong nhà: "Niệm Niệm, ở nhà có nhiều lắm rồi, không được mua nữa." Lục Niệm Nhất chu đôi môi nhỏ đỏ hồng, nhìn chằm chằm Mạc Noãn, nhưng Mạc Noãn vẫn kiên quyết lắc đầu.

Cô nhóc khẽ hừ một tiếng, quay sang nhìn Chu Thanh Vân và Lục Tử Đồng bằng ánh mắt đáng thương, đôi mắt to tròn như nước suối long lanh sắp khóc, trông tội nghiệp vô cùng.

Cả nhà chỉ có mỗi cô công chúa nhỏ này, thực sự là bảo bối của mọi người, ngậm trong miệng sợ tan, nâng trên tay sợ rơi.

Chu Thanh Vân nói: "Tiểu Noãn, Niệm Niệm còn nhỏ, con đừng quá khắt khe, chỉ cần con bé vui là được mà." Mạc Noãn dở khóc dở cười nhìn cô nhóc: "Tiểu thẩm, nó cố ý đấy, mọi người đừng bị nó lừa.

Lục Sâm chiều nó quá mức rồi, nếu con không dạy bảo một chút, con sợ sau này nó sẽ hư mất." Lần nào cô bé cũng dùng chiêu này để lừa Lục Sâm, mà cái tên "nô lệ của con gái" kia lần nào cũng tình nguyện phối hợp diễn xuất với con.

Lâu dần, cô nhóc nhận thấy chiêu này rất hiệu quả, không biết đã dùng để lừa bao nhiêu người rồi.

"Con nghĩ nhiều quá, con gái thì phải nuôi dưỡng trong nhung lụa, nếu có hư thì cứ để ông nội tống vào quân đội, đảm bảo huấn luyện một hai năm là ngoan ngoãn ngay." Chu Thanh Vân xoa má cô nhóc.

Lục Tử Đồng bế Lục Niệm Nhất lên, chỉ vào má mình, cô bé lập tức toe toét miệng hôn lên má cô một cái ướt át, rồi hôn lên trán, rồi lại hôn sang hai bên má.

Dáng vẻ nịnh nọt khéo léo đó khiến ai nhìn cũng thấy tan chảy cả lòng.

Lục Tử Đồng vui vẻ véo cái má nhỏ của bé, bế bé đi thẳng vào cửa hàng trang sức, đưa tay mở tủ kính, cúi xuống: "Niệm Niệm, thích cái nào cứ lấy đi, cô út mua cho con." Cô nhóc chẳng khách khí chút nào, chộp ngay một đôi kẹp tóc kim cương hình bướm màu phấn hồng đưa cho Lục Tử Đồng, ý bảo cô đi thanh toán.

Lục Tử Đồng nhìn giá tiền, con bé này mắt nhìn đúng là tốt thật, lấy đại một cái cũng vài vạn tệ.

Dù cô chưa đi làm nhưng tiền tiết kiệm cũng không ít, sảng khoái thanh toán tiền rồi bế cô nhóc đang mãn nguyện bước ra khỏi cửa hàng.

Cô nhóc cảm thấy trong nhà người đáng ghét nhất chính là mẹ Noãn Noãn, lúc nào cũng không cho bé mua mấy thứ này, mà bé thì lại thích chúng nhất, cứ lấp lánh, nhìn đẹp vô cùng.

Nghĩ đến đây, Lục Niệm Nhất quay sang làm mặt quỷ với Mạc Noãn.

Mạc Noãn nhìn dáng vẻ đó vừa giận vừa buồn cười, tính cách này rốt cuộc là di truyền từ ai đây?

Cô nhóc chỉ vào mái tóc lưa thưa của mình, ra hiệu bảo Lục Tử Đồng đeo lên cho bé.

"Cái vẻ điệu đà này đúng là y hệt em hồi nhỏ." Lục Tử Đồng vừa nói vừa kẹp tóc lên cho bé.

Đây là mẫu kẹp tóc kim cương dành cho trẻ em, những viên kim cương hồng khá nhỏ mịn, đeo lên tóc cô nhóc trông rất vừa vặn, không quá nặng nề.

Chu Thanh Vân nhìn Lục Niệm Nhất, dường như cũng nhớ về hai mươi năm trước.

Khi đó Lục Tử Đồng không thích những thứ lấp lánh mà lại thích quần áo đẹp, cứ thấy quần áo đẹp là bám lấy người lớn đòi mua bằng được.

“Tính cách này đúng là giống con thật.” “Em vẫn đang thắc mắc con bé này giống ai, hóa ra là giống cô út nó.” Mạc Noãn bừng tỉnh đại ngộ.

“Tất nhiên rồi, em là cô út của nó mà.” “Niệm Niệm, mẹ dạy con thế nào, bây giờ phải nói gì với cô út?” Mạc Noãn có thói quen dạy lễ nghi cho Lục Niệm Nhất từ nhỏ.

Cô nhóc chớp chớp mắt, rồi nghiêm túc nói: “Cảm ơn.” “Đúng là giống nhà họ Lục chúng ta, dáng vẻ này giống hệt anh hai.” Lục Tử Đồng vừa nói vừa hôn liên tiếp lên mặt cô nhóc.

Vừa hôn xong, cô bé lập tức đưa bàn tay nhỏ trắng trẻo lên lau, mặt đầy vẻ chê bai.

Lục Tử Đồng búng nhẹ vào mũi bé, đưa tay ra: “Được lắm Lục Niệm Nhất, lợi dụng cô út xong là bắt đầu chê bai rồi hả, trả lại kẹp tóc kim cương cho cô.” Lục Niệm Nhất ngọ nguậy người, lập tức quay đầu nhìn về phía Mạc Noãn, ra vẻ định chạy trốn: “Mẹ ơi, bế.” Mạc Noãn cố ý trêu bé nên không bế ngay.

Cô nhóc cuống quýt cả lên, dường như thực sự sợ cô út đòi lại kẹp tóc, lặp lại lần nữa: “Mẹ, bế.” Mạc Noãn nhìn dáng vẻ đó của con, lắc đầu rồi bế bé vào lòng.

“Con bé này sau này chắc chắn là một tay kinh doanh giỏi, giống hệt ba nó, đều là gian thương cả.” Mới tí tuổi đầu đã biết tính kế người khác, lớn lên thì còn thế nào nữa.

Chu Thanh Vân luôn nở nụ cười ôn hòa trên môi.

Lục Tử Đồng nghĩ đến chuyện gì đó, không nhịn được ướm thử: “Mẹ ơi, có phải mẹ cũng rất muốn có một đứa cháu ngoại như thế này không?

Vừa thơm vừa mềm, bế thích cực kỳ.” “Đừng có gây chia rẽ gia đình, đây không phải vấn đề mẹ muốn hay không, mà Niệm Niệm vốn dĩ đã là cháu nội của mẹ rồi.” Chu Thanh Vân lườm Lục Tử Đồng một cái.

Mạc Noãn hiểu ý Lục Tử Đồng muốn nói gì, liếc nhìn cô một cái.

Lục Tử Đồng bèn nói thẳng luôn: “Mẹ, con đang nói đến đứa do con sinh ra kìa, cháu ngoại của mẹ ấy.” “Thế thì cũng phải đợi con sinh được đã.

Nhưng mẹ thì không vội, trong nhà có Niệm Niệm là đủ rồi, con cứ tận hưởng cuộc sống độc thân thêm vài năm nữa đi, mẹ không ép con đâu.

Tầm hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi kết hôn là vừa đẹp, giờ con vẫn còn hơi nhỏ.” Lục Tử Đồng còn định nói thêm gì đó, Mạc Noãn lập tức nháy mắt ra hiệu cho cô không được hỏi nữa, tránh để tiểu thẩm nghi ngờ.

Chương 589

Lục Tử Đồng đành ngậm miệng.

Chu Thanh Vân và Mạc Noãn giúp Lục Tử Đồng chọn vài bộ váy công sở và mấy đôi giày cao gót.

Khi về đến nhà, Lục Nam Triết đang đọc báo, thấy họ xách lỉnh kỉnh túi mua sắm đủ màu sắc, không nhịn được hỏi: “Sao lại mua nhiều thế này?” “Con gái anh ngày mai bắt đầu đi làm rồi, đây đều là đồ chuẩn bị cho nó đấy.” Lục Nam Triết đặt tờ báo xuống, nhíu mày: “Tử Đồng, con tìm được việc nhanh thế sao?” “Ngài Thị trưởng Lục, giọng điệu đó của ba là sao vậy, con tìm được việc kỳ lạ lắm ạ?

Con gái ba ưu tú thế này, nhan sắc có nhan sắc, năng lực có năng lực, so về gia thế cũng ăn đứt khối người, chỉ cần muốn tìm việc thì có gì khó đâu.” “Đừng có nói khoác như thế, xã hội này không dễ lăn lộn vậy đâu.

Con muốn đến công ty khác rèn luyện, ba ủng hộ, nhưng gia quy trong nhà con phải nhớ kỹ cho ba.

Thứ nhất, giờ giới nghiêm của nhà ta là chín giờ tối.

Thứ hai, tuyệt đối không được uống rượu.

Thứ ba, có thể giao lưu với bạn trai nhưng phải biết giữ chừng mực, tuyệt đối không được làm loạn.” Nghe vậy, Lục Tử Đồng bĩu môi, thực ra hôm nay cô định nói là sau khi chính thức đi làm sẽ không ở nhà nữa.

Cô đã nghe ngóng kỹ rồi, căn hộ đối diện nhà Bùi Lệ Hành đang trống và chuẩn bị cho thuê.

Cận thủy lâu đài, dù thế nào cũng thuận tiện để bồi dưỡng tình cảm.

“Thị trưởng Lục à, con là người trưởng thành rồi, vừa mới thoát khỏi cuộc sống tập thể mà chín giờ đã phải về nhà, thế thì khác gì bị cầm tù biến tướng đâu chứ.” “Ba làm vậy là vì tốt cho con thôi, xã hội phức tạp lắm.” Lục Nam Triết rút tờ báo từ trong tay con gái ra.

Lục Tử Đồng lập tức nói: “Thị trưởng Lục, ba đặt tờ báo xuống trước đi, con có chuyện muốn thương lượng với ba.” Lục Nam Triết khẽ nhướng mắt nhìn cô: “Con muốn nói gì?” “Con muốn dọn ra ngoài ở.” Lục Tử Đồng nói thẳng thừng.

“Ở nhà có gì không tốt, dọn ra ngoài làm gì, lúc đi làm về chẳng có ai nấu cơm cho con cả.” Lục Nam Triết nhíu chặt mày, khó hiểu nhìn con gái.

“Ba, con gái ba lớn rồi, đã muốn đi rèn luyện thì phải rèn luyện toàn diện chứ.” “Chuyện đó thì liên quan gì đến việc con ở nhà?” “Tất nhiên là có liên quan rồi.

Nếu đồng nghiệp biết con là con gái ba, họ sẽ nghĩ thế nào về con?

Nếu con đạt được thành tích, họ sẽ bảo con dựa vào quan hệ; nếu con không có bản lĩnh, họ sẽ nói con là kẻ phá gia chi tử.

Dù con có làm gì thì cũng bị người ta xì xào thôi.” “Hơi đâu mà để ý ánh mắt của người khác, vả lại con không nói thì ai biết được?” “Con còn lạ gì ba nữa.

Nếu con ở nhà, theo những gì con biết về ba, chắc chắn mỗi ngày đi làm ba sẽ tiện đường chở con theo, cứ lặp đi lặp lại vài lần như thế không bị phát hiện mới lạ.

Con mà muốn mời đồng nghiệp về nhà chơi cũng không được, tóm lại là có quá nhiều sự bất tiện.” “Con có bằng lái rồi, có thể tự lái xe đi làm.

Con mời đồng nghiệp đến chơi thì ba và mẹ con lánh mặt là được.” Lục Nam Triết thản nhiên nói, giữa lông mày mang theo một chút lạnh nhạt.

“Lão ba, sao ba không thể để con tự đưa ra lựa chọn chứ, cứ nhất định phải quyết định thay con, con đã hơn hai mươi tuổi rồi.” Lục Tử Đồng sắp khóc đến nơi, lão ba nhà mình đúng là cứng đầu khó bảo.

“Ai nói là thích ba nhất nào?

Ai nói tốt nghiệp xong muốn ở cùng ba, muốn ăn cơm ba nấu nào?

Lục Tử Đồng, đó đều là lời con nói, ba không nói sai chứ?” Giọng điệu Lục Nam Triết rầu rĩ, bất mãn nhìn con gái, dáng vẻ như thể vừa chịu tổn thương ghê gớm lắm.

Lục Tử Đồng nghẹn lời.

Trước đây cô đúng là đã nói như vậy, cô cũng rất thích ở bên cạnh ông, nhưng bây giờ tình hình đã khác rồi mà?

Chẳng phải cô đã có bạn trai rồi sao?

Nhìn dáng vẻ này của lão ba, Lục Tử Đồng cũng thấy hơi khó chịu, cô ôm lấy cánh tay Lục Nam Triết nũng nịu: “Ba, ba đừng như vậy mà.

Lúc nhỏ ba chẳng bảo con lớn lên phải sải cánh bay cao đó sao?

Bây giờ ba thế này, sau này con đi lấy chồng thì biết làm thế nào, ba phải tập thích ứng dần đi chứ.” Lục Nam Triết trừng lớn mắt, cả người bao phủ bởi một luồng khí lạnh lẽo, nghiêm túc nhìn con gái: “Con còn nhỏ, chồng con gì ở đây, không được nghĩ đến chuyện đó.” “Ba, nhỏ gì mà nhỏ, bây giờ hai mươi tuổi là có thể đăng ký kết hôn rồi, con đã quá tuổi đó hai năm rồi đấy.

Chẳng lẽ ba muốn nuôi con thành bà cô già, thành ‘gái ế’ trong mắt mọi người à?” “Ế gì mà ế, Tiểu Noãn hai mươi bảy tuổi mới kết hôn với anh hai con, Mễ Nặc cũng hai mươi chín tuổi mới cưới.

Con ít nhất cũng phải qua hai mươi bảy tuổi mới được bàn chuyện cưới hỏi.” Nghĩ đến việc con gái mình vất vả nuôi nấng bấy lâu nay, chỉ vài năm nữa thôi sẽ thuộc về nhà người khác, trong lòng Lục Nam Triết dâng lên một nỗi thất lạc nồng đậm.

Khóe môi Lục Tử Đồng giật giật.

Nếu cô chờ đến hai mươi bảy tuổi thì Chú nhỏ đã gần bốn mươi rồi, sao mà đợi được.

Chị dâu bảo anh hai là “nô lệ của con gái”, Lục Tử Đồng thấy lão ba nhà mình cũng chẳng kém cạnh gì, đúng là một “ông bố cuồng con gái” danh bất hư truyền.

Haiz, tại sao chị dâu và chị Mễ Nặc lại kết hôn muộn thế chứ, điều này hoàn toàn ảnh hưởng đến giá trị quan của lão ba nhà cô rồi.

“Lão ba...” Lục Tử Đồng cực kỳ bất lực, nhất thời chẳng biết nói gì thêm.

Vừa hay Chu Thanh Vận từ trong bếp đi ra, nghe thấy cuộc đối thoại của hai cha con, bà không tự chủ được mà bật cười thành tiếng.

Lục Tử Đồng liên tục nháy mắt với mẹ, ý bảo bà giúp một tay.

Chu Thanh Vận nhìn ánh mắt nhỏ đáng thương của con gái, nhịn không được lên tiếng: “Nam Triết, anh thật là, Tử Đồng lớn thế này rồi, anh không thể cứ quản con mãi như vậy.

Người ta mà biết con có một ông bố như anh thì ai dám lại gần nó, anh đang chặt đứt đào hoa của con gái mình đấy à?” Lục Nam Triết hừ lạnh một tiếng: “Đào hoa thối cần nhiều thế làm gì, đào hoa thật sự chỉ cần một đóa là đủ rồi.” “Thế chẳng phải có nhiều đóa thì mới dễ lựa chọn sao?

Chỉ có một đóa mà nhỡ không ra gì thì tính sao?” “Có tôi canh chừng, tuyệt đối không để chuyện đó xảy ra.” Lục Nam Triết thề thốt đầy tự tin, kiên quyết không nhượng bộ về vấn đề của con gái, dù người khuyên nhủ có là vợ mình.

Chu Thanh Vận bất lực mỉm cười với Lục Tử Đồng rồi quay vào bếp.

Lục Tử Đồng bĩu môi, dựa vào người Lục Nam Triết như một động vật không xương, cả người ủ rũ như bị sương muối đánh, thấp giọng nói: “Thị trưởng Lục, ba quá cố chấp rồi, chẳng còn cởi mở như trước nữa.” Lục Nam Triết khẽ thở dài, nặn nặn cái má nhỏ của cô: “Tử Đồng, ba không muốn con đi quá xa ba.” “Ba, con biết ba thương con sủng con, nhưng ba thực sự không thể sủng con cả đời được.

Dù ba mươi tuổi con mới lấy chồng thì sớm muộn gì con cũng phải rời xa ba, rồi cũng có ngày ba phải rời xa con.

Con chỉ muốn mình học hỏi được nhiều thứ hơn, để sau này dù gả đi đâu cũng có thể sống tốt.” Lục Nam Triết không lên tiếng, chỉ đăm đăm nhìn cô con gái đang tựa vào vai mình.

Chương 590

Đã từng có lúc đôi bàn tay ông có thể ôm trọn cô vào lòng, giờ đây ông đã không thể làm được điều đó nữa.

“Ba cũng biết ngoài chỉ số cảm xúc và trí tuệ cao ra thì con chẳng có kỹ năng sống nào cả.

Con thực sự muốn đi rèn luyện một chút, điều này chắc chắn có lợi cho con sau này.

Nếu con gặp phải bà mẹ chồng không tâm lý, ba bảo con thế này chẳng phải sẽ bị người ta chê chết sao?” “Tử Nhi.” Lục Nam Triết lầm bầm.

Nghe thấy cách gọi tên quen thuộc này, Lục Tử Đồng mím môi.

Lúc nhỏ ba toàn gọi cô như vậy, sau này cô lớn dần, cảm thấy cách gọi này sến súa quá nên kiên quyết không cho ai gọi nữa, ba vốn sủng cô nên sau này cũng không gọi như thế nữa.

Nghĩ đến lý do mình nói những điều này thực ra là để được ở gần một người đàn ông hơn, trong lòng cô dâng lên một nỗi áy náy nhàn nhạt, suýt chút nữa đã muốn từ bỏ ý định.

Nhưng cô lại tin chắc Bùi Lệ Hành là người đàn ông định mệnh của mình, cũng là người cô đã thích bao nhiêu năm nay, thế là cô lại đè nén nỗi áy náy trong lòng xuống.

Cô cảm thấy trong lòng mình như có hai tiểu nhân đang giằng xé, nhất thời chưa phân thắng bại.

Đúng lúc này, Lục Nam Triết nói: “Được rồi, ba đồng ý cho con dọn ra ngoài ở.” “Thật không ba?” Đôi mắt Lục Tử Đồng sáng rực lên như hai vì tinh tú lấp lánh.

Sắc mặt Lục Nam Triết lập tức thay đổi, ông giận dữ lườm con gái, trong lòng đủ loại tư vị ngổn ngang.

Từ bao giờ mà con gái ông đã không còn ỷ lại vào ông nữa, giờ đây lại vì được rời xa ông mà hưng phấn đến thế.

Ông đúng là thất bại mà.

Nghĩ đến đây, ông không kìm được hừ lạnh một tiếng, quay mặt đi chỗ khác.

Lục Tử Đồng thấy sắc mặt lão ba không ổn, lập tức ôm lấy cổ ông, hai tay khẽ nặn má ông.

Gương mặt này dù đã có nếp nhăn, trở nên phong trần hơn nhưng vẫn cực kỳ phong độ, nhìn bao nhiêu lần cũng thấy thuận mắt.

“Lão ba, ba đừng hiểu lầm con mà, ba vẫn luôn là người đàn ông con yêu nhất.” Lục Tử Đồng kéo dài giọng điệu nũng nịu, hoàn toàn khác hẳn với hình ảnh già dặn ngày thường.

Nghe vậy, sắc mặt Lục Nam Triết mới dịu đi đôi chút, ông nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái: “Thật không?

Không phải nói để dỗ ba vui đấy chứ?” Lục Tử Đồng nhìn người cha đang dỗi hờn, trong lòng cũng dâng trào cảm xúc.

Mấy chục năm nay, tình yêu ông dành cho cô chưa bao giờ thay đổi, trái lại còn tăng dần theo ngày tháng.

Trong ký ức tuổi thơ của cô, ông luôn là một người bận rộn, nhưng dù bận đến đâu ông cũng luôn dành thời gian ở bên cô, rồi đợi sau khi cô ngủ say, ông lại một mình vào thư phòng tăng ca.

Mỗi khi bạn bè xung quanh phàn nàn cha mẹ quá bận không có thời gian đưa đi chơi, cô luôn có thể ngẩng cao đầu đầy kiêu hãnh nói: “Lão ba của tớ thì khác, bận thì bận nhưng chưa bao giờ bỏ rơi tớ.”

Ngược lại là cô, ngày càng không còn ỷ lại vào ông như lúc nhỏ nữa.

Chẳng trách ông lại buồn lòng.

“Tất nhiên là thật rồi lão ba.” Ba phần dỗ dành, bảy phần còn lại tuyệt đối là chân tâm thực ý.

“Coi như con còn chút lương tâm, không uổng công ba thương con.” “Vậy Thị trưởng Lục cứ tiếp tục thương con đi nha.

Phải làm sao đây, tự nhiên con thèm ăn sủi cảo ba tự tay gói quá, cảm giác lâu lắm rồi chưa được ăn, tối nay nhà mình gói sủi cảo được không?” “Chuyện đó có gì khó đâu.

Chiều nay lúc về nhà mẹ con có bảo ba mua thịt lợn và thịt bò tươi rồi, ba sẽ gói loại nhân thịt lợn ớt xanh mà con thích nhất.” “Được ạ, vậy hai cha con mình quyết định vui vẻ như thế nhé, con sẽ phụ giúp ba.” Lục Tử Đồng bật dậy, hăm hở xắn tay áo.

Lục Nam Triết trìu mến bẹo mũi cô, đặt tay lên vai con gái, hai cha con thân thiết cùng nhau đi vào bếp.

“Mẹ ơi, mẹ đừng bận rộn nữa, lão ba sắp gói sủi cảo cho con ăn nè.” Chu Thanh Vận mỉm cười nhìn chồng: “Hôm nay anh không bận nữa à?” “Công việc thì làm sao hết được, nhưng số lần nấu cơm cho con gái chắc là ngày càng ít đi rồi, con gái đã nói muốn ăn thì tất nhiên tôi phải đáp ứng chứ.” Lục Nam Triết cười giải thích.

Chu Thanh Vận bật cười lắc đầu, cái dáng vẻ sủng con gái này đúng là hết chỗ nói.

Con gái là người tình kiếp trước của cha, câu nói này tuyệt đối chính xác.

Trước đây bà cũng không ít lần ghen tị đâu, giờ thì quen rồi, vả lại đây cũng là công chúa nhỏ bà nâng niu trên lòng bàn tay, ai thương thì cũng là thương thôi, chẳng buồn so đo nữa.

Lục Nam Triết cũng biết nấu ăn, tay nghề còn rất khá, nhưng vì tính chất công việc nên phải tiếp khách nhiều, bữa tối thường không ăn ở nhà, cơ hội tự mình xuống bếp cũng rất hiếm.

Lục Tử Đồng đeo tạp dề cho cha, sau đó bắt đầu lấy nguyên liệu từ tủ lạnh ra.

Lục Nam Triết rửa tay rồi bắt đầu nhanh nhẹn thái thịt, băm thịt.

Chẳng mấy chốc, trong bếp vang lên tiếng băm thịt "đốc đốc đốc".

"Ba, mình dùng máy xay thịt đi, băm thế này mệt lắm." "Không được, thịt xay bằng máy không thơm bằng.

Ba khó khăn lắm mới gói sủi cảo cho con một lần, nhất định phải làm ngon nhất." Sống mũi Lục Tử Đồng hơi cay cay.

Sau khi rửa sạch rau củ, cô cứ đứng bên cạnh cầm khăn thỉnh thoảng lại lau mồ hôi cho Lục Nam Triết.

Mỗi lúc như vậy, cô đều thấy thần sắc của lão ba nhà mình dịu dàng lạ thường, khóe miệng khẽ cong lên, dáng vẻ ấy như thể đã có được cả thế giới, mãn nguyện vô cùng.

"Lão ba, hay là ba gói nhiều một chút đi.

Con sắp bắt đầu đi làm rồi, cũng đã tìm được phòng, chắc là sẽ dọn đi sớm thôi.

Đến lúc đó con có thể mang theo một ít để vào tủ lạnh, làm bữa sáng hoặc bữa khuya cũng được.

Trong sủi cảo có tâm ý của ba, con ăn chắc chắn sẽ thấy rất ngon, làm việc cũng hăng hái hơn nhiều." "Được, tối nay ba sẽ gói thật nhiều, con muốn mang bao nhiêu đi cũng được." Thấy con gái ủng hộ như vậy, tâm trạng Lục Nam Triết tốt không để đâu cho hết.

Lục Nam Triết bận rộn suốt hai tiếng đồng hồ mới làm xong tất cả các loại nhân: thịt lợn ớt xanh, tố tam tiên, thịt bò cần tây, tôm hẹ; tất cả nguyên liệu trong tủ lạnh đều được ông tận dụng hết.

Cả gia đình ba người quây quần bên chiếc bàn tròn lớn gói sủi cảo.

Chương 591

Gói được một ít thì Chu Thanh Vận bắt đầu luộc, Lục Tử Đồng và Lục Nam Triết tiếp tục gói.

Ăn tối xong, cả nhà vừa nói vừa cười tiếp tục làm, gói được tận hai túi lớn.

Buổi tối, Lục Tử Đồng gối đầu lên chân Lục Nam Triết xem tivi, Lục Nam Triết khẽ vuốt tóc cô, hỏi: “Tử Đồng, chừng nào con định dọn đi?” “Chắc là ngày kia ạ, nhưng vẫn chưa chắc chắn lắm.” “Được rồi, dù là lúc nào con cũng phải báo trước cho ba, ba sẽ sắp xếp lịch trình để đích thân dọn nhà cho con.” “Dạ, ba mua giúp con ít đồ nội thất, tiện thể trang trí giúp con luôn nhé, con muốn phong cách giống như phòng con ở nhà mình.” “Được, những việc này ba sẽ làm cho con, đảm bảo con sẽ hài lòng.” “Ba làm việc thì con yên tâm rồi.” Lục Tử Đồng ôm lấy eo lão ba, thuận tay chọc chọc vào bụng ông, cảm nhận được lớp cơ bụng săn chắc.

Mấy chục năm vẫn như một, “Lão ba, sao bao nhiêu năm qua bụng ba chẳng to lên tí nào thế?

Ba nhìn cấp dưới của ba xem, nhiều người trẻ măng mà bụng phệ hết cả rồi, chưa nói đến những người bằng tuổi ba, nhìn đúng là thảm không nỡ nhìn.” “Thân hình là do tập luyện mà ra cả.

Ba của con ngày nào cũng rèn luyện thân thể, đương nhiên là không béo được rồi.” “Cũng đúng, nhưng con thấy là do gen nhà họ Lục mình tốt, chẳng có ai là không đẹp cả.” Lục Tử Đồng cười híp mắt.

Chu Thanh Vận ngồi một bên, bà không biết cha con nhà khác khi ở riêng với nhau sẽ đối xử thế nào, có thân thiết như thế này không, nhưng hai người này thì đúng là càng nhìn càng thấy sến súa, đến mức bà thấy mình như bóng đèn giữa hai người họ vậy.

Cuối cùng, Lục Tử Đồng ngủ quên trên chân Lục Nam Triết.

Ông khẽ bế cô vào phòng, đắp chăn cẩn thận rồi mới chậm rãi bước ra ngoài.

Bất chợt, ông cảm thấy vùng vai vừa nhức vừa đau, vùng eo cũng không thoải mái, không nhịn được mà xuýt xoa.

“Sao thế?

Bị thương à?” “Chắc là lúc nãy dùng sức quá đà nên hơi trẹo eo một chút, hình như vai cũng bị thương luôn rồi.” Lục Nam Triết hơi bất lực nói.

Chu Thanh Vận liếc ông một cái rồi đi lấy rượu thuốc, ấn ông nằm xuống giường, tận tâm xoa bóp vai và eo cho ông, sau đó mới bôi rượu thuốc lên.

“Đúng là có tuổi rồi, xuống bếp một tí cũng khiến mình bị thương được.” Lục Nam Triết cảm thán.

Chu Thanh Vận tức giận nói: “Gần năm mươi tuổi rồi, anh không muốn chấp nhận mình già cũng không được.

Sau này phải chú ý một chút, đừng có quá sức.” “Khó khăn lắm con gái mới bảo muốn ăn đồ tôi nấu, tôi đương nhiên phải nỗ lực rồi, không thể để con gái thất vọng được.” Nụ cười vẫn luôn hiện trên mặt Lục Nam Triết, tâm trạng tốt duy trì cho đến tận bây giờ.

“Anh thật là, em cũng chẳng biết nói gì nữa.

Đừng trách em không nhắc nhở anh, tốt nhất anh nên chuẩn bị tâm lý đi, Tử Đồng có một câu nói rất đúng, sớm muộn gì nó cũng phải lấy chồng thôi.” “Tôi biết, nhưng mà cứ thấy không nỡ...” “Đúng là đồ ngoan cố.” Mà càng già lại càng ngoan cố, nói thế nào cũng không thông, con gái cứ như là mạng sống của ông vậy.

Bà thật sự khó có thể tưởng tượng nổi sau này nếu có ai đến cầu hôn, muốn cướp người từ tay ông, ông sẽ đối xử với người ta thế nào, liệu có giống như trong phim, cầm chổi quét người ta ra khỏi cửa không.

“Bà xã, em đang nghĩ gì mà biểu cảm lạ thế?” “Em đang nghĩ sau này anh sẽ dùng chiêu gì để đối phó với con rể mình.” “Đừng nhắc đến đề tài này nữa, cứ nhắc đến là thấy đau lòng.” Chu Thanh Vận: “...” Bùi Lệ Hành đi công tác chưa về nên Lục Tử Đồng không nói với anh chuyện cô đã dọn đến ở đối diện nhà anh, cô muốn đợi anh về để dành cho anh một bất ngờ.

Lục Nam Triết dành cả một ngày để trang trí căn hộ nhỏ cho Lục Tử Đồng, rộng khoảng hơn sáu mươi mét vuông, hai phòng ngủ một phòng khách, rất ấm cúng, một người ở là vừa đẹp, không thấy quá trống trải.

Lục Tử Đồng vô cùng mãn ý: “Quả nhiên có ba là sướng như tiên.” “Lục Tử Đồng, con không cần mẹ nữa hả?” Chu Thanh Vận hơi ghen tị nói.

Lục Tử Đồng một tay ôm eo ba, một tay đặt lên vai mẹ: “Có hai người, cuộc sống của con mới hoàn mỹ.” Trước khi đi, Lục Nam Triết kéo Lục Tử Đồng sang một bên dặn dò đủ thứ, nào là nửa đêm không được tùy tiện mở cửa, cuối tuần nhất định phải về nhà, ăn uống phải điều độ.

Chu Thanh Vận dứt khoát ngồi một bên ăn trái cây chờ ông.

Đôi khi bà thực sự nghi ngờ vị trí làm mẹ của mình đã hoán đổi cho Lục Nam Triết rồi, con gái lớn thế này mà việc gì ông cũng tự tay làm, đến lúc bà muốn nhúng tay vào thì ông đã lo liệu đâu vào đấy cả

rồi.

Lục Tử Đồng liên tục gật đầu, giòn giã đáp: “Biết rồi lão ba, con biết rồi mà.

Ba cũng phải chú ý, tối đừng tiếp khách quá muộn, uống ít rượu thôi, hại sức khỏe lắm.

Bình thường dành nhiều thời gian cho mẹ một chút, đừng chỉ mải mê với công việc, cũng đến lúc nghỉ ngơi để tận hưởng cuộc sống riêng của mình rồi.” “Yên tâm, ba biết chừng mực mà.” Lục Nam Triết vỗ vai con gái.

Ông không phải người tham luyến quyền thế, bao nhiêu năm làm chính trị ông thực sự cũng mệt rồi, nhưng nhiều công trình ở thành phố A là do ông phê duyệt, nhiều dự án vẫn chưa hoàn thành, dù muốn nghỉ thì cũng phải đợi xong xuôi đã, nhất thời chưa thể rút lui ngay được.

“Được rồi Nam Triết, anh đừng quên lát nữa anh còn phải đi họp đấy.

Con gái chỉ là ra ngoài ở tạm thôi, thích thì về lúc nào chẳng được, hai người không cần phải làm như sắp chia ly thống khổ thế đâu.” “Được rồi, Tử Đồng, con nhớ kỹ những lời ba dặn đấy.” “Con nhớ rồi ạ.” Khi trong căn nhà chỉ còn lại một mình, Lục Tử Đồng đột nhiên thấy buồn chán vô cùng, nhưng rất nhanh cô đã lạc quan trở lại.

Cô dọn ra ngoài vốn là để theo đuổi tình yêu của mình, cô tin rằng mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp thôi.

Gần tối, Bùi Lệ Hành kéo vali trở về.

Vừa chuẩn bị mở cửa, anh chợt cảm thấy có người từ phía sau ôm chầm lấy mình.

Bùi Lệ Hành theo bản năng định thoát ra, nhưng rồi ngửi thấy một mùi hương thanh khiết quen thuộc, gương mặt anh hiện lên một nụ cười sủng nịnh: “Đồng Đồng.” “Sao thế, ngoài em ra anh còn muốn ai ôm nữa hả?” Lục Tử Đồng hơi dỗi.

Một tuần không gặp, cô chỉ thấy nhớ anh da diết, ôm chặt lấy anh không muốn buông tay.

“Nữ lưu manh này từ đâu tới đây?” Bùi Lệ Hành bật cười.

“Hàng chính hãng do nhà họ Lục sản xuất, độc nhất vô nhị, không có chi nhánh thứ hai đâu.” “Vậy ra là Lục lưu manh rồi.” “Em là nữ lưu manh thì sao nào, anh dám có ý kiến à?

Anh không biết sao, nhà họ Lục chúng em chuyên sản xuất lưu manh đấy, anh chọc vào em rồi thì đừng hòng chạy thoát.” Lục Tử Đồng dùng lực ngắt vào eo Bùi Lệ Hành một cái, cái tay này ra tay chẳng nhẹ chút nào.

“Anh nào dám có ý kiến, bạn gái là nhất mà.” Bùi Lệ Hành khẽ nắm lấy bàn tay nhỏ mềm mại trắng nõn của cô, đặt lên môi hôn một cái, nâng niu không rời.

“Ồ, lão cán bộ, đúng là ba ngày không gặp phải nhìn bằng con mắt khác nha, đã biết dỗ dành cho em vui rồi.

Nhưng đã mang danh lưu manh thì phải làm cho tới bến mới được.” Lục Tử Đồng vừa nói vừa từ phía sau linh hoạt lách ra trước mặt Bùi Lệ Hành, kiễng chân lên, trực tiếp vòng tay qua cổ anh rồi đặt một nụ hôn nồng cháy xuống.

Cô nhanh chóng lách qua làn môi anh, trao cho anh một nụ hôn mãnh liệt, giải phóng hết nỗi nhớ nhung và cảm xúc nồng nàn dồn nén bấy lâu.

Bùi Lệ Hành đương nhiên không chịu nổi sự khiêu khích này, đôi lứa đang lúc mặn nồng mà xa nhau một ngày đã thấy khó chịu, huống chi là cả một tuần trời.

Bùi Lệ Hành lập tức giành quyền chủ động, vòng tay ôm lấy eo nhỏ của cô ngày càng chặt, hận không thể khảm cô vào lòng.

Lục Tử Đồng chỉ thấy tim đập thình thịch, miệng khô lưỡi đắng.

Chương 592

Quả nhiên là tiểu biệt thắng tân hôn, Chú nhỏ tối nay nhiệt tình hơn hẳn ngày thường.

Đúng lúc hai người đang hôn nhau say đắm, một giọng nói không mấy hòa hợp truyền đến: "Thật là đạo đức suy đồi mà, giới trẻ bây giờ đúng là, đã đến cửa nhà rồi mà cũng không nhịn nổi, dành vài giây mở cái cửa thì chết ai đâu." Người Bùi Lệ Hành cứng đờ, lập tức ấn Lục Tử Đồng vào lòng mình.

Lúc này tim Lục Tử Đồng đập loạn nhịp, mặt nóng bừng, đương nhiên là không dám ngẩng đầu lên, thân hình nhỏ nhắn rúc sâu vào lồng ngực anh.

Bùi Lệ Hành nhìn bà cô vừa đi ngang qua, ái ngại nói: "Cháu xin lỗi dì ạ." Người phụ nữ trung niên dường như không ngờ Bùi Lệ Hành lại nói như vậy, ngẩn người mất vài giây: "À, không có gì." Sau khi bà ấy đi khỏi, Bùi Lệ Hành không dám chần chừ thêm, lập tức lấy chìa khóa mở cửa nhà, dắt Lục Tử Đồng vào trong.

Lục Tử Đồng từ trong lòng anh đứng thẳng người dậy, nhìn vẻ lúng túng chưa tan trên mặt anh mà thấy buồn cười vô cùng, nhưng cô lại quay sang trách móc bà cô lúc nãy: "Phụ nữ bây giờ cứ có tuổi một tí là y như mấy bà ở tổ dân phố ấy, người ta là nam nữ bằng hữu thân mật thì liên quan gì đến họ, cứ phải đứng ra lên tiếng mới chịu, thật đáng ghét." Bùi Lệ Hành vỗ vỗ bàn tay nhỏ của cô: "Đúng là lỗi của chúng ta thật, hơi quá đà rồi." "Chú nhỏ Bùi, cũng chỉ có anh mới tốt tính như thế, còn đi xin lỗi người ta, là em thì em mắng thẳng mặt rồi." "Được rồi, Lục lưu manh, lúc nãy là ai cứ rúc mãi vào lòng anh không chịu ra thế?" Bùi Lệ Hành trêu chọc.

Ánh mắt Lục Tử Đồng khẽ lóe lên, cô bĩu môi: “Là anh tự ấn đầu em xuống đấy chứ, cái này không trách em được.” “Xem ra không chỉ là tiểu lưu manh mà còn là tiểu vô lại nữa.” “Sao em lại qua đây?” Bùi Lệ Hành ôm Lục Tử Đồng ngồi xuống sofa.

“Sao, em qua đây anh không vui à?” Bùi Lệ Hành bẹo mũi cô: “Cái đầu nhỏ này của em hằng ngày rốt cuộc đang nghĩ gì thế, em qua đây anh sao có thể không vui chứ?” Mấy ngày nay khi ở bên ngoài, thực ra anh rất nhớ cô, nhớ dáng vẻ líu lo vây quanh anh của cô.

Nhưng vì biết cô đang ở nhà với cha mẹ nên anh không dám tùy tiện gọi điện, chỉ khi nào xác nhận cô không ở cạnh họ mới dám nghe giọng cô một chút.

“Câu này em nghe lọt tai đấy.

Anh Bùi à, lời em nói trước đây là thật đấy, em đi làm rồi sẽ đến ở cùng anh.” Bùi Lệ Hành nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cô mà không khỏi bật cười.

Cũng chỉ có cô nhóc này mới có thể thản nhiên nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại chuyện này như thế.

Đa số đàn ông đều tìm mọi cách để dụ dỗ bạn gái sống chung, còn trường hợp của anh thì hoàn toàn ngược lại, cô nhóc này vừa chủ động vừa to gan.

“Nếu để chú Lục biết cô con gái cưng do chính tay mình dạy dỗ lại một lòng muốn dọn ra ngoài sống chung với đàn ông, không biết chú ấy sẽ cảm thấy thế nào nhỉ?” Lục Tử Đồng mím môi: “Tất nhiên là đánh gãy chân anh rồi.” “Thế thì thôi vậy, anh phải bảo trọng thân thể mình thật tốt, nếu không nửa đời sau em lại phải chăm sóc một người tàn tật.” “Đồ nhát gan, mình lén lút là được mà.

Nhưng mà nếu anh bị đánh tàn phế thật thì chắc chắn em sẽ bỏ anh luôn.” “Giấy không gói được lửa đâu.” Bùi Lệ Hành vừa nói xong thì điện thoại vang lên, anh nhìn qua, là mẹ mình gọi đến, đúng là thật biết chọn thời điểm: “Mẹ ạ.” “Lệ Hành à, hôm nay con đi công tác về rồi đúng không?

Sao đến giờ vẫn chưa thấy về nhà?” Mẹ Bùi cười hỏi.

“Con vừa xuống máy bay, hiện tại vẫn đang ở trong khu trung tâm thành phố ạ.” “Vậy con mau về ăn cơm đi, mẹ chuẩn bị xào rau rồi, con đã hứa với mẹ từ trước rồi đấy, không được nuốt lời đâu.” Bùi Lệ Hành bất lực đáp: “Con biết rồi, con về ngay đây ạ.” Cúp điện thoại, thấy người bên cạnh đang nhìn mình đầy nghiêm trọng, anh nặn má cô: “Tử Đồng, xin lỗi nhé, hôm nay chắc anh không ở bên em được rồi.” “Anh phải về khu đại viện quân đội à?” Bùi Lệ Hành gật đầu: “Ừm, mẹ anh hẹn trước rồi, bảo đi công tác về phải về nhà ăn cơm ngay.

Em muốn về đâu?

Anh đưa em về trước, trời sắp tối rồi, để em về một mình anh không yên tâm.” Nghe vậy, Lục Tử Đồng nhíu mày, trực giác phụ nữ mách bảo cô chuyện này không đơn giản như thế.

Đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, cô hỏi: “Bác Bùi đặc biệt hẹn anh à?” Cô thấy chuyện này chẳng giống một bữa cơm gia đình bình thường chút nào, hình như có âm mưu gì đó.

“Dạo này việc ở văn phòng luật nhiều quá, anh cứ bận suốt, cũng lâu rồi chưa về nhà ăn cơm, mẹ anh cứ càm ràm mãi, nên anh đã hứa đi công tác về sẽ về ăn cơm.” Khóe môi Lục Tử Đồng nhếch lên, trong mắt hiện lên một tia cười lạnh: “Chú nhỏ, anh dẫn em theo đi, em cũng lâu rồi chưa sang nhà anh ăn cơm.

Ngày kia em mới đi làm, sang nhà anh ăn cơm xong tiện thể em vào thăm ông nội luôn.” Cô chẳng yên tâm chút nào để Chú nhỏ nhà mình một mình về đó.

Nếu cô đoán không lầm, đây chắc chắn là một bữa tiệc Hồng Môn.

Mấy ngày trước cô nghe thấy bác gái cả và mẹ Bùi nói chuyện gì đó, hình như là đang lo liệu chuyện tìm phụ nữ cho Chú nhỏ.

Mẹ Bùi giục anh về ăn cơm gấp thế này chắc chắn là có bẫy, chỉ có Chú nhỏ mới khờ khạo như thế thôi.

Haiz, sao cô lại phải lòng một ông chú già đầu óc không được linh hoạt thế này chứ.

“Như vậy không tốt lắm đâu, nhỡ các trưởng bối nhận ra điều gì thì tính sao?” “Chú nhỏ, trí thông minh của anh bị chó ăn mất rồi à?

Từ nhỏ đến lớn em sang nhà anh ăn chực còn ít sao?

Anh đừng có mà chột dạ, lúc này phải ngẩng cao đầu lên.” Lục Tử Đồng đứng bật dậy, hai tay chống nạnh, ưỡn cái lưng nhỏ của mình lên, dáng vẻ vừa kiêu ngạo vừa đáng yêu, mang theo khí chất bẩm sinh của người nhà họ Lục.

Bùi Lệ Hành bật cười, chỉ mới ở bên cô nhóc này mười mấy phút ngắn ngủi mà bao nhiêu mệt mỏi vì chuyến công tác dường như đã tan biến sạch sành sanh.

Anh thực sự rất luyến tiếc từng giây từng phút được ở bên cô, cảm giác đặc biệt thoải mái và vui vẻ, không cần phải cố gắng thể hiện điều gì.

Cảm giác này ngay cả Quý Anh Ly năm xưa cũng không mang lại được cho anh.

Mạc Noãn lại càng không thể, Mạc Noãn của năm đó luôn mang đầy sự phòng bị, họ là những cộng sự ăn ý nhất, là những người cùng cảnh ngộ nương tựa vào nhau sau khi bị tổn thương, hơn mức bạn bè một chút nhưng mãi mãi không đạt đến mức người tình.

Nghĩ đến đây, Bùi Lệ Hành cứ lặng lẽ ngắm nhìn gương mặt Lục Tử Đồng.

Đây là cô nhóc mà anh đã nhìn thấy lớn lên từng ngày, từng đường nét trên khuôn mặt cô anh đều vô cùng quen thuộc, nhưng lúc này nhìn kỹ lại thấy nó vô cùng tinh tế và ấm áp.

Có người nói, nếu bạn từng thích một người, sau đó lại thích một người khác, rồi sau đó nữa lại thích thêm một người nữa, điều đó chứng tỏ bạn không thực sự yêu hai người trước đó, mà chỉ là một kiểu thích thú, bởi vì tình yêu thực sự là "từng trải qua biển rộng khó làm nước".

Tất nhiên, nếu là kiểu gặp ai cũng yêu thì lại là chuyện khác, chẳng liên quan gì đến tình yêu chân chính cả.

Nhưng hiện tại, cô nhóc này đã chiếm trọn cả tâm trí anh, cảm xúc này nồng liệt hơn trước kia rất nhiều, lúc nào cũng chực trào dâng khắp cơ thể.

Có lẽ, đây mới là tình yêu thực sự, đến muộn một chút nhưng lại khiến người ta vương vấn không thôi.

Lục Tử Đồng không biết Bùi Lệ Hành bị làm sao, chỉ thấy ánh mắt anh đột nhiên trở nên nồng đậm, như một loại rượu ngon ủ lâu năm, chỉ cần chạm mắt thôi là đã say lòng, khiến cô bối rối, nhất thời không biết phải làm sao.

Dù ngày thường cô có dày mặt thế nào đi nữa nhưng đối diện với người đàn ông mình đã yêu bao năm nay, cô vẫn có chút không chống đỡ nổi.

Cô khẽ chớp đôi mắt long lanh: "Chú nhỏ, anh đang nhìn gì thế?" Bùi Lệ Hành một lần nữa kéo cô vào lòng, ôm thật chặt, dịu dàng nói:

“Lục Đồng Đồng, cảm ơn em.” Cảm ơn vì cô đã thích anh, thật may mắn vì khi anh quay đầu lại vẫn có một cô gái tuyệt vời như thế đang đợi mình, khiến anh rung động, khiến anh thương nhớ, khiến anh muốn ngừng mà không được.

Đây là lần đầu tiên anh gọi cô như vậy, Lục Đồng Đồng, nghe cũng hay đấy chứ.

Nhưng cô thấy Bùi Lệ Hành lúc này hơi lạ, mà lạ ở đâu thì cô không nói rõ được: “Sao vậy, Chú nhỏ?” “Không có gì, đi thôi, mình về nhà anh ăn cơm.” Bùi Lệ Hành mỉm cười, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ của cô.

“Đợi chút, để em đi thay quần áo đã.” “Không cần thay đâu, bộ này tuy hơi thoải mái chút nhưng vẫn đẹp lắm rồi.” Lục Tử Đồng chỉ vào chân mình, Bùi Lệ Hành mới phát hiện cô đang đi một đôi dép lê, không nhịn được nói: “Em thay dép từ bao giờ thế?

Đôi dép ở nhà anh đâu phải đôi này.” “Tất nhiên là không phải rồi, đây là đôi em đi từ nhà em sang mà.

Không nói với anh nữa, em đi thay đồ đây, đừng để mọi người đợi lâu quá.” Lục Tử Đồng nói rồi bước ra khỏi cửa, Bùi Lệ Hành thấy cô mở cánh cửa đối diện nhà mình rồi đi vào.

Chương 593

Anh nhíu mày rồi cũng bước theo vào, cách bài trí bên trong đúng là phong cách mà cô thích, anh hơi kinh ngạc nói: “Em dọn đến đây ở thật à?” "Tất nhiên rồi.

Sống chung không ổn thì lùi một bước, làm hàng xóm cũng tốt mà, dù sao cũng chẳng khác nhau là mấy, lại có thể gặp mặt mọi lúc mọi nơi." "Chú Lục có biết chuyện này không?" Lục Tử Đồng liếc anh một cái, ba cô vốn là một quý ông khiêm tốn như ngọc, anh sợ cái gì chứ: "Tất nhiên là biết, chính ba còn đích thân đưa em đến đây mà.

Nhưng ba không biết anh sống ở đối diện, chỉ biết anh cũng ở khu này thôi.

Chắc lần sau gặp anh, ba vẫn sẽ dặn dò anh chiếu cố em nhiều hơn đấy, anh đừng có mà lỡ miệng." Khóe môi Bùi Lệ Hành dần lan tỏa nụ cười.

Cô nhóc này từ nhỏ đã dũng cảm như vậy, thứ mình muốn nhất định sẽ tự tay theo đuổi.

So với cô, anh lại trầm ổn và nhẫn nhịn hơn nhiều.

Nghĩ đến sau này có thể thường xuyên nhìn thấy cô, Bùi Lệ Hành cười nói: "Thật tốt." "Cậu nhỏ à, em thấy anh đúng là giả vờ đứng đắn, khẩu thị tâm phi." Thực ra anh chắc chắn rất muốn sống cùng cô, nhưng trời sinh tính hay ngại không dám nói ra.

Lục Tử Đồng đã thay một chiếc váy liền màu vàng nhạt dài quá đầu gối, tóc búi đơn giản, phần còn lại để xõa, trang điểm nhẹ nhàng với chút son bóng màu hồng.

Dưới chân là đôi giày da dê gót thấp màu be, cả người hoàn toàn khác hẳn lúc nãy.

Cách ăn mặc này đúng là trông trẻ trung hẳn ra.

Bùi Lệ Hành nhìn đến mức hơi ngẩn người.

Thấy ánh mắt Lục Tử Đồng nhìn sang, anh đưa tay lên miệng khẽ ho một tiếng: "Tử Đồng, em không cần phải ăn mặc xinh đẹp thế này đâu, chỉ là đi ăn bữa cơm gia đình thôi mà." Làm sao có thể là bữa cơm đơn thuần được, đi đối mặt với tình địch, đương nhiên phải phô diễn khía cạnh tốt nhất của mình để áp đảo đối phương chứ.

Lục Tử Đồng khoác lấy cánh tay Bùi Lệ Hành, chỉ vào gương chỉnh tề trước mặt, mắt lóe lên tia tinh quái: "Có phải anh thấy thế này thì càng giống trâu già gặm cỏ non không?" Khóe môi Bùi Lệ Hành giật giật, anh nhéo má cô một cái: "Chúng ta không thể không nói ra điều đó được sao?" Trong lòng biết là được rồi, hiện tại anh thực sự rất ghét từ ngữ như "ông chú già". "Đó là sự thật mà cậu nhỏ, anh phải dũng cảm đối mặt với sự thật chứ.

Sau này chắc chắn sẽ còn nhiều người nói vậy nữa, em làm tất cả là để tiêm mũi tiêm phòng ngừa cho anh thôi, anh phải dùng nội tâm mạnh mẽ của mình mà chịu đựng, nếu không bão táp tương lai sẽ làm anh gục ngã đấy." Cô nhóc này mồm mép thật lanh lợi, lý lẽ bộ này bộ nọ, lúc nào cũng khiến anh á khẩu.

Khi hai người đến nhà họ Bùi, cơm canh đã chuẩn bị xong.

Nhà họ Bùi khác với nhà họ Lục ở chỗ chi nhánh rất nhiều, nhưng đến thế hệ này, người sống trong khu đại viện quân đội chỉ có gia đình Bùi Lệ Hành.

Ông bà nội của anh đã qua đời từ lâu, ba của Bùi Lệ Hành vẫn chưa về, từ phòng bếp truyền ra mùi thức ăn thơm phức, rõ ràng mẹ Bùi vẫn đang bận rộn bên trong.

Có điều, hôm nay trong phòng khách dường như có thêm một người, lại còn là một người phụ nữ.

Cô ta ngồi trên sofa trông rất thục nữ, khí chất ôn hòa nhã nhặn, tay cầm một cuốn sách đang chậm rãi lật xem.

Bùi Lệ Hành nhìn thấy ngay lập tức, bản năng nhìn sang Lục Tử Đồng, cô khẽ cười, tỏ vẻ hoàn toàn không bận tâm.

Mọi chuyện quả nhiên đúng như cô dự đoán, hôm nay chính là sắp xếp xem mắt cho cậu nhỏ.

Nhà người ta đều là ra ngoài xem mắt, mẹ Bùi lại trực tiếp đưa người về tận nhà, xem ra bà ấy thực sự nôn nóng lắm rồi.

Mẹ Bùi từ phòng bếp đi ra, thấy Bùi Lệ Hành liền nở nụ cười: "Lệ Hành, con về rồi à?" Bùi Lệ Hành chưa kịp lên tiếng, Lục Tử Đồng đã cười chào hỏi: "Bác gái, con cũng đến rồi đây ạ." Mẹ Bùi ngẩn ra vài giây mới phát hiện bên cạnh con trai mình có một cô bé.

Một thời gian không gặp, bà suýt không nhận ra cô nhóc này, càng lúc càng trổ mã xinh đẹp: "Tử Đồng cũng đến à." "Vâng ạ bác gái, con gặp anh Bùi ở cổng đại viện nên đi cùng anh ấy qua đây ăn chực cơm, không biết bác có hoan nghênh không ạ?" "Con bé này, còn khách sáo với bác sao.

Từ nhỏ đến lớn con đã ăn chực ở nhà bác bao nhiêu lần rồi, bác hoan nghênh lắm chứ, mau ngồi xuống đi." Mẹ Bùi kéo Lục Tử Đồng ngồi xuống, rồi lập tức niềm nở giới thiệu người ở sofa: "Xem cái trí nhớ của bác này, suýt thì quên mất việc chính.

Lệ Hành, đây là con gái bạn học cũ của mẹ, tên là Chu Mộng Dao, con cứ gọi cô ấy là Dao Dao là được.

Mẹ còn hai món nữa chưa xào xong, con và Tử Đồng ngồi tiếp chuyện Dao Dao nhé." "Chào anh Bùi." Chu Mộng Dao lên tiếng.

Bùi Lệ Hành tuy không thích cách làm này của mẹ mình nhưng lúc này cũng không tiện thể hiện ra, chỉ gật đầu: "Chào cô Chu." "Ôi dào, hai đứa này thiệt tình, ở nhà rồi còn gọi anh này cô nọ làm gì.

Dao Dao, cháu cứ gọi trực tiếp là Lệ Hành được rồi.

Dao Dao bây giờ giỏi lắm nhé, tốt nghiệp bác sĩ, vừa được nhận vào đại học A đấy.

Thực ra hồi nhỏ hai đứa từng gặp nhau rồi, lúc đó Lệ Hành khoảng năm sáu tuổi, con còn bế Dao Dao lúc một tuổi nữa cơ.

Sau này Dao Dao theo bố mẹ di cư, cũng tính là thanh mai trúc mã rồi." Lục Tử Đồng trong lòng có chút không vui nhưng không để lộ cảm xúc.

Người phụ nữ này chắc phải ba mươi tuổi rồi ấy chứ, già quá.

Hơn nữa, chỉ gặp một lần mà tính là thanh mai trúc mã gì chứ, cô và cậu nhỏ thế này mới là thanh mai trúc mã thực sự, cô gần như đã tham gia vào mọi giai đoạn cuộc đời anh.

Bùi Lệ Hành vẫn im lặng, không khí có chút gượng gạo, Lục Tử Đồng chủ động chào trước: "Chào chị Dao ạ." "Chào em." Mẹ Bùi lườm Bùi Lệ Hành một cái đầy cảnh cáo, ý bảo anh phải tiếp đãi Chu Mộng Dao cho tốt.

Thực ra từ nãy đến giờ Chu Mộng Dao vẫn luôn quan sát Bùi Lệ Hành.

Hôm nay cô vốn không muốn đến, tưởng người đàn ông phải gặp trông sẽ rất khó coi, không ngờ lại khiến cô sáng mắt ra.

Người đàn ông này phong thái ngời ngời, điều kiện bên ngoài thực sự rất tốt, nghe nói sự nghiệp cũng thành đạt, cô có chút không hiểu vì sao đến tuổi này mà chuyện hôn nhân của anh vẫn chưa đâu vào đâu.

Tính cách của Bùi Lệ Hành không phải kiểu người nhiệt tình, đặc biệt là đối mặt với đối tượng xem mắt do mẹ giới thiệu, anh thực sự lười tiếp chuyện, cứ im lặng suốt.

Lục Tử Đồng rất hài lòng với thái độ của anh, khóe môi khẽ cong: "Chị Dao ơi, em cũng tốt nghiệp đại học A đấy, mới tốt nghiệp cách đây không lâu, không biết chị dạy chuyên ngành gì ạ?" Chu Mộng Dao cũng thấy không tự nhiên, thấy Lục Tử Đồng bắt chuyện liền sẵn lòng trò chuyện: "Chị học Luật, chuyên sâu về Dân luật." "Vậy thì thật đáng tiếc quá, em cũng học Luật, nếu chị đến sớm hai năm thì có lẽ em đã là học trò của chị rồi, môn Dân luật thú vị lắm." "Chắc em phải thất vọng rồi, chị mới chỉ có hai năm kinh nghiệm giảng dạy ở nước ngoài thôi, vẫn còn là lính mới." Chu Mộng Dao luôn giữ nụ cười nhẹ nhàng trên môi.

Lục Tử Đồng bĩu môi, có thể thấy người phụ nữ này có tu dưỡng rất tốt, cô ấn tượng với cô ta cũng không tệ, ít nhất là khá chân thành, nhưng nếu muốn ghép đôi với cậu nhỏ nhà cô thì chính là kẻ thù rồi. "Chị Dao, chị thấy anh Bùi thế nào?" Chu Mộng Dao hơi khựng lại, rõ ràng không ngờ Lục Tử Đồng lại hỏi thẳng thắn như vậy, nhất thời không biết nên trả lời thế nào. "Chị Dao, chị không cần thẹn thùng đâu.

Trai lớn lấy vợ, gái lớn lấy chồng, chị và anh Bùi đều đến tuổi kết hôn cả rồi, thảo luận mấy chuyện này là bình thường mà.

Chị thấy anh Bùi thế nào?" Lục Tử Đồng lặp lại câu hỏi một lần nữa.

Chương 594

Bùi Lệ Hành nhíu mày, nhất thời không hiểu cô nhóc này định làm gì, rõ ràng cô là bạn gái anh, sao trông như thể đang đi làm bà mai vậy.

Chu Mộng Dao nhìn Bùi Lệ Hành một cái, vừa vặn thấy được sườn mặt cao quý của anh, tim đập nhanh thêm vài nhịp.

Nhưng với câu hỏi của Lục Tử Đồng, cô thực sự không biết trả lời thế nào.

Mẹ Bùi vừa lúc từ bếp đi ra, thấy Lục Tử Đồng đang khuấy động bầu không khí thì hài lòng vô cùng, cô nhóc này thật tốt bụng. "Tử Đồng, vào giúp bác bê thức ăn ra nhé." "Vâng ạ bác gái." Trong bếp, mẹ Bùi hỏi khẽ: "Tử Đồng, con thấy người phụ nữ bác giới thiệu cho anh Bùi thế nào?" Lục Tử Đồng chớp mắt: "Bác gái, bác muốn nghe con nói thật lòng không ạ?" "Tất nhiên rồi, phải nói thật lòng nhé, con đừng ngại, bác đang rầu đến phát điên đây." Lục Tử Đồng giả vờ suy nghĩ nghiêm túc một hồi: "Nhan sắc thì có thể chấm bảy điểm, cha mẹ là giáo sư đại học, cũng là gia đình trí thức, điều kiện bên ngoài không có gì để chê, chỉ là tuổi tác hơi lớn một chút, chắc phải ba mươi rồi." Mẹ Bùi gật đầu: "Đúng thế, vừa tròn ba mươi, đúng là hơi lớn thật.

Trước đây bác cũng đã cân nhắc, nhưng anh Bùi của con thực sự không còn nhỏ nữa, nên bác không kén chọn nhiều." "Bác gái, bác nghĩ như vậy là không đúng đâu.

Đàn ông và phụ nữ khác nhau mà, đàn ông bốn mươi còn như một đóa hoa, anh Bùi bây giờ đang ở độ tuổi vàng, bác đừng cảm thấy anh ấy lớn tuổi mà bị rớt giá." Ngụ ý là Bùi Lệ Hành xứng đáng với người tốt hơn. "Còn nữa, tính cách anh Bùi vốn lạnh lùng, nên tìm một người sôi nổi một chút.

Nhưng đó cũng chỉ là lý thuyết thôi, nếu hai người họ vừa mắt nhau thì mấy cái này không thành vấn đề." Lục Tử Đồng không nói quá rõ ràng, sợ mẹ Bùi nghi ngờ. "Không ngờ cô nhóc này lại hiểu biết nhiều thế." "Bác gái, con đâu còn nhỏ nữa, đã tốt nghiệp đại học và sắp đi làm rồi mà.

Nhưng bác ơi, rốt cuộc bác thích kiểu con gái như thế nào?

Để con lưu ý giúp anh Bùi cho." "Bác chỉ thích kiểu như con thôi." Tính tình hoạt bát, biết tiến biết lui, lại rất hiểu chuyện.

Lục Tử Đồng vui vẻ: "Ôi, bác thích kiểu như con ạ?" "Chứ còn gì nữa." Người nhà họ Lục dạy dỗ ra thì ai cũng cực kỳ ưu tú. "Tiếc quá bác ơi, hàng nhà họ Lục chúng con là độc nhất vô nhị, e là chỉ có mình con thế này thôi." Mẹ Bùi hớn hở nhìn cô: "Bác thấy nhà họ Lục các con còn có một gen di truyền rất tốt, đó là tự luyến." "Bác biết rồi thì đừng vạch trần con chứ." Lục Tử Đồng nũng nịu bĩu môi.

Mẹ Bùi bị cô làm cho phì cười: "Được rồi, quay lại chuyện chính, con lưu ý giúp bác nhé, tuổi từ 25 đến 30, gia thế không quan trọng, chỉ cần không phải kiểu ăn chơi lộn xộn là được." Lục Tử Đồng vỗ ngực bảo đảm: "Bác yên tâm, con hứa sẽ giới thiệu cho anh Bùi một cô vợ nhỏ xinh đẹp như hoa, để anh ấy cưới được vợ năm ba mươi lăm tuổi." Khi hai người bưng thức ăn lên bàn, ba Bùi cũng vừa từ đơn vị về, thấy cảnh này liền gật đầu chào Chu Mộng Dao.

Hai nhân vật chính của buổi tối cứ thế im lặng ngồi đó, không hề giao lưu, một người dùng tạp chí che giấu sự gượng gạo, một người xem tin tức buổi tối.

Mẹ Bùi thở dài trong lòng, nhìn con trai thế kia là biết chẳng thích người ta chút nào, thật là sầu chết mất, không biết rốt cuộc nó thích kiểu người gì. "Được rồi, Dao Dao, Lệ Hành, chuẩn bị ăn cơm thôi." Mẹ Bùi cố tình sắp xếp chỗ ngồi của Bùi Lệ Hành cạnh Chu Mộng

Dao.

Trong lúc ăn, bà không ngừng nhắc anh gắp thức ăn cho khách.

Bùi Lệ Hành bất đắc dĩ chỉ có thể dùng đũa chung gắp một ít cho cô ta.

Mỗi lần như vậy, mắt Lục Tử Đồng lại lóe lên tia cười.

Dù sao cũng là người mình mời đến, lại là con gái bạn cũ, thấy con trai lạnh nhạt, mẹ Bùi đành phải chủ động tìm đề tài. "Dao Dao, khi nào cháu bắt đầu đi làm?" "Dạ thứ Hai tuần tới ạ." "Nghề giảng viên đại học rất tốt, đặc biệt phù hợp với con gái." "Dạ lúc đầu cháu cũng cân nhắc như vậy." Trên bàn ăn chỉ nghe thấy tiếng mẹ Bùi và Chu Mộng Dao nói chuyện, thỉnh thoảng Lục Tử Đồng cũng xen vào vài câu.

Bùi Lệ Hành từ đầu đến cuối không nói một lời, hoàn toàn xử lý bằng sự lạnh nhạt.

Sau khi ăn xong, mẹ Bùi lại bảo con trai tiễn Chu Mộng Dao về.

Ba Bùi lắc đầu: "Lệ Hành có vẻ không thích cách này, lần sau em đừng tự ý mời người ta đến nhà nữa, gượng gạo biết bao, anh ăn cơm cũng thấy khó tiêu nữa là." "Ai biết con trai ông lại thế này, nó sắp ba mươi lăm rồi, không cưới vợ thì làm sao.

Ngày nào tôi cũng mất ngủ vì lo cho nó, tính cách này giống hệt ông, chẳng biết di truyền cái gen gì mà không biết dỗ dành con gái, hèn chi không lấy được vợ." Mẹ Bùi có chút kích động, nói đến cuối cùng lại chuyển sang trách móc chồng.

Ba Bùi dở khóc dở cười: "Chuyện này liên quan gì đến tôi, cái này là lớn lên bị lệch lạc thôi, chẳng liên quan gì đến gen cả." "Haiz, sầu chết tôi rồi." Lục Tử Đồng nghe cuộc đối thoại của họ mà buồn cười, cô ôm lấy cánh tay mẹ Bùi: "Bác gái, bác đừng căng thẳng quá, mỗi người đều có duyên phận riêng, hai bác đừng ép anh Bùi quá." "Bác ép đến mức này rồi mà nó vẫn cứ dửng dưng như thế, thật tức chết bác mà." Ngoài cửa, Bùi Lệ Hành và Chu Mộng Dao đi song song với nhau, nhìn từ xa thì khung cảnh khá hài hòa, nhưng thực tế hai người chẳng nói gì, nhìn kỹ sẽ thấy sự gượng gạo và không tự nhiên. "Cô Chu." Bùi Lệ Hành cuối cùng cũng lên tiếng.

Chu Mộng Dao dừng bước: "Không cần phải khách sáo như vậy chứ." Bùi Lệ Hành không đáp lại lời cô ta mà nói: "Rất xin lỗi, chúng ta không quen nhau, tôi thấy xưng hô thế này là phù hợp.

Hôm nay tôi không biết cô sẽ đến, mẹ tôi không hề báo trước với tôi việc này." Đều là người thông minh, Chu Mộng Dao tự nhiên hiểu ý anh, anh không hề có ý với cô, chỉ là vì giữ phong độ quý ông nên không nói thẳng thừng quá mức.

Phải công nhận đây là một người đàn ông rất quyến rũ, từ trong xương tủy toát ra khí chất hút hồn người khác.

Chu Mộng Dao cười: "Thật lòng thì hôm nay tôi cũng vốn không muốn đến, nhưng tuổi tác tôi không còn nhỏ, cũng là bất đắc dĩ thôi, điểm này tôi tin anh và tôi đều hiểu rõ." Tuy người đàn ông này khá vừa mắt nhưng cô cũng có lòng kiêu hãnh của mình, người ta đã không có ý, cô cũng chẳng việc gì phải bám lấy.

Bùi Lệ Hành gật đầu: "Ừm, làm cha mẹ lúc nào cũng nôn nóng cả." "Không thành người yêu, tôi cũng hy vọng có thêm một người bạn, không biết ý anh Bùi thế nào?" Chu Mộng Dao hào phóng nói. "Tất nhiên rồi." Khi lớp giấy dán cửa sổ đã bị chọc thủng, không khí cuối cùng cũng không còn gượng gạo như trước.

Hai người nói vài câu bâng quơ, Bùi Lệ Hành tiễn Chu Mộng Dao ra cổng đại viện rồi gọi cho cô một chiếc Uber.

Trong lúc chờ xe, Chu Mộng Dao đột nhiên hỏi: "Anh Bùi, có phải anh đã có người trong mộng rồi không?" Nhận ra câu hỏi của mình hơi riêng tư, sắc mặt cô hơi khựng lại: "Xin lỗi, câu hỏi này hơi quá trớn rồi, chúng ta vẫn chưa thân đến thế." Bùi Lệ Hành không nói gì, chỉ nghiêm túc gật đầu.

Chu Mộng Dao không kìm được bật cười, giọng cô có chút nũng nịu không hợp với tuổi tác: "Anh Bùi, anh đúng là một người dứt khoát, không cho người ta một chút hy vọng nào, từ chối triệt để như vậy, cũng chẳng biết an ủi người khác gì cả.

Những lúc thế này không phải nên nói là 'Thực ra em rất tốt, em sẽ gặp được người phù hợp' sao?" Vừa rồi cô còn nghĩ tình nhân đều từ bạn bè mà lên, không ngờ anh lại dập tắt ngay chút hy vọng vừa nhen nhóm trong lòng cô. "Nói những lời đó cũng chẳng khác gì không nói." Bùi Lệ Hành thản nhiên đáp, vẫn là người đàn ông cao quý lạnh lùng ấy.

Xe đến rất nhanh, anh lịch sự mở cửa xe cho cô.

Chu Mộng Dao nhìn anh sâu sắc một cái rồi lên xe, khẽ nói: "Cảm ơn." Bùi Lệ Hành quay lại nhà rất nhanh, mẹ Bùi thấy anh vào liền sa sầm mặt, bất mãn nói: "Bùi Lệ Hành, con không đưa Mộng Dao về tận nhà sao?" "Không cần thiết, để người ta hiểu lầm thì không hay." Cơn giận của mẹ Bùi vừa dịu xuống lại bùng lên: "Con nói xem sao con lại đần độn thế, đưa cô ấy về có thể tăng thêm tình cảm, mẹ vất vả lắm mới tạo được cơ hội cho con, sao con không biết trân trọng hả?" "Con không vừa mắt." "Con mới gặp người ta một lần thì biết gì mà vừa với chẳng không, tình cảm là phải bồi đắp.

Con không thử bắt đầu thì sao biết sẽ không có tình cảm?

Năm đó mẹ với ba con cũng là người ta giới thiệu đấy thôi, lúc đầu nhìn nhau cũng chẳng vừa mắt, rồi cũng dần dần bồi đắp tình cảm mà thành, con thấy bây giờ chúng ta sống không tốt sao?" Tuy không có tình yêu oanh oanh liệt liệt, nhưng cả đời cứ thế tương kính như tân, nhìn lại cũng thấy rất ổn. "Đó là thời của hai người, bây giờ thời đại khác rồi.

Con đã đến tuổi này, không cần phải tùy tiện tìm một người để tạm bợ, nếu không tìm được người mình thích thì cứ thế này đi." Mẹ Bùi trợn mắt, tức đến phát run: "Cứ thế này đi?

Chương 595

Con nói cái kiểu gì vậy?

Con định độc thân cả đời à?

Con không sợ mất mặt nhưng mẹ thì sợ lắm.

Bây giờ ai cũng biết nhà họ Bùi có một ông chú ế vợ, mẹ cứ ra ngoài là mọi người lại hỏi con có bạn gái chưa?

Khi nào cưới vợ?

Khi nào có cháu bế?" Bà bây giờ ít khi ra ngoài đi dạo vì chuyện hôn nhân của con trai chưa đâu vào đâu, mỗi lần bị hỏi bà đều thấy mất mặt. "Ông chú ế", vai Lục Tử Đồng run lên bần bật vì nén cười, cô rất muốn hỏi xem diện tích bóng ma tâm lý của cậu nhỏ lúc này lớn cỡ nào.

Cô không tự chủ được nhìn sang anh, chỉ thấy anh vẫn điềm tĩnh lên tiếng: "Cuộc đời là mình sống, không cần quá để ý đến ánh mắt người khác.

Mẹ cứ giữ tâm thái bình thản là được rồi." Bất kể mẹ nói gì, Bùi Lệ Hành vẫn giữ vẻ thản nhiên, điều đó càng làm mẹ Bùi thêm giận, sao bà lại sinh ra một đứa con khô khan như thế chứ. "Bùi Lệ Hành." Mẹ Bùi cay mũi, nước mắt bắt đầu rơi.

Bùi Lệ Hành nắm lấy tay bà định lau nước mắt cho mẹ, nhưng bà lại quay mặt đi chỗ khác khiến anh hụt hẫng. "Mẹ, Tử Đồng còn ở đây này, mẹ cũng phải giữ chút thể diện cho mình chứ." "Tử Đồng có phải người ngoài đâu, con bé là người nhà mình, mẹ cần thể diện làm gì." Bùi Lệ Hành thở dài: "Mẹ, con biết mẹ nôn nóng, nhưng mẹ cũng là người từng trải rồi.

Nếu là người con không thích, dù có cưới về con cũng không hạnh phúc, chuyện này thực sự không vội được đâu." "Nhưng chính con không lo lắng, sao mẹ không cuống cho được?" "Ai nói con không lo, con vẫn luôn có dự định của mình mà." "Thật không?" Mẹ Bùi không tin nổi nhìn con trai: "Nói vậy là con đã có người mình thích rồi?" "Có từ lâu rồi ạ." Nghe thấy "có từ lâu rồi", mẹ Bùi tự nhiên nghĩ đến Quý Anh Ly, bà tưởng anh vẫn chưa buông bỏ được: "Sao con lại chung tình đến mức cố chấp thế hả, người ta đã mất lâu rồi, A Sâm cũng đã bước tiếp, có vợ có con, sống hạnh phúc viên mãn, sao con cứ mãi không thoát ra được vậy?" "Mẹ, mẹ nghĩ đi đâu thế, chuyện đó đã từ bao nhiêu năm trước rồi, bây giờ con có người khác rồi." "Thật không?

Không lừa mẹ chứ?" Mẹ Bùi vẫn còn chút nghi ngờ. "Con sẽ không lấy chuyện này ra đùa với mẹ đâu." Mẹ Bùi lập tức nín khóc, gương mặt rạng rỡ hẳn lên: "Vậy con nói với mẹ xem, con để mắt đến con gái nhà ai, để mẹ tìm ngày lành cùng ba con đi dạm ngõ." Lục Tử Đồng đỏ mặt, Bùi Lệ Hành nói: "Mẹ, mẹ đừng kích động quá, chưa đến lúc mẹ phải ra tay đâu, khi nào cần hai người hành động con sẽ nói sau." "Thần thần bí bí, lại còn không thể cho ai biết, chẳng lẽ con thích phụ nữ đã có chồng rồi đấy chứ?" Mẹ Bùi không nhịn được hỏi. "Phụt!" Lục Tử Đồng không kìm được cười thành tiếng, không ngờ mẹ Bùi cũng có lúc hài hước như vậy, "phụ nữ đã có chồng".

Bùi Lệ Hành đỡ trán, tư duy của mẹ đúng là nhảy vọt quá: "Mẹ, mẹ nghĩ gì vậy?

Người con thích là một cô gái đoàng hoàng, chưa kết hôn." "Hết hồn, may mà như thế.

Vậy con nói cho mẹ biết là ai đi, mẹ hứa sẽ không làm loạn, không gây thêm phiền phức cho con đâu." Mẹ Bùi hứa chắc nịch. "Mẹ, đến lúc con sẽ nói, mẹ đừng có nhét thêm phụ nữ cho con nữa, con không vừa mắt ai đâu." "Cô gái đó tốt vậy sao?" "Mẹ yên tâm, sẽ là kiểu người mẹ thích." Mẹ Bùi nhíu mày, vẫn có chút không tin vì bao nhiêu năm qua chưa thấy con trai dắt bạn gái về nhà bao giờ, bà dặn dò thêm: "Lần này con đừng có để mọi chuyện đâu vào đấy rồi lại thôi nhé, con lớn tuổi rồi, nhất định phải hướng tới việc kết hôn, đừng có lề mề, thấy hợp là phải cưới ngay, không thì sểnh ra lại bị người khác cướp mất.

Cần tỏ tình thì tỏ tình, cần mạnh mẽ thì phải mạnh mẽ vào." "Yên tâm ạ, cô ấy đã là bạn gái con rồi, không phải con đơn phương mà là chúng con thích nhau." Không hiểu sao khi nghe câu này của Bùi Lệ Hành, Lục Tử Đồng thấy tim mình như rơi vào hũ mật, ngọt lịm.

Đây có thể coi là một kiểu tỏ tình đặc biệt của "ông chú già" này chăng. "Vậy hai đứa bên nhau bao lâu rồi?" Mẹ Bùi tiếp tục truy hỏi. "Cũng được một thời gian rồi ạ." "Vậy nếu đã thích nhau và quen nhau một thời gian, sao vẫn chưa thể nói cho mẹ biết?

Chẳng lẽ gia đình đằng kia không thích con?" Mẹ Bùi luôn là người thông minh, lại hiểu tính con trai mình, nếu không phải người anh cực kỳ ưng ý thì anh sẽ không dễ dàng nói ra.

Rất nhanh, bà nhận ra có gì đó không đúng ở đây. "Mẹ, hiện tại thực sự vẫn còn hơi sớm, mẹ cũng đừng vội, khi nào đến thời điểm thích hợp con sẽ đưa cô ấy đến gặp mẹ." Nếu bây giờ mà nói ra, chắc chắn mẹ sẽ không kiềm chế được.

Mối quan hệ giữa hai nhà vốn rất tốt, cần phải xử lý thận trọng nếu không sẽ rất khó xử. "Tử Đồng, con với anh Bùi từ nhỏ đã thân thiết, con đã thấy chị dâu bao giờ chưa?" Mẹ Bùi thấy con trai kín miệng quá không hỏi được gì, đành quay sang hỏi Lục Tử Đồng.

Chị dâu, Lục Tử Đồng thấy mình như bị sét đánh ngang tai, mẹ Bùi này cũng nôn nóng quá đi, đã gọi người ta là chị dâu rồi.

Cô có nên nói, người đó chính là mình không?

Cô chính là con dâu tương lai của bà đây.

Lục Tử Đồng ổn định tâm trí, khẽ cười: "Bác gái, con cũng chưa thấy ạ.

Anh Bùi đi hẹn hò có bao giờ mang con theo đâu, con làm gì có cơ hội gặp.

Con cũng vừa mới biết anh ấy có bạn gái đấy thôi." Bùi Lệ Hành nhìn Lục Tử Đồng, trong lòng thầm buồn cười, cô nhóc này cũng giỏi bịa chuyện thật.

Ánh mắt mẹ Bùi thoáng hiện tia thất vọng.

Bùi Lệ Hành cũng không muốn ở lại nhà thêm nữa, ở lại chắc chắn sẽ bị hỏi thêm hàng tá câu nữa, anh đứng dậy đưa Lục Tử Đồng về.

Trong đại viện toàn là người quen, giờ này mọi người đều ra ngoài đi dạo nên hai người không dám có hành động gì quá mức, chỉ đi song song bên nhau. "Anh Bùi, lần đầu tiên anh thấy em là khi nào?" "Lúc em vừa mới sinh ra anh đã thấy em rồi." Lúc đó anh và Lục Sâm vẫn đang đi học, Lục Sâm nghe nói thím sắp sinh liền kéo anh chạy ngay đến bệnh viện.

Ngoài phòng sinh, anh đã thấy chú Lục run rẩy đón lấy cô bé còn vương vệt máu từ tay bác sĩ. "Sớm vậy sao, em cứ tưởng là khi em đầy tháng cơ, nghe nói em còn trớ sữa đầy người anh nữa." Chuyện khi còn quá nhỏ cô không nhớ rõ, chỉ nghe người lớn kể lại.

Lục Tử Đồng vừa nói xong, những hình ảnh trong ký ức Bùi Lệ Hành lại hiện về rõ mồn một.

Không biết vì sao, anh luôn đặc biệt có duyên với trẻ con, lũ trẻ trong vòng tay anh đều rất ngoan ngoãn, cặp song sinh nhà Lục Sâm cũng vậy, và Lục Tử Đồng ngày nhỏ cũng thế.

Anh nhớ tiệc đầy tháng của cô được tổ chức tại nhà, mời một số người thân bạn bè thân thiết.

Thế hệ này nhà họ Lục chỉ có mình cô là con gái nên đương nhiên được cưng chiều hết mực.

Đứa bé khi được trăm ngày tuổi đã không còn nhăn nheo như lúc mới sinh, gương mặt nhỏ nhắn như quả trứng gà mới bóc, vừa mềm vừa mịn, ai nhìn thấy cũng muốn chạm vào một cái.

Chương 596

Chú Lục quý con như vàng, mỗi lần như vậy mặt ông đều đen lại, sau đó trực tiếp lên tiếng không cho ai đụng vào con bé, nếu không ngăn được thì ông dỗ con ngủ rồi bế vào phòng trẻ em.

Những cậu bé mười hai, mười ba tuổi trong xương tủy vẫn còn tính nghịch ngợm, chú Lục càng căng thẳng thì họ càng thấy thú vị.

Thế là nhân lúc người lớn đang bận tiếp khách, anh và Lục Sâm lén lẻn vào phòng trẻ em.

Cô bé đang ngủ say, đó là lần đầu tiên anh thấy một em bé xinh xắn đến vậy.

Cô mặc chiếc váy nhỏ màu đỏ, bên trong phối với áo len nhỏ màu trắng, lông mi đặc biệt dài, khi nhắm mắt có thể che phủ toàn bộ đôi mắt.

Gương mặt nhỏ hồng hào, đôi môi anh đào chúm chím khẽ thở phập phồng, trông như một thiên thần nhỏ tuyệt đẹp.

Lục Sâm trực tiếp cúi đầu hôn một cái lên trán cô bé, anh nhìn cũng thấy rung động nhưng thực sự không dám động vào cô, chỉ dám cầm lấy bàn tay nhỏ xíu ấy.

Lục Sâm thấy cô nhóc không phản ứng liền giơ tay chọc chọc vào má cô, không ngờ vừa chạm vào cô bé đã tỉnh giấc.

Hàng mi dài run rẩy vài cái rồi mở ra đôi mắt đen lánh như suối trong, ngẩn ra vài giây, cô bé liền "òa" một tiếng khóc lớn, mắt nhắm nghiền, khóc đến là thảm thiết.

Lục Sâm bế cô lên khẽ dỗ dành nhưng cô càng khóc càng hăng.

Lục Sâm cuống quýt: "Thôi chết rồi, chú mà biết tớ làm bảo bối của chú thức giấc là tớ bị đòn mất.

Lệ Hành, cậu đẹp trai, cậu dỗ em đi." Nói đoạn, anh ta liền nhét cô nhóc vào lòng Bùi Lệ Hành.

Anh không kịp đề phòng, suýt chút nữa thì làm rơi cô bé, may mà kịp thời bế chắc.

Anh tức đến nổ phổi, lườm Lục Sâm một cái cháy mặt: "Lục Sâm, cậu thâm hiểm quá đấy." Rõ ràng là anh ta không muốn bị chú Lục trách phạt nên mới đẩy cô bé cho anh.

Chú Lục sẽ không mắng anh, chắc chỉ là không cho anh sắc mặt tốt thôi, nhưng e là từ đó anh sẽ không thể lại gần cô nhóc này được nữa.

Cô nhóc trong lòng khóc quá dữ dội, anh cũng không còn hơi sức đâu mà trách Lục Sâm. "Ngoan nào, không khóc nhé." Anh vụng về vỗ nhẹ vào lưng cô, không ngờ cô bé trong lòng lại đặc biệt nể mặt, kỳ tích là cô ngừng khóc ngay lập tức, mở đôi mắt to mọng nước nhìn anh chằm chằm. "Ơ Lệ Hành, cô nhóc không khóc nữa kìa." Lục Sâm thở phào nhẹ nhõm. "Xem ra em ấy thích tớ hơn là ông anh như cậu rồi." Bùi Lệ Hành có chút kiêu ngạo nói.

Nhưng lời anh vừa dứt, anh liền cảm thấy trước ngực mình ướt đẫm một mảng lớn, thoang thoảng mùi sữa nồng nặc nơi cánh mũi.

Anh còn đang ngơ ngác thì Lục Sâm đã cười phá lên, hả hê nói: "Đúng đúng đúng, em ấy thích cậu lắm, thích cực kỳ luôn, vừa gặp mặt đã tặng cậu một món quà ra mắt lớn thế này rồi." Anh cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy cô nhóc trong lòng đang vô thức túm lấy áo anh, từ miệng nhỏ vẫn không ngừng chảy ra chất lỏng màu trắng, rõ ràng là bị trớ sữa. "Cậu còn cười à, không mau đi tìm bảo mẫu đi!" Bùi Lệ Hành lại lườm Lục Sâm.

Lục Sâm xuống lầu tìm bảo mẫu, Bùi Lệ Hành phát hiện cô nhóc trong lòng đang nhoẻn miệng cười với mình, ẩn hiện vẻ lấy lòng, dáng vẻ đáng yêu đó khiến anh không thể nào giận nổi.

Anh thử chạm vào đôi má trắng hồng mềm mại của cô: "Được rồi, anh không giận em đâu, đồ quỷ nhỏ." Sau này, không biết có phải do tâm lý không mà mỗi khi mặc bộ quần áo ngày hôm đó, anh luôn thấy có mùi sữa thoang thoảng, và vô thức nhớ lại khung cảnh ấy.

Nghe chính chủ kể lại, trong đầu Lục Tử Đồng cũng hiện lên từng khung hình sinh động, mặt cô đỏ bừng: "Em đâu có đáng ghét thế chứ." Lại còn trớ sữa trong lòng anh nữa, hình ảnh này đúng là độc nhất vô nhị thật.

Bùi Lệ Hành cười, ánh mắt dịu dàng lạ thường, anh khẽ chạm vào mặt cô: "Không đáng ghét." "Lúc đó mặt anh không tái xanh vì giận đấy chứ?" "Không đâu, chỉ là mỗi khi nhớ đến ánh mắt ngây thơ của em lúc đó, anh lại thấy buồn cười." "Xem ra từ lúc nhỏ anh đã nhìn trúng em rồi, còn để lại dấu ấn trên người em nữa." "Phải đó, ai mà ngờ được chứ." Thật không ngờ hôm nay anh lại yêu cô nhóc này.

Bùi Lệ Hành chợt nhớ ra điều gì đó, thân mật gọi: "Lục Đồng Đồng." "Dạ?" "Em thích anh từ bao giờ thế?" Lục Tử Đồng sững lại.

Cô thích anh từ lúc nào nhỉ?

Chính cô cũng không xác định được thời gian cụ thể, chỉ là không biết tại sao từ nhỏ đã thích bám lấy anh.

Lần đầu tiên cảm thấy khó chịu là khi biết anh thích Quý Anh Ly, nhưng người Quý Anh Ly thích lại là anh hai cô.

Quãng thời gian đó, tâm trạng anh rất tệ, cô đã tìm mọi cách quấn quýt lấy anh, bắt anh đưa đi chơi, đi ăn món ngon. "Anh thích Quý Anh Ly lúc nào thì em thích anh lúc đó." Khi Lục Tử Đồng nói câu này, trong mắt thoáng qua một tia phức tạp khó nhận ra.

Sự thầm mến thời thanh xuân vừa đắng chát ưu thương, nhưng cũng thật tốt đẹp.

Bùi Lệ Hành vuốt tóc Lục Tử Đồng, trái tim khẽ thắt lại.

Đã bao nhiêu năm trôi qua rồi mà anh chẳng hề hay biết, thật là để cô chịu thiệt thòi rồi. "Đúng là cô bé ngốc." Lục Tử Đồng tựa đầu vào vai Bùi Lệ Hành: "Anh Bùi, anh vẫn chưa nói là anh thích em đâu nhé." Dường như suốt chặng đường này toàn là cô theo đuổi anh.

Bùi Lệ Hành bật cười: "Chuyện này còn cần phải nói sao?" Anh đương nhiên là thích cô, có lẽ đã thích từ trước khi anh kịp nhận ra.

Năm đó anh một mình rời đến thành phố B, cắt đứt hoàn toàn liên lạc với Lục Sâm, ngay cả Diệp Tử Hạo cũng ít liên hệ, nhưng ngược lại, cô chính là sự vướng bận không thể dứt bỏ của anh nơi đất khách.

Hễ có thời gian anh lại gọi điện cho cô.

Khi về thành phố A, người đầu tiên anh đi thăm không phải bố mẹ mà là cô nhóc này, lần nào cũng dụng tâm chọn quà cho cô.

Giờ nghĩ lại, e rằng lúc đó tâm tư anh đã không còn đơn thuần nữa rồi. "Em muốn nghe chính miệng anh nói cơ." "Lục Đồng Đồng, anh..." Chữ "yêu em" còn chưa kịp thốt ra thì đã bị một giọng nói ngắt quãng. "Tử Đồng, sao cháu lại ở đây?" Thân hình cả hai đồng thời cứng đờ, nhưng nhanh chóng thả lỏng.

Người tới không ai khác chính là Tần Tuệ và Lục Nam Thiên. "Bác gái, bác trai, hai người ra ngoài đi dạo ạ?

Hôm nay cháu định về thăm ông nội, tình cờ gặp anh Bùi nên qua nhà anh ấy ăn chực ạ." Tần Tuệ liếc nhìn Bùi Lệ Hành, ánh mắt mang theo vài phần sắc sảo và dò xét.

Chương 597

Đây hình như là lần thứ hai bà thấy hai người đi cùng nhau rồi.

Nếu là một lần thì còn nói được, nhưng đã là lần thứ hai, bà dường như nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt hơi trầm xuống.

Bùi Lệ Hành vẫn giữ vẻ tự nhiên, nhìn thẳng vào mắt Tần Tuệ không chút hoảng loạn.

Tần Tuệ cũng không hỏi nhiều: "Ông nội cháu vẫn chưa ngủ đâu, mấy ngày nay cứ nhắc cháu suốt, mau vào đi kẻo lát nữa ông đi ngủ mất." Nhìn theo bóng lưng hai người, Tần Tuệ cứ thấy có gì đó không ổn: "Nam Thiên, ông có thấy giữa Tử Đồng và Lệ Hành dường như có gì đó không?" "Có gì là có gì?" Lục Nam Thiên khó hiểu hỏi.

Tần Tuệ ngập ngừng vài giây: "Cảm giác họ giống như đang hẹn hò vậy." Lục Nam Thiên lập tức bật cười thành tiếng.

Tần Tuệ bất mãn đánh ông một cái: "Cười cái gì mà cười, tôi đang nói chuyện nghiêm túc đấy." "A Tuệ, có phải dạo này bà quá nhập tâm vào việc giới thiệu bạn gái cho Lệ Hành không?" Lục Nam Thiên nói: "Tử Đồng và Lệ Hành sao có thể chứ, họ có cùng thế hệ đâu.

Nó lớn hơn Tử Đồng bao nhiêu tuổi, lại còn nhìn Tử Đồng lớn lên, không phải anh em ruột cũng hơn cả anh em ruột, anh em sao có thể thành một đôi được." Thế nên, khi không lâu sau đó Lục Nam Thiên biết được hai người "không cùng thế hệ" kia sắp kết hôn, mắt ông suýt chút nữa thì rơi ra ngoài. "Nhưng dù sao họ cũng không phải anh em ruột thịt." Dẫu có ở bên nhau cũng được thôi, chỉ là phận làm trưởng bối, bà không hy vọng chuyện đó xảy ra. "Bà nghĩ nhiều quá rồi." Lục Nam Thiên kiên trì quan điểm của mình. "Vừa nãy ông cũng thấy rồi đấy, họ quá thân mật.

Lệ Hành còn xoa đầu Tử Đồng, Tử Đồng thì tựa đầu vào vai nó." Lục Nam Thiên ở trong quân đội đã lâu, tâm tư không tinh tế được như Tần Tuệ nên chẳng thấy có vấn đề gì: "Tử Đồng đối với A Sâm chẳng phải cũng thế sao, lớn tướng rồi còn hay ôm cổ, khoác tay nó.

Mấy đứa nhỏ này lớn lên cùng nhau trong đại viện, quan hệ từ nhỏ đã thân thiết, Lệ Hành xoa đầu con bé một cái cũng có sao đâu." "Tôi thấy tôi hoàn toàn không nói chuyện nổi với ông, cứ cảm giác sắp có chuyện lớn rồi." Tần Tuệ hơi bực bội.

Cách đó không xa, Lục Tử Đồng khẽ vỗ vỗ ngực: "Sao mà đen đủi thế không biết, lại đụng trúng bác gái.

Phen này chắc chắn bác ấy đã đoán ra quan hệ của chúng ta rồi." "Lục Đồng Đồng, đừng hoảng, tất cả đã có anh." Sợ Tần Tuệ vẫn đang nhìn theo phía sau nên Bùi Lệ Hành không dám có cử chỉ thân mật nào nữa, chỉ khẽ trấn an.

Lục Tử Đồng nhìn ánh mắt kiên định của anh, gật đầu: "Vâng, em tin anh." "Vậy em về ngủ sớm đi, sáng mai anh phải đi làm sớm, lúc nào về thì gọi cho anh." Đến cổng nhà, Bùi Lệ Hành không nán lại mà quay người đi thẳng.

Lục Tử Đồng bước vào trong.

Ông cụ Lục đang ngồi xem tivi ở phòng khách, thấy cô vào thì ngẩn ra: "Con bé Tử Đồng, sao giờ này lại về đây?" Từ sau khi hai đứa cháu sinh đôi dọn đi, ông cụ nhàn rỗi hẳn, thường xuyên thấy buồn chán.

Thấy Lục Tử Đồng, mắt ông sáng rực lên. "Con cảm nhận được tiếng gọi của ông nội nên về đây ạ.

Chắc dạo này ông cứ nhắc con suốt đúng không?" "Làm gì có, ai thèm nhắc anh chị.

Chị không về tôi càng được yên tĩnh." Ông cụ Lục nói lẫy.

Lục Tử Đồng hiểu tính ông nội, giải thích: "Dạo trước con bận việc tốt nghiệp, sắp tới lại phải đi làm rồi nên muốn tranh thủ lúc chưa đi làm về thăm ông." "Tìm được việc rồi à?

Làm gì thế?" "Tạm thời con làm về ngoại thương ạ." Lục Tử Đồng tán gẫu với ông cụ một lúc lâu mới về phòng.

Lúc này cô mới phát hiện trên điện thoại có một tin nhắn chưa đọc từ Bùi Lệ Hành: "Lục Đồng Đồng, ngủ sớm đi." Khóe môi Lục Tử Đồng cong lên, nghĩ đến điều gì đó, cô nhanh chóng nhắn lại: "Anh Bùi, anh còn nợ em một câu nói đấy." Bùi Lệ Hành vừa tắm xong, nghe tiếng chuông điện thoại thì cầm lên xem.

Anh sững lại một chút rồi chậm rãi gõ một dòng chữ: "Lục Đồng Đồng, anh yêu em." Khi nhìn thấy tin nhắn trả lời, Lục Tử Đồng ngây người.

Cô cứ ngỡ anh sẽ nói "anh thích em", không ngờ anh lại nói "anh yêu em".

Không phải thích, mà là yêu.

Ba chữ này tuy có vẻ phô trương nhưng lại là lời thì thầm êm tai nhất thế gian của những người yêu nhau, bản thân nó mang một ma lực kỳ diệu khiến ai đang yêu cũng không thể cưỡng lại được.

Lục Tử Đồng cảm thấy trái tim mình như được bao bọc bởi thứ gì đó ấm áp vô cùng, vị ngọt lịm cứ thế trào dâng.

Cô nhìn chằm chằm vào màn hình, đọc đi đọc lại mấy lần để chắc chắn mình không nhìn nhầm.

Nụ cười trên môi không ngừng lan tỏa, gương mặt rạng rỡ như hoa.

Cô phấn khích ném điện thoại sang một bên, lăn lộn mấy vòng trên giường.

Chú nhỏ ngày càng biết cách làm người ta rung động rồi.

Mãi một lúc lâu sau, Lục Tử Đồng mới bình phục được tâm trạng kích động.

Cơn buồn ngủ ập đến, cô chìm vào giấc ngủ sâu.

Sau khi gửi tin nhắn, tai Bùi Lệ Hành không kìm được mà ửng đỏ.

Khóe môi anh khẽ cong, tay vẫn nắm chặt điện thoại, ngơ ngẩn nhìn màn hình.

Thế nhưng đợi mãi nửa ngày trời cũng không thấy tin nhắn hồi âm của Lục Tử Đồng.

Tin nhắn tỏ tình đầu tiên trong đời cứ thế biệt vô âm tín như đá chìm đáy bể.

Cái con bé này bị làm sao thế nhỉ?

Chẳng lẽ không thấy tin nhắn của anh, hay là có việc gì bận?

Bùi Lệ Hành nằm trên giường, kiên nhẫn đợi thêm một lát nữa vẫn không thấy phản hồi, lòng không khỏi có chút nôn nóng.

Chẳng lẽ con bé không tin lời anh nói?

Anh không nhịn được mà gọi điện thoại cho cô.

Đầu dây bên kia mãi một lúc lâu sau mới bắt máy, nhưng truyền đến lại là giọng nói hơi khàn vì ngáy ngủ, mềm mại gọi: "Chú nhỏ..." Bùi Lệ Hành ngẩn ra, rồi dở khóc dở cười.

Anh ở đây lo lắng cô không thấy tin nhắn, còn cô thì hay rồi, thế mà đã lăn ra ngủ mất.

Chương 598

Đúng là cô nhóc vô tâm vô tư, trêu chọc anh xong là quay người đi ngủ khò khò.

Anh bật cười lắc đầu.

Từng này tuổi rồi mà còn giống như chàng trai mới biết yêu lần đầu, trằn trọc thao thức chỉ vì một tin nhắn không được hồi âm.

Trên đời này, người có thể khiến anh như vậy, cô chính là người đầu tiên.

Lục Tử Đồng đã ngủ rồi, bị tiếng điện thoại làm cho tỉnh giấc, lúc này vẫn còn mơ màng.

Không nghe thấy Bùi Lệ Hành nói gì, cô lại gọi một tiếng: "Anh Bùi." Bùi Lệ Hành mỉm cười: "Lục Đồng Đồng, chúc em ngủ ngon." "Chú nhỏ, ngủ ngon ạ." Lục Tử Đồng mỉm cười, đặt điện thoại sang một bên, trở mình rồi lại chìm vào giấc ngủ ngọt ngào.

Sáng hôm sau, Bùi Lệ Hành rời khỏi đại viện từ sớm.

Lúc lái xe ra ngoài, anh không kìm được mà nhìn về phía nhà họ Lục.

Cửa sổ phòng Lục Tử Đồng vẫn chưa mở, rõ ràng là cô nhóc này vẫn còn đang ngủ nướng.

Anh mỉm cười rồi lái xe ra khỏi khu đại viện quân đội.

Tại nhà họ Lục.

Đêm qua Lục Tử Đồng cứ nghĩ mãi về câu nói của Bùi Lệ Hành nên ngủ rất ngon.

Sáng sớm tâm trạng cô cực kỳ tốt, vừa xuống lầu vừa ngân nga điệu nhạc nhỏ, dáng vẻ vô cùng đắc ý.

Dáng vẻ ấy rơi vào mắt Tần Tuệ càng khiến bà thêm nghi ngờ.

Đêm qua bà đã suy nghĩ mãi về vấn đề này, kết quả vẫn khiến bà kinh hãi.

Bà rất muốn hỏi Chu Thanh Vận một chút nhưng lại sợ hiểu lầm, ảnh hưởng đến tình giao hảo giữa hai nhà Bùi - Lục.

Trên bàn ăn, Tần Tuệ ướm lời: "Tử Đồng, có phải cháu đang yêu đương rồi không?" Lục Tử Đồng thừa biết Tần Tuệ đã nghi ngờ, lúc xuống lầu cô cũng đã nghĩ sẵn chiêu đối phó.

Gương mặt nhỏ hơi ửng hồng, cô ngượng ngùng lên tiếng: "Làm gì có chuyện đó ạ, bác gái nghĩ nhiều quá rồi." Nhìn bộ dạng này của cô, Tần Tuệ đương nhiên không tin, bà xác nhận lại lần nữa: "Thật sự là không có?" "Ái chà, bác gái sao lại tò mò thế ạ.

Là cháu đang theo đuổi người ta, nhưng vẫn chưa đuổi kịp, chưa được tính là yêu đâu ạ." Lục Tử Đồng nũng nịu nói.

Về khoản diễn kịch thì cô luôn rất điêu luyện, hoàn toàn không thấy áp lực.

Tần Tuệ cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, dường như sắp chạm đến sự thật mà bà muốn biết: "Là chàng trai nhà nào thế?" "Bác gái không quen đâu ạ, là một đàn anh khóa trên của cháu, hơn cháu hai khóa, hiện đã đi làm rồi." Tần Tuệ nhìn sâu vào mắt Lục Tử Đồng, mỉm cười: "Tử Đồng nhà mình xinh đẹp thế này, chỉ cần nỗ lực thêm chút nữa chắc chắn sẽ theo đuổi được thôi." "Bác gái không biết đâu, cháu chưa thấy người đàn ông nào lầm lì hay ngại ngùng như anh ấy.

Cháu cảm nhận được rõ ràng anh ấy cũng thích cháu, nhưng cứ mãi không chịu hành động gì cả.

Bác nói xem anh ấy có ý gì chứ, nếu còn không hành động là cháu sẽ lạnh nhạt với anh ấy luôn cho xem." Nói đoạn, Lục Tử Đồng nhíu đôi lông mày xinh xắn, vẻ mặt rất khổ sở. "Chẳng phải cháu đang theo đuổi người ta sao?

Sao giờ lại thành anh ta không hành động rồi?" Lục Tử Đồng khẽ hừ một tiếng: "Dù sao cháu cũng là con gái mà, nếu cháu mà tỏ tình trước thì mất giá lắm.

Hành động của cháu chỉ là bóng gió truyền tin cho anh ấy hiểu lòng mình, sau đó để anh ấy chủ động đến trước mặt cháu mà tỏ tình thôi." Tần Tuệ bật cười lắc đầu: "Thật chẳng hiểu nổi mấy cô bé bây giờ.

Nếu đã thích thì ai tỏ tình trước chẳng giống nhau, cậu ta ngại thì cháu chủ động là được mà." "Bác gái, đàn ông đều có một tính xấu, cái gì không phải do mình nỗ lực tranh đấu có được thì họ sẽ không trân trọng đâu." Nhìn cô nhóc trước mắt nói năng toàn đạo lý lớn lao, Tần Tuệ cảm thán con bé đúng là đã lớn thật rồi.

Cả đời này bà không có con gái nên luôn xem Lục Tử Đồng như con ruột.

Chỉ cần không phải là Bùi Lệ Hành thì tốt, cô muốn yêu đương với ai bà cũng sẽ không can thiệp. "Cháu tự liệu mà làm." Lục Tử Đồng biết bác gái mình rất tinh minh, đương nhiên bà sẽ không tin chỉ vài câu nói là có thể qua mặt được.

Thế nên lúc xuống lầu cô đã liên hệ sẵn người trợ giúp.

Và đây, trợ thủ đắc lực đã đến, điện thoại của Mộ Thần vừa gọi tới.

Lục Tử Đồng liếc nhìn điện thoại, nghe máy ngay trước mặt Tần Tuệ, khóe môi giả vờ nở nụ cười: "Alo, anh ạ." "Tử Đồng, bao giờ em đi làm?

Trước khi em đi làm, chúng ta gặp nhau một lát đi." Trong điện thoại truyền đến giọng nói trong trẻo của Mộ Thần.

Giọng nói này quả thực không phải của Bùi Lệ Hành.

Tay cầm đũa của Tần Tuệ khẽ khựng lại, đột nhiên bà cảm thấy hoang mang, chẳng lẽ chuyện của cô và Bùi Lệ Hành thực sự là bà nghĩ nhiều quá rồi.

Lục Tử Đồng thu hết mọi cử động nhỏ của Tần Tuệ vào mắt: "Ngày mai em đi làm rồi." "Được, vậy tối nay chúng ta cùng đi xem phim nhé, anh mua vé rồi." "Vâng ạ." Tần Tuệ nhìn Lục Tử Đồng, thấy dáng vẻ của con bé không giống như đang nói dối. "Chàng trai cháu thích gọi điện tới à?" Lục Tử Đồng gật đầu, bĩu môi: "Chính là anh ấy đấy ạ, chẳng tâm lý gì cả, lần nào hẹn hò cũng chỉ đưa cháu đi xem phim, chẳng có chút sáng tạo nào." "Thì từ từ dạy thôi, mấy cái đó đều dạy được mà." "Cũng đúng ạ." Tần Tuệ ăn sáng xong thì ra ngoài vì có việc gấp.

Lục Tử Đồng nhìn bà rời đi mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, đưa tay vỗ vỗ ngực. "Lục Tử Đồng, cháu làm chuyện xấu gì mà bộ dạng như kẻ trộm chột dạ thế kia?" Giọng ông cụ đột nhiên vang lên.

Không phải ông cụ đi tập thể dục rồi sao, sao lại từ trong phòng đi ra thế này?

Lục Tử Đồng nhất thời muốn khóc nghẹn.

Cái nhà này toàn là những nhân vật khó đối phó, chẳng để cô yên tâm chút nào.

Cô phải chuồn lẹ thôi, không thì sớm muộn gì cũng bị nhìn thấu. "Làm chuyện xấu gì được chứ, nói xấu ông sau lưng thôi ạ." "Cái con bé này, chẳng biết kính lão đắc thọ gì cả." Ông cụ Lục hừ lạnh một tiếng rồi kéo ghế ngồi xuống.

Lục Tử Đồng nịnh nọt chạy vào bếp múc một bát cháo, đích thân dâng tận tay ông cụ: "Ông nội yêu quý của con, mời ông dùng bữa sáng ạ." "Khéo mồm khéo miệng." Lục Tử Đồng không ở lại đại viện lâu, ăn cơm trưa xong là về căn hộ nhỏ của mình ở nội thành.

Chương 599

Cô gửi một tin nhắn cho Bùi Lệ Hành, báo rằng đã tạm thời qua mặt được Tần Tuệ, nhưng cũng chỉ là nhất thời thôi, chắc chắn vẫn chưa xóa bỏ hoàn toàn sự nghi ngờ trong lòng bà.

Mọi người ở văn phòng luật đều cảm thấy hôm nay Bùi Lệ Hành rất khác.

Người vốn dĩ luôn lạnh lùng hôm nay dường như trên mặt lúc nào cũng phảng phất nụ cười, đặc biệt là khi trả lời tin nhắn thì càng rõ rệt hơn. "Tiểu Trương, tôi có hẹn gặp khách hàng bàn việc nên đi trước đây." "Vâng, thưa chủ nhiệm." Sau khi Bùi Lệ Hành đi, một đám người phía sau không nhịn được mà bàn tán. "Có phải chủ nhiệm Bùi đang yêu đương không nhỉ?" "Rất có khả năng." "Người ta ngoài ba mươi rồi, yêu đương cũng là chuyện bình thường, mấy người có cần làm quá lên thế không?" Lục Tử Đồng về nhà chưa được mấy phút thì nhận được điện thoại của Mộ Thần.

Cô thay quần áo rồi đi ra ngoài.

Mộ Thần đã đợi sẵn ở quán cà phê, đó cũng là một chàng trai thanh tú, dáng người rất cao, toát lên vẻ tràn đầy sức sống.

Anh chính là đàn anh khóa trên mà Lục Tử Đồng nhắc tới, lúc trước cô từng dùng anh để kích tướng Bùi Lệ Hành.

Họ quen nhau trong câu lạc bộ trường, tuy là anh em khóa trên khóa dưới nhưng rất hợp tính, quan hệ rất tốt, có thể coi là "bạn thân khác giới" của cô, cũng là người luôn khiến Bùi Lệ Hành phải bận tâm. "Mộ Thần." "Cái con bé này, suốt ngày bắt tớ đóng giả bạn trai cậu, không thể sắp xếp cho tớ việc gì khác làm được à?" Trong lòng Mộ Thần nén một bụng lửa giận.

Lục Tử Đồng đảo mắt: "Lần đầu lạ lẫm, lần sau quen ngay ấy mà, cậu là tay lái lụa rồi, chuyện này đương nhiên phải tìm cậu.

Tìm người khác chắc gì đã diễn đạt bằng cậu." "Người khác lại cứ tưởng tớ có bạn gái rồi, cậu đang chặn đứng hoa đào của tớ đấy biết không?" "Tớ đã nói rồi, hai đứa bạn cùng phòng của tớ vẫn còn độc thân, tớ có thể giới thiệu cho cậu." "Thôi đi, đừng có đem bài đó ra với tớ, tớ cũng chẳng phải là không tìm được bạn gái, cậu không cần nhét người cho tớ đâu." Mộ Thần chẳng có chút hứng thú nào với mấy cô bạn cùng phòng của cô.

Lục Tử Đồng nhún vai, làm bộ dạng kiểu "cậu không cần thì sau này đừng có trách tớ". "Hôm nay không phải giờ làm việc sao?

Sao cậu lại rảnh rỗi thế này?" Mộ Thần làm về mảng phát triển game, rất có thiên phú trong lĩnh vực này, điều kiện gia đình cũng khá giả.

Sau khi tốt nghiệp, dưới sự giúp đỡ của bố mẹ, anh đã mở một công ty phát triển game của riêng mình.

Những trò chơi anh thiết kế rất hợp gu giới trẻ nên có một lượng người chơi trung thành khá lớn, hiện tại sự nghiệp cũng coi như có chút thành tựu. "Vừa phát triển xong một game mới, mọi người đều vất vả rồi nên tớ cho họ nghỉ vài ngày." "Chà chà, làm ông chủ đúng là sướng thật, muốn nghỉ lúc nào thì nghỉ." "Cậu là đại tiểu thư cành vàng lá ngọc, muốn ở nhà hưởng nhàn cũng được mà, là tại cậu cứ thích tự tìm khổ mà chịu thôi, chẳng trách ai được." "Cậu không hiểu đâu, vì tình yêu của mình, tớ bất chấp hết." Cô đã chọn một công ty gần chỗ chú nhỏ, chuyển cả nhà đến ở đối diện nhà anh luôn. "Anh ta thực sự tốt thế sao?

Đáng để cậu phải làm vậy à?" Mộ Thần nhíu mày. "Đương nhiên rồi, mắt nhìn của Lục Tử Đồng tớ mà lị." Về điểm này, Lục Tử Đồng luôn rất tự tin.

Chú nhỏ là một người đàn ông tốt, sau này chắc chắn sẽ là một người chồng tốt.

Mộ Thần nhìn bộ dạng thề thốt của cô, dưới gầm bàn chân khẽ đá đá cô: "Này, xem ra tình cảm của hai người tốt đấy chứ, gia đình cậu thực sự khó nhằn đến thế sao?

Đến mức lâu như vậy rồi mà không dám công khai à?

Ngày nào cũng diễn kịch, cậu không thấy mệt chứ tớ nhìn còn thấy mệt thay cho hai người." "Hazzz, đừng nhắc nữa, bố tớ coi tớ như báu vật ấy, ai làm bạn trai tớ cũng khó mà qua nổi cửa của ông, huống hồ đối phương lại còn là một người đàn ông lớn hơn tớ một giáp nữa.

Không cần nghĩ cũng biết lúc đó sẽ là cảnh tượng kinh khủng thế nào." Bố cô có đủ chiêu thức giết người không thấy máu, cô chẳng dám mạo hiểm đâu, nhỡ đâu sơ sẩy một cái là bị ông bóp chết ngay từ trong trứng nước.

Thế nhưng, nghĩ đến câu nói của Bùi Lệ Hành đêm qua, Lục Tử Đồng lại không nhịn được cười.

Bây giờ họ không còn là giai đoạn "trứng nước" nữa rồi, mà là đã mọc lá xanh rồi, anh Bùi đã thừa nhận yêu cô rồi.

Mộ Thần đương nhiên chú ý tới dáng vẻ thiếu nữ đang yêu này của Lục Tử Đồng, một bộ dạng như thể đã có được cả thế giới, hoàn toàn khác hẳn với con người phóng khoáng bất cần mà anh quen biết.

Thế nhưng lúc này anh không rảnh để phân tích sự thay đổi đó của cô, mà bị kinh ngạc bởi thông tin cô vừa tiết lộ.

Anh trợn tròn mắt, hỏi đầy vẻ khó tin: "Lớn hơn nhiều thế á?" Anh cứ ngỡ bạn trai của cô nhóc này chỉ lớn hơn khoảng bảy tám tuổi, không ngờ lại lớn hơn tận 12 tuổi.

Hèn chi con bé lại sợ ra mắt gia đình đến thế.

Nếu anh có một đứa con gái, anh cũng tuyệt đối không gả nó cho một ông chú già chát như vậy. "Nói nhảm, nếu không phải vì khoảng cách tuổi tác thì tớ có phải sầu não thế này không?

Ngày nào cũng như đi ăn trộm, giấu giếm khổ sở lắm." Mộ Thần suy nghĩ một lát, rồi nói chẳng nể nang gì: "Lục Tử Đồng, không phải tớ nói cậu đâu, cậu đang tuổi thanh xuân phơi phới, mắc mớ gì cứ phải tìm một ông chú già hơn nhiều thế.

Chứ đặt vào thời xưa, người này mà lớn hơn cậu thêm ba bốn tuổi nữa chắc thành bố cậu được rồi ấy chứ.

Tớ nghi ngờ nghiêm trọng là cậu có hội chứng mặc cảm Electra (luyến phụ), có phải cậu đem tình cảm dành cho bố chuyển sang anh ta không?

Dù sao anh ta cũng tham gia vào gần như cả cuộc đời của cậu, rất dễ khiến cậu nảy sinh loại tình cảm không bình thường này." "Đi đi đi, bớt truyền năng lượng tiêu cực cho tớ đi.

Bố tớ sờ sờ ra đó, tớ thích thẳng ông luôn cho rồi, cần gì phải đi đường vòng mà thích người đàn ông khác.

Tớ chẳng có hội chứng luyến phụ gì hết, tớ chỉ thích chú nhỏ nhà tớ thôi." "Lục Tử Đồng, tớ không cố ý truyền năng lượng tiêu cực cho cậu đâu, tớ nói thật đấy.

Cậu còn quá trẻ, cậu bảo cậu thích anh ta bao nhiêu năm nay, liệu tất cả những chuyện này có phải là do sự cố chấp của cậu làm loạn không?

Tớ khuyên cậu nên cân nhắc kỹ." "Mộ Thần, không được nói xấu chú nhỏ của tớ nữa, không tớ trở mặt với cậu đấy." Sắc mặt Lục Tử

Đồng thay đổi, có chút giận thật sự.

Mộ Thần mím môi, trong mắt loé lên một tia ảm đạm.

Anh định nói thêm gì đó nhưng thấy dáng vẻ kiên định của cô, cuối cùng lại thôi.

Cái con bé này tính tình vốn là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, căn bản chẳng nghe lọt tai lời khuyên của ai, anh nói thêm cũng bằng thừa. "Được rồi được rồi, tớ không nói xấu anh ta nữa.

Chương 600

Bao giờ cậu dắt anh ta ra đây cho tớ xem mặt, tớ kiểm tra giúp cậu." "Nhân phẩm của chú nhỏ nhà tớ tuyệt đối không có vấn đề gì, hoàn toàn không cần cậu kiểm tra, cậu bớt lo hão đi." Lục Tử Đồng nhấp một ngụm cà phê. "Đúng là làm ơn mắc oán." Mộ Thần vừa dứt lời, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một giọng nói lạnh lùng, không chút cảm xúc, vô cùng trầm đục khiến người ta có cảm giác ngột ngạt đến khó thở. "Lục Đồng Đồng có hội chứng luyến phụ hay không, tôi nghĩ đó là chuyện giữa chúng tôi, không có quan hệ gì với vị tiên sinh đây đâu nhỉ?" Lục Tử Đồng nhìn người trước mặt, miệng nhỏ há hốc thành hình chữ O.

Cô quá hiểu tính cách của Bùi Lệ Hành, lúc này trông anh có vẻ rất bình tĩnh, nhưng cô biết anh đang giận, thậm chí là đang rất phẫn nộ, sự bình tĩnh ấy đang ấp ủ một trận cuồng phong bão táp.

Chẳng hiểu sao Lục Tử Đồng lại thấy chột dạ, khẽ gọi một tiếng: "Chú nhỏ." Bùi Lệ Hành không lên tiếng, chỉ nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái rồi thu hồi tầm mắt, chuyển sang nhìn chằm chằm vào Mộ Thần.

Đây chính là tên bạn trai cũ thời đại học của cô nhóc này đây sao, trông cũng chẳng ra làm sao cả.

Không biết cô nhìn trúng anh ta ở điểm gì nữa.

Mộ Thần cũng lập tức phản ứng lại thân phận của Bùi Lệ Hành, khóe mắt giật giật.

Có cần phải đen đủi thế không, anh vốn không thích nói xấu sau lưng người khác, nếu không phải vì chuyện liên quan đến Lục Tử Đồng thì anh cũng chẳng thèm nhắc tới.

Không ngờ lần đầu tiên nói xấu người ta sau lưng lại bị chính chủ bắt quả tang tại trận.

Khóe môi Mộ Thần hơi cứng lại nhưng vẫn ngẩng đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

Đứng trước mặt anh là một người đàn ông vô cùng xuất chúng, dù đang sa sầm mặt nhưng vẫn mang lại cảm giác của một quý ông, khí chất này chắc chắn là được tỏa ra từ bên trong.

Quan trọng hơn là anh ta bảo dưỡng quá tốt, nếu không phải vừa mới biết tuổi thật, anh chắc chắn sẽ không liên tưởng người này với một người đàn ông sắp 35 tuổi.

Mộ Thần nhìn Lục Tử Đồng cầu cứu.

Lục Tử Đồng nắm lấy tay Bùi Lệ Hành khẽ lắc lắc: "Anh Bùi, đây là bạn em, Mộ Thần." "Mộ Thần, đây là bạn trai tớ, Bùi Lệ Hành, cậu có thể gọi anh ấy là anh Bùi." Mộ Thần mỉm cười, thuận theo: "Chào anh Bùi ạ." Bùi Lệ Hành cười mỉa mai, đáp trả đầy châm chọc: "Không dám nhận, tuổi của tôi đã đủ để làm bố cậu rồi đấy." Anh hẹn khách hàng bàn chuyện, đi ngang qua quán cà phê thì thấy một dáng người quen thuộc.

Anh tưởng mình nhìn nhầm nên vào để xác thực, không ngờ vừa vào đã nghe thấy Mộ Thần đang thêm dầu vào lửa, chê bai tuổi tác của anh.

Anh mới có ba mươi tư thôi mà, già đến mức nào chứ, sao mấy người này cứ thích lấy tuổi tác của anh ra để bàn tán vậy.

Trước đây Bùi Lệ Hành chưa bao giờ thấy tuổi tác của mình có vấn đề gì, nhưng từ khi ở bên Lục Tử Đồng, tuổi tác dường như trở thành một vết nhơ của anh, hết lần này đến lần khác bị người ta lôi ra nhắc lại, cảm giác này thật sự tồi tệ cực điểm. "Phụt..." Lục Tử Đồng không nhịn được bật cười thành tiếng.

Không ngờ chú nhỏ nhà mình cũng có một mặt đáng yêu thế này, đúng là quá bất ngờ.

Chú nhỏ à, anh chắc chắn là anh không đang chiếm hời của Mộ Thần đấy chứ?

Đòi làm bố người ta cơ à.

Bùi Lệ Hành bất mãn liếc Lục Tử Đồng một cái.

Cô lập tức nín cười, kéo anh ngồi xuống: "Anh Bùi, chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi." Cô cố ý kéo dài hai chữ "anh Bùi" để trấn an cảm xúc của anh.

Nghe vậy, sắc mặt căng thẳng của Bùi Lệ Hành mới dịu đi đôi chút.

Mộ Thần bị một câu nói của Bùi Lệ Hành làm cho nghẹn họng, không biết phải bắt đầu câu chuyện từ đâu.

Lục Tử Đồng ở bên cạnh khơi gợi chủ đề, nhưng hai người vẫn không hợp rơ, căn bản chẳng thể nói chuyện được với nhau, câu nào thốt ra cũng nồng nặc mùi thuốc súng.

Mộ Thần xin lỗi về chuyện vừa rồi, nhưng Bùi Lệ Hành vẫn không nể mặt, nói thẳng: "Mộ tiên sinh không cần phải nói những lời trái lương tâm đâu, tôi biết cậu đang nói sự thật." Đấy, không chỉ phủ định lời hòa giải của Mộ Thần mà còn khiến người ta không thể mở lời tiếp được. "Bùi tiên sinh, tôi đây cũng chỉ là suy đoán hợp lý thôi.

Tôi là bạn thân của Lục Tử Đồng, tôi có nghĩa vụ phải giúp cô ấy phân tích tình hình.

Theo tôi thấy, Bùi tiên sinh không phù hợp với cô ấy đâu." Mộ Thần cũng chẳng phải người hiền lành gì, xin lỗi không được thì thôi dẹp đi. "Mộ tiên sinh, đừng có tự cho mình là đúng.

Cậu quá đề cao vị thế của mình trong lòng Đồng Đồng rồi đấy.

Cậu và cô ấy mới quen nhau được bao lâu mà dám nói những lời như vậy, không sợ bị cắn vào lưỡi sao?

Tôi và cô ấy đã quen nhau hơn hai mươi năm rồi, cô ấy chỉ cần nhíu mày một cái là tôi biết cô ấy đang nghĩ gì, cô ấy cần gì.

Cậu xét cho cùng cũng chỉ là một người bạn bình thường của cô ấy mà thôi." Mộ Thần cười lạnh: "Vậy thì tôi cũng thấy lạ đấy, Bùi tiên sinh lại đi thích một cô bé mà mình tận mắt nhìn lớn lên, tôi thật không biết phải nói anh thế nào nữa." "Thanh mai trúc mã thôi, chẳng có gì là không thể gặp người khác cả." "Tôi thấy hai người bây giờ đúng là không dám ra ánh sáng thật, nếu không thì đã chẳng lâu như vậy mà không dám ra mắt gia đình." Mộ Thần cũng không nể nang gì đáp trả.

Lục Tử Đồng thấy đầu to ra.

Đây cũng là lần đầu tiên cô thấy một Mộ Thần lạnh lùng nghiêm túc như vậy, hoàn toàn khác với dáng vẻ bình thường. "Ái chà, anh Bùi, Mộ Thần, hai người không thể nói chuyện tử tế được sao?" "Xin lỗi nhé, tớ và anh Bùi của cậu có mấy cái hố ngăn cách thế hệ to đùng, không nói chuyện cùng nhau được." "Tôi cũng chẳng có gì để nói với loại đàn ông trẻ con này." Lục Tử Đồng không ngồi yên được nữa, đứng phắt dậy nói với Mộ Thần một câu: "Hẹn cậu lần sau nhé", rồi kéo Bùi Lệ Hành ra khỏi quán cà phê.

Cứ để hai người họ ở lại với nhau không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Suốt quãng đường đi, Bùi Lệ Hành không nói lời nào, bộ dạng như muốn ngăn cấm người lạ đến gần, trên mặt viết rõ mấy chữ: Tôi đang rất khó chịu. "Này, anh Bùi, anh giận thật đấy à?" Lục Tử Đồng kéo kéo tay áo anh.

Bùi Lệ Hành vẫn im lặng.

Lục Tử Đồng bĩu môi, cô thật không ngờ chú nhỏ nhà mình cũng có lúc hẹp hòi thế này, mới thế đã giận rồi. "Anh Bùi, Mộ Thần nói chuyện với em vẫn luôn như vậy mà.

Cậu ấy vốn tính thẳng như ruột ngựa, không có ý xấu đâu.

Chương 601

Thực ra cậu ấy cũng chỉ muốn nhắc nhở em, để em suy nghĩ kỹ về quyết định của mình thôi chứ không có ý gì khác.

Anh không cần phải giận cậu ấy, xuất phát điểm của cậu ấy cũng là vì tốt cho em thôi." "Anh nhìn một cái là biết cậu ta là người thế nào rồi, em không cần phải giải thích thay cho cậu ta." Lục Tử Đồng: "..." "Lục Tử Đồng, chẳng phải em bảo em đang ở nhà sao?

Sao lại ở đây?" "Sau khi nhắn tin cho anh xong em mới nhận được điện thoại của Mộ Thần.

Sáng nay nhờ có cậu ấy mà em mới qua mặt được bác gái đấy.

Dù sao ở nhà em cũng chẳng có việc gì làm, cậu ấy hẹn là em đi thôi." Lục Tử Đồng không nói câu này còn đỡ, nói ra xong Bùi Lệ Hành càng thêm giận: "Lục Tử Đồng, rốt cuộc bạn trai em là ai?" Trong mắt Lục Tử Đồng thoáng qua một tia cười: "Anh Bùi, anh đang ghen đấy à?" "Bây giờ em là người đã có bạn trai rồi, em lén lút sau lưng bạn trai đi gặp người yêu cũ là thế nào?

Đã thế còn cùng người yêu cũ bàn luận về anh, rốt cuộc em muốn làm gì hả?" Bùi Lệ Hành nâng khuôn mặt nhỏ của Lục Tử Đồng lên, nhìn cô chằm chằm. "Anh Bùi, có phải anh hiểu lầm gì rồi không?" Lục Tử Đồng chớp chớp mắt. "Anh hiểu lầm gì được chứ?" "Mộ Thần không phải người yêu cũ của em.

Mối tình đầu của em là anh, anh là người bạn trai duy nhất của em.

Mộ Thần chỉ là bạn thân khác giới của em thôi." Bùi Lệ Hành ngẩn người, nghi ngờ mình nghe nhầm: "Em nói cái gì?" Lục Tử Đồng nghiêm túc lặp lại lần nữa: "Em nói Mộ Thần không phải bạn trai cũ của em, anh là người bạn trai duy nhất của em, anh nghe rõ chưa?" "Sao lại thế được?

Thế còn người yêu cũ của em đâu?" "Là em tự bịa ra thôi mà." "Sao em không nói sớm." Bùi Lệ Hành nhíu mày. "Em cứ tưởng anh đoán ra rồi chứ." Lục Tử Đồng nhướng mày.

Hóa ra anh cứ đinh ninh Mộ Thần là người yêu cũ của cô nên mới tỏ thái độ gay gắt như thế.

Sao anh lại có thể nghĩ vậy cơ chứ?

Chuyện này thực ra chẳng khó đoán chút nào, vậy mà anh lại không nghĩ thông suốt, cứ tưởng cô có bạn trai thật, chuyện này cũng buồn cười quá đi mất.

Xem ra, đàn ông khi ngốc nghếch chẳng khác gì mấy cô nàng khờ khạo khi yêu, tám lạng nửa cân cả thôi.

Mộ Thần à, cái oan này của cậu đúng là bi kịch thật rồi. "Không phải người yêu cũ thì sau này cũng không được qua lại nữa.

Giữa nam và nữ căn bản không có cái gọi là tình bạn thuần khiết đâu." "Chính anh cũng có cái tư tưởng đó, hèn gì anh hai em không cho phép anh tiếp xúc riêng với chị dâu, chẳng lẽ anh vẫn còn ý đồ gì với chị dâu em sao?" Lục Tử Đồng lập tức nắm thóp ngay lỗi diễn đạt trong lời nói của anh.

Bùi Lệ Hành nghẹn họng: "Lục Đồng Đồng, em đừng có mà nói lảng sang chuyện khác, anh đang nói về vấn đề của em." "Em đâu có cố ý đánh trống lảng, là lời của anh làm em hiểu lầm như vậy mà.

Anh vẫn còn ý đồ với chị dâu em à?" Lục Tử Đồng nghiêm túc nhìn Bùi Lệ Hành, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế khẽ nhíu lại.

Bùi Lệ Hành đau đầu vô cùng, cái miệng của cô nhóc này đúng là nhanh nhảu sắc sảo, anh hoàn toàn không có cách nào thắng nổi, chỉ dăm ba câu đã bị cô xoay như chong chóng. "Em đừng nghĩ bậy, anh không có ý đó." Bùi Lệ Hành nghiêm túc nói. "Cho nên mới nói, giữa nam và nữ vẫn có tình bạn thuần khiết mà." Lục Tử Đồng kết luận. "Lục Đồng Đồng, anh và Mạc Noãn khác với các em." "Sao lại khác chứ, đều là tình bạn giữa nam và nữ thôi.

Bây giờ anh đối xử với chị dâu em thế nào thì em cũng đối xử với Mộ Thần như vậy, anh ấy là bạn tốt của em." Lục Tử Đồng chớp chớp mắt. "Lục Đồng Đồng, sao em vẫn không hiểu ý anh thế nhỉ, Mộ Thần đối với em không phải là tình bạn đơn thuần." Cùng là đàn ông, anh hiểu rõ ánh mắt của một người đàn ông nhìn một người phụ nữ, đó tuyệt đối không phải là tình bạn đơn thuần.

Người đàn ông kia thích cô, có ý đồ khác với cô.

Lục Tử Đồng hì hì cười một tiếng: "Sao em lại không hiểu chứ, anh chính là đang ghen mà thôi.

Cứ yên tâm đi, nếu em và Mộ Thần mà có gì thì làm gì còn chuyện của anh nữa.

Anh đừng có suy nghĩ lung tung, vả lại anh chỉ mới là bạn trai của em thôi, anh không thể can thiệp vào quyền tự do kết bạn của em được." Dừng một chút, Lục Tử Đồng nói tiếp: "Lúc trước khi anh chưa từ bỏ ý định với chị dâu em, để anh hai em được thoải mái, chị dâu cũng từng cố ý tránh mặt anh, cảm giác lúc đó thế nào anh là người rõ nhất.

Anh Bùi à, em trân trọng người bạn như Mộ Thần, nên em sẽ không vì anh ấy có ý với mình mà rời xa anh ấy.

Ngược lại, em sẽ vẫn cư xử với anh ấy như trước đây, rồi sau đó trong quá trình này sẽ dần dần khiến anh ấy từ bỏ ý định.

Như vậy em vừa giữ được người bạn này, vừa giúp anh ấy thoát ra được." Ý ngoài lời nói là, yêu cầu anh đưa ra cô không thể đồng ý.

Bùi Lệ Hành cau mày nhìn cô gái trước mắt, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Tuy cô còn nhỏ tuổi nhưng tư duy thực sự rất trưởng thành, có những chuyện nhìn nhận còn thấu đáo hơn cả một người ngoài ba mươi như anh.

Cô là người nhà họ Lục, trên người mang theo niềm kiêu hãnh của nhà họ Lục.

Cô yêu anh, nhiều lúc sẽ chiều theo anh, nhưng sẽ không mù quáng hứa hẹn hay phục tùng không nguyên tắc. "Anh Bùi, anh hãy tin tưởng em một chút, em có thể xử lý tốt chuyện này.

Anh cũng nên tỏ chút khí độ ra đi, đừng có hẹp hòi như vậy, chẳng phù hợp với phong thái quý ông của anh tí nào." Lục Tử Đồng chọc chọc vào cánh tay Bùi Lệ Hành, hơi buồn bực nói.

Thấy anh vẫn im lặng, cô chủ động khoác tay anh: "Được rồi mà, đi thôi, chúng ta về nhà." "Chúng ta về nhà", bốn chữ ngắn ngủi khiến lòng Bùi Lệ Hành ấm áp.

Anh đưa tay búng nhẹ lên trán cô, khẽ thở dài: "Cái đồ nhóc em, lúc nào cũng thích lý sự cùn." Nhưng ngặt nỗi câu nào cô nói cũng có lý, khiến anh muốn không đồng ý cũng khó.

Lục Tử Đồng trong lòng đắc ý đến mức muốn sủi bọt bong bóng.

Chút bản lĩnh này của ông chú nhỏ, cô thật sự chẳng để vào mắt, chỉ dăm ba chiêu là xử lý xong ngay.

Lục Tử Đồng kéo Bùi Lệ Hành về nhà mình, thấy thời gian không còn sớm, cô xung phong xuống bếp.

Bùi Lệ Hành nghi ngờ nhìn cô: "Lục Đồng Đồng, em biết nấu ăn sao?" Trong ấn tượng của anh, cô nhóc này căn bản chưa từng học nấu nướng.

Chương 602

Đàn ông nhà họ Lục đều biết nấu ăn, nên phụ nữ rất ít khi phải vào bếp.

Lục Tử Đồng ấn anh ngồi xuống sofa: "Không biết, nên tối nay chúng ta ăn sủi cảo luộc.

Anh ngồi đợi một lát đi, em tự làm, anh không được nhúng tay vào." "Em chắc chắn không cần anh giúp chứ?" Bùi Lệ Hành cười nhìn cô. "Không được coi thường em!" Lục Tử Đồng lấy từ tủ lạnh ra một túi sủi cảo lớn.

Cô không biết nấu ăn nhưng luộc sủi cảo thì vẫn biết, nước sôi là thả trực tiếp vào, sẵn tiện cho thêm ít rau lá vào trong.

Bùi Lệ Hành tựa vào sofa nhìn bóng dáng bận rộn trong bếp, nụ cười trên môi dần sâu hơn.

Khoảnh khắc này, anh bỗng hiểu ra tại sao Lục Sâm và Diệp Tử Hạo lại cam tâm tình nguyện kết hôn, bị hôn nhân ràng buộc.

Hóa ra khi tìm được người phù hợp, chỉ cần ở bên cạnh nhìn đối phương thôi cũng đã là một loại hạnh phúc.

Chẳng mấy chốc, Lục Tử Đồng đã bưng một đĩa sủi cảo lớn ra.

Bùi Lệ Hành ngửi thấy một mùi thơm nồng nàn, nhìn kỹ mới phát hiện đây không phải loại sủi cảo đông lạnh anh vẫn nghĩ, mà là sủi cảo nhà làm: "Em lấy đâu ra thế?" "Ba vợ tương lai của anh tự tay gói đấy, cơ hội hiếm có, mau ăn đi." "Chú Lục gói sao?" Bùi Lệ Hành nhướng mày. "Tất nhiên rồi." Lục Tử Đồng ngồi đối diện Bùi Lệ Hành, hai người nhìn nhau cười, rồi mỗi người một đôi đũa, dùng chung một bát nước chấm, cùng ăn một đĩa sủi cảo.

Cảm giác này kỳ diệu không sao tả xiết.

Chỉ là Lục Tử Đồng vừa ăn được hai cái thì điện thoại vang lên.

Cô nhìn thoáng qua màn hình, sắc mặt đại biến, vội vàng nói với Bùi Lệ Hành: "Anh Bùi, anh mau đi đi, ba em chắc sắp tới nơi rồi!" Bùi Lệ Hành nắm lấy tay cô: "Đừng vội, chú Lục chỉ gọi điện thôi, chưa chắc đã qua đây đâu, chúng ta đừng tự hù dọa mình." Lục Tử Đồng đặc biệt hiểu rõ ba mình, hơn nữa giờ này chính là lúc tan làm, ông về nhà sẽ đi ngang qua khu chung cư này, cực kỳ có khả năng là ghé qua thăm cô: "Không, ba chắc chắn tới rồi, anh Bùi anh mau rời đi đi." Bùi Lệ Hành thấy dáng vẻ quả quyết của Lục Tử Đồng cũng không trì hoãn nữa, lập tức đứng dậy.

Vừa định đi, Lục Tử Đồng lại giữ anh lại: "Anh đợi một chút, để em hỏi xem ba em tới đâu rồi?" Nếu vừa ra cửa mà chạm mặt thì coi như xong đời.

Lục Tử Đồng bình ổn lại nhịp thở, cười nói: "Ba ạ." "Tử Đồng, chuẩn bị ra mở cửa đi, ba sắp đến nhà con rồi." Quả nhiên đúng như cô nghĩ: "Ba, ba tới đâu rồi ạ?" "Đã ở dưới lầu rồi, chuẩn bị vào thang máy đây." Lục Tử Đồng thở phào nhẹ nhõm, chỉ tay vào đĩa sủi cảo trên bàn.

Bùi Lệ Hành hiểu ý, lập tức bê đĩa sủi cảo tẩu thoát.

Lục Tử Đồng cũng vội vàng lau miệng, chạy vào phòng thay bộ đồ ngủ, tháo dây buộc tóc, giả vờ như vừa mới ngủ dậy.

Rất nhanh, tiếng chuông cửa vang lên, Lục Tử Đồng mở cửa, lấy một đôi dép lê ra: "Ba, ba thay giày đi ạ." Lục Nam Triết mỉm cười, đưa túi thức ăn vừa mua cho cô: "Hôm nay không ra ngoài sao?

Sao giờ này lại đang ngủ?" "Hôm qua con về đại viện thăm ông nội, ăn cơm trưa xong mới ra ngoài, hẹn bạn học đi dạo một lát rồi về, mệt quá nên con ngủ thiếp đi." Lục Nam Triết bỗng nhiên cảm thấy trong nhà có mùi tỏi thơm, ông cau mày: "Mùi gì thế?

Con vừa ăn gì à?" Da đầu Lục Tử Đồng tê rần, mắt đảo liên hồi: "Dĩ nhiên là sủi cảo ba tự tay gói rồi, chiều về con có luộc ăn ạ." "Tối nay mẹ con hẹn hội chị em đi ăn rồi, không có nhà.

Ba còn định tới nấu cơm tối cho con, hóa ra con ăn rồi à." Lục Nam Triết có chút tiếc nuối. "Con mới ăn có mấy cái thôi, vẫn còn ăn thêm được mà.

Ba cứ nấu đi, con vẫn ăn được, dạo này khẩu vị của con tốt lắm." Lục Nam Triết cưng chiều xoa đầu con gái: "Được rồi, nhìn con uể oải thế kia, con vào ngủ thêm lát nữa đi, đợi ba nấu xong sẽ gọi." "Cảm ơn ba, ba là nhất!" Lục Nam Triết bước vào bếp, phát hiện nước trong nồi vẫn còn rất nóng, không nhịn được mà nhíu mày.

Rõ ràng sủi cảo mới luộc cách đây không lâu, chẳng lẽ con bé này vừa ăn xong là đi ngủ luôn?

Lục Nam Triết mở tủ bát, ánh mắt lướt qua, phát hiện trong đó thiếu mất một chiếc đĩa và một chiếc bát nhỏ.

Những thứ này đều do chính tay ông sắm sửa, mỗi loại ông đều chuẩn bị 12 chiếc, mà hiện giờ trong này chỉ có 11 chiếc, những chỗ khác cũng không thấy tăm hơi đâu.

Không đúng rồi, con bé kia dường như đang che giấu điều gì đó.

Chẳng lẽ trước khi ông tới, trong nhà này còn có người thứ hai?

Lục Tử Đồng cứ ngỡ mình đã ngụy trang kín kẽ, hoàn toàn không biết đã để lộ sơ hở.

Cô gửi một tin nhắn WeChat: "Anh Bùi, sủi cảo có ngon không?" Bùi Lệ Hành vừa ăn xong sủi cảo, nhìn thấy tin nhắn cô gửi tới thì không nhịn được cười.

Bình thường anh vốn không thích gõ chữ nhắn tin, có chuyện gì đều thích gọi điện nói trực tiếp hơn, nhưng từ khi ở bên cô nhóc này, anh nhận ra thỉnh thoảng nhắn tin cũng là một loại thú vui.

Anh nhanh chóng gõ một dòng chữ: "Anh vừa ăn xong, ăn được bữa sủi cảo của nhạc phụ đại nhân thật tâm không dễ dàng gì, cảm giác cứ như đi ăn trộm ấy.

Bên em thế nào rồi?" Lục Tử Đồng: "Cứ yên tâm đi, không có gì mà em không xử lý được cả.

Ba em giờ đang ở trong bếp nấu cơm cho em, em đang nằm trên giường đây." Bùi Lệ Hành có chút bất lực.

Chú Lục này mấy chục năm như một, đúng là coi con gái như bảo bối trong tim, một người công việc bận rộn như vậy mà vừa tan làm đã chạy tới đây, chuyên môn qua để nấu cơm.

Xem ra sau này chuyện của anh và Lục Đồng Đồng sẽ không đơn giản như thế đâu, với kiểu "kiểm tra doanh trại" hàng ngày thế này, dù có thành hàng xóm thì cũng chẳng yên ổn được. "Lục Đồng Đồng, hãy tin anh, anh nhất định sẽ sớm thú nhận với chú Lục, cũng sẽ cố gắng giành được sự đồng ý của chú, đến lúc đó chúng ta có thể đường đường chính chính ở bên nhau." Rất hiếm khi thấy Bùi Lệ Hành gõ nhiều chữ như vậy, Lục Tử Đồng tâm trạng cực tốt: "Anh Bùi, em tin anh.

Anh nghỉ ngơi trước đi, đợi ba em về rồi em lại qua tìm anh." "Được." Lục Tử Đồng thực ra không hề ngủ, cứ nhắn tin qua lại từng câu với Bùi Lệ Hành.

Lục Nam Triết đứng ở cửa một lát, không nghe thấy gì lại quay vào bếp.

Hai cha con cùng ăn cơm, Lục Nam Triết nấu ba món một canh: cá kho, thịt heo xào tương, rau bắp cải xào và canh cà chua trứng.

Lục Tử Đồng thấy thèm nhỏ dãi, trực tiếp dùng tay bốc một miếng thịt heo cho vào miệng. "Tử Đồng, rửa tay đi con." Lục Nam Triết nhắc nhở.

Lục Tử Đồng thè lưỡi, rửa tay xong mới ra.

Cô ăn uống ngon lành, Lục Nam Triết nhìn dáng vẻ này của cô, sự nghi hoặc trong lòng càng lớn.

Gương mặt vốn ôn hòa thoáng qua một tia lạnh lùng, ông bất động thanh sắc quan sát cô.

Chương 603

Một lúc lâu sau, ông giả vờ vô tình hỏi: "Tử Đồng, ngon đến vậy sao?" "Tất nhiên rồi, tay nghề của ba là nhất mà." "Vậy thì ăn nhiều một chút." Lục Tử Đồng đặc biệt hưởng ứng: "Nhất định rồi ạ." Lục Tử Đồng ăn thỏa thuê hai bát nhỏ mới đặt đũa xuống, lại phát hiện ba mình đang nhìn chằm chằm không rời mắt.

Ánh mắt đó làm cô đặc biệt thấp thỏm: "Ba, ba nhìn con kiểu gì vậy?

Trên mặt con có gì ạ?" "Ăn no chưa?" Lục Tử Đồng gật đầu: "No rồi ạ." Lục Nam Triết hai tay khoanh trước ngực, ra dáng vẻ "thành khẩn thì được khoan hồng, chống đối sẽ bị nghiêm trị": "Vẫn chưa muốn nói sao?" Trong lòng Lục Tử Đồng tức khắc dâng lên một dự cảm không lành: "Ba, ba muốn con nói gì ạ?" "Chuyện đó phải hỏi chính con rồi." Ánh mắt Lục Tử Đồng khẽ đảo, trên mặt lộ ra nụ cười nịnh nọt: "Ba, ba đừng nhìn con như vậy, trông đáng sợ lắm." Lục Nam Triết hoàn toàn không mắc bẫy: "Lục Tử Đồng, trước khi con nói câu tiếp theo, tốt nhất hãy suy nghĩ cho kỹ.

Ba khuyên con nên dành thêm hai phút để dệt lời nói dối của mình cho hoàn hảo hơn một chút." Lục Tử Đồng nhìn ba mình, bỗng nhiên không dám lên tiếng.

Rõ ràng lúc vào cửa vẫn còn tốt đẹp, sao tự nhiên lại thay đổi rồi, rốt cuộc là vì cái gì?

Chẳng lẽ ông đã nhìn ra sơ hở gì?

Lục Tử Đồng không nói lời nào, Lục Nam Triết cứ thế nhìn cô, ra vẻ rất kiên nhẫn.

Lúc này Lục Tử Đồng giống hệt con kiến trên chảo nóng, tâm trạng rối bời, mỗi một giây trôi qua đều là sự giày vò. "Cần ba gợi ý cho không?" Lục Nam Triết cười híp mắt.

Khi ông không nổi giận, tuyệt đối là một người đàn ông ôn hòa, nhưng đó chỉ là bề ngoài, trên người ông luôn mang theo một loại áp lực vô hình.

Lục Tử Đồng vội vàng gật đầu, thầm nghĩ dù sao cũng phải xem gợi ý chút để biết ba đã nắm bắt được đến mức nào. "Lục Tử Đồng, con là con gái của ba, từ nhỏ đến lớn, con chỉ cần nhếch đuôi một cái là ba đã biết con đang nghĩ gì rồi." "Ba, con không có đuôi mà." Lục Tử Đồng yếu ớt nói.

Lục Nam Triết liếc cô một cái: "Con đừng hòng bày trò trước mặt ba.

Trước khi ba vào đây, ở đây còn có người thứ hai đúng không?" Tim Lục Tử Đồng thắt lại một cái, không ngừng chìm xuống, cô vẫn chọn cách giả ngơ: "Ba, con không biết ba đang nói gì?" Cái con bé này, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, đến nước này rồi còn muốn chối cãi: "Thứ nhất, đĩa và bát nhỏ trong bếp của con mỗi thứ thiếu mất một chiếc, những thứ này đều do chính tay ba mua sắm cách đây hai ngày, ba rất rõ ràng.

Thứ hai, theo lời con nói, hôm nay con mới chính thức nấu nướng, nhưng con nhìn túi sủi cảo trong tủ lạnh đi, mỗi túi khoảng năm mươi cái, túi con đã mở chỉ còn lại hai mươi cái.

Con vốn ăn như mèo ngửi, một mình tuyệt đối không thể ăn hết nhiều sủi cảo như vậy, hoàn toàn không khớp với lời con vừa nói.

Thứ ba, nước trong nồi vẫn còn nóng hổi, nhưng lúc ba vào cửa con lại tỏ vẻ như vừa ngủ dậy.

Lục Tử Đồng, con cố ý giả vờ như vậy đúng không?

Nhưng con diễn hơi quá rồi, rốt cuộc con muốn che giấu điều gì?" Lục Tử Đồng suýt nữa thì ngã quỵ.

Ba ơi ba, ba không đi làm thám tử đúng là quá lãng phí, quan sát tỉ mỉ như vậy, tư duy logic lại còn mạnh đến thế, chỉ dựa vào bấy nhiêu mà đã suy luận ra được bao nhiêu chuyện.

Quả nhiên gừng càng già càng cay, trước mặt ông, chút bản lĩnh này của cô hoàn toàn không đủ dùng, tiểu yêu tinh đã đụng phải Phật Tổ Như Lai rồi. "Hơn nữa, nhìn dáng vẻ ăn ngấu nghiến của con tối nay, chắc hẳn con vẫn chưa ăn được mấy cái sủi cảo.

Điều này nói lên cái gì, không cần ba phải tiếp tục phân tích nữa chứ." Giọng điệu của Lục Nam Triết đã hoàn toàn trầm xuống. "Ba, có phải ba quá nhạy cảm rồi không?" Lục Tử Đồng cẩn thận hỏi. "Điều này chứng tỏ khi ba vào, trong nhà này còn có một người khác, hai đứa đang chuẩn bị ăn sủi cảo, sợ ba phát hiện nên người đó đã hoảng loạn bỏ chạy, còn mang theo cả đĩa sủi cảo hai đứa vừa luộc xong, có đúng không?" Lục Nam Triết tâm tư tỉ mỉ, liên tưởng trước sau, ngọn ngành sự việc đã rõ ràng. "Ba, mấy cái chiêu này ba học từ đâu ra vậy?" Lục Tử Đồng bắt đầu đánh trống lảng.

Đã đến nước này rồi mà vẫn không muốn khai báo. "Lục Tử Đồng, từ nhỏ ba đã dạy con một đạo lý, chỉ cần việc gì đã làm thì nhất định sẽ để lại dấu vết, đừng có dễ dàng nói dối trước mặt ba.

Xem ra những lời này con trả hết cho ba rồi, ba dạy con vô ích." "Ba..." Lục Nam Triết giận quá, giọng đột nhiên cao vút lên, khẳng định nói: "Vừa nãy ở nhà con nhất định là một người đàn ông đúng không?" Nếu là con gái thì căn bản chẳng việc gì phải sợ gặp ông.

Lục Tử Đồng sững sờ, trong đôi mắt xinh đẹp thoáng qua một tia hoảng loạn thấy rõ, cô cứ thế ngây người nhìn Lục Nam Triết, mím môi không nói lời nào.

Lục Nam Triết thấy phản ứng này là biết mình đoán đúng rồi, nhất thời trong lòng đủ loại cảm xúc lẫn lộn, ông mệt mỏi nói: "Lục Tử Đồng, đây mới là mục đích thực sự khi con dọn ra ngoài đúng không?

Còn nói cái gì mà muốn học cách độc lập, muốn học thêm kiến thức sống, con lừa ba xoay như chong chóng, thực ra chỉ là để thuận tiện cho việc yêu đương." "Ba, con xin lỗi." Bất kể thế nào, cô cũng đã nói dối, làm tổn thương lòng ông. "Nói đi, người vừa ở đây rốt cuộc là ai?

Làm nghề gì?

Hai đứa đã phát triển đến mức độ nào rồi?" Lục Nam Triết kích động nói.

Lục Tử Đồng nhăn mặt, ôm lấy cánh tay Lục Nam Triết: "Ba, ba đừng kích động, chúng ta từ từ nói." "Vậy con nói ba nghe xem nào!" Lục Nam Triết quát khẽ.

Lục Tử Đồng giật mình, chưa bao giờ thấy ông giận dữ như vậy: "Ba, ba đừng kích động mà, ba nghe con nói này, con thật sự không còn nhỏ nữa, đã hai mươi hai tuổi rồi, con có quyền kết bạn mà.

Người vừa ở đây là đàn anh của con." Lục Nam Triết chỉ cảm thấy huyệt thái dương nhảy thình thịch, một hơi thở suýt nữa không lên nổi, ông nghiến răng nói: "Rốt cuộc là bạn trai hay đàn anh?" Đến lúc này mà còn dám bảo là đàn anh, đàn anh bình thường có ở riêng với nhau thế này không?

Lời nói dối này quá kém chuyên môn rồi. "Chỉ là đàn anh thôi, con đang theo đuổi người ta, nhưng vẫn chưa đuổi kịp." Lục Nam Triết nhìn Lục Tử Đồng một cái đầy ẩn ý, ánh mắt rất lạnh: "Lục Tử Đồng, đừng ép ba phải đi điều tra con.

Con là con gái của ba, là bảo bối ba nâng niu trong lòng bàn tay từ nhỏ, ba không muốn đối xử với con như vậy.

Con nghĩ con nói thế thì ba tin sao?" Lục Tử Đồng biết ba mình khó nhằn, nhưng không ngờ lại khó nhằn đến mức này, đúng không hổ là con cáo già đã lăn lộn trên quan trường bao nhiêu năm, cái gì cũng không giấu nổi ông.

Cũng phải thôi, nếu ông muốn điều tra cô thì có đầy cách, cách đơn giản nhất là đi xem camera giám sát của khu chung cư, một loáng là rõ mồn một.

Thấy hỏa khí của ba không nhỏ, dường như đã thực sự nổi giận, Lục Tử Đồng cũng không dám nói bậy nữa, cô cúi đầu thừa nhận: "Ba, là bạn trai con." Lục Nam Triết cười lạnh một tiếng: "Quen nhau từ khi nào?" "Khoảng vài tháng trước ạ, thời gian chưa lâu lắm." Lục Tử Đồng nhỏ giọng nói, chỉ sợ sơ sẩy một chút là làm ba không vui. "Phát triển đến mức nào rồi?" "Ba yên tâm, những chuyện ba đang nghĩ trong đầu đều không có đâu." Lục Tử Đồng không trả lời trực diện.

Nghe vậy, Lục Nam Triết thở phào nhẹ nhõm, nghĩ bụng ông thực sự quá sơ suất rồi, con gái đã yêu đương vụng trộm lâu như vậy mà ông bây giờ mới nhận ra.

Chương 604

Nhìn dáng vẻ cúi gằm mặt của cô, nhất thời ông không biết nói gì.

Vợ ông thường xuyên bảo ông quản con gái quá nghiêm, nhưng ông chỉ có mỗi mụn con gái này, đương nhiên là muốn dành cho con những điều tốt đẹp nhất, không muốn con chịu thiệt, không muốn con đi đường vòng, ông không biết liệu đó có phải cũng là một cái sai hay không?

Lục Tử Đồng thấy cha như vậy, trong lòng cũng đặc biệt khó chịu.

Tuy cô thường xuyên bằng mặt không bằng lòng với ông, nhưng cô là người thương ông nhất.

Cô gối đầu lên đùi ông, lí nhí nói: "Ba, con luôn biết mình đang làm gì mà.

Con biết ba xót con, nhưng con khẩn cầu ba, cho con thêm một chút quyền tự chủ được không ạ?

Con sẽ không làm ba thất vọng đâu." Lục Nam Triết xoa xoa tóc cô, không lên tiếng.

Hai cha con cứ thế ngồi im lặng suốt một tiếng đồng hồ.

Điện thoại của Chu Thanh Vận gọi tới hỏi sao Lục Nam Triết vẫn chưa về, lúc này Lục Nam Triết mới vỗ vỗ mặt Lục Tử Đồng, khôi phục lại dáng vẻ thanh lãnh thường ngày: "Tử Đồng, con nghỉ ngơi sớm đi, ba phải về rồi." Mắt Lục Tử Đồng đỏ hoe nhìn Lục Nam Triết: "Ba, con xin lỗi, con đã làm ba phải buồn lòng." Lục Nam Triết im lặng một hồi: "Tử Đồng, không phải ba không cho con quen bạn trai, nhưng con phải nhớ kỹ những lời ba vẫn hay nói, cái gì nên làm, cái gì không nên làm, tự mình phải rõ ràng." Lục Tử Đồng gật đầu thật mạnh, kiên định nói: "Con biết mà ba, người con nhìn trúng sẽ không làm ba thất vọng đâu." "Điều ba giận nhất là con đã nói dối ba.

Từ nhỏ đến lớn, có chuyện gì con cũng nói với ba, nhưng lần này con lại hết lần này đến lần khác nói dối.

Nếu không phải ba ép con, chắc con còn định tiếp tục lừa phỉnh ba đúng không." "Con xin lỗi." Trong mắt Lục Nam Triết vẫn là nỗi lo âu đậm nét, nhưng ông vẫn khẽ mỉm cười với Lục Tử Đồng: "Lần sau đừng như vậy nữa." Cổ họng Lục Tử Đồng nghẹn ngào, đáp: "Vâng ạ." Lục Tử Đồng tiễn Lục Nam Triết ra khỏi khu chung cư, trước khi đi, cô nói: "Ba, ba lái xe cẩn thận nhé." "Được rồi, vào đi, mặc mỏng thế kia, coi chừng bị cảm lạnh đấy." Nhìn chiếc xe của ông biến mất trong màn đêm, sống mũi cô bỗng cay xè, nước mắt rơi lã chã.

Lục Tử Đồng lững thững đi bộ về nhà, gõ cửa nhà Bùi Lệ Hành.

Bùi Lệ Hành thực ra lòng cũng không yên, anh ngồi ở phòng khách, vừa nghe tiếng gõ cửa đã ra mở ngay.

Không ngờ lại thấy một gương mặt với đôi mắt đỏ hoe, tim anh thắt lại, vội kéo cô vào trong, lo lắng hỏi: "Lục Đồng Đồng, sao vậy em?" Lục Tử Đồng sụt sịt mũi, ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt ảm đạm: "Anh Bùi, ba em biết vừa nãy có một người đàn ông ở nhà em rồi." Ánh mắt Bùi Lệ Hành không đổi, anh vỗ vỗ lưng cô: "Không sao đâu, biết thì biết thôi, dù sao chuyện này sớm muộn gì chú cũng phải biết, đừng buồn nữa." "Ba chỉ biết em có bạn trai thôi, nhưng em không nói người đó là anh.

Mấy lần em suýt chút nữa là lỡ miệng nói ra rồi, nhưng em không dám, em sợ làm ba bị kích động.

Mấy năm nay cường độ làm việc của ba rất lớn, sức khỏe thực ra không tốt như vẻ bề ngoài đâu." "Lục Đồng Đồng, em làm vậy là đúng.

Chuyện gì cũng phải từ từ thôi, hôm nay chú đã chấp nhận việc em có bạn trai sớm như vậy, thì hãy cho chú thêm thời gian, chú nhất định cũng sẽ chấp nhận người đó là anh." "Anh Bùi, ba em thực sự rất buồn, em nhận ra điều đó." Tâm trạng Lục Tử Đồng vẫn không mấy khởi sắc, ba cô buồn thì đương nhiên cô không thể vui nổi.

Bùi Lệ Hành liên tục trò chuyện với cô, cố gắng trấn an cảm xúc của cô: "Chú Lục phát hiện ra bằng cách nào?" Giọng Lục Tử Đồng buồn buồn, cô kể lại từ đầu đến cuối chuyện xảy ra tối nay.

Bùi Lệ Hành bỗng thấy hơi buồn cười, chú Lục đúng là tâm tư tỉ mỉ như sợi tóc, vậy mà từ những chuyện nhỏ nhặt đó cũng có thể suy luận ra được thông tin quan trọng nhất: "Haiz, thất bại lớn nhất của chúng ta chính là đánh giá thấp chỉ số thông minh của chú Lục." Cũng đúng thôi, người có thể giáo dục ra một Lục Tử Đồng cổ linh tinh quái thế này thì làm sao dễ bị lừa gạt được.

Không đối đầu trực diện thì còn dễ nói, chứ hễ chạm trán là nắm chắc phần thua.

Lục Tử Đồng bĩu môi, đúng là sơ sẩy một chút mà hỏng hết đại sự: "Em có ngờ đâu ba lại biết cả nhà em có bao nhiêu cái đĩa chứ." "Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, anh đưa em về nghỉ ngơi, mai em còn phải đi làm." Lục Tử Đồng mỉm cười, đột nhiên ôm chặt lấy eo Bùi Lệ Hành không buông, làm nũng một cách vô lại trong lòng anh: "Anh Bùi, em không về đâu, em ở một mình sẽ sợ lắm, em không dám ở nhà một mình." Sắc mặt Bùi Lệ Hành thay đổi, anh hoàn toàn không tán thành cách làm của cô: "Lục Đồng Đồng, em đừng có hành hạ anh." Anh cũng là một người đàn ông bình thường, trai đơn gái chiếc ở chung một phòng vốn dĩ đã là một sự cám dỗ cực lớn, huống chi đây còn là cô gái anh yêu.

Lục Tử Đồng đáng yêu chớp chớp mắt, lắc đầu quầy quậy nói: "Anh Bùi, em hành hạ anh chỗ nào?

Em không hiểu, cầu giải đáp, cầu chỉ rõ." Bùi Lệ Hành đối với dáng vẻ bướng bỉnh này của cô thì hoàn toàn bất lực, anh búng trán cô một cái: "Đừng có mà giả ngơ với anh, anh không tin là có chuyện gì mà em không hiểu." "Đây coi như là một lời khen sao?" "Đồ nhóc hư." Ánh mắt Bùi Lệ Hành tràn đầy vẻ dịu dàng. "Ái chà, anh Bùi, em thật sự không muốn ở một mình đâu, em dọn qua đây đâu phải vì mục đích đó." Lục Tử Đồng nhăn mặt.

Bùi Lệ Hành sợ nhất là thấy bộ dạng này của cô: "Được, nghe em hết, em muốn thế nào thì thế ấy." Lục Tử Đồng mãn nguyện buông anh ra, chạy sang nhà đối diện bê đồ ngủ và đồ dùng cá nhân của mình qua.

Cô quăng hai đôi dép lê vào tủ giày của anh, đặt lọ hoa cắm những đóa hồng champagne vào bàn trà, rồi chạy lạch bạch vào phòng vệ sinh, đặt chiếc ly súc miệng màu hồng cạnh ly của anh, treo chiếc khăn mặt màu xanh da trời cạnh chiếc khăn màu xám của anh, rồi bày thêm một ít mỹ phẩm dưỡng da của riêng mình.

Chỉ là vài sự sắp xếp đơn giản, căn nhà bỗng chốc mang một hơi thở khác hẳn.

Bùi Lệ Hành vẫn lặng lẽ quan sát từng hành động của cô, khóe môi khẽ cong lên.

Chợt nhớ ra vẫn còn công việc cần xử lý, anh mới bước vào thư phòng.

Lục Tử Đồng làm xong tất cả thì đi tắm rửa, lúc ra ngoài thấy đèn thư phòng vẫn sáng, cô bèn pha một tách cà phê mang vào. "Anh Bùi, anh nghỉ ngơi sớm đi, em đi ngủ trước đây." Bùi Lệ Hành vỗ vỗ tay cô: "Được, em lau khô tóc rồi hãy ngủ, đừng đợi anh, anh còn một lát nữa." Lục Tử Đồng gật đầu: "Biết rồi ạ, anh có muốn em đợi em cũng chẳng đợi đâu." Trong phòng Bùi Lệ Hành có một chiếc giường lớn một mét tám, đồ dùng trên giường đều là tông màu trầm, chăn gối được gấp gọn gàng ngăn nắp.

Lục Tử Đồng ngửi thấy một mùi hương thanh khiết, cô nhếch môi, trực tiếp trèo lên giường.

Ngửi mùi hương đặc trưng trên người anh, Lục Tử Đồng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Trái ngược với giấc ngủ ngon của cô, Lục Nam Triết trằn trọc khó ngủ, khiến Chu Thanh Vận cũng bị đánh thức, bà có chút lo lắng hỏi: "Nam Triết, anh sao vậy?

Công việc gặp vấn đề gì sao?

Từ lúc về đến giờ anh cứ bất thường thế nào ấy." "Vợ à, con gái anh biết yêu rồi, hôm nay suýt chút nữa là bị anh tóm được, lúc đầu con bé còn nhất quyết không thừa nhận, nếu không phải anh ép thì bây giờ chắc vẫn còn đang làm 'hoạt động bí mật' đấy." Giọng Lục Nam Triết đầy vẻ thất lạc. "Làm em giật cả mình, em cứ tưởng chuyện gì đại sự chứ, anh cãi nhau với con à?" "Thì không có, từ nhỏ đến lớn anh có nỡ nặng lời mắng mỏ con bao giờ đâu." "Haiz, em bảo này, đêm hôm rồi anh không ngủ cho tử tế đi, con gái yêu đương là chuyện quá bình thường, chứng minh con mình có giá, có sức hút." Chu Thanh Vận có chút bất lực nói. "Em không tò mò đối phương là người thế nào sao?" "Tò mò thì dĩ nhiên là có, nhưng yêu đương chứ có phải kết hôn đâu, đợi con bé sẵn sàng dẫn về cho chúng ta xem là được rồi." "Nhưng con bé chẳng thèm nói với anh, giấu kỹ lắm." "Nói nhảm, với cái kiểu 'cuồng con gái' như anh, con bé dám nói mới lạ, con bé cũng chẳng cần lần nào yêu đương cũng phải báo cáo với anh một lần đâu." "Anh chẳng phải đều vì muốn tốt cho con sao, chẳng lẽ con bé còn định yêu đương mấy lần nữa?" Lục Nam Triết có chút kích động. "Cái đó thì không nói trước được, phụ nữ đâu có ai may mắn đến mức một lần là gặp ngay người muốn chung sống cả đời, hai người tính cách không hợp thì chia tay thôi." "Không được, anh không đồng ý." Lục Nam Triết kiên quyết. "Anh không đồng ý thì có ích gì, chuyện tình cảm đến ông trời cũng chẳng quản nổi.

Lục thị trưởng à, tư tưởng của anh cổ hủ quá rồi, không theo kịp thời đại nữa đâu." Chu Thanh Vận thực sự chẳng buồn than vãn nữa, cái tư tưởng gì thế này, yêu đương không báo cáo trước thì giận dỗi, lại còn bắt người ta chỉ được yêu một lần, đến lúc kết hôn thật chắc ông lại gây khó dễ cho người ta, muốn cưới được con gái ông đúng là không dễ dàng gì. "Anh thật không hiểu mấy người phụ nữ các em rốt cuộc đang nghĩ gì, một lần mà tìm được người bầu bạn chẳng phải tốt hơn sao." "Thì không phải ai cũng may mắn như vậy mà." Nếu được, ai thích đi đường vòng làm gì, chẳng ai sinh ra đã là kẻ thích bị ngược đãi cả. "Có anh canh chừng cho con bé thì không gì là không thể, con bé chỉ cần dẫn người về cho anh xem, anh sẽ giúp con bé quyết định." Thôi xong, đúng là một lão già bảo thủ, riêng chuyện con gái thì chẳng bao giờ nói lý được.

Nói đi nói lại, rõ ràng là đang ghen, chẳng phải vì lần này con gái không chủ động thổ lộ tâm sự nên mới trăn trở cả đêm đó sao?

Thật là vô vị, bà buồn ngủ lắm rồi.

Chu Thanh Vận không lên tiếng nữa, đi tìm Chu Công.

Chương 605

"Vợ ơi, em nói xem con gái rốt cuộc nghĩ gì thế nhỉ, anh mới là người đáng tin cậy nhất của con bé mà, vậy mà giờ con bé chẳng thèm thân thiết với anh nữa." Chu Thanh Vận hồi lâu không đáp, Lục Nam Triết mới phát hiện bà đã ngủ say rồi, lòng lại dâng lên một hồi thở dài.

Ông bây giờ đúng là vợ không thèm hiểu, con gái chẳng thèm thương, càng lúc càng bị người ta ghẻ lạnh rồi.

Bùi Lệ Hành xử lý xong việc đã là mười hai giờ đêm, vừa mở cửa phòng ra anh liền sững lại một chút.

Khác với vẻ thanh lãnh ngày thường, lúc này đèn tường đầu giường đang bật, trên giường là một khối nhỏ cuộn tròn, cô nhóc tay chân cứ không yên phận thò ra ngoài, chăn chỉ đắp ngang bụng, ngủ rất say, còn nghe thấy tiếng thở nhẹ nhàng.

Bùi Lệ Hành mỉm cười, thay đồ ngủ, vén chăn rồi ôm cô vào lòng.

Người trong lòng khẽ nhíu mày, anh vội vỗ vỗ nhẹ vào lưng cô: "Lục Đồng Đồng, ngủ ngon." "Anh Bùi..." Lục Tử Đồng nhỏ giọng lầm bầm. "Anh đây, ngủ ngoan đi." Lục Tử Đồng nhếch môi cười, khẽ lăn trong vòng tay anh, giống như một con bạch tuộc nhỏ quấn lấy người anh.

Bùi Lệ Hành nhìn gương mặt tinh tế của cô, không nhịn được đưa tay khẽ vuốt má, rồi đặt một nụ hôn lên trán cô, bấy giờ mới nhắm mắt lại.

Bùi Lệ Hành vốn có thói quen sinh hoạt rất kỷ luật, anh tỉnh dậy đúng giờ, nhìn cô nhóc đang ngủ say sưa trong lòng, cảm thấy khắp người trào dâng một cảm giác thỏa mãn khó tả.

Anh đứng dậy vào bếp, tài nấu nướng của anh tuy không bằng anh em nhà họ Lục, nhưng cũng khá ổn, mấy món cơm gia đình làm rất chuẩn vị.

Chẳng mấy chốc, anh đã nấu xong hai bát mì thịt sợi xào ớt xanh thơm phức. "Lục Đồng Đồng, mau tỉnh dậy, dậy ăn sáng nào." "Ba ơi, ba thật đáng ghét, cho con ngủ thêm chút nữa đi mà." Lục Tử Đồng bất mãn kéo chăn trùm kín đầu, cơn gắt ngủ cực kỳ lớn.

Khóe môi Bùi Lệ Hành giật giật, không chỉ có ông chú nhỏ họ Lục cưng chiều con gái, mà cô nhóc này cũng dựa dẫm vào ba mình rất sâu, ngay cả lúc mơ màng cũng gọi tên ông ấy.

Nghĩ đến đây, Bùi Lệ Hành hơi ghen tị: "Lục Đồng Đồng, hôm nay là ngày đầu tiên em đi làm đấy, không dậy là lát nữa sẽ muộn giờ." "Oa, em không muốn đi làm đâu, đừng làm phiền em." Bùi Lệ Hành dở khóc dở cười lắc đầu, đây là lần đầu tiên anh thấy cảnh cô dậy giường, quả thật là khó gọi vô cùng. "Lục Đồng Đồng." Bùi Lệ Hành lại vỗ vỗ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Lục Tử Đồng vẫn ngủ rất say, dường như cảm thấy anh hơi phiền, cô dứt khoát nắm lấy tay anh, áp chặt lên mặt mình.

Bùi Lệ Hành cũng hết cách, anh chợt nghĩ ra điều gì đó, chậm rãi cúi đầu áp lên đôi môi hồng nhuận của cô, nhẹ nhàng hôn một cái.

Lục Tử Đồng mơ màng có chút cảm giác, vô thức hé mở khuôn miệng nhỏ, Bùi Lệ Hành vốn chỉ định đánh thức cô, nào ngờ đôi môi cô ngọt ngào như mật, trong chớp mắt anh như bị mê hoặc, đôi tay ôm lấy cổ cô không ngừng làm sâu thêm nụ hôn này.

Lục Tử Đồng chỉ cảm thấy hơi khó thở, vừa mở mắt ra đã thấy một khuôn mặt tuấn tú phóng đại trước mắt, đờ người mất vài giây mới phản ứng lại được.

Hương bạc hà thanh đạm trên người anh bao vây lấy cô, khiến cô cảm thấy thật yên tâm và dễ chịu.

Ở khoảng cách gần như vậy, cô có thể thấy rõ đường cong dưới cằm của anh, rất mềm mại, cô nghĩ chắc chẳng có mấy người phụ nữ có thể cưỡng lại được người đàn ông như thế này, chỉ cần anh có tâm, dũng cảm bước ra bước đầu tiên, anh chắc chắn có thể chinh phục được bất kỳ ai.

May mà, cô đã kịp thời dũng cảm giữ chặt lấy anh, không cho anh có cơ hội hướng ánh mắt ấy về phía người phụ nữ khác.

Nụ hôn kết thúc, Lục Tử Đồng hoàn toàn tỉnh táo, cô mở to đôi mắt trong veo như suối, nhìn anh vẻ tố cáo: "Anh Bùi, anh thật quá đáng, dám thừa cơ chiếm tiện nghi của em." "Tỉnh rồi à?" Bùi Lệ Hành cười nhìn cô, ánh mắt dịu dàng như muốn chảy ra nước, tràn đầy thâm tình ấm áp. "Anh Bùi, anh thật giả bộ đạo mạo." Hiếm khi thấy cô đỏ mặt, Bùi Lệ Hành có cảm giác trêu chọc thành công, tâm trạng tốt vô cùng, anh siết chặt vòng tay quanh eo cô: "Thế nào?

Bây giờ em biết sợ rồi sao?

Đây là do em tự dâng tận cửa đấy nhé." Lục Tử Đồng hừ lạnh một tiếng, lập tức lấy lại tự tin: "Sợ cái gì mà sợ, cùng lắm là chuẩn bị tinh thần để ba em xử lý một trận thôi, em thật sự không sợ đâu.

Nói đi, anh muốn thế nào?

Em nhất định sẽ toàn lực phối hợp." "Khụ khụ." Bùi Lệ Hành bị nghẹn lời, anh nghiêm túc lại, buông cô ra: "Lục Đồng Đồng, em là con gái, có những lời nên nói, có những lời không nên nói, em phải tự mình biết chừng mực." "Con gái thì sao chứ, anh không được phân biệt giới tính đâu đấy." "Được rồi, mì nấu xong lâu rồi, để lâu nữa bị trương lên sẽ không ngon đâu, hơn nữa thời gian cũng không còn sớm, em còn phải đi làm." Lục Tử Đồng vừa cúi người xỏ giày vừa nói:

"Dễ thôi, chúng ta có thể đợi đi làm về rồi từ từ thảo luận tiếp chuyện này." "Cái cô nhóc này, sau này nếu anh có một đứa con gái như em, chắc cũng chẳng được yên thân ngày nào." "Vậy thì anh hãy mong sau này em sinh con trai đi, đừng sinh con gái, không thì anh mệt mỏi lắm đấy." Sắc mặt Bùi Lệ Hành có chút không tự nhiên: "Da mặt em dày thật đấy, chúng ta còn chưa kết hôn mà em đã nghĩ đến mấy chuyện này rồi." Lục Tử Đồng mím môi cười khẽ, anh da mặt mỏng thì em đương nhiên phải dày một chút rồi.

Trên đường đi làm, Bùi Lệ Hành liên tục nghe điện thoại, Lục Tử Đồng là người lái xe.

Một lát sau, Bùi Lệ Hành cúp máy, Lục Tử Đồng phát hiện sắc mặt anh hơi căng thẳng, không nhịn được hỏi: "Sao vậy anh Bùi?

Có phải văn phòng gặp khó khăn gì không?" "Cũng không có gì." "Nói bậy, vừa nãy rõ ràng em nghe anh nhắc đến tiền vốn, có phải văn phòng đang thiếu vốn không?" "Không có chuyện đó đâu, em đừng nghĩ nhiều." Lục Tử Đồng nghiêm túc nhìn Bùi Lệ Hành: "Anh Bùi, nếu anh thiếu vốn thì cứ bảo em, em đi hỏi anh trai và chị dâu, họ nhiều tiền lắm." "Lục Đồng Đồng, em khuỷu tay hướng ra ngoài như vậy thật sự ổn chứ?

Lục Sâm mà nghe thấy lời này chắc tức đến hộc máu mất." "Có sao đâu, cứ coi như đó là của hồi môn cho em đi, anh ấy chỉ có mỗi đứa em gái là em thôi, em tuyệt đối đáng giá từng đó tiền mà.

Anh Bùi anh cũng đừng khách sáo với em, có khó khăn gì cứ nói, em đã đặt cược cả đời mình vào anh rồi, đầu tư thêm chút vốn liếng cũng chẳng có gì là không thể.

Anh cũng đừng có tư tưởng đại nam tử hán, không muốn dựa vào nhà ngoại vì sợ tổn thương lòng tự trọng, của em chính là của anh, giữa chúng ta không cần phân chia quá rõ ràng, hiểu chưa?" Nghe giọng điệu như đang giáo huấn của cô, Bùi Lệ Hành không thấy khó chịu mà trái lại còn cảm thấy đặc biệt hạnh phúc.

Anh nghĩ, được người nhà họ Lục yêu thương thực sự là một điều rất hạnh phúc, dù là đàn ông hay phụ nữ nhà họ Lục, một khi đã quyết định trao đi tình cảm, họ sẽ toàn tâm toàn ý, không chút giữ lại.

Cô nhóc này luôn không ngừng mang đến cho anh những bất ngờ.

Thấy anh không lên tiếng, Lục Tử Đồng tưởng anh vẫn không chịu chấp nhận, lại nói: "Anh Bùi, rốt cuộc anh có nghe em nói không, nếu anh thấy quan hệ hiện tại của chúng ta chưa đến mức đó, em có thể góp vốn vào văn phòng của anh, chúng ta trở thành đối tác kinh doanh, thế này được chưa?" "Yên tâm đi, không phải anh thiếu vốn, mà là có người chủ động muốn rót vốn vào văn phòng của anh." "Vậy chẳng phải là chuyện tốt sao?

Sao trông anh chẳng có vẻ gì là vui cả." "Tử Đồng, mục đích ban đầu anh mở văn phòng chỉ là sở thích, anh rất thích trạng thái hiện tại, tự mình làm chủ, có thể quyết định mọi thứ ở văn phòng mà không phải chịu sự kiềm chế của bất kỳ ai." "Cũng đúng, đối tác nhiều chưa chắc đã là chuyện tốt, dù anh làm thế nào em cũng ủng hộ anh." "Cảm ơn em, Lục Đồng Đồng." Đến công ty, Bùi Lệ Hành lại thêm một phen kinh ngạc, công ty cô nhóc này chọn lại nằm ngay tòa nhà đối diện văn phòng anh.

Dưới ánh mặt trời, nụ cười của cô rạng rỡ như một đóa hoa hướng dương tràn đầy sức sống: "Ngẩn người rồi chứ gì, mọi thứ đã nằm trong tầm tay của em rồi.

Từ nay về sau, chúng ta sẽ cùng đi sớm về khuya, song hành bên nhau." Nói xong, cô dường như lại tìm thấy chút thẹn thùng của người con gái, xoay người biến mất ngay trước mắt anh.

Anh ngẩn ngơ nhìn theo bóng lưng cô, chỉ thấy thời tiết hôm nay thật đẹp, chiếu rọi khiến lòng người ấm áp vô cùng.

Mãi cho đến khi ngồi vào vị trí của mình, Lục Tử Đồng vẫn cảm thấy trái tim mình đập thình thịch, hoàn toàn không thể kiểm soát được.

Ngày đầu tiên đi làm không phải là bận rộn bình thường, từ lúc ngồi xuống chưa lúc nào được rảnh rỗi.

Công ty tuyển năm người, đều là sinh viên mới tốt nghiệp, mỗi người được sắp xếp một người hướng dẫn.

Người dẫn dắt cô là một phụ nữ ngoài ba mươi tuổi, luôn giữ vẻ mặt lạnh lùng, ít nói, ném cho cô một xấp tài liệu khách hàng, bảo cô nhanh chóng chỉnh lý và chọn ra vài đối tượng hợp tác phù hợp.

Vì là công ty ngoại thương, khách hàng tiếp xúc đều là người nước ngoài, may mà cô học tiếng Anh từ nhỏ nên xử lý đống tài liệu này không thành vấn đề, nhưng quan trọng là quá nhiều, sắp xếp lại cực kỳ phiền toái.

Chương 606

Cả một buổi sáng cô mới sơ lược xong, mọi người xung quanh đều đi ăn cơm cả rồi, thấy Lưu Thường vẫn còn đó, cô không nhịn được đi tới: "Chị Lưu, đây là tài liệu khách hàng em đã chọn lọc, chị xem qua ạ." Lưu Thường ngẩn ra một lúc, tùy ý lật xem vài tờ rồi ngẩng đầu nhìn Lục Tử Đồng, tốt hơn nhiều so với cô tưởng tượng.

Thực tập sinh lần trước cô dẫn dắt phải mất ba ngày mới xong, vậy mà cô bé này chỉ dùng nửa ngày. "Tiếng Anh của em thế nào?" "Cũng ổn ạ, giao tiếp thông thường chắc không thành vấn đề đâu ạ." Lục Tử Đồng khiêm tốn nói. "Được, tài liệu cứ để đây, em có thể đi ăn cơm rồi, chiều nay làm quen với hệ thống thường dùng của công ty, nếu có việc khác chị sẽ sắp xếp cho em bất cứ lúc nào." Lục Tử Đồng gật đầu, quay về chỗ ngồi, vừa ngồi xuống thì điện thoại của Bùi Lệ Hành gọi tới: "Anh Bùi." "Lục Đồng Đồng, em ăn trưa chưa?" "Hiện tại vẫn chưa, em vừa hoàn thành xong công việc chị hướng dẫn giao cho, công ty em dường như không có nhà ăn nhân viên, em còn chẳng biết đi đâu ăn nữa." "Vậy em ra ngoài đi, anh đưa em đi ăn.

Đợi chút, hình như anh thấy em rồi, em nhìn sang bên này đi, anh đang ở bên cửa sổ tầng mười." Lục Tử Đồng nhìn về phía tòa nhà đối diện, quả nhiên thấy Bùi Lệ Hành đang đứng bên cửa sổ nghe điện thoại, cô không nhìn rõ biểu cảm trên mặt anh nhưng có thể tưởng tượng được lúc này vẻ mặt anh chắc chắn rất dịu dàng. "Anh Bùi, chúng ta thật có duyên, thế này cũng nhìn thấy được, sau này anh không được lén lút quan sát em đâu đấy." Trong điện thoại vang lên tiếng cười thấp của Bùi Lệ Hành: "Anh còn sợ em quan sát anh cơ đấy." "Em căn bản không nhìn rõ, nhưng nghe anh nói vậy, em lại muốn đi mua một cái kính viễn vọng để có thể quan sát mọi cử động của anh bất cứ lúc nào, xem anh có lén lút đưa tình với người phụ nữ khác sau lưng em không." "Đa nghi quá, có một người đáng yêu như em rồi, trong mắt anh làm sao còn thấy được người phụ nữ nào khác nữa." Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ của Lục Tử Đồng đỏ lên, những lời tình tứ thế này cô đương nhiên thích nghe, mà muốn nghe một câu thì khó vô cùng: "Anh Bùi, anh nói thêm mấy lời như thế nữa đi, em thích nghe." "Được rồi, mau xuống đây, anh đang đợi em dưới lầu." "Biết rồi mà, bảo anh nói thêm vài lời hay ho mà cũng không mất miếng thịt nào, anh thật là keo kiệt." Lục Tử Đồng vừa lầm bầm vừa vớ lấy túi xách.

Bùi Lệ Hành đưa Lục Tử Đồng đến một quán ăn gia đình tên là Hoa Thành Tiểu Trù, bên trong có rất nhiều món đặc sản địa phương chuẩn vị.

Vừa vào đến nơi đã chạm mặt Lục Sâm và Mạc Noãn, Bùi Lệ Hành theo bản năng định buông bàn tay đang khoác tay Lục Tử Đồng ra, nhưng lại bị cô giữ chặt lấy.

Lục Tử Đồng thản nhiên chào hỏi: "Anh hai, chị dâu." Lục Sâm nhíu mày, nhàn nhạt liếc nhìn Bùi Lệ Hành một cái, ánh mắt đó khiến Bùi Lệ Hành hơi chột dạ, không dám nhìn thẳng. "Tử Đồng, sao em cũng ở đây?" "Chị dâu, chị chẳng quan tâm em gì cả, hôm nay em bắt đầu chính thức đi làm rồi, công ty ngay gần đây thôi." "Chị hình như nghe ông nội nói rồi, nghe nói em dọn ra ngoài ở à?" Mạc Noãn hỏi.

Lục Tử Đồng gật đầu: "Vâng, em dọn ra ngoài rồi." "Ở khu chung cư nào?" "Khu Nguyệt Bán Loan ạ." Mạc Noãn liếc nhanh qua mặt Bùi Lệ Hành, thấy vẻ khác lạ trên mặt anh liền hiểu ra ngay, nhướng mày đầy ẩn ý với Lục Tử Đồng.

Lục Tử Đồng vốn vô tư, da mặt cũng dày, nhưng lúc này lại cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Cô dọn đến ở đối diện nhà Bùi Lệ Hành, tuy tạm thời chưa xảy ra chuyện gì nhưng dù sao cũng là chuyện hơi khó nói, cô vội vàng tiến lên kéo tay Mạc Noãn: "Chị dâu, chúng ta vào trong trước đi, để anh hai và anh Bùi đi gọi món, chúng ta vào nói chuyện riêng." Trong phòng bao, Mạc Noãn nhìn Lục Tử Đồng đăm đăm, trêu chọc: "Lục Tử Đồng, em khá thật đấy, hành động nhanh thế, đã học người ta sống chung rồi." "Chị dâu, chị bị anh hai làm hư rồi, trước đây chị đâu có thế này.

Tụi em chỉ ở cùng một khu thôi mà." "Em cũng biết thẹn à?

Chỉ là thôi sao?

Em thấy lời này có thuyết phục được ai không?" Cô nhớ hồi mới gả cho Lục Sâm, không ít lần bị cô nhóc này trêu chọc, hóa ra cảm giác trêu lại người khác cũng tuyệt thật. "Ôi dào, chúng ta đừng nói chuyện đó nữa, Niệm Niệm và Tiểu Mặc dạo này có ngoan không ạ?" Nhắc đến cặp song sinh ở nhà, Mạc Noãn lại thấy đau đầu, dạo này không biết tụi nhỏ học đâu ra cái thói xấu là thích đập phá trong nhà, tường và đồ đạc đều bị phá hỏng, đầy vết trầy xước.

Cô muốn dạy dỗ nhưng Lục Sâm lại chẳng mảy may để tâm, cứ để mặc tụi nhỏ, bảo đó là thiên tính, là tố chất của kiến trúc sư, phụ huynh phải ủng hộ.

Cô hoàn toàn không hiểu nổi cái sức phá hoại đó và việc trở thành kiến trúc sư có liên quan gì đến nhau. "Em thấy anh hai sắp đi vào vết xe đổ của ba em rồi, sau này Niệm Niệm mà có bạn trai chắc là khó khăn lắm đây." "Nói giọng ai oán thế kia, có phải lại gặp chuyện gì rồi không?" "Ba em đã biết chuyện em có bạn trai rồi, em nghĩ chẳng bao lâu nữa quan hệ của em và anh Bùi sẽ không giấu được nữa, em đang lo đây." Mạc Noãn suy nghĩ một chút rồi gợi ý: "Tử Đồng, chị thấy thế này, em có thể đi tìm sự trợ giúp từ ông nội.

Ông tuy trông có vẻ cổ hủ nhưng thực ra lại là người thấu tình đạt lý nhất nhà, cũng là người có tiếng nói nhất.

Chỉ có ông mới áp chế được chú nhỏ, nếu lúc đó ông đứng về phía em thì mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn." "Ý chị là em chủ động đi nói với ông nội ạ?" Mạc Noãn gật đầu: "Chị nghĩ đây là cách tốt nhất, ông nội mà lên tiếng thì mọi người trong nhà ít nhiều cũng phải nghe theo." Lục Sâm và Bùi Lệ Hành ở bên ngoài thực ra chẳng nói gì, đối với chuyện tình cảm của em gái và bạn thân, anh từ phản đối ban đầu giờ đã chuyển sang trung lập.

Chỉ là vừa đến cửa phòng bao đã nghe thấy lời Mạc Noãn, anh không nhịn được cười: "Noãn Noãn, em lại tham gia linh tinh rồi." Anh cũng không hiểu sao cô lại nhiệt tình đến thế, cứ như là thú vui không biết mệt vậy.

Mạc Noãn lườm Lục Sâm một cái, không đồng tình: "Em đâu có làm loạn, em đang giúp đưa ra ý kiến đấy chứ, anh giỏi thì anh nói xem anh có cao kiến gì nào." Lục Sâm nhún vai: "Chuyện này anh không quản được." "Anh hai, anh có cần tàn nhẫn thế không, anh và ba em tính tình giống hệt nhau, anh nói xem, nếu ba biết chuyện của tụi em thì sẽ thế nào?" Lục Tử Đồng hỏi.

Trong mắt Lục Sâm lóe lên một tia thâm trầm, cười khẽ: "Lục Tử Đồng, đường còn dài lắm, chú nhỏ sẽ chỉ nói một chữ thôi: 'Xách'." "Anh hai, anh không thể mong em tốt đẹp hơn chút sao." "Là tự em muốn nghe lời thật lòng mà, hà tất phải tự lừa mình dối người." Lục Sâm nhún vai. "Anh hai, cầu xin anh nhìn em tội nghiệp mà giúp em với, em sắp giấu không nổi nữa rồi." Lục Tử Đồng có một dự cảm không lành. "Chuyện đại sự hôn nhân của mình thì tự đi mà giải quyết.

Vả lại, người muốn lấy vợ không phải anh, việc thu phục nhạc phụ đại nhân thì liên quan gì đến anh chứ." Lục Sâm hừ lạnh một tiếng, thái độ cực kỳ hờ hững.

Bùi Lệ Hành dở khóc dở cười, đôi lông mày anh tuấn khẽ nhướng lên: "A Sâm, tốt nhất cậu nên kiên trì với thái độ này của mình đi, đừng để đến lúc lại bỏ đá xuống giếng." Từ nhỏ đến lớn, anh không ít lần bị Lục Sâm chơi khăm. "Cứ xem tâm trạng đã." Lúc tâm trạng không tốt thì ai mà biết trước được điều gì. "Lục Sâm, tốt nhất anh nên an phận một chút cho em." "Bùi Lệ Hành, cậu chắc chắn đây là thái độ mà một đứa em rể nên có với anh vợ sao?" Khóe miệng Lục Sâm khẽ nhếch lên. "Anh chẳng làm được việc gì của một người anh vợ cả, trái lại đã sớm học được cách khoe khoang thân phận rồi đấy." Lục Tử Đồng mỉa mai, ông anh hai này của cô đúng là chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn. "Lục Tử Đồng, em chắc chắn muốn thảo luận chủ đề này với anh chứ?

Đừng tưởng anh không biết em đang ở đâu, chọc giận anh là anh sẵn sàng đổ thêm dầu vào lửa đấy." Mạc Noãn nhìn người bên cạnh, vẫn là người đàn ông chung chăn gối quen thuộc nhất, nhưng khuôn mặt này dù nhìn hàng ngày vẫn thấy kinh diễm.

Chỉ là anh ngày càng trở nên vô sỉ, bình thường không ít lần lấy chuyện này ra đe dọa người ta, cuối cùng lại coi như chưa có chuyện gì xảy ra, cũng chỉ có anh mới làm được những việc như vậy. "Chị dâu, chị vào phân xử đi, anh hai có phải quá đáng lắm không." Mạc Noãn cười khẽ, liếc nhìn Lục Sâm một cái rồi nói: "Ách, chị ủng hộ Lục Sâm." "Hừ, hai người đúng là cặp vợ chồng không có lương tâm, chỉ biết hợp sức bắt nạt người khác." Nói anh thì được, nhưng nói mẹ của con anh thì anh không cho phép, ngay cả em gái mình cũng không được: "Lục Tử Đồng, em phải biết đủ đi, chị dâu em đã lén giúp em bao nhiêu việc rồi, đừng tưởng anh không biết." Lục Tử Đồng bĩu môi, tựa vào người Bùi Lệ Hành: "Chậc chậc, may mà em không phải là chó độc thân, không thì bị hai người ngược chết mất.

Con đã hai đứa rồi mà còn không biết kiềm chế, không nhìn nổi nữa, thật sự không nhìn nổi nữa." Bùi Lệ Hành vuốt tóc Lục Tử Đồng, ánh mắt đầy vẻ nuông chiều. "Thôi được rồi, chuyện này dừng ở đây, ăn cơm cái đã." Lục Tử Đồng nhăn nhó khuôn mặt nhỏ nhắn: "Em nghĩ em vẫn nên nghe theo ý kiến của chị dâu, đi mua chuộc ông nội trước, lời ông nội nói có uy quyền nhất." "Thế thì em cũng phải thuyết phục được ông đã." "Thuyết phục ông nội vẫn dễ hơn thuyết phục ba em nhiều." Chỉ là Lục Tử Đồng đã nghĩ quá tươi đẹp rồi, lý tưởng thì màu hồng nhưng thực tế lại rất phũ phàng.

Khi cô còn chưa kịp thú nhận với ông cụ thì Lục Nam Triết đã biết tất cả mọi chuyện.

Và trước đó, mẹ của Bùi Lệ Hành cũng đã biết.

Mọi chuyện đến quá nhanh, khiến họ không kịp chuẩn bị chút nào.

Lục Tử Đồng và Bùi Lệ Hành vẫn đang tận hưởng những ngày tháng ngọt ngào, cả hai như những cặp tình nhân bình thường khác, cùng nhau ăn tối, xem phim, đi làm, cuộc sống thú vị và bình yên biết bao.

Có người nói, nếu cứ ở một mình lâu ngày sẽ quen với sự cô độc.

Nhưng đó không phải điều đáng sợ nhất, điều đáng sợ nhất là đột nhiên để một người bước vào, cảm nhận được hơi ấm của hai người rồi thì thực sự không thể buông tay được nữa.

Lục Tử Đồng trước đây yêu mà không được nên bản năng bài xích chuyện tình cảm, nhiều lúc đã quen với việc một mình, nhưng từ khi cả hai bộc lộ lòng mình thì thực sự không thể quay lại trạng thái ban đầu được nữa.

Bây giờ cô dứt khoát coi nhà Bùi Lệ Hành như nhà mình, ăn ở đây, ngủ ở đây.

Chương 607

Bùi Lệ Hành vẫn giữ phong độ quân tử, không vượt quá giới hạn nửa bước, nghiêm túc đến mức như một vị sư già nhập định.

Lục Tử Đồng đã chủ động quyến rũ anh vài lần nhưng không thành công.

Có đôi khi cô còn không nhịn được hoài nghi có phải mình không có sức hấp dẫn không, nhưng cô nhanh chóng dập tắt ý nghĩ đó, vì cô phát hiện ra ai kia thường đợi cô ngủ say rồi lén dậy đi tắm nước lạnh.

Mỗi khi như vậy, cô lại thầm đắc ý và trêu chọc anh.

Bữa sáng của cả hai do Bùi Lệ Hành phụ trách, nhưng các món anh biết làm cũng chỉ có bấy nhiêu.

Để thay đổi khẩu vị cho Lục Tử Đồng, Bùi Lệ Hành dặn dò cô một tiếng rồi ra ngoài mua đồ ăn sáng.

Lục Tử Đồng đang mơ màng thì nghe thấy tiếng chuông cửa, nghĩ là Bùi Lệ Hành quên mang chìa khóa, đầu óc còn chưa tỉnh táo nên cũng không có ý thức phòng bị gì, trực tiếp mở cửa, còn càu nhàu nhỏ tiếng: "Anh Bùi, anh thật là, ra ngoài mà không mang chìa khóa... làm phiền giấc ngủ của người ta." Chỉ là những lời phía sau cô chưa kịp nói ra thì đã đứng hình tại chỗ, trừng lớn mắt nhìn người trước mặt, nửa ngày không lấy lại được tinh thần.

Người đến không phải Bùi Lệ Hành mà là mẹ của anh.

Người sững sờ không chỉ có Lục Tử Đồng, mà cả mẹ Bùi cũng ngây người.

Bà không thể tin vào mắt mình, như thể bị một phen kinh hãi, đôi mắt mở to hết cỡ.

Bà biết con trai có người mình thích, nhưng anh luôn kín tiếng như bưng, không chịu tiết lộ nửa lời, bà lại bận rộn nên cũng không hỏi thăm được gì.

Mấy ngày này tình cờ được nghỉ phép năm nên bà định bụng sáng sớm đến đây cầu may, biết đâu lại gặp được người đó.

Lúc đến bà cũng không đặt nhiều hy vọng, nào ngờ kết quả hoàn toàn ngoài dự đoán, người bà thấy lại chính là cô nhóc nhà họ Lục.

Cô nhóc này sáng sớm đã xuất hiện trong nhà Bùi Lệ Hành, lại còn đầu tóc rối bời, mắt nhắm mắt mở, là người từng trải, bà quá hiểu điều này đại diện cho cái gì.

Vậy nên, người con trai nói thích chính là Lục Tử Đồng, người suốt ngày chạy nhảy quanh họ.

Tuy đã đoán được quan hệ của hai người, bà vẫn không nhịn được hỏi: "Tử Đồng, sao cháu lại ở nhà anh Bùi của cháu?" Lục Tử Đồng lập tức tỉnh ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, bộ dạng vô cùng lúng túng, khác hẳn hình ảnh thường ngày, như một cô bé không biết làm sao, nhất thời không biết giải thích thế nào, mà cũng chẳng thể giải thích được nữa, đã bị bắt quả tang rồi. "Bác gái ạ." Lục Tử Đồng lí nhí gọi. "Tử Đồng, bác không nhìn nhầm chứ, cháu là cô nhóc nhà họ Lục sao?" Mẹ Bùi vẫn chưa hết bàng hoàng.

Lục Tử Đồng ngượng ngùng gật đầu, bộ não đang rối như tơ vò dần hồi phục, vội vàng nói: "Bác gái, bác vào nhà trước đi ạ, chúng ta vào nhà nói chuyện, đứng ở cửa không tiện đâu ạ." Mẹ Bùi đi vào trong, đã hơn một tháng bà không đến chỗ con trai, không ngờ nơi này đã có những thay đổi nhỏ, trên giá giày có giày của nữ, trên bàn trà có một bó hoa, những thay đổi đơn giản khiến căn nhà bỗng trở nên ấm áp hơn nhiều so với vẻ lạnh lẽo trước đây.

Lục Tử Đồng rót cho mẹ Bùi một cốc sữa đậu nành: "Bác gái, bác uống chút sữa đậu đi ạ, anh Bùi đi mua đồ ăn sáng chắc sắp về rồi, em đi vệ sinh cá nhân một chút." Mẹ Bùi gật đầu, nhìn theo bóng dáng Lục Tử Đồng đi vào phòng vệ sinh, trong lòng không biết là cảm giác gì.

Con trai tìm được bạn gái bà rất vui, nhưng người đó lại là bảo bối được Lục Nam Triết cưng như trứng mỏng, hơn nữa hai đứa lại cách nhau hơn mười tuổi, chính bà còn thấy khó chấp nhận, nói gì đến việc Lục Nam Triết sẽ đồng ý.

Trong mắt mọi người, họ vốn thân thiết như anh em, nào ngờ lại diễn biến thành thế này.

Vì mẹ Bùi đang ở ngoài nên Lục Tử Đồng dù thấy ngượng ngùng cũng không dám trì hoãn, vệ sinh xong là ra ngay.

Mẹ Bùi thấy cô ra thì vỗ vỗ vị trí bên cạnh, ý bảo cô ngồi xuống: "Tử Đồng, lại đây ngồi đi." Lục Tử Đồng ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh bà, đôi tay nhỏ vô thức siết chặt, đôi môi mím chặt, ánh mắt hơi né tránh, không dám nhìn thẳng vào mẹ Bùi. "Tử Đồng, bạn gái mà Lệ Hành nói chính là cháu phải không?" Lục Tử Đồng gật đầu, có chút áy náy nhìn mẹ Bùi: "Cháu xin lỗi bác gái, cháu không cố ý lừa bác đâu ạ." "Cái con bé này, lần trước còn diễn kịch trước mặt bác, làm bác bị xoay như chong chóng.

Cháu biết bác sắp xếp cho Lệ Hành đi xem mắt nên mới đi cùng nó về nhà phải không?" "Vâng ạ." Giọng Lục Tử Đồng nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Hiếm khi thấy cô nhóc này có một mặt như vậy, giống như một cô con dâu nhỏ, khiến mẹ Bùi thấy hơi buồn cười.

Nhưng bị tin tức đột ngột này làm chấn động, nhất thời bà cũng không biết nên xử lý thế nào.

Bà vốn dĩ rất quý Lục Tử Đồng, cũng là nhìn cô lớn lên, nhân phẩm tuyệt đối không có vấn đề gì, nhưng chỉ là tuổi tác quá nhỏ, không hề hợp với con trai bà chút nào, kiểu chồng già vợ trẻ này bà cũng không biết có tốt không.

Mẹ Bùi hỏi xong một câu rồi im lặng, Lục Tử Đồng cảm thấy vô cùng dày vò, lòng cũng thấy xót xa, cô cứ ngỡ nhà họ Bùi sẽ không phản đối, không ngờ lại khác xa so với dự đoán của cô, dường như họ cũng không tán thành họ ở bên nhau.

Khi Bùi Lệ Hành về đến nhà, vừa nhìn thấy cửa không đóng chặt, anh tưởng có chuyện gì xảy ra nên sải bước chạy vào, hốt hoảng gọi: "Lục Đồng Đồng!" Nào ngờ lại thấy cô và mẹ mình đang ngồi cạnh nhau trên sofa, cô nhóc mím môi, ánh mắt không còn vẻ linh hoạt thường ngày, trông đầy vẻ tủi thân.

Sắc mặt anh hơi đổi: "Mẹ, sao sáng sớm mẹ đã qua đây rồi?" "Mẹ mà không đến thì còn chưa biết chuyện này đã xảy ra, hai đứa định giấu mẹ đến bao giờ nữa?" Đối diện với con trai, sắc mặt mẹ Bùi sa sầm xuống.

Bùi Lệ Hành ngồi xuống bên cạnh Lục Tử Đồng, nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, thấy tay cô lành lạnh, anh thắt lòng lại: "Mẹ, mẹ đã nói gì với Tử Đồng rồi?" Lục Tử Đồng biết Bùi Lệ Hành hiểu lầm, lập tức nói: "Anh Bùi, anh đừng nghĩ nhiều, bác gái không làm gì em cả." Mẹ Bùi hiếm khi thấy anh căng thẳng như vậy, trong lòng lại thở dài: "Con căng thẳng cái gì, mẹ đâu có nỡ làm gì Tử Đồng." "Mẹ, chuyện đúng như mẹ thấy đấy, Tử Đồng là bạn gái con.

Vì sợ mọi người không chấp nhận được nên tạm thời chúng con chưa định công khai." So với sự lúng túng của Lục Tử Đồng, Bùi Lệ Hành tự nhiên hơn nhiều, đã bị bắt gặp rồi thì chủ động khai báo thành thật. "Ôi, sao hai đứa lại nảy sinh tình cảm như vậy?

Chuyện này thật chẳng bình thường chút nào." "Mẹ, con và Tử Đồng là thanh mai trúc mã, nảy sinh tình cảm là chuyện rất bình thường mà." "Nhưng mà hai đứa..." Bùi Lệ Hành không để mẹ mình kịp nói hết, thái độ vô cùng kiên quyết, anh nghiêm mặt: "Mẹ, đừng lấy tuổi tác của tụi con ra nói nữa, tuổi tác không phải là khoảng cách không thể vượt qua, chuyện tình cảm không liên quan đến chuyện đó." Mẹ Bùi nghẹn lời, phòng khách trở nên im lặng, không ai lên tiếng.

Hồi lâu sau, mẹ Bùi mới nắm lấy tay Bùi Lệ Hành và Lục Tử Đồng, nghiêm túc nói: "Lệ Hành, Tử Đồng, hai đứa thật sự đã suy nghĩ kỹ chưa?

Đây không phải chuyện đùa đâu đấy." Cả hai đồng thời gật đầu.

Đối với con trai mình thì bà không lo lắng, dù sao cũng hơn ba mươi tuổi rồi, đã có năng lực phán đoán trưởng thành, nhưng với Tử Đồng thì bà có phần không yên tâm.

Mẹ Bùi hỏi lại lần nữa: "Tử Đồng, cháu có chắc chắn không?

Cháu còn trẻ, sau này có thể sẽ gặp được người ưu tú hơn anh Bùi của cháu, còn rất nhiều lựa chọn khác mà?" Ý tứ sâu xa là cô không cần phải sớm khóa chặt con đường phía trước của mình như vậy.

Lục Tử Đồng nhìn Bùi Lệ Hành một cái rồi kiên định nói với mẹ Bùi: "Bác gái, có điều bác chưa biết, là cháu thích anh Bùi trước, cháu đã thích anh ấy nhiều năm rồi ạ." Cô là người may mắn đó, thử hỏi thầm yêu có mấy ai thành công, đây là điều mà trước đây cô chưa từng dám nghĩ tới, cô rất mãn nguyện và cũng rất xác định tâm ý của mình.

Mẹ Bùi vỗ vỗ vai Tử Đồng, như thể đã đưa ra một quyết định quan trọng: "Được, vậy bác sẽ đứng về phía hai đứa.

Nhưng chắc chắn cháu cũng biết, phía ba cháu chắc chắn không dễ dàng đâu, con đường giữa hai đứa còn dài lắm, bác sẽ cố gắng hết sức để trao đổi với bên nhà họ Lục." "Cháu và anh Bùi đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi ạ." "Mẹ, mẹ cũng đừng vội quá, đây là chuyện của riêng con, cuối cùng vẫn phải do con giải quyết thôi.

Tính tình chú nhỏ họ Lục thế nào mẹ cũng biết rồi, chuyện gì cũng dễ thương lượng, duy chỉ có chuyện của Tử Đồng là chú ấy sẽ không nhượng bộ đâu." "Mẹ đương nhiên biết chứ." Mẹ Bùi không ở lại lâu, dặn dò họ vài câu rồi rời đi.

Chương 608

Bước ra khỏi cửa, lòng bà lại càng nặng trĩu, chẳng giống vẻ quả quyết khi nãy chút nào. "Lục Đồng Đồng, mẹ anh thật sự không nói gì sao?" "Yên tâm đi mà, bác gái không phải người ác đâu, chắc là bác vẫn chưa hết bàng hoàng về quan hệ của tụi mình nên không nói chuyện với em nhiều, vì thế nên em mới thấy hơi lo lắng." "Cô nhóc ngốc, có gì mà phải căng thẳng, sự gan dạ thường ngày của em đâu mất rồi?" Lục Tử Đồng bĩu môi, yếu ớt nói: "Anh chưa nghe câu 'dâu xấu hổ gặp cha mẹ chồng' sao?

Hơn nữa bây giờ chúng ta đang là sống thử 'bất hợp pháp' đấy." Quan trọng hơn là cô chưa chuẩn bị gì đã trực tiếp chạm mặt người lớn, mà lại không phải người lớn bình thường, mà là người cô thầm coi là mẹ chồng tương lai, đương nhiên là sợ bị mất hình tượng rồi.

Bùi Lệ Hành búng mũi cô: "Xấu?

Cỡ như em mà còn chê mình xấu thì chắc ngoài đường toàn là người xấu xí hết rồi." Cô nhóc này tuyệt đối được coi là một đại mỹ nữ, đi đến đâu tỷ lệ quay đầu nhìn cũng cực kỳ cao.

Nghe vậy, Lục Tử Đồng lập tức ôm cổ Bùi Lệ Hành, gương mặt rạng rỡ nụ cười, nhìn anh không chớp mắt: "Anh Bùi, anh đang khen em xinh đẹp đấy ạ?" "Đó là sự thật mà, đâu cần anh phải khen nữa." Bùi Lệ Hành nghiêm túc nhìn cô.

Lục Tử Đồng thích cực kỳ dáng vẻ này của anh, cười nói: "Hôm nay coi như là bước đầu tiên của cuộc vạn lý trường chinh rồi, hy vọng chúng ta có thể thuận lợi về đích." Trong lúc Lục Tử Đồng đang thầm thở phào nhẹ nhõm thì cô không hề hay biết rằng, một rắc rối lớn hơn đang chờ đợi mình.

Hai người ăn sáng xong mới ra ngoài, nào ngờ vừa mở cửa đã thấy một người đàn ông đứng ngay trước lối vào nhà đối diện, chính là Lục Nam Triết.

Vẻ mặt ông lạnh nhạt, khóe môi thoáng nụ cười sắc lạnh như thể đang ôm cây đợi thỏ.

Ngay lập tức, Bùi Lệ Hành cảm thấy ánh mắt của ông như những nhát dao đâm thẳng vào người mình, bao vây kín mít, nhìn anh như nhìn kẻ thù không đội trời chung, hận không thể ăn tươi nuốt sống.

Đa số thời gian Lục Nam Triết đều ôn hòa nhã nhặn, đây là lần đầu tiên Bùi Lệ Hành thấy ông lộ ra vẻ đáng sợ như vậy.

Anh cố trấn tĩnh lại, nắm chặt lấy tay Lục Tử Đồng, dùng hành động để biểu rõ thái độ của mình: “Chú Lục, cháu sẽ giải thích với chú.” Lục Nam Triết cười lạnh một tiếng, giải thích sao?

Chuyện đó còn phải xem ông có muốn nghe hay không đã.

Ông thu hồi tầm mắt đang đặt trên người Bùi Lệ Hành, chuyển sang nhìn con gái mình.

Ánh mắt ông vô cùng phức tạp, đau lòng, thất vọng, cô độc, tất cả đan xen vào nhau.

Ông không nói lời nào, chỉ lặng lẽ nhìn Lục Tử Đồng như thế.

Tử Đồng cảm thấy khó chịu đến phát điên, cổ họng như bị thứ gì đó chặn lại, cô không thốt ra được lời nào, chỉ biết nhìn cha mình.

Hai người cứ im lặng nhìn nhau như vậy, không ai lên tiếng.

“Chú Lục, trăm sai nghìn sai đều là lỗi của cháu, không liên quan gì đến Tử Đồng cả.” Bùi Lệ Hành lại lên tiếng.

Từ đầu đến cuối Lục Nam Triết chẳng thèm để ý đến Bùi Lệ Hành, hoàn toàn phớt lờ anh.

Ánh mắt ông vẫn luôn tập trung trên người Lục Tử Đồng.

Một lúc lâu sau, ông quay người, sải bước dài rời đi, tiến vào thang máy.

Lục Tử Đồng ngẩn người vài giây mới phản ứng kịp, cô thoát khỏi tay Bùi Lệ Hành, nhanh chóng đuổi theo nhưng thang máy đã đi xuống.

Cô cuống cuồng ấn một chiếc thang máy khác.

Khi cô ra khỏi thang máy, Lục Nam Triết đã mở cửa xe.

Cô gọi lớn: “Ba ơi, ba đợi con với!” Lục Nam Triết căn bản không muốn để ý đến cô, ông lạnh lùng đóng cửa xe, bảo tài xế lái đi.

Lục Tử Đồng đi giày cao gót chạy theo xe một đoạn dài, không cẩn thận bị vấp, suýt chút nữa ngã nhào, cô lảo đảo một lát mới đứng vững được.

Qua gương chiếu hậu, Lục Nam Triết vẫn luôn quan sát phía sau nên đương nhiên đã thấy cảnh này, ánh mắt ông khẽ dao động.

“Thưa ngài, tiểu thư đang đuổi theo phía sau.” Tài xế không nhịn được lên tiếng nhắc nhở.

Lục Nam Triết không trả lời mà tựa lưng vào ghế, nhắm mắt lại.

Ông mới biết chuyện này từ hôm qua.

Khi đi khảo sát, ngồi trên xe, người bên cạnh nói hình như nhìn thấy con gái ông.

Ông nhìn ra ngoài, nào ngờ lại đúng lúc thấy cô và Bùi Lệ Hành đang nắm tay nhau bước ra từ một nhà hàng Trung Hoa.

Ông biết từ nhỏ quan hệ của họ đã tốt, nhưng dáng vẻ thân mật đó nhìn một cái là biết không phải quan hệ anh em đơn giản, mà giống như một cặp tình nhân.

Bản năng của ông bài xích sự thật này, nhưng trong lòng từ lâu đã có dự đoán.

Vì vậy hôm nay lúc đi làm, ông đã trực tiếp đến đây, ấn chuông cửa mãi không thấy ai mở.

Nào ngờ nắm tay vẫn chưa là gì, còn có chuyện quá đáng hơn.

Con gái ông thế mà lại bước ra từ nhà của Bùi Lệ Hành!

Họ còn ở đối diện nhau nữa.

Mọi chuyện chỉ cần suy luận một chút là ra ngay, người mang sủi cảo đến lần trước ngoài Bùi Lệ Hành ra thì không còn ai khác, mục đích của anh ta cũng đã rõ rành rành.

Đâu chỉ là thất vọng, mà nhiều hơn là đau lòng.

Tài xế đi theo ông đã lâu, cũng đoán được phần nào tâm tư của ông nên không nói thêm gì nữa, lẳng lặng lái xe.

Khi Bùi Lệ Hành đuổi kịp, Lục Tử Đồng đang nhìn theo hướng chiếc xe của Lục Nam Triết rời đi, ánh mắt đờ đẫn, vành mắt đỏ hoe, dáng vẻ như sắp khóc đến nơi.

Tim Bùi Lệ Hành thắt lại, anh lập tức ôm cô vào lòng: “Đồng Đồng, không sao đâu, chuyện này sớm muộn gì chúng ta cũng phải đối mặt.

Lát nữa anh sẽ cùng em về nhà một chuyến.” Lục Tử Đồng gật đầu, nghẹn ngào nói: “Chuyện đến nhanh quá, con chưa kịp chuẩn bị tâm lý.

Ba một lời cũng không nói với con, chắc chắn ba đã đau lòng lắm rồi.

Chương 609

Ba rất bận, ban ngày căn bản không có thời gian, chúng ta chỉ có thể qua đó vào buổi tối thôi.” “Được, vậy tối nay chúng ta sẽ qua.

Hôm nay em tạm thời đừng đi làm nữa, anh ở nhà bầu bạn với em, nghỉ ngơi một chút đi.” “Không, con vẫn muốn đi làm, ở nhà cũng chỉ thêm dằn vặt.” Cả ngày hôm đó Lục Tử Đồng đi làm mà hồn siêu phách lạc, cứ nghĩ mãi xem phải giải thích với bố thế nào, an ủi cảm xúc của ông ra sao.

Bản báo cáo cô làm bị sai một con số, bị cấp trên trách vài câu.

Cứ có thời gian là cô lại gọi điện cho Lục Nam Triết, nhưng gọi mãi mà không có người nghe, trong lòng cô càng thấp thỏm không yên, lo lắng khôn nguôi.

Lục Tử Đồng không thể ngồi yên được nữa, cô xin nghỉ nửa buổi chiều rồi trực tiếp đến phòng tranh của mẹ.

Mẹ cô đang bàn công việc với khách, mãi một lúc lâu sau mới trở lại văn phòng.

Thấy mẹ, cô lập tức lao tới: “Mẹ, ba không nghe điện thoại của con, mẹ gọi thử cho ba xem.” Chu Thanh Vận nhíu mày, nhìn đồng hồ: “Bây giờ đang là giờ làm việc, ba con không nghe máy là chuyện bình thường, có lẽ ông ấy đang họp.

Con đừng làm phiền ba, khi nào thấy ông ấy sẽ gọi lại cho con thôi.” “Mẹ, lần này tình hình khác rồi, ba đang giận con, ba sẽ không gọi lại đâu.” Chu Thanh Vận vẫn chưa nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề, bà cười nói: “Yên tâm đi, con là cục vàng của ông ấy, ông ấy không giận con thật đâu, sớm muộn gì cũng gọi lại mà.” Lục Tử Đồng cắn môi, nhỏ giọng nói: “Mẹ, lần này chuyện thực sự nghiêm trọng rồi.” Chứ không phải mấy chuyện vặt vãnh thường ngày đâu.

“Thế thì nghiêm trọng đến mức nào chứ?

Chẳng lẽ ông ấy lại ghen tuông với bạn trai con nữa à?

Thật là hết nói nổi.” Từ khi biết con gái yêu đương, ngày nào ông ấy cũng ghen tuông, bà cũng thấy phiền phức thay.

Đã từng tuổi này rồi mà vẫn không nghĩ thoáng ra, con gái sớm muộn gì cũng là con nhà người ta thôi.

“Không phải ghen đâu, đại khái là phẫn nộ thì đúng hơn.” Phẫn nộ đến mức một lời cũng lười nói với cô, cũng chẳng buồn nghe điện thoại của cô.

Chu Thanh Vận thấy sắc mặt con gái không ổn, bà nghiêm giọng hỏi: “Phẫn nộ?

Con đã làm chuyện gì quá đáng sao?” Lục Tử Đồng hít một hơi thật sâu, nghiến răng nói thẳng: “Mẹ, bạn trai của con không phải ai khác, mà chính là anh Bùi.” Giống như một quả bom hẹn giờ vừa nổ tung ngay trước mắt, Chu Thanh Vận chỉ cảm thấy choáng váng đầu óc.

Phải mất một lúc lâu bà mới phản ứng lại được, cuối cùng trầm giọng hỏi lại: “Lục Tử Đồng, con... nói lại lần nữa xem, bạn trai con là ai?” “Là Bùi Lệ Hành.” “Cái con bé này, con có biết mình đang làm gì không?

Sao con lại ở bên cạnh Lệ Hành được chứ?” Vành mắt Lục Tử Đồng đỏ lên: “Mẹ, con thích anh ấy, thích rất nhiều năm rồi.

Tại sao mọi người đều phản đối con ở bên anh ấy?

Anh ấy chỉ là lớn tuổi hơn con một chút thôi mà, đó đâu phải lỗi của anh ấy.” “Lớn hơn quá nhiều, mẹ cũng phản đối hai đứa bên nhau.” “Mẹ, mẹ có biết con đã chờ đợi ngày này bao lâu không?

Con đã nhìn anh ấy thích Quý Anh Ly, rồi thích chị dâu, mọi người có biết lúc đó tâm trạng của con thế nào không?” Chu Thanh Vận kinh ngạc nhìn Lục Tử Đồng, con bé này đã có tâm tư đó từ sớm vậy sao?

Lúc đó nó mới mấy tuổi, vậy mà đã có suy nghĩ như thế.

Nó giấu quá kỹ, cả bà và Lục Nam Triết đều không hề hay biết.

Nhưng suy nghĩ lúc đó thì tính sao được, thời niên thiếu ai chẳng có vài người thầm thương trộm nhớ, làm sao chắc chắn được rung động đó sẽ kéo dài cả đời?

Chu Thanh Vận nhìn chằm chằm Lục Tử Đồng, lúc này mắt cô đỏ hoe, dáng vẻ cực kỳ uất ức, giữa đôi lông mày là sự bi thương mà bà chưa từng thấy bao giờ.

Con gái bà từ khi sinh ra đã được mọi người nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa, trên mặt lúc nào cũng rạng rỡ như ánh mặt trời, sao có thể trở nên thế này.

Thấy con như vậy, làm mẹ như bà cũng thấy xót xa.

Lục Tử Đồng bặm môi, nghiêm túc nói: “Mẹ, con đã thú nhận hết với mẹ rồi, hy vọng mẹ có thể ủng hộ con.” Chu Thanh Vận im lặng.

Đột ngột nghe tin này, lòng bà rất loạn.

Chuyện này bà còn phải suy nghĩ kỹ, dù sao cũng liên quan đến chuyện đại sự cả đời của con, bà không thể dễ dàng hứa hẹn điều gì.

Sự im lặng của Chu Thanh Vận khiến Lục Tử Đồng lại một phen hoảng hốt.

Trong ấn tượng của cô, mẹ luôn là người cởi mở, cô không nhịn được gọi: “Mẹ...” Chu Thanh Vận tàn nhẫn tránh né ánh mắt cầu khẩn của con gái: “Tử Đồng, chuyện này mẹ không thể trả lời con ngay

được.

Để xem ba con nói thế nào đã, mẹ nghe theo ba con.” “Ba đã nói rõ là không ủng hộ chuyện này rồi.” “Ông ấy không ủng hộ đương nhiên là có lý do.

Mọi quyết định chúng ta đưa ra đều là vì tốt cho con thôi.

Con ra ngoài trước đi, để mẹ bình tĩnh lại một chút.” “Con có thể ra ngoài để mẹ suy nghĩ, nhưng mẹ hãy gọi điện cho ba trước đi.

Trong lòng con cứ bồn chồn mãi, ba đã cả ngày không nghe điện thoại của con rồi.” Lúc này Chu Thanh Vận mới nhớ đến chồng mình.

Đến bà còn chưa thể chấp nhận được sự thật này, huống chi là người luôn coi chuyện yêu đương của con gái là ưu tiên hàng đầu như Lục Nam Triết.

Chu Thanh Vận gọi vào số của Lục Nam Triết, chuông reo hồi lâu mới có người nhấc máy, nhưng không phải Lục Nam Triết mà là thư ký của ông: “Thưa phu nhân, Thị trưởng đang họp, khi nào họp xong tôi sẽ bảo ông ấy gọi lại cho bà.” “Được rồi, tối nay ông ấy còn lịch trình nào khác không?” “Không còn ạ, chỉ là cuộc họp này có khả năng sẽ kéo dài đến khoảng bảy giờ tối.” Nghe thấy ba vẫn ổn, Lục Tử Đồng mới yên tâm phần nào.

Chu Thanh Vận cúp điện thoại, nhìn về phía Lục Tử Đồng: “Được rồi, ba con không sao đâu, con về đi.” “Mẹ, anh Bùi và con tối nay sẽ về nhà một chuyến.” “Tốt nhất hai đứa đừng có qua, mẹ không muốn gặp cậu ta đâu.

Ba con chắc chắn vẫn đang trong cơn giận dữ, hai đứa có nói gì ông ấy cũng không lọt tai đâu, chỉ tổ làm ông ấy điên tiết thêm.” “Vậy phải làm sao bây giờ?” Lục Tử Đồng cuống lên.

“Làm sao là chuyện của hai đứa, thật là mệt mỏi mà.” Lúc này Chu

Thanh Vận cũng đang đầy bụng tức giận với Bùi Lệ Hành.

Tử Đồng còn nhỏ, nhưng cậu ta đâu còn nhỏ nữa, hai đứa thế mà dám làm liều.

“Mẹ, con xin lỗi.” “Được rồi, con ra ngoài đi, mẹ không muốn nhìn thấy con lúc này.” Lục Tử Đồng vẫn như mọi khi, mặt dày ôm lấy cánh tay Chu Thanh Vận: “Mẹ yêu...” Chu Thanh Vận hất tay cô ra: “Đừng gọi tôi là mẹ, hiện tại tôi không nhận đứa con gái này.

Không có đứa con nào lừa dối cha mẹ, không màng đến cảm xúc của cha mẹ như con.” Lục Tử Đồng thở dài một tiếng: “Mẹ à, vậy con đi trước đây.

Mẹ đừng giận nữa, tức giận dễ già lắm đấy.” “Lục Tử Đồng, con mau cút đi cho mẹ!” Chu Thanh Vận xua tay.

Bước ra khỏi phòng tranh, Lục Tử Đồng bỗng thấy tương lai mịt mờ.

Chương 610

Hình như ngoài chị dâu ủng hộ cô ra, trong nhà chẳng có ai tán thành chuyện này cả.

Anh Bùi chỉ là lớn tuổi hơn một chút thôi mà, những mặt khác thực sự chẳng chê vào đâu được.

Tại sao mọi người lại không hiểu cho họ chứ?

Bùi Lệ Hành cả ngày hôm đó đương nhiên cũng đứng ngồi không yên.

Chưa hết giờ làm anh đã về nhà sớm, đúng lúc gặp Lục Tử Đồng đang đứng ngẩn ngơ trước cửa.

“Tử Đồng, sao rồi em?” Lục Tử Đồng lắc đầu, vẻ mặt khổ não: “Mẹ đuổi em về rồi, bảo hiện giờ không muốn gặp em.” Bùi Lệ Hành nhẹ nhàng ôm vai cô, an ủi: “Đồng Đồng, đừng gấp, hãy cho họ thêm chút thời gian.” “Vâng.

Anh Bùi, vậy tối nay chúng ta có về nhà em nữa không?” “Đương nhiên là phải đi rồi.

Anh nợ chú Lục một lời giải thích.

Chuyện này đã giấu giếm lâu như vậy, càng giấu thêm càng không tốt.

Anh không thể cứ để em đối mặt một mình được.” “Nhưng tối nay qua đó, chỉ sợ ba em sẽ nói những lời gây tổn thương.” Lục Tử Đồng rất không yên tâm.

Với tính cách của ba cô, chuyện này mà êm xuôi được mới là lạ.

“Muốn cưới cục cưng của chú ấy thì bị mắng vài câu có là gì.

Thậm chí có bị đánh một trận anh cũng cam lòng, anh đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rồi.” Lục Tử Đồng chun mũi, ôm lấy eo anh, miệng ngọt như bôi mật: “Đánh lên người anh nhưng đau ở lòng em, em không nỡ đâu.” Bùi Lệ Hành mỉm cười: “Chúng ta vào nhà trước đi, ăn cơm xong rồi đi lĩnh tội.” Lục Tử Đồng gật đầu: “Vâng, ăn cơm đã, còn phải ăn nhiều một chút.

Biết đâu tối nay ba lại chuẩn bị một trận bão táp gì đó, không ăn no lấy đâu ra sức mà chống đỡ.” Dù vẻ ngoài cả hai có tỏ ra thoải mái đến đâu thì trong lòng vẫn luôn bất an.

Bùi Lệ Hành nấu ba món gia đình đơn giản.

Ăn xong cũng đã tám giờ tối, hai người nhìn nhau, ý hiểu đầy lòng rồi cùng bước ra khỏi cửa.

Suốt dọc đường đi, tim Lục Tử Đồng đập liên hồi như đánh trống, bàn tay nhỏ bé vô thức nắm lấy ống tay áo của Bùi Lệ Hành.

Lúc này tâm trạng Bùi Lệ Hành cũng cực kỳ không bình tĩnh.

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt vốn chẳng sợ trời chẳng sợ đất của Lục Tử Đồng giờ lại thế này, anh bỗng thấy có chút buồn cười: “Tử Đồng, em bình tĩnh lại đi, đừng lo quá.” “Không được đâu anh Bùi, em không bình tĩnh nổi, lòng bàn tay ra đầy mồ hôi rồi này.” “Chú Lục thương em nhất mà, sao em còn sợ chú ấy?” Bùi Lệ Hành bật cười.

“Đó là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Lúc ba em không nói gì thì đáng sợ lắm.

Sáng nay anh cũng thấy rồi đó, cứ như muốn ăn tươi nuốt sống người ta vậy.” “Đừng sợ.” “Nhưng anh Bùi này, anh có vẻ bình tĩnh quá nhỉ, anh sắp đi gặp nhạc phụ đại nhân tương lai đấy.” Lục Tử Đồng khẽ cười.

“Căng thẳng chứ, căng thẳng lắm luôn, anh chỉ đang giả vờ bình tĩnh thôi.” Những lúc thế này sao lòng anh có thể bình yên được.

Nghe anh nói vậy, Lục Tử Đồng không nhịn được phì cười: “Anh Bùi, anh giả vờ giống thật quá đấy.” Đến khu nhà, Lục Tử Đồng hít một hơi thật sâu, nắm tay Bùi Lệ Hành rồi ấn chuông cửa nhà mình.

Nhưng chẳng có ai ra mở cửa cả.

“Tử Đồng, hay là chú Lục và dì vẫn chưa về?” “Không lẽ vậy, bây giờ đã tám giờ rồi.

Dù ba em chưa về thì mẹ em cũng phải về rồi chứ.” Lục Tử Đồng lục trong túi xách lấy chìa khóa của mình ra mở cửa.

Quả nhiên trong nhà không có một bóng người.

“Xem ra họ đều chưa về rồi.

Anh Bùi, anh ngồi xuống trước đi, chúng ta đợi một lát.” Lệ Hành gật đầu.

Anh thường xuyên đến nhà họ Lục ở khu đại viện, còn căn nhà này của Lục Tử Đồng ở trung tâm thành phố thì anh chưa bao giờ tới.

Căn hộ ba phòng ngủ một phòng khách này được bài trí vô cùng ấm cúng, có thể thấy chủ nhân đã rất tâm huyết.

Hai người đợi mãi đến tận mười giờ đêm mà vẫn không thấy Lục Nam Triết và Chu Thanh Vận trở về.

Lục Tử Đồng không nhịn được cầm điện thoại gọi cho họ, cuộc gọi thông nhưng không có người bắt máy.

Liên tiếp mấy lần đều như vậy.

“Anh Bùi, em hiểu rồi, họ cố ý đấy.

Rõ ràng là không muốn gặp chúng ta.” Lục Tử Đồng bực bội ném điện thoại xuống sofa.

Đây tuyệt đối là chuyện mà ba cô có thể làm ra, càng lúc càng thiếu tin cậy, thế mà lại dùng cách trốn tránh để giải quyết vấn đề.

“Vậy chúng ta cứ đợi thêm đi, họ cũng phải về nhà chứ.” Lục Tử Đồng bật tivi, tìm trong tủ lạnh một quả thanh long và một quả xoài, cắt một đĩa hoa quả rồi đặt mạnh xuống bàn trà: “Anh Bùi, ăn đi, đừng có ngồi không thế.” Bùi Lệ Hành nhìn dáng vẻ tức giận của cô, kéo cô ngồi xuống: “Đồng Đồng, nhẫn nại thêm chút nữa, ngồi xuống đợi đi.” “Ba thật là quá đáng, lại đối xử với em như vậy.

Cả ngày không nghe điện thoại đã đành, tối đến ngay cả nhà cũng không thèm về.

Đêm hôm thế này không biết còn chạy đi đâu, mấy chục tuổi đầu rồi mà cứ để người khác phải lo lắng.” “Đồng Đồng, em yên tâm đi.” Lúc này, Lục Nam Triết và Chu Thanh Vận vừa bước ra từ một rạp chiếu phim.

Từ đầu đến cuối Lục Nam Triết không nói câu nào, còn Chu Thanh Vận vì nỗi u uất về con gái mà tâm trạng có chút khởi sắc, khóe môi nở một nụ cười nhạt: “Xem ra hôm nay tôi được hưởng sái từ con gái rồi, lâu lắm chúng ta mới cùng ăn tối dưới ánh nến và đi xem phim thế này.” Lục Nam Triết ngẩn người, ôm lấy eo bà: “Thanh Vận, xin lỗi em.

Những năm qua anh mải mê công tác, dành quá ít thời gian cho em.” “Thôi đi, em cũng chỉ nói tùy tiện vậy thôi, biết anh bận mà.

Đã là vợ chồng già rồi, không cần câu nệ mấy thứ đó.

Sau này đừng đến rạp chiếu phim kiểu này nữa, anh không thấy mọi người nhìn chúng ta như nhìn quái vật sao?” Lục Nam Triết cười, vỗ vỗ tay Chu Thanh Vận: “Sau này anh sẽ dành nhiều thời gian hơn để bên em.” “Được rồi, dù sao anh cũng còn vài năm nữa là có thể xin nghỉ hưu sớm.

Sau khi nghỉ hưu chúng ta có khối thời gian dành cho hai người.

Chương 611

Bây giờ hãy nghĩ cách giải quyết chuyện của con gái anh đi, chắc chắn hiện giờ chúng nó vẫn đang đợi chúng ta ở nhà đấy.” Vừa nhắc đến chuyện này, mặt Lục Nam Triết liền sa sầm xuống, ông bực tức nói: “Cứ kệ cho chúng nó đợi.

Mai là cuối tuần, tối nay chúng ta về khu đại viện ngủ.” “Anh làm vậy để làm gì chứ, chuyện này sớm muộn cũng phải giải quyết thôi.

Về nhà họ Lục lại làm ông nội lo lắng.” “Tối nay anh không muốn đối mặt với cái con bé chết tiệt đó.” Lục Nam Triết kiên trì.

“Nam Triết.” “Bà xã, nghe anh lần này đi.” Lục Nam Triết nhìn Chu Thanh Vận.

“Được rồi, nghe anh tất, đi thôi.” Lục Tử Đồng và Bùi Lệ Hành đợi mãi đến 12 giờ đêm vẫn không thấy bố mẹ về, trong lòng dâng lên một cơn tức: “Anh Bùi, giờ tính sao?” “Chúng ta cứ đợi ở đây đi.

Anh sẽ nghỉ ở phòng khách, em về phòng ngủ của mình.” “Cũng đâu phải chưa từng ngủ cùng nhau, đừng có câu nệ quá, về phòng em mà ngủ.” “Ngoan nào, đừng có dỗi.

Nếu chú Lục về mà thấy thì con đường của chúng ta sẽ thực sự gian nan đấy.” Sáng nay chú Lục thấy họ nắm tay mà mặt đã xanh mét rồi, nếu ngày mai về thấy anh xuất hiện trong nhà chú ấy, lại còn là trong phòng của Lục Tử Đồng, thì e là chẳng cần đàm phán gì nữa, chú ấy tống cổ anh ra khỏi cửa luôn.

“Haiz, anh nói xem hai ông bà già đó đi đâu được chứ?

Lại còn đi đêm không về nhà nữa.” “Yên tâm đi, cả hai cùng không nghe máy thì chắc chắn là đang ở bên nhau rồi.

Em mau đi ngủ đi, không có chuyện gì đâu.” Lục Tử Đồng bất lực quay về phòng ngủ, ôm một chiếc chăn ra cho Bùi Lệ Hành: “Anh Bùi, anh đắp tạm chiếc chăn này đi, phòng khách không có chăn đâu.” “Yên tâm, anh tự lo được mà, em không cần lo lắng.” Sáng hôm sau, Lục Tử Đồng tỉnh dậy từ sớm, Bùi Lệ Hành cũng không ngủ được, hai người cùng thức dậy và nhìn nhau.

“Giờ sao đây anh?

Còn đợi nữa không?” Bùi Lệ Hành cả đêm không ngủ ngon, nhưng cũng đoán ra được phần nào: “Anh nghĩ anh biết họ đang ở đâu rồi.” “Ở đâu cơ?” “Chắc là họ đã về khu đại viện quân đội.” “Đúng rồi!

Sao em ngốc thế không nghĩ ra nhỉ.

Vậy chúng ta qua đó thôi.” Bùi Lệ Hành gật đầu, đưa Lục Tử Đồng đến khu đại viện quân đội.

Tại nhà họ Lục.

Bên bàn ăn, mọi người thấy Lục Nam Triết và Chu Thanh Vận thì không khỏi ngẩn ngơ.

“Nam Triết, Thanh Vận, hai em về lúc nào thế?” Tần Tuệ hỏi.

“Tối qua ạ, lúc tụi em về mọi người đã ngủ hết rồi nên không muốn làm phiền.” Chu Thanh Vận gượng cười.

Ông nội cũng nhận ra không khí trên bàn ăn có chút bất thường, nhất là cậu con trai út và con dâu út: “Nam Triết, có chuyện gì xảy ra à?

Sao mới sáng sớm mà mặt mày đã lầm lì thế kia?” Lục Nam Triết không lên tiếng, ông nội chỉ đành nhìn sang Chu Thanh Vận.

Bà né tránh ánh mắt, thực sự không biết nói thế nào cho phải.

Tần Tuệ nhìn dáng vẻ của hai vợ chồng họ, chợt nghĩ ra điều gì đó, liền hỏi: “Có phải là chuyện của Tử Đồng không?” Để khiến Lục Nam Triết ra nông nỗi này, ngoài Lục Tử Đồng ra, Tần Tuệ chẳng nghĩ được ai khác.

“Chị dâu, chị biết rồi sao?” Vừa nghe Chu Thanh Vận nói vậy, Tần Tuệ biết ngay mình đoán đúng: “Xem ra đúng như chị nghĩ rồi.

Chị đã sớm thấy Tử Đồng và Lệ Hành có gì đó mờ ám, không ngờ đúng là như vậy thật.” Ông nội nghe không hiểu: “Con bé chết tiệt Tử Đồng lại gây ra rắc rối gì à?

Sao lại liên quan đến Lệ Hành?

Mọi người đang nói cái gì vậy?” Tần Tuệ giải thích: “Ba, Tử Đồng và Lệ Hành đang hẹn hò.” “Cái gì?” Ông nội tưởng mình nghe lầm, hỏi lại lần nữa.

Lục Nam Triết thở dài một tiếng: “Ba, chị dâu nói đúng đấy ạ.

Con bé Tử Đồng đúng là đang làm loạn, nhưng con sẽ không để nó làm càn đâu.” Lúc này Lục Nam Thiên mới phản ứng kịp mọi người đang nói gì, ông nhìn vợ mình.

Tần Tuệ lườm ông một cái: “Em đã bảo hai đứa nó không bình thường mà anh không tin.” Bàn ăn bỗng chốc rơi vào im lặng, nhất thời không ai biết nên nói gì.

Khi Bùi Lệ Hành và Lục Tử Đồng bước vào, cảnh tượng họ thấy chính là như vậy.

Các bậc trưởng bối trong nhà đều đang ngồi ở phòng khách, dáng vẻ y hệt một buổi thẩm vấn.

Thấy họ bước vào, không một ai thèm đưa mắt nhìn, hoàn toàn phớt lờ họ.

Lục Tử Đồng trong lòng run rẩy, Bùi Lệ Hành vẫn nắm chặt lấy tay cô.

Tử Đồng luôn cúi gằm mặt nhưng không hề lùi bước, cô ngoan ngoãn nép sát bên cạnh Bùi Lệ Hành.

Bùi Lệ Hành nhìn mọi người trong nhà họ Lục rồi lên tiếng: “Ông nội Lục, các bác, chú thím, cháu xin lỗi.” Mọi người vẫn im lặng.

Ông nội nhìn thấy Bùi Lệ Hành thì quay mặt đi chỗ khác.

Lục Nam Triết và Chu Thanh Vận không nói lời nào.

Tần Tuệ và Lục Nam Thiên đương nhiên cũng không mở lời, dù sao Tử Đồng cũng không phải con gái họ.

Bùi Lệ Hành đã lường trước cục diện này và chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, anh không hề nao núng: “Chú út, thím út, cháu biết chuyện của cháu và Tử Đồng đã khiến mọi người đau lòng, nhưng cháu là thật lòng.

Cháu xin cam đoan cả đời này sẽ đối tốt với Tử Đồng, dốc hết sức mình để cưng chiều và yêu thương cô ấy.

Hy vọng chú thím cho cháu một cơ hội.” “Chú út, thím út, hai người cũng là người nhìn cháu lớn lên, cháu có phẩm chất thế nào hai người rất rõ.

Hai gia đình chúng ta vốn là thế giao, nếu Tử Đồng ở bên cháu thì sẽ không có quá nhiều vấn đề nảy sinh.

Có lẽ mọi người chê cháu lớn tuổi, nhưng lớn tuổi một chút cũng không có gì không tốt, lớn hơn sẽ biết cách yêu thương Tử Đồng hơn những người cùng trang lứa, cũng biết bao dung cô ấy hơn.” Nghe Bùi Lệ Hành nói vậy, Lục Tử Đồng khẽ mỉm cười với anh.

Bùi Lệ Hành cũng dịu dàng cười đáp lại, trong ánh mắt họ tràn ngập tình cảm ngọt ngào.

Cảnh tượng này trong mắt Lục Nam Triết thật vô cùng chướng mắt, dám ở ngay trước mặt ông mà liếc mắt đưa tình.

“Chú thím, cháu có nhiều trải nghiệm hơn Tử Đồng, những con đường vòng mà cháu đã đi qua, cháu sẽ biết cách dẫn dắt cô ấy phù hợp để cô ấy không dẫm vào vết xe đổ.

Chương 612

Cháu không chỉ là chồng mà còn là người thầy dẫn dắt cô ấy trong cuộc đời.” Lục Nam Triết hừ lạnh trong lòng.

Con gái do ông nuôi dạy ưu tú thế nào ông tự hiểu rõ, chẳng thèm người khác làm thầy của nó.

Lại còn dám bàn về trải nghiệm trước mặt ông, muối ông ăn còn nhiều hơn gạo anh ta ăn, thật là không biết lượng sức.

Bình thường Lục Nam Triết cũng khá tán thưởng Bùi Lệ Hành, thấy anh là người tài hoa, chín chắn ổn trọng, không kiêu ngạo không nóng nảy, làm việc chắc chắn.

Nhưng lúc này ở vị trí khác, ông nhìn anh thấy đâu cũng không vừa mắt.

Một lão già rồi mà còn muốn cưới con gái trẻ trung xinh đẹp của ông.

Mọi người có mặt đều không hề mảy may động lòng.

Bỗng nghe một tiếng “bịch”, ai nấy đều nhìn về phía Bùi Lệ Hành.

Chỉ thấy anh đã quỳ xuống trước mặt họ.

Vành mắt Lục Tử Đồng bỗng chốc đỏ hoe, cô không nhịn được kêu lên: “Anh Bùi, anh làm gì vậy?

Nam nhi dưới gối có vàng, anh mau đứng lên đi!” Nói rồi cô định kéo Bùi Lệ Hành dậy, nhưng anh vẫn kiên trì quỳ trên mặt đất, trao cho cô một ánh mắt trấn an: “Tử Đồng, họ đều là bề trên của anh, anh hành đại lễ với họ là lẽ đương nhiên.

Em đừng nghĩ gì cả, họ hoàn toàn xứng đáng nhận lễ này.” “Anh

Bùi, anh không cần phải như vậy.” Sống lưng Bùi Lệ Hành vẫn thẳng tắp, gương mặt thanh tú không một chút lúng túng hay nhếch nhác, giọng nói đầy kiên định: “Ông nội Lục, chú út, thím út, bác trai, bác gái, bấy lâu nay cháu đã giấu giếm mọi người, cháu đã làm sai.

Hôm nay cháu trịnh trọng xin mọi người tha thứ, mong mọi người nhìn vào tấm chân tình của cháu mà cân nhắc chuyện của cháu và Tử Đồng.” Dù sao cũng là đứa trẻ mình nhìn lớn lên, người nhà họ Lục cũng không nỡ lòng nào.

Thấy Bùi Lệ Hành làm đến mức này, ít nhiều họ cũng có chút cảm động.

Chỉ có Lục Nam Triết là vẫn không hề lay chuyển, ông vẫn cau mày, không nói lời nào, cũng không biểu lộ thái độ gì, như thể chuyện không liên quan đến mình.

Bùi Lệ Hành biết, người cha nào cũng không cho phép người đàn ông khác chiếm tiện nghi của con gái mình, vì thế anh giải thích thêm về chuyện hôm trước: “Chú thím, mấy ngày nay dù Tử Đồng ở chỗ cháu nhưng chúng cháu hoàn toàn trong sạch, giữa chúng cháu chưa từng xảy ra chuyện gì quá giới hạn.

Cháu đã nói là sẽ đường đường chính chính xin sự đồng ý của chú thím rồi mới cưới cô ấy về làm vợ.” Những giọt nước mắt cứ chực trào nơi vành mắt Lục Tử Đồng cuối cùng cũng rơi xuống.

Cô khẽ che miệng lại, rồi cũng giống như Bùi Lệ Hành, cô quỳ sụp xuống.

Hai người nắm chặt tay nhau, mỉm cười nhìn nhau rồi cùng quỳ giữa phòng khách.

Tim ông nội đập thình thịch, ông nhìn không nổi nữa, đành lên tiếng: “Làm loạn quá rồi!

Có chuyện gì thì đứng lên nói hẳn hoi.

Thành ý của hai đứa chúng ta đã cảm nhận được rồi, không cần phải quỳ mãi thế đâu.” “Ông nội Lục, tụi cháu cứ quỳ thế này nói chuyện là được rồi ạ.” Bùi Lệ Hành kiên trì.

Tính nóng nảy của ông nội lại bốc lên, ông đập mạnh xuống bàn trà: “Đừng có ngang bướng với ta!

Chẳng lẽ nếu chúng ta không đồng ý thì hai đứa định quỳ mãi để uy hiếp chúng ta sao?

Chuyện này mà truyền ra ngoài, người ta không biết lại tưởng nhà họ Lục bắt nạt người khác.

Đứng lên!

Tất cả đứng lên cho ta!” Ông nội đã nổi giận, hai người đành phải đứng dậy.

Lục Tử Đồng lên tiếng: “Đời này con không gả cho ai khác ngoài anh Bùi.” Nghe vậy, Lục Nam Triết không thể giữ được vẻ bình tĩnh ban đầu nữa, ông khẽ hừ lạnh một tiếng.

Lục Tử Đồng không chịu nổi khi thấy Bùi Lệ Hành bị đối xử như vậy, cô có chút bực dọc lườm Lục Nam Triết một cái.

Lục Nam Triết cuối cùng không nhịn được mà gầm lên: “Lục Tử Đồng, con giỏi lắm rồi!

Ai cho con cái gan dám lườm cả bố mình thế hả?” Lục Tử Đồng mím môi, không thể kiềm chế cơn giận trong lòng được nữa, cô nghiến răng đối diện với Lục Nam Triết: “Ba, từ nhỏ ba dạy con phải lễ phép, nhưng hành động của ba chẳng có chút lễ phép nào cả.

Dù trong lòng ba có giận đến đâu thì người ta đã nói bao nhiêu lời như thế, ba cũng nên có chút phản hồi chứ.” Lục Nam Triết trừng mắt nhìn con gái: “Lục Tử Đồng, bây giờ con đang giáo huấn ta đấy à?

Ta cần con phải dạy bảo sao?” “Con không dám giáo huấn ba, con chỉ đang nói đạo lý với ba thôi.” “Nói đạo lý à?

Con thấy việc mình làm là có lễ phép lắm sao?

Con không màng đến ý nguyện của cha mẹ, đi tìm một người đàn ông suýt soát tuổi bố mình để làm bạn trai.” Khóe môi Bùi Lệ Hành giật giật.

Đây là người thứ hai nói tuổi của anh có thể làm cha của Lục Tử Đồng rồi. 12 tuổi thì sinh con kiểu gì được?

Nhưng người nói lời này là Lục Nam Triết, anh căn bản không thể phản bác.

“Ba, tuổi tác không phải là vấn đề.

Anh Bùi thật lòng với con, con cũng thích anh ấy, chuyện đó có gì sai đâu?

Pháp luật cũng đâu có quy định như vậy là không được kết hôn, dựa vào đâu mà ba lại có thành kiến lớn như thế?

Đồ cổ hủ!” Khi con người ta nổi giận, lời gì cũng có thể nói ra được.

“Lục Tử Đồng, con có giỏi thì nói lại lần nữa xem!” Lục Nam Triết nhìn con gái với đôi mắt bừng bừng lửa giận, gương mặt hiện rõ sự thất vọng tràn trề.

Lục Tử Đồng nuốt nước bọt, có chút sợ hãi trước một Lục Nam Triết như vậy.

Nhưng đây là chuyện đại sự cả đời của mình, cô tuyệt đối không thể dễ dàng thỏa hiệp.

Cần đấu tranh thì phải đấu tranh.

Chương 613

Nghĩ vậy, cô ưỡn ngực đứng thẳng: "Có nói lại bao nhiêu lần con vẫn nói thế thôi.

Con thấy con và anh Bùi rất đẹp đôi, chẳng có gì không ổn cả.

Ba đồng ý cũng được, không đồng ý cũng chẳng sao, ba không quản được con đâu!" "Lục Tử Đồng, con phản rồi!

Con cút ra ngoài cho ta!

Hiện giờ ta không muốn nhìn thấy mặt con nữa!" Lục Nam Triết chỉ tay ra ngoài cửa.

"Đi thì đi!

Con đi rồi sẽ không về nữa, đến lúc đó ba đừng có mà đi tìm con!" Lục Tử Đồng nắm lấy tay Bùi Lệ Hành, quay người định bỏ đi.

Lục Nam Triết tức đến lồng ngực phập phồng.

Đây chính là đứa con gái ông nuôi dạy, lông cánh cứng rồi, giờ dám cãi nhau với ông, vì một người đàn ông mà ngay cả người bố này nó cũng không cần nữa.

"Được lắm, con giỏi thì cút đi!

Bước chân ra khỏi cái cửa này thì ta coi như chưa từng nuôi đứa con gái này.

Ra ngoài rồi con cũng đừng nói là con gái của ta, ta không có đứa con bất hiếu như con!" Thấy hai cha con căng thẳng đến mức này, Bùi Lệ Hành cuống lên.

Anh nhẹ nhàng vỗ tay Lục Tử Đồng, lắc đầu với cô: "Tử Đồng, hãy nói chuyện hẳn hoi nào." "Em cũng muốn nói chuyện hẳn hoi lắm chứ, nhưng anh thấy thái độ của ba đấy, chúng ta căn bản không thể nói chuyện được.” Tính khí của hai cha con nhà này đúng là giống hệt nhau, chỉ mới vài câu không hợp ý, kẻ thì đòi bỏ nhà đi, người thì muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con.

Nhìn thấy hai cha con bình thường quấn quýt nhau giờ lại thành ra thế này, Chu Thanh Vận cũng sốt ruột, bà nắm chặt tay Lục Nam Triết: "Nam Triết, có chuyện gì thì từ từ nói, đừng nóng nảy." Nếu thật sự làm loạn đến mức không thể cứu vãn, người chịu khổ, ăn không ngon ngủ không yên chẳng phải là ông sao, người chịu giày vò cũng chính là bản thân ông thôi.

Lục Nam Triết cố gắng đè nén cơn giận trong lòng: "Lục Tử Đồng, ba cho con thêm một cơ hội nữa, rốt cuộc con chọn ba hay chọn Bùi Lệ Hành?

Chọn một trong hai, con cứ suy nghĩ cho kỹ rồi hãy trả lời." Lục Tử Đồng trợn tròn mắt, dường như cô không ngờ Lục Nam Triết lại bắt mình phải đưa ra lựa chọn như vậy.

Chu Thanh Vận cũng hoảng hốt, hoàn toàn không lường trước được phản ứng của chồng mình lại dữ dội đến thế: "Nam Triết, ông đưa ra lựa chọn gì vậy?

Quan hệ cha con là do trời định, đâu phải một câu nói của ông là có thể chặt đứt được." Ông nội dù sao cũng đã cao tuổi, nghe họ tranh cãi chỉ thấy đau đầu, ông đứng dậy gầm lên: "Cãi cái gì mà cãi!

Muốn cãi thì về nhà mình mà cãi, đừng có ở đây làm phiền ta, phiền chết đi được.

Cuối tuần rồi cũng không để ta yên ổn một chút, thật là cái chuyện gì không biết." "Ba." Lục Nam Triết dịu lại sắc mặt. "Con gái của mình thì tự mình dạy bảo, ta không thèm quản mấy chuyện rắc rối của các anh chị nữa." Ông nội nói xong liền trực tiếp xoay người đi lên lầu.

Lục Tử Đồng mím chặt môi, ngơ ngác nhìn bóng lưng ông nội, bàn tay đang nắm lấy tay Bùi Lệ Hành không ngừng siết chặt.

Lục Nam Thiên cũng có chút không nhìn nổi nữa, gia đình này vốn dĩ luôn đặc biệt hòa thuận, mấy chục năm nay cơ bản chưa từng có tranh cãi, không ngờ cũng có ngày ầm ĩ lên thế này, mà lại còn là giữa người em trai vốn luôn ôn hòa và cô cháu gái ngoan ngoãn.

Ông không khỏi lên tiếng: "Nam Triết, ba nói đúng đấy, có chuyện gì thì bình tĩnh lại mà nói, đừng đưa ra quyết định gì khi đang nóng giận." Nói Lục Nam Triết xong, Lục Nam Thiên lại nhìn sang Lục Tử Đồng: "Tử Đồng, có chuyện gì thì con cứ thong thả mà nói với ba con, đừng có động một chút là cãi vã, cãi nhau không giải quyết được vấn đề đâu.

Cũng đừng nói mấy câu đòi bỏ nhà đi, con sinh ra đã là người nhà họ Lục, con có thể đi đâu được chứ?" "Con biết rồi, bác cả." Lục Tử Đồng cũng cảm thấy lời nói lúc nãy của mình quá bốc đồng, nhìn khuôn mặt đỏ gay vì giận của ba, cô khẽ cúi đầu.

Trong thoáng chốc, phòng khách lại rơi vào im lặng.

Đúng lúc này, một giọng nói đầy vẻ cợt nhả từ cửa truyền vào: "Ồ, vở kịch hay này diễn xong rồi sao?

Sao không diễn tiếp đi?

Cháu vừa mới tới thôi, còn chưa nghe đã tai mà, thật là đáng tiếc." Vì là cuối tuần nên gia đình Lục Sâm đều sẽ về khu đại viện này, không ngờ vừa bước vào đã thấy cảnh Lục Nam Triết và Lục Tử Đồng đang đối đầu nhau, chỉ tiếc là chưa nghe được đoạn nào đặc sắc thì đã kết thúc.

Mọi người ngẩng đầu lên, chỉ thấy Lục Sâm và Mạc Noãn mỗi người bế một nhóc tì đang từ ngoài cửa đi vào.

Hai nhóc tì dường như cũng cảm nhận được bầu không khí bất thường, đôi mắt đen láy nhìn ngó xung quanh, ngoan ngoãn nằm trong lòng ba mẹ chứ không đòi xuống như mọi khi.

Tần Tuệ nhìn thấy cặp cháu nội phấn hồng đáng yêu liền lập tức đứng dậy, đón lấy Lục Tử Mặc từ trong lòng Mạc Noãn.

Lục Tử Mặc mím môi nhỏ, ngoan ngoãn gọi: "Bà nội." Tần Tuệ vui đến mức cười không khép được miệng.

Lục Niệm Nhất cũng cất giọng lanh lảnh: "Bà nội, bế em." Cô bé này là khéo lấy lòng người nhất, lại còn có thói quen tranh sủng với anh trai, lúc này thấy trong mắt bà nội chỉ có anh mình, tự nhiên là không vui rồi.

Tần Tuệ đưa nhóc tì này cho Lục Nam Thiên, lập tức đi bế cô bé: "Cháu gái nhỏ của bà nội, lại xinh đẹp hơn rồi." "Xinh đẹp...

Niệm Niệm... xinh đẹp." Cô bé không chỉ thích tranh sủng mà còn rất điệu đà, luôn cảm thấy mình là một đứa trẻ vô cùng xinh đẹp.

Mạc Noãn luôn đứng về phía Lục Tử Đồng, ở ngoài cửa cô đã nghe hiểu được chuyện gì đang xảy ra, bèn bảo Lục Niệm Nhất và Lục Tử Mặc: "Niệm Niệm, Tử Mặc, hôm nay hai con thật không lễ phép chút nào, mau chào mọi người đi." Lục Niệm Nhất và Lục Tử Mặc nghe lời mẹ, ngoan ngoãn chào hỏi.

Lục Niệm Nhất còn đưa tay về phía Lục Nam Triết đòi bế.

Lục Nam Triết vốn dĩ rất thích cô bé này, ông khẽ nhếch môi cười với cô bé, cô bé bèn dạn dĩ đưa tay ra véo mặt ông: "Phải... cười cười." Lục Nam Triết lại cười thêm một tiếng, bắt đầu trêu đùa nhóc tì trong lòng.

Cô bé rất biết nịnh bợ, hôn chùn chụt lên mặt ông, miệng thì liến thoắng gọi "ông nội", thỉnh thoảng còn khen Lục Nam Triết đẹp trai, hoàn toàn thu hút hết sự chú ý của ông.

Mạc Noãn hài lòng nhìn con gái mình, mấy cái chiêu này đều là Lục Sâm dạy cả.

Không biết anh có cái sở thích quái lạ gì mà cứ thích dạy con gái khen mình đẹp trai, nhưng mà cái sự điệu đà này cũng có cái hay của nó, lập tức có thể khiến người khác vui vẻ, coi như lúc này đã phát huy tác dụng rồi.

Lục Sâm đau đầu, bất lực nhìn Mạc Noãn một cái, không ngờ cô lại dạy tiểu công chúa của anh đi hôn người khác tùy tiện như vậy, đúng là tổn thất lớn mà.

Mạc Noãn cũng liếc nhìn Lục Sâm với vẻ cảnh cáo, ra hiệu cho anh đừng có phá đám.

Chương 614

Lục Sâm bật cười, cô thật sự coi mấy lời vừa nãy của anh là thật sao, anh cũng đâu phải loại người rỗi hơi thích xem kịch của người nhà mình.

Lục Sâm nhìn Lục Tử Đồng và Bùi Lệ Hành đang đứng như khúc gỗ giữa phòng khách, trong thoáng chốc thấy họ cũng khá đáng thương.

Lén lút lâu như vậy, cuối cùng vẫn không tránh khỏi số phận bị chia rẽ.

So với họ, việc anh kết hôn lại thuận lợi hơn nhiều, dù là tiền trảm hậu tấu nhưng dì và dượng cũng rất dễ tính, không hề làm khó anh mà yên tâm giao cháu gái cho anh.

Được rồi, nể tình mình đã hai lần cướp đi người mà bạn thân thích, anh sẽ phát tâm thiện chí chỉ điểm cho họ một chút.

Lục Sâm khẽ ho một tiếng, cao giọng nói: "Hai người định đứng đó mọc rễ luôn à?

Không biết tự tìm chỗ mà ngồi xuống sao.

Lục Tử Đồng, cái mặt dày của em quăng đi đâu rồi, định cất đi để làm đồ cổ à?

Về đến nhà mình mà lại không tự nhiên thế." Hai người biết gia đình bốn người bọn họ đang giúp mình, bèn mỉm cười với họ.

Lục Tử Đồng cũng hiểu ý anh họ, anh đang nhắc nhở cô lúc này phải mặt dày một chút, đừng có đối đầu gay gắt.

Mạc Noãn cũng gật đầu với Lục Tử Đồng, bảo cô nghe theo lời Lục Sâm.

Lục Tử Đồng hiểu ý, kéo Bùi Lệ Hành ngồi xuống: "Anh Bùi, ngồi xuống đi." Nhờ sự xuất hiện của hai nhóc tì, bầu không khí căng thẳng trong phòng khách cuối cùng cũng được xoa dịu, không ai muốn nhắc lại chuyện giữa họ nữa.

Lục Nam Triết trong lòng vẫn thấy nghẹn khuất, tâm trạng không tốt, ông bế cô bé chơi một lát rồi đặt cô bé xuống, tự mình đi lên lầu.

Chu Thanh Vận không yên tâm về ông, nhìn con gái một cái rồi cũng đi theo chồng lên lầu.

Lục Niệm Nhất cười với ba mẹ mình một cái rồi tung tăng chạy đến nhào vào lòng Lục Tử Đồng: "Cô nhỏ." "Bé cưng thật giỏi quá." Lục Tử Đồng hôn lên mặt cô bé một cái, gia đình bốn người này đúng là "thần trợ thủ" của cô, coi như đã hóa giải được một trận cãi vã giữa cô và ba.

Bùi Lệ Hành nhìn thấy cũng động lòng, định bế cô bé nhưng Lục Sâm đã nhanh tay hơn, trực tiếp bế con gái đi, căn bản không để anh chạm vào.

Bùi Lệ Hành bất lực, cái tên Lục Sâm này, lúc nào cũng không muốn bảo bối của mình chú ý đến người khác.

Lục Tử Đồng đảo mắt: "Anh hai, anh có cần thế không?

Anh Bùi chỉ muốn bế Niệm Niệm đáng yêu một chút thôi mà." Lục Sâm khẽ cười, nhìn hai người họ một cái: "Lục Tử Đồng, từ chuyện của em mà anh đã rút ra được bài học xương máu, sau này nhất định không để con gái rượu của anh tiếp xúc thường xuyên với bất kỳ người khác phái nào không có quan hệ huyết thống, nếu không thì cơ hội bị lừa đi là rất lớn.

Lúc nãy có kẻ con gái bất hiếu nào đó vì đàn ông mà cãi nhau với cả ba mình, giỏi thật đấy." Đây đúng là bài học bằng máu và nước mắt, nhất định phải rút kinh nghiệm, nếu không đến lúc đó người bị tức chết sẽ là anh.

Bây giờ chắc chú út đang uất ức lắm đây, sao lại để Bùi Lệ Hành và Lục Tử Đồng tiếp xúc với nhau từ sớm như vậy chứ. "Anh hai, bây giờ anh Bùi đã là người của em rồi, anh không cần phòng bị nữa đâu." "Không không không, việc này nhất định phải tạo thành thói quen, tất cả người khác phái cứ lùi xa ngàn dặm cho anh." Nghe vậy, sắc mặt Bùi Lệ Hành có chút không tự nhiên, anh nhìn về phía Lục Sâm.

Lục Sâm chẳng nể mặt anh chút nào, tiếp tục nói: "Lệ Hành, nhìn cái gì mà nhìn?

Không phải tôi nói cậu đâu, nhưng cậu đúng là quá đáng thật, cậu lại có thể nảy sinh ý đồ xấu với một người kém mình nhiều tuổi như vậy.

Cậu đừng quên tất cả chúng ta đều nhìn con bé lớn lên, thỏ không ăn cỏ gần hang, cậu không thấy xấu hổ sao?" "Anh hai, anh không nói chuyện thì không ai bảo anh bị câm đâu." Mạc Noãn thấy Lục Sâm lại không kìm nén được tính xấu trong người, muốn ra phá đám, bèn mắng: "Lục Sâm, có phải anh đến thời kỳ mãn kinh rồi không, sao nói nhiều thế, nói ít lại đi." Lục Sâm nhìn Mạc Noãn với vẻ oán hận, cực kỳ không đồng tình với lời của cô: "Noãn Noãn, anh còn chưa đầy 35 tuổi, còn cách thời kỳ mãn kinh xa lắm, sao em lại nói anh như vậy, làm anh đau lòng quá." "Chuyện này không liên quan đến tuổi tác, mà liên quan đến tâm trạng của anh, anh là kiểu người người chưa già tâm đã suy rồi." Mạc Noãn đã sớm thấu hiểu tính tình của anh, tự nhiên biết anh đang giả vờ, liền mỉa mai lại. "Noãn Noãn, em học ai mà trở nên xấu tính thế này, chẳng giống chút nào với vẻ đơn thuần khi chúng ta mới quen nhau." "Dĩ nhiên là học từ anh rồi." Nhưng đúng là lúc đầu cô rất đơn thuần, bị anh lừa vài câu là đã đi đăng ký kết hôn rồi.

Tần Tuệ ở bên cạnh nhìn hai vợ chồng trẻ liếc mắt đưa tình cũng thấy buồn cười.

Đối với chuyện của hai đứa con trai, bây giờ bà đã hoàn toàn yên tâm, nếu con trai cả và con dâu cả có thể sớm trở về thì cuộc đời bà thật sự viên mãn. "Được rồi, hai người đừng có khoe ân ái nữa được không, không thể chiếu cố đến tâm trạng của em và anh Bùi một chút sao?

Bọn em đang sầu thối ruột đây này." Lục Tử Đồng ngắt lời họ. "Anh đã nói rồi, em sầu là chuyện của các em, không liên quan đến anh." Lục Sâm nhún vai.

Lục Tử Đồng chỉ đành hướng ánh mắt cầu cứu về phía Tần Tuệ.

Bác dâu cả là một người rất có trí tuệ, có được sự ủng hộ của bà cũng là điều rất tốt: "Bác dâu, cháu sai rồi, cháu không nên giấu bác." "Cái con bé này, còn cả cậu học trưởng của con nữa, công phu lừa người cũng bộn đấy, hèn gì ba con lại giận như vậy, ông ấy ghét nhất là bị lừa dối, vậy mà con lại giấu ông ấy chuyện quan trọng thế này." "Bác dâu, bác cũng thấy rồi đấy, ba cháu phản ứng dữ dội như vậy, cháu nào dám nói.

Hay là bác giúp cháu làm công tác tư tưởng cho ông ấy đi." Tần Tuệ thở dài một tiếng: "Tử Đồng, chuyện này bác cũng lực bất tòng tâm, mấu chốt là ở ba con thôi." "Bác dâu, bác giúp chúng cháu với đi, cháu vất vả lắm mới được thế này mà." Lục Tử Đồng cầu khẩn. "Bác không giúp được." Tần Tuệ dứt khoát từ chối, thật ra bà cũng không muốn gả cô cho Bùi Lệ Hành, sau này e là sẽ có nhiều vấn đề. "Bác dâu, bác cả, cháu biết suy nghĩ của ba mẹ cháu chắc cũng giống hai bác thôi, chỉ là thấy anh Bùi lớn tuổi một chút.

Nhưng mọi người không thể vì tuổi tác mà phủ nhận tất cả của anh ấy.

Nhân phẩm, ngoại hình, học vấn, gia thế, bất kể là thứ gì anh ấy cũng rất xứng đôi với cháu.

Chúng cháu là thanh mai trúc mã, hiểu rõ về nhau, là những người thích hợp nhất để ở bên nhau.

Mọi người nói xem có thể tìm đâu ra một người rõ tận gốc rễ như vậy chứ, tài nguyên tốt thế này sao mọi người lại không muốn, việc gì phải để nước phù sa chảy ruộng ngoài?" Lục Nam Thiên vốn ít nói, lúc này cũng không biết phát biểu ý kiến gì nên giữ im lặng.

Tần Tuệ nói: "Tuổi tác là điểm yếu chí mạng đấy." "Chỉ lớn hơn 12 tuổi thôi mà, có phải 20 tuổi đâu bác dâu.

Bác cũng là người có con trai, anh cả còn lớn hơn anh Bùi một tuổi, giả sử anh ấy nhìn trúng một cô gái cũng giống như cháu, chỉ mới 22 tuổi, rồi gia đình bên kia vì tuổi tác của anh ấy mà phủ định hoàn toàn, các bác sẽ cảm thấy thế nào?

Gặp được một người chân thành đối xử với mình không dễ dàng gì, mọi người không nên độc đoán như vậy." Tần Tuệ có chút bị thuyết phục, bà thật sự cũng cảm thấy lời Lục Tử Đồng nói rất có lý, nếu Lục Minh cũng gặp phải vấn đề như vậy, họ sẽ đau lòng biết bao. "Tử Đồng, lời con nói quả thật rất có lý, nhưng hiện tại lập trường khác nhau, con cũng nên đứng ở vị trí của ba con mà nghĩ." Lục Nam Triết vốn định xuống lầu nghỉ ngơi một chút cho tĩnh tâm, nhưng càng nghĩ càng bực bội nên mới đi xuống, không ngờ đúng lúc nghe thấy lời của con gái, trong lòng lại bùng lên một ngọn lửa giận.

Còn chưa gả đi mà cái khuỷu tay đã bắt đầu hướng ra ngoài rồi, nghĩ vấn đề hoàn toàn đứng ở góc độ của người khác, sao con bé không nghĩ cho ông chút nào chứ?

Đúng là con gái lớn gả đi như bát nước đổ đi.

Chương 615

Bây giờ con bé còn thông minh rồi, đi khắp nơi tìm viện binh, muốn người khác đến thuyết phục ông, thật quá đáng.

Mạc Noãn là người đầu tiên nhìn thấy bóng dáng Lục Nam Triết, cô nháy mắt ra hiệu cho Lục Tử Đồng.

Lục Tử Đồng lập tức im bặt, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn ba mình.

Lục Nam Triết trầm mặc nhìn Bùi Lệ Hành, ánh mắt đầy vẻ sắc bén, ông gọi thẳng tên họ: "Bùi Lệ Hành, cậu theo tôi lên đây." Lục Tử Đồng thót tim, nhìn vẻ mặt không mấy thiện cảm của ba mình, cô vội vàng nắm lấy tay Bùi Lệ Hành, khẽ lắc đầu với anh. "Lục Tử Đồng, ba còn có thể ăn thịt cậu ta chắc?

Muốn cưới con gái ta, nếu ngay cả dũng khí đứng ra nói chuyện riêng với ta mà cũng không có thì tốt nhất là biến đi cho sớm." "Yên tâm đi Tử Đồng, anh sẽ nói chuyện hẳn hoi với chú út." Bùi Lệ Hành đi theo Lục Nam Triết vào thư phòng, Lục Nam Triết nhìn anh sâu sắc, chỉ tay vào cái ghế bên cạnh: "Ngồi đi." Bùi Lệ Hành nghe lời ngồi xuống, khẽ gọi một tiếng: "Chú út." So với vẻ nghiêm khắc lúc nãy, lúc này Lục Nam Triết đã khôi phục lại dáng vẻ thường ngày, ôn nhuận như ngọc.

Ông nhìn anh với vẻ đầy ẩn ý, giọng trầm xuống: "Lệ Hành, cậu vẫn còn biết gọi tôi là chú út à." Một câu nói đơn giản khiến Bùi Lệ Hành rùng mình.

Người thông minh nói chuyện vốn không cần quá trực tiếp, anh lập tức hiểu ra ý tứ của Lục Nam Triết, không gì khác chính là đang trách cứ anh đã nảy sinh tâm tư không đúng mực với Lục Tử Đồng. "Cháu xin lỗi, chú út." Bùi Lệ Hành cảm thấy mình chỉ có thể nói được mấy chữ này. "Lệ Hành, trong lòng tôi, cậu luôn là anh trai của Tử Đồng, cũng giống như Lục Minh và Lục Sâm vậy.

Những gì cậu làm bây giờ thật sự khiến tôi rất đau lòng." Bùi Lệ Hành nhất thời không biết nói gì, suy nghĩ một lát mới đáp: "Chú út, chú cũng từng trẻ tuổi, cháu nghĩ chú có thể hiểu được chuyện tình cảm không phải là thứ mà lý trí có thể quyết định, hoàn toàn là thân bất do kỷ.

Chú út, cháu biết mọi người sẽ không đồng ý cho chúng cháu ở bên nhau, cháu đã từng nỗ lực, cháu đã cố gắng trốn tránh tình cảm của Tử Đồng, cố gắng không đáp lại cô ấy, nhưng đó chỉ là tự lừa mình dối người mà thôi." Khi biết tâm ý của Lục Tử Đồng, đầu tiên anh chấn kinh, sau đó tìm mọi cách trốn tránh cô, nhưng tất cả đều vô dụng, việc đối xử tốt với cô đã sớm trở thành thói quen qua bao nhiêu năm tháng.

Nhìn cô nhăn nhó khuôn mặt nhỏ nhắn, anh đau lòng hơn bất cứ ai, không nỡ một chút nào.

Sắc mặt Lục Nam Triết khẽ căng thẳng: "Cậu nói vậy là do Tử Đồng nhà tôi bám riết không buông sao?" "Không, chú út, chú hiểu lầm ý cháu rồi.

Thật ra cháu đã thích Tử Đồng từ lâu rồi, chỉ là bản thân không nhận ra thôi.

Nếu nói ai trước ai sau, thì chắc chắn là cháu trước.

Tử Đồng ưu tú như vậy, là một cô gái rất dễ khiến người ta yêu mến.

Chú đã nuôi dạy cô ấy rất tuyệt vời, cô ấy bẩm sinh thông minh, tâm tư nhạy bén, phẩm hạnh lại càng không có gì để chê, ngoại hình cũng hội tụ đầy đủ ưu điểm của chú và thím út.

Có thể khiến cô ấy thích mình là điều may mắn lớn nhất đời này của Bùi Lệ Hành cháu." Bùi Lệ Hành từ nhỏ đã chứng kiến tình cảm Lục Nam Triết dành cho Lục Tử Đồng, anh hiểu rõ tâm trạng của bậc làm cha mẹ, tuyệt đối không cho phép ai nói con gái mình không tốt dù chỉ một chút.

Lục Nam Triết nhàn nhạt nhìn Bùi Lệ Hành một cái, coi như anh biết ăn nói. "Lệ Hành, nếu tôi không nhớ lầm thì cậu kém Lục Sâm vài tháng, năm nay đã 34 tuổi rồi phải không?" Bùi Lệ Hành đột nhiên có linh cảm không lành, nhất thời không đoán được tâm tư của Lục Nam Triết nhưng vẫn gật đầu: "Vâng, đúng là đã 34 tuổi rồi ạ." "Tôi cũng từng đi qua cái tuổi này nên tôi rất rõ, đàn ông ở độ tuổi này không giống như những người ngoài 20.

Họ đều biết rất rõ mình muốn gì, không dễ dàng bắt đầu một mối quan hệ, mà một khi đã bắt đầu thì sẽ không dễ dàng kết thúc." "Chú út, điều này cháu có thể đảm bảo, cháu nhất định sẽ không phụ lòng Tử Đồng." Lục Nam Triết giơ tay ngắt lời Bùi Lệ Hành: "Không, Lệ Hành, cậu chưa hiểu ý tôi rồi.

Như cậu đã nói, tôi nhìn cậu lớn lên, phẩm chất của cậu tôi rất rõ, cậu đúng là một người đàn ông ưu tú.

Tôi cũng chưa từng nghi ngờ sự chân thành của cậu dành cho Tử Đồng, tôi tin những lời cam kết cậu đưa ra thì cậu sẽ làm được." Bùi Lệ Hành khó hiểu nhìn Lục Nam Triết.

Lục Nam Triết lại nói tiếp: "Ba năm là một khoảng cách thế hệ, giữa cậu và Tử Đồng có đến bốn khoảng cách như thế.

Cậu biết rõ mình muốn gì, nhưng Tử Đồng thì chưa chắc." Con gái ông còn quá trẻ, nhiều chuyện chưa chắc đã nhìn thấu đáo, đặc biệt là khi đối mặt với một người mà cô vốn có tình cảm mập mờ từ nhỏ.

Sắc mặt Bùi Lệ Hành hơi trắng bệch, anh lờ mờ đoán được Lục Nam Triết định nói gì, lòng thắt lại: "Tử Đồng từ nhỏ chỉ số cảm xúc và trí tuệ đều rất cao, cô ấy không giống những đứa trẻ bình thường, chúng ta không thể dùng con mắt nhìn người thường để phân tích cô ấy." "Đúng là như vậy, nhưng chính cậu hãy tự nghĩ xem, chỉ số kép của cậu có thấp hơn con bé không?

Mấy đứa các cậu đều vô cùng ưu tú, chẳng ai kém cạnh ai cả." Lục Nam Triết từ tốn dẫn dắt. "Chú út." Bùi Lệ Hành nghe hiểu rồi, sốt sắng gọi một tiếng. "Lệ Hành, bất kể chỉ số thông minh hay cảm xúc cao đến đâu, khi đối mặt với chuyện tình cảm đều là một kẻ ngốc.

Chú nghĩ điểm này cậu tự hiểu rõ nhất.

Chú biết chuyện của cậu, trước đây cậu và Lục Sâm cùng thích Quý Anh Ly, sau đó cậu lại rung động với Mạc Noãn." Bùi Lệ Hành hơi ngạc nhiên nhướn mày, không ngờ người bận rộn như chú út mà cũng rõ mấy chuyện riêng tư này của anh. "Chú út, đó đều là chuyện quá khứ rồi, là do cháu không nhìn rõ lòng mình thôi." Bùi Lệ Hành giải thích. "Đúng vậy, mọi chuyện đều sẽ trở thành quá khứ, trên thế giới này chẳng ai là không thể sống thiếu ai cả, không có ai thì trái đất vẫn cứ quay thôi." "Chú út." "Cậu đừng ngắt lời tôi, hãy nghe tôi nói hết.

Tôi vẫn giữ nguyên câu nói đó, Tử Đồng còn quá trẻ.

Cậu đã trải qua chuyện với Quý Anh Ly, trải qua chuyện với Mạc Noãn, nhận thức về tình cảm của cậu đã rất trưởng thành, hơn nữa tuổi tác của cậu cũng đã đến rồi, cậu là nhắm đến việc kết hôn." Ý ngoài lời là Bùi Lệ Hành đi trên con đường tình cảm cũng vấp ngã mãi mới ngộ ra, Lục Tử Đồng rất có thể cũng chỉ là một kẻ đang mơ hồ. "Chú út, cháu tuyệt đối không phải vì những người xung quanh đều đã kết hôn mà sốt ruột, hay kết hôn vì phải kết hôn, điểm này cháu rất rõ.

Cháu thật sự thích Tử Đồng, nếu không có tình yêu cháu sẽ không bao giờ nảy sinh ý định kết hôn." Bùi Lệ Hành cố gắng giải thích.

Lục Nam Triết mỉm cười, tiếp tục: "Cậu biết rõ con bé là người phù hợp nhất với cậu, cũng là người cậu yêu, nhưng con bé thì khác.

Cuộc đời con bé mới chỉ vừa bắt đầu, sau này con bé cũng sẽ giống như cậu, có khả năng gặp được người đàn ông khiến mình rung động.

Cậu vội vàng thu nhận con bé vào dưới đôi cánh của mình như vậy, nếu sau này con bé phát hiện ra cậu không phải người mình yêu, cậu định để con bé phải làm sao?" Sắc mặt Bùi Lệ Hành lại biến đổi: "Chú út." "Những điều này đại khái là cậu chưa từng cân nhắc tới." "Chú út, chúng ta nên tin tưởng Tử Đồng, cô ấy biết mình muốn gì, cô ấy không phải người lăng nhăng đâu." Lời nói này nghe ra có chút thiếu tự tin. "Không, chuyện này chẳng liên quan gì đến việc lăng nhăng cả.

Trong mắt tất cả chúng tôi, cậu cũng không phải là người lăng nhăng." Lời này rõ ràng là đang khẳng định anh, nhưng Bùi Lệ Hành lại chẳng cảm thấy dễ chịu chút nào, ngược lại thấy lòng trĩu nặng.

Lục Nam Triết nhìn chằm chằm Bùi Lệ Hành, nghiêm túc nói: "Lệ Hành, trên đời này còn có một loại tình cảm gọi là chấp niệm.

Tôi không lấy cậu ra làm ví dụ nữa, cậu chắc chắn hiểu rõ hơn tôi cảm giác đó là thế nào.

Tử Đồng từ thời thanh xuân đã nảy sinh tình cảm mập mờ với cậu, bao nhiêu năm qua luôn yêu mà không có được, thời gian lâu dần rất dễ nảy sinh chấp niệm.

Chương 616

Chấp niệm không phải là yêu, cùng lắm chỉ là nhìn hoa trong sương mà thôi, kẻ trong cuộc thì mê muội, người ngoài cuộc thì tỉnh táo." Bàn tay Bùi Lệ Hành buông thõng bên hông siết chặt lại.

Đến lúc này, cuối cùng anh cũng hiểu tại sao người ngoài lại gọi Lục Nam Triết là "con cáo già", ông đúng là một cao thủ đàm phán, thủ đoạn cực kỳ cao tay, có thể ung dung truyền đạt tư tưởng của mình cho bất kỳ ai.

Từ lúc anh bước vào thư phòng, ông đã từng bước lấy kinh nghiệm tình cảm quá khứ của anh làm điểm đột phá, một mặt khẳng định tình cảm của anh dành cho Lục Tử Đồng, mặt khác lại phủ định tình cảm của Lục Tử Đồng dành cho anh.

Ông gọi tất cả mọi thứ của Lục Tử Đồng là chấp niệm, một sự chấp niệm kéo dài từ thời thanh xuân.

Phải rồi, sở dĩ anh bỏ lỡ Mạc Noãn chẳng phải vì chấp niệm với Quý Anh Ly sao, cứ ngỡ mình chưa buông bỏ được nên mới không hành động, để Lục Sâm chiếm mất tiên cơ. "Chú út, xin thứ lỗi cho cháu vì không thể đồng ý với những gì chú nói." Bùi Lệ Hành kiên quyết.

Lục Nam Triết hiền hòa vỗ vai Bùi Lệ Hành: "Cậu cũng không cần vội bày tỏ thái độ với tôi, cậu có thể về nhà suy nghĩ cho kỹ." "À đúng rồi, còn một phương diện nữa tôi chưa nói với cậu.

Cậu dù sao cũng lớn hơn Tử Đồng nhiều tuổi như vậy, sau này nếu cậu đi trước, Tử Đồng rất có thể phải một mình đối mặt với quãng đời còn lại.

Bao nhiêu năm dài đằng đẵng như thế, cậu để con bé một mình sống sao đây?

Lệ Hành, cậu không được quá ích kỷ." "Tôi chỉ tùy tiện liệt kê ra vậy thôi, những vấn đề giữa hai đứa sẽ dần dần lộ rõ theo thời gian.

Tử Đồng không tốt như cậu tưởng tượng đâu, với tư cách là cha con bé, khi con bé đi lầm đường, tôi thấy cần thiết phải kịp thời kéo con bé lại." "Lệ Hành, nếu có thể, hãy trả lại sự tự do cho Tử Đồng, đừng làm phiền con bé nữa.

Buông tay chính là sự dịu dàng của cậu dành cho cô ấy, cũng là lựa chọn tốt nhất của hai đứa bây giờ." Lục Tử Đồng thấy Bùi Lệ Hành mãi không xuống, căn bản không ngồi yên được, cô lo lắng đi tới đi lui trong phòng khách.

Lục Nam Thiên nhìn cô như vậy, đột nhiên thấy buồn cười, thốt lên: "Hóa ra Tử Đồng nhà mình khi yêu đương lại có dáng vẻ thế này." "Trời ơi bác cả, bác đừng trêu cháu nữa, không biết ba cháu sẽ đối xử với anh Bùi thế nào đây." Lục Tử Đồng đập tay một cái.

Liệu ông có nổi giận mà cầm cái gạt tàn đập vào đầu anh không, hay là sẽ trực tiếp cho anh một trận tơi bời?

Ba mà nổi giận thì hậu quả nghiêm trọng lắm, chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Mạc Noãn nhịn không được bật cười thành tiếng, không ngờ cô lại thấy được dáng vẻ này của bác trai, bình thường bác luôn trầm mặc ít nói. "Đúng là đồ vô dụng." Lục Sâm mắng một câu. "Hừ, anh là kẻ no không biết người đói đang lả, mình có được mọi thứ rồi thì đứng đó nói lời mỉa mai, thật đáng ghét." Lục Tử Đồng có chút thẹn quá hóa giận. "Được rồi được rồi, mọi người đừng nói Tử Đồng nữa, để con bé yên tĩnh một chút." Tần Tuệ an ủi. "Không được, con phải lên xem sao." Lục Tử Đồng vừa định lên lầu thì thấy Bùi Lệ Hành từ trên lầu đi xuống.

Cô chạy nhào tới, nắm tay anh, kiểm tra từ trên xuống dưới một lượt, thấy anh không bị thương mới hoàn toàn yên tâm: "Anh Bùi, anh không sao chứ?" "Yên tâm đi, anh không sao, em thấy anh vẫn ổn đây này." "Ba em đã nói gì với anh thế, có phải ép anh chia tay với em không?" Lục Tử Đồng hỏi. "Cũng không có chuyện đó đâu, em đừng nghĩ nhiều." Bùi Lệ Hành không muốn cô bé lo lắng nên cố tình lấp liếm qua chuyện. "Anh không muốn nói thì thôi vậy, dù sao tính cách ba em thế nào em rõ lắm, nói chuyện toàn đâm trúng tim đen, lại cực kỳ giỏi tẩy não người khác.

Em nói cho anh biết, bất kể ba nói gì anh cũng không được để tâm, anh mà tin thật là anh mắc bẫy đấy, anh mau tống hết những lời ba nói ra khỏi đầu đi." Bùi Lệ Hành bật cười: "Anh biết rồi, anh rất rõ lập trường của mình, sẽ không vì lời của chú út mà dễ dàng dao động đâu." "Vậy thì tốt." Người làm trong nhà thông báo có thể dùng cơm trưa, Lục Tử Đồng nắm tay Bùi Lệ Hành: "Anh Bùi, anh ở lại ăn cơm đi." Bùi Lệ Hành lắc đầu: "Thôi, từ đây về nhà anh cũng không xa, anh về trước đây." "Sao lại phải về?" Lục Tử Đồng nhíu mày. "Cái con bé này, anh mà ở đây chắc chú út không thèm xuống ăn cơm mất.

Chúng ta sớm muộn gì cũng ở bên nhau, em đừng có đối đầu với chú.

Chú thật sự quan tâm em, lúc nào cũng một lòng một dạ nghĩ cho em thôi, lát nữa em lên lầu khuyên nhủ chú, nhớ xin lỗi chú hẳn hoi đấy." "Được rồi, chỉ có anh là biết nghĩ cho người khác, người ta lúc nãy có thèm nhìn mặt anh đâu." Bùi Lệ Hành xoa đầu Lục Tử Đồng: "Ngốc ạ, anh về đây, cuối tuần em nhớ ở bên cạnh chú và thím út cho tốt, đừng làm họ giận nữa." Lục Tử Đồng cảm thấy sau khi Bùi Lệ Hành bước ra khỏi thư phòng, cả người anh dường như có gì đó hơi lạ, lạ ở chỗ nào thì nhất thời cô chưa nói ra được: "Anh Bùi, anh thật sự không sao chứ?" "Yên tâm đi, anh không sao mà, anh về đây." Bùi

Lệ Hành chào hỏi mọi người rồi rời đi.

Mạc Noãn dù sao cũng đã làm việc cùng Bùi Lệ Hành nhiều năm, cô khá hiểu tính cách của anh, vừa nhìn bộ dạng đó là biết có chuyện rồi.

Cô hạ thấp giọng nói với Lục Sâm: "Không biết chú út đã nói gì với sư huynh nữa, tâm trạng anh ấy rất không ổn." "Noãn Noãn, em quan tâm chồng mình là được rồi, mấy người đàn ông khác thì bớt quan tâm lại đi." Mạc Noãn đã quen với cái hũ giấm bên cạnh mình này nên không thèm để ý, hỏi tiếp: "Anh nói xem rốt cuộc chú út đã nói gì với sư huynh?" "Còn có thể là gì nữa, chắc chắn là tìm mọi cách để chia rẽ họ rồi." Lục Sâm đáp.

Bùi Lệ Hành ra khỏi nhà họ Lục, đột nhiên cảm thấy toàn thân vô lực, chân có chút bủn rủn, trong đầu vẫn luôn vang vọng những lời chú út nói.

Những lời đó tuy bên ngoài anh tỏ ra không bận tâm, nhưng thật sự đã găm vào lòng anh.

Anh thật sự sợ những gì mình làm sẽ làm lỡ dở cô bé Lục Tử Đồng.

Ngẩng đầu lên, anh chợt thấy ánh mặt trời vô cùng chói mắt, mắt có chút đau rát.

Mẹ Bùi thấy con trai bước vào nhà với vẻ thất thần thì giật mình, không kìm được mà hỏi: "Lệ Hành, sao hôm nay con lại về rồi?" Bùi Lệ Hành cũng không giấu giếm, ngồi xuống bên cạnh mẹ: "Mẹ, nhà họ Lục đã biết chuyện của con và Tử Đồng rồi." "Sao nhanh vậy?

Chẳng phải hai đứa vẫn giấu rất kỹ sao?" "Cũng là hôm qua mới biết thôi ạ, sau khi mẹ đi, chúng con ra ngoài thì đụng phải chú út Lục." "Thái độ nhà họ Lục thế nào?" Mẹ Bùi hơi lo lắng hỏi.

Bùi Lệ Hành không trả lời, chỉ nở một nụ cười khổ.

Mẹ Bùi nhìn bộ dạng con trai là biết ngay thái độ của nhà họ Lục, không cần nói cũng biết chắc chắn là không đồng ý, hơn nữa còn kiên quyết phản đối.

Mẹ Bùi xót con vô cùng, bà nắm chặt tay anh, trong lòng thầm cảm thán, sao đường tình duyên của con trai mình lại không thuận lợi chút nào thế này.

Khó khăn lắm mới tìm được người mình thích, vậy mà lại vì vấn đề tuổi tác mà không được gia đình chấp nhận, không biết bao giờ mới hái được quả ngọt đây. "Con à, đừng vội, cứ từ từ mà làm lay động họ, mẹ sẽ luôn ủng hộ con.

Đợi ba con về, chúng ta sẽ sang nhà họ Lục một chuyến để bày tỏ thái độ." "Mẹ, con nói chuyện này với mẹ là muốn dặn mẹ và ba đừng can thiệp vào.

Quan hệ giữa hai gia đình chúng ta vốn như thế, đừng vì chuyện của con mà làm ba mẹ khó xử.

Họ hiện tại vẫn đang trong cơn nóng giận, ba mẹ sang đó không thích hợp đâu." "Vậy phải làm sao bây giờ, chúng ta không thể cứ ngồi yên không làm gì cả.

Hoặc là họ sẽ nể mặt mẹ và ba con mà không phản đối hai đứa nữa." "Mẹ, chuyện chú út đã quyết định thì sẽ không dễ dàng thay đổi đâu, con vẫn giữ nguyên câu nói đó, ba mẹ đừng làm việc vô ích.

Điều con muốn nói với mẹ là, đời này con chỉ nhận định Lục Tử Đồng thôi, sẽ không thay đổi.

Có lẽ phải chậm vài năm nữa ba mẹ mới có cháu bế, mong ba mẹ lượng thứ, con trai bất hiếu." Anh đã chuẩn bị sẵn sàng cho một cuộc chiến trường kỳ.

Chương 617

Cổ họng mẹ Bùi nghẹn đắng: "Không cần phải nói lời xin lỗi, mẹ ủng hộ con.

Trước đây mẹ lo con không muốn kết hôn nên mới luôn hối thúc, giờ đã biết tâm ý của con rồi, mẹ đương nhiên sẽ không giục nữa.

Chuyện bế cháu sớm muộn gì cũng có, mẹ không vội." Thấy mẹ mình thông tình đạt lý như vậy, Bùi Lệ Hành khẽ nhếch môi, trong lòng rốt cuộc cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn đôi chút: "Cảm ơn mẹ đã thấu hiểu." "Đồ ngốc, mẹ là mẹ của con mà, con đưa ra quyết định gì mẹ cũng đều ủng hộ con hết.

Thôi được rồi, mau đi rửa tay đi, chúng ta chuẩn bị ăn cơm thôi." Tại Lục gia, người giúp việc đã chuẩn bị xong cơm nước.

Vì biết gia đình Lục Sâm sẽ tới nên bữa ăn đặc biệt thịnh soạn.

Hai nhóc tì đã bắt đầu ăn cơm rồi, ông cụ và Tần Tuệ hiếm khi mới được gặp chắt nên đã sớm ngồi đút cơm cho chúng.

Hai đứa nhỏ cứ ăn một miếng lại chạy đi chơi, quậy phá khắp phòng khách, hai người lớn chỉ biết đuổi theo sau, vô cùng nịnh nọt và cưng chiều.

Lục Tử Đồng thấy chỉ có Chu Thanh Vận đi xuống mà không thấy ba mình đâu, không nhịn được bĩu môi: "Mẹ, ba con đâu ạ?" Chu Thanh Vận lườm con gái một cái, nói: "Ông ấy đang xử lý việc trong thư phòng, bảo là không đói, không muốn ăn, bảo chúng ta kệ ông ấy.

Chúng ta cứ ăn trước đi." Lục lão gia tử lên tiếng: "Lục Tử Đồng, con hiểu chuyện một chút đi, lên xem ba con thế nào.

Đều tại con chọc ông ấy giận, toàn nói mấy lời hỗn xược, bõ công

ông ấy bấy lâu nay cưng chiều con." "Vâng, con đi ngay đây." Cửa thư phòng không đóng, Lục Tử Đồng hít sâu một hơi, run rẩy gõ cửa.

Đây là quy tắc của nhà họ Lục, vì lý do công việc nên thư phòng là nơi trọng yếu, không phải ai muốn vào cũng được.

Thấy người bên trong không lên tiếng, Lục Tử Đồng lại gõ thêm mấy cái, gọi: "Ba ơi, ba có trong đó không?" Một lúc sau, giọng nói trầm thấp của Lục Nam Triết truyền ra: "Vào đi." Lục Tử Đồng bước vào, thấy ba mình như thể người không có việc gì, đầu cũng chẳng buồn ngẩng lên mà tập trung xử lý công việc.

Thái độ đó thực sự lạnh lùng vô cùng, một chút sắc mặt tốt cũng không dành cho cô.

Lục Tử Đồng nở nụ cười, hạ giọng nũng nịu: "Ba ơi, người là sắt cơm là thép, sao có thể không ăn cơm chứ, mọi người đều đang đợi ba kìa." Lục Nam Triết không đáp, vẫn tiếp tục xử lý việc trên tay.

Đồ nhỏ mọn, vậy mà lại không thèm đếm xỉa đến cô?

Lục Tử Đồng đi vòng ra sau lưng ông, giống như bình thường vòng tay ôm lấy cổ ông: "Ba, ăn cơm thôi mà." Lục Nam Triết mới lên tiếng: "Không muốn ăn, các người ăn trước đi." "Ba, chúng ta đừng có dở tính trẻ con ra được không?

Đi mà, xuống ăn một chút đi, ăn xong rồi chúng ta lại lên làm việc tiếp." Lục Tử Đồng kéo tay Lục Nam Triết. "Đừng có kéo lung tung, quần áo bị con kéo hỏng hết bây giờ." "Ba mà không ăn cơm, con gái ba sẽ đau lòng lắm.

Đau lòng rồi sẽ ăn không ngon ngủ không yên, sau đó u uất sầu não, cuối cùng là đi đời nhà ma luôn cho xem." Lục Tử Đồng kéo dài giọng điệu.

Khóe môi Lục Nam Triết giật giật: "Đừng có nói bậy bạ, ba không muốn ngồi ăn chung với người mà ba không tán thành." Lục Tử Đồng nghẹn lời, xem ra anh Bùi nói chuyện với ba không được vui vẻ cho lắm.

Anh Bùi đoán quả không sai, có anh ấy ở đây ba sẽ không thoải mái, chẳng phải giờ đang dỗi đây sao: "Ba yên tâm đi, anh Bùi về nhà rồi, không làm chướng mắt ba đâu, chỉ có người nhà mình ăn cơm thôi." Lục Nam Triết ngẩng đầu nhìn Lục Tử Đồng một cái, đặt bút xuống rồi sải bước đi ra ngoài.

Lục Tử Đồng khẽ hừ một tiếng, người gì đâu không biết?

Cứ như trẻ con vậy, trong lòng không vui là đến cơm cũng chẳng buồn ăn.

Cả nhà ngầm hiểu không ai nhắc lại chuyện hôm nay, bữa cơm diễn ra khá thuận lợi, vẫn nói cười như thường ngày, dường như mọi chuyện buổi sáng chỉ là ảo giác.

Hai nhóc tì nghịch ngợm vô cùng, chạy nhảy phá phách khắp phòng khách, không lúc nào để ai yên thân.

Ông cụ và Tần Tuệ cứ đuổi theo chúng, bị chúng chọc cho cười ha hả.

Lục Tử Đồng nhìn họ nhưng chẳng tài nào cười nổi.

Mạc Noãn vỗ vai cô: "Cả ngày nay em cứ ủ rũ thế này, chẳng giống em lúc trước chút nào.

Nghĩ thoáng ra đi, cha mẹ cuối cùng cũng không thắng nổi con cái đâu, chỉ cần hai đứa kiên trì là được." "Cảm ơn chị dâu đã an ủi." Ba cô đang trong cơn giận, Lục Tử Đồng dù có nhớ Bùi Lệ Hành đến mấy cũng không dám ra ngoài tìm người, chỉ có thể nhắn tin qua WeChat cho anh, nhưng tin nhắn gửi đi mãi mà không thấy hồi âm.

Điều này lại khiến tim cô thắt lại.

Lục Tử Đồng cảm thấy vẫn cần phải bình tĩnh nói chuyện lại với ba mình một lần nữa, để ông hiểu rõ tâm tư của cô, họa chăng ông sẽ thay đổi ý định.

Lục Nam Triết đang hóng mát ngoài sân, Lục Tử Đồng đi đến bên cạnh ông, khẽ ôm lấy cánh tay ông: "Ba, con có chuyện muốn nói với ba." "Nếu định nói chuyện của con với Bùi Lệ Hành thì dẹp ngay đi, hôm nay ba không muốn nổi hỏa nữa đâu." "Được được được, chúng ta không nói về anh ấy, chỉ nói về con thôi.

Chẳng phải ba bảo con giấu ba nhiều chuyện sao?

Bây giờ con sẽ thành thật khai báo hết với ba nhé?" Lục Nam Triết ngạc nhiên nhìn con gái đang đu bám trên cánh tay mình, khẽ nhíu mày: "Con lại định giở trò gì nữa đây?" "Ba, ba không thể nói chuyện tử tế được sao?

Giở trò không phải là từ ngữ hay ho gì đâu." "Ba nói thật đấy chứ, con lúc nào chẳng nghĩ như vậy." "Nhưng mà trước khi nói, con muốn xin lỗi ba trước.

Lời con nói hôm nay quá đáng quá.

Nhà họ Lục sinh ra con, nuôi nấng con, ba luôn coi con như công chúa nhỏ, vậy mà con lại nói ra lời đòi bỏ nhà đi, thật là hỗn xược.

Con xin lỗi ba, ba tha lỗi cho con nhé." "Hừ, hiếm khi thấy con có tự trọng, còn biết đường xin lỗi cơ đấy?" Con bé này tính tình vốn cố chấp, giờ lại vì Bùi Lệ Hành mà hạ mình xin lỗi, đúng là không giống tính cách của nó chút nào, càng nhìn càng thấy không vừa mắt. "Làm sai thì phải xin lỗi thôi ạ.

Nhưng mà ba cũng quá đáng lắm nhé.

Con sai rồi, không nên lừa ba, tự ý dọn tới sống chung với một người đàn ông.

Ba thấy con quá đáng thì ba cứ treo con lên đánh một trận cũng được, chứ đừng bắt con phải chọn một trong hai.

Đối với con như vậy tàn nhẫn lắm, nghe xong mà tim con đau nhói, đến tận bây giờ vẫn còn đau đây này." Lục Tử Đồng tỏ vẻ đáng thương ôm lấy ngực, lại trở thành con bé thích nũng nịu ngày nào.

Cái con bé ranh ma này chắc chắn là biết tổng ông sẽ không nỡ đánh nên mới không sợ gì như thế. "Đừng có giả vờ đáng thương trước mặt ba.

Nếu bây giờ ba có roi da, ba thật sự muốn treo con lên đánh một trận đấy.

Chương 618

Thật là thiếu tự trọng, con là con gái mà lại dám dọn ra ngoài sống như thế, tự mình hủy hoại danh dự của mình." "Sự sống là đáng quý, nhưng tình yêu còn quý hơn.

Con gái ba chỉ là một cô gái tầm thường thôi, vì tình yêu mà con bất chấp tất cả." "Thế là có thể vứt bỏ cả tình thân sao?" "Ai bảo thế ạ?

Lục Tử Đồng con từ trước đến nay đều rất tham lam, cả tình thân và tình yêu con đều muốn.

Con muốn có một người chồng ưu tú, và cũng muốn sự nuông chiều cả đời của cha mẹ.

Muốn bắt con chỉ chọn một cái thì mơ đi nhé.

Hơn nữa, ba phải tin tưởng vào nhân cách của anh Bùi, anh ấy tuyệt đối là người chính nhân quân tử.

Thời gian qua đều là anh ấy chăm sóc cho con từ cái ăn cái mặc đến chỗ ở, con coi như tìm được một bảo mẫu miễn phí, chuyện tốt như vậy tìm đâu ra chứ?" "Nếu con ở nhà, ba và mẹ con có để con thiệt thòi không?

Cần gì con phải ra ngoài tìm bảo mẫu nam, ba với mẹ chính là bảo mẫu của con đây này." Sao phản ứng của ba mình lúc nào cũng nhanh thế không biết, khả năng vặn vẹo cũng chẳng kém gì cô.

Lục Tử Đồng cười cười, chuyển chủ đề: "Ba, ba còn nhớ chuyện năm con mười bốn tuổi không?

Có một ngày con đi học về không thấy đâu, ngồi lỳ ở quán nét đến tận khuya, làm ba với mẹ tìm cả nửa đêm, suýt nữa thì báo cảnh sát.

Đó là lần đầu tiên ba đánh con, và cũng là lần duy nhất." "Còn nói nữa, lúc đó con nhỏ thế mà đã nghịch ngợm, không lo học hành, lại còn học người ta đi la cà quán nét, hại ba với mẹ lo lắng cả đêm.

Đánh con là còn nhẹ đấy, nhưng ba biết chắc chắn lúc đó con đã gặp phải chuyện gì." Lục Nam Triết đương nhiên nhớ rõ, đó là lần đầu tiên ông xuống tay đánh con gái, tối đó ông thực sự giận điên người nên mới ra tay, đánh xong tay ông cũng run rẩy vì xót con vô cùng. "Ba, thế bây giờ ba đã biết nguyên nhân là gì chưa?" "Không biết, con có bao giờ nói đâu, bị đánh xong cũng chẳng thèm hé răng." "Vậy bây giờ con nói cho ba nhé, đó là vì người con thầm thương trộm nhớ nói với con rằng anh ấy đã thích một cô gái khác." Lục Tử Đồng khẽ thở dài, dù chuyện đã qua nhiều năm nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng lúc đó.

Cô đã bám lấy anh Bùi, đòi anh đưa đi ăn ngon, rồi phát hiện tâm trạng anh có vẻ rất tốt, cô liền hỏi có chuyện gì.

Anh nói anh đang tìm cách điều người con gái anh thích từ thời đại học về làm việc bên cạnh mình.

Lúc đó cô cảm thấy như sét đánh ngang tai, và cũng là lần đầu tiên biết anh đã có người trong mộng.

Thế nên cô mới đau lòng, buổi tối tìm một quán nét chui vào chơi game, không ngờ lại ngồi đến tận khuya.

Lục Nam Triết nhíu mày, nhất thời không biết diễn tả cảm xúc trong lòng thế nào, vừa ngột ngạt vừa xót xa.

Không cần đoán cũng biết người đàn ông và cô gái đó là ai, tính theo thời gian thì hẳn là Bùi Lệ Hành và Quý Anh Ly.

Con bé này hóa ra đã có tâm tư như vậy từ sớm, dường như còn lâu hơn ông tưởng nhiều.

Xem ra chấp niệm đã sâu, không dễ gì mà nhổ bỏ được. "Con bé ngốc này, vậy mà lại vì một người đàn ông mà làm ra chuyện như vậy, con không cần cha mẹ nữa à?" "Ba, ba cũng biết mà, chuyện tình cảm thực sự không thể kiểm soát được.

Lúc đó con cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, chỉ muốn tìm một nơi để trốn đi cho bình tĩnh lại thôi, không định làm mọi người lo lắng đâu." Dừng một chút, Lục Tử Đồng nói tiếp: "Sau đó con mới biết, đó chỉ là anh ấy đơn phương thôi, người ta không thích anh ấy mà lại thích anh hai.

Lúc đó con vui đến mức cả đêm không ngủ được, nhưng thấy anh ấy u sầu khổ sở, thực ra con cũng chẳng dễ chịu gì." Nhìn vẻ mặt đau buồn của con gái, Lục Nam Triết khẽ vuốt tóc cô. "Con à, đó chỉ là những cảm xúc không bình thường thôi.

Bên cạnh cậu ta lúc nào cũng chỉ có mỗi con bé là con, vốn dĩ cậu ta luôn dành mọi sự chú ý lên người con, bỗng nhiên có một ngày tiêu điểm đó chuyển sang người khác, giống như món đồ chơi yêu thích bị cướp mất, con sẽ thấy giận dữ, phẫn nộ, đau lòng, chuyện đó hoàn toàn có thể hiểu được.

Là do chính con không phân định rõ cảm xúc này, nên mới lầm tưởng nó là tình yêu." Lục Tử Đồng cũng không muốn tranh luận với ba mình, cô kể tiếp: "Lúc đó ý nghĩ duy nhất của con là tại sao con lại nhỏ tuổi thế, tại sao anh ấy lại lớn hơn con nhiều thế.

Nếu không phải như vậy, con đã có thể dũng cảm nói ra tâm tư của mình.

Sau này chị A Ly mất, anh ấy lại đi xa, một năm con khó lòng gặp được anh ấy vài lần, những ngày tháng đó thật sự là sự giày vò vô tận.

Con đã thầm hạ quyết tâm, đợi sau khi tốt nghiệp sẽ đến thành phố

B tìm anh ấy." "..." "Một lần nữa anh ấy quay về thăm con, chớp mắt năm năm đã trôi qua, con đã trưởng thành, cũng đã đến tuổi kết hôn theo pháp luật.

Thế nhưng con lại đi cùng anh ấy đến cửa hàng trang sức, lúc đó con mới biết anh ấy có ý định mua nhẫn cầu hôn một người phụ nữ khác.

Lúc đó con như bị ngũ lôi oanh đỉnh, chuyện con lo lắng nhất bấy lâu nay cuối cùng cũng xảy ra.

Ba, ba có biết con lo lắng điều gì nhất không?" Lục Nam Triết nhìn con gái, khẽ lắc đầu. "Điều con lo nhất là khi con lớn lên thì anh ấy đã vợ con đề huề rồi.

Ba à, ba không hiểu được đó là cảm giác thế nào đâu, giày vò lắm." "Tử Đồng." "Ba, ba nghe con nói đã.

Thật may, ông trời vẫn còn thương con, người phụ nữ kia bỗng dưng lại trở thành vợ của anh hai, chân tình của anh ấy lại một lần nữa đổ sông đổ biển.

Loanh quanh một hồi, vậy mà con vẫn còn cơ hội, lúc đó con cảm thấy mình như được hồi sinh vậy." "Có những người, một lần bỏ lỡ là bỏ lỡ cả đời.

Con và anh Bùi đã bỏ lỡ nhau hai lần rồi, con không chắc liệu ông trời có cho con cơ hội thứ ba hay không.

Duyên phận là thứ có cầu cũng không được, con không muốn mình phải hối hận cả đời." "Ba, con dự định sau khi tốt nghiệp sẽ kết hôn.

Con muốn nắm thật chặt tay anh ấy.

Tuổi tác là thứ con không thể thay đổi, nhưng con nghĩ mình có thể dũng cảm, dũng cảm theo đuổi những gì mình muốn." Nghe xong lời con gái, Lục Nam Triết im lặng.

Ông thực sự không biết phải nói gì.

Hóa ra bao nhiêu năm qua con bé luôn tỏ ra lạc quan yêu đời, nhưng trong lòng lại giấu kín những tâm sự khổ sở đến thế.

Tính ra cũng đã rất nhiều năm rồi, thật không dễ dàng gì.

Thấy Lục Nam Triết không lên tiếng, Lục Tử Đồng trong lòng có chút thấp thỏm, càng ôm chặt lấy cánh tay ông. "Ba, con gái đã thành thật khai báo hết tâm tư với ba rồi.

Chương 619

Ba là người con kính trọng nhất từ nhỏ đến lớn, con hy vọng ba sẽ ủng hộ quyết định của con." "Tử Đồng, con chắc chắn Lệ Hành sẽ là lựa chọn tốt nhất của con chứ?

Là thứ con muốn nhất trong cuộc đời này chứ?

Liệu con có đang quá cố chấp không?" "Tất nhiên ạ, bao nhiêu năm qua con chỉ thích mỗi mình anh Bùi thôi." "Thích và yêu là hai chuyện khác nhau.

Ba không muốn con bước vào hôn nhân một cách mông muội như vậy, để rồi bị ràng buộc quá sớm.

Ba muốn giữ con ở nhà thêm vài năm nữa để quan sát kỹ càng." Nói đi nói lại thì vẫn là không đồng ý chuyện cưới xin của cô và anh Bùi, coi như nãy giờ nói bằng thừa.

Lục Tử Đồng không nói thêm nữa, sợ lỡ lời lại làm ba mình nổi giận.

Hai cha con nắm tay nhau quay lại phòng khách.

Lục Niệm Nhất không biết bị làm sao mà đang khóc nức nở trong lòng Lục Sâm, khuôn mặt nhỏ đầy nước mắt, trông vô cùng đáng thương.

Lục Tử Đồng đi tới lau nước mắt cho bé, hỏi: "Bé cưng ơi, sao thế này?" "Cô cô, Noãn Noãn, xấu, ghét..." "Có phải con lại nghịch ngợm không?" Lục Niệm Nhất lắc đầu nguầy nguậy.

Mạc Noãn dở khóc dở cười, bây giờ con bé này đúng là không thể mắng được một câu nào.

Lúc nãy nó cầm quả táo định ném vào bể cá, cô chỉ lườm một cái là nó bùng nổ ngay lập tức, đi khắp nơi tìm sự an ủi, gặp ai cũng bảo mẹ xấu.

Vẫn là Lục Tử Mặc ngoan hơn, Mạc Noãn véo cái má càng ngày càng giống Lục Sâm của cậu bé, lòng tràn đầy thỏa mãn.

Lục Tử Mặc cũng rất thích người mẹ thơm tho mềm mại, cậu bé thoải mái dựa vào lòng mẹ.

Lục Sâm nhìn mà nổ đom đóm mắt, cái thằng nhóc này dựa vào đâu thế kia, cái tay nhỏ lại quờ quạng vào chỗ nào đấy?

Đã lớn thế này rồi mà sao vẫn cứ như đứa trẻ chưa cai sữa vậy.

Sắc mặt Lục Sâm sa sầm xuống, đẩy con gái nhỏ vào lòng Lục Tử Đồng, sau đó bế Lục Tử Mặc từ tay Mạc Noãn sang: "Noãn Noãn, Tử Mặc buồn ngủ rồi, để anh bế nó." Mạc Noãn đỏ mặt, cô tất nhiên biết người đàn ông này đang nghĩ gì, đối với con trai mà cứ như phòng trộm, không lúc nào lơi lỏng, đúng là chỉ có mình anh thôi.

Lục Tử Mặc vốn đang thiu thiu ngủ, đột nhiên hơi ấm quen thuộc biến mất, dường như có gì đó không đúng.

Cậu bé mở mắt ra thì thấy mình không còn trong lòng mẹ nữa mà là trong vòng tay cứng ngắc của ba.

Cậu bé bĩu môi, quay đầu tìm mẹ, thấy Mạc Noãn thì mắt sáng rực lên, miệng nhỏ toe toét, đưa tay về phía cô: "Mẹ ơi, bế." "Mẹ con mệt rồi, ba bế con lên lầu ngủ." Lục Sâm kéo người cậu bé lại, nói xong liền bế xốc nhóc tì lên, sải bước lên lầu.

Mạc Noãn: "..." Lục Tử Mặc gặp phải người cha thế này chắc cũng cạn lời lắm.

Lục Tử Đồng cố ý bế cô bé nhỏ ngồi xuống cạnh Lục Nam Triết, ướm hỏi: "Ba, Niệm Niệm xinh không ạ?" Cô bé nghe hiểu được hai chữ "xinh đẹp", lập mã nhìn Lục Nam Triết bằng ánh mắt mong chờ.

Lục Nam Triết mỉm cười, xoa đầu cô bé, dịu dàng nói: "Niệm Niệm là cô bé xinh đẹp nhất." Cô bé cười thành tiếng, môi đỏ răng trắng như một tiểu tiên nữ vậy.

Bé mím môi, lễ phép nói một câu: "Cảm ơn ông ạ." Lục Tử Đồng kinh ngạc vô cùng, nhìn về phía Mạc Noãn: "Chị dâu, ai dạy Niệm Niệm thế này, sao chẳng biết khiêm tốn chút nào vậy?" "Tất nhiên là anh hai em dạy rồi, suốt ngày dạy mấy thứ linh tinh này, chẳng biết lớn lên con bé sẽ thế nào nữa." Mạc Noãn bật cười. "A Sâm dạy dỗ đúng đấy chứ, Niệm Niệm nhà ta vốn dĩ đã xinh đẹp, lớn lên chắc chắn là một mỹ nhân rồi." Lục Nam Triết cười nói.

Ánh mắt Lục Tử Đồng lóe lên, cười hỏi: "Ba, ba có hâm mộ bác đại vì có cháu nội xinh xắn thế này không?" "Con định nói gì?" "Nếu ba muốn, con hoàn toàn có thể đáp ứng nguyện vọng của ba, sinh cho ba một đứa cháu ngoại còn xinh hơn cả Niệm Niệm nữa, như vậy lúc ba nghỉ hưu sẽ có cái mà chơi, vui vầy bên con cháu, cuộc sống tươi đẹp biết bao." Bàn tay đang cầm tách trà của Lục Nam Triết hơi siết lại, ông gõ nhẹ vào trán Lục Tử Đồng, trầm giọng: "Không biết xấu hổ, loại lời này mà cũng nói ra được." Lục Tử Đồng bĩu môi: "Có gì đâu ạ, thích thì bảo là thích.

Con thích những đứa bé mềm mại thế này lắm.

Niệm Niệm, cô cô thích con lắm cơ." Lục Tử Đồng hôn liên tiếp mấy cái lên mặt Lục Niệm Nhất, làm cô bé cười nắc nẻ.

Lục Nam Triết không chịu nổi đứa con gái da mặt dày này nữa, trực tiếp đi lên lầu.

Mạc Noãn cũng thấy buồn cười, da mặt Lục Tử Đồng đúng là dày thật, ba còn chưa đồng ý chuyện hai người mà cô đã dùng cháu ngoại ra để dụ dỗ rồi.

Lục Tử Đồng thấy không còn ai khác ở đó liền hỏi: "Chị dâu, chị thấy ba em rốt cuộc là có ý gì?

Em nói chuyện với ông lâu như thế mà ông chẳng nói gì cả, lúc nãy em thử lòng ông, ông cũng không có vẻ nổi trận lôi đình, khác hẳn với những gì em tưởng tượng." Mạc Noãn cũng có chút thắc mắc, suy nghĩ một lát mới nói: "Nếu chú không phản đối gay gắt thì chứng tỏ chú vẫn chưa đưa ra quyết định cuối cùng, chưa dập tắt hy vọng của hai đứa.

Em với sư huynh cứ thế nào thì thế ấy, cứ đối xử với nhau như trước đi, xem tình hình thế nào đã." "Em cũng nghĩ vậy.

Haiz, thật là sầu não, không biết hôm nay ba em với anh Bùi đã nói những gì mà anh ấy mãi chẳng trả lời tin nhắn của em." "Thay vì ngồi đây đoán mò, em tự đi mà xem, nhà họ Bùi cách đây có mấy bước chân thôi mà." "Hắc hắc, chị dâu che chắn cho em nhé." Lục Tử Đồng cười nịnh nọt. "Bây giờ hoàn toàn không cần che chắn nữa rồi, chuyện của hai đứa cả nhà đều biết cả, muốn đi thì cứ đi đi." "Cũng đúng, dù sao ai cũng biết rồi, em chẳng có gì phải ngại nữa." Lục Tử Đồng giao cô bé cho Mạc Noãn.

Cô bé vừa thấy mẹ là bắt đầu vùng vẫy, vặn vẹo trong lòng Mạc Noãn: "Không muốn, Noãn Noãn, xấu, xấu..." Lục Tử Đồng điểm vào cái đầu nhỏ của bé: "Con không muốn cũng chẳng được đâu, cứ ngoan ngoãn ở trong lòng mẹ đi, cô cô phải đi tìm cô phụ của con đây." Lục Niệm Nhất bĩu môi, Mạc Noãn hôn lên trán bé, cười nói: "Được rồi, mẹ chưa thấy đứa trẻ nào hay thù dai như con đấy, mẹ cũng là vì tốt cho con thôi, ai bảo ngày nào con cũng quậy phá hả." Cô bé khẽ hừ một tiếng, quay đầu đi không thèm để ý đến Mạc Noãn.

Khi Lục Tử Đồng đến nhà họ Bùi, mẹ Bùi đang xem tivi ở phòng khách, thấy cô vào liền mỉm cười, thái độ vẫn y như trước: "Tử Đồng đến à?" Lòng Lục Tử Đồng cũng nhẹ nhõm hẳn: "Bác gái, anh Bùi đâu ạ?" "Đang nghỉ ngơi trên lầu đấy, con lên tìm nó đi." Lục Tử Đồng gật đầu, theo đường quen thuộc đi tới cửa phòng Bùi Lệ Hành.

Cô thấy anh đang nằm trên giường, nhìn trần nhà thẫn thờ, không biết đang nghĩ gì, ngay cả khi cô vào cũng không nhận ra.

Lục Tử Đồng bước tới, vốn định hù anh một chút, nào ngờ vì bước chân quá gấp nên cô ngã nhào trực tiếp lên người anh. "Ưm..." Lục Tử Đồng rên khẽ một tiếng, ôm lấy trán, tức giận đấm mấy cái vào người Bùi Lệ Hành đang nằm dưới thân: "Anh Bùi, sao người anh cứng thế, làm em đau chết mất." Đau chết đi được, tuy cô luôn muốn "đè" anh thật, nhưng không phải kiểu đè thế này.

Bùi Lệ Hành dở khóc dở cười: "Cái con bé này đúng là vừa ăn cướp vừa la làng, là do em định giở trò xấu đấy chứ." "Ái chà, anh còn trách ngược lại em à?

Anh nói lại xem nào, đây là lỗi của ai?

Của em hay của anh?" Lục Tử Đồng hơi rướn người lên, khuôn mặt nhỏ căng ra, vừa kiều diễm vừa mang dáng vẻ chị đại, ra sức dùng tay chọc vào lồng ngực anh.

Bùi Lệ Hành bật cười, khẽ nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, đặt bên môi hôn nhẹ từng chút một: "Được rồi, là lỗi của anh, là do người anh cứng quá." "Thế còn nghe được.

Em nói gì thì là cái đó, không được cãi, mọi chuyện đều phải nghe theo em hết." Lục Tử Đồng lườm anh.

Bùi Lệ Hành véo mũi cô: "Sao em bá đạo thế?

Cứ như nữ thổ phỉ ấy." "Hừ, Bùi Lệ Hành anh được lắm, dám bật lại em à?

Chương 620

Chỉ giỏi đặt biệt danh cho em thôi.

Lần trước thì bảo em là nữ lưu manh, giờ lại bảo em là nữ thổ phỉ, tiếp theo anh định gọi em là gì nữa đây?

Tin hay không hôm nay em cưỡng bức anh luôn hả?" Lục Tử Đồng nhất thời không kiềm chế được mà nói ra suy nghĩ trong lòng, nói xong mới phản ứng lại, khuôn mặt nhỏ lập tức đỏ bừng.

Sao cô lại có thể nói ra những lời như vậy chứ?

Anh Bùi sẽ nghĩ gì về cô đây, liệu có thấy cô quá phóng khoáng không?

Bùi Lệ Hành cũng sững người một chút, khẽ ho một tiếng, sắc mặt thoáng hiện chút ửng hồng, quay mặt đi không dám nhìn Lục Tử Đồng.

Lục Tử Đồng thấy mình đã nói ra rồi nên cũng bất chấp luôn, đã đâm lao thì phải theo lao.

Cô nhìn bờ môi đẹp đẽ của Bùi Lệ Hành, cúi đầu trực tiếp hôn lên.

Vừa chạm vào nhau, nhịp tim của cả hai đều không tự chủ được mà đập loạn xạ.

Lục Tử Đồng ôm lấy cổ Bùi Lệ Hành, khẽ khàng cạy mở hàm răng anh, giống như một chú cá nhỏ linh hoạt lách vào bên trong, thỏa sức tung hoành.

Bùi Lệ Hành là một người đàn ông, mùi hương thiếu nữ đặc trưng trên người Lục Tử Đồng cứ từng đợt truyền tới, trong phút chốc anh chỉ cảm thấy một nơi nào đó trên cơ thể trướng đau dữ dội.

Tất nhiên anh không thể chịu nổi sự khiêu khích này của cô, liền lật người đè cô xuống dưới thân, giành lại quyền chủ động.

Nụ hôn triền miên và bá đạo trực tiếp phủ xuống, kín kẽ không kẽ hở.

Lục Tử Đồng cảm thấy toàn thân mềm nhũn, không còn chút sức lực nào, cơ thể cũng bắt đầu nóng bừng lên.

Cả hai đều chìm đắm trong nụ hôn đầy tình tứ này.

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng động, Bùi Lệ Hành lập tức tỉnh táo lại, theo bản năng ôm chặt Lục Tử Đồng vào lòng, nhìn về phía người đứng ở cửa, chính là mẹ mình.

Bùi Lệ Hành cười ngượng nghịu: "Mẹ, sao mẹ lại lên đây ạ?" Mẹ Bùi vẻ mặt cũng rất mất tự nhiên: "Cái đó... mẹ không biết hai đứa đang... có việc bận.

Thấy thời tiết nóng quá, mẹ định mang ít kem lên cho Tử Đồng thôi." Nào ngờ lại thấy cảnh tượng như vậy.

Tử Đồng con bé đó đúng là táo bạo thật, vậy mà lại chủ động đè con trai bà, con trai bà cũng chẳng vừa, nhìn mà bà cũng thấy nóng cả mặt, nhất thời không biết làm sao.

Vốn định lén lút chuồn đi, ai ngờ vẫn bị con trai phát hiện, đúng là ngượng chết đi được. "Mẹ, mẹ cứ để trên bàn làm việc của con đi ạ." Mẹ Bùi mỉm cười: "Được rồi, thế hai đứa bận xong thì ăn sớm đi nhé, trời nóng, để lâu kem chảy ra thì ăn không ngon nữa đâu." "Mẹ, mẹ nghĩ nhiều quá rồi, tụi con bận gì được chứ." Mẹ Bùi cười bảo: "Được được được, mẹ nói sai rồi, mẹ không làm phiền hai đứa nữa." Lục Tử Đồng mặt đỏ bừng bừng, rúc vào lòng Bùi Lệ Hành không dám ló mặt ra, đúng là xấu hổ chết mất.

Giữa thanh thiên bạch nhật mà lại xảy ra chuyện này, còn bị mẹ

Bùi bắt quả tang tại trận, quan trọng là hôm nay cô còn là người chủ động nữa chứ, thật là mất mặt, không biết bác ấy đã nhìn thấy bao nhiêu rồi.

Bùi Lệ Hành nhìn bộ dạng của cô thì bật cười, cánh tay ôm quanh eo cô hơi siết lại: "Được rồi, dậy đi thôi, mẹ anh đi rồi." "Đều tại anh hết, ai mượn anh chủ động quyến rũ em chứ, Bùi Lệ Hành anh đúng là đáng ghét thật đấy." Lục Tử Đồng trừng đôi mắt đẹp, nhìn Bùi Lệ Hành với vẻ trách móc.

Bùi Lệ Hành nghiêm túc gật đầu: "Ừ, đều là lỗi của anh, ai bảo anh là mỹ nam tử chứ, vậy mà lại có sức quyến rũ lớn như vậy đối với em." "Anh có phải đi thỉnh giáo anh hai em không đấy, cũng học được cái thói mặt dày rồi.

Mỹ nam tử, anh cũng tự nói ra được cơ đấy." Lục Tử Đồng véo má Bùi Lệ Hành. "Cái con bé này thật là..." Bùi Lệ Hành lắc đầu. "Con bé thì con bé, thêm chữ 'nhỏ' vào nghe chướng tai quá, em có chỗ nào nhỏ chứ?" Bùi Lệ Hành vô tình liếc nhìn xuống ngực Lục Tử Đồng, khuôn mặt nhỏ của cô lập tức đỏ bừng, hai tay ôm lấy ngực: "Anh Bùi, anh đúng là đồ lưu manh, anh đang nhìn gì đấy?" Bùi Lệ Hành không nhịn được cười thành tiếng: "Lỗi của anh, đúng là không nhỏ thật, coi như anh có mắt như mù." Con bé này thực ra phát triển rất tốt, vòng nào ra vòng nấy.

Lục Tử Đồng không nhịn được cắn một cái vào cằm anh, Bùi Lệ Hành lập tức khóa chặt tay cô lại, một lần nữa mãnh liệt hôn lên môi cô.

Nụ hôn lần này so với lúc nãy còn bá đạo hơn nhiều, hoàn toàn là một cảm giác khác biệt.

Lục Tử Đồng nhắm mắt lại, nụ cười nơi khóe môi không ngừng lan rộng, đón nhận nụ hôn nồng cháy của anh.

Một lúc lâu sau, Bùi Lệ Hành chủ động dừng lại, ôm cô vào lòng để bình ổn nhịp thở.

Lục Tử Đồng chỉ cảm thấy trong lòng ngọt ngào vô cùng, không nhịn được lấy tóc mình cọ cọ vào cái cằm nhẵn nhụi của anh.

Bùi Lệ Hành giữ tay cô lại, giọng nói hơi trầm xuống: "Lục Đồng Đồng, đừng có thách thức giới hạn của anh." Lục Tử Đồng cười hi hi, giống như một tiểu yêu tinh trêu người: "Phải làm sao bây giờ?

Em thật sự rất muốn thách thức giới hạn của anh một chút đấy, xem anh có thể nhịn được bao lâu." Nói đoạn, bàn tay nhỏ bắt đầu không yên phận mà quờ quạng trên người anh, không biết nặng nhẹ.

Bùi Lệ Hành chỉ cảm thấy ngọn lửa tà vừa mới dập tắt lại bùng lên dữ dội, anh thở hắt ra một hơi, véo nhẹ vào phần thịt mềm bên eo cô một cái, đồng thời ấn người cô xuống, để cả hai dán chặt vào nhau.

Lục Tử Đồng rõ ràng cảm nhận được sự khác thường của anh, đầu tiên là sững sờ, sau đó khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, sợ hãi không dám động đậy, ngoan ngoãn rúc vào lòng anh.

Thấy cô từ con hổ nhe nanh múa vuốt bỗng chốc biến thành mèo con, Bùi Lệ Hành vô cùng mãn nguyện, lên tiếng đe dọa: "Lục Đồng Đồng, em còn dám kiêu ngạo nữa không?" Mấy chuyện khác có thể nhượng bộ, nhưng chuyện giữa nam và nữ thì tuyệt đối phải nắm quyền chủ động, không thể để con bé này được đằng chân lân đằng đầu, nếu không cứ ba bữa nửa tháng nó lại chạy tới quyến rũ anh thì anh có mà nghẹt thở chết mất. "Đáng ghét, anh Bùi, anh chỉ giỏi dọa em thôi, ghét anh thế không biết." Nắm đấm của Lục Tử Đồng rơi xuống người Bùi Lệ Hành như mưa.

Bùi Lệ Hành cũng không trêu cô nữa, vỗ vỗ lưng cô: "Được rồi, Lục Đồng Đồng, đi ăn kem em thích nhất đi nào." "Vẫn là bác gái tốt với em nhất, còn nhớ mùa hè em thích ăn kem nhất nữa." Lục Tử

Đồng hớn hở đứng dậy, đầu tiên là đi ra khóa cửa lại, sau đó bưng bát kem đến trước mặt anh, ngồi xếp bằng trên giường bắt đầu đánh chén.

Sự ngượng ngùng lúc nãy thoáng chốc đã tan biến.

Bùi Lệ Hành nhìn bộ dạng của cô, cảm thấy có chút buồn cười, suýt chút nữa là anh đã mất kiểm soát, may mà kịp thời kiềm chế lại được.

Sự yêu thích của con bé này đối với anh rốt cuộc là chấp niệm hay là tình yêu thực sự?

Bùi Lệ Hành có chút do dự.

Thấy Bùi Lệ Hành cứ nhìn mình chằm chằm, Lục Tử Đồng xắn một miếng đưa đến trước mặt anh: "Anh Bùi, anh cũng ăn một chút đi." Bùi Lệ Hành há miệng, ăn miếng kem từ cái dĩa của cô.

Chương 621

"Ăn vài miếng thôi rồi để đó đi, cái này lạnh lắm, ăn nhiều không tốt cho sức khỏe đâu." "Ây da, anh Bùi, anh phiền quá đi, em thích ăn mấy thứ này mà, em ăn thường xuyên có vấn đề gì đâu.

Bà dì của em vẫn đến thăm đúng hạn, em cũng không bị nhiễm lạnh cơ thể đâu, anh đừng có lôi thôi nữa.

Mà em thấy dạo này anh có vẻ đặc biệt thích quản giáo em nhé, em chẳng thích tí nào đâu, anh cho em thêm chút tự do đi." Bùi Lệ Hành khựng lại.

Nếu là trước đây, Lục Tử Đồng nói như vậy anh sẽ không nghĩ gì, chỉ cho là cô thẳng tính.

Nhưng lúc này nghe cô nói thế, anh không nhịn được mà nhớ lại lời của Lục Nam Triết.

Giữa anh và Lục Tử Đồng thực sự có khoảng cách về tuổi tác, đó là điều không thể xóa nhòa.

Thời gian ngắn thì không rõ ràng, nhưng thời gian dài chắc chắn sẽ dần lộ ra.

Bùi Lệ Hành đột nhiên im lặng, Lục Tử Đồng không nhịn được nhìn anh: "Anh Bùi, sao em thấy anh tâm sự nặng nề thế?

Có chuyện gì xảy ra ạ?" "Tử Đồng, anh hỏi em một câu, em phải trả lời thật lòng cho anh nhé." Bùi Lệ Hành nhìn Lục Tử Đồng một cách nghiêm túc, ánh mắt sâu thẳm như muốn tìm kiếm câu trả lời từ khuôn mặt cô. "Câu hỏi gì mà nghiêm trọng thế, anh muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi." Lục Tử Đồng không mấy để tâm, vừa nói vừa ăn. "Tử Đồng, có đôi khi em có thấy không tự nhiên khi ở bên cạnh anh không?" "Anh Lệ Hành, anh hỏi kiểu gì vậy?

Em ở bên anh rất tốt mà.

Để có thêm thời gian bên anh, em còn đặc biệt dọn đến ở đối diện anh đấy, sao lại không tự nhiên được?

Em thoải mái lắm, còn tự tại hơn ở nhà nhiều, chẳng ai ngày ngày bên tai niệm 'Kim Cô Chú' cả." "Vậy em có thấy chúng ta có khoảng cách thế hệ không?" Bùi Lệ Hành lại hỏi tiếp. "Cái này đương nhiên là có, nhưng nó chẳng liên quan gì đến việc chúng ta ở bên nhau cả.

Thậm chí những người cùng tuổi còn chẳng thể giao tiếp được với nhau kia kìa, huống chi chúng ta chỉ cách nhau có mấy tuổi, anh đừng nghĩ nhiều quá." Bùi Lệ Hành mỉm cười: "Vậy thì tốt." Lục Tử Đồng đặt chiếc đĩa trong tay xuống, đột nhiên cảm thấy hơi buồn ngủ, không kìm được mà ngáp một cái.

Tối qua vì lo lắng cho ba mẹ mình nên cô ngủ rất muộn, hơn nữa còn mơ thấy ác mộng cả đêm, lo sẽ bị chia rẽ nên căn bản không ngủ ngon giấc.

Hiện tại mọi chuyện đã phơi bày, áp lực tinh thần bỗng chốc vơi đi không ít. "Buồn ngủ rồi sao?" Lục Tử Đồng gật gật đầu, ôm lấy eo Bùi Lệ Hành: "Đúng là ăn no xong chỉ muốn ngủ.

Anh Lệ Hành, em muốn ngủ một lát ở đây, anh không được đi đâu đấy, phải luôn canh chừng em." "Anh không đi, anh ở đây với em." Lục Tử Đồng mãn nguyện cười, nằm trong lòng Bùi Lệ Hành, một lúc sau đã chìm vào giấc ngủ.

Bùi Lệ Hành lại không thấy buồn ngủ, anh một tay chống đầu, nhìn chằm chằm vào gương mặt nhỏ nhắn của cô không rời mắt, thần sắc vô cùng dịu dàng, dường như nhìn mãi cũng không chán.

Một lúc sau, anh đưa tay nhẹ nhàng phác họa theo đường nét chân mày của cô.

Cô nhóc này thật sự rất xinh đẹp, vừa kinh diễm vừa cuốn hút, mỗi đường nét đều như được chạm khắc tinh xảo, không thừa một phân, không thiếu một tấc, vừa vặn hoàn hảo.

Ở độ tuổi, nhan sắc, và gia thế này, chắc chắn có rất nhiều người thích cô.

Lục Đồng Đồng, anh thật may mắn biết bao khi có được một người như em.

Lục Tử Đồng ngủ một giấc tỉnh dậy, tinh thần vô cùng sảng khoái.

Khi cô tỉnh lại, Bùi Lệ Hành đang quay lưng về phía cô để thay quần áo.

Dáng người vai rộng eo hẹp, những đường nét trên cơ thể đều toát lên một vẻ đẹp mạnh mẽ.

Lục Tử Đồng đỏ mặt, vô thức lấy tay che mắt, nhưng một lúc sau lại không nhịn được mà hé mắt ra xem, cuối cùng không kềm được mà bật cười thành tiếng.

Bùi Lệ Hành cài chiếc cúc cuối cùng, quay đầu nhìn Lục Tử Đồng, nhướn mày: "Lục Đồng Đồng, em cười cái gì?" "Vừa rồi được thấy mỹ nam thay đồ, chỉ thấy 'nước chảy thẳng xuống ba nghìn thước', thấy mừng cho đôi mắt mình có phúc như vậy nên mới không kìm được mà cười thành tiếng thôi." "Được rồi, đừng có dẻo mồm với anh nữa.

Thời gian không còn sớm đâu, em chưa định về nhà sao?" Lục Tử Đồng bừng tỉnh, bật dậy khỏi giường: "Mấy giờ rồi?" "Năm giờ rưỡi rồi." "Hỏng bét, em phải mau về nhà thôi, không bị ba em phát hiện thì phiền phức lắm." Lục Tử Đồng vội vàng ngồi dậy xỏ giày, tóc còn chưa buộc đã định chạy ra cửa.

Bùi Lệ Hành lập tức giữ cô lại, kéo chặt vào lòng, vụng về buộc tóc cho cô thành kiểu đuôi ngựa, rồi còn giúp cô chỉnh lại quần áo.

Lục Tử Đồng nhìn dáng vẻ dịu dàng chu đáo của anh, cười nói: "Cảm ơn anh Lệ Hành." Lục Tử Đồng lén lút lẻn xuống lầu, thấy mẹ Bùi không có ở đó, cô mới nở nụ cười.

Chuyện vừa rồi khá khó xử, cô hơi ngại khi phải đối mặt trực tiếp với bà.

Nào ngờ sợ cái gì cái đó đến, vừa đi tới phòng khách, tiếng của mẹ Bùi đã vang lên từ phía sau: "Tử Đồng, cháu đợi một chút." Bước chân Lục Tử Đồng khựng lại, đôi tay nhỏ bên hông bối rối nắm chặt, chậm rãi xoay người: "Bác gái, bác gọi cháu ạ?" "Cháu định về sao?" Ánh mắt mẹ Bùi có mấy phần mập mờ.

Lục Tử Đồng đành da mặt dày gật đầu: "Vâng ạ, thời gian không còn sớm, cháu phải về rồi." "Cháu đợi chút." Lục Tử Đồng đứng nguyên tại chỗ, Bùi Lệ Hành nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn của cô thì khẽ nhếch môi.

Lục Tử Đồng lườm anh một cái, hạ thấp giọng mắng: "Đáng ghét." "Tử Đồng, đây là xoài mà bạn chiến đấu của bác trai cháu mang từ quê ở miền Nam lên, ngọt lắm, cháu mang một ít về nhà mà ăn." Mẹ Bùi xách một túi xoài lớn đi ra. "Bác gái, thế này có nhiều quá không ạ?

Nhà mình cũng phải để lại ăn chứ." Mẹ Bùi vỗ vỗ tay Lục Tử Đồng: "Đừng khách sáo với bác, sớm muộn gì chúng ta cũng là người một nhà.

Nhà bác ít người, không ăn hết được nhiều thế này đâu.

Lần trước gặp chị dâu Tiểu Noãn, chị ấy nói hai đứa nhỏ cũng thích ăn xoài, cháu bảo chúng mang về một ít." Sau khi Lục Tử Đồng đi, mẹ Bùi sán lại gần con trai, tò mò hỏi: "Con trai, con với Tử Đồng có phải là..." Mẹ Bùi còn chưa nói xong đã bị Bùi Lệ Hành ngắt lời: "Mẹ, mẹ đừng nghĩ nhiều quá, con với Tử Đồng không có gì đâu." "Thật sự không có gì sao?

Mẹ thấy hết rồi nhé.

Mẹ là mẹ của con, con đừng có ngại, cứ nói thật với mẹ đi, mẹ cũng chỉ muốn biết tiến triển của hai đứa thôi." "Mẹ, con nói thật mà, thật sự không có gì đâu." Bùi Lệ Hành bất lực.

Trong mắt mẹ Bùi lóe lên một tia tiếc nuối, sau đó bất mãn nhìn con trai: "Sao con không biết nắm bắt cơ hội thế hả?

Nếu con và Tử Đồng có con rồi, Lục Nam Triết - cái tên cuồng con gái đó còn nói được gì nữa, chắc chắn phải ngoan ngoãn gả con gái cho con thôi.

Như vậy chẳng phải là bớt được bao nhiêu phiền phức sao." Bùi Lệ Hành bật cười: "Mẹ, mẹ là người lớn, sao lại có suy nghĩ như vậy được chứ." (Lục Tử Đồng con bé đó cũng nghĩ y như vậy).

Chương 622

"Nghĩ nhiều làm gì, cứ cưới được vợ về trước đã, nhạc phụ đại nhân thì từ từ dỗ dành sau.

Thời điểm phi thường phải dùng thủ đoạn phi thường." "Mẹ, chuyện này sau này hãy nói, giờ chúng ta không bàn luận nữa." Khi Lục Tử Đồng về đến nhà họ Mạc, cả nhà đang quây quần đánh mạt chược.

Mạc Noãn và Lục Sâm đang trông cặp song sinh.

Thấy cô vào, Lục Sâm trêu chọc: "Đúng là con gái lớn là con người ta, mới đó đã chạy sang nhà người khác rồi, thật chẳng ra sao cả." Lục Sâm vừa dứt lời, mọi người cũng đổ dồn ánh mắt về phía Lục Tử Đồng.

Cô cố ý né tránh ánh nhìn của họ, gọi hai đứa nhỏ: "Niệm Niệm, Tử Mặc, xem cô mang gì về cho hai đứa này, ngon lắm nha." Hai đứa nhỏ nghe thấy tiếng, lập tức chạy về phía Lục Tử Đồng, vui vẻ gọi: "Cô nhỏ!" Lục Tử Đồng vô cùng mãn nguyện, trong nhà có trẻ con ủng hộ thật tốt, quá là tiếp sức luôn.

Cô chia cho mỗi đứa một quả xoài.

Cô nhóc Niệm Niệm reo lên: "Ba ơi, thơm quá." Rồi chạy về phía Lục Sâm.

Lục Tử Mặc cũng nhìn về phía Mạc Noãn, Lục Tử Đồng thấy cậu bé định chạy đi, liền bế thốc lên: "Tử Mặc bảo bối, đừng chạy nhanh thế chứ, để cô nhỏ bóc cho con nhé?" Lục Tử Mặc liếc nhìn Mạc Noãn một cái, nhưng cũng không phản kháng.

Cậu nhóc này giờ đã khác hẳn lúc đầu, tính tình có chút lạnh lùng trầm mặc.

Lục Nam Triết hậm hực nhìn Lục Tử Đồng một cái.

Ông nội Lục mỉm cười: "Nam Triết, đến lượt anh kìa.

Con gái lớn rồi là như thế đấy, không quản được đâu.

Anh cũng đừng quản chặt quá, coi chừng phản tác dụng." Lục Nam Triết khẽ gật đầu: "Con biết rồi, thưa ba." Nghe ông nội nói vậy, Lục Tử Đồng nở nụ cười rạng rỡ, hôn mạnh lên mặt Lục Tử Mặc mấy cái.

Cậu nhóc nhíu chặt đôi lông mày lại, dáng vẻ đó y hệt như lúc Lục Tử Niệm lau nước miếng vậy.

Chỉ có hai chữ: chê bai.

Đúng là anh em song sinh, cái thói xấu này y đúc nhau.

Lục Tử Đồng cảm thấy tâm hồn bị tổn thương sâu sắc, cô nhéo mặt cậu nhóc, dạy dỗ: "Lục Tử Mặc, cô là cô nhỏ của con, lại còn là đại mỹ nữ tiêu chuẩn nữa.

Mỹ nữ chủ động hôn con mà con lại có thái độ này sao?

Nếu không sau này không tìm được bạn gái đâu, lại giống ba con hơn ba mươi tuổi mới lấy được vợ đấy." Lục Niệm Nhất thấy cô nhỏ dường như đang dạy dỗ anh trai mình thì không chịu, liền thoát khỏi chân Lục Sâm chạy lại kéo anh trai: "Anh trai, xuống đi." Cô nhỏ dám mắng người, không cho anh trai chơi với cô nữa. "Chà, lại có thêm một cô nhóc đến giúp sức cơ đấy." Lục Tử Đồng đưa tay định nhéo mặt cô nhóc.

Lục Niệm Nhất sợ hãi vội né tránh.

Lục Tử Mặc nghe tiếng em gái gọi, liền vùng vẫy muốn xuống khỏi lòng Lục Tử Đồng.

Lục Tử Đồng bất lực đành đặt cậu xuống.

Chỉ thấy hai anh em nắm tay nhau, Lục Niệm Nhất đưa quả xoài trong tay đến bên miệng anh trai, cười híp mắt: "Anh ơi, ăn đi." Lục Tử Mặc mỉm cười, phối hợp há miệng nhỏ ra, cô nhóc liền nhét vào.

Lục Tử Mặc đưa tay ôm cổ em gái, hôn lên mặt em một cái.

Cô nhóc vui mừng khôn xiết, miệng cười toe toét, khác hẳn với lúc người khác hôn mình.

Cô cũng quay sang hôn lên mặt anh trai một cái.

Hai đứa trẻ trắng trẻo mập mạp hôn nhau, chiều cao bằng nhau, trang phục tương đồng, khung cảnh đó thật sự quá đẹp.

Mạc Noãn mỉm cười lắc đầu.

Hai đứa nhỏ nhà cô tuy thích tranh sủng với nhau nhưng thực ra tình cảm vô cùng khăng khít, thường xuyên thân thiết như vậy, chuyện xấu cùng làm, đồ ngon cùng ăn, đồ chơi cùng chơi.

Nhìn chúng, Mạc Noãn cảm thấy tim mình như tan chảy.

Cuộc sống của cô hiện tại thật sự rất hoàn mỹ, có con cái đáng yêu, lại có người chồng hoàn hảo yêu chiều mình, cô thấy rất mãn nguyện.

Nghĩ đến đây, cô nhìn sang chồng mình.

Lục Sâm cũng đang nhìn cô, hai người mỉm cười với nhau theo thói quen, tình ý nồng nàn, ánh mắt đầy sự dịu dàng.

Lục Tử Đồng ghen tị ra mặt, hung hăng đe dọa: "Hai cái đồ xấu xa không có lương tâm kia, cô đặc biệt mang xoài về cho hai đứa ăn, vậy mà hay chưa, cô hôn một cái cũng chê cô, thật là đau lòng quá mà.

Coi chừng cô bắt hai đứa mang đi bán bây giờ." Nói rồi cô làm bộ định bắt lấy chúng, hai đứa nhỏ đồng thời bĩu môi, chạy bán sống bán chết về phía Lục Sâm cầu cứu. "Cô nhỏ... xấu!" Lục Niệm Nhất quay đầu lại mắng. "Lục Niệm Nhất, con nói lại lần nữa xem, giỏi thì nói lại lần nữa đi!" "Á, ba ơi, bế con." Lục Niệm Nhất như bị dọa sợ, nép chặt vào lòng Lục Sâm.

Lục Sâm đương nhiên không chịu được cảnh có người bắt nạt con gái rượu của mình, liền lên tiếng mắng: "Lục Tử Đồng, bớt bắt nạt con gái anh đi." "Lục Sâm, anh quá đáng lắm nhé!

Em là em gái anh đấy, giờ anh có vợ con rồi là không thèm thương em nữa chứ gì, cứ quát tháo em suốt, anh có còn là anh trai em không hả?" Lục Sâm hừ lạnh: "Con gái sớm muộn gì cũng là nước đổ đi, anh thương em làm gì nữa, em chẳng phải đã tìm được người khác thương rồi sao." Lục Niệm Nhất thấy Lục Tử Đồng đầy vẻ ấm ức thì đắc ý cười với cô, phát ra tiếng cười giòn giã như chuông bạc.

Cái dáng vẻ hả hê đó trông đáng yêu chết đi được.

Lục Tử Mặc cũng gục đầu lên đầu gối ba, thấy em gái vui cậu nhóc cũng vui vẻ nhếch môi, vẻ mặt đầy thỏa mãn.

Những người đang đánh mạt chược nghe tiếng cười của Niệm Niệm cũng nhìn sang, thấy cảnh chúng đùa nghịch đều mỉm cười lắc đầu.

Lục Tử Đồng mím môi, lườm cô nhóc: "Được lắm, Lục Niệm Nhất, các người cậy đông bắt nạt người yếu, không chơi với mọi người nữa." Nói xong cô đi vào bếp, gọt vỏ xoài mang từ nhà họ Bùi về, rửa sạch rồi cho vào máy ép thành nước xoài, rót ra ly mang ra cho mọi người. "Ông nội, ông uống chút nước xoài cho mát ạ." Lục Tử Đồng đưa ly đầu tiên cho ông cụ.

Chương 623

Ông nội Lục nheo mắt nhìn cô: "Đi cả buổi chiều mà chỉ mang về được mấy quả xoài này thôi à?" Sắc mặt Lục Tử Đồng hơi biến đổi, nhưng ngay sau đó cô nghĩ ra điều gì liền cười nói: "Ông còn cần gì nữa ạ?

Cháu sẽ bảo anh Lệ Hành chuẩn bị, nhất định khiến ông hài lòng." "Không có thành ý, không cần cũng được." Ông cụ hừ lạnh một tiếng. "Ông nội, vậy ông cứ thưởng thức xoài trước đi đã.

Đây là bác Bùi mang từ miền Nam về đấy, ngọt lắm, ở thành phố A không mua được loại ngon thế này đâu, ông nếm thử xem." Chuyện của Lục Tử Đồng và Bùi Lệ Hành tuy nằm ngoài dự tính của ông cụ, nhưng ông đã lớn tuổi rồi nên nhìn nhận rất thoáng.

Con cháu tự có phúc của con cháu, dù sao cũng là người quen biết, không sợ cháu gái bị bắt nạt.

Gả gần thế này sau này còn có thể về thăm ông thường xuyên, chẳng có gì là không tốt cả. "Ta không uống nước ép, ta muốn ăn xoài miếng cơ." "Vâng ạ, cháu gái làm cho ông ngay đây." Lục Tử Đồng nịnh nọt nói. "Ba, mẹ, bác cả, bác gái, mọi người thì sao ạ?

Muốn uống nước ép hay ăn xoài trực tiếp?" Lục Nam Triết nhìn dáng vẻ nịnh bợ của con gái thì thấy ngứa mắt vô cùng, lạnh lùng nói: "Nước ép là được rồi." Lục Nam Triết đã lên tiếng, những người khác cũng cười cười nói uống nước ép.

Lục Nam Thiên hơi không hiểu thái độ của em trai mình, thấy Lục Tử Đồng vào bếp rồi mới mở lời hỏi: "Nam Triết, chuyện của Tử Đồng và Lệ Hành, rốt cuộc chú định thế nào?

Đồng ý hay không đồng ý đây?" "Em tạm thời chưa nghĩ kỹ, nhưng chuyện này không dễ dàng vậy đâu, còn phải thử thách tụi nó thêm đã.

Em không chắc con bé Tử Đồng này đã thực sự ổn định chưa, vạn nhất chưa gì mà đã gả đi sớm thế này thì không tốt." "Ta vẫn câu nói đó, anh tự xem mà làm, nhưng cũng vừa phải thôi, đừng quá đà là được." Ông cụ nói. "Ba yên tâm, dù sao cũng là con gái mình, con cũng không nỡ làm gì quá đáng đâu, sẽ không làm khó tụi nó đâu ạ." Lục Tử Đồng ở lại đại viện hai ngày, Lục Nam Triết vẫn chưa bày tỏ thái độ rõ ràng, cô cũng không đoán được ý ba mình nên đành bước tới đâu hay tới đó.

Thứ hai, cô cùng Bùi Lệ Hành trở về nội thành, bắt đầu cuộc sống nhỏ của riêng mình.

Nếu không phải đột nhiên nhận được điện thoại của Lục Nam Triết, Bùi Lệ Hành đã có ảo giác rằng chú ấy đã đồng ý chuyện của hai người, nhưng anh biết mọi chuyện không đơn giản như thế.

Khi anh đến quán cà phê, Lục Nam Triết đã ở đó, vẫn là dáng vẻ của một bậc tiền bối ôn hòa. "Chú Lục." Bùi Lệ Hành mỉm cười chào. "Lệ Hành, ngồi đi." Bùi Lệ Hành thấp thỏm ngồi xuống, lên tiếng hỏi: "Chú tìm cháu có việc gì không ạ?" Lục Nam Triết cũng không vòng vo, trực tiếp bày tỏ ý định: "Lệ Hành, mấy ngày nay chú đã suy nghĩ kỹ rồi.

Cháu và Tử Đồng chia tay đi, hai đứa không hợp nhau đâu." Bàn tay Bùi Lệ Hành đặt trên bàn bỗng siết chặt, anh nhìn ông đầy vẻ khó tin, giọng nói cũng hơi cao lên: "Chú Lục, chú không thể làm vậy được." "Lệ Hành, đây là kết quả sau khi chú đã suy nghĩ thấu đáo.

Mấy ngày nay chú luôn trăn trở về việc này." "Chú Lục, cháu rất yêu Tử Đồng, cháu sẽ không chia tay với em ấy.

Cháu không biết tại sao cuối cùng chú lại đưa ra quyết định này, nhưng đối với Tử Đồng, cháu sẽ không buông tay." Bùi Lệ Hành kiên định nói.

Trên mặt Lục Nam Triết vẫn luôn giữ nụ cười nhạt: "Lệ Hành, sở dĩ chú nói thẳng với cháu thế này mà không dùng thủ đoạn ngầm, một mặt là vì chú thấy cháu là một đứa trẻ ngoan, mặt khác là không muốn làm rạn nứt mối quan hệ giữa hai gia đình.

Tin chú đi, rồi hai đứa đều sẽ tìm được người phù hợp hơn." Bùi Lệ Hành cảm thấy đây là những lời tệ hại nhất trên đời.

Một người khen bạn tốt, nhưng lại nói bạn không hợp với con gái họ. "Chú Lục, cháu sẽ không rời xa Tử Đồng." "Lệ Hành, với tư cách là cha mẹ, Tử Đồng giống như một cái cây nhỏ mà chúng tôi dốc lòng chăm sóc.

Nếu cây mọc lệch hay bị sâu bệnh, chúng tôi có nghĩa vụ phải uốn nắn nó lại.

Trong chuyện đại sự cả đời của con bé, chú không thể lơ là, không thể dễ dàng đồng ý cho hai đứa bên nhau được.

Nếu sau này có vấn đề gì xảy ra, đó sẽ là lỗi của chúng tôi." Lời này nói ra thật văn vẻ, vậy mà lại ví anh như sâu bệnh hại cây.

Bùi Lệ Hành đứng dậy, cung kính cúi đầu thật sâu trước Lục Nam Triết, sau đó mặt không cảm xúc ngồi xuống: "Chú Lục, thứ lỗi cho cháu không thể đồng ý.

Cháu đã hứa với Tử Đồng sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Chú không thể vì nghi ngờ lòng chân thành của em ấy đối với cháu mà một gậy đánh chết cháu như vậy, điều đó không công bằng với cháu." Thấy Bùi Lệ Hành kiên định như vậy, đáy mắt Lục Nam Triết thoáng qua một tia cười: "Cháu cũng đừng kích động, chú..." (Sẽ cho hai đứa thời gian một năm).

Chỉ là ông chưa kịp nói hết câu thì Lục Tử Đồng đã hùng hổ chạy tới.

Gương mặt cô đầy vẻ giận dữ: "Ba, sao ba có thể làm như vậy?

Ba dám lén lút hẹn anh Lệ Hành ra đây định chia rẽ tụi con, ba quá đáng lắm!" Vốn dĩ cô đi tìm Bùi Lệ Hành, không ngờ anh rõ ràng đã tan làm mà còn gọi điện nói mình phải tăng ca.

Cô liền âm thầm đi theo anh đến đây, không ngờ lại nghe thấy ba mình muốn chia rẽ hai người.

Lục Nam Triết nhíu mày, chỉ cảm thấy lồng ngực đau nhói: "Đây là thái độ con nói chuyện với ba sao?

Lục Tử Đồng, ba là ba của con, con càng ngày càng vô phép vô tắc rồi đấy." Chuyện chưa đâu vào đâu đã bắt đầu nổi đóa lên, ra cái thể thống gì. "Ba là ba con thì cũng không được quyết định thay con.

Chuyện hôn nhân đại sự con sẽ tự làm chủ, ba đừng có lo chuyện bao đồng.

Con chỉ muốn ở bên anh Lệ Hành thôi, dù thế nào cũng phải ở bên nhau." Bùi Lệ Hành kéo Lục Tử Đồng ra sau lưng, không đồng tình nhìn cô: "Tử Đồng, đừng nói chuyện với ba em như vậy." "Anh Lệ Hành, ba định chia rẽ chúng mình kìa.

Em chưa thấy ai tuyệt tình như thế cả.

Em đã nói với ba về tình cảm bao nhiêu năm qua của mình rồi, vậy mà ba vẫn làm thế." Nước mắt Lục Tử Đồng lã chã rơi, cô ngẩng đầu tiếp tục trừng mắt nhìn Lục Nam Triết. "Lục Tử Đồng, con lặp lại lời vừa rồi một lần nữa xem." "Con nói, con nhất định phải ở bên anh Lệ Hành, chuyện của con ba đừng có quản!" Lục Nam Triết chỉ cảm thấy một trận nguội lạnh cả lòng: "Được, con muốn sao thì tùy, sau này ba sẽ không quản con nữa." Nói xong ông đứng dậy đi thẳng ra ngoài.

"Chú Lục, chú đợi đã!" Bùi Lệ Hành gọi với theo.

Lục Nam Triết không hề quay đầu lại.

Bùi Lệ Hành khẽ thở dài, lau nước mắt trên mặt Tử Đồng: "Tử Đồng, bất kể chú nói gì, em cũng không được nói chuyện với chú như thế, chú là ba của em cơ mà." "Anh Lệ Hành, tại sao ba lại phải làm vậy chứ?

Chương 624

Tại sao không thể đứng ở vị trí của em mà thấu hiểu cho em một chút?" Đây đã là lần thứ hai Lục Tử Đồng vì chuyện của hai người mà cãi lại chú Lục.

Thấy mối quan hệ vốn hòa thuận của họ vì mình mà bị phá vỡ, lòng Bùi Lệ Hành cũng không dễ chịu chút nào, anh ôm chặt lấy cô.

Đợi cô bình tĩnh lại hoàn toàn, Bùi Lệ Hành mới nói: "Lục Đồng Đồng, đừng khóc nữa, chúng ta về thôi." Lục Tử Đồng gật đầu, suốt dọc đường cô đều nhắm mắt giả vờ ngủ.

Điện thoại trong túi xách cứ đổ chuông liên hồi nhưng cô không muốn nghe. "Lục Đồng Đồng, điện thoại em reo mấy lần rồi kìa, xem xem có việc gì khẩn cấp không." Lục Tử Đồng lấy điện thoại ra xem, thấy là mẹ mình gọi, cô không kìm được mà mím môi.

Chẳng cần nghĩ cũng biết chắc chắn bà gọi đến để mắng vì cô đã làm ba giận.

Lục Tử Đồng không nghe, trực tiếp ngắt máy. "Ai vậy?" "Mẹ em ạ." "Lục Đồng Đồng, đừng giận dỗi nữa, gọi lại cho mẹ đi, biết đâu bà ấy tìm em có việc gấp thì sao." Lục Tử Đồng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không gọi lại.

Bùi Lệ Hành bật cười, cái tính bướng bỉnh của cô nhóc này thật sự đúng là như trâu vậy.

Ngay lúc đó, điện thoại của Bùi Lệ Hành vang lên.

Thấy là Chu Thanh Vận gọi, anh lập tức bắt máy: "Thím ạ." "Lệ Hành, con có đang ở cùng Tử Đồng không?

Hai đứa mau đến bệnh viện thành phố đi, chú của con gặp tai nạn xe cộ rồi, hiện tại đang trên đường đưa đến bệnh viện.

Thím còn đang ở ngoại ô, chưa thể về ngay được." Vì hoảng loạn nên giọng Chu Thanh Vận khá lớn, Lục Tử Đồng đương nhiên cũng nghe thấy.

Tuy nghe không rõ mồn một nhưng hai chữ "tai nạn" đã đủ sức công phá cực mạnh.

Bùi Lệ Hành vừa quay đầu lại đã thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Tử Đồng cắt không còn giọt máu, vẻ mặt hoảng loạn vô trợ đến cực điểm.

Cô lí nhí hỏi: "Anh Lệ Hành... mẹ em nói gì vậy?

Ai bị tai nạn cơ?" Bùi Lệ Hành nắm chặt lấy tay cô: "Tử Đồng, chúng ta đừng tự làm loạn trước.

Là chú Lục gặp tai nạn, chúng ta mau qua đó xem sao." Lục Tử Đồng sững sờ trong giây lát rồi lập tức nói: "Anh Lệ Hành, mình mau qua đó đi, anh lái nhanh lên!" Bùi Lệ Hành tăng tốc độ xe, vừa lái vừa gọi điện cho anh rể của Diệp Tử Hạo là Bùi Chính Nam - người này vốn là anh họ của anh.

Khi đến bệnh viện, Lục Nam Triết vừa hay được đẩy vào phòng cấp cứu.

Lục Tử Đồng chỉ kịp nhìn qua một cái, đôi chân đã bủn rủn.

Lục Nam Triết khắp người đầy máu, đôi mắt nhắm nghiền.

Một tiếng "Ba" cứ thế nghẹn ắng lại nơi cổ họng. *Rầm* - Cánh cửa phòng cấp cứu đóng sầm lại.

Lục Tử Đồng lảo đảo lao tới, nắm chặt lấy tay nắm cửa, thét lên một tiếng thê lương: "Ba ơi!" Hét xong, cô ngã quỵ xuống đất, hai tay ôm chặt lấy chân mình.

Đôi chân Bùi Lệ Hành cũng mềm nhũn, nhưng anh vẫn khá hơn Lục Tử Đồng một chút.

Anh đỡ cô dậy, dìu cô ngồi xuống ghế.

Chỉ thấy răng cô cắn sâu vào làn môi đến rỉ máu, cả người run rẩy không thôi.

Bùi Lệ Hành nắm lấy đôi bàn tay lạnh ngắt của cô, ôm thân hình nhỏ bé vào lòng: "Tử Đồng, chú nhất định sẽ không sao đâu, em đừng lo lắng quá." Lục Tử Đồng ngơ ngác nhìn Bùi Lệ Hành, trong đầu toàn là hình ảnh máu tươi chói mắt: "Anh Lệ Hành, máu...

Ba người đầy máu.

Đều tại em, chắc chắn là vì em lớn tiếng cãi cọ khiến ba phân tâm khi lái xe.

Đều là lỗi của em, em là đứa con bất hiếu.

Ba mắng chẳng sai chút nào, em đúng là khốn nạn mà." Lục Tử Đồng vung tay tự tát mạnh vào mặt mình một cái, ra tay không hề nương nhẹ, nước mắt cứ thế tuôn rơi lã chã.

Bùi Lệ Hành nhìn vết ngón tay trên mặt cô thì đau lòng khôn xiết, mắt cũng đỏ hoe.

Anh giữ chặt tay cô không để cô tự làm hại mình: "Tử Đồng, em bình tĩnh lại đi.

Chú sẽ không sao đâu, chúng ta đừng tự hù dọa mình, hãy kiên nhẫn đợi kết quả." "Anh Lệ Hành, chúng ta phải làm sao bây giờ?" Lục Tử Đồng gục vào lòng Bùi Lệ Hành khóc nức nở. "Sẽ không sao đâu, Lục Đồng Đồng." Ông trời nhất định không tàn nhẫn với họ như vậy, họ chưa từng làm việc gì đại gian đại ác.

Bùi Lệ Hành biết rõ rằng nếu hôm nay Lục Nam Triết có mệnh hệ gì, anh và Tử Đồng chắc chắn sẽ không có tương lai.

Lục Tử Đồng nhìn trân trân vào cửa phòng phẫu thuật, ánh mắt vô hồn như một khúc gỗ.

Khi Chu Thanh Vận chạy đến nơi, thấy cảnh tượng đó thì tim thắt lại: "Lệ Hành, chú con sao rồi?" Bùi Lệ Hành lắc đầu: "Khi chúng con đến chú mới vào phòng cấp cứu, tình hình cụ thể vẫn chưa rõ ạ." "Sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ, chú con lái xe lúc nào cũng cẩn thận mà." Chu Thanh Vận cũng cuống cuồng hết mức.

Nghe vậy, Lục Tử Đồng ngẩng đầu lên, đầy vẻ tội lỗi: "Mẹ, là lỗi tại con.

Tại con cãi nhau với ba nên mới thế, mẹ đánh con đi." "Con với ba con lại cãi nhau chuyện gì nữa hả?" Chu Thanh Vận đau đầu vô cùng, đúng là oan gia mà. "Là lỗi của con, đều là lỗi của con.

Mẹ đánh con đi mà." Lúc này Chu Thanh Vận mới nhìn rõ vết tát trên mặt con gái, bà cũng xót xa lắm.

Dù lòng có giận đến mấy thì lúc này cũng không nỡ nói lời nặng nề: "Được rồi, biết lỗi rồi thì sau này chú ý một chút.

Ba con chỉ có mỗi mình con là con gái, từ nhỏ đã cưng chiều con hết mực, con đừng có lúc nào cũng cãi lời ông ấy, có gì thì cứ từ từ nói." Lúc này Lục Tử Đồng đang chìm trong hối hận và tự trách, nội tâm giày vò vô cùng, cô khao khát tìm một nơi để giải tỏa sự suy sụp này.

Chương 625

Cô cố chấp níu lấy tay áo Chu Thanh Vận: "Mẹ, là lỗi tại con, mẹ dạy dỗ con đi." "Lục Tử Đồng, đừng có phát điên ở đây nữa.

Ba con còn đang cấp cứu, mẹ không có thời gian dạy dỗ con đâu, để mẹ yên tĩnh một lát." Chu Thanh Vận hất tay con gái ra, mệt mỏi tựa vào ghế.

Bùi Lệ Hành ấn Lục Tử Đồng vào lòng, không để cô kích động thêm: "Tử Đồng, ngoan nào." Lục Sâm và Mạc Noãn cũng đang trên đường về nhà, nhận được tin liền chạy tới.

Cửa phòng cấp cứu vẫn chưa mở.

Mạc Noãn đi đến bên cạnh Chu Thanh Vận, ôm lấy bà, dịu dàng an ủi: "Thím, chú sẽ không sao đâu ạ." Chu Thanh Vận gật đầu, cả người dựa vào lòng Mạc Noãn. "Lệ Hành, chú vào trong bao lâu rồi?" Lục Sâm hỏi Bùi Lệ Hành. "Gần một tiếng rồi anh." Sắc mặt Lục Sâm hơi biến đổi, anh đứng dậy đi tìm người hỏi thăm tình hình.

Tình hình không khả quan cho lắm, chủ nhân chiếc xe va chạm với Lục Nam Triết đã tử vong tại chỗ.

Chú cũng bị thương rất nặng, lúc đưa đến đã hôn mê bất tỉnh, mất sạch ý thức.

Khi Lục Sâm quay lại, Mạc Noãn vừa nhìn sắc mặt anh đã biết tình hình không ổn, lòng cô thắt lại.

Cô từng suýt mất đi Lục Sâm nên cô hiểu thấu cảm giác này.

Ca phẫu thuật kéo dài suốt ba tiếng đồng hồ.

Trời đã tối mịt thì cửa phòng cấp cứu mới mở ra, cả nhóm người vội vàng vây quanh. "Anh họ, chú Lục sao rồi?" "Chính Nam, tình hình thế nào rồi thím?" Bùi Chính Nam tháo khẩu trang, mỉm cười nhẹ: "Lệ Hành, thím, chú được đưa đến kịp thời nên đã qua cơn nguy kịch.

Mọi người đừng quá căng thẳng.

Nhưng đôi chân của chú..." "Chân ba cháu làm sao ạ?

Có phải phải đoạn chi không?" Lục Tử Đồng như con thỏ bị kinh động, run rẩy hỏi.

Câu hỏi của cô khiến tim mọi người treo ngược lên cành cây, không ai dám thở mạnh, nhìn chằm chằm vào Bùi Chính Nam. "Mọi người đừng lo, chưa đến mức phải đoạn chi đâu.

Chú Lục vẫn còn cảm giác, cơ bắp cũng chưa bị hoại tử.

Chỉ có điều vì bị kẹt trong buồng lái nên bị thương rất nghiêm trọng.

Sau này sẽ cần phục hồi chức năng rất gian nan và đau đớn, đòi hỏi ý chí kiên cường lắm." Nghe vậy, mọi người mới coi như trút được gánh nặng. "Vậy khi nào ba cháu mới tỉnh ạ?" "Đợi thuốc mê hết tác dụng là được, chắc phải đến đêm nay." Bùi Lệ Hành gật đầu: "Cảm ơn anh họ, vất vả cho anh rồi." "Người một nhà cả, đừng khách sáo thế.

Tôi đi nghỉ một lát đây, chú có vấn đề gì thì mọi người cứ gọi tôi ngay nhé, đêm nay tôi sẽ ở lại bệnh viện." Chu Thanh Vận bỗng thấy tối sầm mặt mũi, ngất lịm đi trong lòng Mạc Noãn. "Thím!" "Mẹ ơi!" "Đừng cuống, thím chắc là do căng thẳng quá độ nên mới ngất thôi, đi truyền vài chai nước là ổn." Bùi Chính Nam lập tức sắp xếp người truyền dịch cho Chu Thanh Vận.

Lục Nam Triết cũng được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu, đưa vào phòng bệnh.

Lục Tử Đồng vội vàng đi theo, cô ngồi im lặng bên giường bệnh, thẫn thờ nhìn ba.

Lúc này cô mới nhận ra tóc mai của ông đã điểm bạc, trên mặt cũng hằn dấu vết nếp nhăn, không còn là người đàn ông phong độ trong ký ức nữa.

Lục Tử Đồng đưa tay nhẹ nhàng chạm lên mặt ba.

Chỉ một chút nữa thôi là cô đã mất đi người ba yêu thương mình nhất rồi.

Mỗi khi nghĩ đến đây, cô lại không thể tha thứ cho hành động của mình.

Mạc Noãn thấy Lục Tử Đồng vốn hoạt bát nay lại trở nên như vậy thì vỗ vai cô: "Tử Đồng, em với Lệ Hành đi ăn chút gì đi, tiện thể mang cho thím một ít nữa.

Chị với anh hai em sẽ ở lại đây chăm sóc chú." "Em không đi đâu, em muốn ở đây với ba.

Anh chị đi ăn trước đi ạ." Lục Tử Đồng kiên trì.

Bùi Lệ Hành cũng lắc đầu với Mạc Noãn: "Tiểu Noãn, em với anh Sâm cứ đi đi, anh và Tử Đồng ở lại đây." "Được rồi, vậy bọn chị sẽ mang cơm vào cho hai đứa." Bùi Lệ Hành chỉ lặng lẽ ở bên cạnh Lục Tử Đồng, không nói gì cả.

Một lúc sau, anh vào nhà vệ sinh bưng một chậu nước ấm ra, thấm ướt khăn đưa cho cô: "Tử Đồng, lau mặt cho chú đi, như vậy chú sẽ nghỉ ngơi thoải mái hơn." Lục Tử Đồng đón lấy chiếc khăn, cẩn thận lau mặt cho ba.

Chu Thanh Vận truyền xong một chai nước thì tỉnh lại, vội vã chạy sang.

Tận mắt thấy chồng nằm trên giường bà mới yên tâm phần nào.

"Tử Đồng, anh hai con mang cơm đến rồi, con với Lệ Hành đi ăn chút đi." Lục Tử Đồng không nói gì, cứ nắm chặt lấy tay ba.

Chu Thanh Vận bắt đầu thấy bực mình, bà gắt lên: "Lục Tử Đồng, con có nghe lời mọi người không hả?

Đừng có nhậm tính nữa.

Bảo con đi ăn thì cứ đi ăn đi, con cứ túc trực ở đây thì có ích gì chứ?" Đầu ngón tay Lục Tử Đồng run lên, cô bàng hoàng đứng dậy.

Bùi Lệ Hành ôm vai cô, đưa cô ra khỏi phòng bệnh." Lục Tử Đồng vừa ăn cháo vừa khóc, nước mắt hòa cùng cơm trôi xuống miệng.

Bùi Lệ Hành nhìn bộ dạng này của cô, chỉ cảm thấy trái tim như bị một bàn tay lớn bóp nghẹt, đau đớn vô cùng.

Anh đón lấy hộp cơm trong tay cô, khẽ lắc đầu: "Tử Đồng, không muốn ăn thì đừng ăn nữa, đừng ép buộc bản thân." "Em phải ăn chứ, có ăn no mới có tinh lực để chăm sóc ba.

Anh Bùi đã nói rồi, ba em còn phải tập vật lý trị liệu, quá trình đó còn rất dài." Vật lý trị liệu, đó không phải là chuyện đơn giản, ba đã lớn tuổi như vậy rồi còn phải chịu khổ cực này, mà tất cả đều là vì cô, làm sao cô có thể an lòng được.

Chương 626

"Vậy em ăn chậm một chút, uống chút canh rồi hãy ăn tiếp." Bùi Lệ Hành đưa thìa canh đến bên miệng Lục Tử Đồng.

Cô thuận theo tay anh uống vài ngụm canh, vội vàng ăn xong rồi lại chạy về phòng bệnh.

Mạc Noãn khẽ tựa vào lòng Lục Sâm, Lục Sâm vòng tay ôm lấy cô.

Lục Tử Đồng đẩy cửa bước vào: "Mẹ, con xong rồi, mẹ đi nghỉ ngơi đi, để con chăm sóc ba." Chu Thanh Vận nhìn cô một cái: "Ba con chưa tỉnh, sao mẹ yên tâm được, chúng ta cùng ở lại đi." Lục Tử Đồng không đi, Bùi Lệ Hành tự nhiên cũng không rời khai, anh vẫn luôn ở lại trong phòng bệnh.

Đến hơn 11 giờ đêm, Lục Nam Triết tỉnh lại.

Ánh mắt u ám của Lục Tử Đồng lập tức sáng bừng, cô kinh ngạc reo lên: "Ba, ba tỉnh rồi ạ?

Ba có cảm thấy chỗ nào không khỏe không?" Lục Nam Triết chỉ thấy toàn thân đau nhức, đầu óc cũng quay cuồng.

Nhìn trần nhà trắng toát, ông nhất thời không phân biệt được mình đang ở đâu, đôi mày nhíu chặt vẻ mặt rất đau đớn. "Ba, ba đừng dọa con, ba có nghe thấy giọng con không?

Nghe thấy thì trả lời con đi." "Nam Triết, anh có nghe thấy em nói gì không?" Chu Thanh Vận nắm chặt tay Lục Nam Triết.

Ý thức của Lục Nam Triết dần dần quay lại, ông nhớ ra chuyện xảy ra cách đây không lâu, hèn gì ông thấy cả người khó chịu, hóa ra là vì bị tai nạn xe.

Đứa con gái ngoan của ông nói không cho ông quản chuyện của nó, lúc ông lái xe đã không tập trung tinh thần nên đâm thẳng vào một chiếc xe khác.

Ông vốn tưởng mình sẽ chết, không ngờ mạng lớn giữ được, nếu không vợ con ông nửa đời sau chắc sẽ khó khăn lắm.

Lục Nam Triết khẽ gật đầu với Chu Thanh Vận, yếu ớt lên tiếng: "Bà xã, anh không sao." "Tốt quá rồi, ba ơi, ba không sao rồi." Lục Tử Đồng mạnh dạn nhào tới, không ngờ động tác quá mạnh đã chạm vào vết thương của Lục Nam Triết.

Lục Nam Triết rên rỉ một tiếng, Lục Tử Đồng sợ hãi lập tức đứng thẳng người, vừa khẩn trương vừa lúng túng nhìn ba: "Ba, con xin lỗi, con làm ba đau phải không?" Lục Nam Triết nhìn định định người trước mặt, dừng một chút rồi cười lạnh một tiếng: "Cô... là ai?

Đừng chắn tầm mắt của tôi, tôi không quen cô." Lục Tử Đồng đại kinh thất sắc, không thể tin được nhìn Lục Nam Triết, nắm chặt lấy tay ông: "Ba, con là Tử Đồng đây, là con gái của ba, là cô nhóc ba nâng niu trong lòng bàn tay mà.

Ba bị va chạm vào não rồi sao?

Sao lại không nhớ rõ con?" Lục Nam Triết vẫn không có phản ứng gì, chỉ nhìn cô mà không nói lời nào.

Lục Tử Đồng hoảng loạn hét lớn với Bùi Lệ Hành ở phía sau: "Anh Lệ Hành, anh mau đi gọi anh Bùi lớn tới đây, hình như ba em bị mất trí nhớ rồi." "Tử Đồng, em đừng gấp, anh đi ngay đây." Bùi Lệ Hành nói xong định đi tìm bác sĩ. "Lệ Hành, đứng lại." Lục Nam Triết cố gắng gượng dậy gọi Bùi Lệ Hành lại. "Chú nhỏ, chú vẫn nhận ra cháu sao?" Bùi Lệ Hành kinh ngạc nhìn Lục Nam Triết, thần sắc lộ vẻ ngẩn ngơ.

Khóe miệng Lục Nam Triết giật giật, đám trẻ này đứa nào cũng tự xưng thông minh, giờ bộ dạng ngốc nghếch này là thế nào?

Ông không hề mất trí nhớ, càng không cần thiết để bác sĩ đến xem trò cười: "Tôi chỉ là không nhận ra một số đứa con gái bất hiếu mà thôi, những người khác tôi vẫn nhận ra." Câu nói này vừa thốt ra, Lục Tử Đồng đã hiểu rõ, não bộ của ba mình căn bản không có vấn đề gì, là do ông đang giận cô nên mới nói như vậy.

Thở dài, cô thật sự cũng rất hận chính mình, lúc nào cũng không kiềm chế được sự nóng nảy trong lòng, cứ tức giận là lại lỡ lời.

Nghĩ đến đây, sống mũi cô cay cay, nước mắt lã chã rơi: "Ba, đừng như vậy mà, con thật sự không cố ý đâu." Lục Nam Triết cũng không đành lòng, nhưng trong lòng vẫn còn cục tức, liền nhẫn tâm quay mặt sang hướng khác.

Lục Sâm đứng bên cạnh thấy có chút buồn cười, cặp cha con này thật là hết chỗ nói, cứ như đang diễn phim truyền hình vậy.

Chẳng trách chú nhỏ luôn không tin tưởng tình cảm của Lục Tử Đồng dành cho Bùi Lệ Hành, với cái bộ dạng này của Lục Tử Đồng, anh cũng nghi ngờ cô có chứng luyến phụ.

Mạc Noãn kéo tay Lục Sâm, anh liền thu lại nụ cười trên mặt, đi ra ngoài tìm bác sĩ làm một cuộc kiểm tra toàn diện cho Lục Nam Triết.

Kết quả kiểm tra tốt, không có vấn đề gì lớn, chỉ là cơ thể rất yếu, cần được nghỉ ngơi thật tốt.

Chu Thanh Vận thấy thời gian không còn sớm, vỗ vỗ vai Lục Tử Đồng: "Tử Đồng, con và Lệ Hành về trước đi, ở đây có mẹ trông coi rồi." Lục Tử Đồng nhìn ba mình một cái, ấm ức nói: "Mẹ, con muốn ở lại." "Muốn tới thì mai hãy tới, tối nay về trước đi.

Ba con hiện tại đang dỗi đấy, con ở đây ông ấy cũng không thèm đếm xỉa đến đâu, lại còn làm phiền ông ấy nghỉ ngơi." Lục Tử Đồng bĩu môi, mặt dày nắm lấy tay Lục Nam Triết: "Ba, vậy ba nghỉ ngơi cho tốt nhé, sáng mai con lại tới thăm ba, chúc ba ngủ ngon." Lục Sâm và Mạc Noãn thấy Lục Nam Triết đã qua cơn nguy kịch nên cũng cùng nhau rời khỏi bệnh viện. "Tử Đồng, em cũng đừng quá lo lắng, chú nhỏ đã không sao rồi, qua một thời gian nữa sẽ bình phục thôi." Mạc Noãn an ủi. "Anh hai, chị dâu, cảm ơn hai người.

Hai người về nghỉ ngơi sớm đi, Niệm Niệm và Tử Mặc chắc chắn là nhớ hai người lắm rồi." Về đến nhà, Lục Tử Đồng vẫn không có cảm giác buồn ngủ, cô cứ mở trừng mắt rúc vào lòng Bùi Lệ Hành: "Anh Lệ Hành, em thấy mình thật xấu xa.

Em luôn cho rằng mình là người lý trí, nhưng trước tình yêu, em cũng chỉ là một kẻ bốc đồng đáng ghét, hết lần này đến lần khác làm ba đau lòng." Hôm nay suýt chút nữa đã gây ra sai lầm không thể cứu vãn, may mắn là tất cả vẫn còn cơ hội bù đắp, nếu không cô thật sự không dám tưởng tượng sau này mình phải làm sao. "Lục Đồng Đồng, anh biết em là vì lo cho anh.

Em luôn thấy anh đã lớn tuổi rồi nên mới muốn nhanh chóng kết hôn, nhanh chóng sinh con, vì thế mới cãi lời chú Lục.

Nếu nói sai, thực ra lỗi không ở em, lỗi là ở anh." "Anh Lệ Hành, anh đừng vơ lỗi về mình, là lỗi của em." "Được rồi, chúng ta cũng đừng tranh nhau nhận lỗi nữa, chuyện đã xảy ra rồi, chúng ta hãy cùng phản tỉnh và đối mặt." "Vâng." "Lục Đồng Đồng, em đừng vội vì anh.

Dù sao anh cũng đã từng này tuổi rồi, kết hôn sớm hai năm hay muộn hai năm cũng chẳng khác gì nhau.

Chúng ta cứ từ từ, giống như những cặp đôi bình thường khác mà yêu đương rồi kết hôn, xóa bỏ đi những nghi ngại của người lớn."

Bùi Lệ Hành nắm lấy bàn tay nhỏ của Lục Tử Đồng đặt bên môi khẽ hôn.

Quan trọng hơn là cho ông ấy thêm chút thời gian, có lẽ ông ấy thật sự có thể giống như chú Lục nói, tình cảm dành cho cô chỉ là một sự chấp niệm kéo dài từ thời thanh xuân.

Anh tin rằng, sẽ có một ngày chú Lục đồng ý cho hai người.

Nghe vậy, sống mũi Lục Tử Đồng khẽ cay: "Anh Lệ Hành, em cảm thấy anh giống như đang muốn phó mặc mọi chuyện vậy." "Lục Đồng Đồng, anh nói thật đấy, chúng ta kết hôn muộn một chút cũng không sao.

Em còn nhỏ, chú Lục không yên tâm về em cũng là lẽ thường tình, chúng ta sống chậm lại, như vậy sẽ tốt cho tất cả mọi người." Lục Tử Đồng gật đầu: "Vâng ạ." "Cô nhóc ngốc, tối nay chắc chắn là đã sợ lắm rồi phải không?" Bùi Lệ Hành theo thói quen nhéo nhéo má Lục Tử Đồng.

Lục Tử Đồng chỉ cảm thấy mặt một trận nóng rát, không nhịn được khẽ rên một tiếng.

Chương 627

Bùi Lệ Hành lập tức bật đèn, nhẹ nhàng nâng mặt cô lên kiểm tra, vết ngón tay trên mặt cô vẫn còn rất rõ ràng.

Anh lập tức đứng dậy tìm một túi đá, cẩn thận nâng khuôn mặt nhỏ của cô lên giúp cô chườm lạnh: "Cô nhóc ngốc này, đối với chính mình mà cũng ra tay nặng thế à, không biết đau sao?" "Tự đánh mình mấy bạt tai mà đổi lại ba được bình an vô sự thì cũng rất xứng đáng, em thấy vui mà." "Lần sau đừng làm vậy nữa, anh sẽ đau lòng đấy.

Nếu thật sự khó chịu thì cứ ôm lấy cánh tay anh mà cắn mấy cái, anh da dày thịt béo không thấy đau đâu, em thì khác, da dẻ non nớt quá." Ai nói anh Lệ Hành không biết nói lời tình tứ tán tỉnh chứ, những lời này nói ra lực sát thương chẳng kém gì những câu sến súa ngọt ngào.

Lục Tử Đồng khẽ mỉm cười, nắm lấy tay Bùi Lệ Hành, mềm mại tựa vào lòng anh: "Anh Lệ Hành, lúc đó em suýt thì sợ đến ngốc luôn, em không thể tưởng tượng nổi nếu ba có chuyện gì em sẽ phải làm sao." Ngồi ở cửa phòng cấp cứu, cô đã nghĩ rất nhiều, ba mình thật sự đã dành nửa đời tâm huyết cho cô, vậy mà cô hết lần này đến lần khác chống đối ông, thật sự là rất bất hiếu.

Bùi Lệ Hành cúi đầu, nhẹ nhàng cọ cọ vào khuôn mặt nhỏ mát lạnh của cô: "Tử Đồng, tất cả đã qua rồi, sau này em đừng làm ngược ý chú Lục nữa." "Anh yên tâm, em sẽ không làm thế nữa đâu." Chuyện này xảy ra một lần đã khiến cô sợ hãi lắm rồi, cô đâu dám có lần thứ hai.

Có lần nữa chắc cô tự sát cũng không đủ tạ tội.

Cô đã nghĩ kỹ rồi, dù ba tỉnh lại vẫn muốn cô và anh Lệ Hành chia tay, cô cũng sẽ đồng ý.

Có điều đồng ý không có nghĩa là từ bỏ, cô sẽ từ từ chứng minh cho ông thấy, lựa chọn của cô không sai, giao cô cho anh Lệ Hành tuyệt đối là một chuyện đúng đắn.

Không thể cứng đối cứng, thì mình dùng sự mềm mỏng để kháng cự không phải sao?

Chỉ là tuyệt đối không được nói những lời tổn thương lúc bốc đồng nữa, cái giá phải trả quá đắt.

Nghĩ thông suốt những điều này, Lục Tử Đồng bỗng chốc quét sạch sự nặng nề trong lòng, cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn.

Cô nghĩ, sau chuyện này, cô đã biết cách cân bằng mối quan hệ tinh tế giữa người cha và bạn trai rồi. "Anh Lệ Hành, nếu sau này em không thể bảo vệ anh trước mặt ba em nữa, anh có giận em không?" "Không đâu, em lại nghĩ đi đâu vậy.

Anh là đàn ông, không cần em phải lúc nào cũng bảo vệ, chú nhỏ cũng sẽ không làm gì quá đáng với anh đâu, điểm này em phải tin tưởng ông ấy." Lục Tử Đồng gật đầu: "Em biết rồi.

Anh Lệ Hành, phiền anh sáng mai đi chợ sớm mua một con gà nhé, em muốn hầm canh gà cho ba uống.

Ba mất nhiều máu như vậy, không biết phải uống bao nhiêu canh mới bổ lại được, vốn dĩ người ba đã gầy rồi, không thể để sầy mòn thêm nữa." "Cô nhóc ngốc, phiền phức cái gì chứ, anh cũng đang nghĩ vậy đây.

Chuyện này cứ giao cho anh, anh biết phải làm thế nào." Lục Tử Đồng nhếch môi, rúc vào lòng Bùi Lệ Hành ngủ thiếp đi, chỉ là cả đêm ngủ không yên giấc, cứ mơ thấy ác mộng, mãi đến nửa đêm về sáng mới miễn cưỡng ngủ say.

Bùi Lệ Hành dậy thật sớm đi mua một con gà ta, vừa về đến nhà đã thấy Lục Tử Đồng đã dậy, đang đeo tạp dề, dáng vẻ như chuẩn bị xuống bếp. "Tử Đồng, em cứ để đó anh làm cho, tối qua em ngủ không ngon, có thể nghỉ ngơi thêm một chút." "Em không ngủ được nữa, em nhìn anh làm vậy, tiện thể học tập một chút." "Tử Đồng, chú nhỏ tối qua chưa ăn gì, bây giờ chắc chắn là đói rồi, không đợi được canh gà đâu.

Anh đã nấu sẵn cháo rau củ rồi, lát nữa em mang cháo qua trước đi, anh nấu xong canh gà rồi mới đến bệnh viện." Lòng Lục Tử Đồng ấm áp hẳn lên, cô ôm lấy eo Bùi Lệ Hành từ phía sau, khẽ cọ mặt vào lưng anh: "Vẫn là anh Lệ Hành nghĩ chu đáo, em còn chẳng nghĩ tới mấy chuyện này." "Sau này những chuyện trong nhà này cứ để anh lo là được rồi, em không cần bận tâm." Lục Tử Đồng mỉm cười, chợt nhớ ra điều gì liền dặn dò: "Anh Lệ Hành, lúc anh hầm canh gà thì nhớ bỏ da đi nhé, ba em kén ăn không ăn da gà đâu, vả lại bây giờ ba cũng không được ăn đồ quá mỡ màng, anh nhớ trụng thịt gà qua nước sôi một lần, cố gắng làm thanh đạm một chút." "Em yên tâm đi, những thứ này anh đều biết cả.

Khẩu vị của hai cha con em giống hệt nhau, anh đã nắm rõ từ lâu rồi, đảm bảo hai người sẽ hài lòng." "Phải rồi, anh chăm sóc em lâu như vậy, những thứ này anh đương nhiên rõ rồi." Bùi Lệ Hành cho cháo vào bình giữ nhiệt, dặn dò Lục Tử Đồng: "Tử Đồng, chú nhỏ đã không sao rồi, em đừng vội vàng quá, lái xe cẩn thận nhé." "Anh yên tâm đi anh Lệ Hành, em sẽ cẩn thận." Khi Lục Tử Đồng đến bệnh viện, bác sĩ đang thay thuốc cho Lục Nam Triết.

Cô liếc mắt một cái đã thấy vết thương trên chân ông, một mảng đỏ rực, thậm chí có chỗ còn mất hẳn một miếng thịt, không cần nghĩ cũng biết là do lúc bị kéo ra khỏi xe bị thương.

Lúc đó chắc ba đau lắm, hốc mắt Lục Tử Đồng lại một lần nữa không kìm được mà đỏ lên, cô bịt miệng đứng sững ở một bên.

Chu Thanh Vận đã sớm thấy con gái vào, nhìn bộ dạng này của cô, bà khẽ thở dài một tiếng hỏi: "Sao tới sớm vậy?" "Con đến đưa bữa sáng cho mẹ và ba." Sau khi bác sĩ thay thuốc xong rời đi, Lục Nam Triết vẫn luôn không thèm nhìn Lục Tử Đồng, tầm mắt cứ hướng ra ngoài cửa sổ, hoàn toàn ngó lơ cô.

Lục Tử Đồng bĩu môi, trong lòng khó chịu vô cùng, cô bước đến trước mặt Lục Nam Triết, mặt dày chắn tầm mắt của ông: "Ba, con có mang cháo cho ba này, ba có muốn ăn một chút không?" Lục Nam Triết dứt khoát nhắm mắt giả vờ ngủ, khuôn mặt nhỏ của Lục Tử Đồng nhăn nhó thành một đoàn, nhưng lại không thể phát hỏa, cứ thế mở to mắt nhìn ông chằm chằm.

Chu Thanh Vận nhìn bộ dạng của hai cha con, vừa thấy chua xót vì tai qua nạn khỏi, vừa thấy buồn cười: "Lục Tử Đồng, mắt con sắp lồi ra ngoài rồi kìa." "Mẹ, mẹ có đói không, mẹ cũng ăn một chút đi.

Bác sĩ nói mẹ bị đường huyết thấp, không được để bụng đói đâu." "Được." Lục Tử Đồng múc cho Chu Thanh Vận một bát cháo, rồi lại ngồi bên giường bệnh, nhìn chằm chằm vào ba mình không rời mắt, cô muốn xem xem cuối cùng ai là người chịu thua trước.

Dù sao cô cũng đã xin nghỉ phép một tuần rồi, có thừa thời gian để tiêu hao với ông, bất kể ông có muốn gặp cô hay không, cô sẽ chăm sóc ông cho đến khi xuất viện mới thôi.

Chu Thanh Vận biết hai cha con này không thật sự giận nhau lâu được, chẳng chống đỡ được bao lâu đâu, nên bà cũng kệ, họ muốn thế nào thì thế ấy.

Suốt một tiếng đồng hồ, Lục Tử Đồng cứ chống cằm nhìn chằm chằm Lục Nam Triết, ông có chút không chịu nổi, đôi mắt khẽ chớp một cái.

Lục Tử Đồng đương nhiên nhận ra ngay lập tức, hỏi: "Ba, ba ngủ dậy rồi à, có thấy đói bụng không?" Lục Nam Triết biết con bé này đang tìm bậc thang cho mình xuống, cũng coi như là một cách lấy lòng gián tiếp, ông khẽ hừ một tiếng, bản năng muốn ngồi dậy, nhưng vừa cử động đã đau đến nhíu mày.

Lục Tử Đồng lập tức ấn người ông lại: "Ba, ba đừng kích động, hiện tại trên người ba còn nhiều vết thương lắm." Chu Thanh Vận rất hiểu tính chồng, thấy ông như vậy là biết ông không nằm yên được nữa, một người quen bận rộn mà đột ngột phải nghỉ ngơi là một chuyện rất khó khăn: "Tử Đồng, giúp ba con nâng cao giường bệnh lên, để ông ấy ngồi dậy." Lục Tử Đồng giúp Lục Nam Triết chỉnh gối, lót một chiếc đệm mềm phía sau lưng, từ từ đỡ ông ngồi dậy.

Tinh thần Lục Nam Triết không được tốt lắm, một lúc đã vã mồ hôi, sắc mặt so với lúc nãy còn trắng bệch hơn mấy phần.

Tim Lục Tử Đồng thắt lại: "Ba, chúng ta ăn chút cháo nhé?" Lục Nam Triết gật đầu, Lục Tử Đồng mừng rỡ, lập tức múc một bát cháo: "Ba, ba cứ ngồi đó đừng động đậy, để con đút cho ba." Lục Tử Đồng kiên nhẫn thổi cho nguội rồi đưa đến bên môi Lục Nam Triết: "Ba, há miệng ra nào." Lục Nam Triết ngẩn ra một chút, tuy rằng quan hệ cha con của họ so với những gia đình bình thường thì thân thiết hơn rất nhiều, nhưng chuyện con gái tự tay đút đồ ăn cho thế này, đúng là lần đầu tiên.

Sức khỏe ông vốn dĩ rất tốt, lần này có thể coi là tai nạn lớn nhất trong đời, ngày thường đúng là không có cơ hội như thế này.

Lòng Lục Nam Triết bỗng chốc gợn sóng, không hề bình lặng.

Thời gian trôi nhanh thật, chớp mắt ông đã già rồi, vai trò giữa họ đã hoán đổi, đổi thành cô chăm sóc cho ông, vài năm nữa có lẽ chuyện này sẽ còn thường xuyên hơn.

Sau chuyện lần này, Lục Nam Triết cũng có chút hối hận, từ tối qua đến giờ ông luôn tự hỏi lòng mình, có phải ông thật sự quản chuyện này quá nghiêm rồi không, con gái đã lớn thế này rồi, có lẽ ông nên hoàn toàn buông tay? "Ba, ba thẫn thờ cái gì thế, há miệng ra đi." Lục Nam Triết hoàn hồn, há miệng ra.

Lục Tử Đồng thấy ông bằng lòng phối hợp, khóe miệng nở một nụ cười rạng rỡ, kích động vô cùng.

Thực ra Lục Nam Triết có thể tự ăn, nhưng hiếm khi thấy con gái biết chăm sóc người khác thế này, ông cũng sẵn lòng tận hưởng một chút.

Chẳng mấy chốc, bát cháo đã hết sạch, Lục Tử Đồng hỏi: "Ba, đủ chưa ạ?" Lục Nam Triết khẽ gật đầu, Lục Tử Đồng mỉm cười: "Vậy không ăn nữa, anh Lệ Hành còn đang ở nhà hầm canh gà, lát nữa sẽ mang tới, ba để dành bụng nhé." "Ba không thích uống canh gà." "Vậy mai đổi thành canh sườn, ba muốn ăn gì cứ bảo con, con bảo anh Lệ Hành làm." "Con dọn ra ngoài cũng được một thời gian rồi, không học được cái gì sao?" "Học được nấu cháo, hầm canh thì tàm tạm, còn xào nấu thì hoàn toàn chịu thua ạ." Lục Tử Đồng thành thật khai báo.

Lục Nam Triết mỉm cười, Lục Tử Đồng thấy ông có vẻ hết giận nên nói: "Ba, con xin lỗi, hôm qua con không nên nói chuyện với ba như thế, con sai rồi." "Câu này con mới nói với ba lần trước xong, còn chưa được mấy ngày đâu." Lục Tử Đồng mặt khổ sở, ánh mắt đầy vẻ hối lỗi: "Ba, ba hiểu con mà, ba biết con không cố ý.

Đây là lần đầu tiên con thích một người, ba lại là người con vừa kính trọng vừa yêu quý từ nhỏ đến lớn, thực ra con rất muốn chứng minh với ba rằng con có mắt nhìn người, muốn được ba ủng hộ, nên vừa nghe ba phản đối là con không kìm được kích động.

Lần sau con thật sự không thế nữa đâu, ba nói gì cũng đúng hết, con tin tưởng tất cả quyết định ba đưa ra đều là vì tốt cho con." Lục Nam Triết ngạc nhiên nhìn Lục Tử Đồng, nhất thời không đoán được ý tứ trong lời nói của cô.

Chu Thanh Vận cũng không muốn hai cha con cứ hậm hực mãi, nhân cơ hội nói chen vào: "Được rồi, cha con thì làm gì có thù oán lâu được, nói ra được là tốt rồi.

Chương 628

Hai người đều là người thân yêu nhất của em, em không muốn bất kỳ ai trong hai người xảy ra chuyện đâu.

Nam Triết, hôm qua anh làm em sợ muốn chết, em cứ ngỡ anh định bỏ mặc mẹ con em rồi chứ." Chu Thanh Vận vốn định giảng hòa, nhưng nói đoạn hốc mắt bà bỗng chốc đỏ hoe.

Lục Nam Triết không nhịn được nắm lấy tay bà, cười nhẹ: "Đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn như trẻ con thế, toàn nói nhảm, anh chẳng phải đang bình an vô sự ở đây sao.

Mạng anh lớn, chết không nổi đâu, Diêm Vương không nhận." "Anh lại nói bậy rồi, anh nhìn mình bây giờ xem, sao em không lo lắng cho được?" "Chỉ là chân tạm thời bị gãy thôi, sớm muộn gì cũng bình phục, không phải chuyện gì lớn." Vẻ mặt Lục Nam Triết vẫn điềm nhiên như không như mọi khi.

Lục Tử Đồng không chịu nổi những lời gở như vậy, cũng không nhịn được cao giọng: "Ba, đừng nói bậy nữa, Diêm Vương cái gì chứ, chẳng cát lợi chút nào." Lục Nam Triết giơ tay, vỗ nhẹ một cái vào trán Lục Tử Đồng: "Ba muốn nói gì thì nói, con có tư cách quản ba sao?" "Đúng đúng đúng, ba nói gì cũng đúng, chỉ có ba mới có tư cách quản con thôi, con không có tư cách." Tối qua tầm nhìn của Lục Nam Triết hơi mờ, cộng thêm đang bực bội nên không nhìn kỹ Lục Tử Đồng, giờ nhìn lại mới phát hiện trên má cô vẫn còn vết đỏ mờ, sắc mặt ông lập tức biến đổi: "Mặt con sao thế này?" "Bị đánh ạ." Lục Nam Triết lập tức nhìn về phía Chu Thanh Vận, ánh mắt lộ vẻ không đồng tình.

Chu Thanh Vận lườm ông một cái: "Lục Nam Triết, anh nhìn em làm gì, chẳng lẽ anh tưởng em đánh sao?

Từ nhỏ đến lớn, em đã bao giờ đánh con gái anh đâu." Bà tối qua có giận thật, nhưng cũng không nghĩ tới chuyện đánh người.

Tính nết con gái thế nào bà rõ nhất, chẳng cần bà dạy bảo thì sự hối hận và tự trách trong lòng nó cũng đủ đè bẹp nó rồi.

Lục Nam Triết nghĩ cũng phải, vợ mình vốn dĩ ôn hòa, căn bản sẽ không ra tay đánh người, càng không nói đến chuyện đánh con gái mình, mà Bùi Lệ Hành cũng không phải người như vậy, Mạc Noãn và Lục Sâm thì càng không thể: "Vậy là sao?" "Còn sao nữa, nó tự đánh mình đấy." Chu Thanh Vận giải thích.

Nghe vậy, ánh mắt Lục Nam Triết quét qua người Lục Tử Đồng như radar.

Cô có chút ngại ngùng cúi đầu, lúc đó cô thật sự phát điên rồi, ra tay không chút nương tình, giờ vẫn còn thấy hơi đau đau. "Lục Tử Đồng, con khá lắm, còn học được cách tự hành hạ bản thân nữa." "Ba, chuyện đã qua rồi mình không nói nữa, cũng chẳng phải chuyện gì vinh quang cho cam." Lục Tử Đồng mím môi.

Lục Nam Triết không nói gì, chỉ nắm lấy tay vợ và con gái đan xen vào nhau, gia đình ba người vẫn có thể như thế này thật sự là rất tốt.

Bùi Lệ Hành thấy gia đình ba người họ như vậy, vẫn luôn đứng ngoài cửa không vào.

Khi Lục Nam Triết ngẩng đầu lên thì nhìn thấy anh: "Lệ Hành, đến rồi thì vào đi." "Chú nhỏ, cháu có hầm cho chú ít canh gà, chú uống một chút đi ạ." "Ừ, đúng lúc chú cũng thấy đói, cháu rót cho chú một bát." Thấy thái độ ôn hòa này của ba mình, Lục Tử Đồng cười rạng rỡ, đón lấy bát từ tay Bùi Lệ Hành, lại một lần nữa đút cho ba.

Hai cha con vừa nói vừa cười, trêu chọc nhau như thường lệ, dường như sự căng thẳng gay gắt ngày hôm qua chỉ là một ảo giác, vụ tai nạn thảm khốc đó cũng chỉ là một giấc mơ, tỉnh lại rồi thực ra chưa có chuyện gì xảy ra cả. "Lệ Hành, cháu đi làm đi, ở đây có Tử Đồng và thím nhỏ cháu rồi." Bùi Lệ Hành khẽ lắc đầu: "Chú nhỏ, cháu ở lại bồi chú một lát nữa, chiều cháu mới đi làm." Lục Nam Triết thấy Bùi Lệ Hành kiên trì nên cũng không nói gì thêm.

Ông nội và Tần Tuệ đến vào lúc gần giờ cơm trưa, cùng đi còn có mẹ Bùi, bà mang theo không ít dược liệu quý giá.

Ông nội thấy Lục Nam Triết ra nông nỗi này, nhìn sâu vào Lục Tử Đồng và Bùi Lệ Hành một cái, hai người bị nhìn đến mức ngại ngùng, lẳng lặng cúi đầu.

Mẹ Bùi thì vỗ vỗ vai Lục Tử Đồng, dáng vẻ như đang an ủi cô.

Chu Thanh Vận nhìn mẹ Bùi nói: "Chị đến là được rồi, còn khách sáo mang nhiều đồ thế này làm gì." Mẹ Bùi mỉm cười: "Đây đều là đồ dự trữ trong nhà, trên thị trường cũng hiếm thấy, rất tốt cho sức khỏe.

Nam Triết mất nhiều máu như vậy, cần phải tẩm bổ thật tốt." Lục Tử Đồng và Bùi Lệ Hành rót nước cho mọi người, mời mọi người ngồi xuống.

Con trai ngoài ba mươi của mình lại đi "dụ dỗ" đứa con gái nhà người ta mới ngoài đôi mươi, bất kể nguyên nhân thực sự là gì, mẹ Bùi ít nhiều cũng thấy ngại, tuy nhiên bà vẫn tranh thủ bày tỏ thái độ của mình: "Nam Triết, Thanh Vận, bác cả, chị Tuệ, là bậc làm cha làm mẹ như chúng tôi thất bại, không giáo dục tốt Lệ Hành, để nó làm mọi người giận.

Hôm nay tôi đến một mặt là thăm Nam Triết, mặt khác là thay mặt gia đình xin lỗi mọi người." Ba Bùi và Lục Nam Triết cũng lớn lên cùng nhau trong đại viện, Lục Nam Triết gọi mẹ Bùi là chị dâu: "Chị dâu, chị đừng nói thế, chuyện này không liên quan đến chị, đây là chuyện của đám trẻ." "Đúng thế, chúng ta ai cũng từng trẻ tuổi, đều biết chuyện tình cảm không dễ kiểm soát, chị cũng đừng để bụng." Chu Thanh Vận cũng cười an ủi, mọi người đều là bạn già mấy chục năm, rảnh rỗi vẫn hay tụ tập, chẳng ai ngờ đám trẻ hai nhà lại đi cùng nhau. "Thực ra tôi cũng biết chuyện cùng ngày với mọi người thôi, lúc đó cũng kinh ngạc lắm, nhưng nghe chúng nó giải thích xong mới thấy chúng nó đi đến bước này cũng không dễ dàng gì.

Thanh mai trúc mã, lưỡng tiểu vô sai, cả hai đều chứng kiến quá trình trưởng thành của nhau, sự kết hợp này thực ra cũng coi là viên mãn." Khựng lại một chút, mẹ Bùi tiếp tục: "Hôm nay tôi thay mặt ba nó bày tỏ thái độ, chúng tôi vốn vẫn luôn yêu quý Tử Đồng.

Nếu chúng tôi có phúc được Tử Đồng làm con dâu, chúng tôi nhất định sẽ coi con bé như con gái ruột mà đối đãi, không để con bé chịu một chút uất ức nào, nếu có tranh cãi hay mâu thuẫn nhất định sẽ đứng về phía con bé.

Nếu nhà họ Bùi chúng tôi không có phúc phận đó thì thật là một điều đáng tiếc, nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng đến thái độ của chúng tôi dành cho Tử Đồng, tôi cũng hy vọng tình cảm của thế hệ già chúng ta đừng vì chúng nó mà bị ảnh hưởng." "Chị dâu, chị lo xa rồi, tôi luôn tin tưởng anh chị mà.

Như chị nói đấy, quan hệ của chúng ta dù thế nào cũng không bị ảnh hưởng đâu." Mẹ Bùi gật đầu, bà biết tính của Lục Nam Triết, chuyện gì ông đã chưa quyết định thì ai nói cũng vô dụng, nên bà không đề cập thêm chuyện hôn sự của Bùi Lệ Hành và Lục Tử Đồng nữa mà chuyển sang tán gẫu chuyện khác.

Cả nhóm rời đi vào buổi chiều, ngay cả Chu Thanh Vận cũng bị Lục Tử Đồng giục về nhà nghỉ ngơi, một mình cô ở lại chăm sóc, bưng trà rót nước, chu đáo đến từng chân tơ kẽ tóc.

Thư ký của Lục Nam Triết cũng đến một chuyến, mang theo những văn kiện cần xử lý gấp.

Lục Tử Đồng lo ông mệt nên giúp ông xử lý cùng, cô xem văn kiện rồi tóm tắt nội dung chính cho Lục Nam Triết nghe, sau đó ông phê duyệt.

Hai cha con hợp tác nên hiệu suất rất cao, có điều văn kiện quá nhiều, vẫn mất cả một buổi chiều mới xong.

Lục Tử Đồng mỏi nhừ cả lưng, lần đầu tiên biết hóa ra khối lượng công việc của ba mình lại lớn đến thế: "Ba, ngày nào ba cũng phải xử lý nhiều văn kiện thế này ạ?" "Thế này là còn ít đấy, chỉ là một số việc gấp thôi, văn kiện bình thường ba còn chưa mang tới." "Vậy chẳng phải mệt lắm sao?" "Quen rồi là được thôi." Lục Nam Triết nằm viện hơn nửa tháng, Lục Tử Đồng không rời đi nửa bước, không phải cùng ông xử lý văn kiện thì cũng là đẩy xe lăn đưa ông đi dạo ở công viên nhỏ gần bệnh viện.

Họ thường xuyên gặp một cặp vợ chồng hơn sáu mươi tuổi ở phòng bệnh bên cạnh, người vợ nằm viện còn người chồng chăm sóc, con cái của họ chưa bao giờ xuất hiện, nhìn rất xót xa.

Mỗi lần gặp, Lục Tử Đồng đều được khen ngợi một phen, thực ra cô cảm thấy chẳng dễ chịu gì, Lục Nam Triết cũng không vạch trần cô, chỉ nói là do chính mình không cẩn thận bị tai nạn.

Lục Tử Đồng mới đi làm, còn đang trong giai đoạn thực tập nên không xin nghỉ phép dài được, cô dứt khoát nghỉ việc luôn để toàn tâm toàn ý chăm sóc ba mình trong bệnh viện.

Chớp mắt đã đến ngày xuất viện, bác sĩ cho phép Lục Nam Triết về nhà tĩnh dưỡng và tập vật lý trị liệu tại gia, chỉ cần định kỳ đến bệnh viện kiểm tra là được.

Lục Tử Đồng là người vui nhất, tất bật thu dọn đồ đạc.

Người đến thăm bệnh rất đông nên quà cáp chất đầy một góc phòng, dọn dẹp cũng là cả một công trình lớn.

Bùi Lệ Hành cũng đến giúp, nhìn hai người họ bận rộn ra vào phối hợp ăn ý, lòng Lục Nam Triết cũng có chút xao động, chỉ có điều trong lòng ông đã có quyết định khác.

Bùi Lệ Hành lái xe đưa họ về, Chu Thanh Vận và Bùi Lệ Hành giúp cất dọn đồ đạc xong thì định ra về.

Lục Nam Triết kịp thời gọi anh lại: "Lệ Hành, ở lại dùng cơm đi." Mắt Bùi Lệ Hành sáng lên, không tự chủ được nhìn về phía Lục Tử Đồng, thấy cô đang mím môi cười thầm với mình, dáng vẻ nhỏ nhắn ấy rạng rỡ vô cùng. "Vâng ạ, chú nhỏ." Bùi Lệ Hành đáp lời.

Lục Tử Đồng là một kẻ mù tịt về bếp núc nên cơ bản chẳng giúp được gì, Bùi Lệ Hành vào bếp giúp Chu Thanh Vận.

Thấy bà đang thái hành tây, Bùi Lệ Hành cười nói: "Thím nhỏ, để cháu làm cho." Chu Thanh Vận thấy Bùi Lệ Hành thì hơi ngẩn ra một chút: "Lệ Hành, cháu ra ngoài đi, việc bếp núc để thím làm được rồi." "Không sao đâu ạ, cháu ở ngoài cũng không có việc gì làm, vào đây giúp thím một tay." "Vậy được, thím chuẩn bị xào nấu đây, còn hai món nữa chưa thái, giao cho cháu nhé." Bùi Lệ Hành gật đầu, xắn tay áo, động tác thoăn thoắt thái rau.

Chương 629

Chu Thanh Vận nhìn Bùi Lệ Hành, thực ra ngoại trừ vấn đề tuổi tác, đứa trẻ này đúng là rất ưu tú, chẳng chê vào đâu được.

Mấy ngày nay biểu hiện của anh lại càng đáng khen, chuyện gì cũng nghĩ rất chu đáo, đứng trước mặt anh, Lục Tử Đồng hoàn toàn chỉ là một cô nhóc ngơ ngác.

Thái độ của bà cũng dần tan chảy trong thời gian này, cảm thấy khoảng cách tuổi tác như vậy cũng được, đúng lúc có thể bù đắp cho sự vụng về trong cuộc sống của Lục Tử Đồng: "Lệ Hành, tay nghề nấu nướng của cháu có vẻ không tồi nhỉ." "Cũng tạm được ạ, hồi ở thành phố B cháu tự mình mày mò ra, chỉ làm được mấy món gia đình đơn giản thôi, mấy món phức tạp thì chịu, so với chú Lục thì hoàn toàn không đủ trình ạ." Bùi Lệ Hành cười nói. "Lệ Hành, tính tình chú con là như vậy đấy, con cho ông ấy thêm chút thời gian, dần dần ông ấy sẽ nghĩ thông thôi." Bùi Lệ Hành ngẩn ra một lúc, lập tức hiểu ý của Chu Thanh Vận, bà đây là đồng ý cho anh và Lục Tử Đồng ở bên nhau, "Cảm ơn thím đã ủng hộ ạ." "Con cũng biết đấy, ở nhà chú con chuyện gì cũng thuận theo thím, nhưng chuyện của Tử Đồng thì chú ấy chẳng nể nang chút nào đâu.

Một mình thím đồng ý vẫn chưa được, hai đứa muốn ở bên nhau thì vẫn phải được sự đồng ý của chú ấy mới hành." "Con biết ạ, con tin là sẽ có ngày chú ấy đồng ý thôi." "Con nghĩ được vậy là tốt rồi, đã yêu nhau thì phải kiên trì, thời gian có thể thay đổi tất cả." "Con biết rồi ạ." Bùi Lệ Hành có chút kích động, đây là lần đầu tiên Chu Thanh Vận bày tỏ thái độ rõ ràng như vậy kể từ bấy lâu nay, coi như là một bước tiến lớn.

Chu Thanh Vận nhìn nụ cười không giấu nổi trên mặt anh, cũng thấy hơi buồn cười.

Lúc ăn cơm, mọi chuyện đều diễn ra bình thường, bốn người nói cười vui vẻ như một gia đình thân thiết.

Ăn cơm xong Bùi Lệ Hành xin phép về, Lục Tử Đồng ra tiễn anh.

Bùi Lệ Hành vuốt tóc cô: "Đồng Đồng, vào nhà đi, tối nay dường như có gió rồi, chắc là sắp mưa đấy." Lục Tử Đồng ôm chặt lấy Bùi Lệ Hành không chịu buông tay.

Thời gian qua hai người gặp nhau rất ít, chỉ có lúc ngắn ngủi ở trong phòng bệnh, lại còn dưới sự giám sát của Lục Nam Triết, họ căn bản không dám có hành động thân mật nào vì sợ kích động đến ông.

Bùi Lệ Hành cúi đầu khẽ hôn lên môi cô một cái, nhưng xa cách lâu ngày, một nụ hôn phớt qua làm sao mà đủ.

Hai người lên xe, ôm hôn nhau rất lâu trên xe mới buông nhau ra.

Lục Tử Đồng đỏ mặt tựa vào lòng Bùi Lệ Hành để bình ổn nhịp thở, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực như ánh triều dương, khẽ nói: "Anh Bùi, em chẳng muốn vào nhà chút nào." "Ngoan nào, vào đi thôi, kẻo một lát nữa chú Lục lại không vui bây giờ." Lục Tử Đồng phì cười: "Haizz, trong nhà có một hũ giấm chua hay ghen tuông cũng là một chuyện thú vị thật đấy." Quả nhiên, Lục Nam Triết vừa thấy cô vào nhà liền nhướng mày thật cao, giọng điệu hờ hững: "Sao con không về nhà luôn đi?" Trong mắt Lục Tử Đồng thoáng qua ý cười, cô che miệng cười khúc khích: "Ba lại nói đùa rồi, đây mới là nhà của con mà." "Hiếm khi con còn nhớ rõ đấy, ba còn tưởng có người nghĩ nơi nào có tình yêu thì nơi đó mới là nhà chứ." "Con tuyệt đối không phải loại người đó đâu, con là đứa trẻ có ba như có báu vật, có ba là đủ mọi thứ rồi.

Mà ba này, tối nay ăn hơi nhiều dầu mỡ, để con đi gọt ít trái cây cho ba nhé." Lục Tử Đồng đánh trống lảng, nhanh như cắt chạy tọt vào bếp.

Lục Nam Triết nhìn theo bóng lưng cô, hừ lạnh một tiếng, con nhóc thối này, bản lĩnh chuyển chủ đề cũng không nhỏ chút nào.

Cả nhà đang ngồi ở phòng khách xem tivi, Lục Nam Triết đột nhiên nói với Lục Tử Đồng: "Lục Tử Đồng, con ra nước ngoài đi." Miếng thanh long Lục Tử Đồng định đưa lên miệng rơi bịch xuống đất, cô không thể tin nổi nhìn Lục Nam Triết, có chút nghi ngờ mình nghe nhầm, run môi hỏi lại lần nữa: "Ba, ba vừa nói gì cơ?" "Ba nói, con ra nước ngoài đi.

Con còn nhỏ, có thể đi du học hai năm, các thủ tục liên quan ba đã làm xong cho con rồi.

Là nước Úc, nơi con thích đấy." Chu Thanh Vận cũng kinh ngạc nhìn Lục Nam Triết, chuyện này bà hoàn toàn không biết, trước đó cũng chưa nghe ông nhắc qua. "Ba, sao ba lại đột ngột đưa ra quyết định như vậy?" Lục Tử Đồng mím chặt môi, đôi bàn tay buông thõng bên người không ngừng siết chặt, nhưng ngữ khí lại rất bình tĩnh. "Đây không phải là ý định nhất thời, ba đã suy nghĩ kỹ từ lâu rồi." Lục Tử Đồng không lên tiếng nữa, Chu Thanh Vận không đồng tình nói: "Nam Triết, rốt cuộc anh có coi em ra gì không hả?

Em là mẹ nó, chuyện lớn như thế này mà anh không thèm bàn bạc với em một lời.

Tử Đồng tuy lớn rồi nhưng chưa bao giờ ra nước ngoài một mình, cũng không biết tự chăm sóc bản thân, anh làm vậy là cố ý hành hạ con, em không đồng ý." "Nó luôn cảm thấy mình đã lớn rồi, có thể gả cho người ta rồi, thì việc tự chăm sóc bản thân có gì khó đâu.

Tất cả những gì tôi làm đều là vì tốt cho nó thôi." "Cái 'vì tốt cho nó' của anh là tống nó đến một nơi không thân không thích sao?

Sao anh nỡ lòng nào chứ?" Chu Thanh Vận thực sự nổi giận, giọng nói cũng vô thức cao vút lên.

Bà thực sự không hiểu chồng mình đang nghĩ gì, bình thường ông là người thương con gái nhất, không nỡ để con chịu khổ dù chỉ một chút, vậy mà lúc nhẫn tâm lại tuyệt tình đến thế, vậy mà đòi tống con ra nước ngoài. "Người trẻ tuổi học hỏi thêm nhiều thứ cũng không có gì không tốt." "Học hỏi?

Ở thành phố A này có thiếu gì học phủ ưu tú, muốn học gì mà chẳng học được.

Đừng tưởng em không biết dụng ý thực sự của anh, chẳng qua là anh không muốn con và Lệ Hành ở bên nhau thôi." Lục Nam Triết không phủ nhận cũng chẳng thừa nhận, cố chấp giữ vững ý định của mình: "Thanh Vận, chuyện này anh đã quyết định rồi, không có chỗ để thương lượng, Lục Tử Đồng bắt buộc phải ra nước ngoài." "Đồ cổ hủ, em thật không biết anh đang nghĩ cái quái gì nữa." Chu Thanh Vận trừng mắt nhìn Lục Nam Triết.

Lục Tử Đồng chỉ thấy trong lòng khó chịu vô cùng, cô hít sâu một hơi, nói với Lục Nam Triết và Chu Thanh Vận: "Mẹ, ba, hai người đừng cãi nhau nữa, con đồng ý ra nước ngoài." Lục Nam Triết thản nhiên liếc nhìn Lục Tử Đồng, trong mắt thoáng qua một tia ngạc nhiên.

Chu Thanh Vận thì trực tiếp sờ lên trán cô: "Tử Đồng, có phải con phát sốt rồi không?

Con có biết mình đang nói gì không hả, ba con là bảo con đi du học, chứ không phải đi du lịch vài ngày rồi về đâu." Lục Tử Đồng vỗ vỗ tay Chu Thanh Vận, ngược lại còn an ủi bà: "Mẹ, con nghe rõ rồi mà, mẹ cứ yên tâm đi, con biết cách tự chăm sóc mình.

Mẹ đừng lo cho con, mẹ và ba nếu có thời gian thì có thể bay qua thăm con bất cứ lúc nào, giao thông bây giờ thuận tiện lắm mà." Chu Thanh Vận nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang cố gượng cười của cô, lòng chẳng dễ chịu chút nào.

Bà lại lườm Lục Nam Triết một cái thật cháy mắt, ông ấy chắc chắn là nhìn ra sau vụ tai nạn này Lục Tử Đồng không dám làm trái ý mình nên mới không kiêng nể gì như vậy. "Tử Đồng, con nghĩ được vậy là tốt nhất." Lục Nam Triết nói. "Ba, con lùi lại một tháng nữa mới đi được không ba?

Ba sắp bắt đầu phục hồi chức năng rồi, con muốn ở bên cạnh ba, đợi ba hoàn toàn bình phục rồi con mới đi." "Chuyện phục hồi chức năng không cần con lo, có mẹ con ở bên là được rồi, không có gì đáng ngại đâu.

Con cũng đừng trì hoãn nữa, ba ngày sau xuất phát luôn đi, vừa vặn kịp lễ khai giảng của trường." Ba ngày sau đã phải đi, đúng là quá gấp gáp, Lục Tử Đồng hơi cuống lên: "Ba, con chỉ có một nguyện vọng nhỏ nhoi này thôi, ba cho con ở lại bên ba đi mà." "Không thương lượng gì hết." "Ba, thực sự không được sao?" "Lục Tử Đồng, rốt cuộc con có nghe lời ba không?" Giọng Lục Nam Triết trầm xuống. "Nghe ạ, ba nói gì con cũng nghe hết.

Ở nhà ba là lớn nhất, mọi điều ba nói đều đúng." Lục Tử Đồng mếu máo.

Vừa vào phòng, Lục Tử Đồng đã không nhịn được mà úp mặt xuống giường khóc nức nở.

Ba ngày, chỉ còn đúng ba ngày nữa thôi.

Ba ngày sau cô sẽ phải ra nước ngoài, từ nay chỉ có thể duy trì tình cảm với anh Bùi qua điện thoại, lại quay trở về những ngày tháng như hồi cô ở thành phố B.

Trong khoảnh khắc, Lục Tử Đồng thấy tim mình mỏi mệt vô cùng, lồng ngực đau thắt lại.

Sợ cha mẹ ở phòng khách nghe thấy tiếng khóc, cô không dám gọi điện cho Bùi Lệ Hành, chỉ có thể bịt miệng thầm lặng khóc nấc lên.

Đợi đến khi đèn ngoài phòng khách đã tắt, Lục Tử Đồng mới gọi điện cho Bùi Lệ Hành.

Anh vừa nghe thấy giọng cô đã nhận ra điều bất thường, chân mày cau chặt: "Đồng Đồng, em đang khóc đấy à?" "Anh Bùi..." Giọng nói nghẹn ngào mềm yếu của cô gái nhỏ truyền qua điện thoại khiến anh đau xót khôn nguôi, anh bật dậy khỏi giường: "Đồng Đồng, có chuyện gì xảy ra thế?" "Anh Bùi, xin lỗi anh, em phải...

Chương 630

rời xa anh rồi." Lục Tử Đồng vừa khóc vừa nói.

Trước đó cô đã hạ quyết tâm, nếu ba bắt hai người chia tay cô cũng sẽ chấp nhận, nhưng khi chuyện thực sự xảy ra, cô nhận ra mọi thứ không hề nhẹ nhàng như mình tưởng.

Nghĩ đến cảnh ở nơi đất khách quê người không có cha mẹ, không có người yêu, cô cảm thấy khó thở vô cùng.

Bùi Lệ Hành ngẩn người một hồi lâu mới phản ứng lại được: "Đồng Đồng, rốt cuộc là có chuyện gì?" "Ba em bắt em đi du học, em đã đồng ý rồi." Khi Lục Tử Đồng nói ra câu này, Bùi Lệ Hành im lặng rất lâu, cô chỉ đành lặp lại: "Em xin lỗi." "Đồng Đồng, chỉ cần em không từ bỏ tình cảm của chúng ta, bất kể em đi bao lâu anh cũng sẽ đợi em, đợi đến ngày em trở về." "Anh Bùi, em không từ bỏ đâu, em sẽ về mà." Lục Tử Đồng khàn giọng nói, cô làm sao có thể từ bỏ được chứ, dù thế nào cô cũng sẽ không buông xuôi. "Vậy anh đợi em." Giọng nói của Bùi Lệ Hành chắc nịch như đinh đóng cột.

Chỉ bốn chữ đơn giản thôi mà lại khiến Lục Tử Đồng một lần nữa òa khóc, cô túm chặt ga giường, khóc đến mức hụt hơi.

Cô vốn không phải hạng người dễ rơi nước mắt, nhưng chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi này, cô đã chẳng biết mình đã khóc bao nhiêu lần rồi.

Quả nhiên lời người xưa nói chẳng sai, một chữ "tình" là thứ gây tổn thương nhất, không nên chạm vào, không nên dây vào, vậy mà có mấy ai cưỡng lại được ma lực của nó.

Dù có như thiêu thân lao vào lửa, vẫn có khối người cam tâm tình nguyện đâm đầu vào. "Cô bé ngốc, đừng khóc nữa, chỉ cần em nói em nhớ anh, anh nhất định sẽ bay đến bên em ngay lập tức." Bất kể khi nào cô cần anh, anh nhất định sẽ gác lại tất cả để bay đến bên cô. "Anh Bùi, anh đừng nói nữa, đừng nói nữa mà." Lục Tử Đồng nức nở lẩm bẩm. "Được, anh không nói nữa." Qua điện thoại, cả hai đều im lặng, cứ thế tĩnh lặng nghe tiếng thở của đối phương.

Thi thoảng Lục Tử Đồng lại hỏi một câu không chắc chắn: "Anh Bùi, anh còn đó không?" Mỗi lúc như vậy, Bùi Lệ Hành luôn kiên nhẫn mỉm cười đáp lại: "Còn, anh sẽ luôn ở đây." Đây là lời hứa của anh dành cho cô, bất kể lúc nào cô quay đầu lại, anh vẫn sẽ đứng ở nơi đó chờ đợi cô.

Lục Tử Đồng cả đêm mơ mơ màng màng nói chuyện với Bùi Lệ Hành, đến cuối cùng chính cô cũng không nhớ mình đã nói những gì.

Còn Bùi Lệ Hành thì đã đứng chờ ngoài cửa nhà cô suốt đêm, mãi đến khi trời sáng mới lái xe rời đi.

Ngày hôm sau, Lục Nam Triết liếc mắt một cái đã thấy đôi mắt sưng húp của con gái, không cần nghĩ cũng biết đêm qua con nhóc này chắc chắn đã khóc rất thê thảm.

Nhưng trên mặt Lục Tử Đồng không hề biểu hiện ra, vẫn cười híp mắt nói chuyện với ba như mấy ngày trước, chăm sóc ông chu đáo từng li từng tí: "Ba, ba muốn uống sữa đậu nành hay sữa tươi ạ?" "Sữa đậu nành đi, con lấy cho ba một ít." "Dạ rõ, ba đợi chút nhé, con đi làm ngay đây." Lục Tử Đồng nhanh chóng vào bếp.

Chu Thanh Vận lườm Lục Nam Triết một cái, hạ thấp giọng bảo: "Anh xem việc tốt anh làm đi, mắt con gái anh khóc sưng thành ra thế kia kìa." Lục Nam Triết không đáp lời, trong lòng thầm thở dài một tiếng.

Ăn sáng xong, Lục Nam Triết bảo Lục Tử Đồng: "Tử Đồng, lát nữa bảo mẹ đi cùng con mua ít đồ.

Mấy thứ cồng kềnh không cần mua đâu, ba sẽ bảo người chuẩn bị giúp, con cứ đi mua mấy món đồ nhỏ xinh mà con gái thích ấy." Lục Tử Đồng nhìn Lục Nam Triết ngồi trên xe lăn, không yên tâm hỏi: "Ba, một mình ba ở nhà ổn không ạ?" "Ba có gãy chân đâu mà, không vấn đề gì hết." Chu Thanh Vận biết chồng mình đang tạo cơ hội cho con gái đi chào tạm biệt Bùi Lệ Hành, bà vỗ vai cô: "Yên tâm đi, ba con không sao đâu, trong nhà cũng không có bậc thềm nào, ông ấy đi đâu cũng tiện." Đến khu trung tâm, Chu Thanh Vận bảo: "Được rồi, con muốn đi đâu thì đi đi, mẹ đến phòng tranh một chuyến, năm giờ con qua phòng tranh đón mẹ rồi chúng ta cùng về." "Cảm ơn mẹ yêu!" Lục Tử Đồng đi thẳng đến văn phòng của Bùi Lệ Hành, nhưng lại phát hiện hôm nay anh không đi làm.

Gọi điện mới biết hóa ra anh đang ở nhà, cô liền lái xe đến khu chung cư của hai người.

Bùi Lệ Hành ra mở cửa, Lục Tử Đồng mắt đỏ hoe, nhào thẳng vào lòng anh ôm chặt lấy, như một chú mèo hoang tội nghiệp, gục đầu vào ngực anh khẽ gọi: "Anh Bùi..." Bùi Lệ Hành cúi đầu, cằm khẽ tựa lên tóc cô, rồi nựng khuôn mặt nhỏ nhắn, thần sắc dịu dàng lạ thường: "Sao em lại qua đây?" "Vốn là đi mua đồ ạ, mẹ em biết ý nên để em đi tìm anh, dặn năm giờ qua đón mẹ về." "Đã định ngày đi chưa em?" "Định rồi ạ, ba ngày sau.

Ơ không, qua hôm nay thì chỉ còn hai ngày nữa thôi, chuyến bay mười giờ sáng." Khuôn mặt Lục Tử Đồng buồn rượi, chỉ thấy thời gian trôi qua quá nhanh. "Được, anh sẽ thu xếp thời gian để ra sân bay tiễn em." Lục Tử Đồng rời khỏi vòng tay anh, ngẩng đầu lên: "Đừng, anh Bùi, anh đừng đến.

Thấy anh chắc chắn em sẽ không kìm lòng được, lúc đó lại không muốn đi nữa thì sao?" "Ngốc quá, đừng thế chứ, có phải sau này không gặp lại nữa đâu, chúng ta có thể gọi video bất cứ lúc nào mà."

"Vâng ạ, vậy anh đến tiễn em nhé.

Đúng rồi, căn hộ đối diện nhà em anh trả giúp em đi, ngắn hạn chắc em không về đâu, để không cũng lãng phí.

Anh có thời gian thì qua bầu bạn với ba em nhé, việc phục hồi của ba phải kéo dài mấy tháng, không biết bao giờ mới khỏi hẳn, quá trình đó chắc chắn gian nan lắm.

Lúc em không ở đây, anh không được liếc nhìn người phụ nữ khác dù chỉ một cái, không được tiếp xúc với Chu Mộng Dao, hạng người đó rõ ràng là có ý đồ với anh.

Cũng không được đi tiếp khách nữ, phụ nữ bây giờ như hổ như sói ấy, cứ nhìn chằm chằm đàn ông lứa tuổi như anh thôi.

Cũng không được học người ta hút thuốc uống rượu, đừng để nhiễm mấy thói xấu đó.

Thực phẩm trong nước không an toàn lắm, anh đừng có ăn cơm hộp qua loa, phải giống như lúc có em ở đây, tan làm thì ghé siêu thị mua ít thức ăn, tự nấu vừa sạch vừa yên tâm.

Anh nhớ ăn nhiều vào, ăn luôn cả phần của em nữa..." Lục Tử Đồng cứ thế liến thoắng dặn dò không ngớt.

Bùi Lệ Hành nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc mà tinh tế của cô, vừa thấy ấm lòng vừa thấy buồn cười.

Thật hiếm khi thấy cô có khía cạnh lải nhải thế này, bình thường toàn là cô chê anh lắm lời thôi.

Anh nựng má cô: "Đồng Đồng, nói xong chưa?" Lục Tử Đồng suy nghĩ một chút rồi lập tức lắc đầu, nhìn chằm chằm vào mắt anh: "Vẫn chưa xong, còn một điều quan trọng nhất, sau này mỗi giây mỗi phút anh đều phải nhớ tới em, niệm tên em, mỗi ngày nhớ em thật nhiều lần vào." "Chuyện này dễ thôi, giờ em vẫn đang ở trong lòng anh mà anh đã bắt đầu nhớ em rồi đây này, huống chi là sau này không được gặp em." Nghe vậy, tâm trạng Lục Tử Đồng tốt lên hẳn, đôi môi nhỏ nhắn hơi vểnh lên, đó là hành động nhỏ khi cô đang đắc ý: "Coi như anh biết điều.

Vậy những chuyện em vừa dặn anh nhớ hết chưa?

Có làm được không?" "Nhớ thì nhớ rồi, nhưng có một vấn đề, Chu Mộng Dao là ai?

Tại sao anh lại phải tiếp xúc với cô ta?" Bùi Lệ Hành nghĩ mãi mà chẳng nhớ ra ai tên như vậy. "Phụt!" Lục Tử Đồng không nhịn được cười thành tiếng, cô đưa hai tay ôm lấy cổ anh: "Thật sự không nhớ ạ?" Bùi Lệ Hành thấy cô hơi rướn người vất vả nên phối hợp hơi cúi thấp xuống, nghiêm túc hỏi: "Rốt cuộc là ai?

Sao anh chẳng có chút ấn tượng nào thế?" Lục Tử Đồng nhìn anh sâu sắc rồi giải thích: "Là cái cô giáo viên đại học mà lần trước bác gái sắp xếp xem mắt ở nhà anh ấy, người trông tri thức, văn tĩnh ôn hòa, tuổi tác lại tương đương với anh.

Bất kể là anh thật sự không nhớ hay cố ý làm em vui, tóm lại là em thấy rất vui." Chỉ vì một câu nói của anh mà đám mây mù u ám vây quanh đầu cô bấy lâu nay dần tan biến.

Bùi Lệ Hành búng nhẹ lên mũi cô, vẻ sủng ái không giấu giếm: "Em vui là được rồi, đừng có ăn giấm lung tung nữa, anh đến tên người ta còn chẳng nhớ nổi." Niềm vui lớn nhất của anh bây giờ chính là thấy cô hạnh phúc.

Cô giống như vầng thái dương nhỏ của anh, chỉ cần cô vui vẻ là tâm trạng anh cả ngày sẽ tốt. "Anh đúng là quý nhân hay quên, người ta mà biết chắc đau lòng lắm đấy." "Những người và việc không quan trọng anh vốn không để tâm, vả lại người khác có đau lòng hay không liên quan gì đến anh đâu, anh không quan tâm." Bây giờ anh chỉ quan tâm đến buồn vui hờn giận của cô gái nhỏ trong lòng này thôi, những người khác chẳng liên quan gì. "Cái miệng này cũng học người ta bôi mật rồi đấy, em dự đoán đây là dấu hiệu của việc hư hỏng, anh phải tự kiểm soát đấy nhé.

Nếu bác gái lại sắp xếp xem mắt cho anh, anh tuyệt đối không được đồng ý đâu." Lục Tử Đồng thật sự lo lắng mẹ Bùi thấy anh cứ lần khứa mãi nên sẽ sốt sắng sắp xếp xem mắt, đến lúc cô về, bạn trai thành chồng người ta rồi thì đúng là khóc không còn chỗ nào mà khóc.

Chương 631

"Mẹ anh biết tâm ý của anh dành cho em, bà sẽ không làm thế đâu." "Tóm lại em cứ phải tiêm phòng cho anh trước đã." Lục Tử Đồng dùng ngón tay chọc chọc mấy cái vào ngực Bùi Lệ Hành.

Hai năm nói dài không dài nhưng tuyệt đối cũng chẳng ngắn, bao nhiêu chuyện có thể xảy ra chỉ trong chớp mắt, không thể không phòng bị. "Biết rồi, bà cụ non lắm lời ạ.

Nhưng mà, em nói với anh nhiều thế rồi, anh cũng phải đề ra vài yêu cầu với em.

Ở nước ngoài không giống trong nước, phong khí cởi mở lắm, em không được thấy mới nới cũ, cũng không được buổi tối đi tham gia mấy cái bữa tiệc linh tinh, đông người tụ tập dễ xảy ra chuyện lắm.

Đồ uống con trai đưa cho cũng không được uống bậy bạ, nhiều yếu tố mất an toàn lắm." "Nói uyển chuyển thế làm gì, em hiểu ý anh mà.

Yên tâm đi, em nhất định sẽ giữ thân như ngọc vì anh, không quan hệ nam nữ lăng nhăng đâu." Lục Tử Đồng nhìn Bùi Lệ Hành với đôi mắt sáng rực, trông vẻ mặt tinh quái vô cùng.

Bùi Lệ Hành bị cô nhìn đến mức hơi ngượng ngùng, anh vỗ nhẹ vào trán cô: "Đừng có xuyên tạc ý anh, ý anh là bảo em tự chú ý an toàn, đừng quá dễ tin người, làm gì cũng phải để tâm một chút." "Yên tâm đi ạ, chuyện đời sống em có thể hơi khờ, chứ còn bảo so trí não, so mưu mẹo thì em tự nhận mình cũng có khối đấy." Nhớ năm đó cô giúp chị dâu đấu với "đóa hoa anh đào nhỏ" kia, chiêu trò cũng nhiều lắm chứ chẳng vừa. "Làm sao anh yên tâm cho được khi chỉ có một mình em chứ." Bùi Lệ Hành ôm chặt lấy Lục Tử Đồng.

Bầu không khí vừa mới sôi nổi lên một chút lại chùng xuống, Lục Tử Đồng cứ thế rúc sâu vào lòng Bùi Lệ Hành.

Bùi Lệ Hành không kìm lòng được nữa, anh nâng mặt cô lên, nụ hôn nóng bỏng lập tức áp xuống, ôm chặt lấy cơ thể cô như muốn khảm cô vào da thịt mình.

Lục Tử Đồng cũng nhiệt tình đáp lại, bày tỏ sự lưu luyến không nỡ rời xa trong lòng hai người.

Ánh mắt Lục Tử Đồng thoáng qua một tia quyết tâm, cô đánh bạo chạm vào cơ bụng săn chắc của Bùi Lệ Hành, lướt nhẹ như có như không.

Bùi Lệ Hành chỉ thấy một luồng hỏa khí bốc lên ngùn ngụt, cơ thể căng cứng, lập tức giữ chặt bàn tay nhỏ bé đang làm loạn của cô, trầm giọng nói: "Đồng Đồng, đừng nghịch." "Anh Bùi, chúng ta thuộc về nhau đi." Lục Tử Đồng hoàn toàn gạt bỏ sự dè dặt của con gái, nói ra suy nghĩ trong lòng.

Cô sắp đi rồi, đi rồi không biết bao giờ mới được gặp lại, cô muốn để lại cho nhau chút kỷ niệm, cô muốn thực sự trở thành người phụ nữ của anh.

Hai người vốn đã là người yêu của nhau, lúc này nói ra câu đó, Bùi Lệ Hành tự nhiên hiểu ý cô là gì.

Tim anh đập loạn nhịp, nhưng vẫn cực lực kìm chế: "Đồng Đồng, không vội." "Hừ, em thấy anh chẳng yêu em như em tưởng đâu.

Người ta bảo đàn ông không cưỡng lại được sự quyến rũ của người mình yêu, xem ra em hoàn toàn không quyến rũ nổi anh rồi." Lục Tử Đồng đột nhiên đẩy Bùi Lệ Hành ra, hơi bĩu môi.

Đang ở độ tuổi rực rỡ nhất, dáng vẻ này của cô càng giống như một nụ hoa kiều diễm chực nở, quyến rũ người ta đến hái, rực rỡ đến mức khiến người ta không thể rời mắt.

Bùi Lệ Hành khó khăn quay mặt đi, Lục Tử Đồng thấy anh như vậy thì ý đồ trêu chọc càng nặng, khuôn mặt nhỏ đầy vẻ ủy khuất: "Em biết ngay mà, trong lòng anh em chỉ là một con nhóc thôi, anh căn bản không coi em là một người phụ nữ thực thụ." "Đừng nói mấy lời ngốc nghếch đó, anh cũng chẳng dễ chịu gì đâu." Bùi Lệ Hành lại kéo Lục Tử Đồng vào lòng, véo nhẹ vào phần thịt mềm bên hông cô.

Lục Tử Đồng sợ nhột nhất, cô né tránh kịch liệt.

Bùi Lệ Hành thấy chiêu này có tác dụng với cô nên càng trêu hăng hơn, khiến cô cười đến mức gập người lại, liên tục xin tha. "Đồng Đồng, em còn quậy nữa không?" "Anh Bùi... thả em ra, em sai rồi... em không dám chọc anh nữa đâu." Bùi Lệ Hành thấy mặt cô đỏ bừng, dường như sắp hụt hơi đến nơi mới chịu buông cô ra. "Anh Bùi, anh quá đáng thật đấy." Lục Tử Đồng nhìn anh đầy oán trách. "Ai bảo em cố ý quyến rũ anh làm chi." Anh đã phải nhẫn nhịn cực khổ thế nào, vậy mà con nhóc này cứ hết lần này đến lần khác khiêu khích anh.

Lúc đầu Lục Tử Đồng không để ý, nhưng tiếp xúc lâu cô dần nhận ra nhiệt độ cơ thể của Bùi Lệ Hành có vẻ không bình thường.

Nhìn kỹ lại, sắc mặt anh thực sự không tốt lắm, trông hơi tiều tụy: "Anh Bùi, có phải anh bị bệnh rồi không?" "Không sao đâu, chắc là bị cảm lạnh, hơi sốt một chút thôi." Vì cơ thể khó chịu nên hôm nay anh mới không đi làm.

Lục Tử Đồng hoảng hốt: "Phát sốt à?

Anh uống thuốc chưa?" Bùi Lệ Hành vỗ tay cô: "Anh uống rồi, chắc một lát nữa là hạ sốt thôi." "Được rồi, vậy em vào giường nằm với anh một lát, sắc mặt anh kém lắm, cần phải nghỉ ngơi tử tế." Lục Tử Đồng vốn định ở bên cạnh chăm cho Bùi Lệ Hành nghỉ ngơi, nhưng nằm trong vòng tay ấm áp của anh, cô lại là người ngủ thiếp đi trước.

Bùi Lệ Hành nhìn gương mặt khi ngủ bình yên của cô, cúi đầu khẽ hôn lên trán cô một cái.

Lục Tử Đồng ngủ rất sâu, mãi mấy tiếng đồng hồ sau mới tỉnh.

Vừa mở mắt cô đã lập tức đưa tay sờ trán Bùi Lệ Hành, thấy đã mát trở lại rồi.

Cô nhìn giờ, thấy không còn sớm nữa, phải đi đón mẹ về nhà rồi.

Không kìm được, cô đưa tay khẽ chạm vào làn môi anh: "Anh Bùi, em thật sự không nỡ xa anh chút nào." Bùi Lệ Hành mở mắt, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô áp vào ngực mình, khẽ cười: "Cô bé ngốc, tối mai anh sẽ qua thăm em." "Thật không ạ?" "Ừ, dù chú Lục có cầm chổi đuổi đánh thì anh vẫn cứ phải đi." Lục Tử Đồng mãn nguyện vô cùng: "Vâng, vậy em chờ anh.

Anh nghỉ thêm lát nữa đi nhé, em về trước đây." "Lái xe cẩn thận đấy." Bùi Lệ Hành không quên dặn dò.

Lục Tử Đồng đến phòng tranh đón Chu Thanh Vận.

Chu Thanh Vận đã xong việc và đang đợi cô ở đó, vừa thấy cô vào bà liền hỏi: "Đã nói chuyện ra nước ngoài với Lệ Hành chưa con?" "Con nói rồi ạ, anh ấy bảo sẽ ủng hộ con, đợi con du học trở về." Chu Thanh Vận mỉm cười nhẹ nhàng: "Cũng thật làm khó cho nó, giờ nó cũng không còn ít tuổi nữa, chờ thêm hai năm nữa thì càng lớn tuổi hơn." Trong số mấy đứa nhỏ xung quanh, dường như tình yêu của anh đến muộn nhất, lại còn đụng phải một ông bố vợ tương lai chưa thông suốt. "Mẹ, con biết mẹ không cố chấp như ba, thực ra thái độ của mẹ đã mềm mỏng hơn rồi.

Con cũng nói thật với mẹ, dù con đồng ý với ba ra nước ngoài nhưng con cũng sẽ không từ bỏ anh ấy đâu.

Hai năm nữa con về, nếu tình cảm của chúng con vẫn không thay đổi, con hy vọng chúng con có thể thuận lợi kết hôn, mẹ và ba đừng ngăn cản chúng con nữa." "Được rồi, con bé ngốc này, mẹ hiểu ý con mà.

Hai đứa muốn thế nào thì thế, thời gian con ở nước ngoài mẹ cũng sẽ làm công tác tư tưởng cho ba con, để ông ấy cho con về sớm một chút." Về đến nhà, Lục Nam Triết đang ngồi ở phòng khách vừa gọi điện thoại vừa xử lý công việc, cả người vẫn rất bận rộn. "Ba, sao ba cứ coi mình như cái máy thế, chẳng chịu nghỉ ngơi gì cả.

Nhân cơ hội này ba nghỉ dưỡng và nghỉ phép năm luôn đi, bảo họ đừng đem việc đến làm phiền ba nữa." Lục Tử Đồng vừa nói vừa hậm hực giật lấy tập tài liệu trong tay Lục Nam Triết. "Lục Tử Đồng, đừng quậy, ba còn bao nhiêu việc chưa xử lý xong đây." "Ba nghỉ một lát rồi làm tiếp, con đưa ba ra ngoài đi dạo.

Chương 632

Con sắp đi rồi, hai ba con mình nói chuyện một lát đi ạ." "Được rồi, vậy ba dành chút thời gian nói chuyện với con." "Cảm ơn Lục đại thị trưởng đã nể mặt ạ!

Mẹ ơi, con đưa ba đi dạo trong khu, mẹ làm cho con đĩa sườn xào chua ngọt với cá nấu dưa chua nhé, con thèm chết đi được, sau này không được ăn nữa rồi, phải ăn bù trong mấy ngày này mới được." Lục Tử Đồng nói với Chu Thanh Vận. "Được, con muốn ăn gì mẹ cũng làm cho." Lục Tử Đồng đẩy Lục Nam Triết ra ngoài đi dạo, dừng lại ở một cái đình hóng mát, cô nhẹ nhàng bóp vai cho ông, vừa bóp vừa dặn dò: "Ba, sau khi con đi rồi ba phải chú ý ăn uống ngủ nghỉ, đừng có dồn hết tâm trí vào công việc.

Lúc phục hồi chức năng cũng đừng nóng vội quá, cứ từ từ thôi, không có gì là không vượt qua được đâu, mọi chuyện rồi sẽ tốt lên thôi.

Buổi tối mẹ nhớ dùng nước nóng ngâm chân cho ba nhé, để máu huyết lưu thông, tốt cho việc hồi phục ạ.

Ba muốn ăn gì cứ bảo mẹ làm, ba phải đối tốt với bản thân mình một chút." Trong lòng Lục Nam Triết rất vui mừng, con gái ông thực sự đã lớn rồi, trước đây toàn là ông dặn dò cô, giờ lại đến lượt cô thích lải nhải với ông.

Ông cũng rất tận hưởng những giây phút này, cô nói gì ông cũng gật đầu đồng ý. "Còn nữa, lúc nào buồn chán thì gọi điện cho con, con buôn chuyện với ba." Lục Nam Triết phì cười: "Là con sợ mình buồn chán nên muốn tìm người nói chuyện thì có." "Đúng thế, đúng thế, ba biết là con ghét nhất phải ở một mình mà.

Không có ai nói chuyện với con thì đúng là cực hình, bắt con im lặng chắc con sớm muộn cũng phát điên mất thôi." "Có bấy nhiêu tiền đồ thôi à.

Ba đã tính kỹ cho con rồi, bên đó có một người bạn thân của ba, hồi nhỏ con cũng từng gặp chú ấy rồi, con gọi là chú Nhạc.

Chú ấy định cư bên đó từ sớm, tình cờ lại sống ngay gần ngôi trường mà ba đăng ký cho con.

Chuyến này qua đó con không cần ở ký túc xá, cứ ở nhà chú ấy, họ sẽ giúp chăm sóc chuyện ăn ở đi lại cho con.

Con gái chú ấy cũng trạc tuổi con, hai đứa chắc chắn có nhiều chuyện để nói, không lo không có ai trò chuyện đâu." Lục Nam Triết vốn dĩ là một ông bố cuồng con gái, làm sao có thể yên tâm để cô đơn độc nơi đất khách quê người, mọi chuyện ông đều đã tính toán chu toàn cho cô. "Chú Nhạc ạ?

Có phải cái 'ông chú kỳ quặc' hồi nhỏ toàn thích nựng má con không ba?

Con vẫn còn ấn tượng đấy, trước đây chú ấy hay qua nhà mình ăn cơm.

Còn Tuyết Nhi con cũng nhớ, trông con bé ngoan ngoãn lắm.

Ái chà ba ơi, sao ba không nói sớm, hại con cứ tưởng mình sắp phải đi tha hương cầu thực một mình chứ." "Ba có nhẫn tâm thế không hả?" Lục Tử Đồng gượng cười, lẩm bẩm nhỏ trong miệng: "Nếu không bắt con ra nước ngoài thì càng tốt ạ." Giọng Lục Tử Đồng hơi nhỏ nên Lục Nam Triết không nghe rõ: "Tử Đồng, con vừa nói gì cơ?" "Dạ không có gì ạ.

Ba, con sắp đi rồi, con có thể hỏi ba một câu không?

Tại sao ba lại không ủng hộ con và anh Bùi ở bên nhau?" Lục Nam

Triết ngẩn ra một lúc, im lặng hồi lâu mới trả lời: "Ba sợ sau này con sẽ gặp được người tốt hơn, và con cũng xứng đáng với người tốt hơn thế." Lục Tử Đồng nhìn ánh hoàng hôn nơi chân trời khẽ thở dài, cô cười nhạt nói: "Ba, ba thật sự lo xa quá rồi.

Nhà họ Lục chúng ta chuyên sinh ra những kẻ si tình, ba không tin con thì cũng phải tin vào gen của nhà mình chứ.

Bà nội mất sớm, ông nội nhất quyết không đi bước nữa.

Ba và mẹ, đại bác và bác gái, anh hai và chị dâu, mọi người ai nấy đều cưng vợ hết mực, chẳng có ai là ngoại lệ cả.

Trước đây con thường nghĩ, hay là người nhà họ Lục mình giống như trong tiểu thuyết miêu tả, bị ai đó hạ bùa rồi, hễ nhận định ai là sẽ chung thủy cả đời." "Ba cứ thấy con còn nhỏ, tâm tính chưa định, nhưng ba nghĩ xem, hồi ba với mẹ kết hôn cũng đâu có lớn hơn con mấy tuổi, hai người cũng yêu nhau hai năm mới cưới, lúc thích nhau cũng trạc tuổi con bây giờ thôi.

Con thực sự nghiêm túc đấy, không phải là chấp niệm nhất thời đâu ba." Nghe vậy, Lục Nam Triết im lặng rất lâu không nói lời nào.

Lục Tử Đồng mỉm cười: "Ba, ngày mai nhà mình về đại viện đi ạ, cả nhà mình ăn một bữa cơm chung rồi con mới đi." Lục Nam Triết cũng không nỡ xa con gái, nhưng lúc này ông chỉ có thể để cô rời đi, lời muốn ngăn cản cuối cùng vẫn nghẹn lại nơi cổ họng.

Ngày hôm sau, Lục Tử Đồng quay về khu đại viện.

Lục Sâm và Mạc Noãn biết cô sắp đi nên sau khi tan làm đã đặc biệt dẫn hai nhóc tì qua đó, đi cùng còn có cả Bùi Lệ Hành.

Lục Nam Triết nhìn thấy Bùi Lệ Hành thì không nói gì, còn chủ động để anh qua trò chuyện với mình.

Đương nhiên họ chỉ bàn luận về những vấn đề khác, tuyệt nhiên không nhắc đến chuyện giữa anh và Lục Tử Đồng.

Mạc Noãn ngồi cách đó không xa, luôn chú ý quan sát xem hai người đang nói gì.

Cô thật sự thấy thắc mắc, không hiểu ý của chú út là gì.

Trông chú đối với Bùi Lệ Hành cũng không còn bài xích như trước nữa, thái độ đã dần mềm mỏng hơn, nhưng tại sao cứ nhất quyết bắt Lục Tử Đồng ra nước ngoài, đúng là không thể hiểu nổi.

Lão gia tử tuy không muốn cháu gái đi xa, nhưng từ trước đến nay ông không bao giờ can thiệp vào quyết định của con trai, ông tin rằng con trai làm vậy đều là vì tốt cho cháu gái, dặn dò Lục Tử Đồng vài câu rồi thôi.

Suốt cả buổi tối, ánh mắt Bùi Lệ Hành thỉnh thoảng lại lướt qua người Lục Tử Đồng, dáng vẻ ấy khiến Mạc Noãn cảm thấy xót xa.

Ngược lại, Lục Sâm luôn giữ nụ cười trên môi, nhìn kiểu gì cũng thấy anh đang chờ xem kịch vui, chẳng có lấy một chút quyến luyến khi sắp tiễn em gái ra nước ngoài.

Mạc Noãn không nhịn được mà nhéo tay anh một cái, ghé sát tai Lục Sâm hạ thấp giọng: "Ông xã, anh nghĩ cách gì đi chứ, ngày mai Tử Đồng đi rồi, không biết bao giờ mới về được đâu." Trước đây Tử Đồng từng hiến không ít kế sách cho cô, cô muốn dốc sức giúp em ấy một tay.

Lục Sâm xoa xoa cằm, tỏ vẻ cao thâm khó lường: "Chuyện tình cảm cứ thuận theo tự nhiên đi, anh có phải ông Tơ đâu mà quản chuyện nhân duyên này." Mạc Noãn vừa nhìn biểu cảm đó là biết anh chắc chắn hiểu được dụng ý của chú út.

Trong cái nhà này, tính cách của anh và chú út là giống nhau nhất, hai người tuy là chú cháu nhưng lại giống như bạn bè, suy nghĩ thường xuyên tâm đầu ý hợp.

Mạc Noãn khoác lấy tay Lục Sâm, nũng nịu: "Ông xã, em biết anh có cách mà, anh giúp họ chút đi." Thấy bà xã chủ động dán sát thân thể mềm mại vào mình, Lục Sâm vô cùng hưởng thụ, bàn tay lớn ôm lấy cô nhưng miệng lại nói: "Noãn Noãn, lúc này dùng mỹ nhân kế là không có tác dụng đâu, đây là vấn đề nguyên tắc." Mạc Noãn lườm Lục Sâm một cái: "Tối nay em sang ngủ với con trai và con gái, anh cứ một mình mà giữ lấy cái nguyên tắc của anh đi." "Thế thì phải xem con gái có đồng ý hay không đã." Lục Sâm nhếch môi, Lục Niệm Nhất thích nhất là được ba mẹ cùng bầu bạn, bà xã anh dù thế nào cũng không đỡ nổi chiêu nhõng nhẽo của con gái đâu, điểm này anh vô cùng tự tin.

Mạc Noãn oán hận nhìn Lục Niệm Nhất đang chơi đùa trong phòng khách, cái đồ phản bội tí hon này lúc nào cũng nghe lời ba nó, cô thật sự không thể dùng chiêu này để uy hiếp Lục Sâm được.

Cô nhận ra từ khi có con gái, mình ngày càng bị Lục Sâm nắm thóp. "Hừ." Mạc Noãn hừ mạnh một tiếng với Lục Sâm.

Lục Niệm Nhất vừa chạy tới, nghe thấy mẹ hừ một tiếng cũng học theo, cái mũi nhỏ nhăn lại, hừ nhẹ một tiếng với Lục Sâm.

Mạc Noãn kéo bé lại, gõ nhẹ vào trán: "Lục Niệm Nhất, con không học điều tốt, suốt ngày học mấy cái này, không được như vậy nữa nha." Cô nhóc chẳng hề sợ mẹ, còn thách thức ngước khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hừ thêm một tiếng nữa.

Mạc Noãn dở khóc dở cười, những người xung quanh cũng bị cử chỉ của cô bé làm cho bật cười.

Chương 633

Cô nhóc bặm cái miệng nhỏ đỏ hồng như quả anh đào, vui vẻ chạy đi tìm anh trai.

Bùi Lệ Hành nhìn Niệm Nhất đầy hâm mộ, đột nhiên vẫy vẫy tay với con bé: "Niệm Niệm, lại đây với chú Bùi nào." Cô nhóc xưa nay rất thích Bùi Lệ Hành, liền buông tay anh trai chạy tới.

Bùi Lệ Hành bế bé đặt lên đùi: "Niệm Niệm thật là thông minh quá." Anh thực sự cũng rất muốn có một đứa con gái như thế này, thật sự quá tuyệt vời.

Cô nhóc nghiêng đầu, chớp chớp mắt, rồi chậm rãi thốt ra mấy chữ: "Chú rể của cô." Là cô út đã dạy bé như vậy, hễ gặp chú Bùi là phải gọi chú rể, như vậy cô út mới mua cho bé những món đồ chơi lấp lánh.

Tay cầm chén trà của Lục Nam Triết run lên, ngay cả Bùi Lệ Hành cũng ngẩn người, ngay sau đó ý cười trong đáy mắt dần lan tỏa.

Nhưng vì Lục Nam Triết đang ngồi bên cạnh nên anh không dám đáp lời, cũng không dám biểu hiện quá rõ ràng. "Niệm Niệm, ai dạy con thế?" Lục Nam Triết nhéo cái má phúng phính của bé. "Cô ạ." Cô nhóc chưa hiểu gì cả, vừa bị hỏi đã khai ngay Lục Tử Đồng ra.

Lục Tử Đồng vừa bưng đĩa trái cây ra, nghe thấy Niệm Nhất bán đứng mình liền định quay đầu bỏ chạy.

Lục Nam Triết kịp thời gọi giật lại: "Lục Tử Đồng, con đứng lại đó cho ba." Lục Tử Đồng chậm chạp bước tới, mặt nở nụ cười nịnh nọt, từ phía sau ôm lấy cổ Lục Nam Triết: "Ba yêu dấu, ba có gì sai bảo ạ?" "Con dạy Niệm Nhất cái gì thế hả?" Giọng Lục Nam Triết không rõ vui hay giận. "Ba cũng biết Niệm Nhất thông minh thế nào mà, con chỉ nói bừa một câu là bé nhớ luôn, cái này không trách con được.

Bảo bối à, nói với ông nội là con rất thông minh đi nào." "Niệm Niệm... thông minh." Lục Niệm Nhất mong chờ nhìn Lục Nam Triết, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ căng ra.

Lục Nam Triết hoàn toàn không chịu nổi ánh mắt vừa đáng yêu vừa tội nghiệp này: "Đúng rồi, Niệm Nhất nhà mình thông minh nhất." Lục Niệm Nhất nhoẻn miệng cười rồi lại chạy đi mất.

Đúng là một cô nhóc không chịu ngồi yên, muốn bé ngồi im một chỗ khó vô cùng.

Lục Nam Triết nói với Lục Tử Đồng: "Cái đồ da mặt dày, chỉ hy vọng Niệm Nhất lớn lên đừng giống con, không thì mệt lắm." Lục Sâm nghe vậy liền không đồng ý: "Chú út, chú cứ yên tâm đi, đã có kinh nghiệm giáo dục con gái thất bại của chú làm gương, con gái cháu nhất định sẽ không đi vào vết xe đổ của Lục Tử Đồng đâu." Lục Nam Triết nghẹn lời: "Ta là chú của cháu đấy, nói năng cho có chừng mực chút." "Hazzz, người nói thật lúc nào cũng không được lòng người khác." Lục Sâm ra vẻ bất lực.

Cả gia đình quây quần ấm áp, Lục Tử Đồng và Bùi Lệ Hành ngoài mặt thì mỉm cười, nhưng trong lòng lại dâng lên nỗi buồn ly biệt đậm sâu.

Thời gian đếm ngược bắt đầu.

Ngày mai, họ phải xa nhau rồi.

Cuối cùng Lục Tử Đồng vẫn đi, người tiễn cô là Bùi Lệ Hành và Chu Thanh Vận.

Lục Nam Triết vì đôi chân không thuận tiện nên không ra sân bay.

Chỉ có mẹ ở đó nên Lục Tử Đồng cũng chẳng màng kiêng dè, trước khi lên máy bay, cô sà vào lòng Bùi Lệ Hành, mím môi không nói một lời.

Viền mắt Bùi Lệ Hành cũng đỏ lên, lực tay ôm cô càng lúc càng chặt, chẳng muốn buông ra chút nào.

Thấy hai người quyến luyến không rời, Chu Thanh Vận cũng không nỡ, bà quay mặt đi chỗ khác.

Một lúc sau, thấy thời gian không còn sớm, bà mới cất tiếng nhắc nhở: "Tử Đồng, máy bay sắp cất cánh rồi, mau lên máy bay đi con." Lục Tử Đồng rời khỏi vòng tay Bùi Lệ Hành, khẽ gật đầu, giọng khản đặc: "Mẹ bảo trọng, chăm sóc ba giúp con.

Anh Bùi, đợi em." "Tử Đồng, anh sẽ đợi em." Bùi Lệ Hành gật đầu.

Lục Tử Đồng nghiến răng, không ngoảnh đầu lại mà bước thẳng vào cửa lên máy bay.

Nghe tiếng gầm rú của động cơ, nhìn những đám đám mây trắng cuộn trào trên bầu trời, cuối cùng Lục Tử Đồng cũng không nhịn được mà bật khóc nức nở.

Bùi Lệ Hành cũng đứng chết trân tại chỗ, mãi đến khi máy bay cất cánh mới sực tỉnh lại.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt Lục Tử Đồng đã đi được một tháng.

Cả hai đều cảm thấy vô cùng khổ sở, may mà múi giờ không chênh lệch mấy, họ có thể thoải mái gọi điện cho nhau.

Ngoài ra, Bùi Lệ Hành dồn phần lớn thời gian vào công việc, mỗi ngày đều đặn dành thời gian đến giúp Lục Nam Triết tập phục hồi chức năng.

Quá trình tập luyện gian nan hơn họ tưởng tượng rất nhiều, mỗi lần tập mười mấy phút là Lục Nam Triết lại mướt mải mồ hôi.

Chu Thanh Vận đứng bên cạnh thường xuyên đỏ mắt.

Sau hơn một tháng, ông cũng mới chỉ miễn cưỡng đứng dậy được chứ chưa thể tự đi lại, vẫn phải tiếp tục ngồi xe lăn.

Trong lòng Bùi Lệ Hành cũng chẳng dễ chịu gì, tai họa bất ngờ này là do anh và Lục Tử Đồng gây ra, việc anh có thể làm là dành thêm thời gian qua đây.

Chu Thanh Vận là phụ nữ nên sức lực yếu, không thể bằng một người đàn ông như anh.

Tập xong, Bùi Lệ Hành vào bếp ép nước trái cây.

Chu Thanh Vận nhìn theo bóng lưng anh, mỉm cười nói: "Ông xem thằng bé Lệ Hành hiếu thảo chưa kìa.

Ông đã chia rẽ nó với Tử Đồng mà nó vẫn đối tốt với ông như vậy, tôi thấy nó còn tận tâm với ông hơn cả với lão Bùi ấy chứ." Lục Nam Triết không cho là vậy, hừ nhẹ một tiếng: "Đó là vì nó vẫn chưa từ bỏ ý định, còn đang nhắm vào con gái tôi đấy." "Lục Nam Triết, ông cũng già rồi, lời nói phải giữ lấy lời, đừng tự làm hỏng danh tiếng của mình.

Chính ông đã nói nếu hai năm sau chúng nó vẫn kiên trì thì sẽ cho chúng nó bên nhau mà." Cũng chính vì vậy mà Chu Thanh Vận không quyết liệt ngăn cản Lục Tử Đồng ra nước ngoài.

Nếu không, dù thế nào bà cũng sẽ phản đối. "Thì cứ đợi đến lúc đó rồi tính, hai năm còn dài lắm." "Dài gì mà dài, đối với hai người yêu nhau thì mấy ngày không gặp đã là cực hình rồi, huống hồ ông còn bắt người ta xa nhau hai năm.

Năm đó ông theo đuổi tôi, tôi mới về quê có một tuần mà ông đã tức tốc chạy theo rồi, sao đến lượt con gái thì ông không cân nhắc thêm một chút?" "Chuyện của mình thì mình tự lo, tôi theo đuổi được bà, để bà gả cho tôi là vì tôi có bản lĩnh, tôi có bắt ai lo hộ đâu." "Lục Nam Triết, tôi thật sự không thể nói chuyện nổi với ông." Chu Thanh Vận bực bội nhìn chồng.

Cùng lúc đó, Mạc Noãn cũng vừa kết thúc cuộc gọi với Lục Tử Đồng.

Cô nàng kia đang nằm trên giường thẩn thờ, nói là không ngủ được nên muốn tìm người tâm sự.

Chương 634

Nghe giọng điệu khổ sở của cô ấy, sau khi cúp máy, Mạc Noãn liền lườm Lục Sâm đang ngồi bên cạnh: "Tử Đồng bây giờ sống khổ sở lắm, anh không định có ý kiến gì sao?" "Đối với hai kẻ ngốc đó, anh chẳng có gì để nói cả." Lục Sâm vừa lướt xem tài liệu trong tay vừa đáp.

Đã quen với việc có vợ con bên cạnh, Lục Sâm không còn muốn vào phòng sách xử lý công việc một mình nữa.

Phần lớn thời gian anh đều ngồi xếp bằng trên sofa, vừa cùng vợ xem phim, vừa trông các con chơi đùa, lại vừa có thể xử lý công việc, một lúc làm nhiều việc.

Mạc Noãn chớp chớp mắt, cảm thấy trong lời nói của Lục Sâm có ẩn ý: "Lục Sâm, ý anh là sao?" Lục Sâm không muốn mở lời thêm, Mạc Noãn liền bóp vai nhẹ nhàng cho anh: "Ông xã, rốt cuộc ý anh là sao?" Lục Sâm vẫn nhất quyết không nói, đáy mắt Mạc Noãn thoáng qua một ý cười, cô gọi cặp song sinh đang chơi đùa cách đó không xa: "Niệm Niệm, Tử Mặc, lại đây nào, mẹ có chuyện muốn nói với hai con." Hai nhóc tì nhìn nhau một cái rồi cười híp mắt chạy tới, ngọt ngào gọi: "Mẹ ơi." "Ba của các con mệt rồi, hai con bắt chước mẹ, mau bóp vai cho ba đi." Hai nhóc tì đá văng giày, leo lên sofa đứng hai bên bóp vai cho Lục Sâm.

Nhìn các con ngoan ngoãn, tâm trạng Lục Sâm rất tốt.

Mạc Noãn thấy đã dỗ dành anh vui vẻ liền tiếp tục: "Niệm Niệm, hôn ba một cái đi nào, mỗi ngày ba đi làm mệt lắm đó." Cô nhóc vốn rất thích trò này, nghe mẹ nói xong liền lập tức ôm cổ Lục Sâm, đặt những cái hôn ướt át liên tục lên mặt anh.

Lục Tử Mặc thì có vẻ trầm tĩnh hơn, vẫn luôn tay bóp vai cho ba, tuy sức chẳng bao nhiêu nhưng làm rất ra dáng, bộ dạng vô cùng nghiêm túc.

Lục Sâm lập tức được các con dỗ cho vui vẻ hẳn ra.

Mạc Noãn lại hỏi cô nhóc: "Niệm Niệm, con có nhớ cô út không?" Cô út ư?

Mắt cô nhóc sáng lên.

Tuy thỉnh thoảng cô út hay trêu chọc bé nhưng lại rất rộng rãi, bé muốn gì cô cũng mua cho. "Nhớ ạ." Cô nhóc gật đầu. "Vậy mau cầu xin ba đi, bảo ba giúp cô út một tay." Cô nhóc tuổi còn nhỏ, dù có một số câu chưa được rèn luyện thường xuyên nên nói chưa thạo, nhưng bé vẫn nghe hiểu.

Bé nói: "Giúp... cô... giúp." Ánh mắt Lục Sâm liếc qua Mạc Noãn, thật là xấu xa mà, vì đạt được mục đích mà dám mang con gái ra làm súng chắn.

Lục Sâm không đáp lại ngay, cô nhóc liền không vui, kéo lấy mặt anh nũng nịu: "Ba ơi..." Tiếng gọi hết lần này đến lần khác khiến trái tim Lục Sâm như tan chảy.

Trước khi có con gái anh không thể hiểu được cảm giác này, có rồi mới thấy tiếng con gái làm nũng đúng là âm thanh êm ái nhất thế gian. "Lục Sâm, con gái đã nhờ vả anh rồi, anh nỡ để con thất vọng sao?" "Ba... giúp." Cô nhóc rất kiên trì, vẫn nhớ chuyện lúc nãy.

Lục Sâm tự nhiên là không chịu nổi: "Được rồi, bảo bối, ba biết rồi.

Con với anh trai đi chơi đi." Cô nhóc đạt được mục đích, dắt anh trai đi chơi chỗ khác.

Có dì Mai ở đó nên họ cũng không cần phải dán mắt theo dõi suốt.

Mạc Noãn lập tức khoác tay Lục Sâm, thừa thắng xông lên: "Ông xã, rốt cuộc là chuyện thế nào?" "Sao đến cả em cũng ngốc thế nhỉ?

Chú út làm vậy rõ ràng là đã đồng ý chuyện của Lệ Hành và Tử Đồng rồi.

Nói là bắt cô ấy ra nước ngoài, nhưng chú có cấm Lệ Hành sang tìm cô ấy không?

Có cấm Tử Đồng giữa chừng quay về không?" Mạc Noãn hơi hiểu ra nhưng vẫn còn thắc mắc: "Chú út đúng là không đưa ra yêu cầu cứng nhắc, nhưng có lẽ đó là do tính cách của chú, với lại chú cũng không muốn phá hỏng quan hệ giữa hai nhà Bùi - Lục thôi." "Nghĩ nhiều thế làm gì." "Không nghĩ sao được?" "Núi không đến tìm mình thì mình đến tìm núi vậy, đạo lý hiển nhiên thế mà cũng không hiểu, anh mới lười không thèm dạy họ." "Ý anh là để Lệ Hành sang đó?" "Anh không nói thế nhé." Mạc Noãn suy nghĩ một hồi vẫn thấy không ổn, ngộ nhỡ lại làm chú út giận dữ rồi xảy ra chuyện gì thì thật tội lỗi. "Lục Sâm, anh nói rõ hơn chút được không?" "Noãn Noãn, sở dĩ chú út để Tử Đồng ra nước ngoài là vì mấy nguyên nhân sau: Thứ nhất, chú đang tập vật lý trị liệu, thời gian không hề ngắn, chú không muốn Tử Đồng nhìn thấy bộ dạng này của mình, không muốn cô ấy tự trách và day dứt.

Thứ hai, con gái sớm muộn gì cũng phải đi lấy chồng, chú cũng phải tập thích nghi dần với cuộc sống không có con gái bên cạnh.

Thứ ba, sẵn tiện thử thách họ luôn." Nghe Lục Sâm giải thích như vậy, Mạc Noãn mới vỡ lẽ, cô hôn cái chóc lên mặt anh: "Ông xã, anh thông minh quá, em chẳng nghĩ ra được mấy chuyện này." Mạc Noãn miệng nói vậy nhưng trong lòng thầm nghĩ, đúng là chỉ có những kẻ tính tình kỳ quặc như nhau mới nghĩ ra được mấy cái trò này.

Lục Sâm nhìn bộ dạng cô là biết cô đang nghĩ gì, chắc chắn chẳng phải chuyện tốt lành: "Noãn Noãn, trong lòng em lại đang mắng anh cái gì đấy?" Mạc Noãn thoáng hiện vẻ chột dạ, lập tức đánh trống lảng: "Lục Sâm, em mắng anh bao giờ, khen anh còn không kịp nữa là, thông minh quá đi mất.

Không được, em phải mau gọi điện cho sư huynh báo tin vui này mới được." Mạc Noãn nói xong liền lấy điện thoại gọi cho Bùi Lệ Hành, thuật lại nguyên văn lời Lục Sâm nói.

Sau khi nghe xong, Bùi Lệ Hành ngẩn người một lát rồi nở nụ cười rạng rỡ: "Cảm ơn em nhé Tiểu Noãn, anh biết phải làm gì rồi." "Sư huynh, giúp được anh là tốt rồi." Cúp máy, Bùi Lệ Hành suy ngẫm kỹ lại, không thể phủ nhận lời Lục Sâm nói rất có lý.

Thật ra thái độ của Lục Nam Triết đã mềm mỏng rồi, từ đầu đến cuối chú chưa từng kịch liệt phản đối họ, là do họ tự rơi vào lối cụt.

Sau tai nạn, họ biết phản tỉnh thì chú út đương nhiên cũng sẽ suy nghĩ sâu xa hơn.

Chú là một người thâm thúy, chắc chắn đã sớm nghĩ thông suốt rồi, cả nhà bình an vui vẻ mới là quan trọng nhất.

Tâm trạng Bùi Lệ Hành cực tốt, lập tức lái xe đến văn phòng luật, làm việc như thể được tiêm máu gà, hiệu suất cực cao.

Sau khi xử lý xong, anh đưa ra một quyết định quan trọng.

Càng nghĩ càng phấn khích, anh không để ý thời gian mà gọi thẳng cho Mạc Noãn.

Thế nhưng, đầu dây bên kia lại vang lên giọng nói trầm đục đầy khó chịu của Lục Sâm: "Bùi Lệ Hành, nửa đêm nửa hôm gọi điện lại định làm gì?

Tự mình vẫn chưa thông suốt à?" Bùi Lệ Hành nhíu mày nhìn đồng hồ, đã gần một giờ sáng rồi.

Anh đúng là đã quá kích động, mình có lỗi trước nên lúc này dĩ nhiên không chấp nhặt với Lục Sâm, thái độ vô cùng tốt: "Sâm à, cảm ơn lời nhắc của cậu, tớ nghĩ thông rồi.

Tớ muốn gặp Tiểu Noãn một lát, có chút việc muốn nói với cô ấy." "Có chuyện gì thì nói với tớ là được rồi, đừng có nửa đêm làm phiền Noãn Noãn nhà tớ, cô ấy ngủ rồi." Lục Sâm bực bội nói. "Chuyện này chỉ có thể nói với Tiểu Noãn thôi." "Đừng có nói nhảm, chuyện của vợ tớ tớ đều quản được, nói với tớ cũng vậy thôi." Bùi Lệ Hành đang định nói gì đó thì nghe thấy đầu dây bên kia đã đổi người, là giọng của Mạc Noãn: "Sư huynh, em đây, anh tìm em có việc gì thế?" Bùi Lệ Hành lo bị Lục Sâm cắt ngang nên cũng không khách sáo, vào thẳng vấn đề: "Tiểu Noãn, anh tính hậu thế sẽ đi tìm Tử Đồng.

Anh đã suy nghĩ kỹ rồi, việc ở văn phòng luật đành phải làm phiền em để mắt tới giúp anh.

Hiện tại văn phòng đã đi vào quỹ đạo, em không cần đến trực mỗi ngày đâu, chỉ thỉnh thoảng qua xem chút là được, có những việc xử lý từ xa được anh sẽ xử lý ở nước ngoài." Văn phòng luật giao cho ai anh cũng không yên tâm, nghĩ đi nghĩ lại mới mở lời với Mạc Noãn.

Chương 635

Mạc Noãn nhận lời ngay lập tức: "Không vấn đề gì, em cũng khá quen với việc ở văn phòng rồi, chắc chắn sẽ làm tốt.

Anh muốn làm gì thì cứ đi đi, có em chống lưng cho anh đây." "Chống cái gì mà chống, một cái Mạc thị còn chưa đủ cho em lăn lộn sao, còn định quản cả văn phòng luật cho người ta nữa." Đó là tiếng của Lục Sâm bên cạnh. "Tiểu Noãn, vậy phiền em rồi." Mạc Noãn một tay giữ chặt điện thoại, một tay ngăn cản Lục Sâm, trêu chọc: "Sư huynh, chuyện này mà thành, sau này anh phải đổi miệng gọi em là chị dâu đấy nhé." Bùi Lệ Hành bật cười: "Đợi cưới được vợ rồi chắc chắn anh sẽ đổi miệng, gọi em là đại tẩu cũng chẳng có gì khó." "Bùi Lệ Hành, ai thèm cậu gọi là chị dâu chứ.

Vợ tớ còn bận chăm con, bận quản lý công ty, không có thời gian quản văn phòng luật cho cậu đâu.

Cậu muốn theo đuổi phụ nữ thì dẹp cái văn phòng đó đi, vừa muốn tán gái vừa không muốn trả giá, làm gì có chuyện tốt thế." Lục Sâm tức điên lên được, nếu biết thế này thì dù con gái có tỏ ra đáng yêu thế nào anh cũng không thèm nhắc nhở, giờ đúng là gậy ông đập lưng ông.

Bùi Lệ Hành chưa kịp nói gì thì đầu dây bên kia đã vang lên tiếng tút tút.

Không cần nghĩ cũng biết là do Lục Sâm làm.

Mạc Noãn nhìn khuôn mặt đen xì của Lục Sâm, lật người lăn vào lòng anh, đưa tay ôm chặt lấy eo anh, đầu cọ nhẹ lên ngực anh: "Lục Sâm, đừng thế mà.

Hiện giờ Mạc thị có tổng giám đốc rồi, chủ tịch như em cũng không nhiều việc lắm.

Anh yên tâm đi, em hoàn toàn có thể kiêm nhiệm được, em cũng sẽ đi làm và về đúng giờ để chơi với các bảo bối mà." Quan trọng nhất là cô thích công việc ở văn phòng luật. "Noãn Noãn, em thật sự quá đáng rồi đấy, bây giờ em là bà mẹ bỉm sữa, sao có thể dễ dàng đồng ý với người ta như thế.

Thời gian ngắn thì không sao, lỡ họ đi biền biệt một hai năm không về thì em tính thế nào?" "Anh yên tâm đi, da mặt sư huynh không dày như anh đâu, anh ấy sẽ biết chừng mực thôi, không đối xử với em như vậy đâu." "Sao em lúc nào cũng tin tưởng cậu ta thế, Bùi Lệ Hành có cái gì tốt chứ?" "Lục Sâm, đây không phải là tin tưởng, mà là đáng thương và đồng cảm.

Em thấy anh ấy lớn tuổi rồi mà lận đận quá nên mới giúp thôi.

Dù sao Tử Đồng cũng phải gả cho anh ấy, tuổi tác lớn dần thì cuối cùng Tử Đồng vẫn là người chịu thiệt, chỉ là thuận tay giúp họ thôi, không khó khăn gì cả." Sắc mặt Lục Sâm cuối cùng cũng dịu lại một chút: "Cũng đúng, cặp song sinh nhà mình sắp biết đi mua tương cho ba nó rồi." Mạc Noãn dỗ dành Lục Sâm một hồi lâu mới thuyết phục được anh.

Càng ở bên nhau lâu, cô càng thấy tính cách anh rất giống một loại động vật nhỏ nào đó, phải vuốt ve thuận theo chiều lông mới được.

Bùi Lệ Hành đã quen với thái độ của Lục Sâm, bị cúp điện thoại không thương tiếc cũng không để bụng, anh bắt đầu dùng điện thoại đặt vé máy bay trên mạng.

Anh đặt chuyến sớm nhất vào ngày kia bay sang Úc.

Từ thành phố A không có chuyến bay thẳng, phải quá cảnh ở nơi khác.

Một lúc sau, quả nhiên anh nhận được tin nhắn của Mạc Noãn, bảo anh cứ yên tâm ra nước ngoài, cô đã thuyết phục được Lục Sâm rồi.

Cả đêm anh ở lại văn phòng luật, vừa đến giờ làm việc thì điện thoại của Lục Tử Đồng gọi đến.

Nghe giọng nói ríu rít của cô, anh đột nhiên không kìm được mà bật cười thành tiếng.

Dù hai người cách nhau rất xa, Lục Tử Đồng vẫn nhanh chóng nhận ra tâm trạng anh Bùi nhà mình đang rất tốt: "Anh Bùi, có phải anh vừa nhận được hợp đồng lớn không, sao em cảm giác tâm trạng anh tốt thế?" "Đúng vậy, anh sắp đi làm một việc rất quan trọng, có thể coi là đại sự trong đời anh." Lục Tử Đồng nhíu mày: "Anh định làm gì thế, còn úp úp mở mở với em nữa." "Em sẽ biết ngay thôi." Bùi Lệ Hành kiên quyết không tiết lộ một chút tin tức nào. "Anh Bùi, anh nói làm em tò mò chết đi được, đại sự gì mà em không được tham gia chứ, tiếc quá đi mất." Trong lòng Lục Tử Đồng dâng lên nỗi thất vọng tràn trề, đây chính là điều khổ sở nhất của yêu xa, ngoài việc trò chuyện ra thì cuộc sống của đối phương mình đều không thể tham gia. "Lục Đồng Đồng, đừng nghĩ nhiều quá.

Ngày mai có thể anh sẽ rất bận, không nghe điện thoại của em được, em đừng cuống lên nhé, chỉ cần xong việc anh sẽ gọi lại cho em ngay." "Được rồi anh Bùi, em không làm phiền anh nữa, anh bận xong phải gọi cho em ngay đấy." Bùi Lệ Hành gặp mặt Mạc Noãn để bàn giao rõ ràng một số việc, rồi lên đường sang Úc.

Trước khi đi, Mạc Noãn không quên nhắc nhở: "Sư huynh, có đôi khi anh nên học tập Lục Sâm và Diệp Tử Hạo một chút, học cái sự gian xảo của họ ấy, đừng có thật thà quá, người thật thà dễ chịu thiệt lắm." Ngồi trên máy bay, trong đầu Bùi Lệ Hành toàn là câu nói này của Mạc Noãn.

Thật ra không phải anh chưa từng nghĩ tới, chỉ là tình cảnh của anh và Tử Đồng khác với họ.

Khoảng cách tuổi tác của họ lớn quá, nếu không chắc chắn mười mươi có thể gánh vác cuộc đời cô, anh thà để cô tìm một người đàn ông tốt mà gả đi, không để lại một chút nuối tiếc nào.

Nhưng giờ đây anh đã có thể gạt bỏ những điều đó, vì con đường phía trước đã tràn ngập ánh sáng.

Bùi Lệ Hành mang theo tâm trạng phấn chấn suốt chặng đường, sau nhiều lần chuyển chuyến, anh đến Canberra vào một buổi sáng đẹp trời.

Tuy nhiên, mùa ở đây ngược lại với thành phố A, đang là mùa đông, thời tiết khá lạnh, hơi thở ra cũng hóa thành làn khói trắng.

Anh tìm một nơi để thay trang phục mùa đông.

Anh mặc một chiếc áo khoác len cao cổ màu lạc đà, đường nét khuôn mặt vô cùng dịu dàng, hai tay đút vào túi áo, trang phục đơn giản nhưng khi đứng trước cổng Đại học Quốc gia, anh vẫn thu hút không ít ánh nhìn của các sinh viên.

Chỉ có điều ánh mắt anh luôn di chuyển, như thể đang tìm kiếm ai đó.

Lục Tử Đồng vốn không thích mùa đông, cộng thêm việc điện thoại của Bùi Lệ Hành không liên lạc được nên cô có chút thẩn thờ, cứ để Nhạc Tuyết Nhi kéo đi.

Nhạc Tuyết Nhi nhìn cô như vậy không nhịn được nói: "Tử Đồng, hôm nay cậu sao thế?

Sao trông cả người chẳng có chút tinh thần nào vậy, có phải trong người không khỏe không?" "Cũng bình thường thôi, chỉ là tớ không muốn đi học.

Tớ thật không hiểu nổi ba tớ nữa, tự dưng lại đăng ký cho tớ học chuyên ngành Luật.

Tớ đã tốt nghiệp đại học rồi, vả lại hệ thống pháp luật ở đây hoàn toàn khác với trong nước, học xong cũng chẳng có ý nghĩa gì, đúng là lãng phí thời gian, thà đi học Kinh tế còn hơn." "Không thích chuyên ngành thì có thể tự đổi mà, đừng có ủ rũ thế nữa, tối nay tớ dẫn cậu đi dự tiệc nhé." "Tối nay lại có tiệc gì nữa à?" Cô thật sự không hiểu nổi mấy người này, cứ tùy tiện tìm một lý do là có thể mở tiệc, một tuần có thể có đến mấy buổi, cô thấy phát ngán rồi.

Cuộc sống ở đây cũng đặc biệt an nhàn, cơ bản là chỉ cần một người trong nhà đi làm là có thể nuôi sống cả gia đình, nhịp sống hoàn toàn khác với trong nước. "Đúng vậy, một người bạn của ba tớ tổ chức sinh nhật.

Cậu đừng có ru rú ở nhà nữa, đằng nào người trong mộng của cậu cũng chẳng biết đâu.

Ba mẹ tớ cũng đi đấy, cậu cứ đi cùng chúng tớ cho khuây khỏa." "Để xem đã, tùy tâm trạng thôi." Lục Tử Đồng không mấy hứng thú, cái gọi là tiệc tùng chẳng qua cũng chỉ là ăn uống, nhảy nhót, cô và những người đó thật sự chẳng có chuyện gì để nói với nhau. "Ơ, đằng kia hình như có một anh chàng đẹp trai lắm kìa." Nhạc Tuyết Nhi đột nhiên phấn khích chỉ tay về hướng cách đó không xa, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Lục Tử Đồng còn chẳng buồn ngẩng đầu lên: "Tớ không có hứng thú với mấy anh chàng Tây đâu, tớ chỉ thích người da vàng chúng mình thôi." "Á, anh ấy đang đi về phía chúng mình kìa, chắc chắn là để ý tớ rồi.

Tớ thích kiểu đẹp trai thế này này, phong thái lịch lãm quá, bao nhiêu năm rồi tớ mới gặp được cực phẩm thế này đấy." Nhạc Tuyết Nhi vừa nói vừa ưỡn ngực, mặt nở nụ cười rạng rỡ.

Chương 636

Lục Tử Đồng thật sự cạn lời, cô nhớ lúc nhỏ cô nàng này như một tiểu thư khuê các, ở nước ngoài lâu rồi nên tính cách cũng thay đổi luôn, tự luyến và phóng khoáng vô cùng. "A, tim tớ đập thình thịch luôn nè, sắp nhảy ra khỏi cổ họng rồi." Lục Tử Đồng chẳng muốn nói gì nữa, đúng lúc này, cô chợt nghe thấy một giọng nói mà mình hằng mong đợi, vẫn ấm áp và dễ nghe như vậy: "Lục Đồng Đồng, anh đến rồi đây." Cô ngỡ mình nghe nhầm, mạnh bạo lắc đầu, đúng là gặp ma rồi, cả ngày toàn nghĩ đến Bùi Lệ Hành nên giờ bị ảo giác rồi.

Bùi Lệ Hành nhìn cô nhóc vừa gật đầu lại vừa lắc đầu thì thấy buồn cười, anh đưa tay khẽ nắm lấy vai cô, một lần nữa cất giọng nhu hòa: "Lục Đồng Đồng." Nhạc Tuyết Nhi kinh ngạc che miệng, lập tức hiểu ra anh chàng đẹp trai này là đến vì Lục Tử Đồng, cô nàng hét lên: "Tử Đồng, anh đẹp trai bắt chuyện với cậu kìa, cậu cũng đừng có giữ giá quá chứ." Lục Tử Đồng ngẩng đầu lên, sững sờ nhìn người trước mặt, không thể tin nổi mà há hốc miệng.

Anh Bùi, sao anh lại ở đây? "Sao thế?

Không nhận ra anh nữa à?" Lục Tử Đồng kích động nói: "Anh Bùi, sao anh lại ở đây?" Bùi Lệ Hành thẳng thắn nói: "Anh nhớ em nên sang đây thôi.

Anh không biết em ở đâu nên đành đến cổng trường cầu may, không ngờ vận may cũng khá tốt, đợi một lúc là thấy em luôn." Lục Tử Đồng sững sờ vài giây rồi lao thẳng vào lòng Bùi Lệ Hành.

Bùi Lệ Hành mỉm cười ôm chặt lấy cô.

Mùi hương quen thuộc khiến trái tim bơ vơ suốt thời gian qua của anh lập tức tìm được chỗ dựa, một cảm giác thỏa mãn dâng trào trong lòng, lan tỏa khắp cơ thể. "Anh Bùi, vậy nên từ hôm qua đến giờ em không liên lạc được với anh là vì anh đang ở trên máy bay sao?" Bùi Lệ Hành gật đầu mỉm cười: "Ừ, anh ngồi máy bay hơn mười tiếng đồng hồ, điện thoại tắt suốt." Xuống máy bay anh cũng chẳng thèm bật máy, định bụng sẽ giữ bí mật này đến phút cuối cùng.

Thấy hai người này cứ ôm khăng khăng không buông, Nhạc Tuyết Nhi không nhịn được nhắc nhở: "Này này, hai người có cần phải sến súa thế không, đây là cổng trường đấy, đông người lắm nha." Lúc này hai người mới sực nhớ ra, Lục Tử Đồng rời khỏi vòng tay Bùi Lệ Hành, vui vẻ khoác tay anh, dõng dạc giới thiệu: "Tuyết Nhi, đây là bạn trai tớ, anh Bùi." "Ồ, hóa ra đây chính là người tình trong mộng mà cậu hằng mong nhớ, anh ấy vừa xuất hiện là cậu lập tức tràn đầy sức sống ngay." Nhạc Tuyết Nhi kéo dài giọng, nhìn hai người đầy ẩn ý.

Lục Tử Đồng thì không thấy sao, chỉ có Bùi Lệ Hành là hơi mất tự nhiên: "Chào em, thời gian qua phiền mọi người chăm sóc Tử Đồng rồi." "Chuyện nhỏ thôi mà, có điều chúng em chỉ chăm sóc được thân thể cậu ấy chứ không chăm sóc được trái tim cậu ấy đâu.

Có người cứ ủ rũ suốt, ăn không ngon ngủ không yên đấy." Bùi Lệ Hành nhìn người con gái bên cạnh, Lục Tử Đồng hiếm khi đỏ mặt, ánh mắt có chút né tránh, cô quay sang nhìn Nhạc Tuyết Nhi: "Đừng có đứng đó mà nói nhảm nữa, mau đi học đi." "Cậu không đi học à?" "Không đi nữa, chán lắm, tớ phải đưa anh Bùi của tớ đi nghỉ ngơi đã." "Được rồi, tớ hiểu mà, tầm này hai người cần đến khách sạn hơn." Dù là Lục Tử Đồng cũng không đỡ nổi câu nói này, cô thẹn quá hóa giận: "Nhạc Tuyết Nhi, cậu đi mau đi, đừng có ở đây nói bậy nữa." "Được rồi được rồi, tớ đi đây, không làm phiền đôi trẻ thân mật nữa." Nhạc Tuyết Nhi xua xua tay, không ngoảnh đầu lại mà bước đi. "Mấy người ở nước ngoài lâu ngày đúng là khiến người ta cạn lời thật đấy."

Thấy xung quanh không còn ai, Bùi Lệ Hành xoa đầu Lục Tử Đồng.

Cô đang đội một chiếc mũ len màu trắng xù xì, cả người cũng được bao bọc kín mít, trông có vẻ rất sợ lạnh.

Bùi Lệ Hành nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô khẽ xoa nắn, đưa lên miệng hà hơi mấy cái: "Còn lạnh không em?" "Em ghét nhất là mùa đông, cứ phải bọc mình như cái bánh chưng ấy, chẳng thoải mái chút nào.

Nhưng mà vừa thấy anh Lệ Hành, cả người em đều thấy ấm áp hẳn lên." Bùi Lệ Hành kéo cô vào lòng, bao bọc cô trong vạt áo măng tô rộng lớn, bàn tay ôm lấy vòng eo thon nhỏ: "Như thế này chắc là khá hơn rồi chứ?" Lục Tử Đồng ngước đầu lên, tươi cười rạng rỡ: "Dễ chịu hơn nhiều rồi ạ." "Chúng ta tìm chỗ nào ấm áp rồi nói chuyện tiếp, thời tiết bên ngoài đúng là không tốt lắm." "Đi thôi, em đưa anh đến nhà chú Nhạc, ở đó yên tĩnh lắm, em ở riêng một viện nhỏ." Lục Tử Đồng dẫn Bùi Lệ Hành về nhà họ Nhạc.

Đó là một căn biệt thự độc lập, hai bên có viện phụ, bình thường dùng để tiếp đãi người thân bạn bè.

Trong sân trồng đủ loại hoa cỏ, không gian vô cùng thanh tịnh, vừa bước lại gần đã ngửi thấy hương hoa thoang thoảng.

Mẹ Nhạc đang tỉa hoa trong sân, thấy cô về thì hơi sững người: "Tử Đồng, sao cháu đã về rồi?" "Dì Nhạc, đây là bạn trai cháu, Bùi Lệ Hành.

Anh ấy mới sang nên cháu xin nghỉ học một hôm." "Chào dì Nhạc, dì cứ gọi cháu là Lệ Hành là được ạ." "Cậu thanh niên này đúng là tuấn tú lịch lãm, hèn chi Tử Đồng nhà chúng ta lại nặng lòng với cháu như vậy, người ở chỗ dì mà tâm hồn thì bay về nước từ lâu rồi, mau vào nhà ngồi đi." "Dì Nhạc, cháu với anh Lệ Hành có chuyện cần bàn, cháu đưa anh ấy về viện trước, lát nữa cháu sẽ dẫn anh ấy sang chào cả nhà sau ạ." "Đi đi, đi đi, lúc nào ăn cơm dì sẽ cho người sang gọi." Mẹ Nhạc xua tay.

Hai người trở về viện phụ, đây là một căn nhà nhỏ hai phòng ngủ một phòng khách, trang trí vô cùng ấm cúng.

Lục Tử Đồng kéo Bùi Lệ Hành ngồi xuống sofa, ôm lấy eo anh, cả người rúc vào lòng anh: "Anh Lệ Hành." "Ơi." Bùi Lệ Hành nhẹ nhàng đáp. "Anh Lệ Hành." Lục Tử Đồng lại gọi một tiếng. "Anh đây, anh đến rồi đây." Anh hiểu rõ sự giày vò trong lòng cô nên kiên nhẫn đáp lại không chút mệt mỏi. "Anh Lệ Hành, anh định ở đây mấy ngày?

Không phải chỉ đến thăm em một chút rồi đi luôn đấy chứ?" Nghĩ đến đó, Lục Tử Đồng thấy sống mũi cay cay, càng ôm chặt lấy anh.

Bùi Lệ Hành ôm cô vào lòng, trịnh trọng nói: "Lục Đồng Đồng, anh đến để đưa em về nước, từ nay về sau chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau nữa." Lục Tử Đồng mừng rỡ, kích động nhìn anh: "Anh Lệ Hành, em có thể về rồi sao?

Có phải ba em bảo anh đến đón em về không?" Nhìn dáng vẻ phấn khích của cô, Bùi Lệ Hành tuy không nỡ nhưng vẫn lắc đầu: "Không phải, là anh tự ý quyết định, chú Lục không biết anh sang đây." Ánh sáng trong mắt Lục Tử Đồng vụt tắt, cô cứ ngỡ ba mình đã đồng ý cho về, hóa ra vẫn chưa cho phép: "Anh Lệ Hành, ba em không đồng ý thì làm sao em về được, về chỉ làm ông ấy buồn thêm thôi.

Hay là em cứ ngoan ngoãn ở đây đợi ông ấy gọi về vậy." "Tử Đồng, A Sâm nói rằng thực ra chú không hề muốn em đi du lịch nước ngoài lâu như vậy đâu.

Chú chỉ muốn em đi một thời gian vì không muốn em nhìn thấy cảnh chú tập vật lý trị liệu đau đớn mà tự trách, cũng muốn sớm thích ứng với cuộc sống khi con gái gả cho người ta thôi." "Anh hai em thực sự nói thế sao?" Tâm trạng Lục Tử Đồng vô cùng phức tạp, cô không thể tin nổi nhìn Bùi Lệ Hành.

Bùi Lệ Hành gật đầu: "Anh đoán là Mạc Noãn đã dùng thủ đoạn ép cậu ta nói ra, chắc là thật đấy.

Tính tình A Sâm chúng ta đều biết rõ, chuyện gì không chắc chắn cậu ta sẽ không tùy tiện nói ra đâu, huống chi là nói với Mạc Noãn." Lục Tử Đồng dụi đầu vào ngực Bùi Lệ Hành, cười hì hì: "Vẫn là chị dâu tốt với em nhất, em nói với chị ấy là em buồn, chị ấy liền để tâm ngay.

Anh hai thật xấu xa, chắc chắn là anh ấy cố ý, em đi hơn một tháng rồi anh ấy mới nói sự thật, chắc chắn anh ấy biết từ lâu rồi.

Nếu anh ấy trẻ lại hai mươi ba mươi tuổi, hai người họ chắc chắn là một cặp 'ngưu tầm ngưu mã tầm mã' luôn." Nghe cô dùng từ như vậy, Bùi Lệ Hành bật cười thấp, khẽ nhéo cái má nhỏ của cô: "Cũng chẳng trách người ta được, là tại hai chúng ta ngốc quá thôi." Đạo lý hiển nhiên như vậy mà không nghĩ ra, còn phải để người khác nhắc nhở. "Không phải chúng ta ngốc, chẳng qua là người trong cuộc thường u mê thôi." Lục Tử Đồng nhất quyết không thừa nhận mình ngốc. "Cũng đúng." "Anh Lệ Hành, chân của ba em hồi phục thế nào rồi?" Lục Tử Đồng chuyển chủ đề. "Chú Lục hiện tại đã có thể đứng vững, chắc khoảng một hai tháng nữa là đi lại được thôi." "Anh Lệ Hành, có phải vất vả lắm không?" Bùi Lệ Hành cũng không giấu giếm: "Đúng là khá vất vả, mỗi lần tập đều là một sự giày vò." Lục Tử Đồng xót xa: "Vậy chúng ta ở đây vài ngày rồi về, em muốn ở bên cạnh chăm sóc ba." "Được, nghe theo em." Lục Tử Đồng phát hiện trong mắt Bùi Lệ Hành có những tia máu đỏ, nghĩ đến việc anh vừa ngồi máy bay đường dài, cô thấy thương vô cùng: "Anh Lệ Hành, anh nghỉ ngơi một lát đi, nhìn anh mệt mỏi quá, em ra ngoài kiếm chút gì cho anh ăn." Lục Tử Đồng vừa xoay người, cổ tay đã bị bàn tay lớn của Bùi Lệ Hành giữ chặt.

Sau đó, anh kéo nhẹ một cái, cô liền ngã vào lòng anh.

Anh ôm chặt lấy cô: "Lục Đồng Đồng, ngủ với anh một lát đi, không có em bên cạnh anh chẳng thể nào nghỉ ngơi tốt được." Lục Tử Đồng mỉm cười đắc ý: "Em thực sự quan trọng với anh thế sao?" "Tất nhiên rồi, không ôm em anh không ngủ được." "Hứ, anh Lệ Hành, hóa ra anh coi em là cái gối ôm thịt đấy à?" "Ừ, cũng coi là vậy đi, tìm đâu ra cái gối ôm thịt thoải mái thế này, vừa thơm vừa mềm." Bùi Lệ Hành nhìn chằm chằm Lục Tử Đồng, ánh mắt mang theo thâm ý khác thường.

Giọng nói của anh vẫn trầm ấm như mọi khi, nhưng Lục Tử Đồng lại cảm thấy mặt nóng bừng.

Không biết có phải ảo giác không, cô thấy anh Lệ Hành lần này sang đây hình như hơi khác trước.

Trước đây anh luôn cố gắng kìm nén, nhưng lúc này ánh mắt anh nhìn cô rực cháy, khiến tim cô đập loạn nhịp, hơi thở cũng dồn dập hơn. "Anh Lệ Hành..." Lục Tử Đồng khẽ gọi.

Bùi Lệ Hành áp sát mặt mình vào mặt cô, hơi thở nóng hổi phả lên má khiến cô vô cùng lúng túng. "Lục Đồng Đồng, anh không nhịn nổi nữa rồi, cũng không muốn nhịn nữa." Giọng nói u trầm của Bùi Lệ Hành vang lên.

Chương 637

Lục Tử Đồng cảm thấy bao nhiêu máu trong cơ thể đều dồn hết lên mặt, nóng bừng khó chịu.

Cô nghi ngờ không biết mình có nghe nhầm không?

Lời này thực sự thốt ra từ miệng "lão cán bộ" Bùi Lệ Hành sao?

Bình thường anh luôn tỏ ra thanh tâm quả dục, giờ lại nói thẳng thừng như vậy.

Cô đã từng nghịch ngợm quyến rũ anh mấy lần, nhưng lần nào dù có khó chịu đến mấy anh cũng không chạm vào cô lấy một phân, lần này lại chủ động lên tiếng, đúng là mặt trời mọc hướng Tây rồi. "Anh Lệ Hành, anh đang nói gì vậy?" "Anh nói là, trao em cho anh đi, ngay bây giờ, được không?" Chuyện này mà cũng đi hỏi cô sao?

Cái người đàn ông già khô khan này đúng là khiến người ta vừa yêu vừa hận.

Lục Tử Đồng đấm mạnh vào vai anh mấy cái.

Bùi Lệ Hành mỉm cười, bế bổng cô lên đi về phía phòng ngủ.

Lục Tử Đồng lập tức ôm cổ anh, nhưng cô cảm nhận rõ bước chân anh có chút loạng choạng, vòng tay đang siết lấy cô cũng hơi run rẩy.

Anh Lệ Hành của cô dường như đang quá nôn nóng rồi.

Bùi Lệ Hành nhẹ nhàng đặt Lục Tử Đồng xuống giường, rồi xoay người đè lên.

Lục Tử Đồng cảm nhận được sức nóng trong mắt anh, nhưng nhìn thấy đôi mắt vằn tia máu vì thiếu ngủ, cô không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Cô vốn muốn nhịn, nhưng thực sự nhịn không nổi.

Cô chợt nghĩ đến từ "vội vàng", dùng để miêu tả anh lúc này đúng là quá chuẩn xác.

Ai mà ngờ được người đàn ông vốn luôn trầm ổn đạm nhiên cũng có lúc như vậy.

Vừa xuống máy bay đã thế này, không nhịn thêm được chút nữa sao? "Lục Đồng Đồng, em cười gì thế?" Bùi Lệ Hành khẽ nhéo má cô gái dưới thân.

Có lẽ vì ít tuổi nên da cô thực sự rất mịn màng, khiến anh yêu không nỡ rời tay.

Lục Tử Đồng chớp chớp mắt, đưa tay ôm lấy khuôn mặt tuấn tú của anh, xót xa nói: "Anh Lệ Hành, mắt anh đỏ như mắt thỏ rồi kìa, anh không mệt sao?

Có phải mấy ngày nay anh không ngủ tí nào không?" "Ừ, anh tăng ca thâu đêm xong là ra sân bay luôn.

Vì quá hưng phấn nên cũng không ngủ được, tính ra chắc cũng ba ngày rồi." "Anh thật là không nghe lời, trước khi em đi đã dặn anh thế nào, bảo anh phải ăn uống ngủ nghỉ đầy đủ cơ mà." "Lục Tử Đồng, lúc này mà em còn muốn bàn luận chuyện đó sao?" Ánh mắt Bùi Lệ Hành thay đổi, càng lúc càng u tối, giọng nói có phần nghiến răng nghiến lợi.

Cô nhóc này đúng là biết cách làm mất hứng.

Đây là cô gái anh yêu, anh đã nhịn từ lâu rồi, trời mới biết anh đã phải dùng nghị lực lớn thế nào mới chống đỡ được đến tận đây.

Từ lúc biết được tâm ý thực sự của chú Lục, anh đã không thể chờ đợi thêm được nữa.

Nhìn ánh mắt rực cháy của anh, Lục Tử Đồng thấy tê rần cả da đầu, tay chân bủn rủn, vô cùng lúng túng.

Bình thường cô có bạo dạn đến mấy thì thực chất vẫn là một cô gái chưa từng trải sự đời, nụ hôn đầu cũng là trao cho anh, đối với chuyện nam nữ này thực sự là một con số không tròn trĩnh.

Gia giáo nhà họ Lục vốn nghiêm khắc, những thứ lộn xộn đó cô chưa từng tiếp xúc bao giờ.

Tim cô đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cổ họng cũng khô khốc khó chịu như sắp bốc hỏa.

Lục Tử Đồng vô thức mím môi, định nuốt nước bọt cho đỡ khô họng.

Cô không hề biết rằng, động tác nhỏ nhặt đó đối với Bùi Lệ Hành là một loại tra tấn và khiêu gợi đến mức nào.

Bùi Lệ Hành không thể giữ bình tĩnh được nữa, nụ hôn nồng cháy lập tức đè xuống, vừa bá đạo vừa không mất đi sự dịu dàng.

Trong hơi thở của Lục Tử Đồng toàn là mùi bạc hà dễ chịu trên người anh, nó còn khiến người ta say đắm hơn cả rượu ngon.

Dần dần cô quên hết mọi thứ, đưa tay ôm cổ anh nhiệt tình đáp lại.

Bàn tay ấm áp của anh cũng phủ lên, đi đến đâu mang theo sự run rẩy đến đó, cùng với tiếng quần áo rơi xuống sàn.

Chẳng biết từ bao giờ, cô đã thích anh nhiều năm như vậy, từ khi biết thích một người là gì cho đến nay, cả chặng đường đi qua thực sự chẳng dễ dàng chút nào.

Rõ ràng là mùa đông, nhưng cô chẳng thấy lạnh chút nào, chỉ cảm thấy một sự thỏa mãn lạ kỳ và một hơi ấm khiến tim mình đập loạn.

Mọi chuyện sau đó diễn ra một cách tự nhiên như nước chảy thành dòng, còn cô hoàn toàn ở thế bị động, mặc cho anh nhào nặn, giống như một cánh bèo trôi trên đại dương mênh mông, mặc cho sóng xô đi đâu thì đi.

Không biết qua bao lâu, Lục Tử Đồng thấy mệt lả rồi chìm vào giấc ngủ.

Bùi Lệ Hành nhìn cô gái trong lòng, cảm nhận làn da mịn màng như lụa dưới tay mình nhưng chẳng hề thấy buồn ngủ chút nào, anh càng ôm chặt cô hơn.

Một mình trải qua hơn ba mươi năm, anh chưa bao giờ có nhu cầu quá mạnh mẽ về chuyện nam nữ, cũng không ngờ rằng chuyện này lại có thể sảng khoái đến thế.

Hôm nay coi như lần đầu tiên anh cảm nhận được cảm giác đầu óc hoàn toàn trống rỗng, một cảm giác tuyệt diệu khôn tả.

Và tất cả những điều này đều là nhờ cô nhóc này mang lại.

Anh từng nghĩ đường tình duyên của mình không thuận lợi, giờ xem ra trong cái rủi có cái may, tất cả chỉ là để chờ đợi cô.

Bùi Lệ Hành khẽ hôn lên trán Lục Tử Đồng, thì thầm: "Lục Đồng Đồng, anh yêu em, yêu nhiều hơn những gì anh tưởng tượng." Trận ngủ này của Lục Tử Đồng vô cùng ngon giấc.

Khi tỉnh dậy, thấy mình đang nằm trong lòng Bùi Lệ Hành, cơ thể có chút nhức mỏi.

Chương 638

Nghĩ đến những chuyện vừa xảy ra, cô che miệng cười thầm, đưa bàn tay nhỏ nhắn vẽ những vòng tròn trên ngực anh.

Trước đây ngày nào cô cũng nghĩ cách "ăn sạch" lão cán bộ này, không ngờ lão cán bộ cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa mà bộc phát.

Cuối cùng cô cũng hoàn toàn trở thành người phụ nữ của anh, anh Lệ Hành của cô, từ thể xác đến tâm hồn đều đã thuộc về cô rồi.

Bùi Lệ Hành vốn ngủ rất tỉnh, nghe thấy tiếng cười của Lục Tử Đồng liền mở mắt, khẽ búng mũi cô, khóe miệng mang theo nụ cười thỏa mãn: "Có chỗ nào không thoải mái không em?" Lục Tử Đồng lắc đầu, đỏ mặt đáp: "Dạ không." Anh rất dịu dàng, cô không thấy quá khó chịu như người ta hay nói là đau đến chết đi sống lại. "Vậy thì tốt, anh cứ sợ làm em bị thương." Anh cảm thấy mình hơi vội vàng.

Lục Tử Đồng bĩu môi, thấy đây không phải chủ đề hay ho gì: "Có thể không bàn chuyện này được không ạ?" "Được, vậy em muốn bàn chuyện gì?" Trong mắt Lục Tử Đồng lóe lên tia tinh quái: "Anh Lệ Hành, em hỏi anh một câu, anh nhất định phải trả lời thật lòng, không được giấu em dù chỉ một chút." "Đương nhiên rồi, chỉ cần anh biết, anh nhất định sẽ trả lời." Lục Tử Đồng nhìn chằm chằm Bùi Lệ Hành, không muốn bỏ lỡ bất kỳ biểu cảm nào trên mặt anh: "Anh Lệ Hành, trước đây anh từng có bao nhiêu người phụ nữ rồi?" Bùi Lệ Hành khựng lại, dường như đoán được tâm tư của cô nên nảy ý muốn trêu chọc, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Lục Đồng Đồng, anh đã là ông chú già hơn ba mươi tuổi rồi đấy." Ý ngoại ngôn là, phụ nữ chắc chắn là phải có rồi.

Lục Tử Đồng trừng mắt, tức giận: "Em muốn một con số chính xác!" "Ngoan nào, đừng hỏi đàn ông chuyện này." "Không, anh Lệ Hành, anh phải thành thật khai báo, anh là 'hàng' qua mấy tay rồi?

Có chết em cũng phải chết trong hiểu biết." "Khụ khụ!" Bùi Lệ Hành hoàn toàn không ngờ Lục Tử Đồng lại nói như vậy, nhất thời bị sặc nước bọt ho sù sụ.

Cô nhóc này nói cái gì thế không biết, đến cả câu "chết trong hiểu biết" cũng thốt ra được.

Lục Tử Đồng phồng má, đưa ngón tay chọc mạnh vào ngực anh mấy cái, ra vẻ hung dữ: "Đừng hòng lảng tránh, mau trả lời câu hỏi của em đi." Bùi Lệ Hành thở dài, khẽ hôn nhẹ lên môi cô: "Lục Đồng Đồng, trước em, anh vẫn còn là 'nguyên đai nguyên kiện' đấy." Nghe vậy, Lục Tử Đồng suýt chút nữa thì hóa đá, cô nhìn người bên cạnh không chớp mắt, nửa ngày sau mới thốt ra được một câu: "Anh Lệ Hành, anh không cần phải lừa em đâu, cứ nói thật là được, dù sao bây giờ em cũng là người của anh rồi, chuyện trước kia của anh thế nào em cũng phải chấp nhận thôi." "Anh nói thật mà." "Làm sao có thể?

Không phải anh thường xuyên đi chơi với anh Diệp sao?

Chẳng lẽ anh không bị ảnh hưởng chút nào à?" "Anh với A Sâm đều là những người biết giữ mình, không bao giờ làm bừa.

Vả lại chưa gặp được người mình yêu sâu đậm thì không cần thiết phải chà đạp cơ thể mình." Người yêu sâu đậm. "Anh Lệ Hành, anh đang nói em... em là người anh yêu sâu đậm sao?" Mắt Lục Tử Đồng sáng rực lên, bộ dạng vô cùng đắc ý. "Ngốc ạ, chuyện đó còn phải hỏi sao?" Lục Tử Đồng hừ nhẹ một tiếng: "Vậy sau này anh chỉ được phép có một mình em thôi đấy, không được trêu hoa ghẹo nguyệt người khác, nếu không em đánh gãy chân anh." Nói xong cô xoay người đè lên người Bùi Lệ Hành, đột nhiên ý thức được mình vừa chạm phải cái gì đó, mặt đỏ bừng lên, lập tức lăn xuống giường, tránh xa Bùi Lệ Hành như gặp phải thú dữ.

Bùi Lệ Hành bật cười, vươn tay kéo cô lại: "Vừa nãy không sợ, sao giờ lại sợ thế?" "Lúc nãy là vì...

ý loạn tình mê, giờ em đang rất tỉnh táo." "Đúng là thật thà.

Trả lời câu hỏi lúc nãy của em, có em rồi, anh sẽ không nghĩ đến ai khác nữa, đời này có mình em là đủ rồi." Bùi Lệ Hành trịnh trọng nói.

Lục Tử Đồng cũng không truy hỏi thêm, cô vốn luôn tự tin đầy mình, trước đây vì tuổi còn nhỏ nên nhiều chuyện đối với cô là xa xỉ, giờ thì khác rồi, với tuổi thanh xuân phơi phới thế này, cô tin chắc mình sẽ thu phục được anh ngoan ngoãn.

Nghĩ đến đó, Lục Tử Đồng hưng phấn hôn lên môi Bùi Lệ Hành, không hề che giấu tình cảm của mình.

Nhất thời, bầu không khí vừa mới hạ nhiệt lại trở nên nồng cháy.

Lục Tử Đồng thực sự cảm thấy mình đúng là tự lấy đá đập vào chân mình.

Trong mắt cô, Bùi Lệ Hành luôn là một người đàn ông ôn nhu như ngọc, ai ngờ lúc anh cuồng nhiệt lên thì chẳng liên quan gì đến hai chữ ôn nhu cả, đúng là một tên "cầm thú".

Nếu cô không ngất đi, chưa chắc anh đã chịu buông tha.

Quả nhiên đàn ông đều là lưu manh, tuyệt đối không có ngoại lệ.

Lục Tử Đồng thề, sau này không bao giờ chủ động trêu chọc anh nữa, đúng là tự rước khổ vào thân.

Lần nữa tỉnh lại, cô thấy trời đất tối sầm, cả người đau nhức dữ dội, hoàn toàn không biết bây giờ là lúc nào, ngẩn người hồi lâu mới nhớ ra mình đang ở đâu. "Anh Lệ Hành, mấy giờ rồi ạ?" Bùi Lệ Hành vớ lấy điện thoại xem, hóa ra đã hơn sáu giờ chiều.

Họ đã quấn quýt trên giường gần như cả ngày trời. "Hơn sáu giờ rồi, không còn sớm nữa, chúng ta dậy thôi, để dì Nhạc sang gọi thì ngại lắm." Lục Tử Đồng thấy mặt nóng bừng, họ cứ ở lì trong phòng cả ngày thế này, người tinh mắt đều biết họ làm gì rồi.

Cô lườm Bùi Lệ Hành một cái: "Tất cả tại anh đấy." "Là anh suy nghĩ không chu đáo, biết thế anh nên nghe lời Nhạc Tuyết Nhi, ra ngoài thuê khách sạn cho xong." "Anh đừng có mơ, em là con nhà gia giáo, mới không thèm ra khách sạn với anh đâu." Lục Tử Đồng lườm anh.

Nói xong cô lại thấy mình như tự tát vào mặt mình, vội vàng ngậm miệng lại.

Con nhà gia giáo mà lại làm chuyện đó với đàn ông thế này sao?

Nếu ba cô mà biết được, chắc ông lại nhảy dựng lên cho xem. "Lục Đồng Đồng, đợi về thành phố A, anh sẽ chính thức bảo mẹ anh sang dạm ngõ, chúng ta sớm đi đăng ký kết hôn nhé." Đăng ký rồi anh mới hoàn toàn yên tâm được.

Lục Tử Đồng gật đầu: "Vâng, em muốn làm cô dâu của anh." "Để anh bế em đi tắm đã, ra mồ hôi sẽ khó chịu lắm." Lục Tử Đồng thẹn thùng gật đầu, giờ cô thực sự chẳng còn chút sức lực nào.

Bùi Lệ Hành bế cô vào phòng tắm tắm rửa, hai người thay bộ đồ mới rồi mới đi ra ngoài.

Lục Tử Đồng thấy hai chân bủn rủn, đi lại không tự nhiên chút nào.

Bùi Lệ Hành xoa xoa mũi, đưa tay định dìu cô, Lục Tử Đồng gạt tay anh ra: "Đừng dìu em, anh làm thế lộ liễu quá." Bùi Lệ Hành cười cười, hai người ngượng nghịu rời khỏi viện nhỏ.

Lục Tử Đồng nhìn người bên cạnh, cô thấy thắc mắc vô cùng, người này mấy ngày không ngủ, hôm nay lại giày vò cả ngày, sao tinh thần vẫn tốt thế nhỉ?

Đây chính là sự khác biệt giữa đàn ông và phụ nữ sao? "Anh Lệ Hành, anh cắn thuốc lắc à?

Sao chẳng thấy mệt tí nào thế?" "Ngốc ạ, có câu thế này này, gừng già càng cay." Bùi Lệ Hành nhìn Lục Tử Đồng với ánh mắt rạng rỡ, chẳng chút khiêm tốn. "Thôi đi, đừng có nhìn em bằng ánh mắt đó, người ta nhìn thấy không hay đâu." Thực tế cho thấy, chỉ là họ tự chột dạ mà thôi.

Người nhà họ Nhạc không có nhà, nhưng lại chuẩn bị sẵn một bữa tối thịnh soạn cho họ, thức ăn vẫn còn ấm, chắc là họ cũng mới đi không lâu.

Chương 639

Trên bàn ăn có dán một tờ giấy nhắn, nói là tối nay đi dự tiệc sinh nhật nên không ăn cơm nhà.

Lục Tử Đồng vỗ trán: "Em quên mất, Tuyết Nhi có nói là họ đi dự tiệc sinh nhật.

May quá, chỉ có hai chúng ta, không phải đối mặt với sự trêu chọc của họ." Lúc đầu hai người chưa thấy đói, nhưng ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, bụng dạ liền sôi sùng sục.

Lục Tử Đồng lấy hai đôi bát đũa ra.

Nhà họ Nhạc tuy đã định cư nhiều năm nhưng thói quen ăn uống vẫn không thay đổi, vẫn là những món Trung truyền thống.

Hai người ăn uống vô cùng ngon miệng.

Ăn xong, Bùi Lệ Hành chủ động thu dọn bát đũa cho vào tủ rồi mới cùng Lục Tử Đồng đi ra ngoài. "Tử Đồng, em còn đi được không?

Chúng ta ra ngoài đi dạo một chút." Anh sợ cứ ở lì trong phòng, anh lại không kiềm chế được bản thân.

Lục Tử Đồng nhăn mặt, làm nũng ôm lấy cánh tay anh: "Anh Lệ Hành, em không đi nổi nữa, nhưng em cũng không muốn rú rú trong nhà, em muốn ra ngoài hít thở không khí trong lành." "Vậy anh cõng em nhé, chúng ta không đi xa, chỉ đi dạo quanh đây thôi." Bùi Lệ Hành vừa nói vừa cúi người xuống, Lục Tử Đồng leo lên lưng anh, vòng tay thon nhỏ ôm cổ anh, mặt lộ vẻ hạnh phúc.

Hai người không đi xa, chỉ đi dạo quanh khu nhà họ Nhạc.

Không khí ở đây thực sự rất tốt, không ồn ào như ở các thành phố lớn, vô cùng tĩnh mịch.

Những người hàng xóm xung quanh cũng rất thân thiện, dù không quen biết nhiều nhưng họ vẫn chào hỏi xã giao. "Cuộc sống ở đây đúng là thảnh thơi thật đấy." Bùi Lệ Hành cười nói. "Thảnh thơi thì có tác dụng gì, em không thích lắm.

Em thấy cứ ở bên cạnh người thân mới là thoải mái nhất." Lục Tử Đồng áp má vào lưng Bùi Lệ Hành, khẽ cọ cọ.

Người nhà họ Nhạc tuy chăm sóc cô chu đáo nhưng cô vẫn thích hằng ngày được trêu chọc Lục Niệm Nhất và Lục Tử Mặc ở nhà, rồi đấu khẩu với ông nội và ba cô hơn. "Lục Đồng Đồng, em nhớ nhà lắm sao?" "Nhớ chứ ạ, hơn một tháng nay em nhớ phát điên lên được.

Hồi mới đến Canberra tuần đầu tiên, ngày nào em cũng ăn không ngon ngủ không yên, sụt mất hai ký luôn ấy." Lục Tử Đồng đáng thương nói. "Vậy sao em lại bảo với anh là em sống rất tốt?" Bùi Lệ Hành vỗ nhẹ vào mông cô một cái.

Lục Tử Đồng bĩu môi: "Thì tại em không muốn mọi người lo lắng mà." "Sau này không được phép báo tin vui mà giấu tin buồn nữa nhé.

Nhưng anh cũng sẽ không để chuyện này xảy ra lần nữa đâu, sẽ không để em phải rời xa nhà một mình như thế này nữa, sau này em đi đâu anh cũng sẽ đi cùng em." Lục Tử Đồng hôn một cái lên má Bùi Lệ Hành: "Anh Lệ Hành, cảm ơn anh." "Ngốc quá." Đúng là như trẻ con, dễ thỏa mãn thật, chỉ một câu nói đơn giản cũng khiến cô cười rạng rỡ.

Hai người cứ thế chậm rãi đi, thỉnh thoảng lại trò chuyện vài câu.

Lục Tử Đồng thỉnh thoảng lại cười khúc khích, chẳng biết cô đang vui chuyện gì. "Lục Đồng Đồng, có chuyện gì mà em vui thế?" "Anh Lệ Hành, nếu có thể cứ cùng anh đi dạo mãi thế này thì tốt biết mấy." "Lại ngốc nữa rồi, cuộc sống sau này của chúng ta sẽ còn tốt hơn hiện tại nhiều." Lục Tử Đồng chợt nghĩ đến điều gì đó, ướm hỏi: "Anh Lệ Hành, đợi chúng ta về thành phố A, anh sẽ sang nhà em dạm ngõ luôn sao?" "Ừ, phải đi thôi, không thể trì hoãn thêm được nữa, nếu không chú Lục sẽ truy sát anh mất." Lục Tử Đồng đưa tay nhéo nhẹ tai anh: "Vậy anh có thấy giữa chúng ta còn thiếu cái gì không?" Bùi Lệ Hành khựng lại: "Giữa chúng ta còn thiếu cái gì sao?" "Anh Lệ Hành, anh đừng bảo là chuyện này cũng phải để em nhắc nhở đấy nhé." Lục Tử Đồng nhăn mặt, giọng điệu có chút oán hận.

Những cô gái khác đều có màn cầu hôn, anh hai với chị dâu dù đã đăng ký kết hôn rồi mà anh hai còn bù đắp bằng một nghi thức cầu hôn cơ mà, sao đến lượt cô lại mất hút luôn thế này, nhảy thẳng đến đoạn dạm ngõ luôn.

Cô đã chính thức đồng ý đâu cơ chứ? "Là con cái sao?" Lục Tử Đồng ngẩn người một lúc mới hiểu anh đang nói gì, cô có chút bực mình: "Con cái gì chứ, ai bảo muốn sinh con cho anh bây giờ, em nói không phải cái đó!" "Em không nhắc thì làm sao anh biết được." "Tự đi mà nghĩ." "Lục Đồng Đồng, em cũng biết tuổi tác hai chúng ta chênh lệch hơi lớn, đôi khi tâm tư của các cô gái trẻ như em anh không hoàn toàn hiểu hết được đâu, em nghĩ gì cứ nói thẳng với anh là được mà." Chuyện này mà bảo một cô gái như cô nói ra làm sao được?

Lục Tử Đồng im lặng: "Anh không nghĩ ra thì thôi vậy." Những ngày tiếp theo, Bùi Lệ Hành đã dùng hành động thực tế để chứng minh thế nào là "gừng già càng cay".

Suốt mấy ngày liền hai người đều quấn quýt trong nhà, thậm chí thường xuyên bỏ lỡ cả bữa ăn.

Người nhà họ Nhạc cũng mắt nhắm mắt mở, không bao giờ sang làm phiền họ.

Ngay cả Nhạc Tuyết Nhi vốn là kẻ hay nghịch ngợm cũng tỏ ra vô cùng thấu hiểu, không hề sang quấy rầy, chỉ có cái miệng là vẫn độc địa như cũ, hễ gặp là lại châm chọc cô.

Nhưng suốt mấy ngày liền, Bùi Lệ Hành chẳng có biểu hiện gì thêm cả, Lục Tử Đồng thực sự uất ức rồi.

Đúng là lão cán bộ, chẳng hiểu chút gì về tâm lý con gái, chẳng có chút lãng mạn nào.

Nhưng khổ nỗi cô lại thích anh, đúng là nồi nào úp vung nấy, sinh ra là dành cho nhau rồi.

Thấm thoát Bùi Lệ Hành đã ở Canberra được một tuần, sự oán trách trong mắt Lục Tử Đồng tất nhiên anh cũng nhận ra, nhưng anh thực sự chẳng biết cô đang nghĩ gì.

Nghĩ đi nghĩ lại, anh đành gọi điện cho Diệp Tử Hạo.

Diệp Tử Hạo trả lời anh rằng: Phụ nữ mà, tháng nào chẳng có vài ngày như thế, đừng quá để tâm, ai để tâm trước là người đó thua.

Bùi Lệ Hành thấy Diệp Tử Hạo chẳng đáng tin chút nào, dù biết Lục Sâm hiện đang không hài lòng với mình nhưng anh vẫn đánh liều gọi điện cho cậu ta.

Quả nhiên, điện thoại vừa kết nối đã nghe thấy giọng nói âm trầm: "Chuyện gì?" Lục Sâm dạo này có thể dùng từ "oán khí ngút trời" để miêu tả, vì Mạc Noãn cứ như được tiêm máu gà, về nhà không phải xử lý việc ở văn phòng luật thì cũng là ở bên hai nhóc tì, hoàn toàn bỏ rơi ông chồng là anh sang một bên. "A Sâm, ai lại chọc giận cậu thế, hỏa khí lớn vậy." "Ngoài cậu ra thì còn ai nữa?

Rốt cuộc bao giờ cậu mới về?

Nếu cậu còn không về, tôi bảo đảm đám cưới của cậu với Tử Đồng sẽ không diễn ra dễ dàng thế đâu." Giọng điệu của Lục Sâm đầy vẻ đe dọa.

Lúc này Bùi Lệ Hành không dám đối đầu với ông anh vợ tương lai này.

Cậu ta vốn ranh mãnh, chỉ cần dùng chút thủ đoạn nhỏ thôi là hôn sự của anh với Lục Tử Đồng có thể xôi hỏng bỏng không ngay. "Yên tâm đi, hai ngày nữa chúng mình về rồi.

Chương 640

Nhưng tôi có chuyện muốn tư vấn cậu, Tử Đồng mấy ngày nay cứ ủ rũ không vui, tôi cảm giác là có liên quan đến tôi nhưng lại không biết nguyên nhân tại sao." Bùi Lệ Hành thành khẩn bảo đảm. "Thế em ấy có nói gì không?" Bùi Lệ Hành kể lại đoạn hội thoại tối hôm đó cho Lục Sâm nghe.

Lục Sâm nghe xong thì cạn lời.

Anh cứ ngỡ mình đã chậm chạp trong chuyện tình cảm, không biết cách lấy lòng phụ nữ rồi, nhưng giờ anh thấy mình vẫn còn khá chán, đúng là có người còn tệ hơn.

Hiện tại anh nghiễm nhiên trở thành chuyên gia tình yêu, anh cả Lục Minh dăm ba bữa lại gọi điện tư vấn, đến cả bạn thân cũng không ngoại lệ.

Lục Tử Đồng đã gợi ý rõ ràng như thế mà vẫn không hiểu, cái não này chứa gì không biết. "Ngu quá, trước khi kết hôn còn chuyện gì là bắt buộc nữa?" "Dạm ngõ chứ gì, đợi tôi về sẽ sang thưa chuyện với chú Lục ngay." "Cậu chỉ lo lấy lòng nhạc phụ đại nhân thôi à, không biết lấy lòng vợ sắp cưới sao?

Muốn cưới người ta mà đến một nghi thức cầu hôn ra hồn cũng không có, xem có được không?" Lục Sâm nói xong liền cúp máy luôn.

Biết thế anh đã chẳng làm bạn với kẻ có EQ thấp thế này, đúng là tốn hơi tổn sức, cái gì cũng phải dạy.

Quả nhiên không lấy được vợ là có nguyên nhân tự thân cả, chẳng trách ai được.

Sau khi được Lục Sâm chỉ điểm, Bùi Lệ Hành cuối cùng cũng phản ứng lại được, hóa ra vấn đề nằm ở đây.

Cái nha đầu này, có gì không thể nói thẳng ra, cứ phải tự mình chuốc bực vào thân.

Buổi tối, Lục Tử Đồng hơi ngạc nhiên nhìn Bùi Lệ Hành: "Anh Lệ Hành, anh bảo có sắp xếp, rốt cuộc chúng ta đi đâu làm gì vậy?" "Trước tiên đi ăn cơm, sau đó chúng mình đi xem phim, đừng lãng phí thời gian tốt đẹp thế này." Khi ở thành phố A, họ thực sự rất ít khi hẹn hò, một phần vì yêu đương bí mật sợ gặp người quen, một phần vì anh quá bận rộn công việc.

Giờ thì những thứ đó không còn là vấn đề nữa. "Nghe theo anh ạ." Nhà hàng Bùi Lệ Hành đặt nằm trên đỉnh núi, không gian cực kỳ tuyệt vời.

Đứng ở đó có thể ngắm nhìn gần như toàn cảnh đêm của Canberra, vô cùng thư thái.

Nhà hàng có bốn tầng, cả tầng thượng đã được Bùi Lệ Hành bao trọn, chỉ đặt duy nhất một chiếc bàn ở cạnh cửa sổ.

Khăn trải bàn màu hồng phấn, bộ đồ ăn tinh xảo lấp lánh ánh bạc, những đóa hồng đỏ rực rỡ, từng chi tiết đều được bài trí lung linh huyền ảo.

Bùi Lệ Hành kéo ghế mời Lục Tử Đồng ngồi xuống.

Khi cô vừa ngồi xuống, anh liền cúi người ân cần trải khăn ăn lên gối cho cô.

Dù hai người đã làm những chuyện thân mật nhất nhưng cô vẫn thấy tim mình lỡ nhịp vì hơi thở của anh.

Hai người vừa ngồi xuống đã có người đến bên cạnh kéo vĩ cầm, là bản Dạ khúc của Schubert, vô cùng yên tĩnh, rất hợp với không khí này.

Đèn trong sảnh cũng tắt phụt, thay vào đó là những chiếc đèn lồng nhỏ rủ xuống.

Nhân viên phục vụ giúp họ thắp nến trên bàn và mang bít tết lên.

Bữa tối dưới ánh nến sao?

Lục Tử Đồng nhìn Bùi Lệ Hành, trong mắt lấp lánh những tia sáng nhỏ, khẽ hỏi: "Anh Lệ Hành, đây là anh sắp xếp ạ?" Bùi Lệ Hành gật đầu: "Ừ, em có thích không?" Lục Tử Đồng gật đầu lia lịa: "Thích ạ, ở bên anh làm gì em cũng thích." Nói rồi cô không kìm được ngước lên, lúc này mới phát hiện ra sự tinh tế khác, những chiếc đèn treo trên đầu được bài trí thành hình trái tim, đẹp vô cùng.

Bùi Lệ Hành kiên nhẫn cắt bít tết thành từng miếng nhỏ, khóe miệng Lục Tử Đồng luôn nở nụ cười, cô chống cằm nhìn anh, gương mặt nhỏ nhắn hiện lên sự yên bình. "Đồng Đồng, em nhìn gì thế?" Đôi mắt sâu thẳm của Bùi Lệ Hành thoáng qua một tia cười. "Nhìn trai đẹp ạ." Lục Tử Đồng không thèm suy nghĩ mà thốt ra luôn.

Thực ra cô luôn không hiểu nổi những người đàn ông bên cạnh mình bảo dưỡng nhan sắc kiểu gì, ai nấy đều ngoài ba mươi rồi mà nhìn chẳng thấy già chút nào, dường như thời gian dừng lại ở tuổi hai mươi tám, hai mươi chín, chỉ có khí chất trên người là ngày càng tăng lên, rạng rỡ đến mức khiến người ta không thể rời mắt.

Từ "thiên sinh lệ chất" dùng trên người họ cũng rất hợp.

Câu nói đàn ông bốn mươi tuổi như một đóa hoa cô cũng tuyệt đối tin tưởng, Bùi ca ca nhà mình đến bốn mươi tuổi chắc chắn cũng sẽ có mị lực vô cùng. "Đồ mê trai." Bùi Lệ Hành không biết cô đang nghĩ gì, nhưng nhìn ánh mắt chan chứa tình yêu của cô, anh cảm thấy rất mãn nguyện. "Để bạn gái anh mê mẩn, anh nên thấy vui mới đúng." "Dĩ nhiên, anh rất vui." "Hì hì, em nhìn ra rồi." Bùi Lệ Hành đặt đĩa bít tết trước mặt Lục Tử Đồng: "Ăn đi." Lục Tử Đồng ăn từng miếng nhỏ, có lẽ vì là do người đàn ông mình yêu nhất tự tay cắt, cô cảm thấy đây là miếng bít tết ngon nhất cô từng ăn trong đời.

Chỉ là đang ăn, cô bỗng ngây người vì người đàn ông vốn ngồi đối diện không biết đã đứng dậy từ lúc nào, anh quỳ một gối trước mặt cô.

Đôi mắt thanh tú của anh khẽ cong lại, đáy mắt chứa đựng một thâm tình nồng đậm không thể tan biến, khiến cô không tài nào chống đỡ nổi.

Cô nghe thấy anh nói: "Đồng Đồng, anh là một người chậm chạp trong tình cảm, cũng là một người quá mực tự chế.

Cũng chính vì vậy mà khi nảy sinh tâm tư khác lạ với em, anh cũng không hề hay biết, cứ luôn coi sự quan tâm đặc biệt dành cho em là tình anh em cùng nhau lớn lên." Đôi mắt Lục Tử Đồng sáng rực, cô phần nào đoán được ý định của anh tối nay, bàn tay buông thõng bên người từ từ nắm chặt lấy vạt áo khoác, nín thở nhìn Bùi Lệ Hành, không muốn bỏ lỡ bất kỳ câu chữ nào của anh. "Những năm rời khỏi thành phố A, điều duy nhất anh luôn canh cánh trong lòng là em.

Anh luôn nghĩ không biết cô nhóc nghịch ngợm như em dạo này thế nào, có bị thầy giáo bắt mời phụ huynh nữa không, có gặp phải người nào bá đạo hơn em rồi bị bắt nạt không.

Mọi chuyện liên quan đến em, anh đều không buông bỏ được." "Mỗi khi bắt gặp mấy món đồ nhỏ xinh, anh đều theo thói quen mua lại, để dành lần sau gặp mặt sẽ tặng em.

Khi nghe em nói thích anh, anh đã giật mình, nhưng em không biết đâu, tối hôm đó anh đã thức trắng đêm, vừa vui mừng vừa kích động, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Lúc nghe nói em có bạn trai, trái tim anh đau thắt lại, chỉ có thể đến quán bar mượn rượu để giải sầu." "Anh thấy mình thật may mắn, có phúc được tham gia vào toàn bộ cuộc đời em, càng may mắn hơn khi có được tình cảm của em.

Cô gái của anh, tương lai xin hãy cùng anh đi tiếp, anh muốn tham gia vào toàn bộ quãng đời còn lại của em, chúng ta cùng nhau già đi.

Gả cho anh nhé." Trên mặt Bùi Lệ Hành luôn nở một nụ cười ôn hòa, nhìn anh như vậy, Lục Tử Đồng không kìm được mà bịt miệng, nước mắt lã chã rơi.

Bùi ca ca của cô vốn không giỏi ăn nói, không biết nói quá nhiều lời đường mật, những lời anh nói cũng chẳng phải lời hoa mỹ gì, nhưng cô cứ thế muốn khóc.

Chương 641

Còn muốn khóc hơn cả lần đầu tiên anh nói "Đồng Đồng, anh yêu em".

Cô từng nghe anh bày tỏ tình cảm, nhưng chưa bao giờ nghe anh kể về quá trình đó như hôm nay.

Hóa ra bất kể anh ở nơi đâu, trong lòng vẫn luôn có cô.

Hóa ra không phải vì sự cố chấp của cô làm anh cảm động, mà là anh đã luôn giấu kín tình cảm này trong lòng, từ trước đến nay không phải chỉ mình cô đơn phương tình nguyện.

Những sự quan tâm đó của anh, hóa ra phía sau luôn ẩn chứa một tình yêu thầm lặng.

Nếu mười năm đau khổ vì thầm mến, muốn đến gần mà không thể đến gần, có thể đổi lấy thời gian còn lại được nắm tay nhau bước tiếp, cô rất mãn nguyện và biết ơn.

Hạnh phúc thực sự không cần phải đến quá sớm, chỉ cần đến đúng lúc là được.

Anh nói anh may mắn, cô cũng đâu kém phần được ông trời ưu ái.

Trên đời này có bao nhiêu mối tình đơn phương không có kết quả, đa số đều lặng lẽ kết thúc theo thời gian, chôn vùi nơi sâu nhất của con tim, vĩnh viễn để lại một sự tiếc nuối không thể bù đắp.

Ngoảnh đầu nhìn lại, hóa ra anh vẫn ở đây, chúng ta đều chưa từng đi xa.

Câu nói này tuyệt đối là ngôn ngữ êm tai nhất thế giới.

Thật tốt, mười năm sau chúng ta vẫn có thể nắm tay nhau đối mặt với sóng gió cuộc đời, năm tháng trôi qua chỉ là lời mở đầu của chúng ta, màn biểu diễn sau đó thực sự mới càng thêm đặc sắc. "Bùi ca ca, anh nói thật chứ?

Trong lòng anh luôn có em sao?" Lục Tử Đồng nghẹn ngào, nhưng trong lòng lại mãn nguyện vô cùng, toàn thân như có một dòng nước ấm lưu chuyển, sắp trào dâng ra ngoài. "Cô gái của anh, dĩ nhiên là thật rồi." Cô gái của anh.

Nụ cười trên môi Lục Tử Đồng dần mở rộng, không cách nào kìm nén được.

Phải làm sao đây, cô cảm thấy bốn chữ này cũng thật êm tai.

Bùi ca ca của cô, thật sự là quá hiểu ý cô rồi. "Bùi ca ca, em mãi mãi là cô gái của anh, từ cô gái đến người phụ nữ, đến người vợ, đến mẹ của các con anh, đến bà lão tóc bạc trắng, em đều muốn là của anh, chỉ muốn là của một mình anh thôi." Lục Tử Đồng chẳng thèm xấu hổ, cái miệng nhỏ hơi vểnh lên, thề thốt dõng dạc. "Đồng Đồng, vậy em đồng ý chứ?" "Anh ngốc ạ, dĩ nhiên là em đồng ý rồi, sao lại không đồng ý chứ?

Nhẫn của anh đâu, mau đeo cho em đi, em đã chờ ngày này lâu lắm rồi, thật may là không làm em thất vọng." Cô còn tưởng anh không hiểu ẩn ý của mình, hóa ra mọi chuyện đều đang bí mật tiến hành.

Lục Tử Đồng vừa nói vừa chìa ngón tay thon dài ra.

Bùi Lệ Hành nhìn dáng vẻ bá đạo của cô nhóc, vừa buồn cười vừa bất lực, anh lấy hộp nhẫn từ trong túi ra, trịnh trọng đeo vào ngón tay cô.

Đó là một viên kim cương hồng, trong suốt lấp lánh, vô cùng đẹp đẽ, hoàn toàn đúng phong cách cô thích.

Lục Tử Đồng đặt lên môi khẽ hôn một cái, tự cười một mình, sau đó miệng ngân nga điệu nhạc nhỏ, lại bắt đầu ăn bít tết, thỉnh thoảng lại liếc nhìn chiếc nhẫn trên tay, dáng vẻ mãn nguyện đó cũng khiến tâm trạng Bùi Lệ Hành cực kỳ tốt.

Chỉ là cô nhóc này hình như quên mất một việc, anh còn đang quỳ mà?

Thấy Lục Tử Đồng cứ tự vui vẻ một mình, Bùi Lệ Hành cuối cùng cũng khẽ gọi: "Đồng Đồng." Lục Tử Đồng nghiêng đầu, khó hiểu hỏi: "Bùi ca ca, sao thế anh?" "Anh còn đang quỳ này." Lục Tử Đồng vỗ trán một cái, chìa tay về phía anh: "Ngại quá, em quên mất chuyện này, Bùi ca ca, bình thân đi." Bùi Lệ Hành nắm tay cô từ từ đứng dậy, sau đó tay lớn khẽ kéo một cái, ôm chặt cô vào lòng, hôn thật sâu: "Cô nhóc ngốc, còn thiếu một khâu này mà em cũng quên." Lục Tử Đồng cũng quàng tay qua cổ anh, nhiệt tình đáp lại.

Hai người hoàn toàn phớt lờ những người xung quanh, chỉ đắm chìm trong sự ngọt ngào thuộc về nhau, thiên trường địa cửu cũng chỉ đến thế mà thôi.

Ánh nến lung linh, gió đêm se lạnh, sự ấm áp trong phòng không gì che giấu được.

Đây là buổi tối hạnh phúc nhất của Lục Tử Đồng, hai người ăn xong bữa tối dưới ánh nến lại đi xem một bộ phim, sau đó mới thong thả đi bộ về nhà.

Suốt dọc đường, nụ cười trên mặt Lục Tử Đồng chưa bao giờ tắt, đầu dựa vào người Bùi Lệ Hành, thỉnh thoảng lại ôm lấy cánh tay anh khẽ đung đưa, đi vài bước lại giơ chiếc nhẫn kim cương lên ngắm nghía, đúng chất một cô gái nhỏ. "Đồng Đồng, nếu em thích nhẫn kim cương thì sau này anh thấy cái nào đẹp sẽ lại mua cho em." "Bùi ca ca, não anh lại không thông rồi, em thích không phải vì nó đẹp, mà vì tâm ý chứa đựng trong đó.

Em vừa mới nghĩ một người cứng nhắc như anh sao bỗng chốc lại lãng mạn thế, hóa ra anh lại nói vậy, xem ra đúng là bản tính khó dời." Bùi Lệ Hành nhếch môi không nói gì, Lục Tử Đồng nhìn bộ dạng đó của anh, lờ mờ đoán ra điều gì đó: "Bùi ca ca, chuyện tối nay không phải là do người khác bày mưu tính kế cho anh đấy chứ?" Bùi Lệ Hành cũng không thấy ngại, véo nhẹ má cô: "Anh quả thật không nhìn thấu được ý em, là A Sâm nói cho anh biết đấy." Lục Tử Đồng lườm anh một cái: "Được rồi, đối với tế bào lãng mạn của anh thì em không hy vọng gì nữa, đỡ phải hy vọng càng nhiều thất vọng càng lớn." Vốn dĩ đoạn đường chỉ mất mười phút mà họ đi mất hơn nửa tiếng, hai người dường như vẫn chưa thỏa lòng, muốn cứ thế đi mãi.

Ngày hôm sau, hai người đi mua quà cho gia đình và nhà họ Nhạc, sau khi chào tạm biệt gia đình Nhạc Chấn, họ lên máy bay về nước.

Chuyện ở trường Bùi Lệ Hành cũng đã giúp cô thu xếp xong, trực tiếp làm thủ tục thôi học, dù sao cũng không để cô quay lại đó đi học nữa.

Lục Tử Đồng tâm trạng cực tốt, suốt đường đi đều tựa vào người Bùi Lệ Hành ngủ, có lẽ vì tâm trạng thoải mái nên dù ngồi máy bay mười mấy tiếng cô cũng không thấy mệt mỏi chút nào, ngược lại còn thấy tràn đầy sức sống.

Nhìn thấy mọi thứ quen thuộc trong nước, Lục Tử Đồng reo hò: "Cuối cùng con cũng về rồi!" Bùi Lệ Hành một tay kéo hành lý, một tay ôm eo cô, nhắc nhở: "Cẩn thận dưới chân." "Bùi ca ca, chúng ta đi đâu bây giờ?" "Để anh gọi điện cho chú nhỏ trước đã, hỏi chú xem sao, chúng ta đi thăm chú trước." Những lúc thế này, việc đầu tiên là phải đi gặp nhạc phụ đại nhân.

Ánh mắt Lục Tử Đồng hơi lóe lên, trong lòng thực ra vẫn có chút chột dạ, không biết lão ba thấy cô về sẽ phản ứng thế nào, cô lại một lần nữa tiền trảm hậu tấu rồi.

Bùi Lệ Hành nhận ra sự căng thẳng của cô, siết chặt tay cô: "Đừng sợ, có anh đây." Bùi Lệ Hành rút điện thoại gọi thẳng cho Lục Nam Triết, đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy, giọng nói không lộ ra chút cảm xúc nào của Lục Nam Triết truyền đến: "Lệ Hành." "Chú Lục, bây giờ chú đang ở đại viện hay ở nhà ạ?" "Ở đại viện." "Vậy cháu và Tử Đồng cùng qua thăm chú." "Được." Từ đầu đến cuối giọng điệu của Lục Nam Triết không hề thay đổi, Lục Tử Đồng hoang mang cực độ: "Bùi ca ca, lão ba em rốt cuộc là có ý gì vậy?" "Bất kể chú có ý gì, chúng ta cứ qua đó rồi tính." Khi hai người đến đại viện thì vừa đúng giờ cơm trưa, vì biết cô về nên ông nội đã đích thân vào bếp nấu mấy món ăn gia đình mà cô thích, cả nhà đang đợi họ.

Lục Tử Đồng và Bùi Lệ Hành cùng bước vào nhà họ Lục, mọi người thấy họ vào đều không nói gì, đồng loạt nhìn về phía Lục Nam Triết.

Lục Niệm Nhất dĩ nhiên không hiểu tâm tư của người lớn, con bé chỉ biết mình nhớ cô nhỏ rồi, vừa thấy họ vào là lập tức tuột khỏi đùi Lục Sâm, chạy ùa về phía họ. "Cô nhỏ!" Giọng nói mềm mại của con bé làm Lục Tử Đồng đỏ hoe mắt, lập tức bế con bé vào lòng, hôn liên tục mấy cái.

Lần này con bé không hề chê bôi mà lau nước miếng, ngược lại còn cười toe toét. "Bảo bối, cô nhớ cháu quá." "Niệm Niệm... nhớ." "Cô đúng là không uổng công thương cháu mà, lại đây, quà cho cháu này." Lục Tử Đồng đưa cho con bé một chuỗi vòng tay làm bằng kim cương vụn.

Con bé sướng rơn, chủ động hôn một cái lên mặt Lục Tử Đồng và nói: "Cảm ơn cô." Lục Tử Đồng đặt con bé xuống, sau đó đi vào trong, đi thẳng đến sau lưng Lục Nam Triết, quàng tay ôm cổ ông: "Lão ba, con về rồi đây." Lục Nam Triết gật đầu, vỗ vỗ lên bàn tay nhỏ của cô: "Về là tốt rồi." "Lão ba, chân của ba hồi phục thế nào rồi ạ?" "Cũng hồi phục gần xong rồi." Giọng Lục Nam Triết bình thản, nhưng người quen thuộc sẽ biết tâm trạng ông đang rất tốt.

Chương 642

"Thật tốt quá, sau này con sẽ luôn ở bên cạnh ba." "Ngồi xuống ăn cơm đi, đừng để mọi người đợi lâu." Lục Tử Đồng mừng rỡ: "Cảm ơn lão ba!" "Lệ Hành, cháu cũng qua đây ngồi đi." "Dạ, chú Lục." Thái độ của Lục Nam Triết đã chuyển biến, những người khác dĩ nhiên không nói gì thêm, ông nội vẫy tay gọi Lục Tử Đồng: "Con nhóc này, lại đây ngồi với ông." Lời ông vừa dứt, Lục Niệm Nhất đang ăn cơm lập tức chạy qua, ngước đầu hỏi giòn tan: "Thái ông nội ơi." Mạc Noãn mỉm cười: "Niệm Niệm, thái ông nội đang gọi cô nhỏ của con mà, mau lại đây ăn cơm tiếp đi." Lục Niệm Nhất ngây ngô chớp mắt, nhìn Lục Tử Đồng một cái, lại nhìn ông nội một cái, định chạy đi.

Ông nội cười ha hả, kịp thời bế con bé lại để ngồi lên đùi: "Niệm Niệm là nhóc con của thái ông nội, cô nhỏ con cũng là nhóc con của thái ông nội, hai người một lớn một nhỏ đều như nhau cả." Lục Niệm Nhất bị làm cho lú lẫn, nhóc lớn, nhóc nhỏ, cái này có khác gì nhau không?

Con bé mở to đôi mắt tròn xoe nhìn ông nội, vừa đáng yêu vừa ngơ ngác.

Ông nội bị biểu cảm đó làm cho vui vẻ, đón lấy bát cơm từ tay Lục Sâm, kiên nhẫn đút cho Lục Niệm Nhất ăn.

Lục Tử Đồng cũng đi đến ngồi cạnh ông nội, trên bàn ăn chỉ nghe thấy tiếng của cô, cộng thêm thi thoảng Lục Niệm Nhất lại thốt ra một câu nói ngây ngô, bầu không khí tốt đến lạ thường.

Ăn cơm xong, Lục Tử Đồng và Bùi Lệ Hành lần lượt phát quà mang về cho mọi người, đến lượt Mạc Noãn, cô bỗng ôm cổ chị dâu, hôn một cái lên mặt chị và cười nói: "Cảm ơn chị dâu nhé." Chuyến này nếu không có chị ở giữa điều đình thì họ sẽ không tiến triển nhanh đến thế, chị là công thần lớn nhất.

Mạc Noãn bị hành động bất ngờ của cô làm giật mình, mặt hơi đỏ lên, cười mắng: "Cái con bé này." Mắt Lục Sâm nhìn thẳng luôn, sắc mặt trầm xuống, định nói gì đó thì Lục Tử Mặc đã nhanh hơn một bước, cậu nhóc kéo tay áo Lục Tử Đồng, mím môi nói: "Buông ra." Lục Tử Đồng cười lớn, định sờ mặt Lục Tử Mặc nhưng cậu nhóc né ngay. "Đúng là đồ kiêu ngạo, hơn một tháng không gặp vẫn cái tính này." Sự chiếm hữu của Lục Tử Mặc đối với mẹ mình không hề kém cạnh Lục Sâm, cậu bé không chịu nổi khi người khác động tay động chân với mẹ mình.

Lục Sâm túm Lục Tử Đồng sang một bên: "Lục Tử Đồng, đừng có động tay động chân với vợ anh." "Thật hẹp hòi, anh yên tâm đi, em gái anh không có hứng thú với phụ nữ đâu." Nói xong cô quay sang nhìn Bùi Lệ Hành, vẻ mặt tội nghiệp: "Bùi ca ca, em bị họ hắt hủi rồi." "Không sao, anh không hắt hủi em là được." Bùi Lệ Hành khẽ cười.

Lục Tử Đồng chạy về phía Bùi Lệ Hành, nhào thẳng vào đùi anh, phát ra tiếng khóc giả vờ.

Có bao nhiêu người ở đây, Bùi Lệ Hành hơi mất tự nhiên, nhưng vẫn mỉm cười đưa tay vuốt tóc cô, dáng vẻ dung túng và sủng ái vô cùng.

Lục Niệm Nhất vừa nhận quà của cô nhỏ nên tâm trạng đang rất tốt, thấy Lục Tử Đồng khóc thì đưa tay sờ mặt cô: "Cô ơi, đừng khóc." Lục Tử Đồng ngồi thẳng dậy từ đùi Bùi Lệ Hành, ôm lấy con bé than thở: "Huhu, vẫn là Niệm Niệm tốt với cô nhất, cô chỉ thích mỗi Niệm Niệm thôi." "Niệm Niệm... thích cô." Lục Niệm Nhất cũng nịnh nọt nói theo.

Những người khác nhìn hai cô cháu làm trò nghịch ngợm, trên mặt đều lộ ra nụ cười vui vẻ, nhà đã lâu rồi không náo nhiệt như thế này.

Chu Thanh Vận ghé tai Lục Nam Triết, nói nhỏ: "Nam Triết, anh xem thế này không phải rất tốt sao, con gái anh vui biết bao." "Anh đã nói gì đâu." "Được, vậy anh nhớ kỹ lời mình nói nhé, đừng có mà bày trò nữa, cũng đừng có tâm cơ gì để đối phó Tử Đồng, đó là con gái anh chứ không phải kẻ thù đâu." Nghe vậy, Lục Nam Triết cực kỳ không hài lòng, bày trò?

Ông đâu có bày trò.

Nói cái gì mà nghe ác thế không biết.

Ông rõ ràng là vì nghĩ cho con bé nên mới đuổi nó ra nước ngoài vì sợ nó thấy ông tập phục hồi chức năng vất vả mà đau lòng, dĩ nhiên là cũng thuận tiện thử thách quyết tâm của hai đứa khi ở bên nhau.

Thực ra thái độ của ông đã hoàn toàn lung lay khi nghe con gái nói nhà họ Lục toàn người si tình, nhưng trong lòng vẫn thấy nghẹn, con gái mình cực khổ nuôi lớn lại bị người ta cuỗm mất như thế, ai mà chấp nhận ngay cho được. "Bà xã, Lệ Hành có gì hấp dẫn em vậy?

Lúc đầu em cũng phản đối mà, sao giờ cứ nói giúp cậu ta suốt thế?" Chu Thanh Vận lườm Lục Nam Triết một cái, chọc vào cánh tay ông: "Chân tình.

Cậu ấy đối với con gái anh là chân tình, chỉ điểm này thôi là đủ rồi.

Em không yêu cầu con rể phải quyền cao chức trọng, chỉ cần cậu ấy toàn tâm toàn ý với con gái mình thôi." "Đúng là đàn bà nhìn ngắn, lòng người dễ gì mà nắm giữ, lòng người nói thay đổi là thay đổi ngay." Chuyện đại sự cả đời của con gái, dĩ nhiên phải khảo sát kỹ lưỡng, vội gì chứ. "Em không hiểu mấy đạo lý lớn lao của anh, em chỉ biết là em đã chấm đứa con rể này rồi, ai mà còn làm loạn thì đừng trách em nổi giận." Lục Nam Triết bị lời của vợ làm cho buồn cười: "Nổi giận?

Em thì nổi giận được đến mức nào?" Với cái tính cách điềm tĩnh nửa đời người của bà, ông thực sự không tin. "Không tin thì cứ đợi mà xem." Lục Nam Triết bật cười lắc đầu, nhìn nụ cười hạnh phúc trên gương mặt con gái, thôi cứ vậy đi, ông cũng chẳng muốn dày vò thêm làm gì, thấy con bé buồn ông còn đau hơn nó, chẳng việc gì phải tự tìm khổ vào thân.

Bên này, người phát hiện ra chiếc nhẫn của Lục Tử Đồng đầu tiên là Lục Niệm Nhất, con bé vốn thích những thứ lấp lánh, lúc đang đùa nghịch với Lục Tử Đồng thì bỗng nhìn thấy, liền hưng phấn kéo ngón tay cô, chân tay múa máy reo lên: "Đẹp đẹp!" Tiếng của con bé ngay lập tức thu hút sự chú ý của Mạc Noãn và Lục Sâm.

Mạc Noãn nhìn qua là hiểu ngay vấn đề, đôi mắt cong lại, trêu chọc nhìn Lục Tử Đồng: "Tử Đồng, em lén lút cùng người ta tư định chung thân thế này thực sự ổn chứ?" Lục Tử Đồng đang bị Lục Niệm Nhất kéo ngón tay vốn đã chột dạ, sợ lão ba nổi giận, ai ngờ Mạc Noãn lại bất ngờ lên tiếng, nhất thời đỏ mặt tía tai: "Chị dâu, ngay cả chị cũng trêu em." "Chị đây là thay mặt mọi người hỏi ra nỗi lòng thôi, trêu em lúc nào đâu." "Cô ơi, cho con." Con bé cứ nắm chặt ngón tay Lục Tử Đồng không chịu buông, đôi mắt sáng rực.

Lục Tử Đồng véo nhẹ má con bé: "Bảo bối, con muốn cái gì cô cũng cho, nhưng chiếc nhẫn này thì không được, đây là vật định tình chú nhỏ tặng cô đấy." Con bé làm sao hiểu được mấy lời đó, cái miệng nhỏ méo xệch, trực khóc đến nơi.

Mạc Noãn kéo áo Lục Sâm: "Mau đi dỗ người tình nhỏ của anh đi, cái tính xấu đó lại tái phát rồi." Chỉ có người cha này mới trị được

thôi.

Mạc Noãn từng hạ quyết tâm sửa thói quen này của con gái, nhưng phát hiện con bé thực ra rất có chừng mực, chỉ đòi đồ lấp lánh với người quen thôi, người ngoài dù có thèm đến mấy con bé cũng tuyệt đối không lấy.

Thế nên cô cũng nhượng bộ một bước, chiều chuộng tính xấu đó của nó. "Niệm Niệm, lại đây với ba nào." Lục Sâm vẫy tay gọi con bé, người đàn ông này khi đối mặt với con gái luôn cực kỳ dịu dàng.

Con bé có chút uất ức nhào vào lòng Lục Sâm, túm áo trước ngực anh: "Ba ơi, cô...

đẹp đẹp." "Ngoan, lát nữa ba đưa con đi trung tâm thương mại, cái của cô nhỏ con không lấy được đâu, đó là bằng chứng con bé lén lút tư định chung thân với người ta, phải giữ lại để nhận thẩm phán, không được tùy tiện đưa cho con." Con bé nhìn Lục Tử Đồng một cái, không nói gì thêm, cũng chẳng còn hứng thú chạy nhảy nữa, ngoan ngoãn ngồi trên đùi Lục Sâm.

Lục Tử Đồng lườm Lục Sâm một cái.

Những người khác dĩ nhiên cũng nhìn về phía Lục Tử Đồng và Bùi Lệ Hành, ông nội mắng: "Cái đồ không có tiền đồ, mới thế đã muốn gả đi rồi." "Ông nội, ông đừng nói vậy mà.

Nam lớn lấy vợ, nữ lớn gả chồng, ông xem mấy năm nay ông phải lo lắng bao nhiêu vì mấy ông anh độc thân nhà mình rồi, chẳng lẽ ông muốn để cháu thành gái ế, lúc nào cũng phải mang theo hộ khẩu đi xem mắt sao?

Cháu gả đi sớm thế này ông không thấy mát mặt sao?

Con gái nhà họ Lục đắt giá biết bao." Ông nội bị chặn họng, Lục Tử Đồng nói chẳng sai chút nào, trước đây đúng là ông phải nát óc vì chuyện của Lục Sâm và Lục Minh, may mà giờ hôn nhân của cả hai anh em đều đã yên bề gia thất. "Cái con bé này, ông nói một câu mà cháu cãi lại bao nhiêu câu, ông có bảo không cho cháu gả đâu, từ đầu đến cuối ông chưa từng nói nửa lời phản đối nhé." Lục Tử Đồng thè lưỡi: "Vậy cháu cảm ơn ông nội ạ." "Mặt dày quá đi." Lục Tử Đồng và Bùi Lệ Hành nhìn nhau, cùng đi đến trước mặt Lục Nam Triết, đồng loạt quỳ xuống.

Ánh mắt Lục Nam Triết lóe lên, định nói gì đó thì Lục Tử Đồng đã nhanh miệng hơn: "Lão ba, ở Campelia Bùi ca ca đã cầu hôn con rồi, con cũng đã đồng ý." "Mắt ba chưa mù, viên kim cương to thế kia ba thấy được." Lục Tử Đồng thẹn thùng sờ cằm, nũng nịu gọi: "Ba ơi." "Chú Lục, cháu muốn sớm tổ chức đám cưới với Tử Đồng, hy vọng chú chấp thuận." Bùi Lệ Hành cũng lên tiếng đúng lúc. "Tôi còn quản được hai đứa chắc?

Cháu đều đã dắt người về rồi còn gì." Giọng Lục Nam Triết đầy vẻ ghen tị. "Chú à, cháu sẽ chăm sóc tốt cho Tử Đồng, cả đời đối tốt với em ấy." "Được rồi được rồi, đừng có nói mấy lời đao to búa lớn đó với tôi, bao giờ làm được hãy hay." Bùi Lệ Hành tuy không có tế bào lãng mạn nhưng chỉ số thông minh tuyệt đối đủ dùng, nghe lời Lục Nam Triết là hiểu ngay thâm ý trong đó: "Chú, cháu biết phải làm gì rồi ạ." Bùi Lệ Hành ở lại nhà họ Lục một lát rồi về nhà họ Bùi, bố mẹ Bùi đều có nhà, thấy dáng vẻ anh là biết có chuyện vui, mẹ Bùi vội hỏi: "Lệ Hành, có tin tốt rồi phải không con?" "Mẹ, ba, đúng là có tin tốt rồi ạ, chú Lục đã đồng ý chuyện cưới xin của con và Tử Đồng rồi, giờ đến lượt bố mẹ ra mặt đấy ạ." "Thật sao con trai?" Mẹ Bùi kích động nắm lấy cánh tay Bùi Lệ Hành, bà vốn tưởng còn phải đợi mấy năm nữa, ai ngờ sự việc lại xoay chuyển nhanh chóng như vậy. "Vâng, con vừa từ nhà họ Lục về." "Tốt tốt tốt, sính lễ mẹ đã chuẩn bị xong từ lâu rồi, lát nữa mẹ với ba con sẽ qua đó luôn." Bùi Lệ Hành mỉm cười, bố Bùi nhìn con trai như vậy cũng thấy an lòng, đã bao nhiêu năm rồi ông chưa thấy con mình như thế này.

Chương 643

Buổi tối, bố mẹ Bùi mang sính lễ qua, Lục Nam Triết cũng thể hiện sự chào đón nồng nhiệt, các bậc trưởng bối ngồi lại với nhau định ngày cưới cho hai đứa.

Lục Nam Triết hiện tại đôi chân không tiện, vả lại chuẩn bị đám cưới cũng cần thời gian nên không thể tổ chức ngay được, đám cưới đành phải trì hoãn, định vào bốn tháng sau.

Lục Tử Đồng là người vui nhất, nụ cười luôn thường trực trên môi, Lục Sâm không biết đã lườm cô bao nhiêu cái trong một ngày.

Mạc Noãn thấy buồn cười, nghĩ đến sau này Lục Tử Đồng tinh quái phải gả đi rồi, trong lòng cũng thấy luyến tiếc.

Giây phút này, cô bỗng hiểu được tâm trạng của Lục Sâm, anh chắc chắn cũng không nỡ để Tử Đồng đi lấy chồng.

Suy nghĩ kỹ lại, suốt quãng đường Lục Tử Đồng và Bùi Lệ Hành đi đến hôm nay, dù bề ngoài Lục Sâm luôn đóng vai ác, thường xuyên khoanh tay đứng nhìn hoặc bày ra dáng vẻ xem kịch hay, nhưng vào những thời điểm mấu chốt, anh chính là người hỗ trợ đắc lực nhất, đó tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, mà là cách thể hiện tình cảm vụng về của người anh trai này. "Anh hai, anh đừng có lườm em mãi thế được không, nhìn xem con gái anh cũng học theo anh rồi kìa." Lục Tử Đồng chỉ vào Lục Niệm Nhất.

Con bé bây giờ thấy cái gì học cái nấy, huống chi lại luôn sùng bái cha mình, dáng vẻ đó học được mười phần luôn, chỉ thấy con bé mở to mắt, nhìn Lục Tử Đồng không chớp mắt.

Mạc Noãn bế Lục Niệm Nhất vào lòng: "Niệm Niệm, ba con là người xấu, đừng học theo ba." Con bé nhíu đôi lông mày xinh đẹp, cực kỳ nghi ngờ lời mẹ mình, nhìn mẹ với vẻ không đồng tình, chu môi nói: "Ba tốt, Noãn Noãn xấu." Mạc Noãn dở khóc dở cười, có chút dỗi hờn.

Người ta thường bảo trên đời chỉ có mẹ là tốt nhất, nhưng trong lòng con bé này, vị trí của Lục Sâm luôn xếp trên cô, cô chỉ có nước đứng nhìn mà ghen tị.

Con bé có lẽ cảm nhận được tâm trạng thay đổi của Mạc Noãn, liền đưa tay về phía Lục Sâm: "Ba bế." Con bé không muốn ở với mẹ đâu, tính tình thất thường, đáng sợ lắm.

Lục Sâm cũng đã quen với việc hai mẹ con ngấm ngầm so bì, tay lớn vươn ra ôm lấy cả hai mẹ con: "Ba bế mẹ, cũng bế cả Niệm Niệm nữa." Điểm này thì con bé không thành vấn đề, chỉ cần có ba bên cạnh là được.

Mạc Noãn nhìn nụ cười trên môi con bé, cảm thấy bất lực.

Nếu có thể, cô thực sự muốn sinh thêm một đứa nữa, sinh một đứa bé gái mềm mại thích bám lấy cô, chứ Niệm Niệm nghịch ngợm quá, chẳng thân thiết với cô chút nào, làm cô buồn muốn chết.

Chỉ là Lục Sâm không đồng ý, anh không muốn cô phải chịu khổ khi sinh nở lần nữa, cảm thấy hai đứa con đã là đủ rồi, tạo thành một chữ "Hảo".

Lục Tử Đồng nhìn gia đình ba người họ, lắc đầu, cũng nắm lấy cánh tay Bùi Lệ Hành đặt lên vai mình, chủ động nép vào lòng anh: "Chậc chậc, giờ mọi người không phát 'cơm chó' cho em được nữa đâu." Bùi Lệ Hành mỉm cười, ánh mắt luôn tràn đầy sủng ái, đưa tay vén lọn tóc xõa sau tai cô.

Bố mẹ Bùi ăn cơm xong thì về, nhưng trên bàn ăn Lục Nam Triết cứ giữ Bùi Lệ Hành lại không buông.

Lúc đầu Lục Tử Đồng còn chiều theo ý họ, ngoan ngoãn đứng một bên rót rượu, nhưng dần dần cảm thấy tình hình có vẻ không ổn, sắc mặt cả hai đều đã thay đổi nhưng vẫn không có dấu hiệu dừng lại, cứ chén này nối tiếp chén kia như uống nước, làm cô đau đầu vô cùng. "Lão ba, tình hình của ba bây giờ không thích hợp uống nhiều rượu đâu, đủ rồi ạ." Lục Tử Đồng giật lấy chén của Lục Nam Triết.

Lục Nam Triết không hài lòng nhìn con gái: "Hôm nay lão ba vui, trả chén lại cho ba." "Ba à, Bùi ca ca đã thành con rể ba rồi, sau này ba muốn uống rượu lúc nào chả được, để anh ấy đi cùng.

Hôm nay thế thôi, muộn lắm rồi, ba nên nghỉ ngơi đi." "Sao, còn chưa gả đi đã bắt đầu bênh người ta chằm chặp rồi à?

Đừng tưởng ba không biết con lo cho ai, con lo cho Bùi Lệ Hành chứ có lo cho ba đâu, đúng là chưa gì đã bênh chồng bỏ cha rồi." Lục Nam Triết thực sự đã uống say, nếu là bình thường ông sẽ chỉ nghĩ trong lòng chứ không nói ra như vậy, điều này hoàn toàn trái ngược với tính cách lạnh lùng thường ngày của ông.

Lục Tử Đồng liếc nhìn Bùi Lệ Hành, cười nói: "Một người là chồng tương lai, một người là lão ba của con, cả hai con đều quan tâm mà, ba đừng nói thế." "Nói ít thôi, rót rượu đi." Lục Tử Đồng cạn lời, cái tính tình gì thế này, cứ uống rượu vào là lộ ra hết, càng già càng giống trẻ con, còn biết ghen tuông nữa, giọng chua loét.

Bùi Lệ Hành vỗ tay Lục Tử Đồng, ra ý bảo cô cứ rót rượu, đừng nói nhiều.

Lục Tử Đồng bất lực, nhưng không dám rót đầy, lần nào cũng chỉ rót nửa chén.

Lục Nam Triết cuối cùng cũng bùng nổ: "Lớn từng này rồi mà ngay cả lễ phép cũng không biết, có ai đi rót nửa chén rượu không?

Rót đầy cho ba." Lục Tử Đồng nhìn dáng vẻ hào hùng của lão ba mình, bĩu môi, đành phải rót đầy chén. "Nào Lệ Hành, chú kính cháu." Lục Nam Triết nâng chén rượu lên.

Hai người chạm chén, uống cạn một hơi.

Thái dương Lục Tử Đồng giật liên hồi, tuy chén nhỏ nhưng đây là rượu trắng mà, ai lại uống rượu trắng kiểu đó, cơ thể sao chịu nổi.

Lục Tử Đồng sắp khóc đến nơi rồi: "Lão ba, ba đừng làm con lo lắng được không?

Đủ rồi đấy, hai người ăn thêm chút thức ăn đi, đừng chỉ mải uống rượu." "Tửu lượng của ba con tốt lắm, người không trụ được là Bùi ca ca của con kia kìa, không phải ba đâu." Lục Nam Triết nói.

Bao nhiêu năm nay, loại tiệc tùng tiếp khách nào ông chưa từng trải qua, chút rượu này không làm khó được ông.

Bùi Lệ Hành chỉ cảm thấy trước mắt hơi chóng mặt, nhưng vẫn cố chống đỡ: "Tử Đồng, đừng lo, uống rượu là phải uống cho say sưa." Bùi Lệ Hành trực tiếp cầm lấy chai rượu, rót đầy cho Lục Nam Triết trước, sau đó cũng tự rót cho mình.

Lục Tử Đồng tức phát điên, mặc kệ luôn: "Được, hai người muốn uống thế nào thì uống, con chuẩn bị sẵn tinh thần gọi cấp cứu đây." Lục Nam Triết chẳng thèm quan tâm đến tính khí tiểu thư của cô, vẫn cùng Bùi Lệ Hành chén thù chén tạt, giữa hai người rất ít lời, chỉ thỉnh thoảng mới nói một câu.

Lục Tử Đồng cầu cứu Chu Thanh Vận: "Mẹ, mẹ quản họ đi, cứ uống thế này là có chuyện đấy." "Tính của ba con mẹ cũng chẳng quản nổi, kệ ông ấy đi." Chu Thanh Vận không mấy để tâm, khóe miệng còn mang theo nụ cười, cơn tức này nhất định phải để ông ấy phát tiết ra, nếu không kìm nén trong lòng cũng không tốt cho sức khỏe.

Cuối cùng không biết là ai dừng lại trước, Bùi Lệ Hành ngay cả đứng cũng không vững nữa, Lục Nam Triết khá hơn một chút.

Lục Tử Đồng vừa định lại gần đỡ thì bị ông từ chối: "Không cần con quản, con đi mà xem Bùi ca ca của con đi." "Lão ba..." "Đi đi, không cần con đỡ." Lục Nam Triết xua tay.

Ông không muốn để con gái thấy dáng vẻ thất thố của mình.

Chu Thanh Vận hiểu tâm ý của chồng, liền đỡ lấy ông và nói với Lục Tử Đồng: "Tử Đồng, không còn sớm nữa, con đưa Lệ Hành về nghỉ ngơi đi." Lục Tử Đồng nhìn cha mình một cái, chỉ có thể đỡ Bùi Lệ Hành ra khỏi nhà họ Lục, lo lắng hỏi: "Bùi ca ca, anh ổn chứ?" Bùi Lệ Hành cũng không giấu giếm, anh dừng bước, nhìn Lục Tử Đồng cười nhẹ: "Chóng mặt lắm, Đồng Đồng ơi, anh thấy em hình như có tận hai cái đầu, to chừng này này." Nói rồi anh còn đưa tay lên làm bộ dạng đo đạc. "Anh đâu có hai cái đầu, không uống được thì đừng có cố quá." "Nhạc phụ đại nhân mời rượu, đứa con rể này làm sao có lý do từ chối, dù có phải lên núi đao xuống biển lửa cũng phải cười hì hì mà nhận, bắt uống nước ớt cũng phải chịu, chút rượu này có là gì, chỉ là chuyện nhỏ thôi.

Anh không sao, anh đang vui." Bùi Lệ Hành hào sảng nói.

Ôi trời, say rượu vào lại trở nên hài hước thế này sao, đây là lần đầu tiên cô thấy anh say, hoàn toàn khác hẳn với vẻ lạnh lùng thường ngày. "Anh Bùi, anh có biết em là ai không?" Bùi Lệ Hành sững người một chút, sau đó đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt Lục Tử Đồng, đếm ngón tay như thể đang đếm bảo vật: "Lại nói đùa rồi, em là vợ tương lai của anh, cô bé Lục Đồng Đồng.

Chú Lục là nhạc phụ, thím nhỏ là nhạc mẫu, ông nội Lục là ông nội ruột của anh, A Sâm là anh trai, Tiểu Noãn là chị dâu..." "Được rồi được rồi, đừng nói nữa, em biết rồi." Anh Bùi lúc say rượu này đúng là khiến người ta phải dụi mắt nhìn lại, nếu không ngăn cản, không biết anh có kể tên cả Lục Niệm Nhất và Lục Tử Mặc ra luôn không.

Lục Tử Đồng khó khăn lắm mới đưa được Bùi Lệ Hành về nhà.

Chương 644

Mẹ Bùi vẫn đang đợi ở phòng khách, thấy hai người vào liền vội vàng lại gần giúp một tay: "Tử Đồng, Lệ Hành sao thế này?

Sao lại uống đến nông nỗi này?" "Chắc do dạo này ba cháu không đụng đến rượu, nên hôm nay hứng chí, cháu khuyên thế nào cũng không được." Lục Tử Đồng vừa nói, mẹ Bùi liền hiểu ngay, bà mỉm cười: "Vậy hai bác cháu mình cùng đưa nó về phòng." Hai người vừa định ra tay thì Bùi Lệ Hành đột nhiên ôm chầm lấy cổ mẹ mình, giọng điệu vô cùng vui vẻ: "Mẹ, tối nay con vui quá." Mẹ Bùi không ngờ con trai lại có hành động như vậy, bà hơi khựng lại rồi hỏi: "Vui chuyện gì thế?" "Vui vì có vợ rồi ạ, sau này đi ngủ có người để ôm, không còn cô đơn một mình nữa." Mẹ Bùi đẩy đầu Bùi Lệ Hành ra: "Cái thằng ranh này, muốn ôm thì đi mà ôm vợ con ấy, đừng có ôm mẹ." Nghe vậy, sắc mặt Lục Tử Đồng thoáng đỏ bừng: "Anh Bùi, anh đừng quậy nữa, về phòng ngủ đi." Bùi Lệ Hành cười với mẹ mình, ngoan ngoãn nói: "Vâng, con đi ôm vợ con đây." Nói xong, toàn bộ sức nặng cơ thể anh dựa chuẩn xác vào người Lục Tử Đồng.

Cô suýt nữa thì không đỡ nổi anh, đành hỏi: "Bác gái, anh Bùi rốt cuộc là say thật hay say giả ạ?" Bảo anh say, nhưng anh lại nhớ rất rõ mọi chuyện, phân biệt được từng người; còn nếu bảo chưa say, thì biểu hiện này chẳng giống bình thường chút nào. "Nhìn bộ dạng này chắc là say thật rồi." Hai người cùng nhau đưa Bùi Lệ Hành về phòng.

Có Lục Tử Đồng ở đó, mẹ Bùi cũng không nán lại làm kỳ đà cản mũi mà đi thẳng xuống lầu.

Nhìn Bùi Lệ Hành mặt đỏ gay, nồng nặc mùi rượu nằm trên giường, Lục Tử Đồng lắc đầu, giúp anh cởi giày và quần áo ngoài, sau đó lấy nước lau mặt cho anh: "Anh Bùi, anh ngủ cho ngoan nhé, em về đây." Vừa định đi, một cánh tay lập tức vươn ra kéo cô xuống giường.

Lục Tử Đồng không kịp phòng bị, ngã thẳng vào lòng Bùi Lệ Hành, chóp mũi đập vào trán anh đau điếng.

Cô bực mình đấm nhẹ vào ngực anh mấy cái: "Anh Bùi, sao anh đáng ghét thế, làm em đau chết mất." Bùi Lệ Hành ôm lấy cô, bản năng thổi hơi vào vết đau, như muốn xoa dịu vết thương cho cô.

Lục Tử Đồng lập tức bịt miệng anh lại: "Không cần anh thổi, toàn mùi rượu, khó ngửi chết đi được." Bùi Lệ Hành ôm chặt lấy cô.

Lục Tử Đồng thấy anh như vậy biết là không đi ngay được, đành ngoan ngoãn rúc vào hõm cổ anh.

Bùi Lệ Hành thì thầm: "Lục Đồng Đồng, đừng ghét anh, anh thích em lắm, cực kỳ thích em." "Được rồi, em trêu anh thôi, mau ngủ đi." "Lục Đồng Đồng, anh nói là anh thích em lắm, rất thích rất thích." Bùi Lệ Hành kiên trì lặp lại. "Biết rồi, biết rồi, anh không cần nhắc lại đâu." "Vậy không được nói ghét anh." "Không ghét, không ghét, em cũng rất thích anh, thích vô cùng." Khóe môi Bùi Lệ Hành cong lên, lại phát ra tiếng cười trầm thấp: "Được, vậy thì tốt rồi, anh yên tâm rồi, ngủ ngon." Nói xong, anh an tâm nhắm mắt ngủ.

Lục Tử Đồng nhìn hàng lông mi dài của anh, mỉm cười, kéo chăn đắp cho cả hai rồi nằm trong vòng tay anh chìm vào giấc ngủ sâu.

Sáng hôm sau, Lục Tử Đồng bị Bùi Lệ Hành gọi dậy: "Anh Bùi, anh phiền quá, cho em ngủ thêm chút nữa đi." "Mau dậy đi, hôm nay chúng ta phải đi làm một việc đại sự, không được chậm trễ." "Đi làm gì cơ?" Lục Tử Đồng mở mắt ra. "Đăng ký kết hôn." "Đăng ký gì?" "Cô bé ngốc, dĩ nhiên là giấy chứng nhận kết hôn rồi.

Em đừng có lãng phí, đây là thứ anh phải uống rượu cả đêm mới đổi được đấy, sổ hộ khẩu nhà em đã nằm trong tay anh rồi.

Bỏ lỡ cơ hội này, lỡ chú Lục đổi ý thì khó nói lắm." Tối qua anh và chú Lục đã đạt thành thỏa thuận, nếu lúc ông gọi dừng mà anh vẫn chưa gục thì ông sẽ cho phép họ đi đăng ký ngay.

Đã quen có người đẹp bên cạnh, giờ bảo anh quay lại cuộc sống độc thân như thầy tu trước kia thì tuyệt đối không được.

Bốn tháng nói dài không dài, nhưng cũng chẳng hề ngắn, anh không muốn phải chờ đợi thêm nữa.

Vì vậy, sáng sớm vừa tỉnh dậy, anh đã vội sang nhà họ Lục lấy sổ hộ khẩu.

Lục Tử Đồng mơ màng đứng dậy: "Tối qua anh uống rượu là vì để lấy sổ hộ khẩu sao?" "Dĩ nhiên rồi, mau dậy thôi." Bùi Lệ Hành lại thúc giục.

Lục Tử Đồng cười tít mắt, ôm cổ Bùi Lệ Hành, đôi vai run lên bần bật vì cười: "Anh Bùi, anh còn nhớ tối qua anh đã nói những gì không?" "Dù nói gì thì cũng là lời thật lòng sau khi say rượu, tuyệt đối là tâm can của anh." "Anh tự tin thế cơ à, không sợ nói bậy bạ gì sao?" Ánh mắt Lục Tử Đồng đầy vẻ trêu chọc.

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của cô, Bùi Lệ Hành có chút không chắc chắn, nhưng vẫn khẳng định: "Anh chắc chắn mình không nói bậy." Lục Tử Đồng hừ nhẹ một tiếng: "Anh không nói bậy, nhưng anh sến súa lắm.

Anh ôm cổ bác gái, cứ như chú cún nhỏ rúc vào cổ bác ấy, miệng không ngừng khen bác đẹp, nói rất yêu bác, rằng những lời này anh đã muốn nói từ lâu nhưng ngại không dám mở lời." "Nói bậy, sao anh có thể nói thế được." "Anh đừng tưởng em lừa anh, không tin thì lát nữa xuống lầu cứ hỏi bác gái mà xem." Bùi Lệ Hành hít một hơi thật sâu, vẻ mặt có chút ngượng nghịu: "Nói thì cũng nói rồi, đó đúng là lời trong lòng anh." Bao nhiêu năm qua anh đúng là khiến cha mẹ không yên tâm, thời gian ở bên cạnh họ cũng quá ít.

Lục Tử Đồng bịt miệng cười trộm.

Sau khi vệ sinh cá nhân xong, hai người nắm tay nhau xuống lầu.

Thấy mẹ Bùi, thần sắc Bùi Lệ Hành có chút khác lạ: "Mẹ, con và Tử Đồng đi đăng ký kết hôn đây, trưa nay không về ăn cơm đâu, mẹ đừng đợi." Mẹ Bùi cười rạng rỡ: "Được được, đi mau đi, đây là chuyện đại hỷ.

Trưa không về cũng được, nhưng tối nhất định phải đưa con dâu về đây, mẹ sẽ làm món ngon cho hai đứa." "Bác gái." Lục Tử Đồng khẽ gọi. "Được rồi, đừng thẹn thùng nữa, con trở thành con dâu bác là chuyện chắc như đinh đóng cột rồi." Trước khi đi đăng ký, Lục Tử Đồng ghé về nhà xem tình hình Lục Nam Triết, tiện thể thay một bộ quần áo chỉnh tề.

Lục Nam Triết vẫn đang ngủ, cô không gọi ông dậy mà chỉ đắp lại chăn rồi lui ra khỏi phòng. "Mẹ, ba con không sao chứ ạ?" "Sao mà không sao được, uống nhiều rượu thế, cả đêm không ngủ ngon, trời sáng mới chợp mắt được một lúc." "Ba càng ngày càng tùy hứng, rõ ràng biết uống xong sẽ khó chịu mà còn cố chuốc rượu anh Bùi.

Nhưng ba thật sự đồng ý cho con và anh Bùi đi đăng ký bây giờ sao?" Chu Thanh Vận phì cười, con bé này đúng là bị dọa sợ một lần rồi nên giờ vẫn chưa dám tin: "Yên tâm đi, ba con tối qua dặn dò mẹ cả rồi, sổ hộ khẩu cũng là mẹ đưa cho Lệ Hành đấy, hai đứa cứ yên tâm mà đi." "Vậy thì tốt rồi." Lục Tử Đồng yên tâm cùng Bùi Lệ Hành đến Cục Dân chính.

Người không đông lắm nên thủ tục hoàn tất rất nhanh.

Đứng trước cửa Cục Dân chính, Bùi Lệ Hành ngẩn ngơ nhìn tờ giấy chứng nhận kết hôn.

Dù anh vốn là người lạnh lùng, nhưng nụ cười trên ảnh lại vô cùng rạng rỡ.

Mang họ của anh, danh nghĩa của em.

Đây tuyệt đối là điều tốt đẹp nhất thế gian.

Nghĩ đến đây, Bùi Lệ Hành vươn tay lớn ôm Lục Tử Đồng vào lòng, vui sướng nói: "Lục Đồng Đồng, giờ thì tim anh cuối cùng cũng được bình yên rồi." Lục Tử Đồng ngước nhìn người đàn ông bên cạnh, dưới ánh mặt trời, đường nét của anh vô cùng nhu hòa, toàn thân tỏa ra hơi thở khiến người ta an tâm.

Người mà cô theo đuổi suốt mười mấy năm qua, cuối cùng cũng thuộc về cô.

Trên cao nguyên Thanh Tạng, trời quang mây tạnh.

Trong một quán mì Toại Ninh trang trí đơn giản, một người phụ nữ đang cúi đầu chăm chú vẽ trên giấy.

Cô búi tóc củ tỏi đơn giản, mũi nhỏ nhắn, môi hồng nhuận, ngũ quan tinh tế vô cùng cuốn hút.

Cô mặc một chiếc sơ mi trắng bình thường, phía dưới là quần jean ống bó, mang lại cảm giác rất thanh sạch.

Có lẽ cảm hứng vừa đến, tốc độ vẽ của cô rất nhanh và mượt mà, chẳng mấy chốc đã phác thảo ra một chiếc váy nữ đơn giản.

Đúng lúc này, vai cô bị vỗ một cái, một mẩu giấy dài hiện ra trên bản thảo.

Cô ngẩng đầu, mỉm cười nhìn cô gái trước mặt: "Lạc Lạc, em lại nghịch ngợm rồi." Cô gái thè lưỡi, khoác tay lên vai Giang Mạn: "Chị

Mạn Mạn, em có tin vui muốn chia sẻ với chị đây." Giang Mạn cẩn thận cất bản thảo trong tay, bất đắc dĩ nhìn người bên cạnh: "Em thì có chuyện gì vui được chứ?" Bạch Lạc thần bí trải một tờ giấy ra bên cạnh Giang Mạn: "Chị xem đây là cái gì?" Giang Mạn nhìn qua, lập tức bị mấy chữ 'Buổi giao lưu kết thân bộ đội' thu hút sự chú ý, cô lướt nhanh xuống dưới: "Em định tham gia buổi giao lưu của bộ đội à?" Trong ấn tượng của cô, cô nhóc này vẫn còn nhỏ, sao lại hứng thú với chuyện này.

Chương 645

Loại liên nghị này thực chất là một buổi xem mắt, giúp các anh lính giải quyết vấn đề cá nhân.

Bạch Lạc cười: "Dĩ nhiên rồi, em đi và chị cũng phải đi, chúng ta cùng đi, em báo danh cho chị luôn rồi." Sắc mặt Giang Mạn thay đổi: "Lạc Lạc, chuyện này chị không tham gia đâu, chị đã là mẹ trẻ con rồi, người ta ghi rõ điều kiện là phải độc thân và có công việc tại địa phương." Cô chỉ đến đây du lịch, chắc chắn không ở lại nơi này lâu.

Vì hợp duyên với chủ quán mì nên ban ngày cô đến giúp khi đông khách, buổi tối thì ở nhà Bạch Lạc. "Chị Mạn Mạn, duyên phận chuyện này ai nói trước được, biết đâu nhân duyên của chị ở ngay đây.

Chị chẳng phải cũng rất thích nơi này sao, nếu ưng ý thì chị đón con trai bảo bối đến đây, giống như bọn em, cắm rễ ở đây luôn.

Vả lại, chị đâu có chỗ nào không phù hợp, chị chưa kết hôn, cũng không có bạn trai, thế là độc thân rồi.

Còn công việc, chị là nhà thiết kế lớn, người ta thèm muốn còn không được ấy chứ." "Em đừng có trêu chị, chị không thể đi lừa các anh lính được." Cô đâu phải nhà thiết kế lớn gì, chỉ là một nhà thiết kế thời trang bình thường, sống bằng nghề vẽ bản thảo thiết kế.

Hơn nữa cô còn có một đứa con trai, dù lúc đầu vì lý do gì mà cậu nhóc xuất hiện, cô vẫn rất yêu con.

Cô cảm thấy hai mẹ con sống thế này rất tốt, không muốn phá vỡ sự yên bình hiện tại. "Chị Mạn Mạn, chị không còn nhỏ nữa, không thể cứ sống thế này cả đời, cậu nhóc cũng cần sự quan tâm của người cha." Mẹ Bạch đi mua thức ăn về, nghe thấy cuộc trò chuyện cũng không nhịn được xen vào: "Mạn Mạn, Tiểu Lạc nói đúng đấy, trẻ con cần có cha bên cạnh.

Một mình cháu vừa làm mẹ vừa làm cha là không đủ đâu, cháu phải tính toán cho thằng bé và cả bản thân mình nữa.

Ngày mai cháu cứ cùng Tiểu Lạc đi thử xem, bác nghe nói quy mô buổi giao lưu lần này lớn lắm, có nhiều thanh niên ưu tú.

Biết đâu cháu lại gặp được người phù hợp, các anh lính tính tình đa số hiền lành chất phác, chỉ cần vừa mắt thì chuyện cháu có con cũng chẳng phải vấn đề lớn, họ sẽ không để ý đâu." "Đúng đúng đúng, em cũng ý đó, chị Mạn Mạn, chị cứ nghe lời mẹ em đi." Bạch Lạc chớp mắt, nhìn Giang Mạn với vẻ đầy mong đợi.

Giang Mạn không chịu nổi sự nhiệt tình của họ, biết họ cũng vì tốt cho mình nên gật đầu đồng ý, đi xem thử chắc cũng không sao. "Yeah!

Ngày mai em cuối cùng cũng có bạn đồng hành rồi." "Cái con bé này, hóa ra vì sợ không có bạn nên mới ở đây dẻo mồm dẻo miệng với chị Mạn Mạn à." Mẹ Bạch cười mắng. "Đâu có, con là vì nghĩ cho cậu nhóc mà, thằng bé đẹp trai cực kỳ, có thêm một người ba thì càng viên mãn." Nhắc đến con trai, Giang Mạn vô thức nở một nụ cười, đôi lúm đồng tiền hiện rõ trên mặt.

Cậu nhóc đúng là món quà tuyệt vời nhất mà ông trời ban tặng cho cô.

Sáng hôm sau, Giang Mạn bị Bạch Lạc gọi dậy từ sớm, ấn cô ngồi trước gương trang điểm, chăm chú đánh phấn tô son.

Giang Mạn dở khóc dở cười: "Lạc Lạc, em cứ lo phần em đi, chị tự trang điểm được mà." "Em ở với chị một thời gian rồi, em biết tính chị, chắc chắn chị chỉ định đi làm bạn cho em thôi." Cô nhóc này đúng là hiểu cô, ngay cả tâm tư gì cũng đoán ra được.

Bạch Lạc đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, hơi ngập ngừng mở lời: "Chị Mạn Mạn, em có thể hỏi chị một câu không?" "Em muốn hỏi gì?" "À thì... có phải chị rất yêu ba của cậu nhóc không?

Nên bao nhiêu năm qua chị mới không chịu kết hôn." Giang Mạn mỉm cười.

Nhiều năm trước, nếu nghe ai nhắc đến chuyện này cô sẽ buồn rất lâu, nhưng không phải vì yêu mà là vì hận.

Nếu không có tai nạn đó, cô đã không phải bỏ học đại học giữa chừng, không mất đi người yêu thanh mai trúc mã của mình, có lẽ bây giờ đã có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn.

Chỉ là thời gian trôi qua, tâm thái cô đã dần bình thản hơn, dù sao cô cũng có một đứa con trai rất ngoan. "Chị Mạn Mạn, xin lỗi, em hỏi sai câu rồi." Giang Mạn lắc đầu: "Không sao, nhưng em hiểu lầm rồi, chị không hề yêu người đàn ông đó." Cô thậm chí còn không biết người đó trông như thế nào, lấy đâu ra yêu.

Bạch Lạc thấy sắc mặt cô hơi khác nên cũng không hỏi thêm.

Đây là lần đầu tiên Giang Mạn đến bộ đội.

Buổi giao lưu quả nhiên được tổ chức rất long trọng, cổng lớn treo một dải băng rôn khổng lồ ghi hàng chữ trịnh trọng: 'Buổi liên nghị Thước Kiều tiến vào bộ đội'.

Suốt dọc đường đều có biển chỉ dẫn, hai người đi theo chỉ dẫn đến một bãi cỏ đã được trang trí sẵn, các đạo cụ trò chơi cũng đã chuẩn bị đầy đủ.

Đã có khá nhiều cô gái đến, ai nấy đều trang điểm tinh tế, ăn mặc đắc thể, mang lại cảm giác như đang thi hoa hậu. "Xem đi chị Mạn Mạn, mọi người đều chuẩn bị rất kỹ lưỡng, nếu chị để mặt mộc đến đây là chịu thiệt rồi." "Chị không ngờ lại có nhiều cô gái quá lứa lỡ thì đến vậy." Giang Mạn phì cười. "Đúng thế, bây giờ mọi người đều bận rộn công việc, bỏ quên chuyện cá nhân, ngoảnh đi ngoảnh lại là lớn tuổi ngay." Một nữ quân nhân thấy họ đến liền dẫn đi lấy thẻ số và nhận sách hướng dẫn.

Hôm nay tổng cộng có 60 cặp nam nữ, lát nữa các anh lính sẽ ngẫu nhiên bốc thăm thẻ số, sau đó chia thành từng cặp để chơi các trò chơi như giải đố, tranh ghế để tăng sự thân mật.

Khi các cô gái đã nhận xong thẻ số, từ đằng xa vang lên tiếng hát hào hùng.

Một đội ngũ chỉnh tề dưới sự chỉ huy của một sĩ quan đang tiến về phía này, bước chân đều tăm tắp, ai nấy đều tinh thần phấn chấn.

Bạch Lạc phấn khích kéo áo Giang Mạn: "Chị Mạn Mạn, xem kìa, họ thật oai phong." Giang Mạn gõ nhẹ vào đầu cô nhóc: "Không ngờ em cũng là một kẻ mê trai đấy, xa thế kia mà em cũng nhìn rõ sao?

Chị chỉ thấy một mảng đen đen thôi." Tia cực tím ở đây thực sự quá mạnh, cô mới ở đây một tháng mà đã thấy mình đen đi trông thấy, huống chi là những người lính quanh năm ở đây.

Mắt cô hơi cận thị, độ không cao nhưng ở xa thế này thì cô nhìn không rõ thật.

Bạch Lạc bĩu môi: "Mấy người từ thành phố lớn đến thật đáng ghét, đen một chút thì sao chứ, đó là màu da khỏe mạnh.

Đàn ông mà, đen chút không vấn đề gì." Giang Mạn mím môi cười.

Chẳng mấy chốc, các anh lính đã đến trước mặt, khuôn mặt ai cũng rạng rỡ nụ cười hiền lành, mắt cứ liếc nhìn về phía các cô gái, lộ rõ vẻ e thẹn.

Bộ dạng đó đúng là hiếm thấy, Giang Mạn nhìn họ mà không nhịn được cong môi. "Các đồng chí, hôm nay chúng ta tổ chức liên nghị tại đây nhằm giải quyết vấn đề cá nhân của các nam đồng bào trong bộ đội.

Trước tiên sẽ tiến hành phân nhóm ngẫu nhiên, dĩ nhiên ai muốn tự do trao đổi bạn đồng hành cũng được.

Chương 646

Các bạn đều là người trưởng thành cả rồi, không nên e dè làm gì, ai thấy hợp duyên thì chủ động lên, mạnh dạn bày tỏ.

Vợ là phải giành, chồng là phải tìm, mọi người hãy trân trọng cơ duyên.

Nếu ai muốn kết hôn ngay tại đây, làm báo cáo kết hôn cũng không thành vấn đề.

Được rồi, tôi là người thô kệch, không biết nói lời hoa mỹ, lời mở đầu chỉ đến đây thôi, thời gian còn lại xin nhường cho người dẫn chương trình." Người nói là Chính ủy Hà, đã có chút tuổi.

Ông vừa nói xong, một nữ quân nhân mang chiếc hộp đến cho các binh sĩ bốc thăm để xác định bạn đồng hành, sau đó bắt đầu chia đội.

Chỉ có Giang Mạn là xui xẻo, cô vậy mà lại không có bạn đồng hành.

Cô vốn chẳng ôm hy vọng gì, nhưng chỉ mình mình lẻ loi không có cặp thì vẫn thấy hơi ngại, sắc mặt nhất thời không được tự nhiên. "Chị Mạn Mạn, bạn đồng hành của chị đâu?" Giang Mạn lắc đầu: "Hình như thiếu mất một người." Chính ủy Hà quay sang hỏi nữ quân nhân bên cạnh: "Sao lại thiếu một người?

Cái thằng ranh nào chưa đến?" Nữ quân nhân bất đắc dĩ đáp: "Đội trưởng Lục chưa tới ạ." Chính ủy Hà tức đến mức suýt bốc hỏa, trước đó ông đã làm công tác tư tưởng nửa ngày trời, vậy mà chẳng có tác dụng gì, đến giờ phút này lại dở chứng.

Chính ủy Hà bước xuống đài, nhìn Giang Mạn với vẻ áy náy: "Đồng chí Giang, thật xin lỗi, bên tôi có một đồng chí bận việc đột xuất nên sẽ đến muộn một chút, cháu cứ ngồi đây đợi một lát được không?" Giang Mạn nở nụ cười gượng gạo: "Không sao đâu Chính ủy, cháu cũng chỉ đi cùng em gái thôi, nếu không có cặp thì cháu xin phép về trước ạ." "Đồng chí đừng vội, đợi một lát thôi, bác gọi người ngay đây.

Đồng chí này của bác điều kiện ưu tú lắm, đẹp trai, khí chất xuất chúng, tiền đồ rộng mở, qua làng này là không còn quán khác đâu.

Cháu đừng vội về, bác thấy cậu ấy nhất định hợp với cháu lắm, hai đứa rất đẹp đôi." Chính ủy Hà chặn đường Giang Mạn.

Nữ quân nhân đứng bên cạnh cố nhịn cười, Giang Mạn sững người một chút, trong mắt cũng thoáng hiện ý cười, không ngờ chuyện này cũng có người tự khen lính mình như vậy, vị Chính ủy này thật thú vị. "Cháu đừng cười, bác nói thật đấy, đồng chí cuối cùng này thật sự rất xuất sắc, là một bông hoa của bộ đội chúng ta.

Tiểu Lý, cháu ở đây nói chuyện với đồng chí Giang, bác đi tìm Lục Minh ngay đây, thật là quá quắt mà." Chính ủy Hà nói xong liền vội vàng chạy đi.

Nữ quân nhân giải thích với Giang Mạn: "Chị Giang, Chính ủy của chúng em tuy nói chuyện hơi thẳng thắn nhưng tuyệt đối không nói dối đâu, Đội trưởng Lục của chúng em điều kiện quả thật rất tốt." Đội trưởng Lục?

Là một chức quan nhỏ sao?

Thảo nào mà kiêu ngạo thế.

Nữ quân nhân cứ ở bên cạnh trò chuyện khiến Giang Mạn không thể rời đi được.

Chính ủy Hà tìm đến tận ký túc xá của Lục Minh, ai ngờ anh đang thản nhiên cầm một cuốn sách đọc, lửa giận của ông lập tức bùng lên:

"Lục Minh, đừng tưởng quân hàm của cậu cao hơn tôi là có thể không nghe lời tôi.

Ở đây không ai biết đâu, tôi mới là người quyết định, mau đi xem mắt cho tôi!" Lục Minh đến đây với danh nghĩa một binh sĩ bình thường, hiện tại chỉ là một đội trưởng giúp huấn luyện lính.

Hơn nữa, ông nội Lục đã hạ lệnh tử rồi, có hoạt động thế này nhất định phải lôi Lục Minh theo, nếu sau một năm mà anh vẫn chưa có đối tượng thì đó là lỗi của Chính ủy Hà ông đây.

Khó khăn lắm lần này mới có nhiều cô gái trẻ đẹp thế này, đã qua mấy tháng rồi, nếu còn không giúp anh tìm được đối tượng phù hợp, ông còn mặt mũi nào đối diện với thầy giáo của mình nữa. "Chính ủy, tôi không muốn đi." Lục Minh thản nhiên nói. "Không muốn đi?

Thế cậu đã có bạn gái chưa?" "Chưa ạ." "Vậy thì phải đi chứ!

Cậu không xem mình bao nhiêu tuổi rồi à, đàn ông tầm tuổi này mà chưa kết hôn thì gọi là đồ vô tích sự.

Cậu cũng đâu có tệ, một chàng trai khôi ngô thế này sao lại không tìm được đối tượng.

Cậu không thấy xấu hổ sao?

Đừng bảo với tôi là cậu ở trong đống đàn ông lâu quá nên xu hướng tính dục có vấn đề rồi đấy nhé, chỉ thích đàn ông thôi sao?" Khóe môi Lục Minh giật giật, không ngờ Chính ủy Hà lại có mặt này, anh day day trán: "Chính ủy, ông đừng làm hỏng danh tiếng của tôi, tôi hoàn toàn bình thường." "Cậu chắc chắn mình nhận thức đúng về bản thân không?

Bao nhiêu năm qua cậu chưa từng nghĩ đến phụ nữ sao, không muốn tối đến có một người phụ nữ để ôm, có người giặt đồ nấu cơm cho sao?" "Chính ủy, ông đừng dùng khích tướng kế, tôi không mắc bẫy đâu." "Cái thằng ranh này, khích tướng gì chứ.

Tôi nói cho cậu biết, lần này khó khăn lắm mới có một cô gái xinh xắn thoát tục, tôi đã dùng chút thủ đoạn nhỏ để dành riêng cho cậu đấy.

Một người chính trực như tôi mà lần đầu tiên phải lén lút động tay động chân, giúp cậu tranh thủ cơ hội 'quy tắc ngầm' này.

Cậu lãng phí tâm ý của tôi thì không sao, nhưng đừng có vứt bỏ một cô gái xinh đẹp như vậy." Giọng Chính ủy Hà vốn lớn, lúc tức giận gần như là gào lên. "Chính ủy, 'quy tắc ngầm' không phải dùng như vậy đâu." "Lục Minh, cậu có đi hay không?" Lục Minh im lặng, Chính ủy Hà tiếp tục lải nhải: "Lục Minh, coi như tôi cầu xin cậu, cậu nể mặt tôi một chút đi.

Bây giờ chỉ còn mình cô gái đó ngồi lẻ loi ở đó, làm người ta ngại ngùng biết bao.

Dù cậu chưa muốn kết hôn thì cũng cứ đi xem một cái đi, ngắm mỹ nữ mà, cơ hội tốt thế còn gì." Lục Minh vẫn bất động, Chính ủy Hà cứ ở bên tai anh như hòa thượng tụng kinh, cuối cùng anh không chịu nổi nữa đành đứng dậy đi xem tình hình.

Anh lập tức nhìn thấy một người phụ nữ chống cằm, chăm chú nhìn người khác chơi trò chơi, dáng vẻ vô cùng điềm tĩnh.

Chính ủy Hà thấy anh nhìn đến xuất thần, liền huých một cái: "Sao nào, tôi không lừa cậu chứ, quả thực rất xinh đẹp, lại trắng trẻo, ở cái nơi này của chúng ta hiếm thấy lắm đấy." "Cũng được ạ." "Ôi trời, không dễ dàng gì, cuối cùng cũng có người phụ nữ lọt vào mắt xanh của Lục đại thiếu gia nhà cậu.

Đừng có đứng đơ ra đó nữa, mau lại gần bắt chuyện đi." Chính ủy Hà vừa nói vừa đẩy Lục Minh ra.

Lục Minh vô cùng bất đẫn, thầm cảm thấy mạng xã hội đúng là hại người, ngay cả vị Chính ủy gần năm mươi tuổi này cũng bị tiêm nhiễm, thường xuyên thốt ra mấy từ mạng linh tinh.

Giang Mạn vừa ngẩng đầu đã thấy một người đàn ông tiến về phía mình.

Anh mặc quân phục, vóc dáng cao lớn, ước chừng phải gần một mét chín, đường nét khuôn mặt nằm giữa vẻ lạnh lùng và nhu hòa, vô cùng hài hòa.

Có điều khí chất hơi lạnh, nhìn chung về ngoại hình và khí chất thì hơn hẳn các anh lính lúc nãy rất nhiều.

Lục Minh nhìn thẻ tên trên ngực Giang Mạn, khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười gượng gạo: "Xin lỗi cô Giang, vì nguyên nhân cá nhân mà để cô phải đợi lâu thế này." Đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại, Giang Mạn dù có trách móc cũng không tiện nói gì: "Không sao đâu." Lục Minh ngồi xuống bên cạnh Giang Mạn, nữ quân nhân vội vàng rời đi, không muốn làm bóng đèn.

Lục Minh vốn ít nói, Giang Mạn đã trải qua nhiều chuyện nên cũng không còn tính cách ngây thơ hồn nhiên như trước, bầu không khí nhất thời có chút trầm mặc.

Chương 647

Hai người cứ thế ngồi lặng lẽ, không ai mở lời.

Chính ủy Hà nấp ở cách đó không xa, sốt ruột không chịu được, mắng thầm: "Cái đồ đầu gỗ này, thảo nào không lấy được vợ, nhạt nhẽo quá.

Mình đã tạo cơ hội tốt thế rồi mà không biết nắm bắt, nói một câu thì chết chắc?" Nữ quân nhân bên cạnh kỳ lạ nhìn Chính ủy Hà: "Chính ủy Hà, ông vội quá rồi, Đội trưởng Lục còn chẳng vội cơ mà." "Làm sao tôi không vội được, ông nội cậu ấy là thầy giáo cũ của tôi, đối xử với tôi rất tốt.

Nếu không giúp cậu ấy giải quyết chuyện cá nhân, tôi còn mặt mũi nào đi gặp ân sư." "Hóa ra là vậy, hèn gì ông sốt sắng thế." Chính ủy Hà cứ liên tục nháy mắt ra hiệu cho Lục Minh, bảo anh nói gì đi.

Lục Minh thấy cứ thế này mãi cũng không ổn, suy nghĩ hồi lâu mới mở lời: "Cô Giang, cô thấy chúng ta có nên đi chơi trò chơi không?" Không hiểu sao, nhìn bộ dạng ngượng nghịu của anh, Giang Mạn không kìm được, đôi môi nhỏ nhắn cong lên, khẽ bật cười thành tiếng.

Cô không ngờ người đàn ông này nhịn lâu như vậy mà chỉ hỏi một câu như thế.

Các anh lính này đúng là khác hẳn với đàn ông bên ngoài, da mặt thật mỏng.

Thấy cô cười, Lục Minh cũng có chút không tự nhiên, vành tai ẩn hiện vệt đỏ hồng. "Xin lỗi, trước đây tôi chưa từng tham gia hoạt động thế này nên không biết phải nói gì." Lời giải thích này cũng bằng không, đây là không biết nói chuyện chứ đâu phải thiếu kinh nghiệm tham gia hoạt động.

Giang Mạn thấy biểu cảm của người đàn ông trước mặt có chút bối rối, cô thu lại nụ cười, nhẹ giọng nói: "Họ đã bắt đầu lâu rồi, chúng ta đừng tham gia nữa." "À, vậy thì thôi." Sau hai câu ngắn ngủi, bầu không khí lại rơi vào im lặng.

Giang Mạn phải đợi Bạch Lạc, cảm thấy không thể cứ ngồi không thế này, cô thấy ngại nên bắt đầu tìm chuyện để nói: "Đội trưởng Lục đi lính được bao nhiêu năm rồi?" "Hơn mười năm rồi." Anh học trường quân đội, tính cả mấy năm làm nằm vùng thì cũng đã mười năm. "Thời gian khá dài rồi nhỉ, vậy Đội trưởng Lục năm nay bao nhiêu tuổi?" "Ba mươi tư." Người đàn ông này đúng là ít lời, câu trả lời nào cũng ngắn gọn súc tích, không thể nói thêm vài chữ sao?

Giang Mạn không khỏi quan sát kỹ anh, cái nhìn này khiến mắt cô thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

Quả thật, lời Chính ủy Hà nói lúc nãy không sai chút nào, người đàn ông này thực sự rất đẹp trai.

Ở khoảng cách gần, ngũ quan của anh tinh tế và sắc nét, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng, dù đang giữ vẻ mặt không cảm xúc cũng khiến người ta không thể rời mắt.

Cô đã có thể hình dung được khi anh cười lên sẽ phong hoa tuyệt đại đến nhường nào.

Nếu nói anh có khuyết điểm gì, thì có lẽ là màu da, chắc do đặc thù nghề nghiệp nên hơi đen một chút.

Lục Minh bị nhìn đến mức có chút ngượng ngùng.

Không hiểu sao, đối với ánh mắt như vậy anh không cảm thấy phản cảm, ngược lại trong lòng dâng lên một cảm giác tự hào khó giấu, khóe môi không nhịn được mà hơi cong lên.

Nụ cười này tựa như tuyết mùa đông tan chảy, Giang Mạn cảm thấy thế giới trước mắt như bừng sáng trong chớp mắt.

Nhất thời, cô buột miệng nói ra suy nghĩ sâu kín nhất trong lòng: "Đội trưởng Lục, sau này anh đừng có cười với phụ nữ nhé, điện áp mạnh quá, chết người đấy." Có lẽ không ngờ Giang Mạn sẽ nói vậy, mắt Lục Minh thoáng hiện vẻ ngỡ ngàng, sau đó khóe môi lại vô thức nhếch lên: "Nói vậy là cô bị tôi hớp hồn rồi sao?" Giang Mạn che miệng khẽ ho một tiếng, cười gượng: "Cũng tạm." Người đàn ông này mang lại ấn tượng ban đầu là một kẻ đần độn, không ngờ phản ứng lại nhanh thế, khiến cô nhất thời không biết đáp lại thế nào. "Tôi rất vui." Lục Minh lại thốt ra thêm vài chữ. "Có gì mà vui chứ, sự thật vốn là vậy mà." "Cảm ơn cô đã khen ngợi." "Thật tự luyến, nhưng nhìn anh thế này chẳng thấy chút biểu hiện vui vẻ nào cả.

Đội trưởng Lục, nếu anh không muốn tham gia buổi xem mắt này thì cũng không cần miễn cưỡng đâu, hôm nay tôi cũng chỉ là đi cùng một cô em gái thôi, thuần túy là góp vui." Không hiểu sao, khi nghe Giang Mạn nói mình chỉ đến góp vui, trong lòng Lục Minh dâng lên một nỗi thất vọng khó tả. "Tại sao?

Nhìn cô tuổi cũng không còn nhỏ, đáng lẽ phải đến tuổi kết hôn rồi chứ." Lục Minh hỏi thẳng thừng.

Giang Mạn lườm Lục Minh một cái: "Lục đại đội trưởng, anh thật chẳng biết trò chuyện gì cả, anh nói về tuổi tác của phụ nữ như vậy mà thấy ổn sao?" "Xin lỗi, tôi lỡ lời." Nhìn ánh mắt chân thành của anh, Giang Mạn chỉ thấy đau đầu, người đàn ông này trông chẳng có vẻ gì là đang diễn cả. "Không sao." Giang Mạn hơi ngoảnh mặt đi, che giấu sự bất nhất trong lòng. "Cô Giang, thật ra tôi thấy cô khá thuận mắt, hay là chúng ta thử tìm hiểu nhau xem?" Giang Mạn cảm thấy như mình vừa nghe một câu chuyện cười cực lớn, cô tưởng mình nghe nhầm nên trợn tròn mắt nhìn Lục Minh, hỏi lại lần nữa:

"Đội trưởng Lục, anh nói cái gì cơ?" Giờ là thời đại nào rồi mà còn dùng từ 'tìm hiểu nhau' (xử đối tượng) như thế này chứ. "Cô Giang, tôi thấy cô khá thuận mắt, chúng ta có thể thử tìm hiểu nhau một chút." Lục Minh bày tỏ ý nguyện của mình lần nữa. "Đội trưởng Lục, tôi không phải người ở đây, tôi chỉ đến du lịch thôi, một thời gian nữa sẽ về." "Không sao, thật ra tôi cũng không ở đây lâu, nhiều nhất vài tháng nữa cũng sẽ về." "Tôi là người rất yêu quê hương, tôi sẽ không lấy chồng xa đâu, tôi quen với cuộc sống ở quê mình rồi." "Quê cô Giang ở đâu thế?" Giang Mạn cũng không giấu giếm, trả lời: "Thành phố A." Lục Minh khẽ nhếch môi: "Trùng hợp quá, tôi cũng là người Thành phố A." Giang Mạn sững sờ nhìn Lục Minh, mãi mới tìm lại được giọng nói của mình: "Đội trưởng Lục, xin hãy nói chuyện nghiêm túc.

Thành phố A vốn dĩ có quân khu, nếu anh là người Thành phố A thì hoàn toàn không cần thiết phải chạy đến tận đây để đi lính." "Đồng chí Giang, xin đừng nghi ngờ lời nói của một quân nhân, tôi không biết nói dối đâu." Giang Mạn cười gượng một tiếng, chớp chớp mắt: "Lục đội trưởng, anh thật sự là người thành phố A sao?" "Đương nhiên, người thành phố A chính gốc, tổ tiên mấy đời đều ở thành phố A." Vừa mở lời như vậy, hai người bỗng có cảm giác như đồng hương gặp nhau, trò chuyện cũng không còn gò bó như trước: "Lục đội trưởng, tên đầy đủ của anh là gì?" "Lục Minh, Minh trong minh khắc." "Tên thật dễ nhớ." Hai người cứ thế đáp lời qua lại, coi như có một cuộc trò chuyện vui vẻ.

Hà chính ủy mắt vốn nhỏ, giờ cười đến mức chẳng thấy tổ quốc đâu: "Cuối cùng cũng có tiến triển, thế này mới là thái độ truy đuổi phụ nữ chứ." Các nữ binh đứng bên cạnh cũng nén cười: "Xem ra Lục đội trưởng thật sự ưng đồng chí Giang kia rồi.

Bình thường anh ấy ít nói, lúc nào cũng trưng ra bộ mặt lạnh lùng, thế mà nãy giờ tôi thấy anh ấy cười mấy lần rồi, thật chẳng dễ dàng gì." "Đương nhiên, không xem tôi là ai sao, mắt nhìn của tôi sao có thể sai được?

Đây là người tôi đặc biệt tuyển chọn cho cậu ấy đấy." "Phải, bác lão luyện trong việc làm mai mối mười năm rồi, mắt nhìn tự nhiên không tồi." "Nói bừa, nếu không có tôi, cái đơn vị này không biết có bao nhiêu anh chàng độc thân lâu năm nữa." Khi buổi liên hoan kết thúc, Giang Mạn đã nắm rõ tình hình cơ bản của Lục Minh: ba mươi tư tuổi, chưa vợ, bố mẹ còn khỏe mạnh, còn có một cậu em trai, gia đình là thế gia quân sự, ông nội và bố đều là quân nhân.

Tuy nhiên, Lục Minh lại chẳng hiểu gì về tình hình của Giang Mạn, chỉ biết cô đi du lịch, ngay cả địa chỉ cô ở anh cũng không hỏi được, lòng phòng bị của cô dường như rất mạnh.

Bạch Lạc không tìm được đối tượng nào ưng ý, ủ rũ đi tới: "Chị Mạn Mạn, đi được chưa ạ?" Giang Mạn đứng dậy: "Đi thôi." Lục Minh cũng đứng lên: "Đồng chí Giang, đợi một chút, tôi tiễn hai người ra ngoài." "Không cần đâu, Lục đội trưởng, chúng tôi biết đường." Bạch Lạc là người hay nghịch ngợm, thấy Lục Minh như vậy thì không nhịn được trêu chọc: "Lục đội trưởng, có phải anh nhìn trúng chị Mạn Mạn nhà chúng tôi rồi không?" "Lạc Lạc, em nói bậy gì đó?

Người ta chỉ lịch sự tiễn chúng ta thôi, em đừng hiểu lầm ý người khác." Lục Minh không trả lời, chỉ nghiêm túc nhìn Giang Mạn: "Đồng chí Giang, những lời tôi vừa nói là nghiêm túc đấy, cô hãy suy nghĩ kỹ đi." Giang Mạn chưa từng thấy người đàn ông nào trực tiếp như vậy, kéo Bạch Lạc vội vàng đi ra ngoài.

Lục Minh hơi cuống, đuổi theo hỏi: "Đồng chí Giang, cô ở đâu?" Giang Mạn đời nào chịu trả lời, tuy cô không ghét người đàn ông này nhưng cũng chưa có ý định gì với anh, chỉ kéo Bạch Lạc đi thẳng.

Bạch Lạc quay đầu lại gọi lớn: "Lục đội trưởng, tiệm mì Toại Ninh!" Ra khỏi cổng đơn vị, Giang Mạn không hài lòng nhìn Bạch Lạc: "Lạc Lạc, sao em lại cho anh ta địa chỉ?" "Chị Mạn Mạn, Lục đội trưởng đẹp trai như vậy, người ta có ý với chị sao chị lại không có phản ứng gì hết thế?" "Lạc Lạc, em biết điều kiện của chị mà, người ta ưu tú như vậy, chị không thể làm lỡ dở người ta được." Bạch Lạc thở dài một hơi: "Được rồi, nếu chị không cần thì để cho em, ngộ nhỡ anh ấy đuổi theo thật thì để em lo liệu cho." Giang Mạn cũng không để bụng chuyện này, nào ngờ ba ngày sau cô lại gặp Lục Minh trong tiệm mì Toại Ninh.

Lúc đó đã chín giờ tối, tiệm mì sắp đóng cửa.

Chỉ còn mình anh, anh gọi một bát mì bò lớn và một quả trứng kho.

Trong bếp, mẹ Bạch làm xong mì, nói với Bạch Lạc: "Lạc Lạc, bưng mì ra đi con." "Mẹ ơi, người ta đến vì chị Mạn Mạn đấy, là người cùng đội với chị ấy hôm liên hoan, có ý với chị ấy đấy ạ." Mẹ Bạch vui mừng, ló đầu nhìn Lục Minh bên ngoài, thấy là một chàng trai khôi ngô: "Vậy Mạn Mạn, con bưng ra cho cậu ấy đi." Giang Mạn khó xử nhìn mẹ Bạch: "Dì Bạch, cứ để Lạc Lạc đi đi ạ." "Đừng có da mặt mỏng thế, người ta chọn lúc ít người thế này mà đến rõ ràng là vì con, Lạc Lạc đi không có tác dụng đâu." Giang Mạn thở dài một hơi, bưng mì ra.

Lục Minh vẫn giữ dáng vẻ đạm mạc như cũ.

Giang Mạn lẩm bẩm trong lòng: Anh thế này là đi tán gái sao?

Sao cứ như đến tìm chuyện thế này.

Chương 648

"Lục đại đội trưởng, mì của anh đến rồi đây." Lục Minh ngẩng đầu: "Cảm ơn đồng chí Giang." "Vậy anh thong thả ăn nhé." "Đồng chí Giang, cô đừng đi vội, chúng ta trò chuyện một lát." Giang Mạn đành phải ngồi xuống đối diện anh.

Lục Minh bắt đầu ăn từng miếng lớn, động tác mạnh mẽ nhưng không khiến người ta cảm thấy thô lỗ. "Đồng chí Giang, đã ba ngày rồi, cô suy nghĩ đến đâu rồi?" Giang Mạn nghẹn lời, gặp phải người thẳng tính thế này thật đúng là không biết làm sao, ai đời mới gặp một lần đã đòi hẹn hò với người ta. "Lục đội trưởng, tôi vẫn chưa nghĩ xong, anh hãy cân nhắc người khác đi." Giang Mạn uyển chuyển bày tỏ ý định của mình. "Vậy cô định cân nhắc bao lâu?" Giang Mạn bất lực cực kỳ, người đàn ông này rốt cuộc có hiểu được ý tứ sâu xa trong lời người khác không vậy, chẳng lẽ không biết cô không có ý với anh sao? "Lục đội trưởng, chúng ta không hợp đâu." Nghe vậy, động tác của Lục Minh khựng lại một chút: "Hợp hay không phải tiếp xúc mới biết được, thực tiễn mới ra chân lý, đồng chí Giang kết luận quá sớm như vậy là không đúng đâu." Lục Minh hoàn toàn không bị lời nói của cô làm ảnh hưởng, nói xong lại tự nhiên ăn một miếng mì lớn. "Có phải anh cả ngày chưa ăn gì không?

Ngon đến thế sao?" Giang Mạn nhìn chằm chằm Lục Minh, giọng điệu có thêm vài phần cảm xúc lạ lùng, nhìn anh ăn mà cô cũng thấy đói theo.

Cô cứ ngỡ Lục Minh sẽ không trả lời, nào ngờ anh giải thích: "Trưa nay đến nhà ăn muộn nên không còn gì mấy, ăn hơi ít." Giang Mạn mím môi, đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, trong mắt hiện lên một tia trêu chọc: "Anh thật thà quá, hỏi gì đáp nấy, vậy mật mã thẻ ngân hàng của anh là bao nhiêu?" "Đồng chí Giang, trí nhớ của tôi không có vấn đề gì cả." Lục Minh nghiêm túc chỉ tay vào đầu mình. "Phụt..." Giang Mạn không nhịn được bật cười thành tiếng.

Lục Minh nhìn nụ cười của cô cũng khẽ nhếch môi: "Cho nên hãy suy nghĩ kỹ lời tôi nói đi, lúc nào rảnh tôi sẽ lại tới tìm cô." Cái gì?

Còn tới nữa sao?

Thấy anh năm lần bảy lượt nhắc tới vấn đề này, Giang Mạn cũng hơi đỡ không nổi: "Chuyện này tôi cần hỏi ý kiến người nhà đã." "Ừm, chuyện này bàn bạc với người nhà là đúng, dù sao nghề nghiệp của tôi cũng khá đặc thù, rất nhiều phụ huynh không chấp nhận được." Gì cơ?

Anh ấy có chắc là hai người đang nghĩ về cùng một vấn đề không vậy?

Họ mới đang nói chuyện hẹn hò, sao qua miệng anh lại nghe như sắp kết hôn đến nơi, cần phải xin ý kiến người lớn thế này. "Vâng." Giang Mạn nhàn nhạt đáp một tiếng.

Lục Minh cũng ăn xong, dừng đũa: "Vị mì ở quán này thật sự rất ngon." "Vậy nếu thích thì anh cứ thường xuyên đến." Vừa dứt lời, Giang Mạn hận không thể cắn đứt đầu lưỡi mình, cô quen tay mời chào khách mà quên mất người này không giống khách bình thường.

Lục Minh lập tức đồng ý ngay, sắc mặt không đổi: "Được, tôi sẽ thường xuyên đến." Anh thản nhiên như vậy, ngược lại khiến cô cảm thấy mình suy nghĩ quá nhiều.

Giang Mạn lén lườm Lục Minh một cái rồi nhanh chóng rời mắt đi.

Khả năng quan sát của Lục Minh vốn nhạy bén hơn người thường, chút động tác nhỏ này của cô đương nhiên không qua được mắt anh.

Tính cách của cô dường như không thanh lãnh như vẻ bề ngoài, lúc nào cũng bao bọc mình trong lớp vỏ bọc dày đặc, thực ra cô cũng có mặt đáng yêu. "Đồng chí Giang, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút nhé." Giang Mạn hơi cảnh giác nhìn Lục Minh: "Đêm hôm thế này có gì mà dạo, lỡ gặp lưu manh thì sao?" "Vậy cô hoàn toàn không cần lo lắng, đi với tôi tuyệt đối an toàn, lưu manh thường là sợ tôi." Giang Mạn thật sự rất muốn nói: Tôi không sợ gặp lưu manh, chỉ sợ anh chính là lưu manh thôi.

Lục Minh nhìn vẻ mặt cô là biết cô đang nghĩ gì, khẽ cười: "Yên tâm đi, nhân phẩm của lính chúng tôi tuyệt đối tin cậy được." Người đàn ông này, sao lại nhạy bén đến mức đoán được cả suy nghĩ trong lòng cô thế này. "Tổ tiên có câu 'quân binh nhất thể', quân với quân phiệt cũng chẳng khác nhau mấy đâu." Giang Mạn nghiêm túc nói.

Nụ cười trên môi Lục Minh rộng hơn: "Người với người có sự khác biệt, đừng vơ đũa cả nắm như vậy." Mẹ Bạch và Bạch Lạc từ bếp đi ra, mẹ Bạch cười nói: "Mạn Mạn, con có thể đi dạo với Lục đội trưởng mà, dù sao bây giờ vẫn còn sớm, có cậu ấy bên cạnh dì cũng yên tâm." Lục Minh lịch sự gật đầu với mẹ Bạch và Bạch Lạc.

Cuối cùng Giang Mạn vẫn cùng Lục Minh đi ra ngoài, có một số chuyện vẫn nên nói rõ ràng, ở trong tiệm mì không tiện lắm.

Nơi này không phồn hoa như thành phố A, đường phố buổi tối hơi vắng lặng, ánh đèn đường vàng vọt kéo dài bóng người.

Người đàn ông cao lớn hiên ngang, người phụ nữ nhỏ nhắn xinh xắn.

Mấy năm nay luôn lẻ bóng một mình, nhìn bóng của hai người, Giang Mạn bỗng có chút ngẩn ngơ. "Đồng chí Giang." "Trời ơi Lục đại đội trưởng, anh đừng gọi tôi là đồng chí Giang được không?

Cứ làm tôi có cảm giác như đang xuyên không ấy.

Tôi tên Giang Mạn, anh có thể gọi trực tiếp tên tôi." Giang Mạn đang lơ đãng, chợt nghe lời Lục Minh thì tính tình tiểu thư bộc phát, suýt chút nữa thì nhảy dựng lên.

Cái người này bị làm sao vậy, hở chút là đồng chí Giang, nghe phát bực. "Ừm, Mạn Mạn." Khóe môi Lục Minh khẽ cong lên. "Giang Mạn." Giang Mạn mím môi nhìn Lục Minh, anh cao hơn cô rất nhiều, cô phải ngẩng đầu mới có thể giao tiếp bình thường với anh. "Biết rồi, Giang Mạn Mạn." Người đàn ông này, vào lúc quan trọng cũng biết biến báo đấy chứ, lại còn được nước lấn tới nữa.

Họ thân nhau lắm sao mà gọi thân mật thế?

Có điều, thú thực là giọng anh hơi trầm, nhất là khi dùng tông giọng bình thản này, đúng là ứng với câu nói trên mạng: giọng nói cũng có thể làm người ta mang bầu được. "Giang Mạn Mạn, cô đang nghĩ gì thế?" Nãy giờ đã mất tập trung hai lần rồi.

Giang Mạn đỏ mặt: "Không có gì." Cô cũng không biết mình bị làm sao nữa, cứ nhìn gương mặt anh là thấy thoải mái, gần gũi, thậm chí còn có cảm giác quen thuộc, rốt cuộc là giống ai cô nhất thời không nhớ ra được.

Nói thật lòng, cô không hề ghét anh. "Giang Mạn Mạn, rốt cuộc cô bao nhiêu tuổi rồi?" "Ba mươi lăm." Giang Mạn buột miệng nói mà không cần suy nghĩ. "Giang Mạn Mạn, đã bảo cô đừng có sỉ nhục chỉ số thông minh của tôi rồi mà, sao cô cứ không nghe lời thế.

Cô tuyệt đối dưới ba mươi tuổi, mà cho dù có ba mươi lăm thì cũng chẳng lớn, dù sao tôi cũng sắp ba mươi lăm rồi, chúng ta cùng tuổi là vừa đẹp, tôi cũng không mong được gặm cỏ non đâu." Sao hôm nay anh lại nói nhiều hơn mấy hôm trước thế nhỉ: "Lục đội trưởng." "Lục Minh." Lục Minh nhấn mạnh.

Giang Mạn suốt dọc đường đều suy nghĩ, cô cảm thấy cứ kéo dài thế này cũng không phải cách.

Người này trông có vẻ là người tốt, cô không đành lòng nên nghiến răng nói thật: "Anh Lục, tôi nói thật với anh, tôi là mẹ trẻ con rồi." Ánh mắt vốn luôn bình tĩnh của Lục Minh cuối cùng cũng có một tia dao động, anh không thể tin được nhìn Giang Mạn, vẻ kinh ngạc lộ rõ trên mặt.

Chương 649

Giang Mạn hơi không chịu nổi ánh mắt ấy, trong lòng dâng lên một nỗi xót xa: "Xin lỗi anh Lục, tôi không cố ý giấu anh.

Những gì tôi nói ngày hôm đó là thật, tôi chỉ đến đây du lịch thôi, hôm đó là đi cùng cô em gái đi tham gia buổi giao lưu." Lục Minh im lặng, Giang Mạn cũng không biết phải nói gì thêm.

Một lúc lâu sau, Lục Minh mới hỏi: "Giang Mạn Mạn, cô đã kết hôn chưa?" Giang Mạn lắc đầu, có lẽ vì đã mở lời nên việc giải thích sâu hơn cũng không còn khó khăn: "Chưa, tôi là bà mẹ đơn thân." "Nghĩa là hiện tại cô vẫn đang độc thân?" Giang Mạn ngẩn ra, hơi ngạc nhiên khi anh hỏi vậy.

Lúc này không phải nên sợ quá chạy mất sao?

Sao vẫn có thể bình tĩnh hỏi tiếp thế này, nghe ý anh dường như không ngại hoàn cảnh của cô, chỉ muốn xác nhận cô có đang độc thân hay có vướng mắc tình cảm gì không. "Giang Mạn Mạn?" "Hiện tại tôi đang độc thân." Khóe môi Lục Minh khẽ nhếch lên, anh nhìn cô chằm chằm: "Tôi biết rồi." Giang Mạn mơ hồ, anh biết cái gì cơ?

Sao tôi chẳng biết gì hết vậy. "Giang Mạn Mạn, ngày mai tôi sẽ cho cô câu trả lời, cô cũng hãy nghĩ kỹ đi, rồi nhanh chóng trả lời tôi." "Anh Lục, anh có chắc đây là cách tán gái đúng đắn không?

Sao tôi cứ cảm giác anh như đang giao nhiệm vụ cho tôi vậy." "Nói bừa, không có chuyện đó đâu, tôi đang nói chuyện nghiêm túc với cô mà." Giang Mạn hơi đau đầu, nghĩ rằng anh vẫn không tin lời mình nói, bèn nói tiếp: "Lục Minh, tôi không có bịa chuyện đâu, tôi có một đứa con trai hơn sáu tuổi, tôi rất yêu nó.

Khi chưa chắc chắn một người đàn ông có thể hoàn toàn chấp nhận nó hay không, tôi sẽ không vì hạnh phúc của bản thân mà để nó chịu uất ức." Cô cũng không tin một người đàn ông mới gặp một lần, thậm chí còn chưa vợ, lại có thể chấp nhận một người như cô, còn giúp cô nuôi con.

Trên đời làm gì có chuyện hời như thế.

Đến cả bố mẹ đẻ còn chẳng dựa vào được, cô đã không còn muốn tin tưởng ai nữa rồi. "Giang Mạn Mạn, có phải cô hiểu lầm gì rồi không?" "Tôi có thể hiểu lầm gì chứ, chẳng phải anh không tin lời tôi nói sao?

Nghĩ rằng tôi đang đùa anh." Lục Minh đột nhiên đưa tay nắm nhẹ vai Giang Mạn, cô giật mình, quên cả gạt tay anh ra mà ngây người nhìn anh. "Giang Mạn Mạn, tôi không nghĩ cô đang nói đùa, tôi tin cô có một đứa con trai.

Tôi nói ngày mai cho cô câu trả lời là vì tôi cũng cần thời gian suy nghĩ xem nên làm thế nào, tôi cũng không chắc mình có thể chung sống tốt với một đứa trẻ hay không..." Giang Mạn hoàn toàn sững sờ, trong lòng dâng lên một cảm xúc khó tả.

Người đàn ông này rốt cuộc có mạch não kiểu gì vậy, lại đi suy nghĩ vấn đề đó, nghĩa là anh muốn tiếp tục tiến triển xa hơn với cô sao?

Nhìn Giang Mạn trước mặt, Lục Minh vô thức đưa tay huơ huơ trước mặt cô: "Giang Mạn Mạn, ngốc rồi à?" Giang Mạn Mạn, Giang Mạn Mạn, gọi cũng thuận miệng thật đấy.

Hơi thở mạnh mẽ của người đàn ông truyền đến, không phải mùi nước hoa mà là mùi trà xanh, dường như là hương sữa tắm, nhàn nhạt, rất dễ ngửi.

Anh ấy tắm rửa sạch sẽ rồi mới đến gặp mình sao?

Nói vậy là anh ấy thật sự coi trọng lần gặp mặt này, nhưng chẳng phải họ mới gặp nhau có một lần thôi sao?

Cô có sức hút lớn đến mức khiến anh phải bám riết không buông như vậy ư?

Trong chốc lát Giang Mạn nghĩ rất nhiều, đến khi phản ứng lại mới nhận ra hai người đang quá thân mật, cô vội lùi lại mấy bước.

Lục Minh thấy vẻ mặt của cô thì hơi buồn cười, phản ứng của cô gái này có chút thái quá rồi. "Giang Mạn Mạn." "Giang Mạn Mạn, Giang Mạn Mạn, anh gọi hồn đấy à?" Giang Mạn bực bội lườm Lục Minh, tối nay anh đã gọi bao nhiêu lần rồi, có gì muốn nói thì nói luôn đi, ở đây chỉ có hai người họ, chẳng lẽ còn sợ ai hiểu lầm sao.

Nhìn vẻ đáng yêu của cô, Lục Minh đột nhiên bật cười thành tiếng, không phải kiểu cười mỉm nhẹ nhàng mà lúc này tiếng cười của anh có thêm vài phần thanh thoát, dường như thật sự rất vui. "Có gì đáng cười đâu chứ?" Lục Minh nhìn chằm chằm Giang Mạn: "Mạn Mạn, ở trước mặt tôi cô cứ hãy như thế này nhé, hãy là chính mình chân thực nhất." Anh thích cô như vậy, không có những xiềng xích nặng nề trên người.

Ánh mắt Giang Mạn thay đổi, cô cụp mắt xuống để che giấu nỗi thất vọng thoáng qua.

Nhiều năm trước cũng có một người đàn ông nói với cô những lời như vậy, nhưng kết quả thì sao, anh ta vẫn rời bỏ cô vào lúc cô khó khăn nhất.

Những lời từng nói đều trở thành bọt nước, ánh nắng chiếu vào là tan biến sạch sẽ.

Tuy cô thấu hiểu cho anh ta nhưng không có nghĩa là cô có thể thản nhiên chấp nhận.

Những lời như vậy cô không muốn tin nữa.

Lục Minh cũng nhận ra sự bất thường của Giang Mạn, anh hơi lo lắng hỏi: "Mạn Mạn, sao vậy?" Giang Mạn lắc đầu, trên mặt nở một nụ cười rạng rỡ: "Không có gì, chỉ là nghĩ đến một vài chuyện không vui thôi." Nhìn vẻ cố tỏ ra kiên cường của cô, Lục Minh cảm thấy hơi khó chịu, hoàn cảnh của cô anh thực ra có thể đoán được, một người phụ nữ một mình nuôi con chắc chắn chẳng dễ dàng gì.

Lục Minh đưa tay vuốt lại mái tóc dài của cô: "Đã là chuyện không vui thì không cần nghĩ tới nữa, con người ta phải nhìn về phía trước chứ." "Biết rồi, cảm ơn anh, nhưng anh đừng có động chân động tay." Giang Mạn hơi cảnh giác nhìn Lục Minh. "Giữa chúng ta không cần khách sáo như vậy chứ." Giang Mạn lườm anh một cái: "Đừng có làm quen kiểu đó, chúng ta đâu có thân thiết thế, đây mới là lần thứ hai chúng ta gặp mặt thôi." "Chẳng phải người ta vẫn nói sao, lần đầu lạ, lần sau quen, chúng ta đã là lần thứ hai gặp mặt rồi, coi như là quen rồi đấy, cô đừng có tìm mọi cách để kéo giãn khoảng cách với tôi." Lục Minh thản nhiên nói. "Lục đội trưởng, đây được coi là khiếu hài hước kiểu họ Lục sao?" "Tạm coi là vậy đi." "Ha ha." Giang Mạn nhìn vẻ nghiêm túc của anh mà không nhịn được bật cười.

Chỉ là một cơn gió lạnh thổi qua, cô vui quá hóa buồn, hắt hơi liên tiếp hai cái. "Có phải bị lạnh rồi không?" Giang Mạn vừa định nói không sao, Lục Minh đã nhanh chóng cởi áo khoác khoác lên người cô.

Giang Mạn theo bản năng muốn cởi ra, nhưng Lục Minh ấn vai cô lại: "Cứ khoác đi, sắp chuyển mùa rồi, dễ ốm lắm." Giang Mạn vừa định mở miệng, câu nói tiếp theo của anh lại vang lên, có vẻ hơi vội vàng: "Yên tâm mặc đi, tối nay tôi mới thay quần áo, chắc là không có mùi mồ hôi đâu." Nhìn anh như vậy, Giang Mạn dở khóc dở cười, lườm anh một cái: "Anh cuống cái gì, tôi có chê anh đâu, tôi lo anh cũng bị lạnh thôi." "Tôi là đàn ông, da dày thịt béo, không sao đâu."

Khóe môi Lục Minh hơi cong lên, anh gãi đầu một cái.

Trên áo anh vẫn còn hơi ấm của anh, ấm áp cứ thế thấm dần vào cơ thể cô, Giang Mạn thấy lòng mình cũng ấm lại.

Bao nhiêu năm nay, bên cạnh cô cũng xuất hiện không ít đàn ông, nhưng đa số chỉ nhắm vào ngoại hình của cô, sau khi biết cô có con trai là chạy mất dép, có kẻ bất chấp tất cả nhưng cũng chỉ muốn chiếm tiện nghi, tâm tư chẳng trong sáng chút nào.

Nhưng người đàn ông này dường như hoàn toàn khác với những người trước kia.

Rất nhiều năm sau, Giang Mạn vẫn nhớ mãi buổi tối hôm ấy.

Sợ Giang Mạn bị lạnh, Lục Minh đưa thẳng cô về, Giang Mạn cũng quên trả lại áo cho anh.

Vừa mới vào cửa, Bạch Lạc đã từ trong góc nhảy ra, cười híp mắt ôm lấy cổ cô: "Chị Mạn Mạn, xem ra tiến triển thần tốc quá nhỉ." "Nói bậy bạ gì đó." "Đến áo của người ta cũng mặc rồi mà còn bảo không có tiến triển." Giang Mạn lúc này mới nhận ra trên người mình vẫn còn khoác áo của Lục Minh, mặt đỏ lên: "Không có chuyện đó đâu." "Chị Mạn Mạn, nói thật đi, chị đối với người ta thế nào?" "Thì có thế nào đâu, chỉ là không ghét thôi." "Thế không có một chút xíu thích nào sao?" Giang Mạn bật cười: "Mới gặp có hai lần, sao mà thích được." "Chẳng phải còn có nhất kiến chung tình sao?

Gặp một lần mà thích thì đầy ra đấy." Giang Mạn không muốn bàn tiếp chủ đề này: "Thôi, không nói với em nữa, chị phải gọi điện cho bảo bối nhà chị đây." Giang Mạn nói rồi đi vào phòng khách, vừa đóng cửa lại, chiếc điện thoại cầm trong tay đã vang lên, không phải ai khác mà chính là cậu nhóc nhà cô.

Chương 650

Giang Mạn mỉm cười, trượt màn hình nghe máy, dịu dàng gọi: "Bảo bối." Giọng nói non nớt, mềm mại của cậu bé truyền đến từ điện thoại nghe như thiên âm: "Mẹ ơi." "Bảo bối, con đang làm gì đấy?" Giang Mạn vừa hỏi xong, tiếng thông báo WeChat vang lên, Giang Mạn mở ra, là ảnh cậu nhóc đang nằm trên giường, hai chân gác lên tường, mặc bộ đồ ngủ hình vịt con màu vàng, có lẽ vì mới tắm xong nên khuôn mặt nhỏ hồng hào, cực kỳ đẹp trai.

Một tấm ảnh sao giải tỏa được nỗi nhớ, Giang Mạn mở cuộc gọi video, thấy cậu nhóc lại bắt đầu hì hục gập bụng trên giường.

Tuy còn nhỏ nhưng cậu bé rất thích vận động.

Giang Mạn biết gen này chắc chắn không phải di truyền từ mình, cô là một người rất lười biếng, chẳng thích vận động chút nào, cả diện mạo này nữa, trừ đôi mắt ra thì những chỗ khác chẳng giống cô tí nào, chắc là di truyền từ người đàn ông kia rồi.

Giang Mạn không lên tiếng, lặng lẽ nhìn cậu nhóc.

Cậu bé làm xong mới dừng lại, nở một nụ cười rạng rỡ với điện thoại, đột nhiên tinh mắt phát hiện trên người Giang Mạn khoác một chiếc áo đàn ông, cái miệng nhỏ nhắn cong lên: "Mẹ ơi, cái áo trên người mẹ là của đàn ông nha." Bị con trai bóc mẽ, vẻ mặt Giang Mạn hơi ngượng ngùng, lập tức cởi áo vứt sang một bên, giải thích: "Không phải đâu, là do mẹ đến đây không mang đủ áo, bà ngoại Bạch tìm cho mẹ đấy." Cậu nhóc đáng yêu chớp chớp miệng, không nể tình mà vạch trần: "Mẹ nói dối rồi, nhà bà ngoại Bạch làm gì có đàn ông." Giang Mạn nghẹn lời: "Đây là áo cũ của ông ngoại Bạch." Cậu bé lắc đầu, ra dáng người lớn: "Mẹ ơi, trình độ nói dối của mẹ thấp quá, uổng công mẹ làm thiết kế thời trang.

Áo trên người mẹ còn rất mới, lại là kiểu thanh niên, tuyệt đối không phải áo ông ngoại Bạch mặc lúc trẻ đâu." Giang Mạn biết chỉ số thông minh của đứa trẻ này tuyệt đối không giống cô.

Năm cô bằng tuổi nó vẫn còn là một cô bé chỉ thích mặc váy công chúa, nhưng cậu nhóc này thì khác, tư duy logic và khả năng quan sát của nó rất mạnh, cô căn bản không thể nói dối trước mặt nó.

Nó còn thích đủ các loại súng mô hình, tóm lại những thứ nó thích chẳng liên quan gì đến cô cả.

Cô từng cảm thấy nó quá thông minh, lo lắng nó không bình thường nên đã đặc biệt đưa đi đo IQ, kết quả cao ngất ngưởng, có thể coi là một thiên tài nhỏ. "Cái thằng nhóc này, chỉ giỏi thẩm vấn mẹ thôi." Giang Mạn mắng một cách cưng chiều. "Mẹ ơi, con là đang quan tâm đến đời sống tình cảm của mẹ mà." "Chuyện của người lớn trẻ con không được quản." Nghe mẹ nói vậy, cậu nhóc không phục, mím môi ngồi xếp bằng trên giường, nghiêm túc nói: "Mẹ, đừng tưởng con không biết tại sao bao nhiêu năm nay mẹ không quen bạn trai, mẹ sợ người đó đối xử không tốt với con.

Mẹ không được như thế, trên đời này vẫn còn người tốt mà, mẹ phải thử tiếp nhận chứ." "Bảo bối, con không nhớ mẹ từng kể chuyện nàng Bạch Tuyết cho con nghe rồi sao?

Mụ dì ghẻ đó ác lắm, nếu mẹ tìm cho con một ông bố dượng, biết đâu người ta lại ngược đãi con thì sao." "Mẹ ơi, mẹ bao nhiêu tuổi rồi mà còn thích dùng mấy câu chuyện đó để lừa trẻ con thế.

Thứ nhất, đó chỉ là truyện cổ tích thôi.

Thứ hai, con tin mẹ có bản lĩnh để nắm thóp một người đàn ông, đàn ông thường nghe lời phụ nữ mà.

Thứ ba, con không phải là người dễ bị bắt nạt đâu." Nhìn cậu nhóc nói năng mạch lạc như vậy, Giang Mạn đỡ trán: "Bảo bối, con đừng quậy nữa, sau này không được có suy nghĩ đó nữa, hai mẹ con mình cứ thế này là tốt rồi." Cậu nhóc nghĩ đến điều gì đó, hốc mắt bỗng đỏ lên, đáng thương nói: "Con biết ngay mà, Nghiêu Nghiêu là gánh nặng, vì có con nên mẹ phải lấy con làm trung tâm, không thể suy nghĩ cho bản thân mình được." "Bảo bối, đừng khóc mà, con là bảo bối của mẹ, không phải gánh nặng gì cả, lần sau đừng nói như vậy nữa nhé." "Con không, con cứ nói thế đấy, vốn dĩ con vẫn luôn làm khổ mẹ mà." Nước mắt cậu nhóc lã chã rơi, đôi tay nhỏ dụi mắt, khóc nấc lên từng hồi, trông tội nghiệp cực kỳ.

Cậu bé từ nhỏ đã tỏ ra trưởng thành vượt bậc so với bạn cùng lứa, chưa từng như thế này bao giờ, Giang Mạn vừa xót vừa cuống, hận không thể lập tức bay về nhà ôm lấy thân hình nhỏ bé của nó vào lòng: "Bảo bối, con đừng khóc, con khóc là mẹ đau lòng lắm, đau sắp chết rồi đây này." "Nghiêu Nghiêu cũng xót mẹ, xót sắp chết rồi đây này." Nghe con trai nói vậy, nước mắt Giang Mạn cũng trào ra.

Cậu nhóc cảm thấy mình diễn hơi quá, bèn từ từ thu lại nước mắt, mở to đôi mắt to tròn còn đọng hơi nước nhìn Giang Mạn, nhận chân nói: "Mẹ ơi, mẹ đừng khóc." "Mẹ không khóc, mẹ làm sao mà khóc được chứ, mẹ là người lớn rồi mà." "Mẹ ơi, con xin lỗi, con không nên nói như vậy.

Thực ra con chỉ muốn bên cạnh mẹ có thêm một người ở cùng, con muốn lúc trời lạnh có người khoác áo cho mẹ, muốn lúc chúng ta đi mua thức ăn có người xách đồ cho mẹ, con không muốn mẹ phải leo cao thay bóng đèn, không muốn mẹ phải làm hết mọi việc nặng trong nhà.

Con còn nhỏ, nhiều việc không giúp được mẹ, Nghiêu Nghiêu trong lòng thấy khó chịu lắm." Giang Mạn suýt chút nữa thì vỡ òa:

"Bảo bối, đừng nói thế, mẹ chỉ là chưa gặp được người phù hợp thôi." "Vậy mẹ phải hứa với con, gặp được người đàn ông phù hợp thì phải nắm bắt cơ hội nhé." Giang Mạn gật đầu: "Biết rồi, bảo bối, mẹ biết phải làm thế nào rồi." "Vậy mẹ không được lừa con đâu đấy, không được chỉ hứa suông rồi không làm đâu." "Biết rồi mà." "Vậy mẹ nói cho con biết, có phải ở bên đó mẹ gặp được người phù hợp rồi không?" "Cũng không hẳn là phù hợp, chỉ là không ghét thôi." Nghe vậy, cậu nhóc cười đến mức tít cả mắt, cảm xúc đến nhanh mà đi cũng nhanh: "Mẹ ơi, bất kể mẹ đưa ra quyết định gì, Nghiêu Nghiêu cũng vô điều kiện ủng hộ mẹ." Nhìn dáng vẻ hiểu chuyện của con trai, Giang Mạn vừa xót xa vừa an lòng, trong lòng cũng thấy mãn nguyện khôn cùng: "Bảo bối, mẹ nhớ con quá, mẹ đã nửa tháng nay không được ôm con rồi, hay là ngày mai mẹ về luôn nhé?" Cậu nhóc lập tức lắc đầu: "Mẹ ơi, mẹ cứ yên tâm chơi ở đó đi, đi ra ngoài một chuyến đâu có dễ dàng gì, ở đây có dì Tình chăm sóc con rồi, mẹ không phải lo đâu." Giang Mạn đã nhiều năm không nghỉ phép, nhân lúc công ty không nhiều việc, ông chủ lại dễ tính, cộng thêm sự cổ vũ của cậu nhóc, cô mới xin nghỉ một kỳ nghỉ dài. "Bảo bối, mẹ yêu con." "Nghiêu Nghiêu cũng yêu mẹ." "Vậy bảo bối mau đi ngủ đi, đã gần chín giờ rồi, trẻ con không được thức khuya đâu." Cậu nhóc ngoan ngoãn nằm xuống, còn tự đắp chăn cho mình: "Mẹ ngủ ngon." Cúp điện thoại, nụ cười trên mặt Giang Mạn dần đông cứng lại.

Nếu không phải cậu nhóc hôm nay khóc một trận như vậy, cô cũng không bao giờ biết trong lòng nó lại có những suy nghĩ ấy, điều này dường như không phải mới hình thành một hai ngày mà chắc là đã từ lâu rồi.

Cô cứ ngỡ mình có thể chăm lo tốt cho cuộc sống của nó, nhưng giờ xem ra dường như không phải vậy.

Sao nó có thể là gánh nặng của cô chứ, nó là người thân duy nhất của cô trên thế giới này rồi, bố mẹ không cần cô nữa, cô chỉ còn nó thôi.

Những lời của cậu nhóc đã gây ra một cơn sóng lớn trong lòng Giang Mạn, cô thức trắng đêm, cả đêm trằn trọc, hôm sau ra ngoài với đôi mắt thâm quầng như gấu trúc. "Chị Mạn Mạn, chị sao vậy, có phải đêm qua ngủ không ngon không?" "Chị không sao, chắc là đêm qua bị trúng gió lạnh nên hơi đau đầu." Mẹ Bạch nói: "Vậy con đừng theo tụi dì ra tiệm nữa, trong ngăn kéo có thuốc cảm đấy, con uống xong rồi ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe." "Con không sao đâu ạ." "Mạn Mạn, con là phụ nữ, đừng có gồng mình quá, nghe lời dì, ở nhà nghỉ ngơi đi.

Trước đây chỉ có dì và Lạc Lạc ở tiệm vẫn xoay xở được mà." Giang Mạn cuối cùng cũng ở nhà nghỉ ngơi, chỉ cảm thấy cả người mê man, uống thuốc xong là thiếp đi.

Trong cơn mơ màng, dường như cô nghe thấy có tiếng gõ cửa, cô gượng dậy ra mở cửa.

Mở cửa ra, cô thấy người đứng ở cửa lại là Lục Minh, anh vẫn mặc bộ vest lịch lãm như cũ. "Sao anh lại tới đây?" "Dì Bạch nói cô bị ốm nên tôi qua xem thế nào, giờ đã thấy khá hơn chút nào chưa?" Trong mắt Lục Minh lộ rõ vẻ lo lắng.

Giang Mạn mở cửa cho Lục Minh vào, cô mời anh ngồi xuống sofa và rót cho anh một ly nước. "Mạn Mạn, cô ngồi đi, đừng bận bịu nữa, tôi không khát đâu." Giang Mạn ngồi xuống cạnh Lục Minh, anh thấy cô trông không có chút thần sắc nào, bèn đưa tay sờ trán cô: "Mạn Mạn, hình như cô hơi sốt nhẹ rồi, trong thuốc cô uống có thành phần hạ sốt không?" "Chắc là có ạ." "Cái gì mà chắc là có, cô đợi ở đây, tôi đi bốc thêm ít thuốc cho cô.

Phát sốt không phải chuyện đùa đâu, phải hết sức chú trọng."

Giọng điệu của Lục Minh có phần nghiêm nghị, nói đoạn anh đứng dậy đi thẳng ra ngoài.

Giang Mạn định nói "không cần đâu" nhưng lời đã nghẹn lại ở cổ họng.

Nhìn bóng lưng cao lớn của anh, cô càng cảm thấy thắt lòng, có lẽ cô thật sự nên nghe lời cậu nhóc, thử tiếp nhận một người đàn ông xem sao.

Một mình cô nuôi nấng cậu nhóc quả thực có rất nhiều điều bất tiện.

Sau khi Lục Minh đi ra ngoài, Giang Mạn lại nhắm mắt lại trong cơn hôn trầm.

Khi Lục Minh trở về, thấy cô lại ngủ thiếp đi trên sofa, anh nhìn đồng hồ, giờ cơm trưa đã qua rồi.

Thấy dáng vẻ này là biết cô chắc hẳn vẫn chưa ăn trưa, anh tiện tay đắp chiếc chăn mỏng lên người cô rồi đi vào bếp.

Giang Mạn ngủ không sâu, lúc Lục Minh vào cô đã tỉnh rồi.

Chỉ là mí mắt quá nặng, mãi mới miễn cưỡng mở ra được.

Nghe tiếng máy hút mùi trong bếp, Giang Mạn có cảm giác như đang ở trong mơ, ánh mắt nhìn về phía phòng bếp có chút thẫn thờ, người đàn ông đó đang nấu cơm sao?

Anh biết nấu cơm ư?

Tay nghề nấu nướng của cô thì tệ đến mức không nỡ nhìn, dù có mấy năm rèn luyện vì con trai thì cũng chỉ dừng lại ở mức đủ no, không để thằng bé bị đói mà thôi.

Giang Mạn ngẩn ngơ nhìn bóng dáng bận rộn của Lục Minh một lúc, cúi đầu thấy trên bàn trà có một đống thuốc, rõ ràng là anh vừa mới mua về.

Chương 651

Nhà họ Bạch vốn mở tiệm mì, trong tủ lạnh lúc nào cũng có mì tươi và nước dùng làm sẵn.

Lục Minh nhanh chóng nấu xong một bát mì thịt băm mang ra, thấy cô đang thẫn thờ liền đưa tay khua nhẹ trước mắt cô: "Mạn Mạn, đang nghĩ gì vậy, ăn chút mì rồi mới uống thuốc, nếu không sẽ hại dạ dày đấy." Giang Mạn mỉm cười: "Cảm ơn anh." "Không cần khách sáo vậy đâu, đều tại anh không tốt, tối qua cứ đòi em ra ngoài đi dạo cùng." "Không liên quan đến anh, là do em tự suy nghĩ chuyện nên không ngủ được." Lời nói của con trai khiến cô không nhịn được mà tự phản tỉnh lại một số ý định bấy lâu nay. "Ừm, giờ cũng không phải lúc truy cứu chuyện này, em cứ ăn tạm đi, ở nhà người khác không tiện, sau này anh sẽ nấu đại tiệc cho em." Sau này nấu đại tiệc cho em, mấy chữ đơn giản khiến bàn tay đang cầm đũa của Giang Mạn khựng lại.

Cô cố nén cảm xúc đang trào dâng trong lòng, khẽ cười: "Ồ, anh mà cũng biết làm đại tiệc sao, không phải khoác lác từ đội cấp dưỡng đấy chứ?" "Cái này thì không, là ông nội anh dạy đấy, nhà anh đều là đàn ông nấu cơm, tay nghề của anh và em trai đều không tệ." "Nhà anh đúng là khác biệt thật, lại còn để ông nội dạy nấu ăn." Lục Minh cảm thấy giọng Giang Mạn có chút khàn, liền nói: "Mạn Mạn, sắc mặt em không tốt lắm, ăn mì xong thì mau uống thuốc đi, đừng để nặng thêm sẽ khó chịu đấy." "Được." Ăn mì xong, Lục Minh lại chu đáo giúp cô rót nước uống thuốc, thậm chí luôn túc trực bên giường.

Giang Mạn nhìn dáng vẻ chạy đôn chạy đáo của anh, không còn chút buồn ngủ nào.

Bề ngoài cô có vẻ kiên cường, nhưng thực tế không phải vậy, tất cả đều là do hoàn cảnh ép buộc.

Nhất là sau khi có Giang Nghiêu, cô lại càng cần phải kiên cường hơn.

Cô có hai người bạn tốt, nhưng ai cũng có cuộc sống riêng, không thể ở bên cô mọi lúc mọi nơi.

Những đêm thanh vắng, cô cũng từng âm thầm rơi lệ một mình.

Nhưng theo sự khôn lớn của con trai, cô hầu như không cho phép mình khóc nữa, chỉ sợ một khi rơi lệ thì từ thể xác đến tinh thần đều sẽ sụp đổ.

Cô cũng không dám tìm cha cho Lục Nghiêu, vì sợ người đó đối xử không tốt với thằng bé.

Lúc này đây, đột nhiên có một người đàn ông đối xử tốt với mình như vậy, cô chỉ cảm thấy sống mũi cay xè, vô cùng không thích ứng được. "Sao vậy Mạn Mạn, còn chỗ nào không thoải mái sao?" Giang Mạn đờ người nhìn Lục Minh, mím môi không nói lời nào.

Lục Minh sốt ruột, đưa tay áp lên trán cô: "Sao thế, có phải nhiệt độ lại tăng lên rồi không?" Giang Mạn không ngăn cản tay anh, khẽ lắc đầu: "Không có, đã đỡ nhiều rồi." "Vậy thì ngoan ngoãn ngủ đi, hôm nay ở bộ đội không có việc gì quá quan trọng, anh ở đây bồi em, đợi em hạ sốt rồi anh mới về." "Lục Minh, không cần phiền phức vậy đâu, em chỉ bị cảm nhẹ thôi, anh cứ đi làm việc của mình đi." Sắc mặt Lục Minh sầm xuống, nghiêm túc nhìn Giang Mạn: "Đồng chí Giang, xin em hãy có tự giác của một bệnh nhân, lúc này đừng nói nhảm nhiều như vậy, ngoan ngoãn ngủ đi, đây là thái độ anh theo đuổi em, em không được ngăn cản." Giọng điệu của anh không tính là tốt, thậm chí có phần nghiêm khắc, nhưng Giang Mạn lại chẳng hề thấy sợ, ngược lại còn thấy khá dễ chịu, cô khẽ hừ một tiếng: "Không ngờ tính tình anh lại thối thế này, hèn gì người như anh không lấy được vợ." Nghe vậy, đôi mày Lục Minh nhíu lại, nhìn Giang Mạn chằm chằm. "Được rồi, đùa với anh thôi mà, chân mày anh sắp kẹp chết ruồi rồi kìa, rõ ràng là một soái ca mà bẩm sinh lại không thích cười, đúng là lãng phí một bộ da đẹp." Lục Minh há miệng, định nói gì đó nhưng phát hiện Giang Mạn đã xoay người quay lưng về phía mình, còn cuộn tròn chăn quanh người, rõ ràng là không muốn nói nhảm với anh nữa.

Lục Minh bật cười, kéo lại chăn cho cô để cô ngủ thoải mái hơn.

Không biết có phải vì có người ở bên cạnh hay không mà Giang Mạn lập tức ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại, cô thấy Lục Minh đang khoanh tay ngồi trên ghế, còn trên trán cô không biết từ lúc nào đã dán một miếng hạ sốt.

Nhìn anh như vậy, trong lòng Giang Mạn đã đưa ra một quyết định quan trọng.

Lúc này, Lục Minh cũng mở mắt ra: "Mạn Mạn, em còn thấy chỗ nào không khỏe không?" Giang Mạn lắc đầu: "Em đỡ nhiều rồi, đã ra một thân mồ hôi." "Phát sốt thì phải ra mồ hôi mới nhanh khỏi được.

Mạn Mạn, tối qua anh đã nghĩ kỹ rồi, anh không quan tâm việc em có con trai, anh muốn lấy em làm vợ." Anh đưa ra quyết định như vậy, Giang Mạn cũng không thấy bất ngờ, nếu anh mà sợ thì hôm nay chắc chắn đã không tới, càng không làm nhiều việc cho cô như thế.

Khóe môi cô khẽ cong lên: "Quyết định của em cũng giống anh, em cũng muốn cho mình một cơ hội." "Thật sao?" Lục Minh kích động đứng bật dậy, nhìn cô không chớp mắt, dường như không dám tin vào những gì mình vừa nghe được.

Giang Mạn nặng nề gật đầu: "Thật, em nghĩ chúng ta có thể thử tìm hiểu nhau." Tuy thời gian tiếp xúc với anh không dài nhưng cô có thể cảm nhận được anh là một người rất có trách nhiệm.

Vốn dĩ cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý để từ chối anh, nhưng lời nói của con trai đã làm lung lay quyết định của cô, cô không thể không cân nhắc cho thằng bé.

Lục Minh kích động đưa tay ôm Giang Mạn vào lòng, cơ thể cô cứng đờ lại một chốc rồi mới từ từ thả lỏng.

Lục Minh nhận ra sự khác lạ của cô, lập tức buông ra, hơi lúng túng gãi đầu: "Xin lỗi, anh đường đột quá." Giang Mạn lắc đầu, nhìn Lục Minh nghiêm túc: "Lục Minh, tối qua em đã bàn bạc với con trai rồi, thằng bé hy vọng em có thể kết hôn, em cũng thấy anh là người đáng tin cậy, cho nên em đồng ý với đề nghị của anh.

Nhưng có vài lời em phải nói rõ với anh trước, anh nghe xong rồi hãy đưa ra quyết định cuối cùng." Nghe vậy, Lục Minh hơi thất lạc, hóa ra cô làm vậy đều là vì con trai, nhưng cảm xúc này cũng chỉ thoáng qua: "Mạn Mạn, em nói đi, anh nghe đây." "Thứ nhất, trước khi kết hôn chúng ta phải lập một bản thỏa thuận tài sản, tài sản trước hôn nhân của anh em không lấy một xu nào, sau này con trai em cũng sẽ không đòi tài sản của anh, điểm này anh cứ yên tâm.

Thứ hai, em biết anh chưa từng kết hôn, nếu sau này cưới nhau em chắc chắn sẽ không lập tức có con ngay, em phải để con trai mình có sự chuẩn bị tâm lý đầy đủ rồi mới bàn đến vấn đề này.

Thứ ba, em cũng nên nói qua cho anh biết về hoàn cảnh cá nhân của mình, em 28 tuổi, ngay cả đại học cũng chưa học xong, vì chuyện chưa cưới đã có con mà chọc giận cha mẹ, hiện tại cha mẹ đã không nhận em nữa rồi, những năm qua em cũng ít liên lạc với họ.

Nói tóm lại, em là kẻ thân bại danh liệt, chúng bạn xa lánh.

Đó là những gì em muốn nói với anh, anh còn định tiếp nhận không?" Lục Minh nghe cô nói vậy, bỗng cảm thấy xót xa, cô gái này vạch rõ ranh giới thật đấy: "Mạn Mạn, điều thứ nhất em nói anh hoàn toàn không đồng ý, hai người kết hôn không cần thiết phải tính toán như vậy, của anh chính là của em.

Sau này cậu bé phải gọi anh một tiếng chú, tất cả đồ đạc của anh cũng sẽ có một phần của nó.

Còn hai điều sau anh cũng không quan tâm, lấy vợ lấy đức, những chuyện đó anh chẳng hề để tâm." Giang Mạn là người có tính khí bướng bỉnh, cô rất kiên trì với suy nghĩ của mình: "Lục Minh, nếu anh không đồng ý điều thứ nhất em nói, em sẽ không kết hôn với anh đâu." Lục Minh dở khóc dở cười: "Mạn Mạn, em cũng đừng ép anh, anh có nguyên tắc của riêng mình, anh là đi lấy vợ cơ mà." "Không đồng ý thì thôi, sau này chúng ta cũng đừng gặp lại nữa." Giang Mạn bực bội nói.

Lục Minh kịp thời nắm lấy tay cô: "Mạn Mạn, đừng giận dỗi như vậy, không cần thiết phải thế, anh cũng chẳng có bao nhiêu tài sản đâu." "Không bao nhiêu cũng là của anh, em không lấy." "Mạn Mạn." "Lục Minh, em không có giận dỗi, em nói nghiêm túc đấy, anh chỉ cần cho em một câu trả lời dứt khoát, anh có đồng ý hay không?" Lục Minh thực sự chưa thấy cô gái nào bướng như vậy, đành phải thỏa hiệp: "Được, anh nghe em, khi kết hôn anh sẽ đem tài sản đi công chứng trước.

Anh cũng sẽ nhanh chóng nộp báo cáo kết hôn, báo cáo được phê duyệt là chúng ta đi đăng ký." Lục Minh tin rằng thời gian trôi qua, Giang Mạn nhất định sẽ thay đổi suy nghĩ này.

Nghe anh đồng ý, Giang Mạn bỗng thấy nhẹ lòng, nhưng đồng thời cũng có chút hoảng hốt, cô đã đồng ý gả cho một người chỉ mới quen biết vài ngày. "Lục Minh, việc đăng ký kết hôn hay là cứ khoan đã, trước tiên đi gặp cha mẹ anh xem sao, dù sao hoàn cảnh của em cũng hơi đặc thù, không phải bậc phụ huynh nào cũng có thể chấp nhận." "Không cần lo lắng, người nhà anh đều rất cởi mở, hơn nữa nhà anh đã có tiền lệ rồi, em trai anh cũng là cưới chớp nhoáng, họ sẽ không nói gì đâu." "Nhưng mà..." "Mạn Mạn, đừng lo ngại nhiều như vậy, anh sẽ đối xử tốt với em." Lục Minh nhìn chằm chằm vào Giang Mạn.

Giang Mạn nhìn vào đôi mắt đen thẳm của anh, nhất thời không biết nói gì, khẽ gật đầu: "Được." Cứ như vậy, hai người đã định chuyện hôn sự vào lần gặp mặt thứ ba. "Mạn Mạn, khi nào em về?" "Con trai em ở nhà một mình, em không yên tâm, chắc khoảng ba ngày nữa là em phải về rồi." "Ba ngày sao, vậy được, em cứ về thành phố A trước, chậm nhất nửa tháng nữa anh cũng có thể về rồi, đến lúc đó chúng ta đi lấy giấy kết hôn." Giang Mạn ngạc nhiên nhìn Lục Minh: "Anh có thể về sao?" Lục Minh xoa đầu Giang Mạn: "Vốn dĩ là phải ở lại một năm, nhưng anh có thể tự quyết định ở lại bao lâu, anh muốn về lúc nào cũng được, không ai ngăn cản được anh đâu.

Đã chuẩn bị kết hôn rồi, đương nhiên phải về sớm một chút, không có gì quan trọng hơn chuyện này cả." "Nói cứ như anh là quan to không bằng, không ai ngăn được anh, chẳng phải anh chỉ là một đội trưởng thôi sao?" Lục Minh cười mà không nói: "Cũng tàm tạm, đúng là một chức quan nhỏ." "Nói anh mập mà anh đã thở dốc rồi, cái đồ đầu gỗ như anh mà làm quan được, đánh chết em cũng không tin." Lục Minh cũng không giải thích thêm, chỉ nói: "Mạn Mạn, em qua chỗ anh ở đi, đây dù sao cũng là nhà người khác, chúng ta gặp nhau không tiện lắm." Giang Mạn cảnh giác nhìn Lục Minh: "Anh muốn làm gì?" "Giang Mạn Mạn, có phải em nghĩ hơi nhiều rồi không, mấy ngày nay em không khỏe, anh muốn nấu món gì đó ngon cho em ăn, em qua chỗ anh, anh mới tiện xuống bếp." Lục Minh vẻ mặt mờ mịt nhìn Giang

Mạn.

Giang Mạn nhận ra dường như mình đã nghĩ lệch lạc, hơi thẹn thùng cúi đầu: "Hóa ra là vậy à." "Chứ còn có thể là thế nào nữa?" Lục Minh cười như không cười nhìn cô.

Thấy dáng vẻ này của anh, Giang Mạn liền biết thực ra anh đã đoán được cô đang nghĩ gì, vậy mà anh còn làm ra vẻ vô tội, rõ ràng là để trêu cô, cô không khỏi tức giận đánh anh một cái: "Lục Minh, hóa ra anh đang trêu chọc em." "Ngốc ạ." Lục Minh khẽ ôm vai Giang Mạn.

Lục Minh giúp Giang Mạn thu dọn đồ đạc, trước khi về bộ đội thì ghé qua tiệm mì nhà họ Bạch một chuyến, nói chuyện của hai người cho mẹ con họ Bạch biết, mẹ con họ đều ủng hộ quyết định của cô.

Lục Minh ở bộ đội có một căn hộ một phòng ngủ, một phòng khách, một bếp, tuy nhỏ nhưng đồ dùng đầy đủ, trông như một gia đình nhỏ. "Mạn Mạn, em ngồi chơi lát đi, anh sang nhà Chính ủy Hà bên cạnh mượn ít nguyên liệu, lát nữa nấu bữa tối cho em." Giang Mạn gật đầu, ngồi xuống ghế tre.

Lục Minh vừa đi chưa được bao lâu, cô đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc vọng vào từ ngoài cửa: "Cái thằng nhóc này, để tớ xem cậu rốt cuộc dẫn ai về, chẳng phải cậu vẫn luôn chê phiền phức toàn ăn ở căng tin sao?

Chương 652

Hôm nay sao lại có hứng thú tự nấu cơm, tớ chẳng tin chút nào." Giang Mạn ngẩn người vài giây mới phản ứng được đây là giọng của ai, theo bản năng định trốn đi nhưng đã không kịp, cửa đã được đẩy ra từ bên ngoài.

Giang Mạn nhìn thấy đôi mắt suýt rớt ra ngoài của Chính ủy Hà, chỉ nghe thấy ông ấy lắp bắp: "Đồng chí...

Giang, sao cô lại ở đây?" Giang Mạn hơi ngại ngùng chào hỏi: "Chào anh, Chính ủy Hà." Lục Minh xách một túi đồ từ bên ngoài đi vào, có chút bất lực nói: "Chính ủy, anh có cần hóng hớt vậy không?" Chính ủy Hà liếc mắt thấy cái vali màu vàng trong phòng khách, lập tức hiểu ra ngay: "Thằng nhóc này, tốc độ nhanh thật đấy, có bạn gái là chuyện tốt, vậy mà cậu cứ giấu tớ, thật không ra thể thống gì, tớ dù sao cũng là bà mai của hai người, có phải cậu định quỵt tiền môi giới không đấy?

Nhà họ Lục các cậu gia đại nghiệp đại, không cần thiết phải keo kiệt vậy chứ." Chính ủy Hà dùng khuỷu tay huých Lục Minh một cái, vô cùng bất mãn. "Không thiếu bao lì xì của anh đâu, giờ anh đi được chưa, đừng làm phiền tôi nấu cơm." Lục Minh mở cửa, ra bộ tiễn khách. "Cậu đúng là không có lương tâm, trọng sắc khinh bạn, cậu đến đây mấy tháng rồi mà chưa từng nấu cho tớ bữa cơm nào, bạn gái vừa đến cái là tự mình xuống bếp ngay, chưa thấy ai như cậu." Chính ủy Hà vừa nói vừa tiến về phía Giang Mạn, đánh giá cô một lượt: "Không tệ, mặt mộc trông cũng rất xinh đẹp, thảo nào có kẻ mắt mọc trên đỉnh đầu lại nhìn trúng được." Giang Mạn thực sự không chịu nổi kiểu tự nhiên thái quá của Chính ủy Hà, sắc mặt có vài phần ngượng ngùng, không biết tiếp lời thế nào, đúng lúc này Lục Minh đứng chắn trước mặt cô: "Chính ủy, nếu anh không muốn làm hỏng chuyện đại sự cả đời của tôi thì tốt nhất là mau rời đi đi." Chính ủy Hà lườm Lục Minh một cái, vừa lầu bầu vừa đi khỏi. "Mạn Mạn, có thể ngẩng đầu lên rồi, Chính ủy Hà đi rồi." Giang Mạn lườm Lục Minh một cái, như đang trách anh tại sao lúc ra ngoài không khóa cửa.

Lục Minh có vẻ tính tình rất tốt, khẽ cười: "Mạn Mạn, đói chưa?

Anh đi nấu cơm cho em." "Em có phải là heo đâu, mới ăn cách đây không lâu mà." "Có thực mới vực được đạo, một bữa không ăn là đói ngay." Nghe vậy, khóe miệng Giang Mạn cong lên, nhìn Lục Minh với đôi mắt đầy ý cười. "Cười gì vậy?" "Đồ cổ hủ." Lục Minh đưa tay vuốt tóc Giang Mạn: "Nghỉ ngơi thêm lát đi, anh đi nấu cơm, xong rồi anh gọi." "Hôm nay em ngủ nhiều quá, người bủn rủn hết rồi, để em vào phụ anh một tay." Giang Mạn theo Lục Minh vào bếp, căn bếp khá nhỏ, vừa đủ cho hai người.

Lục Minh mượn được nửa con gà, ít sườn và vài loại rau mùa từ nhà Chính ủy Hà. "Mạn Mạn, thịt gà này em muốn ăn thế nào?" "Làm món anh sở trường nhất là được, em thế nào cũng xong." "Anh món nào cũng biết làm, xem em thích gì thôi." Giang Mạn buồn cười nhìn Lục Minh: "Lục Minh, em phát hiện trên người anh còn có một đặc điểm nữa, vừa tự luyến vừa tự đại." "Không lừa em đâu, đa số anh đều biết làm, nhưng giọng em không khỏe, anh hầm gà cho em nhé, thanh đạm." "Tùy anh, em không kén ăn." Lục Minh gật đầu, bắt đầu sơ chế thịt gà, động tác rất nhanh nhẹn.

Giang Mạn không nhịn được nhìn anh thêm vài lần, trông cũng ra dáng lắm, có phong thái của đại đầu bếp.

Một cái tên nảy ra trong đầu cô: Đại đầu bếp Lục.

Một người đàn ông đẹp trai thế này mà vào bếp nấu cơm, đúng là phí phạm của trời.

Đang mải lẩm bẩm trong lòng, Lục Minh đột nhiên đưa tay ra trước mặt cô: "Mạn Mạn, giúp anh xắn tay áo lên với, anh thế này không tiện làm." Giang Mạn bĩu môi, chậm rãi xắn tay áo cho anh, da thịt hai người khó tránh khỏi ma sát, nhiệt độ trên người anh rất cao, Giang Mạn chỉ cảm thấy như bị bỏng, đây là lần đầu tiên sau nhiều năm cô gần gũi với một người đàn ông như thế, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi nóng bừng lên.

Lục Minh nhìn bàn tay nhỏ trắng nõn của cô, khóe môi khẽ nhếch lên một cách khó nhận ra, buột miệng nói: "Mạn Mạn, em trắng thật đấy, trắng như sữa vậy." So sánh thế này thì đúng là anh đen thật.

Ngón tay Giang Mạn khẽ run lên, cái người đàn ông này, lời như vậy cứ giữ trong lòng là được rồi, cứ nhất định phải nói ra, nói một cái là không khí giữa hai người lại thêm vài phần ám muội.

Vừa ngẩng đầu lên liền chạm ngay vào ánh mắt anh, nếu không phải thấy sự bình tĩnh trong đáy mắt anh, cô còn tưởng anh đang trêu ghẹo mình. "Em là phụ nữ, anh là đàn ông, chúng ta không có tính chất so sánh." "Như vậy rất tốt." Lục Minh thản nhiên nói. "Gì mà rất tốt?" "Gen của con chúng ta sau này sẽ tốt hơn, không bị đen như anh." Tư duy của người đàn ông này nhảy vọt quá rồi, một cái đã kéo sang chuyện con cái, chẳng phải cô đã nói rồi sao?

Sau khi kết hôn sẽ không lập tức có con ngay.

Lúc này Giang Mạn cũng không khẳng định lại lần nữa, không tiếp lời anh mà nhanh chóng xắn xong tay áo cho anh, không muốn để anh thốt thêm câu nào khiến bầu không khí trở nên kỳ lạ nữa. "Được rồi, đại đầu bếp Lục, mau trổ tài đi." Lục Minh gật đầu, Giang Mạn xoay người, nhưng vì vấp phải thùng rác dưới chân, cả người lao thẳng vào người Lục Minh.

Lục Minh nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy cô, không ngờ miệng cô lại rơi chuẩn xác vào cổ anh, trực tiếp để lại một vết răng.

Lục Minh hừ nhẹ một tiếng, Giang Mạn cũng muộn màng phản ứng lại chuyện gì vừa xảy ra, nhưng như thể không nghe theo điều khiển, cô lại mút một cái trên cổ Lục Minh.

Cùng lúc đó, Lục Minh chỉ thấy chỗ cổ có cảm giác tê rần, cảm giác này cực kỳ giống cái đêm mấy năm trước, cơ thể không khống chế được mà cứng đờ lại, bàn tay đang ôm eo Giang Mạn đột ngột siết chặt.

Giang Mạn lúng túng ngẩng đầu lên, vết đỏ trên cổ Lục Minh đập vào mắt, trông giống hệt như một vết hôn. "Oàng" một cái, đầu óc Giang Mạn sắp nổ tung rồi, gần như có thể nghe thấy tiếng gò má mình bốc cháy, hận không thể tìm cái lỗ nào chui xuống ngay lập tức.

Cô vừa làm cái gì vậy chứ, cô lại dám "trồng dâu tây" trên cổ Lục Minh.

Lục Minh nhìn khuôn mặt nhỏ đang biến đổi sắc thái của Giang Mạn, cố nén sự khác lạ trong lòng, bình tĩnh nói: "Mạn Mạn, em không sao chứ?" Giang Mạn không biết Lục Minh là mộc mạc thật hay cố ý cho cô bậc thang đi xuống, dù sao thấy sắc mặt anh không đổi, cô cũng không chần chừ nữa, nhanh chóng thoát khỏi vòng tay anh, khóe môi gượng gạo nở nụ cười: "Lục Minh, em ở đây cũng không giúp được gì, em ra ngoài trước đây, chuyện trong bếp làm phiền anh vậy." Lục Minh vốn cũng có chút ngượng ngùng, nhưng nhìn dáng vẻ chạy trốn của cô, sự ngượng ngùng ấy dần tan biến.

Anh khẽ chạm vào cổ mình, sau đó bắt đầu nấu cơm.

Ngoài phòng khách, tâm trạng Giang Mạn mãi không thể bình tĩnh lại được, để chuyển dời sự chú ý, cô chỉ còn cách lấy điện thoại ra lướt vòng bạn bè, lại thấy cậu con trai nhỏ đăng một bức ảnh, là một bàn ăn thịnh soạn.

Bạn tốt Hạ Tình cũng là người không biết nấu nướng, thằng bé lấy ảnh ở đâu ra vậy?

Giang Mạn không yên tâm về con trai, liền gọi điện thoại qua: "Cục cưng à, ảnh trên vòng bạn bè của con ở đâu ra thế?" Thằng bé chớp mắt, tiện miệng nói dối: "Con tải trên mạng về đấy, con thèm quá mà." Thằng bé không biết có nên nói với mẹ không, trưa nay dường như nó đã đến nhà của ba ruột mình.

Người nhà của ông ấy trông rất hiền từ, nó khá có cảm tình với họ. "Cục cưng nhịn thêm chút nhé, ba ngày nữa mẹ về rồi, lúc đó sẽ đưa con đi ăn đại tiệc, sẵn tiện giới thiệu một người chú cho con quen." "Có phải bạn trai mẹ mới quen ở bến đó không?" Lời của con trai lại khiến Giang Mạn nhớ đến chuyện vừa nãy, ngập ngừng đáp: "Cũng tính là vậy đi, có lẽ mẹ sẽ kết hôn với chú ấy." "Mẹ có thích người ta không?" Giang Mạn dở khóc dở cười, không muốn thảo luận chủ đề này với con trẻ: "Cục cưng à, đây không phải chuyện con nên quan tâm, mẹ tin chú ấy sẽ là một người chú tốt đối với con, nhưng nếu con không thích chú ấy thì mẹ cũng sẽ không kết hôn đâu." Thằng bé đảo mắt một vòng rồi hỏi: "Mẹ ơi, rốt cuộc tại sao mẹ và ba con lại chia tay?" Lúc mới biết chuyện, thằng bé có hỏi ba nó là ai, cô không muốn con biết về xuất thân không mấy vẻ vang của mình làm ảnh hưởng đến sự trưởng thành của nó, nên đã nói dối rằng nó cũng giống như những đứa trẻ khác, đều là kết tinh tình yêu của cha mẹ, nhưng vì một số lý do bất khả kháng mà cha mẹ phải xa nhau, không thể cùng ở bên cạnh nó, nhưng cả hai đều yêu nó.

Đột nhiên nghe con hỏi vậy, Giang Mạn ngẩn người một lúc mới phản ứng lại: "Cục cưng, sao con lại hỏi vậy?" "Con chỉ hỏi bừa thôi, mẹ và ba con còn có thể quay lại với nhau không?" Giang Mạn không muốn nói sâu thêm sợ lộ sơ hở, đánh trống lảng: "Cục cưng, xin lỗi con, mẹ và ba con thực sự không thể ở bên nhau được nữa." Thằng bé hơi thất vọng nhưng không biểu hiện ra ngoài: "Nếu đã vậy thì sau này con sẽ không hỏi nữa, con ủng hộ mẹ kết hôn." Hai mẹ con trò chuyện hơn một tiếng đồng hồ, đến khi điện thoại nóng lên mới cúp máy.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, giọng Lục Minh từ trong bếp truyền ra: "Mạn Mạn, em ra mở cửa đi, anh đang dở tay." Người đến không phải ai khác, chính là Chính ủy Hà đi rồi quay lại, bên cạnh còn có một người phụ nữ, trông có vẻ là vợ ông ấy. "Đồng chí Giang, tôi và bà xã bàn nhau rồi, đem hết thức ăn ở nhà sang đây, hôm nay chúng ta cùng ăn chung cho vui nhé?

Đông người cho náo nhiệt." Đồ ăn cũng mang tới rồi mới hỏi ý kiến, không thấy quá muộn rồi sao?

Giang Mạn mỉm cười: "Mời vào ạ." "Đồng chí Giang, cô cũng đừng khách sáo vậy, tôi trông hơi già thôi chứ thực ra chẳng lớn hơn Lục Minh bao nhiêu đâu, cô cứ gọi tôi là anh Hà là được." Giang Mạn gật đầu, thuận theo tự nhiên gọi một tiếng: "Anh Hà, chị dâu." "Tiếng gọi của đồng chí Giang nghe êm tai thật đấy, nhẹ nhàng dịu dàng." "Em đã gọi anh là anh Hà rồi, mọi người cứ gọi em là Mạn Mạn đi, nghe ba chữ 'đồng chí Giang' thấy cứ kỳ kỳ thế nào ấy." Chính ủy Hà hào sảng đi vào, thẳng tiến vào bếp, Phạm Phương và Giang Mạn cùng ngồi trên sofa trò chuyện.

Qua lời kể, Giang Mạn biết chị ấy cũng không phải người địa phương mà là vợ lính đi theo chồng, đã ở bộ đội nhiều năm, làm một số công việc hành chính đơn giản. "Mạn Mạn, nghe nói em và Lục Minh là đồng hương, đều là người thành phố A?" Giang Mạn gật đầu: "Vâng, lần này em sang đây du lịch." "Vậy em và Lục Minh đúng là có duyên thật, Lục Minh cũng chỉ tới đây tạm thời thôi, không ở lâu đâu, chắc khoảng vài tháng nữa là về rồi." Giang Mạn nhớ lại lời Lục Minh nói rằng anh muốn đi là đi được, không khỏi thắc mắc: "Tại sao

Lục Minh lại tới đây ạ?" "Tình hình cụ thể thì chị cũng không rõ lắm, chuyện trên bộ đội anh Hà nhà chị không nói cho chị đâu.

Nhưng có thể khẳng định là Lục Minh rất có tiền đồ, lần này về chắc chắn sẽ được đề bạt, mắt nhìn của em tốt đấy, tìm được một 'cổ phiếu tiềm năng' như vậy." Thăng chức?

Giang Mạn liếc nhìn người đàn ông trong bếp, cũng không nghĩ nhiều, để đến khi biết được thân phận thật của anh, cô đã sợ đến mức không nói nên lời.

Chương 653

"Chị dâu, thực ra em cũng không nghĩ nhiều, chỉ thấy anh ấy rất chín chắn, cho em cảm giác an toàn." "Chị hiểu mà, phụ nữ chúng ta chẳng qua cũng chỉ thiếu cảm giác an toàn, mấy ông quân nhân này ngoài cái đó ra chẳng được tích sự gì, nhưng đúng là khiến người ta thấy yên tâm." Cả hai đều đã có con, tuy tuổi tác có chênh lệch nhưng nói chuyện vẫn rất hợp ý.

Lát sau, Lục Minh và Chính ủy Hà cũng nấu xong cơm, một bàn tiệc thịnh soạn: gà hầm đương quy, cá chép kho tộ, thịt bò xào ớt ngâm, sườn xào chua ngọt, tôm xào thanh đạm, hai món rau xào và một món nộm tam ti.

Giang Mạn nhìn bàn thức ăn mà mắt sáng rực lên, nhìn Lục Minh với ánh mắt sâu sắc, đúng là không thể xem thường được.

Chính ủy Hà ăn uống vô cùng thỏa mãn, nói với Giang Mạn: "Mạn Mạn, hôm nay tôi và chị dâu cô đúng là được ké phúc của cô, Lục Minh tới đây lâu vậy mà tôi chưa từng được ăn bữa cơm nào cậu ta nấu." Giang Mạn hơi ngại: "Anh Hà quá khen rồi, chắc tại việc ở bộ đội nhiều quá thôi ạ." "Đâu có, là tại cậu ta trọng sắc khinh bạn, đối xử với phụ nữ và đàn ông làm sao mà giống nhau được." Giang Mạn nhất thời không biết tiếp lời thế nào, Lục Minh lườm Chính ủy Hà một cái, Chính ủy Hà có chút bất mãn, quay đầu nhìn Lục Minh, nhưng vừa nhìn thấy đã giật mình, như phát hiện ra lục địa mới, ông ấy đưa tay định túm cổ áo Lục Minh: "Lục Minh, chỗ cổ cậu là thế nào kia?" Sau khi nhìn rõ là cái gì, ông ấy cười lớn, vỗ mạnh vào vai Lục Minh mấy cái: "Được đấy thằng nhóc này, chiến huống kịch liệt quá nhỉ, rõ mồn một thế kia cơ mà." Lục Minh bực bội gạt tay Chính ủy Hà ra: "Đừng có động tay động chân với tôi." "Được, tôi không động, tôi biết là được rồi, quả nhiên nhìn người không thể nhìn vẻ bề ngoài." Chính ủy Hà vừa nói vừa nhìn Giang Mạn và Lục Minh bằng ánh mắt đầy ám muội.

Ông ấy vốn tưởng họ đột ngột quyết định quen nhau đã là bất ngờ rồi, giờ mới hiểu ra, mấy cái đó chẳng là gì, người ta đã có tiến triển thực chất luôn rồi.

Giang Mạn đương nhiên biết Chính ủy Hà đang nói gì, vừa thấy ánh mắt ông ấy nhìn sang, cô lập tức cúi gằm mặt xuống, cả khuôn mặt đỏ bừng.

Cô rốt cuộc đã dùng lực mạnh cỡ nào mà lâu vậy rồi vẫn chưa tan chứ.

Phạm Phương cũng không biết chồng mình đang nói gì, vẫn mải mê ăn cơm. "Anh rốt cuộc đang nói cái gì vậy?" "Còn giả vờ với tôi nữa hả, được rồi, cứ coi như cậu mặt mỏng đi.

Nhưng để đáp lại bữa đại tiệc này, tôi sẽ giúp cậu để mắt tới bản báo cáo kết hôn, cố gắng ngày kia là có kết quả để hai người sớm đi đăng ký." "Cái này thì được đấy." Chính ủy Hà ăn xong liền vội vàng đưa Phạm Phương về, trước khi đi còn để lại một câu nói là không làm phiền đôi trẻ.

Lục Minh hơi nhíu mày: "Mạn Mạn, Chính ủy Hà rốt cuộc đang nói gì vậy?

Em nghe có hiểu không?" Giang Mạn đương nhiên là không nói rồi, cười gượng che giấu: "Người có chỉ số thông minh cao như anh còn không hiểu, làm sao em hiểu được, không hiểu." "Vừa nãy hình như anh ta cứ nhìn chằm chằm vào anh, lẽ nào trên người anh có gì lạ sao, anh vào nhà vệ sinh xem chút." Lục Minh nói rồi đứng dậy đi thẳng vào nhà vệ sinh, Giang Mạn đuổi theo không kịp, chỉ thấy Lục Minh đang nghiêng cổ soi vết hôn trước gương, dáng vẻ vô cùng nghiêm túc, như thể đang nghiên cứu cái gì đó.

Giang Mạn xoay người định chạy, Lục Minh lại kịp thời nắm lấy tay cô: "Mạn Mạn, em đừng thấy ngại, anh sẽ giải thích với Chính ủy Hà, em là con gái nhà lành, sẽ không làm mấy chuyện quá giới hạn đâu." Nghe vậy, bước chân Giang Mạn lảo đảo, suýt thì đứng không vững, cô tức giận nói với Lục Minh: "Lục Minh, anh im miệng cho em, chuyện này có gì mà phải giải thích chứ." Giải thích chẳng khác nào bao biện, càng giải thích càng khiến người ta hiểu lầm.

Hơn nữa, cô là một người phụ nữ chưa chồng mà có con, ngay cả cha mẹ cô còn không tin cô vô tội, người khác tin mới là lạ.

Những hoàn cảnh này cô đều biết rõ, nghe những lời này từ miệng anh, cô chỉ thấy có chút mỉa mai.

Lục Minh bật cười, nắm chặt bàn tay nhỏ bé trong tay: "Được, vậy không giải thích nữa, nghe lời em." Thái độ tốt như vậy của anh khiến Giang Mạn hoàn toàn cạn lời, cô hậm hực lườm anh một cái, mím môi không nói.

Lục Minh kéo Giang Mạn ngồi xuống sofa, nghiêm túc nhìn cô: "Mạn Mạn, vừa rồi em hơi kích động rồi." "Em có thể không kích động sao?

Em chưa từng thấy người đàn ông nào như anh, chuyện này có gì hay ho đâu mà rêu rao." "Không, không phải vấn đề em mặt mỏng, mà là em không tự tin." Giang Mạn chết cũng không thừa nhận, đanh mặt nhìn Lục Minh, anh giải thích: "Em hiểu lầm anh rồi, anh nói vậy không phải có ý định thành kiến hay mỉa mai gì em cả, nếu không anh đã không muốn kết hôn với em.

Anh tin rằng quá khứ của em không phải do em mong muốn, em có con cũng chẳng sao cả." Dừng một chút, Lục Minh lại nói: "Giang Mạn Mạn, em là người phụ nữ anh nhìn trúng, em rất tuyệt vời, em nên tự tin lên một chút." "Em thật tốt đẹp", mấy chữ đơn giản ấy tựa như mang theo ma lực, vờn quanh tai cô.

Giang Mạn sững sờ, không biết diễn tả cảm xúc trong lòng mình thế nào.

Dù cô đã quyết định kết hôn với người đàn ông này, nhưng thực tế họ chẳng hề thân thuộc.

Vậy mà anh lại có thể nhìn thấu mọi cảm xúc của cô chỉ trong một ánh mắt, hơn nữa còn tin tưởng cô không chút bảo lưu.

Nói không cảm động là nói dối.

Một lúc lâu sau, Giang Mạn mới lí nhí hỏi: "Lục Minh, không phải anh đi lính sao?" Sao lại giống như người học tâm lý học vậy, ánh mắt sắc bén đến đáng sợ. "Anh đúng là đi lính, nhưng anh quên chưa nói với em, anh không phải lính bình thường.

Anh xuất thân từ lính đặc chủng, từng học qua tâm lý học tội phạm." Cộng thêm việc anh thường xuyên tiếp xúc với đủ loại tội phạm suốt nhiều năm qua, nếu cảm xúc không được che giấu quá sâu thì thật sự không thể qua mắt được anh.

Lính đặc chủng?

Giang Mạn kinh ngạc nhìn Lục Minh, chỉ cảm thấy từ này cách cuộc sống của mình quá xa vời, vốn chỉ thấy trên phim ảnh hay tiểu thuyết.

Nhưng anh vừa nói gì cơ?

Ý anh là anh dùng tâm lý học tội phạm để phân tích cảm xúc của cô sao? "Lục Minh, tôi không phải tội phạm, anh đừng có dùng mấy thứ lộn xộn trong đầu anh để phân tích tôi." Lục Minh khẽ mỉm cười. "Nhưng mà, có phải em nhặt được bảo vật rồi không?

Lại được gả cho một lính đặc chủng đấy." "Đồ ngốc, lính đặc chủng cũng là lính, cũng là con người thôi, không phải bảo vật gì đâu." Theo một ý nghĩa nào đó, thực hiện nhiệm vụ còn nguy hiểm hơn lính thường, chẳng phải bảo bối gì cho cam.

Giang Mạn lườm anh một cái: "Anh đúng là chẳng có tế bào hài hước nào cả.

Tôi đang khen anh đấy, anh không thể tỏ ra tự hào một chút sao?" "Hư vinh chỉ khiến con người ta mất đi khả năng phán đoán cơ bản, không nên có." Giang Mạn nhìn dáng vẻ của anh, ma xui quỷ khiến thế nào lại đưa tay véo má anh: "Lục Minh, người anh đang đối mặt là bạn gái của anh, chứ không phải nhiệm vụ hay công việc.

Bình tĩnh quá sẽ thấy nhạt nhẽo lắm đấy." "Ở bên anh em thấy chán sao?" "Tạm thời thì không." Chán thì không hẳn, chỉ là thỉnh thoảng anh thốt ra một câu khiến cô tức điên lên, lúc nào cũng nằm trên bờ vực "sụp đổ".

Có lúc anh thông minh vô cùng, có lúc lại mộc mạc khô khan, đúng là một người đàn ông mâu thuẫn. "Mạn Mạn, anh là người không có nhiều kinh nghiệm tình cảm, nên phương diện này có hơi chậm chạp.

Sau này nếu anh có làm gì không tốt, em cứ nói với anh, anh sẽ sửa.

Anh cũng có thể không biết cách quan tâm người khác, nếu có chỗ nào lơ là em, em cũng phải nhắc nhở anh kịp thời..." Giang Mạn muốn cười, hiếm khi anh lại có tự trọng như vậy, còn biết mình chậm chạp trong tình cảm.

Nhưng nhìn dáng vẻ này của anh, cô lại thấy có chút "ngốc nghếch đáng yêu".

Dùng từ này để miêu tả một người đàn ông cao lớn mà không thấy lạc quẻ chút nào, ngược lại còn rất hợp.

Lục Minh nói ra những lời này thật ra có chút thấp thỏm, sợ Giang Mạn chê anh ngốc, nên cứ nhìn chằm chằm vào cô chờ câu trả lời.

Khi thấy cô cứ nhịn cười, anh càng thêm mất tự nhiên.

Giang Mạn nhìn sắc mặt thay đổi của anh, cuối cùng không nhịn được mà bật cười thành tiếng. "Mạn Mạn." "Vâng." Giang Mạn vui vẻ đáp lời, vô thức tựa đầu vào vai Lục Minh, cười nói: "Lục Minh, sau này để em làm cố vấn tình yêu cho anh nhé.

Chương 654

Nhưng tính tình em không tốt lắm đâu, nếu anh thật sự quá ngốc, em sẽ dùng biện pháp mạnh đấy." Dù quen nhau chưa lâu nhưng Giang Mạn chắc chắn rằng mình có thiện cảm với anh.

Sự mộc mạc cũng có cái hay của nó, trải qua quá nhiều chuyện, người đàn ông như thế này lại càng mang đến cho cô cảm giác an toàn.

Có lẽ lúc trưa đi theo anh cô còn chút lo lắng, nhưng khoảnh khắc này cô đã hoàn toàn xác định, mình nên gả cho người đàn ông này. "Người có chỉ số thông minh cao như anh sao có thể ngốc được, chỉ cần em chịu dạy, anh nhất định sẽ học rất nhanh." "IQ của anh cao lắm sao?" "Tất nhiên rồi, người nhà họ Lục chúng anh ai cũng có IQ rất cao." Ba anh em họ đều là thủ khoa đại học, đó đều là nhờ gen tốt cả. "Vậy thì tốt nhất rồi, IQ của con trai tôi cũng rất cao, chuyên gia bảo thằng bé là một thiên tài nhỏ đấy.

Bây giờ trò chơi thằng bé chơi tôi còn chẳng theo kịp, sau này có người chơi cùng nó rồi." "Yên tâm đi, là con của em thì anh đều thích." "Đừng nói trước bước không qua, đợi sau này làm được rồi hãy nói." Người khô khan thế này, cô hơi lo không biết anh có hòa hợp được với nhóc con nhà mình không. "Vậy thì cứ chống mắt mà chờ xem." "Hừ, cuối cùng cũng có chút cảm giác kiêu ngạo rồi đấy, tôi thích anh như vậy hơn." Lục Minh chạm nhẹ vào cổ mình, thản nhiên nói: "Thật ra anh cũng thích dấu ấn em để lại, khá đẹp đấy." Giang Mạn đờ người vài giây mới phản ứng kịp Lục Minh đang nói gì, thẹn quá hóa giận đấm mạnh vào người anh mấy cái: "Lục Minh, anh thử nói thêm câu nữa xem!" "Anh nói sự thật mà, em không thể ngăn cản anh bày tỏ sự yêu thích được." "Thích cái đầu anh ấy!" Giang Mạn chộp lấy cái gối bên cạnh ném thẳng vào người Lục Minh, hết cái này đến cái khác, chẳng hề nương tay. "Giang Mạn Mạn, không ngờ em lại đanh đá thế này." "Anh mới đanh đá ấy, tôi dịu dàng lắm nhé." "Như em thế này mà gọi là dịu dàng sao?

Em đang hành hung vị hôn phu đấy, đây là bạo lực gia đình." Lục Minh tuy miệng kêu ca nhưng chẳng hề ngăn cản hành động của Giang Mạn, dáng vẻ cực kỳ dung túng. "Đàn ông ấy mà, không nghe lời là phải đánh.

Lục Minh tiên sinh, đây là bài học yêu đương đầu tiên tôi dạy anh, rõ chưa?" Nhất thời, hai người quên đi sự xa lạ giữa họ, cứ thế đùa giỡn vui vẻ.

Nghịch ngợm một hồi, Giang Mạn thấy hơi mệt, Lục Minh ấn đầu cô vào lòng mình, Giang Mạn mỉm cười, dứt khoát gối đầu lên đùi anh, nằm trên sofa nghỉ ngơi.

Lục Minh vén tóc cô ra sau tai, khóe môi hơi nhếch lên, lúc này trông họ chẳng khác gì một cặp vợ chồng trẻ mới cưới. "Lục Minh, sao anh lại có cái gối ôm đáng yêu thế này?" "Chị dâu tự tay may đấy, anh không từ chối được." Hai ngày trôi qua nhanh chóng, lời của Chính ủy Hà không phải nói suông, báo cáo kết hôn quả nhiên hai ngày sau đã có kết quả.

Trước khi Giang Mạn quay về thành phố A, hai người vừa kịp lúc đi đăng ký kết hôn.

Lục Minh đúng như Giang Mạn phán đoán, là một người đàn ông dịu dàng và đáng tin cậy.

Anh đã đặt vé máy bay cho cô từ sớm, còn đưa cô đi chợ địa phương mua một ít đặc sản để mang về cho bạn bè, sáng sớm hôm sau lại tiễn cô ra sân bay.

Trước khi lên máy bay, Lục Minh nhẹ nhàng ôm eo Giang Mạn, đặt một nụ hôn lên trán cô: "Mạn Mạn, đợi anh về." Giang Mạn gật đầu: "Được, em chờ anh ở thành phố A, anh mau về đơn vị đi, đừng để lỡ việc của mình." Lúc đi du lịch cô chỉ có một mình, không ngờ lúc về, trong túi lại có thêm một cuốn sổ đỏ, trong lòng lại có thêm một sự vương vấn.

Đối với cuộc sống sau này, dường như cô cũng có thêm một chút mong đợi.

Giang Mạn bước ra khỏi lối ra, lập tức nhìn thấy Giang Nghiêu và cô bạn thân Hạ Tình, không kìm được mà vẫy tay với họ: "Nghiêu Nghiêu, Tình Tình!" "Mẹ ơi!" Giang Nghiêu gọi.

Giang Mạn ôm lấy con trai, hôn mạnh một cái lên cái má nhỏ của cậu bé: "Nghiêu Nghiêu, mẹ về rồi đây, con có nhớ mẹ không?" Giang Nghiêu gật đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nở một nụ cười rạng rỡ: "Nhớ ạ!" "Mạn Mạn, cậu làm cái gì vậy?

Sao mua nhiều đồ thế này?

Không tốn tiền chắc?" "Đây toàn là đặc sản địa phương, mua riêng cho cậu và Tiểu Duyệt đấy, thời gian qua làm phiền các cậu chăm sóc Nghiêu Nghiêu giúp tớ." "Nói gì thế, Nghiêu Nghiêu cũng là bảo bối nhỏ của bọn tớ, bọn tớ chăm sóc thằng bé là lẽ đương nhiên.

Còn cậu ấy, mang bao nhiêu đồ thế này mệt lắm, đúng là tự chuốc khổ vào thân, muốn cảm ơn thì mua ít đồ lưu nghị niệm nhỏ nhỏ là được rồi." Giang Mạn bĩu môi, đây toàn là Lục Minh mua, cô căn bản không từ chối được: "Cũng ổn mà, Tình Tình, cậu đừng vội về, qua nhà tớ một lát, tớ có chuyện muốn nói với cậu." "Cậu có chuyện gì quan trọng vậy?" "Về nhà rồi nói." Nơi Giang Mạn và Giang Nghiêu ở chỉ là một căn hộ nhỏ hai phòng ngủ một phòng khách, nội thất trong nhà cũng khá đơn giản nhưng được sắp xếp rất gọn gàng.

Hạ Tình sững sờ nhìn cuốn sổ đỏ trong tay, hồi lâu mới tìm lại được giọng nói của mình: "Đã đăng ký kết hôn thật rồi sao?" Giang Mạn gật đầu, trên mặt thấp thoáng một nụ cười khó nhận ra: "Đăng ký rồi, chuyện hôm qua." Hạ Tình nhìn dáng vẻ của cô là biết cô thật sự có ý với người đàn ông kia, liền trao cho cô một cái ôm thật lớn: "Mạn Mạn, tân hôn vui vẻ nhé!

Chồng cậu trông cũng được đấy, rất xứng đôi." Chồng, từ này nghe thật mới mẻ.

Giang Mạn nhếch môi, ôm lại Hạ Tình: "Cảm ơn các cậu bao năm qua, nếu không có các cậu, một mình tớ chắc chắn không trụ vững được đến bây giờ." "Đừng nói mấy lời đó nữa." Giang Nghiêu cũng nhìn thấy bức ảnh trên giấy chứng nhận kết hôn, cái miệng nhỏ há hốc vì kinh ngạc.

Người đàn ông này chính là chồng mới cưới của mẹ sao?

Nhưng đây chẳng phải là bố mình sao?

Cậu bé đã thấy ảnh ở nhà họ Lục rồi, lúc đó bà nội nhà họ Lục còn cầm ảnh so sánh với hai anh em, bảo càng nhìn càng giống, nên cậu nhớ rất rõ.

Cậu nhìn sang cái tên bên cạnh, Lục Minh, họ Lục.

Nói vậy thì đúng là cùng một người rồi.

Nhưng mẹ chẳng phải nói, mẹ và bố không thể ở bên nhau nữa sao?

Sao giờ lại đột nhiên kết hôn?

Mẹ đang nói dối ư?

Nhưng tại sao mẹ phải nói dối?

Cậu nhóc tuy IQ cao nhưng có những chuyện vẫn chưa thể phân tích ra ngay được. "Mẹ ơi, mẹ và người này quen nhau bao lâu rồi?" "Đây là chú mà mẹ đã nói qua điện thoại là sẽ giới thiệu cho con đấy, bọn mẹ quen nhau không lâu lắm." Khuôn mặt nhỏ của Giang Nghiêu khẽ căng ra: "Không lâu ạ?" Giang Mạn cũng nhận ra sắc mặt cậu bé có chút không ổn, hơi lo lắng hỏi: "Nghiêu Nghiêu, con không thích chú này sao?" Giang Nghiêu lắc đầu, miệng nhỏ toét ra: "Mẹ thích thì Nghiêu Nghiêu cũng thích ạ." "Con làm mẹ hú hồn, mẹ cứ tưởng con không thích." "Ơ, Mạn Mạn, sao tớ thấy chồng cậu trông quen thế nhỉ?" "Thật ra tớ cũng thấy hình như đã gặp ở đâu rồi, mà không tài nào nhớ ra được." Giang Nghiêu bất lực khẽ lắc đầu nhỏ, quay người định lẻn vào phòng, nhưng Giang Mạn đã kịp thời gọi cậu lại: "Nghiêu Nghiêu, con đi đâu đấy?" "Mẹ ơi, hôm nay con dậy sớm, con muốn đi ngủ một lát." "A!" Hạ Tình đột nhiên hét to một tiếng.

Giang Mạn giật mình: "Tình Tình, cậu gào cái gì thế?" Hạ Tình chỉ tay vào Giang Nghiêu, rồi lại nhìn bức ảnh, vẻ mặt như vừa thấy ma: "Cái... cái này..." "Tình Tình, cậu rốt cuộc muốn nói gì?" "Mạn Mạn, cậu không thấy chồng mới cưới của cậu và Nghiêu Nghiêu rất giống nhau sao?

Cứ như đúc từ một khuôn ra vậy, Nghiêu Nghiêu chính là bản thu nhỏ của anh ta đấy!" Hạ Tình không nói thì Giang Mạn còn không thấy, vừa nói xong cô cũng ngẩn người, kéo Giang Nghiêu vào lòng nghiêm túc đối chiếu một lúc, hồi lâu sau mới hoàn hồn.

Cô cứ thắc mắc tại sao mình lại thấy Lục Minh quen thuộc và có cảm giác gần gũi đến thế, hóa ra là vì anh giống Giang Nghiêu, nên cô mới không thấy ghét anh.

Có điều, người đàn ông Lục Minh kia làm gì có cửa so với con trai cô về độ đáng yêu, cái mặt anh ta lúc nào cũng đơ như khúc gỗ. "Cũng thường thôi mà, chắc chỉ có đường nét hơi giống, trên đời này người giống người nhiều lắm." "Cũng đúng, nhưng các cậu thành một gia đình thì càng tốt, với ngoại hình của Nghiêu Nghiêu và chồng cậu, đi ra ngoài chắc chắn ai cũng bảo là cha con ruột." Nghe cuộc đối thoại của họ, Giang Nghiêu mím môi nhỏ, có chút muốn cười nhưng cuối cùng vẫn nhịn được. "Thôi được rồi, không bàn về ngoại hình của họ nữa, Tiểu Duyệt mấy ngày nay có ở thành phố A không?

Bảo cô ấy qua ăn cơm đi, ba chị em mình lâu rồi chưa ăn cùng nhau." "Không có ở đây đâu, sáng nay tớ định bảo cô ấy đi đón cậu cùng, nhưng cô ấy bảo đang trên máy bay rồi, cuối tuần mới về." Cố Duyệt và Hạ Tình đều là bạn thân của Giang Mạn, Cố Duyệt là tiếp viên hàng không, sở hữu thân hình nóng bỏng và khuôn mặt xinh đẹp, đã kết hôn.

Chương 655

Hạ Tình là công chức, làm năm sáu năm rồi vẫn chỉ là một nhân viên quèn, có bạn trai quen nhau nhiều năm. "Vậy thì thôi, đợi cô ấy về rồi tụi mình ăn sau." "Tốt nhất là đợi chồng cậu về rồi chúng ta cùng đi, lần này không cần lo làm tổn thương tâm hồn yếu đuối của cậu nữa, chúng ta đi theo cặp luôn." Hạ Tình cười nói. "Hóa ra trước đây các cậu đi ăn với tớ phải cân nhắc nhiều thế à?

Tớ cũng đâu có một mình, tớ có Nghiêu Nghiêu mà." "Cái đó không giống nhau, con trai và chồng không thể so sánh được.

Nhưng tốc độ của cậu nhanh thật đấy, vượt mặt tớ luôn rồi." "Cậu cũng mau lên đi, đừng cứ treo người ta mãi thế." Giang Mạn vừa dứt lời thì điện thoại reo, là Lục Minh gọi đến.

Cô hơi ngại ngùng nhìn nhóc con, Hạ Tình là người hiểu cô nhất, liền nói với cậu bé: "Nghiêu Nghiêu, không phải con mệt sao?

Dì Tình đưa con đi ngủ nhé." Giang Nghiêu ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng ạ." Giang Mạn thấy Giang Nghiêu và Hạ Tình đã vào phòng mới bắt máy, nhẹ giọng gọi: "Lục Minh." "Mạn Mạn, em về đến nhà chưa?" "Em về rồi." "Vậy sao em không gọi cho anh ngay?" Có vẻ như là đến để hỏi tội đây, Giang Mạn bĩu môi: "Bận ở bên con trai." Ý ngoài lời là không rảnh tiếp anh. "Ồ." "Anh đang làm gì vậy?" "Đang bàn giao công việc, muộn nhất là ba ngày nữa anh sẽ về." "Nhanh vậy sao?" "Bây giờ khác xưa rồi, anh đã cưới vợ, đương nhiên phải về sớm, cứ xa nhau mãi thế này không ổn." Chẳng biết tại sao Giang Mạn lại thấy buồn cười: "Bọn mình xa nhau mãi lúc nào đâu, hôm nay em mới về mà?" "Vậy thì em cứ coi như là anh muốn sớm gặp lại em, không muốn xa em đi." Giang Mạn cảm thấy Lục Minh đã đạt đến một cảnh giới rồi, anh có thể dùng giọng điệu đặc biệt nghiêm túc để nói những lời tưởng chừng bình thản nhưng thực chất đầy thâm ý.

Trong phòng trải thảm nhựa, Giang Nghiêu căn bản không ngủ mà đang bò giữa một đống linh kiện mô hình rời rạc, thứ trước mặt cậu đã thành hình, là một chiếc xe tăng.

Hạ Tình ngồi bên cạnh, ướm hỏi: "Nghiêu Nghiêu, con có suy nghĩ gì về việc mẹ con kết hôn không?" Động tác tay của Giang Nghiêu không dừng lại, đáp: "Dì Tình, dì muốn hỏi con có thể chấp nhận người đàn ông đó làm bố không chứ gì?" Hạ Tình bật cười, xoa đầu cậu bé: "Nghiêu Nghiêu, con đừng thông minh quá thế chứ, dì chẳng giấu con được chuyện gì cả." "Dì yên tâm đi, mẹ kết hôn cũng là do con ép mà, con đương nhiên sẵn lòng chấp nhận.

Nếu mẹ muốn con nhận bố, con cũng sẽ nhận thôi, tất cả nghe theo mẹ ạ." Hạ Tình xúc động ôm Giang Nghiêu vào lòng: "Làm sao bây giờ, dì cũng muốn có một đứa con ngoan ngoãn hiểu chuyện như con, thật sự là quá hiểu chuyện rồi." Giang Nghiêu đưa tay nhỏ ra đỡ trước mặt, nhíu mày: "Dì Tình, dì thả con ra đi, dì đi ngủ một lát đi, đừng có ở đây làm phiền con." "Cái thằng nhóc này, thời gian qua dì chăm sóc con công cốc rồi, mẹ vừa về là con lật mặt với dì ngay." Hạ Tình nhéo má Giang Nghiêu một cái.

Giang Mạn gọi điện xong cũng bước vào, ngồi xuống cạnh Giang Nghiêu giống như Hạ Tình: "Nghiêu Nghiêu, chú Lục của con mấy ngày nữa sẽ về, đến lúc đó mẹ sắp xếp cho hai người gặp nhau nhé?" "Mẹ quyết định là được ạ." Giang Mạn thấy sắc mặt cậu bé bình thản, vẫn có chút lo lắng: "Nghiêu Nghiêu, con có phải không vui không?" "Mẹ nghĩ nhiều quá rồi, với gương mặt giống con như thế, con cũng chẳng ghét nổi đâu." "Vậy thì tốt, Nghiêu Nghiêu, mẹ muốn nói với con là, trong lòng mẹ con luôn là vị trí số một, không ai có thể thay thế, chú Lục của con chỉ có thể xếp thứ hai thôi." Miệng nhỏ của

Giang Nghiêu nhếch lên, ngọt ngào đáp: "Con biết rồi ạ." Hạ Tình định ở lại ăn trưa nhưng đột nhiên nhận được điện thoại của lãnh đạo bảo đi kiểm tra dược liệu nên đã rời đi.

Giang Mạn xào hai món đơn giản, cùng nhóc con ăn bữa trưa đạm bạc.

Sau bữa ăn, cô thấy hơi mệt nên bảo nhóc con đi ngủ cùng mình.

Cậu bé thực ra không buồn ngủ, nhưng lời mẹ yêu cầu cậu luôn nghe theo, liền tự thay đồ ngủ rồi nằm cạnh Giang Mạn.

Chờ đến khi Giang Mạn ngủ say, cậu bé mở mắt, lén lút bò dậy, bấm một số điện thoại trong danh bạ.

Cùng lúc đó, nhà họ Lục đã nhận được kết quả xét nghiệm DNA, chứng thực Giang Nghiêu chính là dòng giống nhà họ Lục, hơn nữa còn là con của Lục Minh.

Tin tức này gây ra một cơn chấn động lớn trong nhà, nhưng ngoài sự kinh ngạc, ai nấy đều rạng rỡ nụ cười.

Người vui mừng nhất không ai khác chính là Tần Tuệ, bà vốn đang lo lắng chuyện hôn sự của con trai cả, nào ngờ tốc độ của nó lại nhanh đến thế, con trai đã lớn nhường này rồi.

Tần Tuệ vừa thấy cuộc gọi của nhóc con, trên mặt lập tức nở nụ cười: "Nghiêu Nghiêu!" Những người khác nghe thấy giọng bà cũng đồng loạt im lặng, đôi mắt già của ông nội sáng rực, ra hiệu cho Tần Tuệ bật loa ngoài. "Bà nội Lục, à không, bây giờ phải gọi là bà nội rồi ạ." Cậu bé không thích để lộ cảm xúc, nhưng dù sao tuổi còn nhỏ, giọng nói vẫn chưa thoát khỏi vẻ non nớt, nên dù cố tỏ ra lạnh lùng thì trong tai Tần Tuệ vẫn nghe ra sự mềm mại đáng yêu, khiến trái tim bà như tan chảy.

Nhưng lời của cậu bé vẫn khiến bà sững sờ một chút: "Nghiêu

Nghiêu nói vậy là ý gì?" "Đã mấy ngày rồi, chắc hẳn mọi người đã điều tra rõ thân phận của con, con chính là cháu nội của bà đúng không?" Đứa trẻ này đầu óc nhạy bén thật, chuyện này cũng đoán được, Tần Tuệ rất vui mừng: "Đúng vậy, con chính là đứa trẻ nhà họ Lục chúng ta." "Vậy chúng ta ước pháp tam chương nhé." Những người khác nghe thấy vậy cũng nín thở, bị Giang Nghiêu khơi dậy trí tò mò. "Ước pháp tam chương?

Nghiêu Nghiêu muốn ước định thế nào?" "Thứ nhất, đừng nói cho người bố trên danh nghĩa gen kia về sự tồn tại của con." "Nghiêu Nghiêu, điều này thì không kịp mất rồi, bà vừa gọi điện mắng nó một trận xong." Tệ hơn nữa là Lục Minh cũng đã kết hôn rồi.

Cả gia đình bà cũng đang đau đầu không biết giải quyết chuyện này thế nào cho ổn. "Vậy ông ấy có biết con tên là gì không?

Là ai không ạ?" Tần Tuệ muốn cười, một đứa trẻ hỏi bà nội xem bố nó có biết nó tên gì không, chuyện này nghe kiểu gì cũng thấy kỳ lạ. "Cái đó thì chưa, bà chỉ nói với nó sự thật là nó có con trai, còn chi tiết cụ thể thì chưa nói." Chủ yếu là vì họ cũng chưa làm rõ hết mọi chuyện nên không thể nói kỹ. "Được ạ, vậy sau này đừng nói thêm gì về con nữa, cũng đừng đưa ảnh con cho ông ấy." Tần Tuệ tạm thời chưa hiểu ý nhóc con là gì, nhưng vẫn đồng ý: "Không vấn đề gì." "Thứ hai, nếu ông ấy về có hỏi con đi đâu rồi, mọi người cứ bảo là con đã cùng mẹ rời khỏi thành phố A, bảo ông ấy đừng đến quấy rầy cuộc sống của mẹ con con nữa, cứ coi như không biết sự tồn tại của con.

Thứ ba, con biết mọi người rất quý đứa cháu này, con cũng có thiện cảm với mọi người, chỉ cần mọi người làm đúng hai điều trên, nếu muốn gặp con có thể gọi điện, con sẽ đến nhà họ Lục." Nghe vậy, Tần Tuệ vừa thấy an lòng vừa thấy xót xa, một đứa trẻ bé xíu đã trưởng thành như vậy, ngoài IQ cao bẩm sinh, e rằng yếu tố lớn nhất là hoàn cảnh lớn lên từ nhỏ.

Tần Tuệ nghe ra ý tứ khác trong lời của Giang Nghiêu, hỏi: "Nghiêu Nghiêu, sao con biết bố con sắp về?" "Vì người ông ấy kết hôn chính là mẹ con." Giang Nghiêu thẳng thắn đáp.

Dù Tần Tuệ đã từng trải qua sóng to gió lớn nhưng nghe thấy lời này vẫn không nhịn được mà hít một hơi thật sâu: "Thật sao?" "Con đã thấy ảnh ông ấy trên giấy đăng ký kết hôn của mẹ, nhưng mẹ con nói chỉ mới quen ông ấy vài ngày thôi." Tần Tuệ nhíu mày, bà vừa rồi còn đang truy vấn Lục Minh rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao không chịu trách nhiệm với con gái người ta, rồi bỏ rơi như vậy, con trai bà thì mờ mịt không hiểu gì, giờ mẹ của đứa bé cũng chẳng biết gì cả, rốt cuộc mắt xích nào đã xảy ra sai sót?

Sao lại có chuyện oái oăm đến thế này.

Ngừng một lát, Tần Tuệ hỏi: "Vậy Nghiêu Nghiêu, bà có thể hỏi con làm vậy là vì mục đích gì không?" "Không vì gì cả, cứ để họ tự bồi dưỡng tình cảm đi ạ." Dù Giang Mạn không thể hiện cảm xúc hận Lục Minh trước mặt cậu, nhưng cậu biết mẹ không hề có bất kỳ thiện cảm nào với người đàn ông đó.

Cậu tuy cũng chẳng ưa gì người đàn ông kia, nhưng người bố ruột của mình bỗng dưng trở thành "bố dượng" một cách kỳ lạ, cậu cũng không phản đối là được.

Hiểu rõ dụng ý của Giang Nghiêu, Tần Tuệ hoàn toàn yên tâm: "Được, bà hứa với con, sẽ làm đúng như lời con nói, chúng ta sẽ không nhắc đến chuyện của con trước mặt nó nữa.

Nếu Lục Minh đưa mẹ con con về, chúng ta cũng sẽ giả vờ như lần đầu gặp con." "Cảm ơn bà nội." "Vậy Nghiêu Nghiêu phải thường xuyên về nhà chơi nhé, cụ nội con thích con lắm đấy." "Con biết rồi bà nội, con không nói chuyện với bà nhiều nữa đâu, kẻo làm mẹ con thức giấc thì không hay." Giang Nghiêu rón rén quay lại phòng ngủ, miệng nhỏ khẽ nhếch lên, vừa chuẩn bị lên giường thì điện thoại của Giang Mạn reo.

Cậu nhìn qua, là một số lạ, sợ làm phiền Giang Mạn ngủ nên cậu dứt khoát tắt máy.

Chỉ vài giây sau, điện thoại lại reo, cậu hơi bực mình bắt máy, hạ thấp giọng hỏi: "Alo, xin hỏi ông tìm ai?" Đầu dây bên kia, Tần Trí Viễn sững sờ, anh cứ ngỡ sẽ nghe thấy giọng nói hằng đêm mong nhớ, không ngờ lại là giọng nói mềm mại của một đứa trẻ. "Tôi tìm Giang Mạn." Giang Nghiêu nhíu mày nhỏ: "Ông tìm mẹ tôi có việc gì?" "Mạn Mạn là mẹ của cháu?" Tay cầm điện thoại của Tần Trí Viễn đột nhiên run rẩy, điện thoại suýt chút nữa rơi xuống.

Mạn Mạn, gọi thân thiết thế sao?

Chẳng lẽ là bạn của mẹ?

Nhưng nếu là bạn mẹ, sao lại không biết đến sự tồn tại của cậu?

Lại còn tỏ ra kinh ngạc như thế. "Mẹ tôi đang ngủ, xin hỏi ông tìm mẹ tôi có chuyện gì?

Chương 656

Nếu không nói tôi sẽ cúp máy đấy." Tần Trí Viễn không diễn tả nổi tâm trạng lúc này, anh cứ ngỡ đó chỉ là những lời đồn thổi, là ai đó cố tình bôi nhọ cô, không ngờ tất cả đều là sự thật, cô gái của anh đã có con, mà nghe giọng đứa trẻ này, ăn nói rõ ràng, tuổi cũng không còn nhỏ nữa.

Tần Trí Viễn chỉ cảm thấy nơi trái tim như bị xé toác một lỗ hổng, những luồng gió lạnh lẽo liên tục lùa vào, lạnh đến mức toàn thân anh run lên bần bật.

Kỳ lạ thật, sao chẳng nói năng gì thế.

Giang Nghiêu gọi thêm một tiếng, thấy điện thoại vẫn im lặng hồi lâu, cậu lại một lần nữa ngắt máy.

Giang Mạn ngủ mãi đến hơn năm giờ chiều mới tỉnh, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sạch sẽ non nớt trong lòng, cô không kìm được hôn một cái lên má cậu bé.

Giang Nghiêu mở mắt ra: "Mẹ ơi, sao mẹ cứ nhìn con cười mãi thế?" "Vì mẹ đột nhiên phát hiện Nghiêu Nghiêu nhà mình là một tiểu soái ca hiếm có." "Đó là sự thật hiển nhiên mà." Giang Nghiêu bình thản đáp. "Ôi trời, bảo bối nhà mình tự tin quá nhỉ." Giang Mạn nhéo má nhóc con một cái. "Mẹ ơi, mẹ đừng nhéo má con nữa, con là nam tử hán rồi đấy." "Nam tử hán gì chứ, con xem cái dáng nhỏ xíu của con này, nằm bên cạnh mẹ có một mẩu thế này." Giang Nghiêu không vui bĩu môi, nhớ tới cuộc điện thoại kỳ lạ vừa nãy, liền nói: "Mẹ ơi, lúc mẹ ngủ có một người đàn ông gọi điện tìm mẹ, nhưng con hỏi là ai thì ông ấy không trả lời." "Trên điện thoại mẹ không lưu tên sao?" "Không có, là một số lạ ạ." "Vậy thì kệ đi, chắc là gọi nhầm rồi."

"Nhưng ông ấy gọi mẹ là Mạn Mạn cơ." "Hả, anh ta gọi mẹ như thế sao?" Giang Nghiêu gật đầu, Giang Mạn lấy điện thoại xem qua, vừa nhìn thấy hiển thị cuộc gọi cô liền sững sờ.

Số điện thoại này thật ra bao nhiêu năm qua vẫn không hề thay đổi, chỉ là bị cô cho vào danh sách đen, cô mới đổi điện thoại không lâu, không ngờ giờ anh ta vẫn liên lạc với mình.

Tần Trí Viễn, người đàn ông cô từng ngỡ rằng sẽ cùng đi đến cuối con đường. "Mẹ ơi, mẹ biết là ai rồi phải không?" Giang Mạn gật đầu, chuyện đã qua lâu như vậy, có những thứ cô cũng đã hoàn toàn buông bỏ, cô đã có con, cũng đã kết hôn, đã đến lúc để cả hai bắt đầu cuộc sống mới.

Dù sao cũng là người lớn lên bên nhau từ nhỏ, không nhất thiết phải cứ căng thẳng mãi.

Cô xoa đầu nhóc con: "Nghiêu Nghiêu, đó là một người bạn cũ của mẹ, sau này nếu chú ấy gọi đến con hãy nói chuyện tử tế, đừng có trêu chọc người ta đấy." "Đó là người đàn ông rất quan trọng với mẹ ạ?" Giang Mạn thở dài một tiếng: "Trước đây mẹ đã làm chuyện tổn thương chú ấy, mẹ thấy rất áy náy." Giang Nghiêu tuy không hiểu điều Giang Mạn nói là gì, nhưng cậu luôn nghe lời mẹ: "Vâng ạ, nhưng mẹ ơi, trong lòng mẹ thì chú ấy quan trọng hay chú Lục kia quan trọng hơn?" Câu hỏi bộc phát của nhóc con khiến Giang Mạn đứng hình, đây là hai người hoàn toàn khác nhau, một người là quá khứ, một người là chồng, là người sẽ đồng hành cùng cô suốt nửa đời còn lại, căn bản không thể đặt lên bàn cân so sánh: "Trẻ con không được xen vào việc của người lớn." "Lại nữa rồi." "Được rồi bảo bối, mình đi mua thức ăn thôi, tối nay mẹ làm món ngon cho con." "Thôi đi ạ, con chẳng dám hy vọng gì vào tài nấu nướng của mẹ đâu, chi bằng mình gọi đồ về nhà đi." "Con coi thường mẹ thế à?

Phải tin tưởng mẹ chứ." "Chuyện này phải có năng khiếu, mà mẹ thì không có, mẹ dẹp ý định đó đi." "Giang Nghiêu!" Giang Nghiêu thỏa hiệp: "Được rồi, mình đi siêu thị mua đồ ăn thôi." "Ngoan lắm." Giang Mạn đưa Giang Nghiêu đi dạo siêu thị, lúc ra về hai mẹ con mỗi người xách một túi lớn, nhóc con tuy nhỏ nhưng sức không hề yếu, là trợ thủ đắc lực của Giang Mạn.

Hai mẹ con vừa đi vừa trò chuyện, trên mặt rạng rỡ nụ cười.

Tần Trí Viễn đã đứng đợi ở cửa nhà họ từ lâu, nhìn thấy bóng dáng quen thuộc chậm rãi bước vào tầm mắt, anh chỉ thấy hơi thở như đình trệ, khàn giọng gọi: "Mạn Mạn." Giang Mạn cũng lập tức nhìn thấy người đứng ở cửa, nhiều năm trôi qua, anh vẫn là người đàn ông thanh tú trong ký ức, luôn mặc sơ mi trắng rất có phong thái, không ngờ bây giờ mặc vest cũng đầy sức hút như vậy.

Cảm xúc của Giang Mạn rõ ràng có sự dao động, nhưng nhanh chóng bị cô che giấu đi.

Cô mở cửa mời Tần Trí Viễn vào nhà, rồi dặn Giang Nghiêu vào phòng, cậu bé chỉ nhìn Tần Trí Viễn một cái rồi đi vào trong.

Tần Trí Viễn cứ nhìn chằm chằm vào diện mạo của Giang Nghiêu, chua xót mỉm cười: "Mạn Mạn, con trai em khôi ngô lắm." "Cảm ơn anh, Trí Viễn, anh về khi nào thế?" "Anh vừa xuống máy bay hôm nay." "Vâng." Sau vài câu chào hỏi ngắn ngủi, cả hai rơi vào im lặng.

Đôi bàn tay Giang Mạn buông thõng bên hông hơi siết lại, Tần Trí Viễn nhìn thấy cảnh đó chỉ thấy lòng đau thắt.

Họ là thanh mai trúc mã, lớn lên bên nhau, chuyện gì cũng có thể kể cho nhau nghe.

Vậy mà không biết từ khi nào, anh đã đánh mất cô, để rồi khi gặp lại, ngay cả những lời giao tiếp bình thường nhất cũng trở nên gượng gạo, thật mỉa mai làm sao. "Mạn Mạn, chúng ta đã trở nên xa lạ rồi." "Trí Viễn, chúng ta đã mấy năm không gặp, xa lạ là chuyện bình thường.

Anh ghé qua có việc gì không?" Tần Trí Viễn nhìn xoáy vào Giang Mạn: "Chẳng lẽ không có việc gì thì anh không thể đến thăm em sao?" "Trí Viễn, anh biết ý em không phải thế mà." Tần Trí Viễn nhìn Giang Mạn, gằn từng chữ: "Mạn Mạn, em nói xem nếu ban đầu chúng ta không hủy bỏ hôn ước, anh không rời bỏ em, thì mọi chuyện sẽ thế nào?" Nghe vậy, trong mắt Giang Mạn cũng hiện lên một nỗi đau thương sâu sắc, cổ họng nghẹn đắng: "Trí Viễn, đó đều là chuyện quá khứ rồi, chúng ta đừng nhắc lại nữa." Tần Trí Viễn không thể kiềm chế cảm xúc được nữa, kích động nắm lấy tay Giang Mạn: "Mạn Mạn, anh hối hận rồi, đáng lẽ anh không nên bỏ lại em một mình, anh nên đưa em đi cùng." Giang Mạn rút tay mình ra khỏi tay Tần Trí Viễn, nghiêm túc nhìn anh: "Trí Viễn, lựa chọn của anh là đúng đắn, em chưa bao giờ oán hận anh cả." Tần Trí Viễn nhìn thái độ hờ hững của Giang Mạn, đột nhiên kéo mạnh cô vào lòng.

Cơ thể Giang Mạn theo bản năng cứng đờ lại, nhưng lực đạo của Tần Trí Viễn lại càng siết chặt hơn, không cho cô bất kỳ cơ hội nào để thoát ra. "Trí Viễn, anh đừng như vậy." Giọng nói của Giang Mạn trở nên căng thẳng. "Có đúng không?" Tần Trí Viễn lẩm bẩm tự hỏi, giọng điệu đầy chua chát, "Mạn Mạn, em thấy lựa chọn của anh có đúng không?

Tại sao bao nhiêu năm qua anh sống chẳng vui vẻ chút nào?" Trái tim Giang Mạn truyền đến từng cơn đau âm ỉ, giống như vết thương đã đóng vảy nhiều năm nay lại bị từ từ xé rách, "Trí Viễn, anh đừng thế này, buông tôi ra, chúng ta hãy nói chuyện tử tế." Thấy Giang Mạn vùng vẫy dữ dội, Tần Trí Viễn mới đành buông tay.

Giang Mạn thở phào nhẹ nhõm.

Tuy cô và Lục Minh chỉ vừa mới đăng ký kết hôn, giữa hai người cũng chưa có nhiều tình cảm, nhưng cô hiểu rõ mình đã là người có gia đình, tuyệt đối không được làm chuyện gì có lỗi với anh.

Cô phải giữ khoảng cách với người khác giới, đặc biệt là bạn trai cũ. "Mạn Mạn." Tần Trí Viễn nhìn chằm chằm vào Giang Mạn không rời mắt, dường như muốn tìm kiếm trên gương mặt cô một chút cảm xúc còn quan tâm hay còn yêu anh.

Nhưng kết quả khiến anh thất vọng, người trước mắt đã hoàn toàn khác xưa, buồn vui không lộ ra mặt, anh căn bản không thể nhìn thấu hay đoán được cô đang nghĩ gì.

Giang Mạn có chút không chịu nổi ánh mắt của Tần Trí Viễn, khẽ quay đầu đi: "Trí Viễn, chuyện quá khứ chúng ta hãy coi như một giấc mơ đi." "Sao có thể là một giấc mơ được?

Chúng ta quen nhau bao nhiêu năm, anh đã tham gia vào toàn bộ cuộc sống của em trong suốt hai mươi năm đầu đời!" Tần Trí Viễn không kìm được mà lớn tiếng. "Thì đã sao?" Vài chữ đơn giản khiến Tần Trí Viễn lập tức lặng người.

Đúng vậy, hai mươi năm thì đã sao, họ chẳng phải vẫn đường ai nấy đi đó sao?

Cô vẫn nói đi là đi, bỏ mặc anh một mình. "Mạn Mạn, chúng ta vẫn có thể ở bên nhau mà, lòng anh đối với em... chưa từng thay đổi." Lời của Tần Trí Viễn chưa kịp nói hết đã bị Giang Mạn ngắt lời: "Trí Viễn, em kết hôn rồi.

Em đã tìm được người sẽ cùng em đi nốt nửa đời còn lại, chúng ta chỉ có thể làm bạn thôi." Tần Trí Viễn cười lạnh: "Mạn Mạn, em không cần phải dùng cái cớ này để từ chối anh, chuyện của em đều có người nói cho anh biết rồi." "Trí Viễn, em không lừa anh, em thật sự đã kết hôn rồi, vừa mới mấy ngày trước thôi." Tần Trí Viễn đau lòng khôn xiết, nhưng vẫn theo bản năng bài trừ sự thật này: "Vậy người đàn ông đó đâu?

Sao không có ở đây?" Căn nhà này nhìn qua là biết không có đồ đạc của đàn ông, toàn là vật dụng sinh hoạt của hai mẹ con cô. "Anh ấy vài ngày nữa mới về." "Thật sao?" "Em không bao giờ đem chuyện này ra làm trò đùa đâu." "Mạn Mạn, vậy đứa bé là..." Có phải đêm đó đã mang thai không?

Tần Trí Viễn chưa kịp nói hết câu thì thấy Giang Mạn ra dấu im lặng, nghĩ đến việc nhóc con đang ở trong phòng, anh lập tức im bặt.

Giang Mạn biết anh muốn hỏi gì, cô khẽ gật đầu, coi như một câu trả lời dứt khoát.

Tần Trí Viễn khẽ bật cười, anh biết người con gái mình thích tuyệt đối không phải loại phụ nữ quan hệ nam nữ lăng nhăng như lời Giang Chanh nói.

Chương 657

Đứa trẻ này đúng là kết quả của sự cố ngoài ý muốn năm đó, ngoài lần đó ra, cô không hề có người đàn ông nào khác. "Anh biết ngay là Giang Chanh nói bậy mà." Không cần Tần Trí Viễn nói rõ, Giang Mạn cũng biết chắc chắn chẳng phải lời gì tốt đẹp.

Cô em gái đó từ nhỏ đã không thích cô, chỉ giỏi thêu dệt thị phi, cô đã sớm quen rồi.

Hơn nữa, từ nhiều năm trước cô đã nguội lạnh tâm can, hiện tại cô chẳng còn quan hệ gì với nhà họ Giang cả, họ muốn nói gì thì nói, cô không quan tâm. "Mạn Mạn, lẽ ra em nên nói cho anh biết sớm hơn." Anh thật sự không dám tưởng tượng cô đã một mình chống chọi như thế nào, một mình nuôi con vất vả ra sao, mà anh lại bỏ lỡ những khoảnh khắc quan trọng nhất. "Trí Viễn, em luôn không muốn làm anh khó xử, nếu không đã chẳng chia tay với anh." Sau khi chuyện đó xảy ra, cha Tần lấy cái chết ra ép buộc không cho họ bên nhau, nhất định bắt Tần Trí Viễn ra nước ngoài.

Một bên là cha, một bên là bạn gái, chuyện này rơi vào ai cũng là một lựa chọn khó khăn.

Họ cũng đã từng đấu tranh, nhưng cha Tần bị xuất huyết não suýt chết, may mà cấp cứu kịp thời.

Vì vậy cô không trách anh, dù là lúc khó khăn nhất cô cũng chưa từng oán hận, chỉ cảm thấy định mệnh trêu người.

Chuyện quá khứ quá nặng nề, Tần Trí Viễn cũng không muốn nhắc lại, bèn chuyển chủ đề: "Mạn Mạn, điều kiện của người đàn ông đó thế nào?" "Không phải đại phú đại quý, nhưng anh ấy rất thật thà, đáng tin cậy và biết quan tâm người khác." Tần Trí Viễn nhíu mày: "Có phải người đã qua một đời vợ không?" Giang Mạn lắc đầu, khóe miệng khẽ mỉm cười, trong mắt vô thức hiện lên nét rạng rỡ: "Không phải, anh ấy chưa từng kết hôn." Không chỉ vậy, điều gây bất ngờ hơn là anh ấy còn chưa từng yêu đương nữa.

Nghĩ lại cô thấy mình cũng khá may mắn khi gặp được một người đàn ông "hàng hiếm" như vậy. "Vậy đối phương có chấp nhận việc em có con không?" Sợ nhóc con nghe thấy, Tần Trí Viễn cố ý hạ thấp giọng. "Trước khi kết hôn em đã nói rõ tình trạng của mình rồi, anh ấy nói có thể chấp nhận." Tần Trí Viễn không hỏi thêm nữa, anh có thể tưởng tượng tình cảnh của đối phương chắc chắn không mấy lạc quan: "Mạn Mạn, em không cần phải làm khổ mình như thế." "Trí Viễn, em không thấy khổ, cũng không phải tạm bợ, thực sự là vì thấy anh ấy khá tốt nên em mới quyết định kết hôn." "Vậy em có thích anh ta không?" "Trí Viễn, những điều đó không nằm trong phạm vi cân nhắc của em." Cô chỉ muốn tìm một người đàn ông đáng tin để con trai được lớn lên trong một môi trường gia đình bình thường, thế là đủ rồi.

Thích hay không không còn quan trọng nữa.

Con người khi đến một độ tuổi nhất định, trải qua một số chuyện, mới càng thấu hiểu câu nói: Thích không thể đem ra ăn thay cơm được, tìm một người vừa mắt để góp gạo thổi cơm chung là tốt rồi. "Mạn Mạn." Tần Trí Viễn ngoài gọi tên cô ra thì chẳng biết nói gì thêm.

Giang Nghiêu vẫn áp tai ngoài cửa, tuy có chỗ nghe không rõ nhưng đại khái cũng hiểu được ý tứ.

Người đàn ông bên ngoài lớn lên cùng mẹ từ nhỏ, hai người dường như tình cảm rất sâu đậm, chỉ là sau đó xảy ra chuyện nên mấy năm không gặp.

Nhóc con bĩu môi, bố ngốc ơi, bố mà không về là vợ bố chạy theo người khác đấy.

Không những ngốc mà còn rất tệ bạc, không biết đến sự tồn tại của cậu bé đã đành, lại còn chậm trễ không xuất hiện.

Nếu thang điểm là 100, cậu bé chỉ chấm cho 50 điểm thôi.

Phòng khách lại rơi vào im lặng, hai người cứ ngồi đó không ai lên tiếng.

Một lúc sau, Tần Trí Viễn hỏi: "Mạn Mạn, sao em không đợi anh?" Giang Mạn cười khẽ: "Đợi anh thì đã sao?

Những vấn đề tồn tại giữa chúng ta vẫn sẽ luôn ở đó, không hề biến mất theo thời gian." Cha Tần vẫn sẽ kiên quyết phản đối họ bên nhau, đặc biệt là giờ cô còn có một đứa con trai.

Cuộc sống đã dạy cô phải thực tế, phải biết thỏa hiệp.

Thế nên cô thấy Lục Minh phù hợp là dứt khoát đăng ký kết hôn luôn.

Tần Trí Viễn không rời đi ngay, Giang Mạn giữ anh lại ăn cơm.

Nhóc con cũng từ trong phòng đi ra chơi ở phòng khách, Tần Trí Viễn vẫn luôn ở bên cạnh bé.

Nhìn đứa trẻ thông minh hiểu chuyện trước mặt, tâm trạng Tần Trí Viễn phức tạp khôn tả, ánh mắt có chút thâm trầm.

Nếu họ vẫn còn bên nhau, liệu con của họ giờ cũng đã lớn thế này không?

Anh cũng có thể lặng lẽ ngồi bên cạnh chơi cùng con. "Chú Tần, chú có muốn chơi cùng cháu không?" Giang Nghiêu ngẩng đầu hỏi.

Tần Trí Viễn khẽ gật đầu, cùng chơi với nhóc con, nhưng ánh mắt lại vô thức nhìn về phía Giang Mạn đang bận rộn trong bếp.

Anh cảm thấy thật xa lạ, mấy năm không gặp, cô đã trưởng thành hơn trước nhiều, thậm chí còn biết nấu ăn nữa, đây là điều mà trước đây cô không hề biết làm.

Tài nấu nướng của Giang Mạn không tốt, nhưng Tần Trí Viễn lại ăn rất ngon lành.

Nhìn Tần Trí Viễn ăn như vũ bão bên cạnh, Giang Nghiêu chỉ thấy cạn lời, cúi đầu nhỏ tự ăn phần của mình.

Giang Mạn không khỏi nhắc nhở: "Trí Viễn, anh ăn chậm thôi." Tần Trí Viễn ngẩng đầu nói: "Mạn Mạn, không ngờ món em nấu lại ngon thế này." Nghe vậy, Giang Mạn không lên tiếng, cô tự biết trình độ của mình thế nào, tuyệt đối không đến mức xuất sắc.

Tần Trí Viễn vừa buông đũa, điện thoại trên bàn đã reo lên.

Giang Mạn nghe loáng thoáng có vẻ sức khỏe của cha Tần không được tốt. "Trí Viễn, có phải bác trai có chuyện gì không?" Tần Trí Viễn nhìn Giang Mạn sâu sắc, gật đầu: "Chắc là huyết áp lại tái phát, bị ngất ở nhà rồi." "Vậy anh mau về đi." Tần Trí Viễn đứng dậy đi ra ngoài, Giang Mạn tiễn anh tận cửa, không nhịn được mà nói: "Trí Viễn, sau này đừng đến tìm em nữa.

Hiện tại em sống rất tốt, em không muốn bị người nhà họ Tần hay nhà họ Giang làm phiền.

Nếu anh còn một chút tình nghĩa với em, xin đừng quấy rầy em nữa, trả lại cho em chút bình yên cuối cùng đi.

Em nghĩ chồng em chắc chắn không muốn thấy em tiếp xúc với anh nữa đâu." "Mạn Mạn." Tần Trí Viễn cảm thấy tim mình thắt lại, sắc mặt tái nhợt nhìn Giang Mạn.

Giang Mạn cũng thấy khó chịu, sợ mình không kìm nén được cảm xúc nên chỉ mím môi không nói gì, "Rầm" một tiếng đóng cửa lại, ngăn cách ánh mắt tuyệt vọng của anh.

Giang Mạn đứng đờ người ở cửa hồi lâu không tỉnh lại được, mãi đến khi Giang Nghiêu nắm lấy tay cô, cô mới ngơ ngác nhìn bé: "Nghiêu Nghiêu, có chuyện gì thế con?" "Con không sao, mẹ mới có chuyện đó, mẹ đứng ở cửa năm phút rồi, chú Tần đi từ lâu rồi." Giang Nghiêu lo lắng nói.

Giang Mạn gượng cười, xoa đầu Giang Nghiêu: "Mẹ không sao, bảo bối yên tâm." Nói xong cô đi dọn dẹp bát đũa, nhóc con cũng đi theo vào bếp.

Chương 658

Giang Mạn vừa rửa bát vừa thẫn thờ, nhóc con sợ mẹ làm vỡ bát nên không yên tâm bảo: "Mẹ đi nghỉ một lát đi, để Nghiêu Nghiêu rửa bát cho." Lời nói hiểu chuyện của nhóc con làm mắt Giang Mạn đỏ hoe.

Cô nghĩ, nếu biết trước có thể đổi lấy một đứa con ngoan ngoãn thế này, dù cho chọn lại lần nữa, cô vẫn sẽ chọn con đường này.

Giang Mạn lau khô tay, đứng một bên nhìn con rửa bát.

Nhóc con thường xuyên giúp đỡ nên động tác rất nhanh nhẹn, loáng cái đã rửa xong. "Nghiêu Nghiêu nhà mình giỏi quá." "Mẹ ơi, trông mẹ mệt mỏi lắm, mẹ đi ngủ một lát đi, con tự xem hoạt hình cũng được." Giang Mạn gật đầu, đi thẳng vào phòng ngủ.

Giang Nghiêu nhìn theo bóng lưng mẹ, lẩm bẩm nhỏ: Mẹ ngốc, muốn khóc thì cứ khóc đi, cứ phải cố kìm nén làm gì.

Nếu mẹ đã muốn không gian riêng không để mình thấy, vậy mình không vào làm phiền vậy.

Nhóc con bật tivi, chuyển sang kênh hoạt hình rồi ngồi khoanh chân trên sofa xem.

Giang Mạn nằm trên giường, không hề khóc như nhóc con nghĩ, cô chỉ cảm thấy mắt cay cay.

Sự xuất hiện của Tần Trí Viễn khiến cô nhớ lại tất cả mọi chuyện trong quá khứ, đầu óc nhất thời rối bời.

Thực ra Giang Nghiêu không yên tâm chút nào, xem xong một tập hoạt hình liền đi gõ cửa phòng Giang Mạn, gõ mấy cái liền không thấy phản ứng. "Mẹ ơi, mẹ ngủ rồi ạ?

Con vào được không?" Gọi mấy tiếng liền, giọng Giang Mạn mới truyền ra.

Giang Nghiêu vội vàng chạy vào, bĩu môi nhìn mẹ, có chút không vui nói: "Mẹ, sao mẹ không trả lời con?" "Mẹ đang mải nghĩ chút chuyện nên không nghe thấy." Nhóc con tháo giày, leo lên giường rúc vào lòng Giang Mạn, nũng nịu bảo: "Mẹ, mẹ kể cho con nghe về chú Lục đó đi." Giang Mạn ngẩn người: "Con hứng thú với chuyện của chú Lục lắm à?" Giang Nghiêu gật đầu lia lịa, khóe môi khẽ nhếch: "Tất nhiên rồi ạ, sau này ba chúng ta sẽ sống cùng nhau mà, Nghiêu Nghiêu muốn tìm hiểu thêm về chú ấy." Miệng thì nói vậy nhưng trong lòng cậu bé lại thầm chê bai: Bố ngốc, con thèm vào mà hứng thú với bố, con chỉ đang muốn làm mẹ phân tâm thôi.

Giang Mạn thấy con như vậy thì cảm thấy rất an ủi: "Nghiêu Nghiêu, chú Lục của con là một quân nhân, khi chú ấy mặc quân phục trông cực kỳ tinh anh và đẹp trai.

Nói thế nào nhỉ, chú ấy tuy nhìn qua có vẻ hơi mộc mạc khô khan, nhưng lại thông minh giống y như bảo bối nhà mình vậy, mọi cảm xúc của con đều không qua mắt được chú ấy đâu." "Chú ấy giỏi thế cơ ạ?" Nhóc con có chút không phục. "Tất nhiên rồi, chú ấy là lính đặc chủng đấy, con đã thấy trên tivi rồi đó, những người lính đặc chủng rất giỏi đúng không?" "Chẳng phải cũng chỉ là đi lính thôi sao?

Có gì mà giỏi, trên tivi là diễn thôi, không tin được đâu." "Cũng không hẳn thế, nội dung phim ảnh đều bắt nguồn từ đời thực mà." Ngay cả Giang Mạn cũng không nhận ra, lúc này cô không phải vì lo lắng nhóc con không chấp nhận Lục Minh mà nói tốt cho anh, mà từ sâu trong lòng cô đã có sự công nhận đối với anh rồi.

Giang Nghiêu hơi ngạc nhiên nhìn Giang Mạn, hồi lâu mới thầm chê: "Mẹ ơi, con cảm giác mẹ bị cái người họ Lục kia tẩy não rồi."

Họ Lục.

Giang Mạn không biết có phải ảo giác không, cô thấy trong lời nói của con trai có chút oán trách, cô buồn cười nhéo má bé: "Họ Lục gì chứ, đó là chú Lục của con, gặp chú ấy đừng có nói chuyện kiểu đó nhé, chú ấy sẽ không vui đâu." "Vậy mẹ muốn Nghiêu Nghiêu phải kẹp đuôi mà sống ạ?" Nghe vậy, mọi phiền muộn trong lòng Giang Mạn tan biến hết, cô không nhịn được mà bật cười, đưa tay ra cù vào người nhóc con: "Để mẹ xem cái đuôi của Nghiêu Nghiêu nhà mình ở đâu nào." Nhóc con hét lên, thu người lại né tránh, miệng không ngừng kêu: "Nam nữ thụ thụ bất thân, mẹ đừng chạm vào con... nhột quá!" Một lúc sau, tiếng cười đùa trong phòng mới dứt, chỉ nghe Giang Mạn dặn: "Nghiêu Nghiêu, chú Lục ít nói, có lẽ không biết cách cư xử với trẻ con, cũng không biết trêu con vui như những người lớn khác, nhưng chú ấy tuyệt đối không có ý gì với con đâu, tính cách chú ấy vốn vậy, lúc đó con đừng để ý quá nhé." Và tiếng trả lời nũng nịu của đứa trẻ: "Vậy để Nghiêu Nghiêu chủ động trêu chú ấy là được chứ gì." Sáng hôm sau, Giang Nghiêu bị tiếng gõ cửa làm cho tỉnh giấc.

Nhìn Giang Mạn vẫn đang ngủ say, cậu bé lạch bạch bò dậy.

Nhìn qua mắt mèo ra ngoài, thấy một người đàn ông cao lớn, nhìn một lúc lâu cậu bé mới nhận ra mặt.

Ngẩn người vài giây, nhóc con lập tức chạy vào phòng, lay Giang Mạn dậy, kêu lên: "Mẹ ơi, cái người họ Lục kia đến rồi!" Giang Mạn mơ màng mở mắt, ngơ ngác nhìn con: "Nghiêu Nghiêu, con nói gì cơ?" "Người họ Lục đến rồi." Giang Nghiêu lặp lại lần nữa.

Giang Mạn lập tức tỉnh hẳn, ngồi bật dậy: "Sao có thể chứ, chú Lục của con chưa về nhanh thế đâu." "Mẹ ra xem đi, Nghiêu Nghiêu chắc chắn là người đàn ông trong giấy đăng ký kết hôn của mẹ mà." Giang Mạn lồm cồm bò dậy, Giang Nghiêu lẽo đẽo theo sau.

Dáng vẻ nhóc con lúc này khác hẳn ngày thường, nhìn kỹ sẽ thấy trong mắt bé thoáng hiện vẻ căng thẳng và kỳ vọng.

Giang Mạn mở cửa, nhìn người đàn ông đứng ngoài cửa mà sững sờ.

Anh không mặc quân phục mà thay bằng bộ đồ thường ngày, khí chất trên người cũng dường như thay đổi. "Lục Minh, sao anh lại về sớm thế?" Lục Minh khẽ nhếch môi: "Công việc bên kia đã bàn giao xong, thủ tục cũng làm xong hết rồi nên anh về sớm." Giang Mạn mở cửa, tiện tay quăng một đôi dép đi trong nhà xuống chân anh, Lục Minh hơi khựng lại.

Giang Mạn lại coi như không có chuyện gì, ngược lại là Giang Nghiêu giải thích: "Bình thường nhà chỉ có con và mẹ ở, nhưng sợ kẻ xấu nảy sinh ý đồ xấu nên mẹ để một đôi dép nam ở cửa để gián tiếp cho người ta biết nhà này cũng có đàn ông." Giọng nói trẻ con trong trẻo vang lên, Lục Minh không khỏi nhìn về phía đứa trẻ bên cạnh Giang Mạn.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên anh đã sững sờ, nhóc con trông rất giống hai anh em Lục Sâm và anh.

Dù anh không hay soi gương nhưng cũng rất quen thuộc với diện mạo của mình, đột nhiên thấy một phiên bản nhí đứng trước mặt, sự tác động thị giác này quá lớn.

Lục Minh hoàn toàn ngẩn người, ánh mắt nhìn Giang Nghiêu mang thêm vài phần dò xét. "Lục Minh, đây là con trai em, Giang Nghiêu." Giang Mạn giới thiệu. "Nghiêu Nghiêu, mau chào chú Lục đi con." Giang Nghiêu mím môi, xem ra ông bố hờ này chỉ số thông minh không thấp, vừa nhìn đã thấy điểm bất thường, miễn cưỡng cộng cho 10 điểm, vậy là 60 điểm rồi: "Cháu chào chú Lục." Lục Minh gượng gạo nhếch môi: "Chào Nghiêu Nghiêu." Trên sofa, ánh mắt Lục Minh thủy chung dính chặt lấy Giang Nghiêu không rời.

Giang Nghiêu không tránh không né, trực tiếp nhìn thẳng vào Lục Minh, đôi môi nhỏ còn vô thức cong lên đầy vẻ khiêu khích.

Cứ thế nhìn bé, Lục Minh cảm thấy trái tim vốn luôn cứng rắn của mình như sắp tan chảy.

Giang Mạn vệ sinh cá nhân xong đi ra thấy cảnh này, chồng và con trai đang nhìn nhau chằm chằm, không nhịn được cười nói: "Lục Minh, sao anh cứ nhìn Nghiêu Nghiêu mãi thế?" "Mạn Mạn, Nghiêu Nghiêu trông rất giống anh." Lời nói của Lục Minh vẫn luôn ngắn gọn như vậy.

Giang Mạn gật đầu: "Đúng là có hơi giống." "Không phải hơi giống, mà là rất giống." Lục Minh nhíu mày, hai ngày nay anh thật sự rối bời.

Vừa đăng ký kết hôn với Giang Mạn xong đã nhận được điện thoại ở nhà báo rằng anh có một đứa con trai.

Lúc đó anh làm rơi cả điện thoại xuống đất, xác nhận đi xác nhận lại mới dần chấp nhận sự thật này.

Mấy năm trước, anh đúng là bất đắc dĩ phải ở bên một cô gái, nếu có con thì cũng chỉ có thể là của cô gái đó.

Nhưng khi anh quay về, người nhà lại bảo con trai anh đã theo mẹ đi rồi, người ta có cuộc sống mới, không muốn anh làm phiền.

Bây giờ anh đến nhà vợ, lại thấy con trai riêng sắp trở thành con nuôi của mình trông giống mình đến năm sáu phần.

Anh cảm thấy hơi loạn rồi.

Giang Nghiêu cười thầm, cậu bé không muốn bị lộ thân phận nhanh như vậy, dừng lại một chút, cậu bé cố ý giả bộ đáng yêu để đánh lạc hướng: "Mẹ ơi, con đói rồi." "À đúng rồi, mẹ quên mất chưa làm bữa sáng cho con.

Chương 659

Lục Minh, anh đã ăn sáng chưa?

Nếu chưa thì để em làm thêm." Lục Minh đứng dậy: "Để anh làm cho." Giang Nghiêu nhìn hai người vào bếp, bí mật ra dấu tay chiến thắng.

Ông bố hờ này ánh mắt rất sắc sảo, trông có vẻ là người có IQ cao, duyệt, không làm cậu bé thất vọng. "Nghiêu Nghiêu, bữa sáng con muốn ăn gì?" Giọng Giang Mạn vọng ra từ bếp.

Giang Nghiêu cũng đi tới cửa bếp, khoanh hai tay nhỏ trước ngực, nghiêng đầu hỏi: "Ăn gì cũng được ạ?" Lục Minh vốn nghĩ mình không phải kiểu người thích trẻ con, nhưng nhìn đứa trẻ đáng yêu mềm mại thế này, anh không hề thấy khó chịu mà ngược lại còn thấy vui vẻ, giọng nói vô thức trở nên dịu dàng: "Nghiêu Nghiêu muốn ăn gì, chú sẽ làm cho con món đó." "Vậy chú Lục cứ tự nhiên trổ tài đi ạ, miễn không phải là mì sợi là được.

Mẹ cháu chỉ biết mỗi món mì là ra hồn thôi, cháu ăn mì mấy năm nay rồi, giờ thấy mì là ám ảnh tâm lý luôn." Lục Minh vô thức nhìn sang Giang Mạn, gương mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng vì ngượng, cô lí nhí: "Em đã bảo anh là tài nấu nướng của em kém lắm mà." Lục Minh khẽ nhếch môi, ngay cả bản thân anh cũng không nhận ra kể từ khi quen Giang Mạn, anh cười nhiều hơn hẳn trước đây. "Không sao, chuyện bếp núc trong nhà chỉ cần một người giỏi là được rồi, sau này có thời gian anh sẽ nấu cơm cho hai mẹ con." Giang Mạn không thích nói chuyện kiểu như vậy với người đàn ông khác trước mặt con trai, nên bảo Giang Nghiêu: "Nghiêu Nghiêu, con ra phòng khách đi, trong bếp nhiều khói dầu lắm." Ngôi nhà họ đang ở là khu tập thể cũ, nội thất không đầy đủ, tình cờ là bếp lại không có máy hút mùi.

May mà khẩu vị của cô và Giang Nghiêu vốn thanh đạm, cô cũng chẳng biết nấu món gì phức tạp nên vẫn tạm bợ được.

Trong nhà không còn nhiều bột mì, Lục Minh làm bánh rau củ cho Giang Nghiêu, làm mì cho anh và Giang Mạn.

Đây là lần đầu tiên Giang Nghiêu được ăn món bánh trứng ngon thế này, cậu bé ăn hết sạch cả cái bánh.

Ăn xong, cậu bé mãn nguyện nhìn Lục Minh, giọng lảnh lót: "Cháu cảm ơn chú." Lục Minh vô thức đưa tay xoa nhẹ đầu Giang Nghiêu: "Nghiêu Nghiêu thích là tốt rồi, sau này chú sẽ đổi món thường xuyên cho con." "Vâng ạ." Giang Nghiêu nhìn bát mì của Lục Minh, cảm thấy màu sắc thật đẹp, hoàn toàn khác với mì mẹ nấu. "Nghiêu Nghiêu muốn thử không?

Mì chú nấu chắc chắn khác với mì mẹ con nấu đấy." Bị nhìn thấu tâm tư, Giang Nghiêu hơi ngượng ngùng mím môi: "Thế thì cháu thử một chút cũng được ạ." Lục Minh dùng đũa của mình đút cho bé một miếng, mắt Giang Nghiêu cong lên vì ngon, cậu bé lắc đầu cảm thán: "Quả nhiên giữa người với người có sự khác biệt thật lớn." Món bố hờ nấu và mẹ nấu đúng là một trời một vực.

Giang Mạn nhìn mà trợn tròn mắt.

Cô hiểu rõ tính con trai mình, bé kiêu ngạo từ trong xương tủy, cô mà chạm vào đầu là bé đã chê bai nửa ngày, vậy mà Lục Minh xoa đầu bé lại rất ngoan ngoãn, thậm chí còn ăn mì bằng đũa của Lục Minh nữa, chuyện này thật quá bất thường.

Cô cố ý sắp xếp cho hai người ngồi cạnh nhau để bồi dưỡng tình cảm, không ngờ tiến triển lại thần tốc như thế.

Nhưng như vậy cũng coi như giải tỏa được nỗi lo lớn trong lòng cô. "Mạn Mạn, hôm nay chúng ta chuyển nhà luôn nhé.

Hai mẹ con chuyển sang chỗ anh ở, chỗ này hơi chật, sau này ba người ở sẽ không tiện lắm." Giang Mạn ngẩn người một chút, cười bảo: "Nghe theo anh vậy." Đã kết hôn rồi, đương nhiên phải ở cùng nhau. "Lát nữa anh đưa hai mẹ con đi mua thêm đồ dùng sinh hoạt, sau đó anh sẽ liên hệ công ty vận chuyển đến chuyển đồ." "Được." Ăn sáng xong, ba người nghỉ ngơi một lát rồi cùng đi trung tâm thương mại.

Đây là lần đầu tiên Giang Nghiêu được đi phố cùng cả bố và mẹ, tâm trạng cậu bé cực kỳ tốt.

Tay bố thật to và rộng, khác hẳn với bàn tay nhỏ nhắn của mẹ, cảm giác được cả hai cùng dắt tay thật là tuyệt vời.

Lục Minh đóng vai một quý ông đích thực, ân cần xách đồ giúp hai mẹ con, còn chu đáo mua nước cho họ.

Giang Mạn lặng lẽ quan sát những cử động của anh, trong lòng có một luồng hơi ấm không tên đang lan tỏa.

Ba người dạo chơi hồi lâu, cuối cùng những món đồ lớn đều để lại địa chỉ để người ta giao hàng tận nơi.

Lúc thanh toán, Giang Mạn chủ động rút thẻ ngân hàng của mình ra, Lục Minh bất lực nhìn cô: "Mạn Mạn, em định chơi bài chia tiền sòng phẳng (AA) với anh đấy à?" Giang Mạn ngẩn ra, hiểu ý anh bèn cười nói: "Mua hầu hết là đồ của em và Nghiêu Nghiêu mà, sao để anh tốn kém được." Lục Minh phì cười, trực tiếp đưa thẻ của mình ra.

Lúc này Giang Mạn cũng không tiện nói gì thêm, đành thu thẻ của mình lại.

Khi đi ngang qua cửa hàng đồ chơi, Giang Nghiêu lập tức bị một khẩu súng mô hình thu hút, không kìm được mà nhìn thêm vài cái.

"Nghiêu Nghiêu thấy món gì mình thích rồi à?" Lục Nghiêu không nói gì.

Ai ngờ giây tiếp theo, cậu bé thấy người mình bỗng nhẹ bẫng, khi định thần lại đã nằm gọn trong vòng tay rắn chắc và ấm áp của Lục Minh.

Một tay Lục Minh vòng qua cổ bé, một tay đỡ dưới chân, nhẹ nhàng bế bé vào lòng, sải bước đi thẳng vào cửa hàng đồ chơi.

Giang Nghiêu nheo mắt lại, lập tức lấy lại bình tĩnh, vòng tay nhỏ qua cổ Lục Minh, nép người vào lòng anh.

Đây là khẩu súng mô hình mà Giang Nghiêu đã thích từ lâu, nhưng giá quá đắt, bằng cả hai tháng lương của Giang Mạn, đủ cho hai mẹ con sinh hoạt trong một thời gian dài nên bé chưa bao giờ dám nói ra.

Không ngờ Lục Minh lại nhận ra ngay lập tức, nội tâm Giang Nghiêu rất phức tạp.

Giang Mạn đứng ở cửa đợi hai người, thấy con trai cười rạng rỡ trong lòng Lục Minh, cô cũng mỉm cười: "Nghiêu Nghiêu, con làm chú Lục tốn kém quá." "Không sao đâu, coi như là quà gặp mặt anh tặng Nghiêu Nghiêu." Giang Nghiêu cứ ngỡ ra khỏi cửa hàng đồ chơi thì Lục Minh sẽ đặt mình xuống, nào ngờ anh cứ bế mãi không buông, bé cũng chẳng nói gì, ngoan ngoãn tựa vào lòng anh.

Giang Mạn cũng không phản ứng gì cho đến tận khi ra khỏi trung tâm thương mại: "Nghiêu Nghiêu, con xuống đi, chú Lục mệt đấy." Giang Nghiêu định xuống, nhưng Lục Minh lại bế chặt bé hơn, nói với Giang Mạn: "Không sao đâu, lính tráng sức dài vai rộng, bế cả hai mẹ con cùng lúc anh cũng cân được hết." Giang Mạn đang uống nước chanh suýt thì phun ra, Giang Nghiêu quay mặt đi chỗ khác, ra vẻ con chẳng nghe thấy gì hết. "Mạn Mạn, anh nói gì sai à?" Giang Mạn khẽ ho một tiếng: "Không có." "Chú Lục ơi, chú uống một ngụm đi ạ."

Giang Nghiêu đưa chai nước đá đang cầm trên tay đến bên miệng Lục Minh.

Lục Minh vốn không thích mấy thứ này, nhưng không thể từ chối lòng tốt của Giang Nghiêu, đành cúi đầu nhấp một ngụm.

Lục Minh bế Giang Nghiêu suốt quãng đường cho đến khi lên xe mới đặt bé xuống, anh mặt không đổi sắc, trông chẳng có vẻ gì là mệt mỏi.

Ngược lại, Giang Mạn có chút thở dốc, Giang Nghiêu cười nói: "Mẹ ơi, mẹ nên rèn luyện sức khỏe đi thôi, cứ thế này là không ổn đâu." "Con đừng có mà nói mẹ, con được người ta bế suốt quãng đường đương nhiên là không thấy mệt rồi." Giang Nghiêu nhếch môi nhỏ, cắn ống hút, gương mặt lộ ra nụ cười thơ ngây: "Chú Lục nói rồi mà, chú ấy khỏe lắm, bế cả hai chúng ta vẫn còn dư sức chán." Ý ngoài lời là: Tại mẹ không chịu để chú ấy bế thôi. "Cái thằng nhóc này, dám học đòi trêu chọc mẹ rồi cơ đấy." Giang Mạn định vờ đưa tay ra dạy dỗ Giang Nghiêu.

Giang Nghiêu cứ thế rúc vào lòng Lục Minh, Lục Minh cũng ôm bé xoay người một cái để tránh đòn của Giang Mạn.

Qua những tiếp xúc ngắn ngủi, Lục Minh phát hiện Giang Nghiêu là một đứa trẻ cực kỳ thông minh, hiểu chuyện, nói năng lưu loát, thậm chí còn biết rất nhiều thành ngữ. "Mạn Mạn, Nghiêu Nghiêu giờ đã đi học tiểu học chưa?" "Vừa mới vào lớp một anh ạ." "Bé có vẻ biết rất nhiều thành ngữ nhỉ." Nhắc đến đây, Giang Mạn không giấu được vẻ tự hào: "Em đã bảo anh rồi mà, Nghiêu Nghiêu nhà em là tiểu thiên tài đấy, IQ cao lắm, đã nhận biết được rất nhiều mặt chữ và thành ngữ rồi." "Đúng rồi, hình như anh quên mất." "Trí nhớ kiểu gì vậy trời, em mới nói có mấy ngày thôi mà." Lục Minh làm việc rất nhanh gọn, chiều hôm đó công ty vận chuyển đã chuyển hết đồ đạc của Giang Mạn và Giang Nghiêu sang, căn nhà cũ cũng đã trả xong.

Giang Mạn nhìn căn nhà trước mắt mà sững sờ.

Căn nhà này do tập đoàn Mạc thị phát triển, chất lượng khỏi bàn, quan trọng là vị trí cực tốt, tiện ích xung quanh đầy đủ, ngay cả trường học cũng gần, giá trị ít nhất cũng phải ba bốn triệu tệ, đây không phải là mức giá mà một người lính bình thường có thể gánh vác được.

Chương 660

Giang Mạn không khỏi lo lắng, nhìn Lục Minh đầy nghiêm túc, dè dặt hỏi: "Lục Minh, đây là nhà của anh sao?" Lục Minh gật đầu: "Tất nhiên rồi, không thì sao anh lại đưa hai mẹ con đến đây." "Nhà ở khu này không hề rẻ đâu." "Anh cũng hơn ba mươi tuổi rồi, có một căn nhà thế này cũng không có gì quá đáng chứ, dù sao anh cũng vất vả hơn nửa đời người rồi mà." "Lương tháng của anh là bao nhiêu?" "Mạn Mạn, anh có thể đưa thẻ lương cho em, sau này em có thể tự mình xem." Giang Mạn sững người, biết Lục Minh có chút hiểu lầm nên lúng túng nói: "Ai thèm thẻ lương của anh chứ, em không có ý đó.

Em chỉ muốn xác nhận xem nguồn tiền của anh có hợp pháp không thôi.

Em không muốn bên cạnh mình có một người vi phạm pháp luật đâu." Lục Minh phì cười: "Yên tâm đi, tuyệt đối là nguồn tiền hợp pháp, anh là công dân tốt tuân thủ pháp luật mà." Thấy anh khẳng định như vậy, Giang Mạn không hỏi thêm nữa mà bắt đầu dọn dẹp đồ đạc.

Có điều không biết từ lúc nào Lục Minh đã tiến lại gần, đưa thẻ ngân hàng ra trước mặt cô.

Giang Mạn hơi xù lông: "Lục Minh, em đã bảo là không lấy thẻ của anh rồi mà." "Mạn Mạn, cầm lấy đi, em là vợ anh, nắm giữ quyền hành kinh tế trong nhà là chuyện đương nhiên." Giang Mạn mím môi: "Anh không xem tin tức bao giờ à?" "Hả?" Nghĩ lại anh là lính chắc cũng chẳng thích xem tin tức giải trí làm gì, Giang Mạn bèn giải thích sơ lược: "Có một nam minh tinh vất vả bao nhiêu năm, nghe nói tiền bạc đều bị vợ tẩu tán hết, người vợ đó còn ngoại tình nữa." Cô lướt Weibo mấy ngày nay đều thấy tin này tràn ngập đầu đề, sự việc vẫn đang tiếp tục nóng lên, mọi người bàn tán xôn xao, đã trở thành một sự kiện xã hội không thể ngó lơ.

Sắc mặt Lục Minh không đổi: "Em đâu phải người phụ nữ đó, anh cũng không phải nam minh tinh kia." "Sự thật chứng minh, đàn ông vẫn nên giữ lại cho mình chút đường lui, đặc biệt là với kiểu kết hôn chớp nhoáng như chúng ta.

Lục Minh, anh tự giữ lấy đi, em thật sự không lấy đâu." Giang Mạn kiên trì, cô mang con gả cho anh vốn đã là điều không công bằng với anh rồi.

Lục Minh chưa từng thấy ai bướng bỉnh như cô, nhưng nhìn cái dáng vẻ nghiêm túc của cô, anh lại thấy khá đáng yêu, chẳng giống mẹ của một đứa trẻ chút nào.

Thấy cô chân thành và thẳng thắn như vậy, anh lại có chút chột dạ.

Anh nên nói với cô thế nào về việc mình cũng có một đứa con đây?

Liệu cô có nghĩ anh không thành thật, cố tình đợi kết hôn rồi mới nói không?

Nhất thời Lục Minh muốn nói lại thôi, cuối cùng nghĩ đi nghĩ lại vẫn quyết định để sau hãy hay.

Một lúc sau, lại có người chuyên môn mang một số đồ chơi qua, toàn bộ đều dựa theo sở thích của Giang Nghiêu.

Mắt cậu bé sáng lên, tuy miệng không nói nhưng khóe môi nhỏ hơi nhếch, có thể thấy tâm trạng đang rất tốt. "Cảm ơn chú Lục." "Không cần khách sáo, sau này có gì thích cứ nói trực tiếp với chú, chú mua cho cháu." "Vâng ạ." Giang Nghiêu trực tiếp đồng ý, dù sao anh cũng là ba của cậu, đã thiếu sót nhiều năm như vậy, giờ bắt đầu bù đắp thì cậu cũng không có gì phải từ chối.

Giang Nghiêu biết thân phận của Lục Minh, nhưng Giang Mạn thì không.

Cô nhìn cách bài trí trong phòng đã thấy bất an, quả là một sự đầu tư lớn, trang bị cả máy tính và máy tính bảng, chưa kể vừa rồi còn cho người mang thêm bao nhiêu đồ tới.

Cô nhíu mày, không tán đồng nhìn Lục Minh: "Lục Minh, anh làm vậy sẽ chiều hư thằng bé mất." "Anh là chú của nó, mua cho nó chút đồ là chuyện thường tình, vả lại trẻ con thì phải được sủng ái chứ." Lục Minh thực sự không hiểu Giang Mạn đang nghĩ gì, có người yêu thương con trai mà cô lại không vui.

Anh thấy Lục Sâm sủng ái cặp song sinh nhà anh ấy vô cùng, đặc biệt là con gái, đúng là nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, so với anh ấy thì những gì anh làm chẳng thấm vào đâu.

Lục Minh đi nấu cơm, Giang Mạn giúp Giang Nghiêu dọn dẹp phòng ngủ.

Suy nghĩ một lát, cô vẫn uyển chuyển nói với con: "Nghiêu Nghiêu, chú Lục của con là người thẳng tính, nhưng chúng ta cũng không thể quá đáng được.

Chú ấy cho mẹ con mình ở căn nhà lớn thế này, chúng ta không được tiêu tiền của chú ấy linh tinh nữa." Giang Nghiêu đang chơi game thì khựng tay lại, ngẩng đầu nhìn mẹ một cách khó hiểu: "Mẹ, mẹ chắc chắn mình đã gả cho chú Lục rồi chứ?" "Tất nhiên rồi, mẹ và chú ấy đã kết hôn." "Vậy mẹ có dự định ly hôn với chú ấy không?" Giang Mạn sửng sốt: "Dĩ nhiên là không." Giang Nghiêu nhún vai: "Vậy thì đúng rồi, hiện tại mẹ là vợ chú ấy, tương lai cũng không định ly hôn, vậy đồ của chú ấy cũng là của mẹ.

Chú ấy tình nguyện chăm sóc mẹ con mình, mẹ có gì mà phải từ chối?

Mẹ phân chia rạch rồi quá chỉ khiến chú Lục không vui thôi.

Chúng ta đừng phụ lòng tốt của chú ấy, nếu mẹ thấy áy náy thì hãy cố gắng quan tâm chú ấy nhiều hơn là được." Lời nói là vậy nhưng Giang Mạn vẫn thấy không yên lòng.

Lục Minh vốn định vào hỏi xem hai mẹ con muốn ăn gì cho bữa tối, không ngờ lại nghe thấy những lời này của Giang Nghiêu.

Anh mỉm cười, nói với Giang Mạn: "Giang Mạn Mạn, em ra đây, anh có chuyện muốn nói." Lục Minh tiến lên một bước, Giang Mạn lùi lại một bước, cho đến khi bị ép vào góc tường không còn đường lui.

Lục Minh cũng không lên tiếng, cứ lặng lẽ nhìn Giang Mạn.

Cô đang mặc bộ đồ mặc nhà màu vàng nhạt, là đồ đôi với Giang Nghiêu.

Mái tóc đen mềm mại được búi thành búi nhỏ tùy ý, lộ ra vầng trán sạch sẽ.

Vì đang ngẩng đầu nên cổ cô trông càng thanh mảnh, ưu mỹ.

Ánh mắt vốn luôn nhạt nhòa của Lục Minh bỗng thay đổi, nhiễm chút hơi ấm nóng bỏng.

Tim Giang Mạn đập thình thịch, vì khoảng cách quá gần nên hơi thở nóng hổi của anh đều phả vào mặt cô.

Giọng Giang Mạn run run: "Lục Minh, anh muốn nói gì với em?" Đôi mắt Lục Minh khóa chặt lấy Giang Mạn: "Giang Mạn Mạn, em không lấy thẻ ngân hàng của anh, cũng không muốn anh mua sắm đồ đạc cho gia đình, có phải em định sau này sẽ nuôi anh luôn không?" Giang Mạn hiển nhiên không ngờ anh sẽ nói vậy, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó trợn to mắt nhìn anh đầy vẻ không tin nổi: "Anh là một người đàn ông lớn tướng mà lại để phụ nữ nuôi, anh không thấy ngại sao?"

"Anh tưởng em rất sẵn lòng chứ." "Đầu óc em không có bệnh, vả lại em cũng chẳng có bản sự đó." Một mình Giang Nghiêu đã khiến cô kiệt sức rồi, nói gì đến thêm một Lục Minh nữa. "Cho nên, đàn ông là để nuôi gia đình." Lục Minh điềm nhiên đưa ra kết luận.

Giang Mạn lúc này mới nhận ra mình bị anh gài bẫy, bất mãn lườm anh: "Lục Minh, anh cố ý gài bẫy em." "Cô bé ngốc, đến Nghiêu Nghiêu còn hiểu đạo lý, sao em lại không hiểu?

Chúng ta đã xác định sống với nhau lâu dài, mấy chuyện này sao phải phân chia rạch ròi thế?

Đợi anh bắt đầu đi làm, việc trong nhà còn phải nhờ em lo liệu, chẳng lẽ em định dùng tiền riêng của mình để bù đắp sinh hoạt phí mãi sao?" Giang Mạn khẽ cúi đầu: "Lục Minh, em chỉ thấy như vậy không tốt lắm." "Có gì mà không tốt?

Tiền của anh, anh thích cho ai tiêu thì cho, anh chỉ thích cho em tiêu thôi đấy, thì sao nào?" Giang Mạn lẩm bẩm nhỏ: "Gì chứ, nói cứ như em là hồ ly tinh chuyên đi lừa tiền đàn ông không bằng." "Chẳng phải sao, em làm anh mê muội đến quay cuồng rồi đây này." Lục Minh véo nhẹ vào cái má nhỏ của Giang Mạn.

Cô quả thật có sức hút rất lớn, đến cả con trai cô, anh cũng yêu thương từ tận đáy lòng.

Da dẻ cô thực sự rất đẹp, vừa trắng vừa đàn hồi, hoàn toàn không giống mẹ của một đứa trẻ lớn thế này.

Lục Minh yêu thích không thôi, nhất thời quên cả buông tay.

Đây có thể coi là lần đầu tiên hai người thân mật như thế, không khí thoang thoảng dư vị ám muội.

Mặt Giang Mạn đỏ bừng, thực ra cô tự biết rõ nhan sắc của mình, sẽ không nghe Lục Minh nói bừa.

Để hóa giải sự ngượng ngùng, cô gạt tay anh ra, đẩy anh một cái: "Mau đi nấu cơm đi, đại đầu bếp Lục." "Được, nhưng em phải phụ anh đấy." Lục Minh vừa nói vừa nắm lấy bàn tay nhỏ của Giang Mạn, cô cũng không từ chối, cứ để anh dắt đi.

Lục Minh nói tiếp: "Mạn Mạn, đừng quá để ý đến cái nhìn của người khác.

Chương 661

Đối mặt với chồng mình thì đừng kiêu ngạo quá, cũng đừng thiếu cảm giác an toàn như vậy.

Anh là chồng em, sau này dù gặp chuyện gì anh cũng sẽ cùng em vượt qua, em dựa dẫm vào anh là chuyện đương nhiên." Trong đầu Giang Mạn cứ vang vọng mãi câu nói đó của Lục Minh.

Cô vừa rửa rau vừa thái rau với tâm trạng phức tạp, có chút lơ đễnh.

Lục Minh nhìn cách cô làm mà thót tim, chỉ sợ ngón tay nhỏ của cô không giữ được. "Mạn Mạn, để anh làm cho." Giang Mạn bĩu môi, tự giác lùi sang một bên, hơi ngượng ngùng nói: "Lục Minh, có phải em ngốc lắm không, ngay cả chuyện đơn giản nhất cũng làm không xong." "Em là nhà thiết kế thời trang, sao mà ngốc được.

Nghề nghiệp có chuyên môn mà, em chỉ là không giỏi nấu nướng thôi, đừng nghĩ nhiều." Giang Mạn bật cười: "Anh cũng khéo an ủi người khác thật đấy." "Anh nói thật mà, bây giờ làm đầu bếp cũng phải thi lấy bằng đấy, không đơn giản đâu." Giang Mạn cũng không biết tại sao, luôn cảm thấy ở cạnh Lục Minh rất thoải mái.

Rửa rau xong, cô đứng ở cửa nhìn anh.

Trong lòng không khỏi thầm nghĩ, một người đàn ông lúc nấu ăn mà cũng có sức hút thế này, đúng là khác biệt thật. "Lục Minh, khi nào anh bắt đầu đi làm?" "Lãnh đạo biết anh kết hôn nên đặc biệt phê duyệt cho anh mấy ngày nghỉ phép, nửa tháng sau anh mới phải đi làm." "Ơ, vậy phải làm sao, ngày nghỉ năm nay của em dùng hết rồi, chắc không có thời gian ở bên anh." Lục Minh liếc nhìn cô một cái: "Không sao, đợi đến cuối tuần chúng ta đi dạo loanh quanh là được.

Em cứ đi làm bình thường, anh cũng có thêm thời gian ở bên Nghiêu Nghiêu.

Thằng bé này tinh ranh lắm, đừng nhìn bây giờ nó có vẻ thân thiện với anh, trong lòng nó chắc chắn vẫn chưa hoàn toàn chấp nhận anh đâu." "Đồng chí Lục Minh, thế này đã tốt lắm rồi, vượt xa dự liệu của em luôn.

Anh không biết em đã lo lắng thế nào đâu, chỉ sợ cái tính lầm lì của anh không hòa hợp được với Nghiêu Nghiêu." "Cho nên mới nói đừng có coi thường người khác.

Cái tính lầm lì này mà còn cưới được em, thì ở cạnh một đứa trẻ có vấn đề gì lớn chứ." "Sao em nghe giọng điệu anh có vẻ tự hào thế nhỉ?" "Đương nhiên rồi." Lục Minh khẳng định.

Giang Mạn đã từng nếm thử tay nghề của Lục Minh, nhưng đây là lần đầu tiên của Giang Nghiêu.

Cậu bé ăn đến mức miệng dính đầy dầu, ăn nhiều hơn ngày thường tận hai bát cơm.

Giang Mạn đỡ trán, hơi ngại ngùng nhìn Lục Minh, thấy anh vẫn điềm nhiên ăn cơm, cô quay sang bảo Giang Nghiêu: "Này bạn nhỏ Giang Nghiêu, con giữ chút thể diện cho mẹ con với chứ, con làm thế này người ta lại tưởng bình thường mẹ ngược đãi con đấy." "Mẹ, mẹ phải nhìn thẳng vào khuyết điểm của mình để sau này tích cực cải thiện, trốn tránh không giải quyết được vấn đề đâu ạ." Giang Nghiêu bặm môi, cái dáng vẻ nhỏ bé đó nghiêm túc cực kỳ.

Đồ nhóc con, tí tuổi đầu đã ra vẻ cụ non, rốt cuộc là học theo ai không biết, cứ như một ông cụ nhỏ vậy.

Đến tối, Giang Mạn bắt đầu thấy khó xử.

Cô và Lục Minh thực ra thời gian ở chung không dài, chỉ có vài ngày ngắn ngủi ở quân khu, lúc đó hai người chưa đăng ký kết hôn nên Lục Minh ngủ ở sofa.

Nhưng tình hình bây giờ đã khác, họ đã là vợ chồng hợp pháp trên mặt luật pháp, nếu còn ngủ riêng thì không ổn chút nào.

Tâm trạng Giang Mạn rối bời, cứ ở lì trong phòng Giang Nghiêu không chịu ra: "Nghiêu Nghiêu, con muốn nghe chuyện gì, mẹ kể cho con nghe." "Không cần đâu ạ, con có phải đứa trẻ lên hai lên ba đâu mà thích nghe kể chuyện." Giang Nghiêu đầu cũng không ngẩng lên.

Giang Mạn lại tiếp tục: "Vậy con muốn làm gì, mẹ chơi với con." "Cũng không cần đâu ạ, trò chơi con thích mẹ chắc chắn không biết chơi." Giang Mạn: "..." Cảm giác bị hắt hủi này thật triệt để.

Giang Mạn không nói gì nữa, ngồi bên cạnh nhìn những ngón tay nhỏ nhắn của con linh hoạt gõ bàn phím.

Cô phải thừa nhận là mình chẳng hiểu con đang chơi gì, chỉ thấy thỉnh thoảng có người trúng đạn ngã xuống, máu me be bét.

Trông thế này có vẻ hơi bạo lực nhỉ. "Nghiêu Nghiêu, sau này con đừng chơi trò này nữa, không tốt cho sự phát triển tâm sinh lý đâu." "Chú Lục nói rồi, chơi game điều độ giúp rèn luyện tư duy, cực kỳ tốt cho sự trưởng thành của trẻ nhỏ." Mới quen nhau chưa đầy một ngày mà đã bắt đầu nói giúp chú ấy rồi. "Chú ấy nói lúc nào thế?" "Chú ấy nói lúc buổi trưa ạ." "Bingo!" Giang Nghiêu búng tay một cái, trên màn hình máy tính hiện dòng chữ: Bạn đã qua màn.

Giang Nghiêu tắt máy tính, leo lên giường: "Xong rồi, đến giờ đi ngủ rồi." Giang Mạn thử dò hỏi lần nữa: "Nghiêu Nghiêu, tối nay mẹ ngủ cùng con có được không?" "Con không cần mẹ ngủ cùng đâu, mẹ đi ngủ với chú Lục đi." "Chú Lục là người lớn rồi, không cần người ngủ cùng.

Hôm nay chúng ta mới chuyển nhà, mẹ lo con không quen nên ở lại ngủ cùng con." "Mẹ, con đã bắt đầu tự ngủ từ lúc ba tuổi rồi mà." Giang Nghiêu nhìn mẹ với vẻ kỳ quái.

Con trai nói thẳng thừng như vậy làm Giang Mạn thấy hơi mất tự nhiên: "Nghiêu Nghiêu, con không thương mẹ nữa sao?

Sao mẹ muốn ngủ cùng mà con cũng không chịu?" Giang Nghiêu chớp chớp đôi mắt to, sau đó ra vẻ bừng tỉnh hiểu ra: "Mẹ ơi, có phải mẹ đang sợ chú Lục không?" Giang Mạn che miệng ho khẽ: "Nói bậy gì thế, sao mẹ phải sợ chú ấy chứ." Giang Nghiêu căn bản không tin lời mẹ, cậu thấy tối nay mẹ kỳ lạ cực kỳ: "Vậy sao cả tối mẹ cứ ở lì trong phòng con, trông cứ như không dám đi ra ngoài vậy." Giang Mạn nghẹn lời, không nói gì thêm, giúp con đắp chăn, tắt đèn bàn rồi ra khỏi phòng.

Phòng ngủ chính cách phòng Giang Nghiêu một đoạn, Giang Mạn hít sâu một hơi, đánh liều đi vào.

Lục Minh đã tắm xong, mặc bộ đồ ngủ bằng cotton màu xanh thẫm, đang tựa vào đầu giường đọc sách.

Đôi chân dài duỗi ra tùy ý, trông rõ ràng rất kín đáo nhưng Giang Mạn lại thấy không tự nhiên chút nào.

Thấy cô vào, Lục Minh hỏi: "Mạn Mạn, Nghiêu Nghiêu ngủ chưa?" Giang Mạn gật đầu: "Ngủ rồi anh." Sau vài câu giao tiếp ngắn ngủi, cả hai lại rơi vào im lặng.

Lục Minh nhận thấy sự mất tự nhiên của cô, bèn đứng dậy: "Không còn sớm nữa, em cũng ngủ sớm đi.

Anh sang phòng sách, tối có chuyện gì cứ gọi anh bất cứ lúc nào." Nói xong, Lục Minh lấy một chiếc chăn từ trong tủ quần áo định đi ra ngoài.

Không biết có phải ảo giác không, nhưng Giang Mạn cảm thấy bước chân anh rất chậm, rõ ràng là đang chờ cô giữ lại.

Giang Mạn cắn môi, cảm thấy lúc này cũng chẳng có gì phải kiểu cách, có những chuyện sớm muộn gì cũng phải xảy ra, không thể trốn tránh được.

Nghĩ thông suốt, Giang Mạn khẽ nắm lấy tay anh, giọng nhỏ như tiếng muỗi kêu: "Lục Minh, ngủ ở phòng sách không thoải mái đâu." Nói xong, Giang Mạn lập tức cúi gầm mặt xuống.

Lục Minh nhìn dáng vẻ đó của cô, khóe môi khẽ nhếch càng mở rộng, cuối cùng bật cười thành tiếng. "Mạn Mạn, em thực sự coi anh là lưu manh à?" Lục Minh trêu chọc.

Giang Mạn đỏ bừng mặt, lườm anh một cái: "Đàn ông ai chẳng là lưu manh, phòng người là điều không thể thiếu." "Anh là chồng em mà." Làm chồng thì hay lắm chắc, Giang Mạn thầm mỉa mai trong lòng, rồi hậm hực leo lên giường.

Lục Minh cười khẽ, cũng nằm xuống một bên nhưng vẫn giữ khoảng cách.

Giang Mạn hơi ngạc nhiên trước hành động của anh, nhưng vẫn không yên tâm nên không dám ngủ ngay.

Đợi hồi lâu, thấy Lục Minh vẫn nằm im không nhúc nhích, không có chút dấu hiệu thiếu đứng đắn nào, cô mới hoàn toàn yên tâm nhắm mắt ngủ.

Chương 662

Sáng hôm sau khi Giang Mạn thức dậy, trong nhà chỉ còn mình cô, Giang Nghiêu và Lục Minh đều không thấy đâu.

Cô tìm khắp nhà cũng không thấy họ.

Đi vào bếp, cô thấy đậu nành trong máy đã xay xong, trong nồi cơm điện có cháo trắng, bên cạnh đặt vài cái bánh bao nhỏ và dưa cải muối, rõ ràng là mua ở cổng khu chung cư. "Lạ thật, đi đâu hết rồi không biết." Giang Mạn vừa bưng bữa sáng lên bàn thì Lục Minh và Giang Nghiêu từ ngoài đi vào.

Giang Nghiêu trông có vẻ rất mệt, thân hình nhỏ bé gần như dính chặt vào người Lục Minh, nhưng khóe miệng vẫn luôn nở nụ cười.

Cả hai đều mặc đồ thể thao, cộng thêm ngũ quan tương tự, trông quả thực như đúc từ một khuôn ra vậy.

Nếu Giang Mạn không biết chắc Lục Minh không thể là người đàn ông đó, cô hẳn sẽ tưởng đây là hai cha con ruột. "Mẹ ơi, con với chú Lục đi chạy bộ về ạ." Giang Nghiêu cười híp mắt nói.

Giang Mạn lấy khăn giấy lau mồ hôi trên trán cho con, véo nhẹ cánh tay nhỏ của cậu: "Mệt không con?" "Không mệt chút nào ạ." "Đừng có nói khoác, rèn luyện thân thể phải kiên trì mới được, con có theo nổi không?" "Chắc chắn theo được ạ." Lục Minh cũng vỗ vai Giang Nghiêu: "Khá lắm, có khí chất của người nhà họ Lục." Nghe vậy, Giang Nghiêu đảo mắt, tâm trạng Giang Mạn cũng có chút phức tạp.

Câu nói này của anh chứng tỏ anh thực sự coi Giang Nghiêu như con trai mình. "Mạn Mạn, ngẩn người gì thế, mau ăn sáng đi, hôm nay em không phải đi làm sao?

Ăn xong anh đưa em đi." "Vâng." Ăn sáng xong, Lục Minh lái xe đưa Giang Mạn đến công ty trước, sau đó mới đưa cậu nhóc đến trường, ra dáng một người chồng tốt, người cha tốt.

Trường tiểu học nơi Giang Nghiêu học tuy không thể sánh với các trường quý tộc ở Thành phố A, nhưng cũng rất tốt, nằm ngay gần trung tâm thành phố, học phí không hề rẻ.

Có thể thấy Giang Mạn cực kỳ chú trọng vấn đề giáo dục con cái, rất chịu khó đầu tư.

Suốt quãng đường đi, chỉ thấy cái miệng nhỏ của cậu bé mím chặt, mỗi khi có người chào hỏi, cậu chỉ gật đầu nhạt nhẽo.

Dáng vẻ đó lạnh lùng biết bao, khác hẳn với vẻ đáng yêu thỉnh thoảng lộ ra trước mặt mẹ. "Nghiêu Nghiêu, hôm nay trông cháu có vẻ khác lúc ở nhà nhỉ." Lục Minh không nhịn được mà lên tiếng.

Giang Nghiêu liếc nhìn Lục Minh, ánh mắt mang chút ghét bỏ: "Lúc chú ở nhà với ở ngoài có giống nhau không ạ?" Một câu nói trực tiếp khiến Lục Minh cạn lời.

Đây dường như là sự thật của không ít người, ở nhà và ở ngoài không giống nhau cho lắm.

Trẻ con bây giờ đúng là rất sớm hiểu chuyện, đặc biệt là những đứa trẻ chỉ lớn lên bên cạnh mẹ như Nghiêu Nghiêu. "Mấy giờ cháu tan học?

Chú Lục đến đón nhé." Lục Minh khẽ vỗ vai Giang Nghiêu, thuận tay lấy xuống một sợi tóc rụng trên cổ áo cậu.

Giang Nghiêu không hề nhận ra, đáp: "Tầm bốn giờ rưỡi ạ." "Được, vậy vào đi, chú sẽ đến đón đúng giờ." Lục Minh sau đó ghé qua bệnh viện tìm Bùi Chính Nam, giao mẫu tóc của mình và Giang Nghiêu cho anh ta. "A Minh, đây là tóc của ai thế?" Bùi Chính Nam cười hỏi.

Anh ta không thân thiết với Lục Sâm lắm, nhưng quan hệ với Lục Minh thì cực tốt, hai người là bạn học thời cấp ba.

Lục Minh không trả lời trực tiếp: "Chuyện chưa xác định được nên tạm thời tôi chưa thể nói cho cậu, chuyện này nhờ cả vào cậu đấy." "Yên tâm đi, chuyện nhỏ thôi mà, tôi sẽ cho người làm ngay, có kết quả sẽ gọi điện cho cậu." Bùi Chính Nam vỗ vai Lục Minh.

Rời khỏi bệnh viện, Lục Minh lại quay về khu tập thể quân đội một chuyến.

Ở nhà chỉ có một mình ông nội, những người khác đều đi vắng.

Ông nội đang khom lưng cắt tỉa hoa cỏ trong sân. "Ông nội." "A Minh về rồi đấy à." Ông nội ngẩng đầu cười.

Lục Minh cũng không vòng vo, đi thẳng vào vấn đề: "Ông nội, có phải mọi người đang giấu con chuyện gì không?" Sắc mặt ông nội không có chút biến động nào: "Anh đang nói gì thế?" "Chuyện về con trai con, rốt cuộc là thế nào ạ?" Anh không tin trên đời lại có chuyện trùng hợp đến vậy, Giang Nghiêu lại giống anh như đúc, mà đứa con trai được cho là của anh lại tình cờ đi theo mẹ đúng vào lúc này.

Người nhà họ Lục một khi đã xác định đó là con trai anh thì sao có thể dễ dàng để đi như vậy.

Nói dại đi, cho dù có để đi thì cũng không thể không làm gì, đến việc đi đâu cũng không nắm rõ tình hình, điều này hoàn toàn không giống phong cách làm việc của họ.

Lúc đầu vì chột dạ, không biết đối mặt với Giang Mạn thế nào nên đầu óc anh hơi loạn, giờ bình tĩnh nghĩ kỹ lại mới thấy có không ít sơ hở mà chính anh đã bỏ qua. "Con trai của chính anh mà anh còn không biết thế nào, thì làm sao tôi biết được?" "Ông nội, ông biết con không hỏi chuyện đó, con đang hỏi đứa bé hiện giờ đang ở đâu?" "Chuyện đó tôi làm sao biết được." "Ông nội, cho dù ông không nói, con cũng có thể tự tra được." Mồm miệng ông nội kín như bưng, những chuyện muốn giấu giếm tuyệt đối không dễ dàng hé môi, ông tiếp tục giữ bí mật: "Không biết, anh muốn tra thì cứ tự đi mà tra." Nói xong, ông lại tiếp tục cắt tỉa hoa cỏ.

Lục Minh chẳng làm gì được ông nội, thời tiết hơi nóng nên anh ngồi xuống hành lang bên cạnh.

Ngồi không được bao lâu anh đã định rời đi, ông nội bất mãn nói: "Anh về nhà chưa được bao lâu sao đã đi rồi?" "Bận đi đón vợ con, không có thời gian đâu ạ." Lục Minh thản nhiên đáp.

Nhìn bóng lưng anh, ông nội mắng thầm một câu: "Đồ không có tiền đồ." Lúc không kết hôn thì phải ép suốt, giờ kết hôn rồi cái là biến thành người khác ngay, đứa nào đứa nấy cũng không chịu ở nhà, toàn một lũ con cháu bất hiếu.

Lục Minh đứng ở cổng trường Giang Nghiêu hơn 10 phút thì thấy cậu bé đi cùng một bé gái đi ra.

Bé gái túm áo cậu, cố nhét sô-cô-la vào tay cậu, nhưng cậu vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, tay nắm chặt, hoàn toàn không thèm đếm xỉa.

Bé gái trông có vẻ ấm ức nhưng cũng không buông tay, cứ túm áo cậu tiến sát lại gần, một mực đeo bám.

Thấy Lục Minh đứng đằng xa, trên mặt Giang Nghiêu xuất hiện một vẻ mừng rỡ như được giải thoát: "Chú Lục, cháu ở đây!" Lục Minh bước tới, khoác chiếc cặp nhỏ của cậu lên khuỷu tay.

Bé gái thấy anh thì chào hỏi rất ngọt ngào và lễ phép: "Cháu chào chú ạ, cháu là Chu Cẩn Du, bạn cùng bàn của Giang Nghiêu." "Chào cháu." "Tiểu Du, đi thôi con!" Nghe tiếng mẹ gọi, bé gái nhân lúc

Giang Nghiêu không chú ý, lại nhét sô-cô-la vào lòng cậu một lần nữa, rồi tung tăng chạy về phía mẹ mình.

Đôi lông mày nhỏ của Giang Nghiêu nhíu chặt, nhìn chằm chằm thanh sô-cô-la trong tay, bực bội nói: "Mấy đứa con gái bây giờ đúng là phiền thật." Lục Minh khẽ nhếch môi, liếc nhìn cậu: "Người ta tặng sô-cô-la cho cháu không tốt sao?" "Cháu là con trai, ai mà thèm ăn mấy thứ ngọt lịm này chứ, cháu vứt nó đi đây." Nói rồi cậu định nhét sô-cô-la vào thùng rác bên cạnh.

Lục Minh kịp thời nắm lấy bàn tay nhỏ của cậu: "Không được lãng phí, cháu không ăn thì có thể mang về cho mẹ cháu, nhà mình cũng có phụ nữ mà." Giang Nghiêu ngẩn ra một lúc, rồi khóe miệng nhỏ nhếch lên: "Ý hay đấy ạ." Lục Minh nhìn cái điệu bộ nhỏ nhắn đó, càng nhìn càng thấy giống mình, anh suy nghĩ một lát rồi thử dò hỏi: "Nghiêu Nghiêu, cháu đã bao giờ gặp ba ruột của mình chưa?" Giang Nghiêu ngước đầu nhìn Lục Minh với vẻ mơ hồ một lúc, rồi lắc đầu: "Cháu chưa bao giờ gặp." "Mẹ cháu chưa từng nhắc về ông ấy sao?" "Có chứ ạ, mẹ bảo hai người không hợp nhau nên đã chia tay, ông ấy không thể quay lại bên cạnh mẹ con cháu được nữa.

Chú Lục hỏi mấy chuyện này làm gì ạ?" Giang Nghiêu nhìn thẳng vào Lục Minh.

Chương 663

"Không có gì, chú chỉ muốn tìm hiểu tình hình chút thôi." "Vậy sao chú không hỏi trực tiếp mẹ cháu?" Lục Minh chưa kịp lên tiếng đã nghe thấy giọng nói trong trẻo của Giang Nghiêu: "À, cháu biết rồi, chú không tiện hỏi mẹ nên mới dò hỏi tin tức từ cháu chứ gì.

Chú Lục đừng lo lắng nhé, cháu với mẹ sẽ không bỏ rơi chú đâu.

Bất kể ông ba không có lương tâm kia của cháu có quay về hay không, thì những ngày tháng tới vẫn là ba chúng ta cùng sống với nhau." Lục Minh: "..." Cái thằng nhóc này, anh càng nhìn càng thấy nó không hề đơn giản như vẻ bề ngoài, cứ cảm thấy trong đôi mắt ngây thơ kia chứa đựng quá nhiều thông tin.

Lục Minh cũng không hỏi thêm nữa, dù sao cậu bé có phải con trai anh hay không thì vài ngày nữa sẽ rõ, không cần vội vàng lúc này.

Bất kể kết quả ra sao, anh thực sự thích cậu nhóc này, bây giờ đối xử với cậu thế nào thì sau này vẫn sẽ như vậy.

Nơi Giang Mạn làm việc là một công ty quy mô trung bình, cô không giấu giếm sự thật mình có một đứa con trai, nên dù đồng nghiệp nữ trong bộ phận nhiều, họ vẫn cư xử với nhau khá hòa thuận.

Cô nhận được điện thoại của Lục Minh liền thu dọn đồ đạc đi ra ngoài, chỉ là không ngờ vừa xuống lầu đã chạm mặt Giang Chanh.

Cô ta đứng đợi sẵn cạnh thang máy, rõ ràng là chuyên môn đến chờ cô.

Diện mạo cô ta đã thay đổi rất nhiều, trên mặt trang điểm tinh tế, chân đi đôi giày cao gót gót nhọn, đúng chuẩn hình ảnh một người phụ nữ sành điệu.

Giang Chanh khoanh tay đứng trước mặt Giang Mạn, cười như không cười: "Chị gái." Trong lòng cô ta viễn viễn không bình tĩnh như vẻ bề ngoài, dù đã sinh con nhưng nhan sắc của người chị tốt này dường như chẳng hề thay đổi, làn da vẫn trắng trẻo, búi tóc củ tỏi trông càng trẻ trung hơn, ông trời đúng là quá ưu ái cô ta rồi. "Đừng quên tôi đã rời khỏi nhà họ Giang từ lâu, không còn một xu quan hệ nào với nhà họ Giang cả." Giang Mạn nhíu mày, khó chịu nói.

Giang Chanh giả vờ vỗ trán, tỏ vẻ bừng tỉnh: "Đúng nhỉ, xem cái trí nhớ của em này, đúng là càng lúc càng kém.

Chị chưa cưới đã có bầu, làm bại hoại môn phong, bố mẹ không còn mặt mũi nào đối diện với họ hàng bạn bè, nên đã đuổi chị ra khỏi nhà rồi." "Nếu cô đến đây để nói những lời này thì mau cút đi cho tôi, tôi không có tâm trạng ôn chuyện cũ với cô." "Chà chà, tính khí chị bây giờ tệ thật đấy, chẳng giống ngày xưa chút nào, ngày xưa chị toàn nhường em thôi." "Đó là do đầu óc tôi lúc ấy bị úng nước." Giang Chanh cười khẽ: "Chị à, thực ra bố mẹ rất nhớ chị đấy, chỉ là trong lòng còn đang nghẹn một cục tức thôi.

Chị về nhà xin lỗi họ một câu, tin chắc họ vẫn sẽ tha thứ cho chị." Giang Mạn cười lạnh, nghĩ bụng, nếu họ nhớ cô thì đã không bỏ mặc cô bao nhiêu năm qua như vậy.

Cô không hề ra nước ngoài, vẫn sống cùng một thành phố với họ, nếu nhớ nhung thì đâu có biểu hiện như vậy.

Mấy năm trôi qua, cô đã tuyệt vọng với cái gọi là tình thân rồi. "Cô nói xong chưa?" Giang Mạn bực bội đến cực điểm.

Giang Chanh thu lại nụ cười trên mặt: "Anh Tần vừa về nước đã tìm đến chỗ chị ngay." Giang Mạn cười khẩy, quả nhiên là vì chuyện này, cô em gái này của cô vẫn luôn thích Tần Trí Viễn: "Vậy thì sao nào?" Giọng Giang Chanh cao lên vài tông: "Thế nào ư?

Giang Mạn, chị đừng quên bác Tần sẽ không bao giờ cho phép hai người ở bên nhau đâu, giữa hai người chẳng có lấy một chút cơ hội nào hết." "Giữa chúng tôi không có, cô tưởng cô với anh ta thì có thể sao?" Đến giờ mà còn nằm mơ giữa ban ngày, nhà họ Tần là gia đình trí thức, ba của Tần Trí Viễn là giáo sư, tư tưởng cực kỳ truyền thống.

Con trai đã hủy hôn với con gái lớn nhà họ Giang, sao ông ấy có thể cho phép con trai lại kết hôn với con gái út nhà họ Giang được.

Sắc mặt Giang Chanh thay đổi: "Bất kể thế nào, cơ hội của em vẫn lớn hơn chị, chị là tuyệt đối không thể, còn em thì vẫn có hy vọng." Những chuyện này Giang Mạn đã không còn bận tâm nữa.

Cô không muốn đôi co với Giang Chanh về những chuyện vô nghĩa này nữa, vừa quay người định đi thì Giang Chanh đã chắn trước mặt cô: "Sao thế, bị em nói trúng chỗ đau nên thẹn quá hóa giận à?" Bàn tay Giang Mạn buông thõng bên sườn nắm chặt lại, không lên tiếng.

Trên mặt Giang Chanh thoáng qua vẻ đắc ý, ăn nói không kiêng nể gì: "Vốn dĩ chị có tiền đồ rộng mở, là sinh viên ưu tú của trường đại học danh tiếng, lại có một vị hôn phu thanh mai trúc mã, nhưng có kẻ lại không biết trân trọng, lại đi thuê phòng với đàn ông, còn sinh ra cái loại nghiệt chủng..." *Chát!* Lời của Giang Chanh còn chưa dứt, một tiếng tát giòn giã đã vang lên.

Đầu cô ta bị đánh lệch sang một bên, cái má sưng vù lên, dấu bàn tay hiện rõ mồn một.

Bàn tay Giang Mạn buông bên người khẽ run lên, cô có thể cho phép họ nói mình, nhưng tuyệt đối không thể để bất kỳ ai nói một câu xấu xa nào về Giang Nghiêu.

Đó là món quà tuyệt vời nhất mà ông trời ban tặng cho cô, tuyệt đối không cho phép kẻ nào hắt nước bẩn lên người con.

Giang Chanh ngây người hồi lâu mới phản ứng lại, bản năng định giơ tay lên thì bị Giang Mạn giữ chặt lấy.

Gương mặt cô mang một vẻ giận dữ như sóng cuộn biển gầm: "Nếu còn dám nói một câu xấu nào về con trai tôi, tôi gặp cô lần nào sẽ đánh cô lần đó, tôi không cần biết cô có phải em gái tôi hay không." Nói xong, cô dùng lực hất mạnh tay ra.

Giang Chanh đang đi giày cao gót, bị hất như vậy liền mất trọng tâm, ngã nhào xuống đất.

Giang Mạn nhìn cô ta với ánh mắt trầm mặc, rồi không thèm quan tâm mà sải bước đi thẳng.

Giang Chanh tức tối mắng chửi: "Giang Mạn, chị đúng là cái đồ rẻ mạt, cho nên bác Tần mới bảo anh Tần hủy hôn với chị.

Tất cả những chuyện này đều là sự thật, là chị tự làm tự chịu, chị còn trách được ai?

Chị dám làm sao còn sợ người ta nói!" Giang Mạn làm ngơ như không nghe thấy, sải bước đi tiếp.

Mới đi được vài bước, cô đã thấy Lục Minh và Giang Nghiêu đứng cách đó không xa.

Cậu nhóc bặm chặt môi, bàn tay nhỏ bên sườn cũng nắm thành quả đấm, còn bàn tay lớn của Lục Minh thì đặt lên vai cậu.

Giang Mạn thoáng vẻ không tự nhiên, rõ ràng chuyện vừa rồi họ đều đã thấy cả, vậy họ đã nghe được bao nhiêu?

Không biết anh sẽ nghĩ gì về cô, có cảm thấy quá khứ của cô rất khó coi không, có thấy cô quá bạo lực không.

Giang Mạn gượng cười nói: "Lục Minh, Nghiêu Nghiêu, sao mọi người lại ở đây?" "Anh thấy em đi lâu quá không thấy lại, lo em có chuyện nên qua xem sao." Gương mặt Lục Minh vẫn nở nụ cười nhẹ, giọng điệu dịu dàng, dường như không hề bị ảnh hưởng chút nào. "Yên tâm đi, em không sao." Lục Minh gật đầu, một tay dắt Giang Nghiêu, tay kia đặt lên vai cô một cách rất tự nhiên.

Tâm trạng nặng nề của Giang Mạn nhờ hành động này của anh mà dần dần được buông lỏng.

Lên xe, Lục Minh cũng không hỏi gì cả.

Giang Nghiêu tựa đầu vào vai Giang Mạn, lấy thanh sô-cô-la trong cặp ra đưa đến bên miệng cô: "Mẹ ơi, ăn đi ạ, sô-cô-la này." Giang Mạn sửng sốt, cậu nhóc này khác với những đứa trẻ khác, chưa bao giờ thích ăn đồ ngọt: "Ở đâu ra thế con?" "Người ta tặng ạ." "Ai tặng thế?" "Mẹ ơi, sao mẹ nói nhiều thế, bảo mẹ ăn thì mẹ cứ ăn đi." Lục Minh không nhịn được xen vào: "Một cô bé tặng đấy, chắc là thích nó." Nghe vậy, Giang Nghiêu trợn tròn mắt nhìn Lục Minh: "Chú Lục, chú đừng có nói bậy, cháu không có hứng thú với mấy đứa con gái hay nhõng nhẽo đâu." "Vậy cháu thích kiểu con gái như thế nào?" "Cháu thích kiểu không nhõng nhẽo, rồi còn phải xinh đẹp nữa, cháu là người mê cái đẹp mà." Khóe môi Giang Mạn giật giật, trẻ con bây giờ thế nào không biết, bé tí đã có tiêu chuẩn chọn bạn đời rồi.

Giang Nghiêu lúc này mới nhận ra mình lỡ lời, lập tức lấy tay che miệng nhỏ, dáng vẻ đó đáng yêu vô cùng.

Lục Minh nhớ lại dáng vẻ của cậu ở trường, rồi nhìn cậu lúc này, chỉ thấy buồn cười: "Cuối cùng cũng nói ra lời thật lòng rồi nhé, hóa ra không thèm để ý đến bạn cùng bàn là vì chê người ta nhõng nhẽo, lại còn không đủ xinh nữa." "Chú Lục, đã bảo chú đừng nói bậy rồi mà, sao chú xấu thế!" Giang Nghiêu đứng bật dậy, bịt miệng Lục Minh.

Giang Mạn kịp thời kéo cậu lại: "Nghiêu Nghiêu, đừng nghịch, đừng làm ảnh hưởng chú Lục lái xe." "Tại chú ấy nói linh tinh trước mà." "Mẹ nghe thấy cả rồi, sô-cô-la này là bạn cùng bàn tặng con chứ gì." "Không phải đâu, là bạn ấy cứ nhét cho con, vốn dĩ con không định lấy đâu." Giang Nghiêu biện bạch.

Về đến nhà, Lục Minh không hề hỏi về chuyện xảy ra ở cửa công ty, Giang Mạn thở phào nhẹ nhõm.

Chương 664

Cô thực sự không biết phải giải thích những chuyện đã qua như thế nào, ngay cả bản thân cô cũng còn đang mơ hồ.

Thế nhưng vừa mới thả lỏng được một chút, cô lại nhận được một cuộc điện thoại từ số lạ.

Giọng nói trong điện thoại cô vốn dĩ chẳng thể nào quen thuộc hơn, không phải ai khác, chính là mẹ cô - Tống Liễn.

Cô nhìn Lục Minh một cái rồi đi thẳng vào phòng ngủ, tiện tay đóng cửa lại.

Lục Minh thấy cô như vậy thì khẽ nhíu mày, trong mắt thoáng qua một tia lo lắng.

Giang Nghiêu túm lấy ống quần Lục Minh, hạ thấp giọng nói: "Chú Lục, chú vào xem mẹ thế nào đi, sắc mặt mẹ không được tốt lắm." "Mẹ con cố ý tránh chúng ta, chú vào lúc này không hay lắm đâu." "Chú không sợ mẹ bị người ta bắt nạt sao?" Giang Nghiêu nhìn Lục Minh, trong ánh mắt đầy vẻ bất mãn, ông bố ngốc này sao mãi mà chẳng học được cách tinh tế gì cả.

Lục Minh xoa đầu Giang Nghiêu: "Yên tâm đi, chú biết chừng mực mà.

Con ra sofa nghỉ ngơi đi, chú đi bổ dưa tây cho con." Giang Nghiêu mím môi nhỏ, lủi thủi đi ra sofa ngồi xuống.

Trong phòng, Giang Mạn ngồi cứng đờ trên giường, nghe giọng nói trong điện thoại mà không hề đáp lại. "Con ranh này, mẹ đang nói chuyện với mày đấy, mày không biết thưa một tiếng à?" Mắt Giang Mạn hơi cay xè.

Cho dù từ nhỏ đến lớn đã quá quen với sự lạnh nhạt và thiên vị của bà ta, sau này còn được chứng kiến sự tàn nhẫn của bà, cô vẫn cảm thấy đau lòng.

Cô không thể hiểu nổi, tại sao một người mẹ lại có thể thiên vị đến mức ấy?

Một người con gái bà có thể bỏ mặc ở bên ngoài bao nhiêu năm không màng tới, nhưng đứa con gái kia chỉ cần chịu một chút tổn thương thôi là bà đã nổi trận lôi đình.

Bao nhiêu năm không liên lạc, câu đầu tiên bà nói lại là chỉ trích cô chuyện đánh Giang Chanh. "Mẹ muốn con nói gì đây?

Giang Chanh chẳng phải đã nói với mẹ rồi sao, vết thương trên mặt nó đúng là do con đánh đấy." Tại nhà họ Giang, Giang Chanh ngồi ngay cạnh Tống Liễn, đương nhiên cũng nghe thấy lời Giang Mạn nói, tức đến muốn chết: "Mẹ, mẹ nghe xem, đó là những lời Giang Mạn nói đấy." Tống Liễn nhìn dấu ngón tay trên mặt con gái út, tự nhiên là xót xa vô cùng, trầm giọng nói vào điện thoại: "Giang Mạn, mày giỏi lắm rồi, đến em gái mình mà cũng có thể hạ thủ độc ác như vậy.

Có phải lần sau nó làm mày không vui, mày định giết người luôn không?

Xem ra mày không chỉ không biết tự trọng mà còn tàn nhẫn vô cùng." Giang Mạn bật ra tiếng cười mỉa mai: "Tàn nhẫn?

Con có tàn nhẫn bằng mẹ không?

Năm đó con mang bụng bầu đến cầu xin mẹ, mẹ đã đối xử với con thế nào?

Mẹ đuổi con ra khỏi cửa nhà họ Giang, lúc đó bên ngoài trời đang mưa, mẹ không sợ con vạn nhất xảy ra chuyện gì sẽ khiến một xác hai mạng sao?" Ngày hôm đó cô thực sự đã xảy ra chuyện, về nhà liền bị sốt cao.

Lúc đó lại không thể dùng thuốc, chính Hạ Tình đã chăm sóc cô suốt ba ngày ba đêm, dùng đủ mọi cách mới giúp cô hạ sốt.

Bác sĩ nói có khả năng sẽ ảnh hưởng đến trí tuệ của Giang Nghiêu.

Hai tháng cuối cùng đó cô đã sống trong sự dày vò khôn xiết.

May mắn thay ông trời đối xử với cô không bạc, Giang Nghiêu sinh ra hoàn toàn khỏe mạnh, không bị ảnh hưởng chút nào, ngược lại chỉ số thông minh còn cao hơn hẳn những đứa trẻ bình thường, từ nhỏ đến lớn đều cực kỳ ngoan ngoãn.

Cũng chính vào giây phút đó, cô đã hoàn toàn nguội lạnh với cái gọi là tình thân.

Bây giờ mỗi khi nhớ lại chuyện đó, cô vẫn không khỏi sợ hãi.

Nghe vậy, sắc mặt Tống Liễn không hề thay đổi, trái lại càng thêm âm lãnh: "Ai bảo mày không nghe lời tao mà cứ nhất quyết sinh đứa nghiệt chủng đó ra?

Mày đã lựa chọn thì phải tự chịu lấy, mày không trách tao được.

Sao mày không nghĩ xem, vì chuyện của mày mà tao phải chịu bao nhiêu cái lườm nguýt của hàng xóm láng giềng?

Tao bây giờ đi đánh bài vẫn có người nhắc lại những chuyện xấu hổ của mày, tao còn mặt mũi nào nữa." "Thể diện, thể diện quan trọng hay là con gái mẹ quan trọng?

Chuyện xảy ra mẹ thậm chí còn không nghe con giải thích mà chỉ một mực chỉ trích con, con không có người mẹ phân không rõ trắng đen như mẹ." "Mày đúng là đủ lông đủ cánh rồi, dám cãi lại tao.

Tao vất vả nuôi mày hai mươi năm, chọn cho mày một người con rể ưu tú, cuối cùng mày đối xử với tao như vậy mà còn trông mong tao giúp mày nuôi con trai sao?" Tống Liễn tức đến run người, không ngờ mấy năm không gặp, con bé này chẳng học được bản lĩnh gì khác, nhưng cái miệng thì ngày càng lợi hại.

Giang Mạn lau đi giọt nước mắt sắp trào ra, nén lại sự cay đắng nơi sống mũi, cất cao giọng: "Chuyện quá khứ con không muốn nhắc lại với mẹ nữa.

Mẹ quản cho tốt con gái mẹ đi, đừng để nó đến làm phiền con nữa, như vậy mọi người sẽ bình yên vô sự.

Con sẽ không làm gì nó, nếu không con gặp nó lần nào sẽ đánh lần đó.

Sự tàn nhẫn mẹ dành cho con, con sẽ từ từ đòi lại trên người đứa con gái út của mẹ, không tin thì mẹ cứ thử xem." "Giang Mạn, mày đúng là vô pháp vô thiên rồi!

Mày tưởng tao muốn gọi điện cho mày chắc?

Tao cảm thấy nhục nhã vì có đứa con gái như mày.

Nếu mày còn chút tự trọng nào thì tốt nhất đừng có quấn lấy Trí Viễn, nếu không cái mặt già này của tao không biết giấu vào đâu khi đối diện với lão Tần." Giang Mạn chẳng buồn nghe thêm nữa, trực tiếp cúp máy.

Lục Minh vốn lo lắng nên đi tới định xem Giang Mạn thế nào, ai ngờ lại nghe được những lời bá đạo của cô: "gặp lần nào đánh lần đó".

Nghĩ đến cái tát dứt khoát của cô ở cửa công ty hôm nay, khóe môi anh khẽ cong lên.

Cô gái này, đừng nhìn ngày thường ôn nhu, mang phong thái tri thức, lúc nổi giận cũng không dễ chọc đâu, cả người toát ra một sức bền mạnh mẽ, có thể co có thể duỗi, là anh đã lo lắng hão huyền rồi.

Giang Mạn thấy Lục Minh đứng ở cửa thì ngẩn người, sắc mặt có chút không tự nhiên.

Hôm nay cả hai lần cô phát hỏa đều bị anh nhìn thấy, chẳng biết là chuyện tốt hay chuyện xấu nữa.

Lục Minh chủ động giải thích: "Mạn Mạn, anh không cố ý nghe trộm điện thoại của em đâu, anh chỉ lo lắng cho em nên mới tới xem sao." Giang Mạn gật đầu, tỏ vẻ không mấy bận tâm: "Yên tâm đi, em không sao." Tâm trạng Lục Minh rất phức tạp, từ lời Giang Mạn nói vừa rồi anh đã nắm bắt được không ít thông tin.

Chương 665

Anh từng nghe cô kể là đã cắt đứt quan hệ với gia đình, nhưng không ngờ mối quan hệ đó lại căng thẳng đến mức này.

Theo như cuộc đối thoại, gia đình đối với cô không đơn thuần là bỏ mặc, mà hoàn toàn là tàn nhẫn.

Lúc cô mang thai mà họ dám đuổi cô ra khỏi nhà.

Nhìn dáng người mảnh khảnh của cô, anh chỉ muốn ôm cô vào lòng.

Nghĩ vậy, anh liền hành động ngay.

Anh sải bước tới, ôm chặt Giang Mạn vào lòng.

Cơ thể Giang Mạn ban đầu cứng đờ, sau đó mới từ từ thả lỏng, tựa vào ngực anh.

Cô biết đây là cách an ủi của Lục Minh, anh sẽ không nói quá nhiều lời sáo rỗng mà chỉ dùng hành động để chứng minh.

Cả hai đều không lên tiếng, cứ như vậy một lúc lâu, Lục Minh mới hỏi: "Giang Mạn Mạn, em thấy khá hơn chút nào chưa?" "Khá hơn rồi." Giang Mạn khẽ gật đầu, nụ cười dần lan tỏa trên khóe môi.

Hóa ra khi buồn bã, có một người để dựa dẫm lại là cảm giác thế này, thật ấm áp, thực sự rất tuyệt.

Bây giờ cô cảm thấy toàn thân lại tràn đầy sức mạnh. "Lục Minh, anh có thấy những gì em làm hôm nay là quá đáng quá không?

Dù sao họ cũng là người thân của em." "Cô bé ngốc, tuy anh không biết chuyện gì đã xảy ra trong quá khứ của em, nhưng anh biết em nuôi Nghiêu Nghiêu bao nhiêu năm qua chắc chắn không dễ dàng gì.

Tất cả những gì em làm đều là vì tốt cho Nghiêu Nghiêu thôi." "Cảm ơn anh đã tin tưởng em." "Mạn Mạn, nếu trong lòng em có điều gì khổ tâm cứ nói với anh, anh sẽ luôn lắng nghe." Giang Mạn nhìn người đàn ông trước mắt, càng nhìn càng thấy anh đẹp trai một cách tinh xảo, giống như một bức tranh sơn dầu tuyệt đẹp khiến người ta muốn chiếm làm của riêng rồi cất giấu đi. "Giang Mạn Mạn, em đang nghĩ gì vậy?

Không nghe thấy anh nói gì sao?" Giang Mạn đỏ mặt, sao cô lại có ý nghĩ như vậy chứ, lại còn muốn giấu người đàn ông này đi nữa. "Không nghĩ gì cả." "Thật sự không nghĩ gì sao?

Mặt em đỏ lên, lông mày hơi nhướn, phản ứng của em cho anh biết em đang nghĩ một vài chuyện..." Giang Mạn lập tức bịt miệng Lục Minh lại: "Không được nói ra, cũng không được dùng bộ môn tâm lý học của anh để dò xét tâm tư của em, em không có nghĩ gì hết." "Thật sự không nghĩ sao?" Lục Minh nhìn Giang Mạn với nụ cười nửa miệng. "Đã bảo là không nghĩ gì rồi mà, em thì nghĩ được gì chứ." Giang Mạn lườm Lục Minh.

Lục Minh cũng không vạch trần, chỉ nhìn dáng vẻ hờn dỗi của cô mà thấy xao động.

Cô không phải kiểu phụ nữ diễm lệ có thể thu hút ánh nhìn ngay lập tức, nhưng cô lại rất duyên, càng nhìn càng thấy thuận mắt, ở bên cạnh cô cũng đặc biệt thoải mái.

Nghĩ vậy, anh không kìm lòng được mà cúi đầu, đặt một nụ hôn lên đôi môi đỏ hồng của cô, nhưng cũng chỉ là chạm nhẹ chứ không có hành động tiếp theo.

Giang Mạn sững sờ, cô có thể cảm nhận được lông mi anh khẽ lướt qua sống mũi mình, ngửi thấy mùi hương dễ chịu trên người anh, và cả cảm giác nóng bỏng trên môi.

Mọi thứ đều chân thực đến thế.

Thực ra họ cũng từng hôn nhau rồi, nhưng chỉ là hôn trán, kiểu hôn như hôm nay thì đúng là chưa từng.

Lục Minh thực ra cũng chỉ là hành động vô thức, nhưng đã đến mức này rồi thì đương nhiên không thể bỏ dở giữa chừng.

Thấy Giang Mạn không phản đối, anh thử thăm dò, khẽ ngậm lấy cánh môi cô rồi chậm rãi hôn, vô cùng kiên nhẫn.

Giang Mạn không hề bài xích sự đụng chạm của anh, cô vô thức hé mở khuôn miệng nhỏ, có ý buông xuôi để mặc anh hành động.

Sự buông xuôi của cô giống như một lời ngầm cho phép, Lục Minh cũng trở nên táo bạo hơn, bá đạo tách đôi môi cô ra, làm sâu thêm nụ hôn này.

Giang Mạn cảm thấy đầu óc mình như mê muội, đôi tay nhỏ siết chặt lấy thắt lưng Lục Minh, ngoan ngoãn tựa vào lòng anh đón nhận nụ hôn.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo vang lên: "Ôi, Nghiêu Nghiêu không thấy gì hết nha!" Cả hai giật mình buông nhau ra, Giang Mạn lập tức vùi đầu vào ngực Lục Minh.

Lục Minh nhìn về phía Giang Nghiêu, chỉ thấy đôi tay nhỏ của cậu bé đang che mắt, nhưng khóe môi hơi nhếch lên đã tố cáo cậu, rõ ràng là cậu cố ý!

Thằng nhóc này tâm cơ thật nhiều.

Lục Minh dù sao cũng là đàn ông, không xấu hổ như Giang Mạn, anh khẽ ho một tiếng rồi nói với Giang Nghiêu: "Con làm xong bài tập chưa?" "Chưa ạ, chưa ạ, con đi làm ngay đây." Giang Nghiêu cười lém lỉnh rồi chạy biến.

Nghe thấy tiếng Giang Nghiêu đã đi xa, Giang Mạn mới ngẩng đầu lên, ánh mắt vẫn còn vài phần né tránh.

Nhìn dáng vẻ xấu hổ đáng yêu của cô, nụ cười trong mắt Lục Minh càng đậm hơn. "Mạn Mạn, tối nay em muốn ăn gì?

Anh đi nấu cho em." Giang Mạn giữ tay anh lại: "Để em đi, sao có thể để anh nấu cơm mãi được.

Anh có việc thì cứ bận đi, để em làm cho." Cô đã dự định sẽ cùng anh sống thật tốt, cô hiểu rõ cuộc sống hôn nhân cần phải dụng tâm vun vén.

Cô sẽ làm tốt những việc mà một người vợ nên làm, dù chưa tốt thì có thể từ từ luyện tập. "Gấp gáp muốn xuống bếp nấu cơm cho anh vậy sao?" "Anh nói gì thế?" Giang Mạn lườm Lục Minh một cái.

Lục Minh tự nhiên ôm lấy eo thon của Giang Mạn, hôn nhẹ lên môi cô một cái: "Được rồi, sau này thiếu gì cơ hội để em thể hiện.

Đợi sau khi anh về đơn vị, chuyện trong nhà còn phải phiền em nhiều, bây giờ cứ để anh làm đi." Nói xong, Lục Minh trực tiếp đi ra khỏi phòng.

Giang Mạn nhìn bóng lưng cao lớn của anh, không nhịn được khẽ lẩm bẩm: "Đúng là nghiện rồi, mới loáng cái đã hôn người ta hai lần, rõ ràng là được đằng chân lân đằng đầu." Giang Mạn đứng yên tại chỗ một lúc mới bước ra ngoài, việc đầu tiên đương nhiên là đi tìm cái tên nhóc con kia tính sổ. "Mẹ ơi, mẹ nhìn con như vậy làm gì?" "Thằng nhóc hư, vừa nãy con cố ý đúng không?" Cô quá hiểu tính con trai mình. "Mẹ, con là đang nhắc nhở hai người, sau này chú ý một chút, trong nhà vẫn còn một trẻ vị thành niên đấy nhé." Giang Nghiêu ra dáng người lớn nói.

Chương 666

Không biết có phải là ảo giác của Giang Mạn hay không, cô luôn cảm thấy Giang Nghiêu ngày càng giống Lục Minh, bất kể là thần thái khi nói chuyện hay cái vẻ nghiêm túc kia đều giống hệt.

Nghĩ một hồi cô lại phủ định ý nghĩ của mình, Giang Nghiêu mới ở cùng Lục Minh bao lâu đâu, chắc không đến mức biến thành như anh ấy nhanh vậy.

Giang Mạn véo má Giang Nghiêu: "Sau này nói chuyện với mẹ phải cười lên, đừng có như ông cụ non thế.

Trong nhà đã có một bản lớn rồi, không cần thêm một bản nhỏ nữa đâu." Giang Nghiêu nghe lời nhe răng cười với Giang Mạn, nũng nịu hỏi: "Phải thế này không ạ?" Dáng vẻ đáng yêu đó thật khiến người ta tan chảy.

Giang Mạn bật cười: "Đúng rồi, giữ nguyên thế nhé, đừng có học theo chú Lục của con, lúc nào cũng trưng ra cái mặt nghiêm nghị." "Con có học chú ấy đâu." Giang Mạn bế cậu bé đặt lên đùi, cằm tựa vào đầu cậu, cân nhắc một lúc mới mở lời: "Nghiêu Nghiêu, mẹ nói với con chuyện này." "Chuyện gì ạ?" "Nghiêu Nghiêu, sau này bất kể người khác nói gì với con, con cũng đừng tin nhé.

Người con có thể tin tưởng chỉ có mẹ, dì Tình, dì Duyệt, và sau này có lẽ còn có cả chú Lục nữa." Giang Mạn biết rõ, một khi Tần Trí Viễn trở về, sau này cô chắc chắn sẽ phải tiếp xúc với những người cũ, khó tránh khỏi việc họ sẽ nói với Giang Nghiêu những điều không nên nói.

Giang Nghiêu chớp chớp mắt: "Mẹ đang nói gì thế ạ?" "Tóm lại là lời của người khác con tuyệt đối đừng tin." "Con không hiểu." Giang

Mạn bóp mũi cậu bé: "Đừng có giả ngốc trước mặt mẹ, mẹ biết con thông minh, con nghe hiểu mẹ đang nói gì mà." "Ý mẹ là, nếu sau này người phụ nữ tranh cãi với mẹ ở cửa công ty hôm nay có nói gì với con, con tuyệt đối không được tin, và cả người vừa gọi điện cho mẹ nữa, những gì bà ấy nói con cũng không được tin, có đúng ý mẹ không?" "Nghiêu Nghiêu của mẹ đúng là thông minh, giống như Tôn Ngộ Không vậy, mẹ chỉ khẽ một chút là hiểu ngay." Giang Nghiêu cười cười: "Được rồi, mẹ thả con xuống đi, con phải làm bài tập đây, lát nữa chú Lục còn kiểm tra đấy." "Nghiêu Nghiêu, con và chú Lục dường như ở với nhau rất tốt?" "Cũng tạm ạ." "Lúc riêng tư chú ấy đối xử với con thế nào?

Có khác gì lúc ở trước mặt mẹ không?" Giang Mạn hỏi.

Giang Nghiêu ngẩng đầu nhìn Giang Mạn: "Mẹ ơi, mẹ đang nghi ngờ chú Lục sao?

Sợ chú ấy trước mặt một kiểu sau lưng một kiểu, ở chỗ mẹ không thấy sẽ ngược đãi con à?" "Suỵt, con nhỏ tiếng thôi, nói to thế làm gì.

Cái thằng nhóc này, mẹ chẳng phải là vì con sao?

Con là bảo bối của mẹ, mẹ không muốn con phải chịu bất kỳ ấm ức nào cả." "Yên tâm đi ạ, chú Lục đối xử với con như con trai ruột vậy, tốt cực kỳ luôn, thế mẹ đã yên tâm chưa?" Giang Mạn hơi chột dạ liếc nhìn vào bếp.

Thực ra cô không phải không tin nhân cách của Lục Minh, chỉ là họ thực sự quen biết chưa lâu, chưa đến mức hoàn toàn tin cậy mà thôi. "Vậy con mau làm bài tập đi, mẹ vào giúp chú Lục." Giang Nghiêu xua xua tay: "Đi đi, đi đi, nam nữ phối hợp làm việc không mệt." "Sau này lúc mẹ xem phim truyền hình, con không được xem cùng mẹ nữa, bị tiêm nhiễm thói xấu hết rồi." Giang Mạn cảnh cáo nhìn Giang Nghiêu một cái.

Giang Nghiêu bĩu môi, cúi đầu làm bài tập.

Giang Mạn đứng ở cửa nhìn Lục Minh.

Anh đúng là xuất thân từ quân đội, ngay cả khi đang nấu bếp dáng người vẫn thẳng tắp, giống như một cây bạch dương đứng vững vàng bất chấp phong ba bão táp, lúc nào cũng mang lại cho người ta cảm giác an toàn.

Giang Mạn không kìm lòng được bước tới, ma xui quỷ khiến thế nào lại đưa đôi tay mảnh khảnh ra ôm lấy anh từ phía sau.

Cả hai cùng sững lại, Giang Mạn như bị điện giật rụt tay lại, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên.

Chỉ có điều động tác của Lục Minh nhanh hơn cô nhiều, anh lập tức kéo cô lại rồi vòng tay qua eo cô, chỉ nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh: "Cứ ôm đi, anh là chồng em mà, không thu phí đâu." Giang Mạn bật cười, nắm đấm nhỏ đấm nhẹ vào lưng anh, nhưng cơ bắp trên người anh quá săn chắc, cứng ngắc.

Giang Mạn nghe thấy tiếng anh cười trầm thấp, cô có thể cảm nhận rõ ràng lồng ngực anh đang rung động, dường như tâm trạng anh cũng đang cực kỳ tốt. "Mạn Mạn, cuộc sống thế này thật tốt." Tốt sao?

Giang Mạn mỉm cười, thực ra cô cũng cảm thấy không tệ.

Tan làm có người đón, lại có người nấu cơm cho ăn, có người chăm sóc Nghiêu Nghiêu.

Đúng là rất tốt. "Lục Minh, không lẽ anh chỉ thể hiện tốt lúc ban đầu thế này thôi, sau này sẽ không được như vậy nữa chứ?" "Ý em là chuyện gì?" "Thì là giúp em trông con, nấu cơm các thứ ấy." "Anh là người có thủy có chung, chỉ cần anh có thời gian, những việc này anh đều sẽ làm cho hai mẹ con." "Nói thì hay hơn hát.

Nghe nói các anh đi lính bận lắm, thường xuyên phải đi thực hiện nhiệm vụ, cả năm chẳng ở nhà được mấy ngày, đợi anh về chắc là mệt lử rồi, có khi chẳng buồn quản mẹ con em nữa ấy chứ." Chẳng biết tại sao, đối diện với Lục Minh, cô luôn vô thức thu lại vẻ sắc sảo nhất mà dần trở nên mềm mỏng.

Sự thay đổi này ngay cả cô cũng không nhận ra. "Mạn Mạn, điều này em có thể yên tâm, anh sẽ không quá bận đâu." Anh đã qua giai đoạn thường xuyên phải trực tiếp thực hiện nhiệm vụ rồi, hiện tại anh là người chỉ huy, rất nhiều việc không cần phải thân chinh nữa. "Thật không?" Giang Mạn hỏi với vẻ không chắc chắn. "Đương nhiên rồi." "Được rồi, anh chuẩn bị xào rau đây, có lẽ hơi khói đấy, em ra ngoài đi." "Không, em ở đây nhìn, học hỏi một chút." Giang Mạn không ra ngoài mà đứng bên cạnh quan sát.

Tài nấu nướng của Lục Minh đương nhiên không làm họ thất vọng, không chỉ Giang Nghiêu ăn ngon lành mà ngay cả Giang Mạn cũng ăn nhiều hơn bình thường một bát cơm.

Cô thấy lạ thật, rõ ràng cùng là những nguyên liệu đó, nhưng đôi bàn tay kia cứ như có phép màu, có thể biến hóa đủ kiểu, làm ra món ăn vừa ngon vừa đẹp mắt, thật tuyệt. "Lục Minh, ngộ nhỡ một ngày nào đó cả hai chúng ta đều thất nghiệp, hay là cân nhắc mở một quán ăn đi, biết đâu kinh doanh sẽ phát đạt lắm đấy." Lục Minh tự nhiên đưa tay gạt hạt cơm trên má Giang Nghiêu, đáp lời: "Có lẽ cũng có thể cân nhắc." "Đây tuyệt đối là một ý kiến không tồi.

Đến lúc đó Nghiêu Nghiêu làm phục vụ, em làm bà chủ, anh làm đầu bếp.

Em cứ ngồi vắt chéo chân ở một bên sẵn sàng thu tiền, lúc nào có cảm hứng thì vẽ bản thiết kế." "Mẹ ơi, Nghiêu Nghiêu còn nhỏ mà, mẹ đang bóc lột sức lao động của con đấy." Giang Nghiêu không vui, nhìn Giang Mạn với vẻ tội nghiệp. "Bóc lột gì chứ, con rồi sẽ lớn mà.

Đến lúc mẹ và chú Lục thất nghiệp, biết đâu con đã trưởng thành rồi." "Thế con còn phải đi học, thi đại học nữa chứ." "Thì làm cuối tuần đi, cuối tuần đâu có phải đi học.

Học tập phải đi đôi với nghỉ ngơi, con nên trải nghiệm nhiều hơn những đắng cay ngọt bùi trong cuộc sống." "Thật là nhẫn tâm quá đi, cuối tuần cũng không cho người ta nghỉ ngơi." Giang Nghiêu cố ý kéo dài giọng. "Trời định giao phó trọng trách cho người nào..." "Toàn là lừa người thôi, mẹ đừng đọc nữa." "Lừa người chỗ nào, đây là danh ngôn chí lý đấy." Lục Minh nhìn hai mẹ con họ như đang diễn kịch, người tung người hứng, nói chuyện vô cùng vui vẻ, khóe môi anh cũng khẽ nhếch lên.

Có lẽ nhờ cái ôm hôm nay mà buổi tối khi đi ngủ, mặc dù giữa hai người vẫn còn một khoảng cách nhưng Giang Mạn không còn lo lắng như trước, cô thậm chí còn ngủ trước cả Lục Minh.

Nghe tiếng thở đều đều nhẹ nhàng của cô, Lục Minh cũng thấy yên tâm.

Nửa đêm trời đổ mưa lớn, một tia sét đánh xuống kèm theo tiếng nổ vang trời, Giang Mạn sợ hãi đến mức bật dậy.

Sau nhiều năm làm nhiệm vụ mật, Lục Minh cũng cực kỳ cảnh giác, ngay khoảnh khắc Giang Mạn ngồi dậy, anh đã đưa tay bật đèn.

Dưới ánh đèn vàng mờ ảo, Giang Mạn mặt cắt không còn giọt máu, cả người run rẩy như chiếc lá rụng trước gió thu, hoàn toàn khác hẳn với hình ảnh mạnh mẽ lúc đánh người hôm nay.

Tim Lục Minh thắt lại, anh ôm chặt lấy cô, khẽ vỗ về lưng cô: "Mạn Mạn, không sao đâu." Giang Mạn ngẩng đầu, đờ đẫn nhìn Lục Minh, một lúc lâu sau mới thở phào nhẹ nhõm, gục vào lòng anh.

Chương 667

Lục Minh vuốt tóc cô: "Mạn Mạn, em sao thế?

Có phải gặp ác mộng không?" "Em sợ sấm sét.

Đúng rồi, em phải đi xem Nghiêu Nghiêu thế nào, những ngày mưa gió thế này nó cũng ngủ không yên đâu." Giang Mạn nói rồi định bò dậy.

Vừa đi đến cửa, bên ngoài lại vang lên một tiếng sấm, cơ thể cô lại cứng đờ.

Lục Minh lập tức bước tới ôm lấy eo cô: "Mạn Mạn, anh đi cùng em." Lúc này cơ thể Giang Mạn mới thả lỏng.

Giang Nghiêu ngủ rất say, khuôn mặt nhỏ hồng hào.

Lục Minh nhẹ nhàng bế cậu bé vắt lên vai, tay kia vẫn không quên ôm Giang Mạn: "Mạn Mạn, để Nghiêu Nghiêu ngủ cùng chúng ta đi." "Vâng." Giang Mạn ôm Giang Nghiêu ngủ ở một bên.

Lục Minh để ý thấy mỗi khi có tia chớp lóe qua cửa sổ, cơ thể Giang Mạn vẫn khẽ co rúm lại.

Lục Minh đứng dậy kéo kín rèm cửa, sau đó chủ động sát lại gần, ôm cả hai mẹ con vào lòng.

Cơ thể Giang Mạn lại cứng đờ một chút. "Mạn Mạn, đừng sợ, có anh ở bên cạnh rồi, ngủ đi nhé." Giang Mạn dần bình tĩnh lại dưới sự vỗ về của Lục Minh, nhưng anh lại không chút buồn ngủ.

Anh cảm thấy Giang Mạn thế này rất không bình thường, anh không biết cô đã phải trải qua những gì.

Đây cũng chỉ là một đoạn nhạc đệm nhỏ, sáng hôm sau tỉnh dậy, người vui mừng nhất chính là Giang Nghiêu.

Cậu bé không ngờ mình lại được tỉnh dậy trong vòng tay của cả bố và mẹ, cái miệng nhỏ cứ cười toe toét mãi.

Giang Mạn tuy có chút không tự nhiên nhưng cũng chỉ là thoáng chốc, không lâu sau đã quen dần.

Ngược lại Lục Minh cứ như không có chuyện gì, lúc ra ngoài còn hôn nhẹ lên trán hai mẹ con một cái. "Mẹ ơi, chú Lục ôn nhu quá đi." Giang Mạn cười: "Được rồi, mau dậy đi thôi, mẹ còn phải đi làm nữa." Cuộc sống trôi qua rất bình lặng.

Ba ngày sau, Lục Minh nhận được báo cáo DNA, khoa học đã chứng thực Giang Nghiêu chính là con trai ruột của anh.

Anh cầm bản báo cáo mà ngẩn người hồi lâu.

Mặc dù đã sớm có phỏng đoán nhưng khi tận mắt nhìn thấy kết quả, anh vẫn bị chấn động không nhỏ.

Anh không ngờ cô gái năm đó lại chính là Giang Mạn.

Lúc ấy anh hoàn toàn không tỉnh táo, lại thêm không bật đèn, dẫn đến việc căn bản không nhìn rõ dung mạo cô gái đó.

Tất cả chuyện này đúng là âm sai dương thác.

Anh từng sai người đi tìm nhưng mãi không tìm được, không ngờ đi một vòng lớn, anh lại kết hôn với cô, giữa họ còn có một đứa con trai đáng yêu thế này.

Tay Lục Minh cầm bản báo cáo hơi run rẩy, anh không nhịn được nhìn sang Giang Nghiêu đang chơi xếp hình bên cạnh, cái thần thái kia đúng là đúc từ một khuôn với anh ra.

Huyết thống đúng là một thứ kỳ diệu.

Khi chưa biết thằng bé là con trai mình, anh đã yêu quý nó hết mực, huống chi là lúc này.

Giang Nghiêu nhận ra Lục Minh cứ nhìn mình chằm chằm, không nhịn được ngẩng đầu lên cười hỏi: "Chú Lục, sao chú cứ nhìn chằm chằm Nghiêu Nghiêu thế?" "Nghiêu Nghiêu, thực ra con biết rồi đúng không, chú chính là bố của con." Lục Minh không rời mắt khỏi Giang Nghiêu.

Giang Nghiêu kinh ngạc bịt miệng nhỏ, sau đó đánh trống lảng: "Chú đã kết hôn với mẹ con rồi, đương nhiên chú chính là bố của con." Thằng nhóc này đúng như anh đoán, hóa ra đã sớm biết anh là bố ruột rồi mà còn giả vờ giỏi thật.

Lục Minh tóm cậu bé vào lòng: "Thằng nhóc con đúng là hư thật, dám lừa cả bố và mẹ." "Còn giả vờ với bố nữa à, bố là bố ruột của con, con biết từ lâu rồi còn gì." Giang Nghiêu không nói gì nữa, tiếp tục mở to đôi mắt to tròn vô tội nhìn Lục Minh.

Hình như trừ cái miệng giống Giang Mạn, những chỗ khác đều giống anh.

Đây là con trai của anh, vậy mà anh đã bỏ lỡ bao nhiêu năm, khiến thằng bé thiếu thốn tình cha suốt bấy lâu.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Lục Minh trở nên dịu dàng chưa từng có: "Nghiêu Nghiêu, con có biết con bị lộ ở chỗ nào không?" Giang Nghiêu suy nghĩ kỹ lại, cậu cảm thấy mình diễn cũng tốt mà, không biết sai ở chỗ nào. "Nhóc con muốn lừa bố thì vẫn còn non lắm.

Khi bố nói bố là bố của con, con đã làm một động tác rất kinh ngạc." "Thì con phải kinh ngạc chứ ạ." Bất cứ ai đột nhiên nghe tin này mà chẳng kinh ngạc cơ chứ? "Theo tâm lý học, một người kinh ngạc bình thường chỉ duy trì trong khoảng hai giây, nhưng con lại duy trì tận mười mấy giây.

Rõ ràng tất cả những điều này là con cố ý diễn ra.

Con rất thông minh, diễn cũng rất giống, nhưng con diễn quá đà rồi, đồ ngốc ạ." Nghe vậy, trong mắt Giang Nghiêu hiện lên một tia sáng.

Ông bố từ trên trời rơi xuống này dường như rất thông minh, ánh mắt đặc biệt sắc bén, lúc nào cũng có thể nhìn thấu cậu.

Nhưng mà, cảm giác này chẳng thoải mái chút nào.

Giang Nghiêu hơi ngượng ngùng quay đầu đi chỗ khác, nhỏ giọng nói: "Cho dù chú có là bố con thì đã sao?" Cậu chỉ biết từ khi sinh ra đã chưa từng thấy mặt bố, ở bên cạnh cậu chỉ có một mình mẹ.

Những đứa trẻ khác đều có bố, nhưng cậu thì không.

Mỗi lần hỏi mẹ chuyện này, tâm trạng mẹ lại chùng xuống, dần dần cậu cũng không dám hỏi nữa.

Lục Minh có thể cảm nhận được sự lạc lõng của cậu bé, đó là sự tủi thân toát ra từ trong xương tủy, chẳng giống giả vờ chút nào.

Anh ôm chặt lấy khối nhỏ mềm mại trong lòng: "Bố xin lỗi, Nghiêu Nghiêu." Giang Nghiêu ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Lục Minh hỏi: "Tại sao chú lại bỏ rơi con và mẹ?" Lục Minh nhất thời không nói nên lời, chuyện này căn bản không thể giải thích rõ ràng được.

Anh không cố ý, nhưng thực tế là anh đã làm tổn thương Giang Mạn, đã phụ lòng hai mẹ con họ.

Chương 668

Anh không dám tưởng tượng nếu anh không thể sống sót trở về, hai mẹ con họ sẽ ra sao, có phải cứ như vậy mà nương tựa vào nhau mà sống hết đời không.

Lục Minh hồi lâu không lên tiếng, Giang Nghiêu tinh ý nói: "Thôi bỏ đi, chú không muốn nói thì con cũng không hỏi nữa.

Dù sao bây giờ chú và mẹ cũng ở bên nhau rồi, chú đối xử tốt với mẹ là được." "Nghiêu Nghiêu, xin lỗi con, bố có lỗi với hai mẹ con." "Người chú có lỗi là mẹ cơ.

Những năm qua mẹ một mình nuôi con, thực ra mẹ vất vả lắm.

Trước mặt con mẹ lúc nào cũng tỏ ra rất kiên cường, ngay cả khóc cũng không dám khóc cho thật thoải mái.

Con nhớ có một lần, khi đó hai mẹ con còn ở trong một khu chung cư cũ nát, ngay cả ban quản lý và bảo vệ cũng không có.

Vào một đêm mưa gió sấm sét, có một tên trộm đột nhiên xông vào nhà.

Con và mẹ đều sợ khiếp vía.

Mẹ đã giấu con vào trong tủ quần áo, sau đó chạy vào bếp lấy một cái chảo đáy bằng đánh mạnh vào đầu tên đó.

Lúc ấy hắn đang cầm dao, suýt chút nữa là đâm trúng tim mẹ rồi." Nói đến đây, hốc mắt Giang Nghiêu đã đỏ hoe, cậu bé mạnh dạn hít một hơi thật sâu.

Lục Minh chỉ cảm thấy trái tim mình như bị một bàn tay lớn bóp nghẹt, gần như không thể thở nổi, vòng tay ôm Giang Nghiêu dần siết chặt.

Hóa ra đó là lý do Giang Mạn lại sợ những ngày mưa gió sấm sét đến vậy.

Lúc cô đang mang thai thì bị mẹ đẻ đuổi ra khỏi nhà, sau đó lại gặp phải chuyện trộm cướp, tự nhiên sẽ bị ảnh hưởng tâm lý nặng nề. "Chú cũng đừng buồn quá, hai năm nay cuộc sống của con và mẹ đã khá hơn nhiều rồi.

Vì những bộ quần áo mẹ thiết kế được rất nhiều bạn trẻ yêu thích nên điều kiện kinh tế của nhà mình dần tốt lên." "Nghiêu Nghiêu, đừng nói nữa, sau này bố nhất định sẽ chăm sóc hai mẹ con thật tốt, không để hai mẹ con phải sống cực khổ như trước kia nữa." "Thế bao nhiêu năm qua chú có đi tìm mẹ con không?" "Nghiêu Nghiêu, bố không biết phải giải thích với con thế nào, có quá nhiều chuyện đã xảy ra, một sớm một chiều bố không thể nói hết được.

Bố là một quân nhân, những năm qua bố luôn phải đi thực hiện nhiệm vụ, ngay cả bà nội và ông nội của con cũng tưởng bố đã hy sinh rồi.

Bố về thành phố A cũng chưa lâu, thực ra bố có đi tìm mẹ con, nhưng không tìm thấy." "Thật không ạ?" "Đương nhiên rồi, bố là đàn ông đại trượng phu, sẽ không nói dối đâu." Giang Nghiêu khẽ hừ một tiếng: "Mở miệng ra là xưng bố, da mặt chú cũng dày thật đấy.

Được cái danh hờ là bố rồi đấy, nhưng trước khi mẹ con thừa nhận chú, con sẽ không nhận chú đâu.

Chú vẫn chỉ là chú Lục thôi, biết chưa?" "Được, chúng ta nghe lời mẹ con hết." "Thế còn nghe được." "Nói bố nghe xem, làm sao con biết về bố?" "Sau khi mẹ đi du lịch, dì Tình vẫn luôn chăm sóc con.

Có một ngày con gặp bà nội trên đường, chắc bà thấy con quá giống chú nên đã đi theo con đến trường, rồi đưa con về nhà họ Lục.

Bà còn cho con xem ảnh của chú, con còn thấy cả chú út nữa.

Con và chú ấy giống nhau như tạc, chỉ cần mắt không mù, trí thông minh không có vấn đề thì đều biết con có quan hệ mờ ám với nhà họ Lục các người." Lục Minh búng mũi cậu bé: "Thằng nhóc này, hóa ra con đã gặp cả ông bà nội rồi cơ đấy." Giang Nghiêu hi hi cười: "Chú Lục, Nghiêu Nghiêu rất thích họ, họ không giống những người khác." Lục Minh dùng cằm cọ cọ vào má cậu bé: "Ừ, họ đều là những người rất tốt, sau này con sẽ có thêm nhiều người yêu thương con hơn nữa." Giang Mạn cũng có chút chột dạ liếc nhìn vào bếp, thực ra cô không phải không tin tưởng con người Lục Minh, chỉ là họ thực sự quen biết chưa lâu, chưa đến mức hoàn toàn tin cậy mà thôi. "Vậy con mau làm bài tập đi, mẹ vào giúp chú Lục một tay." Giang Nghiêu xua tay: "Đi đi, đi đi, nam nữ phối hợp làm việc không mệt." "Sau này mẹ xem phim truyền hình, con không được xem cùng đâu, bị tiêm nhiễm thói xấu hết rồi." Giang Mạn cảnh cáo nhìn Giang Nghiêu một cái.

Giang Nghiêu bĩu môi, cúi đầu làm bài tập.

Giang Mạn đứng ở cửa nhìn Lục Minh.

Anh đúng là xuất thân từ quân đội, ngay cả khi đang nấu nướng dáng người vẫn thẳng tắp như một cây bạch dương đứng vững vàng, không sợ phong ba bão táp, lúc nào cũng mang lại cảm giác an toàn.

Giang Mạn không kìm lòng được bước tới, ma xui quỷ khiến thế nào lại đưa đôi tay mảnh khảnh ra ôm lấy anh từ phía sau.

Cả hai cùng sững lại, Giang Mạn như bị điện giật rụt tay lại, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên.

Chỉ là động tác của Lục Minh nhanh hơn cô nhiều, anh lập tức kéo cô lại rồi vòng tay qua eo cô, giọng nói trầm thấp: "Cứ ôm đi, anh là chồng em mà, không thu phí đâu." Giang Mạn bật cười, nắm đấm nhỏ đấm nhẹ vào lưng anh, nhưng cơ bắp trên người anh quá săn chắc, cứng ngắc.

Cô nghe thấy tiếng anh cười trầm thấp, có thể cảm nhận rõ ràng lồng ngực anh đang rung động, tâm trạng dường như rất tốt. "Mạn Mạn, cuộc sống thế này thật tốt." Tốt sao?

Giang Mạn mỉm cười, thực ra cô cũng thấy không tệ.

Tan làm có người đón, có người nấu cơm, có người chăm sóc Nghiêu Nghiêu.

Đúng là rất tốt. "Lục Minh, không lẽ lúc đầu anh thể hiện tốt thế thôi, sau này sẽ không được như vậy nữa chứ?" "Ý em là chuyện gì?" "Thì là giúp em trông con, nấu cơm các thứ ấy." "Anh là người có thủy có chung, chỉ cần anh có thời gian, những việc này anh đều sẽ làm cho hai mẹ con." "Nói thì hay hơn hát.

Nghe nói các anh đi lính bận lắm, thường xuyên phải đi làm nhiệm vụ, cả năm chẳng ở nhà được mấy ngày, đợi anh về chắc là mệt lử rồi, có khi chẳng buồn quản mẹ con em nữa." Chẳng biết tại sao, đối diện với Lục Minh, cô luôn vô thức thu lại vẻ sắc sảo mà dần trở nên mềm mỏng.

Sự thay đổi này ngay cả cô cũng không nhận ra. "Mạn Mạn, điều này em có thể yên tâm, anh sẽ không quá bận đâu." Anh đã qua cái giai đoạn thường xuyên phải đi làm nhiệm vụ rồi, hiện tại anh là người chỉ huy, nhiều việc không cần phải thân chinh nữa. "Thật không?" Giang Mạn hỏi lại. "Đương nhiên rồi." "Được rồi, anh chuẩn bị xào rau đây, hơi khói đấy, em ra ngoài đi." "Không, em ở đây nhìn, học hỏi một chút." Giang Mạn không ra ngoài mà đứng bên cạnh quan sát.

Tài nấu nướng của Lục Minh tự nhiên không làm họ thất vọng, không chỉ Giang Nghiêu ăn ngon lành mà ngay cả Giang Mạn cũng ăn nhiều hơn bình thường một bát cơm.

Cô thấy lạ thật, rõ ràng cùng là những nguyên liệu đó, nhưng đôi bàn tay kia cứ như có phép màu, biến hóa đủ kiểu, làm ra những món ăn vừa ngon vừa đẹp mắt, thật tuyệt. "Lục Minh, ngộ nhỡ một ngày nào đó cả hai chúng ta đều thất nghiệp, hay là mở một quán ăn đi, biết đâu kinh doanh sẽ phát đạt lắm đấy." Lục Minh tự nhiên đưa tay gạt hạt cơm trên má Giang Nghiêu, đáp lời: "Có lẽ cũng có thể cân nhắc." "Đây tuyệt đối là một ý kiến không tồi.

Đến lúc đó Nghiêu Nghiêu làm phục vụ, em làm bà chủ, anh làm đầu bếp.

Em cứ ngồi vắt chéo chân thu tiền, lúc nào có cảm hứng thì vẽ bản thiết kế." "Mẹ ơi, Nghiêu Nghiêu còn nhỏ mà, mẹ đang bóc lột sức lao động của con đấy." Giang Nghiêu không vui, nhìn Giang Mạn với vẻ tội nghiệp. "Bóc lột gì chứ, con rồi sẽ lớn mà.

Chương 669

Đến lúc mẹ và chú Lục thất nghiệp, có khi con đã trưởng thành rồi." "Thế con còn phải đi học, thi đại học nữa chứ." "Thì làm cuối tuần đi, cuối tuần đâu phải đi học.

Học tập phải đi đôi với nghỉ ngơi, con nên trải nghiệm nhiều hơn những đắng cay ngọt bùi trong cuộc sống." "Thật là nhẫn tâm quá đi, cuối tuần cũng không cho người ta nghỉ ngơi." Giang Nghiêu cố ý kéo dài giọng. "Trời định giao phó trọng trách cho người nào..." "Toàn là lừa người thôi, mẹ đừng đọc nữa." "Lừa người chỗ nào, đây là danh ngôn chí lý đấy." Lục Minh nhìn hai mẹ con họ như đang diễn kịch, người tung người hứng nói chuyện vô cùng vui vẻ, khóe môi anh khẽ nhếch lên.

Lục Minh đã biết rõ thân phận của Giang Nghiêu, khi cậu nhóc muốn anh đưa đi công viên giải trí, anh tự nhiên vui vẻ đồng ý, chẳng buồn đưa nhóc con đến trường mà đi thẳng tới Hoan Lạc Cốc.

Chơi suốt cả một ngày, cuối cùng chính Giang Nghiêu phải lên tiếng gọi dừng. "Mệt quá đi mất, không chơi nữa đâu." Cơ thể mềm mại của Giang Nghiêu tựa vào người Lục Minh.

Lục Minh giúp cậu bé lau mồ hôi trên trán: "Nghiêu Nghiêu, có muốn ăn kem không?" "Thôi mà, con là đàn ông đại trượng phu đấy nhé, ai lại đi ăn kem chứ, con muốn uống Coca cơ." Giang Nghiêu có chút cạn lời nhìn Lục Minh.

Lục Minh bật cười: "Được thôi, đợi ba một lát." Giang Nghiêu nhìn theo bóng dáng cao lớn của Lục Minh, đôi môi nhỏ khẽ vểnh lên, có cảm giác được ba che chở thật là tốt.

Lục Minh rất nhanh đã quay lại, mua hai chai Coca, còn chu đáo mở sẵn nắp chai.

Giang Nghiêu cầm lấy chai nước, uống liền mấy ngụm lớn. "Nghiêu Nghiêu, uống chậm thôi." "Cảm ơn ba." Lục Minh kinh ngạc nhìn Giang Nghiêu, đáy mắt ngập tràn ý cười.

Cậu nhóc sau khi nhận ra mình vừa gọi gì thì tai đỏ bừng, ngượng ngùng quay mặt đi chỗ khác. "Nghiêu Nghiêu, gọi lại một lần nữa đi." Anh vốn tưởng rằng phải mất một thời gian rất dài nữa mới nghe được xưng hô này, nào ngờ lại nhanh đến vậy.

Tính tình anh vốn lạnh lùng, chưa từng cảm nhận được dư vị của sự vui mừng khôn xiết, hôm nay là lần đầu tiên anh thấy niềm vui ấy tuyệt vời đến mức khó lòng diễn tả thành lời. "Ba nghe nhầm rồi, con có gọi gì đâu." Giang Nghiêu định giấu đầu hở đuôi.

Ánh mắt Lục Minh nhìn cậu bé nóng bỏng: "Nghiêu Nghiêu." Giang Nghiêu sợ nhất là ánh mắt như thế này, thôi được rồi, cậu là nam tử hán, không có gì phải ngại ngùng cả.

Hạ quyết tâm, cậu lại thốt lên lần nữa với giọng nói mềm mại: "Ba." Lục Minh cảm thấy bên tai như vang lên âm thanh của thiên đường, anh ôm chặt lấy hình hài nhỏ bé bên cạnh vào lòng, hồi lâu không nỡ buông tay.

Thấy Lục Minh vui vẻ như vậy, tâm trạng Giang Nghiêu cũng rất tốt, điều này chứng tỏ ba cực kỳ yêu quý cậu.

Chỉ là, anh ôm quá chặt, cậu rốt cuộc không nhịn được mà lên tiếng: "Ba ơi, ba ôm làm con đau." Lục Minh lập tức buông tay, có chút lúng túng nói: "Xin lỗi Nghiêu Nghiêu...

Ba chỉ là... ba vui quá." "Không sao, con tha lỗi cho ba đó, ai bảo ba là ba của con chứ." Từ sâu trong lòng, xưng hô này thực ra không khó đến vậy, đã có lần đầu tiên thì những lần sau sẽ rất đơn giản, càng gọi càng thấy thuận miệng. "Cảm ơn Nghiêu Nghiêu." "Nhưng mà ba ơi, trước mặt mẹ, con vẫn chỉ có thể gọi ba là chú Lục thôi." "Ba biết rồi, ba sẽ sớm giành được sự tha thứ của mẹ con, sau này cả gia đình ba người chúng ta sẽ cùng nhau đi chơi." "Như vậy thì tốt quá rồi, nhưng mẹ nhát gan lắm, chắc mẹ chỉ dám chơi vòng quay ngựa gỗ thôi, cái gì kích thích một chút là mẹ chịu không nổi đâu." "Mẹ con nhát gan đến thế sao?" "Đúng vậy, đừng nhìn vẻ ngoài mẹ kiên cường, thực ra đều là giả vờ cả đấy.

Lần đầu tiên mẹ đưa con đi chơi, con muốn chơi tàu lượn siêu tốc, mẹ không yên tâm để con đi một mình nên cố gồng mình lên ngồi cùng.

Kết quả lúc xuống xe mặt mẹ trắng bệch, nôn thốc nôn tháo ở một bên.

Sau này con cũng ít đi chơi hẳn, vì cuối cùng người khổ nhất lại là mẹ." "Sau này những việc đó cứ để ba lo, mẹ con chỉ cần ngồi trên vòng quay ngựa gỗ ngắm chúng ta là được." "Dĩ nhiên là ba phải lo rồi.

Mà ba ơi, ba có thể đưa con đến quân đội xem mọi người tập bắn súng không?

Nghiêu Nghiêu muốn xem lắm." "Chuyện đó có gì khó đâu, lúc nào con muốn đi ba sẽ đưa đi.

Nếu con muốn học, ba cũng có thể dạy cho con." Lục Minh, người vừa chính thức được nhận chức "ba", đối với yêu cầu của con trai thì việc gì cũng chiều.

Giang Nghiêu phấn khích vỗ tay: "Tuyệt quá, con muốn học, như vậy sau này con có thể bảo vệ mẹ rồi.

Con phải trở nên thật mạnh mẽ." Nghe vậy, lòng Lục Minh dâng lên nỗi xót xa khó tả, anh xoa đầu Giang Nghiêu, không nói gì thêm.

Tại công ty.

Giang Mạn sửa lại bản thiết kế trước đó một chút rồi giao cho tổng giám đốc thiết kế.

Ông ấy rất hài lòng, chỉ đưa ra vài ý kiến chỉnh sửa nhỏ và biểu dương cô trong cuộc họp nhóm, bảo mọi người hãy học tập cô.

Sau cuộc họp, Giang Mạn quay lại chỗ ngồi, tập trung tinh thần hoàn thiện bản thảo theo ý của tổng giám đốc, đến mức không nghe thấy đồng nghiệp khác đang nói chuyện với mình. "Có người đúng là lên mặt thật đấy, chỉ là được tổng giám đốc khen một câu thôi mà, có cần phải vênh váo tận trời xanh thế không?" Động tĩnh quá lớn khiến Giang Mạn cũng nghe thấy, cô quay đầu lại, có chút ngơ ngác nhìn Đường Văn: "Chị Văn, chị đang nói chuyện với em ạ?

Xin lỗi nhé, vừa nãy em không nghe thấy." "Hừ!" Đường Văn lạnh lùng hừ một tiếng, không nói thêm gì.

Giang Mạn có chút bất lực.

Lý Thiến ngồi bên cạnh nói với cô: "Mạn Mạn, cậu đừng chấp cô ta.

Cậu cũng biết cô ta thích tổng giám đốc mà, lại vừa vặn ba mươi tuổi rồi, ở nhà thì bị giục cưới gắt quá." Giang Mạn gật đầu, cô vốn không thích tranh cãi với ai, chỉ muốn yên ổn làm tốt công việc của mình để kiếm tiền nuôi sống bản thân và con trai.

Lời của Lý Thiến tình cờ lọt vào tai Đường Văn, cô ta đột ngột đứng phắt dậy, gằm nhẹ: "Lý Thiến, ý cô là gì?

Cô bảo tôi không gả đi được à?" "Nếu cô thích vơ vào mình thì tôi cũng không có ý kiến, tôi chỉ nói sự thật thôi, cô đã ba mươi tuổi rồi còn gì." Lý Thiến cũng không phải hạng người hiền lành. "Ba mươi tuổi thì sao chứ?

Tôi giữ thân trong sạch vẫn tốt hơn khối kẻ chưa kết hôn đã có con." "Đường Văn, cô câm miệng cho tôi!

Tôi nói cô là gái già quá lứa là tôi nói, cô đừng có lôi Mạn Mạn vào." "Tôi nói ai thì liên quan gì đến cô?

Kẻ không gả đi được đâu chỉ có mình tôi, còn có cả người mà cô đang bảo vệ kia kìa." Lý Thiến cười khẩy: "Vậy thì cô nhầm to rồi, Mạn Mạn của chúng tôi đã kết hôn rồi nhé.

Hiện tại trong tổ này chỉ có mình cô là gái già thôi.

Chương 670

Cô trông cũng không đến nỗi nào mà sao chẳng có ai theo đuổi vậy, thật là đáng thương." Đường Văn sững sờ, không thể tin nổi nhìn Giang Mạn, dường như không ngờ một người như cô lại có thể lấy chồng. "Sốc rồi chứ gì?

Chồng Mạn Mạn cực kỳ tốt, coi con trai cô ấy như con đẻ, bây giờ Mạn Mạn chẳng cần phải vội vàng đi đón con nữa, đỡ tốn bao nhiêu công sức." Vì Giang Nghiêu tan học sớm nên Giang Mạn thường xuyên phải xin nghỉ đi đón, ngày thường cô làm việc rất tốt nên tổng giám đốc thường không nói gì. "Cái đó có gì ghê gớm đâu, một người đàn ông to xác mà đi đón con sớm thế, bộ không phải đi làm à?

Giang Mạn, tôi khuyên cô nên tỉnh táo lại đi, đừng có vớ phải kẻ ăn bám, bị người ta lừa tình lừa tiền.

Cô đã thất bại một lần rồi, đừng để đời mình thêm một vết nhơ nữa.

Lần này mà lại lòi ra một đứa con gái nữa thì sau này cô tha hồ mà khổ." Đường Văn khoanh tay trước ngực, giọng điệu hống hách.

Lý Thiến tức đến run người, định xông tới thì Giang Mạn kịp thời giữ lại, ra hiệu cho cô đừng kích động. "Mạn Mạn, cậu thả mình ra, hôm nay mình nhất định phải dạy cho con tiện nhân này một bài học, cái miệng bẩn thỉu quá." Giang Mạn từng nếm trải nhiều lời đồn thổi, những lời khó nghe hơn thế này cô đã nghe không ít, cô sớm đã quen rồi.

Hơn nữa, với loại người không đáng bận tâm này, cô cũng lười đôi co. "Thiến Thiến, cuộc sống là của mình, không cần quan tâm người khác nói gì." "Nể mặt Mạn Mạn nên tôi lười chấp cô, lần sau mà còn ăn nói kiểu đó với Mạn Mạn thì đừng trách tôi đánh cho răng rơi đầy đất." Lý Thiến trầm mặt nhìn Đường Văn. "Lý Thiến, cô tốt nhất nên cầu nguyện cho Giang Mạn và chồng cô ta được bền lâu, bằng không không chừng chồng cô sẽ gặp họa với cô ta đấy." "Cô nói cái gì cơ!" Lý Thiến rốt cuộc không nhịn nổi nữa, hầm hầm lao tới, tát thẳng một cái vào mặt Đường Văn, phát ra một tiếng chát chói tai. "Thiến Thiến!" Giang Mạn kêu lên, cũng lập tức đứng dậy đuổi theo.

Lý Thiến và Đường Văn đã lao vào đánh nhau.

Phụ nữ đánh nhau nhiều lúc rất đáng sợ, ai cũng có chiêu thức riêng, hai người túm tóc nhau không buông, ra sức kéo mạnh, tay kia thì chực chờ cơ hội để tát đối phương.

Giang Mạn vừa định can ngăn thì cái tát của Đường Văn đã vung tới, Giang Mạn né khá nhanh nhưng vòng tay trên tay Đường Văn vẫn quẹt trúng khóe miệng cô.

Lý Thiến nổi trận lôi đình: "Con tiện nhân này, tao liều mạng với mày!" Nói đoạn, cô lao vào Đường Văn, trận chiến ngày càng quyết liệt, Giang Mạn đứng bên cạnh lo sốt vó nhưng không sao xen vào được. "Mạn Mạn, cậu kệ họ đi, đánh xong xuôi tự khắc họ sẽ dừng lại thôi." Một nữ đồng sự lớn tuổi khuyên. "Làm sao em mặc kệ được chứ!" Cô không muốn quản Đường Văn, nhưng nếu Lý Thiến bị thương thì cô sẽ thấy vô cùng áy náy.

Dù sao Lý Thiến cũng là vì bảo vệ cô, cô mà đứng nhìn thì thật không ra gì. "Thiến Thiến, chị Văn, hai người dừng tay đi, chúng ta ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng." "Mạn Mạn, chuyện này cậu đừng xen vào, cứ đứng một bên mà xem.

Cái loại gối thêu hoa này một mình mình dư sức giải quyết, cậu đừng nhúng tay vào kẻo người ta lại bảo chúng mình cậy đông bắt nạt yếu.

Cậu cũng đừng thấy áy náy, chính mình cũng ngứa mắt mụ già này từ lâu rồi, gả không được rồi trút giận lên đồng nghiệp, bản thân thì không biết nhìn lại mình, loại đàn bà này mình gặp lần nào đánh lần nấy." Tính tình Lý Thiến vốn có chút nam tính, ai mà chọc vào cô thì không xong đâu.

Đường Văn dĩ nhiên không phải đối thủ của cô, cuối cùng bị Lý Thiến đánh cho bầm dập mặt mũi. "Đừng tưởng ngày thường chúng tôi gọi cô một tiếng chị thì cô là chị ruột tôi nhé, cho mặt mà không biết nhận." Lý Thiến hống hách nói.

Giang Mạn nhìn Đường Văn như vậy, muốn cười mà cười không nổi.

Đường Văn ôm mặt, hằn học liếc nhìn Giang Mạn và Lý Thiến, sau đó lấy điện thoại ra gọi thẳng cho cảnh sát.

Lý Thiến biến sắc: "Đường Văn, cô làm gì đấy?" "Còn làm gì nữa, cô đánh tôi ra nông nỗi này, đương nhiên tôi phải tìm cảnh sát rồi." "Cô... sao cô lại hèn hạ thế chứ!" Lý Thiến định xông tới lần nữa nhưng lần này Giang Mạn nhanh tay giữ chặt cô lại.

Lục Minh đưa Giang Nghiêu ra khỏi Hoan Lạc Cốc xong định đến khu đại viện quân đội, nào ngờ lại nhận được điện thoại của Giang Mạn.

Trong điện thoại, giọng cô cứ ấp úng, gọi được rồi lại chẳng nói gì.

Lục Minh nhíu mày: "Mạn Mạn, có chuyện gì vậy?" Không hiểu sao khi nghe thấy giọng nói bình thản của Lục Minh, lòng Giang Mạn bỗng nhiên bình tĩnh lạ thường: "Lục Minh, anh có đang ở nhà không?

Có thể qua đây một chuyến được không?" "Mạn Mạn, có chuyện gì xảy ra sao?

Em đang ở đâu?" "Em đang ở đồn cảnh sát phía Bắc thành phố, anh có tiện qua không?" Giang Mạn thấp thỏm hỏi. "Đừng lo lắng, em cứ đợi ở đó, anh qua ngay lập tức." Lục Minh không hỏi nguyên nhân, chỉ nói sẽ đến khiến Giang Mạn thở phào nhẹ nhõm.

Anh cúp máy rồi quay xe đi về phía đồn cảnh sát.

Giang Nghiêu thắc mắc hỏi: "Ba ơi, mẹ xảy ra chuyện gì ạ?" "Mẹ con vào đồn cảnh sát rồi, hôm khác chúng ta hãy đi thăm ông bà nội nhé." Giang Nghiêu kinh ngạc trợn tròn mắt, đồng thời cũng lo lắng theo: "Mẹ vào đồn cảnh sát á?

Đây là lần đầu tiên đấy, không biết mẹ bị sao nữa, có bị thương không nhỉ?" "Chắc là không sao đâu, nghe giọng điệu mẹ có vẻ hơi chột dạ, chắc là đánh nhau với ai rồi.

Rốt cuộc là vì chuyện gì thì đến đó chúng ta sẽ biết." "Đánh nhau á?

Mẹ con hiền lành thế kia mà." Lục Minh xoa đầu Giang Nghiêu: "Thỏ cuống lên cũng biết cắn người đấy, mẹ con chẳng thua gì thỏ đâu." "Cũng đúng ạ." Khi Lục Minh và cậu nhóc đến nơi, Giang Mạn đã làm xong biên bản, đang ngồi trên ghế ngóng đợi.

Thấy Lục Minh và Giang Nghiêu bước vào, đáy mắt cô lóe lên một tia sáng rồi lại từ từ tắt ngấm, sau đó cúi gằm mặt xuống như một con đà điểu.

Lục Minh thu hết những thay đổi đó vào mắt, nhất thời cảm thấy buồn cười, bèn bước thẳng tới.

Lý Thiến và Đường Văn đều đã thấy Giang Nghiêu, giờ thấy Lục Minh đi cùng cậu bé, họ dĩ nhiên dễ dàng đoán ra thân phận của anh, mắt ai nấy đều trợn ngược lên.

Người đàn ông trước mặt dù không cười, dù chỉ mặc bộ đồ giản dị nhưng cũng không che giấu được khí chất cao quý bẩm sinh, giữa lông mày còn mang theo một luồng anh khí.

Anh vừa bước vào, ngay cả những viên cảnh sát trẻ mặc đồng phục cũng bị lu mờ hoàn toàn.

Đường Văn sau phút sững sờ là sự ghen tị tột cùng.

Chương 671

Cái cô Giang Mạn mang theo đứa con riêng này vậy mà lại tìm được một người đàn ông đẹp trai đến thế, thế giới này đúng là bất công.

Lý Thiến vỗ trán một cái, kéo tay áo Giang Mạn: "Mạn Mạn, cậu chưa giới thiệu gì cả, vị tiên sinh này là ai vậy?" Giang Mạn đứng dậy, chủ động khoác tay Lục Minh giới thiệu: "Thiến Thiến, đây là chồng mình, Lục Minh." Lục Minh khẽ gật đầu với Lý Thiến.

Lý Thiến cường điệu ôm ngực: "Không xong rồi Mạn Mạn ơi, điện áp của chồng cậu cao quá, mình bị giật điện rồi." "Thôi đi, đừng có diễn nữa." Giang Mạn liếc Lục Minh một cái, thấy sắc mặt anh không có gì thay đổi.

Khi cô quay đầu lại, Lục Minh nhìn thấy khóe miệng cô hơi sưng đỏ, không nhịn được mà khẽ chạm vào, lo lắng hỏi: "Có chuyện gì vậy?" Giang Mạn gạt tay anh xuống: "Không có chuyện gì lớn đâu." "Sưng thế này mà bảo không có chuyện gì lớn?" Lục Minh vô thức trầm giọng xuống. "Chỉ là một chút thôi mà, không sao đâu." Lục Minh cũng thấy mình phản ứng hơi quá, anh nhìn Giang Nghiêu phía sau: "Nghiêu Nghiêu, chăm sóc mẹ cho tốt nhé." Nói xong, anh thông thuộc đường lối đi vào bên trong.

Giang Nghiêu ngoan ngoãn gật đầu, đi đến bên cạnh Giang Mạn, chắn trước mặt cô như đại bàng bảo vệ gà con, khiến lòng Giang Mạn thấy ấm áp vô cùng. "Nghiêu Nghiêu, còn nhớ dì không?" Giang Nghiêu gật đầu chào hỏi: "Con chào dì Thiến Thiến ạ." "Trí nhớ tốt thật đấy.

Mạn Mạn à, cậu thật có phúc, có đứa con vừa đáng yêu vừa thông minh, lại có anh chồng anh tuấn soái khí thế này.

Chẳng bù cho ai kia, ngồi đây bao lâu rồi mà chẳng thấy bóng dáng một người bảo lãnh nào, đúng là đáng đời." "Lý Thiến, cô câm miệng cho tôi!" Đường Văn gầm lên.

Giang Mạn nháy mắt với Lý Thiến, cô ấy hừ lạnh: "Nể mặt Mạn Mạn nên tôi lười chấp cô đấy." Vì cách một lớp kính nên Giang Mạn không nghe rõ Lục Minh nói gì với người bên trong, chỉ thấy những người đó đối với anh vô cùng cung kính.

Lục Minh nói chuyện không bao lâu thì đi ra. "Đi thôi Mạn Mạn, chúng ta có thể về nhà rồi." "Nhanh thế sao?" Giang Mạn thốt lên. "Em còn muốn ở lại đây à?" Lục Minh nhìn cô.

Giang Mạn vội xua tay: "Không không." Lục Minh cũng nói với Lý Thiến bên cạnh: "Lý tiểu thư, chuyện hôm nay tôi đã biết cả rồi, cảm ơn cô đã chăm sóc cho Mạn Mạn nhà tôi.

Thủ tục của cô tôi cũng đã làm xong luôn rồi, chúng ta có thể đi được rồi." Nghe Lục Minh nói vậy, Lý Thiến có chút ngại ngùng: "Cảm ơn Lục tiên sinh, nhưng tôi chẳng chăm sóc được gì cho Mạn Mạn cả, ngược lại còn làm liên lụy cậu ấy phải vào đây.

Người đánh nhau là tôi, anh đừng có trách Mạn Mạn nhé.

Hai người về nhà có gì thì bảo ban nhau, đừng có..." Dù Lý Thiến không nói rõ nhưng Lục Minh cũng hiểu cô muốn nói gì.

Anh tự hỏi lại mình, trông anh đáng sợ đến thế sao mà khiến người ta suy đoán như vậy?

Nghĩ tới đây, Lục Minh khẽ nhếch môi: "Lý tiểu thư cứ yên tâm, tôi không có thói quen bạo lực gia đình." Giang Mạn kéo tay Lý Thiến, sợ cô ấy lại nói gì không hợp lúc: "Thiến Thiến, đừng nói mấy chuyện đó nữa, chúng ta đi thôi, muộn rồi." "Ơ, mọi người đi hết rồi còn tôi thì sao?" Thấy họ định đi, Đường Văn cuống cuồng. "Chuyện cô tự gây ra thì tự mình giải quyết đi, chúng tôi không có rảnh mà làm thánh mẫu đâu." Lý Thiến quay lại lườm Đường Văn một cái.

Trên xe, Giang Nghiêu và Lục Minh ngồi phía trước, Lý Thiến và Giang Mạn ngồi phía sau.

Lý Thiến ghé sát tai Giang Mạn thì thầm: "Mạn Mạn, chồng cậu làm nghề gì mà ngầu thế?" Giang Mạn liếc nhìn phía trước, thấy Lục Minh đang tập trung lái xe, cô nói khẽ với Lý Thiến: "Anh ấy đi lính." "Không thể nào!

Đi lính làm sao mua nổi loại xe này, đây là chiếc Bentley bản giới hạn đấy, toàn cầu chỉ có 22 chiếc thôi." Trong lòng Giang Mạn cũng thấy hoang mang.

Giang gia tuy không phải đại phú đại quý nhưng cũng miễn cưỡng coi là tầng lớp thượng lưu, cô dĩ nhiên biết nhìn hiệu xe.

Rõ ràng mấy ngày trước anh vẫn lái chiếc xe Volkswagen bình thường, sao hôm nay bỗng chốc lại đổi sang một chiếc siêu xe thế này? "Thì đúng là đi lính mà, bọn mình quen nhau qua xem mắt ở quân đội, không sai được đâu.

Còn xe thì chắc là anh ấy mượn bạn thôi." Giang Mạn nhỏ giọng đáp.

Họ cứ ngỡ là mình nói rất nhỏ, nhưng Lục Minh xuất thân là lính đặc chủng, từng trải qua huấn luyện chuyên môn về thính giác nên nghe không sót một chữ.

Nếu không phải anh đã quen điềm tĩnh, e rằng đã đạp phanh gấp rồi.

Anh tự nhận mình không hề giả nghèo như Lục Sâm, sao trong mắt Giang Mạn, anh lại túng quẫn đến mức cái xe cũng phải đi mượn bạn thế này.

Giang Nghiêu thấy sắc mặt Lục Minh thoáng biến đổi, liền quay đầu lại nói: "Mẹ ơi, dì Thiến Thiến ơi, hai người đang nói gì về ba đấy?

Nghiêu Nghiêu nghe không rõ." "Trẻ con không được nghe lén người lớn nói chuyện." Giang Mạn cười bảo. "Mọi người thật là, đừng trách con không nhắc nhé, tai của ba thính lắm đấy." Giang Nghiêu bĩu môi.

Giang Mạn lập tức im bặt, Lý Thiến cũng dừng lại, hai người chuyển sang bàn luận về chủ đề thời trang.

Sau khi đưa Lý Thiến về, trên xe chỉ còn lại gia đình ba người, Giang Mạn không nhịn được nữa: "Lục Minh, xe này ở đâu ra vậy?" "Mua đấy." "Bao nhiêu tiền?" "Không đắt đâu." Lục Minh vẫn giữ thói quen nói năng ngắn gọn. "Anh coi tôi là đồ ngốc à?

Đây là Bentley bản giới hạn, chắc cũng phải mấy triệu tệ." "Cũng tầm đó." Giang Mạn trừng mắt nhìn bóng lưng Lục Minh: "Anh đào đâu ra nhiều tiền thế?" Vậy mà dám vung tiền mua một phương tiện đi lại, lãng phí quá, mấy triệu tệ đó đủ cho hai mẹ con cô sống cả đời rồi, người đàn ông này đúng là vung tay quá trán. "Đều là tiền của tôi, không phải đi trộm đi cướp đâu." Ý của Lục Minh là đây đều là tiền hợp pháp, có thể tiêu tùy ý.

Nhưng lời này lọt vào tai Giang Mạn lại mang hàm ý "Tiền của tôi, tôi có quyền tự quyết định". "Tôi đang hỏi là một quân nhân như anh lấy đâu ra nhiều tiền như thế?" Giang Nghiêu cảm thấy ba mẹ dường như sắp có hỏa khí, liền xen vào: "Mẹ ơi, mẹ không thấy có tiền là tốt sao?

Sau này chúng ta không phải khổ cực nữa." "Giang Nghiêu, có phải con biết từ sớm rồi không?" Giang Nghiêu làm cử chỉ tay đáng yêu: "Chỉ sớm hơn mẹ một chút xíu thôi, con đi cùng chú Lục đi lấy xe mà.

Mẹ ơi, xe sang đúng là khác hẳn, vừa oai vừa êm ái." Xe mấy triệu tệ chẳng lẽ lại không êm?

Giang Mạn nghiến răng. "Giang Nghiêu, con đừng có đánh trống lảng, mẹ đang nói chuyện với chú Lục của con." Giang Nghiêu nhún vai với Lục Minh, ra vẻ "con chỉ giúp được ba đến đây thôi".

Lục Minh bật cười, sao anh cảm thấy trong mắt Giang Mạn, việc anh có tiền cũng là một cái tội nhỉ.

Thấy Giang Mạn truy hỏi gắt quá, Lục Minh thành thật khai báo: "Em trai tôi kế thừa công ty gia đình, tôi có cổ phần trong đó.

Chương 672

Những năm gần đây công ty kinh doanh rất tốt, mỗi năm tôi đều được chia một khoản cổ tức không nhỏ, tích góp bao nhiêu năm qua cũng được một khoản khá lớn." Giang Mạn sững người: "Nhà anh mở công ty à?" "Ừ, hiện tại do em trai tôi quản lý." Giang Mạn không nói gì nữa, chỉ là tâm trạng có chút phức tạp.

Một lúc lâu sau cô mới bảo: "Còn chiếc Volkswagen kia, nếu anh không đi thì đừng để lãng phí, đưa tôi lái, như vậy anh cũng không cần ngày nào cũng đưa đón tôi nữa." "Được thôi, nhưng tôi phải nói trước với em, đó cũng là một chiếc xe hạng sang, chỉ là gắn mác Volkswagen thôi." "Hả?

Anh làm thế à?" Nhắc đến chuyện này, Lục Minh cũng thấy buồn cười, thầm nghĩ suy nghĩ của anh em nhà mình đúng là không giống người thường: "Là em trai tôi làm đấy.

Trước khi kết hôn cậu ấy sống rất khiêm tốn, nhưng lại không thích hiệu năng của những dòng xe phổ thông nên mới nghĩ ra cách đó.

Vợ cậu ấy cũng là bị cậu ấy giả nghèo lừa về đấy." Câu chuyện này dường như cô đã nghe thấy ở đâu đó rồi, Giang Mạn khựng lại một chút, ngay sau đó nhớ ra điều gì, cô cao giọng hỏi: "Em trai anh là Lục Sâm, vợ anh ấy là Mạc Noãn - chủ tịch tập đoàn Mạc thị?" Lục Minh gật đầu: "Em biết họ sao?" Giang Mạn ôm ngực, hít một hơi thật sâu: "Sao lại không biết chứ?

Câu chuyện của họ chẳng phải đã lên tivi rồi sao?

Em trai anh từng được gọi là 'ông chồng quốc dân' đấy, phụ nữ ở thành phố A này chẳng mấy ai không biết anh ấy, đối với tình yêu của họ lại càng ngưỡng mộ không thôi, đặc biệt là họ còn có một cặp sinh đôi đáng yêu nữa, đúng là người chiến thắng trong cuộc sống." "Hóa ra A Sâm nổi tiếng vậy sao." Giang Mạn bắt đầu quan sát kỹ Lục Minh, anh không nói thì cô cũng không để ý, Lục Minh và Lục Sâm đúng là rất giống nhau.

Chỉ có điều một người luôn mặc vest, gương mặt luôn nở nụ cười xa cách lạnh lùng, còn một người thì mặt không cảm xúc, hệt như bị liệt cơ mặt bẩm sinh.

Vì tính cách quá khác biệt nên nhiều lúc người ta sẽ bỏ qua sự tương đồng về diện mạo giữa họ.

Cô đây là vớ được vận may gì thế này?

Tưởng cưới được anh lính nghèo, ai dè lại là một đại gia quân ngũ. "Lục Minh, ở Lục gia anh không có cảm giác tồn tại hay sao mà chẳng bao giờ nghe thấy chuyện về anh vậy?" "Chắc là vậy đi." Giang Nghiêu ở một bên cười thầm, mẹ đôi khi đúng là giống như cái tên của mẹ vậy, thật là ngây thơ trong sáng.

Về đến nhà, Giang Mạn nhìn đồng hồ rồi sực nhớ ra: "Giang Nghiêu, sao hôm nay con lại ở cùng chú Lục?

Tầm này chẳng phải con mới vừa tan học sao?" "À... mẹ ơi, Nghiêu Nghiêu hơi mệt, con đi ngủ trước đây.

Chú Lục ơi, hôm nay con muốn ăn cá hầm cay, cho thật nhiều tiêu xanh vào nhé!" Nói rồi Giang Nghiêu chạy tót vào phòng, nhanh chóng khóa trái cửa lại.

Giang Mạn đứng ngoài đập cửa: "Giang Nghiêu, mở cửa ngay cho mẹ!

Khai mau hôm nay con đã làm gì?

Bé tí tuổi đầu đã không học điều tốt, dám trốn học à, vài năm nữa chắc con bay lên trời luôn quá!" Giang Nghiêu nằm bò trên giường, đôi chân nhỏ đung đưa, lẩm bẩm: "Con không nghe thấy gì hết, không nghe thấy gì hết." Giang Mạn gõ cửa nửa ngày không thấy Giang Nghiêu trả lời, đành hậm hực đi về phía phòng ngủ chính.

Vừa đẩy cửa ra, cô liền ngẩn người.

Đập vào mắt là những khối cơ bụng săn chắc của người đàn ông, không thừa không thiếu, đúng tám múi.

Eo rộng hông hẹp, toàn thân không có lấy một chút mỡ thừa, hoàn toàn như một vị nam thần được họa sĩ dày công điêu khắc.

Thể hình này đúng là tuyệt mỹ.

Nhịp thở của Giang Mạn vô thức dồn dập hơn đôi chút.

Đợi đến khi bắt gặp ánh mắt của Lục Minh nhìn qua, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng như thể vừa nhuốm một lớp phấn hồng say đắm, cô đứng chết trân tại chỗ. "Mạn Mạn, sao em lại vào đây?" Giang Mạn không trả lời câu hỏi của Lục Minh, toàn bộ sự chú ý của cô đều bị thu hút bởi những vết sẹo trên người anh, đặc biệt là vết thương ở ngực, cảm giác như lõm hẳn xuống, chỉ có thể dùng từ "giật mình" để hình dung.

Theo bản năng, cô chạy thẳng tới, đưa tay khẽ chạm vào, hốt hoảng hỏi: "Lục Minh, vết sẹo ở chỗ này là sao vậy?

Sao trông đáng sợ thế này?" Cơ thể Lục Minh hơi cứng lại, sau đó giải thích: "Không có gì đâu, vết thương do trúng đạn khi làm nhiệm vụ mấy năm trước thôi, bây giờ đã khỏi rồi." "Còn đau không anh?" "Cô ngốc này, đã qua mấy năm rồi, dĩ nhiên là không đau nữa." "Nhiệm vụ trước đây anh làm nguy hiểm lắm sao?" Nhìn gần mới thấy, người anh chằng chịt những vết sẹo. "Ừ, khá là nguy hiểm." Giang Mạn vỗ ngực: "May mà không có chuyện gì xảy ra." "Ừ, cũng may mắn thật." Lục Minh luôn hỏi gì đáp nấy khiến Giang Mạn có chút bực mình, cô đấm nhẹ vào người anh mấy cái: "Sao anh cứ hỏi gì đáp nấy thế, không biết tự mình kể thêm à?" Thật là khúc gỗ, chẳng biết lãng mạn chút nào.

Lục Minh suy nghĩ một chút: "Hay là để anh kể cho em nghe mấy chuyện thú vị hồi anh đi lính nhé?" Giang Mạn định nói được, nhưng chợt nhận ra Lục Minh vẫn chưa mặc áo, còn tay mình vẫn đang đặt trên vết sẹo ở ngực anh.

Cô như bị điện giật mà rụt tay lại, lắp bắp nói: "Anh... anh mặc quần áo vào trước đi." Nói xong, Giang Mạn chạy ngay ra khỏi phòng ngủ, ngồi tựa vào sofa với vẻ bồn chồn.

Vừa nãy cô đúng là bốc đồng quá, lại dám xông tới sờ vết thương của anh.

Anh có hiểu lầm là cô bị thể hình của anh thu hút không nhỉ?

Nhưng mà body của anh đúng là rất đẹp.

Giang Mạn tự gõ vào trán mình một cái, sao toàn nghĩ mấy thứ không lành mạnh thế này.

Giang Mạn nghe thấy tiếng bước chân liền lập tức thu liễm cảm xúc, ngồi ngay ngắn.

Lục Minh cầm một lọ thuốc mỡ đi tới, ngồi trước mặt cô, dùng tay lấy một ít thuốc bôi lên khóe miệng cho cô.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, Giang Mạn thấy lòng ấm áp vô cùng.

Lục Minh giải thích: "Mạn Mạn, thực ra anh trở về thành phố A chưa đầy một năm đâu.

Mấy năm trước anh đều ở ngoài làm nhiệm vụ, làm cảnh sát chìm.

Những vết thương em thấy có mấy chỗ là để lại từ thời gian đó đấy." "Cảnh sát chìm sao?" Giang Mạn càng cảm thấy trên người Lục Minh có quá nhiều bí mật, lính đặc chủng đã khiến cô kinh ngạc rồi, vậy mà anh còn có cả kinh nghiệm làm cảnh sát chìm nữa.

Lục Minh gật đầu: "Đúng vậy, khoảng hơn sáu năm đấy.

Ngoại trừ ông nội ra, cả nhà đều tưởng anh đã chết rồi." "Tại sao vậy?" "Bởi vì anh cần một lý do để rút lui, vừa hay lúc đó anh gặp tai nạn xe hơi bị thương nặng, nên đã tương kế tựu kế giả chết.

Hơn nữa nhiệm vụ quá gian nan, cử nhất động đều là sinh tử, anh đi rồi đa phần là không trở về được.

Để không ai nghi ngờ thân phận, cũng để người nhà không phải lo lắng hằng ngày, anh chỉ còn cách để họ nghĩ rằng anh đã chết vì tai nạn ngay từ đầu." Lục Minh kể chuyện nhẹ nhàng như không, nhưng Giang Mạn nghe mà tim đập chân run, vô thức ôm chặt lấy cánh tay anh.

Chương 673

"Thế sau đó thì sao?" "Sau đó coi như anh may mắn, không chỉ sống sót trở về mà còn lấy được vợ nữa." Giang Mạn lườm anh một cái: "Chẳng đứng đắn gì cả, em là muốn hỏi sao anh lại sang Tây Tạng đi lính?" "Chỉ là tạm thời thôi, lúc đó anh vừa trở về, thế lực của bọn chúng vẫn chưa bị tiêu diệt hoàn toàn.

Anh đã tiềm phục bên cạnh chúng lâu như thế, cuối cùng lại đích thân đẩy chúng vào địa ngục, chúng chắc chắn là hận anh thấu xương.

Vì sự an toàn của bản thân và gia đình, anh chỉ có thể trốn đi xa một chút, đợi đến khi chúng bị tiêu diệt sạch sẽ mới quay về." Không hiểu sao, Giang Mạn luôn cảm thấy khi Lục Minh nhắc đến chuyện này, thần sắc anh có chút tối tăm khó đoán, dường như ẩn chứa một cảm xúc gì đó mà cô không hiểu thấu.

Anh không nói, cô cũng không truy hỏi thêm. "Vậy bây giờ đã tiêu diệt hết chưa?" "Cũng gần như xong rồi." "Mạn Mạn." Giang Mạn bị sự nghiêm túc đột ngột này của anh làm cho ngơ ngác: "Sao vậy anh?" "Anh có chuyện muốn thú thật với em." "Làm gì mà nghiêm trọng thế, không lẽ anh làm chuyện gì có lỗi với em à?" Lục Minh gật đầu. "Chuyện gì?

Anh đừng có bảo với em là anh ngoại tình nhé?" Giang Mạn đột nhiên căng thẳng. "Cái đó thì không có, chỉ là anh quên nói với em, trước đây anh từng có một đoạn tình cảm với một cô gái." Nghe vậy, Giang Mạn thở phào nhẹ nhõm, khẽ tựa đầu vào vai Lục Minh.

Nhưng nhớ lại lời anh nói cách đây không lâu, cô bĩu môi: "Đúng là lời đàn ông chẳng tin được câu nào." Mấy hôm trước còn bảo cô là chưa từng yêu ai, giờ đã thay đổi lời nói ngay rồi.

Nhưng thấy anh chủ động khai báo thế này, cô cũng lười chấp, cô không phải hạng người hẹp hòi. "Mạn Mạn." Lục Minh nhìn cô, nhất thời không biết nên giải thích thế nào. "Được rồi, anh đừng có dùng ánh mắt oán hận đó nhìn em, không hợp với thân phận của anh đâu.

Em không quan tâm trước đây anh từng có tình cảm với bao nhiêu người phụ nữ, anh cũng không cần phải khai báo với em nữa.

Bản thân em cũng có một đống chuyện rắc rối đây, chúng ta cứ nhìn về phía trước mà sống thôi.

Nhưng em cũng là hạng người mắt không chịu được hạt cát đâu nhé, sau khi kết hôn anh không được làm bậy nữa." "Yên tâm, tuyệt đối không bao giờ, anh lấy danh dự của một quân nhân ra thề, cả đời này chỉ có mình em thôi." Gương mặt tuấn tú của Lục Minh đanh lại, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Giang Mạn kéo tay anh xuống: "Em tạm thời tin anh vậy." "Mạn Mạn, nếu như trong quá khứ anh từng làm chuyện có lỗi với em, em có tha thứ cho anh không?" Giang Mạn khựng lại một chút, anh thì có thể làm chuyện gì có lỗi với cô trong quá khứ chứ, chẳng qua cũng chỉ là mấy chuyện tình cũ thôi, cô không để tâm lắm: "Em sẽ tha thứ cho anh." Khóe môi Lục Minh khẽ nhếch lên, chỉ có bản thân anh mới biết, khi hỏi ra câu đó, lòng bàn tay anh đã căng thẳng đến mức đổ mồ hôi.

Anh không bỏ cuộc mà một lần nữa nhấn mạnh: "Giang Mạn Mạn, vậy chúng ta đã giao kèo rồi nhé, sau này bất luận xảy ra chuyện gì, em cũng không được vì những chuyện trong quá khứ mà giận anh." Giang Mạn gật đầu thật mạnh, cảm thấy sự chấp nhất của Lục Minh có chút buồn cười, cô nhìn anh với vẻ trêu chọc: "Lục đại đội trưởng, hay là chúng ta móc ngoéo để xác nhận một chút đi?" Gương mặt Lục Minh thoáng chút không tự nhiên, anh véo mũi Giang Mạn một cái: "Đáng ghét, cái đó thì không cần đâu." Nhìn gương mặt anh rất giống con trai, Giang Mạn theo thói quen đưa tay lên xoa đầu anh, nói: "Ngoan quá." Khóe môi Lục Minh giật giật, nhất thời dở khóc dở cười.

Nha đầu này đúng là xoa đầu Nghiêu Nghiêu thành thói quen rồi, thế mà lại dùng chiêu này trên người một đại đàn ông như anh.

Lục Minh kéo tay Giang Mạn xuống: "Không được đối xử với anh như thế, anh không phải là Nghiêu Nghiêu." Giang Mạn bĩu môi.

Thấy Lục Minh thẳng thắn như vậy, cô cũng cảm thấy mình không nên che giấu thêm nữa.

Cô hơi căng thẳng túm lấy áo Lục Minh: "Lục Minh, anh có muốn biết chuyện về Nghiêu Nghiêu không?" "Hửm?" "Ý em là, anh có muốn biết ba của Nghiêu Nghiêu... là ai không?" Tuy rằng thời gian họ kết hôn còn ngắn, nhưng những việc anh làm mấy ngày qua đã khiến cô yên lòng.

Nếu anh muốn biết chuyện của cô, cô sẽ kể hết tất cả.

Là người sẽ đi cùng nhau cả đời, chẳng có gì phải giấu giếm cả.

Ba của Nghiêu Nghiêu chẳng phải là anh sao?

Điểm này Lục Minh rõ hơn ai hết, cho nên anh trả lời rất dứt khoát: "Không cần đâu, dù sao sau này Nghiêu Nghiêu cũng là con trai ruột của anh rồi." "Anh thật sự không muốn biết sao?" "Không muốn." Giang Mạn tràn đầy niềm vui: "Cảm ơn anh, Lục Minh." "Được rồi, chuyện này kết thúc ở đây thôi.

Hôm nay có phải cái cô Đường Văn kia chủ động gây sự không?" Lục Minh đột nhiên trầm giọng.

Người đàn ông này, định tính sổ sau chuyện này sao?

Giang Mạn xua xua tay, đôi mắt cong cong, sáng lấp lánh: "Ôi dào, nơi nào có nhiều phụ nữ thì khó tránh khỏi mâu thuẫn.

Đều là chuyện giữa phụ nữ với nhau thôi, ai bảo em có thiên phú thiết kế quá làm chi, chẳng phải khiến người ta ghen tị sao?

Cũng không có gì to tát, chúng ta lật trang thôi." Chính là đôi mắt này đã khiến anh ấn tượng đặc biệt sâu sắc.

Cho dù khi đó không nhìn rõ dung mạo của cô, nhưng anh vẫn luôn nhớ rõ đôi mắt này, trong khoảng thời gian khó khăn nhất, nó đã mang lại cho anh một chút an ủi. "Náo loạn đến tận đồn cảnh sát mà còn bảo không phải chuyện lớn?" Ách, chuyện này đúng là có thể coi là lớn mà cũng có thể coi là nhỏ.

Thực ra đây là lần đầu tiên trong đời cô phải vào đồn cảnh sát. "Giang Mạn Mạn, em làm vậy là nêu gương xấu cho Nghiêu Nghiêu rồi." Lục Minh không biểu lộ cảm xúc nói.

Bị chụp cho một cái mũ lớn như vậy, Giang Mạn hơi chột dạ: "Có cần phải nói nghiêm trọng thế không?" "Đây vốn dĩ là một chuyện rất nghiêm túc, ngôn hành cử chỉ của cha mẹ có ảnh hưởng rất lớn đến con cái." "Anh chỉ giỏi nói em, vậy sao anh không tự phản tỉnh lại mình đi?

Anh đưa Nghiêu Nghiêu trốn học, đó mới là gương xấu nhất đấy." Giang Mạn không phục lườm Lục Minh, liên tục chọc vào cánh tay anh, bộ dạng đó cực kỳ giống một cô gái đang làm nũng.

Thực ra cô đã phát hiện ra, tuy Lục Minh luôn tỏ vẻ lạnh lùng khó gần, nhưng thực chất tính tình anh rất tốt, dễ gần hơn nhiều so với những kẻ miệng nam mô bụng một bồ dao găm.

Ở bên anh, em không cần phải suy đoán xem câu nào là thật, câu nào là lời nịnh nọt lấy lòng.

Chính vì ý thức sâu sắc được điều đó nên trước mặt anh, cô luôn cảm thấy rất thư thái.

Lục Minh rất thích cảm giác được dựa dẫm này, anh khẽ nhếch môi: "Gen của nhà họ Lục chúng ta tốt lắm, Nghiêu Nghiêu dù có trốn học hằng ngày thì vẫn có thể đỗ vào trường đại học tốt nhất." Giang Mạn sững người một lát, rồi chớp chớp mắt: "Lục Minh, có phải anh nhập tâm quá rồi không?

Nghiêu Nghiêu làm gì có gen của nhà họ Lục các anh." Trốn học mỗi ngày mà còn đòi đỗ đại học, nằm mơ đi.

Nhớ năm đó để thi đỗ đại học, cô đã phải ăn ngủ không yên, tiếc là cuối cùng vẫn không thể hoàn thành việc học, đó là một niềm hối tiếc rất lớn.

Lục Minh chợt nhận ra mình đã nói hớ, anh đưa tay che miệng khẽ ho một tiếng: "Chẳng phải em nói sao, thằng bé rất thông minh.

Trẻ con thì lúc nên chơi thì phải để chúng chơi, cứ nhốt chúng trong lớp học mãi sẽ cản trở sự trưởng thành, bóp nghẹt khả năng sáng tạo." "Nói đi nói lại, anh vẫn là thấy mình đúng, còn em thì sai.

Đúng là đồ gia trưởng." "Không có, anh chỉ nói sự thật thôi.

Chương 674

Hơn nữa anh cũng không nói em sai, chỉ là phân tích lợi hại của chuyện này một cách khách quan.

Thực ra điều anh muốn hỏi nhất là, em có cần anh giúp gì không?" "Chẳng phải anh đã giúp rồi sao?" "Anh muốn hỏi là có cần khiến công ty sa thải cô ta không?" "Anh có bản lĩnh đó sao?" Giang Mạn có chút nghi ngờ nhìn Lục Minh.

Lĩnh vực của anh và giới kinh doanh hoàn toàn không liên quan, anh muốn nhúng tay vào e là không dễ dàng gì. "Công ty em đang làm việc thuộc tập đoàn Diệp thị, nếu anh mở lời, Diệp Tử Hạo chắc chắn sẽ nghe theo.

Người đàn bà đó lòng dạ hẹp hòi ghen tuông, hằng ngày ở quanh em gây phiền phức, sớm dọn dẹp đi thì em cũng được yên thân." Không phải là lời tuyên bố bá đạo gì, chỉ là một đoạn đối thoại đời thường giản đơn, nhưng khoảnh khắc này, trái tim Giang Mạn bỗng chốc bị đánh trúng, mềm nhũn như nước.

Cô lặng lẽ và dịu dàng nhìn Lục Minh.

Người đàn ông này, chỉ vì sợ cô phiền lòng mà anh lại sẵn sàng mở lời nhờ vả người khác.

Trông anh không giống kiểu đàn ông thích nhờ vả người khác chút nào.

Ngày thường đã quen một mình đối mặt với nóng lạnh, quen cắn răng chịu đựng mọi thứ, khi sự quan tâm đột ngột ập đến, Giang Mạn chỉ cảm thấy sống mũi cay cay, suýt chút nữa không cầm được nước mắt.

Nếu như lúc cô gian nan nhất, anh xuất hiện bên cạnh thì tốt biết mấy.

Nghĩ đến đây, Giang Mạn khẽ nhếch môi, cô thật là tham lam quá.

Nhưng bây giờ dường như cũng chưa muộn, dù sao cũng đã khiến trái tim cô được bình yên.

Lục Minh đương nhiên nhận ra sự thay đổi cảm xúc của cô, cứ ngỡ mình vừa nói hơi nặng lời, anh khẽ nắm vai cô, nhẹ giọng giải thích: "Mạn Mạn, anh thực sự không có ý trách em.

Em là vợ của anh, dù là ở công ty hay ở nhà, anh đều muốn em được vui vẻ." Giang Mạn không nhịn được lao vào lòng Lục Minh, ôm lấy vòng eo săn chắc của anh: "Lục Minh, cảm ơn anh." Ánh mắt Lục Minh nhu hòa: "Anh đã làm được gì đâu mà em lại cảm ơn." "Thì cứ muốn nói cảm ơn đấy, mặc kệ anh." Giang Mạn rúc đầu vào ngực Lục Minh.

Lục Minh bật cười, sờ sờ khuôn mặt nhỏ của cô: "Sao lại giống Nghiêu Nghiêu thế này, cũng biết làm nũng rồi cơ à." "Chú Lục, chú đừng có oan uổng con, con không có làm nũng, con là nam tử hán." Giang Nghiêu từ trong phòng bước ra, bất mãn nhìn đôi cha mẹ đang ôm nhau.

Giang Mạn định ngồi dậy thì bị Lục Minh dùng lực ấn lại.

Lục Minh vẫy vẫy tay với Giang Nghiêu, cậu nhóc vừa đi tới liền bị anh kéo vào lòng.

Giang Nghiêu nhếch môi cười, cũng rúc vào lòng Lục Minh.

Hai mẹ con nhìn nhau một cái, rồi không hẹn mà cùng bật cười thành tiếng.

Giang Mạn đưa tay véo má Giang Nghiêu, cậu nhóc làm mặt quỷ với cô.

Hai mẹ con cười đùa trong lòng Lục Minh.

Nghe tiếng cười của họ, Lục Minh cảm thấy mãn nguyện vô cùng, anh khẽ vỗ lưng hai người, nghiêm túc dặn dò: "Giang Mạn Mạn, Giang Nghiêu Nghiêu, sau này nếu có ai bắt nạt hai mẹ con, nhất định phải nói cho anh biết, anh sẽ trút giận cho hai người." Giang Mạn chưa kịp lên tiếng thì Giang Nghiêu đã nhanh nhảu: "Chú Lục, vậy có phải chuyện gì con cũng có thể nói với chú không?

Và chú sẽ luôn đứng về phía Nghiêu Nghiêu chứ?" "Đương nhiên rồi.

Nếu chú Lục không giải quyết được thì còn có chú út của con, ông bà nội, rồi cụ nội nữa, mọi người đều sẽ rất thương con.

Tuy nhiên, nếu con sai trước thì về nhà chú sẽ dạy dỗ con đàng hoàng đấy." Giang Nghiêu hừ nhẹ một tiếng: "Con là người biết lý lẽ, chú không thể bắt lỗi con được đâu." "Giang Mạn Mạn, còn em thì sao?" Đột nhiên bị gọi tên, Giang Mạn ngẩn ra: "Hả?" "Mau biểu thị thái độ đi." "Biểu thị thái độ gì cơ?" "Mẹ ơi, mẹ ngốc thế, chú Lục bảo sau này mẹ bị ai bắt nạt thì cứ tìm chú ấy mà mách, chú ấy sẽ giúp mẹ xử lý người đó." Giang Mạn ngồi thẳng dậy, nhìn chằm chằm Lục Minh: "Lục Minh, anh định làm đại ác bá đấy à?" Lục Minh nhìn Giang Mạn: "Anh là quân nhân, chỉ xử lý ác bá thôi.

Nhưng nếu có kẻ bắt nạt vợ con anh, làm đại ác bá một lần cũng không sao, không hề trái với tín ngưỡng của anh." Nghe giọng điệu trầm ổn của anh, Giang Mạn khẽ cười, một lần nữa ôm chặt lấy anh, đáp: "Biết rồi, Lục ác bá." Buổi tối, Lục Minh còn đặc biệt tắm cho Nghiêu Nghiêu.

Phải biết rằng cậu nhóc từ khi bốn tuổi đã bắt đầu tự tắm, đánh chết cũng không cho cô giúp, bảo mình là đàn ông, không thể để phụ nữ tắm cho.

Giang Mạn loáng thoáng nghe thấy hai chữ "Ba ba", không khỏi đi tới, nhưng lại nghe thấy Giang Nghiêu gọi là "Chú Lục".

Cô lắc đầu, chắc chắn là mình ảo giác rồi.

Cửa phòng tắm không đóng chặt, Giang Mạn liếc nhìn vào, thấy hai người tay bốc đầy bọt xà phòng bôi lên người nhau, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng cười giòn tan của Nghiêu Nghiêu.

Giang Mạn đứng khựng lại vài giây rồi bước đi.

Trong phòng tắm, Giang Nghiêu vỗ ngực: "Ba ơi, may mà ba phản ứng nhanh, không thì bị mẹ nhìn thấu rồi." "Sau này chúng ta phải chú ý hơn, chiều nay ba cũng suýt chút nữa thì lỡ lời." Vì hôm nay bận việc ở đồn cảnh sát nên Giang Mạn vào phòng sách làm bù.

Lục Minh rất tâm lý, trong phòng sách bày ba chiếc bàn lớn, trung, nhỏ khác nhau, chuyên biệt dành cho ba người họ.

Lúc đầu cô không cảm thấy gì, nhưng lúc này nhìn thấy, lòng cô dâng lên một nỗi hạnh phúc dạt dào.

Cô đi tới, ngồi xuống bàn làm việc của mình, vùi đầu vào sửa bản thảo.

Có lẽ vì tâm trạng tốt nên cô có khá nhiều linh cảm, sau khi sửa xong bản thảo cũ, cô lại thuận tay vẽ thêm mấy bức nữa.

Có lẽ vì hai cha con vừa mới nhận nhau nên tối nay Giang Nghiêu rất quấn quýt, cứ bám lấy anh đòi chơi game cùng, mãi đến 10 giờ mới chịu đi ngủ.

Lục Minh thấy đèn phòng sách vẫn sáng nên đi tới.

Chỉ một cái liếc mắt, anh đã bị dáng vẻ của Giang Mạn thu hút.

Vẻ mặt tập trung cao độ của cô khác hẳn ngày thường, toàn thân toát ra một thần thái quyến rũ khó tả.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô thanh tịnh, khóe môi khẽ mím lại, ngón tay thanh mảnh cầm bút chì lướt nhanh, mang theo phong thái như đang vẽ nên cả giang sơn.

Lục Minh bước vào mà Giang Mạn không hề hay biết, anh cũng không làm phiền, cứ lặng lẽ đứng một bên quan sát.

Một lúc sau, bản vẽ dưới ngòi bút của cô đã thành hình, rõ ràng là một chiếc áo khoác nam.

Giang Mạn thở phào một hơi, nhấc bản vẽ lên hài lòng ngắm nhìn, sau đó khẽ búng nhẹ vào đó vài cái rồi hôn liên tiếp mấy nụ hôn lên mặt giấy. "Giang Mạn Mạn, trên đó có vi khuẩn đấy." Lục Minh đột nhiên lên tiếng.

Giang Mạn giật bắn mình, bản năng giấu ngay bản vẽ ra sau lưng, hơi hoảng loạn nói: "Anh vào đây từ lúc nào thế?" "Anh vào được một lúc rồi, từ lúc em bắt đầu vẽ chiếc áo khoác này." Giang Mạn lườm anh một cái, mỗi khi vẽ thuận lợi cô thường có mấy động tác nhỏ, chắc chắn đã bị anh nhìn thấy hết rồi, thật là xấu hổ quá đi.

Chương 675

"Mạn Mạn, anh nghe Nghiêu Nghiêu nói, em vốn dĩ thiên về đồ nữ, thỉnh thoảng mới thiết kế đồ trẻ em, sao hôm nay đột nhiên lại có hứng thú thiết kế đồ nam vậy?" Giang Mạn đỏ mặt: "Đây là linh cảm của nhà thiết kế, anh không hiểu được đâu." Cô đánh chết cũng không nói cho anh biết linh cảm của cô bắt nguồn từ anh, lúc vẽ cô cũng đang tưởng tượng ra vóc dáng của anh. "Vậy có thể thiết kế cho anh một bộ không?" Lục Minh nghiêm túc hỏi.

Giang Mạn bĩu môi, nhìn ánh mắt mong chờ của anh, cô không nỡ từ chối.

Suy nghĩ một chút, cô đưa mấy bản vẽ trong tay cho Lục Minh: "Nếu anh không chê thì em sẽ cho người may theo mẫu này cho anh.

Đây là mẫu mùa thu, một thời gian nữa là có thể mặc được rồi." "Vậy có thể đừng đưa ra thị trường không?" "Tại sao?" "Anh muốn nó là duy nhất." Giang Mạn phì cười, liếc xéo Lục Minh một cái: "Yêu cầu của anh cũng nhiều thật đấy.

Nhưng chắc là chỉ có anh mới nhìn trúng thôi, đây là lần đầu tiên em thiết kế đồ nam, e là không tốt lắm đâu." "Không sao, là em làm là được rồi.

Sau này quần áo của anh cứ giao hết cho em nhé." Lục Minh theo thói quen nắm lấy một tay cô, tay kia đặt lên vai cô. "Anh đúng là được đằng chân lân đằng đầu." "Lấy được vợ là nhà thiết kế thì đương nhiên phải biết tận dụng chứ." "Sao em cảm thấy ý anh giống như là đang nói 'vật tận kỳ dụng' vậy, anh coi em là nhà thiết kế riêng của anh đấy à?" "Không có, anh chỉ thấy mắt thẩm mỹ của em rất tốt thôi." Quần áo trên người Giang Nghiêu chất liệu rất bình thường nhưng thiết kế tuyệt đối là tân tiến, rất hợp với khí chất của thằng bé, mặc vào lại càng thu hút ánh nhìn.

Thật là tẻ nhạt, ngay cả khi cô đùa cũng không biết hưởng ứng.

Nếu là đàn ông khác, lúc này chắc chắn sẽ tranh thủ nói mấy lời ngọt ngào rồi.

Lúc đi ngủ, Lục Minh vẫn ngoan ngoãn nằm ở một bên.

Chẳng biết vì sao, Giang Mạn cảm thấy hơi bực bội, đầu óc nóng lên, cô lật người một cái lăn thẳng vào lòng anh.

Chạm tay vào là lồng ngực ấm áp, mặt cô đỏ bừng nhưng vẫn to gan vươn tay ôm lấy anh.

Thế nhưng, câu nói tiếp theo của anh suýt nữa khiến cô thổ huyết: "Mạn Mạn, có phải em thấy lạnh không?" Lạnh cái đầu anh ấy!

Nếu không phải vì giữ hình tượng thục nữ, Giang Mạn thật sự muốn mắng một trận.

Lúc đầu cô lo anh sẽ làm bậy với mình, giờ nghĩ lại, hoàn toàn là lo hão rồi.

Người ta đúng là bậc quân tử, "tọa hoài bất loạn" trong truyền thuyết, hoàn toàn đảo lộn quan niệm của cô về giống loài mang tên đàn ông. "Không lạnh." Giang Mạn đáp cụt lủn.

Lục Minh hôn nhẹ lên trán Giang Mạn một cái: "Mạn Mạn, ngủ ngon." Giang Mạn nhếch mép, sau đó kéo cánh tay anh gối dưới đầu, ngửi thấy mùi hương an tâm trên người anh, nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Ngày tháng bình lặng trôi qua, Lục Minh đã trở lại đội, nhưng cho dù bận rộn đến đâu, anh vẫn đều đặn đưa đón cô đi làm không quản nắng mưa, hệt như một người máy đã được lập trình sẵn.

Tất cả mọi thứ về họ dường như đã trở thành những quy trình và lệnh được nhập vào não anh, anh luôn thực hiện một cách chính xác không sai lệch một li.

Giang Mạn trước đây luôn nghĩ mình là một bà mẹ đơn thân độc lập, nhưng trong mắt Lục Minh, cô dường như cũng giống Nghiêu Nghiêu, là một đứa trẻ không có khả năng tự chăm sóc bản thân, chuyện gì cũng cần anh lo lắng.

Nếu không phải Giang Mạn biết rõ họ mới chỉ kết hôn được hai tháng, có lẽ cô sẽ tưởng họ là một cặp vợ chồng già, nếu không sao có thể sống ra cái cảm giác nương tựa lẫn nhau sâu sắc đến vậy. "Mạn Mạn, đợi lâu chưa?" Cố Duyệt và Hạ Tình bá vai bá cổ nhau đi vào, thấy Giang Mạn đang thẫn thờ liền vỗ vai cô một cái. "Hai cậu cuối cùng cũng đến rồi, tớ đợi mỏi cả mắt.

Đồ trên bàn là mua cho hai người đấy, tự lấy mà ăn đi." "Chà, Mạn Mạn, dạo này khí sắc cậu tốt quá nhỉ, xem ra anh chồng mới cưới chăm sóc cậu không tệ nha." Cố Duyệt lớn tiếng nói. "Duyệt Duyệt, cậu im đi cho tớ, không nhìn xem đây là chỗ nào à." Giang Mạn đỏ mặt, lườm Cố Duyệt một cái sắc lẹm.

Nha đầu này bình thường nói năng tùy tiện quen rồi, thường xuyên quên mất phải giữ ý.

Cố Duyệt dửng dưng nhún vai: "Hai đứa mình đều là phụ nữ đã có chồng rồi, bàn mấy chuyện này là bình thường thôi mà, không cần phải kiêng dè." "Làm ơn đi, ở đây vẫn còn một người chưa kết hôn này." Hạ Tình bất lực nói.

Cố Duyệt nhìn Hạ Tình với vẻ trêu chọc: "Này nhé, cái điệu bộ lưu manh của cậu có từ bao nhiêu năm nay rồi, mấy chuyện này chắc chắn cậu hiểu biết hơn tớ và Mạn Mạn nhiều." Hạ Tình ngậm miệng, lấy một miếng bánh ngọt trên bàn nhét thẳng vào miệng Cố Duyệt:

"Ăn đi, cho cái miệng cậu bớt nói linh tinh." Cô cũng không phải không muốn kết hôn, chỉ là cảm thấy thiếu một chút cảm giác gì đó, nên cứ trì hoãn mãi.

Cố Duyệt đón lấy tay Hạ Tình nuốt chửng miếng bánh, được hời còn khoe mẽ: "Nể tình Tiểu Tình Tử đích thân đút cho tớ, tớ sẽ giữ thể diện cho cậu.

Bản tiểu thư dạo này đang giảm cân, không ăn đồ ngọt đâu nhé." Giang Mạn nhìn đôi chân dài của Cố Duyệt, không ngừng lắc đầu: "Duyệt Duyệt, cậu đã gầy thế này rồi còn giảm gì nữa, muốn bị gió thổi bay luôn à?" "Tớ thế này mà gọi là gầy à?

Cậu không biết đâu, công ty tớ mới tuyển một em gái, dáng người mới gọi là hoàn mỹ, chuẩn tỉ lệ 9:1 luôn.

Tớ thấy chân mình vẫn còn có thể gầy thêm chút nữa." Giang Mạn và Hạ Tình nhìn nhau, cạn lời trước thái độ gần như cố chấp của cô nàng đối với vóc dáng.

Rõ ràng đã là một đại mỹ nữ, đi đến đâu cũng tỏa hào quang, tỉ lệ người quay đầu nhìn lại là 100%, vậy mà suốt ngày cứ lải nhải vóc dáng chưa đủ hoàn mỹ, khiến hai kẻ bình thường như họ biết phải làm sao.

Hai người không phục, cố ý ăn bánh ngọt thật to, vừa ăn vừa nhướng mày thách thức Cố Duyệt.

Cố Duyệt tức đến nghiến răng, cầm cốc nước chanh bên cạnh tu ừng ực. "Cậu cứ tự làm khổ mình đi, sớm muộn gì cũng tự ép mình điên mất thôi." "Được rồi, không nói tớ nữa.

Mạn Mạn, kể cho tớ nghe về chồng cậu đi, tớ đang tò mò chết đi được đây.

Chẳng phải cậu vẫn luôn khăng khăng không kết hôn sao?

Sao tớ vừa mới bay vài chuyến quốc tế về mà cậu đã lĩnh chứng với người ta rồi." "Có gì mà nói đâu, cũng hai mắt, một mũi, một miệng thôi, chẳng lẽ lại có ba đầu sáu tay được chắc." Cố Duyệt nhìn định định vào Giang Mạn, im lặng vài giây rồi mới nói: "Không tệ nha, cảm giác tâm thái của cậu tích cực và rạng rỡ hơn trước nhiều đấy." "Làm gì có, chẳng phải tớ vẫn luôn rất lạc quan sao?" Cố Duyệt khoanh tay trước ngực, tựa lưng ra sau, nhìn về phía Hạ Tình: "Tình Tình, cậu nói xem, Giang Mạn Mạn trước đây như thế nào?" Hạ Tình suy nghĩ một chút rồi nghiêm túc tổng kết: "Ừm, sự lạc quan trước đây của Giang Mạn Mạn chỉ là lớp ngụy trang thôi, còn bây giờ tớ cảm nhận được là phát ra từ tận đáy lòng.

Cảm giác như đám mây đen bao phủ trên đầu cậu bấy lâu nay bỗng chốc tan biến, thấy được ánh mặt trời rồi." Đối với những gì bạn thân nói, Giang Mạn lại không thấy vậy.

Cô chỉ cảm thấy có thêm một người gánh vác cùng nên thoải mái hơn nhiều.

Chuyện của Giang Nghiêu đã có Lục Minh lo liệu rất chu đáo, cô hoàn toàn không phải bận tâm. "Cũng không đến mức khoa trương như các cậu nói đâu, vẫn ổn mà." "Người ngoài cuộc bao giờ cũng tỉnh táo hơn, chính cậu ở trong cuộc nên không cảm nhận được, nhưng tớ và Tình Tình cảm nhận rõ lắm." Cố Duyệt khẽ cười. "Thôi được rồi, không nói chuyện đó nữa." "Không nói cái đó thì nói cái gì, mau kể tớ nghe xem, năng lực 'khía cạnh đó' của chồng cậu thế nào?" Giang Mạn đang hớp một ngụm trà sữa, suýt chút nữa là phun hết ra ngoài.

Chương 676

Cô che miệng ho sặc sụa một hồi mới dừng lại được: "Duyệt Duyệt, tớ cảm giác tớ và cậu có khoảng cách thế hệ rồi đấy.

Chúng mình cả tháng trời không gặp, cậu không hỏi xem tớ ăn có ngon không, ngủ có yên không, sao toàn xoáy vào mấy cái vấn đề linh tinh thế này." "Thì tớ đang quan tâm cậu ngủ có 'ngon' không đấy thôi, vấn đề này cực kỳ quan trọng luôn nhá." Nói về mấy chuyện nhạy cảm này, Giang Mạn xin đầu hàng.

Tuy nhiên nhắc đến chủ đề này, Giang Mạn cũng có chút khổ não.

Dù đã sinh con nhưng cô tự nhận thấy mình bảo dưỡng cũng khá tốt, vóc dáng tuy không bằng Cố Duyệt nhưng cũng rất có đường cong, không hề bị xệ chút nào.

Vậy mà dường như cô chẳng có chút sức hút nào với Lục Minh.

Đêm nào anh cũng ôm cô ngủ, nhưng tuyệt nhiên chẳng làm gì cả, cứ như một vị hòa thượng thanh tu, trong lòng chỉ có Phật tổ vậy.

Làm cô bây giờ bắt đầu nghi ngờ sức quyến rũ của chính mình luôn rồi.

Sắc mặt Giang Mạn thay đổi liên tục, Cố Duyệt và Hạ Tình nhìn nhau, cảm thấy chắc chắn có điều gì đó mờ ám. "Mạn Mạn, không phải hai người vẫn chưa... làm chuyện đó đấy chứ?" Ánh mắt Cố Duyệt hiện lên một tia giễu cợt. "Thì có gì lạ đâu, bọn tớ mới kết hôn chưa lâu mà." "Tình Tình, cậu thấy lý do này có đáng tin không?" Hạ Tình dứt khoát lắc đầu, khẳng định chắc nịch: "Đàn ông mà không háo sắc thì heo nái cũng biết leo cây." "Được rồi, hai người đừng có nhìn tớ bằng ánh mắt gây áp lực như thế nữa.

Tớ nói thật là được chứ gì, anh ấy chưa bao giờ đề cập với tớ về chuyện đó cả." Cô cũng từng chủ động rồi đấy chứ, nhưng anh ấy không có phản ứng gì, cô biết làm sao bây giờ, chẳng lẽ lại 'hổ đói vồ mồi' sao.

Cô không có mặt dày đến mức đó. "Không thể nào, chồng cậu không lẽ có vấn đề gì à?

Một người phụ nữ nằm cạnh mà anh ta cũng không có phản ứng gì sao." "Chuyện đó tớ làm sao mà biết được." "Mạn Mạn, chuyện này rất không bình thường.

Hai người có hôn nhau không?" Giang Mạn gật đầu: "Có chứ." Đặc biệt là dạo gần đây, hôn khá nhiều là đằng khác, nhưng cũng chỉ dừng lại ở hôn thôi, ngoài ra anh chẳng làm thêm gì cả. "Hôn kiểu gì?

Hôn nhẹ như chuồn chuồn đạp nước hay là hôn kiểu Pháp nồng cháy?" "Cả hai." "Vậy thì lạ thật đấy, quy trình phát triển bình thường của nam nữ chẳng phải là hôn trước, sau đó mới lăn lộn trên giường sao?" Cố Duyệt hết câu hỏi này đến câu hỏi khác khiến Giang Mạn bắt đầu không đỡ nổi, cô nhìn quanh quất một lượt: "Thôi mà, chúng mình có thể đừng nói chuyện này nữa được không, thấy xấu hổ quá đi mất." "Xấu hổ gì chứ?

Là chị em mới phân tích cho cậu đấy, cậu tìm người khác xem ai thèm giúp cậu." Cố Duyệt bất mãn nhìn Giang Mạn. "Thế cậu phân tích ra cái gì rồi?" "Lượng thông tin chưa đủ, chưa thể đưa ra kết luận hữu hiệu.

Mau nói đi, chồng cậu bao nhiêu tuổi?

Làm nghề gì?

Gia cảnh thế nào?

Gia đình anh ta đối xử với cậu ra sao?

Mấy cái này cậu phải trả lời thật lòng cho tớ." "Lục Minh năm nay chắc khoảng 35 tuổi, là quân nhân.

Ông nội và ba anh ấy cũng đều là quân nhân.

Còn về gia đình anh ấy thì tớ vẫn chưa gặp, không biết thái độ của họ đối với tớ thế nào." Nghe vậy, Cố Duyệt kích động đứng bật dậy, ngay cả Hạ Tình vốn điềm tĩnh lý trí cũng hơi biến sắc, đôi lông mày nhíu lại. "Sao thế?

Mọi người làm cái vẻ mặt gì vậy?" "Mạn Mạn, tại sao anh ta không đưa cậu về gặp cha mẹ?

Hai người đã kết hôn hơn một tháng rồi, chẳng lẽ anh ta bận đến mức không bớt chút thời gian ra được sao?

Thật không thể chấp nhận được.

Làm gì có chuyện kết hôn mà không gặp cha mẹ chồng, dù tình huống của hai người có đột ngột đến mấy thì bây giờ cũng đã về thành phố A rồi." Trong mắt Hạ Tình lộ rõ vẻ lo lắng.

Giang Mạn cũng thấy có chút bất lịch sự khi mãi không đi gặp gia đình anh, nhưng trước giờ cô cũng không nghĩ sâu xa. "Hơn nữa, anh ta lớn tuổi vậy rồi mà không kết hôn, nghề nghiệp lại là quân nhân, thường xuyên sống giữa đám đàn ông, lại chẳng mặn mà gì với cậu, cậu không thấy lạ sao?" "Có gì lạ đâu, anh ấy bận công việc mà." Giang Mạn biết rõ nặng nhẹ, dù đối mặt với bạn thân, cô cũng không dám tùy tiện nói ra chuyện Lục Minh từng làm nằm vùng mấy năm trước. "Mạn Mạn, cậu thật là thiếu tâm nhãn quá đi, cậu không nghĩ đến khả năng xu hướng tính dục của anh ta có vấn đề à?

Kết hôn tùy tiện như vậy chỉ là để tìm một tấm bình phong thôi." Giang Mạn ban đầu chỉ thấy hậm hực vì nghĩ Lục Minh là người đàn ông quá mực tôn trọng mình, nhưng bị hai cô bạn thân nói vậy, lòng cô bỗng chốc dâng lên nỗi hoang mang vô cớ: "Tớ không đen đủi đến mức lấy phải một người đàn ông như thế chứ?" "Cậu đừng có không tin, thời buổi này loại người đó nhiều lắm, để đối phó với cha mẹ nên cố tình tìm một người phụ nữ làm lá chắn.

Cậu xem điều kiện của cậu hợp lý biết bao, lại dắt theo một đứa con, sau này vạn nhất cha mẹ có giục chuyện sinh nở thì anh ta lại càng có cớ để thoái thác, dù sao cũng đã có sẵn một đứa con rồi còn gì." Hạ Tình thấy sắc mặt Giang Mạn đã thay đổi, liền kéo tay Cố Duyệt: "Duyệt Duyệt, cậu đừng có hù dọa Mạn Mạn, chuyện chắc không đến mức đó đâu." "Tớ cũng không nói bừa, tớ chỉ đang phân tích một cách lý tính thôi.

Mạn Mạn, anh ta đối xử với cậu và Nghiêu Nghiêu thế nào?" "Chu đáo vô cùng.

Anh ấy trông thì có vẻ lầm lì nhưng tâm tư cực kỳ tinh tế, suy nghĩ thấu đáo mọi chuyện.

Anh ấy coi Nghiêu Nghiêu như con ruột mà yêu thương, chuyện đưa đón đi học hằng ngày toàn là anh ấy làm, lại còn chơi với nó, hướng dẫn nó làm bài tập nữa." "Thế thì rất có khả năng là anh ta không định sinh con nữa, nên mới coi Nghiêu Nghiêu như con đẻ.

Trên đời này làm gì có người đàn ông nào tốt đến mức đối xử với con riêng của người khác tuyệt vời như thế." "Duyệt Duyệt, cậu nói làm tớ rối hết cả lên rồi, nếu anh ấy thật sự là loại người đó, tớ phải làm sao đây?" "Dù sao thì cậu vốn cũng đâu định kết hôn, cùng lắm thì cứ thế này mà sống cả đời thôi.

Anh ta không đụng vào cậu, lại còn có thêm người nuôi con giúp, đây chẳng phải là vẹn cả đôi đường sao.

Sau này nếu cậu gặp được người mình thích, muốn ly hôn thì chắc anh ta cũng sẵn lòng thôi, dù sao cũng chỉ là để đối phó với cha mẹ."

"Thôi đi Duyệt Duyệt, cậu im miệng cho tớ nhờ.

Càng nói càng thấy tà môn, chắc chắn là do cậu đọc tiểu thuyết quá nhiều rồi.

Tớ nghe Mạn Mạn nói, chồng cậu ấy tính tình trầm ổn mộc mạc, có khả năng là do người ta lý trí, làm việc không thích vội vàng phù phiếm, muốn bồi đắp tình cảm từ từ rồi mới thăng hoa." Cố Duyệt nhún vai: "Cũng không loại trừ khả năng đó." "Được rồi, không bàn chuyện này nữa.

Ba đứa mình khó khăn lắm mới tụ tập đầy đủ thế này, phải ăn một bữa thật ngon mới được.

Chương 677

Mạn Mạn, hôm nay nhất định cậu phải khao." Giang Mạn mếu máo: "Hai cậu vừa mới phân tích làm trái tim tớ nhảy lên nhảy xuống, tớ thấy chẳng ổn chút nào cả, các cậu chắc chắn là vụ kết hôn này của tớ đáng để khao sao?" "Khao chứ, đương nhiên phải khao rồi, ăn mừng cậu đã bước chân vào Cục Dân chính, còn chuyện sau này tính sau." Cố Duyệt nói. "Chẳng phải cậu đang giảm cân sao?" "Thì cứ ăn với các cậu đã, tí nữa tớ sẽ đi tập gym sau, dù sao cũng không ngăn cản được việc tớ 'chặt chém' cậu đâu." "Đúng là kết giao nhầm bạn mà.

Phục vụ đâu, cho tôi gọi món." Không có cậu bé Giang Nghiêu ở đây, ba người phụ nữ hoàn toàn không cần phải giữ kẽ, vừa ăn vừa tám chuyện, ăn suốt hơn hai tiếng đồng hồ mới chịu rời khỏi nhà hàng.

Trái tim thấp thỏm của Giang Mạn cũng dần được xoa dịu, cho đến khi điện thoại của Lục Minh gọi tới, tim cô lại đập rộn ràng, xen lẫn một nỗi sợ hãi khó tả.

Cô có chút sợ nếu những gì Cố Duyệt đoán là thật thì cô phải làm sao, cô hoàn toàn không muốn đánh mất người đàn ông đó. "Mạn Mạn, cậu ngẩn người ra làm gì thế?

Lục Minh, chắc là chồng cậu gọi đấy, mau nghe đi." Cố Duyệt giục.

Giang Mạn hít một hơi thật sâu rồi bắt máy.

Chưa kịp lên tiếng, đầu dây bên kia đã vang lên giọng nói trầm ổn của Lục Minh: "Mạn Mạn, em ăn xong chưa?

Anh và Nghiêu Nghiêu qua đón em." "Không cần đâu, chắc Nghiêu

Nghiêu ngủ rồi, đừng bắt thằng bé đi nữa, lát nữa em tự bắt xe về là được." "Vậy để anh tự lái xe qua đón em, cho anh địa chỉ." "Em đã bảo là em tự về được rồi mà." Giang Mạn không biết vì sao, giọng điệu có chút thiếu kiên nhẫn. "Mạn Mạn, em đang ở đâu?" Lục Minh kiên trì. "Em đang ở khu phố ẩm thực." Cố Duyệt thấy thần sắc Giang Mạn không ổn, cũng cảm thấy những gì mình vừa nói lúc nãy hơi 'lo bò trắng răng', liền trấn an: "Mạn Mạn, tớ nghĩ chắc tớ đoán sai rồi.

Lúc nãy nghe giọng chồng cậu đầy vẻ nam tính uy nghiêm thế kia, không thể nào là như tớ đoán được đâu." "Đúng đấy, tớ cũng xem ảnh anh ấy rồi, chẳng có nét gì là ủy mị cả." Hạ Tình cũng xen vào. "Vậy thì rất có khả năng là 'tổng công' rồi." Giang Mạn lẩm bẩm.

Nghe vậy, Cố Duyệt và Hạ Tình cười đến gập cả người.

Giang Mạn vỗ nhẹ vào trán hai cô bạn: "Cười cái gì mà cười, chẳng phải mấy cái này toàn là các cậu dạy tớ sao?" "Tuyệt đối không phải tớ, là Duyệt Duyệt dạy cậu đấy, không liên quan đến tớ nha." Hạ Tình đẩy Cố Duyệt về phía Giang Mạn.

Cố Duyệt ưỡn ngực: "Đúng là tớ nói đấy, hai cậu xem đi, bao nhiêu năm nay tớ đã giúp các cậu mở mang biết bao nhiêu kiến thức, nếu không thì hai cậu chỉ là mấy đứa mọt sách, làm gì có nhiều nhận thức thế này.

Tớ chưa thu phí đào tạo là đã nhân chí nghĩa tận lắm rồi." "Hành hành hành, bao nhiêu năm nay công lao của cậu là lớn nhất, bọn tớ đội ơn cậu quan tâm." Hạ Tình chắp tay làm lễ, sau đó ghé sát vào tai Giang Mạn thì thầm: "Mạn Mạn, cậu cũng đừng có ủ rũ nữa, núi không đến tìm mình thì mình đi tìm núi, cậu cứ chủ động một chút rồi đè anh ta ra là xong chuyện chứ gì." "Sao cậu cũng bị Duyệt Duyệt dạy hư thế này, không thể bày cho tớ chiêu gì của phụ nữ đoan chính chút à?

Tớ là phụ nữ, cũng phải có chút dè dặt chứ." "Thế thì cậu cứ tiếp tục dè dặt đi, rồi cứ thế mà ngồi một mình mà suy diễn lung tung." Một chiếc Bentley màu đen dừng lại trước mặt họ, Hạ Tình và Cố Duyệt ngây người ra, không thể tin vào mắt mình nhìn người đàn ông bước xuống xe.

Trong đầu họ chỉ có một suy nghĩ: Mạn Mạn không phải gặp phải 'đồng chí' mà là gặp được một 'cao phú soái' chính hiệu rồi.

Dù Hạ Tình đã từng thấy ảnh của Lục Minh, nhưng cô vẫn bị khí chất trác phượt của anh làm cho kinh ngạc.

Bộ quân phục trên người Lục Minh vẫn chưa thay ra, những ngôi sao lấp lánh trên vai tượng trưng cho thân phận và địa vị tỏa sáng lặng lẽ.

Gương mặt tuấn tú tràn đầy vẻ lạnh lùng, đôi mắt đen láy như đá hắc diệu thạch toát lên sự tĩnh lặng và mát mẻ, tựa như ánh trăng đêm đông không chút hơi ấm.

Giang Mạn và Cố Duyệt không hiểu ý nghĩa của những phù hiệu trên vai Lục Minh, nhưng tổ tiên nhà Hạ Tình đều là công chức nên cô vẫn nhìn ra được.

Không ngờ người chồng đi lính trong miệng Giang Mạn lại là một sĩ quan cấp cao, anh mới ngoài ba mươi tuổi thôi mà.

Con bé này đúng là gặp vận may gì rồi, chuyện tốt như vậy cũng đụng phải.

Khác với vẻ kinh ngạc của Hạ Tình, trong mắt Cố Duyệt thoáng qua một chút chột dạ, cô ta nhìn Lục Minh một cái rồi vội thu hồi ánh mắt, khẽ cúi đầu.

Giang Mạn tiến lên khoác tay Lục Minh, giới thiệu: "Lục Minh, đây là những người bạn thân nhất của em, Hạ Tình và Cố Duyệt."

Ánh mắt lạnh lùng của Lục Minh quét qua gương mặt Cố Duyệt, anh thản nhiên chào hỏi: "Chào mọi người, tôi là Lục Minh." Hai người gật đầu.

Lục Minh vốn là kiểu người ít nói, đặc biệt là đối diện với người không quen biết, nên anh gần như không nói gì thêm.

Giang Mạn trò chuyện với họ vài câu, họ kiên quyết không để cô tiễn nên hai người bắt taxi đi luôn.

Sau khi xe chạy đi, Lục Minh hỏi: "Người mặc váy xanh lam đó cũng là bạn thân em sao?" "Trí nhớ anh kiểu gì vậy, em vừa mới giới thiệu xong mà, cô ấy là chị em tốt của em, tên Cố Duyệt, là tiếp viên hàng không." "Cô ta kết hôn chưa?" "Dĩ nhiên là kết rồi, người ta lấy được chồng tốt lắm, chồng cô ấy làm kinh doanh." Lục Minh cười lạnh, anh rất tự tin vào trí nhớ của mình.

Anh đã gặp cô ta hai lần trên máy bay, lần nào cô ta cũng tìm cách quyến rũ anh.

Nếu chưa kết hôn thì còn nói được, đằng này đã có chồng mà còn như vậy thì đúng là phải dùng con mắt khác để đánh giá. "Mạn Mạn, sau này em ít tiếp xúc với cô ta thôi, ngành tiếp viên này phức tạp lắm." "Nói bậy, anh đừng có vơ đũa cả nắm, Duyệt Duyệt nhà chúng ta là người rất biết giữ mình." Lục Minh không tranh cãi nữa, Giang Mạn cười hỏi: "Duyệt Duyệt xinh đẹp đúng không?" "Anh không thấy vậy." Lục Minh thản nhiên đáp.

Giang Mạn nhịn không được bật cười thành tiếng.

Nếu bảo anh không biết cách lấy lòng con gái thì cũng không hoàn toàn đúng, có những lúc anh nói chuyện nghe cũng rất thuận tai, ví dụ như lúc này.

Người mù cũng thấy được Cố Duyệt là người xinh đẹp nhất trong ba người họ.

Giang Mạn nhìn kỹ Lục Minh một lượt, phát hiện tối nay trông anh thực sự rất soái: "Lục Minh, em thấy anh vẫn hợp mặc quân phục nhất." "Ừ." Giang Mạn nhớ lại lời hai cô bạn nói, không nhịn được hỏi: "Lục Minh, dạo này anh bận lắm sao?" "Sao em hỏi vậy?

Có phải thấy anh dành ít thời gian cho em không?" "Cũng không hẳn, em chỉ tùy tiện hỏi thôi." "Cũng không bận lắm, nhưng tối kia bên quân khu có một buổi yến tiệc, yêu cầu mang theo người nhà tham dự, em có sắp xếp thời gian được không?" "Những người lính như các anh cũng cần tham gia dạ hội sao?" "Em đang nghĩ gì vậy, dĩ nhiên là cần rồi." "Ở đó sẽ có nhiều người lắm phải không?" Lục Minh khẽ nhếch môi: "Em đang sợ đứng trước đám đông à?" Giang Mạn lườm Lục Minh một cái: "Nói bậy, có phải bắt em lên đài phát biểu đâu mà em phải sợ." "Không cần em phát biểu, nhưng có lẽ em sẽ phải ứng phó với rất nhiều người." "Tại sao?" "Bởi vì buổi yến tiệc đó tổ chức vì anh." Giang Mạn ngẩn ra một lúc mới phản ứng kịp, ánh mắt hiện lên những tia sáng vui mừng: "Có phải vì anh lập đại công nên người ta đặc biệt chuẩn bị tiệc mừng cho anh không?" "Cũng coi là thế đi, anh được thăng chức rồi." "Chà, giờ là làm quan rồi nha, không biết quan lớn cỡ nào, em có thể làm phu nhân lãnh đạo được không đây?" Giang Mạn mềm mại dựa vào người Lục Minh, ánh mắt đầy vẻ trêu chọc. "Ừ, cũng coi là một chức quan, lúc đó em sẽ là phu nhân, Nghiêu Nghiêu sẽ là tiểu thiếu gia nhà quan." Lục Minh khẽ nhéo mũi Giang Mạn, nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Nhìn cái dáng vẻ như thật của anh, nếu không biết người đàn ông này nói chuyện lúc nào cũng kiểu đó thì cô đã tin thật rồi.

Giang Mạn nhéo tay Lục Minh một cái: "Đi mà nói với người ta ấy, nói anh béo mà anh còn thở dốc nữa, anh thì thăng chức được đến mức nào chứ." Thấy Giang Mạn không tin, Lục Minh cũng lười giải thích, chỉ nói: "Mạn Mạn, có lẽ em cần chuẩn bị một chút, lúc đó người nhà anh cũng sẽ đến tham dự.

Sau khi dự tiệc xong chúng ta sẽ về đại viện quân khu ở lại một đêm." Giang Mạn ngẩn người mất hai giây, đủ loại cảm xúc từ kích động, vui mừng đến lo lắng ập đến.

Tối nay cô còn đang trách anh sao không dám đưa mình đi gặp phụ huynh, hóa ra mọi chuyện đều nằm trong sự sắp đặt của anh, anh chỉ đang chờ thời cơ thích hợp mà thôi.

Như vậy có phải chứng minh suy đoán của Cố Duyệt là sai không?

Người đàn ông này không phải là bao nuôi gì cả, anh là một người đàn ông đàng hoàng chính trực.

Chương 678

Nhìn bộ quân phục trên người anh, Giang Mạn chỉ cảm thấy những ý nghĩ trước đây của mình thật đáng cười, đó hoàn toàn là sự xúc phạm đối với một quân nhân.

Thế nhưng, sắp đi gặp phụ huynh rồi?

Sao cô lại thấy căng thẳng thế này. "Lục Minh, bố mẹ anh đều thích gì vậy?" "Mạn Mạn, em không cần căng thẳng đâu, thực ra em đến là họ đã vui lắm rồi.

Nếu em nhất định muốn chuẩn bị quà thì anh cũng đã nghĩ thay em rồi.

Em là nhà thiết kế thời trang, hay là em tự tay thiết kế cho mỗi người một bộ đồ đi, đồ tự tay làm bao giờ cũng có thành ý hơn." Nghe vậy, Giang Mạn cười đến híp cả mắt.

Có một người chồng biết lo toan đúng là tốt thật, ngay cả chuyện này cũng không cần tốn não: "Vậy còn chờ gì nữa, giờ vẫn còn sớm, chúng ta đi mua ít vải trước đi.

Đúng rồi, còn phải mua cho Nghiêu Nghiêu cái cặp sách mới nữa." Cậu nhóc cảm thấy cái cặp hiện tại của mình hơi nữ tính nên đã phàn nàn mấy lần rồi, nhưng cô vẫn chưa có thời gian đi mua. "Phải, Nghiêu Nghiêu cũng nói với anh rồi, anh cũng thấy cái cặp đó không đẹp." "Đều tại anh hết, em thấy Nghiêu Nghiêu bị anh lây rồi đấy, trẻ con gì mà càng ngày càng lạnh lùng.

Trước đây nó chẳng bao giờ chê bai em cả, em diện đồ cho nó thế nào nó cũng chịu, bây giờ nó có vẻ có chủ kiến quá rồi.

Bé trai ăn mặc kiểu dễ thương một chút mới đáng yêu chứ, như thế mới được các bạn gái thích." Dạo gần đây cậu nhóc không chê quần áo cô thiết kế thì cũng chê đồ cô mua cho, kén chọn vô cùng. "Cái này không phải anh lây, là nó tự lớn khôn thôi, con trai thì phải có khí chất của con trai chứ." "Hồ đồ, không được bóp chết tuổi thơ của nó." Hai người đi mua một số loại vải thượng hạng trước, bảo người ta ngày mai giao trực tiếp đến nhà.

Sau đó họ ghé vào một cửa hàng cặp sách trẻ em, Giang Mạn chọn mấy cái đều bị Lục Minh phủ quyết, cuối cùng Lục Minh chọn một cái màu đen.

Giang Mạn nhìn mà chỉ biết lắc đầu, nhưng cũng không thể không tin vào mắt thẩm mỹ của anh.

Hai người vừa bước ra khỏi cửa hàng, bước chân Giang Mạn bỗng khựng lại, toàn thân đột ngột mất sạch hơi ấm, trở nên lạnh ngắt.

Lục Minh nhíu mày, nhìn theo hướng mắt của cô, thấy một đôi vợ chồng trung niên đang dẫn theo một cô gái trẻ.

Cô gái ấy nũng nịu khoác tay họ, người đàn ông xách không ít túi đồ mua sắm, cả gia đình ba người vừa nói vừa cười, trông vô cùng hạnh phúc. "Mạn Mạn." Giọng của Lục Minh tự nhiên cũng thu hút sự chú ý của gia đình ba người đằng kia.

Nụ cười trên mặt cô gái trẻ lập tức biến mất, người phụ nữ trung niên nhíu chặt mày, còn người đàn ông thì nhìn chằm chằm vào Giang Mạn với vẻ kinh ngạc tột độ, mãi lâu sau mới thốt ra được hai chữ: "Mạn Mạn." Nhìn biểu cảm của họ, Lục Minh lờ mờ đoán được điều gì đó, anh nắm chặt bàn tay nhỏ của Giang Mạn, bàn tay kia cũng vòng qua ôm lấy eo cô.

Giang Mạn ép mình thu hồi tầm mắt, khoác tay Lục Minh định rời đi.

Lục Minh liếc nhìn gia đình ba người đó một lần nữa rồi cùng Giang Mạn bước lên phía trước, ai ngờ người đàn ông trung niên lại đuổi theo, chặn đường họ.

Gương mặt ông ta trông có vẻ rất khẩn trương: "Mạn Mạn, sao con thấy bố mà lại bỏ đi như thế?

Nói cho bố biết, những năm qua con sống tốt không?" Nếp nhăn giữa lông mày Lục Minh lại sâu thêm vài phần, quả nhiên là bố mẹ và gia đình của Giang Mạn.

Giang Mạn cảm thấy mắt cay xè vô cùng.

Bố từng là người thương yêu cô nhất nhà, mỗi lần cô và Giang Chanh cãi nhau ông đều đứng về phía cô, không giống như mẹ lúc nào cũng thiên vị Giang Chanh một cách mù quáng.

Bố thiên vị cô, mẹ thiên vị Giang Chanh, bố mẹ của cô kỳ lạ như vậy đấy.

Thế nhưng vào lúc cô cần ông nhất, ông lại chọn đứng về phía bên kia. "Giang tiên sinh, tôi sống tốt hay không không cần ông bận tâm." Sắc mặt Giang Lâm Thành lập tức biến đổi, lộ rõ vẻ đau đớn.

Ông định tiến lên nắm tay Giang Mạn nhưng cô đã kịp thời tránh đi, khiến ông chụp hụt, chỉ đành ngượng ngùng thu tay lại. "Mạn Mạn, bố biết con trách bố lúc đó không ủng hộ con, không tin tưởng con, nhưng chuyện xảy ra như thế bố cũng bất đắc dĩ thôi.

Con lại cố chấp, bố mới nói mấy câu con đã chạy mất tăm.

Đến lúc con quay về cầu xin mẹ con thì bố lại không có nhà.

Nếu có bố ở nhà, bố nhất định sẽ không mặc kệ con đâu.

Đứa bé giờ thế nào rồi?

Nghe mẹ con bảo là con trai, khi nào rảnh con đưa đứa bé về thăm chúng ta nhé." "Không cần đâu, bây giờ tôi sống rất tốt, không muốn lại bị quét ra khỏi nhà một lần nữa." Giang Mạn lạnh lùng nói, một lần đó đã khiến cô sợ đến tận xương tủy rồi, cô không muốn trải qua thêm lần nào nữa.

Giang Lâm Thành thở dài một tiếng: "Mạn Mạn, con nói gì vậy, bố mẹ làm gì có thù oán lâu bền, con về nhà nhận lỗi với mẹ con đi, bà ấy nhất định sẽ tha thứ cho con." "Giang tiên sinh, phiền ông làm ơn hiểu cho rõ, bây giờ không phải tôi muốn cầu xin sự tha thứ của bà ta, mà là tôi không tha thứ cho bà ta!

Nếu phải xin lỗi thì là bà ta xin lỗi tôi chứ không phải tôi!

Bà ta lúc trước suýt chút nữa đã hại chết con trai tôi!" Mấy chữ cuối cùng Giang Mạn gần như gào lên, hai mắt cô đỏ ngầu như một con báo mẹ bị thương.

Nghe vậy, Giang Lâm Thành không nhịn được lùi lại một bước, nhìn Giang Mạn với vẻ không thể tin nổi.

Cuối cùng ông lao tới định nắm tay Giang Mạn lần nữa nhưng đã bị Lục Minh ngăn lại: "Giang tiên sinh, vợ tôi không muốn ông chạm vào cô ấy." Sự chú ý của Giang Lâm Thành nãy giờ luôn đặt trên người Giang Mạn nên ông chưa nhìn kỹ Lục Minh, lúc này nhất thời ngẩn người, một lúc sau mới hỏi: "Cậu là ai?" "Tôi là chồng của Giang Mạn." "Mạn Mạn, con lấy chồng rồi sao?" Giang Lâm Thành đại kinh thất sắc.

Nhìn vẻ chấn kinh trên mặt ông, Giang Mạn nói với giọng mỉa mai: "Con tôi cũng có rồi, lấy chồng có gì lạ đâu." Giang Chanh và Tống Liễn đi tới.

Giang Chanh liếc xéo Giang Mạn một cái, đứng bên cạnh thêm dầu vào lửa: "Bố, chị ta giờ đủ lông đủ cánh rồi, cuộc sống riêng tư phong phú lắm, chẳng thèm để ý đến chúng ta đâu, bố đừng phí lời với chị ta nữa." "Con câm miệng cho bố!

Chú ý thái độ nói chuyện của con đi, đây là chị gái con đấy!" "Chị ta không phải chị con!

Lần trước chị ta đã nói rồi, sau này gặp con một lần là đánh một lần!" "Tính tình Mạn Mạn thế nào bố hiểu rất rõ, chắc chắn là con nói lời gì không lọt tai rồi.

Nó là chị con, dạy bảo con là chuyện nên làm!" Giang Chanh bĩu môi, trốn sau lưng Tống Liễn.

Tống Liễn bất mãn nhìn Giang Lâm Thành: "Thôi đi, ông gào lên với con gái làm gì?

Chương 679

Nó nói thật đấy, ông nhìn xem bây giờ Mạn Mạn có chút nào coi chúng ta ra gì không?

Nó giờ coi trời bằng vung, cứ ngỡ lấy được chồng là tìm được chỗ dựa rồi, người ta đã không nhận chúng ta nữa thì chúng ta quan tâm làm gì." "Vậy bà nói cho tôi biết xem bà đã lén lút làm những chuyện gì sau lưng tôi?

Tại sao Mạn Mạn lại nói bà suýt nữa hại chết cháu ngoại của chúng ta?" "Cháu ngoại?

Cháu ngoại gì chứ?

Con gái ông còn không thèm nhận ông thì ông đào đâu ra cháu ngoại?

Sau này chỉ có con của Giang Chanh mới là cháu ngoại của ông thôi, những thứ khác ông đừng có mơ tưởng.

Tôi vĩnh viễn không bao giờ thừa nhận con trai nó!" Chát!

Một cái tát của Giang Lâm Thành giáng thẳng xuống mặt Tống Liễn.

Tống Liễn ngây người, không tin nổi nhìn chồng, rõ ràng không ngờ người chồng vốn luôn thấp hơn mình một cái đầu lại dám tát mình giữa bàn dân thiên hạ.

Giang Mạn cũng sững sờ nhìn Giang Lâm Thành.

Trong ký ức của cô, mọi việc trong nhà dù lớn hay nhỏ đều do Tống Liễn quyết định, cha cô chỉ bày tỏ sự không hài lòng chứ cơ bản không ảnh hưởng gì đến quyết định cuối cùng.

Cô không ngờ hôm nay ông lại vì chuyện của mình mà đánh Tống Liễn.

Xem ra, trong lòng ông vẫn còn đứa con gái này.

Lục Minh cũng nhíu mày, bàn tay lớn vẫn nắm chặt lấy tay nhỏ của Giang Mạn không rời. "Bố!

Sao bố có thể đánh mẹ!" Giang Chanh thét lên, lườm Giang Lâm Thành.

Bàn tay Giang Lâm Thành buông thõng bên hông run rẩy nhẹ.

Trước đây chỉ cần vợ làm việc không quá đáng, ông có thể nhắm mắt làm ngơ, nhưng giờ ông mới nhận ra bà ta đã làm rất nhiều chuyện sau lưng mình. "Giang Lâm Thành!

Ông dám vì con nhỏ này mà đánh tôi?

Ông điên rồi sao!" Tống Liễn tức giận hét lớn.

Giang Lâm Thành lần đầu tiên trong đời có khí chất như vậy, ông ưỡn ngực, phẫn nộ nhìn Tống Liễn: "Đánh bà chính là vì vậy!

Bà thành thật khai ra cho tôi, rốt cuộc bà đã làm chuyện gì đáng sợ với Mạn Mạn?

Những lúc tôi không biết bà đã làm gì, bà khai ra hết cho tôi!" "Giang Lâm Thành, ông giỏi lắm!

Sự nghiệp thành đạt rồi là bắt đầu đánh vợ hả?

Tôi muốn làm gì với đứa con gái do chính mình sinh ra không cần phải báo cáo với ông!

Tôi cho nó sự sống, tôi giáo dục nó là chuyện thiên kinh địa nghĩa!

Tôi chỉ hối hận vì đã bỏ mặc nó quá lâu nên mới nuôi thành cái tính nết phóng đãng như vậy!" Tống Liễn không chút kiêng dè, hẳn học trừng mắt nhìn Giang Lâm Thành. "Câm miệng!

Bà nói bậy bạ gì đó!" Giang Lâm Thành vừa mắng vừa lo lắng liếc nhìn Lục Minh một cái.

Bất kỳ người đàn ông nào nghe thấy những lời như vậy về quá khứ của vợ mình chắc chắn sẽ không vui, nhưng người đàn ông trước mặt này ông hoàn toàn không nhìn thấu được.

Gương mặt đó quá bình thản, không hề lộ ra cảm xúc hỉ nộ ái ố gì.

Trực giác mách bảo ông, đây là một người đàn ông thâm sâu khó lường.

Giang Mạn có một niềm tin mù quáng vào Lục Minh.

Nghe những lời đó, cô chỉ thấy lòng mình đã chết lặng, khóe môi bất giác mím chặt, không có phản ứng gì quá lớn. "Tôi nói bậy sao?

Gương mặt này của tôi vì nó mà đã phải chịu bao nhiêu nhục nhã rồi hả?" Sợ Tống Liễn lại thốt ra thêm những lời quái gở gì nữa, Giang Lâm Thành trực tiếp lôi bà ta đi.

Lúc đi ông còn quay đầu lại nói với Giang Mạn: "Mạn Mạn, con đang ở đâu?

Hôm khác bố đến tìm con." Giang Mạn không trả lời, Giang Lâm Thành thở dài một tiếng rồi quay đi.

Giang Mạn ngẩn ngơ nhìn theo bóng lưng ông.

Mấy năm không gặp, cô phát hiện bóng lưng ông đã già đi nhiều.

Đối với mẹ và em gái, cô đã hoàn toàn nguội lạnh trái tim.

Nếu nói gia đình đó còn gì khiến cô không nỡ bỏ thì chỉ có ông thôi, dù cô không muốn thừa nhận nhưng cũng không thể phủ nhận được.

Sở dĩ có nhiều oán hận như vậy cũng là vì còn quan tâm.

Đối với ông, cô không thể tuyệt tình như với Tống Liễn.

Lục Minh vẫn luôn quan sát cử chỉ của họ.

Chương 680

Sự yêu thương của Giang Lâm Thành dành cho Mạn Mạn là thật lòng, cái đó anh nhìn ra được.

Nhưng còn bà Tống Liễn kia, cứ mở miệng ra là nói chuyện của Giang Mạn làm bà ta nhục nhã, thế nhưng chính bà ta lại là người gào thét ầm ĩ không màng đến địa điểm, thật là mâu thuẫn.

Xấu chàng hổ ai, huống hồ liên quan đến danh dự của con gái, người ta lẽ ra phải giấu nhẹm đi mới đúng.

Hơn nữa, theo lẽ thường, làm mẹ thì sẽ không tùy tiện rêu rao những chuyện như thế, dù có tức giận đến mấy đi nữa cũng sẽ chỉ hận sắt không thành thép mà mắng chửi riêng trước mặt con thôi.

Thái độ của người phụ nữ này đúng là có chút kỳ lạ.

Lực tay Lục Minh ôm vai Giang Mạn hơi siết lại, kéo cô sát vào lòng mình: "Mạn Mạn, mẹ em có phải lúc nào cũng đối xử không tốt với em không?" Giang Mạn sững lại, ngây người nhìn Lục Minh: "Sao anh hỏi vậy?" "Chỉ là thấy một số chuyện có chút kỳ quái thôi." Trên người họ, anh không thấy được sự thân thiết của tình thâm máu mủ.

Giang Mạn ngẫm nghĩ, trong mắt thoáng qua một tia u sầu khó nhận ra: "Thực ra cũng không hẳn, em nhớ lúc em còn nhỏ, bà ấy vẫn rất yêu thương em, ngày nào cũng gọi em là bảo bối cục cưng.

Chỉ là sau khi Giang Chanh ra đời, sự chú ý của bà ấy liền chuyển dời, rồi dần trở nên lạnh nhạt với em." "Thông thường thì là trọng nam khinh nữ, nhà em lại thích con gái út, không thích con gái lớn, chuyện này rất không bình thường." Cái cô Giang Chanh đó, dù anh chưa tiếp xúc nhiều nhưng cũng biết đó là hạng người không mấy thiện cảm, nói năng không biết suy nghĩ.

Nếu đặt hai chị em cạnh nhau, người bình thường chắc chắn sẽ thích Giang Mạn hơn. "Lục Minh, anh thấy có vấn đề gì sao?" "Mạn Mạn, đây chỉ là suy đoán của anh, không có bằng chứng.

Anh thấy những gì mẹ em làm với em không giống như một người mẹ sẽ làm." Đầu ngón tay Giang Mạn khẽ run lên, kinh ngạc há nhỏ miệng: "Ý anh là... bà ấy không phải mẹ ruột của em?" Cô cũng từng thắc mắc vì sao Tống Liễn đối xử tệ với mình, nhưng chưa bao giờ nghĩ theo hướng này. "Vậy em thấy có khả năng đó không?" Giang Mạn suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng lại lắc đầu: "Lục Minh, anh nghĩ nhiều rồi.

Em mang nhóm máu hiếm (Rh-), giống hệt Tống Liễn.

Hồi nhỏ em bị tai nạn xe hơi mất máu nhiều, chính bà ấy đã truyền máu cho em, sao có thể không phải mẹ em được." "Vậy à, thế thì chỉ có thể nói mẹ em là một người kỳ lạ, không hành xử theo lẽ thường thôi." "Thôi, không nói chuyện này nữa, em đã quen rồi.

Chúng ta về thôi, chỉ còn hai ngày nữa là dự tiệc rồi, em thấy thời gian gấp gáp quá, không biết có kịp thiết kế ra nhiều bộ đồ thế không." Lục Minh vuốt tóc cô: "Nếu em thấy phiền thì không cần tự thiết kế đâu, chúng ta dành thời gian đi trung tâm thương mại mua quà là được." "Không, em muốn tự tay thiết kế, thế mới có thành ý.

Anh đừng có coi thường em, lúc cảm hứng dạt dào thì em giỏi lắm đấy." Giang Mạn mím môi nhìn Lục Minh.

Lục Minh bật cười, phụ nữ đều thay đổi nhanh vậy sao?

Giây trước còn lo không thiết kế kịp, giây sau đã bảo anh đừng coi thường, bảo cảm hứng dạt dào thì sẽ rất cừ. "Cười cái gì mà cười?" "Không có gì, chỉ thấy Mạn Mạn lúc này có chút khác với hồi chúng ta mới quen nhau thôi." Lúc đó cô phòng bị anh vô cùng, giờ đã dần mở lòng với anh rồi.

Đây đúng là một tín hiệu tốt. "Cái đó gọi là hiểu nhau, cần thời gian tích lũy." Lục Minh gật đầu, khóe môi bất giác nhếch lên. "Đúng đúng đúng, Lục Minh, sau này anh cứ cười với em như thế nhé, anh cười lên trông đẹp trai lắm đấy." Giang Mạn kiễng chân, bàn tay nhỏ vuốt ve cằm anh. "Thế sao?" Tách!

Giang Mạn đã cầm điện thoại chụp trộm được một tấm.

Nhìn người đàn ông trong màn hình, tâm trạng cô tốt lên không ít.

Khi hai người về đến nhà, Giang Nghiêu vẫn đang chơi game trong phòng.

Nghe thấy tiếng mở cửa, cậu nhóc lập tức tắt máy tính bò lên giường.

Giang Mạn thấy con ngủ say liền hôn nhẹ lên trán một cái rồi rời đi.

Lục Minh đứng im tại chỗ một lát, nghe tiếng Giang Mạn đã vào phòng tắm mới nói: "Thằng nhóc thối này, lúc bố đi đã dặn con thế nào, con lại lẻn dậy chơi game hả?" Giang Nghiêu vẫn nhắm mắt không động đậy.

Lục Minh trực tiếp bế cậu nhóc lên, vỗ nhẹ vào mông một cái.

Thằng bé cuối cùng nhịn không được mở mắt ra, ôm lấy cổ anh cười hi hi: "Lão ba, sao bố phát hiện ra thế?" "Con nhìn đôi dép của con kìa." Giang Nghiêu cúi đầu nhìn, thấy hai chiếc dép nằm cách nhau khá xa, không khó để đoán ra là do vội vàng bò lên giường.

Cậu nhóc cười hì hì: "Bố quan sát kỹ thật đấy." "Không được tái phạm đâu nhé.

Về chuyện ngủ nghê thì bố đồng ý với quan điểm của mẹ con, trước chín giờ rưỡi phải đi ngủ, trẻ con phải đảm bảo ngủ đủ giấc." "Biết rồi, bố phiền quá." "Đúng rồi, có chuyện này nói cho con biết, hai ngày nữa bố sẽ đưa hai mẹ con đi dự tiệc.

Lúc đó ông nội bà nội cũng sẽ có mặt, con phải nhanh nhạy một chút cho bố, đừng để lộ sơ hở đấy." "Yên tâm đi, con ngày nào cũng xem phim truyền hình với mẹ, cái khác không học được chứ kỹ năng diễn xuất thì tiến bộ vượt bậc rồi, bảo đảm mẹ sẽ không nhận ra đâu." "Được rồi, ngoan ngoãn đi ngủ đi." Vì thời gian khá gấp, Giang Mạn cứ có lúc rảnh là lại vẽ bản thiết kế.

Thời trang nữ và trẻ em cô đã rất thạo rồi, chỉ có đồ nam là tốn thêm chút thời gian.

Cô quen một người chị khóa trên có xưởng may, máy móc có sẵn có thể tùy ý sử dụng.

Sau một đêm thức trắng, cô đã làm xong tất cả quần áo, cảm thấy khá hài lòng.

Trước khi đi dự tiệc, Lục Minh đổi ý, định đưa hai mẹ con về đại viện trước.

Từ sáng sớm Giang Mạn đã bắt đầu lo lắng, thay cho Giang Nghiêu mấy bộ quần áo mà vẫn không thấy ưng ý, cuối cùng cậu nhóc phát cáu: "Mẹ ơi, mẹ không cần phải căng thẳng quá thế đâu, chỉ là đi gặp người lớn thôi mà, cứ cung kính lễ phép là được.

Mẹ và chú Lục kết hôn cũng một thời gian rồi, nếu gia đình chú ấy có ý kiến gì với chúng ta thì e là đã kéo tới lâu rồi, mẹ không cần phải lo hão ở đây." "Thật thế sao?" Giang Mạn có chút nghi ngờ nhìn Giang Nghiêu. "Tất nhiên, con có bao giờ lừa mẹ đâu.

Nếu họ không thích mẹ, chúng ta đi là được, có gì to tát đâu." Giang Nghiêu vừa nói vừa tự chọn cho mình một bộ vest nhỏ trong tủ quần áo.

Giang Mạn nhìn đứa trẻ bình tĩnh trước mặt, đột nhiên thấy mình còn chẳng bằng con. "Nghiêu Nghiêu nhà chúng ta dũng cảm thật đấy." "Đây không phải dũng cảm, đây gọi là lâm nguy không loạn." "Được được được, con giỏi nhất, mẹ không bằng con." "Phụ nữ bây giờ đúng là phiền phức thật, nói câu nào là chua câu nấy, con nói câu thật lòng cũng không xong." Giang Nghiêu vừa nói vừa tự thay quần áo.

Giang Mạn: "..." Đứa trẻ này rốt cuộc giống ai vậy trời?

Chương 681

Hai mẹ con vừa thay đồ xong thì Lục Minh đã về đón.

Suốt dọc đường, Giang Nghiêu rất tâm lý kể cho mẹ nghe những chuyện thú vị ở trường.

Nghe tiếng con trai, Giang Mạn cũng vơi bớt căng thẳng.

Mãi cho đến khi đến cổng đại viện quân khu, một tiếng hô dõng dạc vang lên: "Chào Thủ trưởng!" Chỉ nghe Lục Minh thản nhiên đáp: "Vất vả rồi." Giang Mạn hoàn toàn ngẩn người, không nhịn được nhìn Lục Minh thêm vài cái.

Người đàn ông này rốt cuộc được thăng chức gì vậy?

Thủ trưởng?

Nghe có vẻ không vừa đâu.

Xe đi vào đại viện, Giang Mạn cũng không còn thời gian để thắc mắc nữa, mọi tâm tư đều dồn vào việc sắp được gặp người nhà họ Lục.

Tay trái Lục Minh xách túi, tay phải dắt Giang Mạn, Giang Mạn dắt Giang Nghiêu.

Lần trở về này tâm trạng anh còn kích động hơn cả khi vượt qua ranh giới sinh tử năm xưa.

Cảm nhận được sự căng thẳng của người bên cạnh, anh nói với Giang Mạn: "Mạn Mạn, thả lỏng đi, không sao đâu." Giang Mạn gật đầu, còn Giang Nghiêu thì vẫn vểnh môi nhỏ, ra dáng một hoàng tử nhỏ lịch lãm.

Vì lo lắng Giang Mạn sẽ không tự nhiên nên cả gia đình họ Lục đều đợi sẵn trong phòng khách chứ không ra cổng đón.

Ngoại trừ Lục Tử Đồng và Bùi Lệ Hành không có mặt, những người còn lại đều đã tề tựu đông đủ.

Giang Mạn vừa bước đến cửa đã thấy vợ chồng Lục Sâm, rồi khi tầm mắt cô dời đến chỗ cụ già ngồi ở ghế chính thì người cô run bắn lên dữ dội.

Nếu trí nhớ cô không nhầm, hồi thiếu nữ cô thường xuyên thấy vị lão nhân này trên tivi, hình như là vị Lão Tư lệnh, còn có cả thị trưởng thành phố cùng phu nhân, và chủ tịch tập đoàn Lục thị nữa.

Trong số những người có mặt, Giang Mạn chỉ chưa thấy Lục Nam Thiên bao giờ, vì ông vốn không thích xuất hiện trên truyền hình.

Nhưng Giang Mạn là người thông minh, không khó để đoán ra người đứng cạnh Tần Tuệ chắc chắn cũng là một nhân vật tầm cỡ, nhìn tướng mạo đó là biết ngay bố của Lục Minh.

Chân Giang Mạn nhũn cả ra, nếu Lục Minh không ôm lấy eo cô thì chắc cô đã đứng không vững rồi.

Đây chính là "gia đình quân nhân" mà anh nói sao?

Thật sự quá đáng sợ.

Giang Mạn cố đấm ăn xôi bước vào.

Vừa mới đứng vững thì nghe thấy một giọng trẻ con lảnh lót: "Anh ơi!" Nhìn theo tiếng gọi, Giang Mạn thấy cạnh chân Lục Sâm là một bé gái nhỏ nhắn, hồng hào, khoảng chừng hai tuổi, trông mềm mại như có thể vắt ra nước, vô cùng đáng yêu.

Lục Sâm cười khẽ, cưng chiều nhéo mũi cô bé: "Cái con bé này, bé tí mà đã mê trai rồi, cứ thấy anh đẹp trai là không chịu được." "Anh ơi!" Lục Niệm Nhất nhấn mạnh. "Thích thì tự qua đó mà tìm anh."

Lục Niệm Nhất chạy tới trông rất đẹp mắt, hai bàn tay nhỏ vung vẩy, cái mông cũng nhún nhảy theo, ai nhìn thấy dáng vẻ này cũng không cầm lòng được.

Giang Nghiêu ngồi xuống, đón lấy cơ thể mềm mại của cô bé vào lòng.

Cậu nhóc mím môi cười: "Chào em gái nhỏ." Lục Niệm Nhất chớp chớp mắt, không hiểu sao hôm nay anh trai lại gọi mình là em gái nhỏ, mấy lần trước toàn gọi là Niệm Niệm nhỏ thôi mà.

Thế là cô bé lại không bỏ cuộc gọi một tiếng: "Anh ơi!" "Em gái ngoan, nói anh nghe em tên là gì nào?" "Niệm Niệm." Lục Niệm Nhất mếu máo, trí nhớ anh trai kém quá, mới đó đã quên tên mình rồi. "Niệm Niệm thật thông minh." Cô bé được khen liền vui vẻ quay đầu cười với Lục Sâm.

Lục Sâm cũng đi tới, xoa đầu Giang Nghiêu: "Nghe chú Lục của cháu nói cháu tên Nghiêu Nghiêu, rất hoan nghênh cháu đến đây.

Chú là em trai của chú Lục, sau này sẽ là chú nhỏ của cháu." "Chào chú nhỏ ạ." "Nghiêu Nghiêu, còn có cụ nội và ông bà nữa nhé." Tần Tuệ cũng vẫy tay gọi Giang Nghiêu.

Giang Nghiêu đưa Lục Niệm Nhất cho Lục Sâm bế, rồi dưới sự chỉ dẫn của Tần Tuệ đi chào hỏi mọi người.

Cứ chào một người là cậu nhóc lại nhận được một phong bao lì xì lớn, đồng thời còn nói kèm theo một lời chúc bốn chữ.

Dáng vẻ coi họ như người lạ lần đầu gặp của cậu nhóc khiến cả nhà họ Lục đều cười hớn hở.

Lục Minh: "..." Sao lại bắt đầu diễn thế này rồi, đúng là cả một đám diễn viên, diễn xuất đầy mình.

Cái truyền thống nhà anh đúng là tuyệt thật, ai cũng có nét giống chú nhỏ.

Thực ra tính cách Giang Nghiêu có phần giống anh, nhưng giống nhất vẫn là cậu em trai này.

Nếu không phải anh từng học tâm lý học thì chắc cũng bị lừa rồi. "Nghiêu Nghiêu nhà chúng ta hiểu chuyện thật đấy." Lão gia tử cảm thán. "Đều do mẹ dạy bảo tốt ạ, từ lúc con còn rất nhỏ mẹ đã dạy con học thành ngữ rồi." Giang Nghiêu nũng nịu nói, lúc này không quên ghi điểm ấn tượng cho mẹ mình.

Lão gia tử nhìn về phía Giang Mạn, ôn tồn nói: "Cháu à, mấy năm qua vất vả cho cháu rồi." "Không, thưa Lão Tư lệnh, không... vất vả chút nào ạ." "Lão Tư lệnh gì chứ, lão già này sắp gần đất xa trời rồi, cứ gọi ta là ông nội là được." Lão gia tử giả vờ không vui.

Giọng ông vốn rất vang, dù đã cố kìm lại nhưng đối với một Giang Mạn đang quá căng thẳng thì vẫn thấy hơi lớn.

Bờ vai nhỏ của Giang Mạn khẽ rụt lại, bất giác nhìn sang Lục Minh.

Lục Minh gật đầu khích lệ, Giang Mạn lập tức đổi miệng: "Chào ông nội ạ." "Sao thế?

Cháu sợ ta à?" "Dạ không, sao cháu lại sợ ông được ạ, chỉ là lần đầu tiên cháu được đối diện với một người có thân phận lớn lao như thế này thôi." "Cái con bé này, đúng là không nghe lời, ta đã nghỉ hưu mấy năm rồi, chỉ là một lão già thôi mà, sao chẳng có chút gan dạ nào của Nghiêu Nghiêu thế." Nhớ lần đầu tiên thằng bé này đến nhà họ Lục, phải gọi là cực kỳ bình tĩnh, ngồi trên sofa rung chân phơi phới, còn biết khai gian tuổi để giả vờ ngây ngô quan sát mọi người. "Nó đúng là nghé con mới đẻ không sợ hổ ạ." Giang Mạn nhanh nhẩu tiếp lời, vì không biết gì nên dĩ nhiên chẳng có gì phải sợ.

Chương 682

Nói xong, Giang Mạn nhận ra điều gì đó, hơi ngượng ngùng cúi đầu.

Lão gia tử thấy dáng vẻ đó của cô thì không nhịn được bật cười: "Phải như thế chứ, phải lấy chút khí thế ra, đừng có coi lão già này là cái đinh gì." "Bố, bố cũng đừng trêu Mạn Mạn nữa, con bé lần đầu đến nhà nên còn chưa quen." Tần Tuệ cười nói giúp.

Giang Mạn trao cho Tần Tuệ một ánh mắt cảm kích, rồi nhớ ra món quà mình mang theo, cô nhận lấy từ tay Lục Minh, mỉm cười: "Lần đầu đến thăm cháu cũng không biết nên chuẩn bị gì, cháu vốn làm thiết kế nên có tự tay may mấy bộ quần áo cho mọi người, hy vọng mọi người sẽ thích ạ." Nói xong, cô lần lượt đưa quần áo cho từng người, còn giải thích sơ qua về ý tưởng thiết kế.

Để xoa dịu sự căng thẳng của cô, Tần Tuệ và Chu Thanh Vận thỉnh thoảng lại hỏi cô về các vấn đề chuyên môn trong thiết kế thời trang, dần dần tâm trạng Giang Mạn cũng bình ổn lại.

Chu Thanh Vận cười nói: "Mạn Mạn đúng là khéo tay quá, nhà họ Lục chúng tôi từ nam chí nữ toàn là mấy ông thô kệch, mấy việc may vá thêu thùa này chẳng ai làm nổi, nhìn đường kim mũi chỉ của cháu xem, thật là đẹp quá." Mạc Noãn đứng bên cạnh mỉm cười, thầm thấy may mắn vì năm đó mình lần đầu đến nhà họ Lục trong tình trạng mất trí nhớ.

Dù trước đó Lục Sâm đã nói cho cô biết thân phận của họ nhưng đó cũng chỉ là một khái niệm xa vời, nếu không thì nhìn thấy những nhân vật chỉ có trên tivi thế này, chắc cô còn căng thẳng hơn cả Giang Mạn.

Giang Nghiêu được ông nội Lục kéo vào lòng, sự chú ý của cậu bé lập tức bị thu hút bởi một bé gái ngồi trong góc.

Cậu đã đến nhà họ Lục mấy lần nhưng chưa bao giờ thấy cô bé này.

Trông cô bé cũng tầm tuổi Lục Niệm Nhất, lúc này đang cùng Lục Tử Mặc ghé sát đầu vào nhau chơi trò xếp gỗ đơn giản.

Khi chạm phải ánh mắt của Giang Nghiêu, cô bé chỉ bình thản liếc nhìn một cái rồi lại cúi đầu xuống.

Trong ấn tượng của Giang Nghiêu, các bé gái đa số đều giống như Lục Niệm Nhất, hoạt bát và đáng yêu, đây là lần đầu tiên cậu thấy một cô bé bình tĩnh như vậy. "Cụ nội ơi, em gái này là ai thế ạ?" "À, đó là chị họ của Niệm Niệm, Mạc Hữu An, con có thể gọi con bé là Hữu An." Ông nội Lục mỉm cười giải thích.

Bé Hữu An là một đứa trẻ đặc biệt ngoan ngoãn, không ồn ào cũng không nghịch ngợm, tính cách chẳng giống Mạc Tử Hi hay Đinh Duệ chút nào, ngược lại rất giống người ông ngoại đã khuất.

Lục Sâm vốn dĩ không có chút sức đề kháng nào trước các tiểu công chúa, chỉ cần anh và Mạc Noãn có thời gian là cô bé lại thường xuyên đi theo bên cạnh.

Thêm vào đó, đôi mắt của cô bé rất giống Mạc Noãn, nhìn cứ như Mạc Noãn sinh ba vậy, nên Lục Sâm sủng ái vô cùng.

Giang Nghiêu nhìn khuôn mặt trắng trẻo của cô bé, không kìm được bước tới xoa nhẹ một cái rồi lập tức rụt tay lại như bị điện giật: "An An, gọi anh đi nào." Mạc Hữu An nhìn chằm chằm Giang Nghiêu một hồi lâu mới dịu dàng nói: "Chào anh ạ." "Chào An An nhé." Giang Nghiêu lại xoa đầu cô bé.

Lục Tử Mặc cũng rất thích người anh lớn này, ngẩng đầu cười bảo: "Anh ơi, chơi chung đi." Giang Nghiêu cũng đặc biệt kiên nhẫn, ngồi xuống tấm thảm xốp cùng các em.

Lục Niệm Nhất vốn thích náo nhiệt, lúc này đương nhiên không thể thiếu cô bé.

Mấy đứa nhỏ tụ tập lại với nhau, chỉ có điều Lục Niệm Nhất thích phá hoại, Hữu An và Lục Tử Mặc vất vả lắm mới xếp xong hình thì bị cô bé đá một phát văng tung tóe.

Nhưng chẳng ai trách mắng cô bé, cả đám cười vang một trận rồi lại bắt đầu lại từ đầu, lặp đi lặp lại mà không biết chán.

Giang Mạn thấy Giang Nghiêu có thể hòa nhập vui vẻ với mấy đứa nhỏ thì thở phào nhẹ nhõm.

Cô mang theo một đứa con riêng gả cho Lục Minh, vốn tưởng rằng cửa ải gia đình anh sẽ khó vượt qua, ngờ đâu lại thoải mái như vậy. "Mạn Mạn, con theo mẹ lên lầu, mẹ có chuyện muốn nói với con." Tần Tuệ gọi Giang Mạn.

Giang Mạn gật đầu, hơi lo lắng đi theo Tần Tuệ lên lầu.

Tần Tuệ lấy từ trong hộp ra một chiếc vòng ngọc phỉ thúy đưa cho Giang Mạn: "Mạn Mạn, cái này mẹ tặng con." Giang Mạn nhìn màu sắc là biết ngay đây là hàng thượng hạng: "Mẹ ơi, cái này quý trọng quá, mẹ cứ giữ lại dùng đi ạ." Tần Tuệ mỉm cười, nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của Giang Mạn rồi trực tiếp đeo vào: "Đây là món đồ mẹ tôi tặng khi tôi đi lấy chồng, nghe nói là bảo vật gia truyền của nhà họ Tần chúng tôi.

Chỉ cần đeo nó, cả đời này sẽ được tâm nguyện ý thành.

Tâm nguyện lớn nhất của mẹ là gia đình hòa thuận, nhưng lúc đó nghe tin Lục Minh không còn nữa, mẹ vốn không tin mấy thứ này.

Ai ngờ mấy năm sau Lục Minh thật sự trở về, giờ mẹ cũng chẳng còn tâm nguyện gì khác, giao lại cho con, đây là một món trang sức mang ý nghĩa tốt lành." Giang Mạn cũng là người làm mẹ, Giang Nghiêu chỉ cần cảm mạo phát sốt là cô đã lo sốt vó, huống chi là khi bà nghe tin con mình tử trận.

Xem ra đằng sau mỗi gia tộc vẻ vang đều ẩn chứa những nỗi niềm cay đắng khó nói.

Giang Mạn không từ chối nữa, gật đầu nói: "Con cảm ơn mẹ." Tần Tuệ không giống như lúc Lục Sâm đưa Mạc Noãn về mà giữ kẽ hay thử lòng, nhìn sự hiểu chuyện của Giang Nghiêu là bà biết mẹ đứa trẻ chắc chắn cũng không tệ đi đâu được, bà tin đây là một đứa trẻ ngoan.

Bao nhiêu năm qua cô một mình nuôi dạy Giang Nghiêu khôn lớn, bà chỉ thấy thương xót và áy náy. "Mẹ cũng không có yêu cầu gì khác, chỉ hy vọng con và Lục Minh chung sống hạnh phúc.

Mười mấy năm qua Lục Minh sống không dễ dàng gì, luôn đi bên bờ vực nguy hiểm, giờ thì cuối cùng cũng ổn định rồi.

Sau này dù có gặp chuyện gì, hai đứa cũng phải bình tĩnh đối mặt, tuyệt đối đừng bốc đồng, hai người đi được tới bước này không hề dễ dàng.

Nghề nghiệp của Lục Minh cũng đặc thù, thời gian ở bên cạnh các con có lẽ không nhiều như những gia đình khác, con hãy bao dung cho nó nhiều hơn." Đặc biệt là trường hợp của cô và Lục Minh, nếu không phải vì sai sót ngẫu nhiên, có lẽ họ vĩnh viễn không biết nhà họ Lục còn có một đứa cháu thất lạc bên ngoài.

Giang Mạn kiên định gật đầu, nghiêm túc nhìn Tần Tuệ: "Chuyện của Lục Minh con đều biết cả rồi.

Anh ấy là một người tốt, không thẹn với tín ngưỡng của mình.

Mẹ yên tâm, con sẽ nỗ lực để anh ấy được hạnh phúc." "Tốt, có câu nói này của con là mẹ yên tâm rồi.

Lục Minh trong chuyện tình cảm hơi khờ khạo, bao năm qua bên cạnh nó không có người phụ nữ nào, nó cũng không biết cách cư xử với phụ nữ, nhiều khi cần con phải uốn nắn, con cũng đừng ngại, trong nhà luôn cần một người chủ động mà." Nếu không phải ánh mắt Tần Tuệ quá đỗi ôn hòa, Giang Mạn thật sự sẽ tưởng rằng nỗi phiền muộn trong lòng mình đã bị nhìn thấu.

Cô hiện đang ở trong tình cảnh khó xử, không đủ dũng khí để bước ra bước đó. "Mẹ, con biết rồi ạ." "Được rồi, chúng ta xuống dưới thôi, thời gian không còn sớm, phải đến quân khu rồi.

Sau này cuối tuần có thời gian con cứ đến đại viện, mẹ con mình lại trò chuyện thêm.

Mạc Noãn con cũng thấy rồi đó, con bé rất dễ gần, sau này chị em dâu các con cũng nên năng qua lại." Khi người nhà họ Lục đến quân khu, mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng.

Giang Mạn cứ ngỡ nó cũng giống như tiệc rượu thương mại, đến nơi mới biết trước đó còn có một lễ sắc phong cho Lục Minh.

Họ được sắp xếp ngồi ở phòng hội nghị lớn, vị trí của nhà họ Lục nằm ngay hàng đầu tiên.

Giang Nghiêu dường như rất thích Mạc Hữu An, cứ ôm cô bé vào lòng suốt.

Chương 683

Bé Hữu An ngày thường khá lạnh lùng, đối với những người bạn mới quen thường không thân thiết nổi, nhưng đối với Giang Nghiêu cô bé lại có phần gần gũi hơn, không vùng vẫy cũng không phản kháng, ngoan ngoãn lạ thường. "Nghiêu Nghiêu, con có biết chú Lục được thăng chức lên vị trí gì không?" "Mẹ không biết sao?" Giang Nghiêu hỏi ngược lại.

Giang Mạn hơi ngại ngùng lắc đầu: "Mẹ không có hỏi." Thật ra trong tiềm thức cô nghĩ chắc cũng chỉ là thăng chức nhỏ thôi, nhưng khi thấy gia đình anh và quy mô thế này, cô mới giật mình nhận ra suy nghĩ của mình quá đơn giản. "Mẹ thật là vô tâm quá, chuyện thế này cũng không hỏi.

Chú Lục sắp được thăng hàm Thiếu tướng rồi, sắp tới sẽ kế nhiệm vị trí của ông nội, trở thành Quân trưởng trẻ tuổi nhất quân khu đấy." "Hàm Thiếu tướng cao lắm sao?" Giang Nghiêu cạn lời, hỏi một đứa trẻ câu này thật sự ổn không mẹ? "Mẹ à, con nói không rõ lắm, đại khái giống như tướng quân thời xưa ấy, mẹ có thể tự lên Baidu mà tra." Nghe vậy, Giang Mạn cũng ngại không hỏi thêm, lập tức lấy điện thoại ra tìm kiếm.

Mạc Noãn vì không yên tâm về Hữu An nên ngồi ngay bên phải Giang Nghiêu, nghe thấy cuộc đối thoại của hai mẹ con mà thầm buồn cười.

Cô cuối cùng cũng tìm được một người còn vô tư hơn cả mình, người chị dâu này tuyệt đối thắng cô một bậc, đến giờ mà vẫn không biết Lục Minh được thăng lên chức vị gì.

Khi xem tài liệu tìm thấy trên mạng, Giang Mạn kinh ngạc không thốt nên lời.

Anh mới hơn ba mươi tuổi mà đã được thăng hàm Thiếu tướng, những người leo lên vị trí đó đa số đều đã năm sáu mươi tuổi, người trẻ như anh đúng là hiếm có khó tìm.

Giữa họ cách biệt bao nhiêu năm, không khó để tưởng tượng tiền đồ của Lục Minh sẽ rạng rỡ đến mức nào.

Giang Mạn cảm thấy tay cầm điện thoại của mình hơi run rẩy, cô đúng là nhặt được bảo vật rồi.

Kiếp trước cô đã làm việc thiện gì mà lại gả được cho người đàn ông ưu tú như vậy?

So với anh, cô dù ở phương diện nào cũng kém sắc hơn quá nhiều.

Cô còn chưa tốt nghiệp đại học, cha không thương mẹ không yêu, lại còn đèo bòng một đứa con.

Giữa họ quả thực là một người trên trời, một người dưới đất, hai đường thẳng song song hoàn toàn không liên quan.

Tim Giang Mạn đập nhanh không kiểm soát nổi, cô cũng không diễn tả được đó là cảm giác gì, chỉ ngây người nhìn người đàn ông trên đài cao.

Anh trong bộ quân phục rực rỡ, khí chất trầm tĩnh, thân hình cao ráo, không nói không rằng chỉ đứng yên đó thôi cũng giống như một thực thể phát sáng, khiến người ta không thể rời mắt.

Một anh như vậy khác hẳn một trời một vực với Đội trưởng Lục lúc mới quen.

Chẳng trách lúc đó anh lại có vẻ kiêu ngạo như vậy, buổi xem mắt do đơn vị tổ chức anh muốn tham gia thì tham gia, không muốn thì thôi, hóa ra anh có vốn liếng để làm vậy.

Không biết có phải là ảo giác của cô không, cô cứ cảm thấy ánh mắt của anh luôn tập trung vào mình.

Tại buổi lễ, Tư lệnh quân khu đương nhiệm đọc lệnh điều động trung ương, Lục Minh sẽ kế nhiệm chức Quân trưởng của Lục Nam Thiên, còn Lục Nam Thiên thăng lên làm Trưởng phòng Hậu cần.

Sau đó, Chính ủy chủ trì buổi lễ tóm tắt ngắn gọn những chiến công mà Lục Minh đã lập được.

Nếu có thể, Giang Mạn muốn vểnh tai lên nghe thật kỹ, cô không muốn bỏ lỡ bất kỳ từ ngữ nào liên quan đến anh.

Suốt quá trình cô đều giữ sự tập trung cao độ, đây cũng là lần đầu tiên cô hiểu sâu hơn về Lục Minh.

Anh là người không thích khoe khoang, cô bảo anh kể chuyện, anh cũng chỉ nhắc qua loa chuyện làm nằm vùng, lại còn kể rất khô khan.

Hôm nay nghe người chủ trì đọc ra, cô mới biết anh đã làm được nhiều việc đến thế.

Có những vụ án cô từng nghe thấy trên tivi, đều là những vụ án lớn, lúc đó cô chỉ liếc qua rồi chuyển kênh, không bao giờ dám tưởng tượng mình sẽ có bất kỳ liên hệ nào với người đứng sau đó, càng không nói đến việc trở thành vợ anh.

Giang Nghiêu nhìn người cha cao lớn vĩ đại trên đài cũng vô cùng phấn khích, cứ mím môi cười.

Thấy Giang Mạn đang thẩn thờ, cậu bé không nhịn được vội vàng nhắc nhở: "Mẹ ơi, mẹ đừng có ngẩn người ra nữa, chụp cho chú Lục mấy kiểu ảnh đi, để ghi lại khoảnh khắc quan trọng này chứ." Giang Mạn lúc này mới sực tỉnh lấy điện thoại ra, hướng về phía người trên đài chụp liên tiếp mấy phát.

Nhìn người đàn ông 360 độ không góc chết trong điện thoại, nụ cười trên môi Giang Mạn lan rộng, đồng thời hốc mắt cũng hơi cay cay, vừa tự hào vừa xót xa cho anh.

Cô biết tất cả những điều này đều do anh nỗ lực đổi lấy, những vết sẹo trên người anh là thật, không thể làm giả được.

Giờ đây chỉ cần nhắm mắt lại, cô vẫn có thể hình dung ra những vết sẹo dữ tợn đó.

Người chủ trì đưa micro cho Lục Minh, anh vẫn giữ phong cách thường thấy, lời nói ít đến thảm thương: "Cảm ơn quốc gia đã bồi dưỡng và ưu ái tôi, cảm ơn gia đình đã thấu hiểu và ủng hộ, cảm ơn phu nhân của tôi đã nguyện ý gả cho tôi.

Sau này tôi sẽ tiếp tục dùng hành động để chứng minh." Lời Lục Minh vừa dứt, Giang Mạn lập tức nghe thấy tiếng xôn xao từ đám đông quan khách phía sau.

Tiếng không quá lớn nhưng vì cách cô không xa nên cô nghe rõ mồn một. "Cái gì, Lục Thiếu tướng kết hôn rồi sao?" "Đúng vậy, sao không nghe thấy tin gì nhỉ, chẳng phải anh ấy vừa từ Tây Tạng điều về sao?" "Nhà họ Lục làm công tác bảo mật tốt thật đấy, âm thầm rước con dâu về nhà luôn." "Không biết Trung tá Tiêu nghe thấy tin này có tức đến hộc máu không nữa.

Cô ấy nghe tin Lục Thiếu tướng tử trận mà đau lòng bao nhiêu năm, trì hoãn cả chuyện hôn nhân đại sự.

Vất vả lắm tình thế mới xoay chuyển, Lục Thiếu tướng trở về lại còn thăng tiến vù vù, kết quả người ta đã cưới vợ rồi." Giang Mạn nghe thấy vậy không khỏi nhíu mày, Lục Minh nói anh từng có một đoạn tình cảm với một người phụ nữ, chẳng lẽ chính là Trung tá Tiêu, một nữ quân nhân trong miệng những người này?

Giang Nghiêu kéo áo Giang Mạn, hạ thấp giọng nói: "Mẹ ơi, chú

Lục dường như có tình địch đấy, mẹ phải trông cho kỹ vào, vất vả lắm mới câu được rể quý, đừng để bị người ta cướp mất." "Trẻ con con nít biết gì mà quản nhiều thế, chăm sóc An An cho tốt đi, đừng có động đậy mãi thế." Giang Nghiêu bĩu môi, rồi nhìn cô bé trong lòng hỏi: "An An, khi nào em đi nhà trẻ?" Mạc Hữu An thản nhiên đáp: "Dì nói em còn nhỏ quá." Giang Nghiêu không khỏi nhìn về phía Mạc Noãn: "Thím nhỏ ơi, sau này An An, Niệm Niệm và Tử Mặc có thể đến trường của cháu không?

Trong đó có cả nhà trẻ đấy ạ.

Nếu đến đó cháu có thể giúp thím chăm sóc các em, có người anh này ở đây không ai dám bắt nạt các em đâu." Mạc Noãn buồn cười nhìn Giang Nghiêu: "Thật ra con chỉ muốn An An đến đó thôi phải không?" Khuôn mặt nhỏ của Giang Nghiêu hiếm khi ửng hồng, cậu nhìn Mạc Noãn vẻ vô tội: "Làm gì có chuyện đó, cháu rất thích các em mà, đương nhiên cũng rất thích An An nữa." Mạc Noãn cũng không vạch trần, trẻ con với nhau thật ra cũng cần có duyên, giống như Lục Niệm Nhất vậy, tuy nghịch ngợm phá phách nhưng không phải đứa trẻ nào cô bé cũng chịu tiếp xúc.

Sau khi nghi thức nhậm chức kết thúc là đến bữa tiệc tối, nhưng nó không quá long trọng như tiệc rượu thương mại mà chỉ là tạo nền tảng để mọi người giao lưu.

Lục Minh từ trên đài bước xuống, đưa cánh tay ra cho cô, Giang Mạn đỏ mặt đặt tay mình vào.

Đây là lần đầu tiên Giang Mạn tham gia một bữa tiệc tối như vậy, ngoại trừ người nhà ra thì nhìn đâu cũng thấy quân phục, khiến cô hoa cả mắt. "Mạn Mạn, em đừng căng thẳng, anh đưa em đi làm quen với vài người." Giang Mạn hạ thấp giọng: "Lục Minh, anh nên nói rõ với em sớm hơn chứ, để em còn chuẩn bị." Cô cứ ngỡ chỉ là đi dự cùng thôi, ai ngờ Lục Minh lại là nhân vật chính tối nay.

Chương 684

Kể từ lúc anh bước về phía cô, họ nghiễm nhiên trở thành tiêu điểm của cả buổi tiệc.

Lục Minh bật cười, người đàn ông này chỉ khi đối mặt với người thân cận mới lộ ra một tia nhu tình: "Ngốc ạ, nếu anh nói sớm cho em, chắc em sẽ mất ngủ mấy ngày mất." "Chắc cũng không đến mức đó đâu." Giang Mạn bĩu môi.

Cô sẽ căng thẳng, nhưng chắc chưa tới mức mất ngủ, gần đây giấc ngủ của cô cực kỳ tốt. "Không sao đâu, em cứ mỉm cười đi theo anh là được rồi, không cần lo cho Nghiêu Nghiêu, bên phía mẹ sẽ có người lo." Lục Minh vỗ vỗ tay Giang Mạn an ủi. "Biết rồi mà." Giang Mạn vô thức kéo dài giọng.

Đã đến nước này rồi thì đành đâm lao phải theo lao thôi.

Tuy nhiên, những việc anh làm khiến cô khá cảm động.

Lúc nãy trên đài anh đã công bố chuyện cưới vợ, dưới đài lại đích thân tới đón cô, tất cả đều là đang khẳng định thân phận của cô trước mặt mọi người.

Ông nội và Lục Nam Thiên cũng ném ánh mắt trấn an về phía Giang Mạn, cô mỉm cười gật đầu.

Cả nhóm đi về phía đại sảnh, dù đi đến đâu cũng không ngớt những lời chúc mừng.

Sự căng thẳng của Giang Mạn dần bị cảm giác tự hào lấn át, cô bắt đầu thả lỏng hơn.

Ngay khi Giang Mạn cảm thấy cơ mặt mình sắp cứng đờ vì cười thì nghe thấy một giọng nói trong trẻo, tựa như tiếng chim vàng anh lảnh lót: "Anh Minh, chúc mừng anh nhé." Gọi "A Minh" thì cô còn có thể chịu được, vì người nhà họ Lục cũng gọi anh như vậy, nhưng đằng này lại là "Anh Minh", gọi mới thân thiết làm sao.

Giang Mạn khoác tay Lục Minh không tự chủ được mà siết chặt lại.

Người phụ nữ trước mặt cũng mặc quân phục, gương mặt rạng rỡ phóng khoáng, rõ ràng cao gần một mét bảy nhưng không hiểu sao lại mặc quân phục ra vẻ kiều diễm lung linh, mang đến một cảm giác mâu thuẫn cực hạn.

Điều khó chịu nhất là ánh mắt của cô ta, đặc biệt rực cháy, không hề che giấu ý đồ với Lục Minh.

Chân mày Giang Mạn bản năng nhíu lại, cái tên Lục Minh này đúng là đào hoa thật.

Ngờ đâu lại nghe thấy giọng nói hững hờ của Lục Minh: "Chào Trung tá Tiêu." Nghe thấy câu này của Lục Minh, sắc mặt Tiêu Hàm biến đổi liên tục, thân hình cũng lảo đảo một chút, chỉ là vẫn cố gượng nụ cười: "Anh Minh, anh khách sáo quá rồi, gọi tên em là được.

Chúng ta cùng làm việc bao nhiêu năm, chẳng qua chỉ là mấy năm không gặp, gọi chức danh nghe xa lạ quá." "Cô cũng nghe thấy rồi đó, tôi đã kết hôn rồi, tôi đi quá gần cô thì vợ tôi sẽ không thoải mái." Lục Minh không hề vì thấy cảm xúc của Tiêu Hàm bị ảnh hưởng mà thay đổi thái độ, ngược lại luôn coi cô ta là người không liên quan, có lẽ đây mới là điều gây tổn thương nhất.

Khóe môi Giang Mạn cong lên một nụ cười, cô thấy tính cách này của Lục Minh thật tốt, tuyệt đối không dây dưa, rất quyết đoán.

Câu nói đó rõ ràng là để bảo với Tiêu Hàm rằng, vì anh đã kết hôn nên không chỉ hôm nay xa lạ mà sau này cũng vậy, hoàn toàn không cho người ta một tia hy vọng nào.

Đàn ông đúng là vô tình, câu này chẳng sai chút nào.

Tiêu Hàm nhìn người đàn ông lạnh lùng trước mặt, trong mắt tràn đầy sự si mê.

Cô cũng không biết tại sao mình lại thích người đàn ông tuyệt tình như vậy, nhưng thích là thích thôi.

Nếu cô biết lý do có lẽ mấy năm qua đã không phải sống trong tuyệt vọng như thế.

Mấy năm trước cô không dám thổ lộ tâm tư vì sợ không được làm việc cùng anh, khi nghe tin anh hy sinh, cô đã đau đớn khôn cùng.

Vất vả lắm mới có màn lật ngược tình thế, anh "từ cõi chết trở về", cô cứ ngỡ ông trời lại cho mình cơ hội, ai ngờ giữa đường lại nhảy ra một kẻ nẫng tay trên, tước đoạt cơ hội của cô một cách triệt để như vậy.

Người phụ nữ này rốt cuộc có gì tốt chứ?

Ánh mắt Tiêu Hàm nhìn Giang Mạn thoáng qua một tia hận ý, nhưng chỉ trong chớp mắt cô ta đã giả vờ không quan tâm đến lời Lục Minh nói, cười bảo: "Lục Thiếu tướng, vậy hãy giới thiệu vợ anh cho tôi biết đi." "Giang Mạn, họ Giang trong Trường Giang, tên Mạn trong cỏ mạn." Tiêu Hàm nghiến răng một cái, hai chữ "Lục phu nhân" mãi vẫn không thốt ra được: "Chào cô Giang, tôi là Tiêu Hàm." Nghe vậy, Giang Mạn cũng hơi không vui, người phụ nữ này đúng là không cam lòng mà, Lục Minh đã nói đến nước đó rồi mà cô ta vẫn không chịu thừa nhận thân phận của cô. "Gọi cô Giang thì có vẻ không thích hợp lắm, tôi đã lấy chồng rồi, Trung tá Tiêu cứ gọi thẳng tên tôi là được." Tiêu Hàm cũng không muốn ngay lần đầu gặp mặt đã làm quan hệ quá khó coi, bèn đổi miệng: "Chị dâu." "Mạn Mạn kém cô hai ba tuổi, cô gọi tên cô ấy là được rồi, không cần gọi chị dâu đâu." Lục Minh lại lên tiếng.

Nụ cười trên môi Giang Mạn đã không thể che giấu nổi nữa, ánh mắt cô nhìn Lục Minh đầy vẻ lấp lánh.

Lục Minh, anh đúng là tuyệt thật, chẳng cho người ta cơ hội gọi anh là "ca" chút nào.

Chỉ có điều người phụ nữ này đã ba mươi tuổi rồi sao?

Trông chẳng giống chút nào cả.

Tuổi tác là điều Tiêu Hàm kiêng kị nhất lúc này, vì anh mà cô đã lỡ cả thời thanh xuân, không ngờ cuối cùng điều đó lại trở thành vũ khí để anh đả kích cô.

Giây phút này, Tiêu Hàm lạnh thấu tim, cô ta gật đầu, thật sự không biết phải tiếp lời thế nào nữa.

May mắn thay, lúc này một người đàn ông trung niên bước tới: "Hàm Hàm, con và Lục Thiếu tướng đang nói chuyện gì vậy?" Người nói chuyện là cha của Tiêu Hàm, Tiêu Sở Hùng, Phó Quân trưởng quân khu. "Cha ạ." "Chào Quân trưởng Tiêu." Trong mắt Tiêu Sở Hùng lóe lên tia sáng không ai hay biết, ông cười nói: "Lục Thiếu tướng khách sáo rồi, sau này tôi còn phải nghe anh chỉ huy, cha anh đúng là có tầm nhìn xa trông rộng." Ông ta cứ tưởng Lục Nam Thiên rút xuống thì vị trí Quân trưởng sẽ là của mình, không ngờ làm việc gần nửa đời người mà vị trí đó vẫn chưa tới tay, chung quy ông ta vẫn chỉ là cấp phó.

Quan trọng hơn là cấp trên trực tiếp sau này lại là một tên nhóc kém ông ta hơn hai mươi tuổi, bảo ông ta phục sao được.

Lục Minh đương nhiên hiểu sự bất mãn của Tiêu Sở Hùng, nhưng anh không cho rằng mình ngồi vào vị trí này là có gì không ổn, tất cả đều dựa vào nỗ lực của chính anh: "Quân trưởng Tiêu nói quá rồi, gia phụ cũng chỉ tuân theo sự sắp xếp của cấp trên mà thôi." "Vậy vẫn là do Lão Tư lệnh mưu cao kế sâu." "Tên nhóc họ Tiêu kia, ta đã nghỉ hưu bao nhiêu năm rồi, không ngờ trong mắt anh vẫn còn có ta." Ông nội Lục và Lục Nam Thiên đi tới, người gọi Tiêu Sở Hùng là "tên nhóc" đương nhiên là ông nội Lục. "Thưa lão gia tử, trong mắt hậu bối đương nhiên là có ngài, lúc nào cũng có." Tiêu Sở Hùng hơi cúi đầu trước ông nội Lục.

Ông nội xua tay vẻ không quan tâm: "Mấy thứ đó không cần thiết đâu, cái thân già này của ta chẳng biết lúc nào thì chui xuống đất, sau này còn phải trông cậy vào lớp trẻ thôi." Dù Giang Mạn không biết ân oán giữa họ nhưng cũng nghe ra thâm ý trong lời ông nội, đây là đang ám chỉ Tiêu Sở Hùng có thể nghỉ hưu được rồi, không cần thiết phải chiếm giữ vị trí quan trọng như vậy. "Đa tạ lão gia tử quan tâm, mấy năm nay tôi rất chú ý rèn luyện thân thể, sức khỏe vẫn còn cứng cáp lắm." "Nam Thiên, cái này anh phải học tập nhóc Tiêu nhiều vào, anh cũng chẳng lớn hơn nó mấy tuổi đâu." "Cha nói đúng ạ, con đúng là có nhiều thứ cần học hỏi từ Quân trưởng Tiêu." Lục Nam Thiên khẽ cười.

Tiêu Hàm không chịu nổi cảnh hai gia đình đối đầu nhau, những cảnh tượng như vậy cô đã thấy quá nhiều rồi, giờ chỉ cảm thấy một sự bất lực sâu sắc. "Cha, chú Trương ở đằng kia, chú ấy đã bảo muốn gặp cha có việc cần bàn, chúng ta qua đó đi." Tiêu Hàm nói với cha.

Tiêu Sở Hùng gật đầu với nhà họ Lục rồi cùng Tiêu Hàm rời đi.

Ông nội Lục nhìn họ rời đi, sắc mặt lập tức sa sầm xuống: "Cái thằng nhóc họ Tiêu kia mấy năm nay càng lúc càng không biết điều, đã đến tuổi này rồi còn muốn làm gì nữa, thật không tự lượng sức.

Chương 685

Lục Minh, sau này con hãy chú ý một chút, đó là một kẻ không an phận đâu, đừng để ông ta làm loạn." "Ông yên tâm ạ, con sẽ chú ý." Sắc mặt ông nội thay đổi rất nhanh, vừa mới tức giận xong đã lập tức ôn tồn trở lại: "Được rồi, nhân cơ hội này con đưa Mạn Mạn đi dạo quanh quân khu đi, bình thường quân khu ít khi mở cửa cho người ngoài vào lắm.

Lát nữa ông sẽ đưa Nghiêu Nghiêu về đại viện, hai đứa cứ về thẳng nhà là được.

Mạn Mạn, đi chơi vui vẻ nhé." "Vâng ạ, con cảm ơn ông." Lục Minh và Giang Mạn ở lại bữa tiệc một lúc nữa rồi lấy cớ rời đi.

Rời xa đám đông, Giang Mạn cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, cả người như được giải thoát, bước chân bỗng chốc nhẹ tênh. "Không khí đó làm em thấy áp lực lắm sao?" Lục Minh vuốt lại tóc cho cô. "Không quen chút nào cả, dường như ai cũng chẳng đơn giản như em tưởng." Thật ra bản chất cũng chẳng khác gì những tiệc rượu thương mại kia. "Vậy sau này những dịp như thế này anh sẽ không đưa em theo nữa, tránh làm em khó chịu." "Không được, em có khó chịu cũng phải đi theo, đây là lúc để tuyên bố chủ quyền mà.

Tối nay mới đi dạo một lát mà đã gặp một Trung tá Tiêu si mê anh rồi, chẳng biết trong quân đội này còn bao nhiêu người thầm thương trộm nhớ anh nữa, em phải đề phòng mới được." Lục Minh vội vàng giải thích: "Mạn Mạn, em yên tâm, anh sẽ không có gì với họ đâu." "Nghe giọng anh thì có vẻ trong quân đội còn rất nhiều phụ nữ thích anh nhỉ?" Giang Mạn kịp thời bắt thóp được ý của anh. "Chắc là có đấy." "Cái gì mà chắc là có, có là có, không là không.

Nói đi, ngoài Trung tá Tiêu ra còn những ai thầm yêu trộm nhớ anh nữa?" Giang Mạn chọc chọc vào ngực Lục Minh mấy cái.

Lục Minh nắm lấy bàn tay nhỏ của cô: "Giờ thì anh không biết, nhưng mấy năm trước đúng là có không ít người gửi thư tình cho anh." "Họ viết những gì thế?" "Anh không biết, anh không xem mà vứt đi luôn." Giang Mạn dở khóc dở cười: "Như vậy có tàn nhẫn quá không, anh không xem người ta viết gì thật sao?" "Có gì hay mà xem, toàn là mấy thứ vớ vẩn thôi." Giang Mạn không nhịn được lầm bầm nhỏ: "Thích một người như anh đúng là bi kịch, hoàn toàn chẳng hiểu tâm lý phụ nữ gì cả." "Tâm lý của những người phụ nữ khác anh không cần hiểu, chỉ cần hiểu tâm lý của em là đủ rồi." Anh không có nhiều thời gian để quan tâm đến phụ nữ của người khác, cũng không có hứng thú.

Người duy nhất anh quan tâm chính là người phụ nữ bên cạnh, mẹ của con anh.

Tai anh đúng là tai thính thật, cô nói nhỏ thế mà anh cũng nghe thấy.

Giang Mạn đột nhiên dừng bước, tay nhỏ kéo Lục Minh lại. "Sao thế Mạn Mạn?" "Lục Minh, anh cúi đầu xuống đi." Lục Minh không biết Giang Mạn muốn làm gì, nhìn cô chăm chú nhưng vẫn nghe lời cúi đầu xuống.

Giang Mạn nhìn ngũ quan tinh tế của anh, lấy hết dũng khí quàng cổ anh rồi đặt một nụ hôn lên má, nhưng rất nhanh đã buông ra: "Lục Minh, cảm ơn anh." Lục Minh sững lại một chút rồi không kìm được bật cười thành tiếng.

Giọng cười của anh đặc biệt có sức hút, trầm thấp như tiếng đàn cello.

Giang Mạn nghĩ, thảo nào giọng nói này lại thu hút được nhiều người viết thư tình cho anh đến thế. "Phu nhân cảm ơn anh vì chuyện gì?" Giang Mạn đỏ mặt, lắc lắc cánh tay Lục Minh: "Phu nhân gì chứ, nghe cứ như thời cổ đại ấy, gọi tên em là được rồi." "Người ở đây đều gọi như vậy cả mà." Lục Minh ra vẻ đương nhiên.

Giang Mạn cũng không tranh cãi về cách xưng hô này nữa, các quân quan trong buổi tiệc khi giới thiệu vợ mình hình như cũng thích nói là "phu nhân".

Cô nghiêm túc nhìn anh: "Lục Minh, cảm ơn anh vì lúc nào cũng nghĩ cho em." Anh luôn để ý đến cảm nhận của cô, không để cô phải khó xử, càng không để lòng cô phải vướng bận điều gì. "Ngốc ạ, vợ chồng với nhau nói mấy lời đó làm gì, đó đều là việc anh nên làm.

Đi nào, anh đưa em ra núi sau đi dạo, không khí ở đó rất trong lành, thích hợp để đi dạo buổi tối." Giang Mạn nhìn vầng trăng sáng treo cao trên bầu trời đêm, khóe môi cong lên nụ cười, chủ động nắm lấy tay Lục Minh.

Hai người tay trong tay chậm rãi đi về phía núi sau.

Không khí ở đây vừa ẩm ướt vừa trong lành, còn có cả hương hoa dại và tiếng suối chảy róc rách. "Lục Minh, lúc trước anh nói với em anh từng có một đoạn tình cảm với một người phụ nữ, người đó có phải là Trung tá Tiêu không?" Giang Mạn đột ngột hỏi.

Lục Minh sững lại một giây: "Sao có thể là cô ta được?" Giang Mạn bĩu môi: "Hai người trước đây thường xuyên làm việc cùng nhau, người có khả năng tiến triển với anh nhất đương nhiên là cô ta rồi.

Rồi vì hai gia tộc bất hòa nên cuối cùng phải chia tay, người ta vì anh mà ba mươi tuổi chưa lấy chồng, tiếc là người nào đó lòng dạ sắt đá, tình yêu không quan trọng bằng sứ mệnh gia tộc nên đã kìm nén tình cảm của mình." "Giang Mạn Mạn, em đang nghĩ cái gì thế hả?

Đương nhiên không phải cô ta, chúng anh chỉ dừng lại ở mức đồng nghiệp mà thôi, anh chưa bao giờ có ý nghĩ đó với cô ta cả." Người anh nói là cô, cô là người phụ nữ duy nhất trong cuộc đời anh, dù lúc đó họ chưa thích nhau, càng chưa yêu nhau, nhưng anh thực sự chỉ có mình cô. "Thật không, không lừa em chứ?" "Thật mà." Lục Minh bất lực nói. "Được rồi, em không nói chuyện đó với anh nữa.

Nước suối đằng kia trông trong vắt kìa, em muốn lại đó chơi một lát." "Lớn chừng này rồi mà sao vẫn thích nghịch nước thế?" "Cái này thì liên quan gì đến tuổi tác chứ, trời nóng mà." Lục Minh dắt Giang Mạn qua đó, mỗi bước đi đều nhắc nhở cô chú ý dưới chân.

Mỗi lần như vậy, Giang Mạn luôn nở nụ cười ngọt ngào với anh, khuôn mặt trắng trẻo nhỏ nhắn trông đặc biệt quyến rũ.

Anh hơi không kìm được mà nuốt nước bọt, phải quay đầu đi mới che giấu được sự lúng túng, cũng may sự chú ý của Giang Mạn không đặt lên người anh.

Bên cạnh con suối có một tảng đá, Lục Minh đi lấy mấy chiếc lá lót xuống dưới cho Giang Mạn ngồi, cô trực tiếp cởi giày ra, thả cả bàn chân vào trong nước. "Mạn Mạn, nước lạnh đấy, đừng chơi quá lâu." "Biết rồi mà, hay là anh cũng ngồi xuống chơi một lát đi, thoải mái lắm." Đúng là đồ quản gia, lo hết mọi chuyện cho cô.

Nếu già thêm chút nữa chắc chắn sẽ thành một ông già lầm bầm cho mà xem.

Đương nhiên, những lời phía sau Giang Mạn chỉ dám thầm chê trong lòng chứ không dám nói ra thật.

Lục Minh mỉm cười, tự giác ngồi xuống phía sau cô, kéo cô vào lòng mình.

Việc này dường như đã được làm vô số lần, vô cùng tự nhiên.

Giang Mạn cũng vô thức tựa ra sau.

Sau hơn hai tháng chung sống, sự lúng túng giữa họ đã biến mất.

Cô rất tận hưởng sự tĩnh lặng và an yên lúc này, càng tham luyến vòng tay ấm áp của anh, cảm thấy cực kỳ thư thái.

Chỉ một lát sau, cô cảm thấy có thứ gì đó lướt qua dưới chân, tưởng là đụng phải rắn nước, cô lập tức rụt chân lại, cả người nhào vào lòng Lục Minh: "Lục Minh, hình như có rắn!" "Ngốc ạ, không phải rắn đâu, chỉ là mấy con cá nhỏ thôi." Lục Minh bật đèn pin điện thoại soi xuống.

Dưới đáy nước trong vắt, quả nhiên có thể thấy những chú cá nhỏ, lác đác vài con, cũng không phải là ít. "Sao bây giờ vẫn còn có nơi như thế này nhỉ?" "Đây là khu vực quân đội, không ai dám làm bậy cả, hệ sinh thái tự nhiên được bảo vệ rất tốt, nước ở đây có thể uống trực tiếp được đấy." Giang Mạn kinh ngạc kêu lên, đập mạnh vào ngực Lục Minh mấy cái, trách móc nhìn anh: "Vậy sao anh không nói sớm, em vừa mới cho chân vào xong, đúng là tội lỗi quá đi." Khóe môi Lục Minh khẽ nhếch, rất tận hưởng vẻ nũng nịu đáng yêu của cô: "Phu nhân kích động cái gì chứ, anh đã nói hết câu đâu.

Chương 686

Mọi người lấy nước là ở thượng nguồn, chúng ta hiện đang ở hạ nguồn nên không sao đâu." "Thật là, nói chuyện thì chẳng nói hết một lần, hại em cứ tưởng sắp bắt các anh uống nước rửa chân của em rồi." "Thật ra cũng chẳng sao cả, đây là nước chảy, em có muốn cho họ uống nước rửa chân cũng chẳng được, một lát là nó trôi đi mất rồi." "Hứ, em không thèm nói chuyện với anh nữa, em ngâm thêm lúc nữa đây." Giang Mạn lườm anh một cái rồi lại duỗi chân vào, một lát sau đã có mấy chú cá bơi tới rỉa rỉa, nhột nhột nhưng rất dễ chịu.

Lục Minh nhìn Giang Mạn ngâm chân một lúc lâu, không nhịn được mà thúc giục: "Mạn Mạn, đủ rồi đó, em đứng dậy được rồi." Giang Mạn mỉm cười, định nhấc bàn chân nhỏ lên thì bất ngờ Lục Minh đã giữ chặt lấy chân cô, rồi kiên nhẫn mang giày vào cho cô.

Lòng bàn tay anh ấm áp, không chỉ lòng bàn chân Giang Mạn phát nóng mà ngay cả trên mặt cô cũng đỏ bừng vì hơi nóng.

Người đàn ông này thật là chu đáo quá mức, anh đường đường là Lục quân trưởng mà lại nguyện ý đối xử với cô như thế, thực sự khiến cô không biết nói gì cho phải.

Ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người anh, Giang Mạn quàng lấy cổ anh, chủ động trao một nụ hôn.

Lục Minh vốn đã muốn làm vậy từ lâu, chỉ sợ cô không thích thân mật ở bên ngoài nên mới không hành động.

Sự chủ động của Giang Mạn đã trực tiếp đánh tan mọi lý trí của anh, anh đoạt lấy quyền chủ động, nụ hôn càng thêm sâu.

Giang Mạn ôm lấy anh, yếu ớt tựa vào lòng anh, đón nhận nụ hôn bá đạo và mạnh mẽ ấy.

Cách đó không xa, Tiêu Hàm trừng mắt nhìn như muốn thủng cả một lỗ.

Cô ta cảm thấy mình đúng là tự tìm khổ sở, thấy họ rời đi, cô ta không khống chế được mà đi theo.

Vì sợ bị phát hiện, cô ta chỉ dám giữ khoảng cách, nào ngờ lại thấy được một mặt hoàn toàn khác của anh.

Sự sủng nịnh, sự thâm tình của anh, tiếc thay tất cả đều không liên quan gì đến cô ta.

Lục Minh hôn một lúc lâu mới buông Giang Mạn ra, hai người nắm tay nhau đi ra ngoài.

Khi trở về đại viện, ngoại trừ Tần Tuệ vẫn còn đang cày phim, những người khác đều đã về phòng nghỉ ngơi.

Tần Tuệ thấy hai đứa con trai con dâu nắm tay nhau đi về thì trong lòng cũng vui mừng, đứa con trai khúc gỗ này xem ra cũng không đến nỗi nào, vào lúc quan trọng vẫn rất được việc. "Mẹ, mẹ vẫn chưa ngủ sao?" Giang Mạn hỏi. "Còn sớm mà, hiện tại đang là đoạn gay cấn nhất của phim, tuyệt đối không thể bỏ lỡ." Giang Mạn nhìn qua, phát hiện đó là một bộ phim thần tượng thanh xuân đô thị của đài nào đó, chuyển thể từ tiểu thuyết mạng, toàn bộ phim đều là những cảnh khoe ân ái ngọt ngào.

Cô từng xem qua vài tập, thấy cũng khá hay.

Chỉ là mẹ chồng đã mấy chục tuổi đầu rồi mà vẫn thích xem thể loại này, thật chẳng khớp với hình tượng nữ cường nhân chút nào.

Tần Tuệ như nhìn thấu tâm tư của Giang Mạn, thản nhiên nói: "Có phải thấy mẹ vẫn còn sành điệu lắm không?" Giang Mạn cười gượng, bà mẹ chồng này đúng là khác biệt, chẳng khiến cô thấy gò bó chút nào.

Dù hôm nay là lần đầu gặp mặt nhưng cô cảm thấy rất thân thiết. "Thực ra con cũng đang xem bộ này, có điều con không theo dõi trực tiếp, tổ hợp nam thanh nữ tú này nhìn rất mãn nhãn ạ." "Phải không?

Mẹ cũng thấy thế, mẹ là người mê cái đẹp mà, cứ thích xem kiểu này thôi.

Nếu con chưa mệt thì ngồi xuống đây xem với mẹ một lát." Giang Mạn gật đầu, ngồi xuống cạnh Tần Tuệ.

Lục Minh nói: "Mẹ, Mạn Mạn, hai người bớt xem mấy thứ không bổ béo này đi, ngủ sớm chút." "Đi đi đi, còn quản cả mẹ anh nữa à, thế giới tinh thần của phụ nữ anh không hiểu đâu." Tần Tuệ xua tay, tỏ vẻ cực kỳ chê bai Lục Minh.

Lục Minh bất lực gãi đầu: "Vậy Mạn Mạn em đừng xem muộn quá nhé, sáng mai còn phải đi làm đấy." Giang Mạn gật đầu: "Em biết rồi mà." "Tôi đúng là tạo nghiệt mà, nuôi mấy đứa con trai đứa nào đứa nấy đều là hội sủng vợ, chẳng cho con dâu bồi bà già này xem tivi được một lúc." Tần Tuệ cảm thán.

Nghe vậy, mặt Giang Mạn đỏ bừng, có chút ngại ngùng. "Mạn Mạn, đừng nghĩ nhiều, mẹ không có ý gì đâu, chỉ là quá bất mãn với hai thằng con trai này thôi.

Đừng khách sáo nhé." Nói đoạn, bà chỉ vào đĩa thanh long trên bàn, ý bảo cô ăn.

Lục Minh vừa lên lầu đã thấy Lục Sâm từ phòng trẻ em đi ra, tay còn bưng một đĩa trái cây, rõ ràng là vừa phục vụ con gái cưng xong. "A Sâm, chú xong việc chưa?

Anh có chuyện muốn nói với chú." Lục Sâm gật đầu: "Xong rồi, anh vào thư phòng đợi em, em đi cất cái đĩa đã." Trong thư phòng, nghe Lục Minh nói xong, khóe miệng Lục Sâm nhếch lên đầy trêu chọc: "Đại ca, anh định tiết lộ tình sử của mình cho em đấy à?" "Đừng có mà giễu cợt anh, tất cả đều là âm sai dương thác, là anh đã làm xáo trộn quỹ đạo cuộc đời của Mạn Mạn." Nếu không phải vì dính dáng tới anh, cô vốn đã có một tương lai tươi sáng, không phải một mình mang theo con lăn lộn cực khổ bao nhiêu năm qua. "Đại ca, thực ra chuyện này anh tự điều tra cũng được mà, tài nguyên trong tay anh còn tốt hơn em nhiều, sao cứ phải qua chỗ em đi một vòng lớn thế này?" Sắc mặt Lục Minh không đổi: "Anh có chút không tiện." Lục Sâm nhìn sắc mặt anh mình là biết ngay lý do, không nhịn được mà mỉa mai: "Em thấy không phải anh không tiện, mà là anh sợ chị dâu biết anh điều tra quá khứ của chị ấy thì sẽ không vui, nên mới muốn đổ hết lên đầu em chứ gì." Người ngoài đều tưởng anh trai mình là người khô khan, EQ thấp, nhưng Lục Sâm chưa bao giờ nghĩ vậy.

Họ lớn lên cùng nhau, cậu hiểu rất rõ, nhiều chuyện anh có thái độ lạnh nhạt là vì anh không để tâm.

Một khi anh đã để tâm thì lại là một chuyện hoàn toàn khác.

Hơn nữa, anh có thể hoàn thành xuất sắc các nhiệm vụ gian khổ thì đâu chỉ cần IQ cao, EQ cũng phải cực kỳ nhạy bén. "Thế chú có giúp không?" Lục Minh vẫn còn nghi ngờ về hoàn cảnh gia đình của Giang Mạn, mẹ của cô ấy có vấn đề rất lớn. "Giúp chứ, chuyện đại ca giao phó thì tiểu đệ này có bao giờ không hoàn thành đâu.

Yên tâm đi, người phụ nữ họ Giang đó rốt cuộc có phải mẹ ruột của chị dâu hay không, mấy năm qua chị ấy đã chịu bao nhiêu khổ cực, yêu đương mấy lần, nhận được bao nhiêu bức thư tình, em nhất định sẽ bày ra chi tiết trước mặt anh." Lục Minh gật đầu: "Vậy thuận tiện điều tra xem tại sao năm đó Mạn Mạn lại xuất hiện ở khách sạn?" Còn bị những kẻ đó coi là gái gọi để thử thách thân phận của anh. "Thực ra chuyện này anh cứ hỏi trực tiếp chị dâu là biết ngay mà, câu trả lời chị ấy đưa ra biết đâu còn giúp em điều tra dễ hơn." "Thế chẳng phải nói cho cô ấy biết người đàn ông năm đó chính là anh sao?" Lục Minh không ngốc thế đâu, lúc này mà nói ra chẳng biết sẽ gây ra sóng gió gì.

Nghiêu Nghiêu đã nói là Giang Mạn rất ghét người đàn ông đó.

Hiện tại tình cảm của họ chưa sâu, chỉ là đang tôn trọng lẫn nhau, nếu nói toạc ra mà vợ bỏ chạy thì phải làm sao?

Lục Sâm cười cười, đại ca đúng là dụng tâm lương khổ: "Được rồi, vậy em thầu hết, anh đợi tin tốt của em nhé." Lục Minh vỗ vai Lục Sâm: "Vậy phiền chú rồi." "Anh em với nhau nói chi mấy lời đó, nhưng đại ca này, anh giỏi hơn em tưởng nhiều đấy, lại còn bắt kịp trào lưu, học người ta chơi trò tình một đêm nữa." "Ngậm miệng, mấy lời đó đừng có nhắc lại nữa." "Không nói thì thôi, được rồi, em đi bồi vợ đây." Lục Sâm vừa đi đến cửa lại nhớ ra gì đó, quay người cười híp mắt bảo Lục Minh: "Đại ca, em nghĩ cho anh một ý kiến hay hơn nè, trong chuyện nam nữ anh đừng có hiền quá, cần bá đạo thì phải bá đạo, chiếm giữ được thân tâm của một người phụ nữ là quan trọng lắm đấy." Gương mặt Lục Minh thoáng qua vẻ bối rối, có chút thẹn quá hóa giận: "Đi đi, nói nhảm nhiều quá." "À đúng rồi đại ca, anh em thân thiết cũng phải tính toán rõ ràng, anh mau chóng lôi thằng nhóc Nghiêu Nghiêu đi giúp em với.

Thằng bé Mặc Mặc nhà em đã được em cho ra ở phòng riêng rồi, thế mà nó cứ lì lợm ở trong phòng hai đứa con gái mãi là thế nào, chẳng có chút ý tứ nam nữ gì cả, ảnh hưởng nghiêm trọng đến giấc ngủ của Niệm Niệm và An An." Lục Minh nhíu mày: "Nghiêu Nghiêu vẫn chưa ngủ sao?" "Chưa, đang ở trong phòng con gái em kìa." "Yên tâm đi, một lát nữa anh sẽ lôi nó đi." Lục Minh cũng đứng dậy cùng Lục Sâm ra khỏi thư phòng.

Giang Nghiêu vừa từ phòng Lục Niệm Nhất bước ra, thấy Lục

Sâm thì bặm môi nhỏ lên tiếng trước: "Chú nhỏ, Niệm Niệm và An An đã được cháu dỗ ngủ rồi ạ." Lục Sâm nheo mắt nhìn thằng nhóc ranh mãnh này, cuối cùng không nói gì.

Cháu đích tôn mới đến, làm chú như cậu không thể quá nghiêm khắc được.

Chương 687

Lục Minh xoa đầu Giang Nghiêu: "Sao con cứ ở mãi trong phòng Niệm Niệm thế, Niệm Niệm tuy còn nhỏ nhưng dù sao cũng là con gái, không tiện đâu." Giang Nghiêu dừng bước, ngẩng đầu nhìn Lục Minh, vài giây sau mới nói: "Ba ơi, sau này để An An làm con dâu của ba có được không?" Khóe miệng Lục Minh giật giật, cái lưng vốn luôn thẳng tắp khẽ khòm xuống, trong chốc lát đủ loại cảm xúc ùa về.

Anh nhìn đứa con trai còn chưa cao đến thắt lưng mình với vẻ khó tin.

Nghĩ đến việc mình ngoài ba mươi mới lấy vợ, thế mà nó đã chớp mắt báo cho anh biết đã chọn được con dâu và bắt đầu trưng cầu ý kiến của anh rồi, đúng là "hậu sinh khả úy". "Nghiêu Nghiêu, con mới mấy tuổi?

Bây giờ bàn mấy chuyện này còn quá sớm." "Sớm gì mà sớm, con chẳng muốn giống như ba ngoài ba mươi mới lấy được vợ đâu, xấu hổ lắm." Giang Nghiêu lườm Lục Minh một cái rồi đi thẳng về phòng mình.

Nhà họ Lục là kiểu nhà lầu thông tầng, phòng ốc rất nhiều, từ lúc biết có đứa trẻ này, họ đã sớm chuẩn bị phòng cho cậu bé.

Lục Minh: "..." Anh cảm thấy trẻ con bây giờ thực sự quá già dặn, hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của anh, không giống hồi anh còn nhỏ chút nào.

Lục Minh sững sờ vài giây mới theo kịp bước chân Giang Nghiêu, cố gắng đứng ở góc độ của con để giao tiếp lần nữa: "Nghiêu Nghiêu thích An An ở điểm nào?" Một đứa bé hai tuổi, tuy rằng cũng một chín một mười với Lục Niệm Nhất, nhưng anh thực sự không hiểu điểm nào ở cô bé lại thu hút sự chú ý của con trai mình, anh còn từng tận mắt thấy nó phớt lờ cô bé cơ mà. "Thích thì cần gì lý do, giống như ba đột ngột kết hôn với mẹ vậy, ba thích mẹ ở điểm nào?" "Mẹ con xinh đẹp, khí chất tốt, khiến ba thấy thoải mái." Giang Nghiêu nhún vai: "Vậy con cũng thấy An An khiến con thấy thoải mái, con thích ở cạnh em ấy." Bị con trai vặn lại một vố, Lục Minh chẳng biết nói gì hơn, thở dài cười đáp: "Tùy con vậy, con muốn thích ai thì thích, ba không can thiệp." Anh nghĩ mình đã quá lo lắng rồi, chuyện của trẻ con ai mà nói trước được, biết đâu vài năm nữa nó lại đổi ý, hoàn toàn không cần thiết phải thảo luận.

Lục Minh cũng không quá để tâm chuyện của Giang Nghiêu, nào ngờ mười mấy năm sau thằng nhóc này tranh giành người với kẻ khác lại chẳng hề nương tay, cũng không chịu nhường nhịn một phân, khiến những người bề trên như họ không ít lần đau đầu.

Tất nhiên, đó là chuyện sau này, tạm thời không nhắc tới. "Vậy thì tốt, ba nhớ kỹ lời ba nói hôm nay nhé, ba không được can thiệp vào con." Lục Minh bật cười, đứa trẻ này đúng là cố chấp, anh véo nhẹ cái má nhỏ của nó: "Được, ba hứa với con, chuyện tình cảm của con con tự quyết định." Giang Nghiêu toe toét miệng: "Cảm ơn ba." Giang Mạn vừa đi đến cửa đã nghe thấy câu "Ba hứa với con" của Lục Minh, cô tưởng mình nghe nhầm, nhưng ngay sau đó lại nghe thấy Giang Nghiêu gọi "Ba".

Đầu óc cô có chút mụ mị, đẩy cửa bước vào, nhìn Giang Nghiêu hỏi: "Nghiêu Nghiêu, con vừa gọi chú Lục là gì?" Giang Nghiêu há hốc mồm, có chút hốt hoảng nhìn Giang Mạn: "Mẹ, mẹ nghe thấy hết rồi sao?" Giang Mạn cũng không biết mình đang ở trạng thái tâm trạng gì, chỉ gật đầu.

Giang Nghiêu ngồi dậy, nắm lấy tay Giang Mạn, vẻ mặt đầy tiếc nuối: "Mẹ, vốn dĩ con định dành cho mẹ một sự bất ngờ mà, sao mẹ lại nghe thấy mất rồi?" Giang Mạn khó hiểu nhìn Lục Minh một cái rồi lại nhìn Giang Nghiêu: "Nghiêu Nghiêu, ý con là sao?" Giang Nghiêu tựa vào người Giang Mạn, bặm môi, vẻ mặt rất nghiêm túc: "Mẹ, mẹ thấy chú Lục và gia đình chú ấy đối xử với chúng ta có tốt không?" Giang Mạn không cần suy nghĩ đã gật đầu: "Tất nhiên là tốt rồi." "Mẹ, thực ra trước khi đến nhà họ Lục con đã nghĩ rồi, chú Lục đối với con tốt như thế, sau này chú ấy sẽ là ba của con.

Hôm nay gặp gia đình chú ấy, con lại càng chắc chắn hơn về ý nghĩ đó.

Nếu con còn gọi là chú Lục thì thật có lỗi với mọi người quá, họ chẳng hề coi chúng ta là người ngoài, luôn muốn chúng ta hòa nhập, chúng ta cũng nên phối hợp mới phải." Nếu Giang Nghiêu không nói, thực ra Giang Mạn cũng chưa từng nghĩ đến phương diện này.

Cô thừa nhận mình đôi khi khá vô tâm, lúc này nghe con trai nói vậy, cô có chút lo lắng nhìn Lục Minh: "Lục Minh, anh có để ý chuyện này không?" "Để ý thì không, nhưng nếu hỏi giữa hai danh xưng chú và ba tôi thích cái nào hơn thì không còn nghi ngờ gì nữa, đương nhiên tôi chọn xưng hô là ba rồi." Ánh mắt Lục Minh nóng bỏng nhìn Giang Mạn, đáy mắt còn mang theo sự mong đợi.

Giang Mạn tự nhiên hiểu được, cô khẽ rụt ngón tay đang nắm tay Giang Nghiêu lại.

Thú thực cô rất hận cha ruột của Giang Nghiêu, nên Giang Nghiêu muốn gọi ai là ba cô chắc chắn sẽ không ngăn cản, chỉ là có chút lo lắng cho cảm xúc của cậu bé: "Nghiêu Nghiêu, vậy con thực sự muốn đổi cách xưng hô sao?" "Tất nhiên rồi ạ, chú Lục tốt với con như vậy, không, từ bây giờ con sẽ không gọi chú Lục nữa, con phải gọi là ba.

Ye!

Con cũng là đứa trẻ có ba rồi!" Giang Nghiêu nói xong liền nhào vào vai Lục Minh.

Lục Minh kịp thời bế lấy cậu bé, anh có thể cảm nhận được thằng nhóc đang cười, lồng ngực nhỏ rung lên bần bật.

Anh cố tình vỗ mạnh vào lưng nó mấy cái, nó lại càng cười khoái chí hơn, phát ra những tiếng "lạc lạc" giòn giã như một chú chim nhỏ đang reo hò.

Ở góc độ mà Giang Mạn không nhìn thấy, thằng nhóc còn đắc ý hếch cằm với Lục Minh, ra vẻ "con rất lợi hại, ba cũng không tồi".

Tâm trạng Lục Minh rất tốt, anh sủng nịnh búng nhẹ vào trán Giang Nghiêu.

Hèn gì đôi khi Giang Mạn lại mắng nó là thằng nhóc thối.

Đúng là quá tinh ranh, Giang Mạn đột ngột xông vào như vậy, đến cả anh cũng chưa nghĩ ra cách ứng phó, thế mà nó lại bắt nhịp được ngay, còn nói rất truyền cảm, rất đâu ra đấy.

Với tính cách của Giang Mạn, nếu thằng nhóc này mà muốn làm điều xấu, chắc có lẽ bán cô đi cô còn giúp nó đếm tiền mất.

Nhìn hai người như một đôi cha con tình thâm, Giang Mạn từ kinh ngạc ban đầu dần chuyển sang nhẹ lòng.

Cô cảm thấy thế này thực ra cũng rất tốt, quan hệ giữa người với người, huyết thống tuy quan trọng nhưng người thực sự đối tốt với mình cũng xứng đáng để mình dốc lòng trân trọng.

Giang Mạn nghĩ ngợi, nếu Giang Nghiêu đã nhận Lục Minh là ba rồi, hay là cứ chuyển luôn hộ khẩu sang cho tiện làm việc sau này: "Lục Minh, nếu anh không chê thì cũng có thể đổi họ cho Nghiêu Nghiêu, để thằng bé vào sổ hộ khẩu nhà họ Lục luôn." Lục Minh hơi khựng lại, không ngờ Giang Mạn lại chủ động đề cập chuyện này.

Ông nội đã nói từ sớm là phải mau chóng đổi hộ khẩu, anh còn đang lo không biết phải nói với Giang Mạn thế nào. "Mạn Mạn, em nói gì thế?

Sao anh lại chê được, anh vui còn không hết ấy chứ." "Vậy thì tốt, nhưng Lục Minh, anh cũng đừng hiểu lầm, em không phải ham hố gì nhà họ Lục các anh đâu, những gì chúng ta thỏa thuận trước khi kết hôn vẫn còn hiệu lực đấy." "Chuyện đó không cho phép nhắc lại nữa, nhà họ Lục chúng ta gia đại nghiệp đại, không bận tâm đến phần của Nghiêu Nghiêu đâu." "Nhưng mà..." "Không được nói gì thêm nữa." Sắc mặt Lục Minh đột nhiên trầm xuống.

Người đàn ông này vậy mà lại nổi giận: "Được rồi, không nói thì thôi." Giang Nghiêu tay trái quàng cổ Giang Mạn, tay phải đặt lên vai Lục Minh, nhìn họ một cái: "Ba, mẹ, hai người trước đó đã ước định cái gì vậy?" Giang Mạn ấn đầu cậu bé: "Mấy chuyện này là của mẹ và ba... ba con, không liên quan đến con." Hai chữ "chú Lục" suýt chút nữa đã tuôn ra khỏi miệng Giang Mạn, may mà cô kịp sửa lại thành "ba".

Hai chữ này dường như có ma lực, khi thốt ra cảm thấy lòng ấm áp vô cùng.

Ba, mẹ, và con yêu, đây mới chính xác là một gia đình ba người bình thường.

Giang Nghiêu bĩu môi: "Vậy con không xen vào chuyện của mẹ với ba nữa, bây giờ nói chuyện của con đi.

Con vừa nói với ba rồi, sau này con muốn An An làm vợ con.

Mẹ, từ giờ mẹ phải giữ quan hệ tốt với thím nhỏ nhé, sau này cơ hội thắng của con mới lớn." "Cái gì?

Con nói gì cơ?" Giang Mạn trợn tròn mắt nhìn Giang Nghiêu. "Thì giống như mẹ nghe thấy đấy, con thích An An, sau này muốn em ấy làm vợ con." Giang Mạn ngẩn người hai giây rồi không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Thằng nhóc này thường thể hiện vẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện trước mặt cô, khiến nhiều lúc cô không dám coi nó là trẻ con, nhưng lại quên mất bản chất nó thực sự vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi.

Có người trưởng thành nào lại treo câu thích trên miệng như vậy, đặc biệt là với một cô bé mới hơn hai tuổi.

Thấy Giang Mạn cười, Giang Nghiêu không hài lòng, đanh mặt nhìn cô: "Mẹ, mẹ cười cái gì, con nói nghiêm túc đấy, mẹ đối xử với An An tốt một chút đi." "Biết rồi, con không nói mẹ cũng sẽ làm vậy mà." Mạc Noãn là chị em dâu với cô, cô đương nhiên sẽ giữ quan hệ tốt, còn tiểu Hữu An là cháu ngoại của Mạc Noãn, cô chắc chắn cũng sẽ đối xử tốt rồi.

Chương 688

Giang Nghiêu thấy mẹ mình vẫn không tin, có chút hờn dỗi, tung chăn chui vào trong, đuổi họ đi: "Thời gian không còn sớm nữa, hai người mau đi ngủ đi, con không nói với hai người nữa." Giang Mạn biết thằng nhóc không thực sự giận mình, cô hôn nhẹ lên trán nó: "Chúc bảo bối ngủ ngon." Trở về phòng của Lục Minh, anh bảo Giang Mạn: "Mạn Mạn, trong lòng Nghiêu Nghiêu có lẽ đang giận đấy, em nên tin lời thằng bé." Giang Mạn cạn lời nhìn Lục Minh, đánh giá anh một lượt từ trên xuống dưới, không ngờ anh lại tin lời nói đùa của một đứa trẻ: "Em rất tin nó mà, nhưng quan trọng là chuyện gì chứ, nó mới mấy tuổi mà đã nói muốn cưới ai làm vợ, lời như thế mà tin được sao?" "Trẻ con nhà khác thì anh không biết, nhưng lời của Nghiêu Nghiêu chắc là thật đấy." "Anh mới vừa nhận chức ba mà đã bắt đầu lấy lòng con rồi à, có phải anh dùng cách này để thu phục con trai em không đấy?" Giang Mạn lườm Lục Minh một cái. "Đính chính lại chút, không phải con trai em, là con trai chúng ta.

Giang Mạn Mạn, anh chỉ đang phân tích cụ thể vấn đề thôi, đối người không đối sự." "Được rồi được rồi, vậy anh cứ tiếp tục phân tích đi, em đi ngủ đây, em buồn ngủ quá rồi." Giang Mạn vừa nói vừa ngáp một cái, trực tiếp leo lên giường.

Lục Minh vốn định nghe theo lời khuyên của Lục Sâm, tối nay sẽ có một bước đột phá thực chất, nhưng thấy Giang Mạn quá mệt mỏi nên đành từ bỏ ý định đó.

Theo thói quen, anh ôm cô vào lòng, để đầu cô gối lên cánh tay mình.

Giang Mạn thực ra chưa ngủ hẳn, thấy anh cứ thanh tâm quả dục như vậy, cô thầm mắng một tiếng "đồ khúc gỗ" rồi mới nhắm mắt lại.

Cô phải giữ giá, cô sẽ theo anh đến cùng, để xem cuối cùng ai là người không nhịn được trước.

Ngày hôm sau, Lục Minh nói chuyện đổi tên cho Giang Nghiêu với gia đình.

Ông nội là người vui nhất, trực tiếp lãnh trách nhiệm này, bảo sẽ đích thân đi làm thủ tục cho cháu đích tôn.

Lục Minh và Giang Mạn dĩ nhiên không có ý kiến gì.

Giang Mạn vừa đến văn phòng đã bị Lý Thiến kéo vào nhà vệ sinh: "Mạn Mạn, mấy lời đồn trong công ty em đừng để bụng nhé, chắc chắn là con mụ Đường Văn đó không phục nên cố tình sai người bôi nhọ em đấy." Sau sự việc lần trước, Lục Minh đã bảo Diệp Tử Hạo trực tiếp sa thải Đường Văn.

Nhưng Đường Văn ở công ty nhiều năm, vẫn có một vài người bạn.

Giang Mạn dạo gần đây bận rộn thiết kế quần áo cho nhà họ Lục nên hoàn toàn không nghe thấy gì: "Công ty đang đồn đại chuyện gì vậy chị?" "Em chưa nghe thấy hả?" Giang Mạn lắc đầu: "Chưa ạ." "Mọi người đều nói em quyến rũ tổng tài của tập đoàn tổng bộ, nói Đường Văn bị người cấp trên trực tiếp sa thải đấy." Giang Mạn mỉm cười nhìn Lý Thiến: "Tổng tài của tập đoàn, ý chị là Diệp tổng sao?" Lý Thiến gật đầu.

Thực ra cô vẫn tin Giang Mạn, trước đây khi chưa lấy chồng, cuộc sống của cô chỉ xoay quanh công ty và về nhà chăm con, lấy đâu ra thời gian mà làm mấy chuyện đó, vả lại chồng cô cô cũng đã thấy rồi, chẳng kém cạnh gì ai. "Tùy họ muốn nói gì thì nói thôi ạ." Giang

Mạn chẳng hề bận tâm.

Lý Thiến thấy Giang Mạn hoàn toàn không để ý thì không khỏi nhắc nhở: "Mạn Mạn, họ nói nghe khó nghe lắm, nói em thừa dịp vợ của tổng tài mang thai mà nhảy vào phá hoại đấy." "Kệ họ đi chị, não họ chắc có vấn đề rồi.

Một người phụ nữ mang theo con như em mà Diệp tổng cũng thèm ngó tới sao?

Muốn tìm tiểu tam thì ít nhất cũng phải tìm cô nương nào trẻ trung xinh đẹp chứ.

Thật chẳng hiểu họ nghĩ gì nữa, nếu họ còn nói linh tinh, biết đâu người tiếp theo bị Diệp tổng đuổi chính là họ đấy." Lý Thiến cười lớn: "Cũng đúng, mấy mụ đó thực ra là đang ghen ăn tức ở với em thôi.

Đừng chấp họ làm gì.

Vốn dĩ bộ phận mình rất hòa thuận, giờ lại bị xáo trộn hết cả lên.

Mà thôi, Mạn Mạn, chị phải chúc mừng em." "Chúc mừng em chuyện gì ạ?" "Thì là cuộc thi thiết kế thời trang toàn cầu năm năm một lần đấy.

Nếu lọt vào top 10 thì sẽ có cơ hội được phu nhân Khải Sắt chọn làm học trò, được bà ấy đích thân chỉ dẫn.

Đó là điều mà bao nhiêu nhà thiết kế mơ ước.

Công ty mình tuy nhỏ nhưng dù sao cũng thuộc tập đoàn Diệp thị, nên có hai suất tham dự.

Em hiện đang là ứng cử viên sáng giá nhất, mọi người quay sang nói xấu em chắc cũng vì lý do này, cơ hội như vậy ai mà chẳng muốn." "Đúng rồi, lại đến mùa thu rồi." Đôi mắt Giang Mạn sáng lên, đó là ước mơ bấy lâu của cô.

Cô đặc biệt yêu thích những thiết kế của phu nhân Khải Sắt, chúng rất linh động, qua bàn tay bà, quần áo như có sức sống vậy.

Chỉ tiếc là cô luôn làm ở công ty nhỏ, căn bản không có suất tham gia, chỉ biết đứng nhìn mà ngưỡng mộ.

Nhưng nghĩ đến gì đó, sắc mặt Giang Mạn tối sầm lại: "Có lẽ công ty muốn đề cử em cũng không được đâu chị.

Điều kiện đăng ký những năm trước em có xem qua rồi, có yêu cầu về học vấn, phải tốt nghiệp đại học chính quy cơ." Lý Thiến gãi đầu, chuyện này cô chưa nghiên cứu kỹ: "Có hạn chế đó thật sao?

Sao lại quái đản vậy chứ, thiết kế là chuyện thiên phú, liên quan gì đến học vấn đâu.

Mấy người tốt nghiệp đại học danh tiếng chưa chắc đã bằng em." "Ai biết được ai là người đặt ra cái quy tắc đó chứ." Vì tin tức vừa nghe được, tâm trạng Giang Mạn có chút hụt hẫng.

Vừa ngồi xuống chỗ ngồi, cô đã bị tổng thanh tra gọi vào văn phòng. "Mạn Mạn, em ngồi đi." "Tổng thanh tra, anh tìm em có việc gì không ạ?" Quan tổng thanh tra gật đầu: "Là thế này, cuộc thi thiết kế thời trang thế giới năm năm một lần sắp bắt đầu đăng ký rồi.

Năm nay công ty mình có hai suất, tôi định để em và Trần Tuyết tham gia.

Thiết kế của hai em ở công ty mọi người đều đã thấy rõ, chỉ có hai em tham gia mới có hy vọng giành chiến thắng." "Tổng thanh tra, hình như em không đủ điều kiện đăng ký." Quan tổng thanh tra mỉm cười, rồi đưa cho cô một bản tài liệu trên bàn: "Nếu em không đủ điều kiện thì tôi đã chẳng gọi em vào đây.

Năm nay phu nhân Khải Sắt đã đích thân sửa đổi điều kiện đăng ký, thay đổi rất lớn, lược bỏ rất nhiều chỗ bất hợp lý, những gì em lo lắng đều không còn nữa." Giang Mạn kích động lướt nhanh qua bản tài liệu.

Cô phát hiện điều kiện năm nay thực sự rất khác biệt, không hạn chế học vấn, cũng không hạn chế kinh nghiệm làm việc.

Cá nhân có thể thông qua công ty đăng ký, thậm chí ai không làm việc ở công ty nào cũng có thể tự đăng ký.

Có thể nói đây là năm có điều kiện nới lỏng nhất từ trước đến nay.

Cô có cơ hội rồi, chờ đợi bao lâu nay, cuối cùng cô cũng có cơ hội đăng ký rồi.

Tay Giang Mạn kích động đến mức run rẩy, nếu không phải vì hoàn cảnh không cho phép, có lẽ cô đã hét to lên rồi.

Quan tổng thanh tra nhìn dáng vẻ của cô thì cảm thấy buồn cười, đây là nhà thiết kế sáng tạo nhất mà ông từng gặp, phong cách thiết kế không theo khuôn mẫu, dám phá vỡ những quy tắc thông thường.

Mọi người đều nghĩ ông ưu ái cô, nhưng đó đều là vì cô dùng thực lực để đổi lấy, ông rất tán thưởng tài năng thiết kế của cô. "Mạn Mạn, chúc mừng em, tôi tin em có thực lực này." Giang Mạn cúi người thật sâu trước Quan tổng thanh tra: "Cảm ơn tổng thanh tra đã cho em cơ hội này." "Mấy ngày qua lời đồn trong công ty tôi cũng nghe thấy rồi, hy vọng em không bị ảnh hưởng, hãy chuẩn bị thật tốt cho cuộc thi.

Tập đoàn Diệp thị đặc biệt tổ chức một khóa huấn luyện kéo dài nửa tháng cho các nhân viên tham gia thi đấu của mình, sẽ mời một số nhà thiết kế nổi tiếng đến giảng dạy.

Chương 689

Sau này em hãy sắp xếp hoàn thành công việc vào buổi sáng, buổi chiều đi tham gia huấn luyện.

Nếu công việc quá nhiều thì báo với tôi, tôi sẽ sắp xếp người khác giúp em." Giang Mạn gật đầu thật mạnh, niềm vui trong lòng như sắp trào ra ngoài: "Vâng, em biết rồi ạ." Cô chưa học hết đại học, giữa chừng phải thôi học nên chưa qua trường lớp hệ thống nào, tuy những năm qua có mua nhiều sách tự học nhưng vẫn luôn cảm thấy có những thứ không thành hệ thống.

Cơ hội này quả thực là quá tốt, giúp cô bù đắp những thiếu sót về kiến thức chuyên môn.

Cùng lúc đó, Lục Minh nhận được điện thoại của Diệp Tử Hạo: "Đại ca, em đã làm đúng theo sắp xếp của anh rồi, nhưng chi phí mời nhà thiết kế rất cao đấy, tính sao đây?" Lục Minh thản nhiên nói: "Giao danh sách cho A Sâm, chú ấy biết phải làm thế nào." "A Sâm bủn xỉn lắm, chưa chắc đã thanh toán cho em đâu, anh phải đích thân nói với nó ấy." "Vậy là chuyện của chú rồi, không liên quan đến anh." Diệp Tử Hạo suýt ngã ngửa, sao cậu lại vớ phải cặp anh em này chứ, đứa nào cũng vô sỉ ranh mãnh như nhau, cậu đúng là làm việc cật lực mà chẳng được gì, bận rộn nửa ngày trời đến cả tiền vốn cũng không thu lại được. "Được rồi, chuyện này để em làm việc với A Sâm.

Vậy anh có thể gọi điện giải thích với vợ em một chút không, chuyện em giúp chị dâu lần trước không biết ai báo với vợ em rồi, giờ cô ấy đang nghi em nuôi bồ nhí bên ngoài đây này.

Tội này lớn lắm, cô ấy đang mang bầu, tâm trạng không tốt ảnh hưởng đến con gái em thì tính sao." Lục Minh nhướng mày: "Gửi số điện thoại qua cho anh, anh sẽ giải thích.

Để vợ anh và chú đứng cạnh nhau, anh còn thấy khó chịu hơn chú nhiều, bực cả mình." "Đại ca, anh đừng có bắt nạt người ta thế chứ." "Anh chỉ nói sự thật thôi." Lục Minh thản nhiên đáp.

Anh vừa dứt lời thì điện thoại bị cúp máy, anh không nhịn được mà nhếch môi.

Những giấc mơ, hạnh phúc, niềm vui mà anh đã làm cô đánh mất, anh sẽ từng chút một bù đắp lại cho cô.

Buổi trưa, Lục Minh vừa gác lại công việc thì điện thoại của Giang Mạn gọi đến.

Giọng nói nhẹ nhàng, mềm mại của cô truyền vào tai, giọng cô nhỏ nhẹ, thanh thoát đặc trưng của con gái vùng Giang Nam, nghe rất dễ chịu. "Lục Minh, anh đang bận à?" "Xong việc rồi, Mạn Mạn có chuyện gì em nói đi." Giang Mạn lúc này đang đứng trên sân thượng tòa nhà, cô vịnh tay vào lan can, miệng nở nụ cười rạng rỡ: "Lục Minh, em có tin tốt muốn báo cho anh đây." Lục Minh đã đoán ra được là chuyện gì, nhưng vẫn thuận theo mà hỏi: "Chuyện tốt gì thế?" "Công ty cho em tham gia cuộc thi thiết kế thời trang toàn cầu rồi, năm năm mới có một lần đấy.

Chủ khảo lại là nhà thiết kế mà em yêu thích nhất nữa.

Em đã chờ đợi bao nhiêu năm, từng có lúc tưởng chừng hết hy vọng rồi, nào ngờ ông trời lại ban cho em một bất ngờ lớn thế này.

Hôm nay em vui lắm, anh không biết em xấu hổ thế nào đâu, ở văn phòng tổng thanh tra mà em kích động đến mức tay run bần bật, tổng thanh tra thấy hết còn cười em nữa đấy." "Ừ, đừng kiêu ngạo quá, chuẩn bị cho tốt vào, cạnh tranh chắc chắn sẽ rất khốc liệt đấy." Giang Mạn bĩu môi, người đàn ông này đúng là chẳng biết nói chuyện gì cả.

Lúc này không phải nên nói là "anh tin em, em là tuyệt nhất" hay sao?

Nhưng cô cũng đã quen với cách nói chuyện của anh rồi: "Biết rồi, em sẽ cố gắng, sẽ làm rạng danh cho anh và Nghiêu Nghiêu.

Đúng rồi, hôm nay nếu anh không bận thì về nhà sớm chút, em sẽ đích thân xuống bếp làm món ngon cho anh và Nghiêu Nghiêu." Nghe vậy, Lục Minh thấy đau đầu.

Anh đã từng ăn món Giang Mạn nấu, anh là người quen ăn cơm tập thể trong quân đội, miệng lưỡi không tính là kén chọn, nhưng món Giang Mạn nấu thực sự rất tệ, nếu không phải không có vị gì thì cũng là có mùi khét: "Mạn Mạn, hôm nay em phát lương rồi hả?" "Vâng, bọn em đều phát lương vào giữa tháng mà.

Em có tiền hoa hồng nữa, hai tháng trước quần áo em thiết kế bán rất chạy nên lương em tăng gấp đôi luôn." "Vậy hay là em mời anh và con ra ngoài ăn đi, anh muốn ăn hải sản rồi." Giang Mạn mỉa mai: "Chẳng nhìn ra anh đường đường là một người đàn ông lớn mà cũng là tâm hồn ăn uống đấy nhỉ.

Được rồi, em sẽ đáp ứng yêu cầu của anh, đưa hai ba con đi ăn hải sản ở quán vỉa hè." Lục Minh thấy buồn cười: "Giang Mạn Mạn, em đúng là bủn xỉn thật, khó khăn lắm mới mời một bữa mà lại đưa anh ra quán vỉa hè." "Lục quân trưởng, đó là định kiến của anh rồi.

Quán vỉa hè thì đã sao, vị trọng vị ngon lắm đấy, cái thằng bé kén ăn như Nghiêu Nghiêu còn thích mê kia kìa." "Được rồi, chi tiêu tài chính trong nhà cứ để em quản lý là được, anh không can thiệp, em đưa anh đi ăn gì anh ăn nấy." "Câu này nghe còn lọt tai đấy.

Thôi, em không nói với anh nữa, em đi làm việc đây, anh nhớ đi đón Nghiêu Nghiêu nhé." Khi vui có người để chia sẻ, khi buồn có bờ vai để tựa vào, sự đơn giản như vậy có lẽ chính là hạnh phúc.

Giang Mạn bước những bước chân vui vẻ rời khỏi sân thượng.

Giang Mạn điền thông tin đăng ký trên mạng rồi nộp đi, không lâu sau hệ thống đã hiển thị xét duyệt thành công.

Cô dùng ngân hàng trực tuyến nộp phí, dù tận 2000 tệ nhưng cô lại thấy vui lòng hơn bao giờ hết, chẳng thấy tiếc tiền chút nào.

Sau đó, cô tìm kiếm thông tin về phu nhân Catherine trên mạng, vẫn không thấy ảnh chụp của bà, chỉ thấy các tác phẩm tiêu biểu, đa số là những mẫu kinh điển hàng chục năm không đổi, độc nhất vô nhị.

Đặc biệt là váy cưới do bà thiết kế lại càng khó cầu, nghe nói gần đây có một đại gia tìm đến muốn bà thiết kế váy cưới nhưng bị bà trực tiếp từ chối, nguyên nhân là vì bà không thấy được sự khao khát và theo đuổi hôn nhân trên người họ.

Còn về việc bà trông như thế nào, nghe nói rất ít người từng thấy, có người bảo bà rất xấu nên không dám lộ mặt, có người bảo bà bị tàn tật, thậm chí có người còn nói bà thực chất là một người đàn ông thích mặc đồ nữ.

Tóm lại, bên ngoài có rất nhiều đồn đoán về bà, nhưng không thể phủ nhận người tính cách cổ quái này là một truyền kỳ đã được thế giới công nhận.

Giang Mạn rất hâm mộ bà vì bà có thể bất chấp tất cả để làm điều mình thích, chứ không phải như cô phải khuất phục trước sinh kế, nhiều lúc phải chiều theo thị hiếu của thị trường.

Dù mấy năm nay thiết kế của cô được không ít người công nhận, nhưng cô vẫn không hài lòng, luôn cảm thấy thiếu sót điều gì đó.

Lý Thiến hỏi: "Mạn Mạn, xong chưa?" "Xong rồi." "Cậu cứ yên tâm đi đào tạo đi, việc gì làm chưa xong cứ trực tiếp giao cho mình." "Cảm ơn Thiến Thiến nhé." "Nói gì thế, trước đây cậu cũng thường xuyên giúp mình mà, giờ cậu bận mình tất nhiên phải giúp rồi.

Đi, tối nay mình mời cậu ăn đại tiệc để chúc mừng." "À... tối nay mình hẹn người nhà mình rồi, định đưa anh ấy đi ăn hải sản." Giang Mạn có chút ngại ngùng nói. "Mạn Mạn, cậu đỏ mặt kìa, đúng là phụ nữ chìm đắm trong tình yêu đều ngốc xít như nhau.

Lại còn 'người nhà mình', cứ nói thẳng là chồng cậu đi, kín đáo thế làm gì, mình có cười nhạo cậu đâu." Lý Thiến trêu chọc nhìn Giang Mạn. "Đừng có chọc mình." "Mạn Mạn, có phải cậu thích chồng cậu rồi không?" Lý Thiến nhìn chằm chằm Giang Mạn với vẻ mặt hóng hớt.

Giang Mạn khựng lại, nhất thời không biết trả lời câu hỏi này thế nào.

Cô chưa từng nghĩ tới vấn đề này, chỉ cảm thấy ở bên Lục Minh ngày càng tự nhiên, sự ỷ lại dành cho anh ngày càng sâu đậm, đôi khi nhìn thấy anh là thấy vui vẻ, ở bên cạnh anh lại càng thấy an tâm.

Nếu những biểu hiện này chính là thích, vậy thì chắc là cô thích Lục Minh rồi. "Thôi thôi, không cần trả lời mình cũng biết đáp án rồi, đúng là ngược chết người độc thân mà.

Mình với chồng cưới nhau mấy năm rồi, giờ chẳng còn cảm giác tim đập thình thịch như thế nữa, quên luôn cảm giác nai con chạy loạn là thế nào rồi.

Thôi, hôm nay mình không làm phiền cậu và chồng hẹn hò nữa." Lục Minh bên kia đột xuất có chút việc, Giang Mạn đi đón Lục Nghiêu ở trường.

Cậu nhóc đã tan học từ sớm, lúc này đang ôm quả bóng rổ chơi trên sân.

Chương 690

Giang Mạn lấy khăn giấy lau mồ hôi trên trán cho con: "Nghiêu Nghiêu, con đợi lâu không?" "Con đã bảo sau này con tự về nhà được rồi, không cần bố mẹ đến đón, mà mọi người cứ không nghe." "Không được, giờ nhiều kẻ bắt cóc trẻ em lắm, Nghiêu Nghiêu nhà mình thông minh đáng yêu thế này, nếu bị bắt đi mẹ biết khóc ở đâu." Hai người bắt taxi về nhà, vừa đến cổng đã nghe thấy giọng của Giang Lâm Thành truyền lại từ phía sau: "Mạn Mạn." Giang Mạn dừng bước, Lục Nghiêu cũng tò mò nhìn người đàn ông xuất hiện bên cạnh.

Thấy Giang Mạn im lặng mãi, cậu nhóc kéo áo cô, khẽ gọi: "Mẹ ơi." Giang Lâm Thành xúc động nhìn Lục Nghiêu, mắt đỏ hoe, định đưa tay xoa đầu cậu bé nhưng Lục Nghiêu kịp thời né tránh, đứng núp sau lưng Giang Mạn. "Mạn Mạn, đứa trẻ đã lớn thế này rồi, nhìn là biết lanh lợi." Giang Mạn mím môi, giọng điệu không mấy vui vẻ: "Ông đến đây làm gì?" Giang Lâm Thành đã đi theo Giang Mạn từ cửa công ty tới tận đây, mãi không ra mặt vì sợ bị đuổi đi.

Khu này địa thế rất tốt, môi trường cũng đẹp, coi như là khu cao cấp, chứng tỏ cô sống không tệ, ông cũng yên tâm. "Mạn Mạn, ba chỉ muốn đến xem con sống thế nào thôi." Ba?

Lục Nghiêu nhướng đôi lông mày nhỏ, đây là ba của mẹ, là ông ngoại của cậu sao?

Đây là lần đầu tiên cậu thấy người thân của mẹ từ lúc lớn đến giờ. "Giờ ông thấy rồi đó, đi đi." Giang Mạn thản nhiên nói. "Mạn Mạn, chuyện mẹ con làm với con ba đã biết rồi, là ba sơ ý để con phải chịu uất ức như vậy.

Ba xin lỗi con, ba càng già càng lú lẫn, lại nghe tin lời phiến diện của mẹ con." Năm đó sau khi đi công tác về, ông được vợ báo rằng Giang Mạn đã quay lại, nhưng nói là muốn đoạn tuyệt quan hệ với nhà họ Giang và đã ra nước ngoài.

Lúc đó ông thực sự rất giận, nghĩ con bé quá đáng, lại có thể dễ dàng nói ra lời như vậy. "Vậy sao ông không đi tìm con?" Giang Lâm Thành khựng lại, lúc đó ông đang lúc nóng giận nên không tìm, đến khi hết giận muốn tìm thì lại tìm không thấy, tìm vài lần chỉ đành bỏ dở.

Giang Lâm Thành thở dài: "Ba có tìm con, nhưng không thấy.

Trọng tâm của ba đều đặt ở nước ngoài, căn bản không ngờ con lại ở ngay thành phố A, ngay dưới mắt ba.

Ba thực sự xin lỗi con." Nghe vậy, bàn tay Giang Mạn buông thõng bên người siết chặt lại, nhất thời không biết nói gì.

Lục Nghiêu lên tiếng: "Mẹ ơi, con đứng mỏi chân rồi, con muốn vào nhà." Giang Mạn gật đầu mở cửa, thân hình nhỏ bé của Lục Nghiêu lách vào trong, vừa vào cậu bé đã quay đầu lại nói: "Mẹ ơi, mẹ để khách đứng ngoài thế này là không tốt đâu ạ." Thấy Lục Nghiêu nói giúp mình, mắt Giang Lâm Thành sáng lên, nhìn Giang Mạn đầy mong chờ.

Giang Mạn đành phải mời Giang Lâm Thành vào trong, hạ thấp giọng nói: "Nghiêu Nghiêu không biết về thân thế của mình, tôi hy vọng ông đừng nhắc chuyện quá khứ trước mặt nó, tôi không muốn nó chịu bất kỳ tổn thương nào." "Mạn Mạn yên tâm, ba biết phải làm gì mà." Lục Nghiêu là một đứa trẻ rất hiểu chuyện, lập tức rót một ly nước đưa tận tay Giang Lâm Thành.

Cậu bé thấy mẹ cũng khá quan tâm ông bác này, chỉ là không nỡ gạt bỏ sĩ diện, vậy thì cậu làm thế này chắc không vấn đề gì. "Mời bác uống nước ạ." Giang Lâm Thành chăm chú quan sát Lục Nghiêu, cậu bé cũng không sợ người lạ, cứ đứng đó để ông nhìn.

Vẻ ngoài tinh tế đáng yêu khiến người ta không thể rời mắt.

Đứa trẻ này thật khiến người ta yêu quý. "Nghiêu Nghiêu, ông không phải bác, ông là ông ngoại của con." Giang Lâm Thành thốt ra.

Lục Nghiêu mím môi không nói gì, Giang Mạn cũng không biểu lộ thái độ.

Giang Lâm Thành có chút gượng gạo, sắc mặt không tự nhiên, ông cười gượng một tiếng: "Mạn Mạn, miệng đứa nhỏ này giống con thật đấy.

Hồi nhỏ con cũng thế, môi lúc nào cũng đỏ hồng như trái anh đào nhỏ, môi hồng răng trắng, cả khu này con là xinh nhất, ai thấy cũng khen." Giang Lâm Thành định làm dịu bầu không khí, không ngờ nói rồi lại chìm vào hồi ức thực sự.

Trong đầu ông hiện ra những hình ảnh ông dắt tay nhỏ của cô, con bé này từ nhỏ đã thích ăn hạt dẻ rang, mỗi lần dẫn đi mua là nó lại nhảy nhót vui sướng.

Chớp mắt một cái, nó đã lớn thế này, còn có con rồi. "Mạn Mạn, trán Nghiêu Nghiêu cũng giống con, đầy đặn, người già hay bảo đây là tướng có phúc." Phúc khí?

Giang Mạn không biết cuộc đời như cô có được coi là có phúc hay không.

Chỉ là nghe giọng điệu của Giang Lâm Thành, trong lòng cô thấy rất khó chịu, đây là người cha yêu thương cô từ nhỏ, lần duy nhất ông nặng lời với cô chính là lúc xảy ra chuyện năm đó. "Nghiêu Nghiêu, gọi ông ngoại đi con." Lục Nghiêu vốn luôn nghe lời Giang Mạn, ngoan ngoãn gọi: "Con chào ông ngoại ạ." Giang Lâm Thành xúc động suýt rơi nước mắt, lập tức ôm lấy thân hình nhỏ bé của Lục Nghiêu vào lòng, xoa đầu rồi lại nắn tay nắn chân cậu bé: "Nghiêu Nghiêu người chắc chắn thật, mẹ con bằng tuổi con cứ mềm nhũn ra ấy." "Đó là vì con là con trai, sáng nào con cũng chạy bộ với bố, mẹ là con gái thì tất nhiên phải mềm rồi, đó là sự khác biệt giữa nam và nữ mà." "Bố?" Giang Lâm Thành ngẩng đầu nhìn Giang Mạn.

Cô giải thích: "Là người đàn ông ông thấy tối hôm đó, chồng con.

Anh ấy đối xử với hai mẹ con rất tốt, Nghiêu Nghiêu rất thích anh ấy." "Vậy thì tốt, xem ra là một người đàn ông đáng tin cậy.

Ba thấy con tìm được bến đỗ tốt thế này cũng yên tâm rồi." Giang Lâm Thành nghe thấy cuộc điện thoại của Giang Mạn và Lục Nghiêu trên đường nên biết họ sắp đi ăn.

Ông không ở lại lâu, ngồi một lát rồi về.

Vừa về đến nhà, Tống Liễn đã bước ra: "Ông đi đâu vậy, sao tôi gọi điện mãi mà không thấy bắt máy?" Giang Lâm Thành lạnh nhạt hừ một tiếng, từ sau khi biết những chuyện bà ta làm, ông không còn giữ được tính khí tốt với bà ta nữa: "Tôi đi đâu không mượn bà quản." Tống Liễn nhíu mày, lờ mờ đoán ra được điều gì đó: "Không lẽ ông lại đi tìm Giang Mạn?" "Thì sao nào?

Tôi đi thăm con gái tôi mà còn phải báo cáo với bà à?" Giang Lâm Thành tự nhiên lấy thuốc ra hút, thấy Lục Nghiêu đáng yêu như vậy, ông lại nghĩ đến những gì vợ mình đã làm.

Đứa trẻ đáng yêu thế kia mà nếu mất đi thì hối tiếc biết nhường nào.

Đã quen được Giang Lâm Thành chiều chuộng, thấy ông như vậy, Tống Liễn dĩ nhiên là bất mãn: "Giang Lâm Thành, ông nhập vai quá rồi đấy, con bé đó có phải..." Nghe vậy, Giang Lâm Thành đột ngột đứng phắt dậy: "Câm miệng cho tôi!

Con gái tôi không cho phép bà nói ra nói vào." "Ông đúng là hết thuốc chữa rồi.

Ông muốn nhận nó thì tùy, nhưng tôi không cho phép ông rước nó về đây, tôi không muốn nuôi con cho nó đâu.

Cái nhà này có tôi thì không có nó!" Tống Liễn kiên quyết.

Giang Lâm Thành nhìn Tống Liễn, rồi nhìn căn nhà họ đang ở, không nhịn được cười thành tiếng: "Tống Liễn, bà đừng lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Mạn Mạn sống rất tốt, dù tôi có muốn rước nó về nó cũng chẳng thèm đâu, bà tưởng người ta ham hố quay về chắc." "Bụng tiểu nhân?

Đừng có nói mình như quân tử chính trực vậy.

Những việc ông từng làm đừng có mà quên, cái nhà này nếu không nhờ tôi thì liệu có được như ngày hôm nay không?" Sắc mặt Giang Lâm Thành đại biến, âm trầm nhìn chằm chằm Tống Liễn: "Tống Liễn, giữ cái miệng của bà cho kỹ, hãy nhớ cho tôi họa từ miệng mà ra." Tống Liễn hiếm khi thấy chồng như vậy nên hơi run rẩy, nhưng nhanh chóng ưỡn ngực lên: "Không nói thì người ta không biết chắc?" Đã bao nhiêu năm rồi, bà chưa từng quên một khắc nào.

Chương 691

"Đừng để tôi nghe thấy những lời như vậy thốt ra từ miệng bà nữa." Giang Chanh ngáp một cái từ trên lầu đi xuống, bực bội nói: "Ba mẹ, hai người cãi nhau cái gì vậy, con ở trên lầu còn bị làm cho tỉnh giấc, có để cho người ta ngủ yên không?" "Ngủ?

Con xem bây giờ là mấy giờ rồi?

Tốt nghiệp nửa năm rồi mà vẫn không chịu đi làm, nhìn xem con đang làm cái gì đi?

Đêm thì đi chơi bời linh tinh, ngày thì ở nhà ngủ nướng, con sống thảnh thơi quá nhỉ!" Giang Lâm Thành nhìn đứa con gái không nên người này, lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

Ông đã tạo nghiệp gì mà để con gái lớn một mình bế con ở ngoài bao nhiêu năm, còn đứa con gái út lại thành ra thế này.

Giang Chanh thấy người ba vốn hiền lành giờ như biến thành người khác, lập tức trốn sau lưng Tống Liễn, lầm bầm: "Không phải con không đi làm, mà là ba không đồng ý yêu cầu của con." "Đừng có tìm lý do, con cũng chẳng xem lại mình có bản lĩnh gì, vừa vào công ty đã đòi làm phó tổng, công ty của ba nhỏ bé lắm, không chịu nổi sự quậy phá của đại tiểu thư đâu." Giang Chanh bĩu môi, thấy tâm trạng ba mình cực kỳ tệ, đang lúc nóng giận nên tất nhiên không dám đâm đầu vào họng súng, nhất thời im bặt. "Giang Lâm Thành, ông đụng tường ở chỗ Giang Mạn thì đừng có trút giận lên con gái tôi, nó không phải thùng rác để ông xả giận đâu." "Sao lại liên quan đến Giang Mạn rồi?

Chị ta rời nhà mấy năm rồi sao vẫn còn ám quẻ thế không biết, thật đáng ghét." Giang Chanh nhỏ giọng lầm bầm. "Giang Chanh, con lại lầm bầm cái gì đấy?" "Con nào dám nói gì chị, con đang nghĩ không biết khi nào chị mới về thôi." Giang Chanh cảm thấy chỗ này thực sự không thích hợp để ở lại, miễn cưỡng nói một câu rồi chạy biến lên lầu, đóng cửa phòng thật mạnh.

Giang Lâm Thành day day thái dương, vẻ mặt rất đau đầu: "Tống Liễn, bà thấy rồi đấy, đây chính là kết quả của sự nuông chiều của bà, nuôi dạy nó thành cái dạng gì rồi, cái nhà này sớm muộn gì cũng hủy trong tay nó thôi." "Đừng có chỉ biết nói tôi, Giang Mạn do ông dạy dỗ cũng có ra gì đâu, thi đậu đại học danh tiếng thì sao, cuối cùng chẳng phải cũng thôi học, chưa cưới đã có con, cũng chẳng tốt đẹp hơn Tiểu Chanh là bao." "Dù vậy vẫn hơn Giang Chanh chán, Mạn Mạn giờ đã lấy được chồng tốt, lại còn là nhà thiết kế nòng cốt của công ty, bà nhìn lại con gái bà xem?" "Cái gì mà con gái tôi?

Đây không phải con gái ông chắc?

Đừng có đổ hết trách nhiệm lên đầu tôi." Giang Lâm Thành chỉ thấy đau đầu dữ dội, lúc này căn nhà này khiến ông thấy đặc biệt chán ghét.

Ông cầm lấy áo khoác, đi thẳng ra ngoài.

Tống Liễn lập tức đuổi theo, hét lớn sau lưng ông: "Giang Lâm Thành, ông vừa mới về lại định đi đâu đấy?" Giang Lâm Thành coi như không nghe thấy, trực tiếp lái xe rời đi.

Tống Liễn tức đến phát điên, quăng mạnh cái gạt tàn thuốc trên bàn trà xuống đất, phát ra một tiếng "choảng" cực lớn.

Giang Mạn, lại là cái con nhỏ đó, đúng là không để bà ta được yên ổn một giây nào, uổng công nuôi nó bao nhiêu năm, cuối cùng chỉ tổ làm bà ta thêm chướng mắt.

Người làm trong nhà nhìn từ trong góc, chẳng ai dám tiến lại gần.

Tâm trạng của Giang Mạn không bị ảnh hưởng quá nhiều, ngược lại cô cảm thấy sự dồn nén trong lòng đã vơi đi không ít.

Thực ra cô không phải người hay chấp nhặt, nhất là đối với người thân thiết.

Biết cha từng tìm mình và vẫn quan tâm đến mình, cô thấy an lòng.

Cả gia đình ba người vui vẻ đi đến quán vỉa hè, thú thật là môi trường ở đó không tốt lắm, ồn ào, xung quanh lại toàn là khói xe.

Lục Minh không nhịn được mà nhíu mày một cái, Giang Mạn lập tức giải thích: "Lục Minh, anh đừng thấy môi trường xung quanh thế này mà chùn bước nhé, vị ngon ở đây thực sự đỉnh lắm đấy." Nhìn dáng vẻ lo lắng của cô, Lục Minh cười véo cái má nhỏ của cô một cái: "Đã đến rồi thì anh còn cách nào khác đâu, hôm nay tạm thời chấp nhận vậy.

Sau này anh sẽ học làm cho hai mẹ con, đồ ăn ở chỗ này chắc chắn không vệ sinh lắm đâu, thỉnh thoảng ăn một lần là được rồi." Vệ sinh?

Cái này thì Giang Mạn không dám bảo đảm.

Vì là giờ cao điểm ăn uống nên khách cực kỳ đông, căn bản không còn chỗ trống, cả ba đành phải ngồi trên xe đợi.

Nhưng đợi mãi mà chẳng có ai đứng dậy, Lục Nghiêu đói đến mức gục lên vai Lục Minh, trông thật đáng thương. "Mạn Mạn, hay là mình đổi quán khác đi?

Gần đây chắc cũng có nhiều quán hải sản, người lớn mình nhịn một chút không sao, chứ Nghiêu Nghiêu không chịu được đói đâu." Giang Mạn chưa kịp lên tiếng, Lục Nghiêu đã kiên quyết bác bỏ: "Không, bố ơi, con muốn ăn quán này cơ, Nghiêu Nghiêu vẫn đợi được." "Vậy bố xuống xe mua chút gì cho hai mẹ con lót dạ trước nhé, đói quá không tốt cho sức khỏe đâu." Lục Nghiêu lập tức ôm chặt cổ Lục Minh: "Không đâu, con phải để dành bụng để tí nữa ăn được nhiều, con lâu lắm rồi không được ăn vị ở quán này." Lục Minh bất lực: "Con đúng là giống y hệt mẹ con, một tâm hồn ăn uống chính hiệu." Nghe vậy, Giang Mạn lườm Lục Minh một cái, bất mãn nhìn anh: "Lục Minh, anh đừng có quá đáng nhé, nói Nghiêu Nghiêu thì nói thôi, đừng có lôi em vào, em giống sâu ăn chỗ nào chứ?" Cô chỉ có chút sở thích nhỏ thôi mà, sao lại thành sâu ăn rồi.

Lục Minh không nể tình vạch trần: "Thế ai nãy giờ cứ nhìn đống kia mà nuốt nước miếng thế?" Trông chẳng khác gì một đứa trẻ.

Giang Mạn đỏ mặt, nắm đấm nhỏ như mưa rơi xuống người Lục Minh: "Em làm gì có, anh nói bậy bạ gì đó!" Lục Minh không nói nữa, chỉ sủng nịnh nhìn cô.

Lục Nghiêu thấy bố mẹ như vậy thì cười nắc nẻ như một chú chuột nhỏ vui vẻ.

Không khí trong xe vô cùng ấm áp, khóe mắt Giang Mạn cũng vô thức cong lên, đôi mắt sáng như sao càng thêm đẹp như vầng trăng khuyết.

Cả nhà đợi đến tận tám giờ rưỡi mới có chỗ, nếu không đi kịp chắc còn phải đợi tiếp.

Tốc độ lên món thì rất nhanh, hơn mười phút đã lên đủ hết.

Hai mẹ con sức chiến đấu dồi dào, Lục Minh suốt buổi chỉ lo bóc cua cho hai người, phục vụ họ tận tình.

Nhìn họ ăn ngon lành như vậy, khóe miệng anh cũng luôn nhếch lên rất rõ ràng.

Nhưng khi tốc độ ăn của họ chậm lại thì anh cũng gần no rồi, vì hai mẹ con rất có lương tâm, vừa ăn vừa thỉnh thoảng đút cho anh. "Lục Minh, thấy ngon không anh?" "Cũng được, không thua kém gì mấy nhà hàng cao cấp, hèn gì làm ăn phát đạt thế này." "Em đề cử thì chắc chắn không sai rồi." Giang Mạn có chút đắc ý nói.

Lục Minh thấy khóe miệng cô dính nước sốt, phì cười lắc đầu, một tay nâng đầu cô, một tay cẩn thận lau đi.

Cả động tác diễn ra vô cùng tự nhiên, Giang Mạn ngẩn ngơ nhìn anh, đến khi anh buông tay ra vẫn chưa kịp hoàn hồn.

Lục Nghiêu cũng lại gần góp vui, trẻ con tầm tuổi này không chịu được cảm giác bị người khác phớt lờ, nhất là những người mình quan tâm: "Bố ơi, miệng con cũng bẩn rồi, con cũng muốn được lau." "Được, đến lượt con ngay đây." Nói xong, Lục Minh lại lau sạch cho cậu nhóc, cậu nhóc liền đút một miếng sò điệp vào miệng Lục Minh: "Cảm ơn bố già, phần thưởng cho bố đấy." "Cảm ơn con trai." Một người phụ nữ bàn bên thấy cảnh này thì trong lòng vô cùng ngưỡng mộ.

Chồng mình tuy cũng chiều chuộng mình hết mực nhưng so với người đàn ông này dường như vẫn kém cạnh đôi chút, cô ta nhịn không được nói: "Anh xem kìa, đó mới là tấm gương người đàn ông tốt, anh không nói chuyện lau cho em thì thôi, đến con trai anh mà anh cũng chẳng thèm ngó ngàng." Tối nay để được đi ăn, cô ta còn đặc biệt để con trai ở nhà.

Người đàn ông kia dĩ nhiên cũng thấy hành động của Lục Minh, có chút ngại ngùng: "Miệng em có bẩn đâu mà anh lau." Người phụ nữ tỏ vẻ cạn lời: "Em đâu có chỉ riêng việc đó, em muốn anh học hỏi người ta cách quan tâm vợ con kìa." Nói xong cô ta còn không quên quay sang Giang Mạn bảo: "Em đúng là lấy được chồng tốt thật đấy, chồng em đối với em và con tốt quá." Cả quá trình cô ta đều thấy hết, người đàn ông này gần như không ăn mấy, bao nhiêu tâm sức đều dồn hết cho vợ con.

Giang Mạn thực ra đã chú ý đến bàn bên từ sớm, nam thanh nữ tú, trông rất ưa nhìn, nhìn cách ăn mặc thì cũng thuộc hàng giàu sang, có khí chất.

Cô nở nụ cười nhưng không đáp lời mà chuyển chủ đề: "Mỗi người có một cách thể hiện tình yêu khác nhau mà chị." "Em không cần nói đỡ cho anh ta đâu, chị biết tính anh ta thế nào mà, vẫn còn thiếu sót lắm." Người phụ nữ tỏ vẻ phàn nàn nhưng Giang Mạn lại nghe ra được sự yêu thương trong đó.

Đôi khi than vãn không phải là oán trách thật, mà là một cách thể hiện tình cảm.

Chương 692

Tính tình người phụ nữ này rất cởi mở, hai người trò chuyện qua lại một hồi, biết con trai của nhau bằng tuổi nên lại càng có nhiều chủ đề để nói, chia sẻ kinh nghiệm nuôi dạy con và những khó khăn khi chăm con.

Qua trò chuyện, Giang Mạn biết họ cũng là khách quen ở đây, ăn một lần là nhớ mãi.

Hơn nữa, cô ta còn là một bà nội trợ toàn thời gian, từ sau khi sinh con là chỉ ở nhà chăm con.

Người phụ nữ biết Giang Mạn là nhà thiết kế thời trang nên còn đặc biệt hỏi xin danh thiếp, nhưng Giang Mạn làm gì có danh thiếp.

Cô ta cười cười bảo Giang Mạn để lại số điện thoại, khi nào có thời gian sẽ tìm cô để thỉnh giáo về cách phối đồ.

Làm nghề này như Giang Mạn thì cũng không kiêng dè mấy chuyện đó, biết đâu lúc nào đó lại có thêm khách hàng.

Trái ngược với sự nhiệt tình của hai người phụ nữ, hai người đàn ông lại tỏ ra khá trầm mặc, không giao lưu gì với nhau.

Người phụ nữ và chồng đến sớm hơn, vì không yên tâm để con ở nhà lâu nên không nán lại, ăn xong là rời đi ngay.

Lục Minh nhìn theo bóng lưng họ, khẽ nhíu mày.

Giang Mạn thấy vậy liền bất mãn nói: "Lục Minh, sao anh lại nhíu mày nữa rồi?

Em nói với anh bao nhiêu lần rồi, hễ anh nhíu mày là ảnh hưởng đến nhan sắc đấy." Nghe vậy, Lục Minh giãn chân mày ra, nói: "Mạn Mạn, người họ Lan ở thành phố A này không nhiều lắm đâu." Vừa nãy Lục Minh vô tình nghe người phụ nữ kia nhắc tới nhà chồng cô ấy họ Lan. "Có vấn đề gì sao anh?" "Chẳng lẽ em chưa nghe qua câu nói nổi tiếng lưu truyền hơn hai mươi năm ở thành phố A sao?" "Câu 'Thà gả cho Nhị thiếu gia nhà họ Lan, sinh con đừng sinh kiểu Nhị thiếu nhà họ Lan' đó hả?" Câu này hồi nhỏ cô nghe không ít, trẻ con mà nghịch ngợm không nghe lời là cha mẹ thường hay dẫn chứng câu này.

Lục Minh gật đầu, coi như ngầm thừa nhận lời Giang Mạn.

Giang Mạn ở bên Lục Minh lâu nên ít nhiều đoán được tâm tư của anh, anh sẽ không tự nhiên mà nhắc đến chuyện này, vừa liên tưởng cô đã đại khái hiểu ý anh: "Ý anh là cặp vợ chồng vừa rồi là người nhà họ Lan?" "Có khả năng đó, họ Lan vốn không phổ biến, ở thành phố A này cũng chỉ có mỗi nhà đó thôi." Thực ra Giang Mạn không quan tâm đến điều đó lắm, cô lại tò mò về câu nói kia hơn: "Lục Minh, anh có biết ý nghĩa thực sự của câu nói đó là gì không?" "Anh biết không nhiều, cũng chỉ nghe người ta kể lại thôi, không biết thực hư thế nào." Giang Mạn lập tức khoác tay Lục Minh: "Vậy anh kể em nghe đi, em thắc mắc bao nhiêu năm rồi đấy." Lục Minh nhìn dáng vẻ hóng hớt của cô thì khẽ cười, rồi từ tốn giải thích: "Nhà họ Lan là một gia tộc hào môn rất cổ xưa ở thành phố A, nhưng đến đời cha của Nhị thiếu gia họ Lan thì dần sa sút, con cháu cũng thưa thớt.

Lão tiên sinh họ Lan có hai người con trai, con trai lớn từ nhỏ đã ốm yếu bệnh tật và qua đời khi mới ngoài hai mươi.

May mà Nhị thiếu gia thiên tư thông minh, là thiên tài kinh doanh được cả thành phố A công nhận, tập đoàn Lan thị dưới tay anh ta phát triển như diều gặp gió, dần dần xoay chuyển thế suy vi.

Chỉ tiếc là anh hùng khó qua ải mỹ nhân, anh ta yêu sâu đậm một người phụ nữ, trong khi gia tộc lúc đó đã chuẩn bị cho anh ta một cuộc hôn nhân liên minh, đương nhiên là không cho phép.

Vì người phụ nữ đó mà anh ta cãi nhau kịch liệt với gia đình, không ai biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết anh ta kiên quyết rời bỏ Lan thị, cuối cùng khiến cha mình tức chết, cũng làm một gia tộc hào môn lẫy lừng từ đó mà lụi bại.

Thời gian trôi qua, câu nói đó cũng dần được truyền miệng rộng rãi." Nếu Nhị thiếu gia họ Lan còn ở đó, có lẽ vị trí doanh nghiệp hàng đầu thành phố A ngày nay không phải là Lục thị mà là Lan thị.

Giang Mạn lặng người, chuyện lựa chọn giữa cha mẹ và tình yêu cô cũng từng trải qua nên hiểu được sự gian nan và bất lực trong đó.

Tần Trí Viễn năm đó cũng vì cha mình mà từ bỏ cô.

Đây bản thân nó là một nghịch lý, không nói rõ được ai đúng ai sai, nhưng nếu người thân vì tình yêu như vậy mà chịu tổn thương, thậm chí là cái chết, thì e rằng tình yêu đó cũng không thể đi được xa.

Lục Minh thấy Giang Mạn thẫn thờ liền hỏi: "Mạn Mạn, em đang nghĩ gì vậy?" Giang Mạn thu lại cảm xúc, nghiêm túc nhìn Lục Minh: "Em đang nghĩ kết cục của Nhị thiếu gia họ Lan và người phụ nữ kia ra sao, họ có thể hạnh phúc đi tiếp bên nhau không?" "Hạnh phúc nói thì dễ lắm, người phụ nữ kia nghe nói đã chết từ lâu rồi, họ căn bản không hề ở bên nhau." Giang Mạn không nhịn được mà thở dài: "Vậy còn Nhị thiếu gia họ Lan thì sao?" Lục Minh lắc đầu: "Không biết nữa, có người nói anh ta đã tự vẫn theo tình, có người lại nói anh ta thực ra chưa chết, đang gây dựng lại sự nghiệp ở bên ngoài.

Đó đều là tin đồn thôi, từ sau đó không còn ai thấy anh ta nữa." "Anh biết nhiều chuyện thật đấy, em chỉ nghe qua câu nói kia thôi chứ câu chuyện bên trong thì hoàn toàn mù tịt." "Ai bảo nhà mình có bà mẹ thích hóng hớt chứ, mấy chuyện này đều là mẹ kể cho anh nghe đấy.

Anh và A Sâm hồi trước suốt ngày bị mẹ mắng là còn tệ hơn cả Nhị thiếu gia họ Lan cơ, mẹ vốn là bạn học cấp hai của Nhị thiếu gia mà." Giang Mạn tựa đầu vào vai Lục Minh, có lẽ vì đồng cảm nên nghe câu chuyện này cô thấy hơi buồn: "Sự nghiệp có thể gây dựng lại, nhưng mạng sống thì không có lần thứ hai.

Lục Minh, nếu anh là Nhị thiếu gia họ Lan, giữa cha mẹ và người yêu anh sẽ chọn thế nào?" Lục Minh chưa kịp lên tiếng, Lục Nghiêu đang ăn tôm ngẩng đầu lên, bắt chước giọng điệu của Lục Minh: "Bố chắc chắn sẽ nói người nhà họ Lục chúng ta đều là những người nói lý lẽ." Giang Mạn khẽ mỉm cười: "Ăn của con đi, đừng có xen mồm vào, mẹ đang hỏi bố con mà." Lục Minh bật cười: "Thực ra Nghiêu Nghiêu đã trả lời thay anh rồi, cha mẹ và người thân của anh sẽ không ép anh như vậy đâu.

Chỉ cần anh sống tốt thì dù họ không thích họ cũng sẽ không nói gì nhiều." "Em đang nói là giả sử cơ mà, anh hãy đặt mình vào vị trí của Nhị thiếu gia họ Lan mà nghĩ xem, anh sẽ xử lý thế nào?" "Tiên hạ thủ vi cường, lấy cái chết ra đe dọa, dùng dao tự cắt vào động mạch mình một phát, xem cha mẹ có còn phản đối nữa không." Lục Minh chẳng cần suy nghĩ đã nói luôn, giọng điệu vô cùng nghiêm túc, dường như không thấy cách làm này đối với một người đàn ông thì hèn nhát đến mức nào.

Khóe miệng Giang Mạn giật giật, sau đó không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Nếu anh không đứng ngay trước mặt cô, cô thực sự không dám tin lời này thốt ra từ miệng anh. "Mạn Mạn, em cũng đừng cười, đây là cách hữu hiệu nhất đấy.

Làm cha mẹ không bao giờ thắng nổi con cái mình đâu, nếu Nhị thiếu gia họ Lan mà làm như anh thì có lẽ đã không có nhiều chuyện xảy ra sau đó như vậy." "Hữu hiệu hay không em không biết, em chỉ biết Nhị thiếu gia họ Lan giờ đã có người kế vị rồi, anh đúng là hơn hẳn anh ta luôn.

Anh không nghĩ xem lỡ như mất mạng thật thì có phải là lợi bất cập hại không?" Còn đòi cắt động mạch nữa, chiêu này mà anh cũng nghĩ ra được. "Cách này hoàn toàn khả thi mà, chuyện này có thể nhờ chuyên gia hướng dẫn, xem làm thế nào để cảnh tượng thảm khốc mà lại không nguy hiểm đến tính mạng." Giang Mạn tựa vào vai Lục Minh cười không ra hơi.

Cách tự làm hại bản thân này không phải ai cũng chấp nhận được, nó đòi hỏi sự dũng cảm cực lớn. "Có gì đáng cười thế em?" "Anh Lục Minh à, đây tuyệt đối là câu chuyện cười hay nhất mà em từng nghe đấy." "Anh không nói đùa đâu, anh nói nghiêm túc mà.

Em không thấy tư duy này của anh là đúng đắn sao?

Tự mình nắm quyền chủ động vẫn tốt hơn là bị kẹp giữa hai bên chứ.

Bản thân mình không tàn nhẫn được với mình thì đừng trách người khác tàn nhẫn với mình." "Em đúng là không nên thảo luận chuyện này với một người đi lính như anh mà.

Thôi anh dừng lại đi, đừng nói tiếp nữa, anh cũng chẳng xem lại thân phận của mình, để lính của anh mà nghe thấy anh nói thế này thì không biết họ nghĩ sao nữa." "Chiêu này của bố nghe cũng được đấy ạ, sau này con có thể thử xem sao." Lục Nghiêu chớp chớp mắt, vẻ mặt khá nghiêm túc nói.

Giang Mạn và Lục Minh: "..." Đây gọi là dạy hư trẻ con đúng không?

Giang Mạn vỗ mạnh một cái vào đầu gối Lục Minh, phát ra một tiếng "bốp": "Bảo anh nói bậy bạ này!" Lục Minh vô cùng bất lực, cô nàng này ra tay chẳng nể tình chút nào: "Chẳng phải tại em hỏi sao?" Ý bảo em không hỏi thì anh đã chẳng nói thế.

Giang Mạn nghẹn lời, với một Lục Minh như thế này cô đúng là không có cách nào trị nổi, đúng thật là "vỏ quýt dày có móng tay nhọn".

Lục Minh kéo Lục Nghiêu ngồi lên đùi, búng nhẹ vào trán cậu bé cảnh cáo: "Thằng ranh con, lời bố vừa nãy là nói lung tung đấy, con đừng có mà học theo." "Người lớn các người đúng là thích tự lừa dối bản thân, lúc nãy bố nói với mẹ giọng điệu nghiêm túc thế cơ mà, giờ lại bảo con là nói lung tung, bố nghĩ con có tin không?

Con không phải trẻ con ba tuổi đâu nhé." Lục Nghiêu quay ngoắt khuôn mặt nhỏ đi.

Cả nhà ba người vừa ăn vừa trò chuyện, mãi đến gần mười một giờ đêm mới rời khỏi quán vỉa hè, vậy mà công việc làm ăn ở đây vẫn rất tấp nập, có rất nhiều người đi ăn đêm cũng chọn nơi này. "Chỗ này làm ăn phát đạt thật đấy." "Tất nhiên rồi, có lần tụi em nói chuyện với ông chủ, mỗi năm lợi nhuận ròng của ông ấy lên đến hàng triệu tệ đấy, hơn hẳn những người đi làm công ăn lương như tụi em, thu nhập ngang ngửa lương năm của quản lý cấp cao ở các doanh nghiệp nổi tiếng rồi." Lục Nghiêu dù sao cũng là trẻ con, trên đường về đã ngủ thiếp đi, gương mặt nhỏ nhắn tĩnh lặng an tường.

Chương 693

Để thằng bé ngủ được thoải mái, Giang Mạn luôn bế con trong lòng, thỉnh thoảng lại cúi đầu hôn nhẹ lên cái mũi nhỏ của con.

Chiều cao của nhóc con này so với bạn cùng lứa không hề lùn, Lục Minh biết rõ thằng bé nặng bao nhiêu, liền bảo: "Mạn Mạn, em đừng chiều Nghiêu Nghiêu quá, cứ bế suốt thế này về đến nhà là tê tay đấy." "Anh chỉ giỏi nói em, em thấy anh còn chiều con hơn em ấy chứ." Khi ra ngoài, rất nhiều lúc anh đều thích kiệu nhóc con trên vai, có khi đi vài tiếng đồng hồ mà chẳng thấy anh kêu mỏi tay bao giờ.

Mỗi lần nhìn thấy sự an ủi và cảm động trong mắt Giang Mạn, Lục Minh lại càng thấy chột dạ, bởi vì Lục Nghiêu là con trai anh, nên chắc chắn anh phải để tâm rồi: "Cái đó không giống, anh là đàn ông, sức dài vai rộng." Giang Mạn biết anh sợ mình vất vả, tâm trạng tự nhiên rất tốt, khóe môi khẽ cong: "Em không sao đâu, anh không phải lo." "Ừ." Giang Mạn vừa dời tầm mắt ra ngoài cửa sổ liền nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc, rất giống Cố Duyệt, nhưng người đàn ông đang ôm cô ấy thì cô hoàn toàn không quen biết.

Đang lúc cô suy nghĩ thì bóng người đã biến mất, dường như hình ảnh vừa thấy chỉ là ảo giác của cô. "Mạn Mạn, em đang nhìn gì thế?" "Hình như em thấy Cố Duyệt, nhưng lại không chắc chắn lắm." Giang Mạn lẩm bẩm đáp.

Lục Minh vẫn còn ấn tượng với cái tên này: "Người bạn làm tiếp viên hàng không của em à?" "Em không biết, chỉ thấy góc nghiêng thôi, không nhìn rõ lắm." "Hay là em cứ gọi điện thoại thử xem cô ấy đang ở đâu?" Giang Mạn lắc đầu: "Thôi, muộn rồi, em không làm phiền cô ấy nữa.

Công việc của cô ấy lúc nào cũng bận rộn, không nên ảnh hưởng đến thời gian nghỉ ngơi.

Vả lại tình cảm của cô ấy và chồng luôn rất tốt, không thể nào là cô ấy được, chắc là em đa nghi thôi, em nên tin tưởng cô ấy." Lục Minh không lên tiếng, thực ra anh biết người phụ nữ kia không giống như Giang Mạn tưởng tượng, nhưng lúc này anh cũng không tiện nói nhiều, nói ra chưa chắc cô đã tin. "Mạn Mạn, khi nào em bắt đầu tham gia tập huấn?" Lục Minh chuyển chủ đề. "Chắc là thứ Hai tới." "Vậy cần anh làm gì không?" Lục Minh nghiêm túc hỏi. "Anh không cần làm gì cả.

Nếu công việc không bận thì anh cứ làm hậu phương vững chắc cho Lục phu nhân là được rồi.

Nếu chẳng may em nổi tiếng, mặt mũi anh cũng được thơm lây còn gì." Giang Mạn trêu chọc. "Được, vậy Lục phu nhân cứ mạnh dạn xông lên đi, Lục tiên sinh sẽ thay em chăm sóc con cái, làm việc nhà, không để em phải lo lắng chút chuyện hậu cần nào." Giang Mạn nhìn người đàn ông trước mắt, trong lòng cảm thấy mãn nguyện vô cùng.

Anh có thân phận tôn quý, nhưng trước mặt cô anh chưa bao giờ phô trương, bên cạnh cô anh luôn đóng vai một người chồng tốt.

Nghĩ vậy, Giang Mạn hướng về phía Lục Minh chào kiểu quân đội: "Rõ, thưa thủ trưởng, bảo đảm không làm anh thất vọng, em sẽ nỗ lực!" Lục Minh bật cười: "Em đúng là coi mình thành lính của anh thật à, nghe cứ như đang lập quân lệnh trạng ấy.

Đừng tự tạo áp lực quá lớn cho mình, cứ coi như đi chơi thôi.

Nhà mình không thiếu tiền tiêu, anh tuy không hiểu về thiết kế nhưng cũng biết câu 'trong mắt một ngàn độc giả có một ngàn Hamlet'." Coi như đi chơi, cô có tư cách đó sao?

Quả thực bây giờ cô đã có tư cách ấy, cô lấy được một người chồng tốt, không cần phải lo lắng về sinh kế.

Lần trước cô không nhận thẻ ngân hàng của anh, sau đó anh đã lén nhét vào túi xách của cô, số dư trong đó là con số cả đời này cô không dám tưởng tượng, lớn đến đáng sợ, cô phải đếm đi đếm lại mấy lần mới dám tin.

Chỉ là cô vẫn luôn không động đến, chỉ khi hai người đi ăn cùng nhau cô mới quẹt thẻ, thực ra cũng chỉ để đối phó với anh.

Nhưng anh tinh tường thế nào, căn bản không giấu được anh, không nhận được tin nhắn báo tiêu tiền là anh lại tìm đủ cách mua đồ cho cô, đặc biệt là quần áo, toàn là loại mà lương mấy tháng của cô mới mua nổi một cái.

Anh còn danh chính ngôn thuận nói rằng, tấm thẻ này đưa cho cô, cô không tiêu thì anh giúp cô tiêu vậy.

Với nguyên tắc cần kiệm trị gia, để anh không tiếp tục vung tay quá trán, cô chỉ đành đi đến đâu cũng quẹt thẻ của anh, thế là anh mới dừng lại hành vi điên cuồng kia.

Bây giờ nghe anh nói vậy, mắt Giang Mạn cay cay, giọng cũng nghẹn lại: "Lục Minh, em còn chưa thất bại mà, sao anh đã an ủi em rồi." "Không phải an ủi, anh chỉ muốn em thả lỏng một chút thôi." "Em biết rồi, em đang thả lỏng lắm đây, có sự ủng hộ của anh là em mãn nguyện rồi." Giang Mạn quay mặt đi, kìm nén những giọt nước mắt chực trào.

Lục Minh đưa tay xoa đầu Giang Mạn: "Vậy thì tốt." Đến nhà, Lục Minh bế nhóc con về phòng, giúp con cởi giày, rồi lấy nước rửa chân lau mặt cho con, ân cần vô cùng.

Giang Mạn đứng ở cửa nhìn từng động tác của anh, lúc anh đi ra, cô chớp thời cơ ôm chầm lấy eo anh từ phía sau.

Lúc ở trên xe cô đã muốn làm vậy rồi, chỉ là lúc đó đang bế Lục Nghiêu.

Lục Minh không phải là người đàn ông thanh tâm quả dục, thời gian qua anh thực sự sống rất khổ sở.

Bị Giang Mạn ôm như vậy, hơi thở anh nhanh chóng trở nên dồn dập, anh nắm chặt lấy bàn tay nhỏ của cô: "Mạn Mạn." "Lục Minh, anh không cần thấy ngại không dám nói ra đâu.

Nếu anh có vấn đề gì thì cứ trực tiếp nói với em, nể mặt anh giàu có thế này, em sẽ không vạch trần anh đâu." Giang Mạn cười hì hì nói.

Sắc mặt Lục Minh bỗng tối sầm lại: "Giang Mạn Mạn, em đang nói cái gì đấy?" "Ơ, chẳng lẽ em nói sai sao?

Anh không có vấn đề gì à?

Nhưng anh thể hiện chẳng giống một người đàn ông chút nào." Giang Mạn nhấn mạnh từng chữ.

Cô không biết vì sao Lục Minh cứ mãi không chịu tiến thêm bước này, nhưng giống như mẹ chồng đã nói, vợ chồng với nhau hà tất phải tính toán nhiều như vậy, một bên không chủ động thì bên kia chủ động một chút là được.

Lục Minh xoay người lại, ôm lấy vòng eo thon của cô rồi trực tiếp hôn xuống.

Giang Mạn đã đạt được mục đích, ôm lấy anh nhiệt tình đáp lại.

Nhìn thấy ý cười trong mắt cô, Lục Minh xem như đã hiểu, con bé này đang dùng khích tướng kế.

Nhưng cô đã làm đến mức này, anh đương nhiên thuận nước đẩy thuyền.

Giang Mạn không biết rằng, hành động táo bạo ngày hôm nay của cô về sau thường xuyên bị Lục Minh đem ra trêu chọc, nếu biết trước, cô thà chết cũng không dám bước bước đầu tiên này.

Giang Mạn cũng chỉ có cái dũng khí ban đầu, đến khi thực sự tiến tới bước cuối cùng thì toàn thân căng cứng vì lo lắng, cô bám chặt lấy cánh tay Lục Minh, không khỏi nhớ lại đêm mang thai Lục Nghiêu năm đó.

Đó là lần đầu tiên của cô, tự nhiên cảm nhận không có gì tốt đẹp.

Lục Minh nhận ra sự căng thẳng của cô, anh kiên nhẫn và dịu dàng hôn lên mắt cô, mơn trớn trên đôi môi.

Sự căng thẳng của Giang Mạn dần tan biến, cô mở mắt nhìn người đàn ông phía trên, anh dường như cũng đang gồng mình kìm nén dữ dội. "Mạn Mạn, có được không?" Cái đồ ngốc này, chuyện này sao lại bảo cô nói ra được, cô chủ động đã là vứt bỏ hết sự rụt rè rồi, thế mà đến lúc này anh lại còn hỏi câu đó.

Giang Mạn bực bội quay mặt đi, khóe môi Lục Minh hiện lên một nụ cười rạng rỡ, không nói thêm lời thừa thãi nào nữa.

Chương 694

Đêm dài đằng đẵng, làm loạn nhịp tim của cả hai.

Khi Giang Mạn thức dậy, Lục Minh và Lục Nghiêu đã đang ăn sáng.

Một lớn một nhỏ ngồi đối diện nhau, cùng mặc đồ thể thao, cộng thêm ngũ quan tương đồng, trông thật sự giống một cặp cha con ruột thịt.

Thấy Giang Mạn đi ra, Lục Minh ngẩng đầu cười với cô một cái.

Nhìn thấy ánh mắt đầy ý cười của anh, Giang Mạn tự nhiên nhớ đến "tội ác" của anh, không nhịn được mà lườm anh mấy cái.

Uổng công thời gian qua cô còn nghi ngờ phương diện kia của anh không bình thường, thực tế chứng minh, hoàn toàn là cô nghĩ nhiều rồi, anh rất ổn.

Không chỉ ổn, mà còn rất khỏe là đằng khác.

Thực tế chứng minh, bề ngoài có nghiêm túc đến đâu thì bản chất đàn ông đều như nhau, đều có máu lưu manh cả.

Giang Mạn kéo ghế ngồi xuống, nhưng dư quang vẫn luôn nhìn thấy vẻ mặt nghiêm chỉnh của anh, người đàn ông này đúng là kẻ hai mặt. "Mẹ ơi, sao mặt mẹ đỏ thế, có phải tối qua mẹ và ba xảy ra chuyện gì không?" Lục Nghiêu ngây thơ nhìn bố mẹ.

Dù Lục Minh là đàn ông da mặt dày, nghe thấy lời ngây thơ của Lục Nghiêu cũng cảm thấy cực kỳ không tự nhiên.

Khả năng chịu đựng của Giang Mạn rõ ràng kém hơn nhiều, mặt đỏ bừng lên, cô che miệng khẽ ho một tiếng.

Vừa nhìn thấy thần sắc này của bố mẹ, Lục Nghiêu liền biết mình đã hỏi điều không nên hỏi: "Hai người cũng đừng thấy không tự nhiên, con cũng chỉ hỏi chơi thôi, thực ra hai người làm gì không cần nghĩ cũng đoán được." Bởi vì sáng nay lúc chạy bộ, ông bố nhà mình cũng có vẻ tâm hồn treo ngược cành cây. "Lục Nghiêu, con mới mấy tuổi chứ, con thì hiểu cái gì?" Giang Mạn mắng.

Lục Nghiêu xua xua bàn tay nhỏ: "Vâng vâng, con chẳng hiểu gì cả.

Ba ơi, hôm nay ba có rảnh không?

Con muốn đi tìm An An." Lục Minh nhíu mày, anh và bên Mạc gia thực ra không thân thiết lắm, cũng chỉ gặp mặt lúc Mạc Noãn và Lục Sâm kết hôn, bình thường liên lạc không nhiều. "Nghiêu Nghiêu, chuyện này con tự gọi điện cho chú nhỏ hoặc thím nhỏ đi, ba không giúp được con đâu." Lục Nghiêu bất mãn nhìn Lục Minh một cái: "Được rồi, vậy ba cho con số điện thoại của thím nhỏ, con tự gọi cho thím." Thằng bé cảm thấy thím nhỏ dễ nói chuyện hơn chú nhỏ nhiều, chỉ cần nó nhìn An An thêm mấy cái là chú nhỏ lại nhìn nó với ánh mắt đề phòng, cảm giác đó chẳng tốt đẹp chút nào. "Nghiêu Nghiêu, thím nhỏ bận lắm, con làm vậy sẽ làm phiền thím đấy." Giang Mạn có chút không đồng tình. "Mạn Mạn, em đừng khách khí với họ, họ là chú thím của Nghiêu Nghiêu, giúp việc nhỏ này là đương nhiên thôi.

Em đừng thấy phiền họ, nếu hôm nay họ không có thời gian, cứ nói với họ một tiếng, sau này khi họ về Mạc gia tự nhiên sẽ dắt Nghiêu Nghiêu đi theo." "Con cũng tán thành cách nói của ba, người thân là phải năng đi lại, nếu không sẽ bị xa cách.

Con ăn no rồi, con đi gọi điện cho thím đây." Lục Nghiêu đặt bát đũa xuống liền chạy về phòng, dáng vẻ rất hào hứng. "Cái thằng bé này, mới tí tuổi đầu đã muốn theo đuổi con gái nhà người ta, còn đòi theo tới tận nhà, lớn lên thì còn ra sao nữa." "Thực ra nghĩ lại thì chuyện này cũng không có gì không tốt, còn hơn để đến tuổi này như anh mới lấy vợ.

Có vợ thực ra rất tốt." Lục Minh đang cầm đũa bỗng dừng lại, nhìn chằm chằm vào Giang Mạn.

Rõ ràng cách nói chuyện của Lục Minh rất bình thường, nhưng mặt Giang Mạn lại không kìm được mà đỏ lên.

Ý anh là sao chứ, cái gì mà có vợ rất tốt?

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Giang Mạn cũng không biết tại sao, cứ thấy có chút ngượng nghịu, dường như sau chuyện tối qua, mọi thứ đã trở nên khác hẳn trước kia.

Bầu không khí có chút khác thường, Giang Mạn đành chuyển chủ đề: "Con còn nhỏ, anh làm bố không được tiêm nhiễm tư tưởng đó cho con." Nếu sau này yêu sớm thì sao?

Chuyện này tuyệt đối không được phép, yêu đương cũng phải chờ đến sau 18 tuổi, không được ảnh hưởng đến học tập. "Ừ, nghe em tất.

Nhưng có một việc rất khẩn cấp, phải đổi phòng ngủ khác cho Nghiêu Nghiêu." Lúc sắp xếp phòng, anh muốn nhóc con ở gần để đêm hôm có chuyện gì thì tiện chăm sóc. "Tại sao chứ?

Phòng của Nghiêu Nghiêu hiện tại thông thoáng thế nào, có lợi cho sự phát triển của trẻ nhỏ mà, không cần chuyển đâu, em thấy con cũng rất thích." "Các phòng khác cũng không tệ, anh không muốn sau này lúc đang 'hành sự' lại có đứa trẻ nghe trộm chân tường đâu." Giang Mạn đang uống sữa, nghe vậy suýt nữa thì phun ra ngoài.

Để tránh làm văng trúng người đối diện, cô buộc mình phải nuốt xuống. "Hành sự", Giang Mạn có thể khẳng định lần này không phải cô nghĩ nhiều, mà là người đàn ông này thực sự đang nói mấy chuyện lung tung.

Anh rõ ràng nghiêm chỉnh như thế, sao chỉ sau một đêm lại biến thành thế này, có thể mặt không biến sắc mà nói ra những lời như vậy.

Giang Mạn không biết là do bị sặc sữa hay do lời của Lục Minh làm cho xấu hổ mà mặt vừa đỏ vừa nóng.

Lục Minh nhẹ nhàng vỗ lưng cô, có chút trách móc: "Giang Mạn Mạn, em lớn từng này rồi sao vẫn bất cẩn thế." Giang Mạn ho đến chảy nước mắt, mãi một lúc sau mới dịu lại: "Là em bất cẩn sao?

Ai mướn anh nói mấy lời gây sốc như thế chứ." "Anh nói lời gì gây sốc cơ?" Lục Minh hoàn toàn không nhận ra mình vừa nói điều gì không nên.

Giang Mạn cạn lời, lườm Lục Minh một cái thật sắc rồi hất tay anh ra.

Ánh mắt Lục Minh khẽ động, cái mặt của người phụ nữ này sao giống như thời tiết tháng Sáu vậy, nói đổi là đổi, khiến người ta hoàn toàn không tài nào đoán nổi. "Mạn Mạn." "Đừng gọi tên em nữa, mau ăn sáng đi." Giang Mạn bực bội nói.

Lục Minh gật đầu, sau đó nói: "Mạn Mạn, anh xin lỗi." Giang Mạn ngẩn ra: "Anh xin lỗi em chuyện gì?" "Không biết." "Không biết mà anh cũng nói xin lỗi à?" Giang Mạn buồn cười nhìn Lục Minh. "Bởi vì anh làm em không vui, nên phải nói xin lỗi.

Đàn ông làm phụ nữ không vui thì đương nhiên cần phải xin lỗi rồi." Lục Minh nghiêm túc đáp.

Nghe anh nói vậy, Giang Mạn cảm thấy mình có chút vô lý đùng đùng, người đàn ông này đúng là một kẻ kỳ lạ.

Chương 695

Nhưng kiểu xin lỗi không hỏi nguyên do này của anh thực sự khiến cô có cảm giác mình được sủng ái sâu đậm.

Thôi bỏ đi, nể tình anh là một khúc gỗ, cô cũng lười chấp nhặt với anh.

Tuy nhiên sự cân nhắc của anh cũng đúng, trẻ con bây giờ đều sớm hiểu biết, Nghiêu Nghiêu lại thông minh thiên bẩm, không thể để thằng bé hiểu chuyện của người lớn quá sớm. "Mạn Mạn, anh là kẻ thô kệch, nếu có nói gì làm em không vui thì em đừng chấp nhặt với anh." "Biết rồi, biết rồi." Nếu cái gì cũng chấp nhặt thì cô mệt chết mất.

Vả lại cô cũng không hề giận, nếu nói về cảm xúc của cô, thì cùng lắm chỉ là thẹn quá hóa giận thôi.

Lục Minh tuyệt đối là người hành động, ăn sáng xong là bắt đầu đổi phòng cho Lục Nghiêu.

Giang Mạn cảm thán sự sấm lấn gió giật của anh, cũng chỉ đành đi theo dọn dẹp.

Lục Nghiêu thì không có ý kiến gì, vui vẻ đứng một bên chuẩn bị kẹo và bánh ngọt, thằng bé đã hẹn với thím nhỏ rồi, trưa nay thím sẽ qua đón nó đi ăn trưa ở nhà An An.

Buổi sáng Giang Mạn đến công ty làm việc, buổi chiều thì đi tham gia lớp tập huấn do Diệp thị chuẩn bị.

Các học viên tham gia có người là nhân viên của Diệp thị, có người không phải, chỉ là đối với những người ngoài thì phải đóng phí, lệ phí lên đến hai vạn tệ.

Dù vậy, lớp tập huấn vẫn đông kín chỗ.

Nhưng số tiền này bỏ ra thực sự xứng đáng, giáo viên giảng dạy đều có trình độ rất cao, đa số là các nhà thiết kế thời trang danh tiếng.

Giang Mạn tập trung hơn bất cứ lúc nào, gần như dốc toàn bộ tâm trí, cộng thêm tối qua Lục Minh làm quá đà nên cô thực sự có chút mệt mỏi.

Giữa giờ nghỉ, Giang Mạn chuẩn bị đi vệ sinh, vừa đi đến góc ngoặt liền nghe thấy một giọng nói quen thuộc, không phải ai khác mà chính là giáo viên vừa giảng bài, bằng tuổi cô nhưng đã là một nhà thiết kế rất có tiếng tăm. "Mẹ, lần này người tham gia tập huấn của Diệp thị không nhiều, chỉ có mười mấy người thôi.

Con đã theo lời mẹ dặn bảo họ cung cấp mấy bản thảo thiết kế ưng ý nhất trước đây, chỉ là con chưa kịp xem kỹ, hiện tại vẫn chưa thấy mầm non nào xuất sắc cả.

Trong lớp thì có một người phụ nữ phát biểu rất tích cực, có những kiến giải độc đáo về trang phục, đáng tiếc là kiến thức chuyên môn dường như không ổn, còn về sức sáng tạo thì thời gian tiếp xúc quá ngắn, con tạm thời chưa thể đưa ra kết luận." Bước chân của Giang Mạn khựng lại, rõ ràng người mà anh ta nói là phát biểu tích cực, kiến thức chuyên môn không ổn chính là cô.

Tuy cô hiểu rõ điểm yếu của mình ở đâu, nhưng bị người ta nói thẳng ra như vậy vẫn thấy có chút không thoải mái.

Đầu dây bên kia không biết nói gì, chỉ nghe thấy người đàn ông cười bất lực: "Mẹ, mẹ không cần phải vội thế chứ, mẹ là phu nhân Kaiser lừng lẫy cơ mà, còn sợ không tìm được người kế nghiệp sao?

Là tự mẹ yêu cầu quá cao thôi, lúc nào cũng kén chọn.

Yên tâm đi, mấy ngày này con sẽ giúp mẹ quan sát kỹ, hễ có tin tức gì là báo cho mẹ ngay." Nếu ban nãy Giang Mạn còn có chút khó chịu, thì bây giờ sự khó chịu đó đã hoàn toàn biến mất.

Cô vừa nghe thấy gì thế này?

Người đàn ông này là con trai của phu nhân Kaiser, hèn gì anh ta lại giỏi giang như vậy, ánh mắt cũng rất sắc bén, chỉ qua một buổi lên lớp đã nhìn ra khuyết điểm của cô, đúng là gen quá mạnh mẽ rồi.

Trong phút chốc, hình tượng của người đàn ông này trong lòng Giang Mạn bỗng cao lớn hẳn lên.

Cô quên cả việc rời đi, cứ đứng ngây ra đó, người đàn ông vừa quay đầu lại tự nhiên nhìn thấy cô, có chút kinh ngạc nhướn mày, dường như không biết nên mở lời thế nào.

Thấy sự bối rối của anh ta, Giang Mạn chỉ đành cười mở lời trước: "Chào thầy Jim." Jim là người lai, sở hữu những đường nét ngũ quan sâu sắc và đôi mắt xanh quyến rũ.

Anh ta có chút không tự nhiên gãi đầu: "Giang tiểu thư, những lời tôi vừa nói cô đều nghe thấy hết rồi sao?" Giang Mạn gật đầu: "Nghe thấy rồi ạ.

Thầy Jim nói không sai, tôi quả thực chưa qua đào tạo chuyên môn hệ thống, chỉ là dựa vào sở thích của mình mà thiết kế, tự mày mò ra một con đường riêng thôi." Người phụ nữ này thẳng thắn như vậy khiến Jim có chút bất ngờ: "Lúc nghỉ giải lao tôi có xem qua bản thảo thiết kế cô mang tới, tác phẩm của cô không hề tệ, có một phong cách riêng biệt, điều này không phải nhà thiết kế bình thường nào cũng so bì được." "Cảm ơn lời an ủi của thầy." "Tôi không phải giáo viên chính quy gì đâu, cô không cần gọi tôi là thầy, cứ gọi tôi là Jim là được rồi.

Tôi cũng không phải đang an ủi cô đâu.

Về người mà tôi nhắc đến trong điện thoại ban nãy, tôi hy vọng Giang tiểu thư có thể giữ bí mật." Jim nhìn Giang Mạn với vẻ nghiêm túc. "Anh yên tâm, tôi sẽ không nói lung tung đâu, chỉ là tôi có một yêu cầu nho nhỏ thôi." Hôm nay cô coi như cũng có thu hoạch, ít nhất đã biết phu nhân Kaiser thực ra là phụ nữ, không phải đàn ông như lời đồn.

Jim ngẩn người một lát, sau đó nhún vai: "Giang tiểu thư cứ nói." "Tôi muốn biết phu nhân Kaiser có đến thành phố A trong đợt sơ tuyển không?" Giang Mạn có chút hồi hộp hỏi. "Có đấy, tính tình mẹ tôi hơi cổ quái, thích hành động không theo lẽ thường.

Những người vượt qua vòng sơ tuyển chưa chắc đã hợp ý bà, bà sẽ trực tiếp tới kiểm tra.

Chỉ là hành trình của bà sẽ không công khai, Giang tiểu thư biết vậy là được, đừng nói ra ngoài." "Vậy phải làm sao mới có thể trở thành đồ đệ của bà?" "Giang tiểu thư dã tâm cũng không nhỏ nhỉ." "Bất cứ ai làm thiết kế thời trang chắc hẳn đều muốn nhận được sự chỉ dẫn của bà, đó không phải là dã tâm, mà là một sự theo đuổi." "Xác suất thắng cuộc trong cuộc thi sẽ lớn hơn một chút, nhưng cũng không nhất định.

Những quán quân các kỳ trước mẹ tôi cũng chỉ chỉ dẫn cho họ đôi chút chứ chưa hề nhận ai làm đồ đệ.

Lọt vào mắt xanh của bà quan trọng hơn bất cứ thứ gì." "Cảm ơn anh." Giang Mạn mỉm cười.

Jim nhìn người phụ nữ có đôi mắt cười cong cong trước mắt, ánh mắt khẽ biến đổi, cười nói: "Nếu Giang tiểu thư không phiền, có thể để lại số điện thoại cho tôi không?

Lát nữa tôi sẽ giới thiệu cho cô vài cuốn sách, rất thích hợp để bổ sung những lỗ hổng chuyên môn của cô." Giang Mạn ngẩn ra một chút, sau đó vui vẻ đồng ý, cho Jim số điện thoại.

Có lẽ vì biết Jim là con trai phu nhân Kaiser nên những giờ học tiếp theo Giang Mạn càng thêm dụng tâm, những gì anh ta nói cô đều nỗ lực ghi nhớ, thấu hiểu và tiêu hóa.

Khi kết thúc buổi học, Trần Tuyết cùng công ty không nhịn được mà nói: "Giang Mạn, thực ra cô không cần phải làm đến mức đó đâu, nghe cho biết là được rồi." Trong ấn tượng của Giang Mạn, đây là một cô gái có tính cách nội tâm, ở công ty luôn đi về một mình, không hề hòa đồng, nhưng những thứ cô ấy thiết kế lại khác hẳn tính cách của cô ấy, nồng nhiệt và phô trương, mang đậm phong cách cá nhân.

So với một người có phong độ không ổn định như cô thì Trần Tuyết mạnh hơn nhiều.

Công ty đưa suất này cho cô, có lẽ những người khác ít nhiều có ý kiến, nhưng đưa cho Trần Tuyết thì tuyệt đối không ai phản đối, vì Trần Tuyết chính là kiểu người dùng thực lực để chinh phục người khác. "Tôi khác cô mà, có rất nhiều thứ về chuyên môn tôi chưa từng được học, nếu không nỗ lực chẳng phải sẽ lãng phí cơ hội tốt thế này sao." "Giang Mạn, thực ra cô rất có tiềm năng." Trần Tuyết nghiêm túc nói.

Cô đã nghiên cứu thiết kế của cô ấy, rất linh động, phảng phất phong thái của phu nhân Kaiser, nếu có thời gian rèn luyện chắc chắn sẽ thành công lớn. "Cô thực sự nghĩ vậy sao?" "Tôi không bao giờ nói dối." Trần Tuyết nói xong liền bỏ đi luôn.

Chương 696

Giang Mạn nhìn theo bóng lưng cô ấy, thấy có chút buồn cười, đúng là một người có tính cách cổ quái, nhưng lại không khiến người ta ghét nổi. "Giang tiểu thư, người phụ nữ vừa nói chuyện với cô tên là gì vậy?" Người hỏi là Jim, trong mắt anh ta lấp lánh một tia sáng. "Là Trần Tuyết của công ty chúng tôi." Jim đầy vẻ tươi cười, đúng là một mầm non tốt, có lẽ có thể giới thiệu cô ấy với mẹ. "Giang tiểu thư thân mến, tôi có thể mời cô dùng bữa tối được không?" "Hả?" "Giang tiểu thư không cần phải tỏ ra kinh ngạc thế đâu, tôi đã yêu cô ngay từ cái nhìn đầu tiên rồi." Nhìn đôi mắt xanh biếc của anh ta, Giang Mạn sợ hãi lùi lại một bước, trong mắt đầy vẻ kinh hoàng.

Người nước ngoài biểu đạt cảm xúc trực tiếp quá, chẳng lẽ việc cô đưa số điện thoại đã khiến anh ta hiểu lầm rằng cô có ý với anh ta sao?

Giang Mạn cười gượng: "Jim, tôi nghĩ có lẽ anh hiểu lầm rồi, tôi đã kết hôn rồi, vả lại con tôi cũng đã học tiểu học rồi." "Cách từ chối của các cô sao mà lỗi thời thế, cô gái đầu tiên tôi yêu từ cái nhìn đầu tiên cũng từ chối tôi như vậy đấy.

Giang tiểu thư, tôi thành tâm mời cô cùng dùng bữa tối, chúng ta còn có thể tiện thể trao đổi về quan điểm thiết kế nữa." Lần đầu tiên yêu từ cái nhìn đầu tiên, rốt cuộc anh ta có bao nhiêu cái "lần đầu tiên" thế này.

Chỉ là đó không phải là chuyện Giang Mạn quan tâm, lấy chuyện thiết kế ra dụ dỗ cũng chẳng có tác dụng gì, lúc này cô chỉ mải mê nghĩ cách chuồn lẹ.

Đang lúc Giang Mạn ngẩn ngơ, Jim đột nhiên nắm lấy tay cô, rất lịch sự hôn nhẹ lên mu bàn tay cô: "Giang tiểu thư xinh đẹp, đừng do dự nữa, tin rằng chúng ta sẽ có một bữa tối rất vui vẻ." Dù biết người nước ngoài có lễ nghi như vậy, nhưng Giang Mạn vẫn cực kỳ không tự nhiên, chỉ cảm thấy chỗ vừa bị hôn nổi hết cả da gà da vịt lên, cô liền nghiêm nét mặt: "Jim, tôi đã nói là tôi thực sự kết hôn rồi." "Thật sao?" "Thật." "Tiếc quá đi mất, tôi xin lỗi." Giang Mạn gật đầu, ra vẻ muốn tẩu thoát bất cứ lúc nào: "Vậy tôi xin phép ra ngoài trước, chồng tôi chắc đã đến đón tôi rồi." Giang Mạn vừa xoay người đã thấy Lục Minh đứng cách đó không xa.

Rõ ràng anh cũng chẳng làm gì, nhưng vừa chạm phải ánh mắt anh, cô liền thấy lo lắng vô cớ, tấm thân nhỏ bé rụt rè lại. "Lục Minh, anh đến từ lúc nào thế?" Giang Mạn nghĩ nghĩ một lát, vẫn chủ động tiến lên khoác lấy tay anh. "Cũng vừa mới đến thôi, nhưng thật là khéo, vừa đến đã thấy Lục phu nhân đào hoa nở rộ, lại còn không cùng nòi giống nữa chứ." Lục Minh vừa nói vừa ném một cái nhìn đầy cảnh cáo về phía Jim đang đứng cách đó không xa.

Thấy Lục Minh dùng giọng điệu ghen tuông ngượng nghịu đó để nói chuyện, Giang Mạn không nhịn được bật cười, chọc chọc vào tay anh: "Đồng chí Lục Minh, anh thế này là kỳ thị người nước ngoài đấy nhé, người ta trông đẹp trai thế kia, có đôi mắt sâu thẳm quyến rũ biết bao." Lục Minh nhìn Giang Mạn với vẻ mặt như thấy ma: "Cái đó mà gọi là đẹp à?

Đôi mắt đó cứ như mắt rắn hổ mang ấy, em nhìn xong tối về không gặp ác mộng sao?" "Nói bừa, màu xanh lá cây và màu xanh da trời có sự khác biệt bản chất cơ mà?

Loại rắn anh nói chắc là mắt màu xanh lá cây rồi." "Thì có khác gì nhau đâu, nhìn chung đều xấu đau xấu đớn cả.

Da vàng mắt đen chẳng đẹp hơn sao?

Giang Mạn Mạn, em với tư cách là người nhà quân nhân, phải có chút tự giác của người nhà đi chứ, bớt qua lại với mấy hạng người linh tinh đó đi." Người đàn ông này bình thường tính tình lạnh lùng, sao hôm nay phản ứng lại lớn vậy chứ.

Giang Mạn không khỏi quan sát Lục Minh, nhìn quai hàm và khóe môi đang căng thẳng của anh, cô dường như đã hiểu ra điều gì đó: "Lục quân trưởng, có phải anh đang ghen không?" "Không biết, tóm lại sau này em không được phép trêu hoa ghẹo nguyệt nữa." Giang Mạn bĩu môi, chuyện này cô căn bản không kiểm soát được, nhưng trên đời này chắc cũng chỉ có mình anh thôi, bị vạch trần rồi mà vẫn có thể mặt dày nói không biết.

Lục Minh không nhịn được bẹo cái má nhỏ của cô: "Giang Mạn Mạn, bĩu môi là ý gì, lời anh nói em có lọt tai không đấy?" Giang Mạn tựa nửa người vào Lục Minh, cười vô cùng vui vẻ: "Biết rồi, biết rồi, đại sự mang tính nguyên tắc thế này em nhất định nghe theo Lục quân trưởng.

Anh nói hướng Đông em không dám đi hướng Tây, tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của anh.

Sau này thấy đàn ông em sẽ chủ động tránh xa, không nói thêm câu nào, không cười với họ, không cho họ lấy một chút cơ hội hiểu lầm nào, làm thế này anh vừa lòng chưa?" Lục Minh nhìn người vợ trước mặt, đột nhiên cảm thấy cô như thế này càng thêm sức sống: "Mạn Mạn, em học được cái thói dẻo miệng từ bao giờ thế?" Giang Mạn trừng mắt: "Em dẻo miệng chỗ nào?" "Không có sao?

Em chỉ giỏi dỗ anh vui thôi." "Em không dỗ anh vui thì dỗ ai, anh là chồng em mà." Nghe vậy, khóe miệng Lục Minh khẽ cong lên một chút.

Giang Mạn thầm mắng một tiếng "đồ ngầm", rõ ràng là rất thích cô dỗ dành mà cứ hay lải nhải, làm ra vẻ chẳng quan tâm chút nào.

Jim dĩ nhiên nhìn thấy sự thân mật giữa Giang Mạn và Lục Minh, anh ta bật cười bĩu môi, sự thất vọng trong mắt nhanh chóng tan biến.

Hóa ra cô không lừa anh, đúng là đã kết hôn thật rồi, xem ra tâm nguyện muốn có một nàng dâu châu Á của bà già nhà anh phải đổ bể rồi.

Lục Nghiêu vẫn đang ở Mạc gia, Lục Minh chỉ đành cùng Giang Mạn đến đó.

Mạc Noãn ra mở cửa cho họ: "Anh cả, Mạn Mạn, hai người đến rồi." Giang Mạn nhỏ tuổi hơn Mạc Noãn một chút, hai người đã thống nhất là gọi tên nhau cho thoải mái. "Tiểu Noãn, thực sự ngại quá, Nghiêu Nghiêu làm phiền cô rồi." "Mạn Mạn, em đừng khách sáo với chị, Nghiêu Nghiêu ngoan lắm, cứ giúp chị trông em bé suốt.

Có thằng bé ở đây chị rảnh tay bao nhiêu, hai người mau vào ngồi đi, chị đã bảo người chuẩn bị cơm tối rồi, ăn cơm xong rồi hẵng về." Giang Mạn vừa định nói thôi không phiền nữa thì Lục Minh đã lên tiếng: "Vậy thì cảm ơn Tiểu Noãn nhé." Giang Mạn nhìn Lục Minh một cái, cuối cùng cũng không nói gì.

Anh đối với người thân dường như vĩnh viễn không biết khách sáo là gì, nhưng như vậy cũng tốt, chẳng cần phải xa cách quá, sau này cô phải học tập anh mới được.

Giang Mạn và Lục Minh vừa bước vào phòng khách Mạc gia đã nghe thấy tiếng Lục Nghiêu sắp phát điên: "Niệm Niệm, em phải học tập chị An An kìa, không được nhảy số.

Không phải là 5, 7, 8, 10 mà là 5, 6, 7, 8, 9, 10." Lục Nghiêu vừa dứt lời, chỉ nghe thấy Lục Niệm Niệm lại lanh lảnh đáp: "5, 7, 8, 10." Lục Nghiêu đau cả đầu, sao Lục Niệm Niệm lại khó dạy thế không biết, cứ như một con khỉ nhỏ vậy, nghịch ngợm hết mức.

Có điều những lời này thằng bé không dám nói ra, nếu không chú nhỏ tuyệt đối sẽ không tha cho nó.

Giang Mạn nhìn con trai trong phòng khách, dịu dàng gọi: "Nghiêu Nghiêu." Lục Nghiêu cũng gọi một tiếng: "Mẹ ơi." Sau đó dắt Mạc Hữu An đến trước mặt Giang Mạn, nói: "An An, đây là mẹ anh, sau này em phải gọi là bác gái nhé." Mạc Hữu An khó hiểu nhìn Giang Mạn một cái, sau đó nói: "Dì ạ." Cô bé nhớ lần trước gọi là dì mà.

Lục Nghiêu thâm trầm nói: "An An, lần trước anh dạy nhầm, gọi bác gái mới đúng." Mạc Hữu An từ nhỏ đã là một tinh linh nhỏ, không hề tin lời Lục Nghiêu, trái lại còn lẩm bẩm mắng: "Đồ lừa đảo." "An An, anh Nghiêu Nghiêu sao lại lừa em chứ, đúng là nên gọi bác gái thật mà." "Em cứ thích gọi dì đấy." Mạc Hữu An kiên trì.

Giang Mạn bật cười, ban đầu cô còn chưa đoán ra ý đồ của con trai, giờ thì hiểu rồi, nhóc con này thực sự coi cô bé người ta là con dâu tương lai rồi, bộ dạng này đúng là dẫn con dâu về gặp bố mẹ đây mà.

Đáng tiếc là cô bé kia chẳng nể mặt chút nào, còn nhỏ tuổi mà cũng đã có chủ kiến ghê gớm.

Mạc Hữu An như vậy khiến cô nhìn thấy hình ảnh Giang Nghiêu lúc nhỏ, cũng thường xuyên làm ra vẻ ông cụ non.

Đúng là vật họp theo loài, mấy đứa nhóc tính cách tương đồng này tụ họp lại với nhau cũng tạo nên một khung cảnh khá thú vị.

Lục Sâm nhìn không nổi nữa, đứa cháu nhỏ tí tuổi đầu đã muốn bắt cóc cô cháu gái mà anh luôn coi như con gái ruột, đúng là lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, khó lòng lựa chọn.

Nhưng vốn dĩ luôn thích con gái, anh tự nhiên chọn đứng về phía

Mạc Hữu An, vừa định nói gì đó đã bị Mạc Noãn giữ tay lại: "Anh kích động cái gì, lo mà chơi với Tử Mặc đi, đừng có ý định chuồn lẹ giữa chừng." Cả gia đình ba người đang ăn tối tại nhà họ Mạc, Lục Nghiêu rũ bỏ vẻ cao ngạo lạnh lùng thường ngày, cực kỳ săn sóc Mạc Hữu An.

Đinh Duệ nhìn đến ngây người, trong lòng không khỏi ghen tị vô cùng.

Con gái chưa bao giờ dành cho anh một sắc mặt tốt, vậy mà giờ lại mỉm cười với thằng nhóc này.

Đáng tiếc Mạc Tử Hi không lên tiếng, anh cũng chẳng dám nói gì.

Hiện tại anh có thể ăn cơm ở nhà họ Mạc đều là nhờ mặt dày mày dạn mà có được.

Mạc Tử Hi bây giờ đã hoàn toàn khác với người từng mê luyến anh trước kia, không còn tìm thấy bất kỳ dấu vết nào cho thấy cô còn quan tâm đến anh.

Chương 697

Hiện tại cô đã tìm thấy sự tự tin trong công việc, bên cạnh cũng có không ít đàn ông vây quanh.

Hơn nữa cô còn là cổ đông lớn của Mạc thị, không lo ăn mặc, đúng chuẩn một người phụ nữ độc lập thời đại mới, sống một cuộc đời đầy hương vị. "An An, trẻ con phải ăn nhiều rau xanh mới mau lớn." "Vâng, cảm ơn anh Nghiêu Nghiêu." Lục Nghiêu xoa xoa đầu cô bé: "Ngoan lắm." "Anh cả, Niệm Niệm cũng muốn." Lục Niệm Nhất phồng má nhìn Lục Nghiêu, dáng vẻ đó thật sự khiến người ta muốn tan chảy.

Lục Nghiêu mỉm cười với cô bé, rồi cũng gắp một ít rau vào bát em gái, cũng dặn dò: "Niệm Niệm cũng ăn nhiều rau vào để cao lớn nhé." "Cảm ơn anh cả." Lục Niệm Nhất cong môi cười.

Mạc Noãn không nhịn được nói với Lục Sâm: "Anh nhìn con gái anh được giáo dục tốt chưa kìa." Cô thật sự không biết miêu tả thế nào, mới hơn hai tuổi đầu mà đã biết tranh sủng, cái gì người khác có là mình nhất định phải có. "Như vậy cũng tốt mà, người một nhà thì phải yêu thương nhau chứ." Lục Sâm chẳng hề bận tâm.

Lục Niệm Nhất không biết có nghe hiểu hay không, đôi mắt to đen lánh nhìn Mạc Noãn, còn cố ý bĩu môi một cái.

Giang Mạn nhìn vẻ đáng yêu của cô bé, nhịn không được cười nói: "Tiểu Noãn, Niệm Niệm đang bày tỏ sự bất mãn với em kìa." "Con bé này bị Lục Sâm chiều hư rồi, đúng là tiểu ma đầu, khiến người ta đau đầu lắm." Mạc Noãn bật cười. "Con gái tinh nghịch như vậy mới đáng yêu chứ, hồi Nghiêu Nghiêu bằng chừng này lầm lì hơn nhiều, chẳng đáng yêu tí nào.

Em thấy con gái rất tốt." Mạc Noãn định nói gì đó thì Lục Minh đã lên tiếng: "Mạn Mạn, nếu em thích con gái thì chúng ta có thể sinh một đứa." Giang Mạn tuy đã là mẹ một con nhưng kinh nghiệm tình trường nghèo nàn đến tội nghiệp, đoạn tình cảm với Tần Trí Viễn cũng chỉ là thời thiếu nữ trong sáng.

Bị Lục Minh nói chuyện sinh con trước mặt bao nhiêu người, mặt cô không khỏi đỏ bừng, lí nhí giải thích: "Chuyện sinh con trai hay con gái là do đàn ông quyết định, liên quan gì đến em nhiều đâu." Hơn nữa chẳng phải họ đã thỏa thuận rồi sao?

Tạm thời chưa sinh con, chẳng lẽ giờ anh lại muốn?

Giang Mạn hơi khó hiểu nhìn Lục Minh một cái, anh dễ dàng đoán được cô đang nghĩ gì: "Vậy cứ thuận theo tự nhiên đi." Nghe vậy, Mạc Tử Hi nhìn về phía Đinh Duệ, không chút cảm xúc hỏi: "Nghe rõ chưa?" Sắc mặt Đinh Duệ có chút không tự nhiên: "Tử Hi, đó đều là chuyện cũ rồi, chúng ta đừng nhắc lại nữa." Thực ra anh chưa từng để tâm chuyện Mạc Hữu An là con gái, chỉ là lúc đó anh chưa nhận ra tình cảm của mình dành cho Mạc Tử Hi, nên mới làm nhiều chuyện khiến cô tổn thương, dẫn đến việc phá hủy cuộc hôn nhân lẽ ra phải hạnh phúc mỹ mãn.

Vợ mất, con gái cũng không cần anh.

Nhưng giờ anh đã nhận ra và đang bắt đầu bù đắp, vì thế anh đã rời khỏi công ty của gia đình họ Đinh, tự mình mở một công ty phần mềm, quy mô tuy nhỏ và đang trong giai đoạn khởi nghiệp, nhưng làm được đến bước này anh thật sự thấy mừng cho chính mình.

Lần đầu tiên anh nhận ra cuộc sống không dựa dẫm vào gia đình lại tự tại đến thế, có thể làm mọi việc mình yêu thích.

Vì có người khác ở đó nên Mạc Tử Hi cũng không nói thêm gì.

Cô cũng không biết mình muốn gì nữa, cảm thấy một mình nuôi nấng Mạc Hữu An cũng có thể sống tốt, cô không muốn quay lại những ngày tháng cũ.

Sau bữa tối, gia đình ba người mới rời khỏi nhà họ Mạc.

Lục Nghiêu nằm một mình ở ghế sau, ôm điện thoại không biết đang xem cái gì, tóm lại khóe miệng cứ khẽ cong lên, có vẻ rất vui. "Nghiêu Nghiêu, con đang xem gì vậy, chia sẻ với mẹ chút đi." "Không có gì ạ, chỉ là đang xem ảnh con dâu tương lai của mẹ thôi." Hôm nay cậu bé đã chụp không ít ảnh cho Mạc Hữu An, toàn là ảnh chụp trộm nhưng hiệu quả rất tốt.

Giang Mạn nhất thời cạn lời, bật cười lắc đầu, rồi nói chuyện với Lục Minh: "Lục Minh, có phải anh rất muốn có một...

đứa con của riêng mình không?" Hai chữ "của mình" sợ Lục Nghiêu nghe thấy sẽ không vui nên Giang Mạn nói rất khẽ, gần như là dùng khẩu hình để ra hiệu cho Lục Minh.

Lục Minh lắc đầu với cô, nhấn mạnh: "Anh đã nói là thuận theo tự nhiên rồi mà." Dù sao họ cũng không dùng biện pháp tránh thai, lúc nào có thì sinh thôi.

Anh muốn có hai đứa con, như vậy sau này khi cha mẹ mất đi, hai đứa trẻ có thể nương tựa lẫn nhau, một mình thì quá cô đơn.

Giang Mạn thấy Lục Minh không mặn mà lắm với đề tài này, lại thêm có Lục Nghiêu ở đây nên cô cũng không nói tiếp.

Lục Minh chợt nhớ tới lời Giang Mạn nói lúc nãy, đưa tay véo nhẹ cái má nhỏ của cô: "Bĩu môi là đang bày tỏ sự bất mãn sao?" "Cái gì cơ?" "Lúc nãy em nói Niệm Niệm bĩu môi là bày tỏ sự bất mãn, em cũng vậy sao?" "Lục Minh, sao anh lại so sánh em với một đứa trẻ chứ, em có gì mà bất mãn." Cô hài lòng với cuộc sống hiện tại không gì bằng, anh cho cô cảm giác an toàn và sự yên tâm chưa từng có, cô còn gì mà không hài lòng, cùng lắm chỉ là chút cảm xúc riêng tư thôi. "Vậy đó là cảm xúc gì?" "Ba ơi, tất nhiên là làm nũng rồi, thế mà ba cũng không hiểu, mẹ đang làm nũng với ba đó." Lục Nghiêu ngẩng đầu nói một câu. "Thật vậy sao?" Lục Minh nhìn Giang Mạn.

Giang Mạn vô cùng ngượng ngùng: "Đừng nghe Nghiêu Nghiêu nói bậy, chuyện này còn tùy tình huống nữa chứ." Cô đã 27 tuổi rồi mà còn làm nũng, truyền ra ngoài thì ra thể thống gì, thằng ranh này lại dám trực tiếp vạch trần cô, thật khiến cô vừa yêu vừa hận.

Lục Minh mỉm cười, rồi lại hỏi: "Mạn Mạn, em muốn đám cưới như thế nào?

Theo kiểu Trung Hoa hay phương Tây?" "Chúng ta còn phải tổ chức đám cưới sao?" Giang Mạn kinh ngạc nhìn Lục Minh. "Tất nhiên rồi, làm gì có chuyện kết hôn mà không tổ chức đám cưới." "Nhưng trường hợp của em không giống mà, Nghiêu Nghiêu đã lớn thế này rồi." "Điều này không hề mâu thuẫn với việc em làm cô dâu.

Sáng nay mẹ có gọi điện cho anh muốn trưng cầu ý kiến của chúng ta.

Anh còn một cô em họ cũng đã đăng ký kết hôn nhưng chưa tổ chức đám cưới như chúng ta, lần trước chúng ta về thì họ đi du lịch nên em chưa gặp.

Ý của mẹ là nếu chúng ta cũng muốn tổ chức trong thời gian này thì hai cặp có thể tổ chức cùng nhau, song hỷ lâm môn cho thêm phần náo nhiệt." "Mẹ có cần trả lời gấp không anh?" "Cũng không hẳn, chuyện đời người chỉ có một lần, em đừng quá để tâm đến đề nghị của mẹ, nếu chưa muốn nhanh như vậy thì có thể hoãn lại một chút." "Mẹ ơi, con có thể làm phù dâu nhí cho mẹ và ba nha." Lục Nghiêu hào hứng.

Lục Minh đột nhiên bảo cô phải tổ chức đám cưới, Giang Mạn nhất thời chưa có chuẩn bị: "Có thể để em suy nghĩ thêm được không?" "Đây là chuyện của riêng chúng ta, cuối cùng vẫn là do em quyết định, tất nhiên là em có thể suy nghĩ thêm rồi." Lục Minh vừa về đến nhà đã vào thư phòng, Giang Mạn đi giặt quần áo trước, sau đó bắt đầu dọn dẹp vệ sinh.

Dọn dẹp xong cô đi vào phòng tìm Lục Nghiêu, cậu bé đã tắm xong, đang mặc bộ đồ ngủ đáng yêu ngồi làm bài tập. "Nghiêu Nghiêu, mẹ có chuyện muốn nói với con." Lục Nghiêu đặt bút xuống, quay người lại nhìn chằm chằm Giang Mạn: "Mẹ nói đi ạ." Giang Mạn nhìn đôi gò má phấn hồng của con trai, nhất thời không biết mở lời thế nào.

Trước đây cô vốn không định kết hôn, chỉ muốn dẫn con sống qua ngày, nên chưa từng nghĩ đến những việc này.

Nhưng giờ đã kết hôn với Lục Minh, Lục Minh đối xử với hai mẹ con rất tốt, cô cũng nhìn thấy sự ngưỡng mộ trong mắt anh khi nhìn Lục Niệm Nhất, cô không thể làm ngơ.

Tâm tư của Lục Minh cô cũng có thể đoán được, tuổi tác không còn nhỏ, nếu đặt ở thời cổ đại chắc con trai cũng sắp trưởng thành rồi, muốn có một đứa con của riêng mình cũng là chuyện bình thường. "Nghiêu Nghiêu, nếu mẹ nói muốn sinh cho con một đứa em trai hoặc em gái, con có đồng ý không?" Giang Mạn nhìn Lục Nghiêu, cẩn trọng ướm lời.

Lục Nghiêu thở dài một tiếng, giọng điệu như một ông cụ non: "Mẹ ơi, mẹ dông dài nãy giờ chỉ là để nói với con chuyện này thôi sao?" "Đúng vậy, chính là chuyện này." "Chuyện này cần gì phải hỏi nữa, mẹ nhìn xem con thích Niệm Niệm và An An thế nào là biết con cũng muốn có em trai hoặc em gái rồi." Ánh mắt Giang Mạn sáng lên:

"Thật sao con?" "Tất nhiên là thật rồi, nhưng con hy vọng là một em gái đáng yêu giống như Niệm Niệm, tinh nghịch một chút cho không khí gia đình thêm vui vẻ." Giang Mạn như tìm được tri âm, đôi mắt cong lên vì cười: "Con cũng thấy ba con là một hũ nút đúng không?" Lục Nghiêu suy nghĩ một lát rồi nghiêm túc gật đầu: "Đúng là khá trầm tính, lần nào cũng cần con đứng ra khuấy động không khí." Trong thư phòng, Lục Minh hoàn toàn không biết vợ và con trai đang bàn tán về mình.

Anh nhíu mày, chăm chú lướt xem tài liệu Lục Sâm gửi qua email.

Mối tình đầu của Giang Mạn tên là Tần Trí Viễn, hai người là thanh mai trúc mã, đã đính ước từ nhỏ.

Chương 698

Từ lúc đi học họ luôn hình với bóng, trong mắt mọi người, họ là một cặp trời sinh.

Điều này không khỏi khiến anh nhớ đến một câu: "Phi đạm bạc vô dĩ minh chí, phi ninh tĩnh vô dĩ trí viễn".

Tên đặt văn chương như vậy, bảo sao con người cũng nhu nhược thế, vừa xảy ra chuyện đã từ bỏ Giang Mạn.

Nhưng anh cũng phải cảm ơn sự chủ động rút lui của hắn, nếu không anh biết tìm vợ và con ở đâu.

Nghĩ đến đây, sự chua xót trong lòng Lục Minh dần vơi đi.

Đêm đó nhiều năm trước, sở dĩ Giang Mạn xuất hiện ở quán bar là vì tối đó là sinh nhật cô, nhưng do xảy ra xích mích với Tống Liễn ở nhà nên cô đã ra ngoài, đến quán bar đợi Hạ Tần và Cố Duyệt đến đón sinh nhật mình.

Chỉ có điều sau khi uống một ly cocktail cô đã bị người ta đưa ra khỏi quán bar.

Sau đó cô được đưa đến câu lạc bộ nơi anh ở năm đó, rồi xuất hiện trong phòng anh.

Rõ ràng ly đồ uống cô uống có vấn đề.

Nhưng thời gian đã trôi qua quá lâu, quán bar đã đổi chủ nhiều lần, nhân viên cũng thay đổi liên tục, nhất thời thật sự khó tra ra năm đó là ai đã ra tay trong rượu.

Càng xem tiếp, cơn giận vô danh trong lòng Lục Minh càng bùng cháy.

Hóa ra sau khi anh rời đi ngày đó, người nhà cô và người nhà họ Tần đã ập đến câu lạc bộ, bắt quả tang cô tại trận.

Lục Minh đau đầu ray ray thái dương, lồng ngực vừa bức bối vừa đau xót.

Bảo sao cô lại hận người đàn ông năm đó đến vậy, hóa ra chính anh đã hủy hoại hạnh phúc sắp chạm tay vào của cô, khiến một cô gái như cô phải chịu đựng biết bao nhiêu điều.

Năm đó cô vẫn còn là sinh viên đại học, mang theo những kỳ vọng tốt đẹp bước vào giảng đường, có lẽ chưa bao giờ nghĩ chuyện như vậy lại xảy ra với mình.

Chưa kể sau đó cô còn mang thai, bị Tống Liễn đuổi khỏi nhà, lúc đó cô chắc hẳn đã vô cùng tuyệt vọng và bất lực.

Lục Minh thực sự không thể xem tiếp được nữa, anh tắt máy tính, gọi điện đi: "A Sâm, em đổi hướng đi, tập trung chú ý vào Tống Liễn, Giang Chanh và cả hai người bạn thân của Mạn Mạn nữa." "Đại ca, có khi nào anh nghĩ nhiều quá không?

Lỡ như năm đó chị dâu đụng trúng anh chỉ là một sự tình cờ, chứ không phải ai đó cố ý thì sao?" "Phải tra qua mới biết được, dù sao anh cũng muốn biết về những người này." Anh có dự cảm, chuyện này chắc chắn không thoát khỏi quan hệ với một trong số họ.

Mẹ và em gái của Giang Mạn đúng là hạng người cực phẩm, còn hai người bạn kia trông cũng chẳng đơn thuần gì. "Được rồi, vậy cứ làm theo lời anh nói, em sẽ cho người điều tra kỹ lại." Lục Minh vừa cúp máy, quay đầu lại đã thấy Giang Mạn đứng ngay bên cạnh, ánh mắt anh hơi thắt lại, nhịp thở cũng dồn dập hơn đôi chút: "Mạn Mạn, sao em vào đây?" "Em vào kiểm tra đột xuất xem anh có đang gọi điện cho tình nhân nhỏ nào không đây." Giang Mạn cười híp mắt nói.

Thấy cô không nghe thấy gì, Lục Minh thở phào nhẹ nhõm, nhếch môi: "Lấy đâu ra tình nhân nhỏ nào?" "Không có tình nhân nhỏ thì có tình nhân già hả?" Giang Mạn vừa tắm xong, gương mặt nhỏ nhắn vừa hồng hào vừa mịn màng, Lục Minh cảm thấy cổ họng khô khốc, nhịn không được ôm cô vào lòng, ôm thật chặt.

Chút nữa thôi là anh đã hủy hoại cả cuộc đời cô, còn chẳng có cơ hội bù đắp.

May thay, ông trời vẫn còn đối xử tốt với anh.

Giang Mạn nhận ra cái ôm của Lục Minh quá mạnh bạo, đẩy anh một cái: "Lục Minh, anh sao thế?" "Không có gì đâu Mạn Mạn, anh không có tình nhân nào hết, chỉ có vợ yêu thôi." "Nói bậy, ai là vợ yêu của anh chứ." "Tất nhiên là em rồi, trong ngăn kéo vẫn còn cuốn sổ đỏ kia kìa, em đừng hòng quỵt nợ." "Ý em là tuổi em không còn nhỏ nữa." "Cũng đâu có lớn, bây giờ phụ nữ ngoài ba mươi mới kết hôn đầy ra đấy thôi, tuổi của em như hiện tại là đẹp nhất rồi." Đôi mắt sâu thẳm của Lục Minh tràn đầy sự dịu dàng không thể tan biến.

Người đàn ông này, đôi khi như một khúc gỗ, nhưng đôi khi nói chuyện lại rất lọt tai, câu nào cũng nói trúng tim đen cô: "Lục Minh, em đã nói chuyện với Nghiêu Nghiêu rồi, thằng bé không phản đối chuyện chúng ta sinh thêm con đâu." "Ừm, nằm trong dự liệu của anh." Lục Minh nói một câu, đôi môi nóng bỏng đã đặt lên trán Giang Mạn.

Cô giật mình một cái, rồi ngẩng đầu nhìn người trước mặt, chỉ thấy ánh mắt anh rất sâu, mang đầy tính xâm lược như muốn nuốt chửng cô vậy.

Hai người cũng đã có lần đầu tiên nên cô tự nhiên hiểu được.

Mặt Giang Mạn đỏ bừng lên, ngây người nhìn Lục Minh.

Lục Minh đưa tay vuốt lọn tóc dài bên tai cô, hạ thấp giọng hỏi: "Mạn Mạn, em đã thấy khỏe hơn chưa?" Giang Mạn cúi đầu, giả vờ như không hiểu.

Lục Minh nhìn dáng vẻ rụt rè của cô, khẽ bật cười thành tiếng.

Giang Mạn giẫm mạnh lên chân anh một cái, nghiến răng nghiến lợi hỏi: "Cười cái gì?" "Anh định nói là thể lực của Lục phu nhân thật tốt, chúng ta đi sinh con thứ hai thôi." Lục Minh vừa nói vừa bế ngang Giang Mạn lên.

Cô vừa giận vừa cuống, sợ mình bị ngã nên đành phải ôm cổ anh.

Đúng là đã được hời còn khoe mẽ, người đàn ông này thật là...

Ngày hôm sau khi Giang Mạn thức dậy, Lục Minh vẫn chưa dậy, vẫn ôm chặt lấy cô, cánh tay rắn chắc đặt trên vòng eo thon.

Nghĩ lại sự hỗn loạn tối qua, mặt Giang Mạn lại đỏ lên. "Mạn Mạn, dậy rồi à?" Giang Mạn gật đầu, giọng rất nhỏ: "Dậy rồi ạ." "Đói chưa?" "Không đói." Lục Minh hỏi gì Giang Mạn trả lời nấy.

Nhìn người vợ thẹn thùng trong lòng, anh thấy thật buồn cười: "Giờ thì biết ngượng rồi à, lòng dũng cảm khi em chủ động đè anh xuống đâu mất tiêu rồi?" Đè xuống?

Người đàn ông này vậy mà cũng biết dùng từ thời thượng thế sao.

Giang Mạn đột ngột xoay người lại trừng mắt nhìn Lục Minh: "Lục Minh, anh đừng có được hời còn khoe mẽ." "Anh đang thuật lại sự thật thôi mà." "Sự thật cái gì chứ, sao bỗng dưng anh lại trở nên xấu xa thế này." Tốc độ thay đổi này quá đáng kinh ngạc, khiến cô hoàn toàn không có sức chống đỡ. "Đều do phu nhân dạy bảo tốt cả, là công lao của em đấy." Lục Minh hôn lên môi Giang Mạn một cái.

Nhưng bấy nhiêu đó đối với một người đàn ông vừa được "nếm mùi đời" hoàn toàn là không đủ.

Thế là nụ hôn chào buổi sáng đơn giản biến thành nụ hôn nồng cháy triền miên.

Giang Mạn chỉ là tân thủ, căn bản không phản kháng nổi, anh vừa trêu chọc là cả người cô đã nhũn ra, chỉ có thể ngoan ngoãn bị động đón nhận.

Cặp đôi mới cưới làm sao chỉ dừng lại ở hôn môi, chẳng mấy chốc tính chất đã thay đổi, diễn biến thành một cuộc mặn nồng sảng khoái.

Giang Mạn lại ngủ một giấc trong vòng tay Lục Minh, lúc tỉnh lại mặt trời đã lên cao, cô sợ hãi bật dậy ngay lập tức: "Tiêu rồi, em sắp muộn giờ rồi." "Yên tâm đi, còn nửa tiếng nữa, anh sẽ không để em muộn đâu." Giang Mạn lại lườm Lục Minh một cái sắc lẹm.

Chuyện này trách ai được chứ?

Chương 699

Đây đâu phải là tổng chỉ huy, rõ ràng là một gã lưu manh già, sáng sớm ra đã nghĩ mấy chuyện này.

Cả hai vội vã ra khỏi phòng, thấy trên bàn ăn đặt một ly sữa rỗng và vài mẩu bánh ngọt, Lục Nghiêu thì đã đeo cặp ngồi trên sofa, cúi đầu nghịch điện thoại.

Rõ ràng cậu bé đã chuẩn bị sẵn sàng để ra ngoài, nhìn bộ dạng này không biết đã đợi bao lâu rồi. "Nghiêu Nghiêu, sao con không gọi mẹ?

Đợi lâu rồi đúng không con?" "Vì con biết ba mẹ cần có chừng mực mà.

Con cũng không đợi lâu đâu, chỉ một lát thôi." Nói xong, cậu bé lon ton chạy vào bếp, bưng trứng ốp la đã chiên và bánh ngọt lên bàn ăn, sau đó lại bưng thêm hai ly sữa ra: "Ba mẹ mau ăn đi ạ." Lục Minh nhìn hành động của con trai, lòng tràn đầy cảm động.

Trẻ con nhà người ta tuổi này có lẽ vẫn cần cha mẹ hầu hạ mặc quần áo, con trai anh đã biết tự tắm rửa thay đồ từ sớm, còn biết tự chiên trứng làm bữa sáng.

Tuy vẻ ngoài không đẹp bằng anh làm nhưng tuyệt đối không tệ, rõ ràng trước đây không ít lần làm việc này. "Đây là lần đầu tiên ba được ăn bữa sáng do chính tay Nghiêu Nghiêu làm đấy." Lục Minh sững sờ một lát rồi bật cười.

Giang Mạn mỉm cười, so với sự ngạc nhiên của Lục Minh, cô rõ ràng đã quá quen thuộc.

Cô giải thích với anh: "Nghiêu Nghiêu đảm đang lắm, trước đây em hay phải tăng ca làm bản thiết kế, có khi dậy muộn, Nghiêu Nghiêu tỉnh dậy sẽ chuẩn bị bữa sáng cho em." Chỉ có điều Lục Nghiêu dù sao cũng còn nhỏ, chỉ biết chiên trứng, luộc trứng, nấu cháo và những thứ đơn giản.

Hơn nữa những thứ quá phức tạp cô cũng không yên tâm để con nhỏ động tay vào. "Con trai giỏi thật đấy." Lục Minh xoa đầu Lục Nghiêu một cách tự nhiên.

Lục Nghiêu hiếm khi được ba khen ngợi, mặt đỏ lên, hơi ngượng nghịu nói: "Mau ăn đi ạ, lát nữa cả ba chúng ta đều muộn bây giờ." Lục Minh và Giang Mạn nhìn nhau cười, cũng không nói thêm nữa, nhanh chóng ăn xong bữa sáng.

Giang Mạn quẹt thẻ vào làm đúng phút cuối cùng, vì chiều nay phải đi tham gia đào tạo nên cô làm việc hăng hái hơn hẳn.

Buổi trưa, cô nhận được điện thoại của mẹ chồng Tần Tuệ hẹn ra ngoài ăn trưa cùng nhau.

Tần Tuệ rất tinh tế chọn một quán ăn gần công ty cô.

Khi Giang Mạn đến nơi, thấy có cả thím Chu Thanh Vận và một cô gái xinh đẹp mặc bộ đồ mùa đông mới nhất của Chanel, tôn lên vóc dáng yểu điệu.

Cô gái ấy đang nũng nịu dựa vào người Chu Thanh Vận nói gì đó, khiến cả Tần Tuệ và Chu Thanh Vận đều bật cười.

Thấy Giang Mạn vào, Tần Tuệ vẫy tay gọi cô: "Mạn Mạn, lại đây con." "Mẹ, thím." Tần Tuệ kéo Giang Mạn ngồi cạnh mình rồi giới thiệu: "Mạn Mạn, đây là Tử Đồng, con gái út nhà họ Lục chúng ta." Giang Mạn đã hiểu, mỉm cười với Lục Tử Đồng: "Chào em, Tử Đồng." "Chào chị dâu ạ." Lục Tử Đồng vừa nói vừa đánh giá Giang Mạn từ trên xuống dưới một lượt: "Chà chà, quả nhiên đàn ông nhà họ Lục chúng ta thật có mắt nhìn, tùy tiện cưới một người vợ thôi cũng là tuyệt sắc.

Chị dâu cả và chị dâu hai đều là mỹ nhân cả, nhìn mà em cũng thấy rung động đây này.

Hóa ra anh cả cứ độc thân mãi là để đợi mỹ nữ xuất hiện sao." Bị Lục Tử Đồng gọi là mỹ nữ liên tục, Giang Mạn hơi ngượng ngùng, mặt hơi ửng hồng.

Chu Thanh Vận bất lực cười mắng: "Sắp lấy chồng đến nơi rồi mà vẫn chẳng nghiêm chỉnh gì cả, đến cả chị dâu cũng muốn trêu chọc." Lục Tử Đồng thè lưỡi: "Mẹ quản rộng quá, chồng con còn chẳng quản con mấy chuyện này." "Thật là mặt dày, mở miệng ra là một tiếng chồng, hai tiếng chồng, Lệ Hành không có tên à?" "Con thích gọi thế đấy, mẹ đang ghen tị vì tình cảm của con và anh Bùi tốt chứ gì." "Thôi được rồi, mẹ không đấu khẩu với con nữa, chúng ta ăn cơm trước đã, lát nữa còn chuyện quan trọng cần bàn bạc.

Mạn Mạn, con đừng để con bé điên khùng này dọa sợ nhé, tính nó thế đấy, cứ thấy người là hớn hở lên." Giang Mạn mỉm cười lắc đầu: "Không đâu ạ, tính cách Tử Đồng rất tốt." Các món ăn đã được đặt trước nên một lát sau đã được dọn lên, trong đó có mấy món cô thích ăn.

Không biết có phải cô nghĩ nhiều không, nhưng cô cảm thấy đây là do mẹ chồng cố ý đặt cho mình. "Mạn Mạn, con nếm thử canh cá diếc này đi, đây là món đặc sắc của quán này, vị rất tươi." Tần Tuệ thấy Giang Mạn hơi giữ kẽ nên múc cho cô một bát canh.

Giang Mạn hơi thụ sủng nhược kinh: "Cảm ơn mẹ, để con tự làm được rồi ạ." "Mạn Mạn, con cũng đừng khách sáo, hôm nay chỉ có mấy mẹ con mình thôi, không có người ngoài đâu, con cứ tự nhiên nhé." Tần Tuệ cười nói.

Giang Mạn gật đầu: "Vâng ạ." "Đúng rồi Mạn Mạn, hôm nay mẹ gọi con ra là muốn bàn với con về chuyện đám cưới, A Minh đã nói với con chưa?" "Anh ấy nói rồi ạ." "Vậy con nghĩ thế nào?" "Con nghe theo mẹ ạ." "Cái đứa trẻ này, vẫn cứ khách sáo với mẹ.

Đám cưới là việc đại sự cả đời của các con, sao lại nghe theo mẹ được.

Chuyện này cần các con tự quyết định, các con muốn tổ chức cùng Tử Đồng hay muốn lùi lại một chút?" Thấy Tần Tuệ cởi mở như vậy, Giang Mạn nói thẳng suy nghĩ trong lòng: "Thực ra có thể tổ chức cùng Tử Đồng ạ, nhưng thời gian em muốn lùi lại thêm một chút.

Em muốn tự tay thiết kế váy cưới cho mình, thời gian này em phải tham gia cuộc thi nên sợ gấp quá thiết kế không kịp." Nghe vậy, Lục Tử Đồng xen vào: "Vậy chị dâu thiết kế cho em một bộ luôn đi!" Giang Mạn nhìn đôi mắt sáng rực của Lục Tử Đồng, hơi ngập ngừng: "Tử Đồng, thực ra chị chưa từng thiết kế váy cưới bao giờ, thiết kế của chị từ trước đến nay đều thiên về thời trang nữ, sợ thiết kế ra không được đẹp lắm." Cô mặc cho mình thì không sao, nhưng đem tặng người khác cô thấy không tự tin lắm. "Có sao đâu, em xem quần áo chị thiết kế cho bác gái và mẹ em rồi, kiểu dáng mới lạ hơn hẳn mấy thứ ngoài thị trường.

Em không biết đâu, em cứ muốn chị thiết kế cho em một bộ.

Chị dâu cả như mẹ, chị làm váy cho em thì ý nghĩa biết bao." Lục Tử Đồng tỏ vẻ đã quyết định. "Lục Tử Đồng, con đừng có ăn vạ, chị dâu con một mình làm sao có đủ thời gian thiết kế hai bộ váy cưới chứ." Chu Thanh Vận cười mắng. "Thì chúng ta dời ngày cưới lại một thời gian là được mà, dù sao anh Bùi cũng là của em rồi, bao giờ cưới chẳng được." "Con bé này thật không biết điều." Lục Tử Đồng tinh nghịch nháy mắt, nịnh nọt ôm cánh tay Giang Mạn: "Chị dâu cả, quyết định vui vẻ vậy nhé?

Chị thiết kế cho em nha." Giang Mạn hiểu rằng với tài lực và nhân mạch của nhà họ Lục, muốn nhà thiết kế đại tài nào mà chẳng có.

Việc Lục Tử Đồng cứ quấn lấy cô đòi thiết kế có lẽ là để muốn gần gũi với cô hơn.

Nếu cô còn từ chối thì sẽ thành ra quá kiêu kỳ.

Nghĩ vậy, Giang Mạn đồng ý: "Được rồi, chị sẽ thiết kế, nhưng em không được kén chọn đâu đấy." "Sao em lại kén chọn được chứ, chị là chị dâu của em mà.

Đúng rồi chị dâu, em có món quà nhỏ tặng chị đây, lần trước chị về nhà thì chúng em lại đi chơi mất nên chưa gặp được chị." "Tử Đồng, không cần vậy đâu em." "Mạn Mạn, con đừng khách sáo với nó, bảo bối trong tay con bé này nhiều lắm.

Lúc bà nội còn sống là thương nó nhất, bao nhiêu bảo bối đều cho nó hết, giờ nó sắp đi lấy chồng thành người nhà người ta rồi, khó khăn lắm mới có cơ hội bòn rút nó, đừng có nương tay." Tần Tuệ thực sự cũng rất thích Giang Mạn, giống như Mạc Noãn, đều là những đứa trẻ hiểu chuyện. "Bác gái, con biết bác thèm muốn bảo bối của con lâu rồi, cái này chẳng trách ai được, trách bác không sinh được con gái thôi.

Nhưng con sẽ không để mọi người thất vọng đâu." Lục Tử Đồng tặng Giang Mạn một viên kim cương xanh lớn, màu sắc tuyệt đẹp, trong suốt lấp lánh.

Giang Mạn thầm hít một hơi khí lạnh, con gái nhà họ Lục đúng là hào phóng, thứ này trong miệng cô ấy lại chỉ là món quà nhỏ.

Hiện tại cô chỉ có một cảm giác: Gần ngay trước mắt, xa tận chân trời.

Chương 700

Gia đình như họ Lục đôi khi khiến cô thấy xa vời vợi, nhưng đôi khi lại thấy thật gần gũi, mỗi người đối xử với nhau đều rất chân thành, quan hệ trong gia tộc vô cùng hòa thuận. "Cảm ơn Tử Đồng." "Dù sao em cũng không chịu thiệt mà, chị thiết kế váy cưới cho em thì em sẽ không trả công đâu đấy nhé." Giang Mạn bật cười, cô thấy tính cách này của Lục Tử Đồng chẳng giống Lục Minh chút nào, dù là lần đầu gặp mặt cũng có thể thân thiết ngay được. "Mạn Mạn, con và A Minh kết hôn cũng được một thời gian rồi, con xem lúc nào có thể sắp xếp cho gia đình hai bên gặp mặt nhau một chuyến." Tần Tuệ đột nhiên nhớ ra việc này.

Giang Mạn khựng lại một chút, Tống Liễn và Giang Chanh cô không muốn nhận nữa, nhưng tình cảm của cô dành cho cha mình là Giang Lâm Thành vẫn rất sâu đậm: "Mẹ, lát nữa con sẽ gọi điện cho ba con, khi nào sắp xếp xong con sẽ báo mẹ ạ." "Được, nghe con cả.

A Minh là khúc gỗ, việc ở quân đội lại nhiều, nhiều chuyện có lẽ cân nhắc chưa chu đáo, con đừng giận nó nhé." "Không đâu ạ, Lục Minh là người rất tốt." Giang Mạn hơi ngượng ngùng nói.

Nhìn nụ cười e lệ trên gương mặt Giang Mạn, Tần Tuệ cũng vô cùng hài lòng.

Mấy người phụ nữ ăn xong thì đi mua sắm.

Vì ngày cưới lùi lại nên kế hoạch mua đồ cưới ban đầu bị hủy, chuyển thành đi mua sắm thuần túy.

Bản thân Giang Mạn là nhà thiết kế, gu thẩm mỹ rất tốt, mỗi khi mọi người chọn đồ đều tham khảo ý kiến cô và kết quả đều rất mỹ mãn.

Cô vốn không định mua gì, nhưng Tần Tuệ cứ ép cô mua, còn đích thân chọn cho cô rồi đẩy cô đi thanh toán: "Mạn Mạn, con đừng tiết kiệm tiền cho A Minh, có được người phụ nữ tiêu tiền cho mình là phúc phận của nó đấy." Giang Mạn dở khóc dở cười, mẹ chồng thế này đúng là cực phẩm, làm gì có ai cứ cổ vũ con dâu phá của như thế, chắc chắn là người đầu tiên trong lịch sử.

Lục Minh đang xử lý văn kiện thì tin nhắn điện thoại cứ liên tục reo lên.

Anh nhìn từng tin nhắn báo tiêu dùng mà tâm trạng tốt vô cùng, vợ cuối cùng cũng không coi anh là người ngoài nữa, đây là chuyện đáng mừng.

Vì Giang Mạn chiều nay phải đi tập huấn nên mấy người mua sắm một lúc rồi giải tán.

Đến địa điểm tập huấn, Giang Mạn thấy còn thời gian nên suy nghĩ một chút rồi gọi điện cho Giang Lâm Thành.

Điện thoại bắt máy rất nhanh, giọng ông tràn đầy niềm vui: "Mạn Mạn." "Ba, là con đây." Giang Lâm Thành cười rạng rỡ, sau lần trước ông có gọi điện cho cô, nhưng lần này tính chất hoàn toàn khác, là con gái chủ động gọi cho ông: "Con gái ngốc, ba tất nhiên biết là con rồi, nghe giọng con là ba nhận ra ngay.

Gọi điện cho ba có việc gì không con?" "Chuyện là thế này ạ, con và Lục Minh kết hôn cũng một thời gian rồi, mẹ chồng con muốn hai gia đình gặp mặt nhau một chuyến, sẵn tiện bàn bạc chi tiết đám cưới.

Ba xem bên ba lúc nào có thời gian?

Con sẽ sắp xếp để ba gặp họ." Giang Mạn cố ý nhấn mạnh chữ "ba", ý tứ rõ ràng là cô chỉ chào đón một mình ông.

Giang Lâm Thành tự nhiên nghe hiểu, chỉ là trong lòng có chút hụt hẵng.

Cả nhà thành ra thế này là điều ông ít muốn thấy nhất: "Ba lúc nào cũng có thời gian, con cứ định ngày rồi báo ba." "Vậy tối thứ sáu tuần này nhé ba." "Không vấn đề gì, ba sẽ để trống toàn bộ thời gian hôm đó." "Con cảm ơn ba." "Đứa trẻ ngốc này, nói gì vậy chứ.

Khi nào thì dẫn Nghiêu Nghiêu ra ngoài, ba cũng một thời gian rồi không gặp thằng bé, nhớ nó lắm." Nhắc đến cháu ngoại, sắc mặt Giang Lâm Thành vô cùng ôn nhu.

Giang Mạn hít sâu một hơi, một lát sau mới dứt khoát nói: "Ba ơi, con sẽ không về nhà đó nữa đâu.

Nếu ba nhớ Nghiêu Nghiêu, ba có thể qua nhà con chơi." Cái nhà đó, đã thoát ly thì nên thoát ly triệt để.

Nụ cười trên mặt Giang Lâm Thành khựng lại một chút: "Được, cuối tuần ba sẽ qua.

Con yên tâm đi, chuyện gặp mặt thông gia ba cũng sẽ không nói cho mẹ và em gái con đâu, đến lúc đó một mình ba đi là được.

Họ đã làm ra những chuyện như thế, con không qua lại với họ cũng đúng, đỡ phải phiền lòng." "Con cảm ơn ba đã thấu hiểu." Tống Liễn vừa vặn đi ngang qua bên ngoài, nghe thấy Giang Lâm Thành đang gọi điện thoại, theo thói quen bà ta đứng ngoài cửa nghe lén, nghe rõ mồn một nội dung cuộc gọi.

Con nhỏ tử tiệt Giang Mạn kia định cho hai nhà gặp mặt, vậy mà lại gạt bà ta ra.

Tống Liễn vốn định không thèm chấp, nhưng càng nghĩ càng thấy không nuốt trôi cục tức này.

Bà ta dù sao cũng nuôi nó hai mươi năm, cuối cùng nó lại phớt lờ bà ta triệt để, ngay cả người đầu ấp tay gối với bà ta cũng chủ động nói sẽ giấu bà ta.

Hơi thở này bà ta làm sao nuốt trôi cho được, bà ta mất mặt đến thế sao?

Họ không cho bà ta đi, bà ta nhất định phải đường đường chính chính dẫn Giang Chanh xuất hiện trước mặt họ cho xem.

Tống Liễn thầm hạ quyết tâm, tranh thủ lúc Giang Lâm Thành chưa phát hiện ra liền vội vàng rời đi.

Rất nhanh đã đến lúc hai bên gia đình gặp mặt.

Vì trong nhà có mấy đứa trẻ, Lục Minh chọn địa điểm gặp mặt tại một biệt thự nghỉ dưỡng ở ngoại ô, nhân tiện cuối tuần cả nhà có thể đi nghỉ mát luôn.

Giang Lâm Thành cũng dậy từ rất sớm, lục tung tủ đồ lên mà vẫn không biết nên mặc gì, đành phải gọi điện cho Giang Mạn từ sáng sớm để hỏi ý kiến.

Giang Mạn đang ngủ ngon trong vòng tay Lục Minh thì mơ màng bắt máy, thấy là Giang Lâm Thành gọi, cô cứ ngỡ có chuyện gì xảy ra nên tỉnh táo hẳn: "Ba, có chuyện gì vậy ạ?" "Mạn Mạn, người nhà họ Lục thường mặc quần áo thế nào?

Ba phải mặc sao cho hợp?" Ông đi làm vốn luôn mặc vest, nhưng nếu mặc như vậy, ông lại lo lắng quá mức trang trọng.

Giang Mạn xoa xoa trán: "Ba, sao ba dậy sớm thế, giờ mới có sáu rưỡi thôi mà." "Thì ba ngủ không được, hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt người nhà họ Lục, ba con hơi căng thẳng." Giang Mạn "phụt" một tiếng bật cười: "Ba ơi, ba thả lỏng chút đi, người nhà họ Lục dễ tính lắm, ba không cần quá trang trọng đâu, cứ mặc đồ thường ngày là được rồi." "Ba cảm thấy mình chẳng có bộ đồ thường ngày nào cả." "Sao lại không có, bộ lần trước ba mặc đến nhà con là được mà." "Bộ đó có xoàng xĩnh quá không?" "Không đâu, con gái ba là nhà thiết kế thời trang đây, ba cứ tin tưởng vào mắt nhìn của con đi." Giang Lâm Thành bán tín bán nghi: "Được rồi, vậy ba không làm phiền con nữa.

Nghe giọng con chắc vẫn còn đang ngủ, con ngủ thêm lát nữa đi.

Lát nữa cũng đừng bảo Lục Minh đến đón ba, ba tự lái xe qua hội quân với mọi người." Cúp điện thoại, Giang Mạn ôm eo Lục Minh cười hì hì: "Em chưa bao giờ thấy ba em như vậy, cứ như một đứa trẻ đang luống cuống ấy." Lục Minh vuốt ve mái tóc cô.

Anh vốn tưởng cô sẽ không dễ dàng tha thứ cho Giang Lâm Thành như vậy, nhưng cô gái này lại là người yêu ghét phân minh, ai đối tốt với cô thì cô nhớ cả đời, và cô cũng có thể bao dung cho những lỗi lầm vô tình của người khác.

Một cô gái như vậy, sao anh có thể không yêu cho được. "Làm cha mẹ đều như vậy cả, càng lớn tuổi càng giống trẻ con.

Ông nội cũng vậy, bây giờ mỗi lần đi gặp bạn cũ đều chọn quần áo rất lâu, cứ như sợ bị người ta so bì vậy." "Lục Minh, sau này anh già rồi cũng sẽ như vậy chứ?" Giang Mạn tò mò hỏi. "Anh không biết, chưa nghĩ đến vấn đề xa xôi như vậy." "Thật ra cũng không xa đâu, bây giờ em chỉ thấy thời gian trôi nhanh quá.

Em vẫn còn nhớ như in cảnh mình mới vào đại học, vậy mà chớp mắt một cái em đã làm mẹ rồi.

Chương 701

Nghiêu Nghiêu từ một đứa bé xíu giờ đã lớn đến mức biết trêu chọc em rồi đấy." Ánh mắt bình tĩnh của Lục Minh dao động, nhìn xuống đỉnh đầu Giang Mạn với vẻ áy náy.

Việc không thể hoàn thành việc học đại học chắc chắn là điều hối tiếc lớn nhất của cô, khiến cô cứ canh cánh trong lòng mãi. "Mạn Mạn, em nghĩ anh già rồi sẽ trông thế nào?" "Em nghĩ anh sẽ không giống ông nội đâu." Cô cảm thấy anh già đi cũng sẽ là một lão già lầm lì, ít nói, không thể nào tính tình trẻ con như ông nội được, cứ không vừa ý là trợn mắt quát tháo.

Nghĩ đến đây, trước mắt cô dường như hiện ra hình ảnh một Lục Minh tóc bạc trắng, cái lưng vốn luôn thẳng tắp hơi khòm xuống, nhưng đi đến đâu vẫn cứ bá đạo mà không kém phần dịu dàng nắm chặt tay cô, sợ cô đi lạc.

Nghĩ đến đó, nụ cười trên môi Giang Mạn dần sâu thêm.

Lục Minh bấu nhẹ vào má cô: "Mạn Mạn, em thật không đạo đức chút nào, nghĩ gì thì nói ra cho anh nghe với chứ, cứ lén cười một mình là không đúng đâu." "Vậy em nói ra anh không được tự ái đấy nhé." Lục Minh gật đầu, Giang Mạn cười hì hì: "Em nghĩ anh sẽ là một lão già lầm lì." "Mạn Mạn, bây giờ em vẫn thấy anh lầm lì sao?" Anh cứ ngỡ mình từ sau khi kết hôn đã thay đổi rất nhiều, không ngờ trong mắt vợ mình vẫn là một "hũ nút".

Nghe thấy sự ảo não trong giọng nói của anh, Giang Mạn nằm bò trên ngực anh cười: "Sao vậy, Lục quân trưởng lại mất tự tin rồi à?" "Chỉ là sợ ở bên anh nhạt nhẽo quá, làm em chịu thiệt thòi." "Đồ đàn ông ngốc." Giang Mạn không nhịn được dùng đầu húc nhẹ vào cằm anh một cái, nhưng cô chú ý chừng mực nên không làm anh đau.

Ở bên anh, sao cô có thể chịu thiệt thòi được, người chịu thiệt phải là anh mới đúng.

Đối với cô, anh chính là chiếc bánh nhân thịt từ trên trời rơi xuống mà cô vô tình nhặt được. "Mạn Mạn, anh đã nói với em chưa, rằng anh thích em?" Lục Minh đột nhiên lên tiếng.

Nghe vậy, Giang Mạn ngẩn ngơ nhìn Lục Minh, ánh mắt không giấu nổi vẻ kinh ngạc, cái miệng nhỏ cũng hơi há ra.

Hai người kết hôn cũng được mấy tháng rồi, anh luôn dùng hành động để chứng minh sự quan tâm dành cho cô, chưa bao giờ nói những lời trực bạch như vậy.

Chỉ là, tại sao khi nghe những lời này, tâm trạng cô lại tốt đến thế, cứ như có một dòng nước ấm từ từ chảy vào tim, lan tỏa ra khắp tứ chi bách hài, khiến toàn thân đều thư thái.

Thấy Giang Mạn nửa ngày không có phản ứng, Lục Minh nhất thời cảm thấy tâm trạng rất phức tạp, liền xoay người đi.

Người đàn ông này, là đang giận hay đang thẹn thùng đây?

Nhưng chuyện này có thể trách cô sao?

Có ai lại đi tỏ tình vào lúc sáng sớm vừa ngủ dậy như vậy không, màn tỏ tình sến súa nhất chẳng phải cũng nên có hoa tươi sao?

Sao đến lượt anh lại chẳng có cái gì hết thế này?

Tiết kiệm quá mức rồi đấy.

Cô không đáp lại, thế là người ta liền kiêu kỳ quay lưng về phía cô, chuyện này là sao chứ?

Có điều nhìn anh như vậy, cô không nhịn được mà bật cười thành tiếng, người đàn ông hay dỗi này sao mà đáng yêu quá vậy.

Một lát sau, Giang Mạn nhích lại gần, chủ động áp sát vào lưng Lục Minh.

Cơ thể anh giống như một cái lò sưởi tự nhiên, dù là lúc ngủ cô cũng vô thức xích lại gần anh, lúc tỉnh táo lại càng thích dính lấy anh hơn.

Nhìn thấy những vết cào trên lưng anh, mặt Giang Mạn đỏ bừng, đây đều là kiệt tác của cô đêm qua.

Cô cấu nhẹ vào cánh tay rắn chắc của anh, dè dặt lên tiếng: "Lục Minh, anh giận à?" Lục Minh cũng không biết tâm trạng mình lúc này là thế nào, lần đầu tiên cảm thấy đặc biệt bị đả kích, lồng ngực cứ thấy nghẹn lại.

Câu nói này anh đã kìm nén trong lòng rất lâu rồi, chỉ là mãi không biết mở lời thế nào.

Hôm nay nghe cô nói anh lầm lì, anh nhịn không được nên mới thốt ra, dường như muốn mượn đó để chứng minh điều gì đó.

Nào ngờ vợ mình chẳng những không cảm kích mà hình như còn bị dọa cho sợ, anh thật là thất bại quá mà.

Giận thì không hẳn, chỉ là cảm thấy có chút mất mặt.

Thấy Lục Minh vẫn không phản ứng, Giang Mạn bồi thêm: "Lục Minh, anh là đàn ông đại trượng phu mà, không nên hẹp hòi như thế chứ, chẳng qua là tỏ tình không thành công thôi mà, có cần phải vậy không?" Nghe giọng nói mềm mại lại hơi vút cao ở cuối câu của cô, Lục Minh xoay người lại, một lần nữa nghiêm túc hỏi: "Mạn Mạn, em thật sự không thích anh chút nào sao?" Trong chuyện tình cảm, người đàn ông này không chỉ thẳng như ruột ngựa mà còn là một kẻ cố chấp.

Giang Mạn chỉ cười không nói, đưa mắt nhìn Lục Minh, đôi môi nhỏ mím chặt, nhất quyết không biểu lộ thái độ.

Trước đây cô chủ động "áp đảo" anh đã hối hận muốn chết rồi, lần này đến lượt cô treo lơ lửng anh, cô muốn xem anh định làm thế nào.

Nhìn Giang Mạn như vậy, Lục Minh cảm thấy vô cùng thất bại, sắc mặt thay đổi liên tục.

Đây là lần đầu tiên Giang Mạn thấy những cảm xúc phong phú như vậy trên gương mặt vốn khô khan của anh, cô thấy rất mới lạ, trong lòng cười thầm không thôi.

Vốn dĩ cô định giơ tay ra xoa mặt anh, nhưng vẫn nhịn được, sợ mình mủi lòng mà đáp lại lời tỏ tình của anh ngay, thế là cô liền ngồi dậy trước.

Đồ đàn ông ngốc, chuyện này cần gì phải hỏi lại.

Thích, tất nhiên là cô thích anh rồi, nếu không thích thì sao cô có thể chủ động trong chuyện giường chiếu được?

Hơn nữa, một người đàn ông ưu tú, lại dịu dàng chu đáo như anh, việc cô đem lòng yêu thích là chuyện hiển nhiên, từ đầu đến giờ cô chẳng thấy có gì ngạc nhiên cả.

Khi Giang Mạn bước ra khỏi phòng ngủ, Lục Nghiêu cũng đã dậy.

Thấy cô, cậu bé ngạc nhiên hỏi: "Mẹ, sao hôm nay mẹ lại dậy trước cả ba thế?" "Thằng ranh con, biểu cảm đó là sao hả?

Trước đây toàn là mẹ làm bữa sáng cho con đấy, mẹ dậy sớm thế này có gì lạ đâu." Giang Mạn bất mãn nói.

Lục Nghiêu bĩu môi, sau đó lao vào phòng ngủ, thấy ba mình vẫn đang nằm trên giường với vẻ mặt ủ rũ thì khó hiểu gãi đầu.

Nhìn dáng vẻ đắc ý của mẹ thì không giống như vừa cãi nhau, vả lại cậu bé dậy cũng một lúc rồi mà chẳng nghe thấy tiếng động gì. "Ba, mẹ lại giận dỗi ba à?" Lục Nghiêu ghé sát bên Lục Minh hỏi.

Lục Minh lắc đầu.

Nhìn trang phục của con trai, rõ ràng là định gọi anh đi chạy bộ.

Chương 702

Anh lắc đầu, không nói gì, sau đó nhanh chóng vệ sinh cá nhân, thay quần áo rồi cùng Lục Nghiêu ra ngoài chạy bộ.

Tâm trạng Giang Mạn lúc này cực kỳ tốt, khi làm bữa sáng cô còn nghêu ngao hát nhỏ, còn gì quan trọng hơn việc hai người cùng thích nhau cơ chứ.

Cô vốn luôn nghĩ Lục Minh đối xử với mình chỉ vì trách nhiệm của một người chồng, giữa họ giống như một đôi vợ chồng già nương tựa vào nhau, nào ngờ sáng sớm ra đã nghe được lời tỏ tình đột ngột của anh.

Mục đích kết hôn ban đầu vốn là muốn cùng nhau sống qua ngày, để con trai lớn lên trong một gia đình bình thường.

Có thể yêu nhau, đó là vận may lớn nhất, là niềm vui nhân đôi.

Lục Nghiêu vẫn luôn chú ý quan sát sắc mặt của Lục Minh.

Đã ra ngoài lâu thế rồi mà sắc mặt ba vẫn không khá lên chút nào, cậu bé không nhịn được lại quan tâm hỏi: "Ba, ba và mẹ gặp chuyện gì sao?

Con là người hiểu mẹ nhất, ba có chuyện gì cứ nói với con, biết đâu con lại giúp được gì đó?" Lục Minh há miệng, vốn định nói vì thấy lời Lục Nghiêu cũng có lý, nhưng lời đã đến cửa miệng cuối cùng lại nuốt xuống.

Đùa à, chuyện này mà để con trai biết thì anh sẽ bị nó cười cho cả đời mất, nhất là thằng nhóc này lại còn tinh ranh như quỷ, không biết sau này nó sẽ lôi ra trêu chọc anh thế nào.

Lục Nghiêu vốn dĩ đã chuẩn bị sẵn tai để nghe, ai dè cuối cùng ba vẫn không nói, cậu bé bất mãn: "Tâm tư của người lớn các ba thật là sâu kín.

Không nói thì thôi, con cũng chẳng thèm quản, miễn là ba với mẹ không cãi nhau là được rồi." Lục Minh xoa đầu con trai: "Nghiêu Nghiêu yên tâm, ba và mẹ con sẽ không cãi nhau đâu." Lục Minh và Lục Nghiêu ăn sáng xong thì đi đón Giang Lâm Thành.

Mặc dù Giang Lâm Thành nói sẽ tự lái xe qua, nhưng lễ nghĩa cần có thì anh sẽ không thiếu, hai cha con xách theo không ít quà cáp sang.

Đích thân Giang Lâm Thành ra mở cửa, thấy hai người tới, hốc mắt ông chợt cay xè, lập tức bế Lục Nghiêu vào lòng: "Nghiêu Nghiêu, ngoại nhớ con lắm." Nói đoạn, ông còn nhìn ngóng phía sau với vẻ mong chờ, không thấy bóng dáng Giang Mạn đâu, trong mắt thoáng qua một tia thất vọng. "Ngoại, Nghiêu Nghiêu cũng nhớ ngoại ạ." Lục Nghiêu ngọt ngào nói.

Giang Lâm Thành âu yếm cụng đầu với Lục Nghiêu, khi thấy đồ trên tay Lục Minh, ông không nhịn được nói: "Lục Minh, con qua là được rồi, sao còn mang theo quà cáp làm gì." Lục Nghiêu lên tiếng: "Ngoại ơi, đây là lễ nghĩa ạ, lần đầu đến nhà thì lễ nghĩa không thể thiếu được." Bế đứa cháu ngoại mềm mại trong lòng, Giang Lâm Thành cảm thấy mãn nguyện vô cùng: "Nghiêu Nghiêu biết nhiều thật đấy." Lục Minh cũng đúng lúc lên tiếng: "Lần trước gặp bác vội vàng ở trung tâm thương mại, vẫn chưa chính thức gặp mặt bác, thực sự rất xin lỗi ạ." Giang Lâm Thành xua tay, ánh mắt hiện rõ vẻ áy náy: "Đừng nói vậy, Mạn Mạn gả cho con, bác thực sự rất yên tâm.

Người phải nói lời xin lỗi với Mạn Mạn là bác mới đúng, Mạn Mạn rời xa cái nhà này cũng là chuyện tốt." Sợ Tống Liễn nhận ra điều gì bất thường, Giang Lâm Thành cũng không mời họ vào nhà ngồi, chỉ quay vào lấy cái áo khoác rồi đi ra ngay, cùng họ lên xe.

Tống Liễn đứng bên cửa sổ, thấy Giang Lâm Thành lên xe cùng một người đàn ông và một đứa nhỏ.

Người đàn ông kia bà ta đã gặp một lần ở trung tâm thương mại, trông rất tuấn tú, khí chất cũng không tồi.

Bà ta không ngờ rằng, người đàn ông đó lại đối xử tốt với đứa con hoang của Giang Mạn như vậy, con nhỏ đó vận khí cũng khá thật.

Bà ta không chần chừ lâu, lập tức vào phòng gọi Giang Chanh dậy.

Giang Chanh tối qua ngủ muộn, đang ngủ say thì bị đánh thức nên cực kỳ khó chịu: "Mẹ, có chuyện gì mà mẹ gọi con dậy sớm thế?" "Chỉ biết ngủ thôi, trong nhà có chuyện lớn rồi, ba con đã đi gặp thông gia nhà Giang Mạn rồi." Giang Chanh trở mình: "Gặp thì gặp, có gì mà mẹ phải làm quá lên thế." Tống Liễn thấy con gái như vậy cũng bốc hỏa: "Cái gì mà gặp thì gặp?

Ba con cố tình gạt chúng ta ra, như vậy có được không hả?" "Mẹ thật kỳ lạ, mẹ có thích chị đâu?

Hai người cứ hễ gặp nhau là cãi vã, chuyện này người ta không gọi mẹ đi là đúng rồi, đỡ cho mẹ phải bực mình, tốt cho tất cả mọi người còn gì?

Sao mẹ cứ phải sáp vào làm gì thế?" "Giang Chanh, nếu trong mắt con còn có người mẹ này thì dậy ngay cho mẹ!" Tống Liễn không nhịn được mà phát hỏa.

Giang Chanh đành bất lực bò dậy.

Tống Liễn lúc này mới nén giận, bà ta chỉ là cảm thấy ấm ức quá mức, con nhỏ đó vậy mà dám coi thường bà ta triệt để như vậy, dù sao bà ta cũng nuôi nó hai mươi năm, bà ta nhất định phải đi xem nó gả vào nhà nào.

Trong phòng bao, người nhà họ Lục đã có mặt đông đủ.

Giang Lâm Thành vừa bước vào đã ngẩn người, mặc dù ông cũng được coi là một đại gia mới nổi, công ty kinh doanh cũng chỉ ở mức trung bình, nhưng ông thường xuyên xem tin tức nên không lạ gì những người này.

Đây đều là những người mà cả đời này ông nằm mơ cũng không dám kết giao, nào ngờ hôm nay lại trở thành thông gia với họ.

Giang Mạn thấy cha mình như vậy, y hệt lúc cô mới đến nhà họ Lục, cô không nhịn được hắng giọng một tiếng, thân mật khoác tay ông rồi giới thiệu một lượt những người có mặt.

Giang Lâm Thành dù sao cũng là người lăn lộn thương trường nhiều năm, sau phút kinh ngạc liền lấy lại bình tĩnh, khôi phục trạng thái bình thường. "Thưa cụ, thật ngại quá, hai đứa kết hôn rồi mà giờ chúng tôi mới gặp mặt, thật sự là không phải phép chút nào." Ông nội cười nói. "Ông thông gia khách sáo quá, mấy năm nay là tôi đã bạc đãi Mạn Mạn, chuyện này đều là lỗi của tôi." Nếu không phải vì có nhà mà không thể về, thất vọng tột cùng về người thân, thì sao con gái kết hôn mà không báo cho người làm cha như ông biết chứ. "Ba, chuyện quá khứ cứ để nó qua đi, chúng ta đừng nhắc lại nữa." Giang Mạn trấn an cảm xúc của Giang Lâm Thành.

Ông vỗ vỗ tay cô, gật đầu với cô.

Có lẽ nhận ra sự gò bó của Giang Lâm Thành, người nhà họ Lục cũng không nhắc đến chuyện gì khác, càng không dò hỏi tình hình gia đình Giang Mạn, mà trực tiếp bàn bạc về hôn lễ của hai người.

Về chủ đề này, Giang Lâm Thành tự nhiên rất tích cực và chủ động.

Những năm qua ông thấy nợ Giang Mạn rất nhiều, giờ con gái tổ chức đám cưới, ông đương nhiên muốn lo liệu thật tốt, nhận rất nhiều việc về mình, nụ cười trên môi không thể giấu nổi. "Thời gian trôi nhanh thật đấy, tôi vẫn còn nhớ lúc Mạn Mạn mới sinh ra, con bé gầy gò lắm, chỉ nặng có hơn một cân rưỡi, cả tuần trời không mở nổi mắt, chỉ bé tẹo thế này thôi, chẳng nặng hơn con chuột nhắt là bao, vậy mà chớp mắt đã đi lấy chồng rồi." Giang Lâm Thành vừa nói vừa đưa tay ra làm điệu bộ.

Nghe vậy, Giang Mạn hơi bất mãn: "Ba, ba nói mấy chuyện này làm gì, mà ví von kiểu gì thế, sao lại ví con với chuột nhắt cơ chứ." Những người có mặt đều không nhịn được mà cười lớn, tiếng cười của ông nội là sảng khoái nhất: "Thật không ngờ hồi nhỏ Mạn Mạn lại bé thế." "Có gì mà không nói được, nhưng con bé này là người có phúc, đã kiên cường sống sót." Nhắc lại chuyện cũ, mắt Giang Lâm Thành hơi cay cay.

May mà lúc đó ông không bỏ cuộc, dốc lòng chăm sóc, nếu không thì giờ làm sao có được cô con gái và đứa cháu ngoại hiểu chuyện, hiếu thảo thế này. "Hơn một cân rưỡi, đúng là bé thật, con bé sinh non sao?" Tần Tuệ không nhịn được hỏi.

Giang Lâm Thành chợt nhận ra mình lỡ lời, thoáng hoảng hốt, trong mắt lóe lên một cảm xúc khó gọi tên: "Đúng là sinh thiếu tháng." Giang Mạn trong lòng rất xúc động, cô biết ba vẫn luôn quan tâm mình, chỉ bấy nhiêu thôi là đủ rồi, đám cưới tổ chức long trọng thế nào cô cũng không quan tâm.

Lục Minh tự nhiên không bỏ qua sự thay đổi cảm xúc của Giang Lâm Thành, đôi mày hơi nhíu lại.

Anh vẫn luôn nghi ngờ Tống Liễn không phải mẹ ruột của Giang Mạn, giờ xem ra, liệu Giang Lâm Thành có phải cha ruột hay không cũng là một dấu hỏi lớn.

Thú thực, Giang Mạn trông chẳng giống Giang Lâm Thành chút nào, mặt Giang Lâm Thành là mặt chữ điền, còn Giang Mạn lại là gương mặt trái xoan cổ điển tinh xảo, rất xinh đẹp.

Chương 703

Có lẽ đã đến lúc nên làm xét nghiệm DNA cho họ rồi.

Khi cả gia đình đang trò chuyện vui vẻ thì cửa phòng bao đột nhiên bị đẩy ra.

Chỉ thấy Tống Liễn ăn diện lòe loẹt, tươi cười rạng rỡ bước vào, trực tiếp tiếp lời: "Không chỉ thế đâu, lúc đó sức khỏe tôi yếu quá, chẳng có sữa gì cả, mà cái miệng của Mạn Mạn lại còn kén chọn, ngay cả sữa bò cũng không chịu uống, cuối cùng toàn phải bú nhờ mẹ của con Chanh đấy." Giang Mạn nghe thấy tiếng nói thì đột ngột ngẩng đầu lên, thấy Tống Liễn và Giang Chanh, sắc mặt lập tức thay đổi.

Giang Lâm Thành cũng chẳng khá hơn là bao, mặt đen lại, chỉ muốn bóp chết Tống Liễn cho xong.

Người đàn bà này vậy mà dám theo đến tận đây, đúng là âm hồn không tan, chắc chắn bà ta đã biết hành tung của ông từ sớm nên mới bám theo.

Đột nhiên có một người phụ nữ xông vào, người nhà họ Lục ngơ ngác, nhìn nhau đầy nghi hoặc, không biết chuyện này là sao.

Lục Minh cũng không biết nên giới thiệu Tống Liễn và Giang Chanh thế nào, thấy Giang Mạn đang đứng trên bờ vực bùng nổ, anh chỉ có thể nắm chặt tay cô, vỗ về bảo cô bình tĩnh, im lặng quan sát sự tình.

Tống Liễn nhìn lướt qua cả gia đình có mặt ở đây, ai nấy đều khí chất phi phàm, chẳng có vẻ gì là xoàng xĩnh như bà ta tưởng tượng, nhất thời trong lòng vừa kinh hãi vừa hận.

Bà ta vừa định mở miệng nói rõ danh phận của mình thì nghe thấy một giọng trẻ con lảnh lót: "Bà già này có phải đi nhầm phòng rồi không, sao lại vào chỗ nhà chúng cháu thế này?" Người nói tự nhiên là Lục Nghiêu.

Cậu bé ngồi trên ghế, bày ra vẻ mặt không cảm xúc y hệt Lục Minh, trông cực kỳ lạnh lùng.

Cậu đã thấy rồi, mụ già này vừa vào là sắc mặt mẹ liền thay đổi, chắc chắn là người mà mẹ ghét rồi.

Tống Liễn suýt thì nổ mũi vì tức, không kìm được mà trừng mắt nhìn Lục Nghiêu.

Cái thằng nhóc này nói gì cơ, bảo bà ta là bà già á?

Bà ta trông già lắm sao?

Nhưng trước mặt bao nhiêu người thế này, bà ta cũng chẳng dám làm gì một đứa trẻ, đành gượng ra nụ cười: "Nghiêu Nghiêu, bà là bà ngoại của con mà." "Làm sao có thể chứ, cháu lớn bằng ngần này rồi mà đã bao giờ thấy bà đâu." Lục Nghiêu tỏ vẻ ngạc nhiên.

Một câu nói tưởng như vô tình của cậu bé lại vạch trần ẩn ý sâu xa bên trong.

Làm bà ngoại mà chưa từng gặp cháu mình bao giờ, chuyện này chắc chắn là bất thường.

Chẳng cần nói cũng biết bà ngoại này vô trách nhiệm đến mức nào.

Người nhà họ Lục vốn đã chẳng có mấy thiện cảm với người đàn bà đột ngột xông vào này, sau khi nghe thằng bé nói thế, thiện cảm hoàn toàn giảm xuống bằng không.

Ánh mắt họ nhìn bà ta đầy vẻ bất mãn, nhưng vì không rõ chân tướng, thấy Giang Mạn và Lục Minh không lên tiếng, rõ ràng là có điều e ngại, nên họ cũng không tiện can thiệp, tránh gây thêm rắc rối.

Vả lại, Giang Lâm Thành vẫn còn ở đây, họ cũng không muốn làm ông mất mặt.

Nhưng họ đâu có ngờ rằng trên đời lại có kẻ mặt dày vô sỉ như Tống Liễn, hạng người được đằng chân lân đằng đầu.

Gương mặt Tống Liễn chỉ cứng đờ trong vài giây, rồi lập tức lại tươi cười hớn hở, bà ta nói: "Nghiêu Nghiêu, bà và mẹ con trước đây có chút mâu thuẫn nên mẹ con vẫn chưa giới thiệu bà với con.

Chẳng phải là bà nhớ con quá nên mới tìm đến đây sao, bây giờ bà nghĩ thông suốt rồi, con cháu có phúc của con cháu, thấy cục cưng đáng yêu thế này bà vui lắm." "Phục vụ, thêm hai cái ghế vào đây." Tống Liễn chỉ tay vào chỗ cạnh Giang Lâm Thành.

Giang Chanh đã sớm mất kiên nhẫn, nếu không phải bị Tống Liễn giữ tay thì cô ta đã muốn bỏ đi từ lâu rồi.

Lục Nghiêu tức nổ đom đóm mắt, bàn tay nhỏ dưới gầm bàn đã nắm chặt thành đấm, thầm mắng một tiếng mụ phù thủy già, vừa định nói gì đó thì đã bị Lục Minh ấn vai lại.

Cậu bé trừng mắt nhìn Lục Minh, vẻ mặt đầy phẫn nộ, rõ ràng là cực kỳ bất mãn với sự im lặng của ba.

Lục Minh vẫn lắc đầu với cậu, thằng bé đành phải nén giận, nó biết ba có lẽ có toan tính khác. "Mạn Mạn, con thật là, mẹ con thì làm gì có thù hằn gì qua đêm chứ.

Mẹ biết lỗi rồi, lúc đầu mẹ không nên đối xử với con như vậy, nhưng con xảy ra chuyện như thế, mẹ thực sự rất đau lòng, bây giờ con đã làm mẹ rồi, tâm trạng đó con chắc chắn phải hiểu." Tống Liễn nhìn chằm chằm vào mắt Giang Mạn, cố tình nhấn mạnh một số từ ngữ, lời lẽ mang đầy hàm ý đe dọa.

Những lời này của Tống Liễn bề ngoài là xin Giang Mạn tha thứ, nhưng thực chất lại biến cô thành một đứa con bất hiếu, vong ơn bội nghĩa, chỉ vì chút mâu thuẫn nhỏ mà cắt đứt liên lạc với mẹ nhiều năm, lại còn không cho con trai nhận bà ngoại.

Sắc mặt Giang Mạn dần tái nhợt, người run lên vì tức giận.

Cô không biết Lục Minh đã giải thích chuyện của Lục Nghiêu với nhà họ Lục thế nào, họ cũng chưa bao giờ hỏi đến.

Nhưng có một điều cô tin chắc, đó là Tống Liễn chuyện gì cũng dám làm, nếu ép bà ta quá, bà ta hoàn toàn có thể nói toẹt chuyện năm đó trước mặt nhà họ Lục.

Chuyện đó chẳng vẻ vang gì, hơn nữa Lục Nghiêu lại đang ở đây, cô không muốn thằng bé biết về nguồn gốc sự ra đời của mình.

Vì vậy cô chỉ có thể nhẫn nhịn, trơ mắt nhìn Tống Liễn và Giang Chanh ngồi xuống.

Vì có sự tham gia của Tống Liễn, bầu không khí trong phòng bao lập tức chùng xuống.

Ngại vì đây là buổi gặp mặt hai gia đình, Giang Lâm Thành chỉ có thể nén giận vào lòng, thầm nghĩ đợi về nhà sẽ xử lý mụ đàn bà này sau, càng già càng không biết chừng mực, chuyện gì cũng xía vào. "Đúng rồi, mọi người đừng quản tôi, cứ tiếp tục trò chuyện đi." Tống Liễn chẳng thấy có vấn đề gì, bà ta tự cảm thấy mình rất ổn.

Dù bà ta không phải mẹ ruột của Giang Mạn, nhưng bà ta đã nuôi cô bao nhiêu năm, việc đến tham dự buổi gặp mặt thông gia này là lẽ đương nhiên.

Hơn nữa, nhìn bộ dạng này thì con nhỏ đó gả vào nhà giàu thật rồi, xem ra sính lễ có thể thu được một món hời đây.

Người nhà họ Lục ai nấy đều tinh tường, chỉ cần vài phút ngắn ngủi là đã nhìn thấu bản chất của Tống Liễn.

Đàn ông đương nhiên sẽ không chấp nhặt với một người phụ nữ như thế vì e ngại mất thân phận, nhưng phụ nữ thì không cần bận tâm chuyện đó.

Tần Tuệ vốn là người rất bênh người nhà, thấy con dâu cả mặt tái mét, bà đương nhiên xót xa vô cùng.

Bà khẽ cười: "Không biết vị nữ sĩ này xưng hô thế nào?" Một câu nói đơn giản đã hoàn toàn vạch rõ ranh giới.

Tống Liễn cũng có chút ngượng ngùng, thầm nghĩ Tần Tuệ cố ý, bà ta đã tự xưng là mẹ Giang Mạn rồi, gọi một tiếng bà thông gia là được, hoặc chí ít gọi là bà Giang cũng dễ nghe hơn chữ nữ sĩ nhiều: "Bà thông gia đừng khách sáo thế, cứ gọi tôi là Tống Liễn là được rồi." Tần Tuệ giả vờ như không hiểu sự cố tình tỏ ra thân thiết của Tống Liễn: "Không biết bà Tống đây đại giá quang lâm có gì chỉ giáo?" "Bà thông gia không cần khách sáo, chẳng phải là đang bàn bạc hôn lễ của hai đứa sao?

Chương 704

Tôi đương nhiên cũng vì chuyện này mà đến, không biết mọi người đã bàn bạc đến đâu rồi?" Tần Tuệ nhướn mày, giọng điệu mang vài phần trêu đùa: "Cũng mới bắt đầu thôi, hay là bà Tống cứ đưa ra yêu cầu của mình trước xem sao?" Nghe vậy, Giang Mạn suýt chút nữa không kiềm chế nổi cảm xúc, hôn sự của cô chẳng liên quan gì đến người đàn bà này, bà ta không có tư cách phát biểu bất cứ ý kiến nào.

Lục Minh nắm tay Giang Mạn, ghé sát tai cô nói khẽ: "Cứ ngồi đợi đi, mẹ anh có chừng mực mà." Giang Mạn rơm rớm nước mắt nhìn Lục Minh, anh mỉm cười trấn an cô. "Tôi nói thì không hay lắm nhỉ." Trong lòng Tống Liễn thực ra đã sớm mở cờ, nhưng cố gắng không lộ ra ngoài. "Không sao đâu, bà cứ nói đi, mọi người đều là người một nhà cả rồi, đừng khách sáo.

Có suy nghĩ gì cứ đề xuất, nhà họ Lục chúng tôi sẽ cố gắng đáp ứng." Tần Tuệ tỏ ra rất hào phóng. "Vậy được rồi, tôi xin phép nói thế này.

Trước hết là về sính lễ, theo phong tục ở thành phố A chúng ta, gả con gái trong gia đình như chúng tôi, khởi điểm cũng phải 5 triệu tệ, không biết ý bà thông gia thế nào?" Tống Liễn thực chất không nắm chắc thực lực của đối phương nên mới nói giọng thăm dò.

Nếu có thể, Giang Mạn đã muốn dùng ánh mắt để giết chết Tống Liễn luôn rồi.

Bà ta đúng là sư tử ngoạm, 5 triệu tệ, bán cô đi cũng không đáng giá nhiều tiền như thế, vậy mà bà ta cũng dám thốt ra được.

Mặc dù nhà họ Lục không bận tâm chút tiền này, nhưng cô thì có.

Cô gả cho Lục Minh là vì con người anh chứ không phải vì gia thế, bị Tống Liễn quấy rầy thế này, sau này cô còn mặt mũi nào nhìn người nhà họ Lục nữa.

Tần Tuệ cười thầm trong lòng, mặt không đổi sắc nói: "Không vấn đề gì, cứ theo phong tục mà làm.

Thế này đi, để thể hiện thành ý của nhà họ Lục, tôi sẽ thêm một con số không vào sau nữa." Giang Mạn đã sinh cho nhà họ Lục một đứa cháu trai, lại một mình nuôi con chịu bao nhiêu cực khổ, 50 triệu tệ này hoàn toàn xứng đáng. 50 triệu tệ!

Tống Liễn sốc đến mức không còn lời nào diễn tả được.

Con nhỏ Giang Mạn này gả vào nhà nào mà kinh khủng vậy, 50 triệu tệ sính lễ mà ngay cả lông mày cũng không nháy lấy một cái, vậy chẳng phải bà ta còn có thể đòi hỏi thêm được sao.

Ánh mắt Tống Liễn lộ rõ vẻ tham lam, Giang Chanh cũng hoàn toàn sững sờ, vậy là giấc mơ siêu xe của cô ta có hy vọng rồi sao?

Giang Lâm Thành ôm trán, sắc mặt đã không biết dùng từ gì để hình dung, nếu có thể ông chỉ muốn tìm cái lỗ nào chui xuống cho xong.

Sao ông lại cưới một người đàn bà như thế này về làm vợ chứ, thật là nhục nhã quá đi mất.

Bà ta đưa ra yêu cầu như vậy, có nghĩ đến việc người nhà họ Lục sẽ nghĩ gì về Mạn Mạn không, sau này con bé sống ở nhà chồng thế nào.

Giang Lâm Thành nhìn Giang Mạn với ánh mắt đầy hối lỗi, là ông sơ suất để Tống Liễn bám đuôi. "Tôi nghe nói gả con gái thường có thêm bất động sản nữa, không biết như vậy có hợp lý không?" "Không có gì là không hợp lý cả, những thứ đó tôi đã chuẩn bị xong xuôi rồi.

Ở trung tâm thành phố có hai cửa hàng mặt phố, lát nữa tôi sẽ cho người làm thủ tục sang tên luôn.

Ông bà đã nuôi dưỡng được một cô con gái tốt, những thứ này là xứng đáng.

Ngoài ra, tôi có sưu tầm khá nhiều trang sức, tôi cũng sẽ cho người gửi sang một ít, xe cộ cũng không thiếu, không biết như vậy đã được chưa?" "Được, được chứ!" Tống Liễn đã không còn kìm nén nổi sự phấn khích trong lòng.

Giang Mạn đầy vẻ lo lắng, Lục Minh lại khẽ nhếch môi, anh đã hiểu phần nào ý đồ của mẹ mình rồi. "Bà Tống, tôi không rành lắm về những chuyện này, nếu có gì còn thiếu, bà cứ tự nhiên bổ sung nhé." Tống Liễn vừa định nói thêm gì đó thì Giang Lâm Thành thực sự không chịu nổi nữa, ông giơ tay nắm chặt lấy tay bà ta, bóp mạnh một cái.

Tống Liễn đau điếng, trừng mắt nhìn Giang Lâm Thành.

Đây là cơ hội tốt, lỡ chuyến tàu này thì không còn cơ hội nào nữa đâu, nhưng nghĩ lại nếu đòi hỏi quá nhiều làm phật lòng người nhà họ Lục thì cũng không tốt, thôi thì tạm thế đã. "Bà thông gia, vậy được rồi, thế này là quá long trọng rồi, gả con gái cả đi thế này tôi cũng không còn gì hối tiếc nữa." "Chị dâu, em cũng muốn bày tỏ chút tâm ý.

Bên chỗ em có không ít tranh quý sưu tầm được, em có thể tặng Mạn Mạn một ít." Người nói là Chu Thanh Vận. "Bác gái, cháu cũng có nhiều món đồ sưu tầm, cháu cũng muốn tặng chị dâu một ít." Lục Tử Đồng cũng xen vào.

Mạc Noãn vốn cũng là cao thủ trong việc trêu đùa người khác, tự nhiên cũng không chịu thua kém: "Tập đoàn Mạc thị mới phát triển một khu biệt thự, vị trí rất đẹp, tôi cũng đã để dành cho chị dâu một căn từ sớm rồi." Bùi Dĩ Minh và Lục Sâm nhìn nhau, mỉm cười đầy sủng ái.

Từng người một trong nhà họ Lục đều chẳng phải hạng vừa, ai dám bắt nạt người nhà họ, họ tuyệt đối sẽ không để yên.

Tống Liễn sướng rơn người, nụ cười trên mặt không sao che giấu nổi, bà ta khách sáo nói: "Ôi trời, mọi người thật là khách sáo quá, đâu cần nhiều như vậy.

Mạn Mạn gả vào gia đình thế này tôi mãn nguyện lắm rồi.

Mạn Mạn, nhìn xem gia đình chồng đối xử với con tốt thế nào kìa, sau này con phải biết điều mà đối đãi với họ cho tốt đấy nhé." Tống Liễn bày ra tư thế của bậc bề trên, vừa sướng rơn vừa lên giọng dạy bảo Giang Mạn.

Giang Mạn hoàn toàn lười đáp lại bà ta, chỉ cúi đầu gắp thức ăn cho Lục Nghiêu, còn cậu bé thì vẫn sa sầm mặt mũi, rõ ràng là đang cực kỳ khó chịu. "Bà thông gia, vậy ngày cưới đã định chưa?

Tháng sau hình như có ngày đẹp đấy, rất hợp để tổ chức hôn lễ." Tống Liễn vừa nghĩ đến những thứ nhà họ Lục hứa hẹn là đã không nén nổi sự sốt ruột.

Những thứ đó tự nhiên là nắm chắc trong tay càng sớm càng tốt, phải mau chóng tổ chức đám cưới, nếu không nhà họ Lục đổi ý thì biết làm sao. 50 triệu tệ sính lễ, xe cộ, biệt thự, trang sức, tranh quý... trước mắt Tống Liễn dường như đã hiện ra tất cả những thứ đó, phen này bà ta thực sự phát tài to rồi.

“Ngày cử hành hôn lễ chúng ta vừa mới thống nhất xong.

Nếu định vào tháng sau thì gấp gáp quá, không có nhiều thời gian chuẩn bị, sợ sẽ làm Mạn Mạn chịu thiệt thòi.

Hôn kỳ cứ định vào bốn tháng sau đi, đến lúc đó sẽ tổ chức một đám cưới thật long trọng, tuyệt đối sẽ khiến mọi người đều biết nhà họ Giang các người gả con gái đi vẻ vang thế nào.” Tống Liễn có chút không hài lòng, nhưng lại không thể nói thêm gì nữa.

Chương 705

Chính bà ta là người khơi mào trước, muốn tổ chức hôn lễ thật rình rang, giờ mà nói gì nữa thì lại thành ra tự mâu thuẫn với chính mình.

Nhìn gương mặt cứng đờ của Tống Liễn, Tần Tuệ cảm thấy thời cơ đã đến, bà thong dong nói tiếp: “Bà Tống cũng đừng gấp, những gì tôi vừa nói đều sẽ thực hiện, ngày mai tôi sẽ đem sính lễ giao cho Mạn Mạn.” Tống Liễn vốn đang vui mừng, nhưng ngẫm lại bỗng thấy có gì đó không đúng, cái gì mà giao cho Giang Mạn?

Giang Chanh cũng thấy có vấn đề, không nhịn được mà kéo tay áo Tống Liễn.

“Chuyện này e là không ổn lắm, sính lễ chẳng phải nên đưa cho cha mẹ sao?” Tống Liễn gượng cười nói.

“Ơ, chẳng lẽ tôi hiểu lầm sao?

Tất cả những thứ này không phải bà đang giành lấy cho Mạn Mạn sao?

Hay là bản thân bà muốn?” Tần Tuệ tỏ vẻ hờ hững, nhưng lời nói lại đặc biệt thẳng thừng, ánh mắt nhìn chằm chằm Tống Liễn bỗng trở nên trầm xuống.

Trong phút chốc, mặt Tống Liễn hết đen lại trắng, trắng rồi lại hồng, đó là vì tức giận.

Hóa ra bà ta tốn bao nhiêu công sức nói năng, cuối cùng lại là “làm áo cưới cho người khác”.

Nhưng trước mặt bao nhiêu người, bà ta căn bản không thể nói đó là thứ bà ta muốn.

Lời đã nói ra như nước đổ đi, bà ta không thể tự vả vào mặt mình được.

“Bà thông gia thật khéo đùa, những gì tôi làm đều là vì tốt cho Mạn Mạn.

Đứa trẻ này những năm qua đã chịu không ít khổ cực, dĩ nhiên là tôi phải tranh thủ cho nó rồi.” Được rồi, sính lễ coi như nhường ra vậy.

Thế nhưng lời tiếp theo của Tần Tuệ lại một lần nữa đập tan hy vọng của bà ta.

“Hù tôi giật mình.

Tôi còn có một ý tưởng này, vừa hay Mạn Mạn đang thiếu xe, con dâu nhà họ Lục chúng tôi ra ngoài thì phải đàng hoàng một chút.

Đúng rồi, khả năng thiết kế của con bé cũng rất tốt, tặng cửa hàng cho con bé để con bé tự mở studio riêng, khỏi phải đi làm ở công ty rồi nhìn sắc mặt người khác.” Tống Liễn có cảm giác muốn hộc máu.

Sính lễ không có phần, xe và cửa hàng cũng không nốt, chuyện này chẳng khác nào miếng thịt đã dâng tận miệng mà bỗng dưng bay mất, khiến bà ta uất ức muốn chết.

Lúc này, Lục Tử Đồng cũng nghiêm túc đánh giá Tống Liễn.

Tống Liễn bị nhìn đến mức không tự nhiên, nào ngờ lời của Lục Tử Đồng còn khiến bà ta khó chịu hơn cả Tần Tuệ.

“Bác gái, cháu quan sát rồi, sắc da và khí chất của bác không hợp với trang sức của nhà họ Lục chúng cháu.

Vị Giang tiểu thư kia cũng hơi đen một chút, vẫn là làn da trắng trẻo mịn màng của chị dâu cháu mới hợp, hay là cũng tặng hết cho chị dâu cháu đi.” Đây là đang chê bà ta già sao?

Đúng là những người này đều bảo dưỡng rất tốt, nhưng bà ta cũng đâu có kém cạnh gì.

Tống Liễn tức đến phát run nhưng không thể phát tác.

“Đúng đúng đúng, tôi cũng nghĩ vậy.

Bà Tống, bà đúng là người mẹ vĩ đại nhất mà tôi từng gặp, lúc nào cũng suy nghĩ cho con gái mình.” Chu Thanh Vận cũng không chịu thua kém.

Bình thường bà vốn không tham gia vào mấy chuyện này, nhưng Tống Liễn thật sự quá đáng, ngay trước mặt họ mà còn muốn “bán con gái”, trước đây chắc chắn đã không ít lần hành hạ Giang Mạn.

“Vậy căn biệt thự cũng cho chị dâu luôn đi, thêu hoa trên gấm càng tốt chứ sao, sau này còn có thể để dành cho Nghiêu Nghiêu cưới vợ.” Mạc Noãn lên tiếng.

Bốn người phụ nữ người tung kẻ hứng, lúc thì đội mũ cao cho Tống Liễn, lúc lại dẫm bà ta một cái.

Qua vài hiệp, Tống Liễn hoàn toàn không còn sức chống đỡ, trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Bà ta kinh giác mình đã quá sơ suất, chưa nắm rõ thực lực đối phương đã vội vàng xông đến.

Rõ ràng Tần Tuệ đồng ý sảng khoái như vậy là vì đã tính toán trước, căn bản không muốn đưa thứ gì cho nhà họ Giang.

Chứng kiến cảnh này, Giang Mạn thấy vô cùng hả dạ.

Đến giờ cô cũng nhận ra mẹ chồng đang trút giận giúp mình.

Bà đã sớm nhìn thấu bản chất của Tống Liễn: bên trong thì tham lam vô cùng nhưng lại thích trưng ra cái mác vì con gái.

Thế nên bà mới đặc biệt vẽ ra một cái bánh vẽ thật lớn, khiến bà ta tưởng chừng đã nắm chắc trong tay nhưng lại bị tước mất một cách phũ phàng.

Chắc hẳn Tống Liễn đã bị tức đến nội thương rồi.

Tống Liễn càng nghĩ càng giận, không nhịn được nắm chặt tay Giang Lâm Thành, liên tục nháy mắt ra hiệu cho ông nói gì đó.

Làm gì có chuyện kỳ lạ như vậy, tất cả đồ đạc đều đưa cho Giang Mạn thì nhà họ Giang chẳng phải chịu thiệt lớn sao.

Giang Lâm Thành dĩ nhiên biết Tống Liễn đang nghĩ gì, bà ta càng như vậy, ông càng không làm theo ý bà ta.

Hơn nữa, ông vốn cũng không có tâm tư gì với tài sản của nhà họ Lục.

Ông là người dễ thỏa mãn, không bao giờ xa cầu những thứ không thuộc về mình.

Có được cuộc sống như ngày hôm nay, ông đã thấy rất biết ơn rồi.

Nếu không phải nể mặt Mạn Mạn, e là nhà họ Lục đã không chỉ dừng lại ở việc cảnh cáo nhỏ thế này.

“Làm cha như tôi đúng là không chu đáo bằng bà thông gia, cứ quyết định theo lời mọi người đi.” Giang Lâm Thành nói với Tần Tuệ.

Tần Tuệ không có ác cảm với người cha này, ông ta đáng tin hơn người đàn bà kia nhiều, lại thật lòng tốt với Giang Mạn.

Chương 706

Tần Tuệ rất tôn trọng Giang Lâm Thành, lời nói cũng thể hiện rõ điều đó: "Ông thông gia, trong công ty nếu có chuyện gì thì cứ tìm chúng tôi, mọi người đều là người một nhà, đừng khách sáo." Giang Lâm Thành gật đầu mỉm cười: "Sẽ vậy mà, sau này chúng ta là người một nhà rồi." Với ông, đây mới là cam kết quan trọng nhất của nhà họ Lục.

Thấy Giang Lâm Thành hoàn toàn không đả động gì đến những thứ mình vừa nói, Tống Liễn lập tức như quả bóng xì hơi, hoàn toàn thất bại.

Chuyến đi hôm nay coi như công cốc.

"À, tôi chợt nhớ ra còn chút việc nên phải đi trước, mọi người cứ thong thả ăn nhé." Tống Liễn thực sự không ngồi nổi nữa, kéo Giang Chanh chạy trối chết, khác hẳn với vẻ đắc ý lúc mới bước vào.

Sau khi cặp mẹ con phiền phức đó rời đi, Giang Lâm Thành thở dài, nói với mọi người nhà họ Lục: "Xin lỗi, đã để mọi người chê cười rồi.

Là do ngày thường tôi không dạy bảo họ tốt, trách nhiệm thuộc về tôi.

Tôi sợ họ đến gây chuyện nên mới cố ý tránh mặt, không ngờ họ vẫn bám theo đến đây." Lão gia tử lắc đầu: "Lâm Thành, anh đừng suy nghĩ nhiều, bọn con Tuệ cũng có chút nghịch ngợm, hy vọng anh không để bụng." "Không đâu, cũng nên cho họ một bài học." Mắt Giang Mạn cay cay, cô nghẹn ngào nói: "Cảm ơn mọi người." "Ngốc ạ, vừa nãy mẹ chỉ mải trút giận cho con mà quên mất cảm nhận của con, đừng trách mẹ nhé.

Chúng ta đều biết con là một đứa trẻ ngoan, con là Giang Mạn, chúng ta chỉ trân trọng con người của con thôi, còn những người khác không quan trọng.

Đều là người một nhà cả, đừng tạo áp lực tâm lý cho mình.” Giang Mạn khịt mũi, mỉm cười gật đầu.

Cô hiểu ý của Tần Tuệ, bà đang khẳng định rằng cách nhìn của họ về cô sẽ không thay đổi vì bất kỳ ai, cô chính là cô.

“Con bé này, lớn chừng này rồi còn đỏ mắt, đừng để Nghiêu Nghiêu nhìn thấy lại cười cho.” Giang Lâm Thành xoa đầu Giang Mạn.

Giang Mạn ngại ngùng cúi đầu, vô thức tựa vào vai Lục Minh.

Gia đình như thế này, cô thực sự rất thích.

Khi Tống Liễn và Giang Chanh rời đi, không khí lại trở nên hòa hợp như trước.

Dì Mai đưa hai nhóc tì vào, không gian càng thêm náo nhiệt.

“Mạn Mạn, những gì mẹ nói lúc nãy đều là thật, thứ gì thuộc về con thì sẽ là của con.” Tần Tuệ một lần nữa khẳng định thái độ.

Ba người còn lại cũng lên tiếng xác nhận những điều vừa rồi là sự thật.

Giang Mạn tỏ vẻ hốt hoảng: “Mẹ ơi, con đâu cần những thứ đó đâu ạ.” Nhà cô đã có chỗ ở rồi, không cần biệt thự, sính lễ nhiều như vậy cô cầm cũng chẳng biết làm gì, càng không nói đến trang sức hay tranh quý, trong tay cô chúng chẳng có đất dụng võ.

Tần Tuệ nhìn bộ dạng đó của cô liền trêu chọc: “Thật là tiền đồ mà, có bấy nhiêu thôi đã dọa con sợ rồi sao.” Lòng Giang Mạn dậy sóng, đó là tài sản mà biết bao nhiêu người cả đời cũng không kiếm nổi: “Con thật sự không cần mà.” “Mạn Mạn, cứ nghe theo lời mẹ con đi, đừng từ chối nữa, con là dâu trưởng nhà họ Lục mà.” Lão gia tử chốt hạ.

Lục Minh cũng gật đầu với Giang Mạn, ra hiệu cho cô nhận lấy, Giang Mạn chỉ còn cách đồng ý.

Sau bữa trưa, cả gia đình cùng tận hưởng cuối tuần tại sơn trang.

Giang Mạn khoác tay Giang Lâm Thành đi dạo.

“Mạn Mạn, con có chuyện muốn nói với ba đúng không?” Giang Lâm Thành rất hiểu tính tình con gái, nhìn bộ dạng này là biết cô có tâm sự.

Giang Mạn dừng bước, nghiêm túc nhìn vào mắt ông, khẳng định: “Ba, con không phải con ruột của bà ta đúng không?” Nếu trước đây còn chưa chắc chắn thì sau chuyện ngày hôm nay, cô đã hoàn toàn hiểu ra.

Đúng như Lục Minh đã nói, không có người mẹ nào lại đối xử với con gái mình như thế, đáp án chỉ có một: người đàn bà đó không phải mẹ ruột của cô.

Ánh mắt Giang Lâm Thành né tránh, ông nhìn về phía xa: “Mạn Mạn, sao con lại...

đột nhiên hỏi chuyện này.

Mẹ con hôm nay đúng là quá đáng thật, bà ấy chỉ là hơi tham lam một chút thôi, chứ không phải hạng người đại gian đại ác, ba về sẽ nói lại bà ấy.” “Ba, con hy vọng ba có thể trả lời thành thật, như vậy con sẽ thấy thoải mái hơn.” Nếu bà ta không phải mẹ ruột, cô sẽ không còn để tâm đến những gì bà ta đã làm với mình nữa.

Giang Lâm Thành nhìn ra xa, thở dài một tiếng thật dài.

Tim Giang Mạn thắt lại, biểu cảm này của ông đã nói lên tất cả, cô thực sự không phải do Tống Liễn sinh ra.

Nếu không phải con của Tống Liễn, vậy cô là con của ai?

“Ba, vậy ai mới là người sinh ra con?” Giang Mạn truy hỏi.

“Mạn Mạn, tất cả đã là chuyện quá khứ rồi, con truy cứu lại thì có ích gì đâu.

Lục Minh là một chàng trai tốt, con hãy sống thật hạnh phúc với cậu ấy, đừng nghĩ đến những chuyện này nữa.” “Ba, con sống gần ba mươi năm rồi mà vẫn không biết mẹ ruột của mình là ai, ba có biết cảm giác đó thế nào không?

Có phải con là con riêng của ba với... người phụ nữ bên ngoài không?” Giang Mạn chưa nói hết câu đã bị Giang Lâm Thành ngắt lời: “Đừng có nghĩ linh tinh, không có chuyện đó đâu.” “Vậy là sao ạ, chẳng lẽ là vợ trước của ba?” “Mạn Mạn.” Giang Lâm Thành khẽ quát một tiếng, sắc mặt trở nên nghiêm túc.

“Không phải con riêng, không phải vợ trước, chẳng lẽ ngay cả ba... con cũng không phải con ruột?” Khi nói ra câu này, Giang Mạn cảm thấy toàn thân bủn rủn, suýt chút nữa đứng không vững.

Sống ngần ấy năm, lần đầu tiên cô biết được cha mẹ mình gọi bấy lâu nay lại không có quan hệ huyết thống.

Con gái từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, Giang Lâm Thành biết chuyện này không thể giấu thêm được nữa, liền gật đầu thừa nhận.

“Sao lại có thể như vậy?” “Mạn Mạn, bất kể con là con của ai, trong mắt ba, con vẫn là con ruột.

Ba đã nuôi nấng con từ nhỏ, đối với ba, hai chị em con đều như nhau.” “Ba, ba gặp con ở đâu?

Con có nhóm máu hiếm, con nhớ hồi nhỏ có một lần cần truyền máu, là Tống Liễn đã truyền cho con.

Nếu con không phải con của bà ấy, tại sao nhóm máu của chúng con lại giống nhau?” Đây là điều cô luôn thắc mắc.

Ký ức của Giang Lâm Thành quay về đêm mưa hơn hai mươi năm trước, khi đó ông và Tống Liễn chỉ là công nhân bình thường, cuộc sống rất vất vả, nào ngờ lại gặp được chuyện “bánh trên trời rơi xuống”.

“Đó có lẽ chính là duyên phận giữa chúng ta.

Chương 707

Năm đó có một người đàn ông trung niên bế con tìm đến tận cửa.

Lúc ấy chắc con vừa mới ra khỏi lồng ấp, cơ thể vẫn còn rất yếu.

Dù con luôn nhắm mắt nhưng trông rất xinh xắn, đặc biệt là hàng lông mi rất dài, trông như những chiếc lược nhỏ dày đặc, đáng yêu vô cùng, ba chỉ nhìn một cái là đã thích ngay.

Người đàn ông đó nói chắc con không sống nổi đâu.

Khi đó ba và mẹ con thực ra đang chuẩn bị có con nhưng mãi không đậu, bác sĩ nói tỷ lệ mang thai rất thấp, nên chúng ta đã nhận nuôi con." Hóa ra là vậy, hèn chi cô thấy khi còn nhỏ Tống Liễn đối xử với cô cũng khá tốt, chỉ là không đủ kiên nhẫn như ba.

"Người đàn ông đó là cha ruột của con sao?" Giang Lâm Thành lắc đầu: "Chắc là không phải, tuổi tác của người đó hơi lớn, không giống cha của con." "Người đó có nói gì về cha mẹ ruột của con không?" Giang Lâm Thành lắc đầu: "Ông ta không tiết lộ bất cứ điều gì về thân phận cha mẹ ruột của con.

Chỉ nói là chúng ta cứ cố gắng nuôi, nếu không nuôi nổi thì coi như là số mệnh, đứa trẻ này vốn dĩ đã không nhận được sự chúc phúc." Những lời cuối này ông không nói với Giang Mạn vì sợ cô tổn thương.

"Mạn Mạn, có một chuyện ba cảm thấy rất có lỗi với con.

Năm đó người đàn ông ấy đã để lại cho chúng ta một tấm séc hai triệu tệ.

Chúng ta lo ông ta sẽ hối hận nên không lâu sau đã đưa con dời đi nơi khác.

Có lẽ nếu không đi, biết đâu một ngày nào đó cha mẹ ruột của con sẽ tìm tới.” Giang Lâm Thành có chút khó mở lời.

Cả đời ông tự nhận mình là người thành thật bản phận, nhưng chuyện này luôn đè nặng trong lòng, nhắc nhở ông rằng mọi thứ ông có hôm nay đều là nhờ Giang Mạn mà ra.

Vào thời đại đó, hai triệu tệ là một con số khổng lồ, ông cũng nhờ số tiền đó mới có vốn khởi nghiệp, tự mở công ty riêng.

Vốn dĩ tưởng rằng chuyện này sẽ chôn giấu cả đời, không ngờ lại có cơ hội nói ra, nói xong cảm thấy lòng nhẹ nhõm hẳn.

Giang Mạn sững sờ một lúc rồi khẽ cười: “Ba, chuyện này không trách ba được.

Hơn hai mươi năm qua, con biết ba luôn đối tốt với con, thậm chí còn tốt hơn cả Giang Chanh.

Những người kia đã không cần con nữa, thì làm sao họ lại đi tìm con chứ.” Giang Lâm Thành nhìn Giang Mạn mà thấy xót xa vô cùng, đứa trẻ tốt thế này, ông không hiểu vì sao cha mẹ ruột lại nỡ bỏ rơi, không biết giờ họ có hối hận không.

Ông ôm Giang Mạn vào lòng: “Con à, con thực sự không trách ba sao?” Giang Mạn lắc đầu, tựa vào lòng cha như lúc nhỏ: “Ba, cảm ơn ba vì đã chăm sóc con bấy nhiêu năm.” “Ba hổ thẹn quá.” Giang Lâm Thành cảm thán.

“Đừng nói vậy mà ba, ba là một người cha rất tuyệt vời, con cảm kích ba còn không hết nữa là.

Đúng rồi, vậy tại sao con và Tống Liễn lại có cùng nhóm máu ạ?” “Lúc đầu chúng ta cũng không biết, sau này nghe người trong xưởng lỡ lời nói có người từng đi dò hỏi khắp nơi về những ai có cùng nhóm máu với con.

Theo mô tả của họ, người đó chính là người đàn ông đã giao con cho chúng ta.

Ba nghĩ ông ta giao con cho chúng ta nuôi nấng chắc hẳn là vì thấy nhóm máu của Tống Liễn giống con, để đề phòng trường hợp khẩn cấp." Chính vì thế mà Tống Liễn luôn cho rằng gia đình này có được như ngày hôm nay đều là công lao của bà ta, vì bà ta và Giang Mạn có cùng nhóm máu nên người đàn ông kia mới giao cô cho họ.

Giang Mạn vô thức cắn môi, lòng rối bời: "Mạn Mạn, từ điểm này có thể thấy cha mẹ ruột của con vẫn quan tâm đến con, nếu không đã chẳng tính trước đường lui cho con như vậy.

Họ chắc chắn phải có nỗi khổ bất khả kháng mới gửi con cho chúng ta." Giang Mạn nhếch môi, mỉa mai nói: "Dù thế nào đi nữa, cũng không nên bỏ rơi con mình.

Năm đó trong hoàn cảnh gian nan như vậy, con vẫn có thể nuôi lớn Nghiêu Nghiêu.

Họ có thể bỏ ra hàng triệu tệ, điều kiện chắc chắn không tệ, vậy mà vẫn bỏ rơi con, con không thể dễ dàng tha thứ được." "Mạn Mạn, đừng nghĩ thế, không cha mẹ nào muốn bỏ rơi con mình đâu.

Đừng hận họ, đời người sẽ gặp rất nhiều chuyện, đôi khi là thân bất do kỷ, không có đúng sai tuyệt đối." Giang Mạn im lặng.

Giang Lâm Thành chợt nhớ ra điều gì đó, hỏi thêm: "Mạn Mạn, trên người con có một miếng ngọc bội trong suốt, giờ vẫn còn chứ?" Giang Mạn nhớ lại: "Vẫn còn ạ, con đeo trên cổ Nghiêu Nghiêu rồi." "Vậy thì tốt, đó thực ra không phải đồ của nhà họ Giang chúng ta.

Ông bà nội con chỉ là những người bình thường, làm sao có được thứ quý giá như vậy.

Nó đã được đeo trên cổ con từ bé, chắc là cha mẹ để lại cho con.

Nếu sau này con muốn nhận lại họ thì hãy giữ gìn nó cho kỹ.” Nhận lại họ ư?

Giang Mạn tự vấn lòng mình, cô không có khao khát đó quá mãnh liệt.

Những người đó cô chẳng có chút ấn tượng nào, họ chỉ cho cô sinh mạng, cùng lắm cũng chỉ là người lạ, nghĩ nhiều cũng vô ích.

Giang Mạn bĩu môi: “Ba, chúng ta đừng nói chuyện này nữa, trong lòng con chỉ có một người ba là ba thôi.” “Mạn Mạn, chỉ cần con không chê ba, ba sẽ là ba của con cả đời.” “Ba nói gì vậy, sao con lại chê ba được, con biết ơn ba còn chẳng hết.

Năm đó con yếu ớt như vậy, nếu không nhờ ba tận tình chăm sóc thì sao con có thể lớn lên bình an.” Hai cha con ngồi trong đình trò chuyện rất nhiều về chuyện xưa, cuối cùng Giang Mạn tựa vào vai Giang Lâm Thành ngủ thiếp đi.

Nhìn con gái, ông đầy vẻ xót xa, mắt đỏ hoe.

Cùng lúc đó, Lục Nghiêu đanh mặt nhìn Lục Minh, dáng vẻ nhỏ xíu đó trông cũng khá đáng sợ.

Lục Minh phì cười, nặn nặn cái má nhỏ của cậu bé: “Con trai, ai làm con không vui thế?” Lục Nghiêu hừ lạnh một tiếng: “Là ba.” “Ba làm gì con nào?” “Ba, cách làm của ba không đúng.

Thấy mẹ bị bắt nạt mà ba không nói một lời, con không thích ba như vậy.” Lục Nghiêu lên án.

Lục Minh bất lực, cứ tưởng chuyện gì to tát, hóa ra là chuyện này.

Thằng bé này đúng là một “hộ vệ” của mẹ nó.

“Chẳng phải bà nội và mọi người đã trút giận giúp mẹ con rồi sao?” “Cái đó không giống.

Họ là họ, ba là ba.

Ba là ba của con, là chồng của mẹ, ba không thể chỉ đứng nhìn mà không làm gì.” Lục Minh bế Lục Nghiêu lên, bẹo mũi cậu bé: “Nghiêu Nghiêu, con còn nhỏ, có những chuyện con chưa hiểu được.

Có ông ngoại ở đó, dù chúng ta có không hài lòng với bà ngoại danh nghĩa kia thế nào thì cũng phải nể mặt ông ngoại một chút.

Nếu trực tiếp đối đầu thì chẳng khác nào tát vào mặt ông ngoại, con hiểu đạo lý này chứ?” “Không hiểu, con cũng không cần hiểu, tóm lại con không cho phép ai bắt nạt mẹ con.” Lục Minh nhìn “tiểu vô lại” trong lòng, dở khóc dở cười.

Chương 708

Anh thực sự không biết tính cách thằng bé này giống ai nữa?

Cả anh và Giang Mạn đều không như vậy.

Đôi khi anh thấy nó giống em trai Lục Sâm, nhưng có lúc lại không.

Lục Sâm khi gặp chuyện này chắc chắn sẽ dùng cách khiến người ta “nội thương” giống như mẹ anh, chứ không trực diện đối đầu thế này.

“Được rồi, con đi tìm Niệm Niệm và Tử Mặc chơi đi, ba đi xem mẹ con thế nào.” Sau khi Lục Nghiêu đi khỏi, Lục Minh tiến về phía đình nghỉ mát, thấy Giang Mạn đang tựa vào vai Giang Lâm Thành, anh hạ thấp giọng: “Ba, để con bế Mạn Mạn về phòng nghỉ ngơi, tựa lâu như vậy vai ba sẽ đau đấy.” “Lục Minh, dạo này Mạn Mạn mệt lắm sao?

Ba thấy nó gầy hơn so với lần trước gặp.” “Cô ấy đang chuẩn bị cho một cuộc thi thiết kế quốc tế, lại còn bận rộn tự thiết kế váy cưới cho mình, cả ngày hầu như lúc nào cũng làm việc, con khuyên thế nào cũng không được.” “Hóa ra là vậy, thôi cứ kệ nó đi, đó là sở thích duy nhất của nó, nó thấy vui là được.” “Con cũng nghĩ thế.” “Lục Minh, con là cha ruột của Nghiêu Nghiêu đúng không?” Giang Lâm Thành đột nhiên hỏi.

Lục Minh hơi khựng lại một chút, cũng không phủ nhận mà thừa nhận luôn: “Vâng ạ.” Giang Lâm Thành mỉm cười: “Vậy Mạn Mạn có biết không?” “Tạm thời cô ấy chưa biết, con cũng không biết phải nói thế nào với cô ấy.” Giang Lâm Thành vuốt tóc Giang Mạn: “Cái con bé ngốc này, chỉ số thông minh không thấp nhưng đôi khi phản ứng chậm chạp vô cùng.

Con và Nghiêu Nghiêu giống nhau như đúc mà nó lâu vậy vẫn không nhận ra, đúng là ngốc hết chỗ nói.” “Ba, chuyện năm đó là con có lỗi với Mạn Mạn, nếu không phải...” Giang Lâm Thành xua tay ngắt lời anh: “Chuyện quá khứ bỏ qua đi.

Ba thấy con và gia đình con đối xử rất tốt với Mạn Mạn, nó cũng thích con, hai đứa lại có con chung rồi, con cái ở bên cha mẹ ruột vẫn là tốt nhất, sau này hai đứa hãy sống thật tốt.” “Cảm ơn ba đã thấu hiểu, con sẽ đối xử tốt với Mạn Mạn cả đời.” Lục Minh bế Giang Mạn về phòng nghỉ ngơi.

Cô ngủ rất sâu, hơi thở nhẹ nhàng đều đặn.

Lục Minh ngồi bên giường nhìn cô, khóe môi khẽ nhếch lên một nụ cười khó nhận ra.

Giang Lâm Thành nói cô thích anh.

Cái cô nàng này đúng là khẩu thị tâm phi, vậy mà không chịu đáp lại anh.

Giang Mạn vừa mở mắt đã thấy Lục Minh đang nhìn mình chằm chằm, cô ngẩn ra một lúc: “Lục Minh, anh nhìn em làm gì?” “Mạn Mạn, em có thích anh không?” Giang Mạn suýt thì sặc, che miệng ho một cái: “Sao anh lại hỏi chuyện này nữa?” “Vì anh muốn nghe câu trả lời chân thật nhất từ lòng em.” Giang Mạn xoay người, tiếp tục nhắm mắt ngủ.

“Giang Mạn Mạn, anh biết hết rồi, em thích anh.” Lục Minh xoay người Giang Mạn lại, giữ lấy vai cô, bắt cô phải đối diện với mình.

Người đàn ông này sao giống trẻ con vậy, cứ phải hỏi cho bằng được.

Giang Mạn không chịu nổi dáng vẻ này của anh, cũng không muốn anh sau này cứ lải nhải chuyện này nữa, bèn ngồi dậy ôm lấy eo anh, rúc vào lòng anh: “Lục Minh, anh thích em bao nhiêu thì em thích anh bấy nhiêu.” “Được.” Lục Minh đáp.

Đúng là kiệm lời như vàng, Giang Mạn không nhịn được lườm một cái: “Được cái gì mà được?” “Anh thích em, em cũng vừa hay thích anh, như vậy không tốt sao?” Một câu nói đơn giản khiến Giang Mạn bật cười khe khẽ.

Cô cảm thấy đôi khi cô và Lục Minh giống như hai đứa trẻ vậy, lớn ngần này tuổi rồi mà còn thấy vui vẻ vì mấy câu “anh thích em, em thích anh” như thế này.

Lục Minh nhìn đôi mắt tinh nghịch của cô, ngại ngùng gãi đầu: “Anh nói không đúng sao?” “Đúng, Lục quân trưởng nói rất đúng.” “Ừm.” Giang Mạn rúc vào lòng Lục Minh, tận hưởng hơi ấm từ anh, nhưng bỗng nhiên nhớ lại những gì Giang Lâm Thành đã kể, sắc mặt cô thoáng u ám.

Dù miệng nói không để tâm nhưng để thực sự không vướng bận thì vẫn cần thời gian.

Chẳng ai có thể chịu đựng được việc vừa sinh ra đã bị cha mẹ ruột bỏ rơi.

Lục Minh vốn giỏi quan sát, nhận ra ngay tâm trạng thất lạc của cô, liền hỏi: “Mạn Mạn, có chuyện gì sao?” “Lục Minh, anh đoán đúng rồi, Tống Liễn không phải mẹ ruột của em, ba cũng không phải cha ruột.

Em là con nuôi của họ, ba đã kể hết thân thế cho em nghe rồi.” Giang Mạn ngước đầu lên, ánh mắt vô thức lộ ra vẻ đau thương.

Lục Minh thấy xót xa cho người phụ nữ trong lòng mình, hóa ra cô đã mất đi cha mẹ ruột từ nhỏ.

“Mạn Mạn, em còn có anh.” Anh không giỏi ăn nói, càng không biết an ủi người khác, lúc này đây đây là câu duy nhất anh có thể nghĩ ra.

“Lục Minh, liệu có một ngày anh cũng bỏ rơi em giữa chừng không?” Giang Mạn ngẩn ngơ nhìn anh, đáy mắt có hơi nước dao động nhưng cô vẫn cố kìm nén.

Lục Minh sầm mặt xuống: “Giang Mạn Mạn, em nghĩ linh tinh cái gì vậy, anh đã nói chúng ta sẽ không ly hôn mà.” “Lục Minh, đừng nói tuyệt đối như vậy, tương lai thế nào chúng ta không thể dự đoán trước được.

Nếu có ngày anh không còn thích em nữa, xin hãy báo trước cho em một tiếng, em muốn sống một cách tỉnh táo chứ không muốn mờ mịt qua ngày.” Lục Minh thở dài, anh thực sự hiểu nỗi bất an của cô đến từ đâu, vòng tay siết chặt lấy cô hơn một chút: “Giang Mạn Mạn, nể tình hôm nay trái tim em đang mong manh yếu đuối, anh tạm thời không chấp với em.

Sau này nếu để anh nghe thấy câu này lần nữa, xem anh dạy dỗ em thế nào.” “Lục Minh, em nói thật đấy, chúng ta nên chia tay trong êm đẹp.” Khi chưa kết hôn, cô chỉ muốn tìm một người để sống qua ngày, nhưng sau khi nhận được sự quan tâm của anh, cô phát hiện mình đã trở nên tham lam, muốn được anh cưng chiều trong lòng bàn tay cả đời, luôn được ở bên cạnh anh, những lúc cô đơn lạnh lẽo có thể như lúc này, gối đầu lên chân anh, rúc vào lòng anh mà thầm thì trò chuyện.

“Giang Mạn Mạn.” Lục Minh cao giọng, có chút bực mình vì cô không tin tưởng mình.

Thân hình nhỏ nhắn của Giang Mạn run lên một cái, lập tức gượng cười: “Được rồi được rồi, em không nói nữa, anh đừng biến sắc mặt.

Da anh vốn đã đen, biến sắc mặt trông đáng sợ lắm.” “Anh không phải bẩm sinh da đen, là do sau này bị phơi nắng mới đen.” Lục Minh đính chính.

Giang Mạn bĩu môi, có gì khác nhau đâu, tóm lại là đen rồi.

Hai anh em đứng cạnh nhau là thấy rõ ngay, Lục Sâm trắng hơn anh hẳn.

Cô có nói là không thích màu da này đâu mà anh kích động thế, thực ra màu da hiện tại của anh rất vừa vặn, là màu lúa mạch khỏe mạnh, càng tăng thêm vẻ nam tính cho anh.

Giang Mạn giơ tay kéo kéo khóe miệng anh: “Được rồi, Lục quân trưởng, đừng cao lãnh thế nữa, cười nhiều lên cho em cảm thấy hạnh phúc nào.” Nghe vậy, khóe môi Lục Minh khẽ nhếch lên một nụ cười.

Giang Mạn nhìn anh như thế cũng không nhịn được mà bật cười, nhưng cười rồi nước mắt cứ thế trào ra không kiểm soát được.

Lục Minh giúp cô lau nước mắt: “Mạn Mạn, muốn khóc thì cứ khóc đi, ở bên anh, em không cần phải cố tỏ ra mạnh mẽ.” Một câu nói đơn giản chạm đúng vào nỗi lòng của Giang Mạn, cô òa khóc nức nở, Lục Minh chỉ nhẹ nhàng vỗ về lưng cô.

Anh vốn không thích phụ nữ khóc lóc, nhưng nhìn người phụ nữ trong lòng, anh chỉ cảm thấy trái tim mình cũng thắt lại theo tiếng khóc của cô, một cảm giác rất kỳ lạ.

Không biết qua bao lâu, Giang Mạn ngừng khóc, nhìn vết bẩn trên ngực áo Lục Minh, cô ngượng ngùng: “Xin lỗi, em làm bẩn áo anh rồi.” “Không sao, em khóc cho nhẹ lòng là tốt rồi.” Hai người thấy thời gian không còn sớm, rửa mặt qua một chút rồi mới ra khỏi phòng.

Khi ra ngoài, thấy mọi người đang nướng thịt, mùi hương nồng nàn thơm phức tỏa ra, Giang Mạn lại không nhịn được cằn nhằn, lườm Lục Minh mấy cái: “Đều tại anh, em ngủ quên mất mà anh cũng không gọi em dậy, một ngày cuối tuần đẹp trời thế này mà toàn ngủ với nghê, lỗ quá rồi.” Lục Minh bất lực gãi đầu, lòng phụ nữ đúng là mò kim đáy biển, không tài nào đoán định được, lúc nắng lúc mưa: “Anh chẳng phải xót em mệt nên muốn em ngủ thêm chút sao.” “Em có mệt đâu, sức khỏe em tốt lắm, lần sau không được như vậy nữa nhé.” “Được rồi, lần sau gặp chuyện này nhất định sẽ gọi em dậy.” Mạc Noãn và Lục Sâm vốn định đi tìm con bé nghịch ngợm Lục Niệm Nhất, không ngờ lại nghe thấy cuộc trò chuyện của họ.

Thấy dáng vẻ của Giang Mạn, Mạc Noãn lờ mờ hiểu ra gì đó, cô không nhịn được trêu chọc: “Chị dâu cũng đừng trách anh cả, anh ấy cũng chỉ vì xót chị thôi, vợ chồng mới cưới mà, chúng em hiểu cả.” Lục Minh nghe vậy sắc mặt thay đổi liên tục, che miệng khẽ ho một tiếng.

Lục Sâm bật cười, vội vàng kéo Mạc Noãn đi.

“Noãn Noãn, em từ bao giờ mà trở nên xấu tính thế này hả?” Lại có thể cười tươi rói trêu chọc chuyện thầm kín của vợ chồng nhà người ta.

“Gần mực thì đen mà, bị mẹ và mọi người lây đấy.” Lục Sâm nhớ lại dáng vẻ của anh cả vừa nãy thì thấy thú vị vô cùng: “Nhưng lần này có lẽ em hiểu lầm người ta rồi, khóe mắt anh cả cứ giật liên hồi kìa.” “Hiểu lầm sao?” Mạc Noãn không hiểu nhìn Lục Sâm.

Chương 709

Lục Sâm khẳng định: “Rất có khả năng.” Bên này, Giang Mạn vẫn chưa hiểu ý của Mạc Noãn là gì, cô cũng chẳng để tâm, cùng Lục Minh đi về phía mọi người.

Vừa ngồi xuống, Tần Tuệ đã hỏi: “Mạn Mạn, cả buổi chiều nay con đi đâu thế?” Giang Mạn lại lườm Lục Minh một cái, đều tại anh hết.

Đây là lần đầu tiên cô tham gia hoạt động tập thể với gia đình họ Lục, vậy mà giữa chừng lại mất hút, đợi mọi người chuẩn bị xong xuôi mới xuất hiện hưởng thành quả, thật là quá đáng.

Giang Mạn cũng không giấu giếm, thật thà nói: “Con xin lỗi mẹ, con hơi mệt nên ngủ quên mất ạ.” “Không sao đâu, chuyện này phải trách thằng Minh, lớn chừng này rồi mà vẫn không biết nặng nhẹ.” “Đúng thế, chị dâu, chúng em đều hiểu chị mà.

Hai chúng ta cùng cố gắng nhé, tranh thủ sớm có em bé.” Lục Tử Đồng an ủi.

Về chuyện này, Lục Tử Đồng luôn muốn sớm có kết quả, dù sao tuổi tác của Bùi Lệ Hành cũng không còn nhỏ nữa.

Nhưng trong mắt Giang Mạn, đây chẳng giống lời an ủi mà là sự kinh hãi.

Cô muộn màng nhận ra hình như mọi người đang hiểu lầm chuyện gì đó, định mở miệng giải thích nhưng lại không biết phải nói thế nào.

Lục Minh không hài lòng nhìn Lục Tử Đồng: “Lục Tử Đồng, đừng có mà bày trò xấu.” “Ây da, hai chị dâu nhà mình da mặt mỏng thật đấy.

Nhưng em tin là dưới sự ‘huân đào’ của em, hai chị nhất định sẽ trở nên dày dạn hơn thôi.

Nghĩ lại chị dâu thứ lúc mới gả vào nhà họ Lục cũng thế này, thuần khiết lắm.” Mà bây giờ, đã có thể “một chín một mười” với cô rồi.

Giang Mạn vô cùng quẫn bách, không hiểu sao mọi người lại hiểu lầm như vậy.

Lục Minh nhận thấy vẻ thắc mắc của cô, liền lấy điện thoại mở camera ra cho cô tự soi gương.

Giang Mạn vừa nhìn đã hiểu ngay, vì vừa mới khóc xong nên trông cô đôi mắt long lanh, dáng vẻ như vừa bị “bắt nạt”, thật sự rất giống bộ dạng sau khi làm chuyện “ấy” xong.

Gương mặt Giang Mạn thoáng hiện nét bối rối, cô hơi ngượng ngùng cúi đầu.

Cái bầu không khí của nhà họ Lục này cô thực sự rất khó thích nghi, cả gia đình già trẻ lớn bé đều ở đây mà có thể thản nhiên bàn luận những vấn đề này không chút kiêng dè. "Mạn Mạn, mẹ đặc biệt nướng cho con đấy, ăn nhiều một chút." Tần Tuệ thấy Giang Mạn thực sự quá xấu hổ, liền đưa đồ nướng trong tay qua. "Cảm ơn mẹ." Giang Mạn đón lấy, vừa định ăn thì phát hiện Lục Nghiêu không có ở đây, cô không nhịn được hỏi: "Mẹ, Nghiêu Nghiêu đâu rồi ạ?" "Đi đón Hữu An rồi." "Hữu An cũng đến sao?

Chẳng phải con bé bảo không đến sao ạ?" "Chị dâu, là Nghiêu Nghiêu cứ quấn lấy ông nội đòi đi đón đấy, ông nội đã đặc biệt phái người đến nhà họ Mạc đón rồi, con dâu nhỏ của Nghiêu Nghiêu sắp đến nơi rồi." "Đừng nói bậy, Nghiêu Nghiêu mới bao nhiêu tuổi chứ." Chu Thanh Vận mắng yêu.

Giang Mạn bật cười, không khỏi xem trọng chuyện này.

Tính tình nhóc con nhà cô vốn dĩ đạm mạc, thực sự rất ít bạn nhỏ nào có thể chiếm được cảm tình của nó, chẳng lẽ nó thực sự thích cô bé Mạc Hữu An kia?

Ý nghĩ này vừa hiện ra, Giang Mạn đã ép mình gạt đi, cô đúng là lú lẫn rồi, sao lại có suy nghĩ như vậy được.

Một lát sau, thấy Lục Nghiêu tay trái dắt Lục Niệm Nhất, tay phải dắt Mạc Hữu An đi tới, phía sau còn có Lục Tử Mặc đi cùng.

Đứa trẻ nào trông cũng vô cùng tinh xảo, khung cảnh đó giản trực là đẹp đến nao lòng.

Lão gia tử nhìn đám chắt, vuốt râu cảm thán: "Thời gian trôi nhanh thật, mới chớp mắt mà trong nhà đã có nhiều nhóc con thế này rồi." Ba năm trước ông mong có chắt đến đỏ mắt, giờ thì tâm nguyện đã hoàn toàn thành hiện thực. "Niệm Niệm, ba mẹ cháu đâu?" Lục Tử Đồng hỏi. "Cháu không biết, không thấy ạ." Lục Niệm Nhất thốt ra giọng nói mềm mại, gạt tay Lục Nghiêu ra, như một đầu tàu nhỏ lao tới, đâm sầm vào lòng Bùi Lệ Hành. "Chú dượng nhỏ, cháu muốn ăn tôm." Bùi Lệ Hành mỉm cười, bế cô bé đặt lên đùi mình, kiên nhẫn bóc vỏ tôm cho cô bé.

Cô bé ăn rất vui vẻ, Lục Tử Đồng tới nhéo má cô bé: "Lục Niệm Nhất, cháu đang chiếm người của cô đấy." "Dượng là của cháu." "Yêu à, cái đồ nhóc con này, khẩu vị còn nặng hơn cả cô nữa, nhìn trúng dượng nhỏ của cháu rồi sao?" Lục Niệm Nhất nhăn mũi: "Dượng nhỏ đẹp trai." Đúng là đồ nhóc con, vẫn cứ thích trai đẹp như thế.

Lục Tử Đồng hỏi: "Vậy dượng nhỏ đẹp trai hay ba cháu đẹp trai?" Cô bé ngẩng đầu nhìn Bùi Lệ Hành, mỉm cười không nói gì.

Mỗi khi cô bé cảm thấy khó trả lời, thường sẽ lộ ra vẻ mặt vô hại này, tuổi còn nhỏ mà đã tinh ranh vô cùng.

Lục Sâm vừa đi tới đã thấy con gái đang ngồi trên đùi Bùi Lệ Hành, chân mày khẽ nhíu lại.

Để kiểm chứng giá trị mị lực của mình, anh gọi: "Niệm Niệm." Quả nhiên, Lục Niệm Nhất nghe thấy tiếng anh, lập tức tuột khỏi đùi Bùi Lệ Hành, rồi nịnh nọt chạy tới ôm lấy Lục Sâm, cười hì hì nói nhỏ: "Ba ơi, ba đẹp trai nhất." "Ừ." Lục Sâm đáp.

Mạc Noãn đã quen với cảnh tượng này, trên mặt nở một nụ cười nhẹ. "Lục Niệm Nhất, cái đồ phản bội này, dượng nhỏ của cháu uổng công thương cháu rồi." Lục Tử Đồng hừ nhẹ.

Lục Niệm Nhất quay người làm mặt quỷ với Lục Tử Đồng, khiến cô tức đến mức muốn kéo cô bé lại cho một trận, nhưng tất nhiên cũng chỉ là nghĩ thế thôi, chỗ dựa của con bé thì cô không chọc nổi.

Giang Mạn nhìn họ đùa giỡn, trong lòng vừa ngưỡng mộ vừa vui mừng, thật may mắn khi cô được gả vào một gia đình như thế này, thật hạnh phúc và ấm áp.

Nhìn vào đường nét xương hàm hoàn hảo của Lục Minh, cô không khỏi nghĩ, nếu họ sinh con gái chắc cũng sẽ xinh đẹp như Lục Niệm Nhất vậy.

Mạc Noãn nhéo má con gái một cái, nói với mọi người: "Mễ Nặc vừa sinh con trai, tôi và Lục Sâm phải đi trước đây, chúng tôi chuẩn bị đến bệnh viện thăm cô ấy." "Con trai à?

Thế thì thằng nhóc họ Diệp kia chẳng nhảy dựng lên ấy chứ.

Lần trước còn thề thốt trước mặt ông là phải sinh một đứa con gái xinh đẹp hơn Niệm Niệm nữa." Lão gia tử cười trên nỗi đau của người khác. "Ông nội đoán không sai đâu, mặt Diệp Tử Hạo đã thối suốt cả buổi sáng rồi, đến tận bây giờ mới gọi điện cho chúng cháu." Mạc Noãn cười nói.

Thực ra Mễ Nặc đã sinh con từ năm giờ sáng, nhưng Diệp Tử Hạo không vui nên cứ lười thông báo cho bạn bè, cuối cùng dưới sự ép buộc của Mễ Nặc mới bắt đầu báo tin. "An An, con muốn đi cùng thím hay ở lại đây chơi?" Mạc Noãn hỏi. "Con muốn đi xem em trai." Mạc Hữu An sốt sắng nói, cũng muốn gạt tay Lục Nghiêu ra, nhưng Lục Nghiêu nhất quyết không buông, cô bé vùng vẫy mấy cái cũng không thoát được. "Được, đi xem em trai." Vì quan hệ giữa Mạc Tử Hi và Mạc Noãn đã dịu bớt, Mễ Nặc cũng thay đổi cái nhìn với Mạc Tử Hi, ba người thường xuyên tụ tập với nhau.

Chương 710

Đôi khi Mạc Noãn bận, Mễ Nặc và Mạc Tử Hi còn gặp riêng, Mạc Hữu An cũng rất thân với Mễ Nặc, thường xuyên nói chuyện với cái thai trong bụng cô ấy. "An An, em vừa mới đến đã muốn đi sao?" Lục Nghiêu có chút cuống quýt. "Em muốn đi xem em trai." "Nhóc con tí xíu thì có gì mà xem chứ." "Em trai biết cử động đấy, em từng sờ rồi." Mạc Hữu An nghiêm túc nói.

Lục Nghiêu suy nghĩ một chút, nói với Lục Sâm và Mạc Noãn: "Chú nhỏ, thím nhỏ, cháu cũng muốn đi cùng mọi người." Giang Mạn không nhịn được lên tiếng: "Nghiêu Nghiêu, chú thím con chỉ có hai người, sao chăm sóc được bốn đứa trẻ chứ, con đừng đi nữa." "Con đâu có cần người chăm sóc." Lục Nghiêu mím môi nhỏ.

Khó khăn lắm mới gặp được Mạc Hữu An, cậu bé không muốn cô bé đi nhanh như vậy, lần sau gặp lại chẳng biết là bao giờ.

Lục Sâm cũng lười quản, dù sao cũng là cháu trai mình, phù sa không chảy ruộng ngoài, cứ thuận theo tự nhiên thôi. "Đại ca, mọi người cứ ở đây chơi, tối nay em đưa Nghiêu Nghiêu về chỗ chúng em ở, đợi mai anh chị về thì qua chỗ em đón nó." Lục Minh gật đầu, thực ra anh cũng rất vui khi con trai không ở nhà, trong nhà thêm một nhóc con đôi khi cũng hơi bất tiện: "Được, vậy làm phiền chú và Tiểu Noãn chăm sóc Nghiêu Nghiêu vậy." "Nghiêu Nghiêu, con phải nghe lời chú thím đấy." Giang Mạn tự nhiên không biết suy nghĩ của Lục Minh, tâm trí cô đều dồn hết lên người Lục Nghiêu. "Con biết rồi ạ." Sau khi mấy đứa trẻ rời đi, mọi người lại bắt đầu nói cười vui vẻ.

Điện thoại của Giang Lâm Thành cứ reo liên tục, lần nào cũng bị ông trực tiếp dập máy, cuối cùng ông dứt khoát tắt máy luôn.

Giang Mạn vô tình nhìn thoáng qua, là Tống Liễn gọi đến.

Không nghi ngờ gì nữa, chắc chắn vì chuyện hôm nay mà bà ta lại muốn làm loạn, đúng là không yên phận chút nào. "Ba, ba không sao chứ?" Giang Lâm Thành lắc đầu, có chút mệt mỏi nói: "Không sao, ba quen rồi." Ông thực sự nhớ những ngày tháng cũ, trước kia khi họ còn đi làm ở công xưởng, cuộc sống của hai người thực ra trôi qua khá êm ấm, nhưng từ khi điều kiện gia đình khá lên, mọi thứ đã âm thầm thay đổi, Tống Liễn như biến thành một người khác, càng ngày càng tham lam không đáy.

Vì có người nhà họ Lục ở đó, Giang Mạn cũng không tiện nói ra những lời chất chứa trong lòng, chỉ im lặng giúp Giang Lâm Thành nướng đồ ăn.

Cả nhà đã trải qua một kỳ nghỉ cuối tuần thong thả tại sơn trang, Giang Lâm Thành cũng tắt máy điện thoại, không thèm để ý đến sự oanh tạc của Tống Liễn.

Tối chủ nhật, cả đoàn ăn xong bữa tối mới rời khỏi sơn trang.

Giang Mạn không yên tâm về Giang Lâm Thành, nên đã cùng Lục Minh đưa ông về nhà.

Quả nhiên, vừa đến cửa nhà, Tống Liễn nghe thấy tiếng xe đã hằm hằm sát khí từ trong nhà lao ra. "Giang Lâm Thành, ông còn biết đường về à?

Sao hả, con gái cưng của ông gả vào nhà hào môn rồi mà không đón ông đi hưởng phúc, còn để ông quay lại cái nơi rách nát này sao?" Giọng điệu của Tống Liễn đầy sự mỉa mai.

Sau khi trở về, bà ta đã tra cứu về nhà họ Lục, không tra thì thôi, tra rồi suýt nữa thì ngất xỉu.

Cái con ranh Giang Mạn kia vậy mà lại gả vào một gia đình như thế, đúng là vận may quá tốt.

Bỏ lỡ Tần Trí Viễn, con bé đó vậy mà lại trong cái rủi có cái may, bám được cành cao hơn.

Tâm trạng vui vẻ của Giang Lâm Thành lập tức rơi xuống đáy vực, chỉ cảm thấy bên tai ong ong, một trận phiền muộn ập đến, ông căn bản không buồn để ý đến Tống Liễn, đi thẳng vào nhà.

Tống Liễn ghét nhất dáng vẻ này của ông, tuổi càng lớn càng không biết cầu tiến, vậy mà chỉ giữ khư khư một công ty để sống qua ngày.

Bà ta không cam lòng chặn ở cửa, không cho ông vào. "Tránh ra." Giang Lâm Thành lạnh giọng quát. "Ông nói đi, có phải ông đã biết từ sớm là Giang Mạn gả vào nhà giàu rồi không?" Tống Liễn gặng hỏi. "Có thì đã sao?" Tống Liễn tức đến nhảy dựng lên, quả nhiên ông ta đã biết từ sớm: "Ông đã biết tại sao không thu sính lễ của nhà họ Lục?

Nhà họ Lục gia đại nghiệp đại, cho chút sính lễ chỉ như nhổ một sợi lông, ông giả vờ thanh cao cái gì?

Đó là thứ chúng ta xứng đáng được nhận, ông có biết tổ chức hôn lễ tốn bao nhiêu tiền không?" Quả nhiên lại vì chuyện này, ông không nên hy vọng gì ở bà ta: "Tổ chức một hôn lễ tôi còn lo được, tôi gả con gái chứ không phải bán con gái." "Được được được, ông giỏi rồi, ông nếu nhiều tiền sao không mua cho Tiểu Chanh hai cái xe thì đã sao?

Con bé đã thúc giục ông bao nhiêu lần rồi, Giang Lâm Thành, tâm địa ông không được thiên vị như thế, cùng là con gái mà ông đối xử với Tiểu Chanh quá tệ bạc." "Tôi không mua xe cho nó là để bảo vệ cái mạng nhỏ của nó.

Nó đến bằng lái còn không có thì mua xe làm gì, chẳng lẽ bà muốn có ngày bị cảnh sát gọi đi nhận xác sao?" Giang Lâm Thành đang cơn nóng giận nên lời lẽ cũng có chút nặng nề.

Tống Liễn sững người một lát, rồi như phát điên lao về phía Giang Lâm Thành, túm lấy áo ông gào lên: "Giang Lâm Thành, ông đừng quá đáng, có người cha nào lại trù ẻo con gái mình như thế không?" "Tôi nói là sự thật, trong nhà có tài xế, nó muốn đi đâu có thể bảo tài xế đưa đi, một đứa con gái suốt ngày lái xe chạy rông khắp nơi thì ra thể thống gì?" Giang Lâm Thành gạt Tống Liễn ra.

Người Tống Liễn lảo đảo, phải bám vào cửa mới đứng vững được: "Nhà chúng ta thiếu chút tiền đó sao?

Cứ phải sống nghèo hèn như thế này à?

Bằng lái có thể đi thi, đó không phải vấn đề, nói cho cùng ông chính là không nỡ, một lòng muốn để lại tài sản cho con ranh Giang Mạn kia chứ gì." Bà ta không tài nào hiểu nổi, Giang Chanh mới là con gái ruột của ông, vậy mà ông cứ nhất quyết bảo vệ đứa trẻ nhặt về kia. "Mạn Mạn không hiếm lạ gì đâu." "Yêu, ông muốn cho người ta chắc gì người ta đã thèm lấy, bây giờ người ta khác xưa rồi, thèm nhìn vào mặt ông già này mới lạ đấy.

Nhìn xem, người ta đến tận cửa nhà rồi còn không thèm xuống xe, chắc chắn là thấy nhà họ Giang nghèo nàn, không xứng với nó." Tống Liễn biết Giang Mạn và Lục Minh đang ở trong xe, cố ý nói giọng âm dương quái khí hướng về phía đó.

Giang Mạn mím chặt môi, nếu không phải Lục Minh giữ lại, cô chắc chắn đã lao xuống từ lâu rồi. "Tại sao Mạn Mạn không xuống xe, bà là người rõ hơn ai hết, là bà có lỗi với nó trước." "Tôi có lỗi với nó thì đã sao?

Tôi là mẹ nó, vất vả nuôi dưỡng nó hai mươi năm trời." Giang Mạn thực sự không nhịn nổi nữa, trực tiếp đẩy cửa xe bước xuống:

"Tống Liễn, chuyện đến nước này bà cũng đừng có nói những lời vô nghĩa đó trước mặt tôi nữa, bà có phải mẹ ruột của tôi hay không, trong lòng bà tự hiểu rõ." "Mày nói thế là ý gì?

Gả vào nhà giàu rồi nên đến mẹ mình cũng không nhận nữa à?" "Tống Liễn, tôi biết hết rồi, tất cả những gì bà đã làm với tôi tôi đều biết hết rồi, tôi cũng biết bà vốn dĩ không phải mẹ ruột của tôi." Tống Liễn giật mình, ánh mắt né tránh: "Mày...

Tao không hiểu mày đang nói gì." "Tôi là do bà và ba nhận nuôi, lúc đó bà không có con nên đối xử với tôi cũng tạm được, nhưng khi Giang Chanh ra đời, lòng bà đã hoàn toàn thiên vị rồi." Giang Mạn không nể tình vạch trần. "Thì đã sao?

Lòng bàn tay và mu bàn tay đương nhiên là khác nhau, mày không phải miếng thịt trên người tao rơi ra, mày còn muốn tao phải luôn yêu thương mày trong lòng bàn tay sao?

Đừng có mơ mộng giữa ban ngày nữa, tao không phải thánh mẫu mà đi đối tốt với mày vô duyên vô cớ.

Chương 711

Năm đó mày bị tai nạn mất máu quá nhiều, là tao truyền máu cho mày mày mới giữ được mạng đến giờ đấy.

Cho dù tao không phải mẹ ruột của mày, tao cũng là cha mẹ tái sinh, là trưởng bối của mày, làm người phải biết ơn, mày không được nói chuyện với tao như thế." Tống Liễn không hề cảm thấy mình làm gì sai, vẫn cứng cổ nói.

Giang Mạn mím môi, lạnh lùng đáp: "Tống Liễn, chuyện quá khứ tôi không muốn so đo nữa, bà nhận nuôi tôi cũng không phải là miễn phí, năm đó bà đã nhận được một khoản tiền, ân oán giữa chúng ta coi như xóa sạch từ đây." Tống Liễn trừng mắt nhìn Giang Lâm Thành, cái lão hồ đồ này, vậy mà ngay cả chuyện này cũng khai ra.

Giang Mạn gả được chỗ tốt như vậy mà ông ta lại không biết lợi dụng, đúng là chỉ số thông minh quá thấp, thảo nào không làm nổi việc lớn, bao nhiêu năm qua công ty cứ dậm chân tại chỗ không phát triển được gì. "Cái đồ không có lương tâm này, ơn nuôi dưỡng mà có thể xóa sạch được sao?" "Bao nhiêu năm qua bà có nuôi tôi hay không tự bà biết rõ, là ba đã luôn tận tâm chăm sóc tôi." Các buổi họp phụ huynh đều là ba tham gia, ăn mặc ở đi lại cũng là ba lo liệu, thậm chí ngay cả tiết giáo dục vệ sinh đầu tiên cũng là ba đỏ mặt giảng cho cô, vai trò người mẹ bấy lâu nay luôn là ba đóng vai.

Tống Liễn tức muốn chết, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Giang Mạn lại càng thêm tức giận.

Rõ ràng đã sinh con rồi mà da dẻ vẫn tốt đến vậy.

Hồi đó bà ta nhờ người giới thiệu không ít bạn trai cho Giang Chanh, nhưng ai cũng lấy lý do Giang Chanh còn nhỏ để từ chối, thực chất bà ta biết, họ đều nhìn trúng khuôn mặt hồ ly tinh của Giang Mạn.

Càng nghĩ Tống Liễn càng giận, không nhịn được giơ tay định đánh.

Giang Mạn vừa định đỡ lấy thì một bàn tay to lớn màu đồng đã nhanh chóng vươn ra, dễ dàng khóa chặt cổ tay Tống Liễn: "Tôi kính trọng bà vì tuổi tác lớn hơn tôi, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi có thể chịu đựng việc bà hết lần này đến lần khác sỉ nhục vợ tôi ngay trước mặt tôi, thậm chí là động tay động chân với cô ấy." Người phụ nữ này to gan thật đấy, dám định đánh Giang Mạn ngay trước mặt anh.

Anh vẫn luôn nghĩ bà ta chỉ là cái miệng đáng đánh, nhưng nhìn tình hình hôm nay, chắc chắn trong quá khứ bà ta không chỉ một lần động tay với Giang Mạn.

Giọng nói lạnh lùng không chút hơi ấm, tựa như đến từ địa ngục khiến tim Tống Liễn run rẩy, nhưng cảm nhận trực quan nhất của bà ta hiện giờ là đau, đau đến mức nước mắt sắp trào ra.

Lục Minh vốn là quân nhân, lại là người đàn ông cao hơn một mét tám, lực tay đương nhiên không cần phải bàn.

Tống Liễn sụp đổ hoàn toàn, cơn đau thấu xương ở cổ tay cuối cùng cũng khiến nước mắt bà ta rơi xuống: "Anh...

Anh buông tay ra, tôi là trưởng bối của anh." Lục Minh căn bản không màng đến bộ dạng đó, nhiều năm nằm vùng đã biến anh thành một người máu lạnh vô tình, sự dịu dàng duy nhất chỉ dành cho những người thân thiết nhất, còn Tống Liễn chẳng có chút quan hệ gì với anh, lại còn luôn ức hiếp Giang Mạn, anh đương nhiên sẽ không nương tay.

Lực tay không hề nới lỏng, anh cảnh cáo lần nữa: "Sau này hãy tôn trọng vợ tôi một chút, nếu không mọi chuyện sẽ không kết thúc dễ dàng như hôm nay đâu." Tiếp xúc với ánh mắt âm lãnh của Lục Minh, Tống Liễn rùng mình một cái, ánh mắt người đàn ông này thực sự quá đáng sợ. "Lục Minh...

Anh buông tay đi, chúng ta có chuyện gì thì từ từ nói." Tống Liễn bắt đầu xuống nước.

Đáng tiếc Lục Minh không hề lay động, hôm nay anh đã hạ quyết tâm phải cho Tống Liễn một bài học.

Tống Liễn đau đến mức trán túa mồ hôi, đành phải phẫn hận trừng mắt nhìn Giang Mạn: "Giang Mạn, cái con ranh không có lương tâm này, dám hợp sức với đàn ông của mày đến nhà bắt nạt mẹ mày, mày sẽ bị trời đánh thánh đâm đấy." Giang Lâm Thành vốn định nói giúp Tống Liễn vài câu, nhưng nghe thấy lời này liền lập tức dập tắt ý định.

Có những người đúng là chết cũng không hối cải, không để bà ta chịu chút khổ cực thì không được. "Người đâu mau đến đây, ở đây có người muốn mưu sát..." Hai chữ "mẹ ruột" phía sau còn chưa kịp nói ra, Tống Liễn đã cảm thấy trong miệng mình bị nhét vào thứ gì đó.

Vì bị nhét quá chặt, hai tay lại bị Lục Minh kìm chế, bà ta căn bản không nói được lời nào, chỉ có thể trợn tròn mắt nhìn Giang Mạn để biểu thị sự bất mãn.

Lục Minh cũng hơi sững lại một chút, rồi nhìn sang Giang Mạn bên cạnh, chỉ thấy cô mím môi, mặt không cảm xúc nhìn Tống Liễn.

Dáng vẻ đó thực sự có vài phần sắc sảo khiến người ta không thể coi thường.

Thứ nhét trong miệng Tống Liễn chính là chiếc khăn lau kính mới mà họ vừa để trên xe lúc trước.

Cái con bé này, không biết từ lúc nào đã mang chiếc khăn trên xe xuống rồi.

Giang Mạn hiểu rõ tính tình Tống Liễn, nên khi Lục Minh khống chế bà ta, cô đã lên xe tìm chiếc khăn lông.

Cô đã muốn bịt miệng Tống Liễn không phải ngày một ngày hai, mỗi khi bà ta lải nhải không ngừng cô đều muốn làm vậy, trước kia chỉ là nghĩ trong đầu, không ngờ hôm nay lại thực hiện được: "Tống Liễn, tất cả đều là do bà ép tôi." Bà ta có thể nói cô sao cũng được, cô đã quen rồi, nhưng tuyệt đối không được đổ vấy lên người Lục Minh.

Thân phận của Lục Minh không hề tầm thường, một chút sơ sẩy sẽ gây ra ảnh hưởng rất xấu.

Tống Liễn dù sao cũng là mẹ trên danh nghĩa của cô, là mẹ vợ của Lục Minh, chuyện con rể động tay với mẹ vợ nếu truyền ra ngoài tuyệt đối không phải chuyện gì tốt đẹp. "Ư ư ư..." Tống Liễn vùng vẫy, liên tục nháy mắt ra hiệu với Giang Lâm Thành.

Giang Lâm Thành nhìn thấy cảnh này cũng chỉ thở dài lắc đầu, hoàn toàn không để ý đến sự cầu cứu của Tống Liễn.

Tống Liễn nhục nhã vô cùng, bà ta sống đến từng này tuổi đầu mà chưa bao giờ bị đối xử như thế này, không ngờ hôm nay bị Giang Mạn sỉ nhục như vậy, bao nhiêu năm qua đúng là nuôi một con sói mắt trắng.

Tống Liễn trợn tròn mắt, Giang Mạn cũng trực tiếp đối mặt với bà ta, không chút sợ hãi.

Giang Lâm Thành nói với họ: "Mạn Mạn, Lục Minh, đưa bà ta vào nhà đi, nhà họ Giang chúng ta không gánh nổi cái nhục này." Lục Minh gật đầu, đưa thẳng Tống Liễn vào nhà họ Giang.

Tiếng động dưới lầu đã kinh động đến Giang Chanh, Giang Chanh từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy cảnh này trước tiên là sững người, sau đó lập tức lao xuống hét lớn: "Giang Mạn, chị làm gì mẹ tôi đấy?

Chị mau buông bà ấy ra." "Giang Chanh, nếu cô không sợ thì cứ xông vào đây, còn không thì ngoan ngoãn đứng yên đó cho tôi." Giang Mạn nói với Giang Chanh.

Giang Chanh chưa bao giờ thấy một Giang Mạn như thế này.

Trong ấn tượng của cô ta, người chị này tuy không được lòng người nhưng chưa bao giờ động tay động chân với cô ta.

Hồi nhỏ cô ta bị bắt nạt ở trường, chị ta còn ra mặt bảo vệ.

Nhìn thế trận hôm nay, nếu cô ta dám bước tới, cô ta tin chắc chị ta thực sự sẽ ra tay với mình.

Còn cả người chồng của chị ta nữa, dáng vẻ không cảm xúc đó thực sự quá dọa người.

Giọng Giang Chanh lập tức yếu đi, thực ra đây cũng là kẻ bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh: "Chị ơi, chị làm gì vậy, chị bảo anh rể buông mẹ ra đi." "Giang Chanh, hôm nay tôi trịnh trọng nói cho cô biết, tôi không phải chị của cô, Lục Minh cũng không phải anh rể của cô, cô không xứng gọi anh ấy như thế." "Chị, chị đang nói gì vậy?" "Tôi không phải do mẹ cô sinh ra, là do ba nhặt về nuôi, hiểu chưa?" Giang Mạn nói ngắn gọn súc tích.

Giang Chanh ngẩn người, cô ta luôn nghĩ Giang Mạn vì tính cách không được lòng nên mẹ mới không thích, đâu có ngờ giữa hai người căn bản không có quan hệ huyết thống.

Giang Lâm Thành mở cửa phòng kho, ra hiệu cho Lục Minh một cái, Lục Minh đẩy Tống Liễn vào trong, sau đó Giang Lâm Thành trực tiếp đóng cửa lại.

Chương 712

Rầm rầm rầm!

Đó là tiếng Tống Liễn đạp cửa, kèm theo tiếng mắng chửi bị nghẹn lại, nhưng căn bản không ai để ý đến bà ta.

Giang Lâm Thành ngồi xuống sofa, mệt mỏi xoa xoa huyệt thái dương. "Ba, ba làm vậy với mẹ không tốt đâu, ba làm thế này là giam giữ người trái phép đấy." "Giang Chanh, hiện giờ ba không muốn nổi cáu với con, con tốt nhất nên biến khỏi tầm mắt của ba." Giang Lâm Thành nhìn Giang Chanh, sự tức giận trong đáy mắt hiện rõ mồn một.

Giang Chanh bĩu môi, nhưng lại không dám nói gì nữa, tự mình đi lên lầu.

Thường ngày cô ta tuy kiêu ngạo nhưng khi Giang Lâm Thành nổi giận, cô ta vẫn rất sợ.

Người làm trong nhà cũng không dám nói gì, tự giác làm việc của mình.

Lục Minh nhìn Giang Lâm Thành: "Ba, chuyện hôm nay là con bốc đồng, nhưng con không hối hận về việc mình đã làm." Một câu nói đơn giản đã bày tỏ rõ lập trường của anh.

Anh thường không động tay với phụ nữ và trưởng bối, nhưng anh cũng có nguyên tắc của riêng mình, không cho phép bất kỳ ai tùy ý phá vỡ.

Giang Lâm Thành nhìn ánh mắt kiên định của Lục Minh, xua tay: "A Minh, con đừng nói vậy.

Mạn Mạn chính là cần một người chồng như con.

Trước kia vì sự nhu nhược và do dự của ba đã khiến Mạn Mạn chịu khổ nhiều năm, ba không trách con, trái lại còn rất mừng, Mạn Mạn của ba cuối cùng cũng gặp được người đàn ông có thể che gió chắn mưa cho con bé rồi." "Ba." Giang Mạn ngồi xuống sofa, vô thức ôm lấy cánh tay Giang Lâm Thành. "Con à, đừng cảm thấy việc mình làm là quá đáng, giữa người với người là phải tôn trọng lẫn nhau.

Bà ta không tôn trọng con thì con cũng không cần phải coi bà ta là trưởng bối nữa." Giang Lâm Thành hiểu rõ đứa con gái mà mình nuôi nấng, rất có tài, điểm yếu duy nhất là quá trọng tình cảm. "Ba, con biết đạo lý đó, nhưng hình như con đã làm ba khó xử rồi." Giang Mạn có chút áy náy nói, ba và Tống Liễn tuy thỉnh thoảng có tranh cãi, nhưng hai ba mươi năm qua vẫn coi như hòa thuận, hiếm khi nào náo loạn đến mức căng thẳng thế này.

Giang Lâm Thành vỗ vỗ tay Giang Mạn: "Chuyện của ba con không cần lo, quyền kinh tế trong nhà đều nằm trong tay ba, Tống Liễn vẫn phải phụ thuộc vào ba, bà ta không làm gì được ba đâu." Giang Mạn định nói thêm gì đó thì bị Giang Lâm Thành ngắt lời: "Mạn Mạn, A Minh, hai con về trước đi, thời gian không còn sớm nữa, mai hai con còn phải đi làm, đi đường lái xe cẩn thận một chút." Giang Mạn mím môi, cô thực sự không yên tâm về ông, Tống Liễn mà phát điên lên thì cái gì cũng có thể làm ra được: "Ba, hay là ba về cùng con đi." Khi Giang Mạn nói lời này, cô hơi ngại ngùng nhìn Lục Minh một cái.

Lục Minh đương nhiên hiểu cô đang nghĩ gì, có lẽ cô cảm thấy đó là nhà của anh, cô tự ý quyết định như vậy là không hay.

Cái cô ngốc này, đã ở lâu như vậy rồi mà sao vẫn chưa có cảm giác thuộc về, của anh chẳng phải là của cô sao?

Lục Minh mỉm cười: "Ba, nhà của con và Mạn Mạn luôn chào đón ba, ba muốn đến lúc nào cũng được ạ." Nhà của con và Mạn Mạn.

Giang Mạn chỉ cảm thấy trong lòng ngọt ngào không sao tả xiết, ai bảo người đàn ông này đần độn chứ, người ta tâm tư thông suốt lắm, liếc mắt một cái đã thấu hiểu tâm tư của cô rồi.

Như vậy thực sự rất tốt.

Giang Mạn nhìn quanh một lượt, cô rời khỏi nhà họ Giang cũng đã mấy năm rồi, cách bài trí ở đây từ lâu đã không còn trong trí nhớ của cô, ngay cả nội thất dường như cũng đã được sửa sang lại.

Tuy thời gian kết hôn với Lục Minh không dài, nhưng nơi đó thực sự cho cô cảm giác ấm áp, rất nhiều đồ đạc trong căn nhà đó đều do cô tự tay mua sắm, thay đổi hoàn toàn phong cách lạnh lẽo trước kia. "Ba, ba qua với chúng con đi, bên đó vẫn còn hai phòng trống ạ." Giang Lâm Thành bật cười, đáy mắt mang theo vài phần bất lực: "Con gái ngốc, con định mang theo cả ba cùng đi lấy chồng đấy à?

Làm gì có chuyện đó, vả lại giờ ba đâu phải đã bảy tám mươi tuổi già yếu không đi vững cần con phụng dưỡng đâu.

Ba mới 50 tuổi, chân tay còn khỏe mạnh, không bệnh tật cũng chẳng tàn tật, con và A Minh đồng ý nhưng ba còn chưa có cái da mặt đó đâu, ra ngoài chẳng phải bị người ta cười chết sao.

Yên tâm đi, ba không sao đâu." "Ba, đây không phải vấn đề giữ thể diện hay không, mà là con và Lục Minh chân thành mời ba.

Đã bao nhiêu năm con không được sống cùng ba rồi, con nhớ món cơm ba nấu cho con rồi." Giang Lâm Thành vỗ vỗ tay Giang Mạn: "Đừng có lừa ba, lần này ở sơn trang ba đã thấy tay nghề của A Minh rồi, giỏi hơn ba nhiều, con đúng là có phúc ăn uống đấy.

Thực ra hiếu tâm của hai con ba đều nhận được rồi, ba có thời gian sẽ thường xuyên qua thăm hai con." Mặc kệ Lục Minh và Giang Mạn nói gì, Giang Lâm Thành đều không định đi cùng họ, cuối cùng họ chỉ đành chuẩn bị ra về.

Trước khi đi, Giang Mạn gọi Giang Chanh ra ngoài.

Giang Chanh khó chịu nhìn chằm chằm Giang Mạn, giữa lông mày còn mang theo vài phần mất kiên nhẫn, dáng vẻ kiểu dám giận mà không dám nói.

Nếu không cần thiết, Giang Mạn thực ra cũng không muốn nói gì với cô ta, nhưng có những lời cô bắt buộc phải tiêm phòng trước cho cô ta, tránh việc cô ta cũng phát điên theo Tống Liễn: "Giang Chanh, ba là ba ruột của cô, quyền kinh tế trong nhà đều nằm trong tay ông ấy, là một mình ông ấy nuôi sống các người.

Rất nhiều chuyện cô phải suy nghĩ cho kỹ, đừng có làm loạn theo mẹ cô.

Mẹ cô bao nhiêu năm nay chỉ biết đánh mạt chược qua ngày, ba mà có chuyện gì thì cuộc sống của hai mẹ con cô sẽ không dễ dàng đâu." "Chị đang đe dọa tôi à?" Giang Chanh trừng mắt nhìn Giang Mạn. "Tùy cô nghĩ sao cũng được, dù sao tôi cũng chỉ đang thuật lại sự thật thôi.

Cô cũng biết đấy, hiện giờ tôi gả được vào chỗ tốt, nhưng tôi chỉ lo cho ba thôi.

Nếu các người đối đãi tốt với ba, tôi sẽ không để các người chịu thiệt.

Sau này nếu các người có chuyện gì, biết đâu tôi sẽ bảo nhà họ Lục giúp các người một tay." Giang Mạn thực ra cũng không muốn dùng nhà họ Lục để ép buộc họ, nhưng cô quá hiểu tính cách của họ, chỉ biết trục lợi.

Giang Chanh tuy không cam lòng nhưng những gì Giang Mạn nói quả thực là sự thật.

Cô ta hiện giờ đúng là đã đạt đến trình độ "một người làm quan cả họ được nhờ".

Nhà họ Lục, đó là gia tộc lớn nhất thành phố A, quan trọng hơn là qua tình hình ngày hôm qua, cô ta dường như rất được lòng người nhà họ Lục. "Hừ, chị tưởng tôi là đứa con bất hiếu chắc?

Ba ruột của mình tôi có thể làm gì ông ấy được chứ, ngược lại là ông ấy suốt ngày mắng tôi thì có." "Đó cũng là vì cô làm sai nên ba mới mắng thôi." "Lười nói chuyện với chị." Giang Chanh tức tối đi vào trong nhà.

Giang Mạn biết những lời mình nói ít nhiều cũng đã có tác dụng với Giang Chanh, kiểu đại tiểu thư vô công rồi nghề này sợ nhất chẳng phải là không có nguồn tài chính sao.

Lục Minh cũng đúng lúc từ trong nhà họ Giang đi ra: "Mạn Mạn, nói xong chưa?" Giang Mạn gật đầu: "Những gì cần nói em đều nói rồi." Suốt dọc đường đi, Giang Mạn vẫn có chút lo lắng bồn chồn, rõ ràng vẫn không yên tâm về Giang Lâm Thành: "Mạn Mạn, ba biết cách tự chăm sóc mình mà, em yên tâm đi." "Lục Minh, anh không biết Tống Liễn đâu, bà ta mà thực sự giở quẻ ra thì khó nhằn lắm." "Dù sao bà ta cũng chỉ là một người phụ nữ, nếu ba đã quyết tâm thì bà ta không chiếm được lợi lộc gì đâu." "Cũng đúng, nhưng chỉ sợ tính tình ba quá ôn hòa, không trị được bà ta." "Sẽ không đâu, em cứ yên tâm đi.

Em cũng thấy rồi đấy, hôm nay ba đã nổi giận, hiền như Bụt cũng có lúc nổi nóng mà.

Chương 713

Ba lăn lộn thương trường bao nhiêu năm nay, không đến mức bất tài vô dụng thế đâu, ngay cả một người phụ nữ mà cũng không thu phục được sao." "Cũng đúng ạ." Giang Mạn vừa dứt lời thì điện thoại reo lên, cô nhìn số điện thoại rồi sững người một lát: "Alo, xin chào." "Xin hỏi có phải là Lục phu nhân không ạ?" Giang Mạn cảm thấy giọng nói này hơi quen thuộc, nhưng nhất thời chưa nhớ ra: "Vâng, đúng vậy ạ." "Cô còn nhớ tôi không?

Lần trước chúng ta gặp nhau ở quán vỉa hè ăn hải sản ấy, tôi còn xin số điện thoại của cô nữa." Người phụ nữ nhắc nhở.

Giang Mạn bật cười: "Tôi nhớ rồi, chào cô, cô có chuyện gì cần tôi giúp sao?" "Chuyện là thế này, tuần sau bà nội nhà tôi đại thọ bảy mươi, tôi muốn nhờ cô thiết kế giúp tôi một bộ lễ phục, có được không?" "Được chứ, chỉ có điều tôi khuyên cô nên xem qua các thiết kế trước đây của tôi xem có đúng phong cách cô thích không, nếu không thời gian gấp quá, đến lúc thiết kế ra không ưng ý lại lỡ việc của cô." Đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười trong trẻo: "Yên tâm đi, tôi đã nghiên cứu kỹ rồi, cả tôi và chồng tôi đều rất thích các thiết kế của cô." Điềm đạm mà không kém phần linh hoạt, rất có khí chất. "Vậy thì tốt quá, vậy chúng ta có thể hẹn gặp nhau một lát, cô nói chi tiết hơn các yêu cầu cho tôi, tôi sẽ bắt tay vào chuẩn bị." Cúp điện thoại, Giang Mạn vui mừng ôm lấy cánh tay Lục Minh.

Lục Minh không kịp đề phòng, tay lái chao đảo một chút, xe hơi lệch hướng.

Giang Mạn sợ đến mức vỗ vỗ ngực, có chút vô tội nhìn Lục Minh.

Lục Minh giơ tay nhéo má cô: "Vui thế sao?" Giang Mạn nghiêm túc gật đầu, môi cong lên giải thích: "Lục Minh, có người tìm em làm quần áo rồi!" Không phải dựa vào quan hệ, hoàn toàn là nhờ vào sức hút cá nhân và thiết kế của chính cô.

Cảm giác này còn kích động hơn cả lúc cô cùng đường được công ty tuyển dụng. "Chúc mừng nhé, Mạn Mạn nhà chúng ta sắp thành đại thiết kế sư rồi." Giang Mạn đỏ mặt bối rối: "Đừng có trêu em nữa, em còn cách đại thiết kế sư xa lắm." "Khởi đầu như vậy là rất tốt, nhà họ Lan tuy không còn như trước nhưng những hào môn thế gia thế này vốn có căn cơ thâm hậu.

Lần này nếu con tạo được danh tiếng thì sau này không lo thiếu khách hàng.

Có điều công ty con có cho phép nhận việc riêng không?" Giang Mạn cười hì hì: "Về nguyên tắc là không cho phép, nhưng ai cũng làm thế cả, tổng giám đốc cũng không quản chúng con quá khắt khe, miễn là đừng quá đáng quá là được." "Vậy thì tốt, nhưng con cũng nên cân nhắc đề nghị của mẹ, tự mình ra ngoài mở một phòng thiết kế riêng.

Tình hình nhà chúng ta hiện tại đủ để con tùy hứng, không cần vì sinh kế mà chỗ nào cũng chịu hạn chế." "Chuyện đó phải gác lại đã, công ty đối xử với con rất tốt, con còn phải đại diện công ty tham gia cuộc thi nữa." Giang Mạn là người biết ơn, năm xưa công ty không chê bằng cấp mà đặc cách tuyển dụng cô, giúp cô có vốn liếng nuôi sống Lục Nghiêu, cô chắc chắn sẽ không dễ dàng rời đi. "Ơ, sao anh biết là người nhà họ Lan?" "Điện thoại của em bị rè, anh nghe thấy hết rồi." "Rè gì mà rè, rõ ràng là anh nghe lén." "Cũng không tính là nghe lén, anh nghe một cách quang minh chính đại mà." "Không thèm khua môi múa mép với anh nữa, chúng ta mau đi đón Nghiêu Nghiêu thôi." Cãi không lại Lục Minh, Giang Mạn đành im lặng. "Không cần đi đâu, vừa rồi A Sâm nhắn tin cho anh, con trai chúng ta đang ở Mạc gia, nó còn chưa muốn về, bảo chúng ta đừng đến đón." "Cái thằng nhóc thối này, mới mấy tuổi đầu đã học thói đi đêm không về, lớn lên nữa thì còn ra thể thống gì.

Không được, nhất định phải đón nó về nhà, cái nhà này phải lập gia quy thôi, không thể cứ như vậy được." Giang Mạn nghiêm mặt, cực kỳ không vui.

Thằng nhóc thối kia lại dám ở lì nhà cô bé người ta không chịu về, thế này là thế nào, sau này lớn lên định đi ở rể luôn chắc?

Đúng là con lớn không nương nhờ được mẹ, giờ chuyện gì cũng không thèm báo cáo với cô, cô cảm thấy mình ngày càng mất đi sự tồn tại trong lòng con.

Lúc nhỏ thằng bé quấn cô không rời, nhưng hai năm nay dường như không có cô cũng chẳng sao, nó có thể tự tin đi du lịch cả tháng, thậm chí vì một cô bé mà không thèm về nhà.

Lòng Giang Mạn hụt hẫng, giống như món đồ mình luôn cất giấu đột nhiên bị cướp mất, cảm giác vô cùng khó chịu.

Lục Minh nhìn dáng vẻ bực bội của Giang Mạn, có chút buồn cười nói: "Mạn Mạn, sau này em chắc chắn sẽ là một bà mẹ chồng hay ghen tị với con dâu, nói không chừng còn làm khó con dâu nữa, ai gả cho Nghiêu Nghiêu đúng là khổ rồi." "Nói bậy, em không phải người như thế." Giang Mạn không đồng tình. "Thật không?

Vậy tại sao bây giờ em lại giận dỗi thế này?" "Em giận là vì thằng nhóc thối đó..." Trong lòng không có em.

Câu sau Giang Mạn không nói ra, vì nói ra chẳng khác nào thừa nhận cô quản Lục Nghiêu quá chặt. "Em chỉ thấy nó còn quá nhỏ, sợ nó không biết tự chăm sóc mình." "Ở nhà cũng có thấy em chăm sóc nó mấy đâu, thằng bé có thể tự lo liệu cuộc sống của mình ổn thỏa mà.

Cứ thế đi, sáng mai chúng ta qua đón nó đi học sớm, dù sao ở đây cũng không xa Mạc gia." Giang Mạn lườm Lục Minh một cái, đừng tưởng cô không biết anh đang nghĩ gì, tối hôm qua anh hành hạ cô đủ khổ rồi, cô không muốn tối nay lại tiếp tục đâu. "Lục Minh, anh tém tém lại cho em." Lục Minh giả vờ như không hiểu, khẽ cười: "Tém cái gì?" Giang Mạn tức tối quay mặt đi: "Anh biết em đang nói gì mà, đừng có giả ngu với em." "Mạn Mạn, là em nói muốn sinh cho anh một cô con gái xinh đẹp như Niệm Niệm mà." Ý ngoài lời là, tất cả những gì anh làm đều là để phối hợp với đề nghị của cô.

Giang Mạn nghẹn lời, không cam tâm đáp trả: "Là chính anh nói thích em mà." "Ừ, anh rất thích em, ngay lần đầu gặp mặt đã có cảm giác khác biệt với em rồi." Có những lời nói lần đầu thì khó, nhưng lần thứ hai đã trở thành chuyện dễ dàng.

Giang Mạn đỏ mặt, người đàn ông này đúng là hễ không vừa ý là lại tỏ tình, tần suất tỏ tình hai ngày nay quá cao rồi, cô bắt đầu thấy chịu không nổi. "Lục Minh, anh im miệng cho em." "Mạn Mạn, em còn muốn đi đâu chơi nữa không?

Thời gian dường như vẫn còn sớm." "Không chơi bời gì nữa, về nhà thôi." Lục Minh cười như không cười đáp: "Được thôi, về nhà hưởng thụ thế giới hai người cũng giống vậy." Giang Mạn không biết Lục Minh có cố ý hay không, nhưng cô luôn cảm thấy lời nói của anh lúc nào cũng xoay quanh chuyện vợ chồng đó.

Trước đây đúng là cô mù mắt rồi mới nghĩ anh có vấn đề về phương diện kia. "Lục Minh, anh khai thật đi, trước đây có phải anh giả vờ không?" "Giả vờ cái gì?" "Bỏ đi, cái đồ đàn ông đáng ghét nhà anh, em không thèm nói với anh nữa." Giang Mạn lườm Lục Minh mấy cái, ánh mắt long lanh, khuôn mặt ửng hồng trông rất mê người.

Lục Minh cảm thấy cổ họng thắt lại, giọng nói có phần khàn đục: "Mạn Mạn, đừng quậy, anh đang lái xe.

Anh không có sức chịu đựng tốt thế đâu, anh không muốn ngày mai lên trang nhất mặt báo vì tai nạn đâu." Giang Mạn cảm thấy máu nóng dồn lên mặt, cả người nóng ran, cô nghiến răng nói: "Lục Minh, từ khi nào mà anh học được thói nói năng xằng bậy như vậy hả?" "Mạn Mạn, anh đâu có nói xằng bậy, ý anh là nếu em còn quậy nữa thì ngày mai trên mạng sẽ là tin tức chúng ta bị tai nạn giao thông đấy." Tai nạn giao thông?

Anh nói là tai nạn giao thông sao?

Chứ không phải là...

Giang Mạn vỗ mạnh vào trán mình, ôm mặt chỉ muốn tìm cái lỗ nào đó chui xuống.

Trời ạ, sao cô lại trở nên đen tối thế này, lại nghĩ lệch sang chuyện kia.

Nhất định là bị Cố Duyệt tiêm nhiễm rồi, con bé đó có nhiều ý tưởng quái đản lắm.

Nhắc đến hai cô bạn thân, đã lâu rồi cô chưa liên lạc với họ, lần tới gặp mặt nhất định phải mắng bọn họ một trận.

Lần trước họ nói những lời đó hại cô khổ sở biết bao, đánh chết cô cũng không dám tin mình lại là người chủ động nhào vào Lục Minh, đúng là vết đen trong cuộc đời mà.

Lục Minh thấy dáng vẻ của Giang Mạn thì tò mò: "Mạn Mạn, vừa rồi em nghĩ thành cái gì thế?" "Đừng hỏi nữa, em chẳng nghĩ gì cả." Giang Mạn nghiêm mặt nói.

Lục Minh nhướng mày, thực sự không hỏi thêm nữa.

Vừa về đến nhà, Lục Minh đã nhìn chằm chằm vào Giang Mạn.

Thấy ánh mắt đó, Giang Mạn biết ngay anh đang nghĩ gì, sợ đến mức muốn chạy ngay lập tức.

Nhưng một bàn tay lớn đã tóm lấy cô, anh ôm eo cô, nụ hôn nồng cháy ập xuống, vừa mạnh mẽ vừa bá đạo khiến cô không còn sức chống đỡ.

Chương 714

Bàn tay thô ráp của anh tùy ý khơi gợi trên cơ thể cô, mang đến từng đợt rùng mình. "Mạn Mạn, thích anh hôn em thế này không?" Giang Mạn đầu óc quay cuồng, vô thức gật đầu, vừa như không tự chủ, vừa như xuất phát từ tình cảm. "Mạn Mạn, ngày mai anh phải đi công tác xa một thời gian." Giang Mạn lập tức tỉnh táo, mở to mắt lo lắng nhìn Lục Minh: "Anh đi thực hiện nhiệm vụ sao?" "Yên tâm đi, không sao đâu, chỉ là có một thời gian không thể ở bên em thôi." Lục Minh cười thấp, nụ hôn nóng bỏng lại một lần nữa đè xuống.

Giang Mạn lúc đầu còn có thể chống cự vài cái, nhưng sau đó đã hoàn toàn lún sâu, không thể dứt ra được.

Ngày hôm sau, khi Giang Mạn tỉnh dậy, Lục Minh đang mặc quần áo.

Nhìn những đường nét săn chắc trên cơ thể anh, mặt Giang Mạn lại không tự chủ được mà nóng bừng lên.

Người đàn ông này khi làm việc đó chưa bao giờ nể nang, khác hẳn với tính cách lạnh lùng thường ngày.

Hiện tại cô vẫn cảm thấy toàn thân nhức mỏi, không còn chút sức lực nào. "Mạn Mạn, dậy thôi, chúng ta đi đón Nghiêu Nghiêu." Lục Minh bước tới. "Lục Minh, khi nào thì anh đi?" Giang Mạn biết hôm nay Lục Minh sẽ đi, không màng đến thẹn thùng, trực tiếp vươn tay ôm lấy eo anh.

Lục Minh xoa đầu cô, cười nói: "Không nỡ để anh đi sao?" "Ai không nỡ chứ, không hề nhé, anh muốn đi bao lâu tùy thích." "Thật sự không nhớ anh chút nào sao?" Giang Mạn chớp mắt, nghĩ ngợi rồi khẽ cười: "Ừm, có lẽ sẽ nhớ anh một chút xíu, ví dụ như nhớ chiếc xe chuyên dụng của anh, nhớ món ăn anh nấu." Thời gian này cuộc sống của cô thực sự rất thoải mái, mọi việc trong nhà đều được anh sắp xếp ổn thỏa, cô có thể toàn tâm toàn ý tập trung vào thiết kế. "Đúng là đồ ham ăn." "Này, Lục Minh anh đừng có quá đáng, em ham ăn hồi nào, em ăn hết bao nhiêu lương thực nhà anh mà anh gọi em như thế?" Giang Mạn lườm Lục Minh, dáng vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống người ta.

Lục Minh nhìn cô thẹn quá hóa giận thì thấy rất buồn cười: "Anh thấy cách gọi này khá đáng yêu mà, anh có chê em ăn nhiều đâu, em muốn ăn bao nhiêu thì ăn, nhà chúng ta không thiếu mấy miếng cơm của em." "Đáng yêu cái đầu anh ấy, sau này không được gọi như thế nữa." Thẩm mỹ kiểu gì vậy không biết, lại thấy biệt danh "thùng cơm" là đáng yêu, có cô gái nào chịu nổi cái tên đó chứ.

Lục Minh cười, dặn dò: "Mấy ngày anh không ở nhà, em đừng có tự lái xe.

Bằng lái của em đắp chiếu bấy nhiêu năm, kỹ thuật chắc cũng chẳng còn đâu.

Đợi anh về, em vượt qua bài kiểm tra của anh rồi mới được lái xe." "Đừng mà, chẳng lẽ em phải đi chen chúc xe buýt sao?" Giọng Lục Minh trầm xuống: "Hay là anh bảo Tiểu Noãn trực tiếp đến kiểm tra em nhé, Tiểu Noãn lái xe rất giỏi đấy." "Thôi được rồi, em đi xe buýt là được chứ gì." Giang Mạn lập tức xìu xuống, để chủ tịch một công ty đến hướng dẫn cô lái xe, cô sẽ thấy áy náy lắm, mất thời gian của người ta ra.

Lục Minh và Giang Mạn cùng đi đón Lục Nghiêu, thằng bé vừa ăn sáng xong, không biết đang nói gì với Mạc Hữu An, cái miệng nhỏ cứ liến thoắng, tâm trạng có vẻ rất tốt.

Sau khi đưa Lục Nghiêu đến trường và đưa Giang Mạn đến chỗ làm, Lục Minh rời đi.

Nhìn chiếc xe của anh ngày càng xa dần, mắt Giang Mạn thấy cay cay.

Lục Minh thời gian này luôn ở bên cạnh mẹ con cô, đến mức cô suýt quên mất chồng mình là một quân nhân, anh có sứ mệnh riêng, không thể lúc nào cũng ở bên cạnh cô được.

Buổi trưa, Giang Mạn đi gặp Bạch Mặc, chính là vị thiếu phu nhân nhà họ Lan đã liên hệ với cô mấy ngày trước.

Chỉ có điều cô đợi ở địa điểm hẹn rất lâu mà không thấy người đâu, cuối cùng đối phương báo là trong nhà có việc đột xuất không đi được, nếu cô không phiền thì sẽ cử tài xế đến đón cô qua nhà họ Lan một chuyến.

Giang Mạn cũng không bận gì nên vui vẻ đồng ý.

Lão trạch nhà họ Lan nằm ở vùng ngoại ô, là kiểu nhà cổ kính, cửa chính làm bằng gỗ tử đàn thượng hạng, trang trọng uy nghiêm, giống hệt những gia tộc hào môn trên phim ảnh. "Lục thái thái, thiếu phu nhân dặn tôi đưa cô trực tiếp vào trong." Vừa vào cửa, Giang Mạn đã bị khung cảnh bên trong thu hút, nhà cửa chạm trổ cầu kỳ, có hòn non bộ, đài phun nước, hoa cỏ rực rỡ, cây cối xanh tươi, không khí cũng rất trong lành, chẳng khác nào chốn thế ngoại đào nguyên.

Giang Mạn kinh ngạc, không ngờ ở một đại đô thị như thành phố A lại có một ngôi nhà cổ kính và rộng lớn thế này. "Lục phu nhân, thiếu phu nhân nhà chúng tôi đang đợi cô ở nhà chính." "Vâng." Tài xế đưa Giang Mạn đến nhà chính rồi đi, một lát sau có người giúp việc bưng lên một tách trà Long Tỉnh Tây Hồ thượng hạng, hương thơm thanh khiết, vị ngọt dịu. "Thật xin lỗi Lục phu nhân, vốn dĩ là tôi có việc nhờ cô mà lại để cô phải đích thân qua đây, tôi thực sự quá bận." Người vừa đi tới chính là Bạch Mặc, người mà Giang Mạn đã gặp một lần trước đó.

Đúng là người bước ra từ đại gia tộc, khí chất vô cùng thanh lịch. "Không sao đâu, hôm nay tôi cũng không bận lắm, gặp ở đâu cũng vậy thôi." Người phụ nữ bước lại gần, chìa tay ra với Giang Mạn, Giang Mạn bắt tay cô ấy. "Lần trước gặp gỡ vội vàng quá nên quên giới thiệu, hôm nay chính thức giới thiệu lại, tôi tên là Bạch Mặc.

Tuổi của hai chúng ta chắc cũng xấp xỉ nhau, cô có thể gọi trực tiếp tên tôi." "Bạch Mặc." Bạch Mặc ngồi xuống đối diện Giang Mạn: "Chuyện là thế này, lão thái thái đã nhiều năm không tổ chức tiệc mừng thọ rồi, lần này tôi và chồng dự định sẽ làm một buổi tiệc thật lớn cho bà, cần cô cho ý kiến xem tôi nên mặc loại trang phục nào thì hợp hơn." Giang Mạn nhìn quanh một lượt rồi hỏi: "Tiệc mừng thọ sẽ tổ chức tại nhà sao?" "Đúng vậy, lão thái thái lớn tuổi rồi, không thích ra khách sạn ồn ào, muốn tổ chức ở nhà cho ấm cúng." "Dáng người của cô khá cân đối, tôi đề nghị cô thử mặc sườn xám, thêm vào một số yếu tố thời trang hiện đại, vừa trang trọng vừa thanh lịch, hiệu quả chắc chắn sẽ rất tốt." Bạch Mặc ngẩn người: "Sườn xám sao, cái này tôi chưa từng nghĩ tới.

Được thôi, cứ làm theo ý tưởng của cô đi, tôi tin tưởng vào con mắt chuyên nghiệp của cô." "Vậy cô có yêu cầu cụ thể gì không?" "Chỉ cần chất liệu thoải mái, không trông già dặn quá, vừa vặn là được.

À còn một điểm nữa là đừng quá hở hang, người nhà tôi không thích tôi mặc như vậy." Giang Mạn hiểu ý: "Đàn ông chắc là ai cũng thế." Lục Minh dường như cũng không thích cô mặc hở, có lần cô thay một chiếc váy ngắn quá đầu gối, mặt anh lập tức đen sầm lại, bảo là không đẹp.

Cô tranh cãi với anh một hồi, cuối cùng dưới sự năn nỉ ỉ ôi của anh mới chịu thay ra.

Không biết người đàn ông đó đã lên đường chưa?

Tại sao cô cảm thấy mình đã bắt đầu nhớ anh rồi. "Lục thái thái." "Bạch Mặc, có chuyện gì sao?" "Tôi thấy hôm nay cô cứ tâm hồn treo ngược cành cây ấy, có phải đang lo lắng chuyện gì không?" Giang Mạn mỉm cười: "Chồng tôi đi công tác, chắc là phải đi một thời gian." "Thật ngưỡng mộ hai người, con cái lớn thế kia rồi mà tình cảm vẫn mặn nồng như lúc mới cưới vậy." Giang Mạn vốn định nói họ mới kết hôn chưa lâu, nhưng nghĩ lại thôi không giải thích, họ cũng chưa thân đến mức đó. "Thiếu phu nhân, lão thái thái hôm nay tâm trạng tốt, đích thân làm một ít bánh quế hoa, biết cô đang tiếp khách nên đặc biệt mang qua đây." Lời người giúp việc vừa dứt, Giang Mạn đã thấy một bà lão được người hầu dìu bước tới.

Tóc bà đã bạc phơ nhưng tinh thần vẫn còn khá tốt, cách ăn mặc sang trọng toát lên vẻ quý phái, trong ánh mắt tinh anh ẩn chứa một sự sắc sảo và uy nghiêm tự thân.

Giang Mạn chợt nhớ đến câu chuyện Lục Minh kể, lão thái thái nhà họ Lan đã đích thân chia rẽ Lan nhị thiếu và người yêu, đúng là một nhân vật không dễ chọc vào. "Mặc Mặc, bà nội làm bánh ngọt cho con đây." Bạch Mặc lập tức đứng dậy đỡ lấy bà cụ: "Bà nội, bà bận rộn làm mấy thứ này làm gì, cứ để người làm làm là được rồi." "Bà rảnh rỗi cũng chẳng để làm gì, lâu rồi không tự tay làm món gì đó." Bà cụ ôn tồn nói. "Bà nội, con giới thiệu với bà, đây là nhà thiết kế con mời tới, Giang Mạn." Bạch Mặc giới thiệu. "Chào lão thái thái ạ." Giang Mạn chào hỏi.

Lan lão thái thái nhìn về phía Giang Mạn, cái nhìn này khiến bà sững sờ, bánh quế hoa trên tay suýt chút nữa rơi xuống đất, may mà người giúp việc bên cạnh nhanh tay đỡ kịp.

Chỉ thấy bà cụ nhanh chóng chạy lại, nắm chặt lấy tay Giang Mạn, xúc động nói: "Con trai, mẹ biết ngay mà...

Chương 715

con sẽ không chết đâu... con làm sao mà chết được khi mẹ còn chưa chết cơ chứ." Giang Mạn giật mình, không biết tại sao bà cụ lại có phản ứng lớn như vậy khi gặp mình, lại còn gọi cô là con trai.

Cô chỗ nào giống đàn ông chứ, cô rõ ràng là phụ nữ mà.

Cổ tay bị bóp hơi đau, thấy bà cụ ánh mắt đầy đau thương, dáng vẻ như đau buồn muốn chết đi được, Giang Mạn không nỡ hất tay bà ra: "Lão thái thái, bà nói gì vậy?

Có phải bà nhận nhầm người rồi không?

Cháu không phải con trai bà, cháu là nhà thiết kế do Bạch Mặc mời tới." "Nhà thiết kế... hóa ra con là khách của Mặc Mặc sao." Bà cụ ngơ ngác nói. "Bà nội, bà nhận nhầm người thật rồi, đây là nhà thiết kế con mời tới, không phải nhị thúc đâu." Bạch Mặc lập tức bước tới, có chút bất lực nói.

Ánh mắt bà cụ khựng lại, nhìn kỹ Giang Mạn, nhìn đi nhìn lại, cuối cùng trong mắt thoáng hiện một tia thất vọng, lẩm bẩm: "Đúng rồi, đây là một đứa con gái, không phải con trai ta." Giang Mạn nghe đến đây đã hiểu sơ sơ, bà cụ đã nhận lầm cô thành Lan nhị thiếu.

Cô cảm thấy vừa buồn cười vừa bất lực, cô giống Lan nhị thiếu đến vậy sao?

Chuyện này cũng thật quá trùng hợp rồi. "Làm sao mà không phải con trai ta được chứ, cái mũi này, khuôn mặt này, giống hệt Hành Chi." Ánh mắt bà cụ cứ dính chặt lấy Giang Mạn, không nỡ rời đi.

Giang Mạn bị nhìn đến mức không tự nhiên, chỉ có thể giữ nụ cười xã giao. "Nụ cười này cũng giống Hành Chi như đúc, con trai ta cười lên cũng đẹp thế này, lúc nhỏ ai cũng bảo nó giống con gái, bẩm sinh đã xinh đẹp." Thấy đầu óc bà cụ ngày càng không tỉnh táo, Bạch Mặc đành nói với người giúp việc: "Đưa bà nội về phòng nghỉ ngơi đi." "Mặc Mặc, bà không sao, bà không có lú lẫn đâu, chỉ là thấy con bé này giống nhị thúc của con quá.

Giang tiểu thư phải không, ăn chút bánh quế hoa đi, đây là món bánh sở trường nhất của bà đấy." Bà cụ đon đả mời khách. "Cảm ơn bà nội Lan, bà cứ gọi cháu là Mạn Mạn là được ạ." Tay nghề của bà cụ thực sự rất tốt, Giang Mạn vốn dĩ đã thích bánh quế hoa nên không nhịn được mà ăn thêm mấy miếng. "Mạn Mạn năm nay bao nhiêu tuổi rồi?" "Dạ sắp hai mươi tám rồi ạ." Bà cụ ngẩn người, nếu cháu gái bà không chết thì có lẽ cũng tầm tuổi này rồi.

Đứa bé đó nếu không gặp chuyện, con trai bà cũng sẽ không rời khỏi nhà họ Lan, để rồi giờ đây sống chết không rõ. "Lập gia đình chưa con?" "Bà nội, nhà thiết kế Giang của chúng ta đã kết hôn rồi, còn có một cậu con trai bảy tám tuổi nữa.

Chồng cô ấy là con cả nhà họ Lục, hiện đang là vị quân trưởng trẻ tuổi nhất thành phố A đấy ạ." Người nhà họ Lan cũng không đơn giản, một khi đã quyết định mời Giang Mạn làm đồ, đương nhiên phải điều tra lý lịch trước.

Lão thái thái khựng lại một chút, rồi chợt nhớ ra điều gì đó: "Con trai của Tần Tuệ sao?" Giang Mạn gật đầu: "Mẹ chồng cháu đúng là tên Tần Tuệ ạ." "Vậy thì thật là có duyên, con bé đó hồi trung học còn hay sang nhà ta chơi, chỉ là mấy năm nay không còn đi lại nữa." Lan lão thái thái cảm thán.

Khi đó bà rất thích Tần Tuệ, gia thế nhà họ Tần cũng tốt, bà định vun vén cho cô ấy và con trai mình một đôi, nào ngờ hai đứa chỉ là bạn học, chẳng có chút tình cảm nam nữ nào, khiến bà tiếc nuối mãi.

Nếu lúc đó con trai bà ở bên Tần Tuệ thì sau này chắc chắn sẽ không quen biết người phụ nữ Giang Nam kia, và cũng không có đoạn nghiệt duyên dẫn đến cảnh tan cửa nát nhà.

Giang Mạn vốn định nói mình biết chuyện Tần Tuệ và Lan nhị thiếu là bạn học, nhưng thấy dáng vẻ thất thần của bà cụ nên thôi không nói gì, chỉ đáp: "Vậy thì thật là tình cờ ạ." Có lẽ vì Giang Mạn trông rất giống đứa con trai không rõ tung tích của mình, nên Lan lão thái thái rất có cảm tình với cô, bà nắm tay cô trò chuyện rất lâu: "Con và Mặc Mặc tuổi tác xấp xỉ nhau, nếu không chê bà già này thì cứ gọi một tiếng bà nội Lan nhé." Miệng Giang Mạn lúc nào cũng rất ngọt: "Bà nội Lan ạ." "Ngoan lắm, tiệc mừng thọ của bà nội, con cũng tới nhé.

Đã lâu rồi bà không gặp được cô bé nào hợp nhãn như con, trông thật là xinh xắn." Giang Mạn gật đầu: "Dạ được ạ." Lan lão thái thái trò chuyện với Giang Mạn rất nhiều, cho đến khi thấy hơi buồn ngủ mới để người hầu dìu đi.

Trước khi đi còn dặn đi dặn lại Giang Mạn khi nào rảnh thì qua chơi, nhớ mang theo cả thằng bé nữa.

Bạch Mặc nhìn theo bóng lưng bà cụ, thở dài một tiếng: "Bà nội những năm qua sống không dễ dàng gì, có thể thấy hôm nay bà rất vui, cảm ơn Mạn Mạn nhé." Hai đứa con trai đều không còn, một mình bà gánh vác cả gia tộc lớn thế này. "Không có gì đâu, tôi có thể hỏi một chút là lão thái thái có bệnh gì không?" Vừa rồi dường như bà cụ không được tỉnh táo lắm. "Bệnh nặng thì không có, sức khỏe bà vẫn còn dẻo dai lắm, có lẽ do tuổi tác nên đôi khi hơi lú lẫn thôi." Không đợi được Lan nhị thiếu về, chắc chắn bà cụ sẽ gồng gánh hơi thở cuối cùng, không để mình xảy ra chuyện dễ dàng đâu. "Vậy thì tốt, có điều tôi rất tò mò, tôi giống nhị thúc của cô lắm sao?" Bạch Mặc cũng không giấu giếm chuyện nhà họ Lan: "Mạn Mạn, tôi nghĩ chuyện nhà chúng tôi cô chắc cũng đã nghe qua.

Bà nội vừa rồi là nhìn nhầm cô thành nhị thúc nhà tôi, tức là Lan nhị thiếu.

Bà nội sinh được hai người con trai, nhưng con cả mất sớm nên nhà họ Lan đã nhận nuôi chồng tôi, để anh ấy đứng tên người con cả.

Chuyện về nhị thúc tôi cũng chỉ nghe kể lại, còn cô giống ông ấy đến mức nào thì tôi cũng không rõ, vì tôi mới về nhà họ Lan vài năm nay, chưa từng thấy người thật." Giang Mạn hiểu ra, hèn gì nhà họ Lan vẫn còn hậu duệ, hóa ra là con nuôi. "Vậy Lan nhị thiếu đi đâu rồi?" "Chắc là chết rồi, chỉ là bà nội tôi luôn không chịu chấp nhận sự thật đó thôi." Đề tài này quá nặng nề, Giang Mạn không hỏi thêm nữa.

Sau khi Giang Mạn rời đi, Bạch Mặc vào thăm bà cụ.

Bà cụ vẫn chưa ngủ, bà đang cầm một khung ảnh, vừa xem vừa lau nước mắt. "Bà nội, sao bà vẫn chưa nghỉ ngơi?" Bà cụ vẫy vẫy tay: "Mặc Mặc, con lại đây xem, Mạn Mạn có giống nhị thúc con không?" Bạch Mặc cầm lấy khung ảnh xem, cũng phải giật mình.

Ngoại hình của Giang Mạn và Lan nhị thiếu lúc nhỏ giống hệt nhau, và cũng rất giống Lan nhị thiếu khi trưởng thành, đặc biệt là các đường nét trên khuôn mặt.

Có điều Lan nhị thiếu trông nam tính, đại khí, còn Giang Mạn thì thanh tú hơn nhiều, nhưng phải thừa nhận là ngũ quan của họ vô cùng tinh tế. "Con cũng thấy giống phải không, con trai ta nuôi từ nhỏ, ta là người rõ nhất." Bạch Mặc gật đầu: "Thực sự rất giống, nói họ là cha con cũng không quá." "Nhị thúc con năm đó đúng là từng có một đứa con gái, chỉ là đứa bé đã chết rồi, Mạn Mạn không thể là con gái của nó được." Vì tâm thần hoảng loạn nên bà cụ lỡ lời, quên mất bí mật mà mình đã che giấu hơn hai mươi năm qua. "Nhị thúc từng có con gái sao?" Bạch Mặc kinh ngạc vô cùng, vừa rồi cô cũng chỉ nói tùy tiện thôi, ai ngờ nhị thúc thực sự từng có một đứa con gái.

Đứa trẻ đó giờ đang ở đâu, tại sao cô chưa bao giờ nghe nói tới. "Chết rồi." "Bà nội, năm đó nhị thúc và người phụ nữ kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?" Bạch Mặc cẩn thận hỏi.

Sắc mặt Lan lão thái thái đột nhiên trầm xuống, dáng vẻ mềm yếu vừa rồi dường như chỉ là ảo giác: "Bất kể xảy ra chuyện gì, tóm lại loại phụ nữ hèn mọn đó ta sẽ không bao giờ cho bước chân vào cửa nhà họ Lan đâu." "Bà nội, con xin lỗi vì đã làm bà không vui, sau này con sẽ không hỏi nữa đâu." Bạch Mặc vòng ra sau bóp vai cho bà cụ.

Lan lão thái thái vỗ vỗ tay Bạch Mặc: "Mặc Mặc, những chuyện này quá phức tạp, một lời khó lòng nói hết được, mọi chuyện đã qua rồi, bà không muốn nhắc lại nữa." "Dạ, con hiểu rồi ạ." Bạch Mặc ở lại phòng bà cụ một lát rồi ra ngoài.

Bà cụ vẫn tiếp tục nhìn ảnh thẫn thờ.

Chương 716

Dù miệng không thừa nhận, nhưng trong lòng bà thực ra đã sớm hối hận.

Nếu biết mọi chuyện sau này sẽ tồi tệ như vậy, lúc đó bà đã không dùng phương thức tàn nhẫn như thế để đối xử với người phụ nữ kia.

Về phần Giang Mạn, nhân vật chính trong cuộc thảo luận, hiện tại cô đang bận tối tăm mặt mũi.

Phải chuẩn bị cho cuộc thi, thiết kế váy cưới, lại còn phải thiết kế sườn xám cho Bạch Mặc, nhưng hôm nay cô rõ ràng là có chút tâm hồn treo ngược cành cây.

Cầm điện thoại lên đắn đo một hồi, cô mới gọi cho Lục Minh.

Đầu dây bên kia bắt máy rất nhanh, nhưng âm thanh có chút ồn ào, cô dường như nghe thấy tiếng loa thông báo lên máy bay ở sân bay: "Lục Minh, anh đang ở sân bay rồi sao?" "Ừ, còn mười lăm phút nữa là lên máy bay rồi." "Anh đi bao lâu?" Sáng sớm bị anh trêu chọc một hồi, cô quên bẵng mất việc hỏi xem anh đi trong bao lâu. "Ngắn thì một tuần, dài thì có thể nửa tháng.

Anh định xây dựng lại một đội đặc chủng tinh nhuệ, sẽ đi các nơi để tìm kiếm nhân tài." Nửa tháng sao?

Lại lâu thế à?

Nghĩ đến việc anh sẽ đi vắng lâu như vậy, Giang Mạn thấy lòng buồn rười rượi: "Được rồi, em và con ở nhà đợi anh về." "Mạn Mạn, nghe giọng em kìa, có phải không nỡ để anh đi lâu thế không?" Lục Minh khẽ cười, khóe miệng hơi nhếch lên, dáng vẻ vô cùng mê người.

Cộng với bộ quân phục trên người, anh nghiễm nhiên trở thành một khung cảnh đẹp đẽ khiến những người đi ngang qua đều phải ngoái nhìn, thậm chí có những cô gái táo bạo còn huýt sáo trêu chọc anh.

Chỉ có điều anh mắt không nhìn nghiêng, toàn bộ tâm trí đều bị người phụ nữ nhỏ ở đầu dây bên kia kéo đi.

Cảnh vệ viên Trương Khiếu đứng sau lưng khóe miệng giật giật.

Một anh chàng soái ca rạng ngời như mình thì không ai nhìn, sao mấy cô gái này cứ thích ngắm cái khối băng sơn kia thế không biết. "Không thèm nói với anh nữa, anh đi lên máy bay đi." Giang Mạn ý tứ nói. "Mạn Mạn, vẫn còn chút thời gian mà, em nói thêm với anh vài câu đi." Cái người này, sao cứ thích đẩy vấn đề cho cô thế, anh không thể chủ động nói với cô vài câu sao?

Nhưng vì cả hai sắp phải xa nhau, Giang Mạn cũng không muốn lúc này lại dở tính tiểu thư với anh: "Lục Minh, vậy dù anh làm gì cũng phải chú ý an toàn.

Anh bây giờ là người đã có vợ có con rồi, đừng có liều mạng quá, an toàn là trên hết.

Em không muốn thấy anh bị thương khi trở về đâu." Mỗi lần nhìn thấy những vết sẹo trên người anh, cô luôn cảm thấy như có ai đó bóp nghẹt cổ họng mình, có cảm giác không thở nổi, vừa xót xa vừa khó chịu. "Anh đã nói rồi mà, anh chỉ đi tuyển quân thôi, không có gì nguy hiểm cả." "Em không cần biết anh làm gì, tóm lại là không được để bị thương." Giang Mạn có chút cố chấp nói, giọng điệu mang vài phần vô lý. "Được, anh biết rồi, anh làm xong việc sẽ về ngay.

Ở nhà phải ngoan đấy, buổi tối hạn chế ra ngoài, không an toàn đâu." Lục Minh tâm trạng rất tốt, dặn dò Giang Mạn thêm vài việc rồi mới cười cúp máy.

Trương Khiếu trợn tròn mắt nhìn.

Trước khi Lục Minh giả chết để thực hiện nhiệm vụ nguy hiểm kia, anh ta đã luôn theo sát bên cạnh nên hiểu rõ tính nết của Lục Minh, lạnh lùng như một tảng băng trôi, không một người phụ nữ nào lọt được vào mắt anh.

Anh ta và những người khác còn cá cược rằng Lục Minh chắc chắn sẽ ế cả đời.

Nào ngờ, mấy năm sau anh ấy "từ cõi chết trở về" vẫn tính cách lạnh lùng đó, nhưng kỳ quái nhất là người ta đã kết hôn rồi, con cái cũng mấy tuổi rồi.

Nếu không phải vừa rồi thấy anh ấy cười, anh ta đã nghĩ mình nhìn nhầm.

Đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân, người đàn ông dù lạnh lùng đến đâu thì khi đối xử với người phụ nữ của mình cũng đầy vẻ ôn nhu.

Lục Minh vừa quay đầu lại đã thấy cảnh vệ viên đang ngơ ngác nhìn mình, lập tức thu lại nụ cười trên mặt, ho một cái rồi trầm giọng nói: "Nhìn tôi làm gì?" Trương Khiếu cười hì hì, vuốt lại mái tóc ngắn: "Quân trưởng, tôi chỉ muốn nhắc anh là đến giờ lên máy bay rồi ạ." "Cái đó còn cần cậu nói sao, tôi tự biết." Lục Minh vẻ mặt không vui nói rồi sải bước rời đi.

Trương Khiếu nhìn theo bóng lưng hiên ngang của anh, thầm nghĩ đàn ông đang trong kỳ tân hôn đúng là không nên đụng vào, tính khí thất thường quá.

Sau khi cúp điện thoại với Lục Minh, Giang Mạn mới có thể tập trung vào việc thiết kế.

Đối với bộ sườn xám của Bạch Mặc thực ra không có gì khó khăn, cô đã từng thiết kế thể loại này trước đây rồi.

Cô ngồi trước cửa sổ một lúc, chẳng mấy chốc đã có linh cảm và bắt đầu vung bút vẽ.

Nhanh chóng, hình dáng của bộ sườn xám đã bắt đầu lộ diện.

Khi Giang Mạn dừng bút thì đã là bốn giờ chiều.

Cô vội vàng ra ngoài đón Lục Nghiêu, thằng bé đã đứng ở cổng trường đợi cô một lúc rồi. "Xin lỗi con nhé Nghiêu Nghiêu, mẹ bị kẹt xe nên đến muộn." Giang Mạn thở hồng hộc nói.

Rõ ràng trước đây những việc này cô làm rất thuần thục, nhưng một thời gian không làm, cô bắt đầu thấy luống cuống tay chân. "Không sao ạ, ba đã đi rồi hả mẹ?" "Ừ, ba con lên máy bay từ trưa rồi." Lục Nghiêu nghĩ ngợi: "Vậy tối nay chúng ta qua nhà tiểu thúc ăn chực đi mẹ." "Cái thằng nhóc này, nhà tiểu thúc con có cái gì hấp dẫn mà con cứ thích sang đó thế, không thèm ở nhà luôn à?" "Ở đó có thể có Mạc Hữu An mà mẹ, vả lại tiểu thúc nấu ăn cũng ngon như ba vậy, con không muốn về nhà ăn cơm mẹ nấu đâu." Lục Nghiêu thành thật nói.

Khẩu vị của thằng bé hiện tại đã hoàn toàn bị Lục Minh chiều hư rồi, chẳng muốn ăn cơm Giang Mạn nấu chút nào. "Không được, nếu con không muốn ăn cơm mẹ nấu thì chúng ta gọi đồ ăn bên ngoài." Dù sao mấy ngày nay cô cũng không có thời gian nấu nướng, cái nhà này cần phải lập chút quy tắc mới được, cô không tin là không trị được thằng nhóc nghịch ngợm này.

Lục Nghiêu ủ rũ cúi đầu: "Dạ được, mẹ vui là được ạ." Giang Mạn đưa Lục Nghiêu về nhà, tiện thể đặt đồ ăn bên ngoài.

Sau khi ăn xong, cô bắt đầu dọn dẹp nhà cửa.

Làm xong hết việc nhà cũng đã hơn một tiếng đồng hồ sau, cô không yên tâm về Giang Lâm Thành nên lại gọi điện cho ông.

Giang Lâm Thành nói không sao, Tống Liễn buổi chiều đã được ông thả ra, sau khi cãi nhau với ông một trận đã bỏ đi du lịch rồi, hiện tại ở nhà chỉ có một mình ông.

Nghe được tin này, Giang Mạn cũng an tâm hơn nhiều.

Chương 717

Giang Mạn vừa mới nằm xuống thì nhận được điện thoại của Hạ Tình, nói là Cố Duyệt xảy ra chuyện, hiện tại cô ấy đã đưa Cố Duyệt đến bệnh viện.

Giọng nói của Hạ Tình mang theo tiếng khóc, Giang Mạn biết chuyện nghiêm trọng nên vội vàng bò dậy.

Lục Nghiêu nghe thấy động tĩnh cũng mặc đồ ngủ ngồi dậy hỏi: "Mẹ ơi, có chuyện gì thế ạ?" "Nghiêu Nghiêu, dì Cố của con gặp chút chuyện, mẹ phải ra ngoài ngay bây giờ, con chuẩn bị một chút rồi đi cùng mẹ nhé." Bảo an ở đây dù tốt đến mấy, Giang Mạn cũng không yên tâm để cậu bé ở nhà một mình, nhất là vào ban đêm.

Khi hai mẹ con đến nơi, vết thương của Cố Duyệt đã được xử lý xong.

Hạ Tình đang đỡ cô ấy nằm trên giường bệnh.

Chỉ thấy cô ấy tựa vào giường, khóe miệng sưng vù, trên cổ đầy những vết lằn đỏ, khuôn mặt bị đôi kính râm lớn che khuất, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn tình hình không hề ổn.

Giang Mạn xúc động bước tới, tháo kính râm của cô ấy ra.

Nhìn một cái mà giật mình, mắt Cố Duyệt sưng đỏ đến mức không tưởng nổi, đáy mắt còn như bị sung huyết, trông rất kinh hãi. "Duyệt Duyệt, rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Ai đánh cậu?" Lại có thể ra tay nặng như vậy, mắt suýt chút nữa là hỏng rồi.

Cố Duyệt nhất thời không biết giải thích thế nào, quay mặt đi, không trả lời câu hỏi của Giang Mạn.

Giang Mạn sốt ruột không thôi, nắm lấy tay cô ấy: "Duyệt Duyệt, cậu muốn làm tớ lo chết sao?

Rốt cuộc là thế nào?

Ai đối xử với cậu như vậy?" Cố Duyệt vẫn không chịu trả lời, khuôn mặt nhỏ của Giang Mạn căng thẳng, chỉ đành nhìn sang Hạ Tình: "Tình Tình, cậu nói đi." Có lẽ vì kinh nghiệm sống, bình thường Giang Mạn có vẻ như là người được họ chăm sóc, nhưng vào những thời điểm mấu chốt, cô mới là chỗ dựa chính.

Hạ Tình cũng không biết nhiều, nhìn Cố Duyệt một cái.

Cố Duyệt mím môi không nói gì.

Thấy cô ấy không ngăn cản, Hạ Tình giải thích với Giang Mạn: "Chồng cậu ấy đánh." Giang Mạn kinh ngạc không thôi: "Cái gì, chồng cậu ấy đánh ư?

Đồ súc sinh, lại dám đối xử với vợ mình như vậy, còn là người không?

Duyệt Duyệt, đây là bạo lực gia đình, chúng ta không thể cứ thế mà bỏ qua, hãy lên tòa kiện hắn ta." Cô tuy không thân với chồng Cố Duyệt, nhưng cũng đã gặp vài lần.

Người đàn ông đó trông cũng ra dáng con người, không ngờ lại là kẻ dùng vũ lực.

Cô khinh bỉ hạng đàn ông như vậy từ tận đáy lòng.

May mà Lục Minh không phải người như thế.

Dù tính tình có vẻ lạnh lùng nhưng anh đối xử với vợ con rất ôn nhu, gần như là phục tùng mọi chuyện.

Ngay cả ba cô hay Tống Liễn, dù ba có giận đến mấy cũng chưa bao giờ thấy ông động tay động chân. "Mạn Mạn, bỏ đi." Cố Duyệt thở dài, cuối cùng cũng chịu lên tiếng.

Một Cố Duyệt vốn tính tình hỏa bạo mà bị bắt nạt thành ra thế này lại nói năng nhẹ nhàng như không có chuyện gì, khiến Giang Mạn mờ mịt, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến cô ấy phải nhẫn nhịn như vậy.

Suy nghĩ một lát, cô dường như đoán được điều gì đó: "Duyệt Duyệt, có phải cậu sợ thế gia nhà họ không?

Cậu không được như vậy, loại đàn ông này đánh được lần đầu sẽ có lần thứ hai, sự chịu đựng của cậu chỉ khiến hắn càng quá quắt hơn, không được dung túng, nhất định phải tìm cách giải quyết." So với sự kích động của Giang Mạn, Cố Duyệt lại giống như người không có việc gì, dường như mọi chuyện hôm nay không xảy ra trên người cô ấy: "Mạn Mạn, cậu bình tĩnh lại đi." Giang Mạn trợn tròn mắt: "Duyệt Duyệt, cậu bảo tớ bình tĩnh thế nào được khi cậu gặp chuyện lớn như vậy?" "Mạn Mạn, đàn ông đều như thế cả, không có ai tốt lành gì, tớ hiểu rõ mà." Cố Duyệt buồn bã nói.

Cơn giận của Giang Mạn lập tức bị dập tắt, trong lòng cũng hối hận muốn chết.

Thời gian qua cô bận việc của mình mà quên mất quan tâm đến bạn thân, không biết cô ấy đã gặp phải chuyện lớn như thế.

Giang Mạn ôm lấy Cố Duyệt, từng nhát vỗ nhẹ vào lưng cô ấy: "Duyệt Duyệt, xin lỗi nhé, thời gian qua tớ đã không quan tâm đến cậu." "Đồ ngốc, nói mấy lời đó làm gì, đây là chuyện gia đình tớ, dù cậu có quan tâm thì cũng không thể ở bên tớ mọi lúc mọi nơi, cậu không chăm sóc tớ mãi được đâu.

Tớ không sao, chỉ là vết thương nhỏ thôi, nghỉ ngơi vài ngày là khỏe.

Nghiêu Nghiêu còn nhỏ, mai còn phải đi học, cậu đưa thằng bé về trước đi, có Tình Tình ở đây chăm sóc tớ là được rồi." "Duyệt Duyệt, chuyện tớ vừa nói cậu hãy cân nhắc lại nhé, đừng chỉ biết nhẫn nhịn mãi." Cố Duyệt không lên tiếng nữa.

Hạ Tình thấy họ như vậy, kéo kéo tay áo Giang Mạn, ra hiệu cho cô ra ngoài.

Ngoài hành lang, Hạ Tình nói với Giang Mạn: "Mạn Mạn, có một chuyện tớ nghĩ nên để cậu biết." "Tình Tình, dáng vẻ nghiêm túc này của cậu thật dọa người, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" "Mạn Mạn, sự thật có lẽ không giống như những gì chúng ta thấy.

Thời gian trước tớ thấy Duyệt Duyệt đi cùng một người đàn ông, nhìn quan hệ giữa họ không bình thường chút nào." Hạ Tình không nói thẳng ra. "Có khi nào cậu nhìn lầm không?" "Tuyệt đối không, hôm đó tớ còn cố ý đi theo họ một lúc.

Tớ còn gọi điện hỏi Duyệt Duyệt có phải đang ở trên máy bay không, cậu ấy nói đang đi dạo với bạn, tớ dám chắc đó chính là cậu ấy." Hạ Tình không nói tiếp nữa, nhưng Giang Mạn hiểu ý cô ấy, vẫn không thể tin được mà che miệng, hạ thấp giọng: "Ý cậu là Duyệt Duyệt ngoại tình trước, nên chồng cậu ấy mới đánh?" Hạ Tình lắc đầu, cô cũng không rõ chuyện của hai vợ chồng họ.

Cố Duyệt rời khỏi nhà mới gọi điện cho cô, cô không tận mắt thấy tình hình lúc đó ra sao, không biết hai người tranh cãi vì cái gì: "Tớ không biết, tớ vẫn chưa hỏi cậu ấy, cũng không biết nên mở lời thế nào.

Chúng ta là bạn nhiều năm rồi, tớ không muốn tùy tiện suy đoán." Nhưng nghe nói vậy, Giang Mạn cũng có chút ấn tượng.

Thời gian trước cô và Lục Minh cũng từng thấy bóng dáng Cố Duyệt, lúc đó cô còn tưởng mình hoa mắt, chẳng lẽ Cố Duyệt thực sự ngoại tình?

Giang Mạn nhất thời không diễn tả được cảm xúc của mình, về phương diện này tư tưởng của cô vẫn hơi bảo thủ.

Vợ chồng tình cảm rạn nứt có thể chọn ly hôn, sau khi ly hôn muốn thế nào cũng được, nhưng trong thời gian hôn nhân vẫn không nên làm chuyện có lỗi với đối phương.

Nhưng động tay đánh người cũng không hẳn là đúng, dù có giận đến mấy cũng nên kiềm chế.

Vì Cố Duyệt là bạn mình, trái tim Giang Mạn tự nhiên nghiêng về phía cô ấy một chút. "Chúng ta tìm cơ hội thích hợp hỏi thử xem, hỏi rõ ràng mới dễ tính tiếp." Giang Mạn nói.

Chương 718

"Được, mai chúng ta hỏi cậu ấy.

Hôm nay cậu ấy cũng bị giày vò khổ sở rồi, bác sĩ nói mắt cậu ấy suýt thì hỏng, may mà đến bệnh viện kịp thời, cứ để cậu ấy nghỉ ngơi đã." Hai người quay lại phòng bệnh, Giang Mạn nói với Cố Duyệt: "Duyệt Duyệt, cậu nghỉ ngơi cho tốt nhé, tớ đưa Nghiêu Nghiêu về nhà trước, mai lại đến thăm cậu.

Cậu cũng nên suy nghĩ kỹ xem nên làm thế nào, chuyện này bọn tớ không thể quyết định thay cậu được, quan trọng vẫn là ở bản thân cậu thôi." "Dì Duyệt, dì nghỉ ngơi nhé, Nghiêu Nghiêu về đây ạ, đợi mai tan học Nghiêu Nghiêu sẽ cùng mẹ đến thăm dì." "Được rồi, bảo bối nhỏ, về nghỉ sớm đi con." Cố Duyệt xoa đầu Lục Nghiêu.

Giang Mạn đưa Lục Nghiêu về nhà.

Cậu bé thấy tâm trạng mẹ không tốt nên rất ngoan, không quấy khóc chút nào.

Một mình nằm trên giường, Giang Mạn trằn trọc mãi không ngủ được.

Thói quen thật đáng sợ, bên cạnh thiếu mất một người là thấy bứt rứt cả người, nhắm mắt lại toàn là khuôn mặt lạnh lùng tuấn tú của Lục Minh.

Chuyện của Cố Duyệt càng khiến cô suy nghĩ vẩn vơ.

Cô và Lục Minh không có nền tảng tình cảm gì, hiện tại cũng chỉ mới đến mức thích nhau, cô không biết cuộc hôn nhân này tương lai còn bao nhiêu thử thách đang chờ đợi họ.

Cũng không biết anh giờ này đã ngủ chưa, Giang Mạn như không khống chế được, mở máy rồi trực tiếp gọi điện cho Lục Minh.

Đầu dây bên kia bắt máy cực nhanh, điều này khiến lòng cô ấm áp.

Người đàn ông này luôn khiến cô cảm động từ những chi tiết nhỏ nhặt như vậy. "Mạn Mạn, sao muộn thế này em còn chưa ngủ, có chuyện gì xảy ra sao?" Lục Minh lập tức tỉnh táo hẳn, tựa người vào đầu giường. "Anh chỉ giỏi nói em, muộn thế này anh cũng đã ngủ đâu, còn đang mải bắt trộm mà." Giang Mạn có chút không vui nói.

Người đàn ông này không biết đang bận việc gì, hơn một giờ sáng rồi còn chưa ngủ, rõ ràng đã hứa với cô là sẽ chăm sóc bản thân thật tốt, vậy mà vừa rời khỏi tầm mắt cô là quên sạch sành sanh. "Bắt trộm là việc của cảnh sát, anh đường đường là một quân trưởng mà đi làm việc đó thì đúng là phí tài năng." Lục Minh rõ ràng biết ý cô là gì, cố ý thuận theo lời cô.

Nghe giọng nói trầm ấm của anh, khóe miệng Giang Mạn khẽ cong lên: "Lục Minh, hình như em thấy nhớ anh rồi." Một mình nằm trên chiếc giường lạnh lẽo này, thật sự là khó vượt qua. "Lục phu nhân, có chuyện anh chưa nói với em là, anh cũng vì nhớ em mà không ngủ được, thực tế là anh đã nằm trên giường rồi." "Thật sao?" "Ừm, trong lòng thiếu mất một thứ nên thấy không quen." Thứ?

Người đàn ông này lại dám nói cô là "thứ": "Anh mới là 'thứ' ấy." "Được, chúng ta đều là 'thứ'." Giang Mạn không nhịn được bật cười.

Nói chuyện với Lục Minh một hồi cô cũng thấy buồn ngủ, chẳng mấy chốc đã thiếp đi.

Lục Minh vẫn lắng nghe tiếng thở đều đều của cô rồi mới cúp máy.

Anh khẽ thở dài, những ngày không được ôm vợ quả thực không dễ chịu chút nào.

Ngày hôm sau, sau khi đưa Lục Nghiêu đến trường, Giang Mạn đi thẳng tới bệnh viện.

Trạng thái của Cố Duyệt tốt hơn tối qua nhiều, lại đang cười nói vui vẻ với Hạ Tình như chưa có chuyện gì xảy ra.

Khả năng phục hồi này khiến Giang Mạn vô cùng khâm phục, nếu chuyện này xảy ra với cô, chắc chắn cô không thể thoát ra nhanh như vậy. "Mạn Mạn, cậu đến sớm thế, không phải đi làm sao?" Cố Duyệt hỏi. "Cậu nằm viện thế này, tớ còn tâm trí đâu mà làm việc, tớ xin nghỉ rồi.

Tớ có mua đồ ăn sáng ở cổng bệnh viện cho hai người đây, ăn chút đi.

Tình Tình, nếu cậu bận thì cứ đi đi, hôm nay để tớ ở lại chăm sóc Duyệt Duyệt." "Cậu biết công việc của tớ mà, bận gì đâu, xin nghỉ cũng dễ." "Làm ở cơ quan nhà nước phúc lợi tốt thật đấy, tính ra tớ đi làm bao nhiêu năm rồi mà năm nay mới được nghỉ một đợt dài." Giang Mạn trêu chọc. "Thôi đi nhé, bớt mỉa mai tớ lại." Hạ Tình cười mắng. "Các cậu thật sự coi tớ là người tàn tật à?

Tớ chỉ bị thương ngoài da thôi, không có gì đáng ngại đâu, cùng lắm ba ngày là bác sĩ đuổi tớ xuất viện rồi, lát nữa các cậu cứ đi làm việc của mình đi." "Cậu đừng có nói nhảm, tớ và Tình Tình sẽ luân phiên chăm sóc cậu cho đến khi khỏi hẳn, cậu nằm viện bao nhiêu ngày bọn tớ sẽ bồi bồi bấy nhiêu ngày." "Huhu, đúng là chị em tốt, lại đây, tớ phải ôm các cậu một cái mới được." Cố Duyệt dang rộng tay.

Ba người phụ nữ ôm nhau, ai nấy đều mỉm cười, trông rất mãn nguyện.

Sau khi ăn sáng xong, Giang Mạn là người đầu tiên lên tiếng: "Duyệt Duyệt, chuyện này cậu định thế nào?" Cố Duyệt thu lại nụ cười, suy nghĩ một lát rồi nói: "Mạn Mạn, có một chuyện tớ cũng không muốn giấu hai người nữa, thực ra tớ và chồng đã rạn nứt tình cảm từ hai năm trước rồi." Giang Mạn và Hạ Tình nhìn nhau, trong mắt không giấu nổi vẻ kinh ngạc.

Đã lâu như vậy rồi mà họ không hề hay biết chút nào. "Duyệt Duyệt, chuyện này là sao?

Chẳng phải hai người vẫn ổn đó ư?" "Đó chỉ là vẻ bề ngoài thôi, năm ngoái công ty hắn chuẩn bị niêm yết, hắn cần giữ hình ảnh đẹp với bên ngoài.

Hai người cũng biết đấy, tớ không phải người gốc Thành phố A, bố mẹ tớ cũng chỉ là tầng lớp làm công ăn lương bình thường, mẹ chồng tớ lúc đầu không đồng ý cho cưới đâu, sau này tớ có thai mới cho vào cửa.

Tớ và bà ấy vốn chẳng ưa nhau, mâu thuẫn tích tụ ngày qua ngày.

Tớ và chồng cũng hết nồng cháy, dần dần nảy sinh rào cản, càng đi càng xa.

Hắn vốn ham chơi, vì tớ mà đã tiết chế vài năm nhưng không thể mãi như thế, hai năm trước tớ phát hiện hắn có người đàn bà khác bên ngoài." "Tớ đã nguội lạnh lòng với hắn, hắn cũng thú nhận với tớ rồi.

Chúng ta đạt thành thỏa thuận là đường ai nấy đi, mạnh ai nấy chơi.

Tớ tất nhiên không thể cứ treo mình trên một cái cây, tớ cũng bắt đầu thử qua lại với những người đàn ông theo đuổi mình." "Hai người... thật là..." Giang Mạn hoàn toàn không biết nói gì, vợ chồng mà phát triển thành thế này đúng là một loại bi kịch. "Mạnh ai nấy chơi", xem ra cô và Hạ Tình đều không nhìn nhầm. "Vậy tại sao hắn lại đánh cậu?" Hạ Tình hỏi.

Chương 719

"Hắn uống say, tình cờ lại chạm mặt tớ và bạn trai mới.

Đàn ông mà, bản tính vốn ích kỷ, bản thân có thể ra ngoài hoa thiên tửu địa nhưng thấy người phụ nữ của mình bên người đàn ông khác là lại thấy không dễ chịu." Cố Duyệt cười khẩy. "Duyệt Duyệt, ly hôn đi." "Hôn nhân chắc chắn phải ly, nhưng không phải bây giờ.

Tớ đã tiêu tốn bao nhiêu năm thanh xuân ở nhà họ, không thể ra đi tay trắng được, cái gì thuộc về tớ thì tớ nhất định phải lấy cho bằng được." Trong mắt Cố Duyệt xẹt qua một tia âm trầm.

Giang Mạn không biết phải bình luận thế nào về chuyện này nên nhất thời im lặng.

Hạ Tình cũng không nói gì. "Sao các cậu đều có vẻ mặt đó, lẽ nào các cậu thấy tớ không nên tranh thủ một chút sao?" "Duyệt Duyệt, tớ không biết chuyện này nên xử lý thế nào, nhưng cậu làm sao đấu lại họ?

Nhà họ Tằng ở Thành phố A cũng có máu mặt, tớ sợ cậu dây dưa với họ sẽ chịu thiệt.

Hôm nay hắn đã động tay với cậu rồi, lần sau không biết sẽ ra sao nữa." "Yên tâm đi, nhà họ Tằng có lắp camera giám sát, cảnh hắn đánh tớ đã bị quay lại rồi, hiện tại đang nằm trong tay tớ.

Nhà họ Tằng mà muốn giữ thể diện thì sẽ không làm gì quá đáng với tớ đâu, bằng không nếu chuyện này vỡ lở, ai cũng biết nhà họ có thằng con bạo hành gia đình.

Kẻ chân đất không sợ kẻ đi giày, tớ việc gì phải sợ họ." Cố Duyệt mím chặt môi.

Nhìn Cố Duyệt như vậy, Giang Mạn chỉ thấy có chút xa lạ, cô chưa bao giờ thấy một khía cạnh như thế này của Cố Duyệt, dường như mang theo chút gì đó u ám. "Chỉ một đoạn camera đó có tác dụng sao?" "Yên tâm đi Mạn Mạn, tớ tự có chừng mực, các cậu đừng nghĩ nhiều, cứ âm thầm ủng hộ tớ là được.

Các cậu là những người bạn thân nhất của tớ ở Thành phố A này, có các cậu ủng hộ tớ mới có động lực để đi tiếp." Cố Duyệt tự tin nói.

Là người đầu ấp tay gối với người đàn ông đó bao nhiêu năm, sao cô có thể không nắm giữ chút thóp nào của hắn chứ?

Cô có nắm chắc phần thắng để đạt được thứ mình muốn. "Duyệt Duyệt, cậu đang nghĩ gì vậy?" Giang Mạn giơ tay quơ quơ trước mắt Cố Duyệt. "Không có gì, Mạn Mạn, các cậu cũng đừng khuyên tớ gì nữa, tớ đã quyết định rồi." Cố Duyệt đã nói vậy, Giang Mạn và Hạ Tình tự nhiên sẽ không nói thêm gì nữa. "Đúng rồi Mạn Mạn, chồng cậu đâu?" Cố Duyệt vô thức hỏi.

Nhớ lại người đàn ông anh tuấn gặp đêm hôm đó, trong lòng cô chợt trào dâng một cảm xúc khó tả.

Giang Mạn không nhận ra sự khác thường của Cố Duyệt, không hề dè dặt mà nói: "Anh ấy đi công tác rồi, chắc phải nửa tháng nữa mới về." "Mạn Mạn, có chuyện này tớ nghĩ rất lâu rồi, vẫn... quyết định nhắc nhở cậu một chút." Cố Duyệt nghiêm túc nhìn Giang Mạn. "Quan hệ giữa chúng mình thế nào rồi, cậu muốn nói gì thì cứ nói đi, không cần ấp úng thế đâu." "Mạn Mạn, cậu đã biết người đàn ông năm đó là ai chưa?" Giang Mạn nhíu mày.

Những ngày ở bên Lục Minh quá đỗi nhẹ nhàng và vui vẻ, chuyện đó cô đã gần như quên sạch, thời gian qua cô chưa từng nghĩ tới chuyện này.

Giang Mạn lắc đầu: "Không biết, tớ cũng không muốn nghĩ nữa.

Lục Minh đối xử với tớ và con đều rất tốt, tớ rất hài lòng với trạng thái cuộc sống hiện tại." "Tớ đang nói là, nếu một ngày nào đó hắn xuất hiện trước mặt cậu, cậu sẽ làm gì?" Giang Mạn sững người, vấn đề này trước đây cô cũng từng nghĩ qua, chắc chắn sẽ không để hắn yên ổn.

Nhưng bây giờ cô không nghĩ vậy nữa: "Chỉ cần hắn không tranh giành Nghiêu Nghiêu với tớ thì tớ cũng không quan tâm, cứ coi như là người lạ thôi.

Chuyện đã qua lâu như vậy rồi, ai cũng nên buông bỏ thôi." "Cậu nghĩ được như vậy thì tốt, tớ yên tâm rồi.

Hôn nhân của tớ thất bại, tớ và hắn đều có vấn đề, giữa chúng tớ thiếu đi sự thấu hiểu và giao tiếp.

Là bạn thân của cậu, tớ muốn nhắc nhở cậu, Lục Minh có chuyện giấu cậu đấy, hai người nên sớm giải quyết những vấn đề đó đi, đừng để đi vào vết xe đổ của tớ." Giang Mạn thấy vẻ khẳng định của Cố Duyệt, nhất thời thấy hơi buồn cười: "Chuyện anh ấy giấu tớ chắc chắn là nhiều lắm, tính chất công việc của anh ấy rất đặc thù, nhiều chuyện không thể nói cho tớ biết." "Mạn Mạn, cậu đừng trốn tránh, cậu thừa biết tớ không nói về phương diện công việc mà là chuyện giữa hai người kia." Hạ Tình cũng bị Cố Duyệt làm cho hồ đồ, không nhịn được xen vào: "Duyệt Duyệt, cậu đừng có úp úp mở mở làm tớ với Mạn Mạn tò mò nữa, rốt cuộc cậu ám chỉ điều gì?

Chẳng lẽ cậu thấy Lục Minh trăng hoa bên ngoài?" "Cái đó thì không, nhưng tớ thật sự bái phục cái đầu của hai người đấy.

Tình Tình, cậu cũng đã gặp Lục Minh rồi, cậu không thấy Lục Minh và Nghiêu Nghiêu có mối quan hệ mờ ám gì sao?" "Mối quan hệ gì được chứ, chẳng phải chỉ là trông hơi giống nhau thôi sao?" "Mạn Mạn, Tình Tình, tớ nói cho hai người biết, trên đời này không có sự trùng hợp nào là vô duyên vô cớ cả.

Nếu tớ đoán không lầm, Lục Minh chính là người đàn ông đã cưỡng ép Mạn Mạn năm đó, Nghiêu Nghiêu chính là con trai ruột của anh ta.

Cho nên anh ta mới yêu thương thằng bé như vậy, nếu thật sự không có chút quan hệ nào thì tuyệt đối không thể có chuyện đó được." Cố Duyệt chém đinh chặt sắt nói.

Hạ Tình ngây người, người dao động nhất chính là Giang Mạn.

Cô cảm thấy não bộ như ngừng hoạt động, một mảnh trống rỗng. "Duyệt Duyệt, cậu đừng có đoán mò, lần trước hai đứa mình đã gây ra một trò cười lớn rồi đấy." Hai người họ từng nghi ngờ Lục Minh có vấn đề về giới tính, kết quả hại khổ Mạn Mạn, vì thế mà bị Mạn Mạn mắng cho một trận xối xả. "Lần trước đúng là chúng ta đoán sai, nhưng lần này tớ dám khẳng định.

Mạn Mạn, chuyện này chỉ có chính cậu là người rõ nhất, cậu hãy nghĩ kỹ lại xem, Lục Minh đối xử với Nghiêu Nghiêu tốt đến mức nào, những điều đó có bình thường không?" Giang Mạn không khống chế được mà bắt đầu hồi tưởng lại, càng nghĩ càng thấy sợ.

Không nói đến tướng mạo của Nghiêu Nghiêu và Lục Minh, thực ra ngay cả sở thích của họ cũng giống hệt nhau.

Cả hai đều không ăn rau mùi và cà rốt, tính tình cũng rất giống, trước mặt người lạ đều luôn lạnh lùng.

Lục Minh cũng không phải kiểu người thích trẻ con, vậy mà anh lại đối xử với Nghiêu Nghiêu tốt đến mức không tưởng nổi, người nhà họ Lục cũng vậy.

Tần Huệ có lần còn nói thẳng với cô rằng, tuy Lục Minh không tiếp quản Lục thị nhưng sau này tài sản của Lục thị chắc chắn có một phần của Nghiêu Nghiêu, ngang bằng với Lục Niệm Nhất và Lục Tử Mặc.

Cô luôn nghĩ đó là vì người nhà họ Lục tốt bụng, nhưng nghe Cố Duyệt nói vậy, cô thực sự hoài nghi.

Điều này đúng là rất bất thường.

Chẳng lẽ Lục Minh thực sự là người đàn ông năm đó sao?

Chương 720

Sắc mặt Giang Mạn trong phút chốc trắng bệch, không còn chút huyết sắc.

Lẽ nào cô thực sự đã gả cho người đàn ông năm đó?

Chuyện này thật quá nực cười.

Nếu Lục Minh luôn biết cô là người phụ nữ đó, vậy cuộc hôn nhân của họ vẫn là tình cờ sao?

Người đàn ông này rốt cuộc đang toan tính điều gì? "Mạn Mạn, tớ cũng chỉ muốn nhắc nhở cậu thôi, không muốn cậu cứ mãi bị che mắt, sự thật thế nào vẫn phải để cậu đi hỏi Lục Minh." Cố Duyệt nói.

Hạ Tình ôm lấy vai Giang Mạn, khẽ bóp nhẹ: "Mạn Mạn, đừng suy nghĩ vẩn vơ nữa, chuyện chắc không tệ đến thế đâu, biết đâu chỉ là Duyệt Duyệt nghĩ nhiều thôi." Giang Mạn hít sâu một hơi, gật gật đầu.

Tuy thời gian từ lúc quen đến lúc kết hôn với Lục Minh không dài, nhưng cô tin tưởng vào nhân phẩm của anh, anh là một người đàn ông đáng tin cậy, chắc sẽ không lừa dối cô đến mức này.

Cô nên tin tưởng Lục Minh thêm một chút, chứ không phải vừa nghe người khác nói đã hoài nghi anh, phủ nhận tất cả những gì trước đó.

Giang Mạn gượng cười: "Tớ biết rồi, tớ sẽ hỏi anh ấy." "Mạn Mạn, nếu trong lòng thấy không thoải mái, cậu có thể đi xét nghiệm DNA trước.

Hiện tại bệnh viện làm việc hiệu quả lắm, ba bốn ngày là có kết quả rồi." Đầu ngón tay Giang Mạn khẽ run, có nên đi xét nghiệm

không?

Vạn nhất Nghiêu Nghiêu thực sự là con trai Lục Minh, cô phải làm sao đây?

Chẳng lẽ ly hôn với anh?

Đầu óc Giang Mạn rất loạn.

Hạ Tình nhìn Cố Duyệt lắc đầu, ra hiệu cô ấy đừng đưa ra mấy ý kiến tồi tệ đó nữa.

Cố Duyệt lại cố chấp: "Tình Tình, không phải tớ ép Mạn Mạn, tớ chỉ muốn cậu ấy được sống trong sự thật.

Tớ đã chịu đủ những lời nói dối của đàn ông rồi, tớ không muốn các cậu cũng giống như tớ." Năm đó người đàn ông kia chẳng phải cũng đối xử với cô thiên y bách thuận, thề non hẹn biển đủ điều sao, vậy mà chỉ vài năm ngắn ngủi đã thay đổi hoàn toàn. "Duyệt Duyệt." "Tình Tình, nói xong chuyện Mạn Mạn giờ đến lượt cậu đấy.

Cậu và bạn trai là thế nào, yêu nhau bao nhiêu năm rồi sao vẫn chưa cưới?" Sắc mặt Hạ Tình thay đổi: "Duyệt Duyệt, sao lại kéo sang tớ rồi." "Chị em ạ, trải qua cuộc hôn nhân thất bại này, tớ đã nhìn thấu quá nhiều chuyện.

Tình Tình, cậu thành thật nói cho tớ biết đi, tại sao hai người vẫn chưa kết hôn, là Mã Thiên Triệu không muốn chịu trách nhiệm sao?" "Đúng thế Tình Tình, chuyện của hai người là thế nào?" "Được rồi, ai nấy đều như đang thẩm vấn tớ vậy.

Không phải vấn đề của Thiên Triệu mà là do tớ, tớ luôn cảm thấy giữa tớ và anh ấy thiếu đi một chút cảm giác." "Bấy nhiêu năm rồi mà vẫn không tìm thấy cảm giác, nghĩa là sau này cũng chẳng có đâu.

Chia tay sớm đi, đừng lãng phí thêm thời gian với anh ta nữa, thanh xuân của phụ nữ không chịu nổi sự tiêu hao đâu." Giang Mạn nhìn Cố

Duyệt, đây chính là Cố Duyệt, nói năng lúc nào cũng đâm trúng tim đen, dù nói cô ấy thực dụng hay độc miệng đi nữa cũng không thể phủ nhận lời cô ấy nói có phần đúng đắn. "Duyệt Duyệt, chuyện này cứ để Tình Tình tự quyết định đi, hôn nhân thận trọng một chút là đúng." Giang Mạn lên tiếng. "Mạn Mạn, cậu cũng chỉ giỏi nói người khác, cuộc hôn nhân của cậu với Lục Minh có thận trọng không?

Theo tớ biết thì hai người quen nhau chẳng được mấy ngày." Cố Duyệt vặn lại.

Giang Mạn vốn dĩ tâm trạng đang rất phức tạp, nghe Cố Duyệt nói vậy, sắc mặt cũng có chút không vui: "Gặp được người phù hợp thì tự nhiên phải ra tay thôi, bỏ lỡ rồi biết tìm ai mà khóc.

Tình huống của tớ khác với các cậu, lúc đó tớ là kiểu 'đâm lao thì phải theo lao' thôi." Lục Minh lúc mới gặp thực sự quá lịch lãm, quá trầm ổn, phong thái của một người chính nhân quân tử, lại còn không bận tâm đến quá khứ của cô, người đàn ông như vậy cô thực sự hiếm khi gặp được.

Hơn nữa, cuộc hôn nhân của cô với Lục Minh tuy vội vàng nhưng đến giờ cô chưa từng hối hận chút nào, có chăng chỉ là cảm thán bản thân may mắn.

Tất nhiên, nếu Lục Minh ngay từ đầu đã biết cô là ai, rồi dụ dỗ cô vào tròng thì lại là chuyện khác. "Thôi được rồi Duyệt Duyệt, chuyện của tớ và Mạn Mạn bọn tớ sẽ tự liệu, tớ biết cậu muốn tốt cho bọn tớ, nhưng hiện tại cậu cứ lo liệu xong chuyện của mình đi đã." Cố Duyệt cứ lặp đi lặp lại như vậy khiến Hạ Tình trong lòng cũng có vài phần không thoải mái, nhưng vì là bạn lâu năm nên cô kìm nén cảm xúc, vẫn nói chuyện tử tế với cô ấy. "Được rồi được rồi, các cậu cứ coi như tớ bị kích động nên nói bậy đi, đừng để tâm nhé." Cố Duyệt xua tay, giọng điệu tự giễu. "Duyệt Duyệt, bọn tớ cũng không có ý đó, miệng cậu xưa nay vẫn độc mà, đây cũng chẳng phải lần đầu bọn tớ bị đâm trúng." "Vẫn là Mạn Mạn hiểu tớ, tớ là kiểu người không giấu nổi lời trong lòng, nghĩ gì là phải nói ra, nếu không tớ thấy không thoải mái." Chiều hôm đó, Giang Mạn rời bệnh viện để đi học lớp đào tạo.

Đây là kỳ cuối cùng rồi, khi khóa học kết thúc cũng là lúc công bố đề tài dự thi, lúc đó chắc chắn lại bận rộn.

Sau giờ học, cô mang chiếc sườn xám thiết kế cho Bạch Mặc đến giao cho một người chị khóa trên có studio riêng, nhờ chị ấy gia công giúp, không quên dặn dò kỹ lưỡng phải dùng loại vải tốt nhất.

Tóm lại là bận bịu cả ngày, cô quay lại trạng thái tất bật như trước khi kết hôn, nhưng hôm nay tâm trạng cô không hề thấy sung túc mà ngược lại rất nặng nề.

Rốt cuộc cô có nên gọi điện hỏi thẳng Lục Minh không?

Hỏi xem Nghiêu Nghiêu có phải con trai anh không?

Nếu anh khăng khăng không thừa nhận thì sao?

Nếu làm phiền công việc của anh thì sao?

Ý nghĩ sau cùng vừa hiện ra, Giang Mạn đã thấy đau đầu.

Lúc này mà cô còn lo lắng chuyện làm phiền công việc của anh, đúng là "hiền huệ" quá mức rồi, cô thầm khinh bỉ chính mình.

Hỏi trước thì liệu có cho anh thời gian để thêu dệt câu chuyện lừa dối cô không?

Vậy chẳng lẽ trực tiếp đi xét nghiệm DNA sẽ tốt hơn?

Làm vậy thứ nhất là khiến anh không thể chối cãi, thứ hai là bản thân cũng được yên lòng, nếu không mấy ngày tới chắc chắn cô sẽ luôn sống trong lo âu.

Giang Mạn do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định tự mình đi tìm câu trả lời.

Cô gọi điện về đại viện, nói hôm nay không có thời gian đón Lục Nghiêu.

Chương 721

Lão gia tử tuy có ba đứa chắt nhưng đứa nào cũng không ở đại viện, chỉ cuối tuần và ngày lễ mới được gặp một lần.

Ông buồn chán đến mức ngày nào cũng tìm lão gia tử nhà họ Diệp và đám bạn già uống trà, đánh bài, cuộc sống rất tẻ nhạt.

Vừa nhận được điện thoại của Giang Mạn là ông đồng ý ngay, còn hứa mấy ngày tới sẽ chịu trách nhiệm đón Lục Nghiêu để Giang Mạn rảnh tay làm việc của mình.

Giang Mạn thấy ông nội hào hứng như vậy nên cũng không từ chối, chỉ là sự nghi ngờ trong lòng lại càng sâu sắc thêm.

Cô không chần chừ nữa, lập tức về nhà tìm một sợi tóc của Lục Minh rồi vội vàng đi đến bệnh viện.

Điều Giang Mạn không biết là, cô vừa rời khỏi bệnh viện, có người đã gọi một cuộc điện thoại cho Lục Minh.

Người gọi điện cho Lục Minh chính là Bùi Chính Nam, anh em tốt của anh: "A Minh, cậu đang ở đâu đấy?" Lục Minh vừa kết thúc một ngày làm việc, trở về nơi nghỉ ngơi: "Tớ đang đi công tác ngoại tỉnh." Hóa ra không có nhà, bảo sao không trông chừng được vợ: "Hôm nay tớ thấy vợ cậu ở bệnh viện đấy." Lục Minh vốn cưng chiều vợ như báu vật, lại chưa bao giờ đưa cô ra ngoài gặp mặt đám bạn nối khố này, nhưng anh đã có duyên gặp qua một lần, tuyệt đối không thể nhìn nhầm.

Bởi vì nhan sắc của Giang Mạn thực sự quá kinh diễm, thanh lệ và quyến rũ, hai khí chất hòa quyện rất tốt trên người cô, khiến người ta chỉ nhìn một lần là nhớ mãi. "Mạn Mạn sao?

Cô ấy bị bệnh à?" Đôi lông mày đẹp đẽ của Lục Minh nhíu chặt lại. "Cái đó thì không, nhưng nhìn sắc mặt cô ấy không tốt lắm, có vẻ đang lo âu sầu muộn." Trong lòng Lục Minh bất an, tự nhiên không còn đủ kiên nhẫn: "Bùi Chính Nam, cậu càng ngày càng rảnh rỗi quá nhỉ, nói trọng điểm đi, Mạn Mạn đến bệnh viện làm gì?" Thấy Lục đại quân trưởng vốn hỉ nộ không lộ ra mặt mà cũng có lúc biến sắc thế này, Bùi Chính Nam thấy thật thú vị, xem ra mẹ của con trai anh rất quan trọng với anh đây: "Gần đây bệnh viện chúng tớ định nhập một lô thiết bị tiên tiến, nhưng kinh phí có chút hạn hẹp, nếu Lục thị ra tay giúp đỡ thì tốt biết mấy." "Không vấn đề." Lục Minh trực tiếp đáp ứng.

Chỉ là một tờ séc khống thôi, người nắm quyền của Lục thị không phải anh, nếu Bùi Chính Nam có thể lột được một lớp da từ chỗ A Sâm thì coi như cậu ta có bản lĩnh. "Sảng khoái thật.

Chuyện vợ cậu làm cũng giống hệt chuyện thời gian trước cậu nhờ tớ làm đấy..." "Cô ấy đi xét nghiệm DNA của tớ và Nghiêu Nghiêu à?" "Đương nhiên rồi, tớ cảm thấy có một luồng khí tức giông bão sắp kéo đến đấy.

Lục Minh, cái mũ 'tình thánh' của cậu không đội nổi nữa đâu.

Đã bảo cậu phải thành thật khai báo sớm đi mà cứ thích đóng vai tình thánh, giả vờ vĩ đại, giả vờ có thể đối xử với con người khác như con ruột, có thể không màng đến quá khứ của một người phụ nữ.

Phen này đóng kịch quá đà rồi nhé, chuẩn bị nếm trái đắng đi." Bùi Chính Nam hả hê nói. "Bùi Chính Nam, tớ khuyên cậu nên bớt qua lại với cậu em vợ của cậu đi, gần mực thì đen, bị cậu ta dạy hư rồi đấy." Giọng điệu này y hệt Diệp Tử Hạo, chẳng giống chút nào với vẻ nho nhã tuấn tú khi mặc áo blouse trắng trước mặt mọi người.

Anh cũng là sau khi quay về Thành phố A mới biết Lục Nghiêu là con trai mình, trước đó hoàn toàn không biết, điểm này anh không thẹn với lòng.

Còn việc nếu Lục Nghiêu không phải con trai ruột thì anh có thể sủng ái được như bây giờ không, anh không muốn nghĩ tới, vì không cần thiết phải liên tưởng, đây vốn dĩ là con trai anh. "Bớt giáo huấn tớ đi, cậu nên cảm ơn tớ vì đã thông tin kịp thời cho đấy, tranh thủ mấy ngày này khẩn trương nghĩ xem giải thích thế nào đi." "Đây là chuyện của tớ, không phiền cậu lo lắng." "Hảo tâm một không báo đáp, lười quản cậu nữa, chuyện đã hứa với tớ thì mau bảo em trai cậu thực hiện đi." Cúp điện thoại, khuôn mặt Lục Minh lập tức trầm xuống, không còn vẻ thoải mái như lúc nãy.

Chuyện này thực ra anh đã luôn suy nghĩ, chỉ là không biết nên mở lời thế nào, đến tận bây giờ anh vẫn chưa nghĩ ra cách gì hay.

Cô nhóc này bắt đầu nghi ngờ từ bao giờ vậy, chẳng lẽ tối qua trằn trọc mãi không ngủ được là vì chuyện này sao?

Nhưng điều đó cũng không khoa học, cô vốn không giấu được tâm tư, không thể nào sau khi biết chuyện mà vẫn có thể nói chuyện bình thường với anh như vậy được.

Tối qua cảm xúc của cô hoàn toàn bình thường, chẳng có chút dao động nào cả.

Khoảnh khắc này, lần đầu tiên Lục Minh nếm trải cảm giác bồn chồn lo lắng, ngồi ngồi không yên.

Lục Minh thực ra vẫn đang đợi điện thoại của Giang Mạn, nhưng mãi cho đến lúc chuẩn bị đi ngủ vẫn không thấy.

Tâm trạng của anh lúc này cực kỳ tệ, con bé này rốt cuộc đang nghĩ gì mà khiến anh thấp thỏm không yên.

Lục Minh không còn cách nào khác đành phải gọi điện, chuông điện thoại của Giang Mạn reo mãi không có người bắt máy, rất lâu sau mới truyền đến giọng nói hơi khàn của Giang Mạn, rõ ràng là bị điện thoại của anh làm cho tỉnh giấc.

Con bé này, vậy mà ngủ say đến thế, anh đúng là lo lắng thừa rồi, người ta ăn được ngủ được, khỏe re. "Lục Minh, sao anh lại gọi điện muộn thế, em ngủ rồi mà." Giọng Giang Mạn mang theo vài phần oán trách vì bị đánh thức.

Lục Minh khẽ hắng giọng, "Hôm nay em cả ngày không gọi cho anh, anh muốn nghe giọng của em." "Nghe giọng anh, anh còn trách em à?

Anh có yêu cầu em phải gọi điện mỗi ngày đâu, mà anh có nhiều thời gian nghe điện thoại của em không?" Lục Minh bật cười, "Vậy bây giờ anh đưa ra yêu cầu này có được không?" Nghe giọng nói trầm ổn, mê hoặc của anh, Giang Mạn chỉ cảm thấy tỉnh táo hơn vài phần, khóe môi khẽ nhếch lên. "Lục Minh, anh thật là vô vị, nửa đêm gọi điện chỉ nói mấy lời vô nghĩa này, em bận đến mức không có thời gian uống nước, thì lấy đâu ra thời gian gọi cho anh chứ." "Bận à?

Vậy để mẹ giúp chăm sóc Nghiêu Nghiêu một chút đi." "Cái này còn cần anh nói sao, em đã cầu cứu ông nội rồi, Nghiêu Nghiêu mấy ngày nay sẽ về ở viện lớn, em chỉ cần tự chăm sóc tốt bản thân là được." "Ồ." Đúng là một kẻ ngốc, nhưng hiện tại trong lòng anh vẫn còn thấp thỏm, đây rốt cuộc là một kẻ ngốc thật sự, hay là một "người đàn ông lớn tuổi" có tâm cơ đây, kết luận này có lẽ phải vài ngày nữa mới có thể hé lộ.

Sau một lúc im lặng ngắn ngủi, Lục Minh thăm dò hỏi: "Mạn Mạn, em còn lời gì muốn nói với anh không?" "Không có đâu, thằng bé ngủ rồi, anh đi tắm rửa ngủ sớm đi." Giang Mạn không biết sao lại đột nhiên nói một câu mang đậm vẻ quê mùa.

Lục Minh bật cười, thuận theo ý cô nói: "Vậy bà xã cũng ngủ sớm đi." Cúp điện thoại, Giang Mạn không lâu sau lại ngủ thiếp đi, chủ yếu là vì hôm nay quá mệt.

Lục Minh thì không tài nào ngủ được, một trái tim sớm đã bay đến bên vợ con, anh suy nghĩ cả một ngày, thực ra để Bùi Chính Nam ra tay với báo cáo là cách trực tiếp nhất, nhưng chuyện này không thể giấu cả đời, sớm muộn gì cũng sẽ vỡ lở.

Suy đi nghĩ lại, anh cảm thấy cách làm đúng đắn nhất chính là thành khẩn khai báo để được khoan hồng, bịa chuyện gì đó anh không giỏi, anh cũng không muốn che giấu Giang Mạn bất kỳ điều gì nữa.

Ngày tháng vẫn trôi qua, ba ngày sau, sáng sớm Giang Mạn đã đến bệnh viện lấy báo cáo, trái tim cô treo tận cổ họng, bàn tay nắm chặt báo cáo run lên không ngừng, không thể nào bình tĩnh được.

Bùi Chính Nam nhìn cô ra khỏi bệnh viện mới gọi điện cho Lục Minh, Lục Minh thì rất bình tĩnh, mấy ngày nay anh đã cố gắng hoàn thành công việc, nếu không có gì bất ngờ thì ba ngày nữa là xong.

Giang Mạn không muốn vẻ thê thảm của mình bị người khác nhìn thấy, cô về đến nhà mới xem báo cáo, nhưng những từ ngữ đó vẫn như kim châm vào mắt cô.

Nghiêu Nghiêu thực sự là con trai của Lục Minh.

Sự thật bày ra trước mắt, cô muốn trốn tránh cũng không được.

Giang Mạn chỉ cảm thấy trong lòng lập tức bùng lên một ngọn lửa giận vô cớ, suýt chút nữa nhấn chìm cô, người đàn ông này, anh ta đã giấu cô đau khổ đến nhường nào, nếu Cố Duyệt không nói ra điểm này, anh ta định bao giờ mới thành thật với cô, lẽ nào định giấu mãi sao?

Nói cái gì mà không quan tâm quá khứ của cô, hóa ra tất cả những điều này đều là giả dối, con trai của anh ta thì tất nhiên anh ta sẽ không bỏ qua rồi.

Chương 722

Cô còn nhiều lần cảm ơn anh ta, lúc đó chắc anh ta đang xem cô như trò cười của một con hề, nội tâm cười nhạo cô là người phụ nữ ngu ngốc, bị người ta cưỡng bức sinh con rồi còn cảm ơn người ta hết lời.

Vì quá tức giận, suy nghĩ của Giang Mạn nhất thời trở nên cực đoan.

Đêm đó, Giang Mạn thức trắng đêm, vì vừa nhắm mắt lại là những cảnh tượng mấy năm về trước, cô tưởng mình đã quên rồi, thực ra không phải, chỉ là bị chôn giấu ở nơi sâu nhất trong tâm hồn, cần một cơ hội để thức tỉnh.

Cô vĩnh viễn không thể quên sáng sớm hôm đó, cô vừa mới tỉnh dậy thì cửa bị người ta đạp tung từ bên ngoài, những người xông vào đều là những gương mặt quen thuộc, cô còn chưa ý thức được chuyện gì đang xảy ra thì đã nghe thấy giọng nói giận dữ của chú Tần. "Trí Viễn, đây là vị hôn thê của con, con xem cô ta đã làm những gì, mặt mũi nhà họ Tần chúng ta đều bị cô ta làm mất hết rồi." "Mạn Mạn, chuyện gì vậy, sao em lại ở đây?" Vẫn còn một tia ấm áp là Giang Lâm Thành. "Giang Mạn, con thật sự khiến ta quá thất vọng rồi, ta vất vả nuôi con bao nhiêu năm mà con báo đáp ta thế này sao, con và đàn ông vậy mà lại mở phòng khách sạn, con để mặt mũi nhà họ Giang ở đâu?" Mở phòng, Giang Mạn cảm thấy đầu óc mình rối tung, rõ ràng cô là đi cùng Cố Duyệt và Hạ Tình để chúc mừng sinh nhật, sao lại xuất hiện ở khách sạn, nhưng về ký ức tối qua, cô không nhớ được một chút nào.

Cô chỉ cảm thấy ánh mắt của mọi người như muốn lăng trì cô, khiến cô không tài nào ngẩng đầu lên được, trước mắt đột nhiên xuất hiện một đôi giày da, cô biết, đó là Tần Trí Viễn, anh ngồi xuống bên cạnh cô, ôm cô vào lòng, bình tĩnh hỏi: "Mạn Mạn, nói cho anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Giang Mạn ngập ngừng lắc đầu, cô cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ là cô không phải cô gái vô tri, ít nhất cũng là sinh viên đại học, là người trưởng thành rồi, cơ thể có điều bất thường cô đều biết, sự trong trắng của mình đã mất rồi.

Khuôn mặt Giang Mạn trắng bệch, nước mắt không ngừng rơi xuống, cô nắm chặt lấy quần áo của Tần Trí Viễn, run rẩy nói: "Trí Viễn, em không biết, em không biết gì cả." "Tần Trí Viễn, con mau lại đây, con phải có chút cốt khí chứ, người phụ nữ không biết liêm sỉ như thế này con còn muốn làm gì, con không chê cô ta dơ bẩn sao?

Lại đây." Bên tai lại truyền đến giọng nói phẫn hận của chú Tần. "Bố, chuyện còn chưa rõ ràng, bố đừng vội kết luận." "Chưa rõ ràng, như thế này còn chưa rõ ràng sao, người phụ nữ này đã phản bội con, hai đứa con xong rồi, hôn ước nhất định phải hủy, nhà họ Tần chúng ta không mất mặt nổi đâu." Cảnh tượng chuyển sang, Tần Trí Viễn lái xe chở cô chạy như bay, phía sau là vệ sĩ do nhà họ Tần phái đến, "Mạn Mạn, chúng ta rời khỏi thành phố A, đi sống cuộc sống của riêng mình, bất kể em đã xảy ra chuyện gì, anh biết em là không cam tâm." "Trí Viễn, chúng ta thật sự phải đi sao?" Trong lòng cô vô cùng hoảng loạn, dự cảm không lành cứ quanh quẩn trong tâm trí, "Trí Viễn, chúng ta còn có thể sống tốt được không?" "Mạn Mạn, tin anh đi, chúng ta nhất định có thể thoát ra." Đáng tiếc mọi việc không như ý muốn, khi họ sắp thoát khỏi thành phố A, một cuộc điện thoại đã thành công ngăn cản họ, chú Tần đang được cấp cứu trong phòng.

Trong bệnh viện, chú Tần một mình yên lặng nằm trên giường, ông đeo máy thở, cả người không chút sức sống.

Mợ Tần kéo tay cô, ánh mắt lại toát ra vẻ độc ác, "Mạn Mạn, con là do ta nhìn lớn lên, ta thích con, nhưng bây giờ đã đến mức này, con và Trí Viễn là không thể nữa rồi, con rời xa thằng bé đi, ta không muốn nhà họ Tần chúng ta vì con mà náo loạn cả lên, lẽ nào phải đợi chú Tần con chết trước mặt con thì con mới không quấn lấy Trí Viễn nữa?" "Mẹ, mẹ đừng ép Mạn Mạn." Tần Trí Viễn nhíu mày chặt lại, vẫn luôn kìm nén cảm xúc của mình. "Là chúng ta ép nó sao?

Rõ ràng là nó đang ép chúng ta, bây giờ gia đình vì nó mà thành ra cái dạng gì rồi, nếu bố con có chuyện gì, mẹ cũng không sống nữa, chúng ta chết rồi các con muốn thế nào thì thế, không ai quản các con đâu." Mẹ Tần quá kích động, vừa nói xong liền mềm nhũn ngã xuống.

Đêm đó, hai ông bà nhà họ Tần đều được đưa vào phòng cấp cứu, cô và Tần Trí Viễn mắt đỏ hoe đợi cả một đêm.

Ở sân bay, cô trốn trong góc, lén lút nhìn bóng lưng Tần Trí Viễn rời đi, khóc nức nở không thành tiếng.

Buổi tối mưa bão vần vũ, cô bụng mang dạ chửa quỳ trước cửa nhà mình, đón chờ vẫn là những lời mắng chửi của Tống Liễn, "Con ranh không biết xấu hổ, mày có quỳ chết tao cũng không mở cửa, chúng tao không có nghĩa vụ nuôi con hoang của mày, đến từ đâu thì về đó đi." Khi sinh con, cô đau chết đi sống lại, khi nhìn thấy con mình khỏe mạnh, cô cuối cùng kiệt sức mà thiếp đi. … Từng cảnh tượng quá khứ nổi lên trong đầu, giống như vết thương đã kết vảy lại bị xé toạc ra, Giang Mạn đau đầu như búa bổ, nước mắt không ngừng rơi xuống, tim đau thắt lại, cô vậy mà lại kết hôn với người đàn ông năm xưa đó, người đã tự tay hủy hoại mọi vẻ đẹp trong cuộc sống của cô.

Đêm hôm đó cô không nhìn rõ mặt người đàn ông, cô không tin anh ta cũng không nhìn thấy mặt cô.

Lục Minh, anh quả thực quá tuyệt tình, vậy mà bao lâu nay vẫn không hề lộ vẻ gì, anh ta rốt cuộc nuôi ý đồ gì, có ai lại đùa giỡn người khác như vậy không?

Điện thoại cứ reo mãi, Giang Mạn nhìn hai chữ "Lục Minh" đang nhảy nhót trên màn hình, chỉ cảm thấy chói mắt vô cùng, cô thậm chí không có sức để tắt máy, mặc kệ nó cứ reo, không đoái hoài gì.

Lục Minh sốt ruột như kiến bò chảo nóng, điện thoại của vợ lại không gọi được, anh lo lắng đi đi lại lại. "Quân trưởng, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Sao anh lại bồn chồn như vậy?" Trương Khiếu không kìm được hỏi.

Lục Minh dừng lại một chút, hỏi: "Nếu tôi đi rồi, một mình cậu có thể giải quyết những chuyện tiếp theo không?" "Cái này, tôi không thể giải quyết được ạ, mấy người mà anh nhìn trúng đều không chịu buông tha, tôi ra mặt căn bản không có tác dụng, nhất định phải có anh đích thân ra mặt." Trương Khiếu lo lắng không thôi, một mình anh ta không có bản lĩnh lớn đến vậy.

Lục Minh sắc mặt đột nhiên trầm xuống, "Vậy cậu có thể làm gì?" Lục Minh trừng mắt nhìn Trương Khiếu một cái, "Quân trưởng, tôi là vệ sĩ của anh, chỉ cần chăm sóc tốt việc ăn mặc đi lại của anh là được." "Tôi không cần bảo mẫu." Bảo mẫu, khóe miệng Trương Khiếu co giật, anh ta ít nhất cũng là tinh anh cốt cán trong đội đặc chủng, bị người ta coi là bảo mẫu, quả thực là mất mặt hết sức rồi. "Bất kể cậu có thể giải quyết được hay không, nhà tôi có chuyện gấp, nhất định phải về ngay lập tức, nếu cậu không giải quyết được thì đừng có về, cũng đừng ở bên cạnh tôi nữa." Trương Khiếu mặt mày ủ rũ, nhưng cũng biết nặng nhẹ, Lục Minh khẳng định là vì chuyện gì đó mà vội vã muốn về, anh ta chỉ có thể cắn răng đồng ý, "Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ." Lục Minh không chần chừ, lập tức lên đường ra sân bay, đến thành phố A đã là tám giờ tối, nhưng trong nhà không có một ai, Giang Mạn không biết đi đâu, điện thoại đặt trên tủ đầu giường trong phòng ngủ, có ba cuộc gọi nhỡ, đều là do anh gọi hôm nay.

Con bé này, ra ngoài cũng không mang điện thoại, đây là cố ý không muốn cho anh tìm thấy sao?

Hay là quá kích động nên cứ thế lao ra ngoài rồi.

Lục Minh lần đầu tiên cảm thấy hoảng sợ, còn sợ hơn cả khi anh xuyên qua rừng đạn mưa bom, anh hít sâu một hơi, đi qua kéo tủ quần áo ra, quần áo của cô vẫn còn, lúc này mới tạm yên tâm một chút.

Lục Minh đành gọi điện cho Lục Nghiêu, thằng bé vừa ăn xong bữa tối, ông nội đang dạy nó chơi cờ. "Nghiêu Nghiêu, mẹ con có ở viện lớn không?" "Mẹ không có ạ, mẹ nói mấy ngày nay bận hơn, bảo con ở viện lớn cùng ông nội." "Vậy con ngoan ngoãn đợi nhé, bố lát nữa sẽ đến đón con." Lục Minh biết Giang Mạn coi trọng Nghiêu Nghiêu đến mức nào, ngày xưa trong hoàn cảnh khó khăn và nhục nhã như vậy mà cô vẫn chọn sinh nó ra, vậy thì chỉ cần thằng bé ở đây, cô nhất định sẽ không đi xa, chắc chắn sẽ trở về. "À, không phải bố đi công tác sao, lẽ nào đã về rồi?" Lục Nghiêu hơi lạ lùng hỏi. "Con trai ngoan, bố không giải thích với con nữa, con đợi bố nhé." Lục Nghiêu còn định hỏi gì đó, Lục Minh đã cúp điện thoại, ông nội hỏi: "Nghiêu Nghiêu, bố con về rồi sao?" "Vâng, bố nói lát nữa sẽ đến đón con." Ông nội nhíu mày, dường như cảm thấy có gì đó không ổn.

Lục Minh lái xe rất nhanh, nửa tiếng sau đã đến viện lớn, ông nội nhìn thấy anh thì lông mày gần như dựng đứng lên, "Thằng ranh con, mày bây giờ trên có già dưới có trẻ, còn dám lái xe như bay, Nghiêu Nghiêu ở đây có chúng ta chăm sóc, mày gấp cái gì?" Lục Minh cũng không che giấu, thẳng thắn nói: "Bà xã mất tích rồi." Ngụ ý, làm sao mà không gấp cho được?

Ông nội lập tức cũng lo lắng, đột ngột đứng dậy khỏi chỗ ngồi, "Cái gì mà mất tích?

Bị bắt cóc sao?" Lục Minh lắc đầu, "Cô ấy biết cháu là bố ruột của Nghiêu Nghiêu rồi." "Đáng đời mày, đã qua mấy tháng rồi, sao mày còn chưa thành thật, cứ như một người phụ nữ, rụt rè mãi." Ông nội mắng.

Lục Minh không lên tiếng, anh có nỗi lo của riêng mình. "Nghiêu Nghiêu, con có số điện thoại của hai người bạn của mẹ con không?" Lục Nghiêu gật đầu, có sự bình tĩnh không phù hợp với lứa tuổi của mình, nghe nói mẹ mất tích cũng không la hét như những đứa trẻ cùng tuổi, nó nói với Lục Minh: "Bố, bố đừng vội, con sẽ gọi điện cho dì Duyệt và dì Tình, mẹ bây giờ không muốn nghe giọng của bố nhất, lát nữa bố đừng lên tiếng, kẻo họ không nói cho chúng ta sự thật." Nhưng điều khiến họ thất vọng là, cả hai người đều nói Giang Mạn không ở chỗ họ, khuôn mặt thằng bé cũng trở nên nghiêm túc hơn. "Có khi nào ở nhà họ Giang không?" Ông nội nói. "Con gọi điện cho ông ngoại." Thằng bé lại gọi điện cho Giang Lâm Thành, hỏi bóng gió Giang Mạn có ở đó không, đáng tiếc vẫn không có, thằng bé nói vài lời nhớ nhung Giang Lâm Thành, dặn ông giữ gìn sức khỏe rồi mới cúp máy.

Lục Nghiêu dù sao cũng là một đứa trẻ, lại do Giang Mạn một tay nuôi nấng, gọi xong các cuộc điện thoại cần gọi cũng có chút hoảng sợ, úp mặt vào đùi Lục Minh, lầm bầm nói: "Bố, mẹ rốt cuộc sẽ đi đâu?

Trời đã tối rồi." Lục Minh xoa xoa đầu thằng bé, trong lòng cũng đau xót vô cùng, "Nghiêu Nghiêu đừng lo lắng, mẹ con là người trưởng thành rồi, mẹ con có thể tự chăm sóc bản thân, hơn nữa mẹ con yêu con nhất, con còn ở đây mẹ sẽ không đi xa đâu, đợi mẹ con bình tĩnh lại sẽ đến tìm con thôi." "Mẹ thực ra rất nhát gan, lại sợ tối nữa." Lục Nghiêu mắt đã đỏ hoe. "Mẹ con bình thường còn thường xuyên qua lại với những ai nữa?" Lục Nghiêu suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu, "Chắc là không có rồi, bạn tốt nhất của mẹ là dì Duyệt và dì Tình, với bên nhà họ Giang cũng là mới hồi phục quan hệ gần đây thôi." "Đừng vội, bố sẽ cho người đi tìm, con ngoan ngoãn ở lại viện lớn với ông nội." Lục Nghiêu làm sao có thể ở lại viện lớn, kiên quyết đòi đi cùng Lục Minh.

Lục Minh không còn cách nào, hai người cùng nhau về nhà, Giang Mạn vẫn không về, căn nhà vẫn như lúc anh rời đi.

Tia hy vọng cuối cùng trong lòng Lục Minh vụt tắt, đành phải cho người dưới quyền đi tìm.

Chương 723

Con bé này, vậy mà lại chọn cách này để hành hạ anh, anh thà rằng cô đánh anh một trận thật đau, trút hết những oán hận trong lòng ra, còn tốt hơn nhiều so với việc cứ thế bỏ đi.

Lục Minh thức trắng đêm, chỉ đợi tin tức từ cấp dưới, thằng bé giữa chừng không chịu nổi cơn buồn ngủ nên đã ngủ thiếp đi, nhưng cũng tỉnh rất sớm.

Lục Minh nhìn thấy nó đi ra, dập điếu thuốc trong tay, đứng dậy mở cửa sổ.

Lục Nghiêu bĩu môi, vừa nhìn đã biết là vẫn chưa có tin tức gì, lập tức ủ rũ cúi đầu.

Nó còn nhỏ, những chuyện giữa người lớn hiểu không nhiều lắm, tự nhiên không thể thấu hiểu tâm trạng của Giang Mạn.

Giang Mạn thực ra không đi xa, ý định ban đầu của cô là muốn bản thân tỉnh táo hơn một chút, nào ngờ vừa ngồi xuống bờ sông đã là cả một đêm, có không ít cặp đôi sinh viên vì quá muộn không về trường, cũng coi như có bạn đồng hành.

Khi tỉnh dậy thì thấy đầu đau như búa bổ, hắt hơi liên tục, thò tay vào túi, phát hiện điện thoại không mang theo.

Cô vừa định gọi taxi, một chiếc xe dừng lại bên cạnh cô, "Mạn Mạn, sao sáng sớm em lại ở bờ sông thế?" Giang Mạn sững người một chút, nhìn người tình thanh mai trúc mã năm xưa trước mặt, anh ta dường như cũng không sống tốt lắm, thần sắc có vài phần tiều tụy, nhất thời chỉ cảm thấy mũi cay xè, cố nhịn mới không để nước mắt rơi xuống.

Càng vào những lúc thế này, cô càng oán hận Lục Minh, nếu không có anh ta, tất cả những chuyện này sẽ không xảy ra.

Hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Tần Trí Viễn nắm rõ từng biểu cảm của Giang Mạn, vừa nhìn thấy cô như vậy đã biết nhất định đã xảy ra chuyện gì, lập tức xuống xe, kéo cánh tay cô, "Mạn Mạn, có phải đã xảy ra chuyện gì không?" Giang Mạn ngẩn ngơ nhìn Tần Trí Viễn, căn bản không biết nên bắt đầu kể từ đâu về tất cả những chuyện hoang đường này, cô có thể nói, người đã cưỡng bức cô năm xưa chính là người đàn ông mà cô hiện đang kết hôn, mọi may mắn mà cô từng nghĩ đều được xây dựng trên sự lừa dối sao?

Câu trả lời chắc chắn là không thể, người không thể nói nhất chính là Tần Trí Viễn, cô sợ anh ta sẽ phát điên, sẽ đi tìm Lục Minh liều mạng.

Cô oán Lục Minh, Tần Trí Viễn đối với Lục Minh chỉ có hận nhiều hơn chứ không ít hơn cô, giữa họ vốn dĩ đang rất tốt đẹp, là Lục Minh đột nhiên xen vào đã hủy hoại tất cả những điều tốt đẹp.

Lục Minh là xuất thân quân nhân, bản lĩnh chắc chắn là cực kỳ tốt, Tần Trí Viễn sẽ không chiếm được lợi thế. "Mạn Mạn, có phải người chồng kia của em...

đối xử không tốt với em không?" Tần Trí Viễn nhìn Giang Mạn im lặng không nói, vẻ mặt lo lắng, có chút kích động.

Thời gian này anh rõ ràng biết cô ở đâu, nhưng không thể đến thăm, không thể nghĩ đến, hành hạ anh đến mức gần như sắp sụp đổ.

Khó khăn lắm mới gặp được cô, lại nhìn thấy cô trong bộ dạng này. "Trí Viễn, em không muốn nói, anh đừng hỏi nữa." Giang Mạn né tránh ánh mắt của Tần Trí Viễn, không muốn anh nhìn ra bất kỳ manh mối nào. "Được, anh không hỏi, em mặc ít quá, cẩn thận cảm lạnh, giờ này khó bắt taxi, em lên xe trước đi, anh đưa em một đoạn." Giang

Mạn cũng không từ chối, trực tiếp lên xe của Tần Trí Viễn, vừa lên xe cô liền nghiêng đầu nhắm mắt lại.

Tần Trí Viễn nhìn khuôn mặt nhỏ vẫn sáng sủa của cô, chỉ cảm thấy trái tim như thắt lại, vẻ đẹp như vậy sao lại không thuộc về anh nữa?

Dù mấy năm đã trôi qua, cô đã trở thành mẹ của một đứa trẻ bảy tuổi, anh vẫn không thể hiểu, cũng không muốn chấp nhận sự thật này.

Mỗi khi nửa đêm tỉnh giấc, anh đều nghi ngờ mình có phải đã mơ một giấc mơ, rõ ràng hai người năm xưa tốt đẹp đến vậy, sao đi mãi rồi lại chia ly, ngay cả việc quan tâm cũng phải trở nên thận trọng.

Ban đầu muốn hỏi cô muốn đi đâu, nhưng nhìn cô quá mệt mỏi, Tần Trí Viễn cũng không mở miệng nữa, lấy áo khoác đắp lên người cô.

Tần Trí Viễn không biết cô muốn đi đâu, chỉ lái xe về phía trung tâm thành phố, Giang Mạn thực ra cũng không ngủ, chỉ là không muốn bị Tần Trí Viễn tiếp tục hỏi dồn.

Sau rất lâu, Giang Mạn mới mở mắt, nói với Tần Trí Viễn: "Đưa em thẳng đến công ty đi." Tần Trí Viễn nhíu chặt mày, "Mạn Mạn, trạng thái của em không tốt lắm, hôm nay đừng đi làm nữa, về nhà nghỉ ngơi đi, em ở khu chung cư nào, anh đưa em về thẳng đó." "Em tạm thời không muốn về." Người đàn ông kia tuy không có ở nhà, nhưng trong nhà toàn bộ đều là hơi thở của anh ta, chỉ khiến cô bị áp bức đến khó thở.

Quả thực là tối hôm qua, cô cũng không chịu nổi nữa, mới vội vàng rời đi.

Giang Mạn như vậy, Tần Trí Viễn càng khẳng định là vì cãi nhau với người đàn ông kia, "Vậy em đến chỗ anh đi." Giang Mạn cười khổ một chút, "Trí Viễn, cảm ơn anh đã quan tâm, chỗ của anh em càng không thể đi, nếu bị chú Tần và mợ Tần nhìn thấy, họ sẽ không thoải mái.

Khó khăn lắm mới hoàn toàn cắt đứt được, không cần thiết phải dây dưa lại nữa." "Mạn Mạn, anh ở riêng bên ngoài, họ sẽ không đến chỗ anh đâu." "Trí Viễn, chúng ta bây giờ thật sự không thể quay lại được nữa rồi, có thể tránh thì cứ tránh đi." Bàn tay Tần Trí Viễn nắm vô lăng nổi đầy gân xanh, đột nhiên không tự chủ được nắm chặt hai vai Giang Mạn, "Mạn Mạn, em rốt cuộc là lo bố mẹ anh hiểu lầm, hay là lo chồng em hiểu lầm?" Giang Mạn cười khổ kéo khóe môi, không đáp lời. "Mạn Mạn, em như vậy anh thật sự rất lo lắng, em không cho anh quan tâm chuyện của em, nhưng anh không thể kiểm soát được." Tần Trí Viễn đột ngột ôm Mạc Noãn vào lòng, lực đạo lớn đến mức Giang Mạn căn bản không thể giãy thoát. "Trí Viễn, anh đừng như vậy, buông em ra, em thật sự không sao đâu, em tự điều chỉnh một chút là được rồi, bao nhiêu chuyện lộn xộn trước đây em đều vượt qua được, lần này cũng sẽ không sao đâu." Tần Trí Viễn không lên tiếng, chỉ ôm chặt Giang Mạn, vội vã cảm nhận hơi ấm và mùi hương quen thuộc trên người cô.

Giang Mạn lợi dụng lúc anh nới lỏng vòng tay, đẩy anh ra một cái, Tần Trí Viễn bản năng giơ tay lên, vốn định chạm vào mặt cô, nhưng bị Giang Mạn né tránh, đành gượng gạo rụt tay về. "Mạn Mạn, nếu có bất kỳ trở ngại nào không thể vượt qua, nhớ nhất định phải tìm anh, anh sẽ đưa em đi." Đạo đức gì, tình thân gì, tất cả mọi thứ anh đều không muốn nghĩ nữa, anh chỉ muốn cô gái mà anh đã che chở từ nhỏ đến lớn này được hạnh phúc.

Giang Mạn hít mũi một cái, trong lòng thầm niệm, Trí Viễn, anh cần gì phải như vậy, con đường giữa chúng ta mấy năm trước đã rõ ràng rồi, hữu duyên vô phận.

Giang Mạn không nói gì, cởi áo khoác đưa cho Tần Trí Viễn, sau đó xuống xe.

Tần Trí Viễn nhìn bóng lưng cô, lòng quặn thắt đến hoảng sợ, đột ngột đấm một quyền vào vô lăng, đau khổ ôm mặt.

Cùng lúc đó, Lục Minh cũng nhận được tin tức từ cấp dưới, nói là có tin của Giang Mạn rồi, cô xuống xe từ một người đàn ông, còn gửi kèm mấy tấm ảnh, có cảnh Giang Mạn và một người đàn ông ôm nhau, và cả khuôn mặt tiều tụy ảm đạm của Giang Mạn.

Đối với người đàn ông này, Lục Minh tự nhiên không xa lạ gì, mọi thông tin về anh ta anh đã nắm rõ từ lâu.

Sắc mặt Lục Minh hơi thay đổi một chút, nhưng chỉ vài giây sau đã khôi phục bình thường, tảng đá lớn treo lơ lửng trong lòng đã bình yên hạ xuống. "Bố, có phải có tin tức của mẹ rồi không?" Lục Nghiêu kích động nói. "Mẹ con đi làm rồi, chắc không xảy ra chuyện gì, chiều nay chúng ta cùng đi đón mẹ." Giang Mạn cả ngày đều tâm trạng lơ đễnh, vừa tan làm ra khỏi công ty, cô lập tức nhìn thấy Lục Minh, ngũ quan của anh vẫn xuất chúng và nổi bật như vậy, đứng giữa đám đông như hạc giữa bầy gà, khiến người ta vừa nhìn đã không thể rời mắt.

Lúc này trong tay anh còn nắm tay Lục Nghiêu bé tí, hai người đều không tự giác mím môi, ngay cả độ cong cũng y hệt nhau, chưa kể đến khuôn mặt giống nhau, cô cười khổ không thôi, thầm mắng mình mù quáng, vậy mà lại nghĩ vẻ ngoài giống nhau này là trùng hợp.

E rằng không còn tìm được người phụ nữ nào ngốc hơn cô nữa.

Người đàn ông này không phải đi công tác sao, sao lại về nhanh thế?

Trong lòng Giang Mạn có quá nhiều oán hận, chỉ nhìn thoáng qua rồi dời ánh mắt đi, thẳng tiến về phía khác.

Lục Nghiêu nhíu mũi một cái, vẻ mặt cực kỳ tủi thân, mẹ thật sự giận rồi, vậy mà lại coi nó như không khí.

Lục Minh thấy thái độ Giang Mạn lạnh nhạt như vậy, không khỏi nhíu chặt mày, thấy Giang Mạn sắp đi, lập tức kéo cánh tay cô, dùng giọng trầm thấp thường ngày gọi, "Mạn Mạn." Giang Mạn lập tức như xù lông, tức giận nói khẽ: "Lục Minh, anh buông em ra!" "Mạn Mạn, tối qua em cả đêm không về nhà, anh và Nghiêu Nghiêu thực sự rất lo lắng." Lục Minh nói xong ra hiệu cho Lục Nghiêu, Lục Nghiêu lập tức chạy đến ôm chân Giang Mạn, đáng thương nói: "Mẹ ơi, mẹ và bố cãi nhau rồi thì không cần Nghiêu Nghiêu nữa sao?" Giang Mạn đau nhói trong lòng, đây là tiểu bảo bối chí ái của cô, sao cô lại không cần được, cô vuốt ve đầu nhỏ của nó đầy yêu thương, "Nghiêu Nghiêu, mẹ không có bỏ con." "Trước đây mẹ đều không nỡ rời xa con, nhưng con đã ở viện lớn mấy ngày rồi, bây giờ đến đón mẹ tan làm, mẹ còn chưa nói với Nghiêu Nghiêu một câu nào, có phải Nghiêu Nghiêu làm sai gì rồi không, mẹ nói đi, Nghiêu Nghiêu sẽ sửa." Lục Nghiêu nói, ban đầu nó không đồng ý với đề nghị của bố, luôn cảm thấy những lời này hơi kiểu cách, nhưng lúc này lại dùng cả tấm lòng.

Chương 724

Một đứa trẻ lớn như nó, chính là lúc cần tình yêu thương của cha mẹ, khó khăn lắm mới tìm được bố mình, rất thích cảm giác được bố nâng niu, nhưng chưa được bao lâu, dường như bố lại sắp rời xa mình rồi.

Giang Mạn nhìn mắt Lục Nghiêu đỏ hoe, có thể đoán được một số suy nghĩ của nó, trong lòng tự nhiên không nỡ, nhưng cô hiện tại thực sự không thể đối mặt với Lục Minh, ở trước mặt anh ta thêm một giây, cô sẽ lại nghĩ đến đủ thứ chuyện đã qua. "Nghiêu Nghiêu, mẹ đến chỗ dì Tình con ở vài ngày, con về cùng bố con nhé." Vì Nghiêu Nghiêu là con ruột của Lục Minh, Giang Mạn cũng không sợ nhà họ Lục sẽ bạc đãi nó. "Không chịu đâu, Nghiêu Nghiêu cũng muốn đi." Lục Nghiêu ôm chặt lấy chân Giang Mạn. "Mẹ khoảng thời gian này không có thời gian chăm sóc con, đợi mẹ bận xong rồi sẽ đến đón con được không?" Giang Mạn nhẹ nhàng nói.

Lông mày Lục Minh nhíu lại càng sâu, con bé này thậm chí không cần con trai mình nữa, xem ra mối hận này còn sâu hơn anh tưởng.

Giang Mạn không để ý đến sự níu kéo của Lục Nghiêu, từ từ gỡ tay nó ra, sau đó sải bước đi thẳng.

Đang giờ cao điểm tan tầm, người đi lại tấp nập, Giang Mạn rất nhanh đã bị dòng người nhấn chìm.

Lục Nghiêu sốt ruột không thôi, đẩy Lục Minh một cái, "Bố, bố ngây người ra làm gì, mẹ đi rồi." Lục Minh sững người một chút, lập tức kéo Lục Nghiêu đi đuổi theo Giang Mạn, khó khăn lắm mới đuổi kịp lần nữa, Giang Mạn lại vô cùng tức giận, "Lục Minh, rốt cuộc anh muốn làm gì?" "Mạn Mạn, đừng làm loạn nữa, chúng ta về nhà đi."

Làm loạn, đến bây giờ anh ta còn nói cô đang làm loạn, cô có làm loạn không?

Sao anh ta không nghĩ đến những chuyện anh ta đã làm, đó là không thể tha thứ được. "Lục Minh, anh buông tay ra, giữa chúng ta xong rồi." Giang Mạn trừng mắt nhìn Lục Minh, gần như nghiến răng nghiến lợi.

Chỉ là không biết tại sao khi nói ra câu này, cô chỉ cảm thấy toàn thân sức lực như bị rút cạn trong chốc lát, có một loại đau đớn vô tận lan tràn, trong khoảnh khắc đã đánh gục cô, cơ thể cũng không tự giác khom xuống vài phần, giống như một người già yếu, nước mắt cũng suýt chút nữa không kìm được mà rơi xuống.

Chuyện gì vậy, không phải chỉ là một người đàn ông mới quen chưa được bao lâu sao?

Lại còn là người đàn ông đã hủy hoại cuộc sống của cô, anh ta lừa dối cô, làm nhục cô, gạt cô, đùa giỡn tình cảm của cô một cách không kiêng dè, chia tay chẳng phải là điều hiển nhiên sao?

Tại sao phải đau khổ, không đáng sao?

Giang Mạn mày phải mạnh mẽ lên, nhưng lời tự nhủ trong lòng này dường như không có tác dụng lớn lắm, cơ thể vẫn khó chịu vô cùng.

Cứ như vậy mềm nhũn bị Lục Minh giữ chặt trong vòng tay. "Mạn Mạn, những lời như vậy đừng để anh nghe thấy nữa, anh đã nói anh sẽ không ly hôn." "Lục Minh, bớt dùng những lời ngon ngọt để lừa người đi, cũng đừng nói với em cái gì mà nhà họ Lục các người không có truyền thống ly hôn, đây là một xã hội bình đẳng, em có thể kiện ra tòa ly hôn." Giang Mạn mắt đỏ hoe gầm nhẹ. "Mạn Mạn, em bình tĩnh một chút, đầu đuôi mọi chuyện anh có thể giải thích, em cho anh một cơ hội." Giang Mạn cảm xúc kích động, căn bản không nghe lọt bất kỳ lời nào, "Muộn rồi, bây giờ em không muốn nghe." Người đàn ông đầy lời dối trá này, cô thực sự đã thất vọng rồi.

Lục Minh thực sự chưa từng dỗ dành con gái bao giờ, người anh dỗ nhiều nhất là Lục Tử Đồng, nhưng con bé đó chỉ là một kẻ ham tiền, mua cho nó ít đồ, mua thẻ ngân hàng đặt trước mặt nó là lập tức có thể giải quyết được, Giang Mạn đang đứng trước bờ vực sụp đổ này anh thực sự không biết phải dỗ thế nào, hơn nữa lại còn ở giữa đường lớn, xung quanh ồn ào náo nhiệt.

Người phụ nữ này khi phát điên lên còn khó đối phó hơn anh tưởng rất nhiều, quan trọng là đây không phải phạm nhân của anh, cũng không phải binh lính của anh, mà là vợ anh, là người anh yêu, mạnh tay cũng không dám, sợ làm cô bị thương, nói chuyện cũng không thể quá đáng, bên sai là anh, thực sự là sắp làm anh phát sầu đến chết rồi.

Một Quân trưởng đường đường chính chính của quân khu, vào khoảnh khắc này lại bất lực, hoàn toàn không có sức chống đỡ. "Mạn Mạn, đừng như vậy." Lục Minh chỉ có thể kéo Giang Mạn vào lòng mình, ôm chặt lấy cô, không cho cô giãy thoát.

Ngửi thấy hơi thở quen thuộc trên người anh, Giang Mạn càng nổi giận, như phát điên, đấm đá, chiếc túi xách trong tay cũng không hề lưu tình mà giáng xuống người anh, không hề nương tay một chút nào.

Lục Minh vẫn không buông tay, chết chặt Giang Mạn trong lòng, anh chỉ biết nếu buông ra, con bé này sẽ chạy mất.

Giang Mạn tay mỏi chân đau, người đàn ông bên cạnh lại như một pho tượng, không nói không rằng, không hề có chút phản ứng nào, dường như những hành động quấy phá của cô trong mắt anh căn bản không đáng để nhắc đến.

Người đàn ông bá đạo cố chấp này.

Giang Mạn thấy thực sự không thể thoát ra được, đành bất đắc dĩ dùng những chiêu trò rất "thấp kém" trong phim truyền hình, hét lớn về phía xung quanh, "Cứu mạng!

Có lưu manh, tôi không quen người đàn ông này, anh ta là kẻ buôn bán phụ nữ lương thiện…" Hai người cứ giằng co mãi, người đi đường sớm đã đổ dồn sự chú ý vào họ, Giang Mạn hét lên một tiếng, ánh mắt mọi người nhìn Lục Minh lập tức thay đổi, có vẻ kinh hãi, dường như cũng có ý định xông lên giúp đỡ.

Mặt Lục Minh đen sầm lại, những ánh mắt này rốt cuộc là sao vậy, vậy mà lại thực sự coi anh là kẻ buôn người. "Tôi thật sự không quen anh ta, mọi người giúp tôi với, nếu không tôi sẽ thảm thật đấy." Giang Mạn gào lên với đám đông, nhưng tiếc là diễn xuất của cô quá tệ. "Mạn Mạn, ngoan nào, đừng để mọi người chê cười, con trai còn ở bên cạnh đấy." Lục Minh bất lực nói.

Lục Nghiêu và Lục Minh có sự ăn ý đặc biệt, sự ăn ý này đến từ huyết thống và khoảng thời gian sống chung gần đây.

Thằng bé chớp mắt một cái, nước mắt lập tức tuôn ra, không có tiếng khóc, chỉ lặng lẽ rơi lệ, nhìn đáng thương vô cùng. "Mẹ ơi, Nghiêu Nghiêu có phải sắp thành đứa trẻ không mẹ không?

Con không muốn có mẹ kế đâu, 10 bà mẹ kế thì có đến 9 bà độc ác." Hai mẹ con họ luôn nương tựa vào nhau, điều này cũng khiến Lục Nghiêu sớm trưởng thành và hiểu chuyện.

Thằng bé rất ít khi khóc, lần này khóc cứ như dao cứa vào tim Giang Mạn.

Giang Mạn có thể lạnh lùng với Lục Minh, nhưng đối với tiểu bảo bối của mình thì cô không nỡ.

Vừa nhìn thấy con rơi nước mắt là lòng cô càng rối bời. "Nghiêu

Nghiêu, mẹ không phải đã nói với con rồi sao?

Mẹ chỉ đi chỗ dì con một lát thôi, rồi sẽ về đón con." Thằng bé lau một vệt nước mắt, lạnh lùng nói với đám đông hóng chuyện: "Mọi người đừng nhìn nữa, còn chê chuyện nhà chúng tôi chưa đủ loạn hay sao?

Giải tán hết đi!" Lục Nghiêu đẹp trai đáng yêu, lại còn rất giống Lục Minh, thêm việc Giang Mạn tự mình thừa nhận thân phận của thằng bé, những người hóng chuyện kia cũng cho rằng mình đã nghĩ quá nhiều.

Hóa ra chỉ là vợ chồng nhỏ cãi nhau, là họ đã đa tâm rồi.

Cứ như vậy, hai câu nói của Lục Nghiêu đã dễ dàng hóa giải bầu không khí ngượng ngùng lúc này.

Những người vây xem đều tản ra, chủ động nhường đường cho họ.

Lục Minh cũng không chần chừ nữa, trực tiếp vác ngang Giang Mạn lên vai rồi sải bước rời đi.

Chương 725

Giang Mạn chỉ cảm thấy máu dồn lên não, phản ứng lại chỉ kịp ôm chặt lấy cổ anh, trợn mắt nhìn anh chằm chằm.

Cái tên thô lỗ này, vậy mà lại dám đối xử với cô như vậy.

Bình thường cô đã thực sự đánh giá thấp anh rồi, hoàn toàn không phát hiện ra mặt thô lỗ này của anh.

Cô là người mà, vậy mà anh lại vác cô như vác bao tải. "Nghiêu Nghiêu, theo kịp đi." Lục Minh không quên quay đầu nói với Lục Nghiêu.

Thằng bé chân ngắn, chỉ đành chạy lon ton theo sau.

Nếu Giang Mạn chú ý quan sát, cô sẽ thấy thằng nhóc đã cười tít mắt rồi, đâu còn cảnh khiến cô đau lòng ban nãy.

Cứ thế bị Lục Minh vác ngang trên vai giữa thanh thiên bạch nhật, lại còn gần công ty của mình, Giang Mạn chỉ cảm thấy mặt mũi mất sạch, đành cúi đầu xuống, không dám làm loạn nữa.

Lục Minh bật cười, nếu biết chiêu này hữu dụng thì anh đã làm từ sớm rồi.

Anh dường như lại hiểu thêm về tính cách của vợ mình, đúng kiểu người cứng rắn.

Đôi khi, anh phải mạnh mẽ một chút.

Suốt dọc đường, Giang Mạn đều quay đầu đi chỗ khác, từ đầu đến cuối không nói một lời nào.

Về đến nhà, cô cũng im lặng không nói gì, nhưng cảm xúc đã bình tĩnh hơn lúc nãy rất nhiều.

Lục Minh ngồi xuống bên cạnh cô, định kéo tay cô nhưng bị cô lạnh lùng tránh đi.

Lục Minh rụt tay lại, nghiêm túc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang căng thẳng của cô: "Mạn Mạn, chuyện này anh có thể giải thích được, anh không cầu em tha thứ cho anh, nhưng anh muốn xin em hãy vì Nghiêu Nghiêu mà nghe anh nói hết." Ngón tay Giang Mạn khẽ động đậy, nhưng không đáp lại. "Mạn Mạn, anh nhớ anh đã nói với em chuyện anh làm nằm vùng rồi, anh gặp em chính là vào lúc đó." "Đó là một băng nhóm tội phạm rất lớn, chuyên rửa tiền, buôn ma túy và các hoạt động phi pháp khác.

Năm đó, anh mới bắt đầu nằm vùng, đi đến những nơi thấp kém nhất.

Họ rất nghi ngờ thân phận của anh, để có được lòng tin của họ, anh học cách phục tùng, đỡ đạn cho họ, thậm chí tiếp tay làm điều ác, dùng mọi cách để giành lòng tin.

Cứ như vậy hơn một năm, cuối cùng anh cũng giành được cơ hội đi giao dịch với họ, địa điểm mục tiêu chính là hộp đêm ở thành phố A.

Để thử lòng anh, họ để anh đi tiên phong." Lòng Giang Mạn chợt rúng động.

Giao dịch gì?

Cô nghe lơ mơ nhưng mơ hồ có thể đoán ra anh đang nói gì. "Sau đó, bên bán yêu cầu tìm người đến thử hàng, chuyện này đương nhiên đến lượt anh, một tên tiểu lâu la.

Anh bất đắc dĩ phải thử, đó là nơi chuyên cung cấp cho những công tử nhà giàu ở hộp đêm tiêu khiển, bên trong đương nhiên trộn lẫn với một số thành phần khác." Nói đến đây, Lục Minh khẽ ho khan một tiếng.

Giang Mạn mở to mắt, cô biết những công tử nhà giàu đó có một số thói quen xấu, nhưng không ngờ lại có những mánh khóe này, còn trộn lẫn những thứ đó vào ma túy để tăng hứng, thật sự ghê tởm. "Mạn Mạn, chuyện anh làm đêm đó đều là thân bất do kỷ.

Sau khi giao dịch xong, họ đương nhiên là muốn hưởng thụ, anh cứ nghĩ họ đưa cho anh chỉ là một cô gái mại dâm." Lúc đó, những người kia nói để thưởng cho anh, đã mang đến cho anh một người cực phẩm.

Anh lúc đó đã xuất hiện ảo giác rồi, đương nhiên không thể hỏi rõ lai lịch của người phụ nữ.

Hơn nữa, những người đó thực ra cũng đang thử lòng anh. "Cô gái mại dâm?

Anh nói tôi là cô gái mại dâm?" Giang Mạn không thể nhịn được nữa, gầm lên.

Cô trông giống những người phụ nữ lăng nhăng kia ở chỗ nào chứ, năm đó cô còn đang học đại học, cách ăn mặc chắc chắn có thể phân biệt được, anh có ánh mắt thế nào mà có thể nhìn nhầm như vậy. "Mạn Mạn, anh không có ý đó, sau này anh đều biết rồi, em là một cô gái trong sạch." Anh cũng là sau khi tỉnh lại mới biết, nhưng tiếc là quá muộn rồi, lúc đó những người kia giục anh rời đi, anh căn bản không kịp làm gì, thậm chí còn không nhìn rõ mặt cô. "Tôi không tin anh không nhìn ra được." "Mạn Mạn, em không biết sự đáng sợ của những thứ đó đâu, rất nhiều chuyện không do em kiểm soát được, năm đó anh cũng phải mất rất lâu mới cai được hoàn toàn." Lòng Giang Mạn chấn động, cô lo lắng buột miệng nói: "Anh nghiện rồi sao?

Bây giờ còn ổn không?" Lục Minh sững người một lát, sau đó khóe miệng cong lên.

Cô nhóc này quả nhiên là lương thiện, lúc này vậy mà lại lo lắng cho anh. "Mạn Mạn, anh đã khỏi rồi, anh là một quân nhân, có ý chí kiên cường, luôn khắc ghi sứ mệnh của mình." "Tôi không cao thượng như anh, vì nước vì dân.

Tôi chỉ biết những gì anh đã làm đã hại thảm tôi, hại tôi mất đi tất cả." Cảm xúc của Giang Mạn lại một lần nữa kích động, nước mắt chảy dài trên má.

Lục Minh nhìn dáng vẻ đau buồn của cô, hận không thể tự bắn mình một phát, anh đang nói những lời gì thế này.

Anh ôm cô vào lòng, khẽ thì thầm từng tiếng: "Mạn Mạn, anh xin lỗi." "Em còn nhớ anh đã nói với em rằng anh từng có một người phụ nữ không?

Người anh nói chính là em, từ đầu đến cuối anh chỉ có một mình em.

Anh đã quay lại tìm em, nhưng không tìm thấy, sau đó tình hình khẩn cấp, anh lại lao vào những chuyện khác." "Tìm tôi, tìm thấy anh có thể làm gì chứ, trong mắt tôi, anh chính là một người đàn ông xấu xa tột độ.

Chắc anh đã nhận ra tôi rồi nên mới kết hôn với tôi phải không." Lục Minh vỗ nhẹ lưng Giang Mạn, giống như dỗ trẻ con: "Mạn Mạn, chuyện anh đã làm anh sẽ thừa nhận, nhưng chuyện anh không làm sai thì anh sẽ không thừa nhận.

Anh không hề nhận ra em, anh là sau khi nhìn thấy Nghiêu Nghiêu mới cảm thấy kỳ lạ, sau đó mới đi xét nghiệm ADN." "Tôi không tin, làm sao anh có thể cả đêm không nhìn rõ mặt tôi trông như thế nào chứ?" "Mạn Mạn, em không phải cũng không nhìn rõ anh sao?

Anh và em là như nhau." Giang Mạn nghẹn lại, nghiến răng nói: "Tôi không tin." "Anh không cần thiết phải dùng chuyện này để lừa em." "Anh lừa tôi còn ít sao?

Cho dù lúc đó anh không nhìn rõ tôi, nhưng anh biết sự thật bao lâu rồi, anh tự đếm đầu ngón tay mà xem anh đã giấu tôi bao lâu rồi." Lục Minh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Giang Mạn lên, buộc cô đối diện với anh: "Mạn Mạn, anh vô tâm lừa em, anh chỉ là sợ hãi." "Làm nằm vùng anh còn không sợ, còn có chuyện gì mà anh phải sợ chứ?" Giang Mạn cười lạnh, châm chọc không chút nể nang.

Chương 726

"Mạn Mạn, anh cũng chỉ là một người bình thường, mọi cảm xúc của người bình thường anh đều có.

Anh sợ tình cảm của chúng ta không sâu đậm, em có thể bỏ anh mà đi bất cứ lúc nào." Lục Minh thở dài thườn thượt.

Đây mới là điều anh sợ hãi nhất từ trước đến nay, sợ rằng cô sẽ rời xa anh.

Cô có một người bạn trai cũ thanh mai trúc mã, tình cảm sâu đậm đến mức vượt ngoài sức tưởng tượng của anh, họ thậm chí còn từng bỏ trốn để phản kháng gia đình.

Còn anh chỉ mới quen cô vài tháng ngắn ngủi, thậm chí còn từng làm tổn thương cô, con bài duy nhất chính là giữa họ có một đứa con chung.

Nhưng anh đã không thể rời xa cô được nữa rồi, đã quen với việc có người phụ nữ này bên cạnh, anh dù thế nào cũng sẽ không buông tay cô.

Giang Mạn sững người một lát, nhìn vào đôi mắt đen như đá quý của anh, không hiểu sao trong lòng càng thêm khó chịu.

Cái tên đàn ông gian xảo này, hóa ra anh ta lại nghĩ đến khía cạnh này.

Anh ta thật sự mưu sâu kế hiểm, vậy mà lại dùng chiêu này để đối phó với cô.

Không thể phủ nhận, anh đã làm đúng, muốn cô rời xa anh bây giờ là một trăm phần trăm không nỡ.

Giang Mạn mím môi, nhìn chằm chằm Lục Minh không chớp mắt, ánh mắt đó khiến Lục Minh hơi sởn gai ốc.

Lục Minh đưa tay che mắt cô: "Mạn Mạn, sai lầm đã trót gây ra, vậy hãy cho anh một cơ hội để bù đắp được không?

Dùng cả đời này của anh để bù đắp thì sao?" Giọng người đàn ông trầm thấp ẩn chứa vài phần cầu khẩn, hoàn toàn khác với hình tượng lạnh lùng thường ngày của anh.

Giang Mạn thực ra trong lòng như gương sáng, người đàn ông này không phải là một công tử bột nào cả, điều này có thể trách cô sao?

Cô biết không thể, anh có cái khó của anh, nhưng cô chỉ là nhất thời rất khó vượt qua được rào cản tâm lý này.

Cô cũng không biết vì sao, cho dù trong lòng có tức giận đến mấy, thực ra trong thâm tâm đã tin tưởng tất cả những gì anh nói, anh hoàn toàn không cần thiết phải nói dối cô.

Lục Minh thấy thái độ Giang Mạn có chút lung lay, lại nói: "Mạn Mạn, anh cũng biết chuyện năm đó anh đã làm sai, em có thể đừng vì chuyện đó mà phủ nhận tất cả về anh không, em cứ coi như anh của bây giờ là một con người hoàn toàn mới." "Lục Minh, anh đừng nói nữa, anh cho tôi bình tĩnh một chút, bây giờ tôi rất rối bời, tôi muốn đi nghỉ một lát." Lục Minh vỗ vai Giang Mạn: "Được, em đi nghỉ đi, anh đi nấu cơm cho hai mẹ con." Lục Minh vào bếp, Lục Nghiêu thò đầu ra từ phòng, khẽ gọi: "Mẹ ơi." "Nghiêu Nghiêu, con lại đây." Giang Mạn ôm chặt cơ thể nhỏ bé của Lục Nghiêu vào lòng, thằng bé hơi đau nhưng vẫn không lên tiếng. "Mẹ ơi, mẹ và bố đã nói chuyện xong chưa ạ?" "Nghiêu Nghiêu, chuyện hôm nay con cũng thấy rồi, mẹ và bố con đã xảy ra một số chuyện, chúng ta có khả năng sẽ chia tay, con nghĩ sao?" Giang Mạn thận trọng nói.

Lục Nghiêu đột ngột ngẩng đầu lên: "Mẹ ơi, nhất định phải như vậy sao?" "Mẹ vẫn chưa nghĩ kỹ, chỉ là muốn nghe ý kiến của con, mẹ biết con hiểu chuyện rồi." Lục Nghiêu mím môi, nói: "Mẹ ơi, Nghiêu Nghiêu có một chuyện muốn thú thật với mẹ." "Con yêu nói đi." "Mẹ ơi, thật ra là con đã bảo bà nội và mọi người đừng nói sự thật cho mẹ biết.

Lúc mẹ đi du lịch, con vô tình gặp bà nội, bà nội thấy con giống bố nên đã đưa con về nhà họ Lục..." Lục Nghiêu cúi đầu nhỏ, kể lại chuyện giấu giếm một cách chi tiết. "Cái gì, con đã biết từ sớm rồi sao?" Giang Mạn không thể tin nổi nhìn đứa bé tí tẹo này, sao mà lại thần thông quảng đại đến vậy. "Con còn biết sớm hơn cả bố, ban đầu con định liên thủ với ông bà nội để không nói cho bố biết, nhưng bố thông minh quá, chưa được mấy ngày đã bị bố phát hiện rồi." Nói đến đây, thằng bé có chút thất vọng, nó nghĩ có thể lừa được người khác, đâu ngờ lại bị người ta dễ dàng nhìn thấu. "Con nói vậy là mẹ con quá ngốc rồi." Mẹ ơi, IQ của mẹ thật sự có vấn đề rồi, vậy mà lâu như vậy mới phát hiện ra sự thật.

Câu này thằng bé không dám nói ra miệng, nó mím môi cười xảo quyệt: "À, cũng ổn mà, phụ nữ cần gì thông minh đến thế, sau này có con trai thông minh này bảo vệ mẹ là được rồi." Giang Mạn thật sự dở khóc dở cười, thằng nhóc thối này, hóa ra từ đầu đến giờ nó vẫn luôn đóng một vai trò trong chuyện này. "Bố con biết khi nào?" "Chính là sau khi chúng ta cùng chuyển đến đây bố mới biết ạ." Vậy thì, những gì anh nói đều là thật, anh không hề cố ý lừa dối cô, anh chỉ là đã lấy một người phụ nữ có con, tình cờ đứa con đó lại là của anh mà thôi.

Nghiệt duyên gì thế này? "Mẹ ơi, nếu mẹ muốn trách, thì trách con đi ạ, con mới là người đáng ghét nhất, là con đã giấu mẹ, không liên quan gì đến bố đâu." Lục Nghiêu ôm hết trách nhiệm về mình. "Con vì sao lại giấu mẹ?" Lục Nghiêu ôm cổ Giang Mạn, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ vào má cô: "Mẹ ơi, con chỉ là một đứa trẻ, con cũng muốn có một người bố ruột, có thể yêu thương con, cưng chiều con, cũng có thể khiến mẹ không phải vất vả đến thế.

Mẹ không thấy từ khi có bố, cuộc sống của hai mẹ con ta đã dễ thở hơn rất nhiều sao?

Mẹ không cần ban ngày vất vả đi làm, tối về cũng không cần hao tâm tốn sức chăm sóc con, chúng ta cũng không cần phải đặt hình nộm đàn ông ở cửa để dọa người nữa, tối có thể ngủ yên giấc, không sợ sấm sét, không sợ trộm cắp..." Ngừng một chút, Lục Nghiêu lại nói: "Mẹ ơi, Nghiêu Nghiêu rất thích cuộc sống như thế này." Những điều Lục Nghiêu nói, Giang Mạn đương nhiên hiểu.

Mấy ngày Lục Minh đi vắng, cô thật sự là luống cuống tay chân. "Hơn nữa, đây là điều tên bố khốn nạn kia nợ chúng ta, anh ta bỏ rơi chúng ta lâu như vậy, dựa vào cái gì mà không để anh ta trả nợ, anh ta đáng lẽ phải làm trâu làm ngựa cho chúng ta, hai mẹ con ta quấn lấy anh ta, cũng coi như là một sự trừng phạt đối với anh ta." Nghe vậy, khóe miệng Giang Mạn co giật, không biết Lục Minh nghe được những lời này thì sẽ nghĩ sao, thằng nhóc này rốt cuộc đã học những lời này từ đâu ra, thật là... "Nghiêu Nghiêu, con thật sự rất thích bố con sao?" "Nghiêu Nghiêu đương nhiên là thích rồi, nhưng nếu mẹ thật sự không muốn sống với bố nữa, con sẽ đi theo mẹ." Nói đến đây, vành mắt thằng bé đỏ hoe.

Mặc dù nó thích bố, nhưng nó yêu nhất vẫn là mẹ, mọi chuyện đều theo ý muốn của mẹ.

Nghe được những lời ngoan ngoãn và hiểu chuyện của con trai, lòng Giang Mạn thắt lại, cô dựa trán vào trán con: "Bảo bối thật chu đáo." "Vậy mẹ còn giận Nghiêu Nghiêu không ạ?" Lục Nghiêu hỏi một cách đáng yêu.

Giang Mạn gõ vài cái vào đầu nhỏ của Lục Nghiêu: "Lần này tạm thời tha thứ cho con, sau này nếu còn dám lừa mẹ nữa, xem mẹ xử lý con thế nào." "Không đâu ạ, Nghiêu Nghiêu đảm bảo sẽ không có lần sau nữa." Thằng bé trước mặt mẹ mình, chưa bao giờ keo kiệt cảm xúc của mình, làm nũng hay làm bộ đáng thương có thể tùy ý chuyển đổi.

Giang Mạn thở dài: "Được rồi, mẹ đi nghỉ một lát." "Mẹ ơi, sắp đến giờ ăn rồi, mẹ ăn cơm xong rồi hãy đi nghỉ chứ." "Không cần, mẹ không đói." Cô mới không ăn cơm do người đàn ông đó nấu.

Lục Nghiêu lập tức ôm cánh tay Giang Mạn: "Mẹ ơi, đừng như vậy mà, thức ăn đâu có thù oán gì với mẹ, mẹ đừng giận dỗi nó chứ." "Thằng nhóc này, đừng tưởng mẹ không biết lòng con thiên về ai, mẹ vừa mới tha thứ cho con, con đừng chọc giận mẹ." Lục Nghiêu che miệng nhỏ, yếu ớt nói: "Thôi được rồi, vậy mẹ đi nghỉ đi, nếu tối đói thì Nghiêu Nghiêu sẽ tự mình nấu cho mẹ, chỉ cần mẹ không chê là được." Giang Mạn véo má nhỏ của nó: "Coi như mẹ không nuôi con uổng công." Một số chuyện, cô thật sự phải suy nghĩ kỹ.

Cô có thể từ bỏ thói quen của mình, nhưng nếu cứ thế mà để Lục Nghiêu mất đi tình phụ tử đã mong ước bấy lâu, cô sẽ tự trách.

Những thứ không có được có lẽ chỉ là sự thèm muốn, nhưng có được rồi lại mất đi thì đó là tàn nhẫn.

Hơn nữa, mục đích kết hôn ban đầu vốn dĩ là để thằng bé có thể lớn lên trong một gia đình bình thường, bây giờ từ bỏ thì có vẻ quá vội vàng.

Giang Mạn không về phòng ngủ chính, mà đi vào phòng của Lục Nghiêu.

Lục Minh vừa từ bếp đi ra, hai người chỉ đối mặt một cái, Giang Mạn nhanh chóng vào phòng, trực tiếp đóng sập cửa lại.

Lục Minh bất lực vô cùng, cô nhóc này sao vẫn cứ như trẻ con vậy, dùng cách này để trút sự bất mãn của mình.

Nhưng chỉ cần cô không đi, anh nguyện ý cho cô thêm chút thời gian để đối mặt, cô vui là được.

Nhìn lên trần nhà, Giang Mạn lại không chút buồn ngủ, không nhịn được mà hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này.

Chương 727

Không thể không nói, Lục Minh là một người chồng đạt chuẩn, anh vẫn luôn âm thầm cống hiến theo cách của mình.

Giang Mạn cố gắng nhắm mắt lại, nhưng vừa nhắm mắt là bên tai lại văng vẳng câu nói của anh: "Mạn Mạn, anh chỉ là sợ hãi." Đây là điều cô chưa từng đoán được, sự che giấu của anh hóa ra là vì lý do này, không phải vì anh đáng ghét hay không tôn trọng cô, mà là vì cô đối với anh không giống ai, anh không muốn cô rời đi.

Nghe được lời đó, cô không thể tự lừa dối mình, khoảnh khắc đó trong lòng dâng lên chút ngọt ngào nhàn nhạt.

Haizz, Giang Mạn càng nghĩ càng thấy phiền não, người đàn ông này, thật sự khiến cô yêu hận đan xen, còn khó xử hơn cả xương sườn gà.

Cô rốt cuộc nên lựa chọn thế nào mới là tốt nhất cho cả ba người họ?

Con người là vậy, khi không ngủ được thính giác dường như đặc biệt nhạy bén.

Không biết bao lâu sau, cô dường như nghe thấy Lục Nghiêu reo hò bên ngoài, hình như là Lục Minh đã nấu món thịt bò kho tàu mà thằng bé thích nhất.

Thằng nhóc thối này, vừa nãy còn giả đáng thương trước mặt cô, quay đầu đã vui vẻ với Lục Minh rồi.

Nghĩ đến mấy ngày nay mình ăn cơm hộp ở công ty, không thì cơm khô cứng, không thì rau úa vàng, hương vị cũng không ngon, tệ vô cùng.

Người đàn ông này nấu ăn rất giỏi, những vấn đề này từ trước đến nay đều không phải là vấn đề, bán chạy, hương vị lại ngon.

Nghĩ đến đây, Giang Mạn bất giác mím môi, cô thấy mình không phải là người mê ăn uống, nhưng đối với những món Lục Minh nấu thì lại có sức hút khó cưỡng.

Nhưng hai người đàn ông không có lương tâm đó, cô nói cô muốn ngủ, thì thật sự không gọi cô sao?

Trong phòng ăn, Lục Nghiêu hỏi: "Bố ơi, thật sự không đi gọi mẹ sao?" "Không sao, con ăn đi, bố đã để dành phần cho mẹ rồi, lát nữa mẹ dậy hâm lại là được." "Bố ơi, bố nhất định phải giữ mẹ lại, được không ạ?" Lục Nghiêu nghiêm túc nói.

Lục Minh gật đầu, hứa với Lục Nghiêu: "Yên tâm đi, bố nhất định sẽ không chia tay với mẹ con đâu." Lục Nghiêu nhìn dáng vẻ thề thốt của Lục Minh, không nhịn được mà dội gáo nước lạnh: "Bố đừng tự phụ." Mẹ là người dịu dàng, đối nhân xử thế luôn ôn hòa lễ phép, hôm nay chắc chắn là rất tức giận rồi, nếu không sẽ không làm ầm ĩ giữa phố. "Đây không phải là tự phụ, đây là bản lĩnh của một người đàn ông." Thấy con trai không tin mình, Lục Minh căng mặt.

Thằng bé khúc khích cười, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, sau đó bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Giang Mạn thực ra vẫn luôn đợi thằng bé gõ cửa, như vậy cô cũng có thể thuận lý thành chương mà ra ngoài, đâu ngờ thằng nhóc thối bình thường vốn thích nằm lì trong phòng chơi máy tính vậy mà đến 9 giờ tối rồi vẫn không đến, bụng cô đói kêu ùng ục.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, Giang Mạn đột ngột ngồi bật dậy, lại hoãn một lúc mới ra mở cửa, nhưng người bên ngoài không phải Lục Nghiêu, mà là Lục Minh, khuôn mặt lạnh lùng, dáng người cao lớn, cho dù mặc bộ đồ ở nhà, đứng đó vẫn đầy cảm giác áp bức.

Nhưng Giang Mạn chưa bao giờ sợ dáng vẻ này của anh, thậm chí còn dám làm mình làm mẩy với anh.

Sắc mặt cô lập tức trầm xuống, lạnh giọng nói: "Anh đến làm gì?" Lục Minh không nói gì, đưa bàn tay lớn ra, trực tiếp đóng cửa và khóa lại.

Trong mắt Giang Mạn hiện lên một tia hoảng loạn, bất giác lùi lại một bước, đề phòng nhìn Lục Minh: "Lục Minh, anh muốn làm gì, ra ngoài ngay." Lục Minh vẫn không lên tiếng, chỉ nhìn chằm chằm Giang Mạn với ánh mắt sâu thẳm, không nói một lời liền ôm chặt lấy cô.

Cơ thể Giang Mạn lập tức căng cứng lại, đây là phản ứng bản năng của cô đối với sự căm ghét về chuyện quá khứ.

Lục Minh đương nhiên cảm nhận được, nhưng càng như vậy, Lục Minh càng không muốn buông tay.

Đây là một rào cản nằm trong lòng họ, nhất định phải vượt qua. "Lục Minh, anh buông tôi ra." "Mạn Mạn, để anh ôm một chút, mấy ngày nay anh thật sự rất nhớ em, đêm qua em không về, anh rất lo lắng." Giọng người đàn ông lúc này mang vài phần khàn khàn, đôi mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm người phụ nữ, là tình sâu đậm không thể nào hòa tan được.

Giang Mạn sững người một lát, nụ hôn nồng nhiệt của người đàn ông đã phủ xuống, vẫn bá đạo và sâu sắc như mọi khi, dường như muốn cướp đi tất cả hơi thở trong lồng ngực cô.

Khác với sự lạnh lẽo tự có trên người anh, đôi môi anh ấm áp.

Giang Mạn phát hiện anh dường như đã học được kỹ năng mới, cắn mút môi cô một cách không nhanh không chậm, mang đến cảm giác đau đớn nhè nhẹ, cũng khiến cô bất giác chìm đắm.

Vợ chồng vốn luôn yêu thương nhau, sao có thể một lúc mà bị đánh gục được.

Một nụ hôn, hôn ra nỗi nhớ nhung sau những ngày xa cách, hôn ra sự giằng xé và mâu thuẫn, càng hôn ra một thứ tình lưu luyến không nỡ rời.

Khi Giang Mạn tỉnh táo lại, cô hận không thể tự vả mình hai cái, cô đúng là tiện mà, vậy mà lại đắm chìm trong nụ hôn của anh, cô hung hăng trừng mắt nhìn Lục Minh. "Mạn Mạn, hãy nghe theo trái tim mình đi, chúng ta bắt đầu từ bây giờ." "Lục Minh." Giang Mạn gầm nhẹ, sao anh có thể nói nhẹ nhàng như vậy.

Lục Minh vuốt tóc cô: "Ngoan nào, mau ra ngoài đi, anh đi hâm nóng đồ ăn cho em." Giang Mạn hằn học nhìn bóng lưng Lục Minh, cô sao lại thấy khó giao tiếp với anh đến vậy chứ, cô có nói cô muốn ăn cơm đâu?

Có cần phải nịnh nọt vậy không?

Thôi được rồi, cô bây giờ quả thật rất đói.

Giang Mạn không giữ được khí tiết mà đi theo Lục Minh ra ngoài.

Lục Nghiêu nhìn thấy cô ra, mắt tràn đầy ý cười.

Nó nghĩ với tính cách quật cường của mẹ, e rằng còn phải làm ầm ĩ một trận nữa, đâu ngờ lại ra nhanh đến vậy, đây là dấu hiệu hòa giải với bố sao?

Dù sao đi nữa, chỉ cần họ không chia tay là được, nó vẫn là đứa trẻ có cả bố lẫn mẹ.

Giang Mạn đương nhiên nhìn thấy ánh mắt của con trai, cô cũng thấy mình thật không có khí tiết, "Nhìn gì mà nhìn, thằng nhóc thối." "Mẹ ơi, mẹ có đói không, con đi nấu cơm cho mẹ nhé." Lục Nghiêu cười híp mắt nói. "Ngồi yên đó, bớt giở trò hai mặt đi." Hai bố con này chắc chắn đã bàn bạc với nhau, đừng tưởng cô thật sự là một kẻ ngốc, ngay cả điều này cũng không nhìn ra. "Mẹ ơi." Lục Nghiêu kéo dài giọng gọi: "Tính khí của mẹ càng ngày càng tệ đi đó nha." "Đó là do tên bố khốn nạn của con ép ra đấy." "Đó không phải là ép, đó là cưng chiều, bố đã nuông chiều mẹ hư rồi." "Lục Nghiêu, con nói thêm một câu nữa xem." Lục Nghiêu khúc khích cười, Giang Mạn trong tiếng cười của thằng bé đi đến bàn ăn, nhìn những món đồ trên bàn, trong lòng lại thấy khó chịu.

Những món anh để dành cho cô đều là những món cô thích ăn, anh đúng là một người như vậy, quan sát mọi chi tiết rất tinh tế.

Anh chắc chắn là cố ý rồi, biết cô thích cách này, nên luôn dùng chiêu này để đối phó với cô.

Giang Mạn cũng không làm bộ làm tịch nữa, ngồi xuống liền bắt đầu ăn cơm.

Lục Minh không đi, ngồi đối diện cô, khóe miệng anh mang theo nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt luôn dán chặt vào cô.

Chương 728

Giang Mạn cuối cùng vẫn không nhịn được, "Lục Minh, anh rảnh rỗi không có việc gì làm sao?

Tránh xa tôi ra." "Anh thích nhìn em ăn cơm, em ăn ngon anh trong lòng mới thoải mái." Giang Mạn lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu đi tự mình ăn cơm.

Sau khi Giang Mạn ăn xong, cô theo thói quen đi thu bát đũa, Lục Minh kéo cổ tay cô lại: "Cứ để đó, lát nữa anh dọn dẹp, anh còn một số chuyện muốn nói rõ với em." "Lại nhớ ra có chuyện gì giấu tôi nữa sao?" Giang Mạn trừng mắt nhìn Lục Minh.

Lục Minh không lên tiếng, kéo Giang Mạn vào thư phòng. "Có gì muốn nói thì nói đi, đừng có lôi kéo." Giang Mạn giằng tay khỏi Lục Minh. "Mạn Mạn, anh nói vẫn là chuyện năm đó, anh nghi ngờ người hại em là người khác, không phải những người cùng với anh." Lục Minh nằm vùng đã lâu, rất quen thuộc với cách thức hành sự của những người đó, họ không thể nào chuyên môn đi quán bar tìm một người phụ nữ cho anh, sau đó lại đưa đến khách sạn đưa vào phòng anh.

Giang Mạn không phải kẻ ngốc, lập tức hiểu ý Lục Minh, "Anh nói là người đã bỏ thuốc tôi?" Chẳng lẽ không phải là chiêu trò quen dùng của những người đó sao? "Đúng, hiện tại anh có hai đối tượng nghi ngờ, một là cô bạn thân Cố Duyệt của em, một là Tống Liễn." "Không thể nào, làm sao có thể là Duyệt Duyệt, cô ấy là chị em tốt của tôi, cô ấy sẽ không hại tôi đâu." Giang Mạn kích động nói, tính cách của Cố Duyệt cô rất rõ, có hơi kiêu ngạo một chút, nhưng không đến mức dùng thủ đoạn này để hại cô. "Mạn Mạn, em đừng kích động, em nghe anh nói, anh đã điều tra, cô ấy năm đó đến quán bar muộn hơn em một lúc." "Vậy thì nói lên điều gì?" "Nói lên rằng cô ấy có khả năng đã chứng kiến toàn bộ quá trình sự việc, em biết anh là bố của Nghiêu Nghiêu có lẽ cũng là do cô ấy nhắc nhở em phải không." Trước đây Lục Minh còn rất nhiều chuyện nghĩ không thông, nhưng Lục Nghiêu nói cho anh biết, mấy ngày nay Giang Mạn đã đi gặp Cố Duyệt. "Không thể nào." Giang Mạn vẫn kiên quyết lắc đầu.

Cô hiểu ý Lục Minh, anh đang truyền cho cô một thông điệp, Cố Duyệt đã trơ mắt nhìn cô bị đưa đi mà không làm gì cả. "Anh sẽ không nói chuyện không có bằng chứng, nhưng vẫn cần em xác nhận." Lục Minh đi đến trước giá sách, lấy ra một chiếc túi giấy màu vàng, trực tiếp đưa vào tay Giang Mạn, bên trong là một tập ảnh, là ảnh cô bị đưa ra khỏi quán bar, nhưng có một tấm chụp được cái bóng ở một nơi không xa, mặc dù không chụp rõ mặt, nhưng cô vừa nhìn đã nhận ra, không phải ai khác, chính là Cố Duyệt.

Cô nhận ra chiếc váy cô ấy mặc, đó là món quà sinh nhật mà cô và Giang Tình cùng tặng cho cô ấy, lúc đó Tống Liễn đã bớt xén tiền tiêu vặt của cô, chiếc váy đó đã tốn của cô gần nửa tháng tiền tiêu vặt.

Vì vậy cô có ấn tượng đặc biệt sâu sắc.

Lục Minh vừa nhìn biểu cảm của cô, liền biết mình không đoán sai, người trên ảnh chính là Cố Duyệt. "Lục Minh, bức ảnh này từ đâu ra?" Tay Giang Mạn run rẩy. "Đây là do một gia đình ở đối diện có camera giám sát quay được, anh đã cho người cắt ra, vì thời gian quá lâu, rất nhiều bằng chứng đều không thể tìm thấy nữa, nên chuyện này anh vẫn luôn không nói cho em biết." Lúc đó, nếu Cố Duyệt có thể báo cảnh sát, thì những chuyện sau đó chắc chắn sẽ không xảy ra, những người đó vừa hoàn thành giao dịch, điều họ không muốn gây rắc rối nhất chính là cảnh sát. "Không, tôi vẫn không tin tất cả những điều này là thật." Giang Mạn vẫn cố chấp lắc đầu. "Mạn Mạn, vì Cố

Duyệt là bạn của em, nên có một số lời anh vẫn luôn không nói cho em biết, có một lần trên máy bay, cô ấy đã quyến rũ anh." Giang Mạn mở to mắt: "Lục Minh, anh có phải tự mình cảm thấy quá tốt không, không lẽ người ta cười với anh là đang quyến rũ anh sao, cô ấy là tiếp viên hàng không, giữ nụ cười là yêu cầu nghề nghiệp của cô ấy." "Mạn Mạn, anh là đàn ông, không phải kẻ ngốc, ngay cả chuyện này cũng không phân biệt được, anh biết em rất khó chấp nhận sự thật này, nhưng sự tốt bụng của cô ấy đối với em không hề thuần khiết như vậy, sau này khi đối mặt với cô ấy em hãy tự mình cẩn thận hơn." Giang Mạn im lặng không nói gì, Lục Minh nhìn dáng vẻ này của cô, trong lòng cũng không thoải mái, anh đi đến ôm chặt lấy cô: "Mạn Mạn, anh nghĩ mình không còn gì giấu em nữa rồi, những gì cần nói anh đều đã nói hết." Tối đó, Giang Mạn và Lục Nghiêu cùng ngủ trong phòng của Lục Nghiêu, Lục Minh thấy kết quả này đã là tốt nhất rồi, anh cũng không miễn cưỡng.

Giang Mạn gần như thức trắng cả đêm, cô cứ nghĩ mãi về việc Cố Duyệt rốt cuộc biết bao nhiêu, rốt cuộc có phải cô ta đã ra tay hay không, chuyện này còn khó chịu hơn cả việc cô biết Lục Minh là bố ruột của Lục Nghiêu.

Vào lúc cuộc đời cô xuống dốc, cô từng nghĩ mình chỉ có hai người chị em tốt đó, làm sao cô ta có thể khoanh tay đứng nhìn.

Lục Minh đương nhiên cũng không ngủ được, nửa đêm lén lút lẻn vào phòng của Lục Nghiêu, thấy chăn của Giang Mạn không đắp kỹ, anh kiên nhẫn đắp lại cho cô: "Cô nhóc này, anh biết em buổi tối không thích đắp chăn." Giang Mạn không ngủ, Lục Minh vừa rời đi, nước mắt cô liền chảy xuống.

Cô nghĩ, trên thế giới này, ngoài bố và Tần Trí Viễn, Lục Minh là người thứ ba đối xử tốt với cô như vậy, cô là người lớn rồi, nhưng anh vẫn lo lắng cô buổi tối sẽ đạp chăn.

Chỉ cần anh đối xử tốt với cô, vậy thì cô còn cần gì phải kiên trì vô nghĩa nữa, chuyện quá khứ chi bằng cứ thật sự để nó qua đi.

Khi Giang Mạn thức dậy, Lục Minh vẫn như mọi ngày làm bữa sáng.

Giang Mạn đi đến phía sau anh: "Lục Minh, chúng ta nói chuyện đi." Lục Minh nhíu mày sâu hơn, dừng một lát mới nói: "Chỉ cần không nói chuyện ly hôn thì chuyện gì cũng được." Ý ngoài lời là, nếu là chuyện ly hôn thì miễn bàn.

Giang Mạn khóe môi giật giật: "Quân trưởng Lục, anh thật là giỏi giang." "Không nói mấy chuyện đó nữa, hôm nay anh làm món bánh bắp thơm em thích, em ra ngoài đợi chút, lát nữa là có thể ăn sáng rồi." Cô hiểu ra anh đang lảng sang chuyện khác.

Giang Mạn hơi muốn cười, anh ta sợ cô nói chia tay đến mức nào chứ.

Cô không đi ra ngoài, mà tiện tay lấy một cái bánh bao nhỏ bên cạnh, thổi vài cái rồi nhét vào miệng, vừa ăn vừa nói: "Anh về sớm như vậy, công việc bên đó đã sắp xếp xong hết chưa?" Lục Minh sững người, hình như cuộc cãi vã hôm qua chỉ là ảo giác, giữa họ không có gì xảy ra, lại quay về những ngày tháng êm đềm trước kia.

Anh mơ hồ đoán được điều gì đó, cười nói: "Cảm ơn phu nhân quan tâm, anh đã sắp xếp cho người bên dưới làm rồi." "Vậy bọn họ làm được không?" "Không làm được cũng phải làm, đó là quân lệnh." Quân lệnh hay không quân lệnh, Giang Mạn không hiểu, cô chỉ là không muốn làm lỡ công việc của anh.

Cô vòng tay ôm lấy Lục Minh từ phía sau, mặt áp vào tấm lưng rộng của anh. "Lục Minh, em bằng lòng tha thứ cho anh lần này, nhưng về sau anh không được lừa dối em nữa." Nếu Cố Duyệt thực sự phản bội cô, cô không biết trên thế giới này còn ai đáng tin nữa.

Tuy nhiên, tạm thời cô vẫn không muốn tin Cố Duyệt là người như vậy, cô vẫn luôn nhớ, khi cô một mình nuôi Lục Nghiêu vất vả, chính là Cố Duyệt và Hạ Tình thường xuyên giúp đỡ cô, nếu không có sự ủng hộ và động viên của họ, cô và Nghiêu Nghiêu không thể có được ngày hôm nay.

Họ là ân nhân của mẹ con cô.

Còn về Lục Minh, cô đã suy nghĩ cả đêm, cô cũng bằng lòng cho anh một cơ hội, hy vọng anh sẽ không làm cô thất vọng nữa.

Lục Minh mừng rỡ, không dám tin nhìn Giang Mạn: "Mạn Mạn, em nói gì cơ?" "Em nói anh không được lừa dối em nữa." Giang Mạn kiên nhẫn giải thích lại một lần, giọng nói không tự giác mang theo sự dứt khoát.

Nếu có lần sau, thì sẽ không dễ nói chuyện như vậy nữa. "Biết rồi, tuyệt đối sẽ không nữa." Lục Minh vội vàng đáp.

Cô bé này, thật là hiểu chuyện, lương thiện đến mức khiến anh đau lòng, chuyện lớn như vậy mà cô chỉ dùng một hai ngày đã cho qua, Giang Mạn siết chặt bàn tay đang ôm, "Tốt nhất là anh hãy nhớ lời mình nói." "Mạn Mạn, cảm ơn em." Lục Minh quay người lại, ôm chặt Giang Mạn, thậm chí vì quá kích động mà trực tiếp hôn lên môi cô.

Anh hôn rất vội vàng, rất lộn xộn, như một chàng trai trẻ mới yêu còn non nớt, mọi thứ chỉ làm theo bản năng.

Hôn xong, Giang Mạn thở hổn hển, Lục Minh véo mũi cô: "Mạn Mạn, sao em vẫn không biết đổi khí vậy?" "Im đi, em làm sao có thể ngang hàng với anh cái tên lưu manh này chứ?

Sáng sớm đã ham hố rồi." "Nụ hôn chào buổi sáng, em còn nợ anh đó." Lục Minh nửa cười nửa không nhìn Giang Mạn, đám mây u ám trên đỉnh đầu cuối cùng cũng tan biến.

Đây là điển hình của việc được đằng chân lân đằng đầu, cô vừa mới tha thứ cho anh, anh đã đắc ý vểnh đuôi.

Cô đương nhiên biết anh nói gì, đây là điều cô tình cờ phát hiện, người đàn ông này mỗi ngày thức dậy đều hôn cô, như thể đã nghiện vậy, vui vẻ không biết chán. "Được rồi, em làm vậy là vì anh là cha ruột của Nghiêu Nghiêu, em muốn con bé được lớn lên trong một gia đình bình thường." Không phải theo cô chịu khổ nữa. "Mạn Mạn, anh sẽ không làm em thất vọng đâu." Lục Minh nhìn Giang Mạn chằm chằm, thề thốt.

Chương 729

Giang Mạn không để ý lắm, nhưng không biết Lục Minh đã thực hiện câu nói này cả đời, cho đến khi họ cùng nhau già đi.

Lục Minh nghĩ đến điều gì đó, dặn dò: "Mạn Mạn, chuyện này em đừng vội đi tìm Cố Duyệt, cô ta đã giấu em lâu như vậy, em có hỏi cũng chưa chắc cô ta đã nói." "Em biết phải làm gì mà, cô ấy dạo này đang bận ly hôn, em sẽ không làm phiền cô ấy." "Chuyện nằm trong dự đoán thôi." "Chuyện gì mà nằm trong dự đoán?" "Có một số người không hợp làm vợ, nhìn là biết ngay." Lục Minh vừa chiên trứng vừa nói. "Nói mình như thể là thánh tình yêu vậy, cái này anh cũng biết sao, hồi đó anh thấy em hợp làm vợ nên mới kết hôn với em à?" Lục Minh cười mà không nói gì, coi như ngầm thừa nhận lời của Giang Mạn. "Lục Minh, hỏi anh một chuyện, Duyệt Duyệt nói cô ấy nắm được bằng chứng chồng cô ấy ngoại tình, khả năng ly hôn của cô ấy có lớn không?

Có thể khiến chồng cô ấy bồi thường cho cô ấy một chút không?" "Bồi thường, cô ta muốn tranh giành tài sản với chồng sao?" "Coi như vậy đi, Duyệt Duyệt đã dành nhiều năm cho anh ta, chia một chút tài sản cũng là hợp lý." Lục Minh cũng không bày tỏ ý kiến, mà hỏi: "Cô ta lấy bằng chứng đó từ đâu?" "Nói là camera giám sát trong nhà quay được." Lục Minh dừng lại, "À, thủ đoạn của cô ta đúng là cao siêu, ngay cả loại ảnh này cũng quay được." Giang Mạn tưởng Lục Minh nghe nhầm, lại giải thích: "Không phải cô ấy quay, là camera giám sát trong nhà cô ấy quay." Lục Minh cười, chỉ điểm: "Mạn Mạn, anh biết cô ta là bạn của em, cũng là ân nhân của mẹ con em, nhưng các em cũng phải cẩn thận hơn một chút.

Nếu là em lắp camera giám sát, em có lắp ở khu vực riêng tư

không?

Như phòng ngủ, một nơi riêng tư như vậy em có lắp không?" Nếu không phải vì Cố Duyệt từng có ơn với vợ con anh, thì một người phụ nữ như vậy anh tuyệt đối sẽ không cho phép Giang Mạn qua lại, cô ta quá nhiều chiêu trò, không chừng lúc nào đó sẽ dẫm phải bãi mìn.

Giang Mạn sắc mặt có chút không tự nhiên: "Đương nhiên là không lắp, em cũng đâu có cái sở thích kỳ lạ đó." "Đúng vậy, bạn tốt của em đã gài bẫy chồng cô ta, cô ta có chút thông minh vặt, nhưng bằng chứng như vậy e rằng không hữu ích lắm." Giang Mạn sững sờ, không khỏi nhớ đến chuyện Cố Duyệt bị bạo hành gia đình, lẽ nào có liên quan đến suy đoán của Lục Minh?

Cô luôn rất tin tưởng vào khả năng suy luận của Lục Minh, người đàn ông đó giống như một nhà tiên tri vậy, anh nói Tống Liễn không phải mẹ ruột của cô, kết quả sự thật đúng là như vậy.

Khoảnh khắc này, niềm tin mà Giang Mạn vừa khó khăn lắm mới lấy lại được với Cố Duyệt, đã bị Lục Minh vài câu nói ngắn gọn phá vỡ, Cố Duyệt dường như còn giấu họ rất nhiều chuyện. "Mạn Mạn, đừng nghĩ nhiều nữa, ra ngoài ăn sáng thôi." Thấy cha mẹ mình hòa thuận, Lục Nghiêu là người vui nhất, giống như một đầu tàu nhỏ lao tới, Lục Minh kịp thời ôm lấy thân hình nhỏ bé của cậu.

Giang Mạn véo má cậu bé: "Vui vậy sao?" "Đương nhiên là vui rồi, cả nhà ba người chúng ta ở bên nhau tốt biết bao." Giang Mạn biết quyết định của mình không sai, như vậy tốt cho cả ba người họ, những chuyện quá khứ thì cứ để nó trôi qua đi.

Thực ra nghĩ lại thì như vậy cũng rất tốt.

Ít nhất cha của Lục Nghiêu không phải là công tử ăn chơi trác táng, cũng không phải là kẻ cùng hung cực ác, ngược lại, anh là một người đàn ông rất xuất sắc, nhân phẩm, học thức đều khiến cô khâm phục, cũng coi như là may mắn rồi.

Quan trọng nhất là, anh là người đàn ông khiến cô rung động, duyên phận thứ này thật sự rất kỳ diệu, loanh quanh một hồi dường như lại quay về điểm bắt đầu.

Giang Mạn luôn cảm thấy Lục Nghiêu ăn sáng có chút lơ đễnh, "Nghiêu Nghiêu, con đang nghĩ gì vậy?

Sao cứ nhìn đông nhìn tây thế?" Lục Nghiêu chạy đến bên cửa sổ nhìn xuống một cái, sau đó lại chạy đến, lén lút đánh giá Lục Minh một chút, cuối cùng ghé vào tai Giang Mạn thì thầm: "Mẹ ơi, chú Tần kia đến rồi, chú ấy đã đợi ở dưới một lúc lâu rồi." Giang Mạn khựng lại, bản năng nhìn về phía Lục Minh.

Lục Minh nhận ra ánh mắt của mẹ con họ, ngẩng đầu lên: "Mẹ con em đang thì thầm gì vậy, có chuyện gì giấu anh sao?" Lục Nghiêu cười cười không nói gì, cúi đầu ăn sáng.

Giang Mạn cũng không lên tiếng, cô đương nhiên biết Tần Trí Viễn đến tìm cô vì sao, không ngoài việc anh ta không yên tâm về cô, trạng thái của cô hôm qua chắc đã dọa anh ta rồi, cô nên gặp hay không gặp đây?

Dưới mí mắt của chồng mình mà đi gặp bạn trai cũ, hình như có chút không thích hợp.

Đúng lúc Giang Mạn đang rối rắm, Lục Minh lên tiếng: "Mạn Mạn, em muốn xuống gặp ai thì cứ đi gặp, 15 phút nữa anh sẽ xuống đưa em đi làm." "À, anh biết rồi." "Cô bé ngốc, chỉ bằng chút tài mọn của hai mẹ con mà muốn giấu giếm trước mặt anh, còn chưa đủ đâu." "Ba, ba đúng là đồ tự đại." Lục Nghiêu luôn cho rằng mình là một đứa trẻ thông minh, không thích người khác nghi ngờ mình. "Anh nói là sự thật, con còn cách anh một đoạn xa đấy." "Đó là vì con còn nhỏ, đợi con lớn bằng tuổi ba chắc chắn con sẽ giỏi hơn ba." Lục Nghiêu không phục nói. "Vậy cũng phải đợi một hai chục năm nữa." Lời này vừa nói ra, Lục Nghiêu lập tức ủ rũ cụp đầu, còn phải đợi lâu đến vậy sao. "Lục Minh, anh sẽ không tức giận chứ." Giang Mạn cũng không biết mình đang nghĩ gì, không tự giác ôm lấy cổ Lục Minh.

Lục Minh rất hưởng thụ sự thân mật của Giang Mạn: "Nếu anh tức giận, hôm qua khi biết hai người ôm ôm ấp ấp thì anh đã xuống đánh gã đàn ông đó một trận rồi." Giang Mạn giật mình, nghĩ một lúc mới biết Lục Minh nói gì, giọng nói lập tức yếu ớt: "Anh thấy rồi sao?" Sáng hôm qua lẽ nào anh đã đợi ở cửa công ty cô?

Đã chứng kiến tất cả giữa cô và Tần Trí Viễn. "Không nhìn tận mắt, nhưng đã thấy ảnh rồi, anh nhờ người đi tìm em, bọn họ chụp về." Giang Mạn sốt ruột: "Lục Minh, cái đó, em và anh ta không có gì đâu, đều là chuyện quá khứ rồi, anh ta chỉ thấy em ở bờ sông khó bắt xe nên tiện đường đưa em một đoạn thôi." "Mạn Mạn, em đừng căng thẳng, anh tin vợ anh." Nếu họ còn có thể ở bên nhau, thì sẽ không có chuyện của anh nữa, điểm này anh vô cùng rõ ràng.

Hơn nữa Tần Trí Viễn bây giờ không đợi được cô, sớm muộn gì cũng sẽ đi nơi khác tìm cô, thà rằng để họ gặp mặt dưới sự giám sát của anh, còn hơn là lén lút.

Ngay trong khu dân cư của mình, hẳn là Tần Trí Viễn cũng không dám có hành vi gì vượt quá giới hạn.

Lục Minh vỗ vỗ tay Giang Mạn: "Xuống đi, nói rõ mọi chuyện, kẻo người ta lo lắng, anh có thể hiểu cho hai em, nhưng anh không cho phép người đàn ông khác cứ mãi nhớ nhung em." Giang Mạn vốn dĩ còn cảm động, nhưng vừa nghe câu nói sau đó của anh, sự cảm động trong lòng lập tức tan biến, quả nhiên mạch não của người đàn ông này khác với người thường, suy nghĩ luôn rất sâu xa.

Tuy nhiên, cô lại rất biết ơn sự tin tưởng này của anh, nếu đổi thành cặp vợ chồng khác, nếu vợ cả đêm không về, sáng sớm còn xuất hiện trên xe của người đàn ông khác, thì chồng cô ấy không chừng sẽ trách móc thế nào, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy. "Đồ đàn ông thối, lại giả vờ hào phóng." Giang Mạn cười mắng.

Nhưng lại thầm bổ sung trong lòng: Lục Minh, em sẽ không làm anh thất vọng đâu.

Tần Trí Viễn dựa vào cửa xe, ánh mắt luôn nhìn chằm chằm vào lối ra của khu dân cư, dưới chân có vài mẩu thuốc lá, xem ra đã đợi rất lâu rồi. "Trí Viễn." "Mạn Mạn, cuối cùng em cũng ra rồi, anh còn tưởng em không về nhà." Tần Trí Viễn nở nụ cười vui mừng trên mặt, vội vàng đi tới, nắm lấy tay Giang Mạn. "Xin lỗi, đã để anh lo lắng rồi." Giang Mạn cười cười, không dấu vết rút tay khỏi tay Tần Trí Viễn.

Từ nụ cười của cô, Tần Trí Viễn có thể cảm nhận được sự nhẹ nhõm và thoải mái của cô, ánh mắt không khỏi tối sầm lại, nắm chặt nắm đấm, anh ta mâu thuẫn, một mặt hy vọng Giang Mạn sống tốt, một mặt lại hy vọng giữa họ có thể có thêm một cơ hội nữa. "Mạn Mạn, em và chồng em đã hòa giải rồi sao?" Giang Mạn vẫn chưa nói rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng Tần Trí Viễn vẫn khẳng định được, có liên quan đến chồng cô.

Lần này, Giang Mạn cũng không qua loa nữa, cười nói: "Ừm, mọi chuyện đã nói rõ rồi, chỉ là một chút hiểu lầm thôi, đã để anh lo lắng rồi." "Mạn Mạn, sau này bất kể xảy ra chuyện gì, em là con gái cũng đừng một mình chạy ra bờ sông qua đêm, không an toàn đâu." "Ừm, em biết rồi." "Cái đó, chồng em không ở nhà sao?" Giang Mạn gật đầu: "Anh ấy ở nhà, anh ấy biết chuyện của em và anh, là anh ấy bảo em xuống đây nói rõ với anh, nói là không thể để anh lo lắng cho em." Tần Trí Viễn có chút nghi ngờ nhìn Giang Mạn, dường như không tin chồng của nhà ai lại hào phóng đến vậy: "Anh ấy không để bụng sao?" "Mọi người đều là người trưởng thành chín chắn rồi, có thể lý trí giải quyết vấn đề." Lục Nghiêu vẫn luôn đứng bên cửa sổ nhìn Giang Mạn và Tần Trí Viễn ở dưới, nhìn ba mình mặt không đổi sắc ăn sáng, mắt cậu bé đảo một vòng, cậu bé la lớn: "Ba ơi, không ổn rồi, cái chú kia dám ôm mẹ, còn hôn vào má mẹ nữa." Lời của Lục Nghiêu vừa dứt, một bóng đen từ trên đỉnh đầu cậu bé phủ xuống, cậu bé nhìn vẻ mặt đen như đít nồi của ba mình, vui vẻ như một con chuột hạnh phúc, dựa vào người ba cười khúc khích. "Thằng nhóc thối, con dám trêu chọc ba." Giang Mạn và Tần Trí Viễn rất giữ khoảng cách, hai người chỉ đứng cạnh xe nói chuyện. "Ba, ba còn giả vờ bình tĩnh nữa, con thấy ba chạy còn nhanh hơn thỏ." "Thỏ không chạy nhanh bằng con." Lục Nghiêu che miệng cười vui vẻ: "Ba, chú Tần kia là tình địch của ba đúng không, con thấy chú ấy đối xử với mẹ rất tốt, người cũng đẹp trai, còn lái xe sang, cũng coi như là cao phú soái.

Nếu một ngày nào đó ba đối xử không tốt với con và mẹ, chúng ta sẽ đi theo chú ấy." "Đừng có làm kẻ phản bội, con họ Lục." Lục Minh trầm giọng nói, anh ngày càng cảm thấy đứa con trai này hư hỏng rồi, cũng không biết học từ đâu, ngay cả anh cũng dám trêu chọc. "Vậy thì phải xem biểu hiện của ba thôi, không nói ba thì nói con, con thấy ba còn không biết làm mẹ vui, mỗi ngày chỉ biết nấu cơm cho chúng ta, phương pháp quá đơn điệu rồi, ba có thể thử làm vài chuyện lãng mạn mà." "Mẹ con thích những chuyện lãng mạn sao?" "Mẹ cũng giống như những người phụ nữ bình thường thôi, đương nhiên thích lãng mạn." "Vậy phải làm thế nào để mẹ con cảm thấy lãng mạn?" "Ba, ba không lầm chứ, sao lại hỏi con, ba không xem phim truyền hình sao?

Tặng hoa, tặng sô cô la, tặng trang sức gì đó đều được mà." Lục Nghiêu dùng những ngón tay nhỏ trắng nõn đếm.

Lục Minh không khỏi tự vấn, anh dường như thực sự chưa từng tặng Giang Mạn thứ gì.

Buổi chiều, Giang Mạn nhận được điện thoại của Bạch Mặc, nói rằng cô ấy rất thích bộ lễ phục cô thiết kế.

Chương 730

Giang Mạn khá vui vẻ, dù sao đó cũng là thành quả lao động của mình.

Bạch Mặc thay mặt bà lão thái thái nhắc nhở cô đừng quên tham gia bữa tiệc, để bày tỏ thành ý, còn đặc biệt cho người đến công ty gửi thiệp mời cho cô.

Người gửi thiệp mời vừa đi, lại có người mang đến một bó hoa màu tím.

Cô không biết đây là loại hoa gì, là nhờ người bên cạnh nhắc nhở cô mới biết đây là hoa cát cánh.

Ai vậy chứ, sao lại gửi cho cô loại hoa này? "Mạn Mạn, ai gửi hoa cho em vậy?" Giang Mạn lắc đầu: "Không biết, trên đó không có thiệp." "Cái này không bình thường nha, thường thì người theo đuổi tặng hoa đều phải để lại tên tuổi, có khi nào là chồng em gửi không?" Lục Minh tặng hoa sao?

Giang Mạn cảm thấy đây là chuyện hoang đường nhất trên đời, người đàn ông đó vô vị đến mức nào cô rõ hơn ai hết, tuyệt đối sẽ không chơi cái trò lãng mạn này.

Hai người lâu như vậy rồi, anh chưa từng đưa cô đi chơi, hẹn hò gì đó lại càng không có, thời gian hai người ở nhà là nhiều nhất, tan làm anh về nhà đợi cơm, anh nói đồ ăn bên ngoài không lành mạnh, không vệ sinh bằng đồ cô nấu.

Nếu không biết anh không thiếu tiền, cô nhất định sẽ nghĩ anh là đồ keo kiệt, càng đừng nói đến việc tặng quà cho cô.

Nghĩ đến đây, Giang Mạn không tự giác sờ sờ ngón tay mình, kết hôn lâu như vậy ngay cả nhẫn cũng không có.

Người đàn ông như vậy đơn giản là không có cách nào làm cô thay đổi được, cô cũng không mong anh có thể trong thời gian ngắn trở nên tình cảm thắm thiết, điều đó không thực tế. "Chắc không phải đâu, người nhà em thường không làm những chuyện này." "Cái này chưa chắc đâu, biết đâu bị kích thích gì đó thì sao, chồng tôi chỉ cần có đàn ông nào đó có ý đồ không tốt với tôi, thì trong khoảng thời gian đó anh ấy sẽ trở nên đặc biệt ân cần, tặng cái này cái kia, cô có thể gọi điện hỏi thử xem." Giang Mạn cười cười, nhưng lại nghe lọt tai lời người ta nói, thầm nghĩ Lục Minh có khi nào thực sự bị Tần Trí Viễn kích thích rồi không.

Buổi trưa gọi điện thoại cho Lục Minh, vừa nhấc máy đã nghe Lục Minh hỏi có nhận được hoa không. "Lục Minh, hoa thật sự là anh tặng sao?" "Đương nhiên, anh tự gọi điện đến tiệm hoa đặt đó, đây là nhân viên tiệm hoa giới thiệu cho anh, ngụ ý là tình yêu vĩnh cửu." Anh hy vọng cuộc hôn nhân của họ có thể mãi mãi tiếp diễn.

Nghe vậy, khóe môi Giang Mạn cong lên, tâm trạng hiển nhiên vui vẻ không ít, nhìn bó hoa đặt bên cạnh: "Sao đột nhiên lại nghĩ đến việc tặng hoa cho em vậy?" "Để làm em vui." Lục Minh nói ngắn gọn.

Giang Mạn dở khóc dở cười, không có cách nào với người đàn ông thẳng thắn như vậy, nói thẳng thừng quá.

Chỉ là món quà này hơi nhẹ rồi, chuyện anh có lỗi với cô còn lớn lắm đó, vậy mà lại dùng một bó hoa là có thể cho cô qua loa được.

Thôi được rồi, thực ra lúc anh chưa tặng hoa thì cô đã đầu hàng rồi, là tự cô hạ thấp mình, không thể trách người ta được.

Ai, lỡ mất một cơ hội, lẽ ra phải hành hạ anh ta thêm một chút. "Anh sao lại tặng loại hoa này chứ, chẳng đẹp gì cả." Lục Minh nhíu mày: "Không đẹp sao?

Vậy em thích hoa gì, lần sau anh sẽ tặng em." "Em thích hoa hồng, các loại hoa hồng đều thích." "Được, lần sau anh sẽ tặng em hoa hồng.

À phải rồi, Nghiêu Nghiêu nói tối nay muốn ăn tôm sú rang muối, tan làm anh đến đón em, chúng ta cùng đi siêu thị mua tôm tươi." "Thằng nhóc thối này, yêu cầu ngày càng nhiều, mỗi ngày cứ như đi ăn ở nhà hàng vậy, còn gọi món nữa, anh cứ nuông chiều như vậy, cẩn thận sau này nó sẽ đòi hỏi nhiều hơn." "Trẻ con đang tuổi lớn, muốn ăn gì cứ để nó ăn đi, đâu phải chuyện phiền phức gì.

Mạn Mạn, em cũng có thể đề xuất yêu cầu với anh đó, em thích gì cứ nói thẳng với anh." "Biết rồi, em nghĩ đã, tối nói sau." Cúp điện thoại, Giang Mạn lại bắt đầu vùi đầu vào công việc thiết kế.

Đề tài tham dự cuộc thi là đề tài cô nhận được sáng nay, do Phu nhân Kaiser đặt đề, hoàn toàn khác với các đề tài cuộc thi thông thường, phạm vi đề tài rất rộng, tùy ý họ thiết kế gì cũng được.

Đề tài này nhìn có vẻ linh hoạt nhưng thực ra lại đau đầu nhất.

Điều đau đầu nhất là thời gian nộp tác phẩm lần này sớm hơn kế hoạch ban đầu một tháng, tổng cộng chỉ có hơn nửa tháng.

Ban tổ chức giải thích, đây là yêu cầu của Phu nhân Kaiser, mọi thứ đều theo lịch trình của Phu nhân Kaiser.

Giang Mạn cảm thấy bất lực với vị nhà thiết kế tài ba này, sự tùy hứng của bà ấy đã làm khổ những thí sinh như họ, cô đã suy nghĩ cả ngày mà vẫn không biết bắt đầu từ đâu.

Tan làm Lục Minh đến đón Giang Mạn, nhìn thấy cô với vẻ mặt buồn rười rượi. "Sao vậy, Mạn Mạn." "Thời gian thi đấu bị đẩy sớm rồi, em chỉ có hơn một tuần để chuẩn bị bản thiết kế, trong lòng chẳng có chút tự tin nào cả." Chuyện thiết kế, Lục Minh mù tịt, cũng không thể đưa ra lời khuyên gì: "Đừng ép mình quá, ép quá sẽ càng không có cảm hứng." "Em còn chưa xác định được phương hướng, không biết nên thiết kế đồ nam hay đồ nữ nữa." "Em giỏi nhất cái gì thì thiết kế cái đó?" Lục Minh nói một cách đương nhiên.

Giang Mạn mặt ủ mày chau: "Em giỏi nhất là đồ trẻ em, nhưng em không thể dùng đồ trẻ em để tham gia cuộc thi được." Vì mấy năm nay điều kiện kinh tế không tốt, quần áo đẹp quá cô không có tiền mua, rất nhiều lúc quần áo của thằng bé đều do cô tự tay thiết kế, mấy năm nay, cô đã có kinh nghiệm khá nhiều trong lĩnh vực đồ trẻ em.

Lục Minh không nhịn được bật cười, véo má cô: "Tại sao không thể?

Quy tắc cuộc thi đâu có giới hạn không được thiết kế đồ trẻ em, em lấy Nghiêu Nghiêu nhà chúng ta làm người mẫu thiết kế một bộ đồ trẻ em không phải là được rồi sao?" "Em chưa từng thấy tác phẩm đồ trẻ em nào của Phu nhân Kaiser cả, mục đích em tham gia là để làm học trò của bà ấy, nếu bà ấy không ưng thì sao?" "Mạn Mạn, em chính là đang tự tạo áp lực quá lớn cho mình, chúng ta cứ bình thường mà đối đãi, có thể bái sư là tốt nhất, không bái được cũng không sao, đã cố gắng là được." "Thôi được rồi, bây giờ cũng chỉ có thể như vậy thôi." Đúng lúc cao điểm, người đi siêu thị mua thức ăn rất đông, Lục Minh một tay đẩy xe, một tay che chắn xung quanh Giang Mạn, Giang Mạn an tâm nép vào khu vực bảo vệ của anh.

Cô luôn không thích đi siêu thị, nhưng từ khi kết hôn với Lục Minh, cô không còn bài xích điều đó nữa, nhìn hàm dưới hoàn hảo và gương mặt nghiêng đẹp trai của anh, trong lòng lại có một cảm giác hạnh phúc ngọt ngào.

Mỗi lần cô định chạm vào rau củ, Lục Minh đều ngăn cô lại, cứ như thể anh đang chê bai cô vậy.

Giang Mạn thử vài lần rồi cũng bỏ cuộc, khi anh chọn rau củ, cô cứ đẩy xe đứng một bên, vui vẻ thảnh thơi.

Sự kết hợp của trai đẹp gái xinh đương nhiên thu hút ánh nhìn, một bà lão không nhịn được nói với Giang Mạn: "Cô gái, chồng cô thật là chu đáo." Giang Mạn cười khan một tiếng: "Cháu không giỏi mấy chuyện này, anh ấy chắc đang chê cháu thôi." "Bà già này là người từng trải rồi, đây tuyệt đối không phải là chê cô đâu, đây là lo cho cô chạm vào nước trên rau củ bị nhiễm lạnh, dạo này trời cứ giảm nhiệt, lạnh lắm, tay mà chạm nước nửa ngày cũng không ấm lại được đâu." Giang Mạn bị bà lão nói đỏ cả mặt, tim đập nhanh hơn mấy phần, không khỏi nhìn về phía Lục Minh, người đàn ông này thật sự chu đáo đến vậy sao? "Cô gái, chồng cô thật sự rất đẹp trai đó, ngay cả bóng lưng cũng mê người như vậy, có thể nhìn thấy người đàn ông như vậy ở siêu thị thật khó, cô đúng là nhặt được bảo vật rồi, nếu không phải anh ấy đã có vợ, bà thật sự muốn bảo con gái bà đến gặp anh ấy." Bà lão cứ nhìn Lục Minh chằm chằm, ánh mắt đầy sự tán thưởng, Giang Mạn nhìn bà lão như vậy, trong lòng hơi khó chịu.

Thầm lườm bóng lưng Lục Minh một cái, người đàn ông này thật sự là tai họa, ngay cả bà lão cũng có thể bị anh ta mê hoặc, vừa gặp mặt đã muốn gả con gái cho anh ta. "A a, cô gái cô đừng giận, bà già này không có ý gì khác đâu, đồ đẹp thì ai cũng muốn thưởng thức thôi." "Bà ơi, bà nghĩ nhiều rồi, cháu không có ý đó đâu." "Được rồi, mấy đứa trẻ bây giờ cứ thích nói một đằng làm một nẻo, hồi bà còn trẻ cũng ghét người khác nhìn ông nhà bà, bà hiểu tâm trạng của cô mà." Giang Mạn cười cười, bà lão nghe thấy tiếng ông bạn đời gọi, lập tức chạy tới, nắm lấy bàn tay ông đưa ra.

Ông lão cũng lập tức nhận lấy giỏ mua sắm trong tay bà, dường như đang nói gì đó, bà lão cứ làu bàu mắng mỏ, nhưng đôi bàn tay nắm chặt của hai người vẫn không hề buông ra, nhìn là biết tình cảm đặc biệt tốt.

Giang Mạn nhìn bóng dáng họ nắm tay nhau rời đi, trong lòng vô cùng ngưỡng mộ.

Tóc bạc phơ, dung nhan tàn phai, vẫn có thể nắm chặt tay nhau, đó là may mắn lớn đến nhường nào. "Mạn Mạn, em đang nghĩ gì vậy?

Sao lại ngẩn người ra thế?" Giang Mạn nhìn thẳng vào Lục Minh, mím môi cười hỏi: "Lục Minh, sau này em già rồi, anh có chê em không?" Cô biết điều kiện ngoại hình của mình rất tốt, trước đây rất nhiều người đàn ông đều vì điều đó mà tiếp cận cô, nếu không phải vậy, e rằng Lục Minh lúc đầu cũng sẽ không dễ dàng bị thu hút.

Chỉ là dung nhan không thể cả đời không thay đổi, khi cô trở thành một bà lão, người đàn ông này liệu có vẫn đối xử tốt với cô như trước không.

Chương 731

Giang Mạn thừa nhận mình đã làm quá lên rồi, lại vô cớ hỏi ra câu hỏi như vậy, nhưng khi bạn thật sự đặt tình cảm vào một người, một số hành vi hoàn toàn không thể kiểm soát được, lúc này cô chính là như vậy.

Lục Minh không hề nghĩ ngợi đã lắc đầu: "Đương nhiên là không." "Nói bừa, anh thật sự không để bụng sao?

Em già rồi sẽ không còn xinh đẹp nữa." "Em không xinh đẹp nữa thì anh còn đẹp được đến đâu, anh đâu phải lão yêu quái, có thể cả đời không già, anh lớn hơn em mấy tuổi, người đầu tiên trở thành ông già khó ưa chắc chắn là anh, người nên lo lắng bị chê bai phải là anh mới đúng." Đây tuyệt đối là câu trả lời mộc mạc nhất mà Giang Mạn từng nghe, anh không nói những lời kiểu "em biến thành dạng gì anh cũng yêu em", mà chỉ khách quan trình bày sự thật, câu trả lời này cô thật sự rất hài lòng.

Giang Mạn nghĩ đến lời bà lão vừa nói, đi kéo tay Lục Minh, quả nhiên, tay anh quả thật có chút lạnh, điều này đối với một người đàn ông quanh năm lòng bàn tay ấm áp mà nói có ý nghĩa gì cô rất rõ.

Lục Minh rụt tay lại: "Mạn Mạn, tay anh hơi lạnh, em đừng chạm vào anh." "Đồ đàn ông ngốc, anh lo em bị lạnh tay nên mới không cho em chạm vào rau củ đúng không." Nếu bà lão không nhắc nhở, cô e rằng làm sao cũng không nghĩ đến khía cạnh này, chuyện này thực sự quá nhỏ nhặt. "Ừm, dạo này thời tiết thay đổi rồi, sắp đến mùa đông rồi, con gái phải chú ý giữ ấm." Giang Mạn chỉ cảm thấy mũi cay cay, người đàn ông này chính là như vậy, chỉ biết làm mà không biết nói.

Người đàn ông như anh, nếu biết nói lời ngọt ngào, e rằng còn có nhiều phụ nữ khác sẽ đổ xô đến, may mắn thay, anh hơi ngốc nghếch một chút, nếu không thì đâu đến lượt cô.

Trong nhận thức trước đây của cô, quân nhân ai cũng đều là người chất phác, thật thà.

Lục Minh đã khiến cô hiểu rằng, những người như họ cũng có những lúc dịu dàng, tinh tế. "Lục Minh, anh cứ như vậy đi, em thích tính cách của anh." "Không thấy anh nhàm chán sao?" Giang Mạn lắc đầu, thân mật khoác tay Lục Minh: "Không thấy, như vậy vừa đúng, người đàn ông quá khéo ăn nói em thấy không có cảm giác an toàn, anh như vậy khiến em cảm thấy chững chạc, ổn định, thích hợp làm chồng." "Ừm, được, đi thôi, đi mua chút thịt bò em thích ăn, tối nay anh sẽ làm món bò nhúng ớt cho em." Khi hai người về đến nhà, phát hiện dưới lầu có thêm một chiếc xe, là của Trương Khiếu.

Trương Khiếu nhìn Lục Minh xách túi đồ siêu thị, mắt suýt nữa rơi ra, đây còn là nam thần quân trưởng Lục lạnh lùng trong quân đội sao?

Sao lại ra cái dáng vẻ rửa tay vào bếp nấu canh thế này.

Vội vàng hấp tấp trở về rốt cuộc là vì chuyện gì, nhìn xem, tình cảm với bà xã cũng tốt lắm mà.

Nhưng Giang Mạn vẫn giống như lần thấy buổi tối cách đây một thời gian, dù không trang điểm lộng lẫy cũng có thể ngay lập tức thu hút ánh nhìn của người khác, không trách được vị quân trưởng trước giờ không biết phong tình này cũng ngoan ngoãn gục ngã dưới váy nàng.

Nhất thời, ánh mắt Trương Khiếu dừng lại trên người Giang Mạn thêm mấy phần.

Lục Minh rất không thích người khác nhìn Giang Mạn như vậy, điều này khiến anh cảm thấy đặc biệt khó chịu, ánh mắt nhìn Trương Khiếu lập tức tối sầm xuống, giọng điệu cũng rất tệ: "Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy người bao giờ sao?" Bị Lục Minh quát như vậy, Trương Khiếu lập tức căng người, quay sang Giang Mạn la lớn: "Chào chị dâu, em là Trương Khiếu, chị có thể gọi em là Tiểu Trương hoặc A Khiếu." Giang Mạn đương nhiên không nhận ra Lục Minh có gì không ổn, chỉ thấy anh hình như đặc biệt nghiêm túc khi đối diện với người khác.

Chỉ có điều giọng nói vang dội của Trương Khiếu khiến cô không tự giác run lên một chút: "A Khiếu, chào cậu." Lục Minh bây giờ nhìn Trương Khiếu chỗ nào cũng không thuận mắt, liếc anh ta một cái: "Đây không phải khu quân sự, đừng la lớn như vậy, làm phiền hàng xóm." "Dạ, Quân trưởng." Trương Khiếu theo thói quen lại hét lên một tiếng.

Nhìn Trương Khiếu đáng yêu như vậy, Giang Mạn không nhịn được bật cười, Trương Khiếu gãi gãi đầu, cười hì hì nói: "Chị dâu, chị đừng để bụng, em có thói quen này nhất thời không sửa được." "Không sao đâu, chị rất hiểu mấy đứa." Trương Khiếu tính cách cởi mở, rất nhanh đã trò chuyện vui vẻ với Giang Mạn.

Thấy Trương Khiếu và Giang Mạn nói nói cười cười, ánh mắt Lục Minh nhìn Trương Khiếu càng thêm bất mãn.

Trương Khiếu luôn cảm thấy toàn thân hơi lạnh sống lưng, đợi đến khi thấy ánh mắt của quân trưởng đại nhân nhà mình, anh ta mới hậu tri hậu giác nhận ra điều gì đó, khóe môi giật giật, trong lòng không khỏi lẩm bẩm, có cần phải quý trọng bà xã đến vậy không?

Anh ta là một người độc thân đúng là vậy, nhưng đối với bà xã của anh ta thì anh ta không dám có ý nghĩ gì, chỉ là giao lưu bình thường thôi.

Trương Khiếu ho nhẹ một tiếng, chào Lục Minh một cái: "Quân trưởng, tôi có chuyện cần báo cáo." "Nói ngắn gọn thôi, nhiệm vụ giao cho cậu đã hoàn thành chưa?" Lục Minh lạnh nhạt nói.

Trương Khiếu cười: "Đã hoàn thành xuất sắc, hai người mà anh muốn nhất tôi cũng đã tranh thủ được rồi, nhưng lần này tôi đã đắc tội hết mọi người rồi, họ đều hận tôi nghiến răng nghiến lợi." "Ừm, biết rồi, về nghỉ ngơi đi." “Đừng khách sáo, đã đến tận cửa nhà rồi, đâu có lý nào lại để anh ăn uống qua loa ở ngoài chứ.” Giang Mạn đại khái có thể đoán được, Lục Sâm chắc chắn vì chuyện của cô mà về sớm, cô vừa đi, tất nhiên đã làm tăng thêm không ít công việc cho Trương Khiếu, cô có chút áy náy.

Trương Khiếu còn định nói gì đó thì chỉ nghe Lục Sâm lạnh lùng nói: “Sao, cơm nhà tôi anh còn không muốn ăn à?” “Sao có thể chứ, vinh hạnh lắm chứ ạ.” Trương Khiếu cười lập tức đổi giọng, người đàn ông này sao vừa kết hôn đã sáng nắng chiều mưa thất thường vậy, anh ta càng ngày càng không đoán được tính tình của sếp nữa rồi, Lục Sâm trước đây đâu có như vậy.

Vừa nãy còn ra vẻ muốn đuổi người, vợ nói một câu liền đổi sắc mặt, đúng là sợ vợ.

Tiểu gia hỏa đã về đến nhà, nó nhận ra Trương Khiếu, vì có mấy lần Lục Sâm bận, đều là Trương Khiếu đi đón nó tan học, Trương Khiếu vừa bước vào, tiểu gia hỏa lập tức nói: “Chú Khiếu, chú đến rồi ạ, mau vào đi ạ.” “Nghiêu Nghiêu, chú mấy hôm rồi không gặp cháu, lại đẹp trai hơn rồi đấy.” Trương Khiếu xoa đầu Lục Nghiêu.

“Chú Khiếu cũng vậy, miệng chú càng ngày càng dẻo rồi ạ.” Lục Nghiêu cười híp mắt nói, tiểu gia hỏa từ trước đến nay đều thích người có bản lĩnh, sau khi nó thấy tài bắn súng của Trương Khiếu, nó rất có thiện cảm với chú ấy, nên nó đồng ý để chú ấy xoa đầu.

Giang Mạn nhìn thấy con trai mình, cũng có chút kỳ lạ, sao bọn họ lại thân thiết vậy, “A Khiếu, anh cứ tự nhiên ngồi nhé, đừng khách sáo.” Trương Khiếu liếc nhìn Lục Sâm và Lục Nghiêu, hai người có vẻ ngoài giống nhau mà tính tình lại khác xa một trời một vực, Lục Nghiêu đáng yêu hơn nhiều.

Lục Nghiêu nhiệt tình kéo Trương Khiếu đến một bên chơi xếp hình, đây là loại xếp hình rèn luyện trí tuệ, Trương Khiếu cũng là một nhân tài có IQ cao, nhìn một cái đã biết phải làm thế nào, một lớn một bé ngồi dưới đất chơi đùa.

Giang Mạn thấy anh ta hoàn toàn không gò bó, liền đi vào phòng sách để chuẩn bị bản thiết kế của mình.

Trương Khiếu vừa chơi vừa quan sát căn nhà này, khi thấy Lục Sâm vào bếp, mắt anh ta trợn tròn, trong nhà này thực sự là Quân trưởng đại nhân của anh ta đang nấu cơm, thế giới này thật sự là quá huyễn hoặc rồi, đàn ông đều vào bếp hết rồi, còn cần phụ nữ làm gì nữa?

Trương Khiếu ở trong đám đàn ông lâu ngày, về bản chất cũng có chút gia trưởng.

“Chú Khiếu, chú đang nhìn gì vậy ạ?” Trương Khiếu thấy Lục Sâm không ra nữa, hạ giọng hỏi: “Nghiêu Nghiêu, nhà cháu ai nấu cơm?” “Chú không thấy sao?

Nhà chúng cháu bố nấu cơm.” Lục Nghiêu trợn mắt.

Vấn đề ngớ ngẩn như vậy mà cũng hỏi.

Trương Khiếu nghi ngờ hỏi, “Anh ấy nấu có ăn được không?” Lục Nghiêu vô cùng tự hào nói: “Đương nhiên ăn được ạ, bố cháu là siêu nhân toàn năng mà.” Nấu cơm điểm nhỏ này, căn bản không làm khó được bố.

“Thật sự ngon đến vậy sao?” Trương Khiếu vẫn không thể tưởng tượng nổi, Lục Sâm có thể nấu món ăn thành cái dạng gì.

“Đương nhiên rồi ạ, Nghiêu Nghiêu không bao giờ nói dối đâu ạ.” Trời ơi, anh ta quen Lục Sâm lâu như vậy mà chưa từng biết Lục Sâm là một cao thủ bếp núc, đúng là giấu kỹ thật.

Vừa nghĩ đến tối nay có thể ăn món ăn do Quân trưởng đại nhân nấu, tâm trạng anh ta liền kích động, sau này có thể vênh mặt với mấy anh em rồi, món ăn do Lục Quân trưởng nấu, đâu phải ai cũng được ăn.

Mấy ngày nay anh ta chịu bao nhiêu ấm ức cuối cùng cũng được đền bù rồi.

Chỉ là anh ta cũng chỉ có thể nghĩ vậy thôi, vừa chơi với Nghiêu Nghiêu một lúc, Lục Sâm đã từ bếp đi ra, gọi: “Trương Khiếu, vào giúp một tay.” “Hả?” “Hả cái gì mà hả, chẳng lẽ còn đợi tôi hầu hạ anh chắc.” Lục Sâm nhàn nhạt nói.

Trương Khiếu đương nhiên không dám nói phải, uy nghiêm của Quân trưởng đại nhân không được phép khiêu khích, anh ta bất đắc dĩ đứng dậy, mặt mày ủ rũ đi vào bếp, quả nhiên cơm của Quân trưởng đại nhân không dễ ăn.

Anh ta ghét nấu cơm nhất, vốn tưởng hôm nay có thể ăn một bữa ngon lành, vậy mà lại phải xắn tay áo vào bếp.

Lục Nghiêu liếc nhìn anh ta một cái, môi nhỏ mím lại cười thầm một tiếng, lại cúi đầu tiếp tục chơi xếp hình.

Giang Mạn đương nhiên nghe thấy tiếng Trương Khiếu, cô bất đắc dĩ cong môi, người đàn ông này đúng là một chút thiệt thòi cũng không chịu, khách đến nhà mà anh ta lại bắt người ta vào bếp giúp đỡ.

Sau đó, Trương Khiếu thật lòng cảm thấy vào bếp cũng đáng giá, vì anh ta đã được ăn một bữa cơm nhà vô cùng ngon miệng, so với cơm đại đội trong quân đội thì đúng là một trời một vực.

Chương 732

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy Lục Sâm nấu, anh ta nhất định sẽ không tin, Lục Quân trưởng của họ lại có tiềm chất của một đầu bếp.

Trương Khiếu ăn như hổ đói, Lục Nghiêu cũng mồm mép dính đầy dầu mỡ, Giang Mạn nhìn bọn họ như vậy, có chút buồn cười.

“Lục Sâm, Nghiêu Nghiêu mà cứ ăn như thế này nữa, chắc chắn rất nhanh sẽ béo ú.” Cô rõ ràng cảm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Nghiêu so với lúc ở với cô thì hồng hào hơn rất nhiều, phúng phính.

“Mẹ, mẹ yên tâm đi, mẹ mới có thể béo lên thôi, con sẽ không đâu ạ, mỗi sáng con đều tập thể dục với bố mà…” Tiểu gia hỏa vừa nói được nửa câu thì dừng lại, trên bàn ăn vang lên giọng nói gào thét của Lục Nghiêu, “A, chú Khiếu, chú để lại cho cháu mấy con tôm đi, chú ăn hết rồi.” Trương Khiếu ăn xong liền đi ngay, Lục Sâm nhìn dáng vẻ tháo chạy của anh ta, khẽ mắng: “Thằng nhóc này, chạy nhanh như vậy, chẳng lẽ tôi còn có thể bắt nó rửa bát sao.” “Lục Sâm, anh cũng vậy đó, người ta vừa mới đi làm nhiệm vụ về, anh không thể đối xử tốt với người ta một chút sao.” “Thằng nhóc này anh không thể khách sáo với nó, không thì nó sẽ được đà lấn tới, cứ nên để nó vào bếp rèn luyện một chút, không thì sau này làm sao mà kiếm vợ.” Lục Sâm nói.

“Đâu có ai nói cấp dưới của mình như vậy, em thấy anh ta rất sợ anh mà, hơn nữa, tìm vợ và vào bếp đâu có liên quan nhiều đến vậy, lúc đầu em kết hôn với anh là vì cảm thấy anh là người có thể mang lại cho em cảm giác an toàn.” Còn việc anh biết nấu ăn, đây hoàn toàn là một điều nằm ngoài dự liệu của cô.

“Anh ta giả vờ thôi, trong lòng không biết đang nghĩ xấu về tôi thế nào đâu.” “Anh đừng có suy bụng ta ra bụng người vậy chứ.” Giang Mạn cười nói.

Lục Sâm ôm vai Giang Mạn, giải thích: “Anh ta thực ra chỉ nhỏ hơn tôi ba tuổi, chúng tôi rất nhiều năm trước đã cùng nhau làm nhiệm vụ rồi, tôi xem như là nhìn anh ta trưởng thành, hiểu tính cách của anh ta hơn bất kỳ ai, sẽ không oan uổng anh ta đâu, đúng rồi, bên cạnh em còn có bạn bè nữ nào thích hợp để kết hôn không, giới thiệu cho anh ta một người đi.” “Anh đúng là đàn ông nói một đằng nghĩ một nẻo, rõ ràng là rất quan tâm người ta, tại sao lại không thể hiện ra chứ.” “Tình bạn giữa đàn ông là vậy đó, rất nhiều chuyện không cần nói ra, anh ta sẽ hiểu thôi.” Giang Mạn theo thói quen tựa vào vai Lục Sâm, “Bạn tốt của em cũng chỉ có hai người đó thôi, một người sắp ly hôn rồi, một người chắc cũng sắp kết hôn rồi, không có ai thích hợp với Trương Khiếu cả.” “Vậy thì em cứ nhờ bạn bè xung quanh để ý một chút, thằng nhóc này đôi khi miệng dẻo lưỡi trơn, nhưng nó là người thật lòng thật dạ, rất đáng tin tưởng để giao phó cả đời.” “Được thôi, Lục Quân trưởng của anh khó khăn lắm mới làm bà mai một lần, em sẽ nhờ người xung quanh giúp đỡ.” Giang Mạn sảng khoái đồng ý.

Lục Nghiêu là một đứa trẻ hiểu chuyện, trước đây không ít lần giúp Giang Mạn làm việc nhà, thấy bố mẹ có chuyện muốn nói, rất tự giác dọn dẹp bát đĩa, người nhỏ bé không cao hơn bàn ăn là bao, ống tay áo vén lên, để lộ cổ tay trắng nõn, động tác lại rất nhanh nhẹn.

Cảnh tượng chăm chú làm việc đó khiến Lục Sâm, người làm bố, vô cùng hài lòng, ánh mắt tràn đầy dịu dàng, “Nghiêu Nghiêu, con cứ để đó, bố lát nữa làm cũng được.” “Bố ơi, bố đi nghỉ đi ạ, hai hôm nay bố không được nghỉ ngơi tốt, bố nấu cơm vất vả rồi, việc rửa bát nhỏ nhặt này cứ giao cho Nghiêu Nghiêu đi ạ.” Đứa trẻ đáng yêu như vậy, anh lại bỏ lỡ quá trình trưởng thành của nó, đúng là một điều đáng tiếc.

“Mạn Mạn, anh thấy rất hối hận, không tham gia vào quá trình trưởng thành của Nghiêu Nghiêu, vào những thời khắc quan trọng nhất của nó lại không gánh vác được trách nhiệm của một người cha.” Ánh mắt Lục Sâm lộ ra vài phần phức tạp.

Giang Mạn không thích Lục Sâm tự trách như vậy, nếu năm đó người đàn ông kia đổi thành người khác, có lẽ cô thật sự sẽ không chấp nhận, nhưng nếu là Lục Sâm thì cô nguyện ý chấp nhận, nguyện ý cho anh một cơ hội để bù đắp.

Đây là một người đàn ông tốt hiếm có.

Lòng Giang Mạn từ trước đến nay rất rộng lượng, có những chuyện đã buông bỏ thì sẽ buông bỏ, sẽ không còn canh cánh trong lòng, chuyện năm đó không thể trách anh, bọn họ đều coi như là nạn nhân.

Cô cười nói: “Lục Quân trưởng, đó cũng là chuyện không có cách nào khác, đã sinh ra rồi thì không thể nhét lại vào bụng để sinh thêm lần nữa được.” Lục Sâm bị lời nói của cô chọc cười, ôm cô vào lòng, bàn tay lớn nhẹ nhàng vuốt ve bụng cô, dùng giọng nói trầm ấm độc đáo của mình nói: “Mạn Mạn, đợi lần sau anh sẽ chăm sóc em thật tốt.” Giang Mạn cử động, trực tiếp gối đầu lên đùi anh, “Đây là anh nói đấy nhé, nhất định phải giữ lời, đến lúc đó em sẽ làm Hoàng thái hậu.” “Hoàng thái hậu tính là gì, làm Lão Phật gia cũng không thành vấn đề.” Lục Sâm hứa hẹn.

Giang Mạn nhìn dáng vẻ nghiêm túc của anh, nhất thời bật cười.

Hai mẹ con không quá giống nhau về ngoại hình, nhưng có một số động tác nhỏ thì y hệt, khi vui vẻ đều thích che miệng cười, Lục Sâm kéo tay cô xuống, “Muốn cười thì cứ cười đi, sao cứ che miệng mãi vậy.” Giang Mạn đưa tay lên trước mặt Lục Sâm, hỏi: “Anh có thấy tay em có gì khác không?” Lục Sâm kéo tay Giang Mạn nhìn một chút, “Có gì khác đâu, không thấy.” Giang Mạn hất tay Lục Sâm ra, “Còn dám nói mình có khả năng quan sát mạnh mẽ, cái gì mà xuất thân từ đặc chủng binh toàn năng, cái này mà cũng không phát hiện ra, anh không cảm thấy khoảng thời gian này tay em rõ ràng mềm mại hơn không ít sao?” Tay phụ nữ là vậy đó, hơi lơ là không chăm sóc là rất dễ bị thô ráp.

“Tay em không phải vẫn luôn rất mịn màng sao?

Mềm mại và dịu dàng.” “Thật không?” Lục Sâm gật đầu, “Đương nhiên là thật.” “Coi như anh biết nói chuyện.” Giang Mạn vui vẻ kéo tay Lục Sâm nghịch ngợm, tay cô và tay anh hoàn toàn khác biệt, đầu ngón tay anh có một lớp chai mỏng, rất thô ráp, nhưng chính đôi tay như vậy lại khiến cô xao xuyến một cách khó hiểu.

Giống như bên cạnh có thêm một lớp rào chắn bảo vệ, có thể giúp cô tránh khỏi sợ hãi, tránh khỏi khổ đau, tránh khỏi cảm giác không nơi nương tựa.

Có anh ở bên, cô sẽ cảm thấy yên tâm.

“Lục Sâm, thật ra em cảm thấy cuộc sống hiện tại của em đã giống như Hoàng thái hậu rồi, đi làm có xe đưa đón riêng, về nhà không cần rửa bát nấu cơm, có chồng và con trai cưng chiều, đang rất hạnh phúc mà.” Lục Sâm bật cười, “Yêu cầu của em thật đơn giản, như vậy đã cảm thấy hạnh phúc rồi sao.” “Ừm.

Cuộc sống như vậy rất tốt, sống cuộc đời nên như vậy, đơn giản một chút, thoải mái là được.” Cô từ trước đến nay không có quá nhiều theo đuổi.

“Ừ, chỉ cần em thích là được.” Lục Nghiêu rửa bát xong đi ra, thấy mẹ mình gối đầu lên đùi bố, cũng cảm thấy thích thú.

Lục Sâm vẫy tay với nó, “Nghiêu Nghiêu, lại đây, chúng ta cùng mẹ xem tivi một lát, để mẹ thư giãn một chút, mấy hôm nay bản thiết kế của mẹ áp lực quá.” Lục Nghiêu chạy lại, ghế sofa khá lớn, hai mẹ con đều gối đầu lên đùi Lục Sâm, đầu kề đầu, mặt đầy ý cười.

Giang Mạn véo nhẹ má nhỏ của Lục Nghiêu, nắm chặt bàn tay nhỏ của nó.

Ba người nhà đều ngồi co ro trên ghế sofa, tivi không xem, lại thành trò chuyện, tiểu gia hỏa líu ríu kể xấu về những đứa trẻ kỳ quặc ở trường, chọc cho hai người lớn bật cười.

“Nói cứ như con không phải là trẻ con vậy, trẻ con ồn ào một chút mới tốt, đó là sức sống.” “Đó là ồn ào, con không thích, con thích những đứa trẻ như em An An vậy.” Yên tĩnh, giống như một tiểu thư.

“Không biết xấu hổ, lúc nào cũng nhớ đến An An của con, con không thích những đứa trẻ như Niệm Niệm à.” Giang Mạn gõ nhẹ lên trán nó.

“Niệm Niệm cũng thích ạ, cô bé nhỏ như vậy mà đã giống chú rồi, rất phúc hắc, bụng đầy những ý tưởng quỷ quái, sau này mẹ có thể sinh một đứa em gái như vậy, vừa bù đắp cho sự nhàm chán của bố.” Hai hôm nay Lục Sâm vừa được Giang Mạn khen, quay đầu đã bị con trai chê bai, tâm trạng Lục Sâm đúng là lẫn lộn ngũ vị.

“Thằng nhóc thối, bố con nhàm chán mà con còn cứ dính lấy bố, xuống ngay cho bố.” Lục Sâm làm động tác kéo tiểu gia hỏa.

Tiểu gia hỏa né tránh, lăn lộn trên ghế sofa, Giang Mạn cũng bị nó đẩy xuống ghế sofa.

“Bố ơi, bố đáng ghét, bố bắt nạt con nít.” Lục Nghiêu tay chân vung loạn xạ, khoảnh khắc này nó hoàn toàn bộc lộ sự trẻ con ở cái tuổi này.

“Bố bắt nạt đúng là con đó, ai bảo con suốt ngày hát đối giọng với bố.” “A, đừng mà, bố hư quá.” Lục Nghiêu cầu xin.

Lục Sâm không dễ dàng bỏ qua cho nó, bàn tay lớn không nặng không nhẹ đùa nghịch trên người nó, hai bố con chơi đùa rất vui vẻ.

Sau khi ra mồ hôi đầm đìa, Lục Sâm trực tiếp bế tiểu gia hỏa vào phòng tắm, ba hai cái đã cởi sạch quần áo của tiểu gia hỏa, tiểu gia hỏa đỏ mặt, tay cứ che trước người.

Lục Sâm nhìn dáng vẻ của nó có chút buồn cười, “Con là con trai mà, nhõng nhẽo điệu đà cái gì.” “Nghiêu Nghiêu đâu có xấu hổ, bố ra ngoài đi, Nghiêu Nghiêu năm tuổi đã tự tắm rồi mà.” “Hôm nay bố tắm cho con.” Lục Sâm kéo tiểu gia hỏa lại, đột nhiên liếc thấy trên cổ nó có đeo một thứ gì đó, anh trước đây cũng từng thấy, nhưng không đặc biệt kiểm tra, hôm nay nhìn kỹ, phát hiện là một mặt dây chuyền ngọc thượng hạng, trong suốt sáng lấp lánh, ẩm ướt, cảm giác cầm trong lòng bàn tay cũng đặc biệt mát lạnh.

Phía trên dường như còn có một số hoa văn, đường nét rất tinh xảo, không quá rõ ràng, dường như chỉ có dưới ánh đèn mới có thể nhìn thấy, loại thủ công như vậy ở thời hiện đại rất hiếm thấy, chắc là đã có niên đại rồi, với sự hiểu biết của anh về gia đình Giang Mạn, chắc chắn sẽ không có thứ như vậy.

“Nghiêu Nghiêu, cái này từ đâu ra vậy?” “Con không rõ lắm, con vừa sinh ra đã đeo trên cổ rồi, hình như là mẹ đưa cho con, nói là có thể trừ tà, giúp con khỏe mạnh trưởng thành, trên đó còn có một con vật, hơi giống rồng, ngầu lắm ạ.” Lục Sâm lại tỉ mỉ nghiên cứu một chút, “Đây không phải rồng, mà chắc là kỳ lân.” Anh biết có một số gia tộc cổ xưa sẽ lấy loại thần thú này làm vật tổ gia tộc, chẳng lẽ cái này có liên quan đến thân thế của Giang Mạn.

“Kỳ lân là gì ạ?

Sao con chưa bao giờ thấy ạ.” Lục Nghiêu kỳ lạ nói.

“Đứa bé ngốc, bây giờ đã không còn loại động vật này nữa rồi, không thể nhìn thấy trong sở thú đâu.” Giang Mạn vẫn dựa trên ghế sofa, không lâu sau, trong phòng tắm liền truyền ra tiếng cười nói vui vẻ của hai bố con, âm thanh đó như tiếng trời, khiến nụ cười trên môi cô không ngừng.

Ngay lúc này, trong đầu cô đột nhiên lóe lên linh cảm, cô bật phắt dậy, chạy vội vào phòng sách, cầm bút vẽ nhanh như chớp trên giấy.

Lâu sau, lông mày cô mới giãn ra, trên bản vẽ rõ ràng là một bộ đồ đôi mẹ con, tuy rằng vẫn chưa hoàn toàn thành hình, nhưng đã phác thảo được hình dáng sơ bộ.

Thời gian tiếp theo, Giang Mạn lại tỉ mỉ mài giũa tác phẩm, còn một số chi tiết cô tạm thời chưa nghĩ ra cách xử lý, liền để sang một bên.

Ngày tháng thoắt cái đã đến tiệc mừng thọ của Lan lão thái thái, dường như sợ cô quên, Lan lão thái thái đích thân gọi điện thoại cho cô vào tối hôm trước, bảo cô nhất định phải đến tham dự.

Giang Mạn chỉ cảm thấy thụ sủng nhược kinh, nhưng liên tưởng đến tình hình gặp mặt hôm đó, cô cũng đại khái hiểu ra điều gì đó, có lẽ là cảm thấy cô và Lan nhị thiếu gia trong truyền thuyết có chút giống nhau, mượn cô để nhớ nhung con trai mình.

Chương 733

Cô đã nói chuyện này với Lục Sâm trước, Lục Sâm đặc biệt dành thời gian, đi cùng còn có Lục Nghiêu, nhà họ Lan sau khi được bài trí đặc biệt, so với lần trước nhìn thấy còn đẹp hơn rất nhiều, kết hợp hoàn hảo giữa khí chất hiện đại và cổ điển.

Tiểu gia hỏa vừa bước vào đã bị thu hút sự chú ý, chạy lung tung khắp nơi, Lục Sâm thấy người quá đông, lập tức kéo nó lại, "Nghiêu Nghiêu, đừng chạy lung tung, lát nữa chúng ta phải đi chào hỏi chủ nhà trước." Lục Nghiêu bĩu môi, kìm nén sự kích động trong lòng, ngoan ngoãn đi theo bên cạnh bọn họ.

Bạch Mặc đích thân ra đón cô, Giang Mạn nhìn thấy bóng dáng cô ấy từ xa, đúng như cô dự liệu, thân hình như cô ấy đặc biệt thích hợp mặc sườn xám, càng tăng thêm một nét quyến rũ mê hoặc.

"Mạn Mạn, cậu đúng là một thiên tài, chồng tớ nhìn mà mắt tròn mắt dẹt luôn rồi." Vì Lục Sâm ở bên cạnh, Bạch Mặc đành ghé vào tai Giang Mạn khẽ nói.

"Đó cũng là do dáng cậu đẹp, người thường thật sự không thể mặc ra hiệu quả này đâu." Bạch Mặc cười cười, sau đó hướng về phía Lục Nghiêu nói: "Nghiêu Nghiêu, cháu còn nhớ cô không?

Lần trước chúng ta gặp nhau ở quán ăn vặt đó." Lục Nghiêu gật đầu, "Cháu nhớ ạ." Bạch Mặc chào hỏi Lục Sâm xong, liền dẫn bọn họ đến phòng khách, nhà họ Lan mấy năm nay tuy suy tàn, nhưng lạc đà gầy vẫn hơn ngựa béo, nền tảng vẫn còn, trận thế và quy mô này không hề thua kém một chút nào so với ở khách sạn lớn, những người đến dự tiệc mừng thọ của lão thái thái đều là những nhân vật nổi tiếng trong giới thượng lưu, trong sân đậu đầy các loại xe sang trọng.

Lan lão thái thái vừa nghe tin gia đình Giang Mạn đến, liền lập tức đi ra dưới sự dìu đỡ của người hầu, nhìn thấy khuôn mặt giống hệt con trai mình, kích động ôm Giang Mạn một cái thật chặt.

Giang Mạn cũng là người làm mẹ, có thể thông cảm cho tâm trạng của bà ấy, nếu đổi lại là con trai mình hai mươi mấy năm sinh tử không rõ, cô chắc chắn cũng sẽ sụp đổ, lão thái thái đã sống qua nhiều năm như vậy, thực sự không dễ dàng gì.

“Mạn Mạn, tiểu gia hỏa đâu rồi, có mang đến không?” “Đến rồi ạ, Nghiêu Nghiêu mau chào hỏi đi con.” Giang Mạn đưa Lục Nghiêu đến trước mặt lão thái thái, lão thái thái nhìn đứa trẻ nhỏ bé này, nước mắt lập tức tuôn ra.

Lục Nghiêu nheo mắt cười, nhẹ nhàng nói: “Thái nãi nãi khỏe ạ, thái nãi nãi đừng buồn ạ.” Vừa nói vừa giơ bàn tay nhỏ trắng nõn vuốt ve khuôn mặt của Lan lão thái thái.

Quản gia già đứng bên cạnh Lan lão thái thái cũng bất động nhìn Giang Mạn, trong mắt tràn đầy sự không thể tin được, lần trước Giang Mạn đến nhà họ Lan thì ông không có ở đó, nghe lão thái thái nói bà gặp một người đàn ông có vẻ ngoài giống hệt nhị thiếu gia, vốn tưởng chỉ là có chút tương tự, không ngờ mức độ tương tự lại cao đến vậy, trách gì lão thái thái hết lần này đến lần khác dặn dò phải mời cô đến dự tiệc mừng thọ.

Giang Mạn mỉm cười với quản gia già, ông quản gia lúc này mới thu lại ánh mắt.

Lão thái thái nhìn đứa trẻ thông minh hiểu chuyện như vậy, khóe mắt dần đỏ hoe, “Đứa bé ngoan, lớn thật là đẹp trai.” Lão thái thái mỗi lần nhìn thấy Giang Mạn, đều không nhịn được nhớ lại chuyện quá khứ, nhưng điều này cũng có thể giúp bà giải tỏa nỗi nhớ nhung.

Nếu năm đó bà lùi một bước, có lẽ bây giờ bà cũng đã con cháu đầy nhà rồi, sẽ không phải chịu cảnh cô độc một mình.

Bà cũng không biết vì lý do gì, đối với đứa trẻ trước mắt này cũng vô cùng yêu quý, đứa trẻ không giống Giang Mạn, nhưng bà cứ yêu quý một cách khó hiểu.

Bà thử ôm tiểu gia hỏa lên, nhưng dù sao cũng đã lớn tuổi, tiểu gia hỏa trông gầy gò nhưng thực ra khá nặng cân.

"Thái nãi nãi thật sự già rồi, đến Nghiêu Nghiêu của chúng ta cũng không bế nổi nữa." "Là Nghiêu Nghiêu lớn nhanh quá ạ, Nghiêu Nghiêu có mỗi ngày rèn luyện thân thể, sau này cứ để Nghiêu Nghiêu dắt tay thái nãi nãi đi ạ." Lục Nghiêu chu đáo nắm tay Lan lão thái thái, dáng vẻ đó quả thực có thể làm tan chảy trái tim người khác.

Lan lão thái thái véo nhẹ cánh tay và bắp chân nhỏ của Lục Nghiêu, quả nhiên rất rắn chắc, "Nghiêu Nghiêu giỏi đến vậy sao." Lục Sâm thật lòng cảm thấy tính cách của con trai mình rất đa diện, đôi khi giống anh, lạnh lùng, thích ra vẻ ngầu, nhưng đôi khi nó lại đáng yêu, chỉ cần nó chịu dùng tâm, thật sự không có người nào nó không thu phục được.

Được mọi người yêu quý.

Lục Nghiêu ba hai cái đã dỗ Lan lão thái thái vui vẻ, Giang Mạn không nhịn được quay sang Lục Sâm nói: "Lục Sâm, con trai anh trong hồ lô bán thuốc gì vậy?

Khi nào thì nó lại ân cần với người khác như vậy." Lục Nghiêu đây là lần đầu tiên gặp Lan lão thái thái, sao có thể khéo léo lấy lòng như vậy chứ.

"Nó chắc là cảm thấy hứng thú với nơi này rồi." Lục Sâm cười nói, con trai mình anh biết, tính hiếu kỳ quá mạnh, vừa nãy đi dọc đường, nhà họ Lan giống như một mê cung vậy, chắc chắn đã kích thích sự tò mò của nó.

“Thằng nhóc thối này đúng là vậy mà.” Lan lão thái thái cũng phát hiện ra sự có mặt của Lục Sâm, thu lại vẻ buồn bã trên khuôn mặt, lại khôi phục dáng vẻ tinh minh thường ngày, “Lục Quân trưởng, hoan nghênh anh đến.” Lục Sâm ôn hòa nói: “Lão thái thái không cần khách sáo như vậy, hôm nay tôi chỉ là chồng của Mạn Mạn, bà cứ gọi tôi là Lục Sâm là được.” Nghe vậy, trong mắt lão thái thái lóe lên một tia tán thưởng, người được nhà họ Lục nuôi dưỡng quả nhiên không giống ai, từng lời nói cử chỉ đều tỏ ra đặc biệt đúng mực, không kiêu căng không nóng nảy, quả nhiên là người làm được việc lớn, trách gì tuổi còn trẻ mà có thể ngồi ở vị trí này, quả thực có những điểm hơn người.

Lục Sâm đã tự hạ thấp thân phận, Lan lão thái thái đương nhiên sẽ không khách khí, “Mẹ anh tôi cũng từng gặp rồi, được thôi, tôi cứ gọi anh là Lục Sâm vậy.” Lục Sâm giao món quà đã chuẩn bị cho lão thái thái, “Đây là món quà tôi và Mạn Mạn cùng nhau chọn cho bà, hy vọng bà sẽ thích.” “Mạn Mạn, cháu khách sáo quá, lại còn mang quà đến, gia đình ba người các cháu có thể đến đã là niềm an ủi lớn nhất đối với tôi rồi.” “Lan nãi nãi, đây chỉ là một chút tấm lòng thôi ạ, chúc bà sống lâu trăm tuổi.” Giang Mạn cười nói.

“Nghiêu Nghiêu cũng chúc thái nãi nãi khỏe mạnh sống lâu ạ.” Lan lão thái thái lấy hai phong bao lì xì từ tay quản gia bên cạnh, lần lượt đưa cho Giang Mạn và Lục Nghiêu, “Cảm ơn các cháu, đây là dành cho các cháu.” “Lan nãi nãi, cháu sao có thể nhận lì xì của bà được ạ.” “Cứ nhận đi, cháu gọi tôi một tiếng Lan nãi nãi, cái này là tôi nên đưa, người lớn lì xì cho người nhỏ là tục lệ ở thành phố A của chúng tôi mà, đừng khách sáo với Lan nãi nãi nữa.” Lan lão thái thái cười nói.

“Vậy Nghiêu Nghiêu cảm ơn thái nãi nãi ạ.” “Ôi chao, cục cưng này quả thực là quá đáng yêu rồi, đi thôi, thái nãi nãi đưa cháu đi dạo nhé.” Lục Nghiêu bản năng nhìn về phía Lục Sâm và Giang Mạn, trong mắt mang theo sự khao khát, Giang Mạn cười nói: “Được thôi, con muốn đi chơi thì cứ đi, nhưng không được làm phiền thái nãi nãi nhé.” “Con biết rồi ạ, Nghiêu Nghiêu sẽ nghe lời ạ.” Người mà Lan lão thái thái đang dắt tay không phải là chắt trai của bà, mà là một đứa trẻ khác, suốt dọc đường đi, Lục Nghiêu trở thành tâm điểm chú ý của mọi người, lão thái thái gặp ai cũng nói đây là đứa trẻ bà yêu thích.

Lục Nghiêu cũng không bỡ ngỡ, mang theo chút kiêu ngạo, lại có vẻ đáng yêu vốn có của trẻ nhỏ, bình tĩnh đón nhận ánh nhìn của mọi người.

Lão thái thái đón sinh nhật này là vui vẻ nhất, nhưng vì khách quá đông, rất nhiều người đều là bạn bè cũ của bà, bà thấy tiểu gia hỏa buồn chán liền nhờ quản gia trong nhà đưa nó đi dạo ở hậu viện.

Hậu viện mới là nơi đẹp nhất của nhà họ Lan, ngày thường trừ những người cắt tỉa hoa cỏ, căn bản không ai được phép vào, hôm nay nơi đó cũng không cho phép người khác vào.

Quản gia già đã nhiều năm không thấy lão thái thái vui vẻ như vậy, cũng vô cùng yêu quý Lục Nghiêu, tiểu gia hỏa tràn đầy hứng thú với ngôi nhà lớn này, vừa đi vừa hỏi, quản gia già luôn kiên nhẫn giải thích.

Đi được một lúc, quản gia già lại đột nhiên nghe thấy tiếng cảm thán của tiểu gia hỏa, nó phấn khích nói: “Ông ơi, đó là kỳ lân sao?” Trịnh quản gia sững sờ một chút, “Nghiêu Nghiêu cũng biết kỳ lân sao?” “Biết chứ ạ.” Hai hôm trước bố vừa mới bổ sung kiến thức cho nó, nhưng tiểu gia hỏa từ trước đến nay kiêu ngạo, tuyệt đối sẽ không dễ dàng nói thật với người khác.

“Loại động vật này không phải đã tuyệt chủng rồi sao, tại sao lại xuất hiện ở đây?” Ánh mắt quản gia già có chút dao động, “Đây là vật tổ của gia tộc Lan, truyền từ tổ tiên xuống rồi, vẫn luôn có đó." "Ngầu quá ạ." Lục Nghiêu chạy quanh chân ông một vòng.

Trịnh quản gia thấy nó rất thích, liền bế nó lên, Lục Nghiêu dùng bàn tay nhỏ bé tỉ mỉ vuốt ve, đôi mắt sáng lấp lánh.

Ngay lúc này, một người giúp việc chạy đến, "Quản gia già, Thành thiếu gia đang tìm ông, hình như có chuyện rất quan trọng muốn nói với ông." "Nghiêu Nghiêu cháu đợi ông ở đây một lát, ông đi một chút rồi sẽ quay lại ngay." Lục Nghiêu vẫy tay, "Ông đi đi ạ, cháu cứ đợi ông ở đây." Lục Nghiêu cũng không đi xa, chỉ dạo chơi ở gần đó, đột nhiên nó nghe thấy tiếng sột soạt từ không xa, nó giật mình, lén lút trốn sau một cây cột.

Không lâu sau, chỉ thấy mặt đất bên cạnh kỳ lân đột nhiên từ dưới bị mở ra, sau đó một người đàn ông từ dưới đi ra, nó không khỏi trợn tròn mắt nhìn người đột ngột xuất hiện như làm ảo thuật trước mặt.

Người đến đương nhiên cũng nhìn thấy tiểu gia hỏa này, anh ta nhíu mày, "Tiểu gia hỏa, cháu sao lại ở đây?

Cháu cũng là con của gia đình này sao?" Lục Nghiêu không trả lời, cứ lặng lẽ nhìn người đến, đôi mắt sáng như sao đặc biệt đẹp.

Người đàn ông cũng không động, hai tay khoanh trước ngực, mặc cho Lục Nghiêu đánh giá, hai người trong vô hình dường như đang đấu trí gì đó.

Lục Nghiêu là người không giữ được bình tĩnh trước, nó chưa từng thấy người nào to gan như vậy, tự mình chạy vào nhà người khác mà vẫn bình thản đến thế, nó chỉ tay vào nơi người đàn ông vừa chui ra, "Chú là ăn trộm sao?

Sao lại chui ra từ dưới đất vậy?" Người đàn ông cười cười, cảm thấy tiểu gia hỏa trước mắt này khá thú vị, nhìn thấy một người đột nhiên xuất hiện, nó lại không hề sợ hãi, còn có thể nói chuyện với anh ta, bèn nảy ra ý trêu chọc nó, “Cháu nhìn trang phục của chú có giống người đi ăn trộm không?” “Cái này ai mà biết, trộm cắp có ghi chữ ‘trộm’ lên trán đâu, không chừng bộ quần áo trên người chú cũng là đồ ăn trộm đó.” “Chú thì lại thấy cháu khá giống ăn trộm đấy.” “Đừng đánh trống lảng nữa, cháu là khách quý được mời đặc biệt đến đây, được mời đến tham quan nơi này, vừa nãy còn là quản gia ở đây đưa cháu đi tham quan đó ạ.” Lục Nghiêu vừa nói chuyện vừa liếc nhìn xung quanh, trong hậu viện tuy đèn đóm sáng trưng, nhưng thật sự không có ai, trong lòng nó không khỏi có chút hoảng sợ.

Dù có hiểu chuyện đến mấy cũng chỉ là một đứa trẻ, ba hai câu đã bị khai thác hết lời, người đàn ông thu hết cảm xúc của Lục Nghiêu vào mắt, chậm rãi tiến lại gần tiểu gia hỏa, trên mặt mang theo một nụ cười nửa miệng, đây là một người đàn ông đặc biệt quyến rũ, từng cử chỉ đều tao nhã nhưng mang theo vài phần bất cần, chỉ là những nếp nhăn mờ nhạt ở khóe mắt đã để lộ tuổi tác của anh ta.

Lục Nghiêu không nhịn được rụt lại, người đàn ông nâng nhẹ cằm nhỏ của nó, “Sao, bây giờ sợ rồi à?” Dù trong lòng có đánh trống ngực, Lục Nghiêu cũng không hề biểu hiện ra ngoài, nó ưỡn ngực, “Nghiêu Nghiêu mới không sợ, ông trông có vẻ là người tốt.” “Ông già.” Nghe vậy, khuôn mặt tuấn tú đang mỉm cười của người đàn ông lập tức trầm xuống, anh ta già đến vậy sao?

Đứa nhóc hư này lại gọi anh ta là ông già, ông nội thì anh ta miễn cưỡng chấp nhận, tại sao còn phải thêm chữ “già” nữa.

Cái chữ này thêm vào và bớt đi là có sự khác biệt rất lớn có được không.

“Thằng nhóc, mắt mũi mày kiểu gì vậy?

Tôi già chỗ nào chứ.” Người đàn ông nhấc Lục Nghiêu vào lòng.

Chương 734

Lục Nghiêu hừ một tiếng, giơ tay chỉ vào khóe mắt người đàn ông, “Già là già rồi, tại sao không dám thừa nhận, chú nhìn cái vết chân chim của chú đi, rõ ràng như vậy rồi, nhưng cái này gọi là quyến rũ, ừm, tạm thời coi là ông chú đẹp trai đi.” Thằng nhóc thối này, một mặt muốn bảo vệ chút lòng tự trọng của nó, một mặt lại muốn lấy lòng anh ta, dường như sợ anh ta làm gì nó, đủ thông minh, “Cháu sao lại ở đây một mình?” “Cháu đã nói là cháu đến tham quan mà, người già thật lắm lời.” Lục Nghiêu quay mặt đi, dáng vẻ nhỏ nhắn đó thật kiêu kỳ.

Người đàn ông đối với tiểu gia hỏa trước mắt này lại không hề ghét bỏ, tính cách của nó lại rất hợp khẩu vị của anh ta, “Cháu có hứng thú với nơi này không?” Lục Nghiêu nhìn người đàn ông, “Cũng có một chút ạ.” “Vậy chú đưa cháu đi xem thử thì sao?” “Chú đâu phải người ở đây, sao chú lại quen thuộc nơi này, ông chú đẹp trai này cái trò lừa bịp của chú buồn cười thật.” Đứa nhóc hư này thật khó đối phó, người đàn ông chỉ vào nơi vừa đi ra, muốn dụ dỗ nó, “Thấy chỗ này không?

Dưới đây có địa đạo đó, chú vừa chui ra từ đây.” Địa đạo, cái này không phải chỉ xuất hiện trong phim truyền hình thôi sao?

Trong mắt Lục Nghiêu xuất hiện một tia sáng, nhìn về phía không xa, chỉ cảm thấy rất động lòng.

Nhưng người lạ này nó vẫn không thể đi theo, vạn nhất lại là kẻ lừa đảo thì sao?

Lục Nghiêu trong lòng rất mâu thuẫn, người đàn ông lại tiếp tục nói: “Thật sự không muốn đi xem sao?

Cháu không muốn đi xem thì chú đi đây.” Người đàn ông nhẹ nhàng xoay một vị trí trên kỳ lân, chỉ thấy mặt đất bên cạnh lập tức mở ra một lối đi, nhìn thấy người đàn ông sắp đi, Lục Nghiêu lập tức nói: “Chú cho cháu xem chứng minh thư của chú đi, chú là người tốt thì cháu sẽ miễn cưỡng đi xuống xem thử.” Người đàn ông sững sờ một chút, sau đó lấy ra chứng minh thư của mình, Lục Nghiêu trực tiếp lấy ra điện thoại nhỏ của mình, nhanh chóng chụp một tấm ảnh, sau đó lập tức gửi đi.

Người đàn ông muốn ngăn cản đã không kịp nữa rồi, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn Lục Nghiêu.

Trong lòng Lục Nghiêu, Lục Minh giống như một vị thần hộ mệnh, vô cùng tài giỏi. "Cháu đã gửi thông tin thân phận của chú cho bố cháu rồi, bố cháu là một quân nhân rất giỏi giang, nếu chú không đưa cháu về, bố cháu sẽ truy cứu trách nhiệm của chú đấy." Người đàn ông dở khóc dở cười, đứa nhóc này sao mà lắm mưu mẹo thế, nhưng mà cũng đáng yêu.

Anh ta xoa đầu cậu bé: "Được rồi, chú biết rồi." Người đàn ông bế Lục Nghiêu cùng đi vào đường hầm.

Bên trong có chút khác so với tưởng tượng của Lục Nghiêu.

Cậu bé cứ nghĩ nó sẽ rộng rãi như trong phim ảnh, nào ngờ chỉ là một con đường nhỏ dẫn ra ngoài, lại tối om, còn có mùi ẩm mốc. "Đây là đường hầm chú nói sao?" Lục Nghiêu có chút thất vọng. "Cháu biết gì chứ, đây là đường hầm chú đã phải cho người đào rất lâu mới xong đấy." "Chú thật sự muốn làm trộm à, sao lại cho người đào cái thứ này." Lục Nghiêu bỗng hiểu ra.

Người đàn ông không nhịn được bật cười thành tiếng, "Đúng là một đứa trẻ cố chấp.

Chú nói cho cháu biết, chú không phải trộm, chú là kẻ bắt cóc, chuyên đi bắt những đứa nhóc như cháu.

Những đứa có ngoại hình đẹp như cháu, một đứa có thể bán được mấy chục vạn, có thể bán sang nước ngoài làm con nuôi, bán một đứa như cháu chú có thể sống cả năm rồi." Não của Lục Nghiêu xoay rất nhanh, "Cháu không tin, kẻ bắt cóc trẻ con tại sao lại đào đường hầm trong nhà người ta chứ, không phải họ toàn ra đường cướp sao.

Nhà này hình như chỉ có một đứa trẻ thôi mà." "Tin hay không không do cháu quyết định, dù sao chú cũng sẽ không thả cháu về đâu, lát nữa cháu sẽ biết chú muốn đưa cháu đi đâu." Người đàn ông nói rồi cố ý tăng nhanh bước chân, đưa Lục Nghiêu nhanh chóng luồn lách trong con đường nhỏ. "A, chú không thể như vậy được, mẹ cháu không tìm thấy cháu sẽ buồn lắm." Lục Nghiêu sợ hãi không ngừng đấm vào vai người đàn ông.

Người đàn ông nhìn đứa nhóc chỉ chưa đầy 30 giây đã làm mình làm mẩy trên vai, không nhịn được cười phá lên.

Lục Nghiêu chợt nhận ra mình hình như đã bị lừa, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. "Ông chú đẹp trai, chú thật xấu xa, chú dám lừa gạt một đứa trẻ như cháu, đồ vô sỉ!

Chú cũng có cháu trai cháu gái mà, chú lừa người như vậy là không đúng đâu." Nghe Lục Nghiêu nói, trong mắt người đàn ông lóe lên một tia bi thương sâu đậm.

Có lẽ vì đối mặt với một đứa trẻ, anh ta cũng không còn nhiều lo lắng, cười khổ nói: "Chú trước đây cũng có một cô con gái, nhưng nó mất rồi, bây giờ chú không còn một người thân nào cả." Lục Nghiêu sững sờ, nhất thời ngây ngốc nhìn người đàn ông trước mắt, hồi lâu cậu bé đưa tay nhéo nhéo mặt người đàn ông, "Ông chú đẹp trai đừng buồn nữa, nếu chú không ngại, Nghiêu Nghiêu có thể làm bạn của chú, tất nhiên điều kiện tiên quyết là chú không bán cháu ra nước ngoài làm con nuôi." Lục Nghiêu một chút cũng không ghét người đàn ông này. "Cháu không sợ chú nữa sao?" Lục Nghiêu dứt khoát lắc đầu, "Không sợ, Nghiêu Nghiêu thấy chú và mẹ cháu trông hơi giống nhau, rất ưa nhìn." "Nói bậy, chú là đàn ông, sao có thể dùng từ 'ưa nhìn' để hình dung, trình độ tiếng Việt của cháu kém quá rồi." Lục Nghiêu vùi mặt vào vai người đàn ông, cười đến nỗi vai rung lên bần bật.

Người đàn ông liếc nhìn lên phía trên, hỏi: "Cháu và chủ nhà ở đây có quan hệ gì?" "Cũng không có quan hệ gì lớn đâu ạ, mẹ cháu là nhà thiết kế thời trang, thiết kế quần áo cho người nhà này, rồi họ mời chúng cháu đến dự tiệc sinh nhật.

Bà nội hôm nay sinh nhật rất tốt bụng, bà ấy rất tốt với Nghiêu Nghiêu." "Bà ấy tốt với cháu sao?

Đây đúng là chuyện lạ." Ánh mắt người đàn ông khó hiểu, ngữ khí xen lẫn vài phần châm chọc.

Lục Nghiêu hơi nhạy cảm hỏi: "Ông chú đẹp trai, chú không thích bà nội đó sao?" "Cháu nghĩ bà ấy là người đáng để người khác thích sao?" "Cái này cháu không biết, hôm nay cháu là lần đầu tiên gặp bà ấy, nhưng bà ấy đã cho cháu một phong bì đỏ rất lớn, à đúng rồi, cháu vẫn còn mang theo đây." Lục Nghiêu nói rồi từ túi quần lấy ra phong bì đỏ, sau đó từ từ mở ra.

Người đàn ông liếc nhìn, hóa ra là một tấm séc 1 triệu, ánh mắt châm chọc càng đậm.

Bà ta đúng là đã trở nên hiền lành rồi, trước thì nhận nuôi cháu trai, bây giờ lại tốt với con nhà người khác như vậy?

Nhưng tại sao năm xưa lại tàn nhẫn với con trai ruột và cháu gái ruột của mình như thế, hoàn toàn không cho họ một con đường sống.

Nghĩ đến đây, lực đạo trong tay người đàn ông không khỏi siết chặt, Lục Nghiêu bị anh ta siết đau, rụt vai lại, "Ông chú đẹp trai, chú sao vậy, chú làm Nghiêu Nghiêu đau rồi." Người đàn ông từ từ buông tay, cúi đầu khẽ hôn lên má nhỏ của Lục Nghiêu, "Xin lỗi, chú nhất thời không chú ý." "Không sao đâu ông chú đẹp trai, cháu tha thứ cho chú rồi, nhưng đây là cái gì?" Lục Nghiêu chưa từng thấy séc, không hề biết mình đang sở hữu một khoản tiền mà người bình thường có thể cả đời cũng không kiếm được. "Đồ ngốc nhỏ, đây là séc, cháu có thể cầm nó đến ngân hàng rút tiền." Lục Nghiêu hỏi: "Có bao nhiêu?" "Một trăm vạn." Miệng Lục Nghiêu lập tức há hốc ra, có thể nhét vừa cả một quả trứng gà.

Thằng bé đã có khái niệm về số, biết một trăm vạn là một khoản tiền không nhỏ, "Bà nội đó sao lại hào phóng thế?" "Vì người ta đã muốn cho, thì cứ nhận đi." "Ông chú đẹp trai, hay cháu đưa cho chú nhé, chú sau này đừng đi đào đường hầm nữa, nếu bị người ta phát hiện thì thảm lắm, nhà này có rất nhiều người làm, chú sẽ bị đánh đấy." Lục Nghiêu nghĩ một lát, hào phóng đưa tấm séc trong tay cho người đàn ông.

Người đàn ông bị lời của Lục Nghiêu làm cho ngây người, đây là một đứa trẻ thông minh, từ cuộc đối thoại vừa rồi có thể thấy cậu bé biết giá trị của khoản tiền này, vậy mà lại hào phóng muốn đưa tiền cho anh ta. "Đồ nhóc con, cháu đang thương hại chú đấy à?" Lục Nghiêu lắc đầu, "Không có, cháu là xót chú.

Mẹ cháu nói một người nếu không có người thân và bạn bè bên cạnh sẽ rất thảm.

Trong những ngày khó khăn nhất của cháu và mẹ, chính là bạn bè của mẹ đã giúp chúng cháu vượt qua khó khăn.

Mẹ cháu nói chúng ta phải vui vẻ giúp đỡ người khác.

Bây giờ cháu đã tìm thấy bố rồi, bố kiếm được rất nhiều tiền, có thể nuôi sống chúng cháu, cháu không cần số tiền này nữa." Lục Nghiêu nói khiến người đàn ông ngạc nhiên, và càng thêm trêu chọc, chỉ cảm thấy đứa trẻ này thật hiểu chuyện.

Anh ta xoa đầu Lục Nghiêu, "Mẹ cháu dạy cháu rất tốt, nhưng ông chú đẹp trai không thiếu tiền." "Thật sao?" Người đàn ông cười cười, "Lừa một đứa trẻ như cháu làm gì, chú chỉ về đây thăm người thôi, chứ không phải làm chuyện xấu." Lục Nghiêu bĩu môi nói: "Ồ, cháu biết rồi, chú cũng đến mừng sinh nhật bà nội." Người đàn ông không thừa nhận, cũng không phủ nhận, mà hỏi: "Bà nội mà cháu nhắc đến sức khỏe thế nào?" "Sức khỏe chắc là tốt lắm ạ, cháu thấy bà ấy cũng tinh thần như ông cố nhà cháu, đi lại không cần gậy, luôn cười tủm tỉm." "Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, chú đưa cháu về nhé, không thì bố mẹ cháu sẽ lo lắng đấy.

Cháu đừng nói với bất kỳ ai là cháu đã gặp chú, nếu không chú sẽ đến bắt cháu đi đấy.

Xóa cả bức ảnh chứng minh thư mà cháu đã chụp nữa, không thì ông chú đẹp trai này sẽ gặp rắc rối đấy." "Ông chú đẹp trai, chú cho cháu xin số điện thoại đi, nếu sau này cháu buồn có thể tìm chú chơi." Người đàn ông cười vỗ vỗ vai Lục Nghiêu, "Đồ nhóc thối, cháu thật sự muốn làm bạn với chú à." "Đương nhiên rồi, hình như có một từ gọi là, gọi là tình bạn không phân biệt tuổi tác." "Được rồi, cháu đưa điện thoại cho chú, chú lưu số cho." Người đàn ông lưu số của mình vào điện thoại trẻ em của Lục Nghiêu, ghi chú là 'ông chú đẹp trai'. "À đúng rồi, nhóc con, cháu tên gì." "Đừng gọi cháu là nhóc con nữa, cháu tên Lục Nghiêu." Lục Nghiêu nghiêm mặt nói.

Chương 735

Người đàn ông móc cằm nhỏ của Lục Nghiêu, vẻ mặt cà lơ phất phơ, "Họ Lục à, Lục Nam Thiên là người thân gì của cháu?" Lục Nghiêu không hề phản cảm với anh ta, mắt lập tức sáng lên, "Đó là ông nội cháu ạ, sao chú quen ông ấy?" "Không chỉ quen đâu, suýt nữa chú đã có thể thành ông nội của cháu rồi." Người đàn ông cười, nhớ lại chuyện năm xưa, đôi mắt lạnh lùng có thêm chút ấm áp.

Năm đó anh ta đã quen Tần Tuệ trước Lục Nam Thiên, nếu anh ta và Tần Tuệ ở bên nhau, nói không chừng thằng nhóc thối này đã là cháu nội của anh ta rồi.

Không ngờ sau ngần ấy năm, anh ta vừa về thành phố A, gặp được lại là cháu nội của người bạn tốt, đúng là có duyên.

Lục Nghiêu đương nhiên không hiểu lời người đàn ông nói, "Thì ra chú còn là bạn của ông nội cháu nữa." "Đúng rồi, đã muốn làm bạn với chú, thì cháu phải giữ bí mật của bạn bè, chuyện về chú cháu không được nhắc đến một chút nào.

Lát nữa ra ngoài cháu gặp ngã ba thì cứ đi thẳng về bên phải, đừng rẽ là có thể ra ngoài rồi." "Cháu biết rồi mà, chú vừa mới nói rồi, lải nhải." Người đàn ông nhéo má Lục Nghiêu, đưa cậu bé lên, rồi liếc nhìn sân, không quay đầu lại mà rời đi.

Lục Nghiêu giẫm mấy cái vào chỗ vừa nãy, bĩu môi một cái, lập tức chạy ra ngoài.

Điều mà thằng bé không biết là, năm phút trước ông quản gia đã đến tìm người, nhưng tìm khắp hậu viện cũng không thấy ai, đã vội vàng đến tiền viện báo cáo. "Thưa bà lão, Nghiêu Nghiêu mất tích rồi." Ông quản gia Trịnh ghé vào tai bà lão nói.

Sắc mặt bà nội Lan lập tức thay đổi, không kiềm chế được mà nâng cao giọng, "Sao lại mất tích, không phải tôi bảo ông đưa nó đi dạo trong hậu viện sao, sao lại để mất người." "Đều là lỗi của tôi, thiếu gia Thành vừa rồi có chút việc tìm tôi, tôi bảo Nghiêu Nghiêu đợi tôi ở chỗ tượng đá kỳ lân, tôi quay lại thì không tìm thấy cháu bé nữa." Ông quản gia Trịnh tự trách mình đến chết, ông ta không nên bỏ đi, hậu viện nơi đó địa hình phức tạp như vậy, cũng không có người làm gì, nếu đứa trẻ đó xảy ra chuyện gì ông ta biết ăn nói với bố mẹ người ta thế nào. "Ông già này, sao càng ngày càng hồ đồ thế, sao ông có thể để một đứa trẻ ở đó một mình chứ, ông bảo tôi phải nói ông thế nào đây.

Mau chóng gọi mấy người thân cận đến hậu viện tìm kỹ, ngàn vạn lần đừng để xảy ra chuyện gì." Giang Mạn vốn đang nói chuyện cười đùa với Bạch Mặc, nghe lời ông quản gia sắc mặt cũng tái nhợt, "Ông quản gia, ông nói Nghiêu Nghiêu mất tích là...

ý gì?" "Thưa cô Lục, thật sự xin lỗi, tôi sẽ lập tức cho người đến hậu viện tìm." Ông quản gia Trịnh giải thích.

Ngay lúc đó, một giọng nói trong trẻo vang lên, "Mẹ ơi, con ở đây, con không bị lạc." Giang Mạn vỗ ngực, ánh mắt lo lắng nhìn chằm chằm Lục Nghiêu, lập tức đi tới, ôm lấy thân hình nhỏ bé của cậu bé, "Nghiêu Nghiêu, con đã đi đâu vậy?

Mọi người đều đang tìm con." "Con xin lỗi, Nghiêu Nghiêu vì ham chơi nên đã đi xa, khiến mọi người lo lắng rồi." Lục Nghiêu hơi cúi đầu, lễ phép cúi chào mọi người.

Có nhiều người như vậy, Giang Mạn cũng muốn giữ thể diện cho thằng bé, mở miệng rồi không nói gì nữa.

Bà nội Lan cũng đi tới, kéo Lục Nghiêu kiểm tra từ trên xuống dưới một lượt, thấy cậu bé bình an vô sự mới yên lòng, "Nghiêu

Nghiêu, cháu làm bà nội sợ chết khiếp, nếu cháu xảy ra chuyện gì thì bà nội biết làm sao." "Con xin lỗi, bà nội, con làm bà lo lắng rồi." "Được rồi được rồi, về là tốt rồi, nhà bà nội hơi lớn, sau này cháu thường xuyên đến thì sẽ quen, sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa." Lục Nghiêu ngoan ngoãn nghe lời bà nội Lan, một bộ dạng bé ngoan.

Một lát sau mới nhìn về phía Giang Mạn, hỏi: "Mẹ ơi, bố đâu rồi?" "Bố con gặp mấy người bạn, đang nói chuyện với họ bên kia, bố con còn chưa biết con bị lạc." Lục Nghiêu vui mừng, "Vậy con đi tìm bố đây." "Ông Trịnh, ông mau đi theo, đừng để Nghiêu Nghiêu đi lạc nữa." Bà nội Lan lập tức phân phó.

Ông quản gia Trịnh vội vàng đi theo.

Lục Minh đang trò chuyện với một người bạn chiến đấu đã xuất ngũ đi kinh doanh, Lục Nghiêu trực tiếp đi tới, cười nói: "Bố ơi, đưa điện thoại cho con mượn một lát." Điện thoại của Lục Nghiêu là điện thoại trẻ em, chỉ giới hạn một số chức năng thông thường.

Giang Mạn không cho phép Lục Minh đổi điện thoại cho Lục Nghiêu.

Trước đây thằng bé không ít lần lấy điện thoại của Lục Minh để chơi game.

Lục Minh cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp đưa điện thoại cho cậu bé.

Lục Nghiêu đi đến một góc, kiểm tra tin nhắn MMS mình đã gửi, thấy chưa được mở, thở phào nhẹ nhõm, trực tiếp xóa tin nhắn.

Đây là điều cậu bé đã hứa với ông chú đẹp trai kia, phải xóa bức ảnh chứng minh thư của anh ta.

Mặc dù thời gian ở bên ông chú đẹp trai không dài, nhưng cậu bé biết anh ta không có ác ý với mình.

Giang Mạn sau cú sốc này cũng không còn tâm trí nào nữa, ở bên bà nội Lan một lúc thì chuẩn bị rời đi.

Bà nội Lan không nỡ kéo tay cô, "Mạn Mạn, tối nay thật sự xin lỗi, suýt chút nữa đã làm lạc Nghiêu Nghiêu rồi." Giang Mạn kéo khóe miệng, "Không sao đâu ạ, bà nội Lan, là do Nghiêu Nghiêu nhà cháu nghịch ngợm, thích chạy lung tung thôi." "Sau này cháu hãy đến chơi với bà nội Lan nhiều hơn, bà ở nhà một mình cũng buồn lắm." Đối mặt với ánh mắt cầu khẩn của bà lão, Giang Mạn không đành lòng từ chối, gật đầu, "Cháu có thời gian sẽ đưa Nghiêu Nghiêu qua chơi ạ." Trên xe, Giang Mạn luôn không vui vẻ với Lục Nghiêu.

Lục Nghiêu cố gắng nắm tay cô, nhỏ giọng gọi, "Mẹ ơi." "Đừng gọi mẹ, mẹ không muốn nói chuyện với con." Giang Mạn lạnh lùng quay đầu sang một bên.

Lục Minh nhướn mày, buồn cười nhìn đôi mẹ con đang giận dỗi này, hỏi: "Nghiêu Nghiêu, con đã chọc giận mẹ con thế nào vậy?" Lục Nghiêu mặt dày dựa vào người Giang Mạn, Giang Mạn né tránh, cậu bé lại càng lấn tới, như miếng cao dán da chó dính chặt lấy Giang Mạn, vô cùng vô lại. "Lục Nghiêu, con tránh ra ngay." "Mẹ ơi, đừng như vậy mà, con chỉ ham chơi một lát thôi, con trai mẹ thông minh như vậy, sao có thể lạc đường." "Vậy ai đã làm mọi người lo lắng vậy?" Lục Nghiêu lè lưỡi, đánh lạc hướng câu chuyện, "Mẹ ơi con nói cho mẹ biết nhé, hậu viện nhà họ Lan rất lớn, còn thú vị hơn tiền viện nhiều, bên trong còn có một tượng đá kỳ lân, giống hệt như trên mặt dây chuyền ngọc của con, nhưng nhìn uy nghi hơn nhiều." Quan trọng nhất là, bên dưới còn có một đường hầm, chỉ là đã hứa với ông chú đẹp trai kia rồi, không thể nói với bất kỳ ai, kể cả bố mẹ cậu bé.

Giang Mạn bị Lục Nghiêu nói đến mức mơ hồ, không nhịn được đáp lời, "Mặt dây chuyền ngọc của con làm gì có kỳ lân?" "Mẹ ơi mẹ cũng không biết sao?

Con vật trên mặt dây chuyền bố nói là kỳ lân, thần thú thượng cổ." Người nói vô tình, người nghe hữu ý.

Lục Minh nhíu mày, dường như đang suy nghĩ mối liên hệ giữa hai thứ này. "Để anh xem." Lục Nghiêu tháo mặt dây chuyền trên cổ đưa cho Giang Mạn, Lục Minh nói: "Mạn Mạn, đặt dưới ánh sáng xem sẽ rõ hơn." Giang Mạn làm theo, đặt dưới ánh sáng quả thật rõ ràng hơn.

Thực ra cô đeo mặt dây chuyền này không lâu, ban đầu Giang Tranh cứ thèm muốn, cô vì không muốn bị cướp đi nên đã nói dối là bị mất, thực ra đã giấu đi, khi rời khỏi Giang gia cô mới đeo ra.

Sau này thằng bé chào đời, cô liền đeo cho cậu bé, thật sự chưa từng nghiên cứu kỹ, không ngờ trên đó lại có hình kỳ lân.

Bây giờ nhìn lại thì lại là một tâm trạng khác, dù sao đây cũng là thứ duy nhất mà cha mẹ ruột cô để lại cho cô. "Nghiêu Nghiêu, đây là vật rất quan trọng của mẹ, con phải giữ gìn cẩn thận, đừng làm mất nhé." "Con biết rồi, Nghiêu Nghiêu rất thích, sẽ giữ gìn cẩn thận." Ở Lan gia, khách khứa mãi đến mười hai giờ đêm mới tan hết.

Bà nội Lan đã lâu không mệt mỏi như vậy, cảm thấy cơ thể đặc biệt uể oải, dưới sự dìu đỡ của ông quản gia Trịnh về phòng, vô lực nằm trên ghế thái phi.

Ông quản gia Trịnh nhìn bà, có vài lời không biết nên nói thế nào.

Bà lão rất hiểu tính cách của ông quản gia này, "Ông Trịnh, khi nào thì ông lại ấp úng trước mặt tôi thế, có gì cứ nói." "Thưa bà, tối nay bà dường như rất vui." "Con bé Mạn Mạn lớn lên rất giống Hành Chi, tính tình của Nghiêu Nghiêu cũng giống hệt Hành Chi.

Tôi nhìn thấy chúng nó cứ như nhìn thấy Hành Chi vậy, đã bao nhiêu năm rồi không vui vẻ như thế." Bà lão thở dài, có chút cảm thương nói. "Cô Lục quả thật rất giống nhị thiếu gia." "Có lẽ đây là ông trời không bạc đãi tôi, biết tôi nhớ Hành Chi, cố ý sắp xếp chúng nó xuất hiện trong cuộc sống của tôi." "Thưa bà, có một chuyện tôi vẫn chưa nói cho bà biết." "Chuyện gì?" Ông quản gia Trịnh cắn răng, nói thẳng thừng: "Năm đó đứa con của nhị thiếu gia và người phụ nữ kia có thể vẫn chưa chết." Mắt bà lão lập tức mở to, kích động nói: "Ông Trịnh, ông nói vậy là có ý gì, cái gì mà 'có thể vẫn chưa chết'?" Ông quản gia Trịnh mạnh mẽ quỳ xuống đất, "Thưa bà, năm đó tôi đã làm một số chuyện sau lưng bà." "Ông nói, ông nói rõ cho tôi biết, rốt cuộc là chuyện gì.

Tôi nhớ rõ ràng đã tận mắt nhìn thấy nó tắt thở rồi cơ mà." Toàn thân bà nội Lan run rẩy, răng cắn chặt, ánh mắt nhìn ông quản gia Trịnh vô cùng phức tạp. "Tôi không nỡ ra tay với đứa trẻ đó, cho nên tôi đã bế một đứa bé mắc bệnh nặng khác về, đứa bé đã chết đó là tôi bế từ chỗ khác về.

Nhưng đứa trẻ kia lúc đó quả thật không khỏe, bác sĩ nói trong bụng mẹ không hấp thụ đủ dinh dưỡng, cộng thêm lại sinh non, tỷ lệ sống sót chỉ có 10%.

Chương 736

Ban đầu tôi lén lút nuôi dưỡng nó bên ngoài, sợ bà phát hiện, sau đó tôi đã gửi nó cho một cặp vợ chồng không có con ở huyện bên cạnh nhận nuôi." "Ông ông ông, bao nhiêu năm rồi sao ông không nói?" Bà nội Lan run rẩy chỉ tay, một bộ dạng như sắp ngất xỉu đến nơi. "Thưa bà, sau này tôi có đi tìm, cặp vợ chồng năm đó đã không còn nữa rồi.

Hàng xóm của họ nói với tôi, đứa bé nhà đó đã mất, cho nên bố mẹ buồn quá nên đã chuyển đi rồi.

Tôi lúc đó thật sự nghĩ đứa bé đã chết rồi." Nếu tối nay không nhìn thấy Giang Mạn, ông ta cũng sẽ không nảy sinh suy nghĩ này.

Giang Mạn trông thật sự quá giống nhị thiếu gia, khiến ông ta không thể không suy nghĩ nhiều. "Chẳng lẽ ông không biết bao nhiêu năm nay tôi đã hối hận rồi sao?

Chẳng lẽ tôi thật sự sẽ lấy mạng nó sao?

Năm đó tôi chỉ bị người phụ nữ kia chọc tức, tôi chỉ bị tức đến hồ đồ thôi." Bà nội Lan kích động đập bàn, chuyện cũ hiện rõ mồn một trước mắt, mỗi lần nhớ lại đều khiến bà đau khổ đến cùng cực.

Năm đó bà quả thật muốn ra tay với đứa trẻ đó, nhưng nhìn thấy dáng vẻ nhỏ bé của nó, cuối cùng bà vẫn không đành lòng.

Nhìn nó tắt thở trước mặt, bà ngược lại đặc biệt khó chịu. "Bà lão, bà đừng kích động, bà bình tĩnh lại." "Tại sao không nói cho tôi biết, nếu ông nói sớm hơn thì tốt biết mấy, nói không chừng tôi đã tìm thấy nó từ lâu rồi, cháu gái của tôi, lưu lạc bên ngoài bao nhiêu năm rồi." Bà lão nắm lấy tay áo ông quản gia Trịnh, vừa khóc vừa nói. "Thưa bà, bây giờ không phải lúc đau buồn, bây giờ điều quan trọng nhất là phải nhanh chóng tìm thấy người." "Đúng đúng đúng, bây giờ không phải lúc tôi đau buồn, đó là niệm tưởng duy nhất mà Hành Chi để lại cho tôi, tôi nhất định phải tìm thấy nó.

Ông mau cho người đi tìm, nhất định phải tìm thấy cháu gái của tôi." "Thưa bà, thực ra tôi cảm thấy Giang Mạn rất có thể chính là đứa bé năm đó, làm gì có hai người lại tự nhiên mà giống nhau đến thế." "Ông nói gì, ông nói con bé Mạn Mạn có thể chính là cháu gái của tôi sao." Nếu là như vậy, thì Nghiêu Nghiêu chẳng phải là chắt ngoại của bà sao, vừa nghĩ đến thằng bé thông minh lanh lợi đó, bà liền kích động không thôi.

Ông quản gia Trịnh thấy bà lão vui mừng như vậy, không khỏi nhắc nhở, "Thưa bà, bà đừng vội vui mừng, tôi cũng không chắc chắn, tất cả chỉ là suy đoán của tôi.

Bà và họ có duyên đến vậy, có thể là do quan hệ huyết thống." "Ông bảo tôi làm sao có thể không kích động, tôi cứ tưởng mình đã không còn người thân nào nữa, nào ngờ cháu gái của tôi vẫn còn sống, nó vẫn còn sống mà." Ông quản gia Trịnh thở dài, "Thưa bà, nếu đứa bé đó biết chuyện chúng ta đã làm với nó, và với mẹ ruột của nó, nó chưa chắc đã chịu tha thứ cho chúng ta." Nói đến đây, sắc mặt bà lão tái nhợt.

Bà làm sao có thể quên người phụ nữ kia đã chết thế nào, con trai bà lại đau buồn rời đi ra sao.

Nếu cháu gái bà biết tất cả những gì bà đã làm, thì làm sao có thể tha thứ cho bà.

Làm sao có thể.

Ngay cả chính bà cũng không thể tha thứ cho mình.

Giây phút này, bà nội Lan cuối cùng cũng không nhịn được mà bật khóc nức nở, khóc không còn hình tượng.

Người phụ nữ đã gánh vác một gia tộc, cuối cùng lại bị chút tình thân cuối cùng còn sót lại đánh gục.

Sau sự mạnh mẽ và sắc sảo, đây cũng chỉ là một bà lão cô độc.

Ông quản gia Trịnh cứ đứng lặng lẽ một bên, không nói gì.

Ông rất may mắn vì năm đó đã đưa ra quyết định đó, không đánh cược mạng sống của đứa bé.

Chỉ tiếc là, nhị thiếu gia không biết sống chết ra sao.

Bà nội Lan dù sao cũng là người đã trải qua mấy chục năm phong ba bão táp, sau khi khóc xong dần dần bình tĩnh lại, nói với ông quản gia Trịnh: "Ông cho người âm thầm điều tra thân phận của Giang Mạn, đừng để kinh động đến con bé, tôi muốn một câu trả lời chắc chắn." "Vâng, tôi biết phải làm thế nào rồi." "Bất kể cuối cùng có thể để nó nhận tổ quy tông hay không, ít nhất tôi có thể biết trên thế giới này tôi vẫn còn một người thân." Đêm đó, bà nội Lan thao thức không ngủ.

Tương tự, Lục Minh cũng không ngủ được.

Anh cứ suy nghĩ về chuyện thằng bé đã nói, nhà họ Lan có một bức tượng kỳ lân giống hệt như trên mặt dây chuyền ngọc.

Trong lòng anh luôn có một dự cảm không lành, luôn cảm thấy tất cả những chuyện này dường như có một mối quan hệ bất thường với Giang Mạn. "Lục Minh, trong lòng anh có chuyện gì sao?

Sao vẫn chưa ngủ được?" Giang Mạn theo thói quen rúc vào lòng Lục Minh.

Cô vừa động, Lục Minh cũng siết chặt vòng tay, anh hôn lên môi cô, "Anh vẫn luôn nghĩ về em." Giang Mạn vốn rất buồn ngủ, vừa nghe lời anh nói liền tỉnh táo mấy phần, cười nói: "Em đang ở trong lòng anh mà, anh còn nghĩ gì nữa." Bàn tay lớn của Lục Minh luồn vào trong áo ngủ của Giang Mạn, Giang Mạn lập tức mở bừng mắt, vội vàng giữ chặt tay anh, "Anh làm gì vậy?" "Mạn Mạn, anh không ngủ được." "Đừng có ngụy biện với em, anh không ngủ được thì có liên quan gì đến việc anh giở trò lưu manh chứ." "Mạn Mạn, em đã lạnh nhạt với anh mấy ngày rồi, vì sự lạnh nhạt của em, cho nên anh phải giở trò lưu manh thôi." Nụ hôn nóng bỏng của Lục Minh in xuống mặt và cổ Giang Mạn, dày đặc, như một bức tường không kẽ hở, khiến Giang Mạn không thể thoát.

Giang Mạn cũng cảm thấy cơ thể mình từ từ nóng lên dưới sự trêu chọc của anh, có chút không kiềm chế được mà nhúc nhích cơ thể.

Trong mắt đen láy của Lục Minh hiện lên một tia cười, anh trực tiếp lật người đè lên cô.

Giang Mạn đưa tay chặn ngực Lục Minh, "Lục Minh, anh có thôi đi không, bây giờ đang là lúc ngủ, anh không thể ngủ yên ổn sao?" "Mạn Mạn, việc chúng ta đang làm bây giờ chính là để dễ ngủ hơn." Lục Minh cười khẽ.

Giang Mạn thật sự cảm thấy anh như vậy quá mức quyến rũ, cô căn bản không thể chống đỡ nổi.

Sự thật chứng minh quả đúng như vậy, cô không thể chống lại Lục Minh trong chuyện này.

Tối qua bị Lục Minh hành hạ đủ kiểu, Giang Mạn tỉnh dậy, mặt trời đã lên cao.

Cô nhìn đồng hồ, mười một giờ rưỡi, trong lòng không khỏi oán trách.

Cái tên đàn ông thối đó đúng là biết chọn thời gian, anh ta nói ngày mai là cuối tuần, có thể ngủ nướng thêm một chút.

Xem cái lý do mà anh ta tìm, đúng là đường đường chính chính.

Trong nhà chỉ có Lục Nghiêu, thấy cô ra, thằng bé cười đầy vẻ hiểu biết, "Mẹ ơi, mẹ có đói không, Nghiêu Nghiêu hâm đồ ăn cho mẹ." Giang Mạn nhìn ánh mắt như vậy của con trai, có chút không tự nhiên, hỏi: "Bố con đâu?" "Bố con có việc ở đơn vị, đi đơn vị rồi, nhưng bố có nấu sẵn cơm cho chúng ta rồi ạ." Thôi được, xem như anh ta chu đáo như vậy, cô sẽ bớt mắng anh ta vài câu vậy.

Lục Nghiêu đặt thức ăn vào lò vi sóng quay một lát rồi mới mang ra, "Mẹ ơi, chiều nay con có việc phải ra ngoài, ở nhà chỉ còn mẹ một mình thôi." Một người rồi hai người đều bỏ rơi cô, "Con đi đâu?" "Con đi tìm An An, An An và mẹ cậu ấy phải đi thăm cái thằng nhóc nhà họ Diệp, con không yên tâm, con cũng phải đi." Giang Mạn nhất thời không phản ứng kịp lời con trai nói là gì, "Thằng nhóc nhà họ Diệp?" "Chính là con trai của chú Diệp đó, chỉ biết ăn uống ỉa đái, phiền phức lắm, cũng không biết An An thích cậu ta chỗ nào." Giang Mạn cuối cùng cũng phản ứng kịp Lục Nghiêu nói là ai rồi?

Con trai của sếp cô, Diệp Tử Hạo. "Đứa trẻ nào khi mới sinh ra mà chẳng như vậy, con lúc nhỏ cũng vậy thôi, chỉ biết ăn uống ỉa đái, hơn nữa con còn đặc biệt phàm ăn, một lần có thể uống hết một bình sữa lớn, mẹ lúc đó với thu nhập ít ỏi suýt nữa không nuôi nổi con đấy." Giang Mạn không vui nói. "Con có phàm ăn đến vậy sao?" "Đương nhiên." Lục Nghiêu một chút cũng không cảm thấy ngại, gật gật đầu, nghiêm túc nói: "Ăn được là có phúc, nói lên con đang lớn, mẹ xem con bây giờ khỏe mạnh chưa kìa." Thằng nhóc thối này, người khác ăn thì là phiền phức, nó ăn thì là có phúc, là đang lớn.

Chương 737

Cái đầu nhỏ xíu của nó ngày càng có nhiều logic cường đạo, rốt cuộc là học từ ai, Lục Minh hình như cũng không như vậy.

Mãi đến không lâu sau đó, Giang Mạn mới biết, những thứ này của thằng bé rốt cuộc là từ đâu mà ra, tất cả đều là do gen di truyền, thượng bất chính hạ tắc loạn.

Bên nhà họ Mạc có người đến đón Lục Nghiêu, Giang Mạn cũng không bận tâm nhiều, cô một mình ở nhà vui vẻ tự do.

Buổi chiều, cô nhận được điện thoại của bà nội Lan, "Bà nội Lan." "Mạn Mạn à, cháu đang làm gì đó?" Giọng của bà nội Lan đặc biệt dịu dàng, nghe Giang Mạn suýt nổi cả da gà. "Hôm nay là cuối tuần, không có việc gì cháu cứ ở nhà nghỉ ngơi ạ." Bà nội Lan cố gắng kìm nén sự kích động trong lòng, "Vậy à, vậy cuối tuần cháu tự nấu mấy món ngon mà ăn nhé, con gái đi làm rất vất vả, cháu vẫn còn gầy quá, mập lên một chút trông sẽ khỏe mạnh hơn." Một đêm đã đủ để họ điều tra rõ mọi chuyện.

Ông quản gia Trịnh đã đến công ty của Giang Lâm Thành, gần như chỉ cần nhìn một cái là nhận ra đó là người đàn ông năm đó ông ta đã giao phó đứa bé, mọi chuyện đã rõ ràng.

Không nghi ngờ gì nữa, Giang Mạn chính là đứa bé năm đó.

Điều khiến bà ta đau lòng hơn là, đứa bé này lại chịu nhiều khổ sở đến vậy, người mẹ kế đó từ nhỏ đã đối xử không tốt với cô, sau này còn đuổi cô ra khỏi nhà. "Cháu biết rồi ạ, bà nội Lan, bà cũng bảo trọng sức khỏe." Bà nội Lan, và những bà nội Bạch, bà nội Trương khác, tuy chỉ là cách xưng hô khách sáo của Giang Mạn, nhưng bà nội Lan đã rất hài lòng rồi.

Nếu đứa bé này biết chuyện năm đó bà đã làm, e rằng ngay cả một ánh mắt cũng sẽ không bố thí cho bà, bà không dám nói sự thật cho Giang Mạn biết, bà rõ ràng biết không ai có thể chấp nhận sự thật bà nội ruột của mình muốn giết mình.

Giây phút này, bà nội Lan đặc biệt tham luyến cơ hội được nói chuyện với cháu gái, "Mạn Mạn à, cháu và Lục Minh vẫn chưa tổ chức hôn lễ đúng không?" Giang Mạn cười nói: "Vâng, dạo này cháu hơi bận, chắc còn phải một thời gian nữa, đến lúc đó vẫn mong bà nội Lan cũng có thể nể mặt đến tham dự ạ." "Đương nhiên rồi, bà nội Lan chắc chắn sẽ đến." Cháu gái ruột duy nhất của bà kết hôn, sao bà có thể không đi chứ. "Cháu cảm ơn bà nội Lan." "Mạn Mạn à, bà nội Lan thấy cháu và nhà chúng ta có duyên, bà nghĩ thế này, nếu cháu không ngại, bà nội Lan muốn nhận cháu làm cháu gái nuôi, đến lúc đó sẽ cho cháu danh chính ngôn thuận từ nhà họ Lan gả đi." Bà nội Lan thăm dò hỏi.

Bà đã suy nghĩ kỹ càng, muốn lùi một bước nhận Giang Mạn làm cháu gái nuôi, như vậy sau này cô có thể gọi bà một tiếng bà nội.

Chuyện đã qua, chỉ cần bà không nói, thì sẽ không ai biết.

Giang Mạn sững sờ, nhất thời không biết nên trả lời đề nghị của bà lão thế nào, cô luôn cảm thấy thái độ của bà lão đối với cô dường như đã thay đổi chỉ sau một đêm, càng nhiệt tình hơn.

Sự thay đổi này khiến cô rất bất an.

Giang Mạn lâu không lên tiếng, bà nội Lan trong lòng vẫn luôn lo lắng, cuối cùng bà nói: "Mạn Mạn, cháu ngàn vạn lần đừng nghĩ nhiều, bà cũng chỉ nghe nói một số chuyện của cháu, lo lắng đến lúc đó bên cháu khó khăn, cho nên muốn cho cháu từ nhà họ Lan gả đi." Giang Mạn không lập tức đồng ý, "Bà nội Lan, bà cho cháu suy nghĩ một chút được không, đợi cháu nghĩ kỹ rồi cháu sẽ nói với bà được không ạ?" "Không sao không sao, cháu cứ từ từ suy nghĩ, bà nội thật sự rất thích cháu và Nghiêu Nghiêu." Sau khi gác điện thoại, tâm trạng Giang Mạn bỗng dưng có chút bực bội, ở nhà cũng không ngồi yên được.

Cô đến tiệm bánh ngọt mua một ít bánh Lục Minh thích, rồi bắt taxi thẳng đến quân khu.

Hai người lính trẻ cầm súng canh gác ở cổng, chặn đường cô một cách cứng nhắc: "Đồng chí, đây là khu vực quân sự trọng yếu, người không phận sự không được phép vào." Giang Mạn ngẩn người.

Cô chỉ một lòng muốn tìm Lục Minh, nhưng lại quên mất tính chất công việc đặc thù của anh, không phải lúc nào muốn gặp là có thể gặp được. "Đồng chí, tôi muốn tìm quân trưởng Lục của các anh?" Người lính trẻ mặt không biểu cảm hỏi: "Cô tìm quân trưởng Lục?

Cô là người theo đuổi anh ấy à?" Người theo đuổi?

Người đàn ông này có nhiều người theo đuổi vậy sao? "Quân trưởng Lục của các anh cũng có nhiều người theo đuổi lắm sao?" "Đương nhiên rồi, dù sao cô cũng không phải người đầu tiên muốn xông vào đâu.

Từ khi quân trưởng Lục nhậm chức đến nay, có không ít phụ nữ muốn gặp anh ấy, riêng tháng này cũng có mấy người rồi.

Tôi có thể hiểu tâm trạng của các cô, dù sao thì một người vừa trẻ tuổi, vừa đẹp trai, lại có tài như quân trưởng Lục của chúng tôi thật sự rất hiếm." Bình thường, những người đạt đến vị trí như Lục Minh đa số đều phải trên năm mươi tuổi, người như anh rất ít gặp.

Người đàn ông này, cô cứ tưởng anh chỉ ở trong quân khu với một đám đàn ông lớn tuổi nên sẽ không có vấn đề gì, cùng lắm là có Tiêu Hàm nhăm nhe, đâu ngờ bên ngoài cũng có nhiều người để ý đến anh

như vậy.

Giang Mạn ưỡn thẳng lưng, khóe môi khẽ nở nụ cười nhẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo tú lệ vô cùng dịu dàng: "Đồng chí, tôi là vợ của anh ấy, Giang Mạn.

Tôi đợi ở ngoài một lát, phiền các anh vào báo giúp một tiếng." Người lính trẻ không thể tin được nhìn Giang Mạn: "Vợ của quân trưởng?" Giang Mạn nghiêm túc gật đầu: "Đương nhiên rồi." Chẳng lẽ cô là vợ Lục Minh lại kỳ lạ đến vậy sao?

Ít nhất hai người họ đứng cạnh nhau cũng rất xứng đôi mà, có gì mà phải kinh ngạc đến thế?

Người lính trẻ lại một lần nữa hoài nghi nhìn Giang Mạn, thấy cô quá đỗi bình tĩnh, liền quay người gọi điện cho Trương Khiếu, chỉ thấy cậu ta liên tục gật đầu.

Một lát sau, Trương Khiếu vội vàng chạy ra từ bên trong, nhìn thấy đúng là Giang Mạn cũng ngây người một chút: "Chị dâu, sao chị lại đến đây?" "Không chào đón chị đến à?" "Chị dâu, chị nói gì vậy?

Em mong chị đến từng ngày đây này." Giang Mạn cười cười, giải thích: "Ở nhà rảnh rỗi nên đặc biệt mang chút đồ ăn vặt và bánh ngọt cho các cậu đây." "Chị dâu, chị đúng là chị dâu ruột của em, quá tâm lý, em đói từ lâu rồi." Lục Minh không có ở đây, Trương Khiếu không hề câu nệ, bản tính bộc lộ rõ ràng.

Nói xong, lại quay sang hai người lính canh cổng: "Hai cậu nhìn cho kỹ đây, đây là phu nhân quân trưởng của chúng ta đó, sau này cứ trực tiếp cho người vào là được." "Rõ rồi, trung tá Trương." Hai người lính trẻ lớn tiếng đáp.

Giang Mạn cười cười, lấy chút bánh đưa cho hai người lính trẻ, bọn họ có chút ngượng ngùng gãi đầu. "Ngại gì chứ, nói lời cảm ơn chị dâu đi." Trương Khiếu nghiêm mặt nói. "Cảm ơn chị dâu." Giang Mạn bất đắc dĩ lắc đầu, Trương Khiếu này đúng là một người thú vị. "Chị dâu, chị đi lối này, quân trưởng đang họp, chị cứ đến văn phòng anh ấy đợi một lát." Trương Khiếu hướng dẫn Giang Mạn đến văn phòng của Lục Minh. "A Khiếu, cậu đừng bận tâm đến tôi, cứ đi làm việc của cậu đi." Trương Khiếu pha cho Giang Mạn một tách trà, rồi nói: "Vậy em đi chia bánh ngọt cho mọi người đây, đây là tấm lòng của chị, để mọi người cùng nếm thử." Giang Mạn gật đầu: "Được, cậu đi làm việc đi." Văn phòng của Lục Minh không khác nhiều so với những gì cô tưởng tượng, rất rộng rãi, rèm cửa đều là màu nâu nhạt, ngay cả tài liệu trên bàn cũng được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, giống hệt tính cách của anh, cứng nhắc vô vị.

Thứ duy nhất có chút sức sống là một chậu cây xanh nhỏ trên bàn.

Giang Mạn cảm thấy hơi buồn chán, tiện tay rút một cuốn sách ra, nhìn kỹ thì đó là một cuốn sách về quân sự, cơn buồn ngủ lập tức ập đến.

Giang Mạn thấy có phòng nghỉ nên định vào nghỉ một lát, đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Cô còn chưa kịp ra mở cửa thì người đến đã đẩy cửa bước vào: "Anh Minh, anh không có ở đây sao?" Giang Mạn nhận ra người phụ nữ trước mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn trang điểm tinh xảo, một bộ quân phục vừa vặn hoàn hảo làm nổi bật vóc dáng cô ta, ngực nở mông cong, vừa anh khí lại quyến rũ, đủ để khiến đàn ông phải chảy máu mũi.

Ở một nơi như quân khu, trang phục như vậy có thật sự phù hợp không?

Tiêu Hàm cũng nhìn thấy Giang Mạn, sắc mặt cô ta trầm xuống: "Sao cô lại ở đây?" Giang Mạn cười khẽ: "Trung tá Tiêu nói chuyện thật buồn cười, văn phòng của chồng tôi sao tôi lại không thể ở đây được?" "Phu nhân Lục, cô phải hiểu rõ, đây không chỉ là văn phòng của chồng cô, đây còn là nơi cốt lõi nhất của quân khu chúng tôi, bất kỳ tài liệu nào ở đây đều có thể là bí mật quân sự, nếu bị tiết lộ cô có gánh nổi trách nhiệm này không?" Tiêu Hàm chất vấn.

Giang Mạn vốn không muốn cãi vã với cô ta, nhưng thái độ này của cô ta quá đỗi lấn lướt, vừa vào đã ra vẻ chủ nhà, coi cô, phu nhân Lục, là người chết chắc?

Chương 738

Ngọn lửa giận trong lòng Giang Mạn lập tức bùng lên, cô có chút ngông cuồng nói: "Tôi không gánh nổi thì chồng tôi gánh nổi, mọi chuyện có chồng tôi chống đỡ, tôi sợ gì chứ." Tiêu Hàm nhìn người phụ nữ kiêu ngạo trước mặt, tức đến nghiến răng nghiến lợi: "Đồ vô liêm sỉ, chỉ biết gây phiền phức cho anh Minh." Sự dịu dàng đêm đó đều là giả vờ, đây mới là bộ mặt thật của cô ta, kiêu ngạo vô lễ. "Chồng tôi còn chưa nói gì, đến lượt cô nói gì sao?

Cô vẫn nên nghĩ cách tìm một người đàn ông chống đỡ nửa bầu trời cho mình đi, đỡ phải ngày ngày dòm ngó chồng người khác, nhìn không quen những trò tình tứ nhỏ nhặt của vợ chồng nhà người ta.

Hơn nữa, trung tá Tiêu, cô không được phép mà tự tiện đẩy cửa bước vào, cô có ý đồ gì?

Chồng tôi đang họp lẽ nào cô lại không biết?

Để tôi đoán xem." "À, đúng rồi, cô vẫn còn ý đồ xấu với chồng tôi." Giang Mạn cười tít mắt, vẻ mặt như thể cô không có cơ hội đâu, kiếp sau nhanh nhanh xếp hàng đi. "Không đúng không đúng, chẳng lẽ cô là 'vừa ăn cướp vừa la làng', để ý đến đống tài liệu kia." Lời này nghe thật tinh nghịch. "Hoặc là để ý đến những thứ khác." Giọng Giang Mạn đột nhiên trầm xuống.

Cô từ từ tiến đến gần Tiêu Hàm, rõ ràng thấp hơn Tiêu Hàm một chút, nhưng khí chất bá đạo tỏa ra từ thân hình nhỏ bé đó lại không hề dễ coi thường, ánh mắt sắc bén mang theo vẻ kiêu ngạo thấu hiểu mọi thứ.

Giây phút này, nhìn ánh mắt sắc bén của Giang Mạn, Tiêu Hàm thật sự có chút chột dạ, cô ta trừng đôi mắt xinh đẹp: "Cô nói bậy bạ gì đó, tôi là một quân nhân, đừng tùy tiện đổ tiếng xấu lên người tôi, cẩn thận tôi kiện cô tội phỉ báng." Giang Mạn bĩu môi, vô tư nhún vai: "Thân chính không sợ bóng tà, không làm thì cô kích động làm gì, chẳng lẽ bị tôi đoán trúng rồi sao, tôi có thể hiểu cô bây giờ là xấu hổ hóa giận, muốn che giấu không?" "Giang Mạn." Tiêu Hàm nghiến răng nói từng chữ, khuôn mặt quyến rũ hiện lên vài phần méo mó. "Làm ơn, tôi chưa đến ba mươi tuổi, nói nhỏ thôi tôi cũng nghe thấy." Giang Mạn nói một cách bình thản.

Trương Khiếu vừa ra đến ngoài đã nghe thấy cuộc trò chuyện của hai người, trong lòng vui vẻ, chỉ cảm thấy Giang Mạn đúng là sức chiến đấu bùng nổ, Tiêu Hàm nổi tiếng là người khó đối phó, vậy mà lại bị cô nói vài ba câu đã tịt ngòi, cũng là một người độc mồm độc miệng, hoàn toàn không cần cậu ta lo lắng, lo lắng của cậu ta là thừa thãi rồi.

Quả nhiên, tình địch gặp mặt thì mắt đỏ như máu, chiến tranh giữa những người phụ nữ không hề thua kém đàn ông bọn họ.

Trương Khiếu cảm thấy mình là một thằng đàn ông lớn không tiện xen vào chuyện giữa những người phụ nữ, cậu ta ung dung dựa vào cửa nghe lén.

Tiêu Hàm nhìn Giang Mạn như vậy, hận không thể tát cô mấy cái thật mạnh, nhưng cô ta biết, ở chỗ của Lục Minh, cô ta không thể động thủ với cô ấy.

Cô ta nhẫn nhịn, nếu có ngày cô ấy rơi vào tay cô ta, cô ta nhất định sẽ khiến cô ấy sống không bằng chết. "Giang Mạn, cô đừng quá đắc ý, hoa không có ngày nào đỏ mãi, trái tim đàn ông không tốt nắm giữ như cô tưởng đâu, đợi đến khi Lục Minh không còn yêu cô nữa, tôi xem cô làm thế nào." Hoa không có ngày nào đỏ mãi cũng nói ra rồi, tính cách của Lục Minh, cô biết rõ hơn ai hết, tuyệt đối không phải loại đàn ông "thấy một người yêu một người". "Cô xem phim cung đấu nhiều quá rồi hả, chuyện này không phiền cô lo lắng, tôi biết cách nắm giữ trái tim chồng tôi." Giang Mạn thờ ơ nói.

Tiêu Hàm hừ lạnh một tiếng, kiêu căng quay người rời đi, ra vẻ tiểu thư con nhà gia thế.

Giang Mạn vô cùng cạn lời, đây là người gì vậy, còn là trung tá nữa chứ, tố chất thật sự quá kém.

Lục Minh không thích cô ta, liên quan gì đến cô chứ, cứ như thể cô đã làm gì đó tày trời với cô ta vậy.

Tiêu Hàm vừa đi, Trương Khiếu lập tức cười tủm tỉm đi vào: "Chị dâu, chị đúng là đỉnh thật, em còn muốn vỗ tay cho chị luôn đó." "A Khiếu, cậu đừng có đến trêu chọc tôi nữa, cũng không biết bình thường người này đối xử với người khác như thế nào, đơn giản là quá đáng." Trương Khiếu cười hắc hắc: "Tình địch gặp mặt thì mắt đỏ như máu mà chị, trung tá Tiêu bình thường vẫn khá được mọi người yêu quý đó." Giang Mạn khẽ nhếch mí mắt, cười đùa: "Là được các đồng chí nam yêu quý chứ gì." Khụ khụ, Trương Khiếu không nhịn được ho khan: "Chị dâu, chị đúng là thông minh, cái này mà chị cũng đoán ra được." "Tâm tư của đàn ông các cậu không khó đoán chút nào." Từng người một đều là những kẻ thích cái đẹp, Lục Minh bề ngoài nghiêm túc thực chất cũng là một tên lưu manh, điểm này cô xem như đã hoàn toàn nhìn rõ rồi. "Chị dâu, chị đừng có 'quơ đũa cả nắm', người khác như vậy, em và quân trưởng tuyệt đối không như vậy, bọn em đều là những người si tình, yêu một người là yêu cả đời." Giang Mạn không chút khách khí nói: "Si tình á, cậu còn chưa có bạn gái mà?

Cậu si tình với ai chứ?" Trương Khiếu khổ sở, vẻ mặt như sắp quỳ xuống trước Giang Mạn: "Chị dâu, em si tình với vợ tương lai của em không được sao?

Em đang 'giữ mình trong sạch' vì cô ấy đó." "Được được được, nhìn cậu sốt ruột kìa, tôi chỉ đùa với cậu thôi, cậu thích kiểu phụ nữ nào, chị dâu giới thiệu cho." "Em thích phụ nữ xinh đẹp." "Sao cậu lại nông cạn thế, chỉ nhìn bề ngoài thôi." "Em nghĩ cho đời sau đó chứ, em lớn lên cũng không tệ, nếu em tìm một người phụ nữ xấu xí chẳng phải là thoái hóa gen sao, chị xem chị chẳng phải cũng xinh đẹp đó ư, quân trưởng nhà chúng ta chẳng phải cũng thích phụ nữ xinh đẹp sao?" "Được được được, vậy tôi sẽ cố gắng tìm cho cậu một người có dung mạo ưa nhìn." "Vậy thì trước tiên cảm ơn chị dâu, nếu thành công, đến lúc đó rượu mừng chắc chắn sẽ không thiếu đâu." Giang Mạn bị cậu ta chọc cười: "Được, tôi biết rồi, nhưng cậu nói thật cho tôi biết, Lục Minh có đặc biệt được yêu thích không?" "Đương nhiên rồi, chị không biết đâu, lần trước ở sân bay, anh ấy đi ngang qua đó, tất cả những người phụ nữ ở sân bay đều dán mắt vào anh ấy, vẻ mặt như muốn nuốt sống anh ấy vậy.

Nhưng quân trưởng đại nhân của chúng ta thì cao ngạo, mắt không liếc ngang liếc dọc đi thẳng về phía trước, làm tan nát bao nhiêu trái tim thiếu nữ." Trương Khiếu còn bắt chước cả thần thái và dáng đi của Lục Minh lúc đó.

Giang Mạn bị cậu ta chọc cười: "Anh ấy thật sự được yêu thích đến vậy sao?" "Đúng vậy, cho nên chị dâu, chị tuyệt đối là có lời rồi đó." "Cậu thấy tôi lấy một người đàn ông 'chiêu ong dẫn bướm' như vậy là có lời sao?" "Như vậy đúng là không lời, nhưng 'vạn hoa tùng trung quá, phiến diệp bất triêm thân', đây mới là cực phẩm nhân gian." Trương Khiếu lắc đầu nguây nguẩy nói.

Đúng lúc hai người đang nói chuyện rất vui vẻ thì một giọng nói lạnh lùng vang lên từ bên ngoài, mang theo khí chất lạnh lẽo: "Xem ra khi tôi không có ở đây, hai người nói chuyện rất vui vẻ." Giang Mạn nhìn người đàn ông mặc quân phục, khóe môi cong lên, lập tức ý tứ hiểu chuyện mà tiến lên khoác tay anh, mềm mại nói: "Lục Minh, anh làm việc xong rồi sao?" Giọng điệu như vậy đương nhiên là khiến anh hài lòng.

Người đàn ông vốn dĩ còn lạnh lùng vì hành động nhỏ của Giang Mạn mà dần dần nhiễm lên khí tức ấm áp, anh nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, dịu giọng nói: "Sao em lại đến đây?" "Ở nhà một mình buồn chán, nên mang chút đồ ngọt và bánh ngọt cho anh." "Ừm, em thật có lòng." Trương Khiếu biết mình đã nói những lời không nên nói, chắc chắn sẽ bị quân trưởng đại nhân ghét bỏ, cậu ta cố gắng giảm thiểu sự tồn tại của mình, chuẩn bị chuồn đi cho lành, ai ngờ Lục Minh kịp thời ngăn cậu ta lại: "Trung tá Trương, nói rõ ràng xem nào, tôi ở sân bay làm tan nát bao nhiêu trái tim phụ nữ?" Trương Khiếu dừng bước, cười gượng với Lục Minh: "Quân trưởng, anh nghe nhầm rồi, em nói là em làm tan nát bao nhiêu trái tim phụ nữ." "Tôi 'vạn hoa tùng trung quá'?" Lục Minh ánh mắt sắc như dao, toàn bộ đều đâm vào người Trương Khiếu.

Quân trưởng đại nhân à, làm ơn đừng 'ngắt lời mà bẻ cong ý' có được không, sao anh lại không nghe lời phía sau của em, em nói là 'phiến diệp bất triêm thân', em đang minh oan cho anh đó mà.

Trương Khiếu nội tâm kêu gào: "Quân trưởng đại nhân, cái này, cái đó, em còn có việc phải xử lý, em xin phép biến đây, chị dâu, anh em nhờ em cảm ơn bánh ngọt của chị." Nhìn bóng Trương Khiếu chạy trốn, Giang Mạn có chút bất đắc dĩ nói: "Lục Minh, anh dọa A Khiếu làm gì?

Là em hỏi cậu ấy mà." Lục Minh bất ngờ kéo Giang Mạn vào lòng, ôm chặt, bá đạo nói: "Không cho phép em nói giúp cậu ta." Giang Mạn đánh Lục Minh vài cái: "Đây là văn phòng anh đó, anh buông em ra." "Không được, trừ khi em đồng ý sau này không được nói chuyện vui vẻ như vậy với thằng nhóc Trương Khiếu kia." Anh cảm thấy chướng mắt lắm, anh hình như chưa bao giờ có tài làm Giang Mạn vui vẻ đến vậy, nhưng thằng nhóc Trương Khiếu kia chỉ vài ba câu đã khiến Giang Mạn cười rạng rỡ. "Lục Minh, anh ăn phải dấm chua lâu năm gì vậy, anh bá đạo quá, còn không cho phép em nói chuyện với người khác nữa." Giang Mạn bất đắc dĩ nói: "Có thể nói chuyện, nhưng không được vui vẻ đến vậy." Giang Mạn bĩu môi: "Lục Minh, anh có ý đồ gì vậy, anh cứ phải khiến em ngày nào cũng sầu não sao?" Lục Minh ngẩn người, lắc đầu: "Không phải, anh mong em mỗi ngày đều vui vẻ." Cô là vợ anh, sao anh lại không mong cô hạnh phúc chứ. "Vậy thì xong rồi, vậy anh cứ bao dung hơn một chút đi, đàn ông thì lòng dạ phải rộng rãi một chút, đừng có chuyện không đâu cũng ghen tuông vớ vẩn." Lục Minh nhìn Giang Mạn, vẻ mặt rất khó xử, cuối cùng miễn cưỡng gật đầu đồng ý: "Anh cố gắng vậy, làm được hay không thì tính sau." Giang Mạn nhìn vẻ khó xử của anh, thật sự không nhịn được mà ôm bụng cười phá lên: "Lục Minh, anh thật sự quá buồn cười." Cô thực ra không hề ghét sự bá đạo của anh, ngược lại còn rất thích thú, điều đó chứng tỏ anh quan tâm đến cô, được chồng mình coi trọng, đây là chuyện tốt biết bao.

Anh là một người đàn ông biết cương nhu đúng lúc, dù có bá đạo đến mấy cũng sẽ không thực sự can thiệp vào cuộc sống của cô.

Lục Minh cũng cảm thấy hành vi của mình có chút quá đáng, không tự nhiên mà nhéo nhẹ má Giang Mạn: "Cười cái gì mà cười, có gì mà buồn cười?" "Cười anh giống như một đứa trẻ vậy, vậy mà lại đi ghen kiểu này, anh sao không nghĩ xem bên cạnh anh có bao nhiêu người phụ nữ đang nhăm nhe anh, em còn chưa nói gì đâu đấy." Giang Mạn tràn đầy ý cười nhìn người đàn ông trước mặt.

Nhưng ngay khoảnh khắc ngẩng đầu, cô nhìn thấy một bóng người, cô cười thầm hiểu rõ, không buông Lục Minh ra, ngược lại còn cố ý dựa vào lồng ngực anh. "Anh còn chưa liếc mắt nhìn họ lấy một cái, em đương nhiên không có gì để nói." Lục Minh tự tin nói.

Thôi được rồi, nói đi nói lại thì anh vẫn là đang ghen.

Cô cũng chịu thua rồi, trước đây cô chưa bao giờ phát hiện ra Lục Minh lại là một người thích ăn dấm chua như vậy. "Em mới không tin, em lại không thể lúc nào cũng ở bên cạnh anh, ai biết anh có nhìn người ta nhiều hơn một lần không." "Tuyệt đối không có chuyện đó, trong mắt anh chỉ nhìn thấy một mình em, người khác cao thấp béo gầy, anh không quan tâm." Lục Minh nhíu mày nói. "Chồng tôi cũng học người khác nói lời hoa mỹ rồi, nhưng phu nhân Lục tôi đây vừa hay thích nghe." Lục Minh đặc biệt thích cách gọi này của cô, khẽ vuốt tóc cô, dường như mọi thứ đều không cần nói ra.

Ngoài cửa, Tiêu Hàm nhìn bóng người đang ôm nhau, trong mắt bùng lên một tia sáng khát máu, sau đó tụ lại thành một cơn bão âm u.

Cô ta siết chặt lòng bàn tay, sẽ có một ngày, cô ta sẽ có được người đàn ông này, cô ta sẽ giẫm Giang Mạn dưới chân.

Bây giờ cô ta sẽ nghe lời bố, đã đợi nhiều năm như vậy, không cần thiết phải không nhịn được vào thời điểm quan trọng.

Sau khi tự mình làm công tác tư tưởng, Tiêu Hàm cuối cùng cũng rời đi.

Chương 739

Lục Minh liếc nhìn bóng người ngoài cửa, nói với Giang Mạn: "Mạn Mạn, người đã đi rồi." Giang Mạn có chút ngại ngùng: "Anh biết em đang làm gì sao?

Không thấy em trẻ con à?" "Cô ngốc, em có tính chiếm hữu với chồng em là chuyện tốt, chồng em vui mừng còn không kịp, sao lại thấy em trẻ con được." Giang Mạn cong môi: "Cũng đúng, ai đó vừa nãy còn trẻ con hơn em nhiều, 'đại vu kiến tiểu vu', chúng ta ai cũng đừng trêu chọc ai." "Mạn Mạn, chúng ta có thể đừng nhắc chuyện này nữa được không?" Lục Minh có chút bất đắc dĩ. "Không nhắc thì không tồn tại sao?" Lục Minh cười cười, khẽ chạm vào môi Giang Mạn một cái, nhưng môi anh đối với cô vẫn như một thứ nghiện không thể dứt, hôn không đủ, không thể buông, chỉ khẽ chạm đã khiến anh không kiềm chế được, anh cũng không cố ý kiềm chế, đôi môi lưỡi nóng bỏng tiến thẳng vào trong.

Giang Mạn mặt đỏ bừng, ánh mắt cứ liếc về phía cửa, giọng nói cũng mang theo run rẩy: "Lục...

Minh, anh đừng làm bậy, đây là văn phòng của anh đó." Nếu lại có một người như Tiêu Hàm không được phép mà tùy tiện xông vào, cô còn muốn làm người nữa không chứ.

Ở một nơi xa lạ như vậy, Giang Mạn vô cùng sợ hãi, nhưng trời sinh lại cảm thấy rất kích thích, chỉ cảm thấy toàn thân tê dại, cảm giác này hoàn toàn khác so với ở nhà.

Trời sinh ai đó dường như còn cảm thấy như vậy không đủ mê hoặc, không đủ trêu người, giọng nói còn từ tính hơn thường ngày, bình tĩnh không gợn sóng nói: "Mạn Mạn, chúng ta chưa từng làm ở nơi như thế này, không biết hiệu quả thế nào nhỉ?" Oanh, Giang Mạn chỉ cảm thấy như bị một tiếng sét đánh trúng.

Cô kinh hoàng nhìn Lục Minh, bị lời nói lưu manh như vậy của anh dọa cho tái mặt, dường như không ngờ lời nói như vậy lại phát ra từ miệng người đàn ông lạnh lùng vô vị này.

Anh ta có ý gì?

Muốn làm bậy ở văn phòng sao?

Cô run rẩy chỉ vào Lục Minh: "Lục Minh, rốt cuộc anh đang nói bậy bạ gì vậy?" "Anh đùa em thôi, anh phải xử lý công việc rồi, em cứ chơi ở một bên đi." Lục Minh lại khôi phục dáng vẻ lạnh lùng như thường lệ, dường như người vừa rồi vô tư trêu chọc không phải là anh vậy.

Ừm.

Người đàn ông này rốt cuộc coi cô là gì, mèo con chó con, rảnh rỗi không có việc gì thì lôi ra trêu đùa.

Đáng ghét quá, phải làm sao đây, cô muốn cắn anh vài cái quá.

Giang Mạn hằn học nhìn Lục Minh, Lục Minh xoa xoa tóc cô, sau đó đi đến bàn làm việc, cởi quân phục, xắn tay áo lên, vô tư xử lý tài liệu.

Cả quá trình đó anh ta làm thật gọn gàng và nhanh nhẹn.

Giang Mạn tức giận giậm chân, liếc nhìn đống bánh ngọt bên cạnh, cố ý đi đến bên cạnh anh, nhét những thứ ngọt nhất vào miệng anh.

Bất kể cô nhét thứ gì, Lục Minh đều ăn hết, người bình thường không thích đồ ngọt như anh vậy mà mày cũng không nhăn lấy một cái, dường như ăn rất ngon lành.

Thôi được rồi, so kiên nhẫn với người đàn ông này cô nhận thua, không có gì là anh ta không thể chịu đựng được.

Giang Mạn cảm thấy buồn chán, cô tự mình đi vào phòng nghỉ ngơi.

Lục Minh nhìn bóng lưng có chút buồn bực của cô, mỉm cười lắc đầu, ánh mắt cưng chiều vô cùng.

Giang Mạn cảm thấy mình thật sự rất kỳ lạ, dù trong lòng còn có chuyện chưa nói với Lục Minh, nhưng chỉ cần ở bên cạnh anh, cô liền cảm thấy an tâm, lập tức đi vào giấc ngủ.

Khi tỉnh dậy, cô phát hiện mình đang nằm trong lòng Lục Minh, anh nằm thẳng người, bàn tay nhỏ của cô từ từ vuốt ve ngũ quan của anh, cuối cùng dừng lại ở môi anh.

Đôi môi đàn ông không dày không mỏng, không cho người ta ấn tượng bạc bẽo, ngược lại còn khiến người ta có một cảm giác an tâm.

Sống mũi cao thẳng cũng khiến anh tăng thêm vài phần anh khí, lông mi lại dài đến nghịch thiên, tóm lại, ngũ quan như vậy dù là nhìn riêng từng phần, hay nhìn tổng thể, đều vô cùng hoàn hảo.

Đúng là một anh lính đẹp trai, trách không được có nhiều phụ nữ tiến lên không ngừng, tiếc là chỉ có cô có vinh hạnh này, được anh chọn làm phu nhân Lục.

Nghĩ đến đây, Giang Mạn khẽ bật cười thành tiếng. "Không ngờ vợ anh cũng là một cô nàng mê trai." Bình thường anh còn thật sự không nhìn ra.

Trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên tiếng cười của Lục Minh, Giang Mạn giật mình lập tức rụt tay về, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Lục Minh kéo cô vào lòng, dùng cằm cọ cọ vào hõm cổ cô. "Lục Minh, đừng nghịch, nhột quá." "Mạn Mạn, có phải xảy ra chuyện gì rồi không?" "Cũng không có gì, chỉ là cảm thấy có chút bực bội.

Sáng nay bà lão Lan gọi điện muốn nhận con làm cháu gái nuôi, con cảm thấy thái độ của bà ấy dường như lại nhiệt tình hơn một chút." Giang Mạn thành thật kể lại chuyện hôm nay cho Lục Minh.

Nghe vậy, đáy mắt Lục Minh hiện lên vẻ u thâm: "Có thêm người quan tâm em không tốt sao?" "Tốt gì mà tốt, 'thiên hạ không có bữa trưa miễn phí', em không cảm thấy mình có điểm gì đặc biệt khiến người ta yêu thích cả.

Lục Minh, em rất bất an, luôn cảm thấy sắp có chuyện gì đó xảy ra." Giang Mạn mắt rưng rưng nhìn Lục Minh, từ khuôn mặt anh có thể thấy được sự bất an của cô. "Sợ gì chứ, bất kể xảy ra chuyện gì anh sẽ luôn ở bên cạnh em.

Bà ấy muốn nhận em làm cháu gái nuôi, nếu em không vui thì có thể không nhận, bà ấy còn có thể ép buộc em sao?

Em cũng không cần lo lắng sẽ đắc tội nhà họ Lan, nhà họ Lục chúng ta không sợ đâu." Bất kể cô và nhà họ Lan có ràng buộc gì, cô cũng chỉ là vợ anh, mẹ của con anh, anh không cho phép người khác làm hại cô. "Nếu em từ chối thật sự có được không?

Có gây ra ảnh hưởng bất lợi gì cho nhà anh không?" "Nghĩ nhiều quá rồi, em đừng quên chồng em có thân phận gì." Sau khi được Lục Minh khai thông tư tưởng, Giang Mạn đã có chủ ý, cô sẽ không vô duyên vô cớ chấp nhận ý tốt của bà lão Lan, cô tin vào con người Lục Minh, không cần thiết phải tự mình tìm một chỗ dựa như vậy. "Được, cứ làm như vậy đi." "Đừng nghĩ nhiều nữa, lát nữa chúng ta về biệt thự nhà Lục, ông nội đã sai người chuẩn bị đồ ăn ngon rồi." "Ừm." Bữa cơm gia đình cuối tuần là truyền thống của nhà họ Lục, bất kể ngày thường công việc có bận rộn đến mấy, đến cuối tuần mọi người đều ngoan ngoãn trở về biệt thự, cả gia đình quây quần bên nhau, ấm áp vô cùng.

Khi hai người đến nơi, mọi người đều đang ngồi trong phòng khách trò chuyện, Lục Niệm Nhất và Lục Tử Mặc ngồi ở cửa, không biết vì sao lại cãi nhau không ngớt.

Lục Niệm Nhất giống như một cô bé vô lại vậy, nắm tay đánh Lục Tử Mặc, Lục Tử Mặc nhíu mày, vẻ mặt mặc kệ cho cô bé làm gì thì làm.

Đánh vài cái, thấy anh trai không phản ứng, Lục Niệm Nhất liền ôm cổ Lục Tử Mặc khóc òa lên, rõ ràng là người gây chuyện, vậy mà lập tức biến thành bên chịu uất ức tày trời. "Niệm Niệm, con lại bắt nạt anh trai à?" Giang Mạn cười nói.

Thấy cuối cùng cũng có người để ý đến mình, Lục Niệm Nhất khóc lóc nhào tới, ôm chặt đùi Giang Mạn: "Ô ô, bác gái, ô ô." Bố không có ở đây mọi người đều không thương con nữa, buồn quá.

Giang Mạn nhìn cô bé mít ướt, thương lắm, bế cô bé lên, nhẹ nhàng vỗ lưng: "Niệm Niệm ngoan, nói cho bác gái biết, ai bắt nạt con nào." "Anh trai hư, anh trai không thèm để ý đến con." Giang Mạn: "..." Quả nhiên là tư duy của tiểu công chúa, nhất định phải mọi người đều xoay quanh cô bé.

Chương 740

"Con đánh anh trai, chẳng lẽ là muốn anh trai đánh trả sao?" Lục Niệm Nhất mở to đôi mắt long lanh: "Không muốn, không được đánh con, con là em gái." Giang Mạn không nhịn được bật cười thành tiếng, ngay cả Lục Minh cũng thấy buồn cười, cô bé này đúng là bị Lục Sâm cưng chiều hư rồi. "Mạn Mạn, em đừng để ý đến nó, em càng để ý nó càng làm tới." Mạc Noãn cười nói.

Chỉ cần Lục Sâm không có ở đây, chị ấy có đủ mọi cách để trị cô bé này.

Lời Mạc Noãn vừa dứt, bên ngoài đã vang lên tiếng xe ô tô, Lục Niệm Nhất lập tức ngừng khóc, giãy giụa từ trong lòng Giang Mạn xuống, rồi chạy ra ngoài. "Niệm Niệm, con muốn đi đâu." Giang Mạn vừa định đuổi theo, thì nhìn thấy Lục Sâm từ gara ô tô bước ra, dưới ánh hoàng hôn, thân hình anh cao lớn, mặc một bộ vest lịch lãm, trên mặt nở nụ cười cưng chiều, tao nhã đi về phía Lục Niệm Nhất.

Dù đã là bố của hai đứa trẻ vẫn phong độ ngời ngời.

Cô bé ngẩng đầu, dang hai tay, khẽ nghiêng đầu, cười tít mắt nhìn bố mình.

Giang Mạn cười cười, đàn ông nhà họ Lục quả nhiên đều có sức hút vô cùng, không biết tương lai ai có phúc phận cưới được Lục Niệm Nhất đây.

Lục Sâm bế con gái lên, Lục Niệm Nhất chủ động tặng cho anh một nụ hôn thơm, trong lòng Lục Sâm, cô bé bất đắc dĩ vặn vẹo, rồi hậm hực nói với Lục Sâm: "Bố ơi, có người bắt nạt con?" "Ai dám bắt nạt cục cưng nhà chúng ta?" Lục Niệm Nhất ôm cổ Lục Sâm, vẻ mặt như muốn cùng bố đi báo thù.

Trong phòng khách, cô bé giơ tay chỉ hết lượt những người có mặt, đến lượt Giang Mạn và Lục Minh, cô bé cao quý mà hạ tay xuống.

Vẻ mặt cô bé nắm tay bố đòi công bằng thật sự chọc cười cả gia đình, trong phòng khách tràn ngập tiếng cười nói vui vẻ.

Lục Minh nhân lúc mọi người đang trò chuyện mà ra hiệu cho Tần Tuệ một ánh mắt, hai mẹ con đi ra sân. "A Minh, con có chuyện muốn nói với mẹ sao?" Tần Tuệ hiểu tính con trai, sẽ không vô duyên vô cớ tìm mình nói chuyện.

Lục Minh cũng không vòng vo, trực tiếp hỏi: "Mẹ, chuyện về nhị thiếu Lan con biết được bao nhiêu?" Tần Tuệ dừng lại một chút: "Hành Chi, chúng ta đã hơn hai mươi năm không gặp rồi, sao con lại đột nhiên hỏi về cậu ấy?" Nhị thiếu Lan tên thật là Lan Hành Chi, nhưng người ngoài đều gọi cậu ấy là nhị thiếu, hoặc là Lan nhị thiếu, rất ít người gọi thẳng tên cậu ấy.

Lục Minh kể lại những chuyện xảy ra mấy ngày nay cho Tần Tuệ, Tần Tuệ có chút khó tin nhìn Lục Minh, lắp bắp nói: "A Minh, con đừng nói vậy, Mạn Mạn thật sự rất giống Hành Chi, mẹ luôn cảm thấy Mạn Mạn cho mẹ một cảm giác quen thuộc, xem ra là vì con bé giống Hành Chi." Nhắc đến người bạn cũ nhiều năm về trước, Tần Tuệ cũng có chút xúc động, năm đó họ nương tựa lẫn nhau trên thương trường, cậu ấy đã dạy cô không ít điều, giữa họ giống như anh em thân thiết, cũng giống như thầy trò. "Vậy mẹ nói, Mạn Mạn có thể có quan hệ với nhà họ Lan sao?" "Bà lão Lan không phải là người tùy tiện phát lòng tốt đâu, bà ấy đã muốn nhận Mạn Mạn làm cháu gái nuôi, vậy thân phận của Mạn Mạn đã được xác định không nghi ngờ gì nữa, có thể thật sự là con gái của Hành Chi.

Năm đó bạn gái của Hành Chi mẹ đã từng gặp, họ rất yêu nhau, cũng rất xứng đôi." "Vậy bọn họ đâu rồi?" Tần Tuệ suy nghĩ một lát, khẽ nhắm mắt lại, đau buồn nói: "Theo mẹ được biết, người phụ nữ đó đã bị bà lão Lan xử lý, Hành Chi quá đau buồn nên mới rời khỏi thành phố A.

Lần cuối mẹ gặp Hành Chi, cả người cậu ấy đều sụp đổ, giống như một người mất trí vậy, câu duy nhất cậu ấy nói với mẹ là, cậu ấy không muốn sống nữa." Họ quen nhau lâu như vậy, cô chưa bao giờ thấy cảm xúc như vậy trên người Lan Hành Chi, dường như cả thế giới của cậu ấy đã sụp đổ trong chốc lát, chìm vào một màn đêm đen tối.

Năm đó cô cứ nghĩ đương nhiên là vì người phụ nữ cậu ấy yêu đã bị bà lão Lan hại chết, không ngờ giữa chừng còn có một đứa con, cậu ấy đã phải chịu đòn đánh kép từ người yêu và con gái.

Lục Minh mày giật giật, suy ngẫm ý nghĩa sâu xa của hai chữ "xử lý", không cần nói cũng biết, chắc chắn là thủ đoạn tàn nhẫn.

Bí mật của các gia tộc hào môn anh cũng từng nghe nói một vài điều, để đạt được mục đích không từ thủ đoạn nào, thật khiến người ta rùng mình. "Vậy thì, Mạn Mạn thật sự không thể nhận bà lão kia làm người thân rồi, nếu không sau này con bé biết được sự thật thì phải làm sao." Khoảnh khắc này, Lục Minh đau lòng cho Giang Mạn, rõ ràng sinh ra trong một gia đình không tệ, đáng lẽ ra phải được cha mẹ yêu thương, vậy mà cả gia đình ba người lại bị người thân ruột thịt sống sờ sờ chia lìa.

Nghĩ lại, người đã bỏ rơi cô bé năm đó chắc chắn không phải là cha mẹ ruột của cô bé, trong đó ắt hẳn còn có ẩn tình khác.

Tần Tuệ cũng thở dài một hơi, liếc nhìn ra cửa, cảm thán: "Không ngờ xuất thân của Mạn Mạn lại như vậy, thật sự là một đứa trẻ đáng thương, A Minh, con phải quan tâm Mạn Mạn nhiều hơn một chút, cô bé này không dễ dàng đâu." Từ nhỏ bị bỏ rơi, lớn lên trong sự hành hạ của Tống Liên, sau đó lại một mình nuôi Lục Dao khôn lớn, thật sự không dễ dàng. "Mẹ, con biết rồi." "Nếu đã như vậy, cố gắng đừng để Mạn Mạn tiếp xúc với người nhà họ Lan, bà lão này bây giờ mới nhớ ra mình có một đứa cháu gái, ban đầu làm gì vậy, sau này đừng để ý đến, thật sự quá đáng rồi." Giang Mạn chợt phát hiện Lục Minh không có trong phòng khách, liền đi tìm.

Cô thấy Lục Minh và Tần Tuệ đang đứng dưới gốc cây, không biết đang nói chuyện gì mà mẹ chồng trông có vẻ tức giận, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Giang Mạn không kìm được bước tới.

Lục Minh thính lực cực tốt, dù quay lưng lại với Giang Mạn vẫn nghe ra tiếng bước chân của cô, liền ra hiệu cho Tần Tuệ.

Hai người lập tức dừng cuộc trò chuyện.

Tần Tuệ cứ cười tủm tỉm nhìn Giang Mạn đi đến.

Hồi đó, khi bà chưa quen Lục Nam Thiên, Lan Hành Chi chưa có người yêu, bà và Hành Chi từng đùa rằng hai người họ không thể ở bên nhau, nhưng sau này con cái của họ có thể đính ước từ bé, coi như bù đắp phần nào sự tiếc nuối khi họ không thể đến với nhau.

Nào ngờ, lời nói thành sự thật, nhiều năm sau, dưới sự sắp đặt của duyên phận, họ thật sự trở thành thông gia, chỉ là cố nhân kia không biết còn sống hay đã mất.

Nếu Hành Chi biết con gái mình gả cho con trai bà, chắc cũng sẽ rất vui.

Giang Mạn vừa đi đến gần, Tần Tuệ liền ôm chầm lấy cô thật chặt.

Giang Mạn ngẩn người, miệng hơi hé, hoàn toàn không ngờ mẹ chồng lại có hành động như vậy.

Sau giây phút bất ngờ ngắn ngủi, cô liền thản nhiên đón nhận, thả lỏng cơ thể đang hơi căng cứng.

Vòng tay của Tần Tuệ đặc biệt ấm áp.

Giang Mạn cảm nhận được hơi ấm của tình mẫu tử trên người bà, nồng nàn đến mức từng chút một thấm vào lòng cô.

Đây là điều cô chưa bao giờ cảm nhận được từ Tống Liên, người mà chỉ dành cho cô những cái nhìn khinh bỉ.

Từ nhỏ đến lớn, Tống Liên dường như chưa bao giờ ôm cô như thế, đến nỗi cô gần như đã quên mất cảm giác về mẹ.

Khoảnh khắc này, Giang Mạn vô cùng quyến luyến, đầu cô vô thức tựa vào vai Tần Tuệ.

Lục Minh nhìn hai người phụ nữ đang ôm nhau, ánh mắt tràn ngập sự ấm áp vô tận.

Đây là hai người phụ nữ anh yêu nhất.

Thấy họ thân thiết như mẹ con, anh cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Anh cũng vô cùng may mắn khi được sinh ra trong một gia đình như thế này, nơi các bậc trưởng bối và người thân đều đặc biệt cởi mở, không xem hôn nhân của họ như bất kỳ món hàng nào.

Nếu sinh ra trong một gia đình như nhà họ Lan, không biết mọi chuyện sẽ thành ra thế nào.

Chương 741

"Mạn Mạn, mẹ muốn ôm con quá." Tần Tuệ vẫn luôn là một người phụ nữ thông tuệ, rất giỏi bày tỏ cảm xúc của mình, không hề che giấu.

Câu nói bình dị, thân thương này khiến mắt Giang Mạn lập tức đỏ hoe, giọng cô nghẹn lại, khẽ thốt lên: "Mẹ..." "Khóc gì chứ, đừng khóc, có mẹ ở đây lo hết mọi chuyện rồi." Tần Tuệ lau khóe mắt cho Giang Mạn.

Giang Mạn gật đầu thật mạnh, "Mẹ ơi, mẹ tốt với con quá." "Con là con dâu của mẹ, mẹ không tốt với con thì tốt với ai đây?" Giang Mạn có chút không chịu nổi ánh mắt cưng chiều của Tần Tuệ, má ửng hồng, cô đứng thẳng dậy từ vòng tay bà, hỏi: "Mẹ ơi, hai người đang nói chuyện gì vậy ạ?" "Đang nói về con đấy, nói chuyện hai đứa con khi nào sinh đứa thứ hai." "Mẹ ơi, chuyện này đâu thể vội được, con và Lục Minh vẫn luôn thuận theo tự nhiên mà." Tần Tuệ cười nhìn Giang Mạn, "Được rồi, đó là chuyện của hai đứa, hai đứa muốn thế nào mẹ cũng không can thiệp.

Mà con đó, mới có một lát mà không rời A Minh được rồi à?

Còn đi ra tìm người nữa." "Mẹ ơi, đâu có chuyện đó, con chỉ bảo Lục Minh đi đón Nghiêu Nghiêu thôi, thằng bé này cả ngày không chịu về nhà." Tần Tuệ khẽ gõ lên trán Giang Mạn, "Càng che càng lộ, đừng tưởng mẹ không hiểu ý con.

Có gì mà phải ngại, ngày xưa mẹ cũng bám ba con lắm, hận không thể dính lấy ông ấy hai mươi bốn tiếng một ngày." Giang Mạn khoác tay Tần Tuệ, cười đến cong cả mắt.

Tần Tuệ cũng rất hiểu chuyện, nói vài câu rồi rời đi.

Giang Mạn khoác tay Lục Minh, hỏi: “Lục Minh, nếu Nghiêu Nghiêu không phải con của nhà họ Lục, nếu em là một người mẹ đơn thân có con, liệu mẹ có còn đối xử tốt với em như vậy không?” Lục Minh không chút do dự gật đầu, “Sẽ chứ, chỉ cần em là người anh đã chọn.” “Lục Minh, em thật sự rất may mắn khi lấy được anh.” Không chỉ vì anh, mà còn vì anh có gia đình yêu thương.

Cùng lúc đó, Lục Nghiêu và Mạc Hữu An đang ăn đồ ăn ở KFC.

Mạc Hữu An đặc biệt thích ăn khoai tây nghiền, cái chén nhỏ xíu mà ăn khỏe không tưởng, Lục Nghiêu liền đút từng muỗng nhỏ cho cô bé.

Mạc Tử Hi cũng rất vô tư, không chút lo lắng nào, trực tiếp đến trung tâm thương mại gần đó mua đồ, chỉ để lại Lục Nghiêu trông nom Mạc Hữu An.

“An An, no chưa?” “Còn muốn mấy miếng nữa.” Mạc Hữu An chỉ vào miếng gà rán, đôi mắt long lanh nhìn Lục Nghiêu.

Lục Nghiêu đương nhiên không thể từ chối ánh mắt như vậy, “Được rồi, nhưng chỉ được ăn hai miếng thôi nhé, ăn nhiều cái này không tốt cho sức khỏe.” Mạc Hữu An chớp chớp mắt, bĩu môi gật đầu, cô bé cảm thấy anh trai này thật phiền, chuyện gì cũng muốn quản.

“An An, anh là vì tốt cho em thôi.” Lục Nghiêu xoa xoa má nhỏ của Mạc Hữu An.

“Ôi, đây không phải thằng nhóc họ Lục sao?

Cô bé xinh đẹp bên cạnh cậu là ai thế?” Lục Nghiêu bỗng ngẩng phắt đầu, phấn khích nhìn người trước mặt, lớn tiếng reo lên: “Ông chú đẹp trai!” Ông chú đẹp trai dường như lại càng đẹp trai hơn, không hề phụ cái biệt danh mà cậu đặt cho.

Lục Nghiêu cảm thấy ngay cả vẻ ngoài của ba mình cũng không sánh bằng ông.

“Kêu to thế làm gì, tôi có điếc đâu.” Người đàn ông trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Lục Nghiêu, hai chân bắt chéo tao nhã.

Người đàn ông đã ngoài năm mươi nhưng vẫn tỏa sáng.

Lục Nghiêu thè lưỡi, hỏi: “Ông chú đẹp trai, sao chú lại ở đây?” “Tôi đặc biệt vào đây tìm cậu đấy.” Ông ấy đi theo thằng nhóc này vào.

Chẳng hiểu sao, ông lại đặc biệt thích cái thằng nhóc thối này, thấy người phụ nữ đi cùng chúng rời đi, ông không yên tâm nên đi theo vào.

Nào ngờ, lại thấy nó như một người lớn tí hon đang đút đồ ăn cho một cô bé.

Cô bé trông rất đáng yêu, nhưng lại giữ vẻ mặt nghiêm túc pha chút ngây thơ.

Lục Nghiêu hớn hở nhìn người đàn ông, “Sao chú biết con ở đây?” “Thấy thì biết chứ.

Mà này, đây là em gái cậu à?” Người đàn ông chỉ Mạc Hữu An.

Lục Nghiêu cười hắc hắc, rồi ghé vào tai ông ta nói: “Không phải em gái đâu ạ, là vợ tương lai của con đấy.” “Ôi chao, thằng nhóc này ghê gớm thật, có vài phần phong thái của tôi hồi nhỏ đó.” Cứ gặp cô bé xinh đẹp là muốn cưới về nhà.

“Chú tin lời con nói ạ?” Lục Nghiêu mở to mắt nhìn người đàn ông.

Lời này của cậu, ba cậu chỉ miễn cưỡng tin, mẹ cậu thì hoàn toàn không tin, họ đều cho rằng cậu còn nhỏ, chẳng hiểu gì cả.

“Đương nhiên là tin rồi, cô bé đáng yêu thế này ai mà chẳng yêu mến.” Người đàn ông định chạm vào má Mạc Hữu An, cô bé lập tức kiêu ngạo quay đi.

Người đàn ông không tin vào điều đó, liền trực tiếp ôm Mạc Hữu An vào lòng.

Mạc Hữu An giãy giụa tay chân nhỏ bé, lạnh lùng nhìn người đàn ông.

“Cô bé, người nhỏ mà gan không nhỏ chút nào, vậy mà không khóc, tôi thích cái tính kiêu ngạo này của cháu đấy.” “Ông chú đẹp trai, chú nhẹ nhàng một chút, đừng dọa An An, An An là con gái mà.” “Bây giờ đã bắt đầu bảo vệ người ta rồi à?” “Cái này đương nhiên phải bảo vệ rồi ạ, phải để em ấy thích con, sau này mới cam tâm tình nguyện gả cho con chứ.” “Vậy thì cậu phải trông chừng kỹ vào đấy, cô bé này lớn lên chắc chắn sẽ là một mỹ nhân, không chừng có biết bao nhiêu người sẽ theo đuổi cô bé cho mà xem.” Người đàn ông cả đời gặp gỡ vô số người, rất chắc chắn cô bé này lớn lên sẽ không phải là dạng vừa đâu.

“Không cần chú nói con cũng biết, bây giờ đã có một thằng nhóc thối mới mấy tháng tuổi cứ bám lấy em ấy rồi, chẳng khiến người ta yên tâm chút nào.” Người đàn ông nhếch mép, cười không ngớt, “Ôi, có tình địch nhỏ rồi sao?” “Tạm tính là vậy ạ, nhưng con không sợ đâu.” Mạc Hữu An cùng lắm cũng chỉ là đứa trẻ hơn hai tuổi, đương nhiên không hiểu lời họ nói.

Cô bé cứ ngồi ngoan trên đùi người đàn ông, hưởng thụ sự phục vụ của Lục Nghiêu.

Lục Nghiêu đột nhiên nhớ ra điều gì đó, hỏi: “Ông chú đẹp trai, chú tên là gì ạ?

Chúng ta cũng coi như quen nhau rồi, nhưng con vẫn chưa biết tên chú.” Hôm đó cậu thấy chứng minh thư của ông, tiếc là trên đó ghi một cái tên tiếng Anh dài ngoằng, cậu cũng không hiểu.

“Cậu cứ gọi tôi là đẹp trai là được, cần gì biết tên tôi làm gì?” “Đương nhiên là cần rồi, cứ gọi là ông chú đẹp trai mãi thì sao được.

Chú họ gì?

Tên tiếng Trung là gì?” Họ à, ông đã sớm không còn thừa nhận cái họ đó của mình nữa, đó chỉ là một trò đùa.

“Tôi không có họ.” Lục Nghiêu ngẩn người, “À, con biết rồi, chú họ Ngô.” Ông chú đẹp trai này thật là ấu trĩ, lại dùng cách này để kiểm tra trí thông minh của cậu.

Cậu là thiên tài nhí với chỉ số IQ cao, câu hỏi như vậy thật quá đơn giản.

“Không có họ” thì chẳng phải là “Ngô” (không, no).

Người đàn ông sảng khoái cười nói: “Đúng vậy, tôi họ Ngô, không ngờ thằng nhóc cậu lại thông minh thật.” “Vậy sau này con gọi chú là ông Ngô được không ạ?” Người đàn ông nhíu mày ngay lập tức, “Ông gì mà ông, gọi tôi là chú Ngô đẹp trai, hoặc là đẹp trai thôi.” “Đúng là mê trai quá mà, một người đàn ông lớn tuổi rồi mà không dám đối mặt sự thật, già là già rồi.” “Vậy tôi đây, một người đàn ông già này mời cậu ăn một bữa thì sao?” “Con muốn gọi món gì cũng được ạ?” “Không thành vấn đề.” Người đàn ông và Lục Nghiêu cứ thế trò chuyện qua lại.

Người trợ lý đi cùng ông vẫn đứng đợi bên cạnh, liên tục bị các cuộc điện thoại dồn dập tấn công, lo lắng không yên.

Còn có một cuộc họp quan trọng đang chờ ông ấy, vậy mà ông ấy lại hay rồi, chạy đến KFC trò chuyện với một đứa trẻ con, còn thảo luận những chủ đề kiểu đẹp trai hay không đẹp trai, thật sự khó mà tin nổi.

Hơn nữa còn muốn mời đứa bé này ăn cơm, không biết sẽ kéo dài đến bao giờ nữa.

Chương 742

“Thưa Chủ tịch, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta nên đi rồi ạ.” Trợ lý không nhịn được nhắc nhở.

“Hủy cuộc họp hôm nay đi.” “Thưa Chủ tịch, e rằng không ổn ạ.

Hôm nay chúng ta phải thảo luận về việc vào thị trường A, người của các chi nhánh trên toàn quốc đã chuyên tâm từ khắp nơi đổ về, đã đợi Chủ tịch cả buổi chiều trong phòng họp rồi.” Ánh mắt người đàn ông đột nhiên chùng xuống, không hài lòng nhìn trợ lý, “Tôi nói hủy là hủy, cậu không hiểu lời tôi nói sao?

Nếu không liên quan thì có thể thu dọn đồ đạc mà đi rồi.” Trợ lý nghẹn lời, “Vâng, tôi sẽ thông báo ngay cho mọi người.” “Ông chú đẹp trai, nếu chú có việc thì cứ đi làm trước đi ạ, đợi sau này mời Nghiêu Nghiêu ăn cơm cũng được.” Lục Nghiêu là một đứa trẻ hiểu chuyện, nghe thấy người đàn ông có việc bận, liền lập tức đưa ra lời đề nghị đầy ân cần.

“Tôi có việc gì đâu, không bận chút nào, mời cậu và cô vợ nhỏ của cậu ăn cơm là quan trọng nhất.” Trợ lý nghe vậy chỉ muốn khóc, không bận chút nào ư?

Quả nhiên vị Chủ tịch này vẫn luôn tùy hứng như vậy, càng lớn tuổi càng không đáng tin.

Tầm quan trọng của cuộc họp này vậy mà không bằng một đứa trẻ con.

Nếu những người kia biết rằng người mà họ đợi cả buổi chiều để gặp, lúc này đang đi cùng một đứa trẻ ăn cơm, không biết sẽ nghĩ sao.

Lục Nghiêu bĩu môi nhỏ, chỉ vào người trợ lý ở đằng xa, mềm mại nói: “Ông chú đẹp trai, trợ lý của chú trông mặt như đang bị táo bón ấy ạ.” Nghe vậy, người đàn ông sảng khoái bật cười, sắc mặt trợ lý biến thành màu gan heo, suýt chút nữa thì ngã quỵ.

Đúng lúc này, Mạc Hữu An kéo kéo Lục Nghiêu, “Anh Nghiêu Nghiêu, An An muốn đi tè.” “An An đừng vội, anh đưa em đi ngay.” Lục Nghiêu không dám chần chừ, lập tức đưa Mạc Hữu An đi vệ sinh, còn hét vọng về phía người đàn ông: “Ông chú đẹp trai, giúp tụi con trông đồ nhé.” “Yên tâm, đi đi, tôi ở đây đợi hai đứa, đồ đạc sẽ không mất đâu.” Người trợ lý hoàn toàn không chống đỡ nổi sự oanh tạc của quá nhiều cuộc điện thoại, sau khi gửi thông báo hủy cuộc họp qua nền tảng chuyên dụng của công ty liền tắt máy, cười khổ đứng cạnh người đàn ông.

“Thưa Chủ tịch, đứa bé này là người thân của ngài sao?” “Không phải, mới quen vài ngày trước, thấy hợp duyên.” Trợ lý: “……” Quả nhiên không thể mong đợi có lý do gì hay ho, đây chính là một người hành sự tùy tâm sở dục, mấy chục năm như một, làm việc chỉ dựa vào sự yêu ghét chủ quan.

Một người đứng đầu Tập đoàn Thiên Thịnh đường đường là vậy mà lại ở đây trông đồ cho hai đứa trẻ, cũng chịu thua luôn.

“Thưa Chủ tịch, vậy ngài đã quyết định chưa?

Trụ sở chính của công ty rốt cuộc có chuyển đến Thành phố A hay không?” Mục đích chính của chuyến trở về nước lần này của họ là bàn bạc vấn đề di dời trụ sở chính của công ty.

“Luật cũ thôi, xem đối thủ ở đây có đáng để tôi ở lại không đã.” Trợ lý lại thở dài bất lực.

Các công ty khác cân nhắc việc di dời trụ sở chính, phần lớn là điều chỉnh chiến lược kinh doanh, nhưng họ thì không.

Trụ sở chính của công ty họ trong mười năm đã di dời sáu bảy lần rồi.

Vị Chủ tịch của họ hễ nghe nói ở đâu có kỳ tài giới kinh doanh là sẽ đến đó, rồi đánh bại người ta xong lại đổi chỗ khác, cứ như đánh du kích vậy.

Cuộc đời ông dường như không có niềm vui nào khác ngoài việc này.

Mở công ty cứ như chơi đùa, hiện tại đã có rất nhiều chi nhánh ở các quốc gia.

Bây giờ, ai nghe đến cái tên Nikolai mà không sợ hãi?

Ông ta có thể trong vài ngày đánh đổ một tập đoàn, không tốn chút sức lực nào cũng có thể khiến một nhân vật kỳ cựu được ca tụng trong giới kinh doanh sụp đổ.

Ông ta đã tạo ra hết kỳ tích này đến kỳ tích khác.

Anh ta còn lo lắng cho người mà Thành phố A đã nhắm trúng, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn sẽ thảm bại.

Đúng lúc này, điện thoại trẻ em đặt trên bàn reo lên.

Nghe tiếng chuông ngây thơ đó, khóe môi người đàn ông giật giật.

“Thưa Chủ tịch, có nghe không ạ?” “Tắt đi.” Người đàn ông nói mà không chút biểu cảm.

Nhưng không lâu sau, điện thoại lại reo lên.

Trợ lý nhìn một cái, nói: “Là mẹ của đứa bé đó gọi đến, chắc là lo lắng cho nó.” Người đàn ông thực sự thấy tiếng chuông đó rất phiền, liền trực tiếp bắt máy, lạnh lùng nói: “Alo.” Bên này Giang Mạn giật mình, tưởng mình gọi nhầm số, liền lập tức cúp máy.

“Sao vậy?

Mạn Mạn?” Lục Minh hỏi.

“Em hình như gọi nhầm số rồi, là giọng một người đàn ông, giọng nói lạnh lùng, nghe hơi đáng sợ.” Giang Mạn vừa trả lời Lục Minh vừa gọi lại, “Không đúng nha, em không gọi nhầm, đây đúng là số của Nghiêu Nghiêu mà.” Giang Mạn không tin, lại bấm gọi lần nữa.

Người đàn ông nhìn chiếc điện thoại không ngừng reo, lại bắt máy, “Alo.” Lần này Giang Mạn rất khẳng định mình không gọi nhầm số.

Người bắt máy không phải Lục Nghiêu, lòng cô đột nhiên thắt lại, kích động nói: “Ông là ai?

Sao lại cầm điện thoại của con trai tôi?” Giọng nói này nghe khá hay, vừa nhẹ nhàng vừa mềm mại, là loại giọng ông ta thích.

Người phụ nữ ông yêu nhất cũng có giọng nói như vậy, bất kể ông mệt mỏi hay kiệt sức đến đâu, chỉ cần nghe thấy là toàn thân lại tràn đầy sức lực.

Lan Hành Chi kiên nhẫn hơn một chút, thiện ý trả lời: “Con trai cô đưa cô bé bạn gái nhỏ của nó đi vệ sinh rồi.” “An An ạ?” “Hình như thằng nhóc thối đó gọi vậy.” Giang Mạn mím môi, trái tim vẫn luôn treo lơ lửng giờ đã yên tâm phần nào.

Nhưng cô rất chắc chắn mình chưa bao giờ nghe thấy giọng nói này, “Vậy ông là ai?

Tại sao lại cầm điện thoại của con trai tôi?” “Tôi là ai cô không cần biết, con trai cô nói tôi là vong niên chi giao của nó, cô chỉ cần biết tôi sẽ không làm hại nó là được.” Nói xong, Lan Hành Chi vô tình cúp điện thoại.

Một mặt, ông ta nghe giọng nói như vậy sẽ nghĩ đến người phụ nữ mình yêu nhất, mặt khác, ông ta không muốn có bất kỳ mối liên hệ nào với người nhà họ Lục.

Nhìn khắp cả Thành phố A, nếu có ai có thể nhận ra ông ta, thì đó nhất định là Tần Tuệ.

Bà ấy thông minh, tinh tế, e rằng chỉ cần người nhà họ Lục miêu tả là bà ấy có thể đoán được ông ta đã trở về.

Ông ta đã khó khăn lắm mới ẩn danh bao lâu nay, không muốn có bất kỳ sự liên quan nào đến gia đình họ Lan nữa.

Giang Mạn nghe tiếng cúp máy, không hiểu sao lại tức giận.

Thái độ gì thế này, quá ngạo mạn rồi!

Vong niên chi giao?

Chương 743

Thằng nhóc thối này mới mấy tuổi mà đã giấu họ đi kết bạn, nghe giọng thì có vẻ đã lớn tuổi thật rồi, đây là kết bạn với một ông già sao?

Giang Mạn quyết định đợi Lục Nghiêu về nhất định phải tra tấn nó, càng ngày càng quá đáng.

“Sao vậy, nhìn em tức giận thế?” “Con trai anh ở ngoài giao bạn bè lăng nhăng, lại còn là một ông già, chẳng có chút lễ phép nào, nói với em một câu đã cúp máy rồi.” Cô còn chưa kịp hỏi họ ở đâu.

“Không cần phải tức giận vì chuyện nhỏ này, em gọi điện cho Tử Hi hỏi là biết họ ở đâu mà?

Chúng ta cùng đi đón họ.” “Cũng phải, em gọi cho Tử Hi.” Khi Giang Mạn gọi, Mạc Tử Hi nói hai đứa trẻ đang ở KFC.

Giang Mạn không nói hai lời, kéo Lục Minh đi đón người ngay.

Lục Minh nhìn dáng vẻ của cô, chỉ thấy hơi buồn cười, “Mạn Mạn, người không biết còn tưởng em đi tìm người gây gổ đấy, em có vẻ quá kích động rồi.” Giang Mạn cũng không biết mình đang tức giận vì điều gì, dường như là tức giận Lục Nghiêu, nhưng dường như cũng là tức giận người đàn ông lớn tuổi đã nói chuyện điện thoại với cô.

Tóm lại, tâm trạng cô bị ảnh hưởng rất lớn.

“Đi dạy dỗ con trai anh.” “Em cũng chỉ được cái nói mạnh miệng thôi, anh không tin em nỡ dạy dỗ nó.” Đến lúc đó, thằng nhóc Lục Nghiêu chỉ cần mềm giọng gọi mấy tiếng ‘Mẹ ơi’, chắc chắn em sẽ đầu hàng ngay.

"Anh làm ba không nên dạy dỗ nó một chút sao?" "Cũng không thể hạn chế con cái giao bạn bè mà." Lục Minh cười xoa cằm.

Trong KFC, người có tâm trạng dao động còn có Lan Hành Chi.

Những ký ức xưa ùa về từng cảnh một, gần như khiến ông nghẹt thở.

Lục Nghiêu dắt tay Mạc Hữu An quay lại bàn, "Cảm ơn ông chú đẹp trai." Lan Hành Chi nhìn hai đứa trẻ trước mặt, không kìm được ôm cả hai vào lòng, ôm thật chặt.

Ông nhớ con gái mình, một cục nhỏ xíu như vậy, ông còn chưa kịp ôm con bé tử tế, con bé đã mãi mãi nhắm mắt, chỉ có thể một mình cô đơn ở trên núi.

Ông là một người cha không xứng chức, không thể bảo vệ được con mình.

Trợ lý thấy Mạc Tử Hi đã sắp đến nơi, không nhịn được nói với Lan Hành Chi: "Thưa Chủ tịch, chúng ta phải đi rồi, người phụ nữ đó quay lại rồi." Người đàn ông khựng lại, chỉ mất vài giây để thu dọn cảm xúc của mình, lại trở lại vẻ tràn đầy ý chí.

Ông xoa đầu Lục Nghiêu, "Thằng nhóc, tôi đi trước đây, có thời gian sẽ đến trường thăm cậu." "Ông chú đẹp trai nhớ phải giữ lời nhé, có thời gian thì đến thăm Nghiêu Nghiêu nhé." "Đương nhiên rồi." Lục Nghiêu đột nhiên nhớ ra điều gì đó, hét vọng theo bóng lưng Lan Hành Chi: "Ông chú đẹp trai, tên tiếng Anh của chú đọc là gì ạ?" Lan Hành Chi quay người lại, trả lời: "Nikolai." Ngoài cửa, trợ lý hỏi: "Thưa Chủ tịch, chúng ta đi đâu?" "Đến Nghĩa trang Thanh Sơn ngoại ô." Đã đi lâu như vậy rồi, đến lúc đi thăm người ông yêu nhất rồi.

Người đàn ông và trợ lý vừa đi khỏi, Mạc Tử Hi đã vội vã chạy đến.

Cô nhận được điện thoại của Giang Mạn sợ hãi đến mức đồ đạc còn chưa mua xong đã hấp tấp quay về, “Nghiêu Nghiêu, An An, hai đứa không sao chứ?” Lục Nghiêu vẻ mặt ngây thơ, “Tụi con có thể có chuyện gì chứ?” “Con làm mẹ con sợ hết hồn rồi đấy, mẹ con nói vừa gọi điện thoại cho con thì một người đàn ông bắt máy.

Hai đứa vừa rồi ở cùng ai vậy?” Mạc Tử Hi hỏi.

Lục Nghiêu đảo mắt một cái, ông chú đẹp trai đã nghe điện thoại của mẹ cậu, lần này gay rồi, mẹ nhất định sẽ truy hỏi.

“Dì Hi, không sao đâu ạ, là người Nghiêu Nghiêu quen, vừa hay con đưa An An đi vệ sinh, chú ấy giúp con nghe điện thoại.” “Nghiêu Nghiêu, hai đứa còn quá nhỏ, sau này tuyệt đối đừng nói chuyện với những người không quen biết kỹ, xã hội phức tạp lắm, lỡ gặp phải kẻ lừa đảo thì sao, dì đưa con ra ngoài thì có trách nhiệm chăm sóc an toàn cho con, nếu con có chuyện gì thì dì biết ăn nói sao với ba mẹ con đây.” “Dì Hi, sau này Nghiêu Nghiêu sẽ chú ý ạ.” Dù sao cũng là con của người ta, Mạc Tử Hi cũng không tiện nói thêm gì.

Vì Giang Mạn và Lục Minh sắp đến, họ liền đứng đợi tại chỗ.

Bọn họ vừa đi, sắc mặt Giang Mạn lại chùng xuống.

Không nói hai lời, cô đi thẳng ra ngoài trước.

Giang Mạn có phương pháp giáo dục con cái riêng của mình, dù tức giận đến đâu cũng sẽ không mắng con trước mặt người khác.

Lục Nghiêu liếc nhìn Lục Minh, nhỏ giọng hỏi: “Ba ơi, mẹ đang giận chuyện gì vậy ạ?” “Chắc là giận con giao bạn bè lung tung đấy, lát nữa con tự biết điều một chút, đừng chọc mẹ giận nữa.” Lục Nghiêu bĩu môi, vội vàng đi theo.

Trên xe, Giang Mạn nghiêm mặt nói: “Lục Nghiêu, con có biết con sai ở đâu không?” “Con biết rồi, con không nên làm mẹ lo lắng.” “Mẹ nhớ mấy hôm trước mẹ đã nói với con rồi, bảo con đừng chạy lung tung, đừng làm mẹ lo lắng.

Mới nói con mấy ngày mà con lại phạm phải, rốt cuộc con có để lời mẹ nói vào tai không?” “Con xin lỗi mẹ, Nghiêu Nghiêu biết lỗi rồi ạ.” Lục Nghiêu cúi đầu.

“Con có biết mẹ nghe điện thoại là một người lạ bắt máy, mẹ sợ đến mức suýt lên cơn đau tim không?

Nếu con bị lạc mất thì mẹ phải làm sao một mình?” Mắt Giang Mạn đã đỏ hoe.

Lục Minh đương nhiên hiểu tâm trạng của Giang Mạn.

Cô và thằng bé này mấy năm nay vẫn luôn nương tựa vào nhau, đã sớm quen với việc không thể rời xa nhau, điều này cũng khiến cô đặc biệt nhạy cảm với những chuyện như thế.

Lục Minh nắm tay Giang Mạn và thằng bé, đúng lúc nói: “Lục Nghiêu, chuyện không quá ba, đây là lần thứ hai rồi.

Sau này không được làm mẹ con lo lắng nữa, điện thoại của mình phải luôn mang theo bên người, đừng tùy tiện đưa cho người lạ.” “Nghiêu Nghiêu sẽ chú ý ạ, lần sau sẽ không nói chuyện với người lạ nữa.” Không nói thì còn đỡ, vừa nói xong Giang Mạn liền kích động, “Lục Nghiêu, con còn muốn giấu mẹ à, hai đứa thật sự là người lạ sao?

Tại sao người đó lại nói là vong niên chi giao của con, rốt cuộc người đó là ai?” Lục Nghiêu bối rối nhìn Giang Mạn, “Mẹ ơi, con nhớ hồi nhỏ mẹ đã dạy con phải là một đứa trẻ biết giữ lời hứa.” “Đừng có nói lảng sang chuyện khác, chuyện này không liên quan gì đến lời hứa cả.” “Mẹ ơi, con đã hứa với ông chú đẹp trai đó là không nói cho bất kỳ ai biết thân phận của chú ấy, bao gồm cả ba mẹ.

Mẹ không thể để Nghiêu Nghiêu làm một người bội bạc được.” Thằng nhóc thối này, lại còn lấy lời cô nói trước đây để gây áp lực cho cô.

Hôm nay cô nhất định phải cạy miệng nó ra mới được.

“Lục Nghiêu, con rốt cuộc có nói không?” “Mẹ ơi, mẹ đừng ép Nghiêu Nghiêu được không ạ?

Nghiêu Nghiêu có thể phân biệt được ai là người tốt, ai là người xấu.

Ông chú đẹp trai đó là một người rất tốt, chú ấy sẽ không làm hại Nghiêu Nghiêu đâu.

Chú ấy có nỗi khổ riêng, con không thể tiết lộ thân phận của chú ấy.” “Người rất tốt à, con có biết người đó rất vô lễ không?

Nói chuyện với mẹ hai câu đã cúp máy rồi, bạn bè như vậy có thể kết giao sao?

Con sẽ bị chú ấy làm hư mất đấy.” Lục Nghiêu nhíu hàng lông mày nhỏ, không đồng tình nói: “Mẹ ơi, ông chú đẹp trai đó đúng là hơi lạnh lùng một chút, nhưng thật sự là một người rất tốt, hôm nay chú ấy còn mời con và An An ăn cơm nữa.” “Con thiếu tiền lắm à?

Người ta mời con một bữa cơm là mua chuộc được con rồi sao?” Lục Nghiêu cảm thấy mẹ dường như hơi vô lý, tại sao cứ khăng khăng không buông tha.

Mẹ còn chưa gặp người ta mà lại quả quyết nói người ta không phải người tốt.

Chương 744

Thằng nhóc cũng là một kẻ cứng đầu, không nói là không nói.

Cậu mím môi nhỏ, cúi đầu.

Giang Mạn đương nhiên không thể hỏi ra được gì, một mình cô dựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thằng bé cũng bĩu môi, co ro trên ghế, như một con vật cưng mất đi sự yêu thương của chủ nhân.

Lục Minh nhìn hai mẹ con họ, không hiểu sao lại thấy có chút buồn cười.

Trong lòng anh rất rõ ràng biết rằng sự giận dỗi này sẽ không kéo dài bao lâu, nên cũng không ra mặt hòa giải.

Khi ba người trở về nhà, cơm canh đã dọn lên bàn, chỉ chờ đợi gia đình ba người họ.

“Nghiêu Nghiêu, nhanh lại đây, ông nội đã mấy ngày không gặp cháu rồi.” Lục Nghiêu ngẩng đầu nhìn Giang Mạn một cái, rồi đi đến ngồi cạnh ông nội.

Ông nội nhìn ánh mắt tủi thân của cậu bé, không nhịn được hỏi: “Nghịch ngợm bị mẹ mắng hả?” “Không có đâu ạ.” Lục Nghiêu ngượng ngùng không thừa nhận.

Ông nội vỗ vỗ vai nhỏ của cậu, rồi ra hiệu cho người làm có thể bắt đầu bữa ăn.

Cả nhà vừa ăn vừa trò chuyện.

Lục Nam Triết đột nhiên nhớ ra tin tức vỉa hè hôm nay, liền nói với Lục Sâm: “A Sâm, chú nhận được tin tức, Nikolai, cái tên điên đó muốn chuyển trụ sở chính của Tập đoàn Thiên Thịnh đến Thành phố A.

Lần này đến đây khí thế hung hăng, cháu chú ý một chút, e rằng những ngày sắp tới sẽ không yên bình đâu.” “Buổi sáng cháu cũng vừa nhận được tin tức, nghe nói vẫn chưa hoàn toàn xác định.” Lục Sâm vẻ mặt bình thản, anh cũng cảm thấy cuộc sống có chút nhàm chán, có người muốn đến tìm anh “chơi” thì anh rất vui lòng tiếp đón.

Những người có mặt ở đó không mấy rõ về người kỳ lạ này.

Tần Tuệ có nghe nói qua, “Ông ta không phải là nhắm vào A Sâm đấy chứ?” Bà đã nghe nói về chuyện của người kỳ lạ này, nhưng người này vẫn luôn hoạt động ở khu vực Bắc Mỹ, sao tự dưng lại chạy đến Thành phố A.

“Rất có khả năng, hiện tại thế lực mạnh nhất ở Thành phố A chính là nhà họ Lục.

Nếu người đó thật sự muốn tìm một đối thủ, A Sâm là người đầu tiên phải đối mặt.” Lục Nam Triết phân tích.

Thằng bé cảm thấy cái tên mà người lớn đang nói có chút quen tai.

Đúng rồi, hình như hôm nay ông chú đẹp trai có nói tên tiếng Anh của chú ấy là cái này.

Chẳng lẽ ông chú đẹp trai chính là người muốn đối phó với ông nội sao?

Nghĩ đến đây, Lục Nghiêu có chút lo lắng, liền hỏi Lục Nam Triết: “Ông chú, người mà mọi người nói đó rất lợi hại sao ạ?” Lục Nam Triết cười giải thích: “Nikolai, đúng như tên gọi, là Kẻ Chinh Phục.

Người này trong giới kinh doanh được mệnh danh là ‘kẻ điên’.

Phong cách làm việc của ông ta ngoan độc, thích thách thức người khác, chỉ cần bị ông ta nhắm trúng, ông ta nhất định sẽ dùng mọi thủ đoạn để đánh bại, đó là mục tiêu theo đuổi cả đời của ông ta.

Số người thất bại dưới tay ông ta không đếm xuể.

Lần này ông nội đã rước phải phiền phức lớn rồi.” Tần Tuệ lo lắng nắm tay Lục Sâm.

Lục Sâm vỗ vỗ tay cô, ra hiệu cô đừng lo lắng, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng, làm gì có nhiều thần thoại bất bại đến thế, anh không tin cái điều đó.

Ông chú đẹp trai muốn đối phó với ông nội, Lục Nghiêu trầm mặc.

Lục Sâm ngồi ngay cạnh Lục Nghiêu, thấy cậu bé như vậy, ánh mắt lóe lên, véo véo má nhỏ của cậu, “Sao?

Lo lắng cho ông nội của con à?” Lục Nghiêu nhìn thẳng vào Lục Sâm, hỏi như một người lớn tí hon: “Ông nội có tự tin không ạ?” “Đương nhiên rồi, ông nội của con còn chưa đến mức yếu kém như vậy.

Ai thắng ai thua vẫn là ẩn số.” Lục Nghiêu cúi đầu, “À.” Lục Sâm bật cười, thằng nhóc thối này, nhất định có chuyện giấu mọi người, cái vẻ mặt này thật là không thể tin được.

“A Sâm, đừng chủ quan, cái biệt danh ‘kẻ điên’ này không phải tự nhiên mà có đâu.” Tần Tuệ lo lắng nói.

Có lẽ vì đã lớn tuổi, bà càng hy vọng nhìn thấy cả nhà hòa thuận, không muốn xảy ra bất kỳ biến cố nào nữa.

“Mẹ, con biết rồi.” Lục Sâm đáp.

Anh bây giờ đã có vợ con, làm việc đương nhiên sẽ cân nhắc nhiều hơn, sẽ không làm bừa.

Chuyện này, Giang Mạn không hiểu rõ, tâm trạng cô hôm nay không hiểu sao có chút hoảng loạn, nên cô chỉ im lặng ăn cơm.

Lục Minh nói với Lục Nam Triết: “Chú nhỏ, họ không phải doanh nghiệp bản địa, có vào được Thành phố A hay không còn phải qua từng lớp xét duyệt.

Chúng ta hoàn toàn có thể khiến họ không thể vào được ngay, để tránh gây ra rắc rối.” “A Minh nói có lý, nhưng những doanh nghiệp lớn như vậy chính phủ đang dốc sức để thu hút, sẽ không dễ dàng từ chối đâu.

Phương pháp này không khả thi.” Lục Nghiêu ăn xong cơm liền chạy vào phòng, gọi điện cho Lan Hành Chi.

Vừa nghe máy, cậu bé đã hầm hừ nói: "Chú đẹp trai, đồ lừa đảo!

Chú tiếp cận cháu có phải là muốn đối phó Lục gia chúng cháu không?

Cháu đã nghe nói rồi, chú chính là Nikolai đó, chú đến để đối phó chú nhỏ của cháu!" Lan Hành Chi vẫn đang trên núi, trăng sáng sao thưa.

Ông chỉ thấy mình ông đứng trước một bia mộ, không, nhìn kỹ thì là hai bia, một cái lớn, một cái nhỏ.

Một tay ông cầm điện thoại, một tay nhổ cỏ dại trên mộ.

Ông thản nhiên nói: "Nhóc có cái mặt mũi lớn đến thế à?

Tôi tiếp cận nhóc làm gì?" Thằng nhóc bặm môi, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc: "Cháu không cần biết!

Cháu nói cho chú biết, nếu chú dám đối phó Lục gia chúng cháu, cháu sẽ nói chú là ai ra!

Chương 745

Còn nữa, chuyện đêm đó chú lén lút chạy đến Lan gia, cháu sẽ kể hết cho bà cụ Lan đó nghe, xem chú làm sao!" Thằng nhóc tuy thích Lan Hành Chi, nhưng sự yêu thích này còn rất hời hợt, không đáng nhắc tới khi so sánh với tình yêu của nó dành cho Lục gia.

Nó khó khăn lắm mới có được một đám người nhà yêu thương mình như vậy, nó tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai phá hoại.

Ngay cả người đó là chú đẹp trai nó thích cũng không được!

Thằng nhóc thối này, dám cả gan uy hiếp ông ư?

Hắn, người trời sinh suốt hơn hai mươi năm không có nhược điểm, lần này lại thực sự bị nắm thóp.

Dù hắn có muốn trở về thành phố A, hắn cũng chỉ định lén lút đến, không muốn người khác biết hắn chính là Lan Nhị Thiếu đã mất tích gần ba mươi năm.

Tuy nhiên, cái tính cách này không phải lúc nào cũng là phong cách của hắn sao?

Khi cần vô sỉ thì phải vô sỉ!

Khuôn mặt tuấn tú vốn bị mây đen u ám bao phủ của hắn khẽ nở một nụ cười: "Thằng nhóc thối, nhóc đã nói là bạn của tôi mà.

Bây giờ nhóc đang làm gì đấy?

Uy hiếp bạn của nhóc à?

Nhóc thật vô sỉ!" "Cháu là trẻ con mà!

Cháu không cần biết vô sỉ hay không vô sỉ gì hết!

Chú chấp nhận không?" Ý ngoài lời là, nếu không chấp nhận thì cậu bé sẽ tiết lộ thân phận của hắn cho mọi người.

Một lời uy hiếp trắng trợn!

Trong đời này, người dám uy hiếp Lan Hành Chi hắn không nhiều, mà trẻ con thì lại chưa từng có.

Nếu là bình thường, kẻ nào dám khoa trương khoe mẽ trước mặt hắn thì đã sớm bị hắn ném xuống biển cho cá mập ăn rồi.

Chỉ có điều, khi lời đó phát ra từ miệng Lục Nghiêu, thì lại mang một hương vị hoàn toàn khác.

Lan Hành Chi nghe những lời lì lợm đó, bỗng dưng cảm thấy có chút buồn cười.

Hắn nghĩ một lát rồi nói: "Vậy thì xem nhóc biểu hiện thế nào đã.

Nếu nhóc dỗ dành tôi vui vẻ, tôi có thể cân nhắc tha cho Lục gia của nhóc." "Nói bậy!

Chú đừng có tự cho mình là trung tâm quá!

Tha cho chúng cháu ư?

Bây giờ là cháu tha cho chú đấy, cái tên trộm già lén lút đột nhập Lan gia kia!" Lục Nghiêu lần nữa nhắc nhở Lan Hành Chi sự thật.

Lan Hành Chi sảng khoái bật cười: "Thằng nhóc thối, tôi thích cái tính cuồng ngạo của nhóc đấy.

Chuyện này đợi lần sau chúng ta gặp lại rồi nói chuyện tử tế nhé." Hắn lại mong chờ lần gặp mặt tiếp theo của họ.

Thằng nhóc này quá hợp khẩu vị của hắn.

Thiên phú không tệ, trí thông minh online, nhan sắc cũng đủ, đi theo hắn sẽ không làm hắn mất mặt.

Nếu không phải vì sợ bại lộ thân phận, hắn thực sự rất muốn xông thẳng vào Lục gia, trực tiếp nói cho họ biết, đứa trẻ này hắn muốn rồi, nhất định phải làm người thừa kế của hắn.

Hắn đã phấn đấu nửa đời người, vậy mà ngay cả một người thừa kế cũng không có.

Cái đế quốc thương nghiệp đồ sộ này sau này không biết sẽ giao vào tay ai, thực sự đáng tiếc. "Được, lần sau nói tiếp.

À mà, cháu nghe nói hôm nay chú mắng mẹ cháu hả?

Sao chú có thể như vậy chứ, không có chút phong độ nào!

Đối xử với con gái phải có phong thái quý ông, chú không biết à?" Lục Nghiêu trách mắng, hoàn toàn quên mất rằng ở trường học, cậu bé đối với các bạn nữ nhỏ tuổi lạnh lùng và kiêu ngạo đến mức nào, làm tổn thương không ít trái tim các cô bé.

Lan Hành Chi nhíu mày, thiện cảm đối với người phụ nữ đó lập tức giảm sút.

Người đâu mà thế này, lớn tuổi rồi còn đi mách con trai mình, không sợ mất mặt à? "Là mẹ nhóc quá mít ướt thôi, không phải vấn đề của tôi." Đó là giọng điệu nói chuyện bình thường của hắn mà, lẽ nào còn phải nịnh nọt cô ta sao?

Cô ta có phải là gì của hắn đâu.

Điều Lan Hành Chi không ngờ tới là, không lâu sau, hắn sẽ tự vả mặt mình, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện. "Mẹ cháu không mít ướt đâu!

Nhất định là chú cố ý hù dọa người ta!" Lục Nghiêu không cho phép bất kỳ ai nói sai về Giang Mạn.

Cái đồ "cuồng mẹ" này, nói mẹ nó vài câu cũng không được, thật là ngây thơ quá.

Ai mà ngờ được, trên thế giới này, người tàn nhẫn nhất, cầm lợi kiếm chỉ vào mình, cũng có thể là người thân cận nhất của mình.

Đối với đứa trẻ này, Lan Hành Chi cam tâm tình nguyện nuông chiều: "Được được được, là lỗi của tôi!

Lần sau nhóc dẫn cái người mẹ 'mít ướt' đó ra đây tôi xem, tôi sẽ đích thân xin lỗi cô ta." "Xin lỗi thì không cần đâu, lần sau chú chú ý là được rồi!

Chương 746

Trong lòng Nghiêu Nghiêu, mẹ luôn đứng ở vị trí số một!" "Bố nhóc mà nghe thấy lời này chắc sẽ buồn lắm đấy?" "Có gì mà phải buồn chứ?

Mẹ cháu một mình nuôi cháu lớn, đương nhiên cháu phải yêu thương mẹ nhất!

Bố cháu sẽ không có ý kiến gì đâu." Động tác trong tay Lan Hành Chi khựng lại: "Thế bố nhóc đâu?" "Trước đây họ có một số chuyện nên chia tay, năm nay chúng cháu mới đoàn tụ lại.

Cháu mới nhận tổ quy tông, cho nên, chú thật sự không thể phá hoại cuộc sống của cháu, nếu không cháu sẽ hận chú đấy!" Lan Hành Chi là người lớn, có thể từ những lời ngắn gọn của Lục Nghiêu mà đoán ra một phần sự thật: "Mẹ nhóc thật là ngốc." Theo lẽ thường, chắc chắn là gặp phải tra nam, kịch bản chưa cưới đã có bầu, sau đó người phụ nữ một mình nuôi con lớn, cuối cùng tra nam hồi tâm chuyển ý, người phụ nữ tha thứ cho tra nam, rồi cả gia đình lại sống hạnh phúc bên nhau.

Ngốc y như Tiểu Tịch của hắn, rõ ràng biết sinh con của hắn sẽ không có kết quả tốt, vậy mà vẫn cứ mạo hiểm.

Tuy nhiên, việc con trai cả của Tần Tuệ là tra nam thì lại khá khiến hắn bất ngờ. "Không được nói mẹ cháu ngốc!" "Được rồi, không nói thì không nói.

Mẹ nhóc là tốt nhất, được chưa?" Lan Hành Chi bất đắc dĩ, cũng có chút cảm thương.

Nếu con gái hắn còn sống, cũng đã đến tuổi làm mẹ rồi, không biết sẽ là một người mẹ thế nào.

Lục Nghiêu tai rất thính, đột nhiên nghe thấy tiếng côn trùng kêu từ trong điện thoại, không kìm được hỏi: "Chú đẹp trai, chú đang ở đâu vậy?

Sao lại có tiếng côn trùng kêu?" "Tôi đang ở nghĩa địa." Lục Nghiêu sửng sốt: "Muộn thế này rồi chú còn ở chỗ đó làm gì?" "Đang nhổ cỏ cho vợ và con gái tôi.

Nhiều năm không về, cỏ trên mộ đã mọc cao lắm rồi." Hắn đã trốn tránh bấy nhiêu năm, luôn không dám thẳng thắn đối mặt.

Lục Nghiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy trời đã tối đen, không khỏi hơi lo lắng, an ủi: "Chú đẹp trai, chú cũng đừng quá đau buồn.

Mau về đi thôi, bây giờ bên ngoài tối rồi, chú một mình ở chỗ đó không an toàn đâu." "Nghiêu Nghiêu, nhóc có tin trên đời này có ma quỷ không?" "Cháu không biết.

Mẹ cháu nói chỉ cần không làm chuyện gì trái với lương tâm thì không sợ mấy thứ đó.

Nghiêu Nghiêu chưa từng làm chuyện xấu, cho dù có thì cũng sẽ không đến tìm Nghiêu Nghiêu đâu." "Cách này thì hơi ngốc một chút, nhưng mà hợp để dỗ dành mấy đứa trẻ con như nhóc." Vừa trò chuyện với Lục Nghiêu, vừa nhổ cỏ, Lan Hành Chi lại kỳ diệu cảm thấy tâm trạng không còn bi thương đến thế.

Thằng nhóc này quả nhiên là thuốc chữa bách bệnh của hắn.

Trợ lý đứng cách đó không xa, nhìn bầu trời âm u, không kìm được tiến lên nhắc nhở: "Giám đốc, hình như trời sắp chuyển rồi, mau xuống núi thôi, nếu mưa thì đường khó đi lắm." "Nghiêu Nghiêu, tôi phải xuống núi rồi.

Chuyện nhóc nói tôi đã biết, lần sau gặp mặt chúng ta nói chuyện tử tế nhé." "Tạm biệt chú đẹp trai." Lan Hành Chi cúp điện thoại, cùng trợ lý xuống núi.

Nhưng xe vừa khởi động thì trời đã đổ mưa lớn. "Giám đốc, chúng ta có nên dừng xe đợi một lát không ạ?

Mưa lớn quá." "Không sao, cứ lái chậm thôi.

Cơn mưa này nhất thời nửa khắc cũng không tạnh được." Lan Hành Chi nói.

Giang Mạn vừa lên lầu, đã thấy cửa phòng thằng nhóc bị khóa.

Thằng nhóc thối này, vẫn còn giận cô ư.

Giang Mạn cũng không gõ cửa phòng thằng nhóc, trực tiếp trở về phòng mình.

Cô nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn quyết định gọi điện thoại cho bà cụ Lan, nói cho bà biết quyết định của mình, cứ treo người ta mãi cũng không hay.

Điện thoại vừa kết nối, giọng nói kích động của bà cụ Lan đã truyền đến: "Mạn Mạn, con đã suy nghĩ kỹ rồi sao?" Giang Mạn nghe giọng bà kích động, thực ra rất không đành lòng từ chối, nhưng cô không thích chấp nhận loại ưu ái vô duyên vô cớ này, trong lòng cô cảm thấy bất an: "Bà Lan, cháu đã suy nghĩ kỹ rồi, dù thế nào đi nữa, bà vẫn là bà Lan của cháu." Một tiếng "bà Lan" đã kéo giãn khoảng cách giữa hai người.

Trên mặt bà cụ Lan tràn ngập thất vọng.

Ý của Giang Mạn đã quá rõ ràng rồi, người ta không muốn làm cháu gái nuôi của bà. "Mạn Mạn, có phải con thấy bà Lan không tốt không?

Bà Lan thật lòng rất thích con, con rất giống con trai bà.

Bà đã lớn tuổi thế này rồi, bên cạnh không có người thân nào, chỉ muốn tìm một người để trò chuyện thôi.

Con ngay cả một yêu cầu nhỏ bé như vậy của bà cũng không thể đáp ứng sao?" Bà cụ Lan gần như cầu xin nói. "Không có đâu ạ, bà Lan.

Cháu rất cảm ơn sự yêu mến của bà, nhưng cháu e là không thể chấp nhận lòng tốt của bà.

Bố cháu vẫn rất yêu thương cháu, khi cháu kết hôn ông ấy sẽ không để cháu phải chịu thiệt thòi đâu." Bà cụ Lan mặt nhăn lại, cũng biết không thể khuyên tiếp được nữa, nếu không sẽ chọc giận người ta mất.

Bà nghiến răng đồng ý, cười tủm tỉm nói: "Được, bà Lan tôn trọng quyết định của con.

Con cũng đừng vì thế mà xa lánh bà Lan nhé, hãy đến nhà chơi nhiều hơn, có thời gian thì cũng có thể thiết kế cho bà Lan một bộ quần áo.

Bà thấy quần áo con thiết kế cho Mặc Mặc thật sự quá đẹp, nhìn mà trong lòng cứ ngứa ngáy." Sau khi cúp điện thoại, quản gia Trịnh nhìn bà cụ vẻ mặt ủ rũ, liền an ủi: "Bà chủ, chúng ta đừng quá vội vàng.

Cô Mạn là người thông minh, chúng ta làm vậy rất dễ khiến cô ấy nghi ngờ.

Bà đột nhiên muốn nhận cô ấy làm cháu gái nuôi, cô ấy chắc chắn sẽ nghĩ chúng ta có ý đồ khác." "Nhưng nó vốn là cháu gái của tôi mà!

Lan gia chúng ta chỉ còn một mầm non độc nhất này thôi, ông bảo tôi làm sao mà nhịn được?" Bà cụ Lan không vui nói.

Quản gia Trịnh không nói gì.

Bây giờ mới biết là cháu gái của bà ư?

Sao lúc trước lại làm như vậy?

Chương 747

Nếu không phải ông lén lút tráo đổi, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Tất cả những điều này, đều là do chính bà ấy tạo nên. "Haizz, thôi vậy, cứ từ từ rồi tính." Nói chuyện xong với bà cụ Lan, Giang Mạn thở phào nhẹ nhõm.

Cô vốn không biết cách từ chối người khác, đây coi như là lần đầu tiên cô thẳng thừng từ chối lòng tốt của người ta như vậy.

Thôi, không nghĩ mấy chuyện này nữa.

Giang Mạn đắp mặt nạ lên mặt, tiếp tục phác thảo thiết kế của mình.

Lục Minh trước tiên đi xem Lục Nghiêu.

Cửa phòng thằng bé đã khóa, anh chỉ có thể tìm chìa khóa để mở.

Anh thấy thằng bé úp mặt trên giường, đã ngủ say khì khì.

Đúng là trẻ con, tư thế này cũng có thể ngủ được.

Lục Minh lật người nhỏ bé của nó lại, phát hiện trong tay nó vẫn còn cầm chiếc điện thoại trẻ em.

Vô tình chạm vào màn hình, màn hình sáng lên, phía trên hiện ra một nhật ký cuộc gọi dài 45 phút, ghi chú là "Chú đẹp trai".

Ánh mắt Lục Minh lóe lên, tuy tò mò nhưng cũng không đi tìm hiểu riêng tư của thằng bé, đặt điện thoại lên tủ đầu giường.

Như mọi khi, anh lau mặt, lau chân nhỏ cho nó.

Thằng bé ngủ rất ngon, còn chóp chép cái miệng nhỏ, một bộ dạng hồn nhiên vô tà.

Lục Minh đã nhìn thấy rất nhiều lần rồi, nhưng vẫn không nhịn được khẽ mỉm cười, cúi đầu hôn nhẹ lên trán nó.

Khi Lục Minh trở về phòng, Giang Mạn đang gục trên bàn ngủ thiếp đi.

Anh bật cười lắc đầu, hai mẹ con này đúng là y như nhau.

Anh thậm chí còn hơi nghi ngờ, hai mẹ con họ trước đây đã sống thế nào, bà xã nhà anh đôi khi cũng mơ mơ hồ hồ.

Lục Minh bế Giang Mạn lên theo kiểu công chúa, Giang Mạn theo thói quen vòng tay ôm lấy cổ anh, khuôn mặt nhỏ nhắn áp vào ngực anh.

Lục Minh cực kỳ hài lòng, cúi đầu hôn nhẹ một cái.

Sáng hôm sau, Lục Nghiêu bị một cuộc điện thoại làm cho hồn xiêu phách lạc.

Vừa nãy, trợ lý của chú đẹp trai gọi điện đến nói, tối qua chú ấy bị tai nạn xe, gãy xương rồi, hiện đang ở bệnh viện. "Bố ơi, hôm nay bố với mẹ có ra ngoài không ạ?" Lục Nghiêu thăm dò hỏi.

Lục Minh đặt tờ báo trong tay xuống: "Con muốn đi chơi à?" "Cái đó thì không, con chỉ hỏi thôi." "Bố còn có việc ở đơn vị, lát nữa phải đi.

Mẹ con hôm nay chắc không có việc gì, sẽ ở nhà chuẩn bị bản phác thảo thiết kế dự thi của mẹ." Mẹ không ra ngoài à?

Lục Nghiêu có chút thất vọng.

Cậu bé phải tìm lý do gì để đi thăm chú đẹp trai đây?

Chú ấy không có người thân, bị bệnh e rằng không ai chăm sóc.

Là bạn của chú ấy, trong lúc này cậu bé nên đến thăm. "Nghiêu Nghiêu, con có chuyện gì giấu bố không?" Lục Minh hỏi.

Lục Nghiêu lập tức xua tay, đôi mắt nhỏ có vài phần chột dạ: "Không có ạ, chỉ là một chuyện nhỏ thôi." Lục Minh cũng không tiếp tục truy hỏi, ăn sáng xong liền đi đơn vị.

Lục Nghiêu thấy Giang Mạn mãi không xuống, thực sự không thể kiềm chế được, bèn bảo người giúp việc hầm canh xương, nói là muốn đi thăm bạn.

Cậu bé cầu xin ông nội sắp xếp xe cho, ông nội đối với trẻ con vốn rất dễ dãi, không hỏi gì cả, trực tiếp bảo tài xế đưa cậu bé đi. "Cậu chủ nhỏ, cậu muốn đi bệnh viện nào ạ?" Lục Nghiêu đáng yêu bàn bạc: "Chú Chu, cháu muốn đến bệnh viện thành phố.

Chú về rồi không được tiết lộ hành tung của cháu đâu nhé, cháu không muốn mẹ cháu biết cháu đã đi đâu!" Nhìn khuôn mặt nhỏ trắng trẻo đáng yêu này, có mấy ai có thể từ chối? "Biết rồi, cậu chủ nhỏ, chú sẽ không nói với ai đâu." "Cảm ơn chú Chu." Trợ lý đang đợi Lục Nghiêu ở cửa.

Lục Nghiêu bảo tài xế đợi bên ngoài, cậu bé xách nồi canh xương cùng trợ lý đi vào bệnh viện.

Lan Hành Chi tất nhiên ở phòng bệnh VIP.

Cả tầng lầu chỉ có hai phòng bệnh, rất yên tĩnh.

Lục Nghiêu bĩu môi nhỏ: "Chú đẹp trai đúng là xa xỉ, vậy mà lại ở phòng bệnh sang trọng thế này." "Có tiền thì có thể tùy hứng mà." Trợ lý cười nói. "Có tiền này chi bằng quyên cho những đứa trẻ không đủ ăn không đủ mặc còn hơn." "Thằng nhóc thối, nhóc lại đang nói xấu tôi à?" Lan Hành Chi nghe thấy cuộc đối thoại của họ, không kìm được gầm nhẹ.

Lục Nghiêu nhìn người đàn ông khí phách ngời ngời kia, sắc mặt so với hôm qua cũng không có gì thay đổi, vẫn đẹp trai không góc chết, nhìn thế nào cũng thấy đẹp trai. "Chú đẹp trai, chú chắc chắn là chú bị gãy xương thật sao?

Sao cháu nhìn cứ như là chú đang lừa cháu vậy?" "Thằng nhóc thối, tôi có cần phải lừa nhóc không?" Lục Nghiêu bĩu môi: "Xem ra chú quả nhiên đã già rồi.

Chú không phải đi cùng trợ lý sao?

Chương 748

Bị tai nạn xe mà sao anh ấy vẫn bình thường, còn chú thì chỉ có thể nằm ở đây?" "Thằng nhóc thối, nhóc không châm chọc tôi vài câu thì không thoải mái đúng không?" Lớn tuổi rồi xương cốt quả thật yếu hơn một chút, điểm này hắn không thể không thừa nhận, chỉ khẽ một cái vậy mà lại gãy xương.

Lục Nghiêu cười cười, đưa bình giữ nhiệt trong tay cho hắn: "Cháu quan tâm chú đấy chứ.

Đây là canh xương cháu bảo người ta chuẩn bị cho chú, rất tốt cho xương gãy." Lan Hành Chi nhìn khuôn mặt nhỏ của thằng bé, vô cớ thấy hơi xót xa: "Sao lại nghĩ đến việc mang canh cho tôi?" "Trước đây cháu bị bệnh, mẹ cháu cũng chăm sóc cháu như vậy, sẽ mang đồ ăn ngon cho cháu.

Cháu hỏi người giúp việc ở nhà rồi, họ nói gãy xương uống canh xương là tốt nhất.

Cái này hầm cả buổi sáng đấy, chú uống nhiều vào." Lan Hành Chi ra hiệu bằng mắt với trợ lý, trợ lý lập tức đổ canh xương ra.

Ngay lập tức, một mùi thơm nồng nàn tỏa ra.

Lan Hành Chi cười nói: "Xem ra đầu bếp nhà nhóc tay nghề không tệ." Lục Nghiêu khoanh chân ngồi trên ghế đẩu: "Đương nhiên rồi!

Uống canh xương nhà cháu rồi, chú coi như nợ nhà cháu một ân tình đấy, bớt nhòm ngó Lục gia chúng cháu đi!" "Thằng nhóc thối, nhóc mang canh cho tôi hóa ra là có mục đích à." "Tiện thể nhắc một chút thôi mà, dù sao chú cũng đã nắm được thóp của cháu rồi, cháu không sợ." Cái dáng vẻ bất cần đời đó của nó thật khiến người ta muốn véo một cái vào khuôn mặt nhỏ của nó. "Lại đây, ngồi cạnh tôi này." Lan Hành Chi vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh mình.

Lục Nghiêu lập tức bỏ dép, ngồi xuống cạnh Lan Hành Chi.

Lan Hành Chi dùng thìa múc canh đưa đến miệng nó.

Thằng bé nhìn ông một cái, rồi cứ thế uống hết canh trong thìa. "Thôi được, nể mặt chú là bạn cháu, cháu sẽ không chê chú, miễn cưỡng dùng chung thìa với chú vậy." "Thằng nhóc thối, tôi còn chưa chê nhóc đó." Lục Nghiêu nhìn chằm chằm Lan Hành Chi, mỉm cười không nói.

Trợ lý đứng một bên nhìn một lớn một nhỏ, đừng nói, cái tính cách này thật sự rất giống nhau, nói là ông cháu chắc cũng có người tin.

Thực ra, anh ta cũng là tối qua mới biết, giám đốc là người thành phố A, hơn nữa vợ và con gái đã mất.

Chẳng trách lại thích trẻ con đến vậy.

Nhìn ông một mình cô đơn nằm trên giường bệnh, anh ta không đành lòng, nên mới mạnh dạn gọi điện cho đứa bé này.

Giám đốc tuy nhíu mày một cái, nhưng cũng không nói gì, xem ra anh ta đã đặt cược đúng rồi. "Cậu chủ Nghiêu Nghiêu, cháu có muốn ăn gì không, chú đi mua cho cháu nhé?" Trợ lý ân cần hỏi. "Không cần đâu ạ, cháu chỉ có thể ở đây một lát thôi, nếu không mẹ cháu không tìm thấy cháu sẽ tức giận đấy." Nghe vậy, sắc mặt Lan Hành Chi lập tức thay đổi: "Đã đến rồi thì cứ ở lại đi.

Tối tôi sẽ bảo người đưa nhóc về, ở đây bầu bạn với tôi thêm chút nữa." Lục Nghiêu dứt khoát lắc đầu: "Không được đâu ạ.

Hôm qua chú nghe điện thoại của cháu xong, mẹ cháu cả tối không nói chuyện với cháu.

Cháu còn phải đi dỗ mẹ nữa đây.

Cháu cũng là tranh thủ lúc mẹ đang vẽ bản thiết kế mà chạy ra ngoài đấy." "Thật là nhỏ nhen!

Rỗi hơi không có việc gì làm à?

Tôi chẳng qua chỉ là một người già cô độc không nơi nương tựa, cô ta còn ăn dấm với tôi sao?" "Cũng không phải đâu ạ!

Mẹ cháu là lo lắng cho an toàn của cháu, sợ chú là người xấu.

Đừng nói mẹ cháu như vậy!

Mẹ cháu là một nhà thiết kế rất giỏi.

Mấy hôm nữa mẹ còn đại diện công ty tham gia cuộc thi lớn của các nhà thiết kế quốc tế đó.

Từ nhỏ đến lớn rất nhiều quần áo của cháu đều do mẹ tự tay thiết kế đấy!" Lan Hành Chi nhíu mày một cái.

Tối hôm đó hắn dường như có nghe thằng bé nhắc đến việc mẹ nó giúp người nhà họ Lan thiết kế quần áo. "Mẹ nhóc thật sự lợi hại đến thế ư?" "Đương nhiên rồi!

Mẹ cháu nói mẹ muốn bái thần tượng của mình làm thầy, cho nên lần này phải cố gắng thật nhiều." "Lớn thế này rồi mà vẫn còn 'đu idol' à." "Đây là theo đuổi chứ không phải đu idol đâu.

Chú có phải có ý kiến gì với mẹ cháu không hả, chú đẹp trai?" Lục Nghiêu nhíu mày nhỏ, sao cách nói chuyện này nghe không đúng lắm. "Tôi không có ý kiến gì với mẹ nhóc, với điều kiện là cô ấy phải cho nhóc đến gặp tôi." "Thật ra chuyện này cũng không thể trách mẹ cháu được.

Chú không cho cháu nói thân phận của chú cho họ biết, họ đương nhiên sẽ không yên tâm khi cháu tiếp xúc với chú.

Nếu chú thành thật thì họ chắc chắn sẽ không phản đối cháu làm bạn với chú đâu.

Mẹ cháu là một người rất lương thiện." Lục Nghiêu tựa vào vai Lan Hành Chi. "Vậy là, sau này nếu tôi muốn gặp nhóc thì nhất định phải được sự đồng ý của mẹ nhóc à." Lục Nghiêu gật đầu: "Đúng là như vậy ạ.

Cháu không thể lần nào cũng làm trái ý mẹ cháu được.

Hôm nay cháu về còn không biết giải thích thế nào nữa đây." Lan Hành Chi trầm mặc.

Thằng nhóc thối trước mặt này hắn thật sự rất thích, hắn không thể nào buông tay được.

Vậy thì có lẽ thật sự cần phải gặp mặt mẹ của đứa bé này một lần, để người ta yên tâm, nếu không cứ thế này cũng không phải là cách. "Nghiêu Nghiêu, mẹ nhóc có giữ được bí mật không?

Nhóc nói xem nếu tôi bảo mẹ nhóc giúp tôi giữ bí mật, cô ấy có đồng ý không?" Lục Nghiêu vui mừng: "Chắc chắn là đồng ý ạ!" Lan Hành Chi hít một hơi thật sâu, sau đó nói với Lục Nghiêu: "Gọi điện cho mẹ nhóc đi, tôi có chuyện muốn nói với cô ấy." "Hả?" "Hả cái gì mà hả!

Chương 749

Tôi không muốn nhóc ra ngoài gặp tôi mà cứ phải lén lút, ở chỗ tôi một lát rồi lại phải đi đâu." Lục Nghiêu che miệng cười khúc khích, nhắc nhở: "Chú nói chuyện với mẹ cháu cho tử tế nhé, giọng phải nhẹ nhàng một chút, không được hù dọa người ta như hôm qua nữa đâu." "Thằng nhóc thối, đừng nói nhảm nữa, mau gọi đi." Lục Nghiêu cười cười, lập tức gọi điện cho Giang Mạn.

Giang Mạn thấy là điện thoại của con trai, có chút kỳ lạ.

Nó đang ở nhà mà thằng nhóc này lại còn gọi điện cho cô ư?

Cô nhất thời quên mất việc còn đang giận dỗi với thằng nhóc, dịu dàng nói: "Bảo bối à, con nhớ mẹ thì cứ lên lầu tìm mẹ là được, sao lại còn gọi điện thoại thế?" "Bảo bối à." Khóe miệng Lan Hành Chi giật giật.

Ai là bảo bối của cô ta chứ?

Người này sao còn chưa xác định thân phận đã gọi loạn lên vậy.

Hắn đã từng này tuổi rồi mà bị một người hai mươi mấy tuổi gọi là bảo bối, tâm trạng này thật sự lộn xộn hết cả.

Lan Hành Chi khẽ hắng giọng một cái, sắc mặt có chút không tự nhiên, giải thích: "À, tôi không phải Lục Nghiêu, tôi là người bạn của Lục Nghiêu, hôm qua chúng ta có nói chuyện rồi." Giang Mạn tất nhiên nhận ra giọng nói này, hôm qua họ đã nói chuyện qua điện thoại rồi.

Thằng nhóc thối này, sao lại để điện thoại ở chỗ người khác nữa rồi?

Cứ thế này thì lời cô nói coi như gió thoảng bên tai!

Lục Nghiêu ở một bên vui vẻ bật cười, còn không quên vỗ vỗ bàn tay nhỏ, hướng về phía điện thoại mềm mại gọi: "Mẹ ơi, người vừa nãy không phải bảo bối đâu!

Bảo bối ở đây này!

Mẹ nhận lầm người rồi, người mẹ vừa gọi là chú đẹp trai đó!" Biết mình đã gây ra một sự hiểu lầm, sắc mặt Giang Mạn có chút không tự nhiên, khẽ nói: "Chào anh." "Chuyện là thế này, vì tối qua tôi gặp tai nạn xe, bây giờ đang nằm viện, nên mới nhờ Nghiêu Nghiêu qua đây nói chuyện cùng tôi một lát.

Cũng xin cô đừng để ý, tôi thật sự thích Nghiêu Nghiêu đứa trẻ này, tôi không có ý đồ gì khác." Vì có việc cần nhờ người, giọng điệu của Lan Hành Chi tuy vẫn còn hơi cứng nhắc, nhưng đã tốt hơn hôm qua rất nhiều.

Giang Mạn lúc này không hề phản cảm như hôm qua.

Cô nhất thời không lên tiếng, chỉ là cảm thấy kỳ lạ, dạo này cô và Nghiêu Nghiêu có vẻ "nổi tiếng" quá mức.

Bà cụ Lan muốn nhận cô làm cháu gái nuôi, cô vừa vặn từ chối được, thì lại có thêm một người thích con trai cô.

Đây là kiểu gì?

Sao cứ cảm thấy có chút quỷ dị.

Im lặng là có ý gì?

Điều này quá không nể mặt rồi!

Lan Hành Chi vốn quen ra lệnh từ trên cao, mấy chục năm nay chưa từng nói chuyện với ai với giọng điệu hạ thấp mình như vậy.

Hắn nhìn thằng bé trước mặt với vẻ mặt đầy mong đợi, vì nó, hắn tạm thời nhịn xuống.

Thế là hắn lại thẳng thắn nói: "Lục thái thái, tôi đã lớn tuổi rồi, hơn hai mươi năm trước vợ và con gái tôi đã mất, vẫn luôn không tái hôn.

Ở thành phố A không có một người thân nào, lại có duyên với Nghiêu Nghiêu, cho nên mới ba lần bảy lượt gặp gỡ thằng bé.

Mong cô và gia đình thông cảm." Trợ lý đứng một bên suýt không nhịn được bật cười.

Quả nhiên giám đốc vẫn là người không từ thủ đoạn để đạt mục đích.

Nhiều năm nay ông ấy chưa từng nói về chuyện riêng của mình, không ngờ vì muốn thuyết phục một người mà lại tự phơi bày vết sẹo của bản thân.

Địa vị của thằng nhóc này trong lòng ông ấy có thể tưởng tượng được.

Xem ra sau này anh ta phải nịnh bợ thằng nhóc này cho tốt, biết đâu lại có tác dụng lớn.

Giang Mạn nghe giọng điệu khách sáo xa cách, lại mang theo vài phần kiêu ngạo đó, cũng ngây người.

Rốt cuộc đây là đang diễn kịch khổ tình hay là thật sự có chuyện?

Cô cũng đâu có nói không cho họ gặp mặt, ông ấy có cần phải thế không?

Nhưng nghe thì đúng là rất thảm.

Vẫn luôn không tái hôn, đúng là một người đàn ông si tình.

Giang Mạn khá có thiện cảm với những người đàn ông như vậy.

Cảm nhận của người khác thì Lan Hành Chi tự nhiên sẽ không bận tâm.

Hắn chỉ là đặt lời của Lục Nghiêu vào lòng.

Vì Giang Mạn mềm lòng, vậy thì hắn cứ nói tình cảnh của mình thảm thương một chút cũng không sao đâu nhỉ.

Hơn nữa, hắn cũng đâu có nói bừa, sự thật vốn dĩ là như vậy. "À, anh bị thương có nặng không?" Giang Mạn khách khí hỏi. "Gãy xương tổn gân đấy, có lẽ phải nằm viện cả tháng trời.

Còn bị chấn động não nhẹ, cũng phải ở lại bệnh viện theo dõi một thời gian nữa." Khóe miệng Giang Mạn giật giật.

Lan Hành Chi lại nói: "Nếu cô không tin, có thể đến bệnh viện, chúng ta gặp mặt một lần, tiện thể nói rõ những hiểu lầm trước đây." Có gì mà phải nói chứ?

Không ngoài việc đây lại là một kẻ vô lại, cô có thể nói chuyện rõ ràng với hắn mới lạ!

Giang Mạn không kìm được nữa, cô hắng giọng: "Gặp mặt thì không cần đâu.

Chương 750

Giữa chúng ta cũng không có hiểu lầm gì.

Hôm qua tôi chỉ là quá lo lắng cho Nghiêu Nghiêu thôi.

Thằng bé rất ít khi rời khỏi tầm mắt tôi, tôi nhất thời có chút sốt ruột.

Nếu có lời nào khiến anh cảm thấy không thoải mái, anh cũng đừng để trong lòng." Quả nhiên là một người lương thiện, hắn chỉ nói vài câu mà cô đã mềm lòng.

Lan Hành Chi đắc ý cười, sau đó nói: "Con trai không thể quá nuông chiều, cô nên buông tay thích hợp một chút, như vậy nó mới có thể trưởng thành và tiến bộ.

Nghiêu Nghiêu không còn nhỏ nữa, nó có phán đoán và suy nghĩ của riêng mình." Giang Mạn không tán thành cách nói này, nhất thời liền tranh luận với Lan Hành Chi: "Con mình không nuông chiều thì nuông chiều ai?

Nghiêu Nghiêu mới mấy tuổi chứ?

Sau này còn có rất nhiều cơ hội để nó tiến bộ.

Tôi chỉ biết tôi là một người mẹ, khi nó còn chưa thể tự lập bảo vệ mình, tôi có nghĩa vụ phải bảo vệ nó chu toàn.

Đây là sự yêu thương tốt nhất tôi dành cho nó, cũng là biểu hiện của trách nhiệm." Đây là suy nghĩ mà Giang Mạn vẫn luôn kiên trì.

Khi con đã lớn, có khả năng tự vệ rồi cô sẽ không kìm hãm sự phát triển của nó, nhưng bây giờ nó còn quá nhỏ, cô dù thế nào cũng sẽ không buông tay, nếu xảy ra chuyện gì cô sẽ hối hận vô cùng.

Nghe vậy, Lan Hành Chi có chút xúc động.

Nếu năm xưa hắn đối với Tiểu Tịch quan tâm hơn một chút, liệu có phải sẽ không để người khác có cơ hội lợi dụng, con gái của họ cũng có thể lớn lên bình an vô sự?

Lan Hành Chi nửa ngày không lên tiếng, Giang Mạn lập tức nghĩ có lẽ lời mình nói đã chạm đến nỗi đau của người đàn ông này.

Dù sao thì vừa nãy hắn đã nói vợ và con gái hắn đã mất rồi. "Anh không sao chứ?" Giang Mạn lắp bắp nói.

Lan Hành Chi thu lại cảm xúc của mình: "Không sao.

Có lẽ cô nói có lý.

Không gì quan trọng hơn sự an toàn của con cái.

Cô yên tâm đi, tôi sẽ chăm sóc tốt cho con trai cô." Khoảnh khắc này, Lan Hành Chi có một cái nhìn khác về người trong điện thoại.

Chẳng trách Lục Nghiêu lại hiểu chuyện và lanh lợi đến vậy, xem ra không chỉ vì sinh ra trong Lục gia, mà còn vì có một người mẹ biết điều.

Giả bộ trầm tư cái gì?

Không nói tiếng nào, làm cô giật mình.

Giang Mạn không biết mình đang có tâm trạng gì, trực tiếp cúp điện thoại.

Nhìn chiếc điện thoại đã ngắt kết nối, khóe môi cô cong lên một nụ cười.

Lan Hành Chi thông minh như vậy, đương nhiên biết là vì lý do gì, nhất thời cảm thấy dở khóc dở cười: "Ấu trĩ hay không chứ?

Tôi cúp điện thoại của cô ta một lần, cô ta cũng học theo tôi.

Quả nhiên, phụ nữ và tiểu nhân khó nuôi mà!" Mặc dù không nói quá nhiều lời, nhưng Giang Mạn lại yên tâm không ít.

Cô đi ra ngoài xem, quả nhiên thằng nhóc không có ở nhà.

Ông nội nói nó mang canh xương đi thăm bạn rồi, có tài xế đi cùng.

Tại bệnh viện.

Lục Nghiêu vẫn luôn ở bên cạnh Lan Hành Chi nói nói cười cười, dỗ cho Lan Hành Chi vui vẻ lắm. "Nghiêu Nghiêu, nhóc có từng nghĩ sau này muốn làm gì không?" "Đi lính!

Sau này cháu muốn giống bố cháu, trở thành một quân nhân xuất sắc!" Sắc mặt Lan Hành Chi chùng xuống: "Làm lính cái gì chứ?

Chán ngắt!

Vào thương trường mới thú vị.

Cái vẻ ngoài trầm tĩnh nhưng nội tâm lanh lợi của nhóc là hợp nhất để vào thương trường đấy." "Cháu không biết, sau này rồi tính, vẫn chưa nghĩ ra." "Hay là sau này nhóc làm người thừa kế của tôi đi?

Tôi có một đế quốc thương nghiệp không có ai thừa kế, giao cho nhóc thì sao?" Lan Hành Chi hỏi một cách nhẹ nhàng.

Khóe mắt trợ lý giật giật, trợn tròn mắt nhìn Lan Hành Chi và Lục Nghiêu.

Giám đốc đang nói cái gì vậy?

Lại muốn giao đế quốc thương nghiệp của mình cho đứa nhóc mới quen vài ngày này ư?

Có phải là thật sự bị đập đầu thành chấn động não rồi không?

Đó là cả một gia sản khổng lồ, cụ thể là bao nhiêu, e rằng tìm một cơ quan trung gian để đánh giá cũng phải mất mấy tháng trời.

Lục Nghiêu ngơ ngác nhìn Lan Hành Chi: "Đế quốc thương nghiệp là cái gì ạ?

Có đáng giá lắm không?" "Cũng tạm thôi, vẫn nằm trong phạm vi nhóc có thể tưởng tượng được." Lan Hành Chi xoa xoa cái đầu nhỏ của cậu bé.

Trợ lý "xoẹt" một tiếng, đây thật sự là đang dỗ trẻ con mà.

Chương 751

"Cháu còn có thể tưởng tượng được thì cũng chẳng ra làm sao.

Cháu không cần đồ của người khác, những thứ cháu muốn cháu sẽ tự mình tranh thủ.

Đồ của chú thì chú tự giữ lấy đi." Lục Nghiêu nói một cách thờ ơ. "Thằng nhóc thối, có chí khí đấy!

Tôi thích đứa trẻ như nhóc.

Nhưng đừng chỉ nói suông nhé, phải nỗ lực đấy." "Cái này mà còn cần chú nói sao!" Lục Nghiêu kiêu ngạo quay mặt đi.

Mãi đến tám giờ tối, Lan Hành Chi mới không nỡ để người đưa Lục Nghiêu về.

Cậu bé xách hộp giữ nhiệt, vừa chạy vừa nhảy chân sáo, trông cực kỳ vui vẻ.

Giang Mạn đang đứng ở cửa, Lục Nghiêu vừa nhìn thấy cô đã chạy đến ôm chặt lấy, "Mẹ ơi, con nhớ mẹ lắm." "Nhớ mẹ mà con đi cả ngày trời." Giang Mạn khẽ nhéo vành tai nhỏ của Lục Nghiêu.Lục Nghiêu lè lưỡi, "Mẹ ơi, không phải mẹ đã bắt tay giảng hòa với lão soái ca rồi sao?

Chú ấy cũng nói với mẹ rồi, chú ấy ở thành phố A không có người thân, không có bạn bè, đáng thương lắm." "Con tốt bụng từ khi nào vậy?" "Là mẹ dạy con phải lương thiện mà."Giang Mạn ôm cậu bé, dịu dàng hỏi: "Con ăn tối chưa?" "Ăn rồi ạ, lão soái ca sai người chuẩn bị toàn món con thích ăn, no căng cả bụng luôn." Lục Nghiêu vỗ vỗ cái bụng nhỏ tròn vo của mình."Lão soái ca, lão soái ca, con gọi chú ấy như vậy không hay đâu, chú ấy bao nhiêu tuổi rồi, họ gì?

Con có thể gọi chú ấy là ông." "Chú ấy họ Ngô, không phải con không gọi, mà là chú ấy không thích xưng hô 'ông' nghe già, chú ấy chỉ thích con gọi là lão soái ca thôi." Giang Mạn bật cười, "Đúng là đủ mặt dày." Một ông già mà phải tự luyến đến mức nào mới muốn người khác cứ gọi mình là soái ca chứ.

Giang Mạn cảm thấy, chỉ có những người không đẹp mới thích người ta gọi là soái ca.

Cô nghiễm nhiên có một kết luận, điều này đã định trước cô sẽ sốc đến mức nào khi gặp Lan Nhị Thiếu."Mẹ cũng đừng nói thế, nói thật, chú ấy thực sự rất đẹp trai, trước đây con cứ nghĩ ba và chú của chúng ta là đẹp trai nhất, nhưng chú ấy lại còn đẹp trai hơn cả họ, nếu không nhìn kỹ, thật sự không nhìn ra chú ấy là người đáng tuổi ông đâu." Lục Nghiêu sờ cằm nhỏ, khẳng định nói.

Lần đầu tiên nhìn thấy lão soái ca, cậu bé thật sự đã bị kinh ngạc.Đúng lúc này, Lục Minh từ ngoài đi vào, "Ai mà lại đẹp trai hơn cả ba của con vậy?" Lục Nghiêu chạy đến, như một chú khỉ nhỏ thoắt cái đã trèo lên người Lục Minh, bàn tay nhỏ ôm lấy cổ anh.

Lục Minh vững vàng đỡ cậu bé, hai cha con chơi trò này không biết chán."Một ông lão, rất đẹp trai ạ." Lục Minh nhướng mày, "Hôm nay con đi thăm chú ấy sao?" "Ba ơi sao ba biết?" "Con nghĩ ba là đồ ngốc à?

Sáng sớm con đã dò hỏi ba và mẹ có đi ra ngoài không rồi." Lục Nghiêu ngượng ngùng che mặt nhỏ, cậu bé còn tưởng ba không biết, nào ngờ người ta đã biết hết rồi mà không nói, "Ba ơi ba thông minh quá, Nghiêu Nghiêu cảm thấy trước mặt ba chỉ như một chú hề nhỏ."Hiếm khi thấy con trai mình ngại ngùng, Lục Minh véo véo má cậu bé, "Hôm nay chơi có vui không?" "Vui ạ, lão soái ca đó kỳ lạ lắm, nói muốn con làm người thừa kế của chú ấy, Nghiêu Nghiêu không thèm đâu, cái gì Nghiêu Nghiêu muốn thì Nghiêu Nghiêu sẽ tự mình giành lấy." "Người thừa kế?" Lục Minh khẽ nhíu mày, có chút kỳ lạ hỏi.Giang Mạn cũng tò mò nhìn cậu bé, thực ra từ hai cuộc điện thoại ngắn ngủi, cô có thể mơ hồ đoán người đàn ông đó thuộc tầng lớp thượng vị, bởi vì trên người chú ấy có khí chất không giận mà vẫn uy nghiêm.

Lục Nghiêu che miệng, "Ối, con nói lỡ rồi, con đã hứa với lão soái ca là không nói mà." Hai vợ chồng nhìn nhau, cũng không truy hỏi thêm, biết rằng dù có hỏi thì cậu bé cũng sẽ không tiết lộ nữa."À phải rồi, thứ Hai này em sẽ tham gia vòng sơ loại của cuộc thi, sẽ có một số người bị loại trực tiếp tại chỗ." "Lục phu nhân, cố lên, em làm được mà." "Mẹ ơi, cố lên, bảo bối tin mẹ là tuyệt nhất." "Cảm ơn Lục quân trường, cảm ơn bảo bối của mẹ."Thứ Hai.

Giang Mạn đến địa điểm thi đấu sớm nửa tiếng, đã có rất nhiều người chờ ở đó, mỗi thí sinh đều nhận được một bản quy tắc thi đấu.

Giang Mạn làm theo yêu cầu của nhân viên, hơi bồn chồn nộp bản thiết kế của mình.

Để tránh xảy ra hành vi gian lận, cuộc thi lần này đều áp dụng phương thức nộp bài ẩn danh, mỗi người chỉ có một số báo danh, thí sinh và ban giám khảo hoàn toàn cách ly, chấm điểm trực tiếp tại chỗ, mỗi thí sinh sau khi nộp bài sẽ quay về vị trí được chỉ định, nộp lại tất cả thiết bị liên lạc, một tiếng rưỡi sau sẽ có người đến công bố kết quả.

Còn về phần nhận xét và chấm điểm của giám khảo chuyên nghiệp, sẽ được công bố dưới dạng video cho mọi người sau khi vòng sơ loại kết thúc.Trong một phòng chờ riêng, trên ghế sofa có một người phụ nữ đeo khăn che mặt, chiếc khăn màu sẫm che khuất hoàn toàn dung mạo của bà.

Bà mặc một chiếc váy liền màu xanh nhạt, tôn lên vóc dáng thướt tha, duyên dáng, thanh lịch và phóng khoáng, không nghi ngờ gì nữa, đây là một người phụ nữ rất sành điệu.

Đứng bên cạnh bà là Jim tóc vàng mắt xanh, "Mami, kết quả vòng sơ loại đã cơ bản có rồi, lần này tổng cộng có 358 bài dự thi, đã chọn ra ba mươi bộ lọt vào vòng trong, mẹ có muốn xem lại không?" "Lọt vào nhiều vậy sao?" Người phụ nữ có chút ngạc nhiên nói.Jim bật cười, bất lực nhìn mẹ mình, yêu cầu của bà thật sự quá nghiêm khắc, "Mẹ ơi, những người đó mà nghe mẹ nói chắc thổ huyết mất, chúng ta đã chọn theo tỷ lệ một chọi mười rồi, đã loại rất nhiều rồi đó." Người phụ nữ thờ ơ nói: "Tôi cần nhiều như vậy làm gì, có năm bộ là tôi đã mãn nguyện rồi." Đồ thiết kế không nằm ở số lượng, mà ở chất lượng."Mami, mẹ sẽ không loại hết ở vòng sơ loại chỉ còn năm bộ thôi chứ?

Như vậy bên ngoài sẽ náo loạn mất, ban tổ chức phải giải thích với thí sinh thế nào đây." "Dù sao thì cuối cùng cũng chỉ có giải nhất, nhì, ba, chọn nhiều quá cũng chỉ làm phí thời gian của họ, mười lăm bộ, không thể nhiều hơn nữa." Nói rồi người phụ nữ nhanh chóng lật xem các bản thiết kế trong tay, mỗi khi xem một bộ bà lại lắc đầu, mãi lâu sau ánh mắt mới dừng lại vài giây trên một tác phẩm.Bà khẽ cười, "Không ngờ có người lại táo bạo đến vậy, lại dùng trang phục cha con để dự thi, còn là cha và con trai nữa chứ." Thí sinh thông thường hoặc chọn nam trang, hoặc chọn nữ trang có thể biến hóa đa dạng, kiểu trang phục cha con như vậy thật sự hiếm thấy, bà từng làm giám khảo không ít cuộc thi, mà chưa từng thấy bao giờ. "Đây là tác phẩm duy nhất dự thi bằng trang phục cha con, khiến người ta phải sáng mắt lên, vừa rồi các giám khảo khác cũng rất ưng ý." Jim nói.

Người phụ nữ cong khóe môi đỏ mọng, xem xét kỹ lưỡng vài chục giây, "Thú vị đấy, ý tưởng được, nhưng còn hơi non nớt, có lẽ đây không phải là lĩnh vực mà nhà thiết kế này giỏi nhất, đúng là dám mạo hiểm."Nói rồi, bà đặt tác phẩm đó sang một bên.

Người phụ nữ nhanh chóng chọn ra mười lăm bộ tác phẩm, "Những cái còn lại này đều loại bỏ đi, có những tác phẩm tuy rất lão luyện, nhưng lại thiếu sáng tạo, như vậy không có triển vọng phát triển, không phải thứ tôi muốn." Jim cầm những tác phẩm cuối cùng lọt vào vòng trong lên, "Mami, vậy vòng bán kết và chung kết mẹ muốn áp dụng phương thức nào?"Người phụ nữ suy nghĩ một chút, nói: "Vòng bán kết sẽ áp dụng phương thức trình diễn trực tiếp, để giám khảo chuyên nghiệp và giám khảo công chúng cùng nhau bỏ phiếu.

Một nhà thiết kế đạt chuẩn không chỉ phải chấp nhận những đánh giá khắt khe của giám khảo chuyên nghiệp, mà tác phẩm còn phải chịu được thử thách của thị trường.

Hãy để tất cả các thí sinh tự tìm người mẫu.

Còn vòng chung kết thì sẽ sáng tạo trực tiếp tại chỗ, tôi muốn xem ai có khả năng sáng tạo mạnh nhất.""Mami, lần nào mẹ cũng dùng những cách khác nhau để làm khó người khác, lần này chắc các thí sinh lại có việc để bận rồi, phí thuê người mẫu không hề thấp đâu." "Muốn làm đệ tử của tôi mà ngay cả chút khó khăn này cũng không chịu nổi thì tính là gì." Người phụ nữ không để tâm nói."Được thôi, Mami mẹ giỏi thật đấy, mẹ nói là được." Người nói không ai khác, chính là phu nhân Khải Sắt nổi tiếng lừng lẫy, nhà thiết kế thời trang danh tiếng thế giới, cũng là giám khảo chuyên gia có tầm ảnh hưởng lớn trong cuộc thi lần này.

Jim đã truyền đạt ý kiến của phu nhân Khải Sắt cho các giám khảo khác, và họ cũng nhất trí đồng ý với cách xử lý của bà, liền trực tiếp yêu cầu nhân viên liên quan đi công bố kết quả thi đấu.Giang Mạn nhìn nhân viên công bố kết quả, mắt vẫn nửa nhắm, lòng bàn tay toát mồ hôi vì căng thẳng.

Khi số báo danh của cô được đọc lên, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngoài cửa, Lục Minh ôm cậu bé vẫn luôn chờ đợi, đợi rất lâu mới thấy Giang Mạn bước ra.

Vừa nhìn thấy vẻ mặt nhẹ nhõm, thoải mái của cô, Lục Minh đã biết cô đã vượt qua vòng sơ khảo, trên mặt anh lộ ra một nụ cười.

Ánh mắt hai người như xuyên qua biển người, tìm kiếm nhau, trong chốc lát đã đan xen vào nhau.Người đàn ông mặc một chiếc áo khoác đen lịch lãm, trong lòng còn ôm một cậu bé kháu khỉnh, trong đám đông đặc biệt thu hút ánh nhìn.

Lục Nghiêu giơ tay nhỏ lên vẫy mạnh, ngọt ngào gọi: "Mẹ ơi, con và ba ở đây." Giang Mạn dừng lại một chút, khóe môi cong lên, sau đó nhanh chóng bước về phía họ, bước chân có vẻ vội vàng.Lục Minh nhìn đôi giày cao gót lung lay của cô, giật mình, vội vàng ôm Lục Nghiêu đi tới, đưa một bàn tay lớn ôm lấy vòng eo thon của cô, giọng điệu hơi trầm, "Như trẻ con vậy, đi nhanh thế làm gì, anh và con có chạy đi đâu đâu." Giang Mạn lè lưỡi, chỉ cười tủm tỉm nhìn Lục Minh không nói gì.

Lục Minh bất lực gõ nhẹ lên trán cô, "Lần sau không được như vậy nữa, anh sẽ luôn đứng yên chờ em, em đừng ham nhanh, phải đi vững vàng." Mỗi bước đi đều phải thật cẩn thận, như vậy anh mới yên tâm.Sống mũi Giang Mạn cay cay, cô nhìn chằm chằm Lục Minh, có chút cảm tính nói: "Em và Nghiêu Nghiêu đã đi đủ chậm rồi, nếu chúng ta đi nhanh hơn một chút thì tốt biết mấy." Đi nhanh hơn một chút, họ sẽ sớm đoàn tụ hơn, cô có chồng, cậu bé có ba.

Lục Minh ngẩn người một chút, cười nói: "Cô ngốc, vậy lần sau em cứ đứng yên một chỗ, anh sẽ đi tìm em, anh sẽ đi nhanh hơn."

Giang Mạn gật đầu, "Được."Lục Nghiêu không hiểu lắm lời nói giữa ba mẹ, chỉ cảm thấy như một câu đố vậy, nhận thấy mình bị bỏ qua, cậu bé không nhịn được kéo vạt áo Giang Mạn, "Nghiêu Nghiêu chúc mừng mẹ, mẹ giỏi lắm." "Cảm ơn bảo bối." Giang Mạn xúc động hôn mấy cái lên má Lục Nghiêu, phát hiện trán cậu bé lạnh ngắt, có thể đoán được họ đã đứng trong gió lạnh bao lâu rồi.Giang Mạn có chút đau lòng, "Bảo bối, con có lạnh không?" Lục Nghiêu lắc đầu, "Không lạnh chút nào ạ, ba luôn ôm con, con nấp trong áo khoác của ba, ấm như lò sưởi vậy." Giang Mạn xoa xoa cái đầu nhỏ của cậu bé, "Sao hai người lại đến?

Tối qua em nói thì hai người đều không bảo sẽ đến.""Ba nói mẹ sẽ căng thẳng, nên chúng con đến đây để ở bên mẹ." Giang Mạn biết lịch trình của Lục Minh, thực ra anh có rất nhiều việc cần đích thân làm, vậy mà vì cô anh lại sắp xếp được thời gian đến."Hai người đều không nói, em căn bản không biết hai người đến, như vậy sao gọi là ở bên cạnh." "Ba nói không nói cho mẹ biết, nếu không mẹ sẽ căng thẳng, chúng con cứ đợi mẹ ở bên ngoài là được rồi, bất kể mẹ thắng hay thua, chúng con đều ở bên mẹ cùng đối mặt." Lục Nghiêu như một chiếc loa nhỏ, lặp lại những lời Lục Minh vừa nói với cậu bé.

Người đàn ông này, những lời này tại sao không đích thân nói ra.

Đúng là chu đáo, một người đàn ông mạnh mẽ nhưng dịu dàng.

Giang Mạn nhìn Lục Minh, Lục Minh ngượng ngùng hắng giọng, chuyển chủ đề, "Mạn Mạn, chúng ta đi thôi, đến lúc ăn trưa rồi.""Đi thôi." Giang Mạn chủ động khoác tay Lục Minh.

Trên lầu, Jim vẫn luôn chăm chú nhìn bóng người ở dưới lầu.

Thực ra anh đã sớm nhìn thấy Giang Mạn, nhưng với tư cách là giám khảo, anh không tiện tiếp xúc với thí sinh, nên vẫn nhịn không đến chào hỏi.

Vốn dĩ anh định kết thúc rồi sẽ đi tìm cô, không ngờ cô lại chạy thẳng về phía chồng và con mình."Jim, con đang nhìn gì vậy?" Phu nhân Khải Sắt đi tới, nhìn theo tầm mắt của con trai, chỉ thấy bóng dáng một gia đình ba người đang rời đi.

Jim quay người ôm lấy cổ phu nhân Khải Sắt, có chút buồn bã nói: "Mami, mẹ có nhớ cô gái con thích mà lần trước con nói với mẹ không?" Phu nhân Khải Sắt như hồi nhỏ vỗ vỗ lưng con trai, cười hỏi: "Là cô gái ở dưới kia sao?" "Đúng vậy, cô ấy rất xinh đẹp, khí chất cũng rất tốt, nhưng tiếc là người ta đã kết hôn rồi, một gia đình ba người rất hạnh phúc.""Đứa trẻ ngốc, thành phố A có rất nhiều mỹ nữ, con vẫn còn cơ hội quen biết những cô gái xinh đẹp khác mà, không cần buồn đâu." "Vâng." "Mami, ba nói mẹ học đại học ở thành phố A, mẹ có muốn ra ngoài dạo một chút không?

Chương 752

Con sẽ sắp xếp công việc, đi dạo cùng mẹ khắp nơi, thư giãn một chút sẽ tốt cho bệnh tình của mẹ." Ánh mắt phu nhân Khải Sắt lóe lên, cảm xúc trong mắt vô cùng phức tạp, mãi lâu sau bà mới nói: "Thôi, mẹ không muốn đi, hôm nay cơ thể không thoải mái, cảm thấy rất mệt, mẹ muốn nghỉ ngơi thật tốt để dưỡng sức, trước vòng bán kết mẹ muốn về quê một chuyến."Jim luôn cảm thấy mẹ mình có chuyện giấu kín trong lòng, giấu rất sâu.

Mỗi lần anh hỏi, bà đều lộ ra vẻ mặt rất đau buồn, dần dà anh cũng không dám hỏi nữa.

Giờ đây, biểu cảm của bà càng chứng thực thêm điều đó.

Học ở thành phố A lẽ ra phải có tình cảm với nơi này, nhưng mẹ lại dường như rất căm ghét nơi này.

Lần này nếu không phải vì cuộc thi được tổ chức ở thành phố A, bà ấy chắc chắn sẽ không đến.

Từ khi anh có ký ức, mẹ dường như chưa từng rời khỏi Pháp, thậm chí ngay cả cửa nhà cũng rất ít khi ra ngoài, tất cả công việc đều để người khác xử lý thay, vì vậy mới có nhiều lời đồn đại về bà đến thế.

Chẳng lẽ chuyện trong lòng bà có liên quan đến thành phố A? "Mami, quê nhà của mẹ ở thành phố S có xa thành phố A không?""Không tính là quá xa, hai tiếng là đến nơi rồi, Mami đã nhiều năm không về rồi." Không biết quê hương đã thay đổi thành dạng gì rồi. "Mami, cơ thể mẹ có chịu đựng được lâu như vậy không?

Hay là con đi cùng mẹ nhé, con đã hứa với ba sẽ chăm sóc mẹ thật tốt." "Thôi đi con, con còn cả đống việc phải làm, lần này con phải trông coi thật tốt cho mẹ, mẹ có tìm được đệ tử vừa mắt hay không đều nhờ vào con đấy.

Cơ thể mẹ tự mẹ biết, ngồi máy bay hai tiếng không thành vấn đề đâu, mẹ cũng chỉ đi thăm một chút, ngày thứ hai sẽ quay về, nếu có chuyện gì mẹ sẽ gọi điện cho con." Jim biết tính cách của mẹ mình, một khi đã quyết định, người khác không thể thuyết phục được bà, "Được rồi ạ, vậy Mami tự chú ý an toàn nhé."Gia đình ba người trực tiếp đi ăn món Trung Quốc.

Vừa vượt qua một vòng, Giang Mạn lại bắt đầu lo lắng không biết tìm người mẫu ở đâu, quan trọng nhất là cô phải tìm hai người, còn phải tìm một người mẫu nhí nữa. "Lục Minh, anh có bạn bè nào có thể giúp em giới thiệu người mẫu không?

Vòng bán kết sẽ là trình diễn." "Người mẫu?" Những chuyện này Lục Minh không hiểu lắm.

Giang Mạn gật đầu, "Chính là loại người mẫu đi sàn chữ T ấy.""Có lẽ anh phải đi hỏi Tử Hạo, trong số chúng ta chỉ có cậu ấy có công ty thời trang, anh hỏi xem cậu ấy có người mẫu thường xuyên hợp tác không." Chuyện của Giang Mạn, Lục Minh xưa nay không bao giờ trì hoãn, lập tức gọi điện cho Diệp Tử Hạo.

Diệp Tử Hạo đang thay tã cho con trai, anh ta thực sự không có năng khiếu trong khoản này, con trai đã mấy tháng tuổi rồi mà mỗi lần đến việc này anh ta vẫn luống ca luống cuống.

Anh ta nhìn màn hình điện thoại, chỉ đành đặt con trai lên giường, rồi nghe điện thoại, "Alo, A Minh ca.""Bên cậu có người mẫu hợp tác không?

Mạn Mạn cần hai người mẫu, một người mẫu nam, và một người mẫu nhí nam bằng tuổi Nghiêu Nghiêu." "Người mẫu nam thì chắc chắn không vấn đề gì, chúng tôi có mấy đối tác thường xuyên hợp tác, có thể để chị dâu tùy ý chọn, nhưng người mẫu nhí nam thì không có, tôi phải hỏi mới có thể trả lời anh được." Oa oa oa… Trong điện thoại truyền đến một tràng tiếng trẻ sơ sinh khóc, Diệp Tử Hạo giật mình làm rơi điện thoại xuống đất, anh ta còn chưa kịp nhặt lên, bên ngoài đã có tiếng bước chân truyền đến.Mễ Nặc vốn đang ở dưới lầu, nghe thấy tiếng con trai liền lập tức chạy lên lầu, thấy con trai đã bị cởi quần, lúc này đang nằm ngửa bốn chi vung vẩy trên giường khóc ré lên, thở hổn hển, trông thật đáng thương.

Nhất thời cô tức giận mắng: "Diệp Tử Hạo, anh cố ý phải không, sao lại ngốc nghếch thế, thay cái tã mà làm lâu vậy chứ." Đã bế con lên đây mười mấy phút rồi, vậy mà ngay cả cái tã cũng chưa thay xong.

Trời đã vào thu rồi, vậy mà lại để con trai nằm trần như vậy trên giường.

Quả đúng là không có so sánh thì không có tổn thương, người ta Lục Sâm làm những việc này dễ như trở bàn tay, thế mà người đàn ông cô cưới này lại sao cũng không học được, có lúc cô thực sự nghi ngờ anh ta có cố ý hay không, chỉ vì cô sinh không phải con gái mà là con trai, anh ta trong lòng không thoải mái."Vợ ơi, là con trai em cứ động đậy hoài, anh làm sao mà làm được." Diệp Tử Hạo bất lực dang tay, anh ta còn nghi ngờ con trai mình bị chứng tăng động, hiếu động không ngừng, căn bản là không chịu hợp tác.

Mễ Nặc hầm hầm đi vào, sau khi sinh con mấy tháng, cô đã lấy lại được vóc dáng mảnh mai như xưa.

Nhờ ở cữ tốt, sắc mặt hồng hào, tình trạng cả người còn tốt hơn trước.

Chỉ thấy cô nhanh chóng nâng hai chân cậu bé lên, thoăn thoắt lót tã xong, rồi ôm con trai trực tiếp xuống lầu."Nặc Nặc, em đừng đi mà, em nghe anh giải thích, anh thật sự không cố ý đâu." Diệp Tử Hạo vội vàng đuổi theo.

Nghe tiếng trong điện thoại, Lục Minh bất lực cúp máy, còn Giang Mạn thì bật cười khúc khích, hoàn toàn không ngờ Diệp Tử Hạo ở nhà lại ra bộ dạng này."Mẹ ơi, thằng bé nhà họ Diệp đó đáng ghét lắm, chỉ thích dì Nặc thôi, người khác vừa bế là nó khóc." Lục Nghiêu chen vào nói. "Trẻ con đương nhiên là thích mẹ nhất rồi, hồi con bé cũng cứ bám lấy mẹ hoài." Giang Mạn cười nói."Không đúng đâu, cái thằng nhóc con đó thật ra chỉ thích phụ nữ thôi." Lục Nghiêu nhíu mày nhỏ, cậu bé cũng từng bế rồi, nhưng người ta không thèm nể mặt chút nào, ngược lại An An, vừa vào lòng cậu bé đã cười tủm tỉm rồi.

Lục Minh và Giang Mạn nhìn nhau, đều không nhịn được bật cười."Mạn Mạn, em vừa rồi cũng nghe rồi đó, người mẫu nhí nam hơi khó tìm, phải đợi Tử Hạo đi liên hệ." "Vâng, em nghe rồi." "Ba ơi, ăn cơm xong ba đưa con đi bệnh viện nhé, hôm nay con còn muốn đi thăm lão soái ca." Lục Nghiêu nói."Sáng nay đã xin nghỉ rồi, chiều phải đi học." Giang Mạn nghiêm mặt nhìn Lục Nghiêu. "Ba ơi, con không muốn đi đâu mà, con đã xin nghỉ cả buổi sáng rồi, chiều thôi thì cũng xin nghỉ luôn đi, mấy kiến thức đó thật sự rất đơn giản, con biết hết rồi, đúng là lãng phí thời gian."Lục Minh chịu không nổi bộ dạng làm nũng của Lục Nghiêu, vừa định gật đầu, ngẩng mắt lên thì thấy Giang Mạn đang trừng mắt nhìn anh, vẻ mặt đầy ý vị đe dọa.

Anh lập tức đổi giọng, "Nghiêu Nghiêu, vẫn là đi học đi con." Lục Nghiêu gần như phát điên, ba vậy mà cũng không đứng về phía cậu bé, "Ba ơi, ba không thể như vậy được, môn học đó thật sự là sỉ nhục trí thông minh của con.""Vậy thì..." Lục Minh còn chưa nói hết, hai giọng nói sốt ruột đã vang lên. "Lục Minh." "Ba ơi." Lục Minh trong khoảnh khắc cảm thấy đau cả đầu, lời vợ không thể không nghe, ánh mắt mong chờ của con trai anh cũng không nỡ từ chối, hơn nữa điều quan trọng là anh cảm thấy chương trình học đó thực sự khá vô vị.

Vả lại, trốn học là truyền thống của nhà họ Lục, bất kể là anh, hay A Sâm, thậm chí là Tử Đồng, họ đều trốn học mà lớn lên, cũng đâu thấy ai trong số họ kém hơn người khác, ngược lại đều xuất chúng, ai nấy đều là trạng nguyên, không hề có ngoại lệ."Chuyện này anh không quản nữa, hai mẹ con tự quyết định đi." Lục Minh cúi đầu ăn cơm, từ chối trả lời vấn đề này. "Mẹ ơi." Lục Nghiêu nắm lấy cánh tay Giang Mạn, nhìn cô với vẻ đáng thương."Lục Nghiêu, con không thể nghe lời mẹ một chút sao?

Con bây giờ ngày càng nổi loạn rồi, lời mẹ nói con cũng không nghe." Lục Nghiêu bò vào đùi Giang Mạn, cọ cọ như một chú cún con, đáng yêu thương lượng, "Mẹ ơi, không phải con không nghe lời mẹ, mà là con thật sự cảm thấy vô vị, sắp đến kỳ thi giữa kỳ rồi, con đảm bảo sẽ thi được một trăm điểm có được không ạ?""Một trăm điểm, đây không phải chuyện đơn giản đâu, con không làm được thì sao?" "Mẹ ơi, con thật sự làm được mà, mẹ phải tin con trai mẹ chứ, mẹ cho con xin nghỉ thêm nửa ngày nữa đi mà." Lục Nghiêu nghiêm túc nói, bộ dạng đó cứ như sắp chào và lập quân lệnh trạng với Giang Mạn vậy.Lục Minh cũng không nhịn được nói: "Mạn Mạn, cứ nghe Nghiêu Nghiêu đi em, hồi anh còn bé cũng như vậy mà." Giang Mạn tức đến không nói nên lời, mãi nửa ngày sau mới nói: "Đúng là thượng bất chính hạ tắc loạn." Cô thực ra vẫn luôn cảm thấy Nghiêu Nghiêu có chút trưởng thành sớm, không phải cô nghĩ chương trình học có ý nghĩa đến mức nào, cô chỉ muốn cậu bé như những đứa trẻ cùng tuổi, có thể trải nghiệm niềm vui của trẻ cùng tuổi.Lục Nghiêu thấy nét mặt Giang Mạn dịu đi, lập tức nói: "Cảm ơn mẹ, cảm ơn ba." "Lục Nghiêu, không phải mẹ nói con đâu, tuổi này con nên kết bạn với nhiều bạn bè cùng tuổi hơn, con cứ cả ngày chơi với một ông già thì có ý nghĩa gì chứ." Giang Mạn thật sự lo lắng, gu của con trai cô thật sự đặc biệt, không thích bạn bè cùng tuổi, lần đầu tiên kết bạn lại là một ông già, hoặc là cứ lẽo đẽo theo Mạc Hữu An mới hơn hai tuổi, không thể bình thường một chút sao?"Mẹ ơi, sau này nếu mẹ có gặp lão soái ca, tuyệt đối đừng nói chú ấy già nhé, chú ấy sẽ xụ mặt đấy." Lục Nghiêu mềm mại nói. "Được rồi, mẹ biết rồi, cái thằng khuỷu tay cứ quay ra ngoài này."Hai người đích thân đưa Lục Nghiêu đến bệnh viện, để cậu bé đi tay không thì không phải phép, Giang Mạn còn đặc biệt mua một ít đồ dinh dưỡng để Lục Nghiêu mang theo.

Ba người vừa đến bệnh viện, liền gặp cô y tá nhỏ vẫn luôn chăm sóc Lan Hành Chi.

Cô y tá vừa nhìn thấy Lục Nghiêu mắt đã sáng lên, "Nghiêu Nghiêu, lại đến thăm lão soái ca à."Lục Nghiêu khi cần nói lời ngọt ngào thì xưa nay không hề ngập ngừng, "Chị ơi, lão soái ca đang làm gì ạ?" Một tiếng "chị ơi" khiến cô y tá lòng nở hoa, "Lão soái ca lại đang làm việc rồi, chị đã khuyên một lần rồi mà chú ấy không nghe, chị cũng không dám nói nữa." "Ơ, cô là con gái của lão soái ca phải không, các cô là người nhà thì nên khuyên chú ấy nhiều hơn, để chú ấy nghỉ ngơi dưỡng sức thật tốt, đừng cứ bận rộn không ngừng, không tốt cho việc hồi phục sức khỏe đâu." Cô y tá nói.Giang Mạn đầu tiên ngẩn người một chút, thấy bên cạnh cũng không có người phụ nữ nào khác, lời cô y tá này nói không nghi ngờ gì là dành cho cô.

Cô không nhịn được giải thích: "Tôi không phải con gái chú ấy, tôi chỉ là mẹ của Nghiêu Nghiêu." Cô y tá vẻ mặt không thoải mái, khó hiểu chớp chớp mắt, lắp bắp nói: "Không có lý nào, hai người giống nhau đến vậy, vừa nhìn là biết ruột thịt rồi, sao lại không phải chứ.""Mẹ con đúng là trông có hơi giống lão soái ca thật." Lục Nghiêu cười tủm tỉm nói, xem ra không phải chỉ có mình cậu bé có cảm giác này, mọi người đều nghĩ vậy.

Đây cũng là một trong những lý do cậu bé thích lão soái ca, một người vừa đẹp trai lại vừa giống mẹ mình, cậu bé tự nhiên không thể ghét bỏ được. "Tôi thực sự không phải." "Thật sự rất ngại, là tôi đã hiểu lầm rồi.""Nghiêu Nghiêu, cháu đến rồi à." Trợ lý đang đưa tài liệu cho Lan Hành Chi, khi nhìn thấy Giang Mạn, tập tài liệu trong tay liền rơi xuống đất, anh ta không thể tin nổi nhìn người phụ nữ giống chủ tịch của mình đến bảy phần này, thật sự quá kinh khủng.

Nếu không phải một người là đàn ông, một người là phụ nữ, lại còn có sự chênh lệch về chiều cao, anh ta thật sự sẽ nghĩ chủ tịch của mình đang đứng trước mặt mình rồi. "Cô… cô… cô là ai?" Trợ lý chăm chú nhìn Giang Mạn, như muốn nhìn rõ hơn nữa.Giang Mạn mù tịt, nhàn nhạt nói: "Tôi là mẹ của Nghiêu Nghiêu." "Cô và chủ tịch của chúng tôi trông thật sự quá giống nhau, xin lỗi, vừa rồi tôi có hơi thất lễ." Dù sao trợ lý cũng đã theo Lan Hành Chi mấy năm rồi, sau một thoáng ngẩn người ngắn ngủi liền trở lại bình thường. "Không sao.""Được rồi, Nghiêu Nghiêu, con lên thăm người đi, anh và mẹ con về trước đây." Lục Minh nói. "Mẹ tạm biệt, ba tạm biệt." Lục Nghiêu vẫy vẫy tay.

Trợ lý ngây người nhìn bóng Giang Mạn, anh ta dường như đã hiểu ra điều gì đó, nhưng lại hình như chưa hiểu, anh ta gãi gãi đầu, rồi cùng Lục Nghiêu lên lầu.Lòng Giang Mạn lại dấy lên sóng gió lớn vì chuyện vừa rồi, bàn tay đang ôm cánh tay Lục Minh không ngừng siết chặt, "Lục Minh, anh nói xem rốt cuộc em giống người mà Nghiêu Nghiêu đi thăm đến mức nào." Một người nói giống thì cô còn có thể bỏ qua, nhưng hai người nói giống thì cô không thể bình tĩnh đối mặt được nữa."Mạn Mạn, hay là em cứ theo Nghiêu Nghiêu lên xem sao, gặp mặt người thật thì sẽ biết thôi." Giang Mạn không chút nghĩ ngợi liền kiên quyết từ chối, "Thôi đi, chúng ta không thể đi, Nghiêu Nghiêu nói người đó không muốn gặp chúng ta." Lục Minh đại khái có thể đoán được cảm xúc của Giang Mạn, có những chuyện cô ấy không dám đối mặt.Cửa phòng bệnh. "Lão soái ca, con lại đến rồi ạ." Lục Nghiêu lanh lảnh nói. "Thằng nhóc thối, sao giờ mới đến, sáng nay đi đâu vậy?" Lan Hành Chi nhìn thấy bóng dáng cậu bé, khóe miệng lộ ra một nụ cười."Sáng nay con đi cùng mẹ tham gia cuộc thi mà, mẹ con giỏi lắm đó, đã qua vòng sơ khảo rồi, mấy hôm nữa sẽ tham gia vòng bán kết." "Có gì đáng tự hào đâu chứ." Lục Nghiêu mềm mại nói: "Lão soái ca không hiểu đâu, cái này khó lắm đấy.

Chương 753

À phải rồi, đây là đồ dinh dưỡng mẹ con tự tay mua cho chú, chú ăn nhiều vào nhé."Lan Hành Chi nhìn thoáng qua rồi đặt sang một bên, kéo Lục Nghiêu vào lòng.

Lục Nghiêu nhớ ra chuyện cần tìm người mẫu, tiện thể hỏi: "Lão soái ca, công ty của chú làm về cái gì vậy, có tìm được người mẫu không ạ?" "Cháu tìm người mẫu làm gì?" "Là mẹ cháu đó ạ, tác phẩm dự thi của mẹ là trang phục cha con, thiết kế lấy con và ba làm nguyên mẫu, vòng bán kết cần trình diễn trực tiếp, mà chúng cháu không tìm được người mẫu nhí nam.""Chuyện đơn giản vậy thôi mà, đã là thiết kế dành cho hai cha con rồi thì cháu và ba cháu lên làm mẫu là được, chỉ với vẻ ngoài của hai cha con, không biết phải đánh bại bao nhiêu người nữa." Nghe vậy, mắt Lục Nghiêu sáng lên, nhưng rất nhanh sau đó lại tối sầm lại, "Con và ba chưa bao giờ làm loại chuyện này, nếu làm hỏng thì sao ạ?

Cuộc thi này cực kỳ quan trọng với mẹ con.""Cái này có gì khó đâu, với sự thông minh của cháu, cháu xem vài buổi trình diễn catwalk là được rồi, chẳng phải chỉ là đi lại thôi sao, không làm khó được cháu đâu." Lan Hành Chi biết tính cách kiêu ngạo của Lục Nghiêu, liền vừa dỗ vừa dụ.

Lục Nghiêu bị Lan Hành Chi nói mà động lòng, khóe môi cong lên một nụ cười, "Con sẽ về nói với mẹ, có thể thử xem sao.""Cháu nói với mẹ cháu là khoảng thời gian này cứ đến chỗ chú, chú sẽ phụ trách huấn luyện cho cháu, đảm bảo năm ngày là biến cháu thành một người mẫu nhí." Đây mới là mục đích thực sự của Lan Hành Chi. "Lão soái ca, chú tính toán thật giỏi, buổi chiều con có thể đến thăm chú là do con đã đảm bảo thi giữa kỳ được 100 điểm mới đổi lại được đấy.""Mẹ cháu sao lại cứng nhắc thế, chương trình học của lớp một này có gì hay ho mà phải học chứ." Vấn đề an toàn thì cô ấy nói có lý, nhưng vấn đề đi học này sao vẫn không biết linh hoạt chút nào."Mẹ con đã tính toán tốt rồi, ít nhất cũng không bắt con học đàn piano, học nhảy múa gì đó." Trợ lý vẫn luôn đánh giá Lan Hành Chi, Lan Hành Chi tự nhiên nhận ra, anh ta thực sự không chịu nổi nữa, ngẩng đầu nhíu mày hỏi: "Cậu cứ nhìn tôi làm gì, có gì thì nói đi, không cần tránh mặt Nghiêu Nghiêu."Trợ lý lắc đầu, rồi lại lập tức gật đầu, có chút rối rắm. "Cậu bị co giật à?

Có chuyện thì nói đi." Tính khí của Lan Hành Chi không tốt, xưa nay không hề có chút kiên nhẫn nào, những người có thể khiến ông có kiên nhẫn trong đời này đều không còn nữa.

Giờ đây, chỉ đơn giản là có thêm một Lục Nghiêu.Trợ lý lắp bắp nói: "Chủ tịch, tôi vừa… vừa thấy mẹ của Nghiêu Nghiêu ạ." "Thấy thì thấy rồi, cậu chưa từng thấy phụ nữ à?

Mất hồn mất vía thế, không biết có mất mặt không.

Đừng cái gì cũng báo cáo cho tôi, tôi không có nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy đâu." Trợ lý bị chặn họng đến suýt không nói nên lời, anh ta nghiến răng vẫn nói ra: "Cô ấy trông rất giống ngài, cứ như đúc từ một khuôn vậy.""Nói bậy, tôi là đàn ông, cô ấy là phụ nữ, sao có thể giống tôi?

Có thể đẹp trai bằng tôi sao?" Lan Hành Chi càng lúc càng không hài lòng, có thể nói là đã nổi giận.

Trợ lý bĩu môi, bộ dạng tự luyến của chủ tịch thì cũng không ai bằng rồi, dù sao anh ta cũng đã nói những gì cần nói, tin hay không là tùy ông.

Lục Nghiêu nhìn bộ dạng uất ức của trợ lý, lấy điện thoại trẻ em của mình ra, mở album ảnh, tìm đến ảnh Giang Mạn, đưa ra trước mặt Lan Hành Chi, "Lão soái ca, chú tự xem đi, mẹ con là đẹp nhất, chú Thành nói không hề khoa trương chút nào." Lan Hành Chi nhìn người trong ảnh cũng sững sờ.

Người phụ nữ trước mắt có khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn, mày mắt như vẽ, đôi mắt hơi dài nhưng mị hoặc mà không lẳng lơ, môi đỏ tươi.

Quan trọng hơn là toàn bộ đường nét khuôn mặt và ngũ quan đều cực kỳ giống anh, chỉ là có thêm vẻ mềm mại độc đáo của phái nữ.

Không nghi ngờ gì nữa, đây chính là một phiên bản nữ của anh, một mỹ nhân hiếm thấy.

Tay Lan Hành Chi cầm điện thoại run rẩy, mở to mắt nhìn chằm chằm người trong ảnh, như muốn khoét thủng một lỗ.

Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Tại sao lại có một người trông giống anh đến vậy?

Liên tưởng đến Lục Nghiêu mà anh đã gặp ở Lan gia trước đó, người mẹ của cậu bé đã rất hào phóng với Lục Nghiêu.

Bà ấy không phải là người tùy tiện phát lòng tốt, chẳng lẽ mẹ của Lục Nghiêu có quan hệ gì với Lan gia?

Nhưng điều này cũng không đúng.

Đến đời anh, anh trai cả đã mất khi chưa thành niên, Lan Thành chỉ là một đứa trẻ ngoài ba đời của Lan gia, được nhận nuôi dưới danh nghĩa anh cả.

Giang Mạn không thể nào có quan hệ với anh cả.

Khả năng duy nhất là có liên quan đến ông cụ nhà mình hoặc chính anh.

Chỉ khi có liên quan đến hai người họ, cô ấy mới có thể trông giống anh.

Chẳng lẽ là con riêng của ông cụ ở bên ngoài?

Nhưng điều đó cũng không thể.

Nếu là con riêng của ông cụ, dù là huyết mạch trực hệ của Lan gia, người mẹ ghen tuông của anh cũng không thể đối xử tốt với Nghiêu Nghiêu như vậy.

Tính cách của bà ấy tuyệt đối sẽ không thay đổi, mắt bà ấy không dung được bất kỳ hạt cát nào.

Chẳng lẽ là con gái của anh?

Nhưng con gái anh không phải đã chết ngay khi sinh ra sao?

Anh còn tự tay chôn cất con bé.

Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Trừ khi con gái anh không chết, khi đó chỉ là do lão thái thái dùng để lừa anh, mục đích là muốn anh và Nam Tịch cắt đứt hoàn toàn.

Đúng vậy, chỉ có con gái anh mới xinh đẹp đến thế, mới kiều diễm đáng yêu đến thế.

Lan Hành Chi mất vài giây để đưa ra kết luận, chỉ là hạnh phúc đến quá đột ngột, mọi tế bào trong cơ thể anh đều tê liệt vì quá phấn khích.

Con gái anh không chết, đây là chuyện đáng mừng đến nhường nào.

Cả đời này anh hận xuất thân, hận số phận bất công, sống như một cái xác không hồn, chỉ mong sớm kết thúc cuộc đời mình.

Nhưng khoảnh khắc này, anh biết ơn sự sắp đặt của số phận, bất kể thế nào, sống thật sự rất tốt.

Anh còn sống, con gái anh cũng còn sống.

Anh có thể ôm con bé thật chặt, còn có thể thân thiết gọi ‘con gái ngoan’, có thể cho con bé tất cả mọi thứ của mình, không cần phải đêm khuya tĩnh mịch lại nhớ đến thân hình bé nhỏ của con bé, nhớ đến đau lòng, nhớ đến mất ngủ cả đêm.

Bảo bối của anh, thật tốt, thật sự rất tốt.

Trợ lý nhìn vẻ mặt vui buồn lẫn lộn của chủ tịch, chỉ cảm thấy rất tò mò nhưng cũng không dám lên tiếng cắt ngang.

Lục Nghiêu là người đầu tiên không chịu nổi, vì Lan Hành Chi đã sững sờ quá lâu, ‘Lão soái ca, chú không sao chứ?

Đơ ra làm gì thế?’ Lan Hành Chi nhìn cậu bé trước mắt, cơ thể đã phản ứng trước cả suy nghĩ.

Chương 754

Anh ta dường như quên mất chân mình đang bị gãy, trực tiếp đứng dậy khỏi giường, dùng sức nhấc bổng cậu bé lên đỉnh đầu.

Anh đã thấy nhiều người cha làm vậy với con mình, nâng con lên cao trên đỉnh đầu.

Mỗi khi ấy, bọn trẻ đều cười giòn tan vui vẻ, nụ cười đó khiến người ta mê mẩn, khiến anh từng có lúc ghen tị, đố kỵ, căm ghét.

Một cậu bé bảy tuổi không giống trẻ hai ba tuổi, trọng lượng chắc chắn rất lớn.

Một người đàn ông trẻ tuổi khỏe mạnh nếu thiếu rèn luyện e rằng còn không làm được, huống chi một người ngoài năm mươi tuổi, hơn nữa chân còn đang bị thương.

Lan nhị thiếu lập tức cảm thấy không trụ nổi, cơ thể chao đảo dữ dội hai lần, đau đến mức trán anh vã mồ hôi lạnh.

Anh nghiến răng, khi sắp ngã thì lập tức đặt cậu bé xuống giường, còn anh thì ngồi phịch xuống đất, phát ra một tiếng ‘bịch’.

Người đàn ông vốn nổi tiếng phong độ, tuấn tú lúc này không còn chút hình tượng nào.

Trợ lý bị cảnh tượng đột ngột này dọa nhảy dựng, ngay cả Lục Nghiêu cũng kinh ngạc, cậu bé trợn mắt nhìn lão soái ca dường như đã rơi vào trạng thái điên cuồng trước mắt.

Trợ lý sững sờ một chút lập tức chạy đến đỡ Lan Hành Chi, ‘Chủ tịch, chú không sao chứ?’ ‘Đừng kéo tôi, để tôi bình tĩnh một chút.’ Lan Hành Chi mặt đầy ý cười, tay run rẩy vì xúc động, lắp bắp.

Trợ lý chỉ thấy khó hiểu, muốn cười nhưng nhìn vẻ mặt vui buồn lẫn lộn của anh ta, lại cảm thấy đau lòng khó tả.

Nhiều năm như vậy, người đàn ông này trong lòng anh ta luôn là người độc ác vô tình, vô tình vô dục, trên mặt luôn chỉ có mấy biểu cảm, như thần linh trên chín tầng trời, chưa bao giờ thấy anh ta giống như hôm nay, bình dân đến vậy.

Trợ lý nghe lời đứng sang một bên, nếu không phải ngại uy nghiêm của Lan Hành Chi, anh ta thật sự muốn lấy điện thoại chụp ảnh, ghi lại 'hình ảnh huy hoàng' này của chủ tịch.

Cứ như vậy, Lan Hành Chi vẫn ngồi dưới đất, mắt đối mắt với Lục Nghiêu trên giường, trông vô cùng hài hước.

Rất lâu sau, Lan Hành Chi cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Trợ lý lập tức đỡ anh ta lên giường, Lục Nghiêu cũng vội vàng nhường chỗ cho anh. 'Tiền thưởng cuối năm năm nay của cậu sẽ gấp đôi, tự mình đi làm thủ tục.' Trợ lý kinh ngạc nhìn Lan Hành Chi, xúc động nói: 'Chủ tịch, tôi không nghe nhầm chứ?' Lan Hành Chi không hề thấy sốt ruột, tặng cho trợ lý một nụ cười hòa ái dễ gần, 'Cậu không nghe nhầm đâu, thằng nhóc nhà cậu cuối cùng cũng làm được một chuyện hợp ý tôi rồi, cậu xứng đáng với phần thưởng này.' Lục Nghiêu đưa bàn tay nhỏ ra sờ lên trán anh, lo lắng hỏi: 'Lão soái ca, chú không sao chứ?' 'Nghiêu Nghiêu bảo bối, cháu có thấy mặt dây chuyền ngọc của mẹ cháu bao giờ chưa?' 'Lão soái ca, sao chú lại hỏi vậy?' Lan Hành Chi trực tiếp lấy một miếng ngọc bội từ trong lòng ra đưa vào tay Lục Nghiêu.

Mặc dù anh đã rời khỏi Lan gia nhưng đồ vật đeo từ nhỏ đến lớn đã trở thành thói quen, anh đã đeo nó suốt bao nhiêu năm qua.

Lục Nghiêu nhận lấy, tò mò lật mặt sau, trên đó cũng có một hình kỳ lân, hình như giống với của mình.

Lan Hành Chi vừa nhìn ánh mắt nhỏ của Lục Nghiêu, liền biết mình đoán không sai, 'Nghiêu Nghiêu, cháu đã… đã thấy rồi phải không?

Cháu mau đưa chú xem.' Lục Nghiêu suy nghĩ một chút, kéo mặt dây chuyền ngọc đang đeo trên cổ ra.

Mắt Lan Hành Chi lập tức sáng rực, như những vì sao rực rỡ nhất trên bầu trời đêm. 'Quả nhiên, quả nhiên, thật tốt, thật tốt.' 'Lão soái ca, sao chú cũng có một miếng ngọc bội?' 'Nghiêu Nghiêu, chú là ông ngoại của cháu đó.' Miếng ngọc bội này là biểu tượng của người nhà họ Lan, chỉ có huyết mạch trực hệ của họ mới có tư cách đeo, những người Lan gia khác không có tư cách.

Ngọc bội chính là bằng chứng tốt nhất.

Lục Nghiêu nghi ngờ nhìn Lan Hành Chi, 'Không đúng, Nghiêu Nghiêu có ông ngoại của mình mà, cháu đã gặp rồi.' Lan Hành Chi lắc đầu, 'Bảo bối à, đây là bằng chứng tốt nhất.

Ngoại hình của mẹ cháu và thứ này đủ để chứng minh thân phận của cô ấy.

Cô ấy là con gái của chú, chú là ông ngoại ruột của cháu.

Ông ngoại hiện tại của cháu chắc chắn không phải ruột đâu.' Lục Nghiêu há hốc miệng nhỏ, hoàn toàn không biết rốt cuộc chuyện này là thế nào.

Mẹ cũng chưa từng nói với cậu bé về chuyện này.

Người trước mắt này thật sự là ông ngoại ruột của cậu bé sao?

Là cha ruột của mẹ sao?

Lan Hành Chi đưa tay sờ lên má mềm mại của cậu bé, đây là cháu ngoại ruột của anh, trông thật sự rất đẹp trai, 'Nghiêu Nghiêu, chú cuối cùng cũng biết vì sao chú thích cháu ngay từ lần đầu nhìn thấy cháu.’ Duyên máu mủ thật sự rất kỳ diệu, dù không biết thân phận của cậu bé, nhưng không hề ảnh hưởng đến việc anh thích cậu bé. ‘Lão soái ca, cháu cũng vậy, gặp chú lần đầu tiên đã thích chú rồi.’ Trợ lý cũng bị lời nói của Lan Hành Chi làm cho kinh ngạc, người phụ nữ mà anh ta vừa đụng phải lại là con gái của chủ tịch, thảo nào chủ tịch muốn tặng công ty cho cô ấy.

Anh ta gián tiếp giúp chủ tịch tìm lại được khúc ruột của mình, đây thật sự là chuyện lớn. ‘Nghiêu Nghiêu, bây giờ chú phải đến nhà cháu.’ Lan Hành Chi quả quyết nói.

Anh không muốn chờ thêm một giây phút nào nữa, muốn sớm đến gặp con gái mình, người con gái mà anh đã nhớ nhung hơn hai mươi năm.

Lục Nghiêu nhíu mày nhỏ, có chút lúng túng gãi đầu, ‘Lão soái ca, chú đến nhà cháu làm gì?

Ba mẹ cháu đi làm rồi, họ đều không có nhà.’ ‘Vậy chú phải đến công ty của cô ấy, công ty của cô ấy ở đâu?’ Lục Nghiêu, ‘…’ ‘Chủ tịch, chân chú bây giờ không thể xuống đất được, chúng ta vẫn nên đợi một chút.

Có thể để cô chủ đến bệnh viện.’ ‘Đợi cái gì mà đợi, tôi đã đợi mấy chục năm rồi, tôi không cần biết, cậu có khiêng cũng phải khiêng tôi đến nhà họ Lục.’ Lan Hành Chi ngước mắt nhìn trợ lý thật sâu, vẻ mặt không thể lý lẽ.

Trợ lý lập tức gật đầu, ‘Tôi biết rồi, tôi sẽ sắp xếp.’ Chuyện này không có gì khó khăn, mấu chốt là cứ thế này đến nhà người ta, nhà họ Lục có chấp nhận một bệnh nhân như vậy không.

Chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì đó mà cha con họ mới xa cách, những chuyện này đã được giải thích rõ ràng chưa?

Trợ lý cảm thấy mọi việc không đơn giản như vậy.

Đương nhiên, những lời này trợ lý không dám nói ra, nếu không tiền thưởng cuối năm mà anh ta khó khăn lắm mới có được sẽ biến mất.

Lục Nghiêu có chút lo lắng nói: ‘Lão soái ca, chuyện này cháu còn chưa nói với mẹ, chú đến như vậy sẽ dọa mẹ đó.’ ‘Tại sao lại dọa?

Chẳng lẽ cô ấy không muốn gặp cha ruột của mình sao?

Người cha này của tôi vừa có nhan sắc vừa có tài sản, đưa ra ngoài tuyệt đối không làm cô ấy mất mặt, cô ấy có lý do gì mà không nhận tôi.’ Lan Hành Chi đương nhiên nói.

Chương 755

Trợ lý ở một bên nghe mà khóe miệng giật giật, đây đúng là lời một người chưa từng làm cha nói ra.

Anh ta mà đến, nhà họ Lục chắc chắn sẽ loạn cào cào lên.

Chỉ số IQ đều đi đâu hết vậy, sao lại bốc đồng như thế. ‘Lão soái ca, chú bình tĩnh chút.’ Lục Nghiêu nhíu mày nhỏ. ‘Bảo bối à, còn gọi gì là lão soái ca nữa, gọi ông ngoại đi.’ Lan Hành Chi dịu dàng khuyên bảo, thoáng chốc đã là người làm ông ngoại rồi, cảm giác này thật kỳ diệu. ‘Chú không sợ bị gọi già sao?’ Lục Nghiêu khó hiểu hỏi. ‘Già gì mà già, chú vốn dĩ là ông ngoại của cháu mà.’ Xưng hô này không biết hay đến mức nào.

Lục Nghiêu lắc đầu, ra vẻ người lớn nói: ‘Vậy đợi mẹ cháu nhận chú cháu mới đổi cách xưng hô.’ Bây giờ mà đổi, mẹ chắc chắn sẽ không vui. ‘Nghiêu Nghiêu bảo bối, ngay cả cháu cũng không đứng về phía ông ngoại sao?’ ‘Cháu nghe lời mẹ.’ Lục Nghiêu nghiêm túc nói. ‘Được được được, nghe lời mẹ cháu là đúng rồi.

Chú sẽ cố gắng để mẹ cháu sớm nhận chú.

Đúng rồi, để chú xem công chúa nhỏ của chú đã mua cho chú những gì bồi bổ nào.’ Lan Hành Chi vừa nói vừa ôm chiếc túi lớn đặt bên cạnh vào lòng, tỉ mỉ lật xem, khóe miệng luôn nở một nụ cười rạng rỡ, đẹp đến mức trời đất cũng phải ghen tị, quả thực có thể làm lóa mắt người khác.

Công chúa nhỏ, cảm giác này vẫn sống trong quá khứ.

Trợ lý đối với người đàn ông trẻ con trước mặt này đã hoàn toàn cạn lời, sự thay đổi trước và sau quá lớn.

Những thứ vừa nãy chỉ nhìn qua rồi vứt sang một bên, bây giờ lại được nâng niu như bảo vật trong lòng. ‘Pha cho tôi một ly sữa này.’ Lan Hành Chi đưa hộp sữa trong tay cho trợ lý.

Trợ lý lập tức tiến lên, pha hai ly, một ly cho Lan Hành Chi, một ly cho Lục Nghiêu. ‘Nghiêu Nghiêu, mẹ cháu thật chu đáo, sữa này uống ngon thật.’ ‘Lão soái ca, cháu đi gọi điện thoại cho mẹ.’ Lục Nghiêu thấy Lan Hành Chi như vậy, đặt ly sữa xuống rồi chạy ra ngoài. ‘Tiểu Thành, cậu đi xem Nghiêu Nghiêu, đừng để cháu bị thương.’ Lan Hành Chi lập tức lo lắng nói.

Trợ lý gật đầu, Lục Nghiêu không đi xa, chỉ ở cầu thang chỗ rẽ.

Trợ lý không đến gần, chỉ đứng từ xa nhìn cậu bé.

Điện thoại của Giang Mạn rất nhanh được kết nối, cậu bé ngoan ngoãn hỏi, ‘Mẹ ơi, mẹ đang làm gì?

Có tiện nghe điện thoại không?’ ‘Mẹ vừa đến công ty, Nghiêu Nghiêu có chuyện gì sao?’ ‘Lão soái ca muốn đến nhà chúng ta ăn cơm tối, được không ạ?’ Lục Nghiêu cẩn thận hỏi.

Nhìn vẻ phấn khích, xúc động của lão soái ca, cậu bé cảm thấy lão soái ca thật đáng thương.

Nếu chú ấy thật sự là cha ruột của mẹ, cậu bé muốn họ sớm nhận nhau.

Giang Mạn khựng lại, cảm giác bất an trong lòng càng nặng hơn, ‘Ông ấy không phải không muốn gặp những người khác ngoài con sao?’ ‘Hai người không phải người khác, hai người là ba mẹ của Nghiêu Nghiêu.

Chỉ cần hai người giữ bí mật thân phận của chú ấy là được rồi.’ Bây giờ tình hình khác với trước đây mà.

Giang Mạn suy nghĩ một chút rồi nói: ‘Con hỏi ba con xem, xem ba có thời gian tiếp khách không.' 'Vậy ba đồng ý rồi thì mẹ có đồng ý không?' Giang Mạn cười cười, 'Ừ, nghe lời ba con.' Không biết từ lúc nào, bất kể chuyện gì cô cũng quen dựa dẫm Lục Minh, luôn cảm thấy anh có thể giúp cô giải quyết mọi chuyện.

Lục Nghiêu lại gọi điện cho Lục Minh, Lục Minh đoán được là chuyện gì, liền đồng ý ngay.

Lục Nghiêu vui vẻ chạy về phòng bệnh, 'Lão soái ca, cháu đã nói với ba rồi, tối chú có thể đến nhà chúng ta ăn cơm.' Lan Hành Chi phấn khích nói: 'Thật sao?' Lục Nghiêu gật đầu lia lịa, khóe miệng nở một nụ cười nhẹ, 'Vâng, ba sẽ tự mình xuống bếp nấu cơm.' Lan Hành Chi lại xúc động ôm Lục Nghiêu vào lòng, không nghi ngờ gì lần này lại đè vào chân mình.

Anh lúc này mới hậu tri hậu giác nhận ra chỗ bắp chân đau nhói, không kìm được hít một hơi khí lạnh. 'Lão soái ca, chú không sao chứ?' Lục Nghiêu lập tức bò dậy. 'Không sao, hình như vừa nãy bị rách vết thương rồi.' Lan Hành Chi vừa rồi quá vui mừng, không nhận ra, đợi khi cảm xúc dịu xuống mới phản ứng lại. 'Chủ tịch, chú nhịn một chút, tôi đi gọi bác sĩ.' Rất nhanh bác sĩ đã đến, sau khi kiểm tra kỹ lưỡng, không có vấn đề gì lớn, chỉ là vừa rồi vết thương bị kéo giãn.

Bác sĩ băng bó lại một lần nữa, dặn dò không được cử động lung tung nữa, nếu không bệnh nhân sẽ tự mình chịu khổ.

Lan nhị thiếu hiếm hoi chấp nhận lời cằn nhằn của bác sĩ, còn chủ động hỏi bác sĩ làm thế nào để chân anh ta có thể hồi phục nhanh nhất, và cảm ơn bác sĩ.

Bác sĩ trưởng khoa được thể sủng ái mà kinh ngạc, ông ta đã chứng kiến tính khí xấu của Lan Hành Chi.

Đêm hôm anh ta mới đến, nghe nói mình bị gãy xương, suýt chút nữa đã lật tung cả bệnh viện.

Thế mà bây giờ lại là một thái độ khác, đúng là trời đổ mưa hồng rồi.

Bác sĩ trưởng khoa bất an đi ra ngoài.

Ông ta đương nhiên sẽ không biết, Lan nhị thiếu bây giờ có con gái thì mọi việc đều suôn sẻ.

Anh ta đã bỏ lỡ bao nhiêu năm tháng với con gái, đương nhiên muốn hồi phục sớm.

Sau đó, Lục Nghiêu cứ luôn nhìn chằm chằm Lan nhị thiếu, không cho phép anh ta cử động lung tung nữa.

Lan Hành Chi cứ luôn hỏi thăm chuyện của Giang Mạn, Lục Nghiêu liền kể tất cả những gì mình biết một cách chi tiết.

Lần nữa nghe Giang Mạn từng một mình nuôi Lục Nghiêu khôn lớn, anh không còn thấy Giang Mạn ngốc nghếch nữa, mà lại đau lòng khôn xiết.

Đương nhiên, ấn tượng về Lục Minh trong lòng anh lại một lần nữa xuống đến đáy vực, đây là kiểu đàn ông gì vậy, quá vô trách nhiệm.

Chương 756

Giang Mạn tuy đã chuẩn bị tâm lý cho mình, nhưng ngay khoảnh khắc đẩy cửa nhà ra vẫn bị dọa sợ.

Lục Nghiêu đang đẩy một người đàn ông, người đó phong thái tuấn tú, hào hoa phóng khoáng, đường nét khuôn mặt cực kỳ đẹp, khuôn mặt quá đỗi anh tuấn toát ra vài phần cương nghị, đẹp đến mức hoang dã, đẹp đến mức trời đất cũng phải ghen tị.

Đặc biệt là trên người còn toát ra một khí chất được thời gian mài giũa, đó là điều mà người bình thường không có được, chỉ cần một ánh mắt cũng đủ để thu hút sự chú ý của người khác.

Dù ngồi trên xe lăn cũng không hề ảnh hưởng đến khí chất của anh ta.

Giang Mạn đã đoán được thân phận của anh ta, thảo nào Lục Nghiêu lại nói đẹp trai hơn hai anh em nhà họ Lục.

Nhìn người như vậy, cô không khỏi nghĩ đến một câu nói, kinh diễm thời gian (làm thời gian cũng phải ngỡ ngàng).

Trước đây cô luôn thấy cách miêu tả này quá vô lý, bây giờ mới biết chỉ có cách miêu tả này mới đủ.

Có thể tưởng tượng người đàn ông như vậy khi còn trẻ phong thái ngời ngời đến mức nào.

Cứ như vậy, nhìn con gái mình đứng trước mặt, Lan Hành Chi đương nhiên là kích động, chỉ là anh ta vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, luôn duy trì trạng thái tốt nhất của mình.

Công chúa nhỏ của anh đẹp hơn người trong ảnh, trong mắt có vài phần linh động độc đáo của Nam Tịch.

Lục Minh cũng luôn đánh giá người đàn ông trước mắt, không cần đoán nữa, chắc chắn là cha ruột của Giang Mạn.

Giang Mạn chỉ cảm thấy cổ họng có chút khô khốc, hé miệng cũng không biết phải nói gì.

Cô rất muốn nói một câu: ‘Hoan nghênh ông đến nhà chơi.’ Nhưng những lời đơn giản như vậy cô vẫn không thể thốt ra.

Lục Nghiêu nhìn cảnh tượng trước mắt, mím môi nhỏ cười thành tiếng.

Lão soái ca thật sự quá giỏi giả bộ rồi.

Một giờ trước, chú ấy đã bắt trợ lý đổi cho mình mấy bộ quần áo, xúc động đến luống cuống tay chân, không ngờ lúc này lại ở đây làm dáng.

Tiếng cười của cậu bé đã thành công phá vỡ bầu không khí có chút cứng nhắc lúc này.

Lan Hành Chi cong khóe môi, nhìn chằm chằm Giang Mạn không chớp mắt, ánh mắt cưng chiều mà sáng ngời, dùng giọng nói trầm ấm đặc biệt của mình nói: ‘Mạn Mạn, rất vui được gặp con.’ Giang Mạn khô khan thốt ra mấy chữ, ‘Ông, chào ông.’ ‘Mạn Mạn, chúng ta vào nhà rồi nói chuyện.’ Lục Minh kịp thời lên tiếng.

Lục Nghiêu cũng lập tức đẩy Lan Hành Chi sang một bên, để Giang Mạn và Lục Minh đi vào.

Giang Mạn có chút căng thẳng ngồi trên ghế sofa.

Tâm trạng của Lan Hành Chi hôm nay rất tốt, nụ cười trên mặt anh ta cứ thế không hề biến mất.

Nếu không phải Giang Mạn đã nói chuyện điện thoại với anh ta vài ngày trước, cô chắc chắn sẽ bị vẻ ngoài của anh ta lúc này lừa dối, tưởng rằng đây là một người đàn ông nhã nhặn tuấn tú.

Dừng lại vài giây, nụ cười trên mặt Lan Hành Chi từ từ thu lại, anh ta bình tĩnh mở lời, ‘Thằng nhóc nhà họ Lục, Mạn Mạn, tôi kể cho hai người nghe một câu chuyện nhé.’ ‘Tôi nghĩ hai người đều đã đoán được thân phận của tôi rồi.

Tôi chính là Lan nhị thiếu bị người thành phố A chế nhạo hai ba mươi năm, tên thật là Lan Hành Chi.

Người tôi yêu nhất đời này tên là Nam Tịch.’ Tay Giang Mạn run lên, cơ thể cũng lập tức cứng đờ một cách bất thường.

Bàn tay lớn mạnh mẽ của Lục Minh đặt lên vai Giang Mạn, hơi dùng sức, nói với cô rằng bất kể tiếp theo nghe thấy gì, cũng đừng sợ, anh sẽ luôn ở bên cạnh cô.

Lục Nghiêu cũng căng thẳng cuộn mình trong lòng Giang Mạn, bàn tay nhỏ nắm chặt tay Giang Mạn.

Vẻ mặt cảnh giác như đối mặt với kẻ thù của cả nhà ba người khiến khóe miệng Lan nhị thiếu không khỏi lại cong lên một chút, chỉ là nụ cười đó có vẻ hơi thê lương. ‘Hơn hai mươi năm trước…’ Lan Hành Chi và Nam Tịch quen nhau ở Đại học A.

Khi đó Nam Tịch vẫn là sinh viên năm ba, là sinh viên tài năng xuất chúng của Học viện Thiết kế Đại học A, chuyên ngành thiết kế thời trang.

Nam Tịch, người có cả ngoại hình và tài năng, đã thu hút sự chú ý của Lan Hành Chi trong một hoạt động.

Lan Hành Chi yêu cô từ cái nhìn đầu tiên.

Thế là anh ta dùng thủ đoạn để Nam Tịch đến Lan thị thực tập, rồi lại lấy cớ dần dần điều Nam Tịch đến bên cạnh, trở thành nhà thiết kế độc quyền của anh ta, đi đâu cũng mang theo.

Hai người đàn ông và phụ nữ có hoàn cảnh trưởng thành khác nhau, trong quá trình sống chung hàng ngày đương nhiên không thiếu niềm vui.

Đặc biệt Lan Hành Chi lại là một người đàn ông đặc biệt lãng mạn, lời ngon tiếng ngọt tùy tiện thốt ra.

Chỉ cần một ánh mắt của anh ta là có vô số phụ nữ lao vào, huống chi anh ta lại sẵn lòng dùng tâm để theo đuổi một người phụ nữ.

Nam Tịch đương nhiên không thoát khỏi ma trảo của anh ta.

Hai người rất nhanh đã yêu nhau say đắm.

Đôi nam nữ đang yêu nhau cuồng nhiệt đương nhiên không thể không có chuyện gì xảy ra, đặc biệt người đàn ông còn là một người phóng đãng, không bị lễ giáo thế tục ràng buộc.

Hai người cũng hướng tới hôn nhân, tình cảm thăng hoa rất nhanh, sau khi tốt nghiệp hai người liền sống chung.

Lan Hành Chi từ đó thu liễm tính tình, một lòng một dạ đối xử với Nam Tịch.

Tin tức họ yêu nhau truyền đến Lan gia, cả Lan gia trên dưới đều chấn động.

Họ nghĩ Nam Tịch cũng chỉ là người phụ nữ mà Lan Hành Chi dùng để giết thời gian khi nhàm chán, nào ngờ mối tình này dưới mí mắt họ lại kéo dài đến ba năm, nghĩ kỹ mà thấy đáng sợ.

Đương nhiên, mối tình này không được ủng hộ.

Người nhà họ Lan đã sớm chọn lựa đối tượng kết hôn cho Lan Hành Chi, chỉ chờ một thời cơ thích hợp để họ kết hôn, làm sao có thể chấp nhận một người phụ nữ đến từ một nơi nhỏ bé, không có bất kỳ gia thế nào.

Lan lão thái thái, người có tư tưởng bảo thủ, là người đầu tiên nhảy ra phản đối.

Chương 757

Bà ta tìm đến Nam Tịch, yêu cầu Nam Tịch rời xa Lan Hành Chi.

Nam Tịch đang chìm đắm trong tình yêu đương nhiên từ chối, cô kiên quyết nói với Lan lão thái thái là không thể nào.

Sau đó, những quấy rầy như vậy không ngừng diễn ra.

Nam Tịch luôn kiên định với quyết định của mình, để không ảnh hưởng đến mối quan hệ mẹ con giữa Lan Hành Chi và Lan lão thái thái, cô luôn giấu Lan Hành Chi những chuyện này, âm thầm chịu đựng tất cả những áp lực mà Lan lão thái thái gây ra.

Năm đó Lan Hành Chi đang dần nổi bật trên thương trường, đắc ý thuận lợi, công việc bận rộn, mỗi ngày đều có vô số việc phải làm.

Bất kể Lan lão thái thái gây khó dễ thế nào, Nam Tịch cũng không hề biểu hiện ra trước mặt Lan Hành Chi.

Tình cảm của hai người không hề bị ảnh hưởng, ngược lại càng thêm nồng nàn.

Đúng lúc này, Nam Tịch mang thai.

Lan Hành Chi vui mừng, trực tiếp đưa Nam Tịch đến cục dân chính đăng ký kết hôn.

Sau khi đăng ký, Lan Hành Chi đưa Nam Tịch về Lan gia.

Người nhà họ Lan tỏ ra không lay chuyển, thái độ đối với Nam Tịch không lạnh không nhạt.

Lan Hành Chi biết họ chắc chắn không đồng ý, đây cũng là lý do anh ta tiền trảm hậu tấu.

Lan lão thái thái là người hiểu rõ tính khí của Lan Hành Chi nhất, biết rằng đứa con trai này mềm yếu không cứng rắn, nên mọi việc bà ta làm đều đặc biệt kín đáo, phong tỏa mọi thông tin.

Với Nam Tịch, bà ta không còn hy vọng nữa.

Lan lão thái thái tìm đến quê của Nam Tịch, ra tay với người cha già của Nam Tịch.

Cha của Nam Tịch chỉ là một nhân viên nhỏ của công ty.

Bà ta đầu tiên cho người cắt đứt nguồn thu nhập kinh tế của cha Nam, sau đó lại uy hiếp cha Nam đưa Nam Tịch về.

Cha của Nam Tịch có tính cách giống hệt Nam Tịch, rất quật cường.

Mặc dù ông cũng cảm thấy con gái và Lan Hành Chi ở bên nhau con đường phía trước sẽ rất khó đi, nhưng hai người đã kết hôn, con gái cũng đã mang thai, không có gì quan trọng hơn hạnh phúc của con gái.

Ông không hề bị Lan lão thái thái uy hiếp.

Lan lão thái thái thấy ông cứng đầu không lay chuyển, liền cho người ra tay với cha Nam, lấy đó làm cảnh cáo.

Khi Nam Tịch nhận được tin tức về nhà, cha Nam đang thập tử nhất sinh nằm trong bệnh viện, chân đã bị đánh gãy, trên người vô số vết thương, cả người nguy kịch.

Nếu không phải Lan Hành Chi mời chuyên gia cấp cứu, e rằng lúc đó ông đã mất mạng.

May mắn là đã cứu được ông ấy.

Dù vậy, cha Nam cũng không nói với Nam Tịch một lời nào về việc rời xa Lan Hành Chi, chỉ dùng ánh mắt đau khổ nhìn Nam Tịch.

Có lẽ ông cụ lúc đó đã dự liệu được bất hạnh sau này của con gái.

Nam Tịch đau đớn tột cùng, không thể che giấu được tất cả những gì Lan lão thái thái đã làm với cô trước đây nữa, lập tức nói thật với Lan Hành Chi.

Lan Hành Chi nổi giận đùng đùng, quỳ trước giường bệnh của cha Nam hứa rằng chuyện như vậy sẽ không bao giờ xảy ra nữa.

Để ngăn chặn người nhà họ Lan tiếp tục ra tay với Nam Tịch và cha Nam, Lan Hành Chi đặc biệt cử người canh giữ nhà họ Nam.

Nam Tịch cũng không quay về thành phố A nữa, yên tâm ở quê dưỡng thai.

Lan Hành Chi về Lan gia, cãi nhau một trận lớn với người nhà, tuyên bố nếu Lan gia còn ra tay với Nam Tịch, anh ta sẽ từ bỏ Lan gia, họ sẽ vĩnh viễn mất đi đứa con trai này.

Lan gia có một khoảng thời gian yên ắng.

Họ nghĩ mọi chuyện đã kết thúc.

Nào ngờ đó chỉ là kế hoãn binh của Lan lão thái thái.

Bà ta vẫn vắt óc tìm cách chia rẽ hai người họ.

Lan lão thái thái không tiếc giá nào cho người làm thâm hụt nghiêm trọng một công ty con quan trọng ở nước ngoài của Lan thị, mượn cớ đó điều Lan Hành Chi đi.

Sau đó bà ta cho người chuẩn bị cưỡng ép đưa Nam Tịch đến thành phố A.

Lúc đó Nam Tịch đã mang thai hơn tám tháng, chỉ hơn một tháng nữa là đứa bé sẽ chào đời.

Cha già của Nam Tịch trong quá trình phản kháng đã bị đẩy ngã một cách vô tình, tại chỗ xuất huyết não mà chết.

Nam Tịch tận mắt nhìn cha mình chết trước mặt, bị kích động, sinh non.

Lan lão thái thái nhân cơ hội cho người bế đứa bé đi, muốn xử lý đứa bé.

Nam Tịch bất chấp thân thể suy yếu đuổi theo, nhưng lại đâm vào chiếc xe đang chạy tới, tại chỗ xe hỏng người chết.

Đợi đến khi Lan Hành Chi nhận được tin tức quay về, đã quá muộn.

Anh chỉ nghe được tin tức vợ đã chết thảm, giao đến tay anh cũng chỉ là hài cốt của đứa con gái đã tắt thở và vợ.

Lan Hành Chi không chịu nổi đả kích như vậy, lúc đó như phát điên, về nhà cãi nhau một trận lớn với cha mẹ.

Ông nội Lan biết tất cả những gì vợ mình đã làm, trong cơn giận dữ cũng đổ bệnh, sau đó Lan Hành Chi rời khỏi Lan gia, ông nội Lan không lâu sau cũng qua đời.

Chương 758

Sau này Lan thị dần suy tàn, gia tộc trăm năm cũng vì thế mà suy bại, dần biến mất khỏi tầm nhìn của công chúng.

Lan Hành Chi chỉ kể tóm tắt cốt truyện chính, rất nhiều chi tiết đều không kể, nhưng Giang Mạn nghe xong sắc mặt đã tái nhợt, mất hết huyết sắc.

Lục Nghiêu cũng không kìm được bật khóc vì đau lòng.

Cậu bé vốn thông minh, sớm đã hiểu rõ mối quan hệ giữa các nhân vật trong câu chuyện, đứa trẻ đó chính là mẹ của mình, ‘Lão thái thái kia sao mà ác thế, cháu vẫn luôn nghĩ bà ta là người tốt, sao bà ta có thể làm như vậy chứ.’ Lan Hành Chi đưa tay sờ lên má nhỏ của Lục Nghiêu, gượng cười một chút.

Vết sẹo đã dần lành lại một lần nữa bị lột trần, như thể lại quay về những ngày tháng tối tăm không ánh sáng đó.

Nhưng may mắn thay, lúc này con gái vẫn đang ở ngay trước mặt anh.

Anh quay sang Giang Mạn nói: ‘Mạn Mạn, ba là ba của con đây, con chính là cô bé năm đó.

Mặt dây chuyền ngọc mà con tặng Nghiêu Nghiêu chính là biểu tượng thân phận của con, là thứ mà mỗi hậu duệ của Lan gia đều có khi sinh ra.

Ba tạm thời vẫn chưa biết vì sao con lại lưu lạc bên ngoài, nhưng ba thật sự không hề bỏ rơi con.

Mẹ con vì bảo vệ con cũng đã phải trả giá bằng cả sinh mạng.

Chúng ta đều rất yêu con, hơn cả sinh mạng của mình.’ ‘Ba vẫn luôn nghĩ con đã chết, bao nhiêu năm nay chỉ biết tự trách tự thương hại, chìm đắm trong thế giới của riêng mình, chưa từng đi tìm con.

Đây là lỗi của ba, ba không cầu con tha thứ, chỉ cầu con cho ba một cơ hội bù đắp, để ba gánh vác trách nhiệm thuộc về mình.' Giang Mạn không dám nhìn Lan Hành Chi, cô chỉ cảm thấy trong lòng rất hỗn loạn, không biết phải đối mặt với người cha đột nhiên xuất hiện này như thế nào.

Sau khi biết mình không phải con của Giang gia, cô đã từng hận cha mẹ ruột của mình, tại sao sinh ra cô rồi lại bỏ rơi cô.

Nhưng cô vạn lần không ngờ thân thế của mình lại như thế này.

Mẹ cô vì giành lại cô mà xe hỏng người chết, cha cô gánh chịu nỗi đau mất con mất vợ, bỏ xứ tha hương, suốt đời không kết hôn, một mình cô độc phiêu bạt nơi đất khách mấy chục năm.

Mà người gây ra tất cả những điều này, lại chính là Lan lão thái thái của Lan gia, cái lão thái thái miệng luôn nói muốn nhận cô làm cháu gái nuôi, cô mới nói tại sao lại có chuyện bánh từ trên trời rơi xuống.

Vô cớ xuất hiện một lão thái thái nhà giàu muốn trở thành nhà ngoại của cô, che chở cho cô, hóa ra đây mới là mục đích thật sự.

Là để bù đắp sai lầm mà mình đã gây ra, hay là muốn giữ lại huyết mạch duy nhất của Lan gia.

Bất kể là vì lý do gì, chỉ bằng những gì bà ta đã làm, đó đều là không thể tha thứ.

Hổ dữ còn không ăn thịt con, sao bà ta có thể bức con trai mình đến bước đường này, sao có thể xử lý cháu gái ruột của mình?

Dù không thích người lớn đến mấy, đứa trẻ có lỗi gì chứ, tại sao lại đối xử với cô như vậy.

Ban đầu cô cũng có thể lớn lên vui vẻ bên cha mẹ, chính là lão thái thái đó đã hủy hoại tất cả mọi thứ.

May mắn là cô đã không đồng ý, nếu không ngay cả cô cũng sẽ tự căm ghét chính mình.

Cô từ nhỏ đã nghe nói về Lan nhị thiếu này, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng người đàn ông này lại có mối quan hệ mật thiết đến vậy với mình, lại chính là cha ruột của mình, và cô cũng là một nhân vật trong câu chuyện đó.

Lục Minh nhìn khuôn mặt nhỏ tái nhợt của Giang Mạn, trái tim cũng nhói lên từng hồi, cảm thán số phận đa đoan của cô.

Anh ôm cô thật chặt vào lòng, suy nghĩ một chút, quay sang Lan Hành Chi nói: ‘Nhạc phụ tôi nói năm đó người giao Mạn Mạn cho họ nuôi dưỡng là một người đàn ông trung niên đã có tuổi.’ Người đàn ông trung niên?

Lan Hành Chi lập tức nghĩ đến Trịnh quản gia.

Đúng vậy, cũng chỉ có ông ta thôi.

Ông ta là người thân cận nhất, đáng tin cậy nhất bên cạnh Lan lão thái thái, là người mà Lan lão thái thái mang từ nhà mẹ đẻ về, trung thành nhất.

Người có thể ra tay dưới mí mắt anh chỉ có ông ta. ‘Tôi đại khái biết là ai rồi.’ Lan Hành Chi cười lạnh nói.

Anh thật sự không biết nên cảm ơn ông ta, hay là nên gây rắc rối cho ông ta.

Chính ông ta đã khiến cha con họ chia ly, nhưng cũng chính ông ta đã giành cho Giang Mạn một cơ hội sống sót.

Lan lão thái thái trước kia từng nói muốn nhận Mạn Mạn làm cháu gái nuôi, Mạn Mạn đã từ chối, nhưng e là chuyện này vẫn chưa kết thúc.

“Cháu gái nuôi?” Lan Hành Chi như thể nghe thấy một câu chuyện cười lớn, vẻ lạnh lẽo và châm chọc trong mắt càng sâu đậm.

Phải có da mặt dày đến mức nào mới làm được như vậy, lẽ nào bà ta thật sự nghĩ rằng những chuyện mình đã làm không ai biết sao?

Ông còn chưa chết hẳn đâu.

Xem ra thân phận này của ông không cần phải giấu giếm nữa rồi, con gái ở thành phố A, sau này ông tất nhiên cũng sẽ ở lại thành phố A, đã đến lúc để bọn họ biết ông vẫn còn sống, sau này con gái ông có ông che chở, bất cứ ai cũng đừng hòng động đến cô bé.

Lục Minh thấy Lan Hành Chi đã có chủ ý, liền không nói thêm nữa, anh nói cho Lan Hành Chi những chuyện này vào lúc này, tự nhiên là có ý riêng, không muốn người nhà họ Lan lại đến quấy rầy Giang Mạn.

Giang Mạn đỏ vành mắt, vẫn cuộn tròn trong lòng Lục Minh không đứng dậy.

Lan Hành Chi nhìn dáng vẻ này của cô, vô cùng ngưỡng mộ Lục Minh, nếu lúc này con gái tựa vào lòng mình thì tốt biết mấy.

Thế là, Lan Hành Chi trừng mắt nhìn Lục Minh một cái, Lục Minh chỉ cảm thấy khó hiểu.

Lan Hành Chi đã quen làm theo ý mình, nhưng ông sống rất thấu đáo, biết chuyện này không thể vội vàng, cần cho Giang Mạn thời gian để bình tâm, thế là ông quay sang Nghiêu Nghiêu nói: “Nghiêu Nghiêu, con đưa ông đi xem phòng của con đi, ông chú đẹp trai muốn xem bình thường con chơi những gì.” Lục Nghiêu liếc nhìn Lục Minh, sau khi nhận được ám hiệu của Lục Minh liền lập tức đứng dậy đẩy Lan

Hành Chi vào phòng mình.

Sau khi Lan Hành Chi vào trong, Lục Minh vỗ vỗ vai Giang Mạn, “Mạn Mạn, ông ấy vào trong rồi.” Đối với thân phận của Lan Hành Chi, Lục Minh cũng cảm thấy có chút ngượng nghịu, chỉ dùng từ “ông ấy” để thay thế.

Nghe vậy, Giang Mạn chỉ cảm thấy cổ họng càng nghẹn lại, nước mắt không kiểm soát được chảy xuống, nức nở không thành tiếng.

Lục Minh không nói gì, chỉ ôm chặt lấy vai cô, không bao lâu sau, anh cảm thấy áo trước ngực mình bị ướt đẫm, lạnh buốt.

Chương 759

Lục Minh thở dài, Giang Mạn trước nay luôn kiên cường, quen biết cô lâu như vậy, đây là lần đầu tiên anh thấy cô khóc thảm thiết đến thế.

Anh biết, cô mong muốn tìm được cha mẹ ruột, có lẽ không vì tình thân, chỉ vì muốn làm rõ tại sao họ lại bỏ rơi cô.

Chỉ là không ngờ sự thật lại tàn nhẫn đến vậy, điều cô nghe được là tin tức mẹ ruột và ông ngoại đã qua đời để bảo vệ cô.

“Mạn Mạn.” Giang Mạn nghẹn ngào, ngập ngừng nói: “Thật ra… hôm nay ở cổng bệnh viện sau khi nghe y tá và người trợ lý kia nói chuyện, em đã có chút… nghi ngờ rồi, ban đầu khi lão thái thái nhà họ Lan gặp em cũng có phản ứng như vậy, hai người sao có thể vô duyên vô cớ giống nhau, Nghiêu Nghiêu cũng nói hậu viện nhà họ Lan cũng có một chiếc ngọc bội hình kỳ lân y hệt của em, lại còn lão thái thái đột nhiên đối xử tốt với em một cách khó hiểu, em đã mơ hồ đoán ra rồi, chỉ là nội tâm em vẫn luôn bài xích dính líu đến nhà họ Lan, không muốn đối mặt.” Điều cô không ngờ nhất là, kẻ chủ mưu của tất cả chuyện này lại là lão thái thái nhà họ Lan.

Một người mẹ sao có thể làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy, năm đó cho dù cô có hận Lục Minh đến mấy, đã từng quyết tâm phá bỏ đứa bé, nhưng vào giây phút cuối cùng vẫn chọn không tiếc giá nào để giữ lại đứa bé.

Nhưng chuyện lão thái thái làm hoàn toàn khác, bà ta muốn ra tay với một đứa trẻ sơ sinh, đứa bé này còn là cháu gái ruột của bà ta, trái tim bà ta phải cứng rắn đến mức nào mới có thể đưa ra quyết định như vậy.

Lục Minh vuốt ve tóc Giang Mạn, nhìn đôi mắt sưng húp của cô, đau lòng vô cùng, cô rất thông minh, nhiều chuyện chỉ cần suy nghĩ một chút là đã hiểu rõ.

“Mạn Mạn, những chuyện này đều đã là quá khứ rồi, bất kể thế nào, cha mẹ em đều yêu em, cha em cũng còn sống, điều này tốt hơn bất cứ thứ gì.” Lục Minh an ủi.

Giang Mạn không nói gì nữa, chỉ nhìn chằm chằm vào một điểm nào đó thất thần.

Lục Minh véo véo má cô, “Mạn Mạn, em có muốn vào phòng nghỉ ngơi một lát không?” Giang Mạn gật đầu, Lục Minh trực tiếp bế cô vào phòng.

“Lục Minh, anh đi chuẩn bị bữa tối đi, đừng để Nghiêu Nghiêu đói.” Trong mắt Lục Minh là nỗi lo lắng sâu sắc, “Mạn Mạn, em thật sự ổn chứ?” “Em nghỉ một lát là được rồi.” Lục Minh cúi đầu khẽ hôn lên môi cô, lúc này mới khép cửa lại, đi ra khỏi phòng ngủ.

Lan Hành Chi nghe thấy tiếng đóng cửa, lập tức xoay xe lăn từ phòng Lục Nghiêu ra, lo lắng nhìn Lục Minh, hỏi: “Mạn Mạn thế nào rồi?” “Khóc rất thảm, ngủ thiếp đi rồi.” Lục Minh nhìn Lan Hành Chi, vẻ mặt hờ hững.

Trong lòng anh thực ra rất không đồng tình với cách thể hiện trực tiếp của ông ta, không quản gì cả, cứ thế vạch trần sự thật.

“Vậy từ hôm nay trở đi tôi sẽ ở đây luôn, dọn dẹp một phòng khách cho tôi.” Lan Hành Chi ánh mắt rực sáng nói, cho rằng lúc này càng nên ở bên con gái.

Lục Minh nhíu mày, đối với người “cha vợ” có chút vô lại này, anh hơi khó chống đỡ, “Ông Lan, tôi nghĩ hiện tại ông không thích hợp ở lại đây, Mạn Mạn bây giờ vẫn chưa thể thẳng thắn đối mặt với ông.” Cho dù trong lòng không trách ông, nhưng dù sao đối với Giang Mạn, đây chỉ là một người xa lạ, từ người xa lạ đến cha, sự chuyển biến vai trò này Giang Mạn cần thời gian để thích nghi.

“Anh gọi tôi là gì?” Lan Hành Chi ngữ khí đột nhiên trầm xuống, ông nheo mắt, biểu cảm thâm thúy khó hiểu, ẩn chứa một cơn giận dữ không tên.

Thằng nhóc này thật không biết điều, lại dám dùng cách xưng hô như vậy để đối xử với ông, ông là nhạc phụ đại nhân đàng hoàng của anh ta.

Trước đây những chuyện hỗn loạn anh ta làm ông còn chưa tính sổ với anh ta đâu, bây giờ lại chọc giận ông, chán sống rồi sao?

Lục Minh chưa từng gặp chuyện gì mà không xử lý được, tự nhiên không bị dọa sợ, hai người đàn ông ưu tú giống nhau cứ thế âm thầm đối đầu, không ai chịu thua ai.

“Nếu ông Lan muốn Mạn Mạn cứ mãi nhốt mình trong phòng, vậy ông cứ việc ở lại đây.” Ngữ khí của Lục Minh cũng có chút cứng rắn, cán cân trong lòng anh tự nhiên nghiêng về phía vợ, anh hiểu rõ sự ngượng nghịu của Giang Mạn khi đối mặt với Lan Hành Chi.

“Thằng nhóc thối tha, tôi vừa mới đến, một bữa cơm còn chưa ăn anh đã muốn đuổi tôi đi sao?

Anh muốn lén lút ngược đãi con gái tôi sao?

Có ý đồ gì hả?” Lan Hành Chi giận đến bốc hỏa nhìn Lục Minh, càng lúc càng thấy tên con rể này không vừa mắt, một chút cũng không coi ông ra gì.

Lục Minh nghẹn lại, vừa định mở miệng giải thích, câu nói tiếp theo của Lan Hành Chi lại vang lên, câu nói này ông ta nói vô cùng chắc chắn và kiêu ngạo, như thể không coi bất cứ điều gì ra gì, “Con gái tôi trong xương tủy chảy dòng máu của tôi, nó có thể hồi phục rất nhanh thôi, anh đừng hòng đuổi tôi đi.” Đùa sao, lúc này mà rời đi, ông ta đâu phải kẻ ngốc, khó khăn lắm mới có thể mượn cớ bị thương ở chân hoàn hảo như vậy để ở lại nhà con gái, được ở bên con gái nhiều hơn, thậm chí còn có thể hưởng thụ sự chăm sóc chu đáo của con gái, ông ta ngốc mới rời đi lúc này.

Trước khi đến, ông ta đã hạ quyết tâm, bất kể người khác nói gì, ông ta cũng sẽ mặt dày mày dạn ở lại không đi, sĩ diện cứ tạm gác lại sau.

Lục Minh, “……” Thời gian trước anh nghe cấp dưới nói về một từ ngữ mạng, ung thư đàn ông thẳng.

Lúc này anh cảm thấy đặc biệt thích hợp để hình dung người trước mặt, thế mà lại bắt đầu gọi “con gái con gái” rồi, mà Giang Mạn thì còn chưa nói một câu nào.

Anh chưa bao giờ gặp phải một người vừa vô lại vừa có tư duy khác thường như vậy, hơn nữa lại còn là bậc trưởng bối của mình, là cha ruột của vợ, không thể nói nặng lời, không thể dùng thái độ cứng rắn, điều này giống như một vị Phật sống đã an tọa trong nhà mình, anh phải cẩn thận chăm sóc.

Anh có một dự cảm không lành, Lan nhị thiếu gia ở lại đây chính là một phiền phức lớn.

Lục Minh không biết nói gì, chỉ đành nói: “Vậy ông tùy tiện đi.” Nói xong liền tự mình vào bếp.

Lan Hành Chi nhìn bóng lưng anh, lại bất mãn, thằng nhóc này thật sự là quân trưởng trẻ tuổi nhất quân khu thành phố A sao?

Sao nhìn có vẻ ngốc nghếch đến cực độ, đần độn, một chút cũng không kế thừa sự thông minh của Tần Tuệ, mà lại toàn kế thừa từ tên hai lúa Lục Nam Thiên.

Trước đây ông đã nói, người như Lục Nam Thiên rất vô vị, bảo Tần Tuệ suy nghĩ kỹ.

Đây không phải là, còn gây họa đến thế hệ sau, ngay cả con trai cũng vô ngữ đến vậy sao.

Nghĩ đến đây, Lan Hành Chi bất giác nhìn về phía Lục Nghiêu trước mặt, tiểu gia hỏa khuôn mặt nhỏ trắng trẻo mềm mại, ánh mắt linh động, vừa nhìn đã thấy là một đứa trẻ thông minh.

Trái tim ông hơi thả lỏng, may mà thằng nhóc này tính cách giống ông, nếu không trong nhà lại có thêm một tên thùng rỗng kêu to nữa.

“Nghiêu Nghiêu, con đưa ông ngoại đi xem phòng khách nhà con đi.” Lan Hành Chi hiển nhiên đã coi mình là người trong nhà, không hề để lời Lục Minh vào tai.

Lục Nghiêu nhìn thẳng vào Lan Hành Chi, không chắc chắn hỏi: “Ông chú đẹp trai, ông thật sự muốn ở nhà chúng con sao?” “Con bé này, ông ngoại đương nhiên phải ở cùng các con, con gái ở đâu, ông ngoại ở đó, ông ở lại có thể chăm sóc các con.” Lan Hành Chi cười vô hại mà gian xảo, bộ dạng đắc ý xuân phong.

Lục Nghiêu gãi gãi đầu, nhìn Lan Hành Chi, dáng vẻ ông ta hiện tại, rõ ràng là người khác phải chăm sóc ông ta, làm sao có thể ông ta chăm sóc họ được.

Tại sao cậu lại có một dự cảm không lành, lẽ ra cậu không nên mời ông ta đến nhà làm khách, hình như mẹ rất đau lòng, nhưng ông chú đẹp trai một mình thì thật ra cũng khá đáng thương.

“Ông chú đẹp trai, ông cười trông thật hiểm ác.” “Thằng nhóc thối tha, nói cái gì đấy, ông đâu có hiểm ác?” Lan Hành Chi làm bộ muốn bắt Lục Nghiêu.

Lục Nghiêu như một con khỉ lanh lợi, lập tức nhảy ra phía sau Lan Hành Chi, cười đùa đẩy ông ta đến phòng khách.

Vừa đến phòng khách, Lan Hành Chi lập tức gọi điện cho trợ lý.

“Tiểu Thành, anh lập tức thu dọn quần áo và đồ dùng cá nhân của tôi mang đến đây, phải mang đến trước khi tôi ngủ.” Để lại một câu rồi Lan Hành Chi cúp điện thoại.

Trợ lý Thành đơ người, sau đó khó tin lẩm bẩm nhỏ giọng, “Thế là xong rồi, có cần nhanh đến vậy không?” Lục Nghiêu vô ngữ cực độ, cậu chạy vội vàng vào bếp, nói với Lục Minh: “Bố ơi, ông chú đẹp trai định ở nhà chúng ta lâu dài, ông ấy đã gọi điện cho trợ lý của ông ấy, muốn chuyển đồ của ông ấy đến, phải làm sao bây giờ?” Lục Minh nhíu mày thành một đỉnh núi nhỏ, hồi lâu không biết nên nói gì, đối với chuyện này cũng bất lực vô cùng, chẳng lẽ lại có thể mạnh mẽ đuổi người ta ra ngoài sao.

“Cứ tạm thời thế đã, Nghiêu Nghiêu, con đi xem mẹ con đi, an ủi mẹ một chút.” “Dạ, Nghiêu Nghiêu đi ngay đây ạ.” Lục Nghiêu chạy đến phòng Giang Mạn, thấy mẹ nằm trên giường, lập tức bò lên, dùng bàn tay nhỏ bé lau khóe mắt Giang Mạn, “Mẹ ơi, mẹ đừng khóc nữa, mẹ khóc Nghiêu Nghiêu cũng rất đau lòng, là Nghiêu Nghiêu làm sai rồi.” Giang Mạn mở đôi mắt sưng húp, nhìn con trai đầy lo lắng, miễn cưỡng nở một nụ cười nhạt, “Mẹ không sao, Nghiêu Nghiêu đừng lo lắng.” “Con xin lỗi mẹ, con không nên đưa ông chú đẹp trai về nhà, con chỉ thấy ông ấy một mình trong bệnh viện đáng thương quá.” Lục Nghiêu có chút áy náy giải thích.

Chương 760

“Không phải lỗi của Nghiêu Nghiêu nhà chúng ta.” Lan Hành Chi chỉ cần tiếp xúc với Lục Nghiêu, thì việc phát hiện thân phận của ông ta là chuyện sớm muộn, cô sớm muộn gì cũng phải đối mặt với những sự thật này, căn bản không thể trốn tránh.

Đây chỉ là một đứa trẻ, rất nhiều sự yêu thích của nó đều dựa vào bản năng, dựa vào trực giác, có lẽ là mối quan hệ huyết thống tổ tôn này mà khiến họ vừa gặp đã như thân quen.

“Mẹ có thật sự không trách Nghiêu Nghiêu không?” Giang Mạn lắc đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó của con trai, cúi đầu hôn mấy cái lên má con, “Không trách, mẹ sao có thể trách con được.” Lục Nghiêu cười toe toét, trẻ con phiền não đến nhanh đi cũng nhanh.

Cậu bé cười híp mắt nói, vừa nói vừa khoa tay múa chân, “Mẹ ơi, ông chú đẹp trai khi biết mẹ là con gái ông ấy thì kích động lắm, đột nhiên đứng bật dậy khỏi giường bệnh, sau đó bế Nghiêu Nghiêu lên cao quá đầu, con sợ muốn chết, vừa định hét lên thì bị ném lại xuống giường, sau đó nghe thấy một tiếng động lớn, chỉ thấy ông chú đẹp trai nằm bệt dưới đất.

“Người trợ lý Thành chú của ông ấy muốn cười nhưng không dám cười, nhịn khổ sở lắm, chúng con muốn kéo ông ấy dậy, ông ấy không cho, ông ấy một mình ngồi dưới đất cười rất lâu, như một người điên vậy, cuối cùng còn tự kéo rách chân mình nữa.” Lục Nghiêu muốn chọc Giang Mạn, liền kể chi tiết chuyện xảy ra ở bệnh viện hôm nay cho Giang Mạn nghe.

Giang Mạn nghe xong mũi lại cay xè, hoàn toàn không thể tưởng tượng được người mà thằng nhóc kể lại và người cô vừa gặp lại là cùng một người.

Người cô vừa gặp vừa rồi phong lưu tuấn tú, cho dù đang kể lại những chuyện đau buồn trong quá khứ, ông ta vẫn giữ trạng thái hoàn hảo nhất, hệt như một vị vương giả kiêu ngạo, có thể dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn xuống toàn bộ thế giới, tất cả những chuyện xảy ra xung quanh đều không lọt vào mắt ông ta.

Giang Mạn cảm thấy dáng vẻ đó nhất định rất hài hước, trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt, “Thật sao?” Lục Nghiêu gật đầu lia lịa, “Đương nhiên là thật, vui lắm ạ.” Vài giây sau, Lục Nghiêu lại hỏi: “Vậy mẹ có biết ông ấy bị thương khi nào không?” Giang Mạn lắc đầu, Lan Hành Chi lúc đó đối với cô chỉ là một người không liên quan, cô một chút cũng không quan tâm chuyện của ông ta, thậm chí còn có chút ghét ông ta, luôn lôi kéo con trai cô, nhồi nhét vào đầu Lục Nghiêu những ý tưởng lung tung.

“Chính là hôm đó mẹ tức giận khi ông ấy nhận điện thoại của con, vào buổi tối con có gọi điện cho ông ấy, ông ấy đang nhổ cỏ ở mộ, ông ấy nói mấy năm không về cỏ mọc sâu lắm rồi, ông ấy nhổ từ chiều đến tối, Nghiêu Nghiêu cảm thấy giọng ông ấy khàn khàn, như thể đã khóc vậy, khi xuống núi vì đường khó đi mà bị tai nạn xe, ông chú đẹp trai rất sĩ diện, Nghiêu Nghiêu đã không vạch trần ông ấy.” Nghe lời Lục Nghiêu nói, Giang Mạn thật sự không nhịn được thở dài, giữa đêm còn nhổ cỏ ở mộ, e là chỉ có ông ta mới làm được chuyện như vậy.

Bên này, Lan Hành Chi ngồi trên xe lăn nhìn phong cảnh xa xa, khóe môi cong lên một nụ cười rạng rỡ.

Ông không biết rằng, hình tượng mà ông khổ sở duy trì trước mặt con gái đã bị đứa cháu ngoại nhỏ của ông vạch trần không chút giữ kẽ.

Vì Lan Hành Chi đến, bữa ăn này được dọn khá muộn, lúc bắt đầu ăn đã hơn tám giờ tối.

Lục Nghiêu đi gọi Giang Mạn dậy ăn cơm, Giang Mạn và Lục Nghiêu đầu kề đầu, hai mẹ con ngủ ngon lành, Lục Minh lần lượt véo má họ.

Hai người đầu tiên là khẽ mấp máy môi, sau đó mới từ từ mở mắt, Lục Minh vẻ mặt vô cùng dịu dàng, tạo hóa thật kỳ diệu, Lục Nghiêu hoàn toàn là sự kết hợp của anh và Giang Mạn, dung mạo giống anh, nhưng rất nhiều động tác nhỏ lại hoàn toàn giống Giang Mạn.

"Bố ơi, sao bố lại ở đây?" Lục Nghiêu vừa tỉnh giấc hoàn toàn khác với dáng vẻ bình thường, ngây thơ đáng yêu.

"Dậy ăn tối đi con, bụng có đói không?" Lục Nghiêu một tay ôm cổ Lục Minh, một tay xoa xoa bụng mình, mềm giọng nói: "Hình như thật sự đói rồi, bụng còn xẹp lép." Lục Minh bế thằng nhóc lên, sau đó lại bế Giang Mạn, "Mạn Mạn, em cũng dậy ăn chút gì đi." Giang Mạn hai tay ôm cổ anh, ghé vào tai anh nói: "Ông ấy đâu?" Lục Minh bật cười, anh thật sự không hiểu Lan Hành Chi rốt cuộc đang nghĩ gì, "Vẫn đang ở trong phòng khách, chưa ra ngoài." Nghe vậy, trong mắt Giang Mạn lóe lên một cảm xúc phức tạp, khẽ "à" một tiếng.

Gia đình ba người quây quần bên bàn ăn, cũng không thấy Lan Hành Chi ra ngoài, Giang Mạn ăn bữa cơm mà mất tập trung, thỉnh thoảng liếc nhìn về phía cửa phòng khách.

Lục Nghiêu chu đáo hỏi: "Mẹ ơi, con có cần đi gọi ông chú đẹp trai ra ăn cơm không?" Giang Mạn mím môi không nói, Lục Minh cười nói: "Nghiêu Nghiêu, đi gọi ông ấy ra ăn cơm đi, dù sao cũng không thể để ông ấy bị đói." Lục Nghiêu đẩy ghế ra, lập tức chạy về phía phòng khách, chỉ thấy bên cửa sổ, Lan Hành Chi tựa vào xe lăn ngủ rất say, đầu nghiêng sang một bên, khuôn mặt tuấn tú một vẻ an lành.

Khóe môi còn cong lên một nụ cười nhạt có như không.

Chiếc miệng nhỏ bé đã mở ra của Lục Nghiêu từ từ khép lại, cậu bé nhẹ bước, chu đáo không làm phiền, rón rén đi đến cạnh giường, ôm một chiếc chăn len đắp lên người ông ta, cẩn thận đắp kỹ.

Thấy thằng nhóc một mình đi ra, Lục Minh ngạc nhiên nhướng mày, "Người đâu rồi?" "Ông chú đẹp trai ngủ rồi ạ, trợ lý Thành chú của ông ấy trước đây có nói với con là ông ấy bị mất ngủ nặng, rất ít khi ngủ được, mỗi ngày nhiều nhất chỉ ngủ được một lát, chúng ta đừng làm ồn ông ấy nữa, đợi ông ấy tự tỉnh dậy rồi nói." Lục Nghiêu kể lại lời trợ lý Thành đã nói với cậu bé trước đây.

Người nói vô ý, người nghe hữu tâm.

Giang Mạn trong lòng tự nhiên không thoải mái, Lan Hành Chi vì sao ngủ không ngon, cô tự nhiên có thể đoán được.

Những món ăn thường ngày vẫn ngon miệng, lúc này cũng ăn không còn vị gì, cô không ăn được bao nhiêu đã đặt bát đũa xuống.

"Mạn Mạn, no rồi sao?" "Không ăn nổi nữa." Lục Minh cầm bát của cô, lại múc cho cô một bát canh cá diếc, vuốt vuốt tóc cô, "Không ăn được cơm thì uống bát canh này, canh hôm nay rất tươi, hương vị rất ngon." Giang Mạn gật đầu, "Vậy được rồi, cứ để đó đã, lát nữa không chịu nổi em sẽ uống." "Ngoan lắm." Lục Nghiêu cười ra tiếng, cũng bắt chước Lục Minh nói: "Mẹ ơi, mẹ phải ngoan nhé." Giang Mạn đỏ mặt trừng mắt nhìn Lục Minh một cái, "Con trai đều bị anh làm hư rồi." Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Giang Mạn đứng dậy ra mở cửa, vừa mở cửa liền sững sờ, người đứng ở cửa là người đàn ông cô gặp ở cổng bệnh viện trưa nay, là trợ lý của Lan Hành Chi.

Anh ta một tay xách một chiếc vali da lớn màu đen, trán còn lấm tấm mồ hôi, rõ ràng là vội vàng chạy đến.

“Tiểu thư, xin tự giới thiệu, tôi là trợ lý của Chủ tịch, Thành Vũ.” Giang Mạn nhíu mày, khó hiểu hỏi: “Anh làm gì vậy?” Thành Vũ vẻ mặt có chút không tự nhiên, cảm tình Giang Mạn còn không biết chuyện Chủ tịch muốn chuyển đến nhà cô ở, anh ta khẽ ho một tiếng, nhỏ giọng nói: “Cái đó, tôi mang đồ đến cho Chủ tịch.” Giang Mạn quả thật không biết Lan Hành Chi muốn ở lại đây lâu dài, Lục Nghiêu chỉ mải vạch trần chuyện của ông ta, quên mất chưa kể chuyện này cho cô.

“Mang đồ đến làm gì?” Giang Mạn hỏi.

“Chủ tịch nói muốn ở đây một thời gian, để bồi dưỡng tình cảm với tiểu thư cô, thôi được rồi, không nói nữa, Chủ tịch nhất định đang đợi sốt ruột lắm rồi, tôi phải nhanh chóng mang đồ vào cho ông ấy.” Vừa nói, Thành Vũ liền trực tiếp vượt qua Giang Mạn, lập tức xách vali đi vào, bỏ lại Giang Mạn đang đứng trừng mắt há hốc mồm.

Thấy Lục Minh và Lục Nghiêu đang ăn cơm, Thành Vũ cười xòa gật đầu với Lục Minh, giả vờ không hiểu vẻ mặt của Lục Minh, mặt dày nói với Lục Nghiêu: “Nghiêu Nghiêu, phòng của ông chú đẹp trai ở đâu, chú mang đồ đến cho ông ấy rồi.” Lục Nghiêu giơ ngón tay trắng nõn, yếu ớt chỉ về phía phòng khách, Thành Vũ lập tức xách hành lý chạy đi.

Lục Minh nhíu mày chặt cứng, có chút dở khóc dở cười, quả thật là trên nào dưới nấy, cách hành xử của người trợ lý này đúng là y hệt Lan Hành Chi, mặt dày hơn cả tường thành.

Năm phút sau, trợ lý Thành đi ra, trong tay anh ta còn xách một chiếc túi đen lớn, anh ta đi đến bên cạnh Lục Nghiêu, cặn kẽ dặn dò: “Nghiêu Nghiêu à, vết thương của ông chú đẹp trai cần phải định kỳ đến bệnh viện tái khám, ông ấy trước nay không thích vào bệnh viện, còn phải phiền con giám sát nhắc nhở.

Ngoài ra, bác sĩ nói bình thường có thể ăn canh xương, tôm, gân bò để bổ sung dinh dưỡng, kiêng đồ cay nóng và mặn, hơn nữa ông chú đẹp trai bị dị ứng nghiêm trọng với xoài, chuẩn bị hoa quả tuyệt đối không được có xoài." Lục Nghiêu mở to đôi mắt ngây thơ nhìn Thành Vũ, những chuyện này nói với cậu bé có ích gì chứ?

Cậu bé chỉ là một đứa trẻ, chẳng hiểu gì cả, nhiều nhất là có thể ở bên ông chú đẹp trai trò chuyện giải buồn, chứ không thể chăm sóc ông ấy.

Thành Vũ nói liên tục một phút, sau đó lại cười cúi chào Lục Minh và Giang Mạn, "Cậu chủ, tiểu thư, tôi xin phép đi trước, đã làm phiền hai vị." Nói xong, một mình anh ta lại lủi thủi đi mất, trước sau không quá năm phút đồng hồ.

Giang Mạn và Lục Minh nhìn nhau, họ làm sao có thể không hiểu ý của Thành Vũ, những lời vừa rồi tuy là nói với Lục Nghiêu, nhưng rõ ràng là nói cho họ nghe, làm trợ lý này, đúng là từng người đều là tinh tinh, biết cách tự tìm đường lui cho mình.

Giang Mạn liếc nhìn về phía phòng khách, đây là thật sự định ở lại nhà mình sao?

"Lục Minh, cái này phải làm sao đây?" Giang Mạn có chút bối rối nói.

Lục Minh cười cười, nhún vai, cũng ra vẻ bất lực, "Còn có thể làm sao nữa, cứ để ông ấy ở lại đi." Hành lý đã chuyển đến rồi, chẳng lẽ lại ném ra ngoài sao.

Giang Mạn không biết cảm giác gì, chỉ cảm thấy tâm trạng có chút vi diệu, sau này thật sự phải sống chung dưới một mái nhà với người cha ruột gọi là này sao?

Trong phòng khách, Lan Hành Chi căn bản không hề ngủ, ông ta bây giờ tai đang áp sát cửa, lắng nghe động tĩnh bên ngoài, hồi lâu không nghe thấy tiếng bước chân nào, trái tim đang treo lơ lửng của ông ta hoàn toàn được thả xuống.

Xem ra, việc ông ta chuyển đến nhà con gái là chuyện đã định rồi, sẽ không có bất kỳ ai đến ngăn cản ông ta nữa.

“Bảo bối, lát nữa con phụ trách mang cơm cho ông ấy nhé.” Giang Mạn đột nhiên nói với Lục Nghiêu.

Mắt nhỏ của Lục Nghiêu đảo một vòng, nhíu mày nhỏ, “Mẹ ơi, mẹ không thể bóc lột thời gian ngủ của trẻ em, mẹ không phải nói học sinh tiểu học phải ngủ trước chín giờ sao?

Nghiêu Nghiêu bây giờ buồn ngủ rồi.” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn cố làm ra vẻ ngây thơ của con trai, Giang Mạn tức giận véo một cái, “Lục Nghiêu, con cố ý đối đầu với mẹ đúng không?” “Con nói thật mà.” Lục Nghiêu chớp chớp mắt, vẻ mặt vô cùng ngây thơ.

Chương 761

Trước đây Giang Mạn vẫn luôn không biết tính cách của con trai rốt cuộc giống ai, bây giờ cô cuối cùng cũng hiểu rồi, chỉ khi giả vờ trầm tư mới giống Lục Minh, những lúc khác giống nhất tuyệt đối là Lan Hành Chi, gian xảo và vô lại, trời sinh lại không khiến người ta phản cảm.

Di truyền cách đời, câu nói này quả thật không sai chút nào.

Giang Mạn chỉ đành giao nhiệm vụ này cho Lục Minh, “Vậy Lục Minh anh đi đi.” “Yên tâm đi, sẽ không để ông ấy bị đói đâu.” Lục Minh bật cười, sảng khoái đồng ý.

Giang Mạn có chút tức giận nói với Lục Nghiêu: “Quả nhiên lúc quan trọng con trai không đáng tin cậy, chỉ có thể dựa vào chồng.” Lục Nghiêu yếu ớt giơ bàn tay nhỏ bé, mềm mại nói: “Mẹ ơi, mẹ đang khoe ân ái đấy, Nghiêu Nghiêu còn nhỏ thế này, hai người làm vậy là không đúng đâu.” Giang Mạn vỗ một cái vào bàn tay nhỏ trắng nõn của thằng nhóc, “Kệ con.” Tâm trạng đau buồn vì có hai cha con ở bên, từ từ được xoa dịu.

Vốn dĩ sau khi ăn cơm Giang Mạn có thói quen ôm Lục Minh, cuộn tròn trong lòng anh xem TV, nhưng trong nhà đột nhiên có thêm một người, lo lắng Lan Hành Chi sẽ bất cứ lúc nào đi ra, Giang Mạn trực tiếp đi vào phòng.

Khi đi ngang qua phòng khách, cô như bị ma xui quỷ khiến mà khẽ đẩy cửa nhìn một cái, Lan Hành Chi vẫn tựa vào xe lăn ngủ rất say, đầu nghiêng sang một bên, khuôn mặt anh tuấn một vẻ an lành.

Cô siết chặt lòng bàn tay, vẫn không biết nên đối mặt thế nào, lại một lần nữa đóng cửa lại.

Lục Minh nhìn bóng dáng cô, lắc đầu, xem ra không lâu nữa anh sẽ bị vị nhạc phụ đại nhân kia chèn ép đến chết.

Vợ anh là một người lương thiện, sau khi biết sự thật cũng không hận, chỉ là có chút ngượng nghịu và không quen.

Lúc này, Lan Hành Chi không hề giả vờ ngủ, ông ta thật sự đã ngủ rồi, mặc dù ngồi trên xe lăn, nhưng đây lại là giấc ngủ sâu nhất trong hơn hai mươi năm qua.

Lục Minh đợi mãi đến hơn 12 giờ, Lan Hành Chi vẫn không phản ứng, anh cuối cùng cũng không nhịn được đi vào đánh thức ông ta.

Lan Hành Chi trước nay tính tình rất nóng nảy, đặc biệt là khi giấc mơ đẹp bị người khác đánh thức, ông ta vừa nãy mơ thấy con gái đã nhận ông ta, mềm mại gọi ông ta là bố.

“Thằng nhóc nhà họ Lục, anh có nhầm không đấy, đêm hôm khuya khoắt lại đi quấy rầy người khác ngủ.” Lan Hành Chi mặt căng thẳng nhìn chằm chằm Lục Minh, vẻ mặt rất khó chịu.

Lục Minh sớm đã đoán được, vẻ mặt không đổi, chỉ vào thức ăn trên bàn bên cạnh, “Mạn Mạn bảo tôi mang cơm cho ông.” Quả nhiên, vừa nghe nói là con gái sai bảo, Lan Hành Chi trên mặt lập tức nở nụ cười, trước và sau biến đổi như hai người khác nhau.

Nụ cười này, cũng tuyệt sắc nghiêng thành.

Lục Minh cuối cùng cũng hiểu ra, tại sao anh chịu không nổi nụ cười của Giang Mạn, có một người cha như vậy, cô làm sao có thể kém được.

Lan Hành Chi nhướng mày về phía Lục Minh, Lục Minh đơ người một lát, nhất thời không phản ứng kịp ông ta có ý gì.

“Thằng nhóc nhà họ Lục, anh bị ngốc bẩm sinh sao?

Không biết đẩy tôi ra ngoài sao?

Chẳng lẽ muốn tôi ăn cơm trong phòng sao?

Tôi là phạm nhân chắc?

Cần phải bị nhốt lại ăn cơm sao?

Ăn cơm trong phòng rất không vệ sinh có được không?" Lan Hành Chi mắc bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, đã đến mức không thể chữa khỏi.

Ngốc bẩm sinh.

Khóe môi Lục Minh co giật mạnh một cái, hít một hơi thật sâu, nén lại cơn tức giận trong lòng, đẩy Lan Hành Chi đi đến phòng ăn.

"Thật không biết Mạn Mạn nhìn trúng anh điểm nào, ở bên anh chắc chắn vô vị đến cực điểm, tôi còn cảm thấy oan ức cho con bé." Lan Hành Chi đối với Lục Minh thật sự là một trăm phần trăm không hài lòng, lải nhải nói một đống.

Lục Minh chọn im lặng không nói, nếu không nói nhiều sai nhiều.

Đối với thái độ như vậy, Lan Hành Chi tức đến nghiến răng.

Lục Minh đẩy Lan Hành Chi đến phòng ăn xong liền đi đến sô pha trong phòng khách ngồi xuống, thỉnh thoảng liếc nhìn người đang dùng bữa.

Không thể không nói, ngay cả động tác dùng bữa của Lan Hành Chi cũng đặc biệt tao nhã, đẹp mắt, đó là một loại khí chất thấm sâu từ tận xương tủy.

Người được giáo dục từ gia tộc lớn trăm năm có lợi thế mà người khác không thể sánh bằng, hệt như một bức họa.

Chỉ là những hành vi của ông ta lại không đẹp đẽ như bức họa đó, ông ta vừa ăn xong, không nói một câu nào, trực tiếp đẩy xe lăn quay về phòng khách.

Lục Minh thật sự bất lực cực độ, chỉ đành ngoan ngoãn dọn dẹp bát đũa, dọn dẹp sạch sẽ xong mới trở về phòng.

Giang Mạn không hề ngủ, mà là cầm một quyển sách tựa vào đầu giường đọc, che miệng ngáp.

“Buồn ngủ rồi sao còn không ngủ?” Giang Mạn ném sách xuống, ánh mắt sáng ngời nhìn Lục Minh, khóe môi mang theo nụ cười, “Đang đợi anh.” Nghe lời nói mềm mại của vợ, Lục Minh chỉ cảm thấy sự uất ức nhận từ Lan Hành Chi tan biến hết.

Anh rất thích nhìn ánh mắt vừa quyến luyến vừa mang chút sùng bái này của vợ mình, đưa tay ôm lấy vai cô, “Sao vậy?” “Chồng ơi, anh chịu uất ức rồi.” Giang Mạn an ủi.

Cô vừa nãy đã nghe thấy cuộc đối thoại của họ, tính cách của Lục Minh khá thẳng thắn, không giỏi dỗ người khác vui, nhưng suy cho cùng vẫn là vì tính tình của Lan Hành Chi quá tệ, hoàn toàn không hợp với vẻ ngoài và khí chất của ông ta.

Thậm chí còn nói Lục Minh ngốc bẩm sinh, trời mới biết cô thích dáng vẻ cấm dục này của anh đến mức nào, không biết đã chặn bao nhiêu đào hoa thối nát rồi.

Khóe môi Lục Minh cong lên, ánh mắt rực sáng nhìn Giang Mạn, cô mỗi lần đều gọi tên anh, chưa bao giờ gọi anh là “chồng” như vậy, nếu anh không nhớ nhầm, hôm nay hẳn là lần thứ hai cô nói ra, người đàn ông này cách thể hiện cảm xúc cũng rất hàm súc, khi khóe môi khẽ cong cười nhạt tức là tâm trạng của anh rất tốt rồi.

Thấy tâm trạng Lục Minh biến tốt, Giang Mạn tự nhiên cũng vui vẻ.

Cô ôm cổ anh, in lên môi anh, bàn tay nhỏ bé cũng bắt đầu vô thức kéo áo sơ mi của anh.

Môi cô vừa mềm vừa mịn, mát lạnh, còn có mùi thơm thoang thoảng của trà hoa nhài, rõ ràng là cô vừa đánh răng chưa lâu.

Ánh mắt Lục Minh thay đổi, ôm chặt eo nhỏ của cô, làm sâu thêm nụ hôn này, anh cảm thấy vợ mình đôi khi thật sự rất quyến rũ, đặc biệt là đôi mắt dài hẹp này, chỉ cần cô khẽ nháy mắt một cái, anh liền cảm thấy không thể tự chủ.

“Mạn Mạn, em sẽ khiến anh phát điên mất.” Giọng nói của người đàn ông khàn đặc đến mức không ra lời, gân xanh trên trán cũng nổi lên.

Giang Mạn đột nhiên phát hiện tay mình lại đang cởi cúc áo của người đàn ông, sợ đến mức chuẩn bị rụt tay lại, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng lập tức đỏ bừng, như thể nhuộm lên lớp son môi say đắm.

Lục Minh sao có thể chịu, anh cười khẽ, nhanh mắt nhanh tay giữ lấy bàn tay nhỏ bé của cô, kéo bàn tay nhỏ của cô giúp anh cởi cúc áo, còn nhướng mày đắc ý nói: “Bà xã đại nhân, chuyện này đâu có đạo lý bỏ dở giữa chừng, không công bằng chút nào.” Những chuyện sau đó Giang Mạn không nhớ rõ lắm, cô chỉ nhớ có người như thể bị tiêm thuốc kích thích vậy, hành hạ cô đến mức không phân biệt được đông tây nam bắc.

Chương 762

Khi tỉnh dậy, trời đã sáng rõ, Giang Mạn cảm nhận được bàn tay lớn của ai đó vẫn đang đặt trên eo mình, còn cô thì không một mảnh vải che thân, cuộn tròn trong vòng tay anh.

Phải nói rằng, người đàn ông này đúng là một lò sưởi tự nhiên, hữu dụng hơn bất kỳ túi sưởi nào.

Không đúng rồi, sao anh ta vẫn còn ngủ?

Chẳng phải nên đi làm bữa sáng rồi sao?

Giang Mạn mở mắt, chỉ thấy khóe môi ai đó khẽ cong lên, rõ ràng đã tỉnh rồi.

“Lục Minh, anh đừng giả vờ, em biết anh đã tỉnh rồi.” Lục Minh mở mắt, khẽ hôn lên môi Giang Mạn một cái, bàn tay lớn vẫn di chuyển không mấy quy củ, cười nói: “Đúng là đã tỉnh rồi.” Giang Mạn lập tức giữ chặt bàn tay đang quấy rối của anh, lớn tiếng nói: “Đừng nghịch, trời sáng rồi, anh nên đi làm bữa sáng đi.” Lúc mới kết hôn, Lục Minh làm bữa sáng Giang Mạn còn cảm thấy áy náy, nhưng giờ cô đã quen rồi, coi đó là chuyện hiển nhiên.

“Hôm nay không cần anh làm bữa sáng, có người làm rồi.” Lan Hành Chi dậy sớm hơn anh.

Ông ấy thực ra đã dậy rồi, nhưng vừa vào bếp thì bị đuổi ra.

Ai đó đã thề thốt rằng bếp núc là của mình, bảo anh đi đâu thì cứ về chỗ đó.

Anh đương nhiên vui vẻ được nhàn rỗi, quay lại phòng tiếp tục ôm vợ ngủ nướng.

“Ai cơ?” Lục Minh nhướn mày.

"Ông Lan." Giang Mạn tỏ vẻ không thể tin được, ngừng vài giây mới chậm rãi mở lời: "Bố ấy biết nấu ăn á?

Chắc chắn không phải là đùa chứ?" Nhìn bố ấy là biết ngay loại người chỉ biết giơ tay nhận quần áo, há miệng chờ cơm mà.

Lục Minh bị vẻ ngây thơ của Giang Mạn chọc cười, "Bố ấy có đùa hay không thì anh không biết, nhưng có thể chắc chắn là nhà bếp chắc chắn sẽ gặp nạn rồi, những ngày khổ sở của chồng em lại sắp tới." Giang Mạn liếc Lục Minh một cái, "Vậy mà anh còn để bố ấy nấu ăn?

Chẳng phải tự rước việc vào thân sao, lát nữa dọn dẹp nhà bếp phiền phức lắm." "Anh đâu dám ngăn cản bố ấy, sẽ bị bố ấy mắng chết." Lục Minh giả vờ than thở trêu chọc.

Anh đã bị mắng là ngốc nghếch tự nhiên rồi, nếu còn chọc bố ấy không vui, e là những lời còn tệ hơn sẽ tuôn ra, anh vẫn là không nên tự tìm đường bị mắng thì hơn.

"Em thấy anh chỉ muốn lười biếng thôi." "Không phải muốn lười biếng, mà là muốn ôm em, Mạn Mạn.

Em không biết đàn ông vào buổi sáng phản ứng cơ thể rất mạnh sao?

Thực ra, mỗi sáng sớm việc phải rời xa em là một chuyện vô cùng giày vò, đúng là sống không bằng chết." Lục Minh nhìn chằm chằm Giang Mạn, nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Hơi thở nóng bỏng của anh phả lên mặt Giang Mạn, khiến khuôn mặt trái xoan trắng nõn tinh xảo của cô lại đỏ ửng.

Cô trợn mắt nhìn Lục Minh, người đàn ông này da mặt lại dày hơn rồi, chuyện như vậy mà cũng có thể nói thẳng thừng đến thế.

Hiện tại cô chỉ có một cảm giác, tên lưu manh này lại tiến hóa rồi.

Lục Minh cười khẽ, “Mạn Mạn, chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa, anh nghĩ em và anh cũng cùng suy nghĩ thôi.” Ai cùng suy nghĩ với anh chứ?

Tự mình lưu manh, còn nhất định phải kéo cô vào chịu tội cùng, cái thói xấu gì thế này.

Giang Mạn còn chưa kịp nói gì đã bị chặn miệng, những chuyện sau đó đương nhiên lại là một mớ hỗn độn.

Trong phòng ăn.

Lục Nghiêu nhìn món đồ đen thui trên đĩa, đôi lông mày nhỏ nhắn nhíu chặt.

Ngược lại, Lan Hành Chi đầy vẻ mong đợi nhìn Lục Nghiêu, dịu dàng dỗ dành: “Bảo bối à, con thử xem mùi vị có ngon không?” Lục Nghiêu có chút không nỡ từ chối, hít sâu một hơi, sau đó nhắm mắt cắn một miếng nhỏ, ngậm vào.

Cậu bé lập tức uống cạn cốc sữa bên cạnh.

Rốt cuộc là đã cho bao nhiêu muối vậy?

Ánh mắt Lan Hành Chi thay đổi, “Bảo bối à, có phải mặn không?” Lục Nghiêu lườm một cái, “Ông đẹp trai ơi, rốt cuộc ông đã cho bao nhiêu muối vậy?” “Không nhiều, chỉ một thìa nhỏ thôi.” Lục Nghiêu suýt chút nữa ngã khỏi ghế.

Một quả trứng mà cho một thìa muối, đây là muốn nghịch thiên sao?

Còn có thường thức không vậy?

Sao cảm giác còn không bằng mình, mình còn có thể chiên trứng rất ngon mà.

“Ông đẹp trai ơi, muối chỉ cần cho một chút thôi là đủ rồi.” Lan

Hành Chi cười gượng, xắn tay áo lên, “Vậy à, để ông đi làm lại, lát nữa con lại giúp ông ngoại nếm thử, xem có hợp khẩu vị mẹ con không.” Thế là, khi Giang Mạn thức dậy, cô thấy Lục Nghiêu một mình nằm ườn trên bàn ăn, khuôn mặt nhỏ nhắn dường như hơi vàng vọt, không chút tinh thần nào, còn Lan Hành Chi thì không biết đã đi đâu.

“Nghiêu Nghiêu, con làm sao vậy?

Con ốm à?” Giang Mạn lo lắng hỏi, còn đặc biệt sờ trán cậu bé.

Cậu bé không trả lời câu hỏi của Giang Mạn, mà bĩu môi, chỉ vào những thứ trên bàn ăn, “Bố mẹ ơi, đây là bữa sáng của bố mẹ, phần bên trái là của mẹ, phần bên phải là của bố.” Giang Mạn dù trong lòng có nghi ngờ nhưng cũng không hỏi, kéo ghế ngồi xuống ăn sáng.

Lục Minh cũng nhướn mày, ngồi xuống.

Phải nói, món trứng ốp la này tuy có hơi mặn quá, nhưng cũng tạm coi là đạt yêu cầu, có thể nuốt trôi.

So với vận may của Giang Mạn, Lục Minh lại không may mắn như vậy.

Vừa cắn một miếng đã phát ra tiếng lạo xạo giòn tan, âm thanh lớn đến mức người bên cạnh cũng có thể nghe rõ.

“Lục Minh, anh cắn phải cái gì vậy?” Lục Minh cười bất đắc dĩ lắc đầu, “Vỏ trứng.” Nhìn kỹ thì thấy trên quả trứng có rất nhiều mảnh vỏ trứng vụn.

Anh thật sự không biết Lan Hành Chi cố ý hay sơ suất, sao vỏ trứng lại còn giấu ở những chỗ không dễ phát hiện chứ.

“Ơ, của con hình như không có.” Lục Nghiêu yếu ớt nói: “Mẹ ơi, phần của mẹ là ngon nhất, đương nhiên không có vấn đề gì.

Con và bố chính là chuột bạch, con ăn còn tệ hơn bố nữa, vừa mặn vừa có vỏ trứng, con đã chạy vào nhà vệ sinh hai lần rồi.” Ai nói chim dậy sớm được ăn sâu, cậu hối hận chết mất, không nên dậy sớm như vậy.

Chương 763

Nghe vậy, Giang Mạn nhất thời cạn lời, có cần phải thiên vị đến vậy không?

“Bảo bối à, con không sao chứ?” Lục Nghiêu lắc đầu, “Con đã uống thuốc rồi, chắc không sao đâu.” Lục Minh đứng dậy đi vào bếp, nhìn căn bếp bừa bộn, lông mày lập tức nhíu chặt.

Anh nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên dọn dẹp bãi chiến trường cho Giang Mạn.

Không nghi ngờ gì nữa, đây tuyệt đối là cha con ruột, sức phá hoại y hệt nhau, cả căn bếp đều bẩn thỉu khắp nơi.

Lục Minh không còn tự tin dọn dẹp nữa, quá lãng phí thời gian, định lát nữa thuê người giúp việc đến dọn dẹp.

Lục Minh rửa cái chảo, trong một đống “phế tích” miễn cưỡng chiên vài cái bánh trứng hành.

“Nghiêu Nghiêu, ông ấy đâu rồi?” “Trong phòng khách, ông ấy nói không muốn mẹ thấy ông ấy buồn, nên tránh mặt một chút.” “Vậy ông ấy đã ăn chưa?” Cậu bé lắc đầu, “Chưa ạ, món ngon nhất ông ấy làm chính là phần bữa sáng trong tay mẹ đây, những cái khác đến ông ấy cũng không thể nuốt nổi.” Giang Mạn hít sâu một hơi, thấy Lục Minh bưng bánh trứng ra, liền bảo Lục Nghiêu: “Con đi gọi bố ra ăn sáng đi.” Cứ trốn trong phòng khách thế này thì là cái kiểu gì, cũng không sợ bị đói bụng sao.

Nghĩ đủ mọi cách để ở lại, rồi lại tránh mặt không gặp, rốt cuộc là có ý đồ gì đây?

Lan Hành Chi bước ra, ông đã thay một bộ quần áo khác, nhưng vẫn là vest.

Ngay cả khi ngồi trên xe lăn, ông vẫn toát lên khí chất thanh nhã, phong độ như cây ngọc.

Giang Mạn cảm nhận được một ánh mắt nóng bỏng đang đặt trên đầu mình, càng như vậy, cô càng không biết phải đối mặt thế nào.

Thực ra Lục Nghiêu cũng có chút giận Lan Hành Chi, ông ấy lại dám lấy mình làm chuột bạch, cậu bé tỏ vẻ rất không vui, nên cũng không thèm nhìn Lan Hành Chi.

“Nghiêu Nghiêu, còn giận ông đẹp trai à?” Lan Hành Chi đương nhiên biết cậu bé giận chuyện gì, ông véo véo má nhỏ của cậu bé.

Lục Nghiêu trách móc nhìn Lan Hành Chi, “Ông đẹp trai, ông quá đáng lắm!” “Được rồi được rồi, đàn ông con trai phải rộng lượng một chút, dễ giận như vậy là không tốt đâu.

Ông đẹp trai hứa với con, lần sau sẽ không như vậy nữa, ngày mai ông tự mình thử, không hành hạ con nữa.” Ông nhìn người giúp việc trong nhà làm, cảm thấy khá đơn giản, không khó đến thế, sao đến lượt mình lại khó khăn vậy chứ.

Nghe vậy, Lục Minh và Giang Mạn đều biến sắc.

Ngày mai còn đến nữa, thế này thì còn gì nữa.

Cứ tiếp tục như vậy, nhà bếp kiểu gì cũng bị ông ấy cho nổ tung mất.

Giang Mạn khẽ ho một tiếng, không tự nhiên nói: “Cái đó, bố vẫn là… nghỉ ngơi đi ạ, những chuyện này chúng con làm là được rồi.” Thấy con gái cuối cùng cũng chịu nói chuyện với mình, lòng Lan Hành Chi như nở hoa, vừa chua xót vừa ngọt ngào.

Ông kích động nhìn chằm chằm Giang Mạn, dịu giọng nói: “Mạn

Mạn, những chuyện này bố có thể học mà, các con cứ yên tâm đi làm, về nhà là có cơm ăn sẵn rồi.” Một bữa sáng mà còn làm ra nông nỗi này, những món khác thì mong đợi gì được?

“Con biết bố có công việc, bố cứ bận việc của bố đi ạ.” Giang Mạn nói lại lần nữa.

“Nếu Mạn Mạn đã thương bố như vậy, thì thôi vậy.” Lan Hành Chi tự mình nói.

So với sự không thoải mái của Giang Mạn, Lan Hành Chi lại tỏ ra ung dung hơn nhiều, cứ như ở nhà mình vậy, chẳng có gì phải ngại cả.

Con gái đã chịu nói chuyện với ông rồi, đây coi như là một tiến bộ lớn.

Ông tin rằng không bao lâu nữa, con gái sẽ chấp nhận ông.

Giang Mạn không biết phải nói gì, đây lại là điển hình của kiểu được lợi còn làm bộ làm tịch.

Trước mặt con gái, Lan Hành Chi sẽ không nói xấu Lục Minh.

Bữa sáng diễn ra khá hòa thuận, chỉ là so với mọi ngày thì có thêm vài phần im lặng.

Khi Giang Mạn sắp ra khỏi nhà, Lan Hành Chi đột nhiên nói với cô: “Mạn Mạn, bố có thể ôm con một cái không?” Giang Mạn sững người, hoàn toàn không ngờ Lan Hành Chi đột nhiên lại đưa ra yêu cầu như vậy.

Trong khi cô còn chưa kịp đồng ý, Lan Hành Chi đã khó nhọc đứng dậy, ôm cô vào lòng.

Giang Mạn lại một trận cạn lời, đây là đang hỏi ý kiến cô ư?

Cô còn chưa đồng ý mà.

Cái ôm xa lạ, hơi thở xa lạ, toàn thân cô trở nên cứng đờ, bản năng muốn đẩy ông ra, nhưng lại liếc thấy một chân ông đang kiễng lên.

Chỉ cần cô dùng sức một chút thôi, ông chắc chắn sẽ ngã.

Bàn tay Giang Mạn bất đắc dĩ rụt lại, trong mắt Lan Hành Chi thoáng qua một tia cười ý nhị khó dò, quả nhiên người bệnh làm gì cũng tiện.

Lông mày Lục Minh nhíu chặt lại, anh nhìn chằm chằm bàn tay của Lan Hành Chi đang đặt trên eo Giang Mạn.

Nếu không phải vì người này là cha của Giang Mạn, anh nhất định sẽ trực tiếp bẻ gãy tay ông.

Đạt được mục đích rồi, Lan Hành Chi lại có chút lúng túng.

Ông theo bản năng giơ tay lên, giống như đang dỗ trẻ con, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Giang Mạn từng cái một.

Giang Mạn nhướn mày, đây là đang diễn trò gì vậy, cô đâu còn là trẻ con nữa.

Phải rồi, trong ấn tượng của ông, có lẽ cô vẫn luôn là đứa trẻ bé nhỏ đó.

Ở gần như vậy, Giang Mạn có thể nhìn rõ những nếp nhăn nơi khóe mắt ông, không quá sâu nhưng khá rõ ràng.

Không hiểu sao trong lòng cô cũng cảm thấy khó chịu.

Thời gian vô tình, cha con gặp lại, đã là hai mươi bảy năm.

Đời người có được bao nhiêu hai mươi bảy năm?

Nếu cô không trở về thành phố A, không gặp Nghiêu Nghiêu, chẳng phải có nghĩa là cô sẽ mãi mãi không biết đến sự tồn tại của ông sao, cô sẽ tiếp tục một mình phiêu bạt lang thang bên ngoài.

Chương 764

Cần phải yêu đến mức nào, mới có thể khiến một người đàn ông từng phóng đãng cả đời không lấy vợ?

Giây phút này, Giang Mạn biết mình đã rung động rồi, một sự rung động hoàn toàn không thể kiểm soát trước người đàn ông này.

Ôm lấy cơ thể ấm áp của con gái, hốc mắt Lan Hành Chi đỏ lên rồi lại đỏ, không cẩn thận nước mắt trực tiếp rơi xuống.

Nhớ mong bấy lâu nay, cuối cùng cũng ôm được con gái của mình rồi.

Giang Mạn đột nhiên cảm thấy cổ mình có chút lạnh buốt, suy nghĩ bị kéo về.

Vừa ngẩng đầu lên đã thấy Lan Hành Chi hơi ngẩng mặt lên, vẫn cô ngạo như vậy, hệt như một con dã thú bị thương, chỉ biết âm thầm liếm láp vết thương trong đêm tối, ban ngày người ta nhìn thấy chỉ là sự nhanh nhẹn và hung dữ của nó.

Giang Mạn kinh ngạc đến tột độ, người đàn ông này vậy mà lại khóc!

Nếu không phải vừa vặn cảm nhận được nước mắt của ông, e rằng cô hoàn toàn không thể nhận ra.

Ngoài ra, cô còn có thể cảm nhận được cơ thể ông hơi run rẩy, không biết là vì chân bị thương hay vì cảm xúc dao động.

Tóm lại, dù thế nào đi nữa, trong vòng tay ông, cô chỉ cảm thấy lòng mình rất nặng trĩu, cổ họng cũng khô khốc.

Từ nhỏ đến lớn, cô thực ra không thiếu tình yêu thương của cha, Giang Lâm Thành luôn tận tâm tận lực với cô, không khác gì cha ruột, cô thiếu thốn chính là tình mẫu tử.

Cô đang nghĩ, có nên cho người đàn ông này một cơ hội không?

“Mạn Mạn, ngay từ lần đầu tiên con đạp bụng mẹ, bố đã đặt tên cho con rồi.

Bố linh cảm con nhất định là một bé gái, cho nên cố chấp muốn đặt tên cúng cơm cho con là Đóa Đóa, vì bố có niềm tin rằng Đóa Đóa của bố nhất định sẽ rất xinh đẹp.” Lan Hành Chi khẽ hít mũi, “Quả nhiên không sai, Đóa Đóa của bố lớn lên thật kinh diễm.

Đóa Đóa của bố, cảm ơn con vẫn còn sống khỏe mạnh, bố cảm thấy bố chịu bao nhiêu khổ cực cũng đều đáng giá.” Cha con cứ thế lặng lẽ ôm nhau rất lâu.

Lan Hành Chi lưu luyến không rời buông Giang Mạn ra, trên mặt hiện lên một nụ cười bí ẩn, “Mạn Mạn, trên đường cẩn thận, bố ở nhà đợi con, đừng làm việc vất vả quá nhé.” Mọi chuyện vừa rồi dường như chỉ là ảo giác của cô.

Giang Mạn mím môi, cuối cùng chỉ nói: “Bố tự… chú ý nghỉ ngơi nhiều.” “Bố biết rồi, Mạn Mạn, bố sẽ chăm sóc tốt cho mình, các con đừng lo.” Lan Hành Chi đáp.

“Ông đẹp trai, ông nghỉ ngơi cho khỏe nhé.” Cuối cùng cậu bé cũng không nhịn được nói với Lan Hành Chi.

Lan Hành Chi cười vẫy tay.

Ông đẩy xe lăn đến bên cửa sổ, cứ nhìn mãi bóng dáng một nhà ba người họ.

Ông nghĩ, ông nội hoặc ông ngoại của những gia đình bình thường, ở tuổi ông lẽ ra nên ở nhà trông cháu, nấu cơm cho con cái.

Thực ra, cuộc sống như vậy hẳn là rất tốt đẹp.

Hóa ra cảm giác làm cha thật tuyệt vời, chỉ có điều người cha này của ông có vẻ không mấy đạt tiêu chuẩn, từ hôm nay ông phải cố gắng học cách làm một người cha.

Lên xe, Lục Nghiêu nói với Giang Mạn: "Mẹ ơi, ông đẹp trai vẫn luôn nhìn chúng ta." Giang Mạn cũng nhìn về phía cửa sổ, không nhìn rõ biểu cảm của ông, nhưng lại có thể cảm nhận được sự quyến luyến và không nỡ rời xa của ông.

Trong quán cà phê.

Giang Mạn kể hết chuyện của Lan Hành Chi cho Giang Lâm Thành nghe, ông Giang Lâm Thành kinh ngạc, "Con nói cái gì?

Con tìm được cha ruột rồi ư?" Giang Mạn cẩn thận gật đầu, liên tục quan sát biểu cảm của Giang Lâm Thành.

Dù thế nào đi nữa, cô đều cảm thấy chuyện này cần phải nói với Giang Lâm Thành, đây là sự tôn trọng và lời giải thích của cô dành cho ông.

Nuôi lớn một đứa trẻ thật sự không dễ dàng, đặc biệt là một đứa trẻ sinh non ốm yếu như cô.

Nếu cô không báo một tiếng đã nhận cha, thì Giang Lâm Thành sẽ đau lòng biết bao.

Giọng Giang Lâm Thành có chút không vững, ông lại xác nhận: "Người đó… là Lan Hành Chi trong truyền thuyết sao?" Ông không thể ngờ rằng, người có tiếng tăm nhất thành phố A lại có liên quan đến mình, đứa con gái ông nuôi từ nhỏ đến lớn lại là con ruột của Lan Hành Chi.

Người này không phải đã nói là đã chết gần ba mươi năm rồi sao?

Sao lại đột nhiên xuất hiện chứ.

Là người cùng thế hệ, Giang Lâm Thành đương nhiên từng nghe nói về Lan Hành Chi.

Khi đó ông vẫn còn sống ở tầng lớp thấp nhất của xã hội, còn Lan Hành Chi đã là một tài tuấn trẻ tuổi trong giới kinh doanh, danh tiếng lẫy lừng, khác biệt một trời một vực.

Giang Lâm Thành thở dài rất lâu, cứ nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn trắng sứ của Giang Mạn, trách không được sao con bé xinh đẹp đến vậy, hóa ra cha ruột của con bé là một người đàn ông phong hoa tuyệt đại như thế.

Mãi nửa ngày sau ông mới thốt ra một câu: "Bố ấy vẫn ổn chứ?" "Bố ấy vẫn ổn ạ, giờ thì đang mặt dày mày dạn ở nhà con, con giờ không biết phải làm sao nữa." Giang Mạn không giấu Giang Lâm Thành.

Từ nhỏ cô đã quen kể tâm sự của mình với ông, ngay cả chuyện cô từng yêu Tần Trí Viễn Giang Lâm Thành cũng là người đầu tiên biết.

Con gái vẫn như xưa tin tưởng và dựa dẫm vào mình như vậy, Giang Lâm Thành rất cảm động.

Một đứa trẻ ngoan ngoãn như vậy xứng đáng được nhiều người yêu thương hơn, ông cũng không có quyền cản cản con bé nhận cha ruột của mình.

Thế là, Giang Lâm Thành nói: "Mạn Mạn, bố ấy là cha con, hai người mang trong mình cùng dòng máu, điều này dù thế nào cũng không thể xóa bỏ.

Ba tôn trọng ý muốn của con, dù con có nhận hay không nhận bố ấy, con vẫn mãi mãi là con gái của ba, giống như Tiểu Chanh vậy, điều này sẽ không thay đổi." Giang Mạn cắn môi, trông như một cô bé bối rối, “Ba ơi, ba có muốn con nhận bố ấy không?” “Đó vốn dĩ là ba ruột của con, ông ấy cũng chưa từng làm gì có lỗi với con.” Ngụ ý, ông Giang Lâm Thành ủng hộ cô nhận cha.

Giang Mạn hốc mắt lập tức đỏ hoe, “Ba, con không biết phải đối xử với bố ấy thế nào.

Từ nhỏ đến lớn, người luôn ở bên con là ba, tự nhiên xuất hiện một người khác, con thấy lạ lắm.” Nhưng cô lại thương ông ấy, bao nhiêu năm qua một mình lẻ loi, có nhà không thể về, thậm chí không biết con gái mình vẫn còn sống.

“Đứa trẻ ngốc này, người lạ rồi cũng thành quen thôi.

Con và Lục Minh chẳng phải cũng vậy sao?

Chương 765

Con xem con kìa, chỉ mới mấy tháng mà con đã không thể rời xa anh ấy rồi.

Con cần cho bố ấy một cơ hội, cũng là cho chính con một cơ hội.

Có thêm một người cha yêu thương cũng là tốt mà.” Đột nhiên xuất hiện một người muốn giành con gái với mình, Giang Lâm Thành tuy có chút hoảng sợ, nhưng đứa con gái ông nhìn lớn lên từ nhỏ, ông tin tưởng con bé.

Dù có nhận cha ruột đi chăng nữa, con bé trong lòng ông vẫn có một vị trí không thể thay thế.

“Ba ơi, ba thật tốt.” “Ba cũng không tốt đâu, mấy năm trước vì sự cố chấp của ba mà con và Nghiêu Nghiêu đã chịu không ít khổ sở, giờ ba nghĩ lại vẫn thấy đau lòng.” “Ba ơi, những chuyện đó đều đã qua rồi, ba đừng nhắc mãi nữa.

Con chỉ biết ba mãi mãi là ba của con.” Có được câu nói này của Giang Mạn, Giang Lâm Thành thật sự quá cảm động, nước mắt sắp trào ra.

Không có so sánh thì không có tổn thương, con gái ruột còn không bằng một nửa sự chu đáo của con gái nuôi.

“Ba ơi, gần đây Tống Liễn còn gây chuyện với ba không?” Giang Lâm Thành lắc đầu, “Không, gần đây bà ấy sớm đi tối về, ngày nào cũng đánh bài với đám bạn bè đó.

Tiểu Chanh cũng đi chơi bời khắp nơi, cả ngày không thấy bóng dáng đâu.

Cái nhà này càng ngày càng tan nát rồi.” “Ba ơi, Giang Chanh ba nhất định phải quản, nếu không cứ thế này thì sẽ hỏng mất.

Con bé cũng không còn nhỏ nữa, ba phải bắt ép con bé ở bên cạnh ba để học hỏi một số việc, nếu không sau này ai sẽ san sẻ những chuyện này với ba?" "Chẳng phải còn có con sao?" Giang Lâm Thành buột miệng nói.

"Ba ơi, ba biết mà, con chỉ đam mê thiết kế thôi, ước nguyện lớn nhất đời này của con là trở thành một nhà thiết kế thời trang xuất sắc, quản lý công ty thì con không có tài năng đó." Giang Lâm Thành cười bất đắc dĩ, "Xem con kìa, ba biết lý tưởng của con, hoài bão của con, ba sẽ không ép buộc con đâu." Cặp mẹ con kia (Tống Liễn và Giang Chanh) vẫn luôn lo lắng ông sẽ giao công ty cho Giang Mạn, nhưng cô bé này lại chẳng có chút ý nghĩ nào về công ty cả.

"Ba ơi, ba chỉ biết trêu con thôi, con đây đâu có tính là hoài bão gì chứ." Giang Mạn hơi ngượng ngùng nói.

"Mạn Mạn của chúng ta thật sự rất giỏi giang, có thể sinh ra Nghiêu Nghiêu đáng yêu như vậy, lại còn gả vào gia đình Lục gia như thế, chuyện này biết bao nhiêu người mơ ước cũng không được.

Mấy hôm trước ba gặp mấy người hàng xóm cũ, họ vẫn còn nhớ con, còn đang tính giới thiệu đối tượng cho con.

Ba nói con đã lấy người nhà họ Lục rồi, họ ghen tị không ngừng, nói con thật ưu tú." Giang Lâm Thành có chút đắc ý, vẻ mặt và giọng điệu tự hào không tả xiết.

"Ba ơi, ba càng ngày càng phóng đại rồi, làm gì mà khoa trương đến vậy." "Chuyện này một chút cũng không khoa trương đâu, gả vào được là một chuyện, quan trọng là có thể được người ta yêu mến." Sau khi ăn cơm, hai cha con tay trong tay đi dạo một lúc, gần đến giờ làm mới chia tay.

Cùng lúc đó, Lan Hành Chi đang nghe báo cáo.

Thuộc hạ báo cáo cho ông tất cả những chuyện của Giang Mạn trong những năm qua, chi tiết không sót một li.

Lan Hành Chi càng nghe càng thấy lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

Đóa Đóa của ông vậy mà đã trải qua nhiều chuyện đến thế: từ nhỏ chịu đựng sự ghẻ lạnh của mẹ kế mà lớn lên, yêu đương cuối cùng cũng bị ép chia tay, chưa cưới đã có con, bỏ học giữa chừng.

Bất kể là chuyện nào, đều khiến ông đau lòng, khiến ông tự trách.

Vì sao không về thành phố A sớm hơn một chút?

Nếu sớm về, có lẽ mọi chuyện đã khác rồi.

Những kẻ từng ức hiếp con bé trước đây, ông sẽ từ từ đòi lại từng chút một.

Ông muốn chúng biết rằng, con gái của Lan Hành Chi không phải ai cũng có thể ức hiếp được!

Sau khi nghe báo cáo, ông lại bắt đầu lo liệu chuyện người mẫu cho Giang Mạn.

Tóm lại, trọng tâm hiện tại của ông hoàn toàn đặt vào Giang Mạn, mọi công việc đều giao cho cấp dưới.

Trợ lý mang một xấp danh sách dày cộp đến cho ông chọn, ông xem xong vẫn cảm thấy không có ai vừa mắt.

Có một điều ông phải thừa nhận, Lục Minh tuy có hơi ngốc nghếch tự nhiên, nhưng ngoại hình vẫn rất tốt, không thua kém gì những người mẫu chuyên nghiệp.

Hơn nữa, mấy cậu mẫu nhí kia là cái quỷ gì, có ai đáng yêu bằng cháu trai bảo bối Nghiêu Nghiêu của ông đâu, hoàn toàn không đạt yêu cầu.

Thành Vũ nhìn biểu cảm khó phân biệt hỉ nộ của Lan Hành Chi, chỉ cảm thấy trái tim mình lúc lên lúc xuống, như đang lăn lộn trong sóng biển.

Rốt cuộc là hài lòng hay không hài lòng đây?

Cái tính khí của Chủ tịch này, thật sự càng ngày càng khó nắm bắt.

Anh còn hi vọng ông có con gái sẽ ôn hòa hơn một chút, xem ra hoàn toàn là mơ ước xa vời, sự ôn hòa đó chắc chắn không phải dành cho anh.

“Tập đoàn Thiên Thịnh của tôi ra tay mà chỉ tìm được bấy nhiêu tài nguyên thôi sao?

Các anh làm việc kiểu gì vậy?

Anh nhìn xem người này, xấu xí thế kia, mũi còn bị lệch, đây là di chứng sau phẫu thuật thẩm mỹ phải không?

Phẫu thuật thành ra thế này mà còn dám xuất hiện trước công chúng?

Còn người này, cái dáng người ‘năm năm phân’ này ư?

Kiểu người này mà cũng có thể ăn chén cơm người mẫu sao?

Còn người này nữa, có hít bụng vào đến mấy cũng không che giấu được cái bụng dưới nhô ra, một người đàn ông to đùng mà có bụng, đây là định sinh con à?

Còn mấy đứa nhóc con này, chẳng đứa nào vừa mắt…” Lan Hành Chi phê phán tất cả người mẫu từ đầu đến chân.

Trán Thành Vũ đổ mồ hôi hột.

Đây đều là những người mẫu hàng đầu thế giới, là khách quen của các tuần lễ thời trang lớn, sao trong mắt ông ấy lại kém cỏi đến vậy chứ.

Mũi người ta lệch chỗ nào, sao anh không nhìn ra được, còn cái dáng người ‘năm năm phân’ kia, rõ ràng là tỉ lệ vàng, thân hình người mẫu chuẩn mực, đưa ra ngoài là “hạ gục” một đám người.

Chương 766

Hơn nữa, ông chỉ dựa vào một tấm ảnh mà cũng nhìn ra người ta đang hóp bụng, đây là có Hỏa Nhãn Kim Tinh à?

Có thể dạy anh được không?

Lòng thật mệt mỏi.

Người phụ trách đứng bên cạnh sắc mặt cũng trở nên khó coi, không hiểu những người này rốt cuộc kém ở điểm nào, rõ ràng mỗi người đều là do anh ta tinh tuyển kỹ càng.

Ngoài cửa, Thành Vũ nói với người phụ trách: “Anh Trần, xin lỗi, vất vả cho các anh rồi.

Tầm nhìn của Chủ tịch chúng tôi khá khắt khe, lần này e là không thể hợp tác được rồi, phiền anh đi một chuyến này.” “Không sao, lần này không hợp tác được thì lần sau lại hợp tác thôi.” Người phụ trách cũng không tiện nói gì, suốt cả quá trình đều giữ nụ cười trên môi.

Uy danh của Lan Hành Chi vang dội bên ngoài, nói ai dám đắc tội, lão gia ấy mà không vui là có thể lật đổ cả công ty người ta, một trăm công ty người mẫu cũng không thể chống lại ông ấy.

“Tiểu Thành, cậu phải tỉnh táo một chút, lần sau nếu còn đưa mấy người lộn xộn này đến, cậu lập tức xuống tuyến hai cho tôi, đổi người khác lên.

Làm ăn cái kiểu gì vậy.” Lan Hành Chi mặt nặng mày nhẹ nói với Thành Vũ.

“Tôi biết rồi, Chủ tịch, nhưng đây đều là những người mẫu nổi tiếng nhất trong và ngoài nước, danh tiếng và thực lực đều có, ngoài những người này e là không tìm được ai khác nữa.” Lan Hành Chi nghĩ nghĩ rồi nói: “Thôi được rồi, không tìm những người đó nữa.

Cậu tìm cho tôi một giáo viên chuyên huấn luyện người mẫu, để Nghiêu Nghiêu và Lục Minh tự mình lên sàn.

Tôi vẫn cảm thấy hai người đó trông thuận mắt hơn.” Rể của ông và cháu ngoại của ông, đương nhiên ông cảm thấy họ thuận mắt rồi.

Thành Vũ với vẻ mặt như muốn khóc, “Tôi biết phải làm thế nào rồi.” Khi một nhà ba người buổi tối trở về nhà, Lan Hành Chi đã đợi sẵn họ ở cửa.

Thấy Giang Mạn đến, Lan Hành Chi nở nụ cười, chủ động dang rộng vòng tay về phía cô.

Giang Mạn sững người, nghĩ đến những lời mình đã nói với Giang Lâm Thành hôm nay, cuối cùng vẫn bước về phía ông.

“Con gái, chúng ta mỗi ngày ôm nhau một cái để tăng thêm tình cảm nhé.

Đi làm vất vả rồi.” Không hiểu sao Giang Mạn có chút muốn cười, nhưng vẫn cố nhịn.

Cô cứ cảm thấy người đàn ông này đang làm nũng, bán manh.

Ôm xong Giang Mạn, Lan Hành Chi lại ôm Lục Nghiêu, chỉ duy nhất bỏ qua Lục Minh.

“Nghiêu Nghiêu bảo bối, hôm nay đi học có mệt không?” “Không mệt chút nào ạ.” Lục Minh thực ra chẳng thấy có gì, hai người đàn ông trưởng thành ôm nhau mới là lạ ấy chứ.

Vào đến nhà, Lan Hành Chi nhìn Lục Minh, “Thằng nhóc nhà họ Lục, tôi có chuyện muốn nói với cậu.

Chuyện Mạn Mạn sắp thi đấu tôi đã nghe Nghiêu Nghiêu nói rồi.

Tôi cũng đã cẩn thận chọn người mẫu một lượt, không ai vừa mắt cả.

Tôi quyết định rồi, cứ cậu và Nghiêu Nghiêu lên sàn." Lục Nghiêu đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng đối với Lục Minh thì đây hoàn toàn là một tin sét đánh giữa trời quang.

Ngay cả Giang Mạn cũng thấy bất ngờ, ngẩn người nhìn Lục Minh.

Ý tưởng như vậy cô chưa từng có, tính chất công việc của Lục Minh quá đặc thù.

Anh đường đường là một quân trưởng quân khu mà lại đi trình diễn thời trang, trông ra sao chứ?

E rằng còn khó hơn cả việc bảo anh cầm súng giết địch.

Giang Mạn hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi Lục Minh đứng trên sân khấu đó sẽ trông như thế nào.

Hơn nữa, tại sao chuyện của cô lại do ông ấy quyết định, mà không hỏi ý kiến cô.

Chỉ là, nghe lời của Lan Hành Chi, trong lòng cô lại có chút kích động nhỏ.

Đây vốn là thiết kế dành cho hai cha con họ, để họ mặc thì là thích hợp nhất rồi.

Lan Hành Chi vừa nhìn dáng vẻ của con gái là biết mình đã nghĩ đúng rồi, con gái đang mong đợi con trai và chồng đi cổ vũ cho mình.

"Ông Lan, tôi không hợp đâu ạ." Lục Minh nhíu mày nói.

Vẫn còn gọi là "ông Lan", không biết ứng biến, hết thuốc chữa rồi.

Ngay cả gọi một tiếng "chú Lan" cũng còn hơn cái cách gọi "ông Lan" cứng nhắc này.

“Cậu còn chưa thử sao đã biết không hợp?

Tôi thấy cậu là không dám bỏ cái sĩ diện này xuống.

Cậu nghĩ cậu đường đường là quân trưởng quân khu mà đi làm chuyện như vậy là mất thân phận, sẽ thấy khó xử, sợ bị người ta chê cười.

Xem ra tấm lòng cậu dành cho Mạn Mạn cũng chỉ đến thế, so với sĩ diện thì hoàn toàn không đáng nhắc tới.” Lan Hành Chi dồn ép.

Rõ ràng biết đây là chiêu khích tướng của Lan Hành Chi, nhưng Lục Minh vẫn không biết phải từ chối thế nào.

Anh đương nhiên hi vọng Giang Mạn thành công, chỉ là những chuyện đó anh thật sự không hiểu.

Thấy anh không nói gì, Lan Hành Chi lại tự mình nói: “Cậu không lên tiếng thì tôi coi như cậu đã ngầm đồng ý rồi.

Tôi đã liên hệ xong giáo viên huấn luyện rồi, sau này mỗi tối sau bữa cơm, thầy ấy sẽ dạy cậu và Nghiêu Nghiêu.

Nửa tháng sau, dù các cậu không có nền tảng gì cũng có thể đào tạo thành người mẫu được.

Cậu cũng đừng nghĩ đến việc ở lại đơn vị tăng ca để trốn tránh, đến giờ mà không về tôi sẽ đích thân đến đơn vị đón người.” Lục Minh: “…” Hiện tại trong đầu Giang Mạn chỉ có một suy nghĩ, đây đúng là một kẻ độc tài, ông ấy đã sắp xếp mọi chuyện đâu vào đấy, căn bản không cho phép người khác từ chối.

Chương 767

Mãi lâu sau, Lục Minh mới lấy lại được giọng nói, “Trong đơn vị e rằng sẽ không cho phép, tôi còn phải làm báo cáo.” Hình tượng cá nhân của anh liên quan đến hình tượng của cả đơn vị, không phải một mình anh nói là được.

Lan Hành Chi mặt lạnh, trừng mắt nhìn Lục Minh, “Đừng coi tôi là thằng ngốc.

Sóng gió tôi từng trải qua còn nhiều hơn mưa cậu từng thấy.

Trong quân đội không có quy định rõ ràng nào cấm những chuyện như thế này.

Hết giờ làm đó là chuyện riêng của cậu, cậu đi cổ vũ cho vợ mình thì có gì mà không được?

Ai nói không được cậu cứ nói tên cho tôi, tôi nhất định phải đi tìm người đó để tranh luận mới được.

Cậu cứ chuẩn bị đi, ngày mai giáo viên sẽ đến, tôi sẽ đích thân giám sát các cậu.” Lục Minh lập tức đau đầu, lông mày nhíu chặt.

Giang Mạn nhìn vẻ mặt oan ức của anh, chỉ thấy buồn cười, khóe môi khẽ cong lên.

Cô chưa từng thấy biểu cảm thú vị như vậy trên mặt anh, trong lòng thầm nhỏ giọt nước mắt đồng cảm cho anh.

“Lục Nghiêu, con có tự tin không?” Lan Hành Chi hỏi Lục Nghiêu.

Cậu bé gật đầu, hình như có, hình như lại không.

Lan Hành Chi lớn tiếng nói: “Lục Nghiêu, rốt cuộc là có tự tin không, trả lời to lên cho ông nghe!” “Có ạ!” Cậu bé lập tức dõng dạc

nói.

Nghe vậy, trên mặt Lan Hành Chi mới lộ ra ý cười, “Được, vậy cứ quyết định như vậy.

Những chuyện tiếp theo ta sẽ sắp xếp, các con chỉ cần nghe ta là được.” Giang Mạn thấy Lục Minh thật sự đáng thương, liền xích lại gần anh, hạ giọng nói: "Lục Minh, nếu anh không muốn đi diễn thì cứ để em nói với ba." Lục Minh cười, kéo tay Giang Mạn: "Thôi vậy, anh sẽ cố gắng hết sức xin phép, chỉ sợ làm hỏng việc, anh còn chưa từng tham gia hoạt động nào như thế này bao giờ." Giang Mạn cười hắc hắc: "Không sao đâu, có làm hỏng thì em cũng không trách anh đâu, cảm ơn anh trước nhé, Lục quân trưởng." Lục Minh xoa đầu cô, nhẹ nhàng nói: "Giữa chúng ta không cần nói hai từ đó, không phải anh đã nói với em rồi sao, vẫn không nghe lời chút nào." "Em quên mất mà." Lan Hành Chi nhìn con gái và con rể thì thầm to nhỏ, tuy trong mắt ông, Lục Minh không được thuận mắt cho lắm, nhưng ông cũng nghĩ thoáng, mình cũng từng trẻ, giữa nam nữ thì cũng chỉ có bấy nhiêu chuyện, thấy hai người tình cảm tốt đẹp thì ông cũng vui lòng.

Ông lặng lẽ nén lại nỗi chua xót trong lòng, lớn tiếng nói: "Được rồi, Mạn Mạn, Lục Minh, có thể chuẩn bị ăn cơm rồi." "Ai nấu vậy ạ?" Giang Mạn ngạc nhiên nhìn Lan Hành Chi, so với sự không tự nhiên vào buổi sáng, giờ hai người đã tự nhiên hơn nhiều.

Lan Hành Chi cười mị mị nói: "Yên tâm đi, không phải tôi nấu đâu, là trợ lý của tôi." "Oa, lão soái ca, chú Thành sao lại đa năng đến vậy, không chỉ phải chịu đựng tính khí xấu của chú, còn biết nấu ăn nữa, thật sự quá siêu phàm!" Lục Nghiêu lè nhè nói.

Điều này cũng hoàn toàn nói lên suy nghĩ trong lòng Giang Mạn, chăm sóc một người như Lan Hành Chi, chắc chắn cuộc sống không hề dễ dàng. "Nghiêu Nghiêu bảo bối, đây chính là sự khác biệt giữa người với người, ba có tài năng có bản lĩnh, bọn họ tự nhiên phải nghe lời ba, tự mình biết nấu ăn thì tính là gì, một người có bản lĩnh là phải để người khác tâm cam tình nguyện nấu ăn cho mình, ví dụ như mẹ con vậy đó." Lan Hành Chi nói với Lục Nghiêu.

Lục Minh luôn cảm thấy lời này lại đang nói bóng gió, được rồi, anh lười chấp nhặt với ông.

Giang Mạn bị điểm danh khen ngợi cũng có chút bất lực, chỉ mỉm cười.

Đúng lúc cả nhà chuẩn bị ăn cơm thì chuông cửa reo, Giang Mạn đứng gần cửa nhất, cô đứng dậy mở cửa, người đến là Tần Tuệ, nét mặt bà hân hoan không giấu được, kích động đến nỗi nói năng cũng không lưu loát: "Mạn Mạn, Lan… Hành Chi đâu?" "Ba ấy ở trong đó." Giang Mạn nói. "Thật sự là ba ấy sao?" Giang Mạn gật đầu: "Chắc vậy." Tần Tuệ không nói gì thêm, lập tức bước vào, không xa là người đàn ông trên xe lăn vẫn phong độ tuyệt trần, khóe môi ông khẽ mỉm cười, cứ thế mỉm mị nhìn bà, thời gian dường như đều ngừng lại vào khoảnh khắc này, quay về những ngày xưa cũ.

Ông vẫn luôn xuất hiện trước mặt bà với vẻ ngoài ôn hòa như thế, ông là một kỳ lạ trong thời đại đó, trong lòng ông không có quá nhiều nam nữ thụ thụ bất thân, bà cũng hào sảng, hai người họ luôn kề vai sát cánh xuất hiện trước mặt mọi người.

Không ít người cho rằng họ là một cặp, chỉ có hai người họ biết, giữa họ duy nhất không có tình yêu.

Tần Tuệ không thể kiềm chế được bước chân, nhanh chóng bước tới, cúi người ôm chặt lấy Lan Hành Chi.

Lan Hành Chi cũng đưa tay ôm lấy vai Tần Tuệ, đây là người bạn duy nhất của ông ở thành phố A. "Hành Chi, thật sự là anh sao?" "Đương nhiên là tôi, loại người như tôi muốn chết cũng không chết được." Năm đó ông đúng là đã từng tự sát, chỉ là không thành.

Hai người giống như những người bạn cũ bình thường trùng phùng, lặng lẽ ôm lấy nhau.

Không ai làm phiền họ, rất lâu sau, Lan Hành Chi cười nói: "A Tuệ, đủ rồi đấy, đừng ôm chặt quá, con trai và cháu trai bà đang ở đây này, nếu chúng nó mà đi mách lẻo với Lục Nam Thiên, cái hũ giấm chua to đó, thì tôi chịu không nổi đòn của ông ta đâu." Tần Tuệ lau nước mắt, huých vào ngực ông một cái, nhưng vẫn không buông ra: "Anh còn nói, lần đó anh cũng đánh ông ấy thảm lắm mà." Lan Hành Chi không phải là loại công tử ăn chơi vô công rồi nghề, hồi trẻ ông ta có thể đánh hòa với Lục Nam Thiên, có thể tưởng tượng được sức chiến đấu của ông ta. "Tôi đâu có như bà, trọng sắc khinh bạn.

Da thịt mềm mại như tôi sao có thể so với tên thô lỗ như ông ta được?

Sau lần đó tôi phải dưỡng bệnh rất lâu mới hồi phục, nhưng mà, tôi vẫn cảm thấy luật sư lớn si tình bà kia hợp với bà hơn." Tần Tuệ liếc Lan Hành Chi một cái: "Thôi đi, bớt lật lại chuyện cũ, anh đã làm không ít chuyện hỗn xược, có cần tôi kể từng chuyện ra trước mặt Mạn Mạn không?" Lan Hành Chi khẽ hắng giọng: "A Tuệ, có gì chúng ta đứng dậy rồi nói tiếp, bà sắp đè bẹp tôi rồi, sao bà không chú ý giữ dáng chút nào vậy, nặng hơn hồi trẻ không ít đâu, Lục Nam Thiên không chê bà sao?" Tần Tuệ lập tức đứng dậy, bất mãn trừng mắt nhìn Lan Hành Chi: "Nói bậy, tôi mập khi nào chứ, cân nặng của tôi chỉ hơn hồi trẻ bốn cân thôi, ở tuổi này mà giữ được cân nặng như vậy đâu phải dễ." "Bốn cân, bà có biết là khái niệm gì không?

Bỏ vào chậu là cả một đống thịt lớn, tôi còn gầy đi mấy cân so với hồi trẻ đấy." Tần Tuệ nổi giận: "Lan Hành Chi, anh không thể nói chuyện đàng hoàng được sao?" "Tôi nói là sự thật mà." Tần Tuệ hít sâu một hơi, cũng không chấp nhặt với ông nữa, nếu Lan Hành Chi mà không độc miệng thì đâu phải là Lan Hành Chi, bà không phải đã quen rồi sao?

Tần Tuệ như trước đây, véo mạnh vào má Lan Hành Chi: "Được rồi, bỏ qua chủ đề này đi, anh nói xem, nhiều năm như vậy sao anh lại không hề liên lạc với tôi?" Mặt Lan Hành Chi lập tức đỏ lên vì bị véo, nhưng trên mặt vẫn luôn nở nụ cười, ngữ khí cũng có vẻ cưng chiều tùy ý: "Vẫn bạo lực như vậy, không thể nhẹ nhàng hơn chút sao?" Giang Mạn bị hành động nhỏ này của mẹ chồng làm cho kinh ngạc, mối quan hệ này cũng tốt quá rồi đi.

Lục Minh cũng cười, khó trách bố anh lại ghen, nếu Giang Mạn đối xử với một người đàn ông khác như vậy, e rằng anh cũng sẽ nhảy dựng lên mất.

Cậu bé cũng trừng mắt nhìn họ, dường như cũng rất bất ngờ khi lão soái ca và bà nội lại có mối quan hệ thân thiết đến vậy. "Tôi véo nhẹ thì anh có chịu thành thật khai báo không?

Anh có biết tôi đã luôn cho người đi tìm anh, đặc biệt là mấy năm đầu anh mới rời đi, tôi đi khắp nơi nhờ người tìm anh, sau đó mới dần dần từ bỏ." Lan Hành Chi thở dài: "A Tuệ, bà có lòng rồi, Lão thái thái nhiều năm nay vẫn luôn để ý bà, nếu tôi liên lạc với bà thì nhất định sẽ bị bà ta phát hiện, tôi không muốn có bất kỳ dây dưa nào với bà ta, tôi không thể vượt qua được cửa ải này của chính mình." "Vậy sao bây giờ anh lại quay về?" "Chán rồi, vốn dĩ định về đấu một trận với thằng con trai út của bà." Tần Tuệ sững sờ, lập tức phản ứng lại: "Anh chính là cái tên điên chuẩn bị dời trụ sở công ty về thành phố A đó sao?" Lan Hành Chi gật đầu. "Quả nhiên, anh Lan Hành Chi dù đi đến đâu cũng có thể sống như cá gặp nước." Tần Tuệ cảm thán, bà đáng lẽ phải đoán ra được, ông ta có lẽ chính là cái tên điên đó, chỉ có ông ta mới có thể làm ra chuyện như vậy.

Những người đàn ông khác sau khi bị tổn thương tình cảm thì chơi bời trăng hoa, còn ông ta thì hay rồi, trên thương trường lại gây náo loạn.

E rằng những đối thủ của ông ta làm sao mà ngờ được, nguyên nhân họ bị đánh bại không phải vì Lan Hành Chi quá nặng sự nghiệp, mà là vì ông ta quá cô đơn.

Bà vừa muốn cười, lại vừa cảm thấy vô cùng đau lòng. "Hành Chi, cuộc đời anh còn mấy chục năm nữa, anh không thể cứ như vậy cả đời được." Tần Tuệ khéo léo nhắc nhở.

Lan Hành Chi mỉm cười thản nhiên, ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía Giang Mạn: "Cái này em phải hỏi con gái ba có cần mẹ kế không đã?

Mấy chuyện này ba đều nghe lời con gái ba." Giang Mạn khựng lại, quay mặt đi, da mặt cô dày, ban đầu còn chỉ gọi "Mạn Mạn", bây giờ đã bắt đầu gọi "con gái" rồi, cô còn chưa thừa nhận ông mà.

Tần Tuệ khẽ hừ một tiếng, rồi quay sang nói với Giang Mạn: "Con gái ba ấy chắc chắn sẽ nghe lời mẹ chồng này, phải không, Mạn Mạn?" Giang Mạn có thể không để ý Lan Hành Chi, nhưng lại không thể không để ý Tần Tuệ, cô mím môi cười khẽ, nhẹ nhàng nói: "Con nghe lời mẹ ạ." "Nghe thấy chưa, cứ quyết định như vậy nhé, tôi sẽ cho người sắp xếp xem mắt cho anh, lớn tuổi rồi mà vẫn còn là một ông già độc thân anh cũng không thấy mất mặt sao, anh định bám víu con trai tôi cả đời à?

Chương 768

Đừng có không biết xấu hổ, làm phiền cuộc sống của đôi vợ chồng trẻ nhà người ta." Tần Tuệ ngồi một bên nói. "Tôi làm sao mà làm phiền cuộc sống của chúng nó, bà xem, tôi ở nhà dọn dẹp nhà cửa tốt đẹp thế này, chúng nó vừa về nhà là có cơm ăn, cuộc sống như vậy thật là thoải mái." "Anh không biết sao?

A Minh nhà tôi không thuê giúp việc, chính là muốn tự tay nấu cơm cho Mạn Mạn ăn, đây là sự lãng mạn giữa vợ chồng son, vậy mà đều bị anh phá hỏng hết rồi, cảm tình anh làm bóng đèn mà còn không biết mình có bao nhiêu 'oát' sao?" Tần Tuệ hiểu rõ tính khí của Lan Hành Chi, nếu là con trai út thì bà tuyệt đối không lo lắng, nhưng con trai lớn thì trong phương diện này lại quá thẳng thắn, không thể không bị Lan Hành Chi đè nén đến chết, con trai bà bà còn không nỡ sai khiến, dù là bạn thân của mình cũng tuyệt đối không được.

Vì vậy, bà vừa nghe tin là vội vàng chạy đến, một mặt là để gặp Lan Hành Chi, mặt khác đương nhiên là để chống lưng cho con trai.

Lan Hành Chi nghẹn họng, nhìn Giang Mạn và Lục Minh, có chút không tự nhiên nói: "Tôi đâu phải là bóng đèn, bà đừng có lừa tôi." Tần Tuệ đập bàn một cái, ra vẻ hồ đồ gây sự: "Dù sao thì tôi cũng đã nói rồi, anh không được hành hạ con trai tôi, nếu không bà Tần Tuệ này sẽ không để yên cho anh đâu." Lan Hành Chi hừ lạnh một tiếng: "A Tuệ, bà nói xem con trai bà lớn như vậy rồi mà bà vẫn còn đứng ra bênh vực, nó là trai bám váy mẹ à?" Nghe vậy, Tần Tuệ "bốp" một tiếng đánh vào đầu Lan Hành Chi: "Anh còn nói bậy nữa là tôi sẽ cho người ném anh ra khỏi nhà con trai tôi đấy, con trai tôi tôn trọng anh, nhưng không có nghĩa là tôi nhất định phải tôn trọng anh, tôi với anh ngang hàng đấy." "A Tuệ, bà ngày càng bạo lực rồi đó, đối xử với thông gia của mình như vậy, không sợ người khác cười chê nhà họ Lục các bà sao?" "Dù anh tin hay không, dù sao thì tôi dám làm đấy." Điều này Lan Hành Chi tuyệt đối tin, ông ta lập tức bực bội nói: "Biết rồi, vậy nói nhiều làm gì, ăn cơm đi." Giang Mạn bật cười, tính cách Lan Hành Chi dường như chỉ có mẹ chồng cô mới trị được.

Vì có thêm Tần Tuệ, bàn ăn càng thêm phần náo nhiệt, hai người họ như hồi trẻ vẫn hay cãi cọ, giống hệt một cặp oan gia vui vẻ.

Ngay cả Giang Mạn cũng thắc mắc, tại sao hai người như vậy mà lại không thể trở thành vợ chồng.

Chuyện công ty Tần Tuệ giờ đã hoàn toàn buông bỏ, cặp song sinh cũng không ở đại viện, căn nhà của Lục Minh đủ rộng, Tần Tuệ trực tiếp ở lại.

Lúc ngủ, Giang Mạn không nhịn được thử hỏi Lục Minh: "Lục Minh, có phải anh đã bảo mẹ sang đây không?" "Không có, anh chỉ nói với mẹ là chú Lan ở đây, quyết định của mẹ thì anh đâu có thể làm chủ được." Lục Minh nói. "Thật sao?" Giang Mạn chớp chớp mắt, có chút hoài nghi nhìn Lục Minh.

Cô luôn biết người đàn ông này không giống với vẻ bề ngoài, vì những trải nghiệm trong quá khứ, anh giỏi che giấu cảm xúc hơn người bình thường, luôn tỏ ra vẻ bất động thanh sắc, thực ra tâm tư không hề đơn giản. "Vợ à, ánh mắt em thế này là sao, không tin anh à?" Lục Minh nhướn mày.

Giang Mạn cười: "Cái đó thì không có, chỉ là em cảm thấy anh đã mời một người cứu binh về." Lục Minh cong môi: "Mẹ anh thông minh biết mấy, anh căn bản không cần nói bà cũng có thể hiểu được tâm tư của anh." Giang Mạn sững sờ, đột nhiên huých mạnh mấy cái vào ngực anh: "Lục Minh, anh thật là xấu xa, biết lợi dụng tất cả những người có ích cho anh!" Lục Minh cười không nói gì, anh thật sự không tiện chấp nhặt với Lan Hành Chi, nếu không thì cuộc sống sẽ loạn hết cả lên, mời mẹ mình qua giúp anh san sẻ một chút thì có gì sai đâu, dù sao họ cũng là bạn tốt, nhiều năm không gặp rồi mà.

Lan Hành Chi là một người hành động, ngày hôm sau giáo viên huấn luyện đã đến, là một người đàn ông ngoại quốc, khoảng bốn mươi tuổi, vẻ ngoài tuấn tú, còn có thể nói tiếng Trung lưu loát, giao tiếp hoàn toàn không có vấn đề.

Buổi huấn luyện diễn ra ngay tại phòng khách trong nhà, Lan Hành Chi và Tần Tuệ thì ngồi trên một chiếc sofa, vừa cắn hạt dưa vừa xem.

Giang Mạn cũng bị họ ảnh hưởng, ngồi một bên ăn trái cây.

Lục Minh và Lục Nghiêu trước đây hoàn toàn chưa từng tiếp xúc với ngành này, nhưng may mắn là khả năng tiếp thu của hai người khá tốt.

Lục Minh thường ngày đi đứng lưng thẳng tắp, một số động tác tập luyện áp sát tường đơn giản, tư thế đứng các thứ đều không thành vấn đề, điều duy nhất không tốt là ánh mắt, quá lạnh lùng, cũng không biết tạo dáng, nhìn anh đi catwalk một cách hài hước khó tả.

Ngược lại là cậu bé, rất thông minh, về cơ bản là chỉ một là hiểu ngay, đi đôi giày nhỏ, bước đi catwalk trông rất ra dáng, ánh mắt nhỏ cũng rất cuốn hút, tự nhiên mang theo vẻ đáng yêu, khiến người ta nhìn vào cảm thấy tâm trạng thoải mái.

Không nghi ngờ gì nữa, Lục Nghiêu chắc chắn là người hoàn thành bài tập sớm nhất. "Bé con giỏi lắm, nhiệm vụ luyện tập hôm nay của con đến đây là hết rồi." Thầy giáo huấn luyện nói. "Cảm ơn thầy, thầy vất vả rồi." Lục Nghiêu cười mị mị nói, rồi chạy tới nép vào lòng Giang Mạn. "Anh Lục, anh vẫn phải tập thêm một chút." Thầy nói.

Lục Minh phiền muộn chết đi được, nhưng vẫn gật đầu.

Anh thật sự quá kém cỏi, ngay cả con trai cũng không bằng.

Một lúc sau, trong nhà vang lên tiếng gào thét của Lan Hành Chi: "Lục Minh, chúng ta đều là người nhà của anh, anh ngại ngùng cái gì chứ, anh cứ làm theo thầy đi, anh xem cái dáng anh tạo ra thành cái gì rồi?

Giống như cương thi vậy đó, còn ánh mắt nữa, còn phải để thầy nhấn mạnh mấy lần nữa chứ, không phải là bảo anh ra trận giết địch, anh chỉ cần kiên định là được rồi, dáng vẻ của anh như vậy là đi hù dọa người ta đó, có biết không hả?" Khóe môi Lục Minh co giật, anh là quân nhân, bảo anh tạo dáng gì chứ, thật sự còn khó hơn giết anh nữa.

Tần Tuệ ban đầu còn thấy con trai đáng thương, còn định đối đầu với Lan Hành Chi, nhưng chỉ xem một lúc, ngay cả bà cũng bất lực, con trai bà thật sự không hợp với nghề này, đi lính là thích hợp nhất với anh.

Cậu bé dựa vào lòng Giang Mạn, cười không ngớt, phát ra tiếng cười trong trẻo của trẻ con.

Giang Mạn cũng cong khóe môi, vốn dĩ cũng muốn cười, nhưng mỗi lần nhìn thấy ánh mắt oán trách của Lục Minh truyền đến, cô chỉ có thể cố nhịn, đổi thành ánh mắt khích lệ. "Thật là làm tôi tức chết đi được, nếu không phải chân tôi bị thương, tôi thật sự muốn trực tiếp thay thế anh rồi, sao lại không dạy được chứ, động tác đơn giản vậy thôi mà, đừng có quá nghiêm túc như vậy, phóng khoáng một chút đi, OK?" Lan Hành Chi thật sự đã sốt ruột, ông rất muốn giúp con gái thực hiện ước mơ. "Chú Lan, tôi là quân nhân." Lục Minh thật sự không nhịn được lên tiếng giải thích. "Quân nhân gì chứ, sao anh vẫn còn cái suy nghĩ này vậy, anh phải thay đổi, thay đổi triệt để, có chút tinh thần chuyên nghiệp được không hả?

Bước lên sân khấu, anh chính là người mẫu, anh phải tự coi mình là một người mẫu." Lan Hành Chi phát điên nói. "Lục Minh cố lên!" Giang Mạn cười mị mị nói. "Ba cố lên!" Lục Nghiêu cong môi. "Con trai cố lên!" Tần Tuệ giơ ngón cái cổ vũ.

Nhìn những khuôn mặt tươi cười này, Lục Minh vô cùng bất lực, nhìn thế nào thì họ cũng đang xem kịch vui, chứ đâu phải đang cổ vũ anh.

Thầy giáo đứng bên cạnh cũng bị lời nói của Lan Hành Chi chọc cười, quay sang nói với Lan Hành Chi: "Chủ tịch cũng đừng nóng vội, hôm nay là ngày đầu tiên, anh Lục có lẽ còn chưa quen lắm, nhưng căn bản thì anh ấy rất tốt, dù sao cũng không phải người mẫu chuyên nghiệp, yêu cầu không thể quá hà khắc." Lan Hành Chi đau đầu, đỡ trán, nhưng đối với thầy giáo huấn luyện thì vẫn rất khách khí: "Thầy, vậy thì làm phiền thầy rồi, nhất định phải dạy cho anh ta thành thạo." Sao có thể ngốc như vậy, còn không bằng cháu ngoại nhỏ của mình.

Thầy giáo gật đầu, quay sang nói với Lục Minh: "Anh Lục, tiếp theo chúng ta tập luyện chuyển động mắt, nhãn cầu bắt đầu từ phía chính diện, di chuyển đến khóe mắt trái, rồi quay về chính diện, sau đó lại di chuyển đến khóe mắt phải, từ trái sang phải, từ phải sang trái, lặp đi lặp lại.

Đúng rồi, cứ như vậy." "Nhãn cầu bắt đầu từ phía chính diện, nhãn cầu di chuyển lên trên, quay về phía trước, di chuyển sang phải, quay về phía trước, tốt lắm, bây giờ chúng ta làm liên tục nhé." "Nhãn cầu bắt đầu từ phía chính diện, di chuyển theo chiều kim đồng hồ từ trên, phải, dưới, trái, mỗi góc độ đều phải dừng lại, đường đi của nhãn cầu phải đúng vị trí, sau đó lại di chuyển ngược chiều kim đồng hồ, lặp đi lặp lại." Ngày đầu tiên kết thúc, Lục Minh đã mệt lả, nằm trên giường không muốn cử động chút nào, tóc dường như còn chưa lau khô hoàn toàn, cũng không chải, bù xù.

Anh nằm sấp trên giường, bên dưới áo ngủ là hai cặp chân dài nghịch thiên.

Bất kể lúc nào, người đàn ông này đều rất chú trọng hình tượng, Giang Mạn còn chưa từng thấy anh tùy tiện lười biếng như vậy bao giờ, không nhịn được bật cười thành tiếng.

Lục Minh mở mắt, bàn tay lớn vòng một cái, trực tiếp kéo cô ngã xuống giường, lật người đè cô lại, mặt nghiêm túc nói: "Vợ à, cười cái gì mà cười?" Giang Mạn đặt tay lên trán anh, tiện thể búng hai cái vào vầng trán trơn bóng đầy đặn của anh: "Lục đại quân trưởng, anh vất vả lắm sao?

Còn cần hình tượng nữa không?

Cẩn thận em chụp lại cái hình tượng huy hoàng này của anh đấy." Nhớ lại chuyện vừa nãy, mặt Lục Minh lập tức trầm xuống, véo nhẹ mũi Giang Mạn, nhíu mày tuấn tú, oán trách nói: "Anh còn hình tượng gì nữa, hôm nay mặt mũi và sĩ diện đều đã mất hết rồi, nhưng mà thật sự rất vất vả, còn vất vả hơn cả đi làm một ngày, Vợ à, bồi thường cho anh đi." Anh hoàn toàn không dám tưởng tượng, nếu đồng nghiệp và cấp dưới của anh mà nhìn thấy cảnh này, sau này anh còn quản giáo họ thế nào được.

Chương 769

Dưới ánh sáng lờ mờ, khuôn mặt tuấn tú của anh thêm vài phần dịu dàng, Giang Mạn vô thức mím môi, cười hỏi: "Anh muốn bồi thường gì?" Lục Minh chỉ vào mặt mình, nói thẳng thừng: "Hôn anh một cái là được rồi." "Trẻ con." Giang Mạn cười mắng một tiếng, nhưng vẫn ngoan ngoãn vòng tay ôm cổ anh hôn nhẹ một cái, khen ngợi: "Vất vả cho Lục quân trưởng rồi." Có được nụ hôn mềm mại và thơm ngọt của vợ, Lục Minh lập tức mãn nguyện, cảm thấy mọi sự cố gắng đều đáng giá, khóe môi hơi cong lên, nụ cười ấy thật sự khiến người ta mê mẩn.

Giang Mạn bật cười, người đàn ông này thật sự giống như một đứa trẻ vậy, chỉ một nụ hôn của cô thôi mà anh đã vui mừng đến thế. "Mạn Mạn, em đừng lo lắng, cho anh thêm vài ngày nữa, anh sẽ luyện tập tốt, sẽ không làm em thất vọng đâu." "Ngốc ạ, chồng em ủng hộ em như vậy em vui còn không kịp, anh đừng tự gây áp lực cho mình, biết đâu khán giả lại thích cái vẻ lạnh lùng của anh, dù sao thì em cũng thích anh như vậy." Nếu là một Lục Minh lúc nào cũng cười tươi rạng rỡ thì cô sẽ rất không quen. "Lời thật lòng sao?

Không phải an ủi anh chứ?" "Lục Minh, anh trở nên nhỏ nhen rồi đó, dám nghi ngờ lời em nói." Giọng điệu của Giang Mạn luôn dịu dàng mềm mại, nghe vào tai rất thoải mái: "Được rồi, vậy lần sau anh sẽ tin vậy." Lục Minh nghiêng người ôm Giang Mạn vào lòng, chỉ vừa động, anh cảm thấy tai mình ù đi một tiếng, rồi một cảm giác đau nhói dữ dội ập đến, nhưng cảm giác này đến rất nhanh, lập tức biến mất, chỉ kéo dài vài giây.

Giang Mạn đang ở trong lòng anh, tự nhiên cảm thấy cơ thể anh căng cứng một chút, lập tức cảnh giác cao độ: "Lục Minh, anh sao

vậy?

Có phải chỗ nào không thoải mái không?" Cô bé này thật sự nhạy cảm, nhưng những chuyện này đều là quá khứ rồi, không cần thiết phải nói cho cô ấy biết để làm cô thêm phiền não.

Anh cười nói: "Anh không sao, chỉ là tai vừa ù đi một tiếng thôi." Giang Mạn vẫn không yên tâm: "Thật sự không sao ư?" Lục Minh dứt khoát lắc đầu: "Không sao, có thể là già rồi." "Tai tốt lành sao lại ù đi được." Giang Mạn vừa nói vừa đứng dậy, nhìn kỹ tai Lục Minh một lúc, cười đẩy vai anh: "Đồ ngốc, tai anh nên được vệ sinh rồi." Lục Minh cười, nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, nhẹ nhàng bóp bóp: "Vậy Vợ à, em giúp anh đi." "Người lớn thế này rồi mà chuyện này còn phải nhờ người khác làm thay.

Được rồi, anh đợi một lát, em đi tìm dụng cụ." Giang Mạn lạch bạch chạy ra ngoài, hứng thú bừng bừng tìm chùm chìa khóa mang vào, trên đó có cây lấy ráy tai.

Giang Mạn ngồi khoanh chân trên giường, vỗ vỗ đùi mình, Lục Minh cười, gác đầu lên đùi Giang Mạn, bàn tay lớn vòng quanh eo cô, nhẹ nhàng vuốt ve phần thịt mềm mại bên hông cô một cách vô thức.

Giang Mạn vỗ một cái vào bàn tay anh: "Lục Minh, em bắt đầu đây, anh đừng có làm bậy, nếu không thì tự chịu trách nhiệm đấy." "Anh biết rồi." Giang Mạn đã giúp Lục Nghiêu vệ sinh tai không ít lần, làm chuyện này rất thuận tay, chỉ là mái tóc dài vì cúi đầu mà cứ cọ vào mặt Lục Minh, làm anh ngứa ngáy trong lòng.

Nhìn khuôn mặt trái xoan tinh xảo quyến rũ của cô, Lục Minh không thể không nói: "Vợ à, làm ơn buộc tóc em lên đi, như vậy quyến rũ quá." "Ghét ghê, ý chí của anh ngày càng yếu rồi." Giang Mạn vừa nói vừa vắt tóc ra sau tai, khuôn mặt nhỏ hồng phấn đáng yêu.

Lục Minh chỉ cảm thấy quá quyến rũ, chọn cách nhắm mắt lại, Giang Mạn cẩn thận giúp anh lấy ráy tai, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng, vẻ mặt thật sự rất nghiêm túc.

Trong khoảnh khắc, không khí vô cùng hài hòa.

Đến khi Giang Mạn làm xong, Lục Minh trên đùi cô đã phát ra tiếng hít thở đều đều, khuôn mặt tuấn tú an lành. "Người đàn ông này, thật biết hưởng thụ, thế mà đã ngủ rồi." Giang Mạn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tuấn tú của anh, đúng là hơi đen một chút, nhưng sờ rất thích.

Dừng lại vài giây, Giang Mạn lại cầm máy sấy tóc sấy khô tóc cho anh, sau đó mới di chuyển đầu anh sang gối, rồi rón rén ra khỏi phòng.

Khi bước ra phòng khách, cô nhìn thấy ban công dường như có ánh sáng, thoang thoảng còn có mùi khói thuốc.

Trong nhà bây giờ chỉ có hai người đàn ông, Lục Minh không có thói quen hút thuốc, chỉ khi tâm trạng phiền muộn rối bời mới hút một hai điếu, không nghi ngờ gì nữa, người hút thuốc đó chắc chắn là Lan Hành Chi.

Người này, rõ ràng chân còn chưa lành hẳn, vậy mà tối muộn còn không ngủ, một mình trốn ở ban công hút thuốc, thật là không biết yêu quý cơ thể mình chút nào.

Giang Mạn như bị ma xui quỷ khiến, cô bước đến, đèn trên ban công không bật, dưới ánh trăng thanh lạnh, ông cứ thế không chớp mắt nhìn về phía xa.

Cô không nhìn rõ biểu cảm trên khuôn mặt ông, chỉ thấy lửa thuốc lá trên đầu ngón tay ông lập lòe sáng tắt.

Giang Mạn cứ thế lặng lẽ đứng sau lưng ông một lúc lâu, Lan Hành Chi vẫn không hề phát hiện, ông dường như chìm đắm vào chuyện gì đó không thể thoát ra, cứ thế hút hết điếu này đến điếu khác một cách máy móc.

Giang Mạn nhìn mà có chút lo lắng thuốc sẽ cháy đến tay ông, nhưng lại thật kỳ lạ, mỗi khi một điếu thuốc sắp cháy hết, ông luôn biết, nhanh chóng đổi sang điếu khác, ngọn lửa xanh u ám phản chiếu trên khuôn mặt có chút tái nhợt của ông.

Chuyện như vậy trước đây chắc chắn ông đã làm không ít, nếu không thì sẽ không thuần thục đến vậy.

Khoảnh khắc này, tim Giang Mạn đột nhiên có chút co thắt, không chỉ vì người đàn ông này là cha ruột của cô, mà còn vì sự kiên trì này của ông, bề ngoài ông phóng túng bất cần đời, tính khí kỳ quái khó chiều, nhưng lại là loại đàn ông chung tình.

Vì một người phụ nữ mà cả đời không lấy vợ.

Giang Mạn thật sự không thể nhìn tiếp được nữa, không nhịn được ho nhẹ một tiếng, điều này mới thu hút sự chú ý của ông, Lan Hành Chi quay người lại: "Mạn Mạn, là con sao?" Giang Mạn bật đèn, dưới đất ít nhất có hơn chục đầu thuốc lá. "Ngoài trời gió lớn, Ba sớm… về nghỉ ngơi đi ạ, đừng ở ban công hóng gió lạnh, coi chừng cảm lạnh." Nghe vậy, Lan Hành Chi lập tức dập tàn thuốc, cười nhẹ nói: "Không ngủ được, nên ra ngoài hóng gió một lát, đừng lo lắng, cơ thể tôi khỏe lắm, sẽ không dễ dàng bị cảm lạnh đâu." Việc gặp Tần Tuệ lại gợi lên không ít chuyện cũ, cứ như mới xảy ra ngày hôm qua, khiến trái tim ông vốn dừa mới bình yên lại lần nữa nổi sóng.

Giang Mạn bực bội nói: "Khỏe thì Ba còn ngồi trên xe lăn sao?

Bệnh nhân thì phải có dáng vẻ của bệnh nhân, Ba chỉ biết nói Lục Minh, chính Ba còn không tự mình làm gương." Giang Mạn vừa nói ra lời này liền có chút hối hận, giọng điệu cô mang theo sự quan tâm nồng đậm, kẻ ngốc cũng có thể nghe ra được. "Mạn Mạn, con có phải cảm thấy Ba quá nghiêm khắc với Lục Minh không?

Xót anh ấy à?" Lan Hành Chi nghiêm túc nhìn Giang Mạn.

Giang Mạn có chút ngại ngùng cúi đầu: "Không có, con chỉ là nói thẳng sự việc, Ba nói Lục Minh không giống người mẫu, Ba cũng không giống bệnh nhân, hai người kẻ tám lạng người nửa cân, chẳng ai hơn ai là bao." Nhìn Giang Mạn vẻ mặt gượng gạo như vậy, Lan Hành Chi không nhịn được bật cười: "Đóa Đóa à, mẹ con trước đây cũng thế đó, đặc biệt rất dễ xấu hổ." "Con không phải Đóa Đóa, con là Giang Mạn." Giang Mạn thẳng thừng nói.

Đối mặt với con gái, Lan Hành Chi rất dễ tính: "Được rồi, nếu con không thích cái tên Đóa Đóa, vậy chúng ta gọi là Mạn Mạn nhé, cái tên này cũng rất hay." Nhìn vẻ mặt ôn nhu mỉm cười của ông, Giang Mạn mím môi, nói: "Bà ấy đã qua đời nhiều năm như vậy rồi, Ba đừng nghĩ về bà ấy nữa, tự mình sống tốt đi ạ." Lan Hành Chi sững sờ, lắc đầu không trả lời, Giang Mạn cũng không biết ông rốt cuộc có nghe lọt tai không.

Thở dài, cô đẩy ông về phòng, đỡ ông nằm xuống, hỏi: "Chứng mất ngủ của Ba đã đi khám bác sĩ chưa?" Lan Hành Chi cười, đặc biệt tận hưởng sự quan tâm của con gái, nhẹ nhàng giải thích: "Không sao đâu, mấy ngày nay ngủ đã ngon hơn nhiều rồi, Ba ngủ trưa một tiếng, tối mới hơi khó ngủ thôi." "Vậy Ba nghỉ ngơi đi, con cũng về nghỉ đây." Giang Mạn nói. "Con gái, cảm ơn con đã chịu nói chuyện nhiều như vậy với Ba, hôm nay Ba rất vui." Lan Hành Chi cười nói, đã tiến thêm một bước thay đổi cách xưng hô.

Giang Mạn không hề nhận ra lời nói của Lan Hành Chi có gì khác biệt so với trước, chỉ nói: "Chúc Ba ngủ ngon." Những ngày tiếp theo, công việc huấn luyện diễn ra khẩn trương, Giang Mạn cảm thấy điều vui vẻ nhất trong ngày chính là xem Lục Minh và cậu bé tập luyện, nhìn hai người đàn ông lớn nhỏ mà mình yêu thương cố gắng vì ước mơ của mình, cô rất cảm động.

Mối quan hệ với Lan Hành Chi cũng không còn gượng gạo như trước, cả ngày có thể nói vài câu.

Đối với chuyện huấn luyện, Lan Hành Chi vẫn luôn nhiệt tình, mỗi ngày ông ta còn hăng hái hơn cả cô, nếu Lục Minh và cậu bé dám lơ là một chút, ông ta sẽ mắng té tát, nói một đống lý lẽ bừa bãi, khẩu tài đó đương nhiên không ai có thể phản bác được.

Lục Nghiêu thậm chí còn dùng cả chiêu làm nũng, nhưng cũng không có tác dụng gì.

Mẹ chồng Tần Tuệ cũng có sở thích kỳ quái, ngầm bắt tay với Lan Hành Chi, gia nhập đội ngũ hành hạ con trai và cháu trai.

Hai người liên thủ, đương nhiên là vô địch.

Tuy nhiên hiệu quả cũng cực kỳ tốt, Lục Minh tuy vẫn chưa biết tạo dáng, nhưng cũng coi như có phong cách riêng, thầy giáo huấn luyện nói như vậy là được rồi, dù sao cũng không phải người mẫu chuyên nghiệp, không cần thiết phải giống hệt người mẫu chuyên nghiệp.

Tần Tuệ ở nhà con trai lớn mấy ngày liền, người không chịu nổi nhất đương nhiên là Lục Nam Thiên, đặc biệt khi nghe nói Lan Hành Chi đã chết gần ba mươi năm lại sống lại, còn là cha ruột của con dâu, thì làm sao chịu nổi.

Thế là một ngày nọ, khi Giang Mạn tan làm, cô phát hiện trong xe của Lục Minh ngoài cậu bé, còn có thêm Lục Nam Thiên, ông vẻ mặt nghiêm túc ngồi ở phía sau cùng cậu bé, rõ ràng tâm trạng không được vui vẻ cho lắm.

Chương 770

Giang Mạn có chút kinh ngạc nhìn Lục Nam Thiên: "Bố ơi, sao Bố lại đến đây?" Lục Nam Thiên khẽ mỉm cười: "Chưa từng đến thăm nhà nhỏ của các con, hôm nay trong quân đội không bận, gặp A Minh, nên cùng nó đến xem một chút, làm phiền các con rồi." "Bố nói gì vậy chứ, Bố muốn đến lúc nào cũng được, đâu phải làm phiền gì đâu." Giang Mạn cười nói. "Ông nội, con biết, ông muốn đi thăm bà nội." Lục Nghiêu đáng yêu ngây thơ vạch trần, vẻ mặt cậu bé vô cùng ngây thơ.

Giang Mạn sững sờ, cũng hiểu ra, nhìn Lục Minh một cái, hai vợ chồng trao đổi ánh mắt, mọi thứ không cần nói cũng hiểu.

Lục Nam Thiên nét mặt thoáng qua chút ngượng ngùng, giải thích: "Ừm, ngoài đi thăm bà nội con, còn đi thăm ông ngoại con nữa, ta với ông ấy cũng đã mấy chục năm không gặp rồi." "Lão soái ca nói, hồi trẻ ông coi ông ấy là tình địch, một chút cũng không thích ông ấy." Lục Nghiêu lại vô tư làm lộ chuyện. "Đó đều là chuyện quá khứ rồi, người già thì dễ hoài niệm chuyện cũ, thích giao lưu với bạn bè cũ, sau này Nghiêu Nghiêu đến tuổi như ông nội sẽ biết." Lục Nam Thiên xoa khuôn mặt nhỏ của cháu trai, nghiêm túc nói.

Giang Mạn luôn cong khóe môi, xem ra không chỉ phụ nữ thích khẩu xà tâm phật, đàn ông cũng không ngoại lệ, hơn nữa không phân biệt tuổi tác.

Vừa về đến cửa nhà, tiếng Tần Tuệ và Lan Hành Chi cười nói đã vọng vào.

Giang Mạn theo bản năng nhìn sang Lục Nam Thiên, chỉ thấy sắc mặt vốn dĩ còn coi là bình thường của anh bỗng chốc sa sầm, cả người bao phủ một luồng khí âm trầm.

Giang Mạn vừa định nói gì đó, Lục Nam Thiên đã đi trước một bước vào trong.

Lục Nghiêu cười khúc khích, vỗ tay một cái, “Có kịch hay để xem rồi!” Nói xong lập tức như một cái đuôi nhỏ, reo hò nhảy nhót lẽo đẽo theo sau Lục Nam Thiên.

Giang Mạn bất lực nhìn Lục Minh, “Con trai anh sao lại thành đứa trẻ hư rồi, cái tâm lý gì thế này, thích xem kịch hay của ông bà à.” “Giang Mạn Mạn, em dám nói là em không muốn xem không?” Lục Minh cười như không cười nhìn Giang Mạn.

“Phiền thật!” Giang Mạn liếc Lục Minh một cái, lần nào anh cũng đoán được cô nghĩ gì, không thể có chút bí mật riêng sao.

Lục Minh khoác vai Giang Mạn, “Đi thôi, chúng ta cũng qua xem.” Trong phòng, Lục Nam Thiên trừng mắt nhìn Lan Hành Chi, Lan Hành Chi ngả lưng vào ghế, khóe môi nở một nụ cười rạng rỡ, khiêu khích đối mặt với Lục Nam Thiên.

Một lúc lâu, Lan Hành Chi chậm rãi mở miệng, nhẹ nhàng vén tay áo lên, “Sao, muốn đánh một trận à?” “Chỉ bằng anh thôi ư?” Lục Nam Thiên có chút trào phúng nhìn Lan Hành Chi, người đàn ông này ngoài việc đẹp trai một chút ra thì còn có ưu điểm gì nữa chứ, đúng là một kẻ lưu manh, già rồi mà vẫn cái nết đó, không biết Tần Tuệ tại sao lại nguyện ý ở bên người này nhiều như vậy.

“Anh sẽ tiến bộ, chẳng lẽ anh nghĩ tôi sẽ không tiến bộ sao?

Lục Nam Thiên, anh vẫn cái dáng vẻ không coi ai ra gì đó.” Anh ta thật sự thấy Tần Tuệ không đáng, vậy mà lại phải chịu đựng người đàn ông này mấy chục năm.

“Vậy thì anh đứng dậy trước đi rồi nói.” Tần Tuệ không thể chịu nổi nữa, mấy người này đều đã làm ông nội và ông ngoại rồi, sao vẫn ấu trĩ như vậy, nói toàn những lời gì thế, lẽ nào thật sự muốn đánh nhau một trận không thành.

“Nam Thiên, anh sao lại đến đây?” Lục Nam Thiên cười lạnh một tiếng, tức giận nói: “Nếu tôi không đến nữa, em có phải định cứ thế ở đây với Lan Hành Chi hai người cô nam quả nữ không?

Đã làm bà nội rồi mà còn không có chút tự giác nào cả.” “Anh cũng biết là không còn trẻ nữa à, Lục Nam Thiên, mắt anh có phải mọc trên trời không, cái gì mà tôi với Hành Chi ở đây, tôi đang ở nhà con trai mình, cả đại gia đình ở đây này, bớt đổ oan cho tôi đi.” “Ban ngày bọn họ phải đi làm, chẳng phải chỉ có hai người các em sao?” Lục Nam Thiên lạnh lùng nói, ra vẻ “em còn chối cãi được nữa không, mọi chuyện đã rõ ràng như ban ngày rồi.” “Lục Nam Thiên, nếu anh muốn ly hôn thì sớm đi, tôi với Tuệ Tuệ còn có thể đón xuân thứ hai, đừng nói với tôi mấy chuyện linh tinh này, tôi nói cho anh biết, tôi Lan Hành Chi hối hận rồi, nhiều năm nay không có vợ, lần này trở về là chuyên môn đến đón A Tuệ đi đấy.” Lan Hành Chi thêm dầu vào lửa, một chút cũng không sợ chuyện lớn, rất có ác thú vị.

Giang Mạn thật sự không biết nên nói gì, một bên là bố đẻ của mình, một bên là bố chồng, cô giúp ai cũng không thích hợp, chỉ đành khoác tay Lục Minh, im lặng đứng một bên.

“Lan Hành Chi, anh bớt nói mấy câu sẽ chết sao?” Tần Tuệ trừng mắt nhìn Lan Hành Chi, cái tính thích gây chuyện này bao giờ mới sửa được, không biết Lục Nam Thiên chuyện gì cũng có thể không quan tâm, duy độc đối với cô thì bá đạo như thể dấm chua, một cái vò dấm to đùng.

Lan Hành Chi cười híp mắt, tình tứ nhìn Tần Tuệ, những lời nói đó thật giả khó phân, “A Tuệ, tôi nói thật đấy, tôi đúng là hối hận tại sao năm xưa không cưới em, giờ tôi đã trở về rồi, Tuệ Tuệ.” Tuệ Tuệ, Giang Mạn thật sự muốn bật cười, nếu không phải tối qua cô thấy dáng vẻ buồn bã của anh ta thì thật sự đã nghĩ anh ta có ý gì đó với bà chồng mình.

Tần Tuệ đương nhiên sẽ không tin lời Lan Hành Chi, cô quá hiểu người đàn ông này rồi, có chút bất lực nhìn Lan Hành Chi, “Hành Chi, anh đủ rồi đấy, nghiêm túc một chút đi, đừng tưởng tôi không biết anh là người thế nào.” “Tuệ Tuệ, tôi đã không còn là người năm xưa nữa rồi.” Tuệ Tuệ, Hành Chi, toàn những cách xưng hô loạn xạ gì thế này.

Hai người đối đáp qua lại, trong mắt Lục Nam Thiên hiển nhiên là đang đùa cợt tình tứ, nghe chói tai cực độ, anh thật sự chịu không nổi nữa, cũng mặc kệ bị con cháu chê cười, đập mạnh bàn một cái, chỉ ra ngoài cửa, lớn tiếng nói: “Lan Hành Chi, đi, chúng ta ra ngoài nói chuyện đàng hoàng.” Lan Hành Chi không sợ chết chuyển động xe lăn, “Đi thì đi, ai sợ ai chứ.” Đúng lúc này, một giọng nói mềm mại vang lên, chỉ thấy Lục Nghiêu nhíu mày nhỏ, ở một bên châm chọc thêm: “Vậy nếu ông nội và bà nội ly hôn, rồi ở bên ông ngoại, cháu có phải sẽ không được gọi bà nội nữa mà phải gọi là bà ngoại không?” Lan Hành Chi nhướn mày, “Cháu ngoại bảo bối của tôi đúng là thông minh, một phát đã lý giải rõ ràng các mối quan hệ.” Giang Mạn rõ ràng thấy sắc mặt bố chồng lại trầm xuống mấy phần, lập tức bịt miệng Lục Nghiêu, vờ la mắng: “Trẻ con nói linh tinh gì thế hả?” “Mẹ ơi, con chỉ đang đưa ra một dự đoán táo bạo thôi, nhưng mà như vậy thật sự loạn quá, không sợ bị người ngoài chê cười sao?” Lục Nghiêu lại nói.

Ba người lớn tuổi cũng khóe miệng giật giật, Tần Tuệ lần lượt vỗ vai Lục Nam Thiên và Lan Hành Chi, “Được rồi, đừng để bọn trẻ chê cười nữa, đã từng này tuổi rồi, các anh không sợ tôi còn sợ…” Tần Tuệ còn chưa nói xong, Lục Nam Thiên đã kéo cô vào lòng, mặt lạnh nói: “Đừng động tay động chân với người khác, đó là đàn ông.” “Lục Nam Thiên, anh có cần thiết phải vậy không?” Tần Tuệ không nói nên lời, đã từng này tuổi rồi mà cơn ghen của người đàn ông này vẫn y như năm xưa, có cần thiết không?

“Đương nhiên là cần thiết.” Giang Mạn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy mặt này của bố chồng, khóe môi cô cũng khẽ cong lên.

“Bố mẹ, chú Lan, chuẩn bị dùng bữa thôi, ngày mai Mạn Mạn sẽ thi đấu rồi, tối nay chúng ta phải nghỉ ngơi sớm một chút.” Lục Minh cũng đã xem đủ rồi, kịp thời lên tiếng.

“Đúng vậy, Lục Nam Thiên, nếu anh làm hỏng cuộc thi của con gái tôi, tôi thật sự sẽ tranh vợ với anh, sức hấp dẫn của tôi Lan nhị thiếu vẫn không giảm năm xưa đâu.” Lan Hành Chi mặt dày nói, dường như đã quên mất người vừa rồi luôn châm ngòi thổi gió chính là anh ta.

Lục Nam Thiên hắng giọng ho nhẹ một tiếng, nhìn về phía Giang Mạn, “Mạn Mạn, con tham gia cuộc thi gì thế?” “Bố, con tham gia một giải đấu thiết kế lớn ạ.” “Vậy à, vậy ngày mai bố có thể đi cổ vũ cho con không?” “Đương nhiên có thể, hoan nghênh bố ạ.” Giang Mạn cười nói.

Lục Nam Thiên khiêu khích liếc nhìn Lan Hành Chi, sau đó nói với Giang Mạn: “Ừm, bố nhất định sẽ đến đúng giờ.” Đừng tưởng anh không nhận ra, Giang Mạn còn chưa gọi Lan Hành Chi là “bố” đâu.

Lan Hành Chi tức đến run người, trừng mắt nhìn bóng lưng Lục Nam Thiên, dựa vào cái gì mà con gái anh ta lại gọi ông ta là bố, còn phải tươi cười chào đón.

Lục Nam Thiên giành lại một ván, trên mặt lộ ra ý cười, kéo Tần Tuệ tự mình đi về phía bàn ăn.

Giang Mạn bật cười, có cần thiết phải ngầm cạnh tranh như vậy không?

Cô bây giờ chỉ là chưa quen thôi, bản thân cũng không bài xích Lan Hành Chi, sớm muộn gì cũng sẽ gọi là bố thôi.

Sau bữa tối, để tránh Tần Tuệ và Lan Hành Chi ở riêng, Lục Nam Thiên kéo Tần Tuệ ra ngoài đi dạo.

Lan Hành Chi không mấy để tâm, liếc mắt một cái, rồi lại bắt đầu chỉ điểm cho Lục Minh và Lục Nghiêu, "Nghiêu Nghiêu, ngày mai con phụ trách đáng yêu, Lục Minh, con thì phụ trách khoe vẻ ngầu và đẹp trai, khi cần thiết phải lợi dụng cơ hội để quyến rũ, nói chung là tùy cơ ứng biến, làm mê hoặc khán giả là được, phiếu bầu của ban giám khảo đại chúng là quan trọng nhất, đừng để làm cản trở Mạn Mạn đấy." "Lão soái ca, như vậy để chúng con bán sắc tướng thật sự tốt sao?" Lục Nghiêu yếu ớt hỏi.

Lan Hành Chi nhướn mày, hỏi ngược lại, "Vậy các con không muốn dốc hết sức giúp đỡ à?" Lục Nghiêu bĩu môi, "Cái đó thì không phải." "Lục Minh, con có ý kiến gì không?" Lục Minh quả quyết lắc đầu, "Không có." Anh chỉ hy vọng ngày mai những người đi xem cuộc thi đều là những người anh không quen biết, nếu không hình tượng của anh thật sự sẽ bị hủy hoại mất.

Chỉ có điều mọi chuyện sẽ không bao giờ viên mãn như tưởng tượng, càng sợ điều gì thì điều đó càng đến.

"Được, vậy cứ quyết định thế đi, chuyên gia tạo mẫu và chuyên gia trang điểm tôi cũng đã sắp xếp xong rồi, ngày mai sẽ gặp chúng ta tại địa điểm thi đấu, thời gian không còn sớm nữa, có thể đi ngủ rồi." "À đúng rồi, Mạn Mạn, em đắp mặt nạ cho Lục Minh đi, để da anh ấy giữ được trạng thái tốt nhất, ngày mai tiện trang điểm, còn Nghiêu Nghiêu thì không cần, đã đủ non và đàn hồi rồi." "Chú Lan, cháu không cần trang điểm đâu chứ?" Đàn ông to đùng mà trang điểm, nói đùa gì thế.

"Nghe con hay nghe ta?

Có phải con cũng muốn học theo ba con, muốn ra ngoài đánh nhau với ta không?" Lan Hành Chi cười lạnh.

Lục Minh, "……" Giang Mạn bị Lục Minh trở mình làm tỉnh giấc, "Lục Minh, anh sao vậy?

Sao cứ trở mình mãi thế?" "Anh làm em tỉnh giấc à?" "Anh có phải không khỏe không, chẳng lẽ tai anh lại ngứa à?" Giang Mạn lo lắng hỏi.

"Không có, anh chỉ hơi căng thẳng thôi." Lục Minh bật cười, làm gì có chuyện ngày nào cũng ngứa tai.

Giang Mạn "phụt" một tiếng cười ra, trêu chọc nói: "Lục Quân Trường, anh đừng chọc em cười nữa, anh còn biết căng thẳng à, anh có đại trường hợp nào chưa từng thấy đâu?" Đường đường là Quân Trường quân khu, dưới trướng có bao nhiêu binh lính, vậy mà lại vì một hoạt động mà căng thẳng, chuyện này nói ra e rằng không ai tin.

Lục Minh nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Giang Mạn, "Tình hình hoàn toàn không giống, em cái đồ vô tâm vô phế này, ngày mai đã thi đấu rồi mà vẫn ngủ ngon như vậy, em không lo lắng chút nào à?" "Có anh và Nghiêu Nghiêu giúp em 'làm nền' rồi, em có gì mà phải lo lắng, em chỉ ở hậu trường thuyết minh thôi, có cần lên sân khấu đâu." Giang Mạn đương nhiên nói.

Chương 771

Không sai, đây chính là trạng thái hiện tại của Giang Mạn.

Cô cảm thấy ý tưởng của Lan Hành Chi thật sự rất hay, đã giúp cô phân tán sự căng thẳng, cô từ trước tới nay chưa từng có cuộc thi nào mà nhẹ nhàng như vậy.

Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần thi đấu, tối hôm trước cô đều căng thẳng đến mức không ngủ được, lần này hoàn toàn không có cảm giác, thậm chí có thể dùng từ nhẹ nhàng vui vẻ để hình dung, còn kèm theo chút mong đợi, mong đợi sự bất ngờ mà chồng và con trai mang lại cho cô.

Dường như, không biết từ lúc nào, thắng thua của cuộc thi đã không còn quá quan trọng nữa.

Giang Mạn vỗ vỗ mặt Lục Minh, "Ông xã, anh cũng đừng lo lắng nữa, anh cứ lên đó khoe vẻ đẹp trai là được rồi, tuy em không muốn anh vì em mà hy sinh sắc đẹp, nhưng đây nhất định là phương pháp hữu hiệu nhất, em hiểu rõ suy nghĩ của đông đảo chị em phụ nữ mà." Lục Minh không nói nên lời, cái trò khoe vẻ đẹp trai này, anh thật sự không hiểu.

Ngày hôm sau, cả gia đình dậy sớm đi đến địa điểm thi đấu, đây là lần đầu tiên Giải đấu Thời trang Thế giới được tổ chức tại thành phố A, những năm trước đều ở nước ngoài, không nghi ngờ gì, ban tổ chức cực kỳ coi trọng, chỉ riêng an ninh đã thuê hai công ty bảo vệ nổi tiếng, trung bình cứ hai mét lại có một người, quy mô hoành tráng chưa từng có, địa điểm được chọn là hội trường lớn của nhà thi đấu, đủ sức chứa mấy nghìn người.

Hiện trường còn sôi nổi hơn bọn họ tưởng tượng, rất nhiều khán giả đến đều là những người yêu thích thời trang, có cả nam lẫn nữ.

Vừa xuống xe, Lục Minh đã ngây người, cả đại gia đình họ Lục đều đến rồi, ông nội Lục mặc bộ đồ Trung Sơn màu xám, hai tay chắp sau lưng, tinh thần phấn chấn bước ra khỏi xe, một chút cũng không nhìn ra là người đã hơn bảy mươi tuổi.

Lục Sâm ôm Lục Niệm Nhất đang ngủ say trong lòng, dáng vẻ cẩn thận từng li từng tí đó khiến mọi người ghen tị, Mạc Noãn nắm tay Lục Tử Mặc, Lục Tử Đồng thì thân mật khoác tay Bùi Lệ Hành, cười híp mắt cứ nhìn chằm chằm anh, ngay cả Mạc Tử Hi và Tiểu Hữu An cũng đến, Tiểu Hữu An cũng đang ngủ say.

Lục Nghiêu mắt sáng lên, lập tức chạy đến chỗ Mạc Tử Hi, vui vẻ nói: “Dì Hi, cảm ơn dì đã đến.” “Nghiêu Nghiêu của chúng ta đã thành người mẫu nhỏ rồi, dì Hi đương nhiên phải đến ủng hộ rồi.” Mạc Tử Hi cười, đối với Lục Nghiêu xinh xắn lại hiểu chuyện, cô cũng yêu quý từ tận đáy lòng.

Lục Nghiêu nhón chân, nhẹ nhàng sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Mạc Hữu An, “Dì Hi, An An vẫn chưa tỉnh sao?” “Vốn đã tỉnh rồi, nhưng lại ngủ thiếp đi, con bé này ngủ khá tốt.” “Vậy cứ để con bé ngủ thêm đi, trẻ con ngủ nhất định phải đủ giấc.” Lục Nghiêu nói ra dáng người lớn, cứ như thể mình không phải trẻ con vậy.

Lục Minh mắt khẽ động, tâm trạng phức tạp vô cùng, hóa ra tiểu gia hỏa này còn lén lút mời người khác đến.

Cứ rình rang thế này, cả người già và trẻ con đều bị hành hạ, rốt cuộc là muốn làm gì vậy?

“Ông nội, A Sâm, mọi người sao lại đến đây?” Lục Minh hỏi.

“Cháu dâu của ta tham gia giải đấu lớn thế này, ta đương nhiên phải đến rồi.” Ông nội Lục sảng khoái cười nói.

Lục Sâm thì vỗ vỗ vai Lục Minh, khóe môi ẩn chứa nụ cười, “Anh trai của em ra mắt sàn diễn T, làm em trai sao có thể bỏ lỡ chứ, cố lên, mong chờ màn trình diễn của anh.” “Anh cả, em gái cũng mong chờ màn trình diễn của anh, yên tâm đi, người hò hét cho anh còn rất nhiều, đại bộ phận chúng ta lát nữa còn đến nữa cơ.” Lục Tử Đồng cũng cười híp mắt nhìn chằm chằm Lục Minh, như một con cáo nhỏ ranh mãnh.

Lục Minh đau đầu đỡ trán, mọi người chắc chắn không phải đến để gây rối chứ, đã đến nhiều thế này rồi mà còn có “đại bộ phận” nào nữa ư?

Anh thật sự không chịu nổi, từng người một đều là đến để xem anh làm trò cười mà.

“Ông cố ơi, Nghiêu Nghiêu cũng có biểu diễn đấy ạ.” “Bảo bối nhỏ, con biểu diễn tốt vào, ông cố sẽ vỗ tay cho con ở dưới.” Ông nội Lục nói.

“Yên tâm đi ạ, ông cố, Nghiêu Nghiêu nhất định làm được.” Giang Mạn dùng khuỷu tay thúc Lục Minh, ra vẻ “anh xem con trai anh còn có triển vọng hơn anh kìa.” Lục Minh bất lực cười một tiếng, ghé sát tai cô thì thầm: “Trâu non không sợ cọp, đàn ông già như anh sao mà sánh được với nó.” Thôi được, người đàn ông này, trước đây hễ nói anh ấy già một câu là mặt mày đen sì, bây giờ lúc thế này lại lấy tuổi của mình ra làm lá chắn rồi, đúng là có tài thật.

“Bớt nói đi, biểu hiện tốt vào.” “Biết rồi, anh là người ứng biến tại chỗ không tệ, sẽ không làm em mất mặt đâu.” Lần này thì tự tin lại đến rồi, hoàn toàn không giống người đàn ông tối qua căng thẳng đến mức không ngủ được.

Hai người đang thì thầm, ông nội Lục đột nhiên hỏi: “Mạn Mạn, Lan Hành Chi đâu?

Sao không thấy người?" "Ông nội, chú ấy đến trước chúng cháu ạ." Cô cảm thấy Lan Hành Chi còn lo lắng hơn cả những bà mẹ, cũng không biết anh ta vội vàng chuyện gì, đã xuất phát trước bọn họ hơn một tiếng đồng hồ, nói là phải đi 'đánh trận tiền', đợi khi cô nghe thấy tiếng động thì chỉ thấy xe của anh ta đã rời khỏi khu chung cư rồi.

"Đã hơn hai mươi năm không gặp anh ta rồi, không ngờ anh ta lại là bố ruột của con." Ông nội Lục cảm thán.

Đúng lúc này, có người đến chào đón bọn họ, gia đình họ Lục được dẫn đến chỗ khán giả.

Cả nhà ba người đi đến địa điểm bốc thăm, Lục Nghiêu đi bốc, vận may không tồi, vị trí thứ 14, gần cuối cùng, Giang Mạn cười rồi, cảm thấy ngay cả ông trời cũng đang phù hộ bọn họ.

Loại cuộc thi có sự tham gia của đại chúng này, càng về sau lên sân khấu ấn tượng của khán giả chắc chắn càng sâu sắc, không nghi ngờ gì, điều này có lợi cho cuộc thi.

Giang Mạn không nhịn được hôn Lục Nghiêu mấy cái, "Nghiêu Nghiêu bảo bối, con thật giỏi." Lục Nghiêu mặt đỏ bừng, không tự nhiên nói: "Mẹ ơi, có nhiều người ở đây mà, mẹ đừng kích động." Những người xung quanh bị lời nói của Lục Nghiêu chọc cười, đều khen ngợi cậu bé, Lục Nghiêu có chút ngại ngùng, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn giữ nụ cười mê hoặc.

Lão soái ca đã nói rồi, hôm nay cậu bé phụ trách đáng yêu, vậy thì bắt đầu luyện tập ngay từ bây giờ là được rồi.

Sau khi bốc thăm xong, cả gia đình ba người đi theo nhân viên công tác vào hậu trường chuẩn bị.

Lan Hành Chi đã đợi bọn họ ở hậu trường rồi, Thành Vũ đẩy anh ta, bên cạnh bọn họ còn có hai người đàn ông, chắc hẳn là chuyên gia tạo mẫu và chuyên gia trang điểm mà anh ta đã nói tối qua.

“Lục Minh, Nghiêu Nghiêu, nhanh chóng thay quần áo, sau đó chuẩn bị trang điểm.” Lan Hành Chi hô lên.

Giang Mạn bất lực nháy mắt với Lục Minh, mặt nạ cô có thể không đắp cho anh ấy, nhưng chuyện trang điểm này cô cũng không làm chủ được.

Cuối cùng Lục Minh vẫn không thể chống lại ánh mắt lạnh lùng của Lan Hành Chi, sau khi thay quần áo xong thì bị chuyên gia trang điểm ấn ngồi trước bàn trang điểm.

Giang Mạn và Lan Hành Chi đứng một bên đợi, cô còn gặp Trần Tuyết của cùng công ty, chuyện Trần Tuyết lọt vào vòng chung kết cô đã biết rồi, trong mắt cô, Trần Tuyết là một nhà thiết kế rất có tài.

So với việc cả gia đình cô đều xuất động, bên cạnh Trần Tuyết chỉ có một người, chắc hẳn là người mẫu nam mà cô ấy mời đến.

Giang Mạn gật đầu với cô ấy, Trần Tuyết khẽ cong môi, khi nhìn thấy quần áo trên người Lục Minh và Lục Nghiêu thì có chút ngây người, “Giang Mạn, cô thiết kế đồ đôi cha con sao?” Giang Mạn gật đầu, thấy ánh mắt cô ấy cứ dừng lại trên người Lục Minh và Lục Nghiêu, Giang Mạn chủ động giới thiệu: “Đó là chồng và con trai tôi, bọn họ đến giúp tôi trình diễn.” Trần Tuyết nhàn nhạt gật đầu, “Cô và bố cô cũng rất giống.” Sắc mặt Giang Mạn khẽ cứng lại, Trần Tuyết cũng không nhận ra điều gì, đi cùng người mẫu của mình sang phòng trang điểm khác.

Cô nhìn người trong gương, tiểu gia hỏa rất giống Lục Minh, còn cô và Lan Hành Chi cũng như đúc từ một khuôn, trách không được mỗi người đi qua bên cạnh họ đều thích nhìn họ thêm hai lần, vẻ ngoài của cả gia đình họ thật sự quá thu hút sự chú ý.

Lan Hành Chi cười, nhân cơ hội nắm lấy tay Giang Mạn, Giang Mạn sững người một chút, nhưng cũng không rút ra, chỉ ngơ ngác nhìn người đàn ông phong hoa tuyệt đại này.

“Mạn Mạn, bố rất vui khi lúc này có thể ở bên cạnh con, sau này bố sẽ bù đắp tất cả những gì đã bỏ lỡ của Mạn Mạn trong quá khứ.” Lan Hành Chi nghiêm túc nói.

Anh ta đã bỏ lỡ từng chút từng chút trong quá trình trưởng thành của cô, nhưng sau này mỗi lần vinh nhục của cô anh ta nhất định sẽ không bỏ lỡ.

Giang Mạn sống mũi cay cay, trách không được anh ta lại nhiệt tình đến vậy, bận rộn tới lui.

Tấm lòng chân thành của anh ta cô đương nhiên cảm nhận được, gật đầu, cô nhẹ giọng đáp: “Vâng.” Khoảnh khắc này, mối quan hệ cha con của hai người lại gần hơn một bước, mọi thứ đang phát triển theo chiều hướng tốt đẹp.

Trong một căn phòng khác.

“Mami, sức khỏe của mẹ không sao chứ?” Jim lo lắng nhìn phu nhân Kaiser, đi đến nhà cũ mấy ngày, sức khỏe của bà hình như lại kém đi, thường xuyên buồn ngủ.

Phu nhân Kaiser cố chấp lắc đầu, “Mami không sao, chỉ là mấy ngày nay đi lại hơi nhiều, khá mệt mỏi, dù sao mẹ không ra ngoài, cứ ở phía sau xem là được, kết quả chấm điểm mẹ sẽ kịp thời gửi vào điện thoại con, con cứ ra phía trước bận rộn đi, không cần cứ chăm sóc mẹ đâu.” Jim thực ra không thích dáng vẻ ẩn dật của mẹ, anh hy vọng bà tiếp xúc với nhiều người hơn, chứ không phải cứ mãi trốn sau hậu trường, như vậy đối với sức khỏe của bà một chút cũng không tốt, không nhịn được lại khuyên: “Mami, thực ra mẹ có thể ngồi vào ghế ban giám khảo mà, chỉ cần đeo khăn che mặt là được, mấy ngày nay thời tiết thay đổi mẹ đeo khăn che mặt cũng khá bình thường, sẽ không ai cứ nhìn chằm chằm mẹ đâu, công việc an ninh làm rất tốt, sẽ không xảy ra bất kỳ sự cố nào đâu." "Mẹ vẫn không ra ngoài dọa người đâu, cứ ở phía sau là được." Phu nhân Kaiser kiên trì, bà thích yên tĩnh, người đông quá, bà cảm thấy đau đầu.

Chương 772

Jim lại khuyên nhủ thất bại, chỉ đành bất lực rời đi.

Chuyên gia trang điểm mà Lan Hành Chi mời đến thật sự là cấp bậc đại sư, Lục Minh và Lục Nghiêu vốn dĩ đã có nền tảng tốt, qua bàn tay thần kỳ của họ, dường như lại đẹp trai lên một tầm cao mới.

Lục Minh nhìn mình trong gương, cũng cảm thấy khá hài lòng, trang điểm dường như không phải là "đậm phấn tô son" như anh tưởng tượng.

Cuộc thi chính thức bắt đầu, Giang Mạn lúc này mới cảm thấy có chút căng thẳng, chỉ có điều Lan Hành Chi vẫn luôn ân cần nắm tay cô, sự căng thẳng của cô từ từ dịu xuống.

Vì đây là một cuộc thi, nên không giống như những buổi trình diễn sàn diễn T chuyên nghiệp, mỗi nhà thiết kế có 10 phút, có thể giới thiệu ý tưởng thiết kế của mình trong lúc người mẫu trình diễn.

Giang Mạn vẫn luôn giữ thái độ thưởng thức lắng nghe thiết kế của người khác, nhìn những thiết kế mới lạ đó, ánh mắt cô rực rỡ vô cùng, dường như đã quên mất người và việc xung quanh.

Lan Hành Chi nhìn người con gái như vậy, nghĩ đến người vợ đã qua đời, Nam Tịch năm xưa cũng rất kiên trì với thiết kế, chỉ có điều đã sớm được anh ta bao bọc, sau đó lại kết hôn sinh con.

Nếu cô ấy còn sống, e rằng cũng sẽ trở thành một nhà thiết kế thời trang xuất sắc, cô ấy tài hoa đa nghệ đến vậy.

"Bố ơi, con muốn đi vệ sinh." Lục Nghiêu nói với Lục Minh.

"Được, bố đưa con đi." "Không cần đâu, nhà vệ sinh ở ngay góc kia, con đi một lát là về ngay, bố ở đây với mẹ đi." "Lục Nghiêu con cứ ở lại, ta sẽ trông Nghiêu Nghiêu." Lan Hành Chi nói.

Lục Nghiêu tự mình chạy ra ngoài, Lan Hành Chi khá yên tâm, không vội không chậm đi theo không xa, chỉ có điều anh ta đã đánh giá quá cao đứa trẻ chỉ mới hơn sáu tuổi, Lục Nghiêu chạy quá nhanh, đã quên nhìn số phòng, mỗi phòng ở đây đều giống hệt nhau, tiểu gia hỏa chạy nhầm phòng.

Phu nhân Kaiser đang xem buổi biểu diễn, bị tiểu gia hỏa đột nhiên xuất hiện làm giật mình, cả người lập tức đứng bật dậy, cảnh giác nhìn người đến, đợi khi nhìn rõ chỉ là một cậu bé nhỏ nhắn xinh xắn như tạc tượng thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Cậu bé nhỏ nhắn trông vô cùng tinh xảo, mỗi ngũ quan đều đặc biệt nổi bật, đặc biệt là đôi mắt đen láy kia, như thể có một ngôi sao băng rơi vào, rực rỡ vô cùng, khiến người ta chỉ cần nhìn một cái là đã yêu thích.

Nhưng ánh mắt bà rất nhanh bị quần áo trên người cậu bé thu hút sự chú ý.

Đó là một chiếc áo khoác gió màu khaki, thiết kế cổ bẻ cắt may tinh xảo, đứng dáng, tay áo đơn giản, cúc áo được đặt làm riêng, thiết kế bo ống tay áo, đã nâng cao đáng kể kết cấu và chất lượng tổng thể của trang phục, bên trong kết hợp với áo len trắng nhỏ, quần jean ở phía dưới, là sự kết hợp rất đơn giản và thoải mái, nhưng mỗi chi tiết đều được làm rất tỉ mỉ, thêm vào khí chất bẩm sinh của cậu bé, mặc trên người khiến người ta lập tức sáng mắt.

Phu nhân Kaiser nhớ đến tác phẩm dự thi lần này, không nghi ngờ gì, đây chính là bộ đồ đôi cha con đó.

Lục Nghiêu cũng phát hiện mình đã đi nhầm phòng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, mềm mại nói: "Dì ơi, xin lỗi dì, cháu đi nhầm phòng rồi ạ." Dì, phu nhân Kaiser khẽ cong môi, nhưng không lên tiếng, chỉ lắc đầu, biểu thị không sao.

Lục Nghiêu sững người một chút, lẽ nào dì này không biết nói chuyện.

Ngừng lại vài giây, Lục Nghiêu lại hỏi: “Dì ơi, dì có biết hậu trường của thí sinh ở phòng nào không?” “Con rẽ phải ra cửa, phòng thứ năm.” Phu nhân Kaiser cuối cùng cũng không nhịn được lên tiếng, chỉ có điều giọng nói vô cùng khàn đặc, thô ráp, nghe một chút cũng không giống giọng phụ nữ, có phần rợn người.

Lục Nghiêu cũng sững người, ngơ ngác nhìn người trước mặt, chỉ có điều phu nhân Kaiser không thấy sự kinh hãi và ghê tởm trong mắt cậu bé.

Chỉ nghe cậu bé lại nói: “Dì ơi dì bị thương sao?” Phu nhân Kaiser không nhịn được cười, đứa trẻ này thật sự rất khác biệt, một đứa trẻ bình thường nếu nghe thấy giọng nói không ra người không ra ma này của bà chắc chắn đã sớm sợ hãi rồi, bà không phải chưa từng ra ngoài gặp người, chỉ là trẻ con nghe thấy giọng bà luôn bị dọa sợ, người lớn thì nhìn chằm chằm bà với vẻ tò mò, hoàn toàn coi bà như một dị loại.

Bà ghét ánh nhìn như vậy, nó khiến bà toàn thân không thoải mái, càng khơi gợi quá khứ đau buồn của bà.

Phu nhân Kaiser không lên tiếng, Lục Nghiêu lại cười híp mắt nói: “Dì ơi dì đừng buồn, mẹ cháu nói lòng người lương thiện là đẹp nhất, trong mắt cháu, dì là đẹp nhất.” Dù biết đứa trẻ này đang an ủi bà, nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ trước mặt, phu nhân Kaiser trong lòng có một loại xúc động, rất muốn sờ sờ khuôn mặt cậu bé, nghĩ vậy bà cũng làm như vậy, bà ngồi xổm xuống, nâng tay nhẹ nhàng sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu gia hỏa.

Tiểu gia hỏa cũng không sợ, vẫn đứng yên ở đó, khi bà sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé, cậu bé còn cong cong khóe môi, nhẹ nhàng nghiêng đầu nhỏ, cố ý áp khuôn mặt nhỏ nhắn vào tay bà, ánh mắt rực rỡ nhìn bà.

Nụ cười này, như một tia nắng ấm áp chiếu vào lòng phu nhân Kaiser đã u ám nhiều năm, bà cảm thấy băng tuyết trong lòng dường như bắt đầu tan chảy.

Bà nắm được từ khóa trong lời nói vừa rồi của cậu bé, “Mẹ con cũng đến sao?” Lục Nghiêu gật đầu, “Mẹ cháu chính là nhà thiết kế tham gia cuộc thi tối nay, cháu và bố đến cổ vũ cho mẹ, chúng cháu chính là người mẫu của mẹ, cháu và bố đã tập luyện rất lâu vì việc này.” Hóa ra là như vậy.

Đứa trẻ này gia giáo thật tốt, không hiểu sao, phu nhân Kaiser đối với nhà thiết kế chưa từng gặp mặt kia lại có thêm vài phần thiện cảm, người mẹ có thể dạy ra một đứa trẻ như vậy, chắc chắn cũng vô cùng xuất sắc.

“Tiểu gia hỏa, con một chút cũng không sợ ta sao?” Lục Nghiêu quả quyết lắc đầu, “Không sợ, Nghiêu Nghiêu là nam tử hán, dì ơi, dì đeo khăn che mặt là vì mặt dì cũng bị thương sao?” Phu nhân Kaiser không biết tại sao, cứ thế thành thật trả lời, “Ừm, bị thương rồi.” Lục Nghiêu giơ bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn lên, sờ sờ trán phu nhân Kaiser, “Không sao đâu, dì ơi dì đừng buồn, nhất định sẽ khỏi thôi.” Cái tiếng “dì” này nghe sao mà gượng gạo thế.

Phu nhân Kaiser nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của Lục Nghiêu, cười nói: “Thực ra tuổi của bà không còn nhỏ nữa, đáng lẽ có thể làm bà của con rồi, con đừng gọi bà là dì nữa.” Lục Nghiêu vờ trầm tư vài giây, nghiêng cái đầu nhỏ cười hì hì nói: “Ôi, cháu vẫn thấy gọi dì hay hơn, dì trẻ như vậy, không hợp làm bà nội của Nghiêu Nghiêu đâu ạ.” Phu nhân Kaiser chọc nhẹ mũi Lục Nghiêu, cười hiền hòa, “Đứa trẻ này của con, thật biết cách dỗ người khác vui vẻ.” Bà dường như đã lâu rồi không vui vẻ như hôm nay, mà lại là vì lời nói của một đứa trẻ.

Người ta nói trẻ con là bảo bối thánh khiết nhất trên đời này, chẳng phải là như vậy sao?

“Bà xinh đẹp cũng đến xem biểu diễn ạ?” Vì không tiện gặp người, nên bà cứ yên lặng ở trong phòng.

Cái miệng nhỏ này ngọt thật.

Phu nhân Kaiser gật đầu, “Ừm, bà cũng đến xem biểu diễn.” “Vậy cháu cũng phải đi rồi, cháu muốn giành vinh quang cho mẹ ạ.” “Bà xinh đẹp, bà đừng cứ ở trong phòng mãi, phải ra ngoài đi dạo nhiều vào, như vậy tốt cho vết thương của bà đấy.” Trước khi đi, Lục Nghiêu lại ân cần nhắc nhở.

Phu nhân Kaiser cười sờ sờ đầu cậu bé, đưa cậu bé ra đến cửa.

Chỉ vừa đến cửa, đã nghe thấy một giọng nam quen thuộc nhưng đã lâu không gặp truyền đến, “Nghiêu Nghiêu bảo bối, con ở đâu?” Toàn thân phu nhân Kaiser cứng đờ?

Giọng nói này bà đến chết cũng sẽ nhớ, anh ta sao lại đến đây?

Không phải nói anh ta không ở thành phố A, không rõ tung tích sao?

Tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

Có khi nào bà bị ảo giác rồi không, phu nhân Kaiser buộc mình phải bình tĩnh lại, chỉ là giây tiếp theo, khuôn mặt ẩn dưới khăn che mặt của bà lập tức biến sắc.

Người đàn ông ngồi trên xe lăn ở đằng xa không phải Lan Hành Chi thì còn ai vào đây?

Họ từng là những người thân thiết nhất, bất kể đã qua bao nhiêu năm, chỉ cần một góc nghiêng của anh ta bà cũng có thể nhận ra, huống hồ anh ta sở hữu dung mạo tuyệt thế khuynh thành đó.

Anh ta sao vậy?

Tại sao lại ngồi trên xe lăn?

Thấy Lan Hành Chi đang đi về phía này, phu nhân Kaiser chưa kịp nói gì với Nghiêu Nghiêu, hoảng loạn đi về phòng, trực tiếp sập cửa lại.

Lục Nghiêu có chút khó hiểu nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, vẫy tay về phía Lan Hành Chi, “Lão soái ca, bảo bối Nghiêu Nghiêu của anh ở đây này.” Lan Hành Chi vừa đến đã mắng người, “Thằng nhóc thối, con đi vệ sinh lâu như vậy, ta còn tưởng con rơi xuống bồn cầu rồi.” “Lão soái ca, dù sao anh cũng là ông ngoại của cháu, anh không thể văn minh một chút trước mặt cháu, tạo dựng một hình tượng tốt sao.” Lục Nghiêu bĩu môi nhỏ, dáng vẻ nghiêm túc.

“Con còn biết ta là ông ngoại của con à, con không thể để ta bớt lo lắng chút sao.” “Cháu chỉ là đi nói chuyện với bà nội một lát, anh vừa đến đã dọa người ta chạy mất rồi.” Nhưng bà nội vừa rồi thật đáng thương, giọng nói biến thành như vậy, e rằng khuôn mặt cũng không khá hơn, nếu không sẽ không luôn đeo khăn che mặt.

Chương 773

Nghe vậy, Lan Hành Chi cảm thấy trong lòng có chút khó chịu, liếc nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, nhưng lập tức thu lại, tất cả tâm tư của anh ta bây giờ đều dồn vào cuộc thi của Giang Mạn.

“Bớt kiếm cớ đi, chúng ta nhanh chóng qua đó, cuộc thi đã qua một nửa rồi, không lâu nữa là đến lượt các con rồi, con còn ở đây lang thang, có chút tinh thần thi đấu được không?

Hơn nữa, mẹ con không bảo con đừng nói chuyện với người lạ sao?

Sao con không nghe lời, mới một lát thôi mà con cũng biến mất.” Sao lại thành ra lắm lời thế này, một chút cũng không còn thú vị như lúc mới quen.

“Lão soái ca, anh có chút nguyên tắc được không?

Trước đây anh đâu có nói vậy.” Lục Nghiêu bĩu môi nhỏ.

Trước đây còn nói mẹ quá quản cậu bé, bây giờ lại muốn cậu bé mọi chuyện đều phải nghe lời mẹ.

“Bớt nói nhảm đi, mẹ con còn có thể hại con sao, cứ nghe lời mẹ con là được rồi.” “Đáng ghét.” Lục Nghiêu khẽ mắng, sau đó đi ra phía sau, ngoan ngoãn đẩy Lan Hành Chi đi về phía trước.

Bên trong cánh cửa, phu nhân Kaiser vô lực dựa vào ván cửa, những lời Lan Hành Chi và đứa trẻ vừa rồi bà nghe rõ mồn một, đứa trẻ đó là cháu ngoại của Lan Hành Chi.

Anh ta đã kết hôn, lại sinh một cô con gái, bây giờ ngay cả con gái cũng đã kết hôn, còn có một đứa cháu lớn như vậy, đây quả thực là người thắng cuộc trong cuộc đời.

Thoáng một cái, đã gần ba mươi năm rồi, họ đã không còn là thiếu nam thiếu nữ mộng mơ vô tri năm xưa, sẽ bị tình yêu làm cho mù quáng, đam mê phai nhạt, chỉ là một cuộc phong hoa tuyết nguyệt.

Không còn trẻ nữa, mỗi người một gia đình không phải rất bình thường sao?

Anh ta có vợ và con gái, bà cũng có chồng và con trai, không liên quan gì đến nhau là được rồi.

Bà có gì mà phải đau khổ.

Chỉ là không thể kiềm chế được, tim bà đau nhói, như thể không thể thở được, bà nhớ đến cô con gái đã mất của mình, nhớ đến người cha già đã hy sinh mạng sống để thành toàn tình yêu của bà.

Và cả dung nhan và sức khỏe của chính mình.

Nhưng, những điều này thì sao chứ.

Cuộc sống thật sự là như vậy, không có ai rời bỏ ai mà không sống được, tại sao năm xưa bà lại cố chấp như vậy, không thể nhìn thấu sớm hơn một chút, nếu không cũng sẽ không phải chịu kết cục như thế này.

Trên sàn diễn rực rỡ, một cậu bé siêu ngầu và đẹp trai mặc áo măng tô phong cách, đi giày hàng hiệu, bước đi uyển chuyển như mèo.

Môi nhỏ mím chặt, đôi mắt sáng ngời, mỗi cú xoay người, mỗi động tác đều chuẩn xác vô cùng, còn pha chút đáng yêu, dáng vẻ đó đơn giản là làm tan chảy trái tim của biết bao khán giả nữ dưới khán đài.

Cậu bé vừa xuất hiện, dưới khán đài lập tức xôn xao, đặc biệt là Lục Niệm Nhất, cơn buồn ngủ của con bé đã tan biến từ lâu.

Vừa thấy Lục Nghiêu liền vỗ đôi tay nhỏ, lớn tiếng gọi “Anh

Nghiêu Nghiêu”.

Chỉ là tiếng của con bé căn bản không át được tiếng hò hét xung quanh, lập tức bị chìm nghỉm.

Những người thích tham gia hoạt động kiểu này hoặc là những cô gái trẻ theo đuổi xu hướng, hoặc là những quý phu nhân, kiểu Lục Nghiêu này quả thực rất hợp khẩu vị của họ.

Cứ tưởng lại là những mẫu nam nữ xinh đẹp quen thuộc, chẳng có gì mới lạ, bỗng nhiên xuất hiện một cậu bé đẹp trai quả thực là một bất ngờ lớn.

Mạc Hữu An cũng trợn tròn mắt nhìn người trên sàn diễn.

Mạc Tử Hi véo má nhỏ của thằng bé, “An An, con có nhận ra đó là ai không?” Mạc Hữu An cười cong khóe miệng, có chút hưng phấn chui vào lòng Mạc Tử Hi, còn cọ cọ, hoàn toàn khác với vẻ bình tĩnh thường ngày của mình, “Anh Nghiêu Nghiêu.” Thằng bé là lần đầu tiên tham gia hoạt động như vậy, hơn nữa còn nhìn thấy người quen, tự nhiên rất kích động.

Đi cùng với sự xuất hiện của Lục Nghiêu còn có một giọng nói dịu dàng, nhỏ nhẹ, khiến người ta nghe cứ như có một làn gió xuân thổi qua lòng, thoải mái vô cùng.

“Trước đây tôi và chồng vì một số hiểu lầm nên không sống cùng nhau, con trai tôi từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh tôi.

Sinh nhật của thằng bé ước được nắm tay ba mẹ, giống như tất cả những đứa trẻ khác, đi ăn một bữa KFC, đi chơi một lần Happy Valley, có thể cùng ba nắm tay hoàn thành tất cả những trò chơi cảm giác mạnh, kết thúc thì mẹ sẽ lau mồ hôi và cho con uống nước.” “Thực ra, một mình tôi nuôi con không hề dễ dàng, tôi là một nhà thiết kế rất bình thường, điều duy nhất tôi có thể làm là để con trai tôi mỗi ngày đều có những bộ quần áo kiểu dáng khác nhau để mặc, tôi cũng thực sự đã làm được, từ khi thằng bé sinh ra đến nay tất cả quần áo của nó đều do tôi tự tay thiết kế, có rất nhiều bộ thậm chí là do tôi tự mình may vá.” “Một ngày nọ, con trai tôi khóc nói với tôi rằng, thằng bé không muốn làm một đứa trẻ lênh đênh, thằng bé muốn tôi tìm một người bầu bạn, muốn tôi khi trời lạnh có người khoác áo cho tôi, khi mua đồ có người giúp tôi xách đồ, không muốn tôi phải trèo cao để thay bóng đèn, lúc đó vì tiếng khóc của thằng bé mà lòng tôi tan nát.” Giang Mạn dừng một chút, rồi tiếp tục nói: “Sau này cơ duyên xảo hợp, tôi và ba của thằng bé đã đến với nhau.

Chồng tôi là một quân nhân, nhưng lại có một sự dịu dàng và tỉ mỉ khác thường.

Anh ấy có chút chậm chạp trong tình cảm, không thích cười, càng không biết nói lời ngọt ngào.

Kết hôn rất lâu rồi mới tặng hoa cho tôi một hai lần, cũng là vì con trai nhắc nhở.

Người ta nói đàn ông đều là những kẻ nói lời hoa mỹ, miệng lưỡi trơn tru, nhưng tôi nằm mơ cũng không ngờ mình lại lấy một người đàn ông như thế này.” “Thế nhưng, chính là một người đàn ông như vậy, anh ấy sẽ không chút do dự giao toàn bộ tài chính gia đình vào tay tôi, mỗi ngày bất kể mưa gió đều đón tôi đi làm về, khi tôi lên xe luôn dùng tay che đầu tôi để tránh tôi đụng đầu, khi trời lạnh đi chợ anh ấy chưa bao giờ để tôi chạm vào những lá rau dính nước, về nhà cũng đẩy tôi sang một bên tự mình vào bếp nấu ăn, khi tôi buồn tủi anh ấy sẽ ôm tôi, trầm mặc ở bên cạnh tôi, tôi tham gia thi đấu anh ấy còn căng thẳng hơn tôi, cả đêm không ngủ được.” Lời Giang Mạn vừa dứt, trên hàng ghế khán giả đã xuất hiện không ít tiếng bàn tán.

“Ôi chao, đơn giản là ghen tị chết người rồi, trên đời này còn có người đàn ông như vậy sao?

Cho tôi một tá." "Không được không được, tôi cũng phải tìm một quân nhân để lấy." "Đây là người đàn ông tốt tuyệt thế mà." Giọng của cô vốn đã hay, thêm vào đó lúc này trong đầu cô toàn là những kỷ niệm từ khi quen Lục Minh cho đến nay, điều này khiến giọng điệu của cô thêm vài phần hạnh phúc, khiến người ta ghen tị, càng khiến người ta xúc động.

Ngay cả những khán giả nam cũng dễ dàng bị cô chinh phục.

Vừa lúc Giang Mạn dừng lại, trên sàn diễn lại xuất hiện một người đàn ông anh tuấn, trên mặt anh hoàn toàn không có nụ cười, lưng thẳng tắp, phảng phất như không gì có thể làm anh gục ngã, cứ thế lặng lẽ bước ra, mang theo một thân khí chất quý phái và lạnh lùng bức người, hoàn toàn khiến người ta không thể rời mắt.

Bước đi của anh thực ra không quá thành công, so với người mẫu chuyên nghiệp còn một khoảng cách.

Nhưng ánh mắt của anh đặc biệt đúng chỗ, vừa lạnh lùng vừa kiên định, dường như còn mang ý chí thép của một quân nhân.

Theo sự xuất hiện của anh, hiện trường lại một lần nữa bùng nổ những tràng vỗ tay vang dội và tiếng hò hét, không ít phụ nữ táo bạo thậm chí còn huýt sáo trêu chọc anh, bộ dạng đó hận không thể xông lên nuốt sống anh.

Tần Huệ cười híp mắt kéo tay Lục Nam Thiên, bà cứ nghĩ con trai lớn không biết thương vợ, nào ngờ cậu ta cũng có chiêu lớn, không kém cạnh con trai nhỏ, chuyên chọn điểm yếu của phụ nữ để tấn công.

Thử hỏi, phụ nữ thiên hạ có mấy ai chịu đựng được công thế dịu dàng như vậy.

Chẳng phải sao, con dâu còn nhân cơ hội chủ động tỏ tình, thu hút fan còn thành công hơn cả A Sâm.

Lục Sâm sờ cằm, có chút bất lực ghé tai Mạc Noãn nói nhỏ, “Vốn định đến xem trò cười, kết quả lại nghe được lời tỏ tình của người ta, quả nhiên người nhà họ Lục chúng ta đều là tình si, điều này là từ trong xương cốt mà ra.” “Toàn là yêu tinh mê hoặc người, còn dám cười.” Mạc Noãn lạnh lùng hừ một tiếng.

“Noãn Noãn, tối qua em có bị anh mê hoặc không, ôi chao, cái này hoàn toàn không cần hỏi, nhớ lại vẻ mặt của em lúc đó là biết rồi.” Lục Sâm ở một bên nói năng không kiêng nể gì, bộ dạng tà mị nhưng tuyệt đối không hạ lưu.

Chương 774

Nghe giọng điệu trêu chọc của anh, Mạc Noãn đỏ mặt, tức giận đấm mấy cái vào cánh tay Lục Sâm, càng ngày càng không biết xấu hổ, loại lời này mà cũng dám nói ở nơi công cộng.

“Mẹ, mẹ không được đánh ba.” Lục Niệm Nhất nhe răng trợn mắt nhìn Mạc Noãn.

“Con nhóc thối tha, con cứ bám lấy cái yêu tinh ba này của con đi, sớm muộn gì cũng khiến con không tìm được bạn trai.” Mạc Noãn thực sự lo lắng Lục Niệm Nhất sau này không tìm được bạn trai, một người ba hoàn mỹ như vậy, thậm chí cả đại bá và chú út của con bé, những người xuất hiện bên cạnh con bé đều là những người xuất sắc vượt trội, lớn lên tầm mắt phải cao đến mức nào.

Giang Mạn ở hậu đài có thể nhìn thấy màn trình diễn ở phía trước, cô nhìn dáng vẻ lạnh lùng của Lục Minh, trong lòng càng ngọt ngào không sao tả xiết.

“Tôi cũng đã xem không ít phim thần tượng, phim Hàn, từng ảo tưởng sẽ tìm một người chồng bá đạo tổng tài, dù không phải bá đạo tổng tài, ít nhất cũng phải lãng mạn chứ, nhưng khi tôi gặp anh ấy, tôi mới biết cuộc sống bình dị, đơn giản mới là điều đáng quý nhất, vì vậy lần này chủ đề thiết kế của tôi là Đơn giản.

Tôi đã thiết kế một bộ đồ đôi cho hai người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời tôi, hy vọng hai cha con họ có thể luôn đơn giản bầu bạn bên cạnh tôi, từ hừng đông cho đến tóc bạc.” Giang Mạn vốn có rất nhiều điều muốn nói, nhưng vì thời gian có hạn, cô chỉ có thể chọn những điều quan trọng nhất để nói.

Theo lời độc thoại của cô kết thúc, chỉ thấy Lục Minh đi đến bên cạnh cậu nhóc, đưa bàn tay lớn ra, cậu nhóc đặt bàn tay nhỏ bé vào lòng bàn tay rộng rãi của anh.

Hai cha con thành công hợp thể, bàn tay lớn nắm bàn tay nhỏ, thành công quay người rời đi.

Khi rời khỏi sân khấu, Lục Nghiêu còn quay đầu lại làm một động tác hôn gió về phía khán giả, động tác nhỏ đáng yêu đó lại một lần nữa khiến các khán giả nữ phấn khích.

Còn Lục Minh thì khẽ mỉm cười, một người vẫn luôn không cười đột nhiên lộ ra nụ cười như vậy, hiệu quả đơn giản là tốt không tả xiết, một lượng lớn "fan" đã quyết định bỏ phiếu thần thánh cho anh ngày hôm nay.

Khải Sắt phu nhân với vẻ mặt trầm tư cũng không nhịn được cong môi cười khi nhìn thấy động tác của cậu nhóc, vốn là một cuộc thi nghiêm túc, vì sự xuất hiện của cặp cha con này mà trở nên sôi động hơn.

Bà nhìn ra được, ba của đứa bé cũng rất xuất sắc, khí chất tôn quý đó không phải một quân nhân bình thường có được, với gia thế của nhà họ Lan, người chồng mà người nhà họ Lan gả cho há lại là người bình thường sao.

Lan Hành Chi quả thực có phúc lớn.

Tuy nhiên tác phẩm của con gái bà vẫn rất tốt, không hoa lệ, nhưng lại mộc mạc mà chói mắt, khiến người ta không thể bỏ qua, theo kinh nghiệm nhiều năm trong giới của bà, e rằng sau đêm nay, tác phẩm này của cô ấy nhất định sẽ được thị trường ưa chuộng.

Người mẫu cuối cùng ra sân là của Trần Tuyết, tác phẩm của cô ấy cũng là áo khoác măng tô, so với sự đơn giản của Giang Mạn, tác phẩm của cô ấy hoàn toàn trái ngược với Giang Mạn, hoa lệ và tinh xảo, giống như ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đêm, khiến người ta vừa nhìn đã bị thu hút.

“Mẹ, thế nào rồi?

Những tác phẩm này có tốt hơn trước đây không?” “Quả nhiên cao thủ ở trong dân gian.” Khải Sắt phu nhân nói đùa.

Trước đây điều kiện đăng ký quá khắt khe, không biết đã chôn vùi bao nhiêu nhà thiết kế thực sự tài năng, may mà năm nay bà đã bất chấp mọi ý kiến, sửa đổi lớn quy tắc.

Thực tế chứng minh, quyết định như vậy của bà là đúng đắn, hiệu quả rất tốt.

Có mấy tác phẩm bà đều ưng ý.

“Mẹ, bây giờ mẹ hình như tâm trạng rất tốt, mẹ hình như đã cười.” Jim không thể tin được nhìn Khải Sắt phu nhân, cứ tưởng mình nhìn nhầm, cậu đã bao nhiêu năm không thấy mẹ mình cười vui vẻ như vậy rồi.

Từ khi cậu có ký ức, mẹ cậu luôn không nói không cười, chỉ khi đối mặt với cậu và ba cậu mới cười một chút, đối mặt với người khác cơ bản đều là vẻ lạnh như băng, giống như một động vật máu lạnh không có cảm xúc.

“Vừa rồi con trai của người trong mộng của mẹ đã chạy đến đây, đứa bé đó rất hiểu chuyện, còn chưa thấy mẹ trông như thế nào đã khen mẹ là dì xinh đẹp.” Bà biết dung mạo của mình đáng sợ đến mức nào, bao nhiêu năm nay chưa từng có ai khen bà như vậy.

“Người trong mộng của con?” “Chính là cô gái mà con thích, vừa rồi đứa nhóc đi trên sân khấu con chắc cũng thấy rồi, đáng yêu lắm.” “Thì ra là vậy, nhưng con bây giờ đã hoàn toàn buông bỏ rồi, cô ấy và chồng cô ấy thực sự rất không dễ dàng, người đàn ông đó rất tốt với cô ấy.” Ít nhất cậu cảm thấy mình không thể làm được những điều cô ấy nói.

“Đúng vậy, biết bao người đều khao khát được như cô ấy, có được một cuộc hôn nhân đơn giản bình dị.” “Mẹ, mẹ và ba có phải không có tình yêu không?” Khải Sắt phu nhân vỗ vai con trai, cười nói: “Mẹ và ba con tuy không có tình yêu nồng cháy, nhưng bao nhiêu năm nay cũng sống rất tốt, ba con là một người đàn ông rất tốt, ở bên cạnh anh ấy, mẹ cảm thấy rất an tâm.” “Nhưng mẹ không yêu anh ấy phải không?” Jim khẩn khoản hỏi.

Nghi ngờ này đã đọng lại trong lòng cậu rất lâu, cậu chưa bao giờ thấy cha mẹ cãi vã, cách họ sống với nhau rất bình tĩnh, bình tĩnh như một vũng nước đọng, không gợn lên bất kỳ con sóng nào, đặc biệt bất thường.

“Đứa ngốc, đợi đến tuổi mẹ con sẽ biết, tình yêu không quan trọng đến thế, con và ba con là những người quan trọng nhất trong cuộc đời mẹ.” Đời người, thoắt cái đã trôi qua như vậy, không có gì là không thể vượt qua được.

Trước khi khán giả bỏ phiếu, mỗi thí sinh còn có thể cùng người mẫu của mình trở lại sân khấu, có ba mươi giây để tự mình kêu gọi phiếu bầu.

Khi cả gia đình ba người xuất hiện trên sân khấu, sự kết hợp với nhan sắc cao đó lại một lần nữa khiến toàn trường phấn khích.

Cậu nhóc nhận lấy micro từ tay người dẫn chương trình, không hề sợ hãi sân khấu, nói nhỏ nhẹ: “Kính gửi các anh chị, cô chú, xin hãy bỏ phiếu quý giá cho mẹ của cháu, yêu mọi người ạ.” Ngược lại, Lục Minh vẫn lạnh lùng như thường lệ, “Xin mọi người hãy bỏ phiếu cho vợ tôi, cảm ơn.” Mặc dù đơn giản, nhưng tự nhiên có một nhóm fan cuồng tự nguyện bị anh chinh phục.

Jim nhìn cả gia đình ba người trên màn hình, cười nói với Khải Sắt phu nhân: “Mẹ, mẹ có thể chuẩn bị bỏ phiếu rồi, đợi người dẫn chương trình vừa ra hiệu, mẹ hãy nhấn mã số của thí sinh số sáu mà mẹ thích nhất.” Khải Sắt phu nhân hoàn toàn ngẩn người, bà nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Giang Mạn không chớp mắt, ngón tay run rẩy, quả nhiên là cha con ruột thịt với Lan Hành Chi, chỉ riêng vẻ ngoài này tuyệt đối không sai.

Quá giống, một vẻ đẹp khác biệt.

Jim vẫy tay trước mặt Khải Sắt phu nhân mấy cái, “Mẹ, mẹ sao vậy?” “Mẹ không sao.” Khải Sắt phu nhân lắp bắp nói.

Nếu Giang Mạn cuối cùng lọt vào top ba, bà nhất định phải nhận cô ấy làm đồ đệ, sau này có thể sẽ phải thường xuyên đối mặt với một khuôn mặt rất giống Lan Hành Chi.

Khải Sắt phu nhân bản năng bài xích, đã hoàn toàn nói lời tạm biệt với quá khứ, bà không muốn lại có bất kỳ ràng buộc nào, có lẽ Lan Hành Chi đã không thể nhận ra khuôn mặt đáng sợ này của bà, nhưng bà chưa chắc có thể thản nhiên đối mặt với một khuôn mặt trông rất giống anh ta.

“Mẹ, mẹ có phải vẫn chưa quyết định xong không?” Khải Sắt phu nhân nhận lấy thiết bị bỏ phiếu trong tay con trai, nhấn chọn người mà bà đã quyết định từ sớm.

Cuối cùng, tố chất chuyên nghiệp của bà vẫn khiến bà đưa ra lựa chọn lý trí, bỏ phiếu quan trọng cho Giang Mạn.

Còn về việc sau này có thể để cô ấy lọt vào top ba hay không, bà có thể tự mình quyết định.

Jim nhìn thấy mẹ mình cũng bỏ phiếu cho Giang Mạn, lộ ra nụ cười nhẹ nhõm, cậu vừa thấy sự do dự trong mắt mẹ.

Mẹ vốn dĩ rất thích Giang Mạn, tại sao đến lúc bỏ phiếu lại do dự.

“Mẹ, mẹ có quen Giang Mạn không?” Khải Sắt phu nhân lắc đầu, “Không quen.” “Nhưng mẹ đã do dự, mẹ không lừa được con đâu.” “Phong cách thiết kế của cô bé này quá giống mẹ, nếu mẹ nhận cô bé làm đồ đệ, đối với cô bé chưa chắc là chuyện tốt, cô bé có thể sẽ mất đi phong cách cá nhân của mình, vì vậy mẹ có chút do dự.” Khải Sắt phu nhân nhàn nhạt giải thích.

Lời giải thích này rất hoàn hảo, Jim quả thực không thể tìm ra điểm gì sai, cũng không hỏi nữa.

Không nghi ngờ gì, Giang Mạn có số phiếu khán giả cao nhất, nhưng số phiếu của ban giám khảo chuyên nghiệp lại là hạng ba, cuối cùng tổng điểm là hạng hai, thuận lợi tiến vào vòng chung kết.

Nhìn con gái với ánh mắt đầy ý cười trở về hậu đài, tâm trạng Lan Hành Chi cũng rất tốt.

Giang Mạn không nói gì, chạy vội qua trực tiếp ôm vai Lan Hành Chi, dừng lại mấy giây, dứt khoát nói: “Cảm ơn ba, ba.” Có được hiệu quả như vậy, ông ấy chính là đại công thần.

Kế sách của cô quả thực rất hữu ích.

Chương 775

Quả nhiên, Lục Minh và Lục Nghiêu hai người đẹp trai quá sức hút fan, bọn họ vừa ra tay, không có gì là không giải quyết được.

Lan Hành Chi giật mình, sau đó kích động nắm lấy vai Giang Mạn, thậm chí ôm khuôn mặt nhỏ của Giang Mạn, ánh mắt sáng rực, bộ dạng vui mừng khôn xiết như được sủng ái, “Mạn Mạn, con nói gì?” Giang Mạn cười, nghiêm túc nhìn vào mắt Lan Hành Chi, từng chữ một nói: “Con nói, cảm ơn ba, ba, khoảng thời gian này ba vất vả rồi.” “Bảo bối của ba, ba vất vả gì chứ, đây đều là những gì ba nên làm.” Nước mắt Lan Hành Chi trực tiếp tuôn trào, lập tức không còn hình tượng gì nữa, ông cảm thấy đây là lời nói tuyệt vời nhất mà ông từng nghe.

Giang Mạn đưa tay lau nước mắt cho ông, “Lúc vui vẻ như vậy, tại sao phải khóc chứ?

Khóc là không đẹp trai nữa đâu, ba là người ba trẻ trung và đẹp trai nhất mà con từng thấy.” “Ba vui, vui vì con có thể không để bụng mọi chuyện trước đây, gọi ba một tiếng ba.” “Có gì mà phải để bụng chứ, ba sống cũng chẳng sung sướng hơn con chút nào, thực ra con chưa bao giờ trách ba, con chỉ là không thích ở bên ba.” Ít nhất từ nhỏ đến lớn, có Giang Lâm Thành nâng niu con bé trong lòng bàn tay, con bé có gì mà không hài lòng.

Dưới sự an ủi của Giang Mạn, Lan Hành Chi dần dần bình tĩnh lại, ông cười híp mắt nhìn Lục Nghiêu, “Nghiêu Nghiêu bảo bối, con nên gọi ông là gì đây?” Lục Nghiêu nhướng mày, đáp lại bằng nụ cười duyên dáng, “Ông ngoại đẹp trai.” Lan Hành Chi mãn nguyện, véo mũi Lục Nghiêu một cái, “Coi như con biết điều.” “Lục Minh, con nên gọi ta là gì?" Lục Minh khựng lại, bản năng muốn gọi người theo cách xưng hô cũ.

Chỉ là anh còn chưa kịp gọi ra tiếng, Lan Hành Chi đã cau mặt gào lên, "Lục Minh, thử dám gọi ta một tiếng chú Lan, hoặc ông Lan xem?" Thằng nhóc này đúng là không có chút tinh ý nào, trước đây ông nhịn rồi.

Bây giờ con gái ông đã thừa nhận ông, anh ta còn có lời gì để nói.

Giang Mạn không nhịn được bật cười thành tiếng, "Phụt một tiếng" cười ra, tại sao nhìn biểu cảm của hai người đàn ông này lại buồn cười đến vậy chứ.

Lục Nghiêu cũng cười đến tít mắt.

Lục Minh che miệng khẽ ho một tiếng, gượng gạo gọi người, "Ba." "Không có chút cảm xúc nào, gọi ba một tiếng mà con khó chịu đến vậy sao?" "Ba, ba đừng làm khó Lục Minh nữa, ba đâu phải không biết, anh ấy chính là tính cách như vậy." Giang Mạn không nhịn được nói đỡ cho Lục Minh.

"Ừ, nể mặt Mạn Mạn nói đỡ cho con, ta sẽ không so đo với con nữa, lần sau gọi ta xin hãy tươi cười, chân thành một chút." Giang Mạn bật cười lắc đầu, người ba này cũng thật là, đến chuyện này cũng soi mói.

"Bảo bối Nghiêu Nghiêu, bảo bối con gái, chúng ta đi thôi." Lan Hành Chi nói.

Giang Mạn tự mình đẩy Lan Hành Chi ra ngoài, cậu nhóc thì nhảy nhót theo bên cạnh họ, bóng lưng của cả gia đình đơn giản là khiến người khác ghen tị.

Khải Sắt phu nhân rốt cuộc vẫn không nhịn được, lén lút đứng ở cửa, ngơ ngác nhìn cả gia đình họ.

Lục Minh đặc biệt nhạy cảm, vừa ra khỏi cửa đã cảm nhận được phía sau có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào họ, anh đột nhiên quay đầu lại, nhưng chỉ thấy một bóng người mảnh khảnh.

Rất rõ ràng, đó là một người phụ nữ.

“Ba đang nhìn gì vậy?” Lục Nghiêu hỏi.

Lục Minh chỉ vào chỗ không xa, “Ở đó vừa rồi có người nhìn chằm chằm vào chúng ta.” “Ồ, chắc là nhìn Nghiêu Nghiêu đó, bà nội đó cháu biết, lúc cháu đi vệ sinh lỡ chạy nhầm phòng thấy bà ấy rồi, giọng bà ấy hơi đáng sợ, còn đeo khăn che mặt, nhưng mà khá hiền lành, bà ấy rất thích Nghiêu Nghiêu.” Lục Nghiêu nhướn đôi lông mày nhỏ, có chút tự mãn nói.

“Khăn che mặt?

Nghiêu Nghiêu con nói người con thấy đeo khăn che mặt sao?” Giang Mạn đột nhiên kích động nói.

Nghe đồn Khải Sắt phu nhân vì dung mạo mà thường xuyên đeo khăn che mặt, chưa từng có ai thực sự nhìn thấy dáng vẻ của bà.

Lục Nghiêu gật đầu.

“Con biết rồi, nhất định là Khải Sắt phu nhân, hôm nay bà ấy không xuất hiện ở ghế ban giám khảo.” Cô đã nghe Jim nói, lúc thi đấu Khải Sắt phu nhân nhất định sẽ đến, vừa nghĩ đến việc mình và thần tượng gần gũi như vậy, cô không nhịn được kích động.

“Khải Sắt phu nhân là ai?” Những chuyện này Lan Hành Chi từ trước đến nay đều không quan tâm.

“Ba, đó là nhà thiết kế đại sư nổi tiếng thế giới, cũng là thần tượng của con, con tham gia cuộc thi là để có thể học hỏi bên cạnh bà ấy.” “Con đã rất xuất sắc rồi, còn cần theo người khác học tập sao?

Thiết kế loại chuyện này chủ yếu dựa vào thiên phú, quay đầu ba sẽ mở cho con một công ty thời trang để con chơi đùa, con muốn thiết kế thế nào cũng được, tác phẩm không bị gò bó mới là tác phẩm tốt, những thứ người khác đã nắm giữ con học hỏi để làm gì, đã không còn mới lạ rồi.” “Ba, chúng ta có thể khiêm tốn một chút không?

Con gái ba vẫn còn khoảng cách rất lớn.” Giang Mạn không vui nói.

“Được rồi, vậy ba sẽ cho người liên hệ với Khải Sắt phu nhân, để các con gặp mặt.” “Có thể như vậy sao?” Giang Mạn cảm thấy mình sắp bay lên rồi.

“Có gì mà không được, chỉ cần là chuyện ba muốn làm thì không có chuyện gì là không làm được.” Lan Hành Chi thề thốt nói.

Chưa từng có người nào mà ông không thể gặp, nơi ông đến, ngay cả những nguyên thủ quốc gia quan trọng cũng phải lễ độ ba phần với ông, một nhà thiết kế nhỏ bé thì tính là gì.

“Cảm ơn ba.” Giang Mạn ngọt ngào nói, gọi tiếng ba thực ra không khó đến vậy, gọi vài lần là quen miệng rồi.

“Ngoan lắm.” Lan Hành Chi véo tay Giang Mạn, đây chính là cảm giác làm ba, hóa ra thực sự rất tuyệt, đặc biệt là nhìn con gái mình với ánh mắt sùng bái, điều đó đơn giản là không thể diễn tả bằng lời.

Mấy người đi ra đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho giật mình, ngoài người nhà họ Lục, còn có không ít người trong quân khu.

“Đại ca, hóa ra anh còn có kỹ năng này, có thể làm người mẫu rồi, em bái phục sát đất.” Người nói là Trương Khiếu, người này ở phía sau vẫn luôn vô lễ.

“Đại ca, anh đúng là tuyệt vời, vì chị dâu mà chuyện gì cũng làm được, chúng em phải học tập anh.” “Đúng vậy, nếu em lấy vợ, sau này cũng phải cưng chiều như vậy.” “Thật không ngờ quân trưởng đại nhân của chúng ta ở phía sau lại là một người đàn ông ấm áp, ngày ngày mua đồ nấu ăn, tổ trưởng tổ hậu cần còn không bằng anh, chị dâu có phúc khí rồi.” Những người này rất nhiều đều là những người cùng chiến tuyến với Lục Minh đi ra, lúc đó Lục Minh là đội trưởng của họ, mặc dù Lục Minh đã được thăng chức, nhưng riêng tư mối quan hệ của mọi người thực ra rất tốt, nói chuyện thường không có nhiều kiêng nể, vẫn dùng cách xưng hô ban đầu.

Sắc mặt Lục Minh trầm xuống, “Sáng sớm các cậu không có việc gì làm sao?

Làm cái trò gì vậy.” “Đại ca, anh cũng quá không có đạo lý rồi, tham gia hoạt động thú vị như vậy mà không thông báo cho chúng em, nếu gặp ông cụ, chúng em còn không biết anh sắp làm người mẫu rồi.” “Chị dâu, cũng chỉ có người đẹp như chị mới có thể khiến quân trưởng Lục đại nhân của chúng em làm được đến mức này, chị dâu, em sùng bái chị.” Giang Mạn bị họ làm cho có chút ngại ngùng, lúc này cô mới nhận ra lời giải thích vừa rồi của mình đã tiết lộ không ít chi tiết về cách cô và Lục Minh sống với nhau, ảnh hưởng nghiêm trọng đến hình tượng của Lục Minh trong quân đội.

Khoảnh khắc này, cô không biết nên nói gì, có chút áy náy khoác tay Lục Minh.

Lục Minh tự nhiên biết suy nghĩ của Giang Mạn, mỉm cười với cô.

Nghe lời tỏ tình của vợ mình, anh thực sự rất vui.

Lúc này, Lan Hành Chi đẩy xe lăn đến, cau mặt, bộ dạng một người cha yêu con gái, “Các cậu làm gì thế?

Sao lại trêu chọc con gái tôi.” Giang Mạn hạ giọng giải thích, “Ba, không sao đâu, họ đang đùa với con.” “Đại ca, đây là ai?” Có người bị cảnh tượng đột ngột này làm cho bối rối.

Lục Minh khẽ ho một tiếng, chỉ thấy Lan Hành Chi nhìn chằm chằm vào anh, đầy ý đe dọa, anh giới thiệu: “Đây là ba tôi, là nhạc phụ đại nhân của tôi.” Lan Hành Chi vừa nghe liền vui vẻ, quay người lớn tiếng nói với Lục Nam Thiên: “Lục Nam Thiên, ông nghe thấy không, con trai ông gọi tôi là ba rồi.” Lục Nam Thiên trầm giọng nói: “Cũng không biết xấu hổ, có ai lại bức người như vậy sao?” “Lục Minh, ta bức con sao?” Lan Hành Chi lại hỏi.

Lục Minh vô cùng bất lực, cảm thấy kẹp giữa ba mình và nhạc phụ thực sự quá khó khăn, ai cũng không thể đắc tội, anh chọn im lặng, chỉ lắc đầu.

“Thấy chưa, Lục Nam Thiên, ông tiểu nhân chi tâm.” Lan Hành Chi giang tay, tức chết người không đền mạng.

Ông ta chính là thích nhìn Lục Nam Thiên phát điên, quá thú vị.

Chương 776

Lục Nam Thiên lạnh lùng hừ một tiếng, trực tiếp quay người bỏ đi.

Mấy tên lính trẻ đứng một bên trực tiếp ngớ người, đây là diễn vở kịch gì vậy, quân trưởng đại nhân tiền nhiệm của họ khi nào lại không có phong độ như vậy, đây là bất hòa với thông gia sao?

Sao trông cứ như có thù sâu oán nặng.

Giang Mạn cũng bất lực cười, cô hiểu tại sao, người ba vừa mới nhận của cô đang “ăn miếng trả miếng”, tối qua Lục Nam Thiên cố ý khoe khoang chuyện anh gọi ba trước mặt ông, đây chẳng phải là ghi thù, tìm cơ hội trả thù lại sao.

Hai người cộng tuổi lại đã hơn trăm tuổi rồi, vậy mà vẫn còn ấu trĩ như vậy, cũng hết cách rồi.

Sau này nếu mà ở chung, không biết sẽ gây ra chuyện gì nữa.

Tần Huệ cười mắng: “Đúng là vô vị.” “Được rồi, các cậu giải tán đi, còn dám đứng đây xem náo nhiệt, xem ngày mai tôi xử lý các cậu thế nào.” Lục Minh cũng lấy ra uy nghiêm của quân trưởng, trầm giọng nói.

“Quân trưởng Lục đại nhân, buổi biểu diễn tối nay của anh rất xuất sắc, em đã quay lại rồi.” “Chúng em cam đoan sẽ tuyên truyền rộng rãi, để mọi người biết quân trưởng đại nhân lại có thêm một kỹ năng mới.” Sắc mặt Lục Minh lại một lần nữa tối sầm, mấy tên lính trẻ nhìn nhau ra hiệu, khoác vai cười nói rồi rời đi.

Giang Mạn bật cười lắc đầu, đột nhiên nhớ đến một bài khóa văn cô từng học trước đây, hình như tên là “Ai là người đáng yêu nhất”, dùng để miêu tả nhóm người này, quả thực rất phù hợp.

“Con gái, con rể, cháu ngoại đáng yêu, chúng ta đi thôi, A Huệ, đưa người nhà họ Lục, chúng ta cả nhà cùng tụ tập.” Lan Hành Chi cười nói, hôm nay ông đặc biệt vui vẻ, nụ cười trên mặt ông không ngừng, làm người ta nhìn hoa mắt.

Lục Niệm Nhất nhìn ông rất lâu, Lan Hành Chi nhìn sang, con bé sợ hãi lập tức quay người ôm chặt cổ Lục Sâm, ghé vào tai Lục Sâm nói nhỏ: “Ba, ông nội đó đẹp trai lắm.” Tai Lan Hành Chi rất thính, ông cười lớn, “Con nhóc này, đúng là có mắt nhìn, dạy dỗ được.” Lục Niệm Nhất ngại ngùng rúc vào lòng Lục Sâm, Lan Hành Chi nói với Lục Sâm: “Ta có thể ôm con bé này không?” Lục Sâm không trả lời ngay, mà hỏi Lục Niệm Nhất, “Niệm Niệm, ông nội này có thể ôm con không?” Lục Niệm Nhất thích người đẹp trai, không hề sợ người lạ, không chút do dự gật đầu.

Lan Hành Chi không khỏi nhìn Lục Sâm mấy lần, cách giáo dục này quả thực rất đặc biệt, đứa bé còn nhỏ như vậy đã bắt đầu để con gái tự mình quyết định rồi.

Lục Sâm đón ánh mắt của ông, không hoảng không loạn, bình thản như nước.

Lan Hành Chi trong lòng lạnh lùng hừ một tiếng, con trai út của A Huệ này quả thực dễ nhìn hơn con trai lớn nhiều, nếu Giang Mạn gả cho người như vậy, chắc chắn sẽ tốt hơn Lục Minh rất nhiều.

Trên thương trường cũng rất xuất sắc, mạnh hơn lính tráng nhiều, không có cơ hội so tài, thật đáng tiếc.

Lan Hành Chi ôm Lục Niệm Nhất vào lòng, tưởng tượng đúng là dáng vẻ của Giang Mạn hồi nhỏ, chắc chắn cũng đáng yêu như vậy.

“Đẹp trai quá.” Lục Niệm Nhất mạnh dạn đưa tay sờ mặt Lan

Hành Chi, con bé thường ngày sờ mặt ba mình quen rồi, thấy người này rất thân với gia đình mình, biết là có thể tùy tiện, tự nhiên không chút kiêng nể.

Tất cả mọi người có mặt đều không nhịn được bật cười thành tiếng, Tần Huệ cũng nhìn về phía Mạc Noãn, "Noãn Noãn, con gái bảo bối của con ngàn vạn lần phải trông chừng cẩn thận, bộ dạng mê trai như thế này sau này sẽ bị trai đẹp dụ dỗ bỏ nhà đi mất." Mạc Noãn che mặt, thực sự không hiểu một người nội liễm hàm súc như cô làm sao lại sinh ra một đứa nhóc thích trai đẹp như vậy, nói nhỏ với Lục Sâm thì thôi, đằng này còn dám nói công khai, thật là mất mặt.

Lục Sâm nói với Mạc Noãn: "Yên tâm đi, Noãn Noãn, rất ít người đẹp trai hơn nhóm người chúng ta, dám đến anh dám đánh." Người ba mới nhậm chức đốt ba ngọn lửa.

Điều này rất thích hợp để miêu tả Lan Hành Chi, phong thái của một người cha đầy đủ, "Người như Lục Minh đó, nếu Mạn Mạn nhà tôi luôn lớn lên bên cạnh tôi, thằng bé còn không có cơ hội đến gần, đã bị tôi đánh chạy rồi." Sao có thể bị anh ta ức hiếp, hồ đồ mà sinh cho anh ta một đứa con.

Nghĩ đến đây, ông lại tức giận, vì vậy lại liếc Lục Minh một cái.

Lục Minh vô cùng bất lực, giả vờ như không nhìn thấy, loại chuyện này anh phải tập thành thói quen, nếu không sớm muộn gì cũng bị tức chết.

Dường như muốn chứng minh điều gì đó, anh đưa tay ôm eo Giang Mạn, Giang Mạn có thể hiểu tâm trạng của anh, ánh mắt đầy ý cười, cơ thể vô thức tựa vào người anh.

Lục Sâm cười với Lan Hành Chi, "Điểm này tôi và chú Lan có cùng quan điểm, con gái của mình nhất định phải bảo vệ thật nghiêm ngặt." Nói rồi hai người còn ngầm hiểu mà bắt tay, trong mắt nhau đều là sự tán thưởng, đại ý là hận không gặp nhau sớm hơn.

Những người có mặt đều lắc đầu, bất lực Lục Niệm Nhất lại ngây thơ nhỏ nhẹ nói: “Con chính là thích trai đẹp.” Mọi người lại một lần nữa cười lớn thành tiếng.

Lục Sâm cũng đau đầu.

Cuộc thi như vậy là trực tiếp, tự nhiên lập tức lan truyền rộng rãi, còn có camera quay được cảnh Giang Mạn và Lan Hành Chi cùng nhau.

Video vừa lên mạng, lập tức gây ra một làn sóng lớn.

Nhà họ Giang.

Tống Liễn vẫn luôn cố gắng chen chân vào giới thượng lưu, cuộc thi như vậy bà ta tự nhiên sẽ không bỏ qua, điều này có thể ảnh hưởng đến xu hướng của giới thượng lưu, ba ngày không tìm hiểu về giới thời trang thì sẽ bị người khác cười chê.

Giang Lâm Thành đã sớm biết Giang Mạn sẽ tham gia cuộc thi, biết Lan Hành Chi có mặt ở hiện trường, sợ khi gặp mặt sẽ xấu hổ nên ông ta không đến hiện trường, sớm đã canh chừng bên cạnh TV, vừa hay Tống Liễn cũng đang xem kênh này.

Khi Tống Liễn nhìn thấy Giang Mạn lọt vào vòng chung kết, cả người bà ta mắt trợn tròn lên, trực tiếp mắng: “Con nhóc chết tiệt này cũng không biết đã gặp may mắn chó chết gì, lại còn lọt vào vòng chung kết, thiết kế cái quái gì thế này, hoàn toàn dựa vào chồng và con để chống đỡ, còn có người đàn ông mà cô ta đẩy là ai, hai người sẽ không có gì mờ ám chứ.” Nghe vậy, Giang Lâm Thành tức đến phát run, “Tống Liễn, bà im miệng đi, đó là ba ruột của Mạn Mạn, Lan nhị thiếu, đừng dùng suy nghĩ bẩn thỉu của bà mà nghĩ về anh ấy.” “Cái gì?

Ba ruột?

Cô ta đã tìm được ba ruột của mình rồi sao?” Tống Liễn kinh ngạc thốt lên, con nhóc chết tiệt này gần đây đúng là vận khí bùng nổ rồi, lấy được một người đàn ông tốt, ngay cả người ba không biết sống chết cũng tìm được, đơn giản là khiến người ta ghen tị hận thù.

“Sau này khi bà nói chuyện với Mạn Mạn tốt nhất nên khách sáo một chút, tính tình của Lan nhị thiếu bà chắc cũng từng nghe nói, không phải người bà có thể chọc vào, cẩn thận họa từ miệng mà ra.” Giang Lâm Thành nhắc nhở.

Giang Lâm Thành lúc này sao cũng không ngờ, ông ta sẽ nói đúng.

“Lan nhị thiếu, đó chẳng phải là người đã chết từ rất nhiều năm rồi sao, nhà họ Lan đã suy tàn rồi, anh ta còn có thể làm gì, bà nhìn xem, chỉ có một khuôn mặt đẹp, nhưng lại là một người tàn phế, con nhóc chết tiệt kia còn phải nuôi già đưa ma cho anh ta, đúng là đầu óc có vấn đề rồi.” Tống Liễn không quan tâm cười, trên mặt đầy vẻ châm chọc.

Giang Lâm Thành cũng lười nói với bà ta, người phụ nữ này thực sự đã hết cứu rồi, mấy chục năm sống sung sướng không thay đổi được cái tính tiểu gia tử khí của bà ta, ngược lại càng trở nên thô tục hơn.

Giang Mạn mấy ngày trước đã nói, Lan nhị thiếu chỉ bị gãy xương nhẹ do tai nạn xe hơi, không có gì đáng ngại, nghỉ dưỡng một thời gian là sẽ ổn.

“Không thèm quản bà nữa, tùy bà.” Tống Liễn dùng chân đá đá giày Giang Lâm Thành, cười đến hoa cả mắt, “Nói thật ông Giang, ông không chút nào ghen tị sao, ông nhìn xem bảo bối tâm can mà ông nuôi dưỡng hơn hai mươi năm, thoáng cái đã lao vào vòng tay của ba ruột, lúc ra vẻ như vậy người ta căn bản không hề nghĩ đến ông, tôi thực sự cảm thấy bất công cho ông, bao nhiêu năm cống hiến đều đổ sông đổ biển rồi.” Giang Lâm Thành lạnh lùng cười, “Tống Liễn, Mạn Mạn đã sớm nói với tôi chuyện này rồi, là tôi tự mình không đi, bà đừng có ở đó mà thổi gió thêm lửa.” “Tôi thấy ông đúng là nhập ma rồi, tôi cũng lười quản ông.” Tần Trí Viễn xem đi xem lại video cuộc thi, nhìn chằm chằm vào màn hình, hoàn toàn không dám tin tất cả những gì anh ta nhìn thấy.

Lời nói của Mạn Mạn có ý gì, người đàn ông này là ba ruột của Lục Nghiêu sao?

Đúng rồi, hai cha con này trông giống nhau đến vậy, nói không phải ba ruột thì không ai tin.

Nói như vậy thì anh ta chính là người đàn ông năm đó ở khách sạn, là kẻ đã hủy hoại tình yêu của anh ta và Mạn Mạn.

Vốn dĩ Mạn Mạn vẫn luôn là cô gái mà cha mẹ thích, cha mẹ rất thích cô ấy, họ thanh mai trúc mã, vốn dĩ có một tương lai tốt đẹp, bây giờ tất cả đều không còn gì nữa.

Sao có thể như vậy?

Mạn Mạn tại sao lại ở bên một người đàn ông đã cưỡng ép mình.

Chương 777

Rất rõ ràng, cô ấy biết tất cả những chuyện này.

Nhìn nụ cười hạnh phúc trên mặt cô ấy, Tần Trí Viễn chỉ cảm thấy chói mắt vô cùng, nắm đấm dưới bàn chặt cứng.

Tương tự kinh ngạc còn có nhà họ Lan.

Trịnh quản gia run rẩy chạy đến trước mặt Lan lão thái thái, mấy ngày nay lão thái thái cứ có thời gian là gọi điện thoại cho Giang Mạn, nhưng mãi không gọi được, vì vậy cả người bà không có chút tinh thần nào.

Bà không biết, số điện thoại của bà đã sớm bị Giang Mạn kéo vào danh sách đen.

Nhìn thấy Trịnh quản gia chạy vào, lão thái thái có chút tức giận nói: “Ông Trịnh, tuổi đã cao rồi, sao ông còn hoảng hốt thế, không lẽ có chó đuổi ông sao.” “Lão phu nhân, tôi nhìn thấy nhị thiếu gia rồi.” Lan lão thái thái đột nhiên đứng dậy, ánh mắt sáng rực nhìn Trịnh quản gia, “Bà nói gì, bà nhìn thấy Hành Chi rồi, cậu ấy ở đâu?

Cậu ấy vẫn khỏe chứ.” “Cậu ấy ở cùng tôn tiểu thư, nhưng cậu ấy ngồi trên xe lăn, không biết làm sao.” Bạch Mặc đang xem cuộc thi thiết kế, Trịnh quản gia đi qua phía sau cậu ta, vừa hay liếc nhìn một cái, đúng lúc nhìn thấy cảnh Giang Mạn đẩy Lan Hành Chi.

“Cậu ấy ở cùng Mạn Mạn, vậy là cậu ấy đã biết Mạn Mạn là con gái mình rồi sao?” Lan lão thái thái có chút kinh hãi hỏi.

Trịnh quản gia gật đầu, “Chắc là vậy, thái độ của tôn tiểu thư với cậu ấy rất tốt.” Lan lão thái thái đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, run rẩy nói: “Nhất định là như vậy, Mạn Mạn… nhất định là đã biết chuyện của mẹ con bé, vì vậy mới không nghe điện thoại của ta, nếu không tại sao tự nhiên lại không để ý đến ta, với tính cách của Hành Chi, cậu ấy nhất định sẽ không chút do dự kể cho Mạn Mạn chuyện quá khứ.

Ai, ta phải làm sao đây, cháu gái đều không để ý đến ta nữa rồi." Lan lão thái thái có chút hoảng loạn, khóc nước mắt giàn giụa, có kích động, nhưng càng nhiều là sự thương cảm.

Mặc dù vẫn luôn tin tưởng con trai còn sống, nhưng gần ba mươi năm không có bất kỳ tin tức nào, càng không thấy bóng dáng, bà đã sớm nản lòng thoái chí, chỉ là vẫn luôn không ngừng thuyết phục chính mình.

May mắn thay con trai vẫn sống tốt, còn trở về rồi.

Có con trai và cháu gái, trời xanh vẫn đối xử với bà không tệ.

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao đây ạ?" Trịnh quản gia hỏi.

Ông ấy nhìn Lan Hành Chi lớn lên, biết tính tình anh quật cường đến mức nào, có thể mấy chục năm không về nhà, muốn anh quay về còn khó hơn lên trời.

"Con trai và cháu gái của tôi, dù phải quỳ xuống cầu xin, tôi cũng phải đưa chúng về.

Bất kể nó tàn tật hay lành lặn, tôi cũng sẽ không ghét bỏ nó." Lan lão thái thái nghiến răng nói.

Chỉ cần con trai còn sống, bà nhất định sẽ đưa nó về, sẽ không để nó rời đi nữa.

Bên này, Lan Hành Chi và đại gia đình nhà họ Lục đã đến nhà hàng để dùng bữa.

Giang Mạn vừa ngồi xuống không lâu thì nhận được tin nhắn của Giang Lâm Thành, số chữ không nhiều, chỉ viết một câu: "Con gái, con rất giỏi, ba tự hào về con.” Giang Mạn khẽ cười, trả lời một câu: “Cảm ơn ba ba.” Lan Hành Chi vừa mới được con gái công nhận, hận không thể để con gái lúc nào cũng trong tầm mắt mình, nên anh ngồi sát bên Giang Mạn.

Vừa liếc mắt đã thấy nội dung tin nhắn của cô, hơn nữa còn thấy là gửi cho ba ba, không cần nghĩ cũng biết là gửi cho một người ba khác, anh có chút ghen tị mà bĩu môi.

Giang Mạn đại diện giải thích với anh: “Ba ba, hôm nào con giới thiệu hai người làm quen.

Ông ấy là một người rất tốt, từ nhỏ đã yêu thương con như con gái ruột, không, còn hơn cả con gái ruột của ông ấy nữa.” Giang Lâm Thành có lẽ không ưu tú bằng Lan Hành Chi, nhưng ông đã đồng hành cùng cô trải qua hơn hai mươi mùa xuân hạ thu đông.

Trong lòng Giang Mạn, vị trí của ông và Lan Hành Chi là như nhau, thậm chí còn vượt qua Lan Hành Chi, người ba mới xuất hiện này.

Những chuyện này Lan Hành Chi đã sớm điều tra rõ ràng.

Anh vốn dĩ ân oán phân minh, người đàn ông kia có ân với Giang Mạn, anh tự nhiên sẽ không nhỏ mọn mà không chấp nhận, cũng không bắt con gái phải đoạn tuyệt quan hệ với ông ấy.

Có thêm một người yêu thương con gái, anh hoàn toàn có thể chấp nhận.

Anh vuốt vuốt đầu Giang Mạn, cười nói: “Ba ba biết rồi mà, ba chưa đến mức nhỏ mọn vậy đâu.

Hôm nào mời ông ấy ra ngoài, chúng ta cùng uống một ly.” “Vâng, cảm ơn ba ba, sau này con có đến hai người ba lận.” Phòng riêng bên cạnh.

Jim cũng đưa Catherine phu nhân đến quán ăn Trung Hoa này.

Catherine phu nhân đã nhiều năm không về nước, rất nhớ đồ ăn Trung Quốc.

Jim đã nói rất nhiều, cuối cùng dùng đồ ăn ngon mới dụ được bà ra ngoài.

“Mummy, đây là một quán Tứ Xuyên chính hiệu, rất hợp khẩu vị của mẹ.

Nhưng mà lúc bọn con đến đây, bố đã dặn đi dặn lại là không được để mẹ ăn cay, cơ thể mẹ sẽ không chịu nổi đâu.” Catherine phu nhân có chút tức giận nói: “Thế mà con còn dẫn mẹ đến quán Tứ Xuyên, đây không phải là cố tình hành hạ mẹ sao?” Bà tuy sinh ra ở Giang Nam thủy hương, nhưng mẹ bà lại là người Tứ Xuyên chính gốc, từ nhỏ trên bàn ăn trong nhà bà bày biện nhiều nhất chính là các món Tứ Xuyên gia đình.

Sau này sang Pháp, cơ thể vẫn luôn không tốt, chồng bà căn bản không cho bà đụng đến đồ cay.

“Mummy, thật ra con thấy bố bảo vệ mẹ thái quá rồi, ăn chút cay nhẹ cũng được mà.

Chỉ cần mẹ chịu ra ngoài đi dạo với con, lần này ăn món Hoa, lần sau chúng ta đi ăn lẩu, con đảm bảo không mách bố đâu.” “Thằng nhóc thối tha, con đang dùng mỹ thực để dụ dỗ mẹ đấy à?

Cẩn thận bố con biết được, lột da con ra đấy.” “Bố con thì con không sợ, Mummy đã cắn câu chưa?” “Sao mà không cắn câu được chứ, cái thằng nhóc thối tha đáng ghét này.” Catherine phu nhân vừa cười vừa mắng.

Jim đưa thực đơn vào tay Catherine phu nhân: “Vậy Mummy tự mình gọi món đi, con chắc chắn không sành bằng mẹ.” Catherine phu nhân không gọi món gì quá lớn, bà chỉ gọi một vài món ăn gia đình.

Bà biết cơ thể mình, cũng không dám gọi món quá cay, nào là cà tím xào cá hương, lòng heo xào tỏi, thịt heo sợi xào sốt Bắc Kinh, gà xào kung pao, cá chẽm hấp, thịt ba chỉ kho và canh nông dân.

"Đúng rồi, con trai, bảo nhân viên phục vụ mang thêm chút dưa muối." Catherine phu nhân cười híp mắt nói.

"Con biết rồi, Mummy, hai chúng ta gọi nhiều thế này làm sao mà ăn hết được." Jim đưa thực đơn cho nhân viên phục vụ vẫn đứng đợi ngoài cửa.

Vì Catherine phu nhân không quen gặp người lạ, nên đã bảo nhân viên đợi ở ngoài phòng riêng.

Hai mẹ con ăn uống rất thỏa mãn, Catherine phu nhân thậm chí còn rưng rưng khóe mắt.

Hai người đang chuẩn bị thanh toán ra về, vừa bước ra khỏi cửa Catherine phu nhân đã nghe thấy tiếng Lan Hành Chi gọi điện thoại.

Giọng nói của anh rất đặc biệt, muốn làm lơ cũng không được.

Chương 778

Bà giật mình, lập tức kéo Jim lùi lại.

“Mummy, sao vậy ạ?” Jim khó hiểu nhìn mẹ mình.

Catherine phu nhân hoảng loạn chỉnh lại khăn che mặt trên mặt mình: “Jim, khăn che mặt của Mummy đã chỉnh lại chưa?” “Mummy, khăn đội ngay ngắn rồi, không cần lo lắng.

Người đàn ông bên ngoài đó mẹ có quen không ạ?” Jim ôm vai mẹ mình, tò mò nhìn thoáng qua người đàn ông bên ngoài, luôn cảm thấy có chút quen thuộc, hình như đã gặp ở đâu đó rồi.

“Cũng có thể coi là bạn tốt của mẹ đi.

Mọi người đều tưởng mẹ đã chết, mẹ không muốn xuất hiện trong tầm mắt của họ nữa.” “Mummy, mẹ còn không dám nhìn thẳng vào mắt con, mẹ đang lừa con phải không?” Đôi mắt sâu thẳm của Jim chăm chú nhìn mẹ mình, mẹ anh thật sự có quá nhiều bí mật.

“Jim, Mummy thật sự rất yêu con, nhưng có một số chuyện Mummy không biết phải nói với con thế nào.

Chuyện đã qua rồi, mẹ không muốn nhắc lại nữa.” Catherine phu nhân nhìn về phía xa xăm, không muốn nói gì cả.

“Mummy, con cũng rất yêu mẹ, nhưng mẹ không nói gì cả, con thật sự rất lo lắng.

Con đã hỏi bố, bố cũng không nói cho con biết.

Con biết vết thương trên mặt mẹ là bị thương trước khi con ra đời, mẹ có thể nói cho con biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?” “Jim, con đừng hỏi nữa.

Mummy năm đó từng bị tai nạn xe hơi, vì tai nạn mà hủy dung, cơ thể cũng bị trọng thương.

May mắn là bố con không ghét bỏ mẹ, nguyện ý cưới mẹ, hơn hai mươi năm nay vẫn luôn bảo vệ mẹ.” Nhìn ánh mắt tổn thương của Mummy, Jim cũng rất đau lòng: “Mummy, con hỏi câu cuối cùng, tên tiếng Trung của mẹ là gì?” “Mẹ tên Nam Tịch, Nam trong Đông Nam Tây Bắc, Tịch trong Tịch Dương.” “Tên của Mummy rất đẹp.” Nam Tịch cười khổ một tiếng.

Cuộc đời của bà, giống hệt cái tên này, chưa bắt đầu đã hoàng hôn xuống núi.

Jim không hỏi thêm nữa, mà khoác tay bà, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra mà đi ngang qua sau lưng Lan Hành Chi.

Đợi đến khi Lan Hành Chi quay người, chỉ nhìn thấy một bóng lưng.

Đồng tử anh co rút tức thì, không thể tin nổi nhìn bóng lưng phía trước, quá đỗi quen thuộc, giống hệt trong ký ức.

Anh không nghĩ nhiều, trực tiếp đẩy xe lăn đuổi theo, còn gầm nhẹ: “Nam Tịch, em đứng lại cho tôi!” Tiếng gọi đó nghe có chút xé lòng.

Nam Tịch chỉ cảm thấy vết thương vốn dĩ khó khăn lắm mới lành lại, lần nữa nứt ra một vết, máu tươi đầm đìa, đau đến co rút.

Phản ứng bản năng của bà là bỏ chạy, Jim cũng chỉ có thể kéo bà cùng chạy.

Lan Hành Chi vừa thấy phản ứng của bà, trong lòng liền nhen nhóm hy vọng, có lẽ Tịch Nhi của anh thật sự chưa chết, nếu không cũng sẽ không vừa nhìn thấy anh đã chạy.

Anh lập tức đứng dậy, bất chấp cơn đau ở chân trực tiếp đuổi theo.

Đôi khi giới hạn của con người là có thể vượt qua, Lan Hành Chi chỉ mất vài bước đã đuổi kịp Nam Tịch, nhưng lại bị Jim ngăn lại.

“Vị tiên sinh này, ông đuổi theo Mummy của tôi làm gì?” Jim rất nghiêm túc nhìn Lan Hành Chi.

Lan Hành Chi mắt dán chặt vào Nam Tịch, gần như nghiến răng nghiến lợi hỏi: “Mummy của cậu?” Chẳng lẽ Tịch Nhi của anh đã kết hôn, còn có con trai lớn như vậy ư?

Lan Hành Chi chỉ cảm thấy toàn thân không ổn, muốn tiến lên, nhưng lại bị Jim lần nữa chặn lại.

Anh dù sao chân vẫn chưa lành lặn, chạy một đoạn đường như vậy đã là giới hạn, có Jim cản, anh tự nhiên không thể tiếp cận Nam Tịch.

“Tiên sinh, xin ông lịch sự một chút, ông như vậy sẽ dọa Mummy của tôi.

Ông nhận nhầm người rồi, Mummy của tôi không tên Nam Tịch.”
“Nếu cô ấy không phải Nam Tịch thì các người chạy cái gì?” Lan Hành Chi gầm nhẹ.

Nam Tịch nắm chặt tay.

Đã nhiều năm trôi qua như vậy, tính tình của anh vẫn tệ đến thế, lúc nổi giận trông đáng sợ thật, đặc biệt là khuôn mặt tuấn tú căng thẳng, vẻ mặt u ám.

Lan Hành Chi ngang ngược, Jim cũng không chịu yếu thế.

Cậu không còn nhỏ nữa, có thể nhìn ra quan hệ giữa mẹ mình và người đàn ông này không bình thường, không giống như kiểu bạn bè cũ như mẹ nói.

Giữa họ nhất định có chuyện gì đó.

Cậu không muốn người khác phá hoại gia đình mình: “Ông không thấy Mummy của tôi đeo khăn che mặt sao?

Mặt bà ấy bị thương, sợ người khác chế giễu nên luôn không dám ra ngoài gặp người khác.

Ông như một kẻ điên xông ra ngoài đương nhiên sẽ dọa chúng tôi.

Tiên sinh, làm ơn xin lỗi Mummy của tôi.” “Nam Tịch, em trả lời tôi đi, rốt cuộc em có phải là Nam Tịch không?” Lan Hành Chi vẫn nhìn chằm chằm người phụ nữ sau lưng Jim.

Chiều cao, vóc dáng, ánh mắt đều giống hệt, làm sao có thể không phải là Nam Tịch.

Đối với người phụ nữ anh yêu nhất, anh nhất định sẽ không nhận lầm, anh có sự tự tin này.

Chỉ là lời nói tiếp theo của người phụ nữ đã khiến anh thất vọng, đó là một giọng nói khàn đặc biệt, hoàn toàn khác với giọng nói dịu dàng mềm mại của người con gái Giang Nam như Nam Tịch.

“Vị tiên sinh này ông thật sự đã nhận nhầm người rồi.

Tôi chạy vì sợ hãi, chứ không phải vì quen biết ông.” Nam Tịch đã lấy lại được bình tĩnh, bà thản nhiên nói.

Là bà đã quá vội vàng, bây giờ giọng nói của bà đã hoàn toàn thay đổi, ngay cả dung mạo cũng đã hủy hoại, dù có tháo khăn che mặt ra, anh cũng chưa chắc đã nhận ra bà.

Quả nhiên, bà nhìn thấy hy vọng trong mắt Lan Hành Chi đang dần tan vỡ từng chút một, không còn chút ánh sáng nào.

Lan Hành Chi, anh hà tất phải như vậy?

Chương 779

Anh đã kết hôn sinh con rồi, cớ gì còn nhớ nhung người vợ cũ của mình?

Cuộc chia ly của họ không phải vì hiểu lầm, mà chỉ vì thực sự không thể yêu thêm nữa.

Bà tuy không hối hận khi cưới anh, nhưng lại không thể vượt qua chính mình.

Vì đoạn tình cảm này, bà đã tận mắt chứng kiến người cha già của mình chết thảm, con gái mình thậm chí còn không thể ôm được một lúc trước khi mất, chỉ có thể tận mắt nhìn người nhà mang con bé đi.

Chính bà cũng phải trả giá đắt, mất đi dung mạo và sức khỏe, có thể nói là vết sẹo chằng chịt khắp người.

Nhìn vẻ mặt bi thống của anh, bà vốn dĩ muốn nói cho anh biết, bà không chết, anh có thể yên tâm mà sống thật tốt.

Nhưng những lời đó bà vẫn không thể nói ra.

Dù có nói cho anh biết thì sao chứ?

Anh yêu thương con gái và cháu ngoại của anh đến thế, bà không muốn ảnh hưởng đến gia đình anh, cũng không thể phụ lòng người đàn ông khác đã bảo vệ bà gần ba mươi năm.

Tìm anh ngàn vạn lần, hận không gặp đúng thời điểm.

Nếu đã yêu, hãy dốc toàn lực, nếu đã bỏ lỡ, hãy để người bình yên.

Trong cuộc chạy đua tình yêu này, bà đã thật sự cố gắng rồi.

Bởi vì ông trời dùng cái chết để bà buông bỏ tình yêu dành cho anh, bà sẽ thản nhiên đối mặt, hy vọng họ đều có thể sống tốt những ngày tiếp theo.

Đối với người mình đã từng yêu sâu đậm, bà cảm thấy đây là cách tốt nhất.

Nhìn Lan Hành Chi đang ngơ ngẩn, Nam Tịch cũng không đợi lời xin lỗi của anh, khoác tay con trai, ngẩng cao đầu bước đi.

Lan Hành Chi, anh hãy sống tốt.

Như vậy là đủ rồi.

Khi Giang Mạn và Lục Minh nghe thấy tiếng động bước ra, chỉ thấy chiếc xe lăn cô độc bị bỏ lại một bên, còn Lan Hành Chi thì không thấy bóng dáng đâu.

Mi tâm Giang Mạn giật giật, lòng hoảng loạn vô cùng.

Lục Minh nắm tay cô, trầm ổn nói: “Mạn Mạn, đừng căng thẳng, ba ba chắc ở gần đây thôi, chân ba vẫn chưa lành lặn, không đi xa được đâu.” Hai người tìm thấy Lan Hành Chi ở lối ra của nhà hàng.

Lan Hành Chi nhìn chằm chằm về phía xa xăm, anh ngồi sụp xuống ngay cửa, trên mặt là nỗi đau khiến người ta nhói lòng, không còn chút nào dáng vẻ phong độ ngày thường.

Giang Mạn nghẹn lại trong lòng, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng hỏi: “Ba ba, ba đang nhìn gì vậy?” “Mạn Mạn, ba hình như nhìn thấy mẹ con rồi.” Lan Hành Chi lẩm bẩm nói.

Khóe mắt Giang Mạn lập tức đỏ hoe, hóa ra là ba nhìn thấy mẹ rồi, cho nên mới bất chấp tất cả mà đuổi theo.

Không nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là nhận nhầm người rồi, nếu không kết quả sẽ không như thế này.

Cô cứng giọng nói: “Mẹ không phải đã mất rồi sao?” “Đúng vậy, mẹ con đã mất rồi, em ấy sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Chỉ là ba đêm ngày tơ tưởng.

Con nói xem, sao cô ấy lại không phải là mẹ con chứ, hai người họ trông giống nhau đến vậy.” “Ba, đừng mãi nghĩ đến chuyện quá khứ nữa, bây giờ ba có con rồi, còn có Nghiêu Nghiêu.

Mẹ ở trên trời cũng không hy vọng nhìn thấy ba như vậy đâu.

Chúng ta phải sống thật vui vẻ, như vậy mẹ mới yên lòng.” Giang Mạn siết chặt cánh tay Lan Hành Chi, đầu nhẹ nhàng tựa vào vai anh.

Ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt trên người con gái, tâm trạng Lan Hành Chi dần dần dịu lại.

Mấy phút sau, anh khẽ cười, nhéo nhéo má cô, đồng ý: “Ừ, ba ba biết rồi.” Hai người đỡ Lan Hành Chi trở lại phòng riêng.

Vừa vào phòng, anh lập tức khôi phục dáng vẻ thường ngày, sự yếu đuối và đau lòng vừa rồi dường như chỉ là ảo giác của họ.

Giang Mạn rất đau lòng cho Lan Hành Chi như vậy, trong lòng anh, còn không biết giấu bao nhiêu nỗi khổ tâm và bất lực không ai biết được.

Có lẽ vì vậy mà Giang Mạn liên tục gắp thức ăn cho Lan Hành Chi.

Anh cứ mãi bận gọi điện thoại, không ăn được mấy món.

Tần Tuệ rõ ràng nhận ra Lan Hành Chi có chút không ổn, trêu chọc nói: “Lan Hành Chi, cậu nói xem cậu dựa vào cái gì mà có được một đứa con gái vừa ngoan ngoãn vừa hiểu chuyện như vậy?” “Còn có thể vì sao nữa?

Là do kiếp trước tôi đã giải cứu cả dải Ngân Hà đấy chứ.” Lan Hành Chi nho nhã cười nói.

“Đồ không biết xấu hổ.” “Đúng rồi, mấy ngày nữa tôi sẽ tổ chức tiệc ở khách sạn lớn Minh Châu.

Một là chính thức chuyển trụ sở công ty về thành phố A, hai là chính thức tuyên bố Mạn Mạn là con gái ruột của tôi.

Đến lúc đó hy vọng các bạn đều đến tham gia.” Lan Hành Chi nói cho những người có mặt biết kế hoạch tiếp theo của mình.

“Cậu làm lớn chuyện như vậy không sợ lão thái thái nhà cậu giết đến tận cửa sao?” Tần Tuệ có chút lo lắng hỏi.

“Thế thì hay quá, tân nợ cũ nợ cùng nhau tính toán luôn.

Tôi mà thường trú ở thành phố A, sớm muộn gì cũng phải đối đầu với họ.” Lan Hành Chi thản nhiên nói.

Anh đã nói vậy rồi, mọi người tự nhiên không nói gì.

Chỉ là khi quay về, Lan lão thái thái và Trịnh quản gia đã đợi ở cửa.

Lan lão thái thái vừa nhìn thấy đứa con trai mấy chục năm không gặp, kích động lập tức nghênh đón.

Chương 780

Nhưng bà vừa đi được mấy bước, giọng nói trầm trầm của Lan Hành Chi đã truyền đến: "Bà tốt nhất nên đứng yên đó, đừng đến gần tôi!" "Lan Chi, mẹ đây mà, con đừng dọa mẹ.

Chân con rốt cuộc bị làm sao vậy?" Lan lão thái thái nước mắt lưng tròng, luôn chăm chú nhìn Lan Hành Chi.

Con trai nhiều năm như vậy dung mạo thật sự không hề thay đổi, vẫn là khuôn mặt khiến bà tự hào đó.

Khoảnh khắc này, cảm xúc của bà rất phức tạp, vừa kiêu hãnh vừa mừng rỡ.

"Ba ba." Giang Mạn cắn môi, có chút lo lắng nhìn Lan Hành Chi.

Lục Nghiêu cũng luôn trầm mặc nhìn Lan lão thái thái.

Chính là lão thái bà này đã khiến mẹ và ông ngoại cậu chịu khổ nhiều năm như vậy, thật đáng ghét, vậy mà còn mặt dày tìm đến tận cửa.

Lục Nghiêu dù có trưởng thành đến mấy cũng chỉ là một đứa trẻ, trẻ con thể hiện cảm xúc rất trực tiếp, không thích là không thích.

Lục Minh vốn không chủ trương cho con trẻ xen vào chuyện người lớn, nhưng lão thái thái này thật sự quá kỳ lạ, anh không quản Lục Nghiêu.

Lan lão thái thái tự nhiên nhìn thấy ánh mắt sắc lẻm của tiểu gia hỏa.

Trước đây tiểu đáng yêu sẽ ngọt ngào gọi bà một tiếng "thái nãi nãi", nhưng bây giờ trong mắt nó bà lại thấy sự ghét bỏ.

Còn cháu gái mình căn bản không thèm nhìn bà một cái, hoàn toàn phớt lờ bà, như thể bà là người xa lạ.

Sự khác biệt trước và sau quá lớn, Lan lão thái thái đau khổ muốn chết.

Bà muốn đưa tay chạm vào đầu Lục Nghiêu, Lục Nghiêu lập tức né tránh, trốn ra sau lưng Lục Minh.

Bàn tay của lão thái thái cứ thế cứng đờ giữa không trung, nhìn Lục Minh không chút biểu cảm, chỉ có thể lắp bắp nói: “Nghiêu Nghiêu…” “Cháu tên Lục Nghiêu.” Tiểu gia hỏa bĩu môi nói.

Nghiêu Nghiêu là những người thân yêu nhất của cậu gọi, những người khác không có tư cách, đặc biệt là lão thái bà độc ác này.

Bị một đứa trẻ gầm nhẹ như vậy, khuôn mặt Lan lão thái thái lúc xanh lúc đỏ, vô cùng khó chịu, nhưng lại không biết nên nói gì.

“Nhị thiếu gia, tiểu thư, lão phu nhân đã sai rồi, hai người hãy cho bà ấy một cơ hội sửa sai đi.

Bây giờ nhà họ Lan cũng không còn mấy người, chuyện cũ hãy bỏ qua đi.” Trịnh quản gia thở dài, khuyên nhủ hết lời.

Mặc dù ông cũng cảm thấy những việc lão thái thái làm năm đó quá đáng, nhưng dù bây giờ có ép chết lão thái thái cũng không thể thay đổi được gì.

Lão thái thái cô độc một mình mấy chục năm cũng coi như là sự trừng phạt rồi, không có gì quan trọng bằng việc cả nhà đoàn tụ.

Giang Mạn không muốn nhìn thấy khuôn mặt đáng ghét của lão thái thái, cô mở cửa, chuẩn bị đẩy Lan Hành Chi vào trong.

Lan Hành Chi lại nói với Giang Mạn: “Mạn Mạn, để họ vào đi, đừng đứng ngoài cửa.

Tôi là Lan Hành Chi, tôi không mất mặt đến thế đâu.” Trong thư phòng.

“Hành Chi, mẹ thật sự sai rồi, đáng lẽ mẹ không nên đối xử như vậy với người phụ nữ đó.” “Cái người phụ nữ kia?

Bà đang hối hận đấy à?

Gọi tên một người là sự tôn trọng lớn nhất dành cho họ, vậy mà bây giờ bà vẫn cứ ‘cái người phụ nữ kia’ ‘cái người phụ nữ kia’.

Cô ấy là vợ của Lan Hành Chi tôi!” Lan Hành Chi cười lạnh nói.

Lan lão thái thái thật sự đã chịu đủ cảnh sống một mình rồi, đối mặt với đứa con trai khó khăn lắm mới quay về, bà hạ thấp tư thái: “Hành Chi, con đừng kích động, mẹ nói sai rồi.

Con về với mẹ có được không?

Mẹ nhất định sẽ mời danh y giỏi nhất thế giới đến chữa trị chân cho con, để con có thể đi lại bình thường như trước.

Con trai của mẹ ơi, con ở bên ngoài rốt cuộc đã chịu bao nhiêu khổ cực rồi.” “Đó đều là nhờ bà ban cho, nếu không phải vì những chuyện bà làm trong quá khứ, tôi có đến mức này không?

Bây giờ tôi đáng lẽ phải có một người vợ xinh đẹp động lòng người, nói không chừng con cái đủ cả, còn có mấy đứa cháu ngoại nhỏ nữa.

Bà nói một câu hối hận là có thể xóa bỏ tất cả mọi chuyện sao?

Nam Tịch có thể quay lại sao?

Trách nhiệm tôi đáng lẽ phải làm tròn với con gái có thể bù đắp lại sao?

Trên đời này không có chuyện dễ dàng như vậy đâu, Lan lão thái thái.” Lan Hành Chi nhấn mạnh cái danh xưng cuối cùng rất nặng nề.

Những lời tố cáo vô tình của con trai, như xuyên thẳng vào tim, khiến Lan lão thái thái không có sức chống đỡ.

Tay bà run rẩy không ngừng, làn da chảy xệ trên mặt cũng run theo.

Lan Hành Chi cố ý quay mặt đi, không nhìn dáng vẻ đó của bà.

“Hành Chi, vậy con muốn mẹ phải làm gì đây?

Con nói đi, những gì mẹ có thể làm, nhất định sẽ cố gắng hết sức để làm được.” Lan lão thái thái dựa vào ghế, mặt mũi khô héo, như thể lại già đi mười tuổi trong chốc lát.

Lan Hành Chi từng chữ từng chữ nói: “Thứ mà bà có thể làm, chính là tránh xa tôi một chút, tránh xa con gái và cháu ngoại của tôi một chút, đó mới là điều tốt nhất cho chúng tôi.” “Không thể nào, mẹ khó khăn lắm mới mong các con quay về, con lại muốn mẹ rời xa các con, điều đó là không thể nào.” Lan lão thái thái biến sắc, cố chấp nói.

Không thể không nói, tính cách của Lan Hành Chi rất nhiều phần là di truyền từ lão thái thái, cố chấp, nhận định một điều là không thay đổi.

Lan lão thái thái vẫn luôn cho rằng xuất thân của Nam Tịch không xứng với con trai mình, nhưng Lan Hành Chi lại yêu Nam Tịch đến điên dại.

Cuộc nói chuyện của hai mẹ con, lần nữa quay trở lại cuộc tranh chấp như trước đây.

Chương 781

“Vậy bà tùy tiện.

Hôm nay, cũng là lần cuối cùng tôi nói rõ với bà, nhà họ Lan tôi vĩnh viễn không thể quay về được nữa.

Bà cứ dập tắt cái ý nghĩ đó đi.

Lần sau nếu bà còn đến đây, tôi sẽ không khách khí với bà như vậy nữa đâu.” Lan Hành Chi lạnh lùng nói.

Nhìn khuôn mặt âm trầm của con trai, mềm lòng không nổi, Lan lão thái thái chỉ có thể giở trò vô lại: “Hành Chi, dù thế nào đi nữa, mẹ vẫn là mẹ con, con là do mẹ sinh ra, con không thể đối xử với mẹ như vậy, con không sợ bị thế gian chê cười sao?” “Nếu bà còn biết bà là mẹ tôi thì bà sẽ không đối xử như vậy với con gái tôi, không đối xử như vậy với vợ tôi.

Bà thật sự nghĩ rằng tôi không biết tai nạn của Tịch Nhi không phải là ngẫu nhiên, mà là do một tay bà sắp đặt sao?

Bà xem, lòng bà đã độc ác đến mức nào rồi.

Tôi đã bị thế gian mắng chửi nhiều năm như vậy, bà nghĩ tôi sẽ để tâm sao?” Anh không nói chuyện này cho Giang Mạn biết, vì muốn giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng cho bà ấy, vậy mà bà ấy còn mặt dày mà làm trò đến tận cửa.

Giang Mạn vẫn đứng ở cửa, tự nhiên nghe rõ mồn một cuộc đối thoại của họ.

Hóa ra lão thái thái này còn quá đáng hơn cô tưởng, ngay cả tai nạn của mẹ cô cũng là do bà ta sai người làm, thật sự là vô phương cứu chữa rồi.

Lục Minh vẫn đặt tay lên vai Giang Mạn, hạ giọng nói: “Mạn Mạn, có một số người thật sự không thể đặt hy vọng vào họ, những thứ ăn sâu vào xương cốt thì không thể thay đổi được.” Giang Mạn gật đầu: “Con biết.” Chỉ là có chút không cam lòng, muốn nghe xem lão thái thái này rốt cuộc sẽ nói gì, không ngờ những gì nghe được lại càng khiến cô lạnh lòng hơn.

Lan lão thái thái nghẹn lời.

Quả thật, đây chính là tính cách của con trai bà, luôn là kiểu người đi con đường của mình, mặc kệ người khác nói gì, không hề kiêng kỵ.

Lan lão thái thái đột nhiên rút một con dao, đưa đến trước mặt Lan Hành Chi, kiên định nói: “Lan Hành Chi, nếu con không thể tiêu tan thù hận, con hãy cầm con dao này, muốn giết hay muốn chặt tùy con, mẹ sẽ không chống trả.” Khi Trịnh quản gia nhận ra điều không ổn thì đã không kịp nữa rồi, con dao của Lan lão thái thái đã đưa vào tay Lan Hành Chi.

Mi tâm ông ấy giật giật, thâm biết cuộc đàm phán lần này chắc chắn lại thất bại rồi.

Lan Hành Chi cụp mắt xuống, lần nữa thất vọng thở dài.

Quả nhiên, người mẹ này của anh vẫn là người đó, nhiều năm như vậy không có gì thay đổi, chưa bao giờ đứng ở vị trí của anh để suy nghĩ, chưa bao giờ vì anh mà cân nhắc.

Thậm chí còn cầm dao bảo anh giết mẹ, có lẽ mẹ trên đời này cũng chỉ có bà ấy làm như vậy, có thể ép anh đến mức này.

Lan Hành Chi không chút do dự cứa con dao trên tay vào cổ tay mình, ra tay không hề nương nhẹ.

Trong nháy mắt, máu tươi chói mắt ào ạt chảy ra.

Lan lão thái thái run rẩy hét lên: “Lan Hành Chi, con đang làm gì vậy?” Giang Mạn và Lục Minh cảm thấy không ổn, phá cửa xông vào.

Giang Mạn vừa nhìn thấy máu trên tay Lan Hành Chi, khóe mắt lập tức đỏ hoe, lớn tiếng gầm lên: “Các người cút hết cho tôi!

Từ đâu đến thì cút về đó đi!” “Hành Chi, con sao rồi, mẹ xem nào.” Lan lão thái thái nhìn cổ tay đang chảy máu của con trai, sốt ruột vô cùng, thấy sắp lao về phía Lan Hành Chi.

Giang Mạn lập tức chắn trước mặt bà, mắt đỏ ngầu, hung dữ lần nữa gầm lên: “Tôi nói cút khỏi nhà tôi!

Tôi không muốn gặp lại các người nữa!” Lan lão thái thái sững sờ.

Bà dường như nhìn thấy Nam Tịch của hai mươi mấy năm trước.

Khi bà sai người đi gây khó dễ cho bố Nam Tịch ở nhà cũ, Nam Tịch cũng gầm lên với bà như vậy.

Rõ ràng là những khuôn mặt khác nhau, nhưng khoảnh khắc này bóng dáng hai người lại trùng hợp, khiến bà nhất thời không phân biệt được ai là ai.

Bà đột nhiên có chút sợ hãi, e rằng kiếp này bà thật sự không thể nhận lại đứa cháu gái này rồi, tính tình này giống hệt Nam Tịch năm xưa, cứng mềm đều không chịu ăn.

Lục Minh là lần đầu tiên nhìn thấy khía cạnh này của vợ mình, thật quá mức chịu đựng.

Anh trầm giọng nói với Lan lão thái thái và Trịnh quản gia: “Hai vị xin mời rời đi, tôi không muốn động tay động chân đâu.” “Lục Minh, tôi là bà nội của Mạn Mạn mà.” Lan lão thái thái không cam lòng giải thích.

“Mẹ cháu không có bà nội như bà!

Mau cút khỏi nhà cháu đi, không thì cháu gọi cảnh sát đấy!” Lục

Nghiêu ngồi bên cạnh Lan Hành Chi, đau lòng nắm lấy cổ tay anh, nghe thấy lời của bố mẹ, cũng gầm lên với Lan lão thái thái, như một chú hổ con.

Lan lão thái thái chỉ cảm thấy mất hết mặt mũi, nhưng lại lo lắng vết thương của con trai, không nỡ rời đi.

“Lan lão thái thái, nếu bà muốn nhìn thấy thi thể của tôi, bà cứ việc tiếp tục đến quấy rầy.

Đến lúc đó, bà sẽ hiểu thế nào là người tóc bạc tiễn kẻ tóc xanh.” Lan Hành Chi lạnh lùng nói, trong lời nói đầy rẫy ý đe dọa.

Trịnh quản gia thật sự không thể nhìn tiếp được nữa, không biết chuyện sao lại diễn biến thành ra như vậy.

Ông nói với Lan lão thái thái: “Lão phu nhân, chúng ta về thôi, vết thương của nhị thiếu gia không được chạm vào, máu chảy nhiều lắm rồi, mau để cháu gái xử lý cho anh ấy.” Lan lão thái thái không cam tâm cắn răng, cuối cùng ba bước một quay đầu bước đi.

Lục Nghiêu đi theo sau họ, chân họ vừa bước ra ngoài, cậu bé lập tức “rầm” một tiếng đóng sập cửa lại, như thể ghét bỏ họ đến cực điểm.

Lan lão thái thái nhìn cánh cửa đóng chặt, chỉ cảm thấy một ngụm máu trào lên cổ họng, mắt tối sầm suýt nữa thì ngã quỵ, may mà Trịnh quản gia kịp thời đỡ lấy bà.

“Lão phu nhân, bà không sao chứ?” Trịnh quản gia vỗ lưng bà, lo lắng hỏi.

“Lão Trịnh à, ông nói xem tôi rốt cuộc phải làm sao đây, Hành Chi căn bản không nghe tôi nói, vậy mà dùng cách này để ép tôi rời đi.

Nhiều năm như vậy tôi khổ sở mong chờ nó quay về, tôi dễ dàng lắm sao?

Nó vì sao lại đối xử với tôi như vậy, tim tôi thật sự rất đau.” “Lão phu nhân, chuyện này là bà làm không đúng.

Chính bà là người đầu tiên cầm dao ép nhị thiếu gia, nếu không nhị thiếu gia chắc chắn sẽ không tự làm mình bị thương.” Trịnh quản gia trung thực nói.

Làm mẹ nào lại như vậy, làm con dù có hận mẹ đến mấy, chắc chắn sẽ không cầm dao làm hại mẹ mình, đó là bất hiếu lớn rồi.

Chương 782

Cách làm của lão phu nhân rõ ràng là dồn người ta vào đường cùng.

“Ông cũng thấy cách làm của tôi không đúng sao?

Tôi thật sự muốn nó xả giận, xả hết những bực tức chôn giấu trong lòng bao nhiêu năm nay ra.

Nếu không tôi thật sự không biết phải dùng cách nào mới có thể vãn hồi nó.” “Lão phu nhân, chúng ta vẫn nên từ từ thôi, không thể nóng vội quá.

Tính tình của nhị thiếu gia bà cũng biết đấy, nếu ép quá gấp, cuối cùng còn không biết anh ấy sẽ làm ra chuyện gì nữa.” Trịnh quản gia nói.

Trong thư phòng.

Giang Mạn vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc, Lục Minh tìm thấy hộp thuốc trong nhà, ngồi xổm xuống kiên nhẫn băng bó vết thương cho Lan Hành Chi.

Công việc của anh có vô số vết thương lớn nhỏ, sau nhiều năm xử lý những vết thương ngoài da thông thường thì đã rất thành thạo, hoàn toàn không thành vấn đề.

“Ba ba, ông ngoại như vậy không cần đưa đi bệnh viện sao?” Lục Nghiêu vẫn giúp giữ cổ tay Lan Hành Chi, mắt đỏ hoe, đây là lần đầu tiên cậu bé nhìn thấy nhiều máu như vậy.

“Không cần, vết thương không sâu lắm, ba ba có thể xử lý tốt.” Lục Minh đáp.

Ánh mắt Lan Hành Chi lại dừng trên người Giang Mạn vẫn đang khoanh tay đứng đó, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của cô, anh cười híp mắt nói: “Mạn Mạn, ba ba muốn uống chút nước, con có thể rót cho ba một ly không?” Giang Mạn đứng im không động đậy, chỉ đứng một bên.

Lan Hành Chi đương nhiên biết cô đang giận, giận anh dùng cách tự làm hại mình để từ chối Lan lão thái thái.

Anh đưa bàn tay còn lại kéo kéo ống tay áo Giang Mạn, cẩn thận hỏi: “Mạn Mạn, giận ba ba rồi à?” “Đừng nói chuyện với con, con không quen ba, cũng không có người ba như ba.” Giang Mạn vẫn còn đang giận.

“Mạn Mạn, đừng như vậy chứ, tay ba ba đau lắm đó, con xem, chảy bao nhiêu máu thế này, không biết phải ăn bao lâu mới bồi bổ lại được.

Con cứ bơ ba ba thế này, vết thương bên ngoài lại thêm vết thương lòng, đau thật sự đó.” Lan Hành Chi đáng thương nói.

Anh vừa lên tiếng, tiểu gia hỏa đã không nhịn được cười ra tiếng, khóe môi Giang Mạn cũng cong lên, cuối cùng không nhịn được ngồi xổm xuống cùng tiểu gia hỏa giúp anh xắn tay áo lên, nhìn máu tươi trên sàn nhà, mắt đỏ hoe nói: “Ba ba có đau không?” Lan Hành Chi lắc đầu: “Cái này không tính là gì, không đau đâu.” So với nỗi đau trong lòng, cái này đáng gì, anh đã sớm quen rồi.

“Ba lần sau mà còn dám như vậy, xem con có giận ba không!

Ba vừa mới nhận con, chẳng lẽ ba lại muốn bỏ rơi con sao?” Nói rồi, nước mắt Giang Mạn cứ thế chảy xuống, cô phát hiện dạo gần đây mình thật sự yếu đuối hơn rất nhiều, không còn kiên cường như trước nữa.

Đặc biệt là chỉ có thể tận mắt nhìn cha mình đau khổ, mà không thể làm gì được.

“Con ngốc này, con nói gì vậy chứ.

Ba ba biết chừng mực mà, sẽ không làm tổn thương gốc rễ đâu.

Con không biết tính của lão thái thái đâu, bà ấy đã quyết rồi thì nhất định sẽ làm được.

Nếu ba không làm gì đó, e là bà ấy sẽ không dừng lại nhanh như vậy, không biết còn gây ra chuyện gì nữa.

Ba không muốn bà ấy làm phiền cuộc sống yên bình của chúng ta.” Lan Hành Chi quá hiểu tính tình của Lan lão thái thái rồi.

Hôm nay bà ấy có thể ép anh như vậy, có lẽ lần sau cách thức tương tự sẽ được dùng trên người Giang Mạn, anh nên làm gì đó để bà ấy phải kiêng dè.

Anh thà tự làm mình bị thương cũng không muốn con gái mình chịu tổn hại.

Giang Mạn có chút không thể hiểu nổi nói: “Con không cần biết vì sao, nhưng ba đã nhận con làm con gái thì không thể làm những chuyện khiến con lo lắng.

Bằng không, con sẽ không nhận ba nữa đâu!

Con không muốn ngày nào cũng phải lo lắng cho ba, con là con gái ba, ba nên lo lắng cho con chứ không phải ngược lại.” Chỉ trong một ngày, anh lúc thì vứt xe lăn bỏ chạy, lúc thì dùng dao tự cứa vào mình.

Đây đâu giống như những gì một người ba sẽ làm, rõ ràng là đang xây dựng hình tượng phản diện.

Trái tim cô cũng không ngừng thấp thỏm, thêm mấy lần nữa, cô sợ mình sẽ bị bệnh tim mất.

Lan Hành Chi vuốt vuốt mái tóc dài của Giang Mạn.

Mái tóc này thật sự giống Tịch Nhi của anh, vừa đen vừa bóng, lại đặc biệt mềm mại.

Anh cười nói: “Đột nhiên cảm thấy Mạn Mạn nhà chúng ta rất bá khí, có phong thái của ông nội.” “Ba đừng đánh trống lảng, con đang nói chuyện nghiêm túc với ba đó.” Nhìn cô trước mặt Lục Minh như một cô gái nhỏ, nhưng đến lúc quan trọng lại không hề hàm hồ, không thể qua loa được.

“Con gái bảo bối của ba, sao ba nỡ rời xa con được chứ?

Ba ba còn đang đợi bế cháu ngoại gái của ba đây.” “Đây là ba nói đó, ba phải làm được lời mình nói.” Giang Mạn cười cười, rất tự nhiên tựa vào chân Lan Hành Chi.

Có lẽ thật sự là vì có quan hệ huyết thống, dù hôm nay mới thật sự nhận nhau, nhưng có một số chuyện làm rất tự nhiên.

“Vậy con sớm sinh cho ba một đứa cháu ngoại gái để chơi đi, cái đứa Niệm Niệm đó, ba thật sự rất thích, thật muốn cướp về chơi mấy ngày.” Cướp con gái người ta về chơi mấy ngày, đây là ý nghĩ gì vậy chứ, Lục Sâm không phải sẽ lật tung trời sao.

“Ba, sao ba cũng giống người khác, lấy con ra trêu chọc vậy?

Sinh con trai hay con gái đâu phải con có thể quyết định được.” Nghe vậy, Lan Hành Chi nhìn về phía Lục Minh, nhìn động tác băng bó thành thạo của anh, anh đã có chút thay đổi cách nhìn về anh ta.

Người đàn ông này tuy có chút trầm lặng, nhưng lại rất cẩn thận, trưởng thành và điềm đạm, đúng là một người đáng tin cậy.

Như Lan Hành Chi anh đây, thật sự không đáng tin cậy, ngay cả vợ và con gái mình cũng không thể bảo vệ chu toàn.

Điểm này, chính anh không muốn thừa nhận cũng phải thừa nhận.

“Nghe thấy chưa Lục Minh, nếu lần này con có thể sinh được một đứa con gái, thì chuyện cũ ba sẽ không truy cứu nữa.

Bằng không, ba và con sẽ không xong đâu.

Kiếp sau ba cũng không có việc gì làm, ba sẽ dây dưa với con đến cùng.” Tay Lục Minh run lên, đây đều là nói gì vậy, anh có chút bất lực nói: “Ba, con là đàn ông, không thể sinh con gái được.” “Đừng có nói đùa nữa, sinh con trai hay con gái là do đàn ông quyết định, con phải cố gắng lên!” Đây có phải là chuyện cố gắng là được đâu?

Chương 783

Mặc dù đàn ông quyết định tất cả, nhưng lại không phải ý chí chủ quan của đàn ông có thể quyết định được.

Giao cho anh nhiệm vụ như vậy, hoàn toàn là nói bừa.

Nhìn khuôn mặt biến sắc của Lục Minh, Giang Mạn tựa vào chân Lan Hành Chi cười không ngừng, vai run lên từng đợt.

Lục Nghiêu không vui nữa, ông ngoại đẹp trai đang thảo luận chuyện để bố và mẹ sinh em gái, chẳng lẽ có mình cậu bé mà họ vẫn không hài lòng sao?

Nghĩ như vậy, tiểu gia hỏa thất vọng, bĩu môi trầm mặc không lên tiếng.

Ba người đồng thời nhận ra sự bất thường của cậu bé, Lan Hành Chi hỏi: “Bảo bối, con sao vậy?” “Mấy người có phải đều không thích con nữa rồi không, chỉ muốn sinh em gái thôi.

Ông ngoại đẹp trai đã nói rồi, phải luôn làm bạn của con mà.” “Nghiêu Nghiêu bảo bối, con đang ghen vớ vẩn gì vậy, em gái là em gái, con là con.

Ông ngoại đều yêu thương các con, bố mẹ con cũng vậy, có em gái cũng không ảnh hưởng đến việc chúng ta thích con đâu.” “Mấy người đều không được lừa con đó nha?” Đôi mắt nhỏ của Lục Nghiêu đảo quanh mấy người.

“Ba ba không lừa con.” “Mẹ cũng không lừa con.” Lục Nghiêu vốn rất hiểu chuyện, cũng tin lời người nhà, mấy câu nói của mọi người đã khiến tâm trạng thất vọng của cậu bé quay trở lại.

Tiểu gia hỏa đột nhiên nói với Lan Hành Chi: “Ông ngoại đẹp trai, Nghiêu Nghiêu muốn kể cho ông nghe một chuyện ạ?” Lan Hành Chi nhướng mày: “Chuyện gì?” Lục Nghiêu nghiêng đầu nghĩ một lúc, mềm mại nói: “Khi chúng ta còn chưa quen biết ông, bố đã nói rằng, thật ra năm đó ông có thể…” Lục Nghiêu vừa mở miệng, Lục Minh đã biết cậu bé muốn nói gì, anh che miệng giả vờ ho dữ dội, liên tục nháy mắt ra hiệu cho Lục Nghiêu.

Đáng tiếc tiểu gia hỏa cũng là người thù dai, ai bảo họ vừa rồi muốn phớt lờ cậu bé chứ, cậu bé hoàn toàn không để ý, tự mình nói: “Năm đó ông có thể cắt vào động mạch chủ của mình, nói không chừng hôm nay đã không có chuyện gì rồi, lão thái bà kia cũng sẽ không ngăn cản ông và bà ngoại ở bên nhau nữa.” Lục Minh khoảnh khắc này thật sự rất muốn xử lý cái đứa con trai này của mình, sao cái gì cũng nói ra được, một câu nói đùa của anh vậy mà lại khiến nó nhớ lâu đến thế.

Lan Hành Chi nhìn chằm chằm Lục Minh, cười đến mức khiến người ta rợn tóc gáy: “Con rể thân yêu của ba, làm sao con biết ba chưa từng nghĩ đến điều đó?” Anh quả thật đã nghĩ đến, chỉ là còn chưa kịp thực hiện mà thôi.

Lục Minh khẽ nhíu mày, có chút không tự nhiên nói: "Vậy thì ba và con nghĩ giống nhau." Lan Hành Chi gật đầu, rất thẳng thắn nói: "Ừ, giờ nhìn con lại thuận mắt hơn một chút, không ngờ con lại có suy nghĩ giống ba." Lục Nghiêu có chút buồn bực gãi gãi đầu nhỏ, lần này thất sách rồi, ông chú đẹp trai và ba dường như lại thân thiết hơn trước một bước.

Giang Mạn dở khóc dở cười: "Hai người không được có suy nghĩ như vậy nữa, nếu không em sẽ không để yên cho hai người." Suy nghĩ của mấy người đàn ông này sao mà kỳ quặc đến thế, đúng là khó mà tưởng tượng nổi. "Tôi nghe lời con gái tôi." Lan Hành Chi cười híp mắt nói. "Tôi nghe lời Mạn Mạn." Giang Mạn không biết rằng, cuộc thi đấu này đã gây chấn động đến mức nào, sức mạnh của cư dân mạng quá lớn, vậy mà có người đã moi ra được thân phận của Lục Minh, anh không chỉ đơn giản là một người lính, mà còn là quân trưởng của quân khu A Thị, đại thiếu gia của Lục gia.

Nhất thời, phụ nữ ở A Thị đều sôi sục, có được người chồng yêu thương sâu sắc như vậy, đó là điều biết bao cô gái mơ ước.

Ngay lúc này, Lục Minh cũng nhận được điện thoại từ cấp trên.

Người này được coi là thầy của Lục Minh, Lục Minh vẫn luôn giữ cách xưng hô này: "Thầy." "Thằng nhóc này, cậu cũng không nghĩ xem thân phận của mình là gì mà lại đi tham gia loại thi đấu đó, toàn bộ quân khu đều mất mặt vì cậu rồi." Giọng nói trong điện thoại gào thét, rõ ràng là rất tức giận.

Giang Mạn đang cuộn mình trong lòng Lục Minh ngủ trưa, lập tức cả người tỉnh hẳn, thân thể cũng run lên một chút.

Lục Minh ôm vai Giang Mạn, anh đã quen với cách nói chuyện của thầy mình, từ nhỏ đến lớn ông nội anh cũng không ít lần mắng mỏ họ, anh vẫn rất điềm tĩnh: "Thưa thầy, tôi đang xử lý chuyện riêng tư vào thời gian nghỉ phép." "Nói đùa!

Cậu ngày đầu tiên làm lính à?

Cậu ở vị trí này, cậu có thời gian riêng tư sao?

Lời nói và hành động của cậu đại diện cho hình ảnh của toàn bộ quân đội, mọi người đều giống cậu mà đi diễn thời trang, mặt mũi quân khu ta để ở đâu?

Ai sẽ bảo vệ nhân dân!" Sủng vợ cũng không phải sủng kiểu này, đây đơn giản là hồ đồ!

Vừa về đến, ông đã nhìn thấy tin tức kinh người như vậy, suýt chút nữa thì lòi cả mắt ra.

Đây còn là thằng nhóc Lục gia lạnh lùng kiêu ngạo ngày xưa sao?

Đi diễn thời trang, chuyện này trước đây hoàn toàn không thể xảy ra.

Tuy nhiên, thằng nhóc thối này đứng trên sân khấu, quả thật rất ra dáng, không làm ông mất mặt.

Hết cách rồi, nhan sắc của người nhà họ Lục đặt ở đó, đi đến đâu cũng là người đại diện, mấy người mẫu chuyên nghiệp kia không ai có được khí chất như anh. "Thầy đừng giận, đợi thầy có thời gian, con sẽ bảo vợ con đích thân xuống bếp nấu cơm cho thầy." "Tôi đâu phải chưa từng ăn cơm, ai thèm đồ vợ cậu nấu." "Gia đình con toàn con nấu cơm, vợ con không nấu đâu, đãi ngộ này không phải ai cũng có đâu nhé." "Thằng nhóc thối, thế thì tạm được, lần sau mà còn dám hồ đồ nữa, cẩn thận tôi lột da cậu.

Mấy cái dư luận trên mạng cậu tự giải quyết đi, lão tử không muốn thấy chuyện gì ảnh hưởng đến hoạt động bình thường của quân đội.

Nhưng cậu nhớ sớm mời tôi đến nhà ăn cơm, tôi muốn xem rốt cuộc là cô nàng hồ ly tinh nào mà làm cậu mê muội đến thế, lần trước cậu nhậm chức tôi trùng hợp không có mặt, bỏ lỡ một vở kịch hay rồi." Hồ ly tinh?

Cô ấy đâu có giống hồ ly tinh, lại dám nói cô ấy như thế.

Lục Minh ho khan một tiếng, chậm rãi nói: "Thưa thầy, vợ con đang ở bên cạnh con, cô ấy có ý kiến rất lớn về từ 'hồ ly tinh' mà thầy nói đấy." "Thằng nhóc thối, sao cậu không nói sớm!" Nói xong, "ba" một tiếng, ông ta cúp điện thoại.

Giang Mạn chớp chớp mắt, có chút không rõ lý do nhìn Lục Minh, thế là xong rồi sao, tài nấu ăn của cô không thể trình bày ra được.

Người trong điện thoại ban đầu có vẻ hung hăng như vậy, sao lại đột nhiên xì hơi rồi. "Yên tâm đi, thầy tôi chỉ được cái to tiếng thôi, không có gì đâu, lần sau chúng ta mời ông ấy đến nhà ăn cơm, an ủi một chút là được." Giang Mạn móc cổ Lục Minh, cười tươi rạng rỡ nói: "Lục Minh, anh nói em rốt cuộc giống hồ ly tinh ở đâu?

Em đã câu được hồn anh rồi sao?" Lục Minh bật cười, bóp má Giang Mạn, "Thầy nói chuyện vẫn luôn như vậy, em đừng để ý." Giang Mạn thầm mắng một tiếng vô vị, quá nghiêm túc rồi, ngay cả lời cũng không biết tiếp, nhưng cô lại có vài phần lo lắng: "Lục Minh, có phải em đã gây phiền phức cho anh rồi không, em chỉ lo cho mình, đều không nghĩ cho anh." "Ngốc nghếch, em nói gì vậy chứ, có thể làm gì đó cho em, anh rất vui." Giang Mạn nhướn mày, rồi quay sang nói với Lục Minh: "Lục Minh, chiều nay em phải ra ngoài một chuyến, Tần Trí Viễn đã hẹn em." Cô vừa nhận được tin nhắn của Tần Trí Viễn, hẹn cô ra ngoài gặp mặt. "Em muốn đi thì đi, đó là tự do của em, anh sẽ không can thiệp, nhưng em không được có bất kỳ hành động thân mật nào với anh ta, nếu không anh sẽ không vui." Lục Minh nghiêm mặt nói. "Được rồi, Quân trưởng Lục, em có chừng mực mà, em bây giờ là phụ nữ đã có chồng, biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm." "Vậy em về sớm đi, có chuyện gì thì gọi điện cho anh." Lục Minh không yên tâm dặn dò, cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô. "Yên tâm đi, em đâu phải trẻ con." Giang Mạn bị quấy rầy giấc ngủ, không còn tâm trạng ngủ nữa, thay quần áo rồi đi chào Lan Hành Chi: "Ba ơi, con có hẹn với người ta, phải ra ngoài một chút." "Hẹn con trai hay con gái?" Lan Hành Chi buồn cười hỏi. "Ba, sao ba lại nhiều chuyện thế, Lục Minh còn chưa nói gì cả." "Điển hình của việc 'không đánh mà tự khai', vậy là con trai rồi, Lục Minh quả thật rất yên tâm về con." Giang Mạn bĩu môi: "Đó là vì con đáng để yên tâm mà." "Được rồi, được rồi, đi sớm về sớm nhé, có chuyện gì thì gọi điện cho ba." Lan Hành Chi xua tay.

Lan Hành Chi đương nhiên không yên tâm về Giang Mạn, vừa thấy cô ra khỏi cửa, ông liền gọi điện bảo Thành Vũ phái hai vệ sĩ của ông đi theo Giang Mạn, đề phòng bất trắc.

Lục Minh nghe điện thoại của ông, khóe môi khẽ cong lên.

Lan Hành Chi thông minh đến vậy, vừa nhìn thấy vẻ mặt anh là biết anh đang nghĩ gì, không nhịn được mắng: "Thằng nhóc Lục gia, thành phủ của con quả thật quá sâu, tự mình làm người tốt, lại để ba ra mặt làm chuyện này." "Ba, thân phận của con khá nhạy cảm." Lục Minh cười nói.

Chương 784

"Lười so đo với con." Dù sao mục đích của mọi người đều giống nhau.

Vừa ra khỏi cửa, sắc mặt Giang Mạn đã thay đổi, xa xa không còn vẻ thư thái như vừa rồi, cô đương nhiên biết Tần Trí Viễn tìm cô vì chuyện gì, chắc chắn là đã biết Lục Minh chính là người đàn ông đêm hôm đó rồi.

Cô chỉ cảm thấy đau đầu, là cô đã bỏ qua, chỉ lo thể hiện trọn vẹn ý tưởng thiết kế của mình, quên mất chuyện này bị tiết lộ sẽ mang lại tổn thương cho Tần Trí Viễn.

Hai người hẹn nhau ở ghế dài ven sông, anh ta vóc dáng cao lớn, dung mạo tuấn tú, Giang Mạn vừa xuống xe đã nhìn thấy bóng dáng anh ta, chỉ là hôm nay trong lòng cô không hiểu sao lại có chút chột dạ.

Hít một hơi thật sâu, cô gọi: "Trí Viễn." "Mạn Mạn, em ngồi đi." Tần Trí Viễn dịu dàng cười như mọi ngày, vỗ vỗ vị trí bên cạnh. "Trí Viễn, anh tìm em có chuyện gì?" Giang Mạn cẩn thận hỏi.

Tần Trí Viễn ôn hòa nói: "Mạn Mạn, chuyện em lọt vào vòng chung kết anh đã biết rồi, chúc mừng em, chỉ còn một bước nữa là đến gần ước mơ của em, tin rằng em nhất định sẽ trở thành học trò của Phu nhân Kaisar, cuối cùng đứng trên sân khấu rực rỡ của thế giới." Chỉ là lúc này người ở bên cạnh cô đã không còn là anh, mà thay bằng một người đàn ông khác.

Nhìn ánh mắt anh ta, Giang Mạn chỉ cảm thấy có chút né tránh, lắp bắp nói: "Cảm ơn, Trí Viễn, em..." Giang Mạn còn chưa kịp nói ra, Tần Trí Viễn đã cắt lời cô: "Mạn Mạn, đừng nói gì cả, ăn chút gì đó với anh đi, anh còn chưa ăn trưa, đây là suất ăn em thích nhất." Nói rồi, anh ta đưa đồ trong túi cho cô, bên trong có hamburger, đùi gà rán và cà phê xay, đây là những thứ trước đây cô thích ăn nhất, mỗi khi cô tâm trạng không tốt, anh ta đều dùng cách này để dỗ dành cô.

Chỉ là, cô bây giờ đã rất ít ăn những thứ này, khi một mình nuôi Lục Nghiêu, cô không dám ăn, vì nấu cơm ở nhà kinh tế và thực tế hơn nhiều so với ăn những thứ này.

Sau khi kết hôn với Lục Minh, Lục Minh kiên quyết cấm cô ăn những thứ này, nói là không dinh dưỡng, không tốt cho sức khỏe.

Dần dần, thực ra cô không còn chút hứng thú nào với loại đồ ăn này nữa. "Trí Viễn." Tần Trí Viễn như thể không nghe thấy cô nói gì, tao nhã nhấp từng ngụm cà phê nhỏ, nhưng Giang Mạn biết, tâm trạng anh ta lúc này chắc chắn rất bực bội, chỉ là đang cố gắng kìm nén.

Anh ta không lên tiếng, cô cũng không biết bắt đầu từ đâu. "Trí Viễn, sau này anh vẫn nên ăn cơm đàng hoàng đi, mấy thứ này không có dinh dưỡng đâu." Tần Trí Viễn sững sờ, nhìn chằm chằm vào mắt cô không chớp, cười khổ nói: "Mạn Mạn, trước đây những lời này là anh nói với em, bây giờ thì mọi thứ đều đã thay đổi rồi." Giang Mạn nghẹn lời, không nói gì nữa. "Mạn Mạn, sao em không ăn?" "Em đã ăn trưa rồi, không có khẩu vị." Giang Mạn nói nhỏ.

Hai người cứ thế trầm mặc ngồi đó, thấy Tần Trí Viễn đã ăn xong, Giang Mạn mới hỏi: "Trí Viễn, có phải anh đã biết chuyện của Lục Minh rồi không?" Bàn tay đang cầm cốc của Tần Trí Viễn bỗng nhiên siết chặt, chiếc cốc giấy ngay lập tức biến dạng, cà phê tràn ra khỏi cốc, trực tiếp đổ vào quần anh ta, chỉ là anh ta hồn nhiên không hay biết, vẫn không nói một lời, môi mỏng mím chặt.

Tuy nhiên biểu cảm của anh ta đã nói lên tất cả, anh ta thực sự đã biết, hơn nữa còn rất tức giận.

Giang Mạn lấy khăn giấy trong túi ra, đưa đến trước mặt anh ta:

"Trí Viễn, lau đi." Tần Trí Viễn hất tay Giang Mạn ra, cố chấp nói: "Mạn Mạn, nếu là người khác, anh đều có thể chúc phúc em, nhưng riêng người đàn ông đó thì không thể." Đây là một rào cản trong lòng anh ta, anh ta dù thế nào cũng không thể vượt qua. "Trí Viễn, em đều đã buông bỏ rồi, tại sao anh vẫn không buông bỏ được." Giang Mạn thở dài, có chút vô lực nói. "Em bảo anh làm sao buông bỏ được, người đàn ông đó đã phá hủy tình yêu của anh, phá hủy tất cả những điều tốt đẹp giữa chúng ta, tình cảm thanh mai trúc mã hơn mười năm của chúng ta, đã hẹn tốt nghiệp sẽ kết hôn, chuyến du lịch tốt nghiệp chính là tuần trăng mật, đã hẹn sau này sinh một trai một gái, Mạn Mạn, những điều này em đều quên hết rồi sao?" Tần Trí Viễn chất vấn.

Mắt Giang Mạn lập tức đỏ hoe, những điều này sao cô có thể quên được, khi cô bị Tống Liên đánh mắng, chính Tần Trí Viễn đã kịp thời xuất hiện bảo vệ cô, từ nhỏ đến lớn, anh ta vẫn luôn che chở cô lớn lên, trừ Giang Lâm Thành, đây là người quan tâm cô nhất.

Ngay cả Tống Liên cũng là nhìn mặt anh ta là con dâu tương lai của Tần gia nên mới luôn khoan dung với cô, những điều này sao cô có thể quên được.

Anh ta là người cô đã chọn để phó thác cả đời mình lúc ban đầu.

Chỉ là những điều này đã qua rồi, chuyện đã xảy ra làm sao có thể thay đổi, cô bây giờ đã là vợ người ta.

Tần Trí Viễn thấy biểu cảm của Giang Mạn dao động, tiếp tục nói: "Mạn Mạn, em mới phải là vợ anh, nếu chúng ta ở bên nhau, bây giờ chắc chắn đã có những đứa trẻ như Nghiêu Nghiêu rồi.

Em bị đuổi ra khỏi nhà, bỏ học giữa chừng, một mình nuôi con sống qua ngày khó khăn, còn anh bị cha mẹ ép sang nước ngoài, rõ ràng muốn về nước thăm em nhưng không thể, tất cả những điều này là do ai gây ra, sao có thể cứ thế cho qua được, em nói cho anh biết làm sao mà cho qua được!" Tần Trí Viễn nói đến cuối cùng, mắt đã đỏ ngầu.

Những người xung quanh vẫn luôn nhìn về phía họ, Giang Mạn đành phải nhắc nhở: "Trí Viễn, anh đừng kích động." Tần Trí Viễn kéo tay Giang Mạn, nghiến răng nghiến lợi nói: "Mạn Mạn, nghe lời anh, ly hôn với hắn, quay về bên anh đi." Giang Mạn chợt mở to mắt.

Ly hôn với Lục Minh, chuyện này làm sao có thể, cô đã quen với sự tồn tại của Lục Minh, hơn nữa đã yêu anh rồi, anh còn là cha ruột của Lục Nghiêu, cô không thể để Nghiêu Nghiêu không có cha.

Huống hồ, cô còn thích gia đình anh, mỗi người đều rất cởi mở, ông bà nội như vậy tìm đâu ra, làm sao cô có thể rời đi, cô không nỡ, cũng không buông bỏ được.

Sắc mặt Giang Mạn có chút tái nhợt: "Trí Viễn, chúng ta lúc trước đã cố gắng rồi, cha mẹ anh trước đây không chấp nhận em, bây giờ thì càng không thể nữa." Mất đi trong trắng Tần gia cha mẹ đều không thể chấp nhận, huống chi là một người phụ nữ đã ly hôn. "Mạn Mạn, em biết mà, sản nghiệp của gia đình chúng ta đều nằm trong tay mẹ anh, nhưng em không biết, tất cả những thứ này thực ra là của ông ngoại anh, anh mới là người thừa kế được ông ngoại chọn, bây giờ anh đã dần dần tiếp quản sản nghiệp của gia đình, anh có thể hoàn toàn tự quyết, chỉ cần em rời khỏi Lục Minh, anh sẽ lập tức đưa em đi, dù sao đại bản doanh của ông ngoại cũng không ở đây, chúng ta cùng nhau đến tìm ông ngoại anh, còn cha mẹ anh, họ sớm muộn gì cũng sẽ nghĩ thông thôi, đời này anh không cưới em thì không cưới ai, xem họ có thể làm gì anh!" Tần Trí Viễn kích động nói.

Giang Mạn lắc đầu: "Xin lỗi, Trí Viễn, em không thể đi theo anh, em đã kết hôn rồi, chồng em ở đâu, em ở đó." "Không đi, chẳng lẽ em thực sự yêu người đàn ông đó rồi sao?

Em đây là tiện anh biết không?

Là người đàn ông đó đã hủy hoại tất cả giữa anh và em, em vậy mà còn muốn ở bên hắn, rốt cuộc em đang nghĩ gì?" Tần Trí Viễn gầm nhẹ.

Tiện?

Giang Mạn trừng to mắt nhìn Tần Trí Viễn, trong lòng cô, Tần Trí Viễn sinh ra trong gia đình thư hương thế gia, anh ta luôn cao nhã thanh khiết, lời nói không tục tằn, không ngờ từ ngữ như vậy lại thoát ra từ miệng anh ta. "Mạn Mạn, xin lỗi, anh nhất thời lỡ lời, anh không có ý đó, em tha thứ cho anh lời lẽ không đúng mực." Tần Trí Viễn cũng nhận ra lời mình nói rất khó nghe, nắm lấy vai Giang Mạn. "Trí Viễn, bất kể vì lý do gì, em bây giờ đã kết hôn rồi, chuyện giữa chúng ta đều đã qua rồi, em không thể ly hôn với Lục Minh." "Tại sao không ly hôn?

Em làm sao chịu đựng được người đàn ông đó đụng vào em?" Tần Trí Viễn mặt có vài phần vặn vẹo, mắt đỏ ngầu, như thể muốn ăn thịt người.

Giang Mạn bị dáng vẻ này của anh ta dọa sợ, nửa ngày không nói nên lời. "Mạn Mạn, đi thôi, anh đưa em đi." Tần Trí Viễn kéo Giang Mạn định bỏ đi. "Trí Viễn, anh bình tĩnh chút, anh bây giờ quá xúc động rồi." Giang Mạn bị dọa sợ. "Bình tĩnh, anh không bình tĩnh nổi nữa rồi, anh sẽ không để em đi ở bên người đàn ông đó nữa." Anh ta không thể chịu đựng thêm một giây nào nữa, vừa nghĩ đến anh ta là anh ta hận không thể giết người, giết chết người đàn ông đã hủy hoại tất cả của họ.

Sức lực của Tần Trí Viễn rất lớn, Giang Mạn căn bản không chống lại được, vẫn luôn bị anh ta kéo đi về phía trước, cổ tay bị siết đau điếng. "Trí Viễn, anh đừng như vậy." Giang Mạn nước mắt đã rơi xuống, tại sao lại biến thành như thế này, quá bất ngờ ngoài ý muốn của cô, cô không muốn giữa họ biến thành như thế này, tốt đẹp chia tay, không phải tốt hơn sao? "Mạn Mạn, anh đưa em đi được không?

Chương 785

Chúng ta đi thật xa, không quản bất cứ điều gì nữa." Tần Trí Viễn ôm chặt Giang Mạn vào lòng, anh ta biết, anh ta có lẽ thực sự đã mất cô rồi.

Cô có thể trước mặt mọi người, vẻ mặt hạnh phúc nói ra những chi tiết về cách cô và người đàn ông đó chung sống, tất cả những điều này, đã chứng minh rằng cô đã thay lòng, cô đã yêu người đàn ông đó, hơn nữa còn yêu đến mức không thể dứt ra được.

Tại sao lại như vậy, cô là của anh ta, anh ta không cho phép bất kỳ ai cướp cô đi.

Lần này, anh ta dù thế nào cũng sẽ không buông tay, ai cũng không thể ngăn cản. "Trí Viễn, anh còn muốn em nói bao nhiêu lần nữa, em không thể rời xa chồng em, em yêu anh ấy, lý do này đủ chưa?" Em yêu anh ấy.

Tần Trí Viễn không nhịn được cười lớn, tự mình nhận thức được và cô tự miệng nói ra, lực xung kích hoàn toàn không giống nhau.

Anh ta véo hàm cô, cười đến đáng sợ: "Mạn Mạn, em nói lại lần nữa, anh vừa rồi không nghe rõ." Nhìn dáng vẻ này của anh ta, Giang Mạn có chút sợ hãi, chỉ cảm thấy dường như cô chưa bao giờ thực sự hiểu người này, là anh ta bình thường ngụy trang quá tốt, hay là những lời cô nói thực sự quá kích thích anh ta.

Tính cách của Giang Mạn trước nay vẫn quật cường, không thích lừa dối người khác, đặc biệt là Tần Trí Viễn, cô không thể ngụy trang cảm xúc của mình. "Trí Viễn, em yêu anh ấy, em không thể ly hôn với anh ấy, càng không thể đi theo anh." Giang Mạn nhìn vào mắt Tần Trí Viễn, từng chữ từng chữ nói. "Giang Mạn!" Tần Trí Viễn lại một tiếng gầm nhẹ.

Những người xung quanh tưởng là cặp đôi cãi nhau, cũng bị vẻ giận dữ trên mặt Tần Trí Viễn dọa sợ, không ai dám tiến lên.

Hai vệ sĩ vẫn luôn ẩn mình phía sau nhìn nhau: "Làm sao đây?

Tiểu thư bên đó hình như gặp nguy hiểm, có nên tiến lên không?" "Chủ tịch nói chưa đến vạn bất đắc dĩ chúng ta không được ra mặt, chúng ta cứ xem thêm đã, nếu không đến lúc đó Chủ tịch trách phạt xuống chúng ta không ai gánh nổi trách nhiệm." "Trí Viễn, bất kể anh bảo em nói bao nhiêu lần, em vẫn sẽ có câu trả lời này, em sẽ không rời đi, anh nói em tiện cũng được, nói em không biết liêm sỉ cũng được, em chỉ biết chúng ta không thể quay lại quá khứ nữa." Giang Mạn kiên quyết nói.

Tần Trí Viễn nổi giận đùng đùng, chợt giơ tay lên, thấy bàn tay anh ta sắp giáng xuống, Giang Mạn nhắm chặt hai mắt, cam chịu chờ đợi bàn tay anh ta đánh xuống.

Chỉ là nỗi đau dự liệu không hề đến, cô vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy Lục Minh mặt trầm xuống chặn bàn tay của Tần Trí Viễn, giống như một ngọn núi lớn ngạo nghễ đứng trước mặt cô.

Khoảnh khắc này, trái tim đang hoảng loạn của Giang Mạn lập tức bình ổn lại.

Chỉ nghe Lục Minh lạnh lùng nói: "Tần tiên sinh, anh đừng có được voi đòi tiên, tôi để vợ tôi ra gặp anh là muốn cho anh thêm một lời giải thích, để anh triệt để hết hi vọng, chứ không phải để anh đối xử với cô ấy như vậy." Đây là lần đầu tiên Tần Trí Viễn và Lục Minh ở gần nhau đến thế, trên mạng đều nói, đây là quân trưởng của quân khu A Thị, trách không được khí chất của anh lớn đến vậy, ngay cả dung mạo cũng không kém anh ta, nhưng ai lại có thể nghĩ rằng chính người đàn ông như vậy, đã làm ra chuyện kinh tởm đó, phá hủy tất cả của anh ta.

Trách không được, Giang Mạn lại thay lòng, người đàn ông như vậy quả thật có sức hấp dẫn chí mạng đối với phụ nữ.

Mạn Mạn, chẳng lẽ tình cảm mười mấy năm của chúng ta đều không sánh bằng mấy tháng ngắn ngủi của em và hắn sao?

Không ngờ em lại là loại phụ nữ bạc tình phụ nghĩa như vậy? "Lục Minh, đây là chuyện của tôi và Giang Mạn, không liên quan gì đến anh." Tần Trí Viễn gầm nhẹ.

Lục Minh cười lạnh một tiếng: "Không liên quan đến tôi?

Anh cùng lắm chỉ là một người bạn trai cũ, khi chúng tôi kết hôn các người đã chia tay rất nhiều năm rồi, là chính anh đã chọn từ bỏ cô ấy, tình yêu giữa các người không vượt qua được thử thách, sau đó cô ấy nguyện ý ở bên ai là chuyện của cô ấy, anh không có quyền can thiệp.

Sao, bây giờ anh lại phát hiện vợ người khác tốt hơn, lại muốn đến cướp người, anh coi tôi là người chết sao?" "Lục Minh, chính anh đã làm những chuyện gì anh tự biết, nếu không phải anh chúng tôi có đi đến bước đường này không?

Nói không chừng chúng tôi đã sớm kết hôn sinh con rồi.

Dù đã qua nhiều năm như vậy, tôi vẫn không thay lòng, tôi vẫn luôn chờ Mạn Mạn." "Nói không chừng, chuyện giả định nói ra có ý nghĩa gì, Tần Trí Viễn, tôi nói cho anh biết, Giang Mạn là vợ của Lục Minh tôi, không phải thứ anh có thể mơ tưởng, lần sau còn có chuyện như vậy đừng trách tôi không khách khí." "Anh uy hiếp tôi?" "Tin hay không tùy anh." Nói rồi nói rồi, hai người liền đánh nhau, Tần Trí Viễn nhiều nhất cũng chỉ biết chút quyền cước, so với Lục Minh một đặc chủng binh đương nhiên ở thế yếu.

Nắm đấm của Lục Minh không chút lưu tình giáng xuống người Tần Trí Viễn, còn Lục Minh thì không hề hấn gì, Giang Mạn đều lo lắng, nhưng Tần Trí Viễn lại là một người cố chấp, không đánh lại anh cũng kiên cường chống đỡ.

Cứ đánh tiếp như vậy, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện lớn. "Lục Minh, đừng đánh nữa." Giang Mạn không nhịn được hét lên với Lục Minh. "Mạn Mạn, anh không cần em cầu xin, dù anh có chết cũng phải đưa em đi." Tần Trí Viễn không thể lý giải nói.

Lục Minh đột nhiên buông tay, Tần Trí Viễn bị hất một cái, suýt chút nữa thì ngã xuống đất. "Không biết tự lượng sức." Lục Minh lạnh lùng nói.

Lục Minh kéo Giang Mạn đi, Giang Mạn có chút lo lắng quay đầu nhìn Tần Trí Viễn. "Mạn Mạn, thực sự không thể quay đầu lại sao?" Tần Trí Viễn đau lòng nói.

Giang Mạn mím môi: "Trí Viễn, đừng tìm em nữa." Nói xong, cô không quay đầu lại đi theo Lục Minh, khoảnh khắc này, cô biết, giữa cô và Tần Trí Viễn thực sự ngay cả bạn bè cũng không thể làm được nữa.

Tần Trí Viễn nắm chặt nắm đấm, ánh mắt tràn đầy hận thù, không thể nào, bảo anh ta từ bỏ, trừ khi anh ta chết.

Giang Mạn, em là của Tần Trí Viễn này, không ai có thể đưa em rời xa anh.

Trên đường về, mặt Lục Minh thật sự rất khó coi, bước chân cũng rất nhanh, cô đều sắp không theo kịp anh rồi. "Lục Minh, anh đi chậm lại chút đi, em đều không theo kịp anh rồi." Giang Mạn có chút tủi thân nói.

Lục Minh sắc mặt vẫn rất trầm, nhưng dù sao bước chân cũng đã chậm lại một chút, Giang Mạn khẽ mỉm cười, tựa đầu vào người anh, chọc chọc cánh tay anh: "Này, Lục Minh, là anh đồng ý để em đi gặp người ta, sao giờ anh lại giận em, không được, em phải về mách ba em." Lục Minh khóe môi khẽ giật, có chút bất lực nói: "Con trai đã làm nước tương rồi, em còn về nhà mách, không sợ mất mặt à?" "Có gì mà mất mặt, em không trị được anh chỉ có thể để ba em trị anh, nói chung anh không được giận em." Giang Mạn bây giờ rất tự tin, có ba rồi thì đúng là khác biệt.

Lục Minh không lên tiếng. "Này, Lục Minh, anh giận thật rồi à." "Anh không giận em, anh giận chính mình, Mạn Mạn, lần này là lần cuối cùng rồi, sau này Tần Trí Viễn sẽ nằm trong danh sách đen, anh tuyệt đối không cho phép em qua lại với anh ta nữa." Hôm nay nếu anh đến trễ một chút nữa, e rằng cái tát đó đã giáng xuống mặt cô rồi, người mà anh còn không nỡ chạm vào một sợi tóc, cái tên Tần Trí Viễn đó dựa vào cái gì mà dám động thủ.

Đáng lẽ sớm biết thì không nên để Mạn Mạn đến gặp anh ta, không ngờ Tần Trí Viễn này lại là một tên rác rưởi như vậy, vậy mà dám động thủ đánh phụ nữ.

Vợ mình trước đây mắt nhìn cũng tệ hại thật.

Không trách cô, mà là trách chính anh, người đàn ông này quá biết cách nói chuyện rồi, luôn khiến cô cảm động đến mức không biết phải làm sao.

Giang Mạn đáp lại: "Anh không cần nói, em cũng biết rồi, em sẽ không qua lại với anh ta nữa, em đã nói rõ với anh ta những gì cần nói rồi." Cô biết, Tần Trí Viễn đã hoàn toàn hận cô, nhiều năm như vậy, chuyện đó sớm đã trở thành nỗi ám ảnh trong lòng anh ta, đặc biệt là cô còn động lòng với Lục Minh, điều này tuyệt đối là điều anh ta không thể dung thứ, nếu không người ôn nhuận như anh ta sẽ không động thủ với cô, đó thực sự là đã nhẫn nhịn đến cực hạn rồi.

Chương 786

Có lẽ từ hôm nay trở đi, đối với cô mà nói, anh ta đã là một nhân vật nguy hiểm.

Nói không đau lòng là giả dối, dù sao cũng từ nhỏ cùng nhau lớn lên, còn từng yêu nhau, từng có rất nhiều kỷ niệm đẹp. "Nhớ những gì em đã nói." Lục Minh nhắc lại. "Mấy người đàn ông các anh có phải đều nhỏ mọn thế không, em đã nói sẽ không qua lại với anh ta nữa rồi, sao vẫn cứ tỏ ra không tin người thế?" Giang Mạn có chút bất mãn nói. "Vì anh hiểu một đạo lý, phụ nữ không chỉ đa biến mà còn thích khẩu thị tâm phi." Lục Minh nghiêm túc nói.

Dừng lại vài giây, anh lại nói: "Đặc biệt là em, còn mềm lòng nữa, không chừng anh ta xin lỗi một cái, hối lỗi một chút là em lại tha thứ cho anh ta, muốn làm bạn với anh ta." "Phốc xuy." Giang Mạn che miệng cười ra tiếng, người vô vị có niềm vui vô vị của riêng họ, dù sao cô cảm thấy ở bên Lục Minh là thoải mái nhất, anh đôi khi ngẫu nhiên thốt ra một câu khiến cô cười đau cả bụng. "Cười cái gì mà cười, anh không thấy lời anh nói có gì đáng cười cả." "Lục Minh, anh yên tâm đi, em thực sự sẽ không qua lại với anh ta nữa đâu." "Ừm, Mạn Mạn, anh vừa rồi còn nghe thấy em nói với Tần Trí Viễn là em yêu anh." Lại là cái ngữ khí nghiêm túc đó, nhưng lại mang theo vài phần trêu chọc.

Người đàn ông này, quả thật là kiếm cơ hội để trêu cô.

Dù sao giữa họ dường như cô phải chủ động hơn, lần đầu tiên đều là cô khởi xướng.

Dần dần, cô sớm đã có khả năng miễn dịch.

Khoảnh khắc này Giang Mạn rất thản nhiên, nói rồi thì là nói rồi.

Muốn so da mặt dày với anh, không có cửa đâu.

Giang Mạn chớp chớp mắt, cười nói: "Em có nói thật mà, vậy còn anh, anh có yêu em không?" Giang Mạn nghiêm túc quan sát thần sắc Lục Minh, chỉ thấy trên khuôn mặt tuấn tú hơi đen của anh xuất hiện một vệt hồng nhạt, không rõ ràng, chỉ là ở dái tai đã hoàn toàn lộ tẩy.

Lục Minh không lên tiếng, Giang Mạn thúc giục nói: "Lục Minh, anh nói đi." "Giữa chốn đông người, chúng ta không bàn chuyện này." Đằng sau còn có hai vệ sĩ đi theo nữa, bị nghe thấy thì ra thể thống gì.

Đây là đạo lý gì chứ, đây là cô chủ động khơi mào chủ đề, bây giờ cô đã trả lời rồi, anh thì hay rồi, muốn chơi trò không nhận nợ à, không có chuyện dễ dàng như vậy đâu. "Lục Minh, anh đừng có chơi trò chây ỳ với em, rốt cuộc anh có nói hay không, anh không nói em sẽ không đi đâu." Giang Mạn đứng tại chỗ, ra vẻ không nhận được câu trả lời vừa ý thì sẽ không đi, dáng vẻ hệt như một cô gái nhỏ.

Nhìn người vợ vô lại này, Lục Minh vẫn không thể chịu đựng được, kề vào tai cô khẽ khàng nặn ra một chữ: "Yêu." Nụ cười trên mặt Giang Mạn lan rộng, cố ý trêu chọc anh: "Lục Minh anh nói gì, em không nghe thấy." Lục Minh quay đầu đi: "Đồ nhóc thối, đi thôi, anh biết em nghe thấy rồi." "Ôi da, quân trưởng Lục nhà chúng ta hóa ra cũng sến sẩm thế, lại còn nói ra từ đó, em coi như đã mở mang kiến thức rồi đấy." Lục Minh: "......" Con nhóc này cũng là kẻ được tiện nghi còn ra vẻ.

Giang Mạn cũng không trêu chọc anh nữa, khoác tay anh mãn nguyện rời đi.

Tần Trí Viễn vẫn cô độc ngồi trên ghế dài, đúng lúc này, anh ta ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng, vừa quay đầu liền nhìn thấy một người phụ nữ tuyệt mỹ ngồi bên cạnh anh ta, khuôn mặt người phụ nữ đó sinh ra vô cùng yêu mị, điển hình của loại nghiêng nước nghiêng thành, mỗi một cái nhíu mày, mỗi một nụ cười đều rất câu dẫn, khiến người ta căn bản không thể rời mắt.

Tần Trí Viễn chưa bao giờ nhìn thấy người phụ nữ xinh đẹp như vậy, rất lâu sau mới dời mắt đi, nhưng anh ta biết điều đó không có nghĩa gì cả, chỉ là nhất thời bị lóa mắt mà thôi. "Tần tiên sinh quả thật có định lực tốt, chỉ một lát đã thu hồi ánh mắt." Người phụ nữ khẽ cười, giọng nói đó càng uyển chuyển đa tình, động lòng người vô cùng.

Những người đàn ông khác nhìn thấy cô ấy không ai là không mất ít nhất một hai phút mới hoàn hồn, người đàn ông này thì hay rồi, chỉ vài chục giây đã thu hồi ánh mắt.

Cũng khá thú vị.

Tần Trí Viễn không bỏ qua những từ trong lời nói của cô ấy: "Cô quen tôi?" "Quen, sao có thể không quen chứ?

Vừa rồi tôi đã được chứng kiến một vở kịch hay rồi, cái vị bị người phụ nữ mình yêu bỏ rơi không dễ chịu chút nào phải không?" "Đó là chuyện của tôi, không cần cô quản." Ánh mắt Tần Trí Viễn thay đổi, nắm đấm trong tay lại siết chặt. "Tôi là người thích lo chuyện bao đồng nhất, đặc biệt ghét loại đàn ông phụ nữ bạc tình bạc nghĩa đó, nếu anh muốn báo thù, tôi có thể giúp anh." Người phụ nữ nhàn nhã nói.

Tần Trí Viễn lạnh lùng hừ một tiếng, không chút do dự từ chối: "Không cần, chuyện của tôi không cần người khác quản." Nếu chuyện như vậy mà còn phải nhờ người khác giúp, vậy thì ngay cả chính anh ta cũng sẽ coi thường mình.

Cái gì là của anh ta thì là của anh ta, anh ta sẽ dùng cách của mình để đoạt lại, không cần người khác xen vào, đặc biệt là loại phụ nữ không rõ lai lịch này, trên đời này đâu có chuyện tốt như vậy.

Anh ta đâu phải là đồ ngốc, có thể dễ dàng bị người ta lợi dụng. "Tần tiên sinh, đừng quá tự phụ, anh vừa rồi ngay cả sức phản kháng cũng không có." Người phụ nữ mỉa mai nói.

Tần Trí Viễn lập tức bị chạm vào chỗ đau, kích động nói: "Tôi nói lại lần nữa, chuyện của tôi không cần cô quản." "Tần tiên sinh, có những lúc đừng quá đánh giá cao sức mạnh của chính mình, phải biết đoàn kết lại.

Người đàn ông mà anh muốn đối phó đó là quân trưởng của quân khu A Thị, phía sau anh ta còn có cả Lục gia, thậm chí là một số mạng lưới quan hệ mà anh không nhìn thấy, anh có chắc với sức mạnh của chính mình có thể đoạt lại người mình yêu không?" Người phụ nữ nói dịu dàng, nhưng mỗi một từ lại khiến Tần Trí Viễn căn bản không thể phản bác. "Ồ, đúng rồi, quên không nói cho anh biết, thân phận của người phụ nữ mà anh yêu này cũng không hề tầm thường, Lan nhị thiếu mới là cha ruột của cô ấy, người đàn ông này hơn mười năm nay trên trường quốc tế lăn lộn như cá gặp nước, anh muốn phá hoại hôn nhân của con gái ông ấy, anh nghĩ người đàn ông đó sẽ đồng ý sao?" "Cô nói cái gì?" Tần Trí Viễn kinh ngạc nhìn người phụ nữ, anh ta thực ra cũng cảm thấy Tống Liên không phải mẹ ruột của Giang Mạn, đoán rằng cô có thể là con gái riêng của Giang Lâm Thành bên ngoài, nào ngờ Giang Lâm Thành cũng không phải cha ruột của cô, cha mẹ ruột của cô lại là người khác. "Tin hay không tùy anh, tin rằng không bao lâu nữa tin tức này sẽ được công bố, đến lúc đó anh sẽ biết lời tôi nói rốt cuộc là thật hay giả." "Vậy cũng không cần một người không rõ thân phận như cô phải bận tâm." "Thử dò xét tôi?

Haha, tôi là ai anh không cần biết, anh chỉ cần biết tôi là người đến giúp anh." "Trên người tôi không có gì để anh có thể lợi dụng, cô tránh xa tôi một chút." Tần Trí Viễn tâm phiền ý loạn nói. "Sao lại không chứ, ông ngoại anh cũng coi như một nhân vật lẫy lừng, ông ấy đang chờ anh đến kế thừa y bát của mình, chỉ cần anh tiếp quản sự nghiệp của ông ấy, trên người anh có rất nhiều thứ để chúng tôi lợi dụng." Người phụ nữ thẳng thắn nói.

Tần Trí Viễn có chút kinh hãi, người phụ nữ này vậy mà lại biết rõ chuyện của anh ta và Lục gia đến vậy, rốt cuộc cô ấy có lai lịch thế nào? "Đừng nhìn tôi như vậy, những gì tôi biết còn nhiều hơn anh tưởng tượng, cũng không cần đoán thân phận của tôi, nếu có một ngày chúng ta trở thành chiến hữu, có lẽ tôi sẽ cân nhắc nói cho anh biết." Người phụ nữ cao thâm khó lường nói. "Sẽ không có ngày đó đâu." Người phụ nữ khẽ cười, ném một tấm danh thiếp vào lòng Tần Trí Viễn: "Tần tiên sinh, đừng nói lời quá tuyệt tình, tin rằng sẽ có một ngày anh sẽ cầu xin hợp tác với tôi, tôi đang chờ ngày đó đến." Người phụ nữ nói xong, đứng dậy rời đi, nhanh chóng chui vào một chiếc xe màu đen khiêm tốn. "Chủ nhân, Tần Trí Viễn này tay không trói gà, tôi thấy không thành đại sự gì, đối với chúng ta cũng không có ích gì, chúng ta tại sao lại phải hợp tác với anh ta?" Một người đàn ông lái xe hỏi. "Yêu sâu đậm, hận thấu xương, mối tình đầu tốt đẹp của Giang Mạn trước đây sẽ không quay lại được nữa, để lại chỉ có một Tần Trí Viễn không từ thủ đoạn, anh ta vì muốn có được người phụ nữ mình yêu sẽ không ngừng thay đổi, anh ta sẽ trở nên mạnh mẽ, chúng ta chỉ cần chờ anh ta đến tìm chúng ta là được." "Chủ nhân anh minh." Người đàn ông cười nói.

Người phụ nữ thở dài u uẩn: "Đàn ông khi cứng rắn lên còn vượt xa sức tưởng tượng của chúng ta, còn đa biến hơn cả phụ nữ." Giang Mạn vừa về đến nhà liền nhận được tin nhắn của Hạ Tình và Cố Duyệt, đều là để chúc phúc cô, nhìn hai chữ Cố Duyệt, Giang Mạn nhất thời có chút cảm khái, nhớ lại chuyện Lục Minh đã nói.

Cô lắc đầu, vẫn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, trả lời một tin nhắn cho cô ấy. "Mạn Mạn, lại đây, ba có chuyện muốn nói với con." Giang Mạn đi đến, ngồi xuống bên cạnh Lan Hành Chi: "Ba ơi, ba muốn nói gì với con?" "Sắp tới ba sẽ tổ chức yến tiệc, rất nhiều thiệp mời đã gửi đi rồi, con có thể mời thêm một số đồng nghiệp và bạn bè của con, lát nữa con thống kê xong thì đưa tên cho Thành Vũ." "Ba, cần gì phải khoa trương thế, con biết ba là ba con, ba biết con là con gái ba là đủ rồi, còn tổ chức yến tiệc gì chứ, từ nhỏ con ghét nhất đến những nơi như thế này, gò bó lắm." "Không được, những chuyện khác ba đều có thể nghe lời con, nhưng chuyện này con nhất định phải nghe lời ba, hôm đó ba nhất định sẽ nắm tay con, tuyên bố với mọi người con là con gái ba.

Trước đây con toàn là khách đi dự, đương nhiên thấy gò bó, lần này con là chủ nhà, con muốn làm gì thì làm, không ai dám nói con nửa lời, con có thể lộ mặt một chút rồi đi về." Lan Hành Chi kiên trì.

Giang Mạn bĩu môi: "Ba cần nắm tay vợ ba nhất, chứ không phải con gái ba.

Chương 787

Không được, con nhất định phải để mẹ giới thiệu đối tượng cho ba, chuyện này không thể chậm trễ một khắc nào nữa, nhất định phải đưa vào lịch trình." "Mạn Mạn, con đừng hành hạ cái thân già này của ba nữa được không?" "Ba ơi, ba già đâu chứ, chỉ cần con công bố tin ba muốn tìm vợ, không chừng có bao nhiêu cô gái trẻ sẽ chạy đến bên ba." "Thôi đi, ba không thích 'trâu già gặm cỏ non', tìm một người vợ bằng tuổi con gái mình, ba nhìn thấy ghê." "Ba, ba không muốn tìm một người bình thường để trò chuyện cùng ba sao, con và Lục Minh đều có công việc, bình thường ít có thời gian ở bên ba, Nghiêu Nghiêu cũng phải đi học, ba ở nhà không có ai để nói chuyện." "Ba cũng mới rảnh mấy ngày nay thôi, ba bình thường cũng bận lắm, công ty của ba trải rộng toàn cầu, ba thấy con là đang ghét ba ở đây làm phiền cuộc sống nhỏ của con và Lục Minh." Lan Hành Chi ngang ngược nói. "Thôi được rồi, ba muốn sao thì sao đi." Giang Mạn chịu thua, cô thừa biết mình không thể nói lại được người ba này.

Thành Vũ lúc này đi đến, nói với Lan Hành Chi: "Chủ tịch, thiệp mời chúng ta gửi cho Phu nhân Kaisar đã bị từ chối, Phu nhân Kaisar nói bà ấy chưa bao giờ tham gia hoạt động như vậy." Sắc mặt Lan Hành Chi biến đổi, suýt tức điên nhảy dựng lên, "Cái gì?

Bị từ chối rồi?" "Vâng, thái độ của phu nhân Kaishe rất kiên quyết, chính bà ấy tự mình từ chối ạ." Thành Vũ cẩn thận từng li từng tí nói.

Tuy nhiên, trong lòng anh ta lại có chút đắc ý, đây là lần đầu tiên có người to gan từ chối đề nghị của chủ tịch như vậy, quả thực là hả hê. "Người phụ nữ này quả thực không biết tốt xấu, tôi mời cô ta là nể mặt cô ta, vậy mà cô ta dám từ chối tôi!" Khuôn mặt Lan Hành Chi nổi giận, bao nhiêu năm qua, chỉ có người cầu xin đến dự tiệc do ông tổ chức.

Những người ông mời thường là những ông lớn trong giới kinh doanh, những lời họ nói bâng quơ với nhau, chỉ cần người tinh ý nắm bắt được chút ít thôi cũng là tài sản khổng lồ.

Một nhà thiết kế như cô ta chưa bao giờ được mời, ông nể mặt vì cô ta là thần tượng của Giang Mạn, nên mới gửi thiệp mời, vậy mà cô ta lại không nể mặt chút nào.

Một nhà thiết kế mà cũng dám từ chối ông, đúng là quá không biết điều. "Gửi cho cô ta thêm một tấm nữa, tôi xem cô ta sẽ từ chối tôi bao nhiêu lần." Lan Hành Chi giận dữ nói.

Thành Vũ gật đầu, "Lát nữa tôi sẽ cho người đi làm." "Ba, nếu phu nhân Kaishe không muốn thì thôi đi, con nghe nói bà ấy không gặp ai cả, ba bắt bà ấy tham gia tiệc chẳng phải làm khó người khác sao?" Giang Mạn khuyên nhủ.

Tuy cô rất muốn gặp phu nhân Kaishe, nhưng cũng không thể dùng cách này để ép buộc người khác, thật không hay chút nào. "Không được, ba đã hứa với con thì nhất định phải làm được." Con gái có chút nguyện vọng nhỏ bé này mà ông còn không làm được, thì còn ra thể thống gì nữa, quá làm tổn hại hình tượng của ông rồi.

Ông đã rất sảng khoái đồng ý trước đó. "Ba, ba thông cảm cho người ta đi, Nghiêu Nghiêu còn nói có thể bà ấy bị thương ở mặt, ba bắt bà ấy đến dự tiệc chẳng phải là vạch vết thương của người ta sao?" "Mạn Mạn, ba tự có cách, con không cần lo.

Thành Vũ, gây áp lực cho họ một chút." Lan Hành Chi tự mình nói.

Giang Mạn căn bản không khuyên nổi, đành chịu thua.

Tại khách sạn lớn Minh Châu.

Phu nhân Kaishe nhận được điện thoại từ trợ lý Peter ở Pháp.

Lần này bà đến thành phố A không mang theo trợ lý. "Phu nhân, nghe nói bà đã từ chối một thiệp mời?" "Từ chối rồi, tôi vốn dĩ không tham gia những hoạt động kiểu này, có phải cậu đã tiết lộ cách liên lạc của tôi không?" Nam Tịch có chút tức giận nói.

Trợ lý này của bà luôn rất linh hoạt, chính vì vậy bà mới hợp tác với anh ta bao nhiêu năm nay, nhưng sao hôm nay đột nhiên lại mất tỉnh táo thế. "Phu nhân, là tôi nói cho họ biết, tôi không thể chịu nổi áp lực nữa rồi." "Sau này cậu đừng tiết lộ cách liên lạc của tôi nữa, có lần thứ hai, hợp đồng giữa chúng ta sẽ chấm dứt." Phu nhân Kaishe lạnh lùng nói. "Phu nhân, bà bớt giận, bà nghe tôi giải thích." Peter lập tức xin lỗi.

Đây là một bậc thầy trong giới thiết kế thời trang, nhờ có bà mà mấy năm nay giá trị của anh ta cũng tăng vọt theo.

Nếu mất đi cây đại thụ này, anh ta biết kiếm sống ở đâu. "Vậy cậu nói rõ cho tôi nghe xem." Nam Tịch nói. "Phu nhân, tôi biết nỗi khổ của bà, những hoạt động trước đây tôi đều có thể đỡ thay bà, nhưng lần này tôi thật sự bó tay rồi.

Chúng ta có thể tách biệt với thế giới bên ngoài, không giao lưu với ai, nhưng chỉ cần muốn lăn lộn trong giới thì kiểu gì cũng có những lúc bất khả kháng." Trợ lý sắp khóc rồi, lần này anh ta thật sự không thể chống đỡ nổi, nếu không cũng sẽ không làm chuyện trái ý muốn như vậy.

Cũng không biết đối phương rốt cuộc có ý đồ gì, mà lại làm khó họ đến mức này.

Nam Tịch trầm ngâm một lát, cau mày nói: "Nếu tôi không đi thì hậu quả sẽ thế nào?" "Nếu bà không đi, e rằng chúng ta sau này không thể lăn lộn trong giới thời trang nữa.

Người đó chỉ cần nói một câu thôi, chúng ta chắc chắn sẽ bị phong sát.

Đối với người đàn ông đó, khiến một công ty phá sản cũng là chuyện dễ như trở bàn tay, đừng nói gì đến một studio như chúng ta, danh tiếng có lớn đến mấy cũng không thể chống lại người ta được." "Cậu không thấy chuyện này có gì đó kỳ lạ sao?

Chuyện tôi không tham gia hoạt động thì rất nhiều người đều biết, lần này lại đích danh muốn tôi tham gia." Nam Tịch chỉ cảm thấy quá bất thường. "Phu nhân, bà yên tâm, tôi nhất định sẽ giao tiếp tốt với đối phương, nhưng lần sau người ta gửi thiệp mời đến, bà tuyệt đối đừng từ chối quá dứt khoát, nếu không chúng ta sau này thật sự sẽ khó đi từng bước." Trợ lý nói với giọng thành khẩn, gần như tan nát cõi lòng.

Anh ta cũng rất bất lực với phu nhân Kaishe, không nghi ngờ gì nữa, đây là một người phụ nữ rất tài năng, nhưng lại quá thanh cao, may mà tài năng của bà khiến người khác sẵn lòng bao dung.

Bao nhiêu năm nay nếu không có anh ta xoay sở mọi chuyện, bà chắc chắn sẽ không có được danh tiếng lớn như vậy.

Đúng lúc này, Jim lại mang một tấm thiệp mời khác vào, "Mẹ, đối phương lại gửi thiệp mời đến rồi." "Lại nữa, đúng là không chịu bỏ cuộc.

Nói với họ, tôi thật sự sẽ không tham dự, họ muốn làm gì thì tùy." Nam Tịch giận dữ nói.

Peter ở đầu dây bên kia nghe thấy lời Jim nói, vội vàng ngăn lại: "Phu nhân, bà đừng kích động, đừng từ chối thẳng thừng như vậy.

Tôi sẽ liên lạc lại với bên kia, tôi sẽ trình bày tình hình của bà cho họ nghe, nhưng chúng ta không thể quá trực tiếp.

Bà nhất định phải kiềm chế, bao nhiêu năm chúng ta cố gắng không thể vì thế mà đổ sông đổ bể được." Nam Tịch suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn chọn thỏa hiệp.

Nửa đời người này bà đã trải qua quá nhiều sự ấm lạnh của tình người, cũng mất đi quá nhiều thứ, điều duy nhất còn lại là sở thích của bản thân, cũng chính là sở thích này đã giúp bà khó khăn sống qua ngày.

Bà tự nhiên không thể trơ mắt nhìn sự nghiệp bị hủy hoại. "Được rồi, vậy cậu hãy nói chuyện kỹ với bên đó, tôi thật sự không muốn tham gia hoạt động như vậy." Cúp điện thoại, Nam Tịch đau đầu vô cùng.

Chuyện này trước đây thực ra cũng từng gặp phải, nhưng vì danh tiếng và uy tín của bà ở đó, mỗi lần Peter đều trực tiếp từ chối thẳng thừng.

Chương 788

Tuy có một số người mắng bà thanh cao, nhưng bà cũng luôn sống như vậy.

Dần dần, những hoạt động này đều không mời bà nữa, mọi việc của bà đều giao cho Peter xử lý.

Giờ đột nhiên lại xảy ra chuyện thế này, thật đúng là khó mà tin được. "Mẹ, mẹ lại khó chịu rồi sao?" Jim lo lắng nói.

Đến thành phố A được mấy ngày ngắn ngủi, gặp phải đủ thứ chuyện lộn xộn, cơ thể mẹ dường như còn tệ hơn lúc ở Pháp.

Nam Tịch lắc đầu, "Không sao, chỉ là hơi đau đầu thôi." Jim đỡ Nam Tịch nằm xuống, Nam Tịch cười nói: "Jim, tối nay bảo khách sạn chuẩn bị lẩu nhỏ cho chúng ta, thời tiết này ăn lẩu là vừa." "Mẹ, cơ thể mẹ có ăn được đồ cay nóng như vậy không?

Trưa nay không phải vừa ăn đồ Tứ Xuyên rồi sao?" "Tôi ăn lẩu nước trong không được sao?" "Được ạ, mẹ, con sẽ bảo người đi chuẩn bị." Jim sảng khoái đáp lời.

Một lát sau, điện thoại của Peter lại gọi đến, lần này rõ ràng mang theo vài phần vui mừng, "Phu nhân, tôi đã hỏi rõ rồi, bà đừng lo lắng quá.

Con gái của chủ nhân bữa tiệc cũng là học thiết kế, vẫn luôn rất ngưỡng mộ bà, muốn nhờ bà chỉ dẫn một chút, cho nên đối phương mới cực lực mời.

Tôi đã nói về tình hình của bà, đối phương nói có thể sắp xếp cho hai người gặp nhau trong phòng, bà không cần phải ra dự tiệc." "Muốn tôi chỉ dẫn?" "Vâng, đối phương nói vậy đó.

Phu nhân, tôi biết bà vốn không thích chỉ điểm người khác, nhưng lần này thật sự phải để bà chịu chút thiệt thòi rồi.

Jim có thể ở bên cạnh bà, nên bà không cần lo lắng đâu." Nam Tịch chỉ đành gật đầu đồng ý, có con trai ở bên cạnh, bà vẫn cảm thấy khá an toàn.

Peter cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng thuyết phục được rồi, nếu không con đường phía trước sẽ rắc rối lắm.

Bên này, Thành Vũ kể lại câu trả lời vừa nhận được cho Lan Hành Chi.

Khuôn mặt Lan Hành Chi lập tức nở nụ cười, người có thanh cao đến mấy trước mặt ông cũng phải khuất phục. "Mạn Mạn bảo bối, ba đã làm được điều ba hứa với con rồi.

Lúc dự tiệc ba sẽ sắp xếp cho con gặp phu nhân Kaishe, đến lúc đó con có vấn đề gì cứ hỏi thoải mái." Mắt Giang Mạn sáng lên, "Thật sao?" "Đương nhiên, ba đây ra tay, có chuyện gì mà ba không giải quyết được chứ." Lan Hành Chi cười nói. "Cảm ơn ba." "Con gái vui là được." Lục Nghiêu ngồi một bên bĩu môi, mẹ và ông đẹp trai này đúng là sến sẩm quá, không thể chịu nổi. "À này, Mạn Mạn, ba có một yêu cầu." "Ba cứ nói đi, con có thể làm được nhất định sẽ cố gắng hết sức." "Con đã thiết kế quần áo cho Lục Minh và Nghiêu Nghiêu rồi, có phải cũng nên thiết kế cho ba một bộ không?

Ba chưa bao giờ mặc quần áo do chính tay con gái mình thiết kế cả." Ngày xưa, Nam Tịch lúc hứng lên từng nói sẽ thiết kế quần áo cho ông khi thành nhà thiết kế.

Ai ngờ, ước mơ của bà còn chưa kịp thực hiện đã tan biến.

May mắn thay, con gái đã kế thừa y bát của bà.

Không đợi được vợ may đồ, con gái có thể thay thế. "Ba, cái này có gì khó đâu, chỉ là con không giỏi đồ nam, đồ con làm có thể không bằng những bộ ba đang mặc đâu, đến lúc đó có thể sẽ làm giảm phong thái và đẳng cấp của ba đấy." Cô đã sớm nhận ra, những bộ quần áo mà ba mình đang mặc đều là hàng đặt may thủ công tinh xảo, không biết xuất phát từ tay của vị đại sư nào.

Bất kể là kiểu cắt may hay thiết kế, mỗi chi tiết đều hoàn mỹ, trình độ của cô bây giờ còn kém xa. "Già rồi thì cần gì phong thái nữa, thoải mái là được." Lan Hành Chi nói một cách phóng khoáng.

Lục Nghiêu khẽ hừ một tiếng, ông ngoại này nói còn hay hơn hát, trước mặt mẹ thì hoàn toàn biến thành một bộ dạng khác.

Thành Vũ cũng không nhịn được mà ho nhẹ một tiếng che miệng, người làm cha mà cưng chiều con gái đến mức này cũng thật là đỉnh.

Để nâng đỡ con gái mình mà cái gì cũng không quan tâm nữa rồi.

Ký ức sâu sắc nhất là hồi mới làm trợ lý cho ông ấy, anh ta vì phối đồ không tốt, chỉ là màu cà vạt không hợp ý ông ấy thôi mà bị phạt tiền thưởng một năm.

Năm đó anh ta suýt nữa thì không có gì mà ăn.

Sau này anh ta bàn bạc với các trợ lý khác, mọi người đều thấy không có vấn đề gì, chỉ là ai đó quá soi mói mà thôi.

Giờ thì hay rồi, có con gái rồi đến cả phong thái cũng không cần nữa.

Lời này hoàn toàn không giống như lời ông ấy có thể nói ra, đúng là lại một lần nữa làm mới nhận thức của anh ta. "Hơn nữa, người khác thiết kế có hoàn mỹ đến mấy thì làm sao sánh bằng đồ con gái nhà mình thiết kế.

Cứ quyết định thế nhé, sau này quần áo của ba con bao thầu hết." Lan Hành Chi cười nói. "Vì ba không ngại, vậy cứ thế quyết định đi."

Giang Mạn cũng vui vẻ thiết kế quần áo cho ba mình. "Ừm, tuy thời gian hơi gấp, nhưng ba hy vọng đến lúc dự tiệc có thể mặc bộ vest con thiết kế, như vậy được không?" Giang Mạn mỉm cười, "Không vấn đề gì, con cũng từng tiếp xúc với vest rồi, cũng không khó đến thế.

Tối nay con sẽ bắt tay vào thiết kế, đến lúc dự tiệc là kịp." Thoáng cái đã đến lúc tiệc tối.

Lan Hành Chi từ sớm đã thay bộ vest do Giang Mạn thiết kế, nhìn mình trong gương, ông hài lòng vô cùng. "Mạn Mạn, lại đây thắt cà vạt cho ba." Giang Mạn dở khóc dở cười, ba mình đúng là đủ kiểu cách, dường như một khắc cũng không thể rời xa cô, rất hưởng thụ sự phục vụ của cô. "Ba, chân của ba có ổn không?

Tối nay có thể sẽ phải đứng rất lâu đấy." "Cứ yên tâm đi, không sao đâu, đứng một lát không thành vấn đề." Giang Mạn yên tâm gật đầu, cố hết sức nhón gót, "Ba, ba cúi đầu xuống một chút đi, con không với tới." Lan Hành Chi mặt đầy ý cười, hơi cúi đầu xuống, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của con gái, tâm trạng càng đẹp không tả xiết.

Giang Mạn không khỏi thầm nghĩ, đã là người ngoài năm mươi tuổi rồi, rất nhiều người ở tuổi này lưng ít nhiều cũng sẽ hơi còng, nhưng ba cô thì hay thật, dường như vẫn còn ở độ tuổi thanh xuân, khí phách ngời ngời.

Nhìn gần da dẻ cũng chẳng có tỳ vết gì, chỉ là khóe mắt hơi có vài nếp nhăn.

Hai người họ đứng cạnh nhau, thật sự không giống cha con chút nào.

Chương 789

"Xong rồi ạ, ba." Giang Mạn cười nói. "Con gái bảo bối ngoan quá." Lan Hành Chi xoa đầu Giang Mạn.

Cuộc sống như thế này trước đây ông chưa từng dám mơ tới, có con gái thắt cà vạt cho, lại có cháu ngoại nhỏ ngày ngày chọc ông vui.

Giờ đây mỗi sáng tỉnh dậy, ông đều tự nhéo mình một cái, cảm thấy đau mới dám tin tất cả những điều này là thật.

Ông bây giờ đang sống cùng con gái.

Mặt Giang Mạn đỏ bừng, khẽ giải thích: "Ba, con không phải trẻ con nữa, đừng nói con ngoan nữa, kẻo bị Nghiêu Nghiêu cười cho đấy." Lan Hành Chi nhìn Lục Nghiêu trong bộ lễ phục đuôi tôm.

Tiểu gia hỏa được Giang Mạn chăm chút ăn diện, trông vừa đáng yêu vừa dễ thương. "Nghiêu Nghiêu bảo bối, con có cười nhạo mẹ con không?" Lục Nghiêu phối hợp lắc đầu, cười hì hì nói: "Không ạ, con là bảo bối nhỏ của ông ngoại, mẹ là bảo bối lớn, chúng ta đều là bảo bối mà." "Thôi được rồi, không nói với hai người nữa, đã chăm sóc hai người xong rồi, ba còn chưa sửa soạn xong nữa.

Ba về phòng thay đồ đây." Giang Mạn bước vào phòng, Lục Minh đang thay quần áo.

Hầu như chỉ một cái liếc mắt, cô đã thấy rõ cơ bụng săn chắc và đường nhân ngư của anh.

Từ trên xuống dưới thật sự không có một chút mỡ thừa nào, hoàn hảo đến khó tin.

Gò má nhỏ của cô không khỏi đỏ ửng, có chút khó khăn nuốt nước bọt.

Vóc dáng của chồng mình đúng là quá đẹp.

Kể từ khi kết hôn, cô đã tăng vài cân, còn anh thì hay thật, chẳng thay đổi chút nào, cân nặng vẫn luôn giữ nguyên.

Giang Mạn bất giác sờ bụng mình, rồi nhìn Lục Minh, càng thêm ghen tị và hâm mộ.

Lục Minh tự nhiên thấy vẻ mặt có chút đắm chìm của cô, trêu chọc nói: "Mạn Mạn, đang nhìn gì thế?" Giang Mạn ho khan một tiếng, không vui nói: "Chẳng nhìn gì cả, mau nhanh chóng mặc quần áo vào đi.

Thay đồ mà cứ lề mề, lát nữa ba lại hối chúng ta đấy." "Mặc bộ vest này lên người, cứ cảm thấy kỳ cục thế nào ấy." Lục Minh có chút bất đắc dĩ nói.

Anh đã quen mặc quân phục, đối với vest thì thật sự không kiểm soát được. "Sao lại kỳ cục được, dáng người anh đâu có kén chọn quần áo.

Cho dù mặc đồ chợ Taobao lên người cũng sẽ khiến người ta cảm thấy rất sang trọng." Giang Mạn dùng sức chọc vài cái vào ngực anh. "Có tốt đến thế sao?" "Đương nhiên." Chậm rãi nhận ra mình bị Lục Minh trêu chọc, Giang Mạn lườm anh một cái, rồi giúp anh cài khuy áo, nghĩ nghĩ không thắt cà vạt cho anh, "Được rồi, cứ thế này đi." "Không thắt cà vạt sao?" "Anh không hợp thắt cà vạt, cứ thế này đi." Vốn dĩ khuôn mặt đã đủ nghiêm túc rồi, thắt cà vạt vào lại càng thêm cứng nhắc, không đẹp.

Cứ tùy tính như thế này sẽ tốt hơn.

Vợ là nhà thiết kế, điểm này Lục Minh tuyệt đối tin tưởng con mắt của cô, "Được, vậy cứ thế này." Lễ phục là Lan Hành Chi đã cho người chuẩn bị sẵn từ trước.

Giang Mạn vừa định thay đồ, thì phát hiện Lục Minh không đi ra ngoài, mà cứ như một vị thần giữ cửa đứng bên cạnh, "Lục Minh, sao anh vẫn chưa ra ngoài?" "Anh ở lại đây giúp em." "Ai cần anh giúp, em thấy anh là ở lại để giở trò lưu manh thì có.

Mau ra ngoài đi!" Giang Mạn đẩy Lục Minh. "Em này, đã là vợ chồng già rồi mà còn ngại ngùng.

Được rồi, anh ra ngoài, em có cần gì thì gọi anh." Trời đất chứng giám, anh thật sự ở lại để giúp, tuyệt đối không có ý đồ gì khác. "Khoan đã, anh vẫn đừng ra ngoài vội, lát nữa giúp em kéo khóa." Lục Minh bật cười, hai người lề mề mất 20 phút mới ra.

Lan Hành Chi đã đợi có chút sốt ruột, nhưng vừa nhìn thấy cô con gái thanh lệ thoát tục của mình, tâm trạng lập tức trở nên tốt đẹp.

Chiếc lễ phục màu xanh lam nhạt tôn lên làn da trắng nõn của cô, tràn đầy khí chất tiên nữ, nhưng thiết kế cổ chữ V sâu lại tăng thêm vài phần gợi cảm nhẹ nhàng.

Lục Nghiêu vỗ vỗ tay nhỏ, "Mẹ thật xinh đẹp." "Không tệ, con gái bảo bối rất xinh đẹp." Mặt Giang Mạn đỏ ửng, Lan Hành Chi hướng cô khoác tay.

Giang Mạn nhìn một cái, trực tiếp tiến lên khoác tay Lan Hành Chi.

Lục Minh hơi cau mày, Giang Mạn trấn an mỉm cười với anh.

Lục Minh chỉ đành đi nắm tay tiểu gia hỏa, tiểu gia hỏa bĩu môi, nắm tay ba ba.

Khi cả nhà ba người đến địa điểm tiệc tối, có nhân viên đang đứng ở cửa kiểm tra thiệp mời của khách.

Thấy họ xuống xe, lập tức vội vàng chạy tới, "Chủ tịch, mời đi lối này, bên trong đã chuẩn bị sẵn sàng rồi." Lan Hành Chi gật đầu, đi vào bên trong.

Cả khách sạn lớn Minh Châu tối nay từ chối tiếp đón khách khác, chỉ tập trung tổ chức tiệc, bố trí lộng lẫy xa hoa, thể hiện rõ khí chất sang trọng.

Khách khứa đã gần như tề tựu.

Vài người họ vừa xuất hiện lập tức trở thành tâm điểm của mọi người, một đám người tiến lên chào hỏi Lan Hành Chi.

Một số người có mặt ở đây thời trẻ từng giao thiệp với Lan Hành Chi.

Khi nhận được thiệp mời, họ đã tìm hiểu rõ người đàn ông được đồn thổi thần kỳ trên trường quốc tế chính là nhị thiếu nhà họ Lan năm xưa. "Chủ tịch Lan, hoan nghênh ông trở về." "Chủ tịch Lan, hoan nghênh." Lan Hành Chi tối nay tâm tình rất tốt, khẽ gật đầu, "Cảm ơn." "Đây là tiểu thư đúng không, thật giống như đúc từ khuôn của ngài vậy." "Vest của chủ tịch Lan hôm nay rất đẹp, đây là đặt may ở đâu vậy, ở thành phố A dường như không có kiểu vest như thế này, rất độc đáo." Nhóm người này đều là những kẻ khôn khéo, biết Giang Mạn là một nhà thiết kế, Lan Hành Chi lại cưng chiều con gái này, nên đề tài tự nhiên phải xoay quanh trang phục.

Ba mặc đồ, chắc chắn phải tham khảo ý kiến con gái.

Người mở lời là một người đàn ông đã lớn tuổi, ánh mắt tinh anh, vừa nhìn đã biết là người thông minh.

Vô nghĩa, sao lại không độc đáo được?

Đây là do chính tay con gái tôi thiết kế, tràn đầy tình yêu thương nồng đậm.

Chương 790

Con gái của các người có bản lĩnh này không?

Đây là thiết kế quần áo đó, chắc là chẳng mấy ai có con gái có tài năng này đâu.

Lan Hành Chi trong lòng vui như mở cờ, nhưng lại không biểu lộ quá rõ ràng, giơ ngón cái lên, "Có mắt nhìn đấy, đây là do chính con gái tôi thiết kế." Giọng điệu bình thản, nhưng ý tự hào trong đó thì làm sao che giấu được. "Hèn chi tôi vừa nhìn đã cảm thấy bất thường, hóa ra là tác phẩm của tiểu thư.

Cuộc thi của tiểu thư chúng tôi đều xem rồi, thật sự rất lợi hại, đã lọt vào chung kết rồi." Người đàn ông tiếp tục nói. "Không biết sau này nếu chúng tôi có nhu cầu, có thể phiền tiểu thư thiết kế quần áo giúp chúng tôi không?" Giang Mạn ngẩn ra một lát, rồi gật đầu, "Đương nhiên có thể." "Không biết quý công ty là công ty nào?

Tôi rất thích hợp tác với người có mắt nhìn như vậy." Lan Hành Chi rất hài lòng với người đang nói chuyện. "Chúng tôi là Hâm Nghiệp Bách Hóa." Lan Hành Chi gật đầu.

Có người đã nắm bắt được tính tình của Lan Hành Chi, những người khác càng ra sức nịnh nọt.

Nhất thời, đủ loại lời khen ngợi liên tiếp tuôn ra, có khen Giang Mạn, có khen Lục Minh, có khen Lục Nghiêu.

Giang Mạn cảm thấy có chút không chịu nổi, những người này thật sự quá khéo nói.

Điều bất lực hơn là, Lan Hành Chi mỗi lần đều phải nhấn mạnh với người ta rằng bộ quần áo trên người ông là do cô thiết kế.

Giang Mạn thật muốn che mặt, cô rất rõ trình độ của mình, so với những tác phẩm của các danh gia thật sự còn có khoảng cách rất lớn.

Nhưng nhìn ba mình vui vẻ như vậy, cô cũng chỉ đành luôn phối hợp mỉm cười, cuối cùng cười đến cứng cả miệng.

Lan Hành Chi vừa thấy dáng vẻ của con gái liền biết cô đang lúng túng, nói: "Mạn Mạn, con đi phòng 403 gặp phu nhân Kaishe trước đi.

Lát nữa khi cần con ra mặt, ba sẽ bảo Thành Vũ đến gọi con." "Mẹ, con cũng muốn đi với mẹ, lần trước con đã gặp bà xinh đẹp rồi, con muốn đi gặp bà ấy nữa." Lục Nghiêu cũng chen vào nói. "Được rồi, vậy con và Nghiêu Nghiêu đi tìm người đi.

A Minh, con cũng có thể lên phòng nghỉ ở tầng 4 nghỉ ngơi." Lan Hành Chi tâm tình tốt, cũng biết nghĩ cho người khác, biết Lục Minh cũng không thích những trường hợp như thế này. "Vâng, ba." Cả nhà ba người lên tầng bốn.

Lục Minh đi vào phòng nghỉ, Giang Mạn căng thẳng nắm tay Lục Nghiêu.

Lục Nghiêu thì lại rất tự nhiên, nhẹ nhàng gõ cửa, "Bà xinh đẹp ơi, cháu là Nghiêu Nghiêu, bà mở cửa đi ạ." Người mở cửa là Jim.

Jim nhìn thấy Giang Mạn dắt Lục Nghiêu, ngẩn ra một lát, "Cô Giang, con gái của chủ nhân bữa tiệc là cô sao?" Giang Mạn hoàn hồn, "Thầy Jim, đã lâu không gặp, rất xin lỗi vì đã làm phiền mọi người." Jim có chút bối rối.

Anh biết người hôm đó đuổi theo mẹ mình là ba của Giang Mạn.

Vậy có nghĩa là mẹ anh không muốn tiếp xúc với gia đình này.

Không ngờ lại nhanh chóng gặp mặt nữa rồi.

Vẻ mặt Jim hiện lên sự do dự, không biết có nên cho họ vào hay không.

Nhưng anh còn chưa lên tiếng, tiểu gia hỏa đã chạy vào phòng rồi.

Nam Tịch không muốn người khác nhìn thấy dung mạo của mình, bà bọc kín mít cả người.

Nhìn thấy tiểu gia hỏa chạy vào, bà ngẩn ra một lát.

Lục Nghiêu lanh lảnh gọi: "Bà xinh đẹp." Dòng suy nghĩ của Nam Tịch hoàn toàn bị dáng vẻ đáng yêu của tiểu gia hỏa làm gián đoạn.

Bà nhất thời quên mất việc suy nghĩ vì sao tiểu gia hỏa lại xuất hiện ở đây, cúi người xoa đầu cậu bé, gọi: "Nghiêu Nghiêu." "Trí nhớ của bà tốt thật, cháu chính là Nghiêu Nghiêu." Đứa bé đã vào rồi, Jim cũng chỉ đành để Giang Mạn đi vào.

Ngừng một lát, Nam Tịch hỏi: "Cô đến cùng ai?" "Cháu đến cùng mẹ cháu, mẹ cháu rất thích bà, nên ông ngoại sắp xếp cho chúng cháu gặp bà." Lục Nghiêu nói.

Sắc mặt Nam Tịch trắng bệch, nhớ đến khuôn mặt giống hệt Lan Hành Chi, "Mẹ cháu đến rồi sao?" Đúng lúc này, Giang Mạn kịp thời mở lời.

Chỉ nghe thấy cô bình thản chào hỏi, "Đại sư Kaishe, xin chào, tôi là Giang Mạn, tôi rất thích những thiết kế của bà." "Cô họ Giang?" Nam Tịch bản năng hỏi.

Bà là một người cuồng thiết kế, không quan tâm tên của thí sinh, chỉ chú ý đến tác phẩm.

Bà biết đến thiết kế của cô, nhưng không biết tên cô.

Ngay cả diện mạo của cô, cũng là tình cờ nhìn thấy.

Con gái của Lan Hành Chi vậy mà không họ Lan, lại họ Giang, chuyện này là sao?

Giang Mạn không biết vì sao phu nhân Kaishe lại hỏi như vậy, thành thật gật đầu. "Vậy chủ nhân bữa tiệc này có quan hệ gì với cô?" Nam Tịch đã có chút nghi ngờ, nhưng vẫn không nhịn được hỏi.

Chẳng lẽ lại trùng hợp đến vậy, người tổ chức bữa tiệc lại là Lan Hành Chi.

Bà mới đến thành phố A chưa được bao lâu, vậy mà đã lần thứ hai đụng mặt, hơn nữa lần này ông ta còn gây khó dễ cho bà. "Là ba tôi, xin lỗi đã để bà gặp tôi theo cách này." "Cô theo họ mẹ sao?

Vì sao không mang họ giống ba?" Giang Mạn khựng lại một chút, Nam Tịch lập tức nói: "Xin lỗi, tôi không có ý định tò mò chuyện riêng tư của cô, chỉ là hơi tò mò thôi.

Tôi nhớ chủ nhân bữa tiệc hình như họ Lan." "Không sao đâu, chuyện gia đình tôi có chút phức tạp, tôi không biết phải giải thích với bà thế nào." Với cô, phu nhân Kaishe chỉ là thần tượng, không thân thiết, cô không quen dễ dàng kể chuyện nhà mình cho người khác nghe.

Lời này lọt vào tai Nam Tịch lại mang một ý nghĩa khác.

Chương 791

Phức tạp, không nghi ngờ gì, nhà họ Lan chắc chắn rất phức tạp, nếu không ngày xưa bà cũng sẽ không rơi vào kết cục như vậy.

Bà lão kia có ham muốn kiểm soát quá mạnh, bất kể Lan Hành Chi ở bên ai, nếu không vừa ý bà ta, e rằng đều không nhận được sự ủng hộ.

Mà Lan Hành Chi cũng không phải là người sẵn lòng để người khác sắp đặt, e rằng con đường hôn nhân của ông và người vợ thứ hai cũng sẽ không quá suôn sẻ.

Nếu không, khi cô gái trước mặt nhắc đến sẽ không có vẻ mặt phức tạp như vậy.

Thấy Giang Mạn không muốn nói, Nam Tịch không hỏi nữa, chỉ là nhất thời đầu có chút đau, cơ thể theo đó hơi loạng choạng.

Jim giật mình, lập tức tiến lên đỡ bà, "Mẹ, mẹ không sao chứ?" "Phu nhân, cơ thể bà không sao chứ?" Giang Mạn không biết vì sao, nhìn thấy phu nhân Kaishe như vậy, không kìm được muốn quan tâm bà.

Dường như đó là một bản năng tiềm thức.

Trực giác mách bảo cô, đây nhất định là một người phụ nữ có nhiều câu chuyện.

Nhìn dáng vẻ này, cơ thể bà thật sự rất yếu.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà lại khiến bà tàn tạ đến mức này.

Nam Tịch lắc đầu, "Không sao, tôi đều là bệnh cũ rồi." Nhìn dáng vẻ suy yếu của phu nhân Kaishe, Giang Mạn thật sự cảm thấy rất ngại, mở lời giải thích: "Rất xin lỗi vì đã đến làm phiền bà.

Ba tôi cũng vì muốn thỏa mãn nguyện vọng của tôi nên mới làm như vậy.

Ông ấy tính tình cổ quái, chuyện muốn làm thì nhất định sẽ làm cho bằng được.

Nhưng ông ấy tuyệt đối không có ý bất kính với bà đâu, mong bà đừng để trong lòng." Cách đối nhân xử thế của Giang Mạn hoàn toàn khác với những gì Nam Tịch tưởng tượng.

Bà cứ nghĩ mình sắp đối mặt với một tiểu thư ngang ngược vô lễ, bởi vì ấn tượng trước đó của bà về chủ nhân bữa tiệc là một người mạnh mẽ ngang tàng.

Không ngờ cô lại là người hiểu chuyện và khiêm tốn như vậy, trách gì có thể sinh ra đứa bé Nghiêu Nghiêu đáng yêu đến thế.

Về phần tính khí của Lan Hành Chi, bà lại càng rõ hơn ai hết.

Với gia thế hiển hách như vậy, lại thêm tuổi trẻ đắc chí, ông ấy vốn kiêu ngạo bất kham, quả thực là người thích áp đặt, không cho phép ai làm trái ý mình. "Không sao, cơ thể tôi vẫn còn chịu đựng được." "Cảm ơn phu nhân đã thông cảm." Đối mặt với khuôn mặt giống Lan Hành Chi như đúc, Nam Tịch chỉ cảm thấy ngay cả hơi thở cũng dồn dập hơn vài phần.

Bà hít sâu một hơi, buộc mình phải bình tĩnh lại, không nghĩ đến người trước mặt này là con của Lan Hành Chi và người phụ nữ khác, chỉ xem cô như một nhà thiết kế bình thường, "Thời gian quá ngắn, tôi có thể không chỉ dẫn cho cô được nhiều, chúng ta cứ ngồi xuống trò chuyện đi." Lục Nghiêu lập tức ân cần rót cho Nam Tịch một cốc nước, "Bà xinh đẹp, bà uống chút nước ấm cho ấm người, trời lạnh rồi, nhất định phải bảo trọng cơ thể ạ." Như vậy mới có thể chỉ dẫn thêm cho mẹ cháu một chút.

Nam Tịch nhận lấy, quay sang Giang Mạn nói: "Cô đã sinh một cậu con trai rất hiểu chuyện." "Con trai tôi quả thực khá hiểu chuyện, tuổi còn nhỏ nhưng trong lòng đặc biệt có chủ kiến." Nhắc đến con trai, Giang Mạn cũng không tiếc lời khen ngợi vài câu.

Nam Tịch gật đầu, "Cô Giang, bản phác thảo thiết kế của cô tôi đã xem qua rồi, ý tưởng rất hay, chỉ là việc xử lý một số chi tiết còn thiếu chút kinh nghiệm.

Cô chắc không phải xuất thân chính quy nhỉ?" Giang Mạn khẽ cười, nụ cười này càng khiến trong đầu Nam Tịch hiện lên khuôn mặt của Lan Hành Chi.

Hồi trẻ, điều bà chịu không nổi nhất chính là nụ cười của Lan Hành Chi, nó có một sức quyến rũ khiến mọi thứ xung quanh đều lu mờ.

Khi ấy, bà luôn bá đạo vòng tay qua cổ anh, cảnh cáo anh tuyệt đối không được cười khi đối mặt với phụ nữ, nếu không thì cứ chờ xem.

Mỗi khi ấy, anh luôn rất vô lại nói, vậy thì xem cô sẽ đền bù cho anh thế nào.

Chết tiệt, sao bà lại nghĩ đến người đàn ông đó nữa rồi.

Có những người là như vậy, bất kể bao nhiêu năm tháng trôi qua, vẫn là một lời nguyền, khiến người ta không thể nào thoát ra được. "Tôi vốn dĩ học thiết kế thời trang, nhưng chưa học được bao lâu thì đã bỏ học, việc học cũng bị gián đoạn." Giang Mạn nói.

Nói xong, cô lại phát hiện phu nhân Kaishe đang nhìn chằm chằm vào một chỗ nào đó một cách đờ đẫn, dường như đang thất thần, không biết đang nghĩ gì, vẻ mặt vừa phức tạp vừa kỳ lạ. "Phu nhân." Jim khẽ vỗ vai Nam Tịch, nhắc nhở: "Mẹ, cô Giang đang nói chuyện với mẹ." Nam Tịch lúc này mới phản ứng lại, cười nói: "Xin lỗi, tôi vừa nãy nghĩ đến chuyện khác, cô nói gì vậy?" Giang Mạn lại lặp lại lời vừa nãy.

Nam Tịch không để bụng nói: "Đó không phải là vấn đề lớn gì cả, có thể bù đắp được.

Nhưng cũng không cần quá câu nệ, có những lúc học nhiều thứ chuyên nghiệp quá, ngược lại sẽ ảnh hưởng đến sự sáng tạo của cô.

Theo tôi, trạng thái của cô như vậy là rất tốt, không cần quá bận tâm." Lời này với những gì Jim từng nói với cô cũng không khác mấy.

Giang Mạn thấy phu nhân Kaishe không tập trung, tình trạng sức khỏe cũng không tốt lắm, liền hỏi: "Phu nhân, nếu bà mệt thì đợi khi nào cơ thể bà tốt hơn một chút, tôi sẽ đến thăm bà sau.

Hôm nay bà cứ nghỉ ngơi trước đi." Nam Tịch xua tay, "Không sao, cơ thể tôi mấy chục năm nay vẫn luôn như vậy, không khá hơn được đâu.

Hai ngày nữa tôi sẽ về Pháp rồi, đợi đến lúc các cô thi chung kết mới quay lại.

Hôm nay chúng ta có thể nói chuyện nhiều hơn một chút." Bà nhận thấy mình không hề ghét cô gái trước mắt này, chỉ là dung mạo của cô khiến bà không khỏi xúc cảnh sinh tình.

Phu nhân Kaishe đã nói vậy rồi, Giang Mạn cũng không khách khí, mang hết những kinh nghiệm và ý tưởng tích lũy được trong mấy năm làm thiết kế ra trao đổi với phu nhân Kaishe.

Cô thẳng thắn như vậy, Nam Tịch cũng không giấu giếm, thật sự cởi mở tâm sự và giao lưu với cô, ngay cả Jim cũng chen vào trò chuyện cùng họ.

Những lời người lớn nói, Lục Nghiêu tự nhiên không hiểu.

Tiểu gia hỏa với khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn, ngồi im lặng một bên.

Người nhỏ xíu, một chút cũng không sốt ruột, rất kiên nhẫn.

Không biết từ lúc nào, thời gian dần trôi qua.

Lan Hành Chi tự mình lên tìm người, nhưng ba người họ trò chuyện quá say sưa, đến cả tiếng chuông cửa cũng không nghe thấy.

Là Lục Nghiêu đi mở cửa.

Chương 792

"Bảo bối à, mẹ con đâu rồi, lát nữa nghi thức còn cần cô ấy tham dự." Lục Nghiêu làm một động tác ra hiệu im lặng, hạ giọng nói: "Mẹ và họ đang trò chuyện rất vui vẻ." Lan Hành Chi vừa bước vào, liền thấy Giang Mạn và người phụ nữ hôm đó đang trò chuyện đặc biệt vui vẻ.

Nhìn đôi mắt linh động, rạng rỡ kia, Lan Hành Chi lại không kìm được thốt lên, "Tịch Nhi." Giọng nói của ông thành công cắt ngang cuộc trò chuyện của ba người.

Giang Mạn ngơ ngác nhìn ông, cô vừa nãy hình như nghe thấy ông gọi tên thân mật của mẹ mình.

Nam Tịch nhìn thấy Lan Hành Chi bản năng lại muốn chạy trốn, chỉ là bà vừa mới đứng dậy đã bị Jim giữ lại.

Bà lập tức hiểu ý, lại giả vờ như không có chuyện gì xảy ra mà ngồi xuống. "Ba, sao ba lại đến đây?" Ánh mắt Lan Hành Chi vẫn không rời khỏi Nam Tịch, ngay cả câu hỏi của con gái cũng bỏ qua.

Ông chăm chú nhìn Nam Tịch, dường như muốn nhìn xuyên thấu bà. "Vị tiên sinh này, chúng ta lại gặp mặt rồi." Jim bình thản lên tiếng, muốn nhân cơ hội này đánh lạc hướng.

Lan Hành Chi cũng không để lời Jim nói vào tai.

Ông nhìn Nam Tịch, từng chữ từng chữ nói: "Lần trước cô nói là vì thấy tôi đột nhiên đuổi theo mà bản năng muốn chạy trốn, vậy lần này lại là vì sao?

Tôi tự thấy mình đâu có mặt trâu đầu ngựa, dung mạo này chỉ khiến người ta ngây ngẩn chứ không khiến người ta sợ hãi.

Sao, cô sẽ không lại bị tôi dọa sợ chứ?" Động tác vừa rồi của bà ông nhìn rất rõ, giây phút ông gọi "Tịch Nhi" thì cơ thể bà cứng đờ, sau đó bản năng muốn chạy.

Nam Tịch nhất thời không biết nói gì.

Khả năng nhìn thấu của Lan Hành Chi từ trước đến nay vẫn rất mạnh, lần này e rằng không dễ dàng lừa dối qua được.

Phải làm sao đây, với dáng vẻ hiện tại này bà làm sao đối mặt với người đàn ông mình từng yêu nhất.

Ngay cả khi đã chia tay, bà cũng hy vọng trong lòng anh ta sẽ lưu lại hình ảnh đẹp nhất của mình, chứ không phải dáng vẻ ma quỷ này.

Khoảnh khắc này, Nam Tịch hoảng loạn không thôi, tay cũng run rẩy.

Jim nắm chặt tay bà, cố gắng trấn tĩnh nói với Lan Hành Chi: "Mẹ tôi nhát người, ông tự nhiên xông vào như vậy bà ấy đương nhiên sẽ sợ hãi." Đối phương càng giải thích, Lan Hành Chi càng khẳng định suy đoán của mình.

Trong mắt ông bùng cháy ngọn lửa giận dữ, gằn giọng: "Nam Tịch, cô có thể đưa ra lý do nào cao siêu hơn không?

Cô rõ ràng chưa chết, vì sao bao nhiêu năm nay không đến tìm tôi?

Cô chết tiệt còn có chút lương tâm nào không?" Tìm anh ta?

Anh ta đã kết hôn rồi, bà tìm đến anh ta thì có thể làm được gì?

Tất cả chuyện đã qua lại có thể coi như chưa từng xảy ra sao?

Nghĩ đến đây, Nam Tịch lại bình tĩnh lại, "Tôi không hiểu anh đang nói gì." "Cô nói lại lần nữa xem?

Cô có bản lĩnh để tôi chạm vào tay cô một chút không?" Ánh mắt Lan Hành Chi đỏ ngầu.

Nhìn dáng vẻ của ba mình, Giang Mạn trong lòng cũng dấy lên nghi ngờ.

Cô không khỏi nhìn về phía phu nhân Kaishe trước mặt.

Khuôn mặt bà ấy được che kín mít, không nhìn rõ dung mạo, nhưng đôi mắt bà ấy vẫn tố cáo bà ấy, trong đáy mắt có sự hoảng loạn.

Nghe cuộc đối thoại của họ, người phụ nữ mà ba cô đuổi theo mấy hôm trước chính là bà ấy rồi. "Vị tiên sinh này, xin ông làm ơn tôn trọng một chút.

Yêu cầu như vậy của ông là đang giở trò lưu manh đó, tay phụ nữ có thể để ông tùy tiện chạm vào sao?" Jim nói rồi kéo Nam Tịch định đi ra ngoài.

Lan Hành Chi thừa cơ giật lấy tay Nam Tịch.

Dù bị bà dễ dàng hất ra, ông vẫn chạm được vào vết sẹo ở hõm bàn tay bà, đó là dấu hiệu mà bà vẫn luôn có.

Không thể sai được, lần này thật sự không thể sai được, bà chính là Nam Tịch của ông.

Mắt Lan Hành Chi lập tức sáng bừng, nhưng chân cẳng không tiện, chỉ đành hướng về phía Giang Mạn nói: "Mạn Mạn, mau đuổi theo đi, bà ấy là mẹ con." Giang Mạn ngẩn ra một lát, lập tức đuổi theo ra ngoài.

Nhìn từ xa bóng lưng hai người càng lúc càng xa.

Mà cô lại đang đi giày cao gót nên không tiện chạy.

Cô chợt lóe lên một ý, lập tức dừng bước, hướng về phía Nam Tịch và Jim hét lớn, "Tôi là con gái của Lan Hành Chi và Nam Tịch, người phía trước mau đứng lại!" Dường như sợ họ không nghe rõ, Giang Mạn không màng gì cả, liên tục hét to ba lần.

Quả nhiên, cô vừa hét lên, bước chân của người phía trước lập tức dừng lại.

Giang Mạn lại nháy mắt với Lục Nghiêu.

Tiểu gia hỏa lập tức hiểu ý, bắt chước lời Giang Mạn, dùng giọng trẻ con lanh lảnh hét lên: "Cháu là cháu ngoại của Lan Hành Chi và Nam Tịch, Nam Tịch là bà ngoại ruột của cháu đó ạ!" Nam Tịch gần như nghi ngờ mình bị ảo giác, rốt cuộc Giang Mạn và Lục Nghiêu đang nói cái gì vậy.

Cô bé nói cô là con gái của Lan Hành Chi và Nam Tịch.

Sao có thể chứ, con gái cô không phải đã chết rồi sao?

Cô nhìn thấy rõ ràng, ngay cả bác sĩ cũng nói đứa bé đã tắt thở, cuối cùng cô còn không giành lại được thi thể của con.

Hơn hai mươi năm sau, đột nhiên có một cô gái giống hệt chồng cũ và một cậu bé lanh lợi xuất hiện, nói là con gái và cháu ngoại của cô.

Giây phút này, Nam Tịch trăm mối cảm xúc đan xen, chấn động, kích động, hân hoan ập đến như sóng trào.

Chương 793

Câu nói đó cứ như âm thanh từ trời vọng lại, lặp đi lặp lại bên tai cô.

Tim cô đập nhanh dữ dội, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hơi thở cả người cũng có chút không ổn định.

Cơ thể yếu ớt như chiếc lá khô trong gió thu, chông chênh muốn ngã.

Nhưng cô phải kiên trì, cô phải tỉnh táo nghe rõ họ đang nói gì, làm rõ rốt cuộc mọi chuyện là thế nào.

Nam Tịch nắm chặt vạt áo con trai bên cạnh, khẽ động cổ họng khô khốc ngứa ngáy, khó khăn hỏi thành tiếng: “Jim, Giang Mạn và Lục Nghiêu đang nói gì vậy?” Jim nhìn mẹ mình đang mừng như điên, không đành lòng lừa dối bà.

Dù trong lòng có chút bài xích sự thật này, nhưng vẫn thành thật đáp: “Cô ấy nói cô ấy là con gái của Lan Hành Chi và Nam Tịch.” Quả nhiên cô không nghe lầm, bảo bối của cô vẫn còn sống trên thế giới này.

Trong khoảnh khắc, nước mắt Nam Tịch tuôn như mưa, ngay cả chiếc khăn che mặt cũng ướt đẫm.

Jim thậm chí còn nghe được tiếng nức nở nghẹn ngào của bà.

Thấy Nam Tịch đứng yên không nhúc nhích, Lan Hành Chi vô cùng hài lòng, không khỏi khen ngợi sự thông minh của con gái và sự nhanh nhạy của cháu ngoại.

Quả nhiên đã di truyền được trí thông minh của anh, những lúc quan trọng không hề mơ hồ.

Nếu anh biết chiêu này hữu dụng, ngay lần đầu gặp mặt anh đã dỗ cô như vậy, cũng sẽ không để cô chạy mất.

Chỉ là, chủ yếu là nội tâm anh quá kích động, đến mức không nghĩ ra nước cờ này.

Nếu Nam Tịch còn ở trên đời, e rằng tin tức cô muốn biết nhất chính là của Giang Mạn.

Lan Hành Chi một tay nắm tay Giang Mạn, một tay dắt cậu bé, từng bước đi đến trước mặt Nam Tịch, chăm chú nhìn vào mắt cô, khóe môi khẽ nở nụ cười nhạt, nhưng lời nói lại vô cùng nghiêm túc: “Bây giờ em vẫn không muốn thừa nhận em là Nam Tịch sao?

Con gái và cháu ngoại em còn muốn không?” Ánh mắt Nam Tịch thay đổi hẳn.

Muốn, sao có thể không muốn chứ, nếu thật sự là con gái cô, sao cô có thể không muốn.

Hơn hai mươi năm qua, mỗi lần nửa đêm cô mơ thấy đều là khuôn mặt nhỏ bé của con gái, cùng với tiếng khóc của con, trách móc cô vì sao không thể bảo vệ tốt con, con một mình dưới đất thật cô đơn.

“Lan Hành Chi, anh tốt nhất đừng lừa tôi.” Nam Tịch mím môi, trầm giọng nói.

Bằng không cô không thể đảm bảo mình sẽ làm ra chuyện gì.

Nụ cười trên mặt Lan Hành Chi hơi cứng lại: “Tịch Nhi, trước đây anh sẽ không lừa em, bây giờ càng không.

Nếu em thật sự không tin, có thể cho người đi xét nghiệm DNA, anh không cần thiết phải dùng chuyện này để lừa em.” Suốt quá trình Giang Mạn đều như nằm mơ, thực ra cô không tin lời bố nói lắm, cảm thấy ông bị điên rồi.

Nhưng thấy ông quá sốt ruột, mấy lần ba bảy lượt muốn đuổi theo người kia, nên mới diễn ra một màn này.

Thực ra cô muốn bố từ bỏ hy vọng, không ngờ lại xuất hiện một cảnh kịch tính như vậy.

Bà Kaiser (Nam Tịch) thực sự đã dừng lại, hơn nữa nghe giọng điệu nói chuyện, có vẻ rất quen thuộc với bố cô.

Chẳng lẽ, người này thực sự là mẹ ruột của cô?

Từ thần tượng biến thành mẹ ruột, sự biến chuyển này thực sự khiến cô khó chấp nhận.

Cậu bé cũng chăm chú nhìn Nam Tịch, bà nội này là bà ngoại của mình sao?

Gần đây xuất hiện thật nhiều người lạ.

Thực ra, Nam Tịch trong lòng hiểu rõ, Lan Nhị thiếu gia cuồng ngạo bất kham căn bản không thèm nói dối, cũng không cần thiết mấy chục năm sau lại lấy chuyện này ra làm trò.

Đây là nỗi đau sâu nhất trong lòng họ, cô từng mong chờ đứa bé này đến thế nào, anh đều biết.

Ánh mắt Nam Tịch chậm rãi di chuyển đến Giang Mạn, tỉ mỉ ngắm nhìn cô, vừa quyến luyến vừa tự trách.

Bao nhiêu năm qua cô lại không hề làm tròn một chút trách nhiệm nào của một người mẹ, đã bỏ lỡ quá trình trưởng thành của con.

Con gái cô thật sự đã lớn lên rất xinh đẹp, giống cha cô, rạng rỡ và thu hút.

Giang Mạn bị nhìn đến có chút không tự nhiên, đành khẽ quay mặt đi.

Nhìn xong Giang Mạn, Nam Tịch lại chuyển ánh mắt sang Lục

Nghiêu.

Cậu bé lớn lên giống bố, là một đứa trẻ khôi ngô.

Lục Nghiêu thì không cảm thấy ngại ngùng, cậu bé cứ ngẩng đầu lên, cười tít mắt nhìn lại Nam Tịch, đôi mắt nhỏ trong veo đen láy khiến Nam Tịch cảm thấy vô cùng thoải mái trong lòng.

Lan Hành Chi ở một bên giải thích: "Tịch Nhi, bao nhiêu năm nay anh vẫn luôn ở nước ngoài, cũng chỉ cách đây không lâu mới về nước và tình cờ biết Giang Mạn chưa chết.

Trịnh quản gia đã giải thích rõ tình hình với anh rồi.

Năm đó ông ta đã đánh tráo đứa bé, đứa bé chúng ta nhìn thấy là đứa bé chết non ông ta ôm từ nơi khác đến, còn Giang Mạn thì vẫn luôn được người khác nuôi dưỡng, nên tên con bé mới là Giang Mạn." Hèn chi, cô bé là con gái của Lan Hành Chi nhưng lại họ Giang.

Thật tốt, thật sự quá tốt rồi, con gái cô vẫn còn sống.

Đúng lúc này, Nam Tịch thân thể chao đảo, hơi thở đột nhiên dồn dập.

Jim hoảng hốt, lập tức vỗ lưng bà: "Mẹ, mẹ đừng kích động, bác sĩ nói mẹ không được kích động, hít sâu, hít sâu đi ạ." "Tịch Nhi, em sao vậy?" Trong mắt Lan Hành Chi tràn đầy sự đau lòng.

"Lan Hành Chi, anh đừng...

đừng lại đây, tránh xa tôi ra." Nam Tịch kích động nói.

Dù không nhìn thấy vẻ mặt cô, Lan Hành Chi cũng biết lúc này cô đang rất không ổn.

Chương 794

Để tránh làm hại đến cơ thể cô, Lan Hành Chi đành lùi lại mấy bước: “Được được được, anh không lại gần, em đừng kích động, chúng ta có gì từ từ nói.” Nam Tịch không thở được, mềm oặt ngã vào lòng Jim.

“Mẹ!” “Mau đưa đến bệnh viện, đi xe của tôi!” Lan Hành Chi gầm lên.

Lục Minh nghe tiếng động cũng bước ra từ phòng nghỉ, lập tức nói: “Bố, con xuống mở xe, bố đưa họ xuống.” “Được, A Minh, con mau đi đi.” Giữa đường Nam Tịch tỉnh lại một chút, nhưng vẫn không cho Lan Hành Chi đến gần, Lan Hành Chi chỉ đành đi theo sau họ.

Sắp đến lúc Lan Hành Chi lên sân khấu phát biểu, Thành Vũ đến tìm người.

Lan Hành Chi nói: “Để Phó tổng tài lên thay, tôi bây giờ không có thời gian đó.” Thành Vũ sắp khóc đến nơi, bài phát biểu đã chuẩn bị sẵn, có rất nhiều phần giới thiệu về anh, đổi người khác thì không phù hợp.

Một buổi lễ quan trọng như vậy mà để Phó tổng tài lên phát biểu thì còn ra thể thống gì nữa: “Chủ tịch, e rằng không ổn ạ.” “Nói nhảm nhiều thế làm gì, làm theo lời tôi nói.” Sắc mặt Lan Hành Chi khó coi đến đáng sợ.

Ngoại trừ Lan Hành Chi ngồi một mình một xe, những người còn lại đều ngồi trên xe của Lục Minh.

Nam Tịch được Jim ôm trong lòng, nhưng bà vẫn luôn nắm tay Lục Nghiêu.

Cậu bé hiểu chuyện an ủi: “Bà ngoại phải cố gắng chiến thắng bệnh tật nhé, cháu và mẹ đều đợi bà.” Nghe vậy, Nam Tịch nhìn về phía Giang Mạn.

Giang Mạn có chút không tự nhiên, vừa mới khó khăn lắm mới thích nghi được với người bố tự nhiên xuất hiện, giờ lại có thêm một người mẹ.

Mặc dù đột nhiên trở thành đứa trẻ có cả bố mẹ ruột, nhưng cô cũng hơi bối rối, không biết phải xưng hô thế nào, đành nói: “Mẹ hãy bảo trọng thân thể.” Nghe vậy, khóe môi Nam Tịch khẽ cong lên một nụ cười, đôi mắt cong cong, cả người trông vô cùng dịu dàng.

“Mẹ, có cần con giúp mẹ tháo khăn che mặt ra không, như vậy mẹ dễ thở hơn.” “Không được, cứ để vậy.” Nam Tịch gật đầu, sau đó từ từ nhắm mắt lại.

Nhìn bà trong bộ dạng thiếu sức sống như vậy, Giang Mạn chỉ cảm thấy lồng ngực mình quặn thắt dữ dội.

“Jim, cô ấy rốt cuộc bị làm sao vậy?” Jim nhìn người phụ nữ trước mặt mà anh từng có thiện cảm, thật khó tưởng tượng, đây lại là đứa con mà mẹ anh sinh ra với một người đàn ông khác.

Tính ra, cô ấy là chị gái của anh.

Anh lắc đầu: “Con cũng không rõ lắm, từ khi con có ký ức, cơ thể mẹ đã rất yếu rồi, không thể chịu được một chút kích thích nào.

Ở nhà, bố con chưa bao giờ chọc giận mẹ, có chuyện gì đều giúp mẹ xử lý hết.

Về phần nguyên nhân là gì, họ chưa bao giờ nói cho con biết, mỗi lần con hỏi, họ đều úp mở không nói, chắc là chuyện gì đó không hay.” Giang Mạn chợt giật mình, lúc này mới nhớ ra, bà Kaiser đã có gia đình, bà ấy có chồng và con trai.

Trong chốc lát, cô không biết phải nói gì.

Xe chạy như bay, rất nhanh đã đến bệnh viện thành phố.

Nam Tịch được đẩy vào phòng cấp cứu, Lan Hành Chi theo sát phía sau đến nơi: “Mạn Mạn, mẹ con đâu rồi?” Giang Mạn nhìn Lan Hành Chi đang hoảng loạn, bố cô hình như chưa bao giờ mất kiểm soát như lúc này, sống mũi cay xè đến lạ.

Bố à, bố có biết không, vợ của bố, mẹ của con, đã tái hôn rồi.

Bố biết mẹ đã chết nhưng vẫn một đời không lấy ai khác, nhưng mẹ biết bố còn sống lại kết hôn với người khác, rốt cuộc thì như vậy là sao đây?

Tình yêu vì sao không thể bình đẳng hơn một chút, sau này bố phải làm sao đây?

Nhưng cuối cùng cô không nói gì, chỉ miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Mẹ đã vào phòng cấp cứu rồi, tình hình thế nào thì vẫn chưa rõ ạ.” Cô biết với sự thông minh của bố, chắc chắn đã sớm biết sự thật này, dù sao Jim vẫn luôn gọi Nam Tịch là “mẹ”.

Lan Hành Chi ngơ ngẩn ngồi xuống, Lục Minh cũng luôn nắm chặt tay Giang Mạn: “Mạn Mạn, đừng lo lắng, sẽ không sao đâu.” “Mẹ, ngoại ông, hai người đừng căng thẳng, bà ngoại sẽ không sao đâu ạ.” Lục Nghiêu mím môi nhỏ, nói rất chắc chắn.

“Nghe nói trẻ con trước khi thay răng, tiên thiên chi khí chưa tiêu tán hết, có thể nhìn thấu âm dương, ông tin lời bảo bối Nghiêu Nghiêu nói.” Lan Hành Chi ôm Lục Nghiêu vào lòng, ôm thật chặt, hiếm khi trở nên mê tín như vậy.

Giang Mạn nhìn bàn tay nổi gân xanh của anh, há miệng định nói nhưng rồi lại không nói gì.

Cô biết, lúc này bố cô cần một chỗ dựa tinh thần.

Điện thoại của Tần Huệ đúng lúc này gọi đến, rõ ràng có chút sốt ruột: "Mạn Mạn, có phải xảy ra chuyện gì không?

Hành Chi đột nhiên biến mất, con và A Minh cũng không thấy đâu?" "Mẹ, chúng con đang ở bệnh viện, mẹ ruột... mẹ ruột của con có thể vẫn còn sống." Giang Mạn nói.

Tần Huệ giật mình, ngẩn người mấy giây mới phản ứng lại: "Cái gì, mẹ con còn sống ư?

Các con đang ở bệnh viện nào?" "Dạ, có lẽ là vậy ạ.

Chúng con đang ở bệnh viện thành phố, mẹ đang trong phòng cấp cứu." "Vậy chúng ta sẽ đến ngay, con cũng đừng sốt ruột, người gặp nạn không chết ắt có phúc lớn, sẽ không sao đâu." Tần Huệ an ủi.

Nam Tịch đã trải qua nhiều chuyện như vậy mà vẫn còn sống, nhất định sẽ ổn thôi.

Nghe lời bà nội chồng, Giang Mạn chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp: "Cảm ơn mẹ." "Con bé này, sao lại nói mấy lời khách sáo đó, chúng ta đều là người một nhà mà." Cúp điện thoại, Giang Mạn cả người vô lực dựa vào vai Lục Minh, đôi mắt đăm đăm nhìn chằm chằm cánh cửa phòng cấp cứu.

Rất lâu sau, đèn phòng cấp cứu mới tắt.

Lan Hành Chi là người đầu tiên xông lên, vì chân vẫn chưa hoàn toàn lành lặn nên suýt chút nữa thì ngã, may mà Lục Minh kịp thời đỡ lấy anh.

"Bố, bố cẩn thận một chút." "Bác sĩ, tình hình thế nào rồi?" Lan Hành Chi lúc này đâu còn thời gian quản mấy chuyện khác, anh chỉ muốn biết tình trạng sức khỏe của Nam Tịch.

Bác sĩ lộ vẻ khó xử, Lan Hành Chi cả người sốt ruột, gắt gỏng nói: "Rốt cuộc thế nào thì mau nói đi, lề mề làm gì?" "Bố, bố đừng vội, chúng ta nghe bác sĩ nói cẩn thận.” Giang Mạn kéo tay Lan Hành Chi, sợ anh nhất thời xúc động xông lên đánh người.

“Cơ thể phu nhân rất yếu, về cơ bản không còn sức đề kháng nào nữa, điều này vô cùng bất lợi.

Bất cứ bệnh vặt hay vết thương nhỏ nào cũng có thể mang lại hậu quả nghiêm trọng.

Trước đây phu nhân chắc hẳn từng bị thương chí mạng gì đó?” Bác sĩ hỏi.

“Tai nạn xe hơi, cô ấy từng gặp một vụ tai nạn xe hơi rất nghiêm trọng.” Lan Hành Chi lập tức đáp.

Nghiêm trọng đến mức anh cứ ngỡ cô đã chết không toàn thây, để rồi hai người ly biệt hơn hai mươi năm.

Chương 795

Lời của bác sĩ có chút chậm rãi, mang theo tiếc nuối sâu sắc.

Làm nghề y bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên ông thấy một bệnh nhân như vậy, rõ ràng cơ thể đã tàn tạ không chịu nổi, nhưng lại sống được đến tuổi này: “Phải rồi, nhìn khuôn mặt của cô ấy chắc cũng là do tai nạn xe hơi gây ra, nhưng đó vẫn chưa phải là điều chí mạng nhất, điều quan trọng nhất là...” “Anh có thể nói hết một lần không, dứt khoát lên một chút, còn có gì nữa?” Lan Hành Chi suýt nữa thì nhảy dựng lên.

Tim Giang Mạn cũng thắt lại ở cổ họng, nhưng ít ra cô còn bình tĩnh hơn Lan Hành Chi, vẫn luôn nắm chặt tay anh không buông.

Bác sĩ bị Lan Hành Chi nóng nảy làm cho bất đắc dĩ, luyên thuyên nói: “Điều quan trọng nhất là phu nhân có bệnh tim rất nặng, chắc là đã mấy chục năm rồi, là do uất ức tích tụ trong lòng mà thành.

Không thể chịu được kích thích, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng bất cứ lúc nào.

Các vị là người nhà nên thông cảm cho bà ấy nhiều hơn, tuyệt đối đừng chọc giận bà ấy.” Cha chết, con gái chết, bản thân cũng bị hủy dung, sao có thể không uất ức trong lòng chứ?

Lan Hành Chi khó mà tưởng tượng được Nam Tịch vốn lạc quan vui vẻ lại biến thành ra nông nỗi này.

Không cần nghĩ cũng biết, tất cả những điều này đều có liên quan rất lớn đến anh.

Anh mắt đỏ ngầu: “Vậy không có cách nào chữa trị sao?” Bác sĩ lắc đầu: “Hiện tại vẫn chưa có, chỉ có thể là người nhà các vị phải thông cảm nhiều hơn, ngày thường chăm sóc cẩn thận.

Bệnh nhân có ý chí kiên cường, nếu các vị có thể tìm ra nguyên nhân uất ức của bà ấy, có lẽ có thể kéo dài tuổi thọ, bằng không thì cũng chỉ còn vài năm nữa thôi.” Cũng chỉ còn vài năm nữa thôi.

Lan Hành Chi trợn mắt thật lớn, sắc mặt tái nhợt, đột nhiên lùi lại mấy bước, dáng vẻ như bị kích thích quá độ.

Sao có thể như vậy, anh vừa mới biết tin cô còn sống, bây giờ lại có người nói với anh rằng cô sắp không còn trên đời nữa.

Thực ra anh lờ mờ đoán được sức khỏe cô không tốt, nhưng không ngờ lại kém đến mức này.

Làm sao anh có thể chấp nhận sự thật này chứ.

Người duy nhất miễn cưỡng bình tĩnh tại hiện trường là Jim, những lời như vậy anh đã từng nghe vào năm kia, một trận cảm cúm suýt chút nữa đã cướp đi mạng sống của mẹ anh, may mà bà đã vượt qua.

Vì vậy, mỗi khi chuyển mùa, là lúc bố anh căng thẳng nhất, bố anh đôi khi cứ trời trở lạnh là lại đưa bà đến những hòn đảo ấm áp.

Lan Hành Chi nhìn về phía Jim, cứng nhắc hỏi: “Mẹ cháu vẫn luôn như vậy sao?” “Mẹ tôi ra nông nỗi này không phải đều vì ông sao?

Nếu không phải ông mấy lần ba bảy lượt quấn lấy, mẹ tôi sẽ biến thành ra bộ dạng này sao?

Lan tiên sinh.” Jim trách móc nói.

“Cô ấy là vợ tôi.” “Tôi chỉ biết cô ấy là mẹ tôi, cô ấy và bố tôi hơn hai mươi năm nay vẫn luôn ân ái.” Jim nhấn mạnh, ánh mắt trực tiếp đối đầu với Lan Hành Chi.

Giang Mạn cũng chẳng khá hơn là bao, toàn thân cô run rẩy.

Có lẽ vì quan hệ huyết thống, dù cô và Nam Tịch không có tình mẫu tử sâu đậm, nhưng khi nghe tin tức này, cô vẫn không kìm được sự bi thương đau lòng, trực tiếp lao vào lòng Lục Minh, lặng lẽ rơi lệ.

Lục Minh không biết an ủi cô thế nào, chỉ khẽ cọ cằm vào tóc cô, ôm chặt lấy cô.

Cậu bé Lục Nghiêu hiểu mọi người đang nói gì, mắt ngấn lệ ôm chặt chân Lục Minh.

Đúng lúc này, có y tá đẩy Nam Tịch ra: "Bệnh nhân đã ra rồi, xin người nhà chăm sóc cẩn thận." Jim vội vàng tiến lên, nhưng lại bị Lan Hành Chi mạnh mẽ đẩy ra.

Anh còn muốn xông lên, Lục Minh kịp thời đưa tay ngăn anh lại.

Jim nhìn người đàn ông cao hơn mình một chút này, vẻ mặt lạnh lùng của anh ta thật sự rất đáng sợ, lại còn là Quân trưởng quân khu thành phố A, không nghi ngờ gì là một người có võ.

Vì đối phương đông người, mình thế yếu lực mỏng, biết họ sẽ không làm hại mẹ mình, Jim không đuổi theo.

Nam Tịch đã tỉnh lại, vừa nhìn thấy Lan Hành Chi, người đàn ông mà cô vừa yêu sâu đậm vừa hận thấu xương.

Lan Hành Chi phớt lờ sự giãy giụa của cô, mạnh mẽ kéo tay cô.

Mặc kệ Nam Tịch trợn mắt thật lớn, anh cũng không hề để tâm, cùng y tá đẩy cô đến phòng bệnh.

Jim đứng ngây người một lúc, rồi đi sang một bên gọi điện thoại cho bố: "Bố, hôm nay mẹ quá kích động nên ngất đi, vừa mới được cấp cứu." "Có chuyện gì vậy?" Người đàn ông trong điện thoại sốt ruột không thôi.

"Hôm nay mẹ biết được con gái của mẹ vẫn còn sống, hơn nữa mẹ còn có một cháu ngoại nhỏ, quá kích động nên ngất xỉu ạ.” Jim nói thẳng thừng.

Nghe vậy, người đàn ông im lặng rất lâu.

Jim thấy phản ứng này của bố, liền biết bố anh rõ về quá khứ của mẹ, bằng không sẽ không bình tĩnh như vậy.

Anh lại nhân cơ hội hỏi: “Bố, có phải bố cũng biết mẹ đã từng kết hôn một lần khi ở thành phố A không?

Con đã gặp một người đàn ông tự xưng là chồng cũ của mẹ.” Người đàn ông thở dài một hơi: “Jim, giữa bố và mẹ con không có gì giấu giếm, tất cả mọi chuyện của mẹ con bố đều biết.

Đừng trách mẹ con, bao nhiêu năm nay mẹ con đã tận tâm tận lực vì con, không một chút nào có lỗi với con, con không được giận mẹ.” “Bố, bố nghĩ nhiều rồi.

Ở Pháp, chuyện tái hôn rất phổ biến, sao con lại trách mẹ chứ.

Con chỉ hơi lo lắng gia đình chúng ta sẽ bị ảnh hưởng.” Anh nhận ra, mẹ có thái độ không bình thường với người đàn ông kia, bằng không sẽ không mỗi lần nhìn thấy anh ta lại kích động như vậy.

Trong mắt người đàn ông lóe lên một vẻ phức tạp: “Jim, con không còn nhỏ nữa.

Bất kể bố và mẹ con sau này sẽ thế nào, chúng ta vẫn là bố mẹ của con, điểm này mãi mãi không thay đổi.

Con thay bố chăm sóc mẹ con thật tốt, bố sẽ đến nhanh nhất có thể.” Jim có chút bất mãn nhìn về phía phòng bệnh.

Trong tình hình hiện tại, dù anh có muốn chăm sóc cũng khó mà làm được, người đàn ông kia quá mạnh mẽ, anh căn bản không thể đến gần.

Để không khiến bố lo lắng, Jim đồng ý: “Con biết rồi, bố.” Trong phòng bệnh.

Lan Hành Chi và Nam Tịch nhìn nhau chằm chằm.

Chương 796

Cuối cùng Lan Hành Chi không nhịn được giơ tay tháo chiếc khăn che mặt cô ra.

Nam Tịch không ngờ anh lại có hành động này, nhất thời không phản ứng kịp.

Khi phản ứng kịp, cô lập tức kéo chăn trùm kín đầu.

Cái nhìn đó, Lan Hành Chi đã thấy rõ khuôn mặt cô.

Phía má trái có một vết sẹo rất rõ ràng, có lẽ vì đã lâu năm nên trông có chút ghê người.

Khuôn mặt trong ký ức vốn căng đầy collagen cũng gầy đi rất nhiều, trông như không có thịt, e rằng còn không to bằng bàn tay anh.

Cô vốn rất yêu quý khuôn mặt mình, trước đây cô vẫn thường cười tít mắt trêu chọc: “Em sinh ra đẹp đến mức họa quốc ương dân như vậy, tôi đây mặt mũi tầm thường mà không giữ gìn thêm một chút nữa, người ta sẽ nói tôi là ếch ghẻ đòi ăn thịt thiên nga mất.” Chuyện cũ và hiện tại đan xen, lòng Lan Hành Chi đau như cắt, hốc mắt cay sè.

Anh khẽ vuốt mái tóc lộ ra ngoài của cô, rất bình tĩnh cười nói: “Tịch Nhi, không phải em đã kết hôn rồi sao?

Vì sao còn buông thả bản thân biến thành ra nông nỗi này.” Nhìn cô như vậy, tim anh gần như tan nát.

Anh thà rằng cô vô tâm vô phế, sống tiêu dao tự tại, làm một người phụ nữ vô tình vô nghĩa, còn hơn là tự hành hạ bản thân ra thế này.

Rất bình tĩnh, rất thản nhiên, không hề có một chút bất cam và phẫn nộ nào, hoàn toàn không hợp với tính cách của anh.

Giang Mạn nhìn bố mẹ như vậy, cứ vùi mặt vào lòng Lục Minh.

Nếu trước đây cô còn oán trách Nam Tịch, thì bây giờ những oán trách đó đã biến mất không còn dấu vết.

Cuộc sống của họ ai cũng không tốt hơn ai, đều như những cái xác không hồn, sống còn khó chịu hơn chết.

Lan Hành Chi ngừng lại một chút, đưa tay kéo chiếc chăn Nam Tịch đang trùm trên đầu ra, nhẹ giọng nói: "Tịch Nhi, bất kể em biến thành thế nào, anh cũng sẽ không bận tâm, em vĩnh viễn là người mà Lan Hành Chi này yêu nhất đời." Nam Tịch nắm chặt chiếc chăn, Lan Hành Chi cũng không vội vàng, nhẹ nhàng từng ngón từng ngón gỡ tay cô ra, khẽ vuốt ve, cho đến khi hoàn toàn gỡ được các ngón tay cô, vuốt qua mười ngón tay cô.

Sau đó, anh lại từ từ kéo chăn xuống, lúc này Nam Tịch đã nước mắt giàn giụa.

Lan Hành Chi giơ tay khẽ vuốt vết sẹo trên mặt Nam Tịch, nước mắt cũng không kìm được mà rơi xuống.

Cả đời này của anh, số ít giọt nước mắt đều dành cho vợ và con gái mình.

"Tịch Nhi, không sao đâu, em như vậy vẫn rất đẹp." Trong mắt anh, cô là người đẹp nhất, không ai có thể thay thế.

Nam Tịch cười khổ một tiếng, hồi lâu sau mới khẽ nói: "Hành Chi, em đã kết hôn rồi." Khóe mắt Lan Hành Chi đọng lệ, nhưng nụ cười lại vô cùng rạng rỡ chói mắt.

Anh kéo tay cô đặt lên môi hôn hết lần này đến lần khác: "Không sao cả, có thêm người chăm sóc em anh rất mừng, chỉ cần em sống tốt là được." Ít nhất anh vẫn có thể như trước kia vuốt ve khuôn mặt nhỏ của cô, ở bên cô nói chuyện, điều này còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì đúng không?

“Hành Chi, anh đừng như vậy.” Nam Tịch nhắm mắt lại, một chút cũng không muốn nhìn thấy vẻ thỏa hiệp này của anh.

“Tịch Nhi, đừng nghĩ gì cả, hãy chăm sóc tốt cơ thể mình.

Bây giờ chúng ta đã khác rồi, chúng ta có con gái, còn có cháu ngoại.

Mạn Mạn và Lục Minh đều đã hứa với anh, sau này còn sẽ sinh cho anh một đứa cháu gái nhỏ.

Lần này, chúng ta cùng nhau chăm sóc con bé trưởng thành được không?

Từ khi con bé cất tiếng khóc chào đời đến khi bập bẹ học nói, từ khi con bé chập chững tập đi đến khi chạy nhanh như bay, từ khi con bé ngây thơ không biết gì đến khi hiểu biết lễ nghĩa, chúng ta cùng nhau dõi theo tình yêu của con bé, cùng mỉm cười nhìn con bé bước vào lễ đường hôn nhân, được không?” Lan Hành Chi vẫn luôn nhẹ nhàng kể lể, trên mặt mang theo sự khao khát về một tương lai tươi đẹp.

Trước đây Giang Mạn vẫn luôn cảm thấy việc Lan Hành Chi ép buộc Lục Minh phải hứa sinh cho anh một đứa cháu gái nhỏ là vô lý.

Bây giờ nghe những lời này của anh, cô chỉ cảm thấy vô cùng xót xa.

Hóa ra bố cô vẫn đang chìm đắm trong sự hối hận và tiếc nuối sâu sắc, muốn tìm lại những tháng ngày đã mất thông qua đứa cháu gái nhỏ.

Có lẽ chỉ khi mất đi rồi lại tìm thấy mới thực sự cảm nhận được sự quý giá của những gì đã bỏ lỡ.

Mẹ tái hôn, đối với bố mà nói không phải là điều quá khó chấp nhận, không có gì tốt hơn việc được sống.

Cuộc đời ngắn ngủi mấy chục năm, thời gian là người thầy tốt nhất, sẽ dạy cho chúng ta chấp nhận những con người và sự việc mà trước đây không thể chấp nhận.

Những điều Lan Hành Chi nói, Nam Tịch làm sao có thể không động lòng.

Đây là một sự cám dỗ lớn đến nhường nào.

Trong mắt cô lóe lên ánh sáng rực rỡ, trong đầu dường như đã phác họa ra hình ảnh một cô bé nhỏ xíu, từng chút một biến thành công chúa nhỏ, rồi lớn lên thành một thiếu nữ yểu điệu thục nữ, ngọt ngào quấn quýt bên họ.

Chỉ là cơ thể cô thật sự có thể tốt lên được không?

Bao năm nay cô đã gặp không ít danh y, mỗi người đều đưa ra kết luận giống nhau: Mạng không còn bao lâu nữa.

Con người ai rồi cũng phải chết, trước đây cô vẫn luôn có thể thản nhiên đối mặt, nhưng lúc này, cô lại sợ hãi.

Cô chuyển ánh mắt sang Giang Mạn, đây là con gái cô, cô vừa mới biết sự tồn tại của con bé, một chút cũng không muốn chia lìa.

“Em còn có thể như vậy sao?” Nam Tịch lắp bắp nói.

“Cô bé ngốc, đương nhiên có thể, chỉ cần em giữ tâm trạng vui vẻ, nghiêm túc phối hợp điều trị của bác sĩ, không có khó khăn nào là không vượt qua được.

Em thử nghĩ xem, em còn có biết bao nhiêu người hy vọng em sống tốt.” Lan Hành Chi mắt đỏ hoe cười nói, một chút cũng không cảm thấy cách xưng hô này thực ra đã không còn phù hợp với độ tuổi của họ nữa.

Từ sự hoảng loạn bối rối ban đầu, Nam Tịch dần trở nên bình tĩnh, thản nhiên đánh giá người đàn ông trước mặt.

Thời gian cuối cùng vẫn để lại dấu vết trên người anh, những góc cạnh đều đã bị mài mòn.

Nếu là trước đây, Lan Hành Chi tuyệt đối sẽ không nói ra những lời như vậy.

Chương 797

Bao nhiêu năm qua, trong lòng cô hiểu rõ, người đã nâng đỡ cô bước tiếp thực ra vẫn luôn là người đàn ông này.

Mối tình như thiêu thân lao vào lửa này khiến cô kiệt quệ cả thể xác lẫn tinh thần, nhưng lại không thể khiến cô ngừng yêu anh.

Thực ra cô rất muốn gặp lại anh một lần nữa, dù họ không thể cùng nhau già đi, nhưng ít nhất cô có thể nhìn thấy mái tóc anh đã bạc hai bên thái dương, có thể biết rằng họ đều ổn.

“Tịch Nhi, bây giờ em đừng nghĩ gì cả, hãy chăm sóc tốt cơ thể mình, bằng không chúng ta sẽ không thể cùng nhau bầu bạn với cháu gái nhỏ trưởng thành.” Lan Hành Chi nắm chặt tay Nam Tịch.

Không ai làm phiền họ, hai người đàn ông và phụ nữ đã xa cách gần ba mươi năm cứ thế nhìn nhau.

Lan Hành Chi luyên thuyên không ngừng, còn Nam Tịch thì không nói gì, chỉ có nước mắt cứ chực trào ra nơi khóe mắt.

Họ đang hồi ức những tháng ngày hạnh phúc xưa cũ, khao khát về một cuộc sống tươi đẹp trong tương lai.

Giang Mạn chưa bao giờ biết, bố mình lại có tài ăn nói tốt đến thế, lại còn là một người lãng mạn như vậy.

Những lời anh ấy miêu tả, cô nghe xong đều không tự chủ được mà mỉm cười, thậm chí còn có thể hình dung ra từng chi tiết.

Tần Huệ và Lục Nam Thiên đứng ở cửa, họ cũng đều nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong, giây phút này, trong lòng họ đều cảm động.

Nước mắt Tần Huệ càng tuôn không ngừng.

Tình yêu của Lan Hành Chi và Nam Tịch, thực ra bà vẫn luôn là người tham gia với tư cách người ngoài cuộc, chứng kiến rất nhiều kỷ niệm của họ.

Ngay cả Lục Nam Thiên, người vốn luôn có thành kiến với Lan Hành Chi, lúc này cũng không khỏi phải khen ngợi Lan Hành Chi, gạt bỏ những chuyện khác, đây là một người đàn ông đáng được tôn trọng, nếu đổi lại là ông, ông chưa chắc đã làm được như vậy.

Cơ thể Nam Tịch dù sao cũng rất yếu, một lát sau liền ngủ say.

Chỉ là hai bàn tay đan chặt vào nhau vẫn không buông ra.

Nhìn khuôn mặt say ngủ của cô, Lan Hành Chi cúi đầu khẽ hôn lên trán cô.

Giấc ngủ này của Nam Tịch rất bình yên, cũng rất sâu, ngủ tròn hai tiếng đồng hồ mà không có dấu hiệu tỉnh lại.

May mắn là bác sĩ nói điều này là bình thường, có lẽ do bệnh nhân bao năm nay gánh nặng tâm lý quá lớn, đột nhiên được thả lỏng nên mới vậy, cô ấy nghỉ ngơi đủ sẽ tỉnh lại.

“Bố, bố đi ăn chút gì với chúng con đi, bố tối giờ chưa ăn gì cả, cơ thể sẽ không chịu nổi đâu.” Giang Mạn hạ giọng nói.

Lan Hành Chi lắc đầu: “Anh không đi đâu, anh ở đây đợi mẹ con, anh hy vọng người đầu tiên cô ấy nhìn thấy khi tỉnh dậy là anh.” Năm xưa, khi cô cần anh nhất, anh lại không thể ở bên, gây ra bi kịch ly tán của gia đình ba người họ.

Từ bây giờ trở đi, anh nhất định sẽ luôn ở bên cô.

“Bố, chân của bố cũng vừa mới lành, bố không ăn cơm sao có thể có sức lực chăm sóc người khác được chứ, lại còn chưa biết khi nào mẹ xuất viện nữa.

Bố nghe con đi, đừng cố chấp nữa.” “Hành Chi, nghe Mạn Mạn nói đi, đi ăn cơm trước đi.

Có tôi và Nam Thiên ở đây canh chừng, sẽ không để Nam Tịch có chuyện gì đâu.” Tần Huệ cũng khuyên nhủ.

Cả nhà nói mãi mới thuyết phục được Lan Hành Chi đi ăn cơm.

Lan Hành Chi vốn không thấy đói, nhưng khi nhìn thấy một bàn đầy thức ăn, anh đột nhiên thèm ăn, khẩu vị tốt đến lạ.

Nhìn Lan Hành Chi như vậy, Giang Mạn có chút không hiểu tâm tư anh nữa rồi, sự thay đổi này thật quá nhanh, hóa ra đây là biến đau thương thành sức ăn à?

“Bố, bố ăn chậm thôi.” “Không sao, lâu rồi bố mới có khẩu vị tốt như vậy.

Trước đây cứ tưởng cơm ở gần bệnh viện đều khó ăn, bây giờ xem ra là bố đã nghĩ sai rồi, cũng có chỗ ngon chứ.” “Ngoại ông tâm trạng tốt nên mới thế, nhưng phải ăn nhiều rau củ vào, không thể cứ ăn thịt mãi được.” Lục Nghiêu mềm mại nói, vừa nói vừa gắp một ít rau xanh vào bát Lan Hành Chi.

“Cảm ơn bảo bối Nghiêu Nghiêu, ngoại ông biết rồi.” Giang Mạn thu xếp lại cảm xúc của mình, nghĩ ngợi một chút, thăm dò hỏi: “Bố, hai người tính sao đây ạ?” Lan Hành Chi ăn uống thanh lịch, không ngẩng đầu lên nói: “Mạn Mạn, cô ấy là vợ của anh, là mẹ của con.

Chúng ta chưa từng ly hôn, đương nhiên là phải ở bên nhau.” “Bố.” Giang Mạn khẽ gọi, có chút kinh ngạc nhìn anh.

Đến bây giờ anh vẫn còn giữ ý nghĩ đó ư.

Vừa nãy cô còn tưởng anh sẽ buông tay, giữ nguyên trạng thái cũ.

“Mạn Mạn, nếu có thể, con hãy gọi cô ấy một tiếng mẹ sớm nhất được không?

Cô ấy thật sự rất yêu con.” Điểm này cô đương nhiên tin tưởng, nhưng cô vẫn luôn không có cơ hội.

Giang Mạn gật đầu lia lịa: “Bố, con biết phải làm gì rồi, chẳng qua bố vừa nãy không phải nói là...” “Con gái ngốc, anh không bận tâm đến những gì đã xảy ra với cô ấy trong hơn hai mươi năm qua, nhưng điều đó không có nghĩa là anh từ bỏ cô ấy.

Người phụ nữ anh yêu cả đời này, chỉ có cái chết mới có thể chia lìa chúng ta, những yếu tố khác tuyệt đối không thể.” Lan Hành Chi vẻ mặt quyết tâm giành được, lại khôi phục dáng vẻ tự tin tràn đầy như ngày xưa.

Sinh tử anh không thể thay đổi, nhưng những chướng ngại khác anh nhất định sẽ quét sạch từng chút một, bất kể cần tốn bao nhiêu thời gian.

Giang Mạn và Lục Minh nhìn nhau, quả nhiên đây mới là người mà họ quen biết.

Vừa nãy họ còn đang thầm cảm động, người bố như vậy thật quá bất ngờ, khiến họ phải nhìn anh bằng con mắt khác.

Kết quả không bao lâu sau, anh lại trở về vẻ cũ, vẫn là dáng vẻ bá đạo đủ đầy.

Chàng quân tử khiêm nhường vừa rồi đã biến đâu mất.

“Bố, mẹ đã kết hôn rồi, hơn nữa còn có con trai, bố làm vậy chẳng khác nào phá hoại gia đình người khác.” Giang Mạn không kìm được nhắc nhở.

Khóe môi Lan Hành Chi nở một nụ cười, vô cùng rạng rỡ, khiến người ta cảm thấy khó tin.

Dừng lại một lúc, anh chỉ nghe thấy anh nói: “Nực cười, cơ thể của mẹ con là do tai nạn xe hơi gây ra, bao nhiêu năm nay vẫn không thể chữa khỏi, để lại bệnh căn.

Không cần nghĩ cũng biết tình hình lúc đó rất nguy cấp, thử hỏi lúc đó với cơ thể yếu ớt như vậy, mẹ con làm sao có thể sinh ra một Jim gần bằng tuổi con chứ?

Chương 798

Không lẽ ba năm năm có thể dưỡng sức tốt sao?

Mẹ con đâu phải siêu nhân, chỉ là một người phụ nữ bình thường." Hơn nữa, làm sao cô ấy có thể sau khi chịu đựng đả kích lớn lại lập tức kết hôn sinh con, trong chuyện này chắc chắn có ẩn tình mà họ không biết.

Lan Hành Chi thực ra đã phản ứng kịp ngay khi bác sĩ nói về bệnh tình của Nam Tịch, chỉ là bi thương lớn hơn niềm vui.

Giang Mạn giật mình, điều này nghe có vẻ rất hợp lý, điểm này cô đã bỏ qua.

Theo tình hình bác sĩ vừa nói, cơ thể của mẹ quả thực có thể dùng từ tan nát để hình dung, trong tình cảnh đó quả thật không thể sinh ra Jim.

Cô hình như nhớ Jim từng đề cập tuổi của họ gần bằng nhau, vậy thì đúng là Jim có thể không phải con ruột của mẹ.

"Bố, ý bố là Jim có thể không phải con ruột của mẹ sao?" Lục Minh chen lời nói.

Thằng nhóc thối tha này, lúc đổi cách xưng hô với mẹ vợ thì nhanh thật đấy, ban đầu cứ Lan tiên sinh, chú Lan, suýt chút nữa làm anh tức chết.

Coi như nó có tiến bộ.

"Không phải có thể, mà là tuyệt đối không phải.

Người phụ nữ tôi yêu, tôi hiểu rõ tính cách của cô ấy." Còn việc cô ấy có phải đã bị người đàn ông kia cảm động mà kết hôn sau bao năm bầu bạn hay không, điểm này anh có thể tự thuyết phục bản thân không bận tâm.

Hơn nữa, anh đã nhìn thấy trong mắt cô ấy tình yêu như thuở thanh xuân, điểm này cũng giống anh, không hề thay đổi theo thời gian.

Tóm lại, mọi thứ trong tương lai đều không thể ngăn cản anh.

“Huống hồ, bác sĩ cũng nói, bao năm nay cô ấy uất ức trong lòng, sống không hề tốt, điều này đủ để chứng minh cô ấy không hề yêu người đàn ông kia.

Chỉ có tôi mới có thể khiến cô ấy thật sự khỏe lại.” Lan Hành Chi quả quyết nói.

Giang Mạn không biết nói gì, cô đương nhiên hy vọng bố mẹ mình có thể ở bên nhau.

Dù sao bao nhiêu năm qua ai cũng sống không dễ dàng, có thể nói là đã trì hoãn gần nửa đời người rồi, thật khiến người ta đau lòng.

“Bố, con ủng hộ bố.” “Cảm ơn bảo bối con gái.” Lan Hành Chi hài lòng nói.

Ăn cơm xong, Lan Hành Chi lại sốt ruột quay về phòng bệnh.

Nam Tịch vẫn chưa tỉnh lại, nhưng Jim cũng đã xuất hiện trong phòng bệnh.

Tần Huệ nhún vai với Lan Hành Chi, con trai người ta bà cũng không thể không cho người ta vào.

“Bố của cậu khi nào đến?” Lan Hành Chi hỏi.

Jim nhìn Lan Hành Chi một cái, rồi rất kiêu ngạo quay đầu đi.

Lan Hành Chi hít một hơi thật sâu, tự nhủ không nên tức giận với cậu ta.

Dù sao đây cũng là đứa trẻ mà Tịch Nhi của anh đã nuôi lớn, tình cảm của hai người chắc chắn rất sâu đậm.

Nếu anh đối xử không tốt với cậu ta, Nam Tịch chắc chắn sẽ không vui.

“Thằng nhóc thối tha, sao cậu không biết chút lễ phép nào vậy?” “Tôi không có gì để nói với ông cả.” Jim lạnh nhạt nói.

“Dù cậu không nói cho tôi biết bố cậu khi nào đến, tôi cũng có thể tra ra, các cậu đừng hòng lén lút đưa người đi.” “Ông đừng hòng phá hoại gia đình của tôi, mẹ và bố tôi đang sống rất tốt.” “Mắt anh mù rồi à?

Nếu mẹ tôi sống tốt thì còn có thể đau buồn trong lòng sao?

Anh biết rõ bố mẹ anh có vấn đề mà, đừng có mà che đậy, loại người có tâm tư như anh, tôi nhìn một cái là thấu.” Jim không thể biện bác điều này, quả thực, tình cảm của bố mẹ anh ấy quá đỗi bình đạm, bình đạm đến mức khiến anh ấy thấy bất thường.

Giữa họ chưa bao giờ cãi vã, không giống vợ chồng mà càng giống người thân.

“Chuyện này không cần anh quản, anh hãy tránh xa mẹ tôi một chút, anh chỉ là chồng cũ của mẹ, không là gì cả.

Đợi bố tôi đến rồi, ở đây sẽ không còn chỗ cho anh nữa đâu.” Nam Tịch nghe tiếng họ nói chuyện thì tỉnh lại, khẽ lắc đầu với Jim, Jim lúc này mới dừng lại.

Cậu ấy thực ra cũng thấy mình bây giờ rất ấu trĩ, chỉ là lòng cậu ấy đặc biệt bất an.

“Mẹ, mẹ sao rồi?

Có cảm thấy đỡ hơn chút nào không?” “Mẹ không sao.” Nam Tịch lắc đầu, ánh mắt không ngừng tìm kiếm trong phòng bệnh.

Lan Hành Chi biết cô đang tìm con gái, “Tịch Nhi đừng lo, Mạn Mạn và bọn họ ở dưới lầu, anh sẽ lập tức cho họ lên ngay.” Nam Tịch cười gật đầu, tất cả những gì vừa rồi quả nhiên không phải ảo giác, cũng không phải cô đang mơ, cô đã gặp được con gái của mình rồi.

Nhận được điện thoại của Lan Hành Chi, cả gia đình ba người lập tức đi lên, thẳng đến giường bệnh của Nam Tịch.

Giang Mạn nở một nụ cười nhẹ, rất tự nhiên nói: “Mẹ, mẹ tỉnh rồi.” Câu nói này cô vừa rồi đã luyện tập rất nhiều lần, thực ra gọi ra cũng không có gì khó khăn cả.

Nam Tịch trừng mắt thật lớn, dường như không ngờ con gái lại nhanh chóng nhận mình như vậy, mất nửa ngày mới phản ứng lại.

Giang Mạn kéo tay cô, “Mẹ, mẹ đừng kích động.” Nghe vậy, Nam Tịch lập tức mắt đẫm lệ, nhìn gương mặt giống Lan Hành Chi của con gái.

Trước đây cô cảm thấy khó chịu, nhưng giờ đây lại là một tâm trạng khác.

Thực ra nhìn kỹ thì mũi của con gái rất giống cô, nhỏ nhắn và cao, đôi môi cũng giống cô trước khi gặp tai nạn, lúc nào cũng hồng hào, căn bản không cần thoa son môi.

Giọng Nam Tịch rất khàn, đó là do dây thanh âm bị tổn thương, “Mạn Mạn, mẹ có thể gọi con như vậy không?” “Mẹ, mẹ muốn gọi thế nào cũng được.” “Con của mẹ, tất cả là do mẹ không bảo vệ tốt cho con, nếu không chúng ta đã không chia xa nhiều năm như vậy.

Mẹ có lỗi với con, không thể chăm sóc con lớn lên, những năm qua con có phải chịu rất nhiều khổ cực không?” Cha mẹ nuôi làm sao có thể bằng cha mẹ ruột được.

Giang Mạn an ủi cô bằng một nụ cười, “Không có đâu ạ, bố nuôi của con là một người rất tốt, ông ấy đối xử với con rất tốt.” “Vậy mẹ nuôi thì sao?

Chương 799

Bà ấy có đối xử tốt với con không?” Nam Tịch lo lắng hỏi.

Trong cuộc trò chuyện đơn giản hôm nay, cô đã hiểu rằng con gái mình chưa học hết đại học, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn đã phải chịu không ít khổ cực.

Giang Mạn không trả lời câu hỏi của Nam Tịch, khéo léo tránh đi, “Mẹ, chuyện quá khứ chúng ta đừng nhắc đến nữa.

Bây giờ con có thêm bố và tình yêu thương của mẹ đã là đủ rồi.

Mẹ hãy giữ gìn sức khỏe thật tốt, sau này mẹ con mình còn có rất nhiều thời gian ở bên nhau.

Mẹ là nhà thiết kế mà con sùng bái nhất, mẹ có thể dạy con thiết kế, bù đắp tất cả những gì mẹ đã nợ con.

Con chưa bao giờ nghĩ mẹ mình lại là một người ưu tú đến vậy.

Mẹ ơi, con tự hào về mẹ.” Nhìn sự sùng bái trong mắt con gái, Nam Tịch vui không tả xiết, liên tục gật đầu, “Được được được, mẹ nhất định sẽ dạy con thật tốt, sẽ truyền tất cả những gì mẹ đã học được cho con.

Phong cách thiết kế của con rất giống mẹ, là người thích hợp nhất để thừa kế sự nghiệp của mẹ.” Thì ra đây không phải là trùng hợp, mà là vì họ là mẹ con, thật tốt biết bao.

“Những người bên cạnh con cũng nói vậy, nói phong cách của con rất giống mẹ.” Tâm trạng của Nam Tịch ngày hôm nay thật sự là đại khởi đại lạc, bi vui lẫn lộn.

Cô lau nước mắt, “Mạn Mạn, con đỡ mẹ dậy đi, mẹ muốn ôm con thật chặt.” Hai mẹ con ôm nhau, Nam Tịch khẽ cười, vuốt ve mái tóc dài mềm mượt của con gái, rồi véo nhẹ đầu mũi cô bé, nắn nắn đôi má nhỏ, còn có những múi thịt mềm mại ở eo, thậm chí còn cân đo đong đếm một cách tỉ mỉ.

Cô nhóc này có vóc dáng thật đẹp, vòng eo nhỏ nhắn, thon thả đến mức có thể nắm gọn trong lòng bàn tay, hoàn toàn không giống người đã sinh con.

“Con gái của mẹ thật sự đã lớn rồi.” Nam Tịch cảm thán.

Cô bé có thân hình lồi lõm, xinh đẹp, dung mạo cũng được thừa hưởng từ bố, từ nhỏ đến lớn chắc chắn có không ít chàng trai theo đuổi.

Giang Mạn chưa bao giờ nghĩ lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với mẹ ruột lại như thế này, đây có phải là bị mẹ ruột “sàm sỡ” không?

Nhưng lúc này cô chỉ cảm thấy nhột, không thể kiềm chế được mà kêu lên, “Mẹ ơi, nhột quá, mẹ đừng chạm vào eo con nữa.” Như là đang nghịch phá, Giang Mạn càng nói nhột, Nam Tịch càng không buông tay, ngược lại còn vui vẻ quấy phá hơn.

“Nhột à?

Mẹ sờ thử nữa xem.” “Mẹ, đâu có ai như mẹ.” Giọng Giang Mạn mang âm sắc Giang Nam độc đáo của Nam Tịch, đặc biệt khi nói đùa thì lại càng mềm mại.

“Mẹ có làm gì đâu.” Giang Mạn đành phải vặn vẹo trong lòng cô, giống như một đứa trẻ đang làm nũng.

Khoảnh khắc này, căn phòng bệnh vốn bao trùm không khí bi thương lập tức trở nên ấm áp.

Lan Hành Chi cưng chiều nhìn vợ và con gái mình, vô cùng mãn nguyện.

“Mạn Mạn, con bắt đầu nhận thư tình từ mấy tuổi?” Nam Tịch tò mò hỏi.

Giang Mạn nghiêm túc suy nghĩ một chút, trả lời: “Thư tình đúng nghĩa thì chắc là lớp 4 tiểu học.

Lúc đó con mới đổi lớp, mẹ biết đấy, bây giờ con vẫn còn nhớ tên cậu bé đó, tên là Mộ Bạch.

Hồi đó con thấy cái tên này thật sự rất thi tình họa ý, kết quả mẹ đoán xem.” “Chẳng lẽ trông không đẹp trai à?” Nam Tịch đoán.

“Trông không đẹp trai thì thôi đi, quan trọng là còn là một cậu bé mũm mĩm.

Hồi đó con còn cảm thấy lãng phí một cái tên đầy chất thơ và họa như vậy.” Nam Tịch khẽ cười thành tiếng, “Con bé tí tuổi đã trông mặt mà bắt hình dong rồi sao?” “Cái này thì không có, thực ra con không hề kỳ thị người không đẹp trai.

Nhưng mà anh gửi thư tình cho một cô bé xinh đẹp như con thì cũng phải cân nhắc dung mạo của mình chứ, đo lường xem có xứng đôi không.

Lỡ đâu để lại ám ảnh tâm lý cho con thì sao?” Nam Tịch không nhịn được cười, “Vậy con có bị ám ảnh tâm lý không?” Giang Mạn kể lể: “Có chứ ạ, sau này mỗi khi nhận được thư tình là trong đầu con lại hiện lên cái khuôn mặt tròn tròn mũm mĩm đó.

Sau đó con không dám mở ra nữa mà vứt thẳng vào thùng rác.

Hồi đó còn xảy ra một chuyện đặc biệt xấu hổ, có người nhặt thư tình con vứt vào thùng rác về, dán lên bảng tin của lớp.

Mấy cậu bé nghịch ngợm còn đọc từng lá thư một.

Lúc đó con xấu hổ đến mức liên tục một tuần không đi học, sau này cô chủ nhiệm phải đến nhà mời con về, con mới quay lại.” “Mạn Mạn nhà chúng ta giỏi thật, đến nỗi cô chủ nhiệm phải đến nhà mời về cơ đấy.” “Đó là vì muốn con đi đại diện cho lớp tham gia cuộc thi Olympic Toán, đó là chuyện liên quan đến danh dự tập thể mà.” Những chuyện này, Giang Mạn thực ra ngay cả Lục Minh cũng chưa từng kể, bây giờ cuối cùng đã tìm được một thời điểm thích hợp.

“Con gái của mẹ thật ưu tú.” “Đó là vì gen của con và bố tốt, nên con mới ưu tú như vậy.” Nghe vậy, sắc mặt Nam Tịch hơi biến đổi, vô thức nhìn về phía Lan Hành Chi, ánh mắt phức tạp vô cùng.

Sau những tiếng cười đùa, hai mẹ con lại ôm chặt lấy nhau.

Từ nhỏ đến lớn, Giang Mạn nhìn Giang Tranh Y dựa vào lòng Tống Liên, thậm chí gối đầu lên đùi Tống Liên, nói không hâm mộ là giả.

Chỉ là mỗi lần cô chỉ có thể giả vờ như không có chuyện gì mà quay mặt đi, bởi vì cô rõ ràng biết sự ấm áp như vậy sẽ không thuộc về mình.

Không ngờ mình cũng có ngày hôm nay.

Thật tốt biết bao.

Nam Tịch vì thường xuyên dùng thuốc bắc để điều dưỡng cơ thể, trên người có một mùi thuốc nhẹ nhàng, rất khiến người ta an tâm.

Giang Mạn thoải mái nheo mắt lại.

Từ góc độ của Lục Minh nhìn qua, cô giống như một chú mèo Ba Tư lười biếng, nếu không phải vì thời điểm không thích hợp, anh đã muốn ôm cô vào lòng rồi.

Nam Tịch nãy giờ chú ý lực vẫn luôn đặt trên người Giang Mạn, lúc này mới nhìn thấy cậu bé đứng bên cạnh, cười gọi: “Nghiêu Nghiêu.” Lục Nghiêu bĩu môi nhỏ, ngoan ngoãn gọi: “Bà ngoại tốt ạ.”

“Ngoan lắm con, thật ngoan.” Nam Tịch đưa tay sờ sờ má cậu bé, cậu bé nắm chặt tay cô.

Cảm nhận bàn tay mềm mại nhỏ nhắn của cháu ngoại, Nam Tịch cảm thấy trái tim mình như muốn tan chảy, thì ra đây là người thân ruột thịt của mình, trách không được vừa nhìn thấy đã rất thích cậu bé.

“Bà ngoại cũng phải ngoan ngoãn dưỡng bệnh nha, đừng nghĩ gì cả, như vậy không những có thể sớm chơi với Nghiêu Nghiêu, mà còn có thể đón em gái của cháu nữa.” Lục Nghiêu kéo tay Nam Tịch.

Nam Tịch gật đầu mạnh, “Bà ngoại biết rồi, bà ngoại nhất định sẽ sớm khỏe lại.” Thoáng cái, cô đã là người có cháu ngoại rồi, thời gian trôi thật nhanh.

Chương 800

Chuyến đi đến thành phố A lần này thu hoạch thật sự quá nhiều.

Giang Mạn có chút buồn cười, mọi người đều bị bố làm cho lệch hướng rồi, em gái nhỏ, nói cứ như là đã mang thai vậy, bây giờ những chuyện này còn chưa có hình bóng gì cả.

Giang Mạn không đi biện giải, đúng lúc rời khỏi lòng Nam Tịch, đứng dậy khoác tay Lục Minh, trịnh trọng giới thiệu với Nam Tịch: “Mẹ, đây là chồng con, Lục Minh.” Nam Tịch ngẩng đầu đánh giá Lục Minh, hài lòng liên tục gật đầu.

Thái độ này hoàn toàn khác với lúc Lan Hành Chi gặp Lục Minh, “Không tệ, không tệ, đẹp trai lại còn rất chu đáo, là một lựa chọn không tồi để làm chồng.” Nam Tịch có ấn tượng đầu tiên rất tốt về Lục Minh, theo cô thấy, một người đàn ông nguyện ý vì vợ mình mà bỏ qua ánh mắt thế tục, làm những chuyện mà bình thường anh ấy sẽ không làm, thì đây tuyệt đối là một người đàn ông tốt.

Lục Minh cong môi, cười nói: “Chào mẹ.” “Mẹ ơi, anh ấy đâu có tốt như mẹ nói.” “Không tốt sao?

Con nhìn cái đầu con kia, lúc nào cũng dính chặt lấy người ta, còn nói dối lòng.” Nam Tịch không chút nương tay vạch trần.

“Mẹ, mẹ không thể giữ chút thể diện cho con sao?

Có mẹ nào lại thích chọc ghẹo con như vậy không?” “Mẹ chỉ nói sự thật thôi, với tính cách của con, bình thường chắc chắn không ít lần làm khổ A Minh.” “Mẹ, mẹ lại oan uổng con rồi, con đâu phải loại người thích làm bộ làm tịch đâu.

Con là người hiểu lễ nghĩa mà, nếu không tin thì mẹ có thể hỏi

Nghiêu Nghiêu.” Giang Mạn nhìn về phía con trai.

Lục Nghiêu thông minh cười mà không nói, để lại cho người ta vô hạn tưởng tượng.

“Con thấy chưa, Nghiêu Nghiêu còn không biết phải bình luận về con thế nào.” “Không sao đâu, con thích Mạn Mạn làm nũng trước mặt con mà.” Lục Minh nghiêm túc mở miệng.

“Thấy chưa, anh ấy thích kiểu người như con đó.” Giang Mạn kiêu ngạo bĩu môi.

Jim nhìn thấy cả gia đình họ nói nói cười cười, cảm thấy mình hoàn toàn là người ngoài cuộc, một chút cũng không chen vào được.

Nam Tịch nhìn thấy con trai như vậy, vẫy tay gọi cậu ấy, “Jim, con lại đây.” “Mẹ.” Jim đi tới.

Nam Tịch kéo tay cậu ấy, “Jim, con và Mạn Mạn vĩnh viễn đều là con của mẹ.

Các con từ nhỏ không lớn lên cùng nhau, mẹ không mong các con giống như anh em nhà người ta mà yêu thương nhau, nhưng mẹ hy vọng các con có thể hòa thuận.

Các con đối với mẹ đều là những người rất quan trọng.” Jim nhìn về phía Giang Mạn, Giang Mạn thân thiện khẽ cười với cậu ấy.

Vì đây là con trai của mẹ, cô cũng nguyện ý chấp nhận người này.

Jim cũng chỉ có thể gật đầu với Nam Tịch, nhưng lại có chút nghi hoặc, “Mẹ, con và Mạn Mạn ai lớn hơn một chút?” Nam Tịch khựng lại, bản năng nhìn Lan Hành Chi một cái, chỉ thấy khóe môi anh hàm tiếu, vẻ mặt như đã hiểu rõ mọi chuyện, cô hơi không tự nhiên nói: “Con hỏi những điều này làm gì?” “Mẹ, con có phải con ruột của mẹ không?” Jim lại truy vấn.

Hôm nay cậu ấy cũng coi như đã hiểu ra một số chuyện, bệnh của mẹ chắc chắn có liên quan đến Lan Hành Chi, hơn nữa còn là di chứng từ thành phố A.

“Con bé, sao con lại nghĩ như vậy, con đương nhiên… là con ruột của mẹ.” Trong khoảng thời gian mất đi con gái, chính cậu bé này đã luôn ở bên cô, giúp cô có chỗ dựa, có dũng khí để sống tiếp.

Nếu không phải vậy, e rằng cô đã sớm từ bỏ sinh mệnh của mình, bây giờ cũng không thể gặp lại con gái.

Trong lòng cô, cậu bé này cũng giống như con ruột của cô vậy.

“Mẹ, thật sao?” Trong mắt Jim xuất hiện một tia sáng.

Nam Tịch gật đầu, “Đương nhiên là thật, lần sau đừng hỏi loại câu hỏi này nữa, nếu không mẹ sẽ giận đấy.” “Mạn Mạn, A Minh, hai con đưa Nghiêu Nghiêu về nghỉ ngơi đi.

Bây giờ đã hơn 12 giờ rồi, trẻ con không thức khuya được, ở đây có Jim là được rồi.” Nghe vậy, Lan Hành Chi nhướng mày, người phụ nữ này trở mặt còn nhanh hơn lật sách, đây là hoàn toàn phớt lờ sự tồn tại của anh.

Nhưng anh vốn quen chủ động, “Mạn Mạn, nghe lời mẹ con nói đi, ở đây còn có anh nữa.” Nam Tịch lườm Lan Hành Chi một cái, người đàn ông vẫn như trước kia, mặt dày vô sỉ.

Giang Mạn cười cười, biết bố mẹ mình nhiều năm không gặp, chắc chắn có rất nhiều chuyện muốn tâm sự, nên đã trở về.

Trên đường về.

Lục Minh đột nhiên hỏi: “Mạn Mạn, từ nhỏ đến lớn em nhận được bao nhiêu thư tình?” “Em vừa mới nói rồi mà, từ lớp 4 tiểu học đã có không ít rồi, cụ thể là bao nhiêu phong thì em chưa thống kê, nhưng mà rất nhiều là có.

Sau lần xấu hổ đó em cũng không dám tùy tiện vứt vào thùng rác nữa, toàn bộ đều để trong thùng dưới gầm giường.” Giang Mạn vì vừa nhận mẹ, tâm trạng có chút thả lỏng.

“Cô bé này nói chuyện kiểu gì vậy, kiêu ngạo thế?” Lục Minh thầm nghĩ.

“Viết cái gì vậy?” Giọng Lục Minh có chút không tốt.

Giang Mạn đột nhiên nhìn Lục Minh, sao lại có cảm giác anh ấy đang ghen vậy?

Chuyện này đã xảy ra bao nhiêu năm rồi, đến mức đó sao?

“Lục Minh, anh chỉ biết hỏi em, anh chưa bao giờ nói cho em biết, anh bắt đầu nhận thư tình từ khi nào.” “Anh chưa bao giờ nhận được.” “Sao có thể, anh đang lừa người đó.” Chồng mình có ngoại hình không tệ chút nào, sao có thể không có sức hút được, điều này hoàn toàn không hợp lý.

“Người nhà chúng ta đều học ở trường trực thuộc đại học A, hơn nữa anh và A Sâm cách nhau không nhiều tuổi, cơ bản đều học cùng nhau, lại còn rất giống nhau.

A Sâm đã giúp anh chắn hết đào hoa rồi.

Sau này khi Tử Đồng lớn lên, có lẽ những lá thư tình viết cho bọn anh đều bị con bé thu giữ.

Con bé đó rất bá đạo, bình thường không cho phép người khác nhòm ngó hai người anh trai của mình.

Sau khi trưởng thành, mọi người đều trực tiếp tỏ tình, không viết thư tình nữa.” Giang Mạn có thể tưởng tượng được, thời thơ ấu của họ chắc chắn rất thú vị, cô nhóc Lục Tử Đồng vừa nhìn đã thấy rất tinh quái, lanh lợi.

“Nghe giọng anh, em cảm giác rất oán trách.” Giang Mạn trêu chọc.

Lục Minh nghiêm túc thờ ơ, còn Lục Sâm tuy lạnh lùng, nhưng đôi khi vẫn có thể cười ôn hòa, lực sát thương đương nhiên không thể nói được, không nghi ngờ gì Lục Sâm chắc chắn được chào đón hơn, Lục Minh thật bi kịch.

“Cái này thì không có, những chuyện đó cũng khá phiền phức, anh một chút cũng không thích.” Đúng lúc hai người đang nói chuyện vui vẻ, chỉ nghe thấy cậu bé ngây thơ hỏi: “Hai người cũng chưa nói cho con biết, con bao nhiêu tuổi thì có thể yêu đương?” Hai vợ chồng đồng thời nhìn về phía Lục Nghiêu, chỉ thấy cậu bé mở to đôi mắt đen láy, vẻ mặt ngơ ngác nhìn họ.

Cậu nhóc này, rốt cuộc là tỉnh dậy từ lúc nào?

Mới lớp 1 tiểu học mà đã hỏi họ bao nhiêu tuổi thì có thể yêu đương, cái nhận thức này có phải là “quá cao” rồi không?

Chương 801

"Thằng nhóc thối, chuyện này con không được nghĩ tới, nhiệm vụ của con bây giờ là chăm chỉ lớn lên, chăm chỉ học tập." "Vậy thì phải cố gắng tiến lên từng ngày sao?" Giang Mạn bị Lục Nghiêu một câu nói làm cho tức giận.

Thằng nhóc thối này bây giờ càng ngày càng có thể chọc giận cô, giống như một tiểu yêu tinh vậy, tư duy cũng rất phân tán, thường xuyên làm cô lúng túng.

Không ngờ câu nói tiếp theo của cậu bé còn khiến cô cạn lời hơn.

"Con thấy đấy, thời đại đang tiến bộ mà.

Mẹ lớp 4 đã bắt đầu nhận thư tình rồi, vậy thì con lớp 3 cũng có thể yêu đương được rồi." Lục Nghiêu tự mình nói, giọng điệu đó một chút cũng không giống như đang nói đùa, mà là thật sự đã đưa ra một quyết định nào đó.

Lục Minh không nhịn được bật cười thành tiếng, không phải kiểu khóe môi khẽ nhếch, mà là cười ra tiếng.

Con trai mình thật sự quá đáng yêu rồi.

"Bố, bố cười là mặc nhận rồi sao?

Bố cũng thấy Nghiêu Nghiêu nói rất đúng có phải không?" Lục Nghiêu nhìn về phía Lục Minh.

Nụ cười trên mặt Lục Minh lập tức cứng lại, che miệng ho nhẹ một tiếng, chỉ thấy Giang Mạn vẻ mặt không vui trừng mắt nhìn anh, dường như nếu anh dám tùy tiện dẫn dắt con trai thì cô sẽ cho anh một trận ra trò.

"Chuyện này không dễ nói đâu." "Có gì mà không dễ nói chứ, chỉ hai ba năm nữa thôi, An An sẽ đi học rồi, nếu con bé bị thằng nhóc khác lừa đi thì sao?

Con phải cẩn thận đề phòng chứ.” An An, An An, mở miệng ngậm miệng đều là An An.

Nhưng Lục Minh lại cảm thấy con trai nói rất có lý, nếu đã nhìn trúng rồi, chuyện này phải làm sớm, nếu không sẽ hối hận.

“Nghiêu Nghiêu con cứ tự mình xem xét đi, chuyện này phải tùy cơ ứng biến.” Được Lục Minh ủng hộ, Lục Nghiêu mãn nguyện nói: “Cảm ơn bố.” Giang Mạn suýt nữa thì tức đến phì khói mũi, không vui nói với Lục Minh: “Lục Minh, anh dạy con kiểu gì vậy hả?

Yêu sớm tuyệt đối phải cấm, không có lợi cho sức khỏe thể chất và tinh thần.

Lớp 3, lớp 4 đã muốn yêu đương, anh muốn bồi dưỡng nó thành công tử đào hoa sao?

Nếu là vậy, em nhất định sẽ đánh gãy chân nó.” Giang Mạn bình thường ghét nhất chính là loại công tử đào hoa đó, tuyệt đối không cho phép con trai mình đi theo con đường đó.

Lục Minh không cho là đúng, đến lúc đó cô có nỡ ra tay mới là lạ, cô bé này mềm lòng nhất, đối với đứa con trai này thì cưng như vàng như ngọc vậy.

“Mạn Mạn, Nghiêu Nghiêu là con trai, nếu là con gái thì anh sẽ không dễ dãi như vậy đâu.

Con trai thì không có gì phải sợ, dù nó có yêu đương vài lần, nó cũng chỉ gây họa cho con gái nhà người khác, đối với nó lại không có ảnh hưởng gì, không thiệt thòi đâu, còn có thể rèn luyện EQ của nó.

Theo anh thấy thì còn có rất nhiều lợi ích nữa.” Nghe vậy, Giang Mạn lập tức dở khóc dở cười.

Cô không biết có phải tất cả những người làm cha đều có suy nghĩ này hay không, không cho phép những chàng trai khác gây họa cho con gái mình, nhưng lại có thể dễ dàng cho phép con trai mình đi gây họa cho con gái nhà người khác.

“A, Đại gia Lục, tư tưởng phục vụ nhân dân của anh đi đâu hết rồi?

Anh cứ dạy con như vậy đấy à?” “Lục phu nhân, tư duy của em quá cứng nhắc rồi.

Chuyện tình cảm thực ra là đôi bên tình nguyện, không hợp thì chia tay thôi, yêu đương vài lần sao lại là công tử đào hoa?

Logic của em cũng có vấn đề, không thể chấp nhận được.” Lục Minh phản bác.

Giang Mạn há miệng, nhưng lại không nói nên lời.

Đêm đó, hai vợ chồng đã có một cuộc tranh luận kịch liệt về vấn đề yêu đương của con trai, nhưng cậu bé trong lòng Giang Mạn đã sớm chìm vào giấc ngủ lần nữa.

Trong nhận thức của cậu bé, mình tuyệt đối không thể trở thành công tử đào hoa, cậu chỉ thích Mạc Hữu An, và nhất định phải ở bên Mạc Hữu An.

Cố gắng từ nhỏ, tổng thể sẽ không có vấn đề gì chứ?

Nhưng chuyện tương lai, ai mà nói trước được.

Trong bệnh viện.

Thành Vũ cuối cùng cũng vui vẻ giải quyết xong chuyện bữa tiệc, suýt nữa thì bận tối mắt tối mũi.

Lúc này anh lại cùng một trợ lý khác vội vàng đến bệnh viện để báo cáo công việc với Lan Hành Chi.

“Chủ tịch, chuyện bữa tiệc đã giải quyết xong cả rồi, chắc là không có vấn đề lớn gì đâu.” Vừa nói, anh ta vừa liếc nhìn người phụ nữ đang nằm trong phòng bệnh.

Người phụ nữ này rốt cuộc là ai mà lại khiến Chủ tịch bất chấp tất cả mà chạy đến đây?

Bao nhiêu năm rồi, bên cạnh anh ấy chưa từng xuất hiện người phụ nữ nào, hôm nay là lần đầu tiên.

Trước đây anh ta đã cảm thấy Chủ tịch chắc chắn có người trong lòng, sau này biết vợ anh ấy đã mất?

Bây giờ lại là chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ mùa xuân thứ hai của Chủ tịch đã đến rồi sao?

“Cái gì không nên nhìn thì đừng nhìn, bỏ những suy nghĩ linh tinh đó đi, người bên trong là vợ tôi.” Lan Hành Chi không vui nói.

Thành Vũ há hốc mồm như quả trứng, rất lâu sau mới gật đầu.

Lan Hành Chi lại nói với hai người họ: “Ở đây không có chuyện gì của hai người nữa, hai người đi đưa cái người đàn ông bên trong ra ngoài cho tôi.” Hai trợ lý nhìn nhau, rồi vào phòng bệnh đưa Jim ra ngoài.

Jim trừng mắt nhìn Lan Hành Chi, “Anh làm gì vậy?” “Ở đây có tôi rồi, cậu nên đi đâu thì cứ ở đó đi, đừng ở trước mặt tôi chướng mắt.” Jim tức đến không nói nên lời, người đàn ông này đúng là hai mặt, vừa rồi khi mẹ tỉnh, anh ta đối xử với cậu ấy còn khá hòa nhã, mẹ vừa ngủ thì anh ta liền bắt đầu đối xử thô bạo.

“Anh không thể đối xử với tôi như vậy.” Jim tranh cãi.

“Câm miệng cậu lại, tôi vừa nghe giọng Trung bập bẹ của cậu là đã khó chịu rồi.” Nói xong, Lan Hành Chi dặn Thành Vũ: “Đưa cậu ta đến khách sạn, không có việc gì thì đừng cho cậu ta ra ngoài lung tung.” Thành Vũ đã ở bên cạnh Lan Hành Chi mấy năm rồi, lập tức hiểu ý anh, đây là giam lỏng biến tướng, nhưng cũng không thể ngược đãi, phải đáp ứng mọi yêu cầu của cậu ấy.

Chương 802

“Tôi biết rồi, Chủ tịch.” Nói rồi, hai người đưa Jim đi.

Đêm khuya vắng người, Jim tự nhiên sẽ không la hét om sòm trong bệnh viện.

Trước mắt không còn Jim nữa, Lan Hành Chi lúc này mới cảm thấy thoải mái hơn nhiều, anh trở lại phòng bệnh.

Cứ như vậy yên tĩnh nhíu mày, nhìn người phụ nữ đang ngủ, cứ thế ngồi một đêm.

Nam Tịch tỉnh dậy khi trời đã sáng rõ, nhìn thấy Lan Hành Chi đang ngồi bên giường bệnh, nắm tay cô yên tĩnh ngủ.

Người đàn ông này, lớn tuổi rồi mà cũng không biết yêu quý cơ thể mình, vậy mà lại ngồi một đêm như vậy.

Ngón tay anh vẫn đẹp như vậy, xương khớp rõ ràng, thon dài và mạnh mẽ.

Rất có sức mạnh của đàn ông, nhưng lại không mất đi vẻ đẹp.

Một bên là ân nhân cứu mạng cô, nặng ân như núi, một bên là kiếp nạn của cuộc đời cô.

Hành Chi, em rốt cuộc nên làm thế nào, mới tốt cho cả hai chúng ta đây.

Nam Tịch cũng không lên tiếng, chỉ yên tĩnh nhìn Lan Hành Chi.

Lại qua một lúc, Lan Hành Chi tự mình tỉnh lại.

Nam Tịch kìm nén sự xao động trong lòng, bình tĩnh nói: “Hành Chi, anh đi nghỉ một lát đi.” Lan Hành Chi cười, đưa tay chuẩn bị sờ mặt Nam Tịch, nhưng Nam Tịch lại quay mặt đi.

Giữa lông mày Lan Hành Chi xuất hiện một nếp nhăn, nhưng rất nhanh đã biến mất, trên mặt được nụ cười bao phủ, cười hỏi, “Tịch Nhi, hôm nay em cảm thấy thế nào rồi?” “Em đỡ hơn nhiều rồi, Jim đâu?” “Cậu ấy mệt quá, anh cho cậu ấy đi nghỉ rồi.” Nam Tịch cũng không nghi ngờ, nói: “Hành Chi, chúng ta nói chuyện đàng hoàng đi.” “Bây giờ cơ thể em vẫn chưa tốt, có chuyện gì chúng ta nói sau, em chuyên tâm dưỡng bệnh.

Anh đã cho người liên hệ với thầy thuốc đông y giỏi nhất trong nước và các danh y thế giới rồi, họ chắc khoảng một tuần nữa sẽ đến, đến lúc đó bệnh của em sẽ không thành vấn đề nữa.” Nam Tịch thở dài một hơi, “Thuốc bắc và thuốc tây mấy chục năm nay em đều đã xem không ít rồi, không có tác dụng gì cả, cơ thể em cũng chỉ đến vậy thôi.

Nhưng anh yên tâm, em sẽ cố gắng sống tiếp, ở bên cạnh chăm sóc con gái em thật tốt.

Nếu có thể sống đến khi có cháu ngoại gái, thì tự nhiên là tốt nhất.” “Em có thể nghĩ như vậy là tốt rồi.

Anh còn định mời bác sĩ Brandt đến nữa, nghe nói ông ấy là một thiên tài hiếm có trong mấy chục năm nay, giới y học đều đồn rằng trong 300 năm nữa sẽ không có người thứ hai như ông ấy.

Ông ấy được đánh giá cao như vậy, chắc chắn sẽ có cách.” Nam Tịch cười một cách khó hiểu, cảm thấy đến bây giờ cũng không có gì phải giấu giếm nữa, chậm rãi nói: “Hành Chi, bác sĩ Brandt mà anh nói chính là bố của Jim.” Bao nhiêu năm nay, người đàn ông đó vì bệnh của cô mà hao tâm tổn trí, nhưng cuối cùng vẫn không tìm ra được phương pháp nào để cô có thể an nhiên đến già.

Cũng nhờ có kỹ năng y thuật tinh xảo của ông ấy, cô mới từ một người gần như chết thành một người sống, nếu không thì đâu còn cô của hiện tại.

Cô thật may mắn, trên bờ vực sinh tử đã gặp được Brandt.

Lúc đó cô được đưa đến bất kỳ bệnh viện nào ở thành phố A, e rằng cũng chỉ có một con đường chết.

Có lẽ đây là duyên phận, vợ chồng Brandt tình cờ đến thành phố A giảng dạy, gặp được cô.

Hai người đều là những người mê y học, họ đã thử chữa bệnh cho cô với tinh thần còn nước còn tát, không ngờ lại giữ được mạng sống cho cô.

Chỉ tiếc là, vợ của Brandt vì khó sinh mà mất, để lại Jim bé bỏng, cô thuận lý thành chương ở lại chăm sóc Jim nhỏ.

Ngón tay Lan Hành Chi trong khoảnh khắc cứng đờ một cách bất thường, sắc mặt cũng thay đổi, nhưng anh cố gắng che giấu.

Ngay cả một bác sĩ thiên tài như vậy cũng bó tay, điều này có nghĩa là gì anh hiểu rõ hơn ai hết, chỉ là anh không cam tâm thừa nhận.

“Không sao đâu, Tây y giỏi về chấn thương bên ngoài, còn loại bệnh tổn thương đến tận gốc rễ cơ thể của em thì thích hợp dùng thuốc bắc điều dưỡng.

Chúng ta có thể mời đông y, đông y của nước ta chắc chắn là tốt nhất.

Những thầy thuốc đông y mà em gặp ở nước ngoài chắc chắn không tốt.

Anh sẽ đi tìm kiếm thêm những thầy thuốc đông y ẩn sĩ trong dân gian, họ mới là những người lợi hại nhất.

Cứ quyết định như vậy đi, anh hy vọng em đến lúc đó sẽ hợp tác thật tốt.” Những người mà Brandt quen biết đều là những người trong giới y học, bất kể là đông y hay tây y đều vô cùng ưu tú.

Những danh y đông y mà cô đã gặp nhiều đến mức cô không thể đếm xuể.

Cứ mỗi một thời gian, Brandt lại hăm hở nói với cô rằng đã tìm được một danh y nào đó, nhưng kết quả đều như nhau.

Nam Tịch biết sự cố chấp của Lan Hành Chi, cũng không giải thích thêm vấn đề này.

Cô tự nhiên là muốn sống tốt, nếu có thể chữa khỏi căn bệnh này, thì tự nhiên sẽ không thành vấn đề.

“Được, chuyện này anh cứ sắp xếp đi, nhưng đừng nói cho Mạn Mạn biết.

Em không muốn con bé phải lo lắng cho em, đứa trẻ này từ nhỏ đã sống khổ cực như vậy, đừng giày vò con bé nữa.” Lan Hành Chi khó khăn gật đầu.

Anh rất khó khăn mới thuyết phục được bản thân, với quyền thế và địa vị hiện tại của anh, danh y nào mà anh không mời được, mọi chuyện vẫn còn hy vọng.

Nhưng lời nói của Nam Tịch đã phá nát hy vọng mà anh đã khó khăn lắm mới nhen nhóm được, anh không còn tự tin như vậy nữa.

“Hành Chi, nhân cơ hội này chúng ta hãy nói chuyện rõ ràng về vấn đề của chúng ta đi.” “Giữa chúng ta có gì mà phải nói chứ, chúng ta chưa từng ly hôn, em vẫn là vợ của anh, em chỉ cần hiểu rõ điểm này là được rồi.” Nam Tịch biết Lan Hành Chi có suy nghĩ như vậy, muốn anh ấy buông tay thì tuyệt đối là không thể.

Năm xưa cô bị bà nội Lan ép đến đường cùng, cô thực ra cũng từng nghĩ đến việc từ bỏ, có một lần thậm chí đã rời đi, nhưng lúc đó anh ấy như một kẻ điên tìm kiếm cô khắp thế giới, cô liền biết, trừ khi người đàn ông này buông tay, nếu không cô không thể rời đi được.

Mấy chục năm nay, cô thực ra cũng muốn tìm gặp anh ấy, nhưng lý do không xuất hiện không chỉ vì giữa họ là sinh mạng của cha và con gái, mà còn vì tình trạng sức khỏe của cô không cho phép cô làm như vậy.

Gặp anh ấy mà muốn anh ấy buông tay thì làm sao dễ dàng được, sự bá đạo của anh ấy cô quá rõ rồi.

“Hành Chi, anh đừng như vậy nữa, chúng ta đều đã già rồi, là người có con gái, thậm chí là cháu nội rồi, còn có gia đình và cuộc sống riêng.

Anh đừng cố chấp như vậy nữa.” Lan Hành Chi nhìn chằm chằm Nam Tịch, “Tịch Nhi, nếu anh nói, bao nhiêu năm nay anh vẫn chưa kết hôn, thậm chí còn không có một người phụ nữ nào, em có tin không?” Tin, sao lại không tin, cô đối với lời nói của anh ấy từ trước đến nay đều tin tưởng sâu sắc, điều này đã trở thành một thói quen, không thể thay đổi được.

Chương 803

Nhưng nói không kinh ngạc là giả, gần ba mươi năm rồi, anh ấy vậy mà vẫn chưa kết hôn, hơn nữa còn không có một người phụ nữ nào, điều này thật sự quá đáng rồi.

Dù sao trong mắt cô, anh ấy đã là một người chết rồi, anh ấy vậy mà còn dùng phương thức này để kiên trì tình yêu với cô.

Nam Tịch mở to mắt.

Lan Hành Chi nhân cơ hội sờ sờ mặt cô, rất nhẹ nhàng nói: “Trước đây anh đã nói rồi, anh là một người chung thủy với tình yêu, trừ em ra anh không cần ai cả.

Bây giờ em tin rồi chứ?” Mắt Nam Tịch cứ thế đỏ hoe, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi.

Người đàn ông này, thật sự có bản lĩnh khiến cô không thể làm sao.

Hành Chi, anh lại hà tất gì, tại sao lại phải dùng phương thức này để giày vò bản thân.

Dù cho anh ấy đã kết hôn sinh con rồi, cô cũng sẽ không trách anh ấy.

Cô một chút cũng không muốn nghe tin tức như vậy, bao nhiêu năm cô đơn một mình như vậy để làm gì?

Chắc chắn rất khó khăn.

“Tịch Nhi, em đừng cảm thấy có gì cả, anh sống rất tốt, dù sao trong lòng anh vẫn luôn giữ một người anh yêu sâu sắc, em chưa từng rời xa anh.

So với những người cả đời chưa từng trải qua tình yêu khắc cốt ghi tâm thì anh tốt hơn nhiều rồi, anh cũng không hối hận, dù cuối cùng không đợi được em, anh cũng sẽ cứ như vậy mãi.” “Nhưng em đã kết hôn rồi mà.” Nam Tịch nói.

“Tịch Nhi, đến bây giờ em vẫn còn muốn lừa anh sao?

Anh biết Jim không phải con trai của em, vậy thì em và Brandt có thật sự là vợ chồng hợp pháp không?” Trên mặt Nam Tịch xuất hiện rõ ràng sự hoảng loạn, điều này Lan Hành Chi đều thu vào đáy mắt.

Anh cười rồi, cười như một đứa trẻ, kích động ôm Nam Tịch vào lòng.

Nam Tịch giật mình một cái, nhưng lại bị anh ôm chặt, căn bản không thể thoát ra được.

Cô cũng có chút không nỡ thoát ra nữa, cái ôm này vẫn quen thuộc như vậy, hệt như ngày hôm qua.

Cứ để cô tham luyến thêm một lát nữa đi, chỉ cần một lát thôi.

Bàn tay đang giơ lên của Nam Tịch dần dần buông thõng xuống, yên tĩnh tựa vào lòng Lan Hành Chi.

Lan Hành Chi tự nhiên không biết suy nghĩ lúc này của Nam Tịch, bị sự dịu dàng của cô làm cho đầu óc choáng váng, cũng bị tin tức cô mang đến làm cho kích động vô cùng.

“Anh đã biết Tịch Nhi của anh sẽ không dễ dàng gả cho người khác, anh đã biết, anh đã biết, chúng ta đều giống nhau, trừ đối phương ra, ai cũng không thể chấp nhận được.” Nam Tịch qua rất lâu sau mới nói: “Hành Chi, em và Brandt thực sự không phải vợ chồng hợp pháp, nhưng chúng em đã ở bên nhau gần ba mươi năm, tình cảm trong đó không phải anh có thể thể hội được, càng không thể giả dối được.

Còn em và anh chỉ có tình cảm ngắn ngủi vài năm, hơn nữa còn làm em thương tâm mệt mỏi.

Hai điều này không thể so sánh được, chúng em không phải vợ chồng nhưng còn hơn cả vợ chồng, trong mắt người ngoài, chúng em cũng là một gia đình hòa thuận, hạnh phúc." Hay một câu không phải vợ chồng nhưng hơn cả vợ chồng.

Lan Hành Chi chỉ cảm thấy lập tức từ thiên đường rơi xuống địa ngục, ánh mắt lập tức thay đổi, có chút hoang tàn nói: "Nam Tịch, em đang trách anh sao?

Nên mới nói ra những lời làm tổn thương người khác như vậy." "Trách, sao lại không trách?

Vì ở bên anh, em đã mất đi cha em, chia ly với con gái ruột bao nhiêu năm, thậm chí những khổ nạn bao năm nay của em cũng vì thế mà ra.

Anh có biết em đã sống những ngày tháng như thế nào không?

Mấy chục năm nay em như một cái bình thuốc, không thể chịu gió, không thể chịu một chút lạnh nào, càng không thể tùy tiện ra ngoài đi lại.

Vòng tròn sinh hoạt của em chỉ là cái biệt thự nhỏ bé đó, vì một chút vi khuẩn nhỏ trong đám đông cũng có thể khiến em gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Thỉnh thoảng ra ngoài một lần em đều phải tự bọc mình kín mít." Cô sắp thành nửa bác sĩ rồi, một số dược liệu thuốc bắc cô đều có thể nhận ra, thậm chí còn có thể nói chính xác tên gọi.

"Anh biết đấy, em là một người thích náo nhiệt, rất thích đi du lịch khắp nơi.

Năm đó em không ít lần bỏ lại anh một mình đi theo đoàn du lịch khắp nơi để cảm nhận văn hóa các vùng miền.

Em còn thích những ngày mưa phùn, cùng anh che chung một chiếc ô nhỏ, hoặc kéo anh đi dạo trong màn mưa lãng đãng, sau đó còn đi ăn lẩu, đặc biệt là loại lẩu cay, anh vừa nói không vệ sinh, vừa cùng em thưởng thức, nhìn em cay đến không ngậm miệng được thì luôn bất lực.” Những người làm nghệ thuật đều có chút lãng mạn, Nam Tịch cũng vậy, đặc biệt cô lớn lên ở Giang Nam, càng thích kiểu thời tiết như vậy.

“Em còn thích mặc quần short, váy ngắn, làm anh mỗi lần đều nghiến răng nghiến lợi.

Em nghĩ xem còn gì nữa, đúng rồi, em còn thích bơi lội.

Em hồi đại học còn là kiện tướng bơi lội của trường đó, vì thân hình quá đẹp đã thu hút không ít ánh nhìn.

Nhưng bây giờ thì sao?

Em còn có thể làm gì?

Em mỗi ngày chỉ có thể ăn một số loại rau dinh dưỡng và món ăn thuốc, miệng em sắp mất vị giác rồi.” Nam Tịch bình tĩnh tự thuật.

Những điều này đều là sự thật, nhưng không phải ý muốn của cô, nếu không phải bất đắc dĩ, cô sẽ không dễ dàng nói những điều này với Lan Hành Chi.

Lan Hành Chi càng yêu thương mình bao nhiêu, thì sẽ càng đau khổ bấy nhiêu.

Quả nhiên, Lan Hành Chi vẫn luôn mím chặt môi, sắc mặt dần dần tái nhợt.

“Hành Chi, anh nói em có thể không oán trách không?

Em còn có thể coi như không có chuyện gì mà ở bên anh sao?” Lan

Hành Chi đau khổ nói: “Tịch Nhi, những điều này đều không phải ý muốn của anh, anh cũng không muốn như vậy.” “Đúng, em biết đây không phải lỗi của anh, anh đối xử với em vẫn luôn rất tốt, nhưng điều đó thì sao chứ, em đã tìm được người đàn ông đối xử với em tốt hơn trên thế giới này.” Tịch Nhi, chúng ta đừng nói mấy chuyện này nữa, em đói không, anh đi mua cháo cho em nhé.

Nam Tịch nắm lấy tay Lan Hành Chi, "Hành Chi, anh đừng trốn tránh nữa, anh cứ coi như em đã chết rồi." "Nam Tịch, em không thấy những lời này quá tàn nhẫn sao?

Em rõ ràng đang ở trước mặt anh, tại sao anh phải coi em như đã chết?

Chương 804

Từ đầu đến giờ, anh vẫn không làm được, sau này cũng không thể làm được." Lan Hành Chi cố gắng kiềm chế cảm xúc, không để mình nổi giận.

Nói xong, chỉ thấy không khí trong phòng bệnh quá ngột ngạt, anh liền đi thẳng ra ngoài.

Nam Tịch nhìn bóng lưng anh, nước mắt trực tiếp chảy dài.

Lan Hành Chi đi đến phòng hút thuốc, hút một điếu cho tâm trạng dịu đi một chút, vì không yên tâm để Nam Tịch một mình nên anh lại quay về phòng bệnh.

Vừa đến cửa phòng bệnh thì gặp Giang Mạn và Lục Minh, Giang Mạn vừa nhìn đã thấy Lan Hành Chi mặt mày xám xịt, có phải là chưa nói chuyện xong với mẹ không?

Cô bé có chút lo lắng nói: "Ba, ba không sao chứ?" Lan Hành Chi lắc đầu, "Ba không sao, sao hai đứa đến sớm vậy, Yêu Yêu đâu rồi?" "Chúng con đưa Yêu Yêu đến nhà trẻ rồi mới qua, còn đặc biệt mang bữa sáng cho ba mẹ nữa.

Ba và mẹ có phải xảy ra chuyện gì không?" Lan Hành Chi cười hiền hòa, "Con nghĩ nhiều rồi, chúng ta có thể xảy ra chuyện gì chứ?

Ba sẽ không cãi nhau với mẹ con đâu, trước mặt cô ấy, ba chẳng có tí nóng nảy nào cả." Anh ấy còn cảm thấy mình có chút yếu đuối, nếu là ngày xưa, Nam Tịch nói những lời như vậy với anh, anh chắc chắn đã nổi giận từ lâu rồi.

Giang Mạn nghi ngờ nhìn Lan Hành Chi một cái, cứ cảm thấy có chuyện gì đó mà cô không biết.

Hơn nữa trên người anh còn có mùi thuốc lá nồng nặc, cô bé tiến lại gần ngửi kỹ, rồi đấm một cái vào ngực Lan Hành Chi, "Ba, sao ba lại hút thuốc nữa vậy?

Lớn tuổi rồi mà sao vẫn không chịu để con yên tâm." Có lẽ vì Lục Minh rất ít hút thuốc nên Giang Mạn đặc biệt nhạy cảm với mùi thuốc lá.

Lan Hành Chi cưng chiều nhìn con gái, thực ra bất kể thế nào, cuộc đời này của anh cũng coi như viên mãn rồi.

Con gái vẫn khỏe mạnh đứng trước mặt anh, vợ cũng đã gặp lại, dù vợ cuối cùng không thể ở bên anh đến già thì có sao đâu.

Đã tốt hơn rất nhiều so với dự đoán trước đây rồi, phải không?

Anh thực sự không nên cầu mong quá nhiều.

Nghĩ thông điểm này, tâm trạng Lan Hành Chi lại nhẹ nhõm hơn đôi chút, anh cười nhìn Giang Mạn, "Con bé này, mũi thính như chó ấy, ba đã thổi gió bao lâu rồi mà con vẫn ngửi ra." "Cho nên, sau này ba tốt nhất đừng hút thuốc nữa, không thì con không tha cho ba đâu." Giang Mạn rất nghiêm túc nói. "Biết rồi, ba sẽ bỏ thuốc từ hôm nay." "Mạn Mạn, A Minh, hai con đến rồi sao?" Giọng Nam Tịch vọng ra từ trong phòng.

Giang Mạn và Lục Minh chuẩn bị vào phòng bệnh, thấy Lan Hành Chi cũng định vào, liền lập tức gọi anh dừng lại, "Ba, ba không được vào đâu, người ba toàn mùi thuốc lá, đừng vào hun mẹ con." Lan Hành Chi nhướng mày, con bé này, có mẹ rồi là khác hẳn, quản càng ngày càng rộng.

Nhưng anh thích được cô quản, Lan Hành Chi thành thật đứng ngoài cửa, không đi vào.

Hơn nữa, anh thực sự không thể vào, sức đề kháng của Nam Tịch quá kém. "Mẹ, mẹ đỡ hơn chưa?" Nam Tịch mỉm cười dịu dàng, vẫy tay về phía Giang Mạn, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, "Đỡ hơn nhiều rồi, lần này chủ yếu là vì biết con còn sống nên quá kích động thôi, không có gì đáng ngại.

Con và ba con ở ngoài cửa cãi nhau gì vậy?" "Ba ấy hút thuốc, lớn tuổi rồi mà chẳng chú ý đến sức khỏe gì cả.

Lục Minh trẻ như vậy người ta còn không hút, đâu như ba ấy, chẳng có chút tự giác nào.

Mẹ phải quản ba ấy cho tốt, không thể để ba ấy như vậy được, nếu không vài năm nữa cơ thể sẽ suy sụp mất.

Ba mẹ vất vả lắm mới đoàn tụ với con, nhất định phải yêu quý cơ thể mình, con muốn ba mẹ ở bên con thêm vài năm nữa." Sáng nay bà cũng đã nghĩ rất nhiều, nhiều năm qua thực sự đã mắc nợ con gái rất nhiều, đã đến lúc bù đắp rồi. "Thật ạ?

Mẹ thật sự không đi nữa sao?" Giang Mạn mừng rỡ nói. "Không đi nữa, sau này con gái ở đâu mẹ sẽ ở đó." "Tuyệt quá rồi, vậy mẹ cũng dọn đến nhà con đi, ba cũng ở đó, sau này cả nhà chúng ta sẽ đoàn tụ." Nam Tịch vốn còn rất vui vẻ, nhưng vừa nghe nói Lan Hành Chi ở đó, sắc mặt liền thay đổi. "Mẹ, mẹ không muốn sao?

Có phải vì ba của Jim không?" "Con gái à, ba của Jim mấy chục năm nay đối xử với mẹ không bạc bẽo, mẹ không thể không nói chút tình nghĩa nào.

Con và A Minh cũng nên có cuộc sống riêng của mình, mẹ cứ ở mãi chỗ các con cũng không tiện.

Mẹ sẽ mua một căn nhà gần chỗ các con ở thành phố A, sau này các con đi làm thì mẹ sẽ giúp trông Yêu Yêu, sau này nữa thì trông cả cháu gái nhỏ.

Món ăn mẹ nấu rất ngon, các con tan làm thì đến chỗ mẹ ăn cơm rồi về, đỡ bao nhiêu việc." "Thật ư?

Vậy mẹ có thể tỉ thí với Lục Minh một chút." "A Minh cũng là một cao thủ sao?" Lục Minh gật đầu, "Trong nhà chúng con, toàn là đàn ông nấu ăn thôi ạ." "Hình như là vậy, trước đây mẹ từng nghe A Tuệ nói qua, truyền thống này của nhà các con thật tốt, sau này để Yêu Yêu cũng học tập, như vậy sau này mới có thể lấy lòng mẹ vợ." Nam Tịch cười nói, bà ấy đâu có vận may tốt như vậy, bất kể là Lan Hành Chi hay Bạt Lãng Đặc, cả hai người đều là những đầu bếp tệ hại, việc nấu nướng đều đổ lên đầu bà. "Mẹ nói vậy con mới thấy chắc chắn là do gen di truyền, Yêu Yêu bây giờ còn có thể làm mấy món ăn sáng đơn giản, trình độ không thua gì con." "Trình độ của con chỉ bằng Yêu Yêu thôi sao?" Giang Mạn đỏ mặt, "Mẹ, mẹ biết là được rồi mà, cứ phải nói ra." "Sao lại giống hệt ba con thế, chẳng có chút gen nào của mẹ cả." Nam Tịch bật cười lắc đầu, nghĩ rằng bà từ trẻ đến giờ luôn rất giỏi khoản này. "Thôi được rồi, chúng ta không nói mấy chuyện này nữa.

Mau nếm thử cháo rau Lục Minh nấu cho mẹ đi, mùi vị rất ngon đó." "Con bé này, sau này vẫn phải học tập một chút.

Lục Minh đi làm rất vất vả, còn phải ngày ngày về nhà chăm sóc con và Yêu Yêu, con phải giải phóng đôi tay cho anh ấy chứ.

Chồng của mình mà con không xót sao?" "Mẹ, đâu có khoa trương như mẹ nói, con vẫn thường xuyên giúp việc mà." "Vậy thì tốt, hôn nhân cần phải vun đắp, con cũng phải suy nghĩ nhiều cho Lục Minh." "Mẹ, sao mẹ cứ đứng về phía Lục Minh mà nói chuyện thế?

Mẹ rốt cuộc có phải mẹ ruột của con không vậy?" Nam Tịch bật cười, "Chính vì mẹ là mẹ ruột của con nên mẹ mới nói những lời này với con." Giang Mạn thực ra trong lòng rất ấm áp, những lời như vậy

Tống Liên chưa bao giờ nói với cô.

Người khác đều không thích sự càm ràm của mẹ, nhưng từ nhỏ cô đã mong có một người có thể càm ràm mình như vậy. "Được rồi, được rồi, con biết mẹ đã đúng với câu nói cũ rồi, mẹ vợ càng nhìn con rể càng thấy thuận mắt." "Chứ còn gì nữa, một đứa trẻ tốt như A Minh đương nhiên là rất thuận mắt rồi." Nam Tịch trên mặt toàn là ý cười, đó là nụ cười tự hào về con gái, tìm được một người chồng tốt như vậy, biết bao nhiêu người mơ ước cũng không có được.

Giang Mạn không nói nên lời, cầu cứu nhìn về phía Lục Minh, Lục Minh khóe môi khẽ cong, "Mẹ, nấu cơm cho vợ mình, đó là một việc rất tuyệt vời ạ." Nam Tịch càng có thiện cảm với Lục Minh, người con rể này, "Được được được, đây là những chuyện thú vị giữa vợ chồng con.

Các con phải nhớ, yêu nhau dễ nhưng ở bên nhau khó, bất kể lúc nào, cũng phải trân trọng thời gian hai đứa ở bên nhau." Giang Mạn khựng lại, yêu nhau dễ nhưng ở bên nhau khó.

Đây chẳng phải là chân dung cuộc đời của mẹ mình sao, bài học máu xương, dù yêu đến mấy thì có sao, vẫn luôn có đủ mọi chuyện cản trở ở giữa. "Mẹ, con biết rồi, con sẽ sống tốt với Lục Minh." "Vậy thì tốt." Nam Tịch chậm rãi uống cháo rau con rể nấu, mấy lần khóe mắt đều đỏ hoe, nhưng bà đã kìm nén xuống.

Chương 805

"Mạn Mạn, A Minh, hai con đi làm đi, ở đây có y tá chăm sóc rồi, các con không cần lo lắng.

Jim cũng sẽ đến, đừng để lỡ việc của các con." Nam Tịch không hề biết chuyện Jim bị Lan Hành Chi ép ở lại khách sạn, điện thoại của bà có vô số cuộc gọi nhỡ, chỉ là bị Lan Hành Chi tắt nguồn. "Dạ được, mẹ giữ gìn sức khỏe nhé, tối con lại đến với mẹ." "Mẹ giữ gìn sức khỏe ạ." Nam Tịch vẫy tay, "Các con đi đi, trên đường lái xe cẩn thận." Khi hai người đi ra, Lan Hành Chi vẫn đứng ở cửa.

Giang Mạn cười, "Ba, ba vào đi." "Con gái con ngửi lại xem còn mùi thuốc lá không." Lan Hành Chi cười híp mắt nói.

Giang Mạn lườm anh một cái, "Ba, chúng con đi trước đây.

Ba chăm sóc mẹ thật tốt, nhường nhịn mẹ một chút, đừng cãi nhau với mẹ." "Bảo bối, con thích ba hay mẹ nhất?" Giang Mạn bật cười dở khóc dở cười, sao lại hỏi câu hỏi ấu trĩ như vậy, "Cả hai đều thích được không ạ?" "Vậy thì tốt hơn.

Con hãy làm công tác tư tưởng cho mẹ con thật tốt, để mẹ ấy ở lại bên cạnh cha con chúng ta." Giang Mạn hạ giọng nói: "Ba, ba đừng vội, chuyện này con có chừng mực mà.

Chỉ cần mẹ ở lại, con sẽ mềm mỏng cứng rắn thuyết phục mẹ chấp nhận ba, bây giờ ba cứ tạm thời chiều theo mẹ đi, sau này cứ để con lo." Lan Hành Chi lập tức hiểu ý, mắt sáng rỡ, "Con bé ranh mãnh này, không ngờ con cũng là một chủ nhân phúc hắc." "Con nhà tông không giống lông cũng giống cánh.

Con không muốn ai đó ngày nào cũng hút thuốc đâu." Lan Hành Chi ôm Giang Mạn một cái, đây đã trở thành thói quen của anh, mỗi sáng đều ôm Giang Mạn và Yêu Yêu.

Hai người đang chuẩn bị lái xe rời đi thì ở cổng bệnh viện lại thấy Bà lão Giang và Bạch Mặc đang bước xuống từ một chiếc Rolls-Royce.

Giang Mạn lập tức kéo tay Lục Minh, "Lục Minh, anh nhìn kìa?" Lục Minh nhíu mày, "Bọn họ lại đến làm gì?" "Còn vì cái gì nữa, chắc chắn là vì đã nhận được tin tức gì đó.

Không được, bà lão đó làm việc luôn cực đoan, con phải xuống xem sao." Giang Mạn nói rồi xuống xe.

Lục Minh cũng đi theo cô ra ngoài, quả nhiên, đúng như họ dự đoán.

Tầng lầu thang máy mà Bà Lan nhấn trùng khớp với phòng bệnh của Nam Tịch.

Giang Mạn tức đến run người, "Bà ta rốt cuộc muốn làm gì?

Không được, con nhất định không thể để bà ta gặp mẹ, nếu không không biết lại gây ra chuyện gì nữa." Khi thang máy sắp đóng lại, Lục Minh kịp thời chặn lại, hai người bước vào.

Bà Lan vừa nhìn thấy Giang Mạn, liền kích động gọi to, "Mạn Mạn." Giang Mạn sắc mặt biến đổi, lạnh lùng nói: "Đừng gọi thân mật như vậy, tôi không quen bà." Sau khi biết về tình trạng sức khỏe của mẹ, cô ấy đối với Bà Lan này có thể dùng từ "căm thù sâu sắc" để hình dung. "Mạn Mạn, bất kể thế nào, ta cũng là bà nội của con." "Bà nội à, đừng nói đùa nữa.

Tôi từ trước đến nay làm gì có bà nội, tôi họ Giang, bà nội tôi mấy chục năm trước đã yên nghỉ dưới lòng đất rồi." Giang Mạn giống như một con nhím, lúc này đã chĩa tất cả những gai nhọn về phía bà lão.

Bị hắt hủi hết lần này đến lần khác, giọng điệu của Bà Lan cũng bắt đầu trở nên gay gắt, đặc biệt là khi có mặt những người trẻ tuổi khác, "Mạn Mạn, con mang dòng máu nhà họ Giang, con chính là người nhà họ Giang, điều này con không thể phủ nhận được." Bà lão này, nói đi nói lại cũng chỉ có mấy câu đó, cô không muốn phiền, cô cũng chẳng muốn giải thích thêm nữa.

Thái độ hôm đó của cô chẳng phải đã rất rõ ràng rồi sao?

Bà ta rốt cuộc còn muốn làm gì nữa? "Bà có biết không?

Từ khi tôi và ba tôi nhận nhau đến giờ, ba chưa bao giờ đề cập chuyện muốn tôi đổi họ.

Tôi đã hỏi ba, ba nói cái họ như vậy không cần cũng được, tôi họ Triệu, họ Tiền, họ Tôn, họ Lý gì cũng được, chỉ không muốn họ Lan." Giang Mạn không nói dối, hai người ngẫu nhiên trò chuyện thì Lan Hành Chi đã nói vậy.

Lan Hành Chi một chút cũng không bận tâm cái họ là gì, anh cho rằng Giang Lâm Thành đã nuôi Giang Mạn lớn, việc cô bé mang họ Giang là điều đương nhiên.

Chỉ cần anh biết cô là con gái anh là đủ rồi. "Không thể nào, Hành Chi sẽ không nói những lời như vậy!

Ba con rốt cuộc bị làm sao?

Tại sao ở bữa tiệc lại tự mình bỏ đi?

Lại còn đuổi theo một người phụ nữ đến bệnh viện?" Nghe giọng điệu này, dường như bà ta vẫn chưa biết chuyện mẹ còn sống, họ vẫn chưa điều tra ra được mẹ. "Bà Lan, ba tôi đuổi theo ai đi không liên quan gì đến bà!

Bà đã hại con trai mình thảm hại đến mức này rồi, bà rốt cuộc còn muốn làm gì nữa?

Có phải muốn nhìn anh ấy chết trước mặt bà thì mới chịu thôi sao?" Giang Mạn gầm nhẹ.

Bà Lan bị Giang Mạn chọc tức đến mức suýt chút nữa không thở nổi, chỉ vào cô hồi lâu.

Giang Tranh lập tức giúp bà vuốt ngực, "Bà nội, bà đừng kích động, hít thở từ từ." "Con bé bất hiếu này!" "Trên làm dưới theo, người làm bề trên như bà cư xử thế nào, chúng tôi sẽ làm thế đó." Bạch Mặc có chút không chịu nổi nữa, nhắc nhở: "Mạn Mạn, bà nội cô ấy cũng hối hận rồi, mọi người hãy cho bà ấy một cơ hội nữa đi." Cô ta không ngờ rằng người mình tình cờ quen lại chính là tiểu thư thật sự của nhà họ Lan, chỉ tiếc là chuyện bên trong quá phức tạp.

Giang Mạn liếc nhìn Bạch Mặc một cái, trước đây cô còn muốn kết thêm một người bạn, nhưng bây giờ, cô bài xích tất cả những người và sự việc liên quan đến Bà Lan. "Bạch Mặc, tôi nói là sự thật, nếu cô lo bà ta bị tôi chọc tức đến ngất xỉu, cô tốt nhất nên đưa bà ta về sớm đi." "Mạn Mạn, sao lại phải như vậy chứ?" Giang Mạn không còn nhắm vào Bạch Mặc nữa, cô tin rằng một người ích kỷ như Bà Lan chắc chắn sẽ không kể những chuyện xấu mình đã làm cho người nhà, chỉ biết giấu diếm.

Bạch Mặc chắc chắn không biết, không biết thì làm sao có thể thấu hiểu sự bất mãn trong lòng cô.

Thang máy mở ra, Giang Mạn lập tức chặn đường bà lão.

Lục Minh cũng kịp thời lên tiếng, "Bà lão xin hãy về đi, ba vợ tôi sẽ không gặp bà đâu." "Cậu nhóc nhà họ Lục, sao cậu cũng hùa theo Mạn Mạn mà làm loạn vậy?

Con bé không hiểu chuyện thì cậu cũng không hiểu chuyện sao?" "Bà lão, tôi chỉ biết, công lý nằm trong lòng người, mọi chuyện đều là nhân quả luân hồi, gieo nhân nào gặt quả nấy.

Mạn Mạn đã vào nhà họ Lục chúng tôi, thì chính là người nhà họ Lục.

Tôi biết nhà họ Lục chúng tôi và nhà họ Lan trước đây có chút giao tình, nhưng chỉ cần Mạn Mạn chịu thiệt thòi, không chỉ mình tôi, mà cả nhà họ Lục đều sẽ đối đầu với bà.

Hy vọng bà tự mình cân nhắc kỹ lưỡng, đừng để ngày đó xảy ra." Bà Lan nghiến răng ken két, bà không thể không thừa nhận, nhà họ Lan bây giờ chỉ còn giữ được danh tiếng gia tộc trăm năm, có nền tảng vững chắc, một số mặt quả thực sâu sắc không lộ ra, nhưng xét về thực lực tổng hợp thì không thể so sánh với nhà họ Lục đang lên.

Nếu nhà họ Lục thật sự muốn làm gì, nhất định sẽ là chuyện động chạm đến tận gốc rễ.

Chương 806

"Cậu nhóc nhà họ Lục, cậu đang uy hiếp tôi sao?" Bà Lan gõ gõ cây gậy trong tay, gương mặt già nua đen sạm đến khó coi. "Tùy bà nghĩ sao cũng được, nếu bà không muốn gánh tội danh khiến nhà họ Lan diệt vong, thì bà tốt nhất nên suy tính kỹ lưỡng một chút." Lục Minh mặt trầm xuống.

Vài câu nói ngắn gọn của Lục Minh đã khiến sắc mặt bà lão thay đổi.

Tư tưởng của bà lão là phong kiến nhất, điểm yếu lớn nhất của bà là muốn bảo toàn nhà họ Lan, muốn nhà họ Lan tiếp tục truyền thừa.

Đây là lý do tại sao bà nhất quyết muốn Lan Hành Chi và Giang Mạn trở về.

Nếu nhà họ Lan bị hủy hoại trong tay bà, thì chẳng phải bà sẽ là tội nhân lớn nhất sao.

Thái độ của Lục Minh và Giang Mạn kiên quyết như vậy, Bà Lan càng thêm nghi ngờ.

Rốt cuộc người trong phòng bệnh này là ai, mà lại được ở trong phòng VIP tốt như vậy?

Lại còn khiến họ căng thẳng đến thế, Lục Minh càng bức bách bà không được lại gần. "Các người rốt cuộc muốn che giấu điều gì?" Bà Lan không nhìn ra cảm xúc của Lục Minh, bèn quay sang nhìn chằm chằm Giang Mạn, muốn tìm điểm đột phá từ cô. "Không liên quan đến bà." Giang Mạn vẫn giữ thái độ lạnh nhạt như vậy.

Bà Lan khựng lại một chút, lợi dụng lúc Lục Minh và Giang Mạn không để ý, định xông qua, nhưng lại bị Lục Minh chặn lại.

Bà lão trực tiếp va vào người Lục Minh, đau đến mức nhíu mày, hai mắt lấp lánh sao.

Bà Lan trừng mắt nhìn Lục Minh, "Cậu nhóc nhà họ Lục, ít ra cậu cũng phải biết lễ độ một chút chứ, tôi là bề trên của cậu." "Bà ngoại trừ tuổi tác lớn ra, những gì bà đã làm có chỗ nào giống bề trên đâu." Lục Minh thản nhiên nói.

Có bề trên nào lại bức bách con trai mình đến mức này sao?

Có bề trên nào lại nghĩ đến việc ra tay với một đứa trẻ, làm ra đủ mọi chuyện tàn nhẫn như vậy?

Bà Lan hít sâu, không cam tâm gào lên: "Lan Hành Chi, con ra đây cho mẹ!

Mẹ đúng là nuôi con vô ích!

Con gần ba mươi năm không thèm quan tâm mẹ, bây giờ về rồi lại đối xử với mẹ thái độ này, con rốt cuộc muốn mẹ phải làm sao đây?

Hôm nay con phải ra đây nói rõ ràng cho mẹ!" Giang Mạn tức đến run người, không ngờ bà lão lại dùng chiêu này, bà ta như vậy thì có khác gì những bà lão bình thường đâu.

Lúc đầu gặp còn thấy bà ấy cao quý hào phóng, bây giờ chỉ thấy mắt mình lúc đó đúng là bị chó ăn rồi.

Chẳng có chút tố chất nào, đây là bệnh viện, đâu thể tùy tiện la hét om sòm được.

Bạch Mặc cũng cảm thấy cách làm của bà lão không đúng, không khỏi nhắc nhở: "Bà nội, bà đừng kích động, đây là bệnh viện, chúng ta không thể làm phiền người khác nghỉ ngơi." "Ta làm sao có thể không kích động được!

Con trai ta đang ở trong đó!

Bên trong cũng không biết là ai, ta không vào xem một chút thì làm sao yên tâm được!" "Bà nội, chú hai đã là ông ngoại rồi, chú ấy biết mình đang làm gì mà." Bạch Mặc cảm thấy Bà Lan quản quá nhiều.

Bà Lan khựng lại, quả thực, bây giờ đã là hơn hai mươi năm sau rồi. "Mặc Mặc, con đi xem giúp bà nội, xem chú hai con đang làm gì trong đó?" Bà Lan gần đây luôn rất bất an, cảm giác như sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Bạch Mặc khó xử nhìn Giang Mạn và Lục Minh, hai người này chắn ở đây, cô căn bản không thể đi qua.

Mặc dù tầng này không có nhiều bệnh nhân, nhưng vẫn có vài gia đình, hơn nữa đều là những gia đình giàu có.

Giọng Bà Lan rất lớn, một lát sau đã có người nhà bệnh nhân đi ra khiếu nại, "Mấy người không biết đây là phòng bệnh sao?

Sao lại có thể làm ồn ào ở đây, điều này sẽ ảnh hưởng đến người khác nghỉ ngơi." Giang Mạn trừng mắt nhìn Bà Lan một cái, không khỏi xin lỗi, "Thật sự xin lỗi, chúng tôi sẽ đi ngay, sẽ không làm phiền mọi người nghỉ ngơi nữa." Người nhà bệnh nhân không nói gì, liếc nhìn họ một cái, rồi đóng cửa phòng bệnh lại, hiển nhiên vẫn còn tức giận.

Y tá phụ trách chăm sóc Nam Tịch cũng đi tới, không khỏi nói với Lục Minh và Giang Mạn: "Ông Lục, bà Lục, xin mời hai người đưa những người không liên quan ra khỏi đây, đừng làm ảnh hưởng đến bệnh nhân nghỉ ngơi." Không liên quan.

Lời của cô y tá khiến Bà Lan cực kỳ bất mãn, cái gì mà không liên quan, bà ta là mẹ của Lan Hành Chi mà. "Cô bé, cô có biết nói chuyện không hả?

Cô dùng con mắt nào mà thấy tôi không liên quan!

Con trai tôi đang ở trong đó, tôi đến thăm con trai tôi thì có sao!" Bà Lan nghiêm khắc quát cô y tá, giơ giơ cây gậy, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể vụt cây gậy vào người cô.

Lúc này, mặt bà ta dữ tợn, sự tức giận bị dồn nén bấy lâu bỗng chốc trút hết lên người cô y tá.

Cô y tá giật mình, chưa từng thấy bà lão nào có khí thế mạnh mẽ lại còn vô lý như vậy.

Những người ở trong này, bất kể là Lan Hành Chi tính tình cổ quái, hay Nam Tịch, thậm chí là con gái và con rể của họ, đều là những người rất dễ gần.

Đương nhiên, vì Nam Tịch chưa chết, lúc này có lẽ là thời điểm Lan Hành Chi dịu dàng nhất trong đời anh, nên cô y tá cảm thấy những người trong phòng bệnh và Bà Lan hoàn toàn không cùng một đẳng cấp. "Bà trông quả thực không giống họ lắm ạ." Cô y tá lắp bắp nói.

Bà Lan tuy đã lớn tuổi nhưng tai vẫn rất thính, lời cô y tá nói bà ta đã nghe thấy, "Viện trưởng của các người là ai?

Ta muốn đi khiếu nại cô!

Sao lại nói chuyện với người khác như vậy, quá không biết chừng mực!

Mắt cô bị mù sao?

Sao tôi lại không giống họ?

Chương 807

Tôi là bà nội của hai người này!" Giang Mạn cạn lời, cái mặt này đúng là dày thật. "Xin lỗi, bà lão, vừa rồi là tôi lỡ lời, nhưng xin bà thông cảm, ở đây không thể nói lớn tiếng được." Cô y tá chỉ cảm thấy rất tủi thân, nhưng vẫn tận chức tận trách xin lỗi và giải thích. "Tôi hỏi, viện trưởng của các người rốt cuộc là ai?" Bà Lan vẫn không tha.

Một cô y tá nhỏ mà cũng dám bắt nạt lên đầu bà ta, thật sự coi nhà họ Lan đã suy tàn rồi, thì có thể tùy ý bắt nạt người sao?

Quá không ra thể thống gì!

Giang Mạn thực sự không chịu nổi nữa, xen vào nói: "Bà lão, tố chất của gia đình hào môn của bà đâu rồi?

Đây là bệnh viện, xin bà đừng làm phiền người khác nghỉ ngơi." Lục Minh cũng chỉ tay về phía thang máy, "Bà lão, xin mời.

Đừng để tôi phải ra tay mời bà." Bà Lan không ăn thua gì chiêu này, không đi thì cứ không đi, hôm nay bà ta không làm rõ mọi chuyện thì sẽ không về.

Ngay khi hai bên đang giằng co, một giọng nói khàn khàn cực kỳ vang lên trong hành lang, chỉ thấy Nam Tịch đeo mạng che mặt, được Lan Hành Chi đỡ từ phòng bệnh bước ra.

Hai người đi thẳng về phía Bà Lan.

Giang Mạn lo lắng nhìn mẹ, sau khi nhận được ánh mắt trấn an của bà thì lùi sang một bên.

Bà Lan sững sờ, luôn cảm thấy người trước mắt có chút quen thuộc, đặc biệt là đôi mắt đó, nhưng nhất thời lại không nhớ ra được.

Tuy nhiên, nhìn dáng vẻ cẩn thận từng li từng tí của con trai, cảm giác bất an trong lòng bà càng trở nên nghiêm trọng.

Nam Tịch tiến lại gần Bà Lan, Bà Lan lùi lại một bước, hỏi: "Cô là ai?" "Bà còn không biết tôi là ai, bà đến gặp tôi làm gì?" Nam Tịch cười nhẹ.

Lần nữa gặp lại Bà Lan này, bà (Nam Tịch) không thể nói rõ trong lòng là cảm xúc gì, chỉ là bây giờ bà không còn sợ hãi gì nữa, bà không có điểm yếu nào để Bà Lan có thể nắm thóp.

Bà đã nghe thấy những lời Lục Minh vừa nói, nhà họ Lục có thể đối đầu với nhà họ Lan.

Có câu nói của Lục Minh, bà còn sợ gì nữa.

Bà Lan không nhận được câu trả lời, chỉ đành hỏi Lan Hành Chi, "Hành Chi, người phụ nữ này rốt cuộc là ai?" Lan Hành Chi mím môi, không lên tiếng, chỉ nhìn chằm chằm Bà Lan.

Ánh mắt đó khiến bà lão bản năng có chút hoảng loạn, bà cảm thấy ánh mắt của con trai nhìn mình dường như còn xa cách và lạnh lẽo hơn trước rất nhiều.

Lẽ nào lại có chuyện gì đó mà bà không biết sao?

Bà Lan dù sao cũng là người từng trải, dừng lại vài giây rồi lấy lại bình tĩnh, sắc mặt bình thản nhìn Nam Tịch, "Cô rốt cuộc là ai?" Nam Tịch không nói gì, lại tiến thêm vài bước về phía Bà Lan, sau đó đột nhiên kéo tấm mạng che mặt trên mặt xuống.

Cứ như vậy, một khuôn mặt đầy vết sẹo chằng chịt xuất hiện trước mặt Bà Lan, chỉ thấy trên mặt bà có vài vết sẹo, mỗi vết đều khiến người ta giật mình kinh hãi.

Rõ ràng, Nam Tịch vì muốn gặp Bà Lan mà đã động tay động chân lên mặt mình, làm trầm trọng thêm những vết sẹo trên mặt.

Vì khoảng cách quá gần, tác động thị giác rất lớn.

Bà Lan đột nhiên trợn tròn mắt, hai chân mềm nhũn, nếu không phải dùng sức chống gậy, e rằng bà ta sẽ ngã quỵ xuống đất.

Mặc dù khuôn mặt này đã bị hủy hoại gần hết, nhưng bà ta vẫn lập tức nhận ra, chính là bà ấy.

Nam Tịch, người phụ nữ đã hủy hoại con trai bà ta, hủy hoại cả nhà họ Lan. "Cô... sao cô lại ở đây?" "Tôi tại sao không thể ở đây?" Nam Tịch khóe môi khẽ cong cười, chỉ là nụ cười như vậy kết hợp với khuôn mặt kia, thực sự khiến người ta rùng mình. "Cô không phải đã... chết rồi sao?" Bà Lan run rẩy nói. "Chết ư, phải rồi, tôi là người từng bước qua Quỷ Môn Quan.

Khi bà sai người lái xe đâm vào tôi, tôi tận tai nghe thấy tiếng xương mình gãy nát, tôi thậm chí còn nghe thấy tiếng máu mình từng chút một chảy ra khỏi cơ thể.

Lúc đó tôi đã nghĩ, dù có xuống địa ngục, tôi cũng phải bò về, để bà cũng nếm trải nỗi sợ hãi và đau đớn của tôi lúc bấy giờ." Nam Tịch không gào thét, giọng bà rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức chỉ có vài người có mặt ở đó mới có thể nghe thấy. "Cứ dễ dàng tước đoạt một sinh mệnh như vậy, bấy nhiêu năm qua, bà không hề sợ hãi sao?

Nửa đêm không có ai đến gõ cửa phòng bà sao?" Bà Lan hoảng hốt, tay nắm chặt cây gậy run rẩy không ngừng, "Nói bậy!

Tôi không biết cô đang nói gì!" "Không biết ư, cũng phải.

Bà có thể ra tay với một đứa trẻ vừa chào đời, thì ra tay với một người trưởng thành có đáng là gì đâu.

Tôi thấy từ đường nhà họ Lan có thể dỡ bỏ rồi, một người đôi tay dính đầy máu tanh, lại còn không biết hối cải thì có thể thành tâm bái Phật sao?" Nam Tịch châm biếm nói. "Cô nói bậy!

Tôi không biết cô nói những gì!

Con gái cô căn bản không chết, nó đang đứng ở kia kìa." Bà Lan một tay chỉ vào Giang Mạn, một tay lập tức xoay chuỗi hạt Phật trên cổ tay, dường như làm vậy có thể tìm được sự bình yên trong tâm hồn. "Bà đây là giết người không thành!

À phải rồi, hình như tôi còn nói thiếu, cha tôi cũng thảm chết vì bà, ông ấy nói sẽ đợi bà dưới suối vàng, xem bà còn có thể ức hiếp ông ấy như vậy nữa không?" Mặt Bà Lan lập tức tái mét, sắc mặt tệ hại đến khó tin, "Nói... bậy!

Nói bậy!

Chương 808

Những chuyện này đều không phải do tôi làm!" "Bà có làm hay không thì lòng bà tự biết rõ, người làm thì trời nhìn." Bà Lan nghĩ đến một cảnh tượng trong quá khứ, nghiến răng ken két, đặc biệt là vụ tai nạn xe thảm khốc đó.

Khi bà ta chạy đến chỉ thấy ngọn lửa bùng cháy dữ dội, tài xế và Nam Tịch bị thiêu đến mức không còn xương cốt.

Năm đó, gia đình người tài xế mà bà ta sai khiến không chỉ một lần đến nhà họ Lan làm loạn, sau đó bà ta đã dùng một khoản tiền lớn, vừa đe dọa vừa dụ dỗ mới dẹp yên được.

Làm sao bà ta có thể quên được.

Bấy nhiêu năm qua, bà ta vẫn luôn ăn chay niệm Phật, mục đích chính là để rửa sạch những tội nghiệt mình đã gây ra trong quá khứ. "Nhìn dáng vẻ của bà, có phải tôi đã giúp bà nhớ lại rồi không?

Bà đừng tưởng những chuyện này chết không đối chứng, tôi đã nắm giữ bằng chứng rồi.

Nếu bà còn dám quấy nhiễu con gái tôi, tôi không ngại tống bà vào tù đâu.

Đừng tưởng bà già rồi mà tôi sẽ không làm vậy, tôi không phải thánh mẫu, tôi chỉ là lệ quỷ trở về để báo thù!" "Bà hãy mở to mắt ra mà nhìn khuôn mặt này của tôi, tất cả đều là do bà ban cho đấy!" "Chính bà đã khiến tôi mấy chục năm nay sống không ra người không ra ma, cốt nhục ly tán, bà nên bồi thường cho tôi thế nào đây?" Nam Tịch từng bước từng bước tiến lại gần Bà Lan.

Bà Lan không ngừng xua tay, đồng tử giãn ra vô hạn.

Trước mắt bà ta xuất hiện từng cảnh tượng trong quá khứ, bà ta nhắm nghiền mắt, nhưng những hình ảnh đó lại hiện hữu khắp nơi, "Tránh ra!

Cô tránh xa tôi ra!

Tránh xa tôi ra!" Nam Tịch mặc kệ, hôm nay bà quyết định sẽ dọa bà lão này một trận thật tốt.

Không ngờ gần ba mươi năm trôi qua, bà ta vẫn ngang ngược và không thể nói lý lẽ như vậy, lại còn dám đến bệnh viện làm loạn.

Nhìn dáng vẻ của Bà Lan như vậy, Nam Tịch chỉ cảm thấy rất hả hê.

Bà lão này, nếu không phải vì bà ta là mẹ của Lan Hành Chi, bà đã sớm không nhịn nổi cơn tức này rồi.

Khi bà điều tra rõ chân tướng vụ tai nạn xe hơi năm đó, bà đã định tống bà ta vào tù, nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ ý định đó. "Không ngờ trên đời này còn có chuyện bà sợ hãi, lúc bà làm sao không chịu nghĩ cho kỹ?" "Nói bậy!

Nói bậy!

Tôi không làm những chuyện như vậy!" Bà Lan ra sức lắc đầu.

Bạch Mặc đứng một bên hoàn toàn sững sờ, người phụ nữ này đang nói gì vậy?

Bà nội sai người lái xe đâm cô ta, còn giết hại đứa trẻ, bức chết cha già của người ta.

Đứa trẻ này là ai?

Có phải là Giang Mạn không?

Cho nên cô ấy mới từ nhỏ bị người khác nuôi dưỡng lớn lên, chú hai cũng vì thế mà rời khỏi nhà họ Lan?

Sự thật có phải là như vậy không?

Bà nội tuy làm người có chút bá đạo và cường thế, nhưng ngày thường đối xử với họ vẫn khá hòa nhã, sao lại có thể làm ra những chuyện tàn nhẫn đến vậy?

Nhưng nếu chưa từng làm, tại sao bà ta lại sợ hãi?

Phải, dáng vẻ của Bà Lan bây giờ, trong mắt mọi người chính là đang sợ hãi.

Lục Minh và Giang Mạn vẫn đứng yên không nhúc nhích, ngay cả Lan Hành Chi cũng đứng một mình ở một bên, ánh mắt lạnh như trăng, một chút ý muốn tiến lên giúp đỡ cũng không có. "Dám làm không dám nhận, bà lão bà cũng chỉ có thế mà thôi." "Đừng nói nữa!

Cô nói bậy!

Tôi không làm những chuyện như vậy!" Bà Lan quá kích động, trực tiếp ngất xỉu.

Bạch Mặc lập tức chạy tới ôm lấy bà ta, "Bà nội, bà bị làm sao vậy?" Bà Lan mặt xanh mét, bất tỉnh nhân sự.

Bạch Mặc chỉ đành lo lắng nhìn Lan Hành Chi, "Chú hai, bà nội ngất rồi, bây giờ sắc mặt rất tệ." Lan Hành Chi bàn tay bên người siết chặt, cuối cùng vẫn để bác sĩ lên đưa Bà Lan xuống kiểm tra, chỉ là anh không đi theo.

Bạch Mặc nhìn mọi người một cái, rồi đi theo nhân viên y tế xuống dưới.

Nam Tịch cũng mềm nhũn người, Lục Minh đứng gần nhất đỡ lấy bà, "Mẹ, mẹ vẫn ổn chứ ạ?" Nam Tịch cười, "Mẹ không sao, chỉ là cơ thể có chút suy yếu, con đỡ mẹ về phòng bệnh là được rồi." Nam Tịch nhìn Lan Hành Chi một cái, cuối cùng không nói gì, cùng con gái và con rể quay lại phòng bệnh.

Giang Mạn lấy nước ấm, tẩy trang toàn bộ trên người Nam Tịch.

Nhưng những vết sẹo ban đầu vẫn rõ ràng như vậy, cô nhẹ nhàng chạm vào, "Mẹ, mẹ có nghĩ đến việc phẫu thuật thẩm mỹ không?

Như vậy sau này mẹ có thể quang minh chính đại gặp mọi người, không cần lúc nào cũng đeo mạng che mặt, trời nóng thế này sẽ khó chịu lắm." "Mẹ sẽ bảo chú Bạt Lãng Đặc con đi sắp xếp, chú ấy chắc vài ngày nữa sẽ đến.

Chú ấy là bác sĩ, quen biết nhiều người trong lĩnh vực này, chắc là không vấn đề gì đâu." Trước đây bà không bận tâm đến dung mạo này, cũng muốn giữ lại để tự nhắc nhở mình bất cứ lúc nào, đừng vì một phút bốc đồng mà lại đi vào vết xe đổ.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, bà cần một hình ảnh thật tốt để đối mặt với người thân của mình. "Mẹ, mẹ làm con giật mình, con cứ tưởng không chữa được, vẫn luôn không dám nói chuyện này với mẹ." "Đương nhiên chữa được, được rồi, các con đi làm đi.

Các con là theo bà lão đi lên phải không?" Giang Mạn gật đầu, "Vâng, con chính là sợ bà ta như vậy.

Lần trước bà ta đã đến nhà con làm loạn một lần, bà ta đưa dao vào tay ba con bảo ba con trút giận lên bà ta, kết quả ba con lại tự làm mình bị thương." "Bà lão này, xem ra cũng chỉ có vậy thôi, không thể hy vọng bà ta có thể thay đổi được." Nam Tịch thở dài một hơi.

Sau đó, bà vuốt tóc con gái, "Nhưng con cứ yên tâm đi, bà lão đó rất sĩ diện, nếu bà ta không muốn mọi người biết chuyện xấu của bà ta, thì chỉ cần mẹ ở đây, bà ta sẽ không dám làm loạn đâu.

Chương 809

Sau này có mẹ che chở cho con, lần này mẹ sẽ bảo vệ con thật tốt." Nghe vậy, Giang Mạn trong lòng ấm áp, có mẹ thật là tốt.

Ngay lúc này, Lan Hành Chi bước vào, "Anh đã cho bảo vệ đến rồi, sau này người nhà họ Lan sẽ không được lại gần đây nữa.

Mạn Mạn, em và A Minh có thể yên tâm đi làm rồi." Giang Mạn gật đầu, cô cũng không hỏi về tình hình của bà lão.

Dù thế nào đi nữa, đó cũng là mẹ của ba cô, ba xử lý thế nào cô cũng sẽ tôn trọng lựa chọn của anh.

Ra khỏi bệnh viện, Lục Minh thấy Giang Mạn dáng vẻ ủ rũ, anh xoa xoa đầu cô, "Sao vậy, Lục phu nhân, sao lại cau mày ủ dột thế?". "Em đang lo cho mẹ.

Mẹ vì em mà ở lại thành phố A, không biết là tốt hay xấu.

Bà lão kia không biết bao giờ mới chịu yên, rồi còn bao nhiêu chuyện rắc rối phải đối mặt, sức khỏe của mẹ lại như thế.

Có phải em quá ích kỷ không, lẽ ra nên để mẹ tránh xa tất cả những chuyện này?" Giang Mạn nhìn Lục Minh với vẻ bối rối.

Cô ấy thật sự rất bất lực, muốn mẹ ở bên cạnh, nhưng lại lo sức khỏe của mẹ không chịu nổi những chuyện lộn xộn này. "Con ngốc, mẹ đã xa con bao nhiêu năm rồi, con để bà ấy biết sự tồn tại của con mà vẫn rời đi, đó mới là tàn nhẫn.

Bây giờ mẹ tận hưởng nhất chính là niềm vui gia đình, điều hành hạ bà ấy nhất chính là bao năm chia lìa máu mủ.

Sự quấy nhiễu của nhà họ Lan đối với bà ấy chẳng là gì cả.

Em xem hôm nay bà ấy thể hiện tốt thế nào, hơn nữa còn có ba ở đây mà.

Ba đã từng mất đi mẹ, ba biết cách bảo vệ mẹ, em đừng có lo bò trắng răng nữa." Lục Minh an ủi.

Giang Mạn thở dài, "Ba cũng thật khó xử.

Cả đời ông ấy sống như cá gặp nước, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, có tất cả tài sản mà người khác không có.

Nhưng người kéo ông ấy lại phía sau lại là mẹ ruột của mình.

Kẹt giữa mẹ ruột và vợ, nghĩ đến em cũng thấy khó chịu." Lục Minh nhéo nhéo mặt cô, "Đừng đa sầu đa cảm nữa, mau đi làm đi, không thì lát nữa sẽ trễ giờ chấm công mất." Đến trưa, Giang Mạn nhận được điện thoại của Hạ Tình, hẹn cô đi ăn trưa cùng. "Con nhỏ này, hóa ra cậu là người kín đáo nhất trong ba đứa chúng ta đó.

Có một ông bố là phú thương từ nước ngoài về, mà nói chứ bố cậu đẹp trai thật đấy, chẳng giống bố của cậu chút nào, bảo là anh trai cậu chắc cũng có người tin." Hạ Tình lải nhải nói.

Giang Mạn lườm cô một cái, "Thôi đi, bớt mê bố tớ lại, tớ không cho phép đâu." "Cậu thì đẹp mặt rồi, tớ cũng chỉ nói đùa thôi, cậu còn tưởng thật à.

Mà hôm bữa tiệc rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?

Tớ với Duyệt Duyệt đi rồi mà chẳng thấy bóng dáng cậu đâu cả, bố cậu cũng bỏ về giữa chừng." "Xin lỗi cậu nha, Tình Tình, tớ vốn định mời các cậu đi chơi cho vui, ai dè tớ lại bỏ về giữa chừng.

Chuyện xảy ra quá gấp, tớ còn không kịp nói với các cậu một tiếng, nhưng tớ đã tìm được mẹ ruột của tớ rồi." Phụt!

Cà phê trong miệng Hạ Tình trực tiếp phun ra, trợn tròn mắt nhìn

Giang Mạn, "Mạn Mạn, cậu rốt cuộc đang nói gì vậy?

Tớ không nghe lầm chứ." "Cậu không nghe lầm đâu, tớ không chỉ tìm được bố ruột mà còn tìm được mẹ ruột nữa, cả hai đều còn sống.

Chỉ là sức khỏe mẹ tớ không tốt lắm, hôm qua xảy ra chút chuyện, bây giờ vẫn còn ở bệnh viện." "Bác gái không sao chứ?" "Tạm thời không sao, nhưng bác sĩ nói sức khỏe bà ấy rất yếu, phải chăm sóc cẩn thận." Giang Mạn kể hết những chuyện xảy ra mấy ngày nay cho Hạ Tình nghe, Hạ Tình ngẩn người hồi lâu mới hoàn hồn. "Mạn Mạn, chuyện nhà cậu thế này có thể viết thành tiểu thuyết được rồi, gọi là 'Thiên kim lạc nạn ký'.

Bố cậu là Nhị thiếu nhà họ Lan, còn là doanh nhân nổi tiếng, mẹ cậu lại là phu nhân Khải Sắt, trời ơi, hóa ra tớ vẫn luôn kết bạn với một công chúa hào môn." "Đi đi đi, bớt trêu chọc tớ lại, tớ đang có một đống chuyện bòng bong đây, tớ sắp sầu chết rồi." Hạ Tình thu lại nụ cười trên mặt, bất bình nói: "Bà nội cậu thật sự quá đáng, làm ra những chuyện như vậy, mà còn mặt dày muốn cậu nhận tổ quy tông, da mặt phải dày cỡ nào chứ." Nhắc đến Lan lão thái thái, mắt Giang Mạn lại một mảnh u ám, "Cái bà lão đó tớ cũng thực sự cạn lời." "Mạn Mạn, những chuyện này cậu cứ giao cho bác trai bác gái xử lý đi, họ biết làm thế nào là tốt nhất cho mình, cậu đừng nghĩ nhiều quá, cả nhà đoàn tụ là hạnh phúc nhất rồi." Giang Mạn gật đầu, Hạ Tình đứng dậy ôm cô, "Con nhỏ đáng ghét, tớ thật sự mừng cho cậu, những ngày tháng khổ sở của cậu cuối cùng cũng qua rồi.

Sau này có người nhà bên cạnh, không ai có thể ức hiếp cậu nữa." "Cảm ơn, bây giờ tớ cũng thấy rất phấn khích, những chuyện này tớ nằm mơ cũng không dám nghĩ tới.

Tớ cứ tưởng mình không biết làm nũng, nhưng trước mặt họ tớ lại như biến thành người khác vậy, tớ lớn thế này rồi mà còn ôm tay mẹ làm nũng, ngay cả tớ cũng thấy bất ngờ." "Đó chính là sự kỳ diệu của huyết thống, mẹ trước đây của cậu thì chua ngoa cay nghiệt, cậu mà dám làm nũng mới lạ." "À phải rồi, dạo này cậu và Duyệt Duyệt thế nào rồi?" Hạ Tình nghiêm nét mặt, "Tớ đã chia tay bạn trai rồi, Duyệt Duyệt cũng ly hôn rồi.

Cô ấy đã thành công chia được một phần ba tài sản từ tay chồng cũ, nửa đời sau cũng coi như không phải lo nghĩ." Chuyện của Cố Duyệt, Giang Mạn cũng không ngạc nhiên, với tính cách của cô ấy thì không có chuyện gì mà cô ấy không làm được.

Chỉ có Hạ Tình làm cô khá bất ngờ, "Cậu chia tay bạn trai rồi ư?

Chuyện khi nào vậy?" "Chính là hai hôm nay, Duyệt Duyệt có lúc nói chuyện khó nghe, nhưng không thể phủ nhận lời cô ấy nói rất có lý.

Tớ và anh ấy ở bên nhau mấy năm rồi, nhưng vẫn luôn không tìm thấy cảm giác yêu đương, càng chưa từng mong muốn hôn nhân.

Tất cả những điều này đều quá bất thường, tớ nghĩ chia tay tốt cho tất cả chúng ta, nhân lúc còn trẻ mọi người vẫn có thể tìm được một nửa phù hợp nhất với mình." Giang Mạn không kìm được sự chua chát, ban đầu cô là người tệ nhất trong ba người họ, chưa kết hôn đã mang thai, chia ly với người mình yêu, thậm chí bị đuổi ra khỏi nhà, một mình nuôi con sống qua ngày khó khăn.

Thoáng chốc mấy năm, mọi thứ đều thay đổi, hai người bạn vốn đang hưởng phúc của cô lại trở thành như vậy. "Tình Tình, nếu cậu đau khổ thì có thể tựa vào vai tớ mà khóc." Hạ Tình tựa vào vai Giang Mạn, nhưng cô không khóc mà lại cười nhẹ, "Chúng tớ ở bên nhau cũng mấy năm rồi, nói không có tình cảm là giả dối, nhưng tớ thật sự không đau khổ đến vậy, ngược lại còn cảm thấy nhẹ nhõm hẳn đi." Giang Mạn vỗ vỗ vai cô, đột nhiên nghĩ đến Trương Kiều bên cạnh

Lục Minh, "Cậu trai đó rất đẹp trai, lại biết cách lấy lòng người, hơn nữa quân hàm cũng không thấp, Lục Minh lại đang bồi dưỡng cậu ấy, tiền đồ bất khả hạn lượng.

Tình Tình, cậu thấy quân nhân thế nào?" "Quân nhân thế nào là sao?" "Chính là cậu có bài xích việc tìm một quân nhân làm bạn trai không?" "Giang Mạn Mạn, cậu không lẽ định giới thiệu mấy tên lính trong quân đội của chồng cậu cho tớ chứ.

Tớ không chịu nổi đâu, khoan đã, không lẽ nhiệm vụ chính trị của chồng cậu không hoàn thành được, cậu đến giúp anh ấy làm nhiệm vụ à, không đời nào cậu làm thế." Giang Mạn cười hắc hắc, "Nói linh tinh, chồng tớ đâu có quản chuyện hôn nhân đại sự của họ.

Đây không phải, dưới tay anh ấy có một cảnh vệ viên, còn là sĩ quan quân hàm trung tá, là một 'cổ phiếu tiềm năng' đó, cậu trai ấy khôi ngô tuấn tú, phong thái hài hước.

Tớ tính 'nước phù sa không chảy ruộng ngoài', để người khác hưởng lợi thà rằng để khuê mật của tớ hưởng, tớ chưa từng làm bà mai, cậu không bằng để tớ làm một lần đi." "Thôi, dừng lại đi, sao tớ cứ thấy cậu cười mà lòng tớ cứ hoảng loạn thế." Giang Mạn xòe tay ra, vẻ mặt đầy tiếc nuối, "Cậu không có ý định thì thôi vậy, đến lúc bỏ lỡ cơ hội tốt thì đừng trách tớ không nghĩ cho cậu." Hạ Tình nghĩ nghĩ, cười hì hì nói: "Vậy cậu cứ giữ cho tớ đi, tạm thời đừng giới thiệu cho người khác, đợi tớ bình tâm lại tớ sẽ gặp thử xem sao, tớ coi như đã hiểu rồi, tìm chồng phải giống như tìm việc vậy, đặt vào vạn phần tâm huyết." "Cái đó còn phải xem tâm trạng tớ, tuy là trong quân đội, nhưng điều kiện của người ta như thế, vẫn có không ít người giới thiệu đó, tớ căn bản không thể tự quyết được, nhưng tớ có thể nhờ Lục Minh giúp đỡ riêng một chút." "Đồ đáng yêu, đúng là bạn tốt." Khi hai người đi ra, vừa nhìn đã thấy Tần Trí Viễn đứng ở không xa.

Cả người anh ta tiều tụy, tinh thần trạng thái tồi tệ vô cùng, bộ vest trên người cũng hơi nhăn nhúm, không biết đã bao nhiêu ngày không thay.

Anh ta cứ nhìn chằm chằm Giang Mạn không chớp mắt, cả người bất động, không biết đã đợi bao lâu rồi.

Giang Mạn chỉ cảm thấy sởn gai ốc khắp người, cảm giác anh ta dường như lại càng xa mình hơn.

Chương 810

Cô có dự cảm, Tần Trí Viễn đã thật sự thay đổi rồi.

Hạ Tình gần như không nhận ra Tần Trí Viễn luộm thuộm, có chút không dám tin vào mắt mình, không chắc chắn kéo kéo tay áo Giang Mạn, "Mạn Mạn, đó là Tần Trí Viễn đúng không?

Tớ nhận nhầm rồi à?" Giang Mạn khẽ nói: "Đúng là anh ta." "Vậy chúng ta có nên lên chào hỏi không?" Giang Mạn lắc đầu, "Những gì cần nói tớ đã nói rõ với anh ta rồi, không có gì để nói với anh ta nữa, chúng ta đi thôi." Vừa nói vừa kéo Hạ Tình đi vòng, Hạ Tình lại nhìn người ở không xa một cái, nhưng không nói gì.

Chuyện tình cảm như vậy, cô không tiện can thiệp, hơn nữa bạn thân hiện tại đã có một gia đình hạnh phúc, vả lại cũng là sau khi chia tay mới kết hôn với Lục Minh, không có chỗ nào là có lỗi với Tần Trí Viễn cả.

Họ không thể ở bên nhau, không thể trách bất cứ ai trong số họ.

Tần Trí Viễn cứ thế nhìn Giang Mạn lạnh lùng quay lưng, không quay đầu lại mà rời đi.

Anh ta chỉ cảm thấy vị trí trái tim như bị mở ra một vết rách, gió lạnh không chút lưu tình thổi vào bên trong, từ đầu đến chân đều lạnh lẽo đến mức không nói nên lời.

Mạn Mạn, ngay cả khi thấy anh thế này, em cũng không động lòng trắc ẩn chút nào sao?

Anh trong lòng em thật sự không còn chút địa vị nào sao?

Anh không cam lòng, thật sự rất không cam lòng, dựa vào cái gì mà người kia đã làm chuyện tổn thương em, còn có thể nhận được tình yêu của em, mà anh lại phải bị đày xuống địa ngục, không còn cơ hội nào nữa.

Mạn Mạn, em không thể thiên vị như vậy, là anh quen em trước, chúng ta còn có tình cảm mười mấy năm mà.

Mạn Mạn, chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại nhau thôi. "Mạn Mạn, cậu và Tần Trí Viễn có phải đã cãi nhau rồi không?" Đi rất xa rồi, Giang Mạn vẫn còn một cảm giác như có gai đâm sau lưng, "Coi như là vậy, chúng tớ ngay cả bạn bè cũng không làm được, sau này gặp mặt e rằng cũng chỉ như hôm nay thôi." Hạ Tình thở dài, "Đó cũng là chuyện không thể làm gì khác được, ai bảo nhà họ Tần năm xưa lại vô tình với cậu như vậy." "Tình Tình, lần trước Duyệt Duyệt nói không sai đâu, Nghiêu Nghiêu thật sự là con của Lục Minh, nhưng đêm đó Lục Minh đang thực hiện nhiệm vụ, anh ấy cũng bị người ta hãm hại, tớ đã từng trách anh ấy, nhưng lại đau lòng cho anh ấy, cho nên cuối cùng tớ đã chọn tha thứ cho anh ấy.

Trí Viễn chắc là không chịu nổi sự thật này chăng, dù sao lúc biết tớ kết hôn anh ấy vẫn tỏ ra rất bình tĩnh." Hạ Tình ngẩn người một lát, mắng: "Cái con Duyệt Duyệt này đúng là cái mồm quạ đen, nói gì ra nấy, ghét cô ta quá." "Thật ra Duyệt Duyệt rất thông minh, ít nhất trong một số chuyện còn lý trí hơn cả hai chúng ta, cô ấy vĩnh viễn biết rõ mình đang làm gì, cần gì." Giang Mạn nghĩ nghĩ, vẫn không nói chuyện nghi ngờ Cố Duyệt cho Hạ Tình biết, sợ ảnh hưởng đến mối quan hệ của hai người họ. "Mạn Mạn, tớ tuy ít tiếp xúc với chồng cậu, nhưng có thể cảm nhận được anh ấy thật sự là một người đàn ông tốt, người ta vì cậu mà có thể đi catwalk, chuyện này có bao nhiêu người đàn ông không làm được chứ." "Cậu không biết đây là người thứ mấy nói với tớ câu này rồi đó, không ngờ cái tên ngốc nhà tớ lại còn biết cách mua chuộc lòng người nữa chứ." "Thôi, bớt ngược đãi con chó độc thân này lại." Cùng lúc đó, Jim sắp tức điên rồi, mấy tên vệ sĩ canh chừng cậu ta chặt chẽ, lúc đầu cậu ta còn có thể gọi điện thoại, sau đó thì bị tịch thu điện thoại luôn.

Cậu ta đang định nói cho bố biết mẹ đang ở bệnh viện nào, kết quả điện thoại bị giật mất.

Nhưng bố đã đến rồi, cậu ta chẳng còn sợ gì nữa.

Sân bay.

Từ cổng ra có một người đàn ông bước ra, anh ta mặc chiếc áo khoác len màu xám đơn giản, dáng người cao ráo, ngũ quan tuấn tú sâu sắc khiến anh ta trở thành tâm điểm của không ít người.

Chỉ thấy anh ta không nhìn ngang liếc dọc, chỉ hơi ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh biếc.

Người đến chính là bác sĩ thiên tài Brandt, bố của Jim.

Anh ta nhìn thành phố quen thuộc này, thật ra mỗi năm anh ta đều đến thành phố A, một mặt là được mời đến tham gia hội thảo y học, tiện thể tìm kiếm các bác sĩ Trung y xuất sắc cho Nam Tịch, một mặt là anh ta biết Nam Tịch vẫn còn vương vấn Lan Hành Chi, nên tiện thể qua thăm dò tin tức.

Không ngờ, thoáng cái đã nhiều năm trôi qua, chỉ là không có lần nào tâm trạng lại nặng nề hơn bất kỳ lần nào trước đây, chuyện anh ta sợ nhất vẫn đã xảy ra, Lan Hành Chi đã trở về.

Điều này không phải là quan trọng nhất, quan trọng là con gái của Nam Tịch vẫn còn sống, anh ta vừa mừng cho cô ấy, lại vừa hoảng loạn.

Đối với bệnh viện ở thành phố A, anh ta rất quen thuộc, ngay cả khi không có địa chỉ từ miệng con trai, anh ta cũng có thể đoán được Nam Tịch chắc chắn đã được đưa đến bệnh viện tốt nhất thành phố.

Anh ta bắt taxi, trực tiếp từ sân bay đến bệnh viện thành phố.

Anh ta không kinh động bất cứ ai, hỏi thăm được phòng bệnh của Nam Tịch thì đi thẳng lên, chỉ là trên đó có rất nhiều vệ sĩ đứng chật hành lang, anh ta căn bản không thể đến gần. "Tôi là Brandt, muốn gặp chủ tịch Lan của các anh." Brandt nói với một vệ sĩ.

Anh ta thường xuyên tham gia các hội thảo ở nhiều nước, tinh thông vài ngoại ngữ, có thể nói tiếng Trung lưu loát.

Hai vệ sĩ nhìn nhau, hỏi: "Thưa ông, họ gì ạ?" "Anh nói với anh ấy tôi là Brandt, là bố của Jim, chuyên đến thăm Nam Tịch." Vệ sĩ lập tức đi thông báo cho Lan Hành Chi, Lan Hành Chi đang đứng ở cửa phòng bệnh của bà lão.

Bà lão đã không sao rồi, chỉ là nhất thời bị kích động, quan sát hai ngày là có thể về nhà nghỉ ngơi.

Lan Hành Chi vừa nghe tên người đến, sắc mặt lập tức thay đổi, đến nhanh hơn anh ta tưởng, anh ta dự kiến anh ta phải đến vào ngày mai hoặc ngày kia, đây là đã vội vàng đến trong đêm rồi.

Lan Hành Chi không nói một lời nhìn người đàn ông trước mắt, vẻ mặt lạnh lùng, "Tịch Nhi của anh ấy ánh mắt không tệ, người đàn ông này vẻ ngoài cũng không quá tệ." Ngược lại Brandt, có lẽ vì lý do nghề nghiệp, khóe môi anh ta luôn mang theo nụ cười nhạt, trông hiền hòa hơn nhiều.

Chỉ là lúc này trong lòng anh ta lại không hề bình tĩnh, đối với người trước mắt này, anh ta thật ra không hề xa lạ, trong tay Nam Tịch có một tấm ảnh ố vàng, người đàn ông này so với hơn hai mươi năm trước dường như chẳng có gì thay đổi.

Anh ta chưa từng thấy một người đàn ông nào đẹp đến thế, nhưng lại toát lên vẻ nam tính mạnh mẽ chứ không hề yếu ớt.

Người đàn ông rạng rỡ như vậy, trách không được khiến Tiểu Tịch chấp niệm nửa đời. "Anh Lan, chào anh." Brandt đưa tay ra.

Người đàn ông này đã cứu Nam Tịch, Lan Hành Chi dù trong lòng ghen tỵ đến phát điên cũng sẽ không thể hiện ra ngoài.

Anh ta cũng đưa tay ra bắt tay Brandt một cái.

Hai người đều gật đầu, dường như đã đạt được sự đồng thuận trong một số việc. "Anh Lan, không biết con trai Jim của tôi hiện đang ở đâu?" Brandt hỏi. "Thằng bé làm ồn trong bệnh viện quá, tôi đã cho người đưa nó đến khách sạn nghỉ ngơi rồi, nếu anh muốn gặp nó, lát nữa tôi sẽ cho người đưa anh qua đó." Lan Hành Chi thẳng thắn như vậy, ngược lại khiến Brandt không khỏi nhìn anh ta thêm vài lần, từ lời nói của anh ta, cơ bản có thể xác định con trai sẽ không có chuyện gì. "Tiểu Tịch ở đâu?

Nghe nói cô ấy lại mất ý thức rồi?

Tôi muốn đến kiểm tra kỹ lại cho cô ấy trước." Brandt hỏi.

Lan Hành Chi gật đầu, người trước mắt này là bác sĩ, xuất sắc hơn bất kỳ bác sĩ nào ở bệnh viện này, lại còn hiểu rõ bệnh tình của Nam Tịch.

Chương 811

Anh ta tự nhiên không có lý do gì để từ chối.

Nam Tịch ngạc nhiên nhìn Brandt đang đứng cạnh Lan Hành Chi, cảnh tượng này thật sự quá kỳ lạ.

Theo tính cách của Lan Hành Chi, có thể ở chung với Brandt một cách bình thản mới là lạ, nhưng sự thật lại là như vậy, giữa họ như bạn bè, hai người vừa trò chuyện vừa bước vào, một chút cũng không giống tình địch.

Người không biết e rằng sẽ nghĩ họ là bạn tốt nhiều năm không gặp.

Quả nhiên, thời gian là thứ có thể thay đổi con người nhất, người đàn ông này thật sự đã thay đổi rất nhiều, cô gần như không còn nhận ra anh ta nữa. "Tịch Nhi, trên người anh còn rất nhiều điều mà em không biết đó." Lan Hành Chi cười đầy mê hoặc, vừa nhìn đã biết Nam Tịch đang nghĩ gì.

Nam Tịch lườm anh ta một cái, cô đã nói rõ với anh ta rồi, sáng nay anh ta còn làm mẹ cô tức đến ngất xỉu, bây giờ không biết thế nào rồi.

Nhưng dường như không ảnh hưởng gì đến người đàn ông này, thật sự khiến người ta bất lực.

Cô rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể dẹp bỏ ý định muốn ở bên cô ấy của anh ta. "Brandt, anh đến rồi." Nam Tịch chuyển ánh mắt sang Brandt, mỉm cười rạng rỡ. "Tiểu Tịch, chúc mừng cô, đã tìm được con gái rồi." Brandt chân thành nói. "Cảm ơn." Brandt gật đầu, "Để tôi kiểm tra sức khỏe cho cô trước, xem thế nào rồi?" Lan Hành Chi cho người chuẩn bị các thiết bị liên quan, Brandt lập tức có thể tiến hành, sau một hồi kiểm tra tỉ mỉ và kéo dài, biểu cảm của Brandt trở nên có chút kỳ lạ.

Lan Hành Chi vẫn luôn chú ý quan sát biểu cảm nhỏ của anh ta, chỉ thấy lông mày anh ta cứ khẽ nhướng lên, điều này cũng khiến trái tim anh ta cứ treo lơ lửng giữa không trung. "Ông Brandt, Tịch Nhi thế nào rồi?" Brandt có chút không thể tin nổi, sức khỏe của Nam Tịch anh ta hiểu rõ hơn ai hết, trước đây mỗi lần ngất xỉu bệnh tình đều sẽ trở nặng rất nhiều, nhưng lần này tuy ngất xỉu, bệnh tình lại không hề trở nặng, giống như lần cuối cùng anh ta kiểm tra cho cô ở Pháp, hơn nữa dường như dần dần ổn định hơn.

Chẳng lẽ đây chính là sức mạnh của tình thân?

Brandt không khỏi liếc nhìn Lan Hành Chi một cái, người đàn ông này thật sự có bản lĩnh như vậy sao? "Brandt, anh cứ nói thật, không cần e ngại Lan Hành Chi, tình trạng sức khỏe của em em đã nói rõ với anh ấy rồi, anh ấy biết rõ." Nam Tịch cười nói.

Brandt kiên nhẫn đắp chăn lại cho Nam Tịch, "Tiểu Tịch, sức khỏe của cô vẫn như trước, không hề trở nặng." Nghe vậy, Nam Tịch chợt thở phào nhẹ nhõm, may mà không như cô nghĩ, không trở nặng là tốt rồi.

Cô còn muốn sống thật tốt với con gái và gia đình, cái thân thể yếu ớt như gió thổi cũng ngã thì nói làm gì.

Lan Hành Chi không rõ điểm này, ánh mắt có chút u ám vô thần, "Không có xu hướng tốt hơn sao?

Chẳng phải đã gặp cô ấy, còn tìm được con gái rồi sao, vì sao đối với bệnh tình lại không có chút giúp ích nào." "Anh Lan, không thể quá nóng vội được, ý chí và cảm xúc của con người tuy đôi khi rất quan trọng đối với bệnh tình, nhưng tình trạng cơ thể không thể lập tức tốt lên được, vụ tai nạn xe hơi năm xưa của Tiểu Tịch đã làm tổn thương căn bản, nhưng chỉ cần Tiểu Tịch có tâm trạng tốt, hiệu quả điều trị chắc chắn sẽ tốt hơn trước." Brandt giải thích.

Lan Hành Chi nhìn Nam Tịch một cái, Nam Tịch luôn cảm thấy dưới mắt anh ta có nỗi bi thương sâu nặng, trong lòng không khỏi có chút nặng trĩu. "Brandt, anh đi máy bay vất vả rồi, lát nữa tìm một khách sạn nghỉ ngơi đi, đừng quá mệt mỏi.

Bên em có y tá chăm sóc rồi, tình hình cũng ổn định, anh có thể yên tâm." "Tôi không sao, tôi đã ngủ trên máy bay rồi, chỉ là chưa điều chỉnh được múi giờ nên hơi khó chịu thôi." "Anh đến rồi, Tiểu Tát giao cho ai chăm sóc vậy?" Nam Tịch đột nhiên nhớ ra một chuyện rất nghiêm trọng, căng thẳng hỏi.

Brandt cười, "Không sao, tôi đã giao cho Charlie nhà bên cạnh rồi." Tiểu Tát là một chú chó Samoyed, Nam Tịch đặc biệt yêu thích, nhưng vì sức khỏe không cho phép, mỗi lần chỉ có thể nhìn từ xa, chơi với nó một lát, Brandt đều phải khử trùng cẩn thận cho Tiểu Tát rồi mới cho phép.

Nam Tịch trợn tròn mắt, không tán thành nhìn Brandt, "Sao anh có thể giao cho cái đứa trẻ hư đó chứ, thằng bé nghịch ngợm lắm, không biết có chăm sóc tốt cho Tiểu Tát được không, không bắt nạt nó là tốt rồi." "Không phải còn có mẹ thằng bé sao, hai người là bạn tốt mà, cô ấy sẽ giúp trông nom, Charlie thật ra khá thích Tiểu Tát, chỉ là trẻ con đôi khi không biết nặng nhẹ thôi, cô cũng không cần vì một lần mà đưa người ta vào danh sách đen chứ." "À phải rồi, gần đây cô sống thế nào, cô bị bệnh đốt sống cổ mà, có kiên trì tập luyện theo yêu cầu của tôi không?" "Đương nhiên rồi, quy tắc anh đặt ra em sao dám tùy tiện thay đổi, đợi anh về lại không cằn nhằn mãi sao." Brandt luôn giữ vẻ mặt ôn hòa.

Nam Tịch cười, "Thế thì còn tạm được, vậy có ăn cơm đúng giờ không?" "Đương nhiên, nhưng tài nấu nướng của tôi không tốt, thường xuyên gọi đồ ăn ngoài, ăn mãi cũng ngán rồi, rất nhớ món Trung Quốc cô nấu." Nhìn hai người trò chuyện như không có ai, Lan Hành Chi chỉ cảm thấy mình là người ngoài cuộc, lời họ nói anh ta một câu cũng không chen vào được, trong lòng nghẹn ứ đến hoảng.

Đây chính là hậu quả của việc chia xa hơn hai mươi năm, đương nhiên không thể so sánh với mối quan hệ giữa họ.

Rõ ràng là vợ của anh ta, nhưng lại ở bên người đàn ông khác gần ba mươi năm.

Mỗi lần nghĩ đến điều này, anh ta lại không kìm được sự phẫn nộ, nhưng người gây ra tất cả lại là người nhà của anh ta, anh ta ngay cả tư cách để trút giận cũng không có.

Lan Hành Chi không chịu nổi cuộc nói chuyện của họ, sợ không kìm được mà nổi giận, tự mình lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh.

Đi đến cầu thang, vừa lấy thuốc lá ra định châm lửa thì nhớ đến lời đe dọa của con gái, anh ta cười khổ lắc đầu, vứt điếu thuốc thẳng vào thùng rác, bật lửa cũng vứt theo.

Bỏ thuốc lá, không thì con gái lại cằn nhằn.

Lan Hành Chi vừa rời đi, nụ cười trên mặt Nam Tịch lập tức tan biến.

Brandt lắc đầu, bất lực nói: "Tiểu Tịch, tại sao cô cứ phải cố ý chọc tức anh Lan chứ, rõ ràng cô rất quan tâm anh ấy, bao nhiêu năm nay vẫn luôn mong đợi được gặp lại anh ấy một lần, cô làm vậy chỉ khiến anh ấy đau khổ, cô cũng sẽ không vui, hai người cứ làm tổn thương nhau như vậy thì có ích gì chứ." Brandt rất hiểu Nam Tịch, vừa nhìn đã nhận ra cô ấy cố ý chọc tức Lan Hành Chi, nên mới cố ý phối hợp.

Nam Tịch khẽ nhếch khóe môi, "Bị anh nhìn ra rồi à?" "Tiểu Tịch, chúng ta tuy không phải vợ chồng thật sự, nhưng dù sao cũng đã sống cùng nhau gần ba mươi năm rồi, cô làm sao có thể lừa được tôi, cô vừa mở miệng là tôi đã hiểu rồi." "Xin lỗi, em đã lợi dụng anh." "Tiểu Tịch, đừng có gánh nặng quá lớn, tôi sẽ không trở thành chướng ngại giữa cô và anh Lan đâu, bao nhiêu năm nay cô vẫn luôn ở bên cạnh hai cha con tôi, chúng tôi đã rất mãn nguyện rồi.

Cô đã để Jim lớn lên trong một gia đình bình thường, cũng khiến tôi có người quan tâm, không còn cô đơn nữa, tôi rất biết ơn.

Trên đường đến đây tôi đã nghĩ rất rõ rồi, cô đã cống hiến cho hai cha con tôi hơn hai mươi năm, ngược lại lại bỏ bê con gái ruột của mình, bất kể lựa chọn của cô là gì, tôi cũng sẽ vô điều kiện ủng hộ.

Đời này tôi đã chữa trị vô số bệnh nan y, tạo ra hết kỳ tích này đến kỳ tích khác, nhưng điều hối tiếc lớn nhất chính là không thể trả lại cho cô một cơ thể khỏe mạnh, nhìn cô chịu đựng giày vò, rất nhiều lần tôi không kìm được mà nghĩ, năm đó tuổi trẻ khí thịnh tôi vì muốn chứng minh y thuật của mình cao siêu, dùng phương pháp đó để giữ lại một mạng sống, liệu có phải đã sai rồi không?" Năm đó Brandt và vợ anh ta đang nghiên cứu một số loại thuốc mới, nhưng những loại thuốc này có dược tính mạnh, bệnh nhân căn bản không thể chịu đựng được.

Năm đó họ vừa tham gia hội thảo y học xong, có rất nhiều người không tán thành việc sử dụng loại thuốc mới như vậy trên bệnh nhân, nhưng khi họ gặp Nam Tịch đang nguy kịch, vẫn buộc phải dùng đến, tuy đã giữ được mạng sống của Nam Tịch, nhưng lại để lại nhiều di chứng, khiến cơ thể cô không còn khả năng miễn dịch.

Những chuyện này, Nam Tịch sớm đã biết rồi, vợ chồng Brandt không hề giấu cô, không lâu sau khi tỉnh lại cô đã được biết sự thật.

"Không, Brandt, anh không làm gì sai cả, em chưa bao giờ cảm kích anh như lúc này, anh là một bác sĩ vĩ đại, vì anh mà em mới có thể đoàn tụ với con gái, còn có thể gặp được Lan Hành Chi, thật sự rất tốt, anh không hề làm sai, em biết lúc đó anh không chỉ vì muốn kiểm chứng y thuật của mình, thân là y sĩ, anh có một trái tim rất nhân hậu, nếu không anh cũng sẽ không xen vào chuyện bao đồng, không chỉ mạo hiểm cứu em, mà còn đưa em rời khỏi thành phố A đầy thị phi này." Thấy tay Nam Tịch thò ra khỏi chăn, Brandt lập tức đặt tay cô vào trong chăn, "Đã nói với cô vô số lần rồi mà vẫn không nhớ à, tay phải cho vào chăn, không thì dễ bị cảm lạnh." Nam Tịch cười, "Anh xem anh kìa, anh nói em chăm sóc hai người, thật ra từ trước đến nay đều là hai cha con anh chăm sóc em, không có sự chăm sóc tỉ mỉ của hai người, em làm sao có thể sống an lành đến tuổi 50, Brandt, em thật sự rất cảm ơn anh." Brandt nghiêm túc nhìn Nam Tịch, thật ra lúc đầu anh ta chỉ vì đồng tình với hoàn cảnh của cô mà cưu mang cô, nhưng sau khi vợ mất, bao năm sớm tối bên nhau, đã sớm khiến anh ta yêu người phụ nữ kiên cường và tốt đẹp này.

Nhìn cô ấy hết lần này đến lần khác chiến thắng bệnh tật, hết lần này đến lần khác vượt qua giới hạn của sinh mệnh, anh ta không cảm động mới lạ.

Lan Hành Chi vừa đi đến, liền thấy Brandt đang nắm tay Nam Tịch, sắc mặt đại biến, quay đầu đi thẳng lên sân thượng.

Brandt nhìn thấy bóng lưng của Lan Hành Chi, "Tiểu Tịch, lát nữa tôi sẽ đi tìm Lan Hành Chi nói chuyện rõ ràng, giải thích chuyện của chúng ta bao nhiêu năm nay, tôi không muốn giữa hai người có bất kỳ hiểu lầm nào." "Đừng!" Nam Tịch kích động nói.

Cô đã làm nhiều như vậy chính là để Lan Hành Chi buông tay, giải thích thế này thì còn tác dụng gì nữa.

Chương 812

"Tiểu Tịch, anh ấy có quyền được biết sự thật, hai người chia xa bao nhiêu năm, anh ấy vẫn luôn một mình, đủ để chứng minh tình yêu của anh ấy dành cho cô, chỉ riêng điểm này thôi, anh ấy chính là một người đàn ông đáng để tôi, Brandt, tôn trọng, một đối thủ đáng để tôi thành thật đối diện, dù cuối cùng cô không chọn tôi, tôi cũng nên nói cho anh ấy sự thật, đây là lòng tự trọng của một người đàn ông." "Brandt, anh ấy là một người rất cố chấp, anh nói ra sự thật chỉ khiến anh ấy càng không thể buông bỏ em, em không muốn từ từ chết đi bên cạnh anh ấy, càng không muốn anh ấy trơ mắt nhìn em chết trước mặt mà bất lực, điều đó quá tàn nhẫn đối với anh ấy." Nam Tịch mắt lệ rưng rưng nói.

Brandt lắc đầu, "Tiểu Tịch, cô không hiểu suy nghĩ của đàn ông chút nào, cô cứ mãi bài xích anh ấy như vậy mới là sự tàn nhẫn lớn nhất, giữa hai người đã từng trải qua một lần sinh tử, tôi nghĩ điều anh ấy hối tiếc nhất chính là không thể ở bên cô thêm vài năm, cô đẩy anh ấy ra, chỉ càng làm tăng thêm nỗi đau của anh ấy." "Nhưng mà mất đi rồi lại tìm lại được, rồi lại mất đi, anh ấy thật sự không chịu nổi đâu, anh ấy trông kiên cường nhưng thực ra cũng là một người rất cố chấp, chưa bao giờ quan tâm đến suy nghĩ của người khác, chuyện cùng em chết đi anh ấy tuyệt đối có thể làm được." Nam Tịch lẩm bẩm nói. "Dù thế nào tôi cũng sẽ nói cho anh ấy biết." Brandt kiên trì, anh ta vẫn luôn không hiểu cái kiểu suy nghĩ tự cho là vì đối phương mà tính toán, trong ý thức của anh ta, có chuyện gì nhất định phải nói rõ ràng. "Brandt, anh lại làm gì khổ sở vậy." Brandt không nói gì, mà đi ra ngoài tìm Lan Hành Chi.

Thật ra anh ta cũng muốn tự hỏi mình tại sao phải khổ như vậy, nhưng anh ta chỉ muốn cô ấy sống tốt những ngày còn lại, ở bên anh ta, cô ấy chỉ có thể buồn bã không vui, nhưng ở bên Lan Hành Chi, chắc chắn sẽ là một dáng vẻ khác.

Tuy nhiên, anh ta đương nhiên hy vọng lựa chọn cuối cùng của cô ấy là mình.

Anh ta cũng không phải thánh nhân, có thể dễ dàng nhường người mình yêu.

Nam Tịch rất bất lực, tại sao những người đàn ông bên cạnh cô đều tự đại như vậy, căn bản không nghe lọt lời cô.

Lan Hành Chi là vậy, Brandt cũng vậy, có lúc cố chấp đến chết.

Đời này cô tại sao lại không gặp được một người đàn ông chịu nghe lời cô chứ.

Trên sân thượng, Lan Hành Chi một mình đón gió lạnh, bóng lưng hiện lên vài phần cô đơn tịch mịch.

Đúng lúc này, phía sau truyền đến một giọng nói, "Anh Lan, chúng ta có thể nói chuyện được không?" Lan Hành Chi nhìn người trước mắt, gật đầu, "Anh nói đi." "Nếu tôi nói, tôi và Tiểu Tịch bao nhiêu năm nay thực ra chỉ là người nhà, chứ không phải tình nhân, anh có tin không?" Brandt nghiêm túc nhìn vào mắt Lan Hành Chi.

Lan Hành Chi gần như nghi ngờ mình nghe lầm, ngơ ngác nhìn Brandt, "Anh nói gì cơ?" "Tôi nói Tiểu Tịch chưa bao giờ thuộc về tôi, nói thế anh hiểu chưa?" Brandt cười khổ. "Sao có thể?" Lan Hành Chi chỉ cảm thấy quá khó tin. "Anh còn vì Tiểu Tịch mà bao nhiêu năm không kết hôn, Tiểu Tịch cũng giống anh thì có gì kỳ lạ." Lan Hành Chi không hề che giấu nụ cười trên mặt, tâm trạng vừa nãy còn u ám như sương mù lập tức trở nên trong trẻo, ngay cả không khí xung quanh cũng cảm thấy trong lành dễ chịu hơn rất nhiều. "Anh biết

không?

Bao nhiêu năm nay, tôi đã cầu hôn gần hai mươi mấy lần, mỗi lần tôi đều dốc hết tâm tư, nhưng chưa lần nào cô ấy đồng ý, cô ấy luôn mỉm cười nhìn tôi, không nói một lời." Hơn hai mươi năm bầu bạn vĩnh viễn không sánh được với người đàn ông trong lòng cô ấy.

Điểm này, Brandt sớm đã nhận ra rồi.

Lần gặp mặt này, anh ta rõ ràng cảm thấy trạng thái tinh thần của cô ấy đột nhiên thay đổi rất nhiều, dường như cả người đột nhiên khác hẳn, không còn bài xích tiếp xúc với người khác, ngay cả khăn che mặt cũng không còn đeo.

Những điều này trước đây là không thể.

Lan Hành Chi sững người, cũng dấy lên một tia kính trọng đối với người đàn ông trước mắt, anh ta không hề lợi dụng lúc này để cầu báo, cố ý đảo lộn trắng đen, ngược lại rất thẳng thắn nói ra sự thật, điều này thật sự rất đáng quý, "Cảm ơn anh đã nói cho tôi những điều này." "Tôi chỉ muốn anh biết sự thật, tôi rất kính phục 'trai si gái hận' Việt Nam." Ở đất nước của anh ta, rất ít người có thể kiên trì một tình yêu như vậy, anh ta cũng từng nghĩ mình rất yêu vợ mình, nhưng sau khi vợ qua đời, cuối cùng anh ta vẫn yêu Nam Tịch ở bên cạnh. "'Trai si gái hận'." Lan Hành Chi khóe môi giật giật, bất lực nói: "Ông Brandt, 'trai si gái hận' là một từ mang nghĩa tiêu cực." Brandt xòe tay ra, "Xin lỗi, tiếng Việt thật sự bác đại tinh thâm, tôi còn nhiều thứ chưa hiểu hết." "Tôi không biết Tiểu Tịch có nói với anh chưa, thật ra cơ thể cô ấy trở nên thế này, có trách nhiệm rất lớn ở tôi, năm xưa tôi vì muốn cô ấy sống sót, đã tự ý sử dụng loại thuốc mới chưa qua thử nghiệm." Lan Hành Chi lúc này tâm trạng cực kỳ tốt, lời nói của Brandt đã khiến anh ta hoàn toàn nhẹ nhõm, Tịch Nhi của anh ấy cũng giống anh ấy, vẫn luôn kiên trì giữ gìn tình cảm giữa họ, không có gì quan trọng hơn điều này.

Cái người phụ nữ ngốc nghếch đó, vậy mà lại nói cô ấy và Brandt không phải vợ chồng nhưng hơn cả vợ chồng, rõ ràng là muốn chọc tức anh ta, tuổi này rồi mà còn dùng chiêu này.

Những ngày không có cô ấy, anh ta làm sao có thể sống tốt được. "Chuyện quá khứ không nhắc lại nữa, hiện trường vụ tai nạn xe hơi tôi đã thấy rồi, các anh có thể cứu cô ấy trong tình huống đó, giữ được mạng sống của cô ấy, bản thân đã là một chuyện rất khó khăn rồi, dù sao đi nữa, chính anh đã giúp gia đình ba người chúng tôi đoàn tụ, anh là ân nhân của chúng tôi, điểm này tôi sẽ ghi nhớ." "Anh Lan đừng vui mừng quá sớm, tôi chỉ là nói cho anh biết sự thật, chứ không có nghĩa là tôi từ bỏ cô ấy, cô ấy là mẹ của con trai tôi, là người phụ nữ mà tôi vẫn luôn muốn cưới." Lan Hành Chi vỗ vỗ vai Brandt, điểm tự tin này anh ta vẫn có, "Ông Brandt, không phải tôi nói khoác đâu, đời này anh không cưới được cô ấy đâu, nếu không thì cũng sẽ không hơn hai mươi năm mà không chiếm được trái tim một người phụ nữ, đến bây giờ cơ bản có thể tuyên bố anh đã thất bại hoàn toàn rồi." Đánh giá của Bột Lãng Đặc về Lan Hành Chi là, được lợi là vênh váo.

Anh ta chỉ nói cho anh ấy sự thật, chứ đâu bảo anh ấy phải từ bỏ, thế mà anh ấy lại quả quyết rằng Nam Tịch nhất định sẽ chọn mình.

Thật sự khiến người ta cạn lời. "Ông Lan, anh quá tự cao rồi, tôi đâu có từ bỏ Nam Tịch.

Nếu cô ấy chọn tôi, tôi nhất định sẽ chiến đấu với anh đến cùng." Dù chỉ là lấy trứng chọi đá, anh ấy cũng sẽ cố gắng thử. "Ông Bột Lãng Đặc, chuyện này anh không hiểu rồi.

Thứ không có được vĩnh viễn là tốt nhất, chuyện nam nữ chẳng qua cũng chỉ có vậy.

Tôi nhìn thấu lắm rồi, anh sớm nhìn rõ sự thật đi." Lan Hành Chi nở nụ cười rạng rỡ. "Nói cứ như thể anh từng có rất nhiều phụ nữ vậy." Lan Hành Chi ho khan một tiếng, "Đây chính là cái gọi là một ăn mười." Chỉ cần một người là đủ rồi, một người thôi đã đủ để anh học cả đời rồi, cần nhiều làm gì.

Khi Lan Hành Chi trở lại phòng bệnh, Nam Tịch vừa vặn được cô y tá dìu ra cửa sổ sưởi nắng, ánh mặt trời chiếu lên thân thể gầy yếu của cô, phủ một lớp hào quang nhàn nhạt.

Cô y tá thấy Lan Hành Chi bước vào, cười gật đầu rồi đi ra.

Lan Hành Chi rất tự nhiên đi tới, vòng tay ôm eo Nam Tịch từ phía sau, thậm chí còn phát ra tiếng cười mê hoặc.

Nam Tịch không ngờ Lan Hành Chi lại có hành động như vậy, đây là lần đầu tiên vợ chồng họ thân mật tiếp xúc sau nhiều năm chia xa, cô không hề quen chút nào, giãy giụa muốn thoát ra.

Lan Hành Chi khó khăn lắm mới tìm lại được người phụ nữ mình ngày đêm mong nhớ, sao có thể dễ dàng buông tay?

Sự giãy giụa của cô chỉ đổi lấy sự siết chặt mạnh mẽ hơn từ anh.

Tuy nhiên, khi ôm vợ như vậy, ngửi thấy mùi thuốc thoang thoảng trên người cô, trong lòng anh vừa kích động lại vừa đau xót đến nghẹt thở.

Nhiều năm như vậy cô dường như không tăng thêm chút thịt nào, ngược lại còn gầy hơn.

Cái eo mà ở tuổi này lẽ ra phải đầy đặn, phong nhiêu, lại vẫn thon gầy như xưa.

Nhiều năm như vậy, những thứ cô ăn đã đi đâu hết rồi? "Tịch Nhi, đừng hòng lừa anh nữa, cái gọi là chồng của em đã thú nhận rồi." "Thì sao chứ?

Em đã quen sống với anh ta rồi.

Lan Hành Chi, anh buông em ra, anh ôm em thế này em không quen đâu." "Quen rồi thì có thể thay đổi.

Chương 813

Từ giờ phút này, em hãy quen dần với cuộc sống có anh đi." Cằm Lan Hành Chi cọ nhẹ lên vai Nam Tịch, vẻ mặt đầy thỏa mãn.

Rõ ràng là những lời nói bá đạo, thế nhưng lọt vào tai Nam Tịch, trong lòng cô lại dâng lên một nỗi xót xa. "Lan Hành Chi, anh đừng có bá đạo như thế!

Em có lựa chọn của riêng mình.

Em không muốn lại như ngày xưa, cứ phải xoay sở giữa anh và mẹ anh nữa, em thật sự rất mệt mỏi, không còn sức lực đâu." Vừa nghĩ đến bà nội nhà họ Lan, giọng Nam Tịch liền yếu đi hẳn, cô quay đầu nhìn Lan Hành Chi đầy bất lực.

Lan Hành Chi đột nhiên siết chặt hai tay, nâng đầu Nam Tịch lên, không nói một lời đã hôn xuống.

Nam Tịch giật mình quay đầu đi, nụ hôn của anh rơi xuống má cô.

Vẫn là hơi thở lạnh lẽo quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, Nam Tịch vừa xấu hổ vừa tức giận, cô gằn giọng: "Lan Hành Chi, đủ rồi đó!

Buông em ra!

Già rồi còn vô liêm sỉ như thế!" Họ đâu phải là những thiếu nữ đôi mươi ngây thơ nữa, mà đã là người quá ngũ tuần rồi, vậy mà còn bày ra chiêu này.

Lan Hành Chi hài lòng nhìn phản ứng của vợ, nửa cười nửa nói: "Bây giờ không vô liêm sỉ thì đợi đến khi nào?

Không vô liêm sỉ nữa là già thật rồi, phải tranh thủ lúc còn có thể giở trò lưu manh cho đã." Nam Tịch trừng mắt nhìn Lan Hành Chi một cái thật dữ dội, cô nghiêm túc nói: "Lan Hành Chi, em không đùa với anh đâu!

Anh cũng phải nhìn xem đây là đâu chứ." Nếu để người khác nhìn thấy một ông già và một bà già ôm nhau kiểu này, không biết họ sẽ nghĩ thế nào, cảnh tượng đó vừa nghĩ đến là cô đã nổi hết da gà rồi.

Thực ra, là Nam Tịch tự ti rồi.

Với ngoại hình của hai người họ, trông tuyệt đối chỉ là trung niên, còn xa lắm mới thành ông già bà già.

Nghe vậy, Lan Hành Chi kéo mạnh rèm cửa lại, "Được rồi, thế này có thể nói chuyện đàng hoàng rồi chứ." Người đàn ông này, khi trẻ tuy hơi vô lại nhưng luôn toát ra vẻ tao nhã, sao già rồi lại càng ngày càng giống lưu manh thế này, càng sống càng thụt lùi rồi. "Anh buông em ra, thế này thì nói chuyện kiểu gì." Nam Tịch đỏ cả mắt.

Lan Hành Chi mặc kệ những điều đó, ôm chặt vợ, nhẹ nhàng hôn lên cô.

Động tác của anh rất nhẹ, rất dịu dàng, như thể đối xử với báu vật hiếm có.

Nam Tịch thậm chí còn cảm nhận được một giọt nước lạnh lẽo, vừa cay vừa chát.

Nam Tịch ban đầu còn hơi bài xích, nhưng khi cảm nhận được nước mắt của anh, cơ thể cô lập tức mềm nhũn, ngoan ngoãn nép vào lòng anh, cảm nhận được sự trân trọng và yêu thương của anh.

Cuối cùng, Nam Tịch lệ nhòe nhoẹt tựa vào lòng Lan Hành Chi, quên cả phản ứng.

Lan Hành Chi nhìn vào mắt cô, chậm rãi nói: "Tịch Nhi, chúng ta đã chia xa gần hết nửa đời người rồi.

Dù tương lai còn lại bao nhiêu thời gian, anh cũng mong có em ở bên.

Đừng rời xa anh được không?

Em có thể ở bên anh một khắc tính một khắc, một năm tính một năm, dù bao lâu đi nữa, đó cũng sẽ là những niềm vui ít ỏi của cuộc đời anh." Có thể ở bên một khắc tính một khắc, một năm tính một năm.

Nam Tịch chỉ cảm thấy cả trái tim như thắt lại, người đàn ông này hóa ra đã sớm đoán được tâm tư của cô, chỉ là vẫn luôn kìm nén không nói ra. "Mấy chục năm qua, em đâu biết anh đã sống thế nào?

Anh chẳng có gì ngoài công việc, chỉ có khi đối đầu từng đối thủ cạnh tranh, anh mới cảm thấy cuộc đời này của mình không vô nghĩa." "Anh biết em đang lo lắng điều gì.

Em yên tâm đi, dù một ngày nào đó em ra đi, anh vẫn sẽ sống tốt, vì chúng ta còn có con gái và cháu ngoại.

Anh sẽ thay em bù đắp hết tình yêu thương mà chúng ta đã thiếu sót cho chúng.

Những lo lắng của em hoàn toàn là thừa thãi." "Tịch Nhi, đồng ý với anh được không?

Đừng nghĩ đến việc rời xa anh, đừng tự cho là mình đúng mà lo nghĩ cho anh, anh thật sự rất cần em." "Còn về ông Bột Lãng Đặc và Jim mà em coi trọng, anh cũng sẽ coi họ như người nhà.

Về phần những người nhà họ Lan kia, anh sẽ xử lý ổn thỏa.

Đúng như em nói, tình hình bây giờ khác rồi, không ai có thể uy hiếp được chúng ta.

Nhà họ Lan đã sa sút rồi, không thể làm gì được nữa." "Được không em, Tịch Nhi?" Nghe Lan Hành Chi dịu dàng nói, Nam Tịch chỉ cảm thấy nghẹn ở cổ họng, không thốt ra được lời nào. "Tịch Nhi, anh không ép em trả lời, nhưng xin em đừng vội quyết định được không?" Lan Hành Chi vỗ vỗ lưng Nam Tịch.

Nam Tịch chỉ có thể gật đầu, cô từ trước đến nay đều không chịu nổi ánh mắt thâm tình của Lan Hành Chi, đối với cô có sức hấp dẫn chí mạng. "Cảm ơn em, Tịch Nhi." Tịch Nhi, cái cách xưng hô này thật sự quá sến súa rồi.

Khi còn trẻ, chỉ có hai người thì không cảm thấy gì, còn thấy rất ngọt ngào, nhưng bây giờ nghe anh nhắc đến trước mặt mọi người, cô luôn cảm thấy rất khó xử. "Đừng gọi em như thế nữa, em đã năm mươi tuổi rồi, để bọn trẻ nghe thấy thì cười cho." "Sợ gì chứ?

Con gái và cháu ngoại của mình mà, muốn cười thì cứ để chúng cười đi." Sau khi bình tĩnh thêm một lát, Nam Tịch hỏi: "Bột Lãng Đặc đi đâu rồi?" "Anh bảo người đưa anh ta đi tìm Jim rồi." "Anh rốt cuộc đã đưa Jim đi đâu?" Nam Tịch nghi ngờ nhìn Lan Hành Chi.

Chuyện này không giống phong cách của con trai cô chút nào, vậy mà cả ngày nay nó không đến thăm cô.

Thằng bé từ nhỏ đã rất ỷ lại vào cô, bất thường tất có điều kỳ lạ. "Anh có thể làm gì nó chứ?

Anh bảo người đưa nó đi khách sạn nghỉ ngơi rồi." Lan Hành Chi có chút chột dạ nói.

Chương 814

Nam Tịch lập tức phản ứng lại: "Em thấy anh đã giam lỏng nó rồi chứ gì." "Quả nhiên Tịch Nhi là người hiểu anh nhất." Lan Hành Chi cười hì hì nói. "Lan Hành Chi, anh đừng có ấu trĩ như thế!

Lại còn dùng cách này để đối xử với một đứa trẻ." Lan Hành Chi không hề cảm thấy ngại ngùng chút nào, "Yên tâm đi, Bột Lãng Đặc đã đi đón nó rồi, anh sẽ cho bảo vệ rút đi, chúng nó tự do rồi." Trong khách sạn.

Jim nghe xong lời bố nói, mắt đỏ hoe không sao tả xiết, hồi lâu sau mới hỏi: "Bố, tại sao bố không nói sự thật cho con sớm hơn?

Con không còn nhỏ nữa." "Con trai, đó là vì bố và mẹ con đều cảm thấy, sự thật này không hề ảnh hưởng đến việc con là con trai của chúng ta.

Con là do mẹ con nhìn con lớn lên, đối với mẹ, con và con gái ruột của mẹ đều như nhau.

Bây giờ xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, bố buộc phải nói sự thật cho con biết, nếu không, bố thà con cả đời không biết còn hơn." "Sao con lại không phải con ruột của mẹ chứ?

Rõ ràng chúng ta giống nhau đến vậy, con cũng là nhà thiết kế như mẹ mà." "Điều này có lẽ là do con được gần gũi từ nhỏ thôi.

Mẹ con từ khi con có ký ức đã thường xuyên vừa trông con, vừa vẽ tranh, con bị ảnh hưởng là điều tự nhiên.

Thực ra mẹ ruột của con cũng là một bác sĩ xuất sắc, chúng ta chí đồng đạo hợp.

Nhưng cô ấy có bệnh tim di truyền của gia tộc, không thể sinh con, thế nhưng cô ấy lại rất thích trẻ con.

Bất chấp sự phản đối của bố mà mang thai con.

Chúng ta ban đầu vẫn ôm một chút hy vọng, nhưng sau đó vẫn thất bại, mẹ con vẫn qua đời.

Khi con còn trong bụng mẹ con, chúng ta đã nghĩ đến tương lai của con rồi, muốn con kế nghiệp chúng ta.

Đáng tiếc con trai lại không có hứng thú với y thuật, ngược lại lại thích thiết kế, đây có lẽ là do duyên phận trớ trêu." Jim im lặng rất lâu, Bột Lãng Đặc tưởng cậu vẫn chưa thông suốt, lại khuyên nhủ: "Con trai, dù mẹ con có đưa ra lựa chọn thế nào, chúng ta cũng phải tôn trọng cô ấy.

Con đã chiếm giữ tình mẫu tử của người ta hơn hai mươi năm rồi, đã đến lúc trả lại cho người ta rồi.

Chúng ta phải biết đủ." Jim đỏ mắt nói: "Bố, con biết phải làm gì rồi.

Dù mẹ có đưa ra quyết định thế nào, con cũng sẽ mỉm cười chấp nhận.

Con đã tìm hiểu về quá khứ của Giang Mạn rồi, đúng là cô ấy đã sống không tốt, so với cô ấy, con đã may mắn hơn rất nhiều." "Con có thể nghĩ như vậy là tốt nhất, bố tự hào về con." Bột Lãng Đặc vỗ vai con trai. "Nhưng bố ơi, bố thật sự nỡ xa mẹ sao?" Bột Lãng Đặc thở dài một hơi, "Nỡ hay không nỡ cũng phải nỡ.

Mẹ con nên có cuộc sống của riêng mình.

Lần này gặp mẹ con, bố thấy trạng thái của cô ấy tốt hơn trước rất nhiều, có lẽ ở lại thành phố A sẽ có ích cho bệnh tình của cô ấy." Mặc dù Nam Tịch vẫn chưa nói cho anh câu trả lời cuối cùng, nhưng anh đã có thể đoán được kết quả rồi.

Khi cả nhà ba người đến bệnh viện, đã hơn tám giờ tối.

Tiểu gia hỏa vừa vào cửa đã giòn tan kêu lên: "Ông ngoại, bà ngoại, Nghiêu Nghiêu đến thăm ông bà đây." Nghe giọng nói mềm mại của tiểu gia hỏa, Nam Tịch chỉ cảm thấy tim mình muốn tan chảy, cô vẫy tay: "Nghiêu Nghiêu, lại đây với bà ngoại." Chỉ một ngày không gặp, Nam Tịch đã thấy nhớ vô cùng, cô ôm lấy tiểu gia hỏa hôn tới tấp.

Lan Hành Chi cũng ôm tiểu gia hỏa vào lòng, hỏi chuyện thú vị xảy ra ở trường hôm nay, tiểu gia hỏa kiên nhẫn kể lể, chọc cho hai người vui vẻ hẳn lên.

Giang Mạn cảm thấy tính cách của tiểu gia hỏa này đúng là gặp người nói chuyện người, gặp ma nói chuyện ma, hoạt bát hơn Lục Minh nhiều.

Sau này chuyện giao tiếp của nó cô không cần lo lắng nữa rồi. "Mạn Mạn, giúp mẹ con thu dọn đồ đạc đi, chúng ta chuẩn bị xuất viện." Lan Hành Chi đột nhiên nói với Giang Mạn.

Giang Mạn ngạc nhiên nói: "Xuất viện nhanh thế?

Bác sĩ nói được rồi sao?

Không phải nói tình hình rất nghiêm trọng sao?" "Yên tâm đi, anh đã hỏi bác sĩ rồi, bác sĩ nói bệnh tình của mẹ con rất ổn định, về nhà từ từ điều dưỡng là được rồi, không cần thiết phải ở bệnh viện, bệnh viện cũng không thể cung cấp phương pháp điều trị thực chất nào." "Được, vậy bố mẹ cứ đến nhà con ở đi.

Nhà con nhiều phòng, với cả từ trước đến giờ chưa bao giờ náo nhiệt thế này cả." Lục Minh luôn lên tiếng vào lúc anh ấy cần thể hiện thái độ. "A Minh, có làm phiền các con không?" "Mẹ nói gì vậy?

Mẹ và bố có thể đến chỗ chúng con, đó là vinh hạnh của chúng con.

Chúng con rất hoan nghênh, sao lại sợ làm phiền chứ?

Mạn Mạn từ trước đến nay chưa từng được sống cùng bố mẹ mà." Lục Minh cười nói.

Giang Mạn liếc nhìn Lục Minh một cái, anh ấy nói rất đúng, đây chính là điều cô khát khao nhất, muốn được sống cùng bố mẹ.

Có một người đàn ông, dù anh ấy không nói ra, cũng có thể mọi lúc mọi nơi đều biết cô đang nghĩ gì trong lòng.

Biết điều cô nghĩ, lo điều cô lo.

Nam Tịch nhìn ánh mắt giao lưu không lời của con gái và con rể, càng hài lòng với Lục Minh, cô rất sảng khoái đồng ý: "Vậy thì cứ như thế đi, mẹ cứ đến ở nhà các con một thời gian, đợi tìm được nhà rồi tính sau." Mắt Giang Mạn sáng lên, chẳng lẽ mẹ không biết bố đang ở nhà cô ấy sao?

Lại dễ dàng đồng ý như vậy.

Sáng nay không phải không khí giữa họ vẫn rất kỳ lạ sao?

Dù thế nào, Giang Mạn đương nhiên là vui vẻ, cô cười nói: "Mẹ, con sẽ bảo Lục Minh nấu canh bổ cho mẹ uống." "Được, mẹ phải nếm thử tài nấu nướng của A Minh xem con bé này có phải khoác lác không." Nam Tịch vừa nói xong thì nghĩ đến Bột Lãng Đặc và Jim, cô hơi do dự nhìn Lan Hành Chi, "Lan Hành Chi, Bột Lãng Đặc và Jim thì sao?" Vẫn còn nghĩ đến cặp cha con đó à, đều là người trưởng thành rồi, lo lắng làm gì chứ?

Lan Hành Chi có chút ghen tuông nói: "Khách sạn năm sao cho họ ở, còn có thể ngược đãi họ sao?

Mấy chuyện này em đừng lo nữa.

Căn nhà của Mạn Mạn và Lục Minh không chứa được quá nhiều người, chỉ có thể sắp xếp như vậy thôi." Nam Tịch có chút cạn lời, anh mời người ta đi, người ta cũng không thể đi, kích động làm gì chứ?

Chương 815

Chỉ là cô rất không yên tâm với cách hành xử của Lan Hành Chi, người này đôi khi làm việc rất vô tổ chức, cô nhắc nhở: "Lan Hành Chi, anh chừa cho tôi chút đường sống đi, đừng quá đáng như vậy." "Yên tâm đi, anh tự biết chừng mực mà." Giang Mạn nhìn họ giao tiếp rất tự nhiên, trong lòng thầm nghĩ, cô có phải đã bỏ lỡ điều gì không, sao lại cảm thấy mối quan hệ giữa bố mẹ đột nhiên hòa hợp hơn nhiều?

Lục Minh nhướn mày, xem ra, chắc là đã nói rõ ràng rồi.

Vừa về đến nhà, Giang Mạn và Lục Minh liền tất bật dọn dẹp nhà cửa, đặc biệt khử trùng và làm sạch mọi ngóc ngách, tất cả đồ dùng trên giường cũng được lấy ra khử trùng, vô cùng tận tâm.

Lan Hành Chi trực tiếp vào thư phòng xử lý công việc, tiểu gia hỏa như một cậu chủ nhỏ, nhiệt tình pha sữa cho bà ngoại.

Cả gia đình dường như đã phân công trước rồi, mọi thứ đều diễn ra một cách có trật tự.

Nam Tịch nắm tay nhỏ của Lục Nghiêu, "Nghiêu Nghiêu, con ngồi xuống nói chuyện với bà ngoại tiếp đi, đừng bận nữa, bà ngoại bây giờ không muốn uống gì cả." "Bà ngoại, đây là sữa cháu ngoại tự tay pha cho bà đấy, bà nhất định phải nể mặt cháu nha.

Uống một ly sữa trước khi ngủ sẽ giúp ngủ ngon hơn đó." Lục Nghiêu ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn lên, khiến người ta không thể từ chối được.

Nhìn ánh mắt nhỏ của cháu ngoại, Nam Tịch sao có thể từ chối, cô trực tiếp cầm lấy, uống một hơi hết sạch. "Cảm ơn Nghiêu Nghiêu." "Bà ngoại thích là được rồi, nhưng bà ngoại ơi, vậy là bà đã làm lành với ông ngoại rồi ạ?" Tiểu gia hỏa tròn xoe đôi mắt đen láy thuần khiết nhìn Nam Tịch.

Nam Tịch sửng sốt, thật sự không biết phải trả lời câu hỏi này của cháu ngoại như thế nào, lại không nỡ nói dối, thế là cô chuyển sang xoa xoa cái đầu nhỏ của nó, "Nghiêu Nghiêu tại sao lại hỏi như vậy?" "Bởi vì hôm nay ông ngoại rất vui ạ, bà nghe xem, ông đang ngân nga một bài hát nhỏ trong thư phòng đó." Nam Tịch kiên nhẫn lắng nghe, quả nhiên, giọng Lan Hành Chi vọng ra từ bên trong, điệu nhạc bài hát cô rất quen thuộc, đó là bài hát trong bộ phim Tình người duyên ma mà họ từng xem khi hẹn hò.

Nam Tịch cười, bây giờ mấy đứa trẻ mới mấy tuổi mà dường như đã hiểu mọi chuyện rồi, thông minh quá. "Con nhóc này, sao cái gì cũng biết thế?" "Vì ông ngoại và bà ngoại vốn dĩ là một cặp, giống như bố và mẹ vậy.

Ông bà đương nhiên phải hòa thuận, hạnh phúc rồi." Lục Nghiêu vô tư nói.

Nếu Giang Mạn nhìn thấy, nhất định lại cười, tiểu gia hỏa này lại giả vờ ngây thơ lừa người nữa rồi. "Cháu ngoại ngoan của bà." Nam Tịch yêu quý vô cùng tiểu gia hỏa trước mặt này. "Bà ngoại, vì vậy bà cũng đừng cãi nhau với ông ngoại nữa nha.

Ông bà phải sống tốt, như vậy mẹ mới vui, cháu cũng mới vui vẻ lớn lên được." Nam Tịch phì cười, đúng là một tiểu quỷ tinh ranh, nói cứ như thể cô và Lan Hành Chi không thể ở bên nhau thì nó không thể vui vẻ lớn lên vậy.

Cái mũ này đội thật lớn, nhưng tự nhiên từ cái miệng nhỏ của nó nói ra, chỉ khiến người ta cảm thấy xót xa. "Bà ngoại biết rồi, thật sự thương con quá." Lục Nghiêu cười, nịnh nọt đấm lưng cho Nam Tịch, "Bà ngoại nằm lâu rồi, lưng chắc chắn không thoải mái, Nghiêu

Nghiêu đấm lưng cho bà ngoại nha.

Nếu mạnh tay quá, bà ngoại nói cho Nghiêu Nghiêu biết, Nghiêu Nghiêu sẽ nhẹ hơn." Cảm nhận bàn tay nhỏ bé của tiểu gia hỏa đang xoa bóp vai mình, cùng với những nắm đấm nhỏ, tuy bé nhưng đầy sức mạnh, khóe môi Nam Tịch khẽ cong lên, xem ra lựa chọn của cô không sai, được ở bên con gái và cháu ngoại, cuộc sống này thật sự quá tuyệt vời.

Tiểu gia hỏa kiên định, rất lâu sau vẫn không dừng lại.

Ngược lại Nam Tịch thấy thương nó, bảo nó dừng lại.

Tiểu gia hỏa cười, sau đó từ ngăn kéo tìm ra một ít đồ ăn vặt, "Bà ngoại, ăn chút gì đi." Nam Tịch nhìn, có đủ loại hạt, còn có một số thứ nhập khẩu kỳ lạ không gọi được tên, thậm chí còn có đậu phụ khô gói nhỏ. "Nghiêu Nghiêu thích ăn vặt à?" Tiểu gia hỏa lắc đầu, "Mấy thứ này đều là bố mua cho mẹ đó, mẹ vẽ tranh hoặc xem TV thì thích ăn vặt, làm sao cháu lại ăn mấy thứ đó chứ." Mấy chữ cuối cùng tiểu gia hỏa nói cực kỳ khinh thường, dường như thói quen ăn vặt là một thói quen tệ hại đến thế.

Nam Tịch véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nó.

Ngay lần đầu gặp mặt cô đã nhận ra rồi, tiểu gia hỏa này có chút già dặn trước tuổi, chỉ là nó ở trước mặt người nhà thì không như vậy. "Thói quen này của mẹ con giống mẹ đấy." Lục Nghiêu chớp chớp mắt, "Bà ngoại cũng thích ăn vặt ạ?" "Đúng vậy, khi bà ngoại còn trẻ rất thích, bây giờ thói quen này cũng chưa thay đổi, khi vẽ tranh mệt mỏi thì tiện tay lấy vài thứ ra ăn." "Đồ ăn vặt nên ăn ít thôi, không tốt cho sức khỏe đâu." Lục Nghiêu nghiêm chỉnh nói, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ căng ra.

Thực ra nó cũng đã nói với mẹ nó rất nhiều lần rồi.

Trước đây khi chưa tìm được bố, mẹ nó ăn rất nhiều đồ ăn vặt, bây giờ bố nó kiểm soát rồi, tương đối lành mạnh hơn một chút.

Nam Tịch véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của nó, "Được được được, bà ngoại biết rồi.

Vậy Nghiêu Nghiêu của chúng ta bình thường thích ăn gì?" "Cơm và hoa quả." Tiểu gia hỏa này sống lành mạnh đến vậy sao? "Không có thứ gì khác con thích ăn sao?" "Không có." Lục Nghiêu dứt khoát lắc đầu. "Được rồi, sau này bà ngoại cũng phải học tập con." "Cũng không cần thiết, chỉ cần ăn ít đi là được rồi, phụ nữ ăn chút đồ ăn vặt cũng chấp nhận được." Nghe những lời trẻ con của tiểu gia hỏa, Nam Tịch thật sự không nhịn được bật cười, cháu ngoại của mình, thật sự quá thú vị.

Cô ôm chặt nó vào lòng, liên tục hỏi về tình hình của tiểu gia hỏa những năm qua.

Thực ra điều cô muốn tìm hiểu nhất là con gái mình, nhưng con bé đó có tính cách báo hỷ không báo ưu, vài ba câu đã có thể lảng tránh câu hỏi của cô, cô hoàn toàn không có cách nào.

Nam Tịch không biết rằng, tiểu gia hỏa Lục Nghiêu từ nhỏ đã có chỉ số IQ cao, những chuyện nó không muốn nói, cũng rất khó để dò hỏi được.

Trong phòng.

Hai vợ chồng không bỏ qua bất cứ ngóc ngách nào, làm việc rất cẩn thận.

Sau khi dọn dẹp xong, Giang Mạn cảm thấy mồ hôi nhễ nhại, cô vô lực tựa vào vai Lục Minh, "Dọn dẹp nhà cửa sao cũng mệt đến thế này?

Có phải vì em lâu rồi không làm việc nhà không?" "Em đúng là thiếu rèn luyện rồi, sau này vẫn nên đi chạy bộ cùng anh và Nghiêu Nghiêu đi." Giang Mạn dứt khoát từ chối, "Không đâu, em không muốn hy sinh thời gian ngủ đâu.

Em thà ở nhà tập yoga còn hơn." Bây giờ trời đã mát mẻ rồi, người đàn ông này buổi tối lại có thể "làm loạn" nữa, thời gian ngủ của cô ít đến đáng thương, lấy đâu ra thời gian mà đi chạy bộ.

Lục Minh véo véo mũi Giang Mạn, bất lực nói: "Sao em lười thế?" Giang Mạn tức giận dùng đầu đập vào cằm Lục Minh, nhưng kiểm soát lực độ, không làm anh ấy quá đau, "Đại úy Lục, anh bắt đầu chê em rồi sao?

Chúng ta còn chưa kết hôn được bảy năm mà sao đã có dấu hiệu chán chường rồi?

Chán rồi thì không thể quay lại được đâu.

Em quyết định rút lại lời đã nói trước đây, sẽ ỷ lại vào anh, hơn nữa còn ỷ lại mãi mãi." Lục Minh nghiêm túc nói: "Nói bậy!

Anh chê em lúc nào chứ?

Chương 816

Anh là vì sức khỏe của em mà nghĩ thôi.

Nghe nói rèn luyện sức khỏe tốt, sau này sinh con sẽ dễ dàng hơn, không phải bố mẹ cũng đang mong chúng ta sớm sinh một cô con gái sao?" Kết hôn mấy tháng rồi, số lần cô ấy tập yoga anh còn đếm được nữa.

Cô ấy sẽ chủ động vận động, anh không tin chút nào. "Đại úy Lục, anh mắng em." Giang Mạn giả vờ đáng thương nhìn Lục Minh.

Rõ ràng biết cô ấy giả vờ, thế nhưng nhìn bộ dạng ủy khuất nhỏ nhắn đó, trái tim Lục Minh lập tức mềm nhũn, anh hạ thấp giọng: "Thôi được rồi, nói em mà em còn làm nũng.

Em không muốn thì thôi." Cô nhóc này, kỹ năng làm nũng ngày càng điêu luyện rồi.

Nhưng tình cảm chính là như vậy, một người cam chịu, một người chấp nhận.

Vừa là thuốc độc, lại vừa là mật ngọt, không thể bỏ, không thể dứt. "Thế này còn tạm chấp nhận được." Giang Mạn thỏa mãn bĩu môi.

Cô cảm thấy, Lục Minh người này cái gì cũng tốt, chỉ là đôi khi hơi cằm ràm, đối với điều này cô rất ghét.

Cứ như thể có thù với cô vậy, lần nào cũng muốn thuyết phục cô đi chạy bộ buổi sáng, nhưng cô vốn dĩ thích ngủ nướng, bảo cô dậy sớm còn khó chịu hơn giết cô.

May mà cô đã lĩnh hội được một phương pháp để trị anh ấy, đó chính là giả vờ đáng thương.

Mỗi lần đối mặt với cô như vậy, anh ấy luôn tỏ ra bất lực, nhưng lại cưng chiều và dung túng, tóm lại, lần nào cũng hiệu nghiệm.

Cô hiểu sâu sắc rằng, tất cả những điều này chỉ là vì người đàn ông này thật sự đã đặt cô vào trong tim. "Lục Minh, anh nói xem bố mẹ thật sự sẽ ở bên nhau mãi sao?

Em cứ cảm thấy mối quan hệ giữa họ tốt lên quá nhanh, hoàn toàn vượt ngoài dự đoán của em.

Hơn nữa, Jim và mẹ anh ta vẫn đang ở khách sạn, em rất sợ sẽ có biến số gì đó.

Mẹ và họ đã có tình cảm hơn hai mươi năm rồi, không phải dễ dàng cắt đứt như vậy đâu." "Em đừng quên, đối phương là Nhị thiếu Lan đấy." Lục Minh ý vị sâu xa nói.

Giang Mạn chớp chớp mắt, "Ý gì?" "Đừng quá đánh giá thấp khả năng 'dỗ' phụ nữ của bố chúng ta.

Với tính cách ôn nhu như mẹ, làm sao có thể là đối thủ của bố chứ." "Cũng đúng, vẫn là chồng em có cái nhìn sâu sắc." Lục Minh dừng một lát, rồi nói tiếp: "Nhưng mà, Mạn Mạn, nếu em có thể thêm một chút lửa nữa, có lẽ hiệu quả sẽ tốt hơn, có thể giúp mẹ kiên định quyết tâm hơn.

Anh cảm thấy mẹ bây giờ vẫn còn hơi do dự." Giang Mạn không nhận ra, chỉ cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng cô vẫn luôn biết, người đàn ông này tuy có tính cách trầm lặng, nhưng rất giỏi nắm bắt tâm lý người khác.

Cô từng nhiều lần thầm mắng anh ấy là một nhà tiên tri.

Những lời anh ấy nói, cô rất tin tưởng, "Vậy thì ngọn lửa này phải thêm như thế nào?" "Cái này thì tùy em thôi.

Anh nghĩ em nên cố gắng kể về cuộc sống khó khăn trước đây của em và bố khi không có mẹ một cách đáng thương một chút.

Tóm lại, mẹ rất quan tâm đến các em, các em chỉ cần khiến mẹ cảm thấy không thể thiếu các em là được rồi.

Chỗ này em có thể tự do phát huy." Giang Mạn không nhịn được bật cười, người đàn ông này, đúng là một bụng nước xấu, "Lục Minh, sao anh lại xấu bụng thế, đúng là tính toán giỏi, lại muốn em và bố giả đáng thương trước mặt mẹ." "Không phải giả đáng thương, cũng không phải tính toán, mà là ứng biến linh hoạt.

Hơn nữa, đây cùng lắm cũng chỉ là diễn xuất chân thật thôi.

Em và bố trước đây vốn dĩ đã sống không tốt, nói thật với mẹ cũng chẳng có gì khó cả.

Đừng quá tỏ ra mạnh mẽ nữa, trước mặt người nhà không cần phải như vậy." Trước mặt người nhà không cần phải tỏ ra mạnh mẽ, câu nói này dường như anh ấy đã nói với cô không ít lần rồi. "Mẹ sức khỏe không tốt, em không muốn làm mẹ buồn." Giang Mạn là một người lạc quan, những chuyện trong quá khứ cô sẽ không mãi giữ khư khư không buông, chỉ cố gắng buông bỏ, sau đó tiêu sái nhìn về phía trước.

Ví dụ như chuyện của cô và Lục Minh, đau khổ thì đau khổ, cô vẫn hiểu và thông cảm, vẫn biết nhìn về phía trước. "Tất cả đều là chuyện quá khứ rồi, mẹ đã trải qua những gì chứ?

Mấy chuyện các em nói này mẹ có thể chịu đựng được.

Kể cho mẹ nghe sẽ khiến mẹ kiên định quyết tâm ở lại bên các em hơn." Cũng đúng, mất cha, mất con gái, tai nạn xe hơi hủy dung, và chia lìa vợ chồng sống sờ sờ, không có chuyện nào là nhỏ cả, thế nhưng mẹ đã gượng dậy được với thân thể yếu ớt, lại còn sự nghiệp thành công, trở thành nhà thiết kế hàng đầu thế giới.

Điều này đủ để chứng minh nội tâm của mẹ mạnh mẽ đến mức nào, là cô đã nghĩ quá nhiều rồi. "Được, em biết phải làm gì rồi." Khi hai người dọn dẹp phòng xong đi ra, Nam Tịch đang cầm một chiếc áo khoác của tiểu gia hỏa đứng ở cửa phòng tắm, thần sắc có chút bất an.

Giang Mạn đi tới, "Mẹ, mẹ đứng đây làm gì vậy?

Sức khỏe mẹ còn chưa hồi phục, phải nghỉ ngơi cho tốt chứ." "Cái thằng Nghiêu Nghiêu này cũng thế, nói cái gì mà nam nữ khác biệt, không cho mẹ vào giúp.

Nó đã nhốt mình trong phòng tắm hơn mười phút rồi, không biết thế nào rồi nữa." Thì ra là vì chuyện này, làm cô giật mình.

Giang Mạn kéo tay cô đi đến ghế sofa, "Mẹ, chuyện này mẹ không cần lo đâu.

Nghiêu Nghiêu chưa đầy năm tuổi đã tự tắm rồi.

Yên tâm đi, thằng bé có thể tự tắm sạch sẽ được." "Năm tuổi, nhỏ vậy sao?" Cô nhớ, Jim mãi đến mười tuổi vẫn là cô tắm cho nó.

Giang Mạn gật đầu, có chút cảm thán nói: "Đúng vậy, khi nó còn nhỏ con luôn bận kiếm tiền, khi quá bận còn thuê một người bảo mẫu, khoảng thời gian đó bảo mẫu chăm sóc nó nhiều hơn.

Đến khi con ổn định một chút, nó đã hơn bốn tuổi rồi, con đột nhiên phát hiện ra rất nhiều việc tiểu gia hỏa này đều có thể tự làm được.

Có một hôm con muốn tắm cho nó, vậy mà bị nó đuổi ra, nói thế nào cũng không cho con vào, giây phút đó tâm trạng con phức tạp vô cùng." "Thì ra là như vậy, nhưng mẹ chưa bao giờ tắm cho con, cũng chưa giúp con mặc quần áo, thậm chí con còn chưa ăn cơm mẹ nấu bữa nào.

Mạn Mạn của mẹ cứ thế lớn lên rồi, mẹ làm mẹ thật sự không đạt tiêu chuẩn chút nào." "Mẹ, sao mẹ lại nghĩ đến những chuyện đó nữa rồi?

Chương 817

Mẹ không phải đã ở cùng con rồi sao?

Con muốn ăn cơm mẹ nấu còn không đơn giản sao?

Con và Lục Minh còn chưa tổ chức đám cưới, mẹ vẫn có thể thiết kế váy cưới cho con.

Chỉ cần mẹ ở bên con, mẹ có thể làm mọi thứ cho con, không có gì phải hối tiếc cả.

Đương nhiên, chuyện tắm rửa thì thôi đi, dù sao con cũng là một cô gái lớn rồi, nhưng gãi lưng thì vẫn được đó." "Con bé này, chỉ giỏi chọc mẹ vui thôi.

Mạn Mạn, mẹ sẽ bù đắp cho con, mẹ nhất định sẽ biến con thành cô dâu xinh đẹp nhất thế giới." Nam Tịch nhìn vào mắt Giang Mạn, nghiêm túc nói. "Cảm ơn mẹ." Đúng lúc này, Lục Nghiêu từ phòng tắm bước ra, tiểu gia hỏa ăn mặc chỉnh tề, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, tóc rũ xuống, chân đi đôi dép gấu trúc nhỏ mà Giang Mạn đặc biệt mua, trông rất đáng yêu.

Thấy vậy, nó đi thẳng tới, đưa khăn cho Nam Tịch, "Bà ngoại, bà có thể giúp Nghiêu Nghiêu lau tóc không?" Nam Tịch lập tức nhận lấy khăn, "Đương nhiên có thể rồi." Tiểu gia hỏa này thật sự quá chu đáo, cố ý tìm việc cho cô làm, muốn cô đừng mãi bận lòng. "Nghiêu Nghiêu, bài kiểm tra giữa kỳ của con thế nào rồi?" "Đơn giản quá, những lời cháu nói trước đây vẫn còn hiệu lực, chắc chắn là cả hai môn đều được điểm tuyệt đối." Lục Nghiêu tự tin nói.

Tiểu gia hỏa không nói, Giang Mạn cũng suýt nữa quên mất.

Khoảng thời gian trước tiểu gia hỏa muốn nghỉ học đi thăm Lan

Hành Chi, cô ngăn cản nó thì nó đã nói là sẽ đạt điểm tuyệt đối. "Toán học đã ra đề gì mà con tự tin vậy?" Lục Nghiêu nghĩ nghĩ nói: "Có một câu hỏi thế này, con tham gia chạy đua, vượt qua người đứng thứ hai, con đứng thứ mấy?" Giang Mạn không chút do dự nói: "Quả nhiên rất đơn giản, vượt qua người đứng thứ hai, đương nhiên là thứ nhất.

Điều này quá xem thường chỉ số IQ của bọn trẻ rồi." Lục Nghiêu, "......" Nhìn Giang Mạn nói chắc như đinh đóng cột, Lục Nghiêu bất lực lắc đầu, một lần nữa nhen nhóm vài phần hy vọng nhìn về phía Nam Tịch, "Bà ngoại, bà cũng nghĩ là thứ nhất ạ?" "Mẹ con nói đúng rồi mà, là thứ nhất.

Chẳng lẽ Nghiêu Nghiêu con không viết cái này sao?" "Con đương nhiên không viết cái này, con mà viết cái này thì điểm tuyệt đối của con sẽ bay mất." Lục Nghiêu khẽ hừ một tiếng.

Giang Mạn chớp chớp mắt, "Vậy con viết cái gì?" "Vượt qua người đứng thứ hai, tức là thay thế vị trí người thứ hai, đương nhiên vẫn là thứ hai." Giang Mạn và Nam Tịch nhìn nhau, mặt già cũng không nhịn được đỏ bừng, dường như tiểu gia hỏa nói có lý hơn một chút. "Mẹ, mẹ xác định khi mẹ còn nhỏ thật sự đã tham gia thi toán không?" Giang Mạn khẽ ho một tiếng, có chút vô lại nói: "Đề thi thời đại của mẹ chưa biến thái đến mức này, với lại mẹ vừa nãy không nghe rõ đề bài." "Được rồi, vậy mẹ hỏi hai người một câu nữa, là một biến thể của câu hỏi vừa nãy, con tham gia chạy đua, con vượt qua người đứng cuối cùng, con đứng thứ mấy?" Lần này, Giang Mạn không còn bốc đồng nữa, cô suy nghĩ kỹ một lúc mới trả lời: "Thứ hai." "Bà ngoại thì sao?" "Bà và mẹ con có cùng quan điểm." Lục Nghiêu đã không biết nói gì nữa rồi, cũng lười giải thích, đối với chỉ số IQ của hai người phụ nữ trong nhà này, nó bái phục sát đất.

Giang Mạn nhìn thấy vẻ mặt này của con trai, liền biết mình lại rớt vào bẫy rồi, "Nghiêu Nghiêu, chẳng lẽ mẹ và bà ngoại lại trả lời sai rồi sao?" Lúc này, Lan Hành Chi cười lớn từ thư phòng bước ra, "Vợ ơi, con gái ơi, hai người tỉnh táo một chút đi!

Làm sao mà vượt qua người cuối cùng được chứ." Thậm chí ngay cả câu hỏi đơn giản như vậy mà cũng trả lời sai, cái chỉ số IQ này thật sự quá đủ rồi, sau này anh sẽ không bao giờ nói rằng chỉ số IQ của cô ấy hoàn toàn được anh truyền lại nữa. "Vẫn là ông ngoại thông minh." "Thằng nhóc thối này, con bày ra mấy câu hỏi gì thế?

Con cố tình đùa giỡn chúng ta à?

Con không tin trường học lại ra mấy cái đề kiểu này đâu." "Mẹ, phiền mẹ đi lật quyển Não kinh cấp chuyển loan ở giá sách dưới cùng của con đi, hình như là hai năm trước mẹ mua cho con, nếu con nhớ không nhầm thì câu hỏi này ở trang 25." "À, Nghiêu Nghiêu, bà ngoại toán học vốn dĩ đã không giỏi." Nam Tịch có chút ngại ngùng thừa nhận. "Điểm này anh có thể làm chứng, bà ngoại của con là một kẻ mù tịt về toán." Lan Hành Chi cười nói. "Nhưng con học không tệ mà, năm nhất con còn học toán cao cấp đó, chính là cái gì mà vi tích phân, đại số tuyến tính gì đó." "Mạn Mạn, em học khóa tự chọn phải không?

Anh nhớ chuyên ngành của em hoàn toàn không liên quan đến toán cao cấp." Lục Minh nghe thấy cuộc trò chuyện của họ, không nhịn được xen vào.

Ai cũng biết, tính chất của môn học bắt buộc và môn học tự chọn ở đại học hoàn toàn khác nhau, môn tự chọn chẳng qua là để lấy tín chỉ thôi, chẳng mấy ai học hành nghiêm túc.

Giang Mạn nhìn thấy Lục Minh, lập tức đứng dậy, trừng mắt nhìn anh ấy một cái thật dữ dội, "Anh lắm mồm!" Cô là mẹ mà, mất mặt trước mặt con trai đã đủ rồi, tự nhiên người đàn ông này cũng phải đến phá đám.

Cô vốn dĩ còn muốn nói, cô chỉ giỏi những chuyện lớn, nhưng lại thường chết chìm trong mấy con mương nhỏ, đây là do cô bất cẩn gây ra.

Kết quả còn chưa kịp nói, đã bị anh ấy phá hỏng rồi.

Nhìn vợ chồng họ trừng mắt nhìn nhau, Lan Hành Chi sảng khoái bật cười, trong mắt Nam Tịch và tiểu gia hỏa cũng tràn ngập ý cười.

Ngày hôm sau, đúng vào cuối tuần, Giang Mạn vốn định ngủ nướng, nhưng lại bị mùi hương thoang thoảng từ nhà bếp quyến rũ.

Khi mở mắt ra, không còn nghi ngờ gì nữa, chỗ trống bên cạnh đã lạnh ngắt, Lục Minh đã dậy rồi.

Giang Mạn đi đến nhà bếp, không nhìn thấy bóng dáng Lục Minh, chỉ thấy Nam Tịch đang làm bữa sáng trong bếp. "Mẹ, cơ thể mẹ vẫn chưa hồi phục, sao không nghỉ ngơi thêm một lát mà đã dậy sớm vậy?" Nam Tịch mỉm cười dịu dàng nhìn Giang Mạn, trêu chọc nói: "Cuối cùng mẹ cũng biết tại sao con gái mẹ lại không ngớt lời khen chồng rồi, hóa ra đúng là phúc khí thật." Bà tự nghĩ mình đã dậy đủ sớm rồi, nhưng khi dậy thì Lục Minh đã ở trong bếp, cuối cùng là bị bà đuổi ra ngoài vì bà muốn tự tay nấu một bữa thật ngon cho mọi người.

Giang Mạn đỏ mặt, bĩu môi, "Mẹ, cuối tuần đương nhiên là phải ngủ nhiều hơn một chút." Con gái có được hôn nhân hạnh phúc viên mãn là điều bà vui mừng nhất.

Nam Tịch cũng lười chọc thủng cô, Giang Mạn đi đến bên cạnh bà, tiện tay bốc một miếng thịt xào vừa xong nhét vào miệng, ngon đến mức suýt không khép được miệng.

Nam Tịch nhìn cô như vậy, nụ cười trên mặt càng tươi hơn, "Con bé này, lớn từng này rồi mà vẫn như một đứa trẻ vậy." Giang Mạn nhớ lại những ngày tháng đã qua, khẽ tựa vào người Nam Tịch, ôm cánh tay bà, "Mẹ, con từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ dám ăn vụng món ăn vừa ra lò như thế này.

Bố nuôi đối với con rất tốt, nhưng mẹ nuôi thì không, bà ấy rất tệ với con.

Hồi nhỏ con cũng từng bốc thức ăn như vậy, nhưng đã bị bà ấy dùng đũa đánh mạnh vào mu bàn tay.

Lúc đó là mùa đông, rất đau, chuyện này đã để lại bóng ma tâm lý rất sâu sắc cho con, từ đó về sau con không bao giờ dám nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn em gái làm vậy." Thấy con gái cuối cùng cũng chịu kể về những trải nghiệm cuộc sống từ nhỏ, Nam Tịch rất vui, nhưng nghe những lời đó, bà chỉ cảm thấy đau lòng, sao lại có một người mẹ như vậy, cho dù là mẹ nuôi cũng phải có chút độ lượng chứ.

Bà đối với Jim (con trai của Bột Lãng Đặc) tốt hơn Giang Mạn rất nhiều, hoàn toàn coi cậu bé như con trai ruột của mình.

Nam Tịch vuốt nhẹ tóc Giang Mạn, "Con à, sau này mẹ sẽ nấu cơm cho con ăn hàng ngày, con muốn ăn thế nào thì ăn, dùng tay bốc ăn mẹ cũng không nói gì con đâu." "Con đâu nỡ để mẹ nấu cơm cho con ăn hàng ngày, con xót lắm.

Hơn nữa con cũng rất giữ vệ sinh mà, làm sao có thể dùng tay bốc cơm ăn được." "Con bé này, miệng lưỡi ngọt ngào y như bố con vậy." Giang Mạn nhướng mày, "Mẹ, mẹ và bố, còn cả bố của Jim nữa, ba người định thế nào ạ?" Nam Tịch sững sờ một chút, thẳng thắn bày tỏ suy nghĩ trong lòng, "Mẹ và bố con cứ như vậy đi, mọi người đều không còn trẻ nữa, mẹ thấy như bây giờ rất tốt.

Mẹ sẽ định cư ở thành phố A, nếu Bột Lãng Đặc cũng muốn ở lại thành phố A thì càng tốt, mấy chúng ta sẽ sống hòa bình với nhau." "Vậy mẹ muốn bắt cá hai tay sao?" Khuôn mặt nhỏ của Giang Mạn đột nhiên xị xuống, trên mặt lộ ra một lớp giận dỗi mỏng.

Thật lòng mà nói, cô rất không thích thái độ này của mẹ, nếu là cô, bất kể đã bao nhiêu năm trôi qua, nếu người chồng mình yêu sâu đậm vẫn đợi cô như vậy, yêu cô như vậy, cô nhất định sẽ không chút do dự mà ở bên anh ấy.

Nam Tịch bị sự tức giận đột ngột của con gái làm cho giật mình, lắp bắp hỏi, "Con bé này rốt cuộc… đang nói cái gì vậy?" "Mẹ, không phải con đứng trên lập trường của bố mà không giúp mẹ đâu.

Con nói thật lòng với mẹ, thời gian con và bố nhận nhau cũng không dài, mãi đến ngày thi đấu con mới thay đổi cách gọi.

Chương 818

Tình cảm của con với ông ấy không quá sâu đậm, chỉ dựa vào quan hệ máu mủ và sự cưng chiều của ông ấy mà từ từ thân thiết hơn.

Con không có lý do gì để thiên vị ông ấy.

Nhưng lần này con phải đứng về phía ông ấy, mẹ, mẹ quá tàn nhẫn, cũng quá ích kỷ rồi.

Mẹ chỉ thấy một người đàn ông đã chăm sóc mẹ bao nhiêu năm nay, nhưng lại không thấy một người đàn ông khác đã đợi mẹ bao nhiêu năm nay.

Mẹ lẽ nào không muốn bù đắp cho ông ấy sao?

Trên đời này, chờ đợi là điều dày vò nhất, đặc biệt là chờ đợi một người đã chết, chờ đợi một kết cục đã định sẵn, điều đó cần bao nhiêu dũng khí và tình yêu sâu sắc chứ, những điều này mẹ đã suy nghĩ kỹ chưa?" Tàn nhẫn, ích kỷ.

Nam Tịch không ngờ con gái lại nói những lời nặng nề như vậy với mình, dùng những từ ngữ đó để hình dung bà, nhất thời trợn tròn mắt nhìn cô, không biết nói gì.

Giang Mạn cũng lỡ lời, sau khi nói ra lại thấy hơi hối hận, nhưng lời đã nói ra rồi không thể thu lại được, cô dứt khoát tuôn hết những lời chất chứa trong lòng ra, "Con biết ông Bột Lãng Đặc đã chăm sóc mẹ bao nhiêu năm nay, mẹ cảm thấy có lỗi, nhưng mẹ không phải đã không kết hôn với ông ấy sao?

Điều này nói lên điều gì?

Nói lên rằng mẹ không hề yêu ông ấy, bao nhiêu năm nay hai người chỉ là người nhà, còn mẹ và bố cũng không ly hôn, hai người là vợ chồng danh chính ngôn thuận, vợ chồng đoàn tụ không phải nên ở bên nhau sao?" "Đừng nói với con là bà Lan đã hại chết ông ngoại nên mẹ không thể ở bên bố nữa, con không tin.

Cho dù thế nào đi nữa, mẹ cũng phải đưa ra một quyết định dứt khoát giữa hai người đàn ông đó.

Thái độ không dứt khoát của mẹ bây giờ chỉ làm lỡ dở hai người đàn ông ưu tú.

Nếu mẹ sớm dứt khoát chia tay với ông Bột Lãng Đặc, nói không chừng người ta đã tìm được người yêu rồi.

Hơn nữa, giữa nam nữ không phải chỉ có chuyện đó thôi sao, nói trắng ra, mẹ năm nay vừa tròn 50 tuổi, bố cũng chỉ hơn mẹ ba tuổi, hai người vẫn có thể có cuộc sống vợ chồng mà." Nam Tịch không ngờ con gái lại nói thẳng thừng như vậy, thậm chí còn nhắc đến chuyện vợ chồng, nhất thời mặt bà khi trắng khi đỏ.

Giang Mạn nói xong cũng thấy không tự nhiên, không ngờ lại nói ra những lời như vậy với mẹ.

Nhưng cô không hối hận, cô cảm thấy những gì mình nói đều là những vấn đề rất thực tế và thẳng thắn. "Vậy thì, Mạn Mạn, những gì con nói mẹ đều biết cả." "Vậy mẹ rốt cuộc chọn Lan Hành Chi hay chọn Bột Lãng Đặc, con muốn một câu trả lời rõ ràng." Giang Mạn sốt ruột thúc giục.

Nam Tịch bật cười, có chút bất lực, "Con bé này, sao lại còn dây dưa mãi vậy?" "Mẹ, rốt cuộc mẹ có đồng ý không?" "Con à, sao lại bá đạo như con chứ, mẹ đâu có trì hoãn thời gian, mẹ và các con nhận nhau cũng chỉ mới mấy ngày thôi, không phải mẹ không quyết định được, mà là các con quá nóng vội, mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, dù gì cũng phải cho mẹ chút thời gian suy nghĩ chứ." Giang Mạn sững lại, hình như đúng là như vậy, mới có ba ngày, quả thật là cô quá vội vàng rồi. "Mẹ, dù sao mẹ cũng không được đi theo ông Bột Lãng Đặc về đó, lát nữa con sẽ đưa mẹ đến một nơi.

Nếu mẹ vẫn không muốn chấp nhận bố, thì con không còn gì để nói nữa." "Được được được, đều nghe con hết, trong nhà con là lớn nhất." Mẹ con dù nói gì đi nữa cũng không giận nhau, "Mạn Mạn, dọn bữa sáng lên bàn đi, lát nữa ba người họ sẽ về." "Vâng." Giang Mạn vừa dọn bữa sáng lên bàn, chuông cửa đã vang lên.

Giang Mạn vừa mở cửa, thằng bé con đã lao vào ôm cô, ngọt ngào gọi: "Mẹ ơi." "Mau đi tắm đi, người đầy mồ hôi hôi hám." Giang Mạn cố ý ghét bỏ bịt mũi.

Thằng bé con cười hì hì, cố ý dựa vào người cô.

Giang Mạn dở khóc dở cười, đột nhiên nhớ ra Lục Minh hình như cũng có hành động như vậy, đúng là hai bố con, cái thói xấu này y chang nhau. "Con gái, bố cũng muốn ôm con." Nói rồi Lan Hành Chi cũng ôm Giang Mạn một cái. "Thôi được rồi, hai ông cháu mau đi tắm rửa thay quần áo đi, nếu không lát nữa bữa sáng sẽ nguội hết." Giang Mạn có một cảm giác sai lầm, như thể trong chớp mắt cô trở thành một miếng bánh ngọt, ai cũng muốn tranh giành tình yêu thương vậy.

Lục Minh nhìn hành vi của bố vợ và con trai, cũng có chút động lòng, cũng ôm Giang Mạn một cái.

Giang Mạn bật cười đẩy vai anh, "Anh sao cũng học theo họ vậy." "Nhìn vợ mình bị người khác ôm, anh không thoải mái." Lục Minh hạ thấp giọng, hơi thở nóng rực phả vào mặt cô.

Ngửi thấy mùi hương nam tính mạnh mẽ trên người anh, Giang Mạn rất không tự nhiên, vừa định nói gì đó thì Lục Minh đã buông cô ra.

Người đàn ông này là một người "kiểu cách", rất ngại thể hiện, hành động hôm nay đã là kết quả của việc bị kích thích rồi, nếu không anh ấy tuyệt đối sẽ không làm như vậy trước mặt người khác.

Cả nhà ngồi cùng nhau thưởng thức bữa sáng, tài nấu nướng của Nam Tịch không kém Lục Minh, hơn nữa mẹ con hai người đã ăn bữa sáng Lục Minh nấu lâu ngày, ít nhiều cũng có chút ngán, đổi khẩu vị, ai cũng ăn rất ngon miệng.

Nam Tịch thấy mọi người ăn vui vẻ, nụ cười trên mặt bà không hề tắt, luôn gắp thức ăn cho mọi người. "Bố, buổi chiều con muốn đưa mẹ đi dạo, bác sĩ có dặn dò gì cần chú ý không ạ?" Giang Mạn đột nhiên hỏi.

Lan Hành Chi nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời đã lên rồi, là một ngày nắng đẹp, "Có thể ra ngoài, bác sĩ nói mẹ con ra ngoài phơi nắng, thư giãn tâm trạng sẽ có lợi cho việc hồi phục sức khỏe, chỉ có điều phải chú ý đừng để bị gió thổi lạnh, nếu không sẽ khá phiền phức." "Yên tâm đi ạ, con sẽ chăm sóc mẹ cẩn thận." "Mạn Mạn con muốn đi đâu?

Anh đưa hai mẹ con đi." Lục Minh hỏi. "Không cần đâu, anh cứ đi lo chuyện quân khu của anh đi, tối qua không phải anh nói lại có chuyện khẩn cấp gì sao?

Em và mẹ chỉ đi dạo trung tâm thương mại thôi, sẽ không đi quá xa đâu." "Vậy bố sẽ cho người đưa hai mẹ con đi." "Bố, không cần đâu ạ, chúng con đâu phải trẻ con, bố cũng lo công việc của bố đi.

Dạo này bố đã bỏ lỡ không ít công việc rồi.

Nghiêu Nghiêu con có muốn đi cùng chúng ta không?" Lục Nghiêu dứt khoát lắc đầu, nói: "Không đi, con đi tìm An An, tài xế nhà Hi Di sẽ đến đón con, hai người không cần lo cho con." Nam Tịch có chút tò mò hỏi: "An An là ai vậy?" Giang Mạn cười nói: "Là một cục sữa nhỏ ạ." "Cục sữa nhỏ gì chứ, đó là con dâu nhỏ mà Nghiêu Nghiêu đã định

rồi.

Mạn Mạn, đã Nghiêu Nghiêu thích như vậy, sao hai đứa không sớm định ước hôn nhân cho hai đứa bé nhà mình với nhà họ Mạc đi." Lan Hành Chi cười nói. "Bố, bố đừng nói linh tinh nữa, chuyện trẻ con đợi chúng lớn lên rồi hãy nói, bây giờ đều là hôn nhân tự do rồi, đâu còn định ước gì nữa." Sau này, Giang Mạn không chỉ một lần hối hận, tại sao không sớm nghe lời đề nghị của Lan Hành Chi, như vậy cũng sẽ không để người khác giành trước mất rồi. "Được thôi, các con tự quyết định là được, bố cũng chỉ nói vậy thôi, yêu tự do quả thật tốt hơn." Nam Tịch coi như đã hiểu rõ mối quan hệ, cô bé An An đó là cô bé mà cháu ngoại nhỏ thích, bà cười hỏi, "Nghiêu Nghiêu, cô bé An An đó có xinh không?" Lục Nghiêu khóe miệng cong lên, "Xinh ạ, đặc biệt là đôi mắt rất đẹp." "Vậy phải nhanh chóng theo đuổi đi, nếu không sau này sẽ là của nhà người khác đấy." "Bà ngoại, cháu biết mà." Lục Nghiêu mắt sáng bừng, trịnh trọng gật đầu.

Giang Mạn cạn lời, "Mẹ, mẹ sao cũng xen vào làm gì, trẻ con biết gì chứ, thích thì chỉ là đơn thuần thích thôi, không có phức tạp như trong mắt người lớn chúng ta đâu." "Mẹ ơi, con hiểu rõ lắm, thích là mối quan hệ như mẹ và bố, mối quan hệ như ông ngoại và bà ngoại đó ạ, giống như mẹ và bố ngủ cùng nhau, ông ngoại và bà ngoại cũng ngủ cùng nhau." Nghe vậy, Nam Tịch bị sặc, che miệng ho nhẹ.

Lan Hành Chi thì không có bất kỳ phản ứng nào, vẫn im lặng ăn sáng, nhưng không khó để nhận ra tâm trạng tốt của ông ấy lúc này qua hành động.

Giang Mạn và Lục Minh nhìn nhau, hình như đã hiểu ra điều gì đó, Giang Mạn cố ý trêu Lục Nghiêu một cách không mấy hay ho: "Nghiêu Nghiêu, đừng nói linh tinh, bà ngoại con ngủ ở căn phòng hướng dương, còn ông ngoại con thì ở căn phòng gần thư phòng." "Con đều nhìn thấy hết rồi, ông ngoại sáng nay từ phòng bà ngoại đi ra mà." Đừng tưởng nó không biết, nó nhìn thấy hết rồi, người lớn thật phức tạp, rõ ràng làm rồi mà không dám thừa nhận.

Thật đáng ghét quá đi.

Nó chỉ thích An An thôi mà, điều này nó luôn dám nói.

Chương 819

"Vậy sao?" Giang Mạn nhướn giọng, ý vị không rõ nhìn Nam Tịch.

Nam Tịch chỉ muốn che mặt, bà trừng mắt nhìn Lan Hành Chi một cái thật mạnh, bà cũng là "nạn nhân" được không?

Đâu ngờ Lan Hành Chi lại vô lại như vậy, nửa đêm canh ba lẻn vào phòng bà.

Bà bao nhiêu năm nay lần đầu tiên được ở gần con gái ruột như vậy, đương nhiên ngủ rất say, không hề hay biết gì.

Đến khi tỉnh dậy phát hiện bên cạnh có người thì trời đã sáng rồi, cũng ngại mắng ông ấy, chỉ đành âm thầm nhịn xuống cơn giận này.

Điều không ngờ nhất là lại bị cháu ngoại nhỏ phát hiện.

Lần này thật sự là mất mặt quá đi thôi. "Thôi được rồi, Mạn Mạn, đừng trêu mẹ con nữa, có gì thì nhằm vào bố đây này." Lan Hành Chi thấy Nam Tịch quá xấu hổ, không kìm được mà chuyển hướng câu chuyện. "Nghiêu Nghiêu, chắc chắn là con nhìn nhầm rồi." Giang Mạn nói như kiểu bịt tai trộm chuông.

Thằng bé con không nói gì nữa, bọn họ vui là được rồi, dù sao thì nó cũng không sao cả.

Khi thời tiết ấm áp, Giang Mạn đưa Nam Tịch đến nghĩa trang công cộng.

Sau nhiều lần hỏi thăm, cuối cùng cũng tìm thấy bia mộ mà Lan Hành Chi năm xưa đã lập cho Nam Tịch và cô.

Bia mộ thực ra được xây rất tốt, xung quanh một khoảng đất rộng đều trồng đầy hoa hồng champange, chỉ có điều có lẽ do lơ là chăm sóc nên hoa hồng phát triển không được tốt lắm.

Hai tấm bia mộ khít khao cạnh nhau, một lớn một nhỏ, lần lượt khắc chữ "Mộ Ái thê Nam Tịch" và "Mộ Ái nữ Đóa Đóa".

Nam Tịch nhìn bản thân trẻ trung xinh đẹp trên bia mộ, chỉ cảm thấy lòng đau như cắt, mắt lập tức ướt nhòe.

Giang Mạn đứng bên cạnh giải thích: "Bố vừa về nước đã đến tảo mộ rồi, mẹ nhìn xem ở trên khô ráo sạch sẽ, không có một cọng cỏ dại nào, đều là bố nhổ từng cọng một.

Hôm đó ông ấy dọn dẹp sạch sẽ mãi đến tối mịt, buổi tối về thì trời mưa, trên đường gặp tai nạn xe hơi, chân ông ấy bị thương vào lúc đó.

Mẹ, tấm lòng của người đàn ông này đối với mẹ thật sự trời đất chứng giám, hai người hãy sống tốt nửa đời còn lại đi, đừng giày vò nhau nữa, đều không còn trẻ nữa rồi, còn giày vò cái gì nữa chứ." "Đều không còn trẻ nữa rồi, còn giày vò cái gì nữa chứ?" Câu nói này lập tức chạm vào điểm yếu của Nam Tịch, Nam Tịch tựa vào vai Giang Mạn, khóc nức nở.

Giang Mạn cũng không nói thêm lời thừa thãi nào nữa, cô cảm thấy như vậy đã đủ rồi.

Trên núi gió lớn, Giang Mạn lo lắng cho sức khỏe của Nam Tịch nên chỉ ở lại một lúc rồi xuống núi.

Hai người vừa lên xe, đã có người báo cáo tình hình cho Lan Hành Chi.

Lan Hành Chi rất hài lòng, biết rằng lần này cuối cùng cũng trói buộc được vợ mình lần nữa. "Đợi họ rời đi, thì dỡ bỏ mộ phần." "À, Chủ tịch, thật sự phải làm vậy sao?" "Nói nhảm, vợ và con gái tôi đều còn sống, giữ bia mộ là muốn nguyền rủa họ sao?

Nếu họ có chuyện gì thì các người chịu trách nhiệm nổi không?" Lan Hành Chi gầm nhẹ.

Mấy người cấp dưới này càng ngày càng ngốc rồi, ngay cả đạo lý đơn giản như vậy cũng không nghĩ thông được.

Giang Mạn vui vẻ kéo Nam Tịch đến trung tâm thương mại, nào ngờ nguy hiểm đang đến gần họ.

Một người đàn ông lén lút đi đến phòng chứa đồ, "Thưa ông, mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, chờ lệnh của ông bất cứ lúc nào." Người đàn ông trên xe khóe miệng nhếch lên một nụ cười quỷ dị, đã đợi lâu như vậy cuối cùng cũng đợi được cơ hội.

Hắn ta suýt nữa mất kiên nhẫn, nhưng Lục Minh luôn đi cùng cô không rời nửa bước, hắn ta mãi không tìm được cơ hội ra tay.

Hôm nay Lục Minh không có ở đây, cơ hội của hắn ta đã đến.

Giang Mạn, tôi đã nói rồi cô chỉ có thể là của tôi.

Hai mẹ con tay khoác tay, Giang Mạn thỉnh thoảng thân mật tựa vào vai Nam Tịch, nói nói cười cười.

Vì trời lạnh nên Nam Tịch dù đeo khăn che mặt cũng không quá kỳ lạ, tuy vẫn có người nhìn bà, nhưng tâm lý đã thay đổi, ánh mắt người khác căn bản không là gì cả.

Cùng mẹ ruột đi dạo phố, đây là điều Giang Mạn trước đây hoàn toàn không dám nghĩ tới, lúc này cô chỉ cảm thấy hạnh phúc vô hạn.

Chẳng trách, khi phụ nữ tâm trạng không tốt thì cần đi mua sắm.

Mua mua mua, đó tuyệt đối là vũ khí tốt nhất giúp tất cả phụ nữ hồi sinh ngay lập tức, hương vị đó khó mà diễn tả được.

Giang Mạn một hơi mua rất nhiều quần áo, cô chọn quần áo cho cả gia đình, thậm chí cả người bên nhà họ Lục cũng không bỏ sót, ngay cả mấy đứa nhóc cũng có phần, thậm chí còn chọn một chiếc váy màu xanh dương cho Mạc An An. "Mạn Mạn, con đang làm bà nội rồi sao?

Đã mua váy cho con dâu nhỏ rồi à?" "Mẹ, mẹ có thể đừng nói linh tinh nữa không, con chỉ muốn dỗ Nghiêu Nghiêu vui thôi, thằng nhóc đó thích An An quá chừng, nếu chúng ta không mua cho An An, nó sẽ không vui đâu." Giang Mạn cười duyên dáng nói. "Được thôi, con nói gì thì là thế đó, hôm khác mẹ nhất định phải đi gặp cục cưng nhỏ đó, xem tại sao nó lại hấp dẫn Nghiêu Nghiêu đến vậy." "Vậy thì cứ để Nghiêu Nghiêu tối nay đưa về, tiện thể mời người nhà họ Mạc đến nhà ăn một bữa, Nghiêu Nghiêu ngày nào cũng sang làm phiền nhà người ta, con thấy rất áy náy." "Được, lát nữa mẹ sẽ gọi bố con đến đón chúng ta, chúng ta cùng đi mua ít thức ăn, mẹ sẽ vào bếp." Khi thanh toán Giang Mạn phát hiện trong ví có thêm một tấm thẻ đen, cô sững sờ một chút, nhưng sau khi nhìn tờ giấy nhỏ thì biết là chuyện gì.

Trên tờ giấy viết: "Con gái ngoan, mua sắm vui vẻ." Phần ký tên ghi rõ "Bố dâng lên".

Giang Mạn mỉm cười, không chút khách khí dùng thẻ của Lan Hành Chi để thanh toán.

Lan Hành Chi mấy hôm trước đã nói rồi, cuối cùng cũng tìm được một người có thể giúp ông ấy tiêu tiền.

Dù sao thì tiền bố kiếm được không ai tiêu, vậy thì cô giúp ông ấy vậy.

Nam Tịch thấy con gái mua sắm vui vẻ, bà cũng có ý định, dù bà chỉ là một nhà thiết kế, nhưng tiền kiếm được không ít, những năm nay cũng tiết kiệm được rất nhiều tiền.

Hơn nữa bình thường bà cũng không mấy khi ra ngoài mua sắm, có thể nói là hoàn toàn không có chỗ dùng. "Mạn Mạn, con mua sắm vui vẻ chưa?

Chương 820

Mẹ còn có thẻ đây." Nói rồi bà lại lấy một tấm thẻ từ trong túi ra nhét vào tay Giang Mạn.

Giang Mạn nhìn hai tấm thẻ trong tay, lập tức có chút bất lực.

Trước đây cuộc sống của cô có thể nói là rất chật vật, sau khi kết hôn với Lục Minh, Lục Minh trực tiếp ném cho cô một tấm thẻ, sau đó bố lại đưa cho cô một tấm thẻ, bây giờ mẹ lại đưa cho cô một tấm thẻ.

Hơn nữa cô còn thấy tin nhắn báo chi tiêu trên điện thoại, số dư trên đó suýt chút nữa khiến cô rớt quai hàm, vậy mà lại hơn trăm triệu.

Cô sống từng này tuổi còn chưa từng thấy nhiều tiền như vậy. "Mẹ, hai người muốn dùng thẻ làm con choáng váng sao, một mình con làm sao tiêu hết nhiều tiền như vậy, mẹ nhìn tấm thẻ bố đưa cho con này." Giang Mạn đưa tin nhắn báo chi tiêu trên điện thoại cho Nam Tịch xem.

Ánh mắt Nam Tịch cũng thay đổi, rồi khẽ mỉm cười, "Mẹ thì không có khoản lớn như bố con, nhưng cũng không ít đâu, đủ con tiêu xài một thời gian dài rồi." "Mẹ, mẹ giữ lại đi, ý tốt của mẹ con đã hiểu rồi, con không cần nhiều như vậy đâu, thẻ của Lục Minh cũng ở chỗ con, tiền con đủ tiêu rồi, mau cất vào đi, nhiều người nhìn thế này, cẩn thận gặp cướp." "Được thôi, vậy nếu có cần gì thì cứ nói với mẹ nhé." Nam Tịch đã nghĩ thông suốt rồi, quyết định sẽ ở lại bên cạnh Giang Mạn và Lan Hành Chi, ngày tháng còn dài, không vội vàng lúc này. "Mạn Mạn, con nhìn chiếc váy kia xem, có đẹp không, con mặc vào chắc chắn sẽ rất đẹp.

Chúng ta đã đi dạo lâu như vậy rồi mà con chỉ tự mua cho mình một bộ quần áo thôi, đi thử xem, kiểu dáng chiếc váy rất đẹp, mặc lót bên trong hay khoác ngoài đều rất hợp cho mùa đông." Ánh mắt của hai mẹ con giống nhau, Giang Mạn cũng rất thích, một nhân viên bán hàng vừa nhìn thấy họ xách đủ loại túi hàng hiệu, lập tức nhiệt tình chào đón, "Phu nhân, cô chủ, nếu thích thì có thể vào thử ạ." "Lấy cho cô ấy một cái cỡ nhỏ." Nam Tịch cười nói. "Cô chủ, mời theo tôi lối này." Nam Tịch vẫy tay với Giang Mạn, ngồi sang một bên chờ đợi.

Giang Mạn đưa tất cả túi đồ trong tay cho Nam Tịch, rồi đi vào phòng thử đồ.

Nhưng vừa bước vào, phía sau cô đã xuất hiện một bóng người, chỉ thấy người đến một tay siết chặt cổ cô, một tay lấy một miếng vải bịt mũi cô.

Giang Mạn trợn tròn mắt, mùi hăng nồng xộc lên mũi, nhưng còn chưa kịp giãy giụa, cô đã mềm nhũn ngã xuống, hoàn toàn mất ý thức.

Nam Tịch ở bên ngoài chờ đợi rất lâu, nhưng vẫn không thấy cô bước ra, không kìm được mà đi tới, "Con gái tôi đâu, sao vẫn chưa ra?" "Cô chủ vẫn ở bên trong ạ." Cô nhân viên bán hàng trả lời.

Nam Tịch chỉ cảm thấy lòng bỗng nhiên hoảng loạn không rõ lý do, bà đi tới, gõ cửa phòng thử đồ, "Mạn Mạn, con có ở trong đó không?

Chiếc váy có vừa vặn không?" Bên trong không có ai đáp lại, thậm chí không có một tiếng động nào.

Nỗi bất an trong lòng Nam Tịch càng lúc càng mãnh liệt, ngay cả giọng nói cũng trở nên có vài phần thê lương, "Mạn Mạn, con rốt cuộc có ở trong đó không?" Bên trong vẫn không có tiếng động truyền ra, chuông cảnh báo lớn vang lên trong lòng Nam Tịch, bà hoảng loạn nói: "Con gái tôi nhất định đã xảy ra chuyện rồi, các người mau mở cửa ra đi." Cô nhân viên bán hàng cũng giật mình, lập tức dùng chân đá cửa.

Những người khác nghe thấy tiếng động cũng chạy đến, cùng nhau hợp lực phá cửa, nhưng bên trong căn bản không có ai, chiếc váy mà Giang Mạn lấy đi thử thì rơi dưới đất, còn bên trong còn có một cánh cửa khác đang mở toang.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Giang Mạn không phải tự mình đi, mà là bị người khác cưỡng chế đưa đi.

Rốt cuộc đây là ai?

Tại sao lại muốn đưa Giang Mạn đi?

Vì tiền hay vì lý do khác?

Nam Tịch lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy, môi run rẩy dữ dội, hai tay nắm chặt, gầm nhẹ: "Cánh cửa này dẫn tới đâu?" "Phu nhân, đây là lối thoát hiểm của chúng tôi, bình thường không mở, nó dẫn ra cửa sau trung tâm thương mại." "Các người mau giúp tôi tìm người đi chứ, đứng ngây ra đó làm gì, người bị bắt đi ở chỗ các người, các người có liên quan không thoát khỏi đâu." Nam Tịch lập tức lấy điện thoại gọi cho Lan Hành Chi, vừa nghe điện thoại, nghe thấy giọng nói quen thuộc, bà liền không kìm được mà òa khóc, "Hành Chi, Mạn Mạn… con bé mất tích rồi." "Tịch Nhi, em nói gì?

Mạn Mạn sao lại mất tích?" "Thật sự mất tích rồi, con bé đi vào phòng thử đồ thay quần áo, nhưng người thì biến mất rồi, nhất định là bị người khác đưa đi." Lan Hành Chi tay cầm tài liệu run rẩy, lập tức đứng dậy, "Tịch Nhi, em đừng hoảng trước đã, em bảo người đi điều tra camera giám sát của trung tâm thương mại, xem có thể tìm được Mạn Mạn rốt cuộc là bị ai đưa đi không." Nam Tịch cố ép mình bình tĩnh lại, một lúc sau, người phụ trách trung tâm thương mại cũng chạy đến, đưa Nam Tịch đi kiểm tra camera giám sát, nhưng camera không quay được gì cả, như thể đã bị người khác cố ý xóa bỏ.

Người phụ trách trán đổ mồ hôi lạnh, "Phu nhân, tôi cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, mỗi lối ra của trung tâm thương mại đều được lắp đặt camera giám sát, theo lý mà nói thì không thể không quay được gì cả chứ, hơn nữa các đoạn phim khác đều rõ ràng như vậy, camera cũng đâu có hỏng." Nam Tịch hai chân mềm nhũn, suýt nữa không đứng vững, không có tin tức của con gái.

Công ty của Lan Hành Chi ở không xa đó, ông cũng vội vàng chạy tới, phía sau còn có Thành Vũ và hai vệ sĩ, "Tịch Nhi, sao rồi?" Nam Tịch mặt tái nhợt, đau buồn nói với Lan Hành Chi: "Hành Chi, không có tin tức của Mạn Mạn, camera không quay được gì cả, con gái em mất tích rồi." Lan Hành Chi bình tĩnh hơn Nam Tịch, ông bao nhiêu năm nay cũng đã gặp phải vài lần bọn bắt cóc, nhưng may mắn mỗi lần đều biến nguy thành an, vừa nhìn là biết chuyện gì đang xảy ra, "Camera giám sát chắc chắn đã bị người ta động tay động chân rồi, nếu không không thể nào không quay được gì cả.

Thành Vũ, cậu bảo người mang camera giám sát đi, lập tức gửi cho bộ phận kỹ thuật liên quan, xem có thể khôi phục kỹ thuật trong thời gian ngắn nhất không." "Vâng, Chủ tịch, tôi lập tức đi làm." Thành Vũ gật đầu, vẻ mặt cũng nghiêm nghị. "Hai cậu, nhanh chóng cho người truy đuổi dọc đường từ các lối ra, nhìn thấy chiếc xe khả nghi lập tức báo cáo cho tôi." "Hành Chi, rốt cuộc là ai muốn đưa Mạn Mạn đi vậy?" Lan Hành Chi ôm chặt Nam Tịch vào lòng, "Đừng lo lắng, anh đã thông báo cho A Minh rồi, thằng bé đối phó với những chuyện này có kinh nghiệm hơn, chúng ta nhất định sẽ tìm được Mạn Mạn." "Tìm tiền thì tốt, em chỉ sợ có thù oán gì với Mạn Mạn, vậy thì Mạn Mạn nguy hiểm rồi." Hậu quả Nam Tịch hoàn toàn không dám nghĩ, vừa nghĩ đến là bà lại cảm thấy không thể thở được.

Bà khó khăn lắm mới tìm được con gái, nếu có chuyện gì xảy ra, bà phải làm sao đây.

Hơn nữa lại là bị người khác đưa đi ngay dưới mí mắt bà, hồi nhỏ bà không bảo vệ được con bé, để con bé bị đánh tráo, khó khăn lắm mới nhận nhau rồi mà bà vẫn không bảo vệ được con bé.

Trên đời này sao lại có một người mẹ vô dụng như vậy chứ.

Điều Nam Tịch nói cũng là điều Lan Hành Chi lo lắng, ông bây giờ một chút tiền cũng không thiếu, cần bao nhiêu tiền ông cũng có thể đưa ra, điều đáng sợ nhất là đã đắc tội với ai đó, vậy thì thật sự phiền phức rồi. "Hành Chi, chúng ta có nên báo cảnh sát không?" "Cứ hoãn lại một chút đã, nếu là bọn bắt cóc, chắc chắn sẽ gọi điện thoại đến, xem Lục Minh nói sao." Lúc này, Lan Hành Chi cũng không dám tùy tiện đưa ra quyết định.

Dưới lầu, một người đàn ông mặt lạnh cầm điện thoại không hài lòng nói: "Chủ tử, chúng ta tại sao phải giúp tên họ Tần kia, cứ để hắn chịu khổ một chút có lẽ hắn sẽ sớm quy phục chúng ta rồi, nhưng người này cũng có chút đầu óc, chỉ là người hắn tìm không được việc, may mà tôi kịp thời hủy bỏ hoàn toàn camera giám sát, nếu không hắn ta có mà phiền phức rồi." Người phụ nữ cười cười, đôi môi đỏ mọng quyến rũ khẽ nhếch lên, "Tôi đã nói rồi, đừng coi thường bất kỳ kẻ nào vì tình mà phát điên, Tần Trí Viễn sẽ ngày càng đạt yêu cầu hơn, cứ chờ xem đi." "Chủ tử, chúng ta còn phải đợi bao lâu nữa." "A K, cậu phải kiên nhẫn một chút, đừng quá nóng vội, nhịn, đã nhịn lâu như vậy rồi, nhất định phải giữ bình tĩnh." "Vâng, Chủ tử, tôi biết phải làm gì rồi." Lục Minh vừa nhận được điện thoại của Lan Hành Chi, liền chạy ngay đến, "Bố, mẹ, hai người cứ về trước đi, ở đây có con, con sẽ không để Mạn Mạn xảy ra chuyện gì đâu." Lan Hành Chi nói với một vệ sĩ: "Cậu đưa phu nhân lên xe trước." Nam Tịch biết họ có chuyện cần bàn, cũng không cố chấp ở lại, chỉ nói với họ: "Hành Chi, A Minh, hai người nhất định phải nghĩ cách, sớm tìm được Mạn Mạn." "Mẹ, mẹ cứ yên tâm." Lục Minh an ủi.

Sau khi Nam Tịch rời đi, mặt Lan Hành Chi lập tức trở nên nghiêm túc, ông lo lắng cho sự an nguy của Giang Mạn hơn bất cứ ai, "A Minh, con có phương án nào không?

Rốt cuộc là nhằm vào ai mà ra tay vậy?" Lục Minh lắc đầu, "Con tạm thời vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, còn phải điều tra thêm." Lan Hành Chi đặt tay lên vai Lục Minh, vỗ mạnh hai cái, nhưng không nói gì thêm.

Lục Minh biết tâm trạng của ông ấy, anh bây giờ cũng bồn chồn lo lắng, nhưng lúc này tuyệt đối không thể hoảng loạn, phải giữ bình tĩnh, nếu không chỉ làm lỡ cơ hội cứu Giang Mạn. "Bố, con đã cho người chặn tất cả các chốt kiểm soát ở thành phố A rồi, tin rằng không mất nhiều thời gian sẽ tìm được người thôi, không cần lo lắng đâu, đối phương chắc chắn sẽ không làm hại tính mạng của Mạn Mạn, nếu không đã chẳng tốn công tốn sức đưa cô ấy đi." Lục Minh nói như vậy, Lan Hành Chi ngược lại yên tâm không ít.

Thế lực của ông ấy hầu như đều ở nước ngoài, hiện tại tổng bộ vừa mới chuyển về, nền móng chưa vững, hành sự rất bất tiện.

Nước xa không cứu được lửa gần, bây giờ đúng là lúc như vậy.

Giang Mạn vẫn hôn mê bất tỉnh, vừa tỉnh dậy đã thấy mình ở trong một căn phòng tối đen như mực, không nhìn rõ ngón tay.

Vừa động đậy, cô phát hiện tứ chi hoàn toàn không thể cử động, như thể bị thứ gì đó trói chặt lại.

Giang Mạn mất nửa ngày mới phản ứng lại, cô nhớ rõ trước đó cùng mẹ đi dạo trung tâm thương mại, sau đó đi vào phòng thử đồ, rồi bị người khác dùng thứ gì đó bịt mũi, cuối cùng thì mất ý thức.

Lòng Giang Mạn hoảng hốt, bắt cóc.

Hai chữ này cô chỉ từng thấy trên phim truyền hình, không ngờ có một ngày lại xảy ra với chính mình.

Lục Minh và bố mẹ có biết cô đã mất tích không?

Chương 821

Họ bây giờ chắc chắn lo sốt vó rồi, đặc biệt là mẹ, không biết cơ thể bà ấy thế nào rồi?

Giang Mạn thật sự cảm thấy khó chịu, không kìm được mà gọi ra ngoài: "Có ai không?" Cô liên tục gọi mấy tiếng, đều không có ai đáp lại.

Tần Trí Viễn nghe thấy tiếng Giang Mạn, nhưng vẫn còn chút cảm giác như đang lơ lửng trên mây, có chút không tin Giang Mạn thật sự ở bên cạnh hắn.

Hắn đứng trước cửa với vẻ bồn chồn lo lắng, hắn cũng không biết mình bị làm sao nữa, nhìn ánh mắt coi như không tồn tại của Giang Mạn, hắn căn bản không kiểm soát được cảm xúc của mình, cảm xúc này khiến hắn càng ngày càng không giống chính mình.

Hắn phát điên muốn giành lại người yêu của mình, vì vậy đã nung nấu bấy lâu, hắn cuối cùng cũng tìm được cơ hội.

Bây giờ cô ấy đang ở bên trong, nhưng hắn lại có chút do dự, hắn không muốn nhìn thấy ánh mắt thất vọng ghét bỏ của cô, một chút cũng không muốn.

Mạn Mạn, tôi rốt cuộc phải làm sao đây.

Đúng lúc này, hai người đàn ông có vẻ ngoài du côn đi tới, "Thưa ông, chúng tôi đã làm theo lời dặn của các ông rồi, tiền thù lao của chúng tôi đâu?" Tần Trí Viễn đá cái hộp dưới chân qua, trầm giọng nói: "Bên trong là tiền thù lao của các người, ngậm chặt miệng vào, đừng để lộ tin tức." "Dễ nói, dễ nói, anh em chúng tôi còn phải làm ăn trong giới giang hồ, nếu làm hỏng việc, sau này ai còn dám tìm chúng tôi nhận việc nữa chứ." Người đó nói rồi liếc nhìn vào trong phòng một cái, người phụ nữ bên trong thật sự rất đẹp, da trắng thịt mềm, vừa nghĩ đến là lòng lại ngứa ngáy.

Ánh mắt nóng rực đó khiến Tần Trí Viễn vô cùng không hài lòng, hắn là đàn ông, hắn biết điều đó có ý nghĩa gì, hắn gầm nhẹ: "Cầm tiền rồi thì mau cút đi cho tôi." "Thưa ông, nếu ông không muốn cô chủ này nữa, phiền ông thông báo cho tôi." "Cút, mau cút ngay cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy các người nữa, nếu không tiền của các người một xu cũng không lấy được đâu." Tần Trí Viễn cáu kỉnh nói.

Hai người đàn ông nhìn nhau, nhún vai, lập tức cầm cái hộp tiền rồi bỏ đi.

Giang Mạn đã nghe rõ tiếng nói chuyện bên ngoài, cô quá quen thuộc với giọng nói của Tần Trí Viễn, cho dù hắn cố ý hạ giọng, cô vẫn nhận ra ngay.

Hóa ra là Tần Trí Viễn đã bắt cóc cô đến đây, hắn rốt cuộc muốn làm gì?

Tại sao không thể buông tay, cứ nhất định phải tiêu tan hết những điều tốt đẹp trong quá khứ mới cam lòng. "Tần Trí Viễn, tôi biết là anh, anh đưa tôi đến đây, rốt cuộc muốn làm gì?" Giang Mạn lớn tiếng gọi ra ngoài.

Tần Trí Viễn biết cuối cùng hắn cũng phải vào đối mặt, hít thở sâu một hơi, trực tiếp đẩy cửa ra.

Ánh sáng đột ngột khiến Giang Mạn khó chịu nhắm mắt lại, một lúc sau mới miễn cưỡng mở ra.

Tần Trí Viễn nhìn Giang Mạn bị trói năm hoa, nhất thời có chút không đành lòng, đáng chết, bọn chúng vậy mà lại trói cô ấy lại.

Hắn bản năng muốn tiến lên cởi trói cho cô, nhưng vừa đi được vài bước lại dừng lại, cởi trói xong hắn chưa chắc đã kiểm soát được cô ấy.

Giang Mạn vốn dĩ mắt sáng bừng, nhìn thấy hành động của hắn xong ánh mắt lập tức tối sầm lại, có chút phức tạp nhìn hắn, "Trí Viễn, rốt cuộc anh muốn làm gì?" Cổ họng Tần Trí Viễn nghẹn đắng, làm gì?

Anh ta muốn làm gì mà cô lại không biết sao?

Anh ta luôn nói rõ ràng với cô, anh ta sẽ không từ bỏ, đặc biệt là việc giao cô cho Lục Minh, anh ta không làm được, cũng sẽ không buông bỏ dễ dàng như vậy.

“Mạn Mạn, em không biết anh muốn làm gì sao?” Tần Trí Viễn hỏi ngược lại.

Nhìn đôi mắt ngập tràn bi thương của anh, Giang Mạn nhất thời không biết nên nói gì.

Sự cố chấp thật sự quá đáng sợ, nó đã biến một người đàn ông ấm áp như ngọc thành ra bộ dạng thế này, thật khiến người ta không khỏi thở dài.

“Trí Viễn, tại sao anh lại không nghe lời em, dứt khoát buông bỏ đi?” Giang Mạn nói.

Tần Trí Viễn chợt trở nên điên cuồng, mắt anh ta đỏ ngầu nhìn chằm chằm Giang Mạn, thậm chí còn đi đi lại lại một cách bồn chồn, anh ta gầm lên: “Chuyện đó không thể nào, trừ khi tôi chết, nếu không tôi không thể nào buông bỏ được.

Giang Mạn, em rốt cuộc còn muốn tôi nói bao nhiêu lần nữa, tôi yêu em, tôi sẽ không nhường em cho Lục Minh.” “Tần Trí Viễn, vậy rốt cuộc anh muốn em phải làm sao đây?” Giang Mạn chỉ cảm thấy vô lực, vấn đề này căn bản không thể giải quyết, nhưng nút thắt trong lòng Tần Trí Viễn vẫn luôn ở đó, cô thật sự không biết phải làm sao

nữa.

“Mạn Mạn, anh đã giúp em đưa ra lựa chọn rồi, anh đã nghĩ ra cách đối phó rồi.

Chúng ta cùng nhau rời đi, rời thật xa thành phố A, chúng ta ra nước ngoài sống thật tốt, không cần quan tâm đến những chuyện lộn xộn trong nước này nữa.” Nghe vậy, Giang Mạn trợn tròn mắt, “Không được, em sẽ không đi cùng anh.” Cô vừa mới nhận lại bố và mẹ, hơn nữa ở đây còn có người chồng và con trai cô yêu quý, sao cô có thể đi cùng anh ta được.

Cô còn chưa được tận hưởng những ngày tháng đoàn viên của một gia đình, tuyệt đối không thể dễ dàng rời đi.

Cô không thể làm như vậy, cô cũng không làm được.

“Tần Trí Viễn cười khẩy một tiếng, ánh mắt đó khiến người ta rùng mình, “Chuyện này không tùy thuộc vào em, bây giờ em đang trong tay tôi, mọi thứ đều do tôi quyết định.” “Tần Trí Viễn, trái tim em đã không còn thuộc về anh nữa, anh mang em đi thì có ý nghĩa gì chứ, anh đang tự lừa dối mình thôi.” Đầu ngón tay Tần Trí Viễn run lên, anh ta hít một hơi thật sâu, cố gắng kìm nén cơn giận trong lòng, khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Giang Mạn.

Cảm giác xa lạ khiến Giang Mạn vô cùng khó chịu, cô quay mặt đi, nhưng Tần Trí Viễn không để cô toại nguyện, anh ta nắm chặt cằm cô, ép cô phải đối mặt với anh ta, “Mạn Mạn, anh biết trái tim em bây giờ thuộc về Lục Minh và Lục Nghiêu, nhưng không sao cả, anh không bận tâm, trái tim em đã lạc đi như thế nào, anh sẽ tìm lại nó như thế đó.

Một năm không được thì anh sẽ dùng mười năm, dù sao chúng ta còn trẻ, còn nhiều thời gian, anh không vội.” Ánh mắt anh ta kiên định dứt khoát, không biết là tự tin thật hay là cố ý ngụy trang ra.

Giang Mạn ngừng thở, trợn tròn mắt nhìn Tần Trí Viễn, "Không được, anh không thể đối xử với em như vậy." Điều này khác gì việc giam cầm cô một cách trá hình đâu.

Tần Trí Viễn dịu dàng cười một tiếng, trong mắt lộ ra vài phần an ủi, anh ta ôm Giang Mạn vào lòng, khẽ vỗ lưng cô, "Mạn Mạn, em đừng sợ, sau này hai chúng ta sẽ sống thật tốt, sẽ không còn ai đến quấy rầy chúng ta nữa." Giang Mạn không thể động đậy, đành chịu đựng cái ôm của anh ta, "Tần Trí Viễn, anh không thể như vậy, em không nỡ Nghiêu Nghiêu, Nghiêu Nghiêu chưa bao giờ rời xa em, em không thể bỏ lại con." "Mạn Mạn, thằng bé đó tôi đã gặp rồi, không hề đơn giản như em nghĩ đâu, người nhỏ tuổi mà quỷ quái, đúng là một tiểu tinh linh.

Thằng bé sẽ từ từ quen với cuộc sống không có em, hơn nữa bên cạnh thằng bé còn có rất nhiều người thân, không có em cũng không sao cả, sau này chúng ta cũng sẽ có con, tình mẫu tử của em sẽ từ từ được một đứa trẻ khác thay thế." Giang Mạn bị những lời này của Tần Trí Viễn làm cho kinh hãi đến mức suýt không nói nên lời, sao anh ta lại có suy nghĩ vô lý như vậy, con cái thông minh thì có thể không có mẹ sao?

Đây đều là những suy nghĩ gì vậy.

Lòng Giang Mạn rất hoảng loạn, nhưng cô biết, bây giờ cô phải trì hoãn thời gian, nhất định không thể để Tần Trí Viễn cứ thế mang cô đi, nếu không cơ hội Lục Minh tìm thấy cô sẽ lại càng nhỏ hơn.

"Trí Viễn, anh không thể như vậy, anh đã tận mắt chứng kiến em lớn lên trong một gia đình không có tình mẫu tử, cuộc sống của em từ nhỏ đã gian nan thế nào, anh không thể để con trai em đi lại vết xe đổ của em.

Em vừa nghĩ đến con trai em sẽ phải chịu đựng những gì em đã trải qua là thấy đau lòng đến chết đi được.” “Yên tâm đi, bố ruột của em không phải là người dễ trêu chọc đâu, có ông ấy trông chừng, nhà họ Lục sẽ không đối xử tệ với con trai em đâu, con trai em sẽ lớn lên khỏe mạnh, còn sẽ thừa kế mọi thứ của ông ngoại nó nữa, những chuyện này em không cần lo lắng cho nó đâu.” “Trí Viễn, vậy anh không thể nào thông cảm cho tâm trạng của em sao, em không thể rời xa thằng bé được, những năm qua em đã quen với việc ở bên nó rồi.” Tần Trí Viễn lạnh lùng hừ một tiếng, đột ngột buông Giang Mạn ra, Giang Mạn ngã vật xuống đất.

“Mạn Mạn, trong lòng em điều không yên tâm nhất là Lục Minh hay Lục Nghiêu, em tự mình rõ nhất.

Tôi thật sự không biết Lục Minh có gì tốt mà em mới quen bao lâu, một trái tim của em đã hoàn toàn gắn liền với anh ta rồi, rốt cuộc anh ta đã cho em uống thuốc mê gì vậy?” Giang Mạn nhận ra, chỉ cần không nhắc đến Lục Minh, Tần Trí Viễn vẫn có thể nói chuyện đàng hoàng với cô, nhưng cứ nhắc đến Lục Minh là anh ta lại như biến thành một người khác, cả người rơi vào trạng thái rất nóng nảy.

Nắm rõ được điểm này, Giang Mạn cố gắng không nhắc đến Lục Minh, “Trí Viễn, Lục Nghiêu mới là sự tồn tại mà em không thể buông bỏ nhất.

Em mang thai mười tháng vất vả sinh con ra, nhìn con từ một đứa bé sơ sinh lớn lên từng chút một, đến khi biết gọi em là mẹ, biết làm nũng trong lòng em, thậm chí là biết chăm sóc em, tinh quái tính kế em, sự vướng bận trong đó sao một Lục Minh có thể so sánh được.” “Khi em cô độc không nơi nương tựa, chính thằng bé luôn ở bên em, cho em dũng khí để sống.

Trí Viễn, khi đó anh lại ở đâu?

Chương 822

Tại sao anh nhất định phải bắt em từ bỏ thằng bé, em không thể buông bỏ được.” Lục Minh, thực ra anh và Nghiêu Nghiêu đều rất quan trọng đối với em, nhưng xin hãy tha thứ cho em, bây giờ em chỉ có thể nói như vậy.

Nghe vậy, trong mắt Tần Trí Viễn xuất hiện một tia áy náy, “Mạn Mạn, xin lỗi em, anh không nên cứ cố chấp vì bố mẹ mà không dám liên lạc với em, xin lỗi em, anh biết mình đã sai rồi, em cho anh thêm một cơ hội nữa được không?

Lần này anh sẽ không tái phạm sai lầm như lần trước nữa, anh đảm bảo dù ai ngăn cản, anh cũng sẽ luôn đứng bên cạnh em, em chính là duy nhất của anh.” Tần Trí Viễn hạ giọng cầu khẩn nói, chưa từng có người phụ nữ nào có thể khiến anh ta như vậy.

Trong lòng Giang Mạn thở dài một tiếng, Tần Trí Viễn, anh hà tất phải như vậy, em vốn vẫn luôn đối xử chân thành với anh, không muốn quanh co giả dối với anh, nhưng đây là anh ép em, là anh khiến em thu lại tia chân thành cuối cùng dành cho anh.

Giang Mạn thu lại mọi cảm xúc, cân nhắc rồi nói: “Trí Viễn, anh cho em một chút thời gian được không?

Em là một con người, mọi tình cảm đều cần có một quá trình, em bây giờ vẫn chưa thể cho anh một câu trả lời rõ ràng, cũng xin anh đừng ép em.” Nghe vậy, mắt Tần Trí Viễn sáng lên, anh ta biết đây đã là sự nhượng bộ lớn nhất của Giang Mạn.

Chỉ cần cho anh ta thêm một cơ hội nữa, anh ta nhất định sẽ không bỏ lỡ cô.

Anh ta không chắc chắn hỏi lại: “Mạn Mạn, em thật sự nguyện ý cho anh cơ hội sao?" Giang Mạn gật đầu, "Chỉ cần anh không ép buộc em làm những việc em không muốn, em nguyện ý cho anh cơ hội, cho anh thời gian, có lẽ chúng ta có thể quay về quá khứ." "Được được được, Mạn Mạn, anh sẽ không ép buộc em đâu, trước khi em đồng ý với anh, anh sẽ không làm gì em cả." Nhìn sự mong chờ và vui mừng trong mắt anh ta, Giang Mạn lặng lẽ quay mặt đi, chỉ có như vậy cô mới có thể dứt khoát được.

"Mạn Mạn, một lát nữa chúng ta sẽ xuất phát, trên máy bay chúng ta sẽ không có đồ ăn, anh đã mua cho em món bánh ngọt em thích nhất, lát nữa em ăn một chút rồi chúng ta chuẩn bị đi." Tần Trí Viễn nói.

Máy bay, Tần Trí Viễn này sẽ không phải muốn đưa cô ra nước ngoài chứ?

Vừa nghĩ đến khả năng này, Giang Mạn toàn thân run rẩy.

Ở thành phố A thì còn đỡ, dù sao nhà họ Lục cũng có không ít mối quan hệ, tìm thấy cô chỉ là chuyện sớm muộn.

Ra nước ngoài thì như mò kim đáy bể, Lục Minh còn có thể tìm thấy cô sao?

"Chúng ta sẽ đi đâu?" Tần Trí Viễn không phải là kẻ ngốc, tuy rằng vì lời nói của Giang Mạn mà trong lòng anh ta có hy vọng, nhưng ít nhiều anh ta cũng có chút đề phòng.

Anh ta và Giang Mạn lớn lên cùng nhau từ nhỏ, rất rõ suy nghĩ của cô, cô không thể nào lập tức buông bỏ Lục Minh được.

Đương nhiên, đây cũng là lý do Giang Mạn nói chuyện có giữ kẽ, chứ không phải một mực phủ nhận tình cảm với Lục Minh.

Cô và Tần Trí Viễn hiểu nhau, biết cách làm sao để đối phương tin tưởng mình.

Tần Trí Viễn vuốt mái tóc Giang Mạn, "Mạn Mạn, chuyện này em không cần biết, em chỉ cần biết chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau là được.” Tần Trí Viễn đứng dậy đưa bánh ngọt đã mua đến trước mặt Giang Mạn, lúc này mới nhớ ra tay và chân của Giang Mạn đều bị trói lại, do dự một chút, anh ta cởi sợi dây trói tay Giang Mạn ra, còn chân thì không cởi.

Giang Mạn bây giờ đâu còn tâm trạng ăn uống, cô nhìn mặt trời dần lặn xuống, chỉ cảm thấy lòng vô cùng lo lắng.

“Mạn Mạn, em có phải đang nghĩ đến việc bỏ trốn không?” “Không…” Tần Trí Viễn vỗ vai cô, “Mạn Mạn, nơi đây hoang vu hẻo lánh, em dù có chạy ra ngoài cũng không tìm thấy lối thoát đâu, càng đừng nói đến việc về nhà, em vẫn nên đừng phí sức nữa, an tâm đợi người đến đón chúng ta đi.” Không được, cô nhất định không thể lên máy bay.

Giang Mạn nghĩ nghĩ, vẫn quyết định ngoan ngoãn ăn uống, nếu không đợi đến khi có cơ hội bỏ trốn mà không có sức lực thì không tốt chút nào.

Giang Mạn ngoan ngoãn ăn uống, Tần Trí Viễn đưa nước cho cô, “Ăn chậm thôi, cẩn thận nghẹn.” Giang Mạn nhìn anh ta một cái, nhìn khóe môi anh ta đang mỉm cười, nhất thời có chút không phân biệt được quá khứ và hiện tại.

Trước đây khi cô bị Tống Liên phạt, đói bụng, anh ta cũng từng đưa đồ ăn cho cô như vậy.

Nhưng chỉ là một thoáng, cô liền thu lại ánh mắt, tự mình ăn uống.

Tần Trí Viễn bây giờ đã không còn là cậu bé năm nào nữa, bọn họ đều đã thay đổi.

Sự do dự của cô không thoát khỏi ánh mắt Tần Trí Viễn, tâm trạng anh ta lại càng thoải mái hơn vài phần, anh ta biết, tình cảm giữa họ vẫn còn, chỉ cần có thêm thời gian ở bên nhau, họ nhất định có thể quay về như xưa.

"Trí Viễn, khi nào chúng ta đi?" Giang Mạn giả vờ vô tình hỏi.

"Nhanh thôi, lập tức sẽ có người đến đón chúng ta." Thân thể Giang Mạn cứng đờ, nỗi nhớ Lục Minh dâng trào như thủy triều.

Lục ngốc của em, anh phải nhanh chân lên, nếu không sẽ không kịp nữa.

Đúng lúc này, điện thoại của Tần Trí Viễn reo lên, anh ta liếc nhìn Giang Mạn, nói: "Mạn Mạn, em cứ ở đây đợi, anh ra ngoài nghe điện thoại." Giang Mạn gật đầu.

"Có chuyện gì vậy, tại sao bây giờ vẫn chưa có người đến?" Tần Trí Viễn nhìn đồng hồ, thời gian dự kiến đã đến rồi.

"Thiếu gia, Lão gia tử biết người phụ nữ mà cậu dẫn đi là con dâu cả của nhà họ Lục, không chịu cho chúng tôi qua đó." Người nói chính là người Tần Trí Viễn chuẩn bị ứng cứu anh ta.

"Cái gì, các người bây giờ vẫn chưa xuất phát sao?

Không phải đã bảo các người đừng để ông ngoại tôi biết sao?

Sao vẫn xảy ra ngoài ý muốn." "Xin lỗi, Thiếu gia, trực thăng là tài sản riêng của Lão gia tử, những người đó đều trung thành với ông ấy, chúng tôi đã cố gắng hết sức cẩn thận rồi, nhưng vẫn làm kinh động đến Lão gia tử." Tần Trí Viễn bây giờ đã hết cách rồi, thời gian trì hoãn ở đây càng lâu, Lục Minh càng có thể phát hiện ra họ, nếu còn trì hoãn nữa thì sẽ muộn mất.

Anh ta bây giờ chỉ có thể cầu cứu ông ngoại của mình, "Anh đưa điện thoại cho ông ngoại tôi, tôi muốn nói chuyện với ông ấy, tôi biết ông ấy bây giờ đang ở bên cạnh anh." Một lát sau, đầu dây bên kia đổi người, truyền đến một giọng nói già nua, "Trí Viễn, con vẫn luôn rất hiểu chuyện, rất khiến ông yên tâm, lần này sao lại làm ra chuyện bốc đồng như vậy?

Con chẳng lẽ không biết nhà họ Lục là sự tồn tại như thế nào sao, con lại dám động đến người nhà họ Lục, con chẳng lẽ không biết sao?

Chồng của cô ta là Quân trưởng quân khu thành phố A, bố cô ta là Lan Hành Chi, con có biết hậu quả của việc làm này không?” Nghe những lời chất vấn của Lão gia tử, Tần Trí Viễn đáp: “Ông ngoại, thế lực của chúng ta không ở thành phố A, nhà họ Lục bọn họ dù có lợi hại đến mấy, chẳng lẽ còn có thể vươn tay ra nước ngoài được sao?

Hơn nữa chính vì Lục Minh là Quân trưởng, anh ta không thể dễ dàng xuất ngoại, con mới muốn đưa người đến nước ngoài.

Thế lực của Lan Hành Chi cũng không ở Bắc Âu, chúng ta không cần phải sợ đến vậy.” “Thằng nhóc con này, con đừng quá tự phụ, những điều đó chỉ là bề nổi thôi, con đừng quên, sản nghiệp của nhà họ Tần đều ở trong nước, con đây là không cần bố mẹ con nữa sao?

Năm đó mẹ con vì để các con có cuộc sống tốt hơn, một người phụ nữ đã tự mình kinh doanh, bà ấy đã kinh doanh bao nhiêu năm nay, mới khiến nhà họ Tần miễn cưỡng đứng vững được trên thương trường, con muốn để tâm huyết của bà ấy đều bị hủy hoại chỉ trong chốc lát sao?” Tần Trí Viễn mím môi, đương nhiên anh ta biết cách làm của mình có ý nghĩa gì, chọc giận nhà họ Lục, có lẽ nhà họ Tần sẽ không thể ở lại thành phố A được nữa, nhưng điểm này bây giờ đã không còn nằm trong phạm vi cân nhắc của anh ta.

Nhà họ Tần mất thì mất, ban đầu chính vì sự ngăn cản của họ, anh ta và Giang Mạn mới phải chia cắt, nếu nhà họ Tần không còn, có lẽ bố mẹ sẽ không còn cản trở họ nữa.

Thất bại, cũng không có gì đáng tiếc.

Tần Trí Viễn im lặng rất lâu, Lão gia tử bên kia lập tức hiểu ra, “Tần Trí Viễn, con đã cân nhắc những hậu quả này rồi, vậy mà vẫn cố chấp như vậy sao?” Tần Trí Viễn cầu khẩn nói: “Ông ngoại, bất phá bất lập, ông biết đấy, mẹ con không giỏi kinh doanh, nếu không cầm nhiều tài sản của ông như vậy, bao nhiêu năm nay cũng sẽ không đạt được chút thành tựu nào.

Bố mẹ đều đã già rồi, nghỉ ngơi không có gì là không tốt.

Xin ông tác thành cho con, chỉ cần ông giúp con lần này, con đảm bảo sau này sẽ một lòng một dạ tiếp quản sự nghiệp của ông.” Đầu dây bên kia im lặng rất lâu, như thể đang đưa ra một quyết định khó khăn, “Thôi được rồi, con chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, ông ngoại sẽ tác thành cho con lần này, nhưng hậu quả con phải tự gánh chịu, chỉ duy nhất lần này thôi, sau này ông sẽ không còn dung túng con làm bậy nữa, hy vọng sau chuyện này, con có thể hoàn toàn an tâm, đừng vì chuyện nam nữ yêu đương mà làm lỡ tiền đồ của mình.” Khóe môi Tần Trí Viễn lộ ra một nụ cười, “Đa tạ ông ngoại tác thành, Trí Viễn biết nặng nhẹ mà, con sẽ không làm ông thất vọng đâu.” “Được rồi, người đón các con có lẽ hai tiếng nữa sẽ đến, con chuẩn bị sẵn sàng, hành sự cẩn thận, đừng gây thêm rắc rối không cần thiết nữa, nếu không ông ngoại không cứu con nổi đâu.” “Vâng, ông ngoại.” Mạn Mạn, lần này anh thậm chí còn từ bỏ cả gia đình mình, anh chỉ còn có em thôi, em nhất định đừng làm anh thất vọng, anh thật sự không thể chịu đựng bất kỳ khả năng nào mất em nữa.

Chương 823

Tần Trí Viễn gọi điện xong quay lại, nơi đó đã không còn bóng dáng Giang Mạn nữa, sợi dây đã được cởi ra và đặt sang một bên.

"Chết tiệt, vậy mà quên mất tay cô ấy đã được cởi ra rồi." Đã cởi tay cô ấy ra, cô ấy muốn tự mình cởi dây trói chân hoàn toàn là chuyện dễ như trở bàn tay, đúng là quá sơ suất rồi.

Mạn Mạn, em vậy mà lại lừa tôi, em nói sẽ cho tôi thời gian.

Đây chính là lời hứa của em, thật sự không đáng giá chút nào.

Tần Trí Viễn hai tay nắm chặt thành nắm đấm, không còn trì hoãn nữa, lập tức đi khắp nơi tìm Giang Mạn, nhưng nơi hoang sơn dã lĩnh này, nhất thời thật sự không biết phải bắt đầu từ đâu.

Giang Mạn vừa chạy ra đã có chút hối hận, trời đã dần tối sầm, xung quanh yên tĩnh đến lạ, thỉnh thoảng có tiếng chim kêu truyền đến, khắp nơi âm u lạnh lẽo, trông rất thê lương.

Cô không nhịn được kéo chặt quần áo trên người, vì khi thử quần áo đã cởi áo khoác ra, bây giờ cô chỉ mặc một chiếc áo len mỏng dài, gió thổi qua, cả người đều co rúm lại.

Cô cũng không mang theo điện thoại, hoàn toàn không biết mình đang ở đâu, chỉ có thể dựa vào hướng mặt trời lặn để biết hướng mình đang đi là phía Tây Bắc.

Cô không dám dừng lại, chỉ có thể không ngừng chạy về phía trước.

Hoàn toàn không biết, một con rắn đã bò về phía cô.

Giang Mạn đang chạy đột nhiên cảm thấy mắt cá chân đau nhói, theo bản năng đưa tay ra bắt lấy, cảm giác trơn trượt khiến toàn thân cô lập tức nổi da gà, cúi đầu nhìn xuống, mơ hồ có thể nhận ra đó là một con rắn.

Giang Mạn ngã ngồi xuống đất, sợ hãi hét lên, đợi đến khi ý thức được điều gì đó, liền vội vàng bịt miệng lại, nước mắt cũng trào ra.

May mắn thay, con rắn đã rời đi.

Tần Trí Viễn nghe thấy tiếng Giang Mạn, liền dừng bước chân, anh ta lớn tiếng gọi: "Mạn Mạn, em không thoát được đâu, em mau ra đây cho anh, trời sắp tối hẳn rồi, em không thể đi ra khỏi nơi này đâu.

Trời tối nơi đây có rất nhiều động vật, đặc biệt là loài rắn mà em sợ nhất." "Mạn Mạn, nếu em không nghe lời anh, em sẽ chết ở đây đấy, nếu em chết, em sẽ không bao giờ gặp lại Lục Minh và Lục Nghiêu nữa." "Mạn Mạn, em đừng trốn nữa, anh đã nhìn thấy em rồi, em đang ở dưới gốc cây." Tiếng Tần Trí Viễn không ngừng vọng đến từ xa, Giang Mạn sợ hãi liếc nhìn xung quanh, đúng thật là một gốc cây.

Nơi đây khắp nơi đều là cây, cô ở dưới gốc cây là chuyện rất bình thường, Tần Trí Viễn nhất định là đang lừa cô.

Nghĩ thông suốt điểm này, Giang Mạn cố gắng trấn tĩnh lại mình.

Tuy nhiên, điều anh ta nói là đúng.

Nếu mình chết ở đây, thì thật sự sẽ không bao giờ gặp lại những người thân yêu nhất của mình nữa, sống còn quan trọng hơn tất cả mọi thứ không phải sao?

Nhưng nếu cứ thế bó tay chịu trói, rời khỏi thành phố A cũng không phải là chuyện tốt.

Đúng vậy, cô vẫn có thể chờ đợi một chút, có lẽ Lục Minh sẽ tìm đến ngay lập tức.

Chồng cô không phải là người bình thường, anh ấy là một quân nhân rất xuất sắc, một người có thể nằm vùng trong trại địch mấy năm, lập công lớn cho đất nước.

Cô nhất định phải tin tưởng anh ấy.

Tần Trí Viễn ở không xa mình, dù thế nào đi nữa, cô cũng không thể để Tần Trí Viễn tìm thấy mình, nếu không thì sẽ thật sự không đợi được Lục Minh nữa.

Giang Mạn co rúm lại dưới một gốc cây cổ thụ, cố gắng giấu kín cơ thể mình.

Cùng lúc đó, Lục Minh cũng đã xác nhận Giang Mạn bị Tần Trí Viễn sai người mang đi, nhưng rốt cuộc bị đưa đến đâu, nhất thời vẫn chưa truy tìm được, chỉ biết là đi về hướng bắc thành phố.

Những giám sát trên đường đều bị người ta phá hoại, thủ pháp rất chuyên nghiệp, rất khó phục hồi trong thời gian ngắn.

Tần Trí Viễn tuy có chút gian xảo, nhưng Lục Minh tin rằng, rơi vào tay anh ta Giang Mạn sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là anh ta rốt cuộc đang có ý đồ gì, anh ta rõ ràng đến không ngờ.

Lục Minh không còn trì hoãn, gọi một cuộc điện thoại, nói thẳng thừng: “Tôi muốn mở vệ tinh trên không thành phố A.” Đó là thiết bị theo dõi được nghiên cứu phát triển bằng công nghệ mới nhất, những hình ảnh chụp được vô cùng rõ nét, có thể chính xác đến khuôn mặt con người.

Tuy nhiên chi phí quá cao, thông thường sẽ không động đến, trừ khi gặp phải chuyện khẩn cấp mười vạn.

Người trong điện thoại dừng lại một chút, trầm giọng nói: “Cho tôi một lý do chính đáng đi, đây không phải là chuyện nhỏ đâu, tôi cũng cần phải báo cáo lên cấp trên, tôi làm sao không biết thành phố A đã xảy ra chuyện lớn gì mà cần anh phải mở vệ tinh.” “Vợ tôi bị người ta bắt cóc rồi, tôi bây giờ muốn mở ngay lập tức.” “Lục Minh, anh bớt làm loạn đi, anh đừng tưởng anh là Quân trưởng quân khu thì tôi không có cách nào với anh.

Nếu anh không biết quy định của quân đội, có cần tôi nhắc lại một lần nữa không?

Vệ tinh là thứ anh có thể tùy tiện mở sao?

Đó đều dùng để bắt giữ những tên tội phạm cực kỳ hung ác đó.” “Vậy tôi mặc kệ, tôi chỉ biết tôi phải tìm thấy vợ tôi, tình thế nguy cấp, tôi phải tìm thấy cô ấy ngay lập tức.” Vợ, Lão già tức đến mức suýt thổ huyết, chỉ vì tìm vợ mà muốn mở vệ tinh, báo cáo này ông ta làm sao có thể gửi lên cấp trên được, không thể nào nói rằng Quân trưởng Lục đại muốn tìm vợ được.

Nếu viết như vậy lên, không biết sẽ gây ra chuyện cười gì nữa.

“Sếp, bây giờ trong quân đội tôi nói là được, tôi gọi điện cho anh, chỉ là để anh có sự chuẩn bị, nếu cấp trên hỏi đến, anh biết phải nói thế nào.” Nói tóm lại, không phải để xin ý kiến của ông ta, mà là thông báo để ông ta giúp đỡ che đậy.

Lão già tức chết đi được, nhà họ Lục đúng là chuyên sinh ra những kẻ si tình, câu nói này quả thật không sai chút nào.

Từ Lục lão gia tử đến những hậu duệ này, thật sự không có ai là ngoại lệ.

Lục Minh này là hoàn toàn không nghe lời quản giáo rồi, cái người từng có thể nằm vùng trong tập đoàn tội phạm mấy năm đó đi đâu mất rồi, bây giờ lại bồn chồn đến thế.

Không có chút nghị lực nào, vợ bị người ta bắt cóc liền ngồi không yên, lớn tiếng la hét với ông ta.

“Chuyện tìm cớ này thì giao cho anh đấy, dù sao anh cũng không phải lần đầu làm chuyện này rồi.” Cúp điện thoại xong, Lục Minh trực tiếp ra lệnh cho người mở vệ tinh, chỉ cần còn trong lãnh thổ thành phố A, tất cả đều không có gì có thể che giấu.

Một lát sau, có người phát hiện chiếc xe chở Giang Mạn, chiếc xe chạy về phía rừng cây ở ngoại ô.

Lục Minh không còn trì hoãn, trực tiếp dẫn người đi qua.

Trên đường đi, Trương Khiếu nhận được điện thoại từ bộ phận kỹ thuật, sau khi nghe xong sắc mặt anh ta biến đổi.

“Đã xảy ra chuyện gì rồi?” “Quân trưởng, bộ phận kỹ thuật vừa gọi điện đến, nói rằng họ đã theo dõi được một chiếc trực thăng bay về phía rừng ở ngoại ô, bên đó là rừng, thông thường sẽ không có máy bay ra vào, trừ khi chiếc máy bay đó là để đưa phu nhân đi.” Ánh mắt Lục Minh biến đổi, toát ra một cỗ sát khí khát máu, xem ra anh đã quá khoan dung với Tần Trí Viễn rồi, đến mức anh ta lần lượt khiêu chiến giới hạn của anh, bây giờ lại còn muốn đưa Giang Mạn ra nước ngoài.

Đây rốt cuộc là có ý đồ gì.

Chương 824

“A Khiếu, cho người chuẩn bị trực thăng, để đề phòng trường hợp cần thiết.” “Vâng, tôi lập tức cho người chuẩn bị.” Đúng lúc này, điện thoại của Lục Minh cũng reo lên, là Lan Hành Chi gọi đến, “Ba ba.” “A Minh, có tin tức của Mạn Mạn chưa?” “Ba, ba yên tâm, con đã biết Mạn Mạn ở đâu rồi, con đang chuẩn bị đi giải cứu cô ấy.

Ba ba tạm thời đừng nói cho Nghiêu Nghiêu chuyện này, tránh để thằng bé lo lắng.” “Yên tâm đi, Nghiêu Nghiêu vẫn chưa biết chuyện này, tối nay thằng bé sẽ ở nhà họ Mạc.” “Vậy Nghiêu Nghiêu xin nhờ ba mẹ chăm sóc rồi.” “A Minh, con tự mình cẩn thận một chút, nhất định đừng xảy ra chuyện gì.” Lan Hành Chi chỉnh lại sắc mặt.

Lục Minh cong khóe môi, đây vẫn là lần đầu tiên người nhạc phụ đại nhân này quan tâm đến anh như vậy, “Ba ba, con sẽ cẩn thận.” “Quân trưởng, mọi thứ đã sắp xếp ổn thỏa rồi.” Lục Minh gật đầu, trong lòng thầm niệm, Mạn Mạn, nhất định phải đợi anh.

Giang Mạn lạnh đến run rẩy, ngẩng đầu lên phát hiện trời đột nhiên tối sầm, trên bầu trời mây đen che kín, mưa nhỏ lất phất rơi xuống.

Giang Mạn là lần đầu tiên một mình trong khu rừng như vậy, sợ hãi đến mức cô cứ nhắm chặt mắt, đúng lúc Giang Mạn sắp ngủ thiếp đi, một giọng nói lạnh lẽo vang lên từ phía trên đầu, “Mạn Mạn, em không thoát được đâu, anh đã nói anh sẽ đưa em đi mà.” Giang Mạn vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Tần Trí Viễn đứng trước mặt, màn đêm khiến cô không nhìn rõ biểu cảm của anh ta, nhưng cô có thể cảm nhận được anh ta đang tức giận, hơn nữa tức giận không hề nhẹ.

Giang Mạn hoảng hốt, đứng dậy định chạy trốn, nhưng vì ngồi quá lâu, hai chân mềm nhũn, vừa đứng dậy liền ngã thẳng xuống.

Tần Trí Viễn cứ thế nhìn Giang Mạn ngã xuống, rõ ràng có thể ngăn cản cô, nhưng anh ta không làm gì cả.

Một lát sau, Tần Trí Viễn từ từ ngồi xổm xuống, đỡ Giang Mạn dậy, gỡ chiếc lá trên đầu cô, “Mạn Mạn, em hà tất phải tự làm mình thảm hại như vậy, tất cả đều là vô ích.” “Trí Viễn, em thật sự không muốn ra nước ngoài, nhìn vào tình bạn thanh mai trúc mã của chúng ta, em hy vọng anh có thể tôn trọng lựa chọn của em, nghe em lần cuối cùng được không?” Giang Mạn gần như van xin nhìn Tần Trí Viễn.

Tần Trí Viễn lạnh lùng cười một tiếng, không nói gì nữa, trực tiếp bế Giang Mạn lên.

Giang Mạn chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, cả người không hiểu chuyện gì, chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, chỉ có thể cố gắng chống đỡ bằng ý chí lực.

Trực thăng đang đậu ở phía trước, Tần Trí Viễn trực tiếp đưa Giang Mạn lên trực thăng, lại dùng dây trói cô lại, “Mạn Mạn, đây là em ép anh.” Phi công nói: “Thiếu gia, đã chuẩn bị xong rồi, có thể cất cánh bất cứ lúc nào, chỉ là thời tiết hôm nay không được tốt lắm, chúng ta có nên đợi thêm một chút không?” Tần Trí Viễn xua tay, “Không cần nữa, cất cánh ngay lập tức.” Không thể đợi thêm nữa, anh ta không muốn xảy ra bất kỳ biến cố nào, chỉ cần rời khỏi thành phố A, anh ta mới có thể hoàn toàn an tâm.

“Trí Viễn.” Giang Mạn thê lương kêu lên.

Tần Trí Viễn không nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Giang Mạn, anh ta sợ mình sẽ không nỡ lòng, anh ta tự mình cởi áo khoác trên người, khoác lên người Giang Mạn, lạnh lùng nói: “Mạn Mạn, em không cần phải nghĩ đến việc trốn thoát khỏi đây nữa, em không thoát được đâu, đợi đến đích rồi anh sẽ cho người thả em ra.” “Anh rốt cuộc… muốn đưa em đi đâu?” Giang Mạn môi tái nhợt vì lạnh, không ngừng run rẩy.

“Đưa đến một nơi chỉ có hai chúng ta.” Nghe tiếng máy bay cất cánh ầm ầm, Giang Mạn bất lực, chỉ cảm thấy trái tim dần lạnh đi, nhìn thành phố A ngày càng xa, nước mắt cô không nhịn được mà tuôn rơi.

“Quân trưởng, chúng ta vẫn đến muộn một bước, phu nhân đã bị đưa lên máy bay rồi.” Trương Khiếu nhíu mày nói.

“Luôn luôn giám sát hướng bay của máy bay, chúng ta cũng chuẩn bị lên máy bay.” Trương Khiếu gật đầu, cả hai trực tiếp lên máy bay.

Tần Trí Viễn im lặng ngồi bên cạnh Giang Mạn, Giang Mạn cũng luôn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đúng lúc này, Giang Mạn đột nhiên nhìn thấy một chiếc máy bay khác, hơn nữa còn nhìn thấy khuôn mặt của Lục Minh, anh ấy cũng đang nhìn về phía cô, chỉ thấy anh khẽ cong khóe môi.

Cô biết anh đang nói với cô, đừng sợ.

Nước mắt Giang Mạn chảy càng dữ dội hơn, cô cứ nghĩ anh không kịp đến, không ngờ người đàn ông này thật sự đã đến, xuất hiện thật kịp thời.

Lục Minh, anh quả nhiên không làm em thất vọng.

Ánh mắt hai người giao nhau từ xa, những lời muốn nói đều nằm trong đó.

“Thiếu gia, không hay rồi, có một chiếc máy bay đang đuổi theo chúng ta.” Ánh mắt Tần Trí Viễn biến đổi, cũng phát hiện sắc mặt Giang Mạn có chút không ổn, theo ánh mắt cô nhìn qua, quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt âm trầm của Lục Minh.

Người đàn ông này, vậy mà lại đến nhanh như vậy, hoàn toàn vượt quá dự liệu của anh ta.

Đúng lúc này, trong máy bay vang lên giọng nói lạnh lẽo khát máu của Lục Minh, “Tần Trí Viễn, anh có biết bắt cóc phu nhân của một Quân trưởng là tội gì không?” “Thiếu gia, bọn họ đã chiếm quyền kiểm soát hệ thống âm thanh trên máy bay của chúng ta, cậu có thể trực tiếp nói chuyện với anh ta, những gì cậu nói bên kia cũng có thể nghe thấy.” Lời của phi công vừa dứt, Giang Mạn kích động kêu lên, “Lục Minh!” Nghe thấy giọng nói của Giang Mạn, giọng Lục Minh lập tức dịu dàng hẳn lên, trước và sau như hai người khác biệt, “Mạn Mạn, đừng sợ, anh đến đưa em về nhà rồi, không ai có thể mang em đi khỏi bên cạnh anh.” Nghe giọng nói quen thuộc, trái tim hoảng loạn của Giang Mạn lập tức hoàn toàn bình tĩnh lại, “Em biết, em biết anh nhất định sẽ đến cứu em mà, Lục Minh anh cũng đừng vội, em không bị thương, em vẫn ổn.” Lục Minh khẽ cười, vợ anh ấy thật đúng là người hiểu chuyện, biết anh ấy lúc này lo lắng nhất điều gì.

“Được, anh biết rồi.” Tần Trí Viễn không chịu nổi cảnh hai người nói chuyện qua loa như vậy, liền bịt miệng Giang Mạn lại.

Giang Mạn cũng không giãy giụa, cứ thế từ xa nhìn chằm chằm Lục Minh, dường như như vậy đã đủ rồi.

Tần Trí Viễn nghiến răng, “Lục Minh, tôi chỉ là đưa người phụ nữ của tôi đi thôi.” “Người phụ nữ của anh, câu chuyện cười này thật sự không hề buồn cười chút nào.

Nếu không muốn nhà họ Tần vì anh mà gặp chuyện, tôi khuyên anh tốt nhất nên hạ cánh ngay lập tức, nếu không hậu quả không phải là thứ anh có thể gánh chịu nổi đâu.” “Lục Minh, đừng lấy nhà họ Tần ra uy hiếp tôi, bây giờ tôi tất cả đều lấy Mạn Mạn làm trọng.” “Biết vậy thì ngày trước hà tất phải từ bỏ, anh nghĩ mỗi người đều sẽ đứng yên chờ anh sao?

Anh sai rồi, có những người một khi đã bỏ lỡ thì thật sự đã bỏ lỡ rồi, duyên của anh và Mạn Mạn đã hết.” Rõ ràng là một khung cảnh rất nghiêm túc, nhưng nghe Lục Minh nói những lời như vậy, Giang Mạn chỉ muốn cười, người đàn ông này, vậy mà lại trở nên văn vẻ đến thế.

Khung cảnh như vậy, quả thật rất hiếm thấy.

Nghĩ vậy, cô thật sự đã cười, khóe mắt cong cong, đôi mắt dài hẹp đẹp không tả xiết.

Nhưng Tần Trí Viễn lại cảm thấy vô cùng chói mắt, anh ta nói với phi công phía trước: “Tăng tốc độ, cắt đuôi bọn họ.” “Thiếu gia, thời tiết này không tốt, chúng ta bây giờ đã là tốc độ tối đa rồi, không thể tăng tốc nữa, nếu không rất nguy hiểm.” “Làm theo lời tôi nói.” Phi công không tán thành nhìn Tần Trí Viễn, “Thiếu gia, Lão gia tử còn đang đợi cậu bình an trở về, tiếp quản sự nghiệp của ông ấy, nếu cậu xảy ra chuyện thì phải làm sao?” “Anh rốt cuộc là người của tôi hay người của ông ấy?” Tần Trí Viễn tức giận nhìn phi công.

Phi công nói: “Lão gia tử đã điều tôi đến cho cậu, tôi đương nhiên là người của Thiếu gia rồi.” “Vậy thì đừng nói nhiều nữa, tăng tốc cho tôi, tôi muốn cắt đuôi bọn họ.” Phi công bất lực, chỉ đành tăng tốc độ.

Tay Tần Trí Viễn vuốt ve khuôn mặt Giang Mạn, Giang Mạn trừng mắt nhìn anh ta, anh ta cười một cách độc ác, “Mạn Mạn, em sợ sao?” Nghe tiếng gió gào thét ngày càng lớn, trái tim Giang Mạn theo bản năng hoảng loạn, nhưng nghĩ đến Lục Minh đang ở không xa, cô lại không sợ nữa, “Tần Trí Viễn, anh là đồ điên, anh không muốn sống thì tôi còn muốn sống đấy.” Tần Trí Viễn cười rạng rỡ, anh ta ôm chặt Giang Mạn, “Mạn Mạn, em có biết không?

Thực ra anh một chút cũng không sợ, dù sao có người anh yêu làm bạn, chết thì chết, chúng ta sống không thể ở bên nhau, chết rồi ở bên nhau không phải cũng rất tốt sao?" "Tần Trí Viễn, đây là tình yêu của anh sao?

Anh là đồ biến thái, anh căn bản không biết cách yêu một người, tình yêu của anh chính là bắt tôi cũng phải chết sao?

Anh buông tôi ra." Tần Trí Viễn bật cười, cười rồi cười, nước mắt cũng trào ra, anh ta lau khóe mắt.

"Đúng, đây chính là cách anh yêu em, thứ không thể có được, anh sẽ hủy diệt nó.

Anh không thể tự mình đi chết, rồi nhìn em và Lục Minh sống vui vẻ hạnh phúc được, tôi chính là một người ích kỷ như vậy." Nói xong, Tần Trí Viễn khiêu khích liếc nhìn Lục Minh một cái, sau đó ấn đầu Giang Mạn xuống, trực tiếp hôn lên.

Hơi thở xa lạ ập đến, Giang Mạn giật mình một cái, hơn nữa Lục Minh đang ở không xa, cô không muốn để Lục Minh nhìn thấy cảnh này.

Không biết từ khi nào, thân thể và trái tim cô như đã bị đóng dấu, chỉ có thể chấp nhận Lục Minh, sự đụng chạm của người khác chỉ khiến cô cảm thấy ghê tởm.

Mắt Lục Minh đỏ ngầu, dường như sắp nổ tung, anh ta nắm chặt nắm đấm, nhìn chằm chằm Tần Trí Viễn ở không xa.

Anh ta càng tức giận, Tần Trí Viễn càng hả hê, Lục Minh, anh cũng nếm thử sự tuyệt vọng và đau khổ của tôi đi.

Khi anh và cô ấy sống những ngày tháng quấn quýt bên nhau, tôi cũng đã đau khổ như vậy, khi tôi và cô ấy phải bất lực chia xa, tôi đã trải qua những ngày tháng tuyệt vọng như vậy.

Giang Mạn không chịu nổi nữa, cắn mạnh lên, Tần Trí Viễn nhíu chặt mày, bất đắc dĩ buông cô ra.

Chương 825

“Đừng nói nữa, Tần Trí Viễn, những chuyện đó đều đã là quá khứ rồi, bây giờ anh nói những lời này còn có ý nghĩa gì nữa?

Em bây giờ đã lấy chồng rồi, em là người phụ nữ có chồng, không còn là cô gái nhỏ ngày xưa nữa.

Bây giờ tất cả trọng tâm của em đều đặt trên chồng và con của em.” “Có ý nghĩa, đương nhiên là có ý nghĩa!

Những chuyện đó đều là thật sự đã xảy ra, chúng ta nhất định có thể quay về như ban đầu mà.” Tần Trí Viễn nắm chặt vai Giang Mạn.

Giữa họ có biết bao nhiêu ký ức đẹp đẽ, sao có thể nói không là bị xóa sạch đi được.

Lời anh ta vừa dứt, trực thăng đã bắt đầu chao đảo.

Tần Trí Viễn kinh hãi, bản năng ôm chặt Giang Mạn vào lòng.

“Sao vậy?” “Gặp phải luồng khí lưu mạnh ạ.” “Vậy thì giảm tốc độ đi.” Lời vừa nói ra, máy bay liền rung lắc dữ dội, hơn hẳn lúc nãy không biết bao nhiêu lần.

Giang Mạn không thắt dây an toàn, đầu bị đập mạnh một cái, đau đến mức cô cau mày.

Giọng phi công cũng run rẩy đôi chút, anh ta chưa từng gặp luồng khí lưu nào bá đạo đến vậy.

“Cậu chủ, chúng ta gặp phải luồng khí lưu mạnh rồi, e rằng không thể tiếp tục bay được nữa.” “Mạn Mạn, em sao rồi?” Tần Trí Viễn vội vàng kiểm tra vết thương của Giang Mạn, lưng cô cũng bị đập một cái, đau đến rên khẽ một tiếng.

“Cậu chủ, cậu phải cẩn thận, luồng khí lưu phía trước càng lúc càng mạnh.” “Mạn Mạn, em đừng cử động lung tung, cứ yên lặng nép vào lòng anh.” Tần Trí Viễn dùng cả người mình che chắn cho Giang Mạn.

Dù vậy, Giang Mạn vẫn cảm thấy cơ thể mình bị chao đảo va đập khắp nơi, một số vật phẩm đặt trên máy bay thậm chí còn bay lơ lửng.

Đầu óc vốn đã hơi choáng váng nay càng thêm trì trệ, cô cũng không biết mình bị làm sao, chỉ cảm thấy từng cơn buồn nôn khó chịu.

Tần Trí Viễn cũng nhận ra sắc mặt Giang Mạn có vẻ không ổn, môi cô tái nhợt.

“Mạn Mạn, em có phải khó chịu không?” “Khó chịu, có cảm giác… muốn nôn.” Sợi dây, chết tiệt, anh ta vậy mà vẫn trói cô, cứ trói như vậy, không khó chịu mới là lạ.

Tần Trí Viễn vừa che chắn cho Giang Mạn, vừa giúp cô cởi trói.

Nhìn sắc mặt cô càng lúc càng tệ, lần đầu tiên anh ta cảm thấy hoảng loạn chưa từng có.

Ý định ban đầu của anh ta thực ra không phải như vậy, anh ta chỉ muốn sống hạnh phúc bên cô mà thôi.

Những lời vừa nói ra chỉ là lúc tức giận, sao anh ta nỡ để cô chết được.

“Chúng ta chuẩn bị hạ cánh.” Tần Trí Viễn khó khăn nói.

“Cậu chủ, bên dưới là biển, chúng ta căn bản không thể hạ cánh, nếu rơi xuống cũng chắc chắn là chết.” Lục Minh quá quen thuộc với những tình huống này.

Từ khi vào quân đội, những đợt huấn luyện như vậy không ít.

Anh nhìn Trương Khiếu.

“Lại gần họ.” Trương Khiếu thấy máy bay của họ chao đảo liền nhanh chóng phản ứng, tránh đi.

“Quân trưởng, bây giờ mà lại gần thì chẳng khác nào tìm chết, luồng khí lưu quá mạnh rồi.” “Cậu đưa tôi qua đó, rồi cậu quay đầu lại.” “Quân trưởng, không thể như vậy được, nếu anh mà xảy ra chuyện, tôi về sao mà ăn nói đây?” Trương Khiếu đã sốt ruột đến phát khóc, nhiệm vụ của anh ta là bảo vệ an toàn cho Lục Minh, sao có thể biết rõ nguy hiểm mà còn đẩy anh lên đó.

“Vậy tôi không thể trơ mắt nhìn vợ mình gặp chuyện được, lái qua đó đi.” Lục Minh đen mặt nhìn Trương Khiếu.

“Quân trưởng.” Trương Khiếu muốn khóc.

“Nếu cậu còn coi tôi là Quân trưởng, thì hãy làm theo lệnh của tôi.

Bây giờ tôi ra lệnh cho cậu lái qua đó.

Máy bay của chúng ta có thiết bị dù nhảy, bên họ không chắc có, hơn nữa cậu cũng thấy rồi, kỹ thuật của người kia không được, với khả năng của anh ta, chắc chắn không thể tránh được luồng khí lưu.

Mạn Mạn ở đó rất nguy hiểm.” “Anh Minh, anh thực sự không thể như vậy, anh là người có con rồi, nếu cả hai người đều xảy ra chuyện, Nghiêu Nghiêu phải làm sao?” Tình thế cấp bách, Trương Khiếu đã gọi ra biệt danh thân mật nhất giữa họ ngày xưa.

“Nếu không thể đưa Mạn Mạn về, tôi một mình về làm gì?

Tôi không có mặt mũi nào mà gặp con trai mình.” Trương Khiếu biết Lục Minh đã quyết định thì không ai có thể thay đổi được, nghiến răng một cái, đành phải lái máy bay tiến gần đến chiếc máy bay của Tần Trí Viễn.

Vừa đến gần, một luồng khí lưu liền ập tới, thân máy bay lập tức bị đánh lệch.

Trương Khiếu lại một lần nữa phát thanh sang chiếc máy bay bên cạnh.

“Nếu các người muốn sống sót, hãy mở cửa khoang máy bay, để Quân trưởng nhà tôi qua đó.

Kỹ thuật của các người không được, chỉ có Quân trưởng mới có thể dẫn dắt các người thoát hiểm.” Nghe thấy giọng của Trương Khiếu, ý thức của Giang Mạn đột nhiên tỉnh táo mấy phần, nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy chiếc máy bay của Lục Minh ở rất gần mình, nhưng cũng bị chao đảo nghiêng ngả.

Cú sốc thị giác quá lớn, cô gầm lên: “Lục Minh, anh không được qua đây, anh phải ở yên đó cho em!” Máy bay còn không chịu nổi, nếu anh ấy ra ngoài, không biết sẽ thành ra thế nào, sơ suất một chút thôi e rằng sẽ chôn thân dưới biển sâu.

Hậu quả như vậy, cô không dám nghĩ đến.

“Mạn Mạn, đừng sợ, anh sẽ qua ngay đây.” “Lục Minh, anh không được… qua đây!

Nếu anh qua, em sẽ hận anh đấy!” Giang Mạn trừng mắt nhìn Lục Minh, ánh mắt nghiêm nghị chưa từng có.

Lục Minh khẽ cười, khóe môi dị thường dịu dàng.

Lúc này anh rất muốn chạm vào mái tóc dài mềm mại của cô, nhưng giơ tay lên mới nhận ra cô ở quá xa, chỉ đành từ từ rụt tay về, kiên định nói: “Ngoan, đừng nói lời ngốc nghếch nữa, anh sẽ không để em xảy ra chuyện, càng không để bản thân mình gặp nguy hiểm.” “Cậu chủ, phải làm sao đây?” Tần Trí Viễn nghiến răng, anh ta đã điều tra về Lục Minh, đương nhiên biết Lục Minh là một người như thế nào.

Anh ta là một đặc công toàn năng xuất thân, bản thân chính là kỳ tài của quân đội, một tồn tại như thần thoại.

Có anh ta ở đây, có lẽ họ còn có một tia hy vọng sống sót, trong vấn đề sinh tử, mọi thành kiến đều chỉ có thể tạm thời gác lại.

Chương 826

“Mở cửa khoang máy bay, chuẩn bị cho anh ta vào.” Phi công gật đầu.

“Đã rõ.” Cùng với việc cửa khoang máy bay được mở ra, Giang Mạn chỉ cảm thấy một luồng khí lưu mạnh mẽ ập thẳng vào.

Lục Minh từ trong hòm dụng cụ trực tiếp kéo ra một sợi dây xích sắt, buộc vài chiếc dù vào người, Trương Khiếu mắt đỏ hoe, dặn dò: “Quân trưởng, anh nhất định phải cẩn thận.” Lục Minh gật đầu, buộc sợi xích vào chiếc máy bay của Tần Trí Viễn và Giang Mạn.

Anh thoắt cái đã nhảy ra ngoài như một con chuột lớn linh hoạt, lợi dụng sợi xích trong tay.

Nhưng luồng khí lưu quá lớn, Giang Mạn chỉ thấy anh nhảy ra, nhưng không thấy bóng người anh đâu nữa.

Giang Mạn chỉ cảm thấy hô hấp mình như ngừng lại, nước mắt lã chã tuôn rơi, phát ra tiếng thét xé lòng: “Lục Minh!” Ngay cả Tần Trí Viễn, cơ thể hắn cũng run lên một cái, cổ họng khô khốc.

Nếu là hắn, hắn chắc chắn không có bản lĩnh như vậy, càng không có dũng khí như vậy.

Người ta khi quá lo lắng sức mạnh có thể vượt xa tưởng tượng.

Giang Mạn vùng thoát khỏi sự kiềm chế của Tần Trí Viễn, thoắt cái đã lao đến cửa khoang máy bay.

Tần Trí Viễn sợ hãi lập tức từ phía sau ôm chặt lấy cô.

“Mạn Mạn, em làm gì vậy?” “Lục Minh rơi xuống rồi, em phải xuống tìm anh ấy, Lục Minh, rốt cuộc anh ở đâu?” Giang Mạn khóc không kiểm soát được.

“Em tìm anh ấy thế nào, em còn không biết anh ấy ở đâu, em không cứu được anh ấy đâu.” Giang Mạn đột nhiên quỵ xuống.

“Lục Minh, nếu anh xảy ra chuyện, cả đời này em cũng sẽ không tha thứ cho anh, em đã bảo anh đừng qua đây mà, sao anh lại không nghe lời em chứ, anh rõ ràng đã nói rồi, chuyện trong nhà của chúng ta em làm chủ mà, đàn ông các anh cứ thích lừa dối người khác, vào thời khắc quan trọng lại luôn không chịu nghe lời chúng em, em hận anh…” Đúng lúc Giang Mạn khóc lóc đau khổ, giọng nói có phần bất lực của Trương Khiếu truyền đến: “Chị dâu, chị đừng khóc, Quân trưởng không sao đâu.” Phụ nữ là nước, câu này thật sự không sai chút nào, nói khóc là có thể khóc được.

Với bản lĩnh của Quân trưởng nhà họ, chút vấn đề này tuyệt đối không thể làm khó anh ấy.

Bình thường thấy Giang Mạn ra vẻ rất kiên cường, sao thoắt cái lại bị dọa cho khóc rồi.

Lúc này Trương Khiếu không hiểu lắm, đợi sau này anh ta gặp được người mình yêu rồi mới có thể thực sự lĩnh hội.

Nghe vậy, Giang Mạn đột nhiên khựng lại, định thần nhìn kỹ, chỉ thấy Lục Minh không biết từ đâu xuất hiện, như một hiệp sĩ dơi kéo theo sợi xích “xoẹt xoẹt xoẹt” đã trèo lên, giống hệt những pha đặc kỹ trong phim.

Giang Mạn trợn tròn mắt, người đàn ông này, rốt cuộc anh ấy từ đâu ra vậy?

Sao anh ấy dám làm chuyện mạo hiểm đến vậy, nếu anh ấy xảy ra chuyện gì, cô phải làm sao?

Vài giây sau, anh ấy đã xuất hiện trước mặt cô.

Giang Mạn phản ứng lại, hung hăng đấm Lục Minh mấy cái, khóc lóc chửi rủa: “Anh là đồ khốn, anh làm em sợ chết khiếp!

Ai cho anh qua đây hả?

Anh không biết ở đây nguy hiểm đến mức nào sao?

Anh làm thế này thì khác gì đi tìm chết!” Lục Minh cong khóe môi, ôm cô vào lòng, dùng ngón tay thô ráp lau đi nước mắt nơi khóe mắt cô.

“Đồ ngốc nhà em ở đây, sao anh có thể không đến được?

Em xem, mới thế mà đã khóc thành ra thế này rồi, sao mà nhát thế?” Ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người anh, trái tim Giang Mạn lập tức bình ổn lại, cô vòng tay ôm chặt lấy vòng eo thon gọn của anh, mọi chuyện vừa rồi vẫn còn khiến cô sợ hãi, giọng nói vẫn còn run rẩy mấy phần: “Mới không phải… em nhát đâu, là anh quá vô lý rồi, một chút cũng không nghe lời em.” Vậy mà vào thời khắc nguy hiểm như vậy lại trực tiếp nhảy qua, thật sự quá đáng sợ.

Cô sống lớn đến chừng này, ngay cả trên TV cũng chưa từng thấy cảnh tượng như vậy, không bị dọa sợ mới là lạ.

Máy bay vẫn đang rung lắc, Lục Minh cố gắng giữ vững cơ thể Giang Mạn.

“Lời của phu nhân có cái phải nghe, có cái không thể nghe được.” “Anh phải nghe em tất cả, sau này mà anh còn dám như vậy nữa, anh xem em có thèm để ý đến anh không!” Giang Mạn trừng mắt nhìn Lục Minh, ra vẻ như một con hổ cái.

Lục Minh nhìn Giang Mạn, chỉ cười mà không nói gì.

Chuyện như vậy nếu xảy ra lần nữa anh vẫn sẽ làm như vậy.

Bị vợ cằn nhằn mấy câu cũng chẳng có gì to tát, dù sao anh cũng đã quen rồi.

Nghe giọng cô luyên thuyên, ngược lại còn cảm thấy rất hưởng thụ.

Giang Mạn tức đến không chịu nổi, người đàn ông này cứ cái tính đó, những lời nói dối thiện ý anh ta tuyệt đối sẽ không nói ra, lúc này nói mấy lời an ủi cô thì có sao đâu, mỗi lần nhắc đến chuyện như vậy anh ta lại cười mà không nói gì, thật sự rất đáng ghét.

Ngay cả Lục Nghiêu cũng học theo anh ta y chang, thật sự rất đáng ghét.

Giang Mạn nghiến răng, “Lục Minh, nếu có ngày nào đó em chết đi hoặc phát điên, nhất định là bị anh làm cho tức chết!” Lời Giang Mạn vừa dứt, sắc mặt Lục Minh lập tức âm trầm xuống, bàn tay đang giữ eo cô cũng siết chặt lại.

“Đừng nói linh tinh, bất kể lúc nào, anh cũng sẽ không để em xảy ra chuyện.” Chỉ cần anh còn ở đây, sẽ không có chuyện để cô xảy ra chuyện.

Anh sẽ không để vợ mình gặp nạn trước mặt mình.

Người đàn ông này, thật hung dữ.

Giang Mạn bĩu môi, cũng biết lời mình vừa nói có phần không suy nghĩ, người đàn ông này đối với những chủ đề như vậy luôn rất mẫn cảm, căn bản không cho phép cô nói linh tinh, vì vậy cô vội vàng an ủi: “Được được được, lần sau em không nói mấy lời như vậy nữa, đừng có động một tí là dọa người ta, tim em không tốt.” Tần Trí Viễn nhìn hai người coi như không có ai mà cãi cọ tình tứ, một ngọn lửa vô danh lại bùng lên trong lòng.

Trong hoàn cảnh tệ hại như vậy, cô vậy mà có thể an tâm đến thế trong lòng người đàn ông kia, hơn nữa còn nói chuyện vui vẻ.

Tần Trí Viễn không thể bình tĩnh được nữa, nói với Lục Minh:

“Lục Minh, tôi để anh vào đây không phải để hai người ôm ôm ấp ấp đâu!” Giang Mạn khựng lại, lúc này mới ý thức được hoàn cảnh xung quanh không ổn, máy bay vẫn đang trong tình trạng chao đảo, mấy người bọn họ có thể mất mạng bất cứ lúc nào.

“Tần Trí Viễn, bây giờ là lúc nào rồi mà anh còn chấp nhặt mấy chuyện này?

Hay là anh nghĩ cách thoát khỏi đây thì hơn!” Giang Mạn nói với Tần Trí Viễn.

Tần Trí Viễn nghẹn họng, đây hoàn toàn là cô ấy đang đổ lỗi ngược lại, người lãng phí thời gian không phải anh ta, mà là hai người họ đang ở đây tình tứ với nhau.

Lục Minh phớt lờ Tần Trí Viễn hoàn toàn, mọi chuyện vừa rồi anh đều nhìn rõ mồn một.

Chương 827

Nếu không phải vì thời cơ không thích hợp, điều anh muốn làm nhất bây giờ là đánh cho anh ta một trận, vậy mà dám ngay trước mặt anh mạo phạm Giang Mạn.

Anh thu lại ánh lạnh trong mắt, tự thân toát ra một khí thế bức người, nói với phi công bên cạnh: "Tránh ra, tôi làm." Phi công nhìn Tần Trí Viễn một cái, thấy Tần Trí Viễn gật đầu với mình, lúc này mới nhường chỗ.

Giang Mạn nhìn Lục Minh trầm ổn tiếp quản công việc của phi công, trên mặt cô tràn đầy sự sùng bái.

Cô phát hiện sự hiểu biết của mình về người đàn ông này vẫn còn quá ít ỏi, hoàn toàn không biết anh còn có bản lĩnh như vậy.

Lái máy bay, có mấy ai có thể làm được như thế.

Lục Minh gật đầu với Giang Mạn.

"Mạn Mạn, em tự bảo vệ mình cho tốt, đừng để bị va đập gì nhé." Giang Mạn trịnh trọng gật đầu, biết lúc này anh không thể phân tán quá nhiều sức lực để chăm sóc cho mình.

"Anh đừng lo cho em, em có thể tự chăm sóc tốt cho mình." Kỹ thuật của Lục Minh đương nhiên tốt hơn phi công vừa rồi không chỉ một chút, máy bay cũng ổn định hơn một phần, nhưng luồng khí lưu quá mạnh, kỹ thuật có giỏi đến mấy cũng không hiệu quả nhiều, máy bay vẫn rung lắc không ngừng.

"Trương Khiếu, cậu không cần đi theo nữa, lập tức rút lui, để người phía sau chuẩn bị cứu viện trên biển." "Vâng, tôi biết phải làm gì rồi, Quân trưởng anh cố gắng kéo dài thêm một chút thời gian."

Máy bay chậm rãi tiến lên, lúc này muốn quay đầu là hoàn toàn không thể, chỉ có thể cố gắng tránh luồng khí lưu mà tiến về phía trước.

Giang Mạn vẫn nép mình bên cạnh Lục Minh, có anh ở đó, cô liền an tâm.

Không biết đã qua bao lâu, giọng nói của Trương Khiếu lại truyền đến.

“Quân trưởng, luồng khí lưu phía trước mạnh hơn nữa rồi, không thể tiến lên được nữa, hạ cánh khẩn cấp ngay đi!

Đội cứu hộ đã sắp đến nơi rồi, hai người chỉ cần trụ lại trên biển một lúc là được.” Chỉ là, đã không kịp nữa rồi.

Đồng tử Lục Minh đột nhiên co rút lại, nói với những người còn lại trong máy bay: “Bây giờ tôi phải hạ cánh khẩn cấp ngay, mọi người tự chuẩn bị dù nhảy.

Mạn Mạn, em đi cùng anh, cứ nhắm mắt lại đi theo anh, đừng lo lắng gì cả, anh nhất định sẽ đưa em về nhà an toàn.” Nghe vậy, Tần Trí Viễn cố chấp nói: “Không được, Mạn Mạn, em phải đi cùng anh.” Lục Minh điều khiển máy bay, vừa cho máy bay hạ cánh, vừa mở cửa sổ an toàn.

Nhưng đúng lúc này, Giang Mạn đột nhiên bị Tần Trí Viễn kéo vào lòng.

“Không được, Mạn Mạn chỉ có thể ở bên anh!” Anh ta khó khăn lắm mới đưa Giang Mạn đi khỏi người đàn ông này, sao có thể để cô quay lại lần nữa, anh ta không làm được.

Lục Minh nghiến răng nghiến lợi nói: “Tần Trí Viễn, bây giờ không phải lúc anh phát điên!

Anh mang theo cô ấy thì không thể bảo vệ cô ấy được, anh chỉ sẽ hại cô ấy thôi!” Người đàn ông này quá không phân biệt được nặng nhẹ, lúc này còn muốn cản trở.

Tần Trí Viễn trừng mắt nhìn Lục Minh, anh ta có vẻ quá coi thường người khác rồi, Giang Mạn cũng là người anh ta yêu nhất, anh ta thà để mình gặp chuyện, cũng không để cô ấy gặp chuyện.

“Dù thế nào đi nữa, tôi cũng sẽ bảo vệ cô ấy toàn vẹn.” Máy bay mất trọng lực rất mạnh, cửa sổ an toàn đã mở, luồng khí lưu lớn hơn tràn vào, trong tích tắc, ngoại trừ Lục Minh, ba người còn lại đều bị luồng khí lưu đánh ngã, lúng túng ngã rạp xuống.

Lục Minh nhân cơ hội kéo Giang Mạn, nhưng Tần Trí Viễn lại nắm chặt tay cô không buông.

“Mạn Mạn, anh tuyệt đối không cho phép em trước mặt anh lại đi theo anh ta nữa.” Một bên phi công mặt đầy kinh hoảng, anh ta đã lái máy bay nhiều năm, biết tình huống như vậy có nghĩa là gì, lúc này mà không xuống e rằng thật sự sẽ mất mạng.

“Cậu chủ, nếu không nhảy chúng ta có lẽ sẽ không kịp nữa, chúng ta đều sẽ chết ở đây mất!” “Anh sợ chết thì cứ đi trước, tôi không cần anh quản!” Tần Trí Viễn gầm lên.

Lúc này phi công còn màng gì nữa, không do dự nữa, bung dù nhảy thẳng xuống.

Lại một trận chao đảo nữa, đầu Giang Mạn bị đập mạnh vào thân máy bay, đầu óc choáng váng, nhìn Tần Trí Viễn gần như phát điên, cô ánh mắt cầu xin: “Trí Viễn, anh buông tay đi, anh nhất định phải để chúng ta chết ở cái nơi này sao?

Bây giờ là lúc nào rồi, anh không thể lý trí hơn một chút sao, chúng ta thoát khỏi đây rồi hãy nói chuyện!” “Dù thế nào đi nữa, em cũng phải ở bên anh, đi thôi, bây giờ anh sẽ đưa em đi!” Tần Trí Viễn kéo Giang Mạn, khó khăn lắm mới đến được cửa khoang.

Giang Mạn lắc đầu.

“Không, em không đi cùng anh!” Vào thời khắc sinh tử như vậy, cô muốn ở bên Lục Minh, chứ không phải Tần Trí Viễn.

“Lục Minh.” Lục Minh không còn lo lắng gì cho máy bay nữa, trực tiếp qua kéo Giang Mạn, trong lúc xô đẩy Tần Trí Viễn trực tiếp bị một luồng khí lưu cuốn ra ngoài, kéo theo cả Giang Mạn cũng bị hất văng ra.

“A…” Cảnh tượng bất ngờ ập đến khiến Giang Mạn không thể kiểm soát được mà thét lên.

Lục Minh mắt đỏ rực, nhanh chóng đưa tay kéo lấy hai người.

Trong tích tắc, ba người đều treo lơ lửng trên máy bay, Lục Minh nắm chặt tay hai người.

Giang Mạn nhìn xuống dưới một cái, không nhìn thấy gì cả, hai chân lơ lửng khiến cảm giác chóng mặt càng thêm nghiêm trọng, toàn thân cô run rẩy.

Tần Trí Viễn cũng chưa từng gặp cảnh tượng như vậy, toàn thân anh ta có chút mềm nhũn.

Lục Minh căng mặt, an ủi cảm xúc của Giang Mạn.

“Mạn Mạn, đừng sợ, anh sẽ không để em xảy ra chuyện đâu, nắm chặt lấy anh đừng buông tay.” “Lục Minh, anh buông tôi ra, tôi không cần anh cứu.” Tần Trí Viễn không cam lòng nói.

Bị người đàn ông này cứu, khiến anh ta vô cùng khó chịu, nhưng giờ phút này anh ta không có lựa chọn nào khác.

“Anh nghĩ tôi muốn cứu một người đàn ông đã bắt cóc vợ tôi sao?

Anh trong lòng tôi không có chút địa vị nào cả!” Nếu không phải vì Giang Mạn, anh căn bản lười chẳng thèm để ý đến anh ta.

“Trí Viễn, anh đừng nói nữa, bây giờ không phải lúc cãi vã!” Giang Mạn bất lực nói.

Luồng khí lưu quá lớn, cơ thể hai người như lá rụng trong gió, chao đảo không ngừng.

Lục Minh phát hiện sắc mặt Giang Mạn càng lúc càng tệ, trong lòng cũng dần sốt ruột, vừa nãy anh đã thấy cô có chút không ổn, bây giờ càng nghiêm trọng hơn, sắc mặt tái nhợt không chút huyết sắc, môi dường như còn hơi tím tái.

“Mạn Mạn, em khó chịu chỗ nào à, môi em tái xanh cả rồi kìa.” Giang Mạn không còn chút sức lực nào, cô cũng không biết mình rốt cuộc bị làm sao, chỉ cảm thấy cơ thể vô cùng yếu ớt.

Môi tái xanh.

Cô nhớ lại hình như lúc ở trong rừng, chỗ mắt cá chân có một vết nhói đau, chẳng lẽ lúc đó bị rắn cắn?

Chương 828

Cô rất rõ về cơ thể mình, e rằng sẽ trở thành gánh nặng của Lục Minh, như vậy hai người bọn họ đều sẽ mất đi cơ hội sống sót.

Nhìn thấy máy bay đang lăn lộn trên không trung, Giang Mạn trong lòng đã đưa ra một quyết định, cô mỉm cười với Lục Minh.

"Em không sao đâu, Lục Minh, nếu anh hết sức rồi thì buông tay em ra đi, em biết bơi mà." "Đừng nói mấy lời như vậy, em cứ nắm chặt lấy anh là được rồi." Lục Minh nghiêm túc nhìn Giang Mạn, tình trạng hiện tại của cô làm sao mà bơi được, vừa rơi xuống sẽ bị sóng biển cuốn trôi.

Giang Mạn không nghe lời Lục Minh gầm lên, tự mình nói: "Lục Minh, anh nhất định phải dạy dỗ Nghiêu Nghiêu thật tốt, hãy đưa thằng bé tham gia nhiều hoạt động tập thể hơn, để nó kết bạn nhiều hơn, cảm nhận niềm vui của một đứa trẻ, đừng lúc nào cũng ra vẻ trưởng thành sớm như vậy, không tốt đâu, sẽ đánh mất niềm vui tuổi thơ mất, em không muốn sau này tính cách nó lại y chang anh, khó ưa lắm." "Mạn Mạn, đừng nói nữa, để dành sức đi." "Không được, không nói chuyện với anh em sẽ căng thẳng, lại càng mất sức hơn nữa, còn có bố mẹ em nữa, anh nhất định phải giúp em chăm sóc họ thật tốt, bố em tính khí hơi tệ, anh chịu khó bao dung một chút nhé, nhưng sau này chắc sẽ tốt hơn nhiều thôi, nếu ông ấy dám gây khó dễ cho anh, anh cứ tìm bố mẹ mình, đảm bảo ông ấy sẽ ngoan ngoãn ngay." Giang Mạn khẽ cười.

Trước đây khi xem TV cô thường hay cằn nhằn, tại sao lúc nguy nan nhân vật nam nữ chính còn có thể nói nhảm một đống, bây giờ xem ra, cô cũng vậy, thật sự có quá nhiều điều không nỡ buông bỏ.

Ngay cả Lục Minh dù đã qua huấn luyện chuyên nghiệp, sức cánh tay mạnh hơn người bình thường rất nhiều, nhưng để một mình kéo một người đàn ông trưởng thành và một người phụ nữ, vẫn là một thử thách rất lớn, đặc biệt là khi máy bay đang mắc kẹt trong luồng khí lưu mạnh mẽ như vậy.

Dần dần anh cũng cảm thấy sức lực không còn, hai cánh tay tê dại dữ dội, trán cũng vã mồ hôi lạnh, anh nghiến chặt răng.

“Đừng sợ, đợi chúng ta hạ xuống thấp hơn một chút nữa, Trương Khiếu sẽ đến cứu chúng ta.” Tần Trí Viễn từ đầu đến cuối không nói một lời, anh ta đương nhiên có thể cảm nhận được Lục Minh có chút không chịu nổi nữa, nhưng mỗi người đều quý trọng mạng sống của mình, anh ta cũng không ngoại lệ, có thể sống tại sao lại không sống, không đến giây phút cuối cùng anh ta sẽ không dễ dàng từ bỏ.

“Trí Viễn, đối với anh, em không biết phải nói gì nữa.

Hai mươi năm qua, anh vẫn luôn che chở em, nhưng chúng ta rốt cuộc vẫn không có duyên phận, không thể ở bên nhau.

Lục Minh là một bất ngờ trong cuộc đời em, em chưa từng nghĩ mình sẽ lại yêu một người nữa, nhưng đã yêu rồi thì là đã yêu thôi, em không muốn lừa dối anh.” Tần Trí Viễn mắt đỏ ngầu.

“Mạn Mạn, anh vẫn luôn ở nguyên chỗ chờ em, anh cứ nghĩ chỉ cần anh cứ trì hoãn mãi không kết hôn, bố mẹ anh rồi sẽ thỏa hiệp thôi, chúng ta vẫn có thể ở bên nhau mà, sao em không chịu chờ anh thêm một chút?” Giang Mạn không nói nên lời, cúi thấp mắt.

“Câu hỏi này em cũng không trả lời được anh, ngay cả bản thân em cũng không biết vì sao.” Vậy mà lại ma xui quỷ khiến đột nhiên kết hôn với Lục Minh, những chuyện sau đó càng nằm ngoài dự liệu của cô.

“Mạn Mạn, người ta nói đàn ông bạc tình, nhưng trái tim phụ nữ mà đã sắt đá rồi, cũng chẳng nhường nhịn gì đâu.” Tần Trí Viễn cười bi thương.

Anh ta thật sự đã quá tự tin vào tình cảm của họ, cứ nghĩ họ đều sẽ ngầm hiểu mà chờ đợi mãi, nhưng đáng tiếc lại không phải như vậy.

“Em xin lỗi.” Giang Mạn chỉ có câu này.

Ánh sáng trong mắt Tần Trí Viễn dần dần tắt lịm, anh ta cứ lặng lẽ nhìn Giang Mạn, không nói một lời.

Giang Mạn không chịu nổi ánh mắt như vậy của Tần Trí Viễn, cô ngẩng đầu nhìn sâu vào Lục Minh một cái.

Cô biết anh đang cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình, nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng cánh tay của anh sẽ không giữ nổi nữa.

Lục Minh, em xin lỗi, nếu cứ tiếp tục thế này, cả ba người chúng ta đều sẽ mất mạng.

Đó là điều cô không muốn xảy ra nhất.

Giang Mạn từ từ buông tay Lục Minh ra.

Ánh mắt Lục Minh đột nhiên thay đổi.

Anh vẫn luôn đề phòng hành động như vậy của Giang Mạn, quả nhiên, cô nhóc này thật sự muốn làm vậy.

Sao anh có thể cho phép chuyện như vậy xảy ra ngay trước mắt mình.

Tần Trí Viễn cũng nhìn thấy, gầm lên một tiếng: “Mạn Mạn, em đừng làm chuyện ngu xuẩn, nếu có buông tay thì cũng phải là anh buông tay…” Nhưng lời anh ta còn chưa nói hết, Lục Minh đã đưa ra lựa chọn, anh lập tức buông tay Tần Trí Viễn ra, một tay khác nắm chặt lấy Giang Mạn, sau đó hai tay vững vàng kéo cô lại.

Giang Mạn trơ mắt nhìn Tần Trí Viễn nhanh chóng rơi xuống, cuối cùng càng lúc càng xa mình, đồng tử co rút kịch liệt, trong phút chốc nước mắt vô thanh tuôn rơi.

Lục Minh không chần chừ nữa, nhanh chóng kéo Giang Mạn lên, cõng cô trên lưng, bung dù ra, sau đó dứt khoát nhảy xuống.

“Bác sĩ, tại sao vợ tôi vẫn chưa tỉnh lại, không phải đã nói nọc độc rắn đã giải rồi sao?” Lục Minh có chút sốt ruột nói với bác sĩ.

“Anh Lục đừng lo lắng, phu nhân đã không còn nguy hiểm nữa rồi, chỉ là đã ngâm mình trong biển quá lâu, có thể gây ra viêm phổi, thêm vào việc bị hoảng sợ quá độ nên nhất thời chưa tỉnh lại được, đây đều là những vấn đề nhỏ, trong hôm nay chắc sẽ tỉnh lại thôi.” Nhận được câu trả lời khẳng định của bác sĩ, Lục Minh lúc này mới an tâm.

“Cảm ơn bác sĩ.” Hiểu rõ tình trạng bệnh của Giang Mạn xong, Lục Minh lại quay về phòng bệnh, giống như hai ngày trước, không rời nửa bước khỏi Giang Mạn.

Nam Tịch có chút không nhìn nổi nữa, đã ba ngày rồi, Lục Minh cứ như vậy, cơ thể anh cũng vừa mới hồi phục, sao có thể giày vò như thế.

“A Minh, con đi nghỉ một lát đi, có mẹ và bố con ở đây chăm sóc rồi, sẽ không có vấn đề gì đâu, Mạn Mạn vừa tỉnh lại chúng ta sẽ báo cho con ngay, con cứ thế này sẽ làm mình kiệt sức mất.” “Mẹ ơi, con không mệt đâu, con hơi không yên tâm về Mạn Mạn, con muốn ở đây chờ cô ấy tỉnh lại.” Nam Tịch khuyên không được, có chút sốt ruột, Lan Hành Chi nắm lấy tay bà, cùng là đàn ông, ông rất hiểu cảm nhận của Lục Minh.

“Tịch Nhi, em cứ để nó như vậy đi.” Nếu đổi lại là Nam Tịch như vậy, ông cũng sẽ không nỡ buông tay.

“Ông ngoại, ông đưa bà ngoại về nghỉ ngơi trước đi, con và bố ở đây canh bố là được rồi, bà ngoại người yếu, trong bệnh viện nhiều vi khuẩn, không nên ở lâu quá đâu ạ.” Nam Tịch mắt đỏ hoe vuốt ve đầu cháu ngoại nhỏ, may mắn chỉ là một trận hú vía, nếu không một đứa bé đáng yêu như vậy có thể đã mất đi tình yêu thương của cha mẹ rồi.

“Tịch Nhi, chúng ta nghe Nghiêu Nghiêu đi, về trước đã, đợi Mạn Mạn tỉnh rồi hãy qua, chúng ta nhiều người ở đây cũng chẳng giải quyết được gì.” Giang Mạn chỉ cảm thấy giấc ngủ này thật dài, khi tỉnh lại thì thấy Lục Minh đang không chớp mắt nhìn chằm chằm cô, thằng bé cũng chống cằm ngồi một bên, hai gương mặt giống nhau căng thẳng, ra vẻ trông ngóng mòn mỏi.

Trái tim cô lập tức mềm mại lại, vẫn có thể nhìn thấy họ, thật tốt quá.

Giang Mạn khẽ gọi: “Lục Minh, Nghiêu Nghiêu.” “Mạn Mạn, em tỉnh rồi.” “Mẹ ơi, cuối cùng mẹ cũng tỉnh rồi!” Giang Mạn mỉm cười, nắm chặt tay họ, trêu chọc: “Em không sao, hai người đi soi gương đi, đều buồn bã thành ông già hết rồi, làm giảm nghiêm trọng nhan sắc của hai người đấy.” “Mẹ ơi, mẹ còn đùa nữa, chúng con ra nông nỗi này chẳng phải vì mẹ sao, mẹ đã ngủ ba ngày rồi đấy.” Lục Nghiêu lên tiếng tố cáo, mắt đỏ hoe.

Ba ngày, cô vậy mà đã ngủ lâu đến vậy rồi, cô còn tưởng chỉ là mấy tiếng thôi.

Nhưng cổ họng thật sự khó chịu, muốn ho mà không ho ra được.

“Mạn Mạn, em có phải khó chịu chỗ nào không?” Lục Minh nhận ra sự bất thường của cô.

“Hơi muốn ho.” Lục Minh chạm vào trán cô, nhiệt độ cơ thể hoàn toàn bình thường, giải thích: “Chúng ta đã ngâm mình trong biển mấy tiếng đồng hồ, ba ngày nay em cứ sốt mãi, bác sĩ nói em bị viêm phổi, không phải vấn đề lớn, truyền dịch thêm mấy ngày là được rồi.” “Viêm phổi à, Nghiêu Nghiêu con mau tránh xa mẹ ra một chút, cái này có thể lây đấy.” “Mẹ ơi, mấy ngày nay con với bố vẫn ở đây mà, cũng có thấy làm sao đâu, bác sĩ nói thể chất con tốt, không cần sợ đâu ạ.” Lục Nghiêu có chút đắc ý nói.

“Thằng nhóc thối này, còn đắc ý nữa chứ.” Giang Mạn muốn đưa tay vuốt đầu thằng bé, nhưng lại thấy không có chút sức lực nào.

“Đây vốn dĩ là một chuyện rất đáng tự hào mà.” Có thằng bé ở trong phòng bệnh điều hòa không khí, không còn trầm uất đến vậy.

Giang Mạn cổ họng khó chịu, uống một bát cháo xong thì không ăn nổi thứ gì khác nữa.

Cô im lặng rất lâu, hé miệng, vẫn khó khăn hỏi: “Lục Minh, Tần Trí Viễn ở đâu?” Lục Minh không lên tiếng, chỉ kéo chăn cho Giang Mạn.

Chương 829

“Em vừa tỉnh lại, đừng lo lắng những chuyện khác, nghỉ ngơi thật tốt, dưỡng sức khỏe, đừng làm bố mẹ và Nghiêu Nghiêu lo lắng, mấy ngày nay mọi người đều không nghỉ ngơi tốt, anh vừa mới khuyên bố mẹ về rồi.” Trái tim Giang Mạn “thịch” một tiếng, cả người lập tức không ổn.

Lời Lục Minh đã nói rõ tất cả, Tần Trí Viễn sống chết không rõ, nếu không thì anh ấy chắc chắn sẽ trực tiếp nói cho cô biết câu trả lời.

Trong đầu Giang Mạn lại hồi tưởng lại câu nói đó của anh ta: Trái tim phụ nữ mà đã sắt đá rồi, cũng chẳng nhường nhịn gì đâu.

Cô mũi cay xè dữ dội, cơ thể không kiểm soát được mà khẽ run rẩy.

Ý định ban đầu của cô không phải như vậy, dù anh ta có bắt cóc cô, muốn cưỡng ép đưa cô đi, cô cũng không muốn anh ta xảy ra bất kỳ chuyện gì, huống chi là để anh ta chết, cô chưa từng có ý nghĩ như vậy dù chỉ một khoảnh khắc.

Cô chỉ muốn mọi người đều bình an, nhưng cuối cùng vẫn không cứu được anh ta.

Trí Viễn, em xin lỗi.

Lục Minh nắm chặt tay Giang Mạn, nhìn vào mắt cô, nghiêm túc lại cố chấp nói: “Mạn Mạn, anh xin lỗi.” Dừng lại vài giây, anh lại tiếp tục nói: “Dù có cho anh lựa chọn thêm trăm lần nữa, anh vẫn chỉ chọn em thôi.” Sinh tử của người khác không nằm trong phạm vi cân nhắc của anh, đặc biệt là Tần Trí Viễn.

Anh tự nhận thấy mình đã cố gắng hết sức rồi, lương tâm không hổ thẹn.

Chính anh ta tự gây rối, mới dẫn đến cục diện như hiện tại.

Giang Mạn chỉ đăm đăm nhìn Lục Minh, không lên tiếng.

Bầu không khí có chút quỷ dị.

Cô biết rõ, lựa chọn của Lục Minh là không thể trách cứ.

Anh là chồng cô, là người cô yêu, là mẹ của con anh, còn Tần Trí Viễn đã bắt cóc cô, lại còn là tình địch của anh.

Vào thời khắc sinh tử quan trọng, anh đương nhiên phải lựa chọn cô.

Anh làm vậy, là đang đóng vai một người chồng tốt, là hành vi tiềm thức của một người cha vì đứa con thơ dại của mình.

Cô có thể trách anh sao?

Câu trả lời đương nhiên là không thể.

Chỉ là, cô không thể không đau lòng, người đã ở bên nhau hơn hai mươi năm, cứ thế biến mất ngay trước mắt mình, mà cô trơ mắt nhìn lại vô năng vô lực, cảm giác này thật sự quá tệ.

“Còn hy vọng sống sót không?” Lục Minh thực ra không muốn nói chuyện này, nhưng Giang Mạn cứ khăng khăng không buông, anh chỉ đành thành thật nói: “Xem vận may của anh ta thôi, có lẽ vẫn còn chút hy vọng, người trong đội vẫn đang tìm kiếm.” Giang Mạn thất vọng nhắm mắt lại.

Ba ngày, ba ngày rồi vẫn chưa tìm được, làm sao có thể còn hy vọng sống sót.

Lục Nghiêu không hiểu bố mẹ mình đang nói gì, nhưng thằng bé thật sự đã sợ hãi rồi, nó từ nhà họ Mạc về thì thấy bố mẹ bị đưa vào phòng cấp cứu, cảnh tượng đó đã gây chấn động lớn cho tâm hồn nhỏ bé của nó, vì vậy nó vẫn luôn ở bên cạnh mẹ, sợ rằng mẹ sẽ biến mất bất cứ lúc nào.

Giang Mạn cười khổ hụt hụt mũi, chuyển sang đề tài khác.

“Lục Minh, em thấy hơi khô miệng, muốn uống chút nước.” Thằng bé lập tức đứng dậy, căng thẳng nói: “Mẹ ơi, con đi rót ạ.” Giang Mạn nhìn bóng dáng nhỏ bé của con trai, hỏi: “Lục Minh, chúng ta có phải đã làm Nghiêu Nghiêu sợ rồi không?” Lục Minh nâng mặt Giang Mạn lên, ngữ khí không chút ấm áp, lạnh nhạt vô cùng: “Giang Mạn, em không chỉ làm Nghiêu Nghiêu sợ, mà còn khiến anh thấy lạnh lòng.

Anh biết em không muốn anh vì em mà gặp nguy hiểm, nhưng vào giây phút đó, em lại buông tay anh ra, em có biết anh khó chịu đến mức nào không?

Chồng của em lại không đáng để em tin tưởng đến vậy sao?” Giang Mạn, anh ấy chỉ gọi cô như vậy khi tức giận.

Trái tim Giang Mạn thắt lại, điên cuồng lắc đầu.

“Lục Minh, em không phải không tin tưởng anh, em chỉ là không muốn anh gặp bất kỳ bất trắc nào.” Để cô buông tay, đối với cô cũng là một lựa chọn rất khó khăn.

Nhưng trong tình huống đó, cô chỉ có thể làm vậy, cô không muốn con trai mình đồng thời mất đi cả cha lẫn mẹ.

Cô cũng là sau khi cân nhắc kỹ lưỡng mới đưa ra quyết định như vậy, cô biết rõ hy vọng sống sót của Lục Minh lớn hơn cô rất nhiều.

“Vậy em có từng nghĩ đến cảm nhận của tôi chưa?” Lục Minh lạnh nhạt nói, ánh mắt luôn đặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Giang Mạn.

Giang Mạn mím chặt môi, không nói gì.

Vài giây sau, cô kiên quyết nói với đôi mắt đỏ hoe: “Lục Minh, em không làm sai.

Nếu cho em chọn lại một lần nữa, em vẫn sẽ làm như vậy.” Cô muốn dành hy vọng sống cho họ.

Một người là chồng cô, một người là người cùng cô lớn lên từ nhỏ.

Bảo cô đẩy ai vào chỗ chết, cô đều không làm được.

“Giang Mạn!” Lục Minh gầm nhẹ.

Giang Mạn cũng là một người cố chấp, điển hình của kiểu “không chịu thua”, không tìm thấy Tần Trí Viễn càng khiến cô đau buồn và phiền não trong lòng.

Lúc này mà có thể bình tĩnh nói chuyện mới là lạ.

“Em không sai.” Thằng bé bị giọng nói của bố mẹ làm giật mình.

“Bố ơi, mẹ mới tỉnh thôi mà, bố đừng có quát mẹ.” Lục Minh hít sâu một hơi, ép mình kiềm chế cảm xúc đang dâng trào trong lòng.

Lúc này anh cũng đang bướng bỉnh, “Giang Mạn, em có phải cảm thấy sự an nguy của Tần Trí Viễn rất quan trọng, quan trọng đến mức có thể khiến em từ bỏ mạng sống của mình không?” “Anh ấy đối với em quả thực là người rất quan trọng.” Ánh mắt Lục Minh chợt thay đổi, nắm chặt tay thành quyền.

Giang Mạn chưa từng thấy Lục Minh như vậy bao giờ, cô giật mình, sắc mặt cũng trở nên có chút căng thẳng.

Dáng vẻ đó của cô càng khiến Lục Minh thêm tức giận.

Cô sợ cái gì?

Lẽ nào lại nghĩ anh sẽ động thủ với cô sao?

Chương 830

Anh là loại người như vậy sao?

Lục Minh cảm thấy mình không thể ở đây thêm nữa, nếu không thì không biết mọi chuyện sẽ thành ra thế nào.

Anh liếc nhìn thằng bé rồi lớn tiếng nói: “Con tự mình chăm sóc mẹ cho tốt, bố về đây.” Lục Minh nói xong, không nhìn Giang Mạn thêm lần nào nữa, xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Chăm sóc mẹ cho tốt, anh ta là chồng mà không chăm sóc, dựa vào đâu lại bắt thằng bé chăm sóc chứ.

Giang Mạn nhìn bóng lưng anh, không thể kìm được nước mắt, lệ trực tiếp tuôn ra.

Lục Nghiêu lập tức đặt cốc nước xuống, trèo lên giường bệnh, dùng bàn tay nhỏ bé lau nước mắt cho Giang Mạn.

“Mẹ ơi, mẹ đừng khóc mà, mẹ mà khóc thì Nghiêu Nghiêu cũng muốn khóc theo.

Lời bố vừa nói chỉ là lời giận dỗi thôi, mẹ đừng để bụng bố làm gì.” Lời an ủi của Lục Nghiêu không khiến Giang Mạn ngừng khóc, ngược lại còn khiến nước mắt cô tuôn ra càng nhiều hơn.

Đến cả chính cô cũng không phân biệt được rốt cuộc là đang khóc vì Tần Trí Viễn, hay vì sự rời đi lạnh lùng của Lục Minh.

Giang Mạn ôm chặt Lục Nghiêu, vùi mặt vào vai con, lặng lẽ rơi lệ trên thân hình mềm mại của thằng bé.

Lục Nghiêu từ đầu đến cuối mím chặt môi không nói một lời, nhưng nếu nhìn kỹ cũng có thể thấy vành mắt cậu bé đỏ hoe.

Lục Minh đi không lâu thì Lan Hành Chi và Nam Tịch đã đến, còn đặc biệt mang canh gà ác cho cô.

Lan Hành Chi vừa nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ của con gái, lập tức nổi đóa, “Mạn Mạn, có phải thằng Lục Minh bắt nạt con không?” Giang Mạn không lên tiếng.

Đây coi như là lần đầu tiên cô và Lục Minh cãi nhau như thế này, ngày thường họ thậm chí còn không tranh cãi.

Vậy mà hôm nay vào lúc này anh ta lại dứt khoát quay lưng bỏ đi, nói không khó chịu là giả.

Nhưng cô biết tính bố mình, nếu mà mách thì không chừng lại gây ra chuyện gì nữa.

Bây giờ trong lòng cô rất rối bời, cô cần bình tĩnh lại.

“Con không nói bố cũng biết, con với cái thằng Lục Minh thối tha kia cãi nhau rồi.

Cái thằng nhóc thối đó dám bắt nạt con gái bố, xem bố không chỉnh đốn nó thì thôi.” Nam Tịch liếc Lan Hành Chi một cái, có chút ghét bỏ mà đè giọng xuống: “Lan Hành Chi, anh đừng có mà lên cơn, bớt chuyện thêm dầu vào lửa đi.

Làm gì có loại lúc này không hỏi nguyên do, cứ một mực đứng ra bênh con gái như thế?” Bà ấy đã thấy rõ biểu hiện của con rể mấy ngày nay.

Lúc đó, mặt anh tái nhợt, toàn thân đều bị thương nặng nhẹ khác nhau, nhưng vẫn kiên trì chống đỡ cho đến khi nghe tin Giang Mạn không sao mới gục xuống.

Sau khi tỉnh lại, anh cũng không về nhà, liên tục ba ngày canh giữ bên giường bệnh của Giang Mạn.

Tình cảm sâu đậm như vậy, bà không thể tìm ra một lỗi nhỏ nào.

Hơn nữa, Lục Minh vừa về nhà đã nhốt mình trong thư phòng, rõ ràng tâm trạng cũng không tốt.

Nói tóm lại, Nam Tịch nhìn Lục Minh, đúng là kiểu mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng ưng ý.

Lan Hành Chi nhìn ánh mắt ghét bỏ của Nam Tịch, khí thế lập tức yếu đi.

“Mạn Mạn, nói cho mẹ biết, con và Lục Minh đã xảy ra chuyện gì?

Nó đã ở đây canh con ba ngày rồi, nếu con không làm gì quá đáng thì con vừa tỉnh lại nó sẽ không lập tức bỏ đi đâu.” “Cũng không phải chuyện gì to tát, chỉ là chuyện nhỏ thôi.” Giang Mạn bây giờ đến cả nói chuyện cũng không muốn.

Nam Tịch nhìn sang Nghiêu Nghiêu, thằng bé lắc đầu, “Bà ngoại con cũng không biết.

Vừa nãy con cũng đứng đó nghe trộm, nhưng bố mẹ cứ như đang đánh đố vậy, cũng không nói rõ mọi chuyện.

Con căn bản không hiểu.

Hình như có nhắc đến chú Tần đó, còn nói là không tìm thấy người, cụ thể xảy ra chuyện gì con cũng không biết.” Nam Tịch thấy không hỏi được gì, cũng không truy vấn nữa mà quay sang nói: “Mạn Mạn, con uống chút canh đi, bây giờ con yếu lắm.” Giang Mạn gật đầu, im lặng bắt đầu uống canh.

Lan Hành Chi và Nam Tịch nhìn nhau, trong mắt đầy lo lắng.

Suốt ngày hôm đó, mắt Giang Mạn vẫn luôn hướng ra ngoài cửa, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Lục Minh.

Sự bất mãn trong lòng cô càng lúc càng nghiêm trọng.

Người đàn ông này, quả thật là đang giận dỗi cô.

Cô vẫn cảm thấy mình không sai, lần này cô tuyệt đối sẽ không chịu thua.

Nam Tịch thấy Giang Mạn cả ngày đều không đúng trạng thái, cả người phiền muộn rối bời, bèn nhân lúc Lan Hành Chi và Lục Nghiêu không có mặt mà hỏi: “Mạn Mạn, rốt cuộc con sao vậy?

Mẹ là mẹ của con, có chuyện gì con cứ nói với mẹ, mẹ không giống bố con, rất bốc đồng, con đừng có gì phải băn khoăn.” Giang Mạn kể lại chuyện trên máy bay cho Nam Tịch nghe một lần, Nam Tịch nghe xong cũng im lặng.

“Mẹ, con cảm thấy con làm vậy không sai.

Trong tình huống như thế, con đương nhiên phải dành hy vọng sống sót lớn nhất cho họ.

Con không muốn thấy Lục Minh xảy ra chuyện, cũng không muốn thấy Tần Trí Viễn xảy ra chuyện, nhưng mà Trí Viễn vẫn gặp nạn rồi.” Cô không thể nào biết rõ mình là gánh nặng mà còn để ba người cùng mất mạng.

Nam Tịch im lặng một lát rồi hỏi: “Vậy con là đang trách Lục Minh đã buông tay Tần Trí Viễn sao?” Giang Mạn lắc đầu, cụp mi mắt xuống, “Không có, anh ấy không có nghĩa vụ phải cứu Trí Viễn, con rất rõ điều đó.” “Con bé ngốc này, đó là vì hai đứa quá yêu nhau, đều không muốn đối phương xảy ra chuyện.

Con cũng không thử nghĩ xem, con bắt Lục Minh trơ mắt nhìn con chết, anh ấy sẽ cảm thấy thế nào?

Nếu mẹ là Lục Minh, mẹ cũng sẽ tức đến mức không thèm quan tâm đến con.” Nam Tịch thẳng thừng nói.

“Mẹ, rốt cuộc là Lục Minh là con mẹ hay con mới là con mẹ?

Chương 831

Sao mẹ lúc nào cũng đứng về phía anh ấy mà nhìn vấn đề vậy?

Vậy mẹ bảo con nhìn anh ấy chết, con có dễ chịu được không?” Giang Mạn hậm hực nói.

Nam Tịch khựng lại, cũng có chút bất lực.

Đây vốn là một vấn đề khó giải quyết, nhưng nếu chỉ vì chuyện này mà vợ chồng nảy sinh mâu thuẫn, bà cũng không lo lắng.

Chờ mọi người trút hết bực tức trong lòng ra, thì sẽ không có vấn đề gì nữa.

“Thôi được rồi, chuyện của hai đứa mẹ cũng không quản nữa, hai đứa muốn thế nào thì tùy.

Nhưng mẹ nghe Trương Khiếu nói, lúc họ tìm thấy hai đứa, hai đứa đã ngâm mình trong nước hơn năm tiếng đồng hồ rồi.

Lục Minh cứ cõng con trên lưng, rõ ràng anh ấy cũng bị thương và kiệt sức, nhưng anh ấy cứ đứng đợi ở cửa phòng cấp cứu không rời đi, thậm chí xử lý vết thương cũng là ở cửa phòng cấp cứu.

Vừa biết con thoát khỏi nguy hiểm tính mạng, anh ấy liền ngất xỉu rồi.” “Anh ấy bị thương sao?

Có nghiêm trọng không?” Giang Mạn lo lắng hỏi.

“Giờ mới nhớ ra à?

Lúc con mắng người ta bỏ đi thì sao không nghĩ đến những điều này?” “Mẹ, con không có mắng người ta, không tin mẹ lát nữa hỏi Nghiêu Nghiêu xem.

Rõ ràng là anh ấy tính khí xấu, không chỉ quát con mà còn tự mình bỏ đi.” Giang Mạn phản bác.

“Không mắng thì là giận.” “Mẹ, con không muốn nói chuyện với mẹ nữa, mẹ càng ngày càng quá đáng, trong mắt mẹ chỉ thấy Lục Minh thôi.” Giang Mạn lắc đầu.

“Thôi được rồi, A Minh không sao nghiêm trọng đâu, chỉ là vài vết thương ngoài da thôi, anh ấy da dày thịt béo, chắc là không đau lắm đâu, chắc chắn cũng sẽ hồi phục nhanh thôi.” “Da dày thịt béo cũng sẽ đau chứ, trên người anh ấy đã không ít vết sẹo rồi, lần này sẽ không lại thêm vết thương mới nữa chứ?” Trong mắt Giang Mạn đầy vẻ xót xa.

Nam Tịch nhất thời cạn lời, cô con gái này của bà đúng là hết cách rồi.

Bà giúp con rể thì con gái muốn oán trách, bà không giúp con rể thì con gái lại bắt đầu xót xa.

Đúng là tâm tính của con gái nhỏ mà.

Hai người rõ ràng là vợ chồng đang yêu đương nồng nhiệt, vậy mà cứ phải làm ầm ĩ thành ra thế này, đây đều là tự mình chuốc lấy khổ thôi.

“Cái này thì mẹ không biết, mẹ là mẹ vợ không thể nào vạch áo con rể ra xem được, muốn xem thì con tự mình mà xem.” Nam Tịch trêu chọc.

“Mẹ, mấy ngày nay mẹ có phải ở cùng bố lâu quá rồi không, nói chuyện càng ngày càng không ra thể thống gì cả.” “Mẹ vốn dĩ là người như vậy mà.” Giang Mạn quay đầu đi, không nói chuyện với Nam Tịch nữa.

Nam Tịch cười xoa xoa tóc cô, “Thôi được rồi, giận dỗi mấy ngày là được rồi, đừng quá lâu, sẽ làm tổn thương tình cảm đấy.” Đến tuổi bà, càng lúc càng hiểu rõ thời gian hai người ở bên nhau thực sự có hạn, con vĩnh viễn không biết giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, mỗi ngày trôi qua là thật sự ít đi một ngày.

“Mẹ, con biết rồi.” Giang Mạn đáp.

“Con à, bây giờ con rốt cuộc có suy nghĩ thế nào về Tần Trí Viễn đó?” “Mẹ ơi, đến cả mẹ cũng không tin con sao?

Trong mấy năm con một mình nuôi Nghiêu Nghiêu lớn khôn, con đã sớm dần dần buông bỏ anh ấy rồi.

Bây giờ anh ấy đối với con, giống như người bạn chơi cùng thời thơ ấu vậy.” “Con đừng kích động, mẹ cũng chỉ tiện miệng hỏi thôi.

A Minh là đàn ông, lúc con nói chuyện đừng có vừa kích động là nói lung tung, sẽ khiến anh ấy hiểu lầm đó.

Chuyện này nếu đổi thành bố con, e rằng bố con sẽ hoàn toàn bỏ qua Tần Trí Viễn.

Theo mẹ thấy, A Minh đã là một người rất độ lượng rồi, mục đích ban đầu của anh ấy là muốn cứu cả hai người.” Điểm này thì Giang Mạn biết rõ, từ đầu đến giờ, Lục Minh trong chuyện của cô và Tần Trí Viễn, vẫn luôn rất khoan dung, lấy ý nguyện của cô làm ưu tiên hàng đầu.

Lục Minh về nhà tắm rửa xong thì nằm thẳng lên giường, nhưng từ đầu đến cuối không tài nào ngủ được, càng nằm càng thấy lòng thêm phiền muộn.

Lan Hành Chi và Nam Tịch vẫn chưa về, anh biết chắc họ sẽ ở lại bệnh viện.

Anh cầm điện thoại lên gọi cho Lục Sâm.

“A Sâm, đang làm gì đấy?” “Đang dạy dỗ cháu gái của anh đó, lại bày bừa nhà cửa lung tung hết cả rồi, em đang chỉ huy con bé tự dọn dẹp đồ đạc.” Trong điện thoại truyền đến giọng nói đầy ý cười của Lục Sâm, không cần nói cũng biết tâm trạng lúc này của anh ấy rất tốt.

“Em nỡ lòng nào dạy dỗ Niệm Niệm sao?” “Đương nhiên là không nỡ rồi, chẳng qua phải làm cho đủ thể diện, nếu không Noãn Noãn lại làm ầm lên với em.

Nói là em chiều hư con gái, cứ thế này thì con bé sẽ nghịch trời các kiểu.” Lục Minh thực ra có chút hâm mộ người em trai này của mình.

Lục Sâm trong phương diện đối nhân xử thế, đặc biệt là đối đãi với tình cảm, rất có thiên phú, dường như chưa từng nghe nói anh ấy và Mạc Noãn cãi nhau bao giờ.

Còn anh, rõ ràng là một chuyện rất đơn giản, vậy mà trời sinh lại bị anh làm hỏng bét.

“A Sâm, có thể ra ngoài uống một ly không?” Lục Sâm nhìn đồng hồ đeo tay, đã là mười rưỡi rồi, anh dừng lại một chút hỏi: “Anh cả, anh không sao chứ?

Tự dưng muốn uống rượu là sao, anh cả nhà mình từ khi kết hôn đến giờ chỉ một lòng vì vợ và con trai, chưa từng rủ em đi uống rượu bao giờ.” “Anh không sao.” Lục Sâm dứt khoát đáp lời, “Muốn đi quán bar nào?” “Không đi quán bar, đến nhà anh đi.” Lục Sâm nhướng mày, “Em lát nữa sẽ qua ngay.” Vừa cúp điện thoại, Lục Niệm Nhất đã lộc cộc chạy đến cửa thư phòng, gọi Mạc Noãn: “Mẹ ơi, bố muốn đi uống rượu rồi!” Con bé vẫn luôn nhớ kỹ lời mẹ dặn, bố dạ dày không tốt, không thể uống rượu.

Lục Sâm nhức cả đầu.

Con bé phản đồ này, vừa nãy còn bị Noãn Noãn mắng cho nước mắt lưng tròng, trông thảm thương là thế, vậy mà chỉ một lát đã lại lon ton chạy đến mách người ta rồi.

Quả nhiên là con ruột, từ trước đến nay không biết thù hận là gì.

Mạc Noãn đặt tài liệu trong tay xuống, vừa định lên tiếng, Lục Sâm lập tức chạy đến giải thích, "Noãn Noãn, em đừng nghe Niệm Niệm nói lung tung, anh chỉ đến nhà anh cả một chuyến thôi, tối muộn thế này anh đi đâu mà uống rượu chứ." Lục Sâm căn bản không dám nhắc đến từ "rượu", chỉ cần nhắc đến là Mạc Noãn lại làm ầm lên với anh.

Mạc Noãn nhìn Lục Sâm một cái đầy ẩn ý, hỏi: "Thật sự là đến nhà anh cả sao?" "Đương nhiên rồi." Lục Niệm Nhất đảo mắt, nghiêng đầu bổ sung: "Bố gọi anh cả rồi." Chết tiệt, hình như con bé nói sai rồi.

Mạc Noãn nhìn thẳng Lục Sâm, Lục Sâm lập tức đưa điện thoại của mình ra, cười nói: "Noãn Noãn, nếu không tin thì em có thể xem nhật ký cuộc gọi." Mạc Noãn liếc anh một cái, để lại một câu "Đi sớm về sớm, uống ít thôi" rồi lại vào thư phòng.

Ở bên nhau mấy năm rồi, tính cách của nhau đã sớm nằm trong lòng bàn tay, Mạc Noãn hoàn toàn yên tâm về Lục Sâm.

Chương 832

Lục Sâm cười cười, vợ mình đúng là tâm lý, rất được lòng anh.

Nhưng mà con gái mình thì hư rồi, Lục Sâm chạm nhẹ vào chóp mũi con bé, “Con bé này, bố phí công yêu thương con rồi.” Lục Niệm Nhất bĩu môi, chạy đi chọc ghẹo anh trai Lục Tử Mặc.

Biết trước mẹ sẽ như vậy thì con bé đã không nói cho mẹ rồi, hừ, sau này chuyện của họ, con bé sẽ không quản nữa.

Lục Sâm thay một bộ quần áo rồi ra ngoài, vừa bấm chuông cửa thì Lục Minh đã ra mở cửa.

Lục Sâm liếc nhìn căn phòng tối om, “Anh cả, giờ này anh không phải nên ở bệnh viện cùng chị dâu sao?

Sao lại về một mình thế này?” Lục Minh có chút không tự nhiên nói: “Mấy ngày nay anh chưa tắm, về tắm một cái không được sao?” Lục Sâm cười nhún vai, “Được chứ, sao lại không được.” Xem ai nhịn không nổi trước đây, tìm anh đến chẳng phải là làm cố vấn tình yêu sao?

Anh thực ra kinh nghiệm yêu đương cũng không nhiều, nhưng thiên phú quá cao, chuyện cố vấn tình yêu này anh làm không ít rồi, những người đàn ông quanh anh ai mà chưa từng hỏi ý kiến anh.

Anh có thừa kiên nhẫn.

Hai anh em cứ ngồi trên ban công, hóng gió lạnh, thong thả uống rượu, thỉnh thoảng lại nói dăm ba câu.

Lâu sau, Lục Minh cuối cùng cũng mở miệng, “A Sâm, em và Noãn Noãn có bao giờ cãi nhau vì một chuyện gì đó chưa?” Lục Sâm bật cười, vòng vo mãi một hồi, cuối cùng cũng vào trọng tâm rồi, đúng là không dễ dàng gì.

“Anh cả, đương nhiên là có rồi, hai người sống chung với nhau thì làm gì có chuyện không cãi vã, nhưng cũng chỉ một lát thôi.” “Vậy Noãn Noãn có tin tưởng em không?” “Đương nhiên rồi, hồi đó Quý Anh Ngữ hết lần này đến lần khác khiêu khích, lấy chuyện tình cảm giữa em và A Ly ra nói, nhưng Noãn Noãn vẫn luôn tin tưởng tình cảm của em dành cho cô ấy.

Sao vậy, chị dâu không tin tưởng anh sao?” Lục Minh gật đầu, “Có lẽ là thời gian anh và cô ấy ở bên nhau còn ngắn, vào thời khắc then chốt cô ấy vẫn không thể hoàn toàn tin tưởng anh.” “Anh cả, chuyện này không thể dùng thời gian để đo lường được.

Anh và chị dâu còn có một đứa con.

Em và Noãn Noãn là kết hôn chớp nhoáng mà không hề có tình cảm gì.

Mặc dù sau này Noãn Noãn thầm mến em, nhưng lúc chúng ta kết hôn cô ấy căn bản không nhớ ra em.

Nếu không ngại thì anh kể cho em nghe chi tiết xem sao.” Lục Minh kể lại sự việc cho Lục Sâm nghe một lượt.

Lục Sâm vỗ vỗ vai anh, “Anh cả, anh làm đúng đấy, em ủng hộ anh.” Nếu đổi lại là Mạc Noãn làm như vậy, anh ấy chắc chắn cũng sẽ nổi giận đùng đùng, làm sao có thể mạo hiểm mạng sống của mình được chứ.

“Em cũng cảm thấy anh đúng sao?” Lục Sâm gật đầu, “Đương nhiên rồi, chuyện này sao có thể mơ hồ được.

Nhưng cách làm của chị dâu như vậy, một phần là không tin tưởng anh, mặt khác xuất phát điểm của cô ấy cũng là tốt, chỉ là không muốn anh xảy ra chuyện.” Về điểm này, hai anh em có cùng quan điểm.

Đây có lẽ là tư tưởng trọng nam khinh nữ trong tiềm thức đang tác oai, luôn cảm thấy đàn ông lẽ ra phải bảo vệ phụ nữ.

Nếu có một ngày phải để người phụ nữ mình yêu thương bảo vệ mình, thì đó không phải là một điều hạnh phúc, mà ngược lại là một sự sỉ nhục lớn.

Lục Minh đương nhiên biết những gì Lục Sâm nói, nhưng biết không có nghĩa là anh có thể chấp nhận cách làm của Giang Mạn.

Anh thà rằng mình gặp chuyện, cũng không muốn cô gặp chuyện.

Cách làm đó của cô thực sự khiến anh lạnh lòng.

“Anh, anh lạnh nhạt với chị dâu vài ngày thì được, nhưng cũng đừng quá đáng.

Hai hôm nữa thì thành thật đi xin lỗi đi.” “Tại sao?” Lục Sâm bật cười.

Xem ra anh cả mình vẫn chưa lĩnh hội được cái cốt lõi trong cách đối xử giữa nam và nữ.

Anh là em trai đương nhiên phải giúp anh ấy chỉ ra, “Đại trượng phu mà, co được dãn được.

Đôi khi dỗ dành phụ nữ phải như thế này, sau khi đánh một cái tát thì anh phải cho cô ấy một quả táo, mềm nắn rắn buông như vậy mới có tác dụng.

Bằng không thì anh cứ chờ cô ấy chỉnh đốn anh đi, thủ đoạn của phụ nữ nhiều lắm, chỉ có anh không nghĩ ra, chứ không có gì là họ không làm được đâu.” “Chị dâu anh không phải là người như vậy.” Lục Minh cảm thấy Giang Mạn không phải loại người nhỏ nhen, có gì cũng sẽ nói ra, giận thì giận, vui thì cũng không che giấu, sẽ thể hiện ra ngoài.

Lục Sâm cười đầy ẩn ý, “Vậy thì anh cứ coi như em nói là lời vô ích đi, cứ chờ mà xem.” Đêm đó, hai anh em ở bên nhau đến tận nửa đêm, Lục Sâm trực tiếp ngủ lại ở nhà.

Ngày hôm sau, Lục Minh còn đang suy nghĩ làm thế nào để giải thích với Giang Mạn thì một cuộc điện thoại khẩn cấp từ quân khu đã gọi anh đi.

“Anh cả, có chuyện gì xảy ra sao?” Lục Sâm lo lắng hỏi.

“Không sao, chuyện nhỏ thôi, đừng nói với người nhà, anh tự xử lý là được.” Trong bệnh viện.

Giang Mạn cả đêm ngủ không yên giấc, vừa chợp mắt là lại nghĩ đến cảnh Tần Trí Viễn rơi máy bay, mỗi lần giật mình tỉnh dậy đều là một thân mồ hôi lạnh.

Nhưng đúng lúc này Lục Minh lại không ở bên cạnh, khiến cô cảm thấy rất khó chịu.

Mãi cho đến gần sáng mới miễn cưỡng chợp mắt được một lúc.

Lục Nghiêu nhìn quầng thâm mắt của Giang Mạn, rất xót xa, “Mẹ ơi, mẹ có phải không ngủ ngon không?” “Không sao đâu, Nghiêu Nghiêu đừng lo.” Lục Nghiêu vốn định gọi điện cho Lục Minh, nhưng vừa nghĩ đến thái độ của bố hôm qua, cậu bé cũng rất tức giận.

Sao có thể quát mắng mẹ mình chứ.

Điểm này, không thể tha thứ.

Đánh giá kém.

Nam Tịch và Lan Hành Chi cũng không can thiệp vào chuyện của họ, dự định để họ tự giải quyết.

Nhưng kết quả của sự mặc kệ đó là, liên tiếp hai ngày, Lục Minh đều không xuất hiện.

Mặt Giang Mạn giận đến xanh mét, cơn tức trong lòng thế nào cũng không thể giải tỏa được.

Anh không chủ động liên hệ cô, cô đương nhiên cũng sẽ không chịu thua.

Cứ thế, hai vợ chồng liên tục ba ngày không có một cuộc điện thoại nào, thậm chí ngay cả một tin nhắn cũng không có.

Chương 833

“Bố ơi, bác sĩ nói khi nào con có thể xuất viện?” “Bố vừa hỏi bác sĩ rồi, bác sĩ nói tình trạng của con đã chuyển biến tốt, nếu con muốn xuất viện thì lúc nào cũng được.” “Bố, bố có nhà ở thành phố A phải không?” Lan Hành Chi đoán được ý nghĩ của con gái, gật đầu, “Đương nhiên là có.” “Con muốn đến chỗ bố ở vài ngày.” “Không thành vấn đề, bố sẽ bảo Thành Vũ sắp xếp, chờ con xuất viện là chúng ta qua đó ở.” Lan Hành Chi cười nói.

Nam Tịch lại có chút lo lắng, “Mạn Mạn, con định làm gì vậy?” “Không làm gì cả, con chỉ cần thời gian để bình tĩnh lại một chút, tạm thời không muốn gặp Lục Minh.” Giang Mạn kiên quyết nói.

“Vợ chồng cãi vã là chuyện rất bình thường, con làm thế này thì tính là gì?” “Tịch Nhi, Lục Minh vừa đi là mất hút luôn thì tính là gì?” Lan Hành Chi hỏi ngược lại.

Nam Tịch nghẹn họng, nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Bà cũng không biết Lục Minh đang nghĩ gì, vậy mà vừa đi xong là mất hút luôn.

Bây giờ bà có muốn nói đỡ cho anh cũng không thể được, vì bà cũng có chút tức giận rồi.

Lục Nghiêu đương nhiên là đi theo Giang Mạn, lúc này lập tức bày tỏ thái độ: “Mẹ ơi, mẹ đi đâu con đi đó, con theo mẹ.” Còn về bố, cậu bé cũng không muốn để ý đến anh nữa, vậy mà mấy ngày liền không đến bệnh viện thăm mẹ.

Thế là, cả nhà đã đạt được sự đồng thuận.

Lục Minh thực sự bị oan uổng.

Mấy ngày nay anh đã bỏ lỡ không ít công việc, công việc chất đống chưa làm xong.

Thêm vào đó, không biết ai đã tố cáo anh lạm dụng quyền hạn tư lợi, tự ý kích hoạt vệ tinh.

Cấp trên đã thành lập một tổ điều tra khẩn cấp, đang kiểm tra lại công việc của anh, đồng thời tạm thời thu giữ các công cụ liên lạc và hạn chế tự do của anh, phải đợi kết quả điều tra xong mới cho anh về nhà.

“Thằng nhóc nhà cậu, đây chính là hậu quả của việc cậu không nghe lời tôi nói.” Người đàn ông trầm giọng nói.

Người nói là Lâm Trung Húc, coi như là thầy của Lục Minh.

Lục Minh từ nhỏ đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc của Lục lão gia tử, nhưng sau khi vào quân đội, để tránh hiềm nghi, anh vẫn luôn dưới quyền chỉ huy của Lâm Trung Húc.

Ngay cả khi làm nằm vùng, Lâm Trung Húc cũng là người liên lạc một chiều với anh, còn Lục lão gia tử là người nắm giữ toàn cục.

Lâm Trung Húc vừa là cấp trên, vừa là thầy của anh.

Lục Minh thờ ơ, chuyện anh làm lương tâm không hổ thẹn, mọi thứ đều hợp pháp hợp quy, làm việc theo trình tự.

“Họ muốn điều tra thì cứ để họ điều tra, tôi xem họ có thể điều tra ra được cái gì.

Tôi đã kể lại toàn bộ quá trình sự việc cho họ rồi, tin rằng không có vấn đề gì đâu.” “Thằng nhóc cậu rốt cuộc lấy đâu ra tự tin vậy, lúc này mà còn nói lớn.

Cậu không phải là lính mới tò te, cậu là quân trưởng.

Quân đội là nơi đặt nặng quy tắc nhất, bất kể cậu là ai, nếu cậu có bản lĩnh không để lộ đuôi thì còn đỡ, đã để lộ đuôi rồi thì cậu nghĩ những quy tắc này là vô dụng sao?

Muốn chỉnh đốn cậu còn không phải là chuyện dễ dàng à.” Nhìn cấp trên đang kích động, Lục Minh khẽ cười, “Thầy à, thầy cũng quá xem thường em rồi.

Em biết thầy có thể không đáng tin cậy lắm, cho nên em đã sớm nghĩ ra đối sách rồi.” “Thằng nhóc thối này, ai không đáng tin cậy chứ.

Tôi một đống tuổi rồi còn phải giúp cậu lo mấy chuyện này, tôi dễ dàng lắm sao?

Tôi chỉ nhỏ hơn ông nội cậu bảy tuổi thôi, ông nội cậu đã nghỉ hưu bao năm rồi mà tôi vẫn còn ở đây.

Rốt cuộc tôi là vì cái gì?

Chẳng phải là vì không yên tâm về mấy đứa nhóc các cậu sao.” “Nếu thầy đáng tin cậy thì sao lại để người ta điều tra đến chỗ tôi?

Một chuyện nhỏ như vậy mà thầy cũng không thể dìm xuống được, tôi thấy thầy quả thực nên dưỡng già rồi.” Lục Minh nhìn Lâm Trung Húc với ánh mắt có chút coi thường, lời nói trong ngoài cũng không hề khách sáo.

Lâm Trung Húc bị Lục Minh chọc tức không nhẹ, râu ria cũng sắp bay lên rồi, trừng mắt nhìn Lục Minh, “Chuyện này đâu phải chuyện nhỏ!

Cậu tuổi còn trẻ đã ngồi lên vị trí này, cậu không biết có bao nhiêu người đang dòm ngó, chuẩn bị kéo cậu xuống sao?

Chuyện nhỏ trong mắt cậu lại là vấn đề lớn trong mắt bọn họ.

Cậu chỉ cần sai một ly là đi một dặm, có thể hủy hoại tiền đồ của cậu.

Ai biết được là cái thằng ranh con nào mắc bệnh đỏ mắt, lại tố cáo cậu vào lúc này.” “Không cần ngụy biện nữa, thầy à, chính là thầy vô năng.” “Thằng nhóc thối này, cậu càng ngày càng quá quắt rồi đấy.

Nhưng mà cậu nói thế là có ý gì?” Ông ta muốn nghe xem anh có thể ngụy biện thế nào, chẳng lẽ còn có thể nói trắng thành đen được sao.

“Mấy tên lưu manh bắt cóc vợ tôi tôi đã bắt được rồi, là những tên lưu manh rất bình thường, có vài lần vi phạm pháp luật nhưng lại khá thông minh nên chưa từng bị bắt.

Thầy nghĩ chỉ bằng hai người bọn chúng, có thể khiến hệ thống giám sát trên các tuyến đường trọng yếu của thành phố A tê liệt hoàn toàn trong một khoảng thời gian không?

Thủ đoạn đó quá chuyên nghiệp, ngay cả bộ phận kỹ thuật của quân khu chúng ta cũng phải đến hôm qua mới giải mã được.” Lâm Trung Húc biến sắc mặt, nhíu mày nói: “Vậy thì sao?” “Đằng sau bọn chúng có hacker chuyên nghiệp, có thể chính là những phần tử tội phạm hacker mà quốc gia hiện đang trấn áp.

Lý do này thầy thấy thế nào?” Nghe vậy, vầng trán nhíu chặt của Lâm Trung Húc giãn ra.

Nếu là như vậy thì việc Lục Minh kích hoạt vệ tinh là chuyện hợp tình hợp lý, không ai có thể bắt bẻ được.

Hiện nay, những kẻ gây nguy hại đến an ninh quốc gia không chỉ là những tội phạm hung ác tột cùng, mà cả các hacker mạng cũng đứng đầu bảng.

Một hành động vô ý của bọn chúng có thể gây ra mối nguy hại lớn, ở một mức độ nào đó, sức phá hoại gây ra một chút cũng không kém.

Vì vậy, mức độ coi trọng của quốc gia đối với những hacker đó cũng rất cao.

“Thằng nhóc thối này, cậu đã có đối sách rồi thì tại sao còn muốn tôi phải yểm trợ cho cậu, tôi già cả xương cốt rồi còn phải giúp cậu lo trước lo sau, cậu cũng thấy quá đáng thật đấy.” Lâm Trung Húc nghiến răng nghiến lợi nói.

Ai cũng nói Lục Minh không giỏi ăn nói, nhưng Lâm Trung Húc biết, bụng dạ anh ta cong cong không kém bất kỳ ai.

Anh ta là người ranh mãnh ngầm thật sự, không phải loại người đơn giản.

Chương 834

Chẳng phải sao, làm việc gì cũng chuẩn bị sẵn mấy phương án, một phương án không được thì đổi sang phương án khác, có thể nói là kín kẽ không sơ hở.

Nỗi lo của ông hoàn toàn là thừa thãi.

“Đương nhiên là phải xem ai là người nóng nảy nhất.” Lục Minh ánh mắt thâm trầm.

Ban đầu anh cũng chỉ nghĩ là chuẩn bị thêm một phương án dự phòng, đâu ngờ những người đó lại khiến anh thất vọng đến vậy, chỉ chút chuyện nhỏ này mà đã không kìm được nóng nảy, vội vã thò đầu ra.

Rốt cuộc là coi thường anh, hay là quá đề cao bản thân mình?

Lâm Trung Húc hừ một tiếng, trong lòng lại có thêm vài phần kiêu ngạo.

Người do ông đào tạo ra càng ngày càng trưởng thành rồi, làm việc lão luyện trầm ổn.

“Cậu đúng là tính toán giỏi thật, ngay cả tôi cũng bị cậu tính toán vào trong rồi.” “Thầy có thể phát huy sức nóng còn lại của mình, chẳng phải rất tốt sao?” Lục Minh thản nhiên nói.

Lâm Trung Húc hít sâu một hơi, quyết định không so đo với Lục Minh, nếu không sớm muộn gì cũng bị cậu ta chọc tức đến chết.

Ông ta hứng thú là lần này là kiệt tác của tên hề nào, “Trong lòng cậu có phải đã rõ rồi không?

Rốt cuộc là ai đã tố cáo cậu?” Lục Minh gật đầu, “Tôi rất rõ trong lòng.

Trước hết cứ làm giảm bớt khí thế của bọn chúng đã, tôi luôn cảm thấy chuyện này không đơn giản, đằng sau chắc chắn có âm mưu mà chúng ta không biết.

Cứ để bọn chúng nhảy nhót trước, chờ tìm được cơ hội thích hợp rồi sẽ chỉnh đốn." Lâm Trung Húc nhìn dáng vẻ chắc chắn của Lục Minh, nói: "Tôi lười quản cậu rồi." "Khi cần thiết tôi sẽ nhờ thầy phối hợp." Lâm Trung Húc lại một lần nữa nghẹn họng.

Đúng là sóng sau xô sóng trước, những lão già cổ hủ như ông quả thực đã lỗi thời, không còn tác dụng nữa rồi.

"Tôi đi ăn chực nhà cậu đây.

À mà này, cậu phải tìm cơ hội nói rõ ràng với mẹ cậu, chuyện năm đó là ông nội cậu một tay chủ đạo, tôi nhiều nhất cũng chỉ là người tham gia thôi.

Bảo bà ấy đừng có cái vẻ mặt nhìn tôi không thuận mắt nữa, trước kia mỗi lần thấy tôi đều cung kính gọi tôi một tiếng chú Lâm, bây giờ thì bà ấy không thèm đáp lại tôi nữa rồi." Lâm Trung Húc rất uất ức, người ta không tiện ghi hận bố chồng mình, kết quả ông lại thành cái thùng trút giận của người ta, đây là chuyện gì thế chứ.

"Chờ tôi có thời gian rồi sẽ nói." Anh bây giờ đang rất phiền lòng, vợ ở bệnh viện không thể ở bên, mấy ngày không liên hệ với cô ấy, cô nhóc đó chắc chắn là đang nghĩ lung tung rồi.

Sau đó chắc chắn phải bận rộn an ủi, làm gì có thời gian mà đi tìm mẹ giải thích chứ.

Hơn nữa, cửa ải bố vợ đại nhân kia, chắc chắn cũng không dễ qua, số điểm thiện cảm khó khăn lắm mới giành được e rằng lại bị trừ về không mất rồi.

"Đúng là đồ sói mắt trắng." Lâm Trung Húc hậm hực bỏ đi.

Buổi chiều, kết quả kiểm tra lại của tổ điều tra đã có, những việc Lục Minh làm không có một chút sơ hở nào, tất cả đều làm theo quy củ, không có gì đáng trách.

“Thật ngại quá, Quân trưởng Lục, mấy ngày nay đã làm phiền anh rồi.

Chúng tôi cũng chỉ là làm việc theo trình tự thôi, có chỗ nào đắc tội xin anh bỏ qua cho.” “Không sao, điều tra rõ ràng là được.” Lục Minh không để bụng.

Những người của tổ kiểm tra vừa đi, Lục Minh cũng được giải cấm.

Trương Khiếu bước vào, “Quân trưởng, hai tên lưu manh kia vẫn giữ nguyên lời khai cũ, về chuyện hệ thống giám sát bị phá hoại, bọn chúng hoàn toàn mù tịt.

Tôi thấy dáng vẻ của chúng không giống nói dối, e là bị người khác lợi dụng làm con tốt thí.

Còn Tần Trí Viễn có biết chuyện này không, chỉ khi tìm được anh ta mới có thể điều tra rõ ràng.” Lục Minh dừng lại vài giây, nói: “Hai tên ngu ngốc, đừng lãng phí thời gian trên người bọn chúng nữa.

Giao bọn chúng cho cục cảnh sát, để bên cảnh sát xử lý.

Lát nữa tôi phải về nhà, có chuyện khẩn cấp thì cậu hãy gọi điện cho tôi.” Ý ngoài lời là, không có chuyện quan trọng thì đừng làm phiền anh.

Trương Khiếu cười, “Vâng, anh cứ giải thích rõ ràng với chị dâu đi.

Theo tôi thấy, chị dâu là người hiểu chuyện, có thể thông cảm cho anh mà.” “Cậu lắm lời.” Lục Minh không vui nói.

Trương Khiếu nhún vai.

Anh ta thực ra ban đầu cũng không biết hai người này cãi nhau, nhưng có vài người biểu hiện quá rõ ràng, anh ta muốn không biết cũng không được.

Anh ta cười nói: “Tôi đi đây, không làm phiền Quân trưởng đại nhân nữa, chúc anh may mắn.” Lục Minh về nhà thay lại một bộ quần áo, sau đó lại đặc biệt đến tiệm đặt một bó hoa Giang Mạn thích, rồi mới đến bệnh viện.

Chỉ là, khi anh đến nơi, phòng bệnh đã trống không, người anh lo lắng đã sớm không thấy bóng dáng đâu.

Cô y tá nhỏ có ấn tượng sâu sắc với anh, “Thưa ông, sao ông lại ở đây?

Vợ ông đã xuất viện vào sáng nay rồi mà?” Lục Minh nhíu mày, rõ ràng vừa nãy trong nhà không có ai.

“Xuất viện rồi sao?

Khoảng mấy giờ vậy?” “Chắc là trước 11 giờ sáng.

Lúc đó tôi còn nghe họ nói là tiện thể ra ngoài ăn một bữa rồi về nhà.” Từ 11 giờ đến bây giờ, đã tròn hơn sáu tiếng đồng hồ rồi.

Lục Minh sẽ không ngây thơ tin rằng họ vẫn còn đang ở ngoài ăn cơm.

Xem ra là căn bản không về nhà, đã đi nơi khác rồi.

Lục Minh gọi điện cho thằng bé, thằng bé không nghe máy.

Anh gọi thêm lần nữa, phát hiện số của mình đã bị cho vào danh sách đen, căn bản không gọi được.

Gọi cho Lan Hành Chi và Nam Tịch cũng vậy, vậy mà không một ai chịu nghe điện thoại của anh.

Chương 835

Lục Minh bất lực xoa xoa vầng trán.

Anh thế này là chọc giận cả nhà rồi, mọi người đều không muốn để ý đến anh nữa.

Lục Minh căn bản không biết nhà của Lan Hành Chi ở đâu, chỉ có thể nhờ người đi tra.

Khi tra ra được thì đã là đêm khuya rồi.

Anh chỉ có thể đợi ngày hôm sau mới đến.

Dường như cuộc gọi của anh đã khiến Giang Mạn cảnh giác, mặc dù hôm sau anh đến rất sớm, nhưng vẫn không gặp được Giang Mạn.

Người mở cửa cho anh là Nam Tịch.

“Mẹ, Mạn Mạn đâu rồi?” Nam Tịch nhìn con rể trước mặt, trong lòng tuy có chút giận nhưng vẫn lạnh nhạt trả lời câu hỏi của anh, “Con bé đi làm rồi.” “Nghiêu Nghiêu đâu?” “Hành Chi đưa thằng bé đi học rồi.” “Mẹ, có phải mọi người đều giận con rồi không?” Lục Minh thận trọng hỏi.

“Chuyện này con nên đi hỏi Mạn Mạn, đây là chuyện giữa hai vợ chồng con, mẹ không can thiệp.” Nam Tịch nói rất khách quan.

“Mẹ, mấy ngày nay con vẫn luôn ở trong quân đội, có chuyện bị trì hoãn, con có thể giải thích mà.” “Những chuyện này con cũng đi nói với Mạn Mạn đi, nói với mẹ không có tác dụng.” Nam Tịch nói xong, trực tiếp đóng cửa lại.

Nếu không phải Lục Minh nhanh tay, chắc chắn đã bị kẹt mũi rồi.

Lục Minh dở khóc dở cười xoa xoa mũi.

Quả nhiên lời của Lục Sâm là đúng, có rất nhiều thủ đoạn mà anh không nghĩ tới.

Ngay cả mẹ vợ, người vốn luôn đứng về phía anh, cũng đã "phản chiến" rồi.

Xem ra lần này sự việc thực sự có chút lớn rồi.

Bây giờ anh phải làm gì đây?

Chẳng lẽ phải quỳ xuống tạ tội?

Việc lấy lòng không dễ, nhưng hủy hoại thì chỉ trong chớp mắt.

Lục Minh muộn màng nhận ra điều đó.

Trong bất đắc dĩ, Lục Minh đành lái xe đến công ty của Giang Mạn.

Anh cứ liên tục gọi điện ở bên ngoài, nhưng Giang Mạn không những không nghe mà còn trực tiếp tắt máy.

Cứ thế, anh đã đợi suốt mấy tiếng đồng hồ.

Lục Minh đành phải đích thân đến công ty tìm người, nhưng vừa định bước vào thang máy thì bảo vệ liền vội vàng đuổi theo, "Thưa ông, xin vui lòng xuất trình thẻ nhân viên của ông, đây không phải nơi ai cũng có thể vào được." "Tôi đến tìm vợ, tôi không phải nhân viên ở đây." Lục Minh giải thích.

"Vậy thì anh phải đợi ở bên ngoài, có chuyện gì anh có thể bảo vợ anh xuống." Chú bảo vệ vừa nói vừa chỉ tay vào tấm biển chỉ dẫn màu vàng bên cạnh.

Trên đó viết: "Người ngoài không được phép vào." "Chú ơi, cháu có việc gấp muốn gặp vợ cháu, làm ơn linh động một chút." "Không được, không thể phá vỡ quy tắc, làm sao tôi biết anh nói thật hay nói dối, anh cũng đừng làm khó tôi, cái tuổi này tìm được việc không dễ, nếu mất chén cơm thì tôi biết bám víu vào đâu.” Chú bảo vệ kiên quyết ghi nhớ trách nhiệm của mình, không hề nương tay.

Bảo vệ trước đó đã bị sa thải vì bản thiết kế bị người ngoài đánh cắp, ông ấy không dám đi vào vết xe đổ của người khác.

Giang Mạn vẫn luôn đứng ở cửa sổ, cô thấy xe của Lục Minh vẫn chưa đi, cũng thấy anh ta vào công ty, nhưng cuối cùng lại thấy anh ta bị bảo vệ đuổi ra ngoài với vẻ mặt bất lực.

Giờ phút này, Giang Mạn cảm thấy chú bảo vệ ở cổng công ty thật sự quá tận trách, nếu cô là ông chủ, nhất định sẽ tăng lương cho chú ấy.

Cô hừ lạnh một tiếng trong lòng, ‘Đừng tưởng mình là quân trưởng thì ghê gớm lắm, thế giới này còn nhiều chuyện anh không giải quyết được đâu.’ Cô chỉ muốn cho anh ta biết, cô không sai, đừng tự cho mình là đúng quá mức.

Bây giờ mới biết sốt ruột, mấy ngày trước đã làm gì?

Đáng đời.

Muốn đợi thì cứ đợi tiếp đi, xem anh ta có bao nhiêu sức chịu đựng.

Nhìn thấy bộ dạng uất ức của anh ta, cô thừa nhận cục tức trong lòng đã vơi đi phần nào.

Cô muốn anh ta đợi cho đáng đời, đây là sự trừng phạt dành cho anh ta, dám bỏ mặc cô ở bệnh viện mấy ngày không thèm quan tâm.

Ngay khi cô đang cong môi cười nhẹ, tự cho rằng mình đang dạy dỗ anh ta, thì một giọng nói quen thuộc vang lên trên đầu, “Mạn Mạn.” Giang Mạn ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Lục Minh mặc áo khoác đen, đơn giản mà phóng khoáng, khóe môi khẽ cong, cứ thế nhìn cô chằm chằm.

Mắt cô lập tức mở to, người đàn ông này sao lại xuất hiện ở đây, không phải anh ta đã bị chú bảo vệ đuổi ra ngoài rồi sao?

“Mạn Mạn, chị gặp chồng em ở trên lầu, chú bảo vệ không cho anh ấy vào, nên chị tiện thể dẫn anh ấy lên luôn, anh ấy đặc biệt đến thăm em đó, nói bệnh viêm phổi của em vẫn chưa khỏi hẳn, gọi điện em không nghe máy, lo lắng cho em lắm.

Em cũng thật là, bệnh vừa khỏi đã bắt đầu làm việc quên mình, đến điện thoại của chồng cũng không nghe, may mà chị đây có trí nhớ siêu phàm, thoáng cái đã nhận ra chồng em rồi.” Người nói là Lý Thiến, trong công ty, cô ấy và Giang Mạn có mối quan hệ thân thiết nhất.

Giang Mạn không kể cho Lý Thiến chuyện mình bị bắt cóc, lý do xin nghỉ ở công ty cũng là viêm phổi.

Lục Minh nhìn chằm chằm Giang Mạn, nói: “Mạn Mạn, đừng làm vậy nữa, em không nghe điện thoại của anh, anh thật sự rất lo cho em.” Giang Mạn không thèm để ý đến anh, mà lườm Lý Thiến một cái, ‘Con nhỏ này đúng là chuyên đi phá hỏng chuyện tốt, thôi rồi, lần này thật sự không cãi nhau được với Lục Minh rồi.’ Đây là ở công ty, anh ta không cần mặt mũi, nhưng cô còn cần.

Còn Lục Minh nữa, anh còn cần sĩ diện không?

Cái lý do này tìm thật là đường đường chính chính, đuổi đến công ty để thăm cô đang bệnh.

Cảm nhận được sự tức giận đang dâng trào trong mắt Giang Mạn, Lục Minh hơi khó chịu, nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh.

Anh ta thực ra đã quyết định đợi cô ở dưới lầu, nhưng Lý Thiến quá nhiệt tình, anh ta tự nhiên không thể phụ lòng tốt của người ta.

Lý Thiến chột dạ gãi đầu, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa Lục Minh và Giang Mạn, đây là tình huống gì vậy, cảm giác có chút không đúng, lẽ nào cô ấy lại có lòng tốt mà làm hỏng chuyện rồi sao?

Giang Mạn không lên tiếng, để làm dịu bầu không khí ngượng nghịu, Lục Minh đành phải tự mình mở lời trước, cũng coi như tìm bậc thang cho mình, “Mạn Mạn, em đỡ hơn chút nào chưa?” Ở trong trường hợp như vậy, Giang Mạn đương nhiên sẽ không để anh mất mặt, cô nén sự bất mãn trong lòng, giọng điệu cố gắng bình ổn, người không quen thật sự không biết cô đang tức giận, “Đỡ hơn nhiều rồi, em vẫn đang làm việc, anh có thể về trước, nếu không lát nữa để sếp nhìn thấy thì không hay đâu.” Lục Minh đã đến đây rồi, đương nhiên sẽ không bị Giang Mạn vài câu đã nói lui, anh ta mặt dày nói: “Không sao, dù sao cũng sắp tan làm rồi, anh còn chưa gặp mặt các đồng nghiệp của em, trưa nay anh mời mọi người ăn một bữa, cảm ơn họ đã chăm sóc em suốt thời gian qua.” Lục Minh vừa nói xong, liền nhận được sự hưởng ứng nhiệt tình từ các đồng nghiệp, có người mời ăn cơm chuyện này, ai mà không vui vẻ, trừ khi đầu óc có vấn đề.

Chương 836

Đặc biệt là Lý Thiến, còn kích động hơn ai hết, “Tốt tốt tốt, vậy thì cảm ơn Lục tiên sinh rồi, lần trước chúng tôi thấy biểu hiện của anh trong cuộc thi rồi, rất tốt, và cũng đã làm rạng danh công ty chúng tôi.” Nghe các đồng nghiệp anh một câu tôi một câu nói chuyện với Lục Minh, còn Lục Minh thì trái ngược với sự lạnh lùng thường thấy trước mặt người khác, kiên nhẫn giao lưu với các đồng nghiệp.

Giang Mạn đều nghiến răng, ‘Hóa ra anh là Lục Minh như vậy, thật là mặt dày.’ “Ôi chao, Mạn Mạn, chồng em thật là chu đáo, thậm chí còn tìm đến tận công ty, em thật sự có phúc khí.” “Chồng em đẹp trai quá trời luôn, hai người rất xứng đôi.” …Mấy đồng nghiệp này bình thường quan hệ với Giang Mạn cũng không gọi là thân thiết lắm, nhưng có người mời cơm, lúc này nhất định phải nịnh nọt vài câu, nhưng những gì họ nói cũng đều là sự thật.

Lục Minh đứng đó, hai đồng nghiệp nam hiếm hoi trong văn phòng lập tức bị lu mờ đến không còn một hạt bụi.

Lúc này, Giang Mạn có thể từ chối sao?

Đương nhiên không thể.

Nếu không, các đồng nghiệp nhất định sẽ cho rằng cô keo kiệt, chồng đã mời ăn cơm rồi mà cô còn trưng ra bộ mặt khó coi.

Không những không thể nổi giận, còn phải cười tươi đối đáp.

“Lục Minh, anh thật ti tiện.” “Mạn Mạn, vậy em và các đồng nghiệp bàn bạc một chút, rồi lát nữa nói với anh, các em còn đang làm việc, anh không thích hợp ở đây mãi, nếu không sẽ ảnh hưởng đến công việc của các em.” Lục Minh cũng coi như tiến thoái có độ, không dám ép Giang Mạn quá chặt, nếu không sẽ phản tác dụng.

Bây giờ mới biết mình không thích hợp xuất hiện ở đây, vậy vừa nãy ai đứng đây nói nhảm?

Nếu cô không đoán được cái tâm tư nhỏ của anh ta, vậy thì khoảng thời gian làm vợ chồng này đã phí hoài rồi.

Bảo cô và các đồng nghiệp bàn bạc, rõ ràng là muốn cô nói chuyện với anh ta.

Đây là lần đầu tiên cô biết, Lục Minh người này, dùng thủ đoạn cũng có thể khiến người ta không thể bắt bẻ.

Dù vạn phần không tình nguyện, Giang Mạn cũng chỉ có thể mỉm cười gật đầu đồng ý, "Được, em và các đồng nghiệp bàn bạc xong sẽ nói với anh." "Vậy anh ra xe đợi các em." "Lục tiên sinh, ra xe làm gì, chúng tôi ở đây có phòng khách, dù sao cũng sắp tan làm rồi, nếu anh không ngại thì vào trong ngồi một lát." "Vậy thì cảm ơn." Lục Minh nói xong còn liếc Giang Mạn một cái đầy ẩn ý.

Giang Mạn lườm lại, 'Tiểu nhân đắc chí, chuyện này còn chưa xong đâu.' Lý Thiến như một người tinh ranh, lập tức dẫn Lục Minh đi đến phòng khách, Giang Mạn tức đến nỗi suýt không nói nên lời, 'Đây là sợ Lục Minh bỏ chạy hay sao?

Đối với anh ta mà nhiệt tình như vậy.' Lý Thiến lát sau liền quay lại, đi ngang qua Giang Mạn, hạ giọng hỏi: "Cãi nhau hả?" Giang Mạn lườm cô ấy một cái, 'Cậu biết rồi còn nhiệt tình như vậy.' Lý Thiến cười vỗ vai Giang Mạn, buông một câu khiến cô tức điên lên, "Vậy thì đành ủy khuất em rồi, chị đây gần đây tiền bạc eo hẹp, vừa trả xong tiền nhà và thẻ tín dụng, không có tiền ăn trưa, hôm nay có cơ hội tốt như vậy đương nhiên phải 'làm thịt' vợ chồng em một bữa." Giang Mạn tức đến mức định vỗ đầu Lý Thiến, tiếc là cô ấy chạy quá nhanh.

Khi gần tan làm, Giang Mạn dù vạn phần không tình nguyện, vẫn gửi tin nhắn cho Lục Minh.

“Quán Cá Gia ở khu phố thương mại, 8 người.” Lục Minh nhìn tin nhắn của Giang Mạn, cong môi, nhanh chóng trả lời.

“Được, Mạn Mạn.” Giang Mạn nhìn mấy chữ đơn giản này, tức giận ném điện thoại sang một bên, ‘Tại sao cô làm gì cũng luôn bị anh ta dắt mũi đi, quyền chủ động vĩnh viễn nằm trong tay anh ta.’ Trưa hôm đó, cả đoàn người rầm rộ tiến về quán Cá Gia, vì còn một đoạn đường, đương nhiên không thể đi bộ, Giang Mạn đành phải lên xe của Lục Minh, tiện thể còn chở thêm hai nữ đồng nghiệp.

Suốt cả quá trình, Lục Minh đều tỏ ra rất lịch thiệp, khi xuống xe vẫn theo thói quen mở cửa xe cho cô, sau đó giơ tay che đầu cô, sợ cô va chạm.

Cử chỉ vô tình này khiến hai đồng nghiệp bên cạnh vô cùng ghen tị.

Tâm trạng của Giang Mạn cũng phức tạp vô cùng, cảm giác này giống như bạn đấm một cú vào bông gòn, bạn đang giận dỗi người ta, nhưng người ta chẳng có phản ứng gì, cứ y như cũ.

Khi gọi món, Giang Mạn là người phụ trách, cô gọi không ít hải sản, còn gọi thêm một vài món xào mà các đồng nghiệp thích ăn.

Vì có nhiều phụ nữ, cứ ríu rít trò chuyện, bữa cơm ăn khá vui vẻ, Giang Mạn dường như cũng quên đi sự khó chịu với Lục Minh, và trò chuyện rất vui vẻ với mọi người.

“Lục tiên sinh, sao anh không ăn hải sản?” Lý Thiến đột nhiên khó hiểu hỏi.

“Mấy hôm trước bị thương ngoài da nhẹ, bác sĩ nói tốt nhất không nên ăn hải sản, kiêng thuốc lá rượu bia.” Nói xong, anh còn cố ý liếc nhìn Giang Mạn một cái.

Giang Mạn khựng lại, hải sản trong miệng lập tức mất hết mùi vị, ‘Người đàn ông này bị câm sao?

Không ăn hải sản cũng không nói một tiếng.’ ‘Cái đồ trầm tính này, thật sự khiến cô tức đến nghiến răng.’ Cô cũng không biết anh ta bị thương ở đâu, có nghiêm trọng không, trong mắt Giang Mạn hiện lên vài phần lo lắng.

“Vậy anh có muốn gọi thêm món khác không?” Lý Thiến cảm thấy khá ngại.

“Không sao, mọi người cứ ăn đi, tôi không kén ăn, ăn chút gì cũng được, mọi người ăn ngon là được.” Lục Minh cong môi.

Giang Mạn chỉ cảm thấy, lời này nghe thế nào cũng không thuận tai, khiến cô cứ như đang ngược đãi anh ta vậy.

Giang Mạn có thôi thúc muốn gọi lại vài món cho anh ta, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy thôi, cô đã nói rồi, lần này tuyệt đối sẽ không dễ dàng đầu hàng.

Lục Minh vốn dĩ cảm thấy thái độ của Giang Mạn đã mềm mỏng hơn, nhưng trong chớp mắt, mặt cô lại căng thẳng trở lại, nhất thời có chút đau đầu, ‘Rốt cuộc phải làm thế nào mới khiến cô ấy hết giận?’ Cách làm của anh ta mấy hôm trước quả thật có chút quá đáng, anh ta vẫn luôn tự kiểm điểm, chỉ là lúc đó quá tức giận nên mới phạm sai lầm.

“Mọi người đừng để ý đến anh ta, anh ta mấy ngày nay không có khẩu phúc, mọi người cứ ăn ngon là được.” Giang Mạn nói với các đồng nghiệp.

Có lời của Giang Mạn, mọi người lại bắt đầu trở lại bầu không khí ban nãy, trò chuyện về làm đẹp, thời trang, giải trí.

Lục Minh đương nhiên sẽ không tham gia vào chủ đề của các quý cô, và trò chuyện với hai đồng nghiệp nam khác về kinh tế, các điểm nóng chính trị, tiện thể uống chút rượu.

Lục Minh tuy là lính, nhưng sinh ra trong một gia đình như nhà họ Lục, nhiều thứ anh ta đã được tiếp xúc từ nhỏ, những tố chất này vẫn có, nói chuyện về những chủ đề như vậy cũng rất bài bản, có những cái nhìn độc đáo của riêng mình.

Anh ta còn đứng từ góc độ của mình, nói về vấn đề xu hướng tương lai của cổ phiếu quân công, hai đồng nghiệp nam kia nhìn anh ta với vẻ sùng bái.

Những điều này Giang Mạn một chút cũng không nghe lọt tai, bàn tay dưới bàn siết chặt, ‘Người đàn ông này rốt cuộc đang làm trò gì vậy?’ Vừa nãy không phải nói phải kiêng rượu sao, bây giờ ai đang uống rượu ở đó?

Rõ ràng là khổ nhục kế, những thứ này đều học từ ai vậy?

Sao lại có chiêu trò như vậy.

Thấy Giang Mạn thủy chung không để ý đến mình, Lục Minh uống càng hăng, cứ thế uống cạn, thậm chí còn uống lẫn rượu vang và rượu trắng.

Giang Mạn cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, cô lấy đi ly rượu bên cạnh anh, nói: “Uống ít rượu thôi, lát nữa còn phải lái xe.” Lục Minh cuối cùng cũng mãn nguyện cười một tiếng, ánh mắt nhìn Giang Mạn đầy sủng nịnh, “Được, nghe lời phu nhân.” Giang Mạn thậm chí còn không thèm nhìn thẳng anh ta một cái, ‘Lúc này làm gì mà nói những lời khó hiểu như vậy, anh ta trở nên không giống anh ta nữa rồi.’ “Hai vợ chồng trẻ hai người, đừng có rải cơm chó nữa, chúng tôi ở đây còn có những ‘cẩu độc thân’, không chơi kiểu như hai người đâu.” Có người phản đối.

Lý Thiến trêu chọc: “Cẩu độc thân hả?

Nào, cạn chén cơm chó này đi, chén này ăn xong còn có chén nữa.” Một bữa cơm ăn hơn một tiếng mới kết thúc.

Khi quay về, Lý Thiến kéo một đồng nghiệp khác khéo léo đi nhờ xe người khác, để hai vợ chồng họ được ở riêng.

Giang Mạn không thèm nhìn Lục Minh một cái, trực tiếp đi ra phía trước chuẩn bị bắt taxi.

Chương 837

“Mạn Mạn, còn giận không?” Lục Minh lập tức tiến lên, nắm lấy tay Giang Mạn.

Giang Mạn không chút lưu tình hất ra, ‘Lúc này, đừng có giữ thể diện cho anh ta nữa.’ “Mạn Mạn, xin lỗi em, anh không nên bỏ mặc em một mình ở bệnh viện, lúc đó anh chỉ là quá kích động.” Giang Mạn vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, “Lục Minh, chúng ta hãy bình tĩnh lại đi, khi em cần anh nhất, anh lại bỏ em đi mấy ngày, anh bảo em làm sao tha thứ cho anh, em không làm được như anh, có thể coi như không có chuyện gì xảy ra.

Nếu anh muốn dùng cách này để ép em nhận lỗi, em nói cho anh biết, đó là điều không thể.” Mấy ngày nay Giang Mạn vẫn luôn suy nghĩ, ‘Có phải lần trước cô tha thứ quá nhanh, khiến người đàn ông này luôn nghĩ rằng, chuyện như vậy không quan trọng, đến lúc đó nhận lỗi là được rồi sao?’ Cô muốn dạy dỗ anh ta, không ngờ, anh ta cũng muốn cho cô một bài học sâu sắc.

“Mạn Mạn, anh có lý do, mấy ngày nay anh vẫn ở trong quân đội, vì mấy hôm trước anh đã chậm trễ rất nhiều việc, anh thật sự quá bận, anh không dùng cách này để ép em nhận lỗi, chúng ta thực ra không ai sai cả.” Lục Minh không nói cho Giang Mạn chuyện bị điều tra, sợ cô lo lắng.

Chuyện trong quân đội rất phức tạp, Giang Mạn biết càng nhiều, đối với cô cũng không có lợi gì.

Tình hình trước mắt bề ngoài nhìn có vẻ bình yên, nhưng thực ra rất nghiêm trọng, anh ta luôn cảm thấy, phía sau có một bàn tay vô hình đang thúc đẩy tất cả, hơn nữa còn là nhắm vào anh ta.

Trước khi mọi việc được điều tra rõ ràng, anh ta không tiện tiết lộ cho Giang Mạn.

Lục Minh càng giải thích, Giang Mạn càng cảm thấy khó chịu, “Hóa ra em, người vợ này, không bằng công việc của anh, Lục Minh, anh cứ giữ công việc của anh mà sống đi, đừng đến tìm em nữa, em và anh không có gì để nói cả.” Giang Mạn quay đầu bỏ đi, Lục Minh một trận tâm phiền ý loạn, ‘Cô ấy nói cái gì vậy, cơ hội khó khăn lắm mới giành được, cứ thế để cô ấy lãng phí sao.’ “Mạn Mạn.” Lục Minh lại đuổi theo.

Chỉ là Giang Mạn đã chặn được một chiếc taxi và nhanh chóng ngồi vào, “Bác tài, nhanh lên, đường Cát Sơn.” Lục Minh đứng tại chỗ, nhìn xe của Giang Mạn càng đi càng xa, sắc mặt dần dần trầm xuống.

“Cô bé, cô cãi nhau với chồng à?” Giang Mạn sững lại một chút, trả lời: “Chỉ là vài câu thôi.” “Tôi vừa nhìn là biết ngay, trẻ tuổi mà, cãi nhau vài câu là chuyện bình thường, đừng buồn quá, qua một thời gian là ổn thôi.” Giang Mạn không nói gì, cô nhìn qua kính chiếu hậu, Lục Minh vẫn đứng bất động ở chỗ cũ.

Giang Mạn từ từ quay đầu lại, sắc mặt cũng trở nên có chút khó coi.

“Cô bé, tuy không biết hai người xảy ra chuyện gì, nhưng chồng cô trông có vẻ rất quan tâm cô.” Điểm này, Giang Mạn đương nhiên là biết, họ đều quan tâm đến nhau, nhưng chính vì sự quan tâm này, khiến họ đều cảm thấy có gánh nặng.

Cả buổi chiều Giang Mạn đều có chút xao nhãng, Lý Thiến thấy cô như vậy, không nhịn được hỏi: “Mạn Mạn, vẫn chưa làm lành với chồng à?” “Thiến Thiến, nếu chồng cậu vì chuyện công việc mà để cậu một mình ở bệnh viện, cậu sẽ làm gì?” Lý Thiến cười, cô ấy còn tưởng là chuyện lớn gì, “Cậu biết đó, chồng tớ làm ở công ty đầu tư và thường xuyên đi công tác, chuyện như vậy anh ấy không ít lần làm, tớ sinh con anh ấy còn không có mặt, huống chi là ốm nằm viện, đàn ông phải kiếm tiền nuôi gia đình, làm sao có thể lúc nào cũng ở bên cạnh, chỉ cần anh ấy không ở bên ngoài ong bướm, tớ sẽ không quá để ý những chuyện này.” Giang Mạn có chút trầm mặc, cô cũng cảm thấy, mình đã quá làm quá vấn đề rồi.

So với những cuộc hôn nhân quân nhân khác, cô và Lục Minh coi như là hạnh phúc rồi, họ có thể gặp nhau thường xuyên.

Cô coi như là may mắn, khi gặp Lục Minh, anh ta đã ổn định rồi, không cần thường xuyên ra ngoài làm nhiệm vụ.

Nhưng vừa nghe anh ta nói vì chuyện công việc mà chậm trễ, cô liền không thể nói chuyện đàng hoàng với anh ta, trước đây không phải chưa từng như vậy, nhưng sau khi kết hôn với anh ta, cô trở nên tham lam hơn, lúc này cô cần chồng ở bên cạnh.

Có lẽ Lục Minh thật sự đã chiều hư cô, khiến cô dần dần trở nên kiểu cách.

“Mạn Mạn, cậu và chồng cãi nhau vì chuyện này sao?” Giang Mạn lắc đầu, “Cũng không phải.” Điều quan trọng nhất là cách làm của anh ta đã làm cô tổn thương.

Khi tan làm, Giang Mạn vừa bước ra khỏi cửa liền cảm nhận được một ánh mắt thù hận như dao đâm vào người mình, khiến cô toàn thân không thoải mái, nhìn kỹ lại, người nhìn cô chính là mẹ của Tần Chí Viễn, Tần mẫu.

Giang Mạn có chút ngây người, người phụ nữ mạnh mẽ trong ký ức đã biến mất, thay vào đó là một người phụ nữ tiều tụy, mắt sưng húp, ngay cả tóc cũng không được chải gọn gàng, rất lộn xộn, trên chân còn đi một đôi dép lê.

Ngay khi Giang Mạn đang ngẩn ngơ, Tần mẫu phát điên xông tới, túm chặt lấy vạt áo trước ngực cô, lớn tiếng chất vấn: "Giang Mạn, con trai tôi đâu?" Giang Mạn nghẹn lời, nhìn Tần mẫu như vậy, nhất thời không biết phải trả lời câu hỏi này như thế nào.

Tần mẫu khóc lóc hỏi: "Nói đi, Giang Mạn, Tần Chí Viễn đâu, rốt cuộc nó đi đâu rồi?" "Bác gái, cháu không biết." "Không biết, sao cô lại không biết, cuối cùng hai người không phải ở cùng nhau sao?

Sao cô lại không biết nó đi đâu, tôi đã biết rồi, người dưới quyền cha tôi đã nói cho tôi biết rồi, cuối cùng Chí Viễn là ở cùng hai người, bây giờ cô lại nói không biết, cô rốt cuộc muốn lừa ai?" Tần mẫu khóc thê lương.

Năm ngày rồi, con trai năm ngày không về nhà, gọi điện cũng không liên lạc được.

Cuối cùng hỏi thăm mới biết, nó muốn đưa Giang Mạn ra nước ngoài, kết quả giữa đường chồng Giang Mạn đuổi theo, sau đó trên máy bay gặp phải luồng khí mạnh.

Nghe tiếng Tần mẫu khóc xé lòng, Giang Mạn khẽ mấp máy môi, vẫn nói ra sự thật tàn nhẫn này, "Anh ấy rơi từ máy bay xuống, rơi xuống biển rồi." "Cái gì?

Rơi xuống biển rồi, tại sao cô vẫn bình an vô sự?" Giang Mạn không nói nên lời, "Bác gái, mọi người đều vẫn đang cố gắng hết sức tìm kiếm anh ấy, vẫn còn hy vọng." Toàn thân Tần mẫu run rẩy, ngay cả hơi thở cũng trở nên khó khăn, "Năm ngày rồi, năm ngày vẫn chưa tìm thấy người, cô cho rằng còn có hy vọng sống sót sao?

Cô nói cho tôi biết, tại sao các người không cứu nó, tại sao chỉ có một mình nó rơi xuống biển?" "Bác gái, bác quá kích động rồi, cháu đưa bác về nhà trước đi." "Tôi không về, đồ tiện nhân nhà cô, đồ hại người, cô trả con trai tôi lại cho tôi." Tần mẫu vô lý túm chặt lấy vạt áo trước ngực Giang Mạn, bàn tay trực tiếp cào về phía mặt Giang Mạn.

Giang Mạn né kịp, móng tay của Tần mẫu cào vào cổ cô, lập tức xuất hiện một vết máu đỏ, Giang Mạn đau đến nhíu mày.

Lục Minh ở không xa, thấy Giang Mạn bị Tần mẫu tấn công, lập tức chạy tới, một tay kéo tay Tần mẫu ra, “Thưa cô, xin cô buông vợ tôi ra.” Tần mẫu khựng lại, nhìn người đàn ông phong độ tuấn tú trước mặt, run rẩy chỉ tay nói: “Tôi biết, tôi biết, anh chính là cái tên ‘dã nam nhân’ của Giang Mạn, con trai tôi nhất định là bị hai người liên thủ hại chết, tại sao chết không phải là anh, chết lại là con trai tôi, anh mới đáng chết, hai người đều đáng chết.” Nghe những lời này, Giang Mạn chỉ cảm thấy trong đầu “ù” một tiếng, cô ngẩng phắt đầu lên, không màng gì cả, trực tiếp xông đến trước mặt Lục Minh, gầm lên với Tần mẫu: “Tôi gọi bà một tiếng bác gái, là vì tôi vẫn xem bà như bậc trưởng bối, nhưng đây không phải là cái vốn để bà nói năng bậy bạ, bà cứ yên tâm đi, cho dù bà chết rồi, chồng tôi vẫn sẽ sống tốt, chuyện này không đến lượt bà phải lo lắng.” Giờ phút này, Lục Minh nhìn thân hình nhỏ bé của Giang Mạn chắn trước mặt mình, nói không động lòng là giả dối, cô trông thật nhỏ bé, rõ ràng còn chưa đến cằm anh, nhưng lại làm ra động tác như chim ưng bảo vệ gà con.

Dường như đây không phải lần đầu tiên cô bảo vệ anh như vậy.

Đây đều là những hành động tiềm thức, đủ để nói lên tình cảm cô dành cho anh rồi.

Họ đều hy vọng đối phương được tốt, cho nên lần này mới mỗi người cố chấp giữ vững lập trường không lay chuyển, mới rõ ràng quan tâm đối phương nhưng lại luôn dứt khoát kìm nén cảm xúc.

Người vợ của anh, thật sự khiến anh không thể giận cô được, luôn có thể vào những thời khắc quan trọng nhất mà lay động trái tim anh.

Giang Mạn thật sự bị chọc tức thảm hại, cô không ngờ Tần mẫu vốn dĩ hiểu biết lễ nghĩa lại nói ra những lời ác độc như vậy, bà ta có thể ngang ngược với Giang Mạn, cô có thể thông cảm cho nỗi đau mất con của bà ta mà không chấp nhặt với bà ta, dù sao cô từ nhỏ đến lớn cũng đã nhận không ít ân huệ từ gia đình họ, làm người không thể vong ân bội nghĩa.

Cô không mê tín, nhưng cô kiên quyết không cho phép người khác nói ra những lời nguyền rủa Lục Minh chết như vậy, đây là người đàn ông cô không tiếc dùng sinh mệnh để bảo vệ.

Lục Minh mấy năm trước đã đủ khó khăn rồi, sống như đi trên băng mỏng, mỗi lần đều dùng tính mạng để đánh đổi, may mắn đại nạn không chết, cuối cùng cũng ổn định, có thể sống một cuộc sống tốt đẹp.

Tại sao lại phải vì chuyện của cô, mà chịu đựng những lời ác độc như vậy từ người khác.

Đây là vảy ngược của anh, người khác không thể chạm vào.

Tần mẫu nhìn Giang Mạn, người ngang ngược với bậc trưởng bối như vậy, cả người sững lại một chút, hận ý trong mắt càng nồng đậm, “Cô tiện nhân nhỏ bé này, đây là thái độ cô nói chuyện với trưởng bối sao?” “Tôn trọng là sự qua lại, bà không tôn trọng tôi, thì đừng mong tôi tôn trọng bà, bà cũng không nghĩ xem con trai bà đã làm những chuyện gì, là nó bắt cóc tôi, nó là kẻ bắt cóc, nó làm hại tôi, chuyện của nó thì liên quan gì đến tôi, tôi còn chưa đi tìm nó tính sổ, bà nhảy ra như vậy là có ý gì?” Cô và Lục Minh đều đã cố gắng hết sức để giữ mạng cho anh ta, vì chuyện này, vợ chồng họ còn xảy ra chuyện không vui, mấy ngày không hòa giải được.

Trong chuyện này, họ đều hỏi lòng không hổ thẹn.

“Tiện nhân nhỏ bé.” Nghe những lời như vậy, Lục Minh nhíu chặt mày, bản năng muốn tiến lên, nhưng Giang Mạn lại siết chặt tay anh, không cho anh tiến lên, “Lục Minh, đây là chuyện của em và gia đình họ, em tự xử lý là được rồi.” Nhìn sự cố chấp trong mắt Giang Mạn, Lục Minh chỉ có thể chọn không nhúng tay vào, nhưng vẫn luôn cẩn thận theo dõi động tác của Tần mẫu, sợ bà ta lại làm ra chuyện gì đó hại Giang Mạn.

“Giang Mạn, cô thật là độc ác, cô lại vì một tên ‘dã nam nhân’ mà nói chuyện với tôi như vậy, cô lẽ nào đã quên từ nhỏ đến lớn Chí Viễn đã bảo vệ cô như thế nào, nếu không phải gia đình tôi sớm nhận cô làm con dâu, cô cho rằng mẹ cô sẽ để cô có ngày lành tháng tốt sao?

Vì cô, Chí Viễn suýt nữa đã cắt đứt quan hệ với chúng tôi, cô không những không biết ơn, còn lấy oán báo ân, cô là kẻ vong ân bội nghĩa.” Tần mẫu chỉ trích.

Những điều này Giang Mạn đương nhiên sẽ không quên, nếu không phải cố kỵ đến tình nghĩa ngày xưa, cô sao còn có thể đứng đây nói chuyện đàng hoàng với bà ta.

“Cái miệng bà hãy giữ sạch sẽ một chút, đây là chồng tôi, hành vi của con trai bà mới là ‘nam tiểu tam’.” “Giang Mạn.” Tần mẫu tức đến nỗi suýt nhảy dựng lên.

Chương 838

‘Nam tiểu tam’, Giang Mạn lại dùng từ ngữ như vậy để hình dung con trai bà ta.

“Tôi nói có sai sao?

Phá hoại hôn nhân quân nhân là phải đi tù đó.

Những gì bà nói tôi đều không quên, nhưng kể từ khi bà phủ nhận tôi, chia rẽ chúng tôi, tôi và gia đình bà không còn quan hệ gì nữa, tôi tự hỏi mình vẫn luôn tuân thủ lời hứa với bà, tránh xa anh ta, chưa từng trêu chọc anh ta nữa, tôi còn kết hôn rồi, cắt đứt hoàn toàn với anh ta, đây vẫn luôn là điều bà muốn, tôi đã làm theo yêu cầu của bà, bà dựa vào đâu mà chỉ trích tôi.” Giang Mạn chỉ cảm thấy buồn cười, rõ ràng người năm xưa chia rẽ cô và Tần Chí Viễn là bà ta, bà ta làm sao còn có thể mặt dày nói ra những lời như vậy.

“Tôi là người, không phải vật nuôi mà các người muốn gọi thì gọi, muốn đuổi thì đuổi, bà muốn tôi quay lại tôi liền quay lại, bà muốn tôi đi thì tôi phải đi thật xa, tôi có tôn nghiêm của mình, chuyện thấp hèn như vậy tôi không làm được, và cũng xin bà đừng quấy rầy cuộc sống của tôi nữa, nếu bà cảm thấy cái chết của con trai bà có liên quan không thể tách rời với tôi, làm ơn hãy đến cục cảnh sát, họ sẽ trả lại công đạo cho bà, nhưng, sau này nếu bà còn dám nói lời vũ nhục phỉ báng chồng tôi, thì tôi cũng sẽ không làm gì cả, tôi sẽ đợi bà ở tòa án.” Nếu cô cứ mặt dày quấn lấy Tần Chí Viễn, bám víu lấy gia đình họ, đó mới thật sự là thấp hèn.

Tần mẫu không ngờ Giang Mạn có một ngày lại vì một người đàn ông mà nói chuyện với bà ta như vậy, ‘Xem ra lời con trai nói là đúng, cô ấy đã không còn là Giang Mạn của ngày xưa, trái tim đã sớm thay đổi rồi.' "Cô tiện nhân lăng nhăng, chung tình không chuyên này, loại người như cô nếu đặt ở thời cổ đại là phải bị dìm lồng heo." Lăng nhăng, chung tình không chuyên.

Giang Mạn chỉ cảm thấy đã nghe được một câu chuyện cười lớn nhất đời, cô không nợ bất kỳ ai, đặc biệt là người phụ nữ này, trên thế giới này, Tần mẫu là người không có tư cách nhất để nói chuyện với cô.

"Bác gái Tần, hôm nay cháu mới biết, hóa ra có một số người thật sự ích kỷ và vô sỉ đến vậy." Cái bản lĩnh mặt dày ăn vạ này thật sự là không thiếu một chút nào.

"Giang Mạn, tôi sẽ không tha cho cô đâu." Tần mẫu nghiến răng nghiến lợi nói.

"Vậy thì chúng ta cứ chờ xem, ai không tha cho ai." Nếu không phải cô kìm lại, Lan Hành Chi đã sớm ra tay với nhà họ Tần rồi, bây giờ những chuyện rắc rối này cô không muốn quản nữa, muốn thế nào thì thế đó.

Một số người thật sự không đáng để cô làm như vậy, cô coi như đã nhìn rõ rồi.

"Lục Minh, chúng ta đi." Nói xong, Giang Mạn chủ động kéo bàn tay lớn của Lục Minh đi về phía trước.

Để lại Tần mẫu một mình ở chỗ cũ khóc lóc gào thét trong tuyệt vọng.

Khóe môi Lục Minh vẫn luôn khẽ cong, mặc cho Giang Mạn kéo anh đi về phía trước, Giang Mạn đi một lúc mới hậu tri hậu giác nhận ra điều gì đó, cô méo mặt nói: "Chết rồi, đi nhầm hướng rồi, bãi đậu xe hình như ở phía bên kia." Lục Minh nhìn bộ dạng đáng yêu của cô, thật sự không nhịn được mà bật cười khe khẽ.

Giang Mạn nhìn thấy bàn tay của họ vậy mà siết chặt vào nhau, một trắng một đen, thật hài hòa, cô bản năng muốn giằng ra, nhưng Lục Minh lại nắm chặt hơn.

Giang Mạn nhất thời có chút không thoải mái, trưa nay người giận dỗi bỏ đi là cô, bây giờ người chủ động nắm tay người ta cũng là cô.

Cái dáng vẻ tiền hậu bất nhất này, ngay cả cô cũng khinh thường chính mình, 'Có thể có chút nguyên tắc không, quyết tâm lúc nãy đều bị chó ăn hết rồi sao?' "Lục Minh, anh không biết nhắc nhở em sao?

Hại em đi oan uổng biết bao nhiêu đường." "Không đụng tường nam thì không quay đầu, không đi đường vòng thì em lại làm sao tìm được con đường chính xác." Lời nói tưởng chừng khó hiểu của Lục Minh, thực ra là cố ý nói cho Giang Mạn nghe.

Có lẽ từ nhỏ người quan tâm cô chỉ có Giang Lâm Thành, cô bé này quá trọng tình cảm, thủy chung không nỡ làm tổn thương những người đã từng mang lại hơi ấm cho cô, bất kể là đối xử với người nhà họ Tần, hay đối xử với Cố Duyệt, cô đều chọn nhẫn nhịn.

Gió đêm thổi nhẹ qua, Giang Mạn cứ thế đứng lặng yên, mắt nhìn chằm chằm mặt đất, không biết cô đang nghĩ gì.

Một lát sau, bàn tay lớn của Lục Minh đặt lên vai cô, nhẹ nhàng nói: "Mạn Mạn, chúng ta làm hòa đi, được không?" 'Chẳng lẽ biểu hiện hiện tại của cô không phải là ý muốn làm hòa sao?

Cần gì phải hỏi thừa.' Giang Mạn bướng bỉnh nói: "Ai muốn làm hòa với anh chứ, em còn chưa hết giận mà." Nói xong hầm hầm đi về phía trước, nhưng hướng lại là hướng bãi đậu xe, ánh mắt Lục Minh khẽ động, lập tức đuổi theo.

Vừa lên xe, Giang Mạn liền như phát điên nhào tới, giật tai Lục Minh, véo mặt Lục Minh, thậm chí còn dùng đầu đụng vào trán anh, cảm xúc đặc biệt kích động, trông như thể cả người đều không ổn.

“Lục Minh, anh nói xem, rốt cuộc anh đã bỏ bùa mê gì cho em, tại sao em lại không thể giận anh được.” Chỉ cần nhìn thấy có người nói xấu anh, cô lập tức không nhịn được mà nhảy ra, nỗi đau lòng mà cô khó khăn lắm mới kìm nén được ở bàn ăn lại bị một câu nói đơn giản của Tần mẫu khơi dậy.

Cô của hiện tại, ngày càng hành động bốc đồng, đặc biệt là trong vấn đề của anh, tất cả nguyên tắc và quyết tâm đều có thể trong chớp mắt mà quỷ quyệt biến mất.

Lục Minh vẫn luôn sủng nịnh nhìn gương mặt nhỏ nhắn nhăn nhó của Giang Mạn, một mặt như vậy thật sự rất hiếm thấy, đáng yêu vô cùng.

Xem ra lần này thật sự đã đẩy cô đến đường cùng rồi.

Anh nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn của cô, dường như suy nghĩ rất nghiêm túc, rồi chậm rãi nói: “Bùa tình, một đời một kiếp chỉ yêu một người, không có thuốc giải.” Chuyện trước đây không tính, từ khi anh gặp cô, anh muốn cô một lòng một dạ đặt hết tâm tư vào anh, không còn dung chứa bất kỳ ai khác.

Từ khi có cô, cuộc sống đơn điệu vô vị của anh trở nên sống động hơn, đủ mọi cung bậc cảm xúc đều đã trải qua một lần.

“Sao anh lại đáng ghét như vậy?” Đôi mắt đẹp của Giang Mạn mở to.

“Đàn ông không hư, phụ nữ không yêu.” Giang Mạn “phì” một tiếng bật cười, ‘Người đàn ông này thật sự khiến người ta không thể dừng lại được.’ Lục Minh ôm chặt Giang Mạn, cằm tựa vào cổ cô, ngửi mùi hương thoang thoảng trên người cô, chỉ cảm thấy sự mệt mỏi mấy ngày nay đều tan biến hết, “Mạn Mạn, anh nhớ em.” Khóe mắt Giang Mạn cay xè, “Nhớ em mà còn mấy ngày không thèm để ý đến em.” Khiến cô cứ như một kẻ ngốc, ở bệnh viện mỏi mắt ngóng trông.

“Trong quân đội xảy ra một số chuyện, anh đang xử lý, không được phép liên lạc với bên ngoài.” Lục Minh nói, giảm nhẹ vấn đề.

Không thể liên lạc với bên ngoài?

Tim Giang Mạn đập thót, nhạy cảm nhận ra điều gì đó.

Với địa vị như Lục Minh bây giờ mà lại không thể liên lạc ra ngoài, đây có lẽ là lý do mấy hôm nay anh không gọi điện hay nhắn tin cho cô.

Người đàn ông này, tại sao buổi trưa lại không nói trọng điểm, cũng chẳng giải thích rõ ràng? "Lục Minh, có phải đã xảy ra chuyện gì không?" Giang Mạn nghiêm túc nhìn anh. "Không phải chuyện lớn, chỉ là một chuyện nhỏ đã giải quyết xong rồi." Giang Mạn có chút không tin nói: "Thật sự không lừa em?" "Anh đã ở trong lòng em rồi mà?

Còn lừa em thế nào được nữa." Hàm ý là, nếu không giải quyết xong, sao anh có thể về gặp em.

Giang Mạn đỏ mặt, sửa lại: "Không phải anh ở trong lòng em, là em ở trong lòng anh." "Ừm, đều như nhau cả thôi." Vợ chồng hai người coi như đã làm lành rồi, thực ra trong lòng đều có đối phương, sao mà giận nhau lâu được. "Mạn Mạn, xin lỗi em, mấy hôm nay đã để em phải buồn rồi." "Em cũng muốn nói xin lỗi, em thấy mình có chút tùy hứng, nhưng không thể trách em được, tất cả đều là do anh chiều hư, trước đây em không như vậy." Lục Minh cười gật đầu, "Tất cả là lỗi của anh." Giang Mạn cũng hạ quyết tâm, "Lục Minh, sau này em sẽ không bao giờ mềm lòng với người nhà họ Tần nữa, em thấy sự nhượng bộ của em chỉ khiến bọn họ được đằng chân lân đằng đầu thôi." "Vậy em còn trách anh đã buông tay Tần Trí Viễn sao?" Giang Mạn khẽ thở dài một tiếng, giải thích: "Đồ ngốc, điều em bận tâm chưa bao giờ là việc anh lựa chọn em vào lúc đó, để Tần Trí Viễn chết, mà là anh không hiểu tấm lòng em bảo vệ anh.

Thật ra em cũng giống anh, không muốn anh xảy ra bất cứ chuyện gì.

Anh nói em không tin anh, sao em có thể không tin anh chứ?

Em thực sự đã từng thoát ra được, khi em một mình chạy trốn trong rừng, chính vì em tin anh sẽ đến cứu em, em mới luôn kiên trì như vậy, cho dù trúng độc rắn em cũng cố gắng chống đỡ cho đến khi anh đến." Sự tin tưởng của cô dành cho anh, vượt xa sức tưởng tượng của anh.

Trong lòng cô, chồng cô là một người lính đội trời đạp đất, là anh hùng của cô.

Nếu đổi lại cô có thể cứu Lục Minh và Tần Trí Viễn, cô cũng sẽ không chút do dự mà chọn Lục Minh.

Chương 839

Khóe môi Lục Minh khẽ cong lên một nụ cười như có như không, anh nắm lấy vai Giang Mạn, đôi mắt đen sâu thẳm đối diện với cô, "Mạn Mạn, anh cũng muốn nói với em rằng, sự coi trọng của anh dành cho em đã đến mức sống chết có nhau.

Vậy nên đừng hiển nhiên cho rằng làm vậy là tốt cho anh, cả hai chúng ta đều ổn mới là kết cục tốt nhất." Giang Mạn mở to mắt, khó tin nhìn Lục Minh, dường như bị một cú sốc lớn. "Lục Minh, anh là quân nhân, anh không thể như vậy." Sao anh lại có thể nói ra lời hồ đồ như thế, chẳng lẽ cô chết rồi anh cũng muốn chết theo sao?

Lục Minh tiếp tục nói: "Mạn Mạn, em hãy ghi nhớ câu này thật kỹ, sau này tính mạng của anh sẽ nằm trong tay em." Lời giải thích của anh khiến Giang Mạn lần nữa như bị sét đánh, cả người đờ đẫn, mãi nửa ngày mới nói không nên lời.

Lời nói như vậy, quá nặng nề, cũng mang lại cho cô một cú sốc lớn.

Giang Mạn không nói gì suốt chặng đường, mãi rất lâu sau mới lên tiếng: "Lục Minh, em biết mình phải làm gì rồi." Sau này bất kể xảy ra chuyện gì, cô cũng sẽ không như ngày hôm đó nữa.

Chỉ cần anh không buông tay cô, cô cũng sẽ nắm chặt lấy.

Anh nếu không rời không bỏ, em ắt sẽ sống chết có nhau. "Được, vậy chúng ta về nhà thôi." Giang Mạn cười cười, có chút tinh quái nói: "E rằng tối nay anh phải theo em về nhà mẹ đẻ ở rồi, mẹ nói tối nay ăn sủi cảo, chúng ta đến đó ở một đêm." Lục Minh nghĩ đến Lan Hành Chi, có chút đau đầu, không biết bố vợ đại nhân có dễ nói chuyện như vậy không.

Giang Mạn vừa thấy vẻ mặt anh như vậy, liền biết anh đang lo lắng điều gì, cô véo véo má anh, cười nói: "Lục quân trưởng, Lục phu nhân sẽ giúp anh, không cần sợ." "Được." Nam Tịch vừa mở cửa đã thấy con gái và con rể tay trong tay đứng ngoài cửa, không hề bất ngờ chút nào, "Mau vào đi, sủi cảo đã vớt rồi, đang đợi hai con đấy." Giang Mạn ngẩn người, "Mẹ, sao mẹ biết Lục Minh sẽ đến cùng con?" Nam Tịch cười mà không nói, tự mình vào bếp.

Với tính cách của con gái mình, bà sao lại không hiểu chứ?

Lục Minh không xuất hiện thì thôi, một khi đã xuất hiện thì chính là tốc độ thu phục trong tích tắc.

Điểm này giống bà, vừa sa vào là không thể thoát ra được nữa, bất kể bao nhiêu năm trôi qua, bà chẳng phải cũng bị Lan Hành Chi 'ăn' chết ngắt đó sao.

Lan Hành Chi đang ôm Lục Nghiêu xem TV, thấy bố vợ đại nhân, Lục Minh lập tức căng thẳng, vội vàng chào: "Ba." Lan Hành Chi gật đầu, không nói gì.

Mọi người đều ngạc nhiên nhìn Lan Hành Chi, ngay cả Lục Nghiêu cũng gãi gãi cái đầu nhỏ, khó hiểu nhìn Lan Hành Chi.

Lan Hành Chi thật muốn mắng người, ánh mắt của bọn họ là thế nào vậy?

Trong mắt bọn họ, ông là người không hiểu chuyện đến vậy sao?

Sẽ gây chuyện vào lúc quan trọng à. "Nhìn tôi làm gì, đều ngồi xuống đi, đừng chắn tầm nhìn của tôi." Lan Hành Chi không vui nói.

Giang Mạn và Lục Minh ngoan ngoãn ngồi xuống, mọi chuyện quá sức tưởng tượng của họ, Giang Mạn đã chuẩn bị sẵn một đống lời để giải thích, nhưng đáng tiếc hoàn toàn không có đất dụng võ. "Ba, thái độ của ba hôm nay hơi lạ." Giang Mạn ghé sát lại Lan Hành Chi, thận trọng thăm dò.

Lan Hành Chi cười lạnh một tiếng, vẻ mặt như giận vì con gái không biết tranh giành, "Hồn con đã vương trên người người ta rồi, ba còn có thể nói gì nữa." Chẳng lẽ còn muốn đổ thêm dầu vào lửa, để bọn họ ngày càng xa nhau sao?

Khi Lục Minh chưa đến, cả người con bé cứ như xác không hồn, bây giờ người ta vừa đến, nụ cười trên mặt con bé lập tức trở lại rồi.

Ông cũng là một trong số những người cha bình thường khác, bất kể làm gì, chỉ có một xuất phát điểm, đó là hy vọng con gái mình sống tốt.

Thật ra ông cũng không có nhiều bất mãn với Lục Minh đến thế, chỉ là có chút ghen tị vì con gái đối xử tốt với anh như vậy mà thôi.

Giang Mạn bĩu môi, không biết giải thích thế nào, ba mình nói là sự thật, cô căn bản không thể biện bác.

Lục Minh cười cười, "Cảm ơn ba." Lan Hành Chi nghiêm túc nói: "Lục Minh, ba biết tình cảm của con và Mạn Mạn rất sâu đậm, con là một người đàn ông đáng để Mạn Mạn gửi gắm cả đời, nhưng cách đối xử vẫn cần phải có kỹ xảo, đừng để đối phương phải buồn lòng." Đây là lần đầu tiên Lan Hành Chi nói những lời như vậy với Lục Minh, Lục Minh được sủng mà lo, trịnh trọng gật đầu, "Ba, sau này con sẽ biết." Lan Hành Chi nói xong với Lục Minh, lại nghiêm túc nhìn Giang Mạn nói: "Mạn Mạn, con đừng cười, chuyện lần này con cũng có chỗ sai, đừng nghĩ con là con gái ba mà ba sẽ thiên vị con, sai là sai, lần sau không được tùy hứng như vậy nữa." Trong mắt ông, mười cái mạng của Tần Trí Viễn cũng không bằng một mình con bé, vì Tần Trí Viễn mà từ bỏ sinh mạng của mình là hoàn toàn không thể chấp nhận được.

Giang Mạn cũng gật đầu, mọi người không hiểu cô, cô chấp nhận.

Cô đột nhiên cảm thấy ba mình hiểu chuyện hơn cô tưởng tượng, bình thường ông thích đối đầu với Lục Minh, nhưng trên những chuyện đại sự đại phi ông tuyệt đối không thiên vị.

Tuy nhiên, không lâu sau, mọi người đều hiểu ra hành động của Giang Mạn, thực ra đã gián tiếp cứu vãn hạnh phúc đoàn viên của cả gia đình họ.

Lục Nghiêu cũng không làm mình làm mẩy, trong lòng cậu bé, mẹ bất kể đưa ra quyết định gì cậu đều ủng hộ, mẹ đã tha thứ cho ba rồi, cậu cũng không có gì để nói.

Thế là, khi Lục Minh đến ôm cậu bé, khóe miệng cậu nở một nụ cười, ngọt ngào gọi: "Ba." "Thằng nhóc thối, sao con không nghe điện thoại của ba?" "Mấy hôm nay ba cũng có gọi điện cho con đâu, con không nghe điện thoại của ba thì có gì là lạ.

Con là trẻ con, người lớn phải chủ động quan tâm con, đợi đến khi hai người già rồi, lúc đó sẽ đến lượt con chủ động.

Nếu đến lúc đó con không hiếu thuận, không gọi điện cho hai người, thì ba hãy trách con sau." Lục Nghiêu vô tội nhìn Lục Minh.

Nghe con trai nói, Lục Minh lại không nói nên lời, tài ăn nói của con trai thật sự không giống anh.

Hồi nhỏ anh trầm tính hơn nhiều, không hiểu những đạo lý như vậy, càng không nói được những lời giàu triết lý đến thế.

Mới mấy tuổi đầu mà đã vậy rồi, sau này còn ra thể thống gì nữa. "Thằng nhóc thối, toàn lý lẽ cùn." "Ba ba, không phải con tự đại, nhưng tài ăn nói của ba thật sự rất bình thường." Lục Nghiêu lại nói.

Lục Minh tức đến bật cười, dùng sức véo mấy cái vào má con trai.

Một lát sau, chuông cửa reo, lần này Lan Hành Chi đích thân ra mở cửa, người đến là Bolt và Jim.

Jim đã làm rõ thân thế của mình, lần nữa gặp Lan Hành Chi, tuy trong lòng còn có chút gượng gạo, nhưng thái độ vẫn khá cung kính, coi ông như trưởng bối, "Chú Lan." Lan Hành Chi cười gật đầu, thấy quà trong tay bọn họ, nói với họ: "Đến thì cứ đến thôi, đều là người một nhà, còn mang quà cáp làm gì." Bolt cười nói: "Nhập gia tùy tục, người Âu Lạc các ông chẳng phải đều như vậy sao?

Đâu có chuyện đến nhà ăn cơm mà không mang quà." "Thôi được rồi, nói không lại ông người nước ngoài này, mau vào ngồi đi." Lan Hành Chi khác hẳn ngày thường, nhiệt tình đến lạ.

Giang Mạn luôn cảm thấy nụ cười của ba có vài phần không có ý tốt.

Nam Tịch không hề biết Lan Hành Chi mời cha con Bolt, chỉ biết ông mời những người khác đến nhà làm khách, nên cần chuẩn bị thêm sủi cảo, nhưng thấy họ có thể hòa thuận ở chung, bà rất vui.

Bà vốn cũng định dành thời gian nói chuyện với cha con họ, nhưng vì chuyện của Giang Mạn mà bị chậm trễ, hôm nay chính là cơ hội tốt. "Bolt, Jim, hai người cứ vào phòng khách ngồi một lát, sắp có thể ăn cơm rồi." "Mẹ, con đến giúp mẹ." Giang Mạn đi theo Nam Tịch vào bếp.

Chương 840

Giang Mạn vừa làm nhân bánh vừa nói: "Mẹ, mấy hôm nay con có làm mẹ lo lắng không?" "Con còn dám nói, đã nói rõ với Lục Minh rồi à?" Giang Mạn gật đầu, giải thích: "Mấy hôm nay Lục Minh đều ở trong quân đội, hình như xảy ra chuyện gì đó không thể liên lạc với bên ngoài, nên anh ấy vẫn chưa liên lạc với con, anh ấy có nỗi khổ riêng." "Tính chất công việc của Lục Minh quả thực đặc thù, sau này đừng vì chuyện như vậy mà giận dỗi Lục Minh nữa, hai vợ chồng cứ sống tốt đi." Giang Mạn gật đầu, tỏ ý đã hiểu, rồi hỏi: "Mẹ, chú Bolt đến rồi, mẹ đã nghĩ kỹ sẽ nói gì với ông ấy chưa?" "Chuyện của mẹ con không cần lo lắng, con cứ lo tốt cho bản thân là được rồi, mẹ đã nghĩ kỹ từ sớm rồi.

Ở tuổi chúng ta, có thể bàn bạc đàng hoàng rồi, không như con và Lục Minh, vẫn luôn hành động bốc đồng.

Chú Bolt của con là người rất hiểu chuyện, e rằng ông ấy đã sớm biết suy nghĩ của mẹ rồi, mẹ không nói ông ấy cũng biết." "Mẹ, ba đã giáo huấn con rồi, mẹ đừng nói chúng con nữa." "Con là con gái mẹ, làm không đúng thì đương nhiên chúng ta phải nói con, nếu không thì chính là đang hại con." Nam Tịch biết khẩu vị của mọi người, sủi cảo cũng làm nhiều loại nhân: có nhân hương vị quê nhà mà Giang Mạn và Lan Hành Chi yêu thích nhất, có nhân thịt băm tiêu xanh mà Lục Minh và nhóc con (Lục Nghiêu) thích nhất, còn có nhân tam tiên mà cha con Bolt yêu thích.

Trong những ngày đông như thế này, cả nhà quây quần bên nhau ăn những chiếc sủi cảo nóng hổi, đó là một chuyện rất hạnh phúc. "Mummy, sau này con có phải sẽ không được ăn sủi cảo mẹ làm nữa không?" Jim có chút ưu buồn hỏi. "Jim, mẹ là mummy của con, con chỉ cần đến thành phố A, muốn ăn gì mummy cũng sẽ làm cho con." "Mummy, mẹ thật sự không về Pháp với chúng con sao?

Mẹ đã ở đó gần ba mươi năm rồi mà." Jim đã biết suy nghĩ của mẹ mình, nhưng vẫn không kìm được mà khuyên nhủ.

Nếu biết đến thành phố A sẽ mất đi bà, e rằng cậu đã không khuyến khích, mà sẽ phải cân nhắc kỹ lưỡng. "Đây mới là quê hương của mẹ, mẹ đã già rồi, nên lá rụng về cội thôi." Nam Tịch thở dài nói, cho dù ở Pháp nhiều năm như vậy, bà vẫn luôn cảm thấy mình là một người khách lạ, không thể hoàn toàn hòa nhập. "Vậy công việc của mẹ thì sao?" "Công việc của mẹ ở đâu cũng vậy thôi, mẹ có thể thiết kế ở thành phố A, sau đó gửi bản vẽ về Pháp, chuyện này không ảnh hưởng gì." Jim còn muốn nói gì đó, Bolt đã ngắt lời cậu, "Jim, đây là lựa chọn của mẹ con, con đừng nói gì nữa.

Tiểu Tịch, ngày mai chúng tôi sẽ về Pháp, sau này mỗi quý tôi sẽ đến thành phố A một lần để kiểm tra sức khỏe cho cô, cô tự mình phải bảo trọng thật tốt, những điều cần chú ý cô đã rõ rồi, tôi sẽ không nhắc lại nữa." "Nhanh vậy..." Nam Tịch chưa kịp nói hết từ "nhanh" đã bị Lan Hành Chi ngắt lời.

Chỉ thấy ông nở nụ cười nhẹ, không nhanh không chậm xen vào nói: "Ông Bolt, nhiều năm qua cảm ơn ông đã chăm sóc vợ tôi.

Ngày mai tôi nhất định sẽ đích thân tiễn ông, mấy hôm nay tôi đã cho người chuẩn bị một ít đặc sản cho ông rồi, đến lúc đó ông hãy mang về nhé." Chỉ có đích thân tiễn bọn họ về Pháp, ông mới có thể hoàn toàn yên tâm.

Hai cha con này cứ ở lại đây, khó tránh khỏi có biến số gì đó.

Giang Mạn và Lục Minh nhìn nhau, khóe miệng nở một nụ cười nhẹ, phản ứng của ba thật sự quá rõ ràng, đúng là ông ấy chỉ mong người ta sớm rời khỏi thành phố A.

Bolt nhìn Nam Tịch một cái, thấy bà không mở miệng nói gì, trong lòng khẽ thở dài, "Vậy cảm ơn ông Lan, hoan nghênh ông đến Pháp làm khách." "Đó là điều đương nhiên, tôi nhất định sẽ đến thăm nơi vợ tôi đã sống nhiều năm qua." Hai người đàn ông cứ một câu khách sáo tiếp một câu khách sáo, những người khác đều không thể xen vào.

Nam Tịch là người đầu tiên chịu không nổi, "Hai người có thôi đi không, ăn cơm cho tử tế, nói nhiều lời vô nghĩa quá, Lan Hành Chi, nói chuyện chú ý dùng từ!" Cứ một câu lại "vợ tôi", đây không phải là cố tình đâm dao vào lòng Bolt sao.

Mặc dù đó là sự thật, nhưng có thể đừng nói thẳng thừng như vậy không.

Lan Hành Chi cười như không cười nhìn Nam Tịch, "Tịch nhi, một đêm vợ chồng trăm ngày ân nghĩa, con cái cháu chắt cũng lớn cả rồi, đừng làm mình làm mẩy nữa.

Mặc dù chúng ta đã chia xa nhiều năm như vậy, nhưng sự thật em là bà Lan vẫn không hề thay đổi." Nam Tịch nghẹn lời, mặt già đỏ bừng, quyết định không nói nữa, sợ Lan Hành Chi lại nói ra lời gây sốc nào đó.

Lục Nghiêu che miệng cười trộm, Giang Mạn không kìm được xoa đầu cậu bé.

Sau bữa tối, Lan Hành Chi và Bolt ra ban công.

Lan Hành Chi mở lời trước: "Cảm ơn ông đã tác thành." Dù sao đi nữa, Bolt buông tay sảng khoái như vậy, cũng khiến ông có chút khâm phục. "Tất cả những gì tôi làm chỉ là vì Tiểu Tịch, sức khỏe của Tiểu Tịch không được tốt lắm, tôi chỉ hy vọng trong những ngày tháng sau này cô ấy có thể thoải mái hơn một chút.

Nếu ông có thời gian, hãy đưa cô ấy ra ngoài đi dạo nhiều hơn, mấy chục năm qua cô ấy luôn tự phong tỏa mình, bị đè nén quá lâu rồi." Bolt thực ra cũng không muốn buông tay, nhưng nhiều năm qua không thể làm cảm động một người phụ nữ, ông chỉ có thể chấp nhận thua cuộc. "Yên tâm đi, chuyện này không cần ông nói, tôi cũng biết.

Đợi tôi sắp xếp ổn thỏa sẽ đưa cô ấy đi du lịch vòng quanh thế giới." Tuy nhiên, phải đợi ông dọn dẹp sạch sẽ những 'cỏ dại' xung quanh con gái rồi mới đi, nếu không, với tư cách là cha mẹ, bọn họ sẽ không yên lòng. "Bất kể sức khỏe của Tiểu Tịch có bất kỳ thay đổi nào, hãy lập tức thông báo cho tôi, tôi cần nắm bắt kịp thời tình trạng cơ thể của cô ấy, có lẽ tôi có thể nghĩ ra phương pháp chữa trị." Lan Hành Chi gật đầu, về sức khỏe của Nam Tịch, bọn họ đều biết rõ trong lòng, thật sự là sống thêm ngày nào hay ngày đó.

Chỉ là bọn họ đều không muốn bỏ cuộc.

Hai người đàn ông rõ ràng là tình địch, nhưng vì cùng chung lòng nghĩ về một người phụ nữ, lại có thể bình tĩnh nói chuyện với nhau.

Bên này, Giang Mạn ăn xong cơm liền kéo Lục Minh vào phòng.

Vừa vào phòng, cô đã xông đến cởi quần áo Lục Minh.

Lục Minh giật mình, lùi lại một bước, ngạc nhiên nhìn Giang Mạn.

Giang Mạn thấy vẻ mặt anh, sắc mặt có chút không tự nhiên, hình như hành động của cô khiến người ta hiểu lầm, cô cố giữ vẻ bình tĩnh, "Ánh mắt gì thế, coi em là nữ lưu manh à?" Lục Minh nhướng mày, ra vẻ "chẳng lẽ không phải sao". "Đừng có tự mình đa tình, em chỉ muốn xem vết thương của anh thế nào, mẹ nói anh bị không ít vết thương ngoài da." Hóa ra là vậy.

Lục Minh cười cười, "Đã nói là vết thương ngoài da, đương nhiên hai ba ngày là lành rồi, đã lành rồi." Giang Mạn mới không tin, lần nữa giơ tay lên cởi quần áo Lục Minh, nhưng Lục Minh lại né tránh.

Giang Mạn thấy thái độ của anh, càng thêm sốt ruột, cô mạnh mẽ kéo tay anh, một tay khác cởi quần áo anh. "Mạn Mạn, em thật sự muốn làm cho ra vẻ một nữ lưu manh sao?" Giang Mạn cười lạnh một tiếng, người đàn ông này lại muốn chuyển đề tài rồi.

Dù sao thì lần đầu tiên của bọn họ đều là do cô chủ động, trong lòng anh, cô e rằng đã sớm là nữ lưu manh rồi, thêm một lần nữa thì có sao.

Lục Minh biết, cô nhóc này không nhìn rõ thì sẽ không chịu bỏ qua, liền chủ động cởi quần áo.

Giang Mạn thấy trên người Lục Minh có không ít vết sẹo, tuy đã đóng vảy nhưng trông rất sâu, vết thương cũ mới xen kẽ.

Mắt Giang Mạn lập tức đỏ hoe, đau lòng vuốt ve lên, "Sao lại ra nông nỗi này?" "Không sao, chỉ là một số vết xước do cỏ dại và vết trầy, chắc là sẽ không để lại sẹo đâu." "Lục Minh, sao anh có thể khiến em đau lòng đến thế này." Giang Mạn khẽ tựa vào lòng Lục Minh, anh cứ như vậy, làm sao cô có thể thờ ơ nhìn anh lại bị thương được chứ. "Cô nhóc ngốc, bảo vệ người phụ nữ của mình là chuyện thiên kinh địa nghĩa, bị chút thương có đáng là gì." "Chủ nghĩa đàn ông gia trưởng." "Được rồi, không nói mấy chuyện này nữa, mấy hôm nay anh mệt quá, em ngủ với anh một lát đi." Giang Mạn nhìn đồng hồ, mới bảy giờ tối, "Sớm quá, anh ngủ đi, đợi anh ngủ rồi em ra ngoài xem TV một lát." Ngủ sớm như vậy, không biết các trưởng bối sẽ nghĩ gì. "Không được, anh muốn em ở bên cạnh anh." Lục Minh kiên trì.

Người đàn ông này đúng là có tính trẻ con.

Nhưng nhìn quầng thâm dưới mắt anh, cô lại rất đau lòng, "Được rồi." "Mạn Mạn, thật ra lúc em kéo anh vào phòng, anh đã thấy các trưởng bối cười rồi, họ biết hết cả rồi, em không cần lo lắng đâu." Giang Mạn không kìm được khẽ kêu lên, "Sao họ lại thích nghĩ lung tung như vậy chứ." "Cho nên, chúng ta ngoan ngoãn đi ngủ thôi." Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lục Minh, Giang Mạn cứ thấy anh như một con sói đuôi to, ăn thịt người không nhả xương.

Chương 841

Giang Mạn giúp anh treo áo khoác lên, lại vào phòng tắm chuẩn bị nước nóng cho anh, "Anh đi tắm trước đi, như vậy sẽ ngủ thoải mái hơn." Lục Minh gật đầu, kéo Giang Mạn vào phòng tắm, mặt Giang Mạn đỏ bừng không nói nên lời, nhưng lại không nói gì.

Tuy nhiên cô thật sự đã nghĩ quá nhiều rồi, Lục Minh thật sự rất mệt, sẽ không làm gì cô đâu, hơn nữa căn phòng của bọn họ lại ở ngay cạnh phòng khách.

Lục Minh da mặt vẫn chưa dày đến mức đó.

Vừa lên giường, Lục Minh không lâu sau đã ngủ say, giống như mọi ngày, anh vẫn ôm chặt cô vào lòng.

Cô sợ đè vào vết thương của anh, định đứng dậy, nhưng vừa động đậy anh liền siết chặt cánh tay, cau mày, ra vẻ sắp tỉnh.

Giang Mạn cũng không dám động nữa, mấy hôm nay cô cũng không ngủ ngon, lúc này ngửi thấy mùi hương quen thuộc, không lâu sau cũng ngủ thiếp đi.

Chỉ là nửa đêm, cô lại bị cảm giác ngứa ngáy trên mặt đánh thức.

Vừa mở mắt, cô đã thấy một bóng đen trên người mình, rõ ràng là người vừa kêu mệt muốn ngủ sớm.

Trong chốc lát cô thấy có chút buồn cười, "Lục Minh, anh làm gì thế?" "Mạn Mạn, bây giờ đêm khuya tĩnh lặng, sẽ không làm phiền mọi người đâu." Nghe vậy, mặt Giang Mạn đỏ bừng không nói nên lời, cô đương nhiên hiểu ý của người đàn ông này, đẩy vai anh một cái, nghiêm giọng nói: "Lục Minh, anh xuống ngay!" "Mạn Mạn, đừng như vậy." Lục Minh chỉ cảm thấy cơ thể căng cứng đến lợi hại, vừa nói vừa cố ý đè lên người cô.

Mấy ngày nay anh thật sự bị kìm nén thảm hại rồi, chuyện này như 'thực tủy tri vị', giống như sẽ gây nghiện vậy, căn bản không thể cai được.

Giang Mạn đương nhiên có thể cảm nhận được sự bất thường của anh, người đàn ông này không ngủ vào ban đêm, lại cứ nghĩ đến những chuyện đó.

Cô đột nhiên nhớ lại lời Cố Duyệt đã nói trước đây, đàn ông khi cầu hoan là lúc không có tiết tháo nhất.

Quả nhiên, ngay cả cái tên mọt sách này cũng không ngoại lệ.

Nhưng trên người anh vẫn còn vết thương, "Lục Minh, trên người anh có vết thương, yên phận chút đi." "Đã như thế này rồi, còn yên phận thế nào được." Giang Mạn âm thầm lấy sức, nhân lúc Lục Minh thả lỏng cảnh giác, một cước đá anh xuống đất, "Vậy thì xuống đất mà yên phận." Dưới đất trải thảm dày, Giang Mạn cũng không lo anh bị ngã đau.

Lục Minh dở khóc dở cười, vậy mà lại bị vợ đá xuống giường, chuyện này quá mất mặt rồi, tuyệt đối không thể để người khác biết, nếu không còn mất mặt hơn lần đi diễn thời trang trước.

Ngay khi anh đang suy nghĩ, một cái chăn lại bị ném xuống, trực tiếp trùm lên mặt anh, anh nghe rõ tiếng bốp bốp như bị tát vào mặt vậy. "Mạn Mạn, em thật sự nhẫn tâm để anh ngủ dưới đất qua đêm sao, trời lạnh, như vậy anh sẽ bị cảm mất." Lục Minh đáng thương nói.

Đúng là như vậy, cho dù đã trải thảm, nhưng cũng khá lạnh. "Vậy anh bình tĩnh lại rồi hẵng lên đây." "Thật sự không thể bình tĩnh được nữa rồi." Lục Minh vừa nói, một bàn tay lớn vươn ra, trực tiếp kéo

Giang Mạn đang nằm trên giường xuống.

Giang Mạn thất thanh kêu lên, "Lục Minh!" "Mạn Mạn, đừng kêu lớn như vậy, nếu không sẽ làm mọi người thức giấc đấy." Lục Minh bịt miệng Giang Mạn. "Lục Minh, anh có biết cảm giác nửa đêm bị người khác đánh thức khó chịu lắm không." "Đừng vội, một lát nữa sẽ dễ chịu thôi, chúng ta bắt đầu 'tạo tiểu nhân' rồi." Nghe Lục Minh nói, Giang Mạn suýt chút nữa tức đến hộc máu, chuyện này có cần phải tuyên bố như vậy không?

Cấp độ lưu manh của anh lại tăng lên rồi.

Con đường đời dài đằng đẵng, người đàn ông này rốt cuộc sẽ tiến hóa thành dạng gì, lúc này Giang Mạn không dám nghĩ nữa, cũng không có sức lực để nghĩ nữa.

Ngoài cửa sổ gió lạnh gào thét, trong phòng tình cảm nồng nàn.

Không nghi ngờ gì nữa, Giang Mạn đã dậy muộn.

Khi cô thức dậy, các trưởng bối đều đã ăn sáng xong.

Lan Hành Chi và Nam Tịch đang chuẩn bị đi tiễn cha con Bolt, Lục Minh đã đưa nhóc con đi học.

Thấy cô đi ra, ánh mắt mọi người đồng loạt đổ dồn về phía cô.

Giang Mạn xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu, trong lòng thầm mắng Lục Minh không biết bao nhiêu lần, nửa đêm hành người ta.

Cô cười gượng gạo nói: "Ba mẹ, hai người định đi tiễn chú Bolt và Jim ra sân bay sao?" Mọi người cũng không vạch trần cô, gật đầu đáp.

Jim nhìn Giang Mạn thật sâu, nói: "Mạn Mạn, con có thể ôm chị một cái không?" Giang Mạn ngẩn người một chút, sau đó cười gật đầu.

Đối với người đã từng tỏ tình với mình này, cô không cảm thấy gượng gạo, có lẽ là vì họ đều là con của Nam Tịch.

Hai người ôm nhau một cách thoải mái. "Jim, con nhỏ hơn Mạn Mạn một chút, con bé coi như là chị con, mẹ hy vọng sau này hai đứa sẽ thương yêu nhau." Nam Tịch nói.

Cho dù một ngày nào đó bà không còn nữa, bà cũng hy vọng hai đứa con này có thể nương tựa lẫn nhau.

Jim đỏ mặt, cậu là người mang nét điển hình của châu Âu, thân hình cao lớn, Giang Mạn đứng trước mặt cậu thật sự quá nhỏ bé, bảo cậu gọi một người thấp hơn mình nhiều như vậy là chị, cậu thật sự không gọi nổi, "Mummy, chúng con cũng đâu chênh lệch nhiều, trực tiếp gọi tên con thấy thân thiết hơn." "Đúng đó mẹ, con cũng nghĩ vậy." Giang Mạn cười nói. "Được được được, mẹ không quản hai đứa nữa, hai đứa muốn gọi thế nào cũng được, chỉ cần hai chị em cảm thấy ổn là được." "Chú Bolt, hoan nghênh chú lần sau lại đến thành phố A." Bolt cười hiền hòa, đôi mắt xanh thẳm vô cùng quyến rũ, "Cảm ơn." Giang Mạn nhìn mẹ mình một cái, cô cảm thấy đây cũng là một người đàn ông rất ưu tú, trên người có sức hấp dẫn đặc biệt, không biết tại sao mẹ cô gần ba mươi năm rồi vẫn không động lòng.

Có lẽ tình cảm thật sự là như vậy, một khi đã gặp được đúng người đó, thì sẽ thật sự chìm đắm vào. "Được rồi, Mạn Mạn, chúng ta đi đây, Tiểu Thành đang đợi ngoài kia rồi, cậu ấy sẽ đưa chúng ta đi, Lục Minh lát nữa sẽ đến đón con, con tự vào bếp hâm nóng bữa sáng rồi ăn nhé." "Vậy mẹ, mọi người chú ý an toàn." Vừa ra khỏi cửa, mấy người liền thấy một người phụ nữ điên cuồng lao tới.

Lan Hành Chi nhướng mày, bản năng bảo vệ Nam Tịch.

Jim cũng kịp thời chặn bà ta lại, "Bà này, xin bà đi đứng cẩn thận một chút, nếu làm bị thương người khác thì sao?" Người đến không phải ai khác, chính là Tần mẫu, người hôm qua đã gây náo loạn với Giang Mạn.

Bà ta túm lấy áo Jim, "Nói cho tao biết, Giang Mạn ở đâu?

Con tiện nhân đó sống ở đâu?" Bà ta giết con trai bà ta vẫn chưa đủ, vậy mà còn muốn hủy hoại công ty của bà ta, hôm nay bà ta nhất định phải đồng quy vu tận với con yêu nữ đó.

Bà ta vạn lần không ngờ, công việc kinh doanh gây dựng nửa đời người lại bị hủy hoại chỉ trong một đêm.

Nam Tịch cau chặt mày, không có người mẹ nào có thể dung thứ việc người khác dùng những lời lẽ như vậy để miêu tả con gái mình.

Con gái bà tính tình thuần lương, rốt cuộc đã làm gì mà phải chịu sự phỉ báng như vậy.

Chương 842

"Bà này, phiền bà ăn nói lịch sự chút đi, bà lấy tư cách gì mà phỉ báng con gái tôi như vậy?" Tần mẫu ngẩn người, nhìn người phụ nữ trước mặt với khí chất tao nhã, thân hình mảnh mai, khuôn mặt trái xoan, trông vô cùng tinh tế, một chút cũng không nhìn ra tuổi thật của bà. "Bà là ai?" "Tôi chính là mẹ ruột của Giang Mạn." "Ôi chao, thì ra bà là mẹ ruột của Giang Mạn à, tôi còn tưởng là ai chứ, hóa ra chính là con tiện nhân đã quyến rũ Lan Nhị thiếu nhiều năm trước, trách gì cái con yêu nữ Giang Mạn kia lại giống bà như đúc, đúng là truyền thống gia đình mà." Tần mẫu chế giễu.

Sắc mặt Nam Tịch lập tức tái nhợt, bà không ngờ, người dân thành phố A lại nhìn nhận quá khứ của bà và Lan Hành Chi như vậy.

Bà tự cho là tình yêu thiêu thân, khắc cốt ghi tâm, trong mắt người khác, lại xấu xa không thể tả đến thế.

Thậm chí còn trở thành vũ khí để công kích con gái bà. "Bà vừa mới nhận lại nó, bà không biết đâu nhỉ, vậy thì để tôi, người đã nhìn nó lớn lên từ nhỏ, nói cho bà biết.

Nó từ khi còn nhỏ đã quyến rũ con trai tôi, sau này lại dan díu với đàn ông khác trong khách sạn, bị bắt quả tang tại trận vậy mà còn muốn đeo bám con trai tôi cao chạy xa bay.

Đáng tiếc là nó lại mang thai nghiệt chủng, làm sao tôi có thể để một người như vậy hủy hoại con trai tôi được, đương nhiên là phải chia rẽ bọn chúng.

Sau này nó lại mang theo nghiệt chủng gả cho người khác, gả rồi vẫn không yên phận, còn muốn quyến rũ con trai tôi..." Tần mẫu điên cuồng cười.

Nhưng lời bà ta còn chưa nói dứt, trên mặt đã ăn một cái tát thật mạnh, khuôn mặt vốn luôn được chăm sóc kỹ lưỡng lập tức xuất hiện năm dấu vân tay đỏ chót.

Bà ta còn chưa kịp phản ứng, lại tiếp tục ăn thêm hai cái tát nữa.

Chỉ thấy Lan Hành Chi không biết từ lúc nào đã đứng trước mặt Tần mẫu từ trên cao nhìn xuống, khóe miệng nở một nụ cười nhàn nhạt, nhưng những người quen ông đều biết ông đã tức giận, hơn nữa còn giận không ít, "Nói nữa đi, bà thử nói thêm một chữ nữa xem." Có những người là vậy, càng tức giận thì bề ngoài càng bình tĩnh, tất cả sự bình tĩnh đều ẩn giấu trong lòng.

Lan Hành Chi vốn là người chủ quen thói tùy hứng, trong mắt ông, không có nhiều khuôn phép ràng buộc đến thế, cho dù ông tuổi tác không còn nhỏ, nhưng những thứ khắc sâu vào xương cốt này làm sao có thể xóa bỏ được.

Ai chọc giận ông, ông sẽ làm cho ra ngô ra khoai.

Tần mẫu chỉ cảm thấy miệng mình đau đến mức không thể mở ra, trên mặt nóng rát, bà ta sỉ vả nói: "Ông...

ông là ai?" "Tôi chính là cha của cái đồ hại người mà bà nói, Lan Nhị thiếu đây.

Tôi nói cho bà biết, tôi mới là kẻ lão làng, hại chết con trai bà thì có là gì, tôi muốn nhà họ Tần của bà từ nay về sau biến mất khỏi thành phố A." Tần mẫu sững sờ, nhìn người trước mặt có thể nói cười mà khiến bà ta không thở nổi, toàn thân run rẩy.

Bà ta đâu ngờ mình lại xui xẻo đến vậy, không những không gặp được Giang Mạn, mà lại gặp mẹ của Giang Mạn, còn có cái tên ác nhân Lan Nhị thiếu mới quay về không lâu này.

Nhưng vừa nghĩ đến việc bây giờ công ty không còn, con trai cũng không còn, bà ta cũng không còn sợ người này nữa, dù sao cũng đã mất hết tất cả rồi. "Những gì tôi nói không sai, chuyện của Giang Mạn cả hai gia đình chúng tôi đều biết, hàng xóm láng giềng cũng đều biết nó chưa cưới đã có bầu, tôi không hề phỉ báng nó, nó làm ra thì còn sợ người khác nói sao?

Bà nghĩ những chuyện này có thể xóa sạch được sao?

Người có tâm chỉ cần tra một chút là có thể tìm ra thôi." Lan Hành Chi cười rồi lại tát Tần mẫu mấy cái nữa, đánh cho đến khi bà ta ngừng lại mới thôi.

Giang Mạn nghe tiếng động cũng vội vàng chạy xuống, không ngờ lại nghe được những lời này của Tần mẫu, trong chốc lát sự sỉ nhục, khó chịu đều ùa tới, khiến cô không kìm được mím chặt môi.

Tần mẫu này rốt cuộc muốn làm gì, hôm qua đã gây náo loạn một trận, hôm nay vẫn chưa chịu dừng.

Lan Hành Chi chưa bao giờ là người mềm lòng, một người như ông làm sao có thể không có chút võ lực nào, tuy không bằng Lục Minh, nhưng cũng không kém.

Ông lạnh mặt, khuôn mặt tuấn tú bình thản như mây gió, nhưng lực đạo dưới tay lại không hề nương nhẹ, chuyên chọn những huyệt vị đau đớn nhất trên cơ thể người mà đánh.

Bà Tần nghiến răng kèn kẹt, trán không ngừng vã mồ hôi lạnh, môi khó khăn mím lại, lầm bầm không rõ tiếng: “Anh thả tôi ra, anh đây là… giữa ban ngày ban mặt muốn giết người sao?” Lan Hành Chi cười khẩy, hạ giọng nói: “Dù tôi có lấy mạng bà thì sao chứ, tôi có bản lĩnh khiến bà chết mà thần không biết quỷ không hay.” Người khác không nghe thấy lời này, nhưng Nam Tịch thì nghe rõ.

Trước đây cô tuy không quản chuyện của anh, nhưng trong lòng cô rất rõ, người đàn ông này có vô số thủ đoạn, lặng lẽ giết chết một người đối với anh tuyệt đối là chuyện có thể làm được.

“Hành Chi, anh bình tĩnh một chút.” “Chú Lan.” “Ông Lan, có gì cứ từ từ nói, đừng kích động.” ...

Mọi người đều vội vàng ra can ngăn, nhưng Giang Mạn đứng yên tại chỗ, chẳng hề nói một lời khuyên can nào.

Nếu trước đây cô còn chút tình cảm với người nhà họ Tần, thì những lời bà Tần nói ngày hôm qua đã khiến cô hoàn toàn phẫn nộ, xóa sạch chút tình cảm cuối cùng.

Bà Tần chỉ cảm thấy cả cánh tay mình sắp phế rồi, nhưng Lan Hành Chi chẳng nghe lời ai, ngược lại càng siết chặt tay.

Bà Tần đau đến mức gần như không thể nói ra một câu trọn vẹn.

Bà liếc nhìn Giang Mạn ở đằng xa, lúc này dù trong lòng có không cam tâm đến mấy, bản năng cầu sinh vẫn trỗi dậy, bà gào về phía Giang Mạn: “Mạn Mạn… con cứu bá mẫu với, a, đau quá… đau chết mất.” Giang Mạn thờ ơ, khẽ quay đầu đi, không nhìn bộ dạng cầu cứu của bà Tần.

Những lời bà Tần nói lúc nãy cô nghe rõ ràng, y hệt như những lời Tống Liễn hủy hoại cô, căn bản không đáng để cô thương hại.

Đối với phản ứng của Giang Mạn, Lan Hành Chi rất hài lòng, cô bé này cuối cùng cũng triệt để sắt đá rồi, sẽ không còn bất kỳ sự mềm lòng nào nữa.

Ngay lúc này, tiểu gia hỏa Lục Minh đã quay lại.

Anh đi thẳng về phía bà Tần, lạnh lùng nói: “Xem ra bà chẳng nghe lọt một chữ nào lời tôi nói hôm qua.

Là bà trí nhớ kém, hay vẫn luôn nghĩ tôi đang đùa với bà?” “Những gì tôi nói vốn là sự thật, các người… trả con trai cho tôi, tôi muốn đi… đến quân đội tìm cấp trên của các người, để ông ta biết các người đã lạm dụng chức quyền như thế nào, các người đều là những kẻ giết người.” Bà Tần nửa đời người luôn mạnh mẽ, chưa từng mất mặt như thế này, cái tính khí này hoàn toàn là cục đá trong nhà xí, vừa thối vừa cứng đầu.

Nam Tịch và bố con Bột Lãng Đặc còn muốn nói gì đó, nhưng thấy bà Tần nói năng không kiêng nể như vậy, họ đành từ bỏ ý định.

Người phụ nữ như thế này, quả thực không đáng.

Giang Mạn đi tới, nắm lấy tay Nam Tịch.

Nam Tịch đau khổ siết nhẹ bàn tay nhỏ bé của cô: “Mạn Mạn, bao năm qua đã để con chịu khổ rồi, nếu mẹ và bố luôn ở bên con, con cũng không phải chịu đựng những chuyện này.” Ánh mắt Giang Mạn vẫn dõi theo Lục Minh.

Anh vừa đến, cô liền an tâm một cách khó hiểu.

Dù anh không nắm tay cô, không ôm cô vào lòng, chỉ cần nhìn thấy anh là đủ.

“Mẹ, đừng nói những lời như vậy nữa, bố mẹ cũng có nỗi khổ riêng.” Nam Tịch gật đầu, không nói gì thêm.

Chương 843

Bà Tần thấy hai người đàn ông trước mặt đều không lay chuyển được, chỉ đành hét lớn: “Cứu mạng!

Ở đây có hai người đàn ông bắt nạt một bà lão, cứu mạng!” Giọng bà Tần rất the thé, tiếng hét lớn này quả thực đã kinh động không ít người, bởi vì khu dân cư này đa số là người trẻ tuổi, và bây giờ đang là giờ đi làm.

Không ít người nhìn về phía họ.

Lan Hành Chi vẫy tay về phía Thành Vũ.

Thành Vũ lập tức gọi một cuộc điện thoại, không biết từ đâu xuất hiện bảy tám vệ sĩ cao to mặc đồ đen, ba hai cái đã giải tán những người định hóng chuyện.

“Đây là chuyện riêng của gia đình chúng tôi, mong mọi người làm gì thì cứ làm, đừng ở đây nán lại.” Thậm chí mấy vệ sĩ còn vây thành một vòng, bao vây họ lại.

Đây là khu dân cư cao cấp, đa số mọi người đều rất thức thời.

Vừa nhìn thấy thế trận này là biết những người này không dễ chọc, nên sẽ không tự tìm phiền phức cho mình.

“Lục Minh, người này anh định xử lý thế nào?” “Một người đàn bà quá quắt như vậy đương nhiên là giao cho cục cảnh sát, để bà ta vào trong đó ở vài ngày, xem bà ta còn có thể ngông cuồng như thế không.” “Không được, các người không thể đưa tôi đến cục cảnh sát, tôi không đi!” Để bà ta đến cái nơi đó, còn khó chịu hơn là giết bà ta.

“Cái này đâu phải do bà lựa chọn.” Đúng lúc này, ông Tần lập tức đuổi kịp, vừa nhìn thấy bà Tần đã bị người khác khống chế, lập tức kêu lên: “Bà xã, bà có sao không?” Ông ta đi theo bà Tần đến đây.

Tin Tần Trí Viễn mất tích khiến cả hai vợ chồng đều bị đả kích lớn, đặc biệt là bà Tần, cả người suy sụp tinh thần.

Thêm vào việc công ty chỉ trong một đêm bị người lạ mua lại với giá cao, đã khiến ông ta hoàn toàn trở nên điên cuồng.

Bà Tần vừa nhìn thấy ông Tần, mắt lập tức sáng lên: “Lão Tần, tôi ở đây!” Các vệ sĩ vốn định ngăn lại, nhưng thấy Lan Hành Chi ra hiệu liền thả người.

Ông Tần rõ ràng mới hơn năm mươi tuổi, xấp xỉ tuổi Lan Hành Chi, nhưng tóc đã có phần bạc trắng.

“Vị tiên sinh này, bà xã tôi vì chuyện của con trai mà đau lòng đến cùng cực, bất kể bà ấy đã nói gì với các người, xin các người hãy thông cảm cho tấm lòng làm mẹ của bà ấy.

Tôi xin lỗi các người trước.” “Lão Tần, ông dựa vào đâu mà xin lỗi bọn họ?

Chúng ta sai ở đâu chứ, là Giang Mạn và chồng của nó đã hại chết con trai chúng ta, cái tên Lan Hành Chi này còn làm phá sản công ty của tôi, bọn họ đây là đang dồn chúng ta vào đường cùng mà!” Bà Tần trừng mắt nhìn ông Tần, ra hiệu cho ông ta mềm mỏng một chút, lúc này không phải là lúc gây sự.

“Bà xã, chuyện của Trí Viễn còn chưa điều tra rõ, bà đừng nói bậy.

Chuyện công ty là do chính bà kỹ năng kém hơn người, không thể trách ai khác, đây đều là hiểu lầm, bà mau xin lỗi Mạn Mạn và bọn họ đi.” Lan Hành Chi khẽ nhướng mày.

Người đàn ông này quả thực tỉnh táo hơn bà vợ của mình, nhưng đáng tiếc lại cưới một bà vợ như thế.

Bà Tần không thể tin nhìn ông Tần.

Ông ta đang nói cái gì vậy, bắt bà xin lỗi bọn họ ư, dựa vào đâu chứ, đây tuyệt đối là chuyện không thể xảy ra.

“Lão Tần, ông có phải hồ đồ rồi không?

Tôi vì sao phải xin lỗi bọn họ, tôi không làm gì sai, là bọn họ làm sai.

Hơn nữa, công ty của tôi đang tốt đẹp, làm sao có thể chỉ sau một đêm mà biến mất được, tôi không tin, tôi không tin, nhất định là nó đã dùng thủ đoạn bỉ ổi gì đó.” “Cái công ty nát của bà đáng là gì chứ.

Bất kỳ trợ lý nào dưới trướng tôi cũng có thể phá sản nó chỉ trong một đêm.

Nếu không phải con trai bà không biết sống chết dám bắt cóc con gái tôi, bà nghĩ tôi sẽ thèm ra tay với cái công ty nát của bà ư, quả thực là sỉ nhục chỉ số IQ của tôi.” Căn bản không cần đến anh đích thân ra tay.

Bà Tần bị những lời của Lan Hành Chi chọc tức đến run rẩy.

Công ty của bà làm sao có thể nhỏ được, tuy không bằng các doanh nghiệp lớn như Lục thị, Diệp thị, Mạc thị, nhưng cũng tuyệt đối không nhỏ.

Bà đi đến đâu mọi người cũng cung kính gọi bà một tiếng “Chủ tịch”.

“Bà xã, bây giờ không phải là lúc nói những chuyện này.” Ông Tần lại vô lực lên tiếng.

“Tôi không có người chồng nhu nhược như ông, lúc này chỉ biết một mực khuất phục kẻ thù.” Ông Tần đã không biết nên nói gì nữa, ông ta cảm thấy bà vợ mình hết thuốc chữa rồi, đã hoàn toàn suy sụp, rơi vào đường cụt, nói gì với bà ta cũng vô dụng.

Bà ta đây là đang tự tìm đường chết mà.

Lan Hành Chi là loại người nào, lẽ nào bà ta đã quên rồi sao?

Họ là người cùng thế hệ, trước đây ông ta đã nghe không ít chuyện, Lan Hành Chi sẽ không bỏ qua cho bà ta đâu.

"Bà xã, bà bình tĩnh lại đi, xin lỗi Mạn Mạn đi." Ông Tần cứ lặp đi lặp lại những lời như vậy, ông ta hy vọng vẫn có thể cứu vãn được điều gì đó.

"Tôi không thể bình tĩnh, cũng không thể xin lỗi cái đồ tiện nhân đó." Bắt bà xin lỗi Giang Mạn cái đồ hại người đó, đây tuyệt đối là chuyện không thể nào.

Lan Hành Chi chưa từng thấy người đàn bà quá quắt như vậy, lực tay lại tăng thêm vài phần.

Bà Tần đau đến mức mặt mũi đều vặn vẹo.

Lúc này bà ta đã vứt bỏ hết tất cả, ánh mắt chuyển sang Lục Minh.

"Lục Minh, Lục Đại Quân trưởng, tôi thật không hiểu anh cưới một người phụ nữ như thế thì có gì đáng tự hào chứ.

Một người phụ nữ còn nhỏ tuổi đã cùng đàn ông mở phòng khách sạn, lại còn chưa kết hôn đã mang bầu.

Anh vậy mà vẫn chấp nhận cả mẹ lẫn con.

Tôi nói cho anh biết, có những người phụ nữ bản tính khó đổi, anh về nhà soi gương cho kỹ vào, có khi trên đầu anh đã mọc đầy cỏ xanh rồi đấy, còn ra vẻ gì chứ." Bà Tần châm biếm nói.

Ông Tần cũng không ngờ một người bà Tần vốn hiểu biết lễ nghĩa lại có thể nói ra những lời chua ngoa, cay nghiệt đến vậy, ông ta quát: "Bà xã, bà bớt nói lại đi, rốt cuộc bà muốn thế nào hả?

Bà có phải muốn nhà họ Tần bị hủy hoại hoàn toàn trong tay bà mới cam tâm không?” “Tôi nói đều là sự thật, Lục Đại Quân trưởng, anh chỉ là một kẻ tồi tàn.” Lục Minh không giận mà cười.

Chương 844

Anh khẽ cong môi, chiếc áo khoác đơn giản khoác trên người anh, khiến anh trông giống hệt một vị tiên giáng trần, đẹp đến không tưởng.

"Tôi nghĩ con trai bà quên nói với các người rồi, tôi chính là cha của tiểu gia hỏa, vợ tôi từ đầu đến cuối chỉ có một người đàn ông là tôi.

Con trai bà giữ bao nhiêu năm vẫn không giữ được, có lẽ là vì con trai bà không xứng, nhà họ Tần các người không xứng." Không xứng có được một người con gái tốt đẹp như Giang Mạn.

Lục Minh đoán không sai, chuyện như vậy Tần Trí Viễn làm sao có thể nói với hai người lớn, chính bản thân anh ta còn không thừa nhận mình không bằng Lục Minh, làm sao có thể nói cho họ sự thật.

Khiến cả hai người họ chỉ biết Giang Mạn là người này, hơn nữa thân phận đối phương không hề thấp, là quân trưởng của quân khu A thị.

Lời này vừa nói ra, không chỉ bà Tần, ngay cả ông Tần cũng không thể tin nổi nhìn Lục Minh, dường như không muốn chấp nhận sự thật này.

Bà Tần khó khăn lắm mới lấy lại được giọng mình, trừng mắt: "Làm sao có thể, anh làm sao có thể là người đàn ông đó, đây nhất định là anh bịa đặt ra." Lục Minh đương nhiên sẽ không giải thích với họ, anh lãnh đạm nói: "Tôi đã cho bà cơ hội rồi, là bà tự mình không biết trân trọng, vậy thì không thể trách tôi được." Nói xong, anh gọi một cuộc điện thoại: "Đội Chu, lập tức dẫn người đến khu dân cư Quốc tế Gia Châu, nghi phạm ở đây." Ông Tần thấy Lục Minh đã liên hệ cảnh sát, lập tức hoảng hốt, vội vàng nói với Giang Mạn: “Mạn Mạn, nể tình tình bạn giữa chúng ta và nhà họ Giang, hãy giúp đỡ bá mẫu con đi, con biết mà, trước đây bà ấy không như vậy đâu, bây giờ bà ấy thật sự là tinh thần không tốt.” “Lão Tần, ông đừng cầu xin nó, cái đồ tiện nhân này, thì ra lúc đó đã qua lại với người đàn ông khác rồi, sau đó vậy mà còn mặt mũi quấy rối Trí Viễn, đúng là đồ đê tiện!” Bà Tần tức đến run rẩy, bà ta đơn giản là không thể tưởng tượng nổi, sự thật hóa ra là như vậy.

Chả trách người ta chấp nhận nó, thì ra đối phương chính là kẻ đã làm nó ra nông nỗi này.

Lúc đó vậy mà còn dám nói dối với họ, nói là không biết làm sao bị người ta đưa đến khách sạn, đồ chuyên nói dối!

“Con trai bà rõ ràng biết tất cả chuyện này, thế mà anh ta vẫn còn quấy rối vợ tôi, kẻ đê tiện thực sự là con trai bà!” Bà Tần lập tức kích động nói: “Anh câm miệng cho tôi, tôi không cho phép anh hủy hoại con trai tôi!” Lan Hành Chi thực sự đã chịu đựng đủ người phụ nữ này, quả thực là không thể nói lý lẽ, nói thêm một câu với bà ta nữa cũng là hạ thấp đẳng cấp của mình.

Anh nói với Lục Minh: “A Minh, đừng phí lời với bà ta nữa, chúng ta phải ra sân bay, không còn nhiều thời gian đâu.” Ông Tần thấy thái độ của Lan Hành Chi, lại lần nữa cầu cứu nhìn Giang Mạn.

Giang Mạn cuối cùng cũng lên tiếng: “Bá phụ, đây là bà ấy tự tìm lấy, hôm qua bá mẫu đã đến tìm con gây sự một lần rồi.

Nếu con cứ mãi dễ nói chuyện như vậy, thì đó là biểu hiện của việc không chịu trách nhiệm với bản thân.

Chuyện như thế này còn không biết sẽ diễn ra bao nhiêu lần nữa.

Hơn nữa, con nhớ rất nhiều năm trước con đã không còn qua lại với các người nữa, con không nhớ giữa chúng ta còn có tình nghĩa gì.” “Mạn Mạn, con trai của chúng ta đã chết rồi, người đầu bạc tiễn người đầu xanh.

Lẽ nào con còn muốn bá phụ trơ mắt nhìn bạn đời của mình đi ngồi tù sao, coi như bá phụ tôi cầu xin con, được không?” Ông Tần mắt đỏ hoe nói.

“Bá phụ, làm sai việc thì phải chịu trừng phạt, bá phụ đừng nói nữa.” “Mạn Mạn, bá mẫu con cũng coi như là nhìn con lớn lên từ nhỏ, con không thể vô tình như vậy.” “Lão Tần, ai cho ông cầu xin nó, ông không được cầu xin nó!

Con trai chết rồi, tôi cũng không muốn sống nữa!” Nói rồi, bà Tần đột nhiên rút ra một con dao gọt hoa quả từ trong áo khoác, đâm thẳng vào cánh tay Lan Hành Chi.

Nam Tịch là người đầu tiên nhìn thấy con dao giơ lên, sợ hãi hét lớn: “Hành Chi, cẩn thận, dao!” Lan Hành Chi đang dồn hết tâm tư vào thái độ của Giang Mạn, không ngờ bà Tần lại có hành động như vậy.

Đến khi anh phản ứng lại thì con dao đã cứa vào cánh tay anh.

Cánh tay anh đau nhói, theo bản năng buông bà Tần ra.

Bà Tần được tự do, giơ con dao trong tay điên cuồng lao về phía Giang Mạn.

Nhìn ánh mắt mở to của Giang Mạn, cùng khoảng cách ngày càng gần, trong mắt bà ta hiện lên sự hận thù điên cuồng, và cả niềm vui sướng tột độ.

Chết đi, con tiện nhân đã hại chết con trai bà, chết đi!

Chỉ cần nó chết đi là tốt rồi.

Bà ta sẽ đâm con dao thật mạnh vào tim nó, khiến nó sống không bằng chết.

“Mạn Mạn!” Nam Tịch hét lớn.

Nhìn mũi dao sáng loáng ngày càng gần, Giang Mạn theo bản năng muốn chạy trốn, nhưng lại thấy hai chân có chút tê dại, nhất thời ngay cả chân cũng không nhấc lên nổi.

Chỉ là lúc này, phía trước cô xuất hiện bóng lưng cao lớn của Lục Minh.

Chỉ nghe thấy một tiếng “choang!”, con dao trong tay bà Tần rơi xuống đất.

Lục Minh mặt mũi bình tĩnh không gợn sóng, chỉ là đáy mắt đang ẩn chứa một cơn bão lớn.

Anh siết chặt cổ tay bà ta: “Xem ra ngoài tội vu khống phỉ báng, bà lại muốn thêm tội cố ý giết người nữa rồi, đúng là không biết sống chết.” Bà Tần đau đến kêu oai oái, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Lục Minh: “Thả… tôi ra, thả tôi ra!

Giang Mạn, tôi muốn cô chết, tôi muốn đồng quy vu tận với cô!” Ông Tần nhìn người vợ phát điên của mình, chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, không còn chút sức lực nào.

Ông ta biết bây giờ dù thế nào cũng không cứu được bà ấy nữa, bà ấy đã tự mình làm mọi chuyện trở nên quá lớn, không thể cứu vãn được rồi.

Đây hoàn toàn là tự tìm đường chết.

Giang Mạn ngây người một lúc rồi lập tức phản ứng lại, kéo Lục Minh từ trên xuống dưới đánh giá một lượt, hoảng loạn thất thố nói: “Lục Minh, anh không sao chứ?” Lục Minh an ủi Giang Mạn cười một tiếng: “Anh không sao, chỉ là ba bị bà ta cứa một chút, em đi xem một chút đi." Giang Mạn lập tức buông Lục Minh ra, tiến lên nắm lấy cánh tay Lan Hành Chi: "Ba, để con xem cánh tay của ba." Lan Hành Chi cười lắc đầu: "Ba không sao, chắc chỉ sượt qua da một chút, không đáng ngại." Là anh quá sơ ý, kiềm chế bà ta lâu như vậy mà lại không lục soát người bà ta.

Nam Tịch cũng hai chân mềm nhũn đi tới, cảnh tượng vừa rồi thật sự đã dọa bà sợ hãi, may mà Lục Minh hành động nhanh, nếu không con dao đó chắc chắn đã đâm vào tim Giang Mạn rồi.

Giang Mạn đỡ Nam Tịch đang tái mặt, "Mẹ, mẹ đừng lo, con và ba đều không sao." Nam Tịch mắt đỏ hoe, nắm chặt tay Giang Mạn: "Tốt, không sao là tốt rồi.

Người phụ nữ này nhất định không thể tha thứ dễ dàng, quá độc ác." Giang Mạn thấy lòng bàn tay bà lạnh buốt, nhẹ nhàng xoa bóp: "Con biết rồi, mẹ." Giang Mạn cẩn thận vén ống tay áo Lan Hành Chi lên.

May mà áo khoác mùa đông dày, chỉ bị cứa sượt một chút da, nếu không thì rắc rối rồi.

"Ba, chúng ta đến bệnh viện băng bó một chút đi ạ." Lan Hành Chi cười một tiếng: "Không cần, chỉ là rách da một chút, cần gì phải đến bệnh viện.

Lát nữa về nhà khử trùng một chút là được." Ông Tần khẩn cầu nhìn Giang Mạn.

Ông ta còn chưa lên tiếng, Giang Mạn đã dứt khoát nói: "Tần bá phụ, con biết bá phụ muốn nói gì.

Bá phụ cũng thấy rồi, không phải chúng con không buông tha cho bà ấy, mà là bà ấy không buông tha cho chúng con.

Con không muốn sau này bà ấy lại đến làm hại người nhà của con, cho nên chúng con sẽ giao bà ấy cho cục cảnh sát.

Còn về vấn đề tinh thần mà bá phụ nói, đến cục cảnh sát tự nhiên sẽ có người giám định, điều đó không nằm trong phạm vi cân nhắc của con.

Chương 845

Con không muốn giữ một người điên như vậy bên cạnh để đe dọa người nhà mình.” Ông Tần không còn lời nào để nói, lúc này bất kể ông ta nói gì, e rằng Giang Mạn cũng sẽ không mềm lòng nữa.

“Giang Mạn, cái đồ tiện nhân nhà cô đừng có nói bậy bạ nữa, tôi không phải đồ điên, tôi chỉ là đang hành đạo thay trời thôi!” Đúng lúc này, xe cảnh sát đến.

Người đến vừa nhìn thấy Lục Minh liền cung kính chào hỏi: “Lục Quân trưởng.” Lục Minh gật đầu: “Người phụ nữ này có ý đồ làm hại vợ tôi, con dao trên mặt đất kia chính là hung khí của bà ta.

Các anh cứ xem xét xử lý đi, khu dân cư có camera giám sát, các anh cứ việc trích xuất.” Người đàn ông dẫn đầu cười nói: “Lục Quân trưởng cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ xử lý công bằng, sẽ giao cho anh và phu nhân một lời giải thích thỏa đáng.” Người đàn ông dẫn đầu vẫy tay về phía sau, những người phía sau anh ta lập tức còng tay bà Tần.

Bà Tần ngây người một lát, rồi điên cuồng kêu lên: “Lão Tần, tôi không đi cục cảnh sát, tôi không giết người, tôi không đi, các người buông tôi ra!” Ông Tần khẽ quay mặt đi, không nhìn bà Tần.

Đây đều là nghiệp chướng gì, ông ta đã cố hết sức trông chừng bà ấy không để bà ấy đến gây sự, đâu ngờ vẫn sơ ý, chỉ một lát đã để bà ấy lén lút trốn ra ngoài.

“Thái thái, những lời này bà cứ đến cục cảnh sát rồi giải thích cho rõ ràng, bây giờ bà nói gì cũng vô dụng rồi.” Bà Tần the thé hét lên, nhưng vẫn bị đưa lên xe cảnh sát, lúc đi còn không ngừng chửi rủa: “Giang Mạn, tôi sẽ đồng quy vu tận với cô, chỉ cần tôi chưa chết, tôi sẽ không buông tha cho cô, cô trả lại mạng con trai tôi đây!" "Tôi sẽ không tha cho các người!" "Lão Tần, thuê luật sư giỏi nhất cho tôi!" Ông Tần xoa xoa thái dương, thở dài lắc đầu: "Mạn Mạn, bá phụ xin lỗi con lần nữa vì những gì bá mẫu con đã làm, nhưng xin con hãy nhìn vào tuổi tác của bà ấy, để cục cảnh sát xử lý nhẹ tội.

Vì chuyện của Trí Viễn mà sức khỏe bà ấy không tốt, để bà ấy đi tù chẳng khác gì lấy mạng bà ấy." "Tần bá phụ, con không có bản lĩnh đó để can thiệp vào cách xử lý của cục cảnh sát.

Phạm tội gì thì phải chịu hình phạt đó." Giang Mạn bình tĩnh nói.

Ông Tần nhìn sang Lan Hành Chi và Lục Minh.

Lan Hành Chi cười lạnh: "Tần tiên sinh, ông nghĩ tôi là người có lòng thánh mẫu bao la sao?" Tất cả những gì họ đã làm với Giang Mạn trước đây, anh sẽ đòi lại gấp mười, gấp trăm lần, để người phụ nữ này đi tù, đã coi như là nhẹ rồi.

Ông Tần thấy sự việc không thể xoay chuyển, lắc đầu, chỉ đành rời đi.

Có lẽ năm xưa họ thực sự đã sai, cố chấp dùng cách đó chia rẽ con trai và Giang Mạn, đến nỗi tạo ra cục diện nhà tan cửa nát, người chết như ngày hôm nay.

Nếu năm xưa họ lùi một bước, chấp nhận Giang Mạn, có lẽ bây giờ sẽ không phải là cục diện tan nát này.

Giang Mạn nhìn bóng lưng còng xuống của ông Tần, trên người đã không còn tìm thấy sự cố chấp như ban đầu.

Cô nhớ năm xưa ông ta đã chính nghĩa nói với cô rằng, nhà họ Tần là gia đình có truyền thống học thức, tuyệt đối không cho phép một người như cô trở thành con dâu của ông ta.

"Mạn Mạn, lúc này con không thể mềm lòng đâu." Lan Hành Chi thấy con gái như vậy, không khỏi nhắc nhở.

“Ba, ba không cần lo cho con đâu, con làm sao có thể mềm lòng chứ.

Chuyện này ba và Lục Minh cứ xem xét xử lý là được rồi, con không có ý kiến gì.

Chuyện của con và gia đình họ cũng đã đến lúc chấm dứt triệt để rồi.” “Con nghĩ được như vậy là tốt rồi, con phải kiên định lập trường của mình.

Thôi được rồi, chúng ta phải đi ra sân bay rồi, A Minh, con chăm sóc tốt cho Mạn Mạn.

Nếu con bé thiếu một sợi tóc, ba sẽ không tha cho con đâu.” “Ba mẹ, ba mẹ cứ yên tâm đi ạ.” Khi họ vừa đi, Giang Mạn lập tức ôm chặt Lục Minh.

Lục Minh vỗ vai cô, dịu dàng nói: “Cô ngốc, sợ ngây người ra rồi phải không, đến cả cử động cũng không động nổi nữa.” Giang Mạn gật đầu, như một chú sóc nhỏ rúc vào lòng anh, ôm chặt lấy eo anh: “Em không ngờ bà ta lại hận em đến mức độ đó, vậy mà mang theo dao muốn đồng quy vu tận với em.” “Mạn Mạn, lòng người hiểm ác, không phải ai cũng thiện lương như vậy đâu.

Em rơi máy bay còn không sợ, sao lại sợ một con dao gọt hoa quả nhỏ xíu chứ?” “Lục Minh, em bây giờ tâm trạng không tốt, anh còn trêu chọc em.” “Anh nói thật đấy.” “Nhưng lúc chúng ta ở trên máy bay, em chỉ nghĩ nhất định phải để anh được bình an, những thứ khác em không nghĩ nhiều.” Giang Mạn áp mặt vào ngực Lục Minh.

Cô phát hiện tim anh vẫn đập vững vàng như vậy, dường như cảnh tượng vừa rồi hoàn toàn không đáng nhắc tới, anh có sự tự tin rằng mình có thể cứu cô thành công.

“Cô ngốc, xin lỗi, tất cả đều bắt nguồn từ anh.” Tất cả những khó khăn và sự hủy hoại mà cô phải trải qua đều là vì anh.

Giang Mạn bĩu môi: “Được rồi, nói bao nhiêu lần rồi, tai em sắp mọc kén luôn rồi đây này.

Chúng ta là vợ chồng, đừng nói những lời như vậy nữa, đều là chuyện quá khứ rồi, sau này anh chỉ cần yêu thương em và Nghiêu Nghiêu thật tốt là được.” “Nói như thể anh không yêu thương hai mẹ con em vậy.” Giang Mạn nhăn mũi, nũng nịu nói: “Ai nha, yêu thương thì có yêu thương mà, chẳng phải em đang kích thích tiềm năng của anh sao?

Có lẽ còn có không gian để thăng cấp nữa chứ.” Lục Minh nhìn bộ dạng nũng nịu đáng yêu của cô, véo nhẹ mũi cô, rất nghiêm túc nói: “Lục phu nhân, Lục Quân trưởng nhất định sẽ nỗ lực, kiên quyết không để em thất vọng.” Giang Mạn “phụt” một tiếng cười ra: “Được rồi, em không sao đâu, những lời đó em nghe nhiều đã miễn dịch rồi, anh không cần chọc em vui nữa đâu, Lục phu nhân bây giờ sức đề kháng mạnh lắm.” Cô đương nhiên biết người đàn ông này đang cố ý chọc cô vui.

“Lại bị em nhìn thấu rồi.” “Thôi được rồi, mau đưa em đi làm đi, không thì lát nữa em sẽ bị trễ mất.

Tuy rằng Tổng giám đốc tập đoàn gặp em phải gọi một tiếng là chị dâu, nhưng dù sao em bây giờ đang làm việc ở công ty con của người ta, người ta đâu có nể mặt em, trễ giờ là sẽ bị mắng đấy.” “Hay là anh để Tử Hạo gọi điện chào hỏi cấp trên của em một tiếng.” Giang Mạn đấm anh một quyền: “Em đùa anh thôi, anh còn tưởng thật à, em không thích lôi kéo quan hệ đâu.” Lục Minh im lặng không nói gì, anh sẽ không nói cho cô biết, thực ra anh vẫn luôn lôi kéo quan hệ cho cô.

Giang Mạn hít một hơi thật sâu, khoác tay Lục Minh.

Những chuyện gần đây đúng là khiến cô đau đầu, nhưng may mắn là người thân bên cạnh đều không sao.

Đến buổi trưa, Giang Mạn đột nhiên nhớ Giang Lâm Thành, gọi điện cho ông nhưng không ai nghe máy, cô liền trực tiếp đến công ty của ông.

Chỉ là, người đầu tiên cô nhìn thấy lại là Giang Chanh.

Một thời gian không gặp, Giang Chanh đã hoàn toàn thay đổi, mái tóc thường xuyên nhuộm đủ màu loạn xạ giờ đã nhuộm đen, buộc gọn gàng, trên người mặc bộ đồng phục công sở già dặn của công ty.

Nhưng may mắn là làn da vẫn đẹp nên trông không quá già.

Cô nhìn thêm vài lần mới nhận ra đây là cô em gái ngỗ nghịch của mình.

Nhưng bộ dạng này thực sự quá buồn cười, sự đối lập trước sau quá lớn, Giang Mạn rất không có đạo đức mà bật cười.

Giang Chanh nhìn thấy Giang Mạn, mắt lập tức đỏ lên, lao vút tới: "Giang Mạn, cô còn dám đến đây sao?

Nhất định là cô xúi giục ba để tôi đến công ty làm việc phải không, lại còn phải làm từ cấp thấp nữa chứ." Giang Mạn xòe tay: "Đây là công ty của nhà em, em vào làm không phải rất bình thường sao?

Chỉ có em là vô tâm, không quản lý công ty của mình, em không sợ công ty bị người khác nuốt chửng à?" "Tôi thấy người muốn nuốt chửng công ty nhất chính là cô đấy." Giang Chanh sắc mặt đại biến, đề phòng nhìn Giang Mạn.

Vốn dĩ cô ta định vài ngày nữa sẽ bỏ đi, nhưng nhìn tình hình này không thể đi được, phải ở lại trông chừng, người này trước nay luôn biết cách lấy lòng ba, nếu ba cho cô ta công ty thì sao.

Cô ta và nhà họ Giang không có chút huyết thống nào, cái món hời này không thể để cô ta hưởng được.

Giang Mạn cười: “Chị đây không thèm.” Cô bây giờ căn bản không thiếu tiền tiêu, hơn nữa cô từ đầu đến cuối chưa từng có ý định với công ty, cũng không có bản lĩnh để kinh doanh một công ty.

“Nghe nói ba ruột của cô là một doanh nhân giàu có từ nước ngoài về à?” Giang Chanh mắt sáng rực hỏi.

Chương 846

Giang Mạn nhướng mày: “Chuyện này có liên quan gì đến em sao?” “Đương nhiên có liên quan, ba ruột của cô giàu có như vậy, cô làm gì còn đến đây nữa, cô đến đây làm gì?” Giang Mạn có chút bất lực nói: “Tôi chỉ đến thăm ba thôi, không nghĩ đến việc muốn tiền của nhà họ Giang các người.

Ba ở đâu?” “Ba ở trong văn phòng của ông ấy.” Giang Mạn cười, đi thẳng về phía văn phòng, gõ cửa.

Bên trong truyền đến tiếng Giang Lâm Thành: “Vào đi.” “Ba, con đến rồi.” Giang Lâm Thành nhìn thấy Giang Mạn, mắt lập tức sáng lên, cười hỏi: “Mạn Mạn, con sao lại đến đây?” “Con gọi điện cho ba, ba không nghe máy, con không yên tâm nên mới đến.” “Có lẽ ba đi họp rồi, quên điện thoại trên bàn.” Giang Mạn theo thói quen đi đến phía sau Giang Lâm Thành, giúp ông xoa bóp vai, vừa xoa bóp vừa nói: “Ba, ba trông thần sắc có vẻ không tốt, có phải gần đây quá mệt mỏi không?” “Ba không sao.

Trí Viễn rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Vì sao bá mẫu con nói con đã hại chết nó.” Giang Mạn sắc mặt chùng xuống, không ngờ người phụ nữ đó vậy mà còn đến nhà họ Giang.

“Ba, bà ta đã đến nhà gây sự rồi ạ?” Giang Lâm Thành gật đầu: “Đến hai lần, nhưng không tìm thấy con, sau đó thì không đến nữa.” “Đúng là âm hồn bất tán, bà ta hôm qua và sáng nay đều đến công ty và nhà con gây sự, còn cầm dao định giết con, đã bị Lục Minh khống chế đưa đến cục cảnh sát rồi.” Giang Lâm Thành sắc mặt đại biến: “Mạn Mạn, con không bị thương chứ?” Giang Mạn lắc đầu, nắm lấy tay

Giang Lâm Thành: “Ba yên tâm, con không sao, có Lục Minh ở đây, con sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” “Vậy con và Trí Viễn rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” “Mấy ngày trước Trí Viễn muốn bắt cóc con ra nước ngoài, Lục Minh đã đuổi theo.

Nhưng trên máy bay chúng con gặp luồng khí mạnh, Trí Viễn không nghe lời Lục Minh, muốn dẫn con cùng nhảy dù, chúng con không cẩn thận trượt ra khỏi máy bay.

Lục Minh đã chọn cứu con, anh ta đã rơi xuống biển rồi.” Giang Lâm Thành trách mắng: “Con bé này, xảy ra chuyện lớn như vậy mà lại không nói với ba, con muốn dọa chết ba sao?” “Ba, con đây chẳng phải đã đến nói với ba rồi sao.

Có Lục Minh ở đây, con sẽ không có chuyện gì đâu, chú con là một Quân trưởng, xuất thân đặc chủng binh, võ nghệ rất giỏi.” “Nhìn cái vẻ tự hào của con kìa.” “Tìm được người chồng tốt đương nhiên phải vui chứ, bây giờ không biết bao nhiêu người hâm mộ con đây này.” Giang Lâm Thành cười lắc đầu, rồi hỏi: “Các con đã chia tay nhiều năm như vậy rồi, bây giờ con lại còn kết hôn rồi, cái Tần Trí Viễn này vì sao còn muốn bắt cóc con?” Giang Mạn lãnh đạm nói: “Anh ta không cam tâm thôi, vì người con gả là Lục Minh.” Giang Lâm Thành nghe những lời Giang Mạn nói, chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát.

“May mà con không sao, cái nhà họ Tần này vậy mà còn kẻ ác đi kiện trước, nói con đã hại chết Tần Trí Viễn.

Ngày mai ba nhất định phải tìm họ để lý lẽ một phen, họ đã giáo dục con trai như thế nào chứ, còn tự xưng là gia đình có truyền thống học thức, thực sự quá không ra gì.” “Ba cũng đừng giận, sau này đừng để ý đến họ là được.

Gia đình đó chúng ta tránh càng xa càng tốt.

Con đoán Tần bá phụ còn sẽ tìm ba để cầu xin cho Tần bá mẫu.”

“Hừ, người phụ nữ đó đã làm ra chuyện như vậy, ba còn đi cầu xin cho bà ta sao.

Nếu ba có mặt ở đó, ba chẳng phải đã tát bà ta hai cái sao, càng ngày càng không đáng tin.

Cầu xin á, nằm mơ đi.” Nghe giọng Giang Lâm Thành bất bình, lòng Giang Mạn ấm áp.

“Ba, ba đừng để ý đến họ, chúng con bên này sẽ xem xét giải quyết, sẽ khiến bà ấy phải đi tù, thời gian dài ngắn tạm thời còn chưa tiện nói.” “Đáng lẽ ra phải cho bà ta một bài học, nếu không phải vì hai nhà chúng ta bao nhiêu năm qua vẫn qua lại, thì những chuyện họ đã làm với con năm xưa, ba đã không muốn tiếp xúc với họ nữa rồi.” Họ hủy hôn, ông ta cũng chấp nhận, dù sao năm đó Giang Mạn là người có lỗi.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy thật đau lòng, nếu Tần Trí Viễn đã kết hôn với Giang Mạn rồi, xảy ra chuyện như vậy, liệu họ có vô tình vứt bỏ Giang Mạn, hoàn toàn không cho một chút cơ hội nào nữa không?

Hơn nữa con gái đã kết hôn rồi, họ lại nhảy ra, chuyện này tính là thế nào?

“Được rồi ba, con không phải đến để làm ba tức giận đâu, ba có thời gian không?

Con gái mời ba ăn cơm.” Giang Lâm Thành chỉ vào chồng tài liệu trên bàn, có chút áy náy nói: "Có lẽ ba không đi được, cuối năm việc nhiều quá, bên cạnh lại không có ai đáng tin cậy để giao phó, việc gì ba cũng phải tự mình giải quyết." "Vậy con ăn cơm hộp cùng ba ở công ty nhé?

Con phải giám sát ba, không thì con đi rồi ba nhất định lại quên ăn cơm." Giang Lâm Thành khẽ nhéo mũi Giang Mạn: "Con bé này, được rồi, vậy con tự bỏ tiền mời ba ăn cơm." "Có gì mà không được, trong đầu con có một đống số điện thoại của mấy quán cơm hộp đây, sẽ mời ba ăn những món ngon nhất." "Con xem cái bộ dạng keo kiệt này đi, mời khách ăn cơm hộp, cũng chỉ có con mới làm được thôi." Giang Lâm Thành có chút chê bai nói. "Ba à, ba cứ như phụ nữ ấy, thay đổi xoành xoạch, rõ ràng là ba không muốn đi ăn ngoài với con, sao lại bảo con keo kiệt." "Được rồi, được rồi, con gái ba nói gì cũng đúng." Ngay khi hai người đang ăn cơm thì Giang Chanh xông vào: "Ba, con cũng chưa ăn cơm." Giang Lâm Thành ngước mắt lên: "Công ty không trả lương cho con sao?

Muốn ăn thì tự đi mua đi." Nhắc đến đây, Giang Chanh liền tức giận, ấm ức nói: "Ba, lương công ty có bao nhiêu làm sao đủ con tiêu." Cô ta được Tống Liễn nuông chiều thành hư, kén ăn lắm, mỗi bữa đều phải ăn những món ngon nhất, lương bốn nghìn tệ một tháng thì chỉ riêng tiền ăn trưa đã không đủ, làm sao cô ta sống tiếp được.

Giang Lâm Thành lạnh lùng hừ một tiếng: "Để con cũng cảm nhận một chút việc kiếm tiền không dễ dàng, đỡ cho con ngày nào cũng tiêu tiền như nước." "Dù sao con không cần biết, hôm nay con sẽ ăn cơm ở đây với ba.

Hai người gọi nhiều như vậy, ăn không hết cũng lãng phí, chính ba đã nói không được lãng phí mà." Nói xong, cô ta tự mình hành động, bộ dạng ăn ngấu nghiến.

Giang Mạn nhìn Giang Chanh vô lại trước mặt, chỉ thấy buồn cười. "Cười cái gì mà cười, Giang Mạn, ba ruột cô giàu như vậy, sao cô vẫn ăn đồ rẻ tiền thế này?

Đến bào ngư cũng không có, thịt heo xé sợi xào ớt xanh, tôi ghét nhất món ớt xanh." Giang Chanh vừa ăn vừa phàn nàn. "Nếu không muốn ăn thì cút ra ngoài, đừng có ở đây chướng mắt.

Tôi ăn được thì cô ăn không được sao, cô nghĩ cô là tiểu thư đại bài cỡ nào chứ." Giang Chanh bĩu môi, cúi đầu lẳng lặng ăn cơm, bây giờ cô ta thật sự không có tiền trong tay.

Lương tháng này vừa phát ra cô ta đã mua quần áo hết rồi, ba không cho người giúp việc trong nhà mang cơm đến cho cô ta, cô ta sắp chết đói đến nơi.

Thẻ ngân hàng của cô ta cũng đã bị thu lại, mẹ đã giúp đỡ cô ta vài lần nhưng bây giờ cũng không cho tiền nữa, vì tiền tiêu vặt của mẹ cũng không đủ dùng.

Bây giờ cô ta chỉ có thể sống qua ngày với số tiền lương ít ỏi này thôi.

Giang Chanh ăn xong thì bỏ đi.

Giang Mạn nhìn bóng lưng cô ta, nói: "Ba, Tiểu Chanh dường như ngoan hơn nhiều rồi." "Con người ai cũng thực tế, nó không có tiền thì ai thèm chơi với nó nữa, nó chỉ đành ngoan ngoãn ở lại công ty làm việc thôi.

Ba đối với nó cũng không có yêu cầu quá cao, chỉ mong nó đừng gây chuyện là được rồi.

Theo người mẹ đó của nó ba thật sự không yên tâm, may mà cái ý kiến con đưa ra có tác dụng." "Ba, Tiểu Chanh bản tính không xấu, chỉ là bị nuông chiều thành hư thôi.

Ba dạy dỗ tốt thì vẫn có thể giúp nó quay về chính đạo mà." Giang Lâm Thành thở dài một tiếng: "Nếu nó mà hiểu chuyện như con thì tốt biết mấy." Giang Mạn không biết có phải là ảo giác của cô hay không, cô luôn cảm thấy trạng thái của ba không đúng, cả người dường như già đi rất nhiều so với lần trước cô gặp. "Ba, ba có thật sự ổn không?

Con thấy trạng thái của ba không ổn chút nào." Giang Lâm Thành hé miệng, cuối cùng vẫn không nói ra.

Chuyện như vậy, ông thật sự không nói ra được, đặc biệt là khi đối mặt với con gái. "Ba không sao đâu." Thái độ ấp úng của Giang Lâm Thành càng khiến Giang Mạn nghi ngờ: "Ba, ba đừng làm con sợ, có phải cơ thể ba xảy ra chuyện gì không?" "Con bé này, cơ thể ba tốt lắm, mấy hôm trước còn đi khám tổng quát, trừ huyết áp hơi cao ra thì không có vấn đề gì cả." "Ba, bây giờ người nhà họ Giang con cũng không liên lạc, tin tức về ba con bị bế tắc lắm.

Nếu ba có chuyện gì, nhất định phải nói cho con đầu tiên.

Con vĩnh viễn là con gái của ba, ba đừng quên điều này." Giang Lâm Thành cười: "Ba biết Mạn Mạn con hiếu thảo, có chuyện gì ba sẽ nói cho con vào thời điểm thích hợp." Xem ra đúng là có chuyện đang giấu cô.

Thôi vậy, ba không muốn nói cô cũng không ép. "Vậy ba bảo trọng, con về làm việc đây." Cùng lúc đó.

Chương 847

"Tần Trí Viễn, tôi nhận được tin tức mới nhất về bố mẹ anh, anh có muốn nghe không?" Người phụ nữ phủi phủi móng tay sơn đỏ tươi, khóe môi cong lên nụ cười rạng rỡ, hệt như một yêu tinh mê hoặc lòng người. "Nếu cô không muốn nói thì thôi." Tần Trí Viễn thờ ơ nói. "Anh lại nói chuyện với ân nhân cứu mạng của mình như vậy sao?

Nếu không phải tôi, anh đã sớm chết chìm dưới đáy biển rồi." "Tôi không bảo mấy người cứu tôi." Thay vì sống mà không có hy vọng, chi bằng chết đi cho xong. "Đúng là không biết điều, chủ tử của chúng tôi nguyện ý cứu anh, đó là phúc khí của anh." "A K, đừng kích động, đối xử với đồng đội phải kiên nhẫn." Người phụ nữ vỗ vai A K, A K bực bội lùi sang một bên. "Tần Trí Viễn, tôi nhận được tin tức mới nhất, mẹ anh cứ tưởng anh đã chết, chuẩn bị cùng Giang Mạn đồng quy vu tận, bây giờ đã bị Lục Minh đưa vào cục cảnh sát rồi.

Chắc là phải vài năm mới ra được." Tần Trí Viễn kích động ngồi bật dậy, vết thương trên người khiến anh đau đến nhíu mày: "Cô nói gì?" "Là những gì anh vừa nghe đấy, công ty nhà họ Tần của anh đã xong rồi, mẹ anh sẽ phải đối mặt với tai họa tù tội.

Ba anh chỉ là một giáo sư nghèo, anh nghĩ ông ta có thể đối đầu với nhà họ Lục sao?

Mẹ anh ngồi tù là cái chắc rồi." Bàn tay của Tần Trí Viễn đặt bên cạnh siết chặt, bất kể anh bất mãn thế nào với những việc bố mẹ đã làm, đó dù sao cũng là bố mẹ anh.

Việc công ty bị hủy hoại nằm trong dự liệu của anh, nhưng việc liên lụy đến mẹ phải ngồi tù thì hoàn toàn nằm ngoài dự đoán.

Anh im lặng một lúc, rồi đột ngột ngẩng đầu lên: "Cô muốn tôi làm gì?" Người phụ nữ cười: "Quả nhiên nói chuyện với người thông minh thì không phí lời, hiểu ngay.

Tôi có thể giúp mẹ anh thoát khỏi tai họa tù tội, nhưng với điều kiện từ nay về sau anh phải nghe theo sự sai bảo của tôi, tôi bảo anh làm gì thì anh làm đó." "Cô rốt cuộc là ai?" "Tôi là ai anh không cần phải biết, anh chỉ cần biết, chúng ta có chung một kẻ thù." "Lục Minh là kẻ thù của cô sao?" Người phụ nữ cười mà không nói: "Tôi chỉ cho anh một cơ hội cân nhắc, bỏ lỡ cơ hội này, dù anh có quỳ xuống cầu xin tôi cứu người, tôi cũng sẽ không bận tâm đâu." Tần Trí Viễn cắn răng: "Cứu." "Tôi biết ngay anh sẽ đưa ra lựa chọn này mà, Tần tiên sinh, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ." Người phụ nữ chìa tay về phía Tần Trí Viễn.

Tần Trí Viễn bắt tay người phụ nữ một cái, sắc mặt anh lập tức thay đổi.

Bàn tay của người phụ nữ này hoàn toàn không hợp với vẻ ngoài yêu mị của cô ta, lòng bàn tay cô ta có không ít vết chai, rất thô ráp.

Anh tò mò nhìn người phụ nữ, người phụ nữ thản nhiên rút tay về, từng chữ một nói: "Không còn cách nào khác, bàn tay xinh đẹp này của tôi bị thương vì làm nhiều việc nặng rồi, có dưỡng thế nào cũng vô ích." "Lục Minh, em thấy ba ba kỳ lạ lắm, cứ như có chuyện gì đó đang giấu em vậy." Sắc mặt Lục Minh hơi đổi: "Em nói ba Giang sao?" "Đương nhiên rồi, ba ruột của em giấu em nhiều chuyện lắm, em căn bản không thể nào tìm hiểu được.

Em nói là ba nuôi của em." Giang Mạn bất đắc dĩ nói.

Lục Minh đương nhiên biết là vì sao, anh biết Giang Mạn lo lắng cho Giang Lâm Thành, nên những chuyện của nhà họ Giang anh đều cho người theo dõi, bên đó xảy ra chuyện gì anh đều nắm rõ, không gì ngoài người phụ nữ bất an phận là Tống Liễn. "Ba đã không muốn nói cho em biết, vậy nhất định ông ấy có suy nghĩ của riêng mình.

Em đừng nghĩ nhiều nữa." "Được rồi, tư duy của mấy người đàn ông quả thật rất khó đoán, những chuyện không muốn nói cho chúng em biết thì chúng em đoán thế nào cũng không ra." Lục Minh cười xoa đầu Giang Mạn: "Mạn Mạn, tối nay anh có chút việc cần xử lý, em ngủ sớm đi, đừng đợi anh." Giang Mạn đột ngột ngẩng đầu lên: "Anh đi đâu?" Gia đình ba người họ đã chuyển về rồi, nhưng Lan Hành Chi và Nam Tịch không theo cùng, may mà khoảng cách giữa hai khu không xa.

Đã quen với việc có bố mẹ ở bên, Lục Minh vừa nói muốn đi, Giang Mạn liền có chút lo lắng. "Con bé ngốc này, em lo lắng gì chứ?

Anh chỉ đi xử lý một chút việc thôi, chắc sẽ về rất nhanh." "Không thể nói cho em biết sao?" "Lục phu nhân, em là người nhà quân nhân, có một số phẩm chất em nhất định phải có.

Cái gì không nên hỏi thì đừng hỏi." Sắc mặt Lục Minh hơi trầm xuống. "Được rồi, không hỏi thì không hỏi, làm gì mà nghiêm túc thế.

Vậy anh về sớm nhé.

À, trời lạnh, anh mặc thêm áo vào." Vừa nói, cô liền "thình thịch thình thịch" chạy vào phòng ngủ, tìm lại một chiếc áo khoác đen rồi kiễng chân tự mình khoác lên cho anh.

Lục Minh nhìn đỉnh đầu cô, thần sắc càng thêm dịu dàng, ôm lấy cổ cô, một nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống giữa mái tóc cô.

Giang Mạn đẩy vai anh: "Được rồi, đi sớm về sớm, không thì em sẽ lại quấn lấy anh không cho anh đi đâu." "Quấn lấy anh làm gì, còn muốn sinh em bé nữa sao?" Lục Minh nghiêm túc hỏi.

Mặt Giang Mạn trong nháy mắt đỏ bừng, tại sao lời nói của anh lúc nào cũng có thể chọc cho cô nổi cáu ngay lập tức. "Lục Minh, anh mau đi đi, em bây giờ không muốn nói chuyện với anh." Đúng lúc này, thằng bé từ thư phòng bước ra, vẻ mặt ngây thơ hỏi: "Mẹ ơi, 'sinh em bé' là gì ạ?" Mặt Lục Minh cũng có chút không tự nhiên, anh thu lại cảm xúc, bình tĩnh nói: "Đợi con qua mười sáu tuổi, ba sẽ giải thích kỹ càng cho con." Người đàn ông này, nói toàn những lời gì không đâu. "Lục Minh, anh mau đi đi, đừng có lảng vảng trước mặt em nữa." Giang Mạn đẩy Lục Minh ra cửa.

Lục Minh nhìn bộ dạng giận dỗi của cô, càng nhìn càng thấy đáng yêu, cười rồi rời đi.

Vừa ra khỏi khu dân cư, Lục Minh đã chui vào một chiếc xe hơi màu đen, ngồi phía trước hiển nhiên là Lan Hành Chi và Thành Vũ. "Mạn Mạn không nghi ngờ gì chứ?" Lan Hành Chi hỏi. "Không có, con nói với cô ấy là chuyện của quân đội, cô ấy không nghi ngờ." "Vậy thì tốt, Thành Vũ lái xe đi." "Ba, ba nghĩ là Tống Liễn và Cố Duyệt trong số đó một người sao?" "Bây giờ là ai vẫn chưa dễ phán đoán, ba đã sắp xếp xong rồi, tin rằng tối nay bọn họ sẽ tự nói cho chúng ta sự thật.

Chuyện tuy đã qua quá lâu rồi, nhưng ba không tin không thể tra ra sự thật." Lan Hành Chi tỏ vẻ tự tin tràn đầy.

Vừa giải quyết xong nhà họ Tần, Lan Hành Chi lại sốt ruột muốn điều tra sự thật năm xưa.

Lục Minh nghĩ đến điều gì đó: "Ba, có phải sức khỏe của mẹ không tốt không?" Lan Hành Chi gật đầu, trong đôi mắt đen lộ ra vài phần ai oán: "Cơ thể mẹ con giống hệt như bác sĩ ở bệnh viện đã nói, gần như không có khả năng miễn dịch.

Đừng thấy bà ấy trông như người bình thường, một khi ngã xuống hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, chúng ta ai cũng không thể lường trước hậu quả.

Ba định giải quyết xong chuyện bên này của các con thì sẽ đưa bà ấy đi khắp nơi du lịch." "Không còn cách nào nữa sao?" "Chú Brooke của con là một bác sĩ rất giỏi, ông ấy bao nhiêu năm nay cũng không tìm ra cách, hy vọng rất nhỏ.

Chuyện này con đừng nói cho Mạn Mạn biết, kẻo con bé cả ngày lo lắng sợ hãi." Lan Hành Chi và Lục Minh trực tiếp vào một câu lạc bộ, mọi chuyện đã được sắp xếp ổn thỏa.

Chính giữa có một màn hình giám sát phòng bên cạnh, hai người trực tiếp ngồi xuống ghế sofa. "Thành Vũ, hai người phụ nữ đó chưa đến sao?" Lan Hành Chi hỏi. "Tống Liễn đã đến rồi, nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng Cố Duyệt." "Vậy thì đợi thêm một lát." Một lúc sau, chỉ thấy một người phụ nữ đội mũ lưỡi trai lén lút đi vào phòng bao.

Vừa vào phòng bao, cô ta liền tháo mũ xuống, hiển nhiên là gương mặt kiều diễm của Cố Duyệt, chỉ là gương mặt hôm nay của cô ta, tràn đầy bất an và hoảng loạn.

Tống Liễn vừa nhìn thấy Cố Duyệt, cả người liền nhảy dựng lên, hỏi dồn dập: "Cố Duyệt, cô làm ăn kiểu gì vậy?

Chương 848

Tại sao lại để lộ chuyện đó ra ngoài." "Không phải tôi, tôi không hề tiết lộ." "Không phải cô thì còn ai?

Chuyện đó chỉ có hai chúng ta biết thôi, tôi biết ngay loại người như cô không đáng tin cậy mà, cầm tiền rồi lại không giữ được bí mật.

Đã nhiều năm như vậy rồi mà chuyện vẫn bị người ta lật lại." Tống Liễn tức muốn chết.

Cố Duyệt nhìn bộ dạng Tống Liễn như vậy, liền biết chuyện thật sự đã bại lộ, nếu không Tống Liễn không thể tức giận đến thế.

Sắc mặt cô ta lập tức thay đổi, cô ta cứ ngỡ chuyện này sẽ vĩnh viễn bị chôn vùi, không ngờ vẫn bị lật lại.

Với tính cách yêu ghét rõ ràng của Giang Mạn, cô ta rất khó tưởng tượng Giang Mạn rốt cuộc sẽ làm gì. "Tôi đã nói rồi, tôi thật sự không tiết lộ ra ngoài, tôi còn không muốn Giang Mạn biết chuyện này hơn cô nữa." Giang Mạn chắc chắn sẽ không tha thứ cho cô ta, chuyện cô ta đã làm là không thể tha thứ được.

Tống Liễn lạnh lùng hừ một tiếng, ánh mắt cực kỳ khó hiểu: "Đừng nói mình cao thượng như vậy, ban đầu tôi chỉ dùng ba trăm nghìn tệ là đã khiến cô ngoan ngoãn ngậm miệng rồi.

Cô nghĩ con ranh Giang Mạn mà biết chuyện này còn có thể làm bạn tốt với cô sao?

Có loại bạn như cô cũng là một nỗi bi ai, lại còn trơ mắt nhìn nó bị người ta đưa đi, thậm chí bị người ta dễ dàng bịt miệng, rõ ràng biết sự thật nhưng lại không nói cho nó." "Cô đừng nói nữa, cô rốt cuộc muốn làm gì?" Cố Duyệt nâng cao giọng, căng thẳng liếc nhìn cửa phòng bao. "Tôi còn muốn hỏi cô rốt cuộc muốn làm gì?" Tống Liễn trừng mắt nhìn Cố Duyệt.

Hai người phụ nữ cứ thế nhìn nhau, không ai nói một lời.

Rất lâu sau Tống Liễn mới nói: "Được rồi, bây giờ chúng ta là châu chấu trên cùng một sợi dây, dù thế nào đi nữa, cô cũng phải cắn răng không biết chuyện này, tôi cũng sẽ không dễ dàng thừa nhận." Bây giờ Giang Lâm Thành đã càng ngày càng bất mãn với cô ta, nếu ông ấy biết chuyện của Giang Mạn năm xưa là do cô ta một tay bày kế, chẳng phải sẽ xé xác cô ta ra sao.

Quyền tài chính trong nhà hoàn toàn nằm trong tay Giang Lâm Thành, rời xa ông ấy, cô ta sẽ chẳng còn gì cả.

Dù thế nào đi nữa, cô ta cũng phải bám chặt lấy cái cây này, không thể dễ dàng buông tay được. "Vậy đến bây giờ còn giấu được không?" Cố Duyệt hỏi, lúc này cô ta vì chột dạ nên một chút cũng không còn vẻ bình tĩnh như mọi ngày. "Không giấu được cũng phải giấu.

Con ranh Giang Mạn kia nếu sớm có bằng chứng thì chắc chắn đã đến chỗ tôi làm ầm ĩ rồi, nó vẫn không động tĩnh gì, có lẽ là vì bản thân nó cũng không có bằng chứng, chỉ là đang nghi ngờ thôi." Cố Duyệt sững sờ, mơ hồ cảm thấy chuyện này không hề đơn giản, đột nhiên nhớ ra điều gì, hỏi: "Chuyện năm đó tôi cũng luôn không hiểu, rốt cuộc là ai đã bỏ thuốc vào đồ uống của Mạn Mạn ở quán bar?" Tống Liễn lạnh lùng cười một tiếng, vừa nhắc đến kiệt tác của mình, cô ta liền vô cùng tự hào, tỏ vẻ mình là người thông minh còn người khác là đồ ngốc nghếch.

Cố Duyệt và cô ta là người cùng hội cùng thuyền, cô ta cũng không có gì phải giấu giếm, cô ta đắc ý cười nói: "Xem ra cô cũng chẳng hơn cái đứa ngốc Giang Mạn là bao.

Tôi đâu phải là đồ đầu đất mà lại đi động tay động chân với nó ở một nơi như quán bar.

Ở nhà an toàn và đáng tin cậy hơn nhiều, nó đã uống thứ có bỏ thêm thuốc ở nhà rồi." Một nơi như quán bar tuy hỗn tạp đủ mọi loại người, nhưng đông người, làm chuyện đó chắc chắn sẽ bị người khác nhìn thấy, biết đâu chừng lúc nào đó sẽ bị điều tra ra.

Nào có an toàn bằng ở nhà, không có giám sát, người giúp việc cũng chẳng có mấy người, so ra thì độ an toàn cao hơn nhiều.

Còn về một cô gái bị bỏ thuốc ở quán bar sẽ xảy ra chuyện gì, không cần nghĩ cũng biết, những chuyện sau đó cô ta hoàn toàn không cần quản.

Kết quả cũng gần như cô ta dự liệu, một chút cũng không làm cô ta thất vọng, khiến họ được xem một vở kịch hay.

Nếu nói điều ngoài ý muốn nhất, chính là Cố Duyệt nhìn thấy Giang Mạn bị người ta đưa đi, cô ta muốn đi cứu, may mà bị cô ta kịp thời ngăn lại.

Cho dù Giang Mạn không đến quán bar, buổi tối một mình chạy ra ngoài, xảy ra chuyện gì đó cũng là chuyện bình thường.

Ngay cả ông trời cũng giúp đỡ cô ta, phương án thứ hai của cô ta hoàn toàn không cần dùng đến, con ranh đó tự mình chạy đến quán bar.

Nhìn thấy cảnh này, ánh mắt Lục Minh trở nên thâm trầm, nhìn Tống Liễn đầy giận dữ.

Thì ra là vậy, thảo nào ở quán bar không tìm thấy một chút dấu vết nào, thì ra Giang Mạn đã uống đồ có bỏ thuốc ở nhà rồi, hướng điều tra của họ vẫn luôn sai.

Anh thật sự đã đánh giá thấp người phụ nữ Tống Liễn này, không ngờ cô ta làm việc lại cẩn thận đến vậy, tư duy này của cô ta quả thật rất hay, cho dù sau này có bị phát hiện ra điều gì, cũng chỉ có thể trách Giang Mạn đã đi đến nơi không nên đi, không ai sẽ nghi ngờ tất cả đều do cô ta giở trò. "Vậy người đưa Giang Mạn đi là do cô sắp xếp sao?" "Chuyện đó tôi căn bản không cần sắp xếp được không?

Chỉ là con ranh đó thật sự may mắn, lại đụng phải người đàn ông là Lục Minh.

Ban đầu tôi chỉ muốn tùy tiện tìm một người nào đó để hủy hoại thanh bạch của nó thôi." Không ngờ âm sai dương thác lại khiến nó và Lục Minh gặp nhau, khiến nó một bước trở thành phu nhân hào môn.

Nghĩ lại thật sự khiến người ta bực mình, con ranh đó cũng không biết đã gặp vận may chó ngáp phải ruồi gì nữa. "Cô sao lại độc ác như vậy, tôi cứ tưởng..." "Tưởng cái gì?

Tưởng tôi cũng giống cô chỉ là thấy chết không cứu sao?

Cô đúng là tự lừa dối mình và người khác, cô thông minh hơn Giang Mạn, chắc chắn sớm đã đoán được chuyện này có liên quan đến tôi, nếu không tôi sao lại xuất hiện đúng lúc ở đó chứ, chỉ là bản thân cô vẫn luôn không muốn đối mặt mà thôi." Cố Duyệt chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát, cô ta quả thật đã từng nghi ngờ Tống Liễn, nhưng vẫn luôn không dám nghĩ sâu hơn, hoặc giả là tiềm thức của cô ta không chịu đối mặt.

Bất kể lúc đó cô ta có nỗi khổ riêng hay không, cô ta đều đã phản bội tình bạn với Giang Mạn. "Mạn Mạn dù sao cũng là do cô nuôi lớn, sao cô có thể ra tay độc ác như vậy với nó chứ." "Nó là do tôi nuôi lớn không sai, nhưng nó đã cướp đi tất cả những gì thuộc về con gái tôi.

Dựa vào đâu mà nó có thể gả cho Tần Trí Viễn ưu tú, lại còn được Giang Lâm Thành sủng ái vô cùng, còn con bé Tiểu Chanh của tôi thì chẳng được gì cả." Tần Trí Viễn là do cô ta nhìn lớn lên, nhân phẩm tốt, gia thế tốt, cô ta rất thích anh ta, chuyện tốt như vậy cô ta làm sao cam tâm để Giang Mạn có được.

Nhìn thấy Giang Mạn sắp tốt nghiệp, chuyện hôn sự của hai người dần được đưa lên bàn nghị sự, cô ta đương nhiên phải hành động, khiến Giang Mạn hoàn toàn mất đi sự sủng ái của Giang Lâm Thành.

Không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi đến vậy, cô ta thật sự chỉ một lần đã khiến Giang Mạn hoàn toàn rời khỏi nhà họ Giang.

Trong mấy năm đó, Giang Lâm Thành chưa từng một khắc nào từ bỏ việc tìm kiếm Giang Mạn, chỉ là mỗi lần vừa nhận được tin tức gì, đều sẽ bị cô ta phá hỏng.

Những người dưới quyền cô ta đã nhận được lợi lộc của cô ta, đương nhiên phải làm việc cho cô ta.

Thế là, cô ta thần không biết quỷ không hay cắt đứt tin tức của Giang Mạn, cô ta vẫn luôn biết Giang Mạn ở đâu, đang sống cuộc sống như thế nào.

Chỉ là điều cô ta không ngờ tới là, Giang Lâm Thành bao nhiêu năm không quan tâm đến Giang Mạn, mà Giang Mạn vẫn có thể tha thứ cho Giang Lâm Thành.

Chương 849

Cố Duyệt không thể tin được nói: "Cô vậy mà lại có suy nghĩ như vậy, Tần Trí Viễn chỉ là một tên tra nam, cô vậy mà lại xuất phát điểm là vì anh ta." Tống Liễn châm chọc nhìn Cố Duyệt: "Cố Duyệt, làm điếm còn đòi lập miếu thờ trinh tiết.

Cô nghĩ bản thân mình là loại tốt đẹp gì chứ, chẳng qua cũng là loại người giống tôi thôi." Ngón tay Cố Duyệt run rẩy: "Tôi không giống cô, tôi có nỗi khổ riêng." Lúc đó cô ta quá thiếu tiền, trong tình huống nguy cấp như vậy, cô ta chỉ có thể đưa ra lựa chọn đó. "Có nỗi khổ riêng sao?

Vậy cô cứ việc nói nỗi khổ của cô cho Giang Mạn biết, xem nó có chấp nhận không.

Thôi được rồi, lần sau đừng tự tiện liên lạc với tôi nữa, tôi sẽ không gặp cô nữa đâu.

Giữa chúng ta cứ coi như không quen biết đi." Tống Liễn tỏ vẻ có chút mất kiên nhẫn.

Cố Duyệt sững sờ, chợt cảm thấy có điều gì đó không đúng, hình như từ nãy đến giờ Tống Liễn vẫn luôn chất vấn cô ta tại sao lại tiết lộ chuyện này, nhưng cô ta tự nhận mình vẫn luôn giấu rất kỹ, chưa bao giờ nhắc đến với bất cứ ai. "Tôi liên lạc với cô khi nào chứ, rõ ràng là cô liên lạc với tôi trước, chính cô hẹn tôi gặp mặt mà." "Nực cười, sao tôi có thể liên lạc với loại phụ nữ như cô chứ." Tống Liễn không coi trọng loại người như Cố Duyệt.

Cố Duyệt đột nhiên ý thức được chuyện không ổn, lật tin nhắn điện thoại ra cho Tống Liễn xem: "Xem này, đây rõ ràng là tin nhắn cô gửi cho tôi." Tống Liễn vừa nhìn, sắc mặt lập tức trở nên kỳ lạ.

Tin nhắn Cố Duyệt nhận được viết: "Chuyện của Giang Mạn mấy năm trước đã bị lộ rồi, mau đến phòng bao 403 của câu lạc bộ Danh Tước để bàn bạc đối sách với tôi." Cái này giống hệt tin nhắn cô ta nhận được trên điện thoại, thậm chí cả số điện thoại gửi tin nhắn cũng là cùng một số. "Tin nhắn này thật sự không phải cô gửi sao?" Tống Liễn có chút căng thẳng, cô ta cũng nhận ra sự bất thường của chuyện này. "Đương nhiên không phải, số điện thoại này căn bản không phải của tôi, làm sao tôi có thể gửi tin nhắn như vậy cho cô chứ." Giọng Cố Duyệt cũng có chút run rẩy, cô ta hận không thể tránh xa Tống Liễn, sợ không cẩn thận sẽ để lộ sơ hở, làm sao có thể chủ động hẹn gặp cô ta. "Tiêu rồi, chúng ta bị người ta chơi xỏ rồi." "Mau đi, mau rời khỏi đây." Cố Duyệt kinh hãi.

Hai người phụ nữ hoảng loạn chạy trốn. "Đúng là hai người phụ nữ ngu ngốc, không chịu nổi một đòn." Lan Hành Chi lạnh lùng hừ một tiếng, vậy mà chỉ dùng một kế nhỏ đã khiến họ tự động khai ra tất cả mọi chuyện, thật đúng là lãng phí thời gian của ông.

Tống Liễn, vậy mà dám đối xử với con gái ông như vậy, ông sẽ khiến cô ta nếm trải mùi vị trong tù. "Chủ tịch, không đuổi theo sao?" Thành Vũ thấy Tống Liễn và Cố Duyệt chạy rồi, không nhịn được hỏi.

Chạy được hòa thượng nhưng không chạy được chùa, loại người ích kỷ như họ, sẽ không từ bỏ tất cả những gì đang có. "Một phát giết chết người ta thì còn gì thú vị nữa, có một câu nói là 'gậy ông đập lưng ông', tôi sẽ từ từ thu thập cô ta." Mắt Lan Hành Chi nheo lại đầy nguy hiểm, những chuyện sau đó ông đã có chủ ý.

Cô ta sợ nhất điều gì, ông sẽ hủy đi điều đó. "Hay là ba thông minh, một kế sách nhỏ mà đã làm sự thật sáng tỏ.

Con vẫn luôn chỉ biết Cố Duyệt xuất hiện ở hiện trường, chứ không biết giữa cô ta và Tống Liễn còn có màn này nữa." "A Minh, con có lúc quá chính trực, loại chuyện này con đương nhiên sẽ không nghĩ tới.

Thôi được rồi, chép lại đoạn ghi hình hôm nay mang về, đợi đến thời điểm thích hợp thì đưa cho Mạn Mạn xem.

Con bé này thật đúng là mắt nhìn người tệ, kết giao với những người bạn rác rưởi như vậy.

Sau này đừng cho người phụ nữ này tiếp xúc với Mạn Mạn nữa, vừa nhìn đã biết không phải người tốt lành gì, loại người vào lúc mấu chốt sẽ đạp con một cái như vậy tuyệt đối không thể kết giao sâu." Lục Minh gật đầu: "Con sẽ nói với Mạn Mạn." "Được rồi, về nghỉ sớm đi, chuyện này cứ giao cho ba, sau này các con cứ việc xem kịch hay là được rồi." "Vậy thì làm phiền ba." Khi Lục Minh về đến nhà, TV trong phòng khách vẫn còn mở, đã là tin tức buổi trưa rồi.

Trên ghế sofa, Giang Mạn đắp một chiếc chăn mỏng, cả người cuộn tròn thành một cục nhỏ, có chút không thoải mái nằm ép mình trên ghế sofa, trông như một con mèo nhỏ.

Con bé này, bảo cô ấy đừng đợi anh, vậy mà vẫn không nghe lời.

Lục Minh cười khẽ, bế cô ấy vào phòng.

Vừa mới đặt cô ấy xuống, cô ấy đã tỉnh dậy, khóe môi khẽ cong lên, nhẹ nhàng nói: "Lục Minh, anh về rồi sao?" Lục Minh nhìn gương mặt hồng hào của cô, cổ họng siết lại, giữ chặt đầu cô rồi hôn xuống.

Trên người anh vẫn còn hơi lạnh, đầu óc Giang Mạn đang hỗn độn dần trở nên tỉnh táo, hít một hơi khí lạnh, buồn cười đẩy vai Lục Minh: "Lục Minh, anh là quân nhân, có thể đừng lúc nào cũng bày ra bộ dạng lưu manh được không?

Cứ thế này em còn nghi ngờ rốt cuộc em đã lấy phải người thế nào nữa?

Lúc nào cũng nghĩ đến chuyện đó, còn có chút liêm sỉ nào không?" "Con bé ngốc này, em chưa từng nghe ông bà ta nói một câu sao?" "Câu gì?" Giang Mạn khựng lại. "Quân nhân và lưu manh vốn không phân biệt được." "Anh, anh, anh... sao anh có thể bôi nhọ đồng nghiệp của mình như vậy chứ, tự anh lưu manh thì thôi đi, còn kéo cả người khác vào làm bạn với anh." Giang Mạn đưa tay véo má anh. "Mạn Mạn, đừng lảm nhảm nữa." Lục Minh khẽ cười, giọng nói đã động tình trong đêm tối càng trở nên mê hoặc lòng người.

Đương nhiên lại là một đêm nồng nàn.

Khi mọi thứ trở lại bình tĩnh, Giang Mạn lại không ngủ được, cả người tỉnh táo lạ thường, lười biếng cuộn mình trong vòng tay anh.

Khi đêm khuya thanh vắng, điều cô thích nhất chính là ghé vào ngực anh lắng nghe tiếng tim đập của anh, mạnh mẽ và đầy sức sống, khiến người ta rất yên tâm.

Lục Minh cũng không ngủ ngay, nhẹ nhàng vỗ lưng cô, xoa dịu sau khi xong chuyện.

Mỗi khi đến lúc này, tâm trạng của Giang Mạn đều sẽ đặc biệt tốt, người đàn ông này lúc nào cũng chu đáo như vậy.

Chỉ là thời gian trôi qua, trong lòng cô có thêm vài phần nghi ngờ, cô và Lục Minh làm chuyện đó với tần suất cao như vậy, cũng không có biện pháp tránh thai nào, sao lâu như vậy rồi vẫn chưa mang thai, cô nhớ khi sinh Lục Nghiêu, tuy có chút khó khăn, nhưng bác sĩ nói không ảnh hưởng quá nhiều đến khả năng sinh sản sau này của cô. "Lục Minh, chúng ta dành thời gian đi khám sức khỏe đi, sao lâu như vậy rồi vẫn chưa mang thai." Ba mẹ vẫn còn đang đợi cô mang cháu về cho họ đây. "Không vội, chuyện này cứ thuận theo tự nhiên là được." "Anh lại nói câu đó, chúng ta đã ở bên nhau mấy tháng rồi, chuyện này nhất định phải coi trọng." "Lục phu nhân, em đang nghi ngờ năng lực của anh sao?" Lục Minh cười nói.

Giang Mạn đột ngột đấm Lục Minh mấy cái, có chút tức giận: "Lục Minh, em đang nói chuyện nghiêm túc với anh, sao anh cứ qua loa đại khái vậy?" "Đồng chí Giang Mạn Mạn, em đang lo chuyện bao đồng đấy.

Con cái đến khi nào thì đến, bây giờ chẳng qua là chưa đến lúc, vội gì chứ." "Em không phải là lo chúng ta có vấn đề sao." "Có thể có vấn đề gì chứ, chồng em không có bệnh tật gì xấu, ngày nào cũng rèn luyện thân thể, thể chất tốt lắm, em cũng tốt lắm.

Lùi một vạn bước, cho dù có không mang thai thì sao chứ, chúng ta đã có một đứa con trai rồi." "Nhưng anh không phải vẫn luôn muốn một đứa con gái sao?

Chương 850

Ba mẹ hình như cũng rất thích trẻ con." "Chỉ là nghĩ vậy thôi, có thì càng thêm đẹp, không có thì có em và Nghiêu Nghiêu, anh cũng đã là người thắng cuộc trong đời rồi, bao nhiêu người mơ ước không được.

Ba mẹ vừa mới làm lành, em cứ để họ tận hưởng thế giới riêng của hai người một thời gian đã.

Em mà sinh em bé sẽ làm vướng chân họ mất." Lục Minh ôm chặt người trong lòng. "Anh đúng là suy nghĩ chu đáo." Giang Mạn khẽ cười, từ từ nhắm mắt lại.

So với giấc ngủ ngon của Giang Mạn, Cố Duyệt cả đêm không ngủ được, ngày hôm sau vẫn quyết định nói rõ với Giang Mạn trước.

Giang Mạn nhận được điện thoại của cô ta thì sững sờ. "Mạn Mạn, điện thoại của ai vậy?" "Duyệt Duyệt, nói là có chuyện muốn nói với em." Ánh mắt Lục Minh hơi đổi, không cần nghĩ cũng biết là chuyện gì: "Mạn Mạn, chuyện năm đó cô ta là người biết rõ." "Ý gì?" "Em đi rồi sẽ biết, người bạn tốt của em đương nhiên sẽ nói cho em sự thật." "Lục Minh, có phải anh đã điều tra ra điều gì rồi không?" "Anh và ba tối qua chính là đi xử lý chuyện này, đầu đuôi sự việc chúng ta đã biết gần hết rồi.

Là Tống Liễn hại em, còn người bạn tốt của em thì nhìn thấy em bị người ta đưa đi, bị Tống Liễn dùng tiền bịt miệng." Lục Minh nói ngắn gọn.

Tối qua không nói cho cô biết là vì chuyện còn chưa rõ ràng, bây giờ sự thật đã sáng tỏ, cũng không có gì phải giấu giếm nữa.

Loại phụ nữ như Cố Duyệt, không cần thiết phải làm bạn với cô ta nữa.

Nghe vậy, Giang Mạn lập tức sững sờ tại chỗ, cơ thể trong nháy mắt cứng đờ, trong lòng từng trận đau nhói như bị xé toạc, nghẹn ngào, mất một lúc lâu mới lấy lại được giọng nói của mình: "Thật sự là như vậy sao?" Cô tự nhận mình vẫn luôn đối xử hết lòng hết dạ với người bạn tốt Cố Duyệt này, nhưng vạn lần không ngờ tới, cô ta lại phản bội mình vào lúc mấu chốt.

Đây chính là cái gọi là "tình bạn" sao?

Lục Minh gật đầu, đặt tay lên vai Giang Mạn: "Không sai được, là do chính bọn họ cắn xé nhau mà nói ra, nội dung ghi hình anh đã sao chép về rồi, em có thể xem qua rồi quyết định có đi gặp Cố Duyệt hay không." Giang Mạn xem xong video thì im lặng, nhưng cuối cùng vẫn quyết định đi gặp Cố Duyệt để xem cô ta nói gì.

Lục Minh cũng không ngăn cản cô, đây là quyết định của cô, anh tôn trọng sự lựa chọn của cô.

Chỉ là anh không yên tâm, đích thân đưa cô đến đó.

Đến nơi, Giang Mạn hít sâu một hơi rồi bước vào nhà hàng Michelin đã hẹn.

Vừa vào cửa, Giang Mạn đã thấy Cố Duyệt.

Là một tiếp viên hàng không, vóc dáng và khuôn mặt của Cố Duyệt đều rất đẹp, dù đi đâu cũng nổi bật, khiến người ta nhận ra ngay lập tức.

Cố Duyệt đang ngồi bên bàn ăn, thấy Giang Mạn bước vào liền đứng phắt dậy.

Nhưng nhìn khuôn mặt bình tĩnh của cô, lòng cô ta lập tức lẫn lộn năm vị, cảm giác áy náy và phức tạp khó tả.

Giang Mạn đọc được cảm xúc trong mắt cô ta, sự thật đã rõ ràng, thực ra căn bản không cần nghe cô ta giải thích, chỉ là cô không muốn chấp nhận sự thật như vậy.

Cô cố gắng kìm nén sự khó chịu trong lòng, từng bước đi về phía Cố Duyệt.

Cô thậm chí không gọi tên cô ta, chỉ lạnh nhạt hỏi: "Cô còn gì để nói nữa không?" "Mạn Mạn, cậu biết hết rồi sao?" Cố Duyệt hỏi với vẻ mặt phức tạp.

Giang Mạn chỉ khẽ gật đầu, không nhìn cô ta mà chỉ lơ đãng nhìn về phía xa. "Mạn Mạn, tớ đã gọi bánh kem trà xanh mà cậu thích nhất rồi, cậu ăn một chút đi.

Tớ nhớ hồi đi học cậu thích món này nhất, bọn mình còn hay trêu cậu là sao lại thích đồ giống kem đánh răng vậy, mỗi lần như thế, cậu đều cười nói là bọn mình không biết thưởng thức, rồi một mình ăn rất vui vẻ, mắt sáng rực như một con chuột con vậy.

Bánh kem ở đây làm ngon lắm..." "Cô gọi tôi đến đây rốt cuộc muốn nói gì?

Không phải chỉ để bàn về chuyện cũ của chúng ta chứ, tôi không có tâm trạng đặc biệt đến đây để ăn bánh kem của cô đâu." Giang Mạn đi thẳng vào vấn đề.

Trên mặt Cố Duyệt hiện lên vẻ bi thương, "Mạn Mạn, hai chị em mình ăn uống tử tế rồi nói chuyện được không?" "Ăn xong thì sao chứ, chuyện quá khứ có thay đổi được không?" Giang Mạn không chớp mắt nhìn chằm chằm Cố Duyệt.

Cố Duyệt khựng lại, khẽ cụp mắt xuống, "Mạn Mạn, tớ thật sự không cố ý, tớ vô tình thôi, lúc đó tớ rất thiếu tiền, khi đó tớ còn chưa có khả năng kiếm tiền, tất cả chi phí học đại học của tớ đều do bố mẹ tớ vất vả kiếm được.

Năm đó mẹ tớ cần phẫu thuật bắc cầu tim, chi phí phẫu thuật cao ngất khiến gia đình tớ không thở nổi." "Vậy nên cô đã bán rẻ tình bạn để đổi lấy tiền sao?" "Mạn Mạn, tớ xin lỗi, tớ xin lỗi, tớ thật sự không cố ý, tớ thực sự hết cách rồi.

Họ hàng nhà tớ đều là những kẻ hám lợi, ăn không nhả xương, ngày thường cần giúp đỡ thì mặt dày cầu xin, nhưng khi nhà tớ gặp khó khăn thì không ai muốn ra tay giúp đỡ.

Tớ không thể trơ mắt nhìn mẹ tớ chết được, mẹ tớ còn trẻ như vậy, bà còn cả một quãng đời tươi đẹp phía trước." "Vậy nên cô có thể trơ mắt nhìn tôi lâm vào nguy hiểm sao?" Từ đầu đến cuối, Giang Mạn vẫn tỏ ra rất bình tĩnh, chỉ có đôi tay nắm chặt dưới bàn mới tiết lộ cảm xúc của cô lúc này.

Ai cũng nói tình yêu làm người ta tổn thương, tình bạn cũng vậy, có thể khiến người ta tan nát cõi lòng.

Trong suốt hơn hai mươi năm qua, cô vô cùng may mắn khi có hai người bạn tốt, một là Hạ Tình, một là Cố Duyệt.

Ngoài Giang Lâm Thành, họ là những người mà cô trân trọng nhất.

Không ngờ Cố Duyệt lại làm ra chuyện đó sau lưng cô.

Khiến cô cảm thấy mình thật nực cười, một kẻ ngốc từ đầu đến cuối, vậy mà lại bị người ta lừa dối bao nhiêu năm. "Mạn Mạn, bất kể cậu có tin hay không, tớ thật sự không muốn như vậy.

Tớ cứ nghĩ cậu sẽ không sao cả, lúc đó tớ không biết người phụ nữ Tống Liễn đã hạ thuốc cậu, tớ cứ nghĩ cậu chỉ say thôi." "Hai điều đó có khác biệt gì sao?

Cố Duyệt." Giang Mạn nghe lời giải thích vô thưởng vô phạt của cô ta, cuối cùng không nhịn được mà lớn tiếng. "Cô cũng là sinh viên xuất sắc, chỉ số IQ của cô tuyệt đối không có vấn đề.

Ngay cả khi cô không biết tôi bị người ta hạ thuốc, cô lẽ nào không biết một cô gái say rượu rơi vào tay đàn ông có nghĩa là gì sao?

Có cần tôi phải phổ cập kiến thức cho cô không?" Giang Mạn hỏi một cách đanh thép. "Mạn Mạn, tớ chỉ là nhất thời bị tiền bạc làm mờ mắt, tớ ôm lòng may mắn thôi, Mạn Mạn, tớ xin lỗi, tớ xin lỗi, tớ thật sự không muốn như vậy, tớ thực sự hết đường rồi." "Cố Duyệt, sao cô không nói với chúng tôi?

Lại vì ba mươi vạn mà bán đứng tôi.

Chương 851

Dù tôi không được cưng chiều trong nhà, nhưng bố tôi rất tốt với tôi, tiền tiêu vặt của tôi cũng có một ít.

Còn Tình Tình, gia cảnh của cô ấy cũng không tệ, nếu cô nói với chúng tôi, hai đứa chúng tôi nhất định có thể gom đủ ba mươi vạn cho cô.

Tại sao cô không nói mà lại phải dùng cách này?

Cô thật sự khiến tôi quá thất vọng rồi." Cố Duyệt khựng lại, trợn tròn mắt nhìn Giang Mạn, "Tối qua cậu cũng ở đó?

Mọi chuyện đều do cậu sắp đặt?

Là cậu đồng thời gửi tin nhắn cho tớ và Tống Liễn?" Giang Mạn không trả lời câu hỏi của cô ta, "Tôi có ở đó hay không thì có liên quan gì?

Tôi chỉ biết rằng người bạn thân nhất của tôi đã vì ba mươi vạn mà vứt bỏ tôi." "Mạn Mạn, không phải tớ không muốn nói với các cậu, từ trước đến nay các cậu đã giúp tớ rất nhiều rồi, tớ không muốn để các cậu coi thường nữa.

Nếu tớ cứ gặp khó khăn là lại cầu xin các cậu, sớm muộn gì các cậu cũng sẽ chán ghét tớ, sẽ xa lánh tớ.

Tớ luôn là người ngoài ở thành phố A, dù đã ở đây bao nhiêu năm, tớ vẫn không có một chút cảm giác thuộc về, hoàn toàn không thể hòa nhập vào thành phố này." Cố Duyệt nói với đôi mắt đỏ hoe. "Thì ra cô vẫn luôn nhìn chúng tôi như vậy sao.

Chúng tôi chưa bao giờ nghĩ như thế về cô, trong lòng chúng tôi, chỉ cần có khả năng, nhất định sẽ giúp đỡ cô.

Tại sao cô lại không thể tin tưởng chúng tôi?

Nói cho cùng, vẫn là cái lòng tự tôn chết tiệt của cô gây ra." "Mạn Mạn, lẽ nào tớ không thể có chút lòng tự tôn sao?

Tớ không muốn để mọi người biết hoàn cảnh gia đình tớ, đa số sinh viên đại học A đều có gia cảnh khá giả, những người ngoài như tớ thì ít ỏi.

Có bao nhiêu chàng trai theo đuổi tớ, tớ không thể để họ coi thường tớ được.

Suy nghĩ như vậy của tớ có sai sao?

Tớ chỉ đang nghĩ cho tương lai của mình thôi." Từ khi nhập học, cô ta đã được mọi người bình chọn là hoa khôi của trường, cô ta giống như một yêu tinh trời sinh thu hút ánh nhìn, đi đến đâu cũng có thể kích thích hormone của các chàng trai, số lượng chàng trai theo đuổi cô ta không đếm xuể.

Cô ta không muốn người khác biết về gia đình mình, về xuất thân của mình, cô ta sợ họ sẽ coi thường cô ta, sẽ không thích cô ta.

Cô ta đã cố gắng đến thành phố A này chính là để sống cuộc sống hơn người, nếu những chàng trai kia không còn chú ý đến cô ta nữa, làm sao cô ta có thể tìm được một gia đình chồng có gia cảnh khá giả?

Cô ta không muốn bị người khác coi rẻ.

Sắc mặt Giang Mạn thay đổi liên tục, cô không ngờ lại nghe thấy lời giải thích như vậy từ Cố Duyệt, "Chúng ta đều là bạn của cô, cô nghĩ chúng ta giống những người khác sao?

Chúng ta sẽ rêu rao mọi chuyện về cô sao?" Cố Duyệt biết mình đuối lý, nhưng nghĩ lại, Giang Mạn bây giờ có thể hạnh phúc như vậy, chẳng phải là do năm xưa cô ta đã mắt nhắm mắt mở mà thành toàn cho sao?

Nếu năm đó cô ta ngăn cản mọi chuyện, Giang Mạn làm sao có thể gặp được người đàn ông hoàn hảo đến thế.

Vừa nghĩ đến người đàn ông anh tuấn lạnh lùng, bá đạo thâm tình, coi thường vạn vật đó, tim cô ta đến giờ vẫn không kìm được mà đập nhanh hơn, người đàn ông đó cao quý như vị thần trên chín tầng trời, không thể nào xâm phạm.

Anh ta là một quân nhân, vóc dáng và thể lực tự nhiên không cần phải nói.

Được một người đàn ông như vậy đè dưới thân mà yêu chiều say đắm sẽ sảng khoái biết bao.

Nếu có thể khiến người đàn ông như vậy nhìn cô ta thêm một lần, dù có chết cũng là một điều rất mãn nguyện.

Giang Mạn có thể sở hữu một người đàn ông như vậy, còn gì mà không hài lòng chứ?

Đây là phúc phận mà biết bao nhiêu phụ nữ không thể có được.

Nghĩ đến việc cô ta đã nỗ lực bao nhiêu năm, cuối cùng lại gả cho một người đàn ông còn không xứng xách giày cho Lục Minh, lại còn là một gã công tử ăn chơi.

Giang Mạn, cậu nên biết đủ đi.

Cố Duyệt giấu đi sự ghen tị hoang dại trong mắt, tiếp tục hạ giọng van nài, "Mạn Mạn, tớ sai rồi, cậu tha thứ cho tớ lần này được không?

Dù sao Lục Minh cũng rất tốt với cậu, cậu và anh ấy còn sinh ra Nghiêu Nghiêu thông minh đáng yêu như vậy, tớ cũng coi như là bà mối giữa hai người rồi, coi như công tội bù trừ đi.

Chúng ta quên chuyện đó được không?" "Cố Duyệt!" Giang Mạn không kìm được mà gầm nhẹ một tiếng, cô thật sự không ngờ Cố Duyệt lại nói ra những lời như vậy?

Cô đột nhiên phát hiện hình như mình chưa bao giờ thực sự hiểu rõ con người Cố Duyệt, người xa lạ trước mắt khiến cô kinh hãi.

Nếu không phải cô tận tai nghe thấy cô ta nói ra những lời này, e rằng sẽ không bao giờ nghĩ những lời như vậy có thể thốt ra từ miệng cô ta.

Cô vẫn luôn nghĩ cô ta chỉ là người mạnh mẽ một chút, phong cách có phần táo bạo hơn người bình thường một chút, nào ngờ cô ta lại là người như vậy.

Nhất thời cô không tìm được từ ngữ thích hợp để hình dung.

Công tội bù trừ?

Thử hỏi cô ta có công gì sao?

Chuyện năm đó đã gây ra bao nhiêu ám ảnh tâm lý cho cô, cô ta với tư cách là bạn thân của cô, lẽ ra phải hiểu rõ hơn ai hết.

Hơn nữa, vì chuyện đó, cuộc sống của cô lập tức rơi vào địa ngục, gần như hủy hoại toàn bộ cuộc đời cô.

Nếu người cô gặp không phải Lục Minh, cô sẽ ra sao?

Cả đời phải sống cùng một đứa con không rõ cha.

Có phải trong lòng cô ta, tất cả những gì cô gặp phải đều không đáng kể gì sao?

Cô ta phải vô liêm sỉ đến mức nào mới nói ra những lời như vậy.

Chương 852

"Cố Duyệt, tôi không thấy cô có công gì cả." Giang Mạn nói từng chữ một. "Mạn Mạn, làm người phải biết đủ.

Cậu đã có một người đàn ông như Lục Minh rồi, còn gì mà không biết đủ nữa chứ?

Cậu còn muốn gì nữa?" "Tôi muốn gì á?

Tôi ngược lại muốn hỏi cô muốn gì?" Cố Duyệt thấy thái độ của Giang Mạn quá kiên quyết, hoàn toàn không giống người mà cô ta từng biết, dường như cô ấy đã âm thầm thay đổi.

Giang Mạn trước đây luôn phóng khoáng, sẽ không so đo với cô ta.

Giờ cô ta đã hạ mình đến mức này rồi, vậy mà thái độ của Giang Mạn vẫn không hề lung lay.

Nghĩ đến đây, Cố Duyệt gục xuống bàn, khóc thút thít, vừa khóc vừa nói: "Mạn Mạn, tớ thật sự sai rồi, những lời tớ vừa nói đều là lỡ lời.

Tớ quá sợ hãi, sợ cậu từ nay sẽ không coi tớ là bạn nữa.

Tất cả những gì tớ nói đều là vô tình, bao nhiêu năm nay tớ đã giúp cậu chăm sóc Nghiêu Nghiêu, không có công lao thì cũng có khổ lao.

Cậu hãy nể tình đó mà tha thứ cho chuyện tớ đã làm trong quá khứ đi.

Tớ thật sự không biết phải làm sao nữa, cậu là bạn tốt nhất của tớ, tớ không muốn mất cậu." Giang Mạn sững sờ, Cố Duyệt xưa nay luôn kiêu ngạo, xem sĩ diện còn hơn tất cả mọi thứ.

Cô không ngờ ở một nơi công cộng như thế này cô ta lại có thể bật khóc thành tiếng, vừa khóc vừa nói.

Những ánh mắt kỳ lạ xung quanh truyền đến, sắc mặt Giang Mạn trở nên mất tự nhiên, cô hạ thấp giọng nói: "Cố Duyệt, cô không cần phải như vậy, tôi sẽ không vì cô rơi vài giọt nước mắt mà tha thứ cho cô đâu.

Tôi không phải đàn ông, sẽ không thấy nước mắt của cô đáng thương đến mức nào." Một người như vậy chỉ khiến cô thêm chán ghét.

Cố Duyệt ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn Giang Mạn.

Giang Mạn khẽ quay mặt đi, "Có lẽ chúng ta thật sự có quan điểm sống khác nhau, không còn hợp làm bạn nữa rồi.

Chúng ta cứ thế mà thôi đi." Bởi vì cô ta đã từng thấy chết mà không cứu, cô không thể nào thản nhiên làm bạn với cô ta được nữa.

Bởi vì cô ta từng giúp đỡ mẹ con cô, cô không đành lòng làm gì cô ta.

Cứ thế mà thôi đi, là lựa chọn tốt nhất.

Từ nay về sau, mỗi người một đường, đừng có vướng bận gì nữa.

Cố Duyệt nghe vậy thì hoảng loạn, cô ta vừa mới giải quyết xong chuyện với chồng cũ, vẫn chưa có cơ hội tiếp xúc nhiều với Lục Minh, làm sao có thể cắt đứt quan hệ với Giang Mạn được.

Cố Duyệt đứng dậy, quỳ trước mặt Giang Mạn, kéo tay cô, "Mạn Mạn, cậu đánh tớ đi, bất kể cậu muốn làm gì, tớ đều sẽ chấp nhận.

Là tớ có lỗi với cậu, là tớ đã khiến cậu phải chịu đựng nhiều như vậy, tớ sai rồi, cậu đánh tớ đi.

Nếu đánh tớ một trận thật đau có thể khiến cậu nguôi giận, có thể cứu vãn tình chị em giữa chúng ta, tớ cam tâm tình nguyện." Nói rồi, cô ta thật sự kéo tay Giang Mạn tát vào mặt mình, lực tay cũng không hề nhỏ, chỉ nghe thấy một tiếng "bốp" rõ vang.

Không chỉ Giang Mạn sững sờ, trong mắt Cố Duyệt cũng thoáng qua một tia ngạc nhiên, cô ta không ngờ Giang Mạn lại thuận theo như vậy, lại không hề phản kháng, mặc cho cô ta hành động.

Mặt nóng ran đau nhức, nhưng vì khổ nhục kế đã bắt đầu rồi thì tự nhiên không có lý do gì để dừng lại, nếu không cái tát vừa rồi cô ta chịu sẽ phí công.

Nghiến răng một cái, Cố Duyệt lại kéo tay Giang Mạn tát mạnh vào mặt mình mấy cái.

Giang Mạn vẫn luôn nhìn Cố Duyệt, không nói một lời, ánh mắt mang theo vài phần châm biếm, như thể đang nhìn một tên hề mua vui.

Nhìn biểu cảm của Giang Mạn, Cố Duyệt thầm nghiến răng, Giang Mạn rốt cuộc muốn gì chứ, cô ta đã làm đến nước này rồi, lẽ nào muốn cô ta quỳ xuống cầu xin sao?

Điều này cô ta tuyệt đối không làm được, đừng hòng mơ.

Cô ta cúi đầu, không để Giang Mạn nhìn rõ biểu cảm trên mặt mình lúc này, chỉ thấy cô ta yếu ớt nói: "Mạn Mạn, tớ rốt cuộc phải làm sao đây?

Tớ phải làm gì cậu mới có thể tha thứ cho tớ?" Ánh mắt của những người trong nhà hàng nhìn Giang Mạn đã mang theo vài phần trách móc, như thể trách cô tại sao bạn bè đã xin lỗi như vậy rồi mà cô vẫn không chịu bỏ qua.

Giang Mạn chỉ cảm thấy khó nói, chuyện Cố Duyệt đã làm không phải chỉ đơn thuần là nói dối một chút, mà là sự phản bội.

Đối với việc cô lâm vào nguy hiểm, cô ta lại làm ngơ.

Ngay cả khi cô ta lo lắng cho sự nguy hiểm của mình, cô ta cũng có thể tìm cảnh sát cầu cứu.

Không những thế, cô ta còn giấu cô bấy nhiêu năm, rõ ràng biết Tống Liễn là kẻ chủ mưu mà lại luôn không nói cho cô biết.

Bao nhiêu năm bên cạnh cô, cô ta không hề có một chút thôi thúc muốn nói thật sao?

Nhất định phải đợi đến khi "giấy không gói được lửa" mới đến xin lỗi.

Lời giải thích và lời xin lỗi như vậy có thành ý sao?

Nếu có chút thành ý, cô ta cũng không nên cố ý ở nơi công cộng mà ép buộc cô như vậy, khiến người khác cho rằng cô là người không thể nói lý.

Nhiều chuyện cứ như hoa rơi dần khiến mắt người mê mẩn, khi dần bình tĩnh lại, người ta cũng trở nên đặc biệt tỉnh táo.

Khi đã tỉnh táo rồi, rất khó để còn cảm tính nữa.

Lúc này Giang Mạn chính là như vậy, cô đã hoàn toàn nhìn thấu con người Cố Duyệt, tất cả thiện cảm đều tan biến vì hành động này của cô ta.

Cô quyết định không tiếp tục lãng phí thời gian với cô ta ở đây nữa, cầm túi xách lên, nhấc chân bước ra ngoài.

Cố Duyệt nghiến răng, lập tức đuổi theo, kéo cánh tay Giang Mạn, cũng có chút tức giận, "Mạn Mạn, cậu cứ thế bỏ đi sao?" "Lời giải thích của cô tôi đã nghe rồi, ý tôi muốn bày tỏ chắc cô cũng đã hiểu, tôi không nghĩ giữa chúng ta còn gì để nói nữa." Giang Mạn lạnh mặt nói.

Chương 853

"Giang Mạn, sao cậu có thể lạnh lùng vô tình đến thế?

Cậu có thật sự muốn tớ quỳ xuống cầu xin cậu thì cậu mới chịu tha thứ cho tớ không?" Giang Mạn thật sự lo Cố Duyệt sẽ quỳ xuống, cô ta bây giờ làm gì còn sự đơn thuần như năm xưa, không, năm xưa cô ta cũng chẳng đơn thuần, nếu không thì làm sao lại "bán" cô. "Cố Duyệt, cô không cần làm gì cả.

Nếu cô chỉ muốn một lời tha thứ từ tôi, vậy tôi có thể nói rõ ràng cho cô biết, tôi tha thứ cho cô rồi.

Như vậy cô có thể buông tay tôi ra được chưa?" Giang Mạn cau mày, ánh mắt đặt trên tay Cố Duyệt đang nắm cô. "Giang Mạn, cậu đúng là đồ đầu óc cổ hủ!

Chẳng qua chỉ là tình một đêm với người khác thôi, cậu lại khó chấp nhận đến vậy sao?

Xã hội bây giờ ai còn quan tâm đến chuyện trinh tiết nữa chứ?

Cậu đến nỗi vì chuyện này mà muốn tuyệt giao với tớ sao?

Tình bạn bao nhiêu năm của chúng ta..." Cố Duyệt tức đến mức ngực phập phồng.

Giang Mạn đột nhiên ngẩng đầu, cười lạnh một tiếng nói: "Đó là quan điểm của cô, đừng áp đặt lên người tôi." Cô cũng không phải là người cổ hủ đến thế, nhưng vẫn luôn cho rằng chuyện như vậy phải là hai bên cùng yêu, chứ không phải bị người ta hãm hại.

Cố Duyệt nghẹn họng, một luồng tức giận dâng lên, lời này nghe thế nào cũng chói tai.

Bạn trai cô ta thì nhiều, nhưng thì sao chứ, đó là do cô ta có bản lĩnh. "Giang Mạn, cậu làm ra vẻ gì chứ?

Năm đó cậu cũng có bạn trai mà, cậu có mấy tối không về ký túc xá ngủ, cậu nghĩ tớ không biết chuyện gì xảy ra sao?

Cậu cũng không phải lần đầu tiên, còn giả vờ thần tượng trinh tiết gì chứ?

Hóa ra trong mắt cậu, người khác đều là đồ đĩ điếm hết à?" Thấy Cố Duyệt càng nói càng quá đáng, Giang Mạn trầm giọng nói: "Cố Duyệt, tôi không có ý đó, tránh ra." Giang Mạn không muốn nói thêm với Cố Duyệt nữa, nói thêm một câu thôi cô cũng cảm thấy khó thở.

Cô và Hạ Tình vậy mà lại bị một người như Cố Duyệt che mắt, nghĩ đến thật sự khó mà chấp nhận được.

Năm đó cô và Tần Trí Viễn dù có tình cảm sâu đậm cũng chỉ là hôn nhau một chút, làm sao có thể ghê tởm như cô ta tưởng tượng được. "Vậy cậu nói xem, rốt cuộc cậu còn giận gì nữa?" Cố Duyệt thật sự không hiểu, sao lại không giải thích thông được chứ.

Chuyện đã qua bao nhiêu năm rồi, Giang Mạn bây giờ cũng hạnh phúc viên mãn, là thiên kim hào môn, bố mẹ ruột còn sống, có người chồng yêu thương, có con trai thông minh đáng yêu.

Rõ ràng là người thắng cuộc trong cuộc đời rồi, còn muốn gây chuyện gì nữa? "Tôi giận là cô phản bội tình bạn, tôi chính là một người so đo tính toán như vậy, trong mắt tôi không dung nổi bất kỳ hạt cát nào." Không chỉ với tình yêu mà với tình bạn cũng vậy. "Lục Minh đã sớm nghi ngờ cô rồi, nhưng vẫn luôn không có chứng cứ.

Tôi cũng vẫn luôn tin tưởng cô, tôi tin người bạn mà tôi hết lòng đối đãi sẽ không đối xử với tôi như vậy, nên tôi vẫn luôn không hỏi cô.

Nhưng hiện thực đã giáng cho tôi một cái tát trời giáng, khiến tôi như bị dội một gáo nước lạnh từ đầu đến chân." Ánh mắt Cố Duyệt liếc thấy Lục Minh đang đi tới không xa, cô ta nghĩ đến điều gì đó, khẽ nhếch môi, "Hay lắm cái người 'trong mắt không dung nổi hạt cát' đó, cậu là như vậy, không biết người khác thì sao.

Tớ ngược lại muốn biết, nếu chồng cậu biết năm xưa cậu một lòng muốn phá thai sẽ có biểu cảm thế nào?

Con trai cậu biết thì sẽ ra sao?

Người mẹ mà nó vẫn luôn yêu thương lại nhiều lần muốn giết nó khi nó còn nhỏ, cậu nói xem, người mẹ như vậy tàn nhẫn đến mức nào?" Sắc mặt Giang Mạn đại biến, lập tức tái nhợt, "Cố Duyệt, nếu không muốn giữa chúng ta biến thành kẻ thù, cô tốt nhất nên tự biết giữ mồm giữ miệng, đừng ăn nói lung tung.

Cô lớn rồi, điều gì nên nói, điều gì không nên nói, cô tự biết rõ trong lòng." "Tớ nói là sự thật, sự thật vốn dĩ tàn nhẫn như vậy.

Cậu cũng có bí mật không thể nói cho ai biết mà.

Tớ đoán cậu chắc chắn không có dũng khí nói những chuyện này cho Lục Minh biết đúng không?

Sở dĩ cậu sinh đứa bé này là vì cậu không còn lựa chọn nào khác, bác sĩ nói cơ thể và nhóm máu của cậu rất đặc biệt, chỉ cần sảy thai một lần sau này sẽ sảy thai theo thói quen, không thể mang thai được nữa." Giang Mạn nắm chặt nắm đấm, chuyện này cô chưa bao giờ nói cho Lục Minh biết, là vì cô không biết phải mở lời thế nào.

Cố Duyệt nói là thật, năm đó cô không hề muốn đứa bé này chút nào.

Nếu không phải vì lý do sức khỏe, cô chắc chắn đã sớm bỏ nó rồi. "Đây là chuyện giữa vợ chồng chúng tôi, không liên quan đến cô." Nhìn Lục Minh đang ở không xa, Cố Duyệt kìm nén sự đắc ý trong lòng, lại khẽ nắm cánh tay Giang Mạn, yếu ớt nói: "Được rồi, tớ cũng chỉ nói vậy thôi, tớ sẽ không nói cho bất kỳ ai biết đâu, đây là bí mật giữa chúng ta mà.

Tớ đã giải thích rõ ràng với cậu rồi, tớ giấu cậu là vì có nỗi khổ riêng.

Ba mươi vạn đó là tiền cứu mạng mẹ tớ, mẹ tớ vất vả nuôi tớ khôn lớn, tớ không thể trơ mắt nhìn bà chết được, tớ cũng chỉ muốn làm tròn chữ hiếu thôi.

Lúc đó tình thế quá cấp bách, đầu óc tớ hồ đồ nên đã đưa ra lựa chọn đó.

Sau đó tớ thật sự hối hận chết đi được, bao nhiêu năm nay mỗi lần nghĩ đến chuyện đó tớ lại đau khổ không muốn sống, hận bản thân mình không phải là người." "Mạn Mạn, hãy cho tớ một cơ hội nữa đi, tớ sẽ bù đắp cho cậu và Nghiêu Nghiêu, tớ sẽ dùng cả đời còn lại để chuộc tội.

Tình chị em bao nhiêu năm của chúng ta lẽ nào lại không chịu nổi phong ba bão táp như vậy sao?" Lúc này Cố Duyệt là thật lòng, cô ta biết, cô ta sẽ không bao giờ tìm được một người bạn tốt như Giang Mạn nữa, chỉ có cô ấy mới đối xử với cô ta vô tư lự như vậy, không coi thường cô ta.

Mất đi cô ấy sẽ là tổn thất của cô ta.

Nhìn Cố Duyệt như vậy, Giang Mạn có chút mủi lòng, nhưng cô thật sự sợ rồi.

Một người hai mặt như vậy làm sao cô có thể làm bạn thân nữa chứ?

Ai biết được ngày nào đó cô ta lại đâm cô một nhát sau lưng?

Cô không cần một người bạn như thế.

Chương 854

Lần trước là cô may mắn, gặp được người như Lục Minh, lần sau e rằng sẽ không may mắn như vậy nữa.

Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng.

Cô bây giờ là người có gia đình, có những người thân muốn bảo vệ, cô không thể vì một phút mềm lòng mà để một quả bom hẹn giờ bên cạnh mình.

Cách tốt nhất để tránh rủi ro chính là, từ nay về sau, loại bỏ người này khỏi danh sách bạn bè của mình.

Thế là, cô dứt khoát vứt bỏ tia mềm lòng cuối cùng trong lòng, lạnh lùng nói: "Cố Duyệt, một người như cô, tôi không dám làm bạn nữa." Đúng lúc này, Lục Minh bước đến, đặt tay lên người Giang Mạn, nói với Cố Duyệt: "Cô Cố, chiêu ly gián của cô quá sơ đẳng rồi, thật sự là không thể nào ngờ được.

Tất cả mọi chuyện trong quá khứ của vợ tôi, tôi đều không để tâm, cô tỉnh táo lại đi." Tình cảm vợ chồng họ làm sao có thể bị cô ta phá hoại chỉ bằng vài lời nói chứ, người phụ nữ này đúng là không có chút EQ nào.

Sắc mặt Cố Duyệt lúc xanh lúc đỏ, ngơ ngác nhìn Lục Minh, ánh mắt si mê càng thêm nồng đậm.

Lục Minh ở khoảng cách gần còn anh tuấn hơn khi nhìn từ xa, mỗi động tác đều mang theo khí chất cao quý và vẻ tao nhã trời sinh, lại phô bày sự quyến rũ độc đáo của người đàn ông trưởng thành, giọng nói cũng hoàn hảo đến khó tin.

Người đàn ông này, mới là người cô ta nên theo đuổi chứ, những người đàn ông trước đây chẳng là gì trước mặt anh.

Giang Mạn nhớ, Lục Minh từng nói Cố Duyệt đã quyến rũ anh trên máy bay.

Lúc đó cô còn không tin, coi đó là chuyện đùa, cho rằng Lục Minh tự mình đa tình, vì Cố Duyệt vốn thích ánh mắt đàn ông vây quanh cô ta, coi đó là biểu hiện của sức hấp dẫn bản thân.

Bây giờ nhìn thần sắc của Cố Duyệt, cô đã hiểu ra, cùng là phụ nữ, tự nhiên sẽ hiểu.

Rất rõ ràng, Cố Duyệt đã sớm lún sâu vào Lục Minh rồi.

Cô ta làm sao có thể như vậy, cô ta rõ ràng biết đây là chồng của cô, là bố của Nghiêu Nghiêu.

Cô ta là bạn thân của cô, làm sao có thể nảy sinh ý nghĩ như vậy với Lục Minh, bây giờ còn hoàn toàn bộc lộ ra trước mặt cô, cô ta đặt cô vào vị trí nào đây?

Quả nhiên câu nói lan truyền trên mạng là đúng, phòng cháy, phòng trộm, phòng bạn thân.

Cô may mắn vì dạo gần đây xung quanh cô xảy ra quá nhiều chuyện, nên cô và Cố Duyệt không gặp nhau nhiều, nếu không chẳng phải đã vô ích tạo cơ hội cho cô ta tiếp cận Lục Minh sao?

Chút mềm lòng của Giang Mạn vừa rồi hoàn toàn biến mất, cô sẽ không để bất kỳ ai cướp đi người đàn ông tốt như Lục Minh. "Lục Minh." Cố Duyệt thầm đọc hai chữ đó trong lòng, nhìn anh với ánh mắt đáng thương, cô ta thật sự rất muốn được như Giang Mạn, có thể gọi tên anh một cách không chút e dè, có thể một mình tận hưởng ánh mắt cưng chiều thâm tình của anh, khi buồn bã khó chịu có thể vùi đầu vào vòng tay anh.

Mọi cử chỉ của Cố Duyệt đều không được Lục Minh nhìn thấy, anh lạnh lùng nói: "Đây là lần cuối cùng, sau này đừng quấy rầy vợ tôi nữa, nếu không tôi sẽ không khách sáo với cô." Lục Minh nói xong liền trực tiếp kéo tay Giang Mạn rời đi.

Nhìn hai người họ mười ngón tay đan chặt vào nhau, Cố Duyệt chỉ thấy sống mũi cay xè, nước mắt nhanh chóng rơi xuống.

Tại sao người khác đạt được hạnh phúc lại đơn giản đến thế, còn cô ta thì bước đi chật vật, trải qua ngàn cay vạn đắng cũng không tìm được một người đàn ông thật sự nâng niu mình trong lòng bàn tay.

Người đàn ông cô ta ái mộ lại hoàn toàn làm ngơ, nhưng cô ta vẫn không thể buông bỏ được.

Từ cái nhìn thoáng qua trên máy bay, trái tim cô ta đã không còn thuộc về chính mình nữa rồi.

Khoảng cách giữa người với người thật sự quá lớn, ông trời thật sự bất công.

Giang Mạn vẫn luôn cảm thấy phía sau có một ánh mắt dõi theo họ, mãi cho đến khi lên xe, cảm giác này mới biến mất. "Lục Minh, những lời Cố Duyệt nói vừa rồi anh đều nghe thấy rồi phải không?" Giang Mạn nắm lấy áo Lục Minh, hỏi với vẻ thấp thỏm. "Chuyện gì?" "Chính là chuyện mấy năm trước em muốn bỏ đứa bé.

Em xin lỗi, chuyện này em vẫn luôn không biết phải mở lời với anh thế nào, nên vẫn luôn giấu anh." Giang Mạn cúi đầu, như một đứa trẻ làm lỗi.

Lục Minh nhìn cô với vẻ ủ rũ cúi đầu, "Em nghĩ quyết định ban đầu của mình là sai sao?" Giang Mạn lắc đầu, thành thật nói: "Không có, nếu được lựa chọn lại một lần nữa, ban đầu em cũng sẽ làm như vậy.

Nhưng nếu em biết sẽ gả cho anh, yêu anh, có lẽ sẽ do dự.

Sau khi sinh Nghiêu Nghiêu, em cũng không hối hận, thằng bé là bảo bối nhỏ của em." Nếu cô không mang thai đứa bé này, có lẽ con đường đời của cô đã hoàn toàn khác.

Lục Minh nâng mặt Giang Mạn, khẽ nhếch môi, nghiêm túc nói: "Mạn Mạn, anh hoàn toàn không để lời Cố Duyệt nói trong lòng.

Cho dù lúc đó em có bỏ đứa bé cũng không sai, anh tuy rằng sau khi biết tin sẽ đau lòng, nhưng tuyệt đối sẽ không trách em, cũng không thể trách em." "Tại sao?" Giang Mạn khó hiểu nhìn Lục Minh, cô nghĩ đàn ông nghe những lời như vậy chắc chắn sẽ tức giận, nhưng chồng cô lại không hề tức giận, còn ngược lại an ủi cô. "Em năm đó chỉ là một cô sinh viên, đã trải qua chuyện kinh khủng như vậy, việc em đưa ra lựa chọn đó là điều không thể trách được, em đúng rồi." Giang Mạn cảm động vô cùng, chuyện cô cứ nghĩ rất áy náy, vậy mà trong mắt Lục Minh lại chẳng là gì cả.

Anh ấy là một người đàn ông thâm minh đại nghĩa đến vậy, "Lục Minh, sao anh có thể tốt đến vậy chứ, làm sao đây, em hình như càng ngày càng thích anh rồi." "Ừm, đây là một hiện tượng tốt, anh thích Lục phu nhân của chúng ta như vậy." "Anh mơ à!

Nhưng Lục Minh, em có một thắc mắc, trước đây khi đi học em đọc không ít tiểu thuyết tổng tài bá đạo, thông thường sau tình một đêm của nam nữ chính, nếu nữ chính mang thai đứa bé mà dám tự ý bỏ đi thì sẽ bị nam chính trừng phạt nghiêm khắc, sao anh lại hoàn toàn khác họ vậy?" Giang Mạn mắt chớp chớp nhìn Lục Minh.

Lục Minh khóe môi giật giật, vỗ nhẹ vào trán Giang Mạn, nghiêm mặt nói: "Sau này không được xem những loại tiểu thuyết như vậy nữa, đúng là tam quan lệch lạc, logic không thông.

Chuyện này có liên quan gì đến nữ chính chứ, người đàn ông đó đúng là vô lý gây sự.

Đừng so sánh anh với những người đó, anh là một quân nhân." Tai Lục Minh rất thính, "Giang Mạn Mạn, anh nói nghiêm túc đấy, không được xem loại tiểu thuyết đó nữa, sẽ làm giảm chỉ số IQ." Lúc thì Lục phu nhân, lúc thì Giang Mạn Mạn, lúc thì Mạn Mạn, cách xưng hô này chuyển đổi thật sự quá nhanh.

Giang Mạn bĩu môi, "Biết rồi, em không còn là cô bé nữa." Hồi đi học còn mơ mộng đến kiểu tổng tài bá đạo đó, nhưng từ khi biến cố xảy ra, cô đã không còn tin vào kiểu cưng chiều bá đạo như vậy nữa, quá hư ảo rồi.

Chỉ là, người đàn ông của mình đây một chút cũng không thua kém những tổng tài bá đạo trong tiểu thuyết, anh ấy đôi khi có bá đạo một chút, nhưng chưa bao giờ vô lý gây sự, luôn biết thông cảm, bao dung cho cô, đóng vai một người chồng hoàn hảo.

Giang Mạn ôm cánh tay Lục Minh, rất nghiêm túc nói: "Lục Minh, anh quá giống ong bướm vờn hoa rồi, quá dễ gây sự chú ý.

Cố Duyệt và anh thậm chí còn chưa tiếp xúc nhiều, vậy mà cả tấm lòng cô ta đã đổ dồn vào anh rồi." "Đó là chuyện của cô ta, anh sẽ không thích người phụ nữ như vậy." "Ồ, anh thật sự không thích sao?

Cố Duyệt da trắng mặt đẹp, chân dài, gợi cảm mê người, không biết bao nhiêu đàn ông đã quỳ rạp dưới chân cô ta, anh không hề động lòng chút nào sao?" "Trong mắt anh, tất cả phụ nữ đều trông giống nhau." "Đúng là đồ gỗ mục." Giang Mạn nhỏ giọng làu bàu, nhưng trong lòng sớm đã nở hoa rồi. "Vậy em cũng giống họ sao?" "Đương nhiên không giống, em là người đặc biệt, nếu không sao có thể trở thành Lục phu nhân được." Lục Minh thản nhiên nói.

Chương 855

Một câu nói này lập tức sưởi ấm trái tim Giang Mạn, cô chỉ cảm thấy viên mãn.

Có một kiểu lời nói ngọt ngào được gọi là "lời ngọt ngào kiểu Lục Minh", luôn có thể nắm bắt được tất cả điểm yếu của cô, khiến toàn thân cô sảng khoái, còn kỳ diệu hơn cả bị trúng độc. "Lục Minh, anh thật sự rất xấu." "Hử?" "Quá giỏi dỗ con gái vui rồi." Vị quân trưởng nào đó nhíu mày, mặt không đổi sắc, nghiêm túc hỏi: "Có sao?

Mẹ anh vẫn bảo anh không biết dỗ con gái vui mà." Tần Tuệ vẫn luôn lo lắng tính cách anh như vậy sẽ không cưới được vợ, mà nếu cưới được cũng không biết dỗ dành người ta vui vẻ, cuộc sống hai người sẽ vô vị, khổ cho cô gái nhà người ta.

Giang Mạn thích nhất bộ dạng này của anh, nhất thời cười không ngớt, có chút kiêu ngạo nói: "Cái này tuyệt đối là hiểu lầm rồi, là do mấy cô gái kia chưa tiếp xúc sâu với anh thôi.

Lần sau gặp mặt, em nhất định sẽ nói chuyện tử tế với mẹ về vấn đề này, cái mũ trên đầu anh có thể tháo xuống rồi.

Lục quân trưởng nhà chúng ta cũng là một người vạn người mê đấy." Cô xem như đã hiểu rõ, Lục Minh là một người đàn ông có sức hút cá nhân rất lớn, ban đầu gặp anh có thể cảm thấy phong cách hành xử của anh quá cổ hủ, nhưng khi tiếp xúc rồi thì rất có thể sẽ lún sâu không thể thoát ra.

Hơn nữa, vẻ ngoài của anh lại rất thu hút, nếu không, một người kén chọn như Cố Duyệt sẽ không chỉ gặp mấy lần đã say đắm anh đến mức không thể dứt ra, tất cả đều có nguyên nhân của nó.

Nhận được sự khẳng định của vợ mình, Lục Minh giãn mày giãn mặt: "Ừ, có thể nói với mẹ rồi, để tránh anh bị mất điểm trong lòng bà." "Lục Minh, ba có phải muốn xử lý Tống Liễn không?" Giang Mạn rất rõ tính khí của Lan Hành Chi, ông rất bao che, không thể nào biết chân tướng rồi lại chẳng làm gì. "Ba có suy nghĩ của mình, ông ấy cũng chưa nói với anh, anh không rõ ông ấy định làm gì.

Ông ấy chỉ bảo chúng ta chuẩn bị xem kịch thôi, trong lòng ông ấy chắc đã có đối sách rồi, nhưng Mạn Mạn này, anh nghĩ có một chuyện vẫn nên nói với em." "Anh nhìn em nghiêm túc thế làm em hoảng quá, lại có chuyện gì khó chấp nhận xảy ra nữa à?" Lục Minh khẽ nói: "Tống Liễn ở bên ngoài có người rồi." Giang Mạn chớp chớp mắt, đầu tiên là ngẩn ra một lát, sau đó đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, không kiềm chế được mà nâng cao giọng: "Anh nói bà ta ở ngoài tìm đàn ông rồi sao?" "Là như vậy đó, anh cũng nghe ba nói.

Ông ấy đã cho người theo dõi bà ta một thời gian rồi." Giang Mạn nắm chặt tay, giận dữ mắng: "Cái người đàn bà này, bà ta rốt cuộc còn muốn mặt mũi nữa không?

Dám cắm sừng ba, ba vất vả kiếm tiền nuôi gia đình, cung phụng bà ta tiêu xài, vậy mà bà ta lại đối xử với ba như vậy, thật sự quá đáng giận!

Kẻ gian phu kia rốt cuộc là ai?

Hắn ta có biết Tống Liễn đã có chồng và con cái rồi không?" Giang Mạn thật sự cảm thấy bất bình cho Giang Lâm Thành.

Tống Liễn đã gần năm mươi tuổi rồi mà còn ra ngoài tìm đàn ông, chuyện này nói ra không khỏi bị người ta cười chê.

Bà ta để Giang Chanh và ba làm sao mà ngẩng mặt lên được.

Cô nhớ lại thái độ muốn nói lại thôi của ba hôm nọ, lập tức hiểu ra tất cả.

Chắc hẳn ba đã sớm biết rồi.

Chuyện như vậy, quả thật khó mà nói ra.

Tống Liễn, bà thật là giỏi giang, quá biết cách làm tổn thương người khác rồi.

Mấy năm trước bà đã cho cô một đòn chí mạng, bây giờ lại đến làm hại ba cô. "Tống Liễn lấy cớ đi đánh bài, gần như sáng đi tối về, thực chất đã móc nối với một người đàn ông bên ngoài rồi.

Người đàn ông đó có lẽ trạc tuổi em, không lớn hơn Giang Chanh mấy tuổi, cũng không có công việc gì, chỉ ăn không ngồi rồi, nhưng vì đẹp trai, miệng lại ngọt, nên lúc nào cũng dỗ Tống Liễn vui vẻ.

Có thể nói, bây giờ hắn ta hoàn toàn sống dựa vào Tống Liễn nuôi." "Trai bao ư?" Giang Mạn mở to mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

Lục Minh gật đầu, nắm tay Giang Mạn: "Có lẽ là vậy." Giang Mạn đã tức đến không nói nên lời.

Ra ngoài tìm đàn ông đã đành, lại còn tìm một tên trẻ như vậy, đây không còn là ngoại tình nữa, mà hoàn toàn là dùng tiền mồ hôi nước mắt của ba để bao nuôi trai bao bên ngoài.

Chuyện như vậy mà bà ta cũng làm được, thật sự hết thuốc chữa rồi.

Hóa ra tiền của bà ta đều chi vào những chỗ này.

Nếu không, với sự nuông chiều Giang Chanh từ nhỏ, bà ta sẽ không khoanh tay đứng nhìn con bé làm nhân viên quèn ở công ty mà không giúp đỡ chút nào.

Lần trước Giang Chanh còn mặt dày đến xin ăn cơm thừa.

Tất cả những điều này, sớm đã lộ ra dấu vết rồi.

Chẳng trách ba lại nói bà ta ngày càng không ra thể thống gì, hóa ra là ý này. "Thôi được rồi, đừng giận nữa.

Tức giận làm hại thân mình thì đáng gì, không cần thiết phải vì loại người như vậy mà tổn hại sức khỏe.

Dù sao em cũng rất rõ người này chẳng phải người tốt gì, em đã nhìn thấu bà ta rồi." "Haizz, phiền quá đi mất, tại sao lúc nào cũng có nhiều người và chuyện lộn xộn như vậy chứ." Giang Mạn mệt mỏi tựa vào Lục Minh, cô đã quá mệt mỏi để đối phó rồi.

Lão thái thái nhà họ Lan một người, Tống Liễn một người, Cố Duyệt một người, người nhà họ Tần cũng vậy, chẳng có ai là người khiến cô yên lòng.

Cô sắp bị họ làm cho phát điên rồi, không thể cho cô sống yên ổn được sao. "Cô bé ngốc, em đừng nghĩ tới là được rồi.

Bất kể có chuyện gì xảy ra, có anh và ba sẽ gánh vác cho em." "Lục Minh, anh có dù chỉ một chút hối hận không, hối hận vì đã cưới em, hối hận vì bên em có quá nhiều chuyện phiền lòng như vậy." Giang Mạn có chút chột dạ hỏi.

Những chuyện gần đây xảy ra xung quanh cô, mỗi chuyện đều khiến người ta phiền lòng, đều phải để Lục Minh bận tâm.

Cô, một người vợ, không những không trở thành hiền nội trợ cho anh, mà ngược lại còn luôn kéo chân anh, khiến anh phải phân tâm lo nghĩ, thật sự không ra thể thống gì. "Có phiền lòng lắm sao?

Anh không thấy vậy, dù sao anh cũng chẳng để tâm." "Lục Minh." Giang Mạn gọi tên anh, nước mắt không tiếng động lăn ra khóe mắt.

Lục Minh nhẹ nhàng vỗ lưng cô, biết cô đang cảm thấy bất bình thay Giang Lâm Thành.

Cô bé này, đúng là nặng tình, luôn hết lòng bảo vệ những người mà mình quan tâm.

Chương 856

"Mạn Mạn, không sao đâu.

Ba đã biết chuyện từ sớm rồi thì chắc chắn đã có chuẩn bị tâm lý.

Ông ấy sẽ ổn thôi, em không cần quá lo lắng cho ông ấy.

Nếu em không yên tâm, có thể đón ông ấy về nhà ở vài ngày." "Ông ấy sẽ không đến đâu, ba rất sĩ diện.

Ông ấy còn chưa nói với em, chứng tỏ ông ấy vẫn chưa bình tâm lại.

Chúng ta đừng làm phiền ông ấy, cứ để ông ấy một mình tĩnh lặng suy nghĩ.

Em sẽ đợi thời điểm thích hợp rồi nói chuyện với ông ấy." "Cô bé ngốc, cứ làm theo những gì em nghĩ đi." "Lục Minh, thật ra trước khi ba biết những chuyện Tống Liễn đã làm với em, ông ấy và Tống Liễn vẫn rất tình cảm.

Có lẽ là em đã phá hoại tình cảm giữa họ." "Lại nói lời ngốc nghếch rồi.

Em thấy chỉ là bề ngoài thôi, người không an phận thì luôn không an phận.

Tống Liễn và người đàn ông kia đã qua lại được hai năm rồi, lúc đó em và ba còn chưa gặp mặt, tuyệt đối không phải lỗi của em." Giang Mạn không đi làm phiền Giang Lâm Thành.

Về phía Lục Minh, anh cũng nhận được điện thoại từ cục cảnh sát, nói rằng vụ án của mẹ Tần đã xảy ra vấn đề, bác sĩ đã giám định bà ta mắc bệnh tâm thần gián đoạn. "Sao có thể chứ?

Ai giám định?" Giọng Lục Minh kiềm chế vài phần tức giận. "Lục quân trưởng, là bác sĩ Hứa, vị bác sĩ lớn tuổi vẫn luôn hợp tác với đội cảnh sát, có uy tín rất cao trong ngành." Lục Minh đương nhiên biết người này, ông ấy đã hơn sáu mươi tuổi, tính tình kỳ quái, căm ghét cái ác như thù, quan trọng nhất là tiếng tăm luôn rất tốt.

Theo lẽ thường, ngay cả khi nhà họ Tần muốn ra tay từ chỗ ông ấy cũng là điều tuyệt đối không thể.

Rốt cuộc là khâu nào đã xảy ra vấn đề?

Anh không tin người phụ nữ phát điên ngày hôm đó thật sự bị bệnh tâm thần, trước đây vẫn luôn không phát hiện ra, cứ hễ gây chuyện vào tù thì mới phát bệnh. "Lục quân trưởng, nếu anh có thời gian thì bây giờ có thể qua xem một chút.

Người phụ nữ kia vẫn đang gây rối trong nhà giam, cứ thấy ai là lại lớn tiếng la mắng, nhìn thật sự giống như một bệnh nhân tâm thần vậy." "Được, tôi đến ngay." Cúp điện thoại, Lục Minh thấy Giang Mạn đang nhìn chằm chằm mình, liền giải thích: "Mạn Mạn, anh phải đến cục cảnh sát một chuyến, bên đó nói mẹ Tần mắc bệnh tâm thần gián đoạn, có thể sẽ được vô tội phóng thích." "Bệnh tâm thần?

Sao có thể chứ, bà ta là một người rất mạnh mẽ, vẫn luôn khỏe mạnh mà." "Chắc chắn có vấn đề gì đó, anh cũng không tin." "Em tiện thể đi cùng anh xem thử được không?" Lục Minh nghĩ một lát, nói: "Được." Khi hai người đến cục cảnh sát, họ được đưa thẳng đến nhà giam.

Giang Mạn lớn từng này tuổi là lần đầu tiên đến nơi như vậy, nó khá giống với những gì thể hiện trong phim truyền hình, có chút âm u, nhưng cũng không đến mức đáng sợ.

Được Lục Minh nắm tay, cô cũng không còn sợ hãi nhiều như vậy.

Cùng bị giam với mẹ Tần là một nữ tù nhân.

Chỉ thấy mẹ Tần như một kẻ điên, cứ thế lao vào nữ tù nhân, miệng không ngừng chửi bới: "Giang Mạn, cái đồ khắc tinh hại người nhà ngươi, ta phải giết ngươi, giết ngươi rồi là có thể báo thù cho con trai ta rồi, ta muốn ngươi chết." Mẹ Tần kéo nữ tù đánh, nữ tù vốn định chống trả, nhưng thấy họ xong liền lập tức nhịn lại. "Giang Mạn, ngươi xuống địa ngục mà đền mạng cho con trai ta đi, cái tiện nhân nhà ngươi, chết đi, chết đi!" Rõ ràng mẹ Tần đã nhầm nữ tù cùng phòng giam là Giang Mạn.

Giang Mạn vẫn luôn nắm chặt tay Lục Minh, bà ta hận cô đến mức nào đây.

Lục Minh vỗ vỗ tay Giang Mạn, hạ giọng nói: "Không sao đâu." Lục Minh quay sang bác sĩ Hứa bên cạnh hỏi: "Bác Hứa, bà ấy mắc bệnh này bao lâu rồi?" "Xem xét các triệu chứng, có lẽ là chuyện khoảng hai tuần nay.

Thời gian không dài, nhưng đã có thể giám định là bệnh tâm thần, và theo pháp luật thì đây là đối tượng được miễn trách nhiệm." Hai tuần, thật trùng hợp với thời điểm Tần Trí Viễn gặp tai nạn máy bay.

Lục Minh đến gần, gõ gõ khung cửa.

Mẹ Tần liếc nhìn anh, lập tức phát điên lao tới, mắt đỏ ngầu gầm lên: "Lục Minh, ngươi đáng chết, ngươi mau giao Giang Mạn ra đây, ta muốn cùng ngươi chết chung!" "Bác Hứa, chuyện này là sao?

Bà ấy rõ ràng vẫn còn nhận ra người mà?" "Lục quân trưởng, anh lùi lại phía sau tôi." Bác Hứa tiến lên.

Mẹ Tần vừa nhìn thấy ông, cũng lập tức chửi rủa ông: "Lục Minh, Giang Mạn ở đâu?" Lục Minh mơ hồ hiểu ra điều gì đó.

Bác Hứa giải thích: "Bây giờ bà ấy chỉ có hai khái niệm, đàn ông thì gọi là Lục Minh, phụ nữ thì gọi là Giang Mạn.

Sáng nay chúng tôi đã thí nghiệm rồi, vẫn luôn là phản ứng này, không thể nào là giả vờ được." "Mạn Mạn, em qua đây xem thử, em là người quen thuộc bà ta nhất, xem bà ta có gì bất thường không?" Giang Mạn cũng không tin tà, đi tới.

Cô vừa đến, mẹ Tần vẫn phản ứng y hệt.

Giang Mạn đối mặt với ánh mắt của mẹ Tần, sự hận thù điên cuồng đó, y hệt như lúc bà ta cầm dao đâm cô.

Nhất thời cô thật sự không nhìn ra được điểm khác biệt nào.

Nếu nói lúc bà ta ra tay là lúc phát bệnh, lý do này tuyệt đối hợp lý.

Lục Minh nhìn thấy Giang Mạn như vậy, liền biết cô chẳng phát hiện ra điều gì, bèn vẫy tay, ra hiệu mọi người ra ngoài rồi nói chuyện. "Đội trưởng Chu, mấy ngày nay có ai đến thăm bà ấy không?" "Chồng bà ấy, ông Tần có đến một lần, ngoài ra thì không còn ai nữa." Đội trưởng Chu trả lời. "Có mang cho bà ấy thứ gì không?" "Có mang một ít quần áo và đồ ăn." Lục Minh nhíu mày: "Đồ ăn gì?" "Một ít bánh ngọt và đồ uống, nhưng tất cả đều đã qua kiểm tra của chúng tôi, không có vấn đề gì." Lục Minh dừng lại một chút, nhìn sang bác Hứa: "Bác Hứa, có loại thuốc nào có thể can thiệp vào thần kinh con người, ảnh hưởng đến phán đoán của các vị không?" Bác Hứa ngẩn ra, khẽ nâng giọng: "Ý của Lục quân trưởng là, bà ấy không thực sự mắc bệnh, mà là bị người ta động tay động chân, dáng vẻ hiện tại chỉ là giả tạo sao?" "Có khả năng đó." Bác Hứa lắc đầu, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Điều này rõ ràng là đang nghi ngờ y thuật của ông. "Lục quân trưởng, tôi đã hành nghề y mấy chục năm rồi, nếu bị người ta động tay động chân thì tôi không thể nào không kiểm tra ra được.

Phạm nhân này tôi đã kiểm tra rất kỹ, bà ta ban đầu chỉ là trầm cảm, nhưng sau khi trải qua đả kích nên đã mắc bệnh tâm thần.

Nếu Lục quân trưởng không tin y thuật của tôi, có thể sắp xếp chuyên gia khác đến kiểm tra lại." "Bác Hứa đừng giận, ông là chuyên gia trong lĩnh vực này, có giám định của ông tôi rất yên tâm.

Tôi chỉ đang mạnh dạn giả thiết thôi, không hề có ý bất kính nào với ông cả.

Chương 857

Hiện tại trên thị trường đủ loại dược phẩm cấm xuất hiện không ngừng, rất nhiều thứ quân đội cũng không thể phân tích ra thành phần cụ thể." Nói như vậy, sắc mặt bác Hứa tốt hơn nhiều.

Mặc dù ông kinh nghiệm lão luyện, nhưng những thứ trong giới y học mỗi ngày đều thay đổi.

Nếu thật sự có người nghiên cứu ra loại thuốc như vậy thì cũng là điều khó trách.

Ông là người tính tình ngay thẳng, những chuyện không nắm chắc sẽ không tùy tiện vỗ ngực đảm bảo. "Lục quân trưởng, năng lực của tôi cũng chỉ đến đây thôi, tôi không nhìn ra được điều gì bất thường cả." "Bác Hứa, bất kể ông có tin hay không, tôi không hề có ý nghi ngờ ông, tôi chỉ là nói chuyện theo sự việc." "Trước đây chúng ta cũng đã hợp tác mấy lần rồi, tôi biết con người Lục quân trưởng.

Nhưng đã mời tôi đến đây, lát nữa tôi sẽ đưa ra bản báo cáo kiểm tra của tôi, còn về việc xử lý tiếp theo thế nào thì tôi nghĩ không liên quan đến tôi nữa." Lục Minh gật đầu, cho người tiễn bác sĩ Hứa ra ngoài. "Lục quân trưởng, bây giờ tình hình này phải xử lý thế nào?" "Lát nữa tôi sẽ cho chuyên gia bên quân đội qua kiểm tra một chút.

Nếu kết quả kiểm tra vẫn như cũ, các vị cứ làm theo quy trình, cần thả người thì thả." Lục Minh nói.

Anh ta thì muốn xem xem, kẻ đứng sau chuyện này rốt cuộc là ai? "Chúng tôi đã biết phải làm gì rồi." Ra khỏi cục cảnh sát, Lục Minh nói với Giang Mạn: "Mạn Mạn, lần này anh có lẽ không thể đứng ra giúp em được rồi." Giang Mạn cười, vừa cười vừa mắng: "Giúp gì chứ, anh đâu phải đại ca xã hội đen.

Em không muốn chồng em làm chuyện gì trái pháp luật loạn kỷ cương cả.

Không có gì quan trọng hơn anh đâu." "Em hiểu được công việc của anh là tốt rồi.

Có những lúc, anh định trước là không thể tùy hứng hơn người khác." Lục Minh ôm vai Giang Mạn.

Nếu mẹ Tần thật sự đã dùng thuốc, vậy thì con cá lớn đứng sau bà ta mới là đối tượng mà họ cần đánh. "Lục Minh, anh có chuyện gì giấu em phải không?" Lục Minh véo véo má Giang Mạn: "Mạn Mạn, những ngày tháng sau này có lẽ sẽ không được yên bình nữa rồi." "Ý gì cơ?" "Mọi chuyện hơi phức tạp rồi, anh sẽ bận hơn, có thể không có nhiều thời gian ở bên em." "Có phải liên quan đến loại thuốc anh vừa nói không?

Sao anh lại chắc chắn như vậy rằng mẹ Tần bị người ta hạ thuốc?" Giang Mạn có chút kỳ lạ nhìn Lục Minh, anh ấy vậy mà chỉ nhìn một lát đã dám khẳng định là do thuốc, chẳng phải quá võ đoán rồi sao. "Lục phu nhân, quá thông minh không phải chuyện tốt đâu." "Anh đừng qua loa với em, rốt cuộc là chuyện gì?" "Anh chỉ là phỏng đoán thôi.

Trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp đến vậy, đúng lúc này lại bị phát hiện mắc bệnh tâm thần.

Hơn nữa, những loại thuốc tương tự anh đã từng thấy rất nhiều rồi, nên mới có chút nghi ngờ." Anh tận mắt chứng kiến, thậm chí còn từng sử dụng qua, nên rất rõ sự bá đạo của nó.

Những lời sau đó anh không nói cho Giang Mạn biết, sợ cô lo lắng.

Còn về chuyện của mẹ Tần có liên quan đến những người đó hay không, vẫn còn phải điều tra thêm.

Giang Mạn giật mình: "Anh thấy ở đâu?" "Lục phu nhân, em lại quên mất nghề nghiệp của chồng em rồi sao.

Những thứ anh từng tiếp xúc là những thứ em không thể tưởng tượng nổi đâu." "Lục Minh, anh nói chuyện có thể đừng nói nửa vời được không, làm em sợ chết khiếp." "Được rồi, không sao đâu.

Em muốn đi đâu?" "Anh đưa em đến chỗ chính phủ đi, em muốn đi tìm Tình Tình." Lục Minh gật đầu, đưa Giang Mạn đến nơi, còn không ngừng dặn dò cô chú ý an toàn.

Giang Mạn chê anh lằng nhằng, giục anh nhanh đi.

Cô tìm một chỗ cạnh cửa sổ trong quán cà phê gần đó, vừa uống cà phê vừa đợi người.

Một lát sau, Hạ Tình vội vàng chạy tới. "Mạn Mạn, lời cậu nói là ý gì vậy, sao lại bảo cậu và Duyệt Duyệt đã tuyệt giao rồi?" Giang Mạn nhìn vẻ thở hổn hển của cô ấy, cong khóe môi, vẫy cô ấy ngồi xuống: "Cậu đừng vội, cứ ngồi xuống nghỉ một lát rồi tớ sẽ nói kỹ cho cậu nghe." "Tớ đâu có thời gian uống thứ gì, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Giang Mạn đẩy ly latte đã gọi sẵn đến trước mặt cô ấy: "Cậu cứ uống chút gì đi đã, uống xong tớ sẽ kể cho cậu nghe.

Cậu nhìn kìa, môi cậu khô hết cả rồi." Hạ Tình ực một ngụm, Giang Mạn bất lực kể lại chuyện Cố Duyệt đã làm.

Sau khi nghe xong, Hạ Tình chỉ thở dài. "Tình Tình, sao cậu bình tĩnh vậy, cảm giác như chẳng bất ngờ chút nào." "Đây là chuyện mà người có tính cách như Duyệt Duyệt sẽ làm.

Cô ấy là loại người chỉ kết bạn với những người thảm hơn mình, để thể hiện cảm giác ưu việt của mình, để trút bỏ những oán giận và bất mãn trong lòng.

Cô ấy không cam tâm khi những người xung quanh đều sống tốt hơn mình.

Một khi sự cân bằng này bị phá vỡ, tình bạn tự nhiên sẽ sụp đổ." Hồi đi học, cô ấy thực ra rất bất mãn, nhưng không có cách nào.

Cô ấy cần bạn bè, hai đứa ngốc chúng ta tự nhiên trở thành bạn của cô ấy.

Chuyện gia đình cô ấy không muốn kể cho chúng ta, điều đó đã giải thích rõ điểm này.

Sau này cậu gặp chuyện, bị đuổi khỏi nhà, cô ấy gả vào hào môn, trở thành người hạnh phúc nhất trong ba đứa chúng ta, rồi quan tâm chăm sóc cậu và Nghiêu Nghiêu nhiều hơn.

Có lẽ là vì cảm giác tội lỗi trong lòng, hoặc cũng có thể là để thỏa mãn tâm lý của cô ấy." "Vốn dĩ cậu vẫn luôn sống không tốt, nhưng giờ đây không chỉ gả vào một gia đình tốt, lại còn có những bậc phụ huynh ưu tú đến vậy, cô ấy không gây chuyện mới là lạ.

Đạo lý đơn giản là thế thôi." Hạ Tình xòe tay ra.

Giang Mạn ngẩn người: "Tớ đột nhiên cảm thấy Tình Tình nhà chúng ta như một triết gia vậy, phân tích vấn đề thấu đáo thế.

Tớ thấy cậu đừng làm công chức nữa, tìm lối đi khác cũng được đấy." "Thôi đi đừng có trêu tớ.

Tớ mà dám từ chức thì ba mẹ tớ không đánh chết tớ mới lạ.

Tớ đã bị họ cằn nhằn đến chết đi sống lại vì chuyện chia tay bạn trai mà không báo trước rồi, tớ đâu còn dám thoát ra khỏi cái vòng vây này nữa." Hạ Tình cảm thấy nghề nghiệp hiện tại của mình giống như một bức tường bao vậy, người bên ngoài muốn vào, người bên trong muốn ra.

Tóm lại rất vô vị, ăn không ngon mà bỏ thì tiếc. "Cậu cũng đừng làm loạn nữa.

Tớ thấy cậu bị khói lửa trong thành bao vây đến mức không mở mắt ra được rồi.

Chương 858

Cậu cũng đừng có cái ý nghĩ muốn đập đầu chảy máu lao ra khỏi bức tường đó.

Con gái làm công chức rất tốt mà, nhà nước còn lo cho cậu dưỡng lão nữa.

Nếu cậu không phạm sai lầm về chính trị, sếp của cậu dù có ghét cậu cũng không có tư cách sa thải cậu.

Cậu còn gì mà không hài lòng nữa chứ." "Nếu cậu làm việc ở công ty, đặc biệt là ở những nơi nhiều phụ nữ, sẽ có cả đống người gây khó dễ cho cậu.

Mấy người phụ nữ đó cậu còn phải đoán xem có phải là nhân tình của sếp hay không, có thể tùy tiện đắc tội hay không.

Nếu không cẩn thận một cái là công việc không còn nữa." Giang Mạn cũng là người đã lăn lộn trong chốn công sở mấy năm rồi, bây giờ cô có thể đoán được là Diệp Tử Hạo đang che chở cô.

Trước đây cô đâu có ít chịu ấm ức. "Giang Mạn Mạn, dừng lại đi, tớ chỉ nói bâng quơ thôi mà.

Người không có nhiều theo đuổi như tớ, bây giờ cứ thế này tớ thấy cũng khá mãn nguyện rồi." "Được rồi, được rồi, không nói nữa.

Hôm nay tớ kể cho cậu nghe những chuyện này, thật ra không phải muốn phá hoại mối quan hệ giữa cậu và Duyệt Duyệt.

Tớ đã cạch mặt cô ấy rồi, nhưng giữa các cậu thì cứ như thế nào thì như thế đó, đừng để tớ ảnh hưởng.

Sau này, chuyện của tớ và Lục Minh, cậu đừng nhắc đến trước mặt cô ấy nữa." "Mạn Mạn, cậu nói cái gì vậy chứ?

Chúng ta là bạn thân từ cấp hai rồi, Cố Duyệt là sau này lên đại học mới tham gia vào 'phe' chúng ta.

Cậu nghĩ cô ấy đã làm ra chuyện có lỗi với cậu như vậy, tớ và cô ấy còn có thể giả vờ như không có gì mà làm bạn sao?

Loại người đâm dao sau lưng như cô ấy, tớ cũng không dám làm bạn thân nữa." "Haizz, vốn dĩ tớ rất khó chịu trong lòng, nhưng nói chuyện với cậu một lát tự dưng thấy nhẹ nhõm hẳn." "Vậy cậu có muốn tớ 'hiến thân' ngủ cùng cậu một đêm không, như vậy cậu sẽ càng thoải mái hơn đấy." "Đi đi đi, nói chuyện tử tế đi, đây là ở nơi công cộng đấy." Sắc mặt Giang Mạn hơi đổi. "À đúng rồi, có người có chồng rồi, ngày nào cũng ôm chồng, sao còn cần bạn thân bầu bạn nữa chứ." "Hạ Tình, chúng ta còn nói chuyện vui vẻ được không đây?" "Được rồi, được rồi, không nhắc đến chồng cậu nữa.

Chúng ta cứ uống đồ đi.

Cậu yên tâm đi, tớ không có ý đồ gì với chồng cậu đâu.

Cô nương đây không thích đàn ông quá đẹp trai, không có cảm giác an toàn.

Người đàn ông đẹp trai đến mức như chồng cậu thì tớ không 'gánh' nổi đâu.

Nhưng cậu phải giữ chồng cậu cho chặt vào đấy, hồ ly tinh như Cố Duyệt còn nhiều lắm." "Biết rồi.

Lát nữa chúng ta đi dạo phố, sinh nhật cậu sắp đến rồi, tớ chọn cho cậu một món quà.

Cậu ưng cái gì, tớ mua cái đó cho." "Tớ ngửi thấy mùi 'đại gia' nồng nặc đâu đây." "Không muốn thì thôi, tớ về ngủ nướng đây.

Một ngày cuối tuần tốt đẹp, tớ không thể lãng phí được." "Được rồi Mạn Mạn, đừng thế mà, tớ nhận lỗi.

Chị đây hôm nay phải 'làm thịt' cậu một bữa mới được." "Mạn Mạn, con đang ở đâu vậy?" Giang Mạn nhìn, là điện thoại của Lan Hành Chi, khóe môi hơi nhếch: "Ba, con và Tình Tình đang đi dạo trung tâm thương mại.

Có chuyện gì không ạ?" "Vậy thì tốt quá, gọi thêm bạn thân của con, rồi gọi điện cho ba Giang của con nữa.

Tối nay chúng ta cùng ra ngoài ăn cơm." "À, đột ngột vậy ạ?" "Mẹ con thèm ăn, bảo muốn ăn lẩu, ba mới nghĩ đông người một chút sẽ náo nhiệt hơn, chỉ có hai người chúng ta đi ăn thì chán lắm." "Ba, chú Bột Lãng Đặc không phải đã nói, cố gắng đừng để mẹ ăn cơm ngoài sao?

Đồ ăn bên ngoài nhiều vi khuẩn, không tốt cho sức khỏe của mẹ." "Thỉnh thoảng ăn một lần cũng không sao đâu.

Đâu thể lúc nào cũng kiêng khem mãi được, cuộc đời không được thưởng thức món ngon thì nhàm chán biết bao.

Ba sẽ cho người đến tận quán kiểm tra nguyên liệu thực phẩm, con cứ yên tâm đi." "Vậy được ạ, lát nữa con sẽ gọi điện cho ba Giang.

Mọi người cứ đặt chỗ trước đi, đặt xong thì gửi thẳng vào điện thoại con." "Ba đẹp trai của cậu muốn mời tớ đi ăn cơm ư?" Hạ Tình hỏi. "Đúng vậy, tớ đưa cậu đi gặp lão soái ca.

Mẹ tớ hình như cậu cũng chưa gặp bao giờ, tiện thể đi gặp luôn." "Làm sao đây, tớ hơi căng thẳng.

Ba mẹ cậu thân phận đâu phải tầm thường." "Thôi đi, đừng có làm tớ nản lòng.

Căng thẳng cái gì chứ, đây chỉ là bữa cơm gia đình bình thường thôi, đâu có bắt cậu đi xã giao đâu.

Lát nữa cậu lái xe đưa tớ thẳng đến chỗ ba Giang tớ, lát nữa chúng ta cùng qua đó." Hạ Tình chào kiểu quân đội: "Không vấn đề gì, đảm bảo đưa Giang đại tiểu thư đến nơi an toàn." Hai người lại đi dạo một lát, Hạ Tình còn chọn một ít quà gặp mặt.

Giang Mạn không thể cứng rắn hơn cô ấy được, đành mặc kệ cô ấy.

Khi hai người đến công ty của Giang Lâm Thành, Giang Lâm Thành đang chuẩn bị rời đi.

Giang Mạn lập tức gọi ông lại: "Ba." "Mạn Mạn, Tình Tình, hai đứa sao lại đến đây?" "Chú Giang." "Tình Tình ngoan." Giang Mạn bước lên một bước, khoác tay Giang Lâm Thành: "Ba, ba mẹ con bảo ba qua ăn lẩu, họ đã đặt chỗ ở Tiểu Phì Dương rồi." "Ba qua đó không tiện lắm đâu, các con đều là người một nhà." "Ba, họ muốn mời nhất chính là ba đấy.

Ba Lan của con đã có ý này từ lâu rồi, nhưng vẫn chưa có thời gian.

Ba đừng lo, Tình Tình cũng sẽ đi cùng mà." "Được, vậy ba có cần đi thay đồ không?" "Không cần đâu, ba mặc vest rất đẹp trai.

Chỉ là đi ăn lẩu thôi mà, không cần thay đồ gì đâu ạ." "Vậy chúng ta đi thôi, đừng để ba mẹ con đợi lâu quá." Ba người vừa chuẩn bị đi, Giang Chanh liền chạy theo ra, cười tủm tỉm nói: "Ba, chị, mọi người đi đâu ăn cơm vậy, phải đưa con đi cùng nữa chứ." Sắc mặt Giang Lâm Thành thay đổi: "Con tự về nhà ăn đi, người giúp việc sẽ nấu cho con ăn." "Ba, đồ ăn ở nhà làm sao ngon bằng đồ mọi người ăn được." Giang Chanh mặt dày nói.

Giang Lâm Thành đau đầu.

Kể từ lần trước ông đặc cách cho Giang Chanh ăn cơm cùng họ, khoảng thời gian này Giang Chanh quả thật vẫn luôn ăn cơm cùng ông.

Ông cũng một lòng muốn con bé quay trở lại con đường chính đạo, nên đi đâu cũng để con bé đi theo.

Nhưng hôm nay tình hình khác, đây là đi gặp cha mẹ ruột của Giang Mạn.

Chương 859

Nếu hai chị em này quan hệ tốt thì không nói làm gì, nhưng mấu chốt là dưới sự nuông chiều của Tống Liễn, Giang Chanh từ nhỏ đã không hòa thuận với Giang Mạn.

Bây giờ đến đó thì phải giới thiệu thế nào, vạn nhất nói sai lời còn làm người ta khó chịu, đến lúc đó phá hỏng không khí thì không hay.

Giang Mạn thấy Giang Lâm Thành khó xử, liền lên tiếng: "Ba, Tiểu Chanh muốn đi thì cứ đi đi ạ, chỉ là đi ăn một bữa thôi, không ngại gì đâu." Giang Lâm Thành cụp mắt, nhìn Giang Chanh.

Giang Chanh lập tức vỗ ngực đảm bảo: "Ba, con đảm bảo không nói bậy bạ gì đâu ạ, con chỉ lo ăn thôi, nghe mọi người nói chuyện, như vậy được chưa ạ?" Giang Lâm Thành cân nhắc một lát, vẫn quyết định cho con bé đi cùng: "Được, đến đó phải biết lễ phép một chút, gọi là chú Lan, dì Lan, những lời không nên nói thì đừng nói linh tinh, ngoan ngoãn một chút." Con gái của mình, phải từ từ từng bước mà dạy dỗ. "Ba, ba yên tâm đi ạ, khoảng thời gian này con đâu có ít lần đi ăn cùng khách hàng với ba đâu.

Lễ phép cơ bản con vẫn hiểu mà, sẽ không gây phiền phức cho ba đâu." Khi đoàn người đến nơi, Lan Hành Chi và Nam Tịch cũng đã đến rồi.

Cậu bé đang nằm trong lòng Lan Hành Chi, không biết nói gì mà chọc cho họ cười ha hả.

Giang Lâm Thành nhìn cha mẹ ưu tú của Giang Mạn, đứng ở cửa mà không bước vào, nhất thời trở nên lúng túng.

So với họ, điều kiện mọi mặt của ông quả thật không bằng. "Ngoại công, người đến rồi!" Lục Nghiêu lập tức từ trên đùi Lan

Hành Chi nhảy xuống, lao về phía Giang Lâm Thành.

Giang Lâm Thành bế cậu bé lên, phát hiện nó lại nặng thêm không ít, ông bế cũng thấy nặng rồi: "Nghiêu Nghiêu của chúng ta lại lớn thêm rồi, ngoại công sắp bế không nổi nữa rồi." "Đó là vì ngoại công lâu rồi không đến thăm Nghiêu Nghiêu mà, sức tay là phải luyện tập mới có được, bế nhiều sẽ luyện được thôi." "Cái thằng nhóc nghịch ngợm này, gần đây có nghe lời người lớn không đấy." Lục Nghiêu cười: "Đó là điều đương nhiên ạ." Lan Hành Chi và Nam Tịch cũng đứng dậy.

Lan Hành Chi cười nói: "Giang lão ca, hoan nghênh anh đến." Thấy Lan Hành Chi nhiệt tình như vậy, Giang Lâm Thành nhất thời thật sự không biết nói gì.

Giang Mạn hiểu tâm lý của ông, lập tức nói với Lan Hành Chi: "Ba, 'lão ca' cái gì chứ, ba cái đồ đại ca xã hội đen này biết ngụy trang ghê nha. 'Lão ca' cũng kêu ra được.

Mọi người tuổi tác cũng xấp xỉ nhau, cứ gọi thẳng tên chẳng phải thân thiết hơn sao, đều là người một nhà cả, đừng làm không khí kỳ quái như vậy chứ." Lan Hành Chi cười: "Được, vậy cứ gọi là Lâm Thành đi." "Chào ông Lan." "Ba Giang, con vừa mới nói xong mà, ba lại muốn con phải nói ba nữa rồi. 'Ông Lan' cái gì mà 'ông Lan', gọi là Hành Chi đi." Giang Mạn hầm hầm nói.

Dưới ánh mắt ép buộc của Giang Mạn, Giang Lâm Thành ngượng ngùng gọi một tiếng: "Hành Chi." "Hai người đàn ông các anh cũng đừng có khách sáo nữa, mau qua đây ngồi đi.

Mạn Mạn nhà chúng ta ghê gớm lắm đó, gặp ai cũng huấn luyện người đó." Nam Tịch ở bên cạnh nói đỡ. "Mẹ, mẹ nói con ghê gớm quá vậy, con là một cô gái dịu dàng mà." Giang Lâm Thành và Lan Hành Chi nhìn nhau cười.

Giang Lâm Thành kéo Giang Chanh giới thiệu: "Đây là con gái út của tôi, Giang Chanh." Giang Chanh cúi người chào Lan Hành Chi và Nam Tịch: "Chào chú Lan, dì Lan ạ." Nam Tịch cười nói: "Tiểu Chanh ngoan, mau qua đây ngồi đi." Giang Chanh cười gượng gạo, kéo vạt áo Giang Lâm Thành ngồi xuống.

Hạ Tình miệng ngọt ngào, lại không hề câu nệ như lời cô ấy nói, khiến Lan Hành Chi và Nam Tịch đều vui vẻ, tiện thể đưa luôn quà của mình.

Mặt Giang Chanh đỏ bừng, cảm thấy có chút xấu hổ.

Cô bé căn bản không nghĩ đến chuyện phải mang quà gặp mặt.

Nam Tịch nhận thấy sự không thoải mái của cô bé, nói: "Tình Tình, con là bạn tốt của Mạn Mạn, tức là người nhà rồi, làm gì có chuyện người nhà tụ họp ăn cơm lại còn mang quà.

Sau này cứ học hỏi Tiểu Chanh nhiều vào, đừng khách sáo với chúng ta như vậy, con làm thế dì sẽ không vui đâu." Hạ Tình hiểu Nam Tịch đang nói đỡ cho Giang Chanh, lập tức làm ra vẻ cầu xin: "Dì Lan dạy chí phải.

Sau này con sẽ chỉ mang cái miệng đến thôi, nhưng mà con xin nói trước nhé, con rất ăn khỏe, một người bằng hai người đấy." “Con ăn nhiều vào, dì Lan Hành Chi của con còn đủ tiền mua đơn hàng cơ mà, không cần lo lắng.” Giang Mạn nhìn quanh bốn phía, không thấy bóng dáng Lục Minh đâu, không khỏi hỏi: “Lục Minh đâu rồi?” “Tôi cứ nghĩ hai đứa sẽ đến cùng nhau chứ.” Nam Tịch nói.

“Không có ạ, con đi siêu thị xong thì đi đón ba Giang luôn, anh ấy không nói là sẽ đến đón con.” “Mạn Mạn, con sẽ không phải là quên thông báo cho A Minh đấy chứ?” “Con phải thông báo ạ?

Không phải ba phụ trách thông báo sao.” Giang Mạn vẻ mặt vô tội.

Cả bàn mọi người đều nhịn không được bật cười, Hạ Tình nói: “Giang Mạn Mạn, hóa ra là cậu quên thông báo cho chồng cậu, cậu làm vợ thế này là quá không đạt tiêu chuẩn rồi.” Giang Mạn đỏ mặt, “À, mọi người cứ gọi món trước đi, tớ đi gọi Lục Minh, bảo anh ấy lập tức qua đây.” Giang Mạn ra ngoài gọi điện, Lan Hành Chi nhìn Giang Lâm Thành nói một cách nghiêm túc: “Lâm Thành, tôi vẫn luôn không có cơ hội bày tỏ lòng cảm ơn với anh, bao nhiêu năm nay cảm ơn anh đã thay tôi đóng vai một người cha, để Mạn Mạn có người yêu thương, có người chăm sóc.

Tôi và Tiểu Tịch đều không phải những bậc cha mẹ đạt tiêu chuẩn, chúng tôi chưa từng làm tròn trách nhiệm với con bé một ngày nào, thậm chí còn không biết con bé vẫn còn sống trên đời này.” “Lâm Thành, những gì Hành Chi nói cũng là điều tôi muốn nói, không một lời cảm ơn nào có thể diễn tả hết được.” Nam Tịch cũng nói.

Nhắc đến thời thơ ấu của Giang Mạn, Giang Lâm Thành thần sắc vô cùng ôn hòa, “Hai vị cũng đừng khách sáo nữa, tôi đây làm cha cũng không đạt tiêu chuẩn đến thế, thật ra Mạn Mạn từ nhỏ đến lớn đều là cây kẹo ngọt của tôi, là niềm tự hào của tôi, có con bé cuộc sống của tôi trở nên rất thú vị.” Lan Hành Chi đối với người đàn ông này cũng không có ý kiến gì, ngược lại còn rất có thiện cảm, không biết có thông minh sắc sảo đến mức nào, nhưng trung hậu thành thật, xứng đáng để con gái mình gọi một tiếng ba.

“Thôi được rồi, lời khách sáo tôi cũng không nói nhiều nữa, sau này chúng ta là người một nhà.

Có gì cần thì anh đừng khách sáo, cứ tìm tôi.

Sau này Mạn Mạn có hai người ba, một là ba Giang, một là ba Lan.

Tôi cũng không định cho con bé đổi họ, họ Giang Mạn nghe rất hay.” “Cái họ này không đổi có ổn không?

Tôi không dưng có thêm cô con gái này đã vui lắm rồi, nếu anh muốn Mạn Mạn đổi họ tôi rất ủng hộ, dù sao tôi còn một cô con gái nhỏ nữa." "Lâm Thành, chắc anh cũng biết chuyện của tôi, tôi đối với họ Lan này cũng không có tình cảm lớn lao gì, tôi chỉ cần biết Mạn Mạn là con gái của tôi là đủ rồi, những thứ hình thức đó tôi không để tâm." "Được thôi, vậy thì nghe lời anh." "Thôi được rồi, được rồi, hai người đừng nói nữa, mau gọi món mình thích đi, lát nữa Mạn Mạn vào mà nghe chúng ta nói những chuyện này, con bé lại giận cho mà xem." Nam Tịch nói ở một bên.

Một lát sau, Lục Minh và Giang Mạn nắm tay nhau đi vào, mọi người nhìn thấy bọn họ, trên mặt đều lộ ra nụ cười trêu chọc, Giang Mạn thật sự muốn tìm một cái hố mà chui xuống.

"Xin lỗi, để mọi người đợi lâu rồi." Lục Minh mỉm cười nói.

"A Minh, con mau ngồi xuống đi, mẹ đã gọi vài món con thích ăn rồi, con muốn ăn gì thì tự gọi thêm nhé." "Mẹ, không sao đâu ạ, con tự làm được." Lục Minh chào hỏi mọi người, sau đó ngồi xuống.

Cả nhà vừa ăn vừa trò chuyện, không khí khá thoải mái.

Giang Tranh vẫn luôn giống như một đứa trẻ ngoan, cũng không nói chuyện, chỉ lo ăn những món mình thích, nhai kỹ nuốt chậm.

Thật không ngờ, trông giống như một tiểu thư đài các, ba ngày không gặp đã khác xưa.

Tính cách này thật sự đã thay đổi không ít.

Giang Mạn đoán có lẽ con bé không thoải mái, gắp một ít thức ăn vào bát của Giang Tranh, "Tiểu Tranh, đây là thịt bò cô bé thích nhất, con ăn nhiều một chút." "Cảm ơn chị Mạn Mạn." Giang Tranh cảm ơn.

Giang Mạn mỉm cười nhẹ, thật ra chỉ cần Giang Tranh không nhắm vào mình, là chị em lớn lên cùng nhau, cô cũng sẽ không làm khó con bé.

Giang Lâm Thành nhìn hai chị em không còn tranh cãi nữa, ý cười trong mắt càng sâu.

Chương 860

Khi cả đoàn người rời đi, Giang Tranh đột nhiên nhìn thấy một bóng người quen thuộc, hình như là mẹ mình, nhưng khi nhìn lại thì đã không còn thấy nữa, hình như là cô bé nhìn nhầm.

Cùng lúc đó, Lan Hành Chi nhận được tin nhắn do Thành Vũ gửi đến, nói Tống Liễn và bạn trai trẻ của cô ta đã cùng nhau vào khách sạn, thậm chí còn gửi cả số phòng.

Địa điểm ở ngay một khách sạn chuỗi không xa chỗ bọn họ.

Lan Hành Chi nhíu mày, người phụ nữ kia thật sự không biết kiềm chế, anh còn tưởng sau chuyện hôm đó cô ta sẽ yên phận vài ngày.

Anh đang lo không tìm được cơ hội ra tay, cô ta lại tự mình đâm đầu vào chỗ chết.

Lan Hành Chi ghé vào tai Giang Lâm Thành nói: “Lâm Thành, thuộc hạ của tôi nhìn thấy Tống Liễn vào một khách sạn.” Giang Lâm Thành sắc mặt chợt biến, lẽ nào Lan Hành Chi đã biết chuyện Tống Liễn ngoại tình?

Lan Hành Chi đặt tay lên vai anh, hạ thấp giọng nói: “Chúng ta đều là người một nhà, anh không cần phải cảm thấy có gì cả.” Giang Lâm Thành thấy Lan Hành Chi vẻ mặt đã hiểu rõ, cổ họng nghẹn lại, nhất thời không nói nên lời.

“Lâm Thành, lúc này là lúc anh phải đưa ra lựa chọn, bất kể là vì chính mình, hay là vì Giang Tranh.” Một câu nói của Lan Hành Chi lập tức chạm đúng chỗ yếu của Giang Lâm Thành, anh nói: “Bảo người chăm sóc tốt cho Nghiêu Nghiêu, chúng ta đi xem sao.” Có lẽ chỉ có để con gái tự mắt nhìn thấy cảnh tượng đó, mới có thể khiến con bé triệt để từ bỏ người mẹ như vậy, nếu không những nỗ lực giáo dục vất vả của anh trong khoảng thời gian này rất dễ dàng tan thành mây khói.

Lan Hành Chi cũng biết trong hoàn cảnh như vậy trẻ con không thích hợp có mặt, bèn bảo Thành Vũ đưa Nghiêu Nghiêu lên xe đợi bọn họ.

Tiểu bảo bối nhíu nhíu mày nhỏ, cũng không hỏi gì cả, ngoan ngoãn đi theo Thành Vũ.

"Tiểu Tranh, hình như ba thấy mẹ con đi vào khách sạn kia, chúng ta lên xem sao." Giang Lâm Thành nắm tay Giang Tranh.

Giang Tranh vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, nghi hoặc hỏi: "Đó là mẹ sao?

Lúc nãy con hình như cũng thấy một bóng người, con còn tưởng mình nhận nhầm." Cả đoàn người vội vàng theo Giang Lâm Thành đến khách sạn, đi thẳng về phía thang máy.

Lễ tân khách sạn lập tức chạy ra ngăn cản, "Xin lỗi quý khách, nhiều người như vậy các vị muốn đi đâu?

Lầu trên là phòng khách của chúng tôi, nếu các vị không phải khách thuê phòng ở đây thì không được phép đi vào." Lục Minh đoán ra là vì sao, mặt mày âm trầm, "Chúng tôi lên tìm người, lát nữa sẽ xuống ngay." Cô lễ tân bị dọa cho giật mình, cũng không dám ngăn cản nữa, run rẩy đứng sang một bên.

"Đưa tôi chìa khóa phòng 405." Giang Lâm Thành nói.

"Cái này không được ạ, thưa ông, phòng đã có khách đặt rồi, chúng tôi không thể tùy tiện đưa chìa khóa cho ông." "Người bên trong là vợ tôi, nói vậy cô hiểu chưa?" Cô lễ tân ngây người, những màn kịch như vậy bọn họ đã thấy quen rồi, lập tức phản ứng lại, ngoan ngoãn đưa chìa khóa lên.

Nếu gây ồn ào, sẽ ảnh hưởng đến việc kinh doanh của khách sạn, chi bằng cứ để bọn họ trực tiếp lên.

Có được chìa khóa, cả đoàn người lập tức đi lên.

Giang Mạn nắm chặt tay Lục Minh, cô đoán đúng rồi, Tống Liễn cái người phụ nữ đó và nhân tình của cô ta đang ở trong khách sạn này.

Sự việc tiến triển rất thuận lợi, Giang Lâm Thành mặt không biểu cảm, bình tĩnh không giống một người đàn ông đi bắt gian, không chút do dự mở cửa phòng.

Giang Mạn nhìn người ba như vậy, chỉ cảm thấy rất đau lòng.

Ba đã nhẫn nhịn lâu như vậy, cuối cùng vẫn không thể chịu đựng hơn nữa, còn phải công khai vết sẹo của mình trước mặt nhiều người như thế.

Trong phòng, Tống Liễn trang điểm tinh xảo, đang cùng một người đàn ông hôn nhau say đắm, quần áo trên người đã cởi gần hết, vương vãi khắp sàn, trong phòng một mảnh dâm mĩ, rõ ràng sắp tiến vào giai đoạn chính.

Giang Tranh bị dọa đến ngây người, đột nhiên hét lớn lên, cô bé trừng mắt, “Mẹ, mẹ đang làm cái quái gì vậy?!” Tống Liễn trợn mắt há mồm nhìn những người đứng ở cửa, sau đó hét lên một tiếng chói tai.

Đứng hình vài giây, cô ta sợ hãi lập tức tìm khăn tắm quấn vào người, tên trai trẻ kia cũng sợ hãi vội vàng mặc quần vào, khung cảnh nhất thời trở nên vô cùng khôi hài hỗn loạn.

Giang Mạn thật sự không thể nhìn nổi những thân thể trắng như phấn đó, chỉ cảm thấy ghê tởm, hơi quay đầu đi, Lục Minh cũng cụp mắt xuống.

“Chồng, Tiểu Tranh, hai người nghe em giải thích, em và anh ta…”

Dù Tống Liễn có vô sỉ đến mấy, nhưng bị một đám người vây xem, đặc biệt còn có chồng và Giang Mạn – người cô ta ghét nhất, sắc mặt cô ta hoảng sợ, khuôn mặt già nua đỏ bừng, nói năng cũng không mạch lạc.

Giang Lâm Thành vẫn luôn trầm mặc nhìn cô ta, Giang Tranh thì không thể bình tĩnh nổi, cô bé khóc lớn hét lên: "Mẹ, mẹ vậy mà lại cùng thằng đàn ông này mở phòng, hắn nhìn còn không bằng tuổi con, mẹ sao có thể xuống miệng được, mẹ đúng là trâu già gặm cỏ non!" "Tiểu Tranh, mẹ nói cho con nghe đây…" "Mẹ còn muốn nói gì nữa, con không phải trẻ con, con nhìn thấy rõ ràng, mẹ dám nói cái thằng trai bao đó không phải nhân tình của mẹ sao?" Giang Tranh phẫn nộ chỉ vào người đàn ông đang nép trong góc, vô cùng ghét bỏ.

Nghe vậy, người đàn ông bất mãn nói: "Tôi không phải cái thứ trai bao gì cả, cô bé nói chuyện cho cẩn thận!" "Cô bé, anh có lớn bằng tôi không hả?" "Tiểu Tranh!" Giang Tranh không nói hai lời, trực tiếp tiến lên, cầm lấy một cái bình hoa trên bàn đập thẳng vào người đàn ông.

Người đàn ông đang mặc quần áo, nhất thời không chú ý, bình hoa trong tay Giang Tranh trực tiếp đập vào người hắn.

Hắn giơ tay đỡ một chút, bình hoa trực tiếp rơi xuống đất vỡ tan.

Giang Tranh túm lấy quần áo còn chưa cài nút của người đàn ông, "Anh sao lại vô liêm sỉ như vậy, người phụ nữ già như vậy có thể làm mẹ anh rồi, anh vậy mà lại có thể hôn hít được, anh không thấy ghê tởm sao?

Tôi nhìn thôi đã thấy ghê tởm rồi." Cô bé đâu phải là cô gái tốt lành gì, trước đây cũng thường xuyên đi bar, cứ như một tiểu lưu manh vậy.

Người đàn ông trợn tròn mắt nhìn Giang Tranh, siết chặt cổ tay

Giang Tranh, vốn định động thủ, nhưng lại bị ánh mắt của đám người đứng ở cửa dọa cho thu lại, không cam lòng rụt tay về.

Giang Tranh vừa được rảnh tay, lập tức lại cầm lấy cái gạt tàn thuốc bên cạnh, ra sức đập vào người đàn ông.

Người đàn ông bị cô bé đập cho kêu oai oái.

Tống Liễn lập tức lao tới, chắn trước mặt người đàn ông, “Tiểu Tranh, con đang làm gì vậy?

Ai ghê tởm?

Mẹ là mẹ của con, sao con có thể nói mẹ như vậy?” “Tránh ra, nếu không con đánh cả mẹ luôn đấy!” “Giang Tranh, mẹ là mẹ của con, con động thủ với mẹ thì ra thể thống gì?” Giang Tranh nhìn Tống Liễn như vậy, ngọn lửa trong lòng càng lúc càng lớn, cô bé giật Tống Liễn ra, Tống Liễn mất thăng bằng, ngã thẳng xuống đất, khăn tắm trên người cũng bung ra, sợ hãi vội vàng vơ lấy, nhất thời vô cùng chật vật.

Giang Tranh không thèm quan tâm Tống Liễn bây giờ thế nào, lỗ mũi cô bé suýt bốc khói, nói chuyện cũng đặc biệt thẳng thừng, “Mẹ làm gì mẹ không thấy sao?

Tống Liễn, con đang xử lý tên gian phu của mẹ, thay ba con đòi lại công bằng.

Hèn gì dạo này mẹ toàn về sớm đi muộn, con xin tiền tiêu vặt mẹ cũng không cho, hóa ra là mẹ đều cho thằng đàn ông này hết rồi.

Hôm nay con nhất định phải kết liễu thằng này trước mặt mẹ mới được!” Khoảng thời gian này cô bé sống như ăn mày, ngay cả tiền ăn cũng không có, ngày nào cũng lẽo đẽo theo ba đi ăn chực, hôm nay còn ăn chực đến trước mặt ba mẹ Giang Mạn, cô bé dễ dàng sao?

Chiếc gạt tàn vỡ tan, Giang Tranh lại tiện tay túm lấy một thứ khác đập vào người đàn ông.

Người đàn ông cuối cùng cũng không nhịn được nữa, ngông cuồng nói: “Cô gái này, cô có thôi đi không, đừng tưởng tôi không dám động thủ với cô!” “Động đi, tôi chỉ sợ anh không động thủ thôi, cô nương đây chính là muốn liều mạng với anh đấy, cái thằng trai bao vô liêm sỉ nhà anh!” “Đều là mẹ cô chủ động tìm tôi, một bàn tay không thể vỗ thành tiếng, cô trút giận lên tôi thì tính là gì?” Người đàn ông cứng cổ nói.

Chương 861

“Tôi chính là muốn đánh anh chảy máu mồm chảy máu mũi, tôi chính là muốn đánh anh!” Đừng nói, Giang Tranh ngày thường trông như một cô gái bất lương, nhưng thực ra không có sức chiến đấu.

Giang Mạn xem mà hơi ngây người, con bé này khi bộc phát ra thật sự không yếu chút nào.

Chỉ thấy người đàn ông bị Giang Tranh đẩy ngã xuống đất, cô bé trực tiếp cởi giày cao gót dưới chân ra, điên cuồng đập vào người đàn ông, hắn ta kêu oai oái.

“Tiểu Tranh, con đang làm gì vậy?

Con đánh chết anh ta con sẽ phải đi tù đấy!” “Hôm nay con dù có phải ngồi tù, con cũng phải đánh chết cái tên tiện nhân này!” Tống Liễn muốn chạy tới, Giang Tranh hét lên: “Mẹ tốt nhất đừng qua đây, nếu không con sẽ trực tiếp giết chết đôi gian phu dâm phụ này, kết thúc mọi chuyện!” Giang Tranh ra tay một chút cũng không nương nhẹ, người đàn ông muốn phản kháng, cô bé trực tiếp ngồi lên bụng hắn, loạn xạ đập phá một hồi.

Giang Mạn không chớp mắt nhìn Giang Tranh, có chút lo lắng con bé đánh như vậy sẽ xảy ra chuyện.

“Mạn Mạn, em đừng lo, những chỗ nó đánh vẫn chưa đến mức gây chết người, cứ để nó xả giận một chút đi.” Lục Minh nói.

Nghe Lục Minh nói vậy, Giang Mạn yên tâm gật đầu.

Thật lòng mà nói, nhìn Tống Liễn như vậy, cô lại cảm thấy rất hả hê, năm xưa khi cô ta hãm hại mình, có từng nghĩ đến chuyện như vậy sẽ lặp lại trên chính người cô ta không?

Hạ Tình cũng bị sốc, cô ghé vào tai Giang Mạn nói: “Tớ cứ tưởng em gái cậu vô tích sự, nhưng nhìn nó đánh người cũng ghê phết, cái tính chanh chua này không biết giống ai, đột nhiên muốn cho nó một like.” Giang Mạn lườm Hạ Tình một cái, Hạ Tình lập tức im miệng.

“Chồng, anh mau khuyên Tiểu Tranh đi, con bé điên rồi, nó đánh như vậy sẽ xảy ra chuyện đấy!” Tống Liễn lo lắng nhìn Giang Lâm Thành.

“Im miệng, bà đừng nói chuyện với tôi, tôi bây giờ vừa nói chuyện với bà là thấy ghê tởm rồi.” Một tuổi tác như vậy mà làm ra chuyện như thế, may mà hôm nay đến đều là những người thân cận nhất, anh cũng không sợ mất mặt già nữa, chỉ hy vọng con gái nhỏ sau chuyện này, có thể không còn nghe lời Tống Liễn nữa.

Tống Liễn sững sờ, ngay sau đó nghĩ đến điều gì đó, điên cuồng chỉ vào Giang Mạn, “Là cô, nhất định là cô giở trò xấu, tối hôm đó là cô gài bẫy tôi!” Lan Hành Chi cười như không cười nhìn chằm chằm Tống Liễn, ánh mắt đó khiến Tống Liễn bản năng run rẩy, không khỏi lùi lại mấy bước, trực giác mách bảo cô ta, người đàn ông này rất nguy hiểm, đây là một loại tín hiệu phát ra từ tận xương cốt.

“Tống Liễn, đây gọi là lấy gậy ông đập lưng ông.

Năm xưa khi cô mang người đến đối xử với Mạn Mạn như vậy, cô có từng nghĩ đến cô sẽ có ngày hôm nay không?” Giang Lâm Thành dừng lại, nhìn Lan Hành Chi, “Hành Chi, chuyện này là sao?” “Cái này anh phải hỏi Tống Liễn rồi, năm xưa cô ta ở nhà rốt cuộc đã làm gì Mạn Mạn?” Lan Hành Chi nhìn Tống Liễn với ánh mắt rất lạnh lẽo.

Giang Lâm Thành đột nhiên nhìn Tống Liễn, quả quyết nói: “Chuyện của Mạn Mạn là do bà một tay sắp đặt?” Tống Liễn hoảng hốt, sợ hãi lại lùi lại mấy bước, “Chồng, em không biết anh ấy đang nói gì.” Biểu cảm này của cô ta đã tự bán đứng chính mình, Giang

Lâm Thành đã có câu trả lời.

Anh tiến lên một bước dùng sức kéo chặt cổ tay cô ta, nghiến răng nghiến lợi hỏi: “Tôi hỏi bà lần cuối cùng, chuyện của Mạn Mạn có phải do bà làm không?” “Không, em không hề… làm chuyện như vậy.” Tống Liễn cố gắng biện bạch. *Bốp* một cái tát mạnh giáng xuống người Tống Liễn, Giang Lâm Thành tức đến run người, “Tôi cứ tưởng bà chỉ là hành vi tác phong không đứng đắn, không ngờ bà lại độc ác đến thế, bà vậy mà lại làm ra chuyện như vậy với Mạn Mạn, sao bà không đi chết đi!

Làm rồi còn không dám thừa nhận, chết không hối cải!” “Anh chỉ biết mắng tôi, nếu không phải anh một mực thiên vị Giang Mạn, đem tất cả tài nguyên tốt đều cho con bé, tôi có ra tay với nó không?

Người gây ra tất cả chuyện này đều là anh, anh không thể trách ai được.

Anh không vì con gái ruột của mình mà tính toán, tôi đương nhiên phải vì tương lai của con bé mà mở đường, tôi làm như vậy có sai sao?” Giang Lâm Thành vừa định nói gì đó, Giang Tranh đột nhiên đứng dậy, lao đến bên Tống Liễn, “Vậy thì mẹ ra ngoài tìm đàn ông là ai ép mẹ?

Mẹ còn cần mặt mũi nữa không?” “Tiểu Tranh, mẹ là mẹ của con, tất cả những gì mẹ làm đều là vì con.” “Tìm đàn ông bên ngoài cũng là vì con, cái lý do này của mẹ thật là đường hoàng đấy, mẹ định tìm cái thằng vô dụng kia để nuôi con, hay là để thêm gánh nặng cho con?” Giang Tranh chỉ vào người đàn ông nằm trên đất đầu chảy máu, hiện đã hôn mê.

Người đàn ông như vậy mà cô ta cũng nhìn trúng, đúng là cái loại nhãn quan gì, một tên trai bao yếu ớt không có sức trói gà.

“Á, con sao lại đánh anh ấy ra nông nỗi này?” Tống Liễn lập tức chạy về phía người đàn ông nằm trên đất.

“Tiểu Khải, anh tỉnh tỉnh?

Anh có sao không?” Tống Liễn nhìn những vết máu trên người người đàn ông, đau lòng không thôi.

Giang Tranh nhìn Tống Liễn như vậy, chỉ cảm thấy vừa ghê tởm vừa uất ức, cô bé lao vào lòng Giang Lâm Thành, khóc lớn nức nở, “Ba, sao mẹ có thể như vậy được.” Vậy mà còn dám trước mặt bọn họ mà bảo vệ cái tên đàn ông hoang dại kia.

Sao cô bé lại có một người mẹ đáng xấu hổ như vậy.

Giang Lâm Thành không nói gì, tất cả những gì diễn ra trước mắt đã quá rõ ràng, không cần phải hỏi thêm, chuyện của anh và Tống Liễn cần phải có một kết thúc, cứ kéo dài như vậy cũng không phải cách gì.

“Đi thôi, con, không cần phải rơi lệ vì người phụ nữ như vậy, cô ta không đáng.” Giang Lâm Thành kéo Giang Tranh ra khỏi phòng, những người khác cũng đi theo.

Tống Liễn vừa thấy mọi người không còn ở đó, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành, lập tức chạy ra, không biết xấu hổ đi nắm tay Giang Lâm Thành, “Chồng, anh nghe em giải thích, tất cả mọi chuyện em đều có thể giải thích được.” Giang Lâm Thành không cho cô ta chạm vào, trực tiếp né tránh, “Tôi và bà không có gì để nói, đơn ly hôn tôi sẽ cho người soạn thảo xong rồi gửi đến tay bà, biết điều thì ngoan ngoãn ký tên, đừng ép tôi dùng thủ đoạn với bà, dù sao cũng là vợ chồng mấy chục năm, nên hòa thuận chia tay.” Ly hôn.

Tống Liễn lập tức như bị sét đánh, không thể tin nổi nhìn Giang Lâm Thành, đột nhiên bật khóc, “Chồng, chúng ta không thể ly hôn, chúng ta đều đã lớn tuổi rồi còn ly hôn cái gì, tin tức này mà truyền ra ngoài chúng ta làm sao mà sống, sẽ ảnh hưởng đến danh dự của anh, khách hàng của anh sẽ nhìn anh thế nào?” Cô ta làm sao có thể ly hôn, một khi ly hôn cô ta sẽ không còn gì cả, cô ta tuyệt đối không thể ly hôn!

“Bây giờ bà mới biết sĩ diện sao, khi bà phản bội gia đình này bà có từng nghĩ đến vấn đề này không, có từng nghĩ đến con gái bà không?” Nếu cô ta có suy nghĩ một chút, cũng sẽ không làm ra chuyện vô sỉ như vậy.

“Chồng, em thật sự sai rồi, em chỉ là nhất thời bị quỷ ám, không chịu nổi sự cám dỗ bên ngoài, anh cho em thêm một cơ hội nữa đi, em nhất định sẽ sửa đổi, từ nay về sau cuộc sống của em chỉ xoay quanh anh và Tiểu Tranh, sẽ không còn ai khác nữa.” “Muộn rồi, bây giờ nói gì cũng vô ích.” Giang Lâm Thành vô tình nói.

Tống Liễn thấy Giang Lâm Thành đã quyết tâm, quỳ thụp xuống bên giường Giang Lâm Thành, nước mắt giàn giụa nói một cách đáng thương: “Chồng, em biết anh hận em, nhưng xin anh hãy vì Tiểu Tranh mà suy nghĩ một chút, con bé không thể không có mẹ.” Cô ta đã lớn tuổi rồi, ly hôn xong cuộc sống của cô ta sẽ ra sao, cô ta đâu có khả năng mưu sinh.

“Con không có người mẹ vô liêm sỉ như mẹ.” Giang Tranh khóc đến đỏ cả mắt như con thỏ, quay mặt sang một bên.

Tống Liễn mềm giọng nói: “Tiểu Tranh, con đừng nói lời giận dỗi, ai cũng sẽ mắc lỗi thôi, mẹ cũng vậy, lần này mẹ biết sai rồi, con cho mẹ thêm một cơ hội nữa đi, mẹ sau này nhất định sẽ sửa đổi, lẽ nào con cũng muốn ba mẹ ly hôn, sau đó con trở thành một đứa trẻ không có mẹ sao?” Giang Tranh cắn môi không nói, hai tay siết chặt vào nhau, nội tâm cô bé đang giằng xé dữ dội.

Tống Liễn nói đúng một câu, cô bé thật sự không muốn ba mẹ mình ly hôn.

“Hai ba con chúng ta không có gì để nói với bà, Tiểu Tranh, chúng ta đi.” Giang Lâm Thành kéo Giang Tranh rồi đi.

Tống Liễn lập tức đuổi theo, Lục Minh chắn trước mặt cô ta, “Nếu bà không muốn bị tôi ném từ đây xuống, bà cứ thử đi theo xem sao.” Tống Liễn cắn răng, không cam tâm hét về phía Giang Lâm Thành: “Giang Lâm Thành, anh không thể đối xử với tôi như vậy, chúng ta đã cùng nhau vượt qua bão giông mấy chục năm rồi, anh không thể thành công trong sự nghiệp rồi vứt bỏ người vợ tào khang của mình, anh làm vậy là không đúng!” Giang Mạn nghe mà lắc đầu liên tục, cô cảm thấy Tống Liễn là một người cực kỳ mâu thuẫn, nếu nói cô ta không thông minh, năm xưa cô ta đã tính kế cô đến mức không còn gì.

Nhưng cách làm của cô ta bây giờ lại không giống một người có IQ bình thường có thể làm ra được.

Đã lớn tuổi như vậy còn ra ngoài bao nuôi trai trẻ, toàn làm những chuyện hỗn loạn gì không biết, ở nhà làm một bà chủ nhà giàu có phải tốt không?

Rời khỏi khách sạn, Giang Lâm Thành nói: “Hành Chi, để mọi người xem trò cười rồi.” “Thôi được rồi, hôm nay chúng ta vừa nói xong, sau này chúng ta là người một nhà, người một nhà không nói hai lời.

Chuyện như vậy cũng không có gì to tát, giải quyết tốt là được rồi.” Giang Lâm Thành gật đầu, vừa động liền thấy trước mắt tối sầm, thân người loạng choạng.

Lục Minh đang ở bên cạnh anh, lập tức đỡ lấy anh, “Ba, ba có sao không?” “Ba, có phải huyết áp của ba lại tái phát không?” “Ba không sao, chỉ là hơi chóng mặt.” “Thuốc của ba có mang theo không?”

“Ngay trong túi ba.” Giang Mạn lập tức lấy ra, Hạ Tình đưa một chai nước, “Bác trai, bác mau uống thuốc đi ạ.” Giang Lâm Thành nương theo tay Giang Mạn uống thuốc, một lát sau, sắc mặt mới tốt lên.

Giang Lâm Thành đau khổ nắm lấy tay Giang Mạn, “Mạn Mạn, là ba không bảo vệ con tốt, để con ở nhà mà cũng bị người khác hãm hại, ba làm cha thật sự quá thất bại rồi, năm xưa ba vậy mà còn giận con.” “Ba, chuyện quá khứ ba đừng nghĩ nữa, do âm sai dương thác mà con và Lục Minh kết duyên, bây giờ gia đình chúng con sống rất hạnh phúc.” “Đây đều là tạo nghiệt gì, người phụ nữ đó sao cô ta dám đối xử với con như vậy!” Giang Lâm Thành kích động không giống bình thường.

Chương 862

Giang Mạn hoảng loạn vuốt ngực anh, “Ba, ba đừng kích động, nếu ba xảy ra chuyện thì Tiểu Tranh một mình phải làm sao, người mẹ kia của con bé đã đủ không đáng tin cậy rồi.” Giang Lâm Thành nhìn Giang Tranh, khuôn mặt cô bé vẫn còn vết máu chưa khô, cả người âm trầm, nhìn thật sự có vài phần đáng sợ.

Con bé này, cái tính cách này không biết giống ai, tối nay cô bé thật sự khiến anh mở rộng tầm mắt.

Giang Tranh mắt đỏ hoe nắm lấy tay Giang Lâm Thành, lắp bắp gọi: “Ba ba.” “Ba mẹ, hai người về trước đi, tiện thể đưa Hạ Tình về luôn, con đưa ba Giang và Tiểu Tranh về.” Lục Minh nói với Lan Hành Chi và Nam Tịch.

Lan Hành Chi gật đầu, vỗ vỗ vai Giang Lâm Thành, rồi cùng Nam Tịch về nhà trước.

Suốt dọc đường Giang Lâm Thành đều không nói chuyện, không khí trong xe có chút trầm mặc, Giang Mạn chỉ nắm chặt tay anh, không ai phá vỡ sự im lặng trước.

Vừa vào nhà, người giúp việc liền chào đón, Giang Lâm Thành trầm giọng nói: “Dì Trương, ngày mai bảo người đổi hết tất cả các ổ khóa trong nhà, chìa khóa mới không được phép đưa cho Tống Liễn, cũng không được phép cho cô ta vào.

Đóng gói tất cả đồ đạc của Tống Liễn lại, đợi cô ta đến thì giao cho cô ta, đồ của cô ta không được phép để lại món nào trong nhà này.” “Lão gia, đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?” “Sau này trong nhà không có người này nữa.” Người giúp việc thấy Giang Lâm Thành vẻ mặt tức giận, cũng không dám hỏi thêm gì, gật đầu đồng ý.

Giang Mạn vẫn luôn đỡ Giang Lâm Thành vào phòng, để anh nằm xuống đắp chăn.

Lục Nghiêu non nớt nói: “Ông ngoại, ông đừng giận, bất kể xảy ra chuyện gì, tức giận hại thân thì không đáng đâu ạ.” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khôi ngô, vẫn còn nét trẻ con của cháu ngoại, sắc mặt Giang Lâm Thành dần dần tốt lên, “Bảo bối nhỏ, con thật là chu đáo.” “Ông ngoại thích là được ạ.” “Mạn Mạn, A Minh, hai con về đi, ba không sao đâu, chuyện này ba đã biết từ sớm rồi, ba chỉ là không ngờ cô ta lại còn làm ra chuyện làm hại con.” “Ba, ba như vậy con làm sao yên tâm rời đi được, gia đình ba người chúng con cứ ở đây, đợi ngày mai chúng con sẽ về.” Giang Mạn không muốn đi, ở chung dưới một mái nhà bao nhiêu năm như vậy, cô hiểu tính khí của Tống Liễn, đêm nay nhà họ Giang chắc chắn không yên, cô ta sẽ còn quay lại gây rối nữa.

Vốn dĩ con gái con rể về nhà ở, Giang Lâm Thành nên vui mừng, nhưng hôm nay anh một chút cũng không vui nổi, trong lòng chua chát vô cùng.

Tính cách của Giang Mạn anh cũng hiểu rõ, lúc này sẽ không bỏ rơi anh.

“Dì Trương, dì đi dọn phòng cho Mạn Mạn đi.” “Vâng vâng vâng, tôi lập tức đi chuẩn bị phòng cho đại tiểu thư.” Giang Mạn liếc nhìn Giang Tranh đang ngây người, lắc đầu, nói: “Tiểu Tranh, con đi tắm rửa thay quần áo trước đi, có gì lát nữa hẵng nói.” Giang Tranh không động, Giang Lâm Thành đẩy cô bé một cái, “Tiểu Tranh, nghe lời chị con đi, con bây giờ toàn thân dính máu nhìn đáng sợ lắm.” Giang Tranh cứ thế quay về phòng mình, nhìn thấy dáng vẻ của cô bé, Giang Lâm Thành bất lực lắc đầu.

Một lát sau, Giang Mạn hỏi: “Ba, ba thật sự đã nghĩ kỹ muốn ly hôn rồi sao?” “Mấy ngày nay ba đã bảo luật sư bắt tay vào việc này rồi, chuyện tối nay chỉ là khiến mọi việc được phơi bày sớm hơn thôi.

Nể tình cô ta đã theo ba cả đời, ba sẽ cho cô ta một khoản tiền và một căn nhà, nếu cô ta không tiêu xài hoang phí thì đủ cho cô ta sống nửa đời sau rồi.

Tiểu Tranh tiếp tục sống với ba.” Anh lúc đầu còn nghĩ sẽ nhắc nhở cô ta, xem cô ta có hối cải không.

Nhưng sau chuyện tối nay, anh sẽ không cho cô ta thêm cơ hội nào nữa.

“Cô ta sợ là sẽ không cam tâm.” Giang Mạn nhíu mày, ba cô vững vàng gây dựng sự nghiệp bao nhiêu năm như vậy, vẫn còn không ít tài sản, cũng coi như một gia đình khá giả.

“Cái đó thì không do cô ta quyết định được.

Khoảng thời gian này cô ta ở bên ngoài cờ bạc thua không ít tiền, nếu cô ta hiểu chuyện không dây dưa thì tôi sẽ giúp cô ta giải quyết khoản nợ này, còn những thứ dư thừa sẽ không cho cô ta nữa.” “Ba ba, ba cũng đừng ép quá, người phụ nữ như cô ta rất điên rồ, chỉ có những chuyện chúng ta không nghĩ tới, không có gì là cô ta không dám làm, đến lúc đó sợ là sẽ gây ồn ào rất khó coi, chúng ta phải từ từ từng bước một.” “Mặc kệ cô ta, liều cái mạng già này của tôi, cũng không để cô ta nhúng tay vào chuyện của nhà họ Giang nữa.” “Ba, ba đừng nói lời giận dỗi như vậy, đối với con mà nói, mạng của ba quý giá biết bao, mạng của cô ta thì chẳng là gì cả.” “Thôi được rồi, hai đứa đi nghỉ sớm đi, A Minh làm việc cả ngày rồi, chắc chắn rất mệt.” “Ba ba đừng lo cho con, con không mệt đâu ạ.” Ngay lúc đó, bên ngoài vang lên tiếng Tống Liễn, cô ta nhìn thấy Giang Mạn và Lục Minh cũng ở đây, trong mắt tràn đầy hận ý vô hạn, nếu không phải bọn họ đứng sau giở trò, mọi chuyện có đến mức này không?

Cô ta kìm nén sự hận thù trong lòng, mềm giọng nói: “Anh Giang, em biết anh đang tức giận, có chuyện gì thì đợi đến khi bình tĩnh lại hẵng nói, ngàn vạn lần đừng đưa ra bất kỳ quyết định nào khi đang tức giận, như vậy là không lý trí.” “Bà còn mặt mũi để về sao?” Giang Lâm Thành nói một cách không lạnh không nhạt.

“Anh Giang nói đùa rồi, đây là nhà của em, em đương nhiên phải về.” Tống Liễn mặt dày vô sỉ nói.

Ngay lúc đó, một người giúp việc hoảng hốt nói: “Lão gia, xin lỗi, tôi đang làm việc nên không nhìn thấy cô ta về, đợi đến khi tôi phát hiện thì cô ta đã xông vào rồi.” Giang Lâm Thành xua tay, “Ở đây không có chuyện của dì nữa, dì ra ngoài trước đi.” Người giúp việc liếc nhìn Tống Liễn, mấp máy môi, rồi lại không biết nói gì, chỉ đành lui ra ngoài.

“Bà về đúng lúc lắm, hôm nay chúng ta cứ nói rõ mọi chuyện đi.

Đơn ly hôn tôi đã cho người soạn thảo xong rồi, ngày mai bà đến công ty tôi, rồi ký tên đi.” Tống Liễn siết chặt tay, “Anh Giang, em biết em sai rồi, anh không thể cho em một cơ hội sao?

Cứ mở miệng ra là ly hôn.” “Bây giờ đừng nói với tôi những lời như vậy, một là ký tên, hai là bà sẽ không lấy được một xu nào, cứ ở nhà đợi chết đi.” Tống Liễn vẫn không cam lòng, cũng không muốn tin người đàn ông vốn trọng tình trọng nghĩa lại đột nhiên đưa ra quyết định như vậy, cô ta kiên quyết tin rằng mọi chuyện vẫn còn có thể xoay chuyển.

Thế là, cô ta quỳ xuống bên giường Giang Lâm Thành, nước mắt giàn giụa nói một cách đáng thương: “Anh Giang, em từ năm hai mươi tuổi đã theo anh rồi, chúng ta cùng nhau làm công ở công xưởng, em cùng anh khởi nghiệp, chúng ta đã cùng nhau trải qua ba mươi năm sóng gió rồi, em vì anh sinh con đẻ cái, còn vì anh mà giành được số vốn đầu tiên để khởi nghiệp.

Chúng ta đã trải qua nhiều như vậy, sao có thể ly hôn được chứ, em đã năm mươi tuổi rồi, ly hôn xong anh bắt em một mình sống sao?” “Thời gian qua anh cứ lạnh nhạt với tôi, cũng chẳng thèm để ý đến tôi.

Thằng nhóc trẻ tuổi kia miệng lại ngọt, tôi bị nó dụ dỗ nên mới bị che mắt, làm ra chuyện có lỗi với anh.

Tôi đảm bảo chuyện như vậy sẽ không xảy ra nữa.

Tôi đã cắt đứt hoàn toàn với nó rồi.

Anh hãy nể mặt Tiểu Chanh mà tha thứ cho tôi lần này đi.” “Đến bây giờ miệng cô vẫn không có một lời thật nào.

Cô thật sự nghĩ tôi chưa từng điều tra cô sao?

Hai người đã qua lại từ hai năm trước rồi.

Tôi có tất cả bằng chứng cô ngoại tình trong tay.

Đừng tưởng tôi còn quan tâm đến cái thể diện già này của tôi.

Nếu cô không ký vào đơn ly hôn, chúng ta sẽ ra tòa giải quyết.

Tôi thà vứt bỏ cái thể diện này cũng phải tránh xa loại người như cô.” Giang Lâm Thành tức giận đến run người, không kìm được ho khan.

Giang Mạn lập tức vỗ lưng ba: “Ba, ba đừng kích động, bình tĩnh lại đi ạ.” Đáy mắt Tống Liên hoảng loạn: “Ông Giang, không phải vậy đâu, những chuyện này đều không phải thật.

Nhất định là Giang Mạn nó vu khống tôi, nó cố tình hắt nước bẩn lên đầu tôi.” Giang Mạn lười đến mức chẳng muốn mở miệng.

Đối với loại người như vậy, nói chuyện với cô ta quả là phí nước bọt, hạ thấp đẳng cấp của mình.

Đã bị người ta bắt quả tang tại trận rồi mà còn trơ trẽn nói tất cả đều là bị người khác vu oan giá họa, chuyện này còn “đẳng cấp” hơn cả bịa đặt trắng trợn nhiều.

Giang Lâm Thành cũng lười nói thêm gì với Tống Liên.

Ông gọi một cuộc điện thoại, lập tức có hai người giúp việc nam từ tầng dưới lên: “Lão gia, ông có gì căn dặn ạ?” “Đuổi người phụ nữ này ra khỏi nhà, tiện thể lấy hết chìa khóa trong túi cô ta ra.

Sau này nếu cô ta còn dám vào thì thả chó ra.” Hai người giúp việc nhìn nhau, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, nhất thời có chút do dự.

“Các người dám ư?

Tôi là nữ chủ nhân của căn nhà này, đây là nhà của tôi.” Tống Liên vẫn ngang ngược, kiêu căng.

Chương 863

“Còn đứng trơ ra đó làm gì?

Trong nhà này tôi làm chủ!

Các người ngay cả lời tôi nói cũng không nghe nữa sao?

Người trả lương cho các người là tôi chứ không phải người phụ nữ này!” Nghe vậy, hai người giúp việc không còn do dự nữa.

Người phụ nữ này ở nhà vốn luôn ra vẻ bà chủ, giờ nam chủ nhân đã lên tiếng muốn đuổi cô ta đi, bọn họ cũng không có gì phải ngại, còn mong muốn điều đó thành hiện thực.

Một người đàn ông kéo Tống Liên, người còn lại nhanh nhẹn mở túi của cô ta, tìm ra chìa khóa của căn nhà.

“Buông ra!

Đừng dùng bàn tay bẩn thỉu của các người chạm vào tôi!

Đừng chạm vào túi của tôi!” Hai người giúp việc không nói gì, mỗi người kẹp một cánh tay cô ta lôi ra ngoài cửa: “Giang Lâm Thành, anh không thể đối xử với tôi như vậy!

Tôi là vợ anh, anh làm như thế này trời sẽ đánh đấy!” “Giang Lâm Thành, đồ lão già khốn nạn!

Nếu không phải anh vô dụng, tôi có thèm ra ngoài tìm đàn ông sao?

Anh suốt ngày chỉ biết công việc, anh có bao giờ quan tâm đến tôi đâu?

Anh chưa bao giờ quan tâm tôi, đáng đời tôi cắm sừng cho anh!” “Các người buông tôi ra!

Tôi là chủ của căn nhà này, tôi không đi!” “Các người mà không buông tôi ra, đợi lần sau tôi trở về, tôi nhất định sẽ sa thải hết các người!" "Giang Chanh, con mau ra đây cứu mẹ!

Mẹ sắp bị ba con đuổi ra khỏi nhà rồi!

Tiểu Chanh, con cứu mẹ đi!" Giang Chanh vừa tắm xong đi ra, nghe thấy tiếng Tống Liên, lập tức chạy đến bên cửa sổ.

Cô bé chỉ thấy Tống Liên bị hai người giúp việc kéo đi về phía cổng chính.

Cô bé nắm chặt quần áo, chân đã động vài lần, nhưng cuối cùng vẫn kìm lại được.

Chỉ cần nhắm mắt lại, cô bé liền nhớ đến tất cả những gì xảy ra ở khách sạn tối nay.

Cô bé ước gì đây chỉ là một giấc mơ, tỉnh dậy là ổn rồi, mọi chuyện đều chưa từng xảy ra.

Nhưng cô bé cũng biết, tất cả những điều này đều là thật.

Mẹ cô bé ra ngoài bao nuôi "phi công trẻ", bị họ bắt quả tang tại trận, chứng cứ xác đáng.

Tiếng chửi rủa ầm ĩ bên ngoài không ngừng vọng vào: "Tiểu Chanh, đồ vong ân bội nghĩa!

Mẹ biết con đang ở nhà, mẹ sắp bị đuổi ra khỏi nhà rồi mà con lại còn trốn trong phòng sao?" Giang Chanh dứt khoát bịt chặt tai lại, giả vờ như mình không nghe thấy gì cả.

Chuyện này cô bé không muốn quản nữa, ba muốn làm gì thì làm đi.

Giang Mạn đưa một cốc nước ấm đến trước mặt Giang Lâm Thành: "Ba, ba uống một cốc nước ấm cho ấm người đi ạ." "Ông ngoại, uống nước ấm đi ạ, như vậy tay chân mới ấm, tối mới ngủ ngon được.” Thằng bé biết Giang Lâm Thành đang buồn phiền trong lòng, dùng bàn tay nhỏ bé của mình xoa xoa tay ông ngoại.

“Cháu ngoại ngoan, con đúng là cục vàng biết quan tâm người khác.” “Cục vàng là gì ạ?

Có ăn được không?

Là hấp hay là xào ạ?” Lục Nghiêu ngây thơ ngẩng đầu hỏi.

Giang Lâm Thành bật cười.

Giang Mạn biết thằng bé đang cố chọc cười, cũng không nói toạc ra mà cùng cười theo.

“Ba, cái cũ không đi thì cái mới sao đến được?

Sau này con sẽ giới thiệu cho ba một người vợ hiền thục, dịu dàng.” Giang Lâm Thành có chút không tự nhiên: “Đừng nói bậy bạ, ba đã lớn tuổi rồi, còn lấy vợ gì nữa?

Lại còn đang trước mặt Nghiêu Nghiêu, đừng nói mấy chuyện linh tinh này.” “Ông ngoại, con thấy đề nghị của mẹ rất hay đó ạ.

Ông xem ông ngoại Lan và bà ngoại con đó, họ bằng tuổi ông mà còn quyết định ở bên nhau, tình cảm tốt không thể tả được.” Giang Lâm Thành nảy ra ý định trêu thằng bé: “Thằng nhóc này, biết nhiều ghê nhỉ.

Sao con biết họ quyết định ở bên nhau rồi?” “Bởi vì bọn họ đều ngủ cùng nhau mà!” Nước trong miệng Giang Lâm Thành suýt nữa thì phun ra.

Giang Mạn và Lục Minh nhìn nhau, khoảnh khắc này, họ thật sự không đoán được thằng bé là giả vờ ngây thơ hay vốn dĩ đã ngây thơ như vậy.

“Ông ngoại, ông đừng kích động.” Gia đình trò chuyện mãi đến nửa đêm mới dừng lại, mãi đến khi Giang Lâm Thành ngủ say, họ mới rời khỏi phòng.

Thằng bé cứ cố gắng chống mí mắt, Lục Minh vừa bế nó lên vai, nó đã nhắm mắt lại.

“Thằng nhóc này, rõ ràng là một đứa trẻ con, ý chí thật không tệ, vậy mà lại cố gắng chịu đựng đến tận bây giờ.” “Cái này chắc chắn là di truyền từ em.

Hồi trước em truy đuổi kẻ địch, có thể phục kích trong rừng ba ngày ba đêm không chợp mắt.” “Thật hay giả?

Ghê gớm vậy sao?” “Ân hừ, chồng em là ai chứ?” “Thôi đi, bớt đắc ý lại.

Không còn sớm nữa, mau đi nghỉ đi.” Người giúp việc chỉ dọn dẹp một phòng ngủ, may mà giường rất lớn, cả gia đình ba người ngủ chung một giường cũng không thành vấn đề.

Lục Minh hôn nhẹ lên má trắng nõn của thằng bé.

“Mạn Mạn, da thằng bé giống em, trắng trắng nõn nõn.” “Đó là vì còn nhỏ, lớn lên chắc chắn sẽ giống anh.” “Hồi nhỏ em cũng đâu có đen, cái này là do em đi lính phơi nắng đó.” Lục Minh vừa nói vừa nắm tay Giang Mạn, dưới ánh đèn, màu da của hai người càng thêm rõ rệt.

Giang Mạn đánh anh một cái: “Anh không nói em còn không nhận ra, so sánh như vậy đúng là quá rõ ràng rồi.

Chương 864

Em sao lại ghét bỏ thế này chứ, có thời gian em sẽ mua kem dưỡng tay thật tốt cho anh, anh chịu khó dưỡng đi.” “Em mua cho anh bao nhiêu mỹ phẩm dưỡng da thì anh phơi nắng một ngày lại về như cũ.

Thôi được rồi, anh đảm bảo sẽ không phơi nắng biến mình thành người châu Phi đen nhẻm là được.” “Phụt!” Giang Mạn bật cười: “Lục Minh, tối muộn rồi anh cố tình chọc em vậy sao?

Em muốn ngủ rồi, anh mà chọc em cười là em sẽ hưng phấn thần kinh khó mà ngủ được đó.” Giang Mạn không biết Giang Lâm Thành đã dùng phương pháp gì, dù sao Tống Liên cũng đã đồng ý ly hôn, chính thức dọn ra khỏi Giang gia, quyền nuôi dưỡng Giang Chanh cũng thuộc về Giang Lâm Thành.

Mọi chuyện diễn ra đúng như họ mong đợi.

Lục Minh không nói cho cô biết chi tiết cụ thể, kỳ thực là Tống Liên chết sống không chịu ly hôn, Lục Minh đành phải âm thầm dùng thủ đoạn.

Còn một tin tức nữa, mọi người đều không bất ngờ, đó là mẹ Tần được thả ra, cả gia đình họ Tần đã rời khỏi thành phố A chỉ sau một đêm.

Lục Minh nói, Tần Trí Viễn vẫn chưa chết.

Nhận được tin này, Giang Mạn hơi nhếch môi, tin tức này dù sao cũng không quá tệ, dù sao cô cũng đã cố gắng hết sức, không có gì phải hổ thẹn trong lòng.

Hôm nay là ngày Nam Tịch phẫu thuật thẩm mỹ.

Nam Tịch trước đây muốn để lại cho mình một bài học, không muốn đi vào vết xe đổ.

Giờ bà đã có con cháu quây quần, đương nhiên muốn đối mặt với người thân trong trạng thái tốt nhất.

Vì thế, Lan Hành Chi đã mời bác sĩ thẩm mỹ nổi tiếng thế giới đến làm phẫu thuật cho bà.

Vì Lan Hành Chi cố chấp kiên trì, bác sĩ đã đặc cách cho ông vào phòng phẫu thuật.

Giang Mạn kỳ thực rất hiểu tâm trạng của ba.

Năm đó ông ra chiến trường trở về, chờ đợi là thi thể bé nhỏ của con gái và tin tức vợ qua đời, cú sốc như vậy sẽ là nỗi ám ảnh suốt đời, ba cô không thể buông bỏ là lẽ thường tình.

Ngoài cửa, cô tựa vào vai Lục Minh, chán nản hỏi: “Lục Minh, rốt cuộc anh đã làm gì Tống Liên vậy?” “Muốn biết đến vậy sao?” Giang Mạn lập tức gật đầu, y hệt một em bé hiếu kỳ.

Lục Minh cười cười, kể lại toàn bộ chuyện của Tống Liên cho cô nghe.

Tống Liên sau khi dọn ra khỏi Giang gia, tạm thời thuê một căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách, nhưng thẻ ngân hàng của cô ta đều bị Giang Lâm Thành khóa, đương nhiên cô ta không có tiền để thuê nhà ở khu vực sang trọng nào, căn hộ cô ta thuê nằm trong khu dân cư cũ, thang máy cũng đổ nát.

Tống Liên những năm này sống an nhàn sung sướng, đương nhiên sẽ không đi bộ cầu thang.

Tối hôm đó cô ta vừa vào thang máy, thang máy liền gặp sự cố, dừng lại không hoạt động, thậm chí cả điện cũng mất.

Cô ta kêu trời không thấu, kêu đất không linh, gọi khan cả cổ họng cũng không ai đến cứu.

Cô ta kẹt trong thang máy suốt một ngày một đêm mới được người ta kéo ra, lúc ra ngoài đã sùi bọt mép hôn mê.

Còn có một lần, cô ta trên phố tự dưng bị nhầm là kẻ thứ ba, bị người ta đánh cho một trận tơi bời, buổi tối còn bị người ta cầm dao thái rau đuổi.

Lại còn bị xe máy đâm, bị chậu hoa trên lầu rơi trúng.

Nói chung là liên tiếp hai tuần, không có một ngày nào yên ổn, mỗi lần đều lởn vởn bên bờ vực sinh tử.

Cô ta cũng là người hơi có đầu óc, vừa nghĩ liền thấy có chút kỳ quặc, liên tưởng đến việc Giang Lâm Thành đã thuê người ra tay.

Đúng lúc này, có người đặt đơn ly hôn trước mặt cô ta, và tuyên bố, nếu cô ta không ký, nửa đời còn lại của cô ta sẽ trôi qua như vậy.

Tống Liên đành nghiến răng chấp nhận, dù thế nào đi nữa, có thể nhận được một khoản tiền lớn một lần còn hơn tất cả.

Nghe Lục Minh kể xong một cách đơn giản, Giang Mạn kinh ngạc nhìn Lục Minh, điều này dường như hoàn toàn không giống phong cách của Lục Minh.

Lục Minh cười: “Sao lại nhìn anh bằng ánh mắt đó?” “Đây là ý tưởng của ai vậy?” “Ba đưa ra ý tưởng, tôi thiết kế chi tiết, Trương Khiếu phụ trách thực hiện.

Đấu với loại phụ nữ này đúng là hạ thấp chỉ số IQ.” Giang Mạn nhìn vầng trán nhăn nhó của Lục Minh, không kìm được bật cười, người đàn ông này, đôi khi thật sự khiến cô bất ngờ.

“Hai người sao lại khẳng định phương pháp này hữu hiệu?” “Có những người yêu quý mạng sống nhất, sống mới có thể hưởng thụ cuộc sống.

Loại người ham hưởng thụ như Tống Liên sao có thể bỏ mạng chứ?

Cô ta chưa sống đủ, sao nỡ chết.

Nên những tiểu xảo không ra gì này rất hiệu quả với cô ta.

Đối với loại người đó, tôi cũng không cần quan tâm thủ đoạn của mình vô sỉ đến mức nào.

Loại phụ nữ đó không đáng.” “Cũng đúng, dù sao thì chỉ cần cô ta không quấy rầy ba là được.

Nói thật Lục Minh, anh tiến bộ đấy.” “Ý gì vậy?” “Anh của trước đây chắc sẽ không dùng thủ đoạn như vậy để đối phó người khác.” “Em xem chồng em là ai chứ?

Thủ đoạn của tôi nhiều vô kể.” Giang Mạn cười không nói.

Đúng lúc này, cửa phòng phẫu thuật mở ra, Lan Hành Chi đẩy Nam Tịch ra.

Một bên mặt Nam Tịch được băng gạc, cả người vẫn đang hôn mê vì đã được gây mê.

Hai người vội vàng đứng dậy, Lục Minh đột nhiên cảm thấy tai ù đi, cả người cũng một trận choáng váng, thân hình cao lớn chao đảo một chút.

Hai người đang nắm tay nhau, Giang Mạn đương nhiên cảm nhận được, ánh mắt đầy lo lắng: “Lục Minh, anh sao vậy?” Lục Minh xua tay: “Anh không sao, có thể là mấy ngày nay tương đối mệt, không nghỉ ngơi tốt.” Giang Mạn gật đầu, hít sâu một hơi, bước lên: “Ba, ca phẫu thuật của mẹ có thuận lợi không ạ?” “Rất thuận lợi, qua một thời gian nữa sẽ hồi phục, con sẽ sớm được nhìn thấy người mẹ xinh đẹp của con thôi.” “Quả nhiên đàn ông đều là động vật thị giác, ba cũng không ngoại lệ, chỉ thích phụ nữ xinh đẹp.” “Đó là bản chất của đàn ông, ai nói không thích phụ nữ xinh đẹp thì đều là lừa con cả.” Nhưng vợ anh ta, Tịch Nhi, dù biến thành dạng gì anh ta cũng thích.

Lan Hành Chi tuy đang nói chuyện với Giang Mạn, nhưng ánh mắt vẫn luôn tập trung vào Nam Tịch, dịu dàng sâu lắng, tràn đầy tình yêu đậm sâu, khiến người ngoài phải ghen tị.

Giang Mạn mắt hàm tiếu, thầm nghĩ trong lòng, may mà bây giờ mình không phải FA, nếu không sẽ bị ngược đến không còn mảnh vụn.

Ca phẫu thuật của Nam Tịch kỳ thực cũng chỉ là một tiểu phẫu, nhưng cơ thể bà đặc biệt, dù chỉ dùng một chút thuốc mê, vẫn rơi vào hôn mê, nhưng cũng không gây ra bất kỳ phản ứng bất lợi nào.

Chương 865

Người tỉnh rồi là có thể về nhà nghỉ ngơi, Lan Hành Chi kiên quyết muốn bà ở lại bệnh viện một hai ngày, đợi xác định hoàn toàn không sao mới về nhà.

Giang Mạn thấy sắc mặt Lục Minh không tốt lắm, nắm chặt tay anh: "Lục Minh, đã đến bệnh viện rồi, chúng ta đi kiểm tra một chút đi.

Cơ thể đã phát ra tín hiệu rồi, chúng ta phải coi trọng." "Anh không sao đâu." Giang Mạn cau mặt, kiên quyết kéo tay Lục Minh, đứng yên tại chỗ: "Không được, chuyện này anh phải nghe em.

Em hôm nay xem một chương trình diễn thuyết, một người phụ nữ hàng ngày kinh nguyệt đến đau bụng khó chịu, cô ấy vẫn luôn không coi trọng, đợi đến khi không chịu nổi nữa đi bệnh viện kiểm tra thì phát hiện ra vấn đề lớn, khối u ác tính, ung thư buồng trứng." Lục Minh nhếch môi, sao lại kéo sang chuyện kinh nguyệt của phụ nữ rồi, tư duy của vợ anh thật sự quá bay bổng.

Giang Mạn thật sự bị bài diễn thuyết đó chạm đến tận sâu thẳm tâm hồn, cô đã khóc rất lâu.

Trong đó có một câu nói như thế này.

Nghĩ vậy cô cũng hỏi ra: "Lục Minh, khi tai họa bất ngờ ập đến trước tương lai, chúng ta phải làm sao?

Không có một cơ thể khỏe mạnh, nói gì đến tương lai?" Lục Minh ngẩn người, nhìn đôi mắt đỏ hoe của Giang Mạn, xoa xoa đầu cô: "Con bé ngốc, sao em lại cảm tính vậy, cơ thể anh từ trước đến nay rất khỏe." "Anh là bác sĩ à?

Anh nói khỏe là khỏe sao?

Anh đừng nghĩ anh luyện tập thể chất mỗi ngày thì ghê gớm lắm, em sẽ không tin anh đâu.” Thấy Giang Mạn thái độ kiên trì, Lục Minh đành đồng ý: “Được thôi, chuyện này nghe lời vợ, hôm nay chúng ta sẽ đi khám tổng quát toàn thân.” “Thế mới được chứ.” Lục Minh vừa đồng ý, Giang Mạn lập tức kéo Lục Minh đến trung tâm kiểm tra sức khỏe của bệnh viện, trước sau làm mấy chục hạng mục kiểm tra, một số kết quả kiểm tra lấy được ngay trong ngày, một số phải đợi vài ngày.

Điều Giang Mạn quan tâm nhất là tại sao anh lại chóng mặt.

Kết quả kiểm tra và lời Lục Minh nói đều giống nhau, chính là vì khối lượng công việc lớn, không nghỉ ngơi tốt, không có vấn đề gì lớn, về nhà nghỉ ngơi vài ngày là ổn.

“Bà xã đại nhân thân mến, bây giờ đã yên tâm chưa?” Giang Mạn gật đầu: “Vậy là tốt rồi.

Lục Minh, anh đi sớm về muộn mỗi ngày, cuối tuần lại thường xuyên chạy về đơn vị.

Em có nhiều lúc không thể ở bên anh, anh dù cảm thấy không thoải mái chỗ nào cũng phải coi trọng ngay lập tức, đừng để em lo lắng được không?” Lục Minh véo mũi cô: “Biết rồi, Mạn Mạn.” “Còn nữa, sau này em đi làm không cần anh đưa đón nữa, em sẽ tự mua xe.

Anh có thời gian đó thì nghỉ ngơi thêm một chút, anh nói xem nếu anh bị ngất mà không có ai bên cạnh thì phải làm sao?” Con bé này, đúng là số lo lắng vất vả mà.

Anh có yếu đến vậy sao?

Bên cạnh anh luôn có Trương Khiếu, sao có thể ngất mà không có ai chứ?

“Giang Mạn Mạn, em hình như chưa đến ba mươi tuổi mà, sao lại giống bà già vậy, lẩm bẩm mãi không thôi?” “Lục Minh, anh không nghe lời em nói sao?” Giang Mạn nhấn mạnh ngữ khí.

“Thôi được rồi, sao lại thành hổ cái rồi, em nhìn xem mọi người đều đang nhìn em kìa.” Lục Minh nhếch môi, nói nhỏ.

Giang Mạn nhìn sang, quả nhiên thấy không ít người đang nhìn họ, dường như cho rằng vợ chồng họ đang cãi nhau.

Trong lòng thầm mắng, những người này đều có tâm lý gì vậy, không mong gì hơn là thấy vợ chồng người khác cãi nhau sao?

“Chuyện này anh phải nghe em, không có chỗ để thương lượng.” “Giang Mạn Mạn, đưa đón em đi làm thật sự không chiếm quá nhiều thời gian của anh đâu.” “Vậy dạo này anh bận gì chứ?” Lục Minh đành phải thú thật: “Tin tức gần đây em chắc cũng đã xem rồi, thành phố A xảy ra rất nhiều vụ án thiếu nữ vị thành niên mất tích, một tháng rồi vẫn chưa có bất kỳ tiến triển nào.

Các gia đình nạn nhân đều đang làm loạn, cấp trên cũng đã ép vụ án xuống, yêu cầu quân đội chúng ta phối hợp hành động với cục cảnh sát, tranh thủ sớm phá án.

Anh hứa với em, sau này nếu bận quá anh sẽ không đón em, nhưng nếu anh có thời gian mà em không cho anh đưa đón, thì điều này không đúng, sẽ cản trở việc bồi dưỡng tình cảm vợ chồng đó.” Người đàn ông này, cố chấp như một con trâu vậy.

Anh ấy bận hay không là do anh ấy nói, anh ấy chắc chắn sẽ ngày ngày nói việc của anh ấy đã xong rồi, đến lúc đó cô còn có thể nói gì chứ?

“Tình cảm của chúng ta tốt thế này rồi, còn cần bồi dưỡng sao?” Giang Mạn liếc anh một cái.

Lục Minh chỉ cười không nói.

Giang Mạn cũng không thể cứ mãi giữ vấn đề này, hỏi: “Vậy vụ án mất tích này anh có manh mối gì chưa?

Rốt cuộc là ai làm?

Anh còn phải bận đến bao giờ mới có thể nghỉ ngơi một chút?” Vụ án này cô cũng đã xem trên tin tức, những thiếu nữ mất tích đều là từ mười ba, mười bốn tuổi, lớn nhất cũng không quá mười tám tuổi, những người này đều xuất thân từ gia đình giàu có, ai cũng là thiên kim tiểu thư, vì vậy đã gây ra một sự chấn động không nhỏ.

Các gia đình nạn nhân đã làm loạn hai lần, cả thành phố A trở nên hoang mang, người người tự lo cho mình, các bậc cha mẹ có con gái thậm chí còn xin nghỉ cho con ở trường, không cho con đến trường học.

Cứ tiếp tục như vậy, e rằng thật sự sẽ gây ra hoảng loạn xã hội.

“Đơn vị cũng chỉ mới nhận được chỉ thị từ cấp trên ba ngày trước, tạm thời vẫn chưa tìm được quá nhiều manh mối.

Nhưng từ thủ pháp gây án mà xem, mấy vụ án này đều do cùng một nhóm người thực hiện, xảo quyệt và nhanh gọn, không dễ để lại manh mối.

Loại án này cũng có ưu điểm, chỉ cần tìm được manh mối, là có thể một mẻ hốt gọn.” “Có phải rất khó khăn không?” “Thật sự có chút phiền phức, thời gian này có lẽ không có quá nhiều thời gian để ở bên em và Nghiêu Nghiêu.” “Chúng ta đâu phải con nít nữa, đâu cần anh lúc nào cũng kè kè bên cạnh.

Hồi trước anh không ở bên chúng ta, chúng ta vẫn sống tốt đó thôi.

Lục Minh, anh cứ yên tâm làm việc của mình đi, không cần lo lắng cho mẹ con em.

Anh chỉ cần chú ý an toàn của bản thân là được.” “Giang Mạn Mạn thật chu đáo.” “Bớt dỗ em lại đi.

Lần sau nếu anh muốn ngất xỉu thì đừng có ngất trước mặt em, em không chịu nổi đâu.” “Thôi được rồi, chúng ta đi xem mẹ đi, xem bà ấy tỉnh chưa?” Trong phòng bệnh, Lan Hành Chi đang đút Nam Tịch uống canh.

Nam Tịch nhìn thấy họ đi vào thì mặt đỏ ửng, vội nói: “Con tự làm được rồi, tay con vẫn ổn mà.” “Ở trước mặt con gái và con rể thì có gì mà ngại chứ?

Em nằm trên giường, anh chăm sóc em không phải là chuyện rất bình thường sao?” “Mẹ, con và Lục Minh chẳng thấy gì cả đâu, hai người cứ tiếp tục đi.” “Con bé hư, chỉ biết cười mẹ thôi.” Giang Mạn bĩu môi.

Lan Hành Chi hỏi: “A Minh, kết quả kiểm tra sức khỏe của cháu thế nào rồi?

Không có vấn đề gì lớn chứ?” “Không có gì cả, là Mạn Mạn lo lắng thái quá thôi, không có vấn đề gì lớn.” Giang Mạn xen vào: “Ai nói không có vấn đề chứ, bác sĩ nói anh làm việc quá sức, nghỉ ngơi không đủ, những điều này không phải là vấn đề sao?” “Thôi được rồi, hai vợ chồng con về nhà mà làm ồn đi.

Mẹ con ở đây có ta trông rồi, về sớm nghỉ ngơi, buổi tối đừng có làm loạn nữa.” “Khụ khụ,” Giang Mạn đỏ bừng cả mặt, không kìm được ho khan.

Sắc mặt Lục Minh cũng có vài phần không tự nhiên, bị nhạc phụ đại nhân nói toạc ra chuyện này, đúng là đủ mọi tư vị.

Chương 866

Nam Tịch véo tay Lan Hành Chi, người đàn ông này, đã bao nhiêu năm rồi mà cái miệng này vẫn không biết kiềm chế.

“Tịch Nhi, em véo anh làm gì?

Anh nói là sự thật mà.

Đàn ông không thể ỷ trẻ mà không quý trọng cơ thể mình, có những chuyện không nên quá thường xuyên.

Anh là người làm cha, đương nhiên phải truyền thụ chút kinh nghiệm, có sai sao?” Lan Hành Chi nói đầy lý lẽ, ông vốn là người không câu nệ, hơn nữa ông đã ở nước ngoài nhiều năm, đối với những chuyện này ông nhìn nhận rất thoáng.

Nam Tịch cứng họng, quay mặt đi, thật sự không biết phải nói gì tiếp.

Hai vợ chồng nhìn nhau, trong khoảnh khắc đã hiểu ý đối phương.

Giang Mạn hận không thể rút lại lời mình vừa nói, cô nhanh chóng nói: “Ba mẹ, chúng con về trước đây, hai người có chuyện gì thì gọi điện cho con nhé.” Nói xong, hai vợ chồng vội vã trốn thoát.

Hai người vừa đi, Nam Tịch liền mắng Lan Hành Chi mấy câu: “Anh nói xem anh đi, đã lớn tuổi rồi mà những lời này sao còn nói tùy tiện vậy chứ?

Anh khiến con gái và con rể khó xử biết bao, có người ba nào làm như vậy sao?

Con cái đều bị anh dọa chạy mất rồi.” “Tịch Nhi, anh cũng vì hai vợ chồng chúng nó tốt thôi mà, cái xuất phát điểm này của anh có sai sao?” Nam Tịch hừ lạnh một tiếng: “Anh đúng là làm ba rất tốt.”

“Thừa nhận, thừa nhận, người mới vào nghề mà, vẫn đang cố gắng tìm tòi đây.” Lan Hành Chi cười đến mê hoặc, vẻ mặt đắc ý.

Nam Tịch vô ngữ, quyết định không nói chuyện với ông nữa.

Hai tuần sau, mặt Nam Tịch đã gần như hồi phục, chỉ là chỗ vết sẹo còn hơi đỏ, nhưng đã tốt hơn trước rất nhiều, bác sĩ nói da sẽ từ từ trắng ra theo quá trình trao đổi chất, hồi phục lại vẻ ngoài ban đầu.

Lan Hành Chi đích thân thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi du lịch.

Nam Tịch vẫn luôn do dự, không muốn nhanh chóng rời xa đứa con gái mà bà khó khăn lắm mới tìm lại được.

Giang Mạn khuyên nhủ: “Mẹ, ba mẹ hai năm nay muốn chơi thì phải tranh thủ thời gian, nhỡ đâu con mang thai đứa thứ hai, hai người chắc chắn không có thời gian đâu, đến lúc đó lại trông cậy hai người trông trẻ.” “Mẹ không yên tâm về con và Nghiêu Nghiêu.

Chúng ta đi rồi, ai đón Nghiêu Nghiêu đây?

Bây giờ thành phố A xảy ra nhiều vụ bắt cóc thiếu nữ như vậy, không chừng lúc nào đó những kẻ đó lại chú ý đến các bé trai.

Mẹ không yên tâm.

A Minh bây giờ công việc lại bận rộn, căn bản không có thời gian đón hai mẹ con.

Nhà con ngay cả người nấu cơm cũng không có, mẹ ở nhà còn có thể giúp đỡ hai mẹ con.” “Mẹ, những chuyện đó đều là vấn đề nhỏ.

Con có thể nhờ bà nội bên Lục gia đón Nghiêu Nghiêu, bà đã nói với con chuyện này không chỉ một lần rồi.

Bà bây giờ đã về hưu, ở nhà khá buồn chán, còn có ông nội nữa, hai người họ đều có thể giúp đón Nghiêu Nghiêu, nhà họ Lục có rất nhiều người trông trẻ mà.” “Thế còn con?

Lục Minh dạo này có khi tối còn không về, con một mình ở nhà mẹ cũng không yên tâm.” Giang Mạn bất lực vô cùng, tính cách của bà mẹ này còn cố chấp hơn cô, nói thế nào cũng không thông: “Cái này mẹ càng không cần lo, tài xế bên quân khu sẽ đến đón con.

Chỉ cần Lục Minh không về, con sẽ về quân khu, an ninh bên đó mẹ phải tin tưởng chứ.” Trong mắt Nam Tịch lóe lên một tia lo lắng, bà luôn cảm thấy gần đây mí mắt cứ giật giật, như thể sắp có chuyện không tốt xảy ra.

“Mẹ mới gặp con chưa được bao lâu, con bé này lại muốn đuổi mẹ đi, thật vô lương tâm.” Giang Mạn ôm Nam Tịch: “Mẹ, mẹ nói gì vậy?

Con chẳng qua là muốn mẹ và ba có chút không gian riêng thôi.

Con đã hỏi Thành Vũ rồi, ba bao nhiêu năm nay chưa từng nghỉ phép.

Tranh thủ cơ hội này hai người ra ngoài thư giãn một chút đi.

Đã lớn tuổi rồi, phải lấy vui chơi làm chính chứ.

Con cháu tự có phúc của con cháu.” “Mẹ dạo này cứ có một linh cảm không tốt, mí mắt mẹ cứ giật giật.” “Mẹ, mẹ mê tín rồi, gần đây mọi chuyện đều đang phát triển theo hướng tốt đẹp mà, mẹ cứ yên tâm đi chơi đi.” Dưới sự thuyết phục của Giang Mạn, Nam Tịch cuối cùng cũng cùng Lan Hành Chi lên máy bay.

Tại sân bay, bà vẫn còn kéo Giang Mạn dặn dò rất nhiều điều.

“Người ta toàn nói con đi ngàn dặm mẹ lo, mẹ đây lại ngược lại.” Nam Tịch gõ đầu Giang Mạn: “Con bé này, lúc nào cũng vẻ mặt chê bai mẹ.” Lan Hành Chi ôm vai Giang Mạn, nhìn ngũ quan giống mình, cũng rất quyến luyến.

Nhưng vợ anh ta càng cần sự bầu bạn của anh ta, anh ta đã phụ bạc bà nửa đời người, thời gian còn lại nhất định phải bù đắp thật tốt.

“Con gái yêu, nếu Lục Minh dám bắt nạt con thì lập tức gọi điện cho ba, ba và mẹ dù ở đâu cũng sẽ về ngay lập tức.” “Ba, ba nghĩ Lục Minh nhà con là loại người đó sao?

Chỉ có con bắt nạt anh ấy thôi, anh ấy đâu có bắt nạt con.” Giang Mạn khoác tay ba mẹ, ngữ khí đầy tự hào.

“Cũng không biết xấu hổ.” “Thôi được rồi, hai người mau vào đi, máy bay sắp cất cánh rồi.” Lan Hành Chi và Nam Tịch lưu luyến lên máy bay, Giang Mạn thì quay lại đi làm.

Trong quân khu, Lục Minh đang ở trong một phòng nghiên cứu dưới lòng đất, đang được các chuyên gia kiểm tra toàn diện.

Các chuyên gia ai nấy đều sắc mặt ngưng trọng, không khí vô cùng áp lực.

Lục Minh biết tình hình nghiêm trọng hơn anh nghĩ, điếc tạm thời đã xuất hiện hai lần, lần thứ hai còn kèm theo cảm giác chóng mặt rõ rệt.

Anh cũng biết cơ thể mình có vấn đề, hơn nữa còn không hề đơn giản, nếu không bệnh viện đã không kiểm tra ra.

“Rốt cuộc là tình hình thế nào?” Một chuyên gia lớn tuổi trả lời: “Lục quân trưởng, trong cơ thể anh có một loại virus, có lẽ là do nhiều loại thuốc hỗn hợp mà thành.

Thời gian ủ bệnh chắc đã sáu bảy năm rồi, trước đây anh chưa từng phát hiện ra sao?” Virus.

Ánh mắt Lục Minh trở nên sâu thẳm, anh bình tĩnh lắc đầu.

“Vậy thì có chút kỳ lạ, lại có thể ủ bệnh lâu như vậy, người nghiên cứu loại virus này chắc chắn không hề đơn giản.” “Có cách nào giải quyết không?” Chuyên gia lắc đầu, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Cách giải quyết chắc là có, nhưng phải làm rõ loại virus này được tiến hóa từ cái gì, tốt nhất là tìm được một số dữ liệu liên quan, tìm được nguồn gốc chúng ta mới có thể pha chế thuốc giải, nếu không thì…” Chuyên gia không nói tiếp.

“Nếu không thì sao?” Lục Minh truy vấn.

Chương 867

“Loại virus này thoạt nhìn không đáng kể, nhưng qua thời gian tích tụ đã trở nên vô cùng bá đạo.

Ban đầu anh có thể chỉ bị điếc tai, thị lực giảm sút, chảy máu mũi.

Dần dần anh sẽ hôn mê, cho đến khi virus hoàn toàn xâm thực ngũ tạng lục phủ của anh, sinh mệnh lực cạn kiệt, không còn tỉnh lại nữa.” Lục Minh gật đầu: “Đại khái bao lâu sẽ phát tác?” “Cái này chúng tôi cũng không thể dự đoán được, nhưng chắc là không nhanh như vậy, dù sao nó cũng đã ủ bệnh trong cơ thể anh nhiều năm rồi, coi như là mãn tính.

Nhưng bây giờ nó đã biến dị, có thể sẽ xảy ra bất ngờ cũng không chừng.” “Lục quân trưởng, anh phải suy nghĩ kỹ rồi, anh nhiễm loại virus này từ khi nào?” Lục Minh hơi cụp mắt, trong mắt lóe lên một tia suy tư sâu sắc: “Thời gian này tôi sẽ suy nghĩ kỹ, lát nữa sẽ nói cho các anh biết.” Lục Minh và Trương Khiếu ra khỏi phòng nghiên cứu dưới lòng đất, ánh nắng rực rỡ hiện ra có chút chói mắt, anh giơ tay hơi che lại.

“Quân trưởng, anh không sao chứ?” Trương Khiếu lập tức hỏi.

“Tôi không sao.

Chuyện này anh đừng nói cho người nhà tôi biết, đặc biệt là Mạn Mạn.” Nếu không con bé đó lại phải lo lắng, mới chỉ một lần chóng mặt đã khiến cô ấy như lâm đại địch, nếu biết trong cơ thể anh có virus mãn tính thì cô ấy còn không ngày ngày sầu não sao?

Trương Khiếu có chút bất mãn nói: “Nói tôi như kiểu lắm mồm vậy, chuyện này cũng không giấu được lâu đâu.” Giọng Lục Minh trầm xuống: “Giấu được bao lâu thì giấu bấy lâu, nói không chừng qua một thời gian nữa là có thể nghiên cứu ra thuốc giải rồi.” Trương Khiếu mím chặt môi, cũng trở nên nghiêm túc: “Quân trưởng, có phải anh bị gài bẫy trong thời gian nằm vùng không?” Tính toán thời gian vừa vặn tương đương, ngoài khả năng này, Trương Khiếu không nghĩ ra điều gì khác, dù sao những thứ này chính là thứ mà tập đoàn Hoa Thuẫn năm đó đã dính líu.

Lục Minh gật đầu, những người đó quả nhiên tính toán sâu xa, dù không vạch trần thân phận của anh, vẫn để lại một tay.

Có lẽ không chỉ anh, mà cả những người trong tập đoàn Hoa Thuẫn đều có loại virus này.

Trước đây, thức ăn của họ chắc chắn có thuốc giải độc, nếu không anh đã không phát hiện ra.

Bây giờ anh đã rời đi, nên nó mới dần biểu hiện ra ngoài.

Trường quân đội, tập đoàn Kim Hoa Thuẫn đã hoàn toàn bị tiêu diệt, các chuyên gia của họ cũng không còn nữa, muốn tìm được số liệu nghiên cứu liên quan thật không dễ.

Sự lo lắng trong mắt Trương Khiếu càng sâu sắc, anh ta có chút cảm thấy không đáng cho cấp trên, cho chiến hữu của mình.

Tưởng rằng đã khổ tận cam lai, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Lục Minh vỗ vai Trương Khiếu, khóe môi nhếch lên, "Đừng ủ rũ như đưa đám, người không biết lại tưởng tôi bệnh nguy kịch rồi chứ.

Tôi vẫn đang đứng sừng sững ở đây mà.

Bọn họ nghiên cứu ra được thì người của chúng ta cũng đâu phải hạng vô dụng, thể nào cũng tìm ra cách ứng phó thôi." Trương Khiếu há miệng, rồi lại không biết nói gì.

Sếp đã lạc quan như vậy, anh ta cũng không thể làm mất mặt, phải học theo sếp chứ?

Giang Mạn rời sân bay thì đi thẳng đến công ty, nhưng trên khu phố thương mại lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc, hình như là Giang Tranh.

Phía trước hình như còn có người đang vây xem, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Giang Mạn nhìn đồng hồ, rõ ràng bây giờ là giờ làm việc, Giang Tranh không thể ở đó được.

Cô không có thói quen hóng chuyện, định quay người bỏ đi.

Thế nhưng cô lại nghe thấy giọng Giang Tranh, "Tống Liễn, không phải bà nói sẽ đoạn tuyệt sạch sẽ với cái đồ bạch trảm kê này sao?

Bây giờ lại là thế nào?

Dám công khai lảng vảng ở trung tâm thương mại.

Ở đây có quá nhiều trung tâm mua sắm, thường xuyên có không ít người trong giới xuất hiện, nếu bị nhận ra thì mặt mũi của tôi và ba để đâu cho hết." Giang Tranh và Tống Liễn?

Chuyện này vẫn chưa kết thúc, sao lại đụng mặt nhau nữa rồi.

Giang Mạn bản năng dừng bước, tiến lên đi tới.

Cô vẫn chưa đến quá gần, còn cách một đoạn.

Chỉ thấy Giang Tranh đang kéo tay Tống Liễn, còn cái tên trai bao kia thì thờ ơ đứng sang một bên, khoanh tay trước ngực, ra vẻ chuyện không liên quan gì đến mình.

Vết sẹo lần trước bị Giang Tranh đánh xem ra cũng đã lành hẳn, lại trắng trẻo sạch sẽ, trông như cục bột vậy.

Chẳng trách có thể lấy lòng Tống Liễn, quả thực cũng có chút tư sắc.

Chẳng qua người đàn ông thế này cũng thật ghê tởm, đúng là kiểu tiểu thụ yếu ớt, ngay cả xách giày cho Lục Minh cũng không xứng.

Cô vẫn thích kiểu người như Lục Minh hơn, nam tính chính trực. "Giang Tranh, con có thôi đi không!

Mẹ đã ly hôn với ba con rồi, mẹ muốn ở bên ai thì ở, cho dù con là con gái mẹ, con cũng không có tư cách quản mẹ, buông tay ra!" "Mẹ, sao mẹ lại không hiểu ra chứ?

Cái tên đàn ông thối tha này chính là tham tiền của mẹ.

Tiền ba cho mẹ là để mẹ dưỡng già, mẹ đưa cho hắn tiêu rồi thì nửa đời sau mẹ biết làm sao?" Giang Tranh đỏ mắt, cô thật sự đau lòng, không phải vì sĩ diện.

Cha mẹ ly hôn, bây giờ cô về nhà đến một người nói chuyện cũng không có.

Nghe Giang Tranh nói, Giang Mạn chợt cảm thấy cô gái ngày trước cả ngày nhàn rỗi kia dường như chỉ sau một đêm đã trưởng thành, nhìn vấn đề không còn nông cạn, phù phiếm như trước nữa.

Quả nhiên, người ta chỉ trưởng thành khi đã trải qua biến cố.

Ngược lại là Tống Liễn, càng già càng lú lẫn, vậy mà vẫn còn dây dưa không dứt với tên trai bao kia. "Mẹ tự có mắt của mẹ, không cần con phải dạy đời.

Tiền của mẹ, mẹ muốn tiêu cho ai là chuyện của mẹ.

Lúc mẹ bị đuổi ra khỏi nhà con không thèm quan tâm, bây giờ con cũng đừng hòng quản mẹ, mẹ cứ coi như chưa từng sinh ra đứa con gái như con!" Tống Liễn tuyệt tình nói.

Chương 868

"Tống Liễn, bà đúng là phí hoài cái tên của mình, bà thật sự không biết xấu hổ!" *Bốp* Tống Liễn giáng một cái tát vào mặt Giang Tranh.

Khi đánh xong, chính bà cũng ngớ người ra, đầu ngón tay khẽ run rẩy.

Từ nhỏ đến lớn, bà rất cưng chiều đứa con gái này, căn bản chưa từng động tay.

Mỗi lần Giang Lâm Thành định dạy dỗ đều bị bà ngăn lại, không ngờ người đầu tiên động thủ lại là bà.

Giang Tranh tổn thương nhìn Tống Liễn, không thể tin được nói: "Mẹ… mẹ lại vì tên đàn ông đó mà đánh con sao?" "Tiểu Tranh, mẹ không cố ý." Tống Liễn áy náy nói. "Đi đi!

Mẹ đi đi!

Sau này mẹ muốn ở bên ai con cũng sẽ không quản nữa, mẹ cũng đừng tìm con nữa, con sẽ không gặp mẹ đâu!" Giang Tranh bi phẫn nói.

Tên trai bao đứng bên cạnh có chút mất kiên nhẫn, thúc giục: "Chị Liễn, đừng lề mề nữa.

Chẳng phải chị muốn đi spa sao?

Tối nay em có hẹn với bạn rồi, chị mà còn lãng phí thời gian nữa thì em không thể đi cùng chị được đâu." "Tiểu Tranh, con tự giữ gìn sức khỏe nhé, mẹ đi đây." Bị tên trai bao thúc giục, Tống Liễn tùy tiện an ủi Giang Tranh mấy câu, rồi khoác tay hắn ta định bỏ đi.

Giang Tranh nhìn bóng lưng của họ, càng nghĩ càng không chịu nổi, cô bỗng xông lên, từ phía sau đá mạnh một cước vào mông tên trai bao.

Hắn ta không kịp phòng bị, ngã sấp mặt xuống đất, đúng là tư thế chó ăn shit.

Những người vây xem không ai nhịn được cười phá lên, Giang Mạn cũng nhếch miệng cười, Giang Tranh này đúng là đanh đá, chưa bao giờ để ý đến ánh mắt người khác, chỉ lo cho bản thân mình sảng khoái là được. "Tiểu Tranh, con đang làm cái gì đấy!

Lần trước con đánh người ta một trận còn chưa đủ sao, bây giờ lại muốn động thủ nữa à?" Tống Liễn vừa nói vừa đỡ tên trai bao dậy.

Hắn ta thấy người xung quanh đang cười nhạo mình thì lập tức bật dậy, xắn tay áo lao về phía Giang Tranh.

Giang Tranh lại cởi giày cao gót ra, chĩa chiếc gót nhọn hoắt về phía tên trai bao.

Hắn ta thấy chiếc gót giày nhọn hoắt thì lập tức nhớ lại chuyện lần trước.

Hôm đó đúng là để lại ám ảnh cho hắn, cái giày cao gót đánh vào người thật sự rất đau, đau chết đi được.

Hắn ta có chút do dự, dừng bước lại.

Tống Liễn cũng sợ Giang Tranh gặp thiệt thòi, kéo tên trai bao lại, "Đừng chấp nhặt với Tiểu Tranh, con bé không hiểu chuyện." "Cô ta như thế mà là không hiểu chuyện à?

Cô ta đã động thủ lần thứ hai rồi!" "Anh hỏi tôi tại sao động thủ ư?

Cái tên tiện nhân này, cả gia đình êm ấm của tôi đều bị anh phá nát

rồi.

Một thằng đàn ông to xác không chịu làm việc, chỉ muốn làm trai bao, quyến rũ mẹ tôi đang lú lẫn, anh không thấy đáng xấu hổ sao?" Đám đông vây xem dường như đã hiểu ra, hóa ra tên trai bao này là bồ của mẹ cô gái, phá hoại hôn nhân của cha mẹ người ta, trách gì lại bị đánh.

Đáng đời! "Thằng nhóc kia, nhìn mày người không ra người, ngợm không ra ngợm, không ngờ lại là thằng ăn bám.

Người phụ nữ này có thể làm mẹ mày rồi, vậy mà mày cũng nuốt trôi sao, không thấy ghê tởm à?" "Trách gì con gái người ta muốn đánh mày, mày đúng là thiếu đòn!" "Còn bà nữa, làm mẹ mà thật sự không biết xấu hổ, còn phải để con gái đến giúp bà giải quyết những chuyện rác rưởi này, bà không biết đỏ mặt sao?" ...

Trong đám đông, có người không nhịn được chỉ trỏ Tống Liễn và tên trai bao.

Tên trai bao tức đến mức bốc hỏa.

Tống Liễn cũng nổi giận, mặt lúc đỏ lúc xanh.

Bà nghĩ ngày xưa bà đi đến đâu cũng được người khác cung phụng, bây giờ ngay cả những người này cũng dám cười nhạo bà.

Bà điên cuồng cầm chiếc túi trên tay, vung loạn xạ về phía mọi người, "Tất cả cút hết đi cho tôi!

Đây là chuyện của tôi, không liên quan gì đến các người!" Những người vây xem chế giễu rồi tản đi.

Tên trai bao thấy mọi người đi hết, chỉ còn lại Giang Tranh, trong lòng nổi lên ý ác, cô ta đã đánh hắn hai lần, mối thù này hắn nhất định phải trả.

Lợi dụng lúc Giang Tranh lơ là, hắn ta đi tới, giơ tay định đánh người.

Giang Mạn lập tức chạy tới, dùng chiếc túi trong tay nện mạnh vào cánh tay hắn. "Anh dám đánh một cái xem nào?" Giang Mạn tức đến nỗi hét thẳng lên, ánh mắt sắc như dao nhìn chằm chằm tên trai bao.

Vừa nãy cô không nhìn rõ, tên đàn ông này thật độc ác, vậy mà lại siết chặt nắm đấm định đánh vào sau gáy Giang Tranh.

Hắn ta trông có vẻ yếu ớt đến mấy thì xét cho cùng cũng là đàn ông, sức lực không hề nhỏ.

Sau gáy người ta yếu ớt đến vậy, nếu Giang Tranh mà trúng phải cú đấm đó của hắn, không biết sẽ bị đánh thành ra thế nào nữa.

Tên trai bao nghe thấy tiếng động, bản năng nhìn về phía Giang Mạn, bàn tay giơ lên cũng khựng lại.

Chính sự dừng lại này đã cho Giang Tranh cơ hội phản công. "Cái đồ bạch trảm kê này, dám lén lút tấn công tao sao?

Xem tao không đánh chết mày!" Giang Tranh lập tức phản ứng lại chuyện gì vừa xảy ra, một tay cầm giày cao gót, một tay cầm túi, ra sức nện vào người tên đàn ông, cả tay chân đều dùng.

Tên trai bao dùng tay che đầu, bị Giang Tranh đánh cho không còn sức phản kháng.

Chương 869

Giang Mạn lo tên trai bao phản kháng, vừa hay cũng cảm thấy ngứa tay, liền cùng Giang Tranh dùng túi xách trên người mà đánh vào hắn.

Cô rất ít khi đánh nhau, từ khi biết chuyện, mỗi lần có ai bắt nạt cô đều do Tần Trí Viễn giúp đỡ, anh ấy luôn là người đầu tiên xông ra bảo vệ cô, cô chưa từng có cơ hội ra tay.

Vì vậy, cô chưa bao giờ biết đánh đấm lại có thể sảng khoái đến vậy.

Chẳng trách những thanh thiếu niên nổi loạn kia lại thích kiểu này, hóa ra nó thực sự có thể giải tỏa những bất mãn và uất ức trong lòng, khiến tâm trạng trở nên vui vẻ.

Giang Mạn lo Giang Tranh ra tay không biết nặng nhẹ, lỡ gây ra án mạng thì không hay, liền đúng lúc lên tiếng nhắc nhở, "Tiểu Tranh, tránh những chỗ hiểm của hắn ra, nếu không đánh chết người thì không hay đâu." "Biết rồi!" Giang Tranh dứt khoát đáp.

Hai chị em từ trước đến nay chưa từng ăn ý đến vậy, một người tấn công phần thân trên của tên đàn ông, một người thì đánh vào phần thân dưới, người trước người sau, trực tiếp đánh hắn nằm bẹp dí dưới đất. "Chị Liễn, cứu em!" Tên đàn ông thở hổn hển, phát ra tiếng cầu cứu yếu ớt về phía Tống Liễn.

Giang Tranh nghe thấy lời tên trai bao, trong lòng càng tức giận hơn, cái tên đàn ông vô dụng, hèn nhát này dựa vào cái gì mà dám cướp mẹ của cô.

Giang Tranh đã ra tay tàn nhẫn, đánh đến mắt đỏ hoe, là vì tức giận, cũng là vì đau khổ. "Giang Mạn, con ranh này, con dừng tay lại cho tôi!" Tống Liễn bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi, phản ứng lại liền lập tức lao đến giật lấy chiếc túi trong tay Giang Mạn.

Giang Mạn đánh một lúc, tay cũng mỏi nhừ nên dừng lại, nói với Tống Liễn: "Tống Liễn, vừa nãy bà không thấy sao?

Là người đàn ông của bà định đánh Giang Tranh.

Nếu không phải tôi lên tiếng phân tán sự chú ý của hắn ta, thì bây giờ người bị thương chính là Giang Tranh.

Giang Tranh là đứa con mà bà từ nhỏ đã cưng như trứng mỏng, bà nỡ lòng nào để nó bị thương sao?" "Tôi... tôi... tôi..." Tống Liễn nói nửa ngày cũng không thốt ra được lời nào.

Tình huống vừa rồi bà ta quả thực đã nhìn thấy, Trương Lập chuẩn bị đánh Giang Tranh, nhìn nắm đấm siết chặt của hắn, bà ta đứng bên cạnh cũng toát mồ hôi lạnh.

Thế nhưng đây đều là chuyện nhà bà, không đến lượt Giang Mạn xen vào.

Trong lòng Tống Liễn, Giang Mạn mãi mãi chỉ là người ngoài. "Đồ nha đầu thối, chuyện này không liên quan gì đến con!" Tống Liễn tức giận trừng mắt nhìn Giang Mạn. "Sao lại không liên quan?

Tôi và Giang Tranh đều là con gái của ba." Không gặp thì có thể không quản, nhưng đã gặp rồi thì cô đương nhiên không thể đứng ngoài.

Nếu Giang Tranh xảy ra chuyện gì, người đau lòng nhất chính là ba.

Ba không còn trẻ nữa rồi, tuy ba không nói ra nhưng gần đây tôi đến thăm ba, thấy tóc bạc trên đầu ba đã nhiều hơn rất nhiều, nếp nhăn ở trán cũng sâu hơn không ít.

Rất rõ ràng, chuyện lần này đã gây cho ba không ít tổn thương.

Vợ cắm sừng, bộ mặt thật của người đầu gối tay ấp bị phơi bày, bất kể là chuyện gì, đối với một người đàn ông mà nói đều không dễ chịu.

Giang Tranh đứng một bên nghe Giang Mạn giải thích, vành mắt hơi đỏ hoe.

Cô cứ nghĩ người chị từ nhỏ không thân thiết với mình vào lúc này sẽ cười nhạo cô, dù có không thể hiện ra trước mặt ba thì trong lòng nhất định cũng sẽ châm chọc.

Thế nhưng sự thật dường như rất khác với những gì cô tưởng tượng, chị ấy vậy mà còn giúp cô.

Nếu không phải chị ấy, e rằng bây giờ sau gáy của cô đã bị đánh vỡ rồi.

Nghĩ đến những chuyện hồi nhỏ, cô có chút hối hận.

Lẽ ra sớm biết thì đã không giành đồ của chị ấy, không chèn ép chị ấy trước mặt mẹ rồi.

Những thứ cô giành được dường như cũng chẳng có tác dụng gì, cũng không phải thứ cô thích.

Là do cô đã quá ích kỷ rồi, người chị từ nhỏ đến lớn luôn ưu tú hơn cô, dường như về nhân phẩm cũng tốt hơn cô, không phải người nhỏ nhen như vậy. "Giang Mạn, con bớt xen vào chuyện của người khác đi!" Tống Liễn nhất thời cũng không biết phải nói gì. "Tiểu Tranh, được rồi, đừng dây dưa với những người không ra thể thống gì này nữa, chúng ta đi thôi." Nghe Giang Mạn nói, Giang Tranh dừng động tác lại, có vẻ vẫn không cam tâm, cô lại nhấc chân đá thêm một cái vào mông tên đàn ông.

Hành động này tuy có hơi bất nhã, nhưng Giang Mạn chỉ thấy buồn cười, cô em gái này đôi khi vẫn có chút đáng yêu, không phải hoàn toàn vô dụng. "Tao nói cho mày biết, thằng trai bao kia, lần sau gặp tao thì tốt nhất nên đi đường vòng.

Nếu không, tao thấy mày một lần sẽ đánh mày một lần, đánh cho mày đến cả mẹ mày cũng không nhận ra.

Nếu mày cảm thấy tiền thuốc men của mình nhiều thì cứ việc xông vào đây!" Giang Tranh mặt lạnh tanh, trong mắt lóe lên sự hận thù cuộn trào.

Rõ ràng tuổi còn trẻ, nhưng Giang Mạn lại cảm thấy lời cô nói tuyệt đối không phải đùa. "Mày... mày... mày còn là tiểu thư khuê các, mày cái đồ thô lỗ..." Lời tên đàn ông còn chưa nói hết, Giang Tranh không chút lưu tình giẫm lên hắn một cước, "Câm miệng cho tao!

Tao đây nguyện ý động tay đánh mày đó là phúc khí của mày rồi.

Chờ đến khi tao không muốn động tay nữa, sẽ trực tiếp tìm người xử lý mày.

Chương 870

Đừng tưởng tao đang nói đùa, tao Giang Tranh đây vẫn quen biết vài tên lưu manh côn đồ đấy, muốn lấy mạng mày chỉ là chuyện nhỏ." *Ai da!* Tên đàn ông đau đớn lăn lộn trên đất.

Giang Mạn thấy Giang Tranh còn đang tức giận, liền tiến lên kéo cô một cái, "Được rồi, lần này tạm tha cho hắn đi, không thể đánh nữa đâu, hắn ta trông mặt có vẻ tái mét rồi." Giang Tranh lúc này mới dừng tay, cô không chớp mắt nhìn chằm chằm Tống Liễn, "Tống Liễn, tôi hỏi bà lần cuối cùng.

Nếu bà đoạn tuyệt sạch sẽ với hắn ta, sau này tôi vẫn sẽ vì mối quan hệ huyết thống giữa chúng ta mà thừa nhận bà là mẹ.

Chỉ cần tôi có tiền, tôi sẽ chu cấp cho bà.

Dù bà và ba đã ly hôn, tôi vẫn xem bà là mẹ.

Nhưng nếu hôm nay bà vẫn chọn hắn ta, vậy thì tình mẹ con giữa chúng ta thật sự đã đoạn tuyệt rồi." Giang Tranh nói với ngữ khí rất kiêu ngạo, nhưng hai tay vẫn run rẩy, không biết là vì đánh người nhiều quá, hay là sợ Tống Liễn lựa chọn vẫn không phải là cô.

Cô tự nhủ, đây là cơ hội cuối cùng rồi, nếu người phụ nữ này vẫn muốn dây dưa với tên trai bao kia, thì cô thật sự sẽ không tha thứ cho bà ta nữa.

Giang Mạn nhìn Giang Tranh như vậy, có chút đau lòng, liền đi tới kéo tay cô.

Giang Tranh bản năng muốn rụt về, nhưng lại bị Giang Mạn nắm chặt, cô không giằng ra được, chỉ đành mặc cho Giang Mạn cứ thế nắm lấy tay mình.

Tống Liễn chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt kiên định đến vậy của con gái.

Bà ta mím môi, vừa định mở lời thì nghe Giang Mạn nói: "Bà tốt nhất nên suy nghĩ kỹ càng.

Bà muốn phụ bạc người thân yêu nhất của mình, hay là chọn rời đi cùng một người đàn ông mới quen hai năm?

Cơ hội chỉ có một lần này thôi, nếu bà bỏ lỡ thì sẽ không bao giờ còn nữa." Tống Liễn nhất thời không biết nên lựa chọn thế nào, bà ta không lên tiếng, Giang Tranh cũng không thúc giục, cứ thế nhìn chằm chằm bà.

Tống Liễn liếc nhìn tên trai bao đang nằm bẹp dưới đất không dậy nổi, rồi lại nhìn con gái, dường như đang cân nhắc. "Tiểu Tranh, tính ba con cố chấp như trâu ấy, ông ta sẽ không cho con thêm tiền đâu, càng không cho con liên lạc với mẹ." Tống Liễn lắp bắp nói.

Tất cả những chuyện vừa xảy ra cách đây không lâu vẫn còn hiển hiện rõ ràng, lòng bà ta vẫn còn sợ hãi.

Nếu bà ta liên lạc với Giang Tranh, tên đàn ông vô tình vô nghĩa Giang Lâm Thành kia không biết sẽ sai người xử lý bà ta thế nào.

Bà ta rất quý trọng cái mạng này, chết rồi thì còn gì nữa đâu.

Tên đàn ông Giang Lâm Thành kia đã không còn là người như hồi trẻ nữa rồi, thủ đoạn của ông ta nhiều hơn bà ta tưởng rất nhiều.

Bà ta đã luôn bị vẻ ngoài "người tốt" của ông ta lừa gạt, cho nên mới có kết cục như bây giờ.

Bà ta cứ nghĩ, ông ta sẽ không ly hôn dứt khoát như vậy, đâu ngờ ông ta lại kiên quyết hơn bà ta tưởng.

Trương Khiếu đã không nói cho Tống Liễn biết ai là người chỉ đạo hắn, cho nên Tống Liễn vẫn luôn nghĩ đó là ý của Giang Lâm Thành.

Bà ta có chút sợ hãi thủ đoạn của ông ta.

Hơn nữa, Trương Lập này tuy còn trẻ, nhưng lại rất hợp ý bà ta, ở bên hắn, bà ta cảm thấy cả người mình như sống lại, tràn đầy sức sống mới, như thể trở về thời trẻ.

Lòng Giang Tranh đặc biệt lạnh lẽo, "Tống Liễn, chẳng lẽ giữa chúng ta nhất định phải nói chuyện tiền bạc sao?

Bà không hề quan tâm đến sự lo lắng của con sao?

Con không có tiền thì bà sẽ không nhận con sao?" "Con bé này, sao con lại có thể nói như vậy?

Trong người con chảy dòng máu của mẹ, bất kể sau này mẹ ở bên ai, con vẫn là con gái của mẹ." Tống Liễn gượng cười. "Nói như vậy, lựa chọn của bà vẫn là tên đàn ông đó sao?" Giang Tranh nghiến răng nghiến lợi nói. "Tiểu Tranh, mẹ không còn trẻ nữa rồi, bên cạnh lúc nào cũng cần có người chăm sóc.

Trương Lập là một người rất chu đáo, có hắn ở bên cạnh mẹ, con cũng có thể yên tâm mà phải không?" Tống Liễn tiếp tục nói.

Bà ta không muốn mất con gái, cũng không muốn từ bỏ người đàn ông của mình, bà ta cảm thấy đây là những thứ cuối cùng của mình rồi, bà ta phải nắm chặt lấy, nếu không bà ta sẽ thật sự không còn gì cả. "Tống Liễn, bà thật sự quá tham lam rồi!

Vậy mà cái gì cũng không muốn buông tay.

Trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy chứ?

Chẳng lẽ bà còn mong tôi và tên trai bao của bà có thể sống hòa thuận với nhau sao?" Giang Tranh châm chọc nói.

Tống Liễn không hề nghe ra ý châm chọc trong lời Giang Tranh, bà ta vừa nghe đã rất vui mừng, "Tiểu Tranh, nếu con có thể nghĩ như vậy thì tốt quá rồi.

Sau này chúng ta sẽ là một gia đình, ba người chúng ta sẽ sống rất hạnh phúc." *Khạc!* Giang Tranh liếc nhìn tên đàn ông dưới đất, chỉ cảm thấy ghê tởm, "Để tôi và loại đàn ông như vậy làm người thân, tôi không hèn hạ đến thế.

Tống Liễn, tôi đã cho bà cơ hội rồi, là tự bà không biết trân trọng tấm lòng này.

Sau này dù bà có quỳ trước mặt tôi, tôi cũng sẽ không tha thứ cho bà nữa." Tống Liễn cuống quýt, nắm lấy tay Giang Tranh, "Tiểu Tranh, con đừng kích động.

Nếu con không thể hòa hợp với Trương Lập, thì đừng hòa hợp với hắn.

Con chỉ cần biết con vẫn là con gái của mẹ là được.

Mẹ con mình thường xuyên tìm thời gian đi dạo phố, uống cà phê, như vậy cũng được mà." Giang Tranh thất vọng lắc đầu, cười thảm một tiếng, "Người phụ nữ như bà định sẵn sẽ không có ai dưỡng lão tiễn chung.

Sau này tôi và bà không còn bất kỳ quan hệ nào nữa.

Tôi chết bà không cần đến nhìn, bà chết tôi cũng sẽ không để ý đến bà, chúng ta coi như đoạn tuyệt rồi." Tống Liễn nắm chặt tay Giang Tranh không kìm được, ngữ khí đầy bất mãn, bà ta sa sầm mặt, "Con bé này, tuổi còn trẻ sao lại nói lời độc địa như vậy?

Con đang nguyền rủa mình chết, hay là mong mẹ chết sớm?" Giang Tranh hất mạnh tay Tống Liễn ra, "Con nguyền rủa con chết thì được rồi phải không?

Chương 871

Con chết rồi thì sẽ thanh tịnh, bà tốt nhất sống lâu trăm tuổi, sống thật tốt vào." Giang Tranh nói xong, quay người bước đi.

Giang Mạn chỉ cảm thấy trên người cô ấy nhiễm đầy hơi thở tuyệt vọng.

Cô nhìn Tống Liễn một cái, lắc đầu không nói gì.

Tống Liễn nhìn thấy vẻ mặt của cô, lập tức nổi đóa, "Giang Mạn, con có ý gì?

Đừng dùng ánh mắt thương hại đó nhìn tôi, tôi không cần!

Tôi Tống Liễn nhất định sẽ sống thật tốt!" Giang Mạn không đáp lời bà ta, lặng lẽ bước lên, đi sóng vai cùng Giang Tranh.

Cô không nói chuyện, cô ấy cũng chẳng nói gì.

Gặp phải một người mẹ như vậy, quả thật là một bi kịch lớn.

Giang Tranh cứ thế đi về phía trước một cách vô định, Giang Mạn lặng lẽ đi bên cạnh cô ấy.

Không biết đã đi được bao lâu, Giang Mạn mở lời: "Tiểu Tranh, nếu em buồn thì cứ khóc đi, đừng kìm nén trong lòng." Giang Tranh cứ mím môi, im lặng không nói một lời, trông như một cái xác không hồn.

Giang Mạn thực sự rất lo lắng, đặt tay lên vai cô ấy, lặng lẽ truyền cho cô ấy sức mạnh.

Tuy hai chị em không cùng huyết thống, nhưng đều cao ráo, dáng người rất đẹp, đứng cạnh nhau, hoàn toàn giống như một gia đình. "Tiểu Tranh, tuy em từ trước đến nay không xem chị là chị, chị cũng chẳng thích em của trước kia chút nào, nhưng chị vẫn muốn nói rằng, chúng ta có cùng một người ba.

Bất kể ai trong chúng ta xảy ra chuyện gì, người đau lòng nhất vẫn là ba.

Ba không còn trẻ nữa rồi, chúng ta đều phải sống thật tốt, đừng để ba phải lo lắng cho chúng ta." Giang Tranh khựng lại, ngơ ngác ngẩng đầu, nhìn Giang Mạn một lúc, cô ấy lắp bắp nói: "Chị... cảm ơn chị." Giang Mạn hơi khựng lại, cô gái kiêu ngạo này vậy mà lại nói ra lời như vậy.

Nghĩ Giang Mạn không tin, Giang Tranh lại quay đầu bổ sung thêm một câu, "Thật lòng đấy, chưa từng thật lòng đến thế." "Được rồi, chị biết rồi." Giang Mạn xoa xoa đầu Giang Tranh, giống như xoa đầu một đứa trẻ nhỏ.

Giang Tranh sững sờ, chỉ cảm thấy một cảm xúc kỳ lạ ập đến, trong lòng ấm áp.

Cảm giác này chưa từng có trước đây, dường như tay Giang Mạn có ma lực vậy, chị ấy khẽ vuốt ve ở đâu, ở đó liền có sự ấm áp.

Cô ấy bất giác dựa đầu vào Giang Mạn, "Chị Mạn Mạn, chị có thể xoa đầu em nữa không?" Giang Mạn phì cười, sao lại giống hệt một đứa trẻ vậy.

Giang Tranh có chút ngượng ngùng, dùng vẻ kiêu ngạo để che giấu tất cả, "Chị không xoa thì thôi, đầu của em đâu phải ai cũng có thể xoa đâu." Lời này nghe sao mà kỳ cục thế không biết?

Bị người khác nghe thấy, không chừng lại nghĩ họ là loại người nào đó.

Giang Mạn mỉm cười, bàn tay lớn không xoa đầu cô ấy, mà nghịch ngợm vò mạnh tóc cô ấy một cái. "Này!

Em chỉ bảo chị xoa đầu em thôi, không bảo chị vò tóc em!

Giang Mạn, chị có biết nghe lời không hả?

Tai chị mọc ra để làm gì thế, làm hỏng hết kiểu tóc của em rồi!" Giang Tranh bất mãn la oai oái.

Giang Mạn nhếch miệng cười, "Đúng rồi, la lối lên là được rồi, bày đặt trầm mặc làm gì.

Tính cách của em thì phải như vậy mới đúng, con đường lạnh lùng không hợp với em đâu." Cô đã quen với bộ dạng nhe nanh múa vuốt, lúc nào cũng khiến người khác nghiến răng nghiến lợi của cô ấy rồi, cái dáng vẻ như thế này của cô ấy thật sự không quen chút nào.

Giang Tranh nhìn nụ cười nhẹ trên mặt Giang Mạn, nhất thời có chút ngây người.

Cô luôn biết rằng người chị này rất đẹp, đây cũng là lý do cô luôn ghen tị và căm ghét.

Chị ấy trời sinh đã có nhan sắc, lại còn được ba yêu thương hết lòng, ngay cả những người lớn xung quanh cũng khen không ngớt lời.

So với chị ấy, cô chẳng là gì cả, mãi mãi là đối tượng bị ba trêu chọc, trong mắt ba luôn là vẻ thất vọng.

Nhưng bây giờ chị ấy dường như còn xinh đẹp hơn trước, khí chất cũng tốt hơn không ít. "Chị, chị đẹp hơn rồi." Câu nói này Giang Tranh nói rất thật lòng. "Lời này nói ra, chị đây vốn là mỹ nhân trời sinh, lúc nào cũng rất xinh đẹp." Giang Tranh bĩu môi, có chút bất ngờ khi Giang Mạn lại dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với cô, cứ như thể họ là bạn bè vậy, chứ không phải là những người hễ gặp mặt là cãi nhau suốt hai mươi năm qua. "Chị đúng là tự luyến, em cũng chỉ tiện miệng nói thôi, đừng có mà coi là thật." Vừa nói vừa lấy gương nhỏ trong túi ra chỉnh lại kiểu tóc bị Giang Mạn vò hỏng.

Giang Mạn cười nói: "Chị thấy em mới là người tự luyến nhất." "Phụ nữ không tự luyến thì sẽ không có đàn ông yêu." Giang Tranh ngữ khí bình thản. "Nhìn em thế này, chẳng lẽ em đang yêu à?" Giang Mạn đoán. "Nói linh tinh, sao có thể chứ?" Phản ứng của Giang Tranh trong mắt Giang Mạn có chút mãnh liệt, cô cố ý thăm dò: "Sao lại không thể?

Tiểu Tranh nhà chị trông cũng khá xinh xắn mà, có đàn ông theo đuổi là chuyện bình thường thôi." Nghe vậy, mắt Giang Tranh sáng lên, đầy vẻ mong đợi nhìn Giang Mạn, "Chị thật sự thấy em xinh đẹp sao?" Giang Mạn nghiêm túc gật đầu.

Giang Tranh tuy không phải tuyệt thế đại mỹ nữ, nhưng cũng là một tiểu thư khuê các, đặc biệt là mái tóc nhuộm đủ màu sắc thường niên nay đã trở lại màu đen, xõa ra, vẫn là một nét đẹp cổ điển.

Chiếc mũi nhỏ nhắn, đôi môi nhỏ xinh, rất ưa nhìn.

Giang Mạn nhìn quanh bốn phía, đi trên phố lớn, thật sự không có nhiều người có thể sánh bằng cô ấy. "Nói chị nghe, em có người trong mộng rồi phải không?" Giang Mạn hỏi lại.

Cô cũng là người đã từng yêu, coi như là người đi trước.

Chương 872

Giang Tranh trông như vậy là không bình thường, rõ ràng là đã có người trong lòng, nếu không sao lại lộ ra dáng vẻ tiểu nữ nhân như thế. "Đương nhiên là có rồi." Giang Tranh buột miệng thốt ra, nói xong mới phát hiện mình đã tiết lộ bí mật, lập tức che miệng lại.

Nhìn ánh mắt trêu chọc của Giang Mạn, cô ấy có chút thẹn quá hóa giận, trừng mắt, "Giang Mạn, chị cố ý thăm dò em sao?" Giang Mạn nhún vai, ra vẻ là do em không giữ được mồm miệng, không trách chị được.

Giang Tranh tức giận quay đầu đi.

Giang Mạn ôm vai cô ấy, "Thôi được rồi, đừng giận nữa.

Nói chị nghe đi, người em thích là ai?

Chị sẽ giúp em dò xét." "Em mới không thèm nói cho chị biết, nếu không chị chắc chắn sẽ bán đứng em!" "Ồ, nói như vậy thì chắc chắn là người chị quen rồi.

Là người trong công ty của ba phải không?" "Không có!

Chị đừng đoán mò." "Thế thì chắc chắn là rồi." Giang Mạn quả quyết nói.

Giang Tranh cũng là người không giấu được chuyện gì.

Thực ra, ngoài việc hay gây sự cãi vã khiến người khác chán ghét ra, cô ấy cũng không thâm hiểm gì.

Cô ấy xụ mặt xuống, hận không thể tự vả hai cái vào miệng, vậy mà lại bị người ta thăm dò ra ngay lập tức. "Kiểu như em thế này, nếu mà cho em đi làm gián điệp, chắc chắn sẽ bị người ta phát hiện ra ngay lập tức." "Em ăn no rửng mỡ mà đi làm gián điệp à?

Tiểu thư đây không có thời gian đâu, lại còn bỏ lỡ những ngày tháng tốt đẹp." "Được rồi, nói cho chị nghe đi, người em thích rốt cuộc là ai?

Chị đảm bảo sẽ không phá đám em đâu.

Dù sao người trong công ty ba chị cũng không quen thân, chị muốn nói cho người ta cũng không có cách nào nói được.

Hơn nữa, chị đã kết hôn rồi, biết đâu còn có thể cho em một chút lời khuyên.

Ba là đàn ông, không hiểu tâm tư của con gái tụi mình, chắc chắn không giúp em được đâu." Giang Tranh nghi ngờ nhìn Giang Mạn một cái, cô ấy cảm thấy Giang Mạn nói rất có lý.

Cô ấy bây giờ quả thực có chút hoang mang, không biết phải làm thế nào.

Ngay cả một đối tượng để tâm sự cũng không có, nhưng Giang Mạn thật sự đáng để cô ấy tin tưởng sao?

Chị ấy có cảm thấy cô ấy là cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga không? "Chị thật sự sẽ không nói lung tung chứ?

Cũng không cười nhạo em chứ?" Giang Mạn gật đầu, giơ tay lên, làm động tác thề, "Chị đảm bảo không nói lung tung, chị không phải loại người đó." Giang Tranh lại suy nghĩ một lúc, rồi hạ giọng nói: "Thật ra thì chỉ là em thích người ta, người ta căn bản không biết thôi." "Yêu đơn phương à?" Giang Tranh bĩu môi, bực bội nhìn Giang Mạn, "Có thể đừng nói thẳng toẹt ra như vậy được không?

Cái này của em gọi là yêu thầm, yêu thầm là một chuyện rất đẹp mà." Giang Mạn không nhịn được cười phá lên, cảm thấy cô em gái này tuy từ trước đến nay không chịu học hành tử tế, nổi loạn không ra thể thống gì, nhưng thực ra trong chuyện tình cảm vẫn rất đơn thuần.

Đã hơn hai mươi tuổi rồi mà vậy mà vẫn nói yêu thầm là một chuyện rất đẹp. "Đây là mối tình đầu của em sao?" "Chị có thể đừng nhiều chuyện như vậy không?

Yêu thầm thì sao chứ?

Em không thể có tình yêu thầm kín sao?

Chị đừng hỏi mấy chuyện đó nữa, cho em lời khuyên là được rồi." Giang Tranh bực bội nói. "Em trước đây không phải thường xuyên cặp kè sao?

Thế mà chưa yêu ai bao giờ à?" Giang Tranh lắc đầu, quay mặt đi, "Không có.

Giờ thì chị vừa lòng rồi chứ?" Chưa từng yêu đương thì sao chứ?

Cô chỉ là chưa gặp được người mình thích, người cô thích đến muộn mà thôi.

Giang Mạn tỏ vẻ đã hiểu, khóe môi nhếch lên, "Tiểu Tranh, yêu thầm đúng là đẹp thật, nhưng lại quá khổ sở.

Hãy tìm một thời điểm đẹp trời, dũng cảm tỏ tình đi." "Nói thì dễ lắm, lỡ người ta không thích em thì sao?

Chị đâu phải không biết, trong mắt mọi người, em chỉ là một cô gái hư hỏng.

Anh ấy rất ưu tú, sẽ không thích em đâu." Nhắc đến người đàn ông đó, trong mắt Giang Tranh xẹt qua một tia ảm đạm.

Anh ấy là trợ thủ đắc lực nhất của ba, rất nhiều chuyện trong công ty đều do anh ấy xử lý.

Anh ấy xuất thân không tốt lắm, nhưng thông qua nỗ lực của bản thân, anh ấy đã trở thành một người rất giỏi.

Cô ấy nghe những người trong công ty nói, rất nhiều công ty lớn bên ngoài đều đã ngỏ lời mời anh ấy, nhưng anh ấy vì cảm ơn sự đề bạt của ba, nên vẫn luôn ở bên cạnh ba, giúp ba gánh vác một nửa bầu trời.

Có thể nói, sự thành công của công ty Giang gia, anh ấy chính là công thần số một. "Đừng bi quan như vậy chứ.

Giang gia chúng ta tuy không phải là hào môn gì, nhưng cũng không tồi.

Em dù sao cũng là tiểu thư lá ngọc cành vàng, biết bao nhiêu người cầu xin muốn cưới em.

Chị còn nghe ba nói rồi, có người muốn cưới em, nhưng ba cảm thấy không hợp với em nên đều từ chối hết rồi.

Ba vẫn luôn rất quan tâm đến chuyện hôn nhân đại sự của em." Giang Tranh nghi ngờ nhìn Giang Mạn, cảm thấy đây là lời nói dối do Giang Mạn bịa ra để an ủi mình, "Chuyện này sao em lại không biết?

Chương 873

Em lại được săn đón đến vậy sao?

Hồi đi học hình như chẳng có ai theo đuổi em cả, cô ấy cũng chẳng quan tâm mấy chuyện tình cảm, cả ngày chỉ muốn chơi cho đã." Đó là vì em ít khi giao lưu với ba, chuyện này đương nhiên em sẽ không biết.

Thêm vào đó, trước kia Tống Liễn một lòng muốn Giang Chanh gả vào hào môn, những chuyện không hợp ý bà ta, đương nhiên bà ta sẽ không chủ động nói cho Giang Chanh.

Ba lại bận công việc, những chuyện chưa quyết định ông ấy đương nhiên cũng sẽ không nói.

Cứ thế lâu dần, Giang Chanh tự mình cũng cảm thấy mình không có giá trị.

“Ồ.” Giang Chanh nói, giọng điệu có vài phần vui vẻ, bất kể thế nào, nghe được tin tức này, em ấy thật ra rất vui, giúp em ấy tăng thêm không ít tự tin.

Chỉ có điều, bây giờ em ấy một lòng chỉ hướng về người đàn ông kia, những người đàn ông khác em ấy không muốn.

“Tiểu Chanh, sau này con phải nói chuyện với ba nhiều hơn, đừng giấu mọi chuyện trong lòng, ba rất yêu thương con, nhưng con từ nhỏ đã không thân thiết với ba, lâu dần hai người sẽ dần xa cách, con không nói ra ba sẽ không biết.

Con cũng đừng tự ti, từ hôm nay hãy chăm chỉ làm việc, nghiêm túc sống, cô gái như vậy là đẹp nhất, chỉ cần con trở nên đủ tốt, người đàn ông con ngưỡng mộ sẽ có thể nhìn thấy sự tồn tại của con.” Giang Mạn nhân cơ hội nói.

Giang Chanh gật gật đầu, em ấy biết, Tống Liễn không thể trông cậy vào, cũng không nên trông cậy nữa, bây giờ em ấy có thể dựa vào chỉ có ba, “Em có thể tìm được người yêu vợ như anh rể không?” “Đương nhiên có thể, đàn ông tốt trên đời nhiều như vậy, luôn có thể tìm được người thật lòng yêu thương con, dù sao con bây giờ tuổi cũng còn nhỏ, đừng sốt ruột, cứ từ từ rồi sẽ tìm được thôi.” Giang Chanh gật đầu, “Cảm ơn chị đã an ủi.” “Chúng ta cũng là chị em, nếu không ngại, chiều nay chị mời em ăn chút gì đó, hai chị em mình nói chuyện đàng hoàng.” “Em còn phải về đi làm.” “Sao mà không nể mặt vậy hả?” Giang Mạn kéo dài giọng, giả vờ có chút không vui.

Giang Chanh vội vàng nói: “Không có, bây giờ ba nghiêm khắc với em lắm, nếu em dám tùy tiện xin nghỉ, sẽ bị trừ lương đó, lương em vốn đã ít rồi, trừ nữa thì không còn gì hết.

Chị vừa mới bảo em phải chăm chỉ làm việc, sao bây giờ lại không thông cảm cho em chứ.” Giang Mạn nhìn Giang Chanh, ánh mắt mang theo ý cười, nha đầu này học nhanh nói nhanh, lập tức biết dùng lời của cô để chặn họng cô.

“Không sao, chị đích thân gọi điện thoại cho ba, ông ấy bao nhiêu năm nay vẫn luôn hy vọng hai chị em mình sống hòa thuận, nếu biết em và chị ở cùng nhau, chắc chắn sẽ không trừ lương của em đâu.” Giang Chanh đắc ý cười, chờ đợi chính là câu nói này, em ấy đã đi làm nhiều ngày rồi, mệt mỏi lắm, đang muốn trốn việc một chút, “Vậy chị mau gọi đi.” Giang Mạn lắc đầu, “Em muốn trốn việc đến mức nào vậy hả.” “Hì hì, đã muốn từ lâu rồi, gần cuối năm, em ngày nào cũng phải tăng ca, đã liên tục hơn ba tuần rồi không được nghỉ.” Hơn nữa em ấy đối với công việc không thành thạo lắm, làm việc chậm hơn người khác quá nhiều.

Công ty lại nhiều việc, mỗi người một việc, không ai chịu chủ động giúp em ấy.

Giang Mạn lập tức lấy điện thoại gọi cho Giang Lâm Thành, quả nhiên, Giang Lâm Thành nghe nói hai chị em họ hẹn nhau đi ăn, vui mừng không tả xiết, còn hứa sẽ tăng lương cho Giang Chanh.

Dường như sợ Giang Chanh nghe thấy cuộc nói chuyện của họ, Giang Lâm Thành cố ý hạ giọng, "Mạn Mạn, chuyện của Tiểu Chanh con để tâm hơn một chút, con bé nói năng không suy nghĩ, bản thân có lẽ không có ý xấu gì, con phải bao dung con bé một chút." "Con biết rồi, ba." Giang Mạn không hề nói cho Giang Lâm Thành biết, thực ra cô vẫn đang bật loa ngoài.

Cúp điện thoại, Giang Mạn nhìn về phía Giang Chanh, "Nghe thấy rồi chứ, ba thật sự rất quan tâm con, chỉ là luôn không biết phải thể hiện tình cảm của ông ấy như thế nào, con lại cứ cố ý đối nghịch với ông ấy, nên ông ấy mới cau mày lạnh lùng với con." Giang Chanh cúi đầu, "Em biết rồi." Hai chị em tìm một tiệm bánh ngọt, gọi không ít bánh ngọt nhỏ, vừa ăn vừa trò chuyện, đây là lần đầu tiên.

Đáng tiếc, cũng là lần cuối cùng.

"Chị, em xin lỗi." Giang Chanh đột nhiên nói.

"Sao đột nhiên lại nói xin lỗi vậy?" "Thật ra em vẫn luôn nhớ cảnh tượng hồi nhỏ chị nắm tay em dẫn em đi học." Giang Mạn mỉm cười, trong đầu cũng hiện lên những chuyện nhiều năm trước, cô lớn hơn Giang Chanh mấy tuổi, hồi Giang Chanh còn bé, nó luôn thích lẽo đẽo theo sau cô, bảo cô nắm tay dẫn đi học.

Có điều, cùng với việc Giang Chanh ngày càng lớn, hai người lại dần xa cách, thậm chí đến mức nước với lửa, gặp mặt không phải lạnh lùng châm chọc, thì cũng là như thể sắp đánh nhau.

“Chị cũng còn nhớ, lúc đó em đặc biệt đáng yêu, em còn có một giọng hát hay, chị nhớ hồi sáu tuổi em đã đoạt giải trong cuộc thi ca hát toàn thành phố rồi.” “Nhưng sau này mẹ em nói em là tiểu thư lá ngọc cành vàng, hát ca có đoạt giải lớn đến mấy cũng không hợp với thân phận của em.” Sau này em ấy liền không hát ca nữa, cũng không tham gia loại cuộc thi này nữa.

“Được rồi, không nói mấy chuyện này nữa, đó đều là chuyện quá khứ rồi.” “Chị, thật ra em vẫn luôn cảm thấy ba đối xử với chị quá thiên vị, cho nên để thu hút sự chú ý của ba, em luôn thích làm một số chuyện đặc biệt khác người, nhưng làm như vậy ngược lại lại khiến ba càng thêm chán ghét em, dường như đây đã trở thành một vòng luẩn quẩn.” “Còn chị thì lại càng ngày càng giỏi, mỗi lần họp phụ huynh giáo viên đều khen ngợi chị, thành tích của chị cũng vĩnh viễn đứng nhất khối, ánh mắt mọi người luôn đổ dồn vào chị, em giống như một con vịt con xấu xí lạc vào giữa bầy thiên nga trắng, tầm thường đến vậy, không ai quan tâm em đang nghĩ gì, em muốn gì.” “Cho nên em đương nhiên ghét chị rồi, tại sao chị lại thu hút tất cả sự chú ý của mọi người, nói tóm lại, em đối với chị chính là ghen tị, đố kỵ và hận thù.” Bởi vì Giang Mạn quá xuất sắc, em ấy thậm chí không có tư cách để ngẩng đầu nhìn lên, cho nên cứ thế ngày qua ngày hận thù, tích tụ theo thời gian.

Giang Mạn không giấu nổi sự ngạc nhiên, không ngờ Giang Chanh phản nghịch lại vì lý do này, nói như vậy, ba cũng có một phần trách nhiệm nhất định, trong chuyện của Giang Chanh đã thiếu đi chút kiên nhẫn, không để con bé cảm nhận được tình phụ tử, không kịp thời đưa ra sự hướng dẫn cần thiết, “Con nha đầu ngốc này?

Vịt con xấu xí vốn dĩ không phải vịt con, nó là thiên nga trắng thật sự, chỉ là thời điểm chưa đến, chưa đến lúc nó lột xác mà thôi.” Giang Chanh ánh mắt có chút ngơ ngẩn, một lúc sau mới nói: “Không ai dạy em, em chỉ có thể ngốc như vậy thôi.” Nếu như từ nhỏ đến lớn có một người nói những đạo lý này bên tai em, nói không chừng cuộc đời em sẽ hoàn toàn khác, em sẽ trở nên rất xuất sắc, còn có thể tìm được một người chồng yêu thương em, sinh một đứa con đáng yêu.

Hạnh phúc và viên mãn.

Giang Mạn thở dài một hơi, có chút đau lòng cho cô bé, thực ra chính là một con cừu non lầm đường lạc lối, “Nếu em bằng lòng coi chị là chị, sau này chúng ta đừng phân biệt quá rõ ràng nữa, chị lớn hơn em mấy tuổi, nếu em gặp vấn đề có thể đến tìm chị, hai chị em mình bàn bạc giải quyết ổn thỏa mọi chuyện.” “Chị nếu ghét em, đã không mời em đi ăn rồi, sẽ không cùng em đánh nhau rồi, thái độ của chị lẽ nào còn chưa rõ ràng sao?” “Cảm ơn chị đã bằng lòng cho em cơ hội, em sẽ thay đổi, sau này sẽ không làm mọi người thất vọng nữa, em sẽ cố gắng làm việc, tranh thủ sớm ngày chia sẻ gánh nặng với ba.” “Cơ hội là do chính em nắm giữ, không phải chị cho em, những điều này không liên quan gì đến chị, đừng quên, sớm tỏ tình với người em thích đi.” Giang Chanh mặt đỏ bừng, “Không thể quá vội vàng, dù sao anh ấy bây giờ còn chưa có bạn gái, nhìn dáng vẻ anh ấy cũng không có ý định tìm bạn gái, em muốn mình trở nên tốt hơn một chút, sau đó mới tỏ tình với anh ấy, như vậy cơ hội thành công chắc chắn sẽ lớn hơn một chút.” Vô cớ xông thẳng vào, nhỡ dọa người ta chạy mất thì sao?

Giang Mạn uống một ngụm nước ép trái cây, “Chuyện này tuyệt đối đừng chủ quan, đàn ông tốt thì phụ nữ đều đang nhắm tới đấy, muốn trở thành bạn trai bạn gái, một phút là đủ rồi, ý kiến của chị là, sớm tỏ tình đi, cho dù anh ấy không muốn tìm bạn gái, em cũng có thể xếp hàng trước, để anh ấy biết có một người như em tồn tại.” “Được rồi, không nói chuyện này nữa, em sẽ tìm cơ hội.” “Không ngờ da mặt em còn mỏng hơn chị, thật sự khiến người ta phải ngạc nhiên.” Giang

Mạn trêu chọc nói.

“Em đâu có da mặt mỏng, Giang Mạn, em nói cho chị biết, em mong chờ tình yêu, chồng tương lai của em nhất định sẽ vượt qua chồng chị, không tin thì chúng ta cứ chờ xem.” Giang Chanh đập bàn, thề thốt nói.

Giang Mạn giơ ngón tay cái về phía Giang Chanh, “Cô nương, chí khí này không tồi, chúc em may mắn.” “Cảm ơn chị.” Hai chị em giống như những người bạn, vừa ăn vừa trò chuyện, thời gian trôi qua rất nhanh, khi chia tay, Giang Chanh ôm chầm lấy Giang Mạn.

Giang Mạn thuận thế ôm lấy em ấy, nhẹ nhàng vỗ lưng em ấy, “Sao vậy?” Giang Chanh mắt đỏ hoe, “Chị ơi, có chị thật tốt.” Hôm nay em ấy vốn dĩ suýt chút nữa đã suy sụp vì chuyện của Tống Liễn, nhưng ở bên Giang Mạn cả buổi chiều, em ấy không còn khó chịu đến thế nữa, rất nhiều chuyện em ấy không nghĩ thông được cũng đã nghĩ thông rất nhiều.

Em ấy tin chắc rằng, bây giờ em ấy tỉnh ngộ vẫn chưa muộn, tương lai nhất định sẽ dần tốt đẹp hơn.

Chỉ là Tống Liễn, em ấy sẽ không còn kỳ vọng vào bà ta nữa, nếu không người cuối cùng bị tổn thương sẽ là chính mình.

“Được rồi, không nói mấy chuyện này nữa, nhưng chị phải nhắc em, sau này nếu gặp lại tên đàn ông đó, tuyệt đối đừng nông nổi nữa, dù sao hắn cũng là đàn ông, nếu không có người khác giúp đỡ, em sẽ không được yên đâu, hôm nay là gặp chị ở đó, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng nổi.” “Vâng, em sẽ giữ bình tĩnh, em còn phải theo đuổi nam thần của em nữa, không thể phá hoại hình tượng của mình được.” “Được rồi, em muốn đi đâu, chị đưa em qua đó.” Giang Chanh chủ động khoác tay Giang Mạn, “Bây giờ còn sớm, hay là chúng ta đến công ty của ba đi, nếu ba thấy hai chị em mình xuất hiện cùng nhau, nhất định sẽ rất vui, ba thích ăn món bánh gạo xào ở đường Lâm Giang nhất, chúng ta mua một phần mang qua cho ba nhé.” “Khó mà em còn nhớ sở thích của ba.” “Em vẫn luôn biết mà, chị và ba đều thích, em còn biết hai người đều thích cho thêm giấm vào, chị còn thích ăn hạt dẻ rang đường, ba ngày xưa thường xuyên đưa chị đi mua đó.” Những điều này Giang Chanh đều biết, khi họ về em ấy thực ra đã đứng ở cầu thang, mùi thơm ngào ngạt khiến em ấy suýt chút nữa đã chảy nước miếng.

Chỉ là khi họ vừa nhìn sang, em ấy liền chạy ngay về phòng mình.

“Được rồi, đừng ghen tị nữa.” Hai chị em xếp hàng gần nửa tiếng mới mua được, sợ nguội, cả hai trực tiếp bắt taxi đến công ty của Giang Lâm Thành.

Giang Lâm Thành vừa từ phòng họp bước ra, nhìn thấy hai người tay trong tay từ bên ngoài đi vào, mắt ông ấy trợn tròn.

Giang Mạn giơ tay vẫy vẫy trước mặt ông ấy, trêu chọc, “Ba, mắt ba có trợn nữa cũng không to bằng mắt bò, đừng phí sức nữa.” Giang Lâm Thành gõ nhẹ vào trán Giang Mạn, “Con nha đầu thối này, chỉ biết trêu chọc ba thôi, không lớn không nhỏ gì cả.” So với sự tự nhiên giữa Giang Mạn và Giang Lâm Thành, Giang Chanh thận trọng hơn nhiều, em ấy đưa hộp bánh gạo xào trong tay đến trước mặt Giang Lâm Thành, cũng không dám nhận công, “Ba, đây là con và chị mua cho ba, là quán cũ ba thích nhất đó, mùi vị rất ngon.” Giang Mạn liền nói chen vào, “Là Tiểu Chanh đề nghị đó, con không nghĩ ra.” “Được rồi, có lòng rồi, ba ngày mai sẽ tăng lương cho con, biểu hiện của con trong khoảng thời gian này rất tốt.” Giang Lâm Thành thân mật búng nhẹ vào trán Giang Chanh.

Hành động này khiến Giang Chanh vui mừng khôn xiết, em ấy vô cùng xúc động, suýt chút nữa là hạ quân lệnh trạng rồi, đây là lần đầu tiên ba khẳng định mình như vậy, "Ba, con sẽ cố gắng, con sẽ trở nên xuất sắc như chị, tương lai sẽ là người kế nhiệm của ba, chia sẻ gánh nặng với ba." "Con có thể nghĩ như vậy là tốt rồi, công ty này sớm muộn gì cũng là của con, con sớm tiếp quản đi, ba mới có thể nghỉ hưu, gần đây sức khỏe của ba ngày một yếu đi, ngồi lâu thì cổ rất khó chịu." Giang Lâm Thành vô thức xoa eo.

Cả công ty đều là của con ư?

Giang Chanh không thể tin nổi nhìn Giang Lâm Thành, "Ba, ba muốn giao công ty cho con sao?" "Đương nhiên rồi, con và Mạn Mạn đều là con gái của ba, nhưng Mạn Mạn còn có một người ba khác, còn con chỉ có mình ba, ba sẽ ưu tiên suy nghĩ cho con trước." Giang Lâm Thành ánh mắt ôn hòa, ông ấy nói rất trực tiếp, một chút cũng không lo lắng Giang Mạn sẽ cảm thấy khó chịu.

Giang Chanh bản năng nhìn về phía Giang Mạn, trên mặt Giang Mạn nở nụ cười nhạt, tỏ vẻ không hề để tâm.

Giang Chanh lao vào lòng Giang Lâm Thành, khóc òa lên, em ấy cứ nghĩ công ty này sẽ không được giao cho mình, hóa ra đúng như chị đã nói, trong lòng ba thật sự vẫn luôn có em ấy.

Giang Mạn liếc mắt ra hiệu cho Giang Lâm Thành, Giang Lâm Thành lập tức hiểu Giang Chanh hôm nay đã chịu uất ức, ông ấy giơ tay nhẹ nhàng vỗ lưng con bé, "Được rồi, muốn khóc thì chúng ta về văn phòng của ba, đây còn ở hành lang, đừng để mọi người cười chê." Ba cha con vào văn phòng, Giang Chanh vẫn cứ nép vào lòng Giang Lâm Thành không chịu đứng dậy.

Đối với em ấy mà nói, vòng tay của ba vừa rộng lớn vừa ấm áp, vô cùng thoải mái.

"Được rồi, Tiểu Chanh, con mà không đứng dậy thì bánh gạo xào con đã vất vả xếp hàng mua sẽ nguội mất." Nghe vậy, Giang Chanh lập tức đứng thẳng dậy, đây là tấm lòng của em ấy, không thể lãng phí được, “Ba, con mở ra cho ba nhé, ba mau ăn lúc còn nóng đi, nguội rồi sẽ không ngon nữa đâu.” Giang Lâm Thành nhận lấy hộp bánh từ cô con gái út, cười nói: “Nhiều thế này, ba một mình ăn không hết.” “Vậy thì đơn giản thôi, con và chị thực ra cũng vẫn có thể ăn được mà, ba chúng ta cùng ăn, ăn hết sạch, kiên quyết không lãng phí.” Giang Chanh nháy mắt với Giang Mạn.

Chương 874

Giang Mạn bất đắc dĩ xoa xoa bụng, chỉ đành hy sinh thân mình vậy.

Văn phòng thường xuyên gọi đồ ăn ngoài, Giang Lâm Thành chê đũa dùng một lần không vệ sinh, nên có chuẩn bị rất nhiều đũa, ba cha con vừa nói chuyện vừa gắp ăn, ba cái đầu chụm lại với nhau, thỉnh thoảng lại nhìn nhau cười.

Không lâu sau, cả hộp bánh gạo xào đã được họ ăn sạch.

Đối với ba người mà nói, đây đều là một ngày vô cùng ý nghĩa.

Anh muốn em nói khó xử đến mức nào, em rõ ràng không muốn chia tay, tại sao còn bắt em phải dùng nụ cười để che giấu.

Em không có thiên phú này, bao dung anh và chấp nhận điều đó, không cần lo lắng quá nhiều, em sẽ luôn sống tốt.

Lục Minh bận rộn cả tuần, vừa về đến nhà đã nghe thấy tiếng người phụ nữ nhỏ bé trong bếp hát, rõ ràng tâm trạng rất tốt.

Chỉ là lời bài hát này lộn xộn gì đâu không, một chút cũng không hiểu.

Lục Nghiêu đang ngồi trên ghế sofa chơi điện thoại, Lục Minh chỉ chỉ về phía bếp.

Lục Nghiêu nhún vai, nói nhỏ: “Mẹ có chút điên rồi.” “Con cái này, sao con có thể nói mẹ con như vậy.” “Ba, ba không thấy tính từ này rất chuẩn xác sao?

Mẹ vừa về đến nhà đã như vậy rồi, còn đặc biệt đi mua cả một tủ lạnh đầy rau củ, tủ lạnh còn bị nhét đầy, quá bất thường rồi.” Lục Minh phì cười, bước vào bếp, chỉ thấy Giang Mạn đang mặc tạp dề, vừa xào rau vừa nhảy nhót, quan trọng là cô ấy còn cầm chảo xóc lên xóc xuống, trông có chút buồn cười.

“Giang Mạn Mạn, em vui vẻ cái gì vậy?” “Ấy cha, quân trưởng Lục đại nhân của chúng ta về rồi à, hôm nay không cần anh xuống bếp, em làm cơm cho anh ăn, anh đi chợp mắt một lát đi, em còn lâu mới nấu xong.” Giang Mạn quay người lại, khuôn mặt nhỏ nhắn rạng rỡ, dường như dung chứa cả ánh nắng mùa đông, có thể xua tan cái lạnh giá của mùa đông.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ấy, Lục Minh chỉ cảm thấy tâm trạng cũng theo đó mà thoải mái hơn, anh đi đến phía sau ôm lấy cô ấy, cằm tựa vào hõm vai cô ấy, nhẹ nhàng cọ xát, hỏi: “Vừa rồi hát bài của ai vậy?” Giang Mạn cảm thấy có chút nhột, nhịn không được cười thành tiếng, “Bài hát nổi tiếng như vậy mà anh cũng không biết sao, đây là bài của Châu Kiệt Luân.” “Châu Kiệt Luân là ai?” “Châu Kiệt Luân chính là Châu Kiệt Luân đó, đó chính là thiên vương trong lòng thế hệ 8x của chúng ta, em có khoảng mười album của anh ấy, bài hát của anh ấy khi đó thật sự đã nổi tiếng khắp phố phường.

Hồi đó ngay cả đài phát thanh của trường học cũng phát nhạc của anh ấy.” “Không quen biết.” “À đúng rồi, anh và em không phải người cùng thời đại.” Câu nói này Lục Minh rất không tán thành, bản năng phản bác, “Sao lại không phải, anh cũng là thế hệ 8x.” Giang Mạn suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: “Em thì là cuối thế hệ 8x, suýt chút nữa là thế hệ 9x rồi.” Được rồi, tuổi tác này họ thật sự không thể so sánh được.

“Sau này những tiếng hát ngọt ngào như thế này tốt nhất đừng nghe nữa.” “Cái gì mà tiếng hát ngọt ngào, anh có biết dùng từ ngữ miêu tả không vậy, đó là trào lưu đấy hả?

Vậy anh nói cho em biết phải nghe bài gì mới tốt?” Mỗi ngày đều là “Đoàn kết là sức mạnh, sức mạnh là sắt, sức mạnh là thép, cứng hơn sắt, mạnh hơn thép.” Lục Minh mặt mày nghiêm nghị, nghiêm túc hát, không gian bếp nhỏ, hiệu quả hát này quả thực không thể tốt hơn được nữa.

Không thể không nói, giọng của Lục Minh cũng không tệ.

Giang Mạn cười đến không thẳng lưng nổi, người đàn ông này, có cần phải hài hước đến vậy không, cô ấy cũng chỉ thuận miệng hỏi một câu, anh ấy lại thật sự hát ra.

Đây là quân ca à?

Một người phụ nữ như cô ấy mà cứ nghe loại nhạc này, thì đúng là kỳ cục, dị hợm có được không?

“Lục Minh, anh mau dừng lại đi, anh mà hát nữa, nước bọt của em sẽ bay cả vào nồi mất.” “Không hay sao?” Giang Mạn giơ ngón tay cái lên, cười nói: “Hay lắm, nhưng bây giờ không thích hợp để hát, đợi khi nào mấy anh họp động viên thì hãy hát đi, em không cần phải ra tiền tuyến chiến đấu với kẻ địch, không cần loại nhạc cổ vũ sĩ khí này.” Lục Minh cũng nhận ra hành động vừa rồi của mình có chút ngớ ngẩn, gãi gãi mái tóc ngắn, chuyển sang chủ đề khác, “Châu Kiệt Luân đẹp trai lắm sao?” Giang Mạn lại cố nhịn cười, “Cái đó thì không, em chỉ thích bài hát của anh ấy, không liên quan nhiều đến con người anh ấy.” Cái giấm này ăn thật là vô lý.

Lục Minh hài lòng rồi, bàn tay ôm eo Giang Mạn vô thức siết chặt lại.

Giang Mạn vỗ nhẹ vào tay anh, “Lục Minh, bỏ móng vuốt của anh ra.” “Rất muốn ôm em, rất khó để thấy em xuống bếp, rất đặc biệt.” “Hừ, anh đây là có ý than phiền sao?

Trước đây khi em muốn nấu cơm rõ ràng là anh đuổi em đi, bây giờ lại than vãn em ít xuống bếp, đàn ông cũng khẩu thị tâm phi.” Giang Mạn bất mãn bĩu môi.

Lục Minh hai ngón tay tạo thành hình kéo, kẹp lấy môi nhỏ của cô ấy, “Ngoan, miệng mà còn dài hơn chút nữa, như vậy có thể cắt xuống rồi.” Người đàn ông này, anh ta học mấy trò vặt vãnh này ở đâu ra vậy, cô ấy đâu phải trẻ con nữa.

“Lục Minh, anh đừng làm loạn nữa, không thấy em đang xào rau sao?

Anh mà làm loạn nhỡ ảnh hưởng đến tài năng của em, đến lúc đó không được phép chê đâu.” “Món Giang Mạn Mạn nhà chúng ta nấu, dù là món gì, anh cũng ăn sạch sành sanh.” “Càng ngày càng lắm lời, ngọt ngào làm sao.” “Bởi vì có tình yêu, nên mới ngọt ngào.” Lục Minh thản nhiên nói.

Anh lại không thể kiểm soát được nhịp điệu này.

Giang Mạn thật sự muốn phát điên rồi, người đàn ông này, anh ta cố tình gây rối cô ấy.

Lại còn dám nói những lời như vậy khi cô ấy đang xào rau, không thể tìm một thời điểm thích hợp hơn sao?

Sinh ra đã chọn lúc này rồi sao.

Có ai không, làm ơn thu phục tên yêu tinh này đi, cô ấy thật sự không chịu nổi nữa rồi.

Lục Minh vẫn ôm Giang Mạn không buông, trên người anh vẫn còn mang theo không khí lạnh bên ngoài, nhưng hơi thở anh lại nóng rực như muốn đốt cháy cô, trái tim Giang Mạn cũng đập thình thịch không ngừng, rõ ràng đã là vợ chồng già rồi, nhưng mỗi ngày ở bên anh, đều giống như lúc mới yêu vậy.

Nụ hôn của Lục Minh nhẹ nhàng đáp xuống vành tai Giang Mạn, Giang Mạn chỉ cảm thấy một luồng điện xẹt qua toàn thân, cô ấy vội vàng đẩy Lục Minh ra, lớn tiếng nói: “Lục Minh, anh ra ngoài cho em, đừng ở đây làm loạn thêm nữa.” “Anh làm loạn gì em?” Lục Minh vẻ mặt vô hại, nhưng ánh mắt lại nóng rực đến lạ.

“Anh, anh, anh, đồ yêu tinh, anh ra ngoài cho em.” Giang Mạn kích động, không suy nghĩ mà nói hết những lời trong lòng ra.

Lục Minh sững người, mất nửa ngày mới hiểu Giang Mạn nói gì, anh cười khẽ thành tiếng, giọng nói trầm ấm tựa tiếng súng đại bác càng khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Giang Mạn đỏ bừng lên.

Cảnh tượng này trong mắt Lục Minh, hoàn toàn là mặt đẹp như hoa đào, da trắng như ngọc.

Lục Minh vô thức nuốt nước bọt, “Em mới là yêu tinh.” “Anh là yêu tinh nam.” Trong phòng khách, Lục Nghiêu nghe tiếng ba mẹ cãi nhau, ban đầu còn có chút lo lắng, nghe dần dần liền nhịn không được cười thành tiếng, cậu bé lớn tiếng nói: “Hai con yêu tinh, muốn đánh nhau thì vào phòng mình mà đánh, đừng làm ảnh hưởng đến con xem TV.” Rõ ràng là lời nói ngây thơ của trẻ con, nhưng lọt vào tai hai người lớn, lại trở thành một ý nghĩa khác, hai người lớn nhất thời nhìn nhau, sắc mặt thay đổi liên tục, ngay cả tai Lục Minh cũng đỏ lên.

Lục Minh ngượng ngùng nói: “Anh ra ngoài dạy dỗ Nghiêu Nghiêu, lớn đến chừng này mà đã nói những lời như vậy, thật là không ra thể thống gì, lớn lên thì còn thế nào nữa.” “Anh mau đi đi, phải dạy dỗ thật tốt.” Đối với điểm này, Giang Mạn hoàn toàn tán thành.

Trẻ con bây giờ thật sự một chút cũng không đơn giản, dường như cái gì cũng biết vậy.

Trong phòng khách.

Lục Minh vẫy tay về phía Lục Nghiêu, tiểu gia hỏa vừa bước tới, Lục Minh liền kéo cậu bé vào lòng, không nặng không nhẹ đánh vào mông cậu bé một cái, “Thằng nhóc thối, câu nói vừa rồi của con là có ý gì?

Sao lại nói chúng ta là yêu tinh?” “Còn có ý gì nữa, là ba mẹ tự nói ba mẹ là yêu tinh, cãi nhau làm con đau tai, con bảo ba mẹ vào phòng cãi nhau đừng làm phiền con xem TV.” Lục Nghiêu vẻ mặt “như vậy cũng sai sao” nói.

Lục Minh sững lại, ánh mắt hơi trầm xuống, “Không có ý nghĩa gì khác sao?” “Còn nên có ý nghĩa khác sao?” Lục Nghiêu ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo ngây thơ vô số tội.

Lục Minh ho nhẹ một tiếng, sau mới nhận ra là họ làm cha mẹ đã nghĩ quá nhiều rồi, con nít nhà người ta ngây thơ mà, thật sự không có ý đó.

“Không có, nhưng sau này phải biết lễ phép, chúng ta là ba mẹ của con, không được nói chúng ta là yêu tinh, chúng ta đâu có giống yêu tinh.” Lục Minh rất nghiêm túc dạy dỗ.

Chương 875

Lục Nghiêu gật gật đầu, ánh mắt lại tập trung vào điện thoại, bàn tay nhỏ bé linh hoạt chơi game.

“Được rồi, có thể đặt điện thoại xuống rồi đó, không tốt cho thị lực, con đã chơi khá lâu rồi.” Lục Minh xoa xoa đầu tiểu gia hỏa, đứng dậy lại đi vào bếp, Giang Mạn nấu cơm, anh có chút không yên tâm.

Anh vừa đi, tiểu gia hỏa ngẩng đầu, mím môi nói: “Bịt tai trộm chuông, không phải là chuyện muốn sinh em gái cho con sao?

Có gì mà phải ngại, cứ phải vòng vo giảng đạo lý, mấy người lớn này thật là khó hiểu.” “Nói chuyện với Nghiêu Nghiêu ổn thỏa rồi chứ?” Giang Mạn hỏi.

“Nói rồi, là chúng ta làm người lớn suy nghĩ quá phức tạp, Nghiêu Nghiêu nhà người ta đâu có nghĩ nhiều, chính là nghĩa đen thôi.” “Em cũng đâu có nghĩ nhiều, rõ ràng là anh tự nghĩ nhiều đó.” Giang Mạn phản bác.

“Được được được, là anh nghĩ nhiều, là anh suy nghĩ phức tạp, Giang Mạn Mạn nhà chúng ta tư tưởng đơn thuần mà.” Lục Minh cố ý kéo dài âm điệu.

Giang Mạn liếc anh một cái, “Không nói với anh nữa, canh còn chưa hầm xong, anh ra ngoài nghỉ ngơi một lát đi.” “Không sao, anh chỉ thích nhìn em bận rộn vì anh thôi.” Lục Minh khoanh tay đứng tựa vào cửa, khóe miệng mang theo nụ cười nhạt.

“Đồ đàn ông thối, về đến nhà rồi mà không đi nghỉ ngơi, đứng đó làm gì.” Cô ấy vừa mới nhìn thấy rồi, dưới mắt anh ấy đều là quầng thâm, không cần nghĩ cũng biết mấy ngày nay anh ấy chắc chắn vẫn chưa nghỉ ngơi tốt.

Anh ấy không biết quý trọng thân thể của mình, cô ấy còn đau lòng chứ.

“Lục Minh, đừng ép em nổi giận, vào phòng nghỉ ngơi một lát đi, còn lâu mới đến giờ ăn cơm.” Giang Mạn tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trầm xuống.

Hôm nay cô ấy về sớm, chính là muốn tự động nhận lấy trách nhiệm nấu cơm, để người đàn ông này nghỉ ngơi thật tốt một chút.

“Được được được, anh đi nghỉ ngơi đây, em nấu cơm xong thì gọi anh.” “Vậy mới phải chứ, mau đi đi.” Giang Mạn lại một lần nữa đẩy Lục Minh ra khỏi bếp.

Tự mình nhìn Lục Minh vào phòng xong, Giang Mạn lại nói với Lục Nghiêu: “Nghiêu Nghiêu, tắt TV đi, ba con muốn ngủ.” “Được ạ.” Lục Nghiêu cười híp mắt trả lời, giơ tay lập tức tắt TV.

Lục Minh cởi áo khoác ngoài, nằm trên giường liền ngủ thiếp đi, mãi đến khi Giang Mạn gọi anh dậy, anh mới biết mình đã lỡ bữa ăn, bây giờ đã là mười giờ tối rồi.

“Sao không gọi anh?

Em và Nghiêu Nghiêu đã ăn chưa?” “Ăn rồi, nhưng đồ ăn của anh vẫn luôn được hâm nóng, dậy rửa mặt rồi ăn cơm đi, đừng để bụng đói mà ngủ.” Giang Mạn cũng không rời đi, liền ngồi đối diện Lục Minh, chống cằm nhìn Lục Minh.

Lục Minh ăn một miếng cơm liền cười với cô ấy một cái, cô vợ nhỏ của anh thực ra là một người phụ nữ rất chu đáo, vào lúc như thế này sẽ không mặc kệ anh một mình.

Anh cũng rất thích cảm giác như vậy, tuy rằng mùi vị khác một trời một vực so với món anh nấu, nhưng có một người có thể cùng mình ăn cơm, anh đã rất mãn nguyện rồi.

Giang Mạn múc một bát canh sườn củ cải đưa đến trước mặt Lục Minh, "Uống thêm một bát nữa đi, mùa đông nên ăn nhiều củ cải, tiêu thực kiện vị, lý khí hóa đàm." "Được, anh thích." Khóe miệng Giang Mạn mang theo nụ cười nhạt, nhìn Lục Minh ăn cơm, cô ấy có chút ngẩn người, dưới ánh đèn vàng vọt, ngũ quan của người đàn ông này dường như càng thêm rõ nét, những lời cô ấy nói hôm nay một chút cũng không sai, đây chính là một yêu tinh nam.

Lục Minh không phát hiện ánh mắt ngưỡng mộ trong mắt Giang Mạn, anh hiện tại đang giấu trong lòng một chuyện, "Mạn Mạn, anh đưa em ra ngoài chơi vài ngày nhé." Nhân lúc bây giờ tai anh còn nghe rõ, thị lực còn chưa mờ, đưa cô ấy đi đây đó.

Tuy anh tin rằng mạng anh đủ cứng, nhưng cuộc đời luôn có những điều bất ngờ.

"Ra ngoài chơi?

Gần đây anh không bận lắm sao?

Vụ án thiếu nữ vị thành niên bị buôn bán kia không phải vẫn chưa phá được sao?" Giang Mạn kỳ lạ nhìn Lục Minh.

"Mấy chuyện đó không cần anh đích thân đi điều tra, trong đội có người khác phụ trách, anh chỉ cần nắm bắt tình hình mới nhất là được, hơn nữa chúng ta không đi xa, nếu có tiến triển mới nhất, chúng ta đi máy bay một tiếng là có thể về được, sẽ không làm chậm trễ chính sự." Giang Mạn cười một tiếng, hỏi: "Có cần đưa Nghiêu Nghiêu đi không?" "Nghiêu Nghiêu sẽ không đi, lần này sẽ không đi mấy ngày, nhiều nhất là bốn ngày, đợi sau này anh có thời gian rảnh rỗi hơn chúng ta một nhà ba người sẽ đi chơi thật vui vẻ, anh đã nói chuyện với mẹ xong rồi, khoảng thời gian này họ sẽ phụ trách ăn ở của Nghiêu Nghiêu, chúng ta hoàn toàn không cần lo lắng." "Anh tự mình quyết định hết rồi, sao còn hỏi em.” “Đồng ý rồi sao?” “Em có thể nói không sao?

Chồng em cái gì cũng sắp xếp xong hết rồi, em đâu thể lãng phí tấm lòng của anh ấy được.” “Nếu em không muốn đi anh tùy lúc có thể hủy bỏ mà.” “Đi chứ, sao lại không đi, em vào vòng chung kết, sếp của chúng ta muốn thưởng cho em, có thể cho em nghỉ mấy ngày, có nghỉ mà không nghỉ thì là đồ ngốc.” “Vậy cứ quyết định như vậy đi, sáng mai chúng ta sẽ đi, chúng ta đến tỉnh bên cạnh, ở đó có thể ăn cua, xung quanh còn có mấy trấn cổ, có đủ loại món ăn vặt đặc sắc, chúng ta có thể đi dạo một vòng.” “Cái này anh quyết định là được rồi.” Cùng anh ấy ở bên nhau, đi đâu cũng tốt cả, cô ấy không câu nệ.

Nghĩ đến con trai, Giang Mạn không tránh khỏi có chút lo lắng, “Nghiêu Nghiêu có không vui không?

Thằng bé còn chưa cùng chúng ta đi chơi bao giờ?

Chúng ta cứ thế bỏ nó lại có không hay không.” “Thằng nhóc đó sẽ hiểu mà, anh sẽ nói chuyện với nó thật kỹ.” Khi hai người đi ra, tiểu gia hỏa đang ở trong phòng gọi video call với Lan Hành Chi, họ vừa bước vào Lan Hành Chi đã nhìn thấy họ, “A Minh, con gái cưng, hai đứa bận xong rồi sao?” Giang Mạn gật đầu, “Ba, ba và mẹ ở bên đó vẫn ổn chứ?” “Ổn, mẹ con rất thích hòn đảo này, bây giờ đúng là lúc xuân về hoa nở, bà ấy vừa đến đã nóng lòng đi dạo quanh đảo, hái rất nhiều hoa cắm trong khách sạn, nói là có cảm hứng rồi, đi vẽ bản thiết kế.” “Hai đứa đang nói về mẹ sao?” Trên màn hình xuất hiện khuôn mặt của Nam Tịch, rõ ràng buổi sáng mới chia tay, nhưng Giang Mạn cảm thấy cả người Nam Tịch đột nhiên rạng rỡ hẳn lên, trẻ ra rất nhiều tuổi. "Mẹ, sắc mặt con tốt thật đấy." "Con bé này, lại đến trêu chọc mẹ rồi.

Trong nhà không có chuyện gì chứ?" "Có chuyện gì đâu, tốt lắm mà." Giang Mạn cười đáp.

Biết con không ai bằng mẹ, cho dù thời gian ở bên nhau không dài, nhưng nhiều chuyện vẫn có thể nhìn ra ngay. "Chắc chắn đã xảy ra chuyện gì rồi, hôm nay con trông tâm trạng không tồi." "Cũng không có gì, chỉ là vừa đánh nhau với người ta một trận thôi." Vừa nói ra lời này, ánh mắt mọi người đều tập trung vào Giang Mạn, đặc biệt là thằng bé, đôi mắt sáng lấp lánh. "Mẹ ơi, mẹ đánh nhau mà còn vui thế ạ?" "Vì đánh rất đã tay, từ trước đến nay mẹ chưa từng biết đánh người có thể sảng khoái đến vậy." Giang Mạn nhất thời không nghĩ đến thằng bé, tự mình nói.

Lục Minh khẽ ho một tiếng, lên tiếng nhắc nhở, "Giang Mạn Mạn." Giang Mạn nhìn thấy ánh mắt của thằng bé, lập tức chuyển chủ đề. "Nghiêu Nghiêu à, mẹ nói với con này, đánh nhau là không tốt đâu, trẻ con không được tùy tiện đánh nhau." "Mẹ ơi, trẻ con sức yếu, sức phá hoại không bằng người lớn, người lớn càng không nên đánh nhau hơn." "Đâu có, người lớn đánh nhau với người lớn, trẻ con đánh nhau với trẻ con, sức phá hoại này không dễ nói đâu." Lục Nghiêu như hiểu ra điều gì gật gật đầu, rồi buột miệng nói ra câu khiến Giang Mạn phát điên: "Ồ, hóa ra là như vậy à, vậy tức là con phải tìm đối tượng mà mình có thể đánh thắng để đánh nhau, không được tìm người lớn.

Sau đó chú ý một chút về sức phá hoại, chỉ cần đừng đánh chết người là được." "Lục Nghiêu, mẹ không có ý đó, con đừng có hiểu lầm ý của mẹ." Giang Mạn trừng mắt, cái nhân tố bạo lực này rốt cuộc từ đâu mà ra thế, đánh chết người, những từ ngữ như vậy cũng xuất hiện rồi. "Nhưng con chỉ nghe ra ý đó thôi mà, có một câu thành ngữ là 'trên làm dưới theo', những việc mà mẹ còn chưa làm được, lại bắt con không được làm, điều này rất không tốt đâu nha." Giang Mạn tức nghẹn, thằng nhóc thối này tiếng Việt càng ngày càng giỏi à, gần đây cứ tuôn ra hết thành ngữ này đến thành ngữ khác, đúng là vừa vui vừa buồn, cô bây giờ căn bản không thể quản giáo nó được nữa, vì hoàn toàn không nói lại nó. "Lục Nghiêu, giáo viên tiếng Việt của con là ai?" "Chẳng lẽ mẹ muốn đi tìm cô ấy đánh một trận sao?

Trách cô ấy dạy con nói năng lanh lợi như vậy?

Điều này không được đâu, giáo viên của con sẽ tủi thân lắm." Lục Nghiêu vô tội chớp chớp mắt, nhẹ nhàng hỏi ngược lại.

Được rồi, còn bênh vực cho giáo viên của mình nữa chứ, Giang Mạn trừng mắt nhìn thằng bé đang trong vòng tay mình.

Hai mẹ con trừng mắt nhìn nhau, khiến mọi người không nhịn được bật cười.

Hèn chi người già thường nói, gia đình không có con cái thì không trọn vẹn, chẳng phải là chuyện này sao.

Con cái là những thiên thần nhỏ thuần khiết nhất trên thế gian này, có thể chi phối mọi cảm xúc hỉ nộ ái ố của bạn, sẽ khiến bạn cảm động rơi lệ vì một câu nói của chúng, cũng sẽ khiến bạn nghiến răng ken két vì sự nghịch ngợm, bướng bỉnh của chúng.

Tóm lại, bất kể thế nào, chúng sẽ khiến cuộc sống của bạn không còn là một dòng nước tĩnh lặng.

Chương 876

Lan Hành Chi thấy con gái ăn uống no đủ cũng mãn nguyện rồi, nhớ lại lúc mới quen thằng bé, đứa trẻ đó đúng là khiến ông phải nghiến răng không nói nên lời. "Con gái bảo bối, con bị Nghiêu Nghiêu dắt mũi mà còn không biết, đây tuyệt đối là vấn đề của chính con rồi." Giang Mạn không phục sờ đầu Lục Nghiêu, "Nghiêu Nghiêu, mẹ nói nghiêm túc với con này, thật sự không được đánh nhau." "Con biết rồi, người khác không trêu con, con đâu phải ăn no rỗi hơi, tại sao phải đi đánh nhau." Ý ngoài lời là, nếu thật sự có người trêu chọc nó, trận đánh này là nhất định phải đánh.

Đây là lập trường, tuyệt đối không thể thay đổi.

Giang Mạn chỉ cảm thấy lời này có gì đó không ổn, nhưng nhất thời cũng không nghĩ ra, "Ngoan, như vậy mới là đứa trẻ ngoan." Lục Minh bật cười lắc đầu, với cái vẻ lơ mơ của cô ấy, thằng bé có thể lớn lên ngoan ngoãn như vậy, tuyệt đối là vấn đề gen rồi.

Cả gia đình trò chuyện rất lâu mới kết thúc cuộc gọi video, thằng bé đã buồn ngủ rồi, hai vợ chồng đợi nó ngủ say mới rời khỏi phòng.

Vừa ra khỏi phòng, Lục Minh đã ôm eo Giang Mạn, kéo cô vào lòng mình, "Mạn Mạn, hôm nay đánh nhau với ai vậy?

Sao lại vui vẻ thế?" "Chính là người đàn ông của Tống Liễn, hai người họ vẫn ở bên nhau, Giang Chanh lại đi đánh người, em sợ cô ấy chịu thiệt, nên cũng tham gia vào." "Không ngờ em lại thích thấy việc nghĩa hăng hái làm như vậy." Giọng Lục Minh không rõ ràng, cũng không biết là đang tức giận hay sao nữa?

Giang Mạn rụt cổ lại, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn anh, "Anh không thích em đánh nhau à?" "Có bị thương không?" Giọng Lục Minh vẫn căng thẳng.

Hóa ra là lo lắng chuyện này. "Chồng ơi, em nói anh nghe này, giày cao gót chính là vũ khí tốt nhất của phụ nữ, vô địch luôn, người đàn ông đó bị bọn em đánh cho đứng không thẳng lưng nổi, em và Tiểu Chanh đều không bị thương." Lục Minh nhìn vẻ đắc ý của Giang Mạn, bật cười, "Đánh nhau mà còn tự hào nữa, hèn chi không nói lại Nghiêu Nghiêu, vốn dĩ là em đuối lý." "Ôi dào, chuyện này đã sang trang rồi, em và Tiểu Chanh coi như đã hòa giải rồi, bọn em buổi chiều cùng nhau ăn tráng miệng, cô ấy đã kể cho em nghe rất nhiều chuyện hồi bé, em cảm thấy cô ấy sở dĩ trở nên như vậy, sự nuông chiều của Tống Liễn là một phần nguyên nhân, nhưng vẫn liên quan đến bố, cô ấy thực ra chỉ là một cô bé khao khát mọi người chú ý, làm nhiều chuyện như vậy không ngoài mục đích muốn chúng ta quan tâm cô ấy nhiều hơn." "Mạn Mạn, em thật lương thiện." Giang Mạn bĩu môi, "Giữ mãi chuyện cũ không buông thì có ý nghĩa gì, phải biết nhìn về phía trước chứ." "Ừm." "Em từ trước đến nay chưa từng thấy bố vui vẻ như vậy, nhìn bố như vậy, em thật sự cảm thấy rất mãn nguyện." "Cứ làm theo suy nghĩ của em là được." Miễn là người cô ấy muốn thân thiết, anh cũng nhất định sẽ coi họ là người thân và bạn bè của mình. "Được rồi, bây giờ là thời gian dành cho anh." Giang Mạn đương nhiên hiểu ý anh, mặt cô đỏ bừng.

Ngày hôm sau, hai người đưa thằng bé đến trường, sắp xếp xong chuyện của nó xong thì lên máy bay đi chơi.

Vừa xuống máy bay, họ đã cảm nhận được một luồng không khí trong lành nồng nặc, không khí khác hẳn với thành phố A, rất ẩm ướt.

Gió nhẹ thổi đến, vô cùng thoải mái. "Lục Minh, sao anh biết nơi này, cảm giác rất tuyệt vời thế?" "Đây là quê hương của một thuộc hạ trong quân đội của anh, cậu ta đã giới thiệu cho anh từ lâu, nhưng anh vẫn chưa có thời gian đến, cũng không thích đi du lịch một mình."

"Vậy bây giờ sao lại thích rồi?" "Bây giờ anh không còn một mình nữa, bên cạnh có em, ngay cả phong cảnh cũng trở nên khác biệt." Giang Mạn cười đến mức không thể giấu nổi, Lục Minh tiện tay vẫy một chiếc taxi, hai người vừa lên xe đã báo địa điểm muốn đến, tài xế nhìn họ một cái, thản nhiên nói: "Một trăm năm mươi tệ." "Đắt thế, không phải nói là cách sân bay không xa sao?

Taxi sao không bật đồng hồ?" Giang Mạn hỏi. "Đây là tình hình giá cả ở chỗ chúng tôi, nếu hai vị không muốn thì xuống xe, tôi sẽ không ép buộc." Giang Mạn nhìn đám đông bên ngoài, đồng thời có mấy chuyến bay vừa hạ cánh, lúc này bên ngoài khắp nơi đều là người đang vẫy taxi, nếu họ xuống thì chưa chắc đã bắt được xe.

Lời nói nghe có vẻ đường hoàng, nhưng rõ ràng là đang lợi dụng cơ hội để chặt chém.

Giang Mạn bĩu môi, "Lái xe đi." Đến địa bàn của người ta, không thể không xuống nước, số tiền này cô vẫn chi trả được.

Lục Minh cười, vuốt tóc Giang Mạn, Giang Mạn bĩu môi với anh.

Thực tế chứng minh, Giang Mạn nói đúng, taxi lái chưa đầy mười phút đã đến nơi.

Khi xuống xe, Giang Mạn lườm tài xế một cái, thật quá không có đạo đức, còn quá đáng hơn cả loại lợi dụng khách lạ đường mà vòng vèo chặt chém.

Tài xế có lẽ đã quen rồi, chẳng hề bận tâm, thu tiền xong, đợi họ xuống, đạp ga một cái là phóng đi mất hút, thật là ngầu.

Đi được một đoạn chưa lâu, lại bị hai du khách khác chặn lại, rõ ràng lại có khách rồi.

Giang Mạn lắc đầu, "Hừ, tài xế ở đây ai cũng ngông nghênh như gì ấy, ngay cả tâm lý cũng thật vững, cẩn thận ép tôi quá tôi sẽ đi khiếu nại với cục du lịch đấy." Lục Minh kéo tay nhỏ của Giang Mạn, "Ai cũng nói tài xế taxi ở khu du lịch hay chặt chém, hôm nay cuối cùng cũng được chứng kiến rồi." Giang Mạn đẩy ngực Lục Minh, "Sao anh một chút cũng không tức giận, còn cười được, có gì mà cười chứ, một ngày họ phải kiếm được bao nhiêu tiền chứ." Nửa tiếng đi về, ba trăm tệ, một tiếng là sáu trăm, một ngày làm việc tám tiếng, vậy là gần năm nghìn, một tháng thì là một trăm năm mươi nghìn, một năm thì là hơn một triệu, đây là thu nhập hàng triệu một năm đấy, bao nhiêu người làm văn phòng mới có được mức lương như vậy.

Dù sao cô cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy.

Không tính thì thôi, tính ra giật mình. "Có gì mà tức giận chứ, người ta kiếm tiền không dễ, lái xe cả ngày rất mệt, chúng ta nên thông cảm một chút, tiểu phú bà, bây giờ tiền của em không thiếu đâu." Anh biết, trong tay cô có một chiếc thẻ tín dụng không giới hạn, có thể nói chỉ cần công ty của Lan Hành Chi không phá sản, cô sẽ có số tiền tiêu không hết. "Đó cũng là tiền mà bố em và chồng em vất vả kiếm được, không phải từ trên trời rơi xuống, em đương nhiên phải cẩn thận tiêu tiền." Lục Minh vuốt tóc cô, "Đúng là một tiểu tài mê, chúng ta cứ coi như là thúc đẩy phát triển kinh tế vậy." "Được rồi, thúc đẩy phát triển kinh tế." Hai người đã đặt một khách sạn trong khu danh lam thắng cảnh, còn có một ban công rất lớn, đứng trên ban công có thể ngắm nhìn phần lớn cảnh đẹp.

Đây là một nơi phong cảnh tươi đẹp, có một hồ nước tự nhiên, đặc biệt đẹp, rõ ràng là cùng một bầu trời, nhưng phong cảnh ở đây thật sự đẹp không tả xiết, khiến cô nhớ đến một từ.

Biển biếc trời xanh.

Sự bực bội nhỏ nhoi trong lòng Giang Mạn lập tức tan biến.

Để hành lý xuống, hai người liền ra ngoài.

Xung quanh hồ có không ít cửa hàng, hai người đến một nơi chuyên cho thuê xe đạp, trực tiếp thuê một chiếc xe đạp.

Giá thuê xe đạp còn đắt hơn, một trăm tệ một giờ, Giang Mạn nhìn hàng loạt xe đạp của chủ cửa hàng, cô lười không muốn tính xem đây là người giàu có thu nhập hàng triệu một năm hay sao nữa.

Thành phố nhỏ này thật sự quá kỳ lạ, nếu không phải vì cảnh quan nguyên sơ này, cô còn tưởng mình đến một quốc gia phát triển nào đó, giá cả vật chất cao ngất ngưởng một cách đáng sợ.

Lục Minh nhìn Giang Mạn với vẻ bất lực, khóe môi khẽ cong lên.

Anh vỗ vỗ yên sau xe đạp, "Giang Mạn Mạn, lên đây đi." Giang Mạn cười, lập tức ngồi lên, hai tay ôm eo anh, Lục Minh dùng lực đạp chân dài, xe đạp liền tiến về phía trước.

Chỉ là cứ chao đảo, như sắp đổ đến nơi.

Giang Mạn sợ hãi nhéo eo Lục Minh mấy cái, "Lục Minh, anh rốt cuộc có biết đi không đấy?

Không biết thì đổi cho em đi." "Đừng sợ, ôm chặt anh là được, một lát nữa sẽ ổn thôi." Giang Mạn cực kỳ bất lực, hóa ra người đàn ông này thật sự không biết đi xe đạp, người biết lái máy bay lại không biết đi xe đạp, chuyện này mà nói ra chẳng phải sẽ khiến người ta cười nhạo sao.

Nhưng suy nghĩ này của cô vừa thoáng qua, Lục Minh đã lái xe trôi chảy rồi, điệu nghệ cứ như không phải người mới.

Giang Mạn áp mặt vào lưng rắn chắc của anh, "Lục Minh, hồi bé anh thật sự chưa từng học đi xe đạp sao?" "Anh học toàn xe tăng, máy bay, bắn súng gì đó, xe đạp thì chưa học bao giờ, đây là lần đầu tiên anh tiếp xúc với thứ này." "Haiz, em quên mất xuất thân của Lục quân trưởng nhà chúng ta rồi, xe đạp cái thứ này quá phổ thông." "Mấy thứ này còn cần phải học sao?

Người lên đạp một cái là đi được rồi." "Lục Minh, anh có biết hồi bé em học đi xe đạp mất bao lâu không?" Giang Mạn thầm nghiến răng.

Lục Minh nghe ra giọng Giang Mạn có chút tủi thân, đoán: "Một tháng." "Lục Minh, anh cố ý chọc tức em đúng không." "Chẳng lẽ là ba tháng." "Nửa năm." Giang Mạn gầm nhẹ.

Cô cũng không biết vì sao, xe đạp cứ học mãi không được, Giang Chanh hai tuần đã học được rồi, riêng cô thì học mất nửa năm.

Chương 877

Vì chuyện này mà bị Giang Chanh trêu chọc một thời gian dài.

Hồi đó cô học được tháng đầu tiên thì bị ngã gãy chân, phải nghỉ nửa tháng, may mà cô kiên trì không bỏ cuộc, mới học được xe đạp. "Mạn Mạn, không phải anh nói em đâu, em đúng là không có năng khiếu." Lục Minh uyển chuyển nói.

Cái thứ này mà cũng phải học nửa năm, anh không cho cô đụng vào xe là đúng rồi. "Lục Minh, còn có thể vui vẻ nói chuyện không, em biết thiết kế quần áo, anh có biết không?" "Mấy thứ cao cấp như vậy anh làm sao mà biết được, Giang Mạn Mạn, ôm chặt anh vào, anh sắp tăng tốc rồi đấy." Giang Mạn cười, ôm chặt eo anh, dọc đường phong cảnh vô hạn, được bao quanh bởi núi xanh nước biếc, thật sự là một sự hưởng thụ.

Hai người đi xe một lúc, Giang Mạn cũng muốn thử một chút, bám lấy Lục Minh bắt anh dừng xe. "Giang Mạn Mạn, em đã mấy năm không đi rồi, còn biết đi không?" "Đừng coi thường em, anh xuống xe đi, lần này đổi em đèo anh." "Đừng nghịch nữa, anh nặng lắm, vả lại anh là một người đàn ông to lớn, ngồi ghế sau thì ra thể thống gì, em nhìn xung quanh xem, toàn là đàn ông đèo phụ nữ." Lục Minh nói. "Lục Minh, anh cứ để em thử một chút đi, em chắc chắn làm được mà, người ở đây không ai biết anh, anh sợ gì chứ, chúng ta chỉ ở đây một ngày rồi đi, đến điểm tham quan tiếp theo thì càng không ai biết anh nữa." Giang Mạn làm nũng van xin.

Lục Minh thật sự chịu không nổi, thấy cô hưng phấn như vậy, cuối cùng vẫn chọn thỏa hiệp, đổi chỗ cho cô.

Anh vóc dáng cao lớn, lại có đôi chân dài, thực ra ngồi phía sau khá chật chội, cứ phải co chân co tay.

Lục Minh vừa ngồi lên, chiếc xe của Giang Mạn đã chao đảo không ra hình thù gì, điều này ngược lại khiến Giang Mạn càng vui vẻ hơn, cô hớn hở nói: "Lục Minh, anh đừng sợ, một lát nữa em sẽ ổn thôi, em chỉ là tạm thời chưa thích nghi được." Lục Minh cười mà không nói thẳng ra, chân anh dài, cũng không sợ Giang Mạn sẽ ngã, bất cứ lúc nào cũng có thể dùng hai chân chống đỡ cho cô.

Chỉ là chao đảo một lúc, Giang Mạn đã ổn định được.

Dọc đường, có không ít cặp đôi hoặc vợ chồng nhìn về phía họ, Lục Minh luôn cúi đầu, ngược lại Giang Mạn, đầu cô luôn ngẩng cao, tự hào vô cùng.

Bên cạnh có một cặp vợ chồng đi song song với họ, người đàn ông nói với vợ: "Vợ ơi, em nhìn người đàn ông kia xem." Người phụ nữ vỗ lưng anh ta, "Nhìn gì mà nhìn, người ta là cưng chiều vợ, anh tưởng người ta không biết đi xe đạp chắc?

Em vừa mới thấy anh ta đạp xe rồi đấy, chứ như anh, bảo anh ngồi phía sau em thì anh thà chết cũng không chịu." "Đừng nghịch nữa, anh ngồi phía sau thì ra thể thống gì." Lục Minh khẽ kéo tai nhỏ của Giang Mạn. "Sao lại không ra thể thống gì, anh xem người ta kìa, đẹp trai hơn anh, cao lớn anh tuấn hơn anh, anh lấy gì mà so với người ta, quan trọng là người ta còn cưng chiều vợ nữa." Ánh mắt đó đúng là quá đỗi cưng chiều, hoàn toàn không nhìn ngang nhìn dọc, trong mắt chỉ có người phụ nữ phía trước.

Sắc mặt người đàn ông kia biến đổi, "Anh là chồng em, sao em nói chuyện cứ hướng về người ta thế." "Em nói sự thật mà, tại sao anh cứ phải ở trên cao, xuống đây đi, em đèo anh, anh đã đạp xe khá lâu rồi." Đối với mọi người, lái xe ô tô nhiều, thỉnh thoảng đi xe đạp thật ra khá mới mẻ.

Giang Mạn vốn dĩ muốn nghe người ta bình luận về Lục Minh thế nào, không ngờ lại nghe được lời khen ngợi, nhất thời chỉ thấy rất buồn cười.

Một lát sau, Giang Mạn phát hiện, rất nhiều người đều đổi chỗ, biến thành phụ nữ đèo đàn ông.

Lục Minh không hiểu hỏi, "Mạn Mạn, những người đó sao vậy?

Sao ai cũng học theo chúng ta thế?" "Ai bảo anh là trai đẹp, họ đương nhiên phải học theo anh, đây chính là đãi ngộ của trai đẹp, bất kể làm gì, người khác đều sẽ không tìm lỗi, không cẩn thận, còn có thể gây ra một trào lưu." Giang Mạn lầm bầm nhỏ giọng nói.

Sức ảnh hưởng này lớn quá, quả thực nằm ngoài dự đoán. "Mạn Mạn, em đang nói gì vậy?" "Em không nói gì cả, đồng chí Lục Minh, xin hãy tiếp tục cúi đầu xuống, giấu kỹ khuôn mặt của anh đi." Chồng cô, tại sao phải để người khác miễn phí ngắm nhìn, quá thiệt thòi. "Giận rồi à?

Giang Mạn Mạn." "Đương nhiên là giận rồi, ai bảo em lấy phải một nam yêu tinh chứ." Lục Minh nhìn xung quanh, phát hiện không ít phụ nữ đang nhìn chằm chằm vào anh, cũng cảm thấy rất khó chịu, anh ghét những ánh mắt như vậy, hèn chi vợ nhỏ của anh lại tức giận, quả thực rất phiền phức. "Mạn Mạn, cũng gần đến lúc rồi, chúng ta đi du hồ đi." "Được, đi du hồ." Hai người lại thuê một chiếc thuyền, họ thuê chiếc lớn nhất, vừa đủ để Giang Mạn nằm thoải mái, Giang Mạn lười biếng ngửa ra nằm, co hai chân lại.

Lục Minh một tay chèo thuyền, một tay che ô cho cô, Giang Mạn kéo tay anh xuống, "Lục Minh, em không sợ nắng, anh không cần vất vả thế đâu, cứ chèo thuyền tử tế đi." "Che ô có gì mà mệt, đừng để nắng làm rám mặt, nếu không về rồi em lại oán anh để em bị đen." "Em không phải loại người vô lý đó, là do em tự muốn phơi nắng, có liên quan gì đến anh đâu." "Cái thói vô cớ gây sự của em anh thấy nhiều rồi." Lục Minh khẽ cười.

Thuyền từ từ tiến ra giữa hồ, vì những bụi sậy trong hồ chắn bớt âm thanh, Giang Mạn chỉ cảm thấy tĩnh lặng đến không ngờ.

Đây là điều mà các thành phố lớn tuyệt đối không thể sánh bằng, hèn chi nhiều người bỏ ra bao nhiêu tiền cũng sẵn lòng đến những nơi như thế này đi dạo, ngắm nhìn tháp trắng xa xa, và bầu trời xanh biếc, toàn thân mỗi tế bào đều thoải mái, dường như hòa mình vào thiên nhiên.

Giang Mạn nhếch môi, vui vẻ ngân nga một khúc hát nhỏ, giơ hai tay lên, đầu tiên là làm hình một chú chim nhỏ, rồi lại làm hình một chú heo béo, tự mình chơi đùa với đôi tay rất vui vẻ.

Lục Minh nhìn thấy vẻ mặt cô, bật cười lắc đầu, "Đúng là một đứa trẻ." "Anh nói đúng rồi đấy, đây là trò hồi bé bố em dạy em, hồi xưa em thích tự mình chơi thế này trong phòng, rồi ngắm bóng trên tường, Lục Minh anh đã chơi chưa?" Lục Minh lắc đầu.

Giang Mạn nhớ ra điều gì đó, đột nhiên ngồi bật dậy, "Vậy anh đã chơi đập bìa chưa?" "Đập bìa là gì?" "Tức là dùng hộp giấy cứng làm bìa, một người đặt bìa xuống đất, người kia dùng bìa của mình đập vào bìa đối phương, dựa vào luồng khí để đánh đổ nó, đánh đổ bìa của người khác thì nó là của mình, coi như mình thắng." Thực ra đây là trò chơi của con trai, nhưng cô cũng từng thử qua, chỉ là khá tốn sức, cô ít khi đánh đổ được. "Không ấn tượng, nhưng thắng một miếng bìa cứng có ý nghĩa gì sao?" Lục Minh rất lý trí nói.

Khóe miệng Giang Mạn hơi giật giật, thắng một miếng bìa cứng quả thật không có ý nghĩa gì, cô tiếp tục hỏi: "Vậy anh đã bắn bi chưa?" Liên tiếp Giang Mạn hỏi mấy câu, Lục Minh đều lắc đầu. "Lục Minh, anh rốt cuộc là người ngoài hành tinh nào đến vậy, không đuổi theo nghe nhạc của Châu Kiệt Luân, không chơi đập bìa, không bắn bi, không nhảy lò cò, tuổi thơ của anh chắc hẳn vô vị lắm." Giang Mạn vừa đếm ngón tay vừa nói, cái vẻ đó đừng nói là chê bai đến mức nào. "Có gì đâu, em chơi mấy cái đó, em có giỏi hơn anh không?

Anh đây là người rất ưu tú đấy." Nghe vậy, Giang Mạn ngẩn người, sau đó ôm cổ Lục Minh cười lớn.

Để anh hiểu hơn về tâm lý trẻ thơ, để chuẩn bị chào đón công chúa nhỏ của họ, gần đây cô luôn kéo Lục Minh xem một chương trình về cha con trên một kênh nào đó, là bố dẫn con đi du lịch, câu nói Lục Minh vừa nói chính là câu cửa miệng của một em bé đáng yêu trong chương trình đó.

Em bé đó má bầu bĩnh, đáng yêu vô cùng, nhìn mà cô muốn véo một cái. "Lục Minh, anh đúng là tự luyến, anh có đáng yêu bằng người ta không?

Cái mặt anh, lúc nào cũng cứ kéo dài ra." Lục Minh cười, ôm Giang Mạn vào lòng, Giang Mạn thuận thế tựa vào vai anh, kéo ngón tay anh đùa nghịch. "Lục Minh, nếu có thể sống như thế này thật ra cũng rất tốt nhỉ?" "Ừm, rất tuyệt, có cảm giác như một cặp ẩn sĩ giang hồ vậy." "Anh không vì nước vì dân nữa sao, anh không thúc đẩy phát triển kinh tế nữa sao?" Trong mắt Giang Mạn là ý cười sâu sắc, như thể đã có được cả thế giới, mãn nguyện không thể tả.

Cô cũng chỉ nói vậy thôi, chồng cô là quân nhân, anh ấy có lý tưởng và hoài bão của mình, bất kể thế nào, cô cũng sẽ không ngăn cản anh ấy theo đuổi lý tưởng của mình.

Cũng giống như anh ấy, từ trước đến nay luôn ủng hộ thiết kế của cô, khi cô vội vàng làm bản vẽ, anh ấy sẽ ngồi một bên đọc sách đợi cô, chỉ cần anh ấy ở nhà, buổi tối anh ấy sẽ không để cô một mình thức khuya. "Vậy chúng ta ở đây mở một tiệm taxi, hoặc mở tiệm cho thuê xe đạp, vẫn có thể tạo ra GDP, trở thành triệu phú, không kém chút nào." "Như vậy chẳng phải là dùng tài lớn vào việc nhỏ sao?" "Thì có sao đâu, em thích là được." "Quân trưởng đại nhân thân yêu của em, anh có tấm lòng này là được rồi, em biết anh thích nghề nghiệp của mình, em vô điều kiện ủng hộ anh.

Được rồi, chúng ta quay về đi, bụng em hơi đói rồi, chúng ta đi ăn một chút đặc sản địa phương." "Được, chúng ta về ăn uống thôi." Khi đến bờ, Lục Minh hái mấy bông hoa vàng nhỏ cắm vào tóc Giang Mạn, thấy hoa quá nhiều, anh dứt khoát tết thành một vòng hoa đội lên đầu Giang Mạn, sau đó cầm điện thoại chụp một bức ảnh.

Chương 878

Giang Mạn cũng không chịu kém, hái một bông hoa cài sau tai Lục Minh, hai vợ chồng nhìn nhau cười, tay nắm tay chậm rãi đi về.

Vừa trò chuyện, vừa chụp ảnh, cuối cùng khi ăn đồ ăn vặt thì trời đã tối.

Hai người ăn đồ nướng ở một quán nướng, quán cung cấp tất cả các loại nguyên liệu, du khách có thể tự tay làm, nếu không biết, chủ quán cũng sẽ giúp nướng.

Lục Minh có tài nấu ăn rất tốt, lại có sẵn nguyên liệu, việc nướng này đương nhiên không làm khó được anh, anh tự mình nướng cá, nghe nói đó là cá được đánh bắt từ hồ, tự nhiên không hóa chất độc hại.

Rau củ cũng do người dân địa phương tự tay trồng, không phun thuốc trừ sâu.

Giang Mạn ăn rất nhiều con cá, Lục Minh luôn khẽ cười, vợ nhỏ của anh đúng là một người mê ăn uống.

Ngay cả bản thân anh cũng không nhận ra, thời gian ở bên Giang Mạn càng lâu, anh đã sớm từ một người mặt lạnh trở thành một người đàn ông ôn hòa, đương nhiên, mặt này là tùy đối tượng.

Lục Minh gắp một ít rau củ nướng vào bát Giang Mạn, có cải thảo, đậu phụ, nấm kim châm, cà tím, "Đừng chỉ ăn cá, ăn một chút rau củ, nếu không buổi tối em lại cảm thấy khó tiêu, sẽ khó chịu đấy." Giang Mạn ăn đến mức khóe miệng dính đầy gia vị, "Em thật sự cảm thấy con cá này khác với cá chúng ta ăn ở thành phố A, vừa tươi vừa mềm." Lục Minh dùng khăn giấy cẩn thận lau cho cô, "Cô bé ngốc, đừng quá ngây thơ, lời ông chủ nói nghe thôi là được rồi." Nhìn hành động ấm áp như vậy của anh, Giang Mạn khẽ cười, "Ý anh là con cá này không phải đánh bắt từ hồ à?" "Ai mà biết được, anh cũng chỉ nói bừa thôi." "Lục Minh, anh đúng là..." Cô cứ nghĩ anh lại nhìn ra điều gì đó, đang định hỏi anh. "Mọi chuyện phải giữ thái độ nghi ngờ, vấn đề thực phẩm trong nước em cũng không phải không biết." "Được rồi, trong cơ thể chúng ta có kháng thể rồi, đừng chỉ lo chăm sóc em, anh cũng ăn thêm một chút, tăng thêm kháng thể." Sau khi ăn đồ nướng, hai người lại nắm tay tản bộ, Giang Mạn cứ sờ cái bụng tròn vo của mình, đúng là hơi no rồi, biết thế hai con cá cuối cùng đã không ăn.

Ăn uống là một căn bệnh, căn bản không thể chữa khỏi.

Biết sẽ khó chịu, nhưng vẫn không thể kiềm chế.

Không biết bữa này ăn xong, lại tăng thêm bao nhiêu cân thịt, cô sờ mặt mình, hình như ngày càng tròn trịa hơn, cứ đà này, sớm muộn gì cũng thành một cục mỡ. "Ăn no khó chịu rồi à?" Lục Minh nhìn vẻ mặt khổ sở của cô, cười hỏi.

Mặc dù đã kết hôn được một thời gian, nhưng chuyện này vẫn khiến Giang Mạn có chút ngại ngùng, cô khẽ gật đầu, giọng nói yếu ớt, "Có một chút." Lục Minh ôm chặt Giang Mạn, bàn tay lớn đặt lên bụng cô, đúng là hơi nhô ra rồi, "Hay là anh xoa cho em nhé." Giang Mạn mặt đỏ bừng, vỗ tay anh xuống, "Đừng nghịch nữa, khắp nơi đều là người, bị người ta nhìn thấy thì ra thể thống gì." "Không phải em nói sao?

Ở đây đâu có ai biết chúng ta, không cần để ý đến thể diện." Lục Minh khẽ xoa bụng cô, may mà quần áo mặc hơi dày, người ngoài cũng không dễ phát hiện. "Lục Minh, anh có thấy em gần đây hình như mập hơn trước không?" Lục Minh nhìn cô từ trên xuống dưới, "Mập chỗ nào chứ, không thấy." "Mặt ấy." Giang Mạn cảm thấy mình hơi mập lên một chút là sẽ thể hiện ngay trên mặt. "Sắc mặt đúng là tốt hơn rất nhiều, như vậy rất tốt, tạng người gầy của em tốt thế, dẫn ra ngoài có thể nở mày nở mặt." "Chỉ biết dỗ em vui thôi." Đúng lúc này, tiếng đối thoại của một cặp vợ chồng bên cạnh truyền đến, "Tại anh hết đấy, cứ lề mề mãi, tiệc lửa trại sắp bắt đầu rồi, chúng ta mau đi thôi." "Em biết ngay anh muốn đi tán tỉnh mấy cô gái mà, em nói cho anh biết, em là vợ anh đấy." "Đừng nói đùa nữa, ai lại dẫn vợ đi tìm tiểu tam chứ, anh đâu có bị bệnh, đã đến đây rồi, đương nhiên phải đi xem một chút, mở mang kiến thức." Nghe thấy cuộc đối thoại của họ, Giang Mạn không nhịn được bật cười, cặp vợ chồng đó nhìn về phía cô, Giang Mạn ngượng ngùng, lập tức tắt nụ cười, "Xin lỗi, tôi muốn hỏi một chút, tiệc lửa trại mà hai vị vừa nói ở đâu vậy?" Người phụ nữ vui vẻ nói: "Chỉ ở một thị trấn không xa đây thôi, nếu hai vị muốn đi, hai gia đình chúng ta vừa hay có thể đi chung xe." Tiệc lửa trại, nghe có vẻ rất thú vị, nhất định sẽ rất náo nhiệt.

Giang Mạn ngẩng đầu đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Lục Minh, "Lục Minh, chúng ta cũng đi chơi đi." Lục Minh giải thích: "Mạn Mạn, thị trấn đó là nơi người Mosuo cư trú, họ có tục tẩu hôn, phụ nữ nắm quyền quyết định các việc lớn trong gia đình, đàn ông cả ngày làm việc nhàn rỗi, số tiền kiếm được mỗi ngày đều phải nộp cho người phụ nữ lớn tuổi nhất trong gia đình, địa vị của phụ nữ cực kỳ cao." "Vậy có nghĩa là nữ nhi quốc rồi sao?" "Có thể nói là như vậy." "Sao lại có chuyện tốt như vậy chứ, đàn ông lại không cần nuôi gia đình, không được, nơi kỳ lạ như vậy chúng ta nhất định phải đi xem một chút, không thể lãng phí cơ hội này." Thấy Giang Mạn hứng thú cao, Lục Minh cũng không nói thêm gì, chỉ mong đến lúc đó cô bé này đừng có nhảy cẫng lên, hai gia đình cùng đi chung xe đến thị trấn.

Khi họ đến nơi, tiệc lửa trại đã bắt đầu rồi, có một phần nam nữ ăn mặc trang phục dân tộc thiểu số, rõ ràng là người dân địa phương.

Bên cạnh đống lửa trại còn có một người thổi sáo dài, du khách thì dễ nhận ra hơn, họ không mặc trang phục dân tộc, điệu múa cũng hơi lộn xộn.

Người thổi sáo dài dường như là người chỉ huy, nhịp điệu của mọi người đều theo tiếng sáo của anh ta, tiếng sáo lúc nhanh, lúc chậm, lúc lại như mưa rào giông bão, tiết tấu rất mạnh mẽ.

Đây là một dân tộc đặc biệt hiếu khách, có người nhìn thấy họ đến, nhiệt tình mời họ qua nhảy múa.

Bàn tay của người phụ nữ đưa ra, sắc mặt Lục Minh bản năng tối sầm lại, Giang Mạn nhìn thấy vẻ mặt anh như vậy, vui không kìm được, Lục Minh không đi, cô liền kéo tay anh, nói: "Lục Minh, đừng như vậy mà, đã đến rồi, chúng ta cùng đi nhảy múa đi, mấy động tác đó một chút cũng không khó đâu, chúng ta một lát là học được ngay." "Mạn Mạn, em đi chơi đi, anh không đi đâu." Lục Minh không quen nhảy những điệu múa như vậy ở nơi đông người. "Đừng mà, em đi một mình thì có gì thú vị chứ." Lục Minh bị Giang Mạn quấn lấy chặt quá, bất đắc dĩ đành phải đi theo, Giang Mạn muốn xem Lục Minh nhảy múa thế nào, cố ý đứng phía sau anh.

Cô phát hiện thân hình anh cứng đơ, nhưng vóc dáng đẹp, coi như bù đắp được khuyết điểm.

Giang Mạn kéo vạt áo phía sau anh, "Đồng chí Lục Minh, làm phiền anh thả lỏng một chút." Vũ điệu này nhảy thật sự khiến cô không tìm được từ ngữ nào để hình dung.

Sau khi kết thúc vũ điệu tập thể, thì đến vũ điệu solo, nam nữ tự mình đứng thành một hàng, Giang Mạn không muốn tách khỏi Lục Minh, nhưng mọi người đều như vậy, cô cũng không tiện làm khác biệt.

Thị lực của Lục Minh rất tốt, có thể nhìn rõ khóe miệng nhỏ hơi chu ra của cô, khóe môi anh khẽ cong lên, cô bé với lòng chiếm hữu này một chút cũng không yếu, e rằng còn chưa hoàn toàn hiểu rõ tình hình tiếp theo sẽ làm gì.

Tiếp theo thực ra là các cô gái chọn chàng trai mà mình ưng ý để cùng nhảy múa, có vài cặp đã nhìn trúng nhau khi nhảy tập thể, chỉ cần một ánh mắt, liền hẹn nhau bắt đầu nhảy múa.

Giang Mạn đang thất thần thì bốn năm cô gái đồng loạt tiến về phía Lục Minh, họ hát những bài ca tình cảm dành cho anh.

Lời ca rất dễ hiểu, đều cùng một ý, đó là bày tỏ tình yêu với Lục Minh và mời anh cùng khiêu vũ.

Giang Mạn nhìn đến đơ cả mắt.

Người phụ nữ vừa nãy đi cùng cô bằng xe đạp nhẹ nhàng đẩy vai Giang Mạn, nói: "Em gái, chồng cô có giá đấy, thoáng cái đã hấp dẫn nhiều cô gái vậy rồi.

Tội nghiệp ông xã tôi, anh ấy cứ muốn chứng tỏ sức hấp dẫn của mình, kết quả chẳng ai bị anh ấy thu hút.

Xem sau này anh ấy còn khoe khoang trước mặt tôi thế nào nữa, nào là càng trưởng thành càng quyến rũ." Giang Mạn hỏi: "Những người ở đây lúc nào cũng phóng khoáng thế này ạ?" Người phụ nữ cười hỏi: "Em gái, nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của cô, có phải trước khi đến không tìm hiểu gì đúng không?" Giang Mạn gật đầu.

Tất cả chuyện này đều là do Lục Minh ngẫu hứng, tối qua mới quyết định, cô căn bản không hề tìm hiểu trước tài liệu.

Cô cũng quen dựa dẫm vào Lục Minh rồi, những chuyện như thế này đương nhiên không cần bận tâm. "Người Mosuo vẫn luôn duy trì chế độ tẩu hôn để duy trì nòi giống.

Nghe nói những buổi tiệc lửa trại như thế này là một cách để họ tìm kiếm người đàn ông ưng ý.

Nếu họ vừa ý người đàn ông nào, sẽ mời họ khiêu vũ.

Nếu đàn ông cũng có ý, thì tối đó người đàn ông có thể vào phòng riêng của họ, cùng nhau trải qua một đêm hạnh phúc." Giang Mạn mở to mắt, mãi mới nhận ra rồi nói: "Ý cô là, mấy cô gái kia đều đã để ý Lục Minh nhà tôi rồi sao?" Người phụ nữ làm vẻ mặt 'cô mới biết à', dứt khoát nói: "Đúng vậy, chồng cô ưu tú như thế, đương nhiên là hàng 'hot' rồi.

Nếu tôi mà có người chồng như vậy, tôi nhất định sẽ giấu kín đi, tuyệt đối không mang anh ấy đến những nơi như thế này đâu."Được rồi, Giang Mạn cũng hiểu tại sao Lục Minh lại do dự lúc nãy.

Không chỉ vì anh không thích những nơi ồn ào như vậy, mà còn vì anh sợ cô sẽ tức giận.

Kiểu phong tục này Giang Mạn từng nghe nói qua, nhưng đó chẳng phải là chuyện của ngày xửa ngày xưa sao, bây giờ vẫn còn ư? "Nhưng Lục Minh đã kết hôn rồi mà, lẽ ra họ phải biết chứ.

Chúng tôi luôn ở bên nhau, chỉ cần động não một chút là biết chúng tôi không phải người yêu thì cũng là vợ chồng rồi." Giang Mạn nghiến răng ken két.

Chương 879

Trước mặt vợ người ta mà trêu ghẹo chồng người ta như vậy, không cảm thấy quá đáng sao?

Đúng vậy, Giang Mạn hoàn toàn không thể lý giải loại văn hóa này, cũng không thể chấp nhận được.

Trong mắt cô, hành vi của mấy cô gái kia chính là trêu chọc. "Hắc hắc, cái này thì cô không biết rồi.

Với kiểu tẩu hôn của họ, đàn ông thực ra không cần chịu trách nhiệm gì cả, cho dù có con thì người đàn ông cũng không có nghĩa vụ nuôi dưỡng con cái, con cái đều theo bên mẹ." Giang Mạn hoàn toàn câm nín.

Cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào Lục Minh ở phía đối diện, Lục Minh cũng bất lực nhìn cô, hoàn toàn phớt lờ những cô gái đang mời gọi anh.

Được rồi, Lục Minh vẫn kiên trì giữ vững "trận địa", điều này khiến tâm trạng u uất của cô tốt hơn một chút.

Nhưng mấy cô gái kia vẫn không hề bỏ cuộc, trái lại còn hát hăng say hơn.

Giang Mạn thực sự không chịu nổi nữa, cô trực tiếp cởi áo khoác đưa cho người phụ nữ bên cạnh, ba hai cái đã búi tóc thành búi củ tỏi, bên trong chỉ mặc áo len cổ cao và quần jean, trang phục đặc biệt đơn giản.

Cô không nói hai lời, đi thẳng đến, cũng cùng họ khiêu vũ.

Người phụ nữ cầm áo khoác giúp cô phía sau trố mắt há hốc mồm.

Cô gái này trông mềm mại, ngây thơ, vừa nhìn đã biết là người phụ nữ được chồng bảo vệ rất tốt.

Không ngờ khí chất lại mạnh mẽ đến vậy, đây là muốn đi "xé" mấy cô gái trẻ kia sao?

Với khí thế này, phải "like" ngay.Lục Minh cứ nghĩ Giang Mạn sẽ đi kéo anh lại, hoặc tìm người gây sự, dù sao cô nàng này trong người có "mầm mống bạo lực", còn có tiền án nữa chứ, tối qua còn vừa đánh nhau xong.

Nhưng điều bất ngờ là, Giang Mạn chỉ mỉm cười với anh, sau đó các ngón tay thon thả khép lại, tạo thành một động tác múa kinh điển.

Rồi ánh mắt cô thay đổi, hoàn toàn tập trung vào điệu múa mà không hề vướng bận.

Cô múa hoàn toàn khác với những cô gái kia, đó là điệu múa Khổng Tước.

Hồi nhỏ Giang Mạn từng xem điệu múa Khổng Tước của cô Dương Lệ Bình trên TV, bị vũ điệu đẹp tuyệt trần đó mê hoặc, nên đã năn nỉ Giang Lâm Thành cho cô đi học múa Khổng Tước.

Cô là người kiên trì, học gì cũng nhất định phải học cho tốt.

Điệu múa Khổng Tước cô đã học gần hai năm, cũng coi như có chút thành tựu.

Giang Mạn cứ thế lặng lẽ múa trước mặt Lục Minh, khóe môi khẽ nở nụ cười, mỗi ánh mắt đều rất đúng chỗ, ngay cả động tác cơ thể cũng nhẹ nhàng, uyển chuyển.

Giờ phút này, trong mắt cô chỉ có duy nhất một mình Lục Minh.

Giữa nơi ồn ào đông đúc, cô dường như đã vẽ ra một khoảng không riêng, tự mình tạo ra một "nhà tù" để giam giữ hai người họ thật chặt trong đó.

Cô giống như một con chim công không vướng bụi trần, cao quý, thanh nhã.

Những ngón tay linh hoạt, đôi chân nhẹ nhàng, múa ra một cảnh giới thần bí.

Bước nhảy nhẹ nhàng, lúc thì nhanh như nước chảy, lúc thì nhẹ như mây trôi, lúc thì uyển chuyển như những hạt mưa, lúc lại mạnh mẽ như đá nện.Không trang điểm cầu kỳ, không vũ y lộng lẫy, chỉ là ngẫu hứng mà thôi.

Thế nhưng lại thu hút mọi ánh nhìn của tất cả mọi người có mặt, bất kể là nam hay nữ.

Trong mắt Lục Minh có kinh ngạc, có chấn động, và cả nụ cười không thể kiềm chế.

Cô vợ nhỏ của anh lại một lần nữa khiến anh phải nhìn bằng con mắt khác.

Cô ấy vậy mà có thể múa Khổng Tước đẹp đến thế.

Giang Mạn vốn dĩ đã thừa hưởng vẻ đẹp của Lan Hành Chi, giờ vận động một chút, gương mặt nhỏ nhắn lại ửng hồng, đẹp đến không thể tả.

Ánh mắt nóng bỏng của Lục Minh luôn khóa chặt lấy cô, không nỡ rời đi.

Anh sững sờ một lúc lâu, rồi nghĩ ra điều gì đó, lập tức lấy điện thoại ra, chụp vài tấm ảnh rồi quay một đoạn video ngắn.

Dưới ánh mắt của mọi người, Lục Minh cuối cùng cũng không nhịn được, tiến lên một bước nắm tay Giang Mạn kéo cô chạy ra khỏi đám đông.

Chạy được vài bước, Lục Minh lại quay đầu lại lấy áo khoác của Giang Mạn. "Ê, anh ơi, đừng đi mà!" "Chị ơi, chị cũng đừng đi mà, vũ điệu của chị đẹp quá!" ...Chạy rất xa rồi, họ dường như vẫn còn nghe thấy tiếng gọi của những người đó.

Giang Mạn vui vẻ bật cười, thở hổn hển dựa vào lòng Lục Minh.

Cô thực sự đã nhảy rất hưng phấn, vì cô nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt Lục Minh.

Người mình yêu lộ ra ánh mắt như vậy, cô cảm thấy rất đỗi tự hào. "Mạn Mạn, em lại mang đến cho anh một bất ngờ nữa rồi, vũ đạo của em nhảy thật sự không tồi." "Dám trêu chọc chồng em, thật sự coi em là bù nhìn, muốn nắn bóp thế nào cũng được sao?

Với cái kiểu vũ đạo như vậy mà cũng muốn tranh giành chồng với em, thật sự quá đáng!

Không cho họ thấy một "màn" thì họ lại tưởng em không tồn tại sao?

Chẳng phải là múa dân tộc sao?

Em cũng biết, có gì mà ghê gớm chứ." Giang Mạn hậm hực nói, vừa nói vừa cuộn tay áo lên, ra vẻ còn muốn tìm người gây sự.

Lục Minh không chớp mắt nhìn Giang Mạn, nhìn những động tác đáng yêu của cô, lập tức giúp cô kéo tay áo xuống, "Sau khi vận động rất dễ bị cảm lạnh, đừng cuộn tay áo lên." Giang Mạn bĩu môi, "Bị mấy cô fan hâm mộ của anh chọc tức đến mức hồ đồ, nhất thời không nghĩ ra."Lục Minh kéo tay Giang Mạn đặt lên môi hôn nhẹ một cái, nhìn cô rất lâu rồi mới cười nói: "Mạn Mạn, anh thích em như thế này, thích sự chiếm hữu của em." Giang Mạn hơi ngại, hành động vừa rồi của cô thực ra cũng là do bốc đồng, điệu múa này đã nhiều năm không nhảy rồi, cũng không biết hiệu quả thế nào. "Lục Minh, anh thấy em nhảy thế nào?" Lục Minh thu lại nụ cười, cố ý làm ra vẻ suy tư.

Chương 880

Giang Mạn có chút sốt ruột, làm ra vẻ "tráng sĩ đoạn cổ tay" nói: "Không sao đâu Lục Minh, anh cứ nói thật đi, em chịu được cú sốc này." Lục Minh nhẹ nhàng véo vai Giang Mạn, rất nghiêm túc nói: "Giang Mạn Mạn, em nhảy rất tốt, đã mê hoặc cả anh rồi." "Không phải anh lừa em đấy chứ?" Giang Mạn nghiêng đầu, có chút nghi ngờ nhìn Lục Minh.

Lục Minh còn chưa kịp đảm bảo, Giang Mạn đã ôm chầm lấy eo anh, cọ cọ vào lòng anh, cười tủm tỉm nói: "Hừ, em quản nhiều làm gì, anh là chồng em, em chỉ cần mê hoặc được anh là đủ rồi, những người khác em không muốn quản, cũng không muốn chiêu chọc nhiều "đào hoa thối" như vậy." Lục Minh bật cười, cô nàng này, cái "tinh thần AQ" này cũng chịu thua. "Giang Mạn Mạn, em thực sự nhảy rất khá, mắt mọi người đều trợn tròn ra nhìn." Anh cũng hận không thể móc mắt mấy gã đàn ông kia ra, may mà vợ anh mặc nhiều quần áo, nhưng vẫn khiến anh cảm thấy rất khó chịu.

Lục Minh lấy điện thoại ra, chiếu đoạn video vừa quay cho Giang Mạn xem.

Giang Mạn cũng hơi ngạc nhiên, trình độ của cô quả thực không hề kém hơn trước chút nào, nếu khoác lên vũ y chính thức, vẫn có thể đi thi đấu. "Em cứ nghĩ mình nhảy không còn tốt như trước nữa, không ngờ lại không kém chút nào." Giang Mạn cầm điện thoại vui vẻ cười. "Anh không nói dối em chứ." Giang Mạn gật đầu một cách nghiêm túc, vẻ mặt kiên quyết nói: "Quả nhiên cái thứ bùng nổ này, ở trên người ai cũng là một điều tốt, hãy để sự bùng nổ đến mãnh liệt hơn nữa đi." Giang Mạn cảm thấy, đây tuyệt đối là sự bùng nổ, vì để thu hút sự chú ý của Lục Minh mà cô đã phát huy siêu cấp. "Đó cũng là vì em có nền tảng vũ đạo rồi, hơn nữa em cần sức bùng nổ lớn như vậy để làm gì?" "Đánh tiểu tam, đấu tiểu tam, đó là sự nghiệp phấn đấu cả đời của Lục phu nhân em, đương nhiên cần sức bùng nổ rồi.

Không có sức bùng nổ, gặp phải đối thủ mạnh một chút chẳng phải em sẽ không đánh mà bại sao?" "Cô bé ngốc.""Lục Minh, mau gửi cho Nghiêu Nghiêu đi, đúng rồi, gửi cho ba mẹ họ nữa, để họ hiểu thêm về em." Lục Minh véo nhẹ búi tóc củ tỏi của Giang Mạn, "Được, đợi về khách sạn rồi gửi, giờ tốc độ mạng điện thoại ở đây không được." "Lục Minh, anh có tật xấu đấy nhé, dám giật tóc em." Giang Mạn tố cáo nhìn Lục Minh. "Vậy có đau không?" "Cái đó thì không." "Thôi được rồi, đi thôi, chúng ta về nghỉ ngơi đi.

Hôm nay chơi cả ngày, em chắc cũng mệt rồi." "Lục Minh, em không mệt, bây giờ em đang rất hưng phấn.

Hay là chúng ta mua một ít rượu và đồ ăn, ra ban công vừa uống rượu vừa ăn, không thể phí phạm căn phòng đắt tiền như thế được." "Em không phải nói đã ăn no căng rồi sao?

Còn ăn vào được nữa không?" "Tiêu hóa hết rồi, giờ em lại đói." "Được rồi, mọi thứ đều nghe em, em muốn thế nào cũng được, chỉ cần em vui là tốt rồi." Hai người lại đi mua không ít đồ ăn vặt, còn mua cả rượu Sulima bản địa, nghe nói là rượu ngon được người Mosuo ủ bằng phương pháp truyền thống.Bên này, Nam Tịch mắt sáng rực, gọi lớn về phía Lan Hành Chi: "Hành Chi, em mau lại đây!" Lan Hành Chi vội vàng chạy tới, "Tịch nhi, anh có phải khó chịu trong người không?" Nam Tịch kích động lắc đầu, "Không có.

Em xem con gái bảo bối của em kìa, hóa ra con bé múa Khổng Tước giỏi đến vậy.

Chắc chắn hồi nhỏ con bé đã khổ luyện rất nhiều." "Con gái thật sự rất xuất sắc.

Xem ra chúng ta vẫn còn hiểu biết về con bé rất ít." Lan Hành Chi sau khi xem xong cũng nở nụ cười rạng rỡ, những vết chân chim xung quanh khóe mắt trở nên rõ ràng hơn một chút, nhưng vẫn đầy sức quyến rũ.

Bà nắm chặt tay Nam Tịch, "Đừng vội, chúng ta còn cả đời để tìm hiểu con bé mà."Dịch vụ của khách sạn thật sự rất chu đáo, trên ban công có chiếu tatami và thảm lông dày.

Giang Mạn nép mình trong lòng Lục Minh, vừa ăn đồ ăn vặt vừa uống rượu. "Đồng chí Lục Minh, đây là đồng chí Giang Mạn Mạn kính rượu anh, cảm ơn anh đã cưới em." Hai người khẽ chạm ly.

Lục Minh véo nhẹ gương mặt nhỏ của Giang Mạn, "Vậy thì anh cảm ơn em đã đồng ý gả cho anh." Giang Mạn bật cười, "Anh có thể đừng dùng lại lời của em không, không thể nói gì khác sao?" "Mạn Mạn, gả cho anh thực ra em đã mạo hiểm rất lớn, vì anh là một quân nhân, có đôi khi không thể ở bên cạnh em.

Thậm chí có lúc anh không thể chỉ làm chồng em, anh còn có thể phải đóng nhiều vai trò khác." "Bất kể anh đóng vai trò gì, trong lòng em, anh chỉ là chồng em.

Em ủng hộ mọi quyết định của anh." "Cạn ly vì Lục phu nhân thấu đáo, khoát đạt như vậy." Hai người lại chạm ly.

Đúng lúc Giang Mạn định nuốt ngụm rượu trong miệng xuống, một sự ấm áp truyền đến trên môi.

Giang Mạn mở to mắt nhìn người đàn ông trước mặt, cô trơ mắt nhìn ngụm rượu trong miệng mình bị anh linh hoạt cuốn vào miệng anh, thậm chí còn nghe thấy tiếng rượu chảy xuống cổ họng.

Người đàn ông này, vậy mà lại hôn cô vào lúc này. "Oanh!" Giang Mạn cảm thấy mặt mình đỏ bừng lên. "Cô bé, chuyên tâm hôn anh."

Lục Minh dụ hoặc nói.

Giang Mạn khẽ cười, vòng tay ôm cổ Lục Minh, nhiệt tình quấn quýt hôn anh.

Bầu trời đêm ở đây thật sự rất đẹp, dường như những vì sao còn rực rỡ hơn những nơi khác.

Lục Minh cao hứng nói: "Giang Mạn Mạn, chúng ta khiêu vũ đi." "Được thôi, anh nói xem anh muốn nhảy điệu gì, bổn cô nương sẽ phụng bồi đến cùng." "Quốc tế tiêu chuẩn." Lục Minh nhẹ nhàng thốt ra hai chữ. "Anh biết nhảy Quốc tế tiêu chuẩn sao?" Giang Mạn tò mò nhìn Lục Minh. "Đương nhiên, hồi nhỏ anh cũng từng học." Giang Mạn hiểu ra, nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy đúng.

Nhà họ Lục ngoài là gia đình quân nhân, còn có công việc kinh doanh riêng, hơn nữa làm ăn rất lớn, những thứ này chắc chắn cũng sẽ không bỏ qua.

Lục Minh tắt đèn ban công, chỉ để lại một ngọn đèn vàng vọt.

Anh dùng điện thoại bật nhạc, cúi chào Giang Mạn một cách chuẩn mực theo kiểu khiêu vũ Quốc tế tiêu chuẩn.

Giang Mạn yên tâm đặt tay vào bàn tay lớn của Lục Minh, cô rất mong chờ bất ngờ mà Lục Minh mang đến cho mình.

Thực tế chứng minh, quả thực không thể coi thường Lục Minh, anh ấy nhảy rất tốt.

Không, phải nói là tinh thông.

Có vài động tác cô đã quên, nhưng được anh dẫn dắt, cô lại nhớ ra tất cả, bước chân cũng dần ổn định lại.

Với loại hình vũ đạo này, thực ra bạn nam luôn là người dẫn dắt, có một bạn nhảy nam giỏi quan trọng hơn bất cứ điều gì.

Họ nhảy từ Waltz sang Tango, từ Tango sang Quickstep, Foxtrot, thậm chí là Samba, Rumba nồng nhiệt, cuối cùng chuyển sang Chachacha vui tươi.

Trên tường, bóng hình họ đổ xuống thật đẹp.

Thời gian không già đi, chúng ta cứ như thế này mãi.

Đêm nay, Lục Minh lại một lần nữa làm mới nhận thức của Giang Mạn về anh.

Trước đây cô cảm thấy người đàn ông này chỉ là một con sói, nhưng bây giờ cô lại cảm thấy, anh là một con sói đói.Giang Mạn ngủ một mạch đến mười hai giờ trưa, khi tỉnh dậy thì người đàn ông bên cạnh vẫn chưa dậy, mà cứ nhìn chằm chằm vào cô.

Giang Mạn trừng mắt nhìn anh, anh cũng trừng mắt nhìn cô.

Chương 881

Cứ trừng mắt qua lại, hai người bất giác cùng bật cười.

Thời gian như thế này thật sự hiếm có, Lục Minh rất ít khi cùng cô ngủ nướng.

Lục Minh lại ghì đầu Giang Mạn xuống hôn cô.

Người phụ nữ nhỏ bé này, luôn khiến anh không thể dứt ra.

Giang Mạn đẩy Lục Minh ra, phản đối: "Lục Minh, chúng ta đi chơi mà, anh cứ thế này chỉ làm lỡ thời gian thôi." "Chiều đi chơi cũng vậy thôi, dù sao đi chơi thì vui là được." Lục Minh buông Giang Mạn ra, rồi ôm chặt lấy cô.

Giang Mạn đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, không dám nhìn thẳng vào mắt Lục Minh, "Lục Minh, em hỏi anh chuyện này." "Hỏi gì mà còn ngại thế?" Lục Minh rất khó hiểu, nâng cằm Giang Mạn lên.

Giang Mạn cắn răng, nhắm mắt hỏi: "Tối qua anh có dùng bao cao su không?" Mặc dù cả hai đều có chút mê loạn, nhưng cô có thể khẳng định cảm giác sẽ không sai, người đàn ông này đã dùng biện pháp phòng ngừa.

Kết hôn đã lâu như vậy, họ vẫn luôn thuận theo tự nhiên, hành động tối qua của người đàn ông này khiến cô bối rối.

Ánh mắt Lục Minh lóe lên.

Nếu Giang Mạn bây giờ mở mắt, nhất định có thể nhìn ra manh mối, tiếc là cô vẫn đang nhắm mắt.

Hàm lượng virus trong cơ thể anh hiện tại không xác định, cũng không biết có ảnh hưởng đến đứa bé hay không, khi làm chuyện đó đương nhiên phải cẩn thận, nếu không sau này người chịu tội lại là

Giang Mạn.

Anh thở dài một hơi, "Giang Mạn Mạn, nếu anh cũng hồ đồ như em thì phải làm sao?

Tối qua chúng ta đã uống rượu, nếu không cẩn thận mà có thai thì sao?" "Đâu có dễ có thai như vậy, chúng ta đã lâu như thế rồi." Giang Mạn có chút buồn bã nói.

Cô cảm thấy trạng thái của mình bây giờ là thích hợp nhất để mang thai, tâm trạng cũng vui vẻ.

Đáng tiếc, ông trời cứ như muốn đối nghịch với cô vậy, muốn gì thì lại không cho cái đó. "Lúc nào cũng không thể lơ là, em đừng quên năm đó em có thai Nghiêu Nghiêu chỉ một lần.

Chuyện này không thể sơ suất được, ông trời đôi khi rất thích đùa giỡn." "Được rồi được rồi, nghe anh hết." Giang Mạn qua loa nói. "À đúng rồi, phải gọi điện cho Nghiêu Nghiêu mới được.

Thằng bé ấy bụng dạ hẹp hòi lắm, sẽ giận chúng ta mất."Lục Minh đưa điện thoại cho Giang Mạn.

Vừa kết nối, giọng nói ngoan ngoãn của cậu bé đã truyền đến: "Mẹ ơi, mẹ và ba chơi có vui không ạ?" Con trai ngoan ngoãn như vậy, Giang Mạn lại cảm thấy họ làm cha mẹ thật quá đáng.

Cô cười hì hì: "Vui lắm, Nghiêu Nghiêu bảo bối, bây giờ con đang làm gì đó?" "Con đã nằm trên giường rồi ạ, chuẩn bị nghỉ trưa." "Buổi trưa con đã ăn gì rồi?" "Ông cố đích thân làm cho con món bò hầm khoai tây, canh súp sữa ếch, sườn xào chua ngọt, còn có cá nướng than, với mấy món nữa con quên rồi, nhiều lắm ạ." "Cái này còn tốt hơn ở nhà nhiều rồi.

Con đừng làm ông cố mệt nhé." "Ông cố sức khỏe dồi dào lắm ạ.

Con không cho ông làm, ông còn không vui, nên con đành chịu thôi." Lục Nghiêu nói.

Không phải cậu bé không nói, nhưng ông cố không nghe, còn nói cậu bé chê ông, cậu bé biết làm sao bây giờ.

Thực ra cậu bé một chút cũng không thích canh súp sữa ếch, nhưng vẫn cứng đầu uống hai bát để giữ thể diện. "Thôi được rồi, con ngủ sớm đi nhé, ở nhà đừng nghịch ngợm.

Mẹ và ba hai ba ngày nữa sẽ về." Lục Minh cũng cầm điện thoại, nói với cậu bé: "Nghiêu Nghiêu, ở nhà ngoan nhé." Lục Nghiêu suy nghĩ một lát, hỏi: "Ba ơi, nếu con có ý kiến về món ăn của ông cố, con có thể nói với ông không ạ?" "Đương nhiên rồi, ông cố con không phải người không biết lý lẽ, con có thể nói cho ông biết món con thích ăn nhất, ông sẽ không giận đâu." "Vâng, vậy con cúp máy đây.

Nói với mẹ là điệu múa Khổng Tước của mẹ nhảy rất đẹp ạ." Lục Minh còn muốn nói gì đó, bên kia đã cúp điện thoại.

Lục Minh có chút uất ức: "Thằng nhóc thối này, vậy mà dám cúp điện thoại của anh trước." "Nó miệng không nói, nhưng trong lòng chắc chắn vẫn còn hơi giận.

Cái này là ý của ba nó đó, anh chịu trách nhiệm lo liệu đi.

Khi về chúng ta nhớ chọn quà thật tốt cho nó."Hai người cứ dây dưa mãi, đến hơn ba giờ chiều mới ra ngoài.

Ăn xong liền đi thăm thú khu phố cổ gần đó.

Thực ra các khu phố cổ cũng na ná nhau, chẳng qua chỉ là những kiến trúc cổ đặc sắc mà thôi.

Giang Mạn thấy nơi chụp ảnh phong cách cổ trang, liền kéo Lục Minh vào chụp một bộ.

Ảnh rất nhanh đã có, Lục Minh mặc trang phục hoàng đế nhưng mặt thì cứ đơ ra, còn cô thì nhỏ bé dựa vào vai anh, cười rạng rỡ.

Hai trạng thái hoàn toàn khác nhau, trông rất không ăn nhập. "Lục Minh, em thấy anh mặc quân phục đẹp hơn nhiều.

Chừng nào chúng ta đi chụp ảnh phong cách Dân Quốc đi, anh đóng vai một đại quân phiệt, chụp ra chắc chắn sẽ đẹp trai ngời ngời luôn." Kiểu trang phục hoàng đế này thôi đừng thử nữa, đáng lẽ sớm đã nên để anh mặc trang phục tướng quân rồi, anh và hai chữ "hoàng đế" hoàn toàn không hợp. "Kiểu này không đẹp sao?" "Anh nhìn kiểu này cứ như đang ghét bỏ em ấy, cứ như em là phi tử thất sủng, nhưng vì thế lực gia tộc phía sau mà anh đành phải cưới em.

Còn trong lòng anh, lại có người khác thầm yêu." Nghĩ gì đâu không, xem phim truyền hình nhiều quá rồi. "Nói bậy.

Em nhìn tay anh này, ôm em chặt đến mức nào, như vậy làm sao có thể không sủng ái em chứ." "Anh cứ cãi cố đi."Đúng lúc này, một nhân viên trong tiệm chụp ảnh đi tới, nói: "Thưa ông bà, điện thoại trong túi của ông bà cứ reo mãi, đã reo mấy cuộc rồi, ông bà xem có cuộc gọi khẩn cấp nào không ạ." Giang Mạn nhận lấy túi của mình, "Vâng, cảm ơn anh." Giang Mạn mở điện thoại ra, có mấy cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là của Giang Lâm Thành gọi đến.

Trong lòng cô đột nhiên dâng lên một dự cảm không lành, lập tức gọi lại. "Ba ơi, có chuyện gì vậy?" Trong điện thoại, giọng Giang Lâm Thành run rẩy: "Mạn Mạn, Tiểu Chanh mất tích rồi, tối qua không về nhà." "Mất tích là sao ạ?

Con bé có phải lại như trước, uống rượu quá chén ở quán bar nào đó rồi không?

Ba đừng lo lắng trước đã." "Không, từ khi nó đi làm ở công ty, nó chưa từng đến quán bar.

Chương 882

Ba đã cho người đi kiểm tra ở quán bar rồi, căn bản không có ghi chép nào về việc nó ra vào quán bar cả.

Sáng nay còn có người gửi túi của nó đến, là tìm thấy ở bên ngoài một nhà hàng.

Trưa hôm qua… nó không ăn cơm cùng ba, tự mình ra ngoài ăn." Giang Lâm Thành run rẩy nói. "Sớm biết thế, ba đã nói gì cũng không cho nó ra ngoài rồi." Giang Lâm Thành hối hận vô cùng. "Đã báo cảnh sát chưa ạ?" Giang Mạn hỏi. "Báo rồi.

Cảnh sát... nói có thể liên quan đến vụ án buôn bán thiếu nữ vị thành niên gần đây, Tiểu Chanh rất có thể đã bị bắt cóc." Tim Giang Mạn thót lại.

Cô biết vụ án này khó nhằn đến mức nào, đã ròng rã cả tháng trời rồi, vẫn không có tiến triển gì, không một thiếu nữ nào được tìm thấy.

Nếu Giang Chanh bị bắt cóc, vậy thì gay go rồi. "Ba, ba đừng lo lắng, con và Lục Minh sẽ về ngay đây." Cúp điện thoại, mắt Giang Mạn đỏ hoe, nước mắt chực trào ra.

Cô tái mặt nhìn Lục Minh, "Tiểu Chanh có lẽ cũng bị bắt cóc rồi." Lục Minh nắm tay Giang Mạn, cau mày, "Theo lý mà nói thì không thể nào.

Bọn chúng đều nhắm vào thiếu nữ vị thành niên, Tiểu Chanh không phù hợp với điều kiện này." "Ba nói bên cục cảnh sát cũng nói như vậy, họ điều tra vụ án này lâu như thế rồi, chắc không thể phán đoán sai được." Quả thực, họ không thể phán đoán sai.

Anh nhìn điện thoại, trên đó cũng có mấy cuộc gọi của Trương

Tiểu, chắc chắn anh ấy cũng muốn nói về chuyện này. "Mọi chuyện đợi chúng ta về rồi nói, bây giờ chúng ta lập tức về khách sạn thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về." Giang Mạn gật đầu.

Hai người về khách sạn thu dọn đồ đạc, trực tiếp đi thẳng ra sân bay, bắt chuyến bay gần nhất về lại thành phố A.

Trương Tiếu đến đón họ, vẻ mặt anh ta có chút nghiêm trọng.

Lục Minh hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Trương Tiếu nhìn Giang Mạn một cái, Giang Mạn lập tức nói: "Không cần lo lắng cảm xúc của tôi, tôi muốn nghe sự thật." Lục Minh cũng gật đầu với Trương Tiếu.

Trương Tiếu nói: "Đã có thể xác định Giang Chanh thực sự bị bọn chúng bắt đi.

Hơn nữa, bọn chúng nhắm vào anh và chị dâu, chúng đã mai phục gần chị dâu mấy ngày rồi, chỉ là không biết tại sao người bị bắt đi lại là Giang Chanh."Giang Mạn suýt chút nữa không đứng vững.

Bây giờ cô cuối cùng cũng có thể cảm nhận được tâm trạng của những bậc phụ huynh kia.

Mới hôm qua đã bị bắt đi rồi, không biết rốt cuộc con bé sống thế nào, bọn người đó bắt cóc con bé rốt cuộc là muốn làm gì.

Nghe lời Trương Tiếu nói, hẳn là đã mưu tính từ trước, cô thực sự không dám tưởng tượng, vừa nghĩ đến là toàn thân nổi da gà vì sợ hãi.

Lục Minh giữ chặt cơ thể cô, an ủi: "Mạn Mạn, em đừng lo lắng.

Anh sẽ đưa em đến chỗ ba, chúng ta nhất định sẽ phá án thật nhanh, cố gắng cứu Tiểu Chanh ra sớm nhất có thể.

Bên bộ đội đã nắm được một số manh mối rồi, tin rằng rất nhanh sẽ tìm được người thôi." Giang Mạn gật đầu, bây giờ cô ngoài chờ đợi ra thì chẳng thể làm gì.

Ba cô lúc này chắc chắn đang rất đau lòng.

Mối quan hệ giữa ông và Giang Chanh mới vừa chuyển biến tốt đẹp, còn chưa kịp ở bên nhau vài ngày thì đã xảy ra chuyện như vậy.

Giang Mạn đi thẳng đến nhà họ Giang.

Giang Lâm Thành đang ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, bên cạnh ông còn có một chàng trai trẻ.

Giang Mạn hình như đã từng gặp trước đây, nhưng không quen thuộc lắm.

Giang Lâm Thành gọi cậu ta là Lâm Hữu.

Rõ ràng, đó chính là người đàn ông mà Giang Chanh thầm yêu.

Lâm Hữu cao khoảng mét tám, tướng mạo anh tuấn, nói chuyện cử chỉ tự nhiên, là một người đàn ông rất có sức hút, trách sao Giang Chanh nghịch ngợm lại say mê anh ta.

Tuy nhiên, Giang Mạn cũng không có thời gian để ngắm nhìn kỹ, cô lập tức đi đến bên cạnh Giang Lâm Thành, "Ba, con và Lục Minh đã về rồi.

Hiện tại vụ án này cấp trên rất coi trọng, cảnh sát và bộ đội đã đạt được ý kiến hợp tác rồi, họ liên thủ nhất định có thể phá án sớm thôi.

Ba xem tóc ba lại bạc thêm rồi, ba có phải đã không nghỉ ngơi tử tế phải không?" "Mạn Mạn, ba không ngủ được.

Cứ nhắm mắt lại là ba lại thấy Tiểu Chanh bị người ta ngược đãi.

Ba không nên để con bé đi một mình.

Nếu ba cứ như trước đây, luôn giữ nó trong tầm mắt của ba, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện như thế này." Giọng Giang Lâm Thành khàn đặc và bất lực, mang theo sự tự trách và hối hận nặng nề.Giang Mạn thấy lòng xót xa, cố nén nỗi cay đắng trong lòng, "Ba cứ thế này là không được đâu.

Đừng để Tiểu Chanh chưa tìm thấy, mà ba đã tự hủy hoại sức khỏe của mình.

Nếu Tiểu Chanh trở về thấy ba như vậy, con bé cũng sẽ đau lòng lắm." Lâm Hữu nói: "Giang tổng, ông cứ ở nhà nghỉ ngơi cho tốt đi.

Chuyện công ty có tôi lo, ông không cần bận tâm, tôi có thể xử lý ổn thỏa." Giang Lâm Thành gật đầu, "Có cậu tôi đương nhiên rất yên tâm.

Thôi được rồi, cậu về công ty trước đi.

Mạn Mạn ở đây với tôi là được, tôi không sao đâu." "Đại tiểu thư, vậy chỗ này nhờ cô nhé." "Đây là nhà tôi, tôi sẽ chăm sóc tốt.

Chuyện công ty mong anh chú ý thêm." Sau khi Lâm Hữu đi, Giang Lâm Thành hỏi: "Sao chỉ có mình con về vậy, Lục Minh đâu?" "Anh ấy đưa con đến đây rồi quay về bộ đội rồi ạ, đi điều tra vụ án rồi." "Ba ơi, ba ăn chút gì đi, sắc mặt ba không tốt chút nào.

Chương 883

Con vào bếp làm gì đó cho ba ăn nhé." Giang Lâm Thành nắm chặt tay Giang Mạn, cả người mệt mỏi và tiều tụy, trong mắt đầy những tia máu.

Con gái sống chết chưa biết, ông đau khổ tận tâm can, hận không thể thay con gánh chịu tất cả, một chút cũng không cảm thấy đói. "Con cứ ngồi đây với ba một lát là được, bây giờ ba còn tâm trạng đâu mà ăn uống, ba ăn không nổi." Giang Mạn sắc mặt trầm xuống, nghiêm mặt nói: "Không ăn nổi cũng phải ăn.

Ba ơi, ba không thể xảy ra chuyện gì được." Vẻ mặt này khiến cô vô cùng xót xa.

Gần đây không biết đã chiêu chọc phải "ngưu quỷ xà thần" gì, trong nhà cứ gặp chuyện không yên.

Vừa mới giải quyết xong chuyện của Tống Liễn, giờ Tiểu Chanh lại xảy ra chuyện như vậy.

Giang Mạn quyết định, đợi tìm được Giang Chanh, nhất định phải đi chùa bái Phật, để họ tránh xa những thị phi này.Giang Mạn đi vào bếp.

Trong nồi cơm điện vẫn còn cháo mà người giúp việc đã giữ ấm, vẫn còn nóng.

Cô trực tiếp múc một bát.

Người giúp việc thấy vậy, vội vàng nói: "Đại tiểu thư, chuyện này cứ để tôi làm là được rồi ạ." "Dì Trương, cháu làm là được rồi, dì xào thêm hai món rau thanh đạm mang ra nhé, cháu mang cháo cho ba trước." "Vâng, đại tiểu thư, tôi ra ngay đây ạ." "Ba, ba đừng làm con lo lắng, ba uống một chút đi mà." Giang Mạn tự tay dùng thìa đưa cháo đến miệng Giang Lâm Thành.

Giang Lâm Thành thở dài, nhìn Giang Mạn một cái, bất lực đón lấy rồi từ từ uống. "Ba ơi, ba ăn xong rồi thì đi ngủ một giấc đi, đừng nghĩ ngợi gì cả, Lục Minh và mọi người sẽ sớm tìm thấy Tiểu Chanh thôi." Sau khi ăn xong, Giang Mạn cho Giang Lâm Thành uống hai viên thuốc ngủ, ông mới ngủ được.

Cô cũng không dám rời đi, cứ ngồi bên cạnh canh chừng, sợ ba tỉnh dậy lại bắt đầu bi quan.

Có lẽ do ảnh hưởng của thuốc, Giang Lâm Thành ngủ rất say, mãi đến tối mới tỉnh dậy.

Vừa tỉnh dậy, ông đã nắm tay Giang Mạn hỏi: "Có tin tức gì về Tiểu Chanh không?" Giang Mạn không nói gì.

Ánh mắt Giang Lâm Thành tối sầm lại, tay từ từ buông lỏng.

Sao vẫn chưa có tin tức gì, đã gần hai ngày rồi, vậy mà một chút tin tức cũng không có. "Ba ơi, không có tin tức chính là tin tốt.

Tiểu Chanh con bé cũng chưa từng làm chuyện gì thương thiên hại lý, con bé nhất định sẽ bình an vô sự." "Mạn Mạn, hai ngày nay ba trong lòng cứ hoảng loạn một cách khó hiểu.

Ba cảm thấy Tiểu Chanh chắc chắn là lành ít dữ nhiều rồi." Giang Mạn nép vào lòng Giang Lâm Thành, "Ba ơi, chúng ta cứ nghĩ về những điều tốt đẹp đi ạ." Giang Lâm Thành không nói gì nữa, mãi một lúc lâu sau mới nói: "Mạn Mạn, con về nghỉ ngơi đi, ở đây có người giúp việc chăm sóc, không sao đâu." "Khoảng thời gian này con sẽ ở lại đây.

Bên Nghiêu Nghiêu có bà nội và mọi người chăm sóc rồi, con không cần lo lắng.

Bây giờ người con không yên tâm nhất chính là ba." "Vậy được, con muốn ở lại thì cứ ở đi.

Đây là nhà của con, con thường xuyên về ở cũng đúng thôi." Về phòng, Giang Mạn nghĩ một lát, vẫn gọi điện cho Lục Minh.

Thực ra cô rất rõ, Lục Minh không gọi điện thì có nghĩa bên Giang Chanh vẫn chưa có tin tức gì.

Cô không hỏi về vụ án, chỉ nói: "Lục Minh, tối nay tôi ngủ ở chỗ ba.

Anh đừng lo cho tôi, anh cũng đừng bận quá, tự mình chú ý nghỉ ngơi nhé." "Mạn Mạn, em cứ giữ ba ổn định, đừng để ông ấy lo lắng quá nhé.

Bên anh sẽ cố gắng hết sức." Lục Minh đang họp, nhưng thấy điện thoại của Giang Mạn thì tạm dừng cuộc họp, đi ra ngoài nghe điện thoại. "Được." Cúp điện thoại, Giang Mạn vẫn không ngủ được.

Cô nghĩ về rất nhiều chuyện trong quá khứ, vốn tưởng đã quên rồi, nhưng khoảnh khắc này lại rõ ràng đến vậy.

Dù tình cảm với Giang Chanh không tốt, nhưng từ nhỏ lớn lên dưới cùng một mái nhà, sao có thể không hiểu cô bé?

Lúc Giang Chanh mới sinh, cô đã biết chuyện rồi.

Cô nhớ mình thường xuyên ở bên cạnh, không ngừng trêu chọc em.

Giang Chanh hồi nhỏ là một đứa bé hay khóc, khóc suốt ngày đêm.

Chỉ cần tỉnh dậy mà không thấy ai bên cạnh, em sẽ luôn dùng tiếng khóc để thu hút sự chú ý của người khác.

Không biết giờ em ấy thế nào rồi?

Có khóc không?

Ở một nơi xa lạ...

Giang Chanh chỉ thấy sau gáy mình rất đau, khẽ cựa quậy một chút đã đau đến mức muốn khóc.

Cô không biết mình đã ở trong căn phòng tối này bao lâu rồi, chỉ biết vừa lạnh vừa đói.

Có lẽ vì bị trói quá lâu, máu huyết toàn thân không lưu thông, vừa cứng đờ vừa tê dại, cảm giác như cơ thể không còn là của mình nữa.

Cô có phải sắp chết rồi không?

Cô không muốn chết, cô còn trẻ như vậy, còn chưa tỏ tình với Lâm Hữu, cô còn rất nhiều chuyện muốn làm, không thể cứ thế mà chết được. "Ba, chị, anh rể, mọi người mau đến cứu con, con sắp không chịu nổi nữa rồi." "Con hứa, sau này con nhất định sẽ làm người tốt, mọi người ngàn vạn lần đừng bỏ rơi con." Đúng rồi, bây giờ nhất định phải giữ tỉnh táo, anh rể ưu tú như vậy, nhất định sẽ đến cứu cô.

Cô và chị đã hòa giải rồi, họ nhất định sẽ không bỏ mặc cô.

Mơ mơ màng màng không biết bao lâu, Giang Chanh chợt nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài. "Đưa cho nó một ít đồ ăn đi, cấp trên nói không thể để nó chết đói, nó còn hữu dụng với chúng ta." Một người đàn ông tên Nhị Mao nói.

Chương 884

Một người đàn ông khác bất mãn đá vào thứ gì đó dưới chân, phát ra tiếng loảng xoảng, chửi bới: "Mẹ kiếp, tâm tư của Chủ tử ngày càng khó đoán, không biết bắt cô gái này về rốt cuộc muốn làm gì, còn phải bắt chúng ta cho nó ăn, nơi này không có cửa hàng nào cả, chúng ta cũng không có nhiều thức ăn, đây là đang tranh giành khẩu phần ăn với chúng ta." "Tam Mao, Chủ tử nói gì thì chúng ta cứ làm theo mệnh lệnh là được, nếu không người chịu khổ cuối cùng sẽ là chúng ta." Tam Mao nhớ lại tất cả những gì đã phải chịu đựng trong quá khứ, đột nhiên rùng mình.

Người phụ nữ đó có rất nhiều thủ đoạn khiến bọn họ sống không được, chết không xong.

Chủ tử?

Chủ tử của họ là đàn ông hay phụ nữ?

Cô rốt cuộc đã đắc tội với ai mà lại bị bắt đến nơi này để chịu tội sống chứ.

Cạch!

Cửa phòng được mở ra, cuối cùng cũng có ánh sáng.

Nhị Mao ném một túi nhựa xuống chân Giang Chanh, không chút lưu tình đá cô mấy cước: "Ăn gì đi, đừng có chết đói." "Các người rốt cuộc là ai?

Tại sao… lại bắt tôi đến đây?" Giang Chanh lạnh đến mức răng va vào nhau lập cập, đề phòng nhìn chằm chằm người đến. "Chắc chắn là cô có giá trị lợi dụng, cô có ăn không thì tùy, không ăn thì đợi chết đi." Nhị Mao lạnh lùng nói. "Nhị ca, đừng nói chứ, con bé này trông cũng khá non mềm đấy." Tam Mao nhìn chằm chằm Giang Chanh với ánh mắt dâm tục, thậm chí còn nâng cằm Giang Chanh lên soi xét kỹ lưỡng, véo nhẹ má cô.

Giang Chanh chỉ thấy buồn nôn, đột nhiên quay đầu đi, mắng: "Đừng chạm vào tôi." "Hắc, con nhỏ này cũng khá nóng bỏng đấy, tao thích kiểu con gái như mày.

Đã vào tay tao rồi mà còn dám làm trò tiểu thư với tao, đúng là chán sống rồi, xem ra anh phải cho mày một bài học, nếu không mày sẽ không biết trời cao đất rộng là gì." Tam Mao vừa định cởi dây trói cho Giang Chanh, Nhị Mao dùng sức vỗ vào gáy hắn: "Tam Mao, mày nghiêm túc chút đi, đừng có vừa nóng đầu là sắc tâm nổi lên.

Người phụ nữ này không giống những cô gái kia, không phải mày có thể tùy tiện chạm vào, Chủ tử đã nói không cho chúng ta động vào người." Tam Mao chửi thề một tiếng, lén lút rụt tay về: "Mẹ kiếp, không biết con tiện nhân này có tác dụng gì, Chủ tử vậy mà không cho chúng ta động vào nó.

Chúng ta động vào nó chắc chắn cũng không ai biết." "Có tác dụng gì chứ, Chủ tử tâm ngoan thủ lạt, rơi vào tay cô ta thì không lột hết một lớp da mới là lạ.

Bây giờ không cho chúng ta động vào nó cũng chỉ là không muốn nó tìm đường chết, ảnh hưởng đến giá trị của nó." "Cũng đúng, vậy thì cứ để nó yên ổn thêm hai ngày." Giang Chanh nghe lộn xộn, cái gì mà Chủ tử? "Chủ tử mà các người nói rốt cuộc là ai?

Tôi có quen cô ta không?" Cô tự nhận thấy mình không đắc tội với ai nhiều, nơi cô thường lui tới cũng chỉ là quán bar, vì cô có tiền nên không đắc tội với ai, ngược lại còn chơi khá thân với mấy tên du côn nhỏ.

Những người đó thấy cô đều nịnh bợ gọi một tiếng "chị Tiểu

Chanh".

Nhị Mao từ trên cao nhìn cô mấy lần, ánh mắt đầy châm chọc: "Chỉ như cô thôi sao?

Cô còn chưa đủ tư cách để biết, đợi đến lúc cô biết thì chính là ngày cô chết." "Vụ án buôn bán trẻ vị thành niên ở thành phố A có liên quan đến các người đúng không?" Giang Chanh nghe rất rõ, vừa nãy họ có nhắc đến những cô gái đó.

Hiện tại, cả thành phố A đều bị vụ án này làm cho lòng người hoang mang, tin tức trên TV ngày nào cũng phát, cô không muốn biết cũng khó. "Những chuyện không nên hỏi thì cô không cần hỏi, nếu không cô sẽ chết nhanh hơn." Nhị Mao và Tam Mao cười khẩy một tiếng, rồi lại đóng cửa phòng.

Vừa ra ngoài, điện thoại của Nhị Mao reo lên, hắn gật đầu đáp: "Được, chúng tôi sẽ theo ý Chủ tử mà đưa người đến đúng giờ." "Chủ tử muốn đưa người đi rồi sao?" Tam Mao hỏi. "Chủ tử nói ngày mai mười hai giờ chúng ta đưa nó đến khu nhà xưởng bỏ hoang ở bãi biển, xem ra chúng ta phải di chuyển ngay trong đêm, nếu không sẽ không kịp đến." Cửa lại bị mở ra lần nữa, Giang Chanh cảm thấy mình bị người ta thô bạo túm lấy, bị họ xách vào xe như xách một con gà con, không chút lưu tình ném vào xe, lưng cô đập mạnh vào thành xe, đau đến mức nước mắt trào ra.

Giang Chanh tỉnh dậy thì thấy mình đang ở một nơi rất sáng, ánh đèn trắng chói mắt khiến mắt cô rất khó chịu.

Cô phải mất một lúc lâu mới nhìn rõ người phụ nữ trước mặt, thật sự quá yêu diễm, rất đẹp, giống như người bước ra từ bức tranh, đặc biệt là đôi mắt kia, như muốn câu hồn, không cẩn thận là sẽ bị hút vào.

Cô ta ngồi bên cạnh, nhẹ nhàng vuốt ve móng tay sơn đỏ đậm, vẻ mặt ưu nhàn tự tại.

Cô ta không làm gì cả, nhưng Giang Chanh lại cảm thấy không khí tràn ngập một nỗi sợ hãi nghẹt thở, khiến cô gần như không thở nổi.

Chẳng lẽ người này chính là Chủ tử trong lời nói của hai người đàn ông kia. "Cô là ai?

Tại sao… lại đưa tôi đến nơi này?" "Tiểu nha đầu, không ngờ cô lại có gan lớn như vậy, lúc này mà không sợ, còn bận hỏi thân phận của tôi." Người phụ nữ vừa nói, móng tay sắc nhọn trực tiếp cào lên mặt Giang Chanh, không cho Giang Chanh một chút thời gian phản ứng nào. "Á!" Giang Chanh không nhịn được kêu lên, kinh hãi nhìn người phụ nữ trước mặt, cô có thể rõ ràng cảm nhận được máu tươi chảy xuống má, lành lạnh.

Mặt cô, không cần nghĩ cũng biết đã bị hủy dung rồi.

Giang Chanh theo bản năng muốn giơ tay lên, nhưng hai tay bị trói chặt, cô chỉ có thể giãy giụa.

Người phụ nữ này, vẻ ngoài thiên thần, nhưng đáng tiếc lại là một con quỷ. "Đúng, tôi thích cái vẻ mặt này, cuối cùng cũng thuận mắt hơn một chút, cô càng sợ tôi càng vui." Người phụ nữ cười khẽ vỗ vỗ vào má Giang Chanh, là bên má đang chảy máu của cô, lực đạo không hề nhỏ chút nào.

Hành động này của cô ta khiến nửa khuôn mặt Giang Chanh bị máu nhuộm đỏ.

Ngay sau đó, người phụ nữ như thể ghê tởm máu, lấy khăn tay ra nhẹ nhàng lau đi. "Tôi và cô… không oán không thù, tại sao cô lại đối xử với tôi như vậy?" Giang Chanh chỉ thấy mặt mình nóng ran. "Hôm đó tôi thấy cô và Giang Mạn ở cùng nhau, các cô không phải từ nhỏ đã là kẻ thù không đội trời chung sao?

Sao đột nhiên lại trở nên tốt đẹp như vậy?" Người phụ nữ đột nhiên hỏi. "Chị tôi đối xử với tôi không tệ, tôi cũng không muốn tùy hứng nữa, tôi muốn giúp đỡ ba tôi thật tốt, để ông ấy không vất vả như vậy." Người phụ nữ lạnh lùng hừ một tiếng, gót giày cao gót giẫm lên ngón tay Giang Chanh, chậm rãi nghiền nát.

Giang Chanh mặt tái nhợt, đau đến mức trán toát mồ hôi lạnh: "Đau… đau." Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn méo mó của Giang Chanh, người phụ nữ thu chân về, tựa vào ghế: "Đúng là một đứa con hiếu thảo, nhưng có cơ hội hay không thì phải xem chị gái cô rồi.

Lát nữa tôi sẽ để cô chứng kiến chị gái tốt của cô, trong lòng cô ta rốt cuộc là cô quan trọng, hay những người khác không hề liên quan đến cô ta quan trọng." "Cô là kẻ thù của Giang Mạn sao?" "Cũng coi như vậy đi, dù sao tôi sẽ khiến bọn họ nếm trải mùi vị mất đi người thân, tôi nghĩ Giang Mạn sẽ đến cứu cô, nhưng lát nữa thì phải xem bản lĩnh của cô rồi, cô cũng có thể tiện thể xem xem chị gái này của cô rốt cuộc có thật lòng với cô không." "Cô rốt cuộc… muốn làm gì?" "Lát nữa cô sẽ biết.

Cô hãy nhớ kỹ, người cô nên hận là Lục Minh và Giang Mạn, cô đang thay bọn họ chịu tội, xuống địa ngục hãy nhớ đi tìm bọn họ báo thù, bọn họ mới là kẻ thù của cô." "Cô…" Giang Chanh đau đến mức không nói nên lời.

Chương 885

"Người đâu, trói tất cả những bảo bối nhỏ này lên cột buồm, càng cao càng tốt, để chúng nếm thử mùi vị lơ lửng giữa không trung." Nói xong, người phụ nữ cười phá lên một cách tùy tiện, trên khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra nụ cười ác quỷ.

Giang Mạn dậy rất sớm, khi xuống lầu, cô phát hiện Giang Lâm Thành đã dậy rồi, đang nhìn chằm chằm vào TV.

Ông đang xem tin tức buổi sáng, vẫn là vụ án buôn bán trẻ vị thành niên kia. "Ba, ba dậy từ khi nào vậy?" Giang Lâm Thành kéo tay Giang Mạn, không nói gì, Giang Mạn có thể cảm nhận được tay ông vẫn run rẩy không ngừng.

Bà Trương bên cạnh chen vào nói: "Lão gia dậy từ bốn rưỡi sáng rồi." Bà ấy cũng là lúc dậy đi vệ sinh ban đêm thì nhìn thấy, bị dọa hết hồn. "Bà Trương, những lời không nên nói thì đừng nói, đi xem bữa sáng trong bếp xong chưa?" Giang Lâm Thành khẽ trầm giọng.

Bà Trương cười hì hì, rồi vào bếp. "Ba, sao ba dậy sớm thế?" "Nửa đêm tỉnh dậy xong thì không ngủ lại được, càng nằm càng khó chịu, ba đành phải dậy thôi." Giang Lâm Thành giải thích.

Giang Mạn há miệng, nhưng lại không biết phải nói gì.

Cô đã làm mẹ rồi, rất hiểu cảm giác này.

Bây giờ bất kể khuyên ba thế nào cũng vô dụng.

Nếu đổi lại là Lục Nghiêu xảy ra chuyện gì, cô chắc chắn sẽ còn suy sụp hơn thế này.

Ngay lúc này, điện thoại của cô reo lên, là một tin nhắn từ số lạ.

Trên đó viết: Muốn cứu em gái tốt của cô, tự mình đến đây một mình, đến trễ một giờ sẽ dâng cho cô một ngón tay của Giang Chanh.

Phía sau còn đính kèm địa chỉ.

Sắc mặt Giang Mạn đại biến, tay cầm điện thoại run rẩy không ngừng.

Giang Lâm Thành nhận thấy Giang Mạn có chút không ổn, hỏi: "Mạn Mạn, ai gửi tin nhắn vậy, có phải có tin tức của Tiểu Chanh rồi không?" Giang Mạn lập tức thu lại tất cả cảm xúc, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, tùy tiện nói dối: "Ba, không sao đâu, là tin nhắn từ giáo viên trường của Nghiêu Nghiêu, nói thằng nhóc thối đó đánh nhau ở trường, phụ huynh nhà người ta đang đợi con ở trường, con có lẽ phải ra ngoài xử lý một chút." "Được, vậy mau đi đi, đừng để người ta đợi lâu.

Để tài xế ở nhà đưa con đi, con đi một mình ba không yên tâm.

Tiểu Chanh đã xảy ra chuyện rồi, ba không muốn con lại xảy ra chuyện gì." Giang Lâm Thành bất an nói.

Giang Mạn không dám chần chừ nữa, cầm túi ra khỏi nhà họ Giang. "Chú Vương, chú đưa cháu đến khu nhà xưởng bỏ hoang ở bãi biển." "Đại tiểu thư, sáng sớm cô đi đến nơi đó làm gì, nơi đó đã bỏ hoang rất lâu rồi." "Chú Vương, cháu có việc gấp, chú cứ đưa cháu đến đó là được." Trên đường đi, tim Giang Mạn đập thình thịch không ngừng, cô không biết những người đó tại sao lại điểm danh muốn gặp cô, mục đích của họ rốt cuộc là gì?

Chỉ dựa vào một mình cô, làm sao có thể cứu Giang Chanh, cô đi chuyến này chẳng khác nào chui đầu vào miệng cọp, không khác gì tự đi tìm chết.

Nhưng cô lại không thể không đi, nếu không những người đó chắc chắn sẽ không tha cho Giang Chanh.

Giang Mạn nghĩ một lát, vẫn gửi tin nhắn cho Lục Minh, chỉ mong Lục Minh có thể đến kịp thời.

Gần ra khỏi khu nội thành, điện thoại của Giang Mạn reo lên, là một số lạ, cô lập tức nghĩ đến là bọn bắt cóc.

Giống như cô dự đoán, quả thực là điện thoại của bọn bắt cóc: "Cô hãy bảo tài xế xuống xe, cô tự mình lái xe đến, đừng giở trò, nếu không cô sẽ phải trả giá đắt." "Tôi muốn nghe giọng của Tiểu Chanh, các người hãy để nó nói chuyện với tôi, chỉ cần xác định nó đang trong tay các người, tôi sẽ hoàn toàn làm theo sự sắp xếp của các người." Giang Mạn bắt đầu thử mặc cả. "Chủ tử." Người phụ nữ gật đầu, A K cầm điện thoại vào một giao diện, nói: "Giang Chanh, Giang Mạn muốn nói chuyện với mày." Lúc này Giang Chanh đang bị treo trên cột buồm cao vút, hai tay cô bị trói ngược, nhưng hai chân lại lơ lửng, cổ tay đã bị cọ xát rách da, cột buồm lắc lư theo gió biển, cô đã khản cả cổ họng nhưng không có tác dụng gì.

Vừa nghe thấy giọng Giang Mạn, cô kích động lập tức hét lên: "Chị, cứu em, mau cứu em, em rất sợ." "Tiểu Chanh, bọn chúng rốt cuộc đã làm gì em?" "Chị, em bị bọn chúng… treo lên rồi, treo rất cao, em cảm thấy mình sắp chết rồi, toàn thân em đều đau." Lời của Giang Chanh chỉ nói được hai câu thì hoàn toàn biến mất, trái tim Giang Mạn như bị đặt vào chảo dầu mà chiên rán, cô lập tức nói: "Các người rốt cuộc muốn gì, muốn tiền hay gì?" Treo lên?

Rốt cuộc là treo như thế nào?

Sao toàn thân lại đau?

Giọng Giang Chanh khản đặc khiến nước mắt Giang Mạn trào ra, tay cô siết chặt điện thoại, lũ súc sinh này, rốt cuộc đã làm gì Giang Chanh. "Cô chỉ cần làm theo những gì chúng tôi nói là được." Giang Mạn không còn cách nào, chỉ đành để tài xế quay về trước, một mình lái xe đi. "Đại tiểu thư, cô rốt cuộc muốn đi làm gì?

Tôi sao lại nghe thấy giọng của nhị tiểu thư, cô có phải biết nó ở đâu rồi không?" "Chú Vương, những chuyện này chú đừng bận tâm, chú tự mình gọi xe về đi, thời gian không còn kịp nữa, cháu không kịp giải thích cặn kẽ với chú.

Nếu ba hỏi, chú cứ nói cháu nhất định sẽ đưa Tiểu Chanh về, bảo ông ấy yên tâm ở nhà đợi." "Đại tiểu thư, cô đi một mình nguy hiểm lắm." "Cháu cũng không còn cách nào, cháu phải đến đó để câu giờ chờ Lục Minh đến, nếu không cháu không biết bọn chúng sẽ làm gì Tiểu Chanh, cháu không thể bỏ mặc sự an nguy của Tiểu Chanh." Những người đó có bản lĩnh khiến cảnh cục và quân đội liên thủ cả tháng không phá được án, thì không phải là những kẻ thiện lương.

E rằng cô đến chậm một chút, thứ cô nhận được sẽ là ngón tay đẫm máu của Giang Chanh.

Cô không thể tưởng tượng nổi cảnh tượng đó.

Tài xế do dự một lát, nói: "Vậy đại tiểu thư, cô tự mình chú ý an toàn nhé." Chú Vương vừa xuống xe, Giang Mạn không dám chần chừ nữa, lập tức lái xe đi.

Kỹ năng lái xe của cô không tệ, may mắn là ở đây ít xe, cô run rẩy chân tay cuối cùng cũng đến được địa điểm mà bọn bắt cóc chỉ định.

Gió lạnh rít lên, trái tim cô cũng lập tức rơi vào hầm băng.

Đặc biệt là cảnh tượng trước mắt, khiến hai chân cô mềm nhũn đến mức gần như không đứng vững.

Cột buồm cao chừng bảy tám mét, trên từng cột buồm đó đều trói từng người, bên trái là các cô gái vị thành niên, họ trông không có chút sức sống nào, bên phải thì chỉ có Giang Chanh.

Tóc cô bé tán loạn dán vào mặt, cô dường như còn có thể nhìn thấy một chút màu đỏ sẫm, rõ ràng là màu máu.

Gió biển sáng sớm đặc biệt lớn, từng người họ như những chiếc lá rụng bồng bềnh trong gió, lắc lư chao đảo.

Phía dưới thì đứng mấy người đàn ông cầm súng, họng súng chĩa thẳng vào họ, mỗi người đều mang theo sát khí đằng đằng.

Giang Mạn có dự cảm, những người này thật sự không phải là loại nói đùa, trên người họ chắc chắn đều mang theo án mạng.

Chương 886

Ánh mắt cô từ trên xuống dưới, trái tim cô dần dần lạnh đi.

Dưới chân cột buồm, không phải là mảnh kính vỡ, thì là những chiếc đinh lộn xộn.

Giang Mạn hoàn toàn không dám nghĩ, nếu từ trên đó ngã xuống, người sẽ biến thành dạng gì, chắc chắn sẽ bị đâm thủng như tổ ong vò vẽ.

Ngay cả khi những thứ trên mặt đất không lấy được mạng của họ, thì những khẩu súng trong tay những người đó cũng không phải là đồ bỏ đi.

Ý đồ của những người này thật sự quá độc ác, đây là bày rõ không cho họ đường sống.

Tốn hết tâm tư bắt nhiều người như vậy, không phải vì tống tiền tống tình, cũng không phải vì muốn những người này tham gia vào hoạt động phi pháp nào, mà lại dùng cách thức này để đối xử với họ.

Bọn họ rốt cuộc muốn làm gì?

Giang Chanh mơ mơ màng màng cũng nhìn thấy một bóng người quen thuộc, cô nhận ra đó là Giang Mạn, mắt cô bé lập tức sáng lên, kích động hét to: "Chị, cứu em, em sợ." Nhưng đợi đến khi nhìn thấy chỉ có Giang Mạn một mình, cô bé tuyệt vọng.

Những người này ai nấy đều mang theo súng, Giang Mạn một mình làm sao có thể cứu được cô bé.

Miệng của những cô gái nhỏ khác đều bị bịt kín, căn bản không thể kêu lên, chỉ là đồng loạt nhìn về phía cô.

Giang Mạn dù không nhìn rõ ánh mắt của họ, cũng có thể đoán được ý nghĩa ẩn chứa trong ánh mắt đó.

Tại sao lại dùng cách thức này để đối xử với những đứa trẻ đáng thương này, họ đều là những cô gái vị thành niên, mỗi người đều đại diện cho hy vọng của một gia đình, nếu xảy ra chuyện, không biết sẽ hủy hoại bao nhiêu gia đình.

Giang Mạn nhìn Giang Chanh, an ủi: "Tiểu Chanh, em đừng sợ, chị đã đến rồi." "Chị, chỉ có chị đến một mình sao?

Chị mau đi đi, chị không thể cứu được chúng em đâu." Giọng nói của người trong cơn kinh hãi có sức bùng nổ rất mạnh mẽ, Giang Mạn có thể nghe rõ ràng giọng của Giang Chanh.

Cô đã đến đây rồi, làm sao có thể đi được, những người đó sẽ không bỏ qua cô.

Giang Mạn nghiến chặt răng, nói lớn: "Tôi đã đến rồi, các người rốt cuộc là ai, tại sao không ra mặt?

Các người rốt cuộc muốn tôi làm gì?" Ngay lúc này, vang lên hai tiếng vỗ tay, chỉ thấy một nam một nữ bước ra, họ đều mặc áo khoác gió màu đen, toàn thân toát ra khí tức lạnh lẽo. "Xem ra Tần Minh chọn vợ có mắt nhìn không tệ, cô đã dám một mình đến đây, tôi không biết nên nói cô ngu xuẩn, hay nên nói cô to gan." Giang Mạn khựng lại, lạnh giọng nói: "Tôi không quen người mà cô nói." Người phụ nữ cười phá lên, nhìn kỹ thì thấy cô ta cười đến chảy cả nước mắt: "Ồ, Tần Minh thì cô đương nhiên không quen rồi, người cô quen tên là Lục Minh, quân trưởng quân khu thành phố A, cao cao tại thượng như vậy, hô mưa gọi gió, có thể dễ dàng nghiền nát tất cả mọi người và mọi chuyện dưới chân." "Cô quen Lục Minh?" Giang Mạn khó che giấu sự kinh ngạc trong lòng. "Đương nhiên, tôi và anh ta quen biết lâu hơn cô nhiều, lúc tôi quen anh ta, anh ta còn rất trẻ, anh tuấn đẹp trai, là tình nhân trong mộng của mỗi cô gái, những người phụ nữ theo đuổi anh ta không đếm xuể." Người phụ nữ rõ ràng đang cười, nhưng Giang Mạn lại nghe thấy trong giọng nói của cô ta có vị nghiến răng nghiến lợi.

Người phụ nữ này, cô ta hận Lục Minh, hơn nữa không phải hận bình thường.

Lục Minh, anh đã hại em thê thảm rồi, phụ nữ dịu dàng hiền thục thì anh không đi trêu chọc, lại cố tình chọc phải một người phụ nữ lòng dạ rắn rết như vậy, còn có thể âm thầm bắt cóc nhiều người như thế.

Người phụ nữ này rốt cuộc là ai?

Tại sao lại có thực lực đáng sợ như vậy?

Lục Minh, anh nhất định phải đến nhanh, em cũng không biết mình có thể câu giờ được bao lâu.

Người phụ nữ nhìn Giang Mạn, dường như chìm vào những ký ức trong quá khứ: "Từng có lúc tôi ngây thơ cho rằng, vị trí vợ của anh ta nhất định là của tôi, chúng tôi ở bên nhau vui vẻ đến vậy, tôi từng nghĩ chỉ cần ở bên anh ta là tôi đã có cả thế giới, con người anh ta ngoài lạnh trong nóng, đừng thấy bình thường anh ta cứ giữ vẻ mặt lạnh lùng, nhưng tâm tư lại tinh tế như tơ, tư duy lại nhanh nhạy, đơn giản là một tình nhân hoàn hảo." Đáng tiếc, cô ta không có cả thế giới, mà lại bị cả thế giới ruồng bỏ. "Vậy tại sao hai người lại chia tay?" Giang Mạn thử thăm dò hỏi.

Bây giờ cô một lòng nghĩ cách câu giờ, đối với chuyện mà người phụ nữ nói cô không có chút hứng thú nào.

Dù sao đi nữa, đó cũng là chuyện trong quá khứ rồi.

Quá khứ của Lục Minh, có quá nhiều sự bất đắc dĩ, cô không có thời gian rảnh rỗi để tìm hiểu. "Chia tay, vì anh ta bạc tình bạc nghĩa, tôi đối với anh ta một lòng một dạ, anh ta lại vứt bỏ tôi như giẻ rách." Trong mắt người phụ nữ bùng lên sự hận thù nồng đậm. "Vậy giữa hai người có phải có hiểu lầm gì không, Lục Minh mà tôi hiểu, không vô tình như vậy." Giang Mạn cố gắng không kích động cảm xúc của người phụ nữ. "Hiểu lầm?

Cái này cô phải về hỏi chồng cô rồi, anh ta rốt cuộc đã làm chuyện trời đất quỷ thần căm phẫn gì." Giọng người phụ nữ đột nhiên vút cao, ánh mắt nhìn Giang Mạn như muốn ăn thịt người.

Giang Mạn dừng lại một lúc, cô nghĩ cô đã hiểu rồi, người phụ nữ này muốn đến báo thù Lục Minh: "Oan có đầu, nợ có chủ, nếu Lục Minh đã làm gì có lỗi với cô, cô cứ đi tìm anh ta mà tính sổ, đừng lôi những người không liên quan vào." Tìm Lục Minh, cô ta sẽ tìm anh ta, nhưng không phải bây giờ.

Cô ta sẽ đòi lại những thứ anh ta đã gây ra cho cô ta từng chút một.

Đột nhiên quyết chiến một mất một còn thì còn gì là thú vị. "Yên tâm đi, Giang Mạn, tôi sẽ tìm anh ta, anh ta không thoát được đâu.

Biết chuyện giữa tôi và anh ta, cô không hề đau lòng sao?" "Vị tiểu thư này, tôi không biết cô xưng hô thế nào, nhưng tôi nghĩ các người đều hiểu lầm mối quan hệ giữa tôi và anh ta rồi, chúng tôi là vợ chồng hợp đồng, giữa chúng tôi không có tình cảm gì, cũng chỉ quen biết vỏn vẹn mấy tháng, trước khi kết hôn chúng tôi đã thỏa thuận điều kiện rồi, đợi con trai tôi lớn lên, không cần tình yêu của cha nữa thì chúng tôi sẽ ly hôn." Nghe vậy, mắt người phụ nữ sáng lên, kích động nói: "Cô nói thật sao?

Các người chỉ là kết hôn hợp đồng, cô không yêu anh ta, anh ta cũng không yêu cô sao?" Giang Mạn rất nghiêm túc gật đầu: "Tôi không cần thiết phải lừa cô." A K đứng bên cạnh sốt ruột, chen vào nói: "Chủ tử, cô đừng nghe người phụ nữ này nói bừa, cô ta và Tần

Minh ân ái lắm, chúng tôi đã tận mắt chứng kiến, cô ta nhất định đang lừa cô.

Tính cách của Tần Minh, nếu là người anh ta không thích thì anh ta sẽ không cưới về nhà đâu." "Con tiện nhân, cô dám lừa tôi." Những người này trông rất hiểu Lục Minh.

Giang Mạn cười một tiếng: "Xem ra diễn xuất của tôi thật sự rất tốt, thực ra tôi từng học diễn xuất, đây không phải là đã lừa được các người rồi sao?

Nếu các người không tin thì có thể đi điều tra, tôi và Lục Minh quen nhau ở buổi liên hoan trong quân đội, gặp nhau một hai lần là đăng ký kết hôn.

Vì Lục Minh thật sự đã lớn tuổi rồi, người nhà họ Lục đều hy vọng anh ta sớm kết hôn.

Còn tôi thì mang theo một đứa trẻ, cuộc sống khó khăn, anh ta nói tôi làm tốt trách nhiệm của một người vợ, anh ta gánh vác nghĩa vụ của một người chồng, chúng tôi cứ thế mà sống qua ngày.

Kiểu đại gia ngớ ngẩn như vậy tôi đương nhiên phải chấp nhận rồi, chúng tôi ở bên ngoài là một cặp vợ chồng ân ái, tất cả những điều này đều là diễn cho người ngoài xem, không ngờ chúng tôi diễn thành công đến vậy." "Lục Minh từng nói với tôi, cả đời này trong lòng anh ta chỉ có một người phụ nữ, là người phụ nữ thông minh và quyến rũ nhất mà anh ta từng gặp, đáng tiếc…" Giang Mạn cố ý khơi gợi sự tò mò của người phụ nữ.

Cô là phụ nữ, cô rất hiểu tâm tư của một người phụ nữ, người phụ nữ trước mắt này thật sự quá yêu Lục Minh, nhưng không biết Lục Minh và cô ta đã xảy ra chuyện gì, cô ta đối với Lục Minh, vừa yêu vừa hận.

Chương 887

"Đáng tiếc cái gì?" Người phụ nữ căng thẳng hỏi. "Đáng tiếc cuối cùng anh ta vẫn phụ bạc cô ấy, vì anh ta là một quân nhân, đất nước đã bồi dưỡng anh ta nhiều năm như vậy, anh ta không thể vì tình cảm nam nữ mà từ bỏ tất cả.

Có một lần anh ta uống rất say, anh ta nói, nếu cho anh ta một cơ hội nữa, có lẽ anh ta sẽ đưa ra một lựa chọn khác." Giang Mạn không biết ân oán giữa họ, cố ý nói những lời rất chung chung, kiểu gì cũng đúng.

Thấy người phụ nữ lộ ra vẻ mặt như vậy, Giang Mạn liền biết câu chuyện mà mình bịa ra về cơ bản là không có vấn đề gì.

Cô thật sự cảm thấy mình có thể làm biên kịch, vậy mà đột nhiên có thể bịa ra nhiều tình tiết như vậy, phải cảm ơn cô bình thường xem nhiều phim truyền hình.

Lục Minh luôn nói, những bộ phim truyền hình đó không có dinh dưỡng, nhưng cô lại thấy rất hữu ích.

Người phụ nữ thần sắc hoảng hốt: "Thật sao, anh ta thật sự nói như vậy?" Giang Mạn gật đầu, vẻ mặt như chợt hiểu ra: "Chẳng lẽ cô chính là người phụ nữ mà Lục Minh vẫn luôn chôn sâu trong lòng?" Người phụ nữ không nói gì, mà lại nói một câu khó hiểu: "Anh ta chính là người bảo thủ như vậy, cố chấp lắm." Giang Mạn không hiểu, nhưng A K thì hiểu.

Lòng báo thù của Chủ tử đã dao động rồi.

Hắn hung hăng trừng Giang Mạn một cái, người phụ nữ này vậy mà lại nói bừa, nếu Tần Minh có một chút tình nghĩa nào với Chủ tử, thì cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy. "Chủ tử, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa, Tần Minh từ quân khu đến đây cũng sắp rồi, chúng ta mà không bắt cô ta lựa chọn thì sẽ không còn cơ hội nữa." Người phụ nữ lúc này mới hoàn hồn, ánh mắt đột nhiên trở nên đầy sát ý, cô ta là một người phụ nữ rất lý trí và thông minh: "Giang Mạn, hôm nay tôi cho cô hai lựa chọn, cô có thể chọn cứu em gái mình, cũng có thể chọn cứu những cô gái vị thành niên kia." Ánh mắt Giang Mạn kinh hãi, lúc này cô mới hiểu ý của người phụ nữ này, hóa ra là muốn cô đưa ra lựa chọn như vậy.

Cô là vợ của Lục Minh, lời nói và hành động của cô đều ảnh hưởng đến Lục Minh.

Nếu cô chọn Giang Chanh, mà từ bỏ tính mạng của nhiều cô gái vị thành niên như vậy, vậy thì người ngoài sẽ nhìn Lục Minh thế nào, Lục Minh còn làm sao có thể đứng vững trong quân đội.

Gia đình của những cô gái này, mỗi người đều là gia đình giàu có, đến lúc đó không biết sẽ gây ra chuyện gì.

Người bắt cóc họ không phải cô, nhưng một khi họ xảy ra chuyện, những bậc cha mẹ đó sẽ không còn lý trí nữa, chắc chắn sẽ đổ hết mọi lỗi lầm lên đầu cô và Lục Minh.

Nhưng bảo cô từ bỏ Giang Chanh, đó cũng là điều không thể, đó là em gái của cô, là con gái ruột của ba cô.

Giang Lâm Thành đã nuôi dưỡng cô lớn lên, cô không thể vô tình vô nghĩa, dù sao cũng phải giữ lại huyết mạch này cho ông.

Người phụ nữ này, hóa ra ý đồ của cô ta là ở đây, cô ta chính là muốn thấy cô đau khổ, thấy Lục Minh đau khổ, khiến Lục Minh thân bại danh liệt.

Bất kể cô chọn cái nào, cô ta đều có thể đạt được mục đích của mình, một ý đồ thật sự hiểm ác.

Họ làm sao có thể coi thường sinh mệnh đến vậy, dùng sinh mệnh để chơi trò chơi như thế này, đơn giản là quá vô nhân tính. "Tôi đã nói rồi, đối với Lục Minh mà nói, tôi chỉ là một người không quan trọng, các người hoàn toàn không cần thiết phải làm như vậy." A K trực tiếp dí một khẩu súng vào đầu Giang Mạn, sợ cô lại nói gì khiến Chủ tử dao động, "Ít nói nhảm đi, chọn một trong hai, cô chỉ có thể chọn một, cơ hội cũng chỉ có một lần, nếu cô không chọn, tất cả những người này đều sẽ mất mạng ở đây." Cảm giác lạnh lẽo của kim loại truyền đến, Giang Mạn gần như bật khóc, trong lòng không ngừng niệm tên Lục Minh.

Cô ngẩng đầu nhìn Giang Chanh, có lẽ vì bị treo quá lâu, toàn thân Giang Chanh đã nhắm mắt lại.

Người đàn ông gầm nhẹ một tiếng: "Giang Chanh, chị gái cô có thể cứu mạng cô, nhưng cô ta đang do dự." Tiếng gầm này đã đánh thức Giang Chanh, Giang Chanh đỏ mắt nhìn Giang Mạn: "Chị, cứu em, em mệt quá, đau quá, em sắp… không chịu nổi nữa rồi." Những người khác nghe thấy giọng Giang Chanh, cũng đều phát ra tiếng "ô ô ô", miệng họ bị dán băng dính, chỉ có thể dùng cách này để bày tỏ khao khát trong lòng.

Khi họ cựa quậy, những cột buồm lắc lư càng dữ dội hơn, càng lắc lư càng chịu tội.

Khó quá, thật sự quá khó.

Cô không muốn từ bỏ ai cả.

Trước khi nhận được tin nhắn của Giang Mạn, Lục Minh đã điều tra ra manh mối rồi.

Thấy tin nhắn của Giang Mạn, anh lập tức phóng xe đến khu nhà hoang ven biển, nửa đường thì gặp xe của Giang Lâm Thành. "Ba, sao ba cũng đến đây?" "Ba không yên tâm, đương nhiên là phải đi theo rồi, con bé ngốc Mạn Mạn vậy mà lại tự mình đi một mình, nó muốn làm ba tức chết à?

Chuyện quan trọng như vậy mà nó không nói cho ba biết gì cả." Chú Vương tài xế đã kể mọi chuyện cho Giang Lâm Thành nghe.

Hai cô con gái sống chết chưa rõ, ông đương nhiên không thể ngồi yên, lập tức đuổi theo.

Nghĩ đến Giang Mạn đã lén đi ngay dưới mắt mình, ông lại đau lòng, nếu khi đó ông hỏi thêm vài câu, có lẽ đã sớm biết được chân tướng, không đến nỗi đợi đến bây giờ. "Ba, đối phương chỉ định muốn Mạn Mạn đến đó, nếu cô ấy dẫn ba theo, tính mạng của Giang Chanh sẽ bị uy hiếp.

Bọn chúng là một đám người liều mạng, không có chuyện gì mà bọn chúng không dám làm.

Ba lên xe của chúng con đi, xe của ba không an toàn.

Mạn Mạn chắc là đã đến đó để câu giờ rồi, chúng ta phải đi ngay." "Vậy ba có làm phiền các con không?" Giang Lâm Thành hỏi một cách không chắc chắn. "Không đâu, ba cứ lên đi.

Lát nữa đến nơi, ba cứ ở trong xe, đừng xuống.

Xe của con là xe chuyên dụng của quân đội, kính đều là loại chống đạn, độ an toàn khá cao.

Mạn Mạn sẽ không muốn ba xảy ra chuyện gì đâu." Giang Lâm Thành vừa nghe Lục Minh nói vậy liền biết Lục Minh đã biết chuyện gì đó, không khỏi hỏi: "A Minh, rốt cuộc là ai đã bắt cóc Tiểu Chanh vậy?" "Tàn dư của một tập đoàn tội phạm." Lần trước thủ đoạn của những kẻ đó đã khiến anh nghi ngờ, lần này càng khẳng định.

Chỉ là không biết ai trong số những kẻ cấp cao còn sống sót, vậy mà trong thời gian ngắn có thể tập hợp thế lực để làm ra chuyện như

vậy.

Anh nhớ tất cả bọn chúng đều đã bị tiêu diệt tại chỗ, nhất thời anh không thể đoán ra là ai đang gây họa. "Vậy hai chị em nó có gặp nguy hiểm không?" Ánh mắt Lục Minh thay đổi, trầm giọng nói: "Ba, ba yên tâm, con sẽ cố gắng hết sức để cứu các cô ấy." Giang Lâm Thành thấy Lục Minh nét mặt nghiêm trọng cũng không hỏi thêm gì nữa, ông thất thần nhìn ra ngoài.

Thật sự không dám tưởng tượng những chuyện sắp xảy ra. "Trương Khiếu, nhanh hơn nữa!" "Quân trưởng, đây đã là tốc độ nhanh nhất rồi.

Bọn chúng cố ý tìm một nơi hẻo lánh như vậy." Khu quân sự nằm ở phía bắc nhất, vốn đã cách thành phố hai tiếng lái xe, mà địa điểm bọn chúng hẹn lại ở phía nam nhất.

Cho dù bọn họ xuất phát sớm đến mấy, nhưng đã chậm hơn Giang Mạn một tiếng đồng hồ.

Chương 888

Một tiếng đồng hồ có thể xảy ra rất nhiều chuyện.

Đương nhiên, những lời như vậy, vào lúc này, Trương Khiếu không dám nói ra, nếu không người phát điên đầu tiên sẽ là Quân trưởng đại nhân của bọn họ.

Giang Mạn cứ cắn chặt môi, nhưng hàm răng vẫn run cầm cập vì lạnh.

Ánh mắt cô cứ qua lại giữa Giang Chanh và mấy thiếu nữ vị thành niên, không biết phải chọn ai.

Đúng lúc này, người phụ nữ nọ ném một thứ gì đó xuống chân cô: "Giang Mạn, đeo thứ này vào, cô có thể nói chuyện đàng hoàng với cô em gái tốt của cô đấy." Giang Mạn nhìn thứ giống như tai nghe dưới chân, ngần ngừ một lát rồi cúi xuống nhặt lên, đeo vào tai.

Vừa đeo vào, cô đã nghe thấy tiếng thở nặng nhọc và yếu ớt của Giang Chanh, rõ ràng là đang chịu đựng sự tra tấn đau đớn. "Tiểu Chanh, em có nghe thấy chị nói không?" "Chị, em nghe được." "Tiểu Chanh, em phải kiên cường, em phải nghĩ đến ba, dù thế nào cũng phải kiên trì.

Ba chỉ còn mình em là con gái thôi, em không thể để ba đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, nghe rõ chưa?" "Chị, đau quá!" Giang Mạn gạt nước mắt, có chút nản lòng nhìn người phụ nữ kia: "Tại sao cô lại bắt tôi phải đưa ra lựa chọn tàn nhẫn như vậy?" "Giang Mạn, đây mới chỉ là bắt đầu thôi, sau này những lựa chọn như thế sẽ không thiếu đâu.

Nhanh lên, lựa chọn đi, cô không còn nhiều thời gian đâu." Người phụ nữ nhìn đồng hồ, nếu Giang Mạn không nhanh chóng đưa ra lựa chọn, e rằng Tần Minh bên kia sẽ đến, đến lúc đó bọn chúng sẽ khó đi.

Giang Mạn sau một hồi cân nhắc, nói: "Tôi không chọn ai cả, tôi sẽ làm con tin, cô thả bọn họ đi." "Giang Mạn, cô đừng quá đề cao giá trị của mình.

Tôi mới là người chủ đạo trò chơi này, cô chỉ là quân cờ của tôi.

Quân cờ thì không có quyền lựa chọn, tôi muốn mạng cô thì có ích gì chứ?" Người phụ nữ cười khẩy, ánh mắt nhìn về phía không xa, có sự mong đợi, nhưng càng nhiều hơn là sự hận thù thấu xương.

Tần Minh, chuyện giữa chúng ta sẽ không kết thúc nhanh như vậy đâu, đây mới chỉ là bắt đầu, sau này anh mới hiểu thế nào là sống không bằng chết. "Vậy rốt cuộc cô muốn thế nào?

Làm như vậy có lợi gì cho cô?" "Lợi ích ư?

Tất cả những người và chuyện mà Tần Minh quan tâm, tôi sẽ từng chút một hủy diệt.

Tôi muốn nhìn anh ta sống không bằng chết, nhìn những người mà anh ta quan tâm từng người một rời bỏ anh ta, cuối cùng chỉ còn lại một mình anh ta." "Cô không yêu anh ta sao?

Tại sao cô lại đối xử với anh ta như vậy?

Tôi thấy cô căn bản không hiểu tình yêu là gì." "Đừng nhắc đến hai từ đó với tôi, Tần Minh không xứng đáng với bất kỳ tình yêu nào, tôi sẽ kéo anh ta cùng xuống địa ngục!" Người phụ nữ đột nhiên kích động, sắc mặt méo mó nhìn Giang Mạn.

Khoảnh khắc Tần Minh giơ dao đồ sát người thân của cô, anh ta đã trở thành kẻ thù của cô rồi. "Tôi đã nói rồi, tôi và Lục Minh chỉ là kết hôn hợp đồng.

Lục Minh không yêu tôi, tôi cũng không yêu anh ta, tại sao cô cứ không tin chứ?

Dù cho tôi có chết, e rằng Lục Minh cũng sẽ thờ ơ." "Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, đó là phong cách hành xử của tôi.

A K, cho bọn chúng một bài học, để cô ta khỏi khó khăn trong việc đưa ra quyết định." A K nhìn Giang Mạn một cách sâu xa, khóe miệng nở một nụ cười lạnh lẽo, dường như đã đợi mệnh lệnh này từ rất lâu.

Anh ta ra hiệu cho một tên áo đen ở bên cạnh.

Tên áo đen lập tức tháo dây thừng trên cọc ra, chỉ thấy người đang treo trên cọc nhanh chóng trượt xuống, sắp rơi xuống đống đinh.

Giang Mạn trợn tròn mắt, hét lên thê lương: "Đừng, đừng!

Dừng lại!

Tôi sẽ lựa chọn!" Người phụ nữ này, thật sự là một kẻ điên.

Lục Minh và cô ta rốt cuộc có mối thù hận sâu sắc gì, mà cô ta lại làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy, bắt cô một mình chịu đựng nhiều sinh mạng đến thế.

Quá nặng nề, cô căn bản không thể chịu đựng nổi.

Cô vừa hét lên, người trên cọc đột nhiên dừng lại, lơ lửng trong không trung theo gió biển.

Mấy tên áo đen nhúc nhích tay, người trên cọc lại được kéo cao hơn.

Giang Mạn kinh hãi chưa định thần, lập tức ngã ngồi xuống đất, cảnh tượng vừa rồi đã làm cô sợ hãi, suýt chút nữa tất cả bọn họ đã rơi xuống chết ngay dưới mắt cô.

Người phụ nữ khẽ nhếch môi đỏ quyến rũ, cất cao giọng nói: "Các người nghe rõ đây, Giang Mạn có thể quyết định sống chết của các người.

Cô ta nói thả ai thì chúng tôi thả người đó, cô ta muốn ai chết thì chúng tôi cho người đó chết, sống chết của các người đều do cô ta quyết định." Thời gian từng phút từng giây trôi qua, mặt trời đã không biết từ lúc nào đã mọc lên, hôm nay chắc chắn là một ngày nắng đẹp.

Ánh nắng mặt trời chiếu vào người Giang Chanh, cô bé lại đau đớn mở mắt, toàn thân đã tê dại vì đau.

Cô bé không chớp mắt nhìn chằm chằm Giang Mạn, ánh mắt vô cùng phức tạp. "Chị, cứu em, em vẫn không muốn chết." Cô bé không muốn chết trẻ như vậy, cô bé vẫn còn rất nhiều chuyện muốn làm.

Giang Mạn nhìn Giang Chanh, nhất thời nước mắt chảy dài.

Tại sao mặt trời đã lên mà cô lại không thấy một tia hy vọng nào.

Cô cũng nhìn chằm chằm Giang Chanh, xin lỗi, Tiểu Chanh, chị không thể ích kỷ như vậy, vì một mình em mà bỏ rơi tính mạng của rất nhiều cô gái khác.

Xin lỗi, Tiểu Chanh, chị xin lỗi em.

Chị thật sự không biết phải lựa chọn thế nào mới là tốt nhất.

Người phụ nữ nhìn vẻ mặt đau khổ của Giang Mạn, chỉ cảm thấy toàn thân dâng lên một khoái cảm khó tả.

Đúng, chính là cảm giác này.

Chương 889

Thật sảng khoái, mỗi tế bào đều được cứu rỗi, sướng đến chết người.

Cô ta dường như đã nhìn thấy những người đó bị hủy diệt, vẻ mặt đau khổ khóc lóc của cha mẹ và người thân của họ.

Cô ta không phải cũng từng bước từng bước đi qua như vậy sao, tận mắt nhìn những người quan trọng lần lượt ngã xuống trong vũng máu.

Cô ta muốn tất cả mọi người đều nếm trải tư vị này.

Như vậy mới công bằng.

Sự do dự của Giang Mạn gần như đã làm cạn kiệt chút kiên nhẫn cuối cùng của người phụ nữ: "Giang Mạn, tôi không có nhiều thời gian để phí hoài với cô.

Nếu cô vẫn không đưa ra lựa chọn thì tất cả bọn họ sẽ chết ở đây.

Tôi cho cô 30 giây cuối cùng." "Đừng, đừng, tôi chọn ngay đây." Giang Mạn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhuốm máu của Giang Chanh, chầm chậm nói: "Tiểu Chanh, xin lỗi, thật sự xin lỗi, chị không thể bảo vệ em được nữa rồi, em tha thứ cho chị, chị cũng không muốn như vậy đâu." Tai Giang Chanh cũng đeo thiết bị trợ thính tiên tiến, cô bé có thể nghe thấy lời Giang Mạn nói.

Cô bé không thể tin nổi nhìn Giang Mạn, mắt trợn rất to, miệng phát ra âm thanh yếu ớt: "Chị, chị… là chị của em mà, em rất khó khăn mới chấp nhận chị, chị nói từ nay chúng ta là chị em tốt, sau này trên đường đời phải tương trợ lẫn nhau, tại sao vào lúc này, sự lựa chọn của chị lại là người khác mà không phải em." Nghe vậy, Giang Mạn lập tức bật khóc.

Đúng vậy, cô đã nói từ nay họ là chị em ruột, là chị em thân thiết nhất.

Mới có mấy ngày, cô vậy mà lại tự vả miệng mình. "Tiểu Chanh, xin lỗi." Giang Mạn cúi mắt xuống.

Giang Chanh lập tức lòng lạnh như tro tàn, ánh mắt của Giang Mạn đã nói lên tất cả, cô bé hiểu, cô bé là người bị chị bỏ rơi, Giang Mạn sẽ chọn những thiếu nữ vị thành niên kia. "Chị, chị của em." Giang Chanh cười khẽ lẩm bẩm, lặp đi lặp lại câu nói này. "Giang Mạn, cô không hổ là vợ của Tần Minh, tôi thật sự đã đánh giá thấp cô rồi.

Vậy mà cô có thể đại nghĩa diệt thân, vì những người không hề liên quan mà từ bỏ em gái ruột của mình, cô và anh ta quả nhiên là một cặp, lạnh lùng vô tình, vô ơn vô nghĩa y hệt nhau." "Tôi không tin cô lắm, nếu tôi đưa ra lựa chọn mà cô vi phạm lời hứa thì sao?" "Giang Mạn, cô không có tư cách nghi ngờ tôi, cô chỉ có thể lựa chọn thôi.

Còn ba giây nữa, nếu cô thay đổi ý định thì vẫn còn kịp.

Ba..." Người phụ nữ biết Giang Mạn cố ý câu giờ, đây đã là giới hạn lớn nhất rồi, lần này cô ta trực tiếp bắt đầu đếm ngược. "Hai..." Giang Mạn nhắm mắt lại, đang chuẩn bị giơ ngón tay lên, thì đúng lúc này vang lên một tiếng súng.

Giang Mạn bỗng nhiên khựng lại, sắc mặt A K thay đổi, bản năng chắn trước mặt người phụ nữ: "Không hay rồi, chủ tử, Tần Minh bọn họ đã đến rồi, anh ta chắc chắn đã dẫn theo không ít người." "Hoảng sợ gì, bảo anh em ra tay, lập tức chuẩn bị lên máy bay." Người phụ nữ không để tâm, trên mặt vẫn luôn nở nụ cười, vẻ mặt bày mưu tính kế.

Những tên vệ sĩ áo đen nhận được lệnh, lập tức buông dây thừng trong tay.

Giang Mạn trợn tròn mắt, không chút do dự lao về phía Giang Chanh.

Lục Minh vừa đến thì đã chứng kiến cảnh này, sắc mặt anh lập tức lạnh lẽo, quát lớn với đặc chủng binh phía sau: "Mau cứu người!" Các binh sĩ phía sau cũng đồng loạt lao tới, tốc độ của họ rất nhanh.

Khi các thiếu nữ sắp rơi xuống đất, mỗi người kéo một sợi dây thừng của một chiếc cọc.

Giang Mạn nắm chặt sợi dây thừng của Giang Chanh, vào khoảnh khắc cuối cùng, Giang Chanh được treo lơ lửng cách khu phế tích nửa mét.

Hai chị em một người bò, một người bị treo, cứ như vậy nhìn nhau. "Tiểu Chanh, em kiên trì lên, chị sẽ cứu em." Giang Mạn nắm chặt dây thừng, tay đã chảy máu cũng không hề hay biết. "Chị, vừa nãy chị... có phải định chọn bọn họ không?" Trong mắt Giang Chanh tràn ngập tổn thương.

Giang Mạn nước mắt chảy dài, không muốn lừa dối Giang Chanh: "Tiểu Chanh, em đừng nói nữa, kiên trì lên, anh rể em đến rồi, bọn họ sẽ cứu em." "Tại sao, chúng ta rõ ràng đã hòa thuận rồi mà." Giang Chanh cố chấp hỏi, cô bé cảm thấy sức lực trong cơ thể đang mất đi từng chút một, toàn thân nhẹ bẫng.

Giang Mạn ngẩng mắt lên, liền thấy là Lục Minh, anh từng bước từng bước đi về phía cô.

Trong mắt cô lóe lên sự vui mừng, nhưng cô lại nhìn thấy sự kinh hãi trong mắt Lục Minh. "Mạn Mạn, tránh ra!" Lời anh vừa dứt, một tiếng súng lớn vang lên bên tai cô, suýt chút nữa đã làm vỡ màng nhĩ

cô.

Cô trong khoảnh khắc chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, không phân biệt được phương hướng.

Khi cô lấy lại ý thức, chỉ thấy trên mặt một trận ấm nóng, cứ như vậy bất lực nhìn máu tươi từ người Giang Chanh bắn tung tóe lên mặt cô, thật là kinh hoàng đến nhức mắt. "Giang Mạn, không ai có thể phá vỡ quy tắc trò chơi, cô đã lựa chọn rồi thì phải chịu đựng hậu quả như vậy, đây là lựa chọn của chính cô mà, đúng không?" Nụ cười tàn nhẫn như quỷ mị của người phụ nữ vọng lại. "Cô là đồ quỷ!" Giang Mạn gào lên.

Quỷ ư, cô ta đặc biệt thích danh xưng này, rất phù hợp với hình tượng của cô ta. "Giang Mạn, cô có biết tại sao tôi lại bắt cóc Giang Chanh không?

Vì tôi nhìn thấy hai người cùng uống cà phê, cùng trò chuyện, nếu không phải như vậy, chúng tôi sẽ không đặt mục tiêu vào cô ta.

Tất cả là vì sự thân thiết của cô, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không ra tay với người như vậy.

Giang Mạn, cô hãy nhớ kỹ, cô chính là hung thủ đã hại chết cô ta." "Câm miệng!

Cô câm miệng lại cho tôi!" "Hôm nay là cô, lần sau có lẽ là con trai cô, ba cô, hoặc là người nhà họ Lục..." Giang Mạn ôm Giang Chanh vào lòng, run rẩy tay che vết thương ở bụng Giang Chanh, nhưng máu từ người Giang Chanh vẫn không ngừng chảy ra, tràn qua kẽ tay cô.

Cô chưa bao giờ biết trên người một người lại có nhiều máu đến vậy. "Tiểu Chanh, em đừng dọa chị, em nhất định phải cố gắng chịu đựng." "Trương Khiếu, mau gọi nhân viên y tế đến, lập tức đưa đến bệnh viện." Lục Minh nói với Trương Khiếu phía sau. "Quân trưởng, y tế đã đến rồi." Lục Minh vỗ vai Giang Mạn: "Mạn Mạn, tình hình của Giang Chanh không thể trì hoãn được nữa, em lập tức đi cùng đến bệnh viện." Giang Mạn nắm lấy tay Lục Minh: "Lục Minh, anh tự mình chú ý an toàn, tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì." "Anh biết rồi." Giang Lâm Thành đang ở trong xe, Lục Minh không cho ông xuống xe.

Chương 890

Ông nghe thấy tiếng súng liền từ trong xe bước xuống, liền thấy có người đang ôm Giang Chanh thoi thóp đi tới.

Ánh mắt ông bốc lửa, thân thể cũng lảo đảo. "Tần Minh, chúng ta lại gặp mặt rồi." Từ máy bay vọng xuống giọng nói của người phụ nữ, chỉ thấy một người phụ nữ không chút sợ hãi đứng ở cửa khoang máy bay. "Bạch Tiểu Thuần, là cô!" Lục Minh ngẩng đầu, nghiến răng nghiến lợi nhìn người phụ nữ đó.

Trực giác của anh không sai, quả nhiên là cô ta.

Đại tiểu thư của tập đoàn Hoa Thuẫn, cũng là một thiên tài hóa sinh, rất được lão gia tử yêu quý.

Rất nhiều loại thuốc gây hại xã hội đều do tay cô ta nghiên cứu ra.

Anh rõ ràng đã thấy cô ta tắt thở, nhưng bây giờ cô ta vậy mà vẫn còn sống sờ sờ đứng ở đó?

Rốt cuộc là đã xảy ra sai sót ở đâu? "Tần Minh, xem ra tôi thật sự phải cảm ơn anh đã nhớ nhung tôi, tôi đã thành ra thế này mà anh vẫn nhận ra tôi." Cô ta là tội phạm bị truy nã hàng đầu thế giới, dung mạo ban đầu cũng đã bị hủy hoại.

Cô ta cố ý đi phẫu thuật thẩm mỹ, không ngờ vẫn bị Tần Minh nhận ra ngay lập tức. "Tần Minh đã chết rồi, tôi họ Lục, tôi tên Lục Minh." "Đúng, Tần Minh mà tôi ghi nhớ trong lòng đã chết rồi.

Đứng trước mặt tôi là Lục đại quân trưởng của chúng ta, đại thiếu gia nhà họ Lục, Lục Minh.

Anh có từng nghĩ rằng mình sẽ có ngày hôm nay không?

Anh không phải rất oai phong sao?

Bây giờ lại trưng ra vẻ mặt này cho ai xem?

Anh nghĩ tôi còn chút lòng trắc ẩn nào với anh nữa sao?" Trên máy bay, người phụ nữ cầm ống nhòm, nhìn tất cả biểu cảm của Lục Minh vào trong mắt.

Anh ta thật táo bạo, chỉ cần đổi họ là đã trà trộn vào giữa bọn họ, nhưng chính vì vậy, đã mê hoặc tất cả chúng tôi.

Ngay cả cha tôi, một người tinh minh, thông minh tuyệt đỉnh như vậy, cũng phải đến giai đoạn sau mới bắt đầu nghi ngờ thân phận của anh ta.

Ai có thể nghĩ rằng, thiên chi kiêu tử của nhà họ Lục lại hạ mình tiềm phục bên cạnh bọn họ. "Bạch Tiểu Thuần, đến bây giờ cô vẫn chưa biết hối cải." "Hối cải ư, Tần Minh, khi anh nhìn những người thân yêu nhất của anh, bạn bè của anh đều chết đi, anh còn có thể bình tĩnh như vậy nói với tôi hai chữ hối cải sao?

Tôi nói cho anh biết, đây mới chỉ là bắt đầu.

Tất cả những gì anh đã làm với người thân của tôi, tôi sẽ từng chút từng chút một đòi lại từ anh, anh cứ đợi đấy, hôm nay chỉ là để anh cảm nhận trước thôi." "Bạch Tiểu Thuần, bọn họ đều là những con sâu độc hại của xã hội, chết là đáng đời." Lục Minh từ đầu đến cuối đều không cảm thấy mình có lỗi. "Hay cho một câu 'chết là đáng đời'!

Anh đừng quên tôi đã đối xử với anh thế nào!" Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần như muốn phun ra lửa.

Lục Minh không nói gì, phải nói về nhiệm vụ lần đó, điều duy nhất anh thấy có lỗi là với Bạch Tiểu Thuần, vì cô ta đối xử với anh thật lòng.

Anh không phải không hiểu sự sùng bái và tình yêu trong mắt cô ta, nhưng anh luôn nhớ rõ thân phận của bọn họ, họ không thể là bạn bè, mà là kẻ thù không đội trời chung.

Sẽ có một ngày, giữa họ sẽ có một cuộc chiến ác liệt. "Tôi chỉ biết họ là người nhà của tôi, những thứ khác tôi không quan tâm, còn cô là kẻ đầu sỏ của tất cả những chuyện này." Nếu không phải cô ta hết lần này đến lần khác giúp anh giấu cha cô ta những điều kỳ lạ của mình, nếu không phải cô ta tin vào những lời đường mật của anh, thì gia đình cô ta làm sao có thể bị hủy hoại trong một sớm một chiều chứ.

Cô ta hận Lục Minh, nhưng càng hận chính mình, chính cô ta đã rước sói vào nhà.

Vì vậy, bất kể phải trả giá thế nào, cô ta cũng phải sống sót, sống sót mới có thể tìm anh báo thù.

Cô ta đã làm được, cô ta cuối cùng đã xuất hiện trước mặt anh với tư thế của kẻ chiến thắng.

Đúng lúc này, Trương Khiếu đi tới, trầm giọng nói: "Quân trưởng, chỉ có sáu cô gái, còn thiếu bốn người, chúng tôi đã tìm khắp nơi nhưng không tìm thấy." "Không cần tìm nữa, mau cứu hộ đi.

Bốn cô gái còn lại đang ở trên máy bay, là con tin của bọn chúng." Đây chính là lý do bọn chúng còn dám lượn lờ trên không trung, vì đã đoán chắc có con tin trong tay, anh không dám mạo hiểm ra tay với bọn chúng. "Lục Minh, quả nhiên anh là người hiểu tôi nhất, nhưng anh đừng quên, tôi cũng là người hiểu anh nhất.

Chúng ta sớm tối ở bên nhau mấy năm trời, còn lâu hơn cả thời gian anh ở bên vợ anh đấy." Bạch Tiểu Thuần cười rạng rỡ, cười rồi nước mắt cứ tuôn ra. "Bạch Tiểu Thuần, sẽ có một ngày, tôi sẽ đích thân bắt cô thêm lần nữa." "Tôi biết, tôi không sợ, tôi chờ anh." "Chủ tử, chúng ta mau đi thôi, dù có con tin trong tay nhưng khó tránh khỏi phát sinh biến cố." Bạch Tiểu Thuần gật đầu, máy bay cũng bắt đầu cất cánh.

Trương Khiếu nhìn máy bay bay đi, tức giận đến mức đá mấy cú vào đồ vật trên đất: "Cái cảm giác này thật là tệ hại, rõ ràng nhìn thấy kẻ địch mà không thể khống chế bọn chúng, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn chúng bỏ đi." "Bạch Tiểu Thuần là người được lão gia tử truyền thụ chân truyền, cô ta dám lớn gan gặp mặt chúng ta như vậy, chắc chắn đã sớm nghĩ ra đối sách rồi.

Chúng ta vừa ra tay, bốn cô bé trên máy bay chắc chắn sẽ bị bọn chúng dùng làm lá chắn ngay." "Mẹ kiếp, đúng là 'dã hỏa thiêu bất tận, xuân phong xuy hựu sinh' (lửa thiêu không hết, gió xuân lại thổi bùng), vậy mà lại xuất hiện thêm một tai họa như vậy." Bên này, Giang Mạn và Giang Lâm Thành ngồi trên xe cứu thương.

Giang Lâm Thành cứ nắm chặt tay Giang Chanh, tình hình của Giang Chanh rất nghiêm trọng, viên đạn đã xuyên qua toàn bộ phổi của bệnh nhân, gây xuất huyết lớn, các ông đưa đến quá muộn rồi, người nhà có thể vào gặp cô bé lần cuối. "Tiểu Chanh, ba là ba đây, con nhất định phải cố gắng chịu đựng, chúng ta sắp đến bệnh viện rồi." Giang Chanh nắm lấy tay Giang Lâm Thành, yếu ớt gọi: "Ba... ba..." Cứ gọi đi gọi lại hai từ đó. "Tiểu Chanh, xin lỗi, xin lỗi." Giang Mạn không ngừng xin lỗi.

Giang Chanh vẫn không nhìn cô, chỉ khẽ cụp mi mắt, cô bé thật sự không thể chịu đựng nổi, rất mệt và rất buồn ngủ, thật sự muốn ngủ một giấc thật ngon. "Tiểu Chanh, ba thật sự rất yêu con, từ trước đến nay chỉ là không biết phải thể hiện thế nào thôi, con ít nhất cũng phải cho ba một cơ hội bù đắp chứ, con mở mắt ra nhìn ba thật kỹ đi, nhất định đừng ngủ thiếp đi, biết không?" Giang Lâm Thành ngày thường chưa bao giờ nói những lời như vậy với con gái út, nhưng nhìn cô bé như vậy, ông dâng lên một nỗi sợ hãi chưa từng có, nếu không nói ông không biết còn có cơ hội nữa không.

Nghe vậy, khóe môi Giang Chanh khẽ cong lên một nụ cười, trên mặt hiện lên một nụ cười nhợt nhạt.

Chương 891

Nụ cười này khiến vết móng tay trên má càng thêm rõ ràng.

Giang Lâm Thành đau lòng như dao cắt, hận không thể tất cả những chuyện này đều xảy ra với chính mình. "Tiểu Chanh, mấy ngày nữa là sinh nhật ba rồi, con đã nghĩ ra sẽ tặng ba món quà sinh nhật gì chưa?" Giang Chanh gật đầu, chợt nhớ ra điều gì đó, cô bé yếu ớt nói: "Ngăn... kéo." Cô bé đã chuẩn bị sẵn từ lâu rồi, thật ra mỗi năm cô bé đều chuẩn bị quà rất cẩn thận, chỉ là quà của Giang Mạn luôn khéo léo hơn.

Lần này, cô bé còn tự tay làm. "Thật là ngoan, hóa ra đã chuẩn bị xong rồi, thật ra ba cũng có quà muốn tặng cho con, con cố gắng chịu đựng, đợi con xuất viện ba sẽ đưa cho con." "Được." Giang Chanh khẽ cử động môi.

Giọng cô bé càng ngày càng yếu ớt, Giang Mạn dựa vào khẩu hình của cô bé, loáng thoáng có thể nhận ra đó là một chữ "được".

Giang Lâm Thành cứ nói chuyện với Giang Chanh, Giang Mạn hoàn toàn không chen vào được, chỉ có thể đứng một bên lặng lẽ nhìn họ.

Không biết đã bao lâu, xe cuối cùng cũng đến bệnh viện.

Bệnh viện bên đó đã chuẩn bị sẵn từ trước, Giang Chanh được đưa vào phòng phẫu thuật, đèn đỏ trong phòng phẫu thuật sáng lên.

Giang Mạn định vịn tay Giang Lâm Thành, nhưng ông lại tránh ra.

Giang Mạn nhất thời chỉ cảm thấy sống mũi cay xè, nước mắt lại trào ra.

Ba có phải đang trách cô không?

Trách cô đã từ bỏ Giang Chanh, chọn những người không liên quan khác.

Trong tình huống như vậy lúc đó, cô thật sự không biết phải làm thế nào mới là tốt nhất, nếu bắt cô trơ mắt nhìn mấy cô gái kia chết đi, e rằng cô sẽ gặp ác mộng suốt đời.

Giang Lâm Thành ngồi trên ghế, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Giang Mạn ngồi cạnh ông, nhưng không lên tiếng, mà cứ nhìn chằm chằm vào chiếc đèn của phòng phẫu thuật, trong lòng không ngừng cầu nguyện.

Họ không ngồi được bao lâu, Lục Minh đã đến. "Lục Minh, tình hình thế nào rồi?" "Mấy cô bé kia đều không có gì đáng ngại, chỉ là trạng thái tinh thần có chút không ổn." Lục Minh trầm giọng nói. "Trạng thái tinh thần không ổn?" "Nguyên nhân cụ thể vẫn đang được điều tra, lát nữa bệnh viện sẽ kiểm tra cho từng người, sau đó sẽ có một báo cáo chi tiết." Lục Minh có thể đoán được nguyên nhân, nhưng không có bằng chứng, anh vẫn không dám vội vàng kết luận.

Giang Mạn không nói nữa, Lục Minh nắm tay cô, phát hiện tay cô lạnh buốt một cách bất thường, không có chút nhiệt độ nào, cả người vẫn đang run rẩy. "Sao lại lạnh thế này?" "Em không sao, chỉ là bị lạnh một chút thôi." Thời gian chờ đợi thật dài, không biết đã bao lâu, đèn phòng phẫu thuật tắt, bác sĩ từ trong đi ra.

Giang Lâm Thành lập tức đón lấy: "Con gái tôi sao rồi?" "Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi, viên đạn đã xuyên qua toàn bộ phổi của bệnh nhân, gây ra xuất huyết lớn, các ông đưa đến quá muộn rồi, người nhà có thể vào gặp cô bé lần cuối." "Tiểu Chanh!" Giang Lâm Thành lùi lại mấy bước, Giang Mạn đi tới đỡ ông, nhưng bị ông hất ra, rồi ông chạy thẳng vào phòng cấp cứu.

Giang Mạn đứng thẫn thờ, trong đầu cô cứ lặp đi lặp lại câu nói của bác sĩ: "Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi." Những lời như vậy cô không ít lần nghe thấy trên phim truyền hình, không ngờ hôm nay lại xảy ra với chính mình, mọi chuyện đều không thể tách rời khỏi cô. "Lục Minh, bác sĩ đang nói gì vậy?

Tiểu Chanh không sao rồi đúng không?" Lục Minh đau lòng nắm tay Giang Mạn: "Mạn Mạn, em bình tĩnh một chút, bây giờ không còn nhiều thời gian nữa, em vẫn có thể vào gặp cô bé lần cuối, nói chuyện với cô bé." Giang Mạn ngã xuống đất, không ngừng lắc đầu: "Em ấy sẽ không muốn gặp em đâu, em ấy cứ hỏi em, tại sao lựa chọn của em không phải là em ấy, tại sao, tại sao vào lúc cuối cùng em lại không chọn em ấy, em ấy rõ ràng mới là người em nên chọn, những người khác không thân thích gì với em." Nhìn vợ đau lòng đến cực độ, Lục Minh bất lực, ôm chặt cô vào lòng: "Mạn Mạn, tất cả những chuyện này không phải lỗi của em, là lỗi của anh.

Bạch Tiểu Thuần nhắm vào anh, cô ta muốn báo thù anh nên mới chọn Giang Chanh để ra tay." "Lục Minh, em phải làm sao đây, ba sau này phải làm sao đây, Tiểu Chanh là giọt máu duy nhất của ông ấy rồi, nhưng em chỉ có thể trơ mắt nhìn em ấy chết đi trước mặt em." "Mạn Mạn, bây giờ không phải là lúc truy cứu ai đúng ai sai, thời gian của Giang Chanh không còn nhiều nữa rồi." Trong phòng bệnh, Giang Chanh nằm đó với khuôn mặt tái nhợt, Giang Lâm Thành nắm lấy tay cô bé, nước mắt giàn giụa: "Tiểu Chanh, sao con có thể tàn nhẫn như vậy, sao con có thể bỏ lại ba một mình." "Ba... ba, con... xin lỗi, con yêu ba." Giang Chanh muốn giơ tay sờ mặt ba, nhưng cô bé không có chút sức lực nào, chỉ có thể bất động nhìn ba mình. "Tiểu Chanh, con còn tâm nguyện gì chưa thực hiện, nói cho ba biết, ba nhất định sẽ giúp con thực hiện." Tâm nguyện của cô bé ư?

Cô bé thật sự còn rất nhiều chuyện muốn làm, những chuyện này người khác căn bản không thể làm thay được, chỉ có thể do chính cô bé tự mình hoàn thành.

Thực ra, nguyện vọng lớn nhất của cô bé là có thể ở bên cạnh ba, giống như Giang Mạn, có thể xoa bóp vai cho ba khi ông mệt mỏi, những việc mình làm có thể nhận được lời khen của ba, có thể bất cứ lúc nào cũng ngọt ngào làm nũng với ba.

Đúng rồi, cô bé còn hy vọng người mình thích, cũng thích mình, có thể cưng chiều mình, yêu thương mình, dung túng cho mình.

Cô bé sinh một đứa bé xinh đẹp, một gia đình ba người.

Trải qua những điều này, không phải mới viên mãn sao?

Cô bé khẽ lắc đầu, nói: "Ba... ba, ba... phải sống tốt nhé." Nói xong, ánh mắt cô bé dần dần tan rã, không còn tụ thành ánh sáng nữa.

Tất cả những hình ảnh trong quá khứ chợt lóe lên trong đầu cô bé, cuối cùng tất cả đều biến mất.

Đầu cô bé nghiêng đi, không còn nói được lời nào nữa.

Cuộc đời non trẻ cứ thế lụi tàn. "Tiểu Chanh!" Giang Lâm Thành gào lớn, sau đó thân thể mềm nhũn, ngã vật ra phía sau.

Y tá bên cạnh lập tức đỡ lấy ông: "Ông không sao chứ, ông tỉnh lại đi." Tiếng gọi của Giang Lâm Thành kéo Giang Mạn trở về từ dòng suy nghĩ miên man, Giang Mạn xông vào, chỉ thấy một y tá đang cầm tấm vải trắng định đắp lên người Giang Chanh.

Giang Mạn lập tức xông lên ngăn lại, cô y tá nhỏ thấy Giang Mạn tâm trạng không ổn, biết đây là người nhà của bệnh nhân, nên cũng buông tay ra. "Nếu các vị muốn nhìn thì cứ nhìn thêm chút nữa đi." Giang Mạn nhìn Giang Chanh, khuôn mặt cô bé tái nhợt, đôi mắt vẫn mở to, vẻ mặt như chết không nhắm mắt.

Giang Mạn chỉ cảm thấy tim co thắt đến bất thường, run rẩy tay phủ lên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn dính máu của cô bé, phủ lên đôi mắt cô bé, để cô bé nhắm mắt lại.

Chương 892

Sau đó cô quỳ thẳng xuống: "Tiểu Chanh, xin lỗi, đều là lỗi của chị, là lỗi của chị, là chị đã hại em vô tội chết oan." "Em đánh chị đi, chị sai rồi." Giang Mạn nâng tay Giang Chanh lên, tát mạnh vào mặt mình.

Lục Minh đứng một bên ôm Giang Lâm Thành, không lên ngăn cản, cũng không nói một lời nào.

Cô y tá nhìn một lúc thấy không chịu nổi, lập tức kéo tay Giang Mạn: "Cô gái này, làm ơn bình tĩnh một chút, hãy để người chết yên nghỉ đi, cô làm như vậy cũng vô ích thôi, cô bé sẽ không sống lại đâu." "Em ấy là do tôi hại chết, nếu không phải tôi, em ấy cũng sẽ không chết, em ấy có thể không chết." Giang Mạn mặt tái nhợt.

Câu nói cuối cùng của người phụ nữ đó cô nghe rõ mồn một, vì bọn chúng thấy cô và Giang Chanh tiếp xúc, nên mới bắt cóc Giang Chanh.

Hôm đó tại sao cô lại đi gần Giang Chanh, cô không nên tiếp xúc với Giang Chanh, có lẽ như vậy, Giang Chanh bây giờ vẫn có thể sống động đứng trước mặt cô, vẫn có thể tự do đi đến quán net để chơi game, vẫn có thể như ở khách sạn, đánh cho Tống Liên bầm dập.

Em ấy vẫn còn trẻ, con đường đời của em ấy còn rất dài, em ấy vẫn có thể làm rất nhiều chuyện. "Cô gái, tôi không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô làm như vậy chỉ làm phiền đến sự yên nghỉ của người đã khuất." Lục Minh cũng nhìn Giang Mạn, nói: "Mạn Mạn, ba đã ngất rồi, em đừng như vậy nữa, ba cần em." "Không, ba cũng ghét em rồi, là em đã hại chết Tiểu Chanh, ông ấy giận rồi." Ánh mắt của ba vừa rồi cô không thể quên được, trong đó tràn đầy sự thất vọng. "Mạn Mạn, dù thế nào đi nữa, chúng ta còn rất nhiều việc phải làm, hậu sự của Giang Chanh cần có người xử lý." Nghe vậy, Giang Mạn khựng lại, nhìn sâu vào Giang Chanh trên giường bệnh, em ấy còn chưa tròn 24 tuổi, vậy mà lại chết đi ở cái tuổi đẹp đẽ này.

Giang Lâm Thành không có bệnh nặng gì, chỉ là quá đau lòng, huyết áp tăng đột ngột dẫn đến hôn mê, ngủ một giấc thật ngon là ổn rồi.

Giang Mạn luôn túc trực bên giường bệnh của Giang Lâm Thành, thấy tay ông lạnh buốt thì dùng tay mình ủ ấm cho ông.

Nhưng nhiệt độ cơ thể có thể ủ ấm, còn trái tim đã tan nát này liệu có thể ấm lại được không?

Bố bây giờ chắc chắn hận cô chết mất.

Cô đã chiếm đoạt tình yêu của bố vốn thuộc về Giang Tranh, còn hại Giang Tranh chết thảm, khiến bố phải chịu cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh.

Bố cả đời an phận làm người, không gây thù chuốc oán với ai, tại sao cuối cùng lại phải chịu kết cục vợ ly tán con chết?

Lục Minh mang một ít cháo đến, vỗ vỗ vai Giang Mạn, "Mạn Mạn, em ăn chút gì đi, em chưa ăn gì từ sáng đến giờ." "Anh cứ để đấy đi, em muốn đợi bố tỉnh dậy rồi ăn." Lục Minh cũng không miễn cưỡng, chỉ nói: "Nơi an táng anh đã liên hệ xong rồi, là ở nghĩa trang Thanh Sơn ngoại ô, môi trường ở đó khá tốt, Tiểu Tranh chắc sẽ thích." "Người chết rồi chôn ở đâu cũng vậy thôi." Lục Minh nghẹn lời, dừng một lát rồi nói tiếp: "Thi thể của Tiểu Tranh anh chưa đưa đến đài hỏa táng, xem bố tỉnh lại còn có sắp xếp gì không, chúng ta nghe ý của bố rồi tính." Giang dù sao đây cũng là chuyện của nhà họ Giang, Lục Minh không tiện tự mình quyết định hết, mọi việc chỉ có thể theo ý nguyện của Giang Lâm Thành.

Giang Mạn gật đầu.

Giang Lâm Thành tỉnh lại vào tối, vừa mở mắt đã thấy Giang Mạn, vừa định mở lời thì nhớ lại mọi chuyện xảy ra hôm nay, há miệng nhưng không nói được gì. "Bố." Giang Mạn nặng trĩu trong lòng, nghẹn ngào nói.

Giang Lâm Thành nhìn cô thật lâu rồi mới hỏi: "Bây giờ là mấy giờ rồi?" Bố còn chịu nói chuyện với mình, Giang Mạn mừng rỡ, nhìn giờ rồi lập tức nói: "Mười giờ tối rồi ạ." "Tiểu Tranh đâu rồi?" Giang Mạn không biết phải trả lời thế nào, Lục Minh nói: "Bố, Tiểu Tranh vẫn đang ở bệnh viện." Giang Lâm Thành gật đầu, bình tĩnh nói: "Bảo người đi thông báo Tống Liễn, để cô ta đến gặp mặt một lần, sau khi gặp xong thì đưa con bé đến nhà tang lễ đi." Tống Liễn dù có không đáng tin cậy đến mấy, dù có khiến ông thất vọng đến nhường nào, thì dù sao cũng là mẹ ruột của Giang Tranh, hơn hai mươi năm qua cô ta vẫn luôn nâng niu Giang Tranh trong lòng bàn tay.

Xảy ra chuyện như thế này, cô ta có quyền được biết và đến gặp mặt một lần. "Bố, thực ra con đã sai người đi tìm rồi, nhưng Tống Liễn đã ra nước ngoài, con vẫn chưa liên lạc được với cô ta, đợi liên lạc được con sẽ lập tức đưa cô ta về." Giang Lâm Thành xua tay, không cần nghĩ cũng biết chắc là cô ta đã đưa người đàn ông kia ra nước ngoài để hưởng lạc rồi, "Vậy thì đưa con bé đến nhà tang lễ đi, cứ để ở bệnh viện mãi cũng không phải là cách hay." Nói rồi, Giang Lâm Thành định đứng dậy.

Giang Mạn lập tức giữ chặt vai ông, "Bố, bố cứ yên tâm nghỉ ngơi đi, những chuyện này con sẽ lo liệu, bố vừa mới tỉnh lại, không nên quá lao lực, không tốt cho sức khỏe đâu." "Không cần đâu, con và Lục Minh về nhà nghỉ ngơi đi, con gái của bố, bố sẽ tự mình tiễn con bé một đoạn." Giang Lâm Thành kiên quyết. "Bố, bố vừa mới tỉnh lại, những chuyện này cứ giao cho con và Lục Minh đi, chúng con nhất định sẽ lo chu toàn." Giang Mạn lại khuyên nhủ. "Không cần thiết, bố sẽ bảo Lâm Hữu đến hỗ trợ bố, các con cứ đi làm việc của mình đi." Giang Mạn mắt đỏ hoe, vừa định nói gì đó thì Lục Minh ngăn cô lại, "Bố, vậy con sẽ gọi trợ lý của bố đến, con và Mạn Mạn về trước đây, mai chúng con sẽ qua giúp đỡ." Giang Lâm Thành lãnh đạm gật đầu.

Lục Minh kéo Giang Mạn ra khỏi phòng bệnh, Giang Mạn không yên tâm nhìn Giang Lâm Thành một cái rồi vẫn theo Lục Minh rời đi.

Họ vừa đi, sắc mặt Giang Lâm Thành lập tức thay đổi, toàn là vẻ thống khổ. "Lục Minh, tại sao chúng ta phải đi?

Em không yên tâm về bố, để bố tự mình lo liệu chuyện của Giang Tranh, bố sẽ đau khổ đến mức nào." "Xảy ra chuyện như vậy, bố đau lòng là điều tất yếu, nếu để bố rảnh rỗi thì bố chắc chắn sẽ suy nghĩ lung tung hơn, thà cứ để bố làm chút việc cho Tiểu Tranh, cũng coi như là để bố tự mình tiễn con bé một đoạn." Trên xe, Giang Mạn mệt mỏi tựa vào vai Lục Minh, một lát sau, Lục Minh phát hiện vai mình ướt đẫm, nước mắt của người phụ nữ trên người anh không ngừng rơi. "Mạn Mạn, sinh tử có số." "Lục Minh, anh có biết không?

Mấy hôm trước Tiểu Tranh nói với em là con bé có người thầm thương trộm nhớ, con bé rất rất thích người đó, em còn động viên con bé mạnh dạn tỏ tình.

Con bé nói bây giờ mình vẫn chưa đủ ưu tú, sợ làm hỏng chuyện, con bé muốn trở nên tốt hơn mới xứng với người mà con bé thích.

Em không biết con bé đã kịp nói lời từ biệt chưa, cũng không biết người đàn ông kia rốt cuộc có ý gì với con bé nữa." "Con bé còn nói, cảm ơn em đã cho con bé cơ hội, sau này con bé nhất định sẽ cố gắng làm việc thật tốt, san sẻ gánh nặng với bố.

Bố cũng từng hứa với con bé sẽ bồi dưỡng con bé thật tốt, đợi con bé thạo việc rồi sẽ để con bé toàn quyền quản lý công ty.

Em nhớ biểu cảm lúc đó của con bé, mãn nguyện lắm, như thể có cả thế giới vậy." "Con bé thực ra chỉ là một đứa trẻ rất khao khát được người khác công nhận, chỉ cần người khác công nhận năng lực của con bé, con bé sẽ càng có động lực.

Con bé còn trẻ như vậy, chưa kết hôn, chưa sinh con, thậm chí còn chưa từng yêu đương một cách tử tế.

Anh nói xem, tại sao ông trời lại tàn nhẫn đến thế, lại tước đoạt một sinh mạng trẻ như vậy." "Thực ra, ngoài việc hồi nhỏ thích giành đồ của em, thích đối đầu với em ra, con bé thật sự chưa từng làm chuyện đại gian đại ác gì cả, tại sao lại không dung thứ cho con bé như vậy.

Hay là em đã gián tiếp hại chết con bé?

Nếu lúc đó em chọn con bé thì tốt biết mấy, có lẽ con bé đã không chết." "Mạn Mạn, sao em lại cứ đổ lỗi cho mình như vậy?

Đây không phải lỗi của em." "Lục Minh, anh không cần biện hộ cho em, em biết cái chết của Tiểu Tranh có liên quan mật thiết đến em.

Nếu em chọn Giang Tranh, có lẽ con bé đã không chết." "Mạn Mạn, em nghĩ những người đó quá đơn giản rồi, mục đích của họ là muốn em đau khổ, từ đó đạt được mục đích làm tổn thương anh.

Cho dù em có chọn Giang Tranh, họ chưa chắc đã chịu dừng tay." "Nhưng họ đã thả những đứa trẻ vô tội kia rồi." "Thả?

Em có biết trong một tháng qua những đứa trẻ đó đã trải qua những gì không?

Em có biết tại sao tinh thần của chúng không ổn không?" "Họ bị làm sao?" "Báo cáo khám sức khỏe của bệnh viện đã có rồi, tất cả đều bị xâm phạm ở các mức độ khác nhau." "Cái gì?" Giang Mạn không thể tin nổi nhìn Lục Minh, những kẻ súc sinh này, những đứa trẻ đó còn nhỏ như vậy, đều chưa đủ 18 tuổi, mà bọn chúng lại làm ra những chuyện cầm thú không bằng như thế.

Điều này có khác gì hủy hoại cả cuộc đời người ta đâu. "Em không nghe nhầm đâu, nếu không thì làm sao họ có thể tha cho những đứa trẻ đó.

Bạch Tiểu Thuần bây giờ đã hoàn toàn phát điên rồi, không có chuyện gì cô ta không dám làm, chỉ có điều chúng ta không thể nghĩ ra thôi." "Vậy còn Tiểu Tranh thì sao?" "Tiểu Tranh bị bắt cóc trong thời gian không dài, anh đã hỏi bác sĩ rồi, con bé chỉ bị một số vết thương ngoài da." Giang Mạn nhắm mắt lại, "Lục Minh, người phụ nữ kia rốt cuộc là ai?

Chương 893

Tại sao giữa anh và cô ta lại có mối thù hận sâu sắc đến vậy?" "Anh đã nói với em rồi, anh đã nằm vùng trong một tập đoàn tội phạm gần bảy năm.

Tập đoàn tội phạm đó tên là Hoa Đốn, người sáng lập là Ông Trùm, chuyên kinh doanh rửa tiền, ma túy, dược phẩm cấm, đồ cổ, buôn lậu vũ khí, là một mối hiểm họa lớn của xã hội.

Sau khi anh giả chết, theo sự sắp xếp của cấp trên, anh lấy tên giả là Tần Minh, thâm nhập vào tầng thấp nhất của tập đoàn Hoa Đốn, cày xới gần một năm trời nhưng vẫn không thể vào được cấp cao.

Có lần anh nghe người ta nói con gái út của Ông Trùm, Bạch Tiểu Thuần, muốn tuyển hai vệ sĩ trong nội bộ tập đoàn.

Anh đã tốn bao tâm tư đánh bại tất cả đối thủ cạnh tranh, thu hút sự chú ý của cô ta, trở thành vệ sĩ của cô ta.

Lúc đó Bạch Tiểu Thuần mới 16 tuổi, cô ta trông có vẻ vô hại, nhưng thực chất là một thiên tài về sinh hóa, rất giỏi chế tạo các loại dược phẩm." "Ông Trùm có tổng cộng ba người con trai và một con gái, có lẽ vì cô ta có thiên phú như vậy nên Ông Trùm yêu chiều cô ta nhất, chỉ cần cô ta muốn là nhất định sẽ làm được cho cô ta, cũng vì thế mà hình thành nên tính cách kiêu căng, độc ác của cô ta, hoàn toàn không coi mạng người ra gì.

Hơn một nửa số dược phẩm cấm trong tập đoàn đều do cô ta cải tiến mà ra, điều cô ta thích làm nhất là bắt những người bên cạnh mình thử thuốc." Lòng Giang Mạn chợt trùng xuống, cô lo lắng nhìn Lục Minh, "Anh cũng từng thử thuốc cho cô ta sao?" Lục Minh lắc đầu, "Cái đó thì không, cô ta đối xử với hai vệ sĩ của mình rất tốt, chuyện thử thuốc sẽ không giao cho chúng tôi." Còn về virus trong cơ thể anh, ngay cả anh cũng không biết rốt cuộc mình nhiễm bệnh từ khi nào, anh hoàn toàn không hề nhận ra. "Chính vì có mối quan hệ này với cô ta, anh từng bước thâm nhập vào cốt lõi của tập đoàn, dần dần nắm giữ bí mật của chúng, bí mật phá hủy từng ổ nhóm của chúng.

Sau vài năm nằm vùng, anh đã tìm được thời cơ thích hợp để tiêu diệt chúng trong một lần.

Anh không biết giữa chừng đã xảy ra sai sót ở đâu, mà Bạch Tiểu Thuần lại trốn thoát được.

Rõ ràng lúc đó anh đã tận mắt nhìn thấy cô ta chết rồi." Giang Mạn cười thảm, ngây người nhìn Lục Minh, "Thì ra anh đã lợi dụng tình cảm của người ta, trách gì cô ta lại hận anh đến vậy." Sắc mặt Lục Minh hơi trầm xuống, anh nghiêm túc nhìn Giang Mạn, "Mạn Mạn, anh vẫn luôn nói rất rõ ràng với cô ta, anh không có tình cảm nam nữ gì với cô ta cả, anh chỉ là vệ sĩ của cô ta.

Điều này em nhất định phải tin anh." "Nhưng thì sao chứ?

Cô ta đã trao chân tình cho anh, còn anh lại là kẻ đầu sỏ hủy diệt gia tộc cô ta.

Lập trường của hai người khác nhau, hoàn cảnh trưởng thành khác nhau, cô ta vĩnh viễn không thể hiểu được lập trường và tín niệm của anh." Giang Mạn cười khổ nói.

Cô không hề không tin anh, nếu không tin anh thì khi đối đầu với Bạch Tiểu Thuần, cô đã sớm mất bình tĩnh rồi.

Cô hiểu rõ hơn ai hết, chồng mình cố chấp và có nguyên tắc đến nhường nào, tuyệt đối không thể yêu một người như Bạch Tiểu Thuần được. "Mạn Mạn, anh xin lỗi, mọi chuyện hôm nay đều là vì anh mà ra." Giang Mạn kiên định lắc đầu, nắm chặt tay Lục Minh, "Lục Minh, em không có ý trách anh, em chỉ là tạm thời chưa vượt qua được rào cản trong lòng mình thôi.

Em đã nói rồi, chúng ta là vợ chồng, hoạn nạn có nhau, chuyện của anh cũng là chuyện của em.

Những oan nghiệt anh mắc phải, em sẽ cùng anh giải quyết, những gì anh muốn làm, em cũng sẽ ủng hộ vô điều kiện." "Hơn nữa, Lục Minh hoàn toàn không sai, đứng trên lập trường của anh, những gì anh làm đều là đại sự lợi quốc lợi dân.

Một người như Bạch Tiểu Thuần, cô không thể nào đồng cảm được.

Trải qua chuyện ngày hôm qua, Giang Mạn sẽ không lùi bước nữa, để Bạch Tiểu Thuần phải nhận sự trừng phạt thích đáng không còn là sự theo đuổi cố chấp của riêng Lục Minh, mà còn là nguyện vọng lớn nhất trong nửa đời còn lại của cô.

Cô nhất định sẽ để Giang Tranh được yên nghỉ." Lời nói của Giang Mạn khiến Lục Minh vô cùng cảm động, anh càng ôm chặt cô hơn.

Cô vợ nhỏ của anh kiên cường hơn anh tưởng rất nhiều, xảy ra chuyện như vậy mà cô ấy lại không hề trách cứ anh một chút nào. "Mạn Mạn, nếu ngay từ đầu anh biết rằng những rắc rối của mình vẫn chưa được giải quyết triệt để, anh nhất định sẽ không dây dưa với em." Như vậy cô sẽ không rơi vào hoàn cảnh khó khăn đến thế này.

Nghe vậy, Giang Mạn hơi tức giận, cô thoát khỏi vòng tay anh, hai tay chống lên ngực anh, chăm chú nhìn vào mắt anh, "Lục Minh, anh hối hận vì đã cưới em sao?" "Trong từ điển của anh, không có hai từ 'hối hận'." "Lục Minh, anh nghe cho rõ đây, em tin rằng rồi sẽ có một ngày xuân về hoa nở, mọi gian nan đều sẽ qua đi." Chỉ cần giải quyết xong những chuyện này, nửa đời còn lại của họ nhất định sẽ rất hạnh phúc.

Nếu cô không thể cùng anh trải qua bão táp, mà chỉ có thể hưởng thụ nắng ấm, thì cô tính là vợ kiểu gì? "Rút lại lời anh vừa nói đi, em không muốn nghe chút nào." Lục Minh nặng nề gật đầu, vỗ vỗ vai Giang Mạn, "Em ngủ một lát đi, về đến nhà anh sẽ gọi em dậy." Giang Mạn nhắm mắt lại, nhưng vừa nhắm mắt, trước mắt cô lại hiện lên đôi mắt tuyệt vọng của Giang Tranh, con bé cứ lặp đi lặp lại câu hỏi.

Chị, rốt cuộc chị có xem em là em gái của chị không, có không?

Cô không thể trả lời câu hỏi đó, con bé chỉ mỉm cười, cười mãi rồi máu tươi trào ra từ ngực, nhuộm đỏ cả bộ quần áo của con bé.

Cả đêm, Giang Mạn ngủ không yên giấc, tỉnh rồi lại ngủ, ngủ rồi lại tỉnh.

Lục Minh đương nhiên cũng ngủ không ngon, gần như không chợp mắt, luôn an ủi cảm xúc của Giang Mạn.

Anh đã suy đi nghĩ lại về chuyện năm xưa của mình hết lần này đến lần khác, và rút ra một kết luận: trừ khi có nội gián trong số những người tham gia tiêu diệt tập đoàn Hoa Đốn năm đó, nếu không Bạch Tiểu Thuần không thể nào còn sống trên thế giới này.

Rốt cuộc là ai?

Ai có thể đưa Bạch Tiểu Thuần đi ngay dưới mắt bọn họ?

Sáng hôm sau, Trương Khiếu đến tìm Lục Minh từ rất sớm.

Hôm qua đã truy bắt cả ngày, tìm thấy mấy cô gái thiếu nữ còn lại, nhưng tất cả đều đã chết, bị người ta giết chết rồi ném xuống máy bay.

Ánh mắt Lục Minh chợt trầm xuống, anh không thể kiềm chế được, đấm một cú mạnh vào bàn trà trong phòng khách.

Bạch Tiểu Thuần, mức độ tàn nhẫn của cô ta lại đạt đến đỉnh cao mới rồi. "Quân trưởng, bây giờ ở đồn cảnh sát đã bị người nhà của các nạn nhân làm ầm ĩ cả lên rồi, các gia đình cứ ở lì trong đồn không chịu rời đi." "Còn Bạch Tiểu Thuần và bọn chúng thì sao?" "Tạm thời mất liên lạc với bọn chúng rồi, cảnh sát đã liên hệ với Interpol và phát lệnh truy nã đến các quốc gia." "Nếu cách đó có tác dụng, bọn chúng đã không ẩn náu lâu như vậy dưới mắt chúng ta.

Bọn chúng vẫn luôn giỏi ngụy trang, muốn tìm được chúng không dễ đâu." Lục Minh bình tĩnh nói.

Giang Mạn bị tiếng bàn trà vỡ đánh thức, cô vẫn luôn đứng sau cánh cửa phòng ngủ.

Cuộc nói chuyện giữa Lục Minh và Trương Khiếu cô nghe rõ mồn một, nhất thời cảm thấy khó thở.

Cô vẫn luôn không quên những gì Bạch Tiểu Thuần đã nói trước khi đi, cô lo Bạch Tiểu Thuần sẽ lại ra tay với người thân của cô. "Lục Minh, em lo Bạch Tiểu Thuần sẽ không tha cho những người bên cạnh chúng ta." Giang Mạn bước ra. "Mạn Mạn, anh xin lỗi, là anh làm em tỉnh giấc." "Em không sao, em đã nghỉ ngơi tốt rồi." "Mạn Mạn, anh sẽ cho người đến bảo vệ họ, em không cần lo lắng.

Trương Khiếu, giao cho cậu một nhiệm vụ." "Quân trưởng, nhiệm vụ gì ạ?" "Khoảng thời gian này cậu đi bảo vệ một cô gái tên Hạ Tình, bảo vệ âm thầm là được, có nguy hiểm thì mới xuất hiện, đừng can thiệp vào cuộc sống và công việc của người ta.

Chương 894

Ngoài ra, cô gái này bây giờ vẫn còn độc thân." Trương Khiếu đầu tiên ngẩn người, sau đó mới sực tỉnh hỏi: "Người ta độc thân thì liên quan gì đến tôi?" Lục Minh thẳng thừng nói: "Người ta độc thân, cậu cũng độc thân, vừa hay thành một cặp." Sắc mặt Trương Khiếu biến đổi, miệng há hốc, "Quân trưởng đại nhân, anh định làm mai cho tôi sao?" Bọn họ vừa mới nói chuyện cực kỳ nặng nề, sao chủ đề lại đột ngột chuyển hướng vậy? "Cơ hội anh đã trao rồi, còn cậu có nắm bắt được hay không thì là chuyện của cậu." "Vậy anh bảo tôi bảo vệ âm thầm, người ta lại không biết, tôi làm sao mà phát triển tình cảm với người ta được?

Chẳng lẽ tôi chỉ có thể đợi đến lúc anh hùng cứu mỹ nhân sao?" "Động phòng còn cần tôi bế cô dâu lên giường cho cậu sao?" Nghe vậy, Giang Mạn khẽ cong khóe môi, sắc mặt Trương Khiếu đỏ bừng, "Quân trưởng đại nhân, không ngờ anh cũng biết nói đùa nhạt rồi đấy." Lục Minh không để ý đến anh ta, mà cúi đầu tiếp tục xem tài liệu anh ta mang đến.

Trương Khiếu xoa xoa mũi, không muốn tự chuốc lấy sự vô vị, bèn quay sang nhìn Giang Mạn, "Chị dâu, cô bạn của chị có xinh không?" "Cái đó còn tùy vào mắt thẩm mỹ của cậu nữa." Giang Mạn lãnh đạm nói.

Trương Khiếu cũng biết chuyện của Giang Tranh, tâm trạng của Giang Mạn trong thời gian ngắn không thể tốt lên được, nên anh ta cũng không lằng nhằng nữa, an ủi Giang Mạn vài câu rồi rời đi. "Mạn Mạn, lát nữa em đi đâu?

Anh đưa em đi." "Em đến nhà họ Giang xem sao." Khi Giang Mạn đến nhà họ Giang, mọi người trong nhà đều đang bận rộn trong ngoài, chỉ riêng Giang Lâm Thành là không thấy đâu.

Người làm nói ông ở trên lầu, Giang Mạn không kìm được đi lên, tìm thấy Giang Lâm Thành trong phòng của Giang Tranh, ông đang đứng bên cửa sổ.

Một đêm không gặp, bóng lưng ông dường như đã còng xuống, trong tay còn cầm một chiếc khăn quàng cổ màu đỏ tươi, không biết đang ngây người nhìn về phía nào.

Giang Mạn gọi Giang Lâm Thành liền mấy tiếng mà ông không đáp, cô hít sâu một hơi, nén lại nước mắt trong khóe mi, bước đến đứng sóng vai cùng ông.

Mãi đến nửa ngày sau, Giang Lâm Thành dường như mới nhận ra bên cạnh có thêm một người, ông chậm rãi nhìn về phía cô, "Mạn Mạn, con đến rồi à." "Bố." Giang Mạn nghẹn ngào gọi.

Giang Lâm Thành trải chiếc khăn quàng cổ trong tay ra trước mặt Giang Mạn, cười khổ nói: "Con bé Tiểu Tranh từ nhỏ đã ngang bướng, không hiểu chuyện, quà sinh nhật mỗi năm tặng bố đều là đi mua, năm nay lại tự tay đan cho bố một chiếc khăn quàng cổ.

Thoạt nhìn bề ngoài thì cũng tạm được, nhưng con nhìn bên trong xem, đường kim mũi chỉ đúng là lộn xộn, thô ráp lắm." Giang Mạn nhớ lại lời Giang Tranh nói trên xe cứu thương, chắc hẳn đây chính là món quà sinh nhật mà con bé nhắc đến, quả thực rất có tâm, chắc chắn đã tốn không ít thời gian. "Con nói xem, con bé này mắt thẩm mỹ cũng kém thật, bố đã lớn tuổi rồi, nó lại làm cho bố cái màu đỏ chói, bố mà đeo ra ngoài chắc bị người ta cười chết mất." Giang Mạn không nói gì, cô biết bố nhất định sẽ đeo, hơn nữa còn cẩn thận nâng niu cất giữ.

Giang Lâm Thành tự mình nói: "Bố còn thắc mắc sao dạo này con bé lại an phận đến thế, tan làm là về nhà, ngoan ngoãn ở trong phòng.

Hóa ra là đang bận đan khăn quàng cổ, nó làm gì có thiên phú đó, con xem kìa, kết quả thành ra thế này.

Bố biết con bé này là do quen với việc ganh đua với con, nhất thời không sửa được." Giang Mạn khéo tay, có thiên phú về thiết kế, mỗi năm đều tự tay chuẩn bị quà cho Giang Lâm Thành, không phải thiết kế quần áo thì cũng là thiết kế các món đồ nhỏ, rất được Giang Lâm Thành yêu thích.

Giang Mạn không thể kiềm chế được cảm xúc của mình nữa, nghẹn ngào nói: "Bố ơi, con xin lỗi." Giang Lâm Thành cười chua xót, đặt tay lên vai Giang Mạn, dừng rất lâu mới nói: "Bố biết chuyện này không trách con được, bất kể con chọn ai, bọn chúng cũng sẽ không tha cho Tiểu Tranh.

Để con vì một mình Tiểu Tranh mà đẩy bao nhiêu thiếu nữ chưa thành niên khác vào chỗ chết, e rằng cả đời này lương tâm con sẽ bị dằn vặt, điều này không chỉ hủy hoại con mà còn hủy hoại cả A Minh nữa." Ông biết tính cách của con gái mình, nếu không phải bất đắc dĩ, chắc chắn con bé sẽ không đưa ra lựa chọn như vậy.

Cả hai đều là con gái của ông, ông đều yêu thương.

Xảy ra chuyện như vậy, ông không thể trách cứ bất cứ ai trong số chúng.

Giang Mạn cứ nghĩ bố sẽ oán trách mình, không ngờ bố lại nói ra những lời như vậy, khóe mắt cô đỏ hoe, không kìm được nữa mà lao vào lòng Giang Lâm Thành. "Bố ơi, con thật sự rất muốn cứu Tiểu Tranh, con vẫn luôn cố gắng kéo dài thời gian, lúc đó đầu óc con hoàn toàn hỗn loạn." "Thôi được rồi, đừng nói nữa, đây có lẽ là số mệnh của Tiểu Tranh, không trách ai được.

Thái độ của bố hôm qua hơi không tốt, chủ yếu là quá đau khổ thôi, con vĩnh viễn là con gái của bố." "Bố..." Hai cha con khóc không thành tiếng, mãi rất lâu sau mới bình tĩnh lại. "Mạn Mạn, kẻ bắt cóc Tiểu Tranh rốt cuộc là ai?" Giang Mạn không giấu Giang Lâm Thành, chuyện này liên quan đến Giang Tranh, bố có quyền được biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cô kể lại toàn bộ ân oán giữa Lục Minh và Bạch Tiểu Thuần, Giang Lâm Thành nghe xong chỉ thở dài. "Mạn Mạn, con và Lục Minh sau này tự mình chú ý an toàn nhiều hơn, bố không có bản lĩnh gì, trong chuyện này căn bản không giúp được các con, tất cả chỉ có thể dựa vào chính các con thôi." "Bố, con biết đều là vì con và Lục Minh mới liên lụy đến Tiểu Tranh, những kẻ đó đều là nhắm vào chúng con." Giang Lâm Thành vỗ vỗ vai Giang Mạn, "Người nhà thì không nói hai lời nữa, chuyện đã xảy ra rồi, có truy cứu là lỗi của ai thì Tiểu Tranh cũng không thể sống lại được.

Những người còn sống chúng ta phải sống cho tốt." "Bố ơi, Tiểu Tranh con bé chắc chắn hận con chết mất, con đã từng nói sẽ xem con bé như chị em ruột, nhưng cuối cùng con vẫn từ bỏ con bé." "Tiểu Tranh con bé không hề hận con, bố không nhìn thấy cảm xúc đó trong mắt con bé.

Con bé có lẽ chỉ cảm thấy tiếc nuối thôi, còn rất nhiều chuyện chưa làm được." Giang Mạn không nói nữa, đúng lúc này, Lâm Hữu đi đến, "Giang Tổng, những việc anh dặn dò tôi đã sắp xếp ổn thỏa hết rồi.

Tang lễ của Tiểu Tranh định vào ba ngày sau, bên nhà tang lễ sắp xếp hỏa táng vào ngày mốt." Giang Lâm Thành gật đầu, ra hiệu đã biết, "Tôi đã chuẩn bị một bộ quần áo Tiểu Tranh thích nhất, lát nữa chúng ta sẽ mang đến cho con bé.

Con bé chắc sẽ vui khi mặc bộ đồ đó ra đi.

Mạn Mạn, con đi cùng chúng ta đi, Tiểu Tranh dù sao cũng là con gái, hai người đàn ông chúng ta không tiện thay quần áo cho con bé." "Con sẽ đi thay quần áo cho con bé, con còn muốn tự tay trang điểm thật xinh đẹp cho con bé nữa." "Lâm Hữu, sau khi chuyện này kết thúc, tôi sẽ chính thức nghỉ hưu.

Tôi sẽ báo cáo lên hội đồng quản trị, để cậu chính thức tiếp quản vị trí của tôi, cậu cứ chuẩn bị tâm lý trước đi." Sắc mặt Giang Mạn biến đổi, ngay cả Lâm Hữu cũng ngạc nhiên nhìn Giang Lâm Thành, chuyện này anh ta chưa từng nghe Giang Lâm Thành nhắc đến bao giờ.

Giang Mạn không khó để đoán ra, đây là quyết định Giang Lâm Thành vừa mới đưa ra, công ty của nhà họ Giang là do ông tự tay gây dựng, giống như con trai của chính mình vậy.

Bố rốt cuộc muốn làm gì, ngay cả chuyện công ty cũng không quản nữa sao. "Giang Tổng, chuyện này quá đột ngột, Lâm Hữu năng lực có hạn, không thể đảm đương trọng trách này.

Anh bây giờ vẫn còn trẻ, nghỉ hưu sớm như vậy thật sự là quá sớm rồi." Lâm Hữu nói.

Giang Lâm Thành lắc đầu, "Tiểu Hữu, cậu là do tôi một tay đề bạt, cũng là do tôi nhìn cậu trưởng thành.

Năng lực của cậu tôi rõ nhất, có thể đảm đương trọng trách của một công ty.

Giao công ty vào tay cậu, tôi rất yên tâm." Ông rất quý trọng người thanh niên này, từ khi Giang Tranh vào công ty, ông đã cho Giang Tranh theo anh ta học việc, thậm chí còn cố ý hay vô ý tạo cơ hội để họ ở gần nhau.

Bề ngoài là muốn Giang Tranh nhanh chóng trưởng thành, nhưng thực chất ông có tư tâm.

Ông muốn họ nảy sinh tình cảm, để Lâm Hữu trở thành con rể của mình.

Ai ngờ con gái lại ra đi sớm như vậy, người thanh niên này không còn có thể trở thành con rể của ông nữa. "Bố, trợ lý Lâm nói đúng đấy, bố bây giờ vẫn còn trẻ, nghỉ hưu sớm như vậy là quá sớm rồi." "Mạn Mạn, bố mệt rồi." Bây giờ ông cố gắng kiếm nhiều tiền đến mấy thì có ích gì, cô độc một mình, chỉ còn lại mỗi Giang Mạn là con gái.

Giang Mạn cũng không cần giang sơn ông đã gây dựng.

Thà cứ nghỉ hưu, làm một ông chủ thảnh thơi, để người trẻ tuổi có thể thỏa sức thể hiện tài năng, bản thân mình cũng được an nhàn tự tại.

Chương 895

Giang Lâm Thành lúc này giống như một quả bóng xì hơi, không còn động lực, đương nhiên không muốn tiếp tục ở lại vị trí công việc nữa. "Vậy bố nghỉ hưu rồi định làm gì ạ?" Giang Mạn lo lắng hỏi.

Một người vẫn luôn lấy công việc làm trọng tâm, đột nhiên nghỉ hưu, cuộc sống chắc chắn sẽ rất nhàm chán.

Trong nhà bây giờ ngay cả một người nói chuyện cũng không có, cô làm sao yên tâm để ông ở nhà một mình được. "Bố muốn về quê, đến lúc đó sẽ tìm một mảnh đất ở trong làng để trồng trọt, trồng rau củ quả gì đó, đợi đến khi chín, còn có thể gửi cho các con một ít." "Bố, bố về quê làm gì, điều kiện y tế vệ sinh ở đó kém như vậy, sức khỏe bố lại không được tốt, bố làm sao để con và Lục Minh yên tâm được chứ?" "Bố cũng chỉ tạm thời nghĩ vậy thôi, con đừng kích động, chuyện sau này cứ để sau này rồi tính." Giang Lâm Thành xua tay, vẻ mặt vô cùng mệt mỏi. "Giang Tổng, anh cứ nghỉ ngơi một lát, một lúc nữa tôi sẽ đến gọi anh, chúng ta lại cùng đi lo chuyện của Tiểu Tranh." Giang Mạn và Lâm Hữu ra ngoài, Giang Mạn nói với Lâm Hữu: "Trợ lý Lâm, chúng ta có thể nói chuyện một chút không?" Lâm Hữu ngây người một lát, sau đó gật đầu, "Đại tiểu thư muốn nói chuyện với tôi về Giang Tổng sao?" "Lâm Hữu, bình thường anh ở bên cạnh bố tôi thời gian khá dài, anh nghĩ bố tôi nghỉ hưu sớm như vậy có thích hợp không?" "Đại tiểu thư, thực ra Giang Tổng ngoài bệnh cao huyết áp ra thì không có vấn đề lớn gì cả.

Tình trạng sức khỏe của ông hoàn toàn cho phép ông làm việc thêm vài năm nữa.

Bây giờ Tiểu Tranh lại xảy ra chuyện như vậy, ông càng không thể nghỉ hưu." Lâm Hữu lo lắng nói.

Anh ta là một đứa trẻ mồ côi, từ cấp ba đến đại học luôn được Giang Lâm Thành tài trợ, nhờ vậy mới hoàn thành việc học suôn sẻ.

Sau khi tốt nghiệp, anh ta đến làm việc tại công ty của Giang Lâm Thành, trên đường công danh luôn được ông đề bạt.

Trong lòng anh ta, Giang Lâm Thành là người thân cận nhất.

Tiểu Tranh, gọi thân mật như vậy sao?

Chẳng lẽ Lâm Hữu này cũng có ý với Tiểu Tranh? "Trợ lý Lâm, anh nghĩ Tiểu Tranh là người thế nào?" Giang Mạn thăm dò hỏi. "Tiểu Tranh tuy hơi ngang bướng một chút, nhưng thực ra đầu óc con bé khá linh hoạt, nhiều chuyện chỉ cần anh gợi ý một chút là con bé lập tức hiểu ra.

Con bé chỉ thiếu kinh nghiệm rèn giũa thôi, chỉ cần có đủ thời gian nhất định có thể đảm đương trọng trách của công ty." Tiểu Tranh, con bé có nghe thấy không?

Người mà con bé thích thực ra thấy con bé rất ưu tú, anh ta thấy con bé có năng lực thực hành rất tốt.

Giang Mạn hé miệng, vốn dĩ còn muốn hỏi gì đó, nhưng nghĩ đi nghĩ lại rồi thôi.

Dù Lâm Hữu có cảm giác gì với Giang Tranh đi nữa, những điều đó bây giờ đều không còn quan trọng.

Lâm Hữu thấy Giang Mạn dáng vẻ muốn nói lại thôi, bèn hỏi thêm, "Đại tiểu thư có còn muốn hỏi gì nữa không?" "Không có, anh cũng không cần cứ gọi tôi là Đại tiểu thư, gọi tên tôi là được rồi.

Khoảng thời gian này, chuyện của bố có lẽ phải làm phiền anh quan tâm nhiều hơn.

Tôi không thể lúc nào cũng ở bên cạnh ông ấy, nếu ông ấy có tình huống gì, xin anh nhất định phải thông báo cho tôi kịp thời." Lâm Hữu gật đầu, sau đó nói: "Mạn Mạn, thực ra cô hoàn toàn không cần lo lắng, tôi không có tham vọng gì với công ty cả, đề nghị của Giang Tổng tôi sẽ từ chối." Giang Mạn biết Lâm Hữu hiểu lầm, lập tức giải thích, "Trợ lý Lâm, anh hiểu lầm rồi, tôi không có ý đó.

Nếu bố muốn nghỉ hưu, công ty vẫn phải làm phiền anh.

Chuyện công ty tôi sẽ không nhúng tay vào, anh đã ở bên cạnh bố tôi nhiều năm như vậy rồi, tôi làm sao có thể nghi ngờ tấm lòng của anh chứ?" Ánh mắt Giang Mạn rất chân thành, Lâm Hữu cũng hiểu ra mình đã nghĩ nhiều rồi, người ta thật sự không có ý đó. "À phải rồi, tôi còn phải cảm ơn anh đã lo lắng cho chuyện của Tiểu Tranh." Để người mà Giang Tranh thích tiễn con bé một đoạn thật tử tế, có lẽ đây cũng coi như là một kiểu viên mãn khác.

Lâm Hữu chỉ cảm thấy thái độ của Giang Mạn có chút kỳ lạ, nhưng cũng không nghĩ nhiều, tiện miệng hỏi: "Mạn Mạn, Tiểu Tranh con bé cuối cùng đã nói gì?" Giang Mạn lắc đầu, ngây người nhìn Lâm Hữu một lúc, cuối cùng nói: "Khi tôi vào thì con bé đã trút hơi thở cuối cùng rồi.

Nhưng trước đó con bé có nói với tôi rằng, anh là một người rất ưu tú, con bé muốn học hỏi anh thật nhiều, để được ưu tú như anh, đứng cùng anh trên một độ cao." Giang Mạn quyết định giữ lại bí mật cuối cùng này cho Giang Tranh, bây giờ dù cho Lâm Hữu có biết Giang Tranh thầm mến anh ta cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Trước mắt Lâm Hữu cũng hiện lên hình ảnh cô bé ồn ào kia, luôn mặt dày mày dạn đi theo Giang Tổng ăn cơm, vì vậy ba người họ thường xuyên dùng bữa cùng nhau.

Cô nhóc đó thực ra rất kén ăn, những món quá đỗi bình thường căn bản không lọt vào mắt xanh của con bé.

Đáng tiếc anh ta và Giang Lâm Thành công việc rất bận, buổi trưa đương nhiên chỉ ăn đại khái cho xong bữa.

Mỗi khi như vậy, con bé luôn lầm bầm khe khẽ, bị Giang Lâm Thành trừng mắt một cái thì sẽ tủi thân cụp đầu xuống, sau đó dùng ánh mắt đáng thương nhìn anh ta, hoặc gọi anh ta là trợ lý Lâm, hoặc gọi là sư phụ.

Anh ta không chịu nổi ánh mắt của con bé, không ít lần đã phải bảo người gọi thêm món cho con bé.

Là một cô nhóc lém lỉnh, tinh quái, dưới vẻ ngoài nổi loạn là một trái tim cô độc và bất an.

Dù thời gian tiếp xúc không dài, nhưng anh ta dường như đã vô thức quen với sự tồn tại của con bé.

Sáng nay ở công ty, anh ta thậm chí còn vô cớ gọi tên con bé, rồi còn bảo con bé đi pha cà phê.

Gọi mãi nửa ngày không có tiếng đáp lại, anh ta mới sực tỉnh rằng con bé đã ra đi rồi, mà còn chính tay anh ta đưa con bé vào nhà tang lễ nữa chứ.

Khoảnh khắc đó, trong lòng anh ta dường như dâng lên một cảm xúc không tên, vô cùng khó chịu. "Tôi biết rồi, tôi ra ngoài xem mọi người chuẩn bị những thứ khác thế nào." Giang Mạn nhìn bóng lưng anh ta, chỉ cảm thấy toàn thân như bị rút hết sức lực, cô mệt mỏi ngồi bệt xuống ghế sofa.

Có lẽ đây thực sự không phải là mối tình đơn phương của Giang Tranh, nếu con bé còn sống, giả sử thêm thời gian nữa thì có thể đã đơm hoa kết trái rồi.

Chiều hôm đó, một đoàn người đi đến nhà tang lễ.

Không dùng thợ trang điểm của nhà tang lễ, Giang Mạn tự mình động tay, thay cho Giang Tranh bộ quần áo cô thích nhất lúc còn sống, còn giúp cô ấy trang điểm nhẹ nhàng hồng hào.

Dùng kem che khuyết điểm che đi vết móng tay trên mặt cô ấy, tuy không che được hoàn toàn nhưng hiệu quả rất tốt, trông rất thanh tú, cô luôn cảm thấy Giang Tranh hợp với kiểu trang điểm này, cô ấy da trắng, nền da tốt, không hợp trang điểm đậm.

Có lẽ vì là người thân của mình, ngay cả khi chiều hôm đó trời âm u, cô và Giang Tranh tiếp xúc gần hai tiếng đồng hồ cũng không hề cảm thấy sợ hãi.

Giang Lâm Thành nhìn thi thể Giang Tranh, hốc mắt lại đỏ hoe.

Lâm Hữu an ủi: "Giang tổng, anh phải giữ gìn sức khỏe, Tiểu Tranh nó không muốn anh như vậy đâu, anh phải vực dậy tinh thần." Giang Lâm Thành vỗ vai Lâm Hữu: "Cuối cùng thì cậu và Tiểu Tranh cũng không có duyên, không phải, là con gái tôi bạc mệnh, không thể có được người chồng tốt như cậu." "Giang tổng." Lâm Hữu có chút khó hiểu nhìn Giang Lâm Thành.

Giang Lâm Thành cũng không giải thích chi tiết nữa, đứa bé này trong chuyện tình cảm có vẻ chậm chạp, bây giờ những chuyện này không nói cũng được.

Chương 896

Thi thể của Giang Tranh ở nhà tang lễ bốn ngày, chậm hơn hai ngày so với thời gian dự kiến, nhưng vì Tống Liên mãi không liên lạc được, Giang Lâm Thành đành phải cho người kịp thời tiến hành hỏa táng.

Hôm đó, mưa dầm dề, thời tiết vừa ẩm ướt vừa lạnh lẽo.

Giang Lâm Thành tổ chức một tang lễ đơn giản cho Giang Tranh, những người đến đều là một số người thân của nhà họ Giang, và một số đối tác làm ăn thân thiết với Giang Lâm Thành.

Giang Mạn và Lục Minh mặc đồ đen, cài hoa trắng trên ngực, luôn ở bên cạnh, giúp đón tiếp khách khứa.

Giang Lâm Thành có tiếng tốt trong giới kinh doanh, ông ấy thẳng thắn, không như những doanh nhân bình thường sẽ giậu đổ bìm leo khi người khác gặp nạn.

Đối với việc ông người bạc tiễn kẻ đầu xanh, không ít người đều bày tỏ sự tiếc nuối, cũng thành tâm tưởng niệm Giang Tranh.

Đại diện bên nhà họ Lục là Lục Sâm và Mạc Noãn, còn có Lục Tử Đồng và Bùi Lệ Hành, trong nhà vẫn còn mấy đứa nhỏ nên những người khác ở nhà trông nom.

Giang Mạn vẫn giấu Nam Tịch và Lan Hành Chi, hai người họ vẫn còn ở nước ngoài, không biết chuyện đã xảy ra trong nước.

So với mấy ngày trước đau thương tột cùng, Giang Lâm Thành hôm nay đã hoàn toàn bình tĩnh lại, ngoài sắc mặt có chút không tốt thì không nhìn ra bất kỳ điều bất thường nào.

Nhưng nhìn ông như vậy, Giang Mạn lại càng lo lắng hơn, biểu hiện của ba cô thực sự quá bất thường, cô lo lắng việc cứ kìm nén như vậy sẽ không tốt cho sức khỏe của ông.

Đúng lúc Giang Mạn đang chau mày lo lắng, Mạc Noãn đi tới: “Chị dâu, thuận theo tự nhiên thôi.

Cuộc đời là vậy, luôn có quá nhiều bất ngờ xảy ra khiến chúng ta trở tay không kịp, nhưng người sống thì phải nhìn về phía trước.” Cô ấy cũng từng trải qua nỗi đau mất đi người thân yêu nhất, rất hiểu cảm giác này, cảm giác như cả thế giới sụp đổ.

Giang Mạn gật đầu: “Cảm ơn Tiểu Noãn, mấy hôm nay Dao Dao đã làm phiền mọi người rồi.” “Người một nhà đừng nói mấy lời đó.

Mắt chị đầy tia máu kìa, phải chú ý nghỉ ngơi nhiều vào.

Tình trạng của bác Giang cũng đáng lo lắm, chị là chỗ dựa duy nhất của bác, chị tuyệt đối không thể gục ngã.” Giang Mạn nhìn về phía ba mình, xem ra đúng là không phải cô ảo giác, tình trạng của ba cô thật sự rất tệ, ngay cả người ngoài cũng nhìn ra.

Tang lễ vốn đang diễn ra rất trật tự, lúc sắp kết thúc, đột nhiên một người phụ nữ xô đám đông ra, như phát điên, lảo đảo chạy vào.

Người đến không ai khác, chính là Tống Liên mà Giang Lâm Thành vẫn không liên lạc được.

Chỉ thấy bà ta trợn trừng mắt nhìn di ảnh Giang Tranh, vẻ mặt kinh ngạc, dường như không dám tin tất cả những chuyện này là thật.

Hôm nay bà ta mới từ nước ngoài về, vừa về đã nghe thấy có người đang bàn tán về vụ án buôn bán trẻ vị thành niên gây chấn động thành phố A cách đây không lâu, còn có người vô tình nhắc đến nhà họ Giang làm ăn vật liệu xây dựng cũng là nạn nhân lần này, con gái đã chết.

Bà ta lập tức túm lấy người hỏi, những người đó thấy bà ta sốt ruột nên đã kể những chuyện mình biết.

Bà ta không biết điều, còn mắng người khác một trận thậm tệ, những người đó cũng không so đo với bà ta, coi bà ta như kẻ thần kinh, mắng vài câu rồi bỏ đi.

Bà ta mở điện thoại ra, phát hiện bên trong có rất nhiều cuộc gọi nhỡ, rất nhiều là của Giang Lâm Thành.

Vợ chồng nhiều năm như vậy, bà ta hiểu rõ tính tình Giang Lâm Thành, vừa cố chấp vừa cứng đầu, đã ly hôn với bà ta thì sẽ không dễ dàng liên lạc.

Trong hộp thư còn có một tin nhắn của ông ấy: Con gái đã đi rồi, về gấp.

Trên đường đến, bà ta vẫn luôn tự làm công tác tư tưởng cho mình, không ngừng tự nhủ nhất định chỉ là trùng hợp, mấy hôm trước bà ta mới gặp Giang Tranh, con gái bà ta không bị bắt cóc, cũng không chết.

Giờ khắc này nhìn bức ảnh của con gái mình, bà ta mới biết tất cả những điều này là sự thật, bà ta mới rời đi một tuần, một người đang yên đang lành vậy mà đã không còn nữa.

“Giang Lâm Thành!” Tống Liên gầm lên giận dữ.

Giọng bà ta thu hút sự chú ý của tất cả mọi người có mặt.

Trong số đó, rất nhiều người biết bà ta là vợ của Giang Lâm Thành nhưng không biết chuyện họ đã ly hôn, vừa nãy còn có người thắc mắc vì sao xảy ra chuyện lớn thế này mà không thấy bà Giang đâu.

Giang Lâm Thành nhíu mày giật giật, người phụ nữ này đến thật không đúng lúc chút nào, lúc cần đến thì không đến, lúc này lại đến gây rối.

“Đã đến rồi thì hãy dâng cho Tiểu Tranh một bông hoa.” “Giang Lâm Thành, anh nợ tôi một lời giải thích!

Anh nói cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, tại sao con gái tôi đang yên đang lành lại đột ngột mất đi?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tôi không tin, tôi không… không tin Tiểu Tranh của tôi mất rồi!

Mấy thứ quỷ quái này là gì?

Mấy thứ này là dành cho người chết, các người để ở đây làm gì?!” Tống Liên như phát điên, hất đổ vòng hoa, lật tung mọi thứ trên bàn, hiện trường lập tức trở nên lộn xộn.

“Tống Liên, cô dừng tay ngay!

Giờ phút này cô còn gây chuyện gì nữa hả?!” Tống Liên tức giận lao về phía Giang Lâm Thành, túm chặt lấy vạt áo trước ngực ông, đôi mắt đỏ ngầu mất kiểm soát mà gào lên: “Giang Lâm Thành, tôi đây là gây chuyện hả?

Anh chính là chăm sóc con gái như vậy sao?

Tôi để con gái lại cho anh, là vì nghĩ anh có thể chăm sóc nó thật tốt, nó không cần theo tôi chịu khổ.

Nhưng anh đã chăm sóc nó thế nào hả?

Lúc tôi còn ở đây, nó lớn lên vô lo vô nghĩ, vậy mà tôi mới đi có bao lâu, nó đã chết rồi!

Có người cha nào như anh không?

Ngay cả con gái mình cũng không chăm sóc được!” Lục Minh vốn định kéo Tống Liên ra nhưng bị Giang Lâm Thành ngăn lại, ông để mặc Tống Liên hành động.

Tống Liên nói rất đúng, quả thực là ông chăm sóc không chu đáo, nếu không phải vì sự sơ suất của ông, con gái đã không bị người ta bắt đi.

Nếu không phải con gái không bị bắt đi, thì đã không xảy ra những chuyện sau này.

Chương 897

“Xin lỗi, chuyện này tôi có trách nhiệm nhất định.” Giang Lâm Thành rũ mắt xuống.

“Giang Lâm Thành, anh nghĩ một câu xin lỗi là xong chuyện sao?

Anh trả lại con gái cho tôi!

Tôi chỉ có… một đứa con gái thôi!

Anh bắt tôi sống nửa đời còn lại thế nào đây?

Anh bắt tôi nương tựa vào ai?!” Tống Liên khóc nức nở, bà ta chỉ cảm thấy trời đất của mình đột nhiên tối sầm lại, tại sao chuyện như vậy lại xảy ra với mình.

Giang Tranh còn trẻ như vậy, lại chết một cách không rõ ràng, bà ta hoàn toàn không thể chấp nhận sự thật này.

“Con gái không còn tôi cũng rất đau lòng.” Tình yêu ông dành cho con gái không hề ít hơn Tống Liên.

“Ha ha, đau lòng sao?

Sao tôi chẳng thấy anh có chút đau lòng nào vậy!

Giang Lâm Thành, anh đúng là một người đàn ông vô tình vô nghĩa!” Tống Liên tức giận đến cực điểm bật cười.

“Tống Liên, tôi nói cho cô biết lần cuối cùng, đây là tang lễ của Tiểu Tranh, cô đừng có giở trò quậy phá ở đây, nếu không tôi sẽ cho người ném cô ra ngoài.” Nhìn Tống Liên giở trò ngang ngược, Giang Lâm Thành dần mất hết kiên nhẫn.

“Anh ném đi!

Tôi cũng muốn xem, anh định để tôi được đi ra hay nằm ngang ra mà đi?

Có phải anh muốn biến tôi thành một đống tro tàn thì anh mới vui không?!” Giang Lâm Thành đau đầu lắm, ông hít một hơi thật sâu, nén lại cơn giận trong lòng, nếu không ông cũng không biết mình sẽ làm ra chuyện gì.

Sự nhượng bộ của Giang Lâm Thành lại càng khiến Tống Liên được đà lấn tới: “Sao vậy?

Câm rồi à?

Tôi chính là muốn cho tất cả những người ở đây biết con người thật của anh, anh chẳng phải người tốt lành gì cả, anh chính là một kẻ ngụy quân tử từ đầu đến cuối!

Anh thật sự có trái tim độc ác, vậy mà không cho tôi gặp Tiểu Tranh lần cuối!

Con gái tôi nuôi hơn hai mươi năm, anh không cho tôi gặp mặt, chuyện như vậy anh làm sao làm ra được?

Anh làm sao có thể làm ra được?!” Tay Tống Liên không kìm được cào vào mặt Giang Lâm Thành.

Giang Mạn thấy hành động của bà ta, mắt đỏ hoe vì tức giận, lập tức kéo tay Tống Liên lại: “Tống Liên!

Cô đừng có ở đây vô lý gây chuyện, vu khống người khác!

Chúng tôi đã cho người liên lạc với cô rồi, là do điện thoại của cô luôn tắt máy không liên lạc được, cô trách ai được?

Cô là một người mẹ mà cứ đi biệt tăm mười bữa nửa tháng, những ngày này cô có tự mình liên lạc với Tiểu Tranh một lần nào không?

Chỉ cần cô có liên lạc với con bé, cô đã có thể biết chuyện của nó rồi!

Cô cũng là một người mẹ thất trách, bây giờ cô còn ở đây trách móc ba, cô không có tư cách!

Ba vì muốn cô gặp Tiểu Tranh lần cuối, còn cố ý trì hoãn mấy ngày, là do chính cô chỉ lo rong chơi sung sướng ở nước ngoài!” “Giang Mạn!

Nhất định là mày!

Tao biết nhất định là mày không cho hai mẹ con tao gặp mặt!

Con tiện nhân độc ác, đồ bạch nhãn lang!

Tao phí công nuôi mày rồi, nhất định là mày ngầm giở trò phá hoại, mày cố ý trả thù tao, chuyện này nhất định không thoát khỏi liên quan đến mày!” Tống Liên lúc này đã hoàn toàn phát điên, ai nói chuyện với bà ta là bà ta sẽ trút giận lên người đó.

“Tống Liên, đủ rồi đấy!

Hôm nay là tang lễ của Tiểu Tranh, nếu cô còn thương xót con bé thì đừng có phá hoại vào lúc này nữa, hãy yên lặng đưa tiễn con bé một đoạn đường.” Giang Lâm Thành trầm giọng quát.

“Yên lặng á?

Anh bảo tôi yên lặng thế nào được?

Con gái tôi mất rồi!

Rõ ràng là một người sống động như thế, chớp mắt cái đã không còn nữa, tôi làm sao mà yên tĩnh được?!” Nói rồi, Tống Liên như phát điên, giật di ảnh Giang Tranh xuống, không màng hình tượng ngồi sụp xuống đất khóc lớn.

“Tranh à, sao con nỡ bỏ mẹ một mình?

Con để mẹ một mình biết làm sao đây?

Con gái của mẹ, mẹ còn chưa được gặp con lần cuối… Đứa con nhẫn tâm này, sao con lại bỏ mẹ mà đi như vậy?

Sao con nỡ lòng nào…” Một tang lễ đàng hoàng, sống sượng bị Tống Liên biến thành một vở kịch lố bịch, nghi thức đương nhiên không thể tiến hành đến cuối cùng.

Giang Lâm Thành chỉ có thể xin lỗi các khách viếng, phân tán khách ra về, mọi người đều có thể hiểu tâm trạng của họ nên cũng lần lượt rời đi.

Tống Liên vẫn cứ khóc lóc ầm ĩ, mọi người cũng đứng một bên, không ai đến quấy rầy bà ta.

Rất lâu sau, Giang Lâm Thành thấy thời gian không còn sớm, cuối cùng ngắt lời bà ta: “Tống Liên, đủ rồi đấy, đừng làm mất thời gian của mọi người nữa, đưa di ảnh Tiểu Tranh cho tôi.” Tống Liên khóc như một người điên, ôm chặt di ảnh trong lòng không chịu buông tay.

Giang Lâm Thành cũng không thèm quan tâm đến bà ta nữa, tự mình bế hũ tro cốt của Giang Tranh, cho người đi đến nghĩa địa.

Chương 898

Tống Liên sững sờ một lát, cũng vội vàng đuổi theo: “Đợi tôi với!” Nghĩa trang Thanh Sơn, mưa nhỏ cứ tí tách không ngừng.

Mọi người đều che ô, tiễn đưa Giang Tranh.

Nhìn thấy hũ tro cốt được chôn xuống, Tống Liên lại một lần nữa đau khổ nhào tới, định ngăn cản.

Giang Lâm Thành lập tức kéo bà ta lại, bất lực nói: “Tống Liên, lúc này đừng làm loạn nữa!

Cô không thể để Tiểu Tranh yên tâm ra đi được sao?

Cô còn muốn gây rối đến bao giờ nữa mới thôi hả?” Tống Liên dường như cũng hiểu con gái thật sự đã chết, không thể quay lại được nữa.

Bà ta bình tĩnh hơn một chút so với trước, lẩm bẩm nói: “Ông Giang này, con bé Tiểu Tranh này từ nhỏ đã được nuông chiều mà lớn lên, cuộc sống vẫn luôn không tự lo được, không biết nấu cơm, không biết giặt giũ, cái gì cũng không biết, tuổi lại còn nhỏ, ông nói nó một mình ở dưới đó có tự chăm sóc tốt cho mình được không?

Có bị người khác bắt nạt không?

Hơn nữa nó vẫn luôn thích nơi đông người, nếu không có ai nói chuyện, ở dưới đó biết cô đơn, đáng thương biết mấy.” “Nó còn thích mua sắm, thích quần áo thời trang, túi xách hàng hiệu theo mùa, sau này nó sẽ không còn gì cả, không còn gì cả.” Tống Liên dù không đáng tin cậy đến mấy thì bà ta cũng là một người mẹ, tình yêu dành cho Giang Tranh không thể giả dối, cảm xúc lúc này cũng coi như là bộc lộ chân thành.

Nghe những lời bà ta nói, Giang Mạn cảm thấy tim mình như bị kéo căng, đau đớn vô cùng.

Giang Lâm Thành nghẹn họng, mặt lạnh tanh nói: “Người chết rồi thì cái gì cũng hết.

Tiểu Tranh sẽ không phải chịu đựng những thứ cô nói đâu.” Tống Liên tái mặt nhìn Giang Lâm Thành, dường như không dám tin những lời như vậy lại thốt ra từ miệng ông, “Giang Lâm Thành!

Anh thật độc ác!

Chết là con gái ruột của anh đấy, nó là huyết mạch duy nhất của nhà họ Giang!

Sao anh có thể nói ra những lời vô tình như vậy?

Có phải nếu hôm nay chết là Giang Mạn, anh mới lộ ra vẻ đau thương tột cùng không?

Thiên vị, lòng anh sao có thể thiên vị đến thế?

Tôi thật không biết trong đầu anh rốt cuộc đang nghĩ gì, không thương con gái ruột của mình, ngược lại cứ thiên vị một đứa con nuôi.” Nói rồi, Tống Liên bật cười: “Giờ thì báo ứng đến rồi phải không?

Chúng ta đều không có người thân để dưỡng lão tiễn đưa rồi!

Cái miệng quạ đen của Tiểu Tranh, cách đây không lâu nó mới nói những lời như vậy, không ngờ mọi chuyện lại thực sự diễn biến thành ra thế này, đều tại nó tự mình nguyền rủa chính mình!” Lục Minh nhíu chặt mày, rất khó chịu với giọng điệu nói chuyện của Tống Liên, trong lời nói ngoài lời nói đều như đang nguyền rủa vợ mình.

Giang Mạn cảm nhận được sự dao động cảm xúc của Lục Minh, cô nắm chặt tay anh.

Cái chết của Giang Tranh có liên quan đến bọn họ, những lời độc địa của Tống Liên cô cũng đã quen nghe rồi, cô không muốn ở trước mộ Giang Tranh lại gây gổ không vui vẻ gì với Tống Liên nữa.

Giang Lâm Thành hít một hơi thật sâu, chỉ cảm thấy thời tiết thật ngột ngạt, ngay cả đầu cũng căng cứng, đau âm ỉ.

“Tôi nói lại lần cuối, chúng ta không ai muốn mọi chuyện diễn biến thành ra thế này, Mạn Mạn cũng không muốn.

Cô đừng cứ đổ mọi chuyện lên đầu con bé.

Bây giờ Tiểu Tranh đã đi rồi, tôi và cô không còn bất kỳ quan hệ gì nữa.

Đây là lần cuối cùng, sau này cô đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa, tôi nhìn thấy cô là thấy phiền!” “Giang Lâm Thành!

Con gái vừa mới chết, anh đã vội vàng muốn phủi bỏ quan hệ với tôi rồi sao?

Tôi nói cho anh biết, tôi còn cố tình bám lấy anh đấy!

Anh hại con gái tôi chết thảm, anh phải bồi thường cho tôi, còn phải trả cho tôi một khoản phí cấp dưỡng nữa!” Tống Liên trơ trẽn nói.

Giang Lâm Thành tức đến phát run, những người vừa nãy còn bị Tống Liên làm cho cảm động cũng đều lắc đầu.

Người phụ nữ này, quả nhiên bất kể lúc nào cũng chỉ lo nghĩ cho bản thân mình.

Mấy phút trước còn tỏ vẻ đau đứt ruột gan, thoắt cái đã có thể dùng cái chết của con gái để mưu cầu lợi ích cho mình.

Đúng là bản tính khó dời.

Ngay cả ở trước mộ Giang Tranh mà còn nói ra những lời vô liêm sỉ như vậy, thật sự khiến người ta chướng mắt.

Giang Mạn cũng thất vọng lắc đầu, một người mẹ như vậy, thật sự khiến người ta cạn lời, cô thật sự không hiểu rốt cuộc Tống Liên cả đời này coi trọng nhất là điều gì.

“Tống Liên, cô đừng có há miệng sư tử nữa!

Thỏa thuận ly hôn là do chính cô ký, phương án phân chia tài sản trong đó cô cũng đã đồng ý rồi.

Giữa chúng ta không còn bất kỳ quan hệ nào nữa, tôi không có nghĩa vụ phải chi trả cho cô bất kỳ khoản bồi thường nào.” “Sao đây lại gọi là há miệng sư tử?

Tôi mặc kệ!

Nếu con gái tôi còn sống, bất kể thế nào, chỉ cần tôi gặp khó khăn, nó nhất định sẽ giúp đỡ tôi!

Nhưng bây giờ tôi không còn người thân nữa, mà tất cả những chuyện này đều là do anh ban tặng!” Tống Liên hoàn toàn quên mất những lời Giang Tranh đã nói với bà ta cách đây không lâu.

Đến giờ phút này, bà ta vẫn còn nghĩ Giang Tranh không thể thật sự cắt đứt quan hệ với bà ta.

Cái gọi là tình cốt nhục, dù xương gãy nhưng gân vẫn nối, làm sao có thể đơn giản vài câu nói là cắt đứt được.

“Đó cũng là nghiệp chướng do chính cô tạo ra!

Nếu không phải cô làm ra những chuyện bại hoại gia phong, tôi bây giờ vẫn sẽ cung phụng cô ăn sung mặc sướng, cô sẽ không đi đến bước đường ngày hôm nay!

Chương 899

Nếu cô cảm thấy còn vấn đề gì, làm ơn hãy đi theo thủ tục pháp luật, tôi chờ đơn kiện của cô!” Giang Lâm Thành nói xong, không thèm để ý Tống Liên nữa, sải bước rời đi.

Tống Liên không cam lòng, tự mình đuổi theo, từ phía sau tóm chặt lấy cánh tay Giang Lâm Thành, nghiến răng nghiến lợi hỏi: “Giang Lâm Thành, anh thật sự muốn tàn nhẫn đến vậy sao?” Giang Lâm Thành nhíu mày: “Những gì cần nói tôi đã nói rõ rồi, tôi và cô không có gì để nói nữa, nếu cô cảm thấy không hài lòng có thể tìm luật sư.” Tống Liên tức giận đẩy một cái.

Hai người đang đứng ở một con dốc, Tống Liên ở phía trên vốn đã chiếm ưu thế, cộng thêm Giang Lâm Thành mấy ngày nay tâm trạng không tốt, ngủ nghỉ và ăn uống không đủ, tinh thần uể oải, bị Tống Liên đẩy như vậy, trực tiếp ngã ngửa ra phía sau.

“Ba!” Giang Mạn và Lục Minh giật mình, không kìm được kêu lên.

May mắn là con dốc không quá dốc, Giang Lâm Thành lăn vài vòng thì dừng lại, nhưng vẫn bị nền xi măng cứng làm bị thương, dường như có máu tươi chảy ra từ trán ông.

Tống Liên sợ ngây người, hai chân mềm nhũn, vội vàng cúi xuống, chuẩn bị đỡ Giang Lâm Thành, “Ông Giang, anh không sao chứ?

Tôi không cố ý.” Giang Lâm Thành trừng mắt nhìn Tống Liên, ánh mắt đó khiến Tống Liên không khỏi rùng mình, nhưng ông còn chưa nói được một lời đã ngất đi.

“Tống Liên, cô đừng đụng vào ba tôi!” Giang Mạn đẩy Tống Liên ra, thấy ba bất tỉnh nhân sự, quay đầu nhìn Tống Liên lần nữa, ác nghiệt nói: “Cái người phụ nữ lòng dạ độc ác này!

Có phải cô muốn ba tôi chết cô mới cam tâm không?

Nếu ba tôi xảy ra chuyện gì, tôi sẽ không tha cho cô đâu, cô cứ chờ mà ngồi tù đi!” Ngồi tù?

Tống Liên lập tức mở to mắt, bà ta không muốn sống nửa đời còn lại trong tù.

Bà ta lập tức luống cuống tay chân, vội vàng xua tay: “Không… không không, tôi không cố ý!

Tôi không có ý hại ông ấy!

Tôi chỉ là trong lúc nóng giận nhất thời động tay, nào ngờ tôi chỉ nhẹ nhàng đẩy một cái mà ông ấy đã ngã rồi, rõ ràng ông ấy là một người đàn ông, sao sức lực còn không bằng tôi chứ?” Giang Mạn trừng mắt nhìn Tống Liên một cái thật mạnh: “Những lời này cô để sau mà nói đi!

Bây giờ tôi không muốn nghe bất kỳ lời giải thích nào của cô!

Cô tốt nhất nên cầu nguyện ba tôi bình an vô sự.” Lục Minh nói với Giang Mạn: “Mạn Mạn, đừng phí lời với cô ta nữa, chúng ta đưa ba đi bệnh viện trước đã.” “Tôi đi lấy xe trước, hai người đưa Giang tổng xuống đi.” Lâm Hữu nói xong liền chạy xuống núi lấy xe.

Lục Minh hiểu biết một chút kiến thức y học, cẩn thận từng li từng tí cõng Giang Lâm Thành lên, đi xuống núi.

Trong một tuần mà đi bệnh viện hai lần, lần đầu là nghe tin Giang Tranh qua đời, lần thứ hai là ba cô, còn không biết rốt cuộc sẽ thế nào.

Giang Mạn thật sự không thể bình tĩnh nổi nữa, cả người cứ run rẩy không ngừng, Lục Minh dù an ủi thế nào cũng vô ích.

Cô thật sự sợ hãi, không dám tưởng tượng nếu ba cũng xảy ra chuyện, cô sẽ phải làm sao.

Qua một lúc lâu, cánh cửa phòng cấp cứu mới mở ra.

May mà tình trạng của Giang Lâm Thành vẫn chưa quá tệ, bác sĩ nói có xuất huyết não nhẹ, may mắn được đưa đến kịp thời, nếu không có thể sẽ dẫn đến di chứng nghiêm trọng.

Nghe tin ba bình an, trái tim treo lơ lửng của Giang Mạn cuối cùng cũng ổn định lại.

Lục Minh ôm lấy cơ thể mềm nhũn của cô, hỏi: “Bác sĩ, ba tôi khoảng bao giờ sẽ tỉnh ạ?” “Bệnh nhân khoảng thời gian này tâm trạng rất không ổn định, cũng không nghỉ ngơi tốt, lần này có thể sẽ ngủ lâu một chút, đến tối cũng có khả năng.

Sau khi bệnh nhân tỉnh lại, hai người cần chú ý xoa dịu cảm xúc của ông ấy, tâm trạng buồn bã không tốt cho việc hồi phục sức khỏe, vấn đề này không thể xem nhẹ.” Giang Lâm Thành chìm vào giấc ngủ sâu, Lục Minh gọi Giang Mạn và Lâm Hữu ra hành lang: “Mạn Mạn, chuyện ba muốn nghỉ hưu anh đã biết rồi.

Anh đồng ý cách làm của ba, em cũng không cần phản đối nữa, anh tin quyết định của ba là đúng đắn.” “Lục Minh, em lo ba đột nhiên không có việc gì làm lại suy nghĩ lung tung, chi bằng để công việc thích đáng phân tán sự chú ý.” “Anh biết em lo lắng, nhưng em cũng đã nghe bác sĩ nói rồi.

Ba bị cao huyết áp, tuy đây là bệnh chung của đa số người lớn tuổi nhưng thực ra khá nguy hiểm, lần này còn ngã xuất huyết não nữa.

Anh đồng ý để ba về quê dưỡng bệnh, sống ở nông thôn cả người sẽ thanh thản hơn, ở lại thành phố A chỉ khiến ông ấy nhớ cảnh sinh tình.

Nếu em không yên tâm, anh có thể cho người chuyên trách chăm sóc ba.” “Lục Minh, chuyện này em vẫn phải suy nghĩ kỹ một chút.” “Mạn Mạn, tôi cũng đồng ý với quan điểm của anh Lục.

Giang tổng trải qua chuyện của Tiểu Tranh, sức khỏe quả thật không bằng trước đây nữa, có lẽ nghỉ hưu mới tốt cho ông ấy.

Cô yên tâm, Giang tổng là cổ đông lớn nhất công ty, tôi chỉ tạm thời giúp ông ấy quản lý công ty, đợi khi sức khỏe ông ấy hồi phục, nếu cảm thấy buồn chán có thể quay lại bất cứ lúc nào, tôi vẫn sẽ là trợ thủ đắc lực nhất của ông ấy.” Lâm Hữu cũng nói.

Giang Mạn thở dài: “Nếu hai người đều nói vậy thì em cũng không có ý kiến gì nữa.

Để xem ba tỉnh lại có suy nghĩ thế nào, nếu ông ấy vẫn muốn nghỉ hưu thì em cũng sẽ không ngăn cản.” Giang Lâm Thành vốn dĩ đã muốn giao toàn bộ công việc cho Lâm Hữu trong khoảng thời gian này, nhưng bị Giang Mạn tạm thời ngăn lại.

Giang Lâm Thành mãi đến nửa đêm mới tỉnh lại, Giang Mạn cũng không dám chợp mắt.

Nhìn thấy ba mình mở mắt ra, Giang Mạn xúc động nói: “Ba, ba tỉnh rồi?

Ba còn chỗ nào không thoải mái không ạ?” Giang Lâm Thành chỉ cảm thấy chỗ đầu hơi tê dại, nhất thời chỉ thấy não không nghe lời điều khiển.

Giang Mạn vừa thấy ông như vậy, tưởng là để lại di chứng, sợ đến mức lập tức đi gọi bác sĩ.

Bác sĩ đến kiểm tra kỹ lưỡng một lượt, phát hiện mọi thứ đều bình thường, không có gì đáng ngại.

“Lục thái thái, cô đừng lo lắng, bệnh nhân chỉ là vừa mới mở mắt ý thức còn chưa tỉnh táo hoàn toàn, không có gì đáng ngại đâu, sẽ sớm hồi phục bình thường thôi.” Nhìn thấy dáng vẻ con gái sắp sụp đổ, Giang Lâm Thành lập tức lên tiếng: “Mạn Mạn, ba không sao.” Nghe thấy giọng ba, Giang Mạn cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cô sợ biết bao ba sẽ để lại những di chứng như nói không rõ ràng, liệt nửa người, nếu là như vậy thì nửa đời còn lại sẽ khổ sở lắm.

Sau khi bình tĩnh lại, cô lập tức sà vào mép giường Giang Lâm Thành khóc nức nở: “Ba ơi, ba làm con sợ quá!

Con cứ tưởng ba cũng bỏ con mà đi rồi, con đã lo lắng suốt cả ngày!” Giang Lâm Thành lòng nghẹn lại, ông vuốt tóc Giang Mạn: “Con bé này nói linh tinh gì thế?

Ba vẫn khỏe mạnh, sao lại bỏ con mà đi được?

Nhanh đừng khóc nữa, lớn ngần này rồi, người không biết còn tưởng con là đứa trẻ ba tuổi đấy.” “Ai bảo ba hù dọa con!” Giang Mạn oán trách.

“Không phải ba chỉ bị ngã một cú thôi sao?

Lẽ nào còn xảy ra chuyện gì nữa à?” Giang Lâm Thành chỉ nhớ mình bị Tống Liên kia đẩy một cái rồi ngã, những chuyện còn lại không có chút ấn tượng nào.

Chương 900

Giang Mạn nắm tay Giang Lâm Thành: “Ba ơi, bác sĩ nói ba suýt chút nữa là bị xuất huyết não rồi!

Nếu không đưa đến kịp thời, liệt nửa người cũng có khả năng xảy ra, ba bảo con làm sao mà không lo lắng được?” Giang Lâm Thành sững người, nhớ lại bác sĩ từng dặn dò ông, huyết áp của ông quá cao, nhất định phải cẩn thận không được ngã, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

“Không sao đâu, con à, ba khá may mắn, không bị ngã ra bệnh lớn.” “Con chỉ là sợ thôi, gần đây toàn xảy ra những chuyện không hay, những người xung quanh con cứ liên tiếp gặp bất trắc.” Giang Mạn rầu rĩ nói.

Nghe vậy, Giang Lâm Thành có chút xót xa.

Ông nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy lúc này trời đã tối đen, “Bây giờ là mấy giờ rồi?” “Đã 11 giờ đêm rồi ạ.” “Vậy sao con lại ở đây một mình, Lục Minh đâu rồi?” “Anh ấy về thu dọn một ít quần áo, tiện thể làm chút đồ ăn cho ba.” Giang Mạn thành thật trả lời.

“Hai đứa trẻ này, chỉ biết tự làm khổ mình!

Đêm hôm khuya khoắt sao còn chạy về làm đồ ăn cho ba làm gì, ba sáng mai ăn cũng được mà, không sao đâu.” Ông cũng chẳng đói chút nào, ăn hay không ăn cũng không quan trọng.

Giang Mạn lắc đầu, giọng nói vẫn còn nặng nề tiếng nấc: “Ba ơi, ba mãi mãi là ba của con và Lục Minh.

Vị trí này dù là ba Lan hay mẹ ruột con cũng không thể thay thế được.

Ba mới là người từ nhỏ đã nuôi dưỡng con khôn lớn, ba là người thân nhất của con.

Nhìn ba ngày càng tiều tụy, tinh thần hoảng hốt, con cũng đau lòng không thôi, cảm giác trong lồng ngực cứ có gì đó nghẹn lại, khó chịu lắm.” Nếu có thể, cô cũng nguyện ý thay Giang Tranh gánh chịu tất cả những điều này.

Không, cũng không tính là thay thế, chuyện này vốn dĩ là nhằm vào cô, là Giang Tranh đã thay cô gánh chịu tai họa vô vọng này.

Giang Lâm Thành nhìn dáng vẻ có chút đau khổ của con gái, trong mắt xẹt qua sự tự trách sâu sắc.

Ông khẽ cười: “Ba biết con mà, con vẫn luôn là một đứa con hiếu thuận.

Tiểu Tranh không còn nữa rồi, con bé này lại đổ hết trách nhiệm lên người mình.

Sau này sợ rằng con bé còn sẽ bù đắp cả phần của Giang Tranh nữa.

Có được đứa con gái như vậy, ông còn gì mà không hài lòng nữa.” Con cháu có phúc của con cháu, ông không thể vì chuyện của con gái nhỏ mà cứ suy sụp mãi.

Nên nhanh chóng vực dậy tinh thần, đừng để chúng nó lo lắng cho ông.

Người đã khuất thì đã khuất, người sống thì phải nhìn về phía trước, nếu không ông chỉ sẽ làm liên lụy Giang Mạn và Lục Minh.

Giang Lâm Thành giơ tay lau nước mắt trên mặt con gái: “Thôi được rồi, đừng khóc nữa.

Sau này ba sẽ nghe lời con, sẽ ăn uống tử tế, sẽ chăm sóc tốt cho bản thân mình.” “Ba hứa đi, nếu không con sẽ không tin ba.” Giang Mạn nhìn Giang Lâm Thành một cách không chắc chắn, nhất định phải bắt ông nói ra lời hứa.

Vẫn thật giống như hồi nhỏ, luôn thích bắt ông hứa hẹn.

Giang Lâm Thành bật cười, nghiêm túc hứa: “Được, ba hứa.

Sau này nhất định sẽ chăm sóc tốt cho bản thân, sẽ không để mình xảy ra chuyện gì.” Giang Mạn lúc này mới bật cười: “Vậy thì còn tạm được!

Sau này bất kể lúc nào, ba cũng phải nhớ lời ba nói hôm nay đấy, đừng để con lo lắng.” Giang Lâm Thành gật đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xanh xao yếu ớt của con gái, nắm lấy bàn tay nhỏ của cô: “Sao tay con vẫn lạnh thế này?

Có phải con mặc ít đồ quá không?” Giang Mạn bĩu môi: “Không có đâu ba, con thật sự không lạnh chút nào, nhiệt độ tay con vẫn luôn như vậy, hình như trời sinh nhiệt độ thấp hơn người khác mấy độ.

Ba biết mà, ngay cả khi trời lạnh nhất ở thành phố A con cũng không bị cước tay, con khỏe lắm.” “Bây giờ không như trước nữa rồi.

Phụ nữ sau khi sinh con sức khỏe sẽ giảm sút, nếu qua tuổi hai mươi lăm lại càng phải chú ý.

Hồi con sinh Dao Dao, không có ai ở bên chăm sóc, chắc chắn là không điều dưỡng tốt rồi.

Con phải nhờ y tá lấy một túi nước nóng để tự mình làm ấm tay đi.” Mỗi lần nghĩ đến những trải nghiệm này của con gái, Giang Lâm Thành lại thấy khó chịu trong lòng.

Giang Mạn cười hì hì: “Không cần đâu ba, Lục Minh là người rất tỉ mỉ, lát nữa nhất định sẽ mang đến cho con, ở nhà con có nhiều lắm.” “Mấy ngày nay A Minh cũng bận, bận rộn rất dễ quên chuyện, những chuyện như này con cũng đừng cứ trông chờ vào người khác, phải tự mình học cách giải quyết.” “Người khác thì có thể, Lục Minh thì không đâu.

Não anh ấy khác với người bình thường, rất thần kỳ, cái gì cũng nhớ được, sẽ không quên đâu.

Anh ấy muốn thể hiện, con không thể không cho anh ấy cơ hội chứ.

Nếu con đã kết hôn rồi mà còn tự biến mình thành nữ hán tử thì còn gì là thú vị nữa.” Lục Minh chính là người như vậy, hiểu nhu cầu của cô hơn cả bản thân cô, cô không cần nói gì, thậm chí không cần ra một ánh mắt nào, anh ấy cũng có thể biết cô đang nghĩ gì.

Lục Minh lại là kiểu đàn ông bá đạo, chiếm hữu cực mạnh, thực ra anh ấy thích cô dựa dẫm vào mình.

“Không phải anh ấy thần kỳ, là anh ấy thương con.” “Chắc là vậy.” “Mạn Mạn, ba ngủ lâu rồi lưng khó chịu, con giúp ba nâng giường lên đi.” Giang Mạn mỉm cười, giúp Giang Lâm Thành nâng giường lên, ân cần đặt gối sau lưng ông để ông tựa vào, rồi lại đi rót một cốc nước cho ông: “Ba, ba uống chút nước đi, Lục Minh có lẽ không nhanh đến vậy đâu.” “Ba không sao, con đừng giục A Minh, ba chẳng đói chút nào.” “Ba ơi, con và Lục Minh đã bàn bạc rồi.

Hai người họ đều thấy ba nghỉ hưu là một ý hay, con cũng đồng ý rồi.

Lâm Hữu trông có vẻ là một người rất tốt, ba có thể giao công ty vào tay cậu ấy.

Cậu ấy là một người cố chấp, vốn dĩ cứ muốn ở lại đây, con đã nói rất lâu mới khuyên được cậu ấy về.” “Lâm Hữu đúng là không tệ, thằng bé này có đầu óc, có tài năng, lại biết tri ân báo đáp, trầm ổn, luôn làm việc từng bước vững chắc, rất xuất sắc, mắt nhìn của ba vẫn không tồi chút nào.” Giang Mạn đồng tình gật gật đầu, “Đúng là rất không tệ, chỉ có điều về mặt tình cảm dường như có chút ngốc nghếch.” “Con tiếp xúc với nó không nhiều, chuyện này con cũng nhìn ra rồi sao?” Giang Lâm Thành tò mò hỏi.

“Đúng vậy, rất rõ ràng mà, thật ra tính cách nó có chút giống Lục Minh, chỉ biết làm việc, không giỏi bày tỏ cảm xúc của mình.” Nói xong, Giang Mạn lại cảm thấy có gì đó không đúng, Lục Minh bây giờ đã tiến bộ rất nhiều, đã biết bày tỏ tình cảm với cô rồi.

“Có lẽ là do nó cứ bận rộn giúp ba xử lý công việc, không có thời gian ra ngoài tiếp xúc với nhiều cô gái, lâu dần liền thành ra như vậy.” “Xem ra chuyện này không thoát khỏi liên quan đến ba rồi.” Giang Lâm Thành cười cười, Giang Mạn lại nói: “Ba à, ba có thể về quê sống, nhưng không được về quê cũ của mình, ba phải đến nơi Lục Minh tìm cho ba, những kẻ đó lòng dạ độc ác, nói không chừng còn ra tay với ba, ba chỉ có đến nơi Lục Minh sắp xếp con mới yên tâm, Lục Minh đến lúc đó cũng sẽ phái người âm thầm bảo vệ ba.” Quê cũ của Giang Lâm Thành ở đâu, chỉ cần điều tra là có thể tìm ra, hệ số nguy hiểm quá cao, Giang Mạn sẽ không để ông mạo hiểm.

Sợ Giang Lâm Thành phản đối, Giang Mạn lập tức bổ sung: “Nhưng ba yên tâm, những người phái đến bảo vệ ba bình thường sẽ không xuất hiện trước mặt ba, càng không can thiệp vào cuộc sống của ba, ba có thể tự do tự tại làm việc của mình, ba có nhu cầu có thể liên hệ với họ bất cứ lúc nào, hoặc nếu ba gặp nguy hiểm họ sẽ tự mình xuất hiện.

Tóm lại, chuyện này không có chỗ thương lượng, nếu ba không đồng ý thì ba chỉ có thể ở lại Thành phố A giúp con trông Nghiêu Nghiêu thôi.” Giang Lâm Thành từ đầu đến cuối không có cơ hội chen lời, cuối cùng bất đắc dĩ nói: “Các con đã cân nhắc chu đáo như vậy rồi, ba còn có thể nói gì nữa, ba đi đâu cũng được, không nhất thiết phải về quê cũ, chúng ta rời đi bao nhiêu năm rồi, quê cũ đã sớm thay đổi long trời lở đất, ba cũng chẳng còn quen biết ai, về hay không về quê cũ đều không quan trọng, ba chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh một chút để sống.” Ở thành phố lớn lâu rồi, ngược lại lại muốn về cuộc sống điền viên đó.

“Được, vậy cứ vui vẻ quyết định như vậy nhé, con sẽ bảo Lục Minh bắt tay vào sắp xếp, chỉ cần ba xuất viện chắc chắn có thể chuyển đến đó.” “Ba cũng có một yêu cầu, nơi các con sắp xếp cho ba nhất định phải sơn thanh thủy tú, còn phải có thể thầu được đất, ba muốn trồng một vườn cây ăn quả, nhiều năm trước ba từng đến một thành phố, nơi đó khắp núi đồi đều là xoài, còn có thanh long, nhãn và một số loại trái cây khác, ba muốn đến một nơi như vậy.” “Được, không vấn đề gì, con sẽ nói với Lục Minh.” Giang Mạn cảm thấy những điều này đều không phải vấn đề, đã về quê dưỡng sinh thì đương nhiên phải tìm một nơi tốt.

“Trước khi ba đi, hãy đưa Nghiêu Nghiêu đến ở với ba vài ngày, ba nhớ Nghiêu Nghiêu.” “Ba, ba cứ về nhà chúng con ở vài ngày, ở với Nghiêu Nghiêu vài ngày rồi hãy đi.” “Vậy cũng được, ba còn chưa được ở cạnh cháu ngoại bé bỏng của mình.” Công việc quá bận rộn là một mặt, Nam Tịch và Lan Hành Chi lúc đó lại ở nhà Giang Mạn, họ cũng chưa gặp cháu ngoại, ông không tiện làm phiền.

Nửa tiếng sau Lục Minh mới đến, mang cho Giang Lâm Thành canh sườn đậu xanh, thanh đạm mà vẫn đủ dinh dưỡng.

Chương 901

Giang Lâm Thành nhận lấy bát canh từ tay Lục Minh, “A Minh, con cũng thật là phiền phức, bận rộn lâu lắm rồi đúng không.” “Không có đâu ạ, không phiền phức như vậy đâu, con vừa hầm canh vừa có thể xử lý công việc.” Giang Lâm Thành cười cười, không phụ tấm lòng của con gái và con rể, tuy không có mấy khẩu vị, nhưng vẫn từ từ uống canh.

Lục Minh đưa túi nước nóng cho Giang Mạn, “Noãn Noãn giữ ấm tay đi.” Giang Mạn cười một tiếng, đắc ý nhướng mày với Giang Lâm Thành, vẻ mặt như thể cô nói không sai.

Giang Lâm Thành bật cười, cái cô bé này, vừa nãy còn dựa vào mình khóc lên khóc xuống, chốc lát đã tươi cười hớn hở.

Hai vợ chồng không rời đi, ở lại bệnh viện trông đêm.

Vì cả hai đều có công việc, ngày hôm sau liền đặc biệt nhờ người làm trong nhà đến chăm sóc, hai người mới đi làm.

Vừa ra khỏi cổng bệnh viện, liền nhìn thấy Tống Liễn đang đứng ở đó, sắc mặt Giang Mạn đột nhiên trầm xuống, “Bà đến đây làm gì?” “Ông Giang không sao chứ?” “Không sao ư?

Ba bị huyết áp cao bà biết rõ, bà vậy mà còn ra tay đẩy ông ấy, ông ấy bị tụ máu não đấy.” “Tụ máu não?

Chẳng lẽ…” Chết rồi?

Tống Liễn giật mình, nghe có vẻ rất nghiêm trọng.

Nhưng cô ta còn chưa kịp nói ra liền bị Giang Mạn ác nghiệt cắt ngang, “Bà bớt nguyền rủa ba tôi, bà có chết ông ấy cũng sẽ sống tốt, sống lâu trăm tuổi!” Tống Liễn vỗ vỗ ngực, nói như vậy thì Giang

Lâm Thành không có gì đáng ngại, hại cô ta lo lắng cả một đêm, sợ rằng vừa tỉnh dậy sẽ gặp cảnh sát tìm đến, muốn bắt cô ta đi tù.

“Xem ra không có chuyện gì lớn rồi, vậy tôi đi tìm ông ta nói chuyện tiếp, ông ta nhất định phải cho tôi một lời giải thích, tôi không thể để Tiểu Chanh cứ chết không rõ ràng như vậy được.” Tống Liễn đi qua Giang Mạn, định vào bệnh viện.

Người phụ nữ này, vào lúc này vậy mà còn nghĩ đến việc phân chia tài sản, đúng là một kẻ cực phẩm kỳ quặc, người bình thường căn bản không làm được chuyện như vậy.

Giang Mạn không chút khách khí túm cô ta lại, đối với người phụ nữ này, cô thật sự đã hết sạch kiên nhẫn, nếu không phải cô đang kìm nén cảm xúc của mình, không muốn biến mình thành loại bà chằn mà cô khinh bỉ nhất, thì vừa nhìn thấy cô ta cô đã xông lên đánh người rồi, cô hít sâu một hơi, “Bà mà còn xuất hiện trước mặt ba tôi thử xem, tôi đảm bảo sẽ lại để chuyện không lâu trước đây tái diễn, bà đừng hòng sống yên ổn.” “Con ranh con, hóa ra những chuyện đó đều là do mày chỉ đạo, mày đúng là to gan thật đấy, vậy mà còn hăm dọa tao, ép tao ly hôn.” “Bằng chứng đâu?

Không có bằng chứng thì đừng có nói bừa.” Tống Liễn tức đến không chịu được, cô ta quả thật không thể đưa ra bằng chứng nào, nếu cô ta có thể đưa ra bằng chứng, đã không ngoan ngoãn bó tay chịu trói, đã ly hôn rồi.

“Tống Liễn, ít nhất bà cũng đừng có khiêu chiến sự kiên nhẫn của tôi nữa, tôi không có nhiều thời gian rảnh rỗi để phí hoài với bà, nếu bà dám gây rối trong bệnh viện, tôi đảm bảo sẽ khiến bà phải hối hận.” Lục Minh âm trầm nhìn Tống Liễn, ánh mắt sắc như dao, như muốn lăng trì cô ta.

Tống Liễn tự hỏi mình sống đến tuổi này, cũng đã gặp không ít người, nhưng chưa từng có ánh mắt nào giống như Lục Minh, cô ta luôn bản năng sợ hãi người đàn ông này, đặc biệt là sau khi xảy ra chuyện lần trước, một mình Giang Mạn sao có thể có nguồn lực đó, không cần nói cũng biết nhất định là Lục Minh đã sai người làm.

"Không gặp thì không gặp, tôi còn lười vào bệnh viện, xui xẻo." Nói xong, Tống Liễn liền đi thẳng, hôm nay cô ta đến cũng chỉ muốn hỏi thăm tình hình của Giang Lâm Thành, cô ta cũng không phải ngốc, lúc này Giang Lâm Thành vừa mới hồi phục, nếu thật sự lại chọc tức ông ấy ra vấn đề gì, cô ta sẽ gặp rắc rối lớn.

Nhìn bóng dáng cô ta, Giang Mạn hận không thể đâm thủng một lỗ trên người cô ta.

"Yên tâm đi, anh sẽ không để bà ta tiếp cận ba đâu, đợi ba về quê, bà ta sẽ không tìm được người." Giang Mạn mấy ngày nay không gặp con trai, tan làm liền qua đại viện, Lục Nghiêu đang chơi cờ với cụ nội, dường như cả Lục Niệm Nhất, con bé tinh nghịch đó cũng ở đó, chỉ nghe thấy giọng Lục Nghiêu nghiêm túc nói, "Cụ nội, cờ đã đặt xuống không được hối, cụ đang hối cờ đấy." "Không có chuyện đó, cụ nội lớn tuổi rồi, tay run nên cờ bị rơi xuống thôi, cụ không đi chỗ này đâu." Cụ nội nhăn mặt, kiên quyết không chịu nhận, đứa chắt nhỏ này đúng là quá lợi hại, không cẩn thận là sẽ thua dưới tay nó.

Lục Nghiêu nhíu mày nhỏ, chăm chú nhìn cụ nội một lát, "Thôi được rồi, lại nhường cụ một lần." "Cái gì mà nhường cụ, chúng ta rõ ràng là đang đối chiến công bằng mà." "Niệm Niệm, An An, hai đứa nói xem." Lục Niệm Nhất bĩu môi nhỏ, lén lút cười khúc khích một lát, vỗ vỗ bàn tay nhỏ nhắn mềm mại nói: "Anh Nghiêu Nghiêu giỏi nhất!" Con bé nhìn thấy hết rồi, cụ nội đã lén lút di chuyển cờ mấy lần rồi, đừng tưởng nó nhỏ mà không biết, nó nhìn thấy rõ mồn một.

Ngược lại, anh Nghiêu Nghiêu rất đàng hoàng, cho nên nhất định là anh Nghiêu Nghiêu giỏi hơn.

“Cái con bé ranh này, cụ nội phí công yêu thương mày rồi, An An con nói xem, cụ nội với Lục Nghiêu ai giỏi hơn?” Cụ nội trừng mắt nhìn đứa chắt gái chuyên đi dỡ đài của mình, sau đó ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Mạc Hữu An, ông cảm thấy đứa bé này hiểu chuyện hơn Lục Niệm Nhất nhiều.

Mạc Hữu An nhìn cụ nội, rồi lại nhìn Lục Nghiêu, nó lắc lắc đầu, ra hiệu không biết.

Cụ nội cưng chiều chấm vào mũi nhỏ của nó, đối với đứa bé tinh quái lanh lợi này cũng vô cùng yêu thích, ông đã sống mấy chục năm rồi, sao có thể không biết chút tâm tư nhỏ này của nó.

Nó chắc chắn biết, chỉ là không tiện nói mà thôi.

Trẻ con bây giờ thật là không đơn giản, mới hai tuổi dường như đã hiểu được rất nhiều thứ.

Giang Mạn nghe tiếng cười nói vui vẻ bên trong, tâm trạng cũng dần dần tốt lên, một gia đình nên là như vậy, cha mình không được hưởng những điều này, thật sự là một nỗi tiếc nuối rất lớn.

“Gia gia, cháu về rồi.” Nhìn thấy Giang Mạn bước vào, cụ nội lập tức vẫy tay, “Là Mạn Mạn về rồi à, mau vào đây, con cũng đã một thời gian không đến rồi, cụ còn tưởng con quên ông già này rồi chứ.” “Cháu quên ai cũng không thể quên gia gia được ạ.” Giang Mạn khẽ cười.

Hai đứa bé gái nhìn thấy Giang Mạn bước vào, đều ngoan ngoãn chào hỏi, Giang Mạn lần lượt xoa đầu chúng.

Lục Nghiêu cũng đứng dậy, Giang Mạn khoác vai nó.

“Mẹ ơi, ông ngoại sao rồi ạ?” Trong mắt Lục Nghiêu tràn đầy lo lắng, mấy ngày nay nó đều lo lắng cho sức khỏe của Giang Lâm

Thành.

“Ông ngoại không sao cả, chỉ là có hơi nhớ con, nên mẹ đến đón con về ở với ông vài ngày.” “Vâng ạ.” “Mạn Mạn, đã đến rồi thì ăn cơm xong rồi hãy đi, hôm nay trong nhà chỉ có một mình cụ, cụ đã bảo người nhà dọn cơm sớm, lát nữa con tiện mang chút đồ ăn qua cho ba con, đồ ăn ở bệnh viện không bổ dưỡng bằng đồ nhà làm.” Giang Mạn nhìn một lượt, phát hiện trong nhà ngoài mấy người giúp việc trông trẻ ra thì lạnh lẽo vắng vẻ, “Bố mẹ đều không có nhà sao ạ?” “Họ tối nay phải đi dự một buổi tiệc từ thiện, không về ăn cơm.” “Thì ra là vậy.” Vì Giang Mạn đến, cụ nội cũng không chơi cờ với Lục Nghiêu nữa, Lục Nghiêu hiểu chuyện dẫn hai em gái đến một bên chơi.

Cụ nội và Giang Mạn ngồi trên sofa, cụ nội hỏi: “Mạn Mạn, tâm trạng ba con thế nào rồi?” “Sau khi ngã một cái tỉnh lại hình như tốt hơn trước một chút, trước đây con nhìn trạng thái của ông ấy cả người đều hoảng hốt, sợ ông ấy sẽ làm chuyện gì đó nghĩ quẩn, đợi xuất viện con và Lục Minh sẽ sắp xếp cho ông ấy về quê sống một thời gian, để ông ấy thư giãn tâm trạng.” Cụ nội thở dài một hơi, “Tuy cụ tiếp xúc với ba con không nhiều, nhưng ba con là một người rất nặng tình cảm gia đình, tuổi già mất con gái là một đả kích đặc biệt lớn đối với ông ấy, cộng thêm lại ly hôn nữa, tương đương với việc cả nhà họ Giang đều tan nát, trong lòng ông ấy chắc chắn không thoải mái, các con bình thường phải khuyên nhủ ông ấy nhiều hơn.” Giang Mạn gật đầu, cô cũng hiểu đạo lý này, nhưng luôn cảm thấy không có cách nào hiệu quả lắm.

“Mạn Mạn, chuyện của Lục Minh trước đây con có biết hết rồi không?” “Lục Minh không hề giấu giếm cháu.” “Người khác chỉ nhìn thấy sự hào nhoáng của A Minh lúc này, nhìn thấy sự thịnh vượng của nhà họ Lục chúng ta, nhưng họ không nhìn thấy rằng gia đình chúng ta sở dĩ có được ngày hôm nay, là tâm huyết của ba thế hệ chúng ta, từ cụ, ba của con, A Minh, ba người chúng ta gần như đã đặt cả gia tài và tính mạng vào đó, không một ai sống dễ dàng, nhưng Lục Minh là người khổ nhất.” Giang Mạn lờ mờ hiểu được cụ nội muốn nói gì với cô, không chen lời, ngoan ngoãn lắng nghe.

“Làm vợ lính không dễ dàng, khi mẹ con vừa mới gả cho ba con, ba con vẫn đang trong thời gian rèn luyện, thường xuyên đi làm nhiệm vụ, thậm chí khi A Minh và A Sâm ra đời, ba con cũng không ở bên cạnh, thậm chí còn sống chết chưa biết, mẹ con bề ngoài không nói gì, thật ra cụ biết trong lòng bà ấy rất đau khổ, phụ nữ khi yếu đuối nhất rất cần chồng ở bên, nhưng vợ lính lại duy nhất không có quyền lợi này, chồng của họ không phải là của riêng họ, mà là của cả đất nước.” Giang Mạn hiểu, cô nên may mắn vì khi cô gả cho Lục Minh, Lục Minh đã công thành danh toại, không cần cô lo lắng quá nhiều.

“Con đừng thấy mẹ con là một nữ cường nhân, thật ra bà ấy cũng rất yếu đuối, năm đó khi A Minh muốn nhập ngũ, bà ấy cực kỳ phản đối, có một ngày thậm chí còn khóc nói với cụ rằng, đừng để Lục Minh vào quân đội, bà ấy đã lo lắng cho chồng gần hết nửa đời người, không muốn nửa đời sau lại tiếp tục lo sợ cho con trai.” Giang Mạn có chút ngạc nhiên, không ngờ bà nội từng phản đối Lục Minh đi lính như vậy.

“Vậy cuối cùng sao lại đồng ý ạ?” “Là A Minh tự mình thuyết phục được A Huệ, A Minh nói, đây là việc duy nhất nó cảm thấy có ý nghĩa, hai anh em A Minh và A Sâm tuy trông giống nhau, nhưng tính cách lại khác nhau một trời một vực, A Minh trầm mặc ít nói, rất ít khi bày tỏ rõ ràng sở thích của mình, mẹ con còn có thể nói gì nữa, bà ấy không muốn con trai mình cả đời oán trách mình, chỉ có thể đồng ý cho nó vào quân đội.

Nhưng sự thật đúng như bà ấy nghĩ, A Minh có những nhiệm vụ không bao giờ kết thúc, ngày lễ tết ở ngoài thực hiện nhiệm vụ cũng là chuyện thường tình, mẹ con lo lắng đến mức thường xuyên không ngủ ngon.” Giang Mạn cảm thấy sự lựa chọn của chồng mình không sai, “Lục Minh quả thật rất hợp với nghề này, nếu anh ấy không đi lính, đó là một tổn thất lớn cho đất nước.” “Đúng vậy, từ ngày nó vào quân đội, nó thường xuyên lập được không ít công lao, còn giúp chúng ta tiêu diệt một tập đoàn lớn đã gây hại cho đất nước mấy chục năm, có thể nói là công lao hiển hách, là niềm tự hào của nhà họ Lục chúng ta.

Chuyện của em gái con lần này cụ cũng biết rồi, ngọn nguồn cụ đã nghe Trương Khiếu kể qua, là chuyện của Lục Minh đã liên lụy đến các con, coi như là nhà họ Lục chúng ta có lỗi với các con.” “Gia gia, gia gia nói gì vậy ạ, cháu và Lục Minh là vợ chồng, chúng cháu là một thể, không có ai có lỗi với ai cả.” Giang Mạn kiên định nói.

Cô sẽ không vì cái chết của Giang Chanh mà trách cứ Lục Minh, nếu cô không vì Lục Minh mà suy nghĩ, thì ngay từ đầu đã ích kỷ chọn Giang Chanh, chứ không phải chọn mấy cô gái vị thành niên kia.

Chính vì cô biết rõ anh không phải là một người bình thường, cô là vợ của Lục Minh, mọi lời nói hành động của cô rất nhiều lúc không chỉ đại diện cho riêng cô, mà còn đại diện cho Lục Minh, thậm chí là cả nhà họ Lục.

Lục Minh ở vị trí như vậy, điều sợ nhất chính là những lời đồn đại và phỉ báng.

Cô biết sự gian nan của chồng mình, làm sao có thể kéo chân anh, cô thà tự mình chịu đựng sự giày vò của sự dằn vặt cả đời.

Nghe Giang Mạn nói như vậy, trong mắt cụ nội hiện lên vài phần ý cười, nếu nói trong số các cháu trai cháu gái, ông không yên tâm nhất là ai, thì chắc chắn là Lục Minh.

A Sâm tuy đường tình duyên không thuận lợi, nhưng không giống như A Minh, lúc nào cũng phải đối mặt với thử thách sinh tử.

Đứa cháu trai này rất ít khi có được ngày tháng bình yên, chín chết một sống trở về, vẫn bận rộn không ngừng.

Chương 902

Khi ông chưa nghỉ hưu đã từng giao thiệp với Tập đoàn Hoa Đốn, biết được sự độc ác của những kẻ đó, hiện tại những tàn dư đó vẫn chưa được quét sạch hoàn toàn, cuốn thổ trùng lai không biết còn gây ra chuyện gì nữa, ông thực sự không yên tâm.

Từ khi nghe được tin này, ông gần đây cũng không ngủ ngon, có lẽ tuổi đã cao, tâm cảnh không còn kiên nghị như trước, có thể tự tay đưa cháu trai vào hang hổ.

Ông hiện tại hy vọng con cháu bình an, đừng xảy ra bất kỳ bất trắc nào.

Nhưng rõ ràng gia tộc như họ, định sẵn cây to đón gió, vầng hào quang trên đầu càng nhiều, trách nhiệm càng nặng.

“Con có thể nghĩ như vậy là tốt rồi, vợ chồng thì phải đồng cam cộng khổ, nhà họ Lục chúng ta cần cũng là một người con dâu như vậy.” Giang Mạn cuối cùng cũng hoàn toàn hiểu ý đồ của cụ nội, ông nói nhiều như vậy, bắt đầu từ câu chuyện của bà nội và ông nội, thậm chí không tiếc vạch trần chuyện cũ của bà nội.

Vòng vo một vòng lớn như vậy, thật ra chỉ là lo lắng cô và Lục Minh không thể mãi mãi đi cùng nhau.

Lo lắng cô sẽ vì nguy hiểm và mất mát mà từ bỏ tình cảm với Lục Minh, lo lắng cô sẽ sợ hãi.

Cụ nội thật sự đã nghĩ quá nhiều rồi, cô là loại người đã quyết là làm đến cùng, không phải loại người chỉ biết hưởng thụ những điều tốt đẹp của Lục Minh, mà lại sợ hãi đối mặt với nguy hiểm cùng anh.

Khi cô đối mặt với những chuyện đau đầu, Lục Minh luôn đứng chắn trước mặt cô, không rời không bỏ.

Không có lý do gì, bây giờ cô lại chùn bước.

Cho dù có một ngày Lục Minh muốn buông tay cô, cô cũng sẽ mặt dày mà nắm chặt lấy.

“Gia gia, gia gia lo xa rồi, bất kể tương lai gặp phải điều gì, cho dù phải chết, cháu cũng sẽ nắm chặt tay Lục Minh, cháu có thể cùng anh ấy hưởng thụ, cũng có thể cùng anh ấy chịu khổ, cháu không phải là loại người không chịu được khổ.” Giang Mạn nói thẳng thừng như vậy, cụ nội lại có chút ngại ngùng, khuôn mặt già nua trở nên có chút không tự nhiên.

Người vợ mà đứa cháu trai này cưới, ai nấy đều thông minh lắm, Mạc Noãn là vậy, Giang Mạn cũng là vậy.

Có thể vui vẻ giao tiếp được nữa không đây.

“Con bé này, nói gì mà chết không chết, cụ cũng không bắt con đảm bảo điều gì, cụ chỉ rảnh rỗi buôn chuyện với con thôi, con nghiêm túc làm gì?

Vợ chồng các con muốn không rời không bỏ thế nào, tối về chui vào chăn mà nói chuyện, đừng nói với cụ, cụ đã già rồi, nói những chuyện này với cụ làm gì.” Cụ nội trừng mắt.

Giang Mạn phì cười, tính tình cụ nội này, thật là khó chịu.

Rõ ràng là ông cụ lo lắng cô không chịu nổi những nguy hiểm sẽ phải đối mặt sau này, đến để làm công tác tư tưởng cho cô, bây giờ ngược lại lại thành lỗi của cô.

Nhưng đã bày tỏ rõ ràng ý của mình rồi, cô cũng không truy hỏi nữa, ngược lại còn cho cụ nội một cái thang để xuống.

Chỉ thấy cô cười hì hì, vô tư nói: “Gia gia cháu sai rồi, cháu học văn không giỏi, thường xuyên hiểu sai ý người khác, cụ là người lớn không chấp nhặt lỗi nhỏ của cháu, đừng so đo với cháu.” “Biết lỗi mà sửa là đứa trẻ ngoan, trước mặt gia gia không cần câu nệ như vậy.” Giang Mạn tiếp tục cười nói: “Cháu biết rồi ạ, gia gia.” “Thôi được rồi, hôm nay bị mấy đứa nhóc con này làm ầm ĩ cả ngày, ngủ trưa cũng không ngon, cụ đi chợp mắt một lát, lát nữa cơm tối xong thì gọi cụ, đừng để cụ ngủ lâu quá, nếu không sẽ ảnh hưởng đến chất lượng giấc ngủ buổi tối.” Mấy đứa nhóc này, mấy ngày không gặp thì nhớ lắm, nhưng mà phải trông cả ngày thì không phải chuyện đơn giản, chúng nó quá hiếu động, làm ông nhức hết cả đầu.

Đặc biệt là Lục Niệm Nhất, cứ làm ầm ĩ, trách sao Tiểu Noãn chỉ để nó lại đây, mà lại mang Lục Tử Mặc theo bên mình.

Một ông cụ nào đó trong lòng thầm than phiền, hoàn toàn quên mất lúc đó ông đã mong muốn cháu dâu sinh một đứa con gái bé bỏng như thế nào, để ông có thể chơi đùa.

“Gia gia, gia gia vất vả rồi, gia gia đi nghỉ ngơi đi ạ, cháu trông lũ trẻ.” Nhìn bóng lưng cụ nội, trong mắt Giang Mạn hiện lên nỗi lo lắng sâu sắc, cụ nội là ai chứ, đó là lão tư lệnh, chắc chắn đã trải qua rất nhiều sóng gió.

Hôm nay vậy mà lại tìm cơ hội đặc biệt nói với cô chuyện này, chứng tỏ con đường tương lai của cô và Lục Minh chắc chắn sẽ không hề dễ dàng.

Mặc kệ đi, đi đến đâu hay đến đó, lo lắng thì có ích gì?

Không ích gì thì có gì đáng để lo lắng chứ.

Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn mà thôi.

Lục Niệm Nhất, đứa bé bị cụ nội ghét bỏ hoàn toàn không biết, đứa trẻ ở tuổi này đang trong giai đoạn tò mò mạnh mẽ, chỉ thấy nó cùng Mạc Hữu An, hai đứa hợp sức tháo rời con búp bê bông thành tứ phân ngũ liệt, sau đó lại từng chút một lắp ráp lại, chỉ là nhét mắt nửa ngày cũng không vào được, hai đứa bé gái mắt to trừng mắt nhỏ, có chút sốt ruột.

Lục Niệm Nhất sốt ruột kéo Lục Nghiêu, chỉ vào con búp bê bông một bên, "Anh cả, giúp em." Lục Nghiêu lắc đầu, sau đó nhanh chóng lắp mắt con búp bê bông vào.

Lục Niệm Nhất vui mừng khôn xiết, ôm cổ Lục Nghiêu, để lại một chuỗi dấu nước bọt trên má anh.

Đây là biểu hiện đứa bé gái thích một người, những người khác nó tuyệt đối sẽ không hôn.

Lục Nghiêu cười, véo véo má nhỏ của Lục Niệm Nhất, con bé cười như một chú chuột nhỏ vui vẻ.

Hai đứa bé gái tuổi tác xấp xỉ nhau, luôn có thể chơi cùng nhau, Lục Niệm Nhất cũng không gọi Mạc Hữu An là chị, thường xuyên gọi thẳng tên, "An An, cảm ơn đi." Ba ba đã nói rồi, người khác giúp mình thì phải cảm ơn, nếu không sau này sẽ không có ai muốn giúp nữa.

Lục Nghiêu hài lòng cười, đứa em gái này của mình thật là đáng yêu.

Mạc Hữu An bản tính khá lạnh lùng, sẽ không như Lục Niệm Nhất nhiệt tình bày tỏ lòng biết ơn của mình, chỉ nói qua loa: "Cảm ơn." "An An, hôn một cái đi." Lục Niệm Nhất không buông tha nói, sao có thể chỉ nói cảm ơn, mỗi lần nó nói cảm ơn xong lại hôn ba ba một cái, ba ba là vui nhất, thế nên nó cũng đương nhiên cho rằng phải dùng cách này để bày tỏ lòng biết ơn với người mình thích.

Mạc Hữu An vẫn kiên trì nói: "Cảm ơn anh Nghiêu Nghiêu." Lục

Nghiêu tuy lớn hơn, nhưng ngồi xuống thì đầu cũng không cao, Lục Niệm Nhất có chút sốt ruột, liền đứng dậy, ấn đầu Mạc Hữu An và Lục Nghiêu, ý định ban đầu là muốn Mạc Hữu An hôn má Lục Nghiêu, nào ngờ lại vô tình hôn trúng môi nhau.

Lục Niệm Nhất sợ ngây người, Mạc Hữu An cũng ngây ra, Lục Nghiêu lớn hơn một chút, nhưng cũng sợ đến mức lập tức lùi lại.

Giang Mạn nhìn thấy cảnh này, cười suýt chút nữa không đứng thẳng được, hối hận tại sao mình không quay lại cảnh vừa rồi, nếu không sau này cho mấy đứa trẻ này xem thì thú vị biết bao.

Lục Nghiêu tuy cũng không lớn, nhưng ít nhiều vẫn hiểu chuyện hơn Lục Niệm Nhất và Mạc Hữu An, biết chuyện như vậy không thể tùy tiện, chúng nó đều còn nhỏ.

Nhìn Mạc Hữu An với đôi mắt to tròn mơ màng, Lục Nghiêu trừng mắt nhìn Lục Niệm Nhất một cái, con bé này, đúng là một tiểu ác ma không ác nào không làm.

Lục Niệm Nhất rụt cổ lại, mặt anh cả sao mà đen thế, hình như giận rồi, nó liền xông thẳng về phía Giang Mạn, miệng la lớn, “Bác gái, anh Nghiêu Nghiêu mắng con!” Giang Mạn ôm đứa bé gái lên, nhìn đôi mắt trong veo của nó, đương nhiên biết đây là hành động vô tâm của nó, e rằng đứa bé gái cũng không ngờ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy, dù sao cũng là trẻ con, chuyện như vậy cũng không quan trọng.

Lớn lên chắc chắn sẽ quên hết.

Tuy nhiên, hành động của con bé này lại khiến con trai cô và Mạc Hữu An đồng loạt mất đi nụ hôn đầu.

“Niệm Niệm đừng sợ, bác gái đứng về phía con mà.” Lục Niệm Nhất đang đợi câu nói này của Giang Mạn, được Giang Mạn nói câu này, nó vui vẻ, giống như một con mèo Ba Tư lười biếng cọ cọ vào hõm vai Giang Mạn, sau đó lén lút ghé tai Giang Mạn mềm mại nói: “Bác gái, ba mẹ con họ cũng vậy đó.” Nó đã nhìn thấy mấy lần rồi, rõ ràng ba ba còn không chịu thừa nhận, mỗi lần đều tìm cớ, mắt nó tốt lắm, nhìn thấy rõ mồn một, cãi cự là vô ích.

Người lớn đúng là thích lừa trẻ con, đáng ghét nhất!

Nghe vậy, Giang Mạn đầu tiên là kinh ngạc một chút, sau đó phản ứng lại lời nói của Lục Niệm Nhất, cười càng thêm vui vẻ, trẻ con bây giờ đều là những đứa trẻ nghịch ngợm, nếu cha mẹ không chú ý thì thật sự không có chút riêng tư nào cả, cô vui vẻ thăm dò chuyện riêng của chú út, “Niệm Niệm, con nhìn thấy sao?” Lục Niệm Nhất nghiêm túc gật gật cái đầu nhỏ, dáng vẻ vừa đáng yêu vừa dễ thương đó suýt chút nữa làm tan chảy trái tim Giang Mạn.

Chương 903

Nụ cười trên mặt Giang Mạn không giấu được, Lục Sâm và Mạc Noãn mà nghe được những lời này không biết sẽ nghĩ gì, nếu hôm nay hai người họ cũng ở đây, sắc mặt chắc chắn sẽ rất 'tuyệt vời'.

Lục Niệm Nhất dường như cũng nhận ra mình đã nói những lời không nên nói, có chút xấu hổ, đầu cứ rúc xuống không dám ngẩng lên.

Cách đó xa, Lục Sâm đang chuẩn bị đi dự tiệc tại công ty đột nhiên hắt hơi một cái, Mạc Noãn có chút lo lắng nói: "Có phải bị cảm rồi không?

Em bảo anh chỉ cần phong độ chứ không cần phong hàn, áo len cũng không mặc một cái." "Chắc không phải đâu, anh đâu có lạnh, chắc là ai đó đang nhắc đến anh." Mạc Noãn lập tức hiểu ra, "Chắc chắn là tiểu tình nhân của anh rồi." Con bé đó là một 'con gái cưng của ba', bám Lục Sâm rất chặt, hôm nay khó khăn lắm mới dỗ được nó về đại viện, nếu nói người nhắc đến anh thì ngoài con bé đó ra chắc không còn ai nữa.

Lục Sâm trêu chọc nhìn Mạc Noãn, "Noãn Noãn, đã lâu như vậy rồi, sao em vẫn còn ghen với Niệm Niệm vậy?" Mạc Noãn trừng mắt, "Bớt bôi nhọ mình đi, em đây chỉ là suy đoán hợp lý." Lục Sâm xoa xoa mũi, không nói gì nữa.

Giang Mạn là vì lời nói của Lục Niệm Nhất mà bật cười, nhưng điều này lọt vào tai Lục Nghiêu lại là một chuyện khác, cậu bé thường ngày không ít lần theo Giang Mạn xem phim truyền hình, những bộ phim truyền hình phụ nữ thích xem không ngoài những chuyện tình yêu lãng mạn, không thể không nói, nguyên nhân lớn khiến cậu bé trưởng thành sớm là do sự ‘đầu độc’ của phim truyền hình.

Lúc này nghe tiếng cười của mẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn hiếm khi đỏ lên, tức giận nói: “Mẹ ơi, mẹ cười gì vậy ạ?” Rất khó để nhìn thấy cậu con trai cao lãnh ‘phúc hắc’ của mình lộ ra biểu cảm như vậy, Giang Mạn mãn nguyện đi đến, véo véo má nhỏ của nó, “Mẹ đang cười con đấy.” “Có gì mà cười chứ, là Niệm Niệm gây sự mà.” Lục Nghiêu vừa nói vậy, Lục Niệm Nhất liền không vui, ngẩng cái đầu nhỏ lên, oan ức tố cáo, “Niệm Niệm không có.” Con bé tuy không hiểu rõ lời Lục Nghiêu nói, nhưng lờ mờ hiểu được anh Nghiêu Nghiêu đang nói xấu nó, bản năng liền muốn phản bác.

“Được rồi được rồi, hai anh em con cãi nhau gì vậy, người ta An An còn chưa nói gì, Niệm Niệm nhà chúng ta là một tiểu mỹ nữ, bé ngoan mà.” Lục Nghiêu nhìn về phía Mạc Hữu An, cô bé vẫn tiếp tục chơi với con búp bê bông trong tay, như thể không có chuyện gì xảy ra cả.

Đúng là chính nó đã nghĩ nhiều rồi, cô bé hoàn toàn không coi đó là chuyện gì.

Đúng lúc bữa tối đã sẵn sàng, Giang Mạn liền đi gọi cụ nội, cụ nội đang trong phòng không biết đang nói chuyện điện thoại với ai, nghe có vẻ rất tức giận.

“Cái thằng hỗn xược này, chuyện như vậy bây giờ mày mới nói cho tao biết, mày ngứa đòn phải không?

Mày định đợi người xảy ra chuyện rồi mới nói cho tao biết sao, tao để mày bên cạnh nó, chính là để mày giúp tao dò la tin tức, mày chút chuyện này cũng không làm tốt, đồ vô dụng!” “Những kẻ đó cũng dám xưng là chuyên gia, chuyên môn cái đầu, nhiều người như vậy vậy mà lại không nghĩ ra được một chút cách giải quyết nào, nuôi chúng có tác dụng gì, đúng là lãng phí lương thực quốc gia!” Cụ nội Lục sắp tức chết rồi, những kẻ đó từng người từng người một không coi ông ra gì, ông đã nghỉ hưu là thật, nhưng Lục Minh xảy ra chuyện lớn như vậy vậy mà bây giờ mới nói cho ông biết, đó là cháu trai của ông đấy.

Điều đáng ghét nhất là, những chuyên gia đó ngay cả dữ liệu virus cũng không phân tích ra được, chẳng lẽ ông phải nhìn cháu trai mình từng chút một mất đi sinh mệnh sao.

Cháu trai bây giờ có vợ có con rồi, xảy ra chuyện như vậy thì phải làm sao.

"Gia gia, cháu cũng không cố ý giấu gia gia, quân trưởng có lẽ sớm đã biết cháu là người của gia gia rồi, rất nhiều chuyện đều không cho cháu tham gia, chỉ dẫn theo Trương Khiếu, cháu cũng là vô tình nghe các chuyên gia nhắc đến một câu, miệng bọn họ kín như bưng, cháu không dò la được gì, chỉ biết hiện tại tình hình không mấy lạc quan."
"Đồ phế vật, lại đi dò la cho tao, dò la không được thì đừng đến gặp tao nữa, tao nhìn thấy mày là thấy phiền!" Cụ nội cúp điện thoại thẳng thừng, còn đá vào cái tủ một cái, nhất thời chỉ cảm thấy đầu óc ong ong đau nhức, chuyện này nối tiếp chuyện kia còn có để người ta sống yên ổn được nữa không.

Sao đột nhiên cháu trai lại có virus trong người, thật sự khiến ông sốt ruột chết đi được.

Cụ nội chắp tay sau lưng đi đi lại lại trong phòng ngủ, vẻ mặt bực bội.

Giang Mạn bình thường ít khi đến đại viện, chủ yếu là vì xung quanh xảy ra quá nhiều chuyện, căn bản không có nhiều thời gian như vậy.

Tuy tiếp xúc với cụ nội không nhiều, nhưng trong ấn tượng của cô, cụ nội là một ông lão hiền lành dễ gần, chưa bao giờ nghĩ cụ nội lại có một mặt bực bội như vậy, cụ nội không phải đã xuất ngũ khỏi quân đội nhiều năm rồi sao, sao nghe có vẻ đang nói chuyện trong quân đội vậy?

Rốt cuộc là chuyện gì mà khiến ông nổi giận lớn đến thế, nghe có vẻ như muốn lật tung cả căn nhà lên.

Cụ nội như vậy, cô thật sự không dám vào gọi người, đợi một lát mới gõ cửa, “Gia gia, có thể ăn cơm rồi ạ.” Cụ nội khựng lại, đột ngột quay người, đôi mắt phượng sắc bén gắt gao nhìn chằm chằm Giang Mạn, dường như muốn xuyên qua mắt cô để nhìn ra điều gì.

Con bé này rốt cuộc đến từ lúc nào, không biết đã nghe được bao nhiêu rồi.

Tính cách cháu trai mình thế nào ông rõ lắm, ngay cả người nhà còn giấu, càng sẽ không nói cho Giang Mạn.

Cụ nội lướt lại những lời mình vừa nói trong đầu, may mà ông không gọi thẳng tên, nếu không e rằng chẳng giấu được gì.

Giang Mạn thấy ông nội nhìn mình khó hiểu thì cười tủm tỉm: "Ông ơi, có phải ông gặp chuyện gì không?

Tuy cháu không giúp được gì nhưng ông có thể nói với Lục Minh và Lục Sâm, hai người họ chắc chắn có thể giúp được, đừng giữ trong lòng một mình." Thấy ánh mắt Giang Mạn khó hiểu, ông nội mới hiểu ra, con bé này chắc là chưa nghe thấy, nếu không sẽ không bình tĩnh như vậy. "Không có gì đâu, chỉ là chuyện vặt thôi, chuyện riêng của ông, hai thằng nhóc đó không giúp được đâu." Giang Mạn gật đầu, nhưng vẫn không nhịn được quan tâm đến sức khỏe của ông nội, khéo léo nói: "Ông ơi, nếu chuyện không nghiêm trọng thì ông đừng nóng giận quá như thế, tức giận là tự làm hại sức khỏe mình, không đáng chút nào đâu.

Mình không thể làm chuyện thua lỗ như vậy được." Con bé này, đây là đang nói bóng gió ông có tính khí nóng nảy đây mà. "Sao?

Thái độ vừa nãy của ông làm cháu sợ à?" Giang Mạn cười hì hì, dùng tay khoa tay múa chân một chút: "Cũng có một chút xíu thôi ạ, nhưng cháu vẫn luôn lo lắng cho sức khỏe của ông nhất." "Thôi được rồi, ông đây vẫn có phong thái quý ông, đối với con gái thì không nổi giận, chỉ nổi điên với mấy thằng nhóc nghịch ngợm thôi.

Ai, nhắc đến chuyện này là ông lại đau đầu.

Thằng nhóc thối đó càng ngày càng vô dụng, chuyện bé tí cũng làm không xong, còn dám tự nhận là học trò cưng của ông, thế này thì quá mất mặt rồi.

Nó mà dám đến thăm ông thì ông không đánh nó một trận không được." Ông nội vừa nói, cả người lại nóng nảy bực bội lên, thật là không yên lòng, không yên lòng chút nào.

Giang Mạn nghe những lời đầu thì thấy buồn cười, phong thái quý ông, ông nội mà cũng biết cái này sao.

Chỉ là những lời sau thì không cười nổi, thì ra cô vừa khuyên nhủ vô ích, ông nội căn bản không nghe lọt tai.

Cô đột nhiên có chút đồng tình với hai anh em Lục Minh và Lục Sâm, có một người ông tính khí nóng nảy như vậy, chắc từ nhỏ không ít lần bị đánh đòn. "Thôi được rồi, không nói bọn nó nữa, xuống ăn cơm thôi, nói nữa là ông lại tức bụng." Nói xong, ông nội sải bước về phía trước, cộp cộp cộp xuống lầu.

Giang Mạn nhìn mà lắc đầu, xem ra cô thật sự nghĩ quá nhiều rồi, ông nội nhanh nhẹn thế này, hoàn toàn không giống ông già bảy tám mươi tuổi chút nào.

Trong lòng ông nội nào có dễ chịu như vậy, tất cả chỉ là ông giả vờ mà thôi, nếu không thì làm sao chuyển hướng sự chú ý của cháu dâu được.

Xem ra phải gọi thằng nhóc thối Lục Minh về dạy dỗ một trận mới được, chuyện lớn như thế mà dám giấu ông, thật là không ra thể thống gì.

Lục Nghiêu thấy ông nội xuống lầu, lập tức lao tới, ôm chân ông nội mách tội.

Thằng bé nhớ dai lắm: "Ông nội ơi, anh Nghiêu Nghiêu bắt nạt con." Ông nội hiểu rõ tính nết của bé con này nhất, véo nhẹ mũi nó: "Con có phải lại nghịch ngợm rồi không?" Lục Nghiêu lắc đầu lia lịa như trống bỏi, kiên quyết nói: "Không có, không có đâu, Nghiêu Nghiêu ngoan mà." Con bé là bé ngoan, con bé chỉ đang dạy chị An An cách thể hiện lòng biết ơn thôi.

Sau đó động tác hơi thô lỗ một chút, chứ có làm gì đâu.

Ông nội lắc đầu, trực tiếp bế nó lên bàn ăn.

Hai cô bé được gia đình giáo dục rất tốt, tuy mới hai tuổi nhưng đã được tự mình ăn cơm, Giang Mạn chỉ đảm nhiệm việc gắp thức ăn cho chúng.

Sau bữa cơm, Giang Mạn mang canh đậu xanh hầm lòng heo đã chuẩn bị sẵn ở nhà đến bệnh viện, Lục Nghiêu cũng đi cùng.

Chương 904

Thằng bé con rất hiểu chuyện, hoàn toàn không cần Giang Mạn dạy, vừa đến cửa phòng bệnh đã nói: "Ông ngoại ơi, bé cưng Nghiêu Nghiêu của ông đến thăm ông đây." Lâm Hữu đang nói chuyện với Giang Lâm Thành, vừa nghe tiếng cháu ngoại, Giang Lâm Thành liền vui vẻ ra mặt: "Nghiêu Nghiêu, con đến rồi à?" "Ông ngoại, con mang đồ ăn cho ông đây." Lâm Hữu thấy Giang Mạn đến thì định rút lui: "Mạn Mạn, vậy cô ở lại nói chuyện với Giang tổng nhé, tôi về công ty trước đây." "Muộn thế này rồi mà anh còn phải về công ty sao?" Giang Mạn ngạc nhiên hỏi. "Gần đây công ty có nhiều việc, tôi vẫn chưa hoàn toàn nắm bắt được." Giang Lâm Thành đột ngột nghỉ việc, điều này tương đương với công việc của hai người dồn hết lên vai một mình Lâm Hữu.

Lại thêm là cuối năm, chắc chắn sẽ rất bận.

Cũng may là anh ấy có lòng, trong tình huống bận rộn như vậy vẫn dành thời gian đến bầu bạn với bố mình, tình cảm này Giang Mạn rất cảm kích. "Được rồi, vậy anh cũng đừng về quá muộn nhé, tự mình chú ý nghỉ ngơi." Giang Mạn cười nói. "Cảm ơn, vậy tôi đi trước đây, có chuyện gì cứ gọi điện thoại cho tôi bất cứ lúc nào, chuyện của Giang tổng chính là chuyện của tôi, cô đừng coi tôi là người ngoài." "Tôi biết rồi, tôi chưa bao giờ coi anh là người ngoài cả, sau này chuyện công ty vẫn phải nhờ anh gánh vác thôi." "Mạn Mạn, canh này ai nấu mà ngon thế?" Giang Lâm Thành hỏi. "Bố, không thể là con nấu sao?" "Con bé này mà có tài nấu nướng như vậy à." Giang Lâm Thành cười nói, con gái mình có tài cán gì thì ông còn không rõ sao, không có tài nấu nướng thế này đâu, canh hầm giống hệt như ăn ở nhà hàng bên ngoài vậy. "Cái đó con mang từ khu quân đội đến." "Thảo nào." Tình trạng của Giang Lâm Thành trông đã tốt hơn nhiều so với buổi sáng.

Sau bữa tối, ông và Lục Nghiêu cuộn tròn trên giường, hai người tựa đầu vào nhau, cũng không biết đang làm gì.

Giang Mạn cũng không để ý đến họ, đi ra ngoài mua một ít trái cây mang vào.

Khi cô trở lại, hai ông cháu vẫn giữ nguyên một tư thế. "Bố, Nghiêu Nghiêu, hai người đang làm gì vậy?" "Mẹ ơi, con đang dạy ông ngoại chơi xếp hình, nếu không ông ngoại một mình sẽ buồn lắm." "Chơi cái gì mà chơi, hại mắt lắm." Giang Mạn lầm bầm. "Mẹ đúng là đồ cổ hủ, bây giờ trò này già trẻ lớn bé đều chơi hết, nó là để luyện trí não, có thể phòng tránh bệnh mất trí nhớ tuổi già đấy," Lục Nghiêu càm ràm, nó thấy trò này rất phù hợp với người lớn tuổi như ông ngoại, là nó cố tình chọn đấy. "Thằng nhóc thối, con nói chuyện với mẹ kiểu gì đấy!" Giang Mạn cầm chiếc gối định ném về phía Lục Nghiêu.

Thằng bé con liền chui tọt vào lòng Giang Lâm Thành: "Ông ngoại cứu con với, con gái ông càng ngày càng bạo lực rồi, ông ngoại phải quản cô ấy cho tốt, nếu không cô ấy sẽ làm loạn mất." Giang Lâm Thành quả nhiên không hài lòng nhìn Giang Mạn: "Mạn Mạn, bình thường con vẫn giáo dục con cái kiểu này sao?

Sao còn định động tay động chân thế." Giang Mạn hậm hực: "Bố, đây là cái gối mà, đánh nó vài cái cũng không sao đâu." "Không được, con như vậy là bạo lực, bất kể có đau hay không, hành vi như thế đều sẽ mang lại ảnh hưởng không tốt cho Nghiêu Nghiêu, sau này không được làm như vậy nữa." Nghe thấy Giang Mạn bị quở trách, Lục Nghiêu ôm lấy Giang Lâm Thành cười khúc khích không ngừng, ai bảo mẹ hôm nay lại trêu chọc nó chứ.

Giang Mạn dở khóc dở cười, thằng nhóc thối này không chỉ trở nên gian xảo, mà còn ích kỷ nữa.

Chỉ cười nó một cái thôi mà nó lập tức muốn trả thù, cũng không biết rốt cuộc là giống ai nữa.

Tiếng cười của trẻ con trong trẻo nhất, có thể xua tan mọi muộn phiền.

Lục Nghiêu dạy Giang Lâm Thành chơi xếp hình, rồi lại dạy ông chơi WeChat, còn kết bạn với nhau, dạy ông cách đăng bài lên vòng bạn bè.

Giang Mạn đứng một bên cứ lắc đầu, thằng nhóc thối này, không biết từ bao giờ đã lén lút dùng WeChat mà cô không hề hay biết.

Nhưng thấy bố được nó dỗ dành vui vẻ như vậy, cô cũng lười so đo với nó.

Lục Minh vừa mới đến bệnh viện, nhìn anh người đầy bụi bặm, Giang Mạn rất xót xa, ánh mắt cô cũng mang theo vài phần trách móc, tiến đến véo nhẹ vào cánh tay anh một cái không dấu vết: "Muộn thế này rồi sao anh còn đến, đáng lẽ phải nghỉ ngơi ở đơn vị luôn chứ." "Có muộn lắm sao?

Rõ ràng mới chín giờ mà." Lục Minh một chút cũng không thấy đau, nhìn đồng hồ đeo tay, mím môi cười nhẹ.

Trước đây khi còn một mình thì không sao cả, nghỉ ngơi ở đâu cũng không khác biệt, nhưng từ khi có một gia đình nhỏ của riêng mình, anh đã quen với việc trở về nhà, nhìn thấy vợ con, anh luôn cảm thấy nội tâm đặc biệt yên lòng.

Thân thể có mệt mỏi một chút thực ra cũng chẳng sao, anh đã quen với lịch trình làm việc cường độ cao như vậy rồi. "Anh đúng là hết nói nổi.

Anh ăn cơm chưa?" Dù có trách móc anh thế nào, điều cô quan tâm nhất vẫn là chuyện anh đã ăn uống gì chưa. "Ăn rồi, ăn cơm tập thể ở đơn vị." Nhìn đôi vợ chồng trẻ hỏi han ân cần, Giang Lâm Thành chỉ cảm thấy yên tâm, xem ra tình cảm của con gái lớn và con rể hoàn toàn không cần ông phải lo lắng.

Hai vợ chồng họ rất tốt, hoàn toàn không bị chuyện này ảnh hưởng, như vậy cũng tốt, ông có thể yên tâm về quê ở.

Ông nhớ đến chuyện nghe được khi đi dạo buổi trưa, liền nói: "Mạn Mạn, A Minh, hai đứa mấy ngày nay mệt mỏi quá rồi.

Buổi trưa bố xuống lầu đi dạo, nghe nói gần bệnh viện có mở một rạp chiếu phim, ngay sau cổng sau bệnh viện, rẽ trái 500 mét là tới.

Hai đứa đi qua công viên nhỏ là đến cổng sau bệnh viện rồi, gần lắm.

Nghe nói gần đây có không ít phim đang chiếu, hai đứa có thể đi xem phim, thư giãn một chút." Đề nghị của Giang Lâm Thành được Lục Minh đồng tình, anh hiện tại đang lo không có thời gian ở bên vợ con nhiều hơn: "Được thôi, vậy Nghiêu Nghiêu con ở lại với ông ngoại, bố và mẹ con ra ngoài đi dạo một lát." Lần trước hai vợ chồng bỏ thằng bé con ở nhà đi du lịch, Giang Mạn thực ra cảm thấy khá day dứt, không nhịn được nhìn về phía Lục Nghiêu, chỉ thấy thằng bé con không hề để ý vẫy vẫy tay: "Đi đi, đi đi, chơi vui vẻ nhé." Không biết vì sao, nhìn thấy con trai như vậy, Giang Mạn có chút thất vọng, quả nhiên con đã lớn rồi, không còn là đứa bé con thích bám dính lấy cô nữa.

Hai vợ chồng nắm tay nhau ra khỏi phòng bệnh, đi vào công viên nhỏ.

Vì thời gian không còn sớm nữa, người cũng ít đi, các bệnh nhân đều đã bắt đầu nghỉ ngơi, đa số là người nhà bệnh nhân còn xuống đi dạo một chút.

Giang Mạn vô thức dựa đầu vào vai Lục Minh, trông như một chú chim nhỏ nép vào người. "Có phải em buồn ngủ rồi không?" "Không buồn ngủ, chỉ là muốn dựa vào anh thôi.

À phải rồi, em kể anh nghe chuyện này, hôm nay con trai anh đã cướp nụ hôn đầu của An An rồi đấy." "Nụ hôn đầu gì cơ?" Giang Mạn kể lại chuyện đã xảy ra hôm nay cho Lục Minh nghe một lượt, Lục Minh trầm ngâm nửa ngày, buột miệng nói một câu khiến Giang Mạn suýt ngã ngửa: "Vậy thì phải chịu trách nhiệm chứ, đã chiếm tiện nghi của An An rồi." Lục Minh nghĩ nghĩ, thấy vợ nói đúng: "Cũng phải, Lục Nghiêu đúng là một thằng nhóc nghịch ngợm, hại cả chị họ mình." Khi đi ngang qua một tiệm đồ ăn vặt, Lục Minh kéo Giang Mạn bước vào, chọn một ít xoài sấy khô, các loại hạt, sau đó tiện thể nhờ ông chủ xay một cốc sữa đậu nành tươi.

Khi đi ngang qua tiệm trái cây, anh lại chọn thêm hai loại trái cây nữa. "Lục Minh, anh mua mấy thứ này làm gì vậy, vừa nãy anh lừa em đúng không, anh căn bản chưa ăn gì cả." Giang Mạn tò mò hỏi. "Mua cho em đấy, lát nữa xem phim thì ăn.

Một bộ phim xong chắc cũng gần nửa đêm rồi, lúc đó em chắc chắn sẽ đói thôi." Giang Mạn dở khóc dở cười, các cặp tình nhân khác đi xem phim đều ăn bỏng ngô với Coca, đến nhà đại tá Lục đây thì hoàn toàn biến đổi, biến thành một sự kết hợp kỳ lạ như sữa đậu nành, trái cây và hạt. "Lục Minh, có phải anh rất ít khi đi xem phim không?" "Anh không có thời gian đó." "Hồi đi học cũng chưa từng đi à?" "Không hứng thú, mấy thứ giả tạo đó chẳng có ý nghĩa gì lớn.

Anh học trường quân sự, quản lý nội trú." Giang Mạn bật cười lắc đầu, cô đúng là không nên đặt bất kỳ hy vọng nào vào cái tên Lục ngốc nhà cô, những chuyện bình thường mà người khác làm thì anh ấy chưa bao giờ làm cả, lần trước đi du lịch cô đã nói chuyện này với anh ấy rồi. "Vậy mà tối nay anh lại đồng ý ngay lập tức với đề nghị của bố." "Hẹn hò, chúng ta đều rất ít khi hẹn hò, những thứ này anh sẽ thử học cách thích." Nghe vậy, trong lòng Giang Mạn ngọt ngào như ăn kẹo bông gòn vậy, người đàn ông này, tâm tư thật tinh tế.

Chương 905

Nhìn cái túi lớn đủ màu sắc trên tay anh, Giang Mạn thực sự không nhịn được nói: "Đâu cần mua nhiều thế này chứ, chúng ta cứ trực tiếp đi mua bỏng ngô và Coca là được rồi, tiện lợi biết bao.

Anh cứ đi một đoạn mua một đoạn như vậy không thấy phiền sao?" "Hai thứ em nói đều là đồ ăn vặt, không có dinh dưỡng gì cả, nửa đêm ăn không thích hợp.

Quay lại nếu em béo lên em sẽ đổ lỗi cho anh, những thứ anh chọn cho em đây hàm lượng chất béo không cao, sẽ không tăng gánh nặng cho dạ dày, em ăn xong rồi đi ngủ cũng không sao." Nụ cười nơi khóe môi Giang Mạn lan rộng, người đàn ông này thật sự hiểu cô, cô mà béo lên thì người đầu tiên cô 'xử tội' chắc chắn là anh ấy.

Cô nhận lấy ly sữa đậu nành xay tươi trong tay anh rồi uống, thật đúng là không thể không nói, buổi tối mùa đông mà uống một ly sữa đậu nành ấm nóng thì cũng khá thoải mái. "Vẫn là Quân trưởng Lục nhà chúng ta chu đáo nhất, phu nhân Lục tôi rất hài lòng." Lục Minh véo nhẹ mũi cô: "Em hài lòng là tốt rồi." Giang Mạn uống một ngụm, rồi đưa đến miệng Lục Minh: "Anh cũng uống một ngụm đi, cho ấm người." Lục Minh cười, uống một ngụm từ tay cô, sau đó có chút đắc ý nói: "Nghe lời anh quả nhiên không sai, sữa đậu nành xay tươi ngon thật." Thế là hai vợ chồng người một ngụm, kẻ một ngụm, đến khi đến rạp chiếu phim thì chỉ còn lại nửa cốc, vừa kịp xem một bộ phim lớn sắp chiếu là "Chiến dịch Mê Kông". "Mạn Mạn, em chắc chắn là thật sự thích thể loại này sao?

Anh có thể cùng em xem bộ phim em thích mà." Lục Minh có chút nghi ngờ nhìn Giang Mạn. "Đương nhiên là phải chọn một bộ mà cả hai chúng ta đều thích xem chứ, nếu chỉ có mình em thích thì bộ phim đó sẽ buồn tẻ biết bao." Lục Minh cười gật đầu, con bé này sao mà anh không thích cho được.

Thực ra, suốt cả bộ phim, Lục Minh chẳng xem được bao nhiêu, chỉ lo bóc hạt cho Giang Mạn thôi.

Anh cuối cùng cũng hiểu vì sao mọi người rõ ràng biết ăn bỏng ngô không tốt cho sức khỏe, nhưng món này vẫn trở thành lựa chọn thiết yếu của những người mê phim.

Bỏng ngô thật sự tiện lợi hơn nhiều so với mấy thứ anh mua, anh cũng đã đánh giá quá thấp khẩu vị của Giang Mạn rồi, con bé này suốt cả bộ phim miệng chưa hề ngừng nghỉ, anh còn chưa bóc xong thì lòng bàn tay cô đã xòe ra trước mặt anh rồi.

Bộ phim kết thúc, khi hai người rời khỏi rạp chiếu phim, Giang Mạn đột nhiên phát hiện tay Lục Minh trống không, cô có chút kinh ngạc hỏi: "Lục Minh, đồ còn lại đâu rồi?" Lục Minh thấy buồn cười, con bé này ngớ ngẩn thật, đều bị cô ăn hết rồi thì còn lại gì nữa đâu, "Đều vào bụng của một con mèo con tham ăn nào đó rồi." Giang Mạn trợn tròn mắt, bàn tay nhỏ vô thức sờ vào bụng mình, quả nhiên là no căng, phản ứng lại cô liền đỏ mặt.

Trước đó cô còn phàn nàn anh mua nhiều như vậy, kết quả tất cả đều vào bụng cô.

Nhìn ánh mắt trêu chọc của Lục Minh, Giang Mạn cứng cổ nói: "Em không tin, có phải anh ăn vụng rồi không?" Lục Minh cười: "Anh không ăn vụng, là em tự mình đút cho anh mà." Giang Mạn làm bộ như bừng tỉnh, tự mình nói: "Em đã bảo mà, một mình em sao ăn hết nhiều đồ như vậy được, nếu hai chúng ta cùng ăn thì còn tạm được." Lục Minh cũng không vạch trần cô.

Tiếng chuông mười hai giờ đêm vang lên, đã tính là sang ngày hôm sau rồi.

Trăng sáng sao thưa, vì có Lục Minh bên cạnh, Giang Mạn một chút cũng không cảm thấy sợ hãi, ngược lại còn rất phấn khích, kéo Lục Minh luyên thuyên không ngừng.

Không biết nói đến chuyện gì, nói mãi nói mãi, giọng Giang Mạn dần trở nên bi thương. "Lục Minh, anh nói người chết đi có thật sự biến thành những vì sao trên trời không?" "Có lẽ vậy." "Vậy giữa muôn vàn tinh tú đó, anh nói Tiểu Tranh rốt cuộc là ngôi sao nào?" "Mạn Mạn, bất kể là ngôi sao nào, em ấy chắc chắn đang sống rất bình yên, em ấy là một cô bé đáng được yêu thương." Lục Minh thở dài nói.

Giang Mạn hít hít mũi: "Thôi được rồi, không nói những chuyện này nữa, sau này cũng không nói về chuyện đó nữa.

Tối nay là lần cuối cùng rồi, chúng ta hãy nhìn về phía trước." Lục Minh xoa đầu Giang Mạn: "Con bé ngốc nghếch, đầu óc lúc nào cũng ngốc nghếch." Luôn ngốc đến mức khiến anh xót xa.

Giang Mạn liếc anh một cái: "Đừng nói em ngốc nữa, em không ngốc cũng sắp bị anh nói thành ngốc rồi." Đúng lúc đó, một chiếc xe máy lao vút qua, giật phắt chiếc túi xách trên tay Giang Mạn.

Giang Mạn sợ hãi bản năng hét lên một tiếng. "Mạn Mạn, em không sao chứ?" Lục Minh căng thẳng quan sát Giang Mạn từ trên xuống dưới một lượt, xác định cô không sao mới yên lòng.

Giang Mạn run rẩy chỉ tay: "Lục Minh, túi xách!" Cô trước đây không ít lần nghe nói đến những vụ cướp giật bằng xe máy như thế này, không ngờ chuyện này lại xảy ra với mình.

Lục Minh nhìn chiếc xe máy sắp rẽ ở đằng xa, cau mày, nhanh chóng ngồi xổm xuống.

Chỉ thấy anh khựng lại một chút, sau đó cơ thể hơi chúi về phía trước dồn lực, một viên đá nhỏ bay vụt về phía không xa, chỉ thấy chiếc xe máy và người lập tức ngã xuống, chiếc xe còn xoay nhẹ một vòng.

Lục Minh kéo tay Giang Mạn, chạy tới, một cước đạp thẳng lên ngực người đàn ông, trầm giọng nói: "Chân tay lành lặn không dựa vào bản lĩnh của mình mà kiếm sống, nửa đêm còn ra ngoài cướp giật, cũng không thấy xấu hổ à." Người đàn ông đau đớn la oai oái, bị khí chất sắc bén trên người Lục Minh dọa sợ, lập tức cầu xin tha thứ: "Xin lỗi, tôi sai rồi, đại ca tha cho tôi đi, lần sau tôi không dám nữa đâu." Thật đúng là xui xẻo, sắp đến Tết rồi, hắn chỉ muốn ra ngoài kiếm chút tiền tiêu Tết, không ngờ lần đầu ra tay đã gặp phải nhân vật lợi hại như vậy.

Hắn còn không biết đã xảy ra chuyện gì mà đã ngã lăn quay rồi.

Lục Minh cau mày, Giang Mạn cũng vội vàng từ trên xe máy lấy lại chiếc túi xách của mình, mở túi kiểm tra một chút, đồ trong túi vẫn còn nguyên, trong thời gian ngắn như vậy tên trộm đương nhiên còn chưa kịp lấy đồ bên trong ra. "Còn muốn có lần sau à?" "Tôi nói sai rồi, sau này tôi sẽ không làm chuyện như vậy nữa." Người đàn ông cầu xin.

Đã khuya rồi, Lục Minh cũng lười vì cái tên tép riu này mà dây dưa, anh nhấc chân lên, mắng: "Mau cút đi." Người đàn ông hoảng loạn bò dậy, khắp người đều là vết thương bầm dập, lật người lên xe máy lập tức bỏ chạy.

Lục Minh lắc đầu, bây giờ đám thanh niên này, đúng là chẳng học được cái gì tốt.

Giang Mạn nhìn vẻ mặt tiếc nuối của Lục Minh, không nhịn được bật cười, người đàn ông này, lúc nào cũng ra vẻ vừa giận vừa thương cho những người không có chí tiến thủ. "Mạn Mạn, em cười gì đấy?" "Để đại tá Lục nhà chúng ta nửa đêm đi bắt kẻ trộm vặt, thật đúng là đại tài tiểu dụng." Giang Mạn trêu chọc, trong ánh mắt tràn đầy sự tự hào, người đàn ông của cô thật sự quá lợi hại, nhẹ nhàng như không đã xử lý xong tên trộm vặt. "Có bị dọa sợ không?" Giang Mạn lắc đầu, cười khúc khích: "Lúc đầu thì có hơi sợ một chút, nhưng có anh ở bên cạnh thì em không sợ nữa." "Cho nên mới nói, Giang Mạn Mạn, bất kể lúc nào, sau này khi em chỉ có một mình, tuyệt đối đừng ra ngoài lang thang vào buổi tối.

Tình hình an ninh bây giờ rất không tốt, con gái một mình đặc biệt nguy hiểm, những người như tối nay chắc chắn không ít, chỉ cần không cẩn thận là sẽ gặp phải." Lục Minh lại bắt đầu cằn nhằn. "Em xem, hôm nay em còn ở cùng anh mà bọn chúng đã dám ra tay rồi, lần sau phải nhớ kỹ hơn một chút, đừng đi ra ngoài một mình nữa." Người đàn ông này, hễ có cơ hội là lại 'giáo dục tư tưởng' cho cô.

Sau này nếu anh ấy về hưu thì thích hợp nhất là làm chính trị viên, đừng thấy bình thường anh ấy im lặng không nói gì, thực ra khi cằn nhằn thì cũng là một người nói rất giỏi. "Em biết rồi mà, hôm nay em không phải đi cùng anh sao?

Bình thường giờ này em đã ngủ rồi." Đâu ra cái tâm trạng rảnh rỗi mà ra ngoài đi lang thang chứ. "Giang Mạn Mạn, anh đang nói thật với em đấy, em đừng có cái vẻ không để tâm như vậy." Lục Minh nghiêm mặt nói. "Em cũng nói thật mà, không để tâm chỗ nào chứ.

Lục Minh, dạo này anh sao vậy, em cứ cảm thấy anh trở nên cằn nhằn hơn trước, quá nhạy cảm, có phải đã xảy ra chuyện gì mà em không biết không?" Giang Mạn dừng bước, nghiêm túc nhìn chằm chằm vào khuôn mặt anh Lục Minh, nhìn rất lâu.

Cô luôn cảm thấy Lục Minh dạo gần đây không bình thường, bận rộn như vậy mà vẫn dành thời gian đưa cô đi du lịch, hai ngày nay cũng vậy, bất kể ở đơn vị có bận đến mấy cũng kiên trì trở về ở bên cô.

Rõ ràng như vậy rất tốt, nhưng cô cũng không biết có phải mình đa nghi hay không, cứ cảm thấy hình như còn có chuyện gì đó mà cô không biết.

Lục Minh mặc cho Giang Mạn quan sát, sức định thần đó căn bản không phải Giang Mạn có thể sánh được: "Anh có thể xảy ra chuyện gì chứ?

Chương 906

Anh không phải đang đứng sờ sờ trước mặt em sao?" "Có phải chuyện của Bạch Tiểu Thuần rất khó giải quyết không?" Giang Mạn không tin, đoán mò. "Vụ án này đương nhiên là khó giải quyết, không phải một sớm một chiều là có thể giải quyết được, chúng ta cũng đã chuẩn bị sẵn sàng cho một cuộc chiến lâu dài rồi." Lục Minh thành thật nói. "Lục Minh, em biết tính chất công việc của anh rất đặc biệt, dù em là vợ anh, có một số chuyện anh cũng không tiện nói cho em biết.

Nhưng em muốn nói là, nếu không liên quan đến bí mật, anh nhất định phải nói cho em, đừng để em lo lắng vu vơ, tuy em không giúp được gì cho anh, nhưng em có thể âm thầm ủng hộ anh." Không biết gì cả, cô luôn cảm thấy có chút mù mịt.

Ánh mắt Lục Minh vẫn bình tĩnh không chút gợn sóng: "Mạn Mạn, dạo này em cứ đa nghi suốt, anh không có chuyện gì đâu." Giang Mạn khẽ hừ một tiếng, ngẩng đầu nhìn Lục Minh với ánh mắt sâu thẳm: "Lục Minh, anh tốt nhất là nhớ kỹ những lời anh nói tối nay.

Sau này nếu em phát hiện anh có chuyện gì giấu em, em sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh như vậy đâu.

Em đã cho anh cơ hội rồi, là anh tự mình không thành thật." "Được rồi, cô bé Giang Mạn Mạn, chúng ta về thôi, thời gian thật sự không còn sớm nữa.

Con đường nhỏ phía sau bệnh viện rất phức tạp, lỡ lát nữa lại có một đám đi xe máy xông ra, một mình anh không thể khống chế hết được nhiều người như vậy đâu." Lục Minh không trực tiếp trả lời câu hỏi của Giang Mạn, mà chọn cách lảng sang chuyện khác.

Giang Mạn lườm anh một cái, chỉ biết chuyển đề tài, nói như vậy chắc chắn là có chuyện giấu cô rồi. "Thôi được rồi, không giận nữa, mau về thôi.

Bố và Nghiêu Nghiêu chắc chắn đã ngủ rồi." Giang Mạn cũng không hỏi nữa, chuyện mà người đàn ông này muốn giấu, dù cô có hỏi thế nào cũng không hỏi ra được.

Giang Lâm Thành ở bệnh viện vài ngày, đơn từ chức hội đồng quản trị của ông cũng đã được thông qua.

Sau khi xuất viện, ông về bàn giao xong công việc ở công ty thì chính thức nghỉ hưu.

Người làm trong nhà họ Giang chỉ giữ lại ba người, những người còn lại đều được cho một khoản tiền rồi cho nghỉ việc.

Giang Mạn đặc biệt xin nghỉ một ngày phép, giúp Giang Lâm Thành đóng gói hai vali lớn đồ đạc, nhìn Giang Lâm Thành và Lục Minh chỉ biết lắc đầu, thả cho cô tự chuẩn bị, nếu không cô sẽ không yên lòng.

Cả gia đình ba người đặc biệt đưa Giang Lâm Thành đến một thị trấn nhỏ ở phía nam, cách thành phố A khá xa, đi máy bay cũng mất ba tiếng, xuống máy bay thì tự lái xe đi.

Suốt dọc đường, Giang Mạn cứ cảm thán, lúc đầu cô còn không yên tâm, lo lắng bố về quê sẽ chịu khổ.

Bây giờ nhìn thì thấy điều kiện ở nông thôn chưa chắc đã kém hơn thành phố, đa số các gia đình đều là kiểu biệt thự mini hai hoặc ba tầng, trên sân thượng trồng hoa cỏ, hoặc ít nhất cũng là kiểu nhà gỗ hai tầng, tầng trên chất ngũ cốc, tầng dưới ở người.

Trời xanh mây trắng, trừ việc cơ sở hạ tầng còn kém một chút, nơi này rõ ràng thích hợp để sinh sống hơn.

Ngay cả Lục Nghiêu cũng không nhịn được nói: "Mẹ ơi, con thấy chỗ này rất đẹp." "Đúng là đẹp thật, mẹ cũng muốn ở lại đây luôn." "Bố con bây giờ đã ổn định cuộc sống ở đây rồi, hai đứa có thời gian thì cứ qua đây thư giãn một chút." Giang Lâm Thành cười liên tục, rõ ràng ông cũng cực kỳ hài lòng với nơi Lục Minh đã chọn.

Thời gian quá gấp, không có thời gian xây lại nhà, vừa hay có một gia đình được con trai đón lên thành phố hưởng thụ cuộc sống, để lại một căn biệt thự mini hai tầng, Lục Minh liền mua lại.

Nhìn căn nhà trước mắt, Giang Lâm Thành không khỏi trách móc: "Hai đứa nói xem, một mình bố sao ở hết căn nhà lớn thế này được, hai đứa làm cho bố một căn nhà cấp bốn là được rồi, phí phạm quá." Giang Mạn bật cười ôm lấy cánh tay Giang Lâm Thành: "Chúng con cũng muốn thế lắm chứ, bố nhìn xem xung quanh đây đâu còn kiểu nhà cấp bốn như ngày xưa nữa." "Cũng đúng." "Bố, bây giờ đất ở nông thôn nhiều lắm, nhiều người trẻ đều ra ngoài đi làm rồi, bỏ hoang rất nhiều đất.

Con tạm thời thuê cho bố một mảnh, bình thường bố có thể tự trồng dưa, quả, rau củ.

Nếu bố thấy không đủ thì con có thể giúp bố điều phối thêm.

Ở đầu làng có một khu sinh hoạt chung, có khá nhiều dụng cụ thể thao, chợ nông sản cũng ở gần đó, cần mua đồ gì đều có thể qua đó.

Sống ở đây chắc hẳn sẽ rất tiện lợi." "A Minh con làm việc bố vẫn luôn yên tâm, hai đứa đừng lo cho bố, bố sẽ tự mình sắp xếp.

Bố từ nhỏ cũng lớn lên ở nông thôn, nhiều việc đều đã làm qua rồi.

Thôi được rồi, hôm nay hai đứa cứ ở lại đây, bố sẽ nấu một bữa cơm cho hai đứa, ăn xong rồi hẵng đi máy bay.

Bố thấy rau trong vườn mọc rất tốt." Căn biệt thự mini họ mua có một cái sân lớn, trong sân trồng một ít rau củ theo mùa.

Giang Lâm Thành đích thân xuống bếp, Lục Minh và Giang Mạn đứng một bên phụ giúp ông. "Bố, lâu lắm rồi con không được ăn đậu phụ Tứ Xuyên bố nấu." Giang Lâm Thành cười: "Muốn ăn thì hai đứa đi chợ mua ít đậu phụ về đây, bố lập tức nấu cho, đâu phải chuyện gì phiền phức đâu, đơn giản lắm." "Được rồi, vậy bố cứ làm trước đi, con và Lục Minh đi mua đậu phụ, Nghiêu Nghiêu con giúp ông ngoại rửa rau." "Thời tiết lạnh thế này sao có thể để con nít rửa rau chứ, Nghiêu Nghiêu con cứ chơi một bên là được rồi, ông ngoại làm." Giang Mạn nhướng mày, chỉ vào vòi nước một bên: "Bố, chúng con đã đặc biệt lắp bình nóng lạnh điện cho bố, hơn nữa ở đây có cả bình nóng lạnh năng lượng mặt trời nữa, chắc chắn ngày nào cũng có nước nóng.

Cứ để Nghiêu Nghiêu dùng nước nóng rửa rau đi, Nghiêu Nghiêu ở nhà cũng thường xuyên làm việc nhà mà, bố đừng chiều nó quá." "Ông ngoại, con làm được mà." Giang Lâm Thành cũng biết phương pháp giáo dục của con gái là tốt cho cháu ngoại, đối với chuyện này cũng không nói gì nữa, bài học từ Giang Tranh vẫn còn đó, việc chiều chuộng con cái quá mức không có lợi ích gì cả.

Giang Mạn và Lục Minh ra ngoài đi dạo một lát, Giang Mạn còn kéo người khác hỏi thăm về tình hình an ninh gần đó, cũng khá tốt, chỉ có những vụ trộm cắp vặt vãnh ở đồng ruộng, nhiều năm rồi không xảy ra vụ án hình sự nào nghiêm trọng. "Giang Mạn Mạn, những chuyện này anh đã hỏi thăm hết rồi, an ninh ở đây khá tốt, không có nhiều chuyện loạn thất bát tao đâu." Giang Mạn bĩu môi: "Em không phải không tin anh, em chỉ là không yên tâm.

Bố tuổi đã cao rồi, em sợ người ta nghe nói ông là người thành phố về đây dưỡng lão mà nảy sinh ý đồ xấu, đến lúc đó trời cao hoàng đế xa, chúng ta chẳng làm được gì cả.

Em xem trên TV không ít vụ án như vậy, đáng sợ lắm." Lục Minh dở khóc dở cười gõ nhẹ vào đầu Giang Mạn, trong mắt tràn đầy sự cưng chiều: "Đầu óc em rốt cuộc chứa cái gì vậy, cứ thích nghĩ vớ vẩn.

Anh không phải đã nói với em rồi sao?

Anh có cho người âm thầm bảo vệ bố mà." "Đừng gõ nữa, bên trong toàn là bã đậu thôi." Cô cũng không biết vì sao, gần đây trong lòng cứ bất an, không có cảm giác an toàn.

Có lẽ là vì Giang Tranh ra đi mà không một chút chuẩn bị nào, khiến cô cả người đều căng thẳng, sợ rằng một ngày nào đó tai nạn như vậy sẽ lại ập đến.

Lục Minh khóe môi cong lên, xoa nhẹ tóc cô: "Được rồi, chúng ta đi mua đậu phụ đi, em ăn nhiều một chút, rồi nhét thêm chút đậu phụ vào nữa, sau này bã đậu sẽ còn nhiều hơn." "Đáng ghét, đừng có trêu chọc em nữa." Giang Mạn cười mắng, tiện thể đưa tay vuốt lại mái tóc dài của mình.

Giang Lâm Thành làm vài món ăn gia đình, rất nhiều món là Giang Mạn thích ăn.

Tuy toàn là rau nhưng cả gia đình ba người ăn rất vui vẻ.

Sau bữa ăn, Giang Mạn lại kéo Giang Lâm Thành dặn dò những điều cần chú ý.

Thực ra những lời này Giang Mạn đã vô thức lặp đi lặp lại rất nhiều lần rồi. "Mạn Mạn, bố thấy con cũng không lớn hơn bố bao nhiêu mà sao con lại lắm lời hơn cả bố vậy, những lời con nói bố đã nghe mấy lần rồi." Giang Mạn khựng lại, có chút bực mình nói: "Bố, bố cứ nghe con nói cho kỹ vào.

Bố có biết không, con đã hạ quyết tâm lớn đến nhường nào mới để bố ở lại đây một mình.

Chương 907

Nếu bố chê con phiền thì cứ đến nhà con ở, như vậy con sẽ không cằn nhằn bố nữa." "Được được được, con nói đi, bố rửa tai lắng nghe đây." Lục Nghiêu nhìn Giang Mạn như vậy, lắc lắc cái đầu nhỏ, không nhịn được thì thầm vào tai Lục Minh: "Bố ơi, con có linh cảm, đợi bố già rồi nhất định sẽ bị phiền chết mất, mẹ già rồi nhất định là một bà già lắm lời." Lục Minh véo véo má con trai, ánh mắt vui vẻ: "Đừng cười người năm mươi bước, con tưởng con thoát được à, sau này mẹ con người đầu tiên cằn nhằn chính là con đấy." "Không đến mức khủng khiếp vậy chứ." Lục Nghiêu than thở. "Thằng nhóc thối, dù có cằn nhằn cũng là mẹ con, con không được chê bai." Lục Minh đột nhiên nghiêm mặt lại, thằng con này càng ngày càng không ra thể thống gì rồi, lại còn dám chê bai mẹ mình.

Lục Nghiêu một chút cũng không sợ vẻ mặt này của bố mình, tuy thích làm mặt đen, nhưng lúc nào cũng 'sấm to mưa nhỏ', nó mới không sợ đâu.

So với mẹ 'thu thập' người khác bằng mưa xuân gió mát, thì thế này đơn giản là thiên đường.

Thằng bé con quay đầu sang một bên, miệng vẫn lẩm bẩm: "Cái dáng vẻ sợ vợ này đúng là không ai bằng." "Thằng nhóc con này, càng ngày càng không biết lớn nhỏ gì hết." Lục Minh đột nhiên ôm chặt thằng bé, bàn tay lớn gãi vào người nó. "A, đừng mà, ngứa quá." "Con nói lại lời vừa nãy xem nào." "Con vừa nói gì à?

Con không nhớ." Lục Nghiêu giả ngốc. "Con có nói không, có nói không?" "Rồi rồi, con nói mà, bố không phải sợ vợ, bố sao có thể là sợ vợ được." Thằng bé toàn thân vặn vẹo, liên tục cầu xin, Lục Minh mới chịu buông nó xuống.

Sau trận đùa giỡn này, mặt thằng bé đỏ bừng, tuy vẫn giữ vẻ lạnh lùng quen thuộc nhưng trông lại càng thêm điển trai, tuấn tú.

Lục Minh bàn tay lớn xoa xoa đầu nhỏ của nó, thần sắc dịu dàng lạ thường.

Giang Mạn liếc nhìn hai cha con, khóe môi khẽ cong lên nụ cười, dặn dò không ngớt rất nhiều điều, cuối cùng cũng lên chuyến bay về thành phố A.

Ngày qua ngày, cuộc sống cứ thế trôi đi.

Giang Mạn cứ cách hai ba ngày lại gọi điện cho Giang Lâm Thành một lần, lúc thường xuyên thì ngày nào cũng gọi.

Nam Tịch và Lan Hành Chi hai người đang ở một hòn đảo nhỏ trên Đại Tây Dương, chơi đến mức không muốn về nữa, Giang Mạn cũng luôn giấu kín những chuyện xảy ra ở thành phố A, hai người họ vẫn chưa biết biến cố của nhà họ Giang, nên cứ yên tâm mà chơi đùa ở đó.

Lục Minh vẫn sớm đi tối về, hễ có thời gian là lại dành để bên cạnh họ, đưa họ đi chơi khắp nơi.

Nếu không phải nhận được một cuộc gọi lạ, Giang Mạn suýt chút nữa đã quên mất vẫn còn Bạch Tiểu Thuần – người phụ nữ bụng dạ khó lường kia đang rình rập như hổ đói.

Chỉ cần một ngày chưa bắt được người phụ nữ đó, tình cảnh của họ vẫn còn nguy hiểm. "Uy, cô là ai?

Nếu không nói tôi cúp máy đây." Giang Mạn nhíu mày, mất hết kiên nhẫn. "Là tôi." "Ai mà biết cô là ai chứ." Bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười khúc khích ngọt ngào, khiến người ta sởn gai ốc.

Tiếng cười như vậy, cô chỉ từng nghe từ một người.

Con ác quỷ đó. "Bạch Tiểu Thuần!" Giang Mạn nghiến răng nghiến lợi nói, ánh mắt lộ ra hận ý ngút trời.

Chính người phụ nữ này đã hại chết Giang Chanh, vậy mà cô ta còn dám gọi điện đến. "Không ngờ Lục thái thái vẫn còn nhớ tên tôi, tôi sao mà vinh hạnh thế." Giọng Bạch Tiểu Thuần mềm mại như nước.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến những gì cô ta đã làm, Giang Mạn nhất định sẽ bị vẻ ngoài đó lừa gạt. "Tôi thấy giữa chúng ta chưa đến mức có thể gọi điện nói chuyện đâu.

Rốt cuộc cô có chuyện gì?

Không nói thì tôi cúp máy đây." "A ha ha, Giang Mạn, cảm giác mất đi người thân chắc không dễ chịu gì nhỉ?

Cũng may bố cô độ lượng, không để tâm chuyện cô hại chết con gái ruột của ông ấy.

Nếu là người bố khác, e rằng cuộc sống của cô sẽ không thoải mái như vậy đâu.

Mà nói thật, bố cô đúng là một kẻ ngốc mà?

Con gái ruột bị con nuôi hại chết mà ông ấy lại không trách cứ, chậc chậc chậc, cái kẻ ngốc số một thiên hạ không ai khác chính là ông ấy." Vết sẹo tưởng chừng đã lành lặn lại một lần nữa bị vạch trần.

Giang Mạn toàn thân khẽ run rẩy, người phụ nữ này rốt cuộc lại đang mưu tính chuyện gì nữa đây. "Bạch Tiểu Thuần, cô nghĩ người thiên hạ đều giống cô sao?

Không phân biệt đúng sai, rõ ràng là lỗi của mình mà cứ đổ hết oán hận lên người khác.

Loại người như cô chỉ biết báo thù xã hội để trút bỏ sự bất bình trong lòng mới là kẻ ngốc lớn nhất!" "Giang Mạn, cô không phải tôi, cô không trải qua tất cả những gì tôi đã trải qua, cô có tư cách gì mà nói những lời như vậy?" Bạch Tiểu Thuần bị kích động, gầm lên. "Khi cô trơ mắt nhìn người thân, bạn bè của cô, từng người một ngã xuống trước mặt cô, liệu cô còn có thể nói ra những lời như vậy không?

Cô còn có thể không hận sao?" "Bạch Tiểu Thuần, nhân quả đều có báo ứng.

Gieo nhân nào gặt quả nấy.

Cô sao không nghĩ xem gia đình cô đã làm bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý, khiến bao nhiêu gia đình ly tán, bao nhiêu đứa trẻ thành trẻ mồ côi, bao nhiêu bậc cha mẹ chỉ sau một đêm tóc bạc vì đau lòng?

Những điều đó cô có từng nghĩ đến không?

Dựa vào đâu mà chỉ cho phép các người ngang ngược làm hại người khác, không cho phép người khác làm hại các người?

Đây là cái lý lẽ cường đạo gì vậy!" "Tôi chính là cường đạo đó, cô làm gì được tôi?

Yên tâm đi, đừng vội, tất cả những gì tôi đã trải qua, tôi sẽ từ từ đòi lại trên người các người." Giang Mạn thầm mắng mình thật vô vị, mối hận của Bạch Tiểu Thuần đâu phải ba hoa vài câu là có thể hóa giải, đúng là phí lời vô ích. "Vậy rốt cuộc cô muốn thế nào?" "Không muốn thế nào cả, chỉ là muốn nghe giọng cô, xem cô đã hồi phục ra sao.

Chương 908

Nếu hồi phục tốt rồi, chúng ta lại có thể tiến hành vòng chơi tiếp theo rồi." Bạch Tiểu Thuần nói một cách nhẹ nhàng như không, lúc này đang nằm dài trên một chiếc ghế, vắt chéo chân tắm nắng.

Cô ta muốn nhìn người phụ nữ Lục Minh yêu nhất chìm vào đau khổ, rồi từ từ hồi phục, hồi phục rồi lại đau khổ, cứ thế lặp đi lặp lại.

Giang Mạn tức đến mức suýt không nói nên lời.

Người phụ nữ này đúng là một kẻ biến thái, tâm thần phân liệt, vậy mà lại nghĩ ra thủ đoạn như thế để giày vò cô.

Thảo nào dạo này cô ta cứ im hơi lặng tiếng, hóa ra là muốn đợi cảm xúc của họ bình ổn lại rồi mới ra tay. "Cho dù cô có giết hết chúng tôi thì sao chứ, người thân của cô cũng đâu sống lại được." "Tôi biết mà, thế nên các người đều sẽ giống tôi thôi, chúng ta hãy cùng nhau đau khổ đi." Bạch Tiểu Thuần độc ác nói.

Đây mới là mục đích lớn nhất của cô ta, để những người cô ta căm ghét cũng phải giống cô ta, nếm trải thật kỹ tư vị đó.

Người phụ nữ này lúc đó còn lừa cô, nói rằng không có tình cảm với Lục Minh, nhưng cô ta và Lục Minh đã ở bên nhau nhiều năm, quá hiểu Lục Minh rồi.

Ngày đó cô ta nhìn rất rõ, ánh mắt Lục Minh nhìn cô (Giang Mạn) rực lửa và đầy yêu thương đến nhường nào.

Ánh mắt như vậy, cô ta (Bạch Tiểu Thuần) chưa bao giờ nhìn thấy trong mắt Lục Minh.

Lục Minh khi ở bên cô ta, ánh mắt luôn tĩnh lặng như giếng cạn không chút gợn sóng, khiến người ta hoàn toàn không thể nhìn thấu anh ta đang nghĩ gì, giống như một kẻ quái dị máu lạnh vô tình.

Cũng chính vì anh ta như vậy, mới khiến cô ta yêu đến điên cuồng.

Thế nhưng chỉ hơn một năm không gặp, Lục Minh lại như biến thành một người khác.

Cô ta nhìn thấy trong mắt anh bi thương, vì Giang Mạn đau lòng mà anh cũng cùng đau khổ.

Một Lục Minh như vậy, quá đỗi xa lạ, nhưng lại cũng thân quen đến lạ. "Bạch Tiểu Thuần." Giang Mạn cảm thấy bất lực, không biết phải nói gì nữa.

Nút thắt trong lòng người phụ nữ này không phải là nông cạn, e rằng thật sự không ai có thể gỡ bỏ được.

Bạch Tiểu Thuần ngồi thẳng người, gạt bỏ vẻ tùy tiện và đùa cợt vừa rồi, thăm dò hỏi: "Giang Mạn, cô ngày ngày cùng Lục Minh chung chăn gối, cô không phát hiện anh ta có điều gì bất thường sao?" Lục Minh đã rời khỏi bên cô ta hơn một năm rồi, tính theo thời gian thì virus trong cơ thể anh ta chắc hẳn đã bắt đầu biểu hiện ra rồi.

Lúc này e rằng anh ta đang bận rộn điều chế thuốc giải?

Nghĩ đến đây, Bạch Tiểu Thuần cười lạnh một tiếng, những người đó đúng là nằm mơ giữa ban ngày, thuốc do cô ta nghiên cứu ra, đã qua thời gian dài như vậy, làm sao họ có thể nghiên cứu ra được.

Đợi đến khi nghiên cứu ra, Lục Minh cũng chưa chắc còn giữ được mạng.

Bất thường?

Nghe vậy, Giang Mạn sững sờ.

Bạch Tiểu Thuần rốt cuộc có ý gì?

Lục Minh lẽ ra phải có điều gì bất thường sao?

Cô hoàn toàn không hề nhận ra Lục Minh có bất kỳ điều gì khác lạ. "Cô có ý gì?" Khóe môi Bạch Tiểu Thuần khẽ cong lên, trên mặt nở nụ cười rạng rỡ, cố ý trêu tức: "Cô làm vợ đúng là thất bại thật, ngay cả chuyện lớn như vậy xảy ra với chồng mình mà cũng không biết." Giang Mạn nhíu chặt mày, cảm giác bất an trong lòng càng lúc càng nghiêm trọng.

Cô cố gắng giữ giọng mình bình tĩnh, không chút gợn sóng: "Lục Minh rốt cuộc bị làm sao?" "Chồng cô sắp chết rồi." Bạch Tiểu Thuần nói từng chữ một.

Giang Mạn chợt bật dậy khỏi ghế.

Lục Minh chính là vảy ngược của cô, mỗi lần có người động chạm đến anh là toàn thân cô, từng tế bào đều trở nên cuồng loạn.

Cô phẫn nộ gầm lên: "Bạch Tiểu Thuần, cô bớt nói bậy đi!

Chồng tôi vẫn bình thường, sức khỏe anh ấy vẫn luôn tốt!" Sẽ không như Bạch Tiểu Thuần nói đâu, tuyệt đối không!

Từ khi quen Lục Minh đến giờ, anh ấy còn chưa từng bị cảm vặt, sao có thể bệnh nguy kịch được chứ, đúng là nói chuyện hù dọa người. "Quả nhiên là kẻ ngốc trong hạnh phúc, thảo nào Lục Minh không nói cho cô biết chuyện này." "Bạch Tiểu Thuần, cô bịa chuyện như vậy có ý nghĩa gì sao?" "Tôi nói lại nghiêm túc cho cô nghe một lần nữa, chồng cô sẽ chết rất thảm!" Giang Mạn tức đến nỗi không nói nên lời, chỉ cảm thấy một luồng khí nghẹn lại trong lòng, toàn thân đều khó chịu.

Cô không dám nghĩ sâu hơn, nhưng lại không thể ngăn mình nghĩ vẩn vơ.

Những điểm bất thường của Lục Minh, cô đã cảm nhận được.

Bây giờ anh rõ ràng bận rộn hơn, nhưng thời gian ở bên cô và Lục Nghiêu lại nhiều hơn trước.

Hễ có thời gian rảnh là anh lại đưa họ đi chơi khắp nơi, cứ như thể bây giờ không chơi thì sẽ không còn cơ hội nữa, muốn bù đắp tất cả những gì đã thiếu.

Cô muốn mình không tin lời Bạch Tiểu Thuần, nhưng đã sớm bị cô ta ảnh hưởng trong vô thức.

Bởi vì những biểu hiện gần đây của Lục Minh thật sự có chút khác thường.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cơ thể anh ấy thật sự đã gặp vấn đề rồi.

Người đàn ông đó đúng là không chịu an phận, xảy ra chuyện lớn như vậy mà lại không nói cho cô biết, ngược lại để cô biết được sự thật từ miệng người khác.

Cô biết anh không muốn cô lo lắng, nhưng không nói thì chẳng lẽ cô sẽ không lo sao?

Gần đây lòng cô vẫn luôn bất an.

Vừa nghĩ đến việc cơ thể anh đang từng bước xấu đi mà cô lại hoàn toàn không hay biết.

Giang Mạn cảm thấy tim mình thắt lại từng cơn, nhất thời không nói gì.

Chương 909

Đột nhiên nhớ ra điều gì đó, cô gửi một tin nhắn cho Lục Minh, nhờ Lục Minh thông qua sóng điện thoại truy tìm địa chỉ của Bạch Tiểu Thuần.

Điện thoại bây giờ có lợi ích như vậy, có thể gửi tin nhắn mà không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Tay Giang Mạn hơi run rẩy, cô buộc mình bình tĩnh lại, cố ý kéo dài thời gian, tiếp tục hỏi: "Tất cả những chuyện này đều do cô làm đúng không?" Lục Minh nói cô ta là chuyên gia về sinh hóa, giỏi nhất là nghiên cứu và cải tiến các loại thuốc.

Nhắc đến điều này, Bạch Tiểu Thuần nở nụ cười đắc ý.

Bọn họ tự cho rằng có thể rút lui toàn vẹn, nhưng mọi chuyện đâu có dễ dàng như vậy.

Nước hoa trên người cô ta pha lẫn thuốc độc mãn tính, nhưng cũng có thuốc giải.

Bọn họ (những người bảo vệ Lục Minh) là vệ sĩ của cô ta, nếu luôn trung thành ở bên cạnh cô ta thì thành phần độc dược và thuốc giải sẽ tự động triệt tiêu lẫn nhau, không có chuyện gì xảy ra.

Còn nếu rời đi, không thể hấp thụ thuốc giải, đương nhiên sẽ gặp vấn đề.

Loại độc dược này, nhìn tưởng chừng bình thường vô hại, nhưng một khi phát tác lại cực kỳ chí mạng và bá đạo, nó sẽ dần dần biến thành virus, nuốt chửng ngũ tạng lục phủ của con người, cướp đoạt toàn bộ sinh khí.

Đây là loại thuốc cô ta nghiên cứu ra từ năm 15 tuổi, cho đến nay vẫn chưa ai có thể giải được. "Đương nhiên, đều là kiệt tác của tôi.

Muốn trà trộn bên cạnh tôi, tôi sao có thể để bọn họ bình yên vô sự chứ." "Vậy cô muốn gì?" Người phụ nữ này sẽ không vô duyên vô cớ gọi điện đến, cô ta chắc chắn đang muốn điều gì đó. "Cầm giấy ly hôn của cô và anh ta đến tìm tôi, biết đâu tôi sẽ đại phát từ bi cứu anh ta một mạng." Giang Mạn khẽ cười, ly hôn?

Người phụ nữ này đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Cho dù cô và Lục Minh ly hôn, Lục Minh làm sao có thể nhìn cô ta thêm một lần?

Đúng là nói chuyện viển vông.

Hôn nhân không phải trò đùa, cô cũng sẽ không vì lý do kỳ quặc như vậy mà ly hôn với Lục Minh.

Hơn nữa, để cô đi tìm cô ta, loại chuyện ngu xuẩn tự chui đầu vào lưới này cô sẽ không làm. "Bạch Tiểu Thuần, cô ra siêu thị mua cái gối mà ngủ đi, biết đâu cô sẽ được như ý nguyện.

Nắng ngoài trời đẹp lắm đó." Nằm mơ ban ngày, tốt nhất là trực tiếp hơn chút, cần gì phải lải nhải như vậy, phí lời. "Cô, Giang Mạn, cô đừng có cứng miệng!

Đến lúc đó cô sẽ quỳ xuống cầu xin tôi thôi!" Bạch Tiểu Thuần nâng cao giọng.

Cô ta không thích giọng điệu nói chuyện của Giang Mạn.

Cô ta muốn nhìn thấy cảnh Giang Mạn quỳ xuống cầu xin, chứ không phải biết được sự thật mà vẫn dùng giọng điệu bình tĩnh như vậy để nói chuyện.

Giang Mạn đương nhiên hiểu dụng ý của Bạch Tiểu Thuần khi gọi cuộc điện thoại này.

Kẻ biến thái chính là muốn dùng nỗi bi thảm của người khác để thỏa mãn sự điên cuồng trong lòng cô ta.

Càng như vậy, cô càng không cho cô ta được như ý.

Tức chết cô ta! "Vậy thì cô cứ đợi đi." Giang Mạn lạnh lùng nói. "Giang Mạn, tôi sẽ không cho cô quá nhiều cơ hội đâu, cơ hội bỏ lỡ là mất đấy." Giang Mạn cười khẩy, "Bạch Tiểu Thuần, loại phụ nữ như cô mà còn dám nói Lục Minh có lỗi với cô sao?

Cô đối với anh ấy có bao giờ là thật lòng đâu?

Khi anh ấy còn ở bên cô, cô đã chọn ra tay với anh ấy rồi, anh ấy ra tay với các người thì có gì sai?

Cô nghĩ tôi và Lục Minh ly hôn rồi, anh ấy sẽ ở bên cô sao?

Chuyện đó tuyệt đối không thể nào!

Vấn đề giữa các người từ trước đến nay không phải là tôi, mà là do quan điểm nhân sinh khác biệt của hai người." "Giang Mạn, tôi không có ý đó!" "Bạch Tiểu Thuần, cô và tôi đều là phụ nữ, ít nhiều tôi cũng đoán được trong lòng cô đang nghĩ gì.

Cô vẫn còn yêu sâu đậm Lục Minh, cô lấy danh nghĩa báo thù để ra tay với tôi.

Thực chất chẳng qua là muốn có được tình yêu của Lục Minh thôi, cô việc gì phải tự lừa mình dối người như vậy?" "Nói bậy!

Tôi không yêu Lục Minh!

Mục đích của tôi là muốn anh ta sống không bằng chết!" Bạch Tiểu Thuần kích động nói.

Cô ta làm sao có thể còn tình cảm với Lục Minh chứ?

Đúng, từ lâu đã không còn rồi!

Khi anh ta phản bội họ, cô ta đã không còn yêu anh ta nữa rồi, đối với anh ta chỉ còn hận thù.

Hành hạ anh ta là niềm vui lớn nhất của cô ta.

Giang Mạn thực chất chỉ đang nói bừa, cô thật ra căn bản không thể đoán được suy nghĩ của kẻ biến thái Bạch Tiểu Thuần.

Chẳng qua phản ứng của Bạch Tiểu Thuần lại nằm ngoài dự liệu của cô, dường như thật sự khá giống với những gì cô đoán.

Yêu sâu đậm đến mấy thì hận cũng khắc sâu bấy nhiêu.

Chương 910

"Phản ứng của cô đã nói lên tất cả rồi.

Không có yêu thì làm gì có hận?

Bạch Tiểu Thuần, tôi thật sự cảm thấy bi ai cho cô." "Giang Mạn, cô câm… câm miệng lại!

Cô câm miệng lại cho tôi!" "Được thôi, nếu cô đã không muốn nghe những lời này, vậy thì thôi.

Cô có thể tiếp tục chìm đắm trong giấc mộng báo thù của mình." "Câm miệng!

Giang Mạn!" Bạch Tiểu Thuần tức đến mức trực tiếp cúp điện thoại, sau đó ném mạnh chiếc điện thoại xuống đất, nó lập tức vỡ tan thành nhiều mảnh.

Giang Mạn này, cô ta thật sự đã đánh giá thấp cô rồi, lanh mồm lanh miệng đến thế.

Nghe thấy tiếng động, A K lập tức bước vào, lo lắng hỏi: "Chủ tử, người sao vậy ạ?" "Giang Mạn tiện nhân đó, chỉ thích nói bậy!

Tôi không tin!

Tôi không tin tôi còn thích Lục Minh!

Tôi... không tin!

Anh ta là kẻ thù không đội trời chung của tôi, tôi làm sao... có thể còn thích anh ta chứ!

Tôi thích anh ta đều là chuyện của quá khứ rồi!" Bạch Tiểu Thuần nói năng lộn xộn, nắm chặt tay A K.

Móng tay sơn đỏ của cô ta trực tiếp cào rách tay A K.

A K một chút cũng không thấy đau, ánh mắt nguy hiểm khẽ nheo lại, nắm đấm vô thức siết chặt.

Lại là Tần Minh.

Đúng là oan hồn không tan.

Dường như bất kể chuyện gì xảy ra, người đàn ông đó trong lòng chủ tử luôn là người không thể thay thế, vĩnh viễn chiếm giữ một vị trí.

Còn hắn, bất kể làm gì, luôn không bằng Lục Minh.

Hắn tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra, tuyệt đối không cho phép Lục Minh làm tổn thương cô một lần nữa.

A K khẽ vỗ lưng Bạch Tiểu Thuần, ánh mắt dịu dàng: "Chủ tử, Giang Mạn cố ý quấy nhiễu người thôi.

Người đừng tin lời cô ta.

Người mà người thích là Tần Minh, bây giờ Tần Minh đã chết rồi.

Người còn sống kia là Lục Minh, là Lục Minh lòng dạ độc ác, hoàn toàn không màng đến tình xưa nghĩa cũ.

Người đối với Lục Minh chỉ có hận, tuyệt đối không có yêu." "Đúng, đúng, đúng!

Người đó không phải Tần Minh, anh ta chỉ là Lục Minh, là Quân trưởng quân khu thành phố A, không liên quan gì đến tôi!" Lục Minh sau khi nhận được tin nhắn của Giang Mạn liền lập tức cho người tiến hành truy lùng, nhưng tín hiệu liên tục bị gây nhiễu, chỉ có thể truy tìm đến Đại Tây Dương.

Trên đó có quá nhiều hòn đảo, căn bản không thể xác định chính xác vị trí của Bạch Tiểu Thuần.

Trương Khiếu nhìn bộ dạng Lục Minh nhíu chặt mày, không nhịn được nói: "Quân trưởng, nếu Bạch Tiểu Thuần dễ tìm như vậy thì cô ta đã không thể lẩn trốn khỏi tầm mắt mọi người lâu đến thế rồi." "Tôi không lo lắng chuyện đó." Anh lo lắng là vợ mình có lẽ đã biết được điều gì đó.

Với sự hiểu biết của anh về Bạch Tiểu Thuần, cô ta sẽ không không nói gì với Giang Mạn.

Nếu cô ta nói với Giang Mạn chuyện anh có virus trong người, vậy thì gay to rồi.

Trương Khiếu rất hiểu Lục Minh, lập tức đoán ra anh rốt cuộc đang nghĩ gì: "Vậy Quân trưởng lo lắng chị dâu biết chuyện sức khỏe của anh sao?" Lục Minh gật đầu.

Đây mới là điều đáng lo nhất, con bé đó mà biết được chắc chắn sẽ lo đến mất ngủ.

Anh cầm điện thoại, do dự một lúc, cuối cùng vẫn không gọi đi.

Anh thật sự chưa nghĩ ra cách nói chuyện này với Giang Mạn thế nào, chuyện này xảy ra quá đột ngột.

Trương Khiếu nghĩ nghĩ, "Quân trưởng, hay là anh mua một món quà cho chị dâu đi?

Có quà có thể chị ấy sẽ vui hơn một chút.

Chị dâu là người hiểu chuyện, chắc chắn sẽ hiểu dụng ý của anh, sẽ không giận anh đâu." Lục Minh nghi ngờ nhìn Trương Khiếu, "Cậu một kẻ còn chưa từng hẹn hò mà còn hiểu những chuyện này sao?" Nhìn ánh mắt khinh thường của Quân trưởng nhà mình, mặt Trương Khiếu đỏ bừng, suýt nữa thổ huyết.

Chưa từng hẹn hò thì làm sao chứ?

Có cần phải châm biếm hắn như vậy không?

Hắn đây không phải là đang giúp anh giải tỏa nỗi lo sao?

Anh ta chẳng phải cũng thành lão đàn ông mới lấy được vợ đó sao, có gì mà đắc ý.

Kẻ năm mươi bước chê kẻ trăm bước.

Hắn còn nhỏ hơn anh ta mấy tuổi, đến tuổi anh ta chắc chắn cũng sẽ lấy được vợ.

Dường như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn, Lục Minh không ngẩng đầu nói: "Con trai tôi sắp bảy tuổi rồi." Trương Khiếu suýt chút nữa ngã khuỵu, được rồi, cho dù hắn có thể lấy được vợ, nhưng thật sự không thể biến ra một đứa con trai sắp bảy tuổi được.

Chương 911

Trương Khiếu cười gượng gạo, nụ cười không chạm đến đáy mắt: "Quân trưởng, chưa ăn thịt heo thì cũng phải thấy heo chạy chứ ạ?" Lục Minh nhướng mi, lẳng lặng liếc nhìn Trương Khiếu.

Trương Khiếu lập tức ngậm miệng.

Hắn cảm thấy sau này sẽ không bao giờ đưa ra ý kiến cho Lục Minh nữa, cứ để anh ta một mình xoắn xuýt cho chết đi, đúng là chó cắn Lữ Động Tân, không biết lòng tốt của người khác, lần nào cũng phải châm chọc hắn vài câu mới chịu dừng. "Sắp tới có sắp xếp gì không?" "Hôm nay không có sắp xếp nào khác.

Bên viện nghiên cứu gọi điện đến nói muốn anh đi kiểm tra sức khỏe một lần nữa.

Họ cần thu thập dữ liệu để thuận tiện cho nghiên cứu tiếp theo của họ." Lục Minh và Trương Khiếu cùng đi đến phòng nghiên cứu dưới lòng đất, lại làm một loạt các xét nghiệm lộn xộn.

Khi ra khỏi đó, trời đã tối đen.

Anh không để Trương Khiếu đi cùng mà tự mình lái xe về nhà.

Khi đi ngang qua trung tâm thương mại, anh nhớ đến lời Trương Khiếu nói, đặc biệt đi đến một quầy bán trang sức, đi lòng vòng rất lâu mới chọn được một món quà.

Anh là người không hiểu sự lãng mạn, tính kỹ ra thì cũng chỉ tặng vài lần hoa, ngoài ra thật sự chưa từng tặng món quà nào khác.

Thỉnh thoảng tặng một món quà như vậy, chắc hẳn có thể làm dịu bớt lửa giận trong lòng Giang Mạn nhỉ.

Giang Mạn cúp điện thoại, trong lòng cũng không dễ chịu chút nào.

Cô vẫn ở công ty, đứng thẫn thờ bên cửa sổ nhìn ra ngoài hồi lâu, đủ mọi hậu quả đáng sợ đều đã nghĩ qua một lượt.

Nhưng chuyện đã diễn biến đến mức này thì còn biết làm sao đây?

Điều cô có thể làm là cùng Lục Minh đối mặt, ở bên cạnh anh mọi lúc mọi nơi.

Nghĩ thông suốt điểm này, Giang Mạn cũng không còn khó chịu đến vậy.

Tan làm cô liền đi siêu thị mua ít rau, chuẩn bị để chồng mình vừa về đến nhà là có thể ăn bữa tối nóng hổi.

Lục Minh vừa bước vào nhà, liền ngửi thấy mùi thức ăn nồng nàn.

Lục Nghiêu đang làm bài tập trong phòng sách của mình.

Thằng bé tuy rất ghét học, nhưng lại khá tự giác, chuyện học hành không bao giờ khiến họ phải bận tâm.

Vừa về nhà là nó sẽ làm bài tập xong, trước bữa ăn sẽ đưa cho họ ký.

Lục Minh đẩy cửa phòng sách nhìn một cái rồi ra ngay, không làm phiền thằng bé, mà quay sang đi vào bếp.

Giang Mạn búi mái tóc đen dài thành một búi đơn giản, đeo tạp dề đang bận rộn trong bếp.

Anh không nhịn được tiến lên một bước, từ phía sau ôm lấy eo cô.

Ngửi thấy hơi thở quen thuộc, lòng Giang Mạn bỗng nặng trĩu khó hiểu, nhưng cô không hề biểu lộ ra ngoài.

Cô xoay người mỉm cười nhìn Lục Minh, giơ tay chạm vào mặt anh, nhẹ nhàng vuốt ve đường nét cứng rắn của anh. "Mặt anh lạnh quá, để em làm ấm cho anh." Giang Mạn khẽ cười, nụ cười đặc biệt dịu dàng.

Lục Minh nhìn Giang Mạn thật sâu.

Khoảnh khắc này, anh thật sự không nhìn ra Giang Mạn rốt cuộc có biết hay không.

Cô bé này rất bình tĩnh, biểu hiện y như mọi ngày.

Anh đã chuẩn bị sẵn quà xin lỗi, nhưng nhìn tình hình này, dường như không có đất dụng võ.

Lục Minh kéo tay cô xuống, trước tiên quen thuộc vuốt ve cô như mọi ngày, sau đó cười nói: "Bị ám mùi dầu mỡ rồi." Giang Mạn bĩu môi, "Đây là vì anh mà em xuống bếp mới ra nông nỗi này đó, vậy mà anh còn chê em." Vừa nói cô vừa đẩy anh ra khỏi bếp, một tay vừa cằn nhằn vừa kiễng chân giúp anh cởi chiếc áo khoác đen trên người.

Thời tiết gần đây khá lạnh, lúc ở bên ngoài Giang Mạn đã ép anh mặc thêm một chiếc áo khoác dày, như vậy sẽ ấm hơn.

Chiếc áo khoác dù là kiểu dáng hay chất liệu đều do cô đích thân kiểm soát, vừa ấm vừa thời trang, sẽ không khiến người mặc trông ủ rũ.

Thực ra cô thích anh mặc quân phục, cả người đặc biệt có tinh thần.

Cô lén lút vuốt ve quân hàm trên vai anh, những thứ này thật sự không dễ có được. "Thôi được rồi, Lục Quân trưởng, đi thay quần áo đi, chúng ta sắp được ăn rồi." Nói xong, cô trực tiếp quay người đi về phía bếp. "Mạn Mạn." Lục Minh không nhịn được gọi cô lại.

Giang Mạn hít sâu một hơi, quay người nhìn nghiêng Lục Minh, khóe môi khẽ cong lên, mang theo vài phần tinh quái: "Đại Quân trưởng Lục, anh sẽ không đến cả quần áo cũng muốn em giúp anh thay chứ?

Giờ em toàn mùi dầu mỡ đây." "Không sao, em cứ làm việc của em đi." "Thôi được rồi, mau đi đi, thay đồ ở nhà sẽ thoải mái hơn." Tài nấu ăn của Giang Mạn rất bình thường, nhưng Lục Minh lại ăn rất ngon lành.

Chỉ có Lục Nghiêu cứ bĩu môi mãi, ăn được vài miếng liền đặt đũa xuống.

Khẩu vị của thằng bé đúng là bị Lục Minh làm cho kén chọn rồi. "Nghiêu Nghiêu, sao con không ăn nữa?" Lục Minh hỏi. "Con ăn nhiều ở nhà ăn buổi trưa rồi, giờ vẫn chưa đói." "Con là chê mẹ đó, đừng tưởng mẹ không biết!

Không ăn thì cứ chịu đói đi, bớt làm nũng lại cho mẹ!" Giang Mạn nghiêm mặt nói.

Lục Nghiêu sững người một chút, sau đó gật gật đầu nhỏ, nghiêm túc nói: "Mẹ ơi, hôm nay mẹ hung dữ lắm." Giang Mạn trừng mắt: "Thằng nhóc thối, mẹ làm vậy là vì tốt cho con!

Chương 912

Con đang tuổi lớn, dinh dưỡng nhất định phải cân bằng, đừng có kén chọn ba lăng nhăng!" Cái thói quen xấu này hình thành từ bao giờ vậy, trước đây đâu có kén ăn như thế, giờ thì càng ngày càng chọn món, chỉ ăn những món ngon.

Lục Minh không nói gì.

Giang Mạn quá đỗi bình tĩnh, điều này càng khiến anh xác định cô chắc chắn đã biết điều gì đó.

Trước mặt thằng bé, anh không tiện nói nhiều. "Nghiêu Nghiêu, trẻ con không được kén ăn, ăn nhiều một chút đi.

Đây là món mẹ con đã vất vả làm ra đó, đừng phụ tấm lòng của mẹ con." Vừa nói anh vừa gắp một ít thức ăn vào bát Lục Nghiêu.

Thằng bé bĩu môi, ngoan ngoãn ăn cơm.

Ăn xong cơm, Giang Mạn đi vào bếp dọn dẹp bát đĩa.

Lục Minh đi vào, từ phía sau ôm lấy cô, cằm tựa nhẹ vào cổ cô, ngửi mùi hương dịu nhẹ trên người cô, thỏa mãn khẽ nheo mắt.

Giang Mạn hơi nhột, không nhịn được bật cười, giơ bàn tay đầy bọt xà phòng lên lắc lắc trước mặt anh: "Không muốn bị em 'xử lý' thì đừng có quấy!" "Mạn Mạn, anh mua cho em một món quà." "Anh còn biết mua quà sao?" Giang Mạn ngạc nhiên một lúc lâu, không nhịn được hỏi.

Cô bé này có ý gì vậy, nói cứ như anh không biết mua quà vậy?

Anh cũng từng tặng hoa rồi mà!

Thấy mặt Lục Minh đen lại, Giang Mạn lập tức tủm tỉm cười, rửa sạch tay rồi lau khô, sau đó cười tủm tỉm ôm cổ anh, mong đợi hỏi: "Anh mua gì cho em vậy?" Người đàn ông bụng dạ hẹp hòi này, ngay cả tiếng nghi ngờ cũng không cho phép.

Cái loại người không hiểu phong tình như anh mà có thể lấy được vợ thì đúng là may mắn. "Trong phòng ngủ, anh đưa em đi xem." Lục Minh nắm tay Giang Mạn đi vào phòng ngủ chính.

Lục Nghiêu liếc nhìn họ một cái rồi thu ánh mắt lại, tiếp tục chơi game.

Đối với hành vi thể hiện tình cảm của bố mẹ, nó đã quá quen thuộc rồi, lúc này không nhìn thì hơn.

Lục Minh từ trong chiếc áo khoác đen của mình lấy ra một chiếc hộp trang sức màu đỏ.

Mắt Giang Mạn sáng bừng.

Nhìn biểu cảm của cô, Lục Minh biết mình đã mua đúng món quà, đúng khẩu vị của cô bé này rồi.

Lục Minh mở hộp ra, chỉ thấy một sợi dây chuyền đá sapphire xanh biếc nằm yên vị trong hộp, chế tác vô cùng tinh xảo, Giang Mạn vừa nhìn đã thích ngay. "Anh đúng là xa xỉ thật đấy, chắc tốn không ít tiền đâu nhỉ?" "Chúng ta đâu có thiếu mấy đồng tiền này, em thích là được rồi." "Anh đeo giúp em đi." "Đợi một lát, anh làm ấm nó đã, giữa mùa đông lạnh thế này dây chuyền sẽ khá lạnh." Nghe vậy, Giang Mạn chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp vô cùng, khẽ dựa vào người Lục Minh.

Người đàn ông này luôn chu đáo và ấm áp như vậy.

Lấy được anh, cô đúng là hời lớn rồi, còn may mắn hơn trúng độc đắc cả nghìn vạn.

Lục Minh đặt viên đá quý vào lòng bàn tay làm ấm một lúc, sau đó mới vén tóc Giang Mạn sang một bên, đeo giúp cô.

Viên đá quý tiếp xúc với làn da, vẫn còn hơi ấm từ cơ thể anh, khóe môi Giang Mạn khẽ cong lên, cô hỏi: "Sao tự nhiên lại nghĩ đến việc mua quà cho em vậy?

Có phải làm chuyện gì có lỗi với em rồi không?

Ở bên ngoài có tiểu tam rồi?

Cảm thấy có lỗi với chính thất là em đây, rồi mua quà để dỗ em vui hả?" "Nói bậy!

Anh làm gì có chuyện làm gì có lỗi với em!

Bây giờ không có, sau này càng không!" Lục Minh nhíu chặt mày, nghiêm túc nói.

Người đàn ông này đúng là không đùa được mà, mỗi lần nhắc đến chủ đề này là anh ta lại như một quả pháo, chạm nhẹ là nổ, không biết phụ nữ luôn khẩu thị tâm phi, có những lời nói ra chỉ là tùy tiện, trong lòng thực ra không có ý đó.

Cô căn bản sẽ không nghi ngờ lòng chung thủy của anh.

Cô tin tưởng anh, còn hơn cả những gì cô tưởng tượng.

Anh ở bên Bạch Tiểu Thuần nhiều năm như vậy, bản thân Bạch Tiểu Thuần xinh đẹp như yêu tinh, là phụ nữ cô còn không nhịn được nhìn thêm vài lần, huống chi Bạch Tiểu Thuần lại luôn yêu anh.

Vậy mà giữa họ lại không xảy ra chuyện gì, có thể thấy ý chí của người đàn ông này kiên định đến mức nào. "Được rồi được rồi, vậy em cứ coi như anh hứng chí bất chợt vậy.

Mắt nhìn của anh không tệ đâu, em thích kiểu này.

Cảm ơn anh." "Con bé ngốc này, nói cảm ơn làm gì." "À phải rồi, Lục Minh, các anh đã truy tìm ra tung tích của Bạch Tiểu Thuần chưa?" Giang Mạn hỏi.

Lục Minh lắc đầu, "Tạm thời vẫn chưa.

Người phụ nữ đó quá xảo quyệt.

Cô ta dám gọi điện đến thì chắc chắn đã chuẩn bị vạn toàn rồi.

Tín hiệu bị cô ta chặn hết, chỉ biết cô ta đang ở Đại Tây Dương, không thể xác định vị trí cụ thể." Đại Tây Dương!

Chuông báo động trong lòng Giang Mạn vang lên dữ dội, ánh mắt kinh hoàng nhìn Lục Minh: "Lục Minh, bố mẹ em cũng đang ở Đại Tây Dương!

Em sợ Bạch Tiểu Thuần sẽ ra tay với họ." "Em nghĩ vệ sĩ của bố là để làm cảnh sao?

Họ sẽ không sao đâu." Lan Hành Chi nhiều năm như vậy trên thương trường đã kết thù với không ít người.

Chương 913

Nếu không có những vệ sĩ mạnh mẽ bên cạnh, cùng với những mối quan hệ ngầm không ai biết, làm sao ông ấy có thể bình yên vô sự suốt bao nhiêu năm như vậy.

Giang Mạn nghĩ lại cũng đúng.

Phong cách của Lan Hành Chi quả thực quá ngông cuồng, nhưng ông ấy thật sự chưa từng gặp chuyện gì.

Những điều ẩn khuất đằng sau đó vừa nghĩ là hiểu ngay.

Đúng là cô lo lắng quá nên loạn trí rồi. "Mạn Mạn, hôm nay Bạch Tiểu Thuần đã nói gì với em trong điện thoại?" "Cô ta nói muốn chúng ta ly hôn." Ánh mắt Lục Minh chợt biến đổi, nắm đấm siết đến kêu răng rắc. "Người phụ nữ này, đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Chuyện của chúng ta thì liên quan gì đến cô ta chứ." "Lục Minh, cô ta vẫn còn yêu anh." Giang Mạn lắp bắp nói. "Cô ta yêu anh, thì anh nhất định phải yêu cô ta sao?

Chuyện tình cảm là chuyện của hai phía, một phía thì chỉ là làm phiền." Lục Minh tàn nhẫn nói, đến cả nhíu mày cũng không có.

Nhìn đường nét cứng rắn lạnh lùng của anh, Giang Mạn trong lòng không khỏi thở dài.

Người đàn ông này, trái tim anh thực chất vẫn luôn kiên cường.

Chẳng qua cô là người may mắn, sự mềm yếu duy nhất của anh đã dành cho cô.

Bạch Tiểu Thuần thì không có được vận may như vậy, trong cuộc đối đầu này cô ta đã định sẵn là bia đỡ đạn. "Ngoài ra, cô ta còn nói gì nữa không?" Giang Mạn chớp chớp mắt, "Cô ta còn phải nói gì nữa chứ?" Nhìn vẻ ngây thơ của Giang Mạn, Lục Minh nheo mắt, véo nhẹ mũi cô: "Cô ta thật sự không nói gì khác sao?

Cô ta không thể không nói gì khác được.

Cô ta dùng gì để uy hiếp em ly hôn với anh?" Không đưa ra điều kiện gì mà lại muốn Giang Mạn ly hôn với anh, lời nói như vậy một chút sức thuyết phục cũng không có, đó tuyệt đối không phải là chuyện Bạch Tiểu Thuần sẽ làm. "Anh dường như rất hiểu cô ta nhỉ." Giang Mạn bĩu môi.

Lục Minh nhẹ nhàng nắm lấy vai Giang Mạn, buộc cô đối mặt với anh, không cho cô bất kỳ khả năng trốn tránh nào: "Mạn Mạn, em có phải đã biết tất cả rồi không?" Giang Mạn biết mình không thể che giấu cảm xúc, ánh mắt người đàn ông này rất sắc.

Cô thành thật gật đầu: "Em biết rồi, những chuyện anh cố gắng che giấu, em đều biết hết rồi." Ánh mắt Lục Minh thay đổi, Giang Mạn khẽ mỉm cười, ôm lấy mặt Lục Minh: "Không sao đâu, chồng à, anh đừng sợ, chúng ta cùng nhau đối mặt." Bất kể xảy ra chuyện gì, cô cũng sẽ ở bên cạnh anh.

Lục Minh từng nghĩ vô số phản ứng của Giang Mạn sau khi biết sự thật, nhưng không ngờ lại là kiểu này.

Cô ấy lại có thể bình thản đối mặt với chuyện này như vậy, và dường như cũng không hề tức giận vì sự che giấu của anh.

Chồng à, anh đừng sợ.

Cô ấy thật ra rất ít khi gọi anh là chồng, nên thỉnh thoảng nghe một lần, anh lại thấy vô cùng hài lòng.

Bàn tay lớn đang ôm eo Giang Mạn của Lục Minh dần siết chặt, dường như muốn hòa tan cô vào máu thịt mình, trở thành một thể, để không còn sợ hãi chia lìa, không còn vướng bận, càng không còn lo lắng.

Vợ anh thật sự rất hiểu anh.

Lần này, trong lòng anh quả thực đã sợ hãi.

Trước đây, bất kể lúc nào, dù phải đánh đổi cả tính mạng, anh cũng không hề e sợ.

Nhưng giờ anh lại sợ, sợ sẽ bỏ lại mẹ con cô bơ vơ, sợ không thể mang lại hạnh phúc cho họ.

Thấy Lục Minh im lặng, Giang Mạn lại nhẹ nhàng nói: "Lục Minh, có gì ghê gớm đâu chứ, chẳng qua là bị bệnh thôi, có bệnh thì chúng ta chữa.

Dù thế nào đi nữa, em sẽ luôn ở bên anh.

Y học bây giờ phát triển như vậy, chúng ta nên có niềm tin chứ, thật sự không có gì đáng ngại đâu." "Mạn Mạn, em..." Lục Minh khó nén sự kinh ngạc trong lòng, ngơ ngẩn nhìn Giang Mạn. "Quân trưởng Lục, anh làm cái biểu cảm gì vậy?

Vợ anh đây đâu phải loại người không gánh vác được chuyện gì, gặp vấn đề chỉ biết đau buồn mãi, ủ rũ lo lắng đâu." Đau buồn có ích gì chứ?

Câu trả lời là vô ích.

Đã vô ích thì không thể để mình chìm đắm mãi trong cảm xúc bi thương.

Sống tốt ngày hiện tại, nỗ lực tìm kiếm giải pháp mới là cách tốt nhất.

Giang Mạn là một cô gái lạc quan như vậy, giỏi tự an ủi bản thân, giỏi tự làm liệu pháp tâm lý cho mình.

Khóe môi Lục Minh khẽ cong.

Đúng rồi, bấy lâu nay, thái độ của anh quá cẩn trọng.

Vợ anh cũng từng một mình đối mặt với vô số khó khăn trong cuộc đời.

Cô ấy không phải là đóa hoa được nuôi trong nhà kính, không chịu nổi gió sương mưa gió.

Ngược lại, tính cách cô ấy giống như cỏ dại, bất kể ở trong hoàn cảnh nào, cũng đều có thể sinh sôi nảy nở, vươn lên mạnh mẽ.

Lúc thoải mái, cô ấy sẽ làm nũng với anh, nhưng khi gặp chuyện, cô ấy lại trở thành một cô gái mạnh mẽ, đầy khí thế.

Sự hiểu biết của anh về cô ấy dường như lại sâu sắc hơn một bước.

Cô vợ nhỏ của anh dường như có không ít những điểm sáng đang chờ anh khám phá.

Chương 914

Giang Mạn nghĩ đến điều gì đó, nhéo mạnh vào cánh tay Lục Minh, bất mãn lẩm bẩm: "Hừ, em biết rồi, nguyên nhân anh mua quà tối nay là để lấy lòng em, lo em giận anh.

Em đã tự hỏi tại sao trời lại đổ mưa đỏ chứ, không ngờ anh lại học người ta phát 'cẩu lương' rồi.

Quả nhiên sự thật luôn tàn khốc, anh thật sự đã làm chuyện cắn rứt lương tâm." Bây giờ nghĩ lại, e rằng chuyện ông nội nói trong điện thoại hôm đó chính là chuyện này.

Ông nội này thật biết diễn kịch, làm cô quay mòng mòng. "Nếu em thích, sau này mỗi dịp lễ Tết anh sẽ tặng quà cho em." "Không thành ý chút nào, chuyện này anh không tự nghĩ được à?

Sao còn phải hỏi ý kiến em?" Giang Mạn liếc xéo Lục Minh một cái. "Được, anh biết rồi." Lục Minh đáp lời. "À đúng rồi, Bạch Tiểu Thuần không nói với em chi tiết, em chỉ thăm dò được virus trong người anh là do cô ta tự tay hạ.

Cụ thể bằng cách nào thì cô ta không nói, nhưng theo ý cô ta, cô ta có thuốc giải.

Anh tự mình nhớ lại xem cô ta hạ thuốc cho anh lúc nào, có lẽ có thể tìm ra cách giải quyết." "Những năm đó anh luôn ở bên cạnh cô ta, nếu là cô ta ra tay thì dễ như trở bàn tay, cũng có vô số cơ hội.

Mạn Mạn em đừng lo lắng, bên quân đội vẫn đang tích cực nghiên cứu, dù tiến triển chậm chạp, nhưng anh tin họ.

Cho dù không thể giải độc hoàn toàn, bên họ cũng có thể ức chế virus trong cơ thể anh.

Chúng ta vẫn còn rất nhiều thời gian, em cũng phải tin anh, mệnh chồng em rất cứng, không phải ai muốn lấy đi là lấy được đâu." Giang Mạn nghẹn ở cổ họng, nhưng vẫn gật đầu mạnh: "Vâng, em tin anh." "Ngoan thật." Giang Mạn đột nhiên đẩy Lục Minh ra, trách cứ nhìn anh: "Em ngoan, em luôn rất ngoan, không ngoan là anh đó.

Chuyện lớn như vậy mà anh lại giấu em, để em nghe được từ miệng Bạch Tiểu Thuần.

Anh biết không?

Khi nghe tin tức này, em cảm thấy cả thế giới bỗng chốc tối sầm lại, trời đất như sụp đổ.

Em không thể tưởng tượng được người chồng khỏe mạnh của em lại gặp phải chuyện khủng khiếp như vậy.

Lần trước em rõ ràng đã hỏi anh rồi, anh có chuyện gì giấu em không, vậy mà anh thì hay rồi, mở mắt nói dối, nói năng hùng hồn rằng không có.

Anh nói xem, anh sai hay không sai?" Virus, từ này cô chỉ thấy trong phim truyền hình, phim điện ảnh, đâu ngờ lại xảy ra với người cô yêu nhất.

Càng nói, hốc mắt Giang Mạn càng đỏ hoe.

Thấy Giang Mạn như vậy, Lục Minh đau lòng vô cùng, rất nghiêm túc tự kiểm điểm: "Ừm, chuyện này anh quả thực đã làm sai.

Anh chỉ sợ em đau buồn, anh chỉ muốn lẳng lặng giải quyết chuyện này.

Anh là đàn ông, là chồng của em, lẽ ra không nên để em lo lắng sợ hãi." "Lục Minh, anh đây là chủ nghĩa gia trưởng đó.

Đàn ông thì phải gánh vác tất cả sao?

Trong một gia đình, địa vị vợ chồng đều bình đẳng, nếu địa vị không bình đẳng, rất dễ xảy ra vấn đề, anh biết không?" Lục Minh gật đầu: "Ừm, Mạn Mạn nói đúng, là anh sai rồi." Giang Mạn vốn dĩ trong lòng vẫn còn giận dỗi, nhưng nhìn Lục Minh với thái độ nhận lỗi tốt như vậy, những lời chất vấn cũng không thể nói ra được nữa.

Ai nói, vợ chồng cãi nhau nhất định phải có một người xuống nước trước.

Quả nhiên, Lục Minh vừa nhượng bộ, cô liền bị chinh phục. "Lục Minh, em nói cho anh biết, Bồ Tát đất cũng có ba phần giận dữ.

Lần sau nếu anh còn dám lừa em chuyện tương tự, thì em tuyệt đối sẽ không nói chuyện đàng hoàng với anh như vậy đâu, em sẽ làm loạn cho xem!" Trong mắt Giang Mạn đầy ý cảnh cáo. "Em muốn làm loạn thế nào?" Giang Mạn nghiến răng, hung ác nói: "Không hành hạ anh mất miếng thịt nào đó thì tuyệt đối không bỏ qua, để anh ngày ngày không được yên ổn." Lục Minh bật cười khẽ, giọng nói trầm ấm đó thật sự rất dễ nghe.

Giang Mạn lao vào lòng anh, ôm chặt lấy eo anh, cảm nhận mùi hương tươi mát độc đáo của anh. "Lục Minh, các chuyên gia trong quân đội của anh có nói tình trạng của anh có những điều gì cần chú ý không?

Ví dụ như có kiêng khem gì không, hay có thứ gì có lợi cho sức khỏe không?

Lần này anh không được giấu nữa, phải nói cho em biết từng li từng tí một.

Bình thường anh bận quá, khó tránh khỏi quên mất, anh nói cho em biết rồi, em có thể nhắc nhở anh bất cứ lúc nào.

Hai người thì tốt hơn một người mà." Nghe những lời nói dịu dàng của vợ, Lục Minh cảm thấy lòng mình se lại. "Yên tâm đi, chuyên gia nói về ăn uống không cần kiêng cữ." "Anh hỏi rõ chưa?

Thật sự không có gì cần kiêng sao?

Anh phải nghĩ kỹ đó, đây là chuyện cực kỳ quan trọng, liên quan đến sức khỏe của mình, không được lơ là một chút nào.

Ngay cả bệnh vặt cũng có kiêng cữ, sao bệnh của anh lại không có được?

Anh nhất định phải hỏi rõ ràng, đừng để em lo lắng có được không?" Giang Mạn nghi ngờ nhìn Lục Minh, lại bắt đầu lải nhải.

Lục Minh đau đầu, cô bé này sao mà cố chấp thế, về già chắc chắn là một bà lão lẩm cẩm. "Mạn Mạn, thật sự không có đâu, chuyên gia nói chuyện phòng the cũng không cần kiêng kỵ." "Lục Minh, em đang nói chuyện đứng đắn với anh đó, anh đừng có lôi mấy chuyện này ra!" Giang Mạn đỏ mặt, người đàn ông này, luôn có thể chỉ bằng vài câu đã kéo chuyện đi xa.

Cô có hỏi anh chuyện này đâu?

Đợi đã, chuyên gia nói, lẽ nào anh còn chuyên môn hỏi chuyên gia vấn đề này sao?

Nhìn đôi mắt Giang Mạn mở to, Lục Minh lần đầu tiên cười sảng khoái đến vậy trong khoảng thời gian gần đây.

Chương 915

Gần đây vì chuyện này, tâm trạng anh khó tránh khỏi dao động, một mặt phải giấu giếm gia đình, một mặt phải lo công việc ở quân đội, trong lòng mệt mỏi.

Nhưng vợ anh lại có bản lĩnh đó, chỉ một biểu cảm, một động tác cũng có thể khiến anh vui vẻ. "Đúng như em nghĩ, anh đã chuyên môn hỏi chuyên gia vấn đề này.

Chuyên gia nói về ăn uống không cần kiêng cữ, chuyện phòng the cũng không cần kiêng kỵ, nhưng khuyến nghị tốt nhất là tạm thời không nên có con.

Virus trong cơ thể anh có thể khiến con bị biến dị, rủi ro rất lớn, đến lúc đó sinh ra thai nhi dị tật hoặc quái thai thì không hay chút nào." Chuyện này đương nhiên phải hỏi rõ, nếu xảy ra bất ngờ thì không tốt.

Sắc mặt Giang Mạn thay đổi liên tục, lúc đỏ lúc trắng.

Thảo nào gần đây anh luôn thực hiện các biện pháp (tránh thai), hóa ra là không thích hợp để có con.

Trong mắt cô chợt lóe lên một chút thất vọng, cô còn định năm nay sẽ sinh thêm một bé gái, xem ra kế hoạch này chỉ có thể gác lại rồi.

Tuy nhiên, sự thất vọng này nhanh chóng tan biến.

Đã chuẩn bị có con, đương nhiên phải đảm bảo an toàn tối đa cho con, sớm muộn một chút cũng không sao, chỉ cần con khỏe mạnh là tốt rồi. "Sao anh có thể hỏi ra miệng những vấn đề như vậy chứ?" "Có gì đâu?" Đại quân trưởng Lục không coi trọng, một chút cũng không cảm thấy có gì, ánh mắt thản nhiên nhìn chằm chằm Giang

Mạn.

Giang Mạn bị anh nhìn đến toàn thân không tự nhiên, tiếp tục nói: "Được rồi, vấn đề này tạm thời bỏ qua.

Sau này mọi thông tin liên quan đến bệnh tình của anh, bất kể là tốt hay xấu, em đều phải biết.

Không được giấu em dù chỉ một chút, yêu cầu đơn giản như vậy anh làm được không?" "Anh cố gắng làm được." "Lục Minh, em không muốn 'cố gắng', em hy vọng anh có thể hiểu tâm trạng của em với tư cách là một người vợ.

Em cần nắm bắt toàn diện thông tin về anh." Cô không muốn sau này những chuyện như vậy lại nghe được từ miệng Bạch Tiểu Thuần.

Không rõ sự thật rất dễ đưa ra quyết định sai lầm.

Lục Minh ôm chặt Giang Mạn: "Được, anh biết rồi.

Sau này anh sẽ thành thật nói với em, sẽ không giấu em bất cứ điều gì nữa.

Như vậy được chưa?" "Vậy bây giờ chuyên gia nói thế nào?

Rốt cuộc bao lâu thì sẽ tái phát?" Đây mới là điều Giang Mạn lo lắng nhất, Bạch Tiểu Thuần nói không rõ ràng, khiến lòng cô không có một chút cơ sở nào. "Hôm nay anh đã thu thập lại dữ liệu.

Nó đã bắt đầu phát tác chậm rãi rồi.

Một thời gian nữa, tai anh có thể sẽ dần mất thính giác, thậm chí thị lực cũng sẽ suy giảm.

Tóm lại, các cơ quan trong cơ thể sẽ có vấn đề." "Em biết ngay mà, lần trước anh đã gặp vấn đề rồi.

Cái bệnh viện tồi đó, toàn là bác sĩ vô dụng, vậy mà không kiểm tra ra được.

Nếu phát hiện sớm hơn, chắc chắn sẽ tốt hơn bây giờ nhiều!" Giang Mạn ấm ức đẩy Lục Minh ra, tức đến giậm chân, đi đi lại lại trong phòng.

Cô nhớ lại chuyện hồi Nam Tịch phẫu thuật, cô rõ ràng đã kéo Lục Minh đi khám tổng quát toàn thân, vậy mà không kiểm tra ra được gì cả.

Đây còn là bệnh viện tốt nhất, vậy mà vô dụng như thế, thật sự khiến người ta tức giận.

Thấy Giang Mạn giận dữ như sấm, Lục Minh thấy thật buồn cười, tiến lên lần nữa ôm cô vào lòng, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: "Cái này cũng không thể trách bệnh viện được.

Lúc đó virus còn chưa xâm nhập vào máu, họ kiểm tra không ra cũng là bình thường.

Nếu dễ dàng phát hiện như vậy, thì đâu gọi là virus nữa.

Bạch Tiểu Thuần có trình độ rất cao trong lĩnh vực này.

May mà loại virus này không lây nhiễm, nếu không thì rắc rối rồi." "Bạch Tiểu Thuần, đúng là phí hoài cái tên đó." Đơn thuần?

Đó đúng là một ác quỷ. "Thật ra lúc đầu cô ta quả thực là người có chút nhân tính nhất trong cả tập đoàn.

Nhưng có lẽ vì yếu tố di truyền, trong xương cốt cô ta là sự tàn nhẫn.

Trước đây nhiều chuyện ông nội không cho cô ta nhúng tay, nhưng khi năng lực của cô ta bộc lộ ra, cô ta đã không thể quay đầu lại được nữa rồi." "Lúc đầu thật ra quốc gia đã muốn tranh thủ cô ta, cô ta quả thực là một nhân tài.

Nhưng sau này cô ta làm đủ chuyện xấu, hơn nữa sau khi cô ta hết lần này đến lần khác thử thăm dò, không có khả năng tẩy trắng, lúc đó mới hoàn toàn từ bỏ cô ta." "Hiện tại em thấy cô ta chính là một kẻ điên." "Đúng vậy, bây giờ cô ta quả thực đã điên rồi, mất hết nhân tính." Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó của Giang Mạn, Lục Minh nhẹ nhàng vuốt lên, nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt cô: "Mạn Mạn, em yên tâm đi, anh nhất định sẽ không để mình gặp chuyện gì đâu.

Anh sẽ không chết đâu." "Em tin anh, em tin gia đình ba người chúng ta đều sẽ tốt đẹp." Giang Mạn hít sâu một hơi.

Giang Mạn gật đầu, hai vợ chồng lặng lẽ ôm nhau, không ai nói thêm lời nào.

Chuyện này cứ thế được nói rõ ràng, nhưng Lục Minh biết Giang Mạn không thể không lo lắng.

Cô bé này đêm qua đã gặp ác mộng suốt đêm, thậm chí còn khóc trong mơ.

Ngày hôm sau, Giang Mạn dậy rất sớm, vừa định đứng dậy đã bị Lục Minh kéo lại: "Mạn Mạn, anh đi làm bữa sáng." "Lục Minh, để em đi, anh nghỉ ngơi thêm một chút." Giang Mạn kiên trì, anh đã bị bệnh rồi, sao cô có thể để anh vất vả như vậy nữa.

Lục Minh nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Giang Mạn: "Mạn Mạn, anh hy vọng cuộc sống của chúng ta vẫn như trước.

Anh thích nấu ăn cho em và Nghiêu Nghiêu, anh đã quen dậy sớm rồi, em để anh ngủ tiếp anh cũng không ngủ được.

Em đừng khiến anh cảm thấy mình là một người bệnh nặng, như vậy trong lòng anh không thoải mái đâu." Giang Mạn ngẩn người, kéo tay anh, khẽ mỉm cười, rất nghiêm túc nói: "Được, nhưng nếu anh cảm thấy không khỏe thì nhất định phải nói cho em biết, những chuyện này cứ để em làm thay." "Biết rồi, phu nhân Lục, anh sẽ không cố chấp đâu.

Chương 916

Lúc cần sai khiến em, anh sẽ không mềm lòng." Lục Minh tặng Giang Mạn một nụ hôn chào buổi sáng, Giang Mạn cũng nhiệt tình đáp lại anh.

Năm phút sau, Lục Minh vừa đứng dậy, điện thoại đặt trên tủ của Giang Mạn reo lên.

Lục Minh đi tới nhấc máy, bên trong truyền đến một giọng nói quen thuộc. "Mạn Mạn, tôi là Bạch Mặc." Bạch Mặc.

Lục Minh nhớ ra rồi, là người nhà họ Lan. "Mạn Mạn vẫn đang ngủ, tôi là Lục Minh." Giọng nói trong điện thoại ngừng lại một chút, một lát sau mới truyền đến giọng nói cẩn thận của Bạch Mặc: "Ông Lục, tôi là Bạch Mặc.

Tôi biết yêu cầu này sẽ khiến Mạn Mạn rất khó xử, nhưng bà nội bị bệnh rồi, đã mấy ngày rồi, chúng tôi khuyên thế nào cũng không được.

Bà không chịu đến bệnh viện, bà đã lớn tuổi rồi, không đến bệnh viện thì cơ thể không chịu đựng nổi đâu.

Ông có thể nói Mạn Mạn qua thăm bà được không?" Cô ấy thật ra cũng không muốn gọi điện thoại này, đặc biệt là sau khi biết những chuyện bà cụ đã làm với cha mẹ Giang Mạn trước đây, quá đáng đến mức khiến một người ngoài cuộc như cô cũng thấy đau lòng.

Nhưng kể từ khi cô về nhà họ Lan, bà cụ tuy có chút khó tính, nhưng luôn đối xử rất tốt với cô, cũng tốt với chồng cô.

Cô không thể trơ mắt nhìn cơ thể bà cụ ngày càng yếu đi.

Suy đi nghĩ lại, cô vẫn đành mặt dày gọi điện thoại cho Lan Hành

Chi, nhưng Lan Hành Chi không hề nghe máy lần nào, cô đành phải gọi điện thoại đến chỗ Giang Mạn.

Bạch Mặc không biết rằng, may mắn là Giang Mạn đã xóa số điện thoại của cô ấy khỏi danh bạ, nếu không Lục Minh và Giang Mạn tuyệt đối sẽ không nghe máy. "Bị bệnh thì đi gặp bác sĩ.

Vợ tôi không phải bác sĩ, cô ấy đến cũng không có tác dụng gì." Lục Minh vừa định cúp điện thoại, giọng nói lo lắng của Bạch Mặc lại truyền đến: "Ông Lục, ông đừng vội cúp máy.

Bà cụ đã nằm liệt giường hơn nửa tháng rồi, cứ thế này e rằng thật sự không ổn nữa.

Bà cụ sai ngàn sai vạn sai, nhưng đó đều là chuyện quá khứ rồi.

Bà ấy rốt cuộc vẫn là bà nội ruột của Mạn Mạn, hy vọng ông nói chuyện này với Mạn Mạn." Lục Minh nhíu mày: "Tôi sẽ chuyển lời, nhưng đi hay không là do Mạn Mạn quyết định." Chuyện này vẫn nên để vợ mình quyết định thì tốt hơn. "Cảm ơn ông, ông Lục." Cúp điện thoại, Lục Minh thấy Giang Mạn đã ngồi dậy, ngây người nhìn anh. "Mạn Mạn, Bạch Mặc nói bà cụ nhà họ Lan bị bệnh, nhưng không chịu đi bệnh viện, muốn em qua thăm bà ấy." Giang Mạn mím chặt môi.

Nếu là trước đây, cô e rằng sẽ từ chối không cần nghĩ ngợi.

Nhưng giờ Giang Tranh đã mất, Lục Minh trong người lại có virus, những chuyện này đều khiến cô hiểu ra một đạo lý, sinh mệnh thật sự quá mong manh yếu ớt, cô căn bản không thể dự đoán giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. "Em biết rồi, lát nữa em sẽ gọi điện cho bố mẹ, hỏi ý kiến họ." Đúng lúc này, tiếng gõ cửa của Lục Nghiêu vang lên: "Bố ơi, sao bố vẫn chưa ra vậy, hôm nay muộn rồi đó.

Con vào được không?" "Vào đi." Lục Nghiêu mặc đồ thể thao đi vào, thấy bố mẹ có vẻ nghiêm túc, gãi đầu hỏi: "Có chuyện gì vậy ạ?" "Bà cụ nhà họ Lan bị bệnh, nói là không chịu đi bệnh viện, muốn chúng ta qua khuyên một chút." Giang Mạn cũng không giấu Lục Nghiêu. "Nghiêm trọng lắm sao ạ?" "Chắc là vậy." "Vậy mẹ định đi không ạ?" Lục Nghiêu chớp mắt. "Mẹ vẫn chưa nghĩ kỹ, lát nữa mẹ sẽ gọi điện cho ông ngoại và bà ngoại, hỏi ý kiến họ." "Mẹ ơi, thật ra ông ngoại tuy miệng không nói, nhưng trong lòng vẫn có bà cụ đó.

Con và ông ngoại lần đầu tiên gặp nhau là ở sân sau nhà họ Lan.

Lúc đó ông ngoại là từ một đường hầm bí mật đi ra, ông ấy đại khái là muốn lén lút đi, lén lút về." Chỉ là không may, vừa khéo lại gặp thằng bé.

Hai vợ chồng nhìn nhau, cũng hiểu ra.

Dù có oán trách thế nào, rốt cuộc người đó vẫn là mẹ ruột của Lan Hành Chi, Lan Hành Chi không thể nào bỏ mặc tất cả được.

Giang Mạn hít sâu một hơi: "Vậy thì đi thăm một chút đi." Nếu không, nếu bà cụ đó thật sự có vấn đề gì, sau này họ lại thấy không thoải mái. "Mẹ ơi, con đi cùng mẹ." "Được rồi, con trai ngoan." Sau khi ăn sáng, Giang Mạn liền dẫn Lục Nghiêu đến nhà họ Lan.

Nhìn ngôi biệt thự cổ kính này, lòng Giang Mạn cảm thấy rất phức tạp.

Ở cổng lớn, Bạch Mặc và Chung quản gia đang mong ngóng.

Thấy hai người họ đến, lập tức đi tới: "Mạn Mạn, Nghiêu Nghiêu, cảm ơn hai đứa đã đến." Bạch Mặc hơi bất ngờ khi nhận được điện thoại gọi lại của Giang Mạn, vốn tưởng Giang Mạn sẽ không đến, không ngờ họ lại đồng ý dứt khoát như vậy.

Đối với Bạch Mặc, Giang Mạn cũng biết chuyện quá khứ không liên quan gì đến cô ấy, tất cả những gì cô ấy làm chỉ là vì bà cụ.

"Cháu và Nghiêu Nghiêu qua thăm một chút." Giang Mạn nói nhàn nhạt.

Lục Nghiêu cũng chào hỏi Bạch Mặc và Chung quản gia, không nói là nhiệt tình, nhưng cũng không lạnh nhạt. "Mạn Mạn, con mau đi theo cháu, lão phu nhân đang đợi con trong phòng." Chung quản gia nói.

Hai người theo Chung quản gia đến phòng của bà cụ Lan.

Vừa vào phòng, liền ngửi thấy mùi thuốc bắc khó ngửi.

Giang Mạn nhìn Chung quản gia: "Bà cụ bị bệnh gì?" Ánh mắt Chung quản gia khẽ lóe lên: "Gần đây thay đổi thời tiết, bị cảm lạnh, nhưng bà ấy cứ làm mình làm mẩy, không chịu đi bệnh viện, nên mới ngày càng nặng." "Không phải nói đã nằm liệt giường lâu rồi sao?" "Quả thực là đã nằm trên giường hơn nửa tháng rồi, vẫn chưa ra ngoài hoạt động, tinh thần không được tốt." Giang Mạn nhìn sâu vào Chung quản gia, luôn cảm thấy ông ta có chút lạ, nhưng cụ thể lạ chỗ nào thì nhất thời lại không nói ra được.

Thấy Giang Mạn và Lục Nghiêu đi vào, Chung quản gia thầm hít một hơi.

Giang Mạn này tinh ranh hơn ông ta tưởng nhiều.

Chỉ mong lão phu nhân đừng để lộ sơ hở.

Bạch Mặc nói với bà cụ: "Bà nội, Mạn Mạn và cục cưng Nghiêu Nghiêu đến thăm bà rồi." Trên giường, bà cụ tóc xõa tung, cả người rất tiều tụy, không còn chút khí thế lẫm liệt như ngày xưa.

Chương 917

Bà chậm rãi mở mắt, thấy Giang Mạn và Lục Nghiêu đang đứng trước giường mình, xúc động muốn lập tức ngồi dậy.

Bạch Mặc lập tức tiến lên đỡ lấy bà, chu đáo đặt một chiếc đệm mềm sau lưng bà, an ủi: "Bà nội, bà đừng kích động, Mạn Mạn và Nghiêu Nghiêu hôm nay chuyên môn đến thăm bà, họ sẽ không đi ngay đâu, bà có thể nói chuyện đàng hoàng với họ." Bà cụ nhìn Giang Mạn, bà nói: "Mạn Mạn, chuyện nhà họ Giang bà đều đã nghe nói rồi.

Bà vốn định đến thăm con, nhưng lại sợ chọc con giận, nên vẫn không dám đi.

Con đừng giận bà." Bà cụ Lan hoàn toàn khác với thái độ kiêu căng ngày thường, giờ phút này bà ấy giống như một bà cụ bình thường, tràn đầy sự quan tâm dành cho cháu gái.

Thấy bà như vậy, Giang Mạn đương nhiên cũng không tiện trách móc gì nữa, giọng điệu khách sáo nhưng xa cách: "Cháu không sao, cảm ơn bà đã quan tâm." Bà cụ Lan cũng biết Giang Mạn nhất thời không thể đối tốt với mình, cô ấy có thể dẫn Lục Nghiêu đến thăm bà, bà đã rất mãn nguyện rồi, còn hơn trước đây vừa gặp mặt là cãi nhau.

Sau khi nhìn Giang Mạn, bà cụ Lan chăm chú nhìn Lục Nghiêu.

Thằng bé con một thời gian không gặp, dường như cao lên một chút, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn trắng trẻo như trước, đẹp như tượng ngọc, đúng chuẩn một tiểu soái ca, khiến người ta nhìn một cái là có thể thích ngay.

Chắt đích tôn của bà, sao mà lại đẹp đến thế.

Bốn thế hệ cùng sống chung, đó là một điều tuyệt vời biết bao.

"Nghiêu Nghiêu, lại đây cho bà cố xem con." Bà cụ Lan cười tủm tỉm nói với Lục Nghiêu.

Lục Nghiêu nhìn Giang Mạn, Giang Mạn gật đầu với thằng bé.

Thằng bé con lúc này mới đi về phía bà cụ Lan, bà cụ Lan xúc động kéo bàn tay nhỏ của Lục Nghiêu: "Nghiêu Nghiêu, con gần đây sống thế nào?" Thằng bé con khẽ mím môi, không còn vẻ hoạt bát đáng yêu như trước khi đối mặt với bà cụ, lạnh nhạt nói: "Cháu sống rất tốt." Nhìn thái độ lạnh nhạt của chắt đích tôn, vành mắt bà cụ đỏ hoe.

Thật là tạo nghiệt, nếu như ngày xưa bà nhắm một mắt mở một mắt đối với chuyện của Nam Tịch và Lan Hành Chi, thì bây giờ cuộc sống chắc chắn đã rất thoải mái rồi.

Chỉ là trên đời này không có thuốc hối hận.

Bây giờ hối hận thì đã không kịp nữa rồi. "Cục cưng Nghiêu Nghiêu, cảm ơn con đã đến thăm bà cố, bà cố rất vui." Bà cụ Lan lau nước mắt nơi khóe mắt.

Lục Nghiêu không nói gì, bà cụ Lan lại hỏi: "Ông ngoại con đi đâu rồi?" Bà đã rất lâu không nghe ngóng được tin tức của Lan Hành Chi, ngay cả trong tang lễ của Giang Tranh cũng không thấy ông ấy. "Ông ngoại và bà ngoại đi du lịch rồi ạ." "Họ đi đâu?" Bà cụ Lan lo lắng hỏi. "Cái này cháu không biết, cháu chỉ là một đứa trẻ con." Dù có biết Lục Nghiêu cũng sẽ không nói, thằng bé tuy không lớn tuổi nhưng trong lòng sáng như gương, ông ngoại và bà ngoại đều không muốn để bà ấy biết tin tức của họ.

Bà cụ Lan cười khan, ngừng lại vài giây rồi lại hỏi: "Bà ngoại con còn khỏe không?" "Rất khỏe." Bà cụ Lan hỏi một câu Lục Nghiêu liền đáp một câu, ngoài ra không nói thêm gì khác.

Giang Mạn cũng luôn im lặng đứng một bên, rốt cuộc không hề xen lời.

Bà cụ Lan cũng không thăm dò được tung tích của con trai, trên mặt thoáng qua vẻ thất vọng sâu sắc.

Nhất thời, mọi người đều không nói gì, trong phòng có chút im lặng. "Nếu bà bị bệnh thì đi bệnh viện khám bệnh đi, đừng chỉ biết nằm trên giường bệnh, đừng để người nhà lo lắng." Thằng bé con rất chu đáo và hiểu chuyện mở miệng.

Mẹ mình không nói ra được lời quan tâm, thì mục đích của chuyến đi này nó sẽ thay mẹ nói ra vậy.

Lần nữa nghe thấy lời nói mềm mại của thằng bé con, vẻ u ám trên mặt bà cụ tan biến, mày giãn mắt cười: "Nghiêu Nghiêu sẽ lo cho bà cố sao?" Lục Nghiêu gật đầu: "Sẽ lo ạ." "Được, Nghiêu Nghiêu nói đúng, bà cố ngày mai sẽ đi bệnh viện kiểm tra.

Bà nhất định sẽ mau chóng khỏe lại thôi, Nghiêu Nghiêu con cũng đừng lo lắng, học tập cho tốt nhé." Bà cụ vừa kích động, sức tay đặc biệt lớn, Lục Nghiêu khẽ lên tiếng: "Bà làm cháu đau." "Xin lỗi con, bà cố chỉ là vui quá thôi." Bà cụ Lan nhớ ra điều gì đó, dặn dò Bạch Mặc: "Mặc Mặc, mau đi bảo nhà bếp làm một ít bánh ngọt nhỏ mà Nghiêu Nghiêu và Mạn Mạn thích ăn.

À đúng rồi, chuẩn bị món ăn thật ngon, trưa nay Nghiêu Nghiêu và Mạn Mạn sẽ ở lại đây ăn cơm." "Vâng, bà nội, cháu đi ngay đây.

Trưa nay gia đình chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm ngon." Bạch Mặc vui vẻ hớn hở ra khỏi phòng. "Lão phu nhân, bà đừng chỉ lo nói chuyện với họ, họ vẫn luôn đứng đó.

Có gì thì chúng ta ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng." Chung quản gia xen lời.

Bà cụ vỗ trán: "Xem tôi thế này, đúng là vui đến hỏng việc rồi.

Lại để Mạn Mạn và Nghiêu Nghiêu đứng mãi.

Các con ngồi xuống đi, chúng ta ngồi xuống rồi nói chuyện." Trong khi bà cụ Lan đang nói chuyện, Giang Mạn vẫn luôn chú ý quan sát cử động của bà.

Càng nhìn càng nghi ngờ, giọng nói đầy nội lực của bà ấy không hề giống một người bệnh chút nào.

Nếu một người đã nằm trên giường hơn nửa tháng, chắc chắn toàn thân mềm nhũn, cơ thể yếu ớt.

Nhưng bà cụ Lan thế này, trông không giống chút nào.

Trong lòng Giang Mạn đã có suy nghĩ, tiếp lời bà cụ vừa nói: "Cháu và Nghiêu Nghiêu không ở lại đây ăn cơm.

Chúng cháu chỉ tiện đường qua thăm bà, nếu cơ thể bà không có gì thì chúng cháu đi trước đây." "Ôi, tôi đau đầu chết đi được, đã uống thuốc bắc mấy ngày rồi mà không thấy khá hơn chút nào." Bà cụ ôm trán than vãn.

Chung quản gia nhìn diễn xuất khoa trương của bà cụ Lan, không nhịn được khẽ ho một tiếng, ám chỉ bà cụ tiết chế một chút, đừng diễn quá lố.

Bà cụ nhận được lời nhắc nhở của quản gia, tiết chế lại một chút: "Mạn Mạn, Nghiêu Nghiêu, nhà họ Lan là nhà của hai đứa con, đâu có lý nào về nhà mình mà một bữa cơm cũng không ăn.

Sáng nay bên nông trại gửi đến không ít rau xanh, tự nhiên, không độc hại.

Lát nữa các con ăn cơm xong thì mang một ít về.

Nghiêu Nghiêu bây giờ đang tuổi lớn, rất thích hợp ăn loại rau xanh này, rau mua ở chợ thành phần thuốc trừ sâu tồn dư quá nghiêm trọng." Giang Mạn nhìn sự tương tác giữa họ, mơ hồ đoán được điều gì đó, lại nói: "Chuyện ăn cơm lát nữa hãy nói.

Bà tự mình nhớ đi khám bệnh, cháu và Nghiêu Nghiêu thật sự phải đi rồi." Nói rồi, Giang Mạn kéo Lục Nghiêu quay người định đi.

Bà cụ Lan vội vàng, đầu óc trống rỗng, không kịp quan tâm gì cả, lập tức bật dậy khỏi giường, không kịp mang dép đã đuổi theo, lập tức kéo Giang Mạn và Lục Nghiêu lại: "Mạn Mạn, Nghiêu Nghiêu, hai đứa đừng vội, ở lại đây ăn cơm đi." Giang Mạn nhìn chằm chằm bà cụ, ánh mắt phức tạp không thể nói nên lời.

Chương 918

Cái người hoạt bát lanh lợi như vậy, cái sức tay này, nếu người như vậy cũng là bệnh nhân, thì đúng là kỳ lạ rồi.

Ánh mắt của Giang Mạn khiến da đầu bà cụ hơi tê dại.

Bà cụ chưa kịp ý thức được điều gì, tưởng rằng hành vi của mình khiến Giang Mạn khó chịu, liền lập tức buông tay.

Giang Mạn khẽ cười, cảm thấy mình đúng là một trò cười, đúng là lòng tốt vô ích, không ngờ chỉ vì một cuộc điện thoại của Bạch Mặc mà lại dẫn con trai lon ton chạy đến đây.

Hiện thực lại một lần nữa giáng cho cô một cái tát trời giáng. "Không phải nói đã nằm liệt giường không dậy nổi rồi sao, cháu thấy sao tay chân lại linh hoạt hơn ai hết, thoắt cái đã từ giường vọt ra đến cửa rồi, khỉ cũng không có thân thủ như vậy." Giang Mạn mỉa mai, trong mắt toàn là thất vọng.

Bà cụ này vẫn như trước đây, lại dùng cách này để lừa cô và Nghiêu Nghiêu đến đây.

Chuyện này đơn giản là chà đạp tình thân đáng thương giữa họ.

Sắc mặt bà cụ Lan đại biến, muộn màng ý thức được cháu gái mình vừa rồi là đang thăm dò mình.

Cô ấy sớm đã nhìn ra bà ấy thật ra không bị bệnh nặng như vậy, chỉ là vẫn kiềm chế không động đậy, thực ra là đang tìm cơ hội để vạch trần bà.

Tâm tư của cô bé này thật sâu sắc, giống Lan Hành Chi, rất thông minh.

Bà tự cho rằng cả đời mình đã trải qua bao sóng gió, kỹ năng diễn xuất cũng thuộc hàng đỉnh cao, không ngờ lại bị một cử động nhỏ của cô ấy vạch trần.

Đúng là 'quan tâm thì rối'.

Quá sơ suất rồi.

Ánh mắt Giang Mạn nhìn về phía Chung quản gia.

Trong nhà này cô cảm thấy chỉ có ông ta là người hiểu chuyện, ông ta cũng từng cứu cô một mạng năm đó.

Không ngờ lần này ông ta cũng hùa theo bà cụ.

Chung quản gia bị cô nhìn đến rất không tự nhiên, mặt già đỏ ửng.

Ông ta thật ra cũng không tán thành việc lão phu nhân dùng cách này để lừa họ đến đây, nhưng thật sự là không còn cách nào khác.

Bất kể quá khứ đã xảy ra chuyện gì, đây đều là người một nhà, tổng có một bên phải xuống nước, phải thực hiện biện pháp.

Thời kỳ đặc biệt chỉ có thể dùng phương pháp đặc biệt.

Sở dĩ Quản gia Chung cuối cùng vẫn đồng ý với cách làm của bà cụ Lan, chỉ là không ngờ lại dễ dàng bị Giang Mạn vạch trần như vậy.

Đến nước này, vở kịch này chỉ có thể mặt dày diễn tiếp, nếu không mọi nỗ lực đều sẽ đổ sông đổ biển.

Quản gia Chung nhanh chóng cân nhắc một chút, lập tức giải thích: “Tiểu thư Mạn Mạn, bà cụ Lan chỉ là quá kích động, nên quên mất chuyện mình đang bệnh.

Đã đến đây rồi, vậy thì ăn cơm xong hãy về, bà cụ vẫn luôn nhớ hai người.” Nghe vậy, bà cụ Lan lập tức người mềm nhũn, vịn vào khung cửa: “Ôi chao, tôi chắc là đứng dậy nhanh quá, đầu óc choáng váng cả rồi.” Quản gia Chung lập tức tiến lên đỡ bà cụ Lan: “Bà cụ, bà vẫn nên về giường nằm đi, cơ thể bà vẫn còn rất yếu.” Giang Mạn đau đầu đỡ trán, đứng yên tại chỗ, cứ thế nhìn Quản gia Chung và bà cụ Lan, muốn xem rốt cuộc họ còn có thể bịa ra chuyện gì nữa.

Diễn xuất đúng là quá tệ, sơ hở khắp nơi, hoàn toàn không chịu được sự soi xét.

Thấy Giang Mạn không hề lay chuyển, bà cụ Lan lại nói: “Mạn Mạn, bà nội cầu con đó, ở đây trò chuyện với bà nội, ăn một bữa cơm với bà nội rồi hãy về.

Bà gần đây vẫn luôn trong bệnh, chẳng có chút khẩu vị nào, hai đứa đến đây tự nhiên bà nội cũng thấy thèm ăn rồi.” “Bà thật sự bị bệnh sao?” Ánh mắt bà cụ Lan hơi lảng đi một chút, nhưng vẫn kiên trì nói: “Đương nhiên, bà thật sự bị bệnh.

Con và Nghiêu Nghiêu đến, bà mới miễn cưỡng lấy lại một chút tinh thần.” Giang Mạn cười lạnh, vẫn không chịu nói thật sao.

Cho đến bây giờ, cô đã hoàn toàn xác định, bà cụ Lan này đang giả vờ bệnh.

Ánh mắt cô đảo quanh một lượt, cuối cùng dừng lại trên chiếc giường lớn chạm khắc của bà cụ Lan, dừng một chút, cô bước tới, cúi người xuống.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, bên dưới có một cái lọ đen sì, cô trực tiếp vươn tay lấy ra từ gầm giường.

Cô đã nói mà, mùi thuốc bắc trong căn phòng này sao lại nồng đến thế, quả nhiên là có điều mờ ám.

Giang Mạn đi đến trước mặt bà cụ Lan, đưa cái lọ thuốc bắc đến trước mặt bà cụ Lan: “Không phải bị bệnh sao?

Giấu lọ thuốc bắc dưới gầm giường làm gì, sao không uống đi, uống một chén cho cháu xem nào.” Sắc mặt bà cụ Lan đại biến, khó xử nhìn cái lọ trong tay Giang Mạn.

Đây là thuốc mà bà cố ý nhờ thầy thuốc Đông y kê để Giang Mạn tin rằng bà thật sự bệnh nặng, toàn là mấy vị thuốc bắc khó ngửi, căn bản không phải thuốc trị cảm mạo, bà sao dám tùy tiện uống bừa chứ.

“Mạn Mạn, bà nội vừa mới uống rồi, không thể uống nữa.” “Ồ, hóa ra vừa mới uống rồi sao?

Cái lọ thuốc này lạnh ngắt.” Giang Mạn không chút lưu tình vạch trần, khóe môi vẫn luôn cong lên một nụ cười.

Bà cụ Lan nhất thời không cách nào giải thích được nữa, thuốc trong cái lọ này là đã sắc xong từ tối qua, bây giờ đương nhiên đã nguội lạnh từ lâu, làm sao có thể còn ấm được.

“Mạn Mạn, thuốc của bà nội uống hơi sớm, nên đã nguội rồi.” Giang Mạn lười nói thêm gì nữa, sự thật đã bày ra trước mắt rồi, bà cụ già này vậy mà còn có thể mở mắt nói dối, đúng là quá đáng.

Giang Mạn khẽ buông tay, cái lọ thuốc bắc trực tiếp rơi xuống đất, phát ra tiếng “bùng” lớn, nước thuốc bắc màu đen trực tiếp chảy lênh láng, thậm chí văng cả lên chiếc ghế quý phi bên cạnh, làm bẩn tấm thảm Ba Tư cực kỳ đắt tiền.

Lông mày Quản gia Chung giật giật, đó là chiếc ghế và tấm thảm mà bà chủ yêu thích nhất.

Tính tình Giang Mạn thật sự còn cứng đầu hơn trong tưởng tượng, y hệt như ông đoán, một khi phát hiện sự thật thì sẽ nổi giận.

Cơn giận của bà cụ Lan bỗng bùng lên, nhưng bà vẫn cố nén cơn giận trong lòng, nhẹ giọng nói: “Mạn Mạn, con sao có thể làm như vậy?

Đó là gỗ nam tơ vàng thượng hạng, con làm bẩn nó rồi.” “Đau lòng à?” Bà cụ Lan không lên tiếng, Giang Mạn sờ lên ngực mình, cười rạng rỡ: “Chỗ này của cháu cũng đau.

Cháu và Nghiêu Nghiêu có lòng tốt đến thăm bà, nhưng không ngờ tất cả mọi chuyện này đều là vở kịch tự biên tự diễn của bà.

Chương 919

Bà vậy mà lại dùng tình trạng sức khỏe của mình để đóng kịch, cháu đúng là chưa từng thấy người nào vô sỉ như bà, có thể chà đạp tấm lòng chân thành của người khác đến mức này.” “Mạn Mạn, bà nội cũng là bất đắc dĩ.

Chuyện quá khứ là bà sai rồi, khoảng thời gian này bà vẫn luôn tự kiểm điểm, nhưng hai đứa căn bản không chịu gặp bà, cũng không nghe bà giải thích, bà tìm không ra điểm đột phá thích hợp, nghĩ đi nghĩ lại chỉ có thể dùng cách này.

Mạn Mạn, phương pháp của bà nội có hơi quá đáng một chút, nhưng bà nội chỉ là muốn gặp con và Nghiêu Nghiêu một lần, bà nội đã cái tuổi này rồi, thật sự chỉ là muốn cùng người thân của mình ăn một bữa cơm ngon, trò chuyện vui vẻ.” Bà cụ Lan nước mắt giàn giụa nói.

Bà chỉ là muốn bọn họ thường xuyên đến nhà họ Lan chơi, sau đó bà sẽ bù đắp thật tốt cho bọn họ.

Cơ hội giao lưu nhiều lên, tình cảm tự nhiên sẽ tốt đẹp hơn.

Lục Nghiêu bĩu môi, thằng bé nhìn ra mẹ thật sự rất đau lòng.

Thằng bé thật ra rất ghét bà già này, nhưng vẫn chọn đến thăm bà, đáng tiếc bà già này lại đang lừa dối bọn họ, ngay cả nó cũng cảm thấy tức giận: “Đừng diễn nữa, với cái diễn xuất như thế này của hai người, chỉ có làm hỏng cả vở kịch thôi.” Quản gia Chung mặt mũi khó xử, bà cụ Lan chỉ cảm thấy khó chịu, nói với Lục Nghiêu: “Nghiêu Nghiêu, bà cố không có diễn kịch, lời bà nói đều là thật lòng.” “Nếu bà thật sự coi mẹ cháu là cháu gái, thì sẽ không hết lần này đến lần khác lừa dối tình cảm của cô ấy.

Lòng kiên nhẫn của con người là có hạn, sự lừa dối của bà chỉ làm hao mòn hết lòng kiên nhẫn của cô ấy thôi.

Hôm nay mẹ cháu vốn dĩ cũng phải đi làm, cháu cũng phải đi học, nhưng chúng cháu tưởng bà thật sự bệnh nặng, nên đều đã xin nghỉ, không ngờ nhìn thấy kết quả như thế này, thật sự rất thất vọng.” Thằng bé mím môi, nhíu mày nhỏ lại, nghiêm túc nói.

Bà cụ Lan bị nói đến mức không thốt nên lời, ấp úng nói: “Nghiêu Nghiêu, bà cố chỉ là ngu ngốc, tìm không ra cách hay, bà cố biết mình sai rồi, con đừng so đo với bà cố được không?

Bà cố thật sự rất có thành ý mời các con đến nhà ăn cơm.” “Mời chúng cháu đến ăn cơm, vậy tại sao lại nói là bà bị bệnh nặng?

Lần đầu tiên mắc lỗi có thể tha thứ, lần thứ hai cũng có thể cho người ta thêm cơ hội, nhưng hết lần này đến lần khác mắc lỗi, thì đó chính là kẻ tái phạm, người như vậy không thể tha thứ, bởi vì họ vẫn sẽ tiếp tục mắc lỗi, chết không hối cải.

Bà đã từng tuổi này rồi mà vẫn còn phạm những sai lầm như vậy, thì càng không có chỗ để cải thiện nữa rồi.” Bị một đứa trẻ bảy tuổi giáo huấn như vậy, sắc mặt bà cụ Lan không chút nào khá hơn, nhất thời không nói được lời nào, thằng bé nói quá có lý rồi, bà căn bản không có chỗ để phản bác.

“Hơn nữa trên TV còn nói rồi, nếu đã sai thì xin lỗi, đâu phải chuyện gì cũng có thể giải quyết bằng lời xin lỗi, lời xin lỗi của hai người quá giả dối, mẹ cháu và cháu chọn không chấp nhận.” Lục Nghiêu bổ sung.

Bà cụ Lan và Quản gia Chung thật sự là không thốt nên lời, mặt già đều đỏ bừng.

Chuyện mà một đứa trẻ cũng có thể nhìn thấu, vậy mà hai người bọn họ cộng cả tuổi lại hơn một trăm tuổi rồi, lại còn không bằng một đứa trẻ sáng suốt.

Thấy con trai mình hiểu chuyện như vậy, Giang Mạn chỉ cảm thấy mừng thầm, thằng bé này thật sự là một đứa trẻ thông minh, hiểu chuyện, hiểu nhiều đạo lý lớn như vậy.

Đây không phải sao, ngay cả bà cụ Lan cũng bị nó nói cho không có sức chống đỡ.

Một câu “kẻ tái phạm” thật sự đã chạm đến tận đáy lòng cô.

Bà cụ Lan chẳng phải là người như vậy sao, ích kỷ, chỉ nghĩ đến mình tốt đẹp, nhưng chưa bao giờ đứng trên lập trường của người thân để suy nghĩ vấn đề.

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, vậy mà vẫn cố chấp không tỉnh ngộ.

Lục Nghiêu tiếp tục nói: “Mặc dù cháu không biết chi tiết, nhưng cháu biết, bà ngoại của cháu vì bà mà cơ thể luôn không khỏe, mấy chục năm qua vẫn luôn bị giày vò.

Ông ngoại của cháu cũng sống không tốt chút nào, đã già rồi mà vẫn luôn một mình, nếu không phải bà ngoại cháu còn sống thì ông ấy sẽ cả đời như vậy.

Mẹ cháu cũng từ nhỏ không lớn lên bên cạnh bố mẹ ruột của mình, sống không tốt chút nào.

Nếu bà thật sự vẫn coi chúng cháu là người thân có quan hệ huyết thống với bà, thì xin đừng làm phiền chúng cháu nữa.

Bà không làm phiền, chúng cháu mới có thể sống tốt được.” Thằng bé mặt mày nghiêm nghị, khoảnh khắc này, không ai coi nó là một đứa trẻ, nó dường như là một người lớn, không ai dám coi thường nó, lời nó nói câu nào câu nấy đều có lý.

Giang Mạn thật ra trong lòng rất cảm động.

Để tránh hạt giống hận thù lưu lại trong lòng đứa trẻ, người lớn thường sẽ không nói xấu bà cụ Lan trước mặt nó, cũng không kể cho nó nghe những ân oán trong quá khứ giữa người lớn với nhau.

Không ngờ thằng bé tuổi nhỏ mà tâm tư lại không hề đơn thuần, đã sớm hiểu rõ ràng các mối quan hệ trong đó.

Con trai cô đó, đã có thể thay cô trút giận rồi.

“Nghiêu Nghiêu, bà cố……” Bà cụ Lan thật sự không biết nên nói gì nữa.

Lục Nghiêu lắc lắc cái đầu nhỏ, đi kéo tay Giang Mạn, cứ như một người đàn ông độc lập, quyết đoán vậy: “Mẹ, chúng ta đi thôi, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa.

Mẹ xin nghỉ nhiều sẽ bị trừ tiền lương, con cũng sẽ bị chậm bài.” Giang Mạn gật đầu, nói với bà cụ Lan và Quản gia Chung: “Sau này xin hai vị đừng làm phiền cuộc sống của gia đình chúng tôi nữa.

Sự quan tâm của hai người chúng tôi không dám nhận, buông tha cho chúng tôi đi, không chọc được thì chúng tôi tránh.” Nói xong, hai mẹ con không chút lưu tình rời đi.

Nhìn bóng lưng quyết tuyệt rời đi của hai người họ, bà cụ Lan suýt nữa thì ngã quỵ.

Bà biết, từ nay về sau, e rằng bà sẽ không bao giờ có thể khiến họ bước chân vào nhà họ Lan thêm một bước nào nữa.

Bà lại làm hỏng chuyện rồi, đây thật sự không phải là ý định ban đầu của bà, bà chỉ là muốn cả nhà cùng nhau ăn một bữa cơm ngon.

Bạch Mặc với vẻ mặt tươi cười bưng điểm tâm đến, vừa hay chạm mặt hai mẹ con đang đầy vẻ giận dữ, cô cho rằng là bà cụ Lan lại làm nũng nói những lời khó nghe khiến cuộc nói chuyện tan vỡ, lập tức chặn đường họ: “Mạn Mạn, Nghiêu Nghiêu, nếu bà nội lại nói gì khiến hai đứa không vui, thì hai đứa đừng giận bà ấy.

Gần đây bà ấy bị bệnh nên tính tình có hơi khó chịu một chút, hai đứa hãy bao dung cho bà ấy nhé, xuất phát điểm của bà ấy chắc chắn là tốt, chỉ là không biết nói chuyện thôi.” Cái tính cứng đầu, khó chịu của bà cụ Lan thì Bạch Mặc vẫn hiểu, nên cô đương nhiên cho rằng là do miệng lưỡi của bà cụ Lan mà ra họa.

Giang Mạn thật sự rất tức giận, trong mắt nhìn Bạch Mặc tràn đầy thất vọng: “Bạch Mặc, tôi tự cho rằng không có gì phải xin lỗi chị, nhưng chị vậy mà lại liên kết với bà cụ Lan để lừa dối tôi.” Bạch Mặc bị làm cho mơ hồ, lời Giang Mạn nói khiến cô không hiểu gì: “Mạn Mạn, chị đang nói gì vậy, chúng ta lừa dối chị chuyện gì chứ?” “Đến nước này rồi mà chị còn muốn giả vờ sao?

Bà cụ Lan tự mình cũng đã thừa nhận rồi, bà ấy khỏe mạnh như rồng như hổ, đâu phải là bị bệnh.

Sau này đừng gọi điện cho tôi nữa, tôi sẽ không nghe đâu, chúng ta cứ coi như không quen biết.” “Mạn Mạn, có phải chị có hiểu lầm gì không?

Bà nội thật sự bệnh không nhẹ, mấy ngày nay em vẫn luôn sắc thuốc cho bà ấy, điểm này em có thể chứng minh.

Em không lừa dối chị mà, còn là em mời thầy thuốc Đông y già đến cho bà ấy nữa.” Nhìn ánh mắt mơ màng của Bạch Mặc, Giang Mạn cũng không muốn điều tra kỹ xem cô ấy rốt cuộc có biết chuyện bà cụ Lan giả vờ bệnh hay không nữa, cô cười nói: “Vậy chị cứ đi mà xem thuốc chị sắc đang ở đâu đi.” Nói xong, Giang Mạn không lãng phí lời nói nữa, kéo Lục Nghiêu đi thẳng.

“Mạn Mạn, Nghiêu Nghiêu, hai đứa đợi một lát đã, đừng đi nhanh thế chứ, điểm tâm đã làm xong rồi, món ăn cũng đang chuẩn bị rồi.” Bạch Mặc cố gắng ngăn cản, nhưng hai mẹ con đi quá nhanh, cô lại không cách nào cưỡng ép giữ người lại, chỉ có thể đứng sững lại.

Thở dài một hơi, cô chuẩn bị đi xem bà cụ Lan, vừa đến phòng đã nghe thấy tiếng Quản gia Chung vọng ra: “Bà cụ, sau này chúng ta nghĩ cách khác đi, đừng lừa dối Mạn Mạn và Nghiêu Nghiêu nữa, họ đều là người thông minh, chúng ta không lừa được họ đâu, chỉ khiến họ thất vọng hơn với chúng ta mà thôi.” “Họ thật sự tức giận rồi, lần sau nhất định sẽ không đến nữa, haizz, tôi rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể nhận được sự tha thứ của họ đây.” Lừa dối, lẽ nào thật sự như Giang Mạn đã nói, bà cụ Lan căn bản không hề bị bệnh, việc bà bị bệnh chỉ là giả vờ, mục đích là lừa Giang Mạn và Nghiêu Nghiêu đến thăm bà.

Chương 920

Nhưng tại sao lại lừa dối cả cô, mỗi thang thuốc bắc của bà cụ đều là cô tự tay sắc, mỗi ngày đều phải mất mấy tiếng đồng hồ.

Nhưng bà cụ Lan lại không hề bị bệnh, điều này chẳng phải rõ ràng là đang đùa giỡn cô sao?

Bạch Mặc trong lòng tủi thân vô cùng, sao có thể trêu đùa cô như vậy.

Cô ở nhà vẫn luôn hiếu thuận với bà ấy, không ngờ lại bị đối xử như thế.

Màn kịch này của bà cụ Lan, không chỉ làm tổn thương lòng Bạch Mặc, mà còn khiến mối quan hệ giữa Bạch Mặc và Giang Mạn xấu đi.

Bạch Mặc biết ơn huệ của bà cụ Lan đối với vợ chồng cô, chồng cô không phải người nhà họ Lan, nhưng bà cụ Lan lại coi anh như cháu trai ruột, cũng đối xử với cô rất tốt.

Nhưng không thể vì thế mà lừa dối cô như vậy, không báo cho cô ấy một tiếng.

Bạch Mặc đẩy cửa bước vào, vừa nhìn đã thấy vũng nước thuốc bắc trên sàn nhà.

Loại thuốc này là cô tự tay sắc, cô rất rõ, nhất thời tức giận vô cùng, không màng gì cả nói với bà cụ Lan: “Bà nội, trong lòng bà, rốt cuộc cháu là thân phận gì?

Bà sao có thể lừa dối cháu, bà rõ ràng không hề bệnh, mấy ngày nay cháu vì bệnh của bà mà ăn không ngon ngủ không yên, tự tay sắc thuốc cho bà, chỉ là sợ người hầu không tận tâm, không kiểm soát được lửa sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả của thuốc, nhưng bà vậy mà lại không uống, uổng phí một tấm lòng của cháu!” Lúc này trong lòng bà cụ Lan đang không thoải mái, Bạch Mặc vừa chất vấn, bà cũng nổi giận, trừng mắt nhìn Bạch Mặc: “Từ khi cháu gả vào nhà họ Lan chúng ta, nhà họ Lan chúng ta có đối xử tệ bạc với cháu không?

Gia cảnh của cháu nhiều nhất cũng chỉ là khá giả, có gì mà kiêu căng đến thế?

Nhà họ Lan chúng ta để cháu không lo ăn mặc, sống cuộc sống của thiếu phu nhân, cháu sắc mấy thang thuốc bắc cho tôi mà đã oán khí lớn đến vậy sao?

Tôi cũng đâu có bắt cháu sắc, là cháu tự mình muốn tranh làm, trách ai được?” Quản gia Chung chỉ cảm thấy đau đầu, vừa mới làm Giang Mạn và Lục Nghiêu tức giận bỏ đi, đây lại định làm Bạch Mặc tức giận bỏ đi sao?

Tại sao lại không thể nói chuyện tử tế được chứ?

“Bà cụ, bà bớt nói vài câu đi.” Nước mắt Bạch Mặc bỗng chốc chảy ra.

Đúng vậy, gia cảnh của cô quả thật không thể sánh bằng nhà họ Lan, nhưng cô không hề nghĩ đến việc trèo cao vào nhà họ Lan, cô thích là chồng cô, nếu không cô cũng sẽ không gả vào một gia đình như vậy.

Hóa ra trong lòng bà cụ Lan, thật ra vẫn luôn không hài lòng về xuất thân của cô, trước đây không biểu hiện ra, nhưng vừa tức giận thì đã nói ra miệng.

Bạch Mặc đã không chỉ là tủi thân đơn thuần nữa, mà là thất vọng, quá thất vọng rồi.

Bà cụ Lan tự mình làm sai chuyện, vậy mà còn quay lại mắng cháu.

“Bà nội, cháu biết xuất thân của cháu không xứng với nhà họ Lan, nhưng cháu giận không phải vì chuyện này, mà là sự lừa dối của bà đối với cháu.

Bà có biết bà làm như vậy, sau này Mạn Mạn sẽ không tin lời cháu nữa không?

Lần này cháu đã mặt dày mới gọi điện thoại này, nhưng kết quả thì sao, bà lại luôn che giấu cả cháu.

Khi bà bảo cháu gọi điện thoại, bà đã nói thế nào?

Bà nói bà sợ sắp không qua khỏi rồi, muốn trước khi chết hòa giải mối quan hệ với gia đình con trai.” Lúc đó khiến cô đau lòng đến nước mắt như mưa, cả một đêm không ngủ ngon, vẫn luôn suy nghĩ làm sao để bà ấy tốt hơn, cho nên dù biết điện thoại của cô sẽ khiến Giang Mạn rất khó xử, thậm chí bị từ chối thẳng thừng, cô vẫn bất chấp tất cả gọi điện thoại.

Không ngờ đây lại là vở kịch do bà cụ Lan giả vờ, tất cả mọi chuyện đều là một vở kịch tự biên tự diễn của bà.

Những năm nay cô vẫn luôn không có bạn bè, khó khăn lắm mới gặp được một Giang Mạn hợp cạ, vốn dĩ đang sống chung rất tốt đẹp, nhưng vì những chuyện bà cụ Lan đã làm trong quá khứ mà bất đắc dĩ xa cách.

Sau lần này, cô cũng không biết Giang Mạn sẽ nghĩ gì về cô, e rằng sẽ nghĩ cô cũng là đồng lõa lừa dối cô ấy.

Bà nội, bà hại bà thì thôi đi, còn kéo cháu vào hãm hại cùng, sau này cho dù cô có muốn làm người hòa giải e rằng còn không có tư cách nữa, Giang Mạn sẽ không tin cô nữa.

“Đây lại không phải chuyện gì to tát, cháu đến mức phải nói chuyện với tôi như vậy sao?

Mặc Mặc, tôi là bà nội của cháu, cháu đây là muốn lên trời sao?” “Bà nội, cháu biết vì sao chú út và gia đình họ không chịu tha thứ cho bà rồi, vì bà chỉ biết nghĩ cho mình, căn bản không hề nghĩ đến cảm nhận của người khác.” Đã trải qua nhiều chuyện như vậy vậy mà vẫn không hề có chút tiến bộ nào.

Bà đã gây ra nhiều sai lầm đến thế, muốn khiến gia đình chú út bỏ qua thành kiến, chỉ có thể dùng tấm lòng chân thành để đổi lấy.

Nhưng bà thì hay rồi, lại đi lừa người khác.

Chiêu trò này nếu đặt trong một gia đình hòa thuận, có lẽ không phải chuyện gì lớn, chỉ sẽ cảm thấy bất lực, cười xòa cho qua, thậm chí còn thấy người già thật thú vị.

Nhưng tình huống của nhà họ Lan rõ ràng không phải như vậy, mối quan hệ của mọi người căng thẳng như dây đàn, cần phải cẩn thận mà gìn giữ.

Nghe vậy, sắc mặt bà cụ Lan tối sầm: “Bạch Mặc, cháu lập tức biến mất khỏi mắt tôi, tôi nhìn thấy cháu là đầy bụng tức giận.” Từng người một đều phản lại bà, đều dám trừng mắt lạnh lùng, la hét ầm ĩ với bà, bà là bề trên của họ, họ rốt cuộc có một chút ý thức tôn trọng người già nào không?

“Bà nội.” Bạch Mặc cắn môi.

“Nhanh cút đi.” Bà cụ Lan quát tháo.

Bạch Mặc đặt khay điểm tâm trong tay lên bàn, đau lòng chạy ra ngoài.

Quản gia Chung nói: “Bà cụ, bà vì sao lại nói những lời như vậy với Tiểu Mặc?

Lần này là hai chúng ta đã làm sai rồi, lợi dụng sự quan tâm của Tiểu Mặc dành cho bà, khiến Tiểu Mặc đi lừa người khác.” “Tôi là bà nội của nó, nó không quan tâm tôi thì quan tâm ai?

Có gì to tát đâu mà đến mức phải như vậy sao?” Bà cụ Lan không cảm thấy thái độ của mình đối với Bạch Mặc có vấn đề gì.

“Bà cụ, bà nghỉ ngơi đi, tôi ra ngoài xem Tiểu Mặc thế nào.” “Có gì mà xem, nó có thể gặp chuyện gì chứ, khóc một trận là nó sẽ nghĩ thông thôi.” “Bà cụ, Tiểu Mặc nói không sai, bà không thể cứ tiếp tục như vậy được nữa.

Bà nên suy nghĩ thêm một chút về cảm nhận của người khác, nếu không cuối cùng bà nhất định sẽ phải chịu kết cục bị mọi người xa lánh.” Quản gia Chung cũng bất chấp tất cả, nói ra suy nghĩ trong lòng, không muốn bà sai hết lần này đến lần khác.

“Bị mọi người xa lánh, vậy thì cứ để tôi chết đi là được rồi, tôi bây giờ sống cũng không có ý nghĩa gì.” Gia đình con trai đều không nhận bà, để họ đến thăm bà một lần còn phải giả vờ bệnh, bà sống đúng là quá thảm hại.

Bây giờ ngay cả đứa cháu dâu vốn luôn ngoan ngoãn, cung kính trước mặt bà cũng bắt đầu chỉ trích, lên án bà rồi, họ không thể lý giải một chút tâm tình của bà sao?

Bà thật sự rất muốn cả nhà hòa thuận, êm ấm, sao lại khó khăn đến vậy.

Chương 921

“Bà cụ, bà nói những lời như vậy khiến chúng tôi đau lòng lắm, chúng tôi vẫn quan tâm bà mà, Tiểu Mặc cũng vì quan tâm bà nên mới tức giận.” “Quan tâm tôi?

Tôi không nhìn thấy.” Bà cụ Lan hừ lạnh.

Quản gia Chung hiểu tính tình bà cụ Lan, vừa khó chịu vừa cứng nhắc, có đôi khi trong lòng bà chưa chắc đã nghĩ như vậy, nhưng từ miệng bà nói ra thì hoàn toàn biến chất.

Thảo nào Bạch Mặc lại bị bà làm cho tức giận bỏ đi, ông nghe cũng cảm thấy khó chịu.

“Vậy bà nghỉ ngơi cho tốt, tôi ra ngoài có việc.” Quản gia Chung cũng không biết nên nói gì nữa, để lại một câu rồi rời đi.

Từng người một đều chê bai bà, còn nói gì mà quan tâm bà, đúng là một trò cười.

Bà cụ Lan tức đến phát run, vừa nhấc tay đã hất đổ cái đĩa trên bàn, mấy món điểm tâm vừa ra lò vương vãi khắp sàn.

Quản gia Chung nghe thấy tiếng động bên trong, lắc lắc đầu.

Ngoài cửa, Giang Mạn lái xe chở thằng bé đến trường.

Thằng bé vẫn còn nghiêm mặt, Giang Mạn véo nhẹ má nhỏ của nó: “Sao thế?

Vẫn còn giận à?” “Mẹ, con xin lỗi.” Lục Nghiêu cúi đầu nhỏ.

“Vì sao phải nói xin lỗi mẹ?” Giang Mạn nhất thời không theo kịp mạch suy nghĩ của con trai.

“Con không nên nói linh tinh, nếu không chúng ta cũng sẽ không bị lừa.” Lục Nghiêu rất hối hận, đều là do nó nói ông ngoại vẫn còn quan tâm đến bà cụ Lan, mẹ mới quyết định đến.

Nếu không phải nó nhiều lời, họ cũng sẽ không bị bà cụ Lan coi như khỉ để đùa giỡn.

Hơn nữa nó còn không phát hiện ngay lập tức rằng bà cụ Lan đang giả vờ bệnh, đúng là quá ngốc.

“Con bé này, chuyện này không liên quan gì đến con đâu.

Con chỉ là nói ra những gì con biết mà thôi, có gì mà phải tự trách chứ.

Nếu ông ngoại con biết bà cụ Lan bệnh nặng, chắc chắn cũng sẽ bảo mẹ đến thăm bà ấy thôi.” Thảo nào thằng bé hôm nay lại kích động đến vậy, nói nhiều lời như thế, hóa ra là đang tự trách mình đã ảnh hưởng đến quyết định của cô.

Con bé này, nặng lòng quá.

“Được rồi, cười với mẹ một cái đi.

Khoảng thời gian này khó khăn lắm mới khiến con không còn như trước, cứ như ông cụ non, sao tự nhiên lại trở nên như trước rồi.

Trẻ con thì nên có dáng vẻ của trẻ con chứ.” Giang Mạn nghịch ngợm dùng tay xoa mặt con, còn cả mũi và tai, làm thằng bé cả khuôn mặt đều đỏ bừng.

Lục Nghiêu cuối cùng không kìm được cầu xin tha: “Mẹ, mẹ đừng cù nữa, nước mũi con sắp bị mẹ chọc ra rồi.” “Đâu có, đâu có, lại đây mẹ xem nào.” Giang Mạn ôm thằng bé vào lòng, ngắm nghía trên dưới, tay vẫn không ngừng trêu chọc.

Thằng bé không chịu nổi Giang Mạn đang nghịch ngợm, cuối cùng khóe môi giật giật.

Giang Mạn không hài lòng, hai tay xoay xoay tai nó: “Đừng qua loa với mẹ, cười tươi hơn một chút đi.” Toàn mấy sở thích quái đản gì thế này, cứ thích hành hạ nó.

Lục Nghiêu bất lực, khóe môi kéo thật rộng, dành tặng Giang Mạn một nụ cười rạng rỡ.

Giang Mạn lúc này mới buông tha đôi tai nhỏ của nó, cười híp mắt nói: “Thế này mới đúng chứ, trẻ con thì nên như vậy.” An ủi thằng bé xong, Giang Mạn nhận được điện thoại của Bạch Mặc.

Cô dừng lại một chút, cuối cùng vẫn bắt máy.

“Mạn Mạn, chị chịu nghe điện thoại của em thật sự tốt quá.

Về chuyện xảy ra hôm nay, em thật sự xin lỗi, xin lỗi chị, sau này em sẽ không vì những chuyện như vậy mà làm phiền chị nữa đâu.” Bạch Mặc xin lỗi.

Lời của bà cụ Lan cũng khiến cô nguội lạnh cả tấm lòng, cô quyết định sau này không lo chuyện bao đồng nữa, làm tốt bổn phận của mình là được.

Bà cụ Lan muốn hàn gắn mối quan hệ, vậy thì tự bà ấy đi mà làm, cô tuyệt đối không nhúng tay vào.

Giang Mạn không nói gì, Bạch Mặc lại nói: “Mạn Mạn, có lẽ lời em nói chị đều không tin, nhưng em trước đó thật sự không biết bà nội đang giả vờ bệnh.

Nếu biết, em cho dù thế nào cũng sẽ không gọi điện cho chị, làm chị khó xử đâu.” Giang Mạn nghe ra giọng nói của cô ấy có chút khàn khàn, như thể vừa khóc một trận xong, cũng không cách nào giữ im lặng được nữa: “Tôi biết rồi.” “Mạn Mạn, em thật sự không biết tình hình, vì chuyện này em còn cãi nhau một trận với bà nội nữa.” Những điều này đối với Giang Mạn đều không còn quan trọng nữa rồi.

Cô bây giờ một mớ hỗn độn trong đầu, không muốn dành thời gian để lo lắng những chuyện này, cô chỉ quan tâm đến sức khỏe của chồng mình: “Được rồi, tôi chấp nhận lời xin lỗi của chị.

Sau này bất cứ chuyện gì liên quan đến bà cụ Lan đều đừng nói cho tôi biết nữa, tôi không có hứng thú nghe.” “Ồ, vậy Mạn Mạn tạm biệt.” Bạch Mặc cụp mắt xuống, cúp điện thoại.

Giang Mạn đưa Lục Nghiêu đến cổng trường, cổng trường dựng lên hai cây thông Noel, Giang Mạn lúc này mới nhớ ra hôm nay là Giáng Sinh.

Trường học bây giờ không còn như trước nữa, không bày mấy trò Tây này, trường học để chiều theo sở thích của học sinh, cũng sẽ trang trí lại khuôn viên trường một cách thích hợp.

Cô đã một khoảng thời gian không tự mình đưa thằng bé đến cửa lớp rồi.

Hôm nay thằng bé vì chuyện của bà cụ Lan mà tâm trạng không tốt, Giang Mạn đương nhiên cảm thấy cần phải an ủi trái tim bé nhỏ của nó, vì vậy cô nắm tay nhỏ của nó đi thẳng về phía lớp học.

Thằng bé nhíu mày, muốn gỡ tay cô ra.

Giang Mạn không hiểu nhìn nó: “Sao thế?

Chê mẹ con sao?” Lục Nghiêu lắc đầu, nghiêm mặt nhỏ: “Không có đâu.” Chỉ là nó đã lớn thế này rồi, còn phải để mẹ tự mình đưa đến cổng trường, trông có vẻ quá yếu đuối.

Giang Mạn tự nhiên không biết suy nghĩ của thằng bé, cô chỉ phát hiện, trên đường đi không ít bé gái nhìn chằm chằm vào họ, hạ thấp giọng hỏi: “Đây đều là bạn học cùng lớp với các cậu sao?” “Không phải.” Lục Nghiêu thầm rủa trong lòng, mấy đứa nhóc con này đứa nào đứa nấy không học cái hay, bé tí đã học người ta mê trai, bình thường đứa nào cũng dòm ngó ở cửa lớp nó, hôm nay lại càng quá đáng hơn, trên đường đã nhìn nó như hổ đói, những ánh mắt này thật sự quá khó chịu.

Ngay lúc đó, có hai bé gái mặc đồng phục chạy tới, trực tiếp chặn đường họ.

Một trong số đó trừng mắt nhìn Lục Nghiêu, chất vấn một cách giận dỗi: "Lục Nghiêu học sinh, cậu tối qua vì sao không nghe điện thoại của tớ?" "Tin nhắn của tớ cậu cũng không trả lời." Một bé gái khác cũng bĩu môi, vẻ mặt tủi thân tột cùng, trông như sắp khóc.

Chương 922

Giang Mạn nhìn má nhỏ hồng hào của hai bé gái, không kìm được lườm thằng bé một cái, thằng bé này đã làm gì người ta mà khiến người ta buồn đến vậy.

Lục Nghiêu mím môi nhìn Giang Mạn, nổi tiếng quá là lỗi của nó sao?

“Điện thoại của tớ hết pin rồi, không nhìn thấy.” Lục Nghiêu tìm một cái cớ.

Một bé gái trên mặt lập tức lộ ra nụ cười e thẹn: “Tớ biết ngay là như vậy mà.

Lục Nghiêu học sinh, xin hãy nhận quả táo của tớ, ăn táo cả năm sẽ bình an vô sự.

Cái này tớ đã chuẩn bị từ tối qua rồi, nhưng tối qua không liên lạc được với cậu, nên chỉ có thể đưa cho cậu bây giờ.” Một bé gái khác không vui rồi, trừng mắt một cái, vội vàng nói: “Cái của tớ ngon hơn, to hơn.” Hai quả táo đỏ lần lượt được đưa đến trước mặt Lục Nghiêu, thằng bé quay người định đi, hai đứa nhóc con lập tức nói với Giang Mạn: “Dì ơi, dì xem Lục Nghiêu học sinh kìa, không có phong độ quý ông gì cả, vậy mà lại từ chối quà của con gái, bất lịch sự quá.” “Đúng vậy, đúng vậy, mẹ tớ nói rồi, con trai thì phải có phong độ.” Giang Mạn phải cố gắng hết sức kìm nén nụ cười.

Cô cũng là người làm mẹ, nhìn hai cô bé dễ thương như vậy, tự nhiên không nỡ từ chối, cũng hùa theo: “Đúng vậy, Nghiêu Nghiêu, đồ tiểu mỹ nữ tặng sao có thể không nhận chứ?” “Lục Nghiêu học sinh, cậu cứ nhận đi, mỗi ngày ăn một quả táo, rất tốt cho sức khỏe.” “Đúng vậy, đúng vậy.” Hai bé gái vốn dĩ là đối địch, nhưng để thuyết phục Lục Nghiêu, đã dứt khoát thống nhất thành một mặt trận.

“Không cần, tớ không thích ăn táo.” “Dì ơi.” “Dì ơi.” Hai bé gái thấy thái độ của Lục Nghiêu kiên quyết, chỉ có thể tìm điểm đột phá từ Giang Mạn.

Giang Mạn nhìn đôi mắt to tròn long lanh và đầy mong đợi của hai đứa nhóc con, cuối cùng không kìm được lòng: “Nghiêu Nghiêu, quà nhỏ bạn học tặng con thì con cứ nhận đi.” Không phải quà cáp quý giá gì, Giang Mạn cũng không cảm thấy cần phải quá so đo.

“Họ không phải bạn học của tớ, tớ không quen họ.” “Lục Nghiêu học sinh, tớ là bạn lớp bên cạnh cậu, có một lần chúng ta còn học chung tiết thể dục nữa, sao cậu lại không quen tớ?” Cô bé bày tỏ sự rất buồn, sao lại không nhớ cô bé chứ.

“Tớ là bạn lớp đối diện cậu, bài văn cậu viết cô giáo còn đọc trong lớp bọn tớ, cậu viết hay lắm, tớ thích cậu.” Lục Nghiêu cạn lời, coi nó rảnh rỗi lắm sao?

Người từng học chung một tiết thể dục với nó nó đều phải nhớ, người từng nghe bài văn của nó nó cũng phải quen sao.

Giang Mạn bật cười: “Vậy thì các con cũng là bạn học, cứ nhận đi.” Nếu không họ thật sự không cách nào đi được, hai bé gái cứ chặn đường họ, nhìn cái kiểu này là không đạt được mục đích thì không bỏ cuộc.

Lục Nghiêu bất lực nhận lấy hai quả táo của hai bé gái: “Cảm ơn các cậu.” Nó chỉ nhận một quả, quả còn lại trực tiếp đưa cho Giang Mạn.

Hai bé gái che miệng cười khúc khích, ngọt ngào nói: “Không có gì, Lục học sinh.” Lục Nghiêu kéo Giang Mạn nhanh chóng rời đi, Giang Mạn nhìn bộ dạng này của con trai, không kìm được bật cười.

“Mẹ, con muốn chuyển trường.” Thằng bé mới không thèm học ở cái trường toàn mấy đứa mê trai này, đúng là làm ô danh trường học.

“Nghiêu Nghiêu bảo bối, con đang nghĩ gì vậy, người ta mấy cô bé có lẽ cảm thấy con ưu tú, nên mới muốn tiếp cận con để lấy lòng con, giống như con thích An An vậy, vì cô bé đáng yêu con sẽ muốn tiếp cận cô bé.

Bất kể là người lớn hay trẻ con, đều thích những điều tốt đẹp.” “Cái đó không giống nhau, con sau này là muốn cưới An An làm vợ.” Lục Nghiêu nhấn mạnh.

Giang Mạn véo mũi nó, khi gần đến cửa lớp học, cô cũng đưa quả táo trong tay cho nó: “Tấm lòng nhỏ của bạn con tặng cho con đó, con nhớ ăn đấy.” Lục Nghiêu không những không nhận, ngược lại còn nhét luôn quả táo trong tay vào lòng Giang Mạn: “Con trai con chuyển cho mẹ và bố rồi, đây là quà Giáng Sinh của hai người.

Tối nay con sẽ liên lạc với ông Hàn, nhờ ông ấy cho người đến đón con đến nhà họ Mạc, con muốn đi tìm An An.

Hai người cũng đi chơi lễ đi, đừng quan tâm đến con nữa.” "Con lại muốn đi tìm An An à?" Giang Mạn bất lực nói.

Thằng bé này mỗi tháng có mấy ngày lại ở lì trong nhà họ Mạc, bây giờ đã không cần Lục Sâm và Mạc Noãn phải đưa đến nữa, người nhà họ Mạc đều rất quý nó, đặc biệt là Hàn Thụ Nhân, cưng chiều nó không thể nào hơn được. "Gì mà lại?

Con đã lâu không đến rồi, nếu không đến An An sẽ quên con mất." "Con đừng làm phiền người ta mãi thế." Giang Mạn thực sự rất ngại. "Sao lại là làm phiền chứ, mẹ, tạm biệt, mẹ giúp con nói với bố Chúc mừng Giáng sinh nhé." Thằng bé không quay đầu lại mà đi thẳng, giơ tay nhỏ vẫy vẫy nói tạm biệt.

Giang Mạn dở khóc dở cười, thằng nhóc này còn nói mấy cô bé kia mê trai, bản thân nó chẳng phải cũng thế sao, cứ có thời gian là phải đi tìm cái bé con Mạc Hữu An kia, một đứa trẻ hơn hai tuổi làm sao lại có sức hút lớn đến vậy, cô mãi không nghĩ ra.

Nhà họ Mạc.

Hàn Thụ Nhân đã cho người đi đón Lục Nghiêu, thằng bé còn đặc biệt chuẩn bị sô cô la cho Mạc Hữu An, chỉ là hôm nay nhà họ Mạc còn có thêm hai cô cậu bé nữa, đó chính là Lục Niệm Nhất và Lục Tử Mặc.

Lục Sâm và Mạc Noãn ra ngoài hẹn hò rồi, bên nhà họ Mạc lại gần khu quân doanh hơn, vừa hay Hàn Thụ Nhân nói muốn gặp hai đứa nhỏ, tự nhiên là để bọn trẻ ở đây luôn.

Lục Niệm Nhất là người đầu tiên nhìn thấy Lục Nghiêu, không, chính xác hơn là nhìn thấy hộp sô cô la trong tay anh, cô bé lập tức chạy đến, trong trẻo nói: "Anh Nghiêu, sô cô la!" Lục Nghiêu cúi người nhéo nhéo mũi nhỏ của Lục Niệm Nhất, mở hộp sô cô la, lấy một viên sô cô la tròn nhỏ đưa cho cô bé.

Cô bé vừa định ăn, tiếng nói trẻ con nhưng đầy vẻ người lớn của Lục Tử Mặc đã vang lên: "Niệm Niệm, mẹ nói không được ăn sô cô la, răng sẽ bị sâu đó." Lục Niệm Nhất chu môi, "Mẹ có ở đây đâu." Tại sao phải ngoan ngoãn như vậy chứ, anh trai đúng là đầu óc cứng nhắc, sao lại thích nghe lời mẹ cằm ràm thế không biết.

Bố vẫn thường lén mẹ mua sô cô la cho cô bé ăn, cũng có thấy răng cô bé bị sâu đâu.

Lục Tử Mặc đứng dậy, mẹ đã dặn anh phải trông chừng em gái, không được để em gái ăn đồ ngọt, nên anh chuẩn bị giật lấy thứ trong tay Lục Niệm Nhất.

Nhưng Lục Niệm Nhất cũng là một cô bé lanh lợi, anh trai vừa đứng dậy cô bé đã biết anh muốn làm gì, cô bé lập tức nhét sô cô la vào miệng, sau đó lấy tay che miệng, chớp chớp đôi mắt to nhìn Lục Tử Mặc, đáng yêu hết mức. "Lục Niệm Nhất!" Giọng Lục Tử Mặc lớn hơn.

Lục Niệm Nhất động động cái miệng nhỏ, sô cô la vừa tan chảy cô bé liền nuốt xuống, sau đó há miệng nhỏ, cười tủm tỉm nói: "Anh xem, hết rồi!" Người lớn bên cạnh cười không ngừng, Lục Nghiêu cũng không nhịn được cười thành tiếng, đi đến trước mặt Mạc Hữu An, đưa cả hộp sô cô la cho cô bé: "An An, tặng em." Mạc Hữu An lắc đầu, "Con không muốn, dì nói ăn vào răng sẽ bị sâu." Ngoài mẹ ra, cô bé thích nhất là dì và dượng, nhưng nghe lời dượng nhất, bé con này đơn giản là coi Lục Sâm như thần tượng vậy. "Ăn một ít đi, ăn một chút sẽ không bị sâu răng đâu." Lục Nghiêu nói.

Đây là do anh tự tay chọn cho cô bé, anh muốn cô bé ăn một chút.

Mạc Hữu An đẩy hộp sô cô la ra, quay đầu sang một bên rồi tiếp tục chơi xếp hình, không nói chuyện với Lục Nghiêu nữa.

Lục Nghiêu, "..." Mấy cô bé trong trường đều tranh nhau tặng quà cho anh, nhưng cô bé này lại không thèm nhìn quà của anh, một chút nhiệt tình cũng không có.

Lục Nghiêu hít một hơi thật sâu, ngồi xuống bên cạnh cô bé, chỉ đạo cô bé xếp hình, Mạc Hữu An lúc này mới cười tươi với anh.

Lục Niệm Nhất thèm thuồng nhìn hộp sô cô la trong tay Lục Nghiêu, Lục Tử Mặc nhìn sang cô bé, cô bé lập tức cười gian xảo, lạch bạch như một chú chim cánh cụt nhỏ đến bên Lục Tử Mặc, mềm mại đáng yêu ngửa đầu gọi: "Anh ơi." Lục Tử Mặc "Ừm" một tiếng, thằng bé càng ngày càng lạnh lùng rồi.

Lục Niệm Nhất lại không cam tâm, ôm lấy cánh tay Lục Tử Mặc, nụ hôn mềm mại, ướt át rơi trên má anh, sau đó lại lắc lắc cánh tay anh: "Anh ơi." Lục Tử Mặc không giữ được bình tĩnh nữa, khuôn mặt nhỏ đang căng thẳng liền trở nên dịu đi.

Nếu Mạc Noãn ở đây, chắc chắn sẽ nói, tính tình thằng bé này y hệt Lục Sâm, thứ không thể chịu đựng được nhất chính là nụ hôn của Lục Niệm Nhất.

Lục Niệm Nhất cười đắc ý, "Anh ơi, thực ra Niệm Niệm rất ngoan phải không ạ?" "Yên tâm đi, nếu em không ăn nữa, anh sẽ không nói với mẹ đâu." "Anh ơi, Niệm Niệm yêu anh." Cô bé vừa nói vừa làm động tác hôn gió, cái vẻ tinh nghịch đáng yêu đó đúng là vô đối.

Lục Minh nói trong quân đội có việc, tối nay phải về muộn, Giang Mạn tan làm liền lái xe thẳng đến khu quân sự.

Chương 923

Cô đã đến khu quân sự một hai lần, Lục Minh đã dặn dò cấp dưới rồi, chỉ cần cô đến là cho cô vào thẳng, không cần thông báo.

Lần này Giang Mạn không bị cản trở, trực tiếp đi vào.

Lục Minh đang họp, Trương Khiếu đưa cô đến văn phòng của Lục Minh. "Chị dâu, chị ăn cơm chưa?" Giang Mạn lắc đầu, có chút ngại ngùng nói: "Em tan làm trực tiếp đến đây." "Vậy chị đợi ở đây một lát, em vừa hay phải đi nhà ăn lấy cơm cho quân trưởng, cũng lấy cho chị một phần." "Vậy thì phiền chú Khiếu rồi." Trương Khiếu gãi gãi đầu, "Chị dâu, chị đừng khách sáo với em, đây đều là việc em nên làm, cơm đại trà ở nhà ăn không ngon bằng cơm nhà, chị đừng chê là được." "Không đâu, em đâu có kén ăn." "Được rồi, chị dâu, vậy chị ngồi đợi một lát, em sẽ quay lại ngay." Giang Mạn chưa đợi được Trương Khiếu, lại đợi được Lục Minh trước.

Nhìn thấy bóng dáng Lục Minh, Giang Mạn lập tức trốn sau cánh cửa, Lục Minh vừa bước vào, cô liền ôm chặt lấy eo anh, trên mặt nở nụ cười hạnh phúc: "Lục quân trưởng, đoán xem em là ai?" Vừa nói xong, cô liền sững người, bởi vì phía sau Lục Minh còn có mấy người, trong đó có một người chính là bố chồng cô, Lục Nam Thiên, những người còn lại thì cô không quen biết, nhưng nhìn đều có vẻ lớn tuổi, rõ ràng đều là những nhân vật có địa vị quan trọng trong quân đội.

Trong khoảnh khắc, mặt Giang Mạn đỏ bừng không giống ai, cứng nhắc buông Lục Minh ra.

Lục Minh mỉm cười trấn an cô, bàn tay lớn đặt lên vai cô, hào sảng nói: "Để mọi người giới thiệu một chút, đây là vợ tôi, Giang

Mạn." Những người có mặt đều đồng loạt nhìn chằm chằm vào Giang Mạn, Giang Mạn chỉ có thể buộc mình đối mặt với họ, dưới sự giới thiệu của Lục Minh, cô lần lượt chào hỏi từng người.

Chào hỏi xong, cô chu đáo nói: "Em ra ngoài trước, mọi người cứ nói chuyện của mọi người." Lục Minh nắm tay cô, "Được, đừng đi xa nhé, anh hai mươi phút nữa sẽ ra tìm em." Giang Mạn gật đầu, sau khi ra ngoài, cô chu đáo đóng cửa lại cho họ.

Lục Minh bật cười, anh hoàn toàn có thể tưởng tượng được vẻ mặt của vợ mình sau khi ra ngoài, chắc chắn là sẽ bực bội vô cùng.

Lục Minh đoán không sai, cửa vừa khép lại, cả khuôn mặt Giang Mạn đã nhăn nhúm lại, hận không thể tát mình hai cái, vậy mà lại làm ra chuyện mất mặt như vậy, cô quá vội vàng, chỉ nhìn thấy một mình Lục Minh nên vội vàng trốn sau cánh cửa, đâu ngờ phía sau anh còn có nhiều người như vậy.

Giang Mạn xuống lầu, trời đã tối đen, cô cũng không dám đi ra phía sau núi, liền tìm một chỗ ngồi trên ghế đá ở lối vào, lấy điện thoại ra trò chuyện trên WeChat với Hạ Tình.

Nhưng chưa ngồi được bao lâu, cô liền nghe thấy tiếng sột soạt trong rừng, cô nhớ Lục Minh từng nói, ngọn núi phía sau này được bảo vệ rất tốt, bình thường họ có thể đi săn, hơn nữa bên trong còn có khá nhiều rắn.

Tóc gáy Giang Mạn lập tức dựng đứng lên, cô đứng dậy định đi.

Đúng lúc này, một tiếng thở dốc bất thường truyền đến, kèm theo tiếng rên rỉ khó nhịn của người phụ nữ.

Giang Mạn sững người một lát rồi phản ứng lại, cô là người từng trải, tự nhiên biết điều đó có ý nghĩa gì, chỉ là không ngờ, có người lại táo bạo đến vậy, dám làm chuyện như thế trong rừng cây.

Hôm nay cô đúng là xui xẻo, trước tiên là mất mặt trong văn phòng của Lục Minh, bây giờ lại gặp phải chuyện như vậy.

Nơi này tự nhiên không thể ở lại nữa, Giang Mạn chuẩn bị rời đi, nhưng đúng lúc này, cô nghe thấy một giọng nói thô lỗ: "Cái con tiểu yêu tinh này rốt cuộc có ý gì, cái gì mà Lục Minh không sống được bao lâu nữa?

Thằng nhóc đó còn trẻ, bình thường cũng không nghe nói mắc bệnh nặng gì." Lục Minh.

Nghe thấy có người nhắc đến Lục Minh, bước chân Giang Mạn bản năng dừng lại, nhưng vì khoảng cách quá xa, Giang Mạn nghe không rõ lắm.

Giang Mạn cảm thấy, những người đó dường như biết một số chuyện mà cô không biết, hơn nữa còn liên quan mật thiết đến Lục Minh.

Cô không đi ngay, mà rón rén đi vào rừng cây, vừa đi được vài bước, tiếng nói của nam nữ liền trở nên rõ ràng hơn, những âm thanh bản năng đó khiến cô đỏ mặt tía tai.

Cô không dám thở mạnh, đứng bất động ở một bên.

Một lúc sau, cô nghe thấy giọng người phụ nữ: "Dù sao anh biết chuyện này là tốt rồi, sớm muộn gì chúng ta cũng có cơ hội ra mặt thôi, tạm thời đừng hành động thiếu suy nghĩ, chúng ta cứ theo dõi tình hình trước đã." "Cái con tiện nhân này, nói chuyện chỉ nói một nửa, là cố tình khiến tôi mất ngủ sao?

Treo tôi thế này à?" Người đàn ông này không biết chuyện của Lục Minh, cũng đúng, Lục Minh thân là quân trưởng, tin tức về bệnh tật của anh chắc chắn sẽ bị phong tỏa toàn diện, ngay cả ông nội cũng vô tình biết được, vì thế còn nổi trận lôi đình, có thể thấy công tác bảo mật vẫn được làm rất tốt.

Người bình thường không biết là chuyện đương nhiên.

Chỉ là tại sao người phụ nữ kia lại biết, chẳng lẽ là người thân cận Lục Minh có ý đồ xấu với anh ta. "À, ôm lấy cái bà xã đã già nua xấu xí của anh, anh ngủ ngon mới là lạ, cô ta làm sao có thể so với tôi da thịt mềm mại, kiều diễm được." "Để tôi nếm thử xem em rốt cuộc mềm mại đến mức nào, chà, cô bé này, đúng là muốn lấy mạng người ta." Người đàn ông phát ra tiếng thở than thỏa mãn. "Vậy anh còn vội vàng về nhà sao?" "Đây không phải là đến thỏa mãn em trước khi về nhà sao, tôi vẫn còn đói bụng đấy, em phải bồi thường cho tôi thật tốt." "Đồ chết tiệt." Từng câu từng chữ dâm loạn truyền đến, nhưng cũng tiết lộ một thông tin rất quan trọng.

Ngoại tình?

Trong đầu Giang Mạn lập tức hiện lên ba chữ này, thì ra là làm chuyện mờ ám, trách gì lợi dụng thời gian mọi người đi ăn, trốn trong lùm cây nhỏ mà làm bậy, chuyện như vậy không thể lộ ra ánh sáng.

Sau đó người đàn ông và người phụ nữ cũng không nói chuyện nữa, dường như toàn tâm toàn ý đắm chìm vào đó.

Nghe không được tin tức hữu ích nào, Giang Mạn liền định đi, nhưng xui xẻo là, vừa nhấc chân liền giẫm phải cành cây khô dưới đất, phát ra tiếng "rắc" một cái.

Cặp nam nữ đang đắm chìm trong chuyện tình ái lập tức cảnh giác, người đàn ông dừng động tác, hét lên: "Ai ở đó?" Lòng Giang Mạn chùng xuống, nhấc chân liền chạy, nhưng tốc độ của cô căn bản không thể so với người đàn ông, chỉ ba hai bước cô đã cảm thấy bị người ta từ phía sau siết chặt cổ, từng bước kéo lùi lại. "Cô là ai?

Sao lại xuất hiện ở đây?

Cô đã nghe thấy những gì rồi?" Người đàn ông lạnh lùng chất vấn.

Giang Mạn chỉ cảm thấy khó thở, liên tục lắc đầu, "Tôi không nghe thấy gì cả." "Cô thật sự không nghe thấy gì sao?" "Không có." Đúng lúc này, người phụ nữ cũng đi tới, Giang Mạn giãy giụa nhìn sang, nhưng tiếc là trời quá tối, lá cây trong rừng rậm rạp, cô chỉ có thể nhìn thấy một đường nét đại khái, nhưng khuôn mặt thì không rõ. "Cô ta chắc chắn đã nghe thấy rồi, không thể để cô ta đi, nếu không chuyện của chúng ta sẽ bại lộ, đến lúc đó chúng ta đều sẽ thân bại danh liệt." Người phụ nữ kiên quyết nói.

Trong bóng tối, đôi mắt người đàn ông cũng lóe lên một tia sát ý nồng đậm, bàn tay siết chặt cổ Giang Mạn cũng theo đó thắt lại.

Giang Mạn chỉ cảm thấy hô hấp từng chút một bị tước đoạt, nước mắt lập tức tuôn ra, cô sẽ không thật sự chết ở đây chứ.

Xin đừng tàn nhẫn với cô như vậy, cô không muốn một chút nào buông bỏ gia đình mình. "Đừng do dự nữa, nhanh chóng giải quyết, lợi dụng con sông phía sau đang dâng nước, giết cô ta rồi ném xuống sẽ không ai nghi ngờ chúng ta, tôi không muốn xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào, người chết mới là cách giải quyết triệt để." Nghe vậy, Giang Mạn đều muốn chửi thề, có ý muốn văng tục, lần đầu tiên thấu hiểu sâu sắc ý nghĩa của câu "lòng dạ đàn bà hiểm độc nhất", người phụ nữ này rốt cuộc có oán thù gì với cô, mà lại còn độc địa hơn cả đàn ông, vừa mở miệng đã muốn lấy mạng cô.

Đây là mạng người, không phải gà con chó con gì, nói giết là giết. "Ô ô ô, tôi... không quen biết hai người, tôi càng không nói..." Giang Mạn giãy giụa, nói không rõ ràng. "Anh còn do dự gì nữa, nhanh ra tay đi." Người phụ nữ vô tình thúc giục.

Chương 924

Đúng lúc này, tiếng Trương Khiếu truyền đến: "Chị dâu, chị ở đâu?" Trương Khiếu.

Giang Mạn lập tức kích động, lần đầu tiên cảm thấy giọng Trương Khiếu lại dễ nghe đến vậy, đến thật đúng lúc.

Giang Mạn vùng vẫy loạn xạ, may mắn là đạp trúng vật gì đó dưới chân.

Trương Khiếu cũng là lính đặc nhiệm xuất thân, thính giác rất nhạy, tự nhiên nghe thấy tiếng động, anh ta cất tiếng hỏi: "Ai ở đó?

Chị dâu có phải chị không?" "Khiếu, là em." Giang Mạn phát ra giọng yếu ớt, vừa cất tiếng đã cảm thấy cổ họng rất khó chịu, không nhịn được ho kịch liệt, hít thở từng ngụm lớn không khí.

Cảm giác ngạt thở thực sự quá khó chịu, cô không muốn trải qua cảm giác đó một lần nữa.

Trương Khiếu lập tức đỡ Giang Mạn dậy, "Chị dâu, có chuyện gì vậy, sao chị lại ở đây?

Ở đây tối om, chị vào đây làm gì?" Cái sự tò mò hại chết người?

Cô còn tưởng sẽ nghe được tin tức quan trọng gì đó, đâu ngờ lại suýt mất mạng. "Em không sao, chú đưa em ra ngoài trước đi." Giang Mạn cũng không để Trương Khiếu lập tức đuổi theo, hai người kia chắc chắn cũng có thực lực, Trương Khiếu một mình đi đuổi theo không an toàn.

Trương Khiếu không biết đã xảy ra chuyện gì, trời tối om cũng không nhìn rõ Giang Mạn có chỗ nào không ổn, đành đỡ cô ra khỏi lùm cây nhỏ.

Đến dưới đèn đường, anh ta mới nghiêm túc đánh giá Giang Mạn, gần như vừa nhìn đã thấy vết hằn trên cổ Giang Mạn, giật mình, lo lắng nói: "Chị dâu, chị bị làm sao vậy?" "Khiếu, thực sự cảm ơn chú, chú xuất hiện quá đúng lúc, nếu không mạng em chắc chắn đã bỏ lại ở đây rồi." Giang Mạn vỗ ngực, may mắn là hữu kinh vô hiểm (có sợ hãi nhưng không nguy hiểm). "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Anh ta lấy cơm lên, Lục Minh liền bảo anh ta đi tìm Giang Mạn.

Giang Mạn thở dài một tiếng, quả thực có chút khó nói, không thể nào nói mình đi nghe lén mà suýt mất mạng được, "Đừng nói nữa, tối nay em đúng là xui xẻo đủ đường." Chuyện xui xẻo gì cũng gặp phải. "Chị dâu chị rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chị muốn dọa chết em à?" Trương Khiếu là người nóng tính. "À... em bắt gặp chuyện riêng tư của một cặp nam nữ, họ muốn bịt miệng em, nên ra tay giết người." "Cái kẻ khốn nạn nào vậy, yêu đương bị bắt gặp mà đòi giết người diệt khẩu, đây là đạo lý gì chứ." Giang Mạn khóe miệng giật giật, có chút bội phục bộ óc của Trương Khiếu, không biết nên nói anh ta đơn thuần hay là đầu gỗ, tuổi này mà không lấy được vợ chắc chắn có nguyên nhân, cô nói có ẩn ý đến vậy sao?

Vậy mà anh ta lại tưởng là yêu đương bị bắt gặp.

Bây giờ xã hội này, yêu đương bị bắt gặp thì có thể là chuyện gì lớn chứ. "À Khiếu, em không nói ý đó, có thể là ngoại tình." "Mẹ kiếp, là ai lại không có đạo đức như vậy, đây là phá hoại hôn nhân quân nhân, là phải đi tù đấy!" Giang Mạn thấy Trương Khiếu vẫn không hiểu vấn đề, cũng không giải thích nữa, "Được rồi, chúng ta lên tìm Lục Minh đi, chuyện tối nay chú biết là được rồi, đừng nói cho Lục Minh, nếu không anh ấy lại lo lắng, sau này một mình em sẽ không đi vào lùm cây nhỏ nữa là được." "Chị dâu, chị không che giấu được đâu, cổ chị đã đỏ rồi, quân trưởng nhìn một cái là biết chị bị người ta siết cổ." Trương Khiếu chỉ vào cổ Giang Mạn.

Giang Mạn cau mày chặt, "Vậy chú giúp em tìm một lý do đi." Trương Khiếu dứt khoát xua tay, "Không, tuyệt đối không được, em không thể giúp chị lừa quân trưởng, nếu không em sẽ không có kết cục tốt đâu." Chuyện không liên quan đến sống chết anh ta còn có thể giúp che giấu một chút, nhưng chuyện liên quan đến sinh tử này mà anh ta không nói, bị phát hiện ra chắc chắn sẽ rất phiền phức.

Giang Mạn quan trọng với Lục Minh đến mức nào, anh ta biết rất rõ. "Lục Minh đã có quá nhiều chuyện phải lo lắng rồi, sức khỏe anh ấy lại không tốt, chuyện này đừng làm phiền anh ấy nữa, chú âm thầm giúp em điều tra là được rồi, dù sao phần lớn công việc của Lục Minh đều do chú phụ trách thực hiện." "Chị dâu, chị biết chuyện của quân trưởng rồi sao?" Lục Minh còn chưa kịp nói với Trương Khiếu, nên Trương Khiếu không biết Lục Minh đã thú thật với Giang Mạn rồi.

Giang Mạn gật đầu, "Bạch Tiểu Thuần đã nói với em hết rồi, ở chỗ Lục Minh cũng đã được xác nhận." Trương Khiếu suy nghĩ một lát rồi đáp: "Được rồi, em đi tìm thuốc mỡ bôi cho chị trước, tiện thể giúp chị tháo dây giày, chị cẩn thận đừng để bị phát hiện, quân trưởng là người rất tỉ mỉ." Lời Trương Khiếu vừa dứt, giọng Lục Minh đã vang lên: "Muộn rồi." Hai người quay người lại, chỉ thấy Lục Minh không biết từ lúc nào đã đứng cách đó không xa, đang nhìn chằm chằm vào họ với ánh mắt trầm tĩnh, trong mắt ẩn chứa sự tức giận.

Trương Khiếu cười hì hì, "Quân trưởng, cơm em đã lấy cho mọi người rồi, ở trong văn phòng của anh, em đã tìm thấy chị dâu rồi, đang chuẩn bị đưa chị dâu qua." Ánh mắt Lục Minh chăm chú nhìn vào cổ Giang Mạn, Giang Mạn giơ tay lên che, Lục Minh đi tới, nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, nhìn vết đỏ trên cổ cô, trong mắt tràn đầy sự đau xót: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Giang Mạn vốn không muốn nói, nhưng ánh mắt Lục Minh quá đáng sợ, rụt cổ lại một chút, chỉ có thể ngoan ngoãn giải thích: "Em bắt gặp chuyện ngoại tình của người ta, họ có ý định giết em, may mắn là Khiếu đã đến kịp thời." "Không phải đã dặn em đừng chạy lung tung sao?

Sao em lại chạy vào rừng cây?" "Em nghe thấy họ đang nói về anh, muốn đi nghe xem họ đang nói gì." "À?

Chị dâu không phải nói là bắt gặp người ta yêu đương sao?

Sao lại biến thành ngoại tình rồi." Trương Khiếu nói một cách chậm hiểu.

Hóa ra nãy giờ anh ta đã hiểu sai. "Đó là do chú tự đoán, chứ em đâu có nói." Giang Mạn bực bội nói, cái vẻ chậm chạp này đúng là vô đối. "Xem ra chú thực sự cần lấy vợ rồi, ngay cả chuyện này cũng có thể hiểu lầm." Lục Minh cũng liếc Trương Khiếu một cái.

Trương Khiếu gãi gãi đầu, vẻ mặt đau khổ, "Em đâu ngờ có người lại làm chuyện đồi bại như vậy trong lùm cây nhỏ, nếu biết, em đã sớm đi tìm rồi." "Được rồi, bây giờ đừng nói chuyện này nữa, đi tìm chút thuốc mang đến văn phòng của anh." "Vâng." Lục Minh nắm tay Giang Mạn quay về văn phòng, trên đường có không ít binh sĩ chào hỏi, Lục Minh cũng không bận tâm ánh mắt của người khác, nắm chặt tay cô, Giang Mạn thấy anh mặt mày cau có, cũng không dám nói gì nhiều, đỏ mặt chào hỏi người khác.

Vào văn phòng, Lục Minh "rầm" một tiếng đóng sập cửa lại.

Giang Mạn sợ đến mức run nhẹ, Lục Minh vẫn giữ vẻ mặt cau có, không chút tươi cười nào.

Giang Mạn lập tức ôm lấy eo anh, ngẩng đầu nịnh nọt hỏi: "Lục Minh, anh giận rồi à?" Lục Minh đau lòng vuốt ve cổ cô, hỏi: "Còn đau không?" Giang Mạn lắc đầu, "Không đau lắm, chỉ là lúc đó hơi sợ, sợ không có mạng gặp được anh." "Anh đã nhắc em đừng chạy lung tung rồi, bây giờ thì biết sợ rồi chứ." "Em vốn ở trên ghế đá ở lối vào, nhưng em nghe thấy trong rừng có người nhắc đến tên anh, em liền tò mò, em tưởng sẽ nghe được tin tức hữu ích gì đó, đâu ngờ lại bắt gặp chuyện riêng tư của người ta.

Nhưng Lục Minh, em có thể khẳng định là hai người đó có thù oán với anh, họ còn biết bệnh tình của anh, còn nói muốn tạm thời án binh bất động, nhưng trời tối quá, em không nhìn rõ mặt họ, giọng nói của nam nữ đều có chút khàn, nếu em nghe lại được giọng đó có lẽ có thể nhận ra." Cô bé này, làm loạn cả buổi chỉ vì người ta đang nói về anh mà cô bé liền tiến lên.

Sao cô bé lại ngốc đến vậy chứ.

Được cô bé trân trọng, nhớ mong đến thế này, lòng anh thực sự lẫn lộn đủ mùi vị.

Trong lòng thở dài một tiếng, anh nói: "Lúc nam nữ làm chuyện đó thì giọng không khàn sao?

Kể cả em nghe thấy cũng chưa chắc nhận ra được." Giang Mạn, "..." Đây là trọng tâm cô nói sao?

Tại sao mạch suy nghĩ của họ lại không cùng một điểm chứ. "Lục Minh, trong quân đội rốt cuộc có nhiều phụ nữ không?" "Có cả một đoàn văn công, hơn trăm người, điều tra ra sẽ là một công trình lớn." "Đúng rồi, người đàn ông đó chắc chắn đã kết hôn rồi, hơn nữa tuổi của anh ta chắc không quá trẻ, em nghe người phụ nữ kia nói bà xã của anh ta đã già nua xấu xí rồi." "Mạn Mạn, phụ nữ các em cứ thích đả kích đối thủ cạnh tranh, 'già nua xấu xí' trong miệng các em chưa chắc đã đại diện cho tuổi tác cao đâu." Giang Mạn nghẹn lời, bực bội nói: "Lục Minh, em đang cung cấp manh mối cho anh, anh có thể đừng cãi nhau với em mãi được không?" "Anh cũng chỉ là suy đoán hợp lý thôi, phạm vi đúng là khá rộng, nhưng anh sẽ cho người đi điều tra, theo ý em nói, không thể là binh sĩ bình thường được, chắc chắn là người có chức vụ nhất định, hơn nữa bà xã còn ở bên cạnh, hôm nay là thứ Sáu, không ít người đã về nhà đúng giờ rồi, anh sẽ cho người đi kiểm tra những chiếc xe ra vào, xem những ai là người rời đi sau khi vụ việc xảy ra, hoặc vẫn còn ở lại trong quân đội." Đúng vậy, chỉ cần kiểm tra xe ra vào là có thể thu hẹp phạm vi.

Điểm này cô căn bản không hề nghĩ tới. "Hóa ra anh đã có ý định rồi à." Giang Mạn có chút ngại ngùng, người đàn ông này đúng là đủ xấu xa, mình đã có ý định rồi mà không nói, hại cô sốt ruột không thôi. "Em tưởng anh cũng hồ đồ như em sao?

Chương 925

Em vừa nãy còn trêu chọc Trương Khiếu, anh ta chỉ là EQ thấp, chứ IQ tuyệt đối không thấp." Lục Minh châm chọc nói.

Giang Mạn bĩu môi.

Trương Khiếu mang thuốc vào, tiện thể nói: "Quân trưởng, em đã cho người đi kiểm tra xe ra vào khu quân sự rồi." Giang Mạn ngạc nhiên nhìn Trương Khiếu, không ngờ IQ của anh ta thực sự không thấp, và suy nghĩ giống Lục Minh. "Được, chú tiếp tục theo dõi chuyện này, có tiến triển gì lập tức báo cáo cho anh." Dám làm càn như vậy trong quân đội, còn suýt chút nữa làm hại đến tính mạng của Giang Mạn, thật sự quá đáng ghét, chuyện này không dễ dàng bỏ qua. "Đã rõ, quân trưởng." Sau khi Trương Khiếu rời đi, Lục Minh liền kéo Giang Mạn ngồi xuống bên cạnh mình, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, cẩn thận bôi thuốc cho cô.

Dưới ánh đèn, vết hằn trên cổ Giang Mạn càng rõ ràng hơn, "Đau không?" "Không đau, thuốc này mát lạnh, bôi vào rất thoải mái." Giang Mạn thành thật nói. "Cô bé ngốc, lần sau bất kể nghe được tin tức gì về anh, cũng không được một mình đi qua, nguy hiểm luôn rình rập, nếu em có chuyện gì, em bảo anh phải làm sao?" "Em đâu ngờ ở địa bàn của anh cũng không an toàn." Giang Mạn vẫn luôn cho rằng khu quân sự này chắc chắn rất an toàn. "Lòng người hiểm ác, ở đâu cũng không an toàn, phải đề phòng nhiều hơn." "Vâng, được ạ." Giang Mạn cười tủm tỉm nói.

Vẻ lạc quan, vô tư lự này đúng là không ai bằng, Lục Minh tức quá, không nhịn được gõ nhẹ vào trán cô. "Lục Minh, đau lắm đó, anh định mưu sát vợ à." Giang Mạn lên án nói. "Có nghe lời anh nói vào tai không?" "Nghe rồi, phải đề phòng nhiều hơn, nhưng em vốn dĩ đã ít đề phòng rồi, hay là anh cho em mượn vài cái đi?" Lục Minh bật cười, thấy cô ung dung, không có bất kỳ vẻ lo lắng nào cũng hoàn toàn yên tâm, "Miệng mồm lanh lảnh, đói chưa?" "Đói rồi." Giang Mạn vội vàng gật đầu.

Vì Lục Minh thường xuyên bỏ bữa, nên trong văn phòng có một cái lò vi sóng nhỏ, Lục Minh mang thức ăn đi quay một vòng rồi mới lấy ra, vừa mở ra một mùi thơm nức mũi liền xộc tới. "Lục Minh, thơm quá." Giang Mạn lập tức đi cầm hộp cơm, nhưng nóng quá, cô rụt tay lại như bị điện giật, xoa xoa lòng bàn tay.

Lục Minh nhìn vẻ đáng yêu của cô, không nhịn được bật cười. "Vội vàng gì, còn có thể thiếu cơm cho em ăn sao." "Anh sao không thấy nóng à?" Giang Mạn tức giận nhìn Lục Minh.

Lục Minh đặt hộp cơm trước mặt Giang Mạn, cười nói, "Anh da dày thịt béo mà." Giang Mạn liếc anh một cái, cười mắng: "Anh sao không nói anh dao đâm không thủng luôn đi." "Sự thật mà." "Được rồi, không cãi cọ với anh nữa, em đói quá." Giang Mạn bắt đầu ăn.

Đừng nói, cơm đại trà trong quân đội thực ra vẫn khá ngon, hơn nữa nhìn khá phong phú, có mấy món mặn. "Khu quân sự của các anh thực sự có đồ ăn ngon quá." "Đây là do thằng nhóc Trương Khiếu cho người làm bếp riêng cho em đó." Anh vừa nhìn màu sắc đã biết. "Vậy ngại quá." "Không có gì đâu, một năm em cũng không đến khu quân sự được mấy lần, làm vài món cho em đâu phải chuyện lớn, thằng Khiếu làm việc này được đấy, EQ có thể cộng thêm một điểm rồi." Từ lời Lục Minh không khó để nghe ra, bình thường anh ấy chắc chắn chỉ ăn uống qua loa, đây là đãi ngộ chỉ khi cô đến mới có, người đàn ông này, đối với bản thân thực sự không tốt chút nào.

Giang Mạn gắp một ít thức ăn trong bát mình sang bát Lục Minh, rất nghiêm túc nói: "Lục Minh, sau này anh phải đối xử tốt với bản thân một chút, đừng làm khó mình nữa." "Nói gì vậy, anh còn có thể làm khó bản thân mình sao." Giang Mạn cười cười, lái sang chuyện khác, "Em vẫn là lần đầu tiên ăn món gan heo xào này, vị cũng được, không tanh chút nào." "Nếu em thích thì sau này anh sẽ làm cho em, nhưng nội tạng động vật không nên ăn nhiều, đều là nơi tích tụ độc tố." "Tất cả nghe anh." "Mạn Mạn, anh vẫn còn một số việc chưa xử lý xong, tối nay e là không thể về nhà được, làm khó em phải ở lại khu quân sự với anh rồi." "Nói gì mà làm khó, em cố ý đến tìm anh đó, anh không có thời gian ở bên em, vậy thì em sẽ dành thời gian ở bên anh, em sẽ luôn ở bên anh." Bất kể Lục Minh còn bao nhiêu thời gian tỉnh táo, cô cũng sẽ luôn ở bên cạnh anh.

Lục Minh bật cười, anh thực ra rất hiểu dụng ý của cô bé này, chính là không muốn anh vất vả đi đi về về, anh đã nói muốn đối xử với cô như người bình thường, nhưng cuối cùng vẫn không thể làm được hoàn toàn, "Vợ của anh đúng là hiền huệ và chu đáo." "Tất nhiên." Sau khi ăn cơm xong, Giang Mạn đi rửa hộp cơm, sau đó gọt táo mà mấy đứa nhỏ tặng thành từng miếng rồi mang ra, nói với Lục Minh: "Ăn nhanh đi, đây là quà mà con trai anh tặng, nói là để hiếu kính chúng ta đó." "Nghiêu Nghiêu lấy táo ở đâu ra vậy, nhà hình như không mua." "Con trai anh nổi tiếng mà, cần gì phải mua, quà Giáng sinh mà mấy cô bé tặng, không nhận cũng không được, cô bé tặng quà sắp khóc rồi, đành phải bất đắc dĩ nhận lấy quà." "Thằng nhóc này, đúng là biết tiết kiệm tiền hoa quả cho chúng ta, nó có phải lại đi tìm An An rồi không?" Giang Mạn gật đầu, "Đã gọi điện thoại đến rồi, đến nhà họ Mạc rồi, Niệm Niệm và Tử Mặc cũng ở đó, mấy đứa trẻ cũng coi như có bạn." "Vậy thì tốt." "Được rồi, em không làm phiền anh nữa, anh nhanh chóng xử lý công việc của mình đi, em sẽ ở bên cạnh anh." Sách trong văn phòng của Lục Minh Giang Mạn hoàn toàn không đọc nổi, cô liền cầm điện thoại lên mạng tìm tiểu thuyết để đọc, gần đây các truyện hot quá, rất nhiều truyện đã được chuyển thể thành phim truyền hình, cô vốn không thích đọc tiểu thuyết mạng cũng bị ảnh hưởng, tùy tiện mở một cuốn tiểu thuyết tên là "Độc Quyền Mật Hôn", không ngờ vừa đọc đã không dừng lại được.

Tình yêu của nam nữ chính bình dị mà chân thực, luôn có thể chạm đến trái tim cô, khiến cô như một kẻ ngốc mà khóc theo, cười theo.

Lục Minh nhìn người đối diện đang tự mình cười ngớ ngẩn, bật cười lắc đầu.

Đêm rất yên tĩnh, đợi Lục Minh xử lý xong công việc, Giang Mạn không biết từ lúc nào đã gục đầu ngủ trên bàn, điện thoại cũng bị vứt sang một bên, vì hết pin nên đã tắt nguồn.

Lục Minh dọn dẹp bàn làm việc, sau đó nhẹ nhàng bế cô đi về phía phòng ngủ của mình.

Trong quân đội vốn dĩ đã sắp xếp cho Lục Minh một căn nhà ba phòng hai sảnh, nhưng Lục Minh buổi tối thường về nhà, vợ con cũng không ở trong quân đội, anh đã nhường cơ hội đó cho những binh sĩ có vợ con đi theo quân đội, chỉ chọn một căn phòng đơn, tiện cho việc thỉnh thoảng nghỉ ngơi.

Thời tiết quá lạnh, anh không đánh thức Giang Mạn, tùy tiện tắm rửa rồi ôm cô đi ngủ, giường không lớn lắm, là giường đơn, hai người chỉ có thể nằm nghiêng.

Nhưng trong đêm như vậy, ôm lấy người vợ yêu quý của mình, Lục Minh đã rất mãn nguyện rồi.

Hai người đều có một giấc ngủ ngon.

Sáng hôm sau, Giang Mạn bị tiếng kèn báo thức của quân đội đánh thức, theo bản năng muốn ngồi dậy, nhưng Lục Minh đã kịp thời ấn cô lại.

Lục Minh lập tức vỗ nhẹ lưng cô: “Mạn Mạn, đừng sợ, anh ở đây.” Dưới sự an ủi của Lục Minh, Giang Mạn dần bình tĩnh lại, từ từ mở mắt ra.

Mất một lúc cô mới nhận ra mình không ở nhà mà là ở quân khu.

“Lục Minh, bên ngoài trời còn tối thế này, sao tiếng kèn báo thức của các anh đã vang lên rồi?” “Đây là quân đội, buổi sáng phải ra thao trường tập luyện.

Giờ này không tính là sớm đâu, rất nhiều binh sĩ còn dậy trước khi tiếng kèn báo thức vang lên.

Em ngủ thêm chút nữa đi, anh cũng phải ra ngoài chạy bộ buổi sáng rồi.” Vừa nghe nói Lục Minh muốn đi, Giang Mạn lập tức không chịu, ôm chặt lấy eo Lục Minh, cứ thế chui vào lòng anh, giống như một con bạch tuộc quấn lấy Lục Minh.

“Anh hôm nay đừng đi nữa, ở lại ngủ với em thêm chút.

Ở một nơi xa lạ, em không dám ngủ một mình.” Lục Minh không chịu nổi giọng nói mềm mại của Giang Mạn, cũng biết cô nhóc này tối qua có lẽ đã bị dọa sợ.

“Được rồi, hôm nay không tập luyện nữa, ngủ thêm với em một lát.” Với người vợ yêu dấu của mình, anh nguyện ý cưng chiều, bảo vệ và nuông chiều tính khí trẻ con của cô.

Hai vợ chồng lại ngủ thêm một tiếng rưỡi, Lục Minh mới bật đèn.

Giang Mạn có chút không quen, đưa tay che mắt.

“Mấy giờ rồi?” “Đã gần bảy giờ rồi, Mạn Mạn em phải dậy thôi, không thì đi làm sẽ muộn đấy.” Có lẽ vì giường hơi chật, Giang Mạn chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, là kiểu tê mỏi do tay chân không được duỗi thẳng, có chút khó chịu.

“Sao vậy?” Lục Minh trở mình ngồi dậy.

Chỉ vừa đứng dậy, có lẽ do dùng sức quá mạnh, Lục Minh cảm thấy trước mắt tối sầm, không nhìn rõ gì, thân hình cao lớn lảo đảo một cái.

Cảm giác này kéo dài khoảng một phút mới dịu đi.

Vừa mở mắt, anh đã thấy Giang Mạn mặt mày tái mét nhìn chằm chằm mình, trong vành mắt có nước mắt chực trào.

“Lục Minh, anh sao vậy?” Trong khoảnh khắc đó, Lục Minh chỉ nhìn thấy môi Giang Mạn mấp máy, nhưng không nghe rõ cô nói gì.

Chương 926

Một lúc sau, giọng nói lo lắng của cô mới rõ ràng hơn.

“Lục Minh, anh không sao chứ?” Lục Minh nhẹ nhàng ôm lấy vai Giang Mạn: “Không có gì nghiêm trọng đâu, có lẽ vừa nãy đứng dậy nhanh quá, não bộ thiếu máu tạm thời thôi.” Giang Mạn không nói gì nữa, chỉ lao vào Lục Minh, ôm chặt lấy anh.

Lực cô rất mạnh, làm ngực Lục Minh hơi đau, có thể thấy cô đã sợ hãi đến mức nào.

Lục Minh thở dài một hơi trong lòng, nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của cô, vẫn có thể cảm nhận cơ thể cô đang khẽ run rẩy, hình như đã bị anh dọa cho sợ.

“Mạn Mạn, anh thật sự không sao đâu.” “Lục Minh, anh không cần lừa em, em biết là virus phát tác rồi.

Em biết mà, vừa rồi anh có một khoảnh khắc hoàn toàn không nghe thấy em nói gì đúng không?” Giang Mạn khẳng định nói.

Cả hai đã ở bên nhau một thời gian dài, đều hiểu rất rõ về đối phương, mọi hành động của Lục Minh đều không thoát khỏi ánh mắt Giang Mạn.

Trong lòng cô, Lục Minh giống như một vị thần.

Việc anh lảo đảo khiến cô chịu đả kích quá lớn, cứ như thể anh sẽ ngã xuống bất cứ lúc nào.

Hơn nữa, Bạch Tiểu Thuần cũng từng nói, nếu virus trong cơ thể Lục Minh phát tác, sẽ ảnh hưởng đến thính lực và thị lực của anh.

Cô nhóc này còn nhạy cảm hơn anh tưởng nhiều.

“Ừm, cũng may không quá nghiêm trọng, bây giờ đã ổn rồi, chỉ là trong khoảnh khắc đó thôi, sẽ không gây bất kỳ ảnh hưởng nào đến công việc và cuộc sống của anh, chỉ là một số triệu chứng ban đầu.” “Sao lại không có ảnh hưởng chứ, nếu đang lái xe mà mắt anh hoa lên thì sao?” Giang Mạn chất vấn, giọng nói không kìm được mà lớn hơn.

Cô từng nghe mẹ chồng kể, Lục Minh đã từng gặp tai nạn xe hơi, hơn nữa còn rất nghiêm trọng, cũng chính vì lần tai nạn đó mà anh mới có cơ hội thoát chết, mẹ chồng vì thế đã đau lòng mấy năm trời.

Nếu vào thời khắc nguy cấp mà Lục Minh lại bị như vừa rồi, hậu quả khó mà lường được.

“Sau này anh sẽ không tự lái xe nữa, anh sẽ để A Khiếu lái cho.” Mặc dù Lục Minh nói vậy, Giang Mạn vẫn không khỏi sợ hãi.

“Lục Minh, anh nhất định phải giữ gìn sức khỏe của mình.” Trương Khiếu đã sớm đợi bên ngoài cửa, vẫn chưa gõ cửa.

Nghe thấy tiếng nói chuyện của hai người có vẻ không ổn, anh ta không khỏi gõ cửa.

“Chị dâu, Quân trưởng, tôi mang bữa sáng đến cho hai người đây.” Giang Mạn hít sâu một hơi, kiềm nén sự chua xót trong mắt, đi ra mở cửa.

“A Khiếu, thật ngại quá, đã làm phiền cậu rồi.” Chị dâu mắt đỏ hoe, vừa nãy hình như nói chuyện còn rất to tiếng, chẳng lẽ là cãi nhau với Quân trưởng sao?

Trương Khiếu tinh ý giữ mồm giữ miệng, cười nói: “Chị dâu nói gì vậy chứ, đây chỉ là chuyện nhỏ thôi mà.” “A Khiếu, lát nữa cậu đưa Mạn Mạn đi làm, tối qua xảy ra chuyện như vậy, tôi không yên tâm để em ấy tự lái xe về.” “Yên tâm đi, Quân trưởng, tôi nhất định sẽ đưa chị dâu đến công ty an toàn.

Hai mươi phút nữa tôi sẽ đến đón chị dâu, hai người ăn sáng trước đi.” Nói xong, Trương Khiếu lại biết điều lui ra.

“Lục Minh, một mình em chắc không sao đâu, anh đừng để A Khiếu chạy đi chạy lại nữa, làm mất thời gian của cậu ấy.” Cô vốn muốn giảm bớt gánh nặng cho cậu ấy, không muốn làm phiền.

“Anh không yên tâm.

Kẻ tấn công em tối qua vẫn ở trong bóng tối, nếu em lẻ loi một mình, anh lo bọn chúng sẽ ra tay với em.” “Không có A Khiếu bên cạnh, anh cũng không yên tâm về em.” “Thật sự không cần lo lắng, anh không thể chỉ có A Khiếu là người tin cậy.

Bên cạnh anh còn có những người khác, họ có thể bảo vệ an toàn cho anh.

Hơn nữa, ba thế hệ nhà họ Lục chúng ta đều làm việc trong quân khu, mối quan hệ ở đây không hề tầm thường.

Văn phòng của bố cũng ở đối diện anh.” Lục Minh đã nói vậy, Giang Mạn cũng không tiện nói gì thêm.

Sau khi ăn sáng, Giang Mạn không yên tâm dặn dò Lục Minh một số chuyện, sau đó mới cùng Trương Khiếu rời đi.

Trên xe.

“Chị dâu, hai người có phải là cãi nhau với Quân trưởng không?” Trương Khiếu đột nhiên hỏi.

“Không có.” Trương Khiếu cười hắc hắc: “Chị dâu, thật ra Quân trưởng rất quan tâm chị đấy.

Tôi chưa từng thấy anh ấy lo lắng cho một người nào như vậy.

Tối qua tôi vừa dọn cơm xong, anh ấy đã bảo tôi ra ngoài tìm chị, nói chị sợ tối.” Giang Mạn trước đây đúng là sợ tối, đó là do ám ảnh bị cướp đột nhập vào nhà để lại.

Bây giờ thì đã đỡ hơn nhiều rồi.

“A Khiếu, cậu hiểu lầm rồi, chúng tôi thật sự không cãi nhau.

Chỉ là sáng nay lúc dậy anh ấy có chút không thoải mái tạm thời, em nhất thời cảm xúc hơi kích động nên giọng nói có chút lớn thôi.” Trương Khiếu nhạy cảm hỏi: “Virus trong cơ thể Quân trưởng phát tác rồi sao?” “Đúng vậy.

Nhìn phản ứng của anh ấy thì đã không phải lần đầu tiên rồi.

A Khiếu, cậu ở bên cạnh anh ấy nhiều hơn em, vậy thì làm phiền cậu chăm sóc anh ấy rồi.

Anh ấy khi một mình thường hay tùy tiện, cậu phải giúp anh ấy bỏ thói quen xấu này đi, sức khỏe anh ấy bây giờ em thật sự không yên tâm.” “Giống như các chuyên gia đã dự đoán thôi, chị dâu cứ yên tâm, tôi sẽ chăm sóc tốt cho Quân trưởng.” Giang Mạn đã sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng nhìn Lục Minh như vậy, tâm trạng cô vẫn không khỏi nặng nề.

Cô đã đánh giá thấp khả năng chịu đựng của bản thân rất nhiều.

Nhìn người mình yêu thương phải chịu khổ, bản thân lại chẳng làm được gì, tâm trạng này thật sự rất tệ.

Lục Minh, em có thể làm gì cho anh đây?

Như có thần giao cách cảm, khi cô đang bi quan đau khổ, điện thoại của Lục Minh liền gọi tới.

“Cô ngốc, em đến công ty rồi sao?” “Đến rồi.” “Em có phải lại đang suy nghĩ vẩn vơ rồi không?” Giọng Lục Minh vẫn dễ nghe như mọi khi.

Người đàn ông này, đúng là con giun trong bụng cô.

Cô kiềm nén sự chua xót trong lòng, giả vờ như không có chuyện gì.

Chương 927

Chồng cô định sẵn không phải là một người bình thường, là người nằm chung gối với anh, cô phải kiên cường, để anh không phải lo lắng về sau.

“Lục Quân trưởng, anh không làm việc đàng hoàng, chỉ nghĩ đến gọi điện thoại, coi chừng bị trừ lương đấy.” Giang Mạn nũng nịu nói.

“Làm sao đây, em vừa rời khỏi tầm mắt anh, anh đã nhớ em rồi, nhớ em đến mức không còn tâm trí làm việc nữa.” Giang Mạn không chịu nổi ngữ khí này của Lục Minh, rất nghiêm túc, tuyệt đối sẽ không để cô nghi ngờ anh.

Khóe môi cô cũng khẽ cong lên: “Thật ra em cũng nhớ anh.” “Nhớ nhiều đến mức nào?” Lục Minh hỏi.

Giang Mạn khẽ cười: “Hận không thể lúc nào cũng có thể nhìn thấy anh.” Để có thể nắm bắt mọi hành động của anh bất cứ lúc nào.

Không biết từ khi nào, giữa hai người dường như không còn ngượng ngùng nhiều như vậy nữa.

Cô sẽ bày tỏ cảm xúc của mình, Lục Minh cũng có thể nói những lời tình tứ để chọc cô vui.

Lục Minh cười khẽ: “Anh cũng vậy, chỉ có đặt em dưới mí mắt mới cảm thấy an toàn, không, tốt nhất là buộc vào dây thắt lưng quần.” “Dây thắt lưng quần của anh có buộc được cả người to lớn như em sao?” Giang Mạn nghĩ lại thấy hơi buồn cười.

Hai người họ đều không còn trẻ nữa, nhưng đôi khi cách nói chuyện lại giống như những người trẻ đôi mươi, bị người khác nghe thấy chắc chắn sẽ chê cười.

Nghĩ vậy, Giang Mạn lướt nhìn xung quanh, thấy không có ai mới yên tâm.

“Vậy thì cõng đi.” “Lục Minh, yên tâm đi, em chỉ là trong lòng có chút nghẹn ngào, thật ra không sao đâu, chỉ là cảnh tượng sáng nay đã tạo cho em một cú sốc, em nghĩ em quen rồi sẽ ổn thôi.” Giang Mạn nhìn đồng hồ sắp đến giờ làm, thu lại nụ cười trên mặt.

Chỉ là nhìn thấy anh suýt ngất xỉu đã thấy đau lòng, vậy sau này cô làm sao có thể chịu đựng được đây.

“Mạn Mạn, xin lỗi, đã để em lo lắng rồi.” “Lục Minh, em từng nghe một câu nói, anh có muốn nghe không?” “Còn bày đặt bán cái gì nữa, em nói đi, anh sẽ lắng nghe cẩn thận.” “Có người nói, đằng sau mỗi cuộc hôn nhân êm đềm, nhất định có một người đang gánh vác mọi thứ.” Cuộc hôn nhân ban đầu không hề coi trọng này cho đến bây giờ đã không thể buông bỏ, cô sống rất hạnh phúc, trải nghiệm niềm vui chưa từng có.

Không nghi ngờ gì nữa, đằng sau đó là sự bao dung và cưng chiều vô điều kiện của Lục Minh, là anh đang che mưa chắn gió cho cô.

Lục Minh dừng lại: “Mạn Mạn.” “Lục Quân trưởng thân mến, mấy ngày trước em cảm nhận được sự bất thường của anh, trong lòng em đặc biệt bất an, nhưng bây giờ em đã biết sự thật rồi, tuy đau lòng và lo lắng, nhưng lại rất vững tâm.

Em rất vui vì có thể cùng anh kề vai sát cánh đối mặt với thử thách, có thể cùng anh chia sẻ mọi thứ, thật sự là em rất ổn.” “Cô ngốc này.” Vốn dĩ là anh muốn an ủi cô, sao nói vài câu rồi lại thành cô an ủi anh.

Anh còn có thể nói gì nữa đây.

“Thôi được rồi, em phải đi làm đây, em đâu có tự do như anh, gọi điện thoại trong giờ làm không bị trừ lương đâu.” “Được, hôm nay anh sẽ đến đón em sớm một chút, chúng ta về nhà nấu lẩu nhé.” “Chỉ ba người chúng ta thì chán quá, ăn lẩu phải đông người mới vui.

Chúng ta gọi Noãn Noãn, Tử Hi, Mễ Nặc, Tử Đồng bọn họ cùng đến đi, đông người sẽ náo nhiệt.

Họ đã giúp chúng ta không ít, chúng ta vẫn chưa mời họ ăn bữa nào tử tế, trong lòng cũng thấy không phải.” “Đông người quá rồi, lại còn mấy đứa trẻ nữa, ồn ào lắm, hơn nữa phải chuẩn bị rất nhiều nguyên liệu, em sẽ rất vất vả đấy.” “Nhà các anh chẳng phải đàn ông nấu ăn sao?

Đương nhiên là sai vặt các anh thôi, không liên quan gì đến phụ nữ chúng em, chúng em chỉ việc đợi ăn là được rồi.” Lục Minh cười: “Cái này cũng đúng, đây là một ý hay.” Lục Sâm anh không lo lắng, trình độ rất cao, Bùi Lệ Hành cũng không tệ, ngay cả Diệp Tử Hạo cái tên ngốc nấu ăn kia bây giờ vì vợ con cũng đã rửa tay vào bếp nấu nướng rồi, bốn người là đủ rồi.

“Vậy anh thông báo hay em thông báo?” “Anh làm đi, em cứ chuyên tâm làm việc đi.

Chỉ còn một tháng nữa là đến trận chung kết của cuộc thi thiết kế lớn rồi.

Tuy nói giám khảo có uy tín nhất là mẹ của chúng ta, nhưng mẹ chắc chắn sẽ công bằng vô tư, em muốn thắng phải đưa ra tác phẩm ưng ý.” “Đúng rồi, anh không nói em cũng suýt quên mất chuyện này.

Chung kết sắp đến rồi, vòng cuối cùng này mới là khó nhất, em phải nhanh chóng chuẩn bị thôi.” Nếu tác phẩm không tốt, bị người khác biết quan hệ của cô và Nam Tịch, chắc chắn sẽ bị những người có tâm làm lớn chuyện.

Là con gái của một nhà thiết kế nổi tiếng toàn cầu, đúng là áp lực lớn.

Buổi chiều, Lục Minh đến đón cô rất sớm, anh xử lý xong mọi việc trên tay liền về sớm.

Hai người cùng nhau đi siêu thị mua một đống nguyên liệu nấu lẩu.

Về đến nhà, phát hiện trong nhà đã có người, là Lục Nghiêu đưa Mạc Tử Hi và Mạc Hữu An đến rồi.

Cậu bé đang lấy sữa cho An An uống.

“Bố, mẹ, sao bây giờ hai người mới về?” Giang Mạn mỉm cười với Mạc Tử Hi: “Tử Hi, xin lỗi nhé, chúng tớ về muộn.” “Mọi người đều là bạn bè, đừng nói mấy lời đó nữa, có việc gì cần tớ giúp không?” “Không sao, cậu cứ ngồi đi.

Lát nữa để mấy người đàn ông làm, chúng ta chỉ việc ăn thôi.” Quả nhiên, lời Giang Mạn vừa dứt, chuông cửa lại reo, là Lục Sâm và gia đình Diệp Tử Hạo.

Lục Tử Đồng và Bùi Lệ Hành vì có việc nên chưa đến.

Lục Niệm Nhất và Lục Tử Mặc vừa nhìn thấy Lục Nghiêu liền chạy đến.

Em bé trong lòng Mễ Nặc là thiếu gia nhỏ nhà họ Diệp, Diệp Việt, mới nửa tuổi, còn chưa biết đi, chỉ có thể ngước mắt nhìn, cái miệng nhỏ chu lên.

Nếu có thể, cậu bé cũng muốn xuống.

Giang Mạn lần đầu tiên nhìn thấy thiếu gia nhỏ nhà họ Diệp, cậu bé thừa hưởng ngoại hình của Mễ Nặc và Diệp Tử Hạo, tuy còn chưa lớn, nhưng đã là một tiểu soái ca rồi.

“Đứa bé này lớn lên thật đẹp trai, giống cậu đấy, Mễ Nặc.” “Những người xung quanh tôi đều nói vậy, chỉ có Diệp Tử Hạo là nghĩ giống anh ấy.” Giang Mạn chào hỏi mọi người vào nhà.

Nhìn thấy túi đồ siêu thị Lục Minh đặt dưới đất còn chưa được sắp xếp, Diệp Tử Hạo là người đầu tiên nhảy dựng lên, trừng mắt nhìn Lục Minh: “Anh Minh, không phải bảo chúng ta đến ăn lẩu sao?

Sao rau vẫn còn sống thế này.” Nhìn một cái là biết vừa mới mua về.

Lục Minh nhún vai: “Đương nhiên là đợi các cậu cùng làm rồi, tôi đâu phải là người vô công rồi nghề, rảnh rỗi không có việc gì làm.” Ý ngoài lời là, anh cũng vừa mới tan làm.

“Anh Minh, anh làm vậy là không có đạo đức rồi, làm con trai tôi đói meo thì sao?” “Cậu tưởng tôi ngốc sao, con trai cậu bây giờ chỉ uống sữa, không đói được đâu.

Đừng nói nhảm nữa, nhanh chóng qua đây giúp một tay đi.” Giang Mạn bật cười, người chồng của cô thật ra rất ranh mãnh.

“Được rồi, đừng nói nhảm nữa, đưa con trai cho tớ, tớ trông là được rồi, cậu đi giúp đi.” Người nói là Mễ Nặc.

Sau khi sinh con nửa năm, cô ấy đã khôi phục cân nặng trước khi sinh, vóc dáng càng ngày càng đẹp, toàn thân toát ra một vẻ quyến rũ mê hoặc.

Diệp Tử Hạo nhìn chằm chằm cô ấy rất chặt, sợ bị người khác cướp mất.

Chương 928

“Nặc Nặc, trời lạnh thế này, em nỡ lòng nào để anh chạm vào nước lạnh sao?” Giọng Diệp Tử Hạo đầy oán giận, cứ cảm thấy bây giờ vợ càng ngày càng không xót anh ấy nữa, trong mắt chỉ có Diệp Việt cái đứa bé chỉ biết ăn, uống, ị, tè kia.

Mễ Nặc lườm Diệp Tử Hạo một cái: “Đừng có ra điều kiện, ai cũng là người cả, chỉ có cậu là lạnh sao?” “Nặc Nặc, em chẳng xót anh chút nào cả, em nhìn người ta Noãn Noãn kìa, đâu có thúc giục A Sâm đi giúp đâu.” Diệp Tử Hạo cảm thấy tủi thân, anh ấy còn tưởng hôm nay không phải nấu ăn, vừa nhận được điện thoại của Lục Minh liền dứt khoát đồng ý.

Cứ nghĩ có thể đưa vợ con vui vẻ đến ăn chực, nào ngờ chỉ là đổi một địa điểm, vẫn phải tự mình xuống bếp.

Biết thế đã không đến, đúng là sai lầm lớn.

“Cậu nhìn xem A Sâm trông như vậy, là đến để hưởng thụ sao?” Lục Sâm đã sớm thay bộ vest ra, mặc quần áo tiện lợi cho việc lao động.

Diệp Tử Hạo bất mãn nhìn Lục Sâm một cái, chỉ cảm thấy trong lòng nghẹn một cục tức: “Kiếp này cứ bị hai anh em các cậu gài bẫy, thật sự là không có một lần ngoại lệ nào cả.” “Thôi được rồi, Noãn Noãn, em và chị dâu trông mấy đứa nhỏ đi, nhà bếp cứ giao cho bọn anh.” Lục Sâm nói.

Mạc Noãn mỉm cười, đón lấy em bé từ lòng Mễ Nặc: “Bảo bối, đến dì nuôi ôm nào.” Ba người đàn ông cao lớn vào nhà bếp, chỉ có Diệp Tử Hạo là không cam tâm tình nguyện.

“Noãn Noãn, Mạn Mạn, hai người xem cái đức hạnh của anh ấy kìa, trước khi cưới thì nói muốn nấu ăn cả đời cho tôi, mới được bao lâu đã bắt đầu lộ nguyên hình rồi.

Lời đàn ông nói mà tin được thì lợn nái cũng có thể leo cây.” “Thôi đi, cậu đừng có mà chê bai nữa.

Theo tôi thấy Tử Hạo chẳng dễ dàng gì cả.

Người ta trước khi cưới là công tử bột xa rời bếp núc, vậy mà bị cậu huấn luyện thành một đầu bếp, cậu còn không hài lòng cái gì nữa chứ.” “Hai người nhìn xem Lục Minh và Lục Sâm kìa, ai mà chẳng là tay nghề tốt, Diệp Tử Hạo không xứng xách giày cho người ta đâu.” Mễ Nặc càng chê bai Diệp Tử Hạo hơn.

“Giữa người với người có sự khác biệt mà, cậu không thể so sánh với hai anh em nhà họ Lục được, khởi điểm của họ không giống nhau.” Mạc Noãn cười nói.

“Mạc tiểu Noãn, cậu cố tình chọc tức tôi đấy à?” “Đã là mẹ của đứa trẻ rồi, cậu không thể bỏ cái thói trách móc được sao?

Sẽ làm hư con nít đấy.” Mạc Noãn sờ sờ má nhỏ của Diệp Việt.

“Con trai, con trai, con ngàn vạn lần đừng học mẹ, phải làm một quý ông ôn hòa, noi gương bố nuôi con, như vậy sau này mới có duyên với phụ nữ.” Mễ Nặc nói với con trai.

Cậu bé căn bản không hiểu, bi bô nói những lời người khác không hiểu, vung nắm đấm về phía mấy đứa nhỏ khác đang chơi.

“Con vẫn còn nhỏ, bớt ồn ào đi, yên tĩnh một chút cho dì.” Mạc Hữu An rất thích em trai Diệp Việt này, thấy cậu bé giãy giụa dữ dội, liền đi tới, nói với Mạc Noãn: “Dì ơi, cháu ôm em một chút.” Bi bô, cậu bé lại vui vẻ nói những lời người khác không hiểu.

“An An con ngồi xuống mà ôm đi, đừng để ngã em.” Mạc Hữu An nghe lời ngồi xuống một bên, đặt Diệp Việt lên đùi mình, cậu bé ngẩng tay sờ sờ mặt Mạc Hữu An, Mạc Hữu An dùng mặt mình cọ cọ má nhỏ của cậu bé, chọc cho cậu bé a a cười.

Mạc Hữu An cũng theo đó mà cười khanh khách: “Em bé dễ thương quá.” Tiếng cười của hai đứa trẻ thu hút sự chú ý của bên kia.

Lục Nghiêu có chút bất mãn nhíu mày nhỏ, đi tới đón lấy em bé từ lòng Mạc Hữu An: “An An, anh ôm em bé một chút, để em bé cử động.” Cậu bé vừa thấy người ôm mình đổi thành Lục Nghiêu, liền chu miệng khóc òa lên, tiếng khóc rất lớn, thật sự là không nể mặt Lục Nghiêu chút nào.

“Ngoan nào, em Việt, anh là anh Nghiêu Nghiêu của em.” Lục Nghiêu nhẹ nhàng vỗ lưng cậu bé, nhưng cậu bé không chịu, nhắm mắt lại khóc.

“Anh Nghiêu Nghiêu, Tử Việt không thích anh, em ôm em ấy là được rồi.” Mạc Hữu An nói.

“Nghiêu Nghiêu, đưa Tử Việt cho An An đi, con làm em ấy khóc rồi kìa.” Giang Mạn lên tiếng nhắc nhở.

Lục Nghiêu không cam tâm đưa Diệp Việt cho Mạc Hữu An, Mạc Hữu An nhẹ nhàng dỗ dành: “Tử Việt ngoan nào, con trai không được tùy tiện khóc nhè.” Thật lạ lùng, cậu bé vừa vào lòng Mạc Hữu An liền ngừng khóc ngay lập tức, thậm chí còn mỉm cười với Mạc Hữu An.

Mễ Nặc ở một bên cảm thán: “Tử Hi, cậu đúng là đã nuôi dưỡng một cô con gái tốt.

Tôi cũng muốn có một cô con gái tâm lý như An An vậy.” “Muốn thì nhanh chóng sinh đi, bây giờ quốc gia đã mở cửa cho phép sinh con thứ hai rồi.

Tranh thủ lúc chưa đến 35 tuổi, nhanh chóng giải quyết những chuyện này đi.

Vượt quá 35 tuổi là sản phụ lớn tuổi rồi, không tốt cho cả người lớn và trẻ nhỏ đâu." "Nếu sinh thêm một đứa nữa vẫn là con trai thì sao?" Một đứa Diệp Việt đã khiến cô đau đầu rồi, thêm một đứa nữa cô sẽ phát điên mất.

"Cậu không sinh thì sẽ không có cơ hội, sinh rồi thì vẫn có một nửa xác suất mà." Mạc Noãn nói.

Mễ Nặc cảm thấy đây là một chủ đề rất đau lòng, nếu đứa đầu tiên là một bé gái thì tốt biết mấy, đứa thứ hai sẽ không còn áp lực nữa.

Bây giờ cô ấy cảm thấy Diệp Tử Hạo chê con trai là có lý, cô ấy bây giờ cũng rất buồn bực, rất ngưỡng mộ Mạc Noãn cái kiểu người thắng trong cuộc đời có đủ cả con trai lẫn con gái như vậy.

"Mạn Mạn, cậu còn định sinh không?

Nghiêu Nghiêu bây giờ tuổi này vừa hay có thể giúp cậu trông em bé." Mễ Nặc hỏi.

"Sinh thì chắc chắn là phải sinh rồi, ước chừng cũng là trong hai năm tới thôi." Giang Mạn trong cổ họng hơi nghẹn đắng, nhưng cô kìm chế rất tốt, không hề biểu hiện ra chút nào.

"Vậy chúng ta lập team sinh con đi, một mình thì chán lắm." "Mễ Nặc, cậu coi đây là mua sắm à, còn lập team nữa chứ." Mạc Tử Hi bật cười.

"Mẹ nuôi, mẹ muốn lập team sinh cái gì, Niệm Niệm cũng có thể sinh sao?" Mấy người phụ nữ bị lời nói ngây thơ của cô bé chọc cười phá lên.

Mễ Nặc kéo Lục Niệm Nhất vào lòng, thơm mấy cái vào má nhỏ của cô bé: "Con còn nhỏ lắm, đợi con lấy chồng rồi thì có thể rồi."

“Con chỉ cần trai đẹp thôi.” Lục Niệm Nhất nhấn mạnh, cô bé chỉ thích kiểu người có vẻ ngoài ưa nhìn.

“Không vấn đề gì cả, Tử Việt nhà tôi thế nào, con xem dáng vẻ này của nó, lớn lên chắc chắn là tài sắc vẹn toàn.” Mễ Nặc cười nói.

Giang Mạn vỗ nhẹ vào trán Mễ Nặc: “Đừng làm hư con gái tôi, con bé mới mấy tuổi mà cậu đã dạy những cái này rồi, tình chị em tôi không khuyến khích đâu.” “Đừng mà, dù sao tuổi tác cũng không chênh lệch nhiều, mấy gia đình chúng ta tự tiêu hóa nội bộ là được rồi.

Những mầm non tốt như Niệm Niệm và An An, tuyệt đối không thể để mấy thằng đàn ông khác bên ngoài chiếm tiện nghi.” Mễ Nặc đang đánh cái chủ ý này, bất kể là Niệm Niệm hay An An, cô ấy đã sớm nhắm trúng rồi, làm con dâu cho cô ấy thật sự rất tuyệt vời.

“An An là của Nghiêu Nghiêu nhà tôi, Nghiêu Nghiêu từng nói muốn cưới con bé.” Giang Mạn cũng không nhịn được tranh giành cho con trai mình.

Mạc Tử Hi cười không ngậm được miệng, An An nhà cô ấy tuy có chút trầm tính, nhưng vẫn rất được mọi người yêu thích.

“Cậu đừng chỉ lo cười, vấn đề cá nhân của cậu rốt cuộc tính sao đây, cậu không chấp nhận Đinh Duệ, bản thân cũng không để tâm đến người đàn ông phù hợp nào.” “Chị, đây không phải đang nói chuyện sinh con sao, sao lại lôi sang đầu em rồi.” “Đúng vậy, Tử Hi, cậu giải quyết vấn đề cá nhân của mình sớm đi, rồi sinh thêm một bé gái nữa, như vậy chúng ta mới dễ phân phối.” Mạc Tử Hi, “……” Mạc Tử Hi dở khóc dở cười, Giang Mạn cũng không kìm được bật cười thành tiếng.

Sớm đã nghe nói bạn thân của Mạc Noãn rất thú vị, hôm nay cuối cùng cũng được chứng kiến rồi.

Đúng là một người rất phong thú, ở cùng cô ấy sẽ không cảm thấy nhàm chán.

Mễ Nặc vẫn bẻ ngón tay tính toán: “Tử Hi cậu sinh thêm một bé gái nữa là thích hợp nhất, như vậy có thể giúp con trai tôi và Nghiêu Nghiêu giải quyết vấn đề cá nhân.

Chương 929

Lỡ như tôi sinh đứa thứ hai vẫn là con trai thì sao, cũng vẫn có cách, nếu tôi sinh là con gái thì cũng không sợ, vẫn còn Tử Mặc.

Lùi một bước, nếu Tử Hi sinh đứa thứ hai không phải con gái, vậy thì vẫn còn Mạn Mạn mà, Mạn Mạn vẫn có thể sinh con gái mà.

Ai nha, nghĩ như vậy tôi đột nhiên cảm thấy rất mãn nguyện, không cần lo lắng mấy đứa nhỏ giống như bố chúng nó, từng đứa một đều trở thành lão độc thân, vậy đây có phải có nghĩa là tôi có thể làm một bà nội trẻ rồi không?" Mễ Nặc vẻ mặt mãn nguyện và say sưa, tóm lại, bất kể Mạc Tử Hi và Giang Mạn sinh con gái, cô ấy đều có thể cho chúng ghép đôi thành CP.

Với gia thế và sự giáo dục của mấy gia đình này, những đứa trẻ được nuôi dưỡng ra tuyệt đối sẽ không hư hỏng, điểm này cô ấy rất có tự tin, lại là những đứa trẻ cô ấy nhìn lớn lên, sau này cô ấy tuyệt đối có thể an tâm, hoàn toàn sẽ không tồn tại vấn đề mẹ chồng nàng dâu các loại.

Nhưng sự thật há lại có thể hoàn toàn như ý muốn, hai mươi năm sau, cô ấy một phen chua xót lệ rơi, tất cả đều thoát khỏi sự khống chế của cô ấy, suýt chút nữa đã ngửa mặt lên trời than thở.

Mẹ của hai đứa con trai, cậu không thể đắc tội đâu, không chỉ lo lắng, vừa nghĩ đến là đã thấy đau lòng rồi.

"Mễ Nặc cậu lạc quan quá rồi đấy, làm gì có chuyện tốt đẹp như vậy." Mạc Noãn luôn lý trí, sẽ không nằm mơ những giấc mộng không thực tế, tuyệt đối Mễ Nặc chẳng khác nào đang nằm mơ giữa ban ngày.

Mấy đứa nhóc ranh này đứa nào đứa nấy đều không dễ bảo, há lại có thể nghe theo sự sắp đặt của người lớn bọn họ.

“Cậu cứ mơ đi.” Mạc Tử Hi cũng mắng.

“Mượn lời tốt lành của cậu, tớ rất muốn sinh một bé gái, bố mẹ tớ và cả Lục Minh đều thích con gái.” Giang Mạn cười nói.

Mễ Nặc nhướn mày, véo véo má nhỏ của Mạc Hữu An: “An An, con muốn em gái hay em trai?” “Em trai, muốn một em trai giống Việt ấy.” Mạc Hữu An vừa nói, vừa nghiêm túc nhìn Mạc Tử Hi, còn đặc biệt nhìn xuống bụng cô ấy.

Mạc Noãn nhìn cháu gái ngoại, vỗ nhẹ vào trán Mễ Nặc: “Cậu bớt nói lại đi, đừng nói mấy chuyện này trước mặt trẻ con, cậu nghĩ trẻ con bây giờ còn như chúng ta ngày xưa, cái gì cũng không hiểu sao?” Bây giờ cô và Lục Sâm hai người bất kỳ hành động thân mật nào, đều phải tránh Lục Niệm Nhất cái đứa trẻ nghịch ngợm đó, không cẩn thận là cô bé sẽ bắt chước theo ngay, khiến người ta dở khóc dở cười.

Giang Mạn nhớ lại chuyện không lâu trước đây, nói với Mạc Noãn: “Tiểu Noãn, không lâu trước đây Niệm Niệm đã khiến Nghiêu Nghiêu và An An đều mất nụ hôn đầu, làm xong chuyện xấu cô bé còn ra vẻ ngây thơ, cuối cùng nói với tớ là bố mẹ cô bé đều như vậy, cười chết tớ mất.” Giang Mạn kể lại chuyện xảy ra cách đây một thời gian cho mọi người nghe.

Sắc mặt Mạc Noãn thay đổi liên tục, may mà những người có mặt đều là người thân bạn bè, nếu lời này bị người khác nghe thấy, còn không biết họ sẽ nghĩ gì về vợ chồng cô.

Cô nhìn cô con gái ngây thơ đáng yêu kia, cô cảm thấy đứa con này của mình đều bị Lục Sâm làm hư rồi, hơn hai tuổi đã hiểu mọi chuyện.

“Mạc tiểu Noãn, đây chính là con gái cậu sinh ra đấy, giống hệt cậu, âm thầm gian xảo.” Mễ Nặc cười không ngớt.

Mạc Noãn bất mãn nói: “Tôi âm thầm gian xảo chỗ nào, tôi rõ ràng rất nghiêm túc mà.” “Thôi đi, đừng có giả vờ ngây thơ trước mặt chị đây nữa, Niệm Niệm bây giờ như thế này là có liên quan đến cậu đấy.” “Tôi thấy Niệm Niệm như vậy rất tốt, tôi thích tính cách này của con bé.

Nếu tôi có một cô con gái như vậy thì mãn nguyện rồi.” Giang Mạn ngưỡng mộ nói.

Mà không biết rằng, những mầm non của nhà họ Lục đứa nào cũng tinh quái hơn đứa nào, sau này con gái cô sinh ra quả thật là một tiểu ác ma.

Chị em nhà họ Lục quả thật khiến người ta vừa yêu vừa hận.

Trong bếp, tổ hợp những người có nhan sắc cao khiến cả căn bếp trở nên bừng sáng.

Ba người đàn ông cao lớn một người rửa rau, một người hầm xương, một người làm một ít bánh đơn giản trước, để mấy đứa nhỏ lót dạ.

Người lớn có thể chịu đói, nhưng mấy đứa nhỏ thì tuyệt đối không thể.

Nghe tiếng cười nói vui vẻ ở phòng khách, Diệp Tử Hạo đang rửa rau mặt mày uất ức: “Anh Minh, A Sâm, hai cậu nói xem ba chúng ta sao lại rơi vào tình cảnh này chứ, việc bếp núc từ xưa chẳng phải là việc của phụ nữ sao?

Rốt cuộc là ai đã vứt bỏ truyền thống tốt đẹp của chúng ta, lôi ra dìm lồng heo, thật quá đáng mà, đây tuyệt đối là sự thụt lùi của văn minh.” “Nếu cậu không muốn rửa rau thì ra ngoài mà đứng.” Lục Minh ghét nhất là người khác lảm nhảm, đương nhiên Giang Mạn tuyệt đối là ngoại lệ, lời cô nói đối với anh là một sự hưởng thụ.

“Vớ vẩn, tôi dám ra ngoài sao?

Tôi vừa ra ngoài là vợ tôi lại lườm nguýt tôi một cái, kiếp này cũng không biết tạo nghiệt gì mà bị Mễ Nặc cái con bé chết tiệt kia làm cho ngoan ngoãn vâng lời, nghĩ đến là thấy buồn bực.” Tay nghề nấu ăn của anh ấy thật sự không tốt, lần nào cũng bị vợ chê bai, bỏ công sức mà chẳng được lòng.

“Tự làm tự chịu thôi, tôi nghe nói cậu khi xưa theo đuổi Mễ Nặc là học theo mánh khóe của tôi, nấu ăn cho người ta, cái này là do cậu chiều hư cô ấy rồi.

Bây giờ cậu trách ai được, không có kim cương thì đừng ôm đồ sứ.” Lục Sâm không một chút lòng đồng cảm nào.

Nấu ăn cho vợ con, anh cảm thấy rất mãn nguyện.

“Nói thật, hai người đàn ông các cậu cả ngày ở trong bếp, không thấy khó chịu sao?” Diệp Tử Hạo có chút tò mò.

Lục Sâm và Lục Minh đồng thời nói: “Không thấy.” Đúng lúc này, Lục Niệm Nhất chạy vào, xoa xoa bụng nhỏ, mềm mại nói: “Bố ơi, Niệm Niệm đói rồi.” “Bảo bối, sắp xong rồi, con ra ngoài đợi một chút, bố sẽ bưng bánh ra ngay, con ra ngoài đi, trong bếp nhiều khói dầu.” “Dạ được, bố.” Lục Niệm Nhất nói xong lại chạy ra.

Diệp Tử Hạo nhìn mà ngưỡng mộ, con gái đúng là hơn con trai, thằng nhóc thối nhà anh ấy chẳng bao giờ có được giọng nói mềm mại đáng yêu như vậy.

“Đừng dùng ánh mắt đó nhìn con gái tôi.” Diệp Tử Hạo cười, nịnh nọt nói: “A Sâm, chúng ta kết sui gia đi, sau này để Niệm Niệm gả cho con trai tôi.” “Gen của cậu tôi không ưng.” “Đừng mà, gen của lão tử có chỗ nào không tốt chứ, tuy tôi không muốn thừa nhận, cậu nhìn cái thằng nhóc Việt nhà tôi xem, nhỏ xíu vậy mà đã thấy rõ nét đẹp rồi, sau này chắc chắn là trai đẹp.” Đối với ngoại hình của con trai, Diệp Tử Hạo vô cùng hài lòng, dẫn ra ngoài ai cũng phải khen mấy câu, nở mày nở mặt lắm.

“Vậy thì càng không được, sau này chắc chắn là một công tử đào hoa.” “Sao lại thế được, hay là tôi quăng nó cho cậu dạy dỗ, cậu muốn con rể thế nào cứ việc đánh mắng.

Ba tuổi nhìn đến già, sắp đến lúc sửa tính nết của nó rồi.” Diệp Tử Hạo tính toán nhanh như chớp, vừa hay anh ấy cũng được rảnh rỗi, dẫn vợ đi chơi.

Gần đây thằng nhóc thối ấy chiếm dụng quá nhiều thời gian của Mễ Nặc, thời gian riêng tư của vợ chồng ít ỏi đáng thương.

Ở nhà, địa vị của anh ấy càng ngày càng tệ, đã rơi xuống công dân hạng ba, nếu không áp dụng biện pháp gì thì tiêu đời rồi. "Tại sao tôi phải làm cái chuyện vô ích đó, giúp người ta dạy dỗ con trai?

Lớn lên mà hư hỏng, không lấy được vợ thì cũng đâu phải con trai tôi.

Chi bằng tôi đợi người khác bồi dưỡng cho mình một chàng rể có sẵn chẳng phải tốt hơn sao?" Lục Sâm đời nào lại làm cái chuyện kinh doanh thua lỗ như vậy, bây giờ mọi chuyện còn chưa chắc chắn, ai mà biết con trai của Diệp Tử Hạo lớn lên sẽ thành người thế nào, lỡ mà phế đi thì sao?

Huống chi, con gái anh tìm kiểu đàn ông nào mà chẳng được, sao phải giới hạn phạm vi lựa chọn như vậy, cứ nhắm vào cái vòng này.

Biết đâu sau này còn có lựa chọn tốt hơn, tại sao phải sớm dán nhãn nhà người ta?

Chuyện này đối với Lục Sâm, một 'nô lệ con gái', là tuyệt đối không thể, anh cũng sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Nghe Lục Sâm từ chối thẳng thừng như vậy, Diệp Tử Hạo tức giận nói: "Lục Sâm, cái tên gian thương nhà anh, chuyện gì cũng so đo tính toán.

Tôi là anh em tốt của anh, con trai tôi là con nuôi của anh, anh bồi dưỡng nó một chút thì có làm sao, có khiến anh mất hai lạng thịt không hả?" "Mơ đẹp." Lục Minh thản nhiên nói.

Chương 930

Ai nấy đều muốn nhăm nhe con gái anh, thật quá đáng. "Lục Sâm, cái tên vô nhân tính nhà anh." Hồi anh ta chưa có vợ, Lục Sâm đã là cái loại có bạn khác giới thì mất nhân tính, suốt ngày đào bới châm chọc anh ta.

Đến khi anh ta có con trai rồi, tên này lại còn khoe con gái trước mặt anh ta.

Cũng không biết kiếp trước anh ta đã tích được phúc đức gì, kiếp này sau khi bỏ lỡ một người phụ nữ, còn có thể gặp được người phụ nữ vừa xinh đẹp vừa tài giỏi như Mạc Noãn.

Đến cả việc sinh con cũng giỏi hơn người khác, một lần trúng hai, lại còn là cặp song sinh rồng phượng mà ai cũng thèm muốn.

Từng nghĩ rằng anh ta sẽ sống cô độc như vậy, anh ta ở một bên sốt ruột, đâu ngờ người ta vừa ra tay đã nắm được đuôi hạnh phúc.

Người so với người, tức chết người.

Không tìm được lợi lộc gì từ Lục Sâm, Diệp Tử Hạo lại đánh chủ ý sang Lục Minh, nhẹ nhàng huých Lục Minh một cái, ra vẻ anh em tốt: "Anh A Minh, lần sau anh và chị dâu sinh một bé gái nhé, như vậy vừa vặn hợp với con trai nhà tôi." "Ừm." Lục Minh liếc Diệp Tử Hạo một cái, ánh mắt lạnh nhạt, quả thật là vô cùng phức tạp, chỉ thấy anh lại cụp mắt xuống, chuyên tâm vào động tác trên tay. "Anh A Minh, rốt cuộc anh có ý gì?

Anh đồng ý hay không thì cũng cho tôi một lời chứ.

Tôi nói cho anh biết nhé, con trai tôi đẹp trai tuấn tú, gia thế tốt, sau này còn là rồng phượng trong loài người, cũng giống tôi là một người chồng chiều vợ.

Kiểu đàn ông như vậy tuyệt đối thích hợp để sống qua ngày, qua làng này là không còn quán này nữa đâu, anh mau lo liệu cho công chúa tương lai của mình đi chứ." Nhóc con nào đó bị bố coi như hàng hóa mà không ngừng khen ngợi, khẽ ngáp một cái trong lòng Mạc Hữu An, sau đó lại lim dim mắt nhìn Mạc Hữu An.

Đôi mắt mày tuấn tú quả thật rất mê người, Diệp Tử Hạo tuyệt đối không phải khoe khoang. "Không nói chuyện với người có IQ thấp." Diệp Tử Hạo á khẩu không nói nên lời, gần đây anh ta ra ngoài chắc không xem lịch, sao toàn bị coi thường vậy?

Cái việc anh ta sớm lo phúc lợi cho con trai sao lại thành IQ thấp được?

Cái này gọi là lo xa, phòng ngừa từ trước.

Bây giờ các cô gái hot thế này, không ra tay sớm thì làm sao mà được.

Còn về IQ của anh ta, cao thế nào chứ, điểm này khoa học tuyệt đối có thể chứng minh cho anh ta, hai anh em nhà họ Lục này quả thực không thể giao tiếp được.

Vừa nhìn đã thấy đây là hai người bố vô lương tâm không biết lo nghĩ cho con cái, cứ chờ xem ai cười cuối cùng.

Vả lại, bọn họ cũng là những người có con trai, với thái độ này của họ, con trai lấy được vợ mới là lạ.

Diệp Tử Hạo nghĩ thầm với vẻ lạnh lùng.

Trong lòng Diệp Tử Hạo không ngừng than vãn, nhưng vẫn tươi cười cố gắng lần cuối: "Anh A Minh, A Sâm, hai anh tiếp đất một chút được không?

Cứ lạnh lùng như vậy làm gì?

Hai anh đã làm bố rồi, chúng ta nói chuyện về con cái nhiều hơn đi được không?" "Diệp Tử Hạo, gần đây anh đến tuổi mãn kinh hay sao mà cứ như một người phụ nữ khuê các oán hận thế, nói không hết lời vô nghĩa, đổ không hết nỗi khổ, còn muốn chúng tôi yên tĩnh một lát không?" Diệp Tử Hạo tức nghẹn, trừng Lục Sâm, một chữ cũng không nói nên lời.

Nói nữa không khéo anh ta thành oán phụ thật, vợ bị con trai chiếm hữu rồi, anh ta đúng là thảm thương, sắp rối loạn nội tiết đến nơi.

Lục Sâm thờ ơ nhún vai, bưng đĩa bánh quy bơ nhỏ do Lục Minh làm ra, mỉm cười ôn hòa: "Mấy đứa nhỏ ơi, ra ăn bánh nào." Mấy đứa nhỏ nghe thấy tiếng Lục Sâm, ùa lên như ong vỡ tổ, ngay cả Mạc Hữu An cũng nhét Diệp Việt vào lòng Mễ Nặc, sau đó chạy về phía Lục Sâm.

Chỉ có Lục Nghiêu là bình tĩnh nhất, Diệp Việt cũng rất động lòng, nhưng tiếc là không biết đi, chỉ có thể nhìn chằm chằm một cách thèm thuồng. "An An trông chững chạc, thật ra vẫn rất năng động." Giang Mạn nói, ấn tượng về cô bé này luôn là dịu dàng, không ồn ào không quậy phá, một chút cũng không làm người lớn phải bận tâm, có vẻ trưởng thành và điềm tĩnh không hợp với tuổi của bé. "Con bé chỉ nhắm vào Lục Sâm thôi, cô đổi người khác là con bé chắc chắn sẽ không chạy đâu." Mạc Noãn cười nói.

Lục Sâm cũng không biết có ma lực gì, được các bé gái yêu thích nhất, Lục Niệm Nhất và Mạc Hữu An yêu anh còn hơn cả cô, điểm này luôn khiến cô ghen tị. "Đúng vậy, con bé này cứ làm tôi phải lo lắng, tôi là mẹ ruột của nó mà nó còn chẳng thân thiết với tôi như vậy." "Thôi đi, hai chị em cô sao lại mang vẻ mặt u oán thế?

Được lợi còn ra vẻ, người được trẻ con yêu thích là người phải chịu khổ chịu mệt nhất.

Con trai Tử Việt nhà tôi cứ bám dính lấy tôi, tôi cơ bản là không có lúc nào yên tĩnh.

Bây giờ lớn hơn một chút thì đỡ hơn, nhưng hồi một hai tháng, tôi mất ngủ cả đêm, con bé khóc là nhất định phải tôi dỗ, người khác dỗ cũng không được, tôi thật sự có nỗi khổ không nói nên lời." Cô ấy sống không thoải mái, đương nhiên vô thức lại giày vò Diệp Tử Hạo, đây cũng là nơi Diệp Tử Hạo thất vọng nhất, địa vị trong nhà rớt thảm hại.

Diệp Tử Hạo chỉ thích chê bai, than vãn trên miệng, thật ra hành động vẫn rất nhanh nhẹn, con trai vừa tỉnh thì anh ta còn chạy nhanh hơn, nhưng tiếc là con trai không nể mặt.

Mạc Noãn bĩu môi, hình như là vậy, hồi cặp song sinh còn nhỏ, ban đêm cơ bản đều là Lục Sâm phụ trách, cô ngủ rất ngon. "Mà nói, con trai cô rốt cuộc tên là Diệp Tử Việt hay là Diệp Việt?

Tôi bị cô làm cho rối tung rồi." Giang Mạn và Mễ Nặc tiếp xúc không nhiều, điểm này không rõ. "Gọi cả hai đi, tôi thấy Diệp Tử Việt nghe hay hơn, nhưng bà nội nói nghe giống hai anh em với Diệp Tử Hạo, không giống bố con, loạn cả vai vế.

Thế nên bây giờ tên khai sinh của thằng bé là Diệp Việt, còn tên gọi ở nhà tôi vẫn thích gọi Tử Việt." "À, thì ra là vậy, nhưng Nghiêu Nghiêu nhà tôi hồi nhỏ không nghịch ngợm, vẫn khá đỡ lo." "An An nhà tôi biểu hiện khá tốt, ban đêm không bao giờ làm phiền người lớn, là một đứa trẻ ngoan ngoãn." Mấy bà mẹ bỉm sữa mới như vậy đó, tụ tập lại với nhau thì chủ đề nói chuyện đã thay đổi, biến thành chuyện con cái. "Nghĩ lại thời gian trôi thật nhanh, đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ cái hồi đi xem mắt với Lục Sâm, cứ tưởng là gặp phải một tên điên, vừa gặp mặt đã mời tôi đi đăng ký kết hôn." "Tôi cũng vậy, cảm giác như tôi và Lục Minh kết hôn mới là ngày hôm qua." Nhưng sự thật là đã nửa năm trôi qua rồi, cô vẫn yêu sâu đậm người đàn ông đó.

Nghĩ đến bệnh tình của chồng, Giang Mạn không kìm được nhìn về phía nhà bếp, mấy người đàn ông đang bận rộn trong đó, người đàn ông nhà mình vẫn là người nấu chính, trong chốc lát trong lòng dâng lên một cảm xúc kỳ lạ. "Mạn Mạn, mới thế mà đã nhớ Lục Minh rồi, không đến nỗi chứ, mới xa nhau có một lát thôi mà." Mễ Nặc thấy ánh mắt Giang Mạn vô tình hay hữu ý đều đặt ở cửa bếp, không kìm được trêu chọc. "Không có chuyện đó." Giang Mạn lập tức thu hồi ánh mắt, nói một cách giấu đầu hở đuôi. "Mắt của mọi người đều sáng như tuyết, tròng mắt của cô hận không thể dán lên người Lục Minh kìa, quả nhiên là tân hôn ngọt ngào, một giây một phút cũng không nỡ rời xa.

Chúng ta những người này đều là bong bóng, có bong bóng lớn, lại còn có bong bóng nhỏ, đều chất đống rồi." Giang Mạn ban đầu còn chưa hiểu 'bong bóng' là gì, nghe đến sau mới biết Mễ Nặc đang nói đến 'bóng đèn'.

Chương 931

Quả nhiên là biên tập viên, cách dùng từ cũng thật là tội nghiệp, bóng đèn cũng có thể biến thành 'bong bóng' đáng yêu, "Mễ Nặc!" "Vợ của hai anh em nhà họ Lục đều có tâm tính của nàng dâu mới, mọi người đều là người trưởng thành rồi, chín chắn rồi, ngại ngùng làm gì chứ.

Tôi thích nhất kết bạn với những người như hai cô, đặc biệt là rất đã." Tùy tiện trêu chọc, cái vị này thật quá ngon.

Đúng lúc này, chuông cửa reo, Lục Niệm Nhất lập tức vội vàng nói: "Để con đi mở cửa, để con đi mở cửa." Ra vẻ sợ người khác tranh giành với mình.

Mạc Noãn dở khóc dở cười lắc đầu: "Lục Niệm Nhất, con giữ ý một chút đi, cứ ồn ào la hét mãi." "Mẹ ơi, con là trẻ con mà." 'Giữ ý' là gì, trẻ con chắc chắn không cần đâu.

Bố nói, rất yêu con, con bé nghĩ bố chắc chắn là yêu dáng vẻ này của con bé.

Người đến là Bùi Lệ Hành và Lục Tử Đồng, Bùi Lệ Hành vừa thấy là cô bé, lập tức bế con bé lên. "Tiểu cô phụ, Niệm Niệm nhớ chú, chú lại đẹp trai rồi." Lục Niệm Nhất giọng lanh lảnh nói. "Cái miệng nhỏ của Niệm Niệm ngọt thật." "Lục Niệm Nhất, con lại tranh giành đàn ông với cô phải không?" "Tiểu cô là của con, tiểu cô phụ là của tiểu cô, vậy thì tiểu cô phụ là của con." Lục Niệm Nhất đầu óc rõ ràng nói. "Mấy ngày không gặp, cái miệng nhỏ của con càng lanh lợi rồi đấy, chú đâu phải là của con." "Ơ, chú cũng họ Lục mà, giống Niệm Niệm." Lục Niệm Nhất phản bác. "Chú này." Cái 'chú này' là gì, không hiểu, "Vậy chú sau này đừng về nhà con nữa." Hừ hừ, đã không thừa nhận là của nó, vậy thì đừng về nhà nó.

Trong nhận thức của cô bé, khu quân sự chính là nhà của cô bé, người trong nhà đều là của cô bé, tất cả mọi thứ cũng đều là của cô bé.

Đừng có ức hiếp con bé nhỏ không hiểu gì, ông nội thường xuyên bế cô bé nói, sau này đồ đạc trong nhà đều là của cô bé.

Lục Tử Đồng dở khóc dở cười: "Cái tính chiếm hữu bá đạo này của con, y hệt bố con." "Niệm Niệm là tình nhân bé nhỏ của bố." Lục Niệm Nhất ánh mắt kiên định nhìn Lục Tử Đồng, mẹ thường xuyên nói như vậy, cho nên con bé khẳng định phải giống bố, nếu không tại sao lại là tình nhân bé nhỏ.

Bùi Lệ Hành không kìm được bật cười, Lục Tử Đồng véo véo cái má nhỏ đáng yêu: "Con bé này đúng là mồm mép tép nhảy, tiểu cô sắp không nói lại con rồi." "Ghét quá, bố cũng thích véo má mẹ." Lục Niệm Nhất bĩu môi, quay mặt đi chỗ khác.

Mạc Noãn ở một bên quả thực dở khóc dở cười, những lời này sao lại quen tai đến vậy, hình như đều là cô nói thì phải.

Mễ Nặc đá nhẹ vào chân Mạc Noãn: "Con gái cô sắp lên trời rồi, khả năng học hỏi này quá mạnh." "Tâm trạng tôi vừa chua vừa sảng khoái quá." Một mặt vui vì con gái thông minh, một mặt lại lo lắng lời nói và hành động của mình sẽ gây ảnh hưởng xấu đến cô bé.

Lục Tử Đồng đi tới, một tay ôm Giang Mạn, một tay ôm Mạc Noãn, thân hình cũng dựa vào họ: "Chị dâu cả, chị dâu hai, em nhớ hai chị quá." "Nhớ bọn chị sao bây giờ mới đến?" Lục Tử Đồng cười hắc hắc: "Chẳng phải vẫn chưa bắt đầu ăn cơm sao?

Lát nữa ăn cơm thì có khối thời gian để nói chuyện." Mễ Nặc ngẩn người một lát, sau đó chợt hiểu ra: "Lục Tử Đồng, cái con bé thối này, tâm cơ thật sâu xa, cố tình chờ đến giờ ăn mới đến." "Vẫn là chị Mễ hiểu em nhất, đây chẳng phải là thương anh Bùi nhà em sao, anh ấy bây giờ bận tối mắt tối mũi, chuyện nấu cơm thì miễn đi nhé, để các anh trai làm." Lục Tử Đồng cười vô hại, cô đương nhiên biết tính cách hai người anh trai mình thế nào, để họ đến nhà ăn lẩu, sao có thể ăn không mà không bỏ ra chút công sức chứ. "Diệp Tử Hạo nói đúng, người nhà họ Lục các người, từ già đến trẻ, ai cũng không phải đèn tiết kiệm dầu, phúc hắc chính là gen nhà các người." Mễ Nặc cười nói. "Chị Mễ nói quá rồi, đây chẳng phải là cho anh Diệp cơ hội thể hiện sao, chúng em là muốn xem anh ấy bị chị dạy dỗ thành ra thế nào rồi." Lục Tử Đồng lanh lảnh nói. "Thôi đi, chỉ có cô là biết thương chồng thôi." "Được rồi, Tử Đồng, ngồi xuống nghỉ một lát đi, chắc sắp được ăn rồi, trên bàn còn có bánh, nếu em và Lệ Hành đói thì có thể ăn trước một chút." Giang Mạn nói. "Tiểu cô phụ, bánh nè, bác làm đó, ngon lắm." Lục Niệm Nhất nhét cái bánh trong tay vào miệng Bùi Lệ Hành.

Bùi Lệ Hành mỉm cười, cúi đầu véo véo má cô bé: "Cảm ơn Niệm Niệm." Lục Niệm Nhất mím môi cười toe toét.

Giang Mạn thấy Bùi Lệ Hành rất thích trẻ con, không kìm được nói: "Tử Đồng, bao giờ hai em có con?

Lệ Hành cũng không còn nhỏ nữa rồi." "Chị dâu cả, chị nghĩ con cái là dễ có như vậy sao?

Cái bụng em không chịu thua kém, đến bây giờ vẫn chưa có động tĩnh gì, em còn nghi ngờ có phải em bị vô sinh không." Lục Tử Đồng rất phiền não, cô cũng muốn sinh con sớm, nhưng không mang thai được thì phải làm sao. "Cô bé con nói mấy lời xui xẻo đó làm gì?

Hồi đó tôi và anh hai của em cũng phải gần một năm mới mang thai, kết hôn ba năm không mang thai mới tính đến chuyện vô sinh, em và Lệ Hành mới kết hôn được bao lâu mà vội vàng gì." Mạc Noãn an ủi. "Cũng đúng, chẳng phải em thấy anh Bùi nhà em ngày càng biến thành chú Bùi, nên lo lắng cho anh ấy sao." Lục Tử Đồng vô tư dựa vào ghế sofa. "Dù sao cũng là chú rồi, sớm một năm muộn một năm cũng không khác gì mấy." Mạc Noãn cười nói. "Đừng nói nữa, Mạc Tiểu Noãn, đều là họa do cô gây ra, nếu không Lệ Hành đâu có lỡ dở đến bây giờ." Mễ Nặc liếc Mạc Noãn một cái. "Cái này liên quan gì đến tôi, đừng đổ lên đầu tôi." "Hừ, tôi nói mối quan hệ nhà các cô đúng là loạn thật, Lục Tử Đồng, cô không chút nào để ý đến việc anh Bùi nhà cô từng thích chị dâu hai của cô sao?" Khụ khụ, Bùi Lệ Hành ở bên cạnh không kìm được ho khan một tiếng.

Giang Mạn không biết những chuyện này, Lục Minh rất ít khi buôn chuyện người khác, cô chưa từng nghe qua, tò mò nhìn Mạc Noãn và Lục Tử Đồng. "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Lệ Hành và Tiểu Noãn từng có quan hệ gì?" "Chị dâu cả của tôi, có thể có quan hệ gì chứ, chẳng qua chỉ là một loại ảo giác thôi, anh Bùi nhà tôi từng nghĩ anh ấy thích chị dâu hai." Lục Tử Đồng rất thản nhiên, một chút cũng không để ý. "À?" Giang Mạn ngạc nhiên nhìn Mạc Noãn và Bùi Lệ Hành, quả thật không tồi, trông khá đẹp đôi.

Mạc Noãn hơi ngại ngùng, trừng Mễ Nặc một cái, toàn là chuyện từ thời xa xưa rồi, có thể đừng nhắc nữa không? "Chị dâu cả, em nói cho chị biết nhé, bọn họ đều là khách qua đường của anh Bùi nhà em, chỉ có em mới là chân ái, anh Bùi nhà em trước đây chỉ là EQ thấp, bây giờ đã bình thường trở lại rồi." Bùi Lệ Hành bất lực cười cười, con bé này có cần phải hủy hoại hình tượng anh như vậy không?

Lại nói anh EQ thấp.

Giang Mạn chợt hiểu, người nhà họ Lục đều là những người có trí tuệ lớn, biết làm thế nào để mình hạnh phúc, ngay cả chuyện như thế này cũng có thể bình thản đối diện, thật sự không dễ dàng.

Có những người thân như vậy, cô rất hạnh phúc.

Lục Niệm Nhất chăm chú lắng nghe người lớn nói chuyện, chỉ thấy con bé gãi gãi cái đầu nhỏ của mình, mềm mại hỏi: "Tiểu cô phụ, con có phải chân ái của chú không ạ?" Bùi Lệ Hành cười gật đầu. "Hahahahaha." Mễ Nặc không kìm được bật cười, không được rồi, cô bé Lục Niệm Nhất này thật sự quá hợp khẩu vị của cô, sau này nhất định phải cướp về làm con dâu mình. "Mấy cô nói xem, con gái tôi nên dạy dỗ thế nào?

Người lớn vừa nói chuyện là nó dựng tai lên nghe, không những thích cắt xén câu chữ để hiểu sai ý, còn thích áp đặt lên bản thân, cô không có cách nào với nó hết, tôi sắp sầu chết rồi." Lục Tử Đồng xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn, cười nói: "Niệm Niệm, con là chân ái của bố con." "Vậy mẹ con là chân ái của ai ạ?" "Mẹ con cũng là chân ái của bố con." "Không được, con mới là chân ái của bố, mẹ không thể là." Lục Niệm Nhất bá đạo nói, vừa nói còn trừng Mạc Noãn, không ai có thể tranh giành bố với cô bé, bố là chân ái của cô bé. "Lục Tử Đồng, cô im ngay cho tôi, đừng dạy hư con gái tôi nữa." Con gái cô rất cố chấp, nếu đã nhận định rồi thì e rằng sau này thật sự sẽ tranh giành người với cô.

Chương 932

"Mẹ ơi, bố là của con, của con!" Lục Niệm Nhất bực mình, nói rất nhanh, giọng cũng trở nên the thé.

Con bé giãy giụa thoát khỏi lòng Bùi Lệ Hành, đi đến trước mặt Mạc Noãn, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Mạc Noãn một cách đáng thương, nếu Mạc Noãn dám nói không phải, con bé sẽ khóc cho cô xem.

Mạc Noãn khẽ thở dài, chấm nhẹ vào chóp mũi cô bé: "Được rồi, bố con là của con." Mấy người tình địch khác tranh chồng cô đều có thể phản kích, nhưng tình địch này lại là con gái ruột của cô, là đứa bé chui ra từ bụng cô, cô còn có thể nói gì được nữa. "Đúng, chân ái của Niệm Niệm." Lục Niệm Nhất nhấn mạnh. "Của con, của con, đều là của con." Sao lại có một đứa trẻ bá đạo như vậy, mới hơn hai tuổi đã có tính chiếm hữu mạnh mẽ như thế.

Những người có mặt đều cười không ngừng, Lục Sâm nghe thấy lời con gái cũng thấy ấm lòng, con gái dựa dẫm vào mình như vậy là một điều tốt, không phụ lòng anh tỉ mỉ từng li từng tí, từng chút một nuôi nấng con bé lớn lên.

Ba người đàn ông đã hầm xong nước lẩu, cũng đã chuẩn bị xong nguyên liệu.

Để người nhà được ăn lẩu bổ dưỡng và vô hại, nước lẩu đều do Lục Minh tự tay pha chế, một nồi trắng, một nồi đỏ. "Được rồi, chuẩn bị ăn cơm thôi." Vì người khá đông, Lục Minh mở rộng cái bàn lớn ở nhà mình ra, đủ sức chứa mười hai người.

Lục Niệm Nhất được Lục Sâm ôm trong lòng, thỉnh thoảng nhìn Mạc Noãn với vẻ phòng bị, dường như sợ cô đến tranh giành người vậy. "Niệm Niệm, lại đây với bác, bác có viên thịt con thích nhất nè." Giang Mạn chỉ thấy rất thú vị, cũng cố ý muốn trêu chọc cô bé.

Lục Niệm Nhất nhìn nhìn viên thịt trước mặt Giang Mạn, lại nhìn Lục Sâm, cuối cùng dứt khoát lao vào lòng bố: "Không được, con chỉ cần bố thôi, mẹ không được nhìn, không được nhìn!" "Lục Tử Đồng, tôi và cô chưa xong đâu, cô xem cô đã dạy con gái tôi thành ra thế nào rồi." Mạc Noãn giả vờ nổi giận gầm gừ với Lục Tử Đồng.

Lục Tử Đồng cúi đầu thưởng thức miếng thịt mà anh Bùi nhà cô luộc cho cô, cô cái gì cũng nghe thấy nhưng lại vờ như không. "Lục Tử Đồng, cô gây họa rồi, Mạc Tiểu Noãn sẽ đuổi giết cô đấy." Mễ Nặc cười nói. "Anh Bùi, vợ anh bị người ta ức hiếp, anh không phát biểu ý kiến gì sao?" "Họ đánh em thì anh sẽ đỡ cho em." Bùi Lệ Hành cười ôn hòa. "Anh Bùi, anh đúng là không có chí khí lớn, anh không phản kích sao?" "Già rồi, làm cái này không được nữa." Bùi Lệ Hành nói rất nghiêm túc. "Không có chí khí, không có chí khí, vậy để em lên đi.

Đi thôi, anh cả, anh hai, anh Diệp, chúng ta ra ngoài đánh nhau một trận, em không tin là không đánh lại mấy cái ông già yếu ốm yếu của các anh." Lục Tử Đồng xắn tay áo lên, cô cũng từ nhỏ đã được ông nội ở nhà rèn luyện, không ít lần đánh nhau, quan trọng là cô còn trẻ mà, kém bọn họ mười mấy tuổi lận.

Bùi Lệ Hành bất lực cực kỳ: "Lục Đồng Đồng, anh cũng là người già mà em nói đó." Lục Tử Đồng cười mờ ám: "Em biết anh không phải người già là được rồi." "Cái đồ ăn cây táo rào cây sung." Lục Sâm cười mắng. "Đi thôi, ra ngoài đánh nhau." Lục Niệm Nhất cũng bắt chước, đi xắn tay áo mình, nhưng tiếc là quần áo mặc quá nhiều, không xắn lên được.

Có lẽ cũng cảm thấy động tác của mình hơi buồn cười, vui vẻ quấn quýt bên Lục Sâm quay vòng vòng.

Cảm nhận được nỗi oán hận sâu sắc của anh hai và chị dâu hai, Lục Tử Đồng che mặt, lẩm bẩm: "Cái này tuyệt đối không phải lỗi của em, không phải lỗi của em, vấn đề nằm ở Lục Niệm Nhất, có bao nhiêu đứa trẻ mà chỉ có mình con bé là học hư." Cô đâu có cố ý chứ, đó chính là cách nói chuyện quen thuộc của cô mà.

Mạc Hữu An vốn yên tĩnh cũng bật cười, lao vào lòng Mạc Tử Hi, dụi dụi, tâm tính trẻ con rất rõ ràng.

Lục Tử Mặc thì vỗ vỗ tay nhỏ: "Em gái giỏi quá." Anh ấy còn không dám nói những lời như vậy, nhưng em gái thì cái gì cũng dám.

Bị Lục Sâm trừng mắt, Lục Tử Mặc sợ hãi lao vào lòng Lục Nghiêu: "Anh." Bố quá thiên vị rồi, rõ ràng anh ấy đâu có làm gì. "Không sao, em có bố không thương mẹ không yêu cũng không sao, anh thương em." Lục Nghiêu lim dim mắt, nhẹ nhàng vỗ lưng Lục Tử Mặc, gian xảo như cáo.

Mạc Noãn cạn lời, thằng nhóc này đang công khai gây chia rẽ mà, kích động con trai chống đối cô, cô đâu có không thương Lục Tử Mặc đâu. "Hahaha, đám trẻ con này tập thể làm phản rồi." Mễ Nặc vỗ bàn.

Diệp Tử Hạo cũng nhân cơ hội giáng thêm đòn: "Tôi đã nói rồi, hai anh em các anh ít quan tâm đến con cái, tôi có linh cảm, sau này các anh khóc cũng không có chỗ mà khóc đâu." Giang Mạn cười đến mức không thẳng lưng được, bất chấp có nhiều người ở đó, ngẩng đầu nhẹ nhàng dựa vào vai Lục Minh.

Nếu có thể, cô muốn thời gian dừng lại ở khoảnh khắc này, người thân bạn bè quây quần bên nhau, nói nói cười cười.

Lục Minh thấy vợ vui vẻ như vậy, cũng cảm thấy buổi gặp mặt lần này đáng giá, sau này có thể tổ chức nhiều hoạt động như thế này hơn, để cô ấy đừng lúc nào cũng đặt toàn bộ tâm trí vào bệnh tình của anh, đây là một cuộc chiến lâu dài, không phải hai ba ngày là có thể kết thúc.

Người lớn và trẻ con vừa ăn vừa chơi đùa, mãi đến hơn mười giờ tối mới kết thúc.

Dù có ồn ào một chút, nhưng ai cũng ăn uống rất vui vẻ.

Mấy đứa trẻ con đã ngủ từ lâu, được bố mẹ bế trong lòng, hai vợ chồng đưa bọn họ ra về, sau đó chuẩn bị quay lại dọn dẹp bàn ăn đầy những thứ còn sót lại.

Khi vào nhà, phát hiện cậu bé Lục Nghiêu đã bắt đầu động tay chân rồi, nhanh nhẹn không thể tả, khóe miệng luôn cong lên, rõ ràng tối nay cậu bé cũng rất vui.

Hai vợ chồng nhìn nhau cười, tham gia vào hàng ngũ của Lục Nghiêu.

Cả gia đình ba người dọn dẹp gần một tiếng đồng hồ mới dọn dẹp sạch sẽ nhà cửa, cậu bé lập tức nằm dài trên ghế sofa, lăn qua lăn lại: "Tuy vui, nhưng mà mệt quá." Rõ ràng cũng không làm gì, nhưng mà rất mệt.

Giang Mạn cười lắc đầu: "Nghiêu Nghiêu, đến lúc đi tắm rồi, người con toàn mùi lẩu, đừng lăn lộn trên ghế sofa nữa, tắm xong thì đi ngủ đi, ngày mai còn phải đi học." "Nghiêu Nghiêu, đợi bố, bố tắm cho con." Lục Nghiêu cười tủm tỉm: "Thế thì ngại chết đi được." Mặc dù nói vậy, nhưng cậu bé vẫn không đứng dậy, cứ nằm dài trên ghế sofa, rõ ràng đã đồng ý với lời đề nghị của Lục Minh.

Giang Mạn biết đứa trẻ này mệt rồi, nếu không thì đã dậy từ lâu rồi.

Lục Minh lau khô tay xong, bế Lục Nghiêu vào phòng tắm, Lục

Nghiêu phấn khích kêu lên, nụ cười trên mặt Giang Mạn cũng rất tươi.

Cô lại thu dọn đồ chơi trong phòng khách, chỉnh lại ghế sofa.

Trong phòng tắm.

Lục Nghiêu thoải mái ngâm mình trong bồn tắm, lim dim mắt, giống như một ông chủ nhỏ, mặc cho Lục Minh giúp cậu bé lau người, khi chạm vào vùng nhạy cảm thì cậu bé sẽ tự bật cười, lúc này cậu bé trông giống hệt một đứa trẻ con.

Đôi mắt lạnh lùng của Lục Minh cũng dịu dàng bất thường, một lúc sau, Lục Nghiêu mở mắt ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì hơi nước nóng, không còn vẻ lạnh lùng thường ngày. "Bố ơi, có bố thật tốt." Khi cậu bé biết nam nữ khác biệt, đã không cho mẹ tắm cho mình nữa, nhưng bố thì khác, khi cậu bé mệt không muốn động đậy, có thể để bố giúp, vì bố là đàn ông. "Thằng nhóc này, bây giờ mới biết sao." Lục Minh dở khóc dở cười chấm nhẹ vào trán cậu bé.

Chương 933

"Con biết từ lâu rồi." Lục Nghiêu cố ý hất nước trên tóc, làm ướt mặt Lục Minh. "Thằng nhóc thối này, đừng động đậy nữa, bố không muốn uống nước tắm của con đâu." Lục Minh càng nói đừng động đậy, cậu bé lại càng quậy vui vẻ hơn, nhưng một lúc sau, cậu bé đột nhiên yên tĩnh lại, nhìn thẳng vào Lục Minh, rất nghiêm túc nói: "Bố ơi, con hỏi bố một chuyện, bố nhất định phải trả lời con nghiêm túc." Lục Minh véo véo má cậu bé: "Muốn hỏi gì, sao lại nghiêm túc vậy?" "Bố ơi, bố và mẹ có phải có chuyện gì giấu con không?" Cậu bé cảm thấy gần đây bố dành thời gian cho cậu bé nhiều quá, trước đây cậu bé tự mặc quần áo và cùng bố chạy bộ buổi sáng, gần đây cậu bé vừa mở mắt là bố đã ở trong phòng cậu bé rồi, sẽ tự tay giúp cậu bé mặc quần áo, còn không cho phép cậu bé từ chối.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn giống mình nhưng lại căng thẳng của con trai, Lục Minh dở khóc dở cười: "Tại sao lại hỏi như vậy?" "Bởi vì gần đây bố dành thời gian cho con và mẹ đặc biệt nhiều." Lục Minh nghe đến đây, coi như đã hiểu tại sao con trai lại hỏi như vậy, thì ra là vì chuyện này, đứa trẻ này đúng là nhạy cảm.

Xem ra biểu hiện gần đây của anh thật sự rất tệ, không lừa được vợ, ngay cả cậu bé cũng không giấu được.

Nhưng đây là chuyện của người lớn, trẻ con không cần phải gánh chịu những điều này.

Lục Minh đương nhiên sẽ không nói ra: "Bố là bố của con, trước đây đã bỏ lỡ rất nhiều thời gian trưởng thành của con, bây giờ có thời gian rồi đương nhiên phải ở bên các con thật tốt, con không muốn như vậy sao?" Lục Nghiêu bán tín bán nghi, nghiêng đầu nhìn Lục Minh:

"Bố ơi, thật sự là như vậy sao?

Bố không có chuyện gì phải không ạ?" "Đương nhiên là như vậy, chẳng lẽ con muốn bố không ở bên con sao?" "Không muốn, con thích cuộc sống bây giờ, bố ơi, có bố thật tốt." Lục Nghiêu thân mật ôm lấy cổ Lục Minh.

Nước bọt và hơi nước trên người cậu bé làm ướt quần áo của Lục Minh, Lục Minh cũng không nói gì, ôm lấy cậu bé, dù cậu bé có hiểu chuyện và trưởng thành sớm đến mấy, thật ra vẫn còn nhỏ, sẽ sợ hãi.

Giang Mạn mãi không thấy con trai và chồng đi ra, nhìn đồng hồ, cũng gần nửa tiếng rồi, không kìm được đi vào: "Nghiêu Nghiêu, hôm nay con tắm lâu quá rồi, trời lạnh cẩn thận cảm lạnh." Lục Nghiêu vốn dấn sâu vào lòng bố cảm nhận sự ấm áp, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Giang Mạn không biết từ lúc nào đã đẩy cửa phòng tắm, đứng ngay ở cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, bẽn lẽn nói: "Mẹ ơi, mẹ ra ngoài đi." Vừa nói còn dính cả người vào Lục Minh, vội vàng nói: "Bố ơi, bố che cho con, che cho con." Giang Mạn nhìn dáng vẻ con trai như vậy, không kìm được bật cười.

Lục Minh đương nhiên tuân lệnh con trai, làm ô che chở cho thân hình nhỏ bé của cậu bé. "Mẹ ơi, mẹ mau ra ngoài đi, không phải con đã nói với mẹ là không được nhìn con tắm sao, con lớn rồi, nam nữ khác biệt." "Thằng nhóc thối này, con là do mẹ từ nhỏ nuôi nấng, chỗ nào của con mà mẹ chưa nhìn thấy, con đến mức đó sao?" "Ra ngoài, ra ngoài, mẹ mau ra ngoài đi, đừng giở trò lưu manh ở trong đó." Mặt Lục Nghiêu đỏ bừng như vịt luộc, không ngừng giục Giang Mạn.

Lưu manh, không ngờ có ngày lại bị chính con trai mình nói là lưu manh.

Giang Mạn ngượng ngùng sờ mũi: "Thằng nhóc thối này, mẹ là mẹ của con, sao lại liên quan đến lưu manh được." "Bố ơi, bố quản vợ bố đi, càng ngày càng quá đáng rồi." Lục Nghiêu thấy nói không được Giang Mạn, chỉ đành cầu cứu bố đại nhân.

Lục Minh bất lực nhìn Giang Mạn, nhẹ nhàng xoa đầu cậu bé, cậu bé giống như một con chuột nhỏ, trần truồng nép vào lòng Lục Minh, một tay còn nắm chặt quần áo trên ngực anh, ra vẻ không có cảm giác an toàn.

Lục Minh cuối cùng cũng không đành lòng: "Vợ ơi, nếu em không ra ngoài nữa, anh lập tức sẽ trở thành một người chồng vô dụng đó." Ngay cả vợ mình cũng không quản được. "Mau đứng dậy đi, cẩn thận cảm lạnh." Nhắc nhở một câu, Giang Mạn bất lực lùi ra ngoài. "Đóng cửa lại." Nghe thấy lời nhắc nhở của con trai, Giang Mạn lại im lặng lùi lại, đóng cửa lại.

Lục Nghiêu lúc này mới thoát khỏi lòng Lục Minh, nghiêm túc nhìn Lục Minh: "Bố ơi, bố như vậy là không được đâu, bố quản vợ bố kiểu gì vậy, con đã lớn như thế này rồi, mẹ ấy vậy mà còn vào nhìn con tắm, đúng là một tên lưu manh nữ, con biết, cái này nhất định là lỗi của bố, bố quay lại dạy mẹ một trận đi, không có bà mẹ nào như thế đâu, con là đàn ông, là đàn ông." Lục Nghiêu đúng là quá ngại ngùng, nói năng cũng có chút lộn xộn, chọc cho Lục Minh bật cười khe khẽ. "Bố ơi, bố thấy con nói không đúng sao?

Không đúng sao?" Nhìn con trai sắp phát điên, Lục Minh dùng lực xoa xoa cái đầu ướt sũng của cậu bé: "Con có lớn đến mấy đi nữa, trong mắt bố và mẹ, con cũng chỉ là một thằng ranh con, đừng có nói với bố cái gì là đàn ông, lời đó bố không thích nghe." "Bố mẹ là bố mẹ vô lương tâm, không bảo vệ nhân quyền của trẻ con." Lục Minh vỗ mạnh vào mông Lục Nghiêu một cái, lực đạo không nhẹ không nặng, lại lần nữa bế cậu bé lên vai, Lục Nghiêu sợ hãi la oai oái: "Mau quấn khăn tắm cho con, khăn tắm!" Lục Minh cố ý làm như không nghe thấy, bế cậu bé như vậy định đi ra ngoài, cậu bé đạp loạn xạ hai chân, dùng sức ngăn cản bàn tay Lục Minh đang định mở cửa.

Lục Minh vui vẻ bật cười, bàn tay lớn kéo một cái, quấn khăn lông vào người Lục Nghiêu, cậu bé lúc này mới bình tĩnh lại.

Lục Nghiêu sao lại có kiểu bố mẹ như thế này, chuyên môn thích trêu chọc cậu.

“Ba ba, bố và mẹ giống nhau, đúng là có sở thích quái lạ.” Lục Minh ném thằng bé lên giường lớn của cậu, thằng bé lập tức ném khăn bông ra, sau đó thay bộ đồ ngủ nhỏ của mình, động tác cực kỳ nhanh gọn, cứ như sợ có bất kỳ chuyện bất ngờ nào lại xảy ra vậy.

Lục Minh nhặt bộ đồ ngủ của cậu, bế cậu vào lòng, một tay lớn nhẹ nhàng ôm lấy đầu cậu, một tay cầm máy sấy tóc, sấy khô mái tóc ngắn của cậu.

Giang Mạn một mình cũng thấy chán, xem TV cũng không vào, cô đến gõ cửa, “Nghiêu Nghiêu, mẹ có thể vào được không?” Lục Nghiêu bĩu cái môi nhỏ, mẹ chắc chắn là cố ý, lúc không nên vào thì không chào hỏi mà xông vào tấn công bất ngờ, đến lúc này lại biết tôn trọng người khác, đáng ghét.

Cậu bé Lục Nghiêu không lên tiếng, Giang Mạn cũng không giận, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Dưới ánh đèn vàng mờ, cô thấy con trai ngoan ngoãn nép trong lòng chồng, còn chồng thì đang kiên nhẫn sấy tóc cho con, cảnh tượng thực sự quá đẹp, cô không nỡ làm phiền.

Khóe mắt hơi cay cay, cô cười khúc khích, đi đến ngồi đối diện Lục Nghiêu.

Thằng bé vẫn còn giận, mím chặt môi không nói gì, trực tiếp quay đầu sang một bên, coi như không thấy cô.

"Thằng nhóc thối này, tuổi còn nhỏ mà dám giở thái độ với mẹ à." Giang Mạn cũng biết cách làm của mình có phần không thích hợp, liền lên tiếng trước, "Lục Nghiêu, nhìn mẹ này." Thằng bé không hề lay chuyển, Giang Mạn làm giọng mềm mỏng, giả vờ khóc thút thít, "Bảo bối à, sao con có thể không thèm để ý mẹ chứ, mẹ đau lòng quá đi mất, mẹ chỉ là lo con tắm nước lâu quá sẽ bị cảm, cho nên chẳng kịp nghĩ gì mà chạy vào xem con thôi, sao con lại không thể hiểu được tấm lòng tốt của mẹ chứ, mẹ là mẹ của con, từng chút từng chút nuôi con lớn, vậy mà con lại đối xử với mẹ như thế, tim mẹ thật sự rất đau." Lục Minh khóe môi co giật, vợ mình đúng là nghĩ ra đủ chiêu trò, cái này rõ ràng là giả vờ, con trai mà tin mới lạ.

Anh bật cười nhìn Giang Mạn, Giang Mạn nhướn mày, ra vẻ "anh đừng có xem thường em".

Hiểu con không ai bằng mẹ, con trai cô rất thương cô, không mấy chốc chắc chắn sẽ mềm lòng.

"Nghiêu Nghiêu, mẹ sai rồi mà, sau này nhất định không thế nữa đâu, ôi chao, đau lòng chết mất, dạ dày cũng đau quặn vì tức rồi đây." Giang Mạn bắt đầu đi theo tuyến đường cường điệu.

Lục Nghiêu cuối cùng cũng quay đầu lại, nhưng khuôn mặt nhỏ vẫn căng thẳng, vừa lạnh vừa ngầu, "Đừng diễn nữa, con biết mẹ đang giả vờ mà." "Bảo bối à, hết giận rồi hả?" "Mẹ, không phải con nói mẹ đâu, nhưng sau này mẹ thật sự không thể như thế nữa." Lục Nghiêu thở dài một hơi.

Giang Mạn gật đầu lia lịa, "Được được được, tuyệt đối không thế nữa đâu, sau này mẹ nhất định sẽ gõ cửa trước, gõ rồi mới vào." Cái gì mà "gõ rồi mới vào", nghĩa là cậu không đồng ý cũng sẽ vào sao?

Cậu bé Lục Nghiêu cảm thấy đau cả đầu, "Mẹ, con trai mẹ tắm có gì hay mà mẹ xem, từ nhỏ đến lớn mẹ vẫn chưa xem đủ sao?" Giang

Mạn chớp chớp mắt, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ anh tuấn hồng hào của con trai, “Sao mà xem đủ được, con là bảo bối nhỏ của mẹ mà, mẹ xem cả đời cũng không đủ.

Hơn nữa, đã xem bao nhiêu lần rồi, xem thêm lần nữa con có gì mà phải giận, con nên quen dần đi chứ.” “Vậy mẹ cũng phải tôn trọng sự riêng tư của con chứ, mẹ cứ thế xông vào thì ra thể thống gì, con không còn nhỏ nữa, chẳng lẽ sau này con lấy vợ mẹ cũng sẽ như thế sao?” Lục Nghiêu thật sự rất bực mình, vấn đề này đã nói rất nhiều lần rồi, nhưng mẹ cứ hay quên.

Lúc nào cũng coi cậu là một đứa trẻ, cậu thật sự không còn nhỏ nữa, mỗi lần mẹ còn thích làm nũng với cậu, cậu mới giống một đứa trẻ.

“Thôi đi, trong mắt mẹ con vẫn là một thằng nhóc con, có gì hay mà xem, đợi con lấy vợ, mẹ đây sẽ chẳng thèm quản con nữa.” Giang Mạn cạn lời, thực sự không thể hiểu nổi suy nghĩ của mấy đứa trẻ bây giờ, mới mấy tuổi, lông còn chưa mọc đủ mà đã có bao nhiêu ý tưởng rồi.

“Con không cần biết, dù sao đây là lần cuối cùng rồi, sau này nếu mẹ còn như vậy, xem con có thèm để ý mẹ nữa không.” Lục Nghiêu kiên quyết nói.

“Được rồi, thằng nhóc thối này, cho con chút sắc mặt mà con còn dám lấn tới, dám ra điều kiện, còn dám uy hiếp mẹ.” “Ba, ba nhìn mẹ xem, sao ba chịu đựng nổi mẹ vậy, ngang ngược vô lý, không thể nói lý lẽ được.” Lục Nghiêu không chút khách khí phê bình.

Lục Minh tắt máy sấy tóc, “Thôi được rồi, không được chê mẹ con.” Lục Nghiêu xua xua tay, bắt đầu đuổi người, “Con muốn nghỉ ngơi rồi, hai người ra ngoài đi.” Lục Minh bật cười, nhẹ nhàng hôn lên trán cậu, “Con trai, ngủ ngon.” “Ba ba, ngủ ngon.” Lục Minh đứng dậy, Giang Mạn cũng chuẩn bị hôn tạm biệt con trai, nào ngờ thằng bé thoắt cái đã chui tọt vào trong chăn, hậm hực nói: “Tối nay không cho mẹ hôn.” Giang Mạn khựng lại một chút, có chút thô lỗ vén chăn của cậu, giữ chặt hai tay nhỏ của cậu, một nụ hôn rơi xuống má thằng bé.

Thằng bé phồng má giận dỗi nhìn Giang Mạn, hai mẹ con nhìn nhau một lúc, cuối cùng vẫn là thằng bé chịu thua, không cam lòng ôm lấy cổ Giang Mạn, hôn một cái lên má cô, “Mẹ, ngủ ngon.” Thế mới phải chứ.

Giang Mạn hài lòng cười một tiếng, rồi mới rời khỏi phòng thằng bé.

Hai vợ chồng tắm xong ra thì đã gần sáng rồi, Lục Minh cũng sấy khô tóc cho Giang Mạn.

“Lục Minh, em không phải Nghiêu Nghiêu, đã lớn thế này rồi, không cần anh phải sấy tóc cho em đâu.” “Không sao, anh thích làm gì đó cho hai mẹ con.

Chương 934

Nghiêu Nghiêu là một đứa trẻ nhạy cảm, lúc tắm nó còn hỏi anh có đang giấu nó chuyện gì không?" Giang Mạn sững người một chút, cũng hiểu ý chồng nói, "Có lẽ là do anh không ở bên cạnh con từ nhỏ mà ra, dù em có tốt với con đến mấy, vẫn hình thành tính cách nhạy cảm và trưởng thành sớm của nó, e rằng không phải trong thời gian ngắn có thể điều chỉnh lại được." "Sau này chúng ta cùng cố gắng nhiều hơn đi." Lục Minh đặt máy sấy tóc xuống, hôn lên môi Giang Mạn.

Giang Mạn sững sờ một chút, rồi cũng bắt đầu đáp lại nụ hôn của anh, hòa quyện vào nhau, nói nhiều lời cũng thừa, chỉ có hành động mới giải tỏa được ưu tư.

Ngoài cửa sổ gió lạnh gào thét, trong phòng lại ấm áp như mùa xuân.

Một lúc rất lâu sau, Lục Minh ôm người vợ yêu trong lòng, khóe môi nở nụ cười thỏa mãn.

"Toàn tại anh đấy, em hình như không buồn ngủ nữa rồi." Giang Mạn trách móc, cô vốn đã buồn ngủ, nhưng sau một hồi giày vò, ngược lại lại không còn buồn ngủ nữa.

Bàn tay lớn của Lục Minh đang quấn quanh eo Giang Mạn lại siết chặt hơn, anh cắn vào tai cô, khẽ thì thầm giọng khàn đặc, "Vậy à, thế thì chắc chắn là em chưa đủ mệt rồi, chúng ta tiếp tục nhé, anh sẽ khiến em có một giấc ngủ ngon." "Lục Minh, anh đừng có quá đáng như vậy, ngủ đi mau, em mệt lắm rồi." Giang Mạn bực bội nhéo vào eo anh một cái, không còn đủ tinh thần để cùng anh giày vò nữa.

Đàn ông và phụ nữ thật sự không thể so sánh được, phụ nữ trong chuyện này vĩnh viễn ở thế yếu.

“Em không phải nói không buồn ngủ sao?” “Anh nói chuyện với em một lát là được rồi, còn những chuyện khác thì thôi đi.” Hai vợ chồng trò chuyện từng câu một, một lúc sau, cả hai lần lượt phát ra tiếng thở đều đặn.

Mấy ngày nữa trôi qua, rất nhanh đã đến Tết Dương lịch, khởi đầu một năm mới.

Chuyện Giang Mạn lo lắng nhất vẫn xảy ra, sau khi cả nhà ăn sủi cảo xong chuẩn bị đi ngủ, Giang Mạn ghé vào phòng thằng bé một lát, khi bước vào cửa thì phát hiện thân thể cao lớn của Lục Minh đang ngửa mặt nằm trên thảm, bất tỉnh nhân sự.

Virus phát tác rồi, đó là phản ứng đầu tiên của Giang Mạn.

Cô sợ đến run cả người, vội vàng lao tới, vỗ vào khuôn mặt tuấn tú của anh, giọng run rẩy nói: “Lục Minh, anh tỉnh lại đi, nửa đêm nửa hôm anh đừng dọa em, nếu anh có chuyện gì thì em và Nghiêu Nghiêu phải làm sao?” Mặt Lục Minh rất lạnh, sắc mặt Giang Mạn bỗng chốc tái nhợt, cô đưa tay thử ở mũi anh, sau khi cảm nhận được hơi thở nặng nhọc của anh, vừa mừng vừa lo, cả người cô suy sụp ngồi bệt xuống đất.

Nhưng dù cô có gọi thế nào, Lục Minh cũng không hề có chút ý thức nào, anh nằm đó với vẻ mặt an bình, cô sốt ruột đến bật khóc.

Muốn đỡ thân hình cao lớn của anh lên giường để anh ngủ thoải mái hơn, nhưng sức lực một mình cô quá nhỏ bé.

Tiếng của cô kinh động đến Lục Nghiêu, Lục Nghiêu nghe thấy giọng nói hoảng loạn của mẹ, thằng bé không kịp mặc gì đã chạy vào, cũng lập tức nhìn thấy ba ba đang nằm trên đất, khuôn mặt nhỏ của cậu bé cũng tái đi.

“Mẹ ơi, ba ba... rốt cuộc bị làm sao vậy?” Giọng nói của thằng bé khiến Giang Mạn hoàn hồn, cô đè nén nỗi sợ hãi trong lòng, không muốn dọa Lục Nghiêu, “Ba con có thể là gần đây quá mệt mỏi, nên ngất xỉu rồi.” “Vậy chúng ta gọi 120 đi mẹ, đưa ba ba đi bệnh viện, đừng chần chừ nữa.” Miệng Giang Mạn như vừa ăn phải hoàng liên, đắng chát không thể tả, không biết phải giải thích với con trai thế nào, tình trạng hiện tại của Lục Minh không phải bệnh viện bình thường có thể giải quyết được, trong cơ thể anh là virus, ngay cả các chuyên gia cũng bó tay.

Thấy Giang Mạn đang do dự, thằng bé sốt ruột, thúc giục: “Mẹ, mẹ đang do dự gì vậy, mau gọi điện thoại đi chứ, ba ba đã hôn mê rồi, tình hình rất không tốt.” Giang Mạn gật đầu, cô gọi điện, nhưng là gọi cho Trương Khiếu, nhờ Trương Khiếu dẫn các chuyên gia trong quân đội đến đây.

Cúp điện thoại, Giang Mạn phát hiện thằng bé đang chăm chú nhìn cô, trong mắt tràn đầy sự khó hiểu.

“Mẹ ơi, sao mẹ lại gọi cho chú Trương Khiếu?

Bị ốm không phải nên đi bệnh viện sao?” Đây là suy nghĩ mà thằng bé đã được dạy dỗ từ nhỏ.

“Bên quân đội có quân y, bên đó vừa hay có các chuyên gia giỏi, các chuyên gia họ lợi hại hơn, chúng ta có thể trực tiếp nhờ họ đến nhà.” “Không phải nói chỉ là mệt mỏi quá độ mà ngất sao?

Bệnh viện bình thường hẳn là có thể giải quyết được rồi chứ, sao lại phải tìm các chuyên gia của quân đội, quân khu cách nhà chúng ta xa như vậy.” Lục Nghiêu mím môi nhỏ, trong lòng có vô số nghi vấn.

Giang Mạn á khẩu không nói nên lời, cùng với việc con trai ngày càng lớn, muốn nói dối trước mặt cậu bé ngày càng khó khăn.

“À thì, mẹ lú lẫn rồi, không nghĩ ra được cách này, nhưng mà tình hình của ba con bây giờ không rõ, chúng ta vẫn không nên tùy tiện di chuyển ba thì hơn.” Thằng bé càng nghe càng thấy mẹ mình trước sau mâu thuẫn, không phải nói là mệt mỏi quá độ sao?

Sao lại biến thành tình hình không rõ rồi.

Nhưng suy nghĩ của thằng bé rất nhanh bị giọng nói của Lục Minh cắt ngang, “Anh không sao, chỉ là hơi mệt thôi,” anh nói.

Nói rồi Lục Minh tự mình đứng dậy, nhìn vợ con đang sợ đến tái mặt, anh khẽ cười, một tay ôm một người, “Có phải bị anh dọa sợ rồi không, anh không sao đâu, vừa nãy đầu hơi choáng nên ngã xuống thôi, không có gì to tát đâu.” Giang Mạn chăm chú nhìn khuôn mặt Lục Minh, sắc mặt anh trông vẫn không tốt.

“Ba ba, ba thật sự không sao chứ?” Lục Minh nhìn bàn chân trần của cậu, sắc mặt hơi trầm xuống, “Ba có thể có chuyện gì chứ, sao con không đi dép mà đã chạy ra đây, mau về ngủ đi, không còn sớm nữa rồi.” Lục Nghiêu kéo bộ đồ ngủ của Lục Minh, không hỏi ra được câu trả lời thì không chịu buông tha, “Ba ba, ba thật sự không sao chứ?” Lục Minh một tay bế Lục Nghiêu lên, quay người đi về phía phòng ngủ của cậu bé, vừa đi vừa cười nói: “Ba ba có thể có chuyện gì chứ, ba còn bế nổi con đây mà.” Giang Mạn không đi theo, những giọt nước mắt kìm nén chợt rơi xuống.

Lục Minh an ủi thằng bé một lúc lâu, vừa vào cửa, vòng eo anh đã bị đôi tay mảnh khảnh quấn lấy, sau lưng liền cảm nhận được khuôn mặt nhỏ lạnh lẽo của Giang Mạn áp vào, ngay cả đồ ngủ cũng không thể ngăn cách được hơi lạnh trên mặt cô.

Bàn tay lớn của Lục Minh nắm lấy tay nhỏ của cô, an ủi mà bóp nhẹ một cái, “Bị dọa sợ rồi sao?” “Dạo này anh cảm thấy thế nào?

Có phải càng ngày càng khó chịu rồi không?” “Chỉ là thường xuyên cảm thấy mệt mỏi, ngất xỉu là chuyện bình thường.

Trước khi thuốc giải được điều chế, tình trạng như thế này sẽ không ít, Man Man, em phải chuẩn bị tâm lý trước." Lục Minh lại lần nữa tiêm thuốc phòng ngừa cho Giang Mạn.

Chỉ cần nghĩ đến việc sau này anh sẽ thường xuyên hôn mê, thậm chí là điếc tai mù mắt, Giang Mạn nghẹn họng không nói nên lời, cô nghĩ mình có chút hiểu được ý đồ của Bạch Tiểu Thuần rồi, chính là muốn cô nhìn người mình yêu sâu sắc từng chút một gục ngã trước mặt.

Cái cảm giác này thật sự quá đau lòng.

Không thể không nói, hắn đã đạt được mục đích, cô bây giờ thật sự không một khắc nào được yên ổn.

"Em biết rồi, em vừa liên hệ với A Khiếu, anh ấy nói sẽ lập tức dẫn chuyên gia đến, còn cần họ đến không?" "Không cần họ đến nữa, ngày mai anh đến quân đội làm kiểm tra chi tiết hơn." "Được." "Thôi được rồi, đừng lo lắng nữa, những cái này đều là hiện tượng bình thường thôi." Ngày hôm sau, Giang Mạn không yên tâm, đích thân đi cùng Lục Minh đến quân khu, các chuyên gia đã chuẩn bị sẵn sàng, Lục Minh vừa đến thì họ bắt đầu làm các loại kiểm tra cho anh, kết quả kiểm tra khiến sắc mặt các bác sĩ lập tức thay đổi.

Giang Mạn vừa thấy vẻ mặt của họ liền biết tình hình rất không tốt, lòng cô chợt chùng xuống, Lục Minh nắm tay cô, "Sao vậy?" "Quân trưởng, virus trong cơ thể anh phát tán còn nhanh hơn chúng tôi tưởng tượng, nhanh gấp đôi so với dự kiến." Lão chuyên gia nhíu chặt mày, theo tốc độ này, Lục Minh căn bản không có cơ hội sống đến khi họ điều chế ra thuốc giải.

"Không có cách nào khống chế sao?" Giang Mạn sốt ruột hỏi.

“Phu nhân, mấy ngày nay chúng tôi đã nghiên cứu mấy loại thuốc, nhưng chưa có ai sử dụng, càng không biết có hiệu quả hay không.” Lão chuyên gia có chút xấu hổ nói.

Bọn họ tự nhận là chuyên gia, nhưng nghiên cứu lâu như vậy vẫn không thể phá giải được dữ liệu virus trong cơ thể Lục Minh, càng đừng nói đến việc điều chế thuốc giải.

Chuyện này không phải là đùa sao?

Muốn Lục Minh lấy mạng ra đánh cược.

“Nếu không có tác dụng thì sao, có phải còn gây tổn thương cực lớn cho cơ thể không?” Giang Mạn hỏi tiếp.

Nếu không có tác dụng phụ, những người này sẽ không ai nấy đều ủ rũ thế này.

Lão chuyên gia gật đầu, Giang Mạn đoán quả không sai, “Nếu không có tác dụng, có thể sẽ phản tác dụng, càng đẩy nhanh tốc độ phát tác của virus, nếu không thể kịp thời có được thuốc giải thì sẽ vô phương cứu chữa.” Cơ thể Giang Mạn mềm nhũn, Lục Minh ôm chặt cô, “Trương lão, có cần phải nói khoa trương đến thế không?

Chương 935

Ông không phải là bác sĩ trong bệnh viện, có một phần rủi ro ông phải nói ba phần, ông là chuyên gia được quốc gia bỏ tiền lớn mời về, bớt nói những lời giật gân đi.” “Quân trưởng, tôi là đang nói rõ trước với anh về tính rủi ro của loại thuốc này, anh không phải là người bình thường, chúng tôi phải cố gắng hết sức đảm bảo an toàn tính mạng cho anh, không thể để anh làm những chuyện mạo hiểm.” Trương lão vẫn nhấn mạnh.

Ông là người cả đời làm nghiên cứu khoa học, nói chuyện thẳng thắn, có sao nói vậy, không vòng vo.

Trương Khiếu khẽ ho một tiếng về phía ông, ý bảo ông đừng nói nghiêm trọng như vậy, Giang Mạn vẫn còn ở đây, khả năng chịu đựng của phụ nữ không tốt đến thế.

Lão chuyên gia lúc này mới hiểu ý của Lục Minh vừa rồi, quay sang Giang Mạn nói: “Phu nhân cũng đừng quá lo lắng, chúng ta vẫn còn hy vọng.” “Trương lão, tôi muốn biết, ông có bao nhiêu phần trăm tự tin vào loại thuốc mà các ông đã điều chế ra?” Giang Mạn cố gắng giữ bình tĩnh.

Lão chuyên gia nhìn Lục Minh một cái, Lục Minh còn chưa kịp nháy mắt, Giang Mạn đã lườm Lục Minh một cái, “Đừng nháy mắt với Trương lão, em muốn nghe sự thật.” Bị vợ lườm một cái trước mặt bao nhiêu cấp dưới, Lục Minh không hề tức giận, ngược lại còn cười gượng gãi mũi một cái, “Trương lão, ông cứ nói thật.” “Có lẽ chỉ ba phần tự tin, chúng tôi không có được dữ liệu virus liên quan, chỉ có thể làm theo cách thông thường.” Ba phần, Giang Mạn cảm thấy đây là một trò đùa đáng sợ, ngay cả một nửa phần tự tin cũng không có, rủi ro thật sự quá lớn.

Cách thông thường sao?

Bạch Tiểu Thuần vốn không phải là người hành động theo lẽ thường, virus do cô ta nghiên cứu sao có thể theo lẽ thường được chứ.

Giang Mạn một trăm phần trăm không yên tâm về loại thuốc mà lão chuyên gia nói.

“Vì đã nghiên cứu ra rồi, vậy thì thử một chút đi.” Lục Minh thản nhiên nói.

“Quân trưởng, anh phải suy nghĩ cho kỹ đó, loại thuốc này rất mạnh, nếu không có tác dụng với anh, mà anh lại không chịu nổi thì có thể sẽ...” Lão chuyên gia không nói hết, nhưng Giang Mạn rất rõ những lời ông chưa nói ra, đó là “chết ngay tại chỗ”.

“Anh sẽ không chịu không nổi đâu.” Lục Minh kiên trì, anh rất tự tin vào ý chí của mình.

“Không được, em không đồng ý.” Giang Mạn lên tiếng, chăm chú nhìn Lục Minh, cô không muốn anh mạo hiểm như vậy.

“Man Man, đây là cách tốt nhất bây giờ, ngoài ra không có cách nào tốt hơn, kéo dài thêm một ngày sẽ phá hoại sức đề kháng trong cơ thể anh càng lớn.” “Lục Minh, anh bình tĩnh một chút đi, nghe em nói hết đã.” Lục Minh gật đầu, ra hiệu cho cô nói tiếp.

Giang Mạn cúi sâu một cái về phía các chuyên gia có mặt, sau đó không kiêu ngạo không tự ti nói: “Tôi biết gần đây các ông đã rất vất vả vì bệnh của chồng tôi, tôi thật sự rất cảm ơn các ông.

Những lời tôi sắp nói tiếp theo đây không có bất kỳ sự bất kính nào với các ông, tôi chỉ là nói ra nỗi lo lắng của một người vợ, một người mẹ của đứa trẻ.” Các chuyên gia vội vàng cũng cúi đầu về phía Giang Mạn, cô là Phu nhân Quân trưởng, họ không dám nhận lễ lớn như vậy từ cô.

Tất cả những gì họ làm đều là công việc của họ.

Trương lão rất thích cách đối nhân xử thế của Giang Mạn, cũng đoán được những lời cô sắp nói có thể liên quan đến họ.

Một người phụ nữ nhỏ bé như cô còn làm được đến mức này, nhóm đàn ông lớn như họ tự nhiên không có gì mà không chấp nhận được, có ý kiến hay đề nghị gì cứ nói thẳng ra.

“Phu nhân quá khách sáo rồi, cô có gì muốn nói cứ nói, chúng tôi sẽ lắng nghe cẩn thận.” Giang Mạn mở lời, “Những kiến thức y học tôi không hiểu rõ lắm, tôi cũng chỉ là bày tỏ suy nghĩ của mình.

Các ông vừa mới kiểm tra lại cơ thể Lục Minh, nói rằng virus trong cơ thể anh ấy phát triển nhanh hơn dự kiến của các ông, điều này hoàn toàn khác với dự đoán ban đầu.

Điều đó có nghĩa là dữ liệu ban đầu các ông thu thập chưa đủ nhiều, đủ toàn diện.

Thuốc của các ông được nghiên cứu dựa trên cơ sở ban đầu, nhưng bây giờ bệnh tình lại khác với những gì các ông tưởng tượng.

Các ông có nên cân nhắc xem liệu virus trong cơ thể Lục Minh có xảy ra đột biến không?

Thuốc có cần phải cải tiến thêm không?

Liệu còn có thể có ba phần tự tin hay không?

Hơn nữa, Bạch Tiểu Thuần không thể đi theo lối mòn thông thường, các ông không thể dựa theo tư duy bình thường để nghiên cứu thuốc giải, mà phải mạnh dạn đột phá.” Ngay cả dự đoán còn không chuẩn, Giang Mạn căn bản không yên tâm.

Dừng lại hai giây cô tiếp tục nói: “Trước khi các ông tìm ra nguyên nhân, tôi sẽ không dễ dàng để chồng tôi mạo hiểm.” Càng không để anh trở thành chuột bạch, đây là chuyện liên quan đến tính mạng.

Nói xong với mấy chuyên gia, Giang Mạn lại nhìn sang Lục Minh, “Lục Minh, chuyện gia đình và công việc anh đã sắp xếp ổn thỏa hết chưa?

Anh cứ vội vàng uống thuốc như vậy, nếu anh có bất kỳ chuyện bất trắc nào, anh bảo chúng em phải làm sao?” Bên đại viện cũng chỉ có ông nội biết chuyện của anh, những người khác đều không biết, người đàn ông này sao lại không nghĩ đến cảm nhận của mọi người chứ.

“Man Man, anh sẽ không sao đâu.” “Đừng tự tin như vậy, chuyện này ai cũng không nói trước được, luôn phải chuẩn bị sẵn sàng.” Giang Mạn trầm giọng nói.

Trương lão dẫn đầu sững người một chút, trao đổi ý kiến với mấy chuyên gia khác, sau đó nói: “Phu nhân nói có lý, điểm này chúng tôi quả thật đã bỏ qua, Quân trưởng thực sự không thích hợp lập tức dùng thuốc, chúng tôi nên cải tiến thêm một chút, chỉ là tình hình của Quân trưởng thật sự không thể cầm cự được bao lâu nữa, đợi đến khi anh ấy rơi vào hôn mê sâu rồi mới dùng thuốc thì hoàn toàn không còn hy vọng nào nữa.” Họ đang vội ở điểm này.

Cứ kéo dài mãi rốt cuộc cũng không phải cách giải quyết.

Loại thuốc khống chế virus này, dược hiệu rất mạnh, cần một người dùng ý chí mạnh mẽ để chống đỡ, nếu người đó rơi vào hôn mê, bất kể là chức năng cơ thể hay ý chí đều chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.

“Vậy cơ thể Lục Minh còn có thể chống đỡ được bao lâu?” “Một tuần, nhiều nhất là nửa tháng thôi, các vị phải sớm đưa ra quyết định, Quân trưởng bình thường trông không khác gì người thường, nhưng một khi phát tác thì rất đáng sợ.” Điểm này Giang Mạn đương nhiên biết, tối qua cô cũng đã chứng kiến cảnh Lục Minh nói ngã là ngã, anh trông không khác gì người thường, ai có thể ngờ trong cơ thể anh lại có loại virus bá đạo như vậy.

Điều đó cũng có nghĩa là, họ căn bản không có lựa chọn nào, nếu không lấy được thuốc giải thật sự từ Bạch Tiểu Thuần, vậy thì chỉ có một lựa chọn duy nhất, là uống loại thuốc tạm thời chống lại virus mà các chuyên gia đã nghiên cứu ra.

Hơn nữa, loại thuốc này còn không biết có hiệu quả hay không, nếu không có hiệu quả, mà Lục Minh lại không chống đỡ được thì chỉ có một con đường chết.

Con đường phía trước, dù đi thế nào cũng không nhìn thấy hy vọng.

Lòng Giang Mạn dần dần chìm xuống, nhưng cô vẫn nghiến răng nói: “Dù thế nào đi nữa, cứ hoãn lại vài ngày, hy vọng vẫn còn có chuyển biến.” Lục Minh thấy Giang Mạn kiên trì, cũng không nói gì nữa, đúng là anh đã quá nóng vội, không suy nghĩ chu toàn bằng cô.

Anh quả thật vẫn còn rất nhiều chuyện chưa sắp xếp ổn thỏa, nếu anh xảy ra chuyện, mọi thứ sẽ rối tung lên.

Trương lão nhìn về phía Lục Minh, Lục Minh gật đầu với ông, coi như ngầm đồng ý đề nghị của Giang Mạn.

Mấy người rời khỏi phòng thí nghiệm dưới lòng đất, Trương Khiếu cũng đã khoanh vùng được phạm vi thủ phạm tấn công Giang Mạn lần trước, anh ta đưa danh sách vào tay Lục Minh, Lục Minh xem qua một cái, sắc mặt liền trầm xuống, Tiêu Hàm nằm trong danh sách đó.

“Lục Minh, xảy ra chuyện gì vậy?” “Không có gì, chỉ là hai người mà lần trước em bắt gặp đã có manh mối rồi, đã khoanh vùng được mấy đối tượng khả nghi.” Giang Mạn cũng không hỏi kỹ thêm, cô bây giờ không có hứng thú với chuyện này, cô chỉ nghĩ đến bệnh tình của Lục Minh.

Mấy ngày sau đó, Giang Mạn luôn ăn không ngon ngủ không yên.

Vừa qua Tết Dương lịch, cô lại xin nghỉ một tuần, chuyên tâm ở bên cạnh Lục Minh.

Lục Minh cũng đã sắp xếp ổn thỏa mọi việc, bên phía chuyên gia cũng chỉ cải tiến một chút về dược phẩm, nhưng vẫn chưa có đột phá mới, và cũng bắt đầu thúc giục Lục Minh dùng thuốc.

Uống thì còn một tia hy vọng, nếu không uống thì chỉ có thể chờ chết.

Chương 936

Trong thời gian đó, Lục Minh lại hôn mê ba lần, hơn nữa mỗi lần lại dài hơn lần trước, ngay cả Lục Nghiêu cũng không thể giấu được, Giang Mạn đành phải nói sự thật cho thằng bé, thằng bé khóc đỏ mắt, nhưng vẫn vui vẻ quấn quýt bên Lục Minh, kiên cường không giống một đứa trẻ.

Hôm nay, gia đình ba người họ định về đại viện ăn cơm với người nhà.

Tần Huệ thấy gia đình ba người họ về, mừng không tả xiết, cứ khăng khăng muốn tự mình xuống bếp, cuối cùng bị hai người đàn ông lớn đuổi ra, tài nấu ăn của bà mấy chục năm như một, hoàn toàn không thể chấp nhận được.

“Mẹ, mẹ ngồi xuống đi ạ, nhà bếp cứ giao cho họ.” Giang Mạn nói với Tần Huệ.

“Mấy đứa trẻ này, đứa nào đứa nấy cánh cứng rồi, lớn rồi là chê mẹ.

Nhớ hồi chúng nó còn nhỏ, ba con với ông nội không có ở nhà, không phải vẫn phải dựa vào mẹ sao, dù khó ăn đến mấy cũng phải nuốt.

Tài nấu ăn của mẹ coi như là tốt rồi, thằng bé Tử Hạo đó còn thường xuyên đòi đến ăn chực nữa.” Ẩn tình trong đó Mạc Noãn biết, đó là “núi này cao còn có núi khác cao hơn”, mẹ Diệp còn không thể ra tay được, cô cười nói: “Mẹ, mẹ cứ ngồi xuống đi ạ, bây giờ là lúc hưởng phúc của con trai.” “Mẹ chỉ là buồn chán thôi mà.” Một nữ cường nhân bận rộn gần hết đời hoàn toàn lui về phía sau, đó quả thật là nhàn rỗi khó chịu.

Hai đứa song sinh cũng thường xuyên ở khu đô thị, chỉ cuối tuần mới về đại viện, Tần Huệ mỗi ngày chỉ có thể tranh việc với ông nội, chăm sóc hoa cỏ trong nhà.

Bà cười cười, cũng ngồi xuống, một tay nắm lấy tay của một cô con dâu, trông rất mãn nguyện.

Quả nhiên đúng như câu “thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng”, hạnh phúc của các con trai đều đã ổn định, bà cũng không cần phải lo lắng nữa.

“Man Man, khi nào con sinh đứa thứ hai?” Tần Huệ vô thức hỏi.

Nụ cười trên mặt Giang Mạn hơi cứng lại, tình hình hiện tại, virus trong cơ thể Lục Minh sẽ diễn biến thành dạng gì đều không xác định, mọi thứ đều là ẩn số, “Cứ thuận theo tự nhiên đi ạ, nếu có thai thì sẽ sinh ra.” Tần Huệ tuy đang nói chuyện, nhưng ánh mắt lại luôn dõi theo Lục Niệm Nhất và Lục Tử Mặc, cho nên không hề nhận ra sự bất thường của Giang Mạn.

“Mẹ cũng chỉ là tiện miệng nói vậy thôi, đừng quá áp lực, chắc là đến lúc đó con dù có sinh đứa thứ hai, mẹ cũng không tranh giành được với ba ba con đâu, Lam Hàng Chi chỉ cần cho mẹ ôm một chút là tốt rồi.” Đối với bạn thân, Tần Huệ rất bất lực.

Giang Mạn khẽ cười, “Ba ba đúng là nói muốn tự mình trông con, mẹ có thể cùng ba đi du lịch đi ạ, ở nhà đúng là khá buồn chán.” “Mẹ cũng muốn lắm chứ, nhưng ba con chẳng phải còn có công việc sao, ông ấy còn chưa nghỉ hưu, đi ra ngoài cũng không đi xa được.

Ai, ba con dạo này cũng không biết đang bận gì, mẹ cứ cảm thấy ông ấy bận hơn trước rất nhiều, tuổi này rồi mà còn không biết hưởng phúc, giờ này còn chưa về nhà.” Lục Nam Thiên bận rộn là điều tất nhiên, công việc của Lục Minh đã tạm thời giao cho ông.

Mạc Noãn luôn cảm thấy Giang Mạn có chút không ổn, nhưng trước mặt mẹ chồng, cô cũng không hỏi gì.

“Đến cuối năm, công việc nhiều là điều tất nhiên, Lục Minh thường xuyên ở trong quân đội.” “Đó cũng đúng.” Tần Huệ không nghi ngờ gì.

“Anh Nghiêu Nghiêu, chúng ta đi chơi xếp hình đi.” Lục Niệm Nhất thấy Lục Nghiêu một mình ngồi một bên, liền kéo cậu.

Lục Nghiêu véo véo khuôn mặt nhỏ của em gái, “Niệm Niệm và Tử Mặc đi chơi đi, anh xem TV một lát.” Cậu bây giờ không có tâm trạng chơi mấy thứ đó.

Lục Niệm Nhất bĩu môi, sau đó dẩu môi bỏ chạy.

Tần Huệ nhìn thấy cảnh này, không nhịn được hỏi Giang Mạn, “Man Man, con có thấy Nghiêu Nghiêu có chút kỳ lạ không, hôm nay nó có phải không vui không, sao trông cả người mềm xìu, không có chút tinh thần nào vậy.” Giang Mạn tiện miệng viện một cớ, “Mẹ lo lắng nhiều rồi, chỉ là không gặp được An An, nên nó không có tinh thần thôi.” “Con bé An An đó quả thật đáng yêu, mẹ không gặp nó, cũng có chút hụt hẫng.” Tần Huệ cũng không nghĩ nhiều.

“Là lỗi của con, là lỗi của con, sau này con nhất định sẽ kèm theo bé ấy.” Mạc Noãn bật cười, An An ở cùng họ còn nhiều hơn ở nhà họ Mạc, thường xuyên khiến cô có một cảm giác, cảm thấy mình sinh ra hai cô con gái.

Hôm nay vốn dĩ cũng định đi đón cô bé, nhưng Đinh Duệ đã đi thăm con rồi, nên cũng không đưa đến.

Tuy Mạc Tử Hi và Đinh Duệ đã ly hôn, nhưng dù sao anh ta cũng là ba của An An, không có lý do gì để cản trở hai cha con bồi dưỡng tình cảm.

Giang Mạn nhìn con trai như vậy, tâm trạng cũng không dễ chịu, nó còn nhỏ như thế, mới tìm được ba ba nửa năm, nhưng lại có thể phải chịu đựng khả năng mất đi ba ba.

Nhưng nếu không nói, Lục Minh mà thật sự xảy ra chuyện gì, thằng bé sau này nhất định sẽ trách cô đã giấu giếm.

Mạc Noãn càng thêm khẳng định nhất định là đã xảy ra chuyện, hơn nữa còn là chuyện lớn, cả nhà anh cả đều không ổn.

“Nghiêu Nghiêu, con lại đây.” Nghe thấy tiếng mẹ, Lục Nghiêu ngẩng đầu, ngây người mấy giây, sau đó đến ngồi bên cạnh Giang Mạn, Giang Mạn nhẹ nhàng ôm lấy vai nhỏ của cậu, dùng sức vỗ vỗ để an ủi.

“Con đi chơi với em trai em gái một lát đi, thím con nói rồi, lần sau nhất định sẽ đưa An An đến, con đừng có vẻ mặt ủ rũ như thế.” Giang Mạn cười nói.

Thằng bé nhìn Giang Mạn, ấp úng đáp: “Dạ.” “Thằng nhóc này, nhỏ như vậy đã thấy sắc quên nghĩa rồi, không thấy cô bé là cả người không có tinh thần, sau này ngàn vạn lần đừng có lớn lên hư hỏng đó.” Tần Huệ có chút buồn cười.

Khi gần bảy giờ, Lục Nam Thiên và gia đình Lục Nam Triết lần lượt vào nhà, Lục Tử Đồng và Bùi Lệ Hành cũng đều có mặt.

Hai người đàn ông trong bếp cũng vừa hay làm xong, bảo người làm mang thức ăn lên bàn.

“Ối dào, dạo này ngày tháng đúng là tiêu sái thật, có thể đi khắp nơi ăn chực, hôm nay lại được ăn món ăn của hai đầu bếp lớn nhà họ Lục chúng ta rồi.” Lục Tử Đồng cười hì hì nói.

“Thật là vô dụng, có chút chuyện này thôi mà đã khiến con mãn nguyện rồi.” Tần Huệ bất lực nói.

Trên bàn ăn, cả nhà vui vẻ hòa thuận.

Lục Minh dẫn vợ và con trai đích thân mời rượu các trưởng bối, thằng bé thì dùng nước trái cây thay thế, Lục Minh nói: “Ông nội, ba, mẹ, đối với các người mà nói, con không phải là một đứa cháu ngoan, một đứa con hiếu thảo, cũng không phải là một người chồng tốt, càng không phải một người cha tốt, đã để con trai mình phải chịu thiệt thòi bấy nhiêu năm, luôn luôn khiến các người phải lo lắng.

Con cũng chưa bao giờ nói với các người rằng, con rất yêu các người, vị trí của các người trong lòng con không ai có thể thay thế được.” Mấy năm trước khi ở trong nghịch cảnh, chính là vì nghĩ đến gia đình, anh mới có thể vượt qua.

Lần này cũng không ngoại lệ, vì trên người anh còn có thêm hai vai trò nữa, là người chồng và người cha.

Ông nội và Lục Nam Thiên biết nguyên do, nên cũng không quá ngạc nhiên, còn Tần Huệ thì lại cực kỳ bất ngờ, con trai này tính cách trầm lặng đến mức nào thì một người mẹ như bà rõ hơn ai hết, vậy mà từ trước đến nay chưa bao giờ nghe anh nói những lời cảm tính như vậy.

Mắt Tần Tuệ đã đỏ hoe, bà khẽ vỗ vai anh: "Con trai này, hôm nay sao cứ như thay đổi thành người khác vậy, nói những lời cảm động thế này, có phải cố tình chọc mẹ con khóc không?" Lục Minh nhẹ nhàng lau khóe mắt Tần Tuệ, nhìn kỹ thì phát hiện người mẹ vốn luôn được chăm sóc kỹ lưỡng của anh cũng đã có tóc bạc: "Con chưa bao giờ nói những lời này với mẹ.

Bây giờ con cũng đã làm bố rồi, rất hiểu được tâm trạng của bậc làm cha làm mẹ." Mỗi lần Lục Nghiêu nói những lời tương tự với anh, anh đều cảm thấy rất ấm lòng, vô cùng cảm động.

Anh nghĩ, bố mẹ anh chắc chắn cũng vậy.

Bởi vậy, nhân cơ hội này, anh cũng muốn bày tỏ những suy nghĩ trong lòng với người thân của mình. "Con không nói mẹ cũng biết, nhưng nghe con nói ra, mẹ thật sự rất vui.

Mạn Mạn à, đây chắc là công lao của con, cuối cùng cũng đã thay đổi được cái tính tình gỗ đá của A Minh.

Phải như thế này chứ?

Chương 937

Có lời gì thì cứ nói ra, đừng lúc nào cũng giấu trong lòng.

Người nhà mình biết tính con thì không sao, người khác không biết, e là sẽ hiểu lầm con." Tần Tuệ thật sự rất vui, nụ cười trên môi rạng rỡ, ôm chặt Lục Minh. "Mẹ ơi, đây đâu phải công lao của con." Giang Mạn không dám nhận công này. "Chính là con và Nghiêu Nghiêu đã thay đổi A Minh.

Thằng bé này trước đây đâu có thế này, cứ như một khúc gỗ vậy." Tần Tuệ dùng tay còn lại ôm cả Giang Mạn và Lục Nghiêu: "Thấy gia đình nhỏ của các con hạnh phúc thế này, mẹ mừng cho các con." "Mẹ ơi, gia đình nhỏ của chúng con còn mong mẹ chiếu cố nhiều hơn nữa ạ." "Con nói mấy lời thừa thãi này làm gì.

Con vĩnh viễn là con trai mẹ, Mạn Mạn là con dâu mẹ, Nghiêu Nghiêu là huyết mạch của nhà họ Lục chúng ta, mẹ không chăm sóc các con thì chăm sóc ai.

Các con cho dù đã có cháu nội cháu ngoại, trong mắt mẹ cũng đều là những đứa trẻ, điều này chắc chắn sẽ không bao giờ thay đổi, còn nói với mẹ những lời khách sáo này." Tần Tuệ vốn tinh minh, nhưng hôm nay thật sự quá vui nên không hề nhận ra sự khác lạ của mọi người. "Cảm ơn mẹ." Ông nội cảm thấy cay cay mắt, ban đầu cứ nghĩ mọi chuyện đã mưa tạnh trời quang, giờ xem ra mới chỉ là bắt đầu.

Cuộc sống của đứa cháu trai này đúng là gian truân.

Ông nội vỗ vỗ vai Lục Minh: "Con cứ yên tâm làm những việc con muốn, có chúng ta ở phía sau ủng hộ con, không có gì đáng ngại cả." Lục Nam Thiên cũng không khá hơn là bao, ông vốn không giỏi ăn nói, giờ phút này lại càng không thốt nên lời, chỉ kiên định gật đầu với anh. "Ông cố ơi, ông phải sống lâu trăm tuổi.

Ông bà nội cũng phải khỏe mạnh, càng sống càng trẻ ra." Lục Nghiêu cũng lanh lảnh nói. "Thằng bé này, càng ngày càng biết ăn nói rồi." Tần Tuệ khen ngợi. "Mẹ, bố, ông nội, chúc mọi người năm mới vạn sự như ý ạ." Giang Mạn cũng nói. "Thôi được rồi được rồi, đây chỉ là một bữa cơm gia đình đơn giản thôi, đừng làm nó quá nghiêm túc thế này.

Lời chúc phúc cứ đợi Tết rồi nói.

Năm nay Tết đến hơi sớm, hai đứa cố gắng lên, mẹ đang đợi bế cháu gái đây." Tần Tuệ vui vẻ nói.

Giang Mạn quay mặt đi, rất cố gắng để không để lộ bất kỳ cảm xúc buồn bã nào.

Cô có dự cảm, khi Tết đến, họ có thể sẽ vắng mặt.

Sau khi chúc rượu các bậc trưởng bối, gia đình ba người lại chúc Lục Sâm.

Lục Minh không nói gì, anh tin rằng người em trai này có thể hiểu anh.

Cho dù anh thật sự xảy ra chuyện gì, gia đình anh cũng sẽ không bạc đãi vợ con anh.

Lục Sâm biết sự thật, hai anh em vốn thân thiết, anh ta đã sớm biết rồi.

Hai người chỉ đơn giản cụng ly, mọi lời đều ở trong im lặng.

Lục Minh cùng vợ và con trai lần lượt chúc rượu mọi người có mặt, không khí vô cùng tốt đẹp, chỉ là đã làm hư Lục Niệm Nhất.

Cô bé học theo người lớn, cũng cầm một ly nước ép lần lượt đi chúc rượu, mỗi lần đều nói "cạn ly", còn sảng khoái uống cạn ly nước ép.

Người lớn không uống hết, cô bé còn không vui, cứ nhìn chằm chằm cho đến khi bạn uống hết cô bé mới chịu thôi, trước khi quay đi còn khẽ hừ một tiếng, dường như đang nói bạn một chút cũng không sảng khoái.

Mạc Noãn dở khóc dở cười, sau khi Lục Niệm Nhất uống hai ly nước ép, cuối cùng không nhịn được mà huých nhẹ vào cánh tay Lục Sâm.

Dù sao cũng là mùa đông, trẻ con uống quá nhiều đồ lạnh không tốt.

Cô không có cách nào khiến cô bé nghe lời, chuyện này chỉ có thể giao cho Lục Sâm giải quyết.

Lục Sâm nhận được tín hiệu từ vợ, lập tức đổi cho cô bé một cái ly nhỏ bằng ngón tay cái, mỗi lần chỉ có một chút xíu.

Cô bé liền không vui, cái miệng nhỏ cứ bĩu ra. "Niệm Niệm, con là trẻ con, phải dùng ly nhỏ.

Đợi con lớn, bố sẽ đổi cho con ly lớn.

Bố và bác cả tối nay đã làm rất nhiều món con thích ăn, nếu con uống no rồi thì sẽ không ăn được đồ ngon đâu." Lục Niệm Nhất cũng cảm thấy cái bụng nhỏ của mình hơi no rồi, nhìn qua những con tôm càng lớn trên bàn, lúc này mới gật đầu. "Cái này đúng là phải dạy từ bé.

Tôi thấy Niệm Niệm nhà chúng ta sau này lớn lên nhất định là một cao thủ giao tiếp." Lục Tử Đồng ôm cô bé vào lòng, hôn chụt chụt mấy cái.

Vừa ăn vừa trò chuyện, một buổi tối trôi qua, mọi người đều ở lại biệt viện nghỉ ngơi.

Lục Minh kéo Giang Mạn ra ban công. "Lục Minh, anh có chuyện muốn nói với em." "Mạn Mạn, anh muốn nói, nếu như..." Lục Minh chưa nói dứt lời, Giang Mạn đã bịt miệng anh lại: "Đừng nói với em những lời 'nếu như' như vậy, em không thích nghe." Lục Minh kéo tay Giang Mạn xuống, hai người bình tĩnh ngồi trên ghế xích đu: "Mạn Mạn, anh muốn nói, nếu như anh có bất kỳ chuyện gì bất trắc, em hãy cứ đi tìm hạnh phúc của riêng mình, gặp được người đàn ông tốt thì hãy nắm bắt cơ hội." Nghe vậy, Giang Mạn rất tức giận, cảm thấy đỉnh đầu mình sắp bốc khói vì tức.

Người đàn ông này, một mặt thì thề thốt rằng mình sẽ không sao, một mặt lại nói ra những lời chán nản như vậy, rốt cuộc anh ấy muốn thế nào đây.

Anh ấy sao có thể nói ra những lời vô trách nhiệm như vậy, bảo cô tái giá cho người khác, cô không làm được.

Anh ấy nghĩ, trên đời này có nhiều người đàn ông tốt đến thế sao?

Giang Mạn cô cả đời này còn có thể gặp được may mắn đó nữa ư?

Đâu có chuyện tốt như vậy.

Hơn nữa, đã từng gặp một người đàn ông như anh ấy rồi, những người đàn ông khác làm sao có thể lọt vào mắt cô nữa.

Chương 938

Cô không phản bác Lục Minh, chỉ trừng mắt nhìn anh, thẳng tắp.

Mắt Giang Mạn vốn đã to, khi trừng mắt nhìn người thì càng to hơn.

Lục Minh bị cô trừng đến nỗi không biết phải nói gì nữa.

Anh đưa tay che mắt cô: "Mạn Mạn, đừng như vậy, anh đang nói chuyện nghiêm túc với em." "Em cũng đang nghiêm túc nhìn anh đây, em muốn khắc ghi thật kỹ cái bộ dạng lang tâm cẩu phế của anh vào trong đầu." "Mạn Mạn." "Kêu gì mà kêu, gọi hồn à?

Em nói cho anh biết, Lục Minh, những lời như vậy đừng bao giờ để em nghe thấy từ miệng anh nữa.

Đời này em chính là mù mắt, chỉ nhìn trúng cái thứ như anh.

Những thứ khác trong mắt em đều không phải là thứ gì cả.

Anh tốt em mới tốt được, anh đi đâu em theo đến đó." Lời này là Lục Minh đã từng nói với cô, cô y nguyên trả lại cho anh.

Bị vợ mình mắng không phải là thứ gì cả, tâm trạng Lục Minh quả thực rất phức tạp. "Mạn Mạn, em có thể bình tĩnh lại để chúng ta nói chuyện đàng hoàng không?

Thời gian hai chúng ta ở riêng với nhau không còn nhiều nữa." Thời gian ở riêng không còn nhiều nữa.

Một câu nói này khiến Giang Mạn lập tức im bặt.

Cô rất muốn làm ầm ĩ, rất muốn ngăn anh nói ra một đống chuyện linh tinh.

Cô căm ghét cái giọng điệu như đang dặn dò hậu sự của anh, nhưng nhìn hàng lông mày tuấn tú của anh, cổ họng cô như bị thứ gì đó nghẹn lại, một câu cũng không nói nên lời.

Nói nhiều cũng vô ích.

Nhìn người vợ với nước mắt chực trào quanh khóe mắt, Lục Minh ôm cô vào lòng, sức lực rất lớn, nhưng Giang Mạn một chút cũng không cảm thấy đau, chỉ cảm thấy vô cùng yên tâm. "Lục Minh, anh không phải nói anh sẽ không sao sao?" Giang Mạn lắp bắp hỏi. "Anh hứa với em, anh sẽ không để mình gặp chuyện, nhưng những điều chúng ta cần nói vẫn phải nói rõ ràng, để phòng bất trắc." Giang Mạn gật đầu, nghẹn ngào nói: "Được, anh nói đi, em sẽ nghe thật kỹ." "Những lời anh vừa nói là thật lòng.

Đời này người anh có lỗi nhất chính là gia đình anh, và cả em với Nghiêu Nghiêu nữa.

Anh có quá nhiều điều chưa làm được cho em và con.

Nếu như anh thật sự gặp chuyện, em nếu gặp được người đàn ông thích hợp, nhất định phải nắm bắt lấy.

Em sống hạnh phúc thì anh mới yên lòng." "Được, em sẽ mang con trai anh tái giá, để nó đổi họ." Giang Mạn đáp ứng rất dứt khoát.

Môi Lục Minh giật giật.

Cô gái này hoặc là không đáp ứng, một khi đáp ứng thì dứt khoát đến vậy, ngay cả họ của con trai cũng muốn đổi.

Anh véo má cô, tiếp tục nói: "Còn một điểm quan trọng nhất, em hãy nghe kỹ đây, bất kể tình hình của anh thế nào, em đều không được một mình đi gặp Bạch Tiểu Thuần.

Người phụ nữ đó là một ác quỷ, nếu em rơi vào tay cô ta, tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt, cô ta sẽ nghĩ đủ mọi cách để hành hạ em." Giang Mạn mím môi không nói gì.

Lục Minh vừa nhìn thấy bộ dạng này của cô liền biết mình đoán không sai, cô gái này chắc chắn đã từng nghĩ đến con đường này. "Dẹp bỏ ý nghĩ trong lòng em đi, không được đi gặp Bạch Tiểu Thuần." Lục Minh nâng cao giọng. "Lục Minh, anh đừng kích động.

Em nói lỡ như, lỡ như các chuyên gia thật sự không nghĩ ra cách, chúng ta có lẽ có thể thử tìm đột phá khẩu từ chỗ đó.

Virus là do Bạch Tiểu Thuần nghiên cứu ra, cô ta là người có cách nhất." Thay vì mạo hiểm tính mạng để thử thuốc, chi bằng trực tiếp đối phó với Bạch Tiểu Thuần. "Không được đi." Lục Minh mặt đen sì, vẻ mặt nghiêm túc chưa từng có.

Giang Mạn khoác tay Lục Minh, nhẹ nhàng an ủi: "Lục Minh, anh đừng giận được không?

Em cũng chỉ nói vậy thôi, chưa đến bước đường cùng em tuyệt đối sẽ không đi con đường này." "Điều kiện lần trước của cô ta em biết mà, cô ta muốn em ly hôn với anh, như vậy em cũng đồng ý sao?" "Chúng ta có thể đừng cứng nhắc như vậy không?

Thời buổi này kết hôn rồi vẫn có thể ly hôn, ly hôn rồi cũng có thể tái hôn, chỉ cần tình cảm chúng ta không thay đổi, tất cả những điều này đều không phải vấn đề." Giang Mạn thực sự đã nghĩ tới, ly hôn có thể là ly hôn giả, đợi lừa được thuốc giải rồi, chướng ngại đã được loại bỏ, họ tái hôn là được, không có gì to tát.

Cho dù người khác nói cô kết hôn nửa năm đã bị chồng bỏ thì sao chứ?

Danh tiếng thứ này làm sao quan trọng bằng mạng sống của Lục Minh. "Mạn Mạn, hôn nhân là thiêng liêng." Lục Minh vẫn mặt đen sì, không hề lùi bước.

Nếu anh phải dùng hôn nhân của họ để cứu vãn đến mức này, thì thật quá thất bại rồi.

Giang Mạn cố chấp ý kiến của mình, cô dùng sức kéo hai má anh, không chớp mắt nhìn Lục Minh: "Em không cần biết, em chỉ cần chồng em, bố của con trai em sống tốt thôi." Những cái khác đều có thể lùi một bước, không có mạng thì còn nói gì nữa.

Vợ chồng hai người cứ thế nhìn nhau, không ai chịu nhún nhường.

Cuối cùng vẫn là Lục Minh là người đầu tiên chịu thua.

Anh quá hiểu tính nết của Bạch Tiểu Thuần rồi.

Em chỉ cần lùi một bước, cô ta sẽ tiến mười bước, điển hình của kiểu "được đằng chân lân đằng đầu".

Tuyệt đối không thể chỉ đơn giản là để họ ly hôn.

Việc họ ly hôn đối với cô ta không có bất kỳ ý nghĩa thực chất nào, phía sau chắc chắn còn có chiêu lớn đang chờ.

Chương 939

"Mạn Mạn, Bạch Tiểu Thuần điển hình là loại người khó đối phó, cô ta không thể nào chỉ đơn giản là để chúng ta ly hôn đâu." Mắt Giang Mạn lóe lên, thở dài một hơi: "Vậy có cách nào chứ?

Chúng ta bị cô ta nắm giữ thứ quan trọng nhất, cũng chỉ có thể để cô ta sắp đặt thôi." Xem ra cô gái này biết sự lợi hại trong đó: "Mạn Mạn, anh nói lại lần nữa, đừng có ý định như vậy." Giang Mạn cũng không sợ Lục Minh như vậy, tiếp tục nói: "Lục Minh, em còn trân trọng hôn nhân của chúng ta hơn anh, trân trọng thời gian chúng ta ở bên nhau.

Em hứa với anh, trừ khi em bị dồn vào đường cùng, nếu không em sẽ không đi tìm Bạch Tiểu Thuần.

Em đâu phải là kẻ thích bị ngược đãi, tự mình đưa đến cửa để cô ta hành hạ.

Người phụ nữ đó em còn không muốn gặp cô ta hơn anh.

Anh nếu không muốn thấy chuyện như vậy xảy ra, thì anh hãy kiên cường lên, dùng sức mạnh lớn nhất của anh để khắc phục tất cả, tạo nên một kỳ tích thuộc về Lục Minh anh." "Mạn Mạn." "Anh bây giờ muốn em đáp ứng anh, em không làm được.

Cho dù em đồng ý rồi, em cũng chưa chắc có thể làm được.

Anh nếu muốn nghe lời giả dối, em trực tiếp đồng ý với anh là được.

Được, em hứa với anh, em sẽ không đi tìm Bạch Tiểu Thuần." Giang Mạn không muốn lừa dối Lục Minh.

Lời nói như vậy ngay cả cô cũng không thể tự thuyết phục mình.

"Mạn Mạn, đừng nói lời giận dỗi." "Em không nói lời giận dỗi, em nói thật lòng đấy.

Trong chuyện này, em không thể hứa với anh điều gì cả." Lục Minh vô cùng bất lực, chỉ vuốt ve mái tóc dài của cô, không biết phải khuyên cô từ bỏ ý định thế nào.

Anh không giỏi khuyên nhủ người khác, rất nhiều lúc đều không nói lại Giang Mạn lanh mồm lanh miệng. "Thôi được rồi, bỏ qua vấn đề này đi.

Quân trưởng Lục, anh còn có chuyện gì muốn dặn dò nữa không?

Tiểu nữ tử xin rửa tai lắng nghe." Giang Mạn chuyển chủ đề, vấn đề này nói tiếp cũng sẽ không có kết quả gì. "Mạn Mạn, em hãy chăm sóc Nghiêu Nghiêu thật tốt." "Yên tâm đi, con trai là của em, em tự nhiên sẽ chăm sóc tốt cho nó, cũng sẽ hiếu kính bố mẹ.

Những chuyện này anh đừng nghĩ tới.

Từ bây giờ, anh chỉ được phép nghĩ một chuyện, đó chính là đánh bại virus, chúng ta đều đang đợi anh." "Sao anh lại cưới được một người vợ hiền huệ như thế này nhỉ." Lục Minh thì thầm.

Giang Mạn tựa vào vai anh.

Lục Minh vốn có rất nhiều điều muốn nói, rất nhiều chuyện muốn dặn dò, nhưng đến thời khắc này, ngược lại không biết phải nói gì nữa.

Những điều anh muốn nói, Giang Mạn đã sớm hiểu rõ rồi.

Ngay lúc này, giọng của thằng bé vang lên từ phía sau: "Bố, mẹ." Lục Minh quay đầu lại, thấy thằng bé đang đứng cô đơn ở góc tường, cũng không biết nó đã đứng bao lâu, nghe được bao nhiêu rồi.

Lòng Lục Minh hơi nhói, vẫy tay với thằng bé: "Nghiêu Nghiêu, lại đây con." Lục Nghiêu vừa đi tới, Lục Minh liền bế nó lên đặt ngồi trên đùi mình.

Thằng bé thuận thế vòng tay ôm eo Lục Minh, rúc vào lòng anh hai cái rồi yên tĩnh lại, ngoan ngoãn như một chú cún con. "Bố ơi, bố ơi." Lục Nghiêu liên tục gọi hai tiếng trầm thấp, trong giọng nói xen lẫn sự quyến luyến nồng đậm cùng một tia sợ hãi về tương lai.

Cảm xúc Giang Mạn vốn đã kìm nén được, vì tiếng gọi của Lục Nghiêu lại một lần nữa bùng phát, nước mắt tuôn rơi. "Nghiêu Nghiêu, bố sẽ không sao đâu." Lục Nghiêu gật đầu, hỏi: "Bố ơi, ngày mai con có thể ở bên bố không ạ?" "Nghiêu Nghiêu." Lục Minh không thể nói ra lời từ chối, nhưng lại không muốn thằng bé xuất hiện ở một nơi như vậy, quá tàn nhẫn đối với một đứa trẻ nhỏ như nó. "Bố ơi, con muốn ở bên bố, bố là bố của con, bất kể có chuyện gì xảy ra, con đều muốn ở bên bố.

Con và mẹ cùng ở bên bố có được không?" Lục Nghiêu nhìn Lục Minh với đôi mắt long lanh.

Lục Minh dừng lại một lúc lâu, cuối cùng không thể chịu nổi ánh mắt cầu xin của thằng bé, đành đồng ý: "Được, ngày mai con có thể cùng mẹ đến quân khu." "Yên tâm đi, con sẽ không gây rắc rối cho bố mẹ đâu, con sẽ ngoan ngoãn đứng một bên." Lục Nghiêu đảm bảo. "Bố không lo lắng về điều đó, bố rất tin tưởng con." Lục Minh ôm chặt con trai.

Con trai tuy không lớn nhưng rất nghe lời, anh sẽ không lo nó nghịch ngợm.

Nghe tiếng tim đập trầm ổn của bố, thằng bé lại đỏ mặt nói: "Bố ơi, con rất yêu bố." "Bố biết." Trái tim cứng cỏi của Lục Minh vì lời nói này của con trai mà mềm nhũn trong khoảnh khắc, và khóe mắt cũng trở nên ướt át. "Bố yên tâm đi, Nghiêu Nghiêu tuy còn nhỏ, nhưng con đã có thể làm được nhiều việc rồi.

Con có thể giúp mẹ chuẩn bị bữa sáng, cũng có thể giúp mẹ làm việc nhà, cũng có thể chọc ông cố và ông bà nội vui vẻ, còn có thể chăm sóc em trai em gái nữa." Nghe những lời hiểu chuyện như vậy của con trai, tâm trạng Lục Minh vô cùng phức tạp, vừa xót xa vừa mừng thầm: "Nghiêu Nghiêu của chúng ta thật giỏi giang." Lục Nghiêu khẽ cong khóe môi, trong lòng tràn đầy hy vọng về tương lai: "Bố ơi, Nghiêu Nghiêu tin rằng, quá trình tuy có hơi gian nan một chút, nhưng bố nhất định sẽ vượt qua cửa ải này.

Gia đình ba người chúng ta vẫn có thể ở bên nhau thật tốt, con còn sẽ có một cô em gái đáng yêu như Niệm Niệm nữa." Nói xong câu này, nó lại nghiêm túc nhìn Giang Mạn: "Mẹ ơi, mẹ cũng đừng quá lo lắng, bố sẽ ổn thôi.

Nếu để con dùng nửa năm thời gian để đổi lấy hạnh phúc cả đời của gia đình mình, Nghiêu Nghiêu bằng lòng." Quá trình gian nan một chút cũng không sao, chỉ cần kết cục là hạnh phúc viên mãn là được.

Thằng bé cảm thấy mình đã rất hạnh phúc rồi.

Có rất nhiều đứa trẻ vừa sinh ra đã là cô nhi, cả đời chưa từng nhìn thấy bố mẹ ruột của mình, cô độc lớn lên.

Còn nó có một người mẹ vĩ đại nhất, yêu thương nó, cưng chiều nó.

Tuy hơn bảy tuổi mới gặp được bố ruột, nhưng bố nó là một người đàn ông đội trời đạp đất, đặc biệt ưu tú, nó rất tự hào, cũng rất mãn nguyện.

Lục Nghiêu kiên cường hơn nhiều so với những gì vợ chồng họ tưởng tượng.

Giang Mạn đều không kìm được sự chua xót trong lòng, nhưng thằng bé lại rất kiên định.

Vốn dĩ là lúc họ an ủi nó, nhưng thằng bé lại có thể ngược lại an ủi họ.

Bảo bối nhỏ như vậy, quả thực khiến vợ chồng hai người cảm động đến mức rối tinh rối mù.

Chương 940

"Bảo bối Nghiêu Nghiêu thật sự quá hiểu chuyện rồi." Giang Mạn cười véo má con trai.

Lục Nghiêu cũng không né, để mặc cô véo, đồng thời kéo tay Lục Minh và Giang Mạn, giọng điệu đặc biệt nghiêm túc: "Gia đình ba người chúng ta nhất định sẽ vượt qua cửa ải này.

Bố cố lên, Nghiêu Nghiêu và mẹ sẽ luôn ở phía sau ủng hộ bố." "Anh làm sao nỡ xa các em." Lục Minh ôm chặt vợ con mình, đời này có họ, thật sự viên mãn. "Bố ơi, mẹ ơi, Nghiêu Nghiêu tối nay muốn ngủ cùng bố mẹ, được không ạ?" "Đương nhiên có thể, tối nay mọi chuyện cứ theo sắp xếp của Nghiêu Nghiêu." "Vậy con muốn nghe bố kể chuyện của bố.

Bố rất ít khi kể về những chuyện bố thực hiện nhiệm vụ, Nghiêu Nghiêu rất muốn biết đó ạ." "Không thành vấn đề, con muốn nghe gì bố cũng sẽ kể cho con." Lục Minh đáp ứng rất dứt khoát. "Vậy cứ quyết định như thế đi, chúng ta xuống dưới đi.

Bà nội đang nấu canh nấm tuyết, lát nữa sẽ lên tìm chúng ta đó." Lục Nghiêu nói.

Gia đình ba người xuống lầu.

Tần Tuệ vừa nấu xong canh nấm tuyết, vừa thấy họ xuống liền cười nói: "Ba đứa tụi con là mũi chó hả?

Mẹ vừa nấu xong là các con xuống rồi." "Bà nội, chúng con không có mũi chó, nhưng chúng con là đồ ăn." Lục Nghiêu mềm mại đáng yêu nói. "Cháu ngoan của bà giờ này cuối cùng cũng hồi phục sinh lực rồi, trước khi ăn còn ủ rũ không sức sống." Tần Tuệ cười trêu chọc. "Bà nội, bà vừa nhắc là con lại nhớ đến An An rồi." Lục Nghiêu cười nói. "Được rồi, mau qua đây uống chút canh đi.

Mẹ đã múc sẵn cho các con rồi, mỗi người một bát, tất cả phải uống hết, không được lãng phí." Lục Minh nhìn biểu cảm của mọi người liền hiểu ra, chắc chắn lại quá ngọt rồi.

Mẹ anh cũng không biết có sở thích gì, thường xuyên nấu chè rất ngọt, không mấy ai chịu nổi, cứ đến lúc này là phải phân công nhiệm vụ cho mọi người. "Sẽ không khó uống đâu nhỉ?" Lục Nghiêu yếu ớt hỏi. "Thằng nhóc thúi này, sao lại coi thường bà nội con như vậy?

Bà nội con nấu ăn không giỏi, nhưng nấu mấy món chè này thì rất có nghề đó." Lục Nghiêu lè lưỡi, sau đó nâng một bát lên chậm rãi uống, không nhịn được mà nhíu mày nhỏ lại: "Bà nội, bà cho bao nhiêu đường phèn vậy ạ, ngọt quá đi." "Con là trẻ con sao cũng giống mấy ông lớn kia vậy, có thể ngọt đến mức nào chứ?

Ăn nhiều đồ ngọt có thể tăng cảm giác hạnh phúc.

Niệm Niệm thấy rất ngon mà, phải không, Niệm Niệm?" Tần Tuệ đầy hy vọng nhìn Lục Niệm Nhất trong lòng Lục Sâm.

Cô bé là người ủng hộ bà nhất trong nhà, đây là một đứa thích ăn đồ ngọt.

Nhưng Tần Tuệ đã bỏ qua một chuyện, cô bé tối nay đã uống không ít nước ép, lại ăn rất nhiều tôm càng, phần của cô bé đều vào miệng Lục Sâm hết rồi chứ không phải cô bé uống. "Em gái nói đi, canh nấm tuyết bà nội nấu có ngon không?" Lục Niệm Nhất cười hì hì, cười mà không nói, sau đó bám vào vai Lục Sâm, để lại cho mọi người một cái lưng nhỏ. "Lục Niệm Nhất, ngay cả con cũng không giúp bà nội con nữa." Tần Tuệ tức đến không chịu nổi.

Lục Niệm Nhất chui vào lòng Lục Sâm, mình vẫn cười khúc khích. "Con bé hư này đúng là một tiểu yêu tinh." Tần Tuệ cảm thán, tuổi còn nhỏ đã biết không đắc tội người khác, nhưng lại không muốn nói lời trái với lòng mình, cứ đến lúc này là lại chui vào lòng Lục Sâm.

Mọi người có mặt đều không nhịn được bật cười.

Tần Tuệ vỗ bàn một cái: "Cười gì mà cười?

Tất cả uống hết cho mẹ!

Mạn Mạn con chưa bao giờ uống canh ngọt mẹ nấu, nhiệm vụ của con là hai bát." "Ôi, mẹ ơi, hai bát nhiều quá ạ." Giang Mạn nhíu mày. "Nhiều gì mà nhiều?

Mẹ cho kỷ tử và táo đỏ vào trong, rất thích hợp cho phụ nữ uống.

Đừng khách sáo với mẹ, mẹ biết con có sức uống được mà, Noãn Noãn cũng uống hai bát đấy." Mạc Noãn nhún vai với Giang Mạn, ra vẻ có một bà mẹ chồng thích nấu chè, bạn một chút cũng không có cách nào.

Giang Mạn lè lưỡi, cũng bắt đầu uống canh nấm tuyết của mình, quả thực là quá ngọt, cuối cùng uống không hết, lén lút đổ cho Lục Minh.

Cả gia đình lớn trong tiếng cười nói vui vẻ đã chia nhau hết một nồi chè.

Đêm đó, thằng bé Lục Nghiêu ngủ ở giữa bố và mẹ, trong những câu chuyện nối tiếp nhau của Lục Minh mà yên ổn chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, gia đình ba người trực tiếp từ biệt viện đến quân khu, đi cùng còn có Lục Nam Thiên.

Ông nội ban đầu cũng muốn đi, nhưng sợ Tần Tuệ sinh nghi, đành từ bỏ ý định, ở nhà chờ tin tức.

Ở cổng, Trương Khiếu đã đợi sẵn ở đó. "Quân trưởng, các chuyên gia đã đợi anh ở phòng nghiên cứu dưới lòng đất rồi." Lục Minh gật đầu, đoàn người đi về phía phòng nghiên cứu dưới lòng đất.

Trương lão và một số chuyên gia đều mặc áo khoác trắng, tất cả đều trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

Bên cạnh còn đặc biệt chuẩn bị một căn phòng kính, là một phòng cấp cứu không có vi khuẩn, để đề phòng bất trắc. "Quân trưởng, mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi rồi.

Anh hãy nghỉ ngơi thêm 15 phút, bình ổn nhịp tim là có thể uống thuốc." Trương lão nói. "Được." Giang Mạn và Lục Nghiêu đồng thời nắm chặt tay Lục Minh.

Lục Minh an ủi mỉm cười với họ.

Chương 941

Lục Nam Thiên vốn có quan hệ tốt với Trương lão, kéo Trương lão sang một bên, hạ giọng hỏi: "Trong lòng mấy người rốt cuộc có chắc chắn không?" Trương lão lắc đầu: "Lão Lục, thật sự không chắc." "Không chắc mà các ông còn dám làm bừa, trước đó một chút tin tức cũng không tiết lộ cho tôi." Lục Minh chỉ sớm bàn giao một số công việc cho Lục Nam Thiên, nhưng lại không nói cho ông ấy sự thật.

Ông ấy cũng là hôm qua mới biết kế hoạch của họ, muốn ngăn cản cũng không kịp nữa rồi. "Trong quân đội có quy củ của quân đội, anh rõ hơn ai hết, tôi làm sao có thể nói bừa được." Trương lão bất đắc dĩ nói.

Lục Nam Thiên đã rút về tuyến hai, cho dù ông ấy là bố của Lục Minh, họ cũng không thể nói bừa.

Dù sao bây giờ quân khu là do Lục Minh quyết định, anh đã hạ lệnh cấm thì họ tự nhiên sẽ không tiết lộ. "Sao anh lại cứng nhắc thế." Lục Nam Thiên tức đến không chịu nổi.

Họ đã có tình bạn bao nhiêu năm rồi, vậy mà lại giấu ông ấy kỹ đến vậy. "Lão Lục, lần này thật sự không còn cách nào khác.

Nếu cứ kéo dài thêm, thì thật sự không còn chút hy vọng nào.

Thử một lần còn có hy vọng, tôi vốn không cố ý giấu anh." "Vậy thì thật sự không có phương pháp nào không mạo hiểm sao?" "Tìm được dữ liệu virus mới là lựa chọn tốt nhất, nhưng Quân trưởng không biết vì lý do gì, không muốn đi con đường này.

Chúng tôi đã khuyên nhiều lần nhưng đều bị anh ấy phản bác." Những chuyện xảy ra với Lục Minh trong thời kỳ nằm vùng, Lục

Nam Thiên chỉ biết đại khái chứ không biết chi tiết.

Chỉ biết trong phe đối địch có một thiên tài về sinh hóa, nhưng lại không biết mối quan hệ tình cảm phức tạp giữa Bạch Tiểu Thuần và Lục Minh.

Lục Nam Thiên nhíu chặt mày.

Ông biết con trai mình không phải là người lỗ mãng, mọi việc anh làm đều có lý do của nó.

Đã vậy anh kiên trì như vậy, ông tự nhiên cũng không tiện ngăn cản nữa. "Nam Thiên anh yên tâm đi, chúng tôi ở đây có những bác sĩ hàng đầu, một khi xảy ra bất kỳ bất trắc nào, chúng tôi sẽ dốc toàn lực cứu chữa." "Kết quả tệ nhất thì sao?" Trương lão cũng không giấu giếm, rất nghiêm túc nói: "Thiệt mạng tại chỗ." Lục Nam Thiên cả đời cũng đã trải qua biết bao sóng gió lớn nhỏ, nghe lời Trương lão nói, cơ thể ông vẫn run lên mạnh.

Đây là con trai ruột của mình, nhìn nó một đường gian nan đi tới, làm sao ông không xót xa được.

Trương lão vỗ vỗ vai Lục Nam Thiên: "Nam Thiên, con cháu tự có phúc của con cháu.

Tôi thấy Quân trưởng cũng không phải là người bạc phúc, chắc chắn có thể thuận lợi vượt qua kiếp nạn này." Lục Nam Thiên không nói gì nữa, nhìn Lục Nghiêu ở không xa, đi tới, đặt tay lên vai nó.

Lục Nghiêu ngẩng đầu nhìn Lục Nam Thiên, khẽ gọi: "Ông nội." "Con à, đừng quá lo lắng, bố con sẽ ổn thôi." Lục Minh nghỉ ngơi một lát, Trương lão liền đưa một cái ly vào tay anh, bên trong là chất lỏng trông như nước: "Quân trưởng, có thể uống thuốc rồi.

Nếu trong vòng một giờ không xuất hiện phản ứng bất lợi nào, thì thuốc giải này có hiệu quả, có thể làm chậm virus trong cơ thể anh ba tháng, tranh thủ thời gian để chúng tôi bào chế thuốc giải." Lục Minh gật đầu, vừa chuẩn bị uống, Giang Mạn đứng bên cạnh bản năng đưa tay nắm chặt cánh tay anh.

Mười ngón tay từ từ siết chặt, đầu ngón tay trắng bệch, nhìn kỹ còn hơi run rẩy: "Lục Minh." "Yên tâm đi, sẽ không sao đâu." Lục Minh gật đầu với Giang Mạn, vỗ vỗ tay cô.

Giang Mạn hít sâu một hơi, bất đắc dĩ từ từ buông tay.

Thằng bé cũng vô cùng căng thẳng, mím môi không chớp mắt nhìn bố mình.

Lục Minh cũng không do dự nữa, một hơi uống cạn. "Quân trưởng, phu nhân, thiếu gia Nghiêu Nghiêu, mọi người hãy ngồi xuống nghỉ ngơi một lát, một giờ sau mới biết được hiệu quả." Gia đình ba người ngồi ở một bên, mấy chuyên gia cũng căng thẳng đứng một bên, không dám thở mạnh.

Không khí vô cùng ngưng trọng.

Giang Mạn và Lục Nghiêu vẫn luôn nhìn chằm chằm Lục Minh, sợ anh có bất kỳ phản ứng nào.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Lục Minh vẫn nắm ngược lại tay Giang Mạn và con trai, phát hiện lòng bàn tay hai người đều đang đổ mồ hôi. "Mạn Mạn, Nghiêu Nghiêu, hai người đừng căng thẳng như vậy." Lục Minh an ủi. "Lục Minh, anh chỉ cần có bất kỳ khó chịu nào nhất định phải nói ra ngay, như vậy các chuyên gia mới dễ dàng ứng phó." Giang Mạn không yên tâm nói. "Yên tâm đi, anh không phải trẻ con nữa rồi, anh biết phải làm gì." Anh hiện tại không cảm thấy có bất kỳ khó chịu nào, một chút cảm giác cũng không có.

Thời gian chờ đợi rất khó chịu, cứ mỗi vài phút, hoặc là Giang Mạn hỏi, hoặc là thằng bé hỏi, Lục Minh cũng luôn kiên nhẫn trả lời.

"Mọi người có gì thì cứ nói, đừng làm không khí quá nghiêm túc như vậy, có chuyện gì anh sẽ lập tức nói cho mọi người biết." Lục Minh thực sự không nhịn được mà nói với những người khác. "Quân trưởng, anh cũng đừng nói chuyện nữa.

Năm phút nữa chúng tôi sẽ bắt đầu theo dõi động thái các chỉ số trên người anh, liên tục cho đến một giờ." Trương lão vẫn nhíu chặt mày.

Chuyện này chưa đến cuối cùng không thể lơ là.

Không chỉ Giang Mạn và Lục Nghiêu căng thẳng, ông ấy cũng vô cùng căng thẳng.

Đã nghiên cứu lâu như vậy, tính mạng của Lục Minh hoàn toàn nằm trong tay họ, liên quan đến toàn bộ quân khu.

Lại năm phút trôi qua, trên người Lục Minh bắt đầu được gắn đủ loại thiết bị, tiếng máy móc tí tách vang lên, Giang Mạn không hiểu gì cả. "Trương lão, không có gì đáng ngại phải không?" "Phu nhân yên tâm, các chỉ số tạm thời vẫn khá ổn định, không có gì thay đổi, tất cả đều bình thường." Trương lão nói có chút không tự tin.

Tuy ổn định, nhưng hoàn toàn không có sự thay đổi, tế bào virus hoàn toàn không bị tiêu diệt.

Đây là một điềm xấu, thuốc này dường như không có tác dụng gì cả.

Lẽ nào nghiên cứu lâu như vậy của họ đều đổ sông đổ biển hết sao?

Giang Mạn hít sâu một hơi, một bên căng thẳng nhìn thời gian, một bên nhìn thiết bị. "Lục Minh, anh vẫn ổn chứ?" Lục Minh cong khóe môi đẹp đẽ, giơ một tay lên vuốt tóc cô: "Ổn cả, không sao." Một giờ cuối cùng cũng trôi qua.

Chương 942

Trên mặt Giang Mạn lộ ra một vẻ mừng rỡ điên cuồng, ngẩng đầu nhìn các chuyên gia: "Trương lão, đã một giờ rồi, điều này có phải có nghĩa là đã tạm thời khống chế được virus trong cơ thể Lục Minh rồi không?" "Phu nhân, cô đừng vội, chúng ta đợi thêm chút nữa xem sao." Giang Mạn mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không ổn, trừng to mắt: "Tại sao còn phải đợi?

Không phải nói một giờ là có thể biết được hiệu quả rồi sao?" Ông Trương không trả lời câu hỏi của Giang Mạn, ông cũng không biết rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu, bèn quay người thương nghị với mấy chuyên gia khác.

Mấy chuyên gia cũng nhao nhao lắc đầu, họ cũng là lần đầu tiên tiếp xúc với loại virus khó nhằn như vậy, phản ứng của Lục Minh quá đỗi kỳ lạ. "Ông Trương, tình huống thế này chúng tôi chưa từng thấy bao giờ." "Tôi cũng chưa từng thấy." Giang Mạn vừa thấy thái độ của họ thì biết mọi chuyện không hề suôn sẻ chút nào, nhất thời chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, hơi thở cũng có phần khó khăn.

Lục Minh nắm chặt tay cô, "Mạn Mạn, em bình tĩnh một chút, chẳng phải anh vẫn đang nằm ở đây rất tốt sao?

Dù sao loại thuốc này cũng không uy hiếp đến tính mạng anh, kết quả cũng không tệ lắm, chúng ta đừng bi quan." Lục Nghiêu ngước mắt nhìn Lục Minh, viền mắt đỏ hoe đến không thể tả.

Thấy ba ba vẫn bình an vô sự, thằng bé thở phào một hơi, nhưng thuốc không có tác dụng thì lại là một vấn đề lớn khác.

Lục Nam Thiên cũng không kìm được bước đến bên cạnh các chuyên gia, "Rốt cuộc là sao?

Sao lại không có chút phản ứng nào?" "Nam Thiên, chúng tôi vừa hội ý xong.

Nguyên nhân cụ thể chúng tôi vẫn chưa biết, lát nữa chúng tôi sẽ lấy máu của quân trưởng đi xét nghiệm.

Chúng ta đợi thêm một chút, biết đâu thể chất của quân trưởng khác với người thường, nên phản ứng của anh ấy chậm hơn người bình thường.

Cứ đợi thêm một tiếng nữa đi, nếu vẫn không có phản ứng, có lẽ thuốc của chúng ta đã có vấn đề." Ông Trương có chút hổ thẹn nói.

Nghĩ đến cả đời ông nghiên cứu về lĩnh vực này mấy chục năm trời, vậy mà ngay cả một loại virus do phụ nữ nghiên cứu ra cũng không thể giải được, ngay cả thuốc ức chế cũng không có bất kỳ tác dụng nào, thực sự không dám nhận câu "Ông Trương" từ người khác. "Lại phải đợi thêm một tiếng nữa sao." Giang Mạn không kìm được chen lời.

Mỗi một phút trôi qua đều là sự giày vò, cô cảm thấy mình sẽ sụp đổ mất. "Phu nhân, chỉ có thể như vậy thôi.

Chúng tôi còn cần quan sát thêm tác dụng của thuốc.

Để đảm bảo an toàn, bây giờ không thể tùy tiện áp dụng các biện pháp khác, nếu không sẽ gây tổn hại đến cơ thể Lục Minh." Giang Mạn không nói gì, cô đương nhiên không muốn làm tổn hại đến Lục Minh.

Lục Minh an ủi nhìn Giang Mạn một cái, rồi nói: "Ông Trương, cứ làm theo cách của mọi người, tôi sẽ phối hợp hết sức." Giang Mạn vẫn luôn nắm tay Lục Minh, thằng bé cũng ngồi một bên lặng lẽ chờ đợi.

Lại một tiếng nữa trôi qua, các thiết bị trên người Lục Minh vẫn không có bất kỳ thay đổi nào, chỉ có tiếng kêu tít tít đều đặn.

Ông Trương cuối cùng không kìm được bảo người tháo các thiết bị trên người Lục Minh ra, đỡ anh ngồi dậy, "Quân trưởng, anh cảm thấy thế nào?

Có thấy chóng mặt, hoa mắt, toàn thân không có sức lực không?" Lục Minh lắc đầu, "Ngoài miệng hơi khô ra, còn lại không có bất kỳ cảm giác nào khác." "Miệng khô, cái này không đúng." Ông Trương lẩm bẩm.

Ông Trương ra hiệu cho mấy chuyên gia phía sau, mấy người lại kiểm tra tỉ mỉ cho Lục Minh, khi bước ra mặt mũi ai nấy đều nặng trĩu đến không thể tả. "Chuyện gì vậy?" Lục Nam Thiên hỏi. "Trên người quân trưởng không có bất kỳ thay đổi nào, thuốc giải của chúng tôi hoàn toàn không có tác dụng." Ông Trương kết luận. "Vậy phải làm sao?

Lục Minh còn có thể chống đỡ được bao lâu?" Trên mặt Giang Mạn một mảng u sầu ảm đạm, thuốc không có tác dụng phụ, nhưng cũng không có hiệu quả, điều này có nghĩa là hy vọng của Lục Minh lại càng ít đi. "Phu nhân đừng lo lắng, chúng tôi sẽ còn tìm cách khác." Ông Trương không trực tiếp trả lời câu hỏi của Giang Mạn, vì họ cũng không biết rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu, mọi chuyện hoàn toàn nằm ngoài tầm kiểm soát của họ. "Có phải tình hình rất không lạc quan rồi không?" Giang Mạn gấp gáp truy hỏi.

Lục Minh ôm Giang Mạn vào lòng, "Mạn Mạn, chẳng phải anh vẫn đang đứng trước mặt em sao?

Anh bây giờ không có bất kỳ khó chịu nào, chúng ta ra ngoài trước đã, để họ nghĩ thêm cách, nhất định sẽ tìm ra cách giải quyết." Lục Nam Thiên cũng lên tiếng, "Mạn Mạn, con và A Minh ra ngoài trước đi." "Ba." "Cứ yên tâm, ba sẽ ở đây nói chuyện kỹ với họ.

Có tin tức gì ba sẽ báo con ngay.

Nếu không có cách nào tốt hơn, ba sẽ lập tức báo cáo lên cấp trên, để họ phái thêm nhiều chuyên gia về lĩnh vực này đến hỗ trợ." Dưới sự kiên trì của Lục Nam Thiên, Lục Minh dẫn Giang Mạn và thằng bé rời khỏi phòng nghiên cứu.

Nhưng vừa ra ngoài chưa đi được mấy bước, Lục Minh liền cảm thấy toàn thân một trận đau nhói kịch liệt truyền đến, giống như có vô số kim châm trong nháy mắt đâm vào cơ thể anh, trước mắt cũng một mảng mờ mịt, không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Anh dừng bước, lắc lắc đầu mới miễn cưỡng tỉnh táo hơn một chút. "Lục Minh, anh có phải chỗ nào không thoải mái không?" Giang Mạn vốn đã căng thẳng tột độ, vừa thấy Lục Minh như vậy liền lo lắng hỏi.

Lục Minh cố gắng chống đỡ, vừa định lên tiếng thì thân hình cao lớn đã không kiểm soát được, đổ thẳng xuống đất, không thể nói thêm một lời nào. "Quân trưởng!" Trương Kiệu mắt nhanh tay lẹ, lập tức ôm lấy Lục Minh. "Ba ba!" Lục Nghiêu kinh hô. "Lục Minh!" Giang Mạn cũng không kìm được hét lên một tiếng.

Tiếng kêu của mấy người làm kinh động các chuyên gia bên trong, ông Trương vội vàng chạy ra khỏi phòng nghiên cứu, trầm giọng nói: "Chuyện gì vậy?" "Ông Trương, quân trưởng ngất rồi." Trương Kiệu nói.

Ông Trương bước nhanh tới, nhanh chóng vạch mắt Lục Minh ra xem xét, sau đó kiểm tra miệng anh, cuối cùng khẽ bóp mũi anh, máu tươi lập tức chảy ra.

Ông Trương nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt đại biến, lắp bắp chỉ tay, gầm nhẹ: "Mau đưa quân trưởng vào phòng cấp cứu, chuẩn bị cấp cứu, tình hình nguy cấp, một khắc cũng không thể chậm trễ!"

Virus trong cơ thể Lục Minh rất bá đạo, thuốc ức chế mà họ nghiên cứu ra đương nhiên cũng cực kỳ bá đạo.

Ông Trương vẫn trăm mối không hiểu vì sao lại không có chút hiệu quả nào.

Không ngờ không phải không có hiệu quả, mà là phát tác quá chậm, hơn hai tiếng đồng hồ sau mới bắt đầu có tác dụng, chậm hơn so với dự kiến của họ những hơn một tiếng.

Một khi phát tác liền vô cùng mạnh mẽ, dù Lục Minh có thể chất rất tốt cũng không chống đỡ nổi quá 10 giây.

Chương 943

Hơn nữa, loại thuốc họ điều chế ra không hề có tác dụng ức chế, ngược lại còn đẩy nhanh tốc độ lan truyền của virus trong cơ thể.

Lúc nãy không có phản ứng là vì hai bên đang giằng co, bây giờ đã phân định thắng thua.

Nghe vậy, Giang Mạn suýt nữa khuỵu xuống tại chỗ, còn Trương Kiệu cũng không kịp để ý đến cô, ôm Lục Minh lao thẳng vào phòng nghiên cứu dưới lòng đất.

Lục Nghiêu cũng đỏ mắt, bàn tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo Lục Minh, "Mẹ ơi, ba ba đã được đưa vào rồi, chúng ta mau vào xem đi." Giang Mạn lập tức hoàn hồn, kéo thằng bé cùng đi vào.

Lục Nam Thiên thấy Lục Minh bị đẩy vào phòng cấp cứu, trái tim cũng treo lên đến tận cổ họng, không kìm được đi đi lại lại ngoài cửa.

Thằng bé lệ nhãn bà sa tựa vào người Giang Mạn, ánh mắt Giang Mạn như một người gỗ, bất động nhìn chằm chằm vào phòng cấp cứu, trân trân nhìn các chuyên gia bận rộn bên trong, nhưng lại không thể giúp được gì.

Trương Kiệu cũng sốt ruột không kém, mắt đỏ hoe chăm chú nhìn vào căn phòng kính.

Không biết đã đợi bao lâu, ông Trương vội vã lao ra, sắc mặt khó coi đến cực điểm, "Phu nhân, cơ thể quân trưởng đang có phản ứng đào thải rất lớn, tình hình hiện tại rất nguy cấp.

Mọi người vào nói chuyện với anh ấy xem có tác dụng không?" Chân Giang Mạn mềm nhũn, ngây người hai giây rồi lao vào, Lục Nam Thiên và Lục Nghiêu cũng hoảng hốt chạy theo.

Giang Mạn nhìn người đàn ông trên giường bệnh, rõ ràng một phút trước còn đứng khỏe mạnh trước mặt cô, nào ngờ chỉ một lát sau đã nằm đó bất động không chút sức sống.

Làn da anh vốn hơi sạm màu, nhưng giờ đây khuôn mặt tuấn tú ấy lại tái nhợt đến đáng sợ, ngay cả thần sắc cũng gần như trong suốt.

Giang Mạn gần như nghi ngờ đây không phải chồng mình, mà là một người khác.

Nhưng khuôn mặt quen thuộc ấy lại khiến cô không thể tự lừa dối bản thân.

Người nằm trên giường đích xác là chồng cô, là người chồng luôn chống đỡ nửa bầu trời cho cô.

Mấy chuyên gia nhường chỗ cho họ, Giang Mạn lao tới, nắm chặt tay anh, đặt lên môi khẽ hôn, đau thương nói: "Lục Minh, anh nhất định phải tỉnh lại, ngàn vạn lần đừng ngủ.

Anh mở mắt ra nhìn em và Nghiêu Nghiêu đi, chúng em còn đợi anh tỉnh dậy làm đồ ăn ngon cho chúng em.

Anh biết mà, tài nấu nướng của em thảm hại đến mức nào, em sẽ nuôi con trai anh gầy tong teo mất, anh vất vả lắm mới nuôi Nghiêu Nghiêu trắng trẻo mập mạp thế này mà." "Lục Minh, anh đã nói anh sẽ ổn mà, anh đúng là đồ lừa đảo, chỉ thích nói dối gạt người!

Anh mở mắt ra nhìn em đi, Lục Minh, Lục Minh!" Giọng Giang Mạn tràn đầy sự quyến luyến sâu sắc và tuyệt vọng.

Từng giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay Lục Minh, rất nhanh đã ướt đẫm một mảng lớn. "Anh đã nói người anh có lỗi nhất là em và Nghiêu Nghiêu, sẽ đối tốt với chúng em cả đời.

Điều này phải thể hiện bằng hành động chứ không phải chỉ nói suông là được.

Anh bây giờ đang làm gì vậy hả?

Anh nghĩ anh nằm đây thì chúng em sẽ sống tốt được sao?

Chúng em chắc chắn sẽ sống không tốt đâu, người phụ nữ không có chồng làm chỗ dựa, đứa trẻ không có ba ba, sẽ chẳng dễ dàng gì." Giang Mạn gần như không thể tưởng tượng nổi cuộc sống nếu mất đi Lục Minh.

Cô giờ đây sớm đã bị anh chiều hư rồi, mọi chuyện đều có anh gánh vác thay, cô có thể an tâm làm công việc thiết kế mình yêu thích, không bị bất kỳ tạp niệm nào quấy rầy.

Nếu không có Lục Minh, nếu cuộc sống của cô thiếu vắng Lục Minh, cái giả thiết đó vừa nghĩ đến đã khiến cô đau lòng đến nghẹt thở, căn bản không thể tiếp tục suy nghĩ về nó.

Người đàn ông này, cô đã chờ đợi bao lâu mới chậm rãi đến, sao có thể cứ thế rời đi?

Ông trời không thể vô tình với cô như vậy, để cô có được rồi lại mất đi. "Nghiêu Nghiêu từ khi sinh ra đã không có ba ba, các bạn học của thằng bé đều chê cười nó.

Còn em, một người phụ nữ một mình nuôi con cũng vô cùng khó khăn, em đã từng mất niềm tin vào hôn nhân, vào tình yêu.

Em nghĩ trên đời này không có người đàn ông nào nguyện ý làm 'kẻ đổ vỏ', nguyện ý không công nuôi con cho người khác." "Thế nhưng ngay cả khi anh còn chưa biết Nghiêu Nghiêu là con trai mình, anh đã nguyện ý chấp nhận thằng bé rồi.

Lục Minh, anh đúng là đồ ngốc, nhưng lại là một người đàn ông ngốc nghếch mang theo ma lực như vậy.

Rõ ràng chúng ta chỉ mới quen biết nhau nửa năm, nhưng anh lại khiến em toàn tâm toàn ý.

Anh nói xem, anh đã bỏ bùa gì em rồi hả?" Ngay cả Tần Trí Viễn, người thanh mai trúc mã với cô, có khổ sở cầu xin thế nào cũng không thể lay chuyển một chút nào, khiến cô không cần nghĩ ngợi đã từ chối mối tình đầu của mình.

Có lẽ đây chính là tình yêu, luôn đến một cách bất ngờ, khiến người ta không có chút chuẩn bị nào. "Anh không thể làm việc như vậy được!

Anh đã mang trái tim của em và Nghiêu Nghiêu đi rồi, anh định để chúng em sống nốt nửa đời còn lại trong ký ức thôi sao?

Anh không thấy như vậy quá tàn nhẫn với chúng em sao?

Nếu anh không thể ở bên em đến khi đầu bạc răng long, thì anh hà tất phải đến trêu chọc em?

Nếu anh không thể bầu bạn cùng Nghiêu Nghiêu trưởng thành, thà rằng anh đừng xuất hiện trong cuộc sống của thằng bé còn hơn.

Có được rồi lại mất đi, thực sự quá đau lòng." Giọng Giang Mạn không hề gào thét, ngược lại rất bình tĩnh, nhưng chính sự bình tĩnh ấy lại khiến những người có mặt ở đó đều đỏ hoe vành mắt.

Nỗi đau thương nhất trên đời chính là đây.

Thế nhưng bất kể Giang Mạn nói thế nào, Lục Minh vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, giống như một mỹ nam tử đang ngủ yên.

Các chuyên gia cũng sốt ruột, cứ thế này thì thực sự không ổn rồi, thời gian thực sự không còn nhiều.

Anh ấy càng bất tỉnh lâu, tổn hại đến cơ thể càng lớn. "Phu nhân, cô còn phải nghĩ thêm, quân trưởng Lục có điều gì không thể buông bỏ được, nhất định phải khơi gợi tối đa ý chí cầu sinh của anh ấy.

Chương 944

Nếu không vượt qua được lần này thì thực sự xong rồi." Ông Trương sốt ruột vô cùng, ông trời dường như không có cách nào cả.

Giang Mạn mặt tái nhợt, còn có điều gì anh ấy không thể buông bỏ nữa chứ?

Cô đã nói hết những gì có thể nghĩ đến rồi, thế mà anh ấy vẫn không có chút phản ứng nào.

Lúc này, Lục Nghiêu không màng gì nữa mà lao tới.

Thằng bé sáng nay đã nhịn đến cực hạn, dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, không có khả năng chịu đựng lớn đến thế.

Nghe thấy lời ông Trương nói, thằng bé lập tức òa khóc lớn, cả người nằm rạp lên người Lục Minh. "Ba ba, ba đừng đi mà!

Nghiêu Nghiêu không cho ba đi!

Sao ba lại nói lời không giữ lời chứ?

Ba nói Nghiêu Nghiêu tìm được ba rồi thì ba sẽ không bỏ rơi Nghiêu Nghiêu, ba sẽ nhìn Nghiêu Nghiêu lớn lên, nhìn Nghiêu Nghiêu lấy vợ.

Những lời này đều là ba nói, Nghiêu Nghiêu nhớ rất rõ, ba không thể không giữ lời hứa!" Tiếng khóc của đứa trẻ có sức sát thương rất lớn, vành mắt Giang Mạn đỏ hoe đến không thể tả, nước mắt tuôn rơi xối xả, cô khẽ đặt tay lên bờ vai gầy nhỏ của con trai. "Thế nhưng ba chỉ làm ba của Nghiêu Nghiêu có nửa năm thôi, ba đã định buông tay không quan tâm nữa sao?

Mỗi lần ba đưa con đi học, các bạn học của con luôn nhìn con với vẻ hâm mộ, đó là lúc Nghiêu Nghiêu vui vẻ nhất.

Ánh mắt như vậy mấy năm trước con chưa từng thấy bao giờ.

Mỗi lần con đều ưỡn ngực, bước đi thật hiên ngang, Nghiêu Nghiêu cảm thấy hạnh phúc." Trẻ con thực ra cũng có một trái tim kiêu hãnh, thích tận hưởng sự hâm mộ, lời khen của người khác, Lục Nghiêu cũng không ngoại lệ. "Ba ba, ba về lại đi mà, ba mở mắt ra nhìn Nghiêu Nghiêu đi.

Sau này Nghiêu Nghiêu sẽ ngoan ngoãn hiếu thuận ba, nghiêm túc nghe lời ba, sẽ không cố ý chọc giận ba, cũng không làm những việc ba không thích.

Ba bảo Nghiêu Nghiêu làm gì con sẽ làm nấy." Thằng bé khóc nấc lên, cả người run rẩy, cứ như sắp ngất đi, khiến trái tim người lớn thắt lại. "Ba ba, sau này con cũng muốn làm một quân nhân đỉnh thiên lập địa như ba, nhưng ba phải chỉ dẫn cho con chứ.

Nếu ba không ở bên cạnh con, con có thể sẽ hư hỏng mất.

Ba ba, ba ba, ba mở mắt ra xoa đầu Nghiêu Nghiêu được không?

Nghiêu Nghiêu thích bàn tay ấm áp của ba." Thằng bé nói rất nhiều nhưng Lục Minh vẫn không có phản ứng, khiến nó sốt ruột dùng tay lay Lục Minh.

Giang Mạn giật mình, lập tức kéo tay thằng bé, "Nghiêu Nghiêu, đừng làm vậy, ba con bây giờ tình hình không tốt, con đừng động vào ba." "Mẹ ơi, làm sao bây giờ, ba ba không cần chúng ta nữa rồi!

Nghiêu Nghiêu lại sắp thành đứa trẻ không có ba ba rồi!

Không có ai kể chuyện cho con nghe nữa, cũng không có ai dẫn con đi chạy bộ buổi sáng nữa, không có ai làm bữa sáng ngon cho con nữa, hu hu hu..." Lục Nghiêu quay người ôm chặt lấy Giang Mạn.

Nghe tiếng khóc tuyệt vọng của con trai, Giang Mạn toàn thân run rẩy, những lời an ủi cô nói ra đến cả bản thân cô cũng sắp không tin nổi nữa, "Không đâu con, ba con sẽ không nỡ bỏ chúng ta đâu." "Ba ba hư, ba ba hư, ba tỉnh lại được không?

Nghiêu Nghiêu cầu xin ba đó, Nghiêu Nghiêu từ trước đến giờ chưa từng cầu xin ba chuyện gì, chỉ cầu xin ba lần này thôi được không?

Sau này Nghiêu Nghiêu sẽ không làm ba khó xử nữa, ba hứa với con một tiếng được không?" Lục Nghiêu từ trong lòng Giang Mạn đứng thẳng dậy, cúi đầu hôn lên mặt Lục Minh.

Chỉ một lần chạm thôi, thằng bé đã hoảng sợ, "Mẹ ơi, mặt ba ba lạnh lắm, không có chút hơi ấm nào cả, ba ba có phải giống dì Giang Tranh rồi không?" "Nghiêu Nghiêu, đừng nói bậy, sẽ không đâu." "Vậy con hôn ba ba nữa." Thằng bé lại cúi người xuống, từ trán đến mũi, rồi đến cằm, cuối cùng là má.

Bỏ qua vẻ lạnh lùng và ngại ngùng thường ngày, tiếng hôn của thằng bé rất lớn.

Vừa hôn vừa nói: "Ba ba, Nghiêu Nghiêu thật sự rất yêu ba, rất rất yêu ba!

Như vậy ba ấm hơn một chút chưa?

Nghiêu Nghiêu lại sưởi ấm tay cho ba nhé." Thằng bé nắm tay Lục Minh, xoa đi xoa lại.

Từng tiếng "ba ba" khiến vành mắt các chuyên gia cũng ướt đẫm, rồi cũng cùng khóc theo.

Trương Kiệu cũng lau một vệt nước mắt, "Quân trưởng, A Minh, chúng tôi đều đang đợi anh.

Dù thế nào, anh nhất định phải vượt qua kiếp nạn này.

Các chiến hữu còn đang đợi anh, chúng tôi vẫn chưa được uống rượu mừng đám cưới của anh.

Anh mau tỉnh lại đi, chúng tôi sẽ mừng anh phong bao lì xì thật lớn!" Đến khoảnh khắc này, Trương Kiệu vẫn không chịu tin vào tất cả những gì đang diễn ra.

Trong mắt họ, Lục Minh vẫn luôn là bất khả chiến bại, là người đàn ông cứng cỏi như sắt thép.

Ngay cả tập đoàn Hoa Đốn mà quân đội mấy chục năm không thể diệt trừ, cũng bị anh từng bước đánh bại.

Một người đàn ông như vậy, đối phó với virus lẽ ra không thành vấn đề mới phải.

Lục Nam Thiên đứng một bên, nuốt khan nói: "A Minh, con phải kiên cường lên.

Mẹ con không chịu nổi thêm một đả kích nào nữa đâu.

Mấy năm trước bà ấy đã vì chuyện của con mà lo lắng đến nát cả lòng.

Mãi mới mong được con trở về, thấy con lấy vợ, còn có một đứa con trai đáng yêu, bà ấy đã kích động đến mất ngủ.

Bà ấy nói con cái đồ 'chai lọ bí mật' này vẫn có phúc khí, tự dưng nhặt được vợ với con." Cả căn phòng kính chỉ vang vọng tiếng nói chuyện của mọi người, nhưng dường như không có chút tác dụng nào, Lục Minh hoàn toàn không có bất kỳ biến chuyển nào.

Chương 945

Các chuyên gia vốn còn ôm một tia hy vọng cũng đành bất lực, Lục Minh không có phản ứng, mọi nỗ lực của họ đều là vô ích. "Lục Minh, anh thực sự đừng hù dọa chúng em được không?

Em không muốn lại trải qua một lần mất mát nữa." Cái chết của Giang Tranh khiến cô day dứt không thôi, cô không muốn Lục Minh lại để lại cho cô một vết thương lòng cả đời.

Ngay lúc này, các thiết bị vốn đang yên tĩnh đột nhiên phát ra tiếng động kịch liệt, các chuyên gia mừng rỡ nhìn chằm chằm vào màn hình, "Có tác dụng rồi!

Có tác dụng rồi!

Quân trưởng đang chiến đấu với virus trong cơ thể, chỉ cần anh ấy kiên trì, là có hy vọng!" Giang Mạn không hiểu rõ nguyên lý trong đó, cô chỉ biết Lục Minh có phản ứng rồi, có phản ứng là chuyện tốt. "Lục Minh, anh phải cố lên!

Em và Nghiêu Nghiêu đang đợi anh cùng đón Tết mà!

Đây là cái Tết đầu tiên chúng ta ở bên nhau, anh nhất định không được vắng mặt, được không?" "Ba ba, con là con trai bảo bối của ba, Nghiêu Nghiêu đây!

Nếu ba có thể nghe thấy con nói thì hãy cố gắng lên nhé!

Nghiêu Nghiêu thích ba ba mạnh mẽ nhất, Nghiêu Nghiêu thích ba ba mạnh mẽ!

Ba ba, ba ba!" Lục Nghiêu kích động vòng quanh Lục Minh, không còn chút vẻ trầm ổn thường ngày nào. "Phu nhân, cô nhìn màn hình đi, quả cầu màu trắng này đại diện cho virus trong cơ thể quân trưởng, quả cầu màu đỏ là thuốc giải của chúng tôi nghiên cứu.

Bây giờ hồng cầu đã áp chế được bạch cầu, chỉ cần có thể kiên trì một thời gian, thuốc giải của chúng tôi coi như đã thành công." Giang Mạn phá lên cười, "Lục Minh, em biết ngay anh sẽ không bỏ rơi chúng em mà, anh không nỡ bỏ mặc chúng em đâu, em biết mà!

Cố lên!" Mấy người căng thẳng nhìn chằm chằm vào màn hình.

Ngay lúc mọi người cho rằng hồng cầu đã giành chiến thắng áp đảo, tình hình lại đảo ngược, bạch cầu lập tức nuốt chửng hơn một nửa hồng cầu, hai quả cầu từ từ hòa vào nhau. "Không ổn!

Hồng cầu bắt đầu phản công rồi!

Quân trưởng Lục, cố lên!" Ông Trương kinh hô.

Đồng thời, các thiết bị trên người Lục Minh rung lắc dữ dội, ông Trương lập tức phân phó người tiến hành cấp cứu.

Giang Mạn đương nhiên biết đây là thời khắc sinh tử, lập tức kéo Lục Nghiêu đứng sang một bên, để các chuyên gia dễ thao tác.

Các chuyên gia tiến hành sốc điện cho Lục Minh, chỉ thấy cơ thể anh bật cao lên rồi lại rơi xuống, lặp đi lặp lại mấy lần vẫn không có phản ứng gì.

Giang Mạn dường như nhìn thấy đường biểu thị sự sống trên thiết bị đang từ từ trở nên thẳng tắp. "Không!

Lục Minh, nếu anh dám rời bỏ chúng em, em sẽ hận anh cả đời!

Em sẽ dẫn Nghiêu Nghiêu tái giá, không cho thằng bé nhận anh, người ba ba nhẫn tâm này nữa.

Biết đâu em còn ngược đãi nó, chính sự tồn tại của nó đã khiến em và anh có mối liên hệ.

Đều là lỗi của Nghiêu Nghiêu!

Nếu không có Nghiêu Nghiêu, em và anh chắc chắn sẽ là hai người xa lạ chẳng liên quan gì.

Biết đâu em có thể tìm được một người đàn ông bình thường, chúng ta cả đời sống an ổn bên nhau, không có nhiều chuyện đau đầu như thế này." "Lục Minh, nếu anh dám xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào, em sẽ chết ngay trước mặt anh!

Em sẽ chết cùng anh, chúng ta cùng chết hết đi, để con trai anh thành trẻ mồ côi, để nó phải chịu đựng sự khinh thường và chế giễu của người khác!

Anh đừng tưởng em nói dối, em nói được làm được đấy!" Giang Mạn điên cuồng gào thét, giọng nói lớn đến không tưởng. "Lục Minh, anh có nghe em nói không?

Anh mà không phản ứng nữa, em sẽ đâm đầu chết ngay trước mặt anh đấy!" Ánh mắt Giang Mạn di chuyển giữa Lục Minh và thằng bé, trong mắt có sự lưu luyến, nhưng cũng có sự quyết tuyệt không thể lay chuyển.

Thằng bé không biết bị lời nói của cô làm tổn thương, hay là bị dọa sợ, cả người ngây như phỗng.

Lục Nam Thiên giật mình, ông nhìn ra Giang Mạn thực sự định tìm đến cái chết.

Nhưng đúng lúc ông chuẩn bị hành động thì giọng nói của Lục Minh đột nhiên vang lên, "Không được!" Giọng nói đầy nội lực ấy khiến Giang Mạn đột ngột dừng lại, cũng khiến các chuyên gia lộ ra vẻ vui mừng.

Giang Mạn chạy đến bên Lục Minh, kích động nắm lấy tay anh, "Lục Minh, anh tỉnh rồi!" "Giang Mạn Mạn, không được nói những lời như muốn chết như vậy!" Lục Minh chăm chú nhìn cô.

Giang Mạn bật cười, lau một vệt nước mắt, "Chết gì mà chết, anh sống thì em sẽ không chết nữa." Chỉ cần anh còn sống, cô có lý do gì để tự tìm cái chết.

Cô rất may mắn, chiêu này của cô có tác dụng với Lục Minh.

Người đàn ông này, rốt cuộc vẫn là không nỡ bỏ họ.

Lục Minh nhận được câu trả lời của cô, lại hôn mê bất tỉnh. "Ông Trương, chuyện này lại là sao?" Trên mặt ông Trương đã có vẻ vui mừng, "Phu nhân, chiêu 'kích tướng pháp' của cô dùng rất tốt.

Quân trưởng coi như đã vượt qua được rồi.

Hôn mê là điều tất yếu, nhưng đã không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa.

Thuốc của chúng tôi đã có tác dụng rồi.

Chương 946

Được rồi, mọi người ra ngoài trước đi, chúng tôi cần tiến hành các bước điều trị tiếp theo." Nghe lời khẳng định của ông Trương, Giang Mạn như trút được gánh nặng, kéo Lục Nghiêu ra khỏi phòng kính. "Mẹ ơi, ba ba không sao rồi phải không?" Giang Mạn gật đầu, "Chắc là vậy con.

Tuy độc tố chưa hoàn toàn được giải trừ, nhưng giữ được tính mạng là có hy vọng rồi." "Ồ, vậy là tốt rồi, ba ba của Nghiêu Nghiêu vẫn còn đây." Giọng Lục Nghiêu có chút khàn đặc, rõ ràng là vừa rồi thằng bé đã khóc quá nhiều.

Giang Mạn đau lòng ôm con trai, cô biết con mình vốn nhạy cảm, những lời nói trong lúc bốc đồng vừa rồi vẫn cần phải giải thích lại một chút, "Nghiêu Nghiêu, những lời mẹ vừa nói chỉ là lời giận dỗi thôi, là chiêu 'kích tướng pháp' đó.

Mẹ sẽ không ngược đãi con đâu." Làm sao cô có thể ngược đãi con trai ruột của mình chứ?

Vừa rồi là do quá mức cấp bách nên mới thốt ra lời đó, là để Lục Minh có thể bình an vượt qua cửa ải này.

Lục Nghiêu gật đầu, mềm giọng nói: "Mẹ ơi, con biết mà, mẹ là người yêu thương con nhất trên đời này." Thực ra, nghe lời Giang Mạn nói, thằng bé có chút buồn.

Trước đây, trong mắt mẹ chỉ có nó, mọi việc đều lấy nó làm trọng.

Nhưng bây giờ, trái tim mẹ đã hoàn toàn nghiêng về phía ba ba.

Thế nhưng, thằng bé cũng không yên lòng về ba ba.

Nếu người đó là ba ba, nó nguyện ý để mẹ thiên vị.

Thực ra, thằng bé đã tự mình nghĩ thông suốt rồi, lời giải thích của Giang Mạn có hơi thừa thãi.

Nửa năm nay, vì sự xuất hiện của Lục Minh, trái tim thằng bé thực ra đã không còn nhạy cảm như trước nữa.

Giang Mạn cúi đầu, dùng trán cọ cọ má thằng bé, "Mẹ không phải là người yêu thương con nhất đâu.

Ba con yêu thương con chẳng kém gì mẹ cả, chỉ là nhiều khi ba không giỏi thể hiện thôi.

Ông bà nội, ông bà cố, còn có cả chú thím nữa, họ cũng rất yêu con." "Con biết rồi, mọi người đều rất yêu con." Lục Nghiêu nở nụ cười trên mặt. "Ngoan lắm con trai." Một lúc sau, các chuyên gia đi ra, ông Trương nói: "Phu nhân, tình hình của quân trưởng đã ổn định rồi, nhưng..." Giang Mạn bây giờ ghét nhất nghe những từ có ngữ khí chuyển ngoặt như vậy, mỗi lần như thế là y như rằng không có chuyện gì tốt lành, "Nhưng cái gì?

Ông Trương, ông cứ nói đi." Cô cảm thấy đã trải qua chuyện Lục Minh suýt chết, thì những chuyện khác đều không đáng kể gì nữa, chỉ cần anh ấy còn sống là tốt rồi, còn sống là còn hy vọng. "Quân trưởng không biết khi nào sẽ tỉnh lại.

Ngay cả khi có thể tỉnh lại, thời gian anh ấy có thể sinh hoạt như người bình thường mỗi ngày cũng sẽ ít đi.

Lần dùng thuốc này gây tổn hại rất lớn đến cơ thể anh ấy, cơ thể anh ấy sẽ yếu hơn, phần lớn thời gian sẽ chìm vào hôn mê." Giang Mạn cắn môi, nhìn người đàn ông đang ngủ yên tĩnh trong phòng kính, "Được, em chỉ cần anh ấy sống tốt là được." "Phu nhân, chúng tôi sẽ nhanh chóng nghiên cứu thuốc giải.

Tình hình quân trưởng hiện tại đã tốt hơn rất nhiều so với trước, tạm thời không còn nguy hiểm đến tính mạng, duy trì ba tháng chắc chắn không có vấn đề gì." "Được, cảm ơn ông Trương.

Lục Minh tối nay có thể về nhà ở không?

Hay bắt buộc phải ở lại đây?" Giang Mạn muốn Lục Minh về nhà, e rằng đó cũng là nguyện vọng của anh. "Chiều nay xem xét tình hình, nếu không còn xuất hiện phản ứng đào thải thì có thể về nhà.

Loại virus trong cơ thể quân trưởng này không giống các bệnh thông thường, khi phát tác rất đáng sợ, nhưng chỉ cần không phát tác thì sẽ không có vấn đề lớn.

Hai ngày này cơ thể sẽ yếu hơn một chút, nhưng quân trưởng có thể chất tốt, khoảng hai ba ngày nữa sẽ chuyển biến tốt.

Lát nữa tôi sẽ cho người chuyên môn hướng dẫn phu nhân một số kiến thức chăm sóc, tôi cũng sẽ định kỳ đến tận nhà kiểm tra cho quân trưởng." Ông Trương nói.

Ông cũng rất đồng tình với việc Lục Minh về nhà tĩnh dưỡng.

Tình hình vừa rồi họ đều đã chứng kiến, một người vốn đã không còn dấu hiệu sinh mệnh lại vì một câu nói của Giang Mạn mà xảy ra kỳ tích, có thể thấy được địa vị của Giang Mạn trong lòng Lục Minh lớn đến mức nào.

Con đường phía trước còn rất gian nan, để họ ở bên nhau là tốt nhất, Lục Minh cần có ý chí mạnh mẽ hơn nữa.

Nghe vậy, tảng đá lớn trong lòng Giang Mạn coi như đã rơi xuống.

Có thể ở bên cạnh Lục Minh thực sự rất tốt.

Cô khẽ cong môi, "Cảm ơn ông Trương." Mặt ông Trương đỏ ửng, cảm thấy lời cảm ơn này quá nặng nề, "Phu nhân đừng nói những lời như vậy.

Tôi chỉ thấy hổ thẹn, cả một đám người chúng tôi không thể nghĩ ra cách giải quyết hoàn hảo, để cô và tiểu thiếu gia phải lo lắng sợ hãi mãi, thực sự có lỗi với sự bồi dưỡng của đất nước dành cho chúng tôi." "Ông Trương đừng nói vậy, tôi tin tưởng mọi người.

Những ngày sắp tới vẫn phải nhờ cậy mọi người nhiều." Bạch Tiểu Thuần là nhân tài mà ngay cả quốc gia cũng muốn lôi kéo, tất nhiên cô ta có những điểm hơn người, không phải là đối phó dễ dàng.

Giang Mạn cũng chỉ là khi quá cấp bách mới oán trách họ một chút, trong tình huống bình thường cô vẫn rất cảm kích họ.

Ông Trương mỉm cười, không nói thêm gì nữa, dẫn các chuyên gia đi sang một căn phòng khác, bắt đầu công việc nghiên cứu của họ.

Giang Mạn đột nhiên cảm thấy vai nặng trĩu, ngước mắt lên thì thấy ánh mắt phức tạp của Lục Nam Thiên, "Mạn Mạn, ba ba phải cảm ơn con." "Ba ba." Giang Mạn hơi khó hiểu nhìn Lục Nam Thiên, không biết lời cảm ơn này từ đâu mà ra. "A Minh có thể vượt qua cửa ải này, công lao của con không thể không nhắc đến.

Bây giờ ba có thể giải thích với mẹ con rồi." Nếu Lục Minh lại có mệnh hệ gì, Tần Huệ nhất định sẽ sụp đổ.

Về già mất con là một trong những nỗi đau lớn nhất của đời người. "Ba, con là vợ của Lục Minh, đây là nghĩa vụ của con, ba không cần cảm ơn con." "Vậy được rồi, ba đi xử lý công việc đây.

A Minh tỉnh lại thì con gọi điện thoại cho ba nhé.

Trưa nay ba sẽ bảo người mang cơm cho con và Nghiêu Nghiêu." Lục Nam Thiên nói. "Vâng, ba." Lục Nam Thiên vừa định rời đi, liền nhìn thấy đứa cháu trai nhỏ mắt vẫn còn hơi đỏ hoe.

Chương 947

Vừa rồi những lời thằng bé nói khiến ông đau lòng đến thảm thương, nào còn vẻ lạnh lùng thường ngày nữa.

May mà con trai ông được cứu về, nếu không người đáng thương nhất không ai khác chính là đứa cháu trai nhỏ này, còn bé tí đã phải mất ba ba. "Nghiêu Nghiêu, con có muốn đi dạo với ông nội không?

Ở đây ngột ngạt lắm." Lục Nghiêu kiên quyết lắc đầu, "Con muốn ở đây đợi ba ba tỉnh lại." Lục Nam Thiên khẽ thở dài, hôm nay có tỉnh lại được hay không cũng là một chuyện.

Nhìn khuôn mặt non nớt của thằng bé, ông cũng không tiện nói gì, bèn đi tới xoa mạnh đầu thằng bé, "Vậy nếu con muốn tìm ông nội, cứ gọi điện thoại cho ông, ông sẽ phái người đến đón con." Lục Nghiêu gật đầu.

Trương Kiệu đi theo Lục Nam Thiên.

Anh ấy vẫn luôn ở bên cạnh Lục Minh, rất nhiều chuyện anh ấy đều nắm rõ hơn.

Trong khoảng thời gian Lục Minh tĩnh dưỡng này, anh ấy sẽ phối hợp cùng Lục Nam Thiên xử lý công việc.

Thấy xung quanh không có ai, Lục Nghiêu lập tức chạy vào phòng kính.

Nhìn ba ba nằm yên tĩnh ở đó, thằng bé cẩn thận giơ tay định chạm vào mặt Lục Minh, nhưng vừa chạm tới lại rụt tay về như bị điện giật, vẻ mặt như đối mặt với kẻ thù lớn, dường như sợ làm tổn thương người khác.

Giang Mạn nhìn hành động của thằng bé, vừa xót xa vừa buồn cười, trêu chọc nói: "Nghiêu Nghiêu, tình hình ba con đã ổn định rồi, ba con không phải làm bằng thủy tinh đâu.

Con có thể chạm vào ba, chỉ cần chú ý móng tay đừng cào vào ba là được.

Ba con trông hơi đen, chỉ có mỗi khuôn mặt này là còn nhìn được, con đừng để ba bị hủy dung là được." "Mẹ ơi, mẹ đang bôi nhọ ba ba đó!

Ba ba rõ ràng là một quân trưởng đẹp trai, là gương mặt đại diện của cả quân đội, đã nâng tầm nhan sắc của toàn quân khu lên đó!" Lục Nghiêu khẽ hừ một tiếng, lời này là chú Trương Kiệu nói, và nó cũng cảm thấy vô cùng đúng. "Thằng nhóc thối, ai dạy con những lời này vậy?" Lục Nghiêu cười, không trả lời câu hỏi của Giang Mạn.

Trước tiên thằng bé giơ tay sờ mặt Lục Minh, sau đó lại hôn Lục Minh, rồi ngẩng đầu kinh ngạc nói với Giang Mạn: "Mẹ ơi, mặt ba ba ấm rồi!" Hoàn toàn không giống với cảm giác lạnh lẽo nó vừa chạm phải không lâu trước đó.

Giang Mạn nhìn gương mặt tươi cười như hoa của con trai, thấy có hơi ngốc nghếch nhưng tim lại thắt lại.

Chuyện lần này không chỉ dọa cô mà còn dọa cả bé con, e rằng còn để lại bóng tối trong tâm hồn non nớt của thằng bé.

Trong giây lát, cô có chút không chắc liệu việc cho con trai tham gia vào chuyện này là đúng hay sai. "Con ngốc, nhiệt độ cơ thể người đương nhiên là nóng rồi." Lục Nghiêu lại nắm tay Lục Minh, nhẹ nhàng vuốt ve những ngón tay thon dài của anh, chơi đùa. "Ba ba, ba phải tỉnh dậy sớm đó, con và mẹ sẽ luôn ở bên ba, ba đừng làm chúng con thất vọng nha, nếu không điểm của ba trong lòng Nghiêu Nghiêu lại tụt xuống đó." "Con nói nhỏ cho ba biết nha, ba đã được 98 điểm trong lòng Nghiêu Nghiêu rồi đó, nếu ba có thể tỉnh dậy sớm, Nghiêu

Nghiêu sẽ cho ba 100 điểm, 100 điểm đó nha, Nghiêu Nghiêu luôn rất nghiêm khắc, điều này không dễ chút nào đâu." Không biết có phải nghe thấy giọng nói ngây thơ nhưng cố chấp của con trai hay không, khóe môi Lục Minh khẽ cong lên một cách khó thấy, không rõ ràng nhưng chắc chắn là đang cười.

Giang Mạn đặc biệt hiểu rõ điều này ở anh, người đàn ông này luôn quen với sự khiêm tốn, ngay cả nụ cười cũng nội liễm và hàm súc.

Cũng phải, tuy anh đang hôn mê nhưng chắc chắn có thể nghe thấy họ nói chuyện, nếu không sẽ không cắn răng cắn lợi nói với cô rằng không cho cô chết.

Người đàn ông này, thực ra cũng rất bá đạo, chỉ là không khoa trương mà thôi.

Không chỉ Giang Mạn nhìn thấy, Lục Nghiêu cũng nhìn thấy, bé con không kìm được hét lớn: "Mẹ ơi, có khi nào con nhìn nhầm không, ba ba lại cười, ba nghe thấy chúng ta nói chuyện rồi!" "Đúng vậy, ba con cười rồi, ba con có thể nghe thấy chúng ta nói chuyện." Giang Mạn cũng nhập hội với Lục Nghiêu, nắm lấy tay còn lại của Lục Minh, luyên thuyên nói đủ thứ. "Lục Minh, em thiết kế cho anh một bộ quần áo màu đỏ rực nhé?

Sắp Tết rồi, phải mặc đồ màu sắc vui tươi một chút, cũng có thể xua đi vận rủi, em thấy năm nay anh khá xui xẻo, đúng, cứ quyết định vậy đi." Giang Mạn tự mình nói.

Lục Nghiêu nhỏ bé tưởng tượng một chút dáng vẻ của ba mình khi mặc quần áo đỏ, cảnh tượng đó thật sự không thể chấp nhận nổi. "Mẹ ơi, đàn ông mặc quần áo đỏ làm gì chứ, trông ẻo lả lắm, sẽ bị người ta cười cho đó, hơn nữa màu da của ba không hợp mặc đồ đỏ, con dám cá là ba sẽ không bao giờ mặc đâu, ba quen mặc quân phục rồi, ngay cả đồ thường ngày cũng là màu be, màu kaki, còn áo khoác mùa đông thì chủ yếu là màu đen." "Ba con nghe lời mẹ mà, mẹ mà bắt mặc là ba sẽ mặc thôi." Lục Nghiêu giơ một ngón tay lên, nhẹ nhàng lắc lắc. "Không đâu, tuyệt đối không, chúng ta đánh cược đi mẹ?" "Tuổi nhỏ không lo học hành, lại học người ta cờ bạc, con muốn ăn đòn phải không?" Giang Mạn đe dọa. "Mẹ ơi, mẹ thật sự không muốn cược với con sao?

Chuyện này rất thú vị mà phải không?" Bé con nheo mắt, ra vẻ cáo già. "Con muốn cược cái gì?" "Cược một cây kẹo cay." Giang Mạn bật cười, ghé người qua, đánh nhẹ vào vai Lục Nghiêu. "Thằng nhóc thối, con đang đùa giỡn mẹ đó hả?" Mấy đứa trẻ bây giờ mới mấy tuổi mà đã nói toàn mấy câu trên mạng, cũng không biết đây là chuyện tốt hay xấu nữa. "Mẹ ơi, thật ra mẹ có thể thiết kế đồ lót đỏ cho ba, như vậy dưới sự mềm nắn rắn buông của mẹ, ba chắc chắn sẽ đồng ý thôi, dù sao người khác cũng không nhìn thấy, hơn hẳn cái áo đỏ của mẹ.

Đúng rồi, tặng ba ba ba cái quần lót đỏ, nhất định sẽ xua được tai ương." Lục Nghiêu ngẩng mặt vô hại, bày mưu tính kế.

Giang Mạn không nhịn được bật cười thành tiếng, vừa nãy cô còn cảm thấy thằng bé cứ thiên vị Lục Minh, ai ngờ giây sau đã biến thành cao thủ hãm hại ba. "Con hãm hại ba con như vậy, coi chừng ba con tỉnh lại sẽ xử lý con đó." Lục Nghiêu bĩu môi. "Mẹ ơi, con hãm hại gì đâu chứ, mẹ thiết kế áo đỏ cho ba mới là hãm hại ba đó, con thấy lời đề nghị của con rất hay, mẹ có thể cân nhắc." "Thế thì cả nhà ba người chúng ta mỗi người một cái đi, có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu." Nghe vậy, bé con lập tức cúi đầu. "Mẹ ơi, mẹ cứ coi như con chưa nói gì hết đi." "Mẹ đã nghe thấy rồi, cả nhà ba người chúng ta không ai thoát được đâu, cứ vui vẻ quyết định vậy đi, lát nữa mẹ sẽ vẽ bản thiết kế, con muốn kiểu dáng gì?" Cái thứ đó thì còn có kiểu dáng gì được nữa chứ. "Mẹ ơi, mẹ không thể không hãm hại chúng con sao?" Bé con nhăn mày, có một cảm giác mình tự đào hố chôn mình.

Hai mẹ con trò chuyện từng câu từng chữ, thời gian cũng không còn khó chịu như vậy.

Buổi trưa Lục Nam Thiên sai người mang cơm đến, hai mẹ con vui vẻ ăn cơm.

Con người chính là như vậy, chỉ khi trải qua những chuyện tồi tệ hơn mới biết đủ.

Mấy ngày trước Lục Minh thỉnh thoảng hôn mê, cô lo lắng bất an, trên mặt càng tràn ngập vẻ u sầu thê thảm.

Bây giờ Lục Minh cũng hôn mê bất tỉnh, nhưng nội tâm cô lại bình tĩnh, không những thế, trong lòng còn vô cùng cảm ơn ông trời.

Chương 948

Lúc này khác lúc kia.

Buổi chiều, Lục Nghiêu cứ không chịu rời khỏi Lục Minh, cũng là một đứa bé cố chấp, nằm úp sấp bên giường Lục Minh ngủ thiếp đi.

Giang Mạn vừa động vào là người thằng bé lại không ngừng vặn vẹo, ra vẻ không vui, Giang Mạn cũng không trêu chọc thằng bé nữa, cứ để mặc.

Cô thì ngồi một bên vẽ bản thiết kế, chốc chốc lại ngẩng đầu nhìn chồng và con trai, trên bản vẽ rõ ràng là chiếc quần lót đỏ mà Lục Nghiêu đã nói.

Nếu bé con nhìn thấy, e rằng sẽ "phát điên" ngay tại chỗ, than một tiếng gừng càng già càng cay.

Một ngày cứ thế trôi qua.

Khoảng năm giờ chiều, Trương lão sai người giúp Lục Minh kiểm tra cơ thể, không còn bất kỳ sự bài xích nào.

Với sự giúp đỡ của Trương Khiếu, cả gia đình ba người về nhà.

Nhìn khuôn mặt say ngủ an tĩnh của Lục Minh, Giang Mạn khẽ vuốt mặt anh, thì thầm: "Lục Minh, mệt rồi thì cứ ngủ một giấc thật ngon nhé, đừng nghĩ gì cả, giữ gìn sức khỏe thật tốt chính là sự đền bù lớn nhất đối với chúng em." Đắp chăn cho anh xong, Giang Mạn đi vào bếp nấu cơm.

Lục Nghiêu buổi chiều đã ngủ một giấc nên giờ tinh thần tốt hơn, đi vào bếp phụ mẹ Giang Mạn. "Nghiêu Nghiêu, con ra ngoài đi, lạnh lắm đó." Giang Mạn không đành lòng để Lục Nghiêu giúp. "Mẹ ơi, ba ba bị bệnh rồi, sau này Nghiêu Nghiêu sẽ là trợ thủ nhỏ của mẹ, có việc gì cần làm mẹ cứ phân phó con." Lục Nghiêu nói rất nghiêm túc. "Được thôi, vậy con đi ngắt đậu que đi, non lắm, lát nữa mẹ sẽ xào đậu que với thịt cho con ăn." Lục Nghiêu kéo một cái ghế đẩu nhỏ ngồi ở cửa bếp, vừa nhặt rau vừa trò chuyện với Giang Mạn, người bé nhưng tay chân vẫn rất nhanh nhẹn. "Mẹ ơi, ba ba có thể tỉnh dậy ăn cơm tối không?

Ba đã không ăn cả ngày rồi, sẽ đói chết mất." Trong mắt Lục Nghiêu tràn đầy sự xót xa. "Không biết, nhưng buổi trưa ba đã cười rồi, mẹ nghĩ thần trí của ba đã hồi phục, chắc là sẽ tỉnh lại thôi." Giang Mạn an ủi. "Vậy mẹ xào cho ba một đĩa thịt băm măng tươi, ba thích ăn món đó đó." "Được, không vấn đề gì, chuyện nhỏ thôi.

Con trai hiếu thảo như vậy, mẹ sao có thể từ chối chứ." Giang Mạn sảng khoái đồng ý.

Giang Mạn nấu xong cơm, bưng đồ ăn lên bàn, nhưng cô lại không đủ dũng khí đi xem Lục Minh rốt cuộc đã tỉnh dậy chưa.

Lục Nghiêu dường như nhìn ra điều gì đó, nói với cô: "Mẹ ơi, con đi xem ba ba đã tỉnh chưa, cái tên lười này, ngủ lâu như vậy rồi, thật là quá đáng." "Nghiêu Nghiêu, con đừng miễn cưỡng, nếu ba muốn ngủ thì cứ để ba ngủ, bình thường ba rất vất vả mà." Giang Mạn thở dài nói. "Mẹ ơi, con cũng là người hiếu thảo mà, chỉ có mẹ thương chồng, con cũng thương ba mà." Bé con lắc đầu.

Giang Mạn bật cười, cứ thấy cái miệng của con trai càng ngày càng biết nói, chỉ trong chốc lát đã có thể khiến cô không nói được lời nào, chắc chắn là di truyền từ Lan Hành Chi, cô và Lục Minh tuyệt đối không có cái miệng như vậy.

Giang Mạn bây giờ tâm trạng đã bình hòa, tiếp tục vào bếp làm món cuối cùng, nhưng tai vẫn luôn dỏng lên nghe động tĩnh từ phòng ngủ.

Sau một hồi lâu, trong mắt cô lóe lên vẻ ảm đạm, là cô đã ôm hy vọng quá lớn rồi, Lục Minh làm gì dễ dàng tỉnh lại như vậy.

Giang Mạn bưng thức ăn ra, nhưng bé con vẫn chưa ra.

Thằng bé này, chẳng lẽ lại buồn đến mức khóc nữa rồi.

Giang Mạn đẩy cửa bước vào, một luồng hơi ấm đột nhiên quấn quanh eo cô, Giang Mạn giật mình, còn chưa kịp nói gì đã bị ôm vào một vòng tay ấm áp.

Vòng tay quen thuộc, hơi thở quen thuộc, lập tức khiến mắt cô hoe đỏ.

Rõ ràng chỉ mới trôi qua một ngày, nhưng lại dài như cả một thế kỷ. "Lục Minh." Giang Mạn ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mắt.

Lục Nghiêu kích động đi vòng quanh bố mẹ, nhắc nhở: "Mẹ ơi, mẹ ngớ người ra làm gì, ba ba thật sự tỉnh rồi, có phải không thể tin được không, ba ba thật sự quá tuyệt vời!" Giang Mạn nhào vào lòng Lục Minh, ôm chặt lấy anh, miệng lặp đi lặp lại mấy chữ: "Tỉnh lại là tốt rồi, tỉnh lại là tốt rồi." Lục Minh đỏ bừng mặt, muốn ho mà không ho được, thậm chí ngay cả lời cũng không nói ra được.

Con bé này, bình thường nhìn không có vẻ gì là có sức lực, đột nhiên thần lực đại phát, suýt nữa thì siết chết anh rồi.

Lục Minh chỉ có thể cầu cứu con trai mình, bé con đang phấn khích khoa tay múa chân, căn bản không thèm nhìn về phía họ. "Mạn Mạn." Lục Minh miễn cưỡng nói ra hai chữ. "Lục Minh, anh đừng nói gì cả, em đều hiểu hết, em đều hiểu hết, em chưa bao giờ trách anh, cũng sẽ không trách anh, em biết anh đã dùng hết sức lực lớn nhất của mình rồi." Cố gắng gắng gượng hơi thở cuối cùng, tỉnh lại chỉ sau một ngày, như vậy đã đủ rồi.

Lục Minh buồn bực, con bé này thật sự là vui mừng đến ngốc nghếch rồi.

Lục Minh ho hai tiếng thật mạnh, bé con bị thu hút sự chú ý, lúc này mới để ý thấy mặt Lục Minh đỏ một cách bất thường, nghĩ đến điều gì đó, lập tức nói với Giang Mạn: "Mẹ ơi, mẹ mau buông ba ra, mẹ dùng sức mạnh quá, ba ba bây giờ cơ thể còn rất yếu." Để tạo bất ngờ cho mẹ, ba đã được thằng bé đỡ trốn sau cánh cửa.

Giang Mạn nghe thấy tiếng con trai nói, lập tức buông tay, thân hình cao lớn của Lục Minh lung lay một chút, Giang Mạn lập tức đỡ lấy anh. "Em xin lỗi, Lục Minh, em kích động quá." "Em suýt nữa đã mưu sát chồng mình rồi đó, may mà chồng em mệnh cứng, chân anh bây giờ không có chút sức lực nào, sau này phải nhờ phúc của em và con trai rồi." Lục Minh cười khẽ, chạm nhẹ vào mũi Giang Mạn.

Giang Mạn đỏ mặt. "Bây giờ anh còn cảm thấy khó chịu ở đâu không?

Khó chịu thì phải nói ra, ngàn vạn lần không được lơ là." "Giang Mạn Mạn, những lời này anh đã nghe vô số lần rồi, tai anh sắp nổi kén rồi, em có thể đổi câu khác được không?" "Đồ đàn ông thối, anh làm em và Nghiêu Nghiêu lo chết đi được, cả ngày nay em và Nghiêu Nghiêu khó chịu muốn chết." Giang Mạn rơi lệ.

Lục Minh giơ tay lau nước mắt cho cô. "Cứ khóc mãi là không may mắn đâu, khóc nhiều sẽ gặp xui xẻo đó." Nghe vậy, Giang Mạn lập tức nín khóc. "Đúng đúng đúng, người ta đều nói nếu một người phụ nữ động một chút là khóc, sẽ mang lại vận rủi cho chồng, đúng, các cụ già đều nói như vậy." Lục Minh vốn không muốn cô buồn, nghe cô nói vậy lại thấy buồn cười, sao lại càng ngày càng giống một đứa trẻ vậy. "Cười cái gì, bây giờ có sức lực trêu chọc em rồi đúng không?" "Được rồi, không trêu em nữa, em đỡ anh ra ngoài đi." Giang Mạn gật đầu, cùng với bé con đỡ Lục Minh đi đến phòng ăn.

Chương 949

"Ba ba, mẹ đã xào cho ba món thịt băm măng tươi mà ba thích nhất, còn có đậu que, thịt bò, là con đã gợi ý cho mẹ đó nha." Bé con vội vàng nhận công, trải qua chuyện lần này, tính cách của thằng bé càng trở nên trẻ con hơn.

Lục Minh kéo bé con vào lòng. "Con trai thật giỏi, thương ba nhiều như vậy." "Ba ba, ba phải khỏe mạnh đó." Lục Nghiêu ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Lục Minh. "Ba sẽ khỏe thôi, con trai yên tâm đi, ba sao nỡ bỏ con được, nếu không ba sẽ là ba ba xấu xa rồi." "Ba ba, ba đã nghe thấy những gì con và mẹ nói rồi à?" "Đương nhiên rồi, ba nghe thấy có một thằng nhóc khóc đến mức tắc thở, không ngừng mắng ba, mắng đến nỗi ba không chịu nổi nữa, còn nói muốn ba tỉnh dậy để xem thằng nhóc nào đó lấy vợ, bồi dưỡng thằng nhóc nào đó trở thành một quân nhân đỉnh thiên lập địa, thằng nhóc nói ba tỉnh dậy sẽ cho ba 100 điểm, vậy là bây giờ ba là người ba hoàn hảo rồi." Thấy ba thuật lại y nguyên những lời mình nói, khuôn mặt bé con đỏ bừng, bĩu môi vặn vẹo người nhỏ nhắn. "Đó là Nghiêu Nghiêu lừa ba đó, chỉ là để ba tỉnh dậy sớm thôi, không có ý gì khác đâu." "Còn có một thằng nhóc cứ chiếm tiện nghi của ba, hôn ba một mặt đầy nước bọt, chắc là còn cả nước mũi nữa." Lục Minh cười nói. "Ba ba chắc chắn cảm giác sai rồi, con đâu có làm ba đầy nước bọt và nước mũi đâu." Giọng Lục Nghiêu cãi lại có chút yếu ớt, dường như lúc đó thằng bé đã khóc rất mất hình tượng, nước mũi và nước bọt chắc là có thật. "Thì ra con trai của ba không thực sự yêu ba nha." "Không có chuyện đó đâu, làm sao có thể, ba ba con thật sự yêu ba mà." Lục Nghiêu lập tức thể hiện lòng trung thành.

Nhìn thấy nụ cười của ba, Lục Nghiêu giận dỗi rời khỏi lòng Lục

Minh, ngồi xuống ghế. "Đáng ghét, ba ba, ba lừa con." Nhìn hai bố con đùa giỡn, nụ cười trên khóe môi Giang Mạn chưa bao giờ tắt. "Được rồi, đừng chỉ lo nói chuyện, mùa đông thức ăn nguội nhanh, mau ăn cơm đi." Lục Nghiêu nhỏ bé hừ một tiếng, nhưng sau khi múc cơm xong vẫn là người đầu tiên đưa cho Lục Minh, trái tim Lục Minh lập tức được bao trùm bởi một luồng ấm áp. "Cảm ơn con trai." "Không có gì đâu ba ba." Giang Mạn thì giúp Lục Minh gắp thức ăn, Lục Minh trước đây luôn chăm sóc hai mẹ con cô, đột nhiên đổi vai trò, thật sự có chút không quen, nhưng anh bây giờ đúng là toàn thân không có chút sức lực nào, cả người mềm nhũn.

Món ăn vừa gắp lên còn chưa kịp đưa đến miệng đã rơi trở lại vào bát.

Giang Mạn luôn quan sát anh, nhìn thấy cảnh này, có chút xót xa. "Lục Minh, anh đừng cố gắng nữa, hay là em đút cho anh nhé?" Lục Minh cười khẽ. "Mạn Mạn, em đừng nói đùa nữa, anh đâu phải người tàn phế, chưa đến mức cần em đút cơm đâu, anh chỉ là vừa mới tỉnh lại chưa có sức lực, thử vài lần nữa là được thôi." Quả nhiên, Lục Minh thử vài lần thì động tác đã trôi chảy hơn.

Giang Mạn thở phào nhẹ nhõm, chồng cô luôn là người đứng trên đỉnh cao, nếu thật sự phải đến mức cần người đút cơm, e rằng anh mới là người đau khổ nhất. "Mạn Mạn, em đừng nghĩ nhiều quá, anh không có nhiều tâm tư lung tung trong đầu em đâu, anh sẽ không buồn, có em và con trai chăm sóc, anh cảm thấy rất mãn nguyện." Người đàn ông này, đúng là con giun trong bụng cô, mỗi lần cô nghĩ gì là anh lập tức có thể hiểu được. "Anh không thể ngốc một chút được sao?" "Không có cách nào cả, đây là trời sinh rồi, gen của nhà họ Lục vốn là như vậy, muốn ngốc cũng không ngốc được." "Ba ba tự luyến quá đi, nhưng con cũng thấy con đã hoàn toàn thừa hưởng gen của nhà họ Lục và ông ngoại." Lục Nghiêu cười nói. "Thằng nhóc thối, con là do mẹ sinh ra, gen của con có một phần của mẹ chứ." Lục Nghiêu lắc đầu. "Gen của mẹ con thật sự không dám khen ngợi đâu." "Thằng nhóc thối, con muốn tạo phản đúng không?" Giang Mạn đặt đũa xuống, trực tiếp đi qua chọc vào nách bé con, chọc cho thằng bé cười đến nỗi không đứng thẳng lưng được, liên tục cầu xin tha thứ.

Lục Minh thì ngồi một bên ung dung ăn cơm, nhìn hai người đùa giỡn, nội tâm mãn nguyện không tả xiết.

Đột nhiên nhớ ra điều gì đó, đũa trong tay Lục Minh khựng lại. "Đúng rồi, hai mẹ con các em lợi dụng lúc anh hôn mê mà bàn kế hoạch gì đó, mau sớm dẹp bỏ đi." Giang Mạn giật mình, nhất thời không phản ứng kịp Lục Minh nói gì. "Chúng ta bàn kế hoạch gì cơ?" "Chính là chuyện thiết kế đồ lót đỏ đó." Lục Minh cảm thấy vợ mình đôi khi có sở thích quái lạ, nói không chừng không phải chỉ đùa với bé con mà là thật sự đã quyết định làm như vậy rồi.

Lục Nghiêu che miệng cười, vừa cười vừa nói: "Đúng đúng đúng, điểm này con vô cùng tán thành ý kiến của ba, con nói con thừa hưởng gen của ba mà, suy nghĩ đều giống nhau." Thì ra là nói chuyện này à.

Làm sao bây giờ, cô cứ thích "ngược" chồng và con trai mình, nhìn thấy bọn họ nghiến răng nghiến lợi mà không làm gì được cô, cô liền cảm thấy thoải mái.

Ngày mai cô sẽ đưa bản thiết kế cho chị học cùng, nhờ chị ấy giúp làm ra.

Giang Mạn buông Lục Nghiêu ra, giúp thằng bé chỉnh lại quần áo, cười tủm tỉm đi tới ôm cổ Lục Minh từ phía sau. "Chồng ơi, anh nói đùa đúng không, màu đỏ thật vui tươi mà, tại sao phải từ chối chứ, đó là do em tự tay thiết kế đó, nể mặt một chút đi mà, dù sao mặc bên trong cũng không ai nhìn thấy, sẽ không làm tổn hại đến uy nghiêm của anh đâu.

Huống hồ có em và Nghiêu Nghiêu ở bên cạnh anh, anh không phải một mình đâu." Khóe miệng Lục Minh co giật, nụ cười trên mặt hoàn toàn biến mất, đây còn là Giang Mạn mà anh quen biết sao?

Cái kiểu làm nũng này, anh hoàn toàn không thể chấp nhận nổi.

Phụ nữ và trẻ con mặc màu đỏ thì còn được, chứ một người đàn ông to lớn như anh thì ra thể thống gì, đó sẽ trở thành lịch sử đen tối cả đời của anh mất. "Giang Mạn Mạn, đừng như vậy, bình thường một chút đi." Lục Minh vỗ vỗ tay cô. "Mẹ ơi, cầu xin mẹ bình thường lại đi." Lục Nghiêu cũng theo sau nói, người mẹ như vậy thật đáng sợ, giống như một nữ yêu tinh, ăn thịt người không chớp mắt.

Giang Mạn đẩy vai Lục Minh, một tay còn vỗ xuống bàn. "Hai đứa bị ngược đãi thành nghiện đúng không, đối xử với hai đứa bằng sắc mặt hòa nhã mà hai đứa còn không biết điều, nhất định phải để mẹ cau mày lạnh lùng với hai đứa mới chịu đúng không, chuyện mẹ đã quyết định không ai có thể thay đổi được, chuyện nhỏ trong nhà mẹ là người có tiếng nói, đây là gia quy, đã định ra từ sớm rồi, hai đứa không có quyền phản đối." "Mẹ ơi, ba ba vừa mới tỉnh lại, mẹ không thể để ba thoải mái một chút sao?" Lục Nghiêu thay đổi chiến lược, đi theo tuyến bi tình, định khơi gợi lòng trắc ẩn trong lòng Giang Mạn. "Thằng nhóc thối, bớt châm ngòi ly gián đi, mẹ làm vậy là vì tốt cho ba con và con, tấm lòng chân thành của mẹ ba con hiểu là được." "Giang Mạn Mạn, anh không cần những thứ này đâu." Lục Minh xoa trán, chỉ cảm thấy đau đầu, tâm tư của vợ anh thật sự khác thường, sao lại mê tín như vậy, nếu màu đỏ thật sự có thể xua tai giải nạn, vậy thế giới đã hòa bình rồi, đâu còn nhiều chuyện lung tung như vậy. "Lục Minh, đừng làm mình làm mẩy, em thấy anh cần đó." Giang Mạn vẫn cười tủm tỉm nói.

Lục Minh cạn lời, anh đang làm mình làm mẩy sao?

Được thôi, hình như anh cũng không làm mình làm mẩy, xuất phát điểm đều là vì tốt cho anh. "Mạn Mạn." Giang Mạn quay mặt đi. "Người mẹ độc tài chuyên chế." Lục Nghiêu bất bình, ra vẻ sắp phát điên. "Ít nói nhảm đi, ăn cơm của các con đi, các con không có chỗ để phản bác đâu, ba ngày sau các con sẽ nhận được tấm lòng khổ sở của mẹ rồi." Giang Mạn bá đạo nói. "Được rồi, bỏ qua vấn đề này, các con mà dám nói thêm một câu, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đều là màu đỏ, xem rốt cuộc ai ngược đãi ai." Giang Mạn ung dung ăn cơm. "Mạn Mạn, em đúng là một ma nữ." Lục Minh cười khổ không thành tiếng. "Mẹ ơi." "Nói nữa đi." Hai bố con nhìn nhau một cái, quyết định không nói gì nữa, nếu không sẽ bị ma nữ trong nhà xử lý.

Chương 950

Lục Minh ngủ cả ngày nên tự nhiên cũng không có chút buồn ngủ nào, trái lại Giang Mạn và Lục Nghiêu, cơ thể đột nhiên được thả lỏng, ngược lại liên tục ngáp. "Hai đứa, mệt rồi thì mau đi ngủ đi, anh tự mình đọc sách một lát là được." "Không buồn ngủ, ba ba, chúng ta chơi đấu địa chủ đi, con sẽ lấy hết tiền tiêu vặt của con ra." Lục Nghiêu đề nghị. "Con trai ý này hay đó, ba người vừa đủ, mẹ sẽ lấy hũ vàng nhỏ của mẹ ra." "Hai đứa đã hứng thú như vậy thì cứ chơi đi, đến lúc đó lì xì và hũ vàng nhỏ bị thua hết thì đừng có mà khóc nhè đó." "Ba ba, đừng coi thường người khác, ai thắng ai thua còn chưa biết đâu." Thằng bé thường xuyên chơi trên điện thoại, trình độ cũng khá, chắc sẽ không thua quá tệ đâu.

Một lúc sau, trong phòng khách vang lên giọng nói sắp phát điên của Lục Nghiêu: "Mẹ ơi, mẹ rốt cuộc có biết luật chơi không, mẹ ra bài như vậy là không được, mẹ gian lận rồi." "Sao lại không được, mẹ thấy được mà." "Ba ba, ba không được nhường mẹ, như vậy không công bằng với con, con là con trai của ba, ba không thể thiên vị như vậy, đừng gian lận được không?" Cuối cùng cuối cùng, bé con nào đó đã thề thốt đanh thép, bị người ba phúc hắc và người mẹ mặt dày thu sạch tiền tiêu vặt, suýt nữa tức đến giậm chân, thằng bé còn định để dành mua đồ ăn cho An An, giờ thì mất hết rồi. "Hai người đúng là song sát đen trắng, dám hãm hại một đứa trẻ như con." Không phải kỹ thuật của thằng bé kém, mà là hai người kia trong ngoài phối hợp, hai đánh một, thằng bé thua là điều tất nhiên.

Cũng không biết mẹ đã làm gì mà ba lại biết thằng bé có bài gì, hai người phối hợp ăn ý không kẽ hở, thật là tà môn. "Con trai ngoan, ra trận cha con cùng chiến, chúng ta nói chuyện bằng bản lĩnh, không phân biệt già trẻ, là trình độ của con quá tệ." "Nghiêu Nghiêu, phải bình thản đối mặt với thắng thua, không có gì to tát cả, quan trọng là tham gia, không bỏ cuộc là được rồi." Bà mẹ vô lương tâm nói như vậy.

Bé con tức đến nỗi chạy hai vòng trong phòng khách, thằng bé cảm thấy bây giờ chỉ số IQ hoàn toàn không đủ dùng, cứ luôn bị người ta hãm hại.

Lục Minh nhìn dáng vẻ đáng yêu của con trai, cười bất lực lắc đầu.

Trên một hòn đảo nhỏ nọ, hoa nở rộ trong nắng ấm.

Bạch Tiểu Thuần nhận được tin tức từ trong quân đội, tức đến nghiến răng nghiến lợi, Lục Minh đúng là mạng lớn, lại nhặt về được một cái mạng.

Cô ta cứ tưởng lần này nhất định sẽ thấy Giang Mạn van xin cô ta, không ngờ mấy chuyên gia kia lại có chút bản lĩnh thật, vậy mà có thể nghiên cứu ra thuốc ức chế virus trong cơ thể anh ta, cô ta thật sự đã đánh giá thấp bọn họ rồi.

Lục Minh.

Mỗi lần trong đầu cô ta nghĩ đến cái tên này, cô ta lại hận không thể xé xác anh ta thành vạn mảnh.

Nhưng hôm nay, lòng bàn tay cô ta lại túa mồ hôi lạnh, sợ anh ta không qua khỏi mà chết đi như vậy, thì tất cả sự hận thù trong lòng cô ta sẽ trút lên đầu ai đây.

May mắn thay, mạng anh ta đã được giữ lại, cô ta có thể tiếp tục chơi trốn tìm với anh ta, tiếp tục đùa giỡn anh ta trong lòng bàn tay. "Chủ tử, kế hoạch của chúng ta có cần đẩy sớm không ạ?" A K trong lòng cũng tức điên lên nhưng không thể hiện ra trước mặt Bạch Tiểu

Thuần.

Bọn họ đã nhẫn nhịn lâu như vậy, khó khăn lắm mới đợi được virus trong cơ thể Lục Minh phát tác, giờ lại phải đợi ba tháng nữa.

Ba tháng không dài không ngắn, nhưng tuyệt đối có thể xảy ra rất nhiều chuyện, nếu các chuyên gia nghiên cứu ra thuốc giải, bọn họ sẽ không còn con bài để uy hiếp Lục Minh nữa.

Không còn con bài, vậy với thực lực hiện tại của Lục Minh, bọn họ muốn đối phó với anh ta e rằng sẽ không dễ dàng như vậy.

Khóe miệng Bạch Tiểu Thuần cong lên một nụ cười tàn nhẫn. "Không cần, nếu bọn họ thật sự muốn thách thức sự kiên nhẫn của ta, vậy cứ để bọn họ thách thức, ta sẽ cho bọn họ biết, đắc tội với ta sẽ có kết cục thế nào, Giang Mạn sẽ van xin ta thôi." A K vừa nhìn thấy dáng vẻ này của Bạch Tiểu Thuần, liền biết cô ta đã có cách đối phó. "Chủ tử người định làm gì?" Bạch Tiểu Thuần vừa định lên tiếng, ánh mắt chợt lóe lên, quay ra ngoài nói: "Ai ở ngoài đó?

Vào đây cho ta." Cô ta vẻ ngoài vô hại, có vệ sĩ bảo vệ, nhưng thực ra từ nhỏ cũng đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, có thính giác rất nhạy bén.

Lời cô ta vừa dứt, một người đàn ông từ ngoài cửa bước vào, anh ta mặc một bộ đồ da đen từ đầu đến chân, toàn thân toát ra khí lạnh lẽo, vẻ mặt không chút biểu cảm, nếu không nghe thấy giọng nói của anh ta, thật sự sẽ tưởng đây là một xác sống. "Hà Thành, anh ở ngoài đó làm gì?" Bạch Tiểu Thuần nheo mắt, nhất thời không đoán được anh ta rốt cuộc muốn làm gì. "Vừa hay đi ngang qua." Giọng nói của người đàn ông lạnh lẽo đến mức có thể đóng băng.

A K vừa nghe lời này của anh ta liền bực mình. "Hà Thành, đây là thái độ mà anh nên nói chuyện với chủ tử sao?" "Tôi vẫn luôn như vậy." Hà Thành không hề nể mặt, anh ta quen với cách nói chuyện này, sẽ không vì ai mà thay đổi. "Vừa hay đi ngang qua, tôi không tin trên đời lại có chuyện trùng hợp đến vậy, anh sẽ không phải là đến để thăm dò xem Lục Minh sống chết thế nào đó chứ." "Anh ta sống chết thế nào thì liên quan gì đến tôi." "Đừng nói lời quá vẹn toàn như vậy, anh ta không phải là huynh đệ tốt của anh sao?

Tôi nhớ trong tập đoàn chỉ có anh và Tần Minh là quan hệ tốt nhất, sao vậy, bị huynh đệ phản bội mà còn không biết hối cải, muốn van xin quay lại sao, anh đừng quên, lúc trước anh ta đâu có nương tay với anh." Hà Thành không giận không hờn, dường như mọi chuyện đều không lọt vào mắt anh ta. "Tần Minh nhân duyên không tệ, trong tập đoàn có rất nhiều người giao hảo với anh ta, tôi chỉ là một trong số đó mà thôi." "Đừng quên mạng của anh là do chủ tử cứu về, không có chủ tử thì không có anh." A K trầm giọng nói. "Tôi đã ở lại bên cạnh chủ tử rồi." Ý ngoài lời là, nếu không phải anh ta nhớ ơn cứu mạng của Bạch Tiểu Thuần, tuyệt đối sẽ không ở lại bên cạnh cô ta. "Anh ở lại vì lý do gì thì trong lòng anh rõ nhất." Những người thân cận nhất của Bạch Tiểu Thuần, mỗi người trên người đều có virus, ở lại bên cạnh Bạch Tiểu Thuần mới có đường sống, nếu không kết cục cũng giống như Lục Minh.

Tuy nhiên, A K tuyệt đối trung thành với Bạch Tiểu Thuần, ở lại cũng là thật tâm thật ý, không liên quan đến virus trong người.

Trong mắt Hà Thành lóe lên một tia sáng tối không dễ nhận ra, khi ngẩng đầu lên, trong mắt lại trở thành biển chết lặng gió. "Tùy anh." "Anh..." A K bị chặn họng không nói được lời nào.

Bạch Tiểu Thuần liếc nhìn hai người họ một cái, phất tay, khẽ nheo mắt. "Đừng cãi nữa, hai người vừa gặp mặt đã đấu khẩu có ý nghĩa gì, Hà Thành anh ra ngoài trước đi, đợi khi ta nghĩ kỹ rồi ta sẽ nói kế hoạch cho anh biết, bây giờ ta vẫn chưa quyết định xong." Hà Thành xoay người ra khỏi phòng. "Chủ tử, người xem thái độ của anh ta kìa, anh ta nghĩ anh ta là ai chứ?

Người như vậy không thể không đề phòng, chó không sủa mới là chó cắn người đau nhất." A K bất bình nói. "Anh ta là người như thế nào, ta trong lòng đều rõ, chúng ta bây giờ vừa mới bắt đầu, đang lúc cần người, Hà Thành năng lực không tệ, lại là người cũ trong tập đoàn, anh ta không phạm lỗi ta sẽ không ra tay với anh ta, nhưng nếu ta biết anh ta có bất kỳ sự không trung thành nào, đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt." Trong mắt Bạch Tiểu Thuần lóe lên một tia sát ý, cô ta bây giờ không thể dung thứ nhất chính là cấp dưới có hai lòng, nếu ai muốn thách thức giới hạn của cô ta, cô ta tuyệt đối sẽ khiến bọn họ sống không bằng chết.

Hà Thành cũng là một trong những vệ sĩ của cô ta, chỉ là vào tập đoàn Hoa Đốn muộn hơn Lục Minh một chút, trước đây vẫn luôn thân thiết với Lục Minh.

Nếu nói về lòng trung thành, cô ta rất rõ, chỉ có A K là trung thành nhất, vì người đàn ông đó si mê yêu cô ta, đây cũng là lý do hiện tại chỉ có A K có thể ra vào bên cạnh cô ta mà không cần báo trước.

Cô ta tin chắc A K sẽ không phản bội cô ta.

Những người còn lại, sau một lần bị phản bội, cô ta không tin tưởng bất kỳ ai nữa.

Chương 951

"Chủ tử, người yên tâm về anh ta sao?" "Ta không tin anh ta là loại đèn tiết kiệm dầu gì, Lục Minh đối xử vô tình với anh ta, anh ta còn có thể coi như không có chuyện gì xảy ra sao, cấp dưới của ta không có người hiền lành." A K nghĩ cũng phải, liền chuyển sang chủ đề khác. "Chủ tử, vậy tiếp theo người có dự định gì?" "Ngươi đừng quên ta giỏi nhất là gì, trong tuần tới, tất cả tinh lực của ta sẽ dồn vào việc bào chế thuốc làm virus trong cơ thể Lục Minh tăng tốc, ta không tin ta không bằng đám chuyên gia vô dụng kia, đợi khi chúng ta nghiên cứu ra thuốc, chính là lúc ngươi và Hà Thành hành động rồi, ta sẽ tặng cho bọn họ một món quà Tết khắc cốt ghi tâm, đảm bảo bọn họ cả đời khó quên." Trong mắt A K lóe lên sự vui mừng, đối với thiên phú của Bạch Tiểu Thuần, đó là điều mọi người đều công nhận, cô ta ra tay, mọi người đều không có ngày lành để sống.

Đối với Lục Minh, anh ta đã sớm không muốn nhẫn nhịn nữa, bọn họ rơi vào cảnh ngày hôm nay, hoàn toàn là do anh ta ban tặng. "Được rồi, thời gian gấp gáp, lập tức giúp ta chuẩn bị các dụng cụ liên quan, ta muốn bắt đầu công việc rồi." "Rõ rồi, chủ tử, tôi lập tức đi chuẩn bị." Nhìn hoàng hôn ngoài cửa sổ, Bạch Tiểu Thuần chìm vào hồi ức, trụ sở tập đoàn Hoa Đốn nằm trên một hòn đảo nhỏ được đại dương bao quanh, lúc hoàng hôn là đẹp nhất, cô ta thích nắm tay Lục Minh đi dạo trong ánh hoàng hôn, cô ta còn từng cõng anh ta trên lưng, mặc dù đó là do cô ta cưỡng ép anh ta.

Từng nghĩ, chỉ cần cô ta đủ cố gắng, cô ta nhất định có thể lay động trái tim người đàn ông lạnh lùng như băng sơn kia, giờ nghĩ lại chỉ là một trò cười.

Đáng chết, sao lại nghĩ đến Lục Minh nữa rồi, Bạch Tiểu Thuần tức đến nỗi bóp nát chiếc cốc trong tay, máu tươi chảy ra mà cô ta cũng không hề hay biết.

Một lúc sau, điện thoại của A K gọi đến, nói rằng mọi thứ đã chuẩn bị xong, cô ta có thể qua đó bất cứ lúc nào.

Bạch Tiểu Thuần không do dự nữa, thay quần áo xong liền đi đến một phòng nghiên cứu.

Giang Mạn và thằng nhóc vẫn luôn lo Lục Minh sẽ không tỉnh lại vào ngày thứ hai, dù sao bác sĩ cũng nói rằng độc trong người Lục Minh không thể được giải hoàn toàn nên thời gian anh tỉnh táo không nhiều.

Nhưng ngoài dự đoán, ngày thứ hai Lục Minh vẫn tỉnh dậy, hơn nữa còn sớm hơn cả họ.

Thể lực anh vẫn chưa hồi phục, nên không ra ngoài chạy bộ buổi sáng mà chỉ ngồi trên sô pha đọc sách.

Lục Nghiêu vừa tỉnh dậy đã nhìn thấy anh, phấn khích chạy tới: "Ba ba, chào buổi sáng ạ." "Con sao lại dậy sớm vậy?" "Nghiêu Nghiêu vẫn luôn dậy giờ này mà, ba ba sao ba không ngủ thêm chút nữa?" Thằng nhóc cười tươi rói, thân mật ôm lấy cổ Lục Minh. "Ba quen dậy sớm rồi, đến giờ là không ngủ được.

Ba đã nấu cháo xong rồi, lát nữa sẽ có người mang bánh bao tới, hai mẹ con cứ tạm ăn vậy." Hôm nay thể lực anh đã hồi phục một chút, nhưng vẫn chưa đủ để chuẩn bị một bữa sáng tinh tế cho vợ và con trai. "Con đâu có kén ăn đến vậy, mẹ vẫn còn ngủ ạ?" Lục Nghiêu cảm thấy được ở bên ba mẹ là đủ rồi, ăn gì thật ra không quan trọng đến thế. "Tối qua mẹ con ngủ muộn, con đừng đi làm phiền mẹ, để mẹ ngủ thêm một lát." Giang Mạn lo Lục Minh ngủ rồi sẽ không tỉnh lại, nên mãi không chịu ngủ, trằn trọc rất lâu mới cuối cùng chìm vào giấc ngủ.

Buổi sáng cô tỉnh dậy một lần, thấy anh vẫn tỉnh táo, cô mới yên tâm ngủ tiếp.

Lục Nghiêu bĩu môi, nghĩ đến điều gì đó, nịnh nọt nói: "Ba ba, con bàn bạc với ba chuyện này được không ạ?" "Con đi xuống dưới gối của mình mà xem." "Xem cái gì ạ?" "Con cứ đi mà xem thì biết, là thứ con muốn đó, đảm bảo sẽ khiến con hài lòng." Lục Nghiêu vội vàng chạy về phòng mình, lật gối lên, phát hiện bên dưới có một phong bao lì xì phồng lên, nhìn một cái thì ra chính là số tiền tiêu vặt mà cậu bé đã thua tối qua, không thiếu một xu nào được trả lại cho cậu.

Ánh mắt Lục Nghiêu sáng rực, lao vào lòng Lục Minh: "Ba ba, ba để dưới gối con từ bao giờ vậy ạ, con thế mà không hề hay biết." Lục Minh chạm vào chóp mũi cậu bé: "Con ngủ say như heo con ấy, đương nhiên là không nhận ra rồi." "Ba ba, ba làm thế này đừng để mẹ biết nha." Giang Mạn luôn quản lý tiền tiêu vặt của Lục Nghiêu rất nghiêm ngặt, dù sau này cuộc sống giàu có hơn, tiền tiêu vặt của thằng nhóc cũng không tăng lên, cô nói là không muốn con hình thành thói quen tiêu xài hoang phí.

Lục Minh luôn chiều theo Giang Mạn, dù sao Lục Nghiêu ngoan ngoãn như vậy, tất cả đều là công lao của Giang Mạn, cô ấy dạy con rất có phương pháp.

Lục Nghiêu vì thế mà rất buồn bực, bây giờ vật giá đắt đỏ như vậy, tiền tiêu vặt Giang Mạn cho cậu bé thật sự không nhiều, mua một món quà nhỏ là đã hết tiền rồi.

Lan Hành Chi và các trưởng bối nhà họ Lục thật ra cũng từng lén lút cho cậu tiền, nhưng dù cậu giấu ở đâu, Giang Mạn cũng có tài tìm ra, sau đó tịch thu hết, mỗi lần chỉ có một số tiền nhỏ như vậy.

Người lớn lên, vật giá tăng, nhưng tiền tiêu vặt thì không tăng. "Ai bảo con lần nào cũng giấu không kỹ, ba dạy con vài chiêu này, giấu tiền nhất định phải giấu ở nơi dễ thấy, ví dụ như trong giày của con trong tủ giày, trong quần áo của con trong tủ quần áo, những nơi đó mới tương đối an toàn, mẹ con sẽ không đến mức lục từng bộ quần áo, lật từng đôi giày đâu.

Còn một lựa chọn nữa, con có thể giấu ở bất kỳ đâu bên ngoài phòng con, ví dụ như trong bình hoa nhựa, mẹ con chỉ lau bên ngoài thôi, không bao giờ xem kỹ bên trong đâu, tóm lại, con tự động não một chút, đừng ngốc nghếch như vậy." "Thật sao ạ?

Có hiệu quả không?" Lục Nghiêu bĩu môi, nghi ngờ nhìn cha mình. "Với sự hiểu biết của ba về mẹ con, chắc là an toàn đấy." "Ai biết ba có lại thông đồng với mẹ để trêu con không chứ." Lục Nghiêu bị cha mẹ mình liên thủ hãm hại thảm thiết, trong lòng có sự nghi ngờ sâu sắc, mỗi lần ba đều thiên vị mẹ, sao lần này lại dạy cậu chống đối mẹ, điều này thật sự không bình thường. "Thằng nhóc thối, con tin hay không tùy, lát nữa mẹ con dậy mà phát hiện số tiền thắng tối qua không còn, xem mẹ con có lục tung phòng con lên không." "Vậy Nghiêu Nghiêu tạm thời tin ba vậy." Thằng nhóc vừa nói vừa nhét tiền của mình vào bình hoa, sau đó cười khúc khích với Lục Minh. "Bình thường ánh mắt con đừng có nhìn về phía bình hoa, dễ khiến mẹ con nghi ngờ lắm." Nghe vậy, thằng nhóc lập tức thu lại ánh mắt, dựa sát vào Lục Minh, dựa vào người anh, cũng bắt chước anh, cầm cuốn truyện của mình ra đọc.

Dáng vẻ của hai cha con giống nhau, biểu cảm giống nhau, đều đẹp trai ngời ngời, trong mắt Giang Mạn, hoàn toàn là một sự hưởng thụ.

Hai người đàn ông lớn nhỏ này, quả thực là muốn làm tan chảy trái tim cô. "Hai người sao không gọi em, ngủ một giấc đã đến mười giờ rồi." Giang Mạn có chút oán trách, cô bây giờ đặc biệt trân trọng thời gian Lục Minh tỉnh táo, sợ bỏ lỡ từng phút từng giây. "Muốn ngủ thì cứ ngủ thêm chút nữa." Lục Minh mỉm cười ôn hòa. "À đúng rồi, Lục Minh, số tiền tối qua em thắng từ Lục Nghiêu đâu rồi?" Lục Nghiêu cầm sách trên tay siết chặt, nhưng thằng nhóc đã hoàn toàn được cha mình chân truyền, không hề biểu lộ ra ngoài, bình tĩnh đọc cuốn truyện của mình.

Lục Minh bật cười, cái tên tiểu tài mê này, có cha mẹ sáng chói như vậy, rõ ràng đã là tỷ phú rồi, trời sinh vẫn thích tính toán những chuyện nhỏ nhặt này, ai không biết còn tưởng cậu thiếu tiền tiêu. "Hình như phần lớn đều là công lao của anh, anh để vào ví của anh rồi, nếu em cần thì vào ví anh mà lấy." "Lục quân trưởng, gần đây anh rất nghèo sao?

Thu tiền nhanh vậy." Giang Mạn nhíu mày thanh tú. "Anh không phải thấy để trên bàn không an toàn sao?" Lục Minh liếc nhìn Lục Nghiêu đầy ẩn ý, vẻ mặt như thể lo con trai sẽ lấy trộm lại.

Lục Nghiêu trong lòng khinh bỉ cha mình, cứ đổ oan cho cậu, rõ ràng là anh ta tự lấy đi để nịnh nọt cô ấy, sao lại biến thành cậu muốn lấy trộm lại rồi, cậu là một đứa trẻ ngoan, dù có muốn thì cũng sẽ đòi lại một cách quang minh chính đại.

Trong lòng tuy đang than vãn, Lục Nghiêu vẫn rất nghiêm túc nói: "Ba ba, đừng có ý nghĩ tiểu nhân như vậy, con không phải là loại người không chơi được thì ăn gian, tiền đã thua là sẽ không đòi lại đâu." "Đó là vì ba con đã nhanh chân hơn rồi." "Lười nói chuyện với ba." Thằng nhóc cao ngạo vô cùng.

Hai cha con người tung kẻ hứng như vậy, đã thành công lừa được Giang Mạn, Giang Mạn không chút nghi ngờ, tự mình đi vào bếp tìm đồ ăn.

Hai cha con nhìn nhau cười, lén lút đập tay cái "bốp". "Ba ơi, lần sau ba có thể đừng hạ thấp con như vậy không?" Lục Nghiêu hạ thấp giọng nói. "Ba không phải là đang giúp con chuyển hướng sự chú ý của mẹ con sao, nam tử hán đại trượng phu có thể co có thể duỗi, chịu chút ủy khuất không sao đâu." Lục Nghiêu bĩu môi đến mức có thể treo cả một cái bình nước, ai bảo bình thường cậu ta cứ thích tự xưng là nam tử hán, thế là bị nắm thóp rồi. "Ba ơi, thật ra ba rất gian xảo đấy." "Nói bậy bạ, ba giúp con mà lại sai à?" "Hắc hắc, không có, không có, đọc sách thôi ạ." Lục Nghiêu bắt đầu đánh trống lảng.

Lục Minh gãi mấy cái vào cái đầu nhỏ của cậu bé, "Cái tài đánh trống lảng này cũng không nhỏ đâu." Một tuần sau.

Chương 952

Cơ thể Lục Minh đã hồi phục gần như hoàn toàn, mỗi ngày đều có thể tỉnh dậy đúng giờ, chỉ có một ngày ngủ thêm vài tiếng, những lúc khác đều bình thường.

Anh cảm thấy ở nhà buồn chán, thỉnh thoảng còn đến quân khu.

Trước cửa phòng học một trường tiểu học.

Lục Nghiêu vừa tan học đã lao ra, nhưng vừa chạy được 50 mét khỏi phòng học, đã bị một người phụ nữ đâm phải, không biết người phụ nữ cầm thứ gì trên tay, tất cả đều đổ lên người thằng nhóc, thằng nhóc cũng lồm cồm ngã ngồi xuống đất. "Xin lỗi, cháu bé, dì có đâm cháu bị thương không?

Có cần dì đưa cháu đến phòng y tế không?" Người phụ nữ đi tới đỡ Lục Nghiêu dậy.

Lục Nghiêu không thích người lạ chạm vào mình, sờ sờ cái mũi hơi đau của mình, không để lại dấu vết gì mà lùi ra, liếc nhìn cái chai dưới đất, nhàn nhạt nói: "Không sao ạ, cháu xin lỗi, đồ của dì bị vỡ rồi." Người phụ nữ mỉm cười ôn hòa, nhưng nụ cười không chạm đến đáy mắt, ẩn chứa sát khí, cô ta giơ tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ của Lục Nghiêu: "Không sao đâu, chỉ là một lọ nước hoa thôi, không đáng mấy tiền, cháu bé không sao là tốt rồi." Không hiểu sao, Lục Nghiêu luôn cảm thấy nụ cười của dì trước mặt này có chút đáng sợ, rất kỳ lạ, càng không thích người này nhéo mặt mình, bọn họ đâu có quen thuộc đến vậy, lập tức đứng dậy: "Vậy cháu đi trước đây, tạm biệt." "Đi đi đi, cháu bé." Người phụ nữ vẫy tay, trong mắt lóe lên một tia cười khát máu.

Quả nhiên là con của Lục Minh, y như đúc với anh ta.

Chỉ là thằng con trai này của mày, sẽ tự tay kết thúc cái mạng già của mày.

Nhìn Lục Nghiêu đi xa, người phụ nữ lấy điện thoại ra, giọng nói lập tức biến thành giọng đàn ông khàn khàn: "Chủ tử, chuyện ngài giao đã hoàn thành." Bạch Tiểu Thuần nheo nheo mắt, rất hài lòng với tin tức này, mọi chuyện đều trong tầm kiểm soát của cô ta: "A K, mày và A Thành ở lại thành phố A đợi, nhất định phải đưa Giang Mạn về đây cho tao, tao nghĩ không cần bao lâu nữa, cô ta sẽ tự chui đầu vào rọ thôi." Lần này, cô ta sẽ khiến bọn họ không thể trốn thoát.

Lục Nghiêu đi rồi, chỉ là cái mùi nước hoa khắp người khiến cậu bé hắt hơi liên tục.

Bên ngoài, xe của Trương Khiếu đang đợi, thằng nhóc nhìn thấy chiếc xe quen thuộc lập tức chạy tới, Trương Khiếu dang hai tay, ôm lấy người cậu bé. "Chú Trương Khiếu." Trương Khiếu ôm lấy cậu bé: "Thằng nhóc thối, có nhớ chú không?" "Nhớ chứ, chú đã lâu rồi không đến đón con." "Chú bị ông nội con bắt làm trâu làm ngựa, ông nội con và ba con đều giống nhau, đều thích bóc lột chú." Trương Khiếu oán trách.

Hít hít mũi, một mùi hương kỳ lạ xộc thẳng vào mũi, không nhịn được búng vào trán thằng nhóc: "Này, thằng nhóc thối này, sao cả người con thơm vậy, ăn trộm nước hoa của mẹ con dùng à, còn nhỏ tuổi đã học người ta chải chuốt, lớn lên là muốn biến thành ong bướm sao?" "Nói bậy bạ, con không cẩn thận va phải một người phụ nữ, làm đổ lọ nước hoa của người ta thôi ạ." Lục Nghiêu xị mặt ra.

Cậu bé mới không xịt nước hoa, mẹ cũng đâu có xịt.

Nghe nói Lục Nghiêu va phải người, Trương Khiếu lập tức lo lắng: "Con có bị thương không?" "Không ạ, chỉ là mũi hơi đau một chút thôi." Giang Mạn nghe thấy lời của thằng nhóc cũng thò đầu ra:

"Nghiêu Nghiêu con thật sự không sao chứ?" "Mẹ an tâm đi, Nghiêu Nghiêu không sao, ba ba hôm nay ở nhà ạ?" "Ba con nói hôm nay muốn xuống bếp, nên mới nhờ chú Trương Khiếu đến đón chúng ta." "Thật tốt quá, lại được ăn cơm ba ba nấu rồi." Lục Nghiêu hò reo nhảy cẫng lên.

Ách xì...

Giang Mạn ngửi thấy mùi hương trên người thằng nhóc cũng không nhịn được hắt hơi: "Thầy cô giáo ở trường các con dùng nước hoa nồng nặc gì vậy, không sợ các con chịu không nổi sao?

Hôm nào họp phụ huynh em phải đề cập mới được, các con thường xuyên ở trong môi trường như vậy, chắc chắn không tốt cho sức khỏe." "Có lẽ là cả một lọ bị đổ ra, nên mùi mới nồng vậy ạ." Ba người cũng không để ý, nhưng không biết rằng, vì một lọ nhỏ đồ vật này, Lục Minh suýt chút nữa đã mất mạng ngay tại chỗ.

Vừa mở cửa, một mùi thơm nức mũi của thức ăn xộc tới, Giang Mạn mũi cay cay, rõ ràng mới chỉ hơn một tuần, nhưng cô lại cảm thấy như đã là một thế kỷ trước rồi.

Giang Mạn giữ Trương Khiếu lại ăn cơm, Trương Khiếu cũng không khách sáo, trực tiếp ở lại. "Nghiêu Nghiêu, con đi thay quần áo đi, mùi nước hoa trên người con nồng quá, ngửi khó chịu." Lục Nghiêu bĩu môi, đi vào phòng thay quần áo.

Giang Mạn nói xong, vội vã chạy vào bếp, nhìn món thịt kho tàu sắc hương vị đầy đủ, cô trực tiếp gắp một miếng nhét vào miệng, mày mắt mãn nguyện giãn ra, Lục Minh nhìn thấy dáng vẻ đó của cô, bất đắc dĩ vô cùng. "Giang Mạn Mạn, em rửa tay chưa?" Giang Mạn cười hì hì: "Anh mọc mắt sau gáy à?

Rõ ràng quay lưng lại với em, vậy mà lại quan sát mọi hành động của em rõ mồn một." "Chỉ là mấy trò vặt vãnh của em, sao có thể qua mắt anh được." Dưới ánh mắt của Lục Minh, bàn tay nhỏ trắng nõn của Giang Mạn giơ lên, tiện tay lại nhéo thêm một miếng nữa, không biết xấu hổ nói: "Không sao, con người thỉnh thoảng ăn chút đồ bẩn, nghe nói có thể tăng cường sức đề kháng." Cô bây giờ trước mặt Lục Minh rất thoải mái, muốn làm gì thì làm, một chút cũng không che giấu cảm xúc của mình. "Lý lẽ cùn." Giang Mạn lại liếc sang món thịt lẩu bên cạnh, gắp một miếng chuẩn bị nhét vào miệng, Lục Minh nhìn sang, cô liền đưa ngược vào miệng anh, nịnh nọt nói: "Cái này là hiếu thuận đại đầu bếp nhà chúng ta đó." Con bé này, thật sự là không biết nói gì với cô ấy. "Gần đây không được ăn thịt, thèm lắm." Cô chỉ biết làm món thịt xào sợi, còn mấy món ăn mặn mà cần kỹ thuật nấu nướng như thế này thì cô thật sự không có tài làm.

Khoảnh khắc này, cô thấu hiểu tâm trạng của thằng nhóc rồi, món ăn Lục Minh nấu quả thực có thể khiến cô ăn sạch sành sanh. "Thèm thuồng thật." Lục Minh cưng chiều nói. "Lục Minh, anh nói xem trên đời này sao lại có người hoàn hảo như anh chứ, kiếp trước em nhất định đã làm chuyện gì đó phi thường tốt đẹp, kiếp này mới được gả cho anh." Giang Mạn thân mật ôm lấy eo Lục Minh từ phía sau.

Con bé này, lạc quan đến mức không biết nói sao.

Mấy năm trước, cô ấy đã vì anh mà sống những ngày gian nan, thế mà chỉ cần nấu cho cô ấy chút cơm là có thể mua chuộc được cô ấy, quá dễ dàng thỏa mãn rồi. "Giang Mạn Mạn, tay em có dính dầu mỡ không?" "Ôi, quên mất, đều bôi lên người anh rồi, không sao đâu, em chịu trách nhiệm giặt đồ cho anh, thiết kế quần áo cho anh, à đúng rồi, chuyện em dặn dò anh trước khi đi làm hôm nay anh đã làm theo chưa?" Giang Mạn ôm Lục Minh chặt hơn. "Gần đây trí nhớ không được tốt lắm, anh quên mất rồi, em nói là chuyện gì?" Lục Minh cố gắng lái sang chuyện khác. "Lục Minh, bớt giở trò lấp liếm cho em, quần lót đỏ đâu, mặc vào chưa?" Lục Minh đau đầu: "Giang Mạn

Mạn, đừng nhắc đến chuyện này được không?" Giang Mạn giơ nắm đấm đấm vào lưng Lục Minh, gần như phát điên: "Lục Minh, cái đồ cứng đầu nhà anh, dám đối với lời em nói mà ngoài mặt vâng dạ trong lòng phản đối, chuyện em đã dặn dò kỹ càng anh lại không làm theo, anh chọc em tức chết rồi, tức chết rồi." Cô đã nhờ đàn chị giúp cô làm bản thiết kế rồi, cô cũng bị đàn chị trêu chọc rất lâu.

Nhưng điều đó không ngăn cản nhiệt huyết của cô đối với chuyện này. "Mạn Mạn, đừng như vậy mà, A Khiếu còn ở bên ngoài, để cậu ấy nghe thấy thì không hay đâu." Giang Mạn bĩu môi: "Tạm thời tha cho anh lần này, ngày mai anh mà còn không mặc, xem em thu thập anh thế nào, em đã nói là có thể tiêu tai giải nạn, em không cần biết nó có phải là mê tín hay không, chuyện gì tốt cho anh em đều phải làm." Lục Minh thở dài: "Được rồi, nghe lời bà xã đại nhân." "Vậy mới đúng chứ, quân trưởng đại nhân của chúng ta thật nghe lời." Giang Mạn nhón chân lên véo véo tai Lục Minh. "Hảo lạp, Giang tiểu nhị, cản khẩn bả thái đoan xuất khứ." Giang Mạn ngẩn người một lát mới hiểu ra, ôm lấy cổ Lục Minh, hung hăng hôn một cái lên má anh, "Chụt" một tiếng, "Nhận lệnh, tiểu nhị lập tức đi dọn đồ ăn." Khoé môi Lục Minh cong lên, không nhịn được đưa tay sờ má, con bé này lúc nào cũng khiến trái tim anh như nhúng vào hũ mật, bản lĩnh thật lớn.

Lục Nghiêu thay một bộ quần áo khác ra, nhưng mùi trên người vẫn còn rất nồng, sắp đến bữa ăn rồi, cũng không đi tắm, nghĩ bụng đợi tối sẽ tắm.

Lục Minh cũng từ trong bếp đi ra, Lục Nghiêu nhìn thấy anh, lập tức chạy tới: "Ba ba, Nghiêu Nghiêu nhớ ba ba lắm." "Con là nhớ món ăn ba nấu thì có." "Cả hai cả hai ạ." Lục Nghiêu cười hì hì nói. "Thằng nhóc thối, đúng là cái thói này của con, khoan đã, mùi gì trên người con vậy, sao lại thơm đến thế." Lục Minh vừa nói cũng không nhịn được hắt hơi, phản ứng giống như mọi người. "Bị một cô giáo ở trường đổ nước hoa lên người ạ." Lục Minh vốn luôn cẩn thận đa nghi, nhận ra có điều bất thường, anh nhíu chặt mày: "Sao lại trùng hợp như vậy?

Ai lại mang nước hoa theo người mọi lúc?" "Con cũng không biết ạ, con vừa ra khỏi cửa đã va phải rồi, hôm nay hơi xui, quần áo của con đều bị ướt hết." "Lọ nước hoa nhỏ như vậy, sao có thể làm ướt quần áo của con được." Lục Minh càng nghĩ càng thấy sự việc không đúng, loại nước hoa này là Bạch Tiểu Thuần thích dùng, cô ta ở bên anh nhiều năm, anh quá nhạy cảm rồi.

Chuyên gia đã xác định virus trong cơ thể anh là do mùi hương xâm nhập vào, hơn nữa đã mấy năm rồi, anh không cần đoán cũng biết, là do loại nước hoa Bạch Tiểu Thuần thường dùng gây ra.

Vậy thì chuyện hôm nay có lẽ không phải là trùng hợp?

Đối phương cố ý đổ nước hoa lên người Lục Nghiêu.

Chương 953

Giang Mạn nhìn Lục Minh mày nhíu chặt như vậy, liền biết sự việc nghiêm trọng rồi: "Lục Minh, mùi trên người Nghiêu Nghiêu có gì bất thường sao?" Lục Minh không trả lời câu hỏi của Giang Mạn, mà nghĩ đến một khía cạnh khác, trong quân đội chắc chắn có người của tập đoàn Hoa Thuẫn, điều này là không thể nghi ngờ.

Vậy thì, tin tức anh đã kiểm soát được bệnh tình có lẽ đã sớm truyền đến tai Bạch Tiểu Thuần, với tính cách thù dai của Bạch Tiểu Thuần, cô ta không thể nào ngồi yên được, nhất định sẽ dùng mọi thủ đoạn để báo thù anh một lần nữa, chết tiệt, những người đó không tiếp cận được anh, thế mà lại ra tay từ Lục Nghiêu.

Giữa hai lỗ mũi là một trận mùi hương nồng nặc, Lục Minh đột nhiên cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều cuộn trào, đặc biệt khó chịu, không nhịn được ho khan. "Nghiêu Nghiêu, con tránh xa ba ra một chút, con về phòng mình trước đi, ba ba không khỏe." Lục Nghiêu vẻ mặt bối rối, nhưng thấy Lục Minh không ổn, liền ngoan ngoãn chạy vào phòng mình.

Tiếng ho của Lục Minh mỗi lúc một lớn, hai má anh lập tức đỏ bừng.

Giang Mạn hoảng loạn, lập tức chạy tới đỡ anh: "Lục Minh, anh sao vậy?

Sao tự nhiên lại ho khan, em và Trương Khiếu chỉ hắt hơi thôi mà." "Tình trạng cơ thể anh không giống bọn họ, virus trong cơ thể anh lại bị kích hoạt rồi." Lời còn chưa dứt, Lục Minh lại ho dữ dội.

Trương Khiếu mơ hồ đoán được điều gì đó, sắc mặt lập tức thay đổi, lấy điện thoại gọi cho Trương lão.

Giang Mạn nghe thấy lời của Trương Khiếu cũng hiểu ra, toàn thân run rẩy không ngừng, thê lương nói: "Lục Minh, virus trong người anh tái phát rồi sao?" Lục Minh gật đầu, cả người yếu ớt đến mức không thể tả, căn bản không đứng vững được.

Giang Mạn và Trương Khiếu lập tức đỡ anh ngồi xuống sô pha.

Nhưng cơn ho vẫn không ngừng lại, khuôn mặt anh lúc đầu đỏ bừng, chỉ trong một phút đã trắng bệch như tờ giấy, một lát sau, máu đỏ sẫm bắt đầu chảy ra từ mũi anh. "Lục Minh, anh chảy máu rồi sao?" "Mạn Mạn, đừng sợ, đừng hoảng trước đã." "Lục Minh, anh cố gắng lên, Trương lão và mọi người sắp đến rồi, anh nhất định phải cố gắng." Giang Mạn nước mắt giàn giụa. "Quân trưởng." Trương Khiếu nói khẽ, nước mắt lập tức tuôn ra, tình hình lần này xem ra nghiêm trọng hơn lần trước quá nhiều.

Cái chết tiệt Bạch Tiểu Thuần, quả thực là không có chỗ nào không chui vào được, thế mà lại ra tay từ Lục Nghiêu, bọn họ ở trong quân đội phòng thủ nghiêm ngặt, chỉ sợ xảy ra một chút bất trắc, không ngờ cô ta không động tay vào thuốc giải.

Lại dùng một lọ nước hoa mà khiến bọn họ công cốc.

Là anh quá sơ suất, thế mà một chút cũng không nhận ra, uổng công anh đi theo bên cạnh Lục Minh, không học được chút bản lĩnh nào, toàn kéo chân anh.

Là anh đi đón thằng nhóc, là anh đưa thằng nhóc về, nếu quân trưởng có chuyện gì, đó hoàn toàn là vấn đề của anh.

Sự tự trách trong lòng như thủy triều ập đến, rất nhanh đã đánh gục cảm xúc của Trương Khiếu.

Lục Minh đầu tiên là chảy máu mũi, dần dần miệng anh cũng nôn ra máu, toàn thân bắt đầu co giật, ý thức cũng dần dần mơ hồ.

Giang Mạn khóc thét, ôm chặt lấy cơ thể Lục Minh, sợ rằng chỉ cần buông ra, người đàn ông này sẽ rời xa cô, "Trương lão sao vẫn chưa đến, sao vẫn chưa đến, A Khiếu, anh gọi điện cho họ lần nữa đi." "Họ xuất phát từ quân khu." Trương Khiếu nói trong tuyệt vọng.

Giang Mạn suýt chút nữa ngất xỉu, chỉ còn dựa vào ý chí mà chống đỡ, từ quân khu đi tới, xe có chạy nhanh đến mấy cũng cần 40 phút.

Mới 10 phút Lục Minh đã thế này rồi, làm sao có thể chịu đựng được 40 phút.

Tất cả là lỗi của cô, tại sao lại để Lục Minh về nhà ở, nếu biết sẽ xảy ra tai nạn như vậy, thì lẽ ra phải để Lục Minh ở trong quân khu, như vậy nếu có chuyện gì thì có thể cấp cứu ngay lập tức. "Vậy hỏi xem chúng ta có thể áp dụng biện pháp cấp cứu nào không?" Đúng đúng.

Trương Khiếu lập tức phản ứng lại, lần nữa gọi điện cho Trương lão: "Trương lão, tình hình bên quân trưởng rất nguy hiểm, bây giờ đã nôn ra máu rồi, có biện pháp cấp cứu nào không, cháu sợ anh ấy không chịu nổi đến khi mọi người tới." Cùng đi với Trương lão còn có Lục Nam Thiên, lần nữa nghe tin con trai bệnh nguy, ông đau buồn khôn xiết, nhưng cũng bất lực vô cùng. "Không có." Trương lão nói trong bất lực.

Ông bây giờ trong tay cũng chỉ có bán thành phẩm, là thuốc giải mà bọn họ chưa nghiên cứu xong, ông chỉ có thể mang ra thử nghiệm. "Sao lại không có." "Trương Khiếu, bây giờ cách tốt nhất là lập tức liên hệ với kẻ tạo ra virus này, chỉ có chỗ cô ta mới có cách, đừng trì hoãn nữa, nếu trì hoãn nữa thì sẽ mất mạng, cho dù tôi có đến cũng không có cách nào, các cậu đừng đặt quá nhiều hy vọng vào tôi, thời gian gấp rút, đừng trì hoãn nữa." Trương lão nói thẳng.

Chỉ có Bạch Tiểu Thuần mới có thể cứu Lục Minh.

Đầu óc Giang Mạn hoàn toàn bị tin tức này chiếm lấy, cô rùng mình một cái, lập tức lấy điện thoại của mình ra gọi cho Bạch Tiểu Thuần.

Số điện thoại của người phụ nữ đó cô không cố ý nhớ, nhưng nó lại hiện rõ mồn một trong đầu cô, rất nhanh đã gọi thông.

Nhưng người bên kia dường như cố ý trêu đùa cô, muốn chơi trò trốn tìm với cô, cô vừa gọi thông là bị dập máy.

Lặp đi lặp lại.

Giang Mạn trong lòng đều muốn chửi rủa, cái độc phụ này, đáng đời cả nhà cô ta không còn một ai sống sót.

Nếu có ngày nào đó có bản lĩnh, nhất định sẽ đâm mấy lỗ trên người cô ta, từ từ hành hạ cô ta đến chết.

Cuối cùng, đầu dây bên kia đã thông.

Giang Mạn cũng tiện tay bật loa ngoài. "Ôi chao, đây chẳng phải là phu nhân quân trưởng cao quý của chúng ta sao?

Giang phu nhân, hôm nay gió thổi hướng nào vậy, cô không phải vẫn luôn rất ghét tôi sao, sao lại nghĩ đến việc gọi điện cho tôi, tôi thật sự được sủng ái mà lo sợ, sợ đến mức phải bật dậy khỏi giường, cô muốn bồi thường cho tôi thế nào đây." Bạch Tiểu Thuần nói với giọng điệu cà lơ phất phơ.

Cô ta bây giờ không ở hiện trường, mà đang ở trên một bãi biển, tắm nắng, ăn trái cây, ung dung tự tại vô cùng.

Giang Mạn căn bản không muốn đôi co với cô ta, thấy Lục Minh khóe môi cũng đã trắng bệch, cô run rẩy tay vuốt ve khuôn mặt anh, không dám trì hoãn, cắn răng nói thẳng: "Tôi đồng ý ly hôn với Lục Minh, rời xa Lục Minh mãi mãi, cô đưa thuốc giải cho tôi." Lời Giang Mạn vừa thốt ra, Lục Minh đang mơ hồ ý thức lập tức mở mắt ra, không biết anh lấy đâu ra sức lực, rõ ràng trạng thái trông rất tệ, nhưng anh lại nắm chặt lấy tay Giang Mạn, phẫn nộ nhìn cô: "Giang Mạn, không được nói lời như vậy, anh còn chưa chết đâu, em muốn tức chết anh sao?" Con bé này, anh đã nói không được nói chuyện ly hôn, cô ấy cứ thích làm trái ý anh, vào lúc này còn muốn chọc giận anh.

Giang Mạn nhìn Lục Minh, mỉm cười trấn an anh.

Cô đã nói rồi, ly hôn chỉ là tạm thời, bất cứ lúc nào cũng có thể tái hôn, so với sức khỏe của anh, thực sự không đáng gì, trái tim của cả hai ở bên nhau là đủ rồi.

Mấy giờ rồi, xã hội nào rồi, người ta vì mua một căn nhà còn có thể ly hôn, cô đây là vì cứu mạng.

Nhưng những lời này cô sẽ không nói ra trước mặt Bạch Tiểu Thuần, cô cầu xin: "Lục Minh, có lẽ duyên vợ chồng của chúng ta đã hết rồi, không cần quá cưỡng cầu, chúng ta thuận theo tự nhiên, như vậy được không?" "Giang Mạn Mạn, em... câm miệng cho anh." Lục Minh không biết là do virus tái phát, hay là do quá phẫn nộ, mắt anh đỏ như máu.

Chương 954

Giang Mạn nhìn thấy càng thêm đau lòng: "Lục Minh, anh đừng như vậy, chúng ta..." "Câm miệng, anh bảo em... câm miệng." Lục Minh gầm lên xong, Giang Mạn phát hiện máu từ mũi anh chảy ra càng nhiều hơn. "Lục Minh, anh đừng kích động, anh đừng kích động, anh bình tĩnh một chút được không?" Bạch Tiểu Thuần đương nhiên nghe thấy lời của Lục Minh, hận ý trong mắt càng thêm nồng đậm, nhưng lời nói ra lại không hề bị ảnh hưởng: "Ôi chao, đúng là tình nghĩa vợ chồng sâu đậm, thật hiếm thấy.

Lục Minh, không ngờ anh cũng có ngày bị phụ nữ bỏ rơi, vợ anh đều muốn ly hôn với anh rồi, anh còn mặt dày bám riết lấy người ta, anh không phải là cao cao tại thượng sao?

Coi phụ nữ như cỏ rác, sao giờ phút này lại như một con chó khúm núm, mắt lấp lánh theo một người phụ nữ." "Bạch Tiểu Thuần, chú ý lời lẽ của cô." Giang Mạn quát.

Cô ta mới là chó khúm núm, rõ ràng Lục Minh không yêu cô ta, nhưng cô ta vẫn cam tâm tình nguyện yêu Lục Minh.

Đừng tưởng cô không nhìn ra chút toan tính nhỏ nhoi trong lòng cô ta.

Bạch Tiểu Thuần tiếp tục nói: "Lục Minh, anh có biết đây là gì không?

Đây đều là quả báo của anh, quả báo cho sự lạnh lùng vô tình của anh." Bạch Tiểu Thuần cười, cười không thể kiềm chế, khiến người ta toàn thân khó chịu. "Bạch Tiểu Thuần, cô đừng rơi... vào tay tôi." Lục Minh nghiến răng nghiến lợi nói.

Người phụ nữ này, nếu rơi vào tay anh, anh tuyệt đối sẽ không để cô ta sống yên. "Hận đi, dù sao anh đối với tôi từ trước đến nay đều là giả dối, chỉ có chúng ta đều hận nhau, mới có thể đấu đá cho ra trò." Bạch Tiểu Thuần trong lòng co rút, bề ngoài lại tỏ vẻ thờ ơ.

Nước mắt Giang Mạn rơi càng nhiều, cô không định nói chuyện với Lục Minh nữa, mà tiếp tục giao thiệp với Bạch Tiểu Thuần: "Bạch Tiểu Thuần, tôi nói tôi đồng ý với điều kiện cô đưa ra rồi, cô đưa thuốc giải cho tôi." Cô chỉ biết, cô không thể để Lục Minh chết ngay trước mắt cô, cô không làm được.

Bất kể phải trả giá đắt đến mấy, cô cũng cam tâm tình nguyện. "Cô không cần la lớn như vậy, tôi còn chưa điếc, nghe rõ cô nói gì, vật giá đều đang tăng, điều kiện sao có thể không tăng, tôi đã cho cô cơ hội rồi, là cô không biết trân trọng, bây giờ cô nương đây không còn thèm cái giấy ly hôn đó của cô nữa." Bạch Tiểu Thuần lại trở lại dáng vẻ ung dung tự tại, chuyện không liên quan đến mình, đặc biệt đáng đánh. "Cô còn muốn gì nữa?

Nói hết một lần đi!" Giang Mạn gào lên trong sự điên loạn. "Tôi muốn gì, cô đều có thể làm được sao?" "Đúng, chỉ cần cô cứu mạng Lục Minh, cô muốn tôi làm gì cũng được." "Tôi muốn sự tự do của cô, dùng sự tự do của cô để đổi lấy một mạng của Lục Minh, nếu không thì cô cứ trơ mắt nhìn anh ta chết trước mặt cô đi." "Sớm ngoan ngoãn như vậy có phải tốt hơn không, cứ phải để người đàn ông của cô chịu nhiều đau khổ, cô đúng là không có chút đầu óc nào." "Bạch Tiểu Thuần, nói trọng điểm, rốt cuộc cô muốn tôi làm thế nào?" Giang Mạn hỏi. "Trọng điểm à, trọng điểm là sau này cô sẽ làm một con chó bên cạnh tôi, tôi bảo cô làm gì cô phải làm nấy, bảo cô đi đông cô phải đi đông, đi tây cô phải đi tây, cô và Lục Minh kiếp này kiếp này không được gặp nhau, cô cũng không thể gặp con trai của mình." Bạch Tiểu Thuần nói từng chữ một.

Vừa nghĩ đến Giang Mạn như một nữ tỳ hèn mọn quỳ dưới chân cô ta, cô ta liền cảm thấy đặc biệt thú vị, Lục Minh chưa bị virus hành hạ đến chết, chắc cũng sẽ bị tức chết.

Tội lỗi cô ta gây ra do vợ anh ta gánh chịu.

Ầm một tiếng.

Giang Mạn chỉ cảm thấy đầu mình ong ong, không thể gặp Lục Minh, cũng không thể gặp Lục Nghiêu, cả đời này đều không thể.

Hai người cô yêu thương nhất cô thậm chí còn không thể gặp mặt.

Vừa nghĩ đến đây, tim Giang Mạn đau quặn lại, nhất thời đến cả âm thanh cũng không phát ra được.

Không nghe thấy tiếng Giang Mạn, Bạch Tiểu Thuần khinh thường nói: "Xem ra tình cảm của cô dành cho Lục Minh cũng chỉ đến thế mà thôi, cô tham lam chỉ là sự cưng chiều vô điều kiện của anh ta dành cho cô, mà cô ngay cả sự tự do của mình cũng không chịu từ bỏ, tôi thật sự cảm thấy thay Lục Minh mà đau lòng." "Bạch Tiểu Thuần, cô không cần dùng cái khổ nhục kế này với tôi, quá hèn hạ." "Không cần biết hèn hạ hay không, chỉ cần hiệu quả là được.

Giang Mạn, cô đã thách thức sự kiên nhẫn của tôi một lần rồi, lần này nếu cô còn không đưa ra quyết định, tôi đảm bảo sẽ khiến cô ôm hận suốt đời, cô đừng quên, là con trai cô đã mang nước hoa về đó." Đúng vậy, là Lục Nghiêu đã mang nước hoa về.

Bạch Tiểu Thuần cái người phụ nữ này, không phải là đang tính toán như vậy sao, không muốn cho gia đình bọn họ được yên ổn.

Nếu Lục Minh xảy ra chuyện gì, với tính cách của thằng nhóc, nhất định sẽ tự trách một đời.

Nghiêu Nghiêu còn nhỏ như vậy, cả đời còn dài như vậy, làm sao có thể chịu đựng được gánh nặng lớn đến thế.

Để con trai đi hại cha.

Dù là vì Lục Minh hay vì Lục Nghiêu, Giang Mạn cũng phải cố gắng hết sức.

Con trai cô phải lớn lên vô tư lự, chứ không phải nhỏ tuổi đã phải gánh vác quá nhiều.

Tình mẹ vĩ đại, Giang Mạn sẽ không để chuyện như vậy xảy ra.

Giang Mạn im lặng, Bạch Tiểu Thuần cũng không thúc giục.

Cô ta rất rõ Lục Minh khi phát bệnh sẽ thành ra bộ dạng gì, thất khiếu chảy máu, chết thảm khốc.

Giang Mạn chần chừ thêm một phút nào, là đang tước đoạt sinh mệnh của Lục Minh.

Lục Minh ý thức hỗn loạn, nhưng vẫn giữ được chút tỉnh táo cuối cùng, đương nhiên đã nghe thấy lời của Bạch Tiểu Thuần, muốn Giang Mạn dùng tự do của mình để đổi lấy.

Giang Mạn một khi đi rồi, e rằng sống không bằng chết.

“Mạn Mạn, không được đi.” Lục Minh nửa mở mắt, cố chấp nói.

Thực ra lúc này anh đã không thể phát ra tiếng, nhưng Giang Mạn qua khẩu hình của anh có thể rõ ràng biết được lời anh nói.

Khóe miệng Giang Mạn kéo ra một nụ cười nhạt, ánh mắt lưu luyến dừng lại trên khuôn mặt Lục Minh, một chút cũng không muốn bỏ lỡ, như thể muốn khắc toàn bộ hình ảnh của anh vào tận sâu trong lòng, vĩnh viễn không phai.

Cô nâng tay, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt anh, từng chút một, không nỡ rời đi.

Khuôn mặt anh lại bắt đầu mất đi hơi ấm, sự lạnh lẽo thấm qua đầu ngón tay truyền vào lòng, khiến trái tim cô nhói lên.

Cô thật sự không muốn anh một lần nữa mạo hiểm thử thuốc.

Chương 955

Lần trước là anh mạng lớn, vậy còn lần tới, ai có thể đoán trước được điều gì sẽ xảy ra?

Vận may sẽ không liên tiếp chiếu cố cùng một người.

Bất kể phải trả giá lớn đến đâu, cô cũng cam tâm tình nguyện, ai bảo người đàn ông này là người cô yêu thương nhất trong trái tim cô cơ chứ.

“Lục Minh, em không quan tâm anh hận em hay oán em, nhưng em không thể trơ mắt nhìn anh gặp chuyện ngay trước mặt em.” Trương Khiếu vốn đang lo sốt vó, không biết Giang Mạn sẽ lựa chọn thế nào.

Nghe thấy lời cô nói, lòng anh cũng trùng xuống, cô chọn đi đổi lấy thuốc giải.

Cô đã tự chọn cho mình một con đường khó khăn nhất, cũng nguy hiểm nhất.

Cái con tiện nhân Bạch Tiểu Thuần đó, Giang Mạn mà rơi vào tay cô ta, làm sao có ngày lành mà sống được chứ.

“Chị dâu, Quân trưởng tuyệt đối không hy vọng chị làm như vậy đâu.” “A Khiếu, nếu không phải bất đắc dĩ, làm sao em lại lựa chọn như thế này?” Giang Mạn đã bình tĩnh lại, một khi đi rồi, hậu quả cô rõ hơn ai hết.

Trương Khiếu nghẹn lời, không nói được gì.

Anh rất muốn cứu mạng Lục Minh, nhưng cũng không muốn để Giang Mạn đi chịu chết.

Đây là một lựa chọn khó khăn.

Bạch Tiểu Thuần nghe thấy lời Giang Mạn, khóe miệng cong lên nụ cười đầy ý vị.

“Bạch Tiểu Thuần, tôi đồng ý yêu cầu của cô.” Đối với loại phụ nữ xấu xa này, Giang Mạn tuyệt đối sẽ không giữ lời, chỉ cần cô còn sống, việc có gặp được chồng và con trai mình hay không là lựa chọn của cô.

Sẽ không thối nát đến mức đó.

“Tốt lắm, vậy cô hãy lấy tính mạng con trai mình ra thề đi, nếu cô bội ước lời hứa hôm nay với tôi, con trai cô sẽ chết không toàn thây.” “Bạch Tiểu Thuần, cô còn là người không?” Dám bắt cô lấy tính mạng con trai ra thề.

Cô không tin những lời thề bừa bãi này, nhưng không có người mẹ nào lại muốn nguyền rủa con mình.

“Giang Mạn, đừng tưởng tôi không biết cô đang có ý đồ gì.

Cô còn trông mong Lục Minh sau khi khỏi sẽ đến cứu cô phải không?

Cô định giở trò với tôi, tôi là đồ ngốc à?

Sẽ bị chỉ số IQ của cô nghiền ép sao?” “Cô…” Giang Mạn tức đến không nói nên lời.

Đúng lúc này, Giang Mạn cảm thấy mu bàn tay mình lạnh buốt, phát hiện trong tai Lục Minh thậm chí đã chảy máu.

Máu đỏ tươi bao phủ một màn huyết sắc trước mắt cô, suýt kinh hãi kêu lên: “Lục Minh!” “Giang Mạn, sau khi tai chảy máu thì đến mắt, đến lúc đó dù Lục Minh có uống được thuốc giải, mắt anh ta e rằng cũng sẽ hỏng, cả đời sẽ thành một người mù, sống trong tăm tối.

Đến lúc đó đừng trách tôi không nhắc nhở cô.” Giang Mạn cắn răng, đôi mắt của một người quan trọng đến mức nào, nếu mất đi thị lực thì nửa đời còn lại phải làm sao?

“Được, tôi lấy tính mạng con trai tôi ra thề, nếu tôi vi phạm lời hứa với cô, thì hãy để con trai tôi sống không bằng chết, như vậy cô vừa lòng chưa?” Giang Mạn gầm lên.

Tuy nhiên, trong lòng cô không ngừng lặp lại, mọi tai ương hãy đổ dồn lên cô, lời thề hôm nay cô phát ra là bất đắc dĩ, đừng báo ứng lên đầu Lục Nghiêu.

“Như vậy cô nên vừa lòng rồi chứ.” “Vừa lòng, sao có thể không vừa lòng?

Xem ra cô làm mẹ cũng thật thất bại, vì chồng mà dám nguyền rủa con trai mình, cũng thật là hết nói nổi.” “Đừng nói nhảm, người của cô chắc hẳn đang ở gần nhà tôi, tôi cần thuốc giải, chỉ cần tôi thấy Lục Minh không sao, tôi sẽ ngoan ngoãn đi theo cô, không còn bất kỳ sự phản kháng nào.” “Thuốc giải chỉ đưa cho cô một nửa.

Thuốc giải của tôi lợi hại hơn các chuyên gia của các người nhiều.

Chỉ cần Lục Minh uống một nửa, mọi triệu chứng sẽ thuyên giảm.

Chờ khi cô đến bên cạnh tôi, tôi đương nhiên sẽ đưa cho cô nửa còn lại của thuốc giải.

Tôi khuyên cô tốt nhất đừng giở trò gì.” Bạch Tiểu Thuần nói.

“Tôi đã thề rồi, rốt cuộc cô còn muốn tôi thế nào nữa, tôi muốn toàn bộ thuốc giải.” Giang Mạn đã ở bên bờ vực sụp đổ, mà Bạch Tiểu Thuần vẫn không ngừng giày vò cô.

“Giang Mạn, cô không có lựa chọn nào khác.

Giao dịch này tôi quyết định.

Nếu cô không muốn thì thôi, cô hãy chuẩn bị để thu xác cho Lục

Minh đi, tôi không có bất kỳ ý kiến gì.

Tôi lười nói nhảm với cô, đơn giản là lãng phí thời gian của tôi.” Bạch Tiểu Thuần làm động tác như muốn ngắt điện thoại.

“Đợi đã, tôi đồng ý.” Bạch Tiểu Thuần búng tay, trong lòng cực kỳ mãn nguyện, quả nhiên đánh rắn phải đánh vào bảy tấc, nắm được điểm yếu của một người thì có thể muốn làm gì thì làm.

Tình động chí tổn.

Hầu hết phụ nữ đều khó thoát khỏi lời nguyền này.

Cô ta nghĩ mình là người phụ nữ thông minh nhất trong toàn bộ tập đoàn, nhưng cuối cùng sự dung túng của cô ta lại khiến người thân chết thảm, gia đình tan nát.

“Được, năm phút sau cô tự mình ra cổng khu dân cư, tin rằng gói chuyển phát nhanh đã đến chỗ chú bảo vệ rồi, bên trong có thứ cô muốn.

Lấy thuốc giải xong, cô hãy lên chiếc xe Audi màu đen.” “Vậy nếu thuốc của cô không có tác dụng thì sao?” “Giang Mạn, nếu tôi muốn Lục Minh chết ngay lập tức, tuyệt đối sẽ không đưa thuốc giải cho các người.

Cô vẫn còn trong tay tôi, tôi chưa để anh ta nếm trải nỗi đau chia ly, sao có thể nỡ lòng để anh ta chết.” Bạch Tiểu Thuần phát ra nụ cười rùng rợn.

Lúc này, Giang Mạn không thể không mạo hiểm.

Có lẽ vì cùng là phụ nữ, cô biết Bạch Tiểu Thuần đến nay vẫn còn yêu sâu đậm Lục Minh.

Cô ta không thể trơ mắt nhìn Lục Minh chết được.

Chương 956

“Được, tôi xuống ngay.” Bạch Tiểu Thuần ngắt điện thoại, ánh mắt Giang Mạn cũng trầm xuống.

Cô ôm chặt Lục Minh, cằm chạm vào đỉnh đầu anh, bàn tay nhỏ đặt ở vị trí trái tim anh.

Tim vẫn còn đập, nhưng đã không còn ổn định như bình thường nữa, yếu ớt vô cùng.

Trước đây, người được ôm vào lòng luôn là cô, cô có thể yên tâm nép vào lòng anh.

Giờ đây vai trò đã đổi, cô mới biết, người đứng ngoài che chắn này là người vất vả nhất, không hề dễ dàng chút nào.

Giang Mạn cúi đầu, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên mặt Lục Minh, một giọt nước mắt trong suốt cũng rơi xuống.

Cô cẩn thận dùng tay áo lau sạch máu trên mặt anh, lại để lộ ra gương mặt khiến cô vô cùng xao xuyến.

“Lục Minh à, anh phải khỏe mạnh nhé.

Khi em không ở bên anh, anh hãy thay em chăm sóc Nghiêu Nghiêu thật tốt, cũng phải chăm sóc tốt cho bản thân.

Em tin vợ chồng chúng ta rồi sẽ có ngày đoàn tụ.

Sau này dù em có làm gì, anh cũng phải kiên tin rằng đó không phải ý muốn thật sự của em.

Em yêu anh rất nhiều, dù phải đánh đổi bằng cả sinh mệnh của mình, em cũng muốn anh và con trai được bình an.

Mong anh đừng oán trách em, em thật sự không còn đường nào để đi nữa rồi.” Giang Mạn nhẹ nhàng nỉ non, mặt áp vào mặt Lục Minh, khẽ cọ xát.

Lúc này, hai người yêu nhau sâu đậm, tựa đầu kề vai.

Hốc mắt Trương Khiếu đỏ hoe một cách khó coi, anh hít một hơi thật sâu.

“Em tin, Bạch Tiểu Thuần sẽ không làm gì em đâu, cùng lắm là giày vò em một chút, khiến em chịu chút khổ sở thể xác, chà đạp chút tôn nghiêm của em, những điều đó không là gì cả, em có thể chịu đựng được.

Hy vọng khi chúng ta gặp lại, anh lại là cây đại thụ che mưa chắn gió cho em.

Bây giờ, hãy để em giúp anh chắn đỡ một chút nhé.

Em đã nói em sẽ không làm sợi dây leo tầm gửi, vĩnh viễn chỉ bám víu vào anh.

Em muốn làm người sánh bước cùng anh.” Giang Mạn nói một cách nhẹ nhàng mà kiên định.

“Vợ chồng vốn dĩ nên hỗ trợ và yêu thương lẫn nhau.

Em cũng có thể làm gì đó cho anh.

Anh yên tâm, em nhất định sẽ kiên trì đến ngày anh đến cứu em.

Đến lúc đó chúng ta cùng nhau trừng trị kẻ xấu.

Lục Minh, anh cũng phải kiên trì nhé, được không?

Tuyệt đối đừng để mọi thứ em làm tan thành mây khói.” Thời gian không còn nhiều, trong lòng Giang Mạn có quá nhiều lưu luyến, quá nhiều lời muốn dặn dò, nhưng cũng chỉ có thể nuốt xuống tất cả.

Cô quay sang nói với Trương Khiếu: “A Khiếu, Lục Minh và

Nghiêu Nghiêu xin nhờ cậu chăm sóc.” Trương Khiếu trịnh trọng gật đầu, cố nén giọng nói: “Chị dâu yên tâm, em nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Quân trưởng và Nghiêu Nghiêu, cũng sẽ tìm cách giải cứu chị.

Bất kể xảy ra chuyện gì, giữ mạng là quan trọng nhất, tuyệt đối đừng đối đầu với Bạch Tiểu Thuần.” Những người đàn ông to lớn như họ, lúc quan trọng lại phải để Giang Mạn hy sinh như vậy, thật sự là vô cùng xấu hổ.

Giang Mạn khẽ cười, nói một cách nhẹ nhàng mà kiên định: “Em biết.

Em còn muốn sống trở về gặp Lục Minh và Nghiêu Nghiêu, chồng và con trai em, em không nỡ bỏ một ai.” Trước đây Trương Khiếu vẫn luôn không hiểu, vì sao Lục Minh lại kết hôn chớp nhoáng với một người phụ nữ mới quen chưa lâu.

Giờ nhìn người phụ nữ mềm mại nhưng kiên cường trước mắt này, anh mơ hồ hiểu ra, đây chính là một viên ngọc bị phủ bụi, bên trong lại rực rỡ đến thế.

Chỉ riêng tình yêu sâu đậm và sự kiên định của cô dành cho Lục Minh, cô chính là người phụ nữ thích hợp nhất để đứng bên cạnh Lục Minh.

“À đúng rồi, Quân trưởng trước đây từng dặn em, nếu chị không may rơi vào tay Bạch Tiểu Thuần, chị có thể cầu cứu một người đàn ông tên Hà Thành.

Chị hãy giúp anh ấy nhắn một câu, anh ấy vĩnh viễn coi người đó là anh em, không thể cứu được anh ấy là điều hối tiếc lớn nhất đời này của anh ấy.” Trương Khiếu nhớ lại lời dặn dò trước đây của Lục Minh, lập tức nói với Giang Mạn.

Giang Mạn cũng không hỏi nhiều, xem ra người đàn ông của cô đã sắp xếp mọi thứ, chuẩn bị nhiều phương án.

Tốt rồi, như vậy cô lại có thêm mấy phần tự tin.

Giang Mạn vừa định đứng dậy, một bàn tay lớn đã nắm chặt lấy cô.

Giọng nói yếu ớt vang lên: “Giang Mạn Mạn, không được đi.” Giang Mạn quay người lại, một lần nữa nhìn sâu vào đôi mắt của chồng, từng chút một gỡ tay anh ra, nhưng anh nắm quá chặt, cô cử động một chút, anh lại siết chặt thêm một phần.

“Không được đi.” “Ông xã, đừng quấy, buông tay đi.” “Không buông.” Lục Minh cố gắng giữ hơi, ánh mắt phẫn hận nhìn chằm chằm gương mặt nhỏ nhắn của Giang Mạn, trông như muốn nuốt sống cô.

Giang Mạn chưa từng thấy vẻ hung dữ này của anh.

Trước mặt cô, rất nhiều lúc anh đều có vẻ mặt lạnh lùng, vui vẻ cũng không phóng khoáng cười lớn, đau khổ cũng chỉ nhíu mày, dù bị bệnh tật giày vò cũng không rên một tiếng, như thể làm bằng sắt.

Tuy nhiên, bất kể anh là mặt nào, cô chưa bao giờ sợ anh.

Giang Mạn dùng sức từng chút một gỡ tay anh ra, Lục Minh dùng sức quá mạnh, thân hình đổ về phía trước, suýt nữa thì ngã sấp xuống đất.

Giang Mạn toàn thân run lên, nhưng không đỡ anh.

Dưới đất trải thảm, chắc sẽ không đau lắm.

Trương Khiếu chạy tới đỡ Lục Minh: “Quân trưởng, anh đừng kích động.” “Giang Mạn Mạn, em đứng yên đó cho anh.” Lục Minh nhìn chằm chằm Giang Mạn, hận không thể đâm thủng một lỗ trên người cô, sao cô lại có thể thản nhiên buông tay rời đi như vậy chứ.

Chương 957

“Lục Minh.” Giọng Giang Mạn tràn đầy quyến luyến, không chớp mắt nhìn vào mắt anh.

Nỗi lo lắng của anh, sự hối hận của anh, cô đều hiểu.

“Mạn Mạn, cầu xin em, đừng đi, đừng… đi.” Lục Minh cầu xin.

Giang Mạn không còn do dự nữa, đành lòng quay người đi đến phòng trẻ em của Lục Nghiêu.

Phía sau, Lục Minh tức quá, trực tiếp ngất đi.

Thằng bé vẫn luôn tự nhốt mình trong phòng, nhưng tai lại luôn áp sát vào cửa.

Tiếng động bên ngoài nhiều như vậy, nó đương nhiên đều nghe thấy hết.

Bố gặp chuyện rồi, mà kẻ đầu sỏ gây họa lại là nó.

Là nó ngốc, mắc bẫy người khác, khiến virus trong người bố tái phát.

Mẹ dường như còn đã giao dịch với người khác.

Là nó đã hại bố mẹ mình.

Nó rất muốn ra ngoài xem bố, nhưng lại sợ mùi nước hoa trên người nó lại khiến bệnh tình của bố nghiêm trọng hơn.

Thằng bé ngồi bệt dưới đất, hai tay ôm lấy miệng nhỏ, nước mắt giàn giụa.

Giang Mạn mở khóa cửa, thằng bé ngẩng đầu, ngây người một chút, lập tức lao tới, ôm chặt lấy cánh tay cô: “Mẹ, mẹ muốn đi đâu?” Giang Mạn chỉnh lại quần áo cho thằng bé, nhẹ nhàng véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, hai mẹ con trán kề trán.

“Con trai, những lời mẹ nói lúc nãy đều không phải cố ý đâu.

Mẹ có việc phải đi làm, có thể sẽ có một thời gian không thể ở bên cạnh con.

Con giúp mẹ chăm sóc tốt cho bố, đợi bố con khỏi bệnh rồi, hãy để bố con đến đón mẹ, đến lúc đó gia đình ba người chúng ta sẽ đoàn tụ.” “Mẹ, con biết mà, con biết mà, mẹ phải đến chỗ kẻ xấu đúng không?

Kẻ xấu chắc chắn sẽ ngược đãi mẹ đúng không?” Lục Nghiêu truy hỏi, nó vừa mới nghe thấy hết.

Nhìn đôi mắt đỏ hoe của con trai, Giang Mạn đưa tay lau nước mắt cho nó, lại xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của nó: “Nghiêu Nghiêu, mẹ là người lớn, chịu khổ một chút cũng chẳng sao cả, chỉ cần con và bố khỏe mạnh là được.

Mẹ không có thời gian nói nhiều với con nữa, mẹ phải đi lấy thuốc cứu mạng.” Giang Mạn đứng dậy, Lục Nghiêu đưa tay ra, muốn nắm lấy Giang Mạn, nhưng nghĩ rồi lại rụt về.

Mẹ là để cứu bố, bố bây giờ tình hình rất tệ, nó không thể ngăn cản mẹ, nếu không bố sẽ chết.

Nhưng mẹ đi chuyến này, nó liệu có còn gặp lại mẹ nữa không, có mất mẹ không?

Bàn tay nhỏ của thằng bé lại đưa ra, cuối cùng dừng lại giữa không trung, nắm chặt thành nắm đấm nhỏ, hai chân siết chặt, chỉ có như vậy mới có thể ngăn mình ôm mẹ.

“Mẹ, mẹ phải bảo trọng nhé, Nghiêu Nghiêu bảo bối chờ mẹ về, con sẽ giúp mẹ chăm sóc bố.” Lục Nghiêu giọng khàn đặc, nước mắt như vỡ đê.

Giang Mạn không quay đầu lại, mở cửa phòng trẻ em, trực tiếp đi ra ngoài, thậm chí không thèm nhìn Lục Minh thêm một lần nào nữa.

Thằng bé nghe thấy tiếng Giang Mạn ra khỏi nhà, lập tức chạy đến cửa sổ, chăm chú nhìn xuống lầu.

Một lát sau, bóng dáng Giang Mạn xuất hiện trong tầm mắt nó.

Thằng bé khóc đến không thành tiếng, đáng thương bám vào cửa sổ, không ngừng lẩm bẩm: “Mẹ, mẹ.” Phía dưới lầu, Giang Mạn hít một hơi thật sâu, cuối cùng cũng bước về phía trước.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, vừa đến chỗ chú bảo vệ hỏi thăm, chú ấy đã nói có một gói chuyển phát nhanh vừa được gửi đến, đang chuẩn bị gọi điện cho cô.

Giang Mạn sốt sắng mở ra kiểm tra, bên trong quả nhiên là một lọ thuốc màu đỏ.

Thuốc giải.

Để có được lọ thuốc nhỏ bé này thật không dễ dàng chút nào, cần phải hy sinh hạnh phúc của gia đình ba người họ.

Giang Mạn nắm chặt lọ thuốc trong tay, sợ không cẩn thận sẽ làm vỡ mất.

Cô trịnh trọng đưa cho chú bảo vệ: “Làm phiền anh đưa cái này về nhà tôi một chút.” “Bà Lục, bà định ra ngoài sao?

Trông bà không được khỏe lắm.” Chú bảo vệ thấy Giang Mạn mắt đỏ hoe sưng húp, cả người không được tốt, có chút lo lắng hỏi.

Cặp vợ chồng này là cặp đôi ân ái hiếm có mà chú từng thấy, thường xuyên có đôi có cặp, người chồng chu đáo lịch lãm, người vợ thông minh hiểu lễ nghĩa, con trai cũng lanh lợi đáng yêu, đúng là một gia đình ba người khiến người ta ngưỡng mộ.

Giang Mạn gật đầu: “Tôi không sao, tôi cần ra ngoài một chuyến.

Làm phiền anh, làm ơn nhanh một chút, đừng làm vỡ, thứ này đặc biệt quan trọng với gia đình chúng tôi.” “Vâng, bà Lục, tôi sẽ đi ngay, bà tự chú ý an toàn nhé.” Chú bảo vệ vừa nói vừa nhét lọ thuốc vào túi mình, sau đó thò tay vào.

Chú ấy cười hàm ý với Giang Mạn: “Thế này thì tuyệt đối không vỡ được đâu.” “Cảm ơn anh nhiều, vất vả cho anh rồi.” Chú bảo vệ gãi đầu, lập tức đi đưa thuốc cho Lục Minh.

Giang Mạn một lần nữa nhìn về phía ngôi nhà của mình.

Trong đôi mắt, dường như vẫn còn có thể nhìn thấy một bóng dáng nhỏ bé, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là thằng bé.

Trái tim cô co rút, cô thầm nhủ trong lòng: “Lục Minh, Nghiêu Nghiêu, em chờ hai người đến đón em về nhà, chúng ta nhất định sẽ gặp lại nhau, trước đó, xin hai người hãy bảo trọng thật tốt.” Dừng một chút, Giang Mạn bước ra khỏi khu dân cư, quả nhiên, một chiếc Audi màu đen đã sớm đậu ở đó.

Kính xe hạ xuống, Giang Mạn nhìn thấy người đàn ông tên A K, khuôn mặt này cô vĩnh viễn không thể quên, đó chính là người đàn ông bên cạnh Bạch Tiểu Thuần, độc ác tàn nhẫn, chính bọn họ đã hại chết Giang Chanh.

Giang Mạn do dự tại chỗ, nhìn xung quanh một chút.

“Lên xe đi.” A K trầm giọng nói với vẻ sốt ruột.

Hắn thực ra rất không hiểu cách làm của Bạch Tiểu Thuần, cứ nhất định phải bày ra trò lớn như vậy để giày vò Lục Minh và gia đình anh ta, nếu đổi lại là hắn, hắn sẽ trực tiếp giải quyết dứt điểm bọn họ, đâu cần phiền phức thế này.

Chương 958

Còn nửa lọ thuốc giải khác chưa lấy được, Giang Mạn đương nhiên không dám bỏ chạy, dù trong lòng tràn đầy sợ hãi, vạn lần không muốn, cũng chỉ đành ngoan ngoãn lên xe.

Trên xe chỉ có hai người, A K ngồi phía sau, người lái xe phía trước là một người đàn ông khác, cô không nhìn rõ mặt hắn, nhưng toàn thân hắn tỏa ra khí tức lạnh lẽo.

Nhìn qua là biết không phải người tốt lành gì.

Cô vừa ngồi ổn định, A K đã nắm cằm cô, mạnh bạo tách miệng cô ra, đổ thẳng một lọ thứ không biết là gì vào miệng cô, sau đó ghét bỏ buông cô ra.

Gáy cô đập thẳng vào cửa kính, Giang Mạn chỉ cảm thấy mắt hoa lên những đốm vàng, trừng mắt nhìn người đàn ông thô lỗ đáng ghét trước mặt: “Anh cho tôi uống thứ gì?” A K lạnh lùng nói: “Thuốc độc.” Giang Mạn nhíu mày, nhưng lại không sợ hãi, ngược lại còn cảm thấy rất bình tĩnh, những điều này cô đã sớm có chuẩn bị tâm lý rồi, rơi vào tay Bạch Tiểu Thuần, chuyện như vậy chẳng có gì phải ngạc nhiên.

Chiếc xe khởi động, nhìn ngôi nhà của mình dần biến mất trong gương chiếu hậu, lòng Giang Mạn vừa chua xót vừa nghẹn ngào.

Cô chỉ có thể cầu nguyện Lục Minh mau chóng khỏe lại, đừng để cô phải chờ quá lâu.

Không biết đã qua bao lâu, người đàn ông phía trước đột nhiên nói: “Có người đang theo dõi chúng ta.” “Theo dõi?

Trò cười.” A K nhìn thẳng vào Giang Mạn, nụ cười trên khóe miệng hắn khiến Giang Mạn cảm thấy rùng mình.

Hắn lấy điện thoại gọi cho Trương Khiếu, còn bật loa ngoài: “Trương trung tá, bất kể các anh có hành động gì, tôi khuyên các anh tốt nhất nên hủy bỏ toàn bộ, nếu không thứ các anh cứu về chỉ là thi thể của Giang Mạn.” “Các người đã làm gì cô ấy?” A K không trả lời, ngược lại Giang Mạn vừa nghe thấy giọng Trương Khiếu, lập tức hỏi một cách căng thẳng: “A Khiếu, Lục Minh thế nào rồi?

Thuốc giải có tác dụng không?” “Chị dâu yên tâm, triệu chứng của Quân trưởng đã thuyên giảm, Trương lão đã đến rồi, thuốc giải có tác dụng đấy.

Quân trưởng bây giờ hô hấp ổn định, tin rằng chẳng bao lâu nữa sẽ tỉnh lại.” Giọng Trương Khiếu truyền đến.

Giang Mạn hít một hơi thật sâu, trên mặt hiện lên nụ cười, may mà có tác dụng.

Vậy thì mọi thứ cô làm đều đáng giá.

Như vậy là đủ rồi.

Lục Minh, anh phải khỏe mạnh nhé.

Người lái xe phía trước là Hà Thành, nhìn Giang Mạn như vậy, trong mắt hắn lóe lên một tia khinh thường, không ngờ Lục Minh nhìn phụ nữ tệ đến vậy, lại có thể thích loại phụ nữ ngu ngốc này.

“Chị dâu, bọn họ đã làm gì chị, chị vẫn ổn chứ?” “Tôi không sao, bọn họ cho tôi uống một lọ thứ gì đó, tôi không biết là gì, nhưng hiện tại tôi vẫn chưa có phản ứng gì, các anh không cần lo lắng.” Giang Mạn vừa nói xong, A K đã ngắt điện thoại.

Giang Mạn cũng không tức giận: “Còn nửa lọ thuốc giải kia đâu?” “Đưa cái gì?

Chờ cô đến bên cạnh chủ nhân, nửa lọ thuốc giải còn lại tự nhiên sẽ được đưa đến tay Lục Minh.” Giang Mạn đã hiểu ra, thảo nào hai người họ dám ngang nhiên đến thành phố A, hóa ra là đã sớm chuẩn bị đối phó.

Cho cô uống thuốc độc trước, như vậy người của Lục Minh vì sự an nguy của cô, tuyệt đối sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Bên này.

Lục Nam Thiên biết Giang Mạn đi đổi thuốc giải cho Lục Minh, đầy cảm xúc, thở dài một hơi.

Bà con dâu này bình thường trông gầy gầy nhỏ nhỏ, lúc nguy cấp lại có thể hy sinh lớn đến vậy, hoàn toàn dùng sinh mệnh của mình để đánh cược.

“A Khiếu, mọi việc lấy an nguy của Mạn Mạn làm trọng, trước hết hãy để người của chúng ta ngừng hành động, mọi việc đợi Lục Minh tỉnh lại rồi nói.” Lục Nam Thiên trầm giọng nói, vừa nãy ông ấy nghe rõ mồn một qua điện thoại.

Trương Khiếu gật đầu cho biết đã hiểu.

“Lão Trương, Lục Minh đại khái bao giờ sẽ tỉnh lại?” “Không thể nói chắc, nhưng chậm nhất là tối mai, nhanh thì sáng mai có thể tỉnh lại.

Có nửa lọ thuốc giải này, ngay cả khi đối phương không cung cấp nửa còn lại của thuốc giải, chúng ta cũng có thể phân tích thành phần trong đó, làm thêm tăng ca ba ngày cũng có thể điều chế ra thuốc giải tương tự.” Trương lão nói.

Sự tự tin này họ vẫn có, virus trong người Lục Minh rất nhanh sẽ được loại bỏ hoàn toàn, với thể chất của anh ấy, ba bốn ngày là có thể khỏi bệnh.

“Vậy thì các ông hãy nhanh chóng bắt tay vào nghiên cứu, Mạn Mạn ở trong tay những kẻ đó thêm một ngày, nguy hiểm lại tăng thêm một phần, chỉ khi Lục Minh khỏe lại, mới có thể cứu cô ấy ra.” Lục Nam Thiên dù không muốn thừa nhận, cũng phải nhận rõ sự thật này.

Mình thật sự đã già rồi, rất nhiều chuyện lực bất tòng tâm.

Bạch Tiểu Thuần và đám người đó không còn là tập đoàn Hoa Thuẫn trước đây, ông ấy hoàn toàn không hiểu gì, đối với việc làm thế nào để giải cứu Giang Mạn, trong lòng ông ấy không có chút manh mối nào, chỉ có thể dựa vào Lục Minh.

“Sao không thấy Nghiêu Nghiêu đâu?” Lục Nam Thiên mãi sau mới nhận ra mình đã đến lâu như vậy mà không thấy bóng dáng cháu trai nhỏ, trong lòng có chút hoảng loạn.

“Hỏng bét rồi, Nghiêu Nghiêu vẫn luôn ở trong phòng thằng bé.” Trương Khiếu đập trán, anh cũng bận quá quên mất, lại hoàn toàn bỏ qua thằng bé.

Trương Khiếu vội vàng kể tóm tắt lại toàn bộ quá trình Lục Minh phát bệnh cho Lục Nam Thiên, Lục Nam Thiên lông mày nhíu chặt, không dám chần chừ, lập tức đi tìm người trong phòng Lục Nghiêu.

Thằng bé đáng thương ngồi bệt dưới đất, lưng tựa vào tường, ánh mắt đờ đẫn vô hồn, không biết đang ngây người nhìn vào đâu, mắt vừa đỏ vừa sưng, sắc mặt cũng tái nhợt.

Lục Nam Thiên đau lòng vô cùng, ngồi xổm xuống ôm lấy vai thằng bé, ôn hòa nói: “Nghiêu Nghiêu, đừng ngồi dưới đất, lạnh, sẽ bị ốm đấy.” Thằng bé ngây người nhìn Lục Nam Thiên, sắc mặt xám ngắt, ánh mắt vô hồn.

Lục Nam Thiên lòng thắt lại.

Đứa trẻ nhỏ như vậy, lại phải gánh chịu những chuyện mà người lớn cũng khó lòng bình tĩnh đối mặt.

“Ông nội, Nghiêu Nghiêu gây họa rồi, gây họa lớn lắm, con đã hại bố mẹ, con là một tiểu yêu tinh gây họa.” Lục Nghiêu ngập ngừng nói.

Tâm trạng Lục Nam Thiên thật sự tệ đến cực điểm, hận không thể xé xác những kẻ đó ra làm năm, xem đã giày vò cháu trai nhỏ của ông thành ra bộ dạng gì rồi.

Ông ôm chặt vai cháu trai: “Nghiêu Nghiêu, đây không phải lỗi của con, là lỗi của kẻ xấu, con đừng nghĩ nhiều.” Một đứa trẻ làm sao có thể nhìn thấu sự hiểm ác của thế gian, người lớn còn không đoán được họ sẽ giở trò này.

“Ông nội, Nghiêu Nghiêu ngốc quá, tất cả là vì Nghiêu Nghiêu.” Tất cả là vì nó, gia đình ba người họ mới chia cắt, nó là kẻ đầu sỏ gây họa.

Nếu quay về nó sẽ đi tắm, có lẽ bố sẽ không sao nữa.

Là nó ngốc quá, quá không sạch sẽ, lại có thể chịu đựng mùi nồng nặc trên người.

“Nghiêu Nghiêu, con đừng nghĩ như vậy, chuyện này không liên quan đến con.” “Ông nội, sao chuyện này lại không liên quan đến con, tất cả tai họa đều do Nghiêu Nghiêu mang về mà.

Chương 959

Con thực ra có cảm thấy người đụng vào con có chút kỳ lạ, nhưng con không nói với chú Trương Khiếu, không nói với mẹ, không nói với bố.

Nếu con sớm nói với họ, có lẽ sự việc sẽ không trở nên tồi tệ thế này.

Ông nội nói xem Nghiêu Nghiêu có ngốc không, ngay cả đạo lý đơn giản như vậy cũng không hiểu?" Thằng bé vừa nói vừa tự đánh vào đầu mình, ra tay không hề nương nhẹ, phát ra tiếng động lớn.

Một đứa trẻ, sao suy nghĩ lại nặng nề như vậy, quá nhạy cảm rồi.

Lục Nam Thiên sợ hãi vô cùng, sợ nó không biết nặng nhẹ mà tự làm mình bị thương.

Lúc này ông ghét bản thân, ngay cả lời an ủi cũng không biết nói.

Ông nắm lấy tay thằng bé, ngăn cản hành động của nó, rất nghiêm túc nói: "Nghiêu Nghiêu à, mỗi độ tuổi đều khác nhau, con chỉ là một đứa trẻ, trẻ con có những bất lực của trẻ con, kinh nghiệm và tuổi tác của con quyết định giới hạn tư duy của con.

Con đã xuất sắc hơn nhiều so với những đứa trẻ cùng tuổi rồi, đừng có gánh nặng tâm lý gì cả, đợi con lớn lên sẽ tốt thôi, Nghiêu Nghiêu của chúng ta lớn lên nhất định sẽ là một người đặc biệt thông minh." "Thật sao?" "Đương nhiên, gen của nhà chúng ta rất tốt, con xem chú út của con, bố con, cô út của con, bọn họ đều là những người rất xuất sắc, con cũng không ngoại lệ đâu." "Ông nội, ông đừng lừa con." Lục Nghiêu bĩu môi, nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

“Ngoan, không có chuyện đó đâu, ông nội nói thật mà.

Đợi bố con khỏi bệnh, chúng ta cùng nhau đi cứu mẹ con về có được không?” “Có cứu được về không ạ?” Lục Nam Thiên cổ họng nghẹn lại, đứa trẻ này quá sớm trưởng thành, nhìn rất thấu đáo.

Giang Mạn đi chuyến này nhất định lành ít dữ nhiều, hoàn toàn không thể dự liệu được điều gì sẽ xảy ra.

Nhưng những lời như vậy, ông tuyệt đối sẽ không nói với cháu trai nhỏ: “Đương nhiên cứu được, bố con là một người rất lợi hại, năm đó anh ấy một mình đã phá vỡ một tập đoàn tội phạm, trong phương diện này anh ấy rất có kinh nghiệm, anh ấy có thể cứu mẹ con về thành công.

Đi thôi, theo ông nội đi ăn chút gì đi, đói bụng mẹ về sẽ đau lòng đấy, mẹ con là người thương con nhất, con là bảo bối nhỏ của mẹ.” “Con có thể ra ngoài được rồi sao?

Bố sẽ không phát bệnh nữa sao?” Lục Nghiêu mắt đầy lo lắng, nó thật sự sợ hãi rồi, bây giờ cứ nhắm mắt lại là nhớ đến cảnh bố phát bệnh.

“Không còn nữa, ông Trương của con nói rồi, bố con sắp khỏi bệnh rồi.” “Thôi, con vẫn nên đi tắm trước, tắm xong rồi mới ra ngoài.” Lục Nghiêu kiên trì nói.

Lục Nam Thiên nhìn bóng dáng nhỏ bé quật cường của cháu trai, lúc này ông làm sao yên lòng được, cứ ở trong phòng nó.

Thằng bé không biết đang làm gì trong phòng tắm, đã hơn hai mươi phút vẫn chưa ra ngoài, Lục Nam Thiên vội vàng đi vào, chỉ thấy thằng bé đang đứng dưới vòi hoa sen, ra sức chà xát bản thân, da thịt trên người đều đỏ ửng.

Lục Nam Thiên vội vàng đi tới, lập tức tắt nước: “Nghiêu Nghiêu, con đang làm gì vậy?” “Ông nội, không rửa sạch được, mùi này rửa thế nào cũng không hết.” Lục Nghiêu bĩu môi.

Lục Nam Thiên hít một hơi thật sâu, ngoài mùi sữa tắm bạc hà ra, đâu có mùi gì khác.

Đây nhất định là tác dụng tâm lý của thằng bé, e rằng là do quá day dứt trong lòng mà ra.

Lục Nam Thiên cầm lấy chiếc khăn tắm lớn bên cạnh, vừa lau nước trên người cho nó vừa khuyên nhủ: “Đứa trẻ này, ông nội không phải đã nói với con rồi sao?

Mùi này đối với bố con không còn tác dụng nữa, anh ấy đã uống thuốc giải rồi, không sao đâu.” Lục Nam Thiên bế thằng bé ra khỏi phòng tắm, tự tay mặc quần áo cho nó, sau đó dắt tay nó ra khỏi phòng ngủ.

“Con thật sự có thể đi xem bố sao?” “Có thể, ông Trương của con nói có thể thì nhất định có thể, ông ấy là chuyên gia, chúng ta phải tin ông ấy.” Lục Nghiêu lại đứng ngoài cửa do dự rất lâu, mới bước vào.

Lục Minh vẫn còn hôn mê, thằng bé nắm tay anh đặt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, mắt đầy hơi nước: “Bố ơi, cầu xin bố mau chóng khỏe lại đi, khỏe lại rồi chúng ta mới có thể đi cứu mẹ, con nhớ mẹ rồi, mẹ thực ra rất nhát gan, không có hai người đàn ông lớn bé chúng ta ở bên cạnh, mẹ chắc chắn sẽ sợ hãi lắm.” “Bố ơi, lần này là lỗi của Nghiêu Nghiêu, nhưng bố yên tâm nhé, từ nay về sau, Nghiêu Nghiêu nhất định sẽ học hành chăm chỉ, không trốn học không đi chơi vặt nữa.

À đúng rồi, con cũng không chơi game nữa, con sẽ khiến bản thân trở thành một người đặc biệt xuất sắc, sẽ không kéo chân bố và mẹ nữa, sẽ không hại hai người nữa.” “Bố ơi, bố ơi.” Lục Nam Thiên đứng ngoài cửa một lúc thì không chịu nổi nữa, nước mắt đã chảy ra, ông dặn Trương Khiếu trông chừng thằng bé, còn mình thì vào bếp hâm nóng lại thức ăn.

Nhìn một bàn đầy món ăn chưa động đến, Lục Nam Thiên cũng có thể đoán được, chắc chắn là cả nhà vừa chuẩn bị ăn cơm, thì bệnh tình của Lục Minh đã xấu đi.

Giang Mạn cũng không biết đã qua bao lâu, khi tỉnh lại thì thấy mình đang ở trên một hòn đảo nhỏ ấm áp với hoa nở rộ.

Xung quanh toàn là những hàng cây dừa xanh tốt, giống như một nơi tiên cảnh tách biệt với thế gian, đặc biệt thích hợp để nghỉ dưỡng.

Tuy nhiên, cô lại chẳng có phúc phận mà tận hưởng, ánh nắng chói chang khiến cô không thể mở mắt ra được.

Cơ thể vừa động đậy đã thấy đau rát khắp người, khó chịu vô cùng.

Chết tiệt, Bạch Tiểu Thuần vậy mà lại sai người vứt cô trên bãi cát.

Ánh nắng này chỉ phơi một lúc thì là tắm nắng, nhưng lâu rồi thì sẽ thành cá nướng mất.

Cứ thế này thêm chút nữa, cô chắc chắn sẽ mất nước mà chết.

Giang Mạn cố gắng giữ mình tỉnh táo, mãi một lúc sau mới đứng dậy được, chỉ thấy choáng váng kịch liệt.

Bây giờ cô chỉ có một cảm giác duy nhất, đó là muốn uống nước.

Thế nhưng xung quanh không một bóng người, Giang Mạn bước đi loạng choạng, yếu ớt, đi một lúc lâu mới phát hiện phía trước có hai dãy biệt thự nhỏ.

Đúng lúc này, một người đàn ông lạ mặt bước ra.

Nhìn bóng lưng, Giang Mạn đoán đó là người đàn ông đi cùng A K hôm nọ.

Thấy cô, người đàn ông thờ ơ liếc cô một cái rồi bỏ đi.

“Tôi muốn uống chút nước, anh có thể cho tôi không?” Giang Mạn đuổi theo.

Không biết có phải trực giác của cô mách bảo không, cô luôn cảm thấy người đàn ông này không tàn nhẫn như cái người tên A K kia, trên người cũng không có khí tức hung tợn đó, chỉ có chút lạnh lùng.

Đúng vậy, cảm giác này trên người Lục Minh cũng có.

Lục Minh khi đối mặt với người lạ cũng cho người ta cảm giác như vậy, không hiểu sao, Giang Mạn không quá sợ loại người này.

Người đàn ông dừng lại, ánh mắt sắc như súng máy quét qua cô một lượt, Giang Mạn chỉ thấy da đầu tê dại, ánh mắt của người đàn ông này quá đáng sợ.

Mãi một lúc sau mới nghe anh ta phun ra ba chữ: “Tôi nợ cô?” Giang Mạn cứng họng, sững sờ, dừng một lát mới nói: “Các người bắt tôi đến đây không phải muốn tôi chết chứ?

Cứ thế này nữa tôi sẽ chết mất, tôi không biết còn chịu đựng được bao lâu nữa.” Giang Mạn không nhịn được sờ lên đôi môi khô nứt, đã bong tróc cả rồi.

Chương 960

Không ngờ, Hà Thành lại phun ra bốn chữ: “Liên quan gì tôi?” Giang Mạn suýt chút nữa ngã khuỵu, loại người ít nói như vậy thì đúng là chẳng có cách nào đối phó được, y hệt tên ngốc Lục Minh nhà cô.

Nói thêm mấy chữ thì sẽ chết hay sao, nhiều lắm cũng chỉ tốn chút nước bọt thôi chứ, có cần tiết kiệm đến vậy không?

Đương nhiên những lời này Giang Mạn cũng chỉ dám nghĩ trong lòng, tuyệt đối không dám nói ra.

Cô không dám quên lời Lục Minh nói, những người này từng người đều là kẻ tàn bạo, cô không dám tùy tiện khiêu chiến giới hạn của họ, không cẩn thận e rằng cái mạng nhỏ sẽ mất.

Vì chồng và con trai mình, cô nhất định phải cố gắng lạc quan, tích cực mà sống sót.

Nghĩ đến đây, khóe môi Giang Mạn cong lên một nụ cười.

Thật tốt, Lục Minh sắp hồi phục rồi, sắp có thể sống vô bệnh vô đau như trước đây.

Sau này, còn có thể ăn được món ăn anh nấu, nghĩ đến thôi đã là một chuyện vô cùng viên mãn và hạnh phúc.

Hà Thành nhìn Giang Mạn, chỉ thấy người phụ nữ này thật ngốc, nói chuyện với anh ta mà còn có thể lơ đãng ngẩn ngơ, còn có thể cười nữa chứ.

Cô ta rốt cuộc có hiểu rõ tình hình hiện tại không, rơi vào tay Bạch Tiểu Thuần, ngày tháng sẽ không dễ chịu đâu.

Tuy nhiên, người phụ nữ này cũng có vài phần nhan sắc, vẻ đẹp của cô không quyến rũ như Bạch Tiểu Thuần, mà là một vẻ đẹp tĩnh lặng, thanh tao, trong trẻo thuần khiết, đặc biệt là khi cười lên, không hiểu sao lại cho người ta một cảm giác an lòng.

Phát giác mình đang nghĩ gì, Hà Thành không nhịn được mắng thầm mình, anh ta bị ngốc rồi sao, vậy mà lại cảm thấy người phụ nữ đang lấm lem, môi khô nứt nẻ này có thể sánh ngang với Bạch Tiểu Thuần.

Chắc là đầu óc có vấn đề rồi.

Hà Thành quay người bỏ đi, đợi Giang Mạn phản ứng lại thì chỉ thấy bóng lưng anh ta.

Giang Mạn lườm bóng lưng anh ta, khóe môi nhếch lên, bổn cô nương tâm trạng tốt, không thèm chấp nhặt với anh.

Vừa dứt lời, bụng cô đã kêu ọc ọc, lúc này xung quanh không có ai, cô chẳng có đối tượng để cầu cứu, đành phải tiếp tục đuổi theo Hà Thành.

“Này, anh đợi tôi với.” “Cô có thôi đi không, đuổi theo tôi làm gì?” Hà Thành tức giận nhìn Giang Mạn.

Trước đây anh ta chẳng được lòng ai trong tập đoàn, mọi người đều không thích anh ta, chỉ có Lục Minh là chịu nói chuyện.

Tuy nhiên cả hai đều là người ít nói, cả ngày cũng chẳng nói được mấy câu.

Bây giờ là sao đây?

Vợ của Lục Minh vậy mà chỉ gặp anh ta một lần đã thích bám riết lấy anh ta, đúng là quỷ ám.

Nói chứ, Lục Minh rốt cuộc thích người phụ nữ này ở chỗ nào?

Chẳng phải nói là không có hứng thú với phụ nữ sao?

Mới đó đã cưới vợ, con cái còn học tiểu học rồi.

Lời đàn ông quả nhiên không thể tin được.

Nghĩ đến đây, trong mắt Hà Thành nhanh chóng hiện lên vẻ ghét bỏ nồng đậm, người phụ nữ này dựa vào cái gì mà được Lục Minh ưu ái như vậy.

Giang Mạn đương nhiên thấy được vẻ ghét bỏ của người đàn ông, lắp bắp nói: “Xin lỗi nha, tôi không cố ý quấy rầy anh đâu, tôi ở đây không tìm thấy ai khác, anh có thể cho tôi một chai nước và một chút đồ ăn không, tôi thật sự đói lắm rồi.” “Phụ nữ thật phiền phức.” Hà Thành nói xong một câu rồi quay đầu bỏ đi.

Giang Mạn đương nhiên hiểu lời này có ý gì, lập tức theo sau.

Hà Thành vào nhà, trực tiếp ném một chai nước và một cái bánh mì qua, Giang Mạn sợ hãi lập tức né tránh.

May mà bánh mì có bao bì, không bị hỏng.

Giang Mạn lập tức nhặt bánh mì và nước suối lên, sau đó nóng lòng xé ra, trực tiếp ăn.

Hà Thành cực kỳ không nói nên lời, vừa rồi anh ta làm sao lại cảm thấy người phụ nữ thô lỗ như vậy lại rất đẹp chứ, lần nữa anh ta cảm thấy sởn gai ốc với suy nghĩ trước đó của mình.

Hà Thành đi ra bãi cát gần đó phơi nắng, Giang Mạn đã có đồ ăn, đương nhiên không đi quấy rầy anh ta, ngoan ngoãn trốn dưới một gốc cây, vẻ mặt thỏa mãn ăn ngấu nghiến.

Trước đây thật sự không phát hiện, bánh mì vậy mà lại ngon đến thế.

Hà Thành không hiểu sao, một lúc sau, không nhịn được nhìn về phía dưới gốc cây, chỉ thấy Giang Mạn đang dựa vào cây dừa ngủ thiếp đi, đầu gật gù như gà mổ thóc, một vẻ an nhiên tự tại.

Vẻ vô tâm vô phế này, không biết bị Bạch Tiểu Thuần làm chết lúc nào cũng không hay.

Bạch Tiểu Thuần ngủ một giấc trưa dậy, cảm thấy vô cùng thoải mái, lười biếng vươn vai, “Giang Mạn đâu rồi?” “Đang ngủ dưới gốc cây.” Ngủ dưới gốc cây, cô ta thật sự đã đánh giá thấp khả năng chịu đựng của người phụ nữ đó rồi.

“Tình trạng thế nào?” “Bám lấy Hà Thành xin một chai nước và một cái bánh mì, ăn xong thì ngủ dưới gốc cây rồi, trông không có bất kỳ dấu hiệu khó chịu nào.” Hà Thành đáp.

Mắt Bạch Tiểu Thuần nguy hiểm nheo lại, “Cô ta vẫn ngủ được à?” “Đúng là đã ngủ rồi.” Bọn họ không biết rằng, Giang Mạn không chỉ ngủ được, mà còn ngủ ngon chưa từng thấy, thậm chí còn mơ.

Đối với cô, Lục Minh có thể khỏe lại là sự an ủi lớn nhất, tảng đá lớn trong lòng cô đã được đặt xuống.

“Người phụ nữ này, đánh thức cô ta rồi mang đến đây cho tôi, bữa tối nay để cô ta nấu, nô lệ thì phải có dáng vẻ của nô lệ.” A K gật đầu, “Đã rõ.” “Đúng rồi, anh tìm người chụp ảnh cho cô ta, chuyên môn chụp những lúc cô ta thê thảm nhất, rửa xong rồi gửi cho Lục Minh, để anh ta tận hưởng cảnh thê thảm của người phụ nữ của mình.” Bạch Tiểu Thuần ác độc nghĩ.

Giang Mạn vốn còn đang mơ, đang mơ đến hôn lễ của cô và Lục Minh.

Trong hôn lễ, Lục Minh mặc quân phục bảnh bao, cô mặc váy cưới trắng muốt dài chấm đất, đồng thời khoác tay hai người ba cùng bước về phía Lục Minh.

Lục Minh thật là đẹp trai quá, đứng ở đó, hoàn toàn là hạc giữa bầy gà, mọi thứ trước mặt anh đều mất đi màu sắc.

Mấy đứa trẻ con mặc đồ tinh xảo đáng yêu, xách những giỏ hoa nhỏ theo sau cô, khung cảnh ấy ấm áp biết bao.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên cảm thấy toàn thân một trận lạnh lẽo, vừa mở mắt ra đã thấy một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi đang xách một cái xô, trừng mắt nhìn cô đầy ác ý.

Chương 961

Không còn nghi ngờ gì nữa, vừa rồi cô đã bị người phụ nữ trước mặt này dội nước thành chuột lột.

“Có chuyện gì không?” “Cô đến đây để làm nô lệ, không đi làm việc lại ở đây trốn việc gì.” Người phụ nữ trung niên hung dữ nói.

Nô lệ.

Nếu không phải xung quanh toàn là cảnh quan hiện đại, cô còn tưởng mình xuyên không đến xã hội nô lệ rồi, vậy mà còn xuất hiện từ ngữ như vậy.

Không sao, làm việc của người giúp việc ư?

Chẳng có gì to tát cả.

“Vậy chị đại cần tôi làm gì, chị cứ việc phân phó.” Giang Mạn cười tủm tỉm nói.

“Ai là chị đại của cô, tôi già lắm sao?” Người phụ nữ hùng hổ trừng mắt nhìn Giang Mạn.

“Không không không, chị không hề già chút nào, là do hôm nay tôi đói đến chóng mặt, nhìn lầm rồi, chị trông thật đẹp, tôi chưa từng thấy ai có khí chất tốt như chị.” Giang Mạn nịnh nọt nói.

Mấy bộ phim truyền hình não tàn cũng không phải xem uổng phí, các nhân vật nữ khổ tình bên trong đa phần đều diễn như vậy, hình như còn khá được yêu thích, tuy hơi rợn người, nhưng tạm thời cứ dùng vậy.

“Được rồi được rồi, đừng dùng cái bộ mặt này nói chuyện với tôi nữa, mau đi nấu cơm, nếu không nấu ra món ăn chủ nhân hài lòng, cô tối nay cứ ngủ ngoài trời đi.” Người phụ nữ chán ghét nói.

Nấu cơm.

Giang Mạn đau đầu lắm, với tài nấu nướng của cô, căn bản chẳng thể nào làm ra món gì ra hồn, Bạch Tiểu Thuần vốn dĩ muốn hành hạ cô, cô mà qua cửa được thì mới là lạ.

Đội cái đầu ướt sũng, Giang Mạn đi theo người phụ nữ về phía biệt thự, suốt đường đi cô đều cố ý làm thân với người phụ nữ.

Có lẽ bị cô làm phiền quá, người phụ nữ bực bội nói: "Tôi tên Thúy Hoa." Thúy Hoa, cái tên này thật là "thảo hỉ" (dễ thương).

Giang Mạn cười ngọt ngào, chìa tay ra với Thúy Hoa, "Chào chị Thúy Hoa, tôi tên Giang Mạn, chị có thể gọi tôi là Mạn Mạn." Thúy Hoa nhìn bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn trước mặt, hung hăng trừng mắt nhìn cô.

Giang Mạn gãi gãi đầu, lấy lòng nói: "Chị Thúy Hoa, chị có thể tìm cho tôi một bộ quần áo không?

Với bộ dạng như tôi bây giờ, món ăn nấu ra chủ nhân chắc chắn cũng không ăn nổi đâu, chị tạm thời cứ coi như là người dẫn đường của tôi đi, đến lúc đó tôi nhất định sẽ liên lụy chị bị trách phạt." Thúy Hoa trên dưới đánh giá Giang Mạn một lượt, phát hiện toàn thân cô đều là quần áo xa hoa, nhưng lại ướt sũng, tóc tai bù xù, toàn thân bẩn thỉu, người như vậy mà đi nấu cơm, người khác có ăn nổi mới là lạ.

"Cô đừng vào trước, đừng làm bẩn sàn nhà, đợi tôi ở đây một lát." Giang Mạn đứng yên tại chỗ, một lúc sau, Thúy Hoa ném một bộ quần áo thô của người giúp việc qua, "Mặc vào rồi hãy vào." "Thay ở đâu?" "Ở đây khắp nơi đều là cây, nô lệ còn muốn người ta chuẩn bị riêng một phòng thay đồ cho cô sao?" Giang Mạn bĩu môi, nơi này thật sự rất ít người, cô đến đây lâu như vậy, cũng chỉ gặp Thúy Hoa và người đàn ông kia, những người khác thì không gặp được ai.

Giang Mạn tìm một gốc cây dừa rậm rạp để thay quần áo, sau khi thay xong thì đi theo Thúy Hoa vào nhà bếp.

“Chủ nhân bữa tối không ăn thịt, chỉ ăn chay, cô tự mình xem mà làm.” Thúy Hoa dặn dò.

“Chị không làm cùng tôi sao?” Thúy Hoa nhìn Giang Mạn với vẻ mặt như nhìn kẻ ngốc, “Trông cô như vậy, chắc hẳn xuất thân phú quý, nhưng cô nghe cho kỹ đây, đến đây rồi thì quên thân phận trước đây của mình đi, cô bây giờ chỉ là một nô lệ, muốn sống sót thì chủ nhân nói gì làm nấy, nếu không cô chết lúc nào cũng không biết đâu.

Phía trên đã dặn dò, bữa tối nay giao cho cô, tôi không được phép nhúng tay vào.” “Ồ, vậy chị có biết chủ nhân kỵ húy nhất điều gì không?

Anh ấy/cô ấy có gì không ăn?” Giang Mạn lại lấy lòng hỏi.

“Phía trên không bảo tôi nói cho cô mấy thứ này, làm thế nào là việc của cô, không liên quan đến tôi.” Thúy Hoa nói xong liền bỏ đi.

“Thúy Hoa, đừng vô tình vậy mà?

Truyền thụ tôi vài chiêu đi.” Giang Mạn mếu máo.

Thúy Hoa không quay đầu lại, Giang Mạn lắc đầu, người này thật sự khó đối phó.

Nấu ăn thì dễ, nhưng nấu ngon thì không dễ chút nào.

Thôi vậy, dù sao thì có làm thế nào cũng sẽ bị chê bai thôi.

Giang Mạn thật ra thầm vui mừng, sắp xếp cô vào bếp thật ra rất tốt, như vậy đã giải quyết được vấn đề ăn uống của cô, ít nhất không phải đói bụng.

Giang Mạn mở tủ lạnh, đầu tiên tự rửa một quả táo ăn, sau đó lại lấy một cái cốc, uống một ít nước ép.

Sau khi ăn uống no đủ, cô bắt đầu nấu cơm, nấu một món gỏi tam tơ, một món cải xào, một món ngô xào ớt xanh, tiện thể hầm một nồi canh bí đao đậu phụ.

Nhìn người phụ nữ đang tươi cười hớn hở trong bếp, Bạch Tiểu Thuần tức không chịu nổi, đầu óc người phụ nữ này cấu tạo kiểu gì vậy, bị bắt làm người giúp việc mà còn vui vẻ đến thế.

“Chủ nhân, có cần tôi làm gì không?” A K cũng không chịu nổi nữa.

“Đợi đã, cứ xem cô ta có thể chịu đựng được bao lâu, tôi không tin cô ta có thể lạc quan mãi như vậy.” Bạch Tiểu Thuần vốn dĩ trầm tĩnh hơn A K.

Đây mới chỉ là bắt đầu, cô ta còn chuẩn bị rất nhiều vở kịch lớn.

“Chủ nhân, theo tôi thấy, trực tiếp giết Giang Mạn, chặt tay chân gửi đến chỗ Lục Minh, với tình cảm của Lục Minh dành cho Giang Mạn, chắc chắn có thể đánh gục thân tâm anh ta, người phụ nữ yêu quý của anh ta vì con trai anh ta, e rằng đủ để anh ta đau khổ một thời gian rồi.” “A K, anh thật sự ngày càng khát máu rồi, nếu đơn giản thô bạo như vậy có thể trả thù một người, tôi đâu cần tốn công bắt Giang Mạn đến đây làm gì.” “Chủ nhân, đêm dài lắm mộng, Lục Minh chắc chắn không lâu nữa sẽ hồi phục, đến lúc đó nhất định sẽ dùng mọi cách để cứu người, sức mạnh hiện tại của chúng ta hoàn toàn không thể so sánh với cả quân khu đứng sau Lục Minh, một khi anh ta nổi giận mà đấu tranh, kẻ thua cuộc chắc chắn là chúng ta.” A K khuyên nhủ.

“A K, mặc dù tôi rất không muốn thừa nhận, nhưng tập đoàn Hoa Đốn đã sụp đổ rồi, sau này chúng ta còn phải sống, không đến vạn bất đắc dĩ, chúng ta phải bảo tồn thực lực, đợi trả xong thù chúng ta sẽ tìm một nơi nào đó sống thật tốt.” “Chủ nhân, cô thật sự nghĩ như vậy sao?” A K không thể tin được nhìn Bạch Tiểu Thuần, vừa rồi anh ta nghe nhầm sao?

Cô ta vậy mà lại nói sau này tìm một nơi nào đó sống thật tốt.

“A K, tôi biết trên đời này anh là người đối xử tốt nhất với tôi, tôi hy vọng sẽ có một ngày như vậy.” Bạch Tiểu Thuần nói lời này là thật lòng.

“Được, chủ nhân.” “Nhưng anh phải kiên nhẫn một chút, trước khi nhận được lệnh của tôi không được động đến Giang Mạn, tôi tự có chủ ý của mình.” Bạch Tiểu Thuần quăng một ánh mắt cảnh cáo.

Sẽ có sự tàn bạo mà A K nói, nhưng phải đợi cô ta chơi đủ rồi, cô ta mới làm như vậy.

Hiện tại, cô ta vẫn còn rất kiên nhẫn.

“Chủ nhân, tôi biết phải làm gì rồi.” Trên mặt A K hiếm hoi nở một nụ cười.

Giang Mạn nấu xong, Thúy Hoa liền đi vào, nói: “Chủ nhân bảo cô mang qua.” “Tôi một mình không mang hết được.” Thúy Hoa lườm Giang Mạn một cái, “Thật là phiền phức.” Hai người cùng nhau mang thức ăn vào, Bạch Tiểu Thuần nhìn Giang Mạn vốn tinh tế diễm lệ giờ lại mặc bộ quần áo rách rưới của người giúp việc, cả người lếch thếch không chịu nổi, liền bật cười khẩy.

Chương 962

Không biết Lục Minh nhìn thấy cảnh này sẽ nghĩ gì, liệu có hận đến mức bay đến giết cô ta ngay lập tức không.

“Giang Mạn, cô cũng có ngày hôm nay, cảm giác của kẻ bị giam cầm thế nào?” Bạch Tiểu Thuần vắt chéo chân, lại đang ngắm móng tay đẹp của mình.

Giang Mạn vẻ mặt bình thản, cô đã từng mang thai trước hôn nhân, chuyện thị phi nào mà chưa từng trải qua, đối phó với những lời châm chọc như thế này hoàn toàn không thành vấn đề.

Giang Mạn không để bụng, bình thản nói: “Tôi cam tâm tình nguyện.” “Giang Mạn, tôi khuyên cô đừng quá tin tưởng vào cái sinh vật đàn ông đó, vợ mất có thể cưới lại, cô dùng sự tự do của mình đổi lấy mạng sống cho anh ta, chẳng lẽ không sợ làm dâu cho người ta, quay đầu anh ta lại cưới người khác sao.” Phẩm cách của Lục Minh, Giang Mạn tin tưởng một trăm phần trăm, tuyệt đối không phải loại đàn ông tồi tệ đó, nếu không năm đó khi làm nội gián cũng sẽ không bỏ qua Bạch Tiểu Thuần – mỹ nhân này, “Tôi tin chồng tôi.” “Giang Mạn, con người sẽ thay đổi, Lục Minh có thể kiên trì một năm, hai năm, thậm chí ba năm, năm năm, nhưng mười năm thì sao, cô nghĩ anh ta sẽ một lòng chờ đợi cô mười năm ư, đàn ông đều có nhu cầu sinh lý, đặc biệt là loại đàn ông mới có vợ như Lục Minh, cho dù trong lòng còn nhớ đến cô, nhưng người khác vừa dụ dỗ, e rằng sẽ không giữ được mình đâu, quạ đen trên đời đều giống nhau cả thôi.

Theo tôi thấy, cô chính là một kẻ ngốc từ đầu đến chân, nếu đổi lại là tôi, tuyệt đối sẽ không làm ra sự hy sinh như vậy.” Giang Mạn biến sắc, nhưng chuyện tương lai cô không muốn nghĩ nhiều, kẻo chỉ thêm phiền não, “Đó là vì cô chưa từng thật lòng yêu ai.” “Yêu ư, sao tôi chưa từng yêu, năm đó tôi đối với Lục Minh là dốc hết tâm can, tin tưởng anh ta vô điều kiện, nhưng cô cũng thấy kết cục của tôi bây giờ rồi đó.” Giang Mạn rất muốn nói: đó là vì cô đơn phương thôi, cô và Lục Minh khác nhau, họ là thật lòng yêu nhau.

Sợ chọc giận Bạch Tiểu Thuần, Giang Mạn không dám cãi lại.

“Được rồi, đặt món ăn cô nấu xuống, tôi xem phu nhân quân trưởng đường đường của chúng ta đã nấu những gì, không phải ai cũng có thể thưởng thức món ăn do phu nhân quân trưởng nấu đâu.” Khóe môi Bạch Tiểu Thuần hé một nụ cười khẩy, vui sướng hả hê nói.

Giang Mạn cũng không nói gì, đặt món ăn lên bàn trước mặt Bạch Tiểu Thuần, sau đó im lặng đứng sang một bên, an an tĩnh tĩnh làm tròn bổn phận của một người giúp việc.

Dù bộ quần áo rách nát mặc trên người, nhưng một chút cũng không làm tổn hại đến khí chất thanh cao tôn quý của cô, dường như cô vẫn là vị phu nhân quân trưởng cao quý đó.

Lúc này mà vẫn còn giả vờ thanh cao, Bạch Tiểu Thuần ghét nhất Giang Mạn dáng vẻ này, tức không chịu nổi, “Tôi bảo cô đứng à?

Ngồi xuống.” Giang Mạn khẽ nhíu mày, nhất thời không hiểu ý của Bạch Tiểu Thuần, cô không tin Bạch Tiểu Thuần còn có thể cho cô ngồi xuống ăn cơm cùng mình.

Đúng lúc này, chỉ cảm thấy một trận đau nhói ở xương cụt, không nhịn được ngã ngồi xuống đất, chỉ thấy A K vẻ mặt trầm tĩnh nhìn cô, “Làm nô lệ thì phải có dáng vẻ của nô lệ, chủ nhân bảo cô ngồi xuống cô không nghe thấy sao?” Rốt cuộc đã dùng sức mạnh đến mức nào.

Giang Mạn chỉ cảm thấy rất đau, cái tên đáng ghét này, đừng để rơi vào tay cô, nếu không cô nhất định sẽ trả lại tất cả những gì anh ta đã làm với cô.

Trong lòng hận chết đi được, nhưng trên mặt lại không biểu lộ ra.

Lúc này, cô lại thấy đầu mình ướt sũng, chỉ cảm thấy cổ và mặt một trận đau rát, cả người cũng nhảy dựng lên, toàn thân đều nồng nặc mùi bí đao.

Ngay sau đó, một cái bát tiếp tục bị ném xuống chân cô, mảnh vỡ trực tiếp cứa vào chân cô.

“Giang Mạn, cô định đầu độc tôi sao?

Canh cô nấu cái gì vậy, khó uống chết đi được.” Bạch Tiểu Thuần tức giận nói.

Chỉ thấy cô ta lại khuấy hai lần món rau trước mặt, “Cái mùa này cô lại làm món gỏi nguội, cô bị điên à, không biết phụ nữ mùa đông không được ăn đồ nguội sao.” Bạch Tiểu Thuần ném tất cả các món ăn xuống, để lại một câu: “Làm lại tất cả.” Giang Mạn hít sâu một hơi, nhịn cơn đau trên người, cúi người nhặt đồ dưới đất lên, sau đó đi vào bếp.

Thúy Hoa nhìn thấy bộ dạng cô như vậy, chỉ lắc đầu, không nói gì, ở đó thành thật lau dọn.

“Chị Thúy Hoa, chủ nhân thích ăn gì?” Thúy Hoa dừng lại, thấy Giang Mạn dáng vẻ này có chút đáng thương, hạ thấp giọng nói: “Cô cũng không ngốc, chắc chắn biết người ta cố ý tìm lỗi cô, bình thường cô ta vẫn thích ăn những món này, tôi vẫn làm những món này cho cô ta ăn, nguyên liệu trong tủ lạnh là do cái tên A K kia chuyên môn đi mua, toàn là những thứ có lợi cho việc giữ dáng thôi.” Giang Mạn đương nhiên hiểu đạo lý này, nhưng đã đến bước này rồi, còn có cách nào nữa, dù thế nào cô cũng phải chịu đựng, ngoan ngoãn chờ Lục

Minh đến cứu cô.

Vùng cổ và mặt da thịt đau rát, Giang Mạn không nhịn được nói: “Chị Thúy Hoa, chị có thuốc trị bỏng ở đâu không?” Thúy Hoa có cũng không dám cho, vừa dọn dẹp nhà bếp vừa nói: “Mau dùng nước lạnh rửa đi rửa lại nhiều lần.” Giang Mạn gật đầu, biết khó khăn của Thúy Hoa, cũng không ép, ghé đầu vào vòi nước, dùng nước rửa đi rửa lại nhiều lần.

“Thúy Hoa, tại sao tôi không thấy ai khác, tôi chỉ nấu ăn cho một mình chủ nhân thôi sao?” “Không nên hỏi thì đừng hỏi, nếu không cô chết lúc nào cũng không biết đâu, đồ ăn của những người khác có người khác phụ trách, chúng ta chỉ quản đồ ăn ở đây là được rồi.” Thúy Hoa hiển nhiên không muốn nói nhiều.

Giang Mạn cũng không truy hỏi thêm, nhưng có thể khẳng định là trên đảo này nhất định còn có rất nhiều người.

Ngày hôm đó, Giang Mạn liên tục quần quật trong bếp cả ngày, mãi đến mười giờ tối Bạch Tiểu Thuần mới không tìm lỗi nữa.

Đến khi về đến phòng đã mệt rã rời, phòng cô là một căn phòng đơn nhỏ, nhưng đồ đạc bên trong vẫn khá đầy đủ.

Giang Mạn soi gương, phát hiện cổ và má mình đỏ ửng kịch liệt, chẳng khác gì bị hủy dung.

Với bộ dạng này của cô, e rằng Lục Minh nhìn thấy cũng không nhận ra.

Cái tên Bạch Tiểu Thuần này, thật sự có thể hành hạ người khác.

Đêm khuya thanh vắng.

Giang Mạn điên cuồng nhớ Lục Minh và con trai, lúc này Lục Minh chắc đã tỉnh lại rồi, anh ấy chắc chắn có thể chăm sóc tốt cho thằng bé.

Chỉ là thằng bé chắc chắn sẽ rất tự trách, e rằng sẽ khóc sưng mắt.

Đúng lúc cơ thể và tinh thần đang chịu đựng sự dày vò, một vật gì đó từ cửa sổ trực tiếp ném vào, Giang Mạn nhìn thấy, vậy mà lại là một tuýp thuốc mỡ, còn có cả hướng dẫn sử dụng, là loại chuyên trị bỏng.

Mắt cô sáng lên, cô lập tức chạy đến bên cửa sổ, nhưng lại không thấy bất kỳ ai, ngay cả một cái bóng cũng không.

Ai tốt bụng đến vậy, vậy mà lại gửi thuốc cho cô.

Giang Mạn nhớ lại lời Trương Khiếu đã nói với cô trước khi đi, bảo cô tìm một người đàn ông tên Hà Thành, Hà Thành này rốt cuộc là ai?

Liệu hôm nay tuýp thuốc này có phải do anh ta gửi không.

Xem ra hiện tại cô phải tìm được người này trước, nói không chừng còn có thể tìm cho mình một chỗ dựa vững chắc.

Giang Mạn không chần chừ nữa, lập tức cầm thuốc bôi lên gương, mát lạnh sảng khoái, quả nhiên những chỗ bị bỏng không còn khó chịu đến vậy nữa.

Ngoài cửa sổ, Hà Thành thật ra vẫn luôn ở đó, bàn tay bên hông nắm chặt lại, ánh mắt phức tạp vô cùng, mang theo sự hận ý nồng đậm và bất cam.

Anh ta hít mấy hơi thật mạnh, Tần Minh đối xử với anh ta vô tình như vậy, anh ta vốn dĩ nên giống Bạch Tiểu Thuần, hành hạ Giang Mạn thật tàn nhẫn, nhưng anh ta vậy mà lại mềm lòng, thậm chí ma xui quỷ khiến nửa đêm chạy đến đưa thuốc mỡ cho vợ của Tần Minh.

Một bản thân như vậy ngay cả anh ta cũng cảm thấy ghét bỏ, thật sự quá hèn hạ, vậy mà vì một người đàn ông có thể hoàn toàn vứt bỏ nguyên tắc của mình.

Nếu là trước đây, có ai dám đối xử với anh ta như Tần Minh, anh ta nhất định sẽ điên cuồng trả thù, chứ không đời nào lại làm ra chuyện phá lệ như vậy.

Có lẽ trong tiềm thức, anh ta không muốn Giang Mạn cứ thế bị hành hạ đến chết, anh ta vẫn muốn gặp Tần Minh, muốn hỏi anh ta tại sao lại đối xử với anh ta vô tình như vậy, khi hành động anh ta có từng nghĩ đến tình nghĩa nhiều năm với anh ta không.

Mãi đến khi đèn trong phòng Giang Mạn tắt, Hà Thành mới rời đi.

Lục Minh vừa tỉnh dậy đã cảm thấy trong lòng có một khối nhỏ xíu cuộn tròn, vừa mở mắt ra, nhìn thấy là một cái đầu nhỏ, tóc ngắn ngủn, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là con trai anh.

Chương 963

Thằng bé ôm chặt lấy eo anh, tai áp vào ngực anh, một chân cũng gác lên người anh, quấn lấy anh chặt cứng.

Lục Minh biết, đây là một tư thế ngủ thiếu cảm giác an toàn, thằng bé trước đây ngủ đâu có như vậy, luôn duỗi thẳng tay chân mà ngủ.

Ý thức dần dần quay trở lại, những chuyện xảy ra ngày hôm qua từng cảnh từng cảnh một hiện lên trong đầu, Giang Mạn, cô gái ngốc ấy thật sự đã đi theo người của Bạch Tiểu Thuần rồi, bây giờ trong nhà chỉ còn lại anh và con trai.

Vừa nghĩ đến những dày vò mà cô gái ấy có thể phải chịu đựng ở chỗ Bạch Tiểu Thuần, mắt Lục Minh liền cay xè khó chịu, ôm chặt lấy Lục Nghiêu bên cạnh.

Lục Nghiêu ngủ rất nhẹ, sức của Lục Minh vừa siết chặt liền tỉnh dậy, hai cha con nhất thời mắt to trừng mắt nhỏ.

Dừng một lát, thằng bé kêu to lên, giọng nói trong trẻo nói: "Ba ba, ba tỉnh rồi sao?" Lục Minh xoa xoa cái đầu nhỏ của thằng bé, trán cọ cọ vào má nhỏ của thằng bé, lại tiện tay kéo kéo hai cái, "Đúng vậy, ba tỉnh rồi, cũng khỏe rồi, sau này sẽ không để hai mẹ con một mình đối mặt với mọi thứ nữa." "Vậy ba còn chỗ nào không thoải mái không?

Con lập tức gọi điện cho ông Trương, bảo ông ấy đến giúp ba kiểm tra cơ thể." "Không cần đâu, ba rất khỏe." Ba là thật, ba thật sự không sao rồi.

Thằng bé ngốc nghếch cười, lông mày dịu dàng, Lục Minh trước đây vẫn luôn cảm thấy đứa trẻ này thật sự giống hệt mình như đúc ra, lúc này mới phát hiện trên người thằng bé cũng có quá nhiều hình bóng của Giang Mạn.

Khi Giang Mạn cười lên, ánh mắt cũng dịu dàng như vậy, giống như ánh nắng ấm áp trong mùa đông.

Rõ ràng mới chỉ xa nhau một ngày, nhưng Lục Minh lại cảm thấy vô cùng nhớ nhung, nhớ tất cả mọi thứ về cô, đặc biệt là giọng nói mềm mại, đôi mắt biết cười của cô.

Lục Minh vẫn còn đang ngẩn ngơ, chỉ nghe thấy Lục Nghiêu hít hít mũi, một vẻ muốn khóc mà không khóc được.

Lục Minh lòng thắt lại, ôm chặt thằng bé vào lòng, "Con trai, đừng buồn, ba sẽ đưa mẹ con về, con phải tin ba, ba nhất định có thể làm được, ngay lập tức gia đình ba người chúng ta sẽ đoàn tụ.

Đợi lần này qua đi, ba và mẹ con sẽ tổ chức hôn lễ, đến lúc đó con và An An làm phù dâu phù rể cho chúng ta được không?" "Được, Nghiêu Nghiêu rất sẵn lòng ạ." "Vậy thì đừng khóc nữa, con là con trai mà, gặp chuyện thì khóc thì làm sao đây." "Ba ba, có phải con người chỉ khi trở nên rất mạnh mẽ mới có thể bảo vệ những người mình yêu không ạ?" Thằng bé đột nhiên chuyển đề tài, hỏi một câu như vậy.

Lục Minh có chút không theo kịp suy nghĩ của thằng bé, "Đúng là như vậy." "Vậy ba ba, sau này Nghiêu Nghiêu nhất định sẽ trở nên rất mạnh mẽ, như vậy có thể bảo vệ những người con quan tâm rồi." "Con còn nhỏ, những chuyện này trước tiên đừng suy nghĩ, bây giờ ba chịu trách nhiệm bảo vệ hai mẹ con." "Không, ba ba, sau này ba hãy mời một thầy giáo dạy con võ thuật đi, con muốn học võ thuật, sau đó sau này muốn làm lính." Thằng bé nghiêm túc nói.

Điều mà thằng bé không ngờ là, quyết định của nó ngày hôm nay đã thay đổi rất nhiều chuyện, cũng khiến nó trên con đường tình cảm trải qua nhiều sóng gió.

Lục Minh nhìn ánh mắt kiên định của thằng bé, không lập tức đồng ý, mà nghĩ đến những khía cạnh khác, “Chuyện này đợi mẹ con về rồi hãy quyết định, chúng ta phải tôn trọng ý kiến của mẹ con.” Gia đình của quân nhân đâu phải dễ làm, anh tận mắt chứng kiến mẹ anh lo lắng cho anh, anh có chút không đành lòng để Giang Mạn sau này cũng như vậy, lo lắng không ngừng.

“Được, chúng ta tôn trọng ý kiến của mẹ.” “Thế mới ngoan, được rồi, chúng ta hãy vực dậy tinh thần, cố gắng sớm tìm được mẹ con.” “Được, nhưng ba ba, con có một điều muốn nói với ba.” “Con nói đi.” Lục Minh nhìn con trai, dường như một ngày không gặp, con trai lại lớn hơn không ít.

“Xin lỗi ba, chuyện lần này là lỗi của Nghiêu Nghiêu, là do con không đủ thông minh để người khác lợi dụng sơ hở.” Lục Nghiêu cúi đầu xin lỗi.

“Vậy ba chẳng phải còn ngốc hơn, ba một người đàn ông trưởng thành còn bị người ta hạ độc.” “Ba ba con không có ý đó, con nói là chính bản thân con.” Thằng bé giải thích.

“Nghiêu Nghiêu, ba biết chuyện lần này đã khiến con có gánh nặng trong lòng, nhưng con trai à, nhân vô thập toàn, chúng ta đều chỉ là người bình thường, làm người làm việc đều không thể thập toàn thập mỹ, vấp ngã rồi té ngã đều là tài sản quý giá nhất của cuộc đời, chúng ta phải đối mặt, đừng vì một lần thất bại mà phủ nhận bản thân, con bây giờ chính là đang đi vào ngõ cụt như vậy.” Lục Minh trực tiếp sắc bén chỉ ra vấn đề của thằng bé.

“Nhưng ba ba, có những sai lầm ảnh hưởng quá tệ hại, không dễ dàng bù đắp được.” Lục Nghiêu ngây người nói.

Mẹ còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì, nếu mẹ có chuyện gì, nó cả đời sẽ không tha thứ cho bản thân.

“Nghiêu Nghiêu, con đừng có suy nghĩ quá kỹ rồi lại đi vào ngõ cụt, chuyện lần này, không ai trách con, cũng không nên trách con.” Lục Nghiêu vẻ mặt muốn nói lại thôi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn không nói gì nữa.

“Ngủ ngon chưa?

Ngủ ngon rồi chúng ta dậy thôi, ba còn có việc chính phải làm.” Lục Minh hôn hôn má nhỏ của Lục Nghiêu.

Má thằng bé đỏ bừng, lập tức bò dậy khỏi người Lục Minh, “Đã ngủ ngon rồi, có thể dậy được rồi ạ.” Tối qua nó sợ quá, nên mới chui vào chăn của ba.

Lục Minh đích thân giúp thằng bé mặc quần áo, thằng bé thật ra tự làm được, nhưng đặc biệt thích sự chăm sóc của Lục Minh, nheo mắt không nói gì.

Trong phòng khách không có ai khác, Lục Minh hỏi: “Trong nhà chỉ có một mình con sao?” “Ông nội đã về rồi, nhưng hôm qua chú A Khiếu vẫn luôn ở đây, con đã sắp xếp chú ấy ở phòng khách, bây giờ có lẽ là đã ra ngoài rồi ạ.” Lục Minh gọi điện cho Trương Khiếu, Trương Khiếu nói đã đi mua bữa sáng cho họ rồi, sắp quay lại ngay.

Lục Nghiêu cứ như một cái đuôi nhỏ, luôn đi theo sau Lục Minh.

Lục Minh véo véo má thằng bé, "Con đói không?

Nếu đói thì ba làm gì đó cho con ăn trước nhé." Lục Nghiêu cong môi, ôm lấy eo Lục Minh, bám rất chặt vào anh, "Không đói, con chút nào cũng không đói.

Ba vừa tỉnh dậy phải nghỉ ngơi cho tốt, đừng quá mệt mỏi, Nghiêu Nghiêu không nỡ để ba vất vả như vậy." Thằng bé này, đúng là chu đáo.

Chuyện của anh dạo gần đây hành hạ hai người họ thê thảm.

Lục Minh suy nghĩ một lát, rồi dẫn Lục Nghiêu vào thư phòng, bế thằng bé ngồi vào lòng.

Sau đó anh mở máy tính, nhấp vào một phần mềm, rồi bắt đầu tìm kiếm vị trí của Giang Mạn, cuối cùng một chấm đỏ nhấp nháy không ngừng.

Lục Nghiêu mơ hồ đoán được điều gì đó, mở to mắt nhìn Lục Minh, "Ba, đây là cái gì vậy ạ?" Lục Minh cười, "Đây là vị trí của mẹ con, ở một hòn đảo nhỏ nào đó của Đại Tây Dương." Lục Nghiêu kích động không thôi, nó cứ nghĩ là không thể tìm thấy mẹ ở đâu, không ngờ mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của ba, "Vậy là bây giờ chúng ta biết mẹ đang ở đâu rồi ạ?" "Con trai ngốc, đương nhiên là biết rồi." Lục Minh sớm đã đoán được Giang Mạn có khả năng sẽ lựa chọn xin thuốc giải từ Bạch Tiểu Thuần, cho nên trước khi thử thuốc đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ.

Chẳng qua đoạn thời gian trước Giang Mạn đã chọn tin tưởng chuyên gia, nên không đi đến bước này.

Lần trước anh bị người của Tần Trí Viễn lặng lẽ đưa đi, anh đương nhiên cũng đã có phòng bị, lắp thiết bị định vị trên người cô.

Nếu không phải xảy ra chuyện như vậy, anh sẽ không bao giờ kích hoạt nó, dù sao đây cũng không phải chuyện gì hay ho hoán, không khéo còn khiến Giang Mạn hiểu lầm là anh không tin tưởng cô.

Thấy Lục Nghiêu quá lo lắng cho Giang Mạn, anh mới để thằng bé tham gia vào, cốt là để làm dịu trái tim nhỏ bé của nó. "Ba, ba thật giỏi, quá tuyệt vời luôn!" Thằng nhóc từ trên đùi Lục Minh trượt xuống, hưng phấn chạy vòng quanh Lục Minh mấy vòng, hốc mắt đỏ hoe.

Bị con trai khen mãi như vậy, Lục Minh lại có chút ngại ngùng, "Được rồi, Nghiêu Nghiêu, dẹp bỏ nỗi buồn của chúng ta đi, chúng ta phải lên kế hoạch thật tốt để giải cứu mẹ con." Lục Nghiêu đứng nghiêm chào, "Rõ, Lục quân trưởng!" "Thằng nhóc thối, đúng là ra dáng." Nhờ Lục Minh tỉnh lại, đám mây u ám bao phủ trên đầu dần tan biến.

Trương Khiếu không lâu sau quay lại, ba người ăn cơm xong liền bắt đầu bàn bạc đối sách, đương nhiên thằng nhóc Lục Nghiêu chỉ là tham gia cho có mặt, thằng bé yên lặng ngồi một bên lắng nghe, cũng không biết nó có nghe hiểu hay không, tóm lại là vẻ mặt rất chăm chú.

Trên đảo nhỏ.

Giang Mạn lại đón một ngày mới, buổi sáng Bạch Tiểu Thuần thường sẽ không dậy, vốn dĩ cô có thể ngủ thêm một lát, nhưng trong hoàn cảnh này cô căn bản không thể ngủ ngon.

Giang Mạn thấy trời sáng liền dậy, cả hòn đảo nhỏ đều vô cùng yên tĩnh.

Chương 964

Gió mát thổi tới, se lạnh.

Giang Mạn quần áo mỏng manh, chỉ có thể thông qua việc chạy bộ trên bãi biển để vận động làm ấm người.

Vừa hay gặp phải người đàn ông hôm qua đưa bánh mì cho cô, anh ta cũng đang chạy bộ, một thân đồ thể thao trên người, bớt đi vài phần khí chất lạnh lùng.

Thói quen này thật sự giống hệt Lục Minh và thằng nhóc.

Giang Mạn muốn hỏi thăm tin tức, liền đi tới chào hỏi nhiệt tình, "Chào!" Hà Thành liếc Giang Mạn một cái, tiếp tục chạy về phía trước.

Người đàn ông này, sao lúc nào cũng vẻ mặt chết trân vậy, cô đâu có giết cả nhà anh ta, anh ta đến nỗi đó sao?

Chết tiệt, không lẽ trong tập đoàn Hoa Thuẫn có người nhà anh ta, Lục Minh đã diệt cả nhà người ta rồi.

Mặc kệ, liều mạng thôi.

Ở cái nơi này chỉ có người đàn ông này là còn tạm chấp nhận được, tuy mặt lạnh tanh nhưng hôm qua ít nhất còn cho cô đồ ăn, không như cái tên A-K kia, động một tí là dùng bạo lực giải quyết vấn đề.

Vì vậy cô muốn hỏi thăm tin tức về Hà Thành, cũng chỉ có thể bắt đầu từ anh ta.

Giang Mạn lập tức đuổi theo, hổn hển chạy song song với Hà Thành, "Thưa anh, xin lỗi, tôi có thể hỏi thăm anh một người được không?" Hà Thành không nói gì, Giang Mạn cũng không đoán được anh ta đang nghĩ gì, liền thăm dò hỏi: "Thưa anh, anh tên là gì?" "Thưa anh, ở đây rốt cuộc có bao nhiêu người?" "Thưa anh, tôi có thể hỏi thăm anh một người được không?" "Thưa anh, tôi đang nói chuyện với anh, anh ít nhất cũng trả lời tôi một tiếng được không?" …… Giang Mạn không ngừng lải nhải, Hà Thành vốn thích yên tĩnh, cuối cùng bị cô làm cho đau cả đầu, bực bội nói: "Lục Minh sao lại cưới một người phụ nữ lải nhải như cô, đầu óc anh ta có vấn đề à?" Giang Mạn chỉ cảm thấy giọng điệu người này có chút lạ, hình như có quan hệ không tầm thường với Lục Minh, lại lần nữa thăm dò nói: "Tôi cứ nghĩ chồng tôi luôn thích kiểu người như tôi, kiểu người như tôi không tốt lắm sao?

Anh ấy trầm tính như vậy, tôi nói nhiều, hai người chúng tôi ở bên nhau vừa hay hợp, có thể bù đắp những thiếu sót của nhau." Nếu người này có quan hệ mật thiết với Lục Minh, nhất định biết sở thích của Lục Minh.

Quả nhiên, Hà Thành hừ lạnh một tiếng: "Anh ta không thích kiểu người như cô." Mắt Giang Mạn sáng lên, cơ bản có thể xác định người đàn ông này trước đây hẳn là rất thân quen với Lục Minh, "Vậy anh ấy thích kiểu người nào?" Hà Thành chìm vào hồi ức, không tự chủ buột miệng nói ra, "Anh ta không thích phụ nữ." Ít nhất anh ta chưa từng thấy Lục Minh thân thiết với người phụ nữ nào, Bạch Tiểu Thuần đã mấy lần quyến rũ anh ta, nhưng anh ta mỗi lần đều kiềm chế được, không hề có chút rung động nào. "Thì ra trước đây anh ấy là người quân tử chính trực như vậy." Giang Mạn cảm thán, nhưng bây giờ lại là một tên lưu manh triệt để. "Anh ta vốn dĩ là người như vậy." "Anh ấy không thích phụ nữ, vậy anh ấy có phải thích đàn ông không?" Sắc mặt Hà Thành biến đổi, "Giang Mạn cô có nhàm chán không?" "Vậy anh nói cho tôi nhiều chuyện về Lục Minh được không?

Chúng tôi kết hôn không được bao lâu, thật ra tôi cũng không hiểu rõ anh ấy lắm." "Kết hôn không được bao lâu mà con đã lớn thế rồi, cô xem tôi là thằng ngốc sao?" Hà Thành cười lạnh, trong mắt đầy vẻ trào phúng.

Giang Mạn biết, muốn tiếp tục moi móc tin tức, nhất định phải trả một cái giá nào đó, "Chuyện này phải kể từ tập đoàn của các anh, tôi là do các anh sắp xếp cho anh ấy, lúc đó anh ấy bị trúng thuốc, chúng tôi trùng hợp ngẫu nhiên mà đến với nhau, trước đó chúng tôi không hề quen biết, cho nên nói bà mối của chúng tôi chính là các anh." Nếu Bạch Tiểu Thuần biết được sự thật này, e rằng sẽ tức chết mất, tự tay đẩy người đàn ông mình yêu cho cô. "Cô chính là người phụ nữ năm đó?" Hà Thành biết chuyện này, có một lần uống rượu với Lục Minh, sau khi say vô tình nhắc đến vấn đề này.

Giang Mạn nhạy bén nắm bắt được hàm ý trong lời nói của anh ta, chuyện này anh ta đều biết, vậy quan hệ nhất định rất tốt. "Đúng vậy, chính là tôi, tôi muốn hỏi thăm anh một người, anh có biết một người tên Hà Thành không?" Giang Mạn không còn kiêng dè nữa, hỏi thẳng.

Nghe vậy, sắc mặt Hà Thành biến đổi, mặt mày khó coi nhìn Giang Mạn, sự tức giận dâng trào, "Cô hỏi thăm những chuyện này làm gì?

Không muốn sống nữa à?" Giang Mạn nhún vai, nhìn chằm chằm Hà Thành, người đàn ông này đang tức giận, cô chỉ hỏi thăm một người thôi, anh ta có đáng để tức giận không?

Rõ ràng vừa nãy còn rất bình thường. "Nếu anh không quen Hà Thành thì thôi, những lời tôi sắp nói chỉ liên quan đến anh ta." Giang Mạn quay người bước đi, cô thực sự lo lắng nếu nói tiếp người đàn ông này sẽ phát điên, đàn ông tính tình thất thường là đáng sợ nhất, cô căn bản không biết giây tiếp theo anh ta sẽ làm ra chuyện gì.

Tốt nhất cô nên tạm thời tránh xa quả bom như vậy.

Cô vừa định đi, giọng nói âm trầm của Hà Thành truyền đến, "Cô rốt cuộc muốn nói gì?" Giang Mạn quay đầu, không chớp mắt nhìn Hà Thành, trên mặt anh ta có sự giằng xé, cũng có sự đau khổ, dường như còn mang theo một tia hy vọng.

Mắt cô sáng lên, "Vậy ra anh chính là Hà Thành?" "Cô nói đi, anh ta rốt cuộc còn muốn nói gì?" Đã làm ra chuyện như vậy, anh ta còn có thể nói ra được lời lẽ gì, anh ta muốn nghe xem cô sẽ bao biện thế nào.

Được rồi, người đàn ông này chính là Hà Thành. "Lục Minh phát bệnh đột ngột, anh ấy chưa kịp nói quá nhiều chuyện với tôi thì đã rơi vào hôn mê, lời này là người khác kể lại cho tôi." Hà Thành nhíu chặt mày, nắm chặt tay, lộ ra sự bất an lúc này của anh ta.

Giang Mạn cũng không nói thẳng ra, chăm chú nhìn Hà Thành, "Lục Minh nói, anh ấy mãi mãi coi anh là anh em, việc không cứu được anh, là điều tiếc nuối lớn nhất đời này của anh ấy." "Nói dối, anh ta đang nói dối." Hà Thành mắt đỏ hoe gầm lên. "Không, chồng tôi từ trước đến nay không bao giờ nói dối, chuyện anh ấy đã làm anh ấy nhất định sẽ thừa nhận, anh ấy nói tiếc nuối chính là tiếc nuối rồi." Giang Mạn kiên quyết tranh cãi. "Cô hiểu cái gì, lòng dạ anh ta độc ác lắm." Không chỉ lòng dạ độc ác, mà tâm tư còn rất sâu sắc, anh ta và anh ta sớm tối bên nhau, nhưng một chút bằng chứng nằm vùng của anh ta cũng không tìm thấy. "Tôi rất tin chồng tôi, bất kể anh có tin hay không, dù sao lời của tôi đã sao chép lại rồi, anh ấy đúng là nói như vậy, anh ấy không có bất kỳ lý do gì để lừa dối anh." Hà Thành cười lạnh một tiếng, mắt đỏ ngầu nắm chặt vai Giang Mạn, "Không có lý do?

Lý do lớn nhất của anh ta chính là cô, anh ta nghĩ để cô đến kết giao với tôi, thì tôi có thể bảo vệ cô dưới mí mắt của Bạch Tiểu Thuần, cô cũng đang có ý nghĩ đó phải không?

Đúng là nằm mơ giữa ban ngày, khi anh ta từ bỏ tôi, anh ta và tôi không còn bất kỳ quan hệ gì nữa, chúng tôi chỉ là kẻ thù." Lực đạo rất lớn, Giang Mạn chỉ cảm thấy xương cốt sắp nát vụn.

Cô quả thực ôm suy nghĩ này, muốn tìm Hà Thành, người từng có quan hệ tốt với Lục Minh, để bản thân coi như có được sự che chở, biết đâu còn có thể chăm sóc lẫn nhau.

Nào ngờ, Hà Thành vừa nghe lời này lại tức giận đến vậy, Lục ngốc nghếch, anh đúng là hại chết tôi rồi.

Sao anh không nói cho tôi biết nhiều chuyện về anh hơn một chút, như vậy tôi có lẽ sẽ không bị động đến thế. "Cái đó, Hà Thành anh... bình tĩnh một chút, anh đừng kích động, anh và Lục Minh quen biết lâu hơn tôi, anh là người hiểu anh ấy nhất, anh ấy là người như thế nào anh nhất định còn rõ hơn tôi." "Tôi không rõ, tôi chút nào cũng không rõ, ngay cả tên thật của anh ta tôi cũng mãi sau này mới biết." Anh ta từng nghĩ, giữa bọn họ đã đến mức không còn gì để nói.

Nhưng đây chỉ là suy nghĩ một phía của anh ta, anh ta đã bị vả mặt nặng nề.

Với mối quan hệ giữa anh ta và Lục Minh, Lục Minh vẫn luôn che giấu thân phận của mình, anh ta là do Lục Minh đưa vào tập đoàn, chỉ cần Lục Minh thẳng thắn, anh ta nhất định sẽ giúp.

Nhưng từ đầu đến cuối Lục Minh không hề nhắc một lời nào với anh ta, trước khi biến cố đó xảy ra, tập đoàn đang ráo riết truy tìm nội gián.

Anh ta còn đặc biệt tìm Lục Minh xác nhận, nhưng anh ta vẫn một mực không nói, không hề có chút tin tưởng nào của tình anh em dành cho anh ta.

Anh em tốt sao?

Bây giờ mới nói những lời như vậy không thấy quá muộn sao?

Chương 965

Mà anh ta cũng suýt chết như những người khác, là Bạch Tiểu Thuần cuối cùng đã cứu mạng anh ta.

Lục Minh, anh lẽ nào cảm thấy tôi vẫn sẽ như thằng ngốc trước đây, tin tưởng anh không chút giữ lại, thậm chí là bảo vệ người phụ nữ của anh sao?

Trên đời này đâu có chuyện tốt đẹp như vậy.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Hà Thành nhìn Giang Mạn càng thêm oán hận, thân hình nhỏ bé của Giang Mạn run lên, nghĩ đến điều gì đó, lập tức nói: "Hà Thành, Lục Minh là một quân nhân, anh ấy có trách nhiệm không thể chối từ, anh ấy đi sai một bước có thể gây ra những ảnh hưởng không thể lường trước được, anh ấy vốn dĩ cũng nên có một cuộc sống ổn định, kết hôn sinh con vào đúng tuổi, việc gì phải giày vò bản thân đến hơn ba mươi tuổi, anh ấy làm tất cả từ trước đến nay không phải vì bản thân mình." Thấy ánh mắt Hà Thành chìm vào sự bối rối, Giang Mạn lập tức thừa thắng xông lên, "Cho dù bây giờ tôi và anh ấy là vợ chồng, rất nhiều chuyện anh ấy cũng không nói với tôi, ngay cả chuyện trong cơ thể anh ấy có virus anh ấy cũng không nói với tôi, tôi cũng tức giận chứ, nhưng có làm được gì đâu, đây đều là lựa chọn của chúng ta, chúng ta phải chấp nhận." "Anh chọn làm anh em của anh ấy, tôi chọn làm vợ anh ấy, tự nhiên phải học cách thấu hiểu anh ấy, chứ không phải cứ nhất mực yêu cầu giữa hai bên không có bí mật, ngay cả cha mẹ và con cái cũng không thể đạt đến mức độ này, chúng ta việc gì phải mong cầu xa vời như vậy." "Hơn nữa, anh ấy che giấu chúng ta, thậm chí là lừa dối chúng ta, điều này không có nghĩa là anh ấy không quan tâm đến chúng ta, chúng ta là người thân mật nhất của anh ấy, càng phải thấu hiểu anh ấy.

Tôi tin rằng, mọi hành động của Lục Minh nhất định có nỗi khổ tâm riêng.

Nếu chúng ta đều không hiểu anh ấy nữa, Lục Minh há chẳng phải rất khổ sao?" Giang Mạn ba hoa chích chòe nói một tràng dài, không hề thở dốc, cô cũng thực sự bị dồn đến đường cùng.

Nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ và thù hận của Hà Thành dành cho chồng mình, cô liền cảm thấy không chịu nổi, một người ưu tú như Lục Minh không nên phải chịu sự đối xử như vậy.

Hơn nữa, Lục Minh cố ý bảo Trương Khiếu chuyển lời cho cô, điều đó chứng tỏ người đàn ông tên Hà Thành này có vị trí không tầm thường trong lòng Lục Minh, những hiểu lầm giữa họ nên sớm được làm rõ.

Cô không muốn thấy giữa họ càng ngày càng xa. "Vì vậy, Hà Thành, nếu anh vẫn coi Lục Minh là anh em của anh, thì đừng hỏi quá nhiều, đừng dễ dàng tin vào sự thật mà mắt thấy, mắt sẽ lừa dối người, xin anh hãy dùng trái tim để nhìn nhận vấn đề, dùng tâm để cảm nhận.

Lục Minh nợ anh một lời giải thích, anh đừng vội phủ nhận anh ấy, đợi khi gặp mặt hãy hỏi anh ấy thật kỹ, xem anh ấy nói thế nào, đời người này thật sự không dài chút nào, đừng quá nhanh đưa ra quyết định, để lại sự hối tiếc cho bản thân." Hà Thành cũng bị Giang Mạn như vậy làm cho ngẩn người, ngớ ra buông tay.

Trong thời gian ngắn ngủi anh ta tiếp xúc với cô, anh ta vẫn luôn cảm thấy người phụ nữ này chỉ số IQ có chút vấn đề, có tiềm chất của một cô gái ngây thơ trong sáng, nhưng hình như không giống với những gì anh ta tưởng tượng.

Người phụ nữ này không chỉ bao che khuyết điểm, mà còn nói một tràng lý lẽ vớ vẩn, ăn nói giỏi đến mức anh ta hoàn toàn không thể phản bác.

Quan trọng nhất là, những lời cô nói, thực ra vẫn có lý lẽ nhất định.

Trừ việc Lục Minh không cứu được anh ta, Lục Minh thật sự chưa từng làm chuyện gì tổn hại đến anh ta.

Giang Mạn thấy Hà Thành đang ngẩn người, liền quay người bỏ chạy.

Chạy một lúc lâu, cô mới đứng lại, quay đầu lại thì thấy Hà Thành không hề đuổi theo, ngược lại vẫn đứng ngẩn người tại chỗ, cũng không biết đang nghĩ gì.

Giang Mạn vỗ vỗ ngực, xem ra suy nghĩ trước đây của cô là sai lầm, Hà Thành này cũng không đáng tin cậy, bất cứ lúc nào cũng có thể phát điên, sau này cô tiếp xúc với anh ta không thể quá tùy tiện, kẻo chọc giận anh ta.

Có phải anh ta thực sự nên cho Lục Minh một cơ hội nữa không?

Giang Mạn ở đây, bọn họ khẳng định sẽ gặp mặt, có nên nghe xem anh ta nói thế nào không?

Khoảnh khắc này, Hà Thành có chút do dự.

Anh ta hằn học trừng mắt nhìn về phía Giang Mạn, con đàn bà chết tiệt này, sao lại nói nhiều lời lung tung như vậy, khiến trái tim vốn đã kiên định khó khăn lắm mới có được của anh ta lại bắt đầu lung lay.

Giang Mạn cũng đang nhìn Hà Thành, thấy ánh mắt Hà Thành nhìn tới, sợ đến mức bỏ chạy thục mạng.

Mặt Hà Thành đen lại, vừa nãy không phải còn giương nanh múa vuốt lắm sao?

Bây giờ biết sợ rồi à?

Giang Mạn vừa chạy đến gần biệt thự, tiếng của Thúy Hoa đã truyền đến, "Mau mau đến làm bữa trưa đi, không thì lát nữa cô sẽ phải chịu đựng đấy." Giang Mạn vội vàng chạy vào bếp, Thúy Hoa ở một bên lắc đầu, nhìn là biết ngay là người chưa từng chăm sóc ai, trách nào lại bị mắng.

Nhưng cho dù mặc những bộ quần áo giản dị nhất, cũng khó che giấu khí chất trên người cô, chắc Bạch Tiểu Thuần trăm phương ngàn kế gây khó dễ cho cô cũng có nguyên nhân từ việc này. "Thúy Hoa, chị làm ở đây bao lâu rồi?" Giang Mạn vừa nhặt rau vừa nói chuyện với Thúy Hoa. "Gần hai năm rồi." Hai năm, chẳng phải là kể từ khi Bạch Tiểu Thuần thoát khỏi cuộc diệt vong của tập đoàn Hoa Thuẫn sao, Giang Mạn biết mọi thứ ở đây đều có giám sát, liền hạ giọng nói: "Một bà chủ khó chiều như vậy, vì sao chị vẫn nguyện ý ở lại lâu như thế?" "Lương cao." Lương ở đây gấp ba lần những nơi khác, cô còn có một đứa con gái đang học đại học, học phí đắt đỏ, làm việc ở đây là cách kiếm tiền nhanh nhất. "Ồ." Giang Mạn cảm thấy mình vẫn còn may mắn, ít nhất từ đầu đến cuối không bị tiền bạc ép đến mức này.

Giang Mạn vừa chuẩn bị bắt đầu xào rau, A-K đã bước vào, "Chủ tử nói bữa trưa muốn ăn bít tết, tái, và cả mì Ý nữa." Giang Mạn da đầu tê dại, món bít tết này cô thật sự không biết làm. "Ngớ người ra làm gì, tôi nói tiếng nước ngoài, cô không hiểu à?" "Không có, không có, được ngay." Giang Mạn lập tức cười gật đầu.

A-K hừ lạnh một tiếng, rồi bước ra ngoài. "Thúy Hoa, bít tết tôi chưa từng làm bao giờ, chị giúp tôi với." "Tôi chỉ có thể nói cho cô phương pháp, còn thao tác cụ thể thì phải xem cô thôi." "Được được được, chỉ cần chị nói cho tôi phương pháp là được rồi, tôi hoàn toàn là một người gà mờ." Mặc dù có Thúy Hoa ở một bên nói cách làm, nhưng miếng bít tết này Giang Mạn cũng mất đúng một tiếng đồng hồ mới làm xong, mì Ý thì còn dễ hơn một chút.

Hít sâu một hơi, Giang Mạn bày một ít súp lơ và hành tây, trang trí đĩa thật đẹp, rồi mới bưng ra.

Bạch Tiểu Thuần đã mặt đầy giận dữ chờ sẵn ở đó, Giang Mạn cẩn thận đặt khay thức ăn lên bàn, rồi rất tự giác ngồi xuống đất.

Mặt và cổ Giang Mạn cũng có chút đỏ, trông rất chật vật, nhưng cô vừa ngồi xuống đây, một chút cũng không ảnh hưởng đến khí chất trên người cô.

Bạch Tiểu Thuần tức đến mức mũi bốc khói, nói là muốn hành hạ cô ta, bây giờ ngược lại là cô ta đang hành hạ mình, mỗi lần nhìn thấy vẻ ung dung tự tại của Giang Mạn, cô ta lại không kiềm chế được lửa giận.

Cứ thế này, e rằng người nhanh chóng già đi sẽ là cô ta. "Giang Mạn, cô có ngốc không, cô làm thế này thì tôi làm sao mà ăn, canh đâu?" Bạch Tiểu Thuần chọc chọc đĩa thức ăn. "Canh, tôi đi lấy ngay." Giang Mạn lại vội vàng chạy vào bếp làm một bát canh cà chua trứng, vừa mới bưng lên, Bạch Tiểu Thuần lại không chút ngạc nhiên hất tất cả lên người cô, Giang Mạn đã có chuẩn bị, nhưng vẫn bị bắn vào tay.

Cảm giác nóng rát truyền đến, lần này Giang Mạn không nhẫn nhịn nữa, ngược lại bật khóc, khóc rất thảm thiết, vừa khóc vừa mắng, "Bạch Tiểu Thuần, cô đừng quá đáng như vậy, cô thà cho tôi một nhát dao còn sảng khoái hơn, cô hành hạ tôi có ý nghĩa gì sao?" Thấy Giang Mạn dáng vẻ đau khổ như vậy, tâm trạng Bạch Tiểu Thuần miễn cưỡng tốt hơn một chút, "Ối, mới thế đã không chịu nổi rồi sao?

Đây mới là ngày thứ hai của cuộc sống người hầu, trò hay còn ở phía sau đấy, phía sau tôi còn chuẩn bị rất nhiều vở kịch lớn chờ cô.

Tôi cứ nghĩ cô sẽ luôn bình tĩnh tiếp chứ, sao vậy, không diễn được nữa à?" "Bạch Tiểu Thuần, tôi dù sao cũng đã rơi vào tay cô rồi, đời này tôi không thoát khỏi hòn đảo nhỏ này nữa, cô muốn sao thì cứ vậy đi." Giang Mạn vẻ mặt bi thảm, mắt đẫm lệ nhìn chằm chằm Bạch Tiểu Thuần.

Bốn phía hòn đảo đều bị biển lớn bao vây, cô muốn chạy trốn chỉ có thể đi thuyền và máy bay, đây đại khái là lý do bọn họ không hạn chế tự do của cô, sức mạnh một mình cô căn bản không thể thoát ra.

Từ mấy lần giao đấu, cô mơ hồ cảm thấy, Bạch Tiểu Thuần tên biến thái này, thích nhìn thấy dáng vẻ suy sụp của cô.

Chương 966

"Đừng vội, tôi đã thông báo cho tình cũ của cô rồi, anh ta chắc sắp đến nơi, đến lúc đó hai người có thể nối lại tình xưa rồi, biết đâu còn có thể đón mùa xuân thứ hai, không gặp được con trai và Lục Minh cũng có gì to tát đâu, con trai có thể sinh thêm một đứa, chồng cũng có thể đổi người, với gen của cô và Tần Trí Viễn, đứa thứ hai chưa chắc đã thua kém thằng nhóc Lục Nghiêu." Bạch Tiểu Thuần nhẹ nhàng nói.

Nhưng Giang Mạn nghe mà da đầu tê dại, Tần Trí Viễn sắp đến rồi?

Bọn họ quả nhiên là sớm đã câu kết với nhau. "Bạch Tiểu Thuần, tôi đã đồng ý làm người hầu của cô, nhưng những chuyện khác thì không hề đồng ý với cô." "Đừng vội từ chối như vậy chứ, cô và Lục Minh ở bên nhau được bao lâu, còn với Tần Trí Viễn thì là từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cho hai người thêm một chút thời gian tiếp xúc biết đâu lửa tình lại bùng cháy, nửa đời còn lại của cô cũng sẽ không cô đơn đến thế." Nước mắt Giang Mạn nhanh chóng chảy xuống, nhưng đáy mắt lại là một mảnh lạnh lẽo, "Chuyện của tôi không cần cô quản." "Chuyện của cô tôi đúng là quản đến cùng rồi, A-K lấy thứ chúng ta đã chuẩn bị sẵn ra đây." A-K không biểu cảm đưa một tập tài liệu đến trước mặt Giang Mạn, "Ký tên đi, đây là chuyện cô đã hứa từ sớm." Thỏa thuận ly hôn.

Tay Giang Mạn run lên, mắt nhìn lướt qua một lượt, lý do ly hôn viết rất kỳ cục, viết là cô muốn theo đuổi tình yêu trong tim, cam tâm tình nguyện ra đi tay trắng, giao quyền nuôi con cho Lục Minh.

Bạch Tiểu Thuần này, đúng là ăn no rỗi việc, toàn làm những chuyện vô vị này.

Cho dù cô có ký, Lục Minh không ký, thì cuộc hôn nhân này của họ cũng không ly hôn được.

Nhiều lắm là khi nhìn thấy cái này thì trong lòng thấy khó chịu thôi, Lục Minh khẳng định sẽ hiểu sự bất đắc dĩ của cô.

Rõ ràng biết cái lý lẽ này, nhưng Giang Mạn cứ cảm thấy cây bút trên tay nặng ngàn cân, căn bản không nhấc lên được. "Sao vậy, Giang Mạn, cô muốn đổi ý à, nếu cô cảm thấy cuộc sống hiện tại của cô quá an nhàn rồi, tôi cũng không ngại cho cô thấy mặt mũi đâu." Giang Mạn cắn răng, đến giờ vẫn cảm thấy da thịt trên tay nóng rát, hôm qua đã bị thương ở cổ và mặt rồi, nếu cứ tiếp tục thế này, e rằng trên người sẽ không còn miếng da thịt nào lành lặn nữa, giọng điệu nhiễm lên vài phần cầu xin, "Tôi ký, tôi ký là được." Nói rồi, Giang Mạn từ từ ký tên mình, rồi đưa cho A-K, A-K nhìn một cái, rồi đưa cho Bạch Tiểu Thuần, chỉ là nước mắt cô cứ thế từng giọt từng giọt rơi xuống.

Bạch Tiểu Thuần thấy cô ngoan ngoãn như vậy, mỉm cười thấu hiểu. "Đi làm thêm hai phần bít tết và mì Ý nữa, đừng có khóc nhè trước mặt tôi ở đây, nhìn chướng mắt." Giang Mạn đi vào bếp, giây phút quay lưng lại, nước mắt cô đã ngừng rơi.

Bạch Tiểu Thuần nói với A-K: "Gọi A Thành đến ăn cùng." "Chủ tử, gọi anh ta đến làm gì." "Tôi có nhiệm vụ giao cho anh ta." Giang Mạn lần nữa bưng bít tết ra, trong phòng khách có ba người ngồi, Hà Thành cũng ở đó, người đàn ông còn không thèm nhìn cô một cái, cúi đầu ngồi.

Những lời cô nói với anh ta sáng nay, anh ta rốt cuộc có nghĩ thông không? "Lề mề làm gì, mau đặt xuống." Giang Mạn lập tức đặt khay thức ăn xuống, rồi ngồi xuống đất ở một bên. "Canh, còn phải nói bao nhiêu lần nữa, không thể để ý một chút sao?

Với cái dáng vẻ như cô, cô và Lục Minh sống cùng nhau không bị anh ấy chê bai sao?" Cô ở nhà đâu có làm việc nhà đâu, có được không hả?

Lục Minh sẽ không chê bai cô, ngược lại sẽ nâng cô như trứng mỏng trong lòng bàn tay.

Giang Mạn hốc mắt đỏ hoe, cố ý biểu hiện ra vẻ rất khó chịu, "Biết rồi, tôi đi làm ngay đây." "A Thành, đây là người phụ nữ của người anh em tốt của anh, có muốn tôi thưởng cho anh ta không, anh chắc hẳn có khẩu vị giống Lục Minh, thích kiểu người như thế này." Giọng điệu Bạch Tiểu Thuần mang theo vài phần trêu chọc, ánh mắt sắc bén dừng lại trên đỉnh đầu Hà Thành.

Hà Thành lông mày khẽ giật, không biểu cảm nói: "Chủ tử đừng nói đùa, tôi không thích loại phụ nữ như cô ta, cô vẫn nên để lại cho A-K đi, nghe nói nhiều năm nay anh ta không có lấy một người phụ nữ." "Hà Thành, chủ tử nói anh, đừng lôi tôi vào, tôi không có hứng thú với phụ nữ của người khác." A-K có chút lo lắng nhìn Bạch Tiểu Thuần một cái. "Việc gì phải giả vờ trước mặt chủ tử." "Hà Thành anh có ý gì, tâm tư của tôi chủ tử biết rõ hơn ai hết." Hà Thành cười lạnh, không nói gì nữa. "Hà Thành, anh đừng có cái vẻ âm dương quái khí đó mãi, lão tử không chịu cái thói đó của mày đâu." "Được rồi, hai người đừng cãi nhau nữa, đã không ai muốn Giang Mạn thì tôi sẽ để lại cho Tần Trí Viễn vậy, đến lúc đó đừng trách tôi có tài nguyên tốt mà không ưu tiên xem xét cho hai người, ngoại hình của Giang Mạn vẫn ổn, khuyết điểm duy nhất là đã có đàn ông, đã sinh con." Bạch Tiểu Thuần cong môi đỏ mọng, vẻ mê hoặc lòng người.

Cả hai người đều không nói gì. "A Thành, lát nữa anh ra ngoài một chuyến, đích thân đi đón Tần Trí Viễn, anh ta không tìm được vị trí hòn đảo đâu, lát nữa tôi sẽ đưa thông tin liên lạc của anh ta cho anh." "Vâng." "Chủ tử, chuyện này hay là để tôi đi đi." A-K một chút cũng không yên tâm Hà Thành, nếu để anh ta rời khỏi hòn đảo, anh ta đi báo tin cho Lục Minh thì sao. "Anh có chuyện của mình phải làm, anh ở lại trên đảo." A-K không nói thêm gì.

Giang Mạn bưng hai bát canh vào, Bạch Tiểu Thuần cầm lấy, Giang Mạn vừa nhìn thấy vẻ mặt đó của cô ta lập tức nhảy ra, gắng gượng nói, "Chủ tử, xin lỗi, lần sau tôi nhất định sẽ tự mình để ý, không để cô bận tâm, cô đừng hất tôi." Giang Mạn run rẩy đứng một bên, mắt lộ vẻ kinh hoàng.

Hà Thành nhíu nhíu mày, anh ta cứ nghĩ đây là một người phụ nữ quật cường không chịu khuất phục, không ngờ mới hai ngày đã bị Bạch Tiểu Thuần chỉnh đốn đến ngoan ngoãn, chưa làm gì đã bị dọa đến mức cầu xin.

Một người phụ nữ như vậy, sao xứng với Lục Minh.

Chút thiện cảm vừa nhen nhóm sáng nay, lập tức tan biến.

Bàn tay Bạch Tiểu Thuần khựng lại, bật cười một tiếng, làm bộ lại giơ tay lên, Giang Mạn sợ đến mức che mặt lại, "Chủ tử, cô đừng hất vào mặt tôi, cô muốn tôi làm gì cũng được." "Được rồi, được rồi, ngoan ngoãn đứng một bên đi, nhát gan, đúng là nhát như chuột, tôi đâu có định làm gì cô đâu." Bạch Tiểu Thuần vừa nói vừa đặt bát xuống trước mặt Hà Thành và A-K.

Giang Mạn run rẩy đứng một bên, nhìn kỹ thì thân thể vẫn còn run rẩy, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Hà Thành lại nhìn cô một lần nữa, sự khinh bỉ trong mắt càng nặng, Lục Minh đúng là mắt mù rồi, loại phụ nữ như thế này cũng nhìn trúng, một chút cốt khí cũng không có.

Bữa trưa này, coi như thuận lợi, Giang Mạn không hề phản công, chỉ là tay có chút đau, so với tối qua đã tốt hơn rất nhiều.

Dọn dẹp xong bếp, Giang Mạn liền đi ra bãi cát, dù sao ở trong biệt thự cũng không có việc gì làm.

Cô cầm một cây gậy vẽ vòng tròn, vẽ ba người nhỏ, một nam một nữ dắt một đứa trẻ, hiển nhiên là dáng vẻ gia đình ba người của họ.

Trong bức vẽ của cô, ngay cả trên mặt Lục Minh cũng là nụ cười rạng rỡ, cô cảm thấy Lục Minh nên cười nhiều hơn như vậy, như thế sẽ không trông có vẻ cứng nhắc. "Bảo bối Nghiêu Nghiêu, Lục Minh, hai người cứ yên tâm nhé, em sẽ nghĩ mọi cách để không làm mình bị thương, đợi khi gặp lại hai người, em sẽ vẫn ổn, hai người đừng lo lắng cho em." Giang Mạn dùng cây gậy nhỏ khẽ chọc chọc vào mặt Lục Minh và Nghiêu Nghiêu, tưởng tượng đó là đang véo má họ. "Em phát hiện ra một quy luật, Bạch Tiểu Thuần chỉ thích em dáng vẻ run rẩy sợ hãi, em biểu hiện ra vẻ bi thương, sợ hãi, khó chịu, cô ta sẽ bớt hành hạ em hơn một chút, đã như vậy, vậy thì em cứ giả vờ một chút, dù sao cũng không mất miếng thịt nào, sống trên đời này, đều dựa vào diễn xuất, em xem nhiều phim thần tượng não tàn như vậy đâu phải xem uổng phí." Tối qua cô biểu hiện thờ ơ, kết quả là chịu tội, bị hành hạ cả một đêm, khiến bản thân mình đầy vết thương.

Trưa nay, cô đã học được bài học, bọn họ muốn thấy cô đau khổ, cô cứ đau khổ cho bọn họ xem là được rồi. "Vậy tôi có nên gọi cô là Giang Ảnh hậu không?" Ngay lúc này, phía sau truyền đến một giọng nói u u.

Nụ cười trên mặt Giang Mạn cứng lại, quay đầu lại thì thấy Hà Thành đứng phía sau, theo bản năng dùng chân xóa bỏ bức vẽ trên đất. "Hà tiên sinh, anh nghe lén người khác nói chuyện như vậy là không đạo đức đâu." "Tôi không nghe lén, tôi nghe đường hoàng mà." Người phụ nữ này, cô ta rốt cuộc có mấy bộ mặt, anh ta cứ nghĩ cô ta hai ngày là không chịu nổi sự hành hạ của Bạch Tiểu Thuần, nào ngờ cô ta chỉ là để bảo toàn bản thân mà đang diễn kịch, thật sự khiến anh ta bất ngờ.

Muốn khóc là có thể khóc ra, đúng là một nữ hoàng diễn xuất.

Khóe miệng Giang Mạn giật giật, không biết sao, cô vẫn khá tin tưởng anh ta, một người trầm tính như vậy chắc sẽ không lắm lời đến mức đi mách Bạch Tiểu Thuần, hôm nay thấy anh ta và Bạch Tiểu Thuần ăn cơm khi rất yên tĩnh, cơ bản không có giao lưu gì. "Ảnh hậu không dám nhận, tôi cũng có tên mà, tôi tên là Giang Mạn, Giang trong giang biên, Mạn trong mạn thảo." Giang Mạn rất nghiêm túc tự giới thiệu.

Hà Thành nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của cô, chỉ cảm thấy trái tim dường như bị một lực nào đó kéo giật lại, không khỏi quay mặt đi.

Chương 967

"Hà Thành, tôi hỏi anh một câu, có phải anh đã đưa thuốc mỡ bôi vết thương cho tôi không?" "Không có chuyện đó." Hà Thành trầm giọng nói. "Ồ, cái thói này của anh giống hệt Lục Minh nhà tôi, căn bản không biết nói dối, vừa mở miệng là sẽ tự bại lộ, vậy thì tôi cảm ơn anh nhé." Giang Mạn đã có thể khẳng định rồi, cười tủm tỉm nói. "Cô..." "Được rồi, đừng cố gắng so tài ăn nói với tôi, Lục Minh nhà tôi còn không đọ lại tôi, anh thì chịu rồi." Hà Thành cạn lời, mở miệng ngậm miệng đều là Lục Minh nhà chúng tôi, sao lại chướng tai như vậy.

Người phụ nữ này anh ta thật sự không biết nên hình dung cô ta thế nào, lúc nào cũng thích được voi đòi tiên, cho cô ta một chút ánh sáng là có thể rực rỡ lên. "Tần Trí Viễn là người yêu cũ của cô sao?" Hà Thành đột nhiên hỏi. "Đó là mối tình đầu." Giang Mạn trợn tròn mắt, luôn cảm thấy từ "người yêu cũ" đặc biệt chói tai, đầy vẻ gian tình, cô và Tần Trí Viễn cùng lắm chỉ là mối tình rất trong sáng, tại sao lại dùng từ ngữ đó để hình dung.

Hà Thành nhìn Giang Mạn với vài phần khinh thường, giọng nói cũng trở nên lạnh lùng, "Cô không xứng với Lục Minh." "Hả?" Giang Mạn nhất thời không hiểu lời này từ đâu mà ra. "Lục Minh chưa từng yêu đương." Hà Thành không biểu cảm, ra vẻ bất bình thay Lục Minh.

Haizz, người đàn ông này, Giang Mạn thật sự không biết phải hình dung thế nào, chỉ vì Lục Minh chưa từng yêu đương, còn cô thì từng rồi, nên cô không xứng với Lục Minh.

Cái logic gì thế này, ngay cả uốn lượn cũng không biết. "Tôi nói Hà tiên sinh này, anh xuyên không từ thời nguyên thủy đến à?

Thời buổi này ai mà chẳng có quá khứ, tôi từng yêu một lần thì sao chứ, tôi muốn gia thế có gia thế, muốn nhan sắc có nhan sắc, sao lại không xứng với Lục Minh được, cái người đàn ông tự cho mình là đúng này." Hà Thành, "......" Người phụ nữ này thật sự là huênh hoang, cực kỳ tự luyến. "Hơn nữa, thời buổi này đầy rẫy các chàng trai lấy người phụ nữ đã qua một đời chồng, tôi còn chưa kết hôn, sao lại không xứng với Lục Minh chứ, nhìn anh thế này là biết anh chưa từng yêu ai rồi, nếu anh thật sự đã yêu, thì chắc chắn sẽ không chấp nhặt quá khứ và thân phận của đối phương." "Ai nói tôi chưa từng yêu." Hà Thành nóng nảy phản bác. "Anh cũng từng yêu rồi đấy, người anh yêu đâu?" Giang Mạn đầy vẻ cười cợt, cực kỳ tò mò.

Rốt cuộc là cô gái nhà nào lại mắt mù thế, nhìn trúng cái người đàn ông không hiểu phong tình như vậy. "Tôi có lý do gì để nói với cô." Hà Thành sắc mặt có chút không tự nhiên. "Anh cứ nói đại đi, sao không nói tiếp, anh đây là không thể phản bác lại được nữa rồi chứ gì." Giang Mạn được đà lấn tới, cô ghét nhất kiểu nói này, Lục Minh nhìn trúng cô, cô nhìn trúng Lục Minh, vậy thì họ xứng đôi, không cần người khác phải nói ra nói vào.

Hà Thành nhìn chằm chằm Giang Mạn. "Thôi, tôi không nói chuyện này với cái đồ tình cảm ngốc nghếch như anh nữa, đúng là đàn gảy tai trâu, phí thời gian." "Tôi đi đón người yêu cũ của cô đây, cô chuẩn bị mà chịu đựng đi." Hà Thành để lại một câu, quay người bỏ đi, có vẻ như bỏ chạy thục mạng.

Còn giận đến đỏ mặt nữa chứ, chỉ cho phép anh ta sỉ nhục mình, không cho phép mình nói lại vài câu sao.

Khoan đã, anh ta nói gì?

Anh ta muốn đi đón Tần Trí Viễn.

Chẳng hiểu sao, trong lòng Giang Mạn dâng lên một dự cảm không lành, sắc mặt thay đổi hẳn.

Cô luôn cảm thấy Bạch Tiểu Thuần chỉ bắt cô làm đầu bếp không phải phong cách của cô ta, cô ta đón Tần Trí Viễn đến đây rốt cuộc là để làm gì?

Cô ta rõ ràng biết tâm tư của Tần Trí Viễn dành cho cô.

Nhớ lại những lời Bạch Tiểu Thuần nói khi ký vào bản thỏa thuận ly hôn sáng nay, Giang Mạn đoán được một vài điều, với sở thích quái đản của Bạch Tiểu Thuần, không chừng sẽ bắt cô và Tần Trí Viễn sinh con.

Nếu thật sự đi đến bước này, cô rốt cuộc phải làm sao?

Là khuất phục hay giữ gìn sự trong sạch của mình.

Giang Mạn không dám nghĩ sâu, vừa nghĩ đến là trong lòng đã dâng lên nỗi sợ hãi chưa từng có.

Nam Tịch và Lan Hành Chi cũng đã chơi bên ngoài gần một tháng rồi, có lẽ là do vợ chồng xa cách quá lâu, ngày nào cũng quấn quýt bên nhau mà vẫn cảm thấy còn nhiều điều chưa làm.

Vết sẹo trên mặt Nam Tịch đã hoàn toàn lành lặn, không còn một chút dấu vết nào, có lẽ do ba mươi năm trước luôn ở nhà ít ra nắng, làn da của bà đặc biệt trắng trẻo, tâm trạng vừa tốt thì càng trắng hồng, một chút cũng không giống người sắp năm mươi tuổi.

Dù đi đến đâu, vẫn có đàn ông huýt sáo trêu chọc bà, thường khiến Lan Hành Chi tức đến bốc khói lỗ mũi, xắn tay áo lên là muốn xông vào đánh nhau.

Nam Tịch luôn bất lực nói với người ta: "Tôi có thể làm mẹ anh rồi đấy." Nhưng vẫn có những người đàn ông không sợ chết nói: "Tôi không ngại tuổi tác của cô, tôi đã yêu cô từ cái nhìn đầu tiên rồi." Ngay cả Nam Tịch đã ở nước ngoài mấy chục năm cũng không chịu nổi, chỉ đành trốn sau lưng Lan Hành Chi.

Những ngày tháng trôi qua đặc biệt thoải mái, chỉ là hai hôm nay mí mắt Nam Tịch cứ giật liên tục, bà luôn cảm thấy có chuyện chẳng lành xảy ra. "Hành Chi, chúng ta về xem sao đi, em nhớ Mạn Mạn và Nghiêu Nghiêu." Lan Hành Chi ôm vai Nam Tịch, đôi mắt dài hẹp tràn đầy ý cười, "Tịch Nhi, con gái và cháu ngoại có Lục Minh chăm sóc rồi, chúng ta không cần lo lắng quá nhiều, chúng ta chặng tiếp theo cứ tiếp tục đi châu Âu, vừa hay còn hơn một tuần nữa là đến Tết rồi, đến lúc đó về ăn Tết, cả nhà chúng ta đã mấy chục năm không ăn Tết cùng nhau rồi." Nam Tịch nhìn Lan Hành Chi, khẽ nhíu mày, "Gần đây em cứ bồn chồn, luôn cảm thấy như có chuyện gì đó xảy ra." "Có thể có chuyện gì chứ, có phải gần đây em chơi mệt rồi không, hay là chúng ta nghỉ ngơi một ngày rồi tiếp tục chặng tiếp theo." Lan Hành Chi vén tóc vợ ra sau tai, thần sắc vô cùng dịu dàng. "Hành Chi, tim em đập rất mạnh." Nam Tịch sắc mặt tái nhợt nhìn Lan Hành Chi. "Các cô gái các em cứ thích nghĩ linh tinh, được rồi, lát nữa chúng ta sẽ gọi video cho cả nhà chúng nó, em xem kỹ con gái và cháu ngoại của em rồi, sau đó chúng ta vui vẻ tiếp tục chặng tiếp theo." Lục Minh và Trương Khiếu đã nghiên cứu hai phương án, nhưng Lục Minh cảm thấy không quá an toàn, hành động của họ không thể đảm bảo một trăm phần trăm an toàn cho Giang Mạn, Lục Minh không dám mạo hiểm hành động. "Quân trưởng, điều tôi lo lắng nhất bây giờ là thứ chị dâu đã uống hôm đó, đừng lại là một loại virus phức tạp nào đó, đến lúc đó các chuyên gia bên ta nghiên cứu không ra, lại là một chuyện phiền phức nữa." Lục Minh nhíu mày, nỗi lo của Trương Khiếu sao lại không phải nỗi lo của anh chứ, sở trường của Bạch Tiểu Thuần chính là một đại họa, những thứ kỳ lạ quái dị cô ta đều có thể nghiên cứu ra. "Các chuyên gia bên thủ đô đã đến rồi, bất kể thế nào, phải cứu người ra trước, nếu không sẽ có quá nhiều biến số." Lục Minh không hề quên Tần Trí Viễn và Bạch Tiểu Thuần đã hình thành liên minh.

Ngay lúc này, thằng bé vội vàng chạy vào, lo lắng nói: "Ba ba, ngoại công và ngoại bà muốn gọi video cho chúng ta, làm sao bây giờ, chúng ta giải thích chuyện của mẹ thế nào đây, nếu họ biết mẹ bị người ta bắt đi rồi, chắc chắn sẽ rất lo lắng." "Nghiêu Nghiêu đừng vội, ba sẽ ứng phó." Lục Nghiêu nhét máy tính xách tay vào tay Lục Minh, rồi trốn sang một bên, Lục Minh chấp nhận lời mời từ bên kia, "Ba mẹ, dạo này hai người chơi thế nào rồi?" Nam Tịch nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của con rể, trên mặt lộ ra ý cười, "A Minh, chúng ta chơi rất vui, ở nhà không có chuyện gì xảy ra chứ?" "Mẹ yên tâm, bên con mọi chuyện đều tốt." Nam Tịch không thấy con gái và cháu ngoại, không kìm được hỏi: "Nghiêu Nghiêu và Mạn Mạn đâu?" "Mạn Mạn ngủ rồi, gần đây vì chuyện thi đấu chung kết nên ngày nào cũng tăng ca, có lẽ là lo lắng làm mẹ mất mặt, cảm thấy áp lực rất lớn, Nghiêu Nghiêu vừa dỗ cô ấy ngủ xong." "Con bé này, tâm tư cứ nặng nề, cứ đối xử bằng thái độ bình thường, phát huy bình thường, với thực lực của nó thì muốn vào top ba không có gì khó cả." "Vậy ngoại bà ơi, con có nên đi gọi mẹ dậy không?" Lục Nghiêu đứng một bên lòng bàn tay đã nắm chặt toát mồ hôi, ánh mắt thăm thẳm nhìn chằm chằm Lục Minh, chỉ sợ ngoại bà muốn gặp mẹ, đến lúc đó họ biết tìm người ở đâu.

Nam Tịch xua xua tay, "Không cần đâu, cứ để con bé ngủ ngon đi, bà và ba con cũng không có gì, bà chỉ nhớ con bé thôi, con cứ bảo Nghiêu Nghiêu ra nói chuyện với bà là được rồi." "Ngoại bà, bà đẹp hơn rồi ạ." Lục Nghiêu cười híp mắt nói. "Thằng nhóc thối này, cháu chỉ thấy ngoại bà, không thấy ngoại công sao?" Lan Hành Chi giả vờ tức giận nói. "Ông chú đẹp trai, ông cũng đẹp trai hơn rồi, rất xứng đôi với ngoại bà, trời sinh một cặp." "Nói miễn cưỡng quá." "Ôi dào, đúng là, một ông chú già còn ghen với vợ mình, có đáng mặt không chứ." Thằng bé bĩu môi nói.

Lan Hành Chi trợn tròn mắt, thằng bé cũng không sợ, hai ông cháu cách màn hình máy tính, mắt to trừng mắt nhỏ, ai cũng không chịu nhận thua. "Đúng thế, lớn từng này rồi mà vẫn ấu trĩ." Nam Tịch dở khóc dở cười, vô cùng đồng tình với lời của cháu ngoại.

Mấy người nói chuyện một lúc lâu mới kết thúc cuộc gọi.

Chương 968

Nhưng không lâu sau, điện thoại của Lục Minh lại reo lên, Lục Minh nhìn thấy là Lan Hành Chi gọi đến, liền biết chuyện này chưa hoàn toàn giấu được. "Ba ba." Giọng Lan Hành Chi đặc biệt trầm, "A Minh, con nói thật cho ba biết, Mạn Mạn có phải xảy ra chuyện gì rồi không?" "Ba ba, ba nghĩ đi đâu vậy, không phải con đã nói Mạn Mạn ngủ rồi sao?" "Vậy con có dám chụp một tấm ảnh cho ba xem không?

Từng đứa tụi con đều phản rồi, xảy ra chuyện lớn thế này mà dám giấu ba, trong mắt tụi con có còn ba là bề trên này không hả." Lan Hành Chi là người thế nào, ánh mắt sắc bén nổi tiếng, vừa nãy khi gọi video đã nhìn ra điều bất thường rồi, cháu ngoại rõ ràng là đang gượng cười, ngay cả khí chất trên người Lục Minh cũng có chút u ám, chỉ là trước mặt Nam Tịch không tiện hỏi.

Cơ thể vợ ông vừa mới hồi phục, không thể chịu nổi bất kỳ sự sợ hãi nào. "Ba ba." "Thôi được rồi, đừng có nói vòng vo nữa, ba muốn biết con gái ba rốt cuộc thế nào rồi." Lục Minh biết chuyện này không thể giấu được nữa, đành phải thành thật khai báo, "Ba ba, con xin lỗi, là lỗi của con, mấy năm trước con nằm vùng trong một tập đoàn làm mật thám, lúc đó con bị dính một loại virus, dạo này nó vừa phát tác, tập đoàn đó chưa bị tiêu diệt triệt để, có người vì muốn trả thù con, nên bắt Mạn Mạn dùng tự do của cô ấy để đổi lấy thuốc giải, Mạn Mạn đã đi theo họ rồi." "Cái gì?" Giọng Lan Hành Chi bỗng nhiên cao vút, liếc nhìn phòng, rồi lập tức bịt điện thoại nói nhỏ lại. "Vậy con bé bây giờ thế nào rồi?

Vẫn ổn chứ?" Dù Lan Hành Chi đã từng trải qua sóng gió lớn, nhưng giờ phút này nghe tin con gái vừa khó khăn lắm mới nhận lại được bị bắt đi, giọng ông cũng bắt đầu run rẩy. "Hiện tại chưa có vấn đề gì lớn, trên người cô ấy con đã đặt thiết bị định vị, con biết cô ấy ở đâu, chúng con đang bàn bạc phương án giải cứu." Lục Minh quả quyết nói.

Với sự hiểu biết của anh về Bạch Tiểu Thuần, nếu Giang Mạn có chuyện gì, tin tức chắc chắn sẽ truyền đến chỗ anh trước tiên. "Mấy ngày rồi?" Lan Hành Chi hỏi. "Vừa đúng hai ngày." "Vậy virus trên người con đã được giải chưa?" "Ba ba yên tâm, đã giải được một nửa rồi, nửa còn lại các chuyên gia cũng đã pha chế gần xong, chỉ cần thử nghiệm thêm một chút là được, trước khi hành động con sẽ uống thuốc giải, sẽ không có chuyện gì đâu, sẽ không ảnh hưởng đến hành động cứu viện." "Xảy ra chuyện lớn thế này mà tụi con không nói cho ba biết, tụi con đúng là, thôi được rồi, bây giờ không phải lúc nói những chuyện này, việc cấp bách là cứu Mạn Mạn ra." Lan Hành Chi muốn nổi giận, ông hít một hơi thật sâu, bình phục lại sự sốt ruột và lo lắng trong lòng, nói: "Ba cho con một cách liên lạc, là một người bạn của ba trong giới, bạn bè sống chết có nhau, cả giới hắc bạch đều có mối quan hệ, con cứ gọi chú ấy là chú Ngôn là được, con dù sao cũng là quân nhân, rất nhiều thế lực ở nước ngoài không tiện triển khai.

Ba sẽ gọi điện cho chú ấy trước, lát nữa ba sẽ bảo chú ấy liên lạc với con, những chuyện tụi con không tiện làm thì giao cho chú ấy là được.

Với tình bạn giữa ba và chú ấy, chú ấy nhất định sẽ dốc toàn lực giúp con." Lục Minh trên mặt lộ rõ vẻ mừng rỡ, thân phận của anh ở đây, ngay cả việc ra nước ngoài cũng phải báo cáo đủ kiểu, rất nhiều việc quả thực không dễ triển khai. "Vậy thì làm phiền ba rồi, vẫn là ba suy nghĩ chu đáo." "Đừng có tâng bốc ba, cứu là con gái ba, con không cần khách sáo với ba.

Nhưng nói đi thì phải nói lại, chuyện tụi con giấu ba không dễ bỏ qua đâu, đợi cứu con nhóc Giang Mạn đó ra xem ba thu dọn nó thế nào.

Cứ tưởng mình là đứa trẻ không ai yêu thương, rõ ràng đã nhận lại cha mẹ ruột rồi, vậy mà xảy ra chuyện lớn thế này lại im hơi lặng tiếng tự ý quyết định, rốt cuộc có xem ba ra gì không hả." Lan Hành Chi vừa nghĩ đến không lâu trước con gái vì chuyện của Lục Minh mà ăn ngủ không yên, còn ông làm cha lại ung dung tự tại bên ngoài, trong lòng liền không dễ chịu chút nào, thương con gái chết mất. "Ba, con nhất định sẽ cứu Mạn Mạn về, ba đừng nói với mẹ trước, con sợ mẹ không chịu nổi cú sốc này." Trong điện thoại ngừng lại một chút, ngay sau đó Lan Hành Chi nói ngắn gọn súc tích: "Ba biết, A Minh, bất kể thế nào, con cũng phải tự bảo trọng, con không chỉ là chồng của Mạn Mạn, con còn là cha của Nghiêu Nghiêu, ba và Nghiêu Nghiêu đều không muốn con và Mạn Mạn xảy ra chuyện." Lòng Lục Minh ấm áp, anh hiểu ý của Lan Hành Chi, là đang nói cho anh biết, anh trong lòng ông cũng quan trọng như vậy.

Không thể vì Giang Mạn mà đặt bản thân vào hiểm cảnh.

Người nhạc phụ này tuy thường nhìn anh không vừa mắt, nhưng cũng chỉ là tính trẻ con, miệng thì sắc như dao nhưng lòng thì mềm như đậu hũ, trước những chuyện đại sự lớn nhỏ lại nhìn thấu đáo hơn ai hết. "Ba, con biết rồi, ba yên tâm đi." "Ba sẽ giữ chân mẹ con ở bên này, chúng ta đợi đến Tết rồi sẽ về, đến lúc đó hy vọng cả nhà chúng ta có thể ăn Tết vui vẻ." Cúp điện thoại, Lục Minh cảm thấy lòng nặng trĩu, thằng bé ngẩng đầu nhìn anh chằm chằm, "Con đã biết không giấu được ngoại công mà, ngoại công không dễ lừa như vậy." Lục Minh xoa xoa đầu Lục Nghiêu, "Nghiêu Nghiêu, chuyện bên mẹ con không thể chậm trễ, chậm trễ thêm một phút là cô ấy lại nguy hiểm thêm một phút, chậm nhất là ngày kia chúng ta phải xuất phát rồi, ba biết con lo cho mẹ, nhưng ba không thể mang con đi, con hãy đến khu quân đội bên đó, ông cố và mọi người sẽ chăm sóc con, con cũng đừng nói lỡ lời trước mặt bà nội, bà nội hỏi thì cứ nói là ba mẹ bận, không có thời gian chăm sóc con." "Ba ba, ba yên tâm đi, con sẽ ở khu quân đội đợi ba và mẹ đến đón con, ba cứ yên tâm đi cứu mẹ, con biết phải đối phó với bà nội thế nào." Lục Nghiêu hiểu chuyện nói.

Thằng bé cũng rất muốn đi cứu mẹ, nhưng nó biết mình sức yếu, đi theo chỉ làm vướng chân, không giúp được gì.

Lục Minh cúi đầu cọ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của con trai, "Con trai, tin ba nhé." Lục Nghiêu gật đầu thật mạnh, "Con tin ba." Lúc này cũng chỉ có thể chọn tin ba mà thôi.

Giang Mạn cả ngày đều sống trong lo lắng, bất an.

Ngày hôm sau, Hà Thành đưa Tần Trí Viễn đến, tiếng động cơ máy bay gầm rú truyền đến từ trên đầu, rồi hạ cánh êm ái xuống đất.

Khoang máy bay mở ra, Giang Mạn nhìn thấy Tần Trí Viễn bước ra từ bên trong, một thời gian trôi qua, ngoài việc gầy hơn một chút thì không có bất kỳ thay đổi nào.

Đấy, chẳng có ai rời bỏ ai mà không sống được, bánh xe thời gian khổng lồ sẽ đẩy bạn đi về phía trước, những người từng nghĩ rằng không thể buông bỏ, không thể từ bỏ cuối cùng cũng trở thành quá khứ.

Giang Mạn quay mặt đi, cô cảm thấy chuyện lần trước mình đã làm hết tình hết nghĩa rồi, cô còn sống là do phúc lớn mạng lớn, giữa họ không cần phải có bất kỳ ràng buộc nào nữa.

Tần Trí Viễn vừa nhìn đã thấy một bóng dáng quen thuộc, anh ta tưởng mình nhìn lầm, còn đặc biệt dụi mắt một cái, ngừng lại một lát mới xác định đứng cách đó không xa thật sự là cô gái mình ngày đêm mong nhớ.

Trong lòng anh ta dâng lên một trận cuồng hỉ, nhưng nhìn bộ dạng người hầu gái của cô, cùng với khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò rõ rệt, chỉ cảm thấy lòng như dao cắt.

Tần Trí Viễn chẳng kịp nghĩ gì khác, vội vàng đuổi theo, "Mạn Mạn." Giang Mạn không chạy, cô chỉ rất bình tĩnh đi về phía trước.

Tần Trí Viễn lập tức đuổi kịp, đi song song với cô, nhìn bờ vai gầy yếu của cô, bản năng muốn vươn tay ôm lấy, nhưng chạm phải khuôn mặt lạnh lùng của cô, bàn tay từ từ rụt lại. "Mạn Mạn, lâu rồi không gặp." Tần Trí Viễn khó khăn lắm mới thốt ra một câu.

Giang Mạn vẫn không phản ứng, Tần Trí Viễn đã đoán được lần gặp lại này cô sẽ như thế, cô nhóc này xưa nay yêu ghét rõ ràng.

Từ sau lần trước anh ta như bị ma ám mà bắt cóc cô, giữa họ vô hình trung đã kéo ra một cái rãnh lớn, không ai có thể dễ dàng vượt qua được.

Giữa họ không còn bất kỳ tình cảm nào nữa.

Nhưng nhìn thấy cô như vậy, anh ta vẫn khó chịu đến nghẹt thở, mấy tháng nay, trời biết anh ta nhớ cô đến nhường nào.

Nhưng rời khỏi thành phố A, cô không phải là người nổi tiếng, muốn biết tin tức của cô thật sự quá khó.

Anh ta chỉ có thể tải video cô tham gia cuộc thi thiết kế về điện thoại, khi nỗi nhớ không thể kiềm chế thì lôi ra xem đi xem lại.

Ngay cả trong video có bóng dáng Lục Minh, anh ta dường như cũng không còn bận tâm như trước nữa, có lẽ là đã xem đến mức chai sạn rồi.

Có thể nhìn thấy người mình yêu, anh ta đã mãn nguyện rồi.

Yêu thảm một người, thật sự là thấp hèn đến mức không còn chút tôn nghiêm nào đáng nói. "Mạn Mạn, anh xin lỗi, anh xin lỗi em về chuyện lần trước, lúc đó anh thật sự là đầu óc nóng bừng, nghĩ rằng đưa em đi chúng ta sẽ có thể ở bên nhau, chúng ta sẽ có thể tìm lại những tháng ngày tươi đẹp trong quá khứ." Nào ngờ, tình yêu này giống như hoa quỳnh, khi nó đến cần bạn dùng tâm mà chăm sóc, cẩn thận và tỉ mỉ, như vậy mới có thể cảm nhận được hương thơm của đóa hoa. "Anh biết bây giờ nói lời xin lỗi với em đã muộn rồi, nhưng anh vẫn muốn nói, anh xin lỗi em vì những chuyện anh đã làm, xin lỗi em vì những chuyện mẹ anh đã làm với em và gia đình em, bất kể em có tha thứ cho anh hay không, anh đều muốn tự miệng nói với em.

Haizz, có lẽ em sẽ không còn chút thiện cảm nào với anh nữa rồi." Khi nói câu này, vành mắt Tần Trí Viễn đỏ hoe, khóe miệng bật ra một nụ cười khổ, cô gái mình ngày đêm mong nhớ đang ở ngay trước mặt, nhưng lại không cho anh ta dù chỉ một cái nhìn thẳng, cảm giác này còn khó chịu hơn cả giết anh ta.

Giang Mạn cứ nghĩ sau khi gặp Tần Trí Viễn, người đàn ông này sẽ vẫn như lúc trước, thậm chí sẽ vì công ty nhà họ Tần phá sản và mẹ Tần suýt ngồi tù mà oán hận cô, nhưng sự thật lại có chút khác biệt so với tưởng tượng của cô.

Nghe thấy giọng điệu tiêu điều của anh ta, Giang Mạn không thể làm ngơ, hơn nữa cô trong lòng biết rõ một sự thật.

Chương 969

Bạch Tiểu Thuần tìm Tần Trí Viễn đến đây, chắc chắn là có ý đồ không tốt, cô cần Tần Trí Viễn nương tay với mình.

Cứ cứng rắn mãi thế này không có lợi gì cho cô cả.

Con trai và chồng cô vẫn đang đợi cô, cô không thể vì một phút hả hê mà để bản thân rơi vào nguy hiểm.

Những tính toán trong lòng cô đương nhiên sẽ không để Tần Trí Viễn biết, cô vẫn lạnh nhạt hỏi: "Anh đến đây làm gì?" "Mạn Mạn, anh..." Tần Trí Viễn có chút kích động, có chút bối rối, không biết phải giải thích thế nào, anh ta thấy sự khinh bỉ trong mắt cô.

Có lẽ là cô ấy đang tức giận vì anh ta và Bạch Tiểu Thuần đồng lõa với nhau, Tần Trí Viễn lúc đầu không biết lai lịch của Bạch Tiểu Thuần, nhưng bây giờ đã biết được một vài điều, bọn họ chính là tàn dư của tập đoàn Hoa Đốn từng gây chấn động cả nước năm đó, không biết đã chia rẽ bao nhiêu gia đình, trên tay đã nhuốm bao nhiêu máu tươi.

Nhưng anh ta không còn cách nào, đã lên thuyền giặc thì làm sao xuống được.

Bạch Tiểu Thuần không thể nào để anh ta toàn mạng rút lui, đặc biệt là bây giờ, Bạch Tiểu Thuần lấy danh nghĩa là cùng anh ta mở công ty, nhưng những mánh khóe sau lưng anh ta biết một vài điều, Bạch Tiểu Thuần chỉ là đang tìm một công ty hợp pháp để rửa tiền bẩn.

Người đại diện pháp luật của công ty là anh ta, Bạch Tiểu Thuần xảo quyệt đến mức tìm được cổ đông bù nhìn, trên danh nghĩa thì hoàn toàn không liên quan gì đến công ty.

Một khi xảy ra chuyện, không chút nghi ngờ, anh ta chính là con dê tế thần.

Mấy tháng qua, dưới sự ủng hộ toàn lực của ông ngoại, công ty của anh ta phát triển rất mạnh, nhưng bên trong thì anh ta rất rõ chuyện gì đang xảy ra.

Anh ta đã từng nghĩ đến việc thoát khỏi sự kiểm soát của Bạch Tiểu Thuần, nhưng tính mạng của cha mẹ anh ta đều nằm trong tay Bạch Tiểu Thuần, Bạch Tiểu Thuần có vô số thủ đoạn để đối phó với anh ta.

Dù sao hai người cũng là người quen biết từ nhỏ lớn lên cùng nhau, Giang Mạn vừa nhìn thấy bộ dạng này của anh ta liền biết anh ta đã rõ lai lịch của Bạch Tiểu Thuần, ban đầu nghe Lục Minh nói anh ta hợp tác với Bạch Tiểu Thuần, cô còn ôm vài phần hy vọng, đoán rằng có lẽ anh ta bị Bạch Tiểu Thuần uy hiếp, nhưng bây giờ nhìn lại thì hoàn toàn là tự nguyện.

Đây đâu còn là chàng trai trong ký ức của cô nữa, Tần Trí Viễn trước kia kiêu căng ngạo mạn, một lòng chính trực, tuyệt nhiên sẽ không giao du với những người này. "Anh thật sự quá khiến tôi thất vọng rồi." Giang Mạn thất vọng tột cùng.

Cổ họng Tần Trí Viễn cứng lại, chỉ ngây người nhìn Giang Mạn, không biết phải giải thích thế nào, cũng không cách nào giải thích được.

Mãi rất lâu sau, Tần Trí Viễn nói: "Anh xin lỗi, Mạn Mạn." "Người anh có lỗi không phải là tôi, mà là lương tâm của chính anh, anh có biết anh đang tiếp tay làm bậy không?" "Mạn Mạn, anh không muốn như vậy." "Tần Trí Viễn, giữa chúng ta không có gì đáng để nói nữa." "Mạn Mạn, nếu anh bằng lòng sửa đổi, em có cho anh một cơ hội làm lại không?" Tần Trí Viễn đột nhiên đặc biệt nghiêm túc nhìn

Giang Mạn.

Giang Mạn nhìn anh ta, không nói gì.

Lòng bàn tay Tần Trí Viễn căng thẳng đến mức toát mồ hôi, rất lâu sau mới nghe Giang Mạn nói: "Nếu anh bằng lòng trở nên tốt hơn, đó là sự tôn trọng đối với chính anh, vì Tần Trí Viễn của quá khứ quả thực là một người tốt, chuyện giữa chúng ta tôi đã nói rất rõ rồi, ngay cả bạn bè cũng không thể làm được, anh không có nghĩa vụ phải hỏi ý kiến tôi, anh muốn sửa đổi, chỉ cần chính anh cho chính mình một cơ hội là được rồi." Nghe vậy, sắc mặt Tần Trí Viễn có chút phức tạp, mím môi không nói gì. "Tần Trí Viễn, thời gian sẽ thay đổi tất cả." Giang Mạn không nói quá thẳng thắn, nhưng Tần Trí Viễn hiểu ý cô, cô muốn nói là thời gian sẽ làm phai nhạt tình cảm của cô dành cho anh ta.

Tần Trí Viễn cười khổ, trong lòng thầm nhủ: Mạn Mạn, nếu có thể dễ dàng buông bỏ một người, thì trên đời này đâu có nhiều chàng trai si tình cô gái oán hận đến vậy. "À phải rồi, sao em lại ở đây?

Sắp đến Tết rồi, giờ này không phải em nên ở thành phố A sao?" Tần Trí Viễn quá kích động đến mức quên mất câu hỏi này. "Đương nhiên đây là công lao của Bạch Tiểu Thuần rồi." Giang Mạn nghiến răng nghiến lợi nói. "Bạch Tiểu Thuần cô ta đã làm gì em?" Giang Mạn không biết Tần Trí Viễn là thật sự không biết, hay là đang giả vờ trước mặt cô, không trả lời câu hỏi của anh ta, chỉ lặng lẽ nhìn anh ta.

Cảnh hai người nhìn nhau, lọt vào mắt Hà Thành vô cùng chói mắt, người phụ nữ này, rõ ràng quen thân với Tần Trí Viễn đến vậy, nhìn xem, nói chuyện vui vẻ biết bao.

Lại còn trước mặt anh ta huênh hoang nói ai mà chẳng có quá khứ, bây giờ phụ nữ đã qua một đời chồng lấy đàn ông chưa kết hôn thì quá đỗi bình thường.

Lục Minh đúng là chịu thiệt lớn rồi, vậy mà có thể dung túng người phụ nữ của mình lả lơi với người đàn ông khác.

Ánh mắt Hà Thành nhìn Giang Mạn rất sắc bén, như muốn khoét thủng một lỗ.

Giang Mạn cũng cảm thấy sống lưng hơi lạnh, vừa quay người lại đã thấy ánh mắt Hà Thành nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống, Giang Mạn khẽ run lên một cái, người đàn ông Hà Thành đó lại lên cơn gì nữa đây, cô đang yên đang lành ở đây, hình như không đắc tội gì với anh ta mà, sao lại nhìn cô như kẻ thù mười đời vậy chứ.

Tần Trí Viễn cũng nhận ra sự không thiện cảm trong mắt Hà Thành, khẽ nhướn mày, anh ta tiếp xúc với Hà Thành không nhiều, chỉ vài lần, phần lớn là A Khang tiếp xúc.

Trong ấn tượng của anh ta, đây luôn là một người đàn ông không hề cười cợt, khuôn mặt cả ngày như bị băng tuyết bao phủ, lạnh đến mức không có biểu cảm gì, dường như không có gì lọt vào mắt anh ta.

Hôm nay là lên cơn gì vậy.

Tần Trí Viễn tưởng Hà Thành muốn làm gì Giang Mạn, bản năng đứng chắn trước mặt Giang Mạn, "Hà tiên sinh, giữa anh và Mạn Mạn có phải có hiểu lầm gì không?

Chúng ta có gì thì nói chuyện đàng hoàng." Hà Thành thấy Tần Trí Viễn như vậy, trong lòng càng tức giận hơn, nói với giọng điệu nửa vời: "Giang Mạn, cô còn dám nói không có gì với anh ta sao?" Nếu không có gì, Tần Trí Viễn tại sao lại bảo vệ cô như vậy.

Giang Mạn vẻ mặt mờ mịt, hoàn toàn không biết cơn giận vô cớ này từ đâu mà ra.

Cô chớp chớp mắt, "Hà Thành, anh đang giận cái gì vậy?" Hà Thành trừng mắt nhìn Giang Mạn không nói gì, Tần Trí Viễn híp mắt, lần nữa nghiêm túc đánh giá Hà Thành, nếu nói anh ta thích Giang Mạn, dường như không phải vậy, đây không phải ánh mắt của một người đàn ông dành cho người phụ nữ mà mình thích.

Nhưng nếu không thích Giang Mạn, thì đây lại là biểu cảm gì chứ, thật sự là khó có thể tin được. "Đừng có chớp mắt với tôi, tôi không ăn cái kiểu đó của cô đâu, cô cứ dùng cái kiểu này tiếp tục đi lừa Lục Minh đi." Hà Thành hậm hực nói.

Khoan đã, Hà Thành này đang bất bình thay Lục Minh sao?

Tưởng cô và Tần Trí Viễn có gì đó sao?

Tội danh này lớn thật.

Cô vừa nãy nói chuyện với Tần Trí Viễn, phần lớn là muốn Tần Trí Viễn hối cải, đừng cùng Bạch Tiểu Thuần âm mưu hãm hại cô, hoàn toàn không có một chút quan hệ nào với việc tình cũ nhen nhóm lại. "Hà Thành, anh có phải hiểu lầm gì rồi không?

Chúng tôi đây chỉ là đang trò chuyện bình thường." "Hiểu lầm?

Tôi nhìn rõ mồn một bằng hai con mắt đây, làm gì có hiểu lầm nào." Hà Thành hừ lạnh.

Giang Mạn hoàn toàn không có cách nào với cái thể loại động vật đơn bào, ngốc nghếch trong tình yêu như Hà Thành, cô tin Lục Minh sẽ tin cô, nên cũng không giải thích thêm nữa.

Chương 970

Bộ dạng im lặng không nói gì của cô, trong mắt Hà Thành càng giống như ngầm thừa nhận, Hà Thành trừng mắt nhìn cô một cái rồi quay người bỏ đi.

Giang Mạn vẻ mặt vô tội đứng tại chỗ, càng nghĩ càng thấy buồn cười, người anh em này của Lục Minh thật sự rất tốt, dù hai người vẫn còn tồn tại hiểu lầm, Hà Thành cũng luôn bảo vệ Lục Minh. "Mạn Mạn, anh không biết giữa em và Hà Thành làm sao mà thân quen được, nhưng người này không hề đơn giản, là người mà ngay cả Bạch Tiểu Thuần và A Khang cũng phải đề phòng, bình thường em cố gắng đừng đắc tội với anh ta." Tần Trí Viễn nhắc nhở.

Giang Mạn khẽ cười, liếc xéo Tần Trí Viễn, "Chó biết cắn thì không sủa." Mặt Tần Trí Viễn lập tức biến sắc, đây là đang chế giễu anh ta bình thường im ắng, nhưng vừa ra tay là bắt cóc cô, anh ta mới là người độc ác nhất. "Ồ, xem ra hai người nói chuyện vui vẻ lắm nhỉ." Giọng điệu trêu chọc của Bạch Tiểu Thuần truyền đến, cô ta dường như đặc biệt yêu thích màu trắng, hôm nay cô ta xõa mái tóc xoăn gợn sóng, mặc một chiếc váy liền màu hồng nhạt, bên ngoài là một chiếc áo khoác lông trắng, trang phục rất quý phái và thục nữ, ai có thể ngờ một người phụ nữ có vẻ ngoài như thiên thần như vậy lại là một tội phạm quốc tế, hơn nữa còn là người ra quyết sách.

A Khang đứng trước mặt cô ta, giống như một hiệp sĩ trung thành.

Giang Mạn luôn cảm thấy nụ cười của cô ta có chút rợn người, không đáp lời, giả vờ có chút sợ hãi mà co lại một bên.

Tần Trí Viễn thì "ừm" một tiếng, coi như chào hỏi, "Bạch tiểu thư." "Trí Viễn, cha mẹ anh dạo này thế nào rồi?" Bạch Tiểu Thuần hỏi. "Cảm ơn Bạch tiểu thư đã quan tâm, cha mẹ tôi rất tốt." Giọng Tần Trí Viễn có chút cứng nhắc, ngữ khí rất xa cách. "Đó là điều đương nhiên, có tôi ở đây, cha mẹ anh sẽ không xảy ra vấn đề gì." Bạch Tiểu Thuần cười rạng rỡ như hoa.

Giang Mạn nhạy cảm nhận ra sự bất thường trong ngữ khí của hai người, lẽ nào Bạch Tiểu Thuần đã dùng cha mẹ nhà họ Tần để uy hiếp Tần Trí Viễn? "Nhìn gì mà nhìn, Giang Mạn, đi nấu cơm đi, không thấy ở đây có khách quý đến sao?

Hôm nay ăn hải sản, cô nhớ để ý kỹ vào, đừng làm lung tung nữa, nếu không biết nấu thì bảo Thúy Hoa dạy cô, ngàn vạn lần đừng làm mất hứng của mọi người." Giang Mạn quay người bỏ đi, Tần Trí Viễn muốn đi giúp, nhưng lại bị Bạch Tiểu Thuần gọi lại, trực tiếp nói: "Trí Viễn, bây giờ Giang Mạn đã không còn là phu nhân quân trưởng nữa rồi, cô ta đã ly hôn với Lục Minh, cô ta là nô lệ của tôi, phụ trách ăn ở sinh hoạt của tôi, những chuyện này đều là việc trong phận sự của cô ta, anh tốt nhất đừng đi giúp, nếu không sẽ không có lợi gì cho cô ta đâu." "Ly hôn với Lục Minh rồi ư?

Sao có thể chứ?

Bọn họ không phải đang rất tốt sao?" Tần Trí Viễn không thể tin được nhìn Bạch Tiểu Thuần, anh ta hoàn toàn không biết chuyện này, Bạch Tiểu Thuần trước đó không hề nói với anh ta, anh ta cũng là sau khi đến đây mới biết Giang Mạn đang ở trên hòn đảo này.

Hơn nữa, Giang Mạn và Lục Minh ly hôn, chuyện này hoàn toàn là không thể, họ yêu nhau sâu đậm đến vậy.

Trên máy bay, người đàn ông kia bất chấp nguy hiểm đi cứu Giang Mạn, những điều đó anh ta đều nhìn thấy rõ, không thể giả vờ được. "Đương nhiên rồi, tôi không cần thiết phải lừa anh, bản thỏa thuận ly hôn của họ còn là do tôi tự tay soạn thảo, Giang Mạn ra đi tay trắng, con trai là của Lục Minh, nói tóm lại, bây giờ cô ta nhẹ nhõm, không có bất kỳ gánh nặng nào." Tần Trí Viễn hít sâu một hơi, nhất thời không đoán được tâm tư của Bạch Tiểu Thuần, "Bạch tiểu thư, cô gọi tôi đến đây làm gì?" "Trí Viễn, chúng ta là đối tác hợp tác rất tốt mà, anh đã giải quyết không ít vấn đề cho tôi, tôi tự mình đón anh đến đây, đương nhiên là có chuyện tốt muốn chia sẻ với anh, nhìn thấy cô bé thanh mai trúc mã mà anh ngày đêm nhung nhớ, anh không có ý tưởng gì sao?" "Bạch tiểu thư, rốt cuộc cô muốn nói gì?" "Xem ra anh không thông minh như tôi nghĩ, ý của tôi là, Tần Trí Viễn, tôi định giao Giang Mạn cho anh, tùy anh xử trí." Bạch Tiểu Thuần từng chữ từng chữ nói.

Bạch Tiểu Thuần nhìn thấy trong mắt Tần Trí Viễn sự tham lam và vui sướng, rất hài lòng. "Thế nào, món quà Tết Âm lịch này tôi chuẩn bị cho anh đã tốn không ít tâm tư, phải đấu trí đấu dũng với Lục Minh đấy, anh có muốn nói gì với tôi không?" Trong lòng Tần Trí Viễn vô cùng kích động, ngón tay run rẩy, ánh mắt không ngừng dõi theo hướng Giang Mạn vừa biến mất.

Lần trước, hắn đã tốn hết tâm sức để đưa Giang Mạn đi, đã lên máy bay rồi mà vẫn bị Lục Minh cướp lại, hắn vừa tức giận vừa không cam lòng.

Giờ đây, người hắn yêu ở ngay trước mặt, hơn nữa còn đã ly hôn với Lục Minh, đây là một sự cám dỗ lớn đến nhường nào.

Nhưng nghĩ đến việc Giang Mạn vẫn không chịu tha thứ cho hắn vì chuyện lần trước, nếu lần này hắn lại bất chấp ý muốn của cô mà đưa cô đi, e rằng hai người bọn họ kiếp này sẽ thực sự chấm dứt.

Hắn không muốn phải đến bước đường này với cô, dù sao cô cũng là cô gái mà hắn đã bảo vệ và yêu thương bao nhiêu năm.

Dù cô đã là vợ người khác, còn có một đứa con, nhưng hắn vẫn không thể từ bỏ. "Mạn Mạn có ý kiến gì?" Tần Trí Viễn kiềm chế sự vui sướng tột độ trong lòng, nhìn từ cuộc trò chuyện vừa rồi, Giang Mạn không hề có bất kỳ suy nghĩ gì về hắn.

Bạch Tiểu Thuần nở nụ cười chế giễu trên mặt, có chút mất kiên nhẫn, giọng điệu cũng trở nên khó chịu. "Mấy chuyện đó anh không cần lo, tự do của Giang Mạn bây giờ hoàn toàn nằm trong tay tôi, tôi có quyền tuyệt đối chi phối cô ấy, nếu anh muốn cô ấy thì tôi sẽ đóng gói giao cho anh là được." Tần Trí Viễn không lên tiếng, không biết đang nghĩ gì.

Bạch Tiểu Thuần chợt nhớ đến một câu nói: vừa muốn làm gái điếm, lại vừa muốn được dựng đền thờ trinh tiết.

Câu này tuy dùng để hình dung phụ nữ, nhưng dùng để hình dung Tần Trí Viễn hiện tại là thích hợp nhất, điển hình là có lòng tà mà không có gan.

Rõ ràng trong lòng khao khát đến phát điên, nhưng đến bước cuối cùng lại chùn bước. "Trí Viễn, cơ hội chỉ có một lần thôi, nếu anh không nắm bắt được thì đừng trách tôi có chuyện tốt mà không nghĩ đến anh." Điều này Tần Trí Viễn tự nhiên hiểu rõ, muốn đưa Giang Mạn từ tay Lục Minh đi không phải là chuyện đơn giản.

Hắn vẫn còn do dự, "Cô cho tôi suy nghĩ kỹ hơn một chút đi." "Trí Viễn, phụ nữ thì cũng chỉ có vậy thôi, chỉ cần thể xác khuất phục anh, trái tim sớm muộn cũng sẽ thuộc về anh, đến lúc đó hai người có con của riêng mình, tôi không tin Giang Mạn còn không yêu con mình.

Chuyện của cô ấy và Lục Minh năm xưa chính là ví dụ điển hình, khi cô ấy còn chưa quen Lục Minh thì đã sinh con rồi, người phụ nữ này rất mềm lòng, con cái sẽ là ràng buộc lớn nhất của cô ấy, anh có thể dùng cách tương tự để giữ chân cô ấy." Bạch Tiểu Thuần giảng giải.

Nếu không phải vì Tần Trí Viễn còn có giá trị lợi dụng đối với cô, cô tuyệt đối sẽ không phí lời với hắn, một người đàn ông lớn mà làm việc cứ ấp a ấp úng, không dứt khoát chút nào. "Bạch tiểu thư, cô cho tôi suy nghĩ thêm đi." Tần Trí Viễn vẫn kiên trì nói.

Sau khi kích động, Tần Trí Viễn vẫn bình tĩnh trở lại, hắn phải tìm hiểu rõ ràng Giang Mạn đã xảy ra chuyện gì rồi mới đưa ra quyết định, Giang Mạn sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây, lại còn ly hôn với Lục Minh, chắc chắn là đã xảy ra chuyện lớn.

Bạch Tiểu Thuần tức giận, quăng lại một câu rồi bỏ đi thẳng. "Vậy anh cứ suy nghĩ cho kỹ đi." A K cũng đi theo Bạch Tiểu Thuần, bày tỏ nỗi lo trong lòng. "Chủ tử, Tần Trí Viễn dường như đã không còn quyết tâm như trước nữa, tôi thấy để hắn ta và Giang Mạn ở bên nhau, e rằng không dễ dàng." Bạch Tiểu Thuần lạnh lùng hừ một tiếng, đôi môi đỏ mọng quyến rũ khẽ nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn. "Hắn không chủ động thì chúng ta giúp hắn chủ động, đến lúc đó hắn không muốn cũng không được.

Lấy M2 mới nhất tôi vừa nghiên cứu ra, thí nghiệm trên người bọn họ một chút, tôi không tin vào cái tà này." M2, A K biết rõ, đó không phải là thuốc kích dục bình thường, mà còn là một loại chất gây nghiện, chuyên để hủy hoại ý chí con người.

A K cân nhắc một lát, có chút lo lắng nói: "Chủ tử, loại thuốc đó công hiệu cực kỳ bá đạo, bọn họ có chịu nổi không, nếu Tần Trí Viễn chết thì chúng ta lại phải tìm công ty hợp tác khác, điều này không có lợi cho chúng ta." "Vậy thì chỉ cho Giang Mạn thôi, tôi không tin người phụ nữ mình yêu cởi hết quần áo đứng trước mặt mà hắn còn có thể giữ mình được." Mục đích của Bạch Tiểu Thuần chỉ là trả thù Lục Minh, khiến hắn chứng kiến sự phản bội của vợ mình.

Sống chết của Giang Mạn hoàn toàn không nằm trong phạm vi cân nhắc của cô ta.

Trao cơ hội này cho Tần Trí Viễn cũng chỉ là làm người tốt sẵn tiện, để găm một cái gai vào lòng Lục Minh.

Nếu Giang Mạn may mắn sống sót, dù Lục Minh không chê cô, cô chắc chắn cũng không còn mặt mũi nào mà quay về.

Chương 971

Khiến vợ chồng bọn họ sống chết chia lìa mới là mục đích lớn nhất của cô ta. "Tôi hiểu rồi." A K cười nói.

Giang Mạn vẫn đang nấu ăn trong bếp, hoàn toàn không biết rằng sắp tới cô sẽ phải đối mặt với thử thách lớn nhất trong đời.

Tần Trí Viễn tìm đến nhà bếp, thấy Giang Mạn đang đeo tạp dề bận rộn, tóc búi đuôi ngựa đơn giản, lay động theo mỗi cử động của cô.

Khung cảnh này ấm áp một cách lạ thường, khiến hắn không khỏi nhớ về thời niên thiếu của hai người.

Không ngờ thoáng chốc đã bao nhiêu năm trôi qua, cô bé mà hắn nâng niu trong lòng bàn tay đã lớn, còn biết nấu ăn.

Hắn không kìm được mà tưởng tượng, nếu bọn họ kết hôn, Giang Mạn liệu có nấu ăn cho hắn như thế này không, hắn tan làm về có thể được ăn cơm do chính tay cô nấu.

Khung cảnh như vậy, chỉ cần nghĩ đến thôi, hắn đã thấy vô cùng xúc động. "Mạn Mạn." Khóe miệng Tần Trí Viễn nhếch lên một nụ cười, giọng nói đầy dịu dàng.

Giang Mạn nghe thấy giọng Tần Trí Viễn, quay người lại với vẻ mặt lạnh lùng. "Anh đến làm gì?" Phản ứng của Giang Mạn như một gáo nước lạnh buốt tạt thẳng vào Tần Trí Viễn, khiến hắn lạnh thấu tim gan.

Hắn ý thức sâu sắc rằng, tất cả những tưởng tượng vừa rồi đều là mơ giữa ban ngày. "Tôi có chuyện muốn nói với em." Tần Trí Viễn nhìn Giang Mạn với ánh mắt đau thương.

Thúy Hoa là một người rất biết điều, vừa nhìn thấy tình huống này liền tự động lùi ra ngoài. "Tôi không có gì để nói với anh, anh đừng làm ảnh hưởng đến việc tôi nấu ăn." Giang Mạn đang rửa rau, tay áo vén lên.

Tần Trí Viễn phát hiện mu bàn tay cô hơi đỏ, nhìn kỹ thì thấy mặt và cổ dường như cũng bị thương.

Hắn tiến một bước kéo cổ áo Giang Mạn ra, quả nhiên phía dưới cổ còn rõ ràng hơn, nhìn là biết vết bỏng, mà lại là chuyện mới xảy ra mấy ngày gần đây.

Hành động đột ngột của hắn khiến Giang Mạn giật mình, cô lùi lại mấy bước, cảnh giác trừng mắt nhìn Tần Trí Viễn. "Anh tránh xa tôi ra." "Mạn Mạn, tôi không có ý gì khác, tôi chỉ muốn xem em thôi, em hình như bị thương rồi." Tần Trí Viễn nói có vẻ cứng nhắc. "Chuyện của tôi không cần anh quản." Tần Trí Viễn bất chấp vẻ mặt lạnh lùng của Giang Mạn, hỏi: "Mạn Mạn, sao em lại đến đây?

Có phải Bạch Tiểu Thuần đã bắt cóc em đến đây không?" "Chồng tôi trong người có virus, là do Bạch Tiểu Thuần gây ra, tôi đến đây để đổi thuốc giải độc cho Lục Minh." Giang Mạn nói thật, chuyện này không có gì phải giấu giếm. "Mạn Mạn, em có bị ngốc không, sao em có thể vì thuốc giải mà đến bên Bạch Tiểu Thuần, người phụ nữ này là một con quỷ, dây dưa với cô ta sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu." Tần Trí Viễn đau lòng nói. "Tôi chỉ biết chồng tôi đã khỏe lại, thế là đủ rồi." Cô chịu khổ một chút cũng không sao.

Tần Trí Viễn nhìn Giang Mạn với vẻ mặt kiên định, ánh mắt đau đớn tột cùng.

Cô ấy vậy mà lại vì Lục Minh mà làm đến mức này, hắn thật sự đã đánh giá thấp tình cảm giữa hai người bọn họ.

Cô ấy như vậy, làm sao có thể đi cùng hắn được nữa.

Lục Minh, anh thật may mắn, vậy mà có thể khiến Giang Mạn hy sinh lớn đến thế. "Dù em cả đời không thể gặp lại anh ta nữa em cũng cam tâm tình nguyện sao?

Em làm vậy có đáng không?" "Anh ấy sống tốt chính là báo đáp tốt nhất cho em.

Chuyện vợ chồng, không có gì là đáng hay không đáng, càng không cần cân nhắc được mất, đâu phải làm ăn kinh doanh." "Mạn Mạn, sao em phải khổ vậy chứ, Bạch Tiểu Thuần sẽ không bỏ qua cho em đâu." Tần Trí Viễn bất lực nhíu mày. "Chồng tôi cũng sẽ không bỏ qua cho Bạch Tiểu Thuần, ai không bỏ qua cho ai còn chưa chắc, tôi tin anh ấy nhất định sẽ đến cứu tôi." Nghĩ đến đây, trên mặt Giang Mạn lộ ra một nụ cười nhẹ.

Cô tin chắc, Lục Minh nhất định đã khỏe lại rồi, có lẽ lúc này đang trên đường đến cứu cô. "Chồng tôi." Nghe cô nói thoải mái như vậy, Tần Trí Viễn đã đoán được rồi, nhưng vẫn không kìm được hỏi: "Em và anh ta không phải đã ly hôn rồi sao?" "Tâm không ly là thành rồi, những thứ hình thức em một chút cũng không quan tâm." Giang Mạn nói một cách hùng hồn.

Tần Trí Viễn đột nhiên không muốn hỏi nữa, chút hy vọng vừa nhen nhóm trong lòng hoàn toàn bị nghiền nát, nhưng hắn vẫn không muốn từ bỏ tia hy vọng cuối cùng, nghiến răng nói: "Mạn Mạn, em có bằng lòng đi cùng tôi không?" Nghe vậy, Giang Mạn khẽ cười, thản nhiên thốt ra một câu. "Tần Trí Viễn, anh nghĩ có thể sao?" Thân hình cao lớn của Tần Trí Viễn lay động một chút, chỉ cảm thấy như có một con dao cắm vào tim, đau đến khó thở.

Hắn đương nhiên biết, điều này là không thể.

Bọn họ thực sự đã không thể quay lại được nữa rồi. "Mạn Mạn, em ở lại đây chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đâu, em đi cùng tôi trước đi, chúng ta rời khỏi đây rồi tính sau.

Bạch Tiểu Thuần sẽ không vô duyên vô cớ đưa tôi đến đây, cô ta chắc chắn có âm mưu gì đó." "Anh đã nói như vậy rồi, anh nghĩ anh có thể dễ dàng đưa tôi đi sao?

Anh lấy danh nghĩa gì để đưa tôi đi?" Giang Mạn hỏi ngược lại.

Mặt Tần Trí Viễn cứng đờ. "Bạch Tiểu Thuần vừa nói, cô ta sẽ giao em cho tôi." Sắc mặt Giang Mạn trầm xuống, quả nhiên Bạch Tiểu Thuần đang tính toán chuyện này, muốn cô và Tần Trí Viễn ở bên nhau, để báo thù Lục Minh.

Chính vì biết điều đó, cô càng không thể đi.

Lục Minh vốn đã có ý kiến về cách cô xử lý chuyện của Tần Trí Viễn, ngày thường anh không nói nhưng cô cũng biết.

Nếu cô đi cùng Tần Trí Viễn, Lục Minh đến đây lại phải tay trắng ra về, sẽ đau lòng biết bao. "Anh không đưa tôi đi được đâu." Giang Mạn khẳng định.

Chương 972

"Một lát nữa tôi sẽ nói với Bạch Tiểu Thuần, nhưng cần em phối hợp, em cứ đồng ý với cô ta, nói là em bằng lòng đi theo tôi, như vậy cô ta chắc sẽ thả em đi." Đi theo Tần Trí Viễn, đó là điều tuyệt đối không thể.

Mặc dù Giang Mạn biết rõ Bạch Tiểu Thuần sẽ không dễ dàng để Tần Trí Viễn đưa cô đi, nhưng vẫn không kìm được hỏi dò: "Lùi một vạn bước, giả sử anh thật sự có thể đưa tôi đi?

Anh có bằng lòng để tôi quay về tìm Lục Minh không?" Ánh mắt Tần Trí Viễn chợt lóe lên, nếu cô ấy thực sự đi theo hắn, hắn có thể để cô ấy quay về không?

Hắn có độ lượng lớn đến thế sao?

Câu hỏi này ngay cả hắn cũng không thể trả lời. "Anh xem anh kìa, anh còn không kiên định." Thoát khỏi một hang sói, lại đến một hang sói khác, như vậy có ý nghĩa gì, thà cứ ngoan ngoãn ở đây chờ Lục Minh còn hơn.

Ít nhất ở đây còn có Hà Thành, hắn đã vài lần bảo vệ Lục Minh, chắc sẽ không để cô rơi vào nguy hiểm. "Mạn Mạn, đi theo tôi dù sao cũng tốt hơn là ở bên Bạch Tiểu Thuần." Tần Trí Viễn không bỏ cuộc khuyên nhủ.

Giang Mạn nhìn chằm chằm Tần Trí Viễn, hồi lâu mới hỏi ngược lại: "Thật sự là như vậy sao?" Lần này, Tần Trí Viễn khẳng định đáp: "Ít nhất tôi sẽ không làm tổn thương em như vậy, sẽ không động một tí là làm em bị thương, cũng sẽ không đối xử với em như người làm.

Nếu em đi cùng tôi, em sẽ được tự do." "Vậy thì chờ đến khi anh có thể đưa tôi đi rồi hãy nói những lời này." Giang Mạn thản nhiên nói. "Vậy là em đồng ý đi cùng tôi rồi sao?

Tốt quá, yên tâm đi, tôi nhất định sẽ không làm tổn thương em, tôi sẽ đi nói với Bạch Tiểu Thuần ngay." Mắt Tần Trí Viễn lập tức sáng bừng, khoảnh khắc đó vui mừng như một đứa trẻ.

Giang Mạn còn chưa kịp trả lời, Tần Trí Viễn đã phấn khích chạy ra ngoài.

Tần Trí Viễn vừa đi, sắc mặt Giang Mạn liền tái nhợt, cô có dự cảm tối nay nhất định sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Không biết từ lúc nào, trong lòng cô đã hoàn toàn coi Tần Trí Viễn là người ngoài, ngay cả cảm xúc cũng không muốn bộc lộ trước mặt hắn.

Cô phải làm sao đây?

Lục Minh, em có thể không đợi được lâu đến thế, anh phải nhanh lên.

Tần Trí Viễn tìm thấy Bạch Tiểu Thuần. "Bạch tiểu thư, tôi đã thuyết phục được Mạn Mạn rồi, cô ấy bằng lòng đi cùng tôi, tôi muốn cô ấy." "Vậy thì tốt quá, tiểu đảo của chúng ta đã lâu không có chuyện vui rồi, tối nay tôi sẽ chủ trì hôn lễ cho hai người, hai người kết hôn ở đây đi." Bạch Tiểu Thuần cười nói.

Sắc mặt Tần Trí Viễn thay đổi, không ngờ Bạch Tiểu Thuần lại có ý này. "Chuyện này có hơi gấp gáp không?" "Tôi đã làm bà mối cho hai người, tự nhiên phải nhìn thấy hai người động phòng hoa chúc đêm tân hôn thì tôi mới yên tâm, dù sao Giang Mạn bây giờ là người của tôi, không thể để anh bắt nạt cô ấy được." Bạch Tiểu Thuần nói một cách đường hoàng.

Tần Trí Viễn dù chậm chạp đến mấy, lúc này cũng đã hiểu ý của Bạch Tiểu Thuần, ý trên mặt chữ là muốn bọn họ kết hôn, nhưng thực chất là muốn Giang Mạn và hắn phát sinh chuyện gì đó.

Điều đó chẳng phải là muốn mạng của Giang Mạn sao.

Hắn biết rõ tính cách của Giang Mạn mạnh mẽ đến mức nào, không ai có thể ép buộc cô làm chuyện đó.

Huống hồ hiện tại cô ấy toàn tâm toàn ý vì Lục Minh, cô ấy cam tâm làm người của Bạch Tiểu Thuần cũng là vì Lục Minh, ngay cả ly hôn cũng chỉ là hình thức, làm sao có thể phản bội Lục Minh. "Bạch tiểu thư, như vậy e rằng không ổn." "Tần Trí Viễn, rốt cuộc anh là thế nào vậy, tôi chưa từng thấy người đàn ông nào nhu nhược như anh, cái gì mình muốn thì phải tự mình đi tranh giành, anh nghĩ bánh từ trên trời rớt xuống à, rớt thẳng vào đầu anh sao?

Bây giờ tôi đã đưa người phụ nữ anh yêu đến trước mặt anh rồi, anh còn làm bộ làm tịch cái gì nữa, thể hiện chút khí phách đàn ông ra đi." "Bạch Tiểu Thuần." Tần Trí Viễn nói có vẻ tức giận.

Bạch Tiểu Thuần giơ tay chặn lời Tần Trí Viễn, quát lớn: "Đừng nói nữa, chuyện tôi đã quyết định không ai có thể thay đổi.

Chuyện này tạm thời không nói nữa, lát nữa khi ăn cơm chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn chuyện công ty, tôi lại có một số ý tưởng mới, chắc chắn có thể đưa công ty của chúng ta lên một tầm cao mới." Tần Trí Viễn lúc này làm gì có tinh lực nghĩ chuyện công ty, hắn nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề, liền đi ra ngoài, phát hiện chiếc máy bay vừa đón hắn đến đã không còn nữa, tín hiệu điện thoại của hắn cũng rất yếu, dù muốn giúp Giang Mạn cũng đành bất lực, điện thoại căn bản không gọi được. "Chủ tử, có cần theo dõi hắn ta không?" "Không cần, Giang Mạn vẫn còn ở đây, hắn ta còn chạy đi đâu được nữa, chúng ta cứ kiên nhẫn xem kịch thôi, cái Tần Trí Viễn này thật sự ngày càng khiến tôi thất vọng." Bữa cơm diễn ra trong sự im lặng, Bạch Tiểu Thuần cũng không kén chọn gì, Giang Mạn nấu món gì cô ta ăn món đó.

Giang Mạn biết hôm nay sẽ có chuyện xảy ra, nhưng vẫn đánh giá thấp sự thâm nhập khó lường của Bạch Tiểu Thuần, khiến người ta hoàn toàn không thể đề phòng.

Ngay sau khi ăn cơm xong, Giang Mạn cảm thấy đầu hơi choáng váng, cả người mềm nhũn ngã xuống, phát ra một tiếng động lớn.

Tần Trí Viễn hoảng hốt chạy đến, ôm cô vào lòng. "Mạn Mạn, em sao vậy?" "Trí Viễn, hôm nay cô ấy là của anh rồi." Bạch Tiểu Thuần cười nhẹ.

Nghe vậy, Tần Trí Viễn nhíu chặt mày, ngay cả ánh mắt Hà Thành cũng chợt lóe lên, chỉ là hắn vốn giỏi che giấu nên không dễ bị người khác phát hiện. "Cô đã làm gì Mạn Mạn?" Tần Trí Viễn lúc này đầu óc cũng xoay chuyển rất nhanh. "Anh không quyết định được, vậy thì tôi giúp anh một tay thôi." Bạch Tiểu Thuần nháy mắt với A K, A K liền trực tiếp đẩy Tần Trí Viễn và Giang Mạn vào một căn phòng, sau đó khóa cửa lại.

Hà Thành nắm chặt đũa, vừa định đứng dậy thì A K đã ấn vào vai hắn. "Hà Thành, anh cứ ngồi yên nói chuyện với chủ tử đi, người ta tình cũ nồng cháy, anh định đi xem ké sao?" Hà Thành không nói gì, Bạch Tiểu Thuần mở màn hình trong phòng khách, cười mị hoặc nói: "Muốn xem thì cũng không cần vào trong, ở đây là có thể rồi." Trong phòng.

Giang Mạn dựa vào cánh tay hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hơi thở phả ra nóng bỏng lạ thường, toàn bộ phả vào cổ hắn, kết hợp với khuôn mặt quyến rũ đó, mê hoặc vô cùng.

Tần Trí Viễn chỉ cảm thấy toàn thân nóng rực lên, hơi thở cũng dồn dập hơn mấy phần.

Giang Mạn không ổn, Tần Trí Viễn cũng nhận ra cô có thể đã uống phải thứ thuốc kích dục nào đó, lập tức đỡ cô lên giường. "Bạch tiểu thư, cô mở cửa cho tôi, chuyện của tôi và Mạn Mạn tôi tự có tính toán, tôi không cần cô dùng cách này để tác thành cho tôi." "Bạch tiểu thư, nếu cô còn muốn sự hợp tác của chúng ta tiếp tục, cô hãy thả tôi ra." ...

Bất kể Tần Trí Viễn nói gì, người bên ngoài đều không động lòng.

Hét lớn một hồi, Tần Trí Viễn lòng lạnh ngắt, bọn họ sẽ không dễ dàng thả hắn ra.

Giang Mạn ý thức không rõ ràng, chỉ cảm thấy toàn thân nóng ran, như có hàng vạn con kiến đang cắn xé mình, rất khó chịu.

Chương 973

Cô lại vô thức đưa tay kéo cổ áo, tay kia cởi quần áo, để lộ cái bụng phẳng lì, cổ thon dài, càng lộ ra không ít xuân sắc.

Ánh mắt Tần Trí Viễn như bị đóng băng, căn bản không thể dời đi, người phụ nữ trước mắt thực sự quá hoàn hảo, dù đã sinh con rồi, nhưng cơ thể trắng nõn vẫn tỏa ra sức hấp dẫn vô tận, mỗi một nơi đều tinh xảo.

Tần Trí Viễn đột ngột nuốt nước bọt, sau đó cứng nhắc quay mặt đi.

Cô gái này, cô ấy rốt cuộc có biết bộ dạng này của mình quyến rũ đến mức nào không.

Giang Mạn hoàn toàn không còn ý thức, không hề biết gì về hành động của mình, trong miệng vô thức lẩm bẩm. "Nóng, nóng quá, nóng chết mất." Trên trán không ngừng toát ra từng lớp mồ hôi li ti, chỉ một lát sau cả người cô đã ướt đẫm như vừa từ dưới nước vớt lên.

Khoảnh khắc này, Tần Trí Viễn chỉ cảm thấy lời nói dịu dàng, mê hoặc của Giang Mạn quá sức câu dẫn, hắn vừa định bước tới, lại dừng bước, đứng tại chỗ lớn tiếng nói: "Mạn Mạn, em tỉnh táo lại đi." Hắn thực sự không thể đến gần cô, nếu không hắn không thể đảm bảo mình còn có thể kiềm chế được.

Gân xanh trên trán Tần Trí Viễn nổi rõ, tiếp tục đập cửa. "Bạch Tiểu Thuần, cô mở cửa cho tôi!" Hắn thực sự không thể ở lại đây, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ phát điên.

Cảnh tượng trong phòng bên ngoài nhìn rõ mồn một, Bạch Tiểu Thuần vô cùng hứng thú, cô cười nhìn Hà Thành. "A Thành, anh đứng trên góc độ của một người đàn ông mà đoán xem, Tần Trí Viễn rốt cuộc có nhịn được không." Hà Thành không ngẩng đầu, căn bản không thèm nhìn mọi thứ trong màn hình, bình tĩnh nói: "Tôi không có hứng thú với những màn kịch như vậy." "A Thành, tôi vẫn luôn thắc mắc, trên đời này không có người phụ nữ nào lọt vào mắt anh sao?" Dường như từ khi quen biết hắn, hắn và Lục Minh đều tỏ ra thanh tâm quả dục, nhưng Lục Minh thì khác, Lục Minh đã có con với Giang Mạn từ nhiều năm trước.

Còn Hà Thành, bao nhiêu năm vẫn vậy, ngay cả với cô chủ là phụ nữ như cô ta cũng không lạnh không nhạt, chứ đừng nói đến những người phụ nữ khác. "Không biết." Hà Thành thản nhiên thốt ra ba chữ, bàn tay trong áo khoác vô thức nắm chặt.

Bạch Tiểu Thuần cười cười, nhìn sang A K. "A K anh thấy sao?" "Nếu hắn ta là đàn ông thì hắn ta sẽ không nhịn được." A K khẳng định nói. "Tôi cũng nghĩ vậy." Bạch Tiểu Thuần cũng đầy tự tin, cô ta biết rõ hiệu quả của loại thuốc mình nghiên cứu ra như thế nào.

Giang Mạn mở mắt, nhưng lại cảm thấy trên người như có hàng vạn con kiến đang cắn xé mình, nóng ran rất khó chịu.

Cô lại đưa tay kéo tóc mình, lực đạo không hề nhẹ, dường như không hề cảm thấy đau, sự kích thích này dường như có thể làm dịu đi nỗi đau của cô.

Tần Trí Viễn thấy cô như vậy, sợ cô làm tổn thương mình, lập tức bước đến kéo cổ tay mảnh khảnh của cô. "Mạn Mạn, em đừng giật tóc mình như vậy, sẽ bị thương đấy." Giang Mạn đột nhiên nắm chặt lấy Tần Trí Viễn, kéo tay hắn dán vào mặt mình, mở to đôi mắt mơ màng. "Nóng, em nóng." Tần Trí Viễn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của cô, bản năng tiến lại gần, cuối cùng khi sắp chạm vào thì dừng lại ngay lập tức, hất tay Giang Mạn ra, đi vào phòng vệ sinh, múc một chậu nước lạnh mang ra, làm ướt khăn rồi lau mặt cho Giang

Mạn.

Vừa lau vừa nói: "Mạn Mạn, em tỉnh táo một chút, tôi là Tần Trí Viễn, không phải người mà em đang yêu." "Nóng, nóng chết mất." Giang Mạn lặp đi lặp lại chỉ nói những lời đó, như một cái máy phát lại.

Tần Trí Viễn càng lau, ngược lại càng cảm thấy người Giang Mạn càng nóng, như một cái lò lửa lớn, hắn đứng trước mặt cô cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng đó. "Mạn Mạn, Mạn Mạn, em thực sự không thể như vậy." Mắt Tần Trí Viễn đỏ hoe vì lo lắng, hơn nữa còn do cố ý kiềm chế tà hỏa trong lòng.

Giang Mạn đột nhiên ngồi dậy, dang tay ôm lấy Tần Trí Viễn. "Ôm em đi, em nóng quá, nóng chết mất." Cơ thể mềm mại của cô gái áp sát vào, xúc cảm rõ ràng đến vậy, Tần Trí Viễn toàn thân cứng đờ, muốn đẩy ra nhưng lại không nỡ.

Đã bao nhiêu năm rồi, bao nhiêu năm cô gái hắn thích không ôm hắn như vậy, vẻ mặt quyến luyến của cô khiến toàn thân hắn thư thái.

Tính toán thời gian, chắc cũng gần mười năm rồi.

Từ khi cô ra nước ngoài, bọn họ đã không còn thân mật như bây giờ nữa.

Tần Trí Viễn không kìm được đưa tay vòng qua eo Giang Mạn, khẽ vuốt ve, vẫn như trước đây, không hề lớn hơn chút nào, gầy đến mức khiến hắn đau lòng.

Ngay lúc này, mặt Tần Trí Viễn nóng bừng, hóa ra là đôi môi ấm áp của Giang Mạn đã đặt lên mặt hắn.

Tần Trí Viễn toàn thân căng cứng, cổ họng khô khốc như bốc khói.

Hai người dựa vào quá gần, hắn thậm chí có thể nhìn rõ cả những sợi lông tơ nhỏ li ti trên mặt cô. "Mạn Mạn, em đừng như vậy." Câu này Tần Trí Viễn gần như là nghiến răng ken két mà nói ra.

Giang Mạn làm sao nghe lọt tai, hết lần này đến lần khác hôn lên mặt hắn, Tần Trí Viễn không thể kiềm chế được nữa, bản năng hôn lên môi Giang Mạn. "Lục Minh, em thật sự rất nhớ anh... nhớ đến mức tim em đau nhói, rất đau, rất đau." Giang Mạn nghẹn ngào nói.

Tần Trí Viễn đột ngột dừng lại, lập tức rời khỏi môi Giang Mạn, sau đó siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của Giang Mạn, cố gắng khiến cô tỉnh táo lại. "Mạn Mạn, em nhìn tôi này, tôi không phải Lục Minh, tôi là Tần Trí Viễn, tôi là Tần Trí Viễn thanh mai trúc mã của em." Mắt Tần Trí Viễn đỏ hoe, nước mắt tuôn rơi trước tiên.

Hắn rất muốn người phụ nữ trong lòng, nhưng hắn cũng có lòng tự trọng, tuyệt đối sẽ không ép buộc cô phát sinh quan hệ với hắn, đặc biệt là khi cô không còn tỉnh táo.

Hắn, càng không muốn làm người thay thế Lục Minh, đó là sự sỉ nhục lớn nhất đối với hắn.

Ý thức của Giang Mạn có một khoảnh khắc tỉnh táo, dường như bị giật mình, cô lập tức đẩy Tần Trí Viễn ra. "Anh không phải chồng tôi." Lục Minh từ trước đến nay không bao giờ dùng nước hoa, trên người anh chỉ có mùi hương tươi mát sau khi tắm, hoặc là mùi đàn ông pha lẫn mồ hôi sau khi vừa từ quân khu về.

Sẽ không có mùi hương này.

Giang Mạn nhìn Tần Trí Viễn với ánh mắt tràn đầy giận dữ. "Anh tránh xa tôi ra!" Tần Trí Viễn biết, đây mới là cảm xúc chân thật nhất của cô, cô đối với hắn thật sự không còn tình ý như xưa nữa, ngay cả khi ý chí yếu ớt nhất, cô vẫn luôn nghĩ đến Lục Minh.

Chương 974

Chỉ là sự tỉnh táo này của Giang Mạn không duy trì được mấy giây, rất nhanh, dược hiệu lại khống chế toàn bộ cơ thể cô, hai tay cô lại vòng quanh cổ Tần Trí Viễn.

Tần Trí Viễn chỉ cảm thấy mình sắp phát điên rồi, đối với hắn, đây hoàn toàn là cảnh băng hỏa lưỡng trọng thiên.

Tần Trí Viễn ý thức dù sao vẫn còn khá rõ ràng, hắn ôm Giang Mạn vào phòng vệ sinh, nghiến răng trực tiếp xả nước lạnh vào người cô.

Đây là điều duy nhất hắn có thể làm. "Lạnh..." Giang Mạn lẩm bẩm nhỏ giọng, nhưng lại cảm thấy dễ chịu, cô lại giơ tay cởi quần áo mình.

Tần Trí Viễn thật sự không chịu nổi nữa, liền trực tiếp đóng cửa phòng vệ sinh lại. "Không ngờ Tần Trí Viễn này lại có chút tự chủ, Giang Mạn đã như vậy rồi mà hắn vẫn nhịn được." Ánh mắt Bạch Tiểu Thuần nheo lại.

A K lập tức lấy bộ đàm ra, nói vào trong: "Tần Trí Viễn, anh đã quá coi thường những thứ chủ tử nghiên cứu ra rồi, nước lạnh không cứu được Giang Mạn, chỉ khiến dược hiệu trong người cô ấy phát tác nhanh hơn, bây giờ anh chỉ có hai lựa chọn, một là tự biến mình thành thuốc giải để cứu Giang Mạn, hai là anh chờ Giang Mạn thất khiếu chảy máu chết trước mặt anh." "A K anh nói cái gì?" Tần Trí Viễn phẫn nộ hỏi. "Nếu anh cho rằng tôi đang nói quá lên thì anh cũng có thể không nghe, cứ chờ đi, dù sao bây giờ chúng tôi có rất nhiều thời gian, có thể cùng hai người thức đến sáng." A K tạm thời tắt bộ đàm, Tần Trí Viễn lo lắng đến mức đi đi lại lại, nhất thời không thể quyết định. "A K, gửi ảnh cho Lục Minh, để hắn ta xem phong thái của vợ hắn." Cùng lúc đó, Lục Minh đang cùng một người đàn ông cầm ống nhòm ở một hòn đảo gần chỗ Bạch Tiểu Thuần.

Người đàn ông đó có mái tóc đen nhánh, nếu không phải những nếp nhăn nhỏ ở khóe mắt, thật sự không nhìn ra tuổi tác của hắn.

Bọn họ đã mai phục ở đây một ngày, tình hình trên đảo cũng đã nắm rõ. "Ngôn thúc thúc, chúng ta có thể hành động rồi chứ?" Người đàn ông cười nói: "Gần đủ rồi, người phụ nữ kia chỉ mang theo hai thuộc hạ sống riêng trên một hòn đảo, những người khác ở đảo phụ cận.

Hai đảo cách nhau vẫn còn một khoảng cách, chúng ta sẽ tấn công đảo phụ cận trước, đó là đại bản doanh của bọn chúng, có chuyện xảy ra cô ta chắc chắn sẽ phải chạy đến đó, chúng ta nhân cơ hội này đi cứu cháu gái của tôi." Đây là điều Giang Mạn vẫn luôn không biết, dưới trướng Bạch Tiểu Thuần không chỉ có A Thành và A K, mà còn một đám tàn dư lớn, chỉ là những người đó sống ở một hòn đảo phụ cận cách Bạch Tiểu Thuần hơn mười cây số.

Lục Minh gật đầu, lạnh lùng nói với Trương Khiếu: "Truyền lệnh cho thuộc hạ hành động, năm phút sau pháo kích đảo phụ cận, không để lại bất kỳ ai sống sót." Người bạn già mà Lan Hành Chi giới thiệu rất đáng tin cậy, tất cả thiết bị tác chiến đều do hắn cung cấp.

Lục Minh đã đoán người đàn ông này là người trong giới xã hội đen, nhưng những điều này không phải là điều anh quan tâm, đây là chuyện xảy ra ở nước ngoài, không liên quan gì đến anh.

Trương Khiếu gật đầu mạnh mẽ, trong mắt lóe lên ánh sáng hưng phấn, cuối cùng cũng có thể làm một trận lớn rồi, hắn chờ đợi khoảnh khắc này đến phát sốt. "Được, quân trưởng, lập tức hành động." "A Minh, nghe nói cháu gái của tôi trông y hệt Lan Hành Chi, có quyến rũ như Lan Hành Chi không?" Quyến rũ.

Khóe miệng Lục Minh giật giật, nếu bố vợ nghe được những lời này, không biết sẽ nghĩ gì. "Ngôn thúc thúc, bây giờ không phải lúc nói những chuyện này, chúng ta hãy cứu Mạn Mạn ra trước đã, Mạn Mạn trong tay người phụ nữ kia tôi một chút cũng không yên tâm." Ngôn Kha cười, "Đúng đúng đúng, cháu rể nói đúng, cứu Mạn Mạn của chúng ta trước đã." Lục Minh có chút bất lực với sự nhiệt tình của Ngôn Kha, nhưng nghĩ lại lại cảm thấy có vài phần buồn cười.

Ngay lúc này, điện thoại Lục Minh reo.

Anh không kìm được mở ra, cảnh tượng trên đó khiến đôi mắt anh trầm xuống đột ngột, toàn thân tỏa ra khí tức nguy hiểm.

Trên bức ảnh, quần áo của Giang Mạn gần như đã cởi hết, tóc tai rối bù, mắt mị hoặc như tơ, hai tay ôm chặt lấy cổ một người đàn ông, nụ hôn trực tiếp đặt lên mặt người đàn ông đó.

Dù không nhìn rõ mặt người đàn ông, Lục Minh cũng có thể đoán ngay ra đó là ai, người đàn ông này anh không hề xa lạ, chính là Tần Trí Viễn.

Ngôn Kha nhận thấy khí chất trên người Lục Minh không đúng, cũng quay đầu sang, chỉ cần nhìn một cái là đại khái đã hiểu.

Lục Minh cũng lập tức cất điện thoại, không muốn để cảnh tượng đó lọt vào mắt nhiều người hơn.

Ngôn Kha khẽ ho một tiếng. "Cái đó, cháu rể, tôi tin nhân phẩm của cháu gái tôi, cô ấy đã hy sinh mình để đổi thuốc giải cho cháu, có thể thấy tấm lòng đối với cháu không hề tầm thường.

Ảnh ọt cái thứ này ghép được nhiều lắm, cháu ngàn vạn lần đừng nghĩ nhiều quá, cứu người quan trọng hơn." Lục Minh không lên tiếng, chỉ nhìn chằm chằm hòn đảo nơi Giang Mạn đang ở, dừng lại ba mươi giây rồi nói: "Ngôn thúc thúc, chuyện bên đảo phụ cận giao cho chú rồi, nhất định phải phá hủy căn cứ thí nghiệm của bọn chúng." "Cháu rể, cháu không phải là muốn trực tiếp sang tìm người phụ nữ kia chứ." "Tôi không chờ được nữa, tôi phải đi ngay." "Hồ đồ, ba người trên đó không ai dễ đối phó đâu, một mình cháu làm sao có thể đấu lại bọn chúng, đợi thêm nửa tiếng nữa, chúng ta sẽ bày ra một màn dương đông kích tây, tuyệt đối có thể tóm gọn bọn chúng." Ngôn Kha ấn vào vai Lục Minh, hoàn toàn không đồng tình với cách làm của anh, quá mạo hiểm. "Ngôn thúc, chú cũng là người có vợ và con cái, Mạn Mạn thật sự không chờ được nữa, tôi không muốn cô ấy chịu bất kỳ tổn hại nào." "Nhưng mà..." Hắn đã hứa với Lan Hành Chi, phải đưa Lục Minh về an toàn. "Ngôn thúc, tôi tin vào năng lực của chú, tôi đi đây." "Này, Lục Minh, mấy đứa trẻ các cháu làm việc sao lại hấp tấp như vậy, một chút cũng không nghe theo sự sắp xếp của người lớn, cháu ít nhất cũng phải mang theo một người đi chứ." Ngôn Kha tức giận mắng.

Lục Minh không quay đầu lại, lúc này không có gì quan trọng hơn việc cứu Giang Mạn.

Bức ảnh ở khắp nơi đều toát ra vẻ quỷ dị, Lục Minh biết rõ Bạch Tiểu Thuần trong tay có đủ loại thứ kỳ lạ, có thứ có thể đối phó Giang Mạn.

Giang Mạn nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, nếu không sẽ không thân mật với Tần Trí Viễn đến vậy.

Lục Minh cứ thế tin tưởng Giang Mạn, không chút nghi ngờ.

Cô gái ngốc đó còn có thể vì anh mà mạo hiểm như vậy, làm sao có thể làm ra chuyện có lỗi với anh được, cô ấy nhất định thân bất do kỷ.

Mạn Mạn.

Lục Minh lẩm nhẩm mấy lần trong lòng, thầm hạ một quyết định, bất kể xảy ra chuyện gì, kiếp này anh chỉ nhận một người phụ nữ là cô ấy.

Nghĩ thông suốt điểm này, bước chân của Lục Minh càng thêm kiên định, dường như không hề bị bức ảnh ảnh hưởng chút nào.

Ngôn Kha nhìn bóng lưng anh, mỉm cười lắc đầu, ai nói những người trẻ hiện nay đối xử với tình yêu ích kỷ, không thuần khiết như thế hệ trước, nhìn Lục Minh xem, chính mình là một kẻ si tình, tìm được con rể cũng là kẻ si tình.

Không phải người một nhà thì không vào một cửa.

Cả đời này ông khâm phục nhất chính là những người tình sâu nghĩa nặng như vậy, “Cháu rể, cháu cố lên, phía sau cứ giao cho ông, ông sẽ không làm cháu thất vọng đâu.” Tần Trí Viễn vẫn ở ngoài cửa, chú ý lắng nghe động tĩnh trong phòng tắm.

Một lúc lâu sau, phòng tắm đột nhiên im lặng, Tần Trí Viễn giật nảy mình, lập tức đẩy cửa phòng tắm ra.

Chỉ thấy Giang Mạn ôm lấy thân mình run rẩy co ro trong góc, yếu ớt cực kỳ.

Vừa nhìn thấy Tần Trí Viễn, cô lập tức lao tới, ôm chặt lấy Tần Trí Viễn, “Ô ô, Lục Minh, sao giờ anh mới đến, em nhớ anh quá, nhớ muốn chết đi được.” Vừa nói, cô vừa hôn loạn lên má Tần Trí Viễn, thậm chí còn động tay cởi quần áo Tần Trí Viễn.

Lý trí của Tần Trí Viễn đang giằng xé, dường như có hai tiểu nhân đang kéo co.

Chương 975

Một người nói với anh ta, đừng giả vờ quân tử gì nữa, thích là thích rồi, cô ấy còn tự nguyện ôm chầm lấy anh, anh kiên trì làm gì, hãy biến cô ấy thành người phụ nữ của anh, như vậy cô ấy sẽ là của anh, anh có cả đời để cảm động cô ấy, hai người có nền tảng tình cảm, sớm muộn gì cô ấy cũng sẽ yêu anh lần nữa, hai người nhất định có thể thành chính quả.

Nhưng một tiểu nhân khác lại nhìn anh ta đầy phẫn nộ, Tần Trí Viễn, lần trước anh đã làm tổn thương cô ấy rồi, đây là người phụ nữ anh yêu từ nhỏ đến lớn, sao anh có thể làm chuyện vô sỉ khi cô ấy không tỉnh táo chứ.

Tần Trí Viễn đứng thẳng người, nhất thời không biết phải làm sao.

Đúng lúc này, một cái tát trực tiếp giáng xuống, Giang Mạn phát điên nói: “Tần Trí Viễn, anh vô sỉ, anh đã làm gì tôi?” Tần Trí Viễn nhìn gương mặt nhỏ nhắn vừa tức giận vừa ửng hồng của Giang Mạn, chỉ cảm thấy oan ức chết đi được, đâu phải anh ta vô sỉ, rõ ràng là cô ấy chủ động, sao lại đổ lên đầu anh ta.

Thôi vậy, cô ấy hiện tại ý thức không tỉnh táo, không cần thiết phải so đo với cô ấy.

Tần Trí Viễn nắm chặt vai Giang Mạn, giữ cô ấy và mình ở khoảng cách an toàn, “Mạn Mạn, em nhìn kỹ đi, anh là Tần Trí Viễn, anh là Tần Trí Viễn thanh mai trúc mã với em, không phải Lục Minh, anh không phải Lục Minh, không phải Lục Minh……” Tần Trí Viễn liên tục lặp lại, cố gắng làm cho Giang Mạn tỉnh táo hơn.

Giang Mạn tỉnh táo được mấy phần, vẻ mặt mờ mịt nhìn Tần Trí

Viễn, lẩm bẩm hỏi: “Trí Viễn?” “Đúng, anh chỉ là Tần Trí Viễn, không phải chồng em, em là người đã có chồng và con rồi.” Môi Giang Mạn lạnh đến run rẩy, nhưng trong lòng lại có một ngọn lửa đang cháy, cần tìm một lối thoát.

Cô mắt đỏ ngầu, đáng thương nhìn Tần Trí Viễn, “Trí Viễn, em cầu xin anh đừng làm gì em, bất kể em đối xử với anh thế nào, anh cũng phải đẩy em ra, cảm ơn anh.” Tần Trí Viễn nhìn cô gái mình yêu thương đang chịu đựng giày vò, trong lòng cũng khó chịu, anh gật đầu đồng ý, “Yên tâm đi, anh sẽ không làm gì em, nhưng em sẽ chết đấy.” “Em không quan tâm, dù có chết, em cũng muốn trong sạch chờ chồng em đến đón em về.” Giang Mạn quật cường cắn môi, cô cũng đang tích cực tìm cách tỉnh táo.

Tần Trí Viễn trong lòng chấn động mạnh, chỉ cảm thấy hô hấp cũng có chút khó khăn, thà chết cũng không muốn chấp nhận anh ta.

Lời nói đau lòng nhất trên thế giới này không gì hơn thế, người phụ nữ anh yêu sâu sắc khi đối mặt với lựa chọn giữa cái chết và sự trong sạch, đã không chút do dự chọn cái chết.

Tần Trí Viễn dùng hết sức lực để bình tĩnh lại những cảm xúc đang sôi sục trong lòng, gật đầu thật mạnh, đưa ra một quyết định khó khăn.

Bất kể thế nào, anh ta cũng sẽ không chạm vào Giang Mạn khi cô ấy không tỉnh táo, anh ta không thể làm ra chuyện như vậy.

Trước sau không quá một phút, Giang Mạn vừa miễn cưỡng tỉnh táo được mấy phần lại một lần nữa bị thuốc khống chế.

Cô quấn chặt hai chân vào Tần Trí Viễn, giống hệt như một con bạch tuộc, cơ thể mềm mại không ngừng cọ xát vào Tần Trí Viễn, giọng điệu mềm mại nói: “Ông xã, em thật sự không chịu nổi nữa rồi, anh đừng giày vò em, em muốn anh.” “Mạn Mạn, em phải tỉnh táo hơn một chút, kiên trì lên được không, Lục Minh sắp đến cứu em rồi." Tần Trí Viễn khàn giọng, ánh mắt đảo quanh một vòng, nhìn thấy một cái gạt tàn thuốc ở một bên.

Nếu Giang Mạn thực sự không chịu nổi nữa, anh ta chỉ có thể làm như vậy.

Bên ngoài giọng của Bạch Tiểu Thuần truyền đến, "Tần Trí Viễn, tôi thực sự đã đánh giá cao anh rồi, đến lúc này rồi mà anh vẫn không có cái gan đó, nếu anh đã chọn làm thánh nhân, vậy thì anh cứ đứng nhìn Giang Mạn chết trước mặt anh đi." Lời cô ta vừa dứt, Tần Trí Viễn liền phát hiện máu đỏ tươi đang chảy không ngừng từ mũi Giang Mạn, không hề có dấu hiệu dừng lại.

"Trí Viễn, em khó chịu muốn chết, anh đánh em ngất đi đi, để em ngất đi như vậy em sẽ dễ chịu hơn, cầu xin anh đấy." Nhìn ánh mắt đau khổ bất lực của Giang Mạn, Tần Trí Viễn buông Giang Mạn ra, vừa định vỗ cô một cái, Giang Mạn đã thoát khỏi sự kiểm soát của anh ta, như phát điên lao tới, trực tiếp đập đầu vào tường.

Sau đó, thân hình nhỏ bé mềm nhũn đổ gục xuống.

"Mạn Mạn." Tần Trí Viễn gầm nhẹ.

Bạch Tiểu Thuần tức giận đến mức đứng bật dậy, "Cái tên Tần Trí Viễn đáng chết này, không có chút tác dụng nào cả, A K, anh lên đi." Sắc mặt A K đại biến, không thể tin nổi nhìn Bạch Tiểu Thuần, cô ta làm sao có thể bắt anh làm chuyện như vậy.

Nhất thời, A K vừa tức vừa giận, "Chủ nhân, tất cả mọi chuyện tôi đều có thể vô điều kiện phục tùng, nhưng chuyện này thì không, cô rõ ràng biết lòng tôi, sao còn có thể bắt tôi quan hệ với người phụ nữ khác, cô có thể nhẫn nhịn, nhưng tôi thì không làm được." "Anh không đi thì ai đi, ở đây bây giờ chỉ có hai người đàn ông là hai anh thôi." "Tôi không đi." A K kiên quyết nói.

Bạch Tiểu Thuần vô cùng tức giận, tát một cái vào mặt A K, "Ngay cả anh cũng không nghe lời tôi nữa." A K vẻ mặt đau đớn, nhưng vẫn kiên trì với quyết định của mình, "Chủ nhân, tôi không đi." Bạch Tiểu Thuần đành nhìn sang Hà Thành, "A Thành, anh đi, anh đi thì hiệu quả cũng như vậy." Dù sao lúc trước Lục Minh và Hà Thành cũng là anh em rất tốt, bị chính anh em và vợ mình đồng thời phản bội, Lục Minh chắc chắn cũng không thể chấp nhận.

"Tôi không có hứng thú với phụ nữ." "Mấy người từng người một đều chống đối tôi, nhiệm vụ đơn giản như vậy mà cũng không thể chấp hành." Bạch Tiểu Thuần lấy điện thoại ra, vừa định gọi điện sang đảo phụ cận điều người đến, thì điện thoại bên kia đã gọi đến trước, giọng nói trong điện thoại đặc biệt hoảng loạn, dường như còn kèm theo tiếng nổ, "Không hay rồi, chủ nhân, bên chúng ta đang bị tấn công, chúng ta cũng không…… biết là ai, bọn họ đang phá hủy cả hòn đảo, bây giờ đã có một nửa số người tử vong rồi, hành động của bọn họ vẫn đang tiếp tục, người của chúng ta và hòn đảo đều không giữ được nữa rồi." Bạch Tiểu Thuần nghe tin này suýt chút nữa ngất đi, đó là căn cứ cô ta đã mất hai năm mới xây dựng lại, hơn nữa những người đó là tàn dư trong tập đoàn, nếu cứ thế bị hủy diệt, chắc chắn tổn thất thảm trọng.

Lục Minh, nhất định là Lục Minh.

Bạch Tiểu Thuần lập tức lao vào, A K cũng vội vàng đuổi theo, kéo cô ta lại, "Chủ nhân, chắc chắn là người của Lục Minh đến rồi, cô bây giờ không thể đi qua đó, chúng ta phải đi ngay, nếu không lát nữa sẽ không đi được nữa." "Tôi không đi, căn cứ là tâm huyết của tôi, là vốn liếng để chúng ta lật mình, nếu mất đi, chúng ta lấy gì để chống lại Lục Minh." Bạch Tiểu Thuần không thể bỏ được, trên đó có rất nhiều thiết bị tiên tiến, tất cả đều do cô ta bỏ ra số tiền khổng lồ mua về, mục đích là để tiện cho việc nghiên cứu của cô ta.

Không chỉ vậy, còn có rất nhiều dược phẩm, là tâm huyết của cô ta.

Còn có nhiều huynh đệ như vậy.

A K cũng sốt ruột, nhưng điều anh ta coi trọng nhất vẫn là mạng sống của Bạch Tiểu Thuần, "Chủ nhân, bây giờ không phải lúc cân nhắc những chuyện này, bản thân cô đã là vật báu vô giá rồi, khách hàng của chúng ta chúng ta cũng biết, chỉ cần thoát ra ngoài vẫn có thể đông sơn tái khởi trả thù Lục Minh, thật sự không thể đợi thêm nữa." Bạch Tiểu Thuần cắn răng, nói với A K: "Được, vậy anh đi đưa Giang Mạn tới, tôi đến chỗ máy bay đợi anh, chúng ta đi ngay." Lúc này Hà Thành mới không nỡ rời bỏ cô ta, "Hà Thành, anh đi đưa Giang Mạn tới, chúng ta đi ngay." "Biết rồi, lát nữa chúng ta sẽ hội hợp." Hà Thành bình tĩnh đứng dậy, dường như không hề quan tâm đến những gì đang xảy ra trước mắt.

A K rút súng trong lòng ra, bảo vệ Bạch Tiểu Thuần đi ra ngoài.

Nhưng vừa đi ra, liền nghe thấy giọng nói trầm thấp của Lục Minh, giống như truyền ra từ địa ngục, "Các người còn muốn đi đâu?" Kèm theo giọng nói của Lục Minh, còn có hai tiếng súng liên tục.

Hai người không ngờ Lục Minh đến nhanh như vậy, cũng không phòng bị, Bạch Tiểu Thuần chỉ kịp né một phát súng, bụng trúng một phát, cả người đều loạng choạng.

"Lục Minh." Bạch Tiểu Thuần hằn học gầm lên.

A K sốt ruột bảo vệ Bạch Tiểu Thuần núp dưới cây cọ rậm rạp, bắn mấy phát về phía Lục Minh, Lục Minh đều né tránh được.

"Chủ nhân, cô không sao chứ." A K đau lòng nhìn Bạch Tiểu Thuần trong lòng.

“Đừng đối đầu trực diện với Lục Minh, anh ta nổi tiếng là tay súng thần, chúng ta không thể đấu lại anh ta, nhanh chóng rút lui.” Bạch Tiểu Thuần mặt trắng bệch.

Địa hình ở đây Lục Minh đương nhiên không quen thuộc bằng bọn họ, A K đỡ Bạch Tiểu Thuần nhanh chóng rút lui.

Lục Minh trừng mắt nhìn bọn họ rời đi, việc cấp bách nhất bây giờ của anh là đi cứu Giang Mạn, chứ không phải dây dưa với bọn họ.

Dù sao thì bất kể đường nào, đều đã bị Ngôn Kha và Trương Khiếu phong tỏa hết rồi, hôm nay bọn họ không thoát được.

Lục Minh trực tiếp sải bước đi thẳng vào biệt thự, Hà Thành vẫn ở trong phòng khách, nhìn thấy Lục Minh bước vào, ánh mắt thay đổi liên tục, nhưng Lục Minh chỉ lạnh nhạt nhìn anh ta, hỏi: “Giang Mạn đâu?” Hà Thành không nói gì, mà sải bước tiến lên, trực tiếp rút súng chĩa vào đầu Lục Minh, “Lục Minh, cuối cùng anh cũng đến rồi à?” Lục Minh sắc mặt không đổi, “Vợ của tôi đâu?” Hà Thành nhìn vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên của Lục Minh, tức giận nghiến chặt răng, ngón tay bóp cò súng, “Lục Minh, anh thực sự nghĩ tôi sẽ không ra tay với anh sao?” Anh ta dựa vào cái gì mà vẫn tự tin như vậy, đã xảy ra chuyện như vậy, anh ta thật sự nghĩ anh ta vẫn coi anh ta là anh em sao?

Lục Minh khẽ nhếch môi, giơ tay gạt khẩu súng đang chĩa vào đầu, sau đó sải bước đi về phía căn phòng đóng kín đó.

“Lục Minh, anh đứng lại cho tôi.” Hà Thành bắn hai phát xuống đất.

Lục Minh hoàn toàn không bận tâm, vẫn tự mình bước tới, lúc này, một viên đạn sượt qua tai Lục Minh, trực tiếp bắn vào cửa phòng.

Lục Minh quay đầu lại, như thể không có chuyện gì xảy ra, rất bình tĩnh nói: “A Thành, tôi cứu vợ tôi trước, sau đó anh muốn làm gì tôi cũng được.” Nói xong, Lục Minh mở cửa phòng, chỉ nhìn một cái, toàn thân anh liền cứng đờ đến không thể tin được.

Giang Mạn cả người không chút sức sống đổ gục trong vũng máu, tóc tai bù xù, quần áo rách nát, trán sưng đỏ đến không thể tưởng tượng được.

Tần Trí Viễn đang luống cuống cầm máu cho cô, nhìn thấy anh bước vào, sững sờ mấy giây, lập tức gầm lên: “Lục Minh, mau tìm bác sĩ, tình hình của Mạn Mạn rất không ổn, mũi cô ấy cứ chảy máu không ngừng.” Lục Minh cũng không quan tâm đến những thứ khác, một tay đẩy Tần Trí Viễn ra, ôm Giang Mạn vào lòng, sau đó gọi Trương Khiếu lập tức đưa Trương lão đi cùng đến.

“Mạn Mạn, em tỉnh lại đi, em nhất định phải kiên trì, anh đến cứu em rồi, con gái Nghiêu Nghiêu nhà chúng ta còn đang đợi em về, em tuyệt đối đừng để con bé thất vọng.” Cơ thể Giang Mạn liên tục phát sốt, Lục Minh nhẹ nhàng vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “Mạn Mạn, đừng ngủ, thật sự đừng ngủ, anh đến rồi, Lục Minh đến rồi.” Không biết có phải là thần giao cách cảm của những người yêu nhau không, Giang Mạn lại kỳ diệu mở mắt ra, cô cố gắng giơ tay lên.

Chương 976

Lục Minh một tay nắm lấy, đặt lên mặt mình, giọng nói nghẹn ngào, “Mạn Mạn.” “Có phải em lại hoa mắt rồi không, anh là Tần Trí Viễn, không phải Lục Minh.” “Không, Mạn Mạn, anh là Lục Minh, anh đến cứu em đây, xin lỗi, để em đợi lâu rồi.” Lục Minh gấp gáp nói.

Giữa hai cánh mũi là mùi máu nồng đậm, nhưng Giang Mạn dường như ngửi thấy mùi hương thanh sạch quen thuộc, đó là mùi hương độc nhất vô nhị của Lục Minh.

Thật tốt, Lục Minh cuối cùng cũng đến cứu cô rồi.

Khóe môi Giang Mạn kéo ra một nụ cười nhẹ, ánh mắt cũng tràn ngập những vì sao lấp lánh, giống như chứa đựng cả một dải ngân hà, rực rỡ mê người.

Đương nhiên, Lục Minh quan tâm nhất không phải những điều này.

Tần Trí Viễn lại nhìn rất rõ, anh ta sau đó mới ý thức được, có một số thứ anh ta đã thực sự mất đi rồi, bất kể anh ta cố gắng đến đâu, kiếp này cũng không thể tìm lại được nữa.

Anh ta lo lắng hỏi: “Mạn Mạn, em cảm thấy thế nào rồi?

Khó chịu ở đâu?

Có đau không?” Đúng rồi, âm sắc đặc biệt này cũng thuộc về Lục Minh, không ai có thể thay thế.

Giang Mạn chỉ liên tục cười, ánh mắt không chớp nhìn chằm chằm Lục Minh, ánh mắt lưu luyến quyến luyến, từ lúc đầu không chắc chắn dần dần trở nên kiên định, chỉ nghe thấy cô nói: “Ông xã, anh ôm em là được rồi, hôn em một cái thì càng hoàn hảo hơn.” Dù có chết, cô cũng mãn nguyện rồi, ít nhất vào thời khắc cuối cùng của cuộc đời, cô đã gặp được người mình yêu nhất đời này, cuối cùng cũng đợi được anh rồi.

Lục Minh nhìn cảnh tượng trước mắt, chỉ cảm thấy tim như bị xé nát.

Cô gái này rõ ràng một chút cũng không ổn, làm cho mình tơi tả như vậy, nhưng lại có thể nói ra những lời nhẹ nhàng như mây gió.

Chiếc cằm nhỏ vốn tròn trịa nay trở nên nhọn hoắt, gầy gò đến không còn chút thịt nào.

Anh biết, cô ấy không muốn anh đau lòng.

Một tuần lễ, Lục Minh cảm thấy như đã xa cách cả đời.

Đôi mắt anh đỏ hoe, lấp lánh những giọt lệ trong suốt, bàn tay lớn ôm Giang Mạn khẽ siết chặt, cúi đầu hôn lên trán cô ấy đang bẩn thỉu, vỗ nhẹ lưng cô an ủi, “Mạn Mạn, mọi chuyện đã qua rồi, sẽ tốt lên thôi, sau này gia đình ba người chúng ta sẽ không bao giờ chia xa nữa.” Giang Mạn chỉ nhìn chằm chằm Lục Minh cười, cười rồi cười rồi đôi mắt cô ấy an tường nhắm lại.

“Mạn Mạn.” Lục Minh khẽ lẩm bẩm, giơ tay đặt lên mũi Giang Mạn, cảm nhận một lúc rồi rụt tay lại.

Tần Trí Viễn nhìn thấy bàn tay anh khẽ run rẩy, có thể khiến một quân trưởng quân khu mặt không đổi sắc phải run rẩy, e rằng đây là một chuyện rất khó khăn.

Người đàn ông này, chắc chắn là yêu Giang Mạn thật lòng.

Còn Giang Mạn, cũng yêu anh sâu đậm.

Bọn họ yêu nhau.

Tần Trí Viễn ngửa đầu hít thở sâu, lặng lẽ bước ra khỏi phòng ngủ.

Có lẽ có một số người anh ta thực sự nên từ bỏ rồi, cứ dây dưa mãi sẽ không tốt cho cả hai.

Sau khi Tần Trí Viễn đi ra, Lục Minh cởi quần áo ướt của Giang Mạn, thay quần áo khô sạch cho cô.

Lòng bàn tay cô ấy đều bị chảy máu, không nghi ngờ gì nữa, chắc chắn là kết quả của việc tự làm tổn thương mình để giữ tỉnh táo.

Trương Khiếu lập tức đưa Trương lão đến, Trương lão đeo một hộp thuốc y tế đơn giản trên người, ông lập tức kiểm tra một loạt chi tiết cho Giang Mạn, dần dần, sắc mặt trở nên kỳ lạ, cuối cùng vẻ mặt nghiêm trọng.

Lục Minh lòng cũng thấp thỏm không yên, “Thế nào rồi, Trương lão?” “Quân trưởng, tình hình không mấy lạc quan, trong cơ thể phu nhân đã bị tiêm một loại thuốc không rõ tên, loại thuốc này không chỉ có tác dụng kích dục, mà bên trong còn có thành phần ma túy gây nghiện, lần này hẳn là lần thứ hai sử dụng loại thuốc này, dược hiệu kích dục phu nhân đã vượt qua nhờ ý chí kiên cường, nhưng nghiện ma túy……” chắc chắn đã nhiễm rồi.

Trương lão không nói tiếp, nhưng Lục Minh đã biết chuyện gì đang xảy ra, anh từng nằm vùng ở tập đoàn Hoa Thuẫn nhiều năm, rất rõ một số mánh khóe bên trong.

Hơn nữa anh cũng từng nghiện ma túy, sau này đã mất rất nhiều thời gian mới cai nghiện hoàn toàn.

Anh biết rõ, vợ mình đã nhiễm ma túy.

Con đường anh từng đi qua, bây giờ lại đến lượt Giang Mạn, sự gian khổ của con đường này anh đã thấm thía, một khi phát tác toàn thân giống như có vô số con côn trùng cắn xé, khó chịu tột cùng, bây giờ vợ mình lại cũng phải chịu đựng sự giày vò như vậy.

Lục Minh nắm chặt nắm đấm, hận không thể xé xác Bạch Tiểu Thuần thành vạn mảnh.

Còn Tần Trí Viễn cũng hận không thôi, là anh ta sơ suất, rõ ràng biết Bạch Tiểu Thuần hôm nay sẽ hành động, anh ta lại không hề nhận ra, để Giang Mạn trúng chiêu.

Cai nghiện.

Trong một gia đình bình thường, đó là một từ ngữ đáng sợ đến nhường nào, có bao nhiêu người đã cai được, nhưng không lâu sau lại tái phát.

Bây giờ, cô gái anh yêu thương lại phải trải qua tất cả những điều này.

Lục Minh đã dùng rất nhiều sức lực mới bình tĩnh lại được cảm xúc của mình, “Trương lão, phải mất bao lâu mới có thể cai nghiện hoàn toàn?” “Mỗi người mỗi khác, điều này phải xem ý chí của phu nhân, ngắn thì một hai tháng, dài thì có thể hơn nửa năm, không phải là một chuyện đơn giản, cần sự kiên nhẫn đồng hành của người thân.” “Trương lão, làm phiền ông xử lý một số vết thương ngoài da cho Mạn Mạn trước, đặc biệt là trán.” “Được.” Trương lão gật đầu.

Lục Minh nhìn sang Hà Thành đang bị Trương Khiếu trói lại, Trương Khiếu cũng tức giận, túm lấy cổ áo Hà Thành, “Rốt cuộc là chuyện gì?” Hà Thành không che giấu, kể lại tất cả những gì mình biết một cách trung thực, “Giang Mạn tổng cộng đã dùng hai lần, lần đầu tiên là vào ngày bị bắt đi, lần thứ hai là hôm nay, dược hiệu bá đạo, chắc chắn đã nghiện rồi, tôi đã nghe lén cuộc nói chuyện giữa Bạch Tiểu Thuần và A K, lần phát tác tiếp theo là một tuần sau.” Trương Khiếu rút súng ra, chĩa vào đầu Hà Thành, “Thằng khốn nạn này, tin không tôi một phát súng tiễn mày đi luôn, dám ra tay như vậy với một người phụ nữ.” So với sự kích động của Trương Khiếu, Lục Minh có vẻ bình tĩnh hơn nhiều, anh vẫy tay về phía Trương Khiếu, “A Thành, tại sao anh không ngăn cản?” “Lục Minh, tại sao tôi phải ngăn cản?” Hà Thành hỏi ngược lại.

Dù anh ta có muốn ngăn cản cũng không thể, một khi bị Bạch Tiểu Thuần phát hiện ngược lại sẽ hại Giang Mạn.

Lục Minh không nói nên lời, Trương Khiếu bóp cò súng trong tay, “Tôi một phát súng tiễn anh đi.” “Tùy tiện.” “Anh, anh cũng đừng nghĩ anh là cố nhân của quân trưởng mà tôi không dám làm gì anh, với những việc anh đã làm, tôi muốn mạng anh lúc nào cũng được.” “Trương Khiếu, anh ở đây chăm sóc Mạn Mạn, tôi sẽ đi hội hợp với chú Ngôn, tự mình theo dõi nhiệm vụ lần này.” Lần này anh sẽ không để sót một kẻ nào sống sót, tuyệt đối sẽ không để chuyện cũ tái diễn.

Nhổ cỏ không tận gốc, cuối cùng hại người hại mình.

“Quân trưởng, vậy người này phải làm sao?” Trương Khiếu chỉ vào Hà Thành.

Lục Minh liếc nhìn Hà Thành một cái, “Anh tạm thời theo dõi anh ta, tôi trở về rồi sẽ tự có quyết định.” Nói xong, Lục Minh nhìn sâu vào Giang Mạn một cái, “Trương lão, Mạn Mạn xin nhờ ông.” Lục Minh nói xong rồi bước ra ngoài.

Ngôn Kha đứng tại chỗ, hài lòng nhìn hòn đảo đã trở thành một vùng đất bằng phẳng, phân phó người đi khắp nơi tìm kiếm, phàm là có một kẻ sống sót lập tức xử tử tại chỗ.

“Chú Ngôn, đừng để người của chú giết hết, cháu muốn bắt sống Bạch Tiểu Thuần.” Lúc đầu anh thực sự muốn giết người trực tiếp, nhưng nhìn thấy Giang Mạn như vậy, nỗi giận này anh làm sao nuốt trôi, những gì Giang Mạn đã phải chịu đựng, anh sẽ bắt Bạch Tiểu

Thuần phải trả lại toàn bộ.

“Cháu rể, giết một là xong, nếu bắt sống, nhỡ đâu có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, sau này nếu để chúng trốn thoát, hậu hoạn sẽ khôn lường.” Ngôn Kha không tán thành cách làm của Lục Minh, ông vẫn luôn ủng hộ cách đơn giản và thô bạo.

Chương 977

Lục Minh kiên trì suy nghĩ của mình, “Vị trí của bọn họ ở đâu, cháu tự mình đi.” “Bọn họ đã bỏ máy bay, muốn đào thoát bằng đường thủy, hiện tại đang di chuyển về phía bến cảng, người của chúng ta có mai phục gần đó, bọn họ không thoát được đâu, chỉ cần xuất hiện, lập tức có thể bị bắn thành tổ ong vò vẽ.” Ngôn Kha vừa nói xong, Lục Minh lập tức rời đi.

Bạch Tiểu Thuần bị bắn một phát vào bụng, cô ta ôm bụng, đang dưới sự dìu dắt của A K rút lui về phía bến cảng, nhưng vừa đến bến cảng, liền nhìn thấy trên chiếc thuyền mà họ chuẩn bị chạy trốn, đứng một người đàn ông.

Anh ta mặc một chiếc áo khoác đen, bay phấp phới trong gió biển, toàn thân toát ra khí chất lạnh lẽo, như một sát thần đến từ địa ngục.

Lục Minh.

Bạch Tiểu Thuần mặt trắng bệch, không ngờ cuối cùng bọn họ lại gặp nhau bằng cách này, cô ta từng nghĩ mình là bên thắng, nhưng chỉ trong mấy ngày cô ta đã trở thành kẻ thất bại.

Cô ta biết, hôm nay cô ta không thoát được rồi.

“Lục Minh, không ngờ chúng ta lại gặp nhau nhanh như vậy.” Bạch Tiểu Thuần cười nói.

A K sắc mặt lại căng thẳng, tai lắng nghe động tĩnh xung quanh, theo kinh nghiệm nhiều năm của anh ta mà nói, xung quanh đây mai phục không ít người, lần này bọn họ thực sự khó thoát như chắp cánh mà bay.

Anh ta ghé sát mặt Bạch Tiểu Thuần, “Chủ nhân, xung quanh toàn là người.” “Tôi biết rồi.” Bạch Tiểu Thuần khẽ cười, thực ra cô ta một chút cũng không sợ chết, từ khi gia đình mình bị Lục Minh nhổ tận gốc, cô ta đã không muốn sống nữa, cô ta cố gắng sống sót như vậy thực ra chỉ vì muốn báo thù, để trả thù những kẻ đã từng làm hại cô ta.

“Chủ nhân, lát nữa tôi sẽ liều mạng bảo vệ cô xông ra ngoài, cô đừng đối đầu trực diện với Lục Minh, tìm mọi cách để thoát thân.” A K cả gan giơ tay khẽ vuốt ve khuôn mặt như hoa của Bạch Tiểu Thuần, người phụ nữ anh ta yêu thương vẫn luôn xinh đẹp như vậy, bao nhiêu năm qua chưa từng thay đổi.

Bạch Tiểu Thuần nhìn chằm chằm A K, cô ta biết người đàn ông này vẫn luôn yêu mình, nhưng chuyện tình cảm không phải dễ kiểm soát như vậy, một trái tim của cô ta đã bị Lục Minh chiếm trọn, căn bản không thể chứa thêm một người nào khác.

Cô ta không phải chưa từng nghĩ tới, nếu người cô ta yêu là người đàn ông trung thành, chuyên nhất này, có lẽ mọi chuyện sẽ trở nên khác.

Nhưng trên đời không có nếu như, rất nhiều chuyện thường đi ngược lại với những gì đã tưởng tượng.

“A K, tôi chưa bao giờ yêu anh, anh không cần làm nhiều vì tôi như vậy, lát nữa anh tự mình trốn đi, đừng bận tâm đến tôi.” Bạch Tiểu Thuần biết mình không thoát được rồi, dù cô ta không bị thương, cô ta cũng không thoát được, chứ đừng nói đến việc cô ta bây giờ đã trúng một phát đạn.

Còn A K, liều mạng một phen có lẽ vẫn còn một tia hy vọng sống.

Trong mắt A K lóe lên một tia thất vọng nồng đậm, thực ra anh ta vẫn luôn biết, chỉ là vẫn luôn ôm ấp ảo tưởng mà thôi.

Anh ta chỉ muốn ở bên cạnh cô ta.

“Chủ nhân, mạng tôi là cô cứu, từ khi cô năm tuổi đưa tôi về tập đoàn Hoa Thuẫn, tập đoàn Hoa Thuẫn chính là nhà của tôi, còn cô chính là người thân của tôi, tôi sẽ không bỏ rơi cô vào lúc này đâu.” “A K, tôi không thoát được đâu, tôi cũng không muốn rơi vào tay Lục Minh, nếu chúng ta đều không thoát được, chúng ta hãy cùng nhau chết đi.” A K gật đầu thật mạnh, “Được, tôi biết phải làm gì rồi.” Lục Minh gấp gáp muốn kết thúc tất cả, để đi ở bên Giang Mạn, không kiên nhẫn nhìn chủ tớ hai người họ, “Bạch Tiểu Thuần, cô muốn chết không dễ như vậy đâu.” Bạch Tiểu Thuần nhìn người đàn ông cô yêu đến phát điên này, lần nữa hỏi: “Lục Minh, chúng ta đã ở bên nhau nhiều năm như vậy, anh có bao giờ rung động dù chỉ một chút vì tôi không?” Lục Minh không chút suy nghĩ, trực tiếp trả lời với vẻ mặt vô cảm: “Chưa từng có dù chỉ một chút.” Anh không có chút thiện cảm nào với người phụ nữ độc ác, nham hiểm như vậy, anh thích người phụ nữ giống như mặt trời nhỏ Giang Mạn, bất kể ở trong hoàn cảnh khó khăn nào, đều có thể soi sáng chính mình, và sưởi ấm người khác.

“Vậy khi anh hủy diệt tập đoàn Hoa Thuẫn, anh có một chút do dự nào không?” “Không có, từ ngày tôi bước chân vào tập đoàn, tôi đã khắc ghi sứ mệnh của mình, mỗi việc tôi làm đều có mục đích, là để một ngày nào đó nhổ tận gốc tập đoàn Hoa Thuẫn, ngoài ra, không có bất kỳ ý nghĩ nào khác để suy nghĩ về những chuyện khác.” Vì Bạch Tiểu Thuần muốn một câu trả lời, Lục Minh đương nhiên sẽ thành toàn cho cô ta.

Bạch Tiểu Thuần vì mất máu quá nhiều mà mặt lại tái mét đi, lòng lang dạ sói, lời này dùng để hình dung Lục Minh thì không sai chút nào, anh ta là người đàn ông lạnh lùng vô tình nhất mà cô ta từng gặp.

Thôi vậy, cứ để cô ta chết một cách rõ ràng, kiếp sau đầu thai thì mở to mắt ra, tránh xa anh ta.

Tay cô ta không tiếng động đưa vào túi áo khoác, nắm chặt khẩu súng, sau đó nhanh chóng rút ra, chĩa vào đầu mình.

Nhưng Lục Minh đã sớm có phòng bị, cô ta nhanh, Lục Minh còn nhanh hơn cô ta, khẩu súng trong tay cô ta bị Lục Minh trực tiếp đánh rơi, cổ tay cũng trúng một phát đạn.

A K sợ hãi lập tức ôm lấy cô ta, "Chủ nhân, sao cô lại ngốc như vậy." "A K, bất kể thế nào, nhất định phải giết tôi, tôi không muốn bị Lục Minh bắt sống." Bạch Tiểu Thuần cũng hiểu Lục Minh, anh ta không để người ta bắn họ thành tổ ong vò vẽ, chắc chắn là có ý định bắt sống họ.

Chết một cách gọn gàng là một loại phúc khí, nếu rơi vào tay anh ta, chắc chắn sống không bằng chết.

A K nghiến răng muốn ra tay, nhưng Lục Minh làm sao có thể để anh ta toại nguyện, trực tiếp đánh rơi súng của anh ta, sau đó liên tiếp mấy phát súng trực tiếp bắn vào tim anh ta, không cho A K một chút thời gian phản ứng nào.

A K đổ gục xuống đất, Bạch Tiểu Thuần lập tức ngồi xổm xuống ôm lấy anh ta, nước mắt tuôn rơi xối xả, khẽ gọi: "A K." "Chủ nhân, xin lỗi, tôi ngay cả nguyện vọng cuối cùng của cô cũng không hoàn thành được." "A K, tôi biết đây không phải lỗi của anh, thành vương bại khấu thôi mà." Bạch Tiểu Thuần cúi đầu hôn lên trán A K.

"Chủ nhân, tôi thực sự yêu cô." "Tôi biết, tôi chưa bao giờ nghi ngờ tấm lòng chân thành của anh, nhưng xin lỗi, kiếp sau đừng gặp lại tôi nữa, tôi không thể cho anh thứ tình cảm anh muốn." A K vẫn luôn lặng lẽ nhìn Bạch Tiểu Thuần, trong mắt toàn là sự không nỡ, cuối cùng đành bất lực nhắm mắt lại.

Bạch Tiểu Thuần khẽ vuốt mắt anh ta, siết chặt môi, nghiến răng cắn mạnh vào lưỡi mình.

Đúng lúc này, Lục Minh không biết từ lúc nào đã đi đến bên cạnh cô ta, bàn tay siết chặt cằm cô ta, lạnh lùng nói: “Muốn cắn lưỡi tự tử, không dễ như vậy đâu.” “Lục Minh, anh có bản lĩnh thì giết tôi đi.” Bạch Tiểu Thuần giận dữ nhìn Lục Minh, khuôn mặt tuấn tú này đơn giản là khiến cô ta vừa yêu vừa hận.

“Gấp gì, sau này còn rất nhiều ngày tháng tốt đẹp đang đợi cô, tôi sẽ khiến cô cầu sống không được, cầu chết không xong.” “Lục Minh, tôi muốn chết có rất nhiều cách.” “Cũng đúng, cô lại nhắc nhở tôi rồi, tôi ghét nhất những người ồn ào.” Lục Minh không biết từ đâu lấy ra một con dao nhỏ, Bạch Tiểu Thuần dường như đoán ra anh ta muốn làm gì, lập tức siết chặt miệng, liên tục lắc đầu, đồng tử trong mắt giãn ra vô hạn, đó là sự sợ hãi kinh hoàng bộc lộ ra ngoài.

Ánh mắt Lục Minh không một chút dao động, khóe môi khẽ nhếch lên, dùng sức siết chặt hàm dưới của Bạch Tiểu Thuần.

Cũng không thấy anh ta làm thế nào, chỉ nghe thấy Bạch Tiểu Thuần kêu lên một tiếng kinh hãi, sau đó có thứ gì đó màu hồng rơi xuống đất.

Chỉ thấy Bạch Tiểu Thuần ú ớ trừng mắt nhìn Lục Minh, một bộ dáng hận không thể nuốt sống, lột da Lục Minh, mép miệng còn có máu tươi chảy xuống.

Lục Minh trực tiếp ném con dao đi, lấy ra một chiếc khăn tay màu trắng lau máu trên tay mình, sau đó bình tĩnh nói với những người xung quanh: “Cởi hết quần áo của cô ta ra, dọn sạch tất cả những thứ trên người cô ta, tìm kỹ vào, bất kỳ nơi nào có thể giấu đồ cũng không được bỏ qua, chỉ cần không làm cô ta chết, các người muốn chơi thế nào cũng được.” Bạch Tiểu Thuần đau đến không chịu nổi, cả người ngồi bệt xuống đất, nghiến răng nghiến lợi nhìn Lục Minh.

Anh ta thực sự tàn nhẫn, cắt lưỡi của cô ta, lại còn muốn những người đàn ông đó lột sạch quần áo cô ta để chơi đùa cô ta.

“Đừng nhìn tôi như vậy, đây mới chỉ là bắt đầu.” Lục Minh khẽ cười.

Những người đó đều là người của Ngôn Kha, trong hai ngày ngắn ngủi tiếp xúc, bọn họ cảm thấy Lục Minh tuy lạnh lùng một chút, nhưng tính cách vẫn khá tốt, không ngờ khi tàn nhẫn cũng không hề nương tay chút nào, một nhát liền cắt lưỡi của Bạch Tiểu Thuần.

Gạt bỏ vẻ lạnh lùng toát ra từ mình, Lục Sâm trở về bên Mạc Noãn, nhìn dáng vẻ cô đang say ngủ, anh chỉ cảm thấy vô cùng an tâm.

Bàn tay lớn của anh lưu luyến khẽ vuốt ve gương mặt cô, mới mấy ngày mà dường như không còn mềm mại như trước nữa, chắc hẳn mấy ngày nay cô đã sống không hề tốt. "Quân trưởng, máy bay đã chuẩn bị xong, chúng ta có thể khởi hành ngay lập tức," Trương Khiếu nói. "Vậy thì đi thôi." "Hắn thì sao?" Trương Khiếu chỉ Hà Thành.

Lục Sâm nhìn về phía Hà Thành, Hà Thành cũng nhìn Lục Sâm, muốn nghe xem rốt cuộc anh định đối xử với mình thế nào. "Đưa đi cùng." "Nếu các người muốn Mạc Noãn bớt chịu khổ hơn, thì hãy đến phòng Bạch Tiểu Thuần, mang theo cả M2 đi." Hà Thành đề nghị.

Lục Sâm sa sầm mặt, "Không cần." Nói xong, anh đích thân bế Mạc Noãn đi về phía máy bay.

Trương Khiếu trừng Hà Thành một cái, đi được mấy bước rồi lại quay lại phòng Bạch Tiểu Thuần, đóng gói hết những thứ lộn xộn trong ngăn kéo của cô ta mang đi.

Chương 978

Bên cạnh máy bay, Lục Sâm nghiêm túc nói với chú Ngôn: "Chú Ngôn, lần này cháu có thể nhanh chóng cứu được Mạc Noãn về, là nhờ có chú.

Sau này nếu chú có việc cần giúp đỡ, cứ việc mở lời." Đây là lời hứa của một quân nhân, ngàn vàng không đổi.

Chú Ngôn đương nhiên hiểu được hàm ý sâu xa trong đó, sảng khoái cười nói: "Được rồi, tôi và ba cháu là bạn sinh tử, giúp ông ấy cứu con gái là việc tôi nên làm, đừng khách khí với tôi.

Đợi khi cháu và Mạc Noãn kết hôn, gửi cho tôi một tấm thiệp mời, lúc đó tôi sẽ lén lút đến." Ông ấy là người trong giới xã hội đen, đến đâu là gây ra sóng gió đến đó, trong tình huống bình thường ông ấy sẽ không dễ dàng rời khỏi đại bản doanh của mình. "Chắc chắn rồi ạ." Chú Ngôn vỗ vai Lục Sâm, nhìn vào khoang máy bay một cái, "Dành nhiều thời gian hơn để ở bên Mạc Noãn nhé, những ngày sắp tới sẽ không dễ dàng đâu." Một đoàn người lên đường đến thành phố A, Lục Sâm không hề hạn chế tự do của Hà Thành, Hà Thành cũng không bỏ trốn, ngoan ngoãn ở trên máy bay.

Hà Thành thỉnh thoảng nhìn về phía Lục Sâm đang tấc bước không rời bên Mạc Noãn, chỉ thấy anh lúc thì vươn tay sờ trán Mạc Noãn, lúc lại cẩn thận lau mặt cho cô, thần thái dịu dàng đến mức như sắp nhỏ ra nước, nào giống Tần Minh lạnh lùng trong ký ức của hắn.

Hà Thành cảm thấy rất khó chịu trong lòng, người phụ nữ Mạc Noãn kia, đúng là may mắn, có thể được Lục Sâm đối đãi như vậy.

Trương Khiếu rất không thích ánh mắt Hà Thành nhìn Lục Sâm, cộng thêm việc hắn đã thấy chết mà không cứu Mạc Noãn, anh ta rất ghét người này, hễ có cơ hội là lại cãi lại hắn, "Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy người ta vợ chồng ân ái bao giờ à?" Hà Thành lạnh nhạt nhìn Trương Khiếu một cái, không nói gì, Trương Khiếu suýt nữa thì tức đến nhảy dựng lên, hít thở mấy hơi mới bình tĩnh lại.

Vừa về đến nhà, đã thấy Lục Nam Thiên dắt tay Lục Nghiêu nhỏ bé đứng ở cổng tiểu khu đón gió lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn của thằng bé bị gió thổi đỏ bừng, đôi mắt đảo qua đảo lại, nhìn thấy xe của bọn họ, mắt liền sáng rực lên, gạt tay Lục Nam Thiên ra định chạy tới, may mà Lục Nam Thiên kịp thời kéo lại. "Nghiêu Nghiêu, đừng kích động, cẩn thận xe." Lục Sâm có chút động lòng, anh biết con trai mấy ngày nay không dễ chịu gì, nhưng vẫn không gọi điện cho anh, e là cũng cố nhịn.

Lục Sâm mở cửa xe, "Nghiêu Nghiêu, con đi với ông nội vào nhà đợi nhé, ba sẽ đưa mẹ con lên ngay." Lục Nghiêu nhoài người vào trong xe một chút, cuối cùng lưu luyến theo Lục Nam Thiên về nhà.

Chẳng mấy chốc, Lục Sâm bế Mạc Noãn lên nhà, Lục Nghiêu vừa thấy Mạc Noãn bất tỉnh nhân sự nằm gọn trong lòng Lục Sâm, cuống quýt không thôi, "Ba ơi, mẹ sao vậy ạ?" Lục Sâm đặt Mạc Noãn lên giường, đưa tay xoa đầu con trai, "Không sao đâu, mấy ngày nay mẹ con quá mệt mỏi, lại bị một chút thương tích ngoài da, cứ để mẹ con nghỉ ngơi một lát là ổn thôi, đến tối là có thể tỉnh rồi." Nghe vậy, khóe môi thằng bé nhếch lên, thấy quầng mắt ba mình có chút xanh xao, liền đẩy anh ra khỏi phòng ngủ, "Vậy con ở đây đợi mẹ tỉnh dậy, ba đi nghỉ ngơi một lát đi, ba chắc chắn cũng mệt rồi." Lục Sâm và Lục Nam Thiên ra khỏi phòng ngủ, Lục Nam Thiên không giống Lục Nghiêu dễ bị lừa như vậy, vừa nhìn dáng vẻ Mạc Noãn đã biết chắc chắn còn xảy ra chuyện gì đó. "A Minh, con đừng giấu ba, Mạc Noãn có phải còn xảy ra chuyện gì nữa không?" Lục Sâm gật đầu, "Đúng là còn xảy ra một vài chuyện." "Có phải Mạc Noãn cũng giống con, trong người có virus rồi không?" Lục Nam Thiên rất lo lắng, vô cùng sợ hãi chuyện như vậy lại tái diễn trên người Mạc Noãn.

Lục Sâm lắc đầu, "Cái đó thì không có, trong người Mạc Noãn không có virus." Anh đã để Trương lão giúp Mạc Noãn kiểm tra, cũng là lo lắng Bạch Tiểu Thuần giở trò cũ, kết quả kiểm tra không phải, nhưng cũng không an tâm.

Cũng là thấy Bạch Tiểu Thuần không còn giá trị lợi dụng, anh mới dứt khoát ra tay với cô ta.

Lục Nam Thiên nhíu mày nhìn Lục Sâm, đợi anh nói tiếp.

Lục Sâm khẽ nhếch khóe môi, lạc quan và bình tĩnh nói: "Ba, những ngày sắp tới Nghiêu Nghiêu có lẽ sẽ phải phiền ba chăm sóc, Mạc Noãn bị Bạch Tiểu Thuần tiêm chất gây nghiện, đã mắc nghiện rồi, cô ấy còn phải trải qua một thời gian cai nghiện, lúc này con không muốn để Nghiêu Nghiêu có mặt, không tốt cho sự trưởng thành của thằng bé." Thực lòng mà nói, kết quả này còn tốt hơn anh tưởng tượng rất nhiều. "Đứa trẻ đáng thương, sao lại gặp nhiều tai ương như vậy, bao giờ mới có thể sống những ngày bình yên." Lục Nam Thiên thở dài một hơi. "Tất cả tai ương của cô ấy đều do con mang đến, con sẽ dùng nửa đời còn lại để bù đắp." Nếu không gặp anh, cô ấy và Tần Trí Viễn chắc chắn là một cặp vợ chồng ân ái. "Là một người đàn ông thì phải có trách nhiệm, đứa trẻ Mạc Noãn này quả thực đã vì con mà hy sinh quá nhiều, nhỏ tuổi đã sinh cho con Nghiêu Nghiêu, bây giờ lại vì con mà suýt mất mạng, là ân nhân của Lục gia chúng ta, đáng để con đối xử thật tốt." Lục Nam Thiên không giỏi nói chuyện tâm tình với con trai, ngày thường những chuyện này đều do Tần Tuệ làm, nhưng nhìn thấy Mạc Noãn vì con trai mình mà hy sinh lớn như vậy, ông thật sự không nhịn được.

Lục Sâm kiên nhẫn lắng nghe lời dạy bảo của cha mình. "Vậy tiếp theo các con định thế nào, muốn Mạc Noãn cai nghiện ở nhà hay đến trung tâm cai nghiện chuyên dụng?" "Ở nhà, con sẽ mời nhân viên chuyên nghiệp đến giúp đỡ." Lục Sâm không muốn để Mạc Noãn đến trung tâm cai nghiện, nơi đó quá áp lực.

Lục Nam Thiên gật đầu, "À đúng rồi, người phụ nữ rắn độc Bạch Tiểu Thuần đó đâu rồi?

Chết chưa?" "Con đã bảo A Khiếu đưa cô ta về quân đội, con sẽ không để cô ta chết dễ dàng như vậy." Lục Sâm trầm giọng, vừa nhắc đến người phụ nữ đó anh liền không kiềm chế được cơn giận trong lòng, anh chưa từng ra tay độc ác với bất kỳ người phụ nữ nào, Bạch Tiểu Thuần là người duy nhất. "Bất kể làm gì con cũng phải cẩn thận một chút, trong quân đội có một số người đến lúc phải dọn dẹp rồi, dung túng chỉ khiến bọn họ càng được nước lấn tới." "Con biết rồi." Lục Nam Thiên vỗ vai Lục Sâm, "Được rồi, người về là tốt hơn tất cả, con muốn ăn gì, ba đi làm cho con một chút, nhìn con thế này là biết chưa ăn cơm rồi, mau chóng trấn tĩnh lại, Mạc Noãn vẫn cần con chăm sóc." Lục Sâm vành mắt hơi đỏ, tiến lên một bước ôm Lục Nam Thiên một cái, trong lòng có chút áy náy, anh đã ngoài ba mươi tuổi rồi, còn phải để cha già đến nhà chăm sóc mình, cảm giác này thực sự không tốt. "Cảm ơn ba, làm thanh đạm một chút là được, Trương lão nói Mạc Noãn trong thời gian này khẩu vị nên thanh đạm." Lục Nam Thiên đỏ mặt, "Nói gì mà cảm ơn, con có lớn thế nào cũng là con trai ba, ba chăm sóc con là điều nên làm, chỉ cần Mạc Noãn vượt qua được giai đoạn khó khăn này, tất cả tai ương sẽ qua đi, sau này cuộc sống của các con sẽ ngày càng tốt đẹp hơn, ba và mẹ con cũng có thể yên tâm sống những ngày tháng an nhàn.

Thời gian này Nghiêu Nghiêu vẫn ở trong đại viện, thằng bé có chút nghi ngờ, lát nữa con gọi điện cho mẹ con, bây giờ người mẹ con lo lắng nhất vẫn là con." Ban đầu cứ nghĩ con trai út là đứa ít phải lo lắng nhất, vì một người phụ nữ mà quyết không hồi phục, nào ngờ con trai cả lại càng khiến người ta bận tâm, tai ương nối tiếp tai ương.

Trong phòng.

Lục Nghiêu nằm bên cạnh Mạc Noãn, thỉnh thoảng dùng tay nhỏ khẽ chọc chọc khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Noãn, thấy Mạc Noãn không phản ứng, liền tự mình bịt miệng cười khúc khích.

Lục Sâm nhìn thấy cảnh tượng này, bật cười lắc đầu, quả nhiên vẫn là một đứa trẻ.

Lục Nghiêu vẫy tay với Lục Sâm, Lục Sâm cũng nằm xuống bên cạnh Mạc Noãn, cả gia đình ba người cứ thế ngủ một giấc ngắn.

Mạc Noãn vừa tỉnh dậy, liền cảm thấy hai bên má mình đều có chút ấm nóng, quay đầu nhìn sang, thấy hai khuôn mặt lớn nhỏ giống nhau đang áp vào mình, sự ấm áp đó là hơi thở nhè nhẹ của họ.

Mạc Noãn cứ ngỡ là đang mơ, liền véo mạnh mình một cái, không ngờ lại nghe thấy tiếng kêu ai oán của thằng bé. "A, mẹ ơi, sao mẹ véo con chứ." Lục Nghiêu mở to đôi mắt nai ngây thơ, trông đáng yêu vô cùng.

Mạc Noãn hậu tri hậu giác nhận ra mình véo con trai, khẽ bật cười, cũng xác định đây không phải là mơ, cô thật sự đã trở về bên chồng và con trai rồi.

Cô nâng khuôn mặt hồng hào của thằng bé, hôn mạnh mấy cái, làm thằng bé ướt nhem nước bọt, "Bảo bối của mẹ, mẹ nhớ con quá." Lục Nghiêu bĩu môi, đưa tay ôm lấy cổ Mạc Noãn, hôn lên má cô mấy cái, rồi nghiêm mặt nói: "Mẹ ơi, Nghiêu Nghiêu cũng nhớ mẹ, mẹ yên tâm nhé, sau này Nghiêu Nghiêu sẽ trở nên rất mạnh mẽ, tuyệt đối không để người xấu bắt mẹ đi nữa, con sẽ làm một tiểu nam tử hán bảo vệ mẹ." "Được, mẹ sau này cứ việc hưởng phúc của bảo bối nhà chúng ta." Mạc Noãn nhìn con trai hiểu chuyện như vậy, đặc biệt cảm thấy an ủi. "Được thôi, Nghiêu Nghiêu sẽ khiến mẹ hưởng phúc mà." Hai mẹ con đầu kề đầu, nói chuyện thân mật, thậm chí còn ôm hôn nhau, hoàn toàn phớt lờ Lục Sâm.

Lục Sâm đứng một bên nhìn mà thấy nhức mắt, ánh mắt u uất nhìn chằm chằm Lục Nghiêu, ghen tỵ vô cùng.

Nếu đây không phải con trai mình, anh đảm bảo sẽ ném nó ra ngoài.

Anh còn chưa được hưởng nụ hôn mềm mại của vợ sau khi cô tỉnh lại, vậy mà bị tên nhóc thối này chiếm hết rồi.

Lục Nghiêu luôn cảm thấy da đầu lạnh toát, vừa ngẩng đầu đã thấy ánh mắt oán hận của ba mình, hắc hắc cười một tiếng, như một chú khỉ con nhanh nhẹn lật từ người Mạc Noãn sang, đè lên người Lục Sâm, chủ động dâng lên nụ hôn của mình, "Ba đừng ghen tỵ nữa, Nghiêu Nghiêu cũng hôn ba này, nể tình ba đã nhanh chóng cứu được mẹ ra, con sẽ tặng ba thêm mấy cái nữa." Lục Sâm nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, "Đừng quậy, cái ba cần không phải là nụ hôn của con, mà là của mẹ con." Nói rồi, Lục Sâm ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm Mạc Noãn, Mạc Noãn bị anh nhìn đến ngại ngùng, người đàn ông này sao lại như một đứa trẻ vậy, lại còn hôn hít trước mặt Lục Nghiêu, mặt anh ta ngày càng dày rồi.

Nào còn giống lúc mới quen biết, vài câu của cô cũng có thể làm anh ta đỏ tai. "Lục Sâm, đừng như vậy, con trai vẫn còn ở đây." Lục Nghiêu lăn một cái, tự mình lăn sang một bên khác, còn dùng tay che mắt, mềm mại nói: "Ba mẹ hai người cứ tự nhiên, con không thấy gì hết, con là không khí, con là không khí, con là không khí, chuyện quan trọng phải nói ba lần." Lục Sâm bật cười, tai anh có chút hồng, nhưng vẫn giữ lấy đầu Mạc Noãn, hôn mạnh xuống.

Hành động của anh quá đột ngột, Mạc Noãn căn bản không kịp phản ứng, cứ thế bị anh ôm lấy, mơ màng chịu đựng nụ hôn sâu của anh, nhớ đến con trai vẫn đang ở một bên, Mạc Noãn giơ tay đấm Lục Sâm mấy cái.

Nhưng Lục Sâm không quan tâm đến những điều đó, anh đã bị cơn xúc động choáng váng đầu óc, bất chấp tất cả ôm lấy cô hôn, dịu dàng tuần tự tiến tới, từ nông cạn chạm nhẹ cho đến nụ hôn sâu nồng nàn, cho đến khi cô thở không thông, anh mới lưu luyến buông cô ra.

Mạc Noãn thở hổn hển lấy không khí, liếc thấy đôi vai nhỏ nhắn của con trai đang run rẩy, liền trừng mắt nhìn Lục Sâm một cái, "Lục Sâm, anh có biết thế nào là trẻ em không nên xem không?" Anh ta lại dám làm chuyện như vậy trước mặt con trai.

Chương 979

Bao nhiêu bậc cha mẹ khi thân mật đều phải tránh mặt những đứa trẻ chưa thành niên, anh ta thì hay rồi, cố tình làm trước mặt con trai.

Lục Sâm gãi gãi đầu, cũng cảm thấy mình vừa rồi quá bốc đồng, "Không sao, cứ coi như là giáo dục từ nhỏ, chúng ta làm cha mẹ tự mình làm gương cho thằng bé." Nghe vậy, khuôn mặt Mạc Noãn lúc đỏ lúc trắng, vì tức giận, nhưng nhiều hơn là xấu hổ.

Cô giơ tay làm hình kéo để véo má Lục Sâm, giả vờ giận dỗi nói: "Mấy ngày không gặp, da mặt này đã dày như tường thành rồi, xem ra ăn được ngủ được, dinh dưỡng đủ phong phú nhỉ, rốt cuộc có để em trong lòng không?" "Trời đất chứng giám, những ngày em không có ở đây, anh ăn không ngon, ngủ không yên, một phút cũng không được nghỉ ngơi đàng hoàng." "Ai da, chưa thấy ba mẹ nào cổ hủ như hai người, có gì đâu, trên mạng đầy ra đó." Lục Nghiêu nhảy xuống giường, đi dép rồi chạy ra ngoài.

Mạc Noãn khựng lại, "Đứa trẻ này, giọng điệu nói chuyện cứ như ông cụ non ấy, cứ như cái gì cũng hiểu vậy, em còn thấy mình chưa dạy thằng bé được bao nhiêu, sao nó lại cái gì cũng hiểu rồi, đợi đã, câu cuối cùng thằng bé nói là..." Mạc Noãn vừa mới phản ứng lại, Lục Sâm đã không kịp đi dép mà chạy ra ngoài, chỉ nghe thấy anh gầm nhẹ: "Lục Nghiêu, con đứng lại cho ba, con đã xem cái gì trên mạng, mau thành thật khai báo rõ ràng!" Mạng internet bây giờ đúng là muốn mạng người, dù thế nào cũng không thể ngăn cản lũ trẻ tiếp xúc với một số thông tin không lành mạnh. "A, ông nội cứu mạng, con trai ông muốn giết cháu trai ông, ông mau đến cứu cháu!" Lục Nghiêu kêu lên the thé chạy đến sau lưng Lục Nam Thiên.

Có lẽ vì đại tôn tử lưu lạc bên ngoài mấy năm, nhỏ tuổi đã chịu không ít khổ sở, Lục Nam Thiên luôn rất cưng chiều, "A Minh, con làm sao vậy?

Con đuổi theo Nghiêu Nghiêu làm gì?

Nhà chúng ta chưa từng có tiền lệ bạo hành gia đình, con không được động đến một sợi tóc của cháu nội ta, nếu không con cứ hạ gục ta trước đi." "Ba, ba đừng nghe tên nhóc thối này nói bừa, con chỉ là muốn nói lý với nó, nói chuyện nhân sinh với nó thôi, nào dám động đến một sợi tóc của nó, ba cứ yên tâm đi." Mạc Noãn nghe động tĩnh trong phòng khách, khóe môi nở nụ cười rạng rỡ không tả xiết.

Lục Nam Thiên sau khi ăn cơm xong, nói chuyện với Mạc Noãn một lát rồi rời đi, trước khi đi còn không yên tâm dặn dò Lục Sâm, bảo anh đối xử với con nhẹ nhàng hơn.

Mấy ngày không gặp con trai, Lục Sâm cũng nhớ vô cùng, kéo Lục Nghiêu ngồi trên đùi mình, nghiêm túc nói: "Nghiêu Nghiêu, ba biết con là đứa trẻ sớm trưởng thành, nhưng trên mạng có quá nhiều rác rưởi, sau này con đừng nhấn vào những trang web lộn xộn đó, không tốt cho sự phát triển thể chất và tinh thần của con." Lục Nghiêu xòe tay, nhíu mày nhỏ nhìn Lục Sâm, "Ba ơi, những lời này ba đã nói mấy lần rồi, tai con sắp mọc kén rồi, nhưng những thứ đó không phải là ba không nhấn vào thì nó sẽ không bật ra đâu, mạng internet bây giờ là như vậy đấy, nhưng đã lỡ nhìn thấy thì chúng ta cũng đừng né tránh, che giấu đi, càng kiềm chế lại càng khơi gợi sự tò mò của chúng ta, những kiến thức về mặt này sớm được tiếp thu cũng không có gì to tát cả, ba chỉ cần hướng dẫn đúng cách là được." Lục Sâm và Mạc Noãn nhìn nhau, cái xã hội này làm sao vậy, đứa trẻ mới 8 tuổi mà có thể nói năng rành mạch như thế, khiến họ không có chút khả năng phản bác nào. "Mạc Noãn, em đến đây." Lục Sâm đẩy cục diện khó khăn cho Mạc Noãn.

Mạc Noãn lườm Lục Sâm một cái, trong ánh mắt có vài phần khinh bỉ, cô thân mật nắm lấy tay nhỏ của Lục Nghiêu, "Nghiêu Nghiêu, mẹ nói với con, con nói rất có lý, nhưng dù sao con vẫn còn quá nhỏ, đợi khi con qua 13 tuổi, những thứ này ba mẹ sẽ chủ động dạy con." "Vậy ý mẹ là muốn con nhìn thấy rồi, giả vờ như không biết gì sao?" Lục Nghiêu mềm mại hỏi.

Nhìn đôi mắt to tròn như suối trong của con trai, Mạc Noãn nghẹn lời, "Ờ, nói thế nào nhỉ, cũng không phải là muốn con giả vờ không biết, mà là muốn con đừng lên mạng nữa, con còn nhỏ, lên mạng rất dễ học thói xấu." "Mẹ ơi, mẹ từ nhỏ đã dạy con, gặp chuyện phải dũng cảm đối mặt, chứ không phải trốn tránh, bây giờ cả môi trường đều là như vậy, con dù có học tiểu học, trên lớp cũng không thể thiếu mạng internet, thậm chí có một số bài tập phải dùng máy tính để hoàn thành, mạng internet có cái xấu của nó, nhưng cũng có thể dạy con rất nhiều thứ, mẹ muốn con trốn tránh mạng internet, mẹ có phải muốn con thua ngay từ vạch xuất phát không?" Mạc Noãn, "..." Sao lại cảm thấy con trai mấy ngày không gặp lại lém lỉnh hơn rồi. "Nhưng con thật sự còn quá nhỏ mà." Mạc Noãn lặp đi lặp lại chỉ mấy câu đó. "Mẹ ơi, mẹ cũng biết, con tương đối sớm trưởng thành, tuổi nhỏ, nhưng tâm trí không hề nhỏ, con biết ba mẹ lo lắng, nhưng ba mẹ cứ yên tâm đi, con biết những gì là tốt, những gì là xấu, sẽ không để mình trở thành người xấu đâu." Mạc Noãn đúng là không biết nói gì nữa, vừa quay đầu, liền thấy Lục Sâm nửa cười nửa không nhìn mình, nhất thời không khỏi có chút ảo não, vừa rồi cô còn thấy Lục Sâm miệng lưỡi vụng về, nhưng đổi lại là cô, cô cũng không nói lại được Lục Nghiêu. "Được rồi được rồi, không nói với con nữa, mẹ bằng lòng tin con." Lục Nghiêu gật đầu mạnh, hôn lên má Lục Sâm và Mạc Noãn mỗi người một cái, "Ba mẹ, chúc ngủ ngon, ba mẹ vất vả rồi, nghỉ ngơi sớm đi." Nói xong, thằng bé liền chạy về phòng mình.

Mạc Noãn nhìn bóng lưng con trai, có chút lẩm bẩm nói: "Cứ thấy thằng bé là lạ, lạ ở đâu thì em lại không nói ra được." Ánh mắt Lục Sâm lóe lên, nhớ đến sự bất thường của con trai, nói: "Có thể sau chuyện lần này, thằng bé lại trưởng thành hơn không ít, em bị Bạch Tiểu Thuần bắt đi, thằng bé trong lòng vẫn luôn rất tự trách, đã khóc rất lâu, nói rằng mình phải trở nên rất mạnh, mạnh đến mức không ai có thể làm hại em." "Thật tội nghiệp cho thằng bé, nhỏ tuổi đã phải chịu đựng những điều này." "Là lỗi của anh, một người đàn ông to lớn như anh vậy mà còn phải để em một người phụ nữ đến cứu." "Tôi quả thực không thiếu tiền tiêu, một khoản thừa kế lớn bên ngoại ông của con đều nằm trong tay tôi, nhưng tôi chính là không chịu buông, đợi đến khi tôi có được nó rồi tôi sẽ mang đi ném xuống sông, tôi sẽ mang đi tài trợ cho các hoạt động từ thiện, mấy đứa trẻ tôi vẫn tài trợ sắp vào đại học rồi, tôi sẽ cho chúng tiền sinh hoạt, tôi sẽ cho chúng đi du học, dù thế nào đi nữa, cũng không cho hai tên sói con kia." Lần sau nếu em còn nghe thấy những lời tương tự như vậy, em sẽ đánh không tha." Lục Sâm gãi gãi đầu, khẽ cười một tiếng, trông có vẻ hơi chất phác, "Mạc Noãn Noãn, sao em lại giống như một nữ thổ phỉ vậy." Mạc Noãn cũng cười, nhào vào lòng anh, một tay túm áo sơ mi trắng của anh, một tay nắm thành nắm đấm vung vẩy trước mặt anh, "Cái này gọi là hổ cái, sau này bớt chọc em đi." Lục Sâm nắm lấy nắm đấm của cô, bao bọc trong bàn tay lớn của mình, "Mạc Noãn, em gầy rồi." Cô gái này, một khi đã yêu, liền dứt khoát không quay đầu lại.

Cô tự ý dùng tự do của mình để đổi lấy thuốc giải, anh vốn dĩ rất tức giận, nghĩ rằng đợi cứu cô ra, nhất định phải dạy dỗ cô một phen cho cô một bài học.

Thế nhưng khi anh đến, nhìn thấy cô để giữ gìn sự trong sạch của mình, tàn nhẫn đâm đầu vào tường đến mức đầu chảy máu, nghe cô yếu ớt làm nũng, nói hôn cô một cái là sẽ ổn thôi.

Anh làm sao còn có thể trách cô nửa phần.

Người phụ nữ này, toàn tâm toàn ý nghĩ cho anh, dùng cách thức vụng về độc đáo của cô để yêu anh.

Đối với một người phụ nữ yêu mình sâu sắc, tất cả sự tức giận cuối cùng đều hóa thành một tiếng thở dài. "Gầy đâu mà gầy, em thấy thế này là vừa vặn rồi, thời gian trước còn béo ra nữa." Hai người ôm chặt lấy nhau, Lục Sâm cảm thấy linh hồn mình lại trở về vị trí cũ, mọi thứ đều tốt rồi.

Cô gái này, không biết từ lúc nào đã chiếm trọn cả tâm hồn và thể xác anh.

Một lúc sau, Mạc Noãn đột nhiên hỏi: "Ông xã, cơ thể em có phải còn vấn đề gì không?" Lục Sâm biết vợ mình kiên cường hơn cô tưởng, anh không che giấu, khẽ thở dài, "Mạc Noãn, em bị nghiện chất gây nghiện rồi, thời gian tới sẽ phải cai nghiện, sẽ rất khó khăn đấy.

Nhưng em yên tâm, anh nhất định sẽ không rời nửa bước mà ở bên em." Mạc Noãn thoáng sững sờ một lát, sau đó liền bình thản kéo tay Lục Sâm vuốt ve, "Không sao đâu, có anh và con ở bên, em nhất định sẽ vượt qua được thôi, không phải chuyện gì to tát cả." Những từ ngữ này người bình thường nghe thấy đều sợ hãi, cô gái này thì hay rồi, còn có thể bình tĩnh như vậy, "Mạc Noãn Noãn, sao em có thể lạc quan đến thế, giống như một cây trường sinh vậy." "Anh mới là cây trường sinh, có biết nói lời hình dung mỹ miều hơn không." Mạc Noãn rất không thích sự so sánh này. "Ha ha." Lục Sâm có chút ngây ngô cười. "Mạc Noãn, đây đều không phải chuyện lớn, vậy em nghĩ chuyện gì mới là chuyện lớn?" "Chuyện lớn nhất chính là phải chia xa với anh và con, chỉ cần chúng ta không chia xa, em cảm thấy bất kể tai ương nào cũng không đáng sợ." Mạc Noãn nói với vẻ còn sợ hãi.

Cô thực ra đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, may mắn thay trời cao vẫn ưu ái cô, Lục Sâm đã thành công cứu cô ra ngoài. "Anh cũng vậy." Đêm đó, hai vợ chồng ôm nhau ngủ, không làm gì cả, ngủ thẳng đến trưa hôm sau mới dậy, vừa mở cửa, liền phát hiện Lục Nghiêu đã gọi đồ ăn ngoài, một mình ngồi ăn trên bàn ăn ngon lành, còn vẫy tay gọi họ.

Ăn cơm xong, Mạc Noãn đích thân gọi điện cho Nam Tịch và Lan Hành Chi, còn gọi video trò chuyện, Nam Tịch nhìn thấy con gái, cuối cùng cũng hoàn toàn yên tâm. "Mạc Noãn, mẹ và ba con hai ngày nữa sẽ về, các con ở nhà ngoan ngoãn nhé." "Mẹ, con lớn đến thế này rồi, mẹ còn nói lời dỗ trẻ con, hai ngày này con có việc, không thể cùng Lục Sâm đi đón mẹ được, mẹ đừng giận con." "Mẹ có phải trẻ con đâu, có gì mà giận." Lan Hành Chi một bên vẫn không nói gì, Mạc Noãn biết, người ba này chắc chắn đang giận dỗi ngấm ngầm, thôi vậy, đợi ông ấy về rồi sẽ dỗ dành thật tốt.

Từ đầu đến cuối, Lan Hành Chi không nói một lời nào.

Kết thúc cuộc gọi, Nam Tịch không nói nên lời nhìn Lan Hành Chi, "Lan Hành Chi, hôm nay ông sao lại tốt bụng thế, lại không quấy rầy tôi nói chuyện với con gái." Lan Hành Chi khẽ xoa vai Nam Tịch, kể lại nguyên văn những chuyện xảy ra ở thành phố A trong thời gian này cho Nam Tịch, bao gồm cả chuyện Mạc Noãn bị Bạch Tiểu Thuần bắt đi, Nam Tịch nghe xong liền ôm miệng khóc nức nở trong lòng Lan Hành Chi.

Lục Sâm một lần nữa đưa Nghiêu Nghiêu đến đại viện, Lục Nghiêu cũng cảm thấy đến đó rất tốt, nhân dịp nghỉ đông, thằng bé có thể theo ông cố học thêm một số bản lĩnh.

Lục Sâm thuê căn nhà đối diện, chuyên sắp xếp một số chuyên gia đến ở, để phòng khi cần thiết.

Cũng may anh đã chuẩn bị mọi thứ kịp thời.

Đêm đó, hai vợ chồng vốn đang ôm nhau xem TV trên ghế sofa, đột nhiên, Lục Sâm cảm thấy người trong lòng anh cứng đờ.

Vừa cúi đầu liền thấy Mạc Noãn đang cắn môi, trông rất khó chịu. "Mạc Noãn." Lục Sâm giật mình, giây tiếp theo, cơ thể Mạc Noãn bắt đầu co giật, sắc mặt cũng bắt đầu trở nên xanh tím.

Lục Sâm lập tức phản ứng lại, đây là cơn nghiện đã tái phát. "Mạc Noãn, em cố gắng lên." Mạc Noãn ngẩng đầu lên, đáng thương nhìn Lục Sâm, mắt như phủ một lớp sương mờ, "Lục Sâm, em khó chịu quá, toàn thân xương cốt vừa ngứa vừa đau, như bị hàng vạn con côn trùng cắn xé." Lục Sâm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Noãn nhăn lại, chỉ cảm thấy lòng như dao cắt, tư vị này không ai hiểu rõ hơn anh, sống không bằng chết. "Mạc Noãn, em nhịn một chút, bác sĩ sắp đến rồi, họ có thể giúp em giảm bớt đau khổ." Mạc Noãn run rẩy dữ dội, bắt đầu giật tóc mình, điên cuồng đập vào chân tay, lực đạo thật sự không hề nhẹ, "Khó chịu, khó chịu, em khó chịu quá, Lục Sâm, anh tiêm cho em một mũi đi, tiêm một mũi em chắc chắn sẽ ổn thôi, em biết trong tay anh nhất định có." Lục Sâm vội vàng cố định tay chân cô lại, ôm chặt vào lòng, không để cô tự làm mình bị thương, "Mạc Noãn, em phải kiên cường lên, chỉ cần dũng cảm vượt qua là được rồi, anh không thể tiêm cho em, làm vậy chỉ khiến cơn nghiện của em sâu thêm." Nói rồi anh gọi điện cho bác sĩ ở đối diện, bảo họ nhanh chóng đến.

Cơn nghiện này khi phát tác, con người sẽ không còn lý trí gì cả, "Em sắp chết rồi, em thật sự sắp chết rồi.

Sao anh nỡ để em chết chứ?

Em là vợ anh, là mẹ của con anh mà.

Chương 980

Anh không phải nói yêu em sao?

Anh yêu em thì hãy giúp em đi, cho em một mũi tiêm, em thật sự sắp chết rồi." "Lục Sâm, anh nói dối!

Trong lòng anh chắc chắn có người phụ nữ khác!" Giọng Mạc Noãn trở nên điên cuồng, nói đến cuối cùng thì nức nở khóc lên, bắt đầu cầu xin, "Ông xã, em cầu xin anh, cầu xin anh đó, anh hãy làm cho em dễ chịu hơn một chút, em sắp phát điên rồi, em sắp chết rồi..." Nhìn Mạc Noãn đau khổ như vậy, nắm đấm của Lục Sâm siết chặt, kêu răng rắc, hận không thể thay cô chịu đựng tất cả.

Giọng Lục Sâm cũng bắt đầu run rẩy, chỉ là lực đạo cố định Mạc Noãn không hề buông lỏng, vẫn ôm chặt cứng, "Mạc Noãn, cố gắng thêm một chút nữa." May mắn là Lục Nghiêu đã bị anh đưa đi rồi, nếu tận mắt nhìn thấy Mạc Noãn ra nông nỗi này, thằng bé chắc chắn sẽ càng tự trách hơn.

Tai ương như thế này, vốn dĩ không nên thuộc về cô, tất cả đều là vì anh mà mới thành ra thế này. "Em không chịu đựng nổi nữa rồi, nếu anh không tiêm cho em, anh cứ giết em đi, giết em đi là em sẽ không phải chịu tội nữa." Mạc Noãn dùng đầu đập vào ngực Lục Sâm, muốn thoát khỏi vòng tay anh.

Lúc này, bác sĩ xông vào, Lục Sâm lập tức nói: "Các anh mau nghĩ cách đi, làm sao mới có thể giảm bớt đau khổ cho cô ấy." "Quân trưởng đừng vội, lúc này bất kỳ loại thuốc tiêm nào cũng không thể làm dịu nỗi đau của phu nhân, chúng tôi chỉ có thể tiêm thuốc giảm nhẹ, phòng ngừa phu nhân khó thở." "Vậy còn đứng đờ ra đó làm gì, mau tiêm đi!" Lục Sâm gầm nhẹ một tiếng, ấn chặt cánh tay Mạc

Noãn.

Bác sĩ lập tức tiêm loại thuốc đã được pha chế sẵn vào cơ thể Mạc Noãn.

Mạc Noãn kêu lên một tiếng thét chói tai, nỗi đau trên người không những không giảm bớt, mà hai mắt còn trợn ngược ra ngoài, trông rất đáng sợ, dáng vẻ như sắp ngất đi bất cứ lúc nào.

Nhìn Mạc Noãn đang chịu đựng sự tra tấn, nước mắt Lục Sâm không kìm được mà rơi xuống, anh từng chút một hôn lên những giọt nước mắt ở khóe mắt cô, "Mạc Noãn, anh biết em rất đau khổ, nhưng vì anh và Nghiêu Nghiêu, em nhất định phải cố gắng chịu đựng, ba mẹ ngày mai sẽ về rồi, em đừng để họ lo lắng." "Lục Sâm, em thật sự rất khó chịu." Mạc Noãn cắn chặt môi mình, răng cắm sâu vào môi, máu thịt lẫn lộn, thảm không nỡ nhìn.

Lục Sâm đau lòng vô cùng, không chịu được khi thấy cô tự cắn mình, anh đưa cánh tay ra trước mặt cô, "Cắn anh này, Mạc Noãn, khi em không chịu nổi nữa thì cứ cắn anh, anh da dày thịt béo, sẽ không thấy đau đâu." Mạc Noãn ngậm nước mắt không ngừng lắc đầu, nói gì cũng không chịu cắn Lục Sâm.

Lục Sâm cuối cùng không chịu nổi nữa, buộc cô phải há miệng.

Mạc Noãn đạp Lục Sâm, dùng tay đánh anh, anh đều nhẫn nhịn, đợi khi cô không phòng bị thì để cô cắn chặt vào cánh tay anh. "Ô ô..." Mạc Noãn khóc không thành tiếng, đôi mắt trợn trừng, như một con thú nhỏ phát điên, trong mắt tràn đầy sự giằng xé.

Cô biết người mình đang cắn là ai, nhưng chính là không thể kiểm soát hành vi của mình, chỉ có cách phát tiết này mới có thể làm dịu đi sự khó chịu trong cơ thể.

Nhìn cánh tay Lục Sâm đang chảy máu, nước mắt Mạc Noãn rơi càng dữ dội hơn. "Không sao đâu, không sao đâu, Mạc Noãn, sẽ qua thôi mà, anh không đau chút nào đâu." Lục Sâm vẫn không thay đổi sắc mặt mà nhẹ nhàng vỗ lưng Mạc Noãn. "Ô ô, sao lại không đau chứ." Bác sĩ một bên nhìn cánh tay chảy máu của Lục Sâm, cũng không nỡ, khẽ quay mặt đi nói: "Quân trưởng, phu nhân bây giờ căn bản không thể kiểm soát hành vi của mình, nếu ngài cứ nuông chiều như vậy, sẽ làm tổn thương chính mình đó." "Không sao, cứ để cô ấy cắn." "Quân trưởng, ngài vẫn nên trói phu nhân lại đi, trạng thái như thế này của cô ấy còn phải kéo dài rất lâu, cơn nghiện này khi lên không thể qua nhanh như vậy được.

Sau này cũng sẽ đều như thế, không thể nào mỗi lần đều để phu nhân cắn ngài để phát tiết được." Một chuyên gia khuyên. "Đừng nói những lời như vậy, nếu các anh không thể giúp được gì khác thì có thể đi xuống, tôi sẽ không trói vợ tôi lại." Lục Sâm trầm giọng, anh đã thấy không ít người cai nghiện bị trói lại, dáng vẻ đó thật đáng thương, anh không nỡ đối xử thô bạo với Mạc Noãn như vậy.

Cô đi đến bước đường này hoàn toàn là vì anh, anh không thể để cô một mình cô đơn đối mặt.

Dù con đường tương lai có gian nan đến mấy, anh cũng sẽ ở bên cô.

Không biết đã qua bao lâu, Giang Mạn cuối cùng cũng yên tĩnh lại trong lòng Lục Minh, nhắm mắt lại và ngủ thiếp đi.

Quần áo của cô ướt đẫm, cả người như vừa được vớt ra từ dưới nước, còn cánh tay Lục Minh thì máu thịt lẫn lộn, trông rất đáng sợ.

Vị bác sĩ bên cạnh đương nhiên không hề rời đi, vẫn luôn theo dõi Giang Mạn, sợ có bất kỳ sự cố đột ngột nào xảy ra. "Vợ tôi không sao chứ?" Lục Minh hơi lo lắng.

Bác sĩ tiến lại, sờ trán Giang Mạn, kiểm tra mắt cô, "Không sao cả, chỉ là quá mệt nên hôn mê thôi, quân trưởng không cần lo lắng, đây là điều bình thường.

Lần phát tác đầu tiên coi như đã qua rồi, thông thường lần đầu tiên sẽ kéo dài hơn một chút, sau này các lần phát tác sẽ thường xuyên hơn, nhưng thời gian mỗi lần sẽ ngắn dần, cho đến khi độc tố được loại bỏ hoàn toàn." Lục Minh gật đầu.

Bác sĩ nhìn cánh tay Lục Minh, "Quân trưởng, để tôi xử lý vết thương ở cánh tay anh nhé.

Mấy ngày này đừng để dính nước, cẩn thận nhiễm trùng." Sợ làm Giang Mạn tỉnh giấc, Lục Minh cẩn thận nâng một cánh tay lên, nhưng tư thế ôm Giang Mạn thì không hề thay đổi.

Các bác sĩ tận mắt chứng kiến người đàn ông vốn luôn giữ vẻ mặt bình thản ấy đã vài lần rơi lệ, biết anh yêu vợ, nên không khuyên nữa mà lặng lẽ giúp anh xử lý vết thương.

Sau đó, bác sĩ lại truyền nước cho Giang Mạn, "Tối nay sẽ truyền cho cô ấy ba chai, có thể giúp thải độc và bổ sung dinh dưỡng, mất khoảng vài tiếng đồng hồ.

Quân trưởng anh cứ đi nghỉ trước đi, chúng tôi sẽ trông nom là được." Lục Minh xua tay, "Tôi tự làm được, thay dịch truyền đơn giản tôi biết mà.

Các anh cứ pha sẵn dịch truyền cho tôi là được, có thể đi nghỉ rồi, tối nay các anh vất vả rồi." Anh không yên tâm để bất cứ ai chăm sóc Giang Mạn, căn bản là không muốn Giang Mạn rời khỏi tầm mắt mình.

Bác sĩ cũng không khuyên nữa, dặn dò cặn kẽ những chi tiết cần chú ý, "Cai nghiện là một hoạt động tốn thể lực, người cai nghiện sẽ thấy vị giác nhạt nhẽo, không có cảm giác thèm ăn.

Quân trưởng nên khuyến khích phu nhân ăn nhiều rau xanh và trái cây, cá thịt thì miễn đi, canh thì có thể uống nhiều một chút, tóm lại là lấy thanh đạm làm chủ, ít muối, ít bột ngọt." Từ hơn tám giờ tối cho đến hai giờ sáng, Giang Mạn cuối cùng cũng truyền xong dịch.

Lục Minh đun một chậu nước ấm, đơn giản lau người cho cô, rồi thay cho cô bộ đồ ngủ sạch sẽ, tươi mới.

Giang Mạn vốn rất cảnh giác nhưng lại không hề có phản ứng gì, cô thực sự đã mệt lả rồi.

Lục Minh cũng lên giường, Giang Mạn vô thức rúc vào lòng anh, ôm eo anh ngủ say, lông mày giãn ra, như thể vòng tay anh là bến cảng an toàn nhất. "Giang Mạn Mạn, ngủ ngon nhé, anh sẽ luôn ở bên cạnh em." Lục Minh nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

Giang Mạn thở đều dần, nhưng Lục Minh thì không có ý định ngủ, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của cô, anh cảm thấy đau lòng khôn xiết.

Sáng hôm sau.

Trương Khiếu đã sớm mang rau xanh và cá tươi đến, còn đặc biệt đi đến một thị trấn gần đó cẩn thận chọn một con gà ta.

Lục Minh lo Giang Mạn đói, cũng dậy sớm để nấu canh.

Giang Mạn bị một mùi thơm đánh thức, cô chỉ cảm thấy toàn thân không có chút sức lực nào.

Từng cảnh tượng tối qua quay trở lại trong đầu cô, những lời mình đã nói và những việc mình đã làm cô chỉ nhớ mang máng, nhưng có thể khẳng định chắc chắn đó không phải là những lời hay ho gì.

Chương 981

Giang Mạn bước vào bếp, từ phía sau ôm lấy Lục Minh, "Anh yêu, em xin lỗi, có phải em đã nói những lời làm anh buồn không?" Lục Minh quay đầu khẽ mỉm cười, xoa đầu cô, "Cô bé ngốc, chuyện như thế này anh đã trải qua rồi.

Một người đàn ông như anh còn không thể chịu đựng nổi, huống chi em là một cô gái yếu ớt.

Anh sẽ không tin bất kỳ lời nào em nói đâu, anh biết đó không phải là lời thật lòng của em." Giang Mạn lưu luyến cọ cọ vào lưng anh, không nói gì, chỉ ôm chặt anh. "Mạn Mạn, đi rửa mặt đi, chuẩn bị ăn cơm rồi." "Em chẳng có khẩu vị gì cả, miệng đắng ngắt." Giang Mạn khẽ nói. "Không có khẩu vị cũng phải ăn một chút, bổ sung thể lực.

Tối qua em thể lực không đủ nên đã ngất đi, sau này sẽ phát tác thường xuyên hơn, thể lực của em không theo kịp thì không được đâu." "Vâng, em nghe anh." Giang Mạn rửa mặt xong đi ra, trên bàn ăn đã đầy ắp món ăn: trứng xào cà chua, thịt heo xào măng, cà tím sốt cá, canh gà nấm hương, canh cá diếc, bên cạnh còn đặt một đĩa trái cây gồm thanh long, quả ổi, lê, cam, bưởi, trông rất đẹp mắt.

Mắt Giang Mạn đỏ hoe, người đàn ông này thực sự quá chu đáo rồi, có bao nhiêu người đàn ông có thể chăm sóc một người phụ nữ ân cần như vậy.

Cô không nghi ngờ gì nữa, cô là người may mắn đó. "Đứng ngây ra đó làm gì, mau ngồi xuống ăn cơm đi, trưa nay chỉ có hai chúng ta thôi." Ánh nắng chiếu vào, anh mặc một bộ đồ ở nhà, cởi bỏ vẻ lạnh lùng trước mặt người khác, kết hợp với khuôn mặt tuấn tú tinh xảo kia, thực sự đẹp không tì vết.

Người đàn ông như vậy là chồng mình, họ yêu nhau.

Giang Mạn xúc động chạy đến khoác tay Lục Minh, rõ ràng cảm thấy cơ thể anh hơi cứng lại.

Nhớ lại tối qua hình như cô đã cắn cánh tay anh, lập tức kéo ống tay áo anh, "Lục Minh anh bị thương rồi, em xem cánh tay anh đi." Lục Minh bản năng giấu cánh tay ra sau lưng, nhẹ nhàng nói: "Không sao đâu, chỉ là bị em để lại mấy vết răng đáng yêu thôi, vài ngày nữa có lẽ sẽ mờ đi." Giang Mạn mắt đỏ hoe, ngẩng đầu khẽ gầm lên: "Anh coi em là đồ ngốc hả?

Em nói để em xem thì để em xem đi, một người đàn ông to lớn anh lề mề làm gì, đưa cánh tay ra đây." Lục Minh sửng sốt, biết rằng người đang cai nghiện rất dễ bị thay đổi cảm xúc, lập tức thành thật vén tay áo lên, "Được được được, để em xem, không có gì đâu, bác sĩ đã băng bó cho anh rồi." Tuy vết thương đã được băng bó, nhưng bị cắn quá sâu, máu vẫn thấm ra băng gạc, nhuộm đỏ cả miếng băng, trông rất chói mắt.

Nước mắt Giang Mạn lăn dài, bàn tay cô nắm cánh tay anh cũng run rẩy, "Lục Minh, anh có ngốc không?

Anh tùy tiện lấy thứ gì đó cho em cắn là được rồi, cớ gì phải dùng chính cánh tay mình chứ, anh coi mình là Kim Cương bất hoại sao?

Chắc chắn cắn rất sâu, huhu, có phải em bị điên rồi không, sao nỡ ra tay tàn nhẫn như vậy." Lục Minh ghét nhất là thấy Giang Mạn khóc, lập tức lau nước mắt cho cô, nhưng hành động này lại càng khiến Giang Mạn bật khóc nức nở.

Cô như một con sư tử nhỏ giận dữ, mở to mắt trừng anh, ánh mắt đầy sự trách móc, "Lục Minh, lần sau nếu anh còn như vậy, em nhất định sẽ không tha thứ cho anh.

Em đi cùng Bạch Tiểu Thuần để đổi thuốc giải chính là không muốn nhìn thấy anh chịu đựng sự giày vò nữa, chỗ này của em sẽ đau." Giang Mạn giơ tay ôm ngực, "Mỗi lần nhìn thấy anh phát bệnh, em lại cảm thấy tim như dao cắt, hận bản thân mình vô dụng, chỉ biết gây rắc rối cho anh, lúc quan trọng thì không làm được gì cả, chỉ có thể trơ mắt nhìn anh chịu khổ.

Em rất khó khăn mới có thể làm được chút chuyện cho anh, em cam tâm tình nguyện mà.

Nhưng anh lại một chút cũng không hiểu nỗi khổ tâm của em, anh rõ ràng có thể tránh được, vậy mà vẫn để mình bị thương, anh khốn nạn, Lục Minh, anh là đồ khốn nạn, huhuhu." Giang Mạn khóc rất thương tâm, đứt quãng, vừa khóc vừa mắng chửi.

Lục Minh lập tức luống cuống tay chân, anh không ngờ Giang Mạn lại có phản ứng lớn đến vậy.

Anh không muốn cô đau khổ, nhưng anh làm sao có thể trơ mắt nhìn cô chịu giày vò.

Thực ra anh chỉ là trong lòng khó chịu, lại không thể cùng cô chia sẻ, nên mới dùng cách ngu ngốc này, như vậy trong lòng anh ít nhất sẽ cảm thấy khá hơn một chút. "Mạn Mạn, đừng khóc nữa, lần sau anh sẽ không như vậy nữa, anh sẽ không tự làm hại mình nữa." "Đây là chính anh nói đấy nhé, anh tuyệt đối đừng có thất hứa." "Không thất hứa, tuyệt đối không thất hứa, Giang Mạn Mạn nói gì là như vậy." Lục Minh vỗ về.

Giang Mạn ngừng khóc, đưa tay lau nước mắt một cách qua loa, ngồi xuống ghế, hít hít mũi, "Được rồi, ăn cơm thôi, đói rồi." Lục Minh có chút bất đắc dĩ lắc đầu, cô bé này lúc thì nắng lúc thì mưa, thực sự khiến người ta khó mà nắm bắt được.

Giang Mạn không có nhiều khẩu vị, nhưng không muốn lãng phí tâm ý của Lục Minh, càng không muốn anh lo lắng, cô cố gắng ăn không ít.

Chỉ là cơ thể không chịu nổi, cô chạy vào phòng vệ sinh, cúi xuống bồn cầu nôn liên tục.

Đúng lúc này, một bàn tay lớn đặt lên lưng cô, kiên nhẫn vỗ nhẹ từng cái một.

Sau khi nhận ly nước và súc miệng xong, Lục Minh ôm Giang Mạn ra khỏi phòng vệ sinh. "Lục Minh, em xin lỗi, đã làm hỏng tâm ý của anh rồi." "Mạn Mạn, em ăn không vô thì đừng cố gắng ép mình nữa." "Không, Lục Minh, em nhất định phải ăn, em cảm thấy thể lực mình không tốt lắm, nếu không ăn nhiều một chút em sợ mình không trụ nổi.

Nôn một chút không sao đâu, dù sao cũng không thể nôn hết ra ngoài được, ít nhiều gì cũng hấp thụ được một chút." Giang Mạn kiên định nói.

Lục Minh trong lòng có đủ mọi tư vị, cúi đầu khẽ hôn lên môi cô, "Giang Mạn Mạn, cảm ơn em đã cố gắng như vậy, mọi chuyện rồi sẽ qua thôi." "Ơ, Lục Minh, em vừa nôn xong, anh cũng không ghét bỏ sao." Giang Mạn đẩy Lục Minh ra, bản năng lùi lại hai bước, cô cảm thấy trên người mình có mùi chua chát.

Lục Minh cười cười, cố ý hôn cô thật mạnh mấy cái, cười hì hì nói: "Thơm lắm mà." Giang Mạn rất ít khi thấy Lục Minh một mặt như thế này, cũng không nhịn được bật cười thành tiếng, "Giả dối, khẩu thị tâm phi." Nam Tịch biết chuyện xảy ra ở thành phố A, làm sao có thể ngồi yên, không theo kế hoạch ban đầu, lập tức đặt vé máy bay quay về.

Giang Mạn nhìn thấy bố mẹ ở ngoài cửa, sững sờ một lúc, "Bố mẹ, không phải mai mới về sao?" Nam Tịch một tay kéo cánh tay

Giang Mạn, giơ tay không chút lưu tình đánh ba cái vào mông cô, còn phát ra tiếng rõ ràng.

Cơ thể Giang Mạn bản năng chồm về phía trước, bước vài bước.

Nam Tịch không hề buông tay, trong lúc đó lại tiếp tục đánh thêm hai cái.

Mùa đông mặc nhiều quần áo, Giang Mạn cũng không đau, chỉ là bị đánh đến ngây người, phản ứng lại thì mặt lập tức đỏ bừng, cô là phụ nữ sắp ba mươi tuổi rồi, vậy mà còn bị mẹ ruột đánh vào mông trước mặt chồng, thực sự có chút xấu hổ.

Cô không khỏi nhìn Lục Minh một cái, Lục Minh thì mặt không đổi sắc, lúc này cô mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút, ôm lấy cánh tay Nam Tịch, cô kéo dài giọng làm nũng, "Mẹ." "Đừng gọi tôi, tôi không có đứa con gái bất hiếu như cô." Nam Tịch quay mặt đi.

Giang Mạn đương nhiên không buông tay, đầu nhẹ nhàng tựa vào vai Nam Tịch, khẽ cọ cọ.

Nam Tịch thấy mặt cô trắng bệch, cuối cùng cũng không nỡ đẩy ra.

Bà vòng tay ôm chặt cô lần nữa, đau lòng vô cùng, "Giang Mạn, con bé cứng đầu này, mẹ biết từ nhỏ chúng ta không ở bên con lớn lên, con và chúng ta không thân thiết, nhưng con cũng không thể không nói cho chúng ta bất cứ điều gì, tự mình âm thầm chịu đựng tất cả, con rốt cuộc coi chúng ta là gì?

Chúng ta là bố mẹ của con mà." "Con cứ nghĩ mình có thể tự mình giải quyết mọi chuyện suôn sẻ." Giang Mạn mắt đỏ hoe. "Vậy thì con muốn chúng ta, những người làm bố mẹ này làm gì?" "Mẹ, con không phải là… không muốn mẹ lo lắng sao?

Bản thân mẹ sức khỏe đã không tốt rồi, hai người cứ đợi hưởng phúc của con là được rồi." Có lẽ vì đã một mình nuôi Lục Nghiêu nhiều năm, Giang Mạn gặp chuyện càng quen với việc tự mình giải quyết. "Lo lắng à, con nghĩ con không nói cho mẹ biết thì mẹ sẽ không lo lắng sao?

Mấy hôm trước mẹ đã cảm thấy bất an rồi, gọi điện thoại về, kết quả Lục Minh và Lục Nghiêu hai người hợp sức nói dối mẹ, nói con đang ngủ.

Chương 982

Mẹ biết rồi, đứa nào đứa nấy đều muốn bay lên trời, chẳng coi chúng ta là người lớn nữa." Nam Tịch thực sự đã đau lòng, con gái gặp chuyện lớn như vậy mà không nói cho bà, khiến bà cảm thấy mình bị cô lập, cảm giác này tệ hại vô cùng.

Lan Hành Chi không nói một lời, chỉ cau mày đứng một bên.

Lục Minh có chút lo lắng rồi, trước đây Nam Tịch luôn thân mật gọi anh là A Minh, luôn nhìn con rể như nhìn con trai, càng nhìn càng ưng ý.

Bây giờ lại đổi thành Lục Minh, nghe vào tai thực sự không dễ chịu. "Mẹ, con và Mạn Mạn tuổi cũng không còn nhỏ nữa, không thể cứ gặp chuyện là lại tìm mẹ cầu cứu, mẹ cũng không thể cả đời đi dọn dẹp mọi chuyện cho chúng con được, chúng con cần phải trưởng thành trong nghịch cảnh." Lục Minh giúp đỡ Giang Mạn giải thích. "Đừng có nói mấy lời vô nghĩa đó với tôi, gặp chuyện thì giấu diếm, đây là điều đúng đắn sao?" Nam Tịch vốn luôn dễ nói chuyện nhưng giờ lại nghiêm mặt nhìn Lục Minh.

Lục Minh thấy tình thế không ổn, lập tức chuyển hướng, "Mẹ dạy dỗ đúng lắm, là con và Mạn Mạn đã suy nghĩ không chu đáo, sau này xảy ra chuyện như vậy, nhất định sẽ báo cáo với mẹ ngay lập tức." "Nói còn hay hơn hát nữa, lời đàn ông mà tin được thì lợn nái cũng biết trèo cây." Nam Tịch nói sắc bén.

Lục Minh cười gượng, ngoan ngoãn ngậm miệng không nói.

Nam Tịch thấy Lục Minh không nói, lại nhìn về phía Giang Mạn, Giang Mạn bĩu môi, giọng mềm mại nũng nịu nói: "Mẹ, con thực sự biết lỗi rồi, sau này con nhất định sẽ không tự ý làm nữa, gặp chuyện nhất định sẽ nói cho mẹ biết, làm chiếc áo bông tri kỷ của mẹ." "Áo bông tri kỷ à, con không làm mẹ tức chết là may rồi." Giang Mạn bất lực, bản năng nhìn về phía Lục Minh, Lục Minh vội vàng hòa giải. "Bố mẹ, con và Mạn Mạn vừa ăn cơm xong, bố mẹ vừa xuống máy bay, chắc chắn còn chưa ăn cơm, mau ngồi xuống ăn chút gì đi, có gì chúng ta vừa ăn vừa nói." "Đúng vậy đúng vậy, ăn no cái bụng mới là chuyện lớn." Giang Mạn cười híp mắt đẩy Nam Tịch vào phòng ăn.

Lục Minh cũng vội vàng nhận lấy vali hành lý từ tay Lan Hành Chi, ôm Lan Hành Chi đi vào trong, tiện thể ghé vào tai ông nói: "Bố, tối qua Mạn Mạn đã phát tác độc tố một lần, suýt nữa thì mất nửa cái mạng." Ngôn Kha đã thành thật nói cho Lan Hành Chi biết tình hình của Giang Mạn, bao gồm cả việc Lục Minh đã làm gì với Bạch Tiểu Thuần.

Lan Hành Chi thực ra vẫn chưa hả giận, nếu ông có mặt ở đó, e rằng sẽ làm những chuyện tàn nhẫn hơn. "Đã bắt đầu phát tác rồi sao?" Lục Minh gật đầu, "Sớm hơn dự kiến, sau này sẽ thường xuyên hơn." Lục Minh nói những lời này lúc này có ý gì, Lan Hành Chi hiểu, không gì khác hơn là không muốn Nam Tịch nhìn thấy cảnh Giang Mạn phát tác độc tố.

Lan Hành Chi suy nghĩ một lát, trầm giọng nói: "Lần này cứ để mẹ con ở lại đây đi, tâm trạng của mẹ con ta có thể hiểu được, bà ấy chỉ muốn tham gia nhiều hơn vào chuyện của Mạn Mạn thôi.

Ta đã nói rõ cho bà ấy rồi, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu, không để bà ấy ở đây là không thể rồi." Lan Hành Chi đã nói như vậy, Lục Minh cũng không có ý kiến gì.

Trong khu nhà quân đội.

Thằng bé mặc bộ quân phục rằn ri thật ngầu, nằm sấp trên chiếu, đang tập trung cao độ bắn súng, trán đổ một lớp mồ hôi li ti, dáng vẻ tập trung đó giống như một con sói hoang đang rình mồi trong rừng, kiêu ngạo, tự tin và dứt khoát.

Cây súng được ông nội Thương thiết kế riêng theo sức lực và khả năng chịu đựng của thằng bé, rất phù hợp với lứa tuổi của nó.

Nhìn đứa chắt trai như vậy, ông nội rất vui mừng, như thể nhìn thấy Lục Minh và Lục Sâm ngày xưa, từ nhỏ cũng kiên nhẫn chịu đựng, tâm tính kiên định, có thể ở trên thao trường cả ngày, đều là những người kế nhiệm xuất sắc.

Ngay cả khi Lục Sâm cuối cùng không đi theo con đường kinh doanh, điều đó cũng không hề ảnh hưởng đến thành công của anh ấy.

Ông nội nhìn mặt trời trên đỉnh đầu, đã không còn sớm nữa, "Nghiêu Nghiêu, được rồi, chúng ta về nhà ăn cơm đi, mai chúng ta lại đến." "Ông nội, cháu bắn nốt lần cuối." Lục Nghiêu vẫn chưa muốn dừng lại, thành tích của thằng bé bây giờ mỗi lúc một tốt hơn.

Ông nội mạnh mẽ kéo thằng bé dậy, "Thôi được rồi, cháu đã bắn cả buổi sáng rồi, đã là giới hạn của cháu rồi, cháu còn nhỏ, không thể tiếp tục nữa, bắn nữa cánh tay nhỏ của cháu sẽ phế mất.

Làm gì cũng không thể nóng vội, phải từ từ từng chút một." Nghe vậy, thằng bé ngoan ngoãn cất súng, ông nội giơ tay lau mồ hôi cho nó, rồi véo véo cánh tay nhỏ của nó, "Có mỏi không?" Lục Nghiêu cười hì hì, "Một chút thôi ạ." "Được rồi, đừng vội, cháu có thiên phú hơn nhiều so với chú và bố cháu đó, có ông nội huấn luyện cháu, lớn lên nhất định có thể giỏi giang như bố cháu." "Cháu muốn giỏi hơn cả bố." Bố còn không thể bảo vệ tốt mẹ, cháu chỉ có thể giỏi hơn bố thì mới bảo vệ được mẹ. "Hahaha." Ông nội sảng khoái cười lớn, "Ông nội thích nhất những đứa trẻ có chí khí như cháu." "Ông nội, sau này cháu cũng muốn đi lính." Ông nội ngừng lại, không ngờ thằng bé còn nhỏ như vậy đã quyết định hướng phát triển của mình sau này, "Bố mẹ cháu đồng ý chưa?" "Bố cháu là nô lệ vợ, chắc chắn nghe lời mẹ cháu, chỉ cần cháu thuyết phục được mẹ là không có vấn đề gì." Lục Nghiêu tự tin vào tài ăn nói của mình. "Đi lính sẽ rất vất vả đó, bố cháu đã bôn ba hơn mười năm, mấy lần ở ranh giới sinh tử, lần này bị nhiễm độc suýt nữa thì mất mạng, cũng liên lụy đến mẹ cháu.

Bà nội cháu mỗi lần đều lo lắng không chịu nổi, lẽ nào cháu cũng muốn mẹ cháu lo lắng cho cháu như vậy sao?" Đôi mắt thằng bé tối sầm lại, "Ông nội, nhà họ Lục chúng ta tổng cộng phải có một người đi theo con đường của ông." "Cũng không nhất định phải là cháu, còn có Tử Mặc nữa.

Chuyện đi lính bây giờ nói còn sớm, nếu cháu muốn học bản lĩnh, ông và ông nội cháu, bố cháu đều có thể dạy cháu, không nhất định phải nhập ngũ." Thực ra ông nội muốn bồi dưỡng Lục Tử Mặc, đi lính là công việc vất vả, trong một gia đình có một người là đủ rồi.

Thế hệ trước Lục Minh đã gánh vác công việc vất vả này, lần này lại để con trai Lục Minh đi lính thì có chút không ổn. "Vâng." Lục Nghiêu cúi đầu, dáng vẻ trầm tư.

Một lúc sau, thằng bé lại nói: "Vậy ông nội có thể dạy cháu bản lĩnh cận chiến, các phương diện bắt giữ không?" "Đương nhiên có thể, trong quân đội của chúng ta không thiếu nhân tài ở phương diện này, nếu cháu muốn học, ông nội sẽ chịu trách nhiệm tìm thầy cho cháu, cháu chỉ cần sắp xếp thời gian là được." Mắt Lục Nghiêu sáng lên, "Cảm ơn ông nội." "Được rồi, về ăn cơm thôi, ông đã sai người làm món tôm chiên dầu mà cháu thích nhất rồi." Trên bàn ăn, Giang Mạn liên tục gắp thức ăn cho Lan Hành Chi và Nam Tịch, vừa kể chuyện cười, vừa làm nũng, làm duyên, cuối cùng mới khiến bố mẹ cô có vẻ mặt dễ chịu hơn một chút.

Giang Mạn ghé sát tai Lục Minh, hạ giọng nói: "Thì ra dỗ người khác vui vẻ lại mệt đến vậy." Lục Minh cưng chiều cười cười, đáp: "Đúng vậy." "Hai đứa lầm rầm gì đó, lẽ nào lại đang nói xấu chúng ta sao." Nam Tịch nghiêm mặt. "Mẹ, mẹ nghĩ đi đâu vậy, con sao có thể nói xấu mẹ được, khen mẹ còn không kịp, con và Lục Minh đang nói, mẹ đẹp hơn rất nhiều so với lúc rời đi, sắc mặt hồng hào không ít, bố chăm sóc mẹ rất tốt đúng không." Giang Mạn nháy mắt đầy ẩn ý. "Đương nhiên rồi, không như con, con xem con gầy đến mức nào rồi, một chút huyết sắc cũng không có, trắng bệch như ma vậy." Nói gì cũng có thể kéo đến bản thân mình, Giang Mạn đành im lặng không dám nói thêm.

Nam Tịch và Lan Hành Chi ở lại nhà, cả gia đình vô cùng lo lắng về cơn nghiện của Giang Mạn, không dám để cô một mình ở nhà, bất kể lúc nào cũng sẽ có một người ở lại để trông chừng cô.

Ba ngày trôi qua nhanh chóng, nhưng cơn nghiện của Giang Mạn lại không phát tác, mọi người vừa mừng vừa lo.

Buổi trưa, Lục Minh đang làm việc trong thư phòng, Lan Hành Chi đi đến công ty, trụ sở chính của ông ở thành phố A chưa ổn định, còn rất nhiều việc phải xử lý.

Nam Tịch đang xem TV ở phòng khách, thỉnh thoảng lại liếc nhìn phòng ngủ của Giang Mạn, mọi khi giờ này Giang Mạn ngủ trưa không lâu đến thế.

Nam Tịch đi gõ cửa, gõ mấy lần cũng không ai trả lời, không những vậy, cửa phòng còn bị khóa trái từ bên trong.

Trong lòng Nam Tịch dâng lên một dự cảm không lành, lập tức đi tìm Lục Minh, "A Minh, cửa phòng Mạn Mạn bị khóa rồi, nhất định đã xảy ra chuyện." Lục Minh lập tức chạy ra khỏi thư phòng, tìm chìa khóa dự phòng mở cửa.

Chỉ thấy Giang Mạn dùng còng tay tự còng mình vào ban công, trên người còn quấn xích sắt, thân hình nhỏ bé co ro trong góc không ngừng co giật, trong miệng còn sùi bọt mép trắng, hai mắt trợn ngược, dáng vẻ như sắp ngất đi bất cứ lúc nào.

Lục Minh là lần thứ hai chứng kiến cảnh tượng này, anh đã có sự chuẩn bị tâm lý, nhưng Nam Tịch là lần đầu tiên, hai chân bà đều mềm nhũn.

Lục Minh mắt đỏ hoe vì tức giận, anh chỉ cảm thấy như đang đi trên mũi dao, toàn thân đau đớn không nói nên lời, tự trách, hối hận, đau lòng, đủ mọi cảm xúc dồn dập ập đến.

Anh là một người đàn ông to lớn, nhưng lại vì chuyện của anh mà hết lần này đến lần khác để vợ anh chịu đựng sự giày vò.

Phải làm thế nào, mới có thể để vợ anh vô lo vô nghĩ, khỏe mạnh như xưa.

Bất kể phải trả giá thế nào, anh cũng cam tâm tình nguyện.

Anh đột nhiên quỳ một gối xuống đất, ôm Giang Mạn vào lòng, giận dữ nói: "Con bé ngốc này, ai cho phép em đối xử với bản thân mình như vậy chứ, em làm vậy sẽ tự làm hại mình đó, em có biết không?

Chương 983

Em đơn giản là muốn chọc tức chết anh mà." "Em không muốn… làm hại mọi người, anh ra ngoài đi." Giang Mạn đẩy Lục Minh ra, cơn nghiện vừa mới phát tác, ý thức của cô vẫn còn miễn cưỡng tỉnh táo.

Nước mắt Lục Minh lăn dài, làn da cô mềm mại đến mức nào anh biết rõ, làm sao có thể chịu nổi sự cọ xát của xích sắt.

Và lý do cô làm vậy, chỉ đơn giản là vì không muốn làm hại anh.

Mạn Mạn, anh phải làm sao, mới không phụ lòng em sâu nặng đến vậy.

Trước đây anh thực sự chưa từng khóc, đổ máu chứ không đổ lệ.

Nhưng từ khi quen biết cô bé này, anh đã không biết rơi nước mắt bao nhiêu lần rồi, mỗi lần đều là vì bị cô cảm động.

Tình cảm dâng trào, không thể tự chủ. "Không phải anh đã hứa với em rồi sao?

Anh sẽ chăm sóc tốt cho bản thân, không để em làm hại anh, tại sao em lại không tin anh chứ." "Tín nhiệm của anh đối với em là số âm, em không muốn xuất hiện bất kỳ bất ngờ nào, nhưng em không phải không tin anh, em là không dám đánh giá cao sự chịu đựng của một người nghiện." "Nói bậy bạ, em không phải người nghiện, em đều bị ép buộc, tất cả những chuyện này đều không phải do em cam tâm tình nguyện." "Đứa bé ngốc, sao con lại có thể đối xử với bản thân mình như vậy, con là người, con dùng xích sắt trói mình lại là sao." Nam Tịch ôm miệng khóc nức nở.

Nhìn con gái phải chịu đựng sự giày vò như vậy, trái tim Nam Tịch như muốn vỡ ra.

Cổ tay Giang Mạn đã bị còng làm rách da, Lục Minh muốn mở còng tay ra, "Mạn Mạn, chìa khóa ở đâu?" "Đừng mở, em sẽ không kiểm soát được mình đâu." Giang Mạn chết cũng không nói cho Lục Minh biết chìa khóa ở đâu, Lục Minh cũng chỉ có thể quỳ trên đất, ôm chặt cô.

Nỗi đau thể xác từng trận ập đến, khi đau đớn đến cực điểm, Giang Mạn lại bắt đầu khóc lóc, cầu xin Lục Minh tiêm cho cô một mũi, thậm chí là mắng chửi Lục Minh thậm tệ. "Lục Minh, anh để em chết đi, em không sống nổi nữa, em đau khổ quá." "Mẹ, cầu xin mẹ cứu con, con gái mẹ sắp chết rồi." "Mọi người quá tàn nhẫn, em hận mọi người, mọi người cứ nói yêu em, nhưng lại ngay cả yêu cầu nhỏ bé như vậy cũng không thỏa mãn em."… Nam Tịch mặt trắng bệch, khóc không thành tiếng, lúc quan trọng như thế này đương nhiên sẽ không tiêm cho cô.

Bà đành ngoảnh mặt đi, "Mạn Mạn của mẹ, rõ ràng không làm chuyện xấu gì, tại sao lại phải chịu nhiều tội như vậy, rốt cuộc đây là nghiệp chướng gì chứ." Lục Minh vẫn ôm chặt Giang Mạn, "Mạn Mạn của anh, kiên cường lên một chút, sắp qua rồi, sắp qua rồi." "Huhu, Lục Minh, em không chịu nổi nữa rồi, anh giết em đi, để em chết một cách dứt khoát đi, em không muốn chịu đựng sự giày vò phi nhân tính này nữa.

Nếu anh yêu em, anh hãy thành toàn cho em đi, đừng để em sống như người không ra người, quỷ không ra quỷ thế này." "Không sao đâu, Mạn Mạn, anh sẽ luôn ở bên em, chúng ta hãy nghĩ về tương lai đi, em nói sẽ sinh con gái cho anh, sinh em gái cho Nghiêu Nghiêu mà, em không thể thất hứa đâu." Bất kể Giang Mạn nói gì, Lục Minh đều vô cùng kiên nhẫn nói chuyện với cô.

Nam Tịch không chịu nổi nữa, đi ra ngoài, đúng lúc gặp Lan Hành Chi tan làm về.

Bà lập tức lao vào vòng tay ông, có chút sụp đổ nói: "Hành Chi, Mạn Mạn phát tác độc tố rồi, đáng thương quá, em thực sự muốn chịu thay con tất cả.

Trước đây em chỉ xem người ta cai nghiện trên TV, em không ngờ có một ngày chuyện tồi tệ như vậy lại xảy ra với con gái mình, nghe nói khi độc tố phát tác thì từ đỉnh đầu đến ngón chân, từ da thịt đến xương cốt, mỗi tế bào đều đau đớn." "Mạn Mạn là đứa trẻ lương thiện như vậy, nếu không phải đau đớn muốn chết nó sẽ không mắng người như vậy đâu, nó nhất định đã đau khổ lắm rồi." Lan Hành Chi ôm vai Nam Tịch, cửa phòng ngủ không đóng, Lan Hành Chi đương nhiên nghe được tiếng động bên trong.

Nghe tiếng con gái đau khổ tuyệt vọng, ông cũng không dễ chịu. "Tịch Nhi, có lẽ đây chính là lý do bọn trẻ không muốn nói cho chúng ta sự thật, chuyện này đối với những người làm cha mẹ như chúng ta quá tàn nhẫn." Những người làm cha mẹ, ghét nhất là nhìn con cái mình bị tổn thương, điều đó còn đau hơn là đau vào chính bản thân họ. "Hành Chi, anh nói có phải chúng ta đã tạo ra nghiệp chướng gì đó, nên ông trời mới báo ứng lên đầu con gái chúng ta không, từ nhỏ đến lớn nó đã chịu nhiều khổ cực như vậy, tại sao lại không thể yên ổn một chút, sống những ngày tháng bình an." Nam Tịch ngẩng khuôn mặt đầy nước mắt. "Nói bậy, chuyện này không liên quan đến chúng ta, Mạn Mạn đây là tiên khổ hậu ngọt, đợi những chuyện này qua đi rồi sẽ ổn thôi, sẽ không mãi như vậy đâu, hai con đều là người lương thiện, xứng đáng được đối xử tốt hơn." Lan Hành Chi chỉ đứng ở cửa nhìn một lúc, không đi vào.

Lúc này Giang Mạn cần Lục Minh, điều này ông rất rõ.

Mỗi lần vật vã xong, Giang Mạn đều ướt đẫm mồ hôi, rồi lại ngủ thiếp đi, Lục Minh lại truyền nước cho cô. "Thế nào rồi, A Minh?" "Bố, đừng lo lắng, đã qua rồi, lần này thời gian ngắn hơn lần trước rất nhiều, đây là một hiện tượng tốt, Mạn Mạn mới nhiễm độc tố, cai nghiện sẽ tương đối dễ dàng hơn." "Để bố vào xem nó." Lan Hành Chi đi vào, ngồi bên giường nắm tay Giang Mạn, ánh mắt đầy sự xót xa, "Mạn Mạn, bố đây, mọi người trong nhà đều rất lo lắng cho con, con nhất định phải khỏe lại, chúng ta đều đợi con đón năm mới, đây sẽ là lần đầu tiên cả nhà chúng ta đón năm mới, đợi con khỏe rồi, chúng ta sẽ đón cả bố Giang của con đến đây nữa." Khóe mắt Giang Mạn chảy ra một giọt lệ, Lan Hành Chi biết cô nghe được, vẻ mặt vui mừng, liên tục nói chuyện với cô.

Những ngày cai nghiện thật khó khăn, ăn gì nôn nấy, chỉ trong một tuần, Giang Mạn nhanh chóng gầy sút đi, cằm nhọn hoắt, ngay cả mắt cũng hơi lõm xuống, càng khiến đôi mắt to lớn trông đáng sợ hơn.

Chỉ tiếc là sắc mặt và tròng mắt đều vàng vọt, trông không có chút sức sống nào, khiến người ta lo lắng không ngớt.

Sau này, ngay cả khi độc tố không phát tác, hai tay Giang Mạn vẫn run rẩy, ngay cả đũa cũng không cầm nổi, cả người như không có xương cốt nâng đỡ.

Mỗi khi như vậy, Lục Minh đều tự mình đút cho cô.

Cô như một đứa trẻ, hoàn toàn không có khả năng tự chăm sóc bản thân.

Tâm trạng của Giang Mạn cũng ngày càng nóng nảy, động một chút là nổi giận, đập bát đập đũa, mắng người như ma quỷ, có một lần quá đáng đến mức trực tiếp đổ cả bát cơm lên đầu Lục Minh, nước canh bắn tung tóe khiến Lục Minh vô cùng lấm lem.

Sau đó cô phản ứng lại, lại ôm Lục Minh khóc nức nở.

Lục Minh vẫn luôn dịu dàng một cách bất thường, bất kể Giang Mạn đối xử với anh như thế nào, anh vẫn luôn nâng niu cô như đặt trên đầu ngọn tim, nuông chiều mọi thứ của cô.

Đôi khi ngay cả Nam Tịch và Lan Hành Chi cũng không chịu nổi nữa, nhưng họ biết tất cả hành vi của Giang Mạn đều không phải do cô tự nguyện, chỉ có thể lặng lẽ nhìn cô giày vò Lục Minh.

Có bao nhiêu đêm, gối của Nam Tịch đều ướt đẫm.

Giang Mạn tránh né mọi thứ, không ra khỏi nhà, không giao tiếp với ai, Lục Minh đặc biệt sai người làm một chiếc tatami trên ban công, ôm cô ra đó phơi nắng, kể cho cô nghe những chuyện xảy ra bên ngoài, cô không nói gì, anh liền dẫn dụ cô mở miệng, dù là mắng chửi cũng được.

Giang Mạn còn từng tự hại mình, dùng dao nhỏ cứa vào ngón tay, nhìn máu từng giọt từng giọt chảy xuống, cô như không hề đau đớn, cười như một đứa trẻ ăn được kẹo.

Hành động này khiến tất cả mọi người sợ hãi, phải thay phiên nhau trông chừng cô 24 giờ, cất hết tất cả dụng cụ có thể tự hại trong nhà.

Lục Minh cho lắp đặt hàng rào bảo vệ ở tất cả những nơi có ban công, sợ Giang Mạn lơ đễnh nhảy xuống.

May mắn thay, sự chăm sóc tận tình của họ đã được đền đáp.

Vào đêm giao thừa, bác sĩ đã thông báo cho họ một tin tốt lành, cơn nghiện của Giang Mạn coi như đã được cai, sớm hơn dự kiến rất nhiều.

Nam Tịch xúc động oà khóc trên vai Lan Hành Chi.

Giang Mạn cũng rúc vào lòng Lục Minh, mắt cô ướt lệ. "Cảm ơn Lục Minh, cảm ơn bố mẹ, nếu không có mọi người ở bên cạnh, con nhất định sẽ không vượt qua nhanh như vậy đâu." Giang Mạn xúc động ôm chầm lấy Nam Tịch.

Nam Tịch véo nhẹ vòng eo nhỏ của cô, thật sự là gầy đến mức chẳng còn chút thịt nào, nhất thời lòng bà xót xa vô cùng.

“Con gầy quá rồi, mấy ngày nay mẹ sẽ bồi bổ cho con thật tốt.

Chương 984

Cảm ơn các bác sĩ, nếu không có các vị, Mạn Mạn nhà ta sẽ không tiến bộ thần tốc như vậy.” “Đây không phải là công lao của chúng tôi, chúng tôi cũng không làm gì nhiều, là cô ấy có ý chí kiên định, và cả sự chăm sóc tận tình của các vị người nhà nữa.

Rất nhiều người cai nghiện không thành công là do có liên quan trực tiếp đến người thân của họ, hoặc là người nhà không nỡ nhìn họ chịu khổ, hoặc là không thể thấu hiểu nỗi đau của họ, không đủ bao dung.

Các vị đã làm rất tốt.” Có thể sắt đá hạ quyết tâm, cũng có thể cho đi sự bao dung đủ đầy.

“Vậy sau này chúng tôi cần chăm sóc thế nào?” “Cô ấy bây giờ có thể bắt đầu cuộc sống của người bình thường rồi.

Từ hôm nay trở đi, cô ấy có thể không cần phải kiêng khem nữa, muốn ăn gì thì ăn, nhưng tuyệt đối đừng bao giờ dính vào ma túy lần nữa, tốt nhất là đừng để cô ấy nhìn thấy, nếu không lần cai nghiện thứ hai sẽ đặc biệt đau khổ và cực kỳ khó khăn.” “Chuyện này đương nhiên sẽ không xảy ra.” Lục Minh khẳng định.

Chuyện như vậy một lần là đủ rồi, sao có thể để Giang Mạn lại dính vào lần nữa.

Sau này anh nhất định sẽ chú ý hơn đến những nơi Giang Mạn lui tới, tuyệt đối không để cô có cơ hội tiếp xúc với ma túy.

“Còn một chuyện nữa là trong một hai tháng tới tốt nhất đừng nghĩ đến chuyện có con.

Đợi một thời gian nữa chúng tôi sẽ đến kiểm tra lại cơ thể cho cô ấy, khi độc tố trong cơ thể hoàn toàn được đào thải ra ngoài, là có thể sinh con bình thường rồi.” Bác sĩ nói.

Giang Mạn đỏ bừng mặt, cứ có cảm giác cả thế giới đều biết cô và Lục Minh muốn có con, rốt cuộc là ai đã truyền tin tức này vậy?

Lục Minh điềm tĩnh gật đầu.

“Tôi biết rồi, các vị cũng về nhà ăn Tết đi, khoảng thời gian này mọi người thật sự đã vất vả rồi.” Những ngày tháng khó khăn đã qua đi, trên mặt mỗi người đều nở nụ cười nhẹ nhõm.

Nhưng Giang Mạn lại phát hiện bố cô cứ giữ vẻ mặt căng thẳng, y như thể đang chờ đến cuối mùa để tính sổ vậy.

Giang Mạn nhích người lại, sà vào ôm cánh tay ông, nhẹ nhàng nói: “Bố ơi.” “Đừng gọi tôi, tôi không biết cô.” Lan Hành Chi quay mặt đi.

Bố nhỏ nhen, thật là hay ghi thù, cô vừa khỏe lại là ông đã bắt đầu giở mặt, trong khi trước đó ông cứ gọi cô là cục cưng bảo bối.

“He he, bố thật hài hước, chỉ thích nói đùa thôi mà.

Hai bố con mình thế này, đứng giữa phố, chỉ cần ai có chút mắt nhìn là biết con là con ruột của bố, bố muốn chối cũng không được đâu.” “Ai giống cô chứ, không nhìn ra.” “A, khó chịu quá, đầu đau chân cũng đau, toàn thân đau muốn chết, con đau muốn chết mất!” Giang Mạn đột nhiên ngồi thụp xuống, bất lực ôm đầu.

Mọi người giật mình, Lan Hành Chi là người đầu tiên ngồi xuống, căng thẳng ôm lấy vai cô.

“Con gái bảo bối, lại khó chịu rồi sao?

Bố lập tức đi gọi bác sĩ lại, mấy vị lang y này đúng là, chưa kiểm tra rõ ràng đã dám nói con đã hoàn toàn hồi phục, tức chết bố mất.”

Lục Minh cũng siết chặt nắm đấm, nhưng khi nhìn thấy đôi vai run run của Giang Mạn, anh lập tức hiểu ra cô đang giả vờ.

Con bé thối này, chỉ giỏi dọa người.

Ngay lúc đó, Giang Mạn lập tức nhảy ra sau lưng Lan Hành Chi, cười khúc khích ôm lấy cổ ông.

“Bố ơi, con dọa bố đó, con khỏe lắm.” “Cái con bé chết tiệt này, lúc này mà còn dọa người nữa, xuống cho bố, bố không biết con, tức chết bố rồi, người lớn rồi mà chẳng biết giữ chừng mực gì cả.” Lan Hành Chi đứng dậy.

Giang Mạn lè lưỡi, nhưng không buông tay, cả người bám chặt lấy lưng Lan Hành Chi, tự mình vui vẻ như một chú chuột con hạnh phúc.

“Con không xuống đâu, con không xuống đâu, bố làm gì được con nào.” Cô gần đây gầy đi hơn mười cân, cứ treo lủng lẳng trên người Lan Hành Chi, ông hoàn toàn không thấy chút áp lực nào, quả thật là quá nhẹ nhàng.

Lan Hành Chi vốn định nói gì đó, nhưng lưng ông không có chút trọng lượng nào, những lời trách mắng hoàn toàn không thể thốt ra.

“Bố ơi, con thật sự biết lỗi rồi, sau này sẽ không tự ý hành động nữa, bố xem con đã chịu nhiều khổ sở như vậy rồi, bố có thể đừng chấp nhặt với con nữa không, con đã chịu nhiều tội rồi, nếu bố còn giận con, con sẽ càng khó chịu hơn.” Nghe tiếng con gái nũng nịu, đáng thương, Lan Hành Chi còn có thể nói gì nữa, ông thở dài thườn thượt, cõng Giang Mạn đi vài vòng trong phòng, hoàn toàn coi cô như một đứa trẻ.

“Tuyệt vời quá, bảo bối của bố đã khỏe lại rồi.” Lan Hành Chi phấn khích nói.

Nam Tịch nhìn chồng và con gái, vành mắt hơi đỏ hoe, bà nhìn họ không chớp mắt.

Lục Minh vỗ vai bà.

“Mẹ, sau này con sẽ không để Giang Mạn chịu khổ sở như vậy nữa.” “Hồi nhỏ bố Giang cũng thích cõng con như vậy, khi ông ấy vui thì không ôm con quay vòng thì cũng cõng con.” Giang Mạn nhớ lại chuyện hồi nhỏ, sau khi thoát chết, cô có chút nhớ Giang Lâm Thành, không biết ông ấy có quen với cuộc sống ở Hương Trong thôn không.

Nghe vậy, Lan Hành Chi càng cảm ơn Giang Lâm Thành, là ông ấy đã thay ông bù đắp tình yêu thương của người bố cho Giang Mạn.

“Mạn Mạn, nếu con nhớ bố Giang, bố sẽ cho người đón ông ấy qua đây, dù sao cũng không xa, nếu xuất phát ngay bây giờ, có thể kịp đến ăn Tết cùng chúng ta.” “Được ạ, vậy làm phiền bố nhé, con muốn cả hai bố cùng ở bên con đón Tết.” “Sao lại phiền chứ, chúng ta đều là người một nhà, đón Tết đương nhiên phải ở bên nhau rồi.

Thôi được, con và A Minh hôm nay ở nhà nghỉ ngơi thật tốt đi, bố và mẹ con sẽ đi mua sắm đồ Tết, hai đứa cần ngủ một giấc thật sâu, đặc biệt là A Minh, gần đây không có ngày nào được ngủ ngon cả.” Lan Hành Chi vốn vì chuyện Giang Mạn chưa cưới đã mang bầu mà có chút định kiến với Lục Minh, nhưng sau chuyện lần này, ông thật sự đã thay đổi cái nhìn về Lục Minh.

Đây là một người đàn ông tốt đáng để con gái ông gửi gắm cả đời.

Tết này cả gia đình đều không mong đợi gì nhiều, nhà cửa cũng chưa sắm sửa đồ Tết, Giang Mạn cai nghiện nhanh như vậy hoàn toàn nằm ngoài dự kiến.

Giang Mạn nhìn về phía Lục Minh, sắc mặt anh quả thật không tốt, trông có vẻ cũng gầy đi một vòng.

“Đúng đúng đúng, hai đứa cứ ngủ một giấc thật ngon, bữa tối giao cho bọn mẹ.” Nam Tịch chủ động nhận những chuyện này.

“Vậy thì vất vả cho bố mẹ rồi, nhưng bố mẹ cũng đừng mua quá nhiều nhé, mùng hai chúng con phải về đại viện, đây là tập tục của gia đình.

Ông nội con đã nói với con từ sớm rồi, đến lúc đó mời bố mẹ cũng cùng đến đại viện, mọi người cùng ăn Tết cho náo nhiệt.” “Được, vậy quyết định vui vẻ như vậy nhé.

Bọn mẹ đi đây, hai đứa mau đi ngủ đi.” Sau khi Lan Hành Chi và Nam Tịch đi, Giang Mạn kéo Lục Minh vào phòng ngủ, vừa vào cửa đã ôm chầm lấy Lục Minh, chủ động dâng tặng đôi môi đỏ mọng của mình.

“Chồng ơi, em yêu anh nhiều lắm.” Hai vợ chồng tựa vào nhau, anh âu yếm em, dùng nụ hôn của đối phương sưởi ấm trái tim nhau, cho đến khi cần không khí mới lưu luyến không rời.

Mùa đông này, vì mọi người đều bình an, nên đã sớm nhìn thấy mùa xuân.

“Lục Minh, anh kéo rèm lại một chút, em muốn phơi nắng.” Giang Mạn đã hồi phục, yêu thích mùi vị của ánh nắng mặt trời.

“Được.” Hai vợ chồng ôm nhau, tĩnh lặng nằm trên giường, Giang Mạn theo thói quen ôm lấy eo anh, lấy cánh tay anh làm gối.

“Lục Minh, em phát hiện anh gầy đi rồi.” “Cũng tốt, đỡ béo phì khi về trung niên, bị em chê.” Giang Mạn cũng không nói gì nữa, chỉ vuốt ve khuôn mặt tuấn tú của anh.

Chương 985

“Chồng à, em đã hoàn toàn khỏe rồi, anh ngủ ngon đi, đừng nghĩ gì cả, chuyện nhà cứ giao cho bố mẹ đi, chúng ta chỉ cần chờ ăn thôi.

Bố mẹ từ nhỏ chưa chăm sóc con, cứ cho bố mẹ cơ hội đó, anh đừng xía vào nữa.” Lục Minh ôm Giang Mạn, an tâm nhắm mắt lại.

Anh thật sự quá mệt mỏi rồi, chỉ một lát sau đã phát ra tiếng thở đều trầm thấp, vừa nghe là biết do mệt mỏi đến cực hạn.

Giang Mạn lại không có ý buồn ngủ, cô giơ tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt anh, cẩn thận vuốt ve từng đường nét góc cạnh trên khuôn mặt.

Chồng cô thật sự là một soái ca đích thực, cô thật sự lời to rồi.

Nhiều ngày được anh chăm sóc tận tình, Giang Mạn hiểu rằng, một người đàn ông đẹp trai dịu dàng, bá đạo lại thâm tình như vậy chắc hiếm có.

Được một người yêu thương, bạc đầu không xa rời.

Giang Mạn nép vào lòng Lục Minh, chìm vào giấc ngủ.

Lan Hành Chi và Nam Tịch là lần đầu tiên như một đôi vợ chồng bình thường, đi siêu thị mua đồ Tết.

Hồi họ mới kết hôn, Lan Hành Chi bận rộn gây dựng sự nghiệp, bà Nam Tịch thì lo chăm sóc gia đình nhỏ của họ, những khoảnh khắc như thế này thật sự rất hiếm, họ cũng chưa bao giờ đón Tết cùng nhau.

Thời gian trôi đi, điều không thay đổi là sự kiên trì của cả hai dành cho tình cảm ban đầu.

Nam Tịch khoác tay Lan Hành Chi, nhẹ nhàng dựa vào ông, trên mặt cả hai đều nở nụ cười rạng rỡ, đôi vợ chồng gần năm mươi tuổi, vẫn là những người nổi bật nhất giữa đám đông, thu hút không ít ánh nhìn.

Lan Hành Chi vô cùng hài lòng, nụ cười trên môi càng đậm.

“Tịch Nhi, xem ra phong độ của anh không giảm, sức hút vẫn đủ đầy, đi đến đâu cũng là tâm điểm, trước đây chúng ta đi ra ngoài cũng có hiệu ứng như vậy mà.” “Được rồi anh, từng này tuổi rồi, là người làm ông ngoại rồi mà còn làm điệu, đẹp trai thì có ích gì chứ?” “Đương nhiên có ích, nếu anh không đẹp trai, năm đó em có nhìn trúng anh không?” “Thế cũng là vì em đẹp gái, nếu không anh làm sao thích em được?” “Ha ha, điều này thì đúng.” Cuộc đối thoại của hai người bị một cô bé chừng bốn năm tuổi nghe thấy, cô bé kéo tay bố mình.

“Bố ơi, bố nhìn xem, ông bà kia tự luyến ghê, cứ nói mình đẹp trai đẹp gái, rõ ràng đã già rồi.” Trẻ con là trung thực nhất, chúng chưa học được sự khéo léo và uyển chuyển.

Người đàn ông lập tức bịt miệng con gái lại, ném ánh mắt xin lỗi về phía họ, xoa đầu cô bé, nói nhỏ: “Đừng nói linh tinh.” Nam Tịch lắc đầu, ý bảo không để bụng.

Khi cô bé đi khuất, Nam Tịch phì cười.

“Còn dám nói mình đẹp trai sao?

Người ta là trẻ con mà một cái là nhận ra anh là ông ngoại rồi.” Lan Hành Chi mặt hơi đỏ, cười ngượng.

“Đó là do bây giờ nam nữ kết hôn sớm, trông người đàn ông kia cứ như hai mươi tuổi vậy.” “Thôi được rồi, già thì già thôi, là người làm ông ngoại rồi thì còn đẹp trai đến đâu nữa chứ.” Nhắc đến Lục Nghiêu, Lan Hành Chi lại càng nhớ thằng bé, “Nhớ Nghiêu Nghiêu quá, thằng bé này hiểu chuyện đến mức làm ông xót xa.” “Nhớ gì mà nhớ, tối là gặp được rồi, mau đi mua rau đi, hôm nay anh phải phụ tôi thật tốt, chúng ta làm một bữa thật ngon cho hai đứa nhỏ đáng thương đó." Nam Tịch thật sự rất xót Lục Minh, họ làm cha mẹ tuy cũng vất vả, nhưng không bằng Lục Minh.

"Được được được, Tịch Nhi em cứ quyết định đi." "Vậy chúng ta mua chút cua hoàng đế đi, Mạn Mạn nhà ta mấy ngày nay vẫn kiêng khem, chắc thèm lắm rồi." "Đúng đúng, con bé thích ăn hải sản, hải sản các loại chúng ta đều mua một ít, đến lúc đó làm đủ các món hương vị." Hai vợ chồng mua sắm đầy ắp một xe lớn rồi trở về, Lan Hành Chi lại đích thân đi đón Lục Nghiêu, thằng bé biết ông ngoại đến đón mình, đã sớm đứng đợi ở cửa.

Tần Huệ cũng cùng thằng bé đứng đó.

"Ông chú đẹp trai." Lục Nghiêu lao về phía Lan Hành Chi, Lan Hành Chi trực tiếp bế thằng bé lên.

"Bảo bối Nghiêu Nghiêu, có nhớ ông ngoại không?" "Nhớ chứ, nhớ lắm." Lục Nghiêu chu môi.

"Hành Chi, các anh còn nấu nướng gì nữa, tôi bảo anh đưa Nam Tịch cùng đến đại viện ăn Tết đi, mọi người cùng nhau cho náo nhiệt, các anh nấu riêng một bữa nhỏ phiền phức làm gì." "Gấp gì mà gấp, mùng hai rồi đến, đến lúc đó chúng ta nói chuyện đàng hoàng về vấn đề sính lễ, con gái Lan Hành Chi tôi không dễ cưới như vậy đâu, hai đứa nó cưới gần một năm rồi mà còn chưa có đám cưới ra hồn gì cả, các người nhà họ Lục mà không thể hiện chút thành ý ra, đừng trách tôi không niệm tình cũ với anh." "Lan Hành Chi, cái đồ không biết xấu hổ này, con bé anh không nuôi một ngày nào, mà còn mặt dày nói chuyện sính lễ." Tần Huệ giận mắng, cảm thấy vô cùng cạn lời với người bạn thân vô sỉ này.

"Tôi đã cung cấp một tinh trùng, không có tôi làm sao có được con dâu xinh đẹp hiểu chuyện của bà hôm nay, còn có cả đứa cháu trai đáng yêu nữa chứ, tôi mới là công thần lớn nhất, là khởi đầu của mọi điều tốt đẹp, đừng phủ nhận tất cả của tôi.” Lan Hành Chi lớn tiếng nói không biết xấu hổ.

Tần Huệ tức đến bốc khói trên đầu.

“Lan Hành Chi, anh là người đàn ông vô sỉ nhất mà tôi từng gặp.” “Thân ái tiểu thư Tần, suy nghĩ kỹ đi nhé, mùng hai Tết chúng ta gặp, quá keo kiệt sẽ không lọt vào mắt tôi đâu.” Tiểu thư Tần.

Tần Huệ có chút dở khóc dở cười, bà đã rất nhiều năm không nghe thấy cách gọi như vậy rồi, từ khi gả cho Lục Nam Thiên, bà đã bị gắn với họ Lục.

“Anh đừng có trêu ghẹo tôi, coi chừng lão Lục nhà tôi đánh nhau với anh đấy.” “Hồi trẻ còn không sợ, lúc này thì càng không sợ nữa, tạm biệt, tiểu thư Tần.” Lan Hành Chi vẫy tay với Tần Huệ, sau đó lái xe ra khỏi đại viện quân khu.

Trên xe.

“Ông ngoại, có phải mẹ con đã hoàn toàn khỏe rồi không?” Lan Hành Chi giật mình, thằng bé này, sao cái gì cũng biết vậy, hình như không ai kể cho nó nghe chuyện Giang Mạn nghiện ma túy mà.

“Nghiêu Nghiêu con biết sao?” Lục Nghiêu lắc đầu.

“Con không biết mẹ rốt cuộc bị làm sao, nhưng con biết mẹ nhất định là bị bệnh, cho nên bố mới cố ý tách con ra.

Bố không muốn con ở đó thì con không ở đó, giao mẹ cho bố thì con yên tâm rồi.” Khoảnh khắc này, Lan Hành Chi cũng không dám coi nó là một đứa trẻ nữa, ông nghiêm túc trả lời: “Mẹ con thật sự đã khỏe lại rồi, chỉ là người gầy đi một chút, nhưng không sao, ông và bà ngoại sẽ nuôi cô ấy béo tốt trở lại.” Lục Nghiêu khóe miệng nhếch

lên.

“Vậy con yên tâm rồi.” Lan Hành Chi trở về thì Nam Tịch đã bận rộn trong bếp rồi.

“Nghiêu Nghiêu, con cũng đi ngủ một lát đi, bếp núc cứ giao cho ông và bà ngoại thôi.” Lan Hành Chi nói với Lục Nghiêu.

“Ông ngoại, con muốn cùng ông bà, con cũng muốn làm chút đồ ăn ngon cho mẹ.” “Thật là ngoan.” Giang Mạn tỉnh dậy giữa chừng một lần, nghe thấy tiếng động trong bếp, hình như là giọng Lục Nghiêu.

“Ông ngoại, sao ông ngốc thế, ông làm dính đầy người cháu toàn là bột củ sen, nếu ông không biết gọt vỏ thì ông gọt đi chứ.” “Ông làm thế này đâu có sai.” “Ối trời ơi, cháu ghét ông chết mất, bà ngoại ơi, sao bà chịu nổi ông ngoại ngốc nghếch trong sinh hoạt như vậy, cái gì cũng không biết, chỉ giỏi gây rối cho chúng ta.” Nam Tịch nhìn khuôn mặt non nớt của cháu ngoại, nhất thời thấy buồn cười, thằng bé này quả thật có tư bản để nói những lời đó, vì nó làm gì cũng giỏi hơn Lan Hành Chi quá nhiều.

“Đúng đó, nếu biết ông ta bao nhiêu năm nay vẫn không tiến bộ, tôi đã không cần ông ta rồi, sớm đã ly hôn rồi.” “Ông ngoại, nghe chưa, bà ngoại muốn ly hôn ông kìa.” “Đi đi đi, trẻ con con nít, con biết ly hôn là gì không?” “Chẳng phải là muốn ly dị ông à, mấy người lớn các người cứ thích bắt nạt trẻ con, cứ nghĩ trẻ con cái gì cũng không hiểu.” “Con là trẻ con, ta thấy con khôn như khỉ ấy.” Lan Hành Chi cằn nhằn.

“Con mới có tám tuổi mà.” “Thôi được rồi, tôi nói hai ông cháu này, mau mau làm khoai đi, đừng lề mề nữa, sắp đến giờ nấu rồi, tôi thấy Mạn Mạn rất thích uống canh củ sen.” “Toàn tại ông cản trở.” “Lục Nghiêu, ta là ông ngoại của con, con có thể tôn trọng ta một chút được không?” “Vậy ông có thể yêu thương ta một chút được không?”

Giang Mạn nghe tiếng cười nói vui vẻ từ bếp, nhìn người đàn ông bên cạnh vẫn đang ngủ say, tựa đầu lần nữa vào lồng ngực anh, an tâm nhắm mắt lại.

Chỉ là đã ngủ một ngày, cô đã không còn buồn ngủ nữa, Giang Mạn bắt đầu kéo ngón tay Lục Minh ra đùa nghịch.

“Giang Mạn Mạn, em tỉnh rồi sao?” Lục Minh ôm Giang Mạn vào lòng.

Giang Mạn nằm sấp trên ngực anh cười khẽ.

“Em tỉnh từ lâu rồi, thấy anh ngủ say nên không gọi anh.” “Bây giờ mấy giờ rồi?” “Đã bốn giờ chiều rồi.” “Muộn vậy rồi à, anh phải gọi điện cho Trương Khiếu.

Mạn Mạn, em không ngại anh mời Trương Khiếu đến nhà chúng ta đón Tết chứ?

Chương 986

A Khiếu năm nay phải trực, không thể về nhà ăn Tết.” “Không ngại, em khá là quý trọng cậu Trương Khiếu này, thật thà, năng lực.

Đón Tết đông vui một chút cũng tốt.” “Vậy em có ngại anh gọi Hà Thành không?” Hà Thành.

Khoảng thời gian này cô vẫn đang cai nghiện, suýt nữa quên mất người này.

“Không ngại, Hà Thành là người tốt, anh ấy rất coi trọng tình anh em với anh.

Khi em bị thương, anh ấy còn đưa thuốc mỡ cho em, tuy anh ấy không thừa nhận, nhưng em biết chính là anh ấy, lúc đó trên hòn đảo nhỏ chẳng có mấy người.” Tuyệt đối không thể là Bạch Tiểu Thuần và A K, cũng không thể là Thúy Hoa, Thúy Hoa không có thuốc tốt như vậy.

Lục Minh khựng lại, anh không hề biết chuyện này.

Anh chỉ bảo Trương Khiếu sắp xếp cho Hà Thành ở thành phố A, mấy ngày nay vẫn luôn ở bên Giang Mạn, cũng không liên lạc lại với Hà Thành, có vài chuyện thật sự cần phải nói rõ, anh không thích giữa anh em tồn tại bất kỳ hiểu lầm nào.

“Được, vậy hôm nay chúng ta gọi cả hai người họ đến.” “Mạn Mạn, Hà Thành là một đứa trẻ mồ côi, trên thế giới này không có người thân, anh ấy là do anh mang về từ sàn đấu quyền anh chợ đen, khi anh ấy ra quyền vừa nhanh vừa chuẩn.

Anh nghe người ta nói nguyên tắc của anh ấy là phải sống thật tốt, lúc đó anh đã bị câu nói đó cảm động, bất chấp tất cả đưa anh ấy rời khỏi nơi đó.” “Nếu không phải anh, anh ấy sẽ không vào Tập đoàn Hoa Đốn.

Cũng là anh đã từ bỏ anh ấy vào thời khắc quan trọng nhất, anh biết tính cách anh ấy lạnh lùng nhưng không độc ác, thực ra cũng chưa từng làm chuyện gì xấu xa thương thiên hại lý.” Ngay cả lần này Hà Thành không ra tay giúp Giang Mạn, Lục Minh cũng sẽ không trách anh ấy.

Giang Mạn nghe ra trong giọng nói của Lục Minh có chút áy náy, không khỏi nói: “Anh ấy ở sàn đấu quyền anh cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, ở nơi đó, nếu gặp phải người lợi hại hơn mình, không chừng sẽ mất mạng.

Theo anh ít nhất kết cục là tốt đẹp, bây giờ anh ấy đã là người tự do rồi, sau này trời cao biển rộng anh ấy muốn làm gì thì làm, không ai có thể thao túng anh ấy, thật là tự tại biết bao.” “Em nghĩ rằng, anh ấy sớm muộn gì cũng sẽ cảm ơn anh thôi, chỉ cần hai người nói chuyện rõ ràng, anh ấy chắc chắn sẽ không trách anh đâu.” Hà Thành là người cô đã tiếp xúc vài ngày, mặt lạnh tim nóng, nhưng không phải là người ngang ngược, bị cô mắng một lần là anh ấy đã nghe lời rồi.

“Giang Mạn Mạn, em thật sự là chiếc áo bông nhỏ tri kỷ của anh mà.” “Nói bậy, chiếc áo bông nhỏ tri kỷ của anh còn chưa ra đời đâu.” Giang Mạn liếc anh một cái.

“He he, vậy chúng ta hai tháng nữa bắt đầu tạo em bé đi.” Giang Mạn đỏ mặt.

“Không cãi với anh nữa, mau gọi điện cho họ đi.” Lục Minh cười cầm điện thoại gọi, cả hai người đều đồng ý rất dứt khoát, không hề quanh co.

Giang Mạn suy nghĩ một lát, không nhịn được hỏi: “Lục Minh, Bạch Tiểu Thuần bị anh bắt rồi, hay là đã chết rồi?” “Bạch Tiểu

Thuần bị anh bắt rồi, A K bị anh giết rồi, cả hai người họ đều là tội phạm cực kỳ hung ác, cho dù không chết, chờ đợi họ cũng là tội chết." Giết A K, nhưng lại bắt sống Bạch Tiểu Thuần.

Giang Mạn ít nhiều cũng đoán được suy nghĩ của Lục Minh.

"Vậy anh định hành hạ cô ta thế nào?" "Những gì em đã trải qua, anh đều sẽ áp đặt lên người cô ta." Giang Mạn thở dài, áp mặt vào mặt Lục Minh, bàn tay nhỏ bé vỗ nhẹ lên ngực anh.

"Lục Minh, dù thế nào đi nữa, cũng đừng làm bẩn tay mình, cũng đừng để người khác có cớ nói ra nói vào, em hy vọng gia đình chúng ta bình an vô sự." "Đương nhiên, anh tự có chừng mực, em đừng lo lắng." Giang Mạn gật đầu.

"Anh muốn dậy chưa?

Dường như cũng không còn sớm nữa, mẹ một mình e rằng không làm nổi bữa cơm cho nhiều người như vậy, chúng ta dậy giúp một tay đi." "Ai nha, anh ngủ thêm đi, em đi giúp là được rồi, dù sao mẹ là bếp trưởng chính, chỉ cần người phụ bếp thôi mà, em làm được." Giang Mạn ấn vào ngực Lục Minh không cho anh dậy.

"Vậy thì cảm ơn bà xã đại nhân đã thông cảm rồi, đợi A Khiếu và Hà Thành đến thì em gọi anh nhé." "Em biết rồi, anh em của anh đến, đương nhiên phải gọi anh rồi." Giang Mạn đi vào bếp giúp, thằng bé vừa nhìn thấy cô lập tức lao tới, ôm chặt lấy đùi cô.

"Mẹ ơi." "Bảo bối con, có phải nhớ mẹ rồi không?" Giang Mạn xoa xoa đầu nhỏ của con trai.

"Đương nhiên nhớ ạ, mẹ ơi, hôm nay con đã giúp bà ngoại làm rất nhiều món rồi." Thằng bé dù sao vẫn là một đứa trẻ, vẫn rất nhiệt tình với hành vi lập công trước mặt mẹ.

"Bảo bối, sao không ngủ thêm một lát?" Lan Hành Chi hỏi.

“Bố ơi, bố sến quá, đừng gọi là bảo bối gì cả, bị người khác nghe thấy thì xấu hổ lắm, Lục Minh đã mời hai người anh em đến nhà ăn Tết, có lẽ phải làm thêm chút đồ ăn, con không ngủ được nữa, nên dậy giúp bố mẹ.” “Là A Khiếu phải không?” Nam Tịch chen vào.

“Đúng vậy, còn một người nữa là bạn cũ của Lục Minh.” “Có thêm bốn năm người nữa cũng không thành vấn đề, khoảng thời gian này A Khiếu vì chuyện của con cũng rất vất vả, mời cậu ấy ăn cơm là phải rồi.” Nam Tịch không để ý, cười nói, bà thích nấu đồ ăn ngon cho con gái.

“Mẹ, mẹ bận rộn cả ngày, cơ thể có còn khỏe không?” Giang Mạn hỏi thăm.

“Khỏe lắm, các con cũng đừng nghĩ mẹ yếu ớt quá, nấu ăn trong bếp hoàn toàn không thành vấn đề đâu, bây giờ người yếu nhất trong nhà chính là con, con đừng nói người khác.” Giang Mạn bĩu môi, ngay lúc đó, chuông cửa reo.

Người đến là Trương Khiếu, chỉ thấy cậu ấy mang theo một chiếc vali lớn, không biết là thứ gì.

“A Khiếu, cậu đến thì cứ đến thôi, còn mang theo cả một chiếc vali lớn như vậy làm gì.” “Chị dâu, đây là thịt bò khô bà ngoại gửi cho em, toàn bộ đều là thịt bò hảo hạng, bò ăn cỏ mà lớn, không ăn một chút thức ăn gia súc nào, thịt vừa thơm vừa dai, quân trưởng thích ăn thịt bò khô nhất.” “Chú A Khiếu, con cũng thích ạ.” Lục Nghiêu giọng trong trẻo nói.

Trương Khiếu bế thằng bé đặt lên vai mình.

“Đồ bà ngoại gửi cho cậu thì cậu tự giữ mà ăn chứ, đó là tấm lòng của người nhà dành cho cậu, cậu mang cả một vali lớn như vậy đến đây thì còn lại gì cho cậu chứ?” “Chị dâu, chị cứ yên tâm đi, bà ngoại em có trang trại riêng, thứ mà nhà em không thiếu nhất chính là những thứ này, bà gửi cho em mấy vali liền, có vài vali là dành riêng cho đồng đội của em đó.” Giang Mạn không nói gì nữa, cười nói với Lục Nghiêu: “Nghiêu Nghiêu, con tiếp đãi chú A Khiếu thật tốt nhé, mẹ đi vào bếp giúp một tay.” “Chị dâu, để em đi cho.” “A Khiếu, cậu ngồi xuống đi, tôi khoảng thời gian này nhàn rỗi đến sắp mốc meo rồi, cậu cứ để tôi vận động một chút đi, đừng giành việc với tôi.” “Vậy thì chị dâu cứ bận đi ạ.” Lục Minh lúc này cũng đã tỉnh dậy, tóc còn dựng một nhúm nhỏ, Trương Khiếu nhìn thấy dáng vẻ của anh thì bật cười.

“Quân trưởng, anh thật có phúc khí, em còn tưởng anh đang ở trong bếp chứ, không ngờ anh lại đang ngủ, Tết nhất mà anh lại không giúp gì sao?” “Đây chính là cái lợi của việc có bố mẹ vợ, có vợ cưng chiều, cậu ghen tị hay đố kỵ nào?” Trương Khiếu nghẹn lời, quay đầu đi.

“Coi như tôi chưa nói gì.” Thật là, Tết nhất mà còn ngược đãi anh em, thật không ra thể thống gì.

Hà Thành đến muộn hơn một chút, Trương Khiếu thấy anh ta vào thì lườm một cái, hai người vẫn như mọi khi không hợp nhau.

Nếu không phải Lục Minh đã hạ lệnh cho cậu ấy từ sớm, cậu ấy đã tìm cách để người đàn ông này ở trong tù rồi.

Lục Minh bế Lục Nghiêu, giới thiệu: “Nghiêu Nghiêu, đây là chú Hà Thành, là anh em tốt của bố.” Là anh em tốt của bố.

Một câu nói khiến Hà Thành trong lòng rất không dễ chịu.

Lục Nghiêu không lập tức gọi người, mà là trừng mắt nhìn Hà Thành, Hà Thành từ trước đến nay chưa từng tiếp xúc với trẻ con, nhất thời có chút không tự nhiên.

Hà Thành lấy từ trong túi ra một phong bao lì xì, dường như sợ Lục Nghiêu không nhận, trực tiếp nhét vào tay Lục Nghiêu.

“Đây là lì xì chú lì xì cho cháu.” Lục Nghiêu cau mày nhỏ, cũng không lập tức nhận nhưng cũng không trả lại, chỉ nắm trong tay, hỏi: “Chú có bản lĩnh gì?” Trong mắt thằng bé, những người có thể xưng huynh gọi đệ với bố mình đều phải có chút bản lĩnh, ví dụ như chú A Khiếu rất lợi hại.

Hà Thành sững sờ một chút, không hiểu vì sao đứa trẻ con này lại hỏi câu hỏi như vậy, Lục Minh giải thích: “Chú Hà Thành của con là một võ sĩ quyền anh rất lợi hại, rất nhiều người từng đoạt giải lớn trên thế giới chưa chắc đã là đối thủ của chú ấy.” Mắt Lục Nghiêu sáng lên, Hà Thành cũng coi như hiểu ra, thằng bé này thích những người có bản lĩnh, quả nhiên, có phong thái của cha.

“Ngoài quyền anh lợi hại, chú còn bắn súng rất chuẩn, còn biết cận chiến, thậm chí là võ thuật và thái cực quyền.” “A, cẩn thận thổi phồng quá mức đấy.” “Thật mà, đại trượng phu từ trước đến nay không nói dối.” “Bố ơi, bố bỏ con xuống đi, hôm nay con muốn thỉnh giáo chú ấy thật tốt.” Lục Minh biết thằng bé khoảng thời gian này vẫn luôn học võ thuật, liền đặt nó xuống.

Thằng bé đứng thẳng tắp, mặt căng thẳng nói: “Bây giờ chúng ta đấu thử một chiêu, điểm đến là dừng.” Hà Thành sững sờ một chút, nhìn cái đầu củ cải còn chưa cao đến thắt lưng mình, nó vẻ mặt nghiêm túc, dáng vẻ nghiêm túc y hệt bố nó, nhất thời có chút khổ não, đấu với một đứa trẻ con như vậy chẳng có chút thử thách nào.

“Chú là người lớn, đấu với cháu như vậy không công bằng, hay là thế này, lấy năm phút làm giới hạn, cháu tùy ý tấn công chú, nếu chạm vào người chú thì coi như chú thua, ngược lại thì coi như chú thắng.” “Được, không vấn đề gì.” Lục Nghiêu đồng ý dứt khoát, ngữ khí có chút không vui, quá xem thường người khác, chạm vào người hắn có gì khó chứ.

Chương 987

Lục Minh vội vàng nhường chỗ cho họ, lấy điện thoại ra, chuẩn bị quay lại giúp thằng bé.

Trương Khiếu vẫn luôn có ý kiến với Hà Thành cũng đứng dậy khỏi ghế sofa, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm thằng bé.

Thằng bé đứng tấn trung bình vững vàng, không chút khách khí ra chiêu với Hà Thành, nó người nhỏ, nhưng tay chân linh hoạt, mỗi quyền mỗi thức đều sắc bén, dưới chân lại như có gió, cơ thể nhỏ bé nhưng sức bùng nổ không thể coi thường, giống như một quả cầu lửa nhỏ.

Hà Thành ban đầu ôm thái độ ứng phó, nhưng dần dần anh ta cảm thấy mình đã nghĩ đứa trẻ trước mắt quá đơn giản rồi, bắt đầu tập trung tinh thần, thằng bé mang theo một cỗ ngoan cường, không hề yếu ớt dễ dàng bị đánh bại.

Ánh mắt Trương Khiếu đầy vẻ tán thưởng, hổ phụ sinh hổ tử, người hiểu chút ít võ đạo đều biết đây là một tài năng có thể rèn luyện.

Ngay cả Lục Minh cũng có chút ngạc nhiên, mấy ngày không gặp, con trai dường như đã lột xác hoàn toàn, theo những gì anh biết, thằng bé trước đây chưa từng học võ thuật gì, ngay cả Taekwondo cũng chưa từng tiếp xúc, nhiều nhất là mỗi ngày theo anh chạy bộ, thể chất cũng khá tốt.

Thằng bé như một con khỉ con tinh ranh, ra chiêu linh hoạt, nhưng dù sao thời gian học võ không dài, làm sao có thể là đối thủ của Hà Thành được.

Năm phút trôi qua, Lục Nghiêu căn bản không chạm được vào người Hà Thành, thằng bé chủ động dừng lại.

“Chú Hà Thành, con thua rồi.” Đã gọi chú rồi.

Vậy là đã chấp nhận anh ta rồi sao?

Mắt Hà Thành sáng lên, anh ta chân thành nói: “Cháu thua vì tuổi còn nhỏ, thời gian học võ không dài, sự liên tục trong động tác còn thiếu sót, cho cháu thêm chút thời gian, cháu nhất định sẽ có thành tựu lớn.” “Lời thật hay lời giả?” Lục Nghiêu nghiêng đầu nhỏ.

Hà Thành không nhịn được bật cười.

“Đương nhiên là lời thật.” “Vậy sau này chú có thể dạy con bản lĩnh của chú không?” “Đương nhiên có thể, chỉ cần cháu muốn học, chú lúc nào cũng có thể dạy cháu.” “Con nói là miễn phí ấy ạ?” “Đương nhiên miễn phí, không thu tiền.” “Được rồi, vậy con có thể tiết kiệm một khoản chi tiêu cho gia đình rồi, sau này chú sẽ dạy con quyền anh và võ thuật.” Hà Thành, “……” Theo anh ta được biết, gia thế nhà Lục Minh không tồi, căn bản không thiếu tiền, sao con trai lại keo kiệt như vậy, lại muốn bóc lột phí huấn luyện của anh ta.

Anh ta bây giờ là kẻ thất nghiệp lang thang, còn không biết sau này phải dựa vào cái gì để mưu sinh.

Mặc dù anh ta có một khoản tiền gửi rất lớn, hai mươi năm tới không lo ăn mặc, nhưng cũng không thể ngồi không mà ăn hết được.

“Quân trưởng, Nghiêu Nghiêu sau này nhất định là một người làm kinh doanh tài giỏi, đầu óc này không phải người bình thường có thể sánh được.” Ngay khi mọi người nghĩ rằng nó không vui vì thua cuộc, nó lại ngay lập tức biết cách vắt kiệt người khác.

Trương Khiếu càng lúc càng thích Lục Nghiêu, thằng bé thật hợp khẩu vị cậu ta.

Lục Nghiêu mím môi không nói, nhưng trong lòng lại rất tán thành

Hà Thành.

Còn Lục Minh sau màn này của thằng bé, cũng đã nghĩ xong đường lui cho Hà Thành.

Giang Mạn đi từ phòng bếp ra, giọng điệu mang theo vài phần trách mắng, "Nghiêu Nghiêu, con đừng có chọc chú Hà Thành, chú ấy đã giúp mẹ, là ân nhân của nhà mình đó." Thằng bé bĩu môi, "Con không có chọc đâu, con đang so tài công bằng với chú ấy mà." Giang Mạn vừa ra, Hà Thành liền không kìm được nhìn qua, trong mắt lóe lên vẻ phức tạp, cậu ta suýt chút nữa không nhận ra Giang Mạn.

Mấy ngày không gặp, cô ấy lại gầy đi rất nhiều, khác hẳn trước đây.

Nếu không phải đã gặp vài lần, e rằng bây giờ cậu ta đã không nhận ra rồi.

Giang Mạn cố ý đi ra, cô mỉm cười với Hà Thành, "Hà Thành, chào mừng cậu đến, cứ coi đây như nhà mình, đừng quá câu nệ." Nụ cười của cô ấy ấm áp như gió xuân, chân thành không giả tạo, khiến Hà Thành có chút hoảng hốt.

Một người phụ nữ sau khi trải qua chuyện cai nghiện tàn nhẫn như vậy, lại có thể hồi phục nhanh đến thế, cậu ta không thể không khâm phục.

Cậu ta vẫn luôn nghĩ cô ấy không thể vượt qua, trước khi đi còn bảo Lục Minh mang theo M2.

Nhưng khoảnh khắc nhận được điện thoại mời của Lục Minh, cậu ta biết cô ấy đã thành công, nếu không Lục Minh sẽ không có tâm trạng mời cậu ta đến nhà làm khách.

Xem ra đúng như cậu ta nghĩ, cô ấy thật sự đã có một cuộc sống mới. "Cậu hình như gầy đi nhiều rồi." Hà Thành buột miệng nói.

Giang Mạn ngẩn ra, không ngờ Hà Thành lại nói lời như vậy.

Hà Thành nói xong hình như cũng cảm thấy không thích hợp lắm.

Cậu ta và Giang Mạn trước đây không thân thiết đến thế, vừa gặp mặt đã đề cập đến chủ đề thân mật này, rất dễ khiến người khác hiểu lầm.

Lục Minh vốn khá chậm chạp trong chuyện tình cảm nên không nghĩ nhiều, Trương Khiếu thì càng không, nếu không đã chẳng ngoài ba mươi rồi mà vẫn còn độc thân.

Giang Mạn lập tức lên tiếng giải vây cho sự ngượng ngùng của cậu ta, "So với trước đây thì có gầy một chút, nhưng tôi là thể chất dễ béo, một cái Tết chắc chắn sẽ béo lại thôi." "Mọi người đến đông đủ cả rồi à?

A Minh, con có thể đi dán câu đối rồi đó, mẹ để câu đối trong ngăn kéo phòng khách." Giọng nói nhẹ nhàng của Nam Tịch truyền ra từ nhà bếp. "A Thành, cậu đi dán câu đối với tôi." Lục Minh nói với Hà Thành.

Trong mắt Hà Thành lóe lên vẻ nghi hoặc, cậu ta là con lai, lớn lên ở nước ngoài, không biết phong tục của thành phố A, càng chưa bao giờ đón Tết Nguyên Đán cùng gia đình. "Đây là phong tục của đất nước chúng ta, bày tỏ nguyện vọng tốt đẹp của người dân lao động về việc xua đuổi tà ma, tai ương, nghênh đón cát tường, phúc lộc." Lục Minh giải thích.

Giang Lâm Thành đến khi gần khai tiệc, cả người ông trông đã ổn hơn trước rất nhiều, toát lên vài phần khí chất ôn hòa, có vẻ như ông đã hoàn toàn vượt qua nỗi đau mất con gái.

Chỉ là nụ cười trên mặt ông vừa nhìn thấy Giang Mạn liền chùng xuống, ông xót xa kéo cô lại nhìn hết lần này đến lần khác, "Mạn

Mạn, con làm sao thế này, sao lại gầy đi nhiều vậy?

Có phải bị ốm không?

Hay A Minh bắt nạt con?

Sao con không nói với ba, con định làm ba lo chết sao?" Giang Mạn thoải mái trêu chọc, "Ba ơi, ba hỏi con một lúc nhiều câu thế, con còn không biết trả lời câu nào trước nữa.

Nhưng cái tội này nhà con Lục Minh không gánh đâu, anh ấy sẽ không bắt nạt con.

Con chỉ là thời gian trước cơ thể không khỏe, bây giờ thì tốt rồi.

Thôi được rồi, ngày Tết chúng ta không nói chuyện này nữa, ba mau ngồi xuống đi, chúng con đang đợi ba đó." Khi Giang Mạn nói chuyện, ánh mắt dịu dàng của Lục Minh luôn đặt trên người cô.

Giang Lâm Thành nhìn thấy vẻ này của hai vợ chồng trẻ, liền biết họ vẫn hòa thuận êm ấm, không khỏi nói: "Đúng là con gái lớn rồi là người ngoài, nói cũng không được." "Lâm Thành, cậu mau ngồi xuống đi, cậu đi đường chắc mệt rồi." Lan Hành Chi rất nhiệt tình, đối với người đàn ông có ân lớn với Giang Mạn này, trong lòng ông rất cảm kích, hoàn toàn coi ông ấy như người thân của mình, trước mặt ông ấy hoàn toàn không có chút khách sáo nào.

Chương 988

Tài nấu nướng của Nam Tịch rất khá, bà làm một bàn đầy ắp món ăn, trông rất hấp dẫn.

Cả nhà vừa ăn vừa nói cười rôm rả, Trương Khiếu là người rất biết cách làm người khác vui vẻ, cộng thêm Lục Nghiêu lém lỉnh, bữa cơm diễn ra rất vui vẻ.

Ngay cả Hà Thành ít nói, dưới không khí náo nhiệt như vậy cũng đáp lại mọi người vài câu.

Lục Minh nâng ly, "Ba Giang, ba Lan, mẹ ơi, con muốn kính rượu ba mẹ, cảm ơn ba mẹ đã giúp con nuôi dưỡng một người vợ tốt như vậy.

Ngàn lời nói cũng không thể diễn tả hết lòng biết ơn của con, xin hãy cho phép con dùng ly rượu này để bày tỏ lòng kính trọng của con đối với ba mẹ." Giang Mạn vừa nhìn thấy ly rượu vang đầy ắp của anh, liền không chịu được, loại rượu này khi uống thì không cảm thấy gì, nhưng hậu vị lại rất mạnh, "Đồng chí Lục Minh, chỉ được uống nửa ly thôi, em không muốn tối về phải chăm sóc một tên bợm rượu đâu." "Mạn Mạn." "Anh muốn uống thì được, vậy tối nay anh ngủ phòng khách đi." Giang Mạn khẽ nhếch khóe môi, ý uy hiếp mười phần. "Được rồi được rồi, nghe Mạn Mạn đi, A Minh, chúng ta biết tấm lòng của con, con uống nửa ly là được rồi.

Bây giờ trong nhà Mạn Mạn là lớn nhất đó." Lan Hành Chi cũng bắt chước cách nói chuyện thường ngày của Lục Minh.

Giang Mạn hơi ngượng ngùng, nhưng trước mặt gia đình, cô cảm thấy rượu chè chỉ nên điều độ là được, dù sao virus trong cơ thể Lục Minh cũng chỉ vừa mới được thanh trừ không lâu.

Lục Minh mỉm cười, quả nhiên ngoan ngoãn chỉ uống nửa ly rượu.

Kính xong người lớn, Lục Minh lại kính Trương Khiếu và Hà Thành.

Giang Mạn lấy trà thay rượu, đỏ hoe mắt nói: "Ba, mẹ, con trước đây từng nghĩ vận may của mình không tốt lắm, từ nhỏ mẹ ruột đã không thương con, trong những năm tháng đẹp nhất đời con, lại gặp phải chuyện chưa kết hôn mà sinh con, rồi chia tay với người yêu thanh mai trúc mã.

Con từng rất thất vọng, khi đó con luôn nghĩ rằng mình không tranh giành, không làm trái lương tâm, sống ngay thẳng, nỗ lực và nghiêm túc, không có lý do gì ông trời lại hành hạ một người như con, nhất định sẽ đền bù cho con một cuộc đời tốt đẹp.

Con đã dựa vào suy nghĩ đó mà cố gắng đến bây giờ.

Nhưng bây giờ con đã hiểu, tất cả những khó khăn chỉ là để con gặp được một người đàn ông nâng niu con trong lòng bàn tay.

Con bây giờ đang sống rất tốt, sau này còn tốt hơn nữa, ba mẹ cứ yên tâm đi ạ." "Mạn Mạn, con bé đáng thương của mẹ, sau này nhất định sẽ tốt đẹp thôi, mọi chuyện rồi sẽ qua hết." Nam Tịch nói. "Con giờ có hai người ba rồi, lại còn có người chồng yêu thương con và một đứa con nữa.

Tất cả chúng ta sẽ bù đắp lại những gì con đã bỏ lỡ trong quá khứ." Lan Hành Chi nói. "Con ơi, cuộc sống rồi sẽ ngày càng tốt đẹp hơn." Hà Thành không biết quá khứ của Giang Mạn, nhưng nghe họ trò chuyện cũng đại khái hiểu ra.

Giang Mạn là con nuôi, cha mẹ ruột cũng mới nhận lại không lâu.

Những năm tháng qua cô ấy một mình nuôi Lục Nghiêu khôn lớn.

Có thể dạy dỗ Lục Nghiêu tốt đến vậy, chắc hẳn cô ấy cũng là một người phụ nữ thông minh, tinh tế.

Lại còn những gì cô ấy đã làm vì Lục Minh.

Hà Thành không còn cảm thấy người phụ nữ này ngốc nghếch nữa, ngược lại còn thấy cô ấy là một người rất đáng khâm phục, một người yếu ớt như vậy lại có thể gánh vác cả một nửa bầu trời.

Sau bữa ăn, Lan Hành Chi và Nam Tịch bắt đầu phát lì xì, ngay cả Giang Lâm Thành vội vã đến cũng chuẩn bị lì xì.

Lục Nghiêu trở thành người thu hoạch lớn nhất, tất cả những người có mặt đều lì xì cho thằng bé một phong bao lớn.

Hà Thành và Trương Khiếu cũng có, hai người đàn ông lớn có chút ngẩn ra. "Bác trai, bác gái, cái này không hay lắm đâu ạ, chúng cháu lớn thế này rồi sao còn nhận lì xì của bác được." Trương Khiếu từ chối. "Cứ cầm lấy đi con, ở chỗ bác với bác trai con, chỉ cần chưa lập gia đình là còn là con nít thôi.

Đây là chút tấm lòng của tụi bác, tụi bác đã lăn lộn gần hết đời rồi không thiếu mấy đồng tiền này, nhưng trong này có những lời chúc phúc tốt đẹp nhất của tụi bác, là thứ mà bao nhiêu tiền cũng không mua được." Trương Khiếu gãi đầu, nhận lấy lì xì mà Nam Tịch và Lan Hành Chi phát.

Cậu ta đã nhận, Hà Thành tự nhiên cũng chấp nhận, chỉ là cảm thấy thứ trong tay nặng trĩu, và vành mắt cũng có chút nóng lên.

Tối nay, đây là lần đầu tiên cậu ta cảm nhận được sự ấm áp của gia đình. "A Thành và A Khiếu tối nay hai đứa đừng về, cứ nghỉ ở phòng khách đi, nhà nhiều phòng lắm.

Chúng ta cùng nhau thức đêm đón giao thừa, lát nữa bác gái sẽ nấu há cảo cho các con, đó là món tủ của bác đó." "Mẹ ơi, mẹ nghỉ ngơi đi ạ, con làm là được rồi." Giang Mạn có chút lo lắng cho sức khỏe của Nam Tịch. "Đừng giành việc với mẹ, há cảo mẹ gói xong hết rồi.

Con mà giành công của mẹ thì mẹ còn gì là ra nữa.

Con đi chỗ nào mát mẻ mà chơi đi." Giang Mạn bật cười, đương nhiên biết mẹ không muốn mình vất vả.

Cô đi tới, ôm lấy cổ Nam Tịch, hôn một cái lên má bà, "Mẹ ơi, con yêu mẹ." Làm xong động tác này, đột nhiên phát hiện có hai ánh mắt đang nhìn mình.

Vừa quay đầu lại đã thấy hai người ba đang nhìn cô không chớp mắt.

Giang Mạn hiểu ý, cũng đi tới, hôn lên má từng người một, "Đừng thèm thuồng nữa, hai ba cũng có nụ hôn thơm của con rồi đây." "Con cũng muốn hôn, của con cũng là nụ hôn thơm." Lục Nghiêu chạy tới, cũng hôn lên má các vị trưởng bối.

Trong nhà tràn ngập tiếng cười nói vui vẻ.

Lục Minh và Hà Thành cùng nhau ra ban công.

Kể từ khi rời khỏi hòn đảo nhỏ, hai người đây là lần đầu tiên đối mặt nhau, chỉ là cả hai đều ít lời nên không nói nhiều. "A Thành." Lục Minh gọi.

Hà Thành khựng lại, đột nhiên nói: "Tôi có chút hiểu anh rồi." Hóa ra cuộc sống của người bình thường là như thế này, thật sự rất ấm áp.

Cậu ta nhớ đã từng hỏi Lục Minh, anh ấy còn người thân không?

Lúc đó anh ấy nói, anh ấy có những người lớn tuổi ấm áp, mỗi khi mệt mỏi, họ chính là niềm tin để anh ấy kiên trì.

Chương 989

Khi đó cậu ta nghĩ anh ấy vì người thân mà bất đắc dĩ gia nhập tập đoàn Hoa Thuẫn, làm sao có thể đoán được anh ấy là một nội gián.

Anh ấy xuất thân từ gia đình quân nhân, kỳ vọng lớn nhất của anh ấy là sớm kết thúc mọi chuyện, hoàn thành nhiệm vụ của mình, để trở về đoàn tụ với người thân. "A Thành, cậu cũng không còn nhỏ nữa rồi.

Những chuyện của cậu ở tập đoàn Hoa Thuẫn tôi đã dàn xếp ổn thỏa cho cậu, sau này cậu có thể sống tự do tự tại, không cần phải chịu sự khống chế của ai nữa.

Nếu cậu thấy cuộc sống hiện tại của tôi không tệ, cậu cũng có thể tìm một người phụ nữ mình yêu thích để kết hôn sinh con, ổn định ở thành phố A, sống như một người bình thường." "Tôi không tìm được người mình thích nữa rồi." Lục Minh vỗ vai cậu ta, "Chuyện này là do duyên phận, cứ từ từ thôi.

Tôi từng cũng không nghĩ mình sẽ kết hôn nhanh như vậy, nhưng duyên phận đến rồi thì có cản cũng không được." Hà Thành nhìn Lục Minh thật sâu, "Chuyện sau này thì sau này hãy nói, nghĩ nhiều cũng vô ích." Lục Minh cũng bắt đầu giải thích chuyện xảy ra năm đó, "Ba ngày trước khi sự việc xảy ra, tôi vốn định đưa cậu đi trước.

Tôi biết những năm cậu vào tập đoàn, không làm gì quá đáng.

Nhưng khi tôi chuẩn bị đưa cậu đi, tôi lại nghe thấy cuộc nói chuyện giữa cậu và Bạch lão gia tử, tôi mới biết ông ta phái cậu đi theo dõi giao dịch mới nhất.

Lão gia tử đã sớm đề phòng tôi, tôi tự nhiên không thể đưa cậu đi nữa.

Cứ như vậy tôi đã bỏ lỡ cơ hội đưa cậu đi, cậu ít nhất phải một tuần nữa mới về.

Tôi nghĩ đợi sau khi nhiệm vụ kết thúc vào sáng sớm rồi sẽ nói chuyện tử tế với cậu." "Anh không ngờ tôi lại thay đổi kế hoạch về sớm đúng không?" Hà Thành nhẹ nhàng nói.

Lục Minh gật đầu, việc Hà Thành đi rồi lại quay về quả thực nằm ngoài dự liệu của anh.

Đến nỗi khi nhìn thấy tên cậu ta trong danh sách tử vong, anh đã mãi không thể chấp nhận sự thật tàn khốc đó.

Nhưng khi nhìn thấy thi thể của cậu ta, anh hoàn toàn yên tâm, vì anh vừa nhìn đã nhận ra thi thể bị thiêu cháy đó không phải là cậu ta. "Tôi rất xin lỗi, nhiệm vụ sáng sớm đã liên lụy đến cậu, ý định ban đầu của tôi không phải như vậy." "Vậy anh có biết tại sao lúc đó tôi lại quay về không?" Lục Minh khựng lại, nghĩ đến điều gì đó, không thể tin nổi nhìn Hà Thành. "Tôi thấy anh đã đoán ra rồi.

Tôi quay về quả thực là vì anh.

Tôi biết tập đoàn xảy ra chuyện nên lập tức quay về, vì tôi không yên tâm về anh.

Anh là ân nhân cứu mạng của tôi, cũng là người anh em tốt của tôi, là người mà cả đời này tôi xem trọng nhất.

Làm sao tôi có thể trơ mắt nhìn anh gặp chuyện được." Hà Thành nói.

Chỉ là khi cậu ta quay về, nghe được lại là Lục Minh đã phản bội mọi người, Lục Minh đã cho người thanh trừng tập đoàn.

Lúc đó cậu ta không tin, nhưng đủ loại dấu hiệu khiến cậu ta phải im lặng.

Lục Minh khẽ nhắm mắt, "Xin lỗi, đây không phải ý định ban đầu của tôi.

Tôi rất mừng vì cậu còn sống." Để anh còn có cơ hội bù đắp lỗi lầm. "Tôi sống có quan trọng với anh không?" Hà Thành truy hỏi, nhìn chằm chằm Lục Minh không chớp mắt. "Đương nhiên rồi, cậu là người anh em tốt của tôi, là người duy nhất tôi quan tâm trong ngần ấy năm ở tập đoàn Hoa Thuẫn." Trong mắt Hà Thành lóe lên một tia ảm đạm, "Vậy thì thôi vậy, tôi cũng coi như trong họa có phúc rồi, hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của tập đoàn Hoa Thuẫn, sau này tôi sẽ là người tự do." Lục Minh đưa một cái lọ đến trước mặt Hà Thành, "Đây là thuốc giải, do các chuyên gia mới điều chế.

Tôi biết cậu cũng bị nhiễm virus, rời khỏi Bạch Tiểu Thuần sớm muộn gì cũng sẽ tái phát.

Uống nó xong, chúng ta sẽ đoạn tuyệt hoàn toàn với quá khứ." Hà Thành nhận lấy, không chút nghi ngờ, lập tức uống xuống. "A Thành, tiếp theo cậu có dự định gì không?" "Tôi sẽ ở lại thành phố A đi, tôi cũng không biết quê hương mình ở đâu, cũng không có bạn bè khác.

Ở đây ít nhất còn có anh." Lục Minh khẽ nhếch môi, "Tôi cũng nghĩ vậy.

Cậu có cả thân võ công, có thể tự mở một võ quán dạy võ, việc làm ăn sẽ không tệ đâu.

Những thủ tục phê duyệt tôi có thể nhờ chú út tôi giúp, chắc không có vấn đề gì lớn.

Về vốn thì cậu cũng không cần lo lắng, tôi có thể giúp cậu." "Chuyện tiền bạc anh không cần lo, tôi vẫn còn, nếu tôi thua hết thì sẽ tìm anh giúp đỡ." "A Thành, chúng ta vẫn là anh em, cậu đừng khách sáo với tôi." "Tôi tự có tiền, anh thật sự không cần lo lắng.

Ý của anh không tệ, mấy ngày nay tôi cũng đã nghĩ đến vấn đề này rồi, tôi vốn định mở quán bar." "Quán bar chắc cũng không tệ, chuyện làm ăn nhạc phụ tôi và em trai tôi đều có thể giúp cậu.

Hôm khác tôi giới thiệu em trai tôi cho cậu làm quen." "Cảm ơn." "Anh em không cần nói những lời này.

Hôm khác tôi giới thiệu đối tượng cho cậu nhé?" Hà Thành khóe môi giật giật, "Anh thay đổi đến nỗi tôi suýt không nhận ra rồi đấy." Nếu không phải biết người trước mặt chính là người anh em tốt của mình, cậu ta thật sự nghi ngờ đã bị đánh tráo rồi.

Trước đây anh ấy có bao giờ thèm để ý đến cái loại sinh vật gọi là phụ nữ đâu, bây giờ thì cứ động một tí là nhắc đến cái thứ đó.

Lại còn lúc nào cũng ra vẻ như bà thím của ủy ban khu phố, rốt cuộc là trúng tà gì rồi.

Cậu ta không kìm được nhìn về phía phòng khách, Giang Mạn đang dựa vào vai Lan Hành Chi xem Gala Tết, không biết nhìn thấy gì buồn cười mà cười nghiêng ngả.

Ánh mắt cậu ta lại lướt qua gương mặt Lục Minh, những đường nét góc cạnh của anh ấy quả thật đã dịu dàng hơn trước rất nhiều.

Trong chốc lát cậu ta có chút bối rối, tình yêu rốt cuộc là gì. "A Thành, chào mừng cậu trở lại đội." Hai anh em nhìn nhau cười, mọi điều đều nằm trong sự im lặng.

Tiếng chuông giao thừa vang lên, Nam Tịch gọi mọi người qua ăn há cảo.

Ăn há cảo xong, cả nhà mới đi ngủ.

Khi Lục Minh tắm xong đi ra, phát hiện Giang Mạn đang dựa vào giường chơi điện thoại, không biết đang nghịch cái gì mà cười không ngớt. "Mạn Mạn, em đang chơi gì vậy?" Giang Mạn ngẩng đầu mỉm cười, "Giật lì xì." Giật lì xì, cái này là gì, trò chơi à?

Chương 990

"A, Lục Minh, tại anh nói chuyện với em đấy, em đã lỡ mất một trăm triệu rồi, còn không giật được lì xì của Noãn Noãn nữa.

Không nói chuyện với anh nữa đâu, Mễ Nặc sắp phát lì xì rồi." Lục Minh ghé lại gần, chỉ thấy khung trò chuyện hiển thị: "Tôi sắp phát lì xì đây, mọi người chuẩn bị tư thế đi nhé." Ngay sau đó một phong bao lì xì bật ra, Giang Mạn lập tức chạm tay vào, màn hình hiển thị 16.6 tệ. "Lục Minh, anh đúng là đồ xui xẻo mà, anh vừa đến là vận may của em lập tức tệ đi rồi.

Vừa nãy rõ ràng em vẫn luôn là vua may mắn, anh xem Noãn Noãn kìa, giật được 888 tệ, cái khoảng cách này đúng là không thể nào nhìn nổi." Giang Mạn tố cáo nhìn Lục Minh, bộ dạng đau khổ tột cùng.

Lục Minh cuối cùng cũng hiểu ra, con bé này vừa nãy đang dùng điện thoại giật lì xì, "Ngoan nào, em đâu có thiếu chút tiền lẻ này, giật được 888 tệ cũng chẳng có tác dụng gì." "Lục Minh, đây là niềm vui, anh hiểu không?" Giang Mạn lướt qua vòng bạn bè, đưa một dòng trạng thái đến trước mặt Lục Minh, trên đó là một ảnh chụp màn hình điện thoại, hiển thị Lục Sâm đã chuyển khoản cho Giang Mạn 1314520. "Cái thằng A Sâm này, đã là vợ chồng già rồi mà còn bày trò trẻ con như vậy." Lục Minh biểu cảm hờ hững, không để tâm.

Anh mới trẻ con ấy, người ta đây là tình thú, cái cục gỗ này, sắp chọc tức chết cô rồi.

Giang Mạn hít sâu một hơi, tự nhủ, tuyệt đối đừng so sánh với người khác, người với người so sánh là tức chết người mà.

Người cô lấy là một "lão cán bộ", không hiểu mấy trò mới mẻ này.

Chỉ cần anh ấy đối tốt với cô là được rồi.

Nhưng mà làm sao đây, thật sự rất ghét bỏ người đàn ông này, ngay cả ba mẹ cũng biết phát lì xì, vậy mà người đàn ông này ngày Tết chẳng có chút biểu hiện gì, không phát lì xì thì tặng quà cũng được chứ.

Nhưng mà, đây tuyệt đối là vấn đề của anh ấy.

Ông nội, còn có Tần Tuệ và Lục Nam Thiên đều biết dùng Wechat phát lì xì cho Lục Nghiêu, những người khác cũng đều có biểu hiện, vậy mà Lục Minh hình như cũng không phát lì xì cho con trai.

Lục Minh không hiểu tâm trạng của Giang Mạn, thấy cô bĩu môi hờn dỗi thì biết cô đang giận, trong chốc lát có chút khó hiểu, anh hình như không chọc cô mà. "Mạn Mạn, em sao vậy?" Giang Mạn cười tủm tỉm nhìn Lục Minh, từng chữ từng chữ nói: "Lục Minh, hình như anh vẫn chưa phát lì xì cho Nghiêu Nghiêu.

Đây là năm đầu tiên gia đình ba người chúng ta ở bên nhau, anh tốt nhất nên có chút biểu hiện đi, nếu không thằng bé sẽ không vui đâu." "Con bé này, em đang nghĩ gì vậy, lì xì của Nghiêu Nghiêu tôi đã chuẩn bị sẵn rồi, đặt dưới gối thằng bé kia kìa, cộm cộm lên đó, lúc nó ngủ chắc chắn sẽ phát hiện ra." Anh ấy đã chuẩn bị từ sớm rồi, vừa nãy nhân lúc Lục Nghiêu đi tắm thì lén nhét vào.

Ngay cả khi chưa đến Tết, anh ấy đã chuẩn bị xong rồi.

Giang Mạn uất nghẹn, thật sự rất muốn hỏi một câu, tại sao lại không có phần của cô?

Cô chẳng lẽ không phải là người quan trọng nhất sao?

Nhưng lời như vậy lại không thốt ra được, chuyện xin lì xì cô tuyệt đối không làm được, cho dù người đó là chồng mình.

Cô đã gợi ý rõ ràng như vậy rồi mà.

Giang Mạn tự mình một bên giật lì xì, thỉnh thoảng lại liếc nhìn

Lục Minh.

Người đàn ông này không thích chơi điện thoại, anh ấy đang cầm một cuốn tạp chí quân sự đọc, thần sắc chuyên chú, đọc rất nghiêm túc.

Tâm trạng của Giang Mạn lúc này thật sự phức tạp muốn chết.

Hội chị em bạn dì.

Tiểu Nặc nhà họ Mễ: Mạn Mạn sẽ không phải là một tay ôm ấp anh cả, một tay giật lì xì đấy chứ, chậm thế.

Tiểu Noãn nhà họ Mạc: Mễ Tiểu Nặc, tặng mày một gói bột tẩy uế.

Tiểu Hi nhà họ Mạc: Thêm một chai nước rửa chén.

Tiểu Nặc nhà họ Mễ: Bà đây là suy đoán hợp lý được không hả, Mạn Mạn không lên tiếng gì nữa, nửa đêm thế này, ngoài chuyện đó ra thì còn gì nữa.

Tiểu Đồng nhà họ Lục: Em thấy chị Mễ đoán rất đúng.

Tiểu Tuệ nhà họ Tần: Tuổi trẻ thật tốt, ngay cả tế bào não cũng phát triển vậy.

Tiểu Vận nhà họ Chu: Nói chứ, Mạn Mạn của chúng ta rốt cuộc đang làm gì vậy, mệt rồi à? (Đính kèm hai biểu tượng răng chuột sau tên Chu Thanh Vận).

Tiểu Đồng nhà họ Lục: Like cho bà già nhà tôi cái.

Phía sau một đám người theo sau +1.

Tiểu Nặc nhà họ Mễ: Mạn Mạn đổi tâm trạng rồi, tôi thấy rồi.

Phía sau đính kèm một ảnh chụp màn hình, ảnh chụp Lục Sâm chuyển khoản cho Giang Mạn, Bùi Lệ Hành chuyển khoản cho Lục

Tử Đồng, Diệp Tử Hạo chuyển khoản cho Mễ Nặc đều được đính kèm, còn viết một câu: "Gặp phải một người chồng không hiểu phong tình thì phải làm sao?

Đang online đợi trả lời." Tiểu Tuệ nhà họ Tần: Chết tiệt, ngày Tết mà ép tôi phải dạy con, nuôi một đứa con trai cục gỗ thì phải làm sao?

Đang online đợi trả lời. (Đính kèm biểu tượng khóc lóc thảm thiết).

Mạc Noãn cười ngả vào lòng Lục Sâm, Lục Sâm nhìn lời mẹ nói, cũng khóe môi cong lên.

Mẹ anh ấy cũng thật là bá đạo, lại có thể hòa nhập vào một nhóm Wechat với con dâu, còn có thể trò chuyện thoải mái vui vẻ với nhau.

Mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu này quả thực quá hoàn hảo.

Giang Mạn vẫn luôn lơ đễnh, đến khi nhìn thấy nhóm Wechat, trên đó đã có hơn trăm tin nhắn trò chuyện rồi, cô lướt qua đại khái, thương vong vô số.

Tiểu Mạn nhà họ Giang: Tư tưởng của mọi người bẩn quá rồi, tôi đang nhìn chằm chằm ông xã nhà tôi đây.

Tiểu Noãn nhà họ Mạc: Hiểu em mà, nhớ hồi trước Lục Sâm nhà tôi cũng chẳng biết Wechat là cái gì, bây giờ chơi còn sành hơn tôi, động một tí là khoe khoang đủ kiểu, rất là "đậu bỉ".

Chương 991

Tiểu Mạn nhà họ Giang: Vậy em có nên kéo anh ấy vào cái nhóm gia đình không nhỉ?

Tiểu Đồng nhà họ Lục: Tuyệt đối cần nha, đàn ông là phải dạy dỗ, đặc biệt là loại đàn ông chưa từng có bạn gái cũ như anh cả nhà em.

Tiểu Noãn nhà họ Mạc: Lục Tử Đồng, em đang cố tình chọc vào nỗi đau của chị đấy à.

Tiểu Đồng nhà họ Lục: Làm gì có, anh hai em nói rồi, cả đời này đều là chị mà.

Giang Mạn nhìn sang Lục Minh bên cạnh, Lục Minh cũng đang đánh giá cô.

Trong mắt người đàn ông chứa đựng tình yêu sâu đậm và sự cưng chiều không tan chảy, nhìn một cái dường như sẽ chìm đắm trong đó. "Mạn Mạn, tại sao em lại không vui?" Lục Minh cuối cùng cũng không nhịn được hỏi. "Lục quân trưởng, làm ơn đưa điện thoại cho em." Giang Mạn cũng không định tiếp tục chịu đựng nữa, thẳng thừng nói.

Lục Minh thấy Giang Mạn đáp lời mình, vội vàng đưa điện thoại của mình lên, động tác mang theo vài phần lấy lòng.

Giang Mạn liếc anh ấy một cái, sau đó giúp anh ấy cài Wechat, còn kết bạn với cô ấy, rồi kéo anh ấy vào một nhóm Wechat tên là "Nhóm gia đình".

Mọi người trong nhóm vừa thấy anh ấy vào liền lập tức nổ tung.

Lục Tử Đồng: Chắc chắn là chị dâu đang thao tác.

Bùi Lệ Hành: Lục Đồng Đồng, lúc nào cũng thẳng thừng như vậy thật sự tốt sao?

Ông nội: Thằng ranh con này cũng biết cái thứ Wechat này à.

Lục Nam Triết: Anh đồng ý với quan điểm của Đồng Đồng.

Tần Tuệ: Cây thiết thụ ngàn năm nở hoa rồi.

Lục Nghiêu: Đừng bắt nạt ba con.

Lục Sâm: Em đoán anh cả chắc chắn đang xem trộm màn hình.

Lục Minh thật sự đang xem, khi nhìn thấy câu nói này của Lục Sâm, anh chợt ngẩng đầu lên, "Đây là cái gì?" "Đây là nhóm Wechat, là ông nội lập từ trước đó, nói là để tiện cho gia đình giao tiếp, trao đổi.

Anh và ba chưa có tài khoản nên mọi người vẫn chưa thêm vào.

Anh tự làm quen đi nhé, đây là xu hướng đó, đừng lạc hậu so với mọi người quá." Giang Mạn trả điện thoại cho Lục Minh.

Lục Minh lướt xem lịch sử trò chuyện của mọi người, phát hiện cả buổi tối mọi người đều đang giật lì xì, các bậc trưởng bối đã phát lì xì cho Giang Mạn và Mạc Noãn, hai nàng dâu nhà họ Lục.

Lục Minh ngớ người nhận ra, hóa ra bây giờ lì xì đều phát như thế này à.

Anh ấy không ngốc, nghiên cứu một lát liền biết cách dùng, tự nhiên cũng thấy được lời Giang Mạn đăng trên vòng bạn bè, còn kết bạn với Lục Sâm.

Không lâu sau, Lục Minh liền phát một phong bao lì xì trong nhóm gia đình, khẩu lệnh là: "Dành riêng cho vợ đại nhân, ai giật nhầm nhân đôi." Tần Tuệ ra tay cực nhanh, lập tức giật được, điên cuồng gõ ra một dòng chữ: Lục Minh, con muốn lấy lòng vợ thì phát riêng đi, phát vào nhóm làm gì, hại chết mẹ con rồi.

Nói xong, Tần Tuệ lại phát ra một cái: "Của con dâu Lục Minh, ai giật nhầm nhân đôi." Ông nội đang hàn huyên với nhóm bạn thân của mình, thấy lì xì liền giật, tự nhiên cũng giật nhầm, bất đắc dĩ lại phải nhân đôi số tiền lên mà phát ra.

Thế là, những người đang "lẩn quẩn" trong các nhóm Wechat giật lì xì đều gặp bi kịch, tiền giật được còn không bằng tiền phải "nhả" ra.

Đến khi Giang Mạn giật được lì xì, phong bao 88888 tệ ban đầu đã vượt mức triệu, biến thành hơn 1.4 triệu tệ.

Giang Mạn kinh ngạc nhìn Lục Minh, tay cô có chút run rẩy, "Lục Minh, cái này không hay đâu, em có nên trả lại tiền cho mọi người không, nhiều quá rồi." Lục Minh khóe môi cong lên một độ vừa ý, khẽ vuốt cằm, "Cuối cùng cũng vượt qua thằng A Sâm rồi." Giang Mạn cạn lời, hóa ra người đàn ông này cố ý à.

Cái gì mà "thanh xuất ư lam nhi thắng ư lam" (trò hơn thầy), đây chính là nó.

Nghĩ thông điểm này, tất cả những buồn bực nhỏ nhặt của Giang Mạn đều tan biến, cuối cùng cô không nhịn được bật cười thành tiếng, người đàn ông nhà mình cũng là một kẻ phúc hắc mà. "Vậy thì em không trả lại đâu, dù sao em biết mọi người cũng không thiếu tiền mà." Giang Mạn tham tiền nắm chặt điện thoại, dường như làm vậy có thể giữ chặt tiền. "Đương nhiên là không cần trả rồi, họ thích tiêu tiền thì cứ để họ tiêu cho thỏa thích đi, chỉ phát cho mỗi vợ mình thì còn ra thể thống gì, một người vui không bằng mọi người cùng vui." Lục Minh nghiêm túc nói.

Sau đó, chỉ thấy những ngón tay thon dài của Lục Minh nhanh chóng chuyển động.

Giang Mạn lập tức nhìn điện thoại của mình.

Lục Minh: Cảm ơn mọi người đã hào phóng giúp đỡ, vợ đại nhân cuối cùng cũng vui vẻ rồi.

Lục Tử Đồng: Hu hu, anh cả, trả tiền cho em.

Tần Tuệ: Con trai, mẹ sai rồi, trả tiền cho mẹ.

Ông nội: Thằng nhóc hỗn xược, ngay cả tiền của ông nội mày cũng lừa. ...

Giang Mạn cười không ngừng, chui vào lòng Lục Minh, "Lục Minh, anh đúng là hết chỗ nói rồi." "Sau này chuyện như vậy đừng tự mình buồn bực, nói cho anh biết, anh đảm bảo có cách để em vui vẻ, xem lần sau họ còn dám khoe khoang đủ kiểu nữa không.

À, đúng rồi, anh có một cái video." Nói rồi, Lục Minh lập tức gửi video Lục Nghiêu và Hà Thành so tài hôm nay đi.

Không lâu sau, nhóm gia đình lại lần nữa náo nhiệt hẳn lên.

Tần Tuệ: Nghiêu Nghiêu sao tự nhiên lại giỏi thế, đúng là cháu ngoan mà.

Lục Nam Triết: Thèm quá rồi, Lục Tử Đồng, bao giờ con sinh cháu ngoại cho chú?

Ông nội: Nhớ Nghiêu Nghiêu của chúng ta quá, càng nhìn càng đáng yêu.

Chương 992

Lục Tử Đồng: Anh cả, anh ra đây, em đảm bảo không đánh anh. ...

Cả buổi tối Giang Mạn cứ nhếch môi, Lục Minh không chỉ phúc hắc mà còn là một kẻ keo kiệt, rất hay ghi thù, mọi người không cho anh ấy được yên, anh ấy cũng tuyệt đối không nương tay khi phản đòn.

Mùng hai Tết.

Cả nhóm đi đến đại viện.

Trong phòng khách đã bày một bàn mạt chược, mấy chị em phụ nữ trong nhà đang chơi bài, nhưng mỗi người đều có một "quân sư" đứng sau.

Ông nội đang đùa với con cá vàng mới mua, Lục Niệm Nhất thì đang đuổi theo Lục Tử Mặc chạy vòng quanh sân.

Con bé mặc một bộ đồ màu đỏ tươi, áo khoác dạ ngắn phối với quần ống rộng, đi đôi bốt da nhỏ màu đen, tóc búi thành kiểu công chúa đáng yêu và tinh nghịch, trông cực kỳ xinh đẹp.

Lục Tử Mặc thì lại mặc áo sơ mi trắng dài tay phong cách Anh, phối với quần yếm bò, đi đôi giày da nhỏ màu nâu.

Cách phối đồ này khiến khuôn mặt nhỏ luôn lạnh lùng của cậu bé thêm vài phần sức sống.

Thấy họ bước vào, con bé lập tức chạy lại, "Dượng cả, dì cả, anh Nghiêu Nghiêu, sao bây giờ mọi người mới đến?" Lục Minh nhìn khuôn mặt nhỏ hồng hào của con bé, khẽ xoa đầu, "Là Niệm Niệm của chúng ta đến sớm quá thôi." Con bé cười hì hì, Lục Tử Mặc cũng đi tới, lễ phép chào hỏi từng người một.

Thực ra Giang Mạn cũng rất thích Lục Tử Mặc, nhìn cậu bé cô có thể hình dung được Lục Minh hồi nhỏ, chắc chắn cũng là một "ông cụ non" như thế này. "Lục Niệm Nhất, con còn nhớ ông không?" Lan Hành Chi cười tủm tỉm nói.

Lục Niệm Nhất ngẩn ra một lát, sau đó "oa" một tiếng kêu lên, "Nhớ ạ, ông là soái ca già." "Miệng nhỏ thật biết nói chuyện, nào, lì xì cho con." "Oa, cháu cảm ơn ông nội, chúc ông nội năm mới sức khỏe dồi dào, đại cát đại lợi, cháu yêu ông nội ạ." Con bé vừa nhận lì xì, không quên vui vẻ chúc Tết, miệng ngọt xớt.

Mỗi người đều lì xì cho con bé một phong bao, lời chúc Tết của con bé tuôn ra không ngừng, không hề trùng lặp.

Ngay cả Lục Tử Mặc cũng khác thường ngày, trở nên nhiệt tình hơn trước.

Mạc Noãn nghe thấy tiếng con cái, đau đầu không thôi, liếc Lục Sâm một cái, "Hóa ra tối qua anh dạy con là mấy cái này à." Cô ấy đã ở trong phòng con một lúc lâu, cô ấy cứ tưởng anh ấy đang làm gì, hóa ra là như vậy.

Sao cô ấy lại không hiểu người đàn ông này chứ, đây là thấy Lục Minh "moi" tiền quá dễ, cũng ngứa tay rồi, bèn để con cái ra làm "đội tiên phong". "Noãn Noãn, để hai bảo bối nhỏ mua dây chuyền cho em đi, Tết mà chúng nó chẳng có chút biểu hiện gì, thế là không được." "Em thì làm gì có cái mặt dày để vắt kiệt lì xì của chúng nó chứ." Dùng lì xì của bọn trẻ con để mua dây chuyền, cô tuyệt đối không làm được chuyện như vậy.

Lục Sâm cười khẽ, cũng nhìn ra ngoài cửa, "Quả nhiên là con gái của tôi, chỉ cần nói một chút là hiểu ngay.

Tôi cũng chỉ dạy qua loa một lát, không ngờ nó lại nhớ hết, còn biết linh hoạt ứng dụng nữa." "Anh hai, anh còn mặt mũi nữa không, sao lại dạy Niệm Niệm như vậy chứ?" Lục Tử Đồng cực kỳ bất mãn, tại sao cô lại có hai người anh trai "đen tối" như thế này, thật sự quá không tốt đẹp gì.

Lục Tử Đồng cạn lời, cảm thấy anh hai mình càng ngày càng có thú vui ác ý, mùng tuổi lớn như vậy rồi mà không quên để hai đứa con sinh đôi của mình ra lừa tiền. "Em thấy anh dạy như vậy là không đúng sao?

Em nhìn những người lớn bên ngoài xem, ai mà chẳng vui vẻ." Lục Sâm chỉ ra bên ngoài. "Tội nghiệp chúng em đã phát lì xì hai lần rồi, trên WeChat phát một lần, hôm nay đến lại phát thêm lần nữa." Lục Tử Đồng bất bình ra mặt, bị anh cả lừa, lại bị anh hai lừa, về nhà mẹ đẻ ăn Tết mà cứ như rơi vào bẫy không thoát ra được vậy. "Có bản lĩnh thì em tự sinh hai đứa con mà kiếm tiền đi, anh đảm bảo anh đây làm cậu chắc chắn sẽ vui vẻ dâng lên, tuyệt đối không nói thêm nửa lời phí lời." "Anh hai, coi như anh giỏi." Đụng vào chỗ ngứa rồi, bây giờ người nhà cứ từng người một giục cô sinh con, nhưng chuyện này phải xem duyên phận, duyên phận chưa tới, có cố gắng nữa cũng vô ích.

Khiến cô thường xuyên cảm thấy mình vô sinh, đăng ký kết hôn cũng gần một năm rồi, bụng chẳng có chút động tĩnh gì. "Đừng có so tài ăn nói với chồng em, gừng càng già càng cay." Mạc Noãn trong lòng vui vẻ, nhìn chồng và em chồng cãi cọ, chỉ cảm thấy cuộc đời ở đâu cũng tràn ngập niềm vui. "Tử Đồng, Lệ Hành thật sự không còn nhỏ nữa, em định khi nào mới cho anh Bùi làm bố vậy?" "Chị dâu, không phải sắp tổ chức hôn lễ rồi sao, em không muốn bụng to mặc váy cưới đâu, đợi hôn lễ xong sẽ có con." Cô ban đầu định sinh con sớm, nhưng mãi vẫn không có động tĩnh gì.

Bây giờ anh Bùi của cô cảm thấy dù sao cũng đã muộn rồi, cứ sống cuộc sống vợ chồng thêm hai năm nữa rồi tính, gần đây lại bắt đầu tránh thai rồi.

Mạc Noãn biết Giang Mạn đã trải qua những gì trong thời gian này, cười nói: "Vậy thì chắc là nhanh thôi, hôn lễ của chị dâu cả và anh cả cũng nên được đưa vào lịch trình rồi." Vốn dĩ đã nói là tổ chức hôn lễ cùng nhau, nhưng vì biến cố của nhà họ Giang nên đã bị hoãn lại.

Bây giờ mọi chuyện đã ổn thỏa, hôn lễ tự nhiên sẽ sớm diễn ra.

Tần Tuệ và Lục Nam Thiên đích thân ra đón vợ chồng Lan Hành Chi cùng Giang Lâm Thành, "Mọi người mau vào đi, chúng tôi đang đánh bài, còn có thể bày thêm một bàn nữa." "Chuyện này có gì khó, chơi mạt chược tôi chưa từng gặp đối thủ." Lan Hành Chi cười híp mắt nói.

Thế là, mấy người đàn ông lại bày thêm một bàn, họ đều là thần bài, chơi cũng rất lớn, tình hình chiến đấu cực kỳ kịch liệt.

Những người phụ nữ không có quân sư, chơi một lúc thì mất hứng, từng người một đứng sau lưng các ông chồng.

Lan Hành Chi trở thành người thắng lớn nhất, Lục Sâm đứng thứ hai, Lục Nam Thiên thứ ba, người thua thảm nhất là Lục Minh.

Bố vợ anh không dám đắc tội, Lục Sâm thì anh không đấu lại, bố anh thì tự nhiên cũng không muốn để ông thua khó coi, nên cái danh đầu bảng thua cuộc này chỉ có thể tự mình gánh chịu. "Nghiêu Nghiêu, lại đây, ông ngoại lại lì xì cho cháu một bao lì xì lớn." Lục Nghiêu đang bị hai đứa sinh đôi quấn lấy, hai đứa bé đã xem video Lục Minh gửi vào nhóm gia đình, cứ quấn lấy anh trai đòi dạy võ thuật.

Nghe tiếng gọi của Lan Hành Chi, Lục Nghiêu và hai đứa sinh đôi đều chạy tới.

Lan Hành Chi chia số tiền mặt trong tay cho ba đứa trẻ, những người khác thấy vậy cũng lần lượt chia tiền mặt trong tay cho chúng.

Thế là, hai đứa sinh đôi trở thành người thắng lớn nhất.

Lục Tử Đồng nhìn khóe miệng anh hai mình nở nụ cười thâm sâu khó lường, chỉ cảm thấy mắt mình đau nhói, ghé vào tai Bùi Lệ Hành nói: "Anh không lên sàn là đúng, từng người một đều là cao thủ." Bùi Lệ Hành không khỏi bật cười, "Chúng ta cũng đâu có thiếu mấy đồng bạc lẻ này." Lục Tử Đồng đã muốn dậm chân rồi, tiền thì không thiếu, "Nhưng mà em hận chứ, lần nào cũng bị anh hai ăn sạch sành sanh, ấm ức quá đi." "Nhiều năm như vậy rồi, anh cũng thành quen rồi, em cũng tập quen sớm đi." Bùi Lệ Hành trên mặt nở nụ cười ôn hòa, ngay cả chuyện tình cảm, anh cũng hai lần bị Lục Sâm nắm trong tay.

Huống chi là những chuyện nhỏ nhặt trong cuộc sống, từ nhỏ đến lớn, rất ít khi có chuyện anh chiếm ưu thế.

Nhưng cuộc đời thật sự rất dài, nếu em không tiếp tục đi tiếp, sẽ mãi mãi không hiểu giây tiếp theo sẽ gặp phải điều gì.

Bất chợt quay đầu lại, điều quý giá nhất vẫn luôn ở bên cạnh mình.

Anh ấy đã mãn nguyện rồi.

Chương 993

Lục Tử Đồng, "......" Anh Bùi thật sự quá không có chí khí rồi, tiếp tay cho giặc, làm nhụt uy phong của mình. "Được rồi, được rồi, chuẩn bị dùng bữa thôi." Tần Tuệ nói.

Trên bàn ăn, tự nhiên nhắc đến hôn lễ của hai cặp đôi trẻ, Tần Tuệ không kìm được cảm thán, "Cũng không biết nhà chúng tôi bị làm sao nữa, hôn lễ của các con đứa nào đứa nấy đều là sau khi đăng ký kết hôn, thậm chí có cả con rồi mới tổ chức." Giang Mạn không khỏi xấu hổ cúi đầu, con trai cô đã tám tuổi rồi mới tổ chức hôn lễ, nói ra thật sự không phải là chuyện vẻ vang gì. "Cái này còn có thể trách ai được chứ, anh hai không làm gương tốt đó thôi." Lục Tử Đồng nói. "Anh đã làm gương tốt đấy chứ, nếu không phải vì tấm gương của anh dẫn dắt, thì từng đứa các em có mà tìm được nửa kia à." Lục Sâm nghiêm túc nói.

Mạc Noãn không nhịn được cười, những người khác cũng không khỏi khen ngợi sự lanh trí của anh.

Lan Hành Chi đặt ly xuống bàn, trên mặt mang theo nụ cười tươi tắn như gió xuân, một chút cũng không cảm thấy việc mình chủ động nhắc đến chuyện này có gì không hay ho, "Đã nói đến chuyện hôn lễ rồi, vậy chúng ta có nên bàn trước về vấn đề sính lễ không nhỉ?" Giang Lâm Thành muốn nói lại thôi, ông muốn nói vấn đề này thực ra hai nhà đã bàn bạc xong rồi, nhưng bây giờ bố ruột của người ta xuất hiện ở đây rồi, người ta muốn bàn bạc kỹ lưỡng, ông tự nhiên cũng không tiện ngăn cản.

Hơn nữa, Lan Hành Chi là người thế nào, chắc chắn đã sớm dò hỏi rõ ràng rồi, lúc này nhắc lại chắc chắn là cố ý.

Nghĩ vậy, Giang Lâm Thành định ngậm miệng.

Nam Tịch kéo nhẹ áo Lan Hành Chi, ý bảo anh đừng quá đáng. "Tịch Nhi, đây là chuyện đại sự cả đời chỉ có một lần, tự nhiên là phải bàn bạc kỹ lưỡng rồi." Lan Hành Chi cười híp mắt nói.

Lan Hành Chi thuộc kiểu người đàn ông cực kỳ đẹp trai, vẻ mặt cười híp mắt của anh sẽ khiến người ta cảm thấy rất ôn hòa, không nhìn thấy chút xảo trá nào, nhưng đôi mắt hẹp dài trời sinh lại giống hệt cáo già, dường như lúc nào cũng đang tính toán điều gì đó.

Khóe miệng Tần Tuệ giật giật, may mà bà biết tính nết của Lan Hành Chi, những lời nói hôm đó tuyệt đối không phải đơn giản chỉ là nói suông, đã sớm có chuẩn bị, nếu không thật sự sẽ rất khó ăn nói.

Nghe lời Lan Hành Chi nói, Giang Mạn cũng rất căng thẳng, cô biết bố mình là một người tùy hứng bốc đồng, chỉ sợ ông nói ra điều gì khiến mọi người khó xử, hơn nữa lần trước sau khi hai bên gia đình gặp mặt, Tần Tuệ đã lập tức hành động, tất cả những gì hứa hẹn đều đã thực hiện cho cô rồi.

Lòng cô không lớn, nếu bàn lại một lần nữa, chẳng phải là nhận sính lễ hai lần sao. "Bố, bố không biết đó thôi, chuyện sính lễ đã bàn bạc xong rồi." "Có chuyện này sao?

Sao bố lại không biết gì cả, con là con gái duy nhất của bố, sau này tất cả gia sản của bố và mẹ đều là của con." Ý ngoài lời là, con bé có khối của hồi môn lớn như vậy, chút sính lễ trước đây của nhà họ Lục thì đáng là gì. "Hành Chi nói đúng, tài lực nhà họ Lục chúng tôi có thể không bằng Hành Chi, nhưng thành ý thì nhất định phải có.

Chúng tôi tối qua đã bàn bạc xong rồi, tôi đang có một Hòa Hưng Viên, đây là một thương hiệu ẩm thực nổi tiếng, sau này sẽ giao cho Mạn Mạn, tôi già rồi, giữ trong tay cũng chẳng có tác dụng gì." "Ngoài ra cổ phần của Tập đoàn Lục thị sẽ trao thêm cho Mạn Mạn

10%, con của Mạn Mạn và A Minh bất cứ lúc nào cũng có thể nắm quyền điều hành Tập đoàn Lục thị, Tập đoàn Lục thị vĩnh viễn không chia gia sản, sau này vị trí Tổng tài Tập đoàn các con sẽ cạnh tranh công bằng, người nào giỏi thì giữ, tôi tuyệt đối không thiên vị." Thực ra những lời này của ông cụ là khiêm tốn rồi, tài lực của nhà họ Lục chưa chắc đã kém Tập đoàn Thiên Thịnh của Lan Hành Chi, nhưng mối quan hệ thì tuyệt đối là Lan Hành Chi không thể nào so sánh được, trong xã hội hiện thực này, dân không đấu với quan.

Nhà họ Lục đã nắm giữ cả quân và chính giới nhiều năm, những mối quan hệ phức tạp chồng chéo này mới là một khối tài sản khổng lồ. "Tần thị châu bảo trong tay tôi, đây là sản nghiệp tôi mang từ nhà mẹ đẻ sang, cũng giao cho Mạn Mạn đi, tôi cũng không muốn hao tâm tổn trí để quản lý nữa." Tần Tuệ cũng nói.

Hòa Hưng Viên thì Giang Mạn biết, là một nhà hàng Trung Hoa rất nổi tiếng, cô không ngờ đó lại là sản nghiệp của ông nội.

Còn Tần thị châu bảo, đây là thương hiệu mà các quý phu nhân ở thành phố A tranh nhau săn đón, vì cô là nhà thiết kế, trang sức và quần áo thực ra đều phải phối hợp, nên cô tiếp xúc khá nhiều.

Còn 10% cổ phần kia, Tập đoàn Lục thị là một sự tồn tại như thế nào, cô dù không hiểu những thứ này, cũng biết đây là một trong những doanh nghiệp lớn nhất cả nước, cô không động tay động chân, mỗi năm cũng có một khoản cổ tức đáng kể, nằm trên giường là có thể đếm tiền đến mức chuột rút, có cần phải đẹp đẽ đến mức này không.

Những thứ này đột nhiên đều được giao cho cô, cộng thêm những gì Lan Hành Chi đã cho cô, Giang Mạn đã có.

Cô có chút hoảng loạn với vẻ mặt muốn khóc, "Ông nội, mẹ, con làm sao biết kinh doanh công ty, mẹ cho con, con sẽ làm phá sản mất, như vậy ra ngoài con còn lo bị người ta bắt cóc, con thành đại gia rồi, mọi người đừng cho con nữa, con sợ lắm." Mọi người đều bị biểu cảm của cô chọc cười, nhà người khác có nhiều con trai thì nói chuyện sính lễ e rằng đều phải tránh đi, nhà họ thì hay thật, cả nhà đều tụ họp lại, lúc này người ra mặt phản đối lại là cô dâu, thật đúng là một chuyện lạ lớn. "Mạn Mạn, con đừng lo, con không biết không có nghĩa là con và con của A Minh không biết, bây giờ những sản nghiệp này đều đã đi vào quỹ đạo, không cần phải quản lý nhiều vẫn có thể vận hành tốt, bình thường có vấn đề gì A Sâm có thể giúp con, con sau này giữ lại cho con cái cũng như vậy." Nói là vậy, nhưng cho con cái, đó là chuyện của bao nhiêu năm sau rồi, bây giờ nói những điều này quá sớm.

Lòng cô vốn không lớn, đặc biệt sau khi trải qua thử thách sinh tử, cô chỉ hy vọng cả nhà bình an là tốt rồi, tiền tài những thứ này thật sự đều là vật ngoài thân, đủ tiêu là được rồi.

Giang Mạn liếc Lục Minh một cái, hy vọng anh có thể đứng ra nói giúp, nhưng Lục Minh vẫn không động đậy, thậm chí còn ra hiệu cho cô đừng kích động, cứ nghe lời người lớn là được.

Ông cụ và Tần Tuệ rất thấu đáo, Lan Hành Chi dù có tranh thủ nhiều hơn nữa, sau này chẳng phải cũng đều là của con cháu nhà họ Lục sao.

Nói trắng ra, Lan Hành Chi mới là người làm áo cưới cho người khác. "Mạn Mạn, con đừng có gánh nặng gì, những thứ này đều là con đáng được nhận." Tần Tuệ cười nói.

Lan Hành Chi và Tần Tuệ là bạn tốt nhiều năm, ông tự nhiên biết gia thế nhà họ Lục, các sản nghiệp thực tế mới là kiếm tiền nhất, giá trị hơn nhiều so với tiền gửi ngân hàng hay trang sức.

Nhà họ Lục đột nhiên đưa những sản nghiệp này cho Giang Mạn, Lan Hành Chi vẫn khá hài lòng. "Được, thành ý của thông gia tôi đã nhận được rồi, vậy cứ quyết định như vậy đi." Lan Hành Chi là một thương nhân, tự nhiên chỗ nào cũng mưu tính cho con gái, không có lý nào cô mang theo một khối tài sản lớn gả vào nhà họ Lục, mà những tài sản quan trọng của nhà họ Lục lại không có tên cô.

Phụ nữ có đủ thực lực kinh tế, ở nhà chồng nói chuyện cũng thẳng lưng hơn một chút.

Đây không phải là vấn đề có thể giải quyết được bằng việc gặp một bà mẹ chồng tốt, đây là vấn đề địa vị trong gia đình, không cầu cao hơn người khác, chỉ cầu bình đẳng. "Bố." Giang Mạn tủi thân nhìn Lan Hành Chi. "Thôi được rồi, con sợ gì chứ, mọi chuyện có bố lo." Giang Mạn không nói nữa.

Lan Hành Chi lại nói: "Đây là con gái duy nhất của tôi, tôi hy vọng chuyện hôn lễ sẽ do tôi tổ chức, nếu cần phối hợp tôi sẽ nói với mọi người." "Hành Chi, chuyện này e rằng không hay lắm, nào có nhà gái tổ chức hôn lễ bao giờ, A Minh nhà tôi cũng đâu phải ở rể." Tần Tuệ có chút dị nghị. "Cô Tần, cô thật sự càng sống càng thụt lùi rồi, quan trọng hóa những thứ này làm gì, chỉ cần các con sống hạnh phúc là được rồi, tôi đã vắng mặt trong cuộc sống của Mạn Mạn nhiều năm như vậy, tôi chỉ muốn bù đắp một chút." "A Tuệ, cứ làm theo lời thông gia nói là được rồi." Lục Nam Thiên vẫn im lặng từ nãy giờ mở miệng. "Hôn lễ của Mạn Mạn giao cho chú Lan lo liệu thì không có gì đáng nói, nhưng chúng tôi vẫn luôn kế hoạch là để Lệ Hành và Tử Đồng cũng tổ chức hôn lễ cùng nhau, mọi người làm cho náo nhiệt, hai đứa chúng nó cũng vẫn luôn đợi anh chị cả." Lục Nam Thiên nói. "Cái này có gì đâu, chẳng qua chỉ là thêm một cặp đôi cô dâu chú rể nữa thôi, tôi bao hết!" Lan Hành Chi hào sảng nói.

Nếu không phải có nhiều người ở đây, Tần Tuệ thật sự muốn mắng một câu: Đừng làm như thể là một đại gia nhà quê vậy chứ.

"Cái này e rằng không hay lắm." "Nam Thiên, tôi biết tâm tình của mọi người khi làm cha làm mẹ chắc chắn cũng giống tôi, đều muốn tổ chức một hôn lễ thật tốt cho con cái, vậy thì thế này đi, về phần tiền bạc tôi sẽ bao toàn bộ, mọi người cũng đừng tranh với tôi nữa, sau này chúng ta là người một nhà rồi, bây giờ tôi nghèo đến mức chỉ còn mỗi tiền thôi, tiền của mọi người cứ để dành làm của hồi môn cho Tử Đồng đi, các chi tiết cụ thể thì mấy nhà chúng ta cùng nhau bàn bạc, cố gắng cùng nhau tổ chức một hôn lễ độc đáo cho các con." Lan Hành Chi đã nói như vậy, Lục Nam Thiên tự nhiên không tiện từ chối nữa. "Được rồi, vậy cứ quyết định như vậy đi, đến lúc đó mọi người cùng bàn bạc để chuẩn bị hôn lễ cho tốt, ngày kết hôn mọi người thấy khi nào thì thích hợp?" "Đừng có trì hoãn nữa, trì hoãn nữa con lại lo có biến cố gì, sớm tổ chức sớm xong việc." Lục Minh vẫn im lặng cuối cùng cũng lên tiếng.

Chương 994

"Bây giờ cuối cùng cũng biết lo rồi, đây là chuyện tốt." Tần Tuệ tiếp lời. "Mẹ, con vẫn luôn rất lo mà." Tần Tuệ liếc nhìn ngón tay của Giang Mạn vẫn còn ngây ngô, "Thôi được rồi, đừng tưởng mẹ không biết con đã làm gì, không phải mẹ muốn bóc mẽ con vào lúc này, chỉ là EQ của con thật sự kém A Sâm quá nhiều." Lục Sâm năm đó lúc mới bắt đầu cũng không biết dỗ vợ vui, nhưng người ta ít nhất cũng đã mua nhẫn.

Nhìn đến thằng con cả này đây, ngay cả nhẫn cưới cũng không có một cái.

Nếu đổi lại là bà hồi trẻ, đã sớm làm ầm ĩ trước mặt Lục Nam Thiên rồi.

Bà trước đây mặt dày lắm, Lục Nam Thiên mà làm gì không vừa ý bà, lập tức nói cho anh không còn chỗ nào chôn thân, quà cáp phải đúng giờ đúng điểm mà đưa đến trước mặt bà. "Khụ khụ, mẹ, con đang cố gắng học hỏi đây ạ." Lục Minh nhớ lại chuyện đêm ba mươi Tết, cũng cảm thấy có chút xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu, anh quả thật có chút chậm hiểu rồi. "Thằng con ngốc, sau này mỗi dịp lễ Tết quà cáp đừng có thiếu, phụ nữ vĩnh viễn không chê quần áo và trang sức của mình nhiều, cũng phải nhớ những ngày đặc biệt giữa hai đứa, ví dụ như ngày gặp nhau, ngày kỷ niệm kết hôn, v.v., phải học cách thường xuyên tạo bất ngờ cho Mạn Mạn, đừng tưởng Mạn Mạn bây giờ yêu con rồi thì không để ý đến những chuyện nhỏ nhặt này, Mạn Mạn của chúng ta ưu tú như vậy, con không chú ý còn có cả đống người đàn ông khác đang chờ để đào góc tường đấy." Tần Tuệ thật sự có chút lo lắng, Mạn Mạn bây giờ là bảo bối trong lòng Lan Hành Chi, con trai bà lại là một quân nhân, phần lớn thời gian đều ở trong quân đội, khó tránh khỏi có người xen vào.

Bà có thể tin tưởng vợ chồng chúng nó, nhưng không tin những kẻ đang lăm le kia.

Nam Tịch nghe lời Tần Tuệ nói, chỉ cảm thấy rất hài lòng, có một thông gia bà như vậy chỉ đạo phía sau, thật sự có thể tiết kiệm được rất nhiều chuyện.

Rất nhiều chuyện bà làm mẹ vợ không tiện nói với Lục Minh.

Mẹ ruột và mẹ vợ dù sao cũng khác nhau. "Cảm ơn thông gia bà ạ." Nam Tịch cười nói. "Tiểu Tịch, cô cũng đừng khách khí, tôi cũng coi Mạn Mạn như con gái vậy, tôi và Hành Chi là bạn rất tốt, bây giờ lại thành thông gia, người một nhà thì không nói chuyện hai nhà nữa." Nam Tịch gật đầu.

Tần Tuệ quay sang Giang Mạn và Lục Minh nói: "Ngày cưới không còn xa nữa, các con hãy đi chụp ảnh cưới trước, sau đó tự viết thiệp mời đi, những chuyện còn lại cứ giao cho ba con, có yêu cầu gì thì cứ liên lạc với chúng ta bất cứ lúc nào, dù sao đây cũng là hôn lễ của các con, mọi thứ lấy ý muốn của các con làm chuẩn, chúng ta chỉ phụ trách các chi tiết cụ thể và thực hiện." "Mẹ, có thể đơn giản một chút không, con không muốn làm quá khoa trương, đơn giản và ấm cúng là được rồi." Giang Mạn nói.

Hai người con trai đã lớn như vậy rồi, nói trắng ra là tổ chức lại hôn lễ, chỉ là một nghi thức, không cần thiết phải phức tạp đến thế.

Cô có thể tưởng tượng bố mình, chắc chắn sẽ làm cho "rùm beng khắp thành phố".

Cô một chút cũng không muốn đi đầu trong chuyện đó.

Lời Giang Mạn vừa dứt, Lan Hành Chi liền sa sầm mặt, "Mạn Mạn, muốn ấm cúng tuyệt đối không thành vấn đề, nhưng con gái của

Lan Hành Chi tôi đây, làm sao có thể quá đơn giản, những chuyện này con đừng bận tâm nữa, cứ giao cho tôi là được rồi." Nhất định phải làm chấn động cả thành phố A. "Bố, bố còn không tôn trọng ý kiến của con." Ông ấy đúng là một tên phát xít, rất độc tài, căn bản không nghe lọt tai lời cô nói. "Ngoan nào, bố có sự cân nhắc của bố, bố sẽ không làm bừa đâu." Lan Hành Chi an ủi.

Lục Minh vỗ vỗ tay Giang Mạn, anh có thể hiểu tâm trạng của Lan Hành Chi, nếu sau này mình có một cô con gái, gần ba mươi năm mới tìm thấy, vào khoảnh khắc này chắc chắn sẽ nghĩ đủ mọi cách để làm cho hoàn hảo. "Mạn Mạn, chúng ta nghe lời bố đi." "Thấy chưa, A Minh cũng nói vậy rồi, cứ quyết định như thế đi." Lan Hành Chi liếc Lục Minh một cái ra vẻ hiểu ý. "Được rồi, Mạn Mạn, mẹ và ba con muốn tự tay chuẩn bị hôn lễ cho con.

Váy cưới của con mẹ đã thiết kế xong rồi, sẽ làm ra ngay, của Tử Đồng mẹ cũng đã thiết kế xong rồi, các con không cần phải bận tâm." "Nhanh vậy sao?" "Đương nhiên rồi, mẹ đây lúc đầu chỉ chuyên tâm thiết kế váy cưới, sau này mới bắt đầu mở rộng, cảm hứng đến thì nhanh lắm." Khoảng thời gian trước bà không chỉ đi du lịch, mà hễ có thời gian là lại thiết kế váy cưới. "Trời ạ, tuyệt vời quá, váy cưới do đại sư Khải Sắt nổi tiếng toàn cầu thiết kế cho con, đâu phải ai cũng may mắn được như vậy." Lục Tử Đồng reo hò. "Con bé này, đừng có thổi phồng mẹ quá, mẹ thiết kế cũng bình thường thôi, dù sao cũng là lão làng rồi, cũng không biết có hợp khẩu vị của các con người trẻ hay không, tuần sau mẹ đích thân làm ra cho các con, các con mặc thử trước, có yêu cầu gì thì nói với mẹ, mẹ sẽ sửa ngay, sửa cho đến khi các con hài lòng mới thôi." "Bác gái, bác đừng khiêm tốn nữa, bác là đại sư mà." Nam Tịch cười ha hả, bà cảm thấy đây chính là khoảnh khắc hạnh phúc của mình, tự tay may áo cưới cho con gái, đây là chuyện mà trước đây bà chưa từng nghĩ tới.

Một bữa cơm, đều xoay quanh chuyện hôn lễ mà diễn ra.

Sau khi ăn cơm xong, Lục Sâm và Mạc Noãn dẫn hai đứa sinh đôi ra ngoài đốt pháo hoa.

Lục Sâm nhân cơ hội hỏi: "Noãn Noãn, mẹ và ông nội đã cho anh cả nhiều sản nghiệp như vậy, em nghĩ sao?" "Nghĩ gì là nghĩ sao?" Mạc Noãn nhìn Lục Sâm, có chút không hiểu vì sao anh lại hỏi như vậy. "Em có cảm thấy họ không công bằng không?" Hồi bọn họ kết hôn, quan hệ của anh và Mạc Bình Sơn còn chưa khôi phục, hai bên gia đình đã gặp mặt, nhưng thật sự chưa từng bàn bạc kỹ lưỡng về chuyện sính lễ này.

Mạc Noãn liếc Lục Sâm một cái, "Lục Sâm, anh sẽ không nghĩ em nhỏ nhen như vậy chứ, chị dâu cả là mang cả Tập đoàn Thiên Thịnh gả vào, nhà họ Mạc trước mặt Tập đoàn Thiên Thịnh thì chẳng là gì cả, gia đình cho thêm sính lễ là đúng, cũng là thành ý của nhà họ Lục.

Hơn nữa em cần nhiều tiền đến thế để mang xuống mồ à?

E rằng có muốn cũng không có bản lĩnh đó, một mình nhà họ Mạc đã đủ khiến em thở không nổi rồi, em còn cần những thứ đó làm gì nữa." Nhà họ Mạc nhiều lắm cũng chỉ là doanh nghiệp đầu ngành bất động sản ở thành phố A, còn Thiên Thịnh lại là tập đoàn lớn xuyên quốc gia, tài lực hùng hậu.

Hơn nữa, cô vẫn luôn muốn tự mình làm chủ, công việc kiểm toán viên mới là điều cô yêu thích nhất, nhưng bất đắc dĩ nhà họ Mạc đang lúc cần người.

Mạc Tử Hi ở bộ phận thị trường làm việc như cá gặp nước, vẫn luôn từ chối gánh vác trọng trách của cả tập đoàn, cô cứ thế làm vài năm nay rồi, buồn chết cô rồi, không biết khi nào mới là kết thúc.

Lục Sâm ôm chặt vai cô, "Có thể cưới được người vợ tốt như em, là phúc phận lớn nhất đời anh." "Bây giờ mới biết mình cưới được vợ hiền rồi chứ, đúng là may mắn." Mạc Noãn trêu chọc, cảnh tượng đăng ký kết hôn dù nghĩ bao nhiêu lần vẫn thấy hư ảo, cả hai đều là người cung Ma Kết.

Lục Sâm cười khẽ, "Nhưng bây giờ đã không kịp nữa rồi." "Không kịp gì cơ?" "Ông nội, ba mẹ đều là người công bằng, đối xử với con cháu như nhau, trước đây họ giữ một số sản nghiệp nhỏ trong tay là không muốn chúng ta quá vất vả, lần này đã bắt đầu phân chia rồi, sao có thể thiếu phần của chúng ta được, chúng ta cũng đã nhận được hai sản nghiệp rồi, Tử Đồng dù có gả đi, cũng vẫn giống chúng ta thôi." "A, lại cho chúng ta sao?" Mạc Noãn kinh ngạc thốt lên. "Ừm." "Lục Sâm, anh sẽ không từ chối sao?

Chúng ta cần nhiều như vậy làm gì?" Lục Sâm nhún vai, "Cái này đâu phải anh có thể từ chối được, họ đều tiền trảm hậu tấu, tất cả thủ tục chuyển nhượng quyền sở hữu đã làm xong hết rồi, viết tên đều là của em, người ta cứ thế đưa cho anh một tập, căn bản không cho anh lựa chọn." Mạc Noãn vành mắt đỏ hoe, giọng nói bất giác hơi cao lên, "Họ thật sự nghĩ quá nhiều rồi, em không để tâm đâu, em bây giờ đã rất mãn nguyện rồi." Chồng tốt, bố mẹ chồng tốt, con cái đủ cả trai lẫn gái, đã tạo thành một chữ "hảo" lớn rồi. "Đây là tấm lòng của người lớn, chúng ta nhận lấy, họ cũng sẽ yên tâm, đừng có gánh nặng quá lớn nữa, giống như mẹ nói, những sản nghiệp này thực ra không cần chúng ta phải bận tâm nhiều, đều đã rất phát triển rồi, chúng ta chỉ cần làm ông chủ hậu trường là được." "Được rồi, vậy thì cứ như vậy đi, hy vọng Niệm Niệm và Tử Mặc sớm hiểu chuyện, em thật sự muốn vứt gánh không làm nữa." Lục Tử Mặc nghe tiếng Mạc Noãn, lập tức chạy tới, tức giận nhìn Lục Sâm, "Bố, bố có phải bắt nạt mẹ không?" Nhìn cái đứa fan cuồng của mẹ chỉ cao đến đùi mình trước mặt, Lục Sâm đau đầu, nhưng vẫn nghiêm túc nói: "Sao có thể chứ, bố bắt nạt ai cũng sẽ không bắt nạt mẹ con đâu." "Mẹ, bố thật sự không bắt nạt mẹ sao?" Lục Tử Mặc không tin Lục Sâm, mà nhìn sang Mạc Noãn.

Mạc Noãn xoa đầu cậu bé, "Bố con không bắt nạt mẹ, con mau đi trông em gái đi, đừng để em ngã." "Mẹ, nếu bố bắt nạt mẹ, mẹ cứ gọi con ngay nhé, con sẽ lập tức chạy đến bảo vệ mẹ." "Được được được, mẹ biết con hiếu thảo rồi." Lục Minh thấy Lục Sâm và Mạc Noãn đang đốt pháo hoa trong sân, cũng quay sang Giang Mạn nói: "Mạn Mạn, chúng ta đi đốt pháo hoa đi." "Em đâu còn là trẻ con nữa." "Đi đi, anh còn chưa đốt pháo hoa cho em bao giờ, chúng ta ôm nhau tâm sự dưới ánh pháo hoa lãng mạn biết bao." Giang Mạn bật cười thành tiếng, "Anh mà còn hiểu cái gì gọi là lãng mạn sao, thật đúng là hiếm có khó tìm." Tai Lục Minh hơi ửng hồng, "Đi theo A Sâm thì chắc chắn sẽ lãng mạn thôi." Thằng nhóc đó bây giờ là thánh tình yêu được công nhận, ngay cả mẹ mình còn khen không ngớt, anh đương nhiên phải học hỏi nhiều vào. "Thật là có tiền đồ, làm anh cả mà lại phải học hỏi em trai khắp nơi." "Mỗi người có sở trường riêng mà." Lục Minh cười nói.

Hai vợ chồng nắm tay nhau đi ra ngoài.

Trong phòng khách, những người lớn nhìn thấy cảnh tượng đó, trên mặt đều nở nụ cười, Nam Tịch cười nói: "Tổng cảm thấy A Minh và Mạn Mạn biến cuộc sống thành một bộ phim nghệ thuật, còn A Sâm và Tiểu Noãn thì giống một bộ phim thần tượng hơn." "Sẽ có một ngày, tất cả bọn họ đều sẽ trở thành phim đời thường thôi." Tần Tuệ trầm tư nói.

Trong sân.

Lục Minh ôm Giang Mạn từ phía sau, Giang Mạn giật mình, thấy Lục Sâm và Mạc Noãn ở không xa cũng đang như vậy, cô mới yên tâm tựa vào lòng Lục Minh.

Chương 995

"Mạn Mạn, em muốn chụp ảnh cưới ở đâu?" Mắt Giang Mạn sáng lên, "Chúng ta không ở thành phố A sao?" "Đương nhiên có thể không ở, anh xin nghỉ phép, đưa em đến nơi em muốn chụp ảnh, muốn đi đâu cũng được." "Anh còn có thể nghỉ phép sao?

Thời gian trước không phải anh đã nghỉ không ít phép để ở bên em rồi sao, đừng để lỡ công việc của anh chứ." Trong thời gian điều trị, Lục Minh vẫn luôn ở bên cô, cô biết rõ chắc chắn đã làm lỡ rất nhiều thời gian của anh. "Lần này khác, anh nghỉ phép cưới.

Hơn nữa mười mấy năm trước anh cơ bản chưa từng nghỉ phép, anh nghỉ thêm mấy ngày cũng không sao, nhân lúc sau Tết quân đội không bận rộn lắm, đợi đến tháng ba, tháng tư là sẽ diễn tập mùa xuân rồi, đến lúc đó sẽ bận tối mắt tối mũi." Giang Mạn cười hì hì, "Vậy chúng ta đi Úc đi, em muốn đến thảo nguyên bên đó chụp ảnh cưới, dẫn theo Nghiêu Nghiêu đi, Nghiêu Nghiêu vẫn luôn nói muốn đi xem chuột túi, em cứ bận mãi, không có thời gian đưa thằng bé đi." "Tìm một nơi mà em muốn đi, đây là chuyện đại sự của chúng ta, Nghiêu Nghiêu sau này muốn đi du lịch chúng ta sẽ đưa thằng bé đi sau." "Em cũng giống con trai thôi, em chính là muốn đi Úc." Cô bé này khẩu vị thật đúng là đặc biệt, không thích những khu nghỉ dưỡng đẹp như tranh vẽ kia, cứ khăng khăng chọn thảo nguyên rộng lớn. "Được, lát nữa về anh sẽ đặt vé máy bay, cả nhà ba người chúng ta đi sớm một chút." "Anh cứ sắp xếp là được." Giang Mạn nép vào lòng Lục Minh, cô vốn không phải là người đặc biệt gan dạ, Lục Minh nắm tay cô đốt pháo hoa.

Trên bầu trời đêm rực rỡ chói mắt, chiếu sáng khuôn mặt tươi cười như hoa của cả hai.

Hai người lại lén lút lái xe, đến rạp chiếu phim gần đó xem một bộ phim mới nhất của tinh gia, tuy không thể so sánh với những tác phẩm đỉnh cao của anh ấy, nhưng cũng tạm được.

Về đến nhà đã là mười hai giờ đêm, mọi người đều đã nghỉ ngơi rồi, Giang Mạn rón rén lên lầu. "Mạn Mạn, chúng ta đang ở nhà mình mà, không cần phải làm như thể là ăn trộm vậy." Lục Minh nhìn động tác của cô, không nhịn được bật cười.

Người nhà đều biết bọn họ đã đi ra ngoài. "Chúng ta chơi đến tận khuya mới về nhà, như vậy không tốt." "Có gì mà không tốt, nhà đâu có nhiều quy củ như vậy, hai chúng ta cùng đi ra ngoài, đâu phải một mình chơi đến khuya như thế, vợ chồng chúng ta yêu thương nhau là chuyện họ vui vẻ nhất mà." "Hắc hắc, em không nghĩ nhiều như vậy." Đi ngang qua phòng Lục Nghiêu, lại phát hiện đèn của thằng bé vẫn chưa tắt.

Giang Mạn gõ cửa, "Nghiêu Nghiêu, con chưa ngủ sao?

Mẹ có thể vào không?" "Vào đi ạ." Thằng bé ngồi trên giường, đang lau tóc, xem ra vừa mới tắm xong.

Giang Mạn đi tới, nhận lấy khăn lông trong tay thằng bé, giúp nó lau tóc, "Con trai, sao bây giờ mới tắm?" "Con hơi khó ngủ, nên đã luyện tập một lúc, không cẩn thận nên bị muộn rồi." Giang Mạn búng búng vào đầu nó, có chút dở khóc dở cười, "Đêm hôm khuya khoắt con luyện tập cái gì chứ, sáng sớm theo bố chạy bộ là được rồi, con bây giờ đang tuổi lớn, nhất định phải đảm bảo ngủ đủ giấc, sau này trước chín giờ rưỡi nhất định phải đi ngủ, năm nay là ăn Tết, mẹ tạm tha cho con, sau này không được như vậy nữa đâu, nếu không gia pháp hầu hạ." Lục Nghiêu lè lưỡi, mắt chớp chớp nhìn Giang Mạn, "Mẹ, video trong nhóm WeChat của bố mẹ xem rồi chứ, con vẫn còn kém chú A Thành một đoạn dài, phải cố gắng chăm chỉ." "Con mới tám tuổi, chú A Thành của con đã là người đàn ông lớn tuổi hơn ba mươi tuổi rồi, các con tự nhiên không thể so sánh được, mẹ thấy con đã rất lợi hại rồi, ngầu ơi là ngầu." "Người đàn ông lớn tuổi." Lục Nghiêu hơi muốn cười, nhưng cảm thấy mẹ mình nói thật lòng không sai. "Nhưng Nghiêu Nghiêu vẫn muốn lợi hại hơn một chút, mẹ, con muốn học các loại võ công, mẹ đồng ý không?" "Đương nhiên đồng ý, nhưng tiền đề là con không được làm lỡ việc học, thời gian ngoài giờ học con có thể tùy ý sắp xếp, trước đây mẹ không cho con đăng ký lớp học là vì chúng ta nghèo, cộng thêm mẹ không có thời gian đưa đón con, bây giờ bất kể con có sở thích hay đam mê gì, mẹ đều vô điều kiện ủng hộ." Giang Mạn không hề biết nguyên nhân thằng bé muốn học võ thuật, chỉ nghĩ rằng nó đơn thuần là có hứng thú. "Cảm ơn mẹ." "Được rồi, ngủ sớm đi, mấy ngày nữa theo chúng ta đi Úc chụp ảnh cưới." "Vâng, mẹ ngủ ngon." Giang Mạn hôn lên trán Lục Nghiêu một cái, giúp thằng bé chỉnh sửa tủ quần áo, tắt đèn, rồi mới ra khỏi phòng.

Trong phòng, Lục Minh đang gọi điện thoại. "Thủ trưởng, bên Bạch Tiểu Thuần đã tuyệt thực mấy ngày rồi, vừa rồi còn ngất xỉu, bác sĩ vừa mới cứu sống lại." "Muốn chết, không dễ dàng vậy đâu, các anh cứ bắt cô ta ăn đi, bất kể thế nào, không thể để cô ta chết được, nếu không thì các anh phải chịu trách nhiệm." Lục Minh toát ra khí chất lạnh lẽo, khóe miệng nở nụ cười tàn nhẫn, giống như Satan đến từ địa ngục, nhìn thôi đã thấy rợn người. "Cô ta vẫn luôn yêu cầu muốn gặp anh, Thủ trưởng, anh có thể đến một chuyến không?

Có lẽ anh đến gặp cô ta, cô ta sẽ hợp tác với chúng tôi hơn một chút." "Được thôi, anh sẽ tìm thời gian đi gặp cô ta." Lục Minh dứt khoát đồng ý.

Anh bây giờ đang lúc rảnh rỗi, đã đến lúc đi tính sổ với cô ta rồi.

Giang Mạn nghe không rõ lắm, chỉ nghe được một số từ như "cứu chữa", "gặp gỡ".

Nhưng nhìn biểu cảm của anh, cô liền biết không phải là chuyện tốt lành gì.

Giang Mạn đi qua ôm lấy anh, "Có phải đã xảy ra chuyện gì không hay không?" "Không phải chuyện gì lớn, Bạch Tiểu Thuần đang tuyệt thực, anh phải dành thời gian đi gặp cô ta một chuyến, tranh thủ moi thêm một số thông tin hữu ích ra, cô ta đã nghiên cứu ra đủ loại thuốc loạn xạ, rất nhiều loại đã được đẩy ra thị trường, gây hại không nhỏ cho người khác, cần phải bắt cô ta khai ra công thức, tiện cho công việc tiếp theo của chúng ta." Lục Minh vỗ vỗ vai Giang Mạn.

Lục Sâm dành thời gian đến hầm giam Bạch Tiểu Thuần.

Đây là nơi chuyên giam giữ những tù nhân cực kỳ hung ác, rất nhiều quân nhân chưa từng ra tòa án quân sự, bị bí mật xử lý cũng bị giam giữ tại đây, quanh năm không thấy mặt trời, rất ẩm ướt, không khí cũng không tốt, ngay cả đàn ông ở lâu trong địa phương này cũng không chịu nổi, sẽ mang đầy mình bệnh tật.

Những binh sĩ canh gác cũng đều ở bên ngoài, không nán lại bên trong quá lâu.

Bạch Tiểu Thuần vừa nghe thấy tiếng bước chân, lập tức ngẩng đầu lên, cô ta đối với Lục Sâm quen thuộc đến mức có thể nhận ra qua tiếng bước chân.

Hiện ra trước mặt Lục Sâm là một khuôn mặt lấm lem, tóc tai rối bù, không khác gì những người ăn mày trên phố.

Sự thật chứng minh, dù là dung nhan tinh xảo, quyến rũ đến đâu, nếu mất đi tự do cũng coi như vô ích.

“Aooooo…” Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn Lục Sâm, trong mắt tràn ngập hận ý, nắm đấm siết chặt, kích động lao thẳng về phía cửa phòng giam, hai tay vươn ra cào cấu thê lương, còng tay va vào song sắt, phát ra âm thanh chói tai.

Chỉ tiếc là cô ta đã mất lưỡi, căn bản không thể nói được lời nào.

Lục Sâm đứng bất động, dung nhan đẹp như tranh vẽ nhuộm lên vài phần thanh huy, cao nhã như thần linh trên chín tầng trời, không vương bụi trần.

Chỉ tiếc là, sự chật vật của Bạch Tiểu Thuần chỉ càng làm nổi bật sự thất bại của cô ta và sự thành công của anh.

Tay Bạch Tiểu Thuần chỉ còn cách Lục Sâm một chút xíu nữa là chạm tới, cô ta nghiến răng ken két, loáng thoáng nghe thấy tiếng động.

Cô ta hận, người đàn ông này sao lại độc ác đến vậy, đối xử với cô ta như thế này, cô ta ngay cả quyền được chết cũng không có, chỉ có thể ở nơi tăm tối không có ngày mai này sống những ngày thê thảm.

“Tôi thực sự rất hài lòng với kiệt tác của mình, cứ thích cái kiểu cô rõ ràng có cả đống lời muốn nói, nhưng lại không thể thốt ra một chữ nào.” Trong đôi mắt tinh xảo không có bất kỳ gợn sóng nào, Lục Sâm cứ thế lặng lẽ nhìn Bạch Tiểu Thuần, như nhìn một người xa lạ hoàn toàn không quen biết.

“A… a… a.” Bạch Tiểu Thuần ngoài vài âm tiết riêng lẻ, không thể nói thêm lời nào.

Lục Sâm quay sang Trương Khiếu nói lớn: “Đưa giấy và bút cho cô ta.” Trương Khiếu gật đầu, ném giấy và bút vào trong, Bạch Tiểu Thuần nắm chặt bút, dùng hết sức lực viết một hàng chữ, trực tiếp đâm xuyên tờ giấy trắng.

Lục Sâm liếc mắt một cái, mặt anh xanh mét, nhưng anh không phải là người mê tín, không tin những thứ vớ vẩn này.

Trên giấy viết rõ ràng: Lục Sâm, tôi nguyền rủa anh và Mạc Noãn không thể sống đến già, không ly biệt thì tử biệt.

Nếu không phải Lục Sâm, Trương Khiếu chắc chắn đã xông vào từ lâu rồi.

Trương Khiếu trừng mắt nhìn Bạch Tiểu Thuần, người phụ nữ này đúng là không nể mặt lại muốn chuốc họa, nếu không phải cô ta còn có chút giá trị lợi dụng, anh ta đã kết liễu cô ta ngay lập tức, chứ không để cô ta ở đây chướng mắt.

Bạch Tiểu Thuần với vẻ mặt cười độc ác, giống như một kẻ điên cười lớn thành tiếng, cười rồi nước mắt tuôn rơi.

Cô ta giơ ngón tay, thẳng thừng chỉ vào Lục Sâm, nhưng vẫn không thốt ra được một chữ nào.

“Bạch Tiểu Thuần, tôi sắp đi chụp ảnh cưới rồi, đây là lần cuối cùng đến gặp cô, nếu cô không khai ra, đừng trách tôi không khách khí với cô.” Lục Sâm lãnh đạm nói.

Chương 996

Bạch Tiểu Thuần nghiến răng trợn mắt, điên cuồng phun một bãi nước bọt ra ngoài, may mà hai người né nhanh.

“Quân trưởng, chúng tôi đã thẩm vấn rất lâu rồi, nhưng người phụ nữ này rất cứng miệng, không chịu khai ra bất cứ điều gì, cũng không chịu cung cấp danh tính gián điệp, càng không chịu nói ra công thức những loại thuốc vớ vẩn mà cô ta đã nộp cho Thị trưởng.” “Cô ta đã dùng M2 bao lâu rồi?” “Đã mấy ngày rồi.” “Vậy đợi đến khi cơn nghiện thuốc của cô ta phát tác, bảo người thôi miên cô ta, ép cô ta viết ra ai là gián điệp, và cả công thức thuốc.

Chúng ta cứ dây dưa với cô ta, một ngày không khai ra, tôi sẽ không cho cô ta chết, tôi không tin cô ta một năm, mười năm vẫn không khai ra.” Bạch Tiểu Thuần trừng mắt nhìn Lục Sâm, Lục Sâm không hề bận tâm, anh biết sự phản bội của người phụ nữ này, không dùng chút thủ đoạn cô ta sẽ không ngoan ngoãn nghe lời.

“Trương Khiếu, rút một nửa số người canh gác hầm giam, không cần hao phí quá nhiều nhân lực, việc thẩm vấn cậu tìm một người đáng tin cậy phụ trách, cậu thỉnh thoảng kiểm tra là được.” “Quân trưởng, rút một nửa số người không được đâu, lỡ có sơ suất, để cô ta thoát ra ngoài lại là một tai họa lớn.” Lục Sâm liếc Trương Khiếu một cái, “Cậu sao càng ngày càng ngốc vậy.” Trương Khiếu đột nhiên khựng lại, lập tức phản ứng kịp, Quân trưởng đây là muốn giăng bẫy, dẫn kẻ đứng sau tự chui đầu vào lưới.

Bề ngoài rút đi, nhưng không phải thật sự rút.

Bạch Tiểu Thuần rơi vào tay bọn họ, kẻ đứng sau chắc chắn sẽ hoảng loạn tột độ, sợ Bạch Tiểu Thuần tiết lộ bí mật, tất nhiên sẽ tìm mọi cách liên lạc với Bạch Tiểu Thuần.

“Quân trưởng, hôn lễ của anh không phải đã sắp đến rồi sao?” Trương Khiếu cười thành tiếng.

“Cuối cùng cũng thông minh một lần rồi.” Trương Khiếu hiểu ra, “Hiểu rõ, Quân trưởng cứ yên tâm, chuyện này cứ giao cho tôi, anh cứ làm chú rể cho tốt, đừng vì những chuyện này mà bận tâm.” Kẻ đứng sau biết Lục Sâm sắp kết hôn, rất có thể sẽ chọn đúng lúc đó ra tay.

Lục Sâm quay người bỏ đi, không thèm liếc Bạch Tiểu Thuần thêm một cái.

Bạch Tiểu Thuần vẫn luôn trừng mắt nhìn bóng Lục Sâm, Trương Khiếu bước đến, cười lạnh nói: “Bạch Tiểu Thuần, cô đã làm rất nhiều chuyện sai trái, tất cả những điều này đều là tội cô đáng phải nhận, muốn chết mà không thể chết, đó mới là hình phạt lớn nhất dành cho cô, quãng đời còn lại cô khó thoát dù có mọc cánh, cô cứ ở đây mà tự kiểm điểm đi.” Bạch Tiểu Thuần đá vài cái vào cửa nhà giam.

“Đừng kích động, trong quân đội ngoài quân y, còn có không ít chuyên gia, đảm bảo một mạng của cô tuyệt đối không thành vấn đề, những gì cô đã làm với chị dâu, tôi sẽ từ từ từng chút một trả lại trên người cô, M2 trong cơ thể cô chắc hẳn sắp phát tác rồi.” Trương Khiếu cười tít mắt nói.

Anh ta luôn tôn thờ nguyên tắc tôn trọng phụ nữ, yêu thương phụ nữ, nhưng Bạch Tiểu Thuần trước mắt này đúng là một con cầm thú, đây là lần đầu tiên anh ta cảm thấy sung sướng đến vậy khi hành hạ một người phụ nữ.

Ra khỏi hầm giam, khóe môi Lục Sâm cong lên một nụ cười, dưới ánh nắng chói lọi không thể tả.

Đúng lúc này, điện thoại reo lên.

Giọng nói dịu dàng của Mạc Noãn vang lên, mang theo hơi ấm tự nhiên, khiến sự mệt mỏi trên người anh tan biến hết, “Mạc Noãn, có chuyện gì vậy?” “Lục Sâm, hôm nay anh về lúc nào, em đang viết thiệp mời, có mấy người em không chắc có nên mời hay không, anh cho em ý kiến đi.” Mạc Noãn ngồi cạnh bàn học, cầm bút, hơi nhíu mày, cô ấy thực sự đang đau đầu.

Bên cạnh là những tấm thiệp mời cô ấy đã viết xong, chữ viết nhỏ nhắn thanh tú, có thể thấy từng nét đều được cô ấy viết rất cẩn thận.

Nhiều bạn học đã lâu không liên lạc, chỉ thỉnh thoảng tương tác trên mạng, cô ấy có chút không chắc có nên mời hay không.

Lại còn một số họ hàng bên nhà họ Lục, thật lòng mà nói cô ấy thực sự không mấy rõ, ngày thường cơ bản không có tiếp xúc gì với những người đó.

“A, đừng lo, anh sắp về rồi, đã chuẩn bị tan làm.” “Vậy anh lái xe chậm thôi, đừng vội, chuyện này cũng không quá gấp, chúng ta phải ngày mốt mới đi chụp ảnh cưới, vẫn còn thời gian.” “Được, anh sẽ lái xe cẩn thận.” Mạc Noãn nghe thấy tiếng động, lập tức chạy ra ngoài, Lục Sâm đang thay giày ở hành lang, Mạc Noãn tiến lên nhận lấy chiếc áo khoác trong tay anh, theo bản năng đưa lên mũi ngửi.

Lục Sâm thấy hành động nhỏ của cô ấy, có chút dở khóc dở cười, “Mạc Noãn, em đang ngửi gì vậy, đang tìm mùi nước hoa nào sao?

Ông xã em ở giữa đám đàn ông cả ngày, tuyệt đối không có mùi nước hoa đâu.” “Nói bậy, em chỉ xem hôm nay anh làm việc có mệt không, nếu mùi mồ hôi nồng thì chứng tỏ hôm nay anh vận động nhiều, em sẽ giúp anh giặt, nếu không có mùi mồ hôi, vậy em lười một chút, tạm mặc thêm một ngày, mùa đông không cần ngày nào cũng giặt áo khoác.” “Một cô gái xinh đẹp lại cứ thích biến mình thành chó con, chỉ có chó mới thích ngửi lung tung.” “Hừ, Lục Sâm, anh càng ngày càng đáng ghét, dám mắng em là chó con, có con chó con nào xinh đẹp đáng yêu như em không?” “À, chó con không phải đều xinh đẹp đáng yêu sao?” “Vậy anh có thể lấy một con chó làm vợ không?

Lại còn ngủ chung sinh con nữa chứ.” Mạc Noãn nhịn không được khẽ gầm lên.

Lục Sâm suýt nữa bị nước bọt của chính mình sặc, che miệng khẽ ho một tiếng, ra hiệu cho cô ấy trong bếp còn có người.

Mạc Noãn cũng liếc nhìn về phía bếp, sau đó ngượng ngùng lè lưỡi.

“Mẹ chắc không nghe thấy đâu, chúng ta mau đi viết thiệp mời đi.” Mạc Noãn đẩy Lục Sâm vào thư phòng.

Nam Tịch tự nhiên nghe thấy cuộc trò chuyện của bọn họ, mỉm cười lắc đầu, tuổi trẻ thật tốt.

Thiệp mời là thiệp hồng có mùi hương Mạc Noãn tự chọn, vừa mở ra đã tỏa ra mùi hoa hồng tươi mát, rất dễ chịu.

“Mạc Noãn, nếu em cảm thấy đường đột thì có thể hỏi trước xem các bạn học của em có thời gian đến không, nếu họ không muốn đến chắc chắn sẽ tìm cớ từ chối, tạm thời hỏi ý kiến trước rồi hãy gửi thiệp mời, như vậy sẽ tốt hơn, không làm phiền người ta, chúng ta cũng đỡ việc.” Mạc Noãn vỗ vào trán mình, trách móc nhìn Lục Sâm, “Em đúng là ngốc, vấn đề đơn giản như vậy mà cũng không nghĩ ra, nhất định là mấy ngày nay anh đã nuôi em thành phế nhân rồi, đầu óc em cũng đơ ra rồi, em lập tức hỏi trong nhóm.” Mấy ngày nay, quan hệ giữa Lục Sâm và Nam Tịch rất tốt, giống như mẹ con ruột thịt, hai người luôn tụ tập cùng nhau, nghiên cứu các loại món ăn bổ dưỡng, ngày nào cũng đổi món tẩm bổ cho cô ấy.

Ngay cả khi Lục Sâm đến quân đội, hai người vẫn gọi điện thoại.

Chỉ là không biết thân thể cô ấy có bị suy tổn gì không, hình như không có hiệu quả lớn lắm, cân nặng của cô ấy không hề thay đổi, vẫn gầy đáng sợ.

“Cũng không thấy em tăng được hai lạng thịt nào, đều ăn đi đâu hết rồi.” “Bây giờ không cần tăng quá nhiều thịt nữa, béo lên rồi còn mặc váy cưới kiểu gì, các cô dâu trước khi kết hôn đều phải giảm béo, em thì hay rồi, cứ tăng cân vù vù.” “Đừng có ý nghĩ đó, không được giảm béo, gầy đi mặc còn khó coi hơn.” Lục Sâm nghiêm mặt, anh thực sự không hiểu mấy cô gái bây giờ, ai nấy đều la hét muốn giảm béo, những người gầy như que củi đó, đẹp chỗ nào chứ.

Con gái, mũm mĩm một chút, không chỉ ôm thoải mái, nhìn cũng thuận mắt.

Hơn nữa, một người đàn ông nếu thực sự đặt một người phụ nữ vào trong tim, tuyệt đối sẽ không quan tâm cô ấy béo hay gầy.

“Nói bậy, bây giờ là lấy gầy làm đẹp.” “Mạc Noãn Noãn, em có phải cố ý đổ hết đồ ăn mà anh và mẹ làm không?” Lục Sâm nhíu mày, nheo mắt lại.

“Đừng có vu khống em, em đã uống hết rồi, em vừa nãy cũng chỉ nói bâng quơ thôi.” Cô ấy bây giờ cũng biết mình gầy đáng sợ, làm sao có thể không tẩm bổ cho tốt chứ, cô ấy còn muốn sinh một cô công chúa nữa mà.

Lục Sâm nhìn cô ấy thật sâu, thấy cô ấy không giống nói dối, lúc này mới thôi.

Mạc Noãn vào nhóm WeChat gọi một tiếng, có vài người đang ở thành phố A, bày tỏ sẽ đến tham dự hôn lễ, những người khác đều bận không thể sắp xếp được.

Quay đầu lại, cô ấy thấy Lục Sâm đã viết hơn mười tấm thiệp mời, chữ của anh không giống chữ nhỏ nhắn của cô ấy, mà như rồng bay phượng múa, giống như một thư pháp gia.

Quả nhiên là người hơn người tức chết người, người ta vừa viết đẹp vừa nhanh.

Mạc Noãn chống cằm, mắt lấp lánh nhìn Lục Sâm, nhìn thế nào cũng thấy không đủ, trước đây cô ấy chưa từng có cảm giác như vậy, dường như ở bên anh, bầu trời cũng xanh hơn trước, thời gian cũng trôi nhanh hơn trước, mỗi phút mỗi giây đều cảm thấy như đang dẫm trên bông gòn, như uống phải rượu ủ lâu năm, nhẹ bẫng mềm mại, cô ấy nghĩ, cô ấy đã trúng độc rồi, trúng một loại độc gọi là tình yêu, độc đã ngấm vào xương tủy, không thể nào thoát ra được.

Lục Sâm bị cô ấy nhìn đến mặt có chút đỏ, cô nhóc này, có biết nhìn một người đàn ông như vậy, rất dễ khiến người ta không kiềm chế được không.

“Cô nhóc ngốc, sau này tuyệt đối không được dùng ánh mắt như vậy nhìn người khác, chỉ được nhìn anh thôi.” Mạc Noãn gật đầu lia lịa, nịnh nọt nói: “Đương nhiên chỉ sẽ nhìn anh như vậy, anh là chồng em mà, những người đàn ông khác chẳng liên quan gì đến em cả.” “Chỉ giỏi dỗ anh vui thôi.” Mạc Noãn lại gần, phát hiện Lục Sâm đang viết tên Tần Trí Viễn, cô ấy giật nảy mình, kinh hô thành tiếng, “Lục Sâm, sao anh còn gửi thiệp mời cho Tần Trí Viễn?” Người đàn ông này đúng là rước họa vào thân, không sợ lại sinh chuyện sao.

Lục Sâm véo mũi Mạc Noãn, “Chuyện lần trước coi như cậu ta đã giúp chúng ta, cậu ta đã nương tay với em, chỉ riêng điểm này, đã đáng để anh gửi cho cậu ta một tấm thiệp mời rồi, chắc hẳn cậu ta cũng đã nghĩ thông suốt mọi chuyện, sẽ không còn trở thành tình địch của anh nữa.” Anh vốn dĩ yêu ghét rõ ràng, Tần Trí Viễn biết điều như vậy, anh cũng không cần thiết phải coi cậu ta là tình địch.

Chuyện ngày hôm đó Lục Sâm không cần nghĩ cũng biết Tần Trí Viễn đã cố gắng kiềm chế, nếu không Mạc Noãn chắc chắn không thể toàn vẹn rời đi.

Anh là lính đặc chủng xuất thân, tình hình hiện trường chỉ cần liếc qua là cơ bản có thể nhìn ra chuyện gì đã xảy ra, Tần Trí Viễn vẫn coi như quân tử.

“Anh thật sự nghĩ như vậy sao?” “Đương nhiên.” “Em thấy không hẳn đâu, em sao lại cảm thấy anh muốn Tần Trí Viễn nhìn em gả cho anh, sau đó hoàn toàn dứt lòng?” “Mạc Noãn, biết thì biết rồi, đừng có vạch trần anh như vậy.” Mạc Noãn liếc anh một cái, “Anh nghĩ chúng ta mới quen nhau một ngày sao?

Chương 997

Anh đang có ý đồ gì, em chỉ cần chịu khó suy nghĩ kỹ, cái gì cũng không giấu được em đâu, anh không cảm thấy như vậy đối xử với người ta rất bất công sao?” Trơ mắt nhìn người mình yêu gả cho người khác, cái tư vị này chắc chắn không dễ chịu gì.

“Dù sao thì thiệp mời đã gửi cho cậu ta, cậu ta có muốn đến hay không là chuyện của cậu ta, nhưng có gửi hay không thì là thành ý của chúng ta, liên quan đến thái độ của chúng ta.” Lục Sâm kiên trì.

Mạc Noãn nghĩ lại cũng thấy Lục Sâm nói đúng, lần trước quá vội vàng nên không kịp bày tỏ lời cảm ơn với cậu ta, tin rằng lần này gửi thiệp mời cho cậu ta, cậu ta sẽ hiểu ý của bọn họ.

Chỉ mong cậu ta đừng đến, biết được thái độ của bọn họ là được rồi.

“Vậy thì nghe anh vậy.” Dù sao bây giờ công ty của Tần Trí Viễn không ở thành phố A, sau này cũng không tiếp xúc nhiều như vậy.

“Ngoan thật.” “Cáo già.” Trong ngôi nhà này nhìn bề ngoài mọi chuyện đều nghe theo cô ấy, nhưng thực ra cuối cùng đều là theo ý anh, anh đúng là có tài ba, chỉ vài câu đã có thể thuyết phục được cô ấy.

“Được rồi, có thể đóng gói hành lý rồi, chúng ta ngày mốt sáng sớm sẽ xuất phát, cứ sắp xếp dần đi, đừng đến lúc đó lại quên mang đồ.” Sáng sớm hôm sau, cả gia đình ba người xuất phát đến sân bay.

Nhưng khi đến sân bay, lại gặp Bùi Lệ Hành và Lục Tử Đồng.

“Tiểu cô cô, tiểu cô phụ.” Lục Nghiêu chào hỏi.

Lục Sâm lại nhíu mày, bọn họ đi chụp ảnh cưới, hai người này đi theo làm gì.

“Anh cả, chúng em vừa hay muốn đi chơi, đang lo không có chỗ nào để đi, anh chị lại muốn đi Úc, vậy chúng ta đi cùng nhau cho vui, em từng du học ở đó, em và anh Bùi cũng là định tình ở đó.” Cô ấy vượt biển đến đó, Bùi Lệ Hành đuổi theo, cô ấy quyết định cùng anh ấy về nước, tranh thủ sự tha thứ của bố.

Canberra, nơi đó có ý nghĩa trọng đại đối với hai vợ chồng cô ấy.

“Anh yên tâm đi, em gái em rất biết điều, tuyệt đối sẽ không làm phiền anh chị đâu.” Lục Sâm nheo mắt lại, “Biết điều thì không nên đi cùng chỗ với chúng ta.” Lục Tử Đồng ngẩng đầu nhìn trời, “Anh cả, đừng bá đạo như vậy, đâu phải nhà anh mở, đông người mới vui.” Lục Sâm còn muốn nói gì đó, Mạc Noãn kéo kéo quần áo anh, ra hiệu anh im miệng.

Người đàn ông này thật là keo kiệt, người ta cũng là hai vợ chồng, đâu phải cái bóng đèn, đến mức đó sao?

Chuyện này, Lục Sâm tự nhiên là nghe theo Mạc Noãn.

“Đạo đức giả, từng người một đều là nô lệ vợ.” Máy bay bay hơn mười tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến sân bay Canberra, người đón là một người đàn ông ngoại quốc, có khuôn mặt baby, trông khoảng hơn hai mươi tuổi, vừa thấy Lục Sâm đã lao đến ôm chầm.

“Minh, cuối cùng cũng đợi được anh đến rồi!” Lục Sâm tránh khỏi vòng tay của cậu ta, người đàn ông bất lực nhún vai, nói một câu tiếng Trung không lưu loát, “Thật là cổ hủ, ôm anh một cái thì sao, trước đây tôi cũng ôm anh không ít lần mà.” Chỉ là không có lần nào thành công mà thôi.

“Đừng nói bậy.” “Vậy người phụ nữ kia chắc được rồi nhỉ.” Người đàn ông làm bộ lao về phía Mạc Noãn.

Mạc Noãn không ngờ người đàn ông lại có hành động này, sợ hãi nép sau lưng Lục Sâm, Lục Sâm lập tức nắm lấy cánh tay người đàn ông, nhấc cậu ta sang một bên.

Anh giới thiệu: “Đây là vợ và con trai của tôi, Mạc Noãn, đây là bạn học tôi quen hồi đại học, Mike.” “Anh không phải học trường Quốc phòng sao?

Cậu ta cũng được sao?” Mạc Noãn tò mò hỏi.

“Không phải cùng một trường, trường đối diện.” Lục Sâm có chút khó nói.

“Chị dâu nhỏ, tôi nói cho chị biết nha, mấy anh lính ở trường Quốc phòng đẹp trai lắm, dùng tiếng Việt của mấy người mà nói, tôi thuần túy là đi ‘săn hoa’ đó, nhưng cả bốn năm trời, một chút thu hoạch cũng không có, thật là tiếc nuối.” “Hả?” Mạc Noãn há hốc mồm, khó mà tưởng tượng được, một chàng trai đẹp trai như vậy lại là người đồng tính.

Mạc Noãn biết, đồng tính luyến ái ở một số quốc gia được công nhận, còn được viết vào luật hôn nhân để bảo vệ.

Nhận ra sự thất thố của mình, Mạc Noãn lập tức xin lỗi: “Xin lỗi, tôi không có bất kỳ ý nghĩa dư thừa nào, tôi chỉ là bình thường rất ít khi tiếp xúc, nên nhất thời có chút ngạc nhiên.” Mike xòe tay, vẻ mặt không hề bận tâm, “Chị dâu nhỏ, sao tôi lại chấp nhặt với chị chứ, lát nữa tôi sẽ giới thiệu vợ tôi cho anh chị biết.” “Đây chắc là Nghiêu Nghiêu rồi nhỉ, tôi đã nghe nói về cháu từ lâu rồi.” Bàn tay to của Mike định chạm vào Lục Nghiêu, cậu bé lập tức nhanh nhẹn nhảy tránh ra.

“Ối, nhóc con còn biết chút nhu đạo.” “Nghiêu Nghiêu đừng động thủ, gọi chú đi con.” Mạc Noãn mở lời.

Lục Nghiêu khẽ mỉm cười, “Chào chú Mike ạ.” Lục Sâm lại giới thiệu Bùi Lệ Hành và Lục Tử Đồng, cả đoàn người cùng nhau đi đến thảo nguyên.

Suốt dọc đường, Mike hát vang, hết bài hát tiếng Anh này đến bài khác, không khí trong xe cũng được cậu ta khuấy động, Lục Tử Đồng cũng hát theo.

Nơi đến cũng có một người đàn ông đang đợi ở đó, khi Mike giới thiệu đó là vợ cậu ta, Mạc Noãn phải cố gắng kiềm chế mới có thể kìm nén cảm xúc của mình, nhìn hai người đàn ông trưởng thành hôn nhau giữa đám đông, cảnh tượng này đúng là quá chói mắt.

“Mạc Noãn, hai vợ chồng họ đều là những nhiếp ảnh gia rất nổi tiếng, ảnh cưới của chúng ta sẽ nhờ vào họ.” “Được rồi, những chàng trai cô gái xinh đẹp, xin mời theo tôi vào phòng thay đồ thay váy cưới, thời tiết hôm nay rất đẹp, chụp ảnh sẽ rất đẹp, bên trong có người đẹp, sẽ chịu trách nhiệm giúp mọi người trang điểm.” Vợ của Mike là một người đàn ông da đen.

“Chị dâu nhỏ, để em giúp chị cho.” Lục Tử Đồng lần đầu tiên nhìn thấy chiếc váy cưới đẹp đến vậy, thiết kế cúp ngực, tà váy trắng tinh được cắt thành vô số lớp xếp nếp, một lớp voan mỏng manh nhẹ nhàng phủ lên lớp xếp nếp như sương mù, viền ren tay áo không đều càng thêm mềm mại, từ vai xuống đính xoắn ốc từng đóa hoa hồng trắng, ẩn hiện còn có những hạt kim cương lấp lánh, đơn giản hào phóng, thanh lịch lộng lẫy.

“Trời ơi, chị dâu nhỏ, cái này thật sự quá đẹp, bác gái quá lợi hại rồi, lại có thể thiết kế ra chiếc váy cưới linh động bay bổng như thế này.” Mạc Noãn cũng nhìn vào gương, cô ấy là một nhà thiết kế, tự nhiên biết đẹp xấu thế nào, những đóa hoa hồng trắng kia nhìn một cái đã biết là thêu thủ công, váy cưới là thứ càng đơn giản càng kiểm nghiệm công lực của một nhà thiết kế.

Cô ấy nhịn không được khẽ thở dài, khoảng cách giữa cô ấy và mẹ ruột quả thực không phải là một chút, cô ấy đến tuổi này, e rằng cũng không đạt được trình độ nghệ thuật như vậy.

Khóe mắt Mạc Noãn đỏ hoe, vừa kiêu hãnh vừa cảm động.

“Chị dâu nhỏ, đợi chị bước ra ngoài, nhất định sẽ làm lóa mắt anh cả.” “Lục phu nhân thật sự rất hợp với chiếc váy cưới như thế này, là cô dâu tương lai đẹp nhất mà tôi từng thấy.” Chuyên viên trang điểm cũng ngây người ra, mãi một lúc lâu mới nói ra được một câu.

Lục Tử Đồng ấn Mạc Noãn ngồi xuống, “Mau trang điểm đi, em sắp kích động chết mất rồi.” Mạc Noãn có làn da đẹp, trang điểm chủ yếu là nhẹ nhàng, một tiếng sau, lớp trang điểm đã hoàn thành.

Lục Tử Đồng kéo Mạc Noãn ra ngoài, cách đó không xa, Lục Sâm và Lục Nghiêu đã thay xong đồ, cậu bé mặc một bộ lễ phục đuôi tôm tinh xảo, tóc chải chuốt gọn gàng, còn Lục Sâm thì vẫn mặc quân phục như mọi ngày, tóc chỉ đơn giản chải qua một chút, hai bố con đứng cạnh nhau, cũng là một phong cảnh tuyệt đẹp.

Mắt Lục Sâm đờ đẫn, không thể tin nổi nhìn người phụ nữ nhỏ bé cách đó không xa, mắt sáng răng trắng, cười duyên dáng, vóc dáng yêu kiều kết hợp với bộ váy cưới trắng tinh, như một nàng tiên nhỏ thanh tân thoát tục.

Mạc Noãn rất căng thẳng, có chút không dám nhìn Lục Sâm, hai bàn tay nhỏ nắm chặt vào nhau, không biết trông như vậy có đẹp không.

Rất lâu sau, Lục Sâm vẫn không lên tiếng.

Mạc Noãn sốt ruột, ngay cả Lục Tử Đồng cũng cạn lời, thay Mạc Noãn hỏi: “Anh cả, anh thấy bộ lễ phục của chị dâu thế nào?” “Đẹp.”

Lục Sâm cuối cùng cũng thốt ra hai chữ.

Thái độ lãnh đạm này trong mắt Mạc Noãn, hoàn toàn trở thành sự qua loa, lòng Mạc Noãn thắt lại, quay người muốn đi.

Lục Sâm lập tức kéo cô ấy lại, “Mạc Noãn, em muốn đi đâu?” “Em đi thay đồ.” “Thay cái gì mà thay, như vậy là được rồi.” “Anh đừng qua loa, không đẹp thì không đẹp, có gì to tát đâu.” Mạc Noãn bĩu môi.

Bàn tay lớn của Lục Sâm vuốt ve nhẹ nhàng bên eo nhỏ của Mạc Noãn, khẽ nói: “Mạc Noãn, em nhất định là hiểu lầm rồi, anh thật sự thấy rất đẹp, anh còn có cảm giác nữa.” “Có cảm giác gì?” Mạc Noãn nhất thời không phản ứng kịp, ngây ngốc hỏi.

“Khụ khụ.” Lục Sâm che miệng ho khan một tiếng.

Lục Tử Đồng rất không lương thiện cười phá lên, “Em giả vờ không hiểu gì hết, em không nghe thấy gì cả, không nghe thấy gì hết.” Bùi Lệ Hành nhìn bộ dạng tinh nghịch của Lục Tử Đồng, khóe môi cũng cong lên, cô nhóc này, cứ thích hùa theo.

Chương 998

Mạc Noãn thực sự muốn tìm một cái lỗ để chui vào, hôm nay cô ấy sao lại ngốc đến vậy, câu nói rõ ràng như vậy mà cũng không hiểu.

Cô ấy tuyệt đối chắc chắn là do độc tố đã làm tổn hại trí lực của cô ấy, về nhà phải đi kiểm tra chuyên sâu một chút, cứ thế này thì người mất mặt chính là cô ấy.

Lục Sâm ôm đầu Mạc Noãn vào ngực mình, khẽ nói: “Không sao đâu.” Đúng lúc này, chỉ nghe thấy tiếng ‘tách’ một cái, Mike đã chụp xong một bức ảnh, người con gái thẹn thùng, người con trai ánh mắt tràn đầy dịu dàng, hai người cứ thế tựa vào nhau, thật sự quá hoàn hảo.

“Mẹ, mẹ thật sự rất đẹp, giống như nữ thần trên chín tầng trời hạ phàm vậy.” Lục Nghiêu ngẩng cái đầu nhỏ lên, giọng nói mềm mại ngọt ngào.

Nghe thấy vậy, trái tim Mạc Noãn như tan chảy, cô ấy cúi đầu khẽ hôn lên trán cậu bé, “Cảm ơn bảo bối.” Tách, lại một tiếng nữa.

“Mẹ, con biết tại sao bố lại ngây người ra rồi, bố không phải là thấy mẹ không đẹp, mà là bị mẹ làm cho ngỡ ngàng, vì vậy mãi không nói được một lời.” Khuôn mặt nhỏ của Mạc Noãn đỏ ửng, cảm thấy vừa nãy mình thật sự đã phản ứng thái quá, vậy mà lại cần con trai giải thích cho mình.

Có lẽ thực sự quá quan tâm một người, nên đặc biệt để ý đến hình ảnh của mình trong mắt người đó.

“Anh cả, chị dâu nhỏ, anh chị mau chụp ảnh đi, chuyện cảm giác này tối về anh chị cứ trùm chăn mà tâm sự tiếp.” “Lục Tử Đồng, chú ý lời nói của em.” “Anh cả, em là phụ nữ có chồng rồi đấy nhé.” Với trình độ nói chuyện như vậy, thật sự không đáng là gì, bây giờ cô ấy có thể nói đủ thứ lời bậy bạ, thường xuyên khiến Bùi Lệ Hành mặt đỏ bừng.

Trêu chọc mỹ nam, cô ấy là giỏi nhất.

“Lệ Hành, quản vợ cậu đi.” “Tử Đồng, đừng làm ồn.” Bùi Lệ Hành dịu dàng nói.

“Anh cả, không phải em không nhắc anh, hai cặp chúng ta kết hôn muộn nhất, đến lúc đó chắc chắn sẽ bị họ trêu chọc thảm hại, nếu anh ngay cả trình độ này cũng không thích ứng được, thì gay go rồi đó.” “Lục Tử Đồng.” Lục Sâm khẽ nâng cao giọng, cô em gái này của anh đúng là đến để phá rối, chẳng khiến người ta yên lòng chút nào.

“Được rồi được rồi, em không nói nữa.” Lục Tử Đồng kéo Bùi Lệ Hành chạy đi.

Cô ấy thích du lịch, Bùi Lệ Hành yêu thương cô ấy, dù bận đến mấy, cũng luôn dành thời gian cùng cô ấy đi khắp nơi.

Cô ấy cũng không muốn lãng phí thời gian ở đây.

Cả gia đình ba người bắt đầu chụp ảnh, chỉ là Lục Đại Quân trưởng thật sự quá gỗ đá, Mike liên tục chụp mấy tấm cũng không hài lòng.

Cậu ta có chút nổi giận, “Lục Sâm, anh có thể hơi mím môi một chút không, anh cứ đăm đăm cái mặt người chết đó là sao, anh đang chụp ảnh cưới, làm ơn, cười một chút đi có được không?” Lục Nghiêu nhíu nhíu mày nhỏ, nghĩ đến điều gì đó, “Bố mẹ, hai người nhìn về phía này này.” Hai người cùng nhìn sang, cậu bé ấn mũi nhỏ của mình, miệng há to, kéo cằm nhỏ của mình, cả khuôn mặt đều biến dạng.

Hai vợ chồng đều nhịn không được bật cười thành tiếng.

Sau đó, cậu bé luôn đóng vai trò hoạt náo viên, khiến Lục Sâm và Mạc Noãn nhịn cười không được, quá trình chụp ảnh diễn ra vô cùng thuận lợi.

Mạc Noãn thay mấy bộ quần áo, Lục Sâm cũng thay vest, nhưng mặc trên người anh đặc biệt kỳ lạ, thôi thì cứ mặc quân phục đến cùng.

Dù sao những quân nhân mặc quân phục kết hôn cũng không phải số ít, đó là chiến phục của họ, đại diện cho vinh quang tối thượng.

Cả ngày xuống, Mạc Noãn cảm thấy mệt không chịu nổi, về đến khách sạn liền nằm vật ra giường không thể động đậy được nữa, nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Không biết đã qua bao lâu, chỉ cảm thấy lòng bàn chân ấm áp, bên tai còn văng vẳng tiếng nước té.

Vừa mở mắt, đã thấy con trai ngủ say trước mặt mình, còn Lục Sâm thì ngồi ở cuối giường, nắm lấy bàn chân nhỏ của cô ấy, nghiêm túc rửa sạch.

Lòng bàn tay anh có một lớp chai mỏng, lòng bàn chân cô ấy truyền đến một trận ngứa ngáy.

Ngón chân Mạc Noãn đều cuộn lại, làm bộ muốn đứng dậy, Lục Sâm ấn cô ấy nằm xuống, “Đừng động, ngoan ngoãn nằm xuống, anh sẽ mát xa kỹ cho em, giày cao gót đi lâu máu sẽ không lưu thông, cứ thế này em sẽ không thoải mái đâu, phải đả thông những chỗ tắc nghẽn trong cơ thể.” “Lục Sâm, em tự làm là được rồi.” “Mệt thì nghỉ ngơi đi, vận động lượng hôm nay đối với anh không hề hấn gì cả, anh là chồng em, chăm sóc em là điều đương nhiên.” Trái tim Mạc Noãn cảm thấy một trận cảm động, cố nén nước mắt mới không để chúng chảy ra, một người đàn ông tôn quý như vậy lại rửa chân cho mình, cho dù có bắt cô ấy chết, cô ấy cũng mãn nguyện.

Lục Sâm mát xa lòng bàn chân cho Mạc Noãn, lại giúp cô ấy mát xa toàn thân, Mạc Noãn từ chỗ rên rỉ ban đầu, đến sau đó thì uể oải, chỉ thấy cô ấy như một con mèo Ba Tư nhắm mắt lại, sai khiến Lục Sâm.

“Dưới đốt sống cổ một chút, chỗ đó mát xa rất thoải mái.” “Lực đạo này có thích hợp không?” “A, nhẹ một chút đã, Lục Sâm anh muốn mưu sát em sao?

Đợi em thích nghi rồi anh hãy tăng lực đạo, anh là đàn ông to lớn, em là một cô gái yếu đuối làm sao chịu nổi lực đạo như vậy của anh, còn phải nhẹ một chút, a, đồ khốn, sao anh không nghe lời em nói, bảo anh nhẹ một chút nữa.” Mạc Noãn kêu lên.

Lục Sâm dở khóc dở cười lắc đầu, cô nhóc này đúng là biết hưởng thụ.

“Nhẹ một chút không có tác dụng gì, đau là do thực sự bị tắc nghẽn, em nhịn một chút đi, anh sẽ khiến em thoải mái.” Ngoài cửa, Lục Tử Đồng với vẻ mặt cười xấu xa nhìn Bùi Lệ Hành, “Em đã nói anh cả em là kiểu người ngoài lạnh trong nóng mà, bề ngoài là thủ lĩnh phái cấm dục, nhưng thực ra bên trong thì háo sắc lắm, trời còn chưa tối đã bắt đầu rồi, chiến sự kịch liệt nha, cái thân hình nhỏ yếu của chị dâu nhỏ làm sao chịu nổi anh ấy hành hạ.” Bùi Lệ Hành mặt đỏ ửng, “Được rồi, khách sạn ở nước ngoài này thực sự không thể đánh giá cao, hiệu quả cách âm quá tệ, chúng ta mau đi thôi, đừng ở đây nghe lén nữa, lát nữa bị anh cả phát hiện thì không hay đâu.” “Phát hiện cái gì mà phát hiện chứ, đàn ông mấy người lúc đó làm gì còn nghĩ đến vấn đề khác, trời sập xuống mấy người cũng có thể coi như không thấy.” Lục Tử Đồng không chịu rời đi, ngược lại còn dán vào cửa, dựng tai lắng nghe động tĩnh bên trong.

Bùi Lệ Hành bất lực vô cùng, cô nhóc này da mặt còn dày hơn cả thành tường, có sở thích xấu tính, vậy mà lại thích nghe lén.

“Lục Đồng Đồng.” “Anh Bùi, anh đừng gọi nữa, sao không có chút tự giác nào của người nghe lén vậy, yên lặng chút đi.” Lục Tử Đồng vô cùng bất mãn.

Bùi Lệ Hành, “…” Đúng lúc này, cửa phòng mở ra, Lục Tử Đồng vịn vào tay nắm cửa mới không ngã, cô ấy còn chưa kịp phản ứng, trong vòng tay bỗng nặng trĩu, sợ hãi lập tức ôm chặt.

“Tối nay chăm sóc Nghiêu Nghiêu cho tốt.” Rầm.

Cửa phòng bị đóng sập lại, Lục Tử Đồng suýt nữa bị đập vào mũi, ấm ức nhìn Bùi Lệ Hành, “Anh Bùi, có người bắt nạt vợ anh.” Bùi Lệ Hành liếc nhìn Lục Nghiêu đang ngủ say, bất lực nhận lấy, “Lục Đồng Đồng, em thật sự hại chết anh rồi.” Lục Tử Đồng sờ sờ mũi, vành tai đỏ ửng, “Em đâu có nghĩ đến anh cả em lại chơi chiêu này.” Đơn giản là quá hiểm, ném con nít cho bọn họ, còn bọn họ thì ung dung tự tại.

Bọn họ đến để du lịch, không ngờ lại biến thành bảo mẫu.

“Lục Minh, anh bế Nghiêu Nghiêu đi đâu rồi?” Giang Mạn lo lắng hỏi.

“Để Tử Đồng giúp trông một lát, đằng nào bọn họ rảnh rỗi cũng chẳng có việc gì làm.

Thôi được rồi, anh tiếp tục giúp em mát-xa đây, thể lực của em đúng là kém thật, bảo em tập luyện cùng anh mà em không chịu.” Lục Minh hoàn toàn không thấy có gì sai.

Giang Mạn cũng không nghĩ nhiều, thoải mái nheo mắt lại.

Cô cảm thấy tay nghề của chồng mình thật sự rất tốt, nếu có ngày nào đó anh thất nghiệp, họ có thể mở một tiệm mát-xa.

Với cặp vợ chồng trai xinh gái đẹp như họ, chắc chắn sẽ ‘càn quét’ cả nam lẫn nữ, thu hút không ít người đến, việc làm ăn nhất định sẽ rất phát đạt.

Nghĩ đến đây, Giang Mạn khúc khích cười thành tiếng.

“Mạn Mạn, em nghĩ đến chuyện gì vậy?” “Chồng ơi, em đang nghĩ, nếu một ngày nào đó anh không muốn làm trong quân đội nữa, thì cứ đi mở một tiệm mát-xa đi, việc làm ăn chắc chắn sẽ rất tốt, mấy cô gái đẹp nhìn thấy anh chắc chắn sẽ ‘không khép chân lại được’.” Giang Mạn mượn lời nói thịnh hành nhất lúc bấy giờ.

“Không khép chân lại được?” “Ôi, em quên mất, mấy cái tiếng lóng trên mạng này anh làm sao mà hiểu được.” “Đừng có học theo mấy lời vớ vẩn trên mạng, nghe là biết chẳng phải lời hay ho gì rồi.

Hay là em muốn tự mình trải nghiệm cảm giác đó hả?” “Lục Minh, anh ngậm miệng lại đi, mát-xa cho đàng hoàng vào!” Lục Minh cười cười, thuận theo các huyệt đạo mát-xa cho Giang Mạn.

Chương 999

“Anh mát-xa làm em thấy rất thoải mái đúng không?” “Đương nhiên là thoải mái rồi, nếu không thì sao em lại bảo anh đi mở tiệm chứ?” Giang Mạn nhẹ nhàng nói.

“Vậy em có mệt không?” “Không mệt nữa, giờ toàn thân sảng khoái rồi.” Giang Mạn vừa dứt lời, đột nhiên cảm thấy bàn tay lớn của người đàn ông bắt đầu trở nên không đàng hoàng.

Mở mắt ra, cô thấy đôi mắt anh ta đỏ ngầu đến mức không thể tin được, như thể sắp phun ra lửa, lúc này đang chăm chú nhìn cô.

“Lục Minh.” Lục Minh khẽ cười, một nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống ngón chân nhỏ của cô, thậm chí còn cắn nhẹ một cái không đau không ngứa.

“Anh anh anh…” Giang Mạn trợn tròn mắt, hoàn toàn không ngờ Lục Minh lại đột nhiên có hành động như vậy.

Một luồng điện chạy khắp toàn thân, suýt chút nữa khiến cô giật mình ngồi bật dậy.

Giang Mạn hít sâu.

Người đàn ông này, lại dám hôn ngón chân nhỏ của cô, đây là cái thú vị quái quỷ gì, mà lại còn bẩn nữa chứ.

“Ha ha.” Lục Minh cười khẽ, giọng khàn khàn vô cùng quyến rũ.

Dưới ánh sáng vàng cam mờ ảo, đường nét của anh ta hoàn hảo đến lạ, ngũ quan dường như đều được trau chuốt tỉ mỉ, Giang Mạn cũng không kìm được nuốt nước bọt.

Lục Minh hài lòng cười, thân hình cao lớn phủ lên, ôm lấy cổ cô, nhẹ nhàng hôn lên môi cô, không vội vã, từ từ dẫn dắt cô đi sâu hơn.

Kỹ năng hôn của người đàn ông này lại càng lợi hại hơn rồi.

Giang Mạn không chịu nổi những nụ hôn như vậy, chỉ cảm thấy toàn thân lỗ chân lông đều giãn ra, ngứa ngáy.

Hơn nữa, vừa rồi người đàn ông này còn hôn nhẹ ngón chân cô nữa chứ.

Chỉ là không lâu sau đó, tư duy của cô bắt đầu rối loạn, chẳng còn nhớ gì nữa, chỉ có thể bản năng đáp lại anh ta, toàn thân nhẹ bẫng, như đang lơ lửng trên mây.

Giang Mạn cảm thấy mình đã hoàn toàn không thoát khỏi ma trảo của Lục Minh được nữa, chỉ một nụ hôn của anh là đủ để cô chìm đắm.

“Lục Minh.” Giang Mạn có chút khó nhịn nói.

“Mạn Mạn, được không em?” Cơ thể Lục Minh căng cứng dữ dội, khoảng thời gian này anh thật sự nhịn khổ sở rồi.

Giang Mạn ngượng ngùng gật đầu, nhưng rồi nghĩ đến điều gì đó, lập tức lắc đầu, “Đừng.” “Sao vậy?” Lục Minh trong lòng thắt lại, nắm đấm siết chặt đặt trên gối.

“Giờ em xấu lắm.” Giang Mạn cảm thấy mình có chút làm quá, nhưng vừa nghĩ đến thân thể gầy gò, cô chẳng còn chút dũng khí nào.

Cô gầy đi thì thứ đầu tiên gầy là vòng một, cô vốn dĩ không phải kiểu người đầy đặn, giờ thì chẳng khác gì cọng giá đỗ.

Mỗi lần tắm rửa, ngay cả bản thân cô cũng không muốn nhìn.

Lục Minh ngẩn ra một chút, sau đó lập tức hiểu ra chuyện gì đang xảy ra, nhất thời thấy buồn cười, “Giang Mạn Mạn, em đừng có dở chứng thế được không?

Anh có quan tâm mấy chuyện đó đâu?” “Anh bớt giả vờ đứng đắn đi, ngày xưa khi ngủ anh toàn thích ôm chặt em, nhưng gần đây anh chỉ ngoan ngoãn ôm eo em thôi, đó không phải là chê em thì là gì?

Chê em giờ chẳng còn tí thịt nào nữa rồi.” Giang Mạn đỏ mặt, nhắm mắt nói nhanh một hơi.

Tối qua trước khi ngủ, cô còn đặc biệt bàn luận vấn đề này với Mễ Nặc.

Mễ Nặc nói Diệp Tử Hạo bây giờ thích nhất là vóc dáng đầy đặn quyến rũ của cô ấy, còn thích hơn cả trước khi sinh con.

“Ha ha ha.” Lục Minh vui vẻ bật cười thành tiếng, đôi mắt đen láy rực rỡ khác thường, không chớp mắt lướt qua trước ngực cô, dường như thật sự đang “cân đo đong đếm”.

“Lục Minh, anh còn dám cười em, anh tự đi mà mở phòng riêng đi, em không muốn ở cùng anh nữa.” Giang Mạn cực kỳ bực bội.

“Nói đùa thôi mà, vợ chồng nào lại ngủ riêng phòng chứ.” Bàn tay lớn của Lục Minh nhanh chóng ôm lấy cô.

Giang Mạn khẽ kêu lên một tiếng, người đàn ông đã lại lần nữa phong tỏa đôi môi cô, “Anh thấy có lẽ phải đưa em đi kiểm tra trí lực rồi, vợ à, IQ của em bây giờ thật sự rất thấp.

Anh là vì thương em yếu ớt, không dám động tay động chân với em, nếu không thì người cuối cùng chịu khổ lại là anh.

Vậy mà em còn nghi ngờ tình yêu của anh dành cho em, đúng là tiểu yêu tinh đáng ghét!” “À?” “Nhỏ thì sợ gì, không phải vẫn còn có chồng đây sao?

Kỹ thuật mát-xa của chồng tốt lắm đó, em không phải nói là có thể mở tiệm mát-xa rồi sao.

Từ nay về sau chồng sẽ chuyên tâm phục vụ em, mỗi ngày đều khiến em thoải mái dễ chịu." Giang Mạn trừng mắt nhìn Lục Minh, cô sao lại thấy người đàn ông này giờ nói chuyện ngày càng thẳng thắn thế nhỉ, loại lời này cũng nói ra được, chẳng khác gì tên sắc lang.

"Này." Ngay lúc cô đang ngẩn ngơ, "móng vuốt" của ai đó vẫn không hề nhàn rỗi.

Ngày hôm sau.

Giang Mạn thật sự muốn khóc mà không ra nước mắt, cảm giác cổ họng mình đều có chút khàn khàn.

Cô nhấc chân hung hăng đá sang bên cạnh, nhưng ai đó né rất nhanh, cô đá hụt.

"Giang Mạn Mạn, em sao vậy?" Người đàn ông nào đó nhanh chóng lật người xuống giường, vừa mặc quần áo vừa hỏi, khóe miệng là nụ cười thỏa mãn, trông như vừa ăn no uống đủ.

"Anh còn có mặt mũi mà hỏi hả, cái tên cầm thú này?

Nói mà không giữ lời." Cổ họng cô khản đặc rồi, vậy mà anh ta vẫn không chịu buông tha cô, rõ ràng đã nói là lần cuối cùng, nhưng rốt cuộc đã có bao nhiêu cái "lần cuối cùng" rồi chứ.

"Vợ à, cái này là em không đúng rồi, anh nào có nói mà không giữ lời.

Là do năng lực của chồng em mạnh, độ bền tốt." "Lục Minh, anh mau ra ngoài đi, em thật sự không muốn nhìn thấy anh nữa." Càng ngày càng không biết xấu hổ, loại lời này cũng nói ra được.

"Được rồi, vậy em nghỉ ngơi cho khỏe đi, anh ra ngoài tìm đồ ăn ngon cho em." "Đi mau đi, đừng quên đi xem Nghiêu Nghiêu nhé, làm cha mẹ như chúng ta thật là không ra thể thống gì." Giang Mạn dặn dò.

Khó khăn lắm mới đưa con trai ra ngoài chơi, vậy mà buổi tối lại giao cho người khác, cô có chút áy náy.

Chương 1000

“Được được được, em ngủ thêm một lát đi, hôm nay chúng ta sẽ không ra ngoài nữa, ngày mai chúng ta đổi chỗ khác chụp thêm vài bộ ảnh cưới.” Giang Mạn ném cái gối vào người Lục Minh, Lục Minh đón lấy trong tay, đặt lên ghế bên cạnh, ý cười dạt dào, “Ngủ thêm một lát đi, lát nữa anh về sẽ mát-xa lại cho em.” “Tôi nào dám làm phiền Lục Đại Quân trưởng nữa.” Cô xem như đã hiểu rõ, người đàn ông này mọi chuyện đều đã tính toán trước, chăm sóc cô thoải mái dễ chịu, chính là để thỏa mãn thú tính.

Giờ cô còn cảm thấy chỗ nào đó sưng sưng, tối qua thật sự là bị “mát-xa” thê thảm rồi, thêm vài lần nữa, e rằng sẽ biến dạng mất.

Ngay khi cô đang than thở, điện thoại vang lên tiếng báo Wechat.

Giang Mạn cầm điện thoại lên, hội nhóm Wechat của chị em phụ nữ đã có động tĩnh.

Mễ Tiểu Nặc: Đồng bào ơi, ra đây, đi cùng tao giết người!

Phía sau còn kèm mấy con dao phay dính máu, trông có vẻ thật sự rất phẫn nộ.

Mạc Tiểu Noãn: Mày lại lên cơn gì đấy, muốn giết ai?

Mễ Tiểu Nặc: Mưu sát chồng.

Mạc Tiểu Noãn: Cạn lời nhìn trời, hai đứa mày kết hôn cũng không ít thời gian rồi, sao lúc nào cũng như trời long đất lở thế, không thể yên ổn vài ngày, sống tốt cuộc sống được sao.

Khóe miệng Giang Mạn nhếch lên một nụ cười nhạt, nhấc cánh tay mỏi nhừ lên, gõ ra hai chữ: Hóng chuyện.

Mễ Tiểu Nặc: Tao hối hận rồi, tao hối hận cưới cái tên cầm thú này rồi, mẹ nó tao lại mang thai nữa rồi, thật sự coi tao là heo mẹ à, ba năm hai đứa.

Mạc Tiểu Noãn: ...Nhanh vậy sao, con trai đỡ đầu của tao còn chưa đầy một tuổi mà.

Mễ Tiểu Nặc: Không phải sao, tao hận quá đi mất.

Giang Tiểu Mạn: Chúc mừng.

Mạc Tiểu Noãn: Chúc may mắn, hy vọng mày sinh một cô công chúa nhỏ.

Mễ Tiểu Nặc: Công chúa nhỏ gì chứ, lại là thằng cu rồi.

Mạc Tiểu Noãn: Phụt, tao nín cười thương mày một phen.

Giang Tiểu Mạn: Đã xác định rồi sao?

Mễ Tiểu Nặc: Xác định rồi, vừa mới khám ra.

Không được, tao phải đi phá thai, tao không muốn, huhuhu, công chúa nhỏ của tao ơi, con đã chạy đi đâu rồi.

Mạc Tiểu Noãn: Mễ Tiểu Nặc, đừng manh động, cẩn thận mẹ chồng mày tìm mày gây sự đó, bà ấy quý cháu vàng của bà ấy lắm.

Giang Tiểu Mạn: Con trai có cái hay của con trai mà, dù sao cũng là mày đẻ ra, sao mày nỡ chứ.

Mễ Tiểu Nặc: Không được, bà đây chịu không nổi rồi, tao phải đi tìm Diệp Tử Hạo liều mạng, đều là lỗi của hắn, là hắn làm tao mang thai.

Tao vừa mới khôi phục vóc dáng trước khi sinh xong, giờ lại bắt tao đẻ con nữa, tao thành cái máy đẻ rồi à.

Mạc Tiểu Noãn: Mày đừng có chỉ trách Tử Hạo, mày chẳng phải cũng hưởng thụ đấy sao, làm người phải có đạo đức chứ.

Mễ Tiểu Nặc: Mày còn là bạn thân của tao nữa không đấy, sao không nói đỡ cho tao.

Giang Tiểu Mạn: Đằng nào sớm muộn gì cũng phải sinh, thôi nào, sinh sớm thì cơ thể dễ hồi phục.

Mễ Tiểu Nặc: Tao đẻ xong tặng mày thì sao?

Giang Tiểu Mạn: Tặng tao cũng có ích gì đâu, tao cũng không có con gái mà, nếu có con gái thì tao sẽ nhận đứa con rể này, rồi nuôi dạy thành con rể cưng.

Mễ Tiểu Nặc: Mạc Tiểu Noãn, tặng mày đó.

Mạc Tiểu Noãn: Đừng mà, hai đứa con trai nghịch ngợm nhà tao ngày nào cũng làm tao muốn phát điên rồi, Lục Niệm Nhất sắp sửa quậy phá đến nóc nhà rồi, thêm một đứa nữa chắc sau này mày sẽ không còn gặp được tao đâu.

Mễ Tiểu Nặc: Thấy chưa, chúng mày cũng ghét con trai ghê lắm, vậy mà còn quay ra an ủi tao.

Thôi không nói chuyện với chúng mày nữa, tao phải đi đánh nhau với Diệp Tử Hạo đây, cái tên đàn ông thối này tinh trùng quá mạnh mẽ!

Tao phải đi kiện bọn bán bao cao su mới được, mẹ kiếp, chất lượng kiểu gì vậy, rõ ràng tao mua loại tốt nhất mà, hại chết tao rồi, sau này tuyệt đối không dùng đồ của nhà chúng nó nữa, tẩy chay vạn năm!

Mạc Tiểu Noãn: ...Nhìn cái vẻ hăng hái như rồng như hổ này, chắc không có vấn đề gì nữa rồi.

Giang Tiểu Mạn: Nhẹ nhàng chúc mày thành công.

Mạc Tiểu Noãn: Chị dâu, hai người đã đến Úc chưa?

Giang Tiểu Mạn: Đã đến rồi, chụp ảnh cưới cả ngày trời rồi.

Mạc Tiểu Noãn: Vậy chị và anh cả cũng cố gắng lên nhé, sớm sinh bé thứ hai.

Giang Tiểu Mạn: Lục Minh cứ lải nhải đòi một cô công chúa nhỏ, em cũng sợ giống Mễ Nặc, hy vọng hụt hẫng, lại sinh thêm một cậu con trai nữa.

Mạc Tiểu Noãn: Cứ thuận theo tự nhiên đi.

Hai người trò chuyện một lát, Giang Mạn vứt điện thoại sang một bên, rồi lại tiếp tục ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ này kéo dài đến chiều, khi tỉnh dậy Lục Minh và Lục Nghiêu đang ngồi ăn cơm bên cạnh, cậu nhóc ăn đến mức miệng đầy dầu mỡ.

"Mẹ ơi, cuối cùng mẹ cũng tỉnh rồi, nếu không tỉnh nữa thì trời sắp tối rồi." Lục Nghiêu lao tới.

Giang Mạn gãi gãi đầu, rút một tờ khăn giấy giúp cậu bé lau tay, "Ngủ lơ mơ quá rồi, xin lỗi con yêu, chưa đưa con đi chơi tử tế được, ngày mai mẹ nhất định sẽ đi chơi cùng con." Vừa nói, cô vừa hung hăng lườm Lục Minh một cái, nếu không phải tại anh ta, cô có đến nỗi này không?

Cái "đại sư mát-xa" này, đúng là làm người ta tức chết mà.

Chương 1001

“Không sao đâu ạ, ba đã đưa con đi chơi rồi.

Mẹ cứ dưỡng sức thật tốt, chuẩn bị sinh em gái đi ạ.” Người đàn ông này, lúc nào cũng tìm mấy cái lý do vớ vẩn, may mà đứa trẻ tin.

Giang Mạn nhớ đến nỗi buồn của Mễ Nặc, cười mắng: “Đừng hy vọng quá lớn, biết đâu lại là một cậu em trai thì sao.” “Chỉ cần là mẹ sinh ra, bất kể là em gái hay em trai, con đều sẽ yêu thương.” Lục Nghiêu hiểu chuyện nói.

“Nhất định sẽ là em gái.” Lục Minh khẳng định nói.

“Lục Minh, em nói anh nghe này, Mễ Nặc sắp sinh đứa thứ hai rồi, lại là một thằng cu đó.” “Vậy thì tốt quá rồi, con trai toàn bị nhà họ bao hết rồi, hai vợ chồng mình sinh ra nhất định là một cô công chúa nhỏ, Tử Đồng và Lệ Hành cứ sinh thêm một cậu con trai nữa là được.” Giang Mạn: “…” Cái logic gì thế này, như vậy cũng được sao?

“Thôi được rồi, bọn anh đã mang cơm về cho em, em ăn một chút đi.” Lục Minh đặt hộp cơm trước mặt Giang Mạn.

Giang Mạn tiện tay cầm một xiên nướng, chỉ cảm thấy mùi vị hơi lạ, có chút giống thịt bò, nhưng mùi thơm này lại không giống, “Đây là thịt gì vậy?

Sao lại dai thế?” “Thịt chuột túi.” “Khụ khụ.” Giang Mạn chỉ cảm thấy vướng nghẹn ở cổ họng, suýt chút nữa thì nôn ra.

“Sao anh lại cho em ăn thịt chuột túi, chuột túi thì cũng là chuột, ghê tởm quá!” “Đến Úc thì đương nhiên phải ăn chút đặc sản chứ, người dân địa phương đều thích ăn thịt chuột túi nướng rất dai, nếu em không thích cảm giác này, lần sau anh sẽ bảo người ta nướng mềm hơn một chút.” Giang Mạn lập tức xua tay, “Thôi đi, em không ăn loại thịt này đâu, nghĩ đến đã thấy ghê rồi.” “Mẹ ơi, hôm nay con và ba còn ăn cua hoàng đế nữa, to lắm, ba nói tận năm cân lận đó.

Con lần đầu tiên thấy con cua to như vậy.

Còn có hàu và tôm hùm nữa, béo ngậy, ngon hơn nhiều so với cua ở trong nước mình ăn.” Lục Nghiêu hưng phấn nói.

“Hay nhỉ, hai cha con anh, dám lén lút đi ăn tiệc lớn mà không có em.” “Hì hì, đừng vội mà, bọn con đã gói mang về cho mẹ rồi.” Lục Minh đeo găng tay, kiên nhẫn bóc vỏ cua cho Giang Mạn, giải thích cách ăn cua hoàng đế.

“Lục Minh, tối nay chúng ta gọi Lệ Hành và Tử Đồng, ra ngoài chơi một chút đi.” “Mẹ ơi, sáng nay cô út nói với con, bảo chúng ta khi nào đi chơi thì đừng gọi họ, hôm nay họ không muốn ra ngoài chơi đâu ạ.” “Cô út nói với con sao?” “Đúng vậy ạ, cô ấy còn nói đến hai lần lận.” Giang Mạn bản năng nhìn về phía Lục Minh, Lục Minh gật đầu với cô, đầu Giang Mạn càng cúi thấp hơn.

Lần này cô phản ứng khá nhanh, rất nhanh đã hiểu ra.

Bùi Lệ Hành công việc bận rộn, giờ tranh thủ thời gian đưa Lục Tử Đồng ra nước ngoài chơi, chắc chắn là muốn ở bên nhau thật tốt.

Tối qua lại vứt con trai cho họ chăm sóc, chắc chắn đã làm mất thời gian của người ta rồi.

Mấy người đàn ông này, quả nhiên đều là một giuộc cả, ai cũng không ngoại lệ, trong đầu chỉ toàn nghĩ đến mấy chuyện đó thôi.

Mấy ngày tiếp theo, gia đình ba người đi từ tòa nhà Quốc hội đến Bảo tàng Nghệ thuật Quốc gia, rồi đến Công viên Miniatur, Thung lũng chuột túi, và hang động.

Bất kể đi đến đâu, Lục Nghiêu luôn nắm tay bố mẹ, đây là lần đầu tiên cậu bé được đi du lịch cùng bố mẹ, nụ cười trên khóe miệng chưa bao giờ tắt.

Lục Minh đủ cưng chiều con, cánh tay lại khỏe, thường xuyên để cậu bé ngồi trên cánh tay mình, mỗi lần như vậy, Giang Mạn lại thấy xót xa.

Ban đầu chỉ định ở Úc hai ngày, cuối cùng lại ở đến bốn ngày, sau đó lại đi châu Âu ba ngày.

Nếu không phải kỳ nghỉ của Lục Minh đã hết, gia đình ba người vẫn chưa muốn về.

Lục Tử Đồng và Bùi Lệ Hành đã tách khỏi họ từ sớm, châu Âu họ đều đã đi chơi hết rồi, họ đã đến châu Phi, Lục Tử Đồng hướng về phong tình nhiệt đới.

Khi về thành phố A, hai người kéo theo hai chiếc vali lớn, toàn là quà chuẩn bị cho người thân.

“Ba ơi, khi nào chúng ta lại đi du lịch ạ?

Nghiêu Nghiêu vui lắm.” Lục Nghiêu mặt đầy mong đợi nhìn Lục Minh, đi chơi một tuần ở bên ngoài, khuôn mặt cậu bé đã tròn trịa hơn một chút.

Ngược lại là Giang Mạn, vẫn y như cũ, từ ngữ “tâm hồn thoải mái, thân hình mập mạp” hoàn toàn không phù hợp với cô, vẫn gầy đến mức khiến người ta xót xa.

Trong mắt Lục Minh thoáng hiện lên vẻ hối lỗi, tất cả đều dành cho hai mẹ con cô.

Con cái lớn như vậy rồi, vậy mà lại chưa từng đi chơi nhiều, đây là vấn đề của anh.

Anh em bạn bè xung quanh ai cưới vợ, vợ họ đều càng ngày càng có tướng phúc hậu, tròn trịa, ngược lại anh thì lại nuôi vợ càng ngày càng gầy.

Cái cảm giác này thật sự không dễ chịu chút nào.

Lục Minh xoa đầu con trai nhỏ, “Ba hứa với con, mỗi năm ba đều sẽ nghỉ phép năm, đưa con và mẹ đi khắp nơi.” “Đây là lời hứa của quân nhân đó, ba không được nuốt lời đâu.” Đôi mắt Lục Nghiêu sáng long lanh không thể tả, ngẩng đầu nhìn Lục Minh.

“Thằng nhóc thối tha, ba đã bao giờ thất hứa đâu chứ.” Gia đình ba người vừa về đến nhà, Lan Hành Chi và Nam Tịch đã chờ sẵn ở nhà.

“Mau mau đưa ảnh cưới của hai đứa ra đây cho ba xem.” Lan Hành Chi sốt sắng lắm, cứ như thể đó là ảnh của ông vậy.

“Ba, con đã mua quà cho mọi người rồi, ba xem trước đi.” “Chuyện quà cáp lát nữa nói, ảnh cưới đưa ra trước đã.” Giang Mạn dở khóc dở cười, vội vàng mở vali lấy ra, Lan Hành Chi và Nam Tịch lập tức xúm lại, tỉ mỉ lật xem, mỗi một tấm ảnh đều bình phẩm.

“A Minh, con làm cái biểu cảm gì thế này, uổng phí hết vẻ đẹp của con gái ba, uổng phí hết sự đẹp trai của cháu ngoại nhỏ của ba.” Lan Hành Chi rất bất mãn.

“A Minh có chỗ nào không tốt chứ, ba xem cái góc nghiêng này đi, đơn giản là quá hoàn hảo, là tình nhân trong mộng của biết bao nhiêu cô gái đó.” Đây là bà mẹ vợ bênh vực con rể.

“Tịch Nhi, ba thấy con chắc là thị lực giảm sút rồi, như thế này mà cũng coi là đẹp thì trên đời này làm gì còn soái ca nữa.

Hồi ba còn trẻ, chắc chắn sẽ ‘hạ gục’ nó ngay lập tức.” Lan Hành Chi nói bằng giọng mỉa mai.

“Hồi ba còn trẻ ấy hả, đó là chuyện của bao nhiêu năm trước rồi, con chẳng nhớ nổi nữa.” Lan Hành Chi trong lòng thắt lại, có chút sốt ruột, “Sao mà không nhớ được, ngày xưa ba đẹp trai cỡ nào, phong độ ngời ngời, là mỹ nam nổi tiếng của thành phố A đó.” Hai vợ chồng nhìn nhau một cái, lẳng lặng chuồn về phòng ngủ bù để điều chỉnh lệch múi giờ, ngay cả cậu nhóc cũng vội vàng chuồn đi.

Cha mẹ nửa đời sau vẫn ân ái như thuở ban đầu, điều đó còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Thực ra lần này họ đều rất hài lòng với bộ ảnh cưới, vợ chồng Mike quả không hổ danh là nhiếp ảnh gia nổi tiếng, đã chụp cho họ những bức ảnh vừa tự nhiên vừa hoàn hảo.

Giang Mạn bị một tiếng chuông điện thoại làm tỉnh giấc, nhấc máy lên mới biết là quản gia Chung của nhà họ Lan, không nghĩ ngợi gì liền cúp điện thoại.

Sau đó dù gọi thế nào, Giang Mạn cũng không nghe, ngược lại còn tắt nguồn điện thoại.

Cô thật sự đã chịu đủ những chuyện vớ vẩn của nhà họ Lan rồi, ngay cả ba cô cũng không muốn quản, cô đương nhiên cũng không muốn bận tâm.

Chỉ là có một số người thật sự không từ bỏ ý định, Giang Mạn vừa đến công ty đã thấy quản gia Chung chặn ở cửa công ty, thấy cô liền lập tức chạy tới.

Chương 1002

"Mạn Mạn, cầu xin cô hãy đi thăm lão phu nhân đi, lão phu nhân đang bệnh nặng rồi." Lại là bệnh tật, không thể tìm lý do nào mới mẻ hơn một chút sao, lần nào cũng nói đi nói lại chuyện này.

Giang Mạn cười rất lạnh, ý cười không chạm đáy mắt, "Lần trước để Bạch Mặc đến lừa tôi, lần này ông lại tự mình ra trận, ông thật sự nghĩ IQ của tôi đáng lo ngại sao?

Sẽ bị các người lừa gạt hết lần này đến lần khác à." Quản gia Chung lo lắng, biết trước sẽ có kết quả này, nhưng vẫn muốn cố gắng lần cuối, "Mạn Mạn, chuyện lần trước thật sự rất xin lỗi cô, đúng là chúng tôi đã lừa dối cô, nhưng lần này lão thái thái thật sự bị bệnh rồi, là ung thư, bác sĩ nói không cầm cự được bao lâu nữa.

Lão phu nhân thật sự hối hận rồi, sau chuyện lần trước bà ấy đã không còn nghĩ đến việc làm phiền cô nữa.

Lần này cũng là do tôi tự ý hành động, không liên quan đến lão phu nhân.

Lão phu nhân đã dặn không cho tôi đến tìm các cô, nhưng tôi không thể trơ mắt nhìn bà ấy một mình chờ chết được.

Đúng, lão phu nhân trước đây đúng là sai quá đáng, nhưng bà ấy dù sao cũng là bà nội của cô, là mẹ ruột của nhị thiếu gia, các cô đều là huyết mạch của bà ấy.

Các cô hãy đi thăm bà ấy đi, coi như để bà ấy ra đi mà không còn gì hối tiếc.

Ai rồi cũng đến ngày già đi, bên cạnh không có người thân, một mình cô độc qua đời, đáng thương lắm." "Tôi không có chút hứng thú nào với những chuyện ông nói cả, câu chuyện ‘chó sói đến’ ông cứ mang đi lừa người khác đi, không thì ông cứ đi tìm ba tôi.

Ai rồi cũng sẽ già, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không gây nghiệt khi còn trẻ, người mà con tôi yêu, dù tôi không thể chấp nhận cũng sẽ không dùng cách tàn nhẫn để giải quyết.” Giang Mạn nói xong, không ngoảnh đầu lại mà đi.

Lão thái thái thủ đoạn cao siêu lắm, lời quản gia Chung nói, cô một chữ cũng không tin.

“Mạn Mạn, tôi nói đều là thật đó, tôi căn bản không gặp được nhị thiếu gia, điện thoại vừa gọi đến là nhị thiếu gia cúp máy ngay, anh ấy căn bản không chịu nghe tôi nói.” Quản gia Chung vội vàng đi theo, chỉ là Giang Mạn đã vào thang máy rồi.

Giang Mạn cũng không để chuyện này trong lòng.

Chớp mắt đã sắp đến đám cưới, tuy hai người đã kết hôn rồi, nhưng một số phong tục cũng cần phải tuân thủ, chú rể và cô dâu không được phép gặp mặt.

Ba ngày trước, Giang Mạn được Lan Hành Chi đón về nhà ông.

Lục Minh căn bản không dám nói gì, nhạc phụ đại nhân là lớn nhất mà.

Buổi tối, Lục Minh nhận được điện thoại của Lục Sâm, nói là muốn tổ chức cho anh một buổi tiệc độc thân.

Lục Minh bây giờ thích nhất là đi theo cậu em trai có EQ cao của mình, ở bên cạnh cậu ấy luôn có thể học được không ít thứ.

Dù sao vợ con cũng không có ở nhà, ở nhà một mình cũng buồn, anh liền đồng ý ngay.

Nhớ đến chuyện Hà Thành muốn phát triển ở thành phố A, anh cũng gọi Hà Thành đi cùng.

Mấy người đàn ông đều là người đã có gia đình, trong phòng riêng cũng không có nhiều thứ lộn xộn, mà chỉ đơn thuần là tụ họp trò chuyện.

Lục Minh giới thiệu Hà Thành với mọi người, Hà Thành cũng coi như một người đàn ông sắt thép kiên cường, tướng mạo anh tuấn, là kiểu người giống Lục Minh, ít nói nhưng không khiến người khác cảm thấy khó chịu.

Quán bar của anh ta đang trong quá trình hoàn tất thủ tục ban đầu, khoảng một tuần nữa là có thể khai trương, anh ta vẫn luôn hỏi Lục Sâm về chuyện làm ăn.

“Nếu mấy cậu biết cô gái nào đáng tin cậy, thì giới thiệu cho A Thành một chút đi, sau này A Thành sẽ định cư ở thành phố A.” Tay Lục Minh quen thuộc đặt lên vai Hà Thành.

“Lục Minh, anh uống nhiều quá rồi, tôi không cần phụ nữ.” Trong mắt Hà Thành có vài phần bực bội.

“Sao lại không cần chứ, anh muốn thấy cậu sống như một người bình thường.” “Lục Đại ca, anh đúng là thiên vị quá đi, chúng em lớn lên cùng nhau từ nhỏ, vậy mà chưa bao giờ thấy anh quan tâm đến em như vậy.” Diệp Tử Hạo mắt đỏ hoe, từ trước đến giờ chưa từng thấy Lục Minh quan tâm đến chuyện của ai như vậy.

“Được rồi, hôm nay anh đúng là quên mất một chuyện, chúc mừng cậu lại sắp làm cha rồi, cậu đúng là có phúc khí, liên tiếp hai cậu nhóc béo ú, mấy người chúng ta không thể nào sánh bằng cậu được.” Diệp Tử Hạo lườm Lục Minh một cái, anh ta dám chắc anh ta cố ý, “Khốn kiếp, đại ca, anh đúng là cố ý chọc vào vết thương lòng của em mà, bà hổ nhà em đã mấy ngày không thèm nói chuyện với em rồi, ngày nào cũng cãi nhau với em.

Mấy hôm nay em toàn ngủ ở thư phòng, liên tiếp hai đứa đều là thằng nhóc thối, phiền não muốn chết, sau này lấy vợ cũng là cả một vấn đề.” “Tuyên bố trước, không được có ý đồ với Niệm Niệm nhà tôi.” Lục Sâm cười nói.

“Con gái thì ‘khuỷu tay hướng ra ngoài’ cả thôi, đợi Niệm Niệm bị phong thái của con trai nhà tôi chinh phục, lúc đó cậu sẽ không còn quyền phát biểu nữa đâu.” Diệp Tử Hạo lý lẽ tranh cãi.

“Chị em thì không được đâu.” “Thôi được rồi, quay lại vấn đề ban nãy.” Lục Minh quay lại chủ đề.

“Tài nguyên thì tôi có nhiều lắm, tôi có hai cô thư ký, học vấn cao, mặt mũi xinh đẹp, thông minh tháo vát, đều sắp ba mươi tuổi rồi.

Nếu A Thành không ngại họ quá mạnh mẽ, thì cũng là một cặp xứng đôi đó, gần đây họ cũng bắt đầu đi xem mắt rồi, tôi có thể giúp se duyên.” “Vậy anh cứ nói với họ đi, bảo họ ra gặp A Thành xem mắt.” “Đại ca, chuyện se duyên kiểu này không phải là việc của phụ nữ sao?

Anh từ khi nào lại có hứng thú đến vậy?” “Đối tượng là Hà Thành, đương nhiên là khác rồi.” Hà Thành sắc mặt hơi tối lại, ánh mắt cũng trầm xuống, trong lòng có chút nhói lên, hỏi: “Lục Minh, anh thật sự muốn tôi đi xem mắt sao?” Có một loại tình cảm, cả đời này anh ta cũng không thể nói ra được, anh ta sợ nói ra thì đến cả bạn bè họ cũng không thể làm nổi.

Từ khi anh ta đưa cậu về tập đoàn Hoa Đốn, cậu đã quen có anh ta bên cạnh, vẫn luôn không xem đó là chuyện gì to tát.

Mãi sau này nghe tin anh ta đã kết hôn, lại còn có con trai, anh ta đã đau lòng cả một đêm.

Thêm vào việc trước đây từng gặp không ít cặp đôi đồng tính ở nước ngoài, anh ta mới bừng tỉnh.

Anh ta đã sớm thích Lục Minh từ lúc nào không hay.

Chỉ tiếc là, Lục Minh đối với anh ta, chỉ là tình anh em thuần túy, không lẫn một chút tình cảm khác nào.

Nhưng bị anh ta đẩy ra như vậy, anh ta thật sự không thể mỉm cười đối mặt được.

“Đương nhiên rồi, xem mắt thì có gì mà đáng xấu hổ, mấy người chúng ta ở đây, ai mà chẳng từng đi xem mắt, trừ Lệ Hành ra, thì chúng ta đều đã xem mắt thành công cả rồi.” Lục Minh nói.

Nhớ đến những kỷ niệm xem mắt với Giang Mạn, khóe miệng anh thoáng hiện lên nụ cười hạnh phúc.

Hà Thành cố gắng nặn ra một nụ cười, để bản thân trông tự nhiên hơn, “Nếu anh muốn tôi đi, vậy thì tôi sẽ đi.” Lục Sâm khựng lại, ánh mắt lướt qua Lục Minh và Hà Thành một cái.

Lời nói của Hà Thành nghe thế nào cũng thấy kỳ lạ, cảm giác như dũng cảm xả thân, lại còn mang chút ý vị hờn dỗi trong đó.

Linh cơ vừa động, Lục Sâm nghĩ đến điều gì đó, một ngụm rượu vang chưa kịp nuốt suýt chút nữa thì phun ra, may mà kịp thời nuốt xuống, không làm liên lụy đến người khác.

Lục Sâm che miệng khẽ ho vài tiếng.

“A Sâm, cậu không sao chứ, dạ dày cậu không tốt, vẫn nên uống ít rượu thôi, cẩn thận Tiểu Noãn ‘xử lý’ cậu đó.” Lục Sâm xua xua tay, nhìn chằm chằm Lục Minh, hồi lâu sau bỗng nhiên buột miệng nói một câu khó hiểu, “Lợi hại thật, anh trai của em.” Vừa nói, anh ta còn nhìn Hà Thành một cái thật sâu.

Chương 1003

Hà Thành chột dạ tránh ánh mắt đi, không dám đối mặt với Lục Sâm, anh ta luôn cảm thấy ánh mắt của người đàn ông này rất sắc bén, e rằng chút tâm tư kia của anh ta căn bản không thể thoát khỏi đôi mắt anh ta.

“Lợi hại cái gì?” Lục Minh không hề hiểu ý của cậu em trai mình, anh ta rất nhạy cảm với những chuyện khác, duy chỉ có chuyện tình cảm là một ngoại lệ.

“Thôi được rồi, Lục Minh, vậy chuyện đại sự cả đời của tôi đành phiền anh giúp tôi sắp xếp vậy, tôi ở đây đất lạ người lạ mà.” Hà Thành vội vàng lái sang chuyện khác.

Lục Sâm vốn dĩ còn có chút không chắc chắn, hành động của Hà Thành như vậy càng chứng thực suy đoán của anh ta.

Nhất thời thấy buồn cười, người anh trai này của anh ta thật sự lợi hại, ‘càn quét’ cả nam lẫn nữ.

Trong quân đội có một đống phụ nữ để ý anh ta, ra ngoài làm nội gián, còn mang về một người đàn ông tình sâu nghĩa nặng với anh ta.

Cái vận đào hoa này cũng thật là tuyệt vời.

Tư tưởng của anh ta cởi mở, cũng không kỳ thị tình cảm như vậy.

Hai người đàn ông ở trong môi trường khắc nghiệt, cá lớn nuốt cá bé như vậy lâu ngày, nảy sinh chút tình cảm như thế cũng là điều bình thường.

Giữa chừng Lục Sâm đi vào nhà vệ sinh một chuyến, Hà Thành cũng đi theo, có chút thăm dò nói: “Lục Sâm, cảm ơn cậu đã không vạch trần.” Giữ lại cho anh ta chút tôn nghiêm cuối cùng.

Lục Sâm vỗ vỗ vai Hà Thành, "Anh là người mà anh cả tôi quan tâm, đương nhiên cũng là bạn của tôi, tôi tôn trọng ý muốn của anh." Vì anh ta không muốn Lục Minh biết, anh ta đương nhiên sẽ không nhiều lời, ảnh hưởng đến tình anh em của hai người họ.

Nếu anh cả biết được, e rằng trong lòng sẽ ít nhiều có chút không thoải mái, như vậy thì tốt cho cả hai người họ.

Quả nhiên, người đàn ông này thật sự đã đoán ra rồi.

Khả năng quan sát này thật đáng sợ, anh ta may mắn không phải kẻ thù của anh ta, nếu không chắc chắn sẽ không đấu lại được.

Hà Thành bày tỏ: "Tôi sẽ học cách từ bỏ anh ấy hoàn toàn, vì tôi muốn anh ấy sống tốt." Còn có Giang Mạn, đó là một người phụ nữ đáng để anh ta tôn kính, anh ta tuyệt đối sẽ không phá hoại họ.

Anh ta không quên hình ảnh cô ấy đấu trí đấu dũng với Bạch Tiểu Thuần trên hòn đảo nhỏ, còn cả việc cô ấy đối xử tàn nhẫn với bản thân để giữ gìn sự trong sạch, thậm chí chỉ dùng chưa đầy một tháng đã giải trừ được cơn nghiện ma túy.

"Chuyện này cứ thuận theo tự nhiên là được rồi, sau này tiếp xúc nhiều với phụ nữ hơn, lâu dần thì mọi vấn đề sẽ không còn nữa, đừng có gánh nặng tâm lý quá lớn, anh như vậy là bình thường mà." Hà Thành cảm kích nhìn Lục Sâm, "Cảm ơn cậu." Khi hai người trở lại phòng riêng, Diệp Tử Hạo đang mời rượu Lục Minh và Bùi Lệ Hành, "Đại ca, Lệ Hành, tuy hai anh đều đã kết hôn rồi, nhưng chưa tổ chức hôn lễ thì không tính là kết hôn thật sự, anh em kính hai anh." "Tôi nói cho các anh nghe này, phụ nữ thì phải cưng chiều, chiều vợ là lẽ đương nhiên rồi, nhưng phải nắm vững một nguyên tắc, không thể cưng chiều quá đà, nếu không cô ta sẽ cưỡi lên đầu các anh mà làm loạn, người chịu thiệt thòi và chịu khổ sẽ là chúng ta đàn ông.

Bây giờ Mễ Nặc nhà tôi được tôi 'huấn luyện' rất tốt, tiến thoái có chừng mực, lời tôi nói đều nghe theo.” “Tôi thấy là cậu mới nghe lời người ta răm rắp thì có.” Bùi Lệ Hành châm chọc.

“Sao có thể chứ, Nặc Nặc nhà tôi rất nghe lời tôi mà.” Ngay lúc đó, điện thoại của Diệp Tử Hạo reo lên.

Anh ta vừa nhìn thấy là cuộc gọi từ vợ mình, lập tức che miệng khẽ ho một tiếng, nhắc nhở: “Mễ Nặc Nặc, có chuyện gì vậy, anh đang ở bên ngoài mà, có gì thì đợi anh về nhà rồi nói.” Trước đây, vào lúc như thế này, Mễ Nặc chắc chắn sẽ nũng nịu nói chuyện với anh.

Hai người đã đạt thành ăn ý, ở nhà Mễ Nặc là 'chúa', nhưng ra ngoài, cô sẽ cố gắng thuận theo Diệp Tử Hạo, giữ thể diện cho anh, không để anh khó xử.

Nhưng bây giờ Mễ Nặc vừa nôn xong, nước mắt trào ra, toàn thân khó chịu, bẩm sinh vào lúc này lại không có chồng bên cạnh, đến một cốc nước súc miệng cũng chẳng có ai đưa, đương nhiên là chẳng có tâm trạng gì tốt đẹp, căm thù cái 'kẻ đầu sỏ' Diệp Tử Hạo.

Lời hẹn và sự ăn ý ngày trước đã bị quẳng lên chín tầng mây rồi.

Là anh ta khiến cô phải chịu tội này, không hành hạ anh ta thì hành hạ ai?

Mễ Nặc nghiến răng nghiến lợi nói: “Muộn thế này rồi còn ở đâu mà ‘bay’ nữa, mau cút về đây cho tôi!” “Mễ Nặc à, anh đang ở ngoài mà, đừng vậy chứ, anh đi chơi với người đàng hoàng mà, là anh Lục Minh với cả A Sâm bọn họ đó.

Chẳng phải anh cả với Lệ Hành sắp kết hôn sao, đây là đêm độc thân cuối cùng của họ rồi, mấy anh em tụ tập thôi.

Lát nữa anh về nhà sẽ mua cho em món mực nướng em thích nhé.” Diệp Tử Hạo cố gắng khiến Mễ Nặc nhớ lại lời hẹn ước ngày trước.

Nhưng chiêu này hiển nhiên chẳng có tác dụng gì, Mễ Nặc hét lớn một tiếng: “Diệp Tử Hạo!” “Bên này còn có việc, không nói với em nữa!” Diệp Tử Hạo run rẩy cả người, sắp khóc đến nơi.

Vừa nãy còn mạnh miệng khoe khoang trước mặt mấy anh em, chớp mắt đã tự vả miệng, thật sự quá mất mặt.

Diệp Tử Hạo không nói thế thì Mễ Nặc càng tức giận hơn, cô vốn thích xem náo nhiệt, nhưng vì đang mang thai, theo phong tục ở thành phố A, thì không thể đi quậy phòng tân hôn, không may mắn.

Cô bực mình.

Diệp Tử Hạo vừa định cúp điện thoại, giọng Mễ Nặc nghiến răng nghiến lợi đã truyền đến: “Diệp Tử Hạo, anh mà dám cúp máy của tôi, tôi với anh không xong đâu!

Tôi sẽ phá bỏ con trai anh đấy!” Diệp Tử Hạo nghe vậy, còn chịu nổi sao, lập tức kích động đứng phắt dậy, toàn thân căng cứng: “Vợ ơi, đừng mà!

Tuy anh không thích thằng nhóc thối này, nhưng em cũng đừng làm tổn hại đến cơ thể mình chứ, không đáng đâu Mễ Nặc à, đừng kích động, hạ hỏa đi mà.” “Đừng có lề mề với tôi, giới hạn chín giờ anh phải về đến đây, nếu tôi không thấy anh thì tôi về nhà mẹ đẻ đấy.” Uy hiếp dụ dỗ, cô vốn dĩ rất thành thạo.

Diệp Tử Hạo giơ cổ tay nhìn đồng hồ, trước chín giờ, anh chỉ còn hai mươi phút thôi.

Anh ta đột ngột đứng dậy, vớ lấy áo khoác vest bên cạnh rồi chạy ra cửa: “Đừng mà Mễ Nặc à, về nhà mẹ đẻ gì chứ, chồng sẽ về ngay với em đây!

Có phải thằng nhóc con làm em mệt không, anh về sẽ xử lý nó, em đợi nhé, anh về liền đây!” Anh ta đã vỗ ngực mạnh miệng hứa với bố vợ rồi, tuyệt đối không để Mễ Nặc chịu một chút ấm ức nào.

Nếu để Mễ Nặc về nhà mẹ đẻ vào lúc này thì còn gì nữa!

Cái hình tượng người đàn ông tốt đẹp mà anh ta vất vả lắm mới dựng được trước mặt bố mẹ vợ sắp sụp đổ rồi.

Lục Minh và Bùi Lệ Hành nhìn bộ dạng anh ta, không chút khách khí bật cười thành tiếng.

“Tên này thật sự chẳng thay đổi gì, vẫn y như hồi nhỏ.” Diệp Tử Hạo quay đầu lại, hùng hồn nói: “Chẳng phải đã nói rồi sao?

Sủng vợ là trên hết, đây là nguyên tắc số một.

Hai cậu cũng học tập cho tốt vào, đây là kinh nghiệm của người đi trước, học được rồi sẽ có lợi không ngừng, ha ha.

Xin lỗi nhé, mệnh lệnh của bà xã đại nhân không dám không tuân, lần sau bù lại, các cậu cứ từ từ mà uống.” Nói xong, anh ta biến mất hút sau cửa phòng bao.

Hai mươi phút, anh ta lái xe từ đây về nhà phải mất đúng mười lăm phút.

Mễ Nặc nhà anh ta đúng là có tài, lần nào cũng căn thời gian sát nút, không chừa một chút đường lui nào.

Chương 1004

Anh ta không phục không được.

“Đây chính là hôn nhân sao?

Tôi thấy tổng giám đốc Diệp chẳng tự do chút nào.” Hà Thành nhìn bóng lưng Diệp Tử Hạo vội vã bỏ chạy, không khỏi cảm thán.

Ánh mắt Lục Sâm sâu thẳm, tính cách của người bạn thân này anh biết rõ, trong lòng không có chút nào sốt ruột: “Đây là cái vui trong đó.

Nếu Diệp Tử Hạo không muốn cưng chiều, không muốn chiều chuộng, thì ai làm gì được anh ta?

Vợ chồng nếu gia thế tương đương, mà người đàn ông vẫn sợ vợ, tuyệt đại đa số là vì người đàn ông cam tâm tình nguyện sủng vợ.

Ở châu Âu có một câu nói cũ, ‘Châu Du đánh Hoàng Cái, một người muốn đánh một người muốn chịu’, tất cả đều là chuyện hai bên tự nguyện.” Lời này, Hà Thành từng nghe nói qua, nhất thời như có điều suy nghĩ.

Lục Minh hét: “Hai cậu đứng ở cửa làm gì đó, mau vào đây, còn rượu của các cậu nữa!” Bốn anh em vừa uống rượu vừa trò chuyện, cuối cùng vì Mạc Noãn không dỗ được Lục Niệm Nhất nên Lục Sâm mới rời đi sớm.

Lục Sâm vừa đi, Bùi Lệ Hành cũng bị người nhà gọi về, cuối cùng chỉ còn lại Lục Minh và Hà Thành.

“Mấy tên này, đứa nào đứa nấy đều nói là muốn tiễn đêm độc thân cho tôi, kết quả lại bỏ tôi giữa chừng.

A Thành cậu không hổ là anh em tốt của tôi, cuối cùng chỉ còn lại cậu thôi.” Lục Minh như trước đây, khoác vai Hà Thành.

Cơ thể Hà Thành theo bản năng cứng đờ một chút, rồi lại tự ép mình thả lỏng, mất một lúc lâu mới nói: “Lục Minh, sau này hãy đối xử tốt với Giang Mạn một chút, cô ấy vì cậu mà chịu không ít khổ sở.” Trên mặt Lục Minh hiện lên nụ cười đậm sâu: “Đương nhiên rồi, trước đây khi chưa gặp cô ấy, tôi thấy mình chẳng có hứng thú gì với chuyện tình cảm cả, nhưng sau khi gặp cô ấy, dường như luôn muốn đối xử tốt với cô ấy, không muốn thấy cô ấy nhíu mày, càng không muốn thấy cô ấy đáng thương.

Mọi thứ cứ như bản năng vậy, gặp rồi thì tự nhiên mà biết.

Cậu xem tôi này, nói mấy chuyện này với cậu làm gì, cậu có yêu đương bao giờ đâu, cũng chưa từng thích phụ nữ, nói ra cậu cũng chẳng hiểu.” Hà Thành: “…” Đây chắc chắn không phải đang ngược đãi tôi, một kẻ độc thân sao?

“Cậu cứ nói đi, tôi rất hứng thú.

Cậu có gì thì dạy tôi nhiều vào, chẳng phải cậu muốn tôi đi xem mắt sao?

Tôi đâu có biết cách đối xử với con gái.” Lục Minh ‘a a’ cười: “Xem mắt à, thật ra tôi cũng không hiểu lắm, chúng tôi quen nhau mấy ngày đã đi đăng ký kết hôn rồi, sau này tôi mới phát hiện cô ấy chính là cô gái năm xưa, con trai cô ấy là cốt nhục của tôi.

Nói ra cũng coi như âm sai dương thác, có lẽ duyên phận này trong cõi vô hình đã tự có an bài.” Hà Thành cảm thán: “Không biết tôi có may mắn như vậy không.” Anh ta không biết đời này mình có thể yêu một người phụ nữ, sống một cuộc sống bình thường trong mắt đa số người đời không, anh ta sẽ cố gắng.

“May mắn là một chuyện, cậu cũng phải chủ động một chút, thử tiếp xúc với con gái nhiều hơn.

Có gì không hiểu thì cứ hỏi A Sâm, A Sâm là người có EQ cao nhất trong số chúng ta, biết nắm bắt thời cơ.

Anh ấy trước đây cũng không hiểu lắm, nhưng bây giờ thì bỏ xa chúng ta mấy con phố rồi.” Lục Minh không dám tự cao tự đại trong chuyện bày mưu tính kế này, anh ấy còn thường xuyên bị người lớn chỉ trích.

Hà Thành có chút muốn cười: “Cậu tự hỏi thì thôi đi, cậu còn muốn tôi đi làm phiền người ta nữa.

Người ta dù sao cũng là đại tổng tài, đâu có nhiều thời gian quản chuyện vặt vãnh của chúng ta.” “Không sao đâu, cậu cứ hỏi thoải mái là được.” Lục Sâm vừa dỗ Lục Niệm Nhất ngủ xong, con bé đã quen nghe chuyện trước khi ngủ, còn nhất định phải là Lục Sâm tự mình kể, vì cô bé cảm thấy gương mặt nghiêng của ba dưới ánh đèn rất đẹp, quan trọng nhất là giọng nói rất hay.

“Hắt xì.” Lục Sâm không nhịn được ngáp một cái, nhẹ nhàng xoa mũi: “Không biết ai lại đang lầm bầm về anh đây.” “Ai biết anh ở ngoài dính líu đến hoa cỏ nào chứ.” Mạc Noãn vỗ mạnh bàn tay lớn của anh: “Nghiêm túc chút đi anh, em đến dì cả rồi, đừng đến lúc đó tự rước họa vào thân, còn làm em khó chịu.” Lục Sâm nói: “Ai, tại sao phụ nữ lại phải có dì cả chứ, thật sự quá phiền phức.” Mạc Noãn xoay người, liên tục chọc vào ngực anh: “Đồ đại sắc lang, em còn không thấy phiền mà anh lại thấy phiền rồi.” Đa số phụ nữ, e rằng đều từng oán trách tại sao lại bất công như vậy, phụ nữ lại phải có cái thứ hành hạ người là dì cả.

Lục Sâm cắn một cái vào đầu ngón tay cô, một dòng điện chạy khắp người Mạc Noãn, khiến cô mềm nhũn trong lòng Lục Sâm.

“Ha ha, Noãn Noãn, em thật đáng yêu.” Lục Sâm sảng khoái cười vang.

Mạc Noãn đỏ bừng mặt: “Tránh ra, không muốn nói chuyện với anh nữa.” “Được rồi, được rồi, không trêu em nữa, để vi phu ôm em một chút.

Cả ngày hôm nay không gặp em, anh nhớ em rồi, trong lòng cứ trống rỗng mãi, cũng không biết em có ma lực gì, luôn khiến anh nhìn không đủ, ôm không đủ, làm sao cũng không đủ, hành hạ chết anh rồi.” Lục Sâm nói khẽ.

Những lời như vậy hiển nhiên rất hữu ích, tâm trạng Mạc Noãn tốt hẳn lên.

Vợ chồng hai người đã kết hôn mấy năm rồi, tình cảm giữa họ không hề thay đổi, ngược lại càng giống hai cục nam châm, gắn chặt lấy nhau, làm sao cũng không tách rời được.

Mạc Noãn nói: “Ước gì một đời cứ như vậy thì tốt quá.” “Cô bé ngốc này, đang nghĩ gì vậy?

Đương nhiên có thể một đời rồi, anh đối với hôn nhân của chúng ta, đối với tình yêu của chúng ta, đều tràn đầy tự tin.” “Em cũng vậy, chỉ là em hơi lo cho Niệm Niệm, con bé Niệm Niệm bây giờ đều bị anh dạy hư rồi, em chỉ sợ sau này nó thích phải những người đàn ông chỉ được cái mã, bây giờ nó đúng là một đứa mê cái đẹp.” “Mê cái đẹp thì cứ mê cái đẹp, chẳng lẽ sau này lại để nó tìm một thằng xấu trai sao?

Muốn làm con rể của anh mà không có chút nhan sắc thì làm sao được, ảnh hưởng đến giá trị nhan sắc của đời sau biết bao.

Ôm một đứa cháu ngoại xấu đi ra ngoài, anh đây cũng mất mặt chứ gì.” Mạc Noãn ‘Ưm’ một tiếng rồi nói: “Nghĩ nhiều quá.” “Đương nhiên là phải lên kế hoạch trước cho tốt, không thể có chút sai sót nào.” Tâm trạng Giang Mạn vô cùng kích động, trong đầu vẫn không ngừng hồi tưởng lại nội dung buổi diễn tập, hồi tưởng từng chi tiết một, sợ rằng sẽ xảy ra sai sót nào đó tại lễ cưới.

Giang Mạn rúc vào lòng Nam Tịch: “Mẹ ơi, con hồi hộp quá.” Nam Tịch cười vỗ vỗ lưng cô, ôm chặt cô: “Có gì mà phải sợ chứ, con chỉ cần có một ý niệm rằng con đang đi đến hạnh phúc là được rồi.

Hai đứa đứng trên sân khấu, cho dù có một vài động tác nhỏ xảy ra chút sai sót thì người phía dưới cũng không nhìn thấy đâu.” Giang Mạn nói: “Trong đầu chỉ nghĩ một câu đó, chẳng phải là đầu óc trống rỗng sao?” Nghe vậy, Nam Tịch bật cười: “Con ngay cả rơi máy bay, cai nghiện còn không sợ, sao lại sợ một nghi thức hôn lễ nhỏ bé chứ?

Người dẫn chương trình sẽ nhắc nhở, cho dù đầu óc trống rỗng thì trên sân khấu cũng có thể phản ứng kịp mà.” “Mẹ ơi, chuyện này lại khác chứ, mẹ đừng trêu con nữa.

Mẹ biết đấy, Lục Minh cũng không giỏi mấy chuyện này lắm, con lo hai đứa con sẽ làm trò cười.

Hơn nữa, ba con còn đặt cái địa điểm lớn như họp đại hội, có thể chứa mấy nghìn người.

Con vừa nghe đến con số này đã suýt nữa sợ chết rồi.” Cô chưa từng biết ba có nhiều bạn bè thân thiết đến vậy.

Chỉ cần nghĩ đến cảnh cả nghìn người đầu người chen chúc, Giang Mạn đã thấy da đầu tê dại, thật sự không biết phải đối phó thế nào.

Nam Tịch vừa than thở vừa an ủi: “Cái người ba con làm việc lúc nào cũng đậm chất thổ hào.

Con đừng bận tâm ông ấy, một trăm người hay một nghìn người thì cũng chẳng khác biệt là bao, yên tâm đi con.” Bà cũng không tán thành cách làm của Lan Hành Chi, quá phô trương rồi, nhưng người đàn ông đó lại kiên trì, hoàn toàn không nghe lời khuyên của bà trong chuyện này.

Bà nói ông ấy vài câu, ông ấy liền nói: Con gái của Lan Hành Chi, xứng đáng với những gì tốt đẹp nhất trên đời này, ai cũng không thể ngăn cản, đến bà cũng không được.

Ông ấy đối xử với bà thì trăm nghe trăm thuận, chỉ riêng chuyện này là rất cố chấp.

Bà nhớ cái vẻ mặt và ngữ điệu lúc đó của ông, đậm nét kiêu ngạo và khát vọng, một bộ dạng muốn ra tay làm chuyện lớn, khiến bà căn bản không nỡ nói thêm gì nữa.

Chương 1005

Đã bỏ lỡ gần ba mươi năm thời gian, thứ duy nhất có thể giúp đỡ được chính là một lễ cưới.

Tâm trạng của ông ấy, bà thực ra rất hiểu.

Bà cũng muốn dành những điều tốt đẹp nhất cho con gái.

Vì vậy, bà cũng không khuyên nữa, chủ yếu là giúp đỡ một chút trong các chi tiết nhỏ, còn chuyện lớn thì tùy ông ấy.

Giang Mạn hỏi: "Mẹ ơi, mẹ có từng nghĩ đến việc tổ chức lại một đám cưới với ba không?" Cô từng nghe họ nhắc đến, năm xưa kết hôn cũng chỉ là đăng ký giấy tờ, vì bà cụ không đồng ý nên căn bản không có một đám cưới tử tế.

Mỗi người phụ nữ, ai mà chẳng khao khát được mặc váy cưới trắng gả cho người đàn ông mình yêu.

Nam Tịch đáp: "Chúng ta đều đã lớn tuổi rồi, tổ chức đám cưới gì chứ, đó là những chuyện lãng mạn của bọn con trẻ các con thôi.

Có gì quý giá hơn việc chia xa bao nhiêu năm rồi mà vẫn có thể ở bên nhau?

Hiện tại gia đình chúng ta đoàn viên là mẹ đã rất mãn nguyện rồi.

Mẹ không muốn những thứ đó, chỉ muốn sau này chăm sóc cho các con trông nom con cái, con sớm sinh cho mẹ đứa cháu mềm mại đáng yêu để mẹ bế bồng là được rồi." Nhắc đến bà cụ, Giang Mạn liền nhớ đến chuyện mấy hôm trước: "À đúng rồi mẹ, mấy hôm trước quản gia của bà cụ có đến tìm con, nói bà cụ bị ung thư, không sống được bao lâu nữa." Nam Tịch trầm mặc rất lâu: "Chuyện này rốt cuộc là thật hay giả?" "Con không biết, lần trước cũng nói rất nghiêm trọng, nhưng con và Dao Dao đến thì lại là lừa người, bà ta giả vờ rất giống thật, nếu không phải con cảnh giác, e rằng đã bị họ lừa rồi.” Giang Mạn kể lại rõ ràng chuyện lần trước cho Nam Tịch nghe.

Nam Tịch nói: “Bà cụ đó, mẹ không tiện bình luận nhiều nữa.” Bà muốn thử tha thứ, nhưng căn bản không làm được, hình ảnh cha cô chết thảm vẫn luôn hiện ra trước mắt, bao nhiêu năm rồi vẫn khắc sâu trong ký ức.

“Vậy thì mặc kệ đi, cứ thuận theo tự nhiên thôi.” Nam Tịch nói.

Giang Mạn tiếp lời: “Đúng vậy, đừng nghĩ đến những chuyện phiền lòng này nữa.” Hai mẹ con lần đầu tiên trò chuyện như vậy đến tận nửa đêm.

Hai người cha, Lan Hành Chi và Giang Lâm Thành, cũng trằn trọc không ngủ được, tâm trạng cũng lo lắng y như nhau.

Lan Hành Chi cảm thấy mình ký hợp đồng mấy trăm tỷ cũng chưa từng hồi hộp đến thế, một lễ cưới nhỏ bé lại khiến ông run cả tay.

Lan Hành Chi hỏi Giang Lâm Thành: “Lâm Thành, cậu có hồi hộp không?” Giang Lâm Thành hít sâu một hơi.

“Anh cả Lan, tôi vốn đã bình tĩnh lại một chút rồi, anh vừa nói thì tôi lại hồi hộp.

Con gái tôi sắp lấy chồng rồi, nghĩ đến là tôi lại phấn khởi, hồi xưa tôi cưới vợ còn chưa hồi hộp như thế này nữa.” “Phấn khởi thì phấn khởi, nhưng ngày mai chúng ta vẫn phải thể hiện uy nghiêm của những người làm cha vợ.

Thằng A Minh này mà không hợp ý chúng ta, cứ mặc sức mà hành hạ.

Đời người chỉ có một cơ hội này thôi, kiểu gì cũng phải hành hạ cho đủ.” Lan Hành Chi nói.

Giang Lâm Thành cười nói: “Ha ha, vậy mọi chuyện cứ nghe theo anh cả Lan thôi, tôi sẽ nhìn sắc mặt anh mà làm.” Ngày hôm sau, Giang Mạn sớm đã bị gọi dậy trang điểm.

Để bổ sung thể lực, Nam Tịch đặc biệt hầm yến sào cho Giang Mạn.

Giang Mạn cảm động vô cùng, vành mắt hơi đỏ hoe, không cần nghĩ cũng biết mẹ cô chắc chắn đã dậy từ nửa đêm để lo liệu rồi.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tân thoát tục trong gương, Giang Mạn gần như không dám tin, người trong đó thực sự là cô.

Quá đẹp rồi, cứ như nữ thần trên chín tầng mây vậy.

Người trang điểm nói: “Lục phu nhân, nền da của cô rất tốt, tôi chọn kiểu trang điểm không quá đậm, chủ yếu là nhẹ nhàng, thanh thoát.

Nếu cô thấy không thích, tôi có thể trang điểm đậm hơn một chút, như vậy lại là một vẻ quyến rũ khác.

Phu nhân có gương mặt này thì dù trang điểm kiểu nào cũng đẹp, mỗi kiểu một vẻ.” Giang Mạn cảm thấy bây giờ đã rất đẹp rồi, không biết nên quyết định ra sao, liền hỏi: “Mẹ ơi, Tình Tình, hai người thấy thế nào?” Hạ Tình nói: “Đẹp, đẹp, đẹp!

Mạn Mạn, tớ thấy thế này là hợp với cậu rồi, cậu đã là mẹ bỉm sữa rồi, đến lúc giả vờ trẻ trung một chút.

Kiểu trang điểm quyến rũ kia sau này còn nhiều cơ hội, nhưng cái vẻ thanh nhã này thì cơ hội không còn nhiều đâu.” Giang Mạn cười: “Điên à, tớ đâu có già như cậu nói, tớ còn chưa ba mươi tuổi.

Tớ thấy cậu chính là đang ghen tị mà thôi.” Hạ Tình đáp: “Chẳng có ai như cậu lại cứ đâm dao vào trái tim của cái đứa độc thân như tớ cả.” Giang Mạn hỏi: “Tớ chẳng phải đã giới thiệu Trương Khiếu cho cậu rồi sao?

Anh ta còn từng bảo vệ cậu một thời gian mà, cậu chẳng có chút ý gì với anh ta sao?

Chàng trai này rất được đó, là tớ đã chọn lựa kỹ càng lắm rồi đấy.” Nhắc đến Trương Khiếu, Hạ Tình tức giận không chịu nổi: “Đừng nhắc đến nữa, cái tên bám đuôi đó tớ ghét lắm, cứ hết lần này đến lần khác dọa tớ.

Thôi được rồi, hôm nay là ngày cậu kết hôn, chúng ta đừng nhắc đến những người lộn xộn đó nữa.

Bác gái, bác thấy kiểu trang điểm nào của Mạn Mạn tốt hơn ạ?” Nam Tịch trên mặt mang theo ý cười.

Bà là một nhà thiết kế, nhìn một cái là có thể nhận ra cách ăn mặc của một người có phù hợp hay không: “Mẹ cũng thấy kiểu thanh tân, nhã nhặn thì hợp với Mạn Mạn hơn, nhưng mà màu son có thể thay đổi lại một chút.

Màu này hơi nhạt, đỏ hơn một chút sẽ tốt hơn, nếu không đến lúc đó đèn sân khấu quá sáng, trang điểm quá nhạt sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả.” Người trang điểm ngừng lại mấy giây, vội vàng nói: “Đúng vậy, đề nghị của Lan phu nhân rất hay, tôi sẽ thay đổi màu son lại.” Là cô ấy đã bỏ qua rằng đây không phải một đám cưới bình thường của nhà người ta, riêng cái sân khấu đó đã tiêu tốn hàng triệu rồi, tất cả đèn và âm thanh đều là loại tốt nhất.

Người trang điểm lập tức thay đổi một loại màu son khác cho Giang Mạn, quả nhiên hiệu quả lại khác hẳn so với trước đó, khí chất hoàn toàn không giống nhau.

Vừa có vẻ thanh nhã của hoa lan u cốc, lại vừa có vẻ rực rỡ chói mắt của hoa hồng diễm lệ.

Hai khí chất hoàn toàn khác biệt đặt trên cùng một gương mặt, thật sự rực rỡ như cầu vồng trên trời vậy.

Hạ Tình nói: "Oa, mắt nhìn của bác gái thật là tốt, Mạn Mạn lại rực rỡ hơn rồi." Cô chỉ cảm thấy mắt mình sắp bị cái đẹp làm cho mù lòa rồi.

Sau đó, người trang điểm lần lượt trang điểm cho Nam Tịch và Hạ Tình.

Khi tất cả mọi người đã trang điểm xong, trời vừa hửng sáng.

Giang Mạn nhìn sắc trời bên ngoài: "Mẹ ơi, chúng ta dậy sớm quá rồi." "Dậy sớm luôn tốt hơn dậy muộn.

Chuyện đại sự cả đời chỉ có một lần, không thể chậm trễ được.

Lát nữa A Minh sẽ đến đón người." Ngoài cửa là giọng Lan Hành Chi thúc giục, Nam Tịch dở khóc dở cười: "Hai người ba con còn dậy sớm hơn chúng ta, sáng sớm đã sửa soạn rồi." Giang Mạn hỏi: "A, đàn ông thì có gì mà phải sửa soạn chứ." Nam Tịch đáp: "Ba con người đó rất cầu kỳ, bình thường đều có stylist riêng.

Chương 1006

Dạo này mẹ còn thành stylist kiêm nhà tạo mẫu riêng của ông ấy nữa.

Lần này ông ấy còn đặc biệt mời hai nhà tạo mẫu cơ.” Lan Hành Chi lại lên tiếng: “Rốt cuộc xong chưa, có thể trả lời tôi một tiếng không?” Giang Mạn đáp: “Ba ơi, xong rồi.” “Vậy chúng ta có thể vào không?” Lan Hành Chi nói.

“Được ạ.” Giang Mạn đáp.

Lan Hành Chi và Giang Lâm Thành bước vào, cả hai đều mặc vest thẳng thớm, hơn nữa dáng người của hai người này giữ rất tốt, không hề phát tướng chút nào.

Sau một hồi sửa soạn, quả thật trông rất khí khái ngời ngời.

Giang Mạn chân thành khen ngợi: “Chậc chậc, hai người ba của con thật là đẹp trai.” Lan Hành Chi cười híp mắt nói: “Con bé này, chỉ biết dỗ chúng ta vui thôi.” Ông ấy đánh giá Giang Mạn từ trên xuống dưới một lượt, hài lòng vô cùng: “Con gái của ba thật là xinh đẹp, ngày nào ba cũng muốn khen mấy lần.” Giang Lâm Thành thì giơ tay lên, vốn định xoa đầu Giang Mạn, nhưng nhìn thấy mái tóc cô được búi gọn gàng xinh đẹp, liền đỏ mắt rụt tay lại.

“Mạn Mạn nhỏ bé của ba, cuối cùng cũng lớn rồi, sắp lấy chồng rồi.

Ba đã mong chờ ngày này rất lâu rồi.” Giang Mạn kéo tay ông, nhẹ nhàng lắc lắc: “Ba, đừng buồn mà, tuy con lấy chồng rồi, nhưng chúng ta vẫn có thể thường xuyên gặp nhau mà.” Giang Lâm Thành gật đầu: “Ừm, có thể thường xuyên gặp nhau.” Trong lòng Lan Hành Chi có chút chua xót, tuy ông là cha ruột của Giang Mạn, nhưng dù sao cũng khác với Giang Lâm Thành, người cha nuôi đã ở bên cô từ nhỏ.

Ông cũng hiểu sâu sắc rằng, tình cảm hơn hai mươi năm trời không phải ông, người cha ‘từ trên trời rơi xuống’ này, có thể sánh bằng được.

“Được rồi, tranh thủ cái thằng nhóc thối đó chưa đến cướp con gái của ba, mấy chúng ta chụp vài tấm ảnh đã.” Nam Tịch cười nói: “Con gái ông đã là của người ta rồi, con còn đã sinh con cho người ta rồi cơ.” Lan Hành Chi bực dọc nói: “Ai nói thế?

Trước khi hôn lễ chưa diễn ra thì con bé không tính là người nhà họ Lục thật sự, bây giờ nó vẫn là con gái của tôi.” Ông thật lòng cảm thấy ông trời không hề tốt với ông chút nào, sớm cho ông gặp con gái mấy năm thì tốt biết mấy.

Vừa nhận lại con đã thành cha của người khác, cảm giác này thực sự rất khó chịu.

Lan Hành Chi cầm điện thoại của mình, một hàng người lần lượt chụp mấy tấm ảnh, ông còn đặc biệt đăng lên vòng bạn bè.

Tám giờ sáng, cổng khu dân cư bắt đầu náo nhiệt, Hạ Tình thò đầu ra nhìn.

Vừa nhìn đã thấy một hàng dài xe quân dụng xếp thành hàng dài bên ngoài khu dân cư, cả con phố bị tắc nghẽn.

Mỗi chiếc xe đều buộc bóng bay, dùng các loại hoa khác nhau kết thành hình trái tim.

Đáng tiếc cô chỉ nhận ra hai loại hoa trên hai chiếc xe phía trước, một loại là hoa đồng tiền, tượng trưng cho sự tôn trọng và yêu thương lẫn nhau của vợ chồng trong hôn nhân.

Một loại là hoa calla lily, tượng trưng cho sự chân thành, vĩnh kết đồng tâm, cát tường như ý.

Hạ Tình thầm nghĩ: “Lục Minh này, cũng khá có ý tưởng đó chứ.” Hạ Tình hô lớn: “Mạn Mạn, chồng cậu đến đón dâu rồi!” Giang Mạn kích động muốn đứng dậy, Lan Hành Chi lập tức ấn vai cô, giữ cô ngồi trên ghế, nghiêm túc nói: “Con gái, giữ giá một chút cho ba, đứng dậy làm gì, ngoan ngoãn ngồi yên đó cho ba.” Giang Mạn thè lưỡi, cẩn thận nói: “Ba ơi, hôm nay ba hơi dữ đó.” Lan Hành Chi đáp: “Ba mà nhịn được đã là giới hạn rồi, thằng nhóc thối đó muốn đưa bảo bối của ba đi, chẳng lẽ ba còn phải cười hì hì hai tay dâng lên sao?” Nói rồi, Lan Hành Chi nháy mắt với Giang Lâm Thành.

Giang Lâm Thành nói: “Đúng vậy, chúng ta nuôi con bao nhiêu năm, chớp mắt con đã gả cho nhà người ta để sinh con đẻ cái, thờ phụng bố mẹ chồng.

Chúng ta đồng ý cuộc hôn nhân này đã là sự khoan dung lớn nhất rồi.” Giang Mạn chợt nhận ra, hai người ba của cô đã kết thành đồng minh rồi.

Lục Minh muốn đón cô đi e rằng không phải chuyện dễ dàng, cô không khỏi đổ một nắm mồ hôi lạnh cho anh.

“Với cái tính cách chất phác của Lục Minh, không biết anh ấy sẽ bị họ ‘xử lý’ thành ra sao nữa.” Giang Mạn chớp chớp mắt nhìn Nam Tịch: “Mẹ ơi.” Nam Tịch đáp lại bằng vẻ mặt ‘mẹ cũng hết cách’, chuyện của cánh đàn ông thì bà không quản được.

Tâm trạng của bà cũng giống họ, rất là không nỡ.

Vừa đến cổng khu dân cư, Trương Khiếu lập tức cười tủm tỉm đưa phong bì lì xì và kẹo mừng cho cậu bảo vệ: “Cậu em, phiền các cậu cho qua ạ.” Nhưng cậu bảo vệ không dễ lừa gạt như vậy, căn bản không nhận phong bì lì xì và kẹo mừng Trương Khiếu đưa, ngược lại còn nghiêm mặt nói: “Xin lỗi, mấy thứ này chúng tôi không thể nhận, chúng tôi cũng có quy định riêng, không thể tùy tiện nhận phong bì lì xì.

Bây giờ tìm việc không dễ, mong các anh đừng làm khó chúng tôi.” Trương Khiếu giải thích: “Đây không phải lì xì bình thường, đây là lì xì lấy hên, sao lại tính là anh nhận hối lộ được?

Tuyệt đối không phải vậy đâu, nhiều người chúng tôi có thể chứng minh mà.” Cậu bảo vệ nói: “Không được, đã nói không nhận là không nhận.

Các anh đừng chắn ở cổng khu dân cư, đây đang là giờ cao điểm, các chủ nhà đều phải ra ngoài.” Cậu bảo an mặt mày đen sạm, nghiêm nghị nói.

Trương Khiếu và mọi người thầm nghĩ: “Người này sao lại cương trực đến vậy, thật sự khó đối phó quá.” Một chiến hữu của Lục Minh nói: “Trương Khiếu, cậu làm phù rể chẳng chuyên nghiệp chút nào, ngay cả cổng khu dân cư cũng không vào được!” Những người hôm nay đi đón dâu cùng Lục Minh đều là người trong quân đội, rất nhiều người là chiến hữu cùng thời với Lục Minh, xuất thân từ cùng một đội đặc nhiệm.

Trương Khiếu quay người lườm họ một cái: “Đi đi đi, bớt nói mấy lời kích động tôi đi, chỗ nào mát mẻ thì ở đó, đừng tưởng làm phù rể dễ dàng vậy chứ.” Anh ta lại nói với cậu bảo vệ: “Tôi nói cậu em, chúng ta làm việc có thể đừng cứng nhắc như vậy không, đây là tình huống đặc biệt thì phải xử lý đặc biệt chứ.” Cậu bảo vệ đáp: “Xin lỗi, thực sự không được.

Các anh đều không phải người ở đây, làm sao tôi có thể tùy tiện cho các anh vào?

Các anh nói là đi đón dâu, làm sao tôi biết bên trong có trà trộn kẻ xấu nào không?

Những người sống ở đây đều là phú quý, nếu xảy ra vấn đề thì ai sẽ chịu trách nhiệm?" Cậu bảo vệ nói năng hùng hồn, một tràng lời lẽ khiến người ta không thể bắt bẻ được.

Trương Khiếu sắp khóc đến nơi, lần đầu làm phù rể đã gặp phải chuyện này, quả thực là phá hủy hình tượng anh minh thần võ của anh ta.

Một người trong đoàn hỏi: "Quân trưởng, làm sao bây giờ?" Lục Minh thò đầu ra: "Cậu em chào cậu, tôi trước đây từng đến đây rồi, đây là nhà bố mẹ vợ tôi.

Những người đi cùng tôi đều là bạn tốt trong quân đội, tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì, tôi dùng nhân cách của mình để đảm bảo." Cậu bảo vệ đáp: "Nói thì hay hơn hát đó, đến lúc xảy ra vấn đề e rằng tôi tìm anh cũng không thấy đâu." Cậu bảo vệ cũng không chấp nhận.

Lục Minh từ trong túi của Trương Khiếu vớ một nắm lì xì nhét vào lòng cậu bảo vệ ngoài cổng.

Cậu bảo vệ thầm nghĩ một cách lạnh lùng: số lượng nhiều thì có ích gì, cậu ta đã sớm nhận được một phong bì lì xì lớn dày cộp rồi, mấy cái này hoàn toàn không thể so sánh được.

Lục Minh ra mặt mà cậu bảo vệ cũng không nể nang, không chỉ Lục Minh cau chặt mày, ngay cả những tên lính cứ hò reo nãy giờ cũng gấp gáp, từ chỗ xem trò vui biến thành hùa theo.

Một tên lính nói: "Ai da, cậu em, cậu xem bọn anh đây, ai cũng vẻ mặt chính khí, làm sao có thể là kẻ xấu được, bọn anh toàn là đi bắt kẻ xấu thôi mà." Một tên khác nói: "Đúng vậy, bọn anh là quân chính quy đó, tuyệt đối đáng tin cậy, ai cũng có quân tịch cả, tuyệt đối không có vấn đề gì đâu." "Đúng rồi, hay là thế này đi, mỗi người chúng tôi đều đăng ký chứng minh thư ở chỗ cậu, như vậy cậu tổng sẽ yên tâm chứ gì." Dù sao, bất kể mọi người nói gì, cậu bảo vệ vẫn dửng dưng không động.

Ngược lại, vì chuyện của họ, rất nhiều chủ nhà trong khu dân cư lái xe chuẩn bị đi làm đều bị kẹt ở cổng, không thể ra ngoài.

Chủ nhân của chiếc Mercedes ở phía trước cổng không chịu nữa: “Tôi nói các anh rốt cuộc là chuyện gì vậy, đừng chắn đường chúng tôi đi làm nữa, cưới vợ cũng không phải cưới kiểu này!” Anh ta vừa dẫn đầu, những người phía sau cũng không hài lòng, lần lượt chỉ trích hành vi của họ.

“Quân nhân thì ghê gớm lắm à, quân nhân cưới vợ thì phải làm chậm trễ chúng tôi sao?

Quá đáng hết sức, đúng là lạm dụng chức quyền!” “Mau đi tìm quản lý phản ánh đi!” “Quá đáng thật!” Nghe những lời oán trách của mọi người, Lục Minh đương nhiên sẽ không làm chậm trễ thời gian, anh ra hiệu cho mọi người lùi lại, để những người bên trong ra ngoài trước.

Giang Mạn ở trên lầu đợi khá lâu, vẫn không nghe thấy động tĩnh gì của họ.

Hạ Tình chẳng phải nói đã đến cổng rồi sao, sao vẫn còn chậm chạp thế?

Chương 1007

Hạ Tình đón lấy ánh mắt Giang Mạn liếc qua, lập tức chạy đến cửa sổ.

Vừa nhìn thấy thì cười phá lên: “Trời ơi, Lục Minh bọn họ vẫn còn ở cổng khu dân cư kìa, rốt cuộc là chuyện gì vậy, hai mươi phút rồi mà vẫn chưa lên được!” Giang Mạn theo bản năng nhìn về phía Lan Hành Chi, vừa thấy vẻ mặt ông ấy, lập tức biết ông ấy chắc chắn đã giở trò, nếu không thì họ đã không lên được rồi.

“Các ba, chuyện này có liên quan đến các ba không, các ba đã làm gì vậy?” Lan Hành Chi hừ lạnh một tiếng, tâm trạng này thật sự phức tạp: “Thằng Lục Minh này EQ thật sự quá thấp, ngay cả chuyện đơn giản như vậy cũng không giải quyết được, còn muốn cưới con gái của tôi, đúng là mơ mộng hão huyền.

Hôm nay nhất định phải đấu với nó một trận sống mái!” Giang Mạn nói: “Ba ơi, thôi được rồi, đừng hành hạ Lục Minh quá nữa.” Lan Hành Chi đáp: “Hừ, hôm nay không có phần con nói chuyện đâu, con cứ ngoan ngoãn ở yên đó cho ba, mọi chuyện cứ để ba xử lý.” Lan Hành Chi một chút cũng không nể mặt Giang Mạn.

Mãi mới được, tất cả chủ nhà trong khu dân cư đã đi hết, Lục Minh và cậu bảo vệ lại bắt đầu một vòng đàm phán mới.

Trương Khiếu hỏi: “Cậu em, giờ thì chúng tôi có thể vào được rồi chứ?” Cậu bảo vệ đáp: “Tôi nói các anh rốt cuộc là chuyện gì vậy, sao lại không nghe lọt tai lời tôi nói?

Tôi đã nói rồi, theo quy định tôi sẽ không cho các anh vào.

Nếu các anh thật sự muốn vào, thì gọi điện cho chủ nhà mà các anh muốn tìm, bảo họ xuống dẫn các anh vào.” Cậu bảo vệ nhất quyết không chịu cho qua, nói xong liền cúi đầu chơi điện thoại, thái độ muốn lạnh lùng bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Cả đoàn người ngã ngửa, đây là lần đầu tiên gặp phải bảo vệ cao ngạo như vậy, đến cả lì xì cũng không cần.

Một chiến hữu của Lục Minh hỏi: “Quân trưởng, cứ thế này thì bao giờ chúng ta mới đón được chị dâu đây?

Hay là anh gọi điện cho bố vợ đi.” Lục Minh lắc đầu, chuyện đó tuyệt đối không có tác dụng.

Anh ta lấy điện thoại ra, theo bản năng gọi cho Lục Sâm, kể lại tình hình một lượt.

Lục Sâm ở đầu dây bên kia cười ha hả, cực kỳ bất lực: “Anh cả, không phải em nói anh chứ, đây rõ ràng là bố vợ anh cố tình làm khó anh đấy, chứ không thì một cậu bảo an nhỏ bé làm sao có thể đấu sống mái với cả đám người các anh chứ?

Đừng có cứng nhắc như vậy chứ, các anh dù sao cũng xuất thân từ lính đặc nhiệm mà, những thứ hình thức kia thì đừng bận tâm nữa, trèo qua đi, bộc lộ chút khí phách đi chứ.

Cả một đám lính đặc nhiệm mà lại bị một bảo vệ khu dân cư chặn lại, nói ra không phải bị người ta cười chết sao.” Lục Minh cũng thầm mắng mình ngu ngốc, rõ ràng một đạo lý đơn giản như vậy mà cũng không nghĩ ra, lại còn lãng phí không ít thời gian ở đây. "A Sâm, hay là anh qua đây đi?" "Anh không qua được, Niệm Niệm cứ quấn lấy anh đòi cùng Tử Đồng xuất giá.

Hôm nay nhà họ Lục chúng ta có đến hai tin vui, bên khu nhà đã náo nhiệt từ sớm rồi, anh cưới vợ thì chỉ đành tự lo thôi, bên này chúng tôi thật sự không giúp được." Nhà họ Lục và nhà họ Bùi đều sống trong khu quân đội, rất gần nhau, việc đón dâu vốn dĩ rất đơn giản, nhưng cả khu nhà quân đội từ trên xuống dưới, già trẻ lớn bé đều ra hết, bây giờ chính là lúc náo nhiệt nhất.

Lục Minh cau mày.

Bên khu nhà có ông nội Lục trấn giữ, lại còn có chú hai, đều không phải những người dễ tính.

Lục Tử Đồng lại là đứa con gái duy nhất trong nhà, không cần nghĩ cũng biết bên đó chắc chắn gà bay chó sủa rồi.

Thôi vẫn là không để A Sâm qua đây, nếu không Lệ Hành sẽ thảm mất.

Cúp điện thoại, Lục Minh quay sang mọi người nói: "Toàn thể chú ý, dưới đây là hành động đại chiến giành cô dâu, hành động phải nhanh gọn, tiết tấu cao, hành động!" Lời Lục Minh vừa dứt, Trương Khiếu là người đầu tiên nhảy xuống xe, nhẹ nhàng một cái đã nhảy qua.

Những người khác cũng làm theo, tự động chia thành ba nhóm nhỏ, động tác dứt khoát gọn gàng, rất có tính thẩm mỹ, giống như một đàn chuột lớn.

Hơn nữa, những người này thường xuyên huấn luyện tác chiến nên rất ăn ý với nhau, ngay cả động tác nhảy cũng cực kỳ chỉnh tề, tạo thành một đường phong cảnh tuyệt đẹp.

Anh lính gác cổng nhìn đến ngây người, đơ ra nửa ngày mới phản ứng lại, nhưng đám người kia đã đi xa rồi. "Này này này, các anh không thể vào bằng cách đó được, các anh làm vậy là sai rồi, mau quay lại, quay lại đi!" Anh lính gác cổng sốt ruột giậm chân, nhưng tiếc là không ai quay đầu lại.

Một đoàn người hùng hổ tiến vào, thang máy mãi không xuống, bọn họ dứt khoát đi thang bộ, nhẹ nhàng leo đến tầng mười sáu, không hề thở dốc.

Lan Hành Chi vẫn luôn chú ý động tĩnh bên ngoài, không khỏi phàn nàn: "Cứ như quân cướp vào làng ấy, thật là đáng ghét, làm phiền dân chúng!" Giang Mạn nghe ba mình nói chuyện trẻ con như vậy, chỉ thấy buồn cười.

Trong lòng những bậc trưởng bối này, việc tổ chức hôn lễ và không tổ chức hôn lễ là khác nhau.

Rõ ràng cô đã kết hôn rồi, nhưng trong tâm trí họ, chỉ khi nào cô và chú rể hứa hẹn trọn đời trước mặt tất cả người thân bạn bè, cô mới thực sự xem là đã xuất giá.

Hạ Tình ghé sát tai Giang Mạn thì thầm: "Bác trai thật là đáng yêu." "Giống như một đứa trẻ con vậy." Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng của Lục Minh: "Ba, mẹ, con đến đón Mạn Mạn rồi, xin hai người mở cửa." Yên lặng.

Bên trong không có bất kỳ phản ứng nào.

Lục Minh gọi lại: "Ba, mẹ." Bên trong vẫn không có phản ứng.

Đám lính phía sau thấy Quân trưởng bị làm khó, cố nhịn cười, muốn cười nhưng không dám cười thành tiếng.

Trương Khiếu trừng mắt nhìn bọn họ, nói: "Đừng có đứng đấy xem kịch nữa, các cậu cũng là đến giúp mà, không đón được chị dâu về thì cũng là do các cậu vô năng, mau nghĩ xem phải làm sao đi!" Cả đoàn thu lại nụ cười trên mặt, cũng bắt đầu hò hét: "Chị dâu, chúng tôi đưa đại ca đến rồi đây, đại ca hôm nay đẹp trai lắm, chị không động lòng à, mau mở cửa ra xem đi!" "Xì xì xì, sao cậu lại nói chị dâu thành một cô nàng háo sắc thế?

Chị dâu của chúng ta là loại người đó sao?

Lúc này gọi chị dâu là vô dụng, mấy lão độc thân các cậu thật là vô học, nhìn tôi đây!" Chỉ thấy anh ta hô lớn: "Bác trai, hôm nay Quân trưởng dẫn đội đặc nhiệm của chúng tôi đến kính chào hai bác, chúng tôi thành ý mười phần đến đón chị dâu, chúng tôi những người lính này không có tài cán gì khác, chỉ là sẽ chiều vợ thôi, hai bác cứ yên tâm, hôm nay tất cả chúng tôi đều là người làm chứng, nếu sau này Quân trưởng dám lớn tiếng với chị dâu, chúng tôi sẽ bất chấp cấp bậc để giúp chị dâu đòi lại công bằng!" Lúc này, bên trong truyền đến tiếng của Lan Hành Chi: "Thứ nhất, tôi vẫn chưa thất thập bát thập, đừng có dùng những từ như 'kính chào' với tôi, đó là nguyền rủa tôi chết sớm.

Thứ hai, con gái của tôi không đến lượt các cậu đòi lại công bằng, nếu Lục Minh dám phạm sai lầm, tôi sẽ là người đầu tiên vứt nó ra ngoài!" Cả đoàn ho khan không ngừng, ông nhạc phụ đại nhân của Quân trưởng này hóa ra là một người cố chấp, ngang ngược, thật sự là quá khó đối phó.

Lục Minh đã quen rồi, trước đây không ít lần bị nhạc phụ đại nhân mắng mỏ, lần này coi như là còn tốt chán.

Nhưng muốn cưới đứa con gái bảo bối mà người ta yêu thương nhất, bị nói vài câu thì có đáng gì. "Ba, con sau này nhất định sẽ đối xử tốt với Mạn Mạn, tuyệt đối không nói một lời nặng nề nào với em ấy, luôn nâng niu em ấy trong lòng bàn tay, ngậm trong miệng, không để em ấy chịu bất kỳ tổn thương nhỏ nào, có khổ tự mình nếm trước, có khó khăn kịp thời đứng ra che chắn cho em ấy, lấy niềm vui của em ấy làm trách nhiệm của mình, lấy nỗi buồn của em ấy làm điều tối kỵ, cùng em ấy đi khắp núi sông, ngắm nhìn hết phồn hoa, cho đến khi chúng ta bạc đầu, già thật già, xin hai ba và mẹ giám sát!" Lục Minh từng câu từng chữ, hứa hẹn lời thề trọn đời của mình.

Giang Mạn thực ra có nghe thấy lời Lục Minh nói, tự nhiên biết người đàn ông này vì chuyện cô đi đổi thuốc mà vẫn luôn canh cánh trong lòng, cho đến nay vẫn cảm thấy áy náy.

Một người đàn ông cục mịch như anh mà lại nói ra những lời như vậy trước mặt nhiều người như thế, thật sự là làm khó anh rồi.

Giang Mạn mắt đỏ hoe, rất cảm động, không ngờ anh mà sến súa lên thì thật sự khiến người ta không chịu nổi. "Đứa trẻ này, thật sự là làm khó nó rồi." Nam Tịch cũng nói.

Thời trẻ có thể nắm tay một người, hai bàn tay đan vào nhau cho đến khi bạc đầu, đó là điều may mắn đến nhường nào.

Chương 1008

Lan Hành Chi hừ lạnh một tiếng: "Mấy lời này cũng chỉ là để lừa mấy cô gái nhỏ ngây thơ các cô thôi, cái này chỉ e là đi sao chép trên mạng." Trong nhận thức của ông, Lục Minh đâu có trình độ văn thơ như vậy.

Phụt.

Hạ Tình thật sự không nhịn được cười thành tiếng, cô cảm thấy hôn lễ của cô bạn này thật sự quá hài hước.

Đây quả là một vở kịch rể phụ đại chiến bố vợ.

Giang Mạn cũng dở khóc dở cười: "Ba, ba đừng đánh giá thấp Lục Minh nhà chúng con, anh ấy vẫn rất tài hoa, trước đây anh ấy từng là thủ khoa đại học đấy, bình thường anh ấy chỉ không thích văn vẻ thôi, những lời này tuyệt đối là do tự anh ấy nghĩ ra." Thỉnh thoảng cô vẫn có thể buột miệng nói ra vài câu tình tứ của Lục Minh. "Con bé kia, mau ngồi yên, đừng có hóng hớt lung tung." Lan Hành Chi nghiêm túc nói. "Được được được, ba của con, hai người cứ đối phó đi, nhưng đừng làm hỏng hôn lễ của con, nếu lỡ giờ lành thì không phải vấn đề của chúng con đâu đấy!" Giang Mạn cười tủm tỉm nói.

Hôn lễ của họ kết hợp giữa phương Đông và phương Tây, thời gian bái đường là do Lan Hành Chi đặc biệt mời thầy bói tính toán.

Họ muốn chơi thì cô cũng không có ý kiến, dù sao hôn lễ cả đời chỉ có một lần, cũng nên để họ giày vò một chút. "Yên tâm đi, tôi đang canh thời gian đây, còn ba tiếng nữa mới đến giờ lành đã tính toán của chúng ta, từ đây đến địa điểm hôn lễ cũng chỉ mất nửa tiếng, thời gian của chúng ta vẫn rất dư dả." Giang Lâm Thành, người nãy giờ im lặng, cuối cùng cũng lên tiếng.

So với sự nóng nảy của Lan Hành Chi, hôm nay trên mặt anh ta luôn mang theo nụ cười ôn hòa. "Ba." Giang Mạn kéo dài âm điệu, giọng điệu làm nũng đầy đủ. "Ba Lan con là tổng giám đốc, ba nghe theo ông ấy." Lan Hành Chi nhướng mày, "Con gái ngoan cứ yên tâm, ba con sẽ không phạm phải sai lầm sơ đẳng này đâu.

Tiểu Hạ, mau đưa Mạn Mạn vào phòng, những việc còn lại chúng tôi sẽ lo liệu." Lục Minh nói xong, phát hiện bên trong lại không có động tĩnh, không khỏi một trận bất lực.

Đây là nhà nhạc phụ đại nhân của mình, tổng không thể phá cửa mà vào được.

Nếu anh mà dám đơn giản thô bạo như vậy, kiếp này e rằng sẽ bị nhạc phụ đại nhân ghi hận mất. "Các cậu từng người từng người một đứng ngây ra đó làm gì, có ý tưởng gì không?" Trương Khiếu hỏi. "Quân trưởng, hay là nói vài điều bác trai thích nghe, nịnh nọt ông ấy một chút." "Những gì tôi vừa nói lẽ nào không phải là điều ông ấy thích nghe sao?" Người lính gãi đầu, hạ giọng nói: "Đúng vậy, những gì anh nói chắc chắn là điều bác trai thích nghe mới phải, sao lại không có tác dụng nhỉ?

Tôi trước đây thấy người ta đón dâu nhanh lắm, bố mẹ cười cười khóc khóc giao con gái đi, sao đến chỗ anh lại hoàn toàn không như vậy, thật sự khiến người ta đau đầu." "Quân trưởng, hay là chúng ta trèo vào." Trương Khiếu chỉ lên lầu trên, trong lòng lại thầm phàn nàn đám trí năng này một chút cũng không có tác dụng, không đưa ra được phương pháp khả thi nào.

Lục Minh hiểu ngay, ý của Trương Khiếu là từ nhà trên lầu, thông qua ban công trực tiếp trèo vào phòng Giang Mạn.

Chuyện này đối với những người như họ, thật sự quá đơn giản, hoàn toàn không có độ khó.

Nhưng nếu cứ thế xông vào, thì có thể ôm được cô dâu.

Nhưng, sau đó còn phải ôm cô dâu trèo ra ngoài nữa sao? "Tạm thời cứ đợi đã." Lục Minh động lòng, nhưng không đến phút cuối cùng, không thể dùng cách này. "Xem tôi này, đúng là ngốc.

Tôi nghe nói lúc Lục Sâm kết hôn còn nhét rất nhiều bao lì xì, mọi người đều thích bao lì xì, chúng ta nãy giờ vẫn chưa động đến tí nào.

Bác trai, tôi là Tiểu Trương, bác mở cửa đi, tôi sẽ nhét bao lì xì cho hai bác." "Ai thèm mấy cái bao lì xì đó của cậu, số tiền tôi cho anh lính gác cổng còn nhiều hơn các cậu." Lan Hành Chi thẳng thừng nói.

Cả đoàn tập thể không nói nên lời, tất cả đều nhìn chằm chằm Lục Minh với ánh mắt như muốn nói: Nhạc phụ của nhà giàu thật sự khó đối phó.

Chẳng trách anh lính gác cổng không cho họ vào, hóa ra tất cả đều do ông ấy chỉ đạo. "Ba, mẹ, con đảm bảo con đối với Mạn Mạn là thật lòng, sau này tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì có lỗi với em ấy, con cũng sẽ hiếu thuận với hai bác." Lan Hành Chi hừ lạnh: "Đợi đã, vội vàng cái gì, muốn cưới con gái tôi mà một chút kiên nhẫn cũng không có, hấp tấp như vậy thì làm nên chuyện lớn gì." Lục Minh dừng lại, quay sang mọi người nói: "Giữ yên lặng, đừng lên tiếng nữa, dù sao vẫn còn sớm, chúng ta cứ kiên nhẫn chờ ở đây." Sau một hồi lâu, họ đều không lên tiếng.

Ngược lại là Nam Tịch bên trong hoảng, từ phòng Giang Mạn đi ra: "Sao không còn tiếng động nữa?

Bị các anh hù dọa bỏ đi rồi à?" Lan Hành Chi sờ sờ mũi, trong lòng cũng có chút hoảng loạn, thằng nhóc thối đó sẽ không bỏ đi thật chứ, "Sao có thể, tôi chẳng qua là khảo nghiệm sự kiên nhẫn của nó thôi, sao chúng nó có thể đi được?

Nếu ngay cả chút kiên nhẫn này cũng không có, thì sớm đi cho rồi." Nam Tịch vỗ một cái lên đầu Lan Hành Chi, tiếng kêu khá lớn: "Đừng có ở đây mà làm trò, bày trò linh tinh, ông còn muốn con gái chúng ta đợi bao lâu nữa?

Con bé sáng nay mới chỉ ăn một chút yến sào thôi đấy." Lan Hành Chi có chút ngơ ngác: "Tịch Nhi, bây giờ cô không phải nên đứng cùng chiến tuyến với tôi sao?" "Tôi lại không phải lão hồ đồ, ông không muốn chấp nhận thì cũng phải chấp nhận, con gái lớn rồi thì phải lấy chồng, mấy chục năm sau này đều là ở bên người đàn ông khác, chăm sóc con cái của họ, chúng ta không thể trở thành trọng tâm trong cuộc sống của chúng được nữa." Ý ngoài lời là ông ấy chính là lão hồ đồ rồi.

Nam Tịch nhìn qua lỗ mắt mèo ra ngoài, thấy những đứa trẻ đó đáng thương đứng ngoài cửa, cô định mở cửa.

Lan Hành Chi lập tức ôm chặt cô, ngăn cản hành động của cô: "Tịch Nhi, tôi đâu có làm gì quá đáng với chúng, đợi thêm chút nữa là được rồi." "Lão ngoan cố, tôi không thèm nói chuyện với ông nữa!" Nam Tịch trừng mắt dữ tợn nhìn Lan Hành Chi, tức giận quay lại phòng. "Quân trưởng, cứ đợi thế này cũng không phải là cách." Trương Khiếu nhắc nhở.

Lục Minh cắn răng: "Lập tức lên lầu lật cửa sổ vào nhà!" Anh cảm thấy mình nhất định là chú rể bi thảm nhất, đón cô dâu mà còn phải đấu trí đấu dũng với nhạc phụ đại nhân của mình.

Bây giờ cũng không quản được nhiều như vậy nữa, ôm được vợ về mới là quan trọng.

Lục Minh, Trương Khiếu và hai người khác lên lầu trên, gia đình đó thực ra đã sớm nghe thấy động tĩnh, biết họ vẫn chưa đón được cô dâu, nghe yêu cầu của họ xong chỉ cười cười rồi cho họ vào.

Bốn người động tác nhanh nhẹn trèo xuống, Giang Mạn nhìn người đàn ông từ trên trời rơi xuống, kinh ngạc há hốc mồm.

Vừa định lên tiếng thì thấy động tác của Lục Minh, lập tức bịt miệng mình lại, bộ dáng đáng yêu vô cùng.

Ánh mắt Lục Minh lại dán chặt vào người Giang Mạn, anh đã thấy cô mặc váy cưới rồi, nhưng cứ cảm thấy lần sau lại càng kinh diễm hơn lần trước.

Anh từng bước từng bước đi tới, trong mắt như chứa cả một dải ngân hà, sáng đến mức không thể tả được.

Giang Mạn đỏ mặt, thoải mái dang tay, hai người ôm chặt lấy nhau như không có ai ở đó, mang lại một cảm giác năm tháng bình yên, thế sự an ổn.

Không cần lời nói, chỉ một cái ôm cũng đủ khiến những người xung quanh cảm động không thôi.

Chương 1009

Nam Tịch đỏ hoe mắt, Hạ Tình vỗ vỗ lưng cô an ủi.

Trương Khiếu thì nhìn chằm chằm Hạ Tình, cô nàng này mặc bộ đồ phù dâu đoan trang như vậy, trông cũng khá thu hút.

Ưm, hình như là 36C, không đúng, có lẽ là 36D thì phải.

Phát giác mình đang nhìn gì và nghĩ gì, tai Trương Khiếu lập tức đỏ bừng, ngượng ngùng quay đi, anh ta vừa rồi nhất định là bị ma ám rồi.

Lại dám nhìn chằm chằm vào chỗ đó của một người phụ nữ như vậy, xem ra là thật sự thiếu phụ nữ rồi.

Hạ Tình đưa tay che trước ngực mình, nếu không phải bây giờ không thể mắng người, cô đã sớm phát điên rồi.

Mắc mớ gì Giang Mạn còn ba lần bảy lượt nói trước mặt cô người đàn ông này thế này thế nọ, xem ra anh ta quá biết ngụy trang rồi, trước mặt một đằng sau lưng một nẻo, rất háo sắc.

Trong phòng khách.

Giang Lâm Thành có chút do dự nói: "Hành Chi, chỉ còn một tiếng rưỡi nữa thôi, nếu không để họ vào thì thật sự không kịp đâu." "Thằng nhóc thối này, bảo nó yên lặng thì nó yên lặng thật, có cần phải nghe lời đến thế không, tức chết tôi rồi!" Giang Lâm Thành, "..." Lan Hành Chi nhìn ra ngoài một cái, không thấy một bóng người nào, trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành, ông lập tức chạy về phía phòng Giang Mạn.

Bên trong ngoài Nam Tịch và thợ trang điểm ra, đâu còn bóng dáng cô dâu và phù dâu nữa.

Không cần nghĩ cũng biết là chuyện gì, nhất thời mặt ông đen sì như Bao Công, nghiến răng nghiến lợi nói: "Lục Minh cái thằng ăn cướp này!" Lại dám đường hoàng đưa con gái ông đi ngay dưới mí mắt ông.

Ông đúng là quá chủ quan rồi, lại quên thân phận con rể của mình, không có tài cán gì khác nhưng khinh công thì vẫn có thể làm được.

Nam Tịch không nể mặt mà cười thành tiếng.

Lan Hành Chi trừng mắt nhìn Nam Tịch, lập tức chạy đến bên bệ cửa sổ nhìn, chỉ thấy đuôi xe, ngay cả bóng người cũng không thấy.

Trong lòng ông ta tức muốn chết, nếu ông mà có bệnh cao huyết áp, đảm bảo giờ này đã nằm lăn ra đất rồi. "Sao ông lại dễ dàng để họ đi như vậy?" Nam Tịch nhún vai: "Cái gì mà tôi để cho đi, đây là con rể có bản lĩnh, nếu đổi lại là ông, ông có bản lĩnh này không?" Lan Hành Chi, "..." Cảm tình chuyện này còn rất có mặt mũi, ông ta thật sự không biết mấy người phụ nữ này ngày nào cũng nghĩ cái gì trong đầu. "Thôi được rồi, không nói mấy chuyện này nữa, chúng ta phải nhanh chóng qua đó, bên kia còn đang chờ chúng ta những người làm trưởng bối này." Lan Hành Chi rất buồn bực, nhưng cũng biết thời gian không còn nhiều nữa. "Lan Hành Chi, ông bĩu môi làm gì thế, ông gả con gái, ngày đại hỷ mà mặt như đưa đám vậy!" "Nói bậy, tôi bĩu môi lúc nào!" "Ha ha, Lan Hành Chi, không ngờ ông già rồi lại ra nông nỗi này." Cô chưa bao giờ nghĩ người đàn ông mình yêu khi về già lại ra nông nỗi này, chỉ vì đứa con gái này mà trông như muốn lấy mạng ông ta vậy.

Giang Lâm Thành nhìn vợ chồng họ, chỉ cảm thấy rất ghen tị, ngay cả khi anh ta và Tống Liên chưa ly hôn, cũng chưa bao giờ có được những ngày tháng nhỏ bé như vậy.

Nhà họ Lục, thật náo nhiệt.

Trong sân.

Các bậc trưởng bối nhà họ Lục từng người từng người một kéo ghế ngồi ngay ngắn cạnh nhau, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Trong sân cũng có không ít người vây quanh, mọi người đều là người quen cũ, chỉ là để tìm chút náo nhiệt.

Bùi Lệ Hành và phù rể của anh ta cởi áo vest, chỉ mặc áo sơ mi trắng, vừa chạy 3000 mét, chống đẩy plank, nhảy cóc mấy vòng.

Lúc này, ông nội Lục lại bảo họ ngồi xổm sâu, hai người sau một hồi giày vò như vậy, trán và cổ đều đầy mồ hôi, má đỏ bừng. "Sao, không trụ nổi nữa à?

Với thể chất yếu ớt này mà còn muốn cưới cháu gái tôi?" Ông nội Lục nhướng hàng lông mày đã bạc trắng, mạnh mẽ vỗ một cái lên ghế, không giận mà uy.

Bùi Lệ Hành suýt chút nữa không trụ nổi.

Tuy anh ta lớn lên trong khu quân đội, nhưng từ nhỏ chưa từng được cha mẹ huấn luyện theo tiêu chuẩn quân nhân, khác với Lục Minh và Lục Sâm.

Bao nhiêu năm trôi qua rồi, anh ta đâu còn thể lực tốt như vậy.

Anh ta bây giờ cuối cùng cũng hiểu được nỗi khổ của anh em nhà họ Lục rồi. "Không có, vẫn có thể kiên trì." Bùi Lệ Hành hắng giọng, nói với khí thế dồi dào. "Nói chuyện nhỏ tiếng vậy, rất bất mãn với tôi sao?" "Không không không, tuyệt đối không có, con rất sẵn lòng chấp nhận sự khảo nghiệm của ông nội." Vậy thì được rồi, ông nội lúc này cuối cùng cũng hài lòng.

Bùi Lệ Hành cứ nghĩ sự khảo nghiệm đã kết thúc rồi, đâu ngờ ông nội vung tay một cái: "Tiếp tục đi, hồi trẻ tôi những thứ trẻ con như thế này, một tiếng đồng hồ nhẹ nhàng như không." Bùi Lệ Hành mồ hôi lạnh toát ra, sẽ không thật sự muốn họ kiên trì một tiếng đồng hồ chứ, sẽ chết người mất.

Anh ta không muốn ngày đại hỷ lại bị người ta khiêng đến địa điểm hôn lễ, mất mặt quá đi thôi. "Tiểu cô phụ, cố lên, chú Lưu, cố lên!" Lục Niệm Nhất chẳng hiểu gì cả, chỉ thấy rất vui, còn ở một bên cổ vũ reo hò.

Lục Tử Mặc tựa vào người Lục Dao, hai người bịt miệng cười trộm.

Mạc Hữu An chống cằm nhỏ, chớp chớp đôi mắt to nhìn, vẻ mặt nửa hiểu nửa không, đáng yêu vô cùng.

Phù rể bên cạnh là một cậu lính trẻ của văn phòng anh ta, sắc mặt đã trắng bệch, trong lòng ai oán: Lần sau có mời làm phù rể cũng không đi nữa, phù rể không thể làm nổi.

Uống rượu thì là chuyện nhỏ, cái vụ thể lực này mới là tàn nhẫn nhất.

Người nhà họ Lục này thật sự không đi theo lẽ thường.

Đúng lúc này, tiếng của Lục Tử Đồng từ trên lầu truyền xuống: "Ba mẹ, sao vậy, anh Bùi nhà con tại sao vẫn chưa lên?

Ba mẹ đã hành hạ anh ấy những gì, ba mẹ cứ liệu mà nhẹ tay thôi, hành hạ anh ấy thảm quá thì một mình con làm sao làm hôn lễ được?" "Vội vàng cái gì, đang tiến hành đây." Lục Nam Triết bình tĩnh đáp lời con gái.

Lục Tử Đồng thấy Bùi Lệ Hành và phù rể đang ngồi xổm sâu, không nhịn được cười thành tiếng.

Cách nhà cô gả con gái này cũng thật kỳ lạ, không chặn cửa đòi bao lì xì, mà ngược lại nghĩ đủ mọi cách để người ta tập thể dục.

Đây là muốn bồi dưỡng một con rể có thể trở thành vận động viên sao?

Chương 1010

"Anh Bùi, cố lên!" Lục Tử Đồng hô to. "Da, Tiểu cô phụ, cố lên!" Bùi Lệ Hành cắn răng, nhìn con bé ngày thường vẫn thích quấn quýt bên mình này, nói cô bé không có quan hệ gì với Lục Tử Đồng thì tuyệt đối không thể.

Đến lúc quan trọng, lại chỉ biết châm dầu vào lửa. "Niệm Niệm, Tiểu cô phụ đổ mồ hôi rồi kìa." Bùi Lệ Hành đáng thương nói. "Vậy anh ngồi xổm thêm chút nữa đi, em lau mồ hôi cho." Lục Niệm Nhất ngây thơ nói.

Vừa nói còn nhón chân, làm bộ muốn đi lau mồ hôi.

Bùi Lệ Hành, "..." Nếu còn ngồi xổm nữa thì chú rể này sẽ phế mất.

Cả trường cười ồ lên, Mạc Noãn cũng cười ngả vào lòng Lục Sâm, cô cảm thấy lúc Lục Sâm đi đón dâu vẫn còn may mắn, nhẹ nhàng vượt qua cửa ải, còn những người này thì ai nấy cũng không dễ dàng.

Lục Sâm một tay ôm Mạc Noãn, một tay cầm điện thoại quay lại tất cả những cảnh này, định lát nữa chia sẻ vào nhóm WeChat.

Nếu không phải vợ mình không cho anh làm loạn, e rằng anh sẽ thật sự hành Bùi Lệ Hành tơi tả mất.

Coi như nể mặt anh ta đã cướp mất ý trung nhân của mình hai lần, anh cứ dừng lại vậy.

Cuối cùng, phù rể không chịu nổi nữa, khi gần như sắp ngã quỵ, ông nội Lục đã tha cho anh ta. "Ông nội, ông cũng là người nhìn cháu lớn lên, cháu nhất định sẽ đối xử tốt với Đồng Đồng, ông cứ yên tâm đi." Bùi Lệ Hành cắn răng nói. "Cắn răng cái gì, nói cứ như không tình nguyện vậy, cưới tiểu công chúa nhà tôi là lỗ cho cậu à, chúng tôi còn chưa chê cậu già đâu đấy!" Ông nội Lục trừng mắt sắc bén.

Bùi Lệ Hành thật sự muốn khóc rồi, một vẻ mặt như ăn phải hoàng liên có khổ mà không thể nói.

Cảm tình ông nội trước đây không phát biểu ý kiến gì về chuyện họ ở bên nhau, là đang đợi anh ta ở đây.

Quả nhiên, ra ngoài lăn lộn, sớm muộn gì cũng phải trả. "Ông nội, cháu không có ý đó." Bùi Lệ Hành giải thích. "Ngày đại hỷ mà mặt mày ủ dột, cậu làm cái gì thế hả?" Bùi Lệ Hành không dám biểu cảm gì nữa, rõ ràng là ông nội đang làm loạn, đâu phải là tôi. "Run rẩy cái gì, còn không bằng cả lão già này nữa.

Thế này đi, tôi và cậu so tài một chút, nếu cậu thắng tôi, cậu lập tức đưa Tử Đồng đi, thế nào?" "Ông nội, cháu đâu thể so được với ông, thôi thôi." Bùi Lệ Hành đâu dám so với ông nội, ông nội đừng nhìn tuổi đã cao, nhưng ngày nào cũng kiên trì rèn luyện, thỉnh thoảng còn lên núi săn thú nữa.

Lợi hại hơn nhiều so với mấy cậu lính trẻ, anh ta mà so với ông ấy, chẳng phải là tự phơi bày yếu điểm của mình sao? "Vậy là cậu không muốn lấy vợ nữa à?" Ông nội cười tủm tỉm nói.

Bùi Lệ Hành, "..." Thật sự là không cho anh ta một chút đường sống nào, cái này có thể lựa chọn sao?

Rõ ràng là không cho anh ta lựa chọn.

Nếu anh ta sớm biết sẽ gặp phải những thử thách này, chắc chắn đã bắt đầu huấn luyện từ sớm rồi, cũng không đến nỗi hôm nay mất cả thể diện lẫn uy tín. "Tôi nói lão Lục, sao ông lại vô sỉ như vậy, Lệ Hành đã bị các ông giày vò lâu như thế, ông còn có mặt mũi so tài với người ta sao?

Ông đây không phải là bắt nạt người trẻ tuổi sao?" Ông nội Diệp thật sự không chịu nổi nữa. "Xì xì xì, lão Diệp, đây là nhà tôi gả con gái, không liên quan nửa xu đến ông, ông không muốn xem thì đi đến câu lạc bộ bên kia đi, đừng có ở đây mà lảm nhảm." Hai người hễ gặp mặt là cãi nhau, điểm này không hề thay đổi. "Tôi đây là thấy ông bắt nạt người trẻ tuổi không được, thế này đi, tôi đại diện Lệ Hành và ông so tài." "Cút đi, lão già, tại sao lão già này phải so với ông, cũng đâu phải cháu trai ông cưới Tử Đồng." Bùi Lệ Hành cuối cùng còn chưa so tài với ông nội, chính mình đã không trụ nổi nữa. "Được rồi, được rồi, thời gian không còn sớm nữa, đừng giày vò nữa, bên câu lạc bộ còn đang chờ chú rể và cô dâu qua đó, Lệ Hành, cháu mau đi tắm, để thợ trang điểm làm lại cho cháu, chuẩn bị xuất phát đi." Chu Thanh Vận không chịu nổi nữa, ra hòa giải.

Bùi Lệ Hành vẫn không dám động đậy, nhìn về phía ông nội.

Ông nội dịu mặt xuống: "Lệ Hành, hôm nay ông nội chỉ muốn nói cho cháu biết, đại trượng phu co được giãn được, đạo lý này cháu đã hiểu chưa?" Bùi Lệ Hành lập tức hiểu ra ý của ông nội, ông nội hôm nay nhìn có vẻ như đang làm loạn, thậm chí còn làm mất mặt anh ta trước mặt nhiều người quen.

Thực ra là đang nói cho anh ta biết, sau này bất kể xảy ra chuyện gì, anh ta thân là đàn ông, phải luôn mang trong mình một trái tim bao dung.

Như vậy, hôn nhân mới có thể lâu dài. "Ông nội, cháu hiểu rồi." "Được rồi, đi vệ sinh cá nhân một chút, chuẩn bị xuất phát." Trên đường chính, mười chiếc xe hoa chậm rãi tiến về phía trước, ngụ ý thập toàn thập mỹ.

Trong xe hoa chính.

Giang Mạn và Hạ Tình ngồi phía sau, Hạ Tình vừa nghĩ đến chuyện vừa rồi, đến giờ vẫn còn chút kích động, họ đã được Lục Minh và Trương Khiếu cõng xuống.

Tòa nhà cao như vậy, cô vừa sợ hãi vừa cảm thấy kích thích. "Mạn Mạn, vừa nãy thật sự dọa chết tớ rồi, tớ suýt nữa thì hét lên." "Tớ thì không sợ." Bám trên lưng Lục Minh, cô cảm thấy rất an toàn.

Nghe Giang Mạn nói, khóe miệng Lục Minh cong lên như một cầu vồng. "Đồ vô dụng, đợi hôn lễ kết thúc, cậu phải trả tiền thuốc men cho tôi, vai tôi bị cậu cắn hỏng rồi." Vừa nãy Hạ Tình định hét lên, Trương Khiếu lập tức đưa tay lên cho cô cắn vào cánh tay. "Mạn Mạn, cậu xem Trương Khiếu này là cái kiểu gì chứ, một người đàn ông to đùng mà lại nhỏ nhen như đàn bà, lại còn đòi tiền thuốc men của tớ, sau này ai mà lấy anh ta thì đảm bảo xui xẻo cả đời." Hạ Tình bất mãn nói. "Tóc dài kiến thức ngắn, cô hiểu cái gì, đàn ông như tôi đây là tuyệt thế hảo đàn ông đấy!" Hạ Tình đưa tay chặn lại: "Dừng, mau dừng lại cho tôi, những lời như thế tôi nghe muốn ói rồi." Giang Mạn không nhịn được cười thành tiếng: "Được rồi, hai người, sao cứ như oan gia vậy, hễ gặp mặt là cãi nhau." "Ai và cô ấy (anh ấy) là oan gia?" Hai người đồng thanh nói. "Được rồi, sự ăn ý này đúng là không ai bằng, đơn giản chính là oan gia ngõ hẹp mà." "Mạn Mạn." "Chị dâu." "Được rồi, được rồi, không nói hai người nữa, hôm nay là sân nhà của tôi và Lục Minh, không nói đến những người linh tinh các cậu nữa." Hạ Tình cười thành tiếng, đột nhiên thấy cái gì đó, "Mạn Mạn, cậu nhìn màn hình bên ngoài kìa." Giang Mạn nhìn ra ngoài, chỉ thấy màn hình hiển thị trên các tòa nhà cao tầng bên ngoài, thậm chí là các bảng quảng cáo dọc đường, tất cả đều đổi thành ảnh cưới, thậm chí là một số ảnh đời thường của cô và Lục Minh.

Chữ lớn viết: Giang Mạn VSLục Minh, trọn đời bên nhau.

Chương 1011

Không ít người đang xem, thậm chí còn đang bàn tán.

Không cần nghĩ cũng biết đây là do ba nhà giàu của cô làm ra, thật sự là sợ người khác không biết ông ấy có tiền.

Các bảng quảng cáo, màn hình hiển thị ở những địa điểm này bình thường đều dùng cho mục đích thương mại, mỗi bảng quảng cáo có giá trị kinh người, một số thậm chí không phải có tiền là có thể thuê được.

Ông ấy thì hay rồi, vung tay một cái, tất cả những thứ này đều trở thành thế giới riêng của cô và Lục Minh rồi. "Ba làm vậy là muốn mọi người trói buộc con đó mà." Giang Mạn thở dài, bất lực vô cùng, là con gái của một gia đình giàu có như vậy, mấy tên bắt cóc kia chẳng phải sẽ để ý sao? "Ba làm vậy là vì yêu thương con." Lục Minh vỗ vỗ tay Giang Mạn an ủi.

Giang Mạn khẽ tựa vào vai Lục Minh, ghé sát tai anh nhẹ giọng nói: "Quân trưởng Lục, hôm nay anh thật sự rất đẹp trai." "Em cũng vậy." "Ôi trời, cứ thế bị nhồi một chậu cẩu lương, có cần phải quá đáng như vậy không!" Lục Minh khẽ cười, quay sang Hạ Tình nói: "Cô cũng sẽ có ngày này thôi, đến lúc đó hoan nghênh cho chúng tôi ăn cẩu lương." Giang Mạn vui vẻ cười thành tiếng.

Hôn lễ được tổ chức tại câu lạc bộ Thành Nhạc ngoại ô, đây là nơi nghỉ dưỡng của giới quý tộc giàu có, mỗi ngày kiếm được rất nhiều tiền.

Lan Hành Chi đã vung tay bao trọn ba ngày.

Ngay cả thiệp cưới có hương thơm mà Giang Mạn chọn cũng là do Lan Hành Chi đặc biệt đặt làm riêng, mỗi tấm thiệp đều có dấu chống giả, tích hợp chip bên trong, có thể dùng như thẻ để quẹt, những ai không có thiệp thì đều bị từ chối vào cổng.

Xe hoa chính lúc 11 giờ 40 phút đã lái vào hội trường, nơi này rộng lớn vô cùng, trên bãi cỏ xanh đã tụ tập đông đủ khách khứa.

Nam nữ cầm ly champagne nói chuyện rất vui vẻ, rõ ràng là ban ngày, mà lại cứ như một bữa tiệc rượu thương mại vậy.

Mây trắng lững lờ trôi, đẹp đến nao lòng.

Thảm đỏ và cổng hình trái tim đã được chuẩn bị sẵn sàng, hai bên và phía trên đều được khảm đầy hoa hồng đỏ, lộng lẫy và quyến rũ vô cùng.

Vì là hai cặp đôi, tất cả đều chuẩn bị hai bộ.

Xung quanh bãi cỏ bày biện thức ăn, cả món Trung và món Tây đều có, còn có đủ loại đồ ăn nhẹ đặc sắc, bên cạnh còn đứng những quản gia khách sạn mặc vest, đó đều là những quản gia chỉ có ở khách sạn năm sao trở lên.

Họ sẽ giới thiệu và gợi ý món ngon cho khách, luôn chú ý đến nhiệt độ và độ tươi của thức ăn, hễ có vấn đề sẽ lập tức yêu cầu người thay mới.

Những ghế hàng đầu vẫn còn trống, đó là chuẩn bị cho những người thân nhất của các gia đình, chỉ chờ mọi người vào chỗ.

Ở đằng xa, Lục Niệm Nhất, Lục Tử Mặc, Mạc Hữu An và mấy đứa trẻ khác trong trang phục phù dâu, phù rể nhỏ đang nô đùa.

Còn Lục Dao thì như một người anh lớn, luôn ở bên cạnh chăm sóc chúng.

Những phù dâu, phù rể nhỏ này không cần mời con nhà người khác nữa, đã hoàn toàn được những đứa trẻ trong nhà đảm nhiệm.

Trên lễ đài, MC và các nhân viên liên quan vẫn đang thực hiện những điều chỉnh và trao đổi cuối cùng, sợ có một chút bất ngờ nào xảy ra.

Giang Mạn thì đã quen rồi, lúc tổng duyệt cô cũng đã giật mình, MC là một người dẫn chương trình nổi tiếng của đài truyền hình mà cô yêu thích nhất, bất kể loại hoạt động nào cũng có thể đảm đương, có thể nói cô đã lớn lên cùng những chương trình do anh ấy dẫn dắt.

Ngay cả ban nhạc và nghệ sĩ được mời đến cũng là những người cô yêu thích, cô cũng chỉ thỉnh thoảng nhắc qua một câu, không ngờ ba lại để tất cả vào trong tâm.

Giang Mạn mắt nóng bừng, đây là hôn lễ do ba mình chuẩn bị cho mình.

Cũng là gợi ý của cô, cô muốn một hôn lễ ngoài trời.

Mỗi một chi tiết ở đây đều là tâm huyết của ông.

Chuyện này phải tốn bao nhiêu thời gian, chẳng trách khi họ chụp ảnh cưới về thì thấy ông đã gầy đi rồi.

Mặc dù cô không đồng tình với kiểu cách nhà giàu của ông, nhưng không nghi ngờ gì, cô đã bị cảm động sâu sắc.

Trong đó chứa đựng tình phụ tử nồng nàn của ông.

Đối với đứa con gái này, ông thật sự đã dành cho cô tình yêu thương trọn vẹn một trăm phần trăm.

Thân phận của Lục Minh vốn không phù hợp với sự xa hoa như vậy, nhưng Lan Hành Chi đã gửi một bản báo cáo đến khu quân đội, trực tiếp chỉ rõ tất cả chi phí đều do nhạc phụ đại nhân này của anh ta gánh vác.

Ông ấy là một thương nhân nổi tiếng thế giới, giàu có ngang ngửa cả một quốc gia, những người kia còn có thể nói gì được nữa.

Hơn nữa, sau lưng Lục Minh còn có tập đoàn Lục Thị, còn có thể nói gì, những lời đồn thổi nhận hối lộ căn bản không thể vấy bẩn lên người anh ấy.

Lục Minh đột nhiên cảm thấy sau lưng hơi lạnh.

Vừa quay đầu đã thấy Lan Hành Chi đang nhìn anh với nụ cười như có như không, ánh mắt đó thật sự rất dò xét. "Sao vậy?" "Bố và mọi người cũng đến rồi." Giang Mạn quay lại, vừa lúc chạm phải ánh mắt của Lan Hành Chi, cũng rụt cổ lại.

Hôm nay họ lén bỏ đi, bố chắc chắn rất tức giận. "Không sao, bố tôi là người sĩ diện nhất mà, ở nơi thế này, ông ấy chắc chắn sẽ rất phong độ." Ngay lúc này, giọng MC vang lên: "Kính thưa quý vị khách quý, chào buổi sáng ạ.

Tôi là Hà Nghị, người dẫn chương trình hôn lễ hôm nay.

Thay mặt anh Lục Minh và cô Giang Mạn, anh Bùi Lệ Hành và cô Lục Tử Đồng, tôi xin gửi lời chào mừng nồng nhiệt đến tất cả quý vị.

Bây giờ xin mời quý vị ổn định chỗ ngồi, hôn lễ của chúng ta sắp bắt đầu rồi ạ." Lời anh ta vừa dứt, các khách mời nhao nhao ngồi xuống. "Xin mời hai cặp đôi tân lang tân nương của chúng ta chuẩn bị ở vị trí của mình." Lục Minh mỉm cười với Giang Mạn, "Vậy anh qua trước đây." Giang Mạn vừa định nói được, Lan Hành Chi đã trầm giọng giục: "Đi mau." Lục Minh xoa xoa mũi, ngoan ngoãn rời đi.

Giang Mạn đồng thời khoác tay Lan Hành Chi và Giang Lâm Thành.

Cả hai đều là bố, lúc này bỏ ai cũng không được, nhất là Giang Lâm Thành bây giờ chỉ có Giang Mạn là con gái.

Thế là, Lan Hành Chi đề nghị hai người bố cùng cô đi trên thảm đỏ.

Chương 1012

"Bố Lan, bố Giang, con cảm thấy mình thật hạnh phúc.

Người khác lúc này chỉ có thể khoác tay một người, có hai bố ở bên cạnh, con thấy mình chẳng còn chút lo lắng nào cả." Đêm qua Giang Mạn còn căng thẳng không thôi, nhưng giờ đây trái tim cô lại bình tĩnh một cách kỳ lạ. "Con bé ngốc này, xinh đẹp thế này thì có gì mà phải lo lắng, người ta muốn nhìn thì cứ để họ nhìn thôi." Lan Hành Chi thờ ơ nói. "Điều này có liên quan gì đến xinh đẹp chứ?" "Đương nhiên có liên quan, con gái xinh đẹp thì không có gì là không thể thể hiện ra được, tự nhiên sẽ không cần lo lắng." Người nói là Giang Lâm Thành.

Giang Mạn cười ngây ngô, các bố là nhất, các bố nói gì thì là thế đó, miễn là các bố vui vẻ là được.

Người làm phù dâu phù rể cho họ là Lục Nghiêu và Mạc Hữu An.

Vì chênh lệch chiều cao của hai đứa trẻ, ban đầu định tìm một bé gái khác có chiều cao tương đương Lục Nghiêu, nhưng Lục Nghiêu khăng khăng muốn Mạc Hữu An.

Dù sao thì hôn lễ của họ đã có hai người bố rồi, chênh lệch chiều cao của phù dâu phù rể có lớn cũng chẳng sao, miễn là nhóc con vui là được.

Lan Hành Chi vung tay một cái liền quyết định.

Lục Nghiêu cầm giỏ hoa nhỏ, còn Mạc Hữu An thì giúp Giang Mạn nâng váy cưới.

Lục Tử Đồng cũng thân mật khoác tay Lục Nam Triết, chuẩn bị ở một bên khác.

Đứng sau họ là cặp song sinh.

Mấy nhóc con đã có kinh nghiệm một lần rồi, lần này đứng phía sau chẳng chút rụt rè nào, tự tin lắm.

Đặc biệt là Lục Niệm Nhất, chảnh không chịu được, đã bắt đầu làm nũng với khách mời, dáng vẻ tinh nghịch đáng yêu khiến mọi người cười phá lên.

Lục Sâm nắm chặt tay Mạc Noãn, nhìn đôi con trai con gái của mình, chỉ cảm thấy thời gian trôi thật nhanh.

Nhớ lúc trước chúng còn chưa đứng vững, cần người đỡ mới lên được sân khấu, dạy vài câu nói mà anh mất rất nhiều thời gian.

Giờ đây đã giống như hai ngôi sao nhí rồi.

Hai cặp đôi nhìn nhau đắm đuối, trong mắt không còn gì khác. "Sau đây xin mời quý vị vỗ tay chào đón hai cô dâu của chúng ta, cô Giang Mạn, cô Lục Tử Đồng." Dứt lời, nhạc hôn lễ vang lên.

Hai cô dâu khoác tay cha mình đi về phía chú rể.

Lục Tử Đồng nhìn người đàn ông cô đã thầm yêu nhiều năm, trong lòng thầm mừng.

May mà cô không bỏ cuộc, nếu không hôm nay người bước về phía anh Bùi sẽ là một người phụ nữ khác.

Nếu cô phải chứng kiến cảnh đó, chắc chắn cô sẽ đau lòng chết mất.

Bùi Lệ Hành không chớp mắt nhìn cô dâu của mình.

Từ nhỏ cô đã là một mặt trời nhỏ rạng rỡ đầy sức sống, giờ đây lại thuộc về riêng anh, anh vẫn thật may mắn.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, mọi điều đều không cần lời nói.

Giang Mạn nhìn người đàn ông mặc quân phục cách đó không xa, khóe môi nở nụ cười rạng rỡ đến không tưởng.

Hôm nay, dưới sự chứng kiến của bao người, cô đã trở thành vợ anh, anh là bầu trời cả đời của cô.

Cảnh ba người sánh bước không hề có chút không hài hòa nào, ngược lại, bước chân lại vô cùng ăn khớp.

Hai người bố mắt đã ướt, Lan Hành Chi là người nói trước: "Lục Minh, hôm nay tôi giao con gái tôi cho cậu.

Sau này nếu cậu có bất kỳ điều gì có lỗi với con bé, bất kể nó đổ một giọt máu hay một giọt nước mắt, tôi không cần biết cậu là quân trưởng hay đến ông trời cũng không cứu nổi, tôi cũng sẽ đánh cậu không nương tay, nghe rõ chưa?" "Nghe rõ rồi ạ." Lục Minh rất nghiêm túc nói.

Giang Lâm Thành cũng nói: "A Minh, tôi và bố Lan của cậu cũng có chung quan điểm.

Nếu cậu có lỗi với Mạn Mạn, hai chúng tôi sẽ cùng đánh cậu, tuyệt đối không nương tay." Phần lớn khách mời hôm nay là họ hàng bên nhà họ Lục, rất nhiều người là lãnh đạo và chiến hữu trong quân khu.

Họ ngồi riêng một khu vực, tất cả đều mặc quân phục, rất dễ nhận ra.

Chỉ nghe thấy họ đồng thanh hô to: "Bác trai, nếu quân trưởng dám bắt nạt chị dâu, chúng cháu sẽ cùng giúp các bác đánh anh ấy!" Lục Minh cười gượng gạo, cúi chào hai vị nhạc phụ và các chiến hữu, "Sau này xin mọi người hãy giám sát.

Nếu tôi không thể bảo vệ vợ mình chu toàn, hoan nghênh mọi người cùng đánh tôi!" Ngay khi mọi người nghĩ Lan Hành Chi sẽ giao tay Giang Mạn cho Lục Minh, ông lại đưa tay con gái ra sau lưng, rồi nói tiếp: "Phụ nữ ai cũng thích nghe lời ngon tiếng ngọt, nhưng cậu là một tên ngốc nghếch.

Bây giờ, cậu nói vài câu tình tứ với con gái tôi đi, xem có đạt yêu cầu không?" Mặt Giang Mạn đỏ bừng đến tận mang tai, hoàn toàn không ngờ Lan Hành Chi lại làm ra trò này.

Nam Tịch phía dưới sốt ruột không thôi.

Cô biết tính cách của Lan Hành Chi, ông ấy vốn dĩ không làm việc theo lẽ thường, những lời này chắc chắn là bài kiểm tra ông chuẩn bị khi Lục Minh đến đón dâu.

Ai ngờ Lục Minh lại trực tiếp trèo cửa sổ mang Giang Mạn đi, thế là câu hỏi này tự nhiên không được hỏi.

Nếu để ông ấy hỏi tiếp thì còn ra thể thống gì nữa. "Cái tên Lan Hành Chi này, chỉ biết làm trò lố, chẳng thèm xem đây là dịp gì." Tần Huệ vỗ tay cô, "Thôi, ông ấy tính cách như thế mà, cứ để ông ấy làm trò đi." Jim và Brooke cũng đến rồi.

Họ đều nhận thấy một thời gian không gặp, Nam Tịch không chỉ hồng hào hơn mà tinh thần cũng tốt hẳn lên, một lần nữa chứng minh việc họ buông tay lúc trước là đúng đắn.

Ngôn Kha cũng dẫn theo cháu gái nhỏ đến, bé gái tầm năm sáu tuổi, trông rất tinh xảo.

Tuy nhiên, thân phận của ông ấy khá nhạy cảm, chỗ ngồi của ông được xếp lẫn vào giữa người nhà họ Lục.

Chứng kiến cảnh này, ông không khỏi cảm thán: "Cái lão Lan này, đúng là chuyên gia hành người mà, thằng nhóc A Minh hiền lành đó sao mà là đối thủ của ông ta được." Cô bé bên cạnh kéo kéo áo ông, chỉ vào chỗ Lục Nghiêu và Mạc Hữu An đang đứng: "Ông ơi, anh trai cầm giỏ hoa kia đẹp trai quá ạ." "Đó là cháu ngoại của ông Lan nhà cháu đó, gen tốt nên đương nhiên xinh đẹp rồi." "Thế sau này cháu có thể lấy anh ấy không ạ?" "Thế còn anh trai hàng xóm của cháu thì sao, cháu không cần nữa à?" "Không cần nữa, không cần nữa, cháu chỉ muốn anh trai đó thôi." Cô bé dứt khoát lắc đầu.

Chương 1013

Ngôn Kha véo véo má cô bé, "Vậy cháu cũng phải mau lớn lên, lớn rồi mới có thể lấy người ta được." Trên sân khấu, Lục Minh cũng đỏ mặt, trước mặt nhiều người như vậy, anh chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, chẳng nói được lời nào. "Quân trưởng, cố lên!" Đám chiến sĩ không sợ chuyện lớn lại hò reo.

Lục Minh hít sâu một hơi, sắp xếp lại suy nghĩ một chút, rồi thâm tình nhìn vào mắt Giang Mạn.

Giang Mạn lập tức tim đập như trống.

Cô chưa từng đối mặt với anh như thế này, chỉ cảm thấy hôm nay đôi mắt anh đặc biệt đen sáng và trong suốt, như thể có thể mê hoặc lòng người. "Mạn Mạn, trước khi gặp em, anh chưa từng rung động.

Gặp em rồi, trái tim này chỉ đập vì em.

Anh từ trước đến nay chỉ chung tình với một mình em, trước đây, bây giờ, tương lai, chỉ có em, sẽ không có ai khác." Giang Mạn thật sự xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu, trong lòng từng trận ngọt ngào lan tỏa, ngọt lịm.

Đây chính là vạn năm cây sắt nở hoa, thắng xa vô số chốn nhân gian.

Đồng thời lại thấy kỳ lạ, có cảm giác như chính bố mình đang ép Lục Minh thổ lộ.

Cô hạ giọng nói: "Đủ rồi, chúng ta về rồi nói riêng." "Đủ cái gì mà đủ, tiếp tục đi!" Lan Hành Chi không phải người dễ lừa gạt như vậy.

Mạc Noãn cười nghiêng ngả tựa vào vai Lục Sâm, ông Lan này đúng là quá hài hước.

Nụ cười trên mặt MC cũng hơi cứng lại, sao cái này lại không giống với lúc diễn tập, đây là muốn làm loạn gì đây? "A?" "A cái gì mà a, không nghe hiểu lời tôi nói à?" Cả khán phòng lại một lần nữa cười vang. "Bố!" "Thôi được rồi, thôi được rồi, không ép cậu nữa.

Chuyện nhỏ thế này cứ như bắt cậu làm gì ghê gớm lắm vậy.

Tôi hỏi gì cậu cứ trả lời đó được không?" Lục Minh gật đầu. "Trong mắt cậu, người phụ nữ đẹp nhất là ai?" "Vợ và mẹ ạ." Tần Huệ mỉm cười an ủi, thằng nhóc này, cuối cùng cũng không lấy vợ rồi quên mẹ. "Nếu cậu có con gái, cậu sẽ yêu thương vợ hay con gái hơn?" "Có lẽ sẽ là con gái ạ, vì tôi biết vợ tôi yêu con gái hơn." Thằng nhóc này, đúng là có chút đầu óc, vậy mà đối đáp trôi chảy, không đắc tội một ai. "Được rồi, nhớ kỹ lời cậu nói đó." Vừa nói, Lan Hành Chi đặt tay Giang Mạn vào tay Lục Minh, nắm chặt một cái.

Nói xong, ông ôm Giang Lâm Thành bước xuống sân khấu, trên mặt mang theo chút buồn bã.

Ở bên này, Lục Nam Triết giao tay Lục Tử Đồng cho Bùi Lệ Hành, chỉ đơn giản nói: "Bảo bối trong lòng tôi, xin hãy trân trọng và yêu thương con bé." "Bố yên tâm, đây cũng là bảo bối trong lòng con ạ." Sau khi hai cặp đôi tân lang tân nương đã tập hợp đầy đủ, liền bắt đầu một loạt nghi thức rườm rà.

Cuối cùng, cha mẹ hai bên đều được mời lên lễ đài, tân lang tân nương bắt đầu dâng trà đổi cách xưng hô.

Sau khi mọi nghi thức kết thúc, MC vừa định nói, micro lại bị Lan Hành Chi giành lấy.

Chỉ nghe thấy ông ấy nói: "Tôi, Lan Hành Chi, tại đây trịnh trọng tuyên bố, sau này toàn bộ sản nghiệp của tôi sẽ giao lại cho cháu ngoại nhỏ Lục Nghiêu và cháu gái ngoại sắp chào đời.

Chúng nó là chủ nhân tương lai của tập đoàn Thiên Thịnh, trước khi chúng nó thành niên, tạm thời giao cho mẹ của chúng nó là Giang Mạn quản lý." Lời này vừa thốt ra, những người phía dưới lại sôi sục.

Tập đoàn Thiên Thịnh, đó là một tập đoàn còn đỉnh hơn cả tập đoàn Lục Thị.

Giờ đây, bằng một cách khác, nó lại rơi vào tay con cháu nhà họ Lục, vậy thì chẳng khác gì là của nhà họ Lục.

Nếu Lục Thị và Thiên Thịnh liên thủ, thì địa vị doanh nghiệp đầu ngành ở thành phố A chắc chắn sẽ bền vững mãi mãi. "Bố, con..." "Con gái ngoan, đây là quà cưới bố tặng con.

Con yên tâm đi, sau này con vẫn có thể làm những gì mình thích, bố coi như đi làm thuê cho con vậy.

Chúc mừng tân hôn, bảo bối." Giang Mạn mắt đỏ hoe, trong lòng tràn ngập cảm động, nhưng lại không thốt nên lời.

Ngược lại Lục Minh lên tiếng: "Bố, bọn trẻ còn nhỏ, cách tuổi thành niên còn mười mấy năm nữa, bây giờ nói mấy chuyện này còn quá sớm." "Sao, chê à?" Lan Hành Chi không vui nói.

Một câu nói thành công khiến Lục Minh im miệng.

Lúc này mà anh còn nói gì nữa, thì chẳng khác nào được lợi còn giả bộ ngoan hiền.

Các khách mời vốn đang ngỡ ngàng, lại một lần nữa bật cười.

Vị nhạc phụ và con rể này quả thực quá hài hước, ngày thường ở nhà chắc chắn rất thú vị.

Ông nội Lục mắt sáng lên, hỏi Lục Sâm bên cạnh: "A Sâm, chị dâu con có thai rồi à?" Lục Sâm dở khóc dở cười lắc đầu: "Ông ơi ông nghĩ nhiều quá rồi, đây chỉ là lời chúc tốt đẹp của bố Lan thôi ạ." Người nhà họ đúng là bị ám ảnh bởi việc có con gái rồi, động một chút là nhắc đến. "Tôi cứ tưởng lại có cháu gái nữa chứ, mừng hụt rồi." Ông nội Lục ánh mắt tối sầm.

Hôn lễ này kéo dài từ trưa cho đến tối.

Buổi tối là hôn lễ kiểu Trung Quốc, toàn bộ quá trình mô phỏng hoàn toàn hôn lễ thời Hán, xứng đáng là một bữa tiệc thị giác hoành tráng.

Đến mấy chục năm sau, người ta vẫn còn nhắc mãi.

Buổi tối, bầu trời cũng bừng sáng những màn pháo hoa tuyệt đẹp và hoành tráng.

Những cánh hoa màu hồng kết thành từng lời chúc phúc trên bầu trời, kéo dài mấy tiếng đồng hồ, thu hút ánh nhìn của toàn thể người dân thành phố.

Ngay khi mọi người đang ồn ào đòi đi náo động phòng, cả hai cặp đôi tân nhân đều đồng thời biến mất, chỉ để lại hai cặp phù rể phù dâu hứng chịu "bão tố" của họ.

Lục Niệm Nhất uống một chút nước ép trái cây, cuối cùng ngủ thiếp đi trong lòng Lục Sâm với khuôn mặt ửng hồng.

Chương 1014

Còn Lục Nghiêu thì dắt Mạc Hữu An, luồn lách giữa những món ăn tinh xảo để "tìm kho báu".

Cuối cùng, cô bé nhỏ cứ xoa xoa cái bụng tròn vo, trông bộ dạng như đã ăn no căng.

Không ngờ cô bé vô tình giẫm phải một bé gái khác.

Bé gái đó hung hăng lườm Mạc Hữu An một cái, dọa Mạc Hữu An lùi lại mấy bước.

Mạc Hữu An vẫn rất lễ phép, biết là mình đã đi không cẩn thận, lập tức xin lỗi: "Cháu xin lỗi ạ." "Xin lỗi thì có ích gì?

Cháu đã giẫm bẩn giày của tôi rồi, đây là quà sinh nhật sáu tuổi bố tôi tặng tôi đó, cháu đền nổi không?" "Sao vậy, An An?" Mạc Hữu An lắc đầu, vành mắt hơi đỏ, chỉ vào đôi giày của bé gái kia, "Không sao, giày bị bẩn thôi." "Thật sự không sao ư?

Có bị thương ở đâu không?" "Anh ơi, người bị thương là cháu đây này, con bé xấu xí này đã giẫm bẩn giày của cháu rồi.

Cháu còn chưa ấm ức thì nó ấm ức cái gì chứ, đồ tiện tì!" Bé gái đó vô tình trách móc.

Mạc Hữu An vẫn còn hơi không hiểu, chỉ biết là lời mắng mình.

Lục Nghiêu thì hoàn toàn hiểu, chỉ cảm thấy bé gái trước mặt này thật sự quá hư. "An An nhà tôi đã xin lỗi rồi, cô có cần phải mắng người như vậy không?

Chẳng có chút gia giáo nào cả, rốt cuộc là ai đưa cô đến đây?" "Anh trai, anh mắng cháu.

Rõ ràng là cháu không sai mà, huhuhu, sao anh lại mắng cháu, cháu thích anh mà." Bé gái òa một tiếng khóc nức nở, khóc rất đáng thương.

Lục Nghiêu hết sức cạn lời, loại người như vậy mà còn nói An An là đồ tiện tì, rõ ràng cô ta mới là người tiện nhất.

Lục Nghiêu rất khó chịu, kéo Mạc Hữu An định bỏ đi.

Bé gái thấy vậy, khóc càng lớn hơn, như thể sắp tắt thở vậy. "Anh Nghiêu." Mạc Hữu An kéo tay Lục Nghiêu, quay đầu nhìn bé gái đang đứng khóc tại chỗ. "Mặc kệ cô ta." Mạc Hữu An không nói gì nữa, ngoan ngoãn đi theo Lục Nghiêu.

Nhưng chưa đi được bao xa, một người đàn ông liền vội vàng chạy đến chỗ bé gái, "Sao vậy, cháu gái ngoan, ai bắt nạt cháu?" Cùng với người đàn ông đó còn có Lan Hành Chi.

Thấy bé gái khóc thảm thương như vậy, ông cũng cúi xuống, "Tiểu Dục, sao vậy?" "Hu hu, ông Lan, con bé xấu xí kia giẫm bẩn giày của Tiểu Dục rồi, anh trai còn giúp nó nói cháu nữa, hu hu, Tiểu Dục buồn lắm." Bé gái ôm chân Lan Hành Chi.

Bé gái đang khóc là cháu gái nhỏ của Ngôn Kha.

Lan Hành Chi cũng coi như là nhìn cô bé lớn lên, trước đây ông ấy cô độc một mình nên rất mực yêu thương cô bé.

Lục Nghiêu luôn mím môi, ánh mắt hờ hững nhìn bé gái, rất tự giác kéo Mạc Hữu An ra sau lưng mình.

Lan Hành Chi vừa nhìn thấy dáng vẻ của nó liền biết là chuyện gì rồi.

Cháu ngoại nhỏ tuy còn bé nhưng rất thích Mạc Hữu An, không chỉ một lần nói trước mặt ông rằng sau này muốn cưới Mạc Hữu An.

Ngôn Kha cũng là một người tinh ý, đại khái nghĩ một chút liền biết chuyện gì.

Đây đều là những người quen biết.

Ông thấy cháu gái nhỏ không bị thương nên cũng yên tâm, đưa tay vỗ vỗ bụi trên giày của cô bé: "Được rồi, giờ thì sạch rồi.

Cháu là cháu gái của ông Ngôn Kha, phải kiên cường lên chứ, sao có thể động một tí là khóc như vậy." "Hu hu, nhưng anh trai ấy mắng cháu, anh ấy nói cháu không có gia giáo, cháu đâu có không có gia giáo đâu." "Ông Ngôn, cháu xin lỗi ạ, cháu không biết cô bé là cháu gái của ông.

An An là cô bé mà cháu rất yêu quý, nó mắng An An nên cháu đã lỡ lời.

Nếu đã làm cô bé này buồn, cháu xin lỗi." Mạc Hữu An cũng từ sau lưng Lục Nghiêu bước ra.

Cô bé từ nhỏ đã ở bên cạnh Lục Sâm, dần dần bị ảnh hưởng, được giáo dưỡng rất tốt.

Biết là mình đã làm sai chuyện, không thể trốn tránh. "Cháu xin lỗi, chị ạ, cháu không cố ý đâu." "Tôi không chấp nhận!

Nếu xin lỗi mà có ích thì cần gì cảnh sát nữa." Ngôn Dục nói một cách bướng bỉnh.

Mạc Hữu An vành mắt hơi đỏ, nhưng vẫn kiên trì nói: "Chị ơi, cháu biết chị đau, An An cho chị giẫm lại nhé." Nói rồi, cô bé còn chủ động đưa chân mình ra.

Lục Nghiêu rất đau lòng, nắm chặt nắm đấm nhỏ bên người.

Ngôn Dục mặt mừng rỡ, nhấc chân định giẫm lên chiếc giày da nhỏ của Mạc Hữu An, Ngôn Kha lập tức ôm cô bé lại: "Tiểu Dục, ông thường ngày dạy cháu thế nào?

Người khác đã xin lỗi cháu rồi thì cháu phải nói không sao, không thể được voi đòi tiên như vậy." "Ông ơi!" Ngôn Dục bất mãn trừng mắt nhìn Ngôn Kha, sao ông lại không giúp cháu.

Hai cô bé đứng cạnh nhau, Mạc Hữu An rõ ràng thấp hơn hẳn một đoạn, nhưng khi so sánh, Mạc Hữu An lại ngoan ngoãn và hiểu chuyện hơn Ngôn Dục rất nhiều, khí chất và sự độ lượng cũng hơn hẳn một bậc.

Trong mắt Lan Hành Chi lóe lên một tia tán thưởng, nhưng lại không tiện nói gì.

Ngôn Kha là bạn thân sống chết với ông, cách đây không lâu còn giúp giải cứu Giang Mạn, coi như là ân nhân của họ. "Tiểu Dục." "Không sao." Ngôn Dục tuy không cam lòng nhưng vẫn miễn cưỡng kéo kéo khóe môi.

Mạc Hữu An mỉm cười rạng rỡ, "Cảm ơn chị ạ, chị đứng lên trông thật đẹp, xinh hơn An An nhiều." "Đương nhiên rồi, tôi là công chúa nhỏ mà, tất nhiên là xinh hơn cháu rồi." Ngôn Dục ngẩng cao đầu, chảnh chọe cực kỳ.

Mẹ của Ngôn Dục là trưởng công chúa của một quốc gia nhỏ nào đó ở Đông Nam Á, tính ra thì cô bé quả thực là một công chúa nhỏ.

Mạc Hữu An hài lòng nhìn Lục Nghiêu.

Chương 1015

Lục Nghiêu đưa tay véo véo má cô bé, đầy sủng ái.

Lan Hành Chi dở khóc dở cười, chỉ cảm thấy ánh mắt của cháu ngoại mình thật không tồi, người nó ưng quả nhiên không hề kém cỏi.

Ngày thường ông cũng từng tiếp xúc với Mạc Hữu An, cô bé ít nói, thường lạnh lùng, không ngờ đến lúc quan trọng lại còn biết nịnh nọt, chỉ một câu nói đã dỗ Ngôn Dục tươi cười hớn hở, nhẹ nhàng hóa giải sự khó xử của cả hai bên.

Là một đứa trẻ tốt.

Ngôn Kha nét mặt có chút khó xử.

Vừa nhìn đã thấy cô bé này nhỏ hơn, cháu gái của mình lớn hơn người ta mấy tuổi, nhưng khi so sánh, phẩm chất của hai cô bé lập tức phân rõ cao thấp.

Ông khẽ thở dài, xem ra sau này phải dạy cô bé nhiều hơn về đạo lý làm người, không thể cứ mãi nuông chiều. "Lão Lan, để ông chê cười rồi.

Tiểu Dục nhà tôi bình thường bị tôi nuông chiều hư hỏng, không biết trời cao đất rộng.

Sau này tôi sẽ từ từ khuyên bảo nó.

Không biết cô bé này là con nhà ai?" "Lục Minh có một người em trai tên là Lục Sâm, hiện là tổng tài của tập đoàn Lục Thị.

Con bé là cháu gái của vợ Lục Sâm, từ nhỏ đã lớn lên cùng cặp song sinh của Lục Sâm.

Mấy đứa trẻ này có quan hệ rất thân thiết, mà Nghiêu Nghiêu lại là một đứa rất yêu thương em trai em gái.

Tôi phải thay thằng nhóc đó xin lỗi Tiểu Dục." "Không sao đâu ông Lan, Tiểu Dục không giận nữa rồi ạ." "Tiểu Dục nhà chúng ta thật là rộng lượng." Lan Hành Chi xoa đầu Ngôn Dục.

Ngôn Dục chớp chớp đôi mắt nai tơ ngây thơ, nói một cách đáng yêu: "Ông Lan, sau này cháu có thể lấy anh Nghiêu không ạ?

Cháu muốn đính hôn với anh ấy." Ngôn Kha suýt chút nữa bị lời nói của cháu gái làm nghẹn, "Chậc, Tiểu Dục, đừng nói linh tinh, cháu đâu có hiểu đính hôn là gì." "Ông ơi, cháu biết mà, đính hôn là có nghĩa sau này sẽ lấy người đó." Ngôn Kha: "......" Lan Hành Chi cẩn thận liếc nhìn cháu ngoại nhỏ.

Cháu ngoại nét mặt có chút trầm xuống, trông cực kỳ không vui, chẳng có chút thiện cảm nào với Ngôn Dục, chỉ là nó không thể hiện ra. "Vậy đợi cháu lớn rồi thì đến tìm Nghiêu Nghiêu là được." "Vâng ạ, vâng ạ, sau này cháu nhất định sẽ đến." Ngôn Kha cười nói: "Hành Chi, con bé này chỉ là thấy người lạ thì hớn hở thôi, cậu đừng quá nuông chiều nó nữa." Lan Hành Chi cười ha ha: "Nếu tôi có cháu gái, tôi cũng nhất định sẽ cực kỳ nuông chiều.

Con gái thì nên được nuôi dưỡng một cách đầy đủ." Lan Hành Chi tự mình sắp xếp chỗ ở cho Ngôn Kha, sau đó đưa Lục Nghiêu về nhà.

Trên xe, Nam Tịch rất tò mò sao nhóc con hôm nay cứ im lặng mãi.

Hôm nay là hôn lễ của bố mẹ nó mà, rõ ràng nó rất vui vẻ.

Không khỏi hỏi: "Nghiêu Nghiêu sao vậy?" Lục Nghiêu khựng lại một chút, rồi rất nghiêm túc nhìn Lan Hành Chi: "Cháu chỉ cần An An thôi, những người khác cháu không cần." Nam Tịch hơi bối rối, không biết nhóc con rốt cuộc đang giận chuyện gì, liền véo véo cánh tay Lan Hành Chi: "Ông lại gây ra chuyện gì rồi?" "Gây họa gì mà gây họa.

Cháu gái nhỏ của Ngôn Kha nói muốn lấy Nghiêu Nghiêu, tôi tiện miệng nói một câu bảo nó lớn rồi hãy đến tìm Nghiêu Nghiêu thôi.

Cháu ngoại ngoan, ông ngoại chỉ là không muốn con bé đó cứ quấn lấy, cháu vừa nãy cũng thấy rồi đấy, con bé đó rất phiền phức.

Thật ra ông ngoại cũng chẳng ưa nó đâu, cháu cứ yên tâm đi." "Vậy cũng đừng nói những lời như thế.

Cháu không vui, đừng kéo cháu vào cùng với loại con gái đó." Lục Nghiêu nói với vẻ khinh bỉ nhàn nhạt. "Được được, sau này ông ngoại tuyệt đối không nói lời như thế nữa.

Đừng không vui nữa.

Cháu cũng đừng trách cứ con bé nhà người ta như vậy, nó còn nhỏ mà, sau này lớn lên hiểu chuyện là được." "An An nhỏ hơn nó nhiều như vậy, nhưng người ta lại nhã nhặn lễ phép.

Cháu không tin nó lớn lên là có thể thay đổi tốt hơn đâu." "Nghiêu Nghiêu, ông Ngôn nhà cháu lần trước đã giúp cứu mẹ cháu, là ân nhân của chúng ta.

Chúng ta cũng đừng quá trách cứ con bé đó." Lục Nghiêu khựng lại một chút, kiên định nói: "Đây là hai chuyện khác nhau.

Sau này ông Ngôn có cần giúp đỡ, Nghiêu Nghiêu cũng sẽ giúp.

Nhưng người cháu muốn cưới sau này, không ai được phép xen vào." Giang Lâm Thành nghe một lúc cũng hiểu ra, "Nghiêu Nghiêu nhà chúng ta nói có lý.

Ông ngoại ủng hộ cháu." "Đúng vậy, nghe ông ngoại Giang của cháu đi, đừng để ý ông ngoại Lan của cháu.

Chừng nào bà ngoại còn sống một ngày, không ai được phép ràng buộc Nghiêu Nghiêu của chúng ta!" Lan Hành Chi lập tức có cảm giác bị mọi người xa lánh, ông chỉ là nói thật lòng thôi mà.

Lục Minh đưa Giang Mạn thẳng đến khách sạn đã đặt trước, xem như bắt đầu chuyến tuần trăng mật của hai người.

Chỉ là Lục Minh vừa vào khách sạn đã bắt đầu gọi điện thoại không ngừng, cũng không hề tránh mặt Giang Mạn.

Giang Mạn ít nhiều cũng hiểu được một phần, cô yên lặng nằm đó, không quấy rầy anh. "Quân trưởng, đối phương đã hành động rồi.

Người họ phái đến tiếp xúc với Bạch Tiểu Thuần tôi đã bắt được rồi, chỉ là tạm thời vẫn chưa khiến anh ta mở miệng.

Người đó là lính dưới trướng lão Tiêu." Lục Minh hiểu ra.

Thực ra anh đã sớm có dự đoán, chỉ là bằng chứng trong tay chưa đủ, còn cần phải thu thập thêm. "Vậy thì hãy tốn công hơn một chút, nhất định phải sớm tìm ra con cá lớn đứng sau." Đây là kế hoạch anh đã định từ sớm.

Bạch Tiểu Thuần bị họ bắt giữ, được canh giữ nghiêm ngặt và chưa bị xử lý.

Người ngoài dùng ngón chân cũng nghĩ ra Lục Minh vẫn muốn lấy được thông tin hữu ích từ cô ta, còn Bạch Tiểu Thuần rốt cuộc đã khai ra bao nhiêu thì vẫn là một bí ẩn.

Những kẻ đồng lõa với Bạch Tiểu Thuần chắc chắn đã sớm không kìm được rồi, mong muốn Bạch Tiểu Thuần sớm không thể mở miệng.

Chương 1016

Chó cùng rứt giậu, chúng sẽ tìm mọi cách tiếp xúc với Bạch Tiểu Thuần, xem cô ta có tiết lộ thân phận của chúng hay không.

Muốn ra tay, chắc chắn sẽ chọn lúc anh không rảnh rang, vậy nên thời điểm anh và Giang Mạn tổ chức hôn lễ chính là cơ hội tốt nhất.

Lần này Lục Minh đặc biệt kiên nhẫn, muốn một lần bắt gọn tất cả những con cá lớn. "Cứ thẩm tra trước, bất kể có moi được tin tức hay không, không được để anh ta chết.

Hãy tung tin ra rằng chúng ta đang điều tra chuyện gián điệp, ba ngày sau tôi sẽ về." Cúp điện thoại, Lục Minh phát hiện Giang Mạn đang nhìn mình, không khỏi mỉm cười: "Sao vậy?" "Lục Minh, em thấy anh còn rất nhiều việc ở đơn vị, hay là chúng ta đừng đi hưởng tuần trăng mật nữa.

Lúc đi chụp ảnh cưới rõ ràng đã đi chơi nhiều ngày rồi." "Chuyện nào ra chuyện đó, tuần trăng mật là chuyện tuyệt đối không thể bỏ qua." "Nhìn anh thế này, em lại nhớ đến một câu thơ: "Đêm xuân ngắn ngủi, mặt trời lên cao, từ đó quân vương chẳng thiết triều sớm." Anh không thấy gần đây mình xin nghỉ quá nhiều rồi sao?

Ba ngày giăng lưới, hai ngày câu cá." Giang Mạn nghiêm túc nói. "Haha, Mạn Mạn, em đang nhắc anh rằng chúng ta nên đi ngủ rồi sao?

Đúng rồi, hôm nay là đêm tân hôn động phòng hoa chúc của chúng ta.

Là vi phu nghĩ không chu đáo, bận rộn công việc mà lơ là em.

Bây giờ thì bắt đầu thôi." Giang Mạn đỏ bừng mặt, trừng mắt nhìn Lục Minh: "Lục Minh, anh đừng cố ý xuyên tạc lời em, em không có ý đó!" "Vợ tôi lúc nào cũng mặt mỏng như vậy.

Không sao đâu, bây giờ ở đây chỉ có hai chúng ta, anh sẽ không chê cười em đâu." "Lục Minh, sao anh ngày càng thích nói lung tung vậy." "Được rồi, không nói mấy chuyện này nữa.

Lần này anh chỉ có ba ngày thôi, anh không muốn lãng phí thêm một chút nào nữa." Ánh mắt Lục Minh nóng bỏng, Giang Mạn rụt cổ lại.

Chuyện đó nói thật thì khá là hành người, khiến người ta vừa hoảng sợ lại vừa khao khát, mỗi lần đều có cảm giác như chết đi sống lại một lần.

Giang Mạn vừa định chạy, đã bị Lục Minh kéo lại, trực tiếp đè xuống giường, đương nhiên là một màn triền miên say đắm.

Ba ngày thật sự rất ngắn ngủi, đặc biệt là khi ai đó bị sói đói nhập hồn.

Hai người dành phần lớn thời gian ở trong khách sạn, thời gian còn lại thì đi dạo quanh đó.

Hôm đó, hai người vừa về đến thành phố A, liền nhận được điện thoại của Lan Hành Chi, bảo họ đừng về nhà mà hãy đến thẳng bệnh viện thành phố.

Trong lòng Giang Mạn thắt lại, môi run run, bản năng liên tưởng đến bà nội Lan.

Một thời gian trước, quản gia Chung từng nói bà mắc bệnh ung thư, lẽ nào là thật?

Thật sự đã không qua khỏi sao? "Mạn Mạn, em đừng lo, anh đi cùng em." "Lục Minh, quản gia Chung từng tìm em, chỉ là em không để tâm." Giang Mạn ngơ ngác nhìn Lục Minh, đầu óc mơ hồ, vẫn chưa thể tiếp nhận.

Người bà kiêu ngạo hống hách, luôn cao cao tại thượng, vĩnh viễn không thừa nhận sai lầm của mình, lại đang nguy kịch sao? "Đây đâu phải lỗi của em.

Nếu thật sự là ung thư giai đoạn cuối, bác sĩ cũng đành bó tay rồi, em đến đó thì có thể làm được gì chứ.

Mạn Mạn, em từ trước đến nay không nợ bà ấy điều gì, em hãy nhớ kỹ điểm này." Lục Minh an ủi.

Nếu nói ai nợ ai, thì đó là lỗi của bà nội Lan, đã thay đổi vận mệnh nửa đời trước của em.

Giang Mạn đi thăm bà, đó là vì em trân trọng chút huyết mạch này.

Hai người vội vàng đến bệnh viện.

Lan Hành Chi và Nam Tịch còn chưa vào trong, đang đợi họ ở cổng bệnh viện. "Bố, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" "Cụ thể thì không rõ lắm, là chú Chung nhờ một giám đốc của công ty mang lời đến cho bố, chỉ nói là bà ấy không qua khỏi rồi." Mặc dù ngữ khí của Lan Hành Chi vẫn khá bình thường, nhưng Giang Mạn vẫn cảm nhận được nỗi bi thương trong đó.

Bất kể bà nội Lan đã làm bao nhiêu chuyện không tốt, dù sao cũng là mẹ ruột của ông, có ơn sinh thành dưỡng dục với ông.

Có thể làm được việc ngày thường không qua lại, nhưng nghe được tin dữ như vậy lại không thể không động lòng.

Nếu thật sự là như vậy, thì ông ấy sẽ trở thành người vô tình vô nghĩa mất.

Giang Mạn thực ra rất hiểu, bởi vì cô cũng có cảm nhận tương tự.

Điều bất lực nhất chính là phải đối mặt với một người sắp chết. "Đi thôi, chúng ta vào đi." Lan Hành Chi vỗ vỗ vai con gái.

Giang Mạn cũng nắm chặt cánh tay ông, nhẹ nhàng tựa đầu vào vai ông.

Tâm trạng Nam Tịch rất phức tạp.

Những ngày tháng đã qua, cô thật sự hận bà lão ấy thấu xương, hại bố cô chết thảm, lại khiến vợ chồng họ chia ly, cốt nhục chia cắt.

Chuyện đã qua lâu như vậy, cô vẫn nhớ rõ nỗi đau khắc cốt ghi tâm đó.

Nam Tịch có chút chần chừ, không biết nên đối mặt với bà lão ấy thế nào.

Lời tha thứ, cô không biết mình có nói ra được không.

Lan Hành Chi phát hiện sự do dự của Nam Tịch, chủ động lên tiếng: "Tịch Nhi, nếu em không muốn vào thì đừng quá miễn cưỡng, anh và Mạn Mạn vào là được rồi." "Em vẫn sẽ đi cùng, nhưng em sẽ đợi ở ngoài cửa là được." Cô sẽ không vào phòng bệnh. "Cảm ơn em." Lan Hành Chi hơi xúc động, biết rằng vợ mình làm được đến mức này đã rất không dễ dàng rồi.

Nếu nói bà lão ấy làm tổn thương ai sâu sắc nhất, thì chắc chắn là Nam Tịch.

Chương 1017

Giang Mạn tuy cũng sống không tốt, nhưng ít nhất những năm trước cô không biết những chuyện này, bên cạnh còn có một Giang Lâm Thành đối xử với cô như con ruột.

Bên ngoài phòng bệnh, quản gia Chung đang đứng chắp tay chờ đợi.

Thấy họ đến, ông lập tức nghênh đón: “Nhị thiếu gia… Nhị thiếu phu nhân, Mạn Mạn, cô gia, cuối cùng thì mọi người cũng đến rồi.

Lão phu nhân đã trải qua mấy lần hóa trị rồi, nhưng tình hình không mấy lạc quan.

Bây giờ chỉ còn giữ lại một hơi thở, đợi mọi người thôi.

Vốn dĩ trước lễ cưới của Mạn Mạn và Lục Minh đã nguy kịch, may mà cứu được.

Tôi biết bà ấy không yên lòng về mọi người, muốn gặp mặt lần cuối, nếu không gặp được mọi người, bà ấy sẽ không buông tay đâu.” Sự tình đến nước này, quản gia Chung đã thừa nhận thân phận của Nam Tịch, đơn giản kể lại tình hình bệnh của lão thái thái.

Lan Hành Chi cảm thấy cơ thể cứng đờ, bệnh tình của lão thái thái nghiêm trọng hơn anh tưởng rất nhiều.

Quản gia Chung nhìn quanh, rồi hỏi: “À phải rồi, Nghiêu Nghiêu không đến sao?

Lão thái thái rất thích đứa bé đó, ngay cả khi chưa biết đó là chắt của mình đã thích rồi.

Dù sau này đứa bé không để ý đến bà, bà ấy vẫn luôn miệng nhắc đến nó, không chỉ một lần lén lút đến cổng trường nhìn nó.” Lan Hành

Chi nói: “Đã cho người đến trường đón thằng bé rồi, lát nữa sẽ đưa đến ngay.” Quản gia Chung gật đầu: “Vậy mọi người cứ vào trước đi.” Lan Hành Chi hít một hơi thật sâu, dẫn Giang Mạn và Lục Minh vào phòng bệnh, Nam Tịch đứng đợi bên ngoài.

Quản gia Chung mấp máy môi, cuối cùng cũng không nói lời nào với Nam Tịch.

Ông ấy không biết mình nên nói gì.

Những năm qua, dù ông không trực tiếp giúp lão thái thái hãm hại Nam Tịch, nhưng nhiều chuyện ông đều biết.

Nếu ông sớm nói với Lan Hành Chi, mọi việc chắc chắn sẽ không trở nên tồi tệ như vậy.

Lão thái thái là chủ mưu, việc ông biết mà không báo cũng coi như đồng lõa.

Công lao duy nhất của ông, dù không đáng kể, chính là giữ được mạng sống của Giang Mạn.

Đây cũng là lý do Lan Hành Chi và Giang Mạn đối xử với ông có phần tốt hơn.

Ông không mặt mũi nào đi cầu xin Nam Tịch bất cứ điều gì.

Không thể vì lão thái thái chết không nhắm mắt mà bắt Nam Tịch phải nhượng bộ, điều đó không công bằng với Nam Tịch.

Trong phòng bệnh, lão thái thái Lan nằm đó với khuôn mặt khô héo, một màu xám xịt, như cỏ dại bị lửa thiêu rụi, không còn chút sinh khí nào.

Không còn vẻ ung dung hoa quý ngày nào, hoàn toàn giống một bà lão bình thường.

Trên đầu đội một chiếc mũ, nhưng hơi lệch, dường như phần lớn tóc đã rụng hết.

Không cần nghĩ cũng biết là do hóa trị gây ra, khoảng thời gian này bà đã phải chịu không ít khổ sở.

Nhìn thấy bà như vậy, Giang Mạn thấy cay xè sống mũi, con người ta trong đời này, sợ nhất là bệnh tật, đó không phải là thứ có tiền có thể chống đỡ được, hoàn toàn không do mình kiểm soát.

Lão thái thái thấy họ bước vào, mắt bà rõ ràng sáng lên một chút, còn vẫy tay về phía họ.

Đôi mắt Bạch Mặc sưng húp, rõ ràng đã khóc rất nhiều lần.

Thấy họ vào, cô lập tức lay giường lão thái thái, đỡ bà tựa vào đầu giường, rồi ngoan ngoãn đứng sang một bên.

Quản gia Chung biết tính nết của lão thái thái, luôn kiêu căng ngạo mạn, không muốn quá nhiều người chứng kiến vẻ yếu mềm của mình.

Ông đưa mắt ra hiệu cho Bạch Mặc, hai người cùng bước ra khỏi phòng bệnh.

Lão thái thái khàn giọng nói: “Hành Chi, Mạn Mạn, cuối cùng thì các con cũng đến rồi.” Bà chờ đến mức mắt sắp mờ cả đi.

Nếu không đến nữa, bà sợ mình thật sự sẽ không đợi được.

Giang Mạn không lên tiếng, Lan Hành Chi bước tới, cũng không nắm tay bà, chỉ với đôi mắt đỏ hoe, nhàn nhạt hỏi: “Có từng hối hận chưa?” Ánh mắt lão thái thái chợt ướt, nước mắt không kìm được chảy xuống.

Hối hận sao?

Sao có thể không hối hận?

Vì sĩ diện của bản thân mà tự biến cuộc sống của mình thành ra thế này, một mình cô độc đến già, không có con cái phụng dưỡng bên cạnh.

Đặc biệt là khoảng thời gian này, bà đã thấy quá nhiều cảnh tượng ấm áp trong bệnh viện.

Người già ốm đau, người đẩy xe lăn phía sau, không phải con trai thì cũng là con gái, có khi còn là cháu trai, cháu gái.

Chỉ có bà là ngoại lệ, người đẩy bà phía sau mãi mãi không phải người thân ruột thịt.

Bà thật sự ghen tỵ, cũng thật sự hiểu rõ mình đã bỏ lỡ tình thân ấm áp nhất trên đời.

Lan Hành Chi hỏi: "Sao không nói gì nữa?" Lão thái thái lí nhí nói: "Hối hận rồi, con đã hối hận từ lâu rồi." Lan Hành Chi nói: "Bây giờ hối hận có ích gì?" Một câu nói của Lan Hành Chi khiến lão thái thái khóc òa, giãy giụa lao vào chân Lan Hành Chi, nắm chặt ống quần anh.

Lão thái thái hạ giọng cầu xin: "Con trai, mẹ sai rồi, mẹ thật sự biết mình sai rồi, con có thể gọi mẹ một tiếng 'mẹ' nữa không?" Lan Hành Chi chưa từng thấy người mẹ như vậy.

Mẹ anh xuất thân hào môn thế gia, từ nhỏ đã là đại tiểu thư trong nhà, lớn lên trong sự nịnh nọt, cung phụng của người khác.

Trong ký ức của anh, bà vẫn luôn là một quý phu nhân, mắt cao hơn đầu, lòng nặng nề quan niệm môn đăng hộ đối.

Từ khi gả vào Lan gia, bà đã phụ trách quản lý mọi việc trong gia tộc, tính tình không tốt, thủ đoạn cứng rắn, không nghe bất kỳ lời khuyên nào.

Việc gì đã quyết định sẽ đi đến cùng, tuyệt đối không chịu nhận sai.

Chương 1018

Gia tộc cũng từng xảy ra nhiều biến cố, nhưng đều được bà xử lý ổn thỏa.

Cha anh lại là một người khiêm hòa, luôn cưng chiều bà, điều này càng làm tính cách cứng nhắc tự cho mình là đúng của bà thêm trầm trọng.

Bây giờ nghe bà nói hối hận, thật sự là hiếm thấy.

Nghe vậy, cuối cùng anh cũng không nhịn được giơ tay lên, vỗ nhẹ vào lưng bà: “Nếu biết ngày nay, hà tất phải như vậy từ ban đầu.” Lan thái thái nói: “Hành Chi, mẹ có lỗi với con, có lỗi với Mạn Mạn, có lỗi với Nam Tịch.

Mẹ có lỗi với gia đình ba người các con, các con rõ ràng đều là người thân ruột thịt của mẹ, nhưng mẹ lại làm tổn thương các con sâu sắc nhất, thật sự rất xin lỗi.” Lan Hành Chi hơi ngẩng đầu lên, để nước mắt không rơi xuống.

Giang Mạn tựa vào vai Lục Minh, cô vốn mềm lòng, không thể chịu được cảnh tượng này.

Lan Hành Chi nói: “Nếu mẹ thấy có lỗi với chúng con, thì hãy sống thật tốt.” Lan thái thái đáp: “Mẹ biết mình không sống được nữa, nên mẹ muốn nói hết những lời đã giấu trong lòng với các con.

Hành Chi, Mạn Mạn, mẹ thật sự đã hối hận từ rất lâu rồi, chỉ là từ trước đến nay không dám thừa nhận.

Mỗi khi đêm khuya tĩnh lặng, mẹ luôn không ngừng tự hỏi mình, nếu năm đó mẹ khoan dung hơn một chút với chuyện của con và Nam Tịch, thì hôm nay mẹ chắc chắn đã có con cháu đầy đàn, bốn thế hệ cùng chung sống.

Rảnh rỗi thì đưa chắt đi dạo, cùng con trai, con gái và cháu nói chuyện gia đình, mỗi dịp lễ tết lại gọi tất cả các con về, mở cổng lớn đón từng chiếc xe của các con vào, mọi người cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên vui vẻ.

Nói không chừng còn có thể cùng những bà lão bình thường khác đi nhảy quảng trường, thật tinh thần biết bao, sao lại mắc bệnh ung thư được.” “Khoảng thời gian này mẹ ở bệnh viện, còn biết một bài hát thịnh hành tên là “Quả Táo Nhỏ”, có một bé gái nhảy hay lắm.

Người ta nói bài này thịnh hành nhiều năm rồi, người già và trẻ con đều thích.

Mẹ cũng học được rồi, giai điệu đó thật sôi động.” Lão thái thái vừa nói vừa ngân nga hai câu: “Em là quả táo nhỏ của anh, yêu em bao nhiêu cũng không thấy đủ.

Khuôn mặt hồng hào ấm áp trái tim anh.” Bà lại nói: “Con xem mấy bài hát bây giờ, sao lại khác biệt lớn với những bài mẹ từng nghe ngày xưa thế chứ.” Trong đầu lão thái thái hiện lên từng bức tranh một, tất cả đều đẹp đẽ đến khó tin, khóe môi bà không kìm được cong lên rồi lại cong xuống.

Nhưng nghĩ nhiều như vậy thì có ích gì, chỉ là nghĩ mà thôi, bà biết rõ tất cả những điều này không phải sự thật, chỉ là do bà tưởng tượng ra.

“Ha ha.” Lão thái thái Lan cười cười, đột nhiên ngẩng đầu lên, vô cùng nghiêm túc nói: “Hành Chi, con gọi mẹ một tiếng ‘mẹ’ được không?

Mẹ thật sự đã lâu rồi không được nghe.

Con từ nhỏ đã thông minh tài giỏi như vậy, là niềm kiêu hãnh của mẹ, là cục cưng của mẹ.” Lan Hành Chi nhìn bà như vậy, theo bản năng muốn mở miệng, nhưng tiếng ‘mẹ’ đó lại không sao thốt ra được.

Thật sự là đã quá lâu không gọi, căn bản là không thể gọi được.

Anh đã là người làm ông ngoại rồi.

Ánh sáng trong mắt lão thái thái dần dần biến mất, bà buông ống quần Lan Hành Chi ra, ngẩn ngơ ngồi trên giường.

“Mẹ biết các con sẽ không tha thứ cho mẹ, nhưng mẹ vẫn ôm một chút hy vọng nhỏ nhoi, rốt cuộc là mẹ đã mơ tưởng hão huyền rồi.

Lỗi lầm mẹ phạm phải thật sự không thể tha thứ, ngay cả mẹ còn không thể tha thứ cho chính mình, sao có thể bắt người khác tha thứ cho mẹ được chứ?” Lão thái thái tự trách kéo tóc mình, chiếc mũ bị bà giật xuống.

Trên đầu chỉ lờ mờ còn lại một chút tóc, gần như đã hói.

“A a a, mũ của tôi, tôi phải đội mũ vào, tôi trở nên quá xấu xí rồi.” Lão thái thái điên cuồng tìm chiếc mũ của mình, nhưng càng vội càng không tìm thấy, ngược lại còn nghiêng người, suýt chút nữa thì ngã khỏi giường.

Lan Hành Chi lập tức đỡ lấy bà, giúp bà đội mũ ngay ngắn, sau đó ôm bà vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về: “Trong lòng con trai, mẹ bây giờ đẹp hơn bất cứ lúc nào.” Biết sai mà sửa thì không gì lớn hơn.

Người có thể nhận ra lỗi lầm của mình, chứng tỏ tâm hồn đã được gột rửa, ngoại hình những thứ đó không còn quan trọng nữa.

Lão thái thái khóc nức nở trong vòng tay Lan Hành Chi, cảm nhận hơi ấm và mùi hương của con trai, không thể kìm nén được: “Con trai, con có còn thừa nhận mẹ là mẹ ruột của con không?” Lan Hành Chi nhẹ nhàng thở dài: “Quan hệ huyết thống há có thể nói cắt là cắt được sao?” “Ô ô ô, con trai ơi, mẹ thật sự rất vui, rất vui vì con vẫn thừa nhận mẹ là mẹ của con.

Mẹ cứ nghĩ con sẽ cảm thấy hổ thẹn vì là con của mẹ.

Mẹ bây giờ thế này làm sao giống mẹ của con được, con trai của mẹ từ nhỏ đã xứng đáng với bốn chữ ‘phong hoa tuyệt đại’ rồi.” Lan Hành Chi đáp: “Con không chê mẹ xấu.” Mặt lão thái thái mừng rỡ, lập tức hỏi dồn: “Vậy tức là con đã tha thứ cho mẹ rồi sao?” “Con có thể không tha thứ cho mẹ sao?” “Hành Chi à, con trai của mẹ, con trai ngoan của mẹ.” Lão thái thái ôm chặt Lan Hành Chi, sao cũng không nỡ buông tay.

Lan Hành Chi không nói gì, im lặng ôm lão thái thái.

Bà ấy thật sự gầy đến không còn ra hình người nữa, trên người không còn chút thịt nào, ôm vào cảm thấy rất xương xẩu.

Hoàn toàn khác so với lần gặp trước đây.

Giang Mạn nhìn họ như vậy, cố gắng hít mũi, sợ mình sẽ khóc.

Lục Minh luôn ôm chặt cô vào lòng.

Lão thái thái khóc đủ rồi, ngẩng mắt nhìn về phía Giang Mạn.

Giang Mạn rất không thoải mái, theo bản năng quay mặt đi.

Sắc mặt lão thái thái tối sầm lại, bà cẩn thận hỏi: “Mạn Mạn, con lại đây cho bà xem, bà muốn nói chuyện với con, được không?” Giang Mạn đứng yên không nhúc nhích, lão thái thái lại vẫy tay về phía cô.

Lục Minh khích lệ nắm tay Giang Mạn.

Trông lão thái thái lúc này, thực ra càng giống như hồi quang phản chiếu, không còn sống được bao lâu nữa.

Vì cha vợ đã buông lời, vậy thì không cần tính toán chuyện quá khứ nữa.

Người sắp chết rồi, tính toán quá nhiều ngược lại sẽ chỉ khiến bản thân mệt mỏi hơn.

Giang Mạn nhìn Lục Minh một cái, cuối cùng cũng bước về phía lão thái thái.

Lão thái thái đột nhiên nắm lấy tay Giang Mạn.

Bàn tay nhỏ của Giang Mạn rụt lại, tay lão thái thái không có chút hơi ấm nào.

Lão thái thái sợ Giang Mạn sẽ rụt tay lại, bà nắm chặt lấy tay cô, với đôi mắt đỏ hoe nhìn người cháu gái khóc giống như con trai mình, càng khắc sâu ý thức về lỗi lầm của bản thân.

Chương 1019

“Mạn Mạn, năm đó bà thật sự quá hồ đồ rồi, sao bà lại có ý nghĩ muốn ra tay với một đứa bé xinh đẹp như con.

Bà biết mình sai lầm nghiêm trọng, bà biết lỗi lầm đã gây ra, những năm này con cũng chịu nhiều khổ sở, bây giờ bà nói những điều này cũng vô ích thôi.” Giang Mạn an ủi: “Nếu đã vô ích, vậy thì đừng nhắc nữa.

Chúng ta đừng ai nhắc nữa, cứ coi như đó là một cơn ác mộng.

Bây giờ mộng đã tỉnh, sẽ không còn nhiều bóng tối nữa.” Sự hiểu chuyện của Giang Mạn càng khiến lão thái thái xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu, bà căm hận những lỗi lầm mình đã phạm phải.

“Phải, đó chỉ là một cơn ác mộng.

Ông trời cũng không nhìn nổi nữa, nên tự mình đến trừng phạt bà.” Giang Mạn nhìn vẻ sống không còn luyến tiếc gì của lão thái thái, chỉ cảm thấy cổ họng như bị nghẹn lại, không nuốt xuống được mà cũng không nôn ra được, thật sự rất khó chịu.

“Bà nội đừng nghĩ những chuyện này nữa, bây giờ kỹ thuật y tế tiên tiến như vậy, chỉ cần bà kiên trì, nhất định sẽ khỏe lại.

Đừng nói những lời xui xẻo như vậy.” Nghe cháu gái thừa nhận mình là bà nội, lão thái thái vui mừng vỗ vỗ tay Giang Mạn, bắt đầu dặn dò hậu sự: “Bà đã nhờ luật sư chuẩn bị một bản di chúc rồi.

Con là đích nữ đường đường chính chính của Lan gia, mọi thứ của Lan gia vốn dĩ đều thuộc về con.

Nhưng dù sao bà cũng nhận nuôi một đứa cháu trai, và cháu dâu Bạch Mặc cũng đã chăm sóc bà rất tận tâm, đặc biệt là khoảng thời gian này, cô ấy không hề tỏ ra ghét bỏ bà.

Còn quản gia Chung bên cạnh bà, cũng là một người trung thành.

Tài sản của Lan gia bà đã chia làm mấy phần, sau khi bà mất, luật sư sẽ nói rõ với các con, bà sẽ không nói chi tiết nữa." "Bà nội, bà đừng nói những lời xui xẻo như vậy." Lão thái thái đáp: "Đây không phải lời xui xẻo.

Bà biết cơ thể mình thế nào.

Những thứ này không thể sánh với những gì Hành Chi cho con, nhưng Lan gia chúng ta cũng là gia tộc trăm năm, tuy có suy tàn một chút, nhưng nền tảng vẫn rất vững chắc.

Trong nhà có rất nhiều kỳ trân dị bảo, tranh cổ sách quý, sẽ không làm con mất mặt đâu, cứ coi như là quà cưới mà bà nội tặng con.

A a, bà đã xem ảnh cưới của các con rồi.

Con và Lục Minh thật sự rất xứng đôi, trai tài gái sắc.

Lục Minh không phải loại người thích trăng hoa, là một người đàn ông biết lo cho gia đình.

Sau này vợ chồng các con dù đối mặt với bất cứ chuyện gì, nhất định phải cùng nhau bàn bạc, đặc biệt là trong việc xử lý chuyện hôn sự của con cái, tuyệt đối đừng như bà, không nghe lời khuyên của người khác, cuối cùng tự hại mình, còn liên lụy đến người thân bên cạnh.

Dù bà nói những lời này rất không có lập trường, nhưng đây là bài học mà bà đã đánh đổi cả đời để có được.

Bà hy vọng những con đường sai lầm mà bà đã đi qua, các con đừng lặp lại.

Như vậy bà đã mãn nguyện rồi.

Bà chân thành hy vọng con cháu Lan gia chúng ta ai nấy cũng đều tình yêu và sự nghiệp song thu, sống thật tốt cuộc đời.” Đừng như bà, cuối cùng phải tự gánh chịu quả báo.

Khi hối hận thì sinh mệnh cũng đã đi đến cuối cùng, chỉ còn lại sự tiếc nuối.

Giang Mạn cay xè mũi, nước mắt rơi xuống: “Chúng con biết rồi, bà đừng nói những lời như vậy nữa.

Hãy thả lỏng tâm tình, mới có thể dưỡng tốt cơ thể.

Sau này Lan gia sẽ ngày càng tốt hơn, Lan gia vẫn cần bà quản lý.” Cô thật sự không chịu nổi việc lão thái thái dùng giọng điệu và thái độ như vậy để nói chuyện, thật sự rất không quen, cũng rất khó chịu.

Lão thái thái mỉm cười, ánh mắt rực sáng nhìn Giang Mạn: “Có thể nghe được cháu gái của mình xót xa cho bà như vậy, bà thật sự không còn gì hối tiếc nữa, chỉ là…” Lão thái thái Lan nhìn quanh, nhưng lại không thấy Nam Tịch, trong mắt tràn đầy thất vọng và buồn bã.

Bà thật sự đã đòi hỏi quá nhiều rồi, lại còn mơ ước Nam Tịch tha thứ cho mình, điều này sao có thể?

Bà đã hại Nam Tịch thảm như vậy, người ta lại không có bất kỳ quan hệ huyết thống nào với bà, làm sao có thể tha thứ cho bà được chứ?

Mọi người đương nhiên đều biết bà đang nghĩ gì, nhưng Lan Hành Chi thật sự không muốn ép buộc Nam Tịch, không muốn làm khó người phụ nữ anh yêu nhất đời này.

Ngoài cửa, Bạch Mặc không ngừng rơi lệ, quản gia Chung cũng nước mắt giàn giụa.

Thấy người phụ nữ mình phụng sự cả đời đại triệt đại ngộ, nói chuyện hạ mình như vậy, thật sự rất khó chịu.

Hai người ngóng trông nhìn Nam Tịch, nhưng Nam Tịch vẫn luôn giữ vẻ mặt không cảm xúc.

Bạch Mặc muốn nói gì đó, nhưng bị quản gia Chung kịp thời ngăn lại.

Thực ra, nội tâm của Nam Tịch không hề bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Cô đương nhiên cũng nghe thấy những lời nói bên trong.

Bàn tay trong chiếc áo khoác siết chặt, trong lòng có hai tiếng nói không ngừng giằng xé.

Một tiếng nói bảo cô, lão thái thái Lan dù sao cũng là người sắp chết rồi, hà tất phải so đo với bà ấy nhiều như vậy.

Một tiếng nói khác lại bảo cô, lão thái thái Lan là kẻ đã gây ra bi kịch cho cô mấy chục năm trước, bây giờ bà ta có kết cục như vậy là đáng đời, không đáng được tha thứ.

Thế nhưng, bà ấy dù sao cũng là mẹ của chồng cô, là bà nội của con gái cô, vẫn là mẹ chồng trên danh nghĩa của cô.

Họ đều đã tha thứ cho bà, cô lại hà tất phải cứ khư khư giữ chặt quá khứ không buông?

Dù thế nào đi nữa, bà ấy là người đã ban cho Lan Hành Chi sinh mệnh, cũng gián tiếp giúp cô có được một người con gái xinh đẹp và hào phóng như Giang Mạn.

Haizzz.

Thở dài một hơi thật nặng, Nam Tịch vẫn đẩy cửa bước vào, không có gì to tát cả.

Lão thái thái thấy Nam Tịch bước vào, cả người bà chợt hoảng hốt.

Chương 1020

Bà dường như nhìn thấy Nam Tịch của ba mươi năm trước, khi đó cô cũng xinh đẹp như vậy, dáng vẻ một cô gái Giang Nam, nhỏ nhắn linh động, toàn thân làn da non mềm đến lạ thường, đôi mắt vừa linh động vừa quyến rũ, đẹp không sao tả xiết.

Chỉ là không hiểu vì sao, lúc đó bà lại không thể nào thích nổi cô gái như vậy.

Bởi vì bà đã sớm điều tra về cô, xuất thân của cô thật sự quá tệ, ngay cả một gia đình khá giả bình thường cũng không tính được, quả thực có thể dùng từ 'bần hàn' để hình dung, căn bản không xứng với con trai bà.

Nếu dẫn một người con dâu như vậy ra ngoài, chỉ sợ sẽ bị người khác cười rụng cả răng.

Nhiều năm trôi qua, sau khi dung mạo được phục hồi, cô vẫn xinh đẹp đến thế, dường như không có nhiều thay đổi.

Nam Tịch đi thẳng tới, trực tiếp mở lời: "Bây giờ tôi còn một thân phận khác, là phu nhân Kaisar, nhà thiết kế nổi tiếng toàn cầu.

Năm đó tôi đã quỳ xuống cầu xin bà, tôi nói tôi sẽ thành công, tuyệt đối sẽ không kéo chân Hành Chi, tôi đã làm được." Miệng lão thái thái há hốc, kinh ngạc đến không nói nên lời.

Phu nhân Kaisar, cái tên này bà đương nhiên biết, đó là đại sư thiết kế mà những quý phu nhân kia hết mực săn đón, rất nhiều người đều tranh giành những bộ quần áo do cô thiết kế.

Cô thiết kế ra bất cứ thứ gì, đều có thể tạo nên một làn sóng thời trang.

Ngay cả bà, cũng rất thích thiết kế của cô, chỉ là quần áo của cô không hợp với tuổi của bà, bà chỉ có thể thầm ngưỡng mộ.

Không ngờ nhà thiết kế đứng sau lại chính là cô gái nghèo hèn mà năm đó bà khinh thường nhất, năm đó bà còn không chỉ một lần chê cô quê mùa lạc hậu.

Nhìn người già đang chịu đựng sự giày vò của bệnh tật trên giường bệnh, một lần nữa hồi tưởng lại chuyện năm xưa, Nam Tịch đã có thể bình tĩnh hơn rất nhiều, nhưng vành mắt vẫn không kìm được đỏ hoe: “Vì sao bà lại không chịu cho tôi cơ hội, không chịu để tôi chứng minh cho bà thấy, tôi Nam Tịch có thể làm được, tuyệt đối sẽ không làm bà thất vọng.

Bà không nên võ đoán như vậy.” “A a, là mẹ, là mẹ có tầm nhìn quá thiển cận rồi, xin lỗi, là mẹ đã làm sai rồi.

Mẹ không cầu xin con tha thứ, chỉ hy vọng con và Hành Chi sau này sống thật tốt, để nó nửa đời sau không còn phiêu bạt khắp nơi, an an tâm tâm sống qua ngày.

Mẹ đã tạo quá nhiều nghiệp chướng, bây giờ cũng coi như là nhân quả tuần hoàn.” Nam Tịch đột nhiên lên tiếng cắt lời lão thái thái: “Tôi nguyện ý tha thứ cho bà.” Cô không thể nhìn tiếp được nữa.

Cô biết tư vị hận thù, chỉ khiến người ta dần dần đánh mất chính mình, sa lầy vào vực sâu của thù hận không thể thoát ra.

Lão thái thái không thể tin được nhìn Nam Tịch: “Con nói gì?” Giang Mạn và Lan Hành Chi thì không quá bất ngờ, họ đều biết Nam Tịch là người lương thiện.

Lão thái thái đã thành ra thế này, cô đương nhiên sẽ không truy cứu nữa.

Nam Tịch nói: “Tôi nói tôi nguyện ý tha thứ cho bà rồi.

Đúng như Mạn Mạn đã nói, quá khứ đã qua rồi, truy cứu thêm nữa cũng không có ý nghĩa gì.” Lão thái thái xúc động đưa tay nắm lấy tay Nam Tịch: “Cảm ơn, cảm ơn con vì hai từ này.” Điều này quá quan trọng đối với bà, bà có thể an tâm ra đi rồi.

Lão thái thái nói: “Hành Chi, Mạn Mạn, A Minh, ba người các con lại đây.” Ba người bước tới, lão thái thái gắng sức đưa tay ba người họ đặt chồng lên nhau, sau đó dùng hai tay mình nắm chặt lại, mãi không chịu buông ra.

Nếu có thể, bà thật sự muốn sống cùng họ, tiếc là không còn cơ hội nữa.

“Sau này các con sẽ là một gia đình yêu thương lẫn nhau.

Mạn Mạn, A Minh, cha mẹ các con sau này sẽ phải nhờ cậy các con chăm sóc.

Các con phải hiếu thuận với họ thật tốt.” Giang Mạn gật đầu: “Con biết rồi, bà nội.” Lục Minh cũng bày tỏ: “Bà nội cứ yên tâm, con sẽ chăm sóc tốt cho Mạn Mạn, cũng sẽ chăm sóc tốt cho cha mẹ vợ.” Lão thái thái lau khóe mắt, rồi lại nhìn ra cửa phòng bệnh, vẫn không thấy bóng dáng chắt trai đâu.

Bà nghĩ mình không đợi kịp nữa rồi, sức lực trong cơ thể cũng bắt đầu mất đi từng chút một, dần dần rời khỏi thân thể.

Lan Hành Chi kinh hãi, vừa thấy bà lão nhắm mắt lại đã biết không ổn: “Mẹ, mẹ sao rồi?

Có phải mẹ khó chịu trong người không?” “Mẹ.” Lời gọi quen thuộc một lần nữa đánh thức ý thức của lão thái thái.

Bà mở mắt nhìn anh, khe khẽ mỉm cười, rồi nói: “Nói với Nghiêu Nghiêu, bà cố rất thích thằng bé, nó là đứa trẻ thông minh hiểu chuyện nhất mà bà từng gặp.” Nói xong, lão thái thái nhắm mắt lại, thẳng tắp ngã xuống giường bệnh.

Lan Hành Chi điên cuồng lao ra ngoài: “Bác sĩ, bác sĩ đâu rồi?” Bác sĩ nghe thấy tiếng lập tức vội vàng chạy tới, đẩy họ ra ngoài, rồi bắt đầu cấp cứu.

Cả nhóm người chỉ thấy cơ thể lão thái thái bị điện giật nảy lên cao, liên tục hàng chục lần, nhưng vẫn không có chút phản ứng nào, đường tượng trưng cho sự sống cũng dần dần trở thành một đường thẳng.

Các bác sĩ lắc đầu, cũng từ bỏ việc cấp cứu.

“Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi, lão thái thái không cứu được nữa.” Sắc mặt Lan Hành Chi khó coi, anh khẽ nhắm mắt: “Sao lại như vậy?

Bà ấy vừa nãy còn nói chuyện trôi chảy như thế, còn có thể khóc lớn, cười lớn mà.” Bác sĩ đáp: “Cơ thể lão phu nhân đã sớm bị bào mòn hết rồi, trụ được đến bây giờ thực sự không dễ dàng.

Hôm nay tinh thần khí sắc tốt như vậy, có lẽ là hồi quang phản chiếu.

Bây giờ tâm nguyện của bà ấy đã hoàn thành, tự nhiên đến lúc phải ra đi rồi.

Mọi người xin hãy nén đau thương.” Giang Mạn tựa vào vai Lục Minh, khóc thút thít.

Nam Tịch cũng đỏ hoe vành mắt, tình hình của lão thái thái quả thực nghiêm trọng hơn cô tưởng rất nhiều.

May mắn là cô đã nói lời tha thứ cho bà, nếu không e rằng lão thái thái sẽ ra đi không yên lòng.

Bạch Mặc khóc đến mức thành người đẫm lệ, quản gia Chung cũng nghẹn ngào không nói thành lời.

Lục Nghiêu cũng chạy đến vào lúc này, Trương Khiếu là người đi đón thằng bé.

Vừa nhìn thấy mọi người như vậy, thằng bé liền biết đã xảy ra chuyện lớn.

Bác sĩ kéo tấm vải trắng che kín cơ thể lão thái thái.

Ánh mắt Trương Khiếu hơi trầm xuống, hiểu rằng đã muộn một bước, lập tức đưa tay che mắt cậu bé, không cho nó nhìn thấy cảnh này.

Cậu bé lại cố chấp kéo tay Trương Khiếu xuống, chăm chú nhìn cảnh tượng đó.

Trương Khiếu hạ giọng: “Nghiêu Nghiêu, con còn nhỏ, trường hợp này không hợp với con.” Lục Nghiêu lắc đầu, bước tới.

Chương 1021

Các y tá cũng ngừng động tác, chỉ thấy cậu bé kéo tấm vải trắng ra, chăm chú nhìn lão thái thái một lúc, trong mắt không hề có chút sợ hãi nào.

Cuối cùng, mọi người nghe thấy nó nghiêm túc nói: “Bà cố, bà đi đường bình an, Nghiêu Nghiêu đến tiễn bà rồi.

Nghe nói thiên đường không có bệnh tật, bà ở đó nhất định có thể sống rất vui vẻ.

Nghiêu Nghiêu cũng sẽ học tập thật tốt, không để bà phải bận lòng lo lắng.” Lời nói ngây thơ của cậu bé một lần nữa khiến những người có mặt bật khóc.

Giang Mạn ôm chặt con trai vào lòng, đứa bé này thật sự quá hiểu chuyện.

Lục Minh thì ôm hai mẹ con vào lòng.

Hậu sự của lão thái thái do Lan Hành Chi toàn quyền phụ trách.

Lục Minh muốn giúp, nhưng Lan Hành Chi không cho phép.

Tang lễ được tổ chức vào một buổi sáng nắng đẹp.

Nhờ mối quan hệ của Lan Hành Chi, lão thái thái đã có một tang lễ rất trang trọng.

Sau tang lễ, luật sư của văn phòng đến đọc di chúc của lão thái thái.

Lão thái thái giao công ty của Lan gia cho vợ chồng Bạch Mặc, còn tổ trạch thì giao cho Giang Mạn và Lục Nghiêu.

Một số bất động sản và tiền gửi dưới danh nghĩa của bà được giao cho quản gia Chung, để cảm ơn người quản gia đã chăm sóc bà cả đời.

Tuy nhiên, trong di chúc có một điều khoản là vợ chồng Bạch Mặc có quyền cư trú vĩnh viễn tại tổ trạch Lan gia.

Sự phân chia của lão thái thái được coi là công bằng, không ai có bất kỳ ý kiến nào.

Nhưng chỉ có Lan Hành Chi biết, trong xương tủy của lão thái thái vẫn có một số thứ không thay đổi, thực ra vẫn nghiêm trọng thiên vị Giang Mạn.

Tuy nhiên anh không thấy có gì, con gái mình là đích nữ của Lan gia, những thứ mà tổ tiên để lại giao cho cô là tốt nhất rồi.

Khi cả nhóm người dưới sự hướng dẫn của Lan Hành Chi tham quan tổ trạch, mới biết Giang Mạn vô hình trung lại có thêm một khối tài sản khổng lồ.

Rất nhiều kiến trúc gỗ ở hậu viện Lan gia, bề ngoài không có gì đặc sắc, chỉ là một số phòng cảnh quan, thậm chí trông có vẻ suy tàn.

Nhưng nếu bóc lớp bề mặt ra, bạn sẽ phát hiện ra rằng những cột trụ bên trong đều là gỗ tử đàn thượng hạng.

Hiện nay gỗ tử đàn được dùng làm hộp đựng trang sức để tôn lên vẻ quý giá của trang sức.

Các gia đình nhà giàu nhất cũng chỉ dùng để làm đồ nội thất, còn như Lan gia trực tiếp dùng để xây nhà thì thật sự chưa từng thấy, quả đúng là “chiến đấu cơ” trong giới nhà giàu.

Nếu phá dỡ những ngôi nhà này thì có thể đổi lấy rất nhiều tiền, chưa kể đến vô số cổ vật, tranh thư pháp vô giá.

Các cổ vật, tranh thư pháp của Lan gia được đặt trong tầng hầm, cơ quan bí mật nằm dưới bức tượng Kỳ Lân, nơi Lục Nghiêu lần đầu tiên gặp Lan Hành Chi.

Tầng hầm rất lớn, bên trong trưng bày toàn những vật phẩm quý hiếm có giá trị vô hạn.

Nhiều món đã được các cơ quan uy tín xác nhận là tuyệt tích, tùy tiện mang ra một món cũng có thể gây chấn động toàn bộ giới cổ vật.

Thảo nào công ty Lan gia sa sút, mà lão thái thái vẫn vẻ mặt kiêu ngạo.

Lan gia quả thực có vốn để kiêu ngạo, một trăm công ty Lan gia cũng không sánh bằng những thứ mà tổ tiên để lại.

Những thứ này khác với kinh doanh công ty, kinh doanh không tốt còn có rủi ro.

Chỉ cần giữ chặt trong tay, thời gian càng dài càng tăng giá trị.

Ngay cả khi con cháu đời sau không còn vốn, những thứ này tùy tiện bán đi cũng có thể giúp họ gây dựng lại.

Lan gia chỉ cần có một người cháu tài giỏi, việc quật khởi trở lại là chuyện trong tích tắc.

E rằng tổ tiên Lan gia đã có ý định như vậy, luôn để lại đường lui cho con cháu đời sau.

Điều này trước đây được coi là bí mật tối cao của Lan gia, chỉ có đương gia chủ mẫu và người thừa kế mới được biết.

Lan Hành Chi biết là vì anh từ nhỏ đã được bồi dưỡng làm người thừa kế.

Nam Tịch sau khi xem cũng không khỏi thở dài cảm thán, gia tộc hào môn trăm năm quả nhiên danh bất hư truyền, không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Lão thái thái biết bí mật này, thảo nào bà luôn có một trái tim lo lắng sợ sệt, nhìn ai cũng nghĩ là đến để chiếm đoạt tài sản Lan gia.

Lục Minh cũng nảy sinh cảm giác "vớ bở", người phụ nữ năm xưa từng sống khổ sở cùng con trai, giờ bỗng chốc trở thành người giàu có nhất thành phố A.

Với khối tài sản như vậy, có lẽ việc lọt vào bảng xếp hạng Forbes cũng là chuyện dễ dàng.

Hiện giờ cuộc sống của họ đã dư dả, đương nhiên sẽ không nhòm ngó đến những thứ này.

Những thứ này chỉ có thể dùng khi bất đắc dĩ, nếu không e rằng sẽ gây chấn động chính phủ, rước lấy họa không đáng có.

Điểm này, Lục Minh và Lan Hành Chi có cùng quan điểm, không thể dễ dàng tiết lộ bí mật của Lan gia.

Quản gia Chung cũng không ở lại Lan gia nữa, nói với Lan Hành Chi một tiếng rồi về quê dưỡng lão.

Vợ chồng Bạch Mặc cũng không ở lại, dù lão thái thái đã cho họ quyền cư trú vĩnh viễn, nhưng họ tự thấy không tiện.

Lan Hành Chi thấy họ đã quyết tâm, cũng không khuyên nhủ nữa.

Chủ nhân đã không còn, người làm cũng đều cho giải tán, tòa biệt viện cổ kính của Lan gia tạm thời bị khóa lại.

Chương 1022

Nhìn cánh cổng quen thuộc đó, ký ức tuổi thơ ùa về, vành mắt Lan Hành Chi lại cay xè.

Nam Tịch ôm cánh tay anh: “Đừng nghĩ nhiều quá, đời người là như vậy mà.

Luôn có đủ mọi kiểu chia ly.” Lan Hành Chi xúc động nói: “Tịch Nhi, cảm ơn em, cảm ơn em đã luôn ở bên cạnh anh.” Nam Tịch cười nói: “Em vốn là vợ anh mà, ở bên cạnh anh là chuyện đương nhiên.” Giang Mạn cười khẽ thành tiếng: “Ai da, bất ngờ bị cho ăn một bát ‘cẩu lương’ (thức ăn chó – ý nói thể hiện tình cảm).

May mà chồng con thương con, không thì ngày nào cũng nhìn bố mẹ thể hiện tình cảm, đúng là sẽ phát điên mất.” Lan Hành Chi xua tay: “Đi đi đi, đồ nha đầu thối, đi tìm chồng con mà chơi.” Giang Mạn nói: “Chồng ơi, làm sao đây, vợ anh bị người ta chê rồi.” Lục Minh đáp: “Sợ gì, chồng cả đời không chê em.” Lan Hành Chi rùng mình một cái, tự mình nói thì không cảm thấy gì, nhưng khi người khác nói những lời như vậy, anh luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Nam Tịch thì cười tươi rói.

Lục Nghiêu bĩu môi, nhìn ra ngoài cửa sổ, thằng bé thật sự không biết điểm cười ở đâu.

Cả nhà đang nói nói cười cười, nhưng Giang Mạn đột nhiên cảm thấy dạ dày cồn cào, vô cùng khó chịu.

Lục Minh vốn luôn rất tinh tế trong việc đối xử với Giang Mạn, lập tức nhận ra sự bất thường của cô, "Mạn Mạn, em sao vậy?". "Trong ngực hơi tức, hình như là say xe rồi.". "Say xe à, bình thường anh có thấy em say xe đâu, lát nữa anh đưa em đi bệnh viện khám nhé.".

Kể từ sau khi Giang Mạn cai nghiện, Lục Minh không một khắc nào dám lơ là, chỉ cần có chút gì đó bất thường, anh luôn vô cùng lo lắng. "Em bây giờ đỡ rồi, chỉ là vừa nãy hơi khó chịu thôi, anh đừng làm quá lên, đi bệnh viện làm gì chứ.". "Thật sự đỡ rồi à?". "Thật...".

Chữ "thật" còn chưa nói xong, Giang Mạn lại cảm thấy dạ dày cuộn trào dữ dội, cô bịt miệng nôn khan.

Lục Minh cau mày chặt hơn, "Ba, chúng ta dừng lại ở bệnh viện phía trước một chút, con đưa Mạn Mạn đi khám bác sĩ.".

Nam Tịch quay đầu nhìn Giang Mạn, khẽ nhíu mày, hỏi: "Mạn Mạn, kinh nguyệt của con trễ bao lâu rồi?".

Giang Mạn ngẩn người, cô từng có kinh nghiệm mang thai, mẹ cô vừa hỏi như vậy cô liền hiểu ra, "Hình như trễ một hai tuần rồi thì phải.".

Kể từ khi dính vào ma túy, chu kỳ kinh nguyệt của cô đã bị rối loạn, cộng thêm dạo này cô phải chịu tang bà Lan lão thái thái, cô thật sự không để ý. "Có thể là chuyện tốt đó con.".

Nam Tịch khẽ cong khóe môi, giọng điệu hiếm khi có vài phần tinh nghịch, có lẽ vì mọi khúc mắc đã được giải tỏa, bên cạnh còn có nhiều người thân bầu bạn, bà cảm thấy mãn nguyện.

Ánh mắt Giang Mạn cũng sáng lên vì vui mừng, nhưng lại không dám ôm quá nhiều hy vọng, dù sao hồi mới kết hôn họ cũng không tránh thai, nhưng vẫn luôn không đậu.

Sau mấy lần trắc trở, chuyện vợ chồng của hai người cũng chỉ thường xuyên hơn một chút trong thời gian chụp ảnh cưới và tuần trăng mật, tính kỹ ra thì thời gian không dài.

Nói là có thai, cô có chút không dám tin. "Mẹ, có khả năng sao ạ?".

"Tạm thời còn khó nói, nhưng nhìn phản ứng của con bây giờ, khả năng vẫn rất lớn.". "Mẹ, hai người đang nói gì vậy?".

Lục Minh bị làm cho bối rối. "Đúng vậy, đánh đố cái gì, có chuyện gì mà con không thể biết chứ.".

Hai người đàn ông cao lớn mặt mày ngơ ngác.

Chỉ có Lục Nghiêu có vẻ suy tư, cái đầu nhỏ nghĩ ra điều gì đó, lập tức thốt ra, "Ý của bà ngoại là mẹ có thể có em gái rồi sao ạ?".

Trên TV hình như đều diễn như vậy, mang thai em bé sẽ nôn, sẽ khó chịu.

Nam Tịch ném cho cháu ngoại một ánh mắt tán thưởng, "Đúng là cháu ngoại của bà thông minh, bà ngoại chỉ là đoán vậy thôi.". "A, con sắp có em gái rồi!".

Lục Nghiêu vỗ tay, nó đã mong chờ lâu lắm rồi.

Giang Mạn véo nhẹ má nó, "Bây giờ vui mừng quá sớm rồi, còn chưa biết đâu, đây chỉ là bà ngoại con đoán thôi.". "Cái gì, con sắp có cháu ngoại gái rồi!". "Con sắp có con gái rồi, đây là thật sao?".

Hai người đàn ông kinh ngạc thất thần, vẻ mặt chậm hiểu khiến Giang Mạn và Nam Tịch đồng loạt câm nín.

Chẳng phải đã nói chỉ là đoán thôi sao?

Sao lại không nghe lọt tai những lời then chốt chứ. "Thật tốt, thật tốt, Mạn Mạn, tốt quá rồi.".

Lục Minh ôm chặt Giang Mạn.

Giang Mạn cảm thấy nhịp tim của anh còn nhanh hơn bình thường rất nhiều, từng nhịp, ngay cả cô cũng nghe rõ mồn một.

Cô lập tức có chút dở khóc dở cười, "Còn chưa xác định, anh đừng vội mừng.". "Sẽ mà, nhất định sẽ là như vậy, ông trời nhất định đã nghe thấy lời cầu nguyện của anh rồi.".

Chương 1023

Lục Minh cố chấp đến lạ, dường như đã xác định Giang Mạn có thai rồi, hơn nữa còn là một bé gái. "Đúng vậy, đúng vậy, tôi sớm đã nói rồi, tôi nhất định sẽ có một cháu ngoại gái, thật sự đã bị tôi nói trúng rồi, tôi có rất nhiều thứ muốn dạy con bé.".

Hai người này, sao càng nói lại càng không nghe lọt tai, hưng phấn đến mức hoàn toàn mất đi khả năng lý giải. "Lục Minh, anh siết chặt quá rồi.".

Giang Mạn nhắc nhở.

Lục Minh buông Giang Mạn ra như bị điện giật, "Xin lỗi, xin lỗi, là lỗi của anh, lỡ làm thương con gái thì thật có tội.".

Giang Mạn thật sự không biết nên nói gì nữa.

Lan Hành Chi lúc này đã lái xe đến cổng bệnh viện, xe vừa dừng lại, Lục Minh liền ôm Giang Mạn xông vào bệnh viện.

Lan Hành Chi ở phía sau hét nhỏ, "Lục Minh, thằng nhóc thối nhà cậu, cậu nhẹ nhàng một chút, nếu làm thương cháu ngoại gái của tôi thì tôi liều mạng với cậu đấy.".

Lục Minh quay đầu lại, cười nói: "Con biết rồi, ba.". "Cậu còn quay đầu lại, thằng nhóc thối nhà cậu, tập trung một chút, không được phép có chút sai sót nào đâu.". "Lan Hành Chi, anh có cần phải như vậy không, anh làm vậy sẽ gây áp lực cho Mạn Mạn đấy, nếu không có thai thì con bé sẽ buồn.". "Ôi trời, có áp lực gì đâu chứ, nếu không có thai thì đợi lần sau, nói chung tôi là muốn có một cháu ngoại gái, điểm này ai cũng không thể ngăn cản.". "Anh thật sự không biết lý lẽ, chuyện này có thể cưỡng cầu sao?

Nếu thật sự có thai rồi, bất kể là trai hay gái anh cũng phải ngoan ngoãn chấp nhận, sinh con vất vả lắm đấy.".

Nghe giọng điệu của ông, chẳng lẽ nếu Mạn Mạn không sinh con gái, còn phải sinh thêm một đứa nữa mới được sao. "Thôi, tôi không nói với anh nữa, tôi đi xem cháu gái nhỏ của tôi đây.".

Nói xong, lập tức chạy đi, dáng người vẫn nhanh nhẹn như thường lệ.

Ai nói, gần đây chân cẳng không linh hoạt, bệnh phong thấp tái phát chứ, vì cháu ngoại gái mà thật sự liều mạng rồi.

Nam Tịch mỉm cười, chìa tay ra với Lục Nghiêu, "Nghiêu Nghiêu, chúng ta cũng đi xem đi.".

Lục Nghiêu chìa tay ra, nắm lấy tay bà ngoại đi về phía bệnh viện.

Thật ra nó cũng rất muốn có một em gái, chỉ là nó không muốn gây áp lực quá lớn cho mẹ.

Lúc hai người đi vào, Giang Mạn đã lấy máu xong, đang ngồi trên ghế ở hành lang chờ kết quả, Lan Hành Chi và Lục Minh mỗi người một bên bảo vệ cô, ánh mắt luôn tập trung vào cửa phòng bác sĩ, vẻ mặt nóng lòng không chờ được.

Nam Tịch thật sự cảm thấy bất lực, nếu Mạn Mạn thật sự sinh một đứa con gái, không biết sẽ bị hai người họ cưng chiều đến mức nào nữa, cũng không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu.

Đợi một lúc, Lan Hành Chi có chút mất kiên nhẫn, "Mấy người này, rốt cuộc là sao vậy, hiệu suất làm việc kém thế, sao nửa ngày rồi vẫn chưa có kết quả.". "Đúng vậy, đúng là hơi chậm thật.".

Lục Minh cũng cảm thấy Lan Hành Chi nói rất có lý, chẳng phải chỉ là xét nghiệm máu thôi sao?

Đâu có phức tạp đến thế.

Hai người hiếm khi đứng cùng một chiến tuyến. "Hai người kiên nhẫn một chút, bệnh viện này có nhiều bệnh nhân như vậy, đâu phải chỉ nhắm vào hai người đâu.".

Lại một lúc nữa, kết quả xét nghiệm của Giang Mạn đã có, quả nhiên là có thai, mới hơn một tháng.

Trong mắt cô chợt dâng lên những giọt lệ mờ nhạt, trên con đường này đã trải qua đủ mọi chua xót, không ngờ nhanh như vậy cô đã có thể sinh thêm một đứa con cho Lục Minh.

Cô nhẩm tính thời gian, đúng lúc là mang thai trong khoảng thời gian hai người đi nước ngoài chụp ảnh cưới, sau đó bọn họ còn đủ mọi kiểu "hỗn loạn", nghĩ lại thật là có lỗi. "Thật sao, vợ tôi thật sự có thai rồi?". "Con gái tôi thật sự có thai rồi ư?

Là trai hay gái?".

Rõ ràng là lúc nãy họ luôn khẳng định là có thai, bây giờ không dám tin vẫn là họ, những người đàn ông này đúng là thường xuyên khiến người ta không hiểu nổi.

Nhìn thấy dáng vẻ của họ, Giang Mạn không kìm được khẽ mỉm cười, những người đàn ông ngốc, những người ba ngốc. "Vị nữ sĩ này thật sự có thai rồi, còn về trai hay gái, thông thường phải sau ba tháng mới có thể kiểm tra ra được, hơn nữa bây giờ chúng tôi không thể tiết lộ giới tính của đứa bé cho quý vị, đây là quy định của chúng tôi, làm cha mẹ thì nên bình thường mà đối đãi, thật ra là trai hay gái đều là con của mình, đều là chuyện đáng mừng, không cần quá bận tâm.".

Bác sĩ nói. "Vậy cần chú ý những gì ạ?". "Ba tháng đầu là thời kỳ quan trọng, cần chú ý nghỉ ngơi, kết hợp lao động và nghỉ ngơi, chú ý điều chỉnh chế độ ăn uống, bổ sung dinh dưỡng, thông thường khoảng 40 ngày sau khi thụ thai sẽ xuất hiện các phản ứng như buồn nôn, tinh thần mệt mỏi, uể oải buồn ngủ, lúc này dù chán ăn cũng không thể để bụng đói lâu, nên ăn ít chia nhiều bữa, ngoài ra, không được tự ý dùng thuốc, nếu bị bệnh thì đến bệnh viện chính quy khám, tuyệt đối không được lạm dụng thuốc, phải luôn giữ tâm trạng vui vẻ.".

Lục Minh và Lan Hành Chi thay phiên nhau hỏi bác sĩ, như những học giả cầu thị không biết mệt mỏi, bác sĩ lúc đầu còn rất kiên nhẫn giải thích.

Nhưng bệnh nhân thực sự quá đông, Lục Minh và Lan Hành Chi lại không ngừng nghỉ, cô dần dần cũng có chút mất kiên nhẫn, "Tôi thấy hai vị về mặt kiến thức này vẫn là số không, vậy thế này đi, hai vị ra hiệu sách mua vài quyển sách đi, trong đó sẽ giải thích chi tiết và có hệ thống hơn tôi nói, rất xin lỗi, tôi còn rất nhiều bệnh nhân đang đợi, không thể giải thích từng li từng tí cho hai vị được.". "Vậy cô có sách nào gợi ý không?".

Lục Minh hỏi.

Chương 1024

"Đúng vậy, sách về mảng này chắc chắn rất nhiều, cô gợi ý cho chúng tôi vài quyển, để chúng tôi tiện mua.".

Lan Hành Chi hỏi tiếp. "À, còn nữa, tốt nhất là có cả video hình ảnh về mảng này nữa, xem video học sẽ tiện hơn.". "Và còn cần chuẩn bị những thứ gì trước nữa?".

Giang Mạn và Nam Tịch thật sự không thể nhìn nổi nữa, Nam Tịch mở miệng nói: "Hành Chi, A Minh, hai người có gì không hiểu thì cứ hỏi tôi, tôi về mặt này vẫn có kinh nghiệm đấy.".

Bà tự mình sinh Giang Mạn, lại một tay nuôi lớn Jim, coi như là rất có kinh nghiệm rồi. "Những kinh nghiệm của bà đều là từ mấy chục năm trước rồi, còn có tác dụng gì nữa, bây giờ mấy đứa bé này quý giá lắm, có giống mấy đứa bé mấy chục năm trước đâu?

Đừng đem những kinh nghiệm cũ rích đó ra mà áp dụng cho đứa bé bây giờ, không hiệu quả đâu.". "Chuyện này con nghe ba ạ.".

Lục Minh phụ họa.

Giang Mạn nghe Mạc Noãn nhắc đến những chứng "thai nghén" của Lục Sâm khi mang thai, so sánh một chút, cô cảm thấy Mạc Noãn vẫn may mắn hơn.

Ở đây cô còn có hai "đại thần" túc trực, không biết sẽ bị họ "hành hạ" thành cái dạng gì.

Cuối cùng, khi bác sĩ cũng muốn khóc rồi, hai người họ cuối cùng cũng thôi, khi về nhà, Lan Hành Chi đỗ xe ở một bên.

Hai người đàn ông vào hiệu sách một lúc lâu mới ra, cằm Giang Mạn và Nam Tịch suýt rơi ra ngoài, chỉ thấy trong tay hai người đều ôm một chồng sách cao ngất, nào là Bách khoa toàn thư mang thai, Sổ tay mang thai, Cẩm nang 40 tuần thai kỳ, Bách khoa toàn thư nuôi dạy con, Kinh nghiệm nuôi dạy con, v.v., đủ loại, trông thật hoành tráng.

Rất nhiều sách, đều là những thứ cần thiết sau khi đứa bé chào đời, bây giờ mua thì thật sự quá sớm. "Ba, Lục Minh, nội dung của mấy quyển sách này đều tương tự nhau, mua một quyển về đọc kỹ là đủ rồi, hai người mua nhiều như vậy làm gì có thời gian mà đọc.". "Sao lại không có, bây giờ chăm sóc em là chuyện lớn nhất của anh, việc công ty tự nhiên có người trông nom, anh định trong thời gian em mang thai sẽ không đến công ty nữa.". "Ta cũng sẽ cố gắng dành thời gian ra để bầu bạn với con.". "Làm ơn, hai người cứ làm như bình thường đi, hai người làm vậy khiến con rất căng thẳng.".

Có Lục Minh và Lan Hành Chi hai cái loa phóng thanh này, tin tức Giang Mạn mang thai lập tức lan truyền, hầu như tất cả bạn bè người thân đều biết chuyện này.

Giang Mạn vì thế mà phiền não lắm, cứ cách vài ba bữa mọi người lại gọi điện thoại đến hỏi thăm tình trạng gần đây của cô.

Tần Huệ muốn đưa cô đến khu biệt viện đó dưỡng thai, nói rằng ở đó không khí trong lành, môi trường cũng tốt.

Lan Hành Chi và Tần Huệ đã cãi nhau ầm ĩ một trận, cuối cùng Lan Hành Chi thắng.

Giang Mạn trong thời gian mang thai do Lan Hành Chi và Nam Tịch chăm sóc.

Giang Mạn cũng đã hoàn toàn từ chức, trước đó cô đã xin nghỉ khá nhiều lần, càng bỏ lỡ vòng chung kết, phụ lòng kỳ vọng của công ty, bây giờ lại mang thai, cô chỉ muốn sinh con thật tốt, đợi sau này mới tính chuyện công việc.

Mọi người trong nhà đều ủng hộ quyết định này của cô, bây giờ cô là đại gia rồi, không cần thiết phải vất vả làm việc vào lúc này.

Lan Hành Chi và Nam Tịch cũng ở lại đây, Giang Lâm Thành cũng không quay về quê nữa, cũng ở lại.

Ông đã kết bạn với nhiều người ở quê, rau quả mà Giang Mạn ăn đều được bạn bè của ông vận chuyển bằng đường hàng không đến, không có một chút dư lượng thuốc trừ sâu nào.

Nhưng hậu quả của việc từ chức là, mỗi ngày bị Lan Hành Chi và Lục Minh cằn nhằn, lúc thì ăn cái này lúc thì uống cái kia, cả hai đều dốc hết sức để đặt những thứ bổ dưỡng nhất trước mặt cô.

Hiện tại cô sợ nhất là ăn cơm, sơn hào hải vị quý giá đến mấy ăn lâu cũng sẽ ngán.

Buổi trưa thì người lớn giám sát cô, buổi tối thì Lục Minh giám sát cô, đúng là giám sát 360 độ không góc chết. "Hai ba của con ơi, hai người tha cho con đi, con muốn quỳ lạy hai người luôn.". "Làm sao vậy?

Có phải ba hầu hạ con không thoải mái không?".

Giang Mạn mặt mày ủ rũ, người chưa từng biết nấu ăn giờ đã theo Nam Tịch từng chút một học, hiện tại đã có thể nấu một vài món canh đơn giản, sự nỗ lực như vậy cô không có gì để nói. "Ba, con muốn đi học đại học.".

Hồi đó không hoàn thành việc học thành một điều hối tiếc, hiện tại có điều kiện rồi, cô muốn bù đắp những gì đã bỏ lỡ. "Không thành vấn đề, đợi con sinh con xong, bọn ba sẽ giúp con trông bé, con và A Minh muốn đi đâu chơi cũng được, bất kể con đi học đại học hay làm việc gì, ba hoàn toàn không quản con.". "Thế thì cũng phải chuẩn bị thi chứ, nhân lúc con rảnh rỗi, con muốn xem sách ôn tập một chút, bỏ bê nhiều năm quá rồi, không phải một sớm một chiều là có thể nhặt lại được.". "Con bé ngốc, hà tất phải phiền phức như vậy, con muốn vào trường nào, ba sẽ tìm người nói chuyện, tuyệt đối không thành vấn đề.

Hơn nữa con đâu phải là không đậu đại học, con chỉ là chưa học xong, căn bản không cần phải thi lại, con cứ đến trường đại học trước đây của con tiếp tục học, ba đảm bảo con có thể lấy được bằng tốt nghiệp.". "Ba, con không muốn mọi chuyện đều dựa vào quan hệ.".

Sắc mặt Lan Hành Chi hơi trầm xuống, Nam Tịch mở miệng nói: "Thôi được rồi, Hành Chi, anh đừng ép Mạn Mạn ăn quá nhiều đồ ăn, con bé sợ cái cuộc sống hiện tại rồi.".

Hiểu con gái không ai bằng mẹ, Nam Tịch rất hiểu Giang Mạn đang nghĩ gì. "Nhưng anh có kiểm soát nghiêm ngặt, sẽ không để con bé bị thừa dinh dưỡng, những thứ anh chuẩn bị đều rất tốt cho sự phát triển của đứa bé.". "Thôi được rồi, anh cũng đừng cứ lo lắng bồn chồn như vậy, thai này của Mạn Mạn rất ổn, cứ bình thường một chút là được rồi, mấy loại canh đó uống nhiều quá miệng cũng sắp hết vị rồi, còn mấy tháng nữa, Mạn Mạn làm sao chịu nổi, sau này ba ngày cho ăn một lần là được rồi.".

Chương 1025

"Con cũng cảm thấy mẹ nói rất đúng, ba, con thật sự rất khỏe, người khác nôn đến chết đi sống lại, nhưng con chẳng có chút phản ứng nào, hai người đừng lo lắng nữa.".

Thời gian trôi nhanh.

Giang Mạn ngoài việc hơi buồn ngủ một chút ra, thật sự không có phản ứng gì lớn, thai kỳ lần này thật sự vô cùng hạnh phúc.

Lục Minh hoàn toàn coi cô như một đứa trẻ không thể tự lo liệu cuộc sống, mọi chuyện đều chăm sóc rất tỉ mỉ.

Trên ban công.

Lục Minh ôm Giang Mạn ngồi trên thảm tatami, trên bàn bên cạnh bày đĩa trái cây và bánh ngọt, anh không ngừng đưa vào miệng cô.

Trong mắt Giang Mạn toàn là vẻ thảnh thơi và tự mãn, bao nhiêu năm rồi dường như cô chưa từng nhàn rỗi như vậy. "Sao mới đó đã hơn ba tháng rồi, thời gian trôi thật nhanh, vài tháng nữa đứa bé sẽ chào đời rồi.".

Bàn tay lớn của Lục Minh nhẹ nhàng vuốt ve bụng dưới của Giang Mạn, vì được gia đình chăm sóc chu đáo, bụng Giang Mạn đã hơi nhô lên rồi, đứa bé lớn rất nhanh. "Nhanh chỗ nào chứ, em cảm thấy rất khó chịu, cứ thế này nữa em thấy mình biến thành heo nái được nuôi trong chuồng heo mất.".

Chỉ chờ đẻ heo con, những chuyện khác hoàn toàn không cần lo lắng. "Haizz, anh thật muốn thời gian trôi chậm một chút, để bù đắp hết những lần bầu bạn và chăm sóc mà anh đã nợ em lần trước, nhưng anh lại muốn nhanh hơn một chút, để em sớm vượt qua khoảng thời gian khó chịu này.".

Cầm Lục Minh khẽ tựa vào cổ Giang Mạn.

Giang Mạn bất lực, người đàn ông này thật sự mâu thuẫn. "Vội cái gì chứ, anh còn cả đời để bù đắp, chẳng lẽ anh chỉ muốn bù đắp lúc em mang thai thôi sao?". "Haha, đúng vậy, đến đây, đến đây, ăn thêm một quả nho đen nữa, sau này mắt con gái mình mới đen láy và sáng long lanh.".

Giang Mạn có chút không chịu nổi Lục Minh ngốc nghếch đáng yêu như vậy, trước đó anh đã ảo tưởng ra con gái mình là một cô bé da trắng dáng đẹp chân dài, bây giờ ngay cả kích cỡ mắt cũng đã tưởng tượng ra rồi. "Mê tín, nếu mỗi bà mẹ mang thai đều như vậy, thì trên thế giới này đâu thiếu những người mắt nhỏ nữa.". "Thật ra với gen của hai nhà chúng ta, con của chúng ta chắc chắn sẽ là một bé gái xinh đẹp, một tiểu thư thục nữ.".

Giang Mạn cũng không tranh cãi với Lục Minh về giới tính của đứa bé nữa, vì cô có nói gì thì anh cũng không nghe lọt tai, hoàn toàn là phí lời. "À, cuối tuần này sao anh không tăng ca vậy, chuyện ở quân đội đã xong rồi sao?". "Cũng gần xong rồi, người bóp cổ em từ phía sau lần trước đã tìm ra rồi, cả ổ của bọn họ đã bị giao cho tòa án quân sự rồi, anh tạm thời sẽ được thoải mái một thời gian.". "Người phụ nữ đó là ai?". "Người phụ nữ này em cũng quen.". "Tiêu Hàm.".

Giang Mạn cũng chỉ quen người phụ nữ này. "Mạn Mạn thật thông minh.". "Trời ơi, thật sự là cô ta, cô ta miệng thì nói yêu anh, sao lại câu dẫn người đàn ông đã có vợ, hơn nữa còn là một người có thể làm cha cô ta.".

Giang Mạn thật sự không dám tin, người phụ nữ trong rừng cây ngày đó lại là Tiêu Hàm, lúc đó giọng nói của người phụ nữ ít nhiều cũng có chút thay đổi, trách không được cô không nhận ra. "Dưới sự thúc đẩy của lợi ích thì không có gì là không thể cả, cô ta và cha cô ta chính là tai họa tiềm ẩn trong bóng tối, cô ta cũng vì muốn lôi kéo người đàn ông đó nên mới ở bên anh ta.

Về tình cảm thì chắc là không có, nhiều nhất là thỏa mãn nhu cầu sinh lý thôi.". "Cô ta thật sự nuốt trôi được, cũng không chê ghê tởm.".

Lục Minh mỉm cười không nói.

Giang Mạn cũng không hỏi thêm nữa, cô biết những chuyện này không thích hợp để thảo luận nhiều với Lục Minh.

Đúng lúc này, giọng Lục Nghiêu truyền đến, "Mẹ ở chỗ mẹ à?". "Bảo bối, mẹ ở trên ban công đây.".

Lục Nghiêu chạy lon ton đến, Giang Mạn nhìn mồ hôi trên mặt nó, xoa xoa đầu nó, "Hôm nay học võ mệt không con?". "Không mệt ạ, chú Hà nói con tiến bộ rất nhiều, có tiềm năng.

Ba ơi, ba đứng dậy đi, con muốn nói chuyện với em gái.".

Lục Minh bất lực nhường chỗ, ở nhà, anh là người không có địa vị nhất, bố vợ muốn nói chuyện với cháu ngoại gái thì anh phải nhường, con trai muốn nói chuyện với em gái thì anh phải nhường, mẹ vợ muốn thai giáo thì anh cũng phải nhường.

Lục Nghiêu cẩn thận úp tai lên bụng Giang Mạn, "Em gái, anh là anh cả của em, Lục Nghiêu, anh cả vẫn luôn kiên trì học võ thuật, đã rất lợi hại rồi, sau này nhất định có thể giúp em đánh kẻ xấu, có anh cả che chở em, không ai có thể bắt nạt em đâu.". "Nhưng mà, sau này khi em ra đời, anh trai vẫn phải dạy em vài chiêu, con gái mà không có chút võ lực thì cũng không được, dù sao anh cả cũng không thể lúc nào cũng ở bên cạnh em được, có lúc em vẫn phải tự dựa vào chính mình.". "Nghiêu Nghiêu, con gái học công phu gì chứ, con đừng dạy hư em gái con.".

Giang Mạn có chút bất lực, đứa bé này cứ mãi suy nghĩ chuyện dạy võ thuật.

Cô không thích con gái học mấy thứ này, quá thô lỗ. "Mẹ ơi, thời đại này lưu manh nhiều lắm, em gái là con gái của quân trưởng, không có hai ngón thì sao được.".

Chương 1026

"Lưu manh không dám đả động đến con gái của anh đâu.".

Lục Minh hung dữ nói.

Ai dám làm vậy, anh nhất định sẽ khiến kẻ đó sống không bằng chết. "Vậy ba phải bảo vệ thật tốt đấy, đừng để những chuyện lung tung xảy ra với em gái.". "Thằng nhóc thối, lại nghi ngờ ba con.". "Em gái ơi, anh cả nói cho em biết, dựa vào người khác không bằng dựa vào chính mình.".

Lục Nghiêu cố gắng tiêm nhiễm cho em gái quan niệm tự lực tự cường. "Thằng nhóc thối này, sao cứ chuyên môn hát đối với ba vậy.". "Em gái ơi, nghe lời anh cả là đúng không sai đâu.".

Thấy hai bố con sắp cãi nhau, Giang Mạn nhanh chóng cắt ngang họ, "Thôi được rồi, hai người, phiền chết đi được, vừa về đến nhà đã cãi nhau trước mặt con, con đau đầu.".

Lúc này, Giang Mạn đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại lạ, bắt máy mới biết là Tần Trí Viễn. "Trí Viễn.". "Mạn Mạn, anh đến thành phố A có việc, nếu được thì ra gặp mặt một chút.".

Giang Mạn không nghĩ ngợi gì liền đồng ý, cô đã không ra khỏi nhà suốt ba tháng qua, Lan Hành Chi nói bên ngoài không an toàn, lo lắng cô va chạm ngã ngửa, nên đã ra lệnh cấm túc cô. "Mạn Mạn.". "Đừng nói với con là không được, con bây giờ đã đủ ba tháng rồi, đứa bé không yếu ớt đến thế đâu, hai người mà còn cấm túc con thì con liều mạng với hai người đấy.

Trí Viễn nói đến thành phố A rồi, con ra ngoài gặp anh ấy một chút.".

Tần Trí Viễn, đó là tình địch ngày trước. "Anh đưa em đi nhé.".

Giang Mạn gật đầu, thúc giục: "Được, dù sao em cũng thiếu tài xế mà, đi đi đi, chúng ta đi nhanh lên, không thì ba về rồi em sẽ không ra ngoài được đâu.". "Không phải tối bảy giờ mới gặp mặt sao?". "Ngốc quá, ra ngoài đi dạo trước đã chứ, cuối tuần ở lì trong nhà làm gì.

Con trai, đi cùng đi, mẹ mua đồ ăn ngon cho con.". "Mẹ ơi, con thấy là mẹ thèm ăn rồi thì phải.".

Lục Nghiêu nói thẳng.

Giang Mạn mặt có chút không tự nhiên, "Con trai, đừng chọc thủng mẹ chứ.". "Ông xã, có được không, em muốn ăn chút đồ cay, em nghe nói bên trung tâm đó mở một quán bán chân giò kho tàu, vị rất ngon.". "Em cứ mãi ở nhà, em nghe ai nói vậy?

Bà bầu sao có thể ăn loại đồ đó.". "Sao lại không thể chứ, Mễ Nặc hai hôm trước còn ăn mà, Diệp Tử Hạo mua cho cô ấy rất nhiều, em xem ảnh cô ấy đăng lên vòng bạn bè trên WeChat mà nước miếng sắp chảy ra rồi.".

Giang Mạn nói, thật sự khó khăn lắm mới nuốt một ngụm nước bọt.

Lục Minh cũng học được từ sách rằng, khi phụ nữ mang thai khẩu vị thay đổi rất nhanh, sẽ thích những thứ mà trước đây họ chưa từng thích, không thể ràng buộc quá chặt, nếu không dễ ảnh hưởng đến tâm trạng của cô. "Vậy thì chỉ có thể ăn một chút thôi, loại đồ ăn nêm nếm quá đậm đà đó ăn vào sẽ khiến con gái bị đen da đấy.". "Nói bậy, người ta Mễ Nặc còn ăn mà.". "Vậy không giống nhau, cô ấy mang thai con trai, đen một chút thì không sao, con của chúng ta là con gái, nhất định phải cẩn thận hơn.".

Giang Mạn đành câm nín.

Giang Mạn như ý nguyện ăn được món chân giò kho tàu, nhưng chỉ ăn vài miếng sau đó thì không còn nữa, toàn bộ đã bị Lục Minh và Lục Nghiêu chia nhau ăn hết.

Giang Mạn thật sự muốn mắng người rồi, hai bố con này có cần thiết phải như vậy không?

Bảy giờ tối, Giang Mạn đúng hẹn đi gặp.

Tần Trí Viễn đã đợi ở đó, anh đang cầm tạp chí, vừa nhâm nhi trà vừa xem tạp chí, hoàn toàn là một tinh anh giới kinh doanh trưởng thành, trên người anh không còn tìm thấy chút khí chất suy đồi nào nữa.

Thật tốt, cô thích nhìn thấy anh ở mặt này. "Trí Viễn.".

Tần Trí Viễn ngẩng đầu lên, nở một nụ cười ấm áp, "Mạn Mạn, em đến rồi.".

Anh đứng dậy, kéo ghế cho cô.

Hai người như hai người bạn cũ lâu ngày không gặp, hoàn toàn không nhắc đến những chuyện không vui trong quá khứ, chỉ nói chuyện hiện tại và tương lai.

Đột nhiên, Tần Trí Viễn nói một câu, "Mạn Mạn, em hình như béo ra rồi, má cũng tròn trịa hơn một chút.".

Chương 1027

Giang Mạn trên mặt lộ ra nụ cười mãn nguyện, "Đúng vậy, em mang thai rồi, đã hơn ba tháng rồi, khoảng thời gian này bị mọi người chăm sóc như heo vậy, muốn không béo cũng không được.".

Trong lòng Tần Trí Viễn có chút chua xót, nhưng rất nhanh đã cảm thấy nhẹ nhõm, anh đã cố gắng buông bỏ rồi, thêm một thời gian nữa, anh nghĩ anh sẽ hoàn toàn buông bỏ, sau đó tìm một cô gái yêu anh sâu sắc, bầu bạn cùng anh trải qua những ngày tháng tiếp theo. "Vậy thì chúc mừng em.". "Cảm ơn.". "À, đây là quà cưới anh chuẩn bị cho em, lúc hôn lễ của hai người anh vốn định đến, nhưng sau đó có việc bận nên lỡ, đây là bù đắp cho em.".

Giang Mạn cũng không nghĩ sâu xa về lý do Tần Trí Viễn không đến dự hôn lễ, cô nhìn chiếc hộp trên bàn, trước mặt Tần Trí Viễn mở hộp ra, bên trong là một sợi dây chuyền tinh xảo, là kiểu dáng cô thích. "Cảm ơn, em rất thích món quà này.". "Em không chê là được, em bây giờ là nữ đại gia rồi, thứ không thiếu nhất chính là mấy thứ này.".

Đám cưới đó đã gây chấn động một thời, được các loại truyền thông tranh nhau đưa tin, anh ở nước ngoài cũng đã xem tin tức rồi. "Trí Viễn anh đừng cười em nữa, tính ba em hơi phô trương, có lẽ là từ nhỏ không chăm sóc em, nên mới muốn dành những thứ tốt nhất cho em.". "Bác trai như vậy cũng là lẽ thường tình của con người, làm cha ai cũng có tâm trạng như vậy.".

Giang Mạn mỉm cười, chuyển sang chuyện khác, "Anh sống ở nước ngoài thế nào rồi?". "Rất tốt, em không cần lo lắng, anh đã kế thừa công ty của ông ngoại, bây giờ mọi việc cũng phát triển rất thuận lợi, cha mẹ anh và ông ngoại ở cùng nhau, cũng coi như là gia đình đoàn tụ rồi.".

Bạch Tiểu Thuần bị Lục Minh mang đi, thì không còn ai có thể uy hiếp được anh nữa. "Nếu anh muốn quay về thành phố A, thì cứ về đi, dù sao anh cũng lớn lên ở đây mà.".

Chuyện nhà họ Tần, Giang Mạn biết là chuyện gì, đều là kiệt tác của Lan Hành Chi và Lục Minh. "Thôi, ở bên đó rất tốt, em không cần lo lắng cho anh, em bây giờ có thai rồi, bản thân phải chú ý nhiều hơn một chút, nếu anh biết, anh đã không dám hẹn em ra ngoài rồi, nếu có bất kỳ sai sót nào anh chắc chắn sẽ bị Lục Minh và bác trai xé xác mất, trong bụng em bây giờ là một cục vàng nhỏ đấy.". "Đừng mà, anh là bùa cứu mạng của em đấy, em ở nhà mà ngột ngạt không chịu nổi, hơn ba tháng rồi, đây là ngày đầu tiên em ra ngoài, em rất cảm kích anh đấy.".

Nhìn khuôn mặt tươi cười quen thuộc trước mắt, dường như đã lâu rồi không thấy.

Khẽ thở dài một tiếng, Tần Trí Viễn nói: "Mạn Mạn, vậy thì cứ như vậy đi, chúng ta làm bạn cả đời.". "Được.".

Một chữ, Giang Mạn đáp rất dứt khoát, không hề do dự. "Thôi được rồi, chúng ta gọi món ăn đi, trước đây không biết em mang thai, nên mới đặt quán này, cũng không biết có món nào phù hợp cho bà bầu ăn không.". "Không sao đâu, chỉ cần đừng cho bột ngọt, hạt nêm các loại là được, em đang thèm đây.".

Tần Trí Viễn có chút không yên tâm, về mặt này anh không hiểu lắm, "Thật sự có thể sao?". "Đương nhiên, đừng quên, em cũng là người phụ nữ đã sinh con rồi, cái gì nên ăn cái gì không nên ăn em tự mình rõ lắm, em sẽ không vì tham ăn mà làm hại đứa bé trong bụng đâu, em là một người làm mẹ mà.".

Giang Mạn khẽ cười, tự mình cầm thực đơn lên bắt đầu gọi món.

"Đúng vậy, cũng không biết mình nghĩ cái gì nữa.".

Tần Trí Viễn lẩm bẩm nhỏ.

Thế mà anh cứ mãi cố chấp với một người phụ nữ đã kết hôn, đã sinh con, lòng đã không còn ở bên anh nữa.

Anh Tần Trí Viễn cũng là một soái ca, phụ nữ theo đuổi anh không đếm xuể, hà cớ gì cứ phải treo cổ trên một cái cây.

Có vài chuyện chính là như vậy, vốn tưởng sẽ trở thành chấp niệm cả đời, nhưng lại đột nhiên thông suốt vào một khoảnh khắc không ngờ.

Giang Mạn không nghe rõ lời Tần Trí Viễn, "Trí Viễn, anh nói gì vậy?". "Anh nói em cứ gọi thoải mái, tối nay anh mời, ăn uống vui vẻ là được.". "Đó là điều chắc chắn.". "Không ngại chúng ta cùng ăn chứ.".

Đúng lúc này, Lục Minh dắt Lục Nghiêu cùng đi vào, Tần Trí Viễn có chút buồn cười, sẽ không phải bây giờ Lục Minh còn đang đề phòng anh chứ, điều này hoàn toàn không cần thiết.

Bởi vì tình cảm giữa bọn họ quá vững chắc, không phải bất cứ ai cũng có thể tùy tiện xen vào.

Anh đã thử, nhưng thua tan tác. "Đương nhiên không ngại.". "Yên tâm đi, anh không phải đang đề phòng anh, chúng ta đến để giám sát Giang Mạn Mạn thôi.".

Nhìn ra suy nghĩ của Tần Trí Viễn, Lục Minh giải thích một câu. "Haha, Mạn Mạn, cuộc sống của em thật sự không dễ dàng gì.".

Tần Trí Viễn cười mất tiếng lắc đầu. "Lục Minh, hai người có cần phải quá đáng như vậy không, còn có thể để em yên ổn ăn một bữa cơm không?".

Ánh mắt Lục Minh nhìn Giang Mạn toàn là sự cưng chiều, lại mang theo kiên định, "Đợi con gái chào đời, em muốn ăn gì anh nhất định sẽ làm cho em hết.".

Chương 1028

Giang Mạn bĩu môi, cô biết người đàn ông này rất có nguyên tắc, thật sự không thể thay đổi suy nghĩ của anh.

Sau khi ăn cơm xong, vợ chồng Lục Minh và Lục Nghiêu rời đi trước, Tần Trí Viễn đi theo sau.

Vừa bước ra ngoài, một cô gái trẻ trung xinh đẹp đi đến trước mặt anh, trong mắt cô ấy như chứa đầy cả một mặt trời, ấm áp không thể tả, "Họ Tần kia, anh đã hết hy vọng rồi chứ?".

Tần Trí Viễn nhìn người trước mắt, cảm thấy đau cả đầu, cô tiểu thư này có phải đã gắn máy định vị lên người anh không?

Sao lại nắm rõ hành tung của anh như trong lòng bàn tay, lúc nào cũng có thể bám lấy anh.

Anh vốn định đến dự hôn lễ của Giang Mạn, nhưng đã bị cô ấy phá hỏng, người phụ nữ này nhân cơ hội chuốc say anh, còn giấu hộ chiếu của anh đi. "Sao em lại đến đây?". "Em đã nói rồi, sau khi anh hết hy vọng, phải ưu tiên nghĩ đến em, anh nghĩ em chỉ nói chơi thôi sao?".

Tần Trí Viễn chợt cười, "Vậy thì em phải tiếp tục cố gắng đấy." Trong xe, Giang Mạn nhìn thấy nét dịu dàng thấp thoáng trên gương mặt Tần Trí Viễn dưới ánh đêm, khóe mày cô tràn đầy ý cười.

Nhìn là biết ngay, cô gái kia đối với Tần Trí Viễn có chút đặc biệt, nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ hai người họ sẽ thành một đôi. "Cười toe toét như bà mối, em lại đang trong lòng se duyên cho người ta đúng không?" Bà mối.

Giang Mạn tự động tưởng tượng ra hình ảnh người phụ nữ trong phim truyền hình, má hồng rực rỡ, bên khóe miệng mọc một nốt ruồi đen lớn, cầm khăn tay múa may khắp nơi, bước đi yểu điệu, đến đâu cũng toát ra mùi son phấn.

Khóe miệng cô giật giật, "Nói bậy, em xinh đẹp thế này, làm gì giống bà mối chứ." "Đúng vậy, sao em lại là bà mối được, em là tiên nữ mà." "Coi như anh biết nói chuyện, nhưng bây giờ thế này thật sự rất tốt, em hy vọng Trí Viễn cũng có thể tìm được hạnh phúc, mọi người chúng ta đều được an lành." Cô tin rằng, những yêu hận tình thù thời trẻ, cuối cùng rồi cũng sẽ trở thành quá khứ, đợi vài chục năm sau nhìn lại, cũng chỉ là một đoạn chuyện cũ thời niên thiếu.

Cứ thế mà trò chuyện, cứ thế mà mỉm cười.

Mỗi lần Giang Mạn đi khám thai, Lục Minh đều không vắng mặt, ngay cả Lan Hành Chi và Nam Tịch cũng chưa từng bỏ lỡ một lần nào, nếu Lục Nghiêu không phải đi học, thằng bé cũng sẽ đi cùng.

Lần nào đến bệnh viện cũng đông đúc như vậy, khiến người khác không khỏi ngưỡng mộ.

Giang Mạn thực sự đã cảm nhận được sự khác biệt giữa có gia đình và không có gia đình, cảm giác này hoàn toàn khác.

Ngày trước, cô luôn một mình lẻ bóng đi khám thai, sức khỏe lại không tốt, mỗi lần khám đều lo lắng, sợ con có vấn đề gì.

Nhưng bây giờ, lòng cô lại rất bình yên, vì cô biết bên cạnh mình còn có rất nhiều người.

Dù có chuyện gì xảy ra, họ vẫn sẽ ở bên cạnh cô.

Giang Mạn và Nam Tịch đứng đợi ở hành lang, hai người đàn ông kia không biết đang nói gì với bác sĩ, nhưng họ cũng đã quen rồi, mỗi lần khám thai xong, họ nhất định phải hàn huyên với bác sĩ một lúc.

Chỉ thấy hai người khoác vai nhau đi ra, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng khôn xiết, Giang Mạn trong lòng đã lờ mờ đoán được, bèn hỏi: "Con gái ạ?" Lục Minh bước nhanh một bước tới, ôm chặt Giang Mạn, "Cảm ơn em, Mạn Mạn, cảm ơn em đã đồng ý gả cho anh, cảm ơn em đã chịu sinh con cho anh, giờ đây có cả trai lẫn gái, anh cảm thấy rất viên mãn, tất cả đều là công lao của em, em là đại công thần lớn nhất của gia đình chúng ta." Mắt Giang Mạn hơi đỏ hoe, mặc dù cô vẫn luôn trêu chọc Lục Minh và Lan Hành Chi, nhưng thực ra cô cũng rất muốn có một đứa con gái, điều tốt đẹp như có cả trai lẫn gái thì ai mà không thích chứ. "Không cần cảm ơn, đây là việc em nên làm, em là vợ anh mà." Giang Mạn hớn hở nói.

Nếm trải khổ đau rồi mới đến ngọt bùi, cô cảm thấy cuộc đời mình chính là như vậy, tuy rằng tất cả những điều không tốt đẹp đều xảy ra vào quãng đời quý giá nhất của cô, nhưng sau khi vượt qua thì mọi thứ lại trở nên thuận lợi.

Gia đình, tình yêu, tiền tài.

Cô không thiếu thứ gì nữa.

Lan Hành Chi cũng nắm chặt tay Nam Tịch, hai người nhìn nhau, mọi điều không cần nói cũng hiểu.

Thật ra họ vẫn luôn muốn bù đắp những thiếu sót dành cho Giang Mạn lên đứa cháu ngoại gái, giờ đây cuối cùng cũng có cơ hội này.

Trên đường về, hai người đàn ông lại ghé vào trung tâm thương mại chọn quà, Nam Tịch và Giang Mạn đợi họ ở tiệm bánh ngọt trên tầng hai, hai người ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ.

Giang Mạn đột nhiên nhìn thấy bóng dáng Tống Liễn, cô ta đang cãi nhau với một cô gái trẻ, không biết đã xảy ra chuyện gì mà cô ta bị người phụ nữ kia trực tiếp đẩy ngã xuống đất.

Đúng lúc này, một bóng dáng người đàn ông khác lại lọt vào mắt cô, không phải tên Bạch Trảm Kê đã cấu kết với Tống Liễn thì là ai, chỉ thấy người đàn ông đó khinh thường liếc nhìn Tống Liễn một cái, rồi ôm cô gái trẻ rời đi, bỏ mặc Tống Liễn một mình suy sụp tại chỗ.

Giang Mạn lắc đầu, kết cục như thế này ngay cả cô bé Giang Chanh ngây thơ kia cũng sớm đã đoán được rồi.

Chỉ là Tống Liễn vẫn luôn không nhìn thấu.

Người đàn ông đó ở bên cô ta chỉ vì tiền, tuyệt đối không phải tình yêu chân thật.

Đến khi cô ta không còn tiền bạc và giá trị lợi dụng nữa, tự nhiên sẽ là đối tượng bị vứt bỏ.

Đàn ông, ai mà chẳng yêu thích những cô gái trẻ trung xinh đẹp, rất ít người thích một bà cô lớn tuổi. "Mạn Mạn, em nhìn gì mà say sưa thế?" Giang Mạn chỉ xuống lầu dưới, "Tống Liễn, bị người đàn ông kia vứt bỏ rồi." "Đó là cô ta tự làm tự chịu, với cái tính cách và tuổi tác như vậy, đã bỏ lỡ người đàn ông thật thà chất phác như ba Giang của em, thì còn người đàn ông nào nguyện ý đối đãi chân tình với cô ta nữa chứ.

Nếu cô ta không tự mình gây họa, bây giờ chắc chắn vẫn là bà Giang, sống một cuộc đời phu nhân quyền quý." "Đúng vậy, ba em là người trọng tình cũ, cũng là người hiểu biết bao dung nhất, là cô ta tự mình cắt đứt đường sống của mình." Lan Hành Chi và Lục Minh đã chọn mua rất nhiều đồ dùng cho bé gái, toàn là quần áo và đồ chơi xinh xắn tinh xảo, tất cả đều màu hồng, không lẫn bất kỳ màu sắc nào khác. "Hai người cứ thế này mãi, phòng của con bé sắp không còn chỗ chứa nữa rồi." "Vậy thì cứ để ở phòng anh và mẹ đi, công chúa nhỏ của chúng ta không thể thiếu những thứ này, hơn nữa bây giờ cũng không còn sớm nữa, rất nhiều thứ đều phải chọn mua dần dần, nghĩ đến đâu mua đến đấy, em xem cái bụng em này, lớn nhanh thế, công chúa nhỏ của chúng ta sắp chào đời rồi, đợi con bé sinh ra rồi mới đi mua, chưa chắc đã có thời gian mà tỉ mỉ chọn lựa, công chúa nhỏ của anh cái gì cũng phải là tốt nhất, không thể qua loa được." Lan Hành Chi luyên thuyên một tràng. "Ba ba, ba kích động cái gì, con đâu có nói không cho hai người mua." Cô cũng chỉ thuận miệng nói vậy, không có ý gì khác. "Vậy thì sau này con cứ nhắm một mắt mở một mắt, chuyện như thế này mới chỉ bắt đầu thôi." "Vâng vâng vâng, chỉ cần ông già vui là được rồi." Đúng là có cháu ngoại gái thì không cần con gái nữa, nghĩ lại hồi mới nhận lại cô, lúc đó ba cô cái gì cũng nghe lời, nói gì cũng cười tươi roi rói, giờ thì chỉ cần nói không hợp ý là liền "la hét" với cô.

Thật sự là không có địa vị chút nào.

Cô thật sự rất lo lắng, con gái này sinh ra, thật sự có thể để họ nuôi sao?

Chắc chắn sẽ bị nuông chiều đến mức nào.

Nghĩ đến điều này, Giang Mạn thực sự có chút sợ hãi, cách một thế hệ, biết bao đứa trẻ bị ông bà nuông chiều hư hỏng.

Cô không muốn con gái mình sau này học theo những thói xấu của các tiểu thư hào môn.

Chương 1029

Không được, vấn đề này nhất định phải sớm trao đổi với Lục Minh, phải nghĩ ra một giải pháp mới được.

Buổi tối.

Lục Minh rõ ràng nhận ra Giang Mạn đang có nhiều tâm sự, sau khi mang thai cô gần như vừa đặt lưng là ngủ ngay, hiếm khi nào trằn trọc như tối nay. "Mạn Mạn, em sao thế?

Có phải chỗ nào không thoải mái không?" Giang Mạn ngồi dậy, thở dài nói: "Lục Minh, anh nói xem sau này con gái chúng ta có thể giao cho ba ba và mẹ mẹ nuôi không?

Em thấy tình hình này không mấy lạc quan." "Vậy là em không muốn để ba mẹ nuôi con nữa?" "Cũng không phải, em biết tâm ý của họ, chính vì biết họ muốn bù đắp tình yêu thiếu hụt từ em cho cháu ngoại gái, nên em mới mâu thuẫn, em lo con bé sẽ bị họ làm hư mất." "Mạn Mạn, em thật sự nghĩ quá nhiều rồi, bây giờ trẻ con chẳng phải đều do người lớn tuổi chăm sóc sao?

Người trẻ đâu có thời gian, giao cho bảo mẫu em càng không yên tâm." Bảo mẫu đương nhiên không thể so sánh được với người thân của mình, mức độ tận tâm là khác nhau. "Cho nên em mới bàn bạc với anh, hy vọng sớm tìm ra một giải pháp." "Mạn Mạn, anh nói thật với em nhé, ba ba và mẹ mẹ tuyệt đối sẽ không từ bỏ cháu ngoại gái đâu, họ đã mong đợi bao lâu rồi, bây giờ cách duy nhất của chúng ta là thuận theo tự nhiên." "Thế thì sao mà được chứ." "Không được cũng phải được thôi, chúng ta đâu phải là không dạy dỗ con, sau này nếu thấy có dấu hiệu không ổn, chúng ta sẽ lập tức dạy bảo con thật tốt, dù sao cũng không thể để con hư được." "Vậy thì, sau này em vẫn sẽ tự mình mở một phòng làm việc, ở nhà vẽ vời bản thảo thôi, không đi làm ở công ty nữa, thật sự là không yên tâm." "Đúng, anh cũng có ý đó." Chỉ là sau này, họ mới hiểu ra, nếu đứa trẻ muốn hư, thì cũng giống như trời muốn mưa, con gái muốn lấy chồng, không phải bất cứ ai trong số họ có thể ngăn cản được.

Sau đó, Lục Minh và Lan Hành Chi hẹn nhau đi học lớp huấn luyện chăm sóc trẻ sơ sinh chuyên biệt, hai người về còn cùng nhau trao đổi kinh nghiệm học tập.

Giang Mạn quả thực không thể tưởng tượng được cảnh hai người đàn ông trưởng thành đi học lớp huấn luyện đó, thật là một cảnh tượng chói mắt đến mức nào.

Bụng cô cũng ngày một lớn dần, bé con phát triển rất tốt, còn hơi thừa cân một chút, phải điều chỉnh chế độ ăn uống một thời gian mới cân đối lại được.

Chỉ là cô lại mắc chứng thèm ăn, muốn ăn gì thì nhất định phải ăn cho bằng được.

Nếu không ăn được thì cả người cô sẽ không dễ chịu chút nào.

Lục Minh thương cô, nhưng lại lo lắng Lan Hành Chi trách mắng, thường xuyên đi tìm đồ ăn cho cô, bất kể cô ở đâu, chỉ cần là món cô muốn ăn, anh nhất định sẽ tìm mọi cách làm cho cô để thỏa cơn thèm.

Có lần nửa đêm tỉnh dậy, Giang Mạn đột nhiên thèm ăn đồ nướng, rúc vào lòng anh nũng nịu nói một tiếng, Lục Minh không nói hai lời cầm chìa khóa xe đi ngay.

Cô chợt tỉnh táo lại, nhìn đồng hồ đã hai giờ sáng, đúng lúc trời lại mưa, tự mình giật mình một cái, lập tức gọi điện thoại bảo anh quay về.

Lục Minh rất lâu sau mới về, trong tay vẫn xách vài xâu thịt nướng.

Lúc đó cô đã suy sụp, nhìn thấy quần áo và tóc anh ướt sũng, cô khóc lóc lao vào ôm anh, vứt những xâu thịt nướng vào thùng rác, không ăn một miếng nào.

Kể từ đó, chứng thèm ăn vặt của cô coi như đã hoàn toàn được cải thiện.

Những ngày cô mang thai trôi qua khá suôn sẻ, chỉ có một điểm không tốt là, bé con trong bụng quá đỗi nghịch ngợm, sức mạnh lớn, tính khí cũng lớn, vào giai đoạn cuối thai kỳ thường xuyên đấm đá trong bụng cô, còn dữ dằn hơn cả hồi mang thai Lục Nghiêu.

Nếu cô dám đáp lại hoặc nói chuyện với nó, nó nhất định sẽ quấy không ngừng, cứ như muốn đạp thủng bụng cô vậy.

Đúng kiểu "thấy người thì hăng".

Nếu không để ý đến nó nữa, nó tự chơi mệt rồi sẽ yên lặng.

Lục Minh thường cười nói, sau này chắc chắn là một đứa bé tinh nghịch, quậy phá.

Khi còn nửa tháng nữa là đến ngày dự sinh, Giang Mạn đã nhập viện, đúng vào ngày dự sinh thì cô cảm thấy co thắt tử cung, vì đã có kinh nghiệm một lần nên cô không hề hoảng loạn.

Ngược lại, Lục Minh lại lo sốt vó, lập tức chạy ra ngoài tìm bác sĩ, Giang Mạn kịp thời giữ anh lại, "Đừng vội, bây giờ gọi bác sĩ cũng vô ích, vẫn chưa đến lúc vào phòng sinh đâu." "Đúng rồi, anh hoảng quá, mấy quyển sách này đều có dạy mà." Cơn co thắt chỉ từng cơn một, Giang Mạn vẫn còn sức để đùa với Lục Minh, "Anh thế này, em thực sự nghi ngờ mấy thứ ở lớp huấn luyện anh học đều đổ sông đổ bể hết rồi." "A." Giang Mạn khẽ kêu một tiếng.

Lục Minh lập tức hoảng hốt, tay chân luống cuống, đưa tay đến miệng Giang Mạn, "Nếu em đau thì cắn anh này." Giang Mạn đẩy tay anh ra, nhìn dáng vẻ ngốc nghếch đó của anh chỉ thấy buồn cười, cười một cái lại càng đau hơn, sắc mặt cũng hơi tái đi.

Nhưng đã trải qua chuyện kinh khủng như cai nghiện, thì cơn đau sinh con này căn bản chẳng là gì, cô hoàn toàn có thể chịu đựng được. "Đừng ngốc, cắn anh xong em vẫn đau thôi, anh mau thông báo cho ba mẹ qua đây đi, không thì nếu ba mà bỏ lỡ khoảnh khắc con bé chào đời, anh cả đời sau này sẽ bị ông ấy oán trách đấy." Giang Mạn nhắc nhở, Lục Minh lập tức nhớ ra chuyện này, vội vàng thông báo cho Lan Hành Chi và Nam Tịch qua.

Gọi điện thoại xong, anh lập tức nắm tay Giang Mạn, nói chuyện với cô để phân tán sự chú ý.

Nhìn cô đau đớn như vậy, anh xót đến đỏ mắt, nếu có thể, anh thật sự muốn thay cô chịu đựng tất cả.

Anh thực sự rất hận sự bất lực này, cực kỳ cực kỳ hận.

May mắn thay là đứa thứ hai, cộng thêm bé con nào đó nôn nóng muốn ra đời, hai giờ sau, Giang Mạn được đưa vào phòng sinh.

Lục Minh cũng đi theo vào, đây là điều anh đã lén lút bàn bạc với bác sĩ từ sớm, muốn ở bên Giang Mạn khi cô sinh con.

Giang Mạn đau đến mức ý thức có chút mơ hồ, nếu không thì tuyệt đối sẽ không để anh đi theo vào, cảnh tượng đó quá khó coi.

Không có người phụ nữ nào lại muốn chồng mình chứng kiến cảnh đó.

Dưới sự hướng dẫn của bác sĩ, Giang Mạn cố gắng hết sức từng đợt một.

Lục Minh đứng cứng đờ một bên, môi mím chặt, cả người anh trông không khá hơn Giang Mạn là bao, cứ như thể bất cứ lúc nào cũng muốn xông lên giúp đỡ. "Oa oa oa..." Tiếng khóc trẻ con vang dội, đầy sức sống từ phòng sinh truyền ra, Lan Hành Chi kích động định xông vào, Nam Tịch kịp thời kéo lại, "Vội cái gì, lát nữa y tá sẽ bế ra thôi." Sau đó, những người nhà họ Lục cũng kịp đến nghe thấy tiếng con nít, tất cả đều vui mừng reo hò.

Ông nội Lục vô cùng phấn khởi, lại có thêm một đứa cháu gái mà ông mong mỏi bấy lâu. "Nghe tiếng cháu gái ta này, vang dội quá, sau này nhất định sẽ lớn lên khỏe mạnh." Ông nội Lục vô thức gõ gõ cây gậy trong tay. "Hai đứa con trai của ta xem ra đều có phúc hơn ta, đều có cả trai lẫn gái." Tần Tuệ cũng nói.

Lục Minh cố gắng hết sức để tay mình không run, dưới sự hướng dẫn của bác sĩ, anh cầm kéo cắt dây rốn cho bé con.

Nhìn cục thịt mềm mềm, đỏ hỏn trong vòng tay y tá, Lục Minh cảm thấy trái tim cứng rắn của mình bỗng dưng bị đánh trúng, lập tức trở nên mềm mại, cảm giác này thật kỳ diệu, hoàn toàn không do mình kiểm soát.

Chẳng trách người ta nói, những người đã làm cha thì khác hẳn.

Giờ đây anh cuối cùng cũng cảm nhận được cảm giác này rồi.

Chương 1030

Bé con đã ngừng khóc, đôi mắt nhắm nghiền, hàng mi dài cụp xuống, vẫn còn vương nước mắt, cái miệng nhỏ như trái anh đào, chúm chím đáng yêu, nhìn vô cùng dễ thương.

Nhìn con gái thế này, Lục Minh thật sự muốn lập tức ôm lấy con, hôn con. "Nha, dễ thương quá." Cuối cùng Lục Minh cũng không nhịn được khẽ thốt lên.

Kiểu lời nói dịu dàng như vậy, bình thường chưa bao giờ thốt ra từ miệng anh.

Giang Mạn rung động nhìn sang, vừa nhìn đã không nhịn được nói: "Xấu quá." Câu nói trái ngược hoàn toàn của hai vợ chồng khiến bác sĩ và y tá đều bật cười, cô y tá bế bé con cười giải thích, "Cô ơi, cô đừng chê nữa, công chúa nhỏ nhà cô là đứa bé xinh đẹp nhất mà cháu từng thấy, con bé vẫn còn máu trên đầu và người, trông có hơi luộm thuộm một chút, lát nữa tắm xong, mặc quần áo đẹp vào sẽ ổn thôi, cô không cần quá bận tâm." Giang Mạn hơi có chút ngượng ngùng, cô cũng không phải chê con mình, chỉ là vừa rồi buột miệng nói ra thôi. "Được rồi, cháu bế bé ra ngoài trước nhé." Lục Minh không nỡ nhìn con gái một cái, nhưng lại không đi, mà cúi đầu vuốt nhẹ những sợi tóc ướt đẫm mồ hôi của Giang Mạn, khẽ đặt một nụ hôn lên trán cô, "Vợ à, em vất vả rồi." Giang Mạn đỏ mặt, xung quanh còn có bác sĩ, người đàn ông này cũng chẳng kiêng dè gì.

Các bác sĩ thì không thấy có gì, trên mặt đều mang ý cười.

Một nữ bác sĩ còn trực tiếp nói: "Cô đừng ngại, chúng tôi làm bác sĩ thực ra thích nhất là nhìn thấy vợ chồng các cô ân ái, tôi đã làm ở khoa sản nhiều năm rồi, không ít đàn ông thấy con là quên cả vợ, vui vẻ chạy theo con đi mất, để lại người vợ một mình bị chúng tôi đẩy ra khỏi phòng sinh, mỗi khi nhìn thấy ánh mắt u ám của người phụ nữ, chúng tôi cũng cảm thấy không thoải mái, nhìn ra được chồng cô không phải người như vậy, cô rất hạnh phúc." Giang Mạn gật đầu, đáp: "Vâng, chúng tôi rất hạnh phúc." Lan Hành Chi đã sớm không thể đợi được nữa, y tá vừa bế đứa bé ra là ông đã xông tới, "Bảo bối của ngoại công, con cuối cùng cũng ra đời rồi, làm ngoại công lo muốn chết." Vừa nói vừa đón lấy bé con, vừa nhìn đã không nỡ rời mắt, kích động hô lớn: "Trời ơi, sao lại có đứa bé xinh đẹp đến thế này chứ." Nam Tịch liếc nhìn một cái, thực sự cạn lời, con bé đúng là xinh hơn con nhà người ta thật, nhưng biểu cảm của Lan Hành Chi thì quá khoa trương rồi.

Đúng lúc đó, Tần Tuệ chen tới, Lan Hành Chi vừa quay đầu liền tránh xa bà ấy, khiến Tần Tuệ tức giận giậm chân, "Lan Hành Chi, ông đừng quá đáng, đây là cháu nội của tôi." "Đây là cháu ngoại của tôi, chúng ta đã nói rõ từ sớm rồi, sau này nó sẽ do chúng tôi nuôi." "Ai nói rõ với ông, tôi làm gì biết chuyện này." Thấy Tần Tuệ và Lan Hành Chi sắp cãi nhau, ông nội Lục cười lắc đầu, "Được rồi, trước tiên hãy bế bé con đi tắm rửa đã, lát nữa hẵng xem." Lan Hành Chi quay vào phòng sinh gọi vọng ra một câu, "A Minh, chăm sóc tốt cho con gái của ta." Nói xong, cả đoàn người theo y tá đi.

Giang Mạn nghe thấy lời Lan Hành Chi, mỉm cười, "Ba cũng khó xử rồi, vẫn còn nhớ đến con gái này." Lục Minh khẽ gõ mũi cô, "Ngủ đi em, con gái có mọi người chăm sóc rồi, chúng ta không cần lo lắng gì cả." Trong phòng bệnh.

Bé con đã tắm rửa sạch sẽ, kiểm tra cơ thể, mặc một bộ đồ liền thân màu hồng, càng làm khuôn mặt nhỏ nhắn của bé thêm hồng hào, miệng bé nhỏ xíu và đỏ thắm, như một quả anh đào, mũi cũng cao, nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu.

Lúc này, bé đang nhắm mắt, nằm trong vòng tay ông nội Lục.

Vừa rồi Lan Hành Chi và Tần Tuệ tranh giành không ai nhường ai, ông nội Lục đành phải ra tay bế bé con, như vậy hai người họ mới chịu yên tĩnh.

Cả đoàn người vây quanh ông nội Lục, ông nội Lục quát khẽ: "Các người làm gì thế, chắn hết không khí trong lành của cháu chắt gái ta rồi, tránh ra hết đi, để không khí trong lành vào." Nghe vậy, mọi người mới không tình nguyện lùi ra. "Này, bé con mở mắt rồi, đôi mắt này y hệt Mạn Mạn." Một câu nói của ông nội Lục lại khiến mọi người xúm lại, Lan Hành Chi nhìn đôi mắt của cháu ngoại gái y hệt mình, miệng cười toe toét đến suýt lệch, vành mắt đỏ hoe không thể tả, giọng nói mang theo vài phần run rẩy, "Quả nhiên là di truyền được vẻ đẹp của ta, lớn lên nhất định là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành." Ông nội Lục nhìn thấy vẻ mặt mê mẩn của ông ta, liền đặt bé con vào lòng ông ta, "Nào nào nào, nhìn cho kỹ cháu ngoại gái của ông đi." "Không biết Mạn Mạn nhà ta hồi mới sinh ra có giống thế này không nhỉ." Lan Hành Chi cảm thán.

Đầu mũi Nam Tịch cũng cay cay, bà cũng chưa từng thấy Giang Mạn lúc nhỏ, năm đó chỉ nhìn thấy Tử Anh bị Chung quản gia thay thế, "Mạn Mạn chắc chắn cũng giống thế này, nếu không bây giờ sao lại giống ông đến vậy." Tần Tuệ thấy vợ chồng Lan Hành Chi lộ vẻ u buồn, cũng không tranh giành con với họ nữa, mà hỏi: "Đã đặt tên cho con bé chưa?" "Đặt rồi ạ, tên lớn là Lan Khuynh Tâm, tên nhỏ là Đóa Đóa." Lục Minh từ ngoài cửa bước vào. "Khuynh nào?" Lan Hành Chi hỏi. "Khuynh trong 'khuynh quốc khuynh thành' ạ." Lục Minh bình tĩnh nói.

Tần Tuệ nghĩ đến điều gì đó, hiểu ý mỉm cười, nói là khuynh quốc khuynh thành, không bằng nói là "nhất kiến khuynh tâm" (vừa gặp đã yêu).

Hai đứa con trai này của bà, đều là những kẻ si tình, một đứa đặt tên con gái là Lục Niệm Nhất, một đứa đặt là Lan Khuynh Tâm, đúng là khiến những người không có con gái phải ghen tị. "Tốt, tên hay đấy, sau này lớn lên xinh đẹp đáng yêu, nhưng mà không nên mang họ Lan nữa, cứ mang họ Lục đi." Lan Hành Chi nói. "Hành Chi, cứ họ Lan cũng được, nhà họ Lục chúng ta đã có ba đứa trẻ mang họ Lục rồi, tên cũng chỉ là một danh xưng thôi, bất kể họ gì, cũng đều là con cháu nhà họ Lục của ta, ông đừng có gánh nặng gì cả." Ông nội Lục mở lời nói. "Điều này đúng là tốt thật, nhưng còn lão Giang thì sao đây." Lan Hành Chi nghĩ đến Giang Lâm Thành, người đàn ông đã nuôi Giang Mạn trưởng thành, giờ đây lại rơi vào cảnh cô độc, lòng ông không đành lòng. "Ba, Mạn Mạn vẫn luôn mang họ Giang, sau này con cháu của Nghiêu Nghiêu và Đóa Đóa, cũng có thể mang họ Giang." Lục Minh nói.

Vấn đề này anh và Giang Mạn đã bàn bạc từ sớm, cũng đã nghĩ ra cách giải quyết rồi. "A a, cái này thì đúng rồi, Tiểu Đóa Đóa, con là theo họ ngoại công đấy nhé, sau này phải nghe lời ngoại công, ngoại công sẽ mua đồ ăn ngon, đồ chơi đẹp cho con, bất kể con muốn gì, ngoại công đều sẽ thỏa mãn con." Lan Hành Chi như một đứa trẻ, trêu chọc Tiểu Đóa Đóa trong vòng tay.

Ông dùng cằm khẽ cọ cọ lên má Tiểu Đóa Đóa, Tiểu Đóa Đóa rụt người lại một chút, nhưng vẫn mở to mắt nhìn Lan Hành Chi, cái miệng nhỏ vẫn cứ múc múc, trông cực kỳ đáng yêu.

Lan Hành Chi khẽ cười, cả người từ trên xuống dưới đều toát ra vẻ mãn nguyện.

Nam Tịch nhìn thấy vẻ mặt ngây ngô sung sướng đó của ông, có chút bất lực, "Sao anh lại giống một đứa trẻ hơn cả Đóa Đóa vậy." "Tịch nhi, em xem này, đây là sự tiếp nối sinh mệnh của chúng ta, con bé đáng yêu xinh đẹp biết bao." "Vậy để em ôm một lát." "Em đợi chút đi, anh còn chưa ôm đủ, em muốn nhìn thì cứ nhìn thế này thôi." Lan Hành Chi giữ chặt bé con như báu vật, căn bản không nỡ buông Tiểu Đóa Đóa ra. "Em ôm một lát cũng không được sao?" "Đợi chút, đợi anh ôm đủ rồi tính, ai da, em nói xem thân hình nhỏ bé của Đóa Đóa nhà chúng ta sao lại mềm mại thế này, ôm thật thoải mái nha, thật sự là không nỡ buông tay một khắc nào." Lan Hành Chi cúi đầu hôn lên má hồng hào của Tiểu Đóa Đóa.

Nam Tịch, "......" Cơ thể trẻ con đương nhiên mềm mại, ôm vào chắc chắn thoải mái rồi.

Cứ thế, Tiểu Đóa Đóa bị Lan Hành Chi chiếm lấy, không ai có thể lại gần, ngay cả Lục Minh là bố cũng chưa được ôm lần nào, chỉ có thể đứng trơ mắt nhìn.

Cứ nhấc tay muốn chạm vào một chút, cũng sẽ bị Lan Hành Chi chê là có vi khuẩn.

Giang Mạn ngủ một giấc, khi tỉnh dậy chỉ có Lục Minh ở bên cạnh, không khỏi hỏi: "Con gái đâu rồi?" "Anh sợ họ làm ồn đến em, nên bảo họ sang phòng đối diện rồi." "Đi bế con gái qua đây cho em xem, em còn chưa nhìn kỹ con bé lần nào." Lục Minh đi bế con, bé con vẫn còn trong tay Lan Hành Chi, ông đi đến đâu, sau lưng tự nhiên có một đám người theo đến đó, tất cả đều vây quanh ông để nhìn đứa bé.

Lần này, cả đám lại ùn ùn kéo vào. "Mạn Mạn, em xem Đóa Đóa nhà chúng ta này, thật sự rất đáng yêu." "Đóa Đóa?

Ai đặt tên vậy?" "A Minh đặt ạ, tên lớn là Lan Khuynh Tâm, tên nhỏ là Đóa Đóa, nói là xinh đẹp như một đóa hoa vậy." Lan Khuynh Tâm.

Là ai khiến anh ấy "nhất kiến khuynh tâm" (vừa gặp đã yêu), câu trả lời hiển nhiên.

Mấy ngày trước cô còn hỏi anh đã đặt tên chưa, anh nói chưa muốn nói cho cô biết.

Hóa ra là đặt một cái tên như vậy.

Người ta Lục Sâm dùng tên con để tỏ tình, anh ấy cũng bắt chước người ta, người đàn ông này chắc là định cả đời noi gương Lục Sâm rồi.

Giang Mạn nhìn về phía Lục Minh, ánh mắt mang theo vài phần trêu chọc, tai Lục Minh hơi đỏ lên, nhưng không hề né tránh, đôi mắt đen sâu thẳm như một xoáy nước khổng lồ, dường như muốn hút cô vào.

Ngược lại, Giang Mạn là người đầu tiên không chịu nổi, thu lại ánh mắt, cô muốn ôm con, Lan Hành Chi cũng không còn giữ khư khư nữa, đưa bé vào lòng Giang Mạn.

Giang Mạn nhìn con gái đang say ngủ trong lòng, và những bức ảnh cô chụp hồi nhỏ thật sự y hệt nhau, "Đứa bé này giống em, em hồi nhỏ cũng trông như thế này, chỉ là nước da không bằng con bé, nhìn con bé thế này là biết một đứa trẻ khỏe mạnh." "Đúng vậy, đúng vậy, anh cũng cảm thấy như vậy, nhìn là biết giống em và anh." Lan Hành Chi cũng chen tới, đưa tay sờ lên má Tiểu Đóa Đóa.

Cả đoàn người nhìn ông như vậy, cũng đành bất lực, ôm lâu thế rồi mà vẫn chưa xem đủ, thoáng cái lại hau háu chen lên. "Mạn Mạn, con thấy thế nào rồi?

Chương 1031

Còn chỗ nào không thoải mái không?" Tần Tuệ quan tâm hỏi. "Mẹ yên tâm, lần này con không bị hành hạ nhiều, Đóa Đóa không làm con mệt, ngủ một giấc, bây giờ con đã cảm thấy khỏe hơn nhiều rồi, cơ thể cũng có sức lực lại." "Đây là công lao của ba mẹ con đấy, khoảng thời gian này họ thật sự đã lo lắng đến tan nát cõi lòng vì con." Tần Tuệ là do Lục Nam Thiên uống rượu say rồi nói, bà mới biết Giang Mạn vì Lục Minh, đã trải qua một khoảng thời gian đen tối.

Cơ thể đương nhiên bị tổn thương, may mắn là vợ chồng Lan Hành Chi vẫn luôn cố gắng giúp cô điều dưỡng, cuối cùng cũng không để lại bất kỳ bệnh căn nào.

Đúng lúc này, Giang Mạn ngửi thấy một mùi hôi thối, bản năng nhìn về phía Tiểu Đóa Đóa trong lòng, Tiểu Đóa Đóa vô tội mở mắt nhìn cô. "Đóa Đóa, con có phải tè ra bỉm rồi không?" Giang Mạn khẽ nhíu mày. "Tè ra bỉm rồi sao?

Nào nào nào, ngoại công đưa con đi rửa mông, sau đó thay bỉm mới nhé, Đóa Đóa nhỏ của chúng ta là con gái, nhất định phải lúc nào cũng xinh đẹp." Lan Hành Chi lại một lần nữa bế Tiểu Đóa Đóa từ lòng Giang Mạn, đi vào nhà vệ sinh, Nam Tịch cũng vội vàng đi theo vào, sợ ông là một người đàn ông to lớn, tay chân thô vụng sẽ làm đau đứa bé.

Tần Tuệ dở khóc dở cười, "Cái ông Lan Hành Chi này, tôi nhớ hồi trẻ ông ấy có bệnh sạch sẽ, không ngờ già rồi lại thành ra thế này, hình như phân của cháu ngoại gái ông ấy cũng thơm, tranh giành nhau mà xông lên.

Nhưng có một ông bố vợ như vậy, Lục Minh sau này con được hưởng phúc rồi, không cần phải tự mình làm mọi việc." Mọi người nhận được tin cũng lần lượt đến, vợ chồng Bùi Lệ Hành là người đến sớm nhất, Lục Tử Đồng cũng đã mang thai, nhưng tháng còn nhỏ nên chưa nói cho mọi người biết.

Lục Sâm và Mạc Noãn đến sau đó cùng với cặp song sinh, cặp song sinh lại lớn thêm một tuổi, Lục Niệm Nhất càng ngày càng lanh lợi cổ quái, nói chuyện cũng càng thêm sắc sảo, "Bác gái lớn, em gái nhỏ của cháu ở đâu ạ?" "Đóa Đóa ị thối rồi, đang ở nhà vệ sinh dọn dẹp." "Cháu đi xem đây." Vừa nói liền chạy đi. "Tiểu Noãn, Mễ Nặc đã hết ở cữ chưa?" Giang Mạn vào mấy tháng cuối thai kỳ, điện thoại đã bị Lan Hành Chi tịch thu, không cho xem TV, không cho chơi điện thoại, căn bản không biết tình hình gần đây của mọi người. "Hết lâu rồi, bây giờ con của cô ấy đã gần bốn tháng rồi, mấy hôm nay hai vợ chồng bỏ lại hai đứa con trai, đi du lịch rồi, tôi cũng lâu lắm rồi không gặp họ." "Con bé thế này, họ cũng yên tâm sao?" "Con bé Mễ Nặc đó làm sao có thể ngoan ngoãn ở nhà được, ba năm nay cô ấy ôm hai đứa liên tục, chắc chắn bị buồn chán lắm rồi, lần này coi như là dứt khoát rồi, đã đi mấy ngày rồi đó." "Thật ra cũng tốt, một đứa trẻ cũng là nuôi, hai đứa cũng là nuôi, chi bằng nuôi cùng lúc luôn, đỡ phải vất vả sau này, sau này Đóa Đóa nhà chúng ta cũng có bạn." "Thật ra mấy đứa trẻ này tuổi tác không chênh lệch nhau nhiều, rất tốt, có thể chăm sóc lẫn nhau." Tiểu Đóa Đóa sau khi thay bỉm xong thì bắt đầu khóc không ngừng, Lan Hành Chi tưởng bé đói, vội vàng pha sữa cho bé, bé con uống được hai ngụm thì cứ thế mà nôn ra ngoài, mọi người đều giật mình. "Tiểu Đóa Đóa, con đừng dọa ngoại công, đây là sữa bột tốt nhất đấy, con ngoan, ăn một chút có được không, ăn một chút bụng nhỏ sẽ không đói nữa." Oa oa oa...

Tiểu Đóa Đóa vừa khóc vừa tiếp tục nôn, dường như muốn nôn hết tất cả những gì vừa ăn vào, lập tức cả khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, trông vô cùng đáng thương.

Cả đoàn người tưởng đứa bé có vấn đề gì, vội vàng gọi bác sĩ đến, may mắn chỉ là một phen lo lắng hão, bé con mọi mặt đều rất bình thường.

Bác sĩ nói: "Một số trẻ sơ sinh không thích ăn sữa bột, tốt nhất là cho bú sữa mẹ, cơ thể của Lục phu nhân rất tốt, nên nuôi bằng sữa mẹ hoàn toàn không có vấn đề gì, uống nhiều nước canh lợi sữa sẽ ổn thôi, khoảng hai ba ngày nữa là sẽ có sữa." "Phải hai ba ngày sao, vậy Đóa Đóa nhà tôi từ hôm nay không phải sẽ đói ư." "Vẫn có thể thử cho bé uống sữa bột, trẻ đói tự nhiên sẽ ăn một ít, cũng đừng quá nuông chiều." Tiểu Đóa Đóa lúc đầu kiên quyết không ăn, đến tối, có lẽ là vì đói quá, bắt đầu uống một cách đáng thương, uống được hai ngụm lại khóc hai tiếng, cuối cùng thì cũng uống được gần nửa bình, còn ợ một hơi, rồi ngủ thiếp đi trong vòng tay Lan Hành Chi. "Đứa bé này, vừa sinh ra đã kén ăn như vậy, sau này không biết sẽ thành ra thế nào." Tần Tuệ cười nói.

Đứa trẻ kén ăn như vậy đúng là chưa từng thấy. "Lan Hành Chi tôi thứ gì mà không mua được, Tiểu Đóa Đóa sau này muốn ăn gì cũng được, sợ gì chứ.

Đúng không hả, Tiểu Đóa Đóa, sau này con không được dọa ngoại công như vậy nữa nhé, vừa rồi con suýt làm ngoại công đau tim đó." Nghe vậy, Tần Tuệ lắc đầu, "Hành Chi, ông cứ như vậy, tôi không dám để ông nuôi Đóa Đóa đâu." "Đi đi đi, Tần Tuệ, đừng có tranh Đóa Đóa với tôi, không thì đừng trách tôi không nể tình cũ, sau này không cho bà gặp Đóa Đóa nữa.

Đóa Đóa không sao, sau này ngoại công thương con, ai cũng đừng hòng ngược đãi con." "Không có ông bá đạo như vậy, tôi là bà nội của Đóa Đóa mà." "Đóa Đóa, ngoan, ngủ đi con." Buổi tối, Lục Minh bảo mọi người về hết, có nhiều người ở đây, Giang Mạn cũng không thể nghỉ ngơi, cuối cùng chỉ còn lại vợ chồng Lan Hành Chi và Tần Tuệ.

Tiểu Đóa Đóa ăn no thì ngủ, cũng coi như là yên tĩnh.

Giang Mạn xuất viện ba ngày sau đó.

Giang Lâm Thành cũng từ quê trở về, ông ấy về quê khi Giang Mạn sắp sinh, mục đích là để tìm mua đặc sản cho Giang Mạn.

Giờ ông mang về cả một đống đồ, đủ cho Giang Mạn ở cữ.

Giang Mạn ở cữ rất an nhàn, hoàn toàn được đãi ngộ như thái hoàng thái hậu.

Tiểu Đóa Đóa thật ra là một cô bé ngoan ngoãn, chỉ là đặc biệt kén ăn, đói thì mới biết tìm mẹ, còn những lúc khác thì có mẹ hay không cũng chẳng sao.

Giang Mạn luôn có cảm giác mình chỉ là một con bò sữa.

Khi Tiểu Đóa Đóa được sáu tháng tuổi thì cai sữa.

Kể từ đó, Giang Mạn thật sự chẳng còn việc gì để làm nữa, cả ngày không thấy con, Tiểu Đóa Đóa cũng không quấy khóc.

Lòng Giang Mạn trống rỗng, nhưng cô cũng có thêm không ít thời gian riêng tư.

Nhân cơ hội này, cô trở lại trường đại học, tiếp tục hoàn thành việc học dở dang trước đây.

Lòng cô bình yên hơn bao giờ hết, vì phía sau luôn có sự ủng hộ của mọi người.

Ban ngày cô có thể yên tâm lên lớp, tối mới về nhà.

Sự nhiệt tình của các trưởng bối dành cho Tiểu Đóa Đóa thì chưa bao giờ giảm sút.

Bất kể lúc nào, hai ông ngoại và bà ngoại đều luôn túc trực, chỉ cần con bé khóc, ba người họ sẽ tranh nhau xông vào phòng trẻ, như thể đang đánh trận vậy, ai không giành được còn tỏ vẻ không vui.

Trong nhà căn bản không cần thuê bảo mẫu, có họ là đủ rồi.

Càng về sau, Giang Mạn thực sự lo lắng cho sức khỏe của họ, đều đã lớn tuổi cả rồi, cả ngày cứ chạy tới chạy lui như vậy thì sao chịu nổi.

Vì thế, Lục Minh còn đặc biệt sắp xếp một lịch trình cụ thể cho họ.

Thứ Hai, Tư, Sáu tối là đến lượt Lan Hành Chi; Thứ Ba, Năm thì Giang Lâm Thành; Thứ Bảy, Chủ Nhật thì Nam Tịch.

Nhưng tình trạng này chỉ duy trì được chưa đầy ba ngày, lại trở lại trạng thái tranh giành nhau dỗ cháu.

Đấy, nửa đêm, Tiểu Đóa Đóa vừa mới thút thít hai tiếng.

Giọng Lan Hành Chi đã vang lên: "Bảo bối cục cưng, đừng sợ, ông ngoại đến rồi đây, ông ngoại mang sữa mà con thích nhất đến rồi." Ngay sau đó là giọng Giang Lâm Thành: "Tiểu Đóa Đóa, ông ngoại Giang đây, ngoan nhé con, con khóc là ông ngoại xót lắm." Chẳng mấy chốc, trong phòng trẻ đã vang lên tiếng cười khúc khích của Tiểu Đóa Đóa, cùng với tiếng hai ông ngoại trêu chọc con bé, hai lớn một nhỏ, nghe thật vui vẻ biết bao.

Cô bé căn bản không chịu được sự trêu chọc, chỉ cần dỗ một chút là vui vẻ không thôi.

Giang Mạn thực ra cũng đã tỉnh, cô cựa quậy trong vòng tay Lục Minh: "Chồng ơi, anh nói xem sao họ lại hăng hái thế không biết, thính lực cũng tốt quá đi mất, Đóa Đóa chỉ khẽ động một chút là họ đã biết rồi." Rõ ràng họ ở gần phòng trẻ của Đóa Đóa hơn, nhưng người nghe thấy đầu tiên luôn là các trưởng bối. "Vấn đề này anh cũng không biết trả lời em thế nào nữa, có lẽ đến khi chúng ta già cũng sẽ thành ra như họ thôi." "Haiz, em còn cảm thấy mình làm mẹ cứ như bà chủ vứt bỏ mọi việc ấy, số lần ôm con đếm trên đầu ngón tay." "Anh cũng vậy." Vốn định dành thời gian tốt đẹp để bầu bạn cùng con gái trưởng thành, nhưng phần lớn thời gian đều bị các trưởng bối chiếm mất, chỉ khi con bé bú sữa thì mới có thể tiếp xúc với con nhiều hơn một chút.

Chương 1032

"Thôi được rồi, ngoan ngoãn ngủ đi, các trưởng bối vui vẻ trong đó mà." Thời gian trôi đi.

Thoáng cái Tiểu Đóa Đóa đã tròn một tuổi.

Theo truyền thống của thành phố A, cần phải tổ chức tiệc đầy tháng cho cô bé, trong đó quan trọng nhất là nghi thức bốc thăm chọn nghề.

Người ta nói rằng, đứa trẻ bốc được vật gì thì sau này sẽ theo nghề đó, khá là chuẩn xác.

Ai bốc được bàn tính thì sau này sẽ trở thành doanh nhân.

Bốc được bàn phím thì sau này sẽ vào ngành IT.

Bốc được bông tăm thì sau này sẽ làm bác sĩ.

Chuyện đám cưới lần trước đã xong xuôi rồi, Giang Mạn kiên trì không muốn làm phức tạp, vì vậy tiệc đầy tháng được tổ chức đơn giản tại khu quân đội, chỉ mời những người thân thiết nhất, mọi người cùng ăn bữa cơm gia đình đầm ấm.

Sân vườn được Lan Hành Chi đặc biệt thuê người trang trí, tạm thời dựng lên một tòa lâu đài nhỏ màu hồng, trên lâu đài được trang trí bằng những quả bóng bay đủ màu sắc xếp thành mấy chữ: "Cục cưng nhỏ, chúc mừng sinh nhật." Ngoại trừ Lục Nghiêu có vóc dáng lớn hơn một chút, các đứa trẻ khác đều có thể vào chơi.

Cổng lâu đài là một sân khấu tròn lớn, được trải đệm mềm, đã bày đầy đủ các loại đồ vật như bàn tính, sách, bút, kẹo, thẻ tín dụng, bông tăm, ống nhòm, chuột máy tính, bàn phím, súng đồ chơi, đĩa CD, máy tính cầm tay, v.v., mọi thứ mọi người có thể nghĩ ra đều được bày lên.

Sau khi đến nhà cũ của nhà họ Lan cúng tổ tiên, Lan Hành Chi mới bế Tiểu Đóa Đóa đến muộn.

Tiểu Đóa Đóa ngồi trên vai Lan Hành Chi, đôi chân nhỏ đung đưa, trông rất oai vệ.

Đứa trẻ một tuổi đã lớn phổng phao, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng không tả xiết, đôi mắt to đen láy sáng ngời có thần, cái miệng nhỏ chúm chím khi thì bĩu ra, khi thì hé cười, đáng yêu không chịu nổi, trên đầu đội một chiếc mũ vuông gấp bằng bìa các tông, trên đó viết "Chúc mừng sinh nhật." "Ba ơi, em Đóa Đóa xinh quá, hình như còn đẹp hơn cả con hồi bé nữa." Lục Niệm Nhất níu áo Lục Sâm nói.

Lục Sâm nhìn cô bé tinh nghịch trước mặt, gõ nhẹ lên mũi cô bé, cười nói: "Các con đều xinh như nhau, sau này sẽ là một cặp chị em xinh đẹp của nhà họ Lục chúng ta." "Ba gian thương thật có mắt nhìn." Cả đoàn đều bật cười, Lục Niệm Nhất tuy sắp bốn tuổi, nhưng cái tính tự mãn thì không hề thay đổi, nếu Lục Sâm dám nói Đóa Đóa đẹp hơn mình, con bé chắc chắn sẽ làm mình làm mẩy.

Lục Tử Đồng nhìn đứa con trai trong lòng, càng nhìn càng thấy ghét bỏ, cô cũng muốn có một cô con gái, nhưng trời sinh lại là con trai.

Bùi Lệ Hành cười an ủi: "Lục Đồng Đồng, không thể phân biệt đối xử như vậy, con trai cũng là cốt nhục của chúng ta." Lục Tử Đồng bĩu môi, đã đến nông nỗi này rồi thì cô còn nói được gì nữa.

Hai nhà Diệp và Lục giao hảo thân thiết, trong những dịp như thế này đương nhiên không thể thiếu người nhà họ Diệp.

Con trai lớn Diệp Việt được Mạc Hữu An dắt tay, con trai nhỏ Diệp Mộ vừa mới học đi, tựa vào chân Diệp Tử Hạo, đứng bất động nhìn chằm chằm Tiểu Đóa Đóa.

Mạc Noãn thấy cảnh này, không nhịn được đưa tay chọc chọc Mễ Nặc bên cạnh: "Sao tớ cứ thấy hai đứa con trai cậu nhìn chằm chằm con gái nhà tớ như hổ đói vậy?" Mễ Nặc nhìn thần thái hai đứa con trai mình, bật cười: "Ghét thật, nói thẳng thừng thế.

Phải ngắm nghía từ bé thì mới giữ được chắc chứ." Lan Hành Chi đặt Tiểu Đóa Đóa lên sân khấu: "Đóa Đóa à, những thứ trên này, con thích cái gì thì cứ lấy nhé." "Ông ngoại." Tiểu Đóa Đóa cười tủm tỉm nói.

Lục Minh và Giang Mạn trong lòng có chút chua xót, con của nhà người ta thì học nói "ba" hoặc "mẹ" đầu tiên, còn con gái nhà họ thì học nói "ông ngoại" và "bà ngoại" đầu tiên.

Tiểu Đóa Đóa vừa nhìn thấy đồ chơi hay ho là lập tức bò tới.

Mọi người căng thẳng nhìn con bé, chỉ thấy con bé lập tức túm lấy thẻ tín dụng. "Xem ra sau này sẽ vào ngân hàng rồi." Lời Lan Hành Chi còn chưa nói xong, Tiểu Đóa Đóa đã vứt thẻ tín dụng đi.

Chỉ thấy bàn tay nhỏ của con bé vươn tới ống nhòm, mông chổng lên tò mò nhìn qua, không biết nhìn thấy cái gì mà tự mình cười khúc khích, mấy phút sau, dứt khoát vứt sang một bên.

Tiếp đó lại đi bốc những thứ khác, tóm lại là bất kể bốc được cái gì, nhìn một lúc là vứt đi.

Hầu như tất cả mọi thứ đều bị con bé bốc qua, chạm qua, nhưng không có món nào là nó thích cả. "Tiểu Đóa Đóa này sau này chẳng phải là người ba phải hay sao, sao cái gì cũng chỉ có ba phút nhiệt độ." Lan Hành Chi hơi lo lắng.

Ông là người đã xác định một ai đó thì sẽ đi đến cùng.

Hồi trẻ đã xác định Nam Tịch, biết cô ấy không còn trên đời vẫn kiên trì giữ vững tình yêu đó, đương nhiên không hy vọng Tiểu Đóa

Đóa sau này lại dùng tình không chuyên nhất. "Ai bảo ông ngày thường mua nhiều đồ chơi cho con bé như vậy, cái gì hay nó cũng đã thấy qua rồi, đương nhiên sẽ không hứng thú với mấy món này." Đồ chơi thì còn tốt, biết chạy biết động, biết phát ra âm thanh.

Còn mấy thứ này đều là vật chết, làm sao có thể thu hút sự chú ý của Tiểu Đóa Đóa, cô bé này xưa nay vẫn kén chọn mà. "Thế thì làm sao đây, chẳng lẽ để tôi sau này không mua đồ cho nó nữa." "Không hẳn, con thấy nên đặt thêm vài món mà bình thường ít khi chơi." Vừa nói, Nam Tịch tháo sợi dây chuyền trên cổ mình xuống đặt lên, mọi người cũng lục tục bỏ những đồ vật trên người lên, trang sức, kim cương, đồng hồ, cái gì cũng có. "Đóa Đóa, cái này." Diệp Mộ chỉ vào viên kim cương bên cạnh, đó là của Mễ Nặc, cậu bé biết nó rất tốt.

Mễ Nặc dở khóc dở cười, nếu không phải biết con trai út còn nhỏ chưa hiểu gì, cô thật sự sẽ nghĩ thằng bé đang giúp vợ mình làm giàu. "Tiểu Đóa Đóa, cái đồng hồ này, là của ba gian thương nhà chị, rất đắt tiền đó." Lục Niệm Nhất cũng nói.

Mọi người bảy mồm tám miệng dụ dỗ Tiểu Đóa Đóa.

Nhưng Tiểu Đóa Đóa không thèm nhìn một cái, trái lại lại lười biếng ngồi sang một bên, vẻ mặt như coi tiền tài như rác, nghịch ngón chân mình.

Đúng lúc này, chỉ nghe thấy một tiếng "gâu" khẽ khàng.

Mắt Tiểu Đóa Đóa sáng lên, lập tức tỉnh hẳn tinh thần, xoay đầu tìm kiếm xung quanh, bi bô nói những lời "ngôn ngữ sao Hỏa" mà người khác không nghe rõ. "Đứa bé này thông minh lắm, con thấy chúng ta đừng lo lắng nữa, con bé chỉ không hứng thú với những thứ thường dễ thấy thôi." Lục lão gia tử nói.

Cách nuôi dưỡng chiều chuộng của Lan Hành Chi cũng có lợi ích của nó, sau này Tiểu Đóa Đóa sẽ có thể chịu đựng được mọi cám dỗ.

Tiểu Đóa Đóa cuối cùng cũng lên tiếng: "Ông ngoại, xuống." Lan Hành Chi có chút do dự, nghi thức bốc thăm chọn nghề này còn chưa hoàn thành.

Lục lão gia tử nói: "Hành Chi, bế con bé xuống đi, xem nó muốn làm gì." Lan Hành Chi bế Tiểu Đóa Đóa xuống, con bé vừa mới học đi, nhìn xiêu vẹo đáng sợ, nhưng miễn cưỡng cũng coi là vững vàng.

Con bé đứng yên tại chỗ, dường như không biết phải đi đâu, một lúc sau, con bé hé miệng "gâu" mấy tiếng.

Sau đó, không xa cũng truyền đến một tiếng "gâu", con bé bĩu môi, lập tức lon ton chạy tới.

Chương 1033

Mọi người lúc này mới hiểu con bé vừa rồi đang làm gì, đây là để gây cộng hưởng với động vật nhỏ, thật sự rất thông minh.

Một đám người liền đi theo sau con bé, sợ con bé ngã.

Tiểu Đóa Đóa ngồi xổm trước cái thùng, vươn tay định mò vào, Lục Nghiêu lập tức kéo tay con bé lại: "Đóa Đóa, dừng lại, đây là ngao tuyết, cẩn thận nó cắn người, nhìn thôi là được rồi." Đây là con ngao tuyết mà Trương Khiếu mang đến cho Lục Nghiêu, đặc biệt mang từ Tây Tạng về, phẩm chất thuần chủng, mẹ của nó là một chiến khuyển nổi tiếng lẫy lừng của quân đội Tây Tạng, từng một mình đánh bại bốn con sói đói, lập được không ít công lao.

Lục Nghiêu nghe nói về câu chuyện của nó, cứ nằng nặc đòi Trương Khiếu, Trương Khiếu đã không quản đường xa nhờ bạn tìm giúp một con hậu duệ của nó.

Tiểu Đóa Đóa bĩu môi, cố chấp vươn tay muốn sờ, ai nói cũng không được.

Đứa bé hành động nhanh, thoắt cái đã chạm vào đầu con ngao tuyết.

Con ngao tuyết nhỏ mở mắt, "grừ grừ" hai tiếng.

Tim mọi người đều muốn nhảy ra ngoài, ai ngờ Tiểu Đóa Đóa còn cười khúc khích, cảm thấy rất thú vị, một chút cũng không sợ hãi. "Xem ra Đóa Đóa thích con ngao tuyết này rồi." Lão gia tử cười tủm tỉm nói. "Ông ngoại, muốn." Tiểu Đóa Đóa nói với Lan Hành Chi. "Cái này, đây là bảo bối của anh con, ông ngoại không thể quyết định được." Lan Hành Chi có chút khó xử.

Lục Nghiêu thực ra cũng rất xót, nhưng em gái mình muốn, anh cũng vui vẻ dâng tặng, anh xoa xoa đầu Tiểu Đóa Đóa: "Vậy anh tặng cho em nhé." Cũng không biết Tiểu Đóa Đóa có nghe hiểu không, dù sao con bé cũng rất vui. "Được rồi được rồi, Đóa Đóa, anh đã cho con rồi, yên tâm đi, ông ngoại bế con về tiếp tục bốc thăm chọn nghề." Tiểu Đóa Đóa không chịu đi, con bé cứ ngồi cạnh cái thùng, bàn tay nhỏ cứ vuốt ve con ngao tuyết nhỏ.

Con ngao tuyết nhỏ dường như cũng rất ngoan ngoãn, úp đầu vào bàn tay nhỏ của con bé.

Một người một chó, trong chốc lát chơi đùa không biết chán. "Thế này thì làm sao đây, nghi thức bốc thăm chọn nghề tử tế mà con bé lại chỉ chọn mỗi một con chó, chẳng lẽ sau này nó muốn mở cửa hàng thú cưng." "Ba, con chó này không phải chó cưng, nếu được huấn luyện đúng cách, nó có thể dùng trong quân đội đó." "Chẳng lẽ Đóa Đóa nhà ta sau này cũng muốn vào quân đội, tuyệt đối không được, con gái đi lính làm gì, vừa khổ vừa mệt." Lan Hành Chi trừng mắt, suýt nữa thì kêu trời, từng đứa đi lính hết rồi thì công ty của ông biết làm sao, ai sẽ kế thừa. "Ba, ba đừng mê tín nữa, không chuẩn đâu." Giang Mạn an ủi. "Nghiêu Nghiêu, con chó này đã tiêm phòng chưa?" Lục Minh lo lắng hỏi. "Ba yên tâm, hôm qua con và chú A Khiếu đã đưa nó đi tiêm rồi, còn tắm rửa khử trùng nữa, sẽ không lây vi khuẩn cho em gái đâu." "Nghiêu Nghiêu, là đực hay cái?" Giang Mạn hỏi.

Cô biết loại chó này sau này có thể lớn rất cao và to, nếu là chó đực, cô thật sự không thể tưởng tượng nổi cảnh Tiểu Đóa Đóa và nó chơi đùa cùng nhau.

Tiểu Đóa Đóa tuy còn nhỏ, nhưng đã bộc lộ ra một mặt bướng bỉnh của mình, hồi còn trong bụng cô bé cũng đã như vậy rồi.

Vừa dứt lời Giang Mạn, mọi người đều không nhịn được bật cười.

Giang Mạn có chút ngượng ngùng, khẽ nói với Lục Minh: "Em lại nói sai rồi à?" Lục Minh dở khóc dở cười: "Tư duy của em nhảy vọt nhanh quá, sao lại lo lắng mấy chuyện này rồi." Mọi người đều đang bàn luận con chó có vi khuẩn hay không, em lại lo lắng về giới tính của con chó. "Nhanh chỗ nào chứ, Đóa Đóa nhà chúng ta là con gái, đương nhiên không thể chơi với một con chó đực, thế thì ra thể thống gì nữa." "Mẹ, là chó cái." Lục Nghiêu bất lực nói.

Anh vốn không thấy có gì, nhưng bị mẹ nói thế, anh cũng cảm thấy mình không nên nuôi một con chó cái. "À, thế thì đúng là chỉ có thể cho Đóa Đóa thôi, con trai nhỏ như con không thể ở cùng một con chó cái, nam nữ thụ thụ bất thân mà." Lục Nghiêu nghẹn lời không nói được gì, mẹ ơi, mẹ có thể đừng cứ khăng khăng nói về giới tính của con chó được không, câu nói này từ miệng mẹ thốt ra thật sự khiến người ta bật cười một cách khó hiểu.

Lời nói của Giang Mạn lại một lần nữa khiến mọi người bật cười, Giang Mạn đỏ mặt, không tự chủ dựa vào lòng Lục Minh.

Cô lại nói sai rồi sao?

Thật là mất mặt.

Quả nhiên là sinh con xong đần độn ba năm.

Lục Minh vỗ vỗ lưng cô, khẽ nói: "Không sao, ngốc thì ngốc thôi, cả nhà chúng ta sẽ không ai chê em đâu." Thời gian trôi nhanh, mười sáu năm cũng chỉ là khoảnh khắc.

Nửa đời người cứ thế trôi qua, đã từng có những nỗi buồn, nhưng nhiều hơn cả là sự ấm áp khi ở bên nhau.

Có một năm, mắt Mạc Noãn mọc một cục u, dọa cả nhà một phen, không thể chẩn đoán là lành tính hay ác tính, chỉ có thể điều trị bảo thủ.

Lục Sâm đã dừng tất cả công việc đang làm, ngày đêm bầu bạn bên cạnh cô, an ủi cảm xúc của cô.

May mắn thay, cuối cùng nó là lành tính, vài tháng sau cục u biến mất.

Lại có một lần khác, Diệp Tử Hạo và một người phụ nữ vướng vào scandal, Mễ Nặc và anh suýt chút nữa thì ly hôn.

Ngược lại, Lục Minh và Giang Mạn, hai người họ không hề gặp bất kỳ khó khăn nào.

Giang Mạn tự mở một studio làm việc, tâm trạng tốt thì nhận đơn, tâm trạng không tốt thì đóng cửa.

Lục Minh hễ có thời gian là lại đưa cô đi khắp mọi miền đất nước.

Mạc Tử Hi cuối cùng vẫn chọn thỏa hiệp, vì muốn cho Mạc Hữu An một gia đình bình thường, vài năm sau cô tái hôn với Đinh Duệ.

Có lẽ đã trải qua mất mát, Đinh Duệ thực sự đã "lãng tử quay đầu", càng thêm trân trọng hai mẹ con cô.

Đương nhiên nếu nói trong đó không có tình yêu thì là không thể.

Còn về Lục Tử Đồng và Bùi Lệ Hành, đứa thứ hai sinh ra vẫn là con trai.

Lục Tử Đồng thề thốt sẽ sinh thêm một đứa nữa, Bùi Lệ Hành thì không muốn nữa, gần đây vì chuyện này hai người đang giận hờn nho nhỏ.

Buổi tụ tập hôm nay cũng không tham gia.

Hai người có quá nhiều thời gian rảnh, sẽ càng ưu ái những bữa ăn tập thể, cứ hai ba tuần là vài người lại tụ tập một lần, đánh bài, nói chuyện phiếm.

Chương 1034

"A Minh ca, em càng ngày càng hâm mộ Đóa Đóa nhà chúng ta, thật sự quá hợp ý em rồi." Diệp Tử Hạo ung dung bắt chéo chân, ra vẻ bí hiểm.

Nhắc đến Đóa Đóa, Lục Minh và Giang Mạn đều đau đầu, Lục Minh hỏi: "Con bé lại làm chuyện xấu gì nữa à?" "He he, cũng không hẳn là chuyện xấu, chuyện này có liên quan đến Niệm Niệm." Lục Sâm khẽ nhướn khóe mắt, ông đã ngoài năm mươi, khóe mắt có vài nếp nhăn mờ, nhưng không rõ ràng: "Liên quan đến Niệm Niệm chuyện gì?" "Niệm Niệm nhà em làm gì vậy?" Mạc Noãn cũng hỏi dồn.

Mễ Nặc đá chân Diệp Tử Hạo một cái: "Diệp Tử Hạo, cậu đừng có treo tớ lên như vậy, rốt cuộc là chuyện gì?" Thấy cả đoàn đang hứng thú cao độ, Diệp Tử Hạo chậm rãi mở lời: "Ba ngày trước Đóa Đóa ôm tiền đi táng người ta." Lục Minh và Giang Mạn nhìn nhau, lông mày cả hai giật giật, rồi đồng loạt thở phào nhẹ nhõm: "May mà không phải đánh nhau." Từ khi Đóa Đóa ba tuổi, Lục Nghiêu đã bắt đầu dạy con bé quyền cước.

Cô bé rất có năng khiếu, giữa chừng Lan Hành Chi lại mời thêm mấy danh sư về dạy, mười lăm tuổi đã có thể solo với Lục Minh rồi, đương nhiên Lục Minh làm cha thì không thể dùng toàn lực.

Có thể nói, đánh nhau là chuyện cơm bữa.

Hồi học lớp sáu tiểu học đã từng khiêu chiến các nhân vật nổi bật của khối cấp hai và cấp ba.

Ban đầu nhà trường oán trách không ngớt, nhưng sau này phát hiện sau khi đánh nhau xong thì bọn chúng lại hòa thuận hơn, gặp con bé đều cung kính gọi một tiếng "Đóa Đóa ca." Cứ thế, giáo viên ngược lại lại đỡ lo không ít.

Đóa Đóa thích đánh nhau, nhưng học giỏi, năm nào cũng đứng nhất.

Vì vậy, các anh khóa trên, em khóa dưới đều thi nhau gửi thư tình cho con bé, từ bé đã nhận thư tình đến mềm tay.

Phì.

Nhìn vẻ mặt nhẹ nhõm của vợ chồng Lục Minh, Mễ Nặc bật cười: "Xem ra hai người sợ thật rồi." "Không sợ sao được, nuôi một đứa con gái mà còn không yên tâm bằng mấy người sinh con trai, cũng chịu thua rồi, con của ông ngoại nuôi thật sự không đỡ nổi." Giang Mạn cảm thán.

Đúng lúc này, một giọng nói dịu dàng vang lên: "Các trưởng bối, mọi người lại đang nói xấu Đóa Đóa gì vậy ạ?" Ở góc rẽ, ánh nắng chiếu lên khuôn mặt trắng nõn của thiếu nữ, đôi mắt phượng hẹp dài ấy thật quyến rũ, mỗi khi chớp mở, như một nàng tiên đáng yêu nhất trong rừng sâu, khiến bạn không thể rời mắt.

Mái tóc đen ngang vai của cô buông xõa, trên người mặc áo sơ mi trắng của Versace, váy đen nhỏ, đi đôi bốt ngắn da lộn Chanel, đeo chiếc túi đeo vai mini Coach.

Mễ Nặc mỗi lần nhìn thấy đều không nhịn được tấm tắc khen ngợi, hận không thể lúc nào cũng bắt cô bé về làm con dâu: "Đóa Đóa nhà chúng ta thật sự phong thái thướt tha, đúng là một tiểu mỹ nhân." Giang Mạn chỉ cảm thấy nhức mắt, cô vốn không tán thành việc Lan Hành Chi từ nhỏ đã cho con bé mặc những thương hiệu xa xỉ như vậy.

Nhưng điều khiến cô nhức mắt hơn còn ở phía sau, một con ngao tuyết to lớn từ phía sau cô bé nhảy ra, và nhấc hai chân lên.

Đóa Đóa khom nửa người xoa xoa đầu nó, còn áp trán vào nó: "Điểm Điểm, đi chơi chỗ khác." Điểm Điểm uốn éo cái thân hình vạm vỡ, ngoan ngoãn đi sang một bên. "Lan Khuynh Tâm, mẹ nói con bao nhiêu lần rồi, con thế này có giống con gái không?

Đừng đi đâu cũng mang theo Điểm Điểm, ra thể thống gì, cẩn thận sau này không lấy chồng được đâu." Rõ ràng là một thiếu nữ xinh đẹp vô địch tuổi xuân phơi phới, bên cạnh trời sinh lúc nào cũng theo một con ngao tuyết cao gần một mét.

Đóa Đóa chớp chớp mắt, không hiểu tại sao mẹ lại phải lo lắng như vậy, từ nhỏ cô bé đã là vạn người mê rồi.

Cô bé tạo một dáng vẻ mê hoặc, cái miệng nhỏ chúm chím nở một nụ cười rạng rỡ như cầu vồng: "Con luôn là một cô gái mà mẹ, mẹ không thấy con gần đây lại đáng yêu hơn sao?" Tất cả mọi người đều không nhịn được bật cười.

Đóa Đóa tuy tính cách mạnh mẽ, đầy hoang dã, nhưng từ vẻ ngoài thì thực sự không thể nhìn ra.

Từ nhỏ đến lớn con bé chưa bao giờ cắt tóc ngắn, rất thích mặc váy, đẹp đến mức khiến người ta ghen tị và căm ghét.

Từ tạo hình mà nói, thực sự không phải là một "cậu nhóc giả gái" gì cả. "Được rồi được rồi, lại đây ngồi đi, có bánh ngọt trà xanh con thích nhất đây." Lục Minh cũng không chịu nổi cái vẻ mặt đáng ghét của con gái, hoàn toàn thừa hưởng từ nhạc phụ, đẹp trai quá.

Đóa Đóa ôm cổ Lục Minh, hôn chụt một cái lên má anh: "Cảm ơn ba, yêu ba." Bao nhiêu năm nay, Lục Minh cũng đã quen rồi.

Lục Sâm hỏi: "Đóa Đóa, Niệm Niệm chị con xảy ra chuyện gì, mà con phải ôm tiền đi táng người ta." Đóa Đóa nhún vai, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt đẹp đang bình tĩnh, trong nháy mắt trở nên hung dữ: "Nói đến là con lại tức, nếu không phải chị Niệm Niệm cản lại, con nhất định phải xé xác con đàn bà đó ra, đâu chỉ đơn giản là táng tiền như vậy." "Lan Khuynh Tâm!" Giang Mạn giận dữ quát.

Đóa Đóa lập tức lộ ra nụ cười mê hoặc trên mặt, dịu dàng giải thích: "Chuyện là thế này, có một công tử nhà giàu đang theo đuổi chị Niệm Niệm, còn chưa theo đuổi được, thì mẹ của công tử nhà giàu đó..." "Lan Khuynh Tâm!" Đóa Đóa lè lưỡi, đáng yêu vỗ nhẹ vào miệng mình: "Mẹ của công tử nhà giàu đó đi tìm chị Niệm Niệm để đàm phán, còn đưa cho chị ấy một tờ séc năm mươi vạn, bảo chị Niệm Niệm tránh xa công tử đó ra.

Con không chịu nổi mà, chú có thể nhịn nhưng thím không thể nhịn, con cầm một trăm vạn séc hồng táng vào đầu bà ta, một phát, hai phát, ba phát, bốn phát." "Oa, cái cảm giác đó thật sảng khoái, mặt mẹ của công tử nhà giàu đó đều đỏ tía như gan heo, miệng há hốc ra, haha, con còn phải cảm ơn bà ta đã cho con cơ hội này.

Hóa ra cảm giác dùng tiền táng người thật tuyệt vời như vậy, lần sau gặp chuyện như thế, con sẽ táng nhiều hơn, cho thỏa thích." Đóa Đóa càng nói càng hăng, mày râu rạng rỡ.

Mặt Lục Minh và Giang Mạn thì càng ngày càng đen lại, đây là làm cái trò gì vậy. "Lan Khuynh Tâm, tiền đâu." "He he, nhân viên phục vụ đã giúp con nhặt lên rồi, đương nhiên là gửi ngân hàng rồi.

Ba ba đại nhân và Mẫu thượng đại nhân yên tâm, Đóa Đóa không phải là loại người lãng phí tiền bạc đâu." Đóa Đóa cười tủm tỉm nói. "Lan Khuynh Tâm, con không thể khiến mẹ yên tâm một chút được sao." Giang Mạn thật sự đau đầu rồi. "À, chú thím, dì Nặc, chú Hạo, dì Hi, chú Duệ, mọi người cũng cảm thấy Đóa Đóa làm vậy là sai sao?

Đóa Đóa chỉ là không thể chịu được khi người khác bắt nạt người thân của mình thôi." Đóa Đóa vô tội chớp mắt nhìn họ.

Mễ Nặc vỗ bàn: "Dì Nặc thích con như vậy, giơ hai tay hai chân tán thành." Diệp Tử Hạo đương nhiên cũng bày tỏ sự ủng hộ, nghe lời vợ mà. "Đúng vậy mà, Diệp Mộ cũng nói con làm chuyện này rất hay." Thấy sắc mặt vợ chồng Lục Minh đen lại, Lục Sâm khẽ ho khan một tiếng: "Là lỗi của Niệm Niệm, tôi sẽ tìm cơ hội dạy dỗ Niệm Niệm một trận.

Con bé làm chị mà lại không ngăn cản gì, thật sự không ra thể thống gì." "Vấn đề cốt lõi không phải ở chỗ đó, Lục Sâm, Niệm Niệm muốn ra ngoài rèn luyện thì tôi ủng hộ, dù sao con cái thế hệ này của chúng ta từ bé đến lớn đều thuận buồm xuôi gió.

Nhưng con bé rốt cuộc đã giới thiệu bản thân như thế nào, tại sao người ta lại nghĩ con bé rất nghèo, dùng năm mươi vạn là muốn tống khứ con bé đi, cứ như đuổi một kẻ ăn mày vậy." Ít ra phía sau còn có Tập đoàn Lục Thị và Tập đoàn Mạc Thị chống lưng, sao lại biến thành thế này.

Ánh mắt Lục Sâm xẹt qua một tia không tự nhiên: "Chuyện này tôi cũng không rõ lắm, tôi sẽ tìm thời gian đến chỗ con gái xem sao." "Noãn Noãn, em còn chưa nhìn ra sao?

Đương nhiên là do Lục Sâm nhà em truyền thụ rồi, đừng quên, năm đó anh ta giả nghèo để cưới em đó, đây là tuyệt chiêu của anh ta rồi." Lục Sâm bất lực: "Bị người đời bóc mẽ rồi." Mạc Noãn liếc anh một cái: "Lục Sâm, anh đầu óc có vấn đề không?

Chiêu cũ rích từ hơn hai mươi năm trước rồi mà còn đem ra dạy con gái, nếu không phải Đóa Đóa khí chất bá đạo, thì không biết Niệm Niệm sẽ bị bắt nạt đến mức nào." Đóa Đóa ở một bên cười thầm, con bé đã bảo mà, con bé làm hoàn toàn đúng đắn. "Cười cái gì mà cười, con làm thế này sau này có tìm được một người vô điều kiện cưng chiều con không?" "Mẫu thượng đại nhân, con mới 17 tuổi, vội gì chứ, mẹ năm đó kết hôn với ba hình như cũng gần ba mươi rồi." "Con!" Lục Minh lắc đầu, thấy vợ và con gái sắp cãi nhau, liền lập tức nói: "Mạn Mạn, anh thấy Đóa Đóa con bé không có gì xấu, tính cách thật thà.

Chuyện con bé làm không tính là chuyện xấu gì, cùng lắm là hơi kỳ quặc một chút.

Bao nhiêu năm nay, những kỹ năng cần học, những bài vở cần học con bé đều không bỏ lỡ." Coi như không lớn lệch lạc nhiều. "Những thứ không nên học cũng học cả đống, thật là đau đầu." Mễ Nặc cười nói: "Có gì mà đau đầu chứ, hai thằng nhóc nhà tớ đều đã được tớ rèn giũa thành những người đàn ông tốt tuyệt vời rồi, về nhà chúng ta đảm bảo sẽ hòa thuận mỹ mãn." "Nặc Nặc, đừng quên, Tử Việt đã đính hôn với An An rồi." "Đúng đúng đúng, tớ suýt nữa quên mất chuyện này, Tử Việt nhà chúng ta đã có chủ rồi." "Đây là năm nào rồi, cái hôn ước trẻ con của các cậu không tính đâu." Lục Sâm bất lực nói.

Chương 1035

Ông thực sự cảm thấy Đinh Duệ toàn làm những chuyện vớ vẩn, chuyện định hôn ước trẻ con cũng làm ra được. "A Sâm, không thể như thế chứ, Tử Việt nhà tớ đại sự cả đời đã đâu vào đó, cậu ghen tị đúng không?" "Lười nói chuyện với cậu." "Chán thật, chúng ta đều còn nhỏ như vậy, suốt ngày nói chuyện tình cảm này nọ, nhàm chán chết đi được, chán ngắt." Đóa Đóa đứng dậy bỏ đi, gọi Điểm Điểm đang ngái ngủ bên cạnh: "Điểm Điểm, đi thôi, chị dắt em ra ngoài dạo chơi, đối diện với đám ông già bà già này thật sự vô vị." Một người một chó, trước sau ra khỏi cửa.

Giang Mạn càng đau đầu hơn, không khỏi cảm thán: "Em xem như đã hiểu một đạo lý rồi, con cái sau này tuyệt đối không thể để ông bà ngoại nuôi." "Chị dâu, sau này chị cũng sẽ làm bà ngoại, cẩn thận con của Đóa Đóa không cho chị bế." "Em xem cái bộ dạng không ra thể thống gì của nó kìa, lấy chồng được mới là lạ, mông nó cứ như có lửa vậy, ở đâu cũng không ngồi yên được." "Còn nhỏ mà, thêm vài năm nữa là ổn thôi." Tập đoàn Bách Hội.

Lục Niệm Nhất đợi đến giờ tan làm, cô đứng dậy vươn vai, sau đó tìm trong túi ra chiếc gương nhỏ, soi gương trang điểm thêm một chút.

Cô làm việc tại một công ty IT, một công ty đang cực kỳ hot ở thành phố A trong mấy năm gần đây, với đà phát triển nhanh chóng.

Vị trí của cô là trợ lý tổng tài, nhưng là trợ lý số hai.

Tổng tài của họ có tổng cộng hai trợ lý, trợ lý số một là người thân cận, cô chỉ hỗ trợ trợ lý số một xử lý một số việc.

Mộc Dung cũng chuẩn bị tan làm, vừa đi đến văn phòng trợ lý, thì thấy Lục Niệm Nhất đang trang điểm, anh khẽ nhíu mày: "Trợ lý Lục, cô hẹn hò sao?" "Không có ạ." "Vậy cô trang điểm làm gì?" Lục Niệm Nhất mặc một bộ vest hồng nhạt, phía dưới là chân váy chữ A màu đen, vừa chuyên nghiệp vừa không kém phần tinh nghịch, tập hợp tất cả ưu điểm của Lục Sâm và Mạc Noãn, cũng là một mỹ nhân xinh đẹp: "Tổng giám đốc Mộc, không ai quy định chỉ hẹn hò mới được trang điểm.

Phụ nữ công sở trang điểm là một cách tôn trọng người khác." "Trang điểm hại da, tuổi còn nhỏ đừng có ham hố mà tự hành hạ." Đôi mắt đẹp lóe lên, Lục Niệm Nhất môi đỏ khẽ mở, dịu dàng nói: "Tổng giám đốc Mộc, với tư cách là một trong những trợ lý đắc lực của anh, em phải phổ biến một chút kiến thức cho anh.

Trên thế giới này có một loại phụ nữ, dù là khi đang yêu hay sau khi kết hôn, ở nhà họ cũng sẽ luôn giữ cho mình xinh đẹp, huống chi là ra ngoài." "Tại sao?" Mộc Dung nhíu mày, không ngại hỏi. "Để thu hút đàn ông chứ sao." Lục Niệm Nhất nhìn Mộc Dung như nhìn một kẻ ngốc. "Sau này nếu chồng không thay lòng đổi dạ thì cứ sống tốt cùng anh ta, nếu chồng dám đối xử không tốt với họ, thì họ sẽ đổi một người đàn ông khác.

Họ sẽ vì người đàn ông đối xử tốt với họ mà càng thêm trân trọng tình cảm không ngoại tình, nhưng họ sẽ không để mình thiếu đi sức hấp dẫn đến mức muốn ngoại tình cũng không được.

Họ chọn đàn ông tùy thuộc vào việc họ có muốn hay không, chứ không phải đàn ông có muốn hay không." Lục Niệm Nhất bỏ điện thoại vào túi, nhớ ra điều gì đó, lại nói thêm một câu: "Phụ nữ cả đời tuyệt đối không thể cứ theo đàn ông đi đánh tiểu tam, mà phải khiến đàn ông phải theo đuổi, lấy lòng mình mà không đi tìm tiểu tam." "Đây là một đạo lý mà mẹ đã dạy con từ nhỏ, các anh đàn ông chưa kết hôn, hãy tỉnh táo một chút đi." Lục Niệm Nhất nói xong, đi ngang qua giữa Mộc Dung và Trần Lê, xách túi vui vẻ rời đi.

Để lại hai người đàn ông trợn mắt há hốc mồm.

Trần Lê mất một lúc lâu mới phản ứng lại, lẩm bẩm: "Ý nghĩ thật ngầu nha, phụ nữ thời đại mới đều như vậy sao?

Thật đáng sợ, người đàn ông nào lấy được người phụ nữ như vậy thì thật là xui xẻo lớn, căn bản không giữ được đâu.

Chắc cũng ít người đàn ông nào thích kiểu phụ nữ này, trừ khi đầu óc có vấn đề, bị chứng cuồng ngược đãi." Một người phụ nữ lúc nào cũng nghĩ chồng sẽ phản bội mình, phải chuẩn bị cho việc ngoại tình, đây là cái kiểu gì.

Ngẩng đầu mới phát hiện tổng giám đốc nhà mình đã đi xa, liền lập tức đuổi theo.

Chỉ thấy khuôn mặt tuấn tú của Mộc Dung vẫn căng thẳng, trông như thể cả người anh đang không ổn.

Trần Lê dường như hiểu ra điều gì đó, lại dường như hoàn toàn mơ hồ: "Tổng giám đốc Mộc, anh thế này..." Trần Lê còn chưa hỏi xong, đã nghe Mộc Dung hỏi với giọng nửa đùa nửa thật: "Cái công tử nhà giàu đang theo đuổi trợ lý Lục có động thái gì rồi?" "Hai hôm trước mẹ của công tử nhà giàu đó đã tìm đến trợ lý Lục, định dùng tiền để cô ấy rời đi.

Lúc đó gặp một thiếu nữ nhà giàu hào phóng thấy chuyện bất bình ra tay giúp đỡ, cô ấy trực tiếp dùng tiền táng vào người mẹ của công tử nhà giàu đó.

Mẹ của công tử đó suýt chút nữa thì bị táng ngất xỉu, cuối cùng đành xám xịt bỏ đi." Mộc Dung: "..." “Mộc tổng, sao tôi lại cảm thấy anh quan tâm đến chuyện của Lục trợ lý như vậy?” “Trợ lý của tôi không được phép mang chuyện tình cảm cá nhân vào công việc, tôi muốn họ phải nghiêm túc một trăm phần trăm với công việc.” Trần Lê nghĩ cũng đúng, Mộc tổng vừa tốt nghiệp đã ra ngoài tự lập nghiệp, không dựa vào gia đình mà tự mình gây dựng sự nghiệp thực sự không dễ dàng.

Anh ấy rất nghiêm túc trong công việc, rõ ràng mới 25 tuổi nhưng lại khiến người ta có cảm giác như đã ba bốn mươi.

Ngày hôm sau.

Lục Niệm Nhất cưỡi chiếc xe đạp điện nhỏ của mình đến công ty.

Vì muốn trải nghiệm, đương nhiên phải thử đủ mọi mặt, cô không lái xe của gia đình.

“Tôi có một con lừa nhỏ, tôi chưa bao giờ cưỡi, bỗng nhiên một ngày tôi…” Lục Niệm Nhất vừa ngân nga bài hát vừa đi vào công ty.

Vừa đến quầy lễ tân, cô đã thấy có gì đó không ổn, lập tức dừng bước.

Hai cô lễ tân xinh đẹp bình thường ăn mặc lộng lẫy, hôm nay lại mặc bộ đồ công sở đen trắng đơn giản.

Dù trang điểm tinh xảo đến mấy cũng không thể bù đắp vẻ cũ kỹ của bộ đồ trên người họ.

Chuyện này quả thực là chuyện hiếm thấy trên đời.

“Lục trợ lý à, sao cô vẫn mặc bộ đồ này đi làm?” Lục Niệm Nhất nhìn trang phục của mình, không thấy có gì sai.

Cô vẫn luôn mặc như vậy, đơn giản và thanh lịch.

“Kiểu này không được sao?” “Tối qua cô không nhận được email công ty sao?

Trên đó nói từ nay về sau đi làm ở công ty đều phải mặc đồ công sở đen trắng, còn không được phép trang điểm.

Hôm nay tôi và Điềm Điềm đều bị Trần trợ lý mắng rồi.

Vì là lần đầu vi phạm nên tạm thời được tha thứ, nhưng sau này nếu bị bắt gặp sẽ bị trừ lương, ba lần thì đuổi thẳng cổ.

Email viết rõ ràng từng chi tiết.” “Đúng vậy, đúng vậy, cứ nghĩ đến ngày mai không được trang điểm là tôi đã không dám ra khỏi cửa rồi.” Điềm Điềm than thở.

“Ai gửi email vậy?

Bị bệnh à.” Lục Niệm Nhất cười lạnh.

Phụ nữ không trang điểm, chẳng phải tự mình hại mình sao?

Người đàn ông nào thích phụ nữ ăn mặc lôi thôi, trừ khi mắt có vấn đề.

“Trần trợ lý gửi đó.” Lục Niệm Nhất hoàn toàn không biết chuyện này, “Tôi đi hỏi xem sao.” Lục Niệm Nhất hùng hổ đi vào văn phòng trợ lý.

Trần Lê đã bắt đầu làm việc.

Vừa thấy dáng vẻ của cô, anh ta liền nói: “Tiểu Lục trợ lý, sao cô vẫn chưa thay đồ?” “Ai ra lệnh vậy, biến thái thế?

Chương 1036

Vừa nãy tôi đến công ty còn tưởng mình lạc vào câu lạc bộ người cao tuổi, ai nấy đều mặc đồ cũ kỹ thế này.

Định làm gì vậy?

Sợ một đám IT nam tụ tập với nhau vẫn chưa đủ chết lặng à.” Khóe miệng Trần Lê co giật.

Biến thái, câu lạc bộ người cao tuổi.

Cô phải biết rằng, cái kẻ biến thái mà cô đang nói chính là Mộc tổng của chúng ta đó.

“Nơi nào giống câu lạc bộ người cao tuổi?” Giọng nói trầm thấp của Mộc Dung từ bên ngoài vọng vào, áp suất không khí cực thấp.

Lục Niệm Nhất trừng mắt nhìn Trần Lê một cái thật dữ tợn, trách mắng anh ta tại sao Mộc Dung đến mà không báo hiệu một tiếng.

Trần Lê vô cùng oan ức, anh ta đang đối mặt với Mộc tổng, nếu dám thông đồng báo tin, chắc chắn sẽ bị ném sang châu Phi.

Anh ta tuyệt đối không làm chuyện ngu ngốc đó.

Lục Niệm Nhất hít sâu một hơi, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, quay người lại, trên mặt nở nụ cười duyên dáng, hòa nhã, nhẹ nhàng giải thích: “Thật ra là như thế này, Mộc tổng, tôi cảm thấy điều quan trọng nhất của một đội ngũ là duy trì sự năng động, đặc biệt là chúng ta chuyên phát triển phần mềm, thường xuyên tăng ca viết chương trình.

Nếu không khí ảm đạm sẽ rất bất lợi cho việc phát triển công việc.

Tôi đề nghị Mộc tổng hủy bỏ lệnh này.” “Chúng ta làm IT, điều quan trọng nhất là phải tạo dựng hình ảnh trầm ổn, cẩn thận cho khách hàng.

Các cô ngày nào cũng chưng diện lộng lẫy, là tự xem mình là tiếp viên nữ sao?

Xin lỗi, tập đoàn Bách Hối của chúng ta không cần.” “Không không không, nam nữ làm việc, phối hợp không mệt.

Công ty chúng ta nhiều nam nhân viên như vậy, nữ nhân viên ăn mặc đẹp một chút có thể kích thích nhiệt huyết của họ.” “Đàn ông muốn nhiệt huyết, tìm vợ mình là được.

Công ty tôi không phải thanh lâu, Lục trợ lý.” Giọng Mộc Dung có chút giận dữ ở cuối câu.

Nói xong, Mộc Dung sải bước bỏ đi.

Thanh lâu.

Đây là từ ngữ của thời đại nào rồi, mà cũng lôi ra dùng.

Lục Niệm Nhất cảm thấy mình sắp thổ huyết rồi, có ai lại tự bôi nhọ công ty mình như thế không?

Chờ đã.

Người đàn ông này vừa nói gì?

Muốn nhiệt huyết thì tìm vợ.

Sao cô lại cảm thấy câu nói này có ý đùa tục tĩu vậy.

“Trần trợ lý, Mộc tổng của chúng ta vừa mới nói bậy đúng không?” Lục Niệm Nhất hỏi với vẻ chậm hiểu.

Trần Lê… “Trần trợ lý, anh nói Mộc tổng của chúng ta có phải từ xã hội phong kiến xuyên không đến không?

Từ thanh lâu mà cũng lôi ra dùng.” Trần Lê… Anh ta chỉ vào bộ đồ công sở trên bàn của mình, “Tiểu Lục trợ lý à, đó là bộ đồ của cô đó.

Tôi biết cô hơi đãng trí, tối qua đi trung tâm thương mại tiện thể mua cho cô rồi.

Cô mau mặc tạm vào đi.

Mộc tổng đã tự mình đặt may đồng phục rồi.

Trưa nay bên công ty may đo sẽ đến để lấy số đo cho mọi người.

Cô đừng đi đâu xa, cứ ăn cơm ở căng tin công ty đi.” Quả nhiên Mộc tổng là thần toán, đã sớm đoán được Lục trợ lý sẽ không xem email công ty.

Lục Niệm Nhất liếc nhìn, mắt suýt nữa thì lồi ra, “Trần trợ lý, anh cố ý trêu chọc tôi đúng không, xấu tệ.” Còn cũ kỹ hơn cả đồ hai cô lễ tân mặc.

Trần Lê hơi chột dạ cúi đầu, “Cũng được mà, mấy bộ đồ công sở ngoài thị trường đều như vậy cả.” Anh ta tuyệt đối không dám nói, đó là ý của Mộc tổng.

Nguyên văn lời Mộc tổng là: đi mua một bộ đồ công sở xấu nhất cho Lục trợ lý, để cô ấy trông giống bốn mươi tuổi.

Trời ơi, tối qua anh ta chạy mấy chỗ, mới tìm được bộ đồ như thế này, chân suýt nữa thì đứt rời.

Đây là hàng tồn kho mà trung tâm thương mại đã ôm mấy năm không bán được.

“Mộc tổng là một gã IT nam không có gu thẩm mỹ, anh cũng chẳng khá hơn.

Dù sao cũng cảm ơn.” Lục Niệm Nhất nghiến răng nghiến lợi đi vào phòng vệ sinh, thay bộ đồ công sở.

Vừa bước ra, Trần Lê suýt nữa ngã khỏi ghế, chỉ muốn đâm đầu vào tường.

Anh ta chỉ nghĩ đến một câu: “Trời sinh mỹ nhân khó tự hủy.” Không ngờ thân hình nhỏ nhắn của Lục trợ lý lại quyến rũ đến vậy.

Có lẽ vì mua nhỏ hơn một cỡ, càng làm tôn lên vóc dáng của Lục Niệm Nhất.

Mặc vào không hề có cảm giác bốn mươi tuổi, ngược lại còn che đi vẻ non nớt trên người cô, khiến cô trông như một cô gái hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi gợi cảm, mang một vẻ đẹp riêng.

Anh ta sai rồi, thực sự sai rồi.

Nhưng làm sao giải thích với Mộc tổng đây.

Lúc này, điện thoại reo, Trần Lê nhấc máy, “Ồ, được, Mộc tổng, tôi sẽ bảo cô ấy đến văn phòng anh ngay.” “Tiểu Lục trợ lý, Mộc tổng gọi cô.” Lục Niệm Nhất oán niệm kéo kéo bộ đồ trên người mình, đi vào văn phòng tổng tài, “Mộc tổng, anh tìm tôi có việc gì?” Mộc Dung đặt bút xuống, nhìn về phía Lục Niệm Nhất, trong mắt dâng lên một tia lửa giận khó nhận ra, bất ngờ hỏi: “Lục trợ lý, năm nay cô bao nhiêu tuổi rồi?” Cái Trần Lê này, càng ngày càng không biết làm việc gì cả, chọn toàn đồ gì thế này.

Chương 1037

Lục Niệm Nhất căn bản không thể đoán được suy nghĩ của cái tên IT nam này, “Hai mươi tuổi.” “Hình như nhỏ tuổi hơn các sinh viên đại học khác một chút.” “Nghèo, học giỏi, không có tiền đóng học phí, cho nên đã nhảy ba cấp, 19 tuổi đã tốt nghiệp đại học, ra ngoài bươn chải nuôi gia đình.” Lục Niệm Nhất nói dối không chớp mắt.

“Mộc tổng anh tìm tôi có việc?” “Chuyện nữ đồng nghiệp công ty chúng ta đồng loạt đặt may đồng phục giao cho cô phụ trách.

Cô làm tốt công tác tư tưởng của họ, tôi không muốn nghe bất kỳ lời phàn nàn nào từ họ.” “A?” “A cái gì mà a, ngay cả chuyện đơn giản như vậy cũng không làm được sao?” “Không có, không có, tôi nhất định sẽ lo chu toàn đâu vào đấy, Mộc tổng cứ yên tâm.” Anh là sếp, đương nhiên anh nói gì thì được nấy.

Làm tổng tài thì ghê gớm lắm à, mẹ cô, bố cô đều là tổng tài, những người xung quanh cô cũng vậy.

Nhà cô đúng là một nhà chuyên sản xuất tổng tài đó chứ.

Tập đoàn Thiên Thịnh, nhà họ Lục, nhà họ Diệp, nhà họ Mạc.

Nếu không phải bốn công ty tốt nhất thành phố A này đều có quan hệ với cô, cô việc gì phải đến làm ở cái công ty này chứ?

Ngày nào cũng đối mặt với đám IT nam này, chán chết đi được.

Hơn nữa, cô còn không thuyết phục được chính mình, làm sao đi thuyết phục người khác.

Lục Niệm Nhất thầm phỉ báng, nhưng trên mặt không hề biểu lộ ra.

Mộc Dung nhìn dáng vẻ cô rõ ràng cực kỳ không tình nguyện, nhưng vẫn phải vỗ ngực bảo đảm, liền cảm thấy thú vị.

Khóe mắt anh thoáng hiện một nụ cười khó nhận ra, ấm áp như nắng sớm.

“Xuống đi, làm tốt chuyện này.” Lục Niệm Nhất quay người đi, liền không nhịn được lén lút làm mặt quỷ.

Nhưng cô không hề biết Mộc Dung xuyên qua tấm kính, đã nhìn thấy tất cả biểu cảm của cô.

Phòng trợ lý.

Trần Lê đang gọi điện đường dài quốc tế, “Thật đó, phu nhân, thiếu gia gần đây trở nên rất bất thường, hình như đã mê cô trợ lý nhỏ của công ty chúng ta rồi, nếu không sẽ không làm ra chuyện như vậy đâu.” “Chắc chắn không?

Vậy khi nào tôi bay qua xem sao.” “Đừng mà, phu nhân, đây cũng chỉ là suy đoán của tôi thôi.

Nếu phu nhân đến mà cắt đứt đào hoa của Mộc tổng, tôi sẽ bị anh ấy phát đày sang châu Phi mất.

Hôm nay tôi làm chuyện đó chắc chắn anh ấy đã không hài lòng rồi.” “Được, vậy cậu theo dõi chặt chẽ cho tôi.

Đợi thời cơ chín muồi tôi sẽ đến gặp.” “Biết rồi, phu nhân, tôi sẽ để mắt đến chuyện Mộc tổng hẹn hò, thuyết phục anh ấy sớm đưa bạn gái về nhà.” Lục Niệm Nhất vừa đến cửa văn phòng, liền nghe thấy câu nói cuối cùng của Trần Lê, lập tức hiểu ra.

Thì ra Mộc tổng đang hẹn hò à, mẹ đỡ đầu từng nói, đàn ông đang yêu đều tính tình thất thường.

Điều này không khó để giải thích hành động của anh ta ngày hôm nay, chắc chắn là đã cãi nhau với bạn gái rồi, tất cả nữ đồng nghiệp trong công ty họ đều là người bị vạ lây.

Nhưng mà, quả thực là quỷ tha ma bắt, người phụ nữ bị Mộc tổng gỗ đá thích đã đổ tám đời huyết xui xẻo rồi.

Phải chung sống với một người đàn ông vô vị như vậy, cô xin dành một tràng nước mắt đồng cảm.

Trần Lê thấy Lục Niệm Nhất đi vào, vội vàng giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng không hề biết anh ta đã đi ngày càng xa trên con đường bôi xấu Mộc Dung.

“Sao vậy, Trần trợ lý, anh cứ như kẻ trộm chột dạ vậy, làm chuyện xấu gì rồi à?” “Tiểu Lục trợ lý chỉ biết đùa thôi, tôi có thể làm chuyện gì khuất tất chứ.” Lục Niệm Nhất bĩu môi, chẳng phải là lén lút buôn chuyện Mộc Dung hẹn hò với ai đó sao, cô đã sớm biết rồi, đến nỗi phải làm ra vẻ như vậy sao?

Quả nhiên là cấp dưới của Mộc Dung, làm chuyện gì cũng vặn vẹo khó chịu.

Lục Niệm Nhất suy nghĩ một chút, liền bắt đầu làm công tác tư tưởng cho số ít nữ đồng nghiệp trong tập đoàn.

Mất cả buổi sáng cuối cùng cũng thuyết phục được họ.

Chỉ là khi lấy số đo, cô lại phát hiện ra một chuyện càng khiến người ta thổ huyết hơn, mỗi người đều được tăng lên một cỡ so với số đo bình thường.

Lục Niệm Nhất trong lòng càng khinh thường Mộc Dung hơn.

Yêu đương mà lại thành ra cái bộ dạng trả thù tất cả phụ nữ như vậy thì đúng là không ai bằng.

“Tiểu Lục trợ lý, cái Mộc tổng này rốt cuộc đang nghĩ gì vậy, tại sao ngay cả cỡ áo cũng phải tăng lên một size?” “Mọi người cứ bình tĩnh, Mộc tổng của chúng ta tuy bình thường lạnh lùng một chút, nhưng làm vậy là để bảo vệ mọi người.

Gần đây công việc của công ty rất nhiều, không ít người đến công ty chúng ta đàm phán công việc, hơn nữa đều là những lão đàn ông lộn xộn, lần nào cũng nhìn chằm chằm mọi người với ánh mắt thèm thuồng.

Các chị em dáng người quá chuẩn, quần áo quá bó sát thì sẽ quá đẹp, bị để mắt đến không phải là chuyện tốt." "Nói tóm lại, Mộc tổng là đang bảo vệ chúng ta.

Nữ đồng nghiệp chúng ta cũng phải có chút khí phách chứ, tìm bạn trai nhất định phải tìm loại anh tuấn thần võ như Mộc tổng của chúng ta." Lục Niệm Nhất nói ra những lời trái với lòng mình.

Nói đến đây, Lục Niệm Nhất cố ý hạ giọng, làm ra vẻ cẩn thận, "Lén lút nói cho mọi người biết, Mộc tổng vẫn chưa có bạn gái, đây là tin tức nhỏ tôi lén lút dò hỏi được từ Trần trợ lý đó.

Mọi người đều có cơ hội nha." "Oa, thật sao?

Thật là tốt quá, tôi cứ thích Mộc tổng như vậy." "Tôi biết mà, Mộc tổng nhất định là thầm yêu tôi, cho nên mới bắt mọi người mặc loại đồ cũ kỹ này." "Đi đi đi, theo tôi nói, Mộc tổng thích nhất định là loại con gái quyến rũ như tôi." Một cô gái bày ra một tư thế gợi cảm, quyến rũ.

"Nói thật Tiểu Lục trợ lý, cô đối với Mộc tổng của chúng ta không có ý gì sao?

Cô là gần nước được trăng trước mà." "Chị nói đùa rồi, tổng tài của chúng ta không ăn cỏ gần nhà đâu.

Trợ lý cũ chẳng phải vì muốn dâng mình lên giường mà bị đuổi sao?

Mộc tổng tuyển tôi vào, chính là vì không thích tôi.

Tôi đối với anh ấy không có ý gì, cả hai vĩnh viễn không thể có tình cảm gì." "Nói cũng đúng, Mộc tổng tuyệt đối không thể để người phụ nữ có ý đồ bất chính với anh ấy ở bên cạnh." "Các chị à, tôi nói cho các chị biết, tôi thích là loại công tử ôn nhuận như ngọc, phong nhã, không phải kiểu như Mộc tổng đâu." Lục Niệm Nhất từ nhỏ đã thân thiết với bố, thích cũng là kiểu người như Lục Sâm, ôn nhu nhưng không thiếu phong tình.

Nhìn mẹ mình cả đời này là đủ biết rồi, quả thực là người thắng trong cuộc đời, viên mãn đến không thể tả.

Tình cảm mấy chục năm như một.

Chương 1038

Cứ nhìn họ cả ngày, cô đã được một rổ “cẩu lương” rồi.

Nếu cô không phải con gái của bố, tuyệt đối sẽ trở thành tình địch của mẹ, cướp người đàn ông như vậy về.

“Đây là cô nói đó nha, đừng có giành Mộc tổng với chúng tôi, loại em gái tươi trẻ như cô có sức cạnh tranh mạnh lắm.” “Các chị cứ yên tâm đi, nếu tôi có ý với Mộc tổng, tôi có thể khuyến khích các chị đi theo đuổi anh ấy sao?

Tôi ít ra cũng tốt nghiệp đại học danh tiếng, chỉ số IQ tuyệt đối không có vấn đề.” Lục Niệm Nhất nhìn mọi người với vẻ mặt bùng nổ của thiếu nữ, lắc đầu thở dài.

Rõ ràng cô là người nhỏ tuổi nhất công ty, sao lại cảm thấy những người này ai nấy đều giống thiếu nữ hơn cô.

Chính trị công sở, cô hiểu, cũng không sợ.

Nhưng cô lười, không muốn tự dưng gây thù chuốc oán với phụ nữ.

Quan trọng nhất là, cô đối với Mộc Dung thực sự không có chút ý gì.

Ở một góc lầu trên.

Mộc Dung hài lòng nhìn mọi việc đang diễn ra bên dưới.

Tuy không biết Lục Niệm Nhất đã nói gì với mọi người, nhưng anh biết cô có khả năng hoàn thành nhiệm vụ anh giao phó.

Trần Lê càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng, Mộc tổng có ý với Lục trợ lý, “Tôi thật lòng cảm thấy Lục trợ lý là một nhân tài.

Cái kiểu ăn nói lanh lợi như thế thì đúng là không ai bằng.

Ngay cả bộ đồ cũ kỹ như vậy mà họ cũng vui vẻ chấp nhận.

Mộc tổng có ánh mắt thật tinh tường, đã đích thân chiêu mộ được một nhân tài như Lục trợ lý." "Ừm." Mộc Dung nhàn nhạt thốt ra một chữ.

Xem ra lời nịnh hót này đã đúng rồi.

Sau này anh ta phải nâng đỡ Lục trợ lý, không thể nói bất kỳ lời xấu nào về Lục trợ lý, nếu không anh ta sẽ gặp rắc rối lớn.

"Mộc tổng, tôi đã dặn dò công ty may đo rồi, họ sẽ chỉnh sửa trang phục của Lục trợ lý một chút, đảm bảo là xấu nhất." Lợi dụng lúc Mộc Dung tâm trạng tốt, Trần Lê vội vàng sửa chữa sai lầm vừa rồi.

Mộc Dung lạnh nhạt nhìn Trần Lê, "Không được có lần sau." Sau khi thuyết phục mọi người, Lục Niệm Nhất chỉ cảm thấy toàn thân bị rút hết sức lực.

Vừa lên lầu, cô liền thấy Mộc Dung đang đứng ở cửa văn phòng.

Thật ra, cô chưa từng nhìn kỹ gương mặt chính diện của Mộc Dung.

Vừa nhìn, quả thực là khá kinh diễm.

Làn da của anh ấy có màu bánh mật khỏe khoắn, ngũ quan có chút lập thể, đôi mắt sâu thẳm, sống mũi cao thẳng, hàng mi dài cong vút.

Nhìn là biết ngay là con lai, thuộc kiểu càng nhìn càng cuốn hút.

"Ngẩn ra đó làm gì, nhìn tôi làm gì?" Sắc mặt Lục Niệm Nhất có chút không tự nhiên.

Từ nhỏ cô đã có cái tật mê trai đẹp, chút nào cũng không thay đổi, mặc dù xung quanh cô đã có rất nhiều trai đẹp đủ kiểu, từ già đến trẻ.

Nhưng cứ nhìn thấy gương mặt tuấn tú ưa nhìn là bản năng muốn đưa tay ra sờ.

Chỉ tiếc, cô không có cái gan đó để sờ mặt Mộc Dung.

“Anh đẹp trai, nên tôi nhìn anh thêm hai cái.” Trong mắt cô, hóa ra anh ấy đẹp trai.

Mộc Dung chỉ cảm thấy có một tia nắng mặt trời chiếu thẳng vào trái tim mình, cả trái tim ấm áp, căng tràn, như muốn vỡ tung.

Cảm giác này thật kỳ diệu và không thể tin được.

Khóe môi Mộc Dung vừa cong lên một nụ cười, liền nghe thấy lời giải thích của Lục Niệm Nhất, “Nhưng mà Mộc tổng anh tuyệt đối đừng hiểu lầm, tôi đối với cái vẻ bề ngoài của anh chỉ thuần túy là thưởng thức thôi, tuyệt đối không có nửa phần ý đồ gì khác.” Mộc Dung lập tức sa sầm mặt.

“Mộc tổng, anh tuyệt đối đừng tức giận, đừng sa thải tôi.

Tôi trên có già, dưới có trẻ, tất cả đều đang chờ tôi nuôi sống.” Lục Niệm Nhất có chút hoảng sợ.

Cô đã thề thốt với bố mình rằng nhất định sẽ làm việc bên ngoài đủ một năm, cô không muốn chưa đầy ba tháng đã bị đuổi việc.

Nghe vậy, Mộc Dung cảm thấy như một gáo nước lạnh dội từ đầu xuống, lạnh thấu xương.

Trong lòng cũng dâng lên một ngọn lửa không tên, anh quay người, dùng sức đóng sập cửa văn phòng, phát ra một tiếng động lớn.

Lục Niệm Nhất sờ sờ mũi.

May mà cô đứng xa cánh cửa một chút, nếu không cái mũi nhỏ vừa cao vừa thẳng của cô có khi đã gặp nạn rồi.

Đối với hành động của Mộc Dung, Lục Niệm Nhất đã quen rồi, đây chính là một tổng tài bạo lực.

Cô đã thấy quá nhiều mặt này của anh ta rồi.

Khi họp, nếu điện thoại ai reo, anh ta có thứ gì trên tay sẽ ném thứ đó ra.

Nếu không viết được chương trình theo ý anh ta, anh ta có thể bắt cả đám người tăng ca trắng đêm.

Người trong công ty lén đặt biệt danh cho anh ta là Mộc Bạo Chúa.

May mắn thay, anh ta thích phân rõ đúng sai, chứ không tùy tiện sa thải người khác vì những chuyện vặt vãnh.

“Tiểu Lục trợ lý, cô lại chọc giận Mộc tổng rồi sao?” Trần Lê hỏi.

Chương 1039

Anh ta cảm thấy từ khi có Tiểu Lục trợ lý ở bên cạnh Mộc tổng, anh ta sống càng ngày càng giống một con người hơn.

Lục Niệm Nhất nhún vai, “Người có tính tình tốt như tôi, sao có thể chủ động chọc giận anh ta.

Là do anh ta tính tình quá xấu.

Tôi thấy chỉ có Mộc tổng và phụ nữ khó chiều thôi, một người đàn ông lớn, còn kiểu cách hơn cả mấy cô gái nhỏ chúng ta.” Trần Lê, “…” Tuy nhiên, câu “kiểu cách” này anh ta lại đồng ý.

Rõ ràng thích Lục trợ lý, bản thân không chịu nói, còn cảnh cáo anh ta không được nói, bày đặt yêu thầm cái gì chứ.

Ngay lúc này, điện thoại của Lục Niệm Nhất reo.

Cô nhìn thấy là Đóa Đóa, lập tức cười, “Sao vậy, Đóa Đóa.” “Chị ơi, chị có quên không, hôm nay là sinh nhật chị An An, chúng ta đã hẹn cùng nhau tổ chức sinh nhật cho chị ấy mà.

Bọn em đang ở quán bar, chị tan làm thì mau đến ngay đi.” “Ai chọn địa điểm vậy?” Lục Niệm Nhất nhíu mày.

“Đương nhiên là em rồi.” “Em có bị khùng không, một cô gái chưa thành niên như em lại dám vào quán bar, em không biết chỗ đó phức tạp cỡ nào à.” Lục Niệm Nhất ra vẻ uy nghiêm của người chị.

Mặc dù bình thường cô và Đóa Đóa chơi rất thân, nhưng dù sao cũng lớn hơn mấy tuổi, biết được lợi hại.

“Yên tâm đi, Diệp Việt và Diệp Mộ đều ở đây, hơn nữa với bản lĩnh của em, em sợ ai chứ.” Đóa Đóa không để tâm, cô ấy căn bản không sợ lưu manh.

“Có hai anh đẹp trai à, được rồi, chị tan làm sẽ đến tìm mấy đứa.” Trần Lê bắt kịp lời nói của Lục Niệm Nhất, lập tức gửi tin nhắn cho Mộc Dung: Lục trợ lý tối nay đi hẹn hò, có trai đẹp.

Gửi xong tin nhắn, Trần Lê cứ chờ Mộc Dung trả lời, nhưng mãi không thấy phản ứng gì.

Chắc không phải anh ấy không xem tin nhắn chứ.

Lại một tin nhắn nữa được gửi đi: Không chỉ có một người đâu.

Lúc này, Mộc Dung cuối cùng cũng trả lời, chỉ có hai chữ: “Vô vị.” Trần Lê bĩu môi, ngẩng đầu lên, chỉ thấy Lục Niệm Nhất ngồi thẳng tắp, gõ bàn phím lạch cạch.

Thật không thể không nói, người tốt nghiệp đại học danh tiếng đúng là khác biệt, tuy tuổi nhỏ nhưng làm việc rất nhanh nhẹn.

Đáng tiếc, gia thế có chút yếu, cũng không biết phu nhân có chấp nhận cô con dâu như vậy không, thiếu gia đưa cô con dâu như vậy về, liệu có đủ sức cạnh tranh không.

Lục Niệm Nhất rất nhanh đã xử lý xong công việc trong tay, Trần Lê cũng không có gì để sắp xếp cho cô, cô liền tan làm đúng giờ.

Quán bar.

Một nhóm người đã đến từ sớm, chỉ còn thiếu cô.

“Anh chị em ơi, em đến rồi đây.” “Chị Niệm Niệm, sao chị mới đến, bọn em đang chơi trò chơi, chị mau tham gia với bọn em đi.” Đóa Đóa nói.

Trong phòng bao, hai anh em nhà họ Diệp người nào cũng tuấn tú, Diệp Việt trông giống Diệp Tử Hạo, thuộc loại phong lưu phóng khoáng, đặc biệt có tài tán tỉnh con gái, nghe nói số thư tình nhận được không kém gì Đóa Đóa.

Còn Diệp Mộ thì kế thừa gen của Diệp Tử Hạo và Mễ Nặc, cũng là một soái ca đích thực.

Tính cách của cậu ấy thì tương đối trầm tính hơn.

Lục Niệm Nhất đưa tay véo má họ, “Aiyo, hai đứa em của chị, càng ngày càng đẹp trai ra, làn da này thật tốt, căng mọng nước.” “Chị, dừng lại đi.” Diệp Việt kêu lên.

“Chị, chị có cái thú vui quái gở gì vậy, bọn em lớn rồi mà, chị là con gái, có thể đừng cứ véo má bọn em mãi không?” “Một đứa 18, một đứa 17, chị gần 21 rồi, lớn hơn mấy đứa mấy tuổi lận, chị là chị thì chị có quyền nói.” Ở công ty không ai có thể bắt nạt, bắt nạt mấy đứa em của mình thì cũng được rồi.

“An An, chị giáo dục Niệm Niệm một chút đi, không ra thể thống gì cả.” Diệp Việt cầu cứu Mạc Hữu An.

Mạc Hữu An bất lực nhìn cậu ấy một cái, “Gọi chị An An.” “Chị gì mà chị, chị là hôn thê của em mà, chị đã nghe ai gọi hôn thê là chị bao giờ chưa?” “Tử Việt, đó là do ông bố hồ đồ của tôi và chú Diệp đã định ra, không tính.” Mạc Hữu An nhấn mạnh, cô thật tâm cảm thấy ông bố hồ đồ đó chẳng được tích sự gì, chỉ biết gây phiền phức.

Mạc Hữu An và Lục Niệm Nhất là chị em họ, hai người trông có vài phần giống nhau, đặc biệt là đôi mắt đó, được di truyền từ Mạc Bình Sơn, rất long lanh.

“Được rồi, An An, chúng ta đừng nói mấy chuyện này nữa.

Dù sao chúng ta bây giờ còn nhỏ, cứ từ từ bồi dưỡng tình cảm, em nhất định sẽ khiến chị thích em.” Mạc Hữu An bất lực vô cùng, lời này cậu ấy đã nói không biết bao nhiêu lần rồi, nhưng không có lần nào Diệp Việt chịu nghe lọt tai.

“Tử Việt.” “An An, chị có người mình thích chưa?” Mạc Hữu An lắc đầu, “Chưa.” “Vậy thì còn gì nữa, em vẫn còn cơ hội mà.” Đóa Đóa sốt ruột, sao chị An An lại nói không có người mình thích chứ?

Anh trai cô ấy thích chị ấy nhiều năm rồi, từ khi còn nhỏ đã nhận định chị ấy rồi.

“Chị An An, anh trai em đâu rồi, chị không thích anh trai em sao?” Đóa Đóa mắt mong chờ hỏi.

Lục Nghiêu.

Mạc Hữu An đã rất nhiều năm không gặp anh ấy rồi, anh ấy lớn hơn cô vài tuổi, đối với cô quả thực giống một người anh trai lớn, rất chu đáo.

Chỉ có điều anh ấy 18 tuổi đã vào quân đội, rồi lại đi du học nước ngoài.

“Đóa Đóa em đừng nói bậy, chị đối với anh ấy và đối với em là như nhau.

Hai đứa đều là người chị lớn lên cùng từ nhỏ, là bạn tốt.” “Này, chị không thích anh trai em, cũng không thích Tử Việt, rốt cuộc chị muốn làm gì?” Đóa Đóa có chút sốt ruột.

“Ai nói chị nhất định phải gả cho một trong hai bọn họ chứ, biết đâu có người đàn ông tốt hơn đang chờ chị.” Lục Niệm Nhất ôm cổ Mạc Hữu An, “Đúng vậy, thỏ không ăn cỏ gần nhà.

Hơn nữa An An của chúng ta xinh đẹp như vậy, việc gì phải đâm đầu vào hai cái cây mục đó.” Lục Niệm Nhất và Mạc Hữu An tuổi tác không chênh lệch là mấy, cô quen gọi Mạc Hữu An là An An, chứ không phải chị.

“Chị, chị nói ai là cây mục hả?” Diệp Việt và Đóa Đóa đồng thanh phản đối.

“Thôi được rồi, hôm nay là sinh nhật An An, chúng ta đừng nói mấy chuyện vớ vẩn này nữa.

Bánh sinh nhật mang lên chưa?” “Em đã đặt rồi, có lẽ hơn mười phút nữa sẽ đến.” Diệp Việt cười nói.

“Chị không ở đây quá lâu được, bố mẹ chị còn đang đợi chị về.” “Không sao, chúng ta cứ ăn một lần ở đây trước, lát nữa sẽ cùng về nhà chị.

Chương 1040

Em đã lâu không được ăn đồ ngọt bà Vương làm rồi, thèm chảy nước miếng luôn.” Diệp Việt nhìn Mạc Hữu An với ánh mắt ôn hòa.

Bây giờ cô ấy không thích cậu không sao cả, cậu sẽ từ từ bước vào trái tim cô ấy, cậu có đủ kiên nhẫn và thời gian.

Lục Niệm Nhất liếc mắt trắng Diệp Việt một cái, chưa từng thấy cậu ta dính người như vậy.

“Tiểu Việt, em càng ngày càng giống miếng cao dán chó rồi đó.” “Chị Niệm Niệm, chị có thể đừng phá đám em mãi được không?” “Chị đang nói sự thật mà.” Ngay lúc này, điện thoại của Lục Niệm Nhất reo.

Bên trong truyền đến giọng nói âm trầm của Mộc Dung, “Lục Niệm Nhất, ai cho phép cô tự tiện tan làm?” Lục Niệm Nhất chỉ cảm thấy tai mình suýt nữa thì điếc, “Đến giờ tan làm thì tôi tự nhiên tan làm thôi.” “Niệm Niệm, sếp chị kiểu gì vậy, hung dữ thế.” Diệp Việt có chút tức giận.

Giọng đàn ông.

Mộc Dung chỉ cảm thấy ngọn lửa trong lòng càng nặng hơn, trách không được chạy nhanh hơn cả thỏ, hóa ra là đi hẹn hò với đàn ông rồi.

“Về đây, tôi còn chưa ăn cơm, mang đồ ăn đến cho tôi.” “Mộc tổng, tôi tan làm rồi.” “Lục trợ lý, khi cô đi làm không ai nói cho cô biết quy tắc của trợ lý sao?

Lương của cô cao gần gấp đôi người khác, cô nghĩ là từ trên trời rơi xuống à?

Giờ tan làm của tôi mới là giờ tan làm của cô, hiểu chưa?” “Không phải còn có Trần trợ lý sao?

Tôi cách công ty rất xa, anh chắc chắn sẽ không đợi được tôi đến.

Hay là tôi trực tiếp đặt đồ ăn online cho anh nhé.” Lục Niệm Nhất thương lượng.

“Tuyển cô làm trợ lý có tác dụng gì?” Nói xong, Mộc Dung liền cúp điện thoại.

Lục Niệm Nhất tức đến muốn chửi thề rồi, chưa từng thấy người đàn ông nào không có phẩm chất như vậy.

Mấy vị tiền bối xung quanh cô đều là những quân tử ôn hòa, tự dưng cô lại đụng phải một ông sếp như thế này.

“Cái tên IT nam này, tức chết tôi rồi.” “Chị, đừng do dự nữa, đánh đi, Đóa Đóa giúp chị trút giận.” Đóa Đóa xắn tay áo lên, bộ dạng như muốn đánh nhau.

“Đóa Đóa, em đừng gây chuyện, đó là sếp của chị Niệm Niệm, cô ấy thân là trợ lý đặc biệt, những chuyện này đều là việc cô ấy phải làm.” Diệp Mộ nói.

“Em mặc kệ, bắt nạt chị em, em nhất định không để anh ta yên.

Chị, chị gửi lộ trình về nhà của anh ta cho em, em sẽ mai phục trước, tìm một đêm trăng thanh gió mát, em trùm đầu anh ta lại, đánh cho anh ta một trận ra trò, cho anh ta bớt ngông cuồng.” Lục Niệm Nhất khẽ búng trán Đóa Đóa, “Con bé bạo lực này, chuyện của chị thì chị tự lo được, em đừng có tham gia vớ vẩn, khi nào cần chị sẽ nhờ em.” “Chị, chị không thấy ấm ức sao?

Anh ta dám dùng cái giọng điệu đó nói chuyện với chị, em còn không nghe nổi.” “Chị thấy em là ngứa chân rồi thì phải.

Ra xã hội có những chuyện không phải chúng ta có thể làm chủ được, em còn nhỏ, đợi sau này em sẽ hiểu.” Lục Niệm Nhất lấy từ trong túi ra một cái hộp, đưa cho Mạc Hữu An, “An An, đây là quà chị tặng em, chị đi trước đây, lát nữa em phụ trách đưa mấy đứa nhóc này về, đừng để chúng nó gây chuyện.” “Yên tâm đi, em tự bắt taxi về, chú ý an toàn.” Lục Niệm Nhất đặc biệt tìm một quán ăn món Hoa, gói một phần miến xào cua, một phần gà hầm nấm, một phần cá kho, một phần rau theo mùa, và một phần canh đậu xanh lòng non.

Cô hậm hực xách hộp cơm về công ty, phát hiện đèn văn phòng tổng tài vẫn sáng.

Mộc Dung mười ngón tay đang nhanh chóng gõ bàn phím, rõ ràng lại đang viết chương trình.

Lục Niệm Nhất không lên tiếng, chỉ lẳng lặng ngồi một bên, lấy điện thoại ra chơi trò chơi, thỉnh thoảng liếc nhìn anh ta.

Chỉ thấy anh ta mắt không hề liếc ngang, dường như hoàn toàn không nhận ra sự hiện diện của cô.

Người này, khi làm việc thì như một cỗ máy, căn bản không dừng lại.

Trách không được 25 tuổi đã có thể điều hành công ty mình phát triển rực rỡ đến vậy.

Không biết đã qua bao lâu, Mộc Dung cuối cùng cũng dừng lại.

Anh ngẩng đầu lên, liền thấy Lục Niệm Nhất đang chống cằm gà gật như gà mổ thóc, chiếc điện thoại trong tay suýt nữa thì rơi.

Khóe miệng Mộc Dung cong lên một nụ cười, anh đưa tay muốn chạm vào khuôn mặt trắng nõn của cô, nhưng lại phát hiện Lục Niệm Nhất đã mở mắt, đang chằm chằm nhìn anh.

“Khụ khụ, điện thoại cô sắp rơi rồi, tôi muốn giúp cô cầm lấy.”

Lục Niệm Nhất đứng dậy, vươn vai.

Ngay lúc này, bụng cô réo lên ùng ục, Lục Niệm Nhất mới nhớ ra, tối nay cô còn chưa ăn cơm.

“Cơm của tôi đâu?” Mộc Dung chỉ vào cái bàn bên cạnh, trong mắt hiện lên một tia ấm áp khó nhận ra, “Ở đằng kia.” “May mà anh không ăn vụng, tôi đã gói phần cho hai người ăn, đợi chút, tôi mang đi hâm nóng lại trong lò vi sóng.” Khoảng năm phút sau, khi Lục Niệm Nhất bước vào, phát hiện hơi nước trên mặt Mộc Dung vẫn chưa khô, dường như vừa mới rửa mặt, chưa kịp lau khô.

Bình thường anh ta luôn ăn mặc chỉnh tề, thực sự rất ít khi thấy anh ta có vẻ tùy tiện như vậy.

“Đúng rồi, Trần trợ lý đâu rồi, sao không thấy anh ấy, gọi anh ấy cùng ăn cơm đi.” “Anh ấy tan làm rồi.” Lục Niệm Nhất trợn to mắt, “Anh cho anh ấy về rồi, sau đó lại bắt tôi mang cơm cho anh?” “Trần trợ lý một năm ba trăm sáu mươi ngày chưa bao giờ tan làm đúng giờ, tôi thông cảm cho sự vất vả của anh ấy, cho anh ấy tan làm sớm.

Chuyện này cô cũng có ý kiến sao, Lục trợ lý?” Mộc Dung nói với giọng điệu không rõ ràng.

Lục Niệm Nhất cười khan, trong lòng lại hận đến nghiến răng, “Làm sao mà có ý kiến được chứ, Trần trợ lý đối với tôi luôn tốt, giúp anh ấy san sẻ là việc trong phận sự của tôi mà, Mộc tổng anh mau ăn cơm đi.” Mộc Dung không nói gì nữa, bắt đầu dùng bữa.

Lục Niệm Nhất cảm thấy điểm duy nhất đáng khen của Mộc Dung chính là, anh ta hoàn toàn không kén ăn, cho anh ta món gì anh ta ăn món đó, rất dễ nuôi.

Thực ra bữa cơm tối nay, phần lớn đều là những món cô thích.

Lục Niệm Nhất ăn uống một cách thỏa mãn, hai người, bốn món mặn và một món canh, tất cả đều được ăn sạch bách, không còn lại một chút nào.

Mộc Dung có chút giật mình, không kìm được nhìn Lục Niệm Nhất thêm vài lần, từ vẻ bề ngoài thì hoàn toàn không nhìn ra cô có sức ăn kinh khủng đến vậy.

“Lần đầu tiên anh biết em ăn nhiều như vậy đấy.” Lục Niệm Nhất lau miệng, trên mặt nở một nụ cười nhẹ nhàng, “Em vẫn đang tuổi lớn mà, đương nhiên ăn nhiều.” Dù sao thì người nhà cô đều nói thế.

Khóe mắt Mộc Dung khẽ giật giật, hai mươi tuổi rồi mà còn đang tuổi lớn, cũng chịu thật.

Nhưng, những cô gái khác mà nghe câu này chắc chắn sẽ thấy ngại ngùng, cô thì hay rồi, chẳng thấy có gì cả.

Khí chất như lan, dường như chẳng có gì có thể làm cô thay đổi sắc mặt.

Nghĩ đến đây, Mộc Dung khẽ giật khóe môi.

Chương 1041

Nhìn Mộc Dung như vậy, Lục Niệm Nhất bỗng nhớ đến anh trai mình, cái ông cụ non đó từ nhỏ đến lớn đều bị cô ức hiếp mà trưởng thành, bất kể cô đối xử với anh ấy thế nào, anh ấy cũng sẽ không giận.

Anh ấy cũng thường như vậy, khi vui vẻ thì khẽ kéo khóe môi một cách hàm súc.

“Tổng giám đốc Mộc, anh cười lên trông rất giống anh trai em, anh ấy cũng vậy, bình thường cứ như một ông cụ non, chỉ thỉnh thoảng mới cười một cái.” Thật ra ông cụ non trước kia không quá đáng thế, chỉ là đường tình duyên của anh ấy quá trắc trở, sau một mối tình thì hoàn toàn biến thành ông cụ, vẻ mặt nghiêm nghị còn hơn cả ông cố.

Mộc Dung khựng lại, nhướn mày, “Em còn có anh trai sao?

Sao anh chưa từng nghe em nói đến.” “Đúng vậy, hạnh phúc lắm đúng không, ghen tị không?” Lục Niệm Nhất ra vẻ có anh là có tất cả.

“Có anh trai mà còn để em gái bé tí tuổi phải ra ngoài bươn chải nuôi gia đình, anh trai em đúng là quá thất bại.” Mộc Dung ánh mắt mang theo vài phần khinh thường.

Nếu anh mà có em gái, dù khổ thế nào cũng sẽ nâng niu trong lòng bàn tay, tuyệt đối không để cô bé ra ngoài kiếm tiền nuôi gia đình.

Lục Niệm Nhất há miệng, yếu ớt giải thích, “Cái đó, anh trai em ra ngoài sớm hơn em mà, nhưng mà nhà em đông người, với lại già hóa nghiêm trọng, em cũng đã thành người lớn rồi, muốn thay anh ấy gánh vác một chút, điều này không liên quan trực tiếp đến việc anh ấy đối xử với em có tốt hay không đâu, Tổng giám đốc Mộc, anh đừng vội vã kết luận thế.” Lục Tử Mặc quả thật ra ngoài sớm hơn, hơn nữa người ta 19 tuổi đã hoàn thành chương trình thạc sĩ rồi.

Bây giờ đã là Phó tổng giám đốc của tập đoàn Lục Thị, là trợ thủ đắc lực của Lục Sâm.

Với lại, nhà cô đúng là già hóa nghiêm trọng thật mà, ông cố đã gần trăm tuổi rồi.

Cô giải thích như vậy, hình như cũng không sai chỗ nào nhỉ.

Mộc Dung ngạc nhiên liếc nhìn Lục Niệm Nhất, cảm xúc không rõ, "Em đúng là một cô em gái tốt." "Đương nhiên rồi." Lục Niệm Nhất nở nụ cười rạng rỡ trên mặt, tựa như ánh dương ấm áp trong mùa đông, chiếu đến đâu cũng một màu hòa thuận.

Mộc Dung ngẩn người, anh thích nhất là nụ cười trên mặt cô, đặc biệt có sức lan tỏa, không giống gia đình anh, cô nhất định là cô gái lớn lên trong một gia đình hạnh phúc.

"Thôi được rồi, không còn sớm nữa, em phải về đây." "Anh đưa em về nhé." Lục Niệm Nhất xua tay, nụ cười trên khóe môi hơi cứng nhắc, "Không cần đâu, em gọi xe về là được rồi, không làm phiền Tổng giám đốc Mộc nữa." Đùa sao, anh mà đưa về thì cô lộ tẩy mất.

Căn hộ mà bố cô thuê cho cô ở khu vực tốt nhất, ngay gần trung tâm thành phố, cách công ty chưa đầy 10 phút.

Điều này hoàn toàn khác với bối cảnh cô đã dựng lên.

"Tối khuya con gái một mình không an toàn, là anh giữ em lại, nếu xảy ra chuyện gì anh phải chịu hoàn toàn trách nhiệm, anh không muốn rước rắc rối vào mình." "Không sao đâu, loại con gái bụi đời như em, giang hồ gặp phải còn phải tránh đường ấy chứ." Mộc Dung cầm lấy áo vest, giọng điệu không cho phép từ chối, "Đừng nói nhiều lời vô ích nữa, anh đưa em về nhà thì em tủi thân lắm à?" "Không tủi thân, chỉ là không tiện lắm, em sợ bạn trai em hiểu lầm, dù sao cũng là ban đêm rồi.” Lục Niệm Nhất cười gượng.

Bạn trai?

Cái tên công tử bột đó à.

“Lục Niệm Nhất, anh nói em có chút xương cốt được không?

Cái tên công tử bột đó có gì tốt, mẹ của hắn ta còn sỉ nhục em như thế, sao em vẫn có thể ở bên hắn ta?” “Công tử bột nào cơ ạ?” Lục Niệm Nhất nghe mà mơ mơ hồ hồ.

“Chính là cái tên công tử bột đang theo đuổi em ấy.” “Ai nói hắn ta là bạn trai em chứ, loại đàn ông đó ngay cả xách giày cho em cũng không xứng, hắn ta căn bản còn chưa theo đuổi được em đâu có được không?” Nhưng sao anh ta lại biết chuyện này nhỉ, chắc là do trợ lý Trần lắm chuyện kể cho anh ta rồi, dù sao lúc tên công tử bột kia theo đuổi cô cũng làm ầm ĩ cả lên.

“Có người khác sao?” Lục Niệm Nhất vội vàng gật đầu, luôn cảm thấy hai ngày nay Mộc Dung có chút kỳ lạ, trước kia anh ta đâu có rảnh rỗi nói nhiều chuyện với cô như vậy, phần lớn thời gian chỉ như một cỗ máy làm việc.

“Anh còn phải làm việc một lát nữa, em cứ bảo người đó đến đón em đi.” “À?” “Không dám gặp mặt anh sao?” Mộc Dung trầm giọng nói.

Anh ta muốn xem, rốt cuộc là loại đàn ông nào có thể có được cô gái rạng rỡ và tươi sáng như cô.

“Không phải chứ, Tổng giám đốc Mộc, anh có phải bị tổn thương tình cảm sâu sắc rồi không?” Bị phụ nữ làm tổn thương đến mức này, cũng là xưa nay chưa từng có.

Lục Niệm Nhất liền liên tưởng đến những ma đầu trong phim truyền hình, những kẻ vì tình mà bị thương rồi muốn giết sạch các cặp tình nhân trên đời, cô bỗng có dự cảm chẳng lành, lùi lại vài bước.

Mộc Dung nhìn Lục Niệm Nhất, chỉ cảm thấy lồng ngực rất khó chịu, u uất đến mức hoảng loạn.

Lần đầu tiên gặp được cô gái khiến anh rung động, nhưng lại không còn cơ hội nữa rồi.

Lục Niệm Nhất bị anh ta nhìn đến không thoải mái, không còn cách nào khác đành gọi điện thoại cho anh trai mình, bảo anh ấy đến đón cô.

Công việc trong tay Mộc Dung thực ra đã xử lý xong rồi, anh ta ngồi một bên chơi game chờ người đến đón Lục Niệm Nhất.

Một lát sau, điện thoại của Lục Niệm Nhất reo lên, cô nhìn thấy liền cười nói: “Tổng giám đốc Mộc, em xuống trước đây, anh cũng tan làm sớm đi nhé, không còn sớm nữa đâu.” Nói xong, Lục Niệm Nhất liền chạy mất.

Lục Tử Mặc đã đợi ở cổng công ty, dáng người anh cao gầy, khoác chiếc áo khoác gió đơn giản phối với quần jean, hai tay đút túi đứng dưới lầu, trông rất tùy ý, hoàn toàn không giống một tổng giám đốc, mà giống một thiếu niên anh tuấn, phóng khoáng.

Lục Niệm Nhất chạy đến, trực tiếp nhảy lên lưng anh.

Lục Tử Mặc cưng chiều cõng cô xoay nửa vòng nhẹ nhàng để giảm lực tác động, khẽ cười, “Sao lại nhớ đến việc gọi anh đến đón vậy?

Không phải bố không cho anh đến đón em sao?” Lục Niệm Nhất ôm chặt cổ Lục Tử Mặc, “Không phải sao, lời nói dối càng nói càng nhiều, đã không thể nào che giấu được nữa rồi, cần một chàng trai trẻ trung, đẹp trai như anh đến cứu vãn tình hình thôi.” “Em đang chê bố già sao?” “Hì hì, anh, chuyện này em chỉ nói với anh thôi nhé, anh đừng để bố biết đấy, không thì bố sẽ nổi giận với em mất.

Bố đúng là già hơn một chút, nhưng mà sao đây, em thấy bố rất có phong thái, vẻ phong độ vẫn như xưa, nhìn mà thấy rung động ghê.” “Em có ngưỡng mộ đến mấy cũng vô dụng thôi, bố đã là của mẹ rồi, em chỉ có thể là người tình kiếp trước của bố thôi.” “Ghét quá, cứ phải nhắc em cái sự thật đau lòng này.” Lục Niệm Nhất nằm sấp trên người Lục Tử Mặc, tức giận nhéo má anh.

“Không lớn không nhỏ gì cả.” Lục Tử Mặc ánh mắt tràn đầy cưng chiều.

“Anh, anh nói xem, những người đàn ông bên cạnh em đều hoàn hảo thế này, làm sao em tìm được bạn trai đây?” “Tương tư à?” Lục Niệm Nhất điên cuồng đánh Lục Tử Mặc mấy cái, lại dùng trán húc vào đầu anh.

Cái ông cụ non này đúng là quá đáng ghét, miệng mồm độc địa, thường xuyên khiến cô tức đến không nói nên lời.

“Ghét quá, không được trêu chọc em, em còn bé mà.” Lục Tử Mặc bật cười, tiếng cười lọt vào tai Lục Niệm Nhất càng thêm u uất.

Đến cả giọng nói hay nhất thiên hạ cũng bị những người đàn ông bên cạnh cô bao trọn rồi, bao giờ cô mới gặp được người mình thích đây.

“Chúng ta về bằng cách nào đây?” “Anh cõng em đi, lâu lắm rồi anh không cõng em, em muốn anh cõng em về.” “Được rồi, như con chim sẻ nhỏ vậy, cõng em một chút thì có sao đâu, em mà để mình gầy đi nữa thì coi chừng bố không cho em đi làm đâu đấy.” “Ai là chim sẻ nhỏ chứ, em đã gần 50 cân rồi!” “Em còn dám nói nữa à, chiều cao một mét bảy mà chưa tới 50 cân, thật không hiểu sao em lại chạy đến cái chỗ này chịu khổ.” “Tâm tư của phụ nữ, cái ông cụ non như anh không hiểu được đâu.” Mộc Dung vẫn đứng bên cửa sổ, anh thấy Lục Niệm Nhất nhảy lên lưng một người đàn ông, trên mặt người đàn ông nở nụ cười cưng chiều, hai người vừa nói vừa cười, hoàn toàn như một cặp đôi đang yêu nồng nhiệt.

Anh thấy khuôn mặt nghiêng của người đàn ông đó, còn đẹp trai hơn cả anh vài phần.

Mộc Dung ôm chặt lồng ngực, đau quá.

Lục Tử Mặc vốn rất cưng chiều Lục Niệm Nhất, giải thích: “Niệm Niệm, anh phải đi chi nhánh ở nước ngoài rồi.” “Đi chi nhánh nước ngoài?

Chương 1042

Anh gây chuyện nên bị bố đuổi đi à?” “Không phải, anh không muốn ở mãi dưới sự bảo bọc của bố, như vậy anh trưởng thành quá chậm, anh muốn sớm tự lập.” “Chỉ là cái cớ, em biết anh đang trốn tránh, anh chỉ là không muốn đối mặt với người phụ nữ đó thôi.” Nhắc đến mối tình đầu của Lục Tử Mặc, Lục Niệm Nhất tức đến mắt đỏ hoe.

Ánh mắt Lục Tử Mặc chợt trầm xuống, giữa lông mày thoáng hiện một nét đau thương, “Không phải.” “Thật sự không phải sao?” “Không có chuyện đó.” “Được thôi, đã thế anh đã hoàn toàn buông bỏ rồi, vậy đợi khi người phụ nữ vong ân bội nghĩa đó quay về, em sẽ gọi Đóa Đóa đi đánh cô ta một trận.

Không, em sẽ bảo Đóa Đóa dạy em vài chiêu, em tự mình đánh, như vậy mới hả dạ.” Dám làm tổn thương anh trai yêu quý nhất của cô, cô nhất định sẽ khiến cô ta phải hối hận vì đã chọc vào Lục Tử Mặc.

“Niệm Niệm, cô ấy sẽ không quay lại đâu, anh cũng không muốn có bất kỳ ràng buộc nào với cô ấy nữa.

Lần này anh đi thật sự chỉ là để rèn luyện một chút, thời gian sẽ không quá lâu đâu, nhiều nhất là một năm thôi.” Trong mắt Lục Tử Mặc thoáng hiện lên một khuôn mặt tươi cười, anh cười khổ một tiếng.

“Không muốn đâu, em không muốn anh đi, em không nỡ xa anh, anh ở bên em thì em còn có thể chăm sóc anh, anh đi xa rồi thì ai chăm sóc anh đây.” “Niệm Niệm, đừng trẻ con nữa, anh là người lớn rồi, biết tự chăm sóc bản thân mà, bố cũng sẽ cho người đi theo anh.”

“Chúng ta là sinh đôi cùng một bọc mà ra, anh chỉ ra đời trước em một chút xíu thôi, anh cũng là một đứa trẻ thôi, anh chạy xa thế làm gì, anh còn không biết nấu cơm, sẽ chết đói mất, em chính là không muốn anh đi mà, huhu, người kia của em muốn bỏ rơi em rồi, em không sống nổi nữa!” Nhà họ Lục vốn dĩ là đào tạo con trai học nấu ăn, nhưng Lục Tử Mặc lại không có thiên phú về nấu nướng, Lục Sâm dạy thế nào cũng không học được, ngược lại Lục Niệm Nhất đứng bên cạnh quan sát lại học được trước, còn có chút thành tựu nhỏ.

Lục Tử Mặc dở khóc dở cười, “Niệm Niệm, anh sẽ nhớ em lắm.” “Ông cụ non, anh không còn thương em nữa rồi.” Bây giờ ngay cả lời cô nói anh cũng không nghe nữa, khó chịu quá.

“Nói linh tinh gì vậy, em vĩnh viễn là cô em gái anh thương yêu nhất.” Bất kể Lục Niệm Nhất nói gì, làm nũng thế nào, Lục Tử Mặc đã hạ quyết tâm rồi.

Lục Niệm Nhất tức đến phát điên, phạt Lục Tử Mặc phải trông nhà giúp cô ở căn hộ độc thân của cô, bắt anh ấy ngủ trên sofa một đêm.

Sáng hôm sau, Lục Tử Mặc mua bánh sừng bò mà Lục Niệm Nhất thích, lại làm sốt đậu nành, cắt hoa quả cho cô ăn thật vui vẻ, lúc đó Lục Niệm Nhất mới nở nụ cười với anh.

“Ông cụ non, bao giờ anh đi?” “Ngày kia là đi rồi, bố bảo em về nhà lớn ăn cơm, em nhớ nhé, đừng quên đấy.” “Biết rồi, em đi trước đây, anh dọn dẹp nhà em sạch sẽ rồi hẵng đi.” “Được rồi được rồi, đi nhanh đi.” Lục Niệm Nhất đến công ty, mới phát hiện Mộc Dung không đi làm, tất cả mọi người trong công ty đều đang đợi anh ta họp.

Trần Lê sốt ruột không thôi, “Tiểu trợ lý Lục, cô có biết Tổng giám đốc Mộc đi đâu không?” Lục Niệm Nhất lắc đầu, “Em không biết, anh ấy vẫn chưa đến sao?” “Chưa, tôi sốt ruột chết mất, điện thoại của anh ấy cũng không gọi được, hôm nay có công ty khác đến kiểm thử phần mềm, là lịch trình đã định từ sớm rồi, không thể để xảy ra sai sót nào được.” “Thế này đi, anh cứ ở lại công ty chủ trì đại cục, tôi sẽ đến nhà Tổng giám đốc Mộc xem sao, tối qua anh ấy làm thêm đến rất muộn, có thể đã ngủ quên rồi, tôi sẽ đến gọi anh ấy.” Lục Niệm Nhất vừa bước ra khỏi thang máy, đã thấy Mộc Dung bước vào, cả người anh ta trông có vẻ không được khỏe, sắc mặt rất tái nhợt, đang đưa tay xoa thái dương.

“Tổng giám đốc Mộc, anh không sao chứ?” Lục Niệm Nhất lập tức bước tới.

Ánh mắt Mộc Dung nhìn Lục Niệm Nhất có chút sâu, lắc đầu, “Anh không sao, người của công ty M.

đến rồi đúng không, chúng ta lập tức qua đó đi.” Mộc Dung kiên trì cho đến khi cuộc họp kết thúc, vừa về đến văn phòng liền ngất xỉu trên ghế sofa.

Lục Niệm Nhất vỗ vỗ vào mặt anh, “Này, Tổng giám đốc Mộc, anh thật sự ngất xỉu rồi à, sao lại dễ ngất thế, cứ như đóng phim ấy.” Trần Lê dở khóc dở cười, dám vỗ mặt Tổng giám đốc Mộc thì Lục Niệm Nhất chắc chắn là người đầu tiên.

“Tiểu trợ lý Lục, cô xem Tổng giám đốc Mộc có phải bị sốt rồi không?” Lục Niệm Nhất chạm vào, trán anh ta nóng đến mức không thể tả, “Đúng là bị sốt thật rồi, chúng ta mau đưa anh ấy đến bệnh viện đi.” Trần Lê thở dài, “Không cần đâu, Tổng giám đốc Mộc đây là bệnh tâm lý, anh ấy cứ buồn bã đau lòng là sẽ sốt, tôi có thuốc ở đây, cho anh ấy uống một chút rồi ngủ một giấc là khỏe thôi, chúng ta cứ đưa anh ấy về trước đi.” Hai người đưa Mộc Dung về, đây vẫn là lần đầu tiên Lục Niệm Nhất bước vào nhà Mộc Dung, hai phòng một sảnh, rất đơn giản, cả căn nhà trống trải, không một chút hơi thở của cuộc sống.

"À đúng rồi, tiểu trợ lý Lục, tôi còn phải về công ty, chỉ có thể phiền cô ở lại đây chăm sóc Tổng giám đốc Mộc thôi, cô có biết nấu cháo không?" Lục Niệm Nhất gật đầu, "Biết ạ." "Được rồi, vậy cô nấu chút cháo cho anh ấy nhé, anh ấy tỉnh dậy sẽ cần uống, không cần cầu kỳ quá, cháo trắng là được rồi, Tổng giám đốc Mộc không thích đồ có mùi vị." Phải ăn cháo trắng không vị, đúng là một người kỳ lạ.

"Thế này không hay lắm đâu, em là con gái mà ở nhà anh ấy thì trông thế nào, lúc này không phải nên…" tìm bạn gái của anh ấy sao?

"Trợ lý Lục, cô nghĩ gì vậy, đây là công việc của cô mà, thôi được rồi, cứ thế nhé, tôi đi trước đây, có vấn đề gì cô cứ gọi điện thoại cho tôi." Nói xong, Trần Lê liền chạy mất.

Lục Niệm Nhất nhìn Mộc Dung đang hôn mê trên giường, không kìm được mà chọc chọc vào khuôn mặt tuấn tú của anh, quả nhiên đúng như cô tưởng tượng, cảm giác thật thích.

"Thôi được, nể tình anh cũng là một soái ca, tiểu thư đây miễn cưỡng nấu cho anh một bữa vậy." Lục Niệm Nhất vào bếp một vòng, phát hiện dụng cụ nấu ăn thì đầy đủ, nhưng tủ lạnh lại trống không, chỉ có vài chai soda.

Cái đồ người máy này, mỗi ngày rốt cuộc ăn gì chứ, sao chẳng có gì cả.

Thôi vậy, làm người tốt cho trót.

Nhìn người đàn ông vẫn còn đang ngủ say, Lục Niệm Nhất đi siêu thị mua một ít rau củ và hoa quả tươi, tiện thể mua thêm một túi gạo nhỏ.

Khi về, cô bắt đầu nấu cháo trắng.

Trong phòng.

Mộc Dung vẫn chưa tỉnh, Lục Niệm Nhất sờ trán anh, không còn sốt nữa rồi, vừa định rút tay về thì Mộc Dung đã nắm chặt cổ tay cô.

"Tổng giám đốc Mộc, buông tay!" Lục Niệm Nhất khẽ gầm.

"Mẹ ơi." Khóe môi Lục Niệm Nhất giật giật, cô đâu có giống mẹ anh ta, cô rõ ràng là một mỹ thiếu nữ xinh đẹp như hoa cơ mà.

Lục Niệm Nhất không quen bị người đàn ông xa lạ nắm tay, cô cố sức rút ra, "Tổng giám đốc Mộc, anh hồ đồ rồi đúng không, tôi không phải mẹ anh, tôi chỉ là trợ lý của anh, tiểu trợ lý Lục thôi." Mộc Dung nhắm chặt hai mắt, nhưng lực đạo rất lớn, miệng vẫn lặp đi lặp lại những từ ngữ mơ hồ không rõ, Lục Niệm Nhất nghe một lúc mới nghe rõ anh ta đang nói: "Mẹ ơi, đi đi, chúng ta cùng đi." Giọng anh ta rất gấp gáp, xen lẫn nỗi đau tột cùng.

Lục Niệm Nhất khựng lại, nhớ đến lời Trần Lê vừa nói, anh ta cứ buồn bã đau lòng là sẽ sốt.

Tình trạng này cô vẫn là lần đầu tiên nghe thấy, chắc hẳn là do yếu tố tâm lý gây ra.

Cô lớn lên trong một gia đình hạnh phúc, cha mẹ yêu thương nhau, người nhà hòa thuận, nên không thể thấu hiểu được nỗi đau này.

Nhưng anh trai cô đã từng trải qua một lần tổn thương tình cảm, cả người trở nên tê liệt.

Lục Niệm Nhất đại khái có thể liên tưởng được, nhìn dáng vẻ của Mộc Dung thế này, chắc chắn trước đây đã từng chịu tổn thương gì đó.

Dáng vẻ sắc mặt tái nhợt này, nhìn thật sự có vài phần đáng thương.

Nghĩ đến anh trai mình khi xưa cũng từng có một khoảng thời gian khó khăn, cô có chút mềm lòng, để mặc Mộc Dung nắm lấy tay mình.

Cảm xúc của Mộc Dung dần dần dịu lại, Lục Niệm Nhất cũng có chút mệt mỏi, liền ngủ thiếp đi.

Mộc Dung ngủ một giấc đến năm giờ chiều, vừa mở mắt ra đã thấy bên giường mình đang nằm úp sấp một cái đầu mềm mại, không ai khác chính là Lục Niệm Nhất, cô gái đã có bạn trai.

Trong lúc mơ màng, anh cảm thấy có người đang chăm sóc mình, còn nắm lấy tay anh, anh cứ tưởng là Trần Lê, không ngờ lại là Lục Niệm Nhất.

Tâm trạng Mộc Dung phức tạp khó tả, anh cử động tay một chút, phát hiện cô đang nắm chặt tay anh, còn Lục Niệm Nhất thì lại lấy bàn tay đang nắm chặt của hai người làm gối, nửa khuôn mặt áp lên đó, ngủ thật say, đúng là một người biết tận hưởng.

Cảm giác trên mu bàn tay mềm mại, Mộc Dung đột nhiên không muốn rút tay về nữa, mặc dù tay anh đã tê cứng đến mức không thể tả được.

Cả đời này, anh chưa từng thân mật với một người phụ nữ nào đến vậy.

Cảm giác này thật sự rất kỳ diệu, phải diễn tả thế nào đây?

Ngọt ngào đến mức trong lòng cứ trào bọt bong bóng, đúng vậy, chính là cảm giác đó.

Chương 1043

Mộc Dung quyến luyến sự tốt đẹp này, anh biết một khi cô tỉnh lại, họ sẽ không thể thân mật như thế này nữa.

Anh cứ thế lặng lẽ ngắm nhìn dung nhan của cô, không biết đã nhìn bao lâu, phát hiện lông mi Lục Niệm Nhất khẽ run lên, rõ ràng là sắp tỉnh.

Mộc Dung lập tức nhắm mắt lại.

Quả nhiên, vài giây sau, Lục Niệm Nhất mở mắt ra, cô đưa tay sờ đầu Mộc Dung, lẩm bẩm: “Mình đúng là đồ lười biếng, cái người máy này cũng gần như vậy, rõ ràng không còn sốt nữa, nhất định là đang giả vờ lười biếng không muốn đi làm, lần này bị mình bắt gặp rồi nhé.” Lục Niệm Nhất kéo tay Mộc Dung ra, đứng dậy vung vẩy tay mình thật mạnh, “Mình bị ngốc à?

Muốn đè tay người khác mà ngủ thì cũng đè tay người khác chứ, sao lại còn phải hy sinh cả tay mình nữa, tê liệt hết rồi.” Mộc Dung khóe miệng khẽ cong lên.

Lục Niệm Nhất vốn định ra ngoài, đi được hai bước lại quay lại, đưa tay vỗ vỗ vào mặt Mộc Dung, “Người máy, tỉnh dậy đi, ngủ nữa sẽ thành đồ ngốc đấy, lúc đó làm sao làm ông chủ, làm sao mà bóc lột em chứ.” Mộc Dung đương nhiên không tiện giả vờ ngủ nữa, liền bất chợt mở mắt ra.

Lục Niệm Nhất giật mình lùi lại một bước, “Người máy, sao anh tỉnh dậy mà không báo trước một tiếng nào vậy, làm em sợ chết khiếp.” Nhận ra mình vừa gọi biệt danh của Mộc Dung, Lục Niệm Nhất lập tức cười tươi giải thích, “Hì hì, lỡ lời, Tổng giám đốc Mộc, anh tỉnh rồi à, có thấy chỗ nào không khỏe không?

Có cần gì cứ dặn dò em, em là trợ thủ đắc lực nhất của anh, luôn sẵn sàng phục vụ anh." "Giải Oscar nợ em một tượng vàng đấy." Diễn xuất này thật đỉnh, hoàn toàn chuyển đổi tự nhiên.

"Cái gì cơ?" Mộc Dung ngồi dậy, trên người anh mặc chiếc áo sơ mi trắng, bên dưới là quần tây, anh đã hôn mê, Trần Lê còn chưa thay quần áo cho anh.

Lúc này, hai cúc áo sơ mi của anh đã mở, vừa vặn lộ ra cơ ngực hoàn hảo, không hề mỡ thừa, rất quyến rũ.

Anh đúng là đã đánh giá thấp cô rồi, không ngờ cô lại có nhiều lời đến vậy.

Anh từ từ tiến lại gần cô, cô lùi, anh lại tiến một bước, cho đến khi dồn cô vào góc tường, không còn đường lui.

Hơi thở nam tính trên người anh ta nồng nặc đến thế, Lục Niệm Nhất lần đầu tiên nhìn thấy một người đàn ông không phải người thân mà mặt liền không kìm được đỏ bừng.

Anh ta đưa tay lên, cô sợ đến mức lập tức che mặt mình lại.

Mộc Dung rụt tay về, nhìn vết đỏ đáng yêu trên mặt cô, không nhịn được cười, "À, trên mặt em có vết hằn của cúc áo anh kìa." "Còn không phải tại anh sao, em đều là vì chăm sóc anh nên mới ngủ thiếp đi đó chứ." "Cảm ơn em." Miệng nói vậy, nhưng Mộc Dung vẫn giữ nguyên tư thế dồn Lục Niệm Nhất vào góc tường.

Lục Niệm Nhất chỉ cảm thấy không khí xung quanh trở nên loãng đi, có chút không thở nổi không khí trong lành, cứ thế này nữa, cô chắc chắn sẽ nghẹt thở mất.

"Cái đó, Tổng giám đốc Mộc, anh mau mặc quần áo vào đi, anh cứ để ngực trần thế này em thật sự không quen đâu." "Ngực trần?" Mộc Dung càng vui vẻ hơn, âm cuối cũng trở nên mềm mại đi không ít.

Lục Niệm Nhất thật sự muốn tự tát vào miệng mình, sao càng nói càng sai thế này, chẳng phải chỉ là một người đàn ông thôi sao?

Đâu phải chưa từng tiếp xúc với đàn ông đâu, đến mức phải hoảng loạn thế này sao?

“Nói sai rồi, Tổng giám đốc Mộc của chúng ta là đàn ông, sao lại có vú được.” Vừa nói xong, Lục Niệm Nhất liền vỗ mạnh vào trán, hận không thể cắn đứt lưỡi mình, đúng là đầu óc có vấn đề rồi, giải thích thành ra thế này.

May mà cô không thêm chữ “đầu”, nếu không thì càng khiến người ta liên tưởng lung tung.

“Em ra ngoài múc cháo cho anh, anh mau mặc quần áo chỉnh tề rồi hẵng ra.” Vứt lại một câu nói, Lục Niệm Nhất đẩy Mộc Dung ra, lao ra khỏi cửa.

Mộc Dung vui vẻ bật cười thành tiếng, cả người lập tức thư thái, như thể cục tức bị dồn nén trong lòng đột nhiên được giải tỏa.

Lục Niệm Nhất nghe tiếng cười của Mộc Dung, chỉ cảm thấy tim đập như trống, không kìm được khẽ ôm lấy vị trí trái tim, cô bị làm sao vậy?

Cảm giác như không còn là chính mình nữa rồi.

Đúng lúc này, giọng Mộc Dung lại truyền vào, “Thực ra em nói cũng không sai đâu, chỉ là của đàn ông thì nhỏ hơn một chút thôi.” Lục Niệm Nhất suýt nữa thì ngã quỵ, bọn họ rốt cuộc đang thảo luận về cái gì thế này, sao lại lạc đề nghiêm trọng đến vậy.

Mộc Dung thay một bộ đồ ở nhà màu xanh đậm đi ra, anh ta dường như đặc biệt yêu thích màu xanh này, vừa rồi cô cũng để ý thấy bộ ga trải giường của anh cũng màu xanh.

Thấy anh ta đứng trước mặt mình như vậy, Lục Niệm Nhất có chút gò bó, lắp bắp nói: “Tổng giám đốc Mộc, cháo em nấu là cháo trắng không vị, em sẽ xào thêm hai món nữa nhé, anh ra ngoài đợi một lát là được.” Mộc Dung nửa cười nửa không nhìn Lục Niệm Nhất, trông có vẻ tâm trạng cực kỳ tốt, “Được thôi, anh không kén ăn đâu, rất dễ nuôi, làm gì cũng được hết.” Lục Niệm Nhất quay người mở tủ lạnh, mắt Mộc Dung sáng lên, cái tủ lạnh vốn luôn trống rỗng của anh ta thế mà lại đầy ắp, có thêm rất nhiều rau củ và hoa quả.

Đằng sau có một ánh mắt cứ nhìn chằm chằm vào mình, Lục Niệm Nhất cực kỳ không thoải mái, cô cố gắng nhịn, lúc thái thịt sợi không cẩn thận liền cắt vào ngón tay, máu tươi trào ra.

Cô còn chưa kịp phản ứng, Mộc Dung đã vọt đến, đưa ngón tay cô vào miệng, mút một cái rồi lập tức đưa xuống vòi nước rửa sạch.

“Sao lại bất cẩn thế, em đợi một chút, anh đi tìm băng cá nhân ngay.” Mộc Dung tìm băng cá nhân đến, kiên nhẫn giúp Lục Niệm Nhất băng bó vết thương.

Toàn bộ quá trình, Lục Niệm Nhất đều mơ màng, luôn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng nhất thời không thể nói rõ ra được.

“Chúng ta gọi đồ ăn ngoài đi, tay em đã thế này rồi.” Mộc Dung nói.

“Gọi đồ ăn ngoài gì chứ, em đã mua nhiều rau thế này rồi, lãng phí lắm.” “Không sao đâu, lát nữa anh thanh toán cho em.” “Em nói không phải chuyện này, cho dù anh thanh toán cho em thì số rau này vẫn lãng phí, lãng phí lương thực là sẽ bị trời đánh đấy.” Từ nhỏ đến lớn, cô được giáo dục là không được lãng phí lương thực.

Cô nhớ lúc cô và Lục Tử Mặc còn bé, ăn cơm thường xuyên vừa ăn vừa làm rơi vãi, một bát cơm có thể có một phần ba rơi xuống đất, tật xấu này thế nào cũng không sửa được.

Bố cô thì còn dễ nói chuyện, mẹ cô sau khi giáo dục vài lần thì hoàn toàn nổi giận.

Mẹ mắng bọn họ phải nhặt cơm lên ăn, lúc đó bọn họ vừa khóc vừa nhặt cơm rơi dưới đất lên ăn.

Cuối cùng mẹ cũng ôm bọn họ khóc.

Cảnh tượng đó, cô có thể nhớ cả đời.

Mộc Dung nhíu mày, biết gia cảnh cô không được tốt, cô đã quen với việc tiết kiệm.

“Vậy phải làm sao đây?” “Anh thái, em xào.” “À, anh không biết.” Mộc Dung nhíu mày như thắt nút, ngay cả lông mày cũng nhíu lại, trông thật sự rất buồn cười.

Lục Niệm Nhất trên mặt lộ ra nụ cười, người đàn ông mà tiếp nhận hợp đồng mấy chục triệu cũng không nhíu mày một cái, thế mà lại bị chuyện nhỏ nhặt này làm cho đến mức này.

“Không biết thì có thể học mà, vạn sự đều có lần đầu, một người đàn ông mà ngay cả nấu cơm cũng không biết, sau này làm sao lấy lòng vợ được, bố em nấu cơm cho mẹ em cả đời, hạnh phúc biết bao nhiêu.” “Em thích người đàn ông như vậy sao?” “Đương nhiên rồi, phụ nữ đâu phải kẻ cuồng bị ngược đãi, còn yêu phải làm việc nhà, ngày ngày nấu cơm thì sớm muộn gì cũng thành bà cô già thôi.” Mộc Dung xắn tay áo lên, “Được, vậy anh thái rau, lát nữa em xào, chúng ta phân công hợp tác.” “Được thôi.” Mộc Dung thật sự chưa từng thái rau, lần này lại muốn thử thách thái thịt sợi với độ khó cao, đối với anh ta mà nói thật sự quá khó.

Nhìn những miếng thịt đó, Lục Niệm Nhất hận không thể làm thay anh.

Cuối cùng thật sự không thể nhìn nổi nữa, cô đành bảo anh ta cứ chặt vụn thịt ra hết đi, chuyện chỉ cần dùng sức lực này cuối cùng cũng miễn cưỡng làm cô hài lòng.

Lục Niệm Nhất xào một đĩa thịt băm xào ớt chuông, một đĩa cà tím sốt cá, một đĩa măng xào nấm hương.

Chương 1044

Hai người ngồi đối diện nhau, không khí vô cùng ấm cúng.

Nhìn người đàn ông đối diện đang ăn ngấu nghiến, Lục Niệm Nhất đột nhiên có một loại cảm giác như hai người là một cặp vậy.

Kịch bản phim truyền hình thường là thế này, người đàn ông khi đối xử với món ăn mà người mình yêu nấu, sẽ điên cuồng như vậy.

Ý niệm này vừa xuất hiện, Lục Niệm Nhất lập tức lắc đầu, cô nhất định là xem cách bố mẹ cô đối xử với nhau quá nhiều rồi, nên mới có suy nghĩ như vậy.

Cô không phải mẹ cô, Mộc Dung này cũng không phải người đàn ông tốt tuyệt thế như bố cô.

Hiện tại họ chỉ là mối quan hệ sếp và cấp dưới, đơn thuần thôi mà.

“Tổng giám đốc Mộc, anh ăn chậm thôi, đâu có ai giành với anh đâu.” “Cháo em nấu ngon hơn của Trần Lê, rau xào cũng ngon hơn anh ta cả trăm lần.” Mộc Dung hài lòng gắp miếng cà tím cuối cùng.

Lục Niệm Nhất bật cười khúc khích, “Trợ lý Trần mà nghe anh nói thế chắc buồn lắm, tốt bụng nấu cơm cho anh mà còn bị anh chê bai.” “Anh ấy và tôi lớn lên cùng nhau từ nhỏ, là mẹ tôi sắp xếp ở bên cạnh tôi để chăm sóc tôi.” “Vậy sao hai người không ở cùng nhau, tiện cho anh ấy chăm sóc anh hơn.” Thực ra Lục Niệm Nhất muốn nói là: một người ngốc nghếch trong cuộc sống như anh quả thật đặc biệt cần người khác chăm sóc.

“Để có chút riêng tư cá nhân.” Anh ta không muốn mọi chuyện đều bị mẹ anh ta nhìn thấy.

“À.” “Lục Niệm Nhất, em chia tay bạn trai đi, anh đảm bảo sẽ đối xử với em tốt hơn anh ta nhiều.” Mộc Dung đột nhiên đặt đũa xuống, nghiêm túc nhìn Lục Niệm Nhất.

“Hả?” Lục Niệm Nhất dường như bị bất ngờ không ít, vẻ mặt có chút ngây ra.

Tai Mộc Dung hơi đỏ, anh ta khẽ quay mặt đi, câu nói này thực ra đã được anh ta ấp ủ từ rất lâu rồi, chỉ là vẫn chưa nói ra.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên khi gặp cô, anh đã có một suy nghĩ khác lạ về cô.

Vì vậy anh không màng cô là sinh viên mới ra trường, trực tiếp đề bạt cô vào vị trí trợ lý quan trọng như vậy.

Sự thật chứng minh, trên người cô thật sự có một sức hấp dẫn kỳ lạ, khiến người ta càng lại gần càng không thể rời xa.

Hôm nay không hề có sự chuẩn bị trước, cứ thế thuận theo ý muốn mà nói ra, có chút vội vàng, nhưng anh không hối hận.

Chẳng qua tối qua vì nhìn thấy sự thân mật giữa cô và bạn trai, trong lòng anh cực kỳ khó chịu.

Không ngoài dự đoán, anh ta thật sự đã sốt.

Đây là bệnh căn đã lưu lại từ khi anh ta còn nhỏ.

Anh ta lại một lần nữa nhận thức rõ ràng, anh ta thật sự đã thích cô gái này rồi, nếu không thì cơ thể sẽ không có phản ứng như vậy.

“Chưa nghe rõ sao?

Lục Niệm Nhất, anh nói anh thích em, em chia tay bạn trai đi, anh đảm bảo sẽ đối xử với em tốt hơn anh ta nhiều.” Mộc Dung nghiêm túc nhìn Lục Niệm Nhất.

“Anh đang tỏ tình à?” Lục Niệm Nhất chớp chớp mắt.

“Em bây giờ mới nghe rõ sao?” “Không đúng chứ, anh đang muốn bắt cá hai tay sao?” Rõ ràng mấy ngày trước còn vì bạn gái mà làm ra nhiều chuyện khó tin như vậy, thậm chí còn khó chịu đến mức sốt.

Hay là nói, anh ta và cô bạn gái đó đã chia tay rồi?

Sau đó, cô nấu một bữa cơm liền thu phục được anh ta.

Tình cảm như vậy e rằng đến quá nhanh, liệu có giống như cơn lốc xoáy, thổi qua rồi biến mất không?

Suy nghĩ của Lục Niệm Nhất không kìm được mà bay bổng, nghĩ lung tung.

“Ý em là sao?” “Tổng giám đốc Mộc, anh là sếp của em, em là cấp dưới của anh, tất cả những gì em làm hôm nay hoàn toàn là trong phạm vi công việc, anh đừng hiểu lầm nhé.” Lục Niệm Nhất giải thích.

Nấu một bữa cơm cho người ta mà lại khiến người ta thay lòng đổi dạ, cô thật sự không biết là do sức hút của cô quá lớn, hay là Mộc Dung là một người lăng nhăng.

Giải thích vội vàng như vậy, có phải là ý từ chối anh không?

Trong mắt Mộc Dung lóe lên một tia mất mát.

Anh ta đã biết trước sẽ có kết quả như vậy, Lục Niệm Nhất không thể nào chia tay với cái người bạn trai kia được.

Bọn họ trông thật sự rất yêu nhau, giữa hai người là sự ăn ý và tình yêu nồng nàn.

Anh ta thực sự rất ghen tị với người đàn ông đó, ghen đến mức suýt chút nữa không kiềm chế được tính khí của mình.

Cái người Lục Tử Mặc đang bị một người đàn ông nào đó đang phát điên nghĩ đến thì lại đang đóng gói hành lý, hắt xì liên tục.

"Nhất Nhất, thật sự không được sao?" "Nhất Nhất." Trái tim nhỏ của Lục Niệm Nhất bỗng dưng run lên, người nhà đều gọi cô là Niệm Niệm, thật sự chưa có ai gọi cô như vậy cả.

Cái Mộc Dung này rốt cuộc là muốn làm gì, sao lại phi chính thống đến thế.

"Mộc tổng, tôi biết anh vừa mới chịu tổn thương tình cảm, đang vội vàng lao vào một mối tình mới để được chữa lành, nhưng xin đừng tìm tôi, tôi Lục Niệm Nhất không chấp nhận thứ tình cảm như vậy, tôi muốn một tình cảm thật sự thuần khiết." Tốt nhất là không có những chuyện tình đã khắc cốt ghi tâm.

Mẹ cô, chính vì yêu một người bố từng có tiền sử tình cảm mà năm đó đã phải chịu không ít ấm ức.

Cô nghe mẹ đỡ đầu kể lại, đều cảm thấy đau lòng cho mẹ mình, rốt cuộc mẹ đã chịu đựng như thế nào.

Mẹ đỡ đầu nói: "Vừa gặp Lục Sâm thì định cả đời, không gặp Lục Sâm thì cả đời sẽ lỡ dở." Bố vốn dĩ là một sự tồn tại hoàn hảo, nghĩ đến năm đó, ông đã lớn tuổi vậy rồi mà vẫn khiến biết bao nhiêu người phụ nữ chạy theo như điên dại.

Trong tiềm thức, sự sùng bái mù quáng của Lục Niệm Nhất dành cho Lục Sâm đã không thể dùng lời nào để hình dung.

Hơn nữa, lúc đó mẹ không hề biết chuyện bạn gái cũ của bố, nếu cô biết rõ Mộc Dung chỉ muốn tìm người để chuyển dời sự chú ý mà còn động lòng, vậy thì cô thật sự quá thất bại.

Hơn nữa, Mộc Dung làm sao có thể sánh bằng một người hoàn hảo như bố cô chứ, sao đáng để cô phải nhượng bộ như vậy.

Mộc Dung cuối cùng cũng nhận ra điều không ổn, bọn họ nói chuyện nửa ngày trời, dường như vẫn đang nói tiếng gà tiếng vịt.

Chương 1045

“Nhất Nhất, em nói gì về bạn gái cũ?

Sao anh lại không biết gì?” “Diễn đi, Mộc Dung, anh còn diễn nữa đi, tôi ghét nhất cái loại quân tử giả dối như anh, có thì nói có, không thì nói không, tôi có nói gì anh đâu.” “Lục Niệm Nhất, anh Mộc Dung thật sự không có bạn gái, ngay cả đối tượng thầm yêu cũng chưa từng có.

Suốt hai mươi lăm năm qua, anh chỉ động lòng với một mình em, em, chính là mối tình đầu của anh, không có ai khác nữa.” Lục Niệm Nhất sững sờ, thực ra tính cách của Mộc Dung thật sự không phải loại người phù phiếm.

Nếu không, trước khi cô đến, anh đã không tống cổ những người phụ nữ có ý đồ với anh ra khỏi công ty.

“Anh thật sự không nói dối, anh không biết là ở đâu khiến em hiểu lầm, anh phải giải thích rõ ràng với em, nồi đen liên quan đến trinh tiết này anh tuyệt đối không chịu.” Trong mắt Lục Niệm Nhất vẫn còn vài phần nghi ngờ, hôm đó cô rõ ràng nghe thấy lời của Trần Lê, Trần Lê là người lớn lên cùng Mộc Dung từ nhỏ, không chỉ đơn giản là cấp dưới, chắc chắn không đến mức bôi nhọ anh ta.

Hơn nữa, việc bôi nhọ kiểu này hoàn toàn vô nghĩa.

Chẳng lẽ cô thật sự nghe nhầm rồi sao?

Lục Niệm Nhất thật sự có chút nghi ngờ chính mình.

“Không thể nào, tôi trẻ như vậy, chắc chắn sẽ không bị ảo thính.” Lục Niệm Nhất lẩm bẩm nói.

Lục Niệm Nhất tiếp xúc với Trần Lê nhiều nhất, nếu nói về nguồn tin của cô, chắc chắn là Trần Lê.

"Là nghe từ Trần Lê sao?" Mộc Dung khẳng định nói.

Lục Niệm Nhất nhìn vẻ nghiến răng nghiến lợi của Mộc Dung, biết trợ lý Trần sắp gặp xui xẻo rồi, không lên tiếng, nhịn không được rụt cổ lại.

Nhưng Mộc Dung đã biết rồi.

Cái tên chuyên làm hỏng việc này, suýt chút nữa đã phá hỏng chuyện của anh ta, chắc chắn là lúc anh ta báo cáo với mẹ thì Lục Niệm Nhất đã nghe được.

Bạn gái trong lời anh ta chắc chắn là chỉ Lục Niệm Nhất rồi.

"Nhất Nhất, sở dĩ anh bắt toàn bộ nhân viên công ty mặc đồng phục, thực ra đều là vì em, anh chỉ muốn giấu đi vẻ đẹp của em, chỉ thuộc về một mình anh.

Nhưng anh không biết phải nói thế nào, nên đành dứt khoát làm vậy." Anh một chút cũng không muốn người khác dòm ngó vẻ đẹp của cô, đặc biệt là cô bé này, tùy tiện trang điểm một chút là đã đẹp như tiên nữ, đẹp đến không thể tin nổi.

"Lạm dụng chức quyền à?" Lục Niệm Nhất nói tiếp.

Lấy cớ công ty, nhưng thực ra là để đạt được mục đích cá nhân.

Người đàn ông này, đúng là có dục vọng chiếm hữu rất mạnh, còn bá đạo hơn cả bố cô.

"Có thể nói là như vậy, tất cả những gì anh làm đều là vì em, như vậy em có thể chia tay với bạn trai em rồi chứ?" Lục Niệm Nhất có chút muốn cười, xem ra không chỉ cô hiểu lầm, ngay cả anh ta cũng tin Lục Tử Mặc là bạn trai cô rồi.

"Mộc tổng, nhảy tường không phải nhảy như vậy đâu, nhảy mạnh quá coi chừng căn cơ không vững, ngã xuống đè chết cả anh đó." "Lục Niệm Nhất, anh đang nghiêm túc nói chuyện với em, em có thể trả lời tử tế không?" "Mộc Dung, tôi tạm thời không có ý định này." "Nếu em thấy anh không tốt chỗ nào, hãy chỉ ra, anh nhất định sẽ cố gắng cải thiện." Tình cảm là chuyện như thế, đâu phải một bên cứ thay đổi là có thể thành công, nếu thật sự đơn giản như vậy, thế gian này đã không có nhiều kẻ si tình oán hận đến thế.

Lục Niệm Nhất có chút đau đầu, người đàn ông này thật sự là chưa từng yêu đương, nếu không sẽ không trẻ con, cố chấp như một con trâu đất vậy.

"Mộc tổng, chúng ta mới quen nhau có ba tháng, tôi vẫn luôn coi anh là cấp trên của mình, chúng ta cũng chưa hiểu rõ nhau, không hợp đâu." Nghe vậy, mắt Mộc Dung sáng lên.

"Vậy ý em là, em sẵn lòng cho anh một cơ hội cạnh tranh với bạn trai em sao?

Chỉ cần chúng ta hiểu rõ nhau, bồi dưỡng tình cảm là được rồi." Mộc Dung khóe miệng cong lên một nụ cười rạng rỡ, giống như một đứa trẻ được kẹo vậy.

Lục Niệm Nhất bỗng dưng cảm thấy, Mộc Dung như vậy thật sự rất tràn đầy sức sống, rất đáng yêu.

"Mộc tổng, tôi biết anh từ nhỏ không lớn lên ở trong nước, anh là người Hoa kiều, nhưng có vài điều tôi phải dạy anh một chút.

Biết rõ một người phụ nữ có bạn trai mà còn muốn chen chân vào, gọi là 'tiểu tam' nam, sẽ bị người đời chỉ trích, sau này những chuyện như vậy tốt nhất đừng làm nữa, sẽ làm hỏng danh tiếng của anh." "Chưa kết hôn chẳng phải đều có cơ hội sao?

Em cũng đừng chặn hết đường của mình, tìm hiểu và so sánh nhiều một chút, mới biết ai là người phù hợp nhất với em.” Mộc Dung không bỏ cuộc, vẫn muốn tranh thủ cơ hội cuối cùng.

“Mộc Dung, anh thật sự ngốc hay giả ngốc vậy, còn chưa theo đuổi thì sao có bạn gái được.” “Được thôi, Nhất Nhất.” Mắt Mộc Dung chợt sáng bừng, ánh mắt rực lửa nhìn Lục Niệm Nhất.

Lục Niệm Nhất: “…” Quả nhiên IQ của robot rất cao, lập tức có thể hiểu ý cô.

“Anh cũng đừng quá vui mừng, anh theo đuổi là chuyện của anh, tôi đồng ý là chuyện của tôi, anh chưa chắc đã có thể trở thành bạn trai của tôi đâu.” “Anh biết, hôm khác gọi bạn trai em ra, chúng ta PK một trận.” Lục Niệm Nhất thật sự không thể nhịn nổi nữa, vừa nãy còn cảm thấy IQ của anh ta khá cao, sao mà cái cơ bản nhất vẫn chưa hiểu được.

Cô vừa mới giáo huấn anh ta rồi, rằng anh ta theo đuổi người phụ nữ đã có bạn trai là “tiểu tam” nam.

Mà cô, đã cho anh ta cơ hội theo đuổi cô.

Sao anh ta còn có thể nghĩ cô có bạn trai chứ.

Lục Niệm Nhất thật sự không thể nhịn nổi nữa, “Mộc tổng, tôi độc thân.” Mộc Dung trợn tròn mắt, như thể bị kinh hãi.

Anh ta vừa nghe thấy gì vậy, Lục Niệm Nhất nói, cô độc thân.

Cả đời Mộc Dung, chưa từng nếm trải cảm giác này, không thể nói rõ, chỉ cảm thấy, thật sự quá sảng khoái.

Anh ta vui vẻ đi đi lại lại trong phòng khách, dường như cảm thấy không gian quá chật hẹp, anh ta lại ra ban công đi một vòng, rồi đi qua hai phòng ngủ khác trong nhà.

Cái vẻ phát điên đó, thật sự khiến Lục Niệm Nhất ngớ người.

Lục Niệm Nhất quyết định tránh xa kẻ thần kinh này một chút, kẻo bị vạ lây.

Cô đi dọn dẹp nhà bếp, dường như nghe thấy Mộc Dung đang gọi điện thoại, hình như đang nói: “Trợ lý Trần, cậu đến nhà tôi, tôi đảm bảo sẽ không đánh cậu.” Sao lại khiến Lục Niệm Nhất hiểu lầm anh ta có bạn gái cũ, hơn nữa, chuyện Lục Niệm Nhất không có bạn trai, bọn họ ngày ngày ngồi cùng một văn phòng, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, sao lại không hỏi thăm rõ ràng.

Gây ra một chuyện hiểu lầm lớn như vậy.

Nếu không phải vì anh ta hôm nay vứt bỏ sĩ diện, mặt dày mày dạn theo đuổi Lục Niệm Nhất, e rằng anh ta cũng sẽ không biết sự thật.

Còn nữa, cậu ta rốt cuộc là người của ai, chuyện còn chưa đâu vào đâu mà đã báo cáo với mẹ rồi, mẹ anh ta vẫn luôn có ý đồ gì, chẳng lẽ anh ta không rõ sao?

Chương 1046

Trần Lê vừa xử lý xong công việc của Mộc Dung, vừa nhấc điện thoại đã nghe thấy giọng nói đầy giận dữ của Mộc Dung.

Trần Lê bày tỏ rất vô tội, không biết đã chọc giận bạo chúa ở đâu.

“Mộc tổng, sao vậy ạ?” “Cậu còn mặt mũi mà hỏi, chính cậu đã làm chuyện tốt gì hả?” “Cả ngày nay tôi đều không rời công ty, tôi có làm gì đâu…” Trần Lê còn chưa nói xong, thì đã nghe thấy tiếng điện thoại bị ngắt.

Cậu ta có chút uất ức vỗ vỗ đầu, mãi vẫn không hiểu rốt cuộc đã chọc giận thiếu gia nhà mình ở đâu.

Cậu ta biết giờ anh ta quan tâm trợ lý Lục, cậu ta rất biết điều, vẫn luôn tạo cơ hội cho bọn họ.

Nào ngờ, hôm nay anh ta còn không cần giữ hình tượng, chạy nhanh hơn cả thỏ, để bọn họ nam nữ độc thân ở chung một phòng.

Khoan đã, thiếu gia tức giận như vậy, chẳng lẽ có liên quan đến trợ lý Lục sao?

Dù sao cậu ta chưa từng thấy thiếu gia nhà mình phát hỏa lớn như vậy với mình ngoài chuyện công việc.

Trần Lê nghĩ một lát, quyết định gọi điện thoại cho Lục Niệm Nhất hỏi xem bên đó có chuyện gì không, sao thiếu gia vừa bớt giận đã chĩa mũi dùi vào cậu ta.

Điện thoại kết nối, truyền đến không phải giọng nói mềm mại ngọt ngào của Lục Niệm Nhất, mà là giọng nói giận dữ của Mộc Dung, suýt chút nữa làm vỡ màng nhĩ của cậu ta.

“Cậu có phải ngay cả lời tôi nói cũng không thèm nghe nữa không, tôi đã bảo cậu tự mình suy nghĩ cho kỹ, cậu bây giờ lại dám gọi…” Trần Lê tay run lên, ngắt điện thoại.

Ôi, chết rồi, chết rồi, cậu ta lại dám ngắt điện thoại của thiếu gia, đặc biệt là lúc thiếu gia đang tức giận.

Lần này chắc phải cuốn gói về Đông Nam Á rồi.

Trần Lê gọi lại mấy lần, nhưng không ai bắt máy.

Lại vội vàng gửi một tin nhắn xin lỗi, cậu ta thật sự không cố ý, xin hãy tha thứ cho cậu ta lần này.

Lục Niệm Nhất dọn dẹp xong bếp đi ra, vừa vặn thấy Mộc Dung đang cầm điện thoại màu hồng của cô trong tay, cau mày, “Mộc tổng, anh tự tiện động vào điện thoại của người khác là không đúng đâu.” “Chẳng lẽ em có bí mật không muốn người khác biết?” “Đây không phải vấn đề bí mật, đây là vấn đề tôn trọng lẫn nhau giữa con người.” Lục Niệm Nhất nhấn mạnh.

Mộc Dung nhìn chằm chằm Lục Niệm Nhất, đi qua ôm chặt lấy cô, lái sang chuyện khác, “Nhất Nhất, cảm ơn em, cảm ơn em vì tất cả những gì em đã làm cho anh hôm nay, cảm ơn em đến giờ vẫn chưa có bạn trai.” Anh ta thật sự cảm nhận được thế nào là hạnh phúc.

Lục Niệm Nhất nghe câu đầu tiên còn cảm thấy khá thoải mái, nhưng những câu sau thì đã đổi vị, “Cái gì mà tôi đến giờ vẫn chưa có bạn trai, anh nghĩ tôi không có giá trị sao?” Cô cứ luôn miệng lải nhải.

“Sao có thể, em chính là quá có giá trị, nên đã khiến anh phát điên mất rồi.” Giọng anh ta không trầm thấp như bố và anh trai cô, mà nhẹ nhàng, khi vui vẻ còn mang theo chút âm cuối kéo dài, khiến người ta cảm thấy ý vị chưa dứt.

Lục Niệm Nhất cảm thấy giọng nói như vậy thật sự rất mê hoặc, chỉ là cô rất không quen với sự thân mật lúc này, “Anh buông tôi ra.”

Mộc Dung lại cố chấp không buông tay, “Nhất Nhất, em cứ coi đây là một lời động viên cho anh đi, lời động viên giữa bạn bè, bù đắp cho anh một chút, anh bị em lừa thảm quá mà.” “Là anh kém cỏi, trách ai được.” “Em yên tâm đi, anh nhất định sẽ sớm trở thành bạn trai của em.

Anh biết, tối qua đến đón em nhất định là anh trai em, có cô em gái xinh đẹp như em, anh trai em chắc chắn cũng rất đẹp trai.” “Đương nhiên rồi, anh trai tôi và bố tôi là những người đẹp trai nhất thế giới, không ai sánh bằng.” Lục Niệm Nhất ngẩng cằm, hệt như một con công kiêu ngạo.

Mộc Dung coi như đã hiểu rồi, cô bé này chính là một người bao che khuyết điểm, trong lòng cô ấy, tình thân quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Anh ta siết chặt tay ôm cô hơn một chút, cằm dò xét đặt vào hõm cổ cô, một bên từ từ ma sát, một bên phân tán sự chú ý của cô.

Chỉ nghe thấy anh ta nói: “Ừm, tối qua anh ấy đến đón em, anh đã thấy rồi, thật sự rất đẹp trai, là đàn ông mà anh nhìn còn thấy ngưỡng mộ.” “Đó là vì gen nhà tôi tốt, anh ấy là anh trai song sinh của tôi, chỉ sinh ra sớm hơn tôi một chút thôi.

Tôi chỉ trách mình không chịu khó, sao lại không đến báo danh sớm hơn một chút, như vậy tôi có thể bắt cái lão già con đó gọi tôi là chị rồi, vừa nghĩ đến việc tôi có thể đè đầu cưỡi cổ lão già con đó một chút là tôi đã kích động rồi.” Lục Niệm Nhất mở hộp thoại.

“Các em là song sinh sao?” “Đúng vậy, anh không thấy chúng tôi hai người trông hơi giống nhau sao?” Lục Niệm Nhất đã hoàn toàn quên mất lúc này mình đang bị Mộc Dung ôm trong lòng, Mộc Dung cực kỳ hài lòng.

Khóe miệng anh ta cong lên một nụ cười rất tươi, rạng rỡ như viên minh châu trên cao nguyên, “Giống, đặc biệt là giữa hàng lông mày và đôi mắt.” Lời này Mộc Dung tuyệt đối là bịa chuyện, vì anh ta căn bản không nhìn rõ ngũ quan, chỉ nhìn thấy một bên mặt của Lục Tử Mặc.

“Thật có mắt nhìn, tôi cũng thấy tôi và anh ấy giữa hàng lông mày và đôi mắt giống nhau, bố tôi cứ khăng khăng nói là mũi và cằm giống.” Cô lúc thì anh trai, lúc thì bố, Mộc Dung có thể cảm nhận được, cô và gia đình có mối quan hệ rất tốt, đó là một gia đình lớn hạnh phúc.

Không như anh ta, sinh ra dù tốt đến đâu thì sao chứ, cái nhà đó chỉ khiến anh ta vô cùng căm ghét.

Anh ta thà rời xa quê hương một mình bôn ba bên ngoài, cũng không muốn quay về cái nhà đó để hưởng thụ tất cả những thứ đã được sắp đặt sẵn.

“Nhất Nhất, gia đình em có cần con rể ở rể không?” “Cái gì?” “Quê tôi ở Singapore, tôi biết em sẽ không chịu rời khỏi thành phố A mà theo tôi ra nước ngoài.

Nếu tôi theo đuổi được em, tôi sẽ đến nhà em làm con rể ở rể thì sao?

Em yên tâm, tôi nhất định sẽ coi bố mẹ em như bố mẹ ruột của mình, về mặt sính lễ, công ty của tôi chính là của hồi môn của tôi, tuyệt đối sẽ không để gia đình em chịu thiệt thòi.” Lục Niệm Nhất chỉ cảm thấy mình bị sốc không nhẹ, sếp của công ty mình, một người đàn ông còn chưa theo đuổi được mình, vậy mà đã nghĩ đến việc làm con rể ở rể nhà cô, đúng là mơ đẹp, ngưỡng cửa nhà họ Lục dễ bước vào vậy sao?

Chưa kể đến cửa ải của ông cố, ông nội, bà nội.

Ngay cả việc muốn lọt vào mắt bố cô, đó cũng tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng.

Mộc Dung nghĩ Lục Niệm Nhất sẽ bị mình làm cảm động, dù sao việc anh ta chọn ở lại thành phố A, cũng có nghĩa là anh ta từ bỏ toàn bộ gia tộc Mộc, hy sinh tất cả mọi thứ.

Mẹ anh ta đã đấu tranh nửa đời người, mục đích chẳng phải là muốn thu toàn bộ gia tộc Mộc vào trong túi sao.

Nào ngờ đợi nửa ngày, đợi được lại là giọng nói có chút khinh thường của Lục Niệm Nhất, “Mơ đẹp đấy, anh nghĩ nhà chúng tôi là nhà nào chứ, tùy tiện chấp nhận người khác ở rể sao.” Mộc Dung sững sờ một chút, hỏi: “Em thấy đề nghị của anh không tốt sao?” “Mộc tổng, ban ngày ban mặt đừng mơ mộng nữa, chuyện còn chưa đâu vào đâu, mấy chuyện này để sau hẵng nghĩ.” “Vậy anh xin xếp hàng trước được không?” Mộc Dung lùi một bước.

“Tùy anh.” Lục Niệm Nhất bỗng dưng đẩy Mộc Dung ra.

Cái tên tiểu nhân ti tiện này, ôm cô lâu như vậy, rõ ràng là đang chiếm tiện nghi.

Mộc Dung không giận mà bật cười.

Cô bé này, thật sự rất kiêu ngạo.

Nhưng anh ta thích, anh ta chính là thích những cô gái kiên cường như cô, không khuất phục trước quyền thế.

Nếu đổi thành cô gái khác, đâu cần anh ta làm đến mức này, sớm đã mắt sáng rưng rưng nhìn anh ta rồi.

Cô ta thì hay rồi, anh ta tự dâng đến cửa mà người ta còn không thèm.

Tâm trạng Mộc Dung lúc này có chút chua xót, còn lạnh lẽo nữa.

Chương 1047

Thấy thời gian không còn sớm, Lục Niệm Nhất chuẩn bị rời đi, Mộc Dung nói: “Niệm Niệm, em đợi một chút, anh đưa em về.” “Thôi, dừng lại, anh cứ nghỉ ngơi đi, tôi không muốn anh lại sốt rồi hành người khác.” “Sẽ không đâu, anh sốt hoàn toàn là vì em, anh cứ nghĩ em có bạn trai nên trong lòng không thoải mái, giờ hết khúc mắc rồi, đương nhiên sẽ không tái phát bệnh.” Thì ra là như vậy.

Lục Niệm Nhất cụp mắt xuống, cô cảm thấy người đàn ông này có câu chuyện, nhưng cô bây giờ còn chưa muốn đi tìm hiểu.

Vì cô biết, cô đối với anh ta còn chưa có cái tâm tư nhất định phải ở bên nhau, không muốn tự rước phiền phức, “Mộc Dung, tôi cho anh quyền theo đuổi tôi, nhưng anh không được làm những việc tôi không muốn, bây giờ trời còn chưa tối, tôi không cần ai đưa về.” Lục Niệm Nhất nghiêm túc nói.

“Được, anh không đưa em về, anh chỉ đưa em đến cổng khu chung cư, thấy em lên xe rồi anh sẽ quay về.” Lục Niệm Nhất không kiên trì nữa, Mộc Dung thấy Lục Niệm Nhất mặc ít, liền trực tiếp quàng chiếc khăn len màu đỏ của mình vào cổ cô, “Quàng vào đi, trời lạnh, cẩn thận đừng để bị cảm.” Trên khăn len có mùi oải hương, khá dễ chịu.

Lục Niệm Nhất cũng không từ chối, từ chối nữa chắc chắn lại phải dây dưa với anh ta.

Mộc Dung nhìn Lục Niệm Nhất lên taxi, mãi đến khi chiếc xe đi xa, anh ta mới quay về nhà mình, cả người đều ở trong trạng thái gọi là “vui vẻ ngốc nghếch”, nhìn đâu cũng thấy thoải mái, thậm chí còn vô thức cười thành tiếng.

Anh ta mở tủ lạnh, tự mình rửa một chùm nho, sau đó vừa ăn nho vừa nhổ hạt, dường như thật sự rất sung sướng.

Lục Niệm Nhất lại có chút phiền não, cô gọi điện thoại cho bố mình.

“Sao vậy, Niệm Niệm bé bỏng của bố.” Trong điện thoại truyền đến giọng nói trầm ấm dịu dàng của Lục Sâm, nghe một trăm lần cũng không thấy chán.

“Bố ơi.” Lục Sâm vừa nghe giọng con gái, liền cảm nhận được tâm trạng của cô không được tốt, “Có phải ở ngoài chịu ấm ức rồi không?” “Không phải, chỉ là bảo bối của bố đang bối rối, bố ơi, thích một người rốt cuộc là cảm giác như thế nào?” “Con có người mình thích rồi sao?” “Hôm nay có người nói thích con, còn nói muốn làm con rể ở rể nhà mình, con vốn không có cảm giác gì nhiều với anh ấy, nhưng nghe xong câu đó tâm trạng hơi phức tạp.” Đặc biệt còn có một chút xíu đau lòng cho anh ta, không muốn thấy anh ta buồn.

“Tại sao vậy?” “Vì anh ấy không nói, con cũng biết gia đình anh ấy hơi phức tạp, con không muốn một gia đình quá phức tạp, con muốn một tình cảm đơn thuần như bố và mẹ vậy.” Nếu không Mộc Dung sẽ không nói ra được lời muốn làm con rể ở rể nhà cô, từ bỏ một gia tộc từ bỏ triệt để đến vậy.

Cô không thể tự mình đa tình, cho rằng anh ta làm như vậy chỉ là vì cô.

Đầu dây bên kia im lặng, nghe con gái lần đầu tiên cảm nhận được tình yêu, tâm trạng Lục Sâm bỗng dưng phức tạp.

“Niệm Niệm, hãy đi theo trái tim mình, đừng quá bận tâm đến những vấn đề phía sau, không có gì là không giải quyết được, nhưng nếu bỏ lỡ người mình yêu trong lòng thì sẽ là hối tiếc cả đời, đời người, điều vô lực nhất chính là bỏ lỡ, không ai sẽ mãi đứng yên đợi con, đã nỗ lực, đã kiên trì, dù kết thúc trong tiếc nuối, sau này cũng có thể thản nhiên đối mặt.” Thời gian sẽ cứ trôi đi, chợt nhìn lại, bao nhiêu vết thương lòng cuối cùng rồi cũng sẽ kết thúc.

“Bố ơi, sao bố bình tĩnh vậy?” Lục Niệm Nhất có chút không hiểu, bố luôn rất coi trọng chuyện của cô.

Nghe chuyện này chẳng phải phải lập tức nổi giận sao?

Sao lại còn khuyến khích cô.

“Con bé thối, chuyện này bố không thể ép buộc được, chẳng lẽ bố còn có thể không cho con lấy chồng sao?

Nhân lúc con bây giờ còn trẻ, có thể có thời gian để trải nghiệm thứ tình yêu này, con chỉ có tự mình trải qua rồi, sau này mới biết trân trọng, mới biết bao dung, trong cuộc sống hôn nhân mới có thể hạnh phúc viên mãn.” “Năm đó bố cũng từng bước đi qua như vậy, chính vì đã từng mất đi, mới có thể nắm bắt thời cơ, mới có thể biết trân trọng người trước mắt.

Bố thì mong muốn cả đời này che chở con dưới đôi cánh của bố, để con không chịu một chút tổn hại nào, nhưng bố rồi cũng sẽ già đi, không thể mãi ở bên các con, cuộc đời sau này vẫn phải dựa vào chính các con, những kinh nghiệm con tích lũy được, những bài học con nhận được sẽ là tài sản cả đời của các con, bố phải ép mình buông tay, mới có thể tác thành cho các con.” Lục Sâm nói với giọng điệu nặng trĩu.

“Năm đó anh con chỉ một lòng với cô người mẫu nhỏ đó, bố thực ra sớm đã nhìn ra cô người mẫu đó không phải người có tâm tư đơn thuần, cái tính cách hiếu thắng như vậy một chút cũng không hợp với Tử Mặc.

Chính vì quá rõ ràng, bố hoàn toàn không để cô ta vào mắt, đương nhiên sẽ không ngăn cản Tử Mặc.

Niệm Niệm, nỗi khổ và niềm vui trong tình yêu các con nhất định phải tự mình nếm trải.” “Bố ơi, bố thật tàn nhẫn.” Lục Niệm Nhất giật mình, cô vẫn luôn nghĩ bố không biết chuyện tình yêu vụng trộm năm đó của lão già con, nào ngờ tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của bố, ông mới là người điều khiển quân cờ.

Anh trai cô một lòng tốt với người phụ nữ đó, đổi lại là người phụ nữ đó vẫn vì sự nghiệp mà bỏ rơi anh.

Đau lòng lâu như vậy, cả người càng thêm trầm uất, cô nhìn mà đau lòng không thôi.

“Đây không phải là vấn đề tàn nhẫn, đây là phương pháp giáo dục của bố, con nghĩ năm đó bố bắt Tử Mặc chia tay với cô người mẫu nhỏ đó, anh ấy có nghe lời bố không?” “Theo tính cách của lão già con, đại khái là sẽ không nghe đâu, người nhà mình đều hơi cố chấp.” Lục Niệm Nhất có chút hiểu lời Lục Sâm nói.

Nếu bố cô năm đó ép duyên, e rằng không những không khiến Lục Tử Mặc và cô người mẫu nhỏ chia tay, mà ngược lại còn khiến mối quan hệ cha con giữa bọn họ sinh ra hiềm khích.

Ngược lại, ông vẫn luôn giữ thái độ trung lập, vẫn luôn đóng vai trò một người cha.

Khi anh cô mất hồn mất vía, ông đã dành cho anh tình thân ấm áp nhất.

Lục Niệm Nhất cảm thấy, bố mình thật sự quá lợi hại, cưng chiều mà không nuông chiều.

“Bố ơi, con thật sự rất rất thích bố.” Lục Niệm Nhất thổ lộ với Lục Sâm.

“Haha, con bé ngốc, con cũng sẽ gặp được một người đàn ông rất tốt, Niệm Niệm nhà chúng ta xứng đáng với người tốt hơn.” “Thôi được rồi, con đã hoàn toàn hết hy vọng với bố rồi, oaoaoa, thật ghen tị với mẹ.” “Đúng vậy, anh cũng thấy mẹ con kiếp trước đã cứu vớt dải ngân hà, mới gặp được người đàn ông tốt như anh.” Mạc Noãn đang xem TV ở một bên, cô đã quen với sự quấn quýt giữa hai bố con họ, từ nhỏ đã như vậy.

Ngay cả khi con gái đi học nội trú, hai người vẫn có thể giữ liên lạc qua điện thoại.

Ngay cả khi đã đi làm, vẫn thế.

Con gái bất kể gặp vấn đề gì, luôn báo cáo với ông ngay lập tức, không nghi ngờ gì nữa, vai trò người cha của ông đã diễn rất thành công.

Cô đã không còn ghen tị nổi nữa, ai bảo đối phương là con gái mình chứ.

“Mẹ con ở ngay cạnh bố, con có muốn nói chuyện với mẹ không?” “Tất nhiên là phải nói rồi, không thì mẹ lại ghen tị với chúng ta, con phải tự mình xoa dịu nỗi đau lòng của mẹ.” “Ai ghen tị với các con, lão già con và mẹ thân nhất mà.” Mạc Noãn nhận lấy điện thoại của Lục Sâm.

“Ôi, mẹ ơi, sao có thể, lão già con tối qua đến đón con tan làm, là cõng về đó, còn ngủ cả đêm trên ghế sofa làm thần hộ mệnh cho con, lại còn chuẩn bị bữa sáng cho con, chu đáo vô cùng, tuyệt đối là chân ái với con.” Lục Niệm Nhất trong lời nói toàn là sự nũng nịu của một cô gái nhỏ.

Mạc Noãn dở khóc dở cười, “Lục Niệm Nhất, nửa đêm con kích thích trái tim của mẹ, con gái bất hiếu này.” “Mẹ ơi, mẹ đừng so sánh với con nữa, con mới là người được cưng chiều nhất nhà, mẹ đã thất sủng nhiều năm rồi, sao cứ mãi không chịu đối mặt với sự thật vậy.”

Nghe lời trêu chọc của con gái, Mạc Noãn cười mắng, “Con bé thối, vênh váo gì chứ.” Lục Niệm Nhất đổi giọng, “Mẹ ơi, mẹ thấy chuyện yêu thầm có đáng tin không?” “Cái này phải xem người, ví dụ như chuyện yêu thầm của mẹ rất đáng tin, mẹ ngày xưa chính là yêu thầm bố con, sau này dù không nhớ ra, cũng mơ mơ màng màng gả cho bố con.” Vì tuổi tác, Mạc Noãn đối với quá khứ đã trở nên rất thản nhiên.

Yêu thầm thì yêu thầm, cô yêu Lục Sâm trước thì sao chứ.

Cuối cùng Lục Sâm vẫn một lòng một dạ với cô, đó chính là bản lĩnh của cô, không có gì phải xấu hổ cả.

“Sao, có chàng trai tốt nào yêu thầm con rồi à?” Mạc Noãn tò mò hỏi.

“Đúng vậy, nhưng đã chuyển thành yêu công khai rồi, thề thốt muốn theo đuổi con, nhưng cả người cứ như một tên ngốc tình cảm, ngốc nghếch chẳng hiểu gì.” “Niệm Niệm nhà chúng ta thật có giá trị, cố lên.” Hai mẹ con lại luyên thuyên nói chuyện một lúc lâu, cuối cùng Mạc Noãn dặn dò kỹ lưỡng, tối mai phải đến khu nhà ăn cơm, tiễn Lục Tử Mặc.

Cúp điện thoại, hai vợ chồng nhìn nhau.

Mạc Noãn có chút chua xót nói: “Con gái anh tình yêu mới chớm nở, anh có thất vọng không?” Lục Sâm ôm Mạc Noãn, “Cũng khá thất vọng, nhưng anh đâu phải không có vợ, vợ ở trong lòng rồi, còn cầu mong gì nữa, em nói có phải đạo lý đó không?” “Đồ khôn lỏi, đã thành chuyên gia tình cảm rồi.” Mạc Noãn lườm anh một cái.

“Đó cũng là bị ép buộc mà thành, muốn lấy lòng vợ cả đời, còn phải trông chừng hai đứa nhóc con đó, không biến thành lão già ranh mãnh sao được, sao xứng đáng với lũ tôm tép như mấy người chứ.” Vì đã gọi điện thoại cho bố mẹ, tâm trạng hỗn loạn của Lục Niệm Nhất miễn cưỡng được sắp xếp ổn thỏa.

Chương 1048

Giống như bố nói, cô còn trẻ, cho dù một mối tình thất bại, thậm chí là bị tổn thương cũng không sao, tổng sẽ có một ngày có thể bước ra khỏi đó, không phải chuyện gì to tát.

Thuận theo tự nhiên là được rồi.

Sáng sớm Lục Niệm Nhất đến công ty, liền phát hiện Trần Lê cứ thở dài, vẻ mặt khổ sở, như thể gặp phải khó khăn không thể vượt qua.

“Sao vậy, đây là?” “Trợ lý Lục, chỉ có cô mới có thể giúp tôi, thật đấy, lần này cô nhất định phải cứu tôi, nếu không tôi toi đời rồi.” Trần Lê thật sự sắp sụp đổ rồi, Mộc Dung sáng sớm đến giờ đều không cho cậu ta sắc mặt tốt.

“Tôi có thể giúp cậu điều gì, cậu nói đi, chỉ cần là chuyện tôi có thể giúp được tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức.” Lục Niệm Nhất an ủi nói.

Trần Lê kể lại mọi chuyện từ đầu đến cuối cho Lục Niệm Nhất nghe, Lục Niệm Nhất nghe xong quả thật cạn lời, cái robot đó, vấn đề của mình lại còn đổ cho người khác, làm trợ lý của anh ta thật sự không phải là công việc tốt lành gì.

“Tôi sắp bị điều về Đông Nam Á rồi, tôi không muốn về nơi đó.” Chiến trường chính của gia tộc Mộc ở Singapore, rất nhiều công ty cũng mở ở Đông Nam Á, cậu ta qua đó chắc chắn cũng sẽ là giám đốc một công ty con.

Nhưng cậu ta không muốn đi, không muốn quay về đối mặt với những người và chuyện lộn xộn của gia tộc Mộc.

Lục Niệm Nhất suy nghĩ một lúc, rồi kết hợp với cảm xúc của Mộc Dung lúc đó, nói: “Tôi biết vấn đề ở đâu rồi, là do miệng cậu quá rộng, chuyện gì cũng báo cáo với vị phu nhân trong nhà đó, tính cách của Mộc tổng ghét nhất là người khác buôn chuyện, cậu không chỉ nói, mà còn làm hỏng chuyện của anh ấy, anh ấy không giận mới là lạ.

Nếu cậu không thay đổi cái tật này, sớm muộn gì cũng phải cuốn gói về Đông Nam Á thôi, tôi không giúp cậu được mấy lần đâu.” “Trợ lý Lục, cô không hiểu đâu, tôi là do phu nhân nuôi lớn, tôi tuy tôn xưng bà ấy là phu nhân, nhưng trong lòng tôi, bà ấy chính là mẹ tôi.

Mộc tổng từ nhỏ không thân với phu nhân, anh ấy lại là cái loại người chuyện gì cũng giấu trong lòng, phu nhân đã rất khó chịu rồi, anh ấy vừa đến thành phố A đã nhiều năm, nếu tôi không kể cho phu nhân nghe một số chuyện của Mộc tổng, bà ấy làm sao mà sống được, bà ấy ở cái nhà đó hoàn toàn dựa vào những niềm tin này để chống đỡ.” Trần Lê chứng kiến sự khó xử của Mộc phu nhân, cậu ta không muốn thấy bà ấy đau lòng buồn bã.

Chuyện của mẹ Mộc Dung, Lục Niệm Nhất không rõ, nhưng cô có thể đoán được, giữa mẹ con họ nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, mới ra nông nỗi này.

Cái robot đó ngủ say còn gọi mẹ, Mộc phu nhân tuyệt đối có vị trí trong lòng anh ta.

Cô cũng không muốn hỏi thăm chuyện riêng tư của người khác, “Vậy thì cậu hãy tự mình cân nhắc kỹ đi, rốt cuộc cậu muốn thế nào, có muốn làm cấp dưới trung thành nhất của Mộc tổng không?

Nếu cậu muốn làm gián điệp, chuyện này tôi cũng không giúp cậu được, chỉ có thể dựa vào chính cậu.” “Vậy cô có thể giúp tôi cầu xin Mộc tổng không?” “Cái này không thành vấn đề, tôi chỉ nói thôi, còn anh ấy có nghe hay không là chuyện của anh ấy, cái này tôi không thể kiểm soát.” Lục Niệm Nhất xòe tay ra.

“Chỉ cần cô chịu nói là được rồi, Mộc tổng bây giờ chỉ nghe lời cô nói thôi.” Trần Lê trong mắt lại bùng lên ánh sáng.

Lục Niệm Nhất lợi dụng lúc pha cà phê cho Mộc Dung, tiện miệng nói: “Mộc tổng, tôi không biết trợ lý Trần rốt cuộc đã phạm lỗi gì mà anh muốn điều anh ấy đi, nhưng kinh nghiệm làm việc của tôi còn thiếu thốn đáng thương, không có trợ lý Trần gánh vác, một mình tôi chắc chắn không thể xoay sở nổi.” “Là trợ lý Trần nhờ cô đến cầu xin đúng không?” Mộc Dung đặt bút xuống, nhíu mày.

Lục Niệm Nhất thực sự rất ghét bộ dạng anh ta nhíu mày, làm giảm cả giá trị nhan sắc.

“Đây là ý của chính tôi, không liên quan gì đến trợ lý Trần.

Tôi chỉ nghe anh ấy nhắc qua một câu, tự mình chủ động đến cầu xin thôi, tôi thật sự không xoay sở nổi mà.” “Đừng tưởng tôi không biết, thằng nhóc Trần Lê đó lớn lên cùng tôi, nó nghĩ gì tôi rõ lắm, chắc chắn là ý của nó.” Mộc Dung khẳng định.

Lục Niệm Nhất nghiến răng, “Vậy anh vẫn muốn cho anh ấy đi sao?” “Chắc chắn rồi.

Phạm lỗi thì phải chịu phạt.” Mộc Dung thản nhiên nói.

“Tôi cầu xin cũng không có tác dụng sao?” Mộc Dung nhìn chằm chằm Lục Niệm Nhất, không hiểu tại sao cô lại quan tâm đến chuyện của Trần Lê như vậy.

Người phụ nữ anh thích, dựa vào đâu lại đi quan tâm người đàn ông khác?

Anh rất khó chịu, ngữ khí tự nhiên có chút không tốt: “Nhất Nhất, đây là chuyện công ty, em đừng bận tâm, anh tự có cách giải quyết.” Nói xong, anh ta cúi đầu xử lý văn kiện.

Lục Niệm Nhất tức không chịu nổi, người đàn ông này đúng là không biết phải trái, “Mộc tổng, là tôi đã vượt quyền, không nên can thiệp vào chuyện công ty.

Tiểu nữ tử này xin cáo lui.” Mới đi được hai bước, Lục Niệm Nhất lại quay đầu lại, “Mộc tổng, tôi phải nhắc nhở anh một câu, bây giờ đang ở công ty, làm ơn gọi tôi là Lục Niệm Nhất, hoặc là Lục trợ lý.

Hơn nữa, người đàn ông như anh mà tán đổ được phụ nữ mới lạ đấy.” Lục Niệm Nhất nói xong, sải bước rời khỏi văn phòng, cửa cũng bị cô đóng sầm lại.

“Nhất Nhất.” Mộc Dung ngơ ngác, sao tự nhiên lại tức giận rồi?

Trần Lê vừa thấy Lục Niệm Nhất mặt mày giận dữ đi vào, mặt anh ta cũng nhăn lại, “Có phải Mộc tổng không đồng ý không?” “Trợ lý Trần, anh thật sự đã quá coi trọng tôi rồi.

Tôi không có năng lực đó để làm lay chuyển ý của Mộc tổng đâu.

Anh vẫn nên thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi thôi.” “Tôi thật sự không thể tha thứ được sao?

Mộc tổng đúng là quá tuyệt tình mà.” Trần Lê tỏ vẻ thất vọng tràn trề.

Lục Niệm Nhất càng nghĩ càng tức.

Người đàn ông kia còn nói muốn theo đuổi cô, vậy mà lần đầu tiên cô đưa ra một yêu cầu nhỏ như vậy, anh ta lại từ chối không chút suy nghĩ.

Ngay cả Trần Lê cũng cảm thấy chuyện này có khả năng nhờ cô giúp được.

Nhưng kết quả là chẳng có chút hi vọng nào, lại còn bị từ chối triệt để như vậy.

Cô tự nhận mình không phải kiểu phụ nữ không biết chừng mực, cũng không phải không suy nghĩ gì mà lại nóng đầu nhận lời Trần Lê.

Thật ra, yêu cầu cô đưa ra không hề quá đáng, tất cả đều là vì lợi ích của cô.

Cô và Trần Lê lớn lên cùng nhau, hai người cũng đã hợp tác nhiều năm như vậy.

Nếu không có Trần Lê, khối lượng công việc của cô chắc chắn sẽ tăng gấp đôi.

Cô làm một số công việc thư ký đơn giản thì được, nhưng nếu liên quan đến lập trình phần mềm, cô thực sự chẳng hiểu gì.

Đúng lúc Trần Lê đang than thở, điện thoại của Mộc Dung gọi tới, bảo anh ta qua đó.

Tâm trạng anh ta lúc này thật thấp thỏm, dường như nhìn thấy cơ hội xoay chuyển nhưng lại sợ mừng hụt.

“Mộc tổng, anh tìm tôi.” “Giữa cậu và Lục Niệm Nhất có chuyện gì?” Mộc Dung trầm giọng nhìn Trần Lê.

“Chuyện gì cơ?” “Trần Lê, đừng tưởng cậu có lợi thế gần gũi mà dám có ý đồ.

Chương 1049

Đó là người phụ nữ tôi để mắt tới.

Nếu cậu dám động chút tâm tư nào, tôi sẽ không cho cậu đi Đông Nam Á đâu, trực tiếp cho cậu qua Châu Phi luôn.

Tôi nhớ nhà họ Mộc có một mỏ khoáng sản ở bên đó.” Trần Lê chợt lóe ý nghĩ, lập tức hiểu ra rốt cuộc là chuyện gì.

Sao chuyện nhỏ xíu thế này mà cũng ghen, đúng là một hũ giấm chua.

“Mộc tổng, anh đâu phải không biết, trong lòng tôi chỉ có Thi Vũ.

Đợi hai năm nữa tôi sẽ đưa cô ấy về thành phố A.

Sao tôi có thể có ý đồ gì với Lục trợ lý chứ, anh đừng có oan uổng tôi.” “Tốt nhất là vậy.

Nếu tôi phát hiện cậu nói dối lừa tôi, thì cậu lập tức cút ngay cho tôi.” “Được được được, tôi biết rồi, tuyệt đối sẽ không.

Tôi đảm bảo sẽ không có ý đồ gì với Lục trợ lý, cũng sẽ không tiết lộ chuyện của anh cho phu nhân nữa.” “Có lần sau nữa, bất kể ai cầu xin cũng vô ích.” “Biết rồi biết rồi, Mộc tổng.

Thật ra tôi có một cách.

Văn phòng của anh lớn thế này, ngăn ra một văn phòng nhỏ cho Lục trợ lý cũng được mà.

Anh có gì cần cô ấy làm có thể trực tiếp sai bảo, như vậy tiện hơn nhiều so với việc cô ấy ở văn phòng của tôi.” Mộc Dung liếc Trần Lê một cái.

Trần Lê biết anh đã động lòng, liền nói ngay: “Tôi sẽ lập tức xuống dưới sắp xếp, cố gắng ngày mai Lục trợ lý sẽ dọn vào." Trần Lê thực sự không dám ở chung văn phòng với Lục Niệm Nhất.

Anh ta cảm thấy vừa nãy Lục Niệm Nhất đến cầu xin chắc chắn đã chọc giận thiếu gia nhà mình rồi.

Bệnh đa nghi của thiếu gia nhà anh ta thì chịu không nổi.

Lục trợ lý đồng ý giúp anh ta hoàn toàn là do anh ta cầu xin, người ta đối với anh ta nào có ý đồ gì khác.

Cách tốt nhất là đẩy Lục Niệm Nhất, cái "ngòi nổ" này ra ngoài, để thiếu gia tự mình quản lý.

Nếu không, đến một ngày nào đó anh ta lại bị vạ lây.

"Xuống đi." Trần Lê lập tức chạy ra ngoài, vừa đóng cửa lại đã vui vẻ búng tay.

Cuối cùng cũng xong rồi, không cần phải đi Đông Nam Á nữa.

Lục Niệm Nhất thấy Trần Lê phấn khởi đi vào, không khỏi hỏi: "Cái người cứng nhắc kia đã thay đổi ý định rồi à?" "Đúng vậy, đa tạ Lục trợ lý, đây đều là công lao của cô." "Cái này thì liên quan gì đến tôi?" Trần Lê cười mà không giải thích, chỉ nói: "Lục trợ lý à, là thế này, gần đây công việc của công ty chúng ta khá nhiều, Mộc tổng phải thường xuyên tăng ca.

Tôi đã nghĩ, để tiện cho công việc, tôi sẽ cho người làm một văn phòng nhỏ ngay trong văn phòng của Mộc tổng, cô sẽ tiện bề nghe theo sự phân phó của Mộc tổng bất cứ lúc nào." Lục Niệm Nhất chớp chớp mắt, "Anh và Mộc tổng đã đạt được thỏa thuận gì rồi à?" "Không có chuyện đó đâu, chẳng qua là để tiện cho công việc thôi mà." Lục Niệm Nhất ném tập tài liệu trong tay, đột ngột đứng dậy, trừng mắt nhìn Trần Lê, "Trợ lý Trần, anh coi tôi là đồ ngốc à?

Không có một chút IQ nào sao?

Chuyện này rõ ràng là anh đã bán đứng tôi rồi còn gì.” Chắc chắn là anh ta vì muốn lấy lòng Mộc Dung mà tự mình đưa ra ý này.

Nếu Mộc Dung có cái đầu như vậy, vừa nãy đã thuận nước đẩy thuyền làm một cái ân huệ cho cô rồi, đâu cần phải đợi đến bây giờ.

Trần Lê cũng bị khí thế bùng nổ của Lục Niệm Nhất dọa cho giật mình.

Cô gái này đừng nhìn xuất thân từ gia đình nghèo khổ, khí chất lại không hề kém chút nào.

Tuy nhiên, anh ta thà đắc tội Lục Niệm Nhất còn hơn đắc tội thiếu gia nhà mình.

“Lục trợ lý, cô nghĩ nhiều rồi, thật sự chỉ là vì công việc thôi mà.” “Tin anh thì tôi là đồ ngốc.” Lục Niệm Nhất liếc anh ta một cái.

“À, Lục trợ lý, có phải Mộc tổng đã tỏ tình với cô rồi không?” Nếu không thì sao cô lại nói “anh ta bán đứng cô” chứ.

Lục Niệm Nhất nhướng mày, cười rạng rỡ, “Muốn nghe chuyện bát quái à?” Trần Lê vừa định gật đầu, lại nghe Lục Niệm Nhất nói: “Loại người như anh, đã bán đứng tôi rồi mà còn muốn tôi giúp anh đếm tiền, anh nghĩ tôi sẽ kể cho anh nghe sao?” Trần Lê cười gượng, “Tiểu Lục trợ lý đã không muốn nói thì thôi vậy.

Mộc tổng của chúng ta rất tốt, nếu cô có thể gả cho Mộc tổng, sau này sẽ sống rất hạnh phúc đó.” “Thôi đi anh, tôi tự có mắt, tự biết nhìn.” Cả ngày, Mộc Dung bắt Lục Niệm Nhất pha năm sáu ly cà phê.

Mỗi lần Mộc Dung định nói gì, đều bị Lục Niệm Nhất cắt ngang thành công.

Thấy sắp hết giờ làm, Mộc Dung có chút sốt ruột.

Lúc Lục Niệm Nhất quay người đi, anh ta đứng dậy ôm chầm lấy

cô.

Dựa vào sự chênh lệch sức mạnh giữa nam và nữ, anh ta ôm chặt cô vào lòng, “Nhất Nhất, vẫn còn giận sao?” “Buông tay, Mộc tổng.” Lục Niệm Nhất vội vàng gạt anh ta ra.

“Nhất Nhất, anh nhớ em lắm.” Mộc Dung chỉ lo bày tỏ nỗi nhớ của mình.

Anh chưa từng biết hóa ra trong lòng vương vấn một người phụ nữ lại có cảm giác như vậy, quả thực là không một giây phút nào được yên bình.

“Xưa nay vẫn có câu hồng nhan họa thủy, lời này thật không sai chút nào.” Mộc Dung cảm thán.

Lục Niệm Nhất tức đến mức muốn hộc máu, “Mộc Dung, anh nói tôi là hồng nhan họa thủy sao?” Có biết ăn nói không, có biết nói chuyện không vậy?

Anh ta đúng là nhân tài, lúc nào cũng chọc cô tức điên lên được.

“Không phải sao?

Em đã tai họa anh, khiến anh cả ngày tâm thần bất an, em chính là họa thủy.

Trước đây anh đâu có như vậy.” Giọng Mộc Dung có chút ủy khuất, dường như hoàn toàn không nhận ra sự không ổn trong lời nói của mình.

Lục Niệm Nhất trầm giọng, “Buông tay ra, tôi phải về rồi.

Lười nói chuyện với anh.

Chương 1050

Ngày mai tôi sẽ mang cho anh một cuốn từ điển thành ngữ, anh tự mình tra xem đó là ý gì.” Trình độ thành ngữ của anh ta đúng là đáng lo ngại.

Vấn đề này cô đã sớm phát hiện rồi.

“Nhất Nhất, đừng giận có được không?

Anh không cố ý chọc em giận, anh chỉ không biết phải đối xử tốt với em thế nào, anh cũng không đoán được tâm tư của mấy cô gái nhỏ như em.

Em đừng chấp nhặt với anh nữa.” “Tôi đã nói rồi, ở công ty không được gọi tôi là Nhất Nhất.

Nghiêm túc một chút đi.

Anh cứ ôm ôm ấp ấp thế này thì ra thể thống gì.” Mộc Dung không thèm để ý.

Lục Niệm Nhất dứt khoát dậm thẳng một cú lên mu bàn chân anh ta.

Mộc Dung chỉ cảm thấy mu bàn chân đau nhói, không nhịn được nhảy lên.

Cô gái này ra tay thật chẳng chút nương nhẹ, “Lục Niệm Nhất, cô gái nhẫn tâm này, em không biết giày cao gót dẫm người rất đau sao?” May mà giày da của anh ta chất lượng tốt, nếu không e rằng sẽ bị gót giày nhọn của cô giẫm thủng mất.

Lục Niệm Nhất hừ lạnh một tiếng, bĩu môi, “Đây chính là cái kết cho việc không tôn trọng tôi, trêu ghẹo tôi.

Sau này nếu còn như hôm nay nữa, đừng trách tôi không khách khí.” Nói rồi, Lục Niệm Nhất liếc nhìn chỗ quần của Mộc Dung, “Tôi có đầy rẫy cách đối phó với lũ lưu manh, đảm bảo anh cả đời không thể ngóc đầu lên được.” Cô từ nhỏ đã nghe mẹ cô kể về những chiêu đối phó với lưu manh ngày xưa.

Dần dà thấm nhuần, cô không sợ không đối phó được với Mộc Dung.

Hơn nữa, Đóa Đóa cũng truyền cho cô nhiều chiêu chống sói, cô cũng coi như nửa người có võ.

Mộc Dung đương nhiên hiểu ý cô, sắc mặt lập tức tái xanh, “Lục Niệm Nhất, anh không phải lưu manh, anh là... của em.” Ba chữ “bạn trai” mắc kẹt ở cổ họng.

Cô gái này vẫn chưa đồng ý, bây giờ anh ta thật sự chẳng là gì của cô cả.

“Anh động tay động chân với một cô gái như tôi, đây không phải lưu manh thì là gì?

Nếu không phải tôi nể tình quen biết, tôi nhất định sẽ kiện anh tội quấy rối tình dục.

Đi đây, tôi tan làm rồi.” Mộc Dung giữ tay Lục Niệm Nhất lại, “Tối nay anh phải tăng ca, em phải mang cơm cho anh.” “Tôi có thể giúp anh đặt cơm hộp, nhưng tối nay tuyệt đối không được, tôi có việc quan trọng, tôi phải xin nghỉ.” “Có việc gì khẩn cấp hơn công việc sao?” “Anh trai tôi sắp đi nước ngoài làm việc, tôi đi tiễn anh ấy.

Lý do này đủ chưa?” Trên mặt Mộc Dung cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười nhạt, “Được rồi, em có thể đi.

Chuyện tiễn anh rể tương lai thì không thể qua loa được.

Khoan đã, anh có một món đồ, là để tặng cho anh trai em.” Nói rồi, Mộc Dung mở ngăn kéo của mình, lấy ra một cặp khuy măng sét, “Cái này anh vừa đặt mấy hôm trước, anh chưa dùng bao giờ, em cứ tặng cho anh trai em đi.” Lục Niệm Nhất liếc nhìn một cái, chắc là cặp khuy măng sét phiên bản giới hạn mới nhất của Coach, cũng đáng giá tiền đấy.

“Không cần, anh tôi không phải anh rể tương lai của anh, đừng nói linh tinh.” Thứ này nhà cô, “tiểu lão đầu” có cả đống, không thiếu.

“Tiểu lão đầu” có gu rất cao, thứ Mộc Dung thích chưa chắc anh ấy đã vừa mắt.

Mộc Dung cố tình nhét vào tay cô, “Đừng vậy mà, không phải đồ gì quý giá đặc biệt đâu, chỉ là một chút tấm lòng của anh thôi.” “Anh có đưa cho anh tôi, anh tôi cũng không nhận đâu, vô công bất thụ lộc mà.” “Nếu em không đưa, vậy để anh tự mình đi đưa vậy.” Lục Niệm Nhất giật lấy hộp trong tay Mộc Dung, “Được rồi, tôi mang qua là được chứ gì.

Anh lấy thân phận gì mà đi gặp anh tôi chứ, bớt làm loạn đi.” Tối nay, người nhà đều ở đó, cô không muốn Mộc Dung xuất hiện ở đó, đặc biệt là bây giờ hai người còn đang mập mờ, thậm chí còn chưa phải là bạn trai bạn gái.

Mộc Dung hài lòng cười cười, đưa tay xoa tóc cô, “Thế này mới ngoan chứ.

Nhưng sau này không được đối xử với anh như vậy nữa đâu, đặc biệt là mấy chiêu trò xấu xa trong đầu em.

Nếu một ngày nào đó em yêu anh mà anh lại bị em hủy hoại mất, thì em sẽ không có hạnh phúc đâu đấy.” Lục Niệm Nhất mặt đỏ bừng, trừng mắt nhìn anh ta một cái, rồi xuống cầu thang, bắt taxi thẳng đến Quân khu đại viện.

Mộc Dung đứng bên cửa sổ nhìn theo, nhìn dáng vẻ tràn đầy sức sống của Lục Niệm Nhất, anh luôn cảm thấy một trái tim kiên nghị lại mềm yếu đến không nói nên lời.

Trần Lê đi vào báo cáo công việc, nhìn dáng vẻ ngây ngất của thiếu gia nhà mình, trong lòng cảm thán: Thật tốt quá, cuối cùng cũng giống người bình thường rồi.

Hai mươi lăm tuổi, cũng nên yêu đương, sống cuộc sống của người bình thường rồi.

Tình hình hiện tại, quả thực là càng ngày càng tốt hơn. *** Quân khu đại viện.

Lục Niệm Nhất vừa bước vào, đã bị một bóng lưng tuấn tú trong bộ quân phục thu hút sự chú ý, nhìn một cái là biết ngay là ai.

Cô lập tức chạy tới, từ phía sau ôm chầm lấy anh, "Nghiêu Nghiêu ca ca, anh về rồi sao." Lục Nghiêu hai mươi sáu tuổi đã rũ bỏ vẻ non nớt, hoàn toàn là một người đàn ông trưởng thành.

Hồi nhỏ anh rất giống Lục Minh, nhưng lớn lên thì không còn giống lắm, chỉ khoảng ba bốn phần thôi.

"Niệm Niệm nhà chúng ta càng ngày càng xinh đẹp rồi." Lục Nghiêu nhéo nhéo tay Lục Niệm Nhất.

Trong nhà chỉ có hai cô gái, đương nhiên là được cưng chiều hết mực.

Đóa Đóa cũng chạy tới, hai chị em mỗi người ôm một bên cánh tay Lục Nghiêu, "Anh, anh thấy em và chị Niệm Niệm ai xinh hơn?" "Đương nhiên là mỗi người một vẻ rồi, không thể so sánh được, cả hai đều là tiểu mỹ nữ." Lục Nghiêu cười sảng khoái.

"Nghiêu Nghiêu ca, anh về từ khi nào vậy?" "Anh cũng chỉ về sớm hơn em mấy phút thôi, anh vừa vào thì em cũng đi theo vào rồi." Đóa

Đóa vén tay áo lên, “Anh, đừng nói mấy chuyện này nữa.

Hai chúng ta đấu một trận xem ai lợi hại hơn đi.

Em rất mong đợi anh mang đến bất ngờ cho em đó.” Lục Nghiêu tiêu sái ném chiếc áo khoác quân phục vào lòng Lục Niệm Nhất, rồi cùng Đóa Đóa so tài trong sân.

Các bậc trưởng bối đã quen thuộc rồi, từ nhỏ anh em nhà này vẫn luôn như vậy, không ai có thể ngăn cản họ.

Hai người ra đòn qua lại, động tác tiêu sái tuấn tú, quả thực phong thái ngời ngời.

Chương 1051

Ông nội Lục xem đến say mê, ánh mắt phát sáng, vuốt vuốt bộ râu bạc trắng, không khỏi cảm thán: “Nếu Đóa Đóa nhà ta mà tòng quân, không chừng nhà họ Lục chúng ta sẽ có một nữ thiếu tướng.

Công phu quyền cước của con bé không hề kém Nghiêu Nghiêu chút nào.” “Gia gia, Đóa Đóa bây giờ ngày nào cũng kêu đòi vào trường quân đội, bị cha vợ con ngăn lại rồi.

Con bé giờ lại lùi một bước, tính toán muốn học trường cảnh sát.

Ông ngàn vạn lần đừng nói những lời như vậy trước mặt con bé, nếu không thì sẽ làm loạn mất.” Lục Minh vội vàng nói.

Anh ta biết làm quân nhân khổ sở đến mức nào, ngày nào cũng phải huấn luyện, phải lột một lớp da.

Con trai thì còn được, con gái thì tốt nhất đừng đi.

Dù sao đã có một người kế thừa y bát của anh ta rồi, không cần cả hai đứa con đều dấn thân vào đó.

“Con căng thẳng thế làm gì.

Ta cũng chỉ tiện miệng nói thôi mà.

Con bé kiều diễm thế này, con nỡ lòng nào ta còn không nỡ.

Đóa Đóa nhà chúng ta nên cả đời xinh đẹp như hoa, ta không muốn thấy một cô bé đen nhẻm đâu.” Lục Minh thở phào nhẹ nhõm, “Gia gia, ông thật sự dọa con chết khiếp rồi.” Con gái anh ta tính cách thế nào, Lục Minh biết rõ.

Nếu ông nội mà dám bày tỏ thái độ, con bé nhất định sẽ tìm mọi cách để vào trường quân đội.

Cha vợ đã lớn tuổi, mẹ vợ sức khỏe không tốt, mấy năm nay có chút lực bất tòng tâm, còn trông cậy vào Đóa Đóa để kế nghiệp.

"Chẳng có tiền đồ gì, chẳng còn chút bá khí nào như hồi con còn trẻ." "Gia gia, con vốn dĩ cũng không còn trẻ nữa rồi." Ông nội Lục vỗ một cái, "Trước mặt cái người sắp xuống mồ như ta mà con cũng dám nói mình già rồi sao?

Gan to rồi đúng không?" "Gia gia, con còn trẻ, rất trẻ.

Ông cũng rất năng động, con còn trông cậy vào ông vẫy roi quất con mà." Ông nội Lục tuy tinh thần vẫn tốt, nhưng thực sự đã già rồi, sắp trăm tuổi rồi.

Tóc đã bạc trắng cả, trước đây cây gậy chỉ là vật trang trí, bây giờ thì thực sự có ích rồi, ra ngoài lúc nào cũng phải mang theo.

Trí nhớ cũng suy giảm, lần trước ra ngoài không mang theo ai bên cạnh, dọa cả nhà một phen chết khiếp, cuối cùng tìm thấy ông ở một quán trà, ông đột nhiên quên mất nhà mình ở đâu.

"Thằng nhóc thúi, được cái biết ăn nói." Trong sân, vì Lục Nghiêu cố ý nhường Đóa Đóa nên hai người hòa nhau, Đóa Đóa thì vui mừng khôn xiết, vừa nhảy vừa nhót.

"Chị Niệm Niệm, anh Tử Mặc đâu rồi?

Hôm nay là tiễn anh ấy đi mà, sao không thấy bóng dáng anh ấy đâu?" "Chắc là còn ở công ty, lát nữa chắc sẽ cùng ba mẹ bọn mình qua đây." Nhắc đến chuyện này, Lục Nghiêu nhìn Đóa Đóa.

Đóa Đóa chớp chớp mắt với anh, ra vẻ "anh yên tâm đi, em đã lo xong cho anh rồi".

Lục Nghiêu thỏa mãn, xoa đầu em gái, "Quả nhiên là chiếc áo bông nhỏ tri kỷ của anh trai." Đóa Đóa che miệng cười trộm.

Lục Niệm Nhất cũng nhận ra giữa họ đang chơi trò ú tim, “Đóa Đóa, em lại làm chuyện xấu gì rồi?” “Chị, chị ghét thật đấy.

Sao em lại làm chuyện xấu chứ, tất cả đều là vì cái gia đình của chúng ta mà nghĩ thôi.” Một giờ sau, Lục Niệm Nhất cuối cùng cũng biết, ngoài ba mẹ mình và “tiểu lão đầu”, Mạc Hữu An cũng đã đến.

Còn Lục Nghiêu, khi nhìn thấy Mạc Hữu An thì mắt không động đậy, ánh mắt dán chặt vào cô gái đang từ từ bước đến.

Cô ấy mặc một bộ vest nhỏ của Chanel, đi một đôi giày cao gót màu bạc không quá cao, trên vai là một chiếc túi xách nhỏ màu hồng, rất chuyên nghiệp nhưng lại mang chút phong thái tiểu thư danh giá.

Vẫn như trước đây, ít nói, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lãnh, tạo cho người ta cảm giác về một mỹ nhân lạnh lùng.

Mạc Hữu An cũng ngây người ra, không ngờ lại gặp Lục Nghiêu ở đây.

Trước khi đến cô còn đặc biệt hỏi dì, dì nói Lục Nghiêu chưa về.

Vậy thì, người đang mặc quân phục, khóe môi mang theo vài phần ý cười, như một công tử nho nhã kia là ai.

Mấy năm không gặp, anh ấy ngoài việc đen hơn một chút thì chẳng có gì thay đổi.

Mạc Hữu An từ khi hiểu chuyện nam nữ đã không muốn tiếp xúc với anh, luôn cảm thấy không được tự nhiên.

Hễ nơi nào có anh ấy, cô thường không xuất hiện, tránh thật xa.

Mấy năm cô ra nước ngoài làm sinh viên trao đổi, anh ấy đã gọi vô số cuộc điện thoại cho cô, nhưng cô không lần nào nghe máy.

Anh ấy liền chuyển sang gửi tin nhắn, bất kể cô đổi số mấy lần, anh ấy đều có thể tìm ra.

Dần dần, cô cũng không đổi số nữa vì vô ích.

Mỗi lần anh ấy gửi tin nhắn, cô xem qua rồi xóa luôn.

Lúc này cô căn bản không thể chạy thoát, vì Lục Nghiêu đã đi tới, cười tủm tỉm đứng chắn trước mặt cô, “An An, lâu rồi không gặp.” Mạc Hữu An ngây người một chút, rồi cười nhẹ, “Lâu rồi không gặp, Nghiêu Nghiêu ca.” Cô cố ý nhấn mạnh từ xưng hô phía sau.

Lục Nghiêu biết, cô muốn anh biết khó mà lui.

À.

Sao có thể chứ, đây là người anh đã để mắt từ nhỏ, ngày đêm mong nhớ bấy lâu.

Khó khăn lắm mới đợi được cô trưởng thành, sao có thể từ bỏ được.

“Tại sao không nghe điện thoại của anh?” Mạc Hữu An nghiến răng, anh ta nhất định là cố ý, dám làm khó cô trước mặt bao nhiêu trưởng bối thế này.

“Bây giờ tôi vừa vào công ty, khá bận.” Lục Nghiêu nhướng mày, “Ồ, hóa ra là vậy à, anh còn tưởng em không nhớ anh là ai nữa chứ.

Dù sao chúng ta cũng lớn lên cùng nhau từ nhỏ mà.

Chương 1052

Hồi bé anh còn bế em đi tè, tắm rửa cho em nữa.

Mối quan hệ thân thiết như vậy sao có thể nói đoạn là đoạn được?” Mạc Hữu An mặt đỏ bừng, “Nói bậy, không có chuyện đó.” Cô sao lại không nhớ chứ.

Lục Nghiêu xòe tay, hạ giọng, chỉ đủ cho hai người họ nghe thấy, “Anh không ngại tìm một cơ hội để em nhớ lại thật kỹ đâu.” Giữa họ nào chỉ có thế.

Mạc Hữu An trừng mắt nhìn Lục Nghiêu.

Cô không tiếp xúc với anh là vì cô đã sớm phát hiện ra bản tính lưu manh của anh.

Bề ngoài là một công tử quý tộc thanh lịch, điềm đạm, nhưng bản chất lại là một tên lưu manh.

Anh ta luôn thích dùng ánh mắt như sói đói nhìn thấy thịt mà nhìn chằm chằm cô, cô vô cùng không quen, cũng ghét ánh mắt như vậy.

“Không tin em có thể hỏi dì Mạc, những chuyện này anh đều làm rồi.” Mạc Noãn cũng nhận ra hai đứa trẻ này có chút không tự nhiên, đặc biệt là An An.

Bà ôm lấy vai cháu gái, ra vẻ bảo vệ, “Thôi được rồi, Nghiêu Nghiêu, An An nó ngại, con đừng trêu nó nữa.” Lục Nghiêu cười gật đầu, lúc này mới nhường đường.

Lục Niệm Nhất gõ nhẹ vào trán Đóa Đóa, “Cái này là do em làm phải không, cố ý gọi Nghiêu Nghiêu ca về?” “Anh con mà không về nữa, chị Hữu An sẽ bị Diệp Tử Việt cướp mất đó.” “Tử Việt lớn hơn em, em phải gọi anh ấy một tiếng ‘anh’ chứ, đừng có không lớn không nhỏ.” Đóa Đóa bĩu môi, “Chỉ lớn hơn có hơn một tuổi thôi, em mới không gọi anh ấy là anh.

Dù sao em cũng thấy anh ấy không hợp với chị Hữu An.

Tình chị em đều là ma quỷ, chị Hữu An vẫn hợp làm chị dâu của em hơn.” “Lần sau đừng như vậy nữa, hai nhà chúng ta đều là thế giao, đừng làm cho quan hệ căng thẳng.” Lục Niệm Nhất nói.

Cô giữ thái độ trung lập, bất kể cuối cùng Mạc Hữu An chọn Diệp Tử Việt hay Lục Nghiêu, hoặc cả hai đều không chọn, cô cũng sẽ không có ý kiến gì.

Cô hy vọng những người xung quanh mình đều được tốt đẹp.

Lục Tử Mặc đến muộn nhất, hầu như là vừa đúng bữa cơm thì bước vào.

Lục Niệm Nhất vừa thấy anh, liền lao tới.

Có lẽ vì là anh em sinh đôi, hai anh em từ nhỏ đã rất thân thiết.

“Tiểu lão đầu nhà tôi cuối cùng cũng đến rồi, ra vẻ quá, các bậc trưởng bối đều đang đợi anh đó.” “Anh đang bàn giao công việc với người của công ty, vừa xử lý xong.” Lục Tử Mặc xoa tóc Lục Niệm Nhất.

Lục Tử Mặc chào hỏi các bậc trưởng bối.

Cả nhà ai cũng thương anh nhất, tuổi còn nhỏ đã bị một người phụ nữ làm tổn thương, giờ lại phải đi nước ngoài làm việc.

“Tiểu Mặc, bà nội thấy con vẫn nên ở lại thành phố A đi.

Con một mình đi nước ngoài làm gì, người lạ đất lạ.” Tần Tuệ nói.

“Bà nội, con đi nước ngoài rèn luyện một hai năm sẽ về thôi, thời gian sẽ không quá lâu.

Chỉ cần có kỳ nghỉ là con sẽ về thăm mọi người, bà đừng lo lắng cho con.” “Sao mà không lo lắng được chứ.

Đồ ăn thức uống ở nước ngoài căn bản là không thể thích nghi được.

Con muốn rèn luyện thì có thể đi các nơi khác trong nước, đâu cần thiết phải ra nước ngoài.” “Bà nội, con là đàn ông, có một ngày còn phải gánh vác cơ nghiệp gia đình, càng nhiều gian nan càng tốt cho con.” Lục Tử Mặc nói thế nào, Tần Tuệ cũng không nỡ.

Có lẽ đây là tình cảm cách một thế hệ, trước đây Lục Sâm và Lục Minh đi rèn luyện, bà cũng chưa từng lo lắng như vậy.

“Mẹ, cứ vậy đi, Tử Mặc cũng có suy nghĩ riêng của nó.” Mạc Noãn khuyên nhủ.

Tuy không nỡ, nhưng đành phải buông tay con.

Ông nội Lục nói: “Con cháu tự có phúc của con cháu, đây đều không phải là chuyện chúng ta có thể can thiệp được.

A Tuệ con cứ yên tâm đi.” Cả nhà ăn một bữa cơm đoàn viên, trừ gia đình Lục Tử Đồng không đến, thì mọi người đều có mặt đầy đủ.

Ăn cơm xong, Lục Tử Mặc lên lầu, Lục Niệm Nhất đuổi theo, “Tiểu lão đầu, tối nay em muốn ngủ với anh.” “Em cũng muốn, em cũng muốn.

Tử Mặc ca, anh có thể tả ôm hữu ấp rồi, sướng chết anh nhé.” Đóa Đóa cũng chạy theo, cô bé bây giờ dính Lục Niệm Nhất nhất.

Mạc Noãn và Giang Mạn đồng loạt che mặt, Giang Mạn nói: “Hai cô bé này đúng là không có chút e dè nam nữ nào.

Đều đã là người lớn rồi mà còn cứ đòi chen chúc ngủ với Tiểu Mặc, ra thể thống gì chứ.” “Anh chị em chúng nó tình cảm tốt là phúc khí của nhà họ Lục chúng ta.

Con gái nhà mình thì không cần lo lắng gì, chỉ là tình anh em đơn thuần thôi.

Đợi hai đứa con gái sau này có bạn trai rồi, sẽ có người lo cho chúng nó, những ngày tháng như vậy cũng không còn nhiều đâu.” Lục Sâm cười nói.

“Cũng đúng.

Thị trường của chúng nó đều không tệ, mạnh hơn thời của chúng ta nhiều.

Có thể tha hồ mà chọn lựa.” Giang Mạn cười nói.

“Chọn thì có thể chọn, nhưng trong nhà chỉ có hai đứa con gái thế này, dù sao cũng phải giữ lại thêm mấy năm nữa.

Đặc biệt là Đóa Đóa nhà tôi, con bé dù có muốn lấy chồng, cha vợ tôi chắc cũng không nỡ buông tay.” Đó là người mà Lan Hành Chi đã tự tay nuôi nấng từ nhỏ, thương yêu vô cùng.

“Anh cả, cái tính tình của Đóa Đóa này, còn chưa biết khi nào mới chịu ổn định nữa.

Hai anh chị đừng lo lắng nữa.

E rằng sau này hai anh chị có muốn nó lấy chồng, nó cũng không lấy đâu.” Lục Sâm nói.

“Cũng đúng.

Chương 1053

Người không cần lo lắng nhất chính là Đóa Đóa.

Con bé này cứ ra vẻ không hiểu chuyện gì, lúc nào cũng chỉ muốn làm cho mình thật lợi hại, ai thích nó thì người đó xui xẻo.” Lục Minh cũng nói.

Mấy người trong phòng khách cười thành một đoàn, còn trong phòng, Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa đã tắm rửa xong, thay đồ ngủ, ôm gối đến trước cửa phòng Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc nhìn hai cô bé, lòng chợt nhói lên.

Anh là người từng trải qua yêu đương, có đôi khi suy nghĩ có chút phức tạp.

“Hai đứa thật sự muốn ngủ với anh sao?” Lục Niệm Nhất bật cười.

Lúc nãy cô kêu lên câu đó cũng không thấy có gì, nhưng giờ nghe Lục Tử Mặc nói, thì thật sự thấy có chút không ổn.

“Ôi thôi, kệ đi, ba anh em mình cứ nằm tán gẫu chút nhé.” Lục Tử Mặc bật cười, “Thật là hết cách với hai đứa luôn.” Đóa Đóa không hiểu lời Lục Niệm Nhất nói, cô bé đã thoải mái nằm dài trên giường, “Vừa nãy đấu với anh con một trận, giờ thấy chân tay đều mỏi nhừ rồi, em nằm xuống trước đây.” “À mà, anh, em có thứ này muốn tặng anh.” Lục Niệm Nhất đưa một cái hộp cho Lục Tử Mặc.

“Thứ gì vậy?” “Anh mở ra xem là biết ngay, xem có thích không.” Lục Tử Mặc mở ra xem, hóa ra là một chiếc khuy măng sét, nhìn cũng khá đẹp, “Sao lại nghĩ đến việc tặng anh thứ này?” “Anh thích kiểu này sao?” “Cũng được.” Lục Niệm Nhất bĩu môi, gu thẩm mỹ của

Mộc Dung vậy mà lại sánh được với “tiểu lão đầu”, thật là lạ.

Cô cứ tưởng “tiểu lão đầu” sẽ không vừa mắt đâu.

“Niệm Niệm, sao biểu cảm của em lại kỳ lạ thế?” “Làm gì có, anh thích là được rồi.

Em đã tặng quà cho anh, anh nhớ sau này mỗi dịp lễ tết đều phải gửi quà cho em đó.

Thiếu một món thôi là em nhất định sẽ bay qua tìm anh gây rối đấy.” “Còn em nữa, còn em nữa, Tiểu Mặc ca, quà của em cũng không được thiếu đâu.” Vừa nghe đến quà, Đóa Đóa lập tức mở choàng mắt.

“Được rồi, sẽ không thiếu của hai đứa đâu.

Thật sự là kiếp trước anh nợ hai đứa rồi.” “Ai bảo anh là anh trai của bọn em chứ.

Anh trai chăm sóc em gái là chuyện hiển nhiên.” Ba anh em nằm trên giường.

Đúng lúc này, điện thoại của Lục Tử Mặc reo lên.

Đóa Đóa nằm ở phía ngoài cùng, đưa tay chộp lấy điện thoại.

“Ê, Tiểu Mặc ca, là điện thoại quốc tế từ bên Pháp.

Anh có người quen ở đó sao?” Lục Tử Mặc chỉ liếc nhìn một cái, thậm chí không chạm vào điện thoại, trực tiếp thản nhiên nói với Đóa Đóa: “Ngắt đi, chắc là điện thoại quấy rối.” “Được rồi, vậy em cúp đây.” Đóa Đóa trực tiếp cúp máy.

Chỉ là điện thoại lại reo thêm mấy lần nữa.

Cuối cùng Đóa Đóa mất kiên nhẫn, trực tiếp tắt nguồn điện thoại.

“Đúng là chưa từng thấy kẻ quấy rối nào cố chấp như vậy, gọi hết lần này đến lần khác.” Đóa Đóa không nghĩ nhiều, nhưng Lục

Niệm Nhất thì đã đoán được đại khái.

Cô ôm lấy cánh tay Lục Tử Mặc, bất bình hỏi: “Tiểu lão đầu, là người phụ nữ đó phải không?” “Không biết.” “Anh không nói em cũng biết.

Anh sang bên đó thì đổi số điện thoại đi, để khỏi bị mấy kẻ không biết điều cứ dai dẳng làm phiền.” Lục Niệm Nhất nắm chặt lòng bàn tay.

“Niệm Niệm đừng tức giận, anh sẽ không gặp cô ta đâu.” “Thế thì tốt nhất.

Loại phụ nữ đó không đáng để anh phải nể mặt gì đâu.” Đóa Đóa cuối cùng cũng hiểu ra, hối hận vô cùng, “Chết tiệt, nếu em biết là con tiện nhân đó, em cúp điện thoại làm gì.

Em phải mắng chết cô ta mới được, còn dám tự mình tìm đến, đúng là không biết sống chết.” Lục Tử Mặc vỗ vỗ má cô bé, “Đóa Đóa, đừng tức giận, không đáng đâu.” “Tiểu Mặc ca, tuy em không hiểu mấy chuyện tình cảm, nhưng em cũng biết ‘ngựa tốt không ăn cỏ cũ’.

Nếu anh quay lại với cô ta, ngay cả Đóa Đóa cũng sẽ khinh thường anh đó.” Lục Tử Mặc ôm hai cô em gái mỗi người một bên, nói: "Chuyện của anh thì mấy đứa không cần bận tâm, hay là anh ra nước ngoài mang về cho mấy đứa một cô chị dâu ngoại quốc nhé." Lục Niệm Nhất rùng mình một cái: "Trời đất ơi đừng mà, em nhìn vào sẽ mắc chứng ngại ngùng mất." "Trai tốt của nước mình sao có thể cưới người nước ngoài chứ, uổng công cho mấy cô gái ngoại quốc đó, không cho phép." Đóa Đóa kiên quyết nói.

Từ nhỏ cô bé đã chịu ảnh hưởng của Lục Minh và Lục Nghiêu, có tình cảm đặc biệt với quân nhân, cảm thấy mặc quân phục là điều vinh quang nhất, bản thân cũng một lòng muốn nhập ngũ.

Vì rất yêu nước nên cô bé không cho phép người anh trai ưu tú của mình cưới vợ là người nước ngoài. "Đóa Đóa, tư tưởng của em có hơi cổ hủ đấy." Lục Tử Mặc cũng có chút bất đắc dĩ, anh thật ra chỉ nói bâng quơ vậy thôi chứ không hề có ý định đó. "Dù sao em không quan tâm, em nói trước rồi đấy, nếu anh dám dẫn cô gái ngoại quốc nào về, em sẽ là người đầu tiên đánh đuổi cô ta đi." "Ông tướng con à, anh và Đóa Đóa nói không lại đâu, anh tốt nhất đừng làm thế, Đóa Đóa sẽ thật sự đuổi người ta đi đấy." Ba người cứ thế trò chuyện rôm rả.

Vì Mạc Hữu An từ nhỏ đã ở bên cạnh Lục Sâm và Mạc Noãn một thời gian không hề ngắn, trước đây cô bé ngủ chung phòng với Lục Niệm Nhất, sau đó người nhà họ Lục đã chuẩn bị riêng cho cô một căn phòng.

Lục Nghiêu liền chắn ngang cửa phòng cô, anh dựa hờ vào cửa với dáng vẻ nhàn nhã, khóe môi khẽ cong lên nụ cười nhạt, đầu ngón tay còn kẹp điếu thuốc lá. (Anh ta vậy mà lại học hút thuốc, cái tốt không học, chỉ học mấy cái xấu này.) Mạc Hữu An né sang trái, anh ta cũng đi theo sang trái.

Mạc Hữu An né tránh không được sang hai bên, mở cửa cũng bị anh ta cản lại. "Lục Nghiêu, anh tránh ra!" Mạc Hữu An có chút tức giận. "Sao lại không gọi anh là Nghiêu Nghiêu ca nữa rồi, An An của chúng ta lớn rồi, biết thế nào là trước mặt người lớn một kiểu, sau lưng người lớn lại một kiểu khác." Lục Nghiêu dụi điếu thuốc trong tay, cười tủm tỉm nói.

Trước mặt Mạc Hữu An, anh là một người rất thích cười. "Rốt cuộc anh muốn nói gì?" "Không phải đã nói rồi sao?

Giúp em hồi tưởng lại mối quan hệ giữa chúng ta, anh nhớ em ba hay bốn tuổi gì đó đã cướp đi nụ hôn đầu của anh rồi." "Im miệng, đó là lỗi lầm vô ý của Niệm Niệm!" "Ồ, hóa ra em vẫn còn nhớ, em phải chịu trách nhiệm với anh đấy." Lục Nghiêu ra vẻ đã hiểu ra. "Lục Nghiêu, tôi không có thời gian đôi co với anh mấy chuyện vớ vẩn này, tôi đã đính hôn với Tử Việt rồi, không có chuyện gì của anh nữa đâu." Cô vội vàng muốn thoát khỏi Lục Nghiêu, đành phải kéo Diệp Tử Việt ra làm lá chắn. "Nhưng sao anh lại nghe nói em không thích Tử Việt?

Chuyện đó là do người lớn nhất thời nóng nảy quyết định thôi, em không cần phải làm theo đâu, thằng nhóc Tử Việt đó cũng không hợp với em." Mạc Hữu An không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là Đóa Đóa, cái loa phát thanh đó đã nói cho anh ta biết, con bé đó đúng là bao che cho người thân quá mức, lúc nào cũng giúp Lục Nghiêu theo dõi cô. "Lục Nghiêu, tôi nói cho anh biết rõ ràng, tôi sẽ không thích anh, cũng sẽ không thích Tử Việt, hai người các anh, tôi không thích ai cả, tôi sẽ tìm một người tôi yêu để kết hôn." Ánh mắt Lục Nghiêu thay đổi, một ngọn lửa giận dữ bùng lên, anh ôm Mạc Hữu An vào lòng, ôm chặt lấy cô, bá đạo nói: "Anh không cho phép em thích người khác, em chỉ có thể thích anh." "Lục Nghiêu, anh đừng quá bá đạo!

Chương 1054

Trong lòng tôi, anh chỉ là một người anh trai thôi, anh buông tôi ra!" "Anh không buông!

Có giỏi thì em cứ kêu lên, dẫn người lớn đến càng tốt, vừa hay để họ chứng kiến cảnh chúng ta yêu thương nhau thế này, đúng rồi, anh nghĩ ra một chiêu rồi, nếu gạo sống nấu thành cơm chín rồi, lại để người lớn bắt gặp, thì chuyện hôn sự của chúng ta sẽ là ván đã đóng thuyền!" "Lục Nghiêu, anh đừng quá đáng!" Mạc Hữu An tức đến không chịu nổi. "Anh chính là quá đáng như vậy đó." Lục Nghiêu đặt một nụ hôn lên, Mạc Hữu An nghiêng đầu tránh đi, nụ hôn của anh rơi xuống má cô.

Lục Nghiêu tham lam hít hít mũi, "Không đánh phấn, chỉ bôi sữa dưỡng và kem cơ bản, thơm thật, sau này cũng đừng bôi mấy thứ linh tinh đó lên mặt nữa, thế này là đẹp rồi." Lục Nghiêu vừa dứt lời, hơi thở nóng bỏng của anh ta ập đến, Mạc Hữu An mặt đỏ bừng không nói nên lời, nhân lúc Lục Nghiêu không chú ý, cô dùng sức đẩy anh ta ra.

Lục Nghiêu khoanh hai tay trước ngực, vẫn giữ vẻ thong thả lười biếng, khiến người ta tức chết không đền mạng, "Anh sẽ ở nhà một tháng, một tháng sau mới rời đi." "Đó là chuyện của anh, không liên quan gì đến tôi, anh không cần nói với tôi." "An An, em biết lòng anh mà, từ nhỏ đến lớn anh chưa từng thay đổi." Mạc Hữu An lách người vào cửa ngay lập tức, Lục Nghiêu hoàn toàn có thể đi theo vào, nhưng anh vẫn dừng lại.

Lỡ đâu dọa sợ cô bé, sau này người ta không dám đến nhà họ Lục nữa thì anh thiệt thòi lớn.

Mạc Hữu An dựa vào cửa, tim vẫn đập loạn xạ, cô vội vàng cài chốt nhỏ lại, lúc này mới yên tâm đi vào phòng tắm.

Lục Nghiêu đứng ngây người ở cửa một lúc, sau đó mới trở về phòng mình.

Giang Mạn đang dọn dẹp cho anh, anh đột nhiên trở về mà không báo trước, bà còn chưa kịp dọn phòng cho anh. "Mẹ, sơ sơ thôi cũng được rồi, con không cầu kỳ như vậy đâu." "Thằng nhóc này, về mà cũng không báo trước một tiếng." "Con đâu dám nói, nếu nói rồi An An sẽ không dám đến nữa." Động tác của Giang Mạn trong tay dừng lại, bà quay đầu nhìn Lục Nghiêu, tò mò hỏi: "Mẹ nói hai đứa con rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Mẹ nhớ hồi nhỏ con và An An chơi với nhau rất vui, sao bây giờ An An gặp con lại như chuột gặp mèo thế?" "Mẹ đúng là nhiều chuyện thật đó, hỏi nhiều thế làm gì chứ.

Mẹ cũng nói rồi, An An chính là chuột, từ xưa đến nay chuột nào thoát khỏi lòng bàn tay mèo đâu." Lục Nghiêu ra vẻ thề thốt.

Anh dựa vào ghế, tiện tay cầm một miếng bánh hoa hồng lên ăn. "Ừm, tay nghề của bố ngày càng tốt rồi, vẫn là hương vị trong ký ức." "Nghiêu Nghiêu, mẹ biết con thích An An, nhưng con cũng đừng quá đáng.

An An là cháu ngoại của thím con, chú con cũng rất cưng chiều nó, còn có Tử Việt ở đó nữa, mọi người đều là họ hàng bạn bè, con đừng làm hỏng chuyện." Giang Mạn có chút lo lắng nói. "Mẹ, con sẽ không từ bỏ An An, chuyện tình cảm này, dù là anh em ruột thịt con cũng sẽ không nhượng bộ, huống chi là Tử Việt." Lục Nghiêu cố chấp nói. "Cái thằng bé này, sao mẹ lại sinh ra một đứa con trai cố chấp như con chứ." Lục Nghiêu vòng tay ôm cổ Giang Mạn, trêu chọc nói: "Con nhìn tới nhìn lui đều thấy mẹ vẫn còn trẻ, có lẽ mẹ còn có thể sinh thêm cho con một cậu em trai ngoan ngoãn hiểu chuyện nữa đấy." "Đi đi!

Không đứng đắn gì cả, mẹ đã lớn tuổi rồi." Giang Mạn vỗ một cái vào lưng Lục Nghiêu. "Đây là một gợi ý hay đó, mẹ không ngại cân nhắc thử xem sao." "Thằng ranh con, lại chuyển đề tài rồi.

Ông bà ngoại nhớ con lắm, mai đi thăm họ đi." Lục Nghiêu thu lại nụ cười trên mặt, "Sức khỏe bà ngoại sao rồi ạ?" "Vẫn như cũ thôi, không tốt lắm, mấy hôm nay ông ngoại con đưa bà đi nghỉ dưỡng rồi." Nhắc đến Nam Tịch, Giang Mạn cũng rất lo lắng.

Cơ thể Nam Tịch hồi trẻ bị trọng thương, vẫn luôn không thể hồi phục hoàn toàn, dù được chăm sóc cẩn thận, bây giờ cũng ngày càng kém đi, không biết có thể chống đỡ được đến bao giờ.

Mạc Hữu An vừa mở cửa đã thấy Lục Nghiêu đứng ở đó, một chiếc áo len màu xám đơn giản, phối với quần thường ngày màu be, dưới chân là đôi giày thể thao, hai tay đút túi, cả người trông tùy tiện lại lười biếng. (Nhìn thế này, thật sự không ai nghĩ anh ta là quân nhân.) "Tránh ra." "An An, anh đưa em đi làm." "Tôi không đi làm, tôi phải đi tiễn Tiểu Mặc." Lục Nghiêu cười như không cười nhìn Mạc Hữu An, như muốn nhìn thấu cô, "Vậy thì tốt, chúng ta cùng đi." Nói rồi, anh ta tự mình đi trước, Mạc Hữu An chỉ đành đi theo.

Cả nhà tiễn Lục Tử Mặc đi, Lục Niệm Nhất nhìn chiếc máy bay trên bầu trời, khóc đến đỏ cả mắt.

Còn Lục Nghiêu thì khăng khăng muốn đưa Mạc Hữu An đến công ty, trước mặt người lớn, Mạc Hữu An căn bản không thể từ chối.

Lục Nghiêu mở cửa xe cho cô, giơ tay che đầu để cô bước vào.

Trong lòng Mạc Hữu An ấm áp, Lục Nghiêu khi lớn tuy đôi khi không đứng đắn, nhưng đàn ông nhà họ Lục thật sự rất hoàn hảo, tuyệt đối là những quý ông ôn nhu.

Lục Nghiêu vừa lên xe đã nghiêng người về phía Mạc Hữu An, Mạc Hữu An giật mình. "An An, anh giúp em thắt dây an toàn, không làm gì em đâu." Mạc Hữu An lúc này mới thả lỏng người, Lục Nghiêu đoàng hoàng giúp cô thắt dây an toàn, cơ thể căng thẳng của Mạc Hữu An lúc này mới thư giãn. "An An, chúng ta có thể nói chuyện một chút không?" Mạc Hữu An gật đầu, nghiêm túc nhìn Lục Nghiêu, "Nghiêu Nghiêu ca, em cũng đang có ý đó." Bọn họ cứ thế này mãi cũng không phải cách.

Lục Nghiêu lái xe dừng lại bên một quán ăn sáng, hai người nối gót nhau đi vào.

Lục Nghiêu gọi món bánh bao xốp, bánh kẹp tay, sữa đậu nành mà cô thích nhất, anh cũng gọi một phần y hệt.

Bấy nhiêu năm trôi qua, anh vẫn nắm rõ sở thích của cô như lòng bàn tay. "An An, những tin nhắn anh gửi suốt mấy năm nay em đều đọc hết rồi sao?" Mạc Hữu An gật đầu, "Em đều đã đọc hết rồi." "Vậy em không hề động lòng sao?" "Em còn nhỏ, tạm thời không muốn nói chuyện này, Nghiêu Nghiêu ca, em muốn nhân mấy năm này rèn luyện bản thân thật tốt, sau đó kế nhiệm dì, những chuyện khác em tạm thời không nghĩ tới." Lục Nghiêu chăm chú nhìn Mạc Hữu An, ánh mắt mang theo vài phần sắc bén, vài phần dịu dàng, "Em là không muốn, hay là trong lòng đã có một người rồi?" Mạc Hữu An giật mình, sắc mặt chợt tái nhợt, hoảng loạn nói: "Không có chuyện đó, anh đừng nói bậy." (Hóa ra anh ta thật sự đã nhận ra rồi, không phải cô ảo giác.

Đây chính là lý do cô không muốn tiếp xúc với anh ta, anh ta cái gì cũng hiểu, thậm chí còn hiểu cô hơn cả chính cô, cô không thích mình cứ như người trong suốt trước mặt anh ta.

Cô không biết là anh ta quá thông minh, hay là cô không giỏi che giấu cảm xúc của mình.) Lục Nghiêu hiểu ra, có chút đau lòng.

Quả nhiên là vậy, anh ta thật sự đã đoán đúng rồi.

Anh thở dài một hơi, "An An, phản ứng của em đã nói lên tất cả rồi." Mạc Hữu An mắt đỏ hoe, cơ thể mảnh mai gầy yếu khẽ run rẩy, Lục Nghiêu bước tới, nhẹ nhàng ôm lấy vai cô, "Cô bé ngốc, có gì mà phải khóc chứ, chuyện này chỉ có anh biết thôi, anh sẽ không nói cho bất kỳ ai đâu." "Thật sao?

Anh không nói cho ai hết sao?" Mạc Hữu An đồng tử co lại, dường như có chút nghi ngờ. "Không nói, anh đảm bảo.

Nhưng sau này em đừng có như mèo, cứ gặp anh là trốn nữa.

Anh có gì mà đáng sợ chứ, chúng ta từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, là thanh mai trúc mã, anh hơn em mấy tuổi, hiểu biết hơn em, em gặp vấn đề thì nên hỏi anh, em cứ giữ trong lòng như vậy, sắp tự làm mình sinh bệnh rồi." "Chuyện như thế này vốn dĩ rất khó nói ra." "Em có biết không, mấy năm nay em cứ lảng tránh anh, anh đã khó chịu đến mức nào không?" "Em xin lỗi, em không cố ý đâu, Nghiêu Nghiêu ca." Mạc Hữu An như một đứa trẻ làm sai, cúi gằm cái đầu nhỏ.

Lục Nghiêu xoa xoa tóc cô, "Có đôi khi, anh thấy mình quá thông minh cũng không phải là chuyện tốt." "Đúng vậy, anh thông minh đến nỗi khiến em từ sâu trong lòng cảm thấy sợ hãi." Lục Nghiêu không nhịn được bật cười thành tiếng, "Từ trước đến nay, anh thừa nhận mình có hơi bỡn cợt với em, nhưng đó cũng chỉ giới hạn với em thôi.

Bởi vì từ nhỏ anh đã xác định em rồi, những người phụ nữ khác, anh chưa từng nhìn thêm lần nào." Mạc Hữu An nhìn anh không nói gì. "An An, thật ra là em tự mình có nhận thức sai lầm.

Những cảm giác trong lòng em là sùng bái, là hướng về, nhưng duy nhất không phải là thích, cũng không phải là yêu." Anh để mình tỏ ra như một tên lưu manh, thật ra là đang cố ý vô ý dẫn dắt cô, để cô hiểu thế nào là tình cảm nam nữ đích thực.

Chương 1055

"Tại sao?" "Bất kể là thích hay yêu, trong đó đều bao hàm sự chiếm hữu, nhưng em thì chưa từng có." Mạc Hữu An có chút ngạc nhiên, chỉ cảm thấy Lục Nghiêu cứ như một thầy bói, cái gì cũng đoán được, "Sao anh lại biết nữa?" Lục Nghiêu không trả lời, mà tiếp tục nói: "Em có biết những người nói rằng chỉ cần cô ấy bình an là đủ rồi, thật ra không phải họ không có dục vọng chiếm hữu, mà là vì họ yêu mà không có được, đành bất đắc dĩ buông tay thôi.

Em có tin không, phàm là có cơ hội, họ đều sẽ không bỏ qua đâu, nhưng em thì không phải như vậy.

Từ trước đến nay, em chưa từng có một chút suy nghĩ như vậy, em còn tưởng mình đã có những ý niệm không nên có, anh chỉ có thể nói em ngốc rồi." Mạc Hữu An bị nói đến không chỗ nào giấu mặt, Lục Nghiêu nói không sai một chút nào.

Cô quả thật không có dục vọng chiếm hữu đối với người đó, cô chỉ thích sự chỉ dạy của người đó, ỷ lại vào người đó.

Cô vẫn luôn rơi vào sự tự ghét bỏ và khinh thường bản thân, đến nỗi chính mình cũng không coi trọng mình.

Bây giờ nghe Lục Nghiêu nói như vậy, cô bỗng có cảm giác như mây tan thấy mặt trời, dường như trong lòng lập tức được một tia nắng chiếu rọi, bắt đầu trở nên tươi sáng. "Hình như đúng là như vậy thật." "An An ngốc của anh, tình cảm của em dành cho chú út của anh chỉ là tình cha con thôi, không phức tạp đến thế đâu." Lục Nghiêu biết đây là do hoàn cảnh trưởng thành từ nhỏ của cô bé mà ra.

Khi Mạc Tử Hi và Đinh Duệ tái hôn, cô bé đã tám chín tuổi rồi, từ nhỏ người mang lại hơi ấm cho cô bé đều là chú út trong nhà, việc nảy sinh một số suy nghĩ lung tung là chuyện đương nhiên.

Ngay cả đến bây giờ, cô bé và người cha ruột đó cũng không thân thiết là bao. "Sau này hãy điều chỉnh lại tâm lý của mình, đừng suy nghĩ nhiều như vậy, đợi em có bạn trai thì sẽ ổn thôi." Mạc Hữu An một phen đẩy Lục Nghiêu ra, "Nhưng đó cũng không phải anh, anh chỉ là Nghiêu Nghiêu ca của em." "An An, anh biết em luôn thích cân nhắc cảm nhận của người khác, không muốn làm khó hai nhà Diệp Lục, nhưng chuyện tình cảm là chuyện cả đời, không thể vì những chuyện này mà làm lỡ dở bản thân." "Hừ, nói cứ như em thích anh vậy, Nghiêu Nghiêu ca." Mạc Hữu An lại lần nữa nhắc nhở Lục Nghiêu. "Đúng vậy, anh chính là thích Mạc Hữu An như vậy, ai cũng không để vào mắt, sống tự do tự tại." Lục Nghiêu cười. (Nếu biết ba bốn câu đã có thể gỡ được khúc mắc trong lòng cô bé, anh đã nói sớm rồi.) "An An, nể mặt anh đã khai sáng cho em, em đồng ý với anh một yêu cầu có được không?" "Để em không chấp nhận Tử Việt, chấp nhận anh phải không?" Lục Nghiêu bật cười, "Anh không có dã tâm lớn như vậy.

Anh chỉ muốn em trong vòng hai năm này đừng chấp nhận Tử Việt, đợi anh trở về, anh và Tử Việt sẽ cạnh tranh công bằng." (Điều anh sợ nhất là, thằng nhóc Diệp Tử Việt kia nhân lúc anh không có ở đây mà công phá trái tim cô, đến lúc anh trở về thì có khóc cũng chẳng có chỗ mà khóc nữa.) "Chuyện này anh cứ yên tâm đi, Tử Việt mới 18 tuổi, em không biến thái đến mức ra tay với một thằng nhóc vừa mới vào đại học đâu." Lục Nghiêu hài lòng, "Vậy chúng ta nói chuyện rồi nhé, sau này hai chúng ta sẽ cư xử bình thường?" "Vậy anh không được giở trò lưu manh với tôi." "Không phải người ta nói, đàn ông không hư, phụ nữ không yêu sao?

Sao đến chỗ em lại hoàn toàn khác vậy?" Mạc Hữu An ném túi về phía anh ta, "Bớt học mấy cái đạo lý vớ vẩn đó đi.

Với lại, sau này không được hút thuốc nữa, phì phèo nhả khói trông ra thể thống gì." "À thì ra con dâu tương lai quan tâm anh thế này, hút thuốc có hại cho sức khỏe, không hút nữa." "Miệng sạch sẽ chút đi, Lục Nghiêu, đừng chiếm tiện nghi trên lời nói của tôi." Lục Nghiêu xòe tay, "Chuyện đó chẳng phải sớm muộn gì cũng xảy ra sao." Sau một hồi trò chuyện, cuối cùng hai người cũng có thể giao tiếp bình thường.

Không thể không nói, hiệu suất làm việc của Trần Lê thật sự rất tốt, bàn làm việc của Lục Niệm Nhất đã được chuyển vào phòng làm việc của Mộc Dung, mỗi người một bên, thật sự là ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy.

Mộc Dung vừa nhìn thấy khóe mắt cô hơi đỏ đã nhíu mày, "Nhất Nhất, ai bắt nạt em vậy?" "Anh trai em ra nước ngoài rồi." Lục Niệm Nhất không vui. (Con bé này, đúng là bám dính lấy ông anh trai nó.) "Không sao, em còn có anh." "Có anh thì làm gì được chứ?

Anh đâu phải ông tướng con nhà em, có thể bao dung em vô điều kiện." Lục Niệm Nhất bĩu môi. "Nhất Nhất, anh nhất định sẽ trở thành người đàn ông như anh trai em.

À đúng rồi, món quà anh tặng cho anh ấy em mang đến chưa?" "Mang rồi." "Anh ấy nói gì?

Có thích không?" "Không nói gì cả." Mộc Dung hỏi một câu, Lục Niệm Nhất đáp một câu, Mộc Dung thấy cô bé cả người thật sự không có chút tinh thần nào, như thể cây non bị sương giá vùi dập. (Con bé này, chẳng lẽ có hội chứng yêu anh trai?) "Nhất Nhất, em có phải có hội chứng yêu anh trai không?" Lục Niệm Nhất nhướng mắt, cười khẽ, "Hội chứng yêu anh trai tính là gì chứ, em còn có hội chứng yêu cha nữa đây.

Trong lòng em, bố em đẹp trai nhất, anh trai em đẹp trai nhì, không ai có thể so sánh được với họ." Mộc Dung, "......" Dừng vài giây, anh lại hỏi: "Em như vậy có bình thường không?" "Mộc tổng, anh chắc chắn muốn cứ mãi nói chuyện phiếm với tôi sao?

Hôm qua ai nói tôi là hồng nhan họa thủy, rõ ràng bây giờ là anh đang làm trễ nãi công việc của tôi đó." Mộc Dung bất đắc dĩ xoa cằm, cúi đầu bắt đầu xử lý công việc.

Lục Niệm Nhất vừa hay liếc thấy vẻ mặt ủy khuất của anh, khóe môi khẽ nhếch lên. (Ngốc nghếch như vậy, đâu có một chút dáng vẻ tổng tài nào.) Buổi trưa, Mộc Dung thấy Lục Niệm Nhất không có hứng thú, công việc cũng không bận, liền đưa cô đi ăn cơm, nhưng xe vừa chạy được một đoạn, Trần Lê đã phát hiện ra điều bất thường.

Ngay cả cách xưng hô của anh ta cũng thay đổi, "Thiếu gia, có xe đang đi theo chúng ta." "Mới yên ổn được bao lâu lại tới nữa rồi, bọn họ thật sự không chịu bỏ cuộc." Cả người Mộc Dung toát ra khí chất lạnh lùng dứt khoát. (Lại nữa à.

Chẳng lẽ chuyện này anh ta thường xuyên gặp phải?) Lục Niệm Nhất không kìm được nhìn Mộc Dung thêm hai lần.

Mộc Dung tưởng cô sợ hãi, dịu dàng cười với cô, "Nhất Nhất, không sao đâu, bọn họ không làm hại anh được." "Tôi không sợ hãi, chỉ là bày tỏ sự đồng cảm với hoàn cảnh của anh thôi, anh đừng nghĩ nhiều.

Bọn họ mà dám ra tay ở chỗ này thì đúng là ngu ngốc hết chỗ nói." "Vậy thì tốt." Trần Lê lái xe đến khu phố sầm uất, tìm một quán ăn Trung Hoa trong khu vực và dừng lại, chiếc xe đi theo họ cũng đã lái đi mất.

Mộc Dung tìm một phòng riêng.

Vừa mới ngồi xuống, Mộc Dung đã giải thích: "Nhất Nhất, gia đình anh là nhà giàu nhất Singapore, anh còn có hai người em trai cùng cha khác mẹ.

Hai đứa đó vì tranh giành gia sản, chỉ mong anh đừng bao giờ trở về, cho dù anh đến thành phố A, chúng nó cũng đuổi theo đến đây." "Dừng lại, Mộc Dung, tôi không có hứng thú với chuyện nhà anh." "Nhất Nhất, xin lỗi, anh đã để ý em rồi.

Nếu bọn họ biết, chắc chắn sẽ không buông tha em đâu, nên có vài chuyện anh cần phải giải thích cho em rõ, nếu không lỡ xảy ra chuyện gì, sợ em không đối phó nổi." "Quỷ thần ơi, anh để ý tôi, tôi đâu có để ý anh, bọn họ chẳng lẽ là chó điên à?

Gặp ai cũng cắn." "Tiểu Lục trợ lý, cô không biết đâu, hai người đó đúng là chó điên thật." Trần Lê chen vào nói. "Đúng là bị anh hại chết rồi, tôi là người sợ phiền phức nhất, trời sinh sơ ý một cái là rước họa vào thân.

Nói đi." "Tổ tiên nhà chúng tôi là người gốc Hoa, quy tắc truyền lại từ tổ tiên là con trưởng đích tôn sẽ thừa kế gia nghiệp, chỉ khi con trưởng đích tôn không còn thì các con cháu khác mới có quyền thừa kế.

Hai người đó là con của cha tôi với hai người phụ nữ bên ngoài, sau này mới được đưa về nhà.

Giữa chúng tôi không hề có một chút tình cảm anh em nào, chỉ có sự đối đầu sống còn." "Ý anh là, cho dù anh không muốn gia sản, bọn họ cũng sẽ không bỏ qua cho anh?

Bởi vì bọn họ không tin anh sẽ từ bỏ?" Lục Niệm Nhất nhanh chóng phân tích ra được mấu chốt vấn đề.

Trần Lê giơ ngón cái lên với Lục Niệm Nhất, càng lúc càng thích Lục Niệm Nhất hơn, "Tiểu Lục trợ lý quả nhiên thông minh, hiện tại đúng là như vậy." (Nếu Tiểu Lục trợ lý gả cho thiếu gia nhà mình, sau này tuyệt đối sẽ là một trợ thủ đắc lực.) "Cha anh rốt cuộc có bao nhiêu phụ nữ?" "Không biết." "Đến anh còn không biết, chẳng lẽ chỉ có ông ta tự mình đếm xuể?" Lục Niệm Nhất nói bâng quơ một câu.

Mộc Dung khẽ gật đầu, vẻ căng thẳng trên mặt đã tiết lộ cảm xúc của anh, "Chắc là vậy." Lục Niệm Nhất có chút cạn lời, đây là cái kiểu gia đình gì vậy, cô vẫn nên tránh xa sớm thì hơn.

Cô vừa nghĩ đến sau này nếu ở bên Mộc Dung, sẽ phải đối phó với mấy bà vợ bé, cô liền rùng mình một trận.

Những người phụ nữ lớn tuổi thân cận với cô đều kết hôn vì tình yêu, được chồng cưng chiều hết mực, một vợ một chồng.

Chương 1056

Cô thật sự không thể tưởng tượng nổi nhà họ Mộc sẽ hỗn loạn đến mức nào.

Mẹ Mộc cũng là một nhân tài, vậy mà có thể chịu đựng một người chồng như vậy, sao lại không có chút tính khí nào chứ. "Nhà anh là chế độ một vợ nhiều chồng sao?" "Không có, chỉ là ông già đó tìm phụ nữ bên ngoài thôi." "Tiểu Lục trợ lý, cô đừng có nghĩ nhiều quá, thiếu gia nhà chúng tôi không hề di truyền cái tính trăng hoa của lão gia đâu.

Nếu anh ấy đã thích một người phụ nữ, thì thật sự sẽ một lòng một dạ cả đời, cô đừng có thành kiến gì với anh ấy." Mộc Dung ghét nhất là người không chung thủy, cũng vì thế mà ghét cay ghét đắng người cha đó, anh tuyệt đối sẽ không đi theo vết xe đổ. "Chuyện này anh có thể bảo đảm cho anh ta sao?

Gen di truyền là thứ rất mạnh mẽ đấy." Lục Niệm Nhất uống một ngụm trà. "Nhất Nhất." "Thôi được rồi, đừng nói nữa, mấy chuyện lộn xộn trong nhà anh tôi đại khái đã hiểu rồi, đúng là đủ loạn, một đống phiền phức, ai gả cho anh người đó xui xẻo." Hèn chi lại nói muốn về nhà anh ta để "đóng cửa".

Một gia tộc như vậy cô đã tức lắm rồi, quá không ra thể thống gì.

Lục Niệm Nhất gọi một đĩa lớn tôm hùm đất cay, cá nướng Tom Yum, một đĩa bánh bao kim sa cà rốt, đậu hũ ngàn lớp nấm truffle vàng bạc, súp gà sợi mề gà đậm đặc. "Được rồi, tôi đủ rồi, hai anh cứ gọi món mình thích ăn đi." Mộc Dung đã quen với chuyện này, khóe môi khẽ cong nụ cười nhạt.

Anh đã sớm chứng kiến sức ăn của Lục Niệm Nhất rồi, đây đúng là một người ham ăn, cái dạ dày như thể thùng không đáy vậy.

Một cô gái nhỏ, lại có thể ăn bằng hai người đàn ông trưởng thành như họ.

Trần Lê sợ hãi, "Tiểu Lục trợ lý, ba chúng ta ăn số này là đủ rồi." "Thật là, sao lại muốn tranh giành khẩu phần của tôi chứ, hai anh cứ gọi món của mình đi, đây là tôi gọi cho tôi đấy, Mộc tổng sẽ không tiếc tiền đâu." Lục Niệm Nhất bực bội nói. (Con trai của tỷ phú Singapore, không thiếu mấy đồng tiền này đâu.) "Đừng nói nhiều quá." Mộc Dung nói.

Trần Lê và Mộc Dung lần lượt gọi một phần bít tết. "Chán thật, món Trung Hoa mới là tinh hoa bác đại, đến quán ăn Trung Hoa lại ăn bít tết, trí thông minh đáng lo ngại." Nhà hàng lên món rất nhanh, Lục Niệm Nhất ăn rất tận hưởng.

Mộc Dung sau khi ăn bít tết xong, liền đeo găng tay, bình tĩnh bóc tôm cho cô, thậm chí còn gỡ xương cá. (Từ nhỏ đến lớn, đều là người khác chăm sóc Mộc Dung, đâu ai từng thấy Mộc Dung chăm sóc người khác đâu, không ngờ anh ấy chăm sóc người khác cũng ra dáng phết.) Trần Lê bị làm mới tam quan, xem ra tình cảm thiếu gia nhà mình dành cho Tiểu Lục trợ lý thật sự không hề tầm thường, đã đến mức cưng chiều như vậy rồi.

Chỉ là, Trần Lê nhìn thế nào cũng cảm thấy Lục Niệm Nhất không phải là đứa trẻ xuất thân từ gia đình nghèo khó, không thể nào lại ăn nhiều, lại biết hưởng thụ như vậy.

Trên người cô ấy càng không có một chút tiểu gia tử khí nào, toát ra vẻ kiêu ngạo, dường như không để bất cứ thứ gì vào mắt.

Thử hỏi, cấp dưới nào phải dựa vào công việc để nuôi sống gia đình lại có thể tự nhiên hưởng thụ sự chăm sóc của cấp trên như vậy, mặc dù cấp trên này có ý với cô ấy.

Lục Niệm Nhất nhận ra ánh mắt của Trần trợ lý, không nhịn được hỏi: "Trần trợ lý, anh không ăn cơm, nhìn tôi làm gì?

Có ý gì với tôi à?" Trần Lê cười, "À à, Tiểu Lục trợ lý đúng là quá hài hước rồi, tôi chỉ là thấy Tiểu Lục trợ lý ăn ngon miệng quá, không kìm được nhìn thêm vài cái thôi.

Mấy món này đều hơi cay, Tiểu Lục trợ lý vẫn nên ăn ít một chút, dạ dày sẽ không thoải mái đâu." "Yên tâm đi, dạ dày của bản cô nương từ nhỏ đã tốt rồi." Lại qua một lúc lâu nữa, Lục Niệm Nhất cuối cùng cũng dừng lại, bắt đầu uống canh, vẻ mặt mãn nguyện nhận lấy khăn giấy Mộc Dung đưa qua lau khóe miệng.

Trần Lê nhìn những mảnh thức ăn vụn còn sót lại trên đĩa, mắt trợn tròn, Lục Niệm Nhất tuyệt đối là cô gái ăn nhiều nhất mà anh từng thấy. "Mở to mắt như vậy làm gì, ban ngày ban mặt đâu cần dùng làm lồng đèn." Trần Lê mặt mếu máo.

Mộc Dung lại nhếch môi, con bé này cái miệng đúng là sắc bén thật. "Hừ, là do các anh ngốc quá thôi.

Đời người mà, chỉ có mỹ thực là không thể phụ lòng.

Trẻ không ăn, lẽ nào phải đợi đến lúc lớn tuổi dạ dày yếu rồi mới hưởng thụ sao?" Lục Niệm Nhất nói xong, đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Trần Lê nhân cơ hội mở lời, nhưng lại lo thiếu gia nhà mình nghĩ anh quá quan tâm đến chuyện của Tiểu Lục trợ lý, bắt anh về Đông Nam Á.

Thế là anh đổi cách nói chuyện, vừa khen vừa hỏi, "Mộc tổng, anh có thấy Tiểu Lục trợ lý này rất có khí chất không?" Mộc Dung liếc nhìn Trần Lê một cái nhạt nhẽo, "Khí chất của người ham ăn." "Mộc tổng, tôi không đùa với anh đâu, tôi chỉ cảm thấy Tiểu Lục trợ lý không giống đứa trẻ xuất thân từ gia đình nghèo khó.

Cách cô ấy đối nhân xử thế, tầm nhìn, kiến thức và khí độ của cô ấy, đều không phải gia đình nhỏ bé bình thường có thể giáo dục ra được, càng giống tiểu thư khuê các của gia đình phú quý hơn." (Anh đã thấy quá nhiều đứa trẻ nhà nghèo, bản thân anh cũng vậy.

Từ nhỏ anh được mẹ Mộc đưa từ bên ngoài về nhà họ Mộc, nói trắng ra, anh rất hiểu khí chất của những người đó.) "Điều kiện gia đình của cô ấy không tốt, nhưng bố mẹ yêu thương nhau, anh em tình cảm rất tốt.

Đứa trẻ xuất thân từ một gia đình đầy đủ như vậy tự nhiên không có khuyết điểm gì." (Anh loại người xuất thân từ gia đình phú quý thì sao chứ, gia đình lại không trọn vẹn.

Đứng trước mặt Lục Niệm Nhất, bất kể là tính cách hay khí độ, đều dễ dàng bị so sánh thua kém.) "Tiểu Lục trợ lý còn có một người anh trai nữa sao?" Trần Lê tò mò hỏi. (Nhớ đến vẻ mặt ủ rũ vì anh trai đi công tác nước ngoài của cô bé đó, lòng Mộc Dung vẫn còn chút chua xót,) liếc Trần Lê một cái, bực bội nói: "Anh trai song sinh." Song sinh?

Trần Lê luôn cảm thấy có điều gì đó chợt lóe qua trong đầu mình, nhưng anh không nắm bắt được, nó cứ thế vụt qua. "Tiểu Lục trợ lý đúng là có phúc khí thật." "Anh có phải là nhiều chuyện hơi quá rồi không, chuyện của người khác liên quan gì đến anh?" Trần Lê giả lả, "Chỉ là tiện miệng hỏi thôi, à à, Thi Vũ nhà tôi còn đang đợi tôi." Ngữ khí của Mộc Dung không được tốt lắm, Trần Lê cũng không dám hỏi thêm chuyện gì thừa thãi nữa.

Buổi chiều, Lục Niệm Nhất đang báo cáo công việc cho Mộc Dung, "Mộc tổng, chuyến du xuân hàng năm của công ty đã được ấn định vào thứ Hai tuần sau.

Sau khi tham khảo ý kiến mọi người, địa điểm là Long Tuyền Sơn

Trang ở ngoại ô thành phố A.

Ngân sách vẫn trong phạm vi kiểm soát, Mộc tổng anh có muốn tham gia không?" "Du xuân à, không hứng thú." "Vậy tôi không đăng ký cho anh nữa nhé." Mộc Dung đột nhiên nhớ ra điều gì đó, hỏi: "Vậy em có đi không?" "Đương nhiên tôi phải đi rồi, tôi không đi thì ai tổ chức đây, những chuyện đó đều do tôi liên hệ mà." "Vậy anh cũng đi." "Mộc tổng, anh có thể đừng thay đổi xoành xoạch như vậy không?

Anh đi rồi mọi người đều chơi không thoải mái, anh không đi thì hơn." "Đùa à, công ty nhiều nhân viên nam thế, từng người đều là chó độc thân, cứ như hổ đói vậy." (Thấy cô gái nhỏ tuổi, xinh đẹp như tiên nữ thế này, mà có thể an phận thủ thường mới là lạ.) "Nói cứ như anh không phải chó độc thân vậy, còn đi trêu chọc người khác nữa." Lục Niệm Nhất có chút buồn cười. "Chính vì anh là chó độc thân nên anh càng phải đi, để nhìn em, để trông chừng em." Lục Niệm Nhất nhướng mày, "Anh định đi làm kỵ sĩ của tôi à?" "Không làm kỵ sĩ, làm vương tử." Mộc Dung dứt khoát nói. (Kỵ sĩ đều là những người đứng một bên hóng mát, mãi mãi chỉ có thể âm thầm bảo vệ.) Lục Niệm Nhất liếc anh ta một cái, có chút bất đắc dĩ nói: "Mộc tổng, tôi phải nói trước cho anh rõ, tôi đến đây để làm việc đàng hoàng.

Anh tốt nhất đừng thể hiện cái suy nghĩ nhỏ nhoi của anh đối với tôi ra, nếu không tôi sẽ trở thành vật tế thần mất.

Chương 1057

Bản cô nương không có tâm trạng mà đấu đá qua lại với mấy người phụ nữ đó đâu, quá mất giá, quá kém sang." Mộc Dung không thể không nói, thằng nhóc Trần Lê đó thật sự rất lanh lợi, đây cũng là lý do anh ta giữ nó ở bên cạnh bấy nhiêu năm.

Lục Niệm Nhất quả thật không giống người bình thường, cô ấy thật sự quá kiêu ngạo, trong lời nói ngoài lời nói đều toát ra vẻ chê bai anh, cứ như ở bên anh là điều gì đó không thể cho người khác thấy vậy.

Lục Niệm Nhất gửi danh sách đã thống kê qua email công ty, các nữ nhân viên vừa thấy tên tổng tài đại nhân rõ ràng nằm trong danh sách, đều bắt đầu sôi sục.

Các nữ nhân viên vừa nhìn thấy bóng dáng Lục Niệm Nhất liền vây lấy cô, "Lục trợ lý, thật không?

Là thật sao?

Mộc tổng của chúng ta thật sự sẽ đi tham gia hoạt động du xuân sao?

Tôi đến giờ vẫn không dám tin, một người lạnh lùng như anh ấy vậy mà cũng thích hóng hớt rồi." "Tiểu Lục trợ lý, cô phải hỏi cho rõ ràng nhé, đừng để chúng tôi mừng hụt.

Bây giờ trái tim tôi vẫn còn đang đập thình thịch, sắp được tiếp xúc gần với Mộc tổng đó." "Đúng vậy đúng vậy, mấy năm trước Mộc tổng toàn không tham gia, anh ấy trước giờ luôn không có hứng thú với loại hoạt động này."Lục Niệm Nhất trên mặt luôn giữ nụ cười đúng mực, đợi nghe mấy cô nàng mê trai này nói xong, cô mới mở lời, "Các chị, đây là em tự mình hỏi đó, tuyệt đối không sai đâu.

Nhưng Mộc tổng là người bận rộn, nếu lỡ có chuyện gì đột xuất, thì đó không phải là việc em có thể kiểm soát được." Lục Niệm Nhất nói có chừa đường lui, sợ mấy cô gái không nói lý này đến lúc đó lại kiếm chuyện. "Không đâu không đâu, Mộc tổng là người nói lời giữ lời mà, anh ấy chỉ cần đã đồng ý thì nhất định sẽ đi." "Đúng vậy, Mộc tổng là người như thế, chúng tôi tin anh ấy." "Lục trợ lý, cô là trợ lý của Mộc tổng, cô nhất định phải tin anh ấy chứ." Lục Niệm Nhất thật sự cạn lời, Mộc Dung này sao mà lắm fan thế không biết, rõ ràng là họ đang nghi ngờ, vậy mà đến cuối lại thành lỗi của cô. "Tổng hợp phản ứng của Mộc tổng trong thời gian này, người anh ấy thích nhất định là ở trong chúng ta rồi.

Mà này, tiểu Lục trợ lý, phòng ốc đã sắp xếp xong chưa?

Cô phải sắp xếp cho tôi ở đối diện Mộc tổng nhé." Người nói là một nữ nhân viên phòng tài chính tên là Từ Lộ, cô ta đã thích Mộc Dung từ rất lâu rồi. "Tôi cũng muốn, tôi cũng muốn." "Tiểu Lục, cô không được thiên vị ai đâu đó, lúc này đương nhiên là phải xét đến nhan sắc rồi, chỉ có người như tôi mới xứng với Mộc tổng, nếu sau này tôi thành phu nhân tổng tài, tôi nhất định sẽ chiếu cố cô." "Cái loại nhan sắc như cô, Mộc tổng sẽ không thích đâu." "Hừ, nói cứ như Mộc tổng nhìn trúng cô vậy." "Hay là tôi sắp xếp cho tất cả các cô ở chung một phòng với anh ấy luôn được không?" Lục Niệm Nhất có chút mất kiên nhẫn, thật sự là cạn lời với mấy cô nàng mê trai này.

Cô trong lòng đã cười rạng rỡ rồi, cô mới là người hiện tại có khả năng trở thành phu nhân tổng tài nhất, chỉ là xem cô có đồng ý hay không thôi. "Không được, nhất định phải là tôi." "Tôi mới xứng với Mộc tổng." Nhìn họ cãi nhau không dứt, Lục Niệm Nhất lắc đầu, tranh thủ quay về văn phòng của mình. "Sao lâu vậy mới lên?" "Bị mấy chị em fan của anh chặn lại, vừa mới thoát thân xong.

À mà, anh có cần người làm ấm giường không?

Em giữ được một hai cô trông khá thanh thuần đó, có thể sắp xếp cho anh.

Người trong công ty mình mà, không lợi dụng thì phí, đừng để người khác hời không." Lục Niệm Nhất trêu chọc. "Lục Niệm Nhất, cô đang nói gì vậy?

Cô nói lại cho tôi nghe xem?" Mộc Dung gầm nhẹ.

Lục Niệm Nhất giật mình, thấy Mộc Dung mặt mũi âm trầm nhìn mình chằm chằm, tim đập thình thịch, "Em nói đùa thôi mà, anh đừng coi là thật." Mộc Dung sải bước tới, Lục Niệm Nhất vừa định chạy thì đã bị anh giữ chặt giữa bàn làm việc và ghế.

Nhìn ánh mắt sắc lạnh của anh, Lục Niệm Nhất thật sự có chút sợ hãi, khẽ quay đầu đi.

Ngày thường chưa từng thấy anh nổi giận với cô lớn đến vậy.

Đúng là nhỏ nhen, không đùa được một chút nào, chán chết. "Lục Niệm Nhất, tôi chưa từng thích ai, cũng chưa từng bày tỏ thật lòng với ai, cô là người đầu tiên." Mộc Dung siết chặt mặt Lục Niệm Nhất, trong mắt giông bão sắp nổi lên.

Lục Niệm Nhất chớp mắt, cái này cô biết rồi, anh đã nói rồi. "Tôi biết cô chê gia thế tôi phức tạp, chê tôi không biết phong tình, đối với tôi còn chưa có suy nghĩ đó, nhưng làm ơn hãy tôn trọng tôi, đừng chà đạp tấm lòng chân thành của tôi." Lục Niệm Nhất khí thế có chút yếu đi, "Em không chà đạp tấm lòng chân thành của anh." "Không có sao?

Vậy cô đẩy tôi cho người phụ nữ khác làm gì, cô không biết tôi vì cô mà đi sao?

Cô rõ ràng biết, vậy mà vẫn thờ ơ, cô còn vòng vo với những người phụ nữ đó, giúp họ leo lên giường tôi.

Lục Niệm Nhất, tôi chưa từng thấy người phụ nữ nào quá đáng như cô." "Không, cô thật sự quá đáng, chưa từng có ai đối xử với tôi như vậy, cô là người đầu tiên.

Có phải cô ỷ vào việc tôi thích cô, nên mới cho rằng có thể hành xử không kiêng nể gì?" "Không..." Lục Niệm Nhất muốn giải thích.

Nhưng Mộc Dung lúc này khả năng ăn nói lại phát triển vượt bậc, cô căn bản không có cơ hội mở miệng. "Tôi đã hiểu rồi, dù thế nào cô cũng không thích tôi, vậy thì thế này đi, tôi rút lại tình cảm dành cho cô, sau này tôi sẽ không thích cô nữa." Anh không muốn tự hạ thấp mình dâng tấm lòng ra để người khác chà đạp.

Dù sao cũng chỉ là một người phụ nữ, nếu người ta không thích mình thì cũng không có gì sai.

Anh hà tất phải ép buộc, cuối cùng chỉ làm khổ cả hai.

Mộc Dung lúc này thật sự rất khó chịu, toàn thân toát ra khí tức đau khổ.

Lục Niệm Nhất từ nhỏ cũng được nuông chiều mà lớn lên, chưa từng bị người khác giáo huấn như vậy, tính khí cũng nổi lên.

Cái người gì đâu, thích thì cứ như chơi, một lời không hợp là đòi rút lại.

Với cái tính khí nắng mưa thất thường này, cô lười mà chiều.

Hình ảnh anh ân cần ấm áp buổi trưa vẫn còn trong đầu, nhưng vì chuyện này, hảo cảm lập tức tiêu tan.

Tuyệt giao, người đàn ông như vậy không cần. "Vậy thì tốt quá, thích cô nương này nhiều lắm, thiếu anh một người cũng không thiếu.

Anh muốn rút thì rút, liên quan gì đến tôi.

Người theo đuổi tôi trước là anh, không phải tôi." Nhìn vẻ mặt thản nhiên của Lục Niệm Nhất, Mộc Dung chỉ cảm thấy lòng lạnh lẽo.

Chương 1058

Anh cảm thấy mình đã vứt bỏ tất cả lòng tự trọng của đàn ông, nhưng trong mắt cô, anh chẳng là gì cả.

Anh của quá khứ, để che giấu bản thân, anh kiềm chế cảm xúc, vô dục vô ái.

Chỉ sợ lộ ra sơ hở, để bản thân có điểm yếu, từ đó khiến hai người anh em kia có cơ hội.

Nhưng gặp Lục Niệm Nhất, anh tự nhủ rằng cô xứng đáng để anh phá vỡ mọi sự kiên trì trước đây.

Mộc Dung buông Lục Niệm Nhất ra, quay về chỗ ngồi của mình, vùi đầu vào xử lý công việc. "Đồ thần kinh, lúc này lúc khác." Lục Niệm Nhất thầm mắng.

Chỉ là không hiểu sao, trong lòng lại hỗn loạn và phiền muộn vô cùng, cô thật sự muốn mắng người.

Đến giờ tan làm, Mộc Dung không nói gì, trực tiếp bước ra khỏi văn phòng, không thèm liếc cô một cái. "Mẹ nó, cái tên này không muốn ở cùng tôi đến vậy sao?

Cô nương đây cũng cực kỳ không tình nguyện.

Tuần sau tôi nhất định phải đổi văn phòng về, tôi sẽ đi đầu quân cho Trần trợ lý, thà không ở chung văn phòng với cái loại biến thái này." Lục Niệm Nhất đập tập tài liệu xuống bàn, ấm ức không thôi. "Cô nói ai là biến thái?" Thấy Mộc Dung quay lại đứng trước mặt, Lục Niệm Nhất suýt nữa thì ngã khỏi ghế.

Mộc Dung hừ lạnh một tiếng về phía cô, bước tới cầm túi của mình rồi đi thẳng.

Lần này thì đi thật rồi. "Cái tên này cố ý quay lại xem tôi có nói xấu anh ta không mà.

Đồ đàn ông mưu mô thật đáng sợ." Lục Niệm Nhất lầm bầm.

Không biết rằng, cử chỉ của hai người giống hệt những cặp đôi trẻ mới chớm yêu, đang giận dỗi nhau.Mạc Hữu An giải tỏa khúc mắc xong, lập tức đi tìm Lục Sâm.

Cô thường xuyên đến Lục thị, tiếp tân đều quen mặt cô rồi. "Mạc tiểu thư, Lục tổng hôm nay chưa xuống, có cần tôi đưa cô lên không?" "Chị cứ làm việc của mình đi, tôi tự lên là được, tôi quen Lục thị rồi." Từ nhỏ cô và Lục Niệm Nhất thường xuyên lui tới Lục thị, đặc biệt là văn phòng của Lục Sâm, quen thuộc không thể quen hơn.

Mạc Hữu An đi thang máy chuyên dụng của tổng tài lên văn phòng Lục Sâm.

Lục Sâm vẫn đang vùi đầu xử lý công việc.

Mạc Hữu An rón rén bước vào, ôm lấy cổ Lục Sâm, cười nói: "Dượng." Lục Sâm kéo tay cháu gái, "An An đến rồi à." Mạc Hữu An vừa xoa bóp vai cho Lục Sâm vừa nói: "Dượng ơi, dì đã về nhà nấu cơm rồi, dì nói tối nay tay ngứa muốn làm há cảo, bảo cháu đến đón dượng." "Dì con bao nhiêu năm nay, cũng chỉ có há cảo là tạm gọi là tàm tạm được." Lục Sâm nói với giọng điệu chê bai. "Dượng nói giọng chê bai vậy thôi, chứ trong lòng chắc chắn rất tự hào.

Đàn ông bên ngoài, không ai như dượng, chiều vợ đến mức này, sắp đến tuổi làm bà ngoại rồi mà vẫn chẳng biết làm gì." "Ha ha, cái này thì đúng." Mạc Hữu An thân mật khoác tay Lục Sâm, "Thôi thôi, chúng ta mau về đi.

Phần nhân há cảo còn phải dượng tự mình kiểm tra, nếu không mùi vị sẽ khó mà ăn được.

Công việc làm không hết đâu, mai làm tiếp." "Hôm nay An An có chuyện gì vui à, sao trông vui vẻ thế?" Lục Sâm nhìn Mạc Hữu An thêm mấy lần.

Cháu gái này tính cách vốn lạnh lùng, hiếm khi nhiệt tình như vậy.

Mạc Hữu An đỏ mặt, nhớ lại chuyện đã làm mình bận lòng mấy năm nay, lập tức cảm thấy chỉ số IQ của mình thật đáng lo.

Nếu không phải Lục Nghiêu chỉ ra, cô thật sự không biết mình còn phải day dứt bao nhiêu năm nữa.

Thế mà lại tưởng mình có tình cảm nam nữ với dượng, thật ngốc không tả nổi, vậy mà người lớn vẫn luôn nói cô là người thông minh nhất trong ba cô cháu gái, có tiềm chất làm nữ tổng tài.

Thật ra có lúc cô cũng mơ hồ. "Sao còn đỏ mặt?

Có phải khó chịu trong người không?" "Đâu có, chỉ là cháu và anh Nghiêu đã hòa giải rồi, sau này chúng cháu vẫn là bạn tốt." "Đây là chuyện tốt mà, Nghiêu Nghiêu cũng là ta nhìn từ nhỏ lớn lên, đứa bé này tính tình không tệ, là một lựa chọn tốt để làm chồng.

Tử Việt đối với con đúng là còn nhỏ quá, con vốn sớm trưởng thành, hai đứa không hợp." "Dượng ơi, cháu không có ý đó.

Cháu bây giờ chỉ là hòa giải với anh Nghiêu như ban đầu, chứ không có nghĩa là cháu chọn anh Nghiêu.

Dượng đừng nói bừa, truyền đến tai Tử Việt, thằng bé đó lại làm ầm lên với cháu bây giờ." Nhắc đến Diệp Việt, giọng Mạc Hữu An có chút cưng chiều.

Mạc Tử Hi chỉ sinh một mình cô, từ nhỏ cô đã coi những người xung quanh mình là anh chị em ruột.

Lục Sâm cười mà không nói.

Mạc Hữu An luôn cảm thấy dượng mình dường như cái gì cũng hiểu, hơn nữa nhìn xa trông rộng hơn cô.

Mạc Hữu An cúi đầu, Lục Sâm xoa đầu cô, "An An, dù là Nghiêu Nghiêu hay Tử Việt, chỉ cần con không muốn, dượng sẽ không để họ ép buộc con.

Con có quyền tự chủ tuyệt đối trong hôn nhân của mình, con cứ yên tâm đi tìm một chàng trai mà con yêu và cũng yêu con, đừng có bất kỳ gánh nặng nào." Ngừng một lát, Lục Sâm nói tiếp: "Bất cứ lúc nào cũng có dượng chống lưng cho con, đừng sợ." Nghe vậy, vành mắt Mạc Hữu An đỏ hoe.

Lời dượng nói rõ ràng là sau này sẽ đứng về phía cô.

Lục Nghiêu là cháu của dượng, Diệp Việt là con của bạn thân dượng, nhưng dượng lại chọn thiên vị cô.

Cô cảm thấy mình thật may mắn, có dì dượng tốt như vậy, đáng tin hơn cả cha mẹ ruột mình, mọi việc họ làm đều đã được cân nhắc kỹ lưỡng.

Nghe nói, mẹ cô trước đây có nhiều mâu thuẫn với dì, dì còn vì bà ngoại mình mà bỏ xứ đi nhiều năm.

Nhưng họ lại đối xử với cô như con gái ruột, không hề khắc nghiệt chút nào, thậm chí dượng còn đóng vai trò của người cha, khiến cô trong thời thơ ấu không hề thiếu thốn tình yêu thương của cha.

Chương 1059

"Cảm ơn dượng." "Con bé ngốc, nói mấy lời này làm gì, cháu gái cũng là con gái, đừng khách sáo với ta." Đúng lúc này, điện thoại của Lục Sâm reo, là Lục Niệm Nhất gọi đến.

Cúp điện thoại, Lục Sâm cười, "Con bé Niệm Niệm chắc bị ấm ức rồi, bảo tôi đến đón nó về nhà ăn cơm, chúng ta đón nó rồi về." "Vậy chúng ta đi mau đi, Niệm Niệm hiếm khi như vậy, con bé hoạt bát vui vẻ như thế, ai cũng không làm nó buồn được đâu.

Hôm nay tạm thời chịu đựng tay nghề của dì một chút vậy." "Còn nói ta, con bé lừa đảo này cũng chê dì con lắm." Mạc Hữu An lè lưỡi, "Cháu chỉ nói thật thôi." Lục Niệm Nhất đang bực bội vô cùng, không muốn tự đạp xe đạp điện của mình, nhớ những ngày bố làm tài xế riêng.

Cô bất chấp nguy cơ lộ thân phận để bố đến đón.

Lục Niệm Nhất thấy xe của Lục Sâm, lập tức chạy đến, cửa xe còn chưa đóng, cô đã nhào vào lòng Lục Sâm. "Bố ơi, con hôm nay phiền chết đi được, phiền chết đi được, phiền chết đi được." Lục Niệm Nhất giữ vững nguyên tắc chuyện quan trọng nói ba lần, đầu cọ qua cọ lại trong lòng Lục Sâm. "Hấp tấp quá, sau này không được như vậy, phải xem an toàn không rồi mới lao tới." Lục Sâm nghiêm mặt nói. "Con biết rồi." "Niệm Niệm nhà chúng ta rốt cuộc bị sao vậy?

Cái thằng nhóc không có mắt nào lại làm con không vui." "Còn không phải cái tên Mộc đại đầu đáng ghét đó sao, bị anh ta làm phiền chết đi được.

Nếu không phải vì con muốn giữ công việc này, con đã bỏ đi từ lâu rồi, hà tất phải ở lại nhìn cái bản mặt chết tiệt của anh ta." Lục

Sâm nhướng mày, nhìn con gái như vậy, sao lại cảm thấy có gì đó lạ lạ.

Chỉ là bản thân cô bé còn chưa nhận ra.

Nếu không thì cô bé sẽ không giận đến mức này. "Thôi được rồi, chúng ta về rồi nói tiếp.

Mẹ con đã làm há cảo rồi." "Mẹ vào bếp á, đúng là không có chút mong đợi nào luôn." Lục Niệm Nhất cũng rất ghét bỏ.

Mạc Hữu An nghe lời Lục Niệm Nhất, không nhịn được cười thành tiếng. "A, chị An An cũng ở trên xe à." Lục Niệm Nhất hậu tri hậu giác nhận ra trong xe còn có người thứ ba. "Mắt con căn bản không có chị An An này, coi chị như vô hình luôn." Lục Niệm Nhất và Mạc Hữu An ngồi cạnh nhau, hai chị em vừa ăn vừa trò chuyện vui vẻ. "Sao lại thế được, em chỉ có mình chị An An này thôi chứ." Mà không biết, Từ Lộ kia đang đứng ở cổng công ty, trân trân nhìn Lục Niệm Nhất lên một chiếc xe sang trọng.

Cô ta che miệng, trông như vừa phát hiện ra một bí mật động trời.

Đứng ngây người hồi lâu mới rời đi. "Mau kể cho chị nghe đi, cái tên Mộc đại đầu đó là ai?

Là một con quái vật đầu to sao?" Mạc Hữu An dịu giọng hỏi.

Lục Niệm Nhất cười cười, "Chị, chị thật là hài hước." "Vậy rốt cuộc là người thế nào mà làm em giận đến mức này?" "Hừ, chị à, em nói chị nghe, cái tên sếp của em đó chính là đến để đòi nợ em vậy.

Ngày nào cũng mặt nặng mày nhẹ.

Hôm nay em chỉ đùa anh ta một chút xíu, vậy mà anh ta lại giận dỗi với em, còn nói không thích em nữa.

Nực cười, Lục Niệm Nhất này là ai chứ?

Em thiếu người thích sao?" "Chỉ cần tôi, Lục tiểu thư, thả ra tin tức muốn kén chồng, vậy thì người xếp hàng đến cửa phải dài mấy con phố, còn thiếu mỗi anh ta một người đàn ông sao?

Nhà anh ta là phú hào Singapore thì sao chứ, cô nương này không thèm.

Huống hồ anh ta còn một đống khuyết điểm, động một tí là đổi sắc mặt, còn nhanh hơn cả mặt phụ nữ.

Lại còn cái gia đình lộn xộn, một đống dì ghẻ, cô nương này ăn no rửng mỡ mới đâm đầu vào, thật ghê tởm." Mạc Hữu An thấy buồn cười, nhưng vẫn nói: "Ôi trời, đã là người chẳng có gì đáng giá như thế thì không cần cũng được, có gì đâu mà phải giận.

Em cứ nghỉ việc đi, rồi đi theo chị làm, sau này chị che chở cho em.

Chị không che chở được thì còn có dì chống lưng cho em, xem ai dám tùy tiện ra vẻ với em." Nghỉ việc sao?

Hình như hơi bé xé ra to rồi.

Những trụ cột kỹ thuật trong công ty, ai mà chưa bị tên bạo quân Mộc đó mắng qua, mắng còn quá đáng hơn cô, nhưng mấy ngày sau người ta lại tươi cười hớn hở, cũng không động một tí là xin nghỉ.

Cô cũng phải kiên cường chứ, không thể đặc biệt.

Cái tên đàn ông đó chỉ là không theo đuổi cô nữa thôi, không theo thì không theo.

Nếu cô làm ra vẻ xin nghỉ, chẳng phải là 'không bạc ba trăm lạng ở đây' sao?

Nói không chừng anh ta còn tưởng cô có ý với anh ta, cô tuyệt đối không muốn anh ta coi thường mình như vậy.

Hơn nữa, hai tên em trai của anh ta đang rình rập, với cái chỉ số IQ của anh ta, biết đâu chừng nào lại xảy ra chuyện, có cô ở bên cạnh nhắc nhở có lẽ sẽ tốt hơn.

Cô không thể thấy chết không cứu, tất nhiên đó cũng là một mạng người. "Chị ơi, em đâu phải người dễ dàng lùi bước như vậy, gặp một chút rắc rối nhỏ đã vội vàng bỏ cuộc.

Than phiền với mọi người vài câu thì thôi, chứ nghỉ việc thì hình như hơi bé xé ra to rồi." "Em là không nỡ cái tên Mộc đầu gỗ kia, hay là không nỡ công việc của em?" Mạc Hữu An nói với giọng trêu chọc. "Đương nhiên là công việc của em rồi.

Bây giờ tìm một công việc khó khăn biết bao, bao nhiêu sinh viên đại học không tìm được việc làm.

Em làm phúc không đi tranh cơm với họ thì thôi, tạm thời nhẫn nhịn cái tên bạo quân Mộc đó vậy.

Lương trợ lý cao như thế, em đi công ty khác chưa chắc có lương cao như vậy." "Lục Niệm Nhất, em có cần phải bướng bỉnh như vậy không?" "Chị ơi, em bướng bỉnh chỗ nào chứ." "Tương tư thì tương tư đi, chị lại không cười em, hai chị em chúng ta có gì mà phải giấu giếm." "Chị và lão già nhà mình không hổ là có quan hệ huyết thống mập mờ, đều đáng ghét quá.

Chương 1060

Gì mà tương tư, khó nghe chết đi được, sao không nói những từ đẹp đẽ như 'tình đầu chớm nở'?" "Cuối cùng em cũng thừa nhận rồi." "Được rồi, An An đáng ghét, chị gài bẫy em.

Đáng ghét quá, lần sau em sẽ không tâm sự với chị nữa." Lục Niệm Nhất quay đầu đi. "Đừng mà, chị còn đợi em truyền thụ kinh nghiệm cho chị đây.

Mau nói đi, em đã đùa anh ta chuyện gì mà anh ta lại đột nhiên trở mặt vậy." Lục Niệm Nhất đại khái giải thích lại chuyện hôm nay, "Công ty chúng ta có bao nhiêu mỹ nữ tự tiến cử làm ấm giường, em chỉ hỏi anh ta có muốn sắp xếp hai người cho anh ta làm ấm giường không, vậy mà anh ta lại nói em ỷ vào việc anh ta thích em mà chà đạp tấm lòng chân thành của anh ta.

Cái quỷ gì vậy?

Em chỉ là một lời nói đùa, anh ta vậy mà không nghe nổi một lời đùa." Lục Sâm dở khóc dở cười, "Lục Niệm Nhất, con bé học những từ ngữ đó ở đâu ra vậy?" "Tiểu thuyết chứ đâu.

Tiểu thuyết mạng bây giờ đều viết như vậy, cái người viết truyện 'Hắc Bạch Hôi' đó cũng miêu tả như vậy, con nói có sai đâu?

Thật sự chỉ là đùa thôi mà." "Sau này những quyển sách đó của con, bố tịch thu hết, toàn những thứ linh tinh gì đâu, con bé không chịu học hành tử tế." "Bố ơi, con đọc sách điện tử mà." "Vậy con muốn bố tịch thu cả điện thoại của con sao?" "Đừng mà bố, con tuy giả nghèo, nhưng chưa đến mức không có điện thoại đâu." "Học An An nhiều vào, An An không đọc những thứ sách điện tử linh tinh đó." "An An không đọc, con đọc.

Đây là xu hướng của thời đại.

Con học được nhiều điều từ đó, trong đó cũng có một người đàn ông tuyệt vời như bố, con gái và cháu gái đều mê mẩn bố, coi bố là hình mẫu để tìm chồng.

Con thấy viết rất thực tế." "Thật hết cách với con." "Nhưng mà, An An, bố ơi, hai người cũng thấy con làm sai sao?" "Nếu mẹ con mà dám đùa với bố như vậy, bố cũng sẽ giận đấy.

Nhưng mà cái tên sếp của con hơi bé xé ra to rồi, anh ta đâu phải người yêu gì của con, anh ta còn không có tư cách để giận." "Đúng vậy mà, con cũng thấy thế." Thấy Lục Niệm Nhất không gặp chuyện gì lớn, Lục Sâm cũng không truy hỏi nữa.

Về đến nhà, há cảo của Mạc Noãn đã được luộc chín, từng đợt hương thơm thoang thoảng. "Oa oa, có nhân thịt heo hẹ con thích nhất, còn có nhân tam tiên An An thích." Lục Niệm Nhất đã ngửi thấy mùi thơm.

Mạc Noãn vẫn đeo tạp dề, bưng hai đĩa há cảo ra, ngay cả nước chấm của họ cũng đã được pha sẵn theo khẩu vị của họ.

Hai vợ chồng nhìn nhau một cái, không nói một lời, nhưng dường như đã nói hết ngàn lời vạn ý.

Mấy chục năm chung sống, chỉ cần một ánh mắt, một động tác, họ đã có thể biết đối phương đang nghĩ gì.

Lục Sâm cởi vest, xắn tay áo sơ mi, "Hai cục cưng ăn há cảo trước đi, bố sẽ xào thêm hai món nữa." Lục Niệm Nhất vẫy tay, "Nhanh lên nhanh lên, chúng con khó khăn lắm mới về chơi với hai ông bà già, phải chiêu đãi chúng con thật tốt." "Nếu nước chấm không đủ vị, tự mình vào bếp thêm nếm nhé." Mạc Noãn nhắc nhở. "Mau đi phụ bố con đi, học hỏi đàng hoàng vào." Hai chị em ngồi tựa vào ghế sofa, vừa ăn há cảo vừa trò chuyện. "An An, chị nói xem sau này chúng ta có thể tìm được người đàn ông tốt như bố không?" Mạc Hữu An nhìn cảnh trong bếp, dì và dượng không biết đang nói gì, chỉ thấy trên mặt dì là nụ cười hạnh phúc.

Hai người ở bên ngoài đều là tổng tài độc lập, nhưng về nhà cũng chỉ là một cặp vợ chồng bình thường, mỗi khung cảnh họ ở bên nhau đều khiến người ta cảm động.

Cô lắc đầu, "Em cũng không biết, cảm giác những chuyện này đều là xác suất nhỏ, không phải ai cũng gặp được, hoàn toàn phải tùy vào vận may." "Thật ra em biết mình đối với cái tên Mộc đầu gỗ kia có chút khác biệt, nhưng vì đã nhìn thấy quá nhiều cảnh cha mẹ sống chung, nên vô thức cũng muốn tìm một người giống bố như vậy.

Vì thế nên luôn mang kính lúp đi soi cái tên Mộc đầu gỗ đó.

Nếu không có bố trước thì em nghĩ mình sẽ không kén chọn như vậy đâu." Giọng Lục Niệm Nhất tràn đầy ngưỡng mộ. "Thì ra em cũng vậy, vậy thì chị an tâm rồi." Lòng Mạc Hữu An càng thêm an định. "An tâm gì cơ?" "Chỉ có thể hiểu ý, không thể nói thành lời." "Đều là dượng gây họa."Ngày hôm sau.

Khi Lục Niệm Nhất đến công ty, phát hiện Mộc Dung không có ở đó.

Trần Lê gọi điện cho cô, nói họ đi công tác rồi, mấy ngày nữa mới về.

Lục Niệm Nhất không nhịn được thầm mắng: "Cái tên Mộc đầu gỗ này, chắc chắn là vì không muốn gặp cô nên mới đổi lịch trình đột xuất." Lịch trình của anh ta cô biết rõ, chuyến công tác này rõ ràng là một tuần sau.

Anh ta không có ở đây, cô cũng vui vẻ được yên ổn.

Rất nhanh đã đến ngày du lịch mùa xuân.

Lục Niệm Nhất đã liên hệ riêng với một chiếc xe buýt lớn.

Đến nơi tập trung, Lục Niệm Nhất thật sự cạn lời.

Mấy cô nàng kia ai nấy đều ăn diện lộng lẫy, đây đâu giống đi du xuân, mà giống đi dự tiệc tối hơn.

Còn cô chỉ mặc một bộ đồ giản dị thoải mái, đeo một chiếc ba lô nhỏ, đựng một bộ quần áo thay, đứng giữa họ, trông thật lạc lõng. "Tiểu Lục trợ lý, sao cô lại ăn mặc thế này mà đến vậy." Người nói là Từ Lộ của phòng tài chính. "Tôi luôn thích mặc như vậy." "Không phải tôi nói cô đâu, cô cũng tốt nghiệp được một thời gian rồi, phải dần hòa nhập với xã hội này.

Đi đâu cũng ăn mặc như học sinh sẽ ảnh hưởng đến hình ảnh của cả công ty chúng ta." Lục Niệm Nhất khóe miệng giật giật, "Lần sau tôi sẽ chú ý." "Không có đâu, tôi lại thấy trang phục của Lục trợ lý rất tốt, chúng ta là đi chơi, đương nhiên phải thoải mái một chút." Quách An của phòng kỹ thuật đã để ý Lục Niệm Nhất từ lâu, không nhịn được lên tiếng bênh vực. "Mấy anh IT nam các người đúng là ngấm ngầm biến thái, đừng tưởng tôi không biết, các người chỉ thích mấy cô em gái trắng trẻo mơn mởn này.

Tôi khuyên các người đừng mơ mộng nữa, Lục trợ lý của chúng ta đã có bạn trai rồi." Từ Lộ nói với giọng điệu nửa vời.

Lục Niệm Nhất luôn cảm thấy lời của Từ Lộ này có ẩn ý, cô nghĩ kỹ lại, hình như ngày thường cô cũng không đắc tội gì với cô ta, sao cô ta lại nhìn cô không thuận mắt như vậy.

Hơn nữa, cô có bạn trai từ khi nào, sao cô lại không biết. "Tiểu Lục trợ lý, cô có bạn trai rồi sao?" Quách An hỏi.

Lục Niệm Nhất gật đầu, "Có rồi." Cô luôn tin rằng, ở những nơi đông phụ nữ, nếu cô thừa nhận mình có bạn trai thì sẽ tránh được rất nhiều rắc rối.

Chỉ là lần này cô đoán sai rồi, sự thừa nhận của cô chỉ khiến cô gặp rắc rối hơn. "Tiểu Lục à, còn nửa tiếng nữa là đến giờ xuất phát rồi, Mộc tổng rốt cuộc có đến không vậy?" Lý Tú hỏi.

Chương 1061

"Đúng vậy, Tiểu Lục, cô có gọi điện thúc giục Mộc tổng không, mọi người đều đang đợi anh ấy." Từ Lộ phụ họa.

Các đồng nghiệp nữ nhao nhao, đều thúc giục Lục Niệm Nhất gọi điện cho Mộc Dung.

Lục Niệm Nhất chỉ cảm thấy ồn ào vô cùng, người ta nói một người phụ nữ bằng ba trăm con vịt, cô bây giờ đồng thời bị hàng ngàn con vịt vây công, cái tư vị này thật sự là say rồi.

Chủ động gọi điện cho Mộc Dung, cô không muốn.

Lục Niệm Nhất nghĩ ra một cách dung hòa, gọi điện cho Trần Lê, kết quả không ai nghe máy. "Mộc tổng đại khái là sẽ không đến rồi.

Lát nữa chúng ta cứ đi trước, nếu Mộc tổng muốn đến, tôi sẽ thông báo cho mọi người bất cứ lúc nào." Các nữ nhân viên lập tức xìu xuống.

Đúng lúc chiếc xe buýt lớn sắp khởi hành, bóng dáng Mộc Dung và Trần Lê xuất hiện.

Hai người chắc là vừa từ máy bay xuống, có cảm giác phong trần mệt mỏi. "Mộc tổng đến rồi, tôi biết Mộc tổng là người giữ lời, nói đến là nhất định sẽ đến." "Thật sự rất đẹp trai." "Mộc tổng, chỗ tôi còn một chỗ trống, đến ngồi đây đi." Từ Lộ nhiệt tình nói.

Có Từ Lộ mở đầu, các nữ nhân viên khác cũng mạnh dạn hơn, nhao nhao mời Mộc Dung ngồi cùng.

Có người bên cạnh có đồng nghiệp nam, thậm chí còn đuổi đồng nghiệp nam đi, chỉ vì Mộc Dung một mình.

Lục Niệm Nhất thầm hừ lạnh, người đàn ông không hiểu phong tình như vậy, vậy mà lại có nhiều phụ nữ tranh giành anh ta.

Mộc Dung nhíu mày, đây chính là lý do anh không thích ở những nơi như thế này, mục đích của các nữ nhân viên quá rõ ràng, anh ghét sự vụ lợi của họ.

Anh bản năng nhìn về phía Lục Niệm Nhất, chỉ thấy cô hơi hếch cằm, kiêu ngạo nhìn ra ngoài cửa sổ, không có chút phản ứng nào với sự xuất hiện của anh.

Đã mấy ngày rồi, cô vậy mà vẫn thờ ơ với anh như vậy.

Mộc Dung bước vào bên trong, anh tự nhủ phải từ bỏ Lục Niệm Nhất, không tự hạ thấp mình lấy lòng cô.

Nhưng lại như bị quỷ thần xui khiến, ngồi xuống bên cạnh Lục Niệm Nhất.

Hành động của anh khiến các nữ nhân viên thất vọng tràn trề, nhao nhao bất mãn nhìn về phía chỗ ngồi của Lục Niệm Nhất.

Trần Lê cũng thở phào nhẹ nhõm, xem ra Mộc tổng đã nghĩ thông suốt rồi, quyết định không giận tiểu Lục trợ lý nữa.

Mấy ngày nay cái tính khí thất thường của anh ta, anh thật sự chịu hết nổi rồi.

Lục Niệm Nhất nhận thấy ánh mắt của mọi người, khóe miệng hơi nhếch lên.

Tuy cô vừa rồi biểu hiện rất thờ ơ, nhưng cô vẫn lo lắng.

Cô tự nhủ, nếu Mộc Dung vừa rồi tùy tiện tìm một người phụ nữ nào đó để chọc tức cô, thì cô tuyệt đối sẽ không qua lại với anh ta nữa.

May mắn là anh ta không làm chuyện ấu trĩ như vậy, không dùng người phụ nữ khác để chọc tức cô.

Cô ngửi thấy mùi hương dễ chịu trên người anh, không có mùi nước hoa.

Trái tim phiền muộn mấy ngày nay dần dần bình ổn lại.

Chỉ là hai người lại không muốn nói thêm một lời nào, ngay cả một ánh mắt giao lưu cũng không có.

Trần Lê lắc đầu, hai người này thật đúng là bướng bỉnh.

Các nữ nhân viên đều bất bình, nhưng thấy Mộc Dung không có gì quá đặc biệt với Lục Niệm Nhất, cũng đành nhịn xuống.

Trần Lê nói: "Mộc tổng nói rồi, đến biệt thự nghỉ dưỡng mọi người có thể chơi thoải mái, tất cả chi phí công ty đều bao trọn, mọi người cứ ghi nợ là được, sau khi hoạt động kết thúc tôi sẽ đi thanh toán tập trung." "Da, tổng tài đại nhân vạn tuế." "Mộc tổng thật sự quá tốt." Không khí vừa nãy có chút nguội lạnh vì lời nói của Trần Lê mà một lần nữa sôi trào, mọi người lại bắt đầu nói cười rôm rả.

Đến nơi, mọi người đều xuống xe, chỉ có Mộc Dung vẫn ngồi bất động.

Lục Niệm Nhất tức lắm, muốn lên tiếng nhưng lại kìm lại.

Mười phút sau, Mộc Dung vẫn ngồi bất động.

Anh ta là người có tính cách như vậy, bất kể lúc nào cũng có thể ngồi yên không nhúc nhích, nghị lực rất tốt.

Không biết tại sao, nhìn thấy họ như vậy, Trần Lê thật sự rất muốn cười, nhưng nghĩ đến Đông Nam Á và Châu Phi đang chờ mình, anh đành kìm nén lại, đi sắp xếp cho những người khác.

Từ Lộ quanh quẩn bên ngoài xe không muốn đi, cô ta vẫn đang đợi Mộc Dung. "Từ Lộ, cô đứng đây làm gì?

Mau đi đi." "Trần trợ lý, Mộc tổng và tiểu Lục trợ lý còn chưa xuống, tôi đợi họ, tôi đã nói sẽ ở cùng phòng với tiểu Lục trợ lý mà." Từ Lộ tùy tiện bịa chuyện. "Cái đó, Mộc tổng còn rất nhiều chuyện muốn dặn dò tiểu Lục trợ lý, các cô cứ vào trước đi, tiểu Lục trợ lý còn có việc phải xử lý." "Tôi cứ ở đây đợi vậy." "Từ Lộ, Mộc tổng muốn dặn dò là chuyện cơ mật công ty, cô không thích hợp ở đây, mau vào đi." Trần Lê nghiêm mặt nói. "Nhưng mà..." "Mau đi đi." Trần Lê giận rồi, bây giờ mấy cô nàng này thật sự là vô liêm sỉ hết sức, chưa từng thấy ai dai dẳng đến vậy.

Chả trách Mộc tổng lại nhìn trúng tiểu Lục trợ lý kiêu ngạo, bởi vì trong mắt tiểu Lục trợ lý chưa bao giờ có những thứ trần trụi như thế này, nhìn thật sự đáng ghét.

Từ Lộ ba bước quay đầu một bước rời đi, là một người lão luyện tình trường, cô ta cảm thấy giữa Mộc Dung và Lục Niệm Nhất nhất định có gì đó.

Sau khi Từ Lộ rời đi, Trần Lê lặng lẽ đóng cửa xe lại, tài xế xe buýt lớn cũng xuống xe.

Trong xe chỉ còn lại Mộc Dung và Lục Niệm Nhất.

Lục Niệm Nhất thật sự muốn nổi điên, cái tên cục gỗ này rốt cuộc muốn thế nào, muốn gì thì nói một tiếng đi, cứ phải hành người thế này à.

Chương 1062

Không biết lại qua bao lâu, Lục Niệm Nhất cuối cùng không thể kiềm chế được lửa giận trong lòng nữa, gầm lên: "Tổng giám đốc Mộc, chó tốt không cản đường, tránh ra!" Mộc Dung thản nhiên nói: "Anh không phải chó, càng không phải chó tốt, không tránh." Nếu anh mà tránh ra thật, chẳng phải là thừa nhận mình là chó sao?

Lục Niệm Nhất tức đến không chịu được: "Vậy anh muốn làm gì?" "Anh rút lại lời nói mấy hôm trước." Giọng Mộc Dung rất thấp.

Nhưng Lục Niệm Nhất vẫn nghe rõ, khóe miệng cong lên, ngơ ngác hỏi: "Anh nói gì cơ?" Mộc Dung đã dứt khoát rồi, mấy hôm nay anh không ngừng tự nhủ, đừng quan tâm đến Lục Niệm Nhất nữa, người phụ nữ như vậy, anh không thể có được.

Nhưng lại cứ vô thức nhớ đến từng nụ cười, từng cử chỉ của cô, khi nhớ lại, cả trái tim đều ấm áp, buộc mình không nghĩ đến cô thì cảm thấy khắp người đều không ổn, đến cả anh cũng khinh thường chính mình rồi.

Hôm nay vốn dĩ anh không định đến, nhưng vừa nghĩ đến công ty toàn là đàn ông, anh lại lập tức hủy bỏ mọi lịch trình, vội vàng chạy đến đây.

Nhìn thấy cô, ngồi bên cạnh cô, dù cô vẫn không để ý đến anh, anh cũng cảm thấy tâm trạng thật thoải mái.

Anh nghĩ, đại khái tình yêu thứ này đều là thân bất do kỷ thôi.

Một khi đã làm, không làm thì thôi, làm thì làm đến cùng.

Mộc Dung ôm chầm lấy Lục Niệm Nhất, ấn vào lưng cô khiến cô không thể giãy thoát: "Anh nói anh rút lại lời nói trước đó, anh muốn tiếp tục theo đuổi em." Lục Niệm Nhất khẽ hít một hơi mùi hương trên người anh: "Anh Mộc, trò đùa này không vui đâu, em không cần bạn trai như anh, em không thể chấp nhận được." Chẳng lẽ cô thích anh là nói đùa à?

Vui thì nói thích, không vui thì nói từ bỏ.

Nếu sau này họ trở thành bạn trai bạn gái, hoặc thành vợ chồng, chẳng lẽ một chút cãi vã nhỏ cũng phải đòi chia tay, đòi ly hôn sao?

Lục Niệm Nhất cảm thấy tính cách Mộc Dung tạm thời vẫn chưa phải kiểu người cô muốn, quá không chín chắn trong vấn đề tình cảm.

Có lẽ vì ảnh hưởng từ cha mẹ, cô cảm thấy mình một chút cũng không giống một cô gái hai mươi tuổi, đối với chuyện tình cảm lý trí đến mức vượt quá sức tưởng tượng của cô. "Xin lỗi, trước đây là lỗi của anh, anh không nên bốc đồng nói ra những lời như vậy." "Những lời như vậy?" "Nhất Nhất, em thừa biết anh nói gì mà." Sắc mặt Mộc Dung có vài phần không tự nhiên. "Buông ra." Lục Niệm Nhất nhịn cười. "Không buông." Mộc Dung siết chặt thêm lực tay. "Em nói buông ra!" Lục Niệm Nhất nâng cao giọng.

Mộc Dung sững người, dù cực kỳ không cam lòng, nhưng vẫn ngoan ngoãn buông tay ra. "Dậy rồi tránh ra!" Mộc Dung đứng dậy, nhường đường cho Lục Niệm Nhất, Lục Niệm Nhất đứng dậy, vươn vai trước mặt anh, được lợi còn bán rẻ: "Cứ cho anh thêm một cơ hội nữa đấy, lần sau mà còn ngông cuồng với em như vậy, xem em còn cho anh cơ hội nữa không!" "Từ trước đến nay rốt cuộc là em ngông cuồng hay anh ngông cuồng?" Mộc Dung cảm thấy ấm ức muốn chết, từ trước đến nay trước mặt cô, anh một chút dáng vẻ tổng tài cũng không có, luôn bị cô nắm giữ trong lòng bàn tay. "Em ngông cuồng à?

Em ngông cuồng chỗ nào?

Anh nói cho em nghe xem nào." "Được, không phải em ngông cuồng, là anh ngông cuồng." Mộc Dung trên mặt lộ ra nụ cười thanh nhã, đẹp rực rỡ như trăng sáng, vài phần bất lực, vài phần cưng chiều.

Thật sự thích một người, đủ loại chua chát chỉ có mình anh biết.

Lục Niệm Nhất nhìn nụ cười trên mặt anh, chỉ cảm thấy tâm trạng cũng tốt hơn: "Thôi được rồi, giữ khoảng cách an toàn, em xuống trước đây." "Nhất Nhất." "Hả?" "Anh thích em." Mộc Dung nghiêm túc nói.

Lục Niệm Nhất mặt đỏ bừng, không ngờ Mộc Dung lại đột nhiên tỏ tình nữa, cô giả vờ bình tĩnh gật đầu: "Em biết rồi, nói nhiều thế không chán à." Nhìn bóng lưng Lục Niệm Nhất, Mộc Dung đứng tại chỗ không động đậy, ngay cả mắt cũng không chớp.

Nhìn nụ cười ngây ngô trên mặt thiếu gia nhà mình, tâm trạng Trần Lê thật sự chua chát cực độ.

Đời này có thể nhìn thấy thiếu gia nở nụ cười như vậy, thật sự là không thể tin nổi.

Phòng vốn đã được sắp xếp xong, Lục Niệm Nhất ở cùng với một chị gái lớn tuổi hơn một chút, vì cô cảm thấy phụ nữ tuổi này không háo sắc, nào ngờ, khi cô đến phòng mình, lại phát hiện người bên trong chính là Từ Lộ.

Một luồng mùi nước hoa nồng nặc xộc thẳng vào mũi, thật sự rất khó ngửi. "Sao chị lại ở đây?" Lục Niệm Nhất khẽ nhíu mày.

Từ Lộ nhiệt tình đón lên, khoác tay Lục Niệm Nhất, như keo da chó, vứt cũng không được: "Trợ lý Lục, em đến rồi, chị đã đổi phòng với chị Trương, em yên tâm đi, chị đây là người rất sạch sẽ, tuyệt đối sẽ không làm em khó chịu đâu, em cứ ở chung phòng với chị là được rồi." Lục Niệm Nhất còn có thể nói gì nữa, người ta đã dọn vào rồi, chỉ có thể tạm thời nhẫn nhịn.

Cô đặt túi xuống, Từ Lộ lại kề sát lên: "Trợ lý Lục, trên xe tổng giám đốc Mộc đã nói gì với em vậy?" "Cũng không có gì, chỉ dặn dò một chút về việc tổ chức cho mọi người vui chơi thôi." "Em không thấy ánh mắt của anh Mộc nhìn em hơi kỳ lạ sao?" Từ Lộ thăm dò hỏi. "Không thấy, anh ấy nhìn ai cũng lạnh nhạt như vậy, em không thấy có gì khác cả." Từ Lộ thấy không thăm dò được gì, từ trong túi mình lấy ra một thứ, nhét vào tay Lục Niệm Nhất: "Trợ lý Lục, đây là bộ mỹ phẩm dưỡng da LAMER chị mua bên Nhật mấy hôm trước, rất tốt cho da, chị đã mua cho tất cả các chị em trong văn phòng một phần, đây là của em, em bình thường cũng truyền tin tức cho chị không ít, trong lòng chị đều ghi nhớ hết đấy." "Chị Lộ, cái này chị giữ lại tự dùng đi, em không cần đâu." Lục Niệm Nhất từ chối, trong lòng đã hiểu rõ ý đồ của Từ Lộ. "Hải, sao lại không cần, chăm sóc da là sự nghiệp cả đời của phụ nữ, đừng ỷ vào bây giờ còn trẻ mà không coi trọng, đợi sau này có tuổi rồi, em muốn chăm sóc cũng không dễ đâu, chị đây là người từng trải, cảm nhận sâu sắc nhất." Lục Niệm Nhất ngơ ngác chớp mắt, nhìn bộ mỹ phẩm dưỡng da trước mặt, nhãn hiệu này cô biết, thuộc loại sản phẩm xa xỉ nhẹ, tính ra cũng phải một hai vạn, chắc là ba tháng lương của Từ Lộ rồi, xem ra lần này chị ta đã đổ máu gốc.

Đã vậy người ta muốn hối lộ cô, cô không nhận cũng không tiện.

Cô khẽ ho khan một tiếng: "Chị có chuyện gì muốn em làm phải không?" Từ Lộ trong lòng vui mừng, tuy có chút tiếc tiền, nhưng nhìn Lục Niệm Nhất hiểu chuyện như vậy, mọi thứ đều đáng giá: "Thật ra chỉ là một chút chuyện công việc thôi, về tài chính ấy mà, em muốn nhân cơ hội này tìm tổng giám đốc Mộc báo cáo, ở công ty nhiều người nhiều mắt quá, em cũng không tiện chạy đến văn phòng tổng giám đốc Mộc, đây không phải vừa có cơ hội sao.

À, không biết tổng giám đốc Mộc ở phòng nào?" Nghe vậy, Lục

Niệm Nhất cố tình tỏ ra ngây ngô, như một cô gái chẳng biết sự đời: "Chị Lộ chị làm em sợ chết khiếp, em cứ tưởng là chuyện gì lớn, tổng giám đốc Mộc ở phòng 1003, anh ấy mà biết chị có trách nhiệm với công việc như vậy, nhất định sẽ rất vui, dù sao tổng giám đốc Mộc nhà chúng ta là một kẻ cuồng công việc mà, nhất định sẽ tự hào vì có nhân viên như chị." Cô có thể khẳng định, tên bạo quân Mộc nhất định sẽ bảo Trần Lê ném cô ta ra ngoài.

Ai gây ra đào hoa thì người đó giải quyết, cô mới lười quan tâm.

Sau khi Từ Lộ ra ngoài, Lục Niệm Nhất gửi cho Mộc Dung một tin nhắn: Đào hoa sắp đến cửa, xin chú ý kiểm tra và nhận.

Nhắc nhở như vậy, anh ấy sẽ không giận đâu nhỉ?

Sợ Mộc Dung, cái người có chỉ số EQ thấp đó, lại hiểu lầm, Lục Niệm Nhất lại thêm một tin: Em cũng thân bất do kỷ, không có ý gì khác.

Lần này thì anh ấy hiểu rồi chứ, chắc là sẽ không hiểu lầm cô nữa đâu.

Nếu như vậy mà anh ấy vẫn có thể giận cô, vậy cô thật sự vô phương cứu chữa.

Rất nhanh, Mộc Dung bên kia đã trả lời một tin: Anh bảo trợ lý Trần ném cô ta ra ngoài.

Kèm theo một icon mặt cười.

Cái này nhìn không giống phong cách của anh ấy chút nào.

Chương 1063

Nhìn icon mặt cười trên điện thoại, Lục Niệm Nhất tâm trạng rất tốt, vui vẻ vừa ngâm nga bài hát vừa sắp xếp hành lý của mình.

Cô nghĩ, cô thật sự có chút thích cái tên ngốc Mộc đó rồi, người thì ngốc một chút, nhưng ngốc một cách đáng yêu.

Cô đã từng chứng kiến sự tàn nhẫn và tính toán của anh ấy, nhưng những điều đó chỉ nhằm vào đối thủ cạnh tranh của anh ấy, trước mặt cô, anh ấy dường như luôn thẳng thắn, như một cậu trai lớn.

Cô thừa nhận mình đã dùng một chút thủ đoạn nhỏ.

Đối với phụ nữ như Từ Lộ, cô một chút thiện cảm cũng không có, giữa ban ngày ban mặt mà đã muốn trèo lên giường Mộc Dung, thật sự là quá nóng vội rồi, không cho cô ta một bài học thì cô ta sẽ không lùi bước.

Lát nữa có thể xem trò hay rồi.

Lục Niệm Nhất thong thả mở một gói khoai tây chiên lớn, chậm rãi ăn.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Chẳng mấy chốc, Từ Lộ đã mặt mày đen sạm đi vào, nhìn kỹ thì thấy dáng đi của cô ta có chút kỳ lạ, hình như là bị ngã ở đâu đó. "Chị Lộ, chị báo cáo công việc nhanh vậy sao?" Lục Niệm Nhất vừa hỏi, vừa nhai khoai tây chiên giòn tan.

Từ Lộ đầy bụng lửa giận, nhưng nhịn không phát tác, cười còn khó coi hơn khóc: "Tổng giám đốc Mộc không có trong phòng, em không tìm thấy người." Lục Niệm Nhất quan tâm hỏi: "Chị Lộ, chị không sao chứ?

Chị có chỗ nào không thoải mái không?" Từ Lộ nhìn vẻ mặt ngây thơ của Lục Niệm Nhất, nhất thời thật sự không thể xác định được cô ta đang giả nai ăn thịt hổ, cố ý xem mình làm trò cười, hay là thật sự không biết gì. "Không sao, chị vừa rồi không cẩn thận bị ngã một cú." "Không bị thương chứ?" "Không, không sao đâu." Từ Lộ cười nói. "Vậy thì em yên tâm rồi, chị Lộ nghỉ ngơi một chút đi." Lục Niệm Nhất nằm trên giường chơi điện thoại, gửi cho Mộc Dung một tin nhắn: Anh làm gì mà người ta ra nông nỗi này vậy?

Mộc Dung rất nhanh đã trả lời lại: Không biết, anh chỉ nghe thấy 'rầm' một tiếng thật lớn.

Lục Niệm Nhất không cần nghĩ cũng biết, lúc này vẻ mặt Mộc Dung nhất định là nghiêm túc và thản nhiên, thậm chí khẽ nhíu mày, bộ dạng hoàn toàn không để tâm.

Cô cảm thấy mình thật sự có tiềm chất làm diễn viên, diễn xuất tốt lắm.

Lục Niệm Nhất: Tên bạo quân Mộc, anh đúng là không biết phong tình.

Mộc Dung: Nhất Nhất, lát nữa đến phòng anh, có suối nước nóng có thể ngâm.

Lục Niệm Nhất: Có ý đồ xấu.

Mộc Dung: Nghĩ nhiều rồi, ra ngoài sẽ lộ ra sự yêu thích của anh dành cho em, suối nước nóng công cộng không vệ sinh.

Lục Niệm Nhất: Vậy lát nữa em sẽ tìm cơ hội chuồn qua.

Được sự cho phép của Lục Niệm Nhất, Mộc Dung rất hài lòng, nói với Trần Lê: "Cậu ở bên ngoài canh chừng cẩn thận, đừng để bất kỳ ai đến gần phòng anh, có người đến, nhớ ném mạnh tay một chút." Anh phát hiện, ném càng mạnh tay, Lục Niệm Nhất càng vui. "Vâng, thiếu gia, chúc thiếu gia vạn sự như ý." "Anh có nghĩ gì đâu?" "Tổng giám đốc Mộc, đối với cô gái có chút ngạo khí như trợ lý Lục, anh phải sớm công phá thành lũy, cô ấy mới có thể một lòng một dạ với anh." Trần Lê không nhịn được nhắc nhở. "Nói bậy, con bé còn nhỏ." Mặt Mộc Dung lập tức sa sầm xuống.

Đời này anh ghét nhất là những người như cha anh, anh cũng tuyệt đối sẽ không trở thành người như vậy.

Nếu anh yêu một người, nhất định sẽ khiến đối phương thật sự đặt anh vào trong lòng, chứ không phải giở trò xấu xa gì đó.

Trần Lê bĩu môi, hai mươi tuổi rồi còn nhỏ gì nữa, dù có đi đăng ký kết hôn cũng phù hợp với quy định pháp luật mà. "Những lời như vậy sau này đừng nói nữa, nếu không dù Nhất Nhất có cầu xin, anh cũng sẽ không tha cho cậu." "Được được được, em không nói nữa." Nhưng anh muốn hạ gục trợ lý Lục, còn sớm lắm.

Đến trưa, Lục Niệm Nhất nhân lúc Từ Lộ ra ngoài, tự mình lên tìm Mộc Dung.

Mộc Dung vừa mở cửa, liền nhìn thấy dáng vẻ lén lút, rón rén của cô, trên cổ tay còn đeo một chiếc túi nhỏ, cười kéo cô vào. "Ai không biết còn tưởng em đi ăn trộm, bị người khác thấy em ở cùng anh thì xấu hổ lắm sao?" Lục Niệm Nhất nhìn Mộc Dung đang mặc đồ ở nhà, mặt đỏ bừng: "Đây không phải vấn đề xấu hổ hay không, mà là em còn muốn yên ổn làm việc ở công ty, không muốn bị fan nữ của anh làm phiền đến mất an toàn." Lục Niệm Nhất thoát khỏi sự kìm kẹp của Mộc Dung: "Trời ạ, phòng suite tổng thống này quả nhiên không giống phòng của chúng ta, tên tư bản như anh đúng là quá xa hoa thối nát rồi." "Nếu em thích, có thể chuyển qua ở cùng anh, dù sao anh có hai cái giường lớn mà." Lục Niệm Nhất đề phòng nhìn Mộc Dung: "Anh đừng có ý đồ gì với em đấy nhé." "Em không phải nói em có đủ cách để thu phục anh sao?

Anh nào dám làm gì em." "Thôi được rồi, em đi ngâm suối nước nóng đây, anh không được đi theo vào, nếu không em sẽ không tha cho anh đâu." Mộc Dung xua tay: "Em đi đi, anh ngủ một lát, anh mệt lắm." Lục Niệm Nhất nhìn vẻ mặt mệt mỏi của anh, biết mấy ngày nay anh thật sự vất vả rồi: "Vậy anh đi ngủ đi, em ngâm suối nước nóng xong sẽ gọi món cho anh, tối nay sẽ có hoạt động, bình thường mối quan hệ của anh với cấp dưới không thân thiết lắm, thỉnh thoảng cũng nên gần gũi hơn một chút, như vậy có thể kích thích nhiệt tình làm việc của nhân viên." "Được, nghe em, tối nay anh sẽ tham gia hoạt động của các em.

Em cũng đừng ngâm quá lâu, nếu không sẽ chóng mặt buồn nôn, không tốt cho sức khỏe đâu." "Biết rồi, thật là lắm lời." Mộc Dung ngoan ngoãn nằm ngủ, Lục Niệm Nhất nhìn anh một cái, rồi đi về phía bể suối nước nóng.

Cô thay đồ bơi, thoải mái nằm trong đó, nửa nhắm mắt hưởng thụ.

Dù sao đây là lần đầu tiên cô ở chung phòng với một người đàn ông, dù tin tưởng nhân phẩm của Mộc Dung, trong lòng Lục Niệm Nhất vẫn bất an.

Khoảng nửa tiếng sau, cô bò dậy lén nhìn ra ngoài, Mộc Dung vẫn đang ngủ say, lúc này cô mới hoàn toàn yên tâm.

Đúng là một quân tử đoan chính, không làm bậy.

Mộc Dung ngủ một giấc dậy, phát hiện trong phòng không có bóng dáng Lục Niệm Nhất, không khỏi khẽ gọi một tiếng: "Nhất Nhất." Lục Niệm Nhất không đáp lại, Mộc Dung nghĩ đến điều gì đó, lập tức nhảy bật dậy khỏi giường, chẳng kịp quan tâm đến chuyện gì nữa, vội vàng chạy đến bên bể suối nước nóng, chỉ thấy Lục Niệm Nhất mặc bộ đồ bơi màu hồng, duỗi thẳng hai chân như một nàng tiên cá, tựa vào thành bể ngủ thiếp đi.

Vì nhiệt độ trong bể quá cao, mặt cô hồng như cánh đào.

Khung cảnh đẹp đến mức khó tin.

Mộc Dung thật sự vừa tức vừa buồn cười, cái đồ ngốc này, khi anh dặn dò thì cô chê phiền phức, cuối cùng lại không hề nghe lời anh.

Lo lắng cho sức khỏe của cô không chịu nổi, Mộc Dung chẳng kịp quan tâm đến chuyện nam nữ nữa, liền bế ngang cô lên, tiện tay lấy một chiếc khăn tắm, vừa đi vừa lau khô nước trên người cô.

Mộc Dung đặt Lục Niệm Nhất lên giường, lúc này mới có thời gian tỉ mỉ đánh giá.

Thân hình cô thật sự rất đẹp, làn da trắng đến không ngờ, da như ngọc, dưới ánh đèn còn có chút trong suốt.

Lớp vải đồ bơi mỏng manh càng không che được vẻ đẹp lộng lẫy.

Chương 1064

Mộc Dung vốn muốn làm một quân tử đoan chính, nhưng cảnh tượng trước mắt thật sự quá hấp dẫn, khiến anh căn bản không thể rời mắt.

Mộc Dung chỉ cảm thấy khắp người nóng ran khó chịu, một cảm xúc xa lạ dâng trào khắp cơ thể.

Lo lắng cô bị lạnh, nhưng lại không dám giúp cô thay quần áo, sợ cô tỉnh dậy sẽ mắng anh. "Nhất Nhất, tỉnh dậy đi." Mộc Dung khẽ vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Niệm Nhất.

Lục Niệm Nhất bĩu môi, cọ cọ trong vòng tay Mộc Dung, lí nhí nói: "Bố ơi, đừng quấy, cho con ngủ thêm chút nữa." Cơ thể mềm mại của phụ nữ, cảm giác chạm vào thật tuyệt vời, Mộc Dung vẫn là lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với một người phụ nữ như vậy, đến cả lời nói cũng không mạch lạc nữa: "Nhất Nhất, đồ bơi của em... bị ướt rồi, chúng ta thay ra rồi ngủ tiếp." "Anh giúp em." Lục Niệm Nhất nhắm mắt nói. "Em thật sự muốn anh giúp em thay sao?" "Anh không thay thì thôi, em buồn ngủ quá." Mộc Dung lập tức có chút luống cuống tay chân, run rẩy đưa tay về phía đồ bơi của Lục Niệm Nhất, đây là kiểu buộc dây, mà dây buộc lại ở phía sau, Mộc Dung chỉ có thể đưa tay ra phía sau lưng Lục Niệm Nhất.

Cảm giác mịn màng đó lập tức khiến anh máu huyết sôi trào, anh vô thức sờ mấy cái, nhưng càng căng thẳng càng không tìm ra cách, loay hoay mãi nửa ngày cũng không cởi được.

Đúng lúc này, Lục Niệm Nhất đột nhiên mở mắt, cô liếc mắt một cái liền thấy mặt Mộc Dung đỏ bừng, hơn nữa cô còn cảm thấy một bàn tay lớn đang sờ soạng trên người mình. "A, Mộc Dung, đồ lưu manh nhà anh!" Lục Niệm Nhất vung nắm đấm đánh tới.

Mộc Dung lúc này đang hưng phấn tột độ, khả năng phản ứng rất kém.

Đợi đến khi anh ý thức được có gì đó không ổn, nắm đấm của Lục Niệm Nhất đã sượt qua khóe miệng anh rồi.

Mộc Dung đau đớn buông Lục Niệm Nhất ra, Lục Niệm Nhất lập tức chạy vào phòng vệ sinh, cô nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng như cánh đào trong gương, tức đến mức lồng ngực không ngừng phập phồng.

Cái tên cục gỗ đó, dám nhân lúc cô ngủ mà chiếm tiện nghi, cái tên tiểu nhân này, thật sự là quá đáng ghét!

Cô còn tưởng anh là một quân tử đoan chính chứ.

Lục Niệm Nhất nhớ lại cảnh mình mặc đồ bơi nằm trong vòng tay anh, thật sự không còn mặt mũi nào để ra ngoài, quá mất mặt rồi.

Mộc Dung đi đến, gõ cửa giải thích: "Nhất Nhất, anh thật sự không có bất kỳ ý đồ bất chính nào với em, vừa rồi anh chỉ muốn giúp em thay bộ đồ bơi ẩm ướt, để em ngủ thoải mái hơn, anh đã hỏi ý kiến em rồi, em bảo anh giúp em mà." Hình như lúc nãy cô thật sự nghe thấy có người gọi cô dậy, bảo cô thay đồ ướt rồi ngủ tiếp. "Vậy anh sờ soạng trên người em tính là gì?

Rõ ràng là chiếm tiện nghi của em, đồ Mộc lưu manh!" "Nhất Nhất, thật sự không có, anh chỉ là không có kinh nghiệm, anh chưa bao giờ giúp phụ nữ thay quần áo, đặc biệt là loại quần áo này, dây đồ bơi của em ở phía sau, lại còn nhỏ xíu, anh nhất thời không tìm ra cách, nên mới bị chậm trễ một chút." Nghe vậy, Lục Niệm Nhất thật sự chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Chỉ là không biết tại sao, trong lòng lại cảm thấy may mắn, nếu hôm nay Mộc Dung thông thạo cởi đồ bơi của cô, e rằng người phải khóc chính là cô rồi.

Đàn ông thông thạo chuyện này, nguyên nhân chỉ có một, không gì khác ngoài việc phụ nữ quá nhiều, quen tay hay việc rồi.

Còn cái tên cục gỗ này ngốc đến mức này, chỉ có thể chứng tỏ anh ta thật sự chưa từng có phụ nữ, cô là mối tình đầu của anh ta.

Bên ngoài không còn tiếng động, lúc này, nếu Lục Niệm Nhất mở cửa, sẽ nhìn thấy vẻ mặt Mộc Dung đỏ bừng, tai cũng đỏ bừng.

Cả hai đều là lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy, đều có chút luống cuống.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài lại truyền đến giọng xin lỗi của Mộc Dung: "Nhất Nhất, thật sự xin lỗi, nhưng xin em hãy tin anh, anh xin thề bằng nhân cách của mình, anh thật sự không có một chút tư tưởng gì bất chính với em." Lục Niệm Nhất đột ngột kéo cửa ra: "Ý anh là, em không có một chút sức hấp dẫn nào với anh sao?" Lục Niệm Nhất định lướt qua Mộc Dung, Mộc Dung lập tức ôm lấy cô, dùng mặt mình cọ cọ vào mặt cô: "Không có, không có, Nhất Nhất, em thật sự rất đẹp, đẹp đến nỗi khiến anh căng thẳng." Nhiệt độ trên người cả hai đều rất cao, dù cả hai đều mặc quần áo chỉnh tề, nhưng nhiệt độ cơ thể lại không thể hạ xuống được.

Lục Niệm Nhất tim đập như trống, chỉ cảm thấy toàn thân có chút mềm nhũn, mặc cho Mộc Dung ôm vào lòng.

Mộc Dung không thể kiềm chế được mà khẽ hôn lên vành tai nhỏ nhắn, tròn trịa của cô: "Nhất Nhất, trong mắt anh, em là đẹp nhất." Một dòng điện chạy khắp cơ thể, Lục Niệm Nhất sợ hãi cực độ: "Đừng như vậy." Mộc Dung cũng không dám trêu chọc nữa, nếu không người khó chịu chính là anh, "Không sợ không sợ, cứ để anh ôm em một lát được không, anh bảo đảm sẽ không làm gì cả, chỉ ôm em một lúc thôi." Lục Niệm Nhất coi như ngầm đồng ý, vừa rồi hai người còn làm chuyện quá đáng hơn thế, anh thiếu chút nữa là cởi sạch đồ của cô rồi, ôm một chút thế này thì có gì đâu.

Hai người thân mật tựa vào nhau, Lục Niệm Nhất đột nhiên nhỏ giọng hỏi: "Mộc Dung, anh thật sự chưa từng có phụ nữ sao?" "Chưa từng." "Không phải lừa em đấy chứ?" "Nhất Nhất, em đang ghen à?" "Tò mò hỏi không được sao." "Được chứ, Nhất Nhất có quyền được biết mọi chuyện của anh, chào mừng em hỏi nhiều hơn về anh." Mộc Dung cười.

Lục Niệm Nhất thả lỏng cơ thể, dựa vào người anh, chỉ cảm thấy ấm áp, rất thoải mái. "Nhất Nhất, em còn buồn ngủ không, nếu buồn ngủ thì đi ngủ thêm một lát." Sau chuyện vừa rồi, Lục Niệm Nhất nào còn buồn ngủ, "Không ngủ được nữa, không ngủ nữa." "Vậy chúng ta cứ ôm nhau một lát đi." Sau chuyện vừa rồi, mối quan hệ của hai người dường như đã tiến thêm một bước lớn, Mộc Dung rõ ràng cảm thấy, ánh mắt Lục Niệm Nhất nhìn anh đã có sự thay đổi tinh tế, không còn lạnh nhạt như trước nữa. "Nhất Nhất, em có muốn ăn gì đặc biệt không?

Anh giúp em gọi món." "Em muốn ăn lẩu uyên ương." "Không thành vấn đề, anh lập tức bảo người đi chuẩn bị." Đúng lúc này, điện thoại của Lục Niệm Nhất reo, là Từ Lộ gọi đến: "Trợ lý Lục à, em đi đâu rồi, sao cả buổi chiều không thấy bóng người?" "Em đang trên đường, chắc phải tối mới đến khu nghỉ dưỡng, trợ lý Trần bảo em về công ty lấy tài liệu rồi." Từ Lộ rất đa nghi, Lục Niệm Nhất giải thích mãi nửa ngày cô ta mới chịu cúp điện thoại. "Mấy người này là sao chứ, cứ bám riết em mãi, cũng tại anh cả, chuyên đi gây họa cho phụ nữ." "Những người khác anh chẳng muốn gây họa cho ai cả, anh chỉ muốn gây họa cho em thôi." Khụ khụ, Lục Niệm Nhất ho khan một tiếng, nhào lên giường, lẩm bẩm nói: "Đừng nói chuyện với em nữa, em nằm một lát đã." Mộc Dung biết cô đang cố ý lẩn tránh, cũng không ép cô, mà lấy máy tính ra, ở một bên xử lý công việc.

Lục Niệm Nhất cẩn thận liếc nhìn anh một cái, không thể không nói, Mộc Dung thật sự có một vẻ ngoài đẹp trai, càng nhìn càng đẹp, giống như một tác phẩm nghệ thuật, đẹp đến không ngờ, dường như chỉ để ngắm nhìn.

Bốn mắt chạm nhau, Lục Niệm Nhất nhanh chóng quay đi, Mộc Dung thì cưng chiều cười một tiếng, rồi lại cúi đầu xử lý công việc.

Lục Niệm Nhất không ăn bữa trưa, thật sự đói rồi.

Mộc Dung giúp cô pha nước chấm, Lục Niệm Nhất phát hiện Mộc Dung thực ra là một người đàn ông rất tinh tế, cô không ăn rau mùi, thích vị tê, ăn cay, không cho dầu mè, anh đều biết.

Thời gian họ ăn cơm cùng nhau thực ra không nhiều, cô cũng chưa đồng ý làm bạn gái anh, nhưng anh đã lặng lẽ ghi nhớ những sở thích của cô. "Đợi chút nữa nhé, sắp có thể ăn rồi." Mộc Dung dịu dàng nói.

Lục Niệm Nhất mặt đỏ bừng, mím môi: "Nói như em là kẻ tham ăn ấy." "Không phải sao?" Vừa nhìn dáng vẻ cô là biết con sâu thèm ăn đã bò lên rồi. "Nói bậy, em chỉ ăn nhiều hơn các cô gái khác một chút thôi mà, tại đang tuổi lớn." Hình như trước mặt anh, cô thật sự đã buông thả bản thân rồi, một chút kiêng dè cũng không có, sao cũng được.

Trước đây không thấy, nhưng bây giờ đột nhiên cảm thấy có chút ngại ngùng.

Con gái bây giờ, chắc không có nhiều người ăn khỏe như cô đâu nhỉ.

Mộc Dung nhớ lại cảnh đẹp không lâu trước đó, ánh mắt trở nên đầy ẩn ý, dừng lại trên người Lục Niệm Nhất một lát, chỉ nghe thấy anh nghiêm túc nói: "Ừm, đúng là phát triển rất tốt, hai mươi tuổi mà được như thế này là rất tốt rồi, ăn nhiều một chút cũng có ích." Những người phụ nữ ăn uống như mèo kia, anh thật sự chưa thấy ai phát triển tốt như vậy, đại đa số đều đã động đến dao kéo rồi. "Anh đang nghĩ cái gì đấy, lập tức dừng lại cho em!" Lục Niệm Nhất mặt đỏ bừng đến không tưởng.

Mộc Dung cười cười, âm cuối khẽ ngân, Lục Niệm Nhất chỉ cảm thấy da đầu có chút tê dại, bị trêu chọc đến khắp người mềm nhũn, ngứa ngáy.

Chương 1065

Dường như không biết từ lúc nào, trước mặt anh, cô bắt đầu trở nên có chút không tự nhiên.

Cô nghe mẹ nói, khi bạn có cùng một loại tình cảm với một người, bạn sẽ bắt đầu quan tâm đến hình ảnh của mình trước mặt người đó có thanh lịch, có đoan trang hay không. "Nhất Nhất, anh thích em chân thật như vậy, trước mặt anh, em cứ sống thật với mình đi, dù em thế nào, anh cũng thích." Anh đã nhìn thấy quá nhiều người và chuyện giả dối, sự thẳng thắn và ngạo khí trên người Lục Niệm Nhất chính là điều anh thích nhất. "Anh dò xét tâm tư của tiểu cô nương thế này thật sự ổn không?" Mộc Dung ngẩn ra một chút, sau đó sảng khoái bật cười. "Cười cái gì mà cười, gọi cả trợ lý Trần qua đây ăn lẩu chung đi." "Không cần đâu, trưa nay cậu ta chắc chắn đã ăn rồi, ở đây không thiếu bóng đèn, cậu ta quá sáng." Suốt quá trình, cơ bản đều là Mộc Dung gắp đồ ăn cho cô, cô ăn đến phình cả má.

Nhìn Lục Niệm Nhất như vậy, Mộc Dung không khỏi cảm khái: "Nhất Nhất nhà chúng ta, thật sự là dễ nuôi, giống anh vậy." "Sao anh không ăn gì cả?" "Anh đã qua tuổi dậy thì rồi, không cần ăn nhiều quá." "Em thấy anh đang vòng vo nói em tham ăn đấy." "Chẳng qua là ăn được một chút thôi, anh vẫn nuôi nổi em." Lục Niệm Nhất hừ một tiếng: "Không cần anh nuôi, em tự nuôi mình được." "Vậy sau này em nuôi anh là được." "Mơ đi." Đến tối, hoạt động diễn ra trong một phòng riêng, Lục Niệm Nhất xuất hiện cùng Mộc Dung và Trần Lê khá muộn, những người khác đã chơi vui vẻ rồi.

Lục Niệm Nhất chỉ cảm thấy vừa bước vào, đã có một ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm vào mình, cô nhìn qua, không phải ai khác, chính là Từ Lộ.

Người phụ nữ này, sao vẫn cứ bám riết cô mãi thế, như một đặc vụ lúc nào cũng theo dõi cô, thật là phiền phức. "Trợ lý Lục, lại đây ngồi." Từ Lộ nhiệt tình gọi. "Từ Lộ, trợ lý Lục là người của Tổng giám đốc Mộc." Trần Lê vô tình nói.

Trong chớp mắt, phòng riêng vang lên một loạt tiếng hít khí với đủ loại cảm xúc, rồi lập tức yên tĩnh lại, tất cả đồng loạt nhìn về phía Mộc Dung và Lục Niệm Nhất, trong ánh mắt mang theo sự dò xét và cả sự ghen tị, đố kỵ dễ hiểu, Lục Niệm Nhất thật sự bó tay với Trần Lê, cô khẽ ho khan một tiếng, ra hiệu cho cậu ta chú ý chừng mực, đừng nói bậy.

Trần Lê lại tiếp lời: "Trợ lý Lục là thư ký riêng của tổng giám đốc Mộc, phải luôn túc trực bên cạnh tổng giám đốc Mộc." "Trợ lý Trần, anh đúng là hay hù người, chúng tôi còn tưởng trợ lý Lục và tổng giám đốc Mộc đang yêu nhau chứ, làm chúng tôi sợ muốn chết." "Đúng vậy, không có ai hù người như anh đâu." "Thôi được rồi, mọi người tiếp tục hoạt động đi." Mộc Dung lạnh nhạt nói.

Trước mặt nhân viên, anh luôn giữ hình tượng lạnh lùng, không cười đùa. "Tổng giám đốc Mộc, chúng tôi đang chơi trò 007, bắt đầu mỗi người hô 0, chỉ định một người, người đó lập tức hô 0, rồi lại chỉ định một người khác, người thứ ba hô 7, dùng tay làm súng chỉ vào một người, người bị trúng đạn không được phát ra tiếng động hay làm bất kỳ hành động nào, nhưng người ở hai bên trái phải của người bị trúng đạn phải giơ hai tay lên làm động tác đầu hàng, đồng thời phải phát ra âm thanh 'a', người làm sai sẽ phải chấp nhận thử thách, không được chùn bước, nội dung thử thách đã được viết sẵn trên giấy, tất cả đều do chính chúng tôi viết." Tim Lục Niệm Nhất đập mạnh, cô chính là lỗ đen trò chơi, dù là trò chơi đơn giản đến mấy, cô cũng không chơi được.

Cái này nghe có vẻ hơi phức tạp. "Vậy thì cùng chơi đi." Mộc

Dung gật đầu.

Có người lại một lần nữa giải thích rõ hơn quy tắc, mọi người lập tức bước vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu, trò chơi bắt đầu từ Mộc Dung.

Do anh bắt đầu hô 0.

Mộc Dung không muốn tiếp xúc nhiều với những người khác, tự nhiên chỉ định Lục Niệm Nhất đang ở bên cạnh, Lục Niệm Nhất lập tức theo sau hô 0, rồi giơ tay chỉ vào một đồng nghiệp nam đối diện.

Đồng nghiệp nam đối diện hô một tiếng 7, dùng tay làm súng chỉ lại vào Lục Niệm Nhất.

Lúc này, Lục Niệm Nhất, Mộc Dung, Trần Lê đồng thời phát ra âm thanh 'a', và làm động tác đầu hàng.

Cả phòng cười ầm lên. "Hắc hắc, trợ lý Lục, em thật không may mắn chút nào." "Mau rút đi, tôi phải nói cho em biết, những câu hỏi khó bên trong đều rất hiểm hóc." "Em sai rồi sao?" Lục Niệm Nhất hậu tri hậu giác chỉ vào mũi mình, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra. "Trợ lý Lục, người trúng đạn không được phát ra tiếng động hay làm bất kỳ hành động nào." Mộc Dung nhìn Lục Niệm Nhất, khóe môi cong lên một nụ cười nhạt, Lục Niệm Nhất mặt lập tức đỏ bừng, cô quả nhiên là lỗ đen trò chơi, nhiều năm như một. "Trò chơi này khó quá." Có người đưa hộp giấy tới, Lục Niệm Nhất rút ra một tờ giấy, Từ Lộ kích động giật lấy, nhìn một cái, rồi hỏi lớn: "Trợ lý Lục, vòng một của em là bao nhiêu?" Ngay khi câu hỏi này được đưa ra, ánh mắt của tất cả các đồng nghiệp nam đều quét qua người Lục Niệm Nhất.

Lục Niệm Nhất sững sờ, Mộc Dung nhíu chặt mày, đây là cô gái anh thích, hận không thể giấu đi, che đậy, vậy mà giờ lại phải chịu đựng nhiều ánh mắt dò xét như vậy.

Khi Mộc Dung sắp nổi giận, Trần Lê lập tức mở miệng: "Đi đi đi, các cô hỏi cái gì vậy, trợ lý Lục rút lại một cái khác đi, chúng ta cho mỗi người thua ba cơ hội, họ có thể chọn một trong số đó để thử thách." Lời của Trần Lê, không nghi ngờ gì nữa là đại diện cho ý của Mộc Dung, có người phụ họa nói: "Đúng đúng đúng, chúng ta sửa lại quy tắc một chút, trợ lý Lục em rút thêm hai cái nữa đi." Lục Niệm Nhất lại rút thêm hai tờ giấy, một tờ viết: Tìm một người (nam) ở hiện trường để hôn.

Tờ còn lại viết: Cởi dây lưng của một người đàn ông, ngồi lên đùi anh ta trêu chọc.

Mấy thử thách này, cái sau còn biến thái hơn cái trước.

Lục Niệm Nhất có chút hối hận vì đã tham gia hoạt động kiểu này, thế này thì chịu làm sao được, e là mấy trò này là các cô gái cố tình chuẩn bị cho Mộc Tổng đây mà.

Từ Lộ tức đến nỗi không chịu nổi, cả hai câu hỏi này đều do cô ta viết, đều là vì Mộc Tổng, không ngờ lại bị Lục Niệm Nhất rút trúng.

Cô ta căng thẳng vô cùng, rất lo Lục Niệm Nhất sẽ chọn Mộc Dung.

Thấy tất cả đồng nghiệp nam đều đổ dồn ánh mắt lên người Lục Niệm Nhất, cô ta suýt nữa cắn nát răng, Lục Niệm Nhất có gương mặt xinh đẹp, tuổi cũng còn nhỏ.

Nhưng bộ quần áo thường ngày thì quê mùa đến mức không thể tả, cả ngày ăn mặc như học sinh, sao mà so bì được với cô ta đã trang điểm kỹ lưỡng chứ.

Không chỉ vậy, cô ta còn thấy Mộc Dung thay đổi ánh mắt lạnh nhạt thường ngày, nhìn chằm chằm Lục Niệm Nhất với ánh mắt sáng rực.

Tại sao chứ, ánh mắt của tất cả đàn ông đều phải tập trung vào Lục Niệm Nhất, rõ ràng cô ta mới là người quyến rũ nhất mà.

Mấy người đàn ông này có mắt như mù vậy.

Lục Niệm Nhất chỉ cảm thấy hai má nóng bừng, nhất thời không biết nên chọn thử thách nào.

Cô vẫn chưa đủ 'thoáng' để tùy tiện tìm người hôn, hoặc đi cởi dây lưng của một người đàn ông, so với mấy cái kia thì thử thách đầu tiên thực ra là nhỏ nhất, chỉ cần báo số đo vòng một của mình thôi.

Ngay khi cô chuẩn bị mở miệng, một bàn tay lớn đặt lên eo, môi chợt lạnh, cô chỉ cảm thấy xung quanh tràn ngập hơi thở của Mộc Dung.

Cô mở to mắt, không thể tin nổi nhìn gương mặt điển trai phóng đại của Mộc Dung, người đàn ông này, thật sự rất biết chớp thời cơ, cứ thế cướp đi nụ hôn đầu của cô.

Nụ hôn đầu cô giữ gìn hai mươi năm trời, cứ thế bị anh ta cướp đi trước mặt bao nhiêu người. "Ồ ồ!" Xung quanh toàn là tiếng hò reo, tiếng huýt sáo, tiếng vỗ tay.

Lục Niệm Nhất quên cả phản ứng, Mộc Dung nhẹ nhàng ngậm lấy cánh môi cô, cô có thể cảm nhận được hàng mi dài cong vút của anh lướt qua mắt mình, dường như đang khẽ run rẩy.

Anh đang căng thẳng, còn hơn cả cô nữa.

Mộc Dung chưa từng hôn ai, càng không biết hôn thế nào, anh chỉ bắt chước những hình ảnh vụn vặt từng thấy trong đầu, nhẹ nhàng mút lấy, như thể đang nếm thử thạch rau câu hảo hạng vậy.

Chương 1066

Ngốc nghếch lại non nớt, hôn được một lúc, anh dường như tìm thấy quy tắc, nhẹ nhàng hé mở cánh môi cô.

Ngọt.

Rõ ràng bọn họ ăn cùng một bữa tối, nhưng anh cứ cảm thấy môi cô ngọt đến mức không thể tin được, khiến anh không nỡ buông ra.

Lục Niệm Nhất muốn chạy trốn, nhưng anh không cho phép, bàn tay lớn lập tức giữ chặt sau lưng cô.

Giữa lúc không kịp phòng bị, răng của hai người va vào nhau, mũi cao thẳng cũng đụng vào nhau, Lục Niệm Nhất nước mắt chảy ra, Mộc Dung cũng chẳng khá hơn là bao, hốc mắt hơi đỏ hoe.

Đây tuyệt đối là nụ hôn khắc sâu nhất trong ký ức của cả hai.

Nhiều năm sau, Lục Niệm Nhất nhớ lại chỉ thấy dở khóc dở cười.

Chuyện như vậy đã xảy ra thì đương nhiên không thể hôn tiếp được nữa, hai người đồng thời buông đối phương ra. "Được rồi, thử thách này của Tiểu Lục trợ lý, tôi giúp cô ấy hoàn thành." Mộc Dung nói nhẹ như không, nhưng những người có mặt ở đây đâu phải đồ ngốc, đó là Tổng giám đốc đại nhân chủ động hôn lên mà, đích thân Tổng giám đốc đại nhân ra tay giải vây cho Lục Niệm Nhất.

Điều này chứng tỏ điều gì, chứng tỏ Tổng giám đốc đại nhân và Lục Niệm Nhất có mờ ám với nhau.

Các nữ nhân viên đều căm hận nhìn chằm chằm Lục Niệm Nhất, mắt Từ Lộ như muốn phun lửa.

Hận không thể lập tức xông lên bóp chết Lục Niệm Nhất.

Lục Niệm Nhất chỉ cảm thấy da đầu tê dại, điều cô vẫn luôn giấu giếm vậy mà lại bị Mộc Dung dễ dàng phá hỏng.

Cô không kìm được trừng mắt nhìn Mộc Dung, hành động này chẳng khác nào khẳng định mối quan hệ không bình thường giữa cô và Mộc Dung, dù sao thì khắp công ty, dám làm như vậy với Mộc Dung thì Lục Niệm Nhất tuyệt đối là người đầu tiên.

Mộc Dung vẫn giữ vẻ mặt vô cảm, bình tĩnh như thể chưa có chuyện gì xảy ra, dường như không hề cảm thấy hành động vừa rồi của mình đáng sợ đến mức nào.

Lục Niệm Nhất giận lắm nhưng lại không tiện bộc phát trong hoàn cảnh này.

Cái đồ Mộc ngốc này chắc chắn là cố ý, biết cô sẽ không làm loạn trước mặt mọi người nên mới không sợ gì cả. "Vừa rồi Mộc Tổng và Tiểu Lục trợ lý đã mở màn rất tốt cho chúng ta, mọi người tiếp tục chơi đi, chơi thoải mái vào, đừng phụ lòng Mộc Tổng đã dụng tâm." Trần Lê đi ra hòa giải.

Mộc Dung cuối cùng cũng nhìn Trần Lê thêm vài lần, đúng lúc quan trọng thì cũng có chút đáng tin cậy.

Có màn này rồi, mấy vòng sau đương nhiên không ai dám chỉ Lục Niệm Nhất nữa, đây là người Mộc Dung vừa chủ động hôn, bọn họ mà chủ động xông lên chẳng phải là tự tìm cái chết sao.

Lục Niệm Nhất ngồi một lúc rồi đi vào nhà vệ sinh.

Cùng lúc đó, Trần Lê nhận được một cuộc điện thoại, sắc mặt anh ta đại biến, nhìn Mộc Dung một cái rồi lén lút đi ra ngoài nghe điện thoại. "Phu nhân." "Tiểu Lê, sao gần đây không có tin tức gì gửi về thế?" "Phu nhân, thiếu gia giận rồi, nếu tôi mà dám nói gì với bà nữa thì sẽ bị đuổi về đấy ạ." Trần Lê thành thật khai báo. "Tôi sắp đến cổng biệt thự rồi, các cậu ở đâu?" Trần Lê sợ đến mức suýt rơi điện thoại, lập tức phản ứng lại, "Phu nhân, bà đến thành phố A rồi ạ?" "Đương nhiên, cậu không phải nói Mộc Dung có người trong lòng rồi sao?

Tôi đương nhiên phải đến xem rồi, bảo vệ công ty nói hôm nay các cậu nghỉ, đều đi du xuân ở bên ngoài, tôi liền tìm đến đây, cậu mau ra cổng đón tôi, tôi ở ngay cổng chính chờ cậu." Trần Lê một đầu hai lớn, "Phu nhân, sao bà còn đuổi đến tận biệt thự vậy?

Bà cứ đợi chúng tôi dưới núi đi, tôi lập tức liên hệ một khách sạn cho bà, tôi sẽ báo trước với thiếu gia một tiếng, bà đột ngột đến thế này, thiếu gia sẽ không vui đâu ạ." "Người tôi đã đến rồi, tôi còn về làm gì nữa, tôi nhớ các cậu mà." Trần Lê ấp úng kêu: "Phu nhân." "Tiểu Lê, đã mấy năm rồi mà nó chẳng thèm gọi điện cho tôi một cuộc nào, nếu tôi không đến nữa, nó sợ là sẽ quên mất còn có tôi là mẹ nó.

Dù sao thì tôi là mẹ nó, nó sẽ không làm gì tôi đâu, cậu cứ đến đón tôi đi, tôi sẽ không liên lụy cậu đâu." Trình Kiều cứng giọng nói.

Trần Lê thật sự muốn khóc, bà cụ ơi, bà kêu tôi đi đón bà thì đó chính là đang liên lụy tôi rồi.

Thiếu gia mà biết là anh ta rước phu nhân đến, chẳng phải sẽ xé xác anh ta ra sao.

Đặc biệt là Tiểu Lục trợ lý cũng ở đây, nếu phu nhân mà biết thân phận của cô ấy, e là lại chê bai nữa rồi.

Thiếu gia nhiều năm như vậy mới lần đầu thích một cô gái, vừa rồi còn vì cô ấy mà dâng cả nụ hôn đầu, nhất định là rất nghiêm túc.

Nếu chuyện này xảy ra xung đột, mối quan hệ mẹ con họ làm sao mà hàn gắn được, một chút bất cẩn thôi, e là bao nhiêu năm nỗ lực của anh ta sẽ đổ sông đổ biển mất.

Trần Lê thật sự lo chết đi được, có một cảm giác bất lực như trở thành miếng bánh kẹp vậy. "Phu nhân." "Tiểu Lê, ngay cả cậu cũng không nghe lời tôi sao?

Tôi lặn lội xa xôi đến đây, chỉ là để gặp mặt các cậu thôi mà." "Phu nhân, bà đợi một lát, tôi sẽ đến ngay." Lục Niệm Nhất từ nhà vệ sinh bước ra, liền nhìn thấy Từ Lộ, cô ta khoanh tay trước ngực, mặt đầy vẻ tức giận, dường như đã đứng đó một lúc, rõ ràng là cố tình chờ cô.

Lục Niệm Nhất chào như mọi khi, "Chị Lộ." "Lục Niệm Nhất, cô là người phụ nữ tôi từng thấy giỏi ngụy trang nhất, diễn xuất thật sự đỉnh của chóp." Từ Lộ mặt đen sì. "Tôi không biết chị Lộ đang nói gì." Lục Niệm Nhất trên mặt vẫn giữ nụ cười tao nhã, đúng mực. "Chiều nay cô đã đi đâu?

Cô nghĩ tôi không biết sao, cô và Mộc Tổng ở cùng nhau mà." Từ Lộ đi về phía Lục Niệm Nhất, nhíu mũi ngửi ngửi trên người cô.

Lục Niệm Nhất không quen người khác lại gần, lùi lại vài bước. "Trên người hai người có cùng mùi, mùi lẩu." Từ Lộ khẳng định.

Lục Niệm Nhất, "..." Người phụ nữ này quả thực là mũi chó, ngay cả mùi giống nhau trên người cô và Mộc Dung cũng ngửi ra được, không chỉ ngửi ra mà còn biết là mùi lẩu.

Còn lợi hại hơn cả chó cưng của Đóa Đóa là Điểm Điểm nữa.

Lục Niệm Nhất quả thực bái phục sát đất, phụ nữ trong công ty này ai nấy đều thành tinh rồi.

Cô thản nhiên trêu chọc, "Chị Lộ đúng là bản lĩnh thật đấy, sau này hoàn toàn không cần lo chồng ngoại tình, cho dù có ngoại tình thì chị tìm tiểu tam chắc chắn cũng siêu lợi hại, ngay cả tiền thuê thám tử tư cũng tiết kiệm được luôn." À à, cô thật sự không cố ý đâu, không cố ý nguyền rủa chồng tương lai của cô ta có tiểu tam đâu. "Cô!" Từ Lộ tức đến không nói nên lời, giơ tay chỉ vào Lục Niệm Nhất.

Chương 1067

Lục Niệm Nhất hất tay cô ta ra, "Chị Lộ, chị là người lâu năm trong nghề rồi, sao vẫn không có chút lễ phép nào vậy, dùng tay chỉ vào người khác là điều tối kỵ đấy." Lục Niệm Nhất tuy không trực tiếp thừa nhận, nhưng lời nói của cô đã gián tiếp ngầm đồng ý rồi.

Từ Lộ biết mình đoán không sai, chiều nay cô ta và Mộc Dung đều dính lấy nhau, quả thực đáng ghét tột độ, vậy mà còn lừa cô ta nói là đã về công ty rồi.

Trước đó còn gặp các nữ nhân viên công ty, nói Mộc Tổng không có bạn gái, cô không có chút ý tứ gì với Mộc Tổng, khuyến khích bọn họ theo đuổi Mộc Tổng.

Mộc Tổng ghét nhất là phụ nữ bám víu, cô ta làm vậy hoàn toàn là muốn bọn họ bay vào lửa, để cô ta ngồi mát ăn bát vàng.

Suy nghĩ kỹ thì thật đáng sợ, người phụ nữ này tuổi còn nhỏ mà tâm cơ cực kỳ sâu sắc, khiến bọn họ đều bị cô ta xoay như chong chóng, để bọn họ lúc nào cũng nịnh bợ cô ta, nhưng thực ra cô ta mới là người "gần nước được trăng".

E rằng sau lưng còn không biết đâm bọn họ bao nhiêu nhát dao.

Mộc Tổng bây giờ đối xử với cô rất tốt, người đàn ông lạnh lùng như ánh trăng sáng kia, vậy mà lại chủ động hôn cô trước mặt bao nhiêu người, tuyên bố chủ quyền.

Vừa nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, Từ Lộ càng ghen tị đến đỏ mắt. "Lục Niệm Nhất, cái con hồ ly tinh, tiện nhân nhà cô, ngày nào cũng giả vờ thanh thuần vô tội, chỉ biết quyến rũ đàn ông, hạng người như cô sao xứng với Mộc Tổng chứ!" Lục Niệm Nhất nghe những lời lẽ thô tục từ miệng Từ Lộ, cũng rất tức giận, lập tức hạ giọng, "Từ

Lộ, ngày thường tôi gọi cô một tiếng chị, đó là chút tôn trọng cuối cùng tôi dành cho cái loại đàn bà già nua như cô thôi, đừng có được đằng chân lân đằng đầu!

Mộc Tổng không có bạn gái, tôi cũng không có bạn trai, chúng tôi có ở bên nhau thì liên quan gì đến cô, đến lượt cô nói này nói nọ sao?

Cô là ai?

Đúng là không biết thân biết phận!" Bình thường cô đối xử hòa nhã với những người này không phải vì sợ họ, mà là cô ghét phiền phức. "Đàn bà già nua." "Lục Niệm Nhất, cô cuồng cái gì, cô kiêu ngạo cái gì, rồi cô cũng sẽ có ngày già thôi." "Tôi không nói tôi sẽ không già, nhưng tôi sẽ mãi mãi trẻ hơn cô, điều này cô dù thế nào cũng không thể thay đổi được." Lục Niệm Nhất khẽ ngẩng cằm lên, cái khí chất kiêu ngạo trời sinh đó chính là điều Từ Lộ chướng mắt nhất. "Lục Niệm Nhất, cô đừng tưởng những chuyện ghê tởm cô làm không ai biết, tôi nhất định sẽ vạch trần cô trước mặt Mộc Tổng, cô đừng có đắc ý quá!" Lục Niệm Nhất không hề để tâm, cô nhớ đến câu cửa miệng của Đóa Đóa: Đừng cãi nhau với ai đó, cứ ra tay thẳng, để họ hiểu thế nào là văn võ song toàn.

Không biết có phải vì ở cạnh Đóa Đóa quá lâu không mà Lục Niệm Nhất thật sự muốn động thủ rồi.

Hít thở sâu vài lần, cô mới trấn tĩnh lại sự xao động trong lòng.

Tự nhủ rằng không cần thiết phải vì loại rác rưởi như thế mà làm bẩn tay mình.

Cô tự xét thấy mình sống đoan chính, thật sự chưa từng làm chuyện gì ghê tởm cả. "Chỉ cần Mộc Tổng tin, cô vui là được, tùy cô, tôi chẳng quan tâm chút nào." "Cái con tiện nhân nhà cô, rõ ràng đã có đàn ông rồi, vậy mà còn đi quyến rũ Mộc Tổng, chẳng lẽ đàn ông của cô không thỏa mãn được cô sao?

Đúng là tiện chết đi được!" Bốp.

Lục Niệm Nhất giáng thẳng một cái tát vào người Từ Lộ, Từ Lộ cả quá trình đều ngỡ ngàng, Lục Niệm Nhất trước mặt bọn họ luôn là cô gái nhỏ tươi cười, mang theo chút duyên dáng, thật sự chưa từng thấy cô ra dáng vẻ này.

Lục Niệm Nhất tiến sát về phía Từ Lộ, Từ Lộ cảm nhận được khí tức lạnh lẽo trên người cô, sợ hãi không ngừng lùi lại phía sau.

Lục Niệm Nhất từng bước ép tới, đẩy Từ Lộ vào góc tường. "Cô muốn làm gì?" Hơi thở của Từ Lộ không ổn định, trong lòng dâng lên vài phần sợ hãi.

Lục Niệm Nhất bóp cằm Từ Lộ, lực đạo rất mạnh.

Từ Lộ căn bản không thể thoát ra được, chân cô ta vừa động, Lục Niệm Nhất đã không chút lưu tình giẫm lên mu bàn chân cô ta, còn đè chặt cánh tay cô ta, khiến cô ta không thể cử động.

Lục Niệm Nhất thật sự rất hối hận, hôm nay tại sao không đi giày cao gót mà lại vì thoải mái đi một đôi giày thể thao, nếu không nhất định sẽ cho người phụ nữ này một bài học cả đời khó quên.

Từ Lộ mãi sau mới ý thức được, Lục Niệm Nhất hẳn là người có võ, phản ứng cực kỳ nhanh.

Hít.

Cô ta chỉ cảm thấy cả cái cằm như muốn rụng ra, vừa đau vừa tê.

Lục Niệm Nhất thực sự rất ghét bỏ, từ trên cao nhìn xuống Từ Lộ, "Cái cằm này của cô là độn rồi phải không, ngực cũng toàn silicon, loại nhân tạo như cô vậy mà dám so sánh với mỹ nữ thuần tự nhiên như tôi, không biết cô lấy đâu ra tự tin, tự chuốc lấy nhục." "Hơn nữa, tôi có bạn trai thì sao, là chuyện cô có thể quản à?

Chỉ cho phép cái loại đàn bà già nua như cô lên giường với đủ hạng người, không cho người trẻ tuổi khác yêu đương sao?

Cô tưởng mình là cảnh sát Thái Bình Dương à, quản rộng thế!" "Quả thực là kẻ ác đi tố cáo trước, bây giờ chơi chán rồi thì muốn tìm chỗ ổn định, tìm một tấm 'thẻ cơm' dài hạn à?

Đúng là nằm mơ giữa ban ngày!" "Chuyện ghê tởm à?

Tôi từng nghe ông chủ than họ Trần nói, cô có một đêm bò lên giường ông ta, ra giá một trăm vạn.

Hừ, đối với loại đàn ông răng ố vàng, vừa già vừa xấu đó, cô cũng thật sự xuống tay được, không thấy ghê tởm sao?" "À đúng rồi, hình như có một công tử nhà giàu cũng từng nói, anh ta dẫn cô đi khách sạn, bị vợ mình bắt quả tang, lần đó cô xin nghỉ ốm một tuần là bị người ta đánh phải không?" "Tôi đối với những chuyện phong lưu này mắt nhắm mắt mở, không có nghĩa là tôi không biết, còn dám ở trước mặt tôi giả vờ thanh cao.

Sau này thấy tôi thì tránh đường mà đi, nếu không tôi sẽ khiến cô thân bại danh liệt." Những chuyện này thực ra cô nghe 'tiểu lão đầu' (Lục Sâm) nói, cái vòng này cũng chỉ lớn chừng đó, chuyện xấu đồn xa ngàn dặm, những chuyện Từ Lộ tự cho là không ai biết, thực ra chỉ là trò cười trong giới, là vốn để những người đàn ông đó đàm tiếu. 'Tiểu lão đầu' đối với cô em gái này rất tận tâm tận lực, sau khi biết chuyện này đã sớm nhắc nhở cô đừng qua lại với loại phụ nữ như vậy.

Từ Lộ mặt tái mét, không nói nên lời, một vẻ sợ hãi tột độ, Lục Niệm Nhất vậy mà lại biết rõ ràng đến thế. "Cô... cô... cô nói bậy!" Từ Lộ hoảng hồn. "Nói bậy à?

Có muốn tôi gọi điện thoại xác nhận một chút không?

Tôi nhớ ông chủ than đó muốn chuyển hình, đã mấy lần nhờ tôi sắp xếp gặp Mộc Tổng, trong điện thoại tôi có số của ông ta, tôi gọi hỏi xem sao nhé." Lục Niệm Nhất vừa nói vừa rút điện thoại ra, Từ Lộ trừng to mắt.

Mộc Dung cảm thấy Lục Niệm Nhất ra ngoài quá lâu, tưởng cô giận dỗi không quay lại nên mới ra tìm người, không ngờ lại để anh chứng kiến cảnh này.

Chương 1068

Lục Niệm Nhất bá đạo kiềm chế Từ Lộ, bức người, hai người dường như đã xảy ra tranh chấp.

Lục Niệm Nhất quay lưng về phía Mộc Dung, không biết anh đã đến, Từ Lộ thì thấy rồi, cô ta lớn tiếng gào lên: "Lục Niệm Nhất, cô đừng quá đáng như vậy!

Cô nghĩ cô có thể lừa dối Mộc Tổng sao?

Chuyện cô bắt cá nhiều tay, Mộc Tổng có biết không?!" "Xem ra loại đàn bà như cô vẫn không biết điểm dừng, còn ở đây vu khống người khác." Lục Niệm Nhất tăng thêm lực.

Toàn bộ cằm của Từ Lộ đều biến dạng, cô ta biết mình chỉ có cơ hội này thôi, cô ta nhất định phải cho Mộc Dung biết Lục Niệm Nhất là loại người gì, cô ta không có được Mộc Dung thì Lục Niệm Nhất cũng đừng hòng có được.

Từ Lộ liều mạng, cô ta giãy dụa la lên: "Lục Niệm Nhất, tôi đâu có bôi nhọ cô, mấy hôm trước tôi tận mắt thấy cô lên một chiếc xe sang, người lái xe là một ông già, cô dám nói cô và ông già đó không có quan hệ gì sao?" Lục Niệm Nhất khẽ động ánh mắt, dừng một chút mới phản ứng ra Từ Lộ đang nói chuyện gì.

Cô vẫn luôn đi xe máy điện đi làm, 'tiểu lão đầu' từng đến đón cô một lần, là đi bộ đến.

Mấy hôm nay cô từng đi xe nào mà tài xế là đàn ông, cũng chỉ có xe của bố cô thôi, vậy thì "ông già" trong miệng Từ Lộ chính là bố cô.

Bố cô già sao?

Từ Lộ này đúng là không có mắt nhìn, bố cô tuy đã năm mươi tuổi rồi, nhưng dù đi đến đâu cũng có mấy cô bé học sinh nhìn chăm chú.

Lục Niệm Nhất vốn là fan cứng của Lục Sâm, tuyệt đối không thể chịu đựng được những lời như vậy.

Huống hồ lại còn tưởng mối quan hệ cha con trong sáng của họ thành những thứ hỗn loạn kia. "Im miệng!

Ông ấy già chỗ nào hả, mắt cô có phải bị mù rồi không?

Cút ngay cái miệng thối của cô lại cho tôi!" Lục Niệm Nhất giận dữ gầm lên, còn tát Từ Lộ hai cái.

Từ Lộ không ngờ Lục Niệm Nhất lại gián tiếp thừa nhận, cô ta tưởng cô sẽ chết cũng không nhận, đúng là trời giúp, dễ dàng như vậy mà Mộc Dung lại nghe thấy.

Cô ta "oang oang" khóc lóc, khóc đến hoa lê đẫm mưa, "Lục Niệm Nhất, cô đây là thẹn quá hóa giận thừa nhận rồi đúng không, tôi chính là thấy cô lên xe của ông già đó!" Cảnh tượng này, vừa nhìn đã biết là Lục Niệm Nhất đang bắt nạt người khác. "Tôi nhất định phải xé nát cái miệng này của cô!

Miệng chó không thể phun ra ngà voi, ông ấy một chút cũng không già!" Từ Lộ hết lần này đến lần khác khiêu khích, Lục Niệm Nhất thật sự không thể nhịn được nữa. "A, Mộc Tổng cứu tôi, Lục Niệm Nhất cô ta muốn hủy thi diệt tích rồi!" Lục Niệm Nhất nghe thấy tên Mộc Dung, động tác trên tay ngừng lại, Từ Lộ nhân cơ hội thoát khỏi sự kiềm chế của cô, lao về phía Mộc Dung. "Mộc Tổng, anh nghe thấy cả rồi đúng không, Lục Niệm Nhất tự mình thừa nhận rồi, cô ta hiện đang qua lại với một ông già." Từ Lộ định kéo tay Mộc Dung, nhưng bị anh trừng mắt một cái liền rụt tay về. "Mộc Tổng, tôi thật sự không nói bậy, là chuyện tuần trước, ông già đó đến cổng công ty đón cô ta, Lục Niệm Nhất vừa lên xe đã nhào về phía ông ta rồi, ngay cả cửa xe còn chưa kịp đóng, vội vàng lắm, tôi nhìn thấy rõ ràng."

Mộc Dung không lên tiếng, mà là nhìn chằm chằm Lục Niệm Nhất.

Lục Niệm Nhất cũng không giải thích, chỉ khẽ mím môi, cứ thế thản nhiên nhìn Mộc Dung, trong mắt không có chút ngượng ngùng hay hoảng loạn nào vì bị vạch trần.

Từ Lộ thấy Mộc Dung quá đỗi bình tĩnh, vẻ mặt thờ ơ, cô ta vội vàng lại nói: "Thật đấy, Mộc Tổng, là tôi tận mắt chứng kiến, nếu nói Lục Niệm Nhất và người đàn ông đó không có quan hệ mờ ám thì tuyệt đối không thể nào, ông ta thật sự đã lớn tuổi rồi, trông còn kỳ hình quái trạng, Lục Niệm Nhất chắc chắn bị ông ta bao nuôi, nói không chừng từ thời đại học đã bắt đầu rồi, bây giờ có mấy ông già cứ thích ra tay với mấy cô sinh viên." Thực ra, Từ Lộ căn bản không nhìn rõ mặt Lục Sâm, đứng quá xa, cô ta chỉ dựa vào quần áo của Lục Sâm mà suy đoán ra ông ấy không còn trẻ.

Lúc này những lời cô ta nói đều là nói bừa, chỉ để đả kích và trả thù Lục Niệm Nhất.

Bao nuôi.

Lông mày Mộc Dung nhíu lại đến mức khó tin, như thể nhíu thành một ngọn núi nhỏ, anh gầm lên: "Câm miệng!" Từ Lộ lúc này một chút ý tứ cũng không có, cô ta biết đây là cơ hội tốt để đả kích Lục Niệm Nhất, cô ta nhất định không thể bỏ qua. "Mộc Tổng, tôi biết anh rất khó chấp nhận sự thật này, nhưng Lục Niệm Nhất thực sự là một diễn viên, vẻ ngây thơ và ngây ngô cô ta thể hiện trước mặt anh đều là giả dối, tâm tư cô ta rất thâm sâu, chỉ cần có tiền là có thể tùy ý đùa giỡn cô ta, cô ta ở bên anh cũng chỉ vì tiền của anh thôi, anh đừng để bị cô ta lừa!" Rầm.

Trong khoảnh khắc Lục Niệm Nhất chớp mắt, chỉ thấy thân thể Từ Lộ bị đá ngã, cô ta đang mặc váy, ngã xuống đất đến cả quần lót cũng lộ ra, cả người vô cùng thảm hại. "Ô ô ô, Mộc Tổng sao anh lại không tin lời tôi nói, tôi thật sự là tận mắt chứng kiến mà!" Từ Lộ khóc lóc kinh thiên động địa, những người khác trong phòng bao đều bị cô ta thu hút mà đi ra.

Cả nhóm người hoàn toàn ngỡ ngàng, Tổng giám đốc và trợ lý nhìn nhau, Từ Lộ thảm hại không chịu nổi nằm bò dưới chân Mộc Dung, trên mặt toàn vết véo, trông như cả khuôn mặt đều sưng vù, trước đó chắc chắn là bị đánh.

Trong một khoảnh khắc, mỗi người đều có suy nghĩ khác nhau, hình dung ra những cảnh tượng không giống nhau, điều duy nhất giống nhau là không ai đi kéo Từ Lộ dậy, cũng không ai phát ra bất kỳ âm thanh nào, xung quanh yên tĩnh đến lạ thường, mọi người trở thành những khán giả lạnh lùng.

Mộc Dung nhìn chằm chằm Lục Niệm Nhất, Lục Niệm Nhất không né tránh, không biết đã qua bao lâu, Mộc Dung đột nhiên hỏi Lục Niệm Nhất, "Có phải là chuyện như vậy không?" Lục Niệm Nhất cong khóe môi, khẽ ngẩng cằm, hừ một tiếng, rồi kiêu ngạo nói: "Vô căn cứ." Nghe vậy, Mộc Dung khẽ bật cười, trên mặt dịu dàng như muốn chảy ra nước, tất cả những người xung quanh đều ngây người.

Trong ký ức, thật sự chưa từng thấy Mộc Tổng cười như vậy, nghe có người bôi nhọ Tiểu Lục trợ lý sao còn vui vẻ lên được?

Trong mắt Lục Niệm Nhất cũng có vài phần khó hiểu, chỉ thấy môi mỏng của Mộc Dung khẽ mở, "Chỉ cần em nói thì anh tin." Lục Niệm Nhất gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhiễm lên nụ cười rạng rỡ, cô dường như thấy trước mắt là một biển hoa mênh mông, cô tự do xuyên qua trong đó, đẹp đến không thể tả.

Người mà cô có cảm tình, thật sự không làm cô thất vọng.

Vừa rồi cô biểu hiện rất thờ ơ, nhưng trong lòng lại căng thẳng đến mức khó tin, điều cô lo lắng không phải thân phận của mình bị bại lộ, nếu người khác biết cô là con gái của Lục Sâm thì cũng chẳng sao, cô tự hào là con cháu nhà họ Lục.

Điều cô lo lắng là thái độ của Mộc Dung, nếu Mộc Dung nghi ngờ cô, tin rằng cô là loại con gái lăng nhăng kia, thì họ thật sự không thể nào ở bên nhau được nữa.

Loại tin đồn bị bao nuôi này, là sự phủ nhận hoàn toàn nhân phẩm của cô, cô tuyệt đối không thể chấp nhận.

Cô muốn một người bạn trai hoàn toàn tin tưởng mình, chứ không phải một đối tượng không chịu được sự khiêu khích tùy tiện của mấy con mèo, con chó.

Và anh, đã thành công vượt qua thử thách.

Khóe môi Lục Niệm Nhất cong lên một độ sâu, trong lòng mãn nguyện.

Lúc này Từ Lộ vẫn không biết, màn kịch của cô ta đã trở thành trợ thủ thần kỳ, Lục Niệm Nhất và Mộc Dung vì màn này mà càng dũng cảm tiến thêm một bước.

Cô ta lúc này đang tức giận, màn kịch mà cô ta liều mạng dàn dựng, Mộc Dung vậy mà không tin cô ta, ngược lại lại tin Lục Niệm Nhất. "Mộc Tổng, anh thật sự phải mở to mắt ra mà nhìn đi, Lục Niệm Nhất cô ta chính là kẻ thứ ba, kẻ thứ ba chen chân vào gia đình người khác, cô ta không xứng với anh đâu!

Cô ta là tiểu tam, tiểu tam..." Từ Lộ khóc lóc gào lên.

Chương 1069

Mộc Dung xoay người, đầy vẻ ghét bỏ lại đá thêm một cú vào Từ Lộ, "Lập tức đến phòng tài vụ nhận lương rồi cút đi, đừng ở đây làm người ta ghê tởm." Mấy người phụ nữ lăng nhăng trong công ty này, rốt cuộc là phòng nhân sự nào mắt mù mà tuyển vào vậy, quá chướng mắt.

Từ Lộ lại ôm chặt lấy đùi Mộc Dung không buông, khóc không thành tiếng, "Đừng mà, Mộc Tổng, tôi vào công ty đã bốn năm rồi, luôn cần cù chăm chỉ, anh không thể đuổi tôi đi, tôi không muốn đi.

Tôi biết, anh nhất định là bị Lục Niệm Nhất che mắt rồi, con hồ ly tinh đó giỏi nhất là mê hoặc lòng người mà." "Anh cho tôi thêm một cơ hội đi, tôi nhất định sẽ chứng minh lời tôi nói không phải giả dối, cái bộ dạng nghèo hèn của Lục Niệm Nhất, chắc chắn sau lưng có đại gia mà." Mộc Dung dùng sức hất cô ta ra, đứng cách xa cô ta, như thể sợ lây nhiễm bệnh dịch gì đó, vô cùng ghét bỏ.

Mộc Dung không hề lay động, Từ Lộ chỉ đành cầu xin các đồng nghiệp khác, "Các vị đồng nghiệp ơi, tôi thật sự tận mắt thấy Lục Niệm Nhất và một ông già cấu kết với nhau, mọi người mau nói với Mộc Tổng đi, anh ấy bây giờ đã bị mê hoặc đến mức hồ đồ rồi, cái gì cũng không nghe lọt tai nữa!" Tường đổ mọi người xô.

Huống hồ, trong công ty đâu đâu cũng là sự cạnh tranh kịch liệt, lúc này, đến người mù cũng biết Mộc Dung đang đứng về phía Lục Niệm Nhất, Từ Lộ một chút ưu thế cũng không có.

Hơn nữa, Từ Lộ ngày thường cũng chẳng phải người tốt lành gì, mỗi ngày ăn diện lòe loẹt khắp nơi quyến rũ đàn ông, các nữ nhân viên đương nhiên không ai nguyện ý nói giúp cô ta.

Đàn ông cũng sẽ không lấy tiền đồ của mình ra đánh cược.

Cán cân trong lòng họ đương nhiên nghiêng về phía Lục Niệm Nhất, người có Tổng giám đốc đại nhân làm chỗ dựa.

Không ai động đậy.

Thậm chí còn có người hùa theo, "Từ Lộ, cô đừng có ở đây nói bậy nữa, nhân phẩm của Tiểu Lục trợ lý tuyệt đối tốt hơn cô, nếu nói cô và Tiểu Lục trợ lý so sánh, tôi tuyệt đối tin Tiểu Lục trợ lý hơn." "Đúng vậy, Tiểu Lục trợ lý là sinh viên xuất sắc tốt nghiệp đại học danh tiếng, ngày thường làm việc chăm chỉ nghiêm túc, bỏ xa cô mấy con phố, cô vu khống người khác như vậy là không đúng." "Tôi nhớ cổng công ty chúng ta không cho phép đỗ xe, chỗ đỗ xe ít nhất cũng cách công ty hai ba chục mét, cô đứng ở cổng công ty, cô mà nhìn rõ mới là lạ, nhất định là cô nhìn nhầm rồi." Người có trí tuệ nói vậy. "Đúng vậy, cô nói quá xàm rồi, ai tin cô thì người đó là đồ ngốc." Không ai muốn tin Từ Lộ.

Nghe vậy, Mộc Dung lại khá hài lòng.

Lục Niệm Nhất đi về phía Mộc Dung, cong khóe môi, "Mộc đầu, hôm nay anh biểu hiện không tệ, em đồng ý làm bạn gái anh." Mộc Dung nhìn Lục Niệm Nhất mà mừng rỡ như được ban ơn, rõ ràng không ngờ cô lại nói ra lời như vậy.

Cô vẫn luôn trước mặt người ngoài, phủi sạch mối quan hệ với anh, như thể ở bên anh là chuyện mất mặt lắm vậy.

Ngay cả việc anh có ý với cô, cô cũng không cho phép anh biểu hiện ra trước mặt người ngoài.

Cô tự ngạo lại bá đạo.

Giờ đây, cô lại chịu buông lỏng.

Mộc Dung ngây người nhìn Lục Niệm Nhất, chỉ cảm thấy những ấm ức trước đây anh phải chịu đựng vì cô đều đáng giá, vội vàng hỏi: "Thật sao, không phải lừa anh đấy chứ?" "Đương nhiên, em nói lời giữ lời, cho anh cơ hội này, nhưng nếu anh đối xử không tốt với em, em sẽ sa thải anh bạn trai này bất cứ lúc nào." Mọi người chợt hiểu ra, hóa ra không phải Lục Niệm Nhất chủ động quyến rũ Mộc Dung.

Mà là Mộc Tổng của bọn họ vẫn luôn có ý với người ta, người ta vẫn luôn không đồng ý, thấy hôm nay anh biểu hiện tốt mới chấp nhận.

Lời Từ Lộ nói, căn bản là nói bậy, nói dối không chớp mắt.

Lúc này, có người đặc biệt lanh lợi liền hô to: "Mộc Tổng, Tiểu Lục trợ lý, ở bên nhau, ở bên nhau!" Có tiếng đầu tiên, tất cả đều hô theo, "Ở bên nhau, ở bên nhau!" Trong tiếng hô hoán của họ, Mộc Dung bước tới, một tay ôm Lục Niệm Nhất vào lòng, "Nhất Nhất, cảm ơn em." Lục Niệm Nhất đỏ mặt, cô vẫn là nhất thời nóng nảy mà thốt ra lời này, quên mất bên cạnh còn có bao nhiêu người.

Giờ thì, cả công ty đều biết họ đang yêu nhau.

Người nói không công khai là cô, giờ đây lại là cô chủ động công khai.

Từ Lộ trừng mắt nhìn chằm chằm Lục Niệm Nhất, Lục Niệm Nhất đặc biệt ghét ánh mắt như vậy, liền nói với cô ta: "Từ Lộ, đây chính là sự khác biệt giữa tôi và cô.

Thứ cô phải dùng mọi thủ đoạn, bịa đặt tin đồn bôi nhọ mới có được, thực ra đã sớm là vật trong túi của Lục Niệm Nhất tôi rồi, chỉ xem tôi có muốn nuốt xuống hay không thôi." Khụ khụ.

Mộc Dung không nhịn được ho nhẹ một tiếng, những người khác cũng hùa theo hô, "Tiểu Lục trợ lý cố lên, tranh thủ nuốt Mộc Tổng xuống sớm đi." "Nuốt không trôi thì nuốt chửng luôn đi." "Thôi văn nhã một chút, từ từ ăn thôi." Lục Niệm Nhất nói những lời này lúc đó không thấy có gì, nhưng qua tiếng hò reo của mọi người, đột nhiên ý nghĩa lại thay đổi.

Đồ Mộc Dung này quả nhiên vẫn là tên không biết điều, ánh mắt rực sáng nhìn cô, nghiêm trang mà thêm dầu thêm mỡ, "Nhất Nhất, em cứ từ từ ăn, anh không chạy không trốn, cứ đứng yên tại chỗ chờ em." Lục Niệm Nhất đỏ bừng mặt, sắc mặt nóng bừng, nếu có cái lỗ nào, cô thật sự muốn chui xuống, sao cứ tự đào hố cho mình nhảy vào thế này.

Mộc Dung ôm cô vào lòng, không muốn vẻ đáng yêu duyên dáng của cô bị đàn ông khác nhìn trộm.

Các nữ nhân viên đương nhiên là ghen tị, đố kỵ, hận thấu xương, nhưng biết làm sao được, người phụ nữ mà Tổng giám đốc đại nhân khổ sở theo đuổi như vậy, bọn họ không dám công khai ra tay.

Không khí ấm áp lạ thường.

Chỉ là cảnh đẹp không kéo dài, đúng lúc này, một giọng nữ mất kiểm soát truyền đến. "Muốn làm bạn gái con trai tôi, thì phải xem cô có tư cách đó không đã!" Trần Lê thật sự không thể nào giữ được phu nhân nhà mình, lập tức đuổi theo. "Phu nhân, phu nhân, chúng ta có gì thì nói chuyện đàng hoàng, đừng như vậy." Trình Kiều làm sao có thể bình tĩnh được, cô ta và Trần Lê vẫn luôn ở phía sau, họ đến sớm hơn cả Mộc Dung, đã nghe rõ mồn một cuộc đối thoại giữa Lục Niệm Nhất và Từ Lộ.

Sự phản kháng của Lục Niệm Nhất, trong mắt cô ta, rõ ràng đã trở thành sự hung hăng, chèn ép người khác. "Phu nhân, Tiểu Lục trợ lý đối với Thiếu gia rất khác, bà đừng ra mặt lúc này, Thiếu gia sẽ tức giận đấy." Trần Lê hạ thấp giọng, chỉ có Trình Kiều và anh ta nghe thấy.

Anh ta đang cố gắng vãn hồi cục diện.

Chỉ là lúc này Trình Kiều sẽ không nghĩ nhiều như vậy, cô ta trừng mắt nhìn Trần Lê. "Tôi bảo anh trông chừng nó, anh trông chừng kiểu gì vậy, lại tìm một người phụ nữ thế này, danh tiếng tệ đến mức đó." Tính tình cũng không tốt, chẳng lẽ sau này cưới về nhà còn phải cung phụng như bà hoàng sao, loại con dâu như vậy cô ta không chịu nổi.

Quan trọng nhất là, loại vợ như thế cưới về chẳng có chút trợ giúp nào, e rằng còn phải bù đắp cho nhà mẹ đẻ của cô ta nữa.

Hai tên sói con trong nhà đang rình rập, không cho phép xảy ra một chút sai sót nào.

Trần Lê rất vô tội, trái tim của Thiếu gia làm sao anh ta có thể khống chế được, hơn nữa, theo anh ta thấy, Tiểu Lục trợ lý cũng chẳng có gì không tốt.

Cô ấy chỉ là có chút cá tính, nhưng sẽ không dễ dàng bộc phát, thực sự là Từ Lộ vừa rồi nói quá đáng quá.

Chỉ vì thấy Lục Niệm Nhất lên xe một người đàn ông mà đã kết luận Lục Niệm Nhất bị bao nuôi, chuyện này thật sự quá hồ đồ, danh tiếng của con gái quan trọng biết bao, với tính cách của Lục Niệm Nhất làm sao có thể thờ ơ được. "Phu nhân, tôi cầu xin bà, chúng ta về trước đi, ở đây nhiều người như vậy, làm ầm lên sẽ không hay đâu, tính tình của Thiếu gia bà biết đấy, bà làm loạn như vậy là đang đẩy cậu ấy ra xa đấy." Trình Kiều không nghe lọt lời khuyên, cô ta đi thẳng đến chỗ Lục Niệm Nhất.

Mộc Dung giây trước còn hạnh phúc bao nhiêu, giây này tâm trạng đã tệ bấy nhiêu, ánh mắt anh nặng nề nhìn người phụ nữ đang đi tới, không biết tại sao cô ta lại tìm đến đây.

Lục Niệm Nhất nhìn người phụ nữ hung hăng kia, cũng ngây người, thấy Trần Lê cung kính với cô ta như vậy, đại khái đoán được cô ta chính là mẹ của Mộc Dung, người có quan hệ rất căng thẳng với anh.

Chương 1070

Chỉ là bà ta không phải ở Tân Gia Pha sao?

Sao lại đột nhiên xuất hiện ở trong sơn trang này.

Lục Niệm Nhất và Mộc Dung đồng thời nhìn về phía Trần Lê, Trần Lê chỉ cảm thấy da đầu tê dại, anh ta thật sự cũng chỉ biết trước họ một chút thôi, anh ta định dỗ người về rồi mới báo cáo, ai ngờ lại đụng phải cảnh Lục Niệm Nhất và Từ Lộ đang cãi vã. "Cô chính là người phụ nữ mà con trai tôi nhìn trúng sao?" Trình Kiều đánh giá Lục Niệm Nhất.

Lục Niệm Nhất còn chưa mở miệng, chỉ nghe thấy bà ta khinh miệt nói: "Mặt mũi thì cũng được đấy, một vẻ yêu mị, nhưng với danh tiếng như cô, với gia thế như cô mà cũng muốn trèo cao con trai tôi, đúng là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga." Lục Niệm Nhất đánh giá vị phu nhân quyền quý trước mặt, được chăm sóc khá tốt, giữa lông mày cũng có vài phần giống Mộc Dung, nhưng tố chất thì lại khác xa một trời một vực.

Mộc Dung nhìn thế nào cũng là công tử nhà giàu, nhưng người phụ nữ này thì thật sự không giống.

Nếu không phải nể mặt bà ta là mẹ của Mộc Dung, Lục Niệm Nhất đã sớm muốn đáp trả rồi, cô từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ liên tiếp chịu những lời phỉ báng như hôm nay.

Cô không xứng với Mộc Dung, rốt cuộc là ai không xứng với ai.

Mộc Dung kéo Lục Niệm Nhất ra sau lưng, tức giận nhìn chằm chằm Trình Kiều. "Chuyện của tôi không cần bà quản, bà đến đây thế nào thì hãy về như thế đấy, đừng ép tôi phải sai người trói bà về." Trình Kiều không thể tin nổi nhìn Mộc Dung, nhiều năm không gặp, câu đầu tiên con trai nói với cô ta lại bất lịch sự đến thế, còn muốn sai người trói cô ta về.

Đây có phải lời con trai nên nói với mẹ không? "Mộc Dung, con có phải bị con hồ ly tinh này mê hoặc đến thần hồn điên đảo rồi không, mẹ là mẹ của con, con lại nói chuyện với mẹ như vậy đấy à." "May mà bà là mẹ của tôi, nếu không thì chuyện hôm nay không dễ dàng bỏ qua đâu." Trình Kiều tức đến run người, sự bất mãn của cô ta đối với Lục Niệm Nhất lại tăng lên một bậc, cô ta tin rằng con trai mình trở nên như vậy, nhất định là do Lục Niệm Nhất ở giữa ly gián.

Lục Niệm Nhất nhìn ngọn lửa giận dữ trong mắt Trình Kiều, thật lòng cảm thấy vô tội, vừa mới đồng ý làm bạn gái của Mộc Dung, tuy nói sau này cũng chưa chắc kết hôn, nhưng có một người mẹ như vậy, cô thật sự có chút hối hận vì vừa rồi quá bốc đồng.

Cãi vã cũng không được, lúc này tranh cãi chỉ khiến người khác chê cười, cả hai đều khó xử.

Cách duy nhất là cô đi, không đôi co với bà ta.

Lục Niệm Nhất nói với Mộc Dung: "Chuyện gia đình của anh, anh tự xử lý đi, em về trước đây." Mộc Dung vỗ nhẹ tay cô, nhìn thấu sự thoái thác trong mắt cô, lòng anh thắt lại, an ủi: "Nhất Nhất, lát nữa anh sẽ qua tìm em." Lục Niệm Nhất gật đầu, nhưng Trình Kiều lại không muốn dễ dàng bỏ qua cho Lục Niệm Nhất như vậy, có vài lời nhất định phải nói rõ ràng, cô ta chính là người phụ nữ không giữ được lời. "Đi cái gì mà đi, hôm nay chúng ta nhất định phải nói cho rõ ràng." Trình Kiều tiến lên chặn đường Lục Niệm Nhất.

Lục Niệm Nhất thật sự cạn lời, bất đắc dĩ nói: "Vị dì này, tôi và bà không có gì để nói cả." "Sao lại không có gì để nói, tôi không cho phép cô và con trai tôi ở bên nhau, cô vô duyên vô cớ lên xe một người đàn ông lớn tuổi, còn trực tiếp lao vào người ta, Mộc Dung ngốc nghếch sẽ tin cô, cô tưởng có thể qua mắt được tôi chắc, gạo tôi ăn còn nhiều hơn muối cô ăn đấy." Lục Niệm Nhất thật sự muốn nói, bà đúng là phí hoài bao nhiêu năm gạo cơm, sao đầu óc lại trở nên như vậy.

Nể tình thân phận của bà ta, Lục Niệm Nhất đành phải nhẹ giọng giải thích: "Đó chỉ là một người lớn tuổi mà tôi quen biết, đừng nghĩ người ta đáng khinh bỉ đến vậy." "Người lớn tuổi nào mà cô cần phải lao vào người ta cơ chứ?

Nói nghe hay hơn hát đấy, loại phụ nữ như cô tôi thấy nhiều rồi, chẳng phải là ham hư vinh vì hai đồng tiền hôi hám của người ta sao, đúng là thấy tiền sáng mắt.

Tôi nói cho cô biết, ruồi bọ không đậu vào trứng lành, người ta nói như vậy chắc chắn có nguyên nhân cả đấy, cô thử giải thích rõ ràng người đàn ông đó là ai xem?" "Đúng đấy, đúng đấy, bá mẫu, cháu thật sự không nói dối, cháu đều tận mắt nhìn thấy, Lục Niệm Nhất thật sự làm tiểu tam rồi, cô ta nhất định đang đùa giỡn tình cảm của Mộc tổng, bà nhất định phải ngăn cản họ ở bên nhau." Từ Lộ vừa thấy Trình Kiều mạnh mẽ như vậy, liền cảm thấy cơ hội của mình đã đến, vội vàng chen vào.

Ai ngờ, Trình Kiều chẳng thèm đếm xỉa, vẫn hung ác trừng mắt nhìn cô ta, với vẻ ưu việt cao ngạo. "Cô câm miệng đi, tôi cho phép cô nói chuyện sao?

Loại tiện phụ như cô không xứng xen vào lời tôi, chỗ nào mát thì đến đó mà mát, bớt đến làm tôi ghê tởm đi, nhìn thấy loại người như mấy người là tôi nổi da gà." Trình Kiều coi thường Lục Niệm Nhất, nhưng đối với loại phụ nữ như Từ Lộ, sự chán ghét trong lòng cô ta càng sâu sắc hơn.

Cô ta vừa rồi nghe rất rõ, đây là một con hồ ly tinh khắp nơi câu dẫn đàn ông.

Vừa xấu xí lại còn muốn câu dẫn con trai cô ta, đơn giản là tội không thể tha thứ.

Mộc Dung cũng cảm thấy người phụ nữ Từ Lộ này chướng mắt, anh ra hiệu cho Trần Lê.

Trần Lê lập tức tiến lên, túm lấy quần áo cô ta nhấc bổng lên.

Hai bảo an bên cạnh cũng đến giúp, ba người dễ dàng nhấc bổng Từ Lộ lên, chuẩn bị ném ra ngoài. "Phu nhân, tôi nói thật đấy, Lục Niệm Nhất không xứng với Mộc tổng, Lục Niệm Nhất thật sự là một con hồ ly tinh, mọi người nhất định phải tin lời tôi…" Từ Lộ chửi bới ầm ĩ, người trong công ty nhìn thấy cảnh này, lo lắng bị vạ lây, không dám nhìn tiếp, từng người một lặng lẽ rời đi. "Giải thích đi, đừng nói là tôi không cho cô cơ hội, oan uổng cô, cô cứ ở đây mà giải thích cho rõ ràng, tôi muốn xem cô có thể nói ra được điều gì hay ho." Trình Kiều nhìn Lục Niệm Nhất, khắp người đều toát ra vẻ ưu việt cao ngạo.

Cứ như thể cô ta bằng lòng cho Lục Niệm Nhất cơ hội, lắng nghe Lục Niệm Nhất giải thích, đó là một ân huệ to lớn vậy.

Mộc Dung cũng nắm lấy Trình Kiều, chuẩn bị đưa cô ta về phòng mình, cũng không nhìn xem đây là trường hợp nào, anh thật sự không thể chịu nổi người này.

Trình Kiều quay đầu lại, không cam tâm chỉ vào Lục Niệm Nhất: "Cô theo tôi đến đây, lời tôi còn chưa nói xong, tôi với cô chưa xong đâu." Lục Niệm Nhất khẽ cười một tiếng, người phụ nữ này là cái thá gì chứ, cô dựa vào đâu mà phải nghe lời bà ta, lại chẳng phải cún con.

Cho dù sau này cô có lỡ trở thành mẹ chồng của cô ấy, những chuyện cô không muốn, ai cũng đừng hòng làm khó cô.

Cái quan hệ mẹ chồng nàng dâu này, xử lý tốt thì hòa thuận mỹ mãn, xử lý không tốt thì thôi vậy.

Không cần thiết phải nhìn sắc mặt ai mà sống qua ngày.

Lục Niệm Nhất khẽ nhếch khóe môi, mở to đôi mắt to đen láy như lưu ly. "Vị phu nhân này, tôi không quen biết bà, cũng không có chút quan hệ nào với bà, dựa vào đâu mà tôi phải để ý đến bà, bà vẫn nên về bàn bạc lý tưởng nhân sinh với con trai mình cho kỹ đi, đi thong thả không tiễn." Lục Niệm Nhất còn nghịch ngợm vẫy tay, Trình Kiều tức đến mức suýt thổ huyết, ngực khẽ phập phồng, hung dữ trừng Lục Niệm Nhất.

Lục Niệm Nhất cười như không cười đối mắt với Trình Kiều, cô thu lại vẻ nội liễm hàm súc, khí chất thoát tục như một tiểu tiên nữ, không vướng bận việc đời.

Điều này hoàn toàn phát ra từ cốt cách, muốn che đi cũng không được.

Mộc Dung thấy có chút buồn cười, cô bé này tinh quái đáng yêu, muốn không thích cũng khó.

Trần Lê nhìn thấy cảnh này, cũng không nhịn được cười.

Anh ta nghĩ, nếu Thiếu gia cưới Tiểu Lục trợ lý, sau này tuyệt đối có thể trị được Phu nhân.

Trần Lê thầm lặng giơ ngón cái lên cho Lục Niệm Nhất, Lục Niệm Nhất lại trừng mắt nhìn anh ta một cái. "Mộc Dung, con xem cô gái con thích đi, nhân phẩm tệ đến mức này, đây chính là thái độ của cô ta đối với người lớn, quá vô lễ rồi." Trình Kiều tố cáo Mộc Dung.

Chương 1071

"Bà cũng phải giống một người lớn chứ, cái hành vi của bà tôi không thấy được nửa phần dáng vẻ của người lớn, còn muốn người khác tôn trọng mình, bà coi người khác là ai, chuyện gì cũng phải xoay quanh bà sao, đây không phải ở nhà, đây là ở thành phố A, người ở đây không có chút liên quan gì đến bà cả." Mộc Dung mặt đen sầm nói. "Mẹ thấy con thật sự bị nó mê hoặc đến mất hết lý trí rồi, còn không biết mình chui ra từ bụng ai nữa." "Không phải cứ lớn tuổi hơn một chút là người lớn, tôn trọng là sự tương hỗ, bà không tôn trọng người khác, thì cũng đừng mong người khác tôn trọng bà." Mộc Dung "Rầm" một tiếng đóng sầm cửa lại, Trần Lê may mà né nhanh, suýt chút nữa thì bị kẹp vào mũi.

Nghe thấy tiếng động lớn đó, trái tim Trình Kiều cũng run lên, con trai hình như thật sự nổi giận rồi.

Điều này có phải là chứng tỏ nó thật sự thích cô gái kia không?

Cô ta thực ra chỉ là tính tình hơi bốc đồng một chút, cô ta đập đầu một cái, biết thế vừa rồi đã nhịn một chút, đừng đối đầu với người phụ nữ kia trước mặt con trai, lén lút thì tốt hơn.

Trình Kiều hối hận rồi, lo lắng con trai sẽ không tha thứ cho mình nữa.

Mộc Dung không nói một lời, mà lấy điện thoại ra, không biết đang làm gì.

Trình Kiều ghé đầu nhìn vào, phát hiện anh ta lại đang đặt vé máy bay, sắc mặt cô ta lập tức thay đổi, giật lấy điện thoại của anh ta. "Mẹ không về, mẹ vừa mới đến con đã muốn đuổi mẹ đi rồi, có đứa con nào đối xử với mẹ mình như thế không?

Chúng ta đã mấy năm không gặp mặt rồi, con không thể đối xử với mẹ như vậy." Trình Kiều hốc mắt lập tức đỏ hoe, nhìn con trai đã trưởng thành không ít, trái tim cô ta từng trận co thắt.

Lần này cô ta đến là định ở lại một thời gian, không muốn về nhanh như vậy.

Cho dù có phải về, cũng phải do cô ta tự mình chủ động đề nghị, bị con trai đuổi về thì còn ra thể thống gì, những người phụ nữ kia mà biết được thì chẳng cười chết cô ta sao. "Đây là lựa chọn của chính bà, bà trách được ai, tôi đã cho bà cơ hội, là bà không chịu rời đi cùng tôi, bà đã muốn giữ lấy Mộc gia, thì bà hãy ở yên trong Mộc gia đi, đừng xuất hiện trước mặt tôi làm tôi phiền lòng." Trình Kiều nắm lấy tay Mộc Dung. "Con trai, mẹ làm tất cả những điều này đều là vì con, con là đích tôn trưởng tử của Mộc gia, Mộc gia vốn dĩ phải là của con, dựa vào đâu mà phải nhường cho hai đứa tạp chủng kia, để chúng được hưởng lợi trắng trợn.

Còn những người phụ nữ lăng nhăng kia, họ không xứng đáng có được tất cả." "Bà muốn nhiều tài sản như vậy để làm gì?" Lục Niệm Nhất hiểu ngay, đặt công việc trong tay xuống, "Nhanh vậy sao?" "Tôi chính là muốn cho chúng biết, thế nào là sang hèn khác biệt, thế nào là sự khác biệt giữa người với người, tôi nhắm một mắt mở một mắt để chúng lớn lên bình an đã là quá nhân nhượng rồi, vậy mà chúng còn dám có ý định chiếm đoạt tài sản Mộc gia, đúng là chán sống rồi." "Dù sao thì nói thế nào đi nữa, tôi đã giữ nhiều năm như vậy rồi, bảo tôi từ bỏ thì tuyệt đối là không thể, cái gì thuộc về chúng ta thì là của chúng ta, chúng càng muốn giành, tôi càng không cho chúng được như ý, nếu có ngày nào đó chúng quỳ dưới chân tôi, dỗ tôi vui vẻ, nói không chừng tôi còn có thể ban phát cho chúng một chút, coi như là bố thí cho ăn mày." Trình Kiều cố chấp vô cùng, nói rồi nói mắt liền đỏ hoe, Mộc Dung lắc đầu, mấy năm không gặp, bà ta thật sự chẳng thay đổi chút nào, anh đối với bà ta đã hoàn toàn chết tâm rồi. "Tôi đã nói rồi, nếu đã quan tâm đến vậy, thì hãy về đó mà giữ lấy, đừng đến đây làm phiền tôi." "Sao có thể nói là làm phiền, mẹ là đang giúp con xem xét kỹ lưỡng." "Chính bà là người không giữ được chồng, tự mình làm cho cuộc đời mình hỗn loạn, bà đến chỗ tôi nói là giúp tôi xem xét kỹ lưỡng, bà không thấy châm biếm sao?" Trình Kiều ôm lấy ngực, chỗ đó đau nhói không chịu nổi, kiếp này cô ta đã bị hủy hoại trong tay người đàn ông đào hoa đó, nhưng cô ta có thể làm gì được.

Nếu cô ta biết trước chồng không đáng tin, cô ta có chết cũng sẽ không kết hôn, sự nông nổi thời trẻ đã tạo nên cơn ác mộng cả đời của cô ta.

Cô ta cụp mắt xuống: "Chính vì mẹ đã đi nhầm đường, cho nên mẹ mới muốn con đừng lặp lại vết xe đổ của mẹ, hãy tìm một cô gái hiểu biết lễ nghĩa, thông minh lương thiện để sống qua ngày, những cô gái có vẻ ngoài yêu mị đó đều không đáng tin." Mộc Dung biết rõ tính tình của mẹ mình, điều bà ta cân nhắc chắc chắn còn có những khía cạnh khác. "Con thấy bà là vì cảm thấy người ta không xứng với con trai bà, cho nên mới ra sức ngăn cản, nếu đối phương có gia thế tốt, bà tuyệt đối sẽ không như vậy." Mộc Dung lạnh lùng nói.

Anh nhớ lại lời Trần Lê nói cách đây không lâu, Lục Niệm Nhất có một vẻ ngạo khí, không giống đứa trẻ xuất thân từ gia đình nghèo khó.

Hơn nữa, cô bé đó và anh trai là song sinh, lại họ Lục.

Ở thành phố A có rất nhiều người họ Lục, nhưng gia đình có cặp song sinh thì anh tạm thời chỉ nghĩ đến một người.

Lại còn, chuyện Trần Lê nói về cô gái nhà giàu xinh đẹp dùng tiền đập người khác, đó là cháu ngoại của chủ tịch tập đoàn Thiên Thịnh, bố của cô bé đó lại chính là người nhà họ Lục.

Nếu nói những chuyện này không có liên hệ gì, Mộc Dung sẽ không tin nữa.

Nhất Nhất của anh, rất có khả năng có liên hệ với người lớn tuổi mà anh vẫn luôn kính trọng đó.

Mộc Dung bật cười, với địa vị của Lục gia như vậy, rốt cuộc là ai không xứng với ai?

Bị con trai vạch trần suy nghĩ trong lòng, Trình Kiều dịu giọng: "Con đừng không nghe lời mẹ, gia đình chúng ta như thế này thì phải tìm một người con dâu môn đăng hộ đối, con cái được nuôi dạy trong gia đình có tiền, tự nhiên sẽ tốt hơn những đứa trẻ xuất thân từ gia đình nghèo khó, khí chất này, tầm nhìn này, tuyệt đối là không giống nhau, những đứa nhỏ mọn đó, mẹ chính là không thích." "Rốt cuộc là hạnh phúc hôn nhân của con trai bà quan trọng, hay những quan niệm cổ hủ trong lòng bà quan trọng?" Mộc Dung thích Lục Niệm Nhất là con người cô ấy, chứ không phải những hào quang trên người cô ấy. "Đương nhiên là hạnh phúc của con quan trọng, tâm nguyện lớn nhất đời này của mẹ là mong con sớm kết hôn sinh con, một khi con có con trai, thì tài sản của Mộc gia sẽ nằm gọn trong tay con, người cha lòng lang dạ sói của con cũng phải hai tay giao gia nghiệp vào tay con." Đây là quy tắc của Mộc gia, một khi trưởng tử có người thừa kế, người nắm quyền thế hệ trước phải giao quyền lợi ra.

Từ tổ tông truyền lại đã là quy tắc như vậy.

Năm đó cô ta chính là sinh ra Mộc Dung, mới khiến cha Mộc nhận được tất cả mọi thứ của gia tộc từ cha mình.

Nhưng người đàn ông vô ơn đó, không lâu sau đã bắt đầu làm càn, con riêng đứa này nối tiếp đứa kia. "Con biết ngay mà, quả nhiên bà là đang có ý đồ như vậy, không có một hôn nhân hạnh phúc làm nền tảng, việc sinh con một cách vô trách nhiệm chính là sự vô trách nhiệm đối với một sinh mệnh bé nhỏ." Mộc Dung gầm lên.

Mặt Trình Kiều lập tức tái mét, trắng bệch như tờ giấy, trong mắt hiện lên lệ hoa, nửa ngày không nói được lời nào.

Trần Lê vẫn im lặng đứng một bên, thấy hai mẹ con họ cãi nhau càng lúc càng gay gắt, hoàn toàn không dám chen vào.

Mộc Dung gầm lên với anh ta: "Trần Lê, lập tức đặt chuyến bay sớm nhất, đưa bà ta về." Thật sự là không thể giao tiếp được nữa rồi, nói thế nào cũng không thông.

Khi Lục Niệm Nhất trở về phòng, có người đặc biệt đến thu dọn đồ đạc của Từ Lộ, rất nhanh căn phòng đã sạch sẽ tinh tươm.

Cùng với việc đồ đạc của Từ Lộ bị mang đi, không khí trong phòng dường như cũng dễ chịu hơn.

Cô bất lực nằm sấp trên giường, trong lòng bứt rứt khó chịu, liền gọi điện cho bố mình.

Không hề nghi ngờ gì, đầu dây bên kia rất nhanh đã được kết nối.

Lục Niệm Nhất trong lòng hơi thư thái một chút, vẫn là bố mình tốt nhất, bất kể khi nào, chỉ cần là điện thoại của cô, mấy giây sau sẽ được nhấc máy, không có ngoại lệ. "Bố ơi, con gái bố bị người ta nói là tiểu tam rồi." Lục Niệm Nhất nói thẳng.

Lục Sâm khẽ nhíu mày, nói: "Đối tượng là ai?" "Còn ai nữa, là bố đấy, có người nói bố là ông chú già, còn trông kỳ hình quái trạng." Lục Sâm cười khẽ: "Ai mà mắt kém thế?

Cha như vậy mà còn xấu à?

Mẹ con ngày nào cũng nói cha chẳng già đi chút nào, khiến mẹ càng ngày càng không có cảm giác an toàn." "Bố ơi, trọng tâm của bố có phải đặt sai rồi không, con gái bố bị người ta ức hiếp, bố không định làm gì sao?

Tức chết con rồi, lại còn nói con không xứng với Mộc Dung, mẹ con là tổng tài, bố con là tổng tài, chú út con là thủ trưởng quân khu, ông nội con là bí thư thành ủy, con là một tiểu thư danh giá chính gốc, giàu có bốn đời, sao lại không xứng với cái tên ngốc đó chứ?" "À ra con là tiểu thư cành vàng lá ngọc à." Lục Niệm Nhất bất mãn: "Bố ơi, sao bố chẳng có chút chính sự nào vậy, con đang nói chuyện nghiêm túc đấy." Lục Sâm bật cười: "Là con tự mình muốn giấu thân phận mà, nếu không thì chúng ta cứ thẳng thắn đi, mấy hôm trước còn có người đến điều tra thân phận của con, bị cha ngăn lại rồi." "Tùy tiện đi, bố ơi, con đã đồng ý ở bên Mộc Dung rồi." "Chúc mừng con thoát ế." Lục Niệm Nhất bĩu môi: "Bố như vậy thật chẳng giống một ông bố cưng chiều con gái chút nào." "À đúng rồi, ai nói con không xứng với Mộc Dung?" "Mẹ của Mộc Dung, bà ấy đến thành phố A rồi, vừa hay nghe được vài lời đồn về con, con và bà ấy cãi nhau mấy câu.

Thực ra cũng chẳng phải chuyện gì to tát, hôm đó bố đến đón con bị một nữ đồng nghiệp trong công ty nhìn thấy, người đó có ý với Mộc Dung, sau đó liền bịa đặt nói con thấy ông chú già là lao vào, nhất định là tiểu tam, con và bố có quan hệ bất chính." "Hôm khác để ông cố của con đến đón con, con lại lao vào thử xem, xem lại có lời đồn gì nữa, cái trí tưởng tượng này thật sự là quá phong phú rồi." Phụt.

Chương 1072

Lục Niệm Nhất nhịn không được bật cười thành tiếng, lăn lộn trên giường. "Bố ơi, bố đừng đùa nữa có được không, con đang phiền đây, lúc đó con phải làm sao đây?" "Sau này người phải lấy chồng là con, người phải chung sống với mẹ chồng cũng là con, tự mình nghĩ cách đi." "Bố ơi, không thể như vậy được, người ta còn chửi cả bố nữa mà, bố vẫn có thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra sao?" "Chó điên ở đó sủa mấy tiếng, con còn muốn thi đấu với nó xem ai sủa hung hơn sao?

Thật vô vị.

Hơn nữa con vốn là tiểu tình nhân của cha, mẹ con đã ghen con hai mươi năm rồi, chúng ta vốn dĩ có mối quan hệ không rõ ràng, có gì mà phải giải thích." Lục Niệm Nhất: "..." Tại sao bố mình lại luôn bình tĩnh như vậy, không có chuyện gì có thể khiến ông ấy phát điên sao?

Lục Niệm Nhất thật sự không tìm được lời nào để phản bác, Lục Sâm lại nói: "Hãy xem bạn trai con thế nào, nó là cầu nối giữa con và mẹ nó, nếu con và mẹ nó quan hệ không tốt, đó là nó không có bản lĩnh, bạn trai như vậy thì sớm bỏ đi, đỡ phải phiền lòng." "Bố nói nghe thì dễ thật." Cô sau khi suy nghĩ mới đồng ý, nhớ đến vẻ hân hoan của Mộc Dung lúc đó, cô làm sao nỡ lòng nào.

Lục Sâm làm sao lại không biết suy nghĩ của con gái mình, dù sao cũng là một tay nuôi lớn, cô muốn gì ông ấy đều biết rất rõ.

Đừng thấy bình thường cô ấy chẳng để tâm chuyện gì, nhưng đây là một đứa trẻ cực kỳ có trách nhiệm với tình cảm, cô ấy sẽ không dễ dàng bước một bước, nhưng một khi đã xác định, sẽ vô cùng nghiêm túc. "Con xem mẹ con và bà nội con kìa, hai người họ tốt với nhau như mẹ con ruột vậy, đây tuyệt đối là công lao của cha đấy." "Nói bậy, đó là do bà nội thông minh hiền lành, mẹ thì hiểu biết lễ nghĩa, vật họp theo loài, đổi người khác thử xem, chẳng phải cãi nhau long trời lở đất sao." Hai cha con cứ thế nói chuyện, đề tài dần lệch lạc, Lục Niệm Nhất ôm bụng cười lớn, bố cô thật sự phong độ và hài hước, muốn không thích ông ấy cũng không được.

Khi Mộc Dung bước vào, nhìn thấy chính là cảnh tượng như vậy, Lục Niệm Nhất nằm sấp trên giường, đôi chân nhỏ đung đưa, một tay còn cầm điện thoại, không biết đang cười vì chuyện gì.

Từ góc nghiêng cũng có thể thấy cô ấy vẻ mặt vui vẻ, nhìn có vẻ thật sự không bị ảnh hưởng.

Mộc Dung đột nhiên có chút ghen tị với người ở đầu dây bên kia, làm sao lại có bản lĩnh lớn đến vậy, có thể chọc cho cô bé này cười đến thế.

Anh thật sự chưa từng thấy cô ấy cười như vậy, tự tại, lại nhẹ nhõm thoải mái.

Ngay cả khi anh vào cửa, cô ấy cũng không phát hiện, thật là quá nhập tâm rồi.

Mộc Dung không muốn phá vỡ niềm vui của cô ấy, đứng một bên im lặng nhìn cô ấy. "Bố ơi, bố thật đáng ghét, con muốn ăn cá nấu cải chua bố làm rồi, tối ngày kia con muốn về nhà ăn cơm, bố sắp xếp thời gian làm cho con được không?

À đúng rồi, miến cua hoàng, đậu phụ trộn hành lá cũng phải có, làm thêm mấy món ăn thường ngày nữa, ai da, con thèm chết mất, bố cứ làm đại đi, món nào bố làm con cũng thích, không có ai có tài nấu nướng sánh bằng bố đâu." Nhắc đến chuyện ăn uống, Lục Niệm Nhất thật sự có thể nói liền ba ngày ba đêm, hết lời khen ngợi Lục Sâm. "Ô ô, gọi An An sang nữa đi bố, hai chị em mình có phúc cùng hưởng, ôi, bố ơi, con thích bố quá thì phải làm sao đây." Mộc Dung bỗng nhiên tỉnh ngộ, hóa ra là đang nói chuyện điện thoại với bố mình, trách sao lại vui vẻ đến thế.

Lục Niệm Nhất lại nói một hồi lâu, cảm thấy cổ họng hơi khô rát, lúc này mới miễn cưỡng cúp điện thoại.

Vừa ngẩng đầu lên đã thấy Mộc Dung đứng cạnh giường mình, nụ cười trên mặt lập tức thu lại. "Anh vào bằng cách nào?" "Anh quẹt thẻ phòng vào." Mộc Dung phe phẩy chiếc thẻ phòng trong tay, ngồi xuống bên giường Lục Niệm Nhất. "Còn chưa được em cho phép." "Chúng ta là bạn trai bạn gái, chuyện này không cần quá câu nệ, nhưng sau này nếu ở khách sạn một mình thì phải cẩn thận một chút, sơ suất như em là không được đâu." "Người bình thường nào lại vào như anh chứ." Mộc Dung cười cười, xoa xoa tóc Lục Niệm Nhất. "Nhất Nhất, anh xin lỗi." Lục Niệm Nhất bĩu môi: "Anh có làm sai gì đâu, không cần phải nói xin lỗi em." "Bà ấy là mẹ anh, bà ấy làm sai, anh đương nhiên phải thay bà ấy xin lỗi.

Bà ấy là một người phụ nữ cố chấp lại không có cảm giác an toàn, bà ấy chưa bao giờ tin người khác, chỉ tin vào những gì mình nhìn thấy, bản tính bà ấy không xấu, chỉ là quá kiêu ngạo, cuộc hôn nhân thất bại của bà ấy khiến bà ấy căm ghét những kẻ tiểu tam đến tận xương tủy, nên hôm nay hơi kích động một chút, sau này anh sẽ từ từ dẫn dắt bà ấy." Mẹ anh thực ra là một người phụ nữ rất có lòng thiện lương, bà ấy mấy chục năm qua đã tài trợ không ít học sinh, cũng làm rất nhiều việc từ thiện.

Trần Lê chính là một trong số đó, còn là do bà ấy một tay nuôi lớn.

Chỉ tiếc là bà ấy quá chấp trước chuyện tình cảm, mãi không thể buông bỏ, đến nỗi không thể giải thoát. "Chuyện này không cần giải thích nữa, em cũng chỉ tin vào chính mình, tiếp xúc nhiều rồi, em đối với con người bà ấy tự nhiên sẽ đưa ra một phán đoán lý trí, anh nói nhiều cũng vô ích thôi." Trái tim đang treo lơ lửng của Mộc Dung cuối cùng cũng thả lỏng, anh thật sự rất lo lắng cô bé này sẽ đổi ý, dù sao thì người mẹ này của anh cũng có thể nói là "cực phẩm", với tính cách kiêu ngạo của cô ấy, chắc chắn sẽ cảm thấy không chịu nổi. "Ý em là không chia tay?" Lục Niệm Nhất liếc Mộc Dung một cái, một người đàn ông lớn thế này sao lại không có cảm giác an toàn vậy chứ, cô là loại người thích thay đổi ý định sao?

Chỉ vì một chuyện nhỏ mà đã muốn từ bỏ, cô có yếu đuối đến mức không chịu nổi bão táp vậy sao?

Thôi được rồi, cô tự kiểm điểm lại bản thân, sau này sẽ cho anh ấy cảm giác an toàn hơn một chút. "Nếu anh muốn chia tay em cũng không phải là không thể." Cô khẽ mím môi. "Không muốn, anh nói linh tinh đấy, em đừng coi là thật, anh một chút cũng không muốn." Mộc Dung lập tức ôm chặt lấy Lục Niệm Nhất, bá đạo lại mạnh mẽ.

Haizz, sao lại thích phải cái tên ngốc nghếch này chứ.

Đột nhiên nhớ ra điều gì, Mộc Dung cẩn thận từng li từng tí xác nhận: "À đúng rồi, bố em họ Lục?" "Vô lý không, em họ Lục, bố em tự nhiên cũng họ Lục, anh hỏi mấy câu ngốc nghếch gì vậy." Lục Niệm Nhất có chút cạn lời nói.

Mộc Dung kích động nắm chặt vai Lục Niệm Nhất, đôi đồng tử đen láy lấp lánh như lưu ly. "Vậy bố em có phải là Lục Sâm không?" Cái tên ngốc này, lúc mấu chốt lại không ngốc nữa rồi.

Nhanh như vậy đã đoán ra thân phận của cô.

Chuyện đã đến nước này, cũng chẳng có gì phải giấu giếm nữa.

Cô cũng thật lòng muốn yêu đương với anh.

Lục Niệm Nhất gật đầu, rất bình tĩnh nói: "Đúng vậy, bố em chính là Lục Sâm." Âm thanh rất đạm bạc đó lại giáng xuống trái tim Mộc Dung một tiếng sét đánh kinh hoàng, anh đột ngột đứng dậy, kinh ngạc nhìn Lục Niệm Nhất, bất động, trông như bị dọa cho ngốc nghếch vậy.

Lục Niệm Nhất nhìn anh như vậy, chỉ thấy buồn cười, bố cô đáng sợ đến vậy sao?

Nhìn xem dọa người ta thành ra thế kia.

Mãi nửa ngày, Mộc Dung mới run rẩy hỏi: "Em là con gái ông ấy?" "Đương nhiên rồi, anh không thấy em hoàn toàn di truyền được trí tuệ và vẻ đẹp của ông ấy sao?" Lục Niệm Nhất trêu chọc nói.

Lục Niệm Nhất còn chưa lên tiếng, chỉ thấy Mộc Dung hung hăng vỗ một cái vào trán mình, tự mình cười khúc khích, nhưng lại bực bội nói: "Anh thật là ngốc mà, vậy mà lâu như vậy mới đoán ra, lúc trước anh sai người đi điều tra đã nên nghĩ đến rồi, cả thành phố A này, cũng chỉ có Lục gia nhà em mới có thể che giấu thông tin thân phận của một người chặt chẽ như vậy, anh lại hoàn toàn không liên tưởng đến." Thật sự không cần nói, giữa lông mày của cô ấy và Chủ tịch Lục có vài phần tương đồng, đó chính là người mà anh vẫn luôn ngưỡng mộ không thể với tới.

Không ngờ lại là cha của Lục Niệm Nhất, anh thật sự quá may mắn rồi.

Anh ngưỡng mộ người như Lục Sâm, không chỉ vì ông ấy thành công trong sự nghiệp, mà còn vì ông ấy đối xử với tình cảm thủy chung không đổi, mấy chục năm như một.

Thấy mãi những chuyện lộn xộn trong gia tộc, anh từ nhỏ đã hướng tới kiểu hôn nhân một đời một kiếp một đôi.

Chương 1073

Mỗi lần ông ấy nắm tay vợ xuất hiện, đều cho người ta một cảm giác kinh diễm thời gian, cảnh tượng đó thật sự khó có thể diễn tả bằng lời.

Hoàn toàn khác biệt với cha anh, một người là trời, một người là địa.

Anh vẫn luôn hướng tới người như vậy, không ngờ anh lại là người may mắn đến thế, người mà anh thích lại vừa khéo là con gái của ông ấy.

Nghĩ đến người như vậy có khả năng trở thành bố vợ tương lai của mình, anh kích động bế bổng Lục Niệm Nhất lên, như thể đối xử với trẻ con vậy, chơi trò tung hứng.

Lục Niệm Nhất sợ chết khiếp, trái tim đập thình thịch, sợ mình không cẩn thận sẽ ngã chổng vó.

Mộc Dung có sức cánh tay kinh người, Lục Niệm Nhất cũng không nặng, cho nên nỗi lo của Lục Niệm Nhất hoàn toàn là thừa thãi. "Mộc Dung, anh bị ma ám rồi à, em là người lớn rồi, anh cẩn thận kéo đau tay mình đấy." Lục Niệm Nhất lo lắng nói.

Mộc Dung cạn lời, đã không tìm được từ ngữ nào để miêu tả tâm trạng lúc này của mình, anh dừng động tác lại, cúi đầu dùng má cọ xát vào khuôn mặt nhỏ của cô.

Khóe môi Lục Niệm Nhất giật giật, người đàn ông này, rốt cuộc còn có bao nhiêu sở thích quái lạ nữa.

Đây đã là lần thứ hai anh ta đối xử với cô như vậy rồi, sao lại cảm giác giống như một đứa trẻ không lớn nổi vậy. "Nhất Nhất, em đúng là quá đáng mà, Oscar còn nợ em tượng vàng đấy, vậy mà em lại lừa anh xoay như chong chóng, còn có ý tứ nói muốn ra ngoài kiếm tiền nuôi gia đình." Mộc Dung giờ đã hiểu rõ tất cả rồi, không còn nghi ngờ gì nữa, với mối quan hệ cha con như Lục Niệm Nhất và Lục Sâm, người mà Lục Niệm Nhất nhào vào ôm hôm đó chắc chắn là anh.

Ngoài anh ra, sẽ không có ai khác cả.

Người tối đó cõng cô về nhà, chính là con trai của Lục đổng, người được gọi là Tiểu Lục tổng Lục Tử Mặc, một người tuy còn nhỏ tuổi đã trí tuệ thâm trầm.

Cả nhà họ, tình cảm thật sự tốt đến không ngờ. "Nhà anh lo tìm người không môn đăng hộ đối, em còn lo tìm phải trai đào mỏ (phượng hoàng nam) đây này, đương nhiên phải đề phòng một chút." Lục Niệm Nhất cười nói.

Thân phận của cô như vậy cũng có nhược điểm, rất nhiều người đều tìm mọi cách để tiếp cận, nhiều khi cô không thể phân biệt được họ là thật lòng hay giả dối.

Hồi đi học, cô cũng từng kết bạn với những người như vậy, nhưng sau này phát hiện ra họ chỉ tiếp cận vì muốn hợp tác với bố cô, đối xử với cô đều là giả dối.

Những chuyện này không phải là lớn, đáng sợ nhất là khi tìm người yêu mà gặp phải kẻ có ý đồ xấu.

Nhiều năm như vậy, bố mẹ vì bảo vệ cô, cơ bản là không đưa cô đi tham gia những buổi tiệc tùng đó, cô cũng vui vẻ tự tại, sống cuộc sống nhỏ của riêng mình.

Mộc Dung nhìn Lục Niệm Nhất, Lục Niệm Nhất lại nói: "Hơn nữa, em cũng hy vọng năng lực của mình được người khác công nhận, chứ không phải lúc nào cũng sống dưới hào quang của bố mẹ.

Điều này cũng giống như việc anh xa xứ đến thành phố A để lập nghiệp vậy." "Nhất Nhất." Nét cười vẫn vương trên mặt Mộc Dung, ánh mắt sâu thẳm dịu dàng.

Chỉ trong nửa tiếng hôm nay, Lục Niệm Nhất cảm thấy Mộc Dung cười còn nhiều hơn cả mấy tháng họ quen nhau. "Sao vậy, biết em là con nhà giàu nên vui mừng đến thế à?" Mộc Dung lắc đầu, "Ha ha, không phải, anh chỉ đơn thuần là vui thôi.

Bất kể bố mẹ em làm gì, gia thế em ra sao, anh thích là thích con người em, hoàn toàn không liên quan chút nào đến những thứ bên ngoài đó cả." Chỉ là, bố cô ấy là Lục Sâm, điều này tuyệt đối là như hổ thêm cánh (gấm thêm hoa).

Sự thật này, đủ để anh vui cả đời. "Tốt nhất là vậy." Mộc Dung cười ha ha, rồi chuyển đề tài, ánh mắt lấp lánh mấy phần khao khát, "Vậy ngày mốt em có thể đưa anh về nhà em ăn cơm không?" Anh đã nghe nói, Lục chủ tịch sẽ đích thân xuống bếp, không biết món ăn do một người cao cao tại thượng như vậy nấu sẽ thế nào, liệu có ăn được không?

Lục Niệm Nhất đương nhiên không hiểu mấy suy nghĩ nhỏ nhặt trong lòng Mộc Dung, chỉ nói: "Nghĩ hay nhỉ, được voi đòi tiên à, vừa mới thăng cấp thành bạn trai em đã muốn đến nhà em, gặp bố mẹ là chuyện có thể tùy tiện được sao?" Thế nào cũng phải đợi đến trước khi nói chuyện cưới xin mới gặp, chuyện còn chưa xác định, gặp bố mẹ làm gì.

Trong văn hóa truyền thống của thành phố A, việc gặp mặt bố mẹ là một chuyện có ý nghĩa rất khác biệt.

Lục Niệm Nhất từ nhỏ đã lớn lên trong sự giáo dục đó.

Mộc Dung lùi một bước, thương lượng: "Vậy không với tư cách bạn trai của em, anh đến với tư cách một hậu bối đến bái kiến thì sao?

Như vậy chắc được chứ." Lục Niệm Nhất dứt khoát nói không, "Bố em rất bận, không phải ai cũng có thời gian tiếp kiến đâu.

Nếu anh muốn đến gặp ông ấy với tư cách một tài năng trẻ trong giới kinh doanh thì đi tìm thư ký của ông ấy mà nộp đơn đi.

Em chắc chắn sẽ không đứng ra làm cầu nối đâu, chỉ cần là em giới thiệu đi, tính chất đã hoàn toàn khác rồi." Cô nhóc này, đúng là sắt đá vô tư. "Nhất Nhất, anh là bạn trai của em, không thể mở cửa sau cho anh sao?" "Chuyện công việc của bố em, em trước giờ không xen vào.

Là con gái của ông ấy, em không thể gây thêm phiền phức cho ông ấy được." Đây là điều mẹ cô đã dạy cô từ nhỏ, đây là vấn đề nguyên tắc, không thể phá vỡ. "Anh đã lâu không gặp Lục đổng rồi, em dẫn anh đi gặp mặt một lần cũng không được sao?

Lục đổng yêu thương em như vậy, chỉ cần em nói một câu là được mà." Mộc Dung đáng thương nhìn Lục Niệm Nhất, dịu dàng khuyên bảo.

Mục đích chính là, anh muốn đến nhà cô ăn cơm, nếm thử tay nghề của Lục đổng thế nào.

Lục Niệm Nhất nhạy cảm nhận ra hàm ý sâu xa trong lời nói của Mộc Dung, nheo mắt lại, "Khoan đã, ý anh là sao?

Anh quen bố em à?" Mộc Dung gật đầu, cười nói: "Đương nhiên là quen.

Anh quen ông ấy từ khi mới đến thành phố A lập nghiệp rồi.

Ông ấy là một tiền bối rất giỏi, đã chỉ dẫn cho anh không ít, coi như là nửa sư phụ của anh vậy.

Nếu không có ông ấy, có lẽ anh đã không thành công nhanh như vậy." Khi đó anh còn rất trẻ, làm việc khó tránh khỏi sự bốc đồng, sự chỉ dẫn của ông ấy đã giúp anh làm việc hiệu quả gấp đôi.

Thật sự mà nói, Lục Sâm ít nhất đã giúp anh tránh được ba năm đường vòng.

Lục Niệm Nhất tùy tiện động não một chút liền hiểu ra, nhất thời thật sự muốn mắng người, bực bội nói: "Cái con hồ ly Lục phúc hắc này, đến cả con gái mình cũng giấu diếm!" Cô còn tưởng ông ấy thật sự không quan tâm cô nữa, hóa ra mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của ông ấy, ông ấy quen Mộc Dung, hơn nữa đã quen rất nhiều năm rồi.

Như vậy mà nói, ông ấy đã sớm biết chuyện của cô và Mộc Dung.

Chương 1074

Vậy mà lại không hề nhắc đến chuyện này, nói là để cô tự mình trải nghiệm tình yêu.

Khiến cô cứ thấp thỏm lo lắng.

Cô đã nói rồi mà, nhà họ trọng nam khinh nữ nghiêm trọng, sẽ tàn nhẫn với Tiểu lão đầu (ý nói em trai), nhưng tuyệt đối sẽ không để mặc cô, để cô bay nhảy tự do.

Xem ra bố đã công nhận nhân phẩm của Mộc Dung rồi. "Lục đổng quả thật là một người rất có trí tuệ, đã nuôi dạy em ưu tú như vậy." "Đương nhiên rồi, bố em là người bố tốt nhất trên thế giới này." Mộc Dung khẽ cười, trách không được cô ấy lại luôn sùng bái bố mình, hóa ra bố cô ấy lại tốt đến vậy.

Đừng nói cô ấy, ngay cả anh cũng thế, vừa nghĩ đến đó là nhạc phụ tương lai của mình, anh đã không kìm được xúc động, trong lòng càng dâng trào một cảm giác tự hào mãnh liệt. "Nhất Nhất, ý em là Lục đổng biết chuyện của anh và em rồi ư?" "Đương nhiên là biết, em và bố em có bí mật gì đâu, em chuyện gì cũng sẽ nói cho ông ấy." "Vậy anh trai em đi đâu rồi?" "Không lẽ anh quen cả Tiểu lão đầu nhà em nữa sao?" Có cần phải thế không, tìm được một người bạn trai là người quen cũ. "Với anh trai em thì không quen thân, chỉ gặp mặt một lần thôi, anh biết cậu ấy, nhưng cậu ấy chưa chắc đã biết anh." Dù sao hai người cũng chênh nhau mấy tuổi, công việc của công ty anh và Lục thị bản thân cũng không có điểm chung. "Anh trai em đi New York rèn luyện rồi." Trời cũng không còn sớm nữa, Lục Niệm Nhất thực sự buồn ngủ rồi, nói chuyện một lúc là bắt đầu gà gật, dựa vào vai Mộc Dung.

Mộc Dung vẫn kéo cô nói chuyện, thấy cô ý thức không rõ ràng, lập tức thừa cơ nói: "Nhất Nhất, ngày mốt em đưa anh về nhà ăn cơm được không?" Mắt Lục Niệm Nhất lập tức mở bừng, trong mắt một mảnh sáng rõ, đâu còn nửa điểm buồn ngủ nào, "Sao anh vẫn không từ bỏ ý đồ xấu vậy, anh muốn đến nhà em như thế, rốt cuộc là đang có ý đồ gì?

Thật sự coi em dễ lừa à, sao anh càng nhìn càng thấy giống fan cuồng của bố em vậy." Nói xong, lại tiếp tục ôm cánh tay anh ngủ khì.

Mộc Dung, "..." Sao muốn đến thăm nhạc phụ tương lai mà lại khó khăn đến thế này?

Anh vốn dĩ là fan của Lục Sâm mà.

Lục Niệm Nhất ngủ rất ngon, ngủ một giấc đến sáng, khi tỉnh dậy phát hiện mình đang nằm trong vòng tay Mộc Dung, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi đỏ bừng.

Lớn đến vậy cô mới chỉ ngủ chung với Tiểu lão đầu ở nhà, Mộc Dung là người đầu tiên ngoài gia đình.

Bàn tay lớn của anh bá đạo ôm lấy eo cô, hai chân còn đè lên người cô.

Hèn gì cả đêm cô cứ thấy mình không thể nhúc nhích được, rất mệt, hóa ra đều là do cái tên Mộc Đầu Nhân này làm chuyện tốt.

Cô cựa quậy hai cái, phát hiện căn bản không thể động đậy.

Lục Niệm Nhất tức giận, quát: "Mộc Dung, anh dậy ngay cho em!" Mộc Dung vốn cảnh giác, nghe thấy tiếng Lục Niệm Nhất, lập tức bật dậy, ngập ngừng hỏi: "Nhất Nhất, em đồng ý đưa anh về nhà em rồi sao?" Mấy lọn tóc ngắn của anh dựng lên, trông như mọc sừng, thêm vài phần tinh nghịch.

Lục Niệm Nhất vừa muốn cười, lại vừa cạn lời.

Có ai lại mong mỏi muốn đi gặp nhạc phụ đại nhân như vậy không?

Tình huống bình thường không phải đều sợ gặp người sao?

Sao đến chỗ Mộc Dung lại hoàn toàn khác biệt thế này, tối qua đã dụ dỗ cô cả đêm, sáng sớm nay tỉnh dậy lại nhắc đến chuyện đó.

Sức hút của bố cô thật sự bùng nổ rồi. "Sau này không có sự cho phép của em thì không được trèo lên giường em!" Mới vừa trở thành bạn trai bạn gái đã ngủ chung, ra thể thống gì nữa. "Anh có làm gì em đâu." "Không làm gì cũng không được phép, không ra thể thống gì cả, về phòng anh đi, em phải đi vệ sinh đây." "Anh có làm phiền em đâu." "Về đi, Mộc Dung." Lục Niệm Nhất bình tĩnh nhìn chằm chằm Mộc Dung.

Mộc Dung vô cùng bất đắc dĩ, đành phải quay về phòng mình.

Lục Niệm Nhất vừa mới vệ sinh cá nhân xong, đã nghe thấy có người gõ cửa, "Sao anh cứ như kẹo da trâu ấy nhỉ, mới một lúc..." Đứng ngoài cửa không phải Mộc Dung, mà là Trần Lê. "Tiểu trợ lý Lục, không phải Mộc tổng nhà chúng tôi, là tôi." Anh ta đã đứng lảng vảng trước cửa phòng cô từ lâu, cố ý đợi Mộc Dung đi rồi mới dám đến gõ cửa. "Trợ lý Trần, anh tìm tôi có việc gì à?" "Cái đó, tiểu trợ lý Lục, tôi có tiện vào không?

Chỉ là muốn nói chuyện riêng với cô một chút, ở bên ngoài không tiện lắm." Lục Niệm Nhất đại khái đoán được gì đó, mở cửa cho anh ta vào. "Cái đó, tiểu trợ lý Lục, cô có thể khiến Mộc tổng đừng đuổi phu nhân đi được không?" "Mộc Dung muốn đuổi phu nhân nhà anh đi à?" Trần Lê gật đầu, "Hôm qua sau khi họ về phòng thì cãi nhau một trận lớn, Mộc tổng bảo tôi đặt vé máy bay đưa phu nhân đi.

Phu nhân đã khóc cả đêm, nói gì cũng không chịu đi.

Tôi là người bà ấy nuôi lớn, bà ấy giống như mẹ tôi vậy, tôi đâu thể thật sự trói bà ấy lên máy bay được, như vậy là bất hiếu, tôi không làm được." Anh ta và mẹ anh ta đã cãi nhau một trận, tối qua lúc anh ta đến cô hoàn toàn không nhận ra.

Thậm chí anh ta còn mặt dày đòi đến nhà cô ăn cơm, chẳng giống một người đang có tâm trạng không tốt chút nào.

Chỉ có thể nói, người đàn ông đó quá giỏi che giấu cảm xúc của mình.

Lục Niệm Nhất không lên tiếng, Trần Lê lại tiếp tục: "Phu nhân đến đây một chuyến không dễ dàng gì, từ khi thiếu gia đến thành phố A, hai mẹ con họ đã không gặp mặt nhau rồi, cũng đã mấy năm rồi.

Thiếu gia là con trai duy nhất của phu nhân, quan hệ huyết thống dù thế nào cũng không thể cắt đứt được, cứ thế này thật sự không phải là cách." Hai mẹ con có thể mấy năm không gặp mặt, Lục Niệm Nhất thật sự không biết giữa họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Để cô một tuần không gặp bố mẹ mình là điều cô không làm được, cho dù không gặp mặt, cô cũng phải gọi điện thoại, làm nũng với họ, kể những chuyện thú vị xảy ra trong công việc và cuộc sống, mỗi lần cảm thấy chỉ nói chuyện một lát thôi mà nửa tiếng đã trôi qua rồi. "Đây là khúc mắc trong lòng của hai mẹ con họ rồi, tôi dù có khuyên được một lần, chưa chắc đã có tác dụng, căn bản nhất vẫn là giải quyết vấn đề giữa họ." Trần Lê ngừng lại một chút, như đang suy nghĩ. "Nếu anh không tiện nói thì thôi." "Không có, tôi chỉ là không biết nên bắt đầu từ đâu.

Vậy thì tôi nói về chuyện nhà họ Mộc trước vậy.

Lão gia nhà chúng tôi từ trẻ đến giờ vẫn luôn là một người đàn ông đặc biệt trăng hoa, gặp một người là yêu một người.

Ông ấy kết hôn với phu nhân cũng chỉ vì muốn sớm tiếp quản sự nghiệp gia tộc.

Nhà ngoại của phu nhân làm kinh doanh tơ lụa, gia sản phong phú, ở Singapore là một trong những gia đình giàu có nhất nhì.

Cả nhà trên dưới chỉ có mình bà ấy là con gái, rất xinh đẹp.

Chương 1075

Khi 16 tuổi từ nước ngoài về đã có rất nhiều người đến hỏi cưới rồi. "Lão gia chính là một trong số đó, nhưng ông ấy có thật lòng hay không thì tôi không biết.

Tuy nhiên, có một điểm có thể khẳng định là, khi đó ông ấy đã để mắt đến gia thế của phu nhân, liền tiếp cận bà ấy, tìm mọi cách để bà ấy yêu ông ấy, và còn khiến phu nhân mang thai.

Quy tắc của nhà họ Mộc là thế này, nếu trưởng tử có con nối dõi, thì phải lập tức tiếp quản sự nghiệp gia tộc." "Khoan đã, lão gia nhà anh làm những chuyện này chỉ để sớm tiếp quản sự nghiệp gia đình sao?" Trần Lê gật đầu, anh ta cũng không biết vì sao nhà họ Mộc lại có nhiều thói hư tật xấu như vậy. "Ông ta thật sự không phải con người." Vì để có được gia sản, trước tiên tìm cho mình một chỗ dựa vững chắc, sau đó lại dụ dỗ thiếu nữ vị thành niên phát sinh quan hệ với ông ta, sinh con trước hôn nhân.

Thật sự quá tồi tệ, đây hoàn toàn là hành vi cầm thú. "Đúng vậy, khi đó phu nhân mới chỉ 18 tuổi, đã sinh hạ thiếu gia cho ông ấy.

Trong suốt thời gian đó, tin tức này đã bị ông ấy che giấu kín kẽ, đến khi Lão gia nhà họ Trình biết được thì đã không kịp nữa rồi." Lục Niệm Nhất nghĩ đến một câu để hình dung Trình Kiều: Rất ngốc rất ngây thơ.

Trình Kiều thật sự xui xẻo, gặp phải một tên tra nam như vậy, 18 tuổi đã sinh con cho hắn.

Mộc Dung năm nay 25 tuổi, vậy thì Trình Kiều mới ngoài bốn mươi, đã bị một người không ra gì như vậy làm khổ nửa đời người.

Có lẽ là từ nhỏ đã được gia đình nuông chiều, không hiểu sự đời, nên mới tạo thành cục diện như vậy. "Khi đó Lão gia nhà họ Trình không hề thích lão gia nhà chúng tôi, cảm thấy ông ta phẩm hạnh không tốt.

Nhưng có thể làm gì được, con gái đã sinh con rồi, phu nhân lại một lòng một dạ với lão gia, trừ ông ấy ra ai cũng không gả.

Lão gia đành bất đắc dĩ để phu nhân gả cho lão gia." "Phu nhân gả vào nhà họ Mộc không lâu, lão gia liền như ý nguyện tiếp quản sự nghiệp gia tộc.

Ban đầu sống hai năm hạnh phúc, nhưng sự nghiệp vừa ổn định, ông ấy liền bắt đầu trăng hoa bên ngoài.

Năm thứ ba thì sinh một đứa con trai với người phụ nữ bên ngoài, năm thứ tư thì sinh một đứa con gái và một đứa con trai, năm thứ..." "Khoan đã, anh chỉ cần nói cho tôi biết Mộc Dung có bao nhiêu anh chị em cùng cha khác mẹ là được, không cần kể chi tiết như vậy." Lục Niệm Nhất cắt ngang lời Trần Lê. "Tính cả thiếu gia, tổng cộng có bốn con trai, năm con gái.

Tứ thiếu gia không hứng thú với chuyện gia tộc, cũng không ở Singapore, sống cùng mẹ ở nước ngoài.

Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia vẫn luôn dòm ngó gia sản." Lục Niệm Nhất giơ ngón cái lên, đây đúng là đội du kích sinh đẻ, kiểu bật hack. "Sao không để cho đủ mười đứa luôn đi." "Tôi chỉ nói những gì tôi biết thôi, chúng tôi đã rời Singapore mấy năm rồi, nói không chừng thật sự đã có đủ rồi." Lục Niệm Nhất vuốt trán, người đàn ông đó không sợ kiệt sức mà chết sao?

Gieo giống chăm chỉ đến vậy? "Phu nhân nhà anh không phải rất lợi hại sao?

Sao lại trơ mắt nhìn người đàn ông mình yêu và những người phụ nữ bên ngoài sinh hạ nhiều con như vậy?" Hôm qua người phụ nữ đó không phải rất kiêu ngạo sao?

Áp bức người sao?

Điều cô muốn hỏi nhất là, sao lại bị người ta bắt nạt đến mức này? "Phu nhân lương thiện, người ta đã mang thai rồi, bà ấy đâu thể nghĩ cách bỏ đi được.

Bà ấy cũng từng mất đi một đứa con gái, bà ấy không nỡ ra tay với những đứa trẻ chưa chào đời.

Hơn nữa, nhiều khi đến lúc phu nhân phát hiện ra, đứa trẻ đã được sinh ra rồi, căn bản không kịp ngăn cản." "Bà ấy cũng từng mất đi con gái sao?" Trần Lê gật đầu, "Chính vì chuyện này mà quan hệ giữa thiếu gia và bà ấy mới hoàn toàn xấu đi.

Hôm đó lão gia đến chỗ một người phụ nữ bên ngoài, phu nhân muốn dùng con gái để vãn hồi trái tim chồng, đêm hôm khuya khoắt khổ sở đứng đợi dưới lầu.

Nhưng trời lại mưa, khi đó phu nhân đã mang thai năm tháng.

Bà ấy không tin lão gia sẽ để bà ấy, một phụ nữ mang thai, đứng dầm mưa bên ngoài.

Bà ấy nghĩ rằng nếu ông ấy biết, chắc chắn sẽ lập tức ra ngoài.

Nhưng lão gia đã có nhiều con như vậy rồi, thì làm sao còn để tâm đến một đứa con gái chưa chào đời nữa." "Lão gia nhà anh không ra, sau đó phu nhân nhà anh bị sẩy thai sao?" "Đúng là như vậy.

Đó là đứa em gái mà thiếu gia mong đợi nhất.

Từ ngày biết tin mang thai, thiếu gia đã nói sẽ dành tất cả mọi thứ cho em gái mình, sau này nhất định sẽ để em gái không phải lo âu gì.

Nhưng vì sự cố chấp của phu nhân mà đứa bé đã mất đi, thiếu gia vô cùng tức giận, liền quay về nhà ngoại của mình.

Anh ấy kiên quyết yêu cầu phu nhân ly hôn, cùng anh ấy rời khỏi nhà họ Mộc." Lục Niệm Nhất nhớ lại, khi đó Mộc Dung biết cô có anh trai, nhưng lại dùng những lời lẽ lạnh lùng bảo cô ra ngoài nuôi gia đình, hóa ra là vì anh ấy cũng từng có một đứa em gái.

Nếu em gái anh ấy còn sống, anh ấy chắc chắn sẽ giống như Tiểu lão đầu (em trai cô), là một người anh rất tốt.

Thật sự đáng tiếc. "Phu nhân nhà anh đã quyết tâm không rời đi, nên Mộc Dung vẫn luôn không chịu tha thứ cho bà ấy sao?" Lục Niệm Nhất đoán. "Chuyện đó chỉ là ngòi nổ thôi, chủ yếu là thiếu gia không thể chịu nổi việc phu nhân cứ nhẫn nhục cầu toàn như vậy.

Chỉ là phu nhân năm đó vẫn ôm hy vọng khiến chồng hồi tâm chuyển ý.

Thiếu gia từ mười tuổi đã lớn lên ở nhà ngoại, cho đến năm mười tám tuổi, khi Lão gia nhà họ Trình qua đời, anh ấy mới cùng tôi rời Singapore, đến thành phố A lập nghiệp." Lục Niệm Nhất xoa xoa ngực, may mà anh ấy lớn lên ở nhà ngoại, được Lão gia nhà họ Trình tận tâm dạy dỗ, nếu không mà lớn lên trong môi trường ô uế như nhà họ Mộc, còn không biết sẽ biến thành người thế nào nữa. "Khi rời đi, thiếu gia lại chuẩn bị đưa phu nhân đi, nhưng phu nhân lúc này đã chết tâm với lão gia rồi, song lại rơi vào một loại cố chấp khác, bà ấy không cam lòng, bà ấy muốn giữ lại gia sản của nhà họ Mộc.

Bà ấy nói tất cả những thứ đó đều thuộc về hai mẹ con bà ấy, bà ấy đã nhường chồng ra ngoài rồi, tuyệt đối không thể để mất cả gia sản." Lục Niệm Nhất hiểu rõ, với tính cách của Mộc Dung, đã khổ sở cầu xin hai lần, nếu đã không chịu đi theo anh ấy, thì chắc chắn sẽ không còn qua lại với bà ấy nữa. "Mấy năm nay, thiếu gia chưa từng chủ động gọi điện thoại cho phu nhân, mỗi lần phu nhân gọi đến anh ấy đều không nghe.

Chương 1076

Tôi biết thiếu gia đang đợi, đợi phu nhân nghĩ thông suốt, từ bỏ tất cả để đến tìm anh ấy.

Nhưng khúc mắc trong lòng phu nhân không phải là chuyện một sớm một chiều.

Thiếu gia năm này qua năm khác thất vọng, quan hệ giữa hai mẹ con họ ngày càng tệ hơn." "Phu nhân khó khăn lắm mới đến, nhưng lại chỉ đến để xem bạn gái của thiếu gia.

Thiếu gia quá thất vọng, nên hôm qua mới đặc biệt tức giận như vậy." "Trợ lý Trần, tôi thấy anh nhiều năm nay thật sự không dễ dàng gì, thật đấy." Kẹt giữa Mộc Dung và Trình Kiều, anh ta sắp thành bánh sandwich rồi. "Không dễ dàng gì, sơ suất một chút là lại bị thiếu gia đuổi về Đông Nam Á và Châu Phi, còn khổ hơn cả đi làm nữa." "Thôi được rồi, đừng có nói quá lên.

Phu nhân nhà anh cũng thật sự cố chấp, giữ cái nhà họ Mộc đó có tác dụng gì chứ, sao không nhân lúc còn trẻ mà tiêu dao tự tại rời đi, nói không chừng còn có thể tìm được mùa xuân thứ hai của mình." Năm đó nếu sớm dứt áo ra đi, có lẽ bà ấy mới hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, thật sự là quãng thời gian tươi đẹp.

Lục Niệm Nhất cảm thấy, cứ thế này bị một người đàn ông trăng hoa làm lãng phí tuổi xuân tươi đẹp, thật sự không đáng, là một cuộc làm ăn thua lỗ. "Tiểu trợ lý Lục, có lẽ chúng ta đều chưa từng yêu một người sâu đậm đến vậy, nên không thể cảm nhận được nỗi đau của phu nhân." Ánh mắt Trần Lê có chút ảm đạm.

Trong mắt anh ta, Trình Kiều thật sự là một người phụ nữ rất tốt, nếu không có sự lương thiện của bà ấy, sẽ không có anh ta của ngày hôm nay.

Anh ta cả đời đều biết ơn bà ấy.

Lục Niệm Nhất bĩu môi, cũng phải, mối tình đầu ở tuổi mười sáu, mười bảy là mối tình trong sáng nhất trong đời người, không pha tạp một chút tạp chất nào.

Bởi vì khi đó rất nhiều nam nữ đều không để ý đến lợi ích được mất, chỉ đơn thuần dựa vào một trái tim nhiệt huyết để cảm nhận sự rung động trong lòng.

Trình Kiều là một người cao ngạo như vậy, lần đầu tiên đã vấp phải cú ngã lớn như vậy, thật sự không dễ dàng mà bước ra được.

Thay vào cô, e rằng cô sẽ có dã tâm lớn hơn, gia sản cũng muốn, hạnh phúc của bản thân càng muốn.

Đàn ông có thể trăng hoa bên ngoài, tại sao phụ nữ lại không thể có vận đào hoa nở rộ chứ, điều này thật bất công.

Tại sao một cô gái tốt như vậy lại phải chịu đựng một tên tra nam như thế. "Phu nhân nhà anh chính là chưa nghĩ thông, tình huống của bà ấy, thì nên lao vào một mối tình khác.

Nếu tìm được một người đàn ông yêu thương bà ấy, bà ấy nói không chừng sẽ có thể thoát ra được." "Tiểu trợ lý Lục, ý cô là sao?" "Tìm bố dượng cho Mộc Dung, tìm chồng cho phu nhân nhà anh." Lục Niệm Nhất nhướng mày, bá đạo vỗ một cái vào bàn trước mặt.

Trần Lê có chút kinh hãi nhìn Lục Niệm Nhất, ý nghĩ như vậy có vẻ hơi quá cấp tiến, "Cái đó không được đâu, phu nhân còn chưa ly hôn, như vậy là không được." Lục Niệm Nhất lắc đầu, "Thế nên mới nói mấy người cổ hủ.

Lão gia nhà anh chưa ly hôn mà còn có thể tìm phụ nữ, lại còn không chỉ một người.

Phu nhân nhà anh tìm một người thì sao chứ, chỉ cần bà ấy tìm được người đàn ông yêu thương bà ấy, tự nhiên sẽ không còn vướng mắc vào chuyện quá khứ nữa, e rằng đến lúc đó người chủ động ly hôn lại chính là bà ấy." "Cách này có hiệu quả không?

Tôi chỉ sợ phu nhân không có tâm tư đó, vạn nhất lại khiến phu nhân tổn thương lần nữa thì sao?" Trần Lê có chút nghi ngờ nhìn Lục Niệm Nhất.

Chuyện như vậy anh ta thật sự không dám thử, vạn nhất thất bại thì sao chứ, phu nhân chắc chắn sẽ sụp đổ.

Lục Niệm Nhất cười lạnh, "Mọi người không phải đều nói sao?

Cách tốt nhất để chữa lành vết thương lòng chính là tìm kiếm một mối tình mới, câu nói này đã được nói từ lâu rồi, tự nhiên là có đạo lý nhất định.

Sớm đã nói rồi, lão gia nhà anh tuyệt đối là người đàn ông tồi tệ nhất mà tôi từng thấy, không có ngoại lệ.

Trải qua một tên tra nam như vậy, phu nhân nhà anh làm sao có thể không có chút sức chịu đựng nào, tệ hơn cũng sẽ không tệ hơn lão gia nhà anh đâu." Trần Lê nghĩ cũng thấy đúng, kiểu đàn ông như lão gia đó, anh ta thật sự chưa từng thấy.

Những người khác ra ngoài tìm tiểu tam, cũng không thấy họ cao điệu như vậy, con riêng thì sinh đứa này đến đứa khác, sợ người khác không biết mình có nhiều vợ bé hay sao.

Một chút lòng tự trọng cũng không có.

Đến cả anh ta cũng coi thường ông ta. "Không có người phụ nữ nào lại không hy vọng tìm một người đàn ông làm bờ vai để dựa dẫm.

Phu nhân nhà anh mới ngoài bốn mươi, còn mấy chục năm nữa, chẳng lẽ anh muốn thấy bà ấy cứ tiếp tục như vậy sao?" Lục Niệm

Nhất cảm thấy, một người phụ nữ như Trình Kiều, đã trống rỗng nhiều năm như vậy, chỉ cần tìm một người đàn ông hơn bố của Mộc Dung một chút, e rằng còn dễ lay động hơn người bình thường.

Trần Lê lắc đầu, "Tiểu trợ lý Lục nói đúng, tôi và thiếu gia đều hy vọng bà ấy có thể hạnh phúc.

Vậy chúng ta nên làm gì đây?" "Còn làm gì nữa, làm bà mối chứ.

Mấy người bình thường cũng tiếp xúc với rất nhiều người, gặp ai thích hợp thì giới thiệu cho bà ấy đi, lớn nhỏ mấy tuổi đều được.

Đương nhiên, ý nghĩ này mấy người đừng để phu nhân nhà anh biết, nếu không bà ấy sẽ có tâm lý bài xích." Một người phụ nữ có tính cách như Trình Kiều, ít nhiều sẽ có chút tâm lý phản kháng, Mộc lão gia càng trăng hoa, bà ấy e rằng sẽ càng muốn chứng tỏ bản thân đoan chính hơn, chứng minh bà ấy và ông ta không giống nhau. "Ồ, vậy tôi và thiếu gia sẽ bàn bạc một chút.

Vậy có phải là không để phu nhân về Singapore nữa không?" "Về làm gì chứ, bà ấy về đó cũng đâu có ai giúp đỡ nữa.

Chỉ có ở lại bên cạnh mấy người, những chuyện này mới dễ kiểm soát." Trần Lê không khỏi nhìn Lục Niệm Nhất thêm hai lần, cách hành xử của cô thật sự không giống một cô gái mới hai mươi tuổi.

Tư duy của cô rất trưởng thành, khí phách cũng lớn, phu nhân tối qua nói cô như vậy, cô vậy mà không hề oán giận, mà lại thật lòng muốn tốt cho phu nhân. "Tiểu trợ lý Lục, tôi thay phu nhân cảm ơn cô." "Không cần cảm ơn tôi, tôi chỉ vì Mộc Dung thôi.

Phu nhân nhà mấy người dù sao tôi cũng không thích lắm, nhưng vì bà ấy là mẹ của Mộc Dung, tôi sẵn lòng thử đối tốt với bà ấy." Chỉ là yêu ai yêu cả đường đi lối về mà thôi. "Mộc tổng có thể được cô yêu thích, đó là một điều rất may mắn." Lục Niệm Nhất vừa dứt lời, Trần Lê liền lập tức đi báo tin tốt cho Trình Kiều, "Phu nhân, bà không cần đi nữa, tiểu trợ lý Lục nói bà có thể ở lại rồi." "Cô ta có lòng tốt đến vậy sao?" Trình Kiều nói với vẻ không vui.

Bà ấy làm mẹ thật thất bại, muốn ở lại bên cạnh con trai mà còn phải nhờ bạn gái của con trai cầu xin, thật sự không còn chút tôn nghiêm nào. "Tiểu trợ lý Lục rất tốt bụng mà." "Không biết cô ta đã cho mấy người uống thuốc mê gì mà đứa nào đứa nấy cũng thích nghe lời cô ta vậy." Trình Kiều nói không chút thiện cảm.

Trần Lê ôm vai Trình Kiều, "Phu nhân, tiểu trợ lý Lục và thiếu gia vừa mới xác nhận quan hệ, họ tạm thời sẽ chưa kết hôn.

Chương 1077

Bà cũng chưa đi, chi bằng nhân cơ hội này bà quan sát một chút.

Nếu thật sự không được thì chúng ta lại làm công tác tư tưởng cho thiếu gia.

Tính cách của thiếu gia giống bà, rất cố chấp, bây giờ bà càng chống đối anh ấy, anh ấy càng không nghe lời bà.

Như vậy chỉ khiến quan hệ giữa hai người ngày càng xa cách, được không bù mất." Sau một đêm, Trình Kiều đã bình tĩnh trở lại, "Vậy tạm thời cứ như vậy đi, tôi muốn xem cô ta là người thế nào, có xứng đáng để Mộc Dung một lòng một dạ với cô ta không." Trần Lê toát cả mồ hôi, tiểu trợ lý Lục nói không sai, anh ta kẹt ở giữa, thật sự không dễ dàng gì.

Chuyến du xuân tốt đẹp, vì Từ Lộ phá hoại, Lục Niệm Nhất mất hết hứng thú, thu dọn đồ đạc liền về nhà.

Những người khác muốn ở lại chơi cũng được, tài vụ sẽ thống nhất chi trả bằng công quỹ.

Lục Niệm Nhất cầu tình, Mộc Dung cũng không đuổi Trình Kiều về, tạm thời để bà ấy đi ở cùng Trần Lê, dù sao chỗ ở của hai người cũng đối diện nhau.

Trình Kiều tuy có chút bất mãn, nhưng cũng không dám nói gì, bà ấy biết, đây đã là sự nhượng bộ lớn nhất của con trai rồi, những chuyện con trai đã quyết định thật sự chưa bao giờ thay đổi.

Ban đầu bà ấy không đi theo anh ấy, anh ấy đã nói sẽ không chủ động liên hệ với bà ấy nữa, thế đấy, mấy năm nay ngay cả một cuộc điện thoại cũng không có.

Khi Lục Niệm Nhất về đến nhà, bố mẹ cô đang dùng bữa sáng, trên bàn ăn có cháo trắng, một lồng bánh su kem giòn, và vài món rau xào thanh đạm.

Vì đã có tuổi, bữa sáng trên bàn ăn ở nhà chủ yếu là đồ thanh đạm.

Lục Sâm ngẩn ra một chút, "Bảo bối nhà chúng ta, sao sáng sớm đã về rồi, không phải đi du xuân sao?" Lục Niệm Nhất chộp lấy một cái bánh su kem giòn nhét vào miệng, "Lục gian thương, bố lại lừa con." "Bố lừa con cái gì?" "Bố rõ ràng là quen Mộc Dung, vậy mà còn giả vờ, nói là để con tự do phát triển, không can thiệp vào chuyện tình yêu của con, giả dối!" Lục Niệm Nhất tố cáo. "Bố thật sự không hề can thiệp, nhưng bố đâu có nói với con là bố không quen thằng nhóc đó đâu.

Con tự mình cũng không hỏi bố có quen hay không, sao có thể nói bố gian trá, cái tội này bố không chịu." Lục Sâm rất bình tĩnh, còn đang gắp thức ăn cho Mạc Noãn. "Bố, bố chơi xấu, bố bắt nạt con.

Mẹ ơi, mẹ xem, chồng mẹ bắt nạt con!" "Ân oán tình thù giữa hai bố con đừng lôi mẹ vào, mẹ không quản, tự đi mà giải quyết." Mạc Noãn trước giờ không can thiệp vào những chuyện rắc rối giữa hai bố con họ.

Lục Niệm Nhất hậm hực ngồi xuống, bắt đầu ăn sáng, vừa ăn vừa hỏi: "Mẹ, bố, hai người có quen người đàn ông nào ngoài bốn mươi, độc thân, tái hôn, hoặc góa vợ cũng được, miễn là phẩm hạnh đoan chính, biết yêu thương vợ là được." "Con muốn làm gì?" Lục Niệm Nhất ngượng ngùng xoa xoa cằm, có chút bất an nói: "Giới thiệu đối tượng cho mẹ của Mộc Dung." "Mẹ nó mới có bốn mươi tuổi." "Đúng vậy, hình như mới bốn mươi hai tuổi." "Đúng là tài năng, mười bảy, mười tám tuổi đã sinh con rồi." Lục Sâm cười.

So với phong cách kết hôn và sinh con muộn của nhà họ Lục, mẹ của Mộc Dung quả thật mạnh hơn nhiều. "Bố, đây không phải chuyện bố nên lo lắng đâu.

Con nghe bố nói cách đây không lâu, một người bạn mà bố quen nhiều năm đã ly hôn đúng không?

Người ta có ý định tái hôn không?" "Tuổi còn nhỏ đã học người khác làm bà mối, con cái này rốt cuộc di truyền từ ai vậy?" Mạc Noãn phì cười, còn tưởng sáng sớm cô chạy về có chuyện gì, hóa ra là vì chuyện nhỏ nhặt này. "Mẹ, con làm vậy cũng là vì bản thân con mà.

Nếu mẹ của anh ấy ở lại đây một thời gian, mà cứ tìm lỗi của con mãi, thì con còn sống sao nổi nữa.

Để bà ấy yêu đương một chút thì tốt biết mấy." "Niệm Niệm à, con thật sự đã xác định rồi sao?" Lục Sâm đột nhiên hỏi một cách nghiêm túc.

Lục Niệm Nhất dừng lại một chút, sau đó nói: "Bố, hiện tại con vẫn tạm chấp nhận Mộc Dung.

Con cũng muốn tìm một người đàn ông như bố, nhưng không phải ai cũng có vận may đó.

Mộc Dung và con đều cần trưởng thành.

Bây giờ con có thể giúp anh ấy một chút thì giúp, chuyện sau này ai nói trước được.

Nếu không thể đi cùng nhau cũng coi như không có gì tiếc nuối.

Nhưng con không thể cứ mãi đợi người phụ nữ khác điều giáo tốt một người đàn ông rồi giao cho con, điều đó không thực tế." Nếu không gặp được, thì đành phải tự mình điều giáo thôi.

Lục Sâm che miệng khẽ ho một tiếng, Lục Niệm Nhất lập tức dừng lại.

Mạc Noãn cười như không cười nhìn hai bố con họ, "Hai người các người có phải đều cảm thấy tôi đã vớ được món hời lớn không?" "Không có đâu, Noãn Noãn, em nghĩ nhiều rồi." "Mẹ à, mẹ thật sự nghĩ nhiều rồi." Lục Niệm Nhất nịnh nọt nói.

Mạc Noãn lườm họ một cái, chỉ có cô mới hiểu, trải qua bao nhiêu thăng trầm mới gặp được Lục Sâm là một điều khó khăn đến nhường nào.

“Niệm Niệm, chuyện tình cảm con đừng có xía vào linh tinh, nếu mẹ Mộc Dung không vui thì con lại gây phản tác dụng, thành ra khó xử lắm đấy.” "Bố à, bố cứ yên tâm, con sẽ không xía vào lung tung đâu, chúng con chỉ tạo cơ hội cho họ thôi, còn thành hay không thì đương nhiên phải do người trong cuộc quyết định, con làm sao mà quyết định thay họ được." Lục Niệm Nhất thì thực sự rất đồng cảm với Trình Kiều, vì một người đàn ông mà khiến mình ra nông nỗi ấy.

Đương nhiên, cũng như cô ấy nói với Trần Lê, yêu ai yêu cả đường đi lối về.

Phải nghĩ cách để Trình Kiều hoàn toàn thoát khỏi bóng ma của quá khứ tình cảm.

“Mẹ ơi, mẹ cũng nghĩ giúp con xem, phải là người ở độ tuổi như mẹ ấy, tốt nhất là có sự nghiệp riêng, đừng có loại ham tiền của phụ nữ đâu đấy.” Trong mắt Mạc Noãn lóe lên một tia suy tư, cô ấy chợt nghĩ đến một người, nhân phẩm không tệ, chỉ là cô chưa gặp Trình Kiều nên không biết Trình Kiều có xứng đôi với người ta không.

Nếu thành thì cũng là một chuyện tốt đẹp, nhưng cô cũng không thể đẩy người ta vào chỗ khó khăn.

“Người ta sự nghiệp thành công như vậy, muốn có kiểu phụ nữ nào mà chẳng được, tại sao lại phải để ý đến mẹ Mộc Dung?” Mạc Noãn hỏi ngược lại.

“Mẹ ơi, mẹ của Mộc Dung thật ra cũng là một người phụ nữ lương thiện, bố của Mộc Dung có nhiều phụ nữ bên ngoài, sinh bao nhiêu đứa con, nhưng cô ấy chưa từng hãm hại ai.

Bản thân cô ấy cũng là người nhiệt tình với công việc từ thiện, một người phụ nữ như vậy thì không thể tệ lắm đâu, vẻ ngoài cũng rất đoan trang, rộng lượng.” Nếu là gia đình hào môn khác, loại nữ chủ nhân này chắc chắn là người tâm địa độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn, không biết sẽ có bao nhiêu sinh mệnh vô tội bị liên lụy.

Nhưng Trình Kiều không làm vậy, cô ấy chỉ muốn giữ lại gia sản mà bố Mộc đã lợi dụng cô ấy để đổi lấy.

“Con gái chưa gả đi đã lo chuyện mẹ chồng tương lai, nói cái gì thế này?” Lục Sâm mặt căng thẳng, có vẻ hơi tức giận.

Lục Niệm Nhất lè lưỡi, “Con không phải là tính toán trước sao, bố cũng không muốn sau này con có mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu đúng không?

Giải quyết sớm những chuyện này thì con cũng sống yên ổn hơn chứ.” Hai vợ chồng đồng thời trừng mắt nhìn con gái, có chút giận vì con gái không biết nghĩ cho mình.

“Muốn lấy chồng rồi à?” Mặt Lục Sâm càng trầm xuống, dường như chỉ cần nói không hợp là sẽ hoàn toàn trở mặt.

Chương 1078

“Bố đại nhân, mẹ đại nhân, hai người đừng như vậy mà, trái tim bé bỏng của Niệm Niệm yếu ớt lắm.” “Tôi không có sở thích làm bà mối.” Mạc Noãn nhún vai, “Tôi cũng vậy.” “Nếu mẹ Mộc Dung đến sớm vài năm, thì có thể giới thiệu chú Thành rồi, tiếc là cô ấy đến muộn, lại một người đàn ông tốt bị giới thiệu đi rồi.” Chú Thành mà Lục Niệm Nhất nhắc đến chính là Hà Thành, một trong những người thầy khai sáng của Lục Nghiêu và Đóa Đóa.

Hiện tại, một nửa số quán bar ở thành phố A đều do anh ta bao thầu, các võ quán cũng mở thêm vài cái, được coi là trai độc thân vàng có tiếng trong giới của họ.

Lục Minh và Giang Mạn đã hao tâm tổn trí vì chuyện đại sự cả đời của anh ta, may mắn là năm năm trước cuối cùng cũng ổn định, đối phương là một người phụ nữ nhỏ hơn anh ta hơn mười tuổi, năm kia vừa sinh một thằng cu béo, năm nay lại sinh thêm một cô con gái, đủ cả nếp lẫn tẻ, tuy muộn một chút nhưng cũng coi như viên mãn.

“Chú Thành của con đã bị người ta để mắt rất nhiều năm rồi, nhưng những người có ý đồ đều không thành công, ngược lại lại bị một cô giáo cấp ba chiếm được.

Chuyện tình cảm phải thuận theo tự nhiên thôi.” Lục Niệm Nhất khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhúm lại, trông cực kỳ phiền não.

Lục Sâm cuối cùng cũng không đành lòng, nới lỏng giọng nói: “Hai tuần nữa là sinh nhật Đóa Đóa rồi, bác con không định tổ chức lớn, chỉ mời vài người bạn thân thiết thôi.

Con có thể bảo Mộc Dung đưa mẹ cô ấy đến dự, trong đó chắc sẽ có vài người phù hợp với yêu cầu của con đấy.” Mạc Noãn liếc nhìn

Lục Sâm, Lục Sâm khẽ mỉm cười, rõ ràng là cả hai người đều nghĩ đến cùng một chỗ.

“Cảm ơn bố, con đi tìm Đóa Đóa để xin thêm vài tấm thiệp mời.” Lục Niệm Nhất vừa nói vừa chạy về phòng mình.

Lục Sâm nhìn con gái, thấy cả trái tim con bé đều đặt vào người khác, trong mắt khó che giấu sự thất vọng.

“Sao vậy, bắt đầu thấy chua chát rồi à?” "Đúng là hơi chua chát thật, tối qua rõ ràng còn cãi nhau với người ta, mình thì buồn bực lắm, thế mà mới một đêm thôi đã vui vẻ nhảy nhót lo liệu chuyện hôn nhân đại sự cho người ta rồi.

Các cô gái đúng là thay đổi thất thường." "Tối qua anh không phải vẫn rất bình tĩnh sao, bây giờ lại đến đây phàn nàn rồi, các anh đàn ông cũng thay đổi thất thường thôi." Lục Sâm, "..." Thôi được rồi, bao nhiêu năm nay, anh ta thường xuyên bị vợ chặn họng đến mức không nói được lời nào.

“Nhưng ai mà lọt vào mắt Niệm Niệm nhà chúng ta thì đúng là hạnh phúc, con bé này một lòng một dạ, luôn rất chân thành.” “Đương nhiên, con gái do Lục Sâm tôi dạy dỗ ra, làm sao có thể để người khác chịu thiệt được, chỉ có phần hưởng phúc thôi.” “Tôi thấy truyền thống kết hôn muộn, sinh con muộn của nhà anh chắc phải bắt đầu bị phá bỏ từ thế hệ chúng nó rồi.” Mạc Noãn cười nói.

“Những chuyện khác thì không dám nói, nhưng Niệm Niệm nhà chúng ta nhất định phải để nó chạy đua tình yêu bảy năm, nếu không nhỡ đâu kết hôn bảy năm mà nó lại 'ngứa ngáy' thì sao.

Anh ta không ngăn cấm họ qua lại, nhưng không nói là họ có thể kết hôn sớm, yêu đương và kết hôn rõ ràng là hai chuyện khác nhau.” "Anh cũng không sợ biến Mộc Dung thành Ninja Rùa à, thêm bảy năm nữa Niệm Niệm đã hai mươi bảy tuổi rồi." Lục Sâm đưa tay ra, khẽ vuốt ve má Mạc Noãn, nhìn cô đầy tình cảm sâu nặng vô bờ, “Theo anh, phụ nữ ở tuổi hai mươi sáu, hai mươi bảy là lúc đẹp nhất.” Mạc Noãn đỏ mặt, kết hôn hơn hai mươi năm, cô vẫn không thể cưỡng lại những lời mật ngọt “kiểu Lục” của anh ta.

Lúc cô gặp anh ta không phải chính là ở tuổi này sao, người đàn ông này lại vòng vo nói lời yêu rồi.

Tuy nhiên, cô lại chẳng có gì để soi mói người đàn ông này cả, những ngày anh ta mang lại cho cô đều như thơ như họa.

Trước cổng nhà họ Mạc.

Mạc Hữu An vừa lái xe ra khỏi cửa thì bị hai chiếc xe chặn mất lối đi.

Lục Nghiêu và Diệp Việt đồng thời bước ra, cả hai đều thong thả đút tay vào túi quần đứng trước xe, một người tà mị, một người tuấn tú, đều là những mỹ nam tử hiếm có.

Mạc Hữu An rất đau đầu, liên tiếp hai tuần, hai người họ đều chặn cô như vậy.

Hôm nay cô vốn nghĩ ra ngoài sớm nửa tiếng là có thể tránh được họ, ngờ đâu vẫn bị họ chặn đúng người không sai một ly.

“Tiểu Diệp, cậu đã thành niên chưa đấy?

Ngày nào cũng lái xe ra ngoài chơi bời à?

Chú Diệp không quản cậu sao?” Diệp Việt nhếch khóe môi, không giận không hờn, tỏ vẻ tu dưỡng cực tốt, “Anh Nghiêu đúng là ăn củ cải nhạt mà lo chuyện bao đồng, anh tự lo cho mình là được rồi, chuyện của thằng em này không phiền đại ca phải bận tâm.” "Ôi dào, nhìn cậu thế nào cũng thấy non nớt, đúng là một nhóc con." Diệp Việt nghĩ thầm, “Đánh giá sự trưởng thành của một người đàn ông không thể chỉ nhìn vào tuổi tác, có người dù đã lớn tuổi nhưng tâm trí vẫn như trẻ con chưa thành niên.

Chuyên môn xin nghỉ phép về đây để tranh vị hôn thê với cậu ta, đúng là đủ rồi.

A, nói cậu ta là chưa thành niên ư." Ánh mắt Lục Nghiêu trở nên có chút sâu xa, nụ cười trên mặt không giảm, anh ta nhìn Diệp Việt từ trên xuống dưới, cuối cùng dừng lại ở chỗ đũng quần của Diệp Việt, "Có cần anh trai đưa cậu đi kiểm tra xem 'lông' đã mọc đủ chưa không?" Sắc mặt Diệp Việt lập tức thay đổi, cậu ta đương nhiên hiểu Lục Nghiêu nói gì, trừng mắt nhìn anh ta với vẻ muốn sụp đổ, "Lục Nghiêu, anh đừng quá đáng như vậy!" Lục Nghiêu ra vẻ không hề bất ngờ, "Xem đi, đúng là tính trẻ con, dễ nổi giận, không điềm tĩnh, vài câu nói của người khác đã có thể chọc tức cậu rồi.

Cứ như cậu thế này mà đòi lấy vợ, cô gái nhà ai dám gả chứ?

Về mà tu luyện vài năm nữa đi." "Anh..." "Yên tâm, anh sẽ giới thiệu đối tượng cho cậu, chuyện này cậu đừng xía vào nữa, chỗ nào mát mẻ thì đến mà ở đi, chuyện người lớn, trẻ con đừng có mà làm càn." Diệp Việt nghĩ thầm, "Chả trách bố nói, nhà họ Lục chuyên sản sinh ra hồ ly, từ già đến trẻ đều như vậy, mỗi người trong phương diện này đều có thiên phú dị bẩm.

Này, lại đào một cái hố to cho cậu ta nhảy rồi." Diệp Việt hít một hơi thật sâu, quyết định không so đo với Lục Nghiêu, nếu không sớm muộn gì cũng tức chết mất, "A, An An là vị hôn thê của tôi, gái lớn hơn ba tuổi ôm gạch vàng mà.

Dù sao An An nhà chúng tôi bây giờ muốn phấn đấu sự nghiệp, trong vài năm tới sẽ không kết hôn, đến khi cô ấy muốn kết hôn thì tôi nhất định sẽ là đối tượng phù hợp nhất, còn anh thì sao, một chữ, già, hai chữ, quá già, ba chữ, chín muồi rồi." "Vừa đúng lúc tôi cũng đang bận phấn đấu sự nghiệp, đến khi An An sự nghiệp thành công thì e rằng cậu mới vừa tốt nghiệp, đây là chuẩn bị ăn bám à?

Dựa vào gia đình để lấy vợ?

Hơi thiếu khí phách đàn ông rồi đấy.” Lục Nghiêu nhướn mày, khóe mắt mang theo vài phần trêu tức.

Mới sáng sớm, giữa Lục Nghiêu và Diệp Việt đã ngập tràn khói lửa.

Bốn mắt nhìn nhau, tia lửa bắn ra khắp nơi.

Mạc Hữu An thực sự muốn quỳ lạy họ, họ đúng là nhân tài, mỗi sáng đều có thể đổi từ ngữ khác nhau để bôi nhọ đối phương.

“Tôi nói hai người có thời gian rảnh rỗi này thì chi bằng lo đi làm đi.

Tránh ra, tôi phải đi làm rồi.” Diệp Việt vội vàng lấy ra một túi nhỏ từ trong xe, đưa cho Mạc Hữu An, “An An, đây là bánh kem vị vani em thích ăn nhất, em mang đến công ty làm món tráng miệng sau bữa ăn nhé.

Chú Duệ nói gần đây em bị thiếu máu, con gái phải ăn nhiều đồ ngọt một chút thì tâm trạng mới vui vẻ cả ngày được.” Chú Duệ trong lời Diệp Việt chính là Đinh Duệ.

Diệp Tử Hạo vì mưu cầu phúc lợi cho con trai mình, vốn dĩ hai người không thân thiết lại trở thành anh em thân thiết.

Kéo theo Diệp Việt cũng thân thiết với Đinh Duệ đến mức không thể tả được.

Bố của anh ta không giỏi những chuyện này, anh ta cũng không được lòng người lớn như Diệp Việt.

Anh ta lại đi quân đội nhiều năm, bây giờ lại là sinh viên trao đổi ở nước ngoài.

Trong mắt người nhà họ Mạc, hiển nhiên Diệp Việt mới là người được họ ưng ý nhất.

Mạc Hữu An không động đậy, chỉ nhìn Diệp Việt, Diệp Việt trực tiếp nhét vào tay cô, đổi cách xưng hô, "Chị An An, đừng khách sáo mà, chút lòng thành thôi, chị cũng thường xuyên mua đồ ăn cho em mà, coi như em đền đáp chị." Lục Nghiêu nheo mắt, Diệp Việt này cũng là một kẻ xảo trá, vài lần tiếp xúc, anh ta phát hiện không dễ đối phó chút nào.

Hễ nhắc đến tình cảm là cậu ta gọi An An, nhưng khi dỗ dành Mạc Hữu An thì cứ một tiếng "chị" lại một tiếng "chị", gọi ngọt xớt như chị em ruột vậy.

Dường như cậu ta có thể phủi sạch sẽ chút quan hệ mập mờ đó.

Chương 1079

Mạc Hữu An trời sinh đã mắc cái bẫy này của cậu ta, cô ấy vốn dĩ rất quan tâm đến những người anh em chị em này, nhận lấy bánh kem từ tay Diệp Việt, "Sau này không được lãng phí nữa đâu nhé, bài tập bắt đầu làm chưa?" "Chị An An, em học đại học mà, chị lại quên rồi sao?

Sinh viên đại học làm gì có bài tập, chỉ có thực tập hè thôi.

Em đã nói chuyện với mẹ nuôi rồi, mai sẽ đến Mạc thị báo cáo, tín chỉ thực tập của em trông cậy vào mọi người đấy." Giọng điệu Diệp Việt mang theo vài phần nũng nịu, vừa nói vừa khiêu khích liếc nhìn Lục Nghiêu.

"Ấu trĩ." Miệng nói vậy, nhưng Lục Nghiêu thì không giữ được bình tĩnh nữa rồi, thằng nhóc này muốn đến Mạc thị thực tập, vậy chắc chắn sẽ sớm tối ở cạnh Mạc Hữu An, nhỡ đâu nảy sinh tình cảm thì sao.

"Cậu muốn đến bộ phận nào?" "Tạm thời vẫn chưa định, mẹ nuôi nói đợi em đến rồi sẽ nói." Mạc Hữu An gật đầu, nhưng vẫn phải trịnh trọng nói: "Hai người sau này đừng làm những việc vô ích này nữa, tôi vẫn còn nhỏ, mấy năm nay sẽ chuyên tâm vào công việc.

Dì tôi đã vất vả nửa đời người rồi, đã đến lúc phải nghỉ ngơi cho tốt.

Hai người đừng làm ảnh hưởng đến tôi, tôi sẽ không chấp nhận bất kỳ ai trong hai người đâu." "Đúng đúng đúng, chuyện này không vội." Lục Nghiêu và Diệp Việt đồng thanh nói.

Mạc Hữu An thực sự hết cách rồi, đây là cái gọi là "kháng cự mềm mỏng" sao?

Cứ nói đến chủ đề này là hai người họ đồng ý răm rắp, nhưng chẳng ai chịu làm theo cả.

“Anh Nghiêu, Tiểu Việt, hai người thật sự đừng ép tôi nữa, nếu hai người cứ cố chấp như vậy, tôi sẽ lập tức đi tìm một người bạn trai đấy.” Mạc Hữu An mím chặt môi, gần như thành một đường thẳng.

Cả hai đều rõ, Mạc Hữu An thực ra luôn nhanh nhẹn quyết đoán, tính cách không giống bố mẹ mà giống Mạc Noãn, hay nói đúng hơn là giống ông ngoại đã khuất của cô, Mạc Bình Sơn.

“Được rồi mà chị, chị đừng hồ đồ nữa, sau này em sẽ không đến chặn cửa nhà chị nữa là được.” Cậu ta đã nghe ngóng được rồi, Lục Nghiêu vài ngày nữa sẽ về, đợi anh ta đi rồi, cậu ta sẽ không cần lo lắng gì khác nữa.

“Anh Nghiêu, còn anh thì sao?” “Chỉ cần thằng nhóc Diệp Việt này không làm loạn thì tôi không có ý kiến gì.” Diệp Việt bất mãn trừng mắt nhìn Lục Nghiêu, bọn họ cùng làm loạn có được không?

Anh ta cũng chẳng tốt đẹp hơn là bao.

Xử lý xong hai cái “ông lớn” này, Mạc Hữu An mới có thể lái xe rời đi.

Trên lầu, Mạc Tử Hi chứng kiến cảnh này, cô ấy thực sự tức điên lên, ném từng cái gối ôm trên ghế sofa vào người Đinh Duệ, “Anh xem những chuyện tốt đẹp mà anh làm đi, nhất định phải định hôn ước trẻ con với nhà họ Diệp, bây giờ An An nhà chúng ta khó xử chết đi được rồi.” Đinh Duệ trên mặt vẫn nở nụ cười, một tay đặt gối ôm về ghế sofa, một tay nói: “Con gái chúng ta có người theo đuổi là chuyện tốt mà, hôn ước này đã định rồi cũng có thể hủy bỏ mà.

Ngày xưa tôi với Tiểu Noãn không phải cũng từng có hôn ước sao, sau này chẳng phải cũng hủy rồi đấy thôi, đừng có mà nghiêm túc như vậy.” “Đinh Duệ!” Mạc Tử Hi gầm nhẹ, “Toàn là những suy nghĩ gì thế này.

Ngày xưa chính vì anh và Mạc Noãn có hôn ước trước, tôi đến gần anh liền thành tiểu tam danh không chính ngôn không thuận, có được anh rồi lại phải chịu đủ lời mắng nhiếc.

Bây giờ con gái đang yên đang lành, anh lại cứ phải gây ra chuyện này cho con bé, lẽ nào sau này cũng muốn con gái phải mang tiếng xấu hủy hôn sao?

Cái loại bố gì thế này, chuyên môn hãm hại con gái, làm việc chẳng hề động não gì cả.

Chả trách An An vẫn luôn không mấy thích người bố này, thật sự là chỉ số IQ thiếu hụt.

Ngay cả cô ấy cũng không nhịn được nghĩ, năm xưa mình sao lại có thể một lòng một dạ với một người như vậy, thật đúng là khó có thể tưởng tượng.” Đinh Duệ tiếp tục cười, trên con đường phục hôn, anh ta đã sớm luyện được một kỹ năng mới, đó chính là mặt dày.

Nếu không thì cũng chẳng thể ôm được vợ về lại, dù sao hồi trẻ anh ta cũng là một đồ khốn như vậy.

“Tử Hi, đừng lo lắng mà, tính cách An An nhà chúng ta giống bố nó, con bé tự mình có thể xử lý tốt chuyện này.” Mạc Tử Hi tức giận đến mức chỉ ra ngoài cửa, “Mau ra ngoài cho tôi, bây giờ tôi không muốn gặp anh, nhìn thấy anh là thấy phiền.” Lần này Đinh Duệ thực sự rời đi, chỉ là cứ một bước lại ba lần ngoảnh đầu, cười lấy lòng Mạc Tử Hi.

Xe của Mạc Hữu An đi phía trước, hai người kia liền nhìn chằm chằm theo sau.

Đến Mạc thị, cả hai cũng chuẩn bị đi theo vào.

Diệp Việt chắn trước mặt Lục Nghiêu, “Anh Nghiêu, đây là khu vực quan trọng của công ty, xin dừng bước.” Mạc Hữu An quay đầu nhìn hai người họ một cái, lắc đầu, rồi tự mình đi vào công ty.

“Cậu cũng không phải nhân viên công ty.” “Tôi sắp là nhân viên rồi.” Diệp Việt tự tin đầy mình nói.

“Thế thì cũng không sao, công ty của thím út tôi, đương nhiên tôi có thể vào được.” Diệp Việt hừ lạnh một tiếng, hai người đồng thời đi vào bên trong, nhưng lại phát hiện cửa đang đóng, cần phải quẹt thẻ từ.

Lục Nghiêu nhìn sang Diệp Việt, Diệp Việt nói: “Đừng nhìn tôi, tôi chưa phải nhân viên chính thức, không có thẻ từ.” “Anh ơi, là thế này, tôi là thực tập sinh hè ở đây, chưa làm thẻ kịp, phiền anh mở cửa cho chúng tôi vào, tôi sẽ lập tức làm thẻ, lần sau nhất định sẽ không gây phiền phức cho anh nữa.” “Xin lỗi, đây là quy định của công ty, phải quẹt thẻ mới vào được.” Anh bảo vệ nói thật.

“Không đến mức cứng nhắc vậy chứ.” “Đây là trách nhiệm công việc của tôi, nếu không anh gọi điện cho nhân viên chính thức của công ty, bảo họ xuống đón anh.” Diệp Việt gọi điện cho Mạc Hữu An, gọi liên tiếp ba cuộc, Mạc Hữu An đều không nghe máy.

Anh bảo vệ nhìn họ với vẻ mặt kỳ quái, ra vẻ họ không phải người tốt.

“Cậu ngốc à, gọi điện cho mẹ nuôi của cậu đi, chuyện này chẳng phải một câu nói của mẹ nuôi cậu là xong sao?” Lục Nghiêu gợi ý.

“Anh Nghiêu, đừng quá đáng như vậy, sao anh không gọi?” Diệp Việt lườm Lục Nghiêu một cái, anh ta thì hay rồi, điềm nhiên tự tại đứng một bên, dường như mọi chuyện này chẳng liên quan gì đến

mình.

“Anh bảo vệ ơi, chủ tịch của các anh là mẹ nuôi của tôi, tôi gọi điện cho cô ấy ngay đây, đợi một lát nhé.” Diệp Việt lập tức gọi điện cho Mạc Noãn, nhưng điện thoại của Mạc Noãn đang bận máy, gọi mãi không được.

Lúc này, trên mặt anh bảo vệ đã rõ ràng rành mạch hiện lên hai chữ: Lừa đảo.

Diệp Việt thực sự muốn tìm cái lỗ mà chui xuống, thụi Lục Nghiêu một cái, “Anh Nghiêu, anh gọi điện cho thím út của anh đi, chủ tịch không phải là thím út của anh sao?” Khóe môi Lục Nghiêu co giật, thằng nhóc này, đúng là biết cách “lấy oán trả ơn” thật.

Ánh mắt anh bảo vệ nhìn họ càng thêm sâu thẳm, trong lòng đã xác định hai người này là kẻ lừa đảo rồi, lúc thì mẹ nuôi, lúc thì thím út, “Tôi nói hai người trông ra dáng con người thế này, sao lại đi làm kẻ lừa đảo chứ.

Muốn làm con nuôi của chủ tịch chúng tôi thì chắc chắn là xếp hàng từ đây ra đến tận ngoại ô, không thiếu hai người đâu, mau đi đi, đừng ở đây làm ảnh hưởng đến hình ảnh công ty chúng tôi.” Khuôn mặt tuấn tú của Diệp Việt hơi ửng hồng, không kìm được biện minh: “Chủ tịch của các anh thật sự là mẹ nuôi của tôi mà.” Anh bảo vệ lại không tin, “Đừng nói đùa nữa, mau đi đi.” Cuối cùng, hai người họ thực sự không thể mất mặt như vậy, đành phải bỏ đi.

Lục Nghiêu không nhịn được nói: “Nếu cậu không chắn đường tôi, biết đâu cả hai chúng ta đã vào được rồi.” “Cái này sao có thể trách tôi được, ai bảo anh đi theo làm gì.

Lúc anh không có ở đây, tôi với An An thân thiết biết bao nhiêu.” “Điều đó vừa hay chứng tỏ tôi trong lòng An An là độc nhất.” “Đừng có tự cho mình là trung tâm quá, trong lòng An An không có anh đâu.”

“Trong lòng cô ấy cũng không có cậu.” Hai người đột nhiên im lặng, dường như đều nghĩ đến cùng một vấn đề.

Một lúc lâu sau, Lục Nghiêu đặt tay lên vai Diệp Việt, giọng điệu hơi nghiêm túc, “Tiểu Việt, cậu đừng ép An An quá chặt, con bé bị kẹp giữa chúng ta mà khó xử.

Thím út của tôi, mẹ tôi, họ đều là cưới chớp nhoáng, nếu An An thực sự vội vàng, biết đâu con bé sẽ đi tìm một người nào đó để cưới chớp nhoáng đấy, ngàn vạn lần không thể lơ là, cậu hiểu không?” “An An chắc sẽ không đối xử với hôn nhân của mình như vậy, cô ấy là một người lý trí.” Lời nói của Diệp Việt rõ ràng không đủ tự tin.

“Chính cậu cũng không chắc chắn phải không?

Bố nuôi mẹ nuôi cậu ai mà chẳng lý trí, nhưng nếu đã phát điên lên thì ai ngăn cản được chứ?” Lục Nghiêu phân tích.

“Cô út đã kể chuyện cho anh rồi, hồi đó chú út thích thím út, cũng chuẩn bị tỏ tình rồi, ai ngờ thím út đột nhiên gả cho chú út của anh, khiến anh ấy không kịp trở tay.” Diệp Việt không nói gì nữa, Lục Nghiêu lại nói: “Anh em, chúng ta bàn bạc một chút.” “Không, tôi không bàn bạc với loại người tơ tưởng vị hôn thê của người khác như anh.” Lục Nghiêu thực sự bất lực, rõ ràng là anh ta đã nhìn trúng An An trước, lúc đó thằng nhóc này còn chưa ra đời.

Chương 1080

Hồi nhỏ anh ta không phải là chưa từng đề cập chuyện muốn định thân với An An, nhưng đều bị bố mẹ anh ta không mấy để tâm mà bỏ qua, bây giờ anh ta thực sự hối hận không kịp, tại sao không sớm định An An lại.

“Diệp Việt, nếu là đàn ông thì hãy cạnh tranh công bằng với tôi đi, đừng có nhõng nhẽo nữa, hôn ước trẻ con thì ra cái thể thống gì, thời đại nào rồi.” “Đừng giảng đạo lý với tôi, cũng đừng dùng phép khích tướng.

Tôi chỉ biết lấy vợ không dễ, đặc biệt là lấy một người vợ mình yêu thích.” Thằng nhóc này, đúng là tính cách bướng bỉnh, nói thế nào cũng không thông.

“Tiểu Việt.” Lục Nghiêu dịu giọng.

“Anh Nghiêu, anh đừng giăng bẫy tôi nữa, tôi không nghe đâu.” Diệp Việt quay đầu đi, cậu ta nhỏ hơn Lục Nghiêu bảy tuổi, rất nhiều khi cậu ta bản năng không muốn nói chuyện sâu sắc với anh ta, vì bất cứ lúc nào cũng có thể bị anh ta lừa.

“Tiểu Việt, cậu không còn là trẻ con nữa.

Anh thích An An, cậu cũng thích An An, anh sẽ không bỏ cuộc, cậu cũng sẽ không bỏ cuộc.

Nhưng An An chỉ có một, trong chúng ta chắc chắn sẽ có một người thua cuộc.” “Hơn nữa, đây không chỉ là chuyện của ba chúng ta, mà còn liên quan đến ba gia đình.

Chẳng lẽ cậu muốn người lớn phải lo lắng vì chúng ta sao?” Diệp Việt im lặng nhìn Lục Nghiêu, đôi môi cậu ta giống hệt Diệp Tử Hạo, rất mỏng, khi mím lại trông có vẻ âm trầm.

Lục Nghiêu nhìn đứa trẻ mà mình đã chứng kiến trưởng thành trước mắt, từ nhỏ anh ta đã nhận ra rằng cậu ta đối với Mạc Hữu An rất khác biệt, “Nếu chúng ta vì chuyện tình cảm mà khiến mấy gia đình thân thiết nảy sinh hiềm khích, thì đó là tội lỗi của chúng ta rồi.

Chúng ta nói rõ ràng nhé, sau này bất kể An An chọn ai, cũng đừng để ảnh hưởng đến tình cảm giữa chúng ta có được không?” “Từ nhỏ đã nhận định một người, ngày này qua ngày khác đặt nặng một người trong lòng, đột nhiên có người nói với cậu rằng phải từ bỏ, loại cảm giác này anh ta hiểu, một chút cũng không dễ chịu.” Diệp Việt cuối cùng cũng lên tiếng, “Được.” “Anh nghĩ cậu cũng hiểu An An mà, An An bây giờ chỉ xem cậu là em trai, cậu đúng là còn nhỏ, mới mười tám tuổi thôi.” “Đừng lấy tuổi của tôi ra mà nói chuyện.” “Bình tĩnh, bình tĩnh.” Lục Nghiêu ra hiệu.

“Thế này đi, chúng ta đặt ra một giao ước nhé, tôi sẽ gửi báo cáo lên, chậm nhất là một năm rưỡi nữa sẽ quay về, lúc đó cậu cũng vừa tròn hai mươi tuổi, đến lúc đó chúng ta cạnh tranh công bằng, thế nào?” Diệp Việt lại chìm vào im lặng, những gì Lục Nghiêu nói cậu ta đều hiểu, thực ra cậu ta chưa chắc đã kém Lục Nghiêu, nhưng cậu ta nhỏ hơn Mạc Hữu An ba tuổi, đây là một rào cản mà Mạc Hữu An vẫn luôn không thể vượt qua.

Thôi vậy, dù sao với tuổi của cậu ta bây giờ, Mạc Hữu An cũng sẽ không cho cậu ta cơ hội.

“Được, anh Nghiêu, tôi đồng ý với anh, trong một năm rưỡi này tôi sẽ cố gắng trưởng thành nhanh nhất có thể, đến lúc đó tôi và anh sẽ cạnh tranh công bằng.” Lục Niệm Nhất vốn định tranh thủ lúc không đi làm để nghỉ ngơi cho tốt, nhưng tin nhắn của Mộc Dung cứ đến liên tục, toàn nói hôm nay anh ta chưa ăn cơm.

Cô bảo anh ta gọi đồ ăn bên ngoài, anh ta lại nói ăn đồ bên ngoài nhiều hại dạ dày, đường ruột anh ta bây giờ có chút không tốt rồi, không thể tùy hứng nữa.

Bảo anh ta đi tìm Trần Lê hoặc Trình Kiều nấu cơm cho, anh ta lại nói cơm Trần Lê khó ăn, Trình Kiều thì hoàn toàn không biết nấu cơm.

Lục Niệm Nhất không nhịn được gọi điện thoại, "Vậy rốt cuộc anh muốn làm gì?" "Nhất Nhất, tài nấu ăn của em rất khá đấy, còn ngon hơn cả đầu bếp trưởng ở khách sạn nữa." "Đừng có tâng bốc tôi quá, tôi không muốn làm đầu bếp riêng cho anh đâu." "Nhất Nhất, em đang làm gì ở nhà vậy?" "Ngủ." "Ngủ chán chết, em đến chỗ anh đi, nhà anh có nhiều đĩa phim lắm, ăn cơm trưa xong chúng ta cùng ở lì trong nhà xem phim." Lục Niệm Nhất có chút rung động, trước đây, cô thực sự chưa từng yêu đương, cũng không có người ái mộ.

Mộc Dung là người đầu tiên khiến cô rung động, là mối tình đầu của cô.

Đôi khi, cô đương nhiên muốn ở cùng anh ta, chỉ là mẹ anh ta lại ở đối diện, nếu lỡ gặp phải không biết lại phát sinh mâu thuẫn gì, đến lúc đó Mộc Dung lại khó xử.

"Nhất Nhất, qua đây đi, cả hai chúng ta hiếm khi được nghỉ một ngày, cơ hội như vậy rất ít." Cuối cùng Lục Niệm Nhất cũng bị Mộc Dung thuyết phục, cô trang điểm tinh tế, tùy tiện chọn một chiếc váy liền thân Chanel từ trong tủ quần áo, tháo mác rồi mặc vào.

Từ nhỏ đến lớn, tất cả quần áo của cô đều do bố mẹ chuẩn bị, mỗi khi đổi mùa lại có những mẫu mới được gửi đến, nhét đầy vào tủ quần áo của cô.

Cô chọn một chiếc Audi nhỏ màu đỏ từ trong gara, lái chiếc xe đã lâu không dùng ra đường.

Lục Niệm Nhất có chút không quen trong khoảnh khắc, nhưng rất nhanh đã quen tay.

Trình Kiều đang ngồi trên ban công uống trà, vô tình nhìn thấy một chiếc Audi màu đỏ bắt mắt, không khỏi nhìn thêm một cái.

Không ngờ người bước ra lại là một cô gái xinh đẹp, tóc chia ngôi giữa, búi thành kiểu công chúa xinh xắn, trông như tiên nữ giáng trần.

Chỉ là cô ấy luôn cảm thấy mình đã gặp cô gái này ở đâu đó rồi, quá quen mắt.

Theo bước chân Lục Niệm Nhất lại gần, Trình Kiều mạnh mẽ đập một cái vào chiếc bàn tròn nhỏ trước mặt, cô gái đó chẳng phải chính là cô gái mà Mộc Dung để ý sao.

Toàn bộ trang phục của cô ấy vừa nhìn đã biết giá trị không nhỏ, chưa kể đến chiếc xe của cô ấy, không có vài trăm vạn thì không thể mua được.

“Tiểu Lê, cô lại đây một chút.” “Sao vậy, phu nhân?” Trần Lê đang nấu cơm trưa, nghe thấy tiếng Trình Kiều liền lập tức chạy đến.

Trình Kiều hít một hơi thật sâu, chỉ vào người dưới lầu, “Đó có phải là bạn gái của Mộc Dung không?” Miệng Trần Lê hơi há ra, đó là do bị dọa.

Không có gì nghi ngờ, đó chính là trợ lý Tiểu Lục đã ngồi đối diện với cô ấy mấy tháng nay, nhưng toàn bộ trang phục đó lại không phải là mức lương của cô ấy có thể chi trả nổi.

“Có vẻ là trợ lý Tiểu Lục.” Trình Kiều bật dậy, “Cái người phụ nữ này, vừa mới trở thành bạn gái của Mộc Dung đã nhận món quà quý giá như vậy từ anh ta, đúng là chẳng có chút lòng liêm sỉ nào.” “Phu nhân, chúng ta đừng vội vàng kết luận.

Rất nhiều chuyện của thiếu gia đều do tôi lo liệu, nếu cậu ấy mua xe tặng người khác thì tôi không thể nào không biết.” “Cô đừng quên, người phụ nữ đó cũng là trợ lý của Mộc Dung, chuyện mua xe này không nhất định phải qua tay cô.

Dù sao cũng là đồ tặng cô ấy, cô ấy tự mình đi chọn chẳng phải trực tiếp hơn sao, hà tất phải qua tay cô làm gì.” Trần Lê còn muốn nói gì đó, nhưng Trình Kiều đã đi ra ngoài rồi, Trần Lê chỉ đành vội vàng đuổi theo.

Lục Niệm Nhất vừa đến cửa nhà Mộc Dung, liền thấy Trình Kiều mặt lạnh lùng đứng ở cửa đối diện, còn Trần Lê thì liên tục nháy mắt ra hiệu bảo cô nhanh chóng rời đi.

Đứng gần hơn, Trình Kiều càng phát hiện chiếc túi xách trong khuỷu tay của Lục Niệm Nhất là một mẫu phiên bản giới hạn trong bộ sưu tập Xuân sớm của Chanel.

Lửa giận trong lòng cô ấy càng bốc cao.

Lục Niệm Nhất chớp mắt, lập tức đoán được ý nghĩ của Trình Kiều, cô khẽ cười, trong giọng nói có vài phần bất đắc dĩ, lại mang theo vài phần trêu chọc, “Đừng nhìn nữa, không phải con trai bà mua đâu, con trai bà đến một bông hoa cũng chưa từng tặng tôi.” Trình Kiều nhìn Lục Niệm Nhất, dường như không ngờ cô ấy lại thông minh đến vậy, lập tức đoán được ý nghĩ của mình.

“Không phải tôi thông minh, mà là ánh mắt của bà quá rõ ràng rồi, người mù cũng có thể cảm nhận được.” "Cô!" Trình Kiều lại bị chọc tức.

“Muốn biết lý do tại sao tôi mua được không?” Lục Niệm Nhất khẽ nghiêng đầu, tinh quái hỏi.

Trình Kiều còn chưa lên tiếng, Lục Niệm Nhất đã tiếp lời: “Rất đơn giản thôi, vì bố tôi là Lục Sâm.” Lục Niệm Nhất vừa nói xong, cửa nhà Mộc Dung mở ra, chỉ thấy anh ta đưa bàn tay lớn ra, một tay kéo cô vào, sau đó lại mạnh mẽ đóng cửa lại.

Lục Niệm Nhất nhào vào lòng Mộc Dung cười vui vẻ, Mộc Dung thấy cô ấy vui như vậy, cũng khẽ bật cười, lồng ngực khẽ rung động.

“Đủ rồi chứ, buồn cười đến vậy sao.” “Sảng khoái, thật sự rất sảng khoái, cuối cùng cũng hiểu thế nào là 'Bố tôi là Lý Cương' rồi.

Anh không thấy vẻ mặt của trợ lý Trần sao, thật sự là quá buồn cười.” Mộc Dung hoàn toàn không hiểu được điểm hài hước này, “Bố tôi là Lý Cương, đây là cái 'tên' gì vậy?” “Lười giải thích với anh, cái người ngoại quốc này.” Bên ngoài, Trần Lê hoàn toàn ngớ người, cô ấy đáng lẽ phải đoán ra sớm rồi, vậy mà cô ấy lại cứ không đoán ra được.

Cô ấy chỉ còn thiếu một chút nữa thôi, rõ ràng cô ấy đã bày tỏ sự nghi ngờ về hồ sơ của Lục Niệm Nhất rồi.

Trình Kiều một đầu sương mù, vẫn còn chưa hoàn hồn, đợi một lúc, nhìn Trần Lê vẫn còn đang ngây người, hỏi: “Tiểu Lê, Lục Sâm là ai?” Trần Lê vội vàng kéo Trình Kiều về nhà, sợ rằng cô ấy sẽ nói ra lời gì không hay, chọc giận Lục Niệm Nhất.

Chương 1081

Trình Kiều thấy cô ấy căng thẳng như vậy, càng thêm tò mò.

“Rốt cuộc là sao vậy?” “Phu nhân, Lục Niệm Nhất này chúng ta không thể chọc vào, thật sự không thể chọc vào, không thể chọc vào đâu ạ.” Trần Lê kích động, liên tục nói ba lần “không thể chọc vào”.

“Nhà cô ta là vua xứ sở hay sao mà không chọc vào được?” Trần Lê gật đầu lia lịa, vẻ mặt không thể tả được, “Phu nhân, bà nói đúng rồi đấy, nhà họ Lục đúng là vua xứ sở của thành phố A, giới thương mại, giới quân chính, đều bị gia đình họ khống chế.

Lục Sâm mà Lục Niệm Nhất vừa nói chính là người nắm quyền của tập đoàn Lục thị, nếu ông ấy mà dậm chân một cái, cả thành phố A sẽ là một trận động đất lớn, ngay cả tình hình kinh tế của đa số quốc gia hải ngoại cũng sẽ bị ảnh hưởng.” “Nếu tập đoàn Lục thị muốn đối địch với công ty chúng ta, thì chúng ta tuyệt đối không có sức phản kháng, chỉ có thể kẹp đuôi lủi về Singapore thôi.

Đây chỉ là hiện tượng chúng ta nhìn thấy bề ngoài, những gia tộc lớn thân thiết với nhà họ cũng không có ai là tầm thường.

Tóm lại, gia đình họ chính là một sự tồn tại như thần thoại, công ty là tâm huyết của thiếu gia, bà ngàn vạn lần đừng gây rối đấy.” Trình Kiều sững sờ, cô ấy cũng xuất thân từ gia đình giàu có thứ cấp, đương nhiên hiểu khái niệm bá chủ quân, chính, thương là gì, đó thực sự là đi đến đâu cũng như cá gặp nước, con đường phía trước rộng mở.

Con trai cô ấy tìm được một người bạn gái xuất thân từ gia tộc như vậy sao?

Sẽ không phải là một sự nhầm lẫn chứ.

Trình Kiều bán tín bán nghi, nhưng thái độ rõ ràng đã tốt hơn nhiều, thêm vài phần lễ độ. "Rốt cuộc là thật hay giả?

Cô chắc chắn cô bé kia thật sự là thiên kim danh môn sao?" Trần Lê thấy hơi buồn cười, đây đúng là thời đại trọng tiền. "Không sai được đâu ạ.

Chủ tịch Lục có một đôi con song sinh, chuyện này ai cũng biết.

Trợ lý Tiểu Lục vừa khéo lại có một người anh song sinh, hơn nữa khí chất của cô ấy thật sự rất tốt, các điều kiện khác đều rất phù hợp." "Hơn nữa, tôi cũng quen biết Chủ tịch Lục, trên người trợ lý Tiểu Lục quả thực có bóng dáng của ông ấy." Trình Kiều hồi tưởng kỹ lưỡng, cô nhóc kia trông đúng là rất có khí chất.

Hai lần bà ấy dữ dằn với cô ấy, mà cô ấy vẫn cứ vẻ mặt bình thản, dường như chẳng sợ hãi chút nào.

Quả thật rất có khí thế.

Có lẽ gia thế chính là lý do khiến cô ấy tự tin như vậy. "Đừng có gây ra chuyện hiểu lầm gì đấy." Miệng nói vậy, nhưng trong lòng lại đã tin đến chín phần. "Phu nhân, thật đấy, chuyện này nhất định là thật.

Chủ tịch Lục có ơn đề bạt thiếu gia, ông ấy là trưởng bối mà thiếu gia vẫn luôn kính trọng.

Sau này bà cứ an phận một chút đi, đừng gây thêm phiền phức cho trợ lý Tiểu Lục nữa.

Cô gái này thật sự không chọc vào được đâu ạ.

Bà mà còn chọc nữa, e rằng thiếu gia thật sự sẽ không giữ bà lại đây đâu." "Ý cô là tôi làm quá lên à?" Trình Kiều bất mãn nói. "Hì hì, phu nhân, đây là bà tự nói đấy nhé." Trần Lê và Trình Kiều có mối quan hệ thân thiết, nói chuyện cũng tương đối thoải mái.

Trình Kiều tất nhiên sẽ không thật sự giận cô ấy, chỉ liếc một cái, trong mắt ẩn chứa chút nuông chiều. "Ý cô rõ ràng như vậy rồi, làm sao tôi lại không nghe ra được chứ?" "Phu nhân, bây giờ bà có thể yên tâm rồi.

Người ta không phải vì tiền tài của thiếu gia mà tiếp cận đâu, trợ lý Tiểu Lục tuyệt đối không phải loại người như ông chủ đâu ạ." Người ta còn định giới thiệu đối tượng cho bà đấy, với tài nguyên của gia đình họ, chắc chắn đều là những người rất tốt.

Trần Lê ban đầu còn cảm thấy ý của Lục Niệm Nhất e là khó thực hiện, giờ nghĩ lại, tự dưng thấy đáng tin hơn vài phần. "Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng." Câu này chính là nói về loại người như Trình Kiều.

Bà ấy thở dài một hơi, "Tiểu Lê, tôi thật sự sợ rồi.

Đời này tôi ngã một cú đau như vậy, đủ để tôi sợ đến hết đời rồi." "Phu nhân, bà chưa từng nghĩ sẽ tìm một người nào đó để bắt đầu lại sao?" Trần Lê dò hỏi. "Ý gì?" "Thì là tìm một người chồng đấy." "Nói bậy!

Tôi đã từng tuổi này rồi, còn tìm người đàn ông nào nữa?

Hơn nữa tôi cũng chưa ly hôn." Chưa ly hôn cũng gần như ly hôn rồi.

Hơn mười năm nay, ông chủ chưa từng ở lại chỗ bà ấy qua đêm.

Đương nhiên, đó là do Trình Kiều tự mình từ chối.

Trần Lê nhẹ nhàng xoa bóp vai cho Trình Kiều. "Trong mắt tôi, phu nhân vẫn luôn không hề thay đổi.

Đến giờ tôi vẫn nhớ rõ dáng vẻ của bà khi đó, với chiếc áo khoác lông chồn trắng tinh xuất hiện trước mặt tôi, đẹp như tiên nữ giáng trần." Lúc đó cô ấy bị đưa vào viện mồ côi đã hai ba năm, rất nhiều đứa trẻ nhỏ hơn cô ấy bên cạnh đều lần lượt được người ta nhận nuôi.

Khi ấy cô ấy đã lớn và hiểu chuyện, còn nhớ rõ cha mẹ mình, nên nhiều gia đình không muốn nhận nuôi một đứa trẻ như cô ấy, mà mong muốn nhận nuôi những đứa trẻ nhỏ tuổi hơn, không biết gì về cha mẹ ruột của mình.

Nhưng khi đó, bà ấy đã vừa mắt cô ấy ngay lập tức, và cũng đã cứu rỗi cuộc đời cô ấy. "Cái đứa trẻ này, miệng từ nhỏ đã ngọt ngào, chỉ biết chọc tôi vui thôi.

Giá như Mộc Dung được một nửa như cô, tôi đã mãn nguyện rồi." "Phu nhân, mỗi người có một cách thể hiện tình cảm khác nhau.

Thiếu gia là kiểu người yêu thương sâu sắc, anh ấy không nói không có nghĩa là trong lòng anh ấy không có bà." "Phải rồi, nó đến chỗ cha tôi là đúng.

Cha tôi đã dạy dỗ nó rất tốt." "Thôi vậy, chuyện của nó và cô nhóc kia tôi cũng không quản nữa.

Chỉ cần cô nhóc đó không phải loại người ham tài sản thì tôi cũng chẳng có gì để nói.

Chương 1082

Đời người, kết hôn tự nhiên phải tìm người thật lòng yêu thương, giả dối không phải là cách lâu bền." "Phu nhân." Trần Lê nghe những lời chua xót trong câu nói của Trình Kiều, trong lòng hơi khó chịu nhưng lại không biết phải nói gì.

Trình Kiều xua xua tay, cơ thể căng thẳng lập tức thả lỏng. "Tôi đi ngủ đây, bữa trưa sẽ không ăn nữa, cô đừng đến làm phiền tôi." "Phu nhân, cơm sắp xong rồi, bà ăn xong rồi hãy đi ngủ ạ." "Thôi, tôi đang giảm cân." Bên này, Mộc Dung vẫn ôm Lục Niệm Nhất không buông tay.

Không biết có phải là ảo giác của anh không, anh cảm thấy Lục Niệm Nhất hôm nay đặc biệt xinh đẹp, mùi hương trên người cô cũng rất dễ chịu, không phải mùi nước hoa mà dường như là mùi cơ thể tự nhiên. "Nhất Nhất, hôm nay em vừa bá đạo vừa đáng yêu, lại còn rất xinh đẹp nữa." Cứ thế mà đường hoàng công khai thân phận của mình với mẹ anh, chẳng phải điều này chứng tỏ em thật sự muốn ở bên anh sao?

Thật tốt quá. "Vớ vẩn, ngày nào mà em chẳng xinh đẹp." "Nhưng hôm nay đặc biệt xinh đẹp, thật đấy." Mộc Dung dường như đặc biệt cố chấp.

Lục Niệm Nhất cũng lười chấp nhặt với anh về vấn đề này.

Lại một lúc sau, Mộc Dung vẫn không buông tay.

Lục Niệm Nhất chịu không nổi nữa, cảm thấy chân đã đứng tê cả rồi. "Anh vẫn chưa ôm đủ à?" "Người em vừa thơm vừa mềm, ôm làm sao đủ được." Lục Niệm Nhất đỏ mặt.

Người đàn ông này nói chuyện luôn trực tiếp như vậy, dễ dàng khiến tim cô đập thình thịch. "Đừng có giở trò lưu manh với em nữa, buông tay ra đi.

Chẳng phải vẫn chưa ăn cơm sao?" Mộc Dung lúc này mới nhớ ra, anh đang thái rau. "Đúng rồi, sắp đến giờ cơm trưa rồi." Mộc Dung nắm tay Lục Niệm Nhất vào bếp, ánh mắt Lục Niệm Nhất khẽ thay đổi.

Mộc Dung đã bắt đầu nấu rồi, thịt thái sợi thì anh tất nhiên không biết, anh dùng cách lần trước cô dạy, băm thành thịt băm, ớt cũng băm vụn.

Lục Niệm Nhất nhất thời dở khóc dở cười, anh ta thật sự luôn ghi nhớ lời cô nói. "Chẳng phải anh nói để em nấu sao?" "Đùa em thôi.

Bếp núc đâu phải là nơi một cô gái xinh đẹp như em nên ở.

Chẳng qua trình độ anh bây giờ còn hạn chế, vẫn phải phiền em đứng một bên chỉ đạo." Cô mặc đẹp như vậy, anh thật sự không nỡ để cô dính đầy mùi dầu khói.

Lục Niệm Nhất khẽ nhếch khóe môi, anh chàng này thật sự biết ý đấy.

Không thể phủ nhận, nghe anh nói những lời như vậy, tâm trạng của Lục Niệm Nhất thật sự rất tốt.

Cô nhận ra, Mộc Dung vẫn có tiềm năng làm một người chồng tốt, chỉ cần mài dũa thêm một chút.

Vỗ vỗ vai anh, Lục Niệm Nhất khuyến khích: "Giỏi lắm, cố gắng lên nhé." Hiếm khi tai Mộc Dung lại đỏ lên, anh ngượng ngùng nói: "Chỉ cần em không chê là được." Lục Niệm Nhất nhìn biểu cảm của anh, thật sự không nhịn được bật cười.

Một giờ sau.

Các món ăn của Mộc Dung cuối cùng cũng ra lò: thịt băm xào ớt, dưa chuột trộn lạnh, canh sườn củ cải, cải dầu xào.

Khi anh xào rau, Lục Niệm Nhất đã bị Mộc Dung đẩy ra ngoài.

Lục Niệm Nhất nhìn những món ăn đó mà hoa cả mắt.

Cô chỉ nói một câu là xào thịt phải cho nhiều dầu một chút, thế là đĩa thịt ngập trong dầu.

Cô bảo xào rau thì chảo phải nóng, kết quả cải dầu bị cháy khét.

Sau này, cô nhất định phải nói thật chi tiết hơn, nếu không chắc chắn sẽ bị anh hiểu sai.

Mộc Dung thì lại cảm thấy chẳng có gì, đây là lần thứ hai anh nấu ăn, bản thân anh cảm thấy đã tiến bộ hơn lần trước nhiều rồi. "Nhất Nhất, em thử miếng dưa chuột này xem." Mộc Dung đắc ý nói.

Lục Niệm Nhất không phụ lòng anh, thử một miếng dưa chuột, lập tức cảm thấy trong miệng khó chịu vô cùng.

Rốt cuộc là đã cho bao nhiêu đường mà ngọt thế này? "Nhất Nhất, mùi vị thế nào?" Mộc Dung hỏi với vẻ mặt đầy mong chờ.

Lục Niệm Nhất buộc mình nuốt xuống. "Tàm tạm, vẫn còn không gian để tiến bộ." Cô không phủ nhận ngay lập tức, Mộc Dung tưởng rằng món cô làm thật sự ngon, lại múc thêm cho cô một bát canh.

Lục Niệm Nhất suýt nữa thì phun ra, rốt cuộc là đã cho bao nhiêu muối vậy, thật phí hoài những nguyên liệu này.

Muối và đường giống nhau đến thế sao? "Nhất Nhất, món thịt này chắc cũng không tệ đâu." Đúng lúc đó, chuông cửa vang lên, Mộc Dung đi mở cửa.

Lục Niệm Nhất thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đổ thêm chút nước sôi vào nồi canh, bát của mình cũng thêm một ít.

Ngoài cửa, Trần Lê dùng khay bưng đồ ăn tới. "Tổng giám đốc Mộc, đây là những món tôi đặc biệt nấu cho anh và trợ lý Tiểu Lục." Mộc Dung lạnh lùng liếc Trần Lê một cái.

Lúc này mà còn xía vào làm gì, có phải cố ý cướp spotlight của anh không? "Có phải cô coi thường người khác không?

Chương 1083

Chỉ có cô biết nấu ăn thôi à?" Trần Lê không hiểu ra sao, rụt rè nhìn vào bên trong.

Lẽ nào anh cãi nhau với trợ lý Tiểu Lục rồi, sao lại cáu kỉnh lớn tiếng vậy.

Mộc Dung không vui. "Nhìn cái gì mà nhìn?" "Tổng giám đốc Mộc, trợ lý Tiểu Lục có phải là con gái út của Chủ tịch Lục không ạ?" "Chuyện đó liên quan gì đến cô?" "Hì hì, đương nhiên là không liên quan rồi, chỉ là tôi thấy như vậy thật tốt, phu nhân cũng không còn lý do để gây chuyện nữa." Trần Lê thật sự cảm thấy vui thay cho Mộc Dung. "Vậy Tổng giám đốc Mộc, anh còn cần không?" "Không cần." Mộc Dung đóng cửa lại.

Trần Lê xoa xoa mũi, bưng những món ăn đủ cả sắc, hương, vị của mình quay về. "Ai thế?" "Cô Trần Lê đó, mang đồ ăn đến cho anh.

Nấu ăn thì ai mà chẳng biết làm, đúng là quá coi thường người khác rồi, anh cũng biết làm, cần gì cô ấy mang đến." Trên khuôn mặt tuấn tú của Mộc Dung vẫn còn vài phần không vui.

Lục Niệm Nhất đưa tay che mặt, có cần phải ngạo kiều đến vậy không?

Vẫn chưa nắm vững kỹ năng nấu ăn mà cái đuôi đã vểnh lên tận trời rồi.

Đúng là tự tin một cách khó hiểu.

Nhìn những món ăn trên bàn, Lục Niệm Nhất thật sự cạn lời.

Cô rất mong chờ biểu cảm của Mộc Dung sau khi nếm thử. "Nhất Nhất, sao em không ăn?

Món dưa chuột này mùi vị chắc cũng không tệ đâu, nhiều vitamin, con gái có thể ăn nhiều một chút." Lục Niệm Nhất lại nghiến răng ăn một chút.

Mộc Dung cũng bắt đầu động đũa, Lục Niệm Nhất cẩn thận quan sát biểu cảm của anh.

Chỉ thấy sắc mặt Mộc Dung lập tức thay đổi, anh liền đứng dậy bưng bát cơm trước mặt cô. "Nhất Nhất, chúng ta không ăn nữa, chúng ta gọi đồ ăn ngoài đi." "Đừng mà, anh chỉ là nhầm đường thành muối thôi, ăn không chết người đâu.

Đây là tâm ý của anh, em không thể phụ lòng được." Lục Niệm Nhất nghe mẹ nói, đàn ông cần được khích lệ, đôi khi không thể phủ nhận họ.

Nếu không sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của người ta, như vậy thì không tốt.

Lục Niệm Nhất nói xong, liền thật sự ăn từng miếng lớn, Mộc Dung hoàn toàn không ngăn cản được. "Nhất Nhất." Mộc Dung có chút lo lắng, sợ rằng ăn vào sẽ đau bụng, dù sao mùi vị này thật sự không dám khen. "Không sao đâu, dạ dày em từ nhỏ đã tốt rồi, món ăn đen tối của anh không làm khó được em đâu." Thế là, hai đồ ngốc vừa mới yêu nhau cứ thế mà tiêu diệt hết những món khó ăn này, với dáng vẻ "có tình yêu thì chẳng sợ gì".

Ăn cơm xong, Lục Niệm Nhất vốn định thể hiện một chút, đi rửa bát.

Mộc Dung lại ngăn cô lại. "Ngoan, ra ghế sô pha chơi điện thoại đi, chuyện này không phải việc của em, để anh làm là được rồi." Ngoan, sao lại không ngoan chứ?

Lục Niệm Nhất vui vẻ ra ghế sô pha chơi điện thoại.

Mộc Dung nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của cô, liền biết mình làm không sai.

Anh thầm nhủ với bản thân, sau này những chuyện này anh sẽ lo hết.

Mộc Dung dọn dẹp xong bếp, liền dẫn Lục Niệm Nhất đến thư phòng.

Lục Niệm Nhất phát hiện bên trong còn có một cánh cửa nhỏ, bên trong cánh cửa nhỏ đó hệt như một rạp chiếu phim mini, có những thiết bị tiên tiến nhất. "Em thích xem phim sao?" "Cũng không hẳn.

Đây là nơi anh thường họp video từ xa." "Trong tủ có phim đấy, nhưng đều là phim cũ cả, không biết em có thích không, em cứ chọn xem thử." Lục Niệm Nhất nghiêm túc lật xem, phát hiện rất nhiều đều là phim bom tấn Âu Mỹ, cả series 007 đều có đủ, không thiếu một tập nào.

Cô thật sự không có bộ nào hứng thú, cuối cùng cô chỉ có thể chọn một bộ phim kinh điển "Kỳ nghỉ ở Rome".

Cặp đôi nhỏ ngồi co ro trên sô pha xem phim, nhưng chỉ mới ngồi xuống chưa đầy năm phút, Lục Niệm Nhất đã cảm thấy bụng khó chịu, dường như có chút âm ỉ đau.

Cảm giác đau không rõ ràng lắm, cô cũng không để ý.

Vài phút sau, cô lại không thể ngồi yên được, Mộc Dung cũng cảm nhận được cơ thể cô cứng đờ, lo lắng hỏi: "Nhất Nhất, em sao vậy?" "Đau bụng, rất đau." Lục Niệm Nhất thật sự không thể chịu đựng nổi nữa, thành thật nói ra.

Mộc Dung sững sờ trong hai giây ngắn ngủi, không để ý đến bất cứ điều gì, cõng Lục Niệm Nhất lao xuống. "Mộc Dung, anh cũng đừng quá căng thẳng, có thể chỉ là một chút bệnh vặt về đường ruột thôi, chắc không phải chuyện gì lớn đâu, anh chạy chậm một chút đi." "Tất cả là tại anh, là anh không tốt, rõ ràng biết đồ ăn không ngon mà còn không ngăn cản em." Mộc Dung lao xuống, mới phát hiện mình không mang chìa khóa xe, không cầm ví tiền. "Mộc Dung, anh đừng vội, anh đặt em ngồi lên ghế trước, rồi lên lấy những thứ đó, tiện thể thay cả giày của anh nữa." Lục Niệm Nhất phát hiện bụng đau từng cơn, dịu đi một chút thì hình như không còn đau dữ dội như vậy nữa.

Mộc Dung lại lao lên lấy chìa khóa, trên đường không biết đã vượt bao nhiêu đèn đỏ, cuối cùng cũng bế Lục Niệm Nhất xông vào phòng khám.

Bác sĩ hỏi: "Có chuyện gì vậy?" Mộc Dung ngại không nói là ăn đồ ăn mình nấu mới thành ra thế này, bèn lấp liếm nói: "Ăn phải đồ không sạch." Bác sĩ là một bà cô lớn tuổi, thích lải nhải. "Mấy đứa thanh niên các cháu đó, cứ nghĩ mình khỏe mạnh, chẳng quan tâm gì, các cháu không biết bây giờ rất nhiều bệnh đã trẻ hóa rồi sao?

Mấy hôm trước có một cô bé, mới 16 tuổi, bình thường trông vẫn khỏe mạnh, tự nhiên ngất xỉu được đưa vào bệnh viện kiểm tra, phát hiện bị suy thận.

Kiểm tra lại thì toàn bộ nội tạng trên người chỉ còn tim là tạm ổn một chút, sau đó phải dựa vào truyền máu mới có thể miễn cưỡng duy trì sự sống.

Cha mẹ vì vậy mà dốc hết gia tài, kết quả cuối cùng vẫn không qua khỏi." "Còn có một trường hợp khác, mới 13 tuổi, trên người đột nhiên nổi một cục u lớn, kiểm tra ra lại là bệnh bạch cầu.

Chương 1084

Ngay cả một trận cảm vặt cũng có thể lấy mạng người, người mắc ung thư dạ dày cũng ngày càng nhiều.

Tôi đoán bây giờ những căn bệnh lớn ngày càng trẻ hóa, chính là có liên quan đến chế độ ăn uống của các bạn trẻ.

Cậy mình còn trẻ, không biết giữ gìn sức khỏe, cứ suốt ngày ra ngoài ăn lung tung, kết quả hại thảm bản thân." Khóe môi Lục Niệm Nhất giật giật, vị bác sĩ này rốt cuộc bao nhiêu tuổi rồi mà lại lải nhải đến thế.

Cô vừa định lên tiếng thì lại phát hiện Mộc Dung bên cạnh, sắc mặt tái mét, dường như bị một cú sốc lớn.

Lục Niệm Nhất thật sự chưa bao giờ thấy anh vì chuyện gì mà lại để lộ ra vẻ mặt như vậy. "Mộc Dung, không nghiêm trọng đến thế đâu, anh đừng tự hù dọa mình.

Em chỉ là bị đau bụng do ăn uống không hợp thôi." Lục Niệm Nhất an ủi. "Sau này anh sẽ chú ý." Mộc Dung nhìn Lục Niệm Nhất với vẻ mặt đầy áy náy.

Bác sĩ vẫn lải nhải không ngừng, Lục Niệm Nhất vội vàng nói với bà ấy: "Bác sĩ, bà đừng nói nữa, mau khám cho cháu đi, cháu lại đau bụng rồi." "Mấy đứa cháu đó, đừng có chê tôi lải nhải, con gái và con trai tôi cũng bằng tuổi các cháu thôi, nên tôi mới muốn cằn nhằn thêm vài câu.

Người khác thì tôi không muốn nói đâu." Bác sĩ nói xong mới bắt đầu khám cho Lục Niệm Nhất.

Lục Niệm Nhất không có bệnh gì lớn, chỉ là viêm dạ dày ruột cấp tính, truyền mấy chai dịch là ổn rồi.

Mộc Dung vẫn đứng bên cạnh, môi mím chặt, trông như đang tự giận bản thân, rất trẻ con.

Lục Niệm Nhất bật cười. "Mộc Dung, em thật sự không sao mà, anh không cần cứ mặt nặng mày nhẹ thế đâu.

Bác sĩ chẳng phải đã nói, truyền dịch xong là khỏi rồi sao?" Tuy nhiên, có thể khiến cái dạ dày kiên cường của cô mà cũng gây ra bệnh được, Mộc Dung quả thật là một nhân tài.

Bình thường cô ăn đồ cay, đồ lạnh thường xuyên lẫn lộn mà còn chưa bao giờ thấy khó chịu.

Mặc kệ Lục Niệm Nhất nói thế nào, Mộc Dung vẫn không vui lên được. "Em đừng an ủi anh nữa." Trong lòng anh buồn bực vô cùng, lần đầu tiên đúng nghĩa nấu ăn cho bạn gái, kết quả lại khiến người ta phải vào bệnh viện.

Chuyện này e rằng sẽ khiến người ta nhớ suốt đời mất. "Thật ra cũng không trách anh được, em thấy canh hơi mặn, có thể là do em đã cho thêm chút nước nguội vào canh chăng." Ánh mắt Mộc Dung khẽ dao động. "Nước nguội ở đâu?" "Thì trong bình nước nóng ấy." Mộc Dung suy nghĩ một chút, quả quyết nói: "Nhất Nhất, nước đó anh căn bản chưa đun, hơn nữa không biết là từ mấy ngày trước rồi." Lục Niệm Nhất chớp chớp mắt, cuối cùng cũng biết vấn đề nằm ở đâu rồi, hóa ra là do chính cô tự mình gây ra. "Vậy thì không liên quan đến anh rồi, là vấn đề do em quá bất cẩn." Cho nước lạnh vào canh, cô còn uống hai bát nhỏ, không xảy ra vấn đề mới lạ.

Trong lúc đó, Lục Niệm Nhất nôn mấy lần, Mộc Dung lại không hề chê bai, mỗi lần đều đỡ cô vào nhà vệ sinh, làm cho mặt Lục Niệm Nhất đỏ bừng. "Mộc Dung, anh không cần làm vậy đâu, em tự mình làm được rồi." Hai người xác định quan hệ chưa được bao lâu, vậy mà cô đã nôn mửa trước mặt anh, Lục Niệm Nhất cảm thấy khá ngượng ngùng. "Em là bạn gái của anh, chuyện này đương nhiên phải có anh ở bên em rồi." Lục Niệm Nhất truyền dịch xong, đã hơn năm giờ chiều.

Cô lập tức gọi điện thoại cho Lục Sâm, nói tối nay sẽ đi hẹn hò, không về nhà ăn cơm.

Lục Sâm bên kia cũng không nghi ngờ gì, chỉ dặn dò cô tự chú ý an toàn rồi kết thúc cuộc gọi. "Nếu Chủ tịch Lục mà biết anh chăm sóc em thành ra thế này, chắc chắn ấn tượng của ông ấy về anh sẽ giảm đi rất nhiều." "Anh lo gì chứ, em sẽ không nói đâu." Khi hai người quay về nơi ở của Mộc Dung, đúng lúc gặp Trần Lê và Trình Kiều đang chuẩn bị ra ngoài.

Hai người họ trông như mẹ con ruột, khoác tay nhau, có vẻ sắp đi đâu đó.

Lục Niệm Nhất và Trình Kiều bốn mắt nhìn nhau.

Chẳng ai lên tiếng.

Trần Lê đứng một bên nhìn mà sốt ruột, lén vỗ nhẹ cánh tay Trình Kiều.

Trình Kiều đương nhiên biết Trần Lê có ý gì, lần này bà đến là để hàn gắn mối quan hệ với con trai.

Vì người mà con trai bà để mắt tới không phải là người có dã tâm khó lường, nên bà tự nhiên sẽ không làm bộ làm tịch nữa.

Thấy sắc mặt Lục Niệm Nhất không tốt, bà liền mở lời hỏi trước: "Có chuyện gì xảy ra sao?" Trình Kiều đôi khi rất tùy hứng, nhưng ưu điểm duy nhất của bà là nếu biết mình sai, sẽ kịp thời cúi đầu nhận lỗi, chứ không cố chấp đến cùng.

Lục Niệm Nhất mắt cong cong, khuôn mặt nhỏ nhắn hiền hòa.

"Không sao ạ, chỉ là dạ dày khó chịu, đã đến bệnh viện truyền dịch rồi, giờ đã đỡ nhiều rồi ạ." "Ồ, thay đổi thời tiết rồi, cháu phải chú ý ăn uống lành mạnh, đừng ăn những thứ không sạch sẽ." "Cảm ơn bác đã quan tâm." Lục Niệm Nhất cũng xem như ngầm chấp nhận thiện ý của Trình Kiều. "Tôi và Tiểu Lê muốn đi mua rau, con có muốn ăn gì không?" Lục Niệm Nhất không khách sáo. "Cháu muốn ăn rau lá xanh tươi." Trình Kiều gật đầu, sau đó lại cẩn thận nhìn về phía Mộc Dung.

Mộc Dung vẫn mặt lạnh tanh, giả vờ như không thấy.

Hôm qua anh đã nói rõ ràng như vậy rồi, kết quả sáng nay bà ấy lại đến gây khó dễ cho Lục Niệm Nhất.

Nếu không phải Lục Niệm Nhất tự giới thiệu gia thế, chẳng phải cô lại bị bà ấy bắt nạt sao?

Lục Niệm Nhất đành phải kéo kéo tay áo anh, Mộc Dung lúc này mới lạnh lùng nói: "Mua chút thịt bò là được." Trình Kiều mừng rỡ, kích động nói: "Được được được, mẹ mua cho con, nấu món thịt bò hầm khoai tây con thích nhất.

À phải rồi, mẹ nhớ hồi nhỏ con thích ăn mực xào tương cay nhất, mẹ cũng tiện mua một ít về luôn." Nói xong, Trình Kiều lại nhìn về phía Lục Niệm Nhất. "Cô bé, cháu dạ dày không được khỏe, tối nay bác sẽ nấu cháo dưỡng dạ dày cho cháu." "Vâng ạ." Mộc Dung hơi sốt ruột, kéo Lục Niệm Nhất vào trong.

Lục Niệm Nhất quay người cười và vẫy tay với họ, Trình Kiều cũng đáp lại cô một nụ cười.

Chương 1085

Đợi cửa đóng lại, Lục Niệm Nhất không nhịn được nhắc nhở: "Mộc Dung, anh cũng đừng làm quá, chú ý nắm bắt chừng mực.

Để mẹ anh ghét em thì lại phản tác dụng đấy." Mộc Dung nhướn mày, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Lục Niệm Nhất. "Quả nhiên là người anh đã chọn, em còn không biết anh đang nghĩ gì." Anh chính là muốn trị cái tính nóng nảy, cứ tùy hứng nghĩ gì làm nấy của mẹ mình.

Tính cách như vậy nếu làm phiền người thân thì nói ra có thể không cần so đo, nhưng nếu làm phiền người lạ thì chắc chắn sẽ gây ra một đống phiền phức. "Cái suy nghĩ nhỏ nhen của anh rành rành trên mặt, làm sao em lại không biết chứ?

Trước đây bố và mẹ em cũng thường làm vậy, một người đóng vai ác, một người đóng vai tốt, lừa cho em và 'lão già con' hai đứa ngơ ngác cả." "'Lão già con'?" "Là anh trai em đó, giống anh vậy, mặt đơ, từ nhỏ đến lớn đều không thích cười, cứ như một ông già vậy." "May mà biệt danh này đã bị chiếm dụng rồi." Lục Niệm Nhất liếc anh một cái, chợt nhớ ra điều gì đó, tìm đến túi của mình, lấy ra hai tấm thiệp mời đưa cho Mộc Dung.

Mộc Dung mở ra xem, hình như là một bữa tiệc sinh nhật, nhưng anh không hề quen biết chủ nhân bữa tiệc.

Lan Khuynh Tâm. "Đây là tiệc sinh nhật của em gái nhỏ Đóa Đóa nhà em, sắp đến rồi, em đặc biệt xin cô ấy hai tấm thiệp mời." Nghe vậy, đáy mắt Mộc Dung tràn đầy ánh sáng lấp lánh, từng đốm sáng nhỏ khiến đôi mắt đen láy của anh càng thêm sáng rõ.

Anh kích động nắm lấy vai Lục Niệm Nhất, vẻ mặt đầy mong chờ. "Em định đưa anh đi gặp gia đình em sao?" Lục Niệm Nhất: "..."

Anh chàng này có cần phải kích động đến vậy không?

Anh vừa nhắc, cô mới nhớ ra một chuyện, để Trình Kiều đi dự tiệc sinh nhật của Đóa Đóa quả thật là một cơ hội tốt để bà ấy gặp gỡ những người đàn ông ưu tú.

Nhưng nếu vậy, Mộc Dung sẽ lộ diện trước mặt tất cả bạn bè và người thân.

Hôm đó, có lẽ tất cả họ hàng đều sẽ đến dự tiệc sinh nhật của Đóa Đóa, như vậy chẳng phải còn quá đáng hơn là đưa anh về gặp bố mẹ sao? "Cái đó, thiệp mời này là dành cho mẹ anh, đến lúc đó để bà ấy dẫn Trần Lê cùng đi." Lục Niệm Nhất nuốt nước bọt, hơi lo lắng Mộc Dung sẽ giận. "Không được, anh sẽ tự mình đi." Sắc mặt Mộc Dung lập tức thay đổi, anh quay người đi vào phòng mình.

Lục Niệm Nhất vội vàng đuổi theo, mặt nhăn nhó. "Đừng mà, anh đi làm gì?" Mộc Dung vừa cởi áo khoác vừa nói: "Đương nhiên là đi dự tiệc sinh nhật rồi." Lục Niệm Nhất sốt ruột. "Anh và Đóa Đóa có quen biết gì đâu, anh đừng đi nữa.

Là em suy nghĩ không chu đáo rồi." Cô chỉ nghĩ đến việc giới thiệu bạn trai cho Trình Kiều, mà quên mất hậu quả của việc làm này.

Cô và Mộc Dung mới quen nhau được bao lâu, lẽ nào thật sự phải giới thiệu anh cho những người thân thiết nhất trong gia đình sao?

Mới hai mươi tuổi mà đã đưa bạn trai về, cụ cố nội nhà cô e là sẽ lấy gậy ra đuổi người mất.

Trong nhà chỉ có hai cô cháu gái họ, cụ cố nội rất yêu thương các cô. "Mộc Dung à, em nói cho anh biết nhé, cụ cố nội nhà em trước đây là thủ trưởng quân khu, từng ra chiến trường đấy.

Anh mà đột nhiên đến đó sẽ bị đánh cho đấy, cụ ra tay chưa bao giờ nhẹ nhàng đâu." Ngoại trừ Đóa Đóa và cô chưa từng bị cụ dạy dỗ, những người còn lại trong gia đình đều đã bị cụ giáo huấn rồi, ngay cả hai đứa con trai nhà cô út cũng từng bị cụ đánh bằng roi mây.

Huống hồ Mộc Dung còn là người nước ngoài.

Lục Niệm Nhất càng nghĩ càng thấy không ổn, cảm giác như tự mình rước họa vào thân rồi. "A, sao anh lại đột nhiên cởi quần áo thế?" Lục Niệm Nhất chỉ lo theo bước chân anh, đâm thẳng vào người anh.

Ngẩng đầu lên mới phát hiện, nửa thân trên của anh đã trần truồng, làn da màu lúa mạch dường như đặc biệt săn chắc, gầy gò nhưng đầy sức lực, trông vẫn rất hấp dẫn.

Oong.

Nhận ra mình đang nghĩ gì, Lục Niệm Nhất lập tức đỏ mặt. "Anh vốn dĩ là vào đây để thay quần áo, là em tự mình muốn đi theo vào mà." Mộc Dung vô tội nói. "Vậy anh không thể tránh né một chút sao?

Trước mặt một cô gái mà cởi quần áo như vậy, thật sự ổn không?" Lục Niệm Nhất nói rồi quay lưng lại.

Cô nghe rõ tiếng "cạch", không cần nghĩ cũng biết đó là tiếng dây lưng được tháo ra, kèm theo tiếng sột soạt.

Trong chốc lát, nhiệt độ trên mặt cô càng tăng dữ dội. "Được rồi, em có thể quay lại." Khi Lục Niệm Nhất quay người lại, Mộc Dung đã thay xong một bộ đồ mặc ở nhà màu xanh lam, trông anh bớt đi vài phần lạnh lùng, thêm vài phần dịu dàng. "Mộc Dung." Lục Niệm Nhất vừa mở lời, Mộc Dung đã ngắt lời cô. "Em nói gì cũng vô ích thôi, bữa tiệc sinh nhật đó anh nhất định sẽ tham gia.

Cụ cố nội nhà em mà muốn đánh anh, thì anh cứ để cụ đánh hai cái là được.

Đại trượng phu có thể co có thể duỗi mà." Muốn cưới cháu gái người ta, bị đánh hai cái thật sự chẳng là gì.

Lục Niệm Nhất đau đầu, anh lại dùng thành ngữ bừa bãi nữa rồi, thật là đủ rồi.

Bị đánh là chuyện nhỏ, quan trọng nhất là cô không muốn công khai anh nhanh như vậy.

Thấy Mộc Dung đã quyết tâm, Lục Niệm Nhất khẽ cúi đầu, giải thích: "Mộc Dung, thật ra em định hôm đó để mẹ anh đi gặp gỡ hai người đàn ông độc thân ưu tú, để giúp bà ấy thoát khỏi bóng ma tình cảm.

Người em muốn mời thật sự không phải là anh.

Xin lỗi, em vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để anh xuất hiện trước mắt gia đình em." Dùng cứng không được, Lục Niệm Nhất đành phải dùng mềm.

Chương 1086

"Cái gì?

Em muốn giới thiệu bạn trai cho mẹ anh sao?" Mộc Dung kinh ngạc nhìn Lục Niệm Nhất. "Vâng, em nghĩ như vậy sẽ tốt hơn cho bác gái.

Dù sao bà ấy vẫn còn trẻ, đường đời còn rất dài." "Cái miệng rộng Trần Lê này, nhất định là cô ấy đã kể cho em nghe những chuyện lộn xộn trong gia đình anh rồi." Khóe môi Mộc Dung cong lên một nụ cười giễu cợt.

Lục Niệm Nhất tiến lên nắm lấy tay anh, nhẹ nhàng vỗ vỗ. "Em đều biết rồi, yên tâm đi, không phải chuyện gì lớn đâu, từ từ rồi sẽ ổn thỏa.

Nhà ai mà chẳng có chuyện phiền lòng, chúng ta không sợ đâu." Nhìn bàn tay nhỏ nhắn của cô nắm lấy bàn tay lớn của anh, một đen một trắng, một lớn một nhỏ, sự tương phản rất rõ ràng.

Cô rõ ràng mới hai mươi tuổi, nhưng lại rất hiểu chuyện.

Mộc Dung thở dài một hơi. "Nhất Nhất, em không chê bai sao?" "Có gì mà phải chê chứ?

Gia thế của anh anh căn bản không thể lựa chọn.

Em biết anh còn ghê tởm cái gia đình như vậy hơn em.

Anh không lớn lên lệch lạc là tốt rồi.

Em quan tâm là con người anh, lựa chọn cũng là con người anh, không liên quan một xu nào đến việc anh có người bố hay người mẹ như thế nào cả." Lục Niệm Nhất phát hiện mình càng ngày càng dũng cảm.

Trước khi đồng ý làm bạn gái anh, cô một chút cũng không muốn nhúng tay vào một gia đình như vậy.

Nhưng giờ phút này, thay đổi góc nhìn, thay đổi thân phận, cô cảm thấy đó cũng không phải là vấn đề gì lớn.

Trong cuộc sống không có rào cản nào là không thể vượt qua.

Mộc Dung ôm Lục Niệm Nhất, mãi nửa ngày mới nặn ra được một câu: "Nhất Nhất, cảm ơn em." Anh thầm nhủ với bản thân, đời này nhất định phải đối xử tốt với cô bé này, tuyệt đối không phụ lòng cô thấu hiểu đại nghĩa.

Lục Niệm Nhất lại kể lại cho Mộc Dung nghe những lời cô đã nói với Trần Lê sáng nay, Mộc Dung nghe xong thì im lặng. "Thế nào, anh thấy ý của em được không?" Mộc Dung nhìn Lục Niệm Nhất thật sâu.

Cô chỉ vừa mới nhận vai bạn gái của anh, vậy mà đã chuẩn bị giúp anh giải quyết vấn đề rồi, không chỉ nói suông.

Đây thật sự là một cô gái tốt.

Bao nhiêu năm nay, cách anh dùng cũng chỉ là để mẹ rời xa gia đình đó, chứ chưa từng nghĩ đến việc giúp mẹ thoát khỏi chấp niệm trong lòng, bước ra khỏi bóng tối của quá khứ.

Nhưng Lục Niệm Nhất lại nghĩ đến rồi.

Quả nhiên, đàn ông và phụ nữ nhìn nhận vấn đề từ góc độ khác nhau, cách giải quyết cũng khác nhau.

Nếu nửa đời sau mẹ anh có thể hạnh phúc, anh đương nhiên rất vui vẻ thấy thành công. "Cách này có lẽ có thể thử một chút, nghe có vẻ không tệ." "Đương nhiên rồi, bố mẹ em còn không có cách phản đối, tự nhiên là có ích rồi." Trong mắt Mộc Dung thêm vài phần ý cười, chỉ là anh vẫn kiên trì nói: "Bất kể mục đích của em là gì, dù sao thì bữa tiệc sinh nhật này anh nhất định phải đi." "Mộc Dung, đừng có mặt dày thế chứ." Lục Niệm Nhất đẩy anh ra, trừng mắt nhìn chằm chằm anh.

Cô đã giải thích rõ ràng rồi, thế mà anh vẫn muốn đi theo, thật chưa từng thấy ai không biết xấu hổ như vậy.

Cô trừng mắt, anh cũng mở to mắt nhìn lại cô. "Sự nhượng bộ lớn nhất là, anh sẽ không đi với tư cách bạn trai của em, mà đi với danh nghĩa cấp trên của em." "Thì có gì khác nhau chứ?" Cô chưa từng đưa người đàn ông nào đến trước mặt họ hàng bao giờ, nếu đột nhiên đưa một người đến, các trưởng bối chắc chắn sẽ nghĩ theo hướng đó.

Đúng là "lạy ông con ở bụi này". "Vậy thì đó là chuyện của em rồi.

Em chẳng phải rất có tiềm chất làm diễn viên sao?

Lúc đó thì cứ xem kỹ năng diễn xuất của em thôi.

Đừng có phụ lòng kỳ vọng của anh đấy, dù sao thì anh vẫn luôn cảm thấy Oscar còn nợ em một tượng vàng mà." Ngữ khí Mộc Dung mang theo vài phần khích lệ.

Lục Niệm Nhất tức giận giậm chân.

Mộc Dung mỉm cười, ung dung đi ra ngoài.

Lục Niệm Nhất thật sự rất muốn đánh người, chưa từng thấy ai quá đáng như vậy, cô chủ động giúp đỡ họ mà ngược lại còn bị anh ta chơi một vố.

Vừa nghĩ đến việc anh sẽ xuất hiện trước mặt nhiều họ hàng như vậy, Lục Niệm Nhất cảm thấy đau dạ dày, đau gan, toàn thân đều không ổn.

Mộc Dung bật TV xem tin tức tài chính, nụ cười trên mặt anh vẫn không hề tắt.

Lục Niệm Nhất đương nhiên biết anh đang cười cái gì, tuyệt đối không phải vì những tin tức tài chính khô khan đó.

Lục Niệm Nhất hậm hực ngồi xuống bên cạnh anh, còn anh thì hay rồi, đưa bàn tay lớn ra, trực tiếp kéo cô vào lòng. "Nhất Nhất nhà chúng ta, bây giờ còn chỗ nào không thoải mái không?" Nhất Nhất nhà chúng ta.

Lục Niệm Nhất cảm thấy năm chữ này không hiểu sao lại chạm vào trái tim nhỏ của cô, có sự cưng chiều khó tả trong đó, chút lửa giận trong lòng dường như lập tức dịu đi. "Không có nữa, đã ổn rồi." "Bữa tối cứ để Trần Lê nấu nhé, sau này đợi anh luyện tốt tay nghề, anh sẽ nấu cho em." Lục Niệm Nhất tựa vào cánh tay Mộc Dung, nhìn màn hình TV.

Ở nhà cô cũng có thói quen này, bất kể là tin tức tài chính buổi sáng trên CCTV hay tin tức tài chính buổi tối của một số đài truyền hình địa phương, bố mẹ cô đều không bỏ lỡ.

Chương 1087

Cứ đến giờ, hai vợ chồng già lại bắt đầu dựa vào nhau mà xem.

Thằng nhóc (em trai) tầm tám chín tuổi cũng bị họ lôi kéo theo, chỉ là nó chỉ im lặng ngồi một bên, ngoan ngoãn đến lạ.

Chỉ có cô là mặt mũi bất đắc dĩ, lì lợm chen vào giữa bố mẹ, rồi hậm hực nhìn chằm chằm màn hình TV.

Vì cô từ nhỏ đã thích náo nhiệt, thích nơi đông người, nên đành phải miễn cưỡng hòa vào sự náo nhiệt này.

Nghĩ đến cảnh tượng ở nhà lúc này, rồi nhìn Mộc Dung bên cạnh, Lục Niệm Nhất không nhịn được bật cười thành tiếng.

Không ngờ có ngày cô cũng sẽ cam tâm tình nguyện xem loại tin tức tài chính khô khan này.

Một lát sau, Lục Niệm Nhất chợt nghĩ đến điều gì đó, hỏi: "Mộc Dung, rốt cuộc anh có suy nghĩ gì về gia nghiệp của nhà họ Mộc vậy?" Trần Lê nói anh ấy không thèm.

Nhưng Lục Niệm Nhất hiểu, không thèm và từ bỏ hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Mộc Dung nghiêm túc nhìn vào mắt Lục Niệm Nhất, "Em thấy anh có nên lấy không?" "Đừng ném vấn đề này cho em, là em hỏi anh đó." "Đồ thuộc về mình, tại sao anh lại không lấy?

Anh không cần lúc nào cũng phải tranh giành, thì nó vẫn là của anh thôi." Mộc Dung tự tin nói, trong mắt lộ ra một loại dã tâm muốn có được bằng mọi giá.

Nhiều năm như vậy, anh ta tự có tính toán, thực ra căn bản không cần Trình Kiều phải lúc nào cũng nhìn chằm chằm, cái gì của anh thì vẫn là của anh.

Quả nhiên là như vậy, anh ấy cũng không hề từ bỏ. "Đến thời cơ thích hợp, anh tự nhiên sẽ đoạt lại tất cả những gì thuộc về mình." Theo nguồn tin của anh, những người bên cạnh lão già đó đã sớm không nhịn được rồi.

Đợi bọn họ đấu đến mức cá chết lưới rách, anh quay về thu lợi chẳng phải tốt hơn sao, vội vàng làm gì.

Tạm thời vẫn chưa cần dính vào mấy chuyện rắc rối đó.

Lục Niệm Nhất thấy vẻ mặt anh chắc chắn như vậy, liền biết anh vẫn luôn âm thầm sắp đặt, "Anh có dã tâm như vậy là đúng, em ủng hộ anh." "Em cũng nghĩ anh nên đoạt lại gia sản sao?" "Nhảm nhí không phải sao, anh là trưởng tôn của nhà họ Mộc, đợi thời cơ đến, em sẽ cùng anh xông về, đồ của mình tại sao lại để người khác được lợi trắng trợn, hơn nữa còn là con trai của tiểu tam, không đáng.

Anh có được nó trong tay, chúng ta còn có thể đi làm từ thiện, còn có thể có tiếng tốt." Tất cả đàn ông bên cạnh Lục Niệm Nhất đều là đàn ông tốt, sau khi kết hôn đều rất đàng hoàng đối xử với vợ con, kiểu đàn ông như bố Mộc Dung là người cô khinh thường nhất.

Mộc Dung ngây người nhìn Lục Niệm Nhất, không ngờ cô cũng có suy nghĩ như vậy.

Lục Niệm Nhất tưởng anh ấy nghĩ cô không có khả năng giúp anh, không khỏi vỗ ngực, "Nhìn cái gì mà nhìn?

Đừng có coi thường em nhé, em đây là người túc trí đa mưu đấy, từ nhỏ đã đấu trí đấu dũng với lão ba hồ ly kia rồi, còn là Ảnh hậu Oscar, các loại kịch bản diễn như thật, xem em làm sao giúp anh thu thập những kẻ lộn xộn đó." Cô lớn thế này rồi, còn chưa đấu với tiểu tam bao giờ, chi bằng lấy mấy người phụ nữ của bố Mộc Dung ra thử một phen.

Mộc Dung xoa xoa tóc cô, nhẹ nhàng giải thích: "Em có suy nghĩ khá giống mẹ anh, mẹ anh nói sau khi lấy được gia sản thì sẽ đem đi lấp biển, đem đi làm từ thiện." Phụt.

Lục Niệm Nhất không nhịn được bật cười thành tiếng, "Ý tưởng của mẹ anh hay thật, đúng là đại gia mà, nhưng mà chúng ta cũng đừng lãng phí quá, dùng vào việc cần thiết mới đúng." Không ngờ Trình Kiều lại có vài phần đáng yêu, đến cả ý tưởng lấp biển cũng có, xem ra hận bố Mộc đến mức nào.

Vì những lời nói của Lục Niệm Nhất mà lòng Mộc Dung ấm áp lạ thường, cô nhóc này, vậy mà lại muốn cùng anh quay về.

Đây không chỉ là vấn đề dũng khí, mà còn gián tiếp thể hiện mức độ quan trọng của cô trong lòng anh.

Thì ra cô đối với anh đã quan trọng đến vậy rồi.

Mộc Dung cảm thấy trong lòng có một ngọn lửa vô hình khó mà giải tỏa, nhìn bờ môi hồng hào mềm mại của cô, anh đưa tay ôm lấy gáy cô, trực tiếp hôn lên.

Lục Niệm Nhất mở to mắt nhìn người trước mặt, bàn tay nhỏ đặt lên ngực anh, mơ hồ không rõ nói: "Làm gì vậy?" "Hôn em." Đây là lần thứ hai hai người hôn nhau, lần đầu là khi chơi trò chơi ở biệt thự trên núi, lúc đó Mộc Dung còn ngây ngô đến mức chỉ biết nhẹ nhàng ngậm lấy môi cô mà không động đậy.

Nhưng bây giờ, người này rõ ràng đã thành thục hơn rất nhiều, cũng bạo dạn hơn rất nhiều.

Cô muốn đưa tay ra ngăn cản, nhưng anh đã sớm kiềm chế bàn tay nhỏ của cô, thậm chí còn kéo tay cô vòng qua eo anh.

Cô muốn cử động chân, nhưng hai chân anh đã sớm đè chặt lấy cô, cô có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ cơ thể trên đùi anh, nóng đến mức không thể tin được.

Chỉ là, cô căn bản không thể động đậy.

Cơ thể nhỏ bé của cô thật sự bị anh bao bọc kín mít trong lòng.

Chỉ sau một đêm, anh ta dường như đã mò ra được kha khá mánh khóe, tự học mà thành tài.

Sự giãy giụa của cô đổi lại là những cái cắn nhẹ của anh, không nặng không nhẹ, nhưng lại hơi đau.

So với nụ hôn đầu tiên, lần này anh hôn rất sâu.

Nhiệt độ toàn thân hai người đều đang tăng cao, cả hai đều có thể nghe thấy tiếng tim đập nhanh rõ rệt của đối phương.

Lục Niệm Nhất lúc đầu còn giãy giụa hai cái, sau đó thì thật sự bị hôn đến choáng váng, cô cuối cùng cũng hiểu cảm giác bước đi trên mây mà tiểu thuyết miêu tả là như thế nào.

Không chỉ Lục Niệm Nhất, Mộc Dung cũng đắm chìm trong đó, anh cũng rất lo lắng, tối hôm qua anh đã lên mạng tìm kiếm tài liệu rất lâu mới tổng kết ra được "chiêu thức" này.

Nhưng nhìn vẻ mặt mê mẩn của Lục Niệm Nhất, anh biết chiêu này có hiệu quả.

Cả hai đều là người mới, quá tập trung đến nỗi chuông cửa kêu cũng không nghe thấy.

Ngoài cửa.

Trình Kiều và Trần Lê đợi bên ngoài một lúc lâu mà không thấy ai ra mở cửa. "Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ hai đứa chúng nó có việc đột xuất ra ngoài rồi sao?" Trình Kiều đoán. "Không thể nào, không phải đã nói rõ là muốn ăn món gì rồi sao." Trần Lê lẩm bẩm, cảm thấy không có khả năng lắm. "Không lẽ có chuyện gì, lòng tôi cứ hoảng hoảng, anh có mang theo chìa khóa không?" "Có ạ, chìa khóa bên thiếu gia tôi vẫn luôn mang theo bên người." Trần Lê móc chìa khóa từ trong túi ra, trực tiếp đưa cho Trình Kiều.

Chương 1088

Trình Kiều không nói hai lời, trực tiếp mở cửa, sau đó vội vàng bước vào trong.

Không lâu sau, liền nghe thấy tiếng kêu của bà, "A!" Đồ trên tay Trần Lê sợ đến mức trực tiếp đánh rơi ở cửa, sau đó anh cũng vội vã chạy vào theo, chỉ là cảnh tượng trước mắt khiến anh trợn tròn mắt.

Ngây người hai ba giây, anh liền kéo Trình Kiều cùng chạy ra ngoài.

Ngoài cửa.

Trần Lê mặt mày ủ rũ, "Phu nhân, chúng ta chạy thôi, thiếu gia lát nữa chắc chắn sẽ tìm chúng ta gây chuyện đó." Thiếu gia từ trước đến nay vẫn luôn vô lý gây sự, tính tình thất thường.

Huống chi lần này còn phá hỏng chuyện tốt của anh ấy.

Chỉ là động tác của thiếu gia lại khá nhanh nhẹn, nhanh như vậy đã "hạ gục" được cô Lục trợ lý rồi.

Dưới vẻ ngoài khổ sở khó che giấu được một trái tim nhiều chuyện.

Trình Kiều thì đã bình tĩnh lại, thầm hối hận vừa nãy tại sao không kiềm chế được mà lại kêu lên, giờ thì hai đứa trẻ đó chắc sẽ xấu hổ lắm.

Chúng nó phát triển nhanh như vậy, đúng là ngoài dự liệu của bà.

Tuy nhiên, bà cũng rất vui mừng.

Trình Kiều chỉnh lại tóc mình một chút, liếc Trần Lê một cái, "Hết hơi, chạy cái gì mà chạy, chúng ta đâu có làm chuyện giết người phóng hỏa gì đâu mà không gặp được người.

Hơn nữa, còn chạy đi đâu được nữa, cùng lắm thì cũng chỉ có một tầng lầu này thôi." Trần Lê thật sự muốn khóc, hạ giọng nói: "Không phải chúng ta không gặp được người, mà là bọn họ không gặp được người chứ." "Mặc kệ, dù sao vẫn phải nấu cơm, tôi còn chưa đến chỗ ở của con trai bao giờ, sẽ không vì chút chuyện này mà bỏ đi đâu." Đây là một cơ hội tuyệt vời, nếu không thì thật sự không tìm được cớ để đến nhà con trai.

Hôm nay cứ đến nấu cơm trước, sau đó, từ từ, dần dần, là có thể dọn vào nhà con trai ở rồi.

Tiếng kêu vừa nãy của Trình Kiều khá lớn, Lục Niệm Nhất và Mộc Dung đương nhiên đã nghe thấy, hai người hầu như là ngượng ngùng buông nhau ra.

May mà hai "người xem" kia lại rút lui rồi, nếu không thì thật sự là mất mặt chết đi được. "Mộc Dung, anh đồ ngốc này, tại sao anh không nghe thấy tiếng chuông cửa vậy?" Lục Niệm Nhất giận dỗi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng đến mức không thể tả được.

Mộc Dung vô tội gãi gãi đầu, thấy quần áo Lục Niệm Nhất hơi lộn xộn, định giúp cô chỉnh lại.

Lục Niệm Nhất lại giật mình, Mộc Dung giữ lấy vai cô, chỉnh lại quần áo cho cô. "Anh quá nhập tâm, nên không nghe thấy, có lẽ là thằng nhóc Trần Lê kia không bấm chuông." Mộc Dung không chút khách khí đổ lỗi lên người Trần Lê.

Lục Niệm Nhất cũng không dễ bị lừa như vậy, sẽ tin lời Mộc Dung đâu, "Làm sao có thể, ở công ty trợ lý Trần trước khi vào văn phòng anh đều gõ cửa, huống chi đây là nhà anh, gõ cửa là tố chất mà mỗi trợ lý nên có, trợ lý Trần sẽ không phạm phải sai lầm rõ ràng như vậy đâu." Mộc Dung cũng bật cười, nụ cười mang theo vài phần trêu chọc, "Vậy tại sao em cũng không nghe thấy?" Anh thấy cô còn đắm chìm hơn cả anh. "Là em hỏi anh, sao anh lại hỏi ngược lại em, đồ đàn ông không có trách nhiệm." Lúc này Lục Niệm Nhất thực sự rất bực bội, bị người khác nhìn thấy trong tình huống này thì đúng là khó xử.

Mộc Dung vội vàng xuống nước, "Đúng đúng đúng, là lỗi của anh, sau này anh sẽ cố gắng để mình không quá nhập tâm, dành một chút tinh lực để lắng nghe xung quanh." Lục Niệm Nhất trừng Mộc Dung, trong lòng thầm bĩu môi, lắng nghe xung quanh, tưởng mình có thể thành cao thủ võ lâm chắc.

Đúng lúc này, tiếng Trình Kiều vọng đến, "Ai, hai đứa cũng đừng đổ lỗi cho nhau nữa, bị người nhà nhìn thấy thì có sao đâu, trên phố người hôn nhau đầy ra đó, mẹ thấy nhiều rồi.

Hai đứa ở nhà, còn có ý thức hơn họ nhiều, đừng để trong lòng, không có gì to tát cả." "Bây giờ chúng ta đâu còn ở xã hội phong kiến, xã hội bây giờ cởi mở lắm, thật sự không có gì đâu, ha ha." Dường như để chứng minh lời mình nói, Trình Kiều vui vẻ cười ha ha, nụ cười rất dịu dàng.

Nhưng lời an ủi của Trình Kiều lại không ra an ủi, Lục Niệm Nhất thấy sao cũng kỳ lạ, chỉ cảm thấy hơi nóng trên mặt càng dữ dội hơn, không nhịn được đưa tay che mặt, vô cùng xấu hổ.

Mẹ Mộc Dung này đúng là không đi theo lối mòn, vào lúc như thế này mà còn có thể nói ra những lời như vậy.

Mộc Dung thì mặt đen sì, ngẩng đầu nhìn Trình Kiều, không chút khách khí hỏi: "Sao lại vào nữa rồi?" Trần Lê như cô dâu nhỏ núp sau lưng Trình Kiều, đáng tiếc anh ta người cao mã lớn, đương nhiên không che nổi, ánh mắt Mộc Dung trực tiếp chiếu thẳng vào mặt anh ta.

Dù sao cũng là con trai mình, Trình Kiều lại không sợ, bà đã sớm nghĩ ra cái cớ, "Ai nha nha, chẳng phải con bé Lục có dạ dày không tốt sao, chúng ta nghĩ thời gian không còn sớm nữa, một khắc cũng không dám chậm trễ, phải nhanh chóng qua đây nấu cơm chứ." "Con cũng đừng trừng thằng Lê nữa, không có nó thì mấy đứa mình đều phải đói bụng, thằng Lê là không thể thiếu được.

Thằng Lê, mau vào nấu cơm đi, lát nữa mẹ ra phụ con." Nghe vậy, Trần Lê tinh thần phấn chấn, lập tức lao vào bếp, trông có vẻ như là chạy trốn.

Còn Trình Kiều cũng cười mỉm, dưới ánh mắt ép buộc của Mộc Dung, từng bước, từng bước, lùi vào bếp.

Lục Niệm Nhất, "..." Sau khi bóng dáng Trình Kiều biến mất, Mộc Dung vỗ vỗ vai Lục Niệm Nhất, "Mẹ nói đúng, thật sự không có gì đâu, không phải chuyện gì to tát cả." "Bớt đi." Lục Niệm Nhất trừng Mộc Dung.

Mộc Dung nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của bạn gái, vui vẻ bật cười thành tiếng, "Ha ha ha ha." Trình Kiều nghe thấy tiếng cười của Mộc Dung, thò đầu ra nhìn một cái, chỉ thấy con trai vùi đầu vào người Lục Niệm Nhất, cũng không biết đang cười cái gì, tóm lại là trông rất vui vẻ.

Còn cô nhóc tên Lục Niệm Nhất kia, vẫn một vẻ mặt ấm ức và ghét bỏ, nhưng lại không đẩy anh ra, trên mặt có vẻ ung dung nhẹ nhàng, đôi mắt kia như hai vì sao, trong trẻo đến không thể tả, rất xinh xắn.

Trình Kiều cảm thấy rất an ủi, từ nhỏ đến lớn nhà họ Mộc có một đống chuyện rắc rối, bà thật sự chưa từng thấy con trai mình cười như vậy bao giờ.

Hơn nữa cả hai đều là trai tài gái sắc, con cái của hai người e rằng nhan sắc sẽ đỉnh cao, hoàn toàn không phải lo lắng về vấn đề gen. "Thằng Lê, cô trợ lý nhỏ của chúng ta trông có vẻ cũng có vài phần bản lĩnh đấy, có thể khiến Mộc Dung vui vẻ như vậy." "Hì hì, đây đại khái là sức mạnh của tình yêu thôi, những người ngoài như chúng ta thì không thể nào cảm nhận được đâu." Trần Lê ngẩng đầu nói.

Trình Kiều bĩu môi, "Nói cứ như anh là cao thủ tình trường ấy, một người còn chưa từng yêu đương bao giờ." "Phu nhân, tôi chưa yêu đương nhưng tôi đã thấy rồi mà, bà cứ thế này mà phủ nhận tôi thì thật quá đáng." Trần Lê có vài phần bất mãn. "Muốn Thi Vũ rồi à?" "Phu nhân." Trần Lê muốn kêu trời, đây chẳng phải là cố tình hỏi sao?

Cả nhà họ Mộc ai mà không biết anh ta từ nhỏ đã thầm yêu cô nhóc kia. "Yên tâm, tôi coi anh như con trai tôi vậy, Thi Vũ tôi sẽ giúp anh trông chừng.

Cô bé đó còn chưa có đối tượng yêu thích, lúc tôi đến chỉ nói cho một mình cô bé đó, cô bé còn nhờ tôi chuyển lời chào hỏi đến anh, tôi thấy người ta cũng khá để tâm đến anh đó." "Vậy thì tôi yên lòng rồi, không uổng công tình nghĩa tôi có thời gian là gọi điện, lễ tết thì gửi quà." Trần Lê trên mặt lộ ra ý cười.

Trình Kiều cũng chỉ có thể phụ giúp, những chuyện thừa thãi khác thật sự không làm được.

Trong phòng khách.

Lục Niệm Nhất cuối cùng cũng hoàn hồn, hỏi: "Em có cần đi giúp một tay không nhỉ, em cứ ngồi thế này hình như không được phải phép lắm." "Giúp cái gì, em bây giờ là bệnh nhân, cứ đợi ăn cơm là được rồi, Trần Lê sẽ lo liệu." Lục Niệm Nhất cũng đành thôi.

Lúc này, điện thoại của Mộc Dung reo lên, sắc mặt anh trầm xuống, cơ thể hơi cứng lại một chút, nhưng vẫn bắt máy.

Chương 1089

Trong điện thoại truyền đến một giọng nam trầm thấp, nghe có vẻ đã lớn tuổi, "Mẹ mày có phải đến chỗ mày rồi không?" Mộc Dung lạnh lùng hừ một tiếng, mỉa mai nói: "Đúng là hiếm có, ông còn nhớ hỏi thăm vợ mình đi đâu rồi cơ à." Mộc Chấn Hoa cố nén tính tình, lại nói: "Mộc Dung, đừng có mà giở giọng âm dương quái khí với tao, tao là bố mày, đừng dùng cái giọng điệu đó mà nói chuyện với tao.

Mẹ mày có phải đến chỗ mày rồi không?" "Không biết." Mộc Dung lạnh nhạt trả lời, khiến người ta căn bản không đoán được rốt cuộc anh có biết Trình Kiều đang ở chỗ anh hay không. "Không biết thì mày không biết gọi điện hỏi sao." "Tôi với bà ấy đã nhiều năm không liên lạc rồi, vợ của ông thì ông tự đi mà quản, đừng có lôi tôi vào." "Nghịch tử, đó là mẹ đã sinh ra và nuôi dưỡng mày!" "Đó còn là vợ cả của ông, là người phụ nữ vì tiền đồ của ông mà không biết đã hy sinh bao nhiêu, thậm chí còn từ bỏ cả con trai là tôi." Mộc Chấn Hoa ngực phập phồng, ông ta cảm thấy nói thêm nữa sẽ bị thằng nghịch tử này làm tức chết.

Người phụ nữ bên cạnh ông ta lập tức giúp ông ta xoa ngực, "Lão gia, đại thiếu gia chỉ là tính trẻ con thôi, ông đừng chấp làm gì." Lời nói tưởng chừng như an ủi của người phụ nữ lại càng khiến Mộc Chấn Hoa tức giận hơn.

Ông ta có bao nhiêu con cái, không có đứa nào bất hiếu như Mộc Dung, đứa nào nói chuyện với ông ta mà chẳng phải cung kính.

Giọng điệu lại cao lên vài phần, "Tìm thời gian về nhà một chuyến, tao có chuyện cần dặn dò mày." Mộc Dung đương nhiên nghe thấy giọng nữ trong điện thoại, ánh mắt khinh thường càng tăng thêm, xem ra những năm này ông ta càng ngày càng không biết xấu hổ, những người phụ nữ đó đã công khai ra vào nhà họ Mộc rồi. "Tôi rất bận, không có thời gian." "Mộc Dung, mày rốt cuộc còn nhớ mày họ gì không?" "Tôi đương nhiên nhớ, tôi họ Mộc, mặc dù tôi rất không muốn thừa nhận." "Mày!" Mộc Chấn Hoa bị anh làm tức đến nói không nên lời. "Lão gia, bớt giận, bớt giận, bác sĩ nói ông không thể quá kích động." Mộc Dung lại nói: "Lão già, đừng trách tôi không nhắc nhở ông, một tuổi rồi thì cẩn thận một chút, biết đâu ngày nào đó lại chết trên bụng phụ nữ đấy." Lời của Mộc Dung lại khiến Mộc Chấn Hoa tức đến bốc hỏa, "Đồ hỗn đản, đây là lời mày nên nói với một người cha sao, mày đang nguyền rủa tao chết sớm đấy à?" "Lẽ nào tôi nói còn là lời nói dối sao, chẳng lẽ ông còn tưởng mình là một thanh niên trẻ tuổi, có thể làm càn sao?

Ai rồi cũng phải chết, đừng có suy nghĩ tiêu cực như vậy." Bị chạm đúng nỗi đau, Mộc Chấn Hoa thật sự giận đến sôi máu, hai năm nay trong chuyện nam nữ quả thật đã tỏ ra lực bất tòng tâm, nhưng cứ thế bị con trai chọc thủng thì mặt mũi ông ta cũng không còn. "Đồ hỗn đản, mẹ mày thì mày tự đi mà tìm, dù sao bây giờ bà ta không ở trong nước, có chuyện gì thì mày tự chịu trách nhiệm." Nói xong, Mộc Chấn Hoa dứt khoát cúp điện thoại.

Liêu Bích giúp ông ta xoa ngực, lại giúp ông ta bóp vai, "Lão gia, đừng giận, như vậy là không có trách nhiệm với sức khỏe của mình, không cần thiết đâu.

Đại thiếu gia tính tình vốn là như vậy, đối với ai cũng thế, cũng không phải cố ý nhắm vào ông đâu." "Hừ, cô xem cặp mẹ con kia, cả ngày đối xử với tôi bằng thái độ khinh bỉ, bà Trình Kiều đó còn dám bỏ nhà đi, ra thể thống gì.

Nếu người ngoài biết được, không biết sẽ cười nhạo tôi thế nào.

Tôi gọi điện hỏi một chút, thằng hỗn đản Mộc Dung còn dám mắng nhiếc tôi, đúng là tức chết tôi rồi." "Tôi nghĩ lão gia không cần lo lắng, chị ấy nhất định là đi tìm đại thiếu gia rồi.

Trừ chỗ đại thiếu gia ra, chị ấy cũng chẳng có chỗ nào khác để đi.

Đợi chị ấy chơi chán rồi thì sẽ tự quay về thôi." Mộc Chấn Hoa gật đầu, ông ta cũng cảm thấy Trình Kiều chắc chắn đã đến chỗ Mộc Dung rồi, chỉ là dù sao cũng là vợ chồng nhiều năm, luôn phải xác nhận một chút thì lòng mới yên tâm.

Nhiều năm như vậy, người phụ nữ Trình Kiều kia thật sự chưa từng đi xa bao giờ, nếu bà ta mà lạc thì ông ta cũng không biết giải thích với tộc họ thế nào.

Bất kể ông ta sủng ái bao nhiêu người phụ nữ, Trình Kiều vẫn là phu nhân duy nhất trong nhà, được những lão bướng bỉnh trong tộc công nhận. "Có cần tôi gọi nhị thiếu gia về không, thằng bé đó gần đây rảnh rỗi hình như học được ảo thuật, để nó về chọc ông vui." Mộc Chấn Hoa giữa lông mày toàn là vẻ mệt mỏi, "Thôi đi, đừng làm phiền nó nữa." "Vâng vâng vâng, vậy tôi nói chuyện với lão gia nhé, trong bếp đang hầm sâm canh, lát nữa tôi đi bưng cho ông." Mộc Chấn Hoa vỗ vỗ bàn tay nhỏ của Liêu Bích, "May mà bên cạnh tôi còn có người nghe lời ngoan ngoãn như cô, nếu ai cũng như Trình Kiều thì cuộc sống của tôi thật sự không thể nào chịu nổi." Liêu Bích tựa vào vai Mộc Chấn Hoa, giấu đi ánh lạnh trong mắt, dịu dàng nói: "Lão gia là ân nhân của tôi, đã cho tôi cuộc sống no đủ không lo nghĩ, còn cho tôi một đứa con trai ưu tú.

Bích Nhi đời này đã rất mãn nguyện rồi, chỉ mong nửa đời còn lại có thể cùng lão gia nắm tay đi hết quãng đường." Mộc Chấn Hoa gật đầu, chỉ cần những người phụ nữ bên cạnh nghe lời hiểu chuyện, ông ta tự nhiên sẽ không bạc đãi họ.

Mộc Chấn Hoa nhắm mắt tựa vào ghế sofa, Liêu Bích lập tức đứng dậy, luôn tay luôn chân, vô cùng ân cần.

Lục Niệm Nhất thấy Mộc Dung toàn thân sát khí, cũng không hỏi gì, ngược lại là Trình Kiều trong bếp nghe thấy tiếng động, đi ra. "Điện thoại của ai vậy?" Trình Kiều hỏi. "Của lão già ở nhà đó, hỏi mẹ có phải ở chỗ con không." Sắc mặt Trình Kiều có một phần nhẹ nhõm, Mộc Dung thấy bà như vậy, sắc mặt lại thay đổi, "Mẹ đang có biểu cảm gì thế kia, người ta gọi một cuộc điện thoại lại khiến mẹ có kỳ vọng rồi sao?

Con nói trước nhé, nếu mẹ còn một chút tình cảm nào với người đàn ông đó, thì mẹ sớm về đi, đừng ở đây chướng mắt con." "Không có." Trình Kiều lập tức dứt khoát lắc đầu.

Bà cũng không màng đến Lục Niệm Nhất là người ngoài ở đây, vội vàng giải thích: "Mẹ đối với ông ta đã không còn tình cảm gì nữa rồi, mẹ biết ông ta là sợ mẹ có chuyện gì thì không tốt để giao phó với tộc họ thôi.

Nhiều năm như vậy mẹ đã sớm nhìn rõ người đó rồi, sẽ không còn ôm bất kỳ ảo tưởng nào về ông ta nữa." "Tốt nhất là như vậy." Ánh mắt sắc bén của Mộc Dung trực tiếp nhìn chằm chằm Trình Kiều.

Trình Kiều bị con trai nhìn như vậy, giọng nói lập tức mềm nhũn, "Con trai, tất cả những gì mẹ nói đều là thật, mẹ lừa ai cũng sẽ không lừa con mà." Lục Niệm Nhất nhìn hai mẹ con họ giao chiến, cũng không nhìn ai nhiều, chỉ tự mình chơi điện thoại. "Vài ngày nữa con phải tham gia một bữa tiệc lớn, đến lúc đó mẹ cùng con đi." Mắt Trình Kiều sáng lên, không dám tin nhìn con trai, "Con muốn dẫn mẹ đi tham gia hoạt động sao?" "Không muốn đi thì có thể không đi." Mộc Dung trầm giọng nói.

Trình Kiều vội vàng nói: "Đi chứ, đương nhiên phải đi rồi, mẹ lập tức tìm người đặt may lễ phục, tuyệt đối xinh đẹp xuất hiện, không làm con mất mặt đâu." "Ừ." "Ha ha, vậy mẹ đi bưng món ăn đây, hai đứa cũng chuẩn bị một chút đi, sắp có thể ăn cơm rồi." Trình Kiều phấn khích gần như muốn nhảy cẫng lên.

Lục Niệm Nhất cảm thấy kiểu tương tác của cặp mẹ con này thật sự rất buồn cười, Trình Kiều làm mẹ mà cứ như không phải mẹ vậy, hoàn toàn bị Mộc Dung nắm trong lòng bàn tay.

Cô vừa nãy còn cảm thấy Mộc Dung nói chuyện với bà ấy hơi quá nghiêm khắc, không lễ phép.

Nghe đến cuối cùng, mới phát hiện Trình Kiều lại rất hài lòng với cách đối xử này của Mộc Dung, hai mẹ con họ hoàn toàn vui vẻ trong đó.

Hơn nữa căn bản không cần phải giải thích nhiều với Trình Kiều về chuyện tiệc sinh nhật, chỉ cần Mộc Dung mở miệng, bà ấy lập tức đồng ý.

Nhưng mà người bố Mộc này thật sự không ra gì, bên cạnh lúc nào cũng có phụ nữ hầu hạ.

Vợ bỏ nhà đi ba ngày rồi, mới nhớ ra hỏi thăm một chút, thật sự là không ra thể thống gì.

Cô cũng không thích giọng điệu mà ông ta nói chuyện với Mộc Dung, lúc nào cũng ra vẻ ta đây là bề trên, ta là lớn nhất.

Mối quan hệ giữa bề trên và bề dưới cần cả hai bên đều tôn trọng lẫn nhau.

Lục Niệm Nhất không nói gì, chỉ nắm chặt tay Mộc Dung.

Mộc Dung nhìn cô, ra hiệu rằng mình không sao, anh đã quen với kiểu "khói lửa không hình" giữa mình và bố rồi.

Tay hai người cứ thế nắm chặt cho đến khi ăn cơm.

Lục Niệm Nhất không phải là người rụt rè, chuyện vừa nãy đã hoàn toàn trôi qua, không còn thấy ngượng ngùng nữa.

Bỏ qua những định kiến, Trình Kiều cũng không phải là người khó tính, còn gắp thức ăn cho Lục Niệm Nhất.

Bữa tối đầu tiên Lục Niệm Nhất ở cùng họ, không khí khá tốt.

Trình Kiều cứ luyên thuyên không ngừng, kể hết những chuyện xảy ra bên mình bao năm nay cho Mộc Dung nghe, Mộc Dung thì không hề sốt ruột, thỉnh thoảng còn đáp lời một câu.

Điều này càng khiến Trình Kiều hài lòng hơn.

Chương 1090

Ăn tối xong, trời đã không còn sớm nữa, Mộc Dung đưa Lục Niệm Nhất về căn hộ nhỏ của cô.

Vừa đến cửa, một vật khổng lồ màu trắng lao tới, Mộc Dung giật mình, nhưng phản ứng khá nhanh, theo bản năng chắn trước mặt Lục Niệm Nhất, bảo vệ cô thật chặt.

Hành động này khiến Lục Niệm Nhất khóe môi cong lên.

Tuyết Ngao dưới sự huấn luyện của Đóa Đóa thực ra rất tinh ranh, thấy người này bảo vệ Lục Niệm Nhất, liền dừng tấn công, mà thò cái lưỡi lớn màu đỏ ra, ngẩng đầu đánh giá Mộc Dung, còn nhe răng trợn mắt với anh ta một cái. "Điểm Điểm, về." Lục Niệm Nhất gọi.

Điểm Điểm bất mãn gầm gừ với Mộc Dung một tiếng, dường như đang trách móc anh, đã cản trở nó và Lục Niệm Nhất thân mật.

Ở cửa nhà Lục Niệm Nhất, một thiếu nữ mặc bộ đồ thể thao trắng đơn giản, tết kiểu tóc hoa văn thịnh hành nhất lúc bấy giờ, đang chống cằm không chớp mắt đánh giá Mộc Dung.

Mộc Dung cũng phản ứng lại, Lục Niệm Nhất và họ quen biết, anh khẽ gật đầu với thiếu nữ.

Đóa Đóa nhướng mày, có chút thú vị. "Điểm Điểm, lại đây." Điểm Điểm nghe thấy giọng chủ nhân, bất mãn lao về phía Đóa Đóa, dùng đầu cọ cọ vào má nhỏ của Đóa Đóa, vẻ mặt đáng thương, dường như đang làm nũng, tìm kiếm sự an ủi của chủ nhân. "Thôi được rồi được rồi, biết mày thích chị Niệm Niệm, lần này không ôm được thì lần sau mình lại ôm, phải có tinh thần càng vấp ngã càng dũng cảm chứ, cái đạo lý này tao đã dạy mày mấy lần rồi, sao vẫn chưa chịu hiểu vậy."

Đóa Đóa quay sang Điểm Điểm giáo huấn.

Điểm Điểm "gâu gâu" một tiếng, lúc này mới chịu thôi, ngoan ngoãn nằm bên chân Đóa Đóa. "Đóa Đóa, em đến đây làm gì vậy?" Lục Niệm Nhất bước ra từ phía sau Mộc Dung. "Chạy bộ chạy đến đây, tiện thể lên thăm chị." "Cũng không gọi điện báo trước cho chị, đợi lâu lắm rồi đúng không?" "Không có, mới đến một lát thôi, nếu chị không về thì em đã định gọi điện rồi." Đóa Đóa vừa nói vừa bắt đầu đánh giá Mộc Dung, Mộc Dung cũng rất thoải mái để cô bé nhìn, đại khái đoán được thân phận của cô bé, chủ nhân bữa tiệc sinh nhật, Lan Khuynh Tâm. "Chị, không giới thiệu cho em quen sao?" "Vào nhà rồi nói." Lục Niệm Nhất mở cửa, mời họ vào nhà.

Đóa Đóa rất quen thuộc với căn hộ nhỏ của Lục Niệm Nhất, tự tìm dép đi vào.

Điểm Điểm cũng chạy tới chạy lui trong nhà Lục Niệm Nhất, trông rất vui vẻ.

Trên ghế sofa, Đóa Đóa ôm chiếc gối ôm hình mèo đáng yêu, khoanh chân ngồi thẳng tắp, với vẻ mặt của một người phán xét, đánh giá Mộc Dung.

Lục Niệm Nhất giới thiệu một cách đường hoàng, "Mộc Dung, cấp trên hiện tại của em, cũng là bạn trai em." "Mộ Dung?

Là họ của Mộ Dung Phục, cái tên biểu ca giả quân tử tồi tệ trong Thiên Long Bát Bộ hả?" Đóa Đóa nheo mắt, cô bé là fan võ hiệp, những tiểu thuyết võ hiệp kinh điển trên thị trường cô bé đều đã đọc qua, có thể nói là thuộc làu làu.

Lục Niệm Nhất che miệng khẽ ho một tiếng, "Không phải, Mộc trong gỗ, Dung trong dễ dàng." Mộc trong gỗ.

Mộc Dung nghe Lục Niệm Nhất giải thích, khẽ nhíu mày. "À ra là hai chữ này, cũng là họ hiếm gặp." "Đây là em gái em, con gái của bác cả em, tên gọi thân mật là Đóa Đóa, tên thật là Lan Khuynh Tâm, theo họ ông ngoại." Lục Niệm Nhất cũng giới thiệu với Mộc Dung.

Mộc Dung cũng phản ứng lại, đây là cô gái đã ôm tiền đi đập người ta cách đây một thời gian, cười nói: "Chào em, đại gia mỹ thiếu nữ." "Đại gia mỹ thiếu nữ, cái tên gọi này nghe cũng không tệ, rất hợp với em, em thích." Đóa Đóa nhìn người đàn ông đối diện, tướng mạo cũng tạm được, chỉ là để cưới chị Niệm Niệm nhà cô bé thì vẫn còn kém một chút, chỉ bình thường thôi. "Bố mẹ anh làm nghề gì?" Mộc Dung kiên nhẫn một cách kỳ lạ, "Kinh doanh." Kinh doanh, nói rõ là sẽ không kém cỏi gì.

Khoan đã, ngũ quan của người này dường như có vài phần lập thể, nhìn có vẻ hơi khác chủng tộc của họ.

Sắc mặt Đóa Đóa lập tức trầm xuống, "Quốc tịch?" Vừa nghe Đóa Đóa hỏi đến vấn đề này, Lục Niệm Nhất đã thấy khóe mắt giật giật, cô bé này đúng là không có cách nào chịu nổi. "Hoa kiều Singapore." Mộc Dung không hiểu gì, thành thật nói. "Hoa kiều, vậy thì là người nước ngoài rồi, quốc tịch là Singapore." Đóa Đóa nghĩ thông suốt, đột nhiên nhảy dựng lên.

Lần này không phải nhìn Mộc Dung, mà là nhìn Lục Niệm Nhất, cô bé không vui hỏi: "Chị, nước mình hết đàn ông rồi sao?" "Đóa Đóa, đây cũng không hẳn là người nước ngoài thuần túy mà, người ta với chúng ta là cùng một tổ tiên." Lục Niệm Nhất giải thích. "Cùng tổ tiên thì tính là gì, đều đã di dân rồi.

Đại quốc của chúng ta chỗ nào không bằng được cái loại quốc gia nhỏ bé như hạt đậu đó chứ, không nỗ lực vì sự phồn vinh giàu mạnh của tổ quốc mình, cứ nhất định phải bán mạng cho nước khác, ra thể thống gì." "Đóa Đóa, đừng quá cực đoan như vậy." Lục Niệm Nhất đau đầu lắm, cô cảm thấy ông nội yêu thương Đóa Đóa nhất là có lý do, quan điểm của Đóa Đóa rất giống ông.

Thế hệ cách mạng lão thành, đối với một số chuyện luôn rất nhạy cảm.

Đây là một cô gái đa tính cách, vì được ông ngoại nuôi lớn, rất nhiều phong cách hành xử giống Lan Hành Chi, tính cách phóng khoáng tự do, nhưng trong xương tủy lại chảy dòng máu nhà họ Lục, rất giống ông nội. "Chị Niệm Niệm, lúc anh Tiểu Mặc ra nước ngoài em còn dặn anh ấy không được mang về một chị dâu Tây, giờ chị lại đi tìm một người bạn trai nước ngoài, chị coi lời em nói chỉ là nói suông hả?

Chị đang kiểm tra võ lực của em đó à?" Lục Niệm Nhất che mặt, cô cũng không phải cố ý, ai mà biết mọi chuyện lại phát triển thành thế này, đây hoàn toàn không phải là thứ cô có thể kiểm soát được.

Người đàn ông cô vừa hay thích, chỉ là một người nước ngoài mà thôi. "Em thật sự không cố ý." "Hừ." Đóa Đóa hừ một tiếng.

Đóa Đóa thật sự giận rồi, bĩu môi, không thèm nói chuyện với ai nữa.

Lục Niệm Nhất dở khóc dở cười, cái nhóc con này còn dám giận dỗi cô.

Mộc Dung nhìn một lúc, đại khái hiểu ra điều gì đó, cười nói: "Đóa Đóa, thực ra quốc tịch là chuyện rất đơn giản, sau này anh cũng sẽ phát triển ở Thành phố A, đợi anh định cư ở đây rồi, quốc tịch sẽ thay đổi lại." Đóa Đóa lập tức tươi cười rạng rỡ, tốc độ đổi sắc mặt nhanh đến mức khiến những người xung quanh phải thở dài kinh ngạc: "Anh nói thật chứ?

Anh thật sự muốn trở về với vòng tay của Tổ quốc sao?" Mộc

Dung khẽ cười: "Đương nhiên rồi, anh đã ở đây mấy năm rồi, bất kể là vì Nhất Nhất, hay vì tiền đồ của chính anh, sau này anh đều sẽ ở lại Thành phố A, tuyệt đối không phải nói đùa." Đóa Đóa kích động vỗ vỗ vai Mộc Dung: "Đây mới là hảo hán của chúng ta, quả quyết quay về Tổ quốc chắc chắn là lựa chọn đúng đắn nhất của anh.

Thôi được rồi, em tin anh thật lòng với chị em rồi, tự nhiên thấy cái tên Nhất Nhất này còn hay hơn cả Niệm Niệm, sau này em cũng sẽ gọi là chị Nhất Nhất." Mộc Dung vốn không thích người lạ tiếp xúc mình, nhưng đối phương là người nhà của Lục Niệm Nhất, anh cảm thấy không sao cả, cơ thể không hề bài xích, ngược lại, trong lòng còn có chút vui mừng.

Đây là được một người thân của cô ấy chấp nhận rồi.

Mộc Dung nhìn về phía Lục Niệm Nhất, Lục Niệm Nhất chỉ đáp lại anh một nụ cười. "Được rồi, chúng ta tiếp tục." Đóa Đóa tiếp tục khoanh chân ngồi trên ghế sofa, chu môi, dáng vẻ "lão thành".

Chương 1091

"Anh và chị Nhất Nhất của em quen nhau bao lâu rồi?

Trước đây anh có tình sử không?

Có người phụ nữ nào anh từng thầm yêu, yêu mà không có được không?" "Mới xác định quan hệ, trước đây chưa từng có bạn gái, Nhất Nhất là mối tình đầu của anh, anh chưa từng thích cô gái nào khác." Mộc Dung phối hợp trả lời.

Anh hoàn toàn không coi cô bé trước mặt là một đứa trẻ.

Thái độ này khiến Đóa Đóa lại có thêm vài phần thiện cảm: "Điểm này thì tạm chấp nhận được, không phải người lăng nhăng." "Có còn trinh không?" Bây giờ những người này, không có bạn gái và có từng chơi bời với phụ nữ hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, đặc biệt là những thiếu gia nhà giàu, rất nhiều người sống trụy lạc không thể tả.

Đương nhiên, những chàng trai bên cạnh cô bé thì là ngoại lệ. "Đóa Đóa!" Lục Niệm Nhất không thể bình tĩnh được nữa, sắc mặt lập tức thay đổi, cô bé này thật sự cái gì cũng dám nói.

Cô bé mới bao nhiêu tuổi mà nói chuyện thẳng thừng như vậy.

Chuyện này cũng đem ra hỏi thẳng thắn, thật sự khiến người ta cạn lời.

Đóa Đóa xua xua tay, nghiêm túc không thể nghiêm túc hơn: "Chị, chị đừng làm phiền em, đây mới là vòng đầu tiên, em kiểm tra trước đã, đợi các bậc trưởng bối đến thì còn quá đáng hơn nữa." Mộc Dung dường như không ngờ cô bé đối diện lại hỏi ra vấn đề như vậy, rõ ràng đây là một người chưa thành niên.

Thanh thiếu niên bây giờ đều cởi mở thế sao?

Lục Niệm Nhất rụt rụt người, giấu mình sau thân hình cao lớn uy mãnh của Điểm Điểm.

Thấy Lục Niệm Nhất thân thiết với mình như vậy, Điểm Điểm vui vẻ vẫy đuôi, lại cọ cọ vào mặt Lục Niệm Nhất.

Vành tai Mộc Dung ửng lên một vệt đỏ, anh ngượng ngùng gật đầu, phát ra một tiếng khẽ khàng: "Ừm." Đóa Đóa nhìn chằm chằm Mộc Dung, không bỏ sót bất kỳ thay đổi biểu cảm nào của anh, cô bé xoa xoa cằm: "Ừm, ánh mắt không né tránh, cũng không có nhiều động tác lộn xộn, không có biểu cảm bất thường, hai tay hơi mở ra, để lộ trong tầm nhìn của em, miễn cưỡng coi là anh thành thật.

Hơi ngẩng cằm lên, biểu thị anh có chút ngượng ngùng." Lục Minh hiểu vi biểu cảm, Đóa Đóa được tai nghe mắt thấy, tự nhiên cũng hiểu.

Mộc Dung còn chưa kịp phản ứng hoàn toàn, lại nghe Đóa Đóa nói: "Ngượng ngùng làm gì chứ, giữ mình trong sạch là một chuyện rất vinh quang mà.

Đàn ông nhà chúng em luôn là những người đàn ông 'già', ba mươi mấy tuổi mới 'mất zin', đây là truyền thống tốt đẹp của nhà chúng em!" Lục Niệm Nhất thật sự muốn bịt miệng Đóa Đóa lại, lời an ủi của cô bé này thật sự quá độc đáo.

Cứ thế mà bóc hết 'tông tích' của các bậc trưởng bối, đúng là một 'tiểu phá hoại'.

Mộc Dung che miệng khẽ ho một tiếng: "Ừ ừ." "Da mặt hơi mỏng, nhưng không sao, da mặt dày quá cũng chẳng phải chuyện tốt.

Tiếp theo, anh thích điểm nào ở chị em?" Mộc Dung bản năng nhìn về phía Lục Niệm Nhất, so với câu hỏi trước, câu này chẳng có gì khó khăn: "Không biết nữa, chỉ là nhìn cô ấy, anh liền cảm thấy vui vẻ một cách khó hiểu." Đóa Đóa gật đầu, tổng kết: "Ừm, tình cảm không rõ từ đâu mà có, đạt tiêu chuẩn." Lục Niệm Nhất khẽ cong khóe môi, giơ tay vuốt ve bộ lông bóng mượt của Điểm Điểm. "Thôi được rồi, hôm nay đến đây thôi, anh đến đột ngột quá, em hơi trở tay không kịp, đợi em nghĩ ra rồi sẽ hỏi tiếp." Đóa Đóa vẫy vẫy tay, với lấy đồ ăn vặt trên bàn bắt đầu ăn.

Không chỉ Lục Niệm Nhất thở phào nhẹ nhõm, Mộc Dung cũng đồng thời thở phào.

Cô bé đối diện trông có vẻ non nớt nhưng ánh mắt lại rất sắc bén, tạo cho người ta một áp lực khó tả.

Mộc Dung không ở lại căn hộ nhỏ của Lục Niệm Nhất lâu, sợ rằng Đóa Đóa, cô bé tinh quái này, lại nghĩ ra những câu hỏi khó chịu, kỳ quặc nào đó.

Lục Niệm Nhất tiễn anh ra ngoài, Mộc Dung nắm tay cô: "Đóa Đóa nhà em rốt cuộc là làm nghề gì vậy?" "Mới 17 tuổi, vẫn còn là học sinh, hơi 'phế', tính cách nghịch ngợm, thân thủ rất giỏi, từ nhỏ đã đánh nhau đến lớn, là tiểu ma nữ của nhà em.

Em ấy có cái kiểu, rõ ràng là phạm lỗi nhưng mọi người vẫn không nỡ đánh mắng, cứ luôn muốn đi lính, bây giờ lại la làng muốn làm cảnh sát.

Người nhà bây giờ lúc nào cũng giám sát em ấy, chỉ sợ khi thi đại học em ấy lại đổi nguyện vọng..." "Hèn chi, lại...

độc đáo đến vậy, cứ như biết anh đang nghĩ gì vậy." Mộc Dung cuối cùng chỉ có thể tìm được từ này để hình dung. "Dù sao thì sau này anh đừng chọc em ấy là được, cô bé này thù dai lắm, có rất nhiều trò để trêu chọc anh đấy." Mộc Dung in một nụ hôn lên trán Lục Niệm Nhất: "Về đi em, Đóa Đóa còn đang đợi em đó, nói tốt về anh trước mặt em ấy nhiều vào, anh không muốn bị tiểu ma nữ đó để mắt tới đâu." "Mới đó đã muốn 'đánh' vào nội bộ nhà em rồi, anh nghĩ hay thật đấy." "Mọi thứ anh nghĩ, bây giờ đều đã trở thành hiện thực rồi, sự thật chứng minh, cứ phải dám nghĩ thôi." Ban đầu, anh nói muốn trở thành bạn trai của cô, cô nói anh mơ đẹp đấy.

Muốn đi gặp người nhà cô, cô cũng nói anh mơ đẹp đấy.

Nhưng bây giờ, cả hai đều đã thành hiện thực. "Không cãi nhau với anh nữa, lái xe cẩn thận nhé, em lên đây." "Khi ngủ mơ nhớ nghĩ đến anh đấy." Mộc Dung chọc chọc má Lục Niệm Nhất. "Đừng đùa nữa, mau đi đi." Khi Lục Niệm Nhất về đến nhà, Đóa Đóa đã tắm rửa xong, mặc đồ ngủ, đang ở đó sấy tóc.

Cô bé này, tốc độ cũng nhanh thật đấy.

Hai chị em tuy chênh lệch nhau vài tuổi, nhưng thường xuyên ngủ chung một giường, rõ ràng Đóa Đóa muốn ngủ lại chỗ cô. "Chị Niệm Niệm, mau gọi điện thoại cho bố em, nói em ở chỗ chị, tối nay không về." Đóa Đóa giục.

Lục Niệm Nhất cười cười, vội vàng gọi điện thoại cho đại bá.

Đóa Đóa cũng đến nói chuyện, xác nhận hai người ở cùng nhau, Lục Minh mới yên tâm. "Lan Khuynh Tâm, em xem em thất bại đến mức nào, lời em nói chẳng ai chịu tin, lần nào cũng phải để chị giúp em gọi điện thoại." "Đó là do người lớn nghĩ nhiều thôi, với thân thủ như em, đi đâu cũng không sợ bị thiệt thòi." "Tối muộn vẫn phải chú ý một chút, không được lang thang bên ngoài." Đóa Đóa bĩu môi, trèo lên giường.

Lục Niệm Nhất cũng cảm thấy hơi mệt, tắm xong liền nằm lên giường. "Chị, chị xin bố em hai tấm thiệp mời, là để dành cho bạn trai chị đó." Thực ra hôm nay Đóa Đóa cố ý đến để điều tra, cô bé cảm thấy chị mình đang giấu giếm chuyện gì đó.

Quả nhiên, thu hoạch lớn lắm, đã gặp được bạn trai của chị ấy rồi. "Ừm, cho anh ấy và mẹ anh ấy." "Chị, chị giỏi quá rồi, chị đã gặp mẹ của Mộc Dung rồi, tốc độ này có quá nhanh không vậy?

Chị còn muốn dẫn bà ấy đi gặp người lớn, chị định làm gì vậy?

Định kết hôn sao?" Đóa Đóa kinh ngạc bật dậy ngồi thẳng. "Đừng có giật mình như vậy, không nhanh như em nói đâu, chúng ta mới xác nhận quan hệ thôi.

Chương 1092

Đến lúc đó em đừng có lỡ lời nhé, chị sẽ nói Mộc Dung là cấp trên của chị.

Mẹ của Mộc Dung trước đây đã xảy ra một số chuyện, chị muốn nhân dịp sinh nhật em để tìm cho bà ấy một đối tượng, giúp bà ấy bước ra khỏi bóng tối." Đóa Đóa ôm lấy eo Lục Niệm Nhất, cười tít mắt nói: "Không ngờ chị lại trẻ thế này đã muốn làm bà mai, chuyện này lạ thật đấy.

Mẹ của anh ấy bao nhiêu tuổi rồi, em sẽ giúp chị chọn lọc trong số khách mời một người phù hợp." "Mới ngoài bốn mươi thôi." "Thế thì hợp với chú Lâm của em rồi." Đóa Đóa buột miệng nói. "Chú Lâm nào?" Lục Niệm Nhất nhất thời chưa phản ứng được Đóa Đóa đang nói ai. "Thì là chú Lâm Hữu ấy, con nuôi của ông ngoại Giang em.

Mười mấy năm nay chú ấy luôn giúp ông ngoại Giang em quản lý công ty, nhân phẩm thật sự rất tốt.

Ông ngoại em mấy lần muốn giao thẳng công ty cho chú ấy mà chú ấy đều không nhận, ngoại hình cũng không tệ." Lục Niệm Nhất suy nghĩ một lát mới phản ứng ra, người mà Đóa Đóa nói cô biết, tên là Lâm Hữu, thỉnh thoảng cũng xuất hiện trong giới của họ.

Ông ngoại Giang sau khi mất con gái vào tuổi trung niên thì không còn tâm trí lo chuyện công ty, giao toàn quyền cho Lâm Hữu, bản thân ông thì về quê sinh sống.

Sau này Đóa Đóa ra đời ông mới chạy đi chạy lại giữa hai nơi.

Lâm Hữu đã qua gần nửa đời người nhưng vẫn chưa lập gia đình, ngay cả đại bá mẫu nhà cô cũng theo đó mà sốt ruột giùm. "Đây đúng là một ứng cử viên tốt, nhưng em có biết vì sao chú ấy không lấy vợ

không?

Có phải có vấn đề gì không?" Lục Niệm Nhất có chút không yên tâm với loại đàn ông này, người kết hôn rồi vợ mất thì tương đối tốt hơn, đó là sự bất lực của số phận.

Nhưng loại đàn ông mà cứ kéo dài đến hơn 40 tuổi vẫn chưa kết hôn, cô không thể không để tâm.

Cô muốn giúp người khác, nhưng đừng để đến lúc lại thành ra hại người ta. "Vấn đề, chị đang ám chỉ về phương diện giới tính sao?" Lục Niệm Nhất véo nhẹ vào phần thịt mềm ở eo Đóa Đóa: "Dù sao thì em giúp chị hỏi thăm kỹ càng một chút, điều tra xem vì sao chú ấy bây giờ vẫn chưa lấy vợ, chị cần nắm rõ toàn bộ tình hình." "Trước đây mẹ em từng giới thiệu cho chú ấy một người, hình như quen nhau hai ba tháng gì đó, nhưng sau này vẫn chia tay.

Chú Lâm chỉ một lòng tập trung vào công việc, bên nữ cảm thấy bị thờ ơ, không nảy sinh tình cảm.

Nhưng mà..." "Nhưng mà sao?" "Em từng nghe một chuyện bát quái, chú Lâm là đối tượng thầm mến của dì út đã mất của em.

Em cũng là nghe lén bố mẹ nói chuyện mới biết." "Vậy chú Lâm thích dì út của em, vì dì út mà vẫn chưa lấy vợ sao?" "Cái đó thì không biết được, họ chỉ tiện miệng nhắc đến, em cũng không hỏi kỹ.

Nhưng ông ngoại Giang em từng hỏi, chú Lâm nói là chưa gặp được đối tượng phù hợp, thà thiếu còn hơn là có bừa." "Vậy rốt cuộc là có vấn đề hay không có vấn đề?" "Ai nha, chị, có vấn đề gì chứ.

Thẳng còn có thể bẻ cong, cong cũng có thể bẻ thẳng, còn tùy vào bản lĩnh của mỗi người thôi.

Nếu em thật sự thích một người con gái, nhất định sẽ cưỡng đoạt, trực tiếp thay đổi xu hướng giới tính của người ta." Đóa Đóa hùng hồn nói. "Lan Khuynh Tâm, em mau dừng lại cho chị, những lời này nói trước mặt chị thì được rồi, ngàn vạn lần đừng nói lung tung trước mặt các bậc trưởng bối, đặc biệt là trước mặt ông cố đấy!" "Hì hì, yên tâm đi, trước mặt ông cố em thường ngoan lắm, roi mây của ông cố đáng sợ lắm, da thịt mỏng manh như em đây chịu không nổi đâu." "Đóa Đóa à, em thành thật nói với chị đi, em có thật sự thích cô gái nào không?" Lục Niệm Nhất có chút bất an, nhóc con nghịch ngợm này suy nghĩ lúc nào cũng khác người, đừng có mà thật sự thành 'lesbian' đấy.

Những gì cô bé đã nói ra miệng thì chắc chắn sẽ làm được, không thể xem nhẹ.

Trong bóng tối, Đóa Đóa lườm một cái: "Chị, chị đừng có căng thẳng vớ vẩn, em chỉ nói bừa thôi.

Em chẳng thích ai cả, chỉ thích Điểm Điểm nhà em thôi.

Nếu Điểm Điểm biến thành một cô gái, em có thể sống cả đời với nó, còn những người khác thì thôi đi." "Làm chị sợ chết khiếp, nếu em mà 'cong' thật thì cả đống người lớn phải khóc ròng." Lục Niệm Nhất cảm thấy mình như vừa đi tàu lượn siêu tốc, tâm trạng lên xuống thất thường. "Hahahaha." Đóa Đóa cười vui vẻ. "Thế em có thích chàng trai nào không?" "Con trai là cái gì?

Đánh lại em không?

Có bán tiền được không?

Có ăn được không?" Đóa Đóa cười khẩy, trong giọng nói đầy vẻ khinh thường.

Lục Niệm Nhất thật sự cạn lời.

Muốn nói cô em gái này không hiểu chuyện, hình như cũng không phải, đầu óc cô bé lanh lợi lắm, xem cái kiểu thẩm vấn Mộc Dung vừa nãy thì những chuyện nam nữ giữa cô bé và anh ấy đều rõ mồn một.

Muốn nói cô bé hiểu chuyện thì hình như vẫn còn thiếu một chút, cứ y hệt tính cách con trai.

Trẻ con tuổi dậy thì ít nhiều cũng sẽ có chút ảo mộng, nhìn cô bé thế này thì thật sự không có chút cảm giác nào với cái sinh vật gọi là con trai đó.

Ai mà thích cô bé này, chắc sẽ bị giày vò thê thảm.

Với thân thủ của cô bé, e rằng chỉ cần cãi vã một chút là sẽ biến thành bạo lực gia đình.

Lục Niệm Nhất đổ một vệt mồ hôi lạnh thay cho chồng tương lai của Đóa Đóa, tiểu ma nữ nhà họ thật sự không dễ đối phó. "Cái con bé này thật là..." "Chị, em nói chị nghe, em ghét nhất mấy đứa cứ lấy tiền mồ hôi nước mắt cha mẹ vất vả kiếm được để hoang phí đi yêu đương.

Cha mẹ vất vả kiếm tiền dễ dàng sao?

Muốn tìm đối tượng thì phải tự mình có bản lĩnh nuôi sống bản thân, nuôi sống đối tượng, dựa dẫm vào cha mẹ mình thì tính là cái gì?

Khinh bỉ, khinh bỉ, khinh bỉ chết đi được!" Lục Niệm Nhất nhướng mày, cô bé này sao lại giống y hệt một người trẻ hay bất bình vậy, thật sự khiến người ta dở khóc dở cười. "Thế mà em vẫn đang sống dựa vào cha mẹ đấy thôi." "Em là vị thành niên, cha mẹ có nghĩa vụ nuôi em.

Đợi em thành niên rồi, em tuyệt đối sẽ không dựa dẫm vào cha mẹ, em sẽ gấp bội báo đáp cha mẹ, báo đáp các bậc trưởng bối." Đóa Đóa trịnh trọng thề. "À à, khẩu khí em lớn thật đấy, số tiền hai ông ngoại em đã chi tiêu cho em bao năm nay, e rằng em không thể trả hết trong chốc lát đâu." "Cái đó thì kệ đi, dù sao em cũng chưa bao giờ hoang phí tiền của các bậc trưởng bối, tiền tiêu vặt họ cho em đều dùng để mua đồ ăn hết rồi, đều 'mọc' lên người em rồi đấy thôi, cũng coi như là một cách báo đáp của em rồi.

Bây giờ họ nhìn em thế này, nhìn khuôn mặt em, hài lòng lắm đấy chứ." "Con bé thối, được lợi còn làm bộ làm tịch." "Hahahaha." Nói chuyện một hồi, Lục Niệm Nhất ngủ thiếp đi.

Chương 1093

Đóa Đóa rúc rúc vào, cuộn tròn trong vòng tay chị gái mình ngủ thiếp đi thật ngọt ngào.

Vào ngày tiệc sinh nhật của Đóa Đóa, tất cả các bậc trưởng bối đều sắp xếp lịch trình rảnh rỗi.

Tuy nói không tổ chức lớn, nhưng dựa vào sự cưng chiều của ông ngoại Lan Hành Chi dành cho Đóa Đóa, vẫn có gần mười bàn khách.

Tiệc sinh nhật được tổ chức tại tầng hai của khách sạn Minh Châu Grand.

Đóa Đóa mặc chiếc váy dài màu nude do Nam Tịch tự tay thiết kế, những bông hoa nhỏ trên đó đều được thêu từng mũi kim bằng sợi chỉ vàng, đơn giản mà thanh lịch.

Phần đuôi tóc dài hơi uốn cong một chút, cô bé tươi tắn khoác tay ông ngoại ở cửa đón khách.

Mấy năm nay Nam Tịch đã không còn sức lực để thiết kế trang phục nữa, chỉ thỉnh thoảng thiết kế một hai bộ quần áo cho cháu gái mình.

Trình Kiều khoác tay Mộc Dung đi đến, Đóa Đóa nhiệt tình nói: "Anh Mộc Đầu, bác gái, mau vào đi ạ." Anh Mộc Đầu.

Khóe môi Mộc Dung hơi cứng lại, anh cười nói: "Đóa Đóa, chúc mừng sinh nhật em." "Cảm ơn anh Mộc Đầu." Trình Kiều cũng đưa món quà sinh nhật đã chuẩn bị cho Đóa Đóa, Đóa Đóa ngọt ngào cảm ơn.

Lan Hành Chi có chút tò mò nhìn bóng lưng Mộc Dung và Trình Kiều.

Đóa Đóa ghé vào tai Lan Hành Chi giải thích một chút, Lan Hành Chi mới lộ vẻ hiểu ra.

Đóa Đóa nhân cơ hội gửi một tin nhắn cho Lục Niệm Nhất: "Chị, mẹ chồng tương lai của chị đã đến rồi đó, chị chú ý đến chú Lâm của em, nếu mọi người đã đến đủ thì có thể bắt đầu hành động, tạo cơ hội cho họ tiếp xúc đi." Mộc Dung vừa vào đã đảo mắt tìm kiếm khắp nơi, liền thấy ngay Lục Niệm Nhất trong chiếc váy liền màu vàng ngà.

Cô đang ngồi giữa một nhóm trưởng bối, không biết đang nói chuyện gì mà ai nấy đều tươi cười rạng rỡ, hiển nhiên là bị cô chọc cười.

Mộc Dung vốn rất mong đợi được gặp người nhà cô, nhưng thấy có nhiều trưởng bối như vậy, anh lại vô cớ cảm thấy căng thẳng. "Con trai, con đang căng thẳng sao?" So với Mộc Dung, Trình Kiều lại chẳng có chút cảm giác gì, những hoạt động như thế này bà tham gia không biết bao nhiêu lần mỗi năm.

Quan trọng là, những người này bà chẳng quen biết ai.

Có những người là vậy đấy, trước mặt người lạ, họ luôn thoải mái hơn là trước mặt người quen.

Trình Kiều chính là người như thế.

Bà không cần phải lo lắng dáng vẻ của mình có ảnh hưởng đến cách mọi người nhìn nhận về vai trò chủ mẫu của Mộc gia hay không, cũng không thấy được những lời nịnh nọt bề ngoài nhưng sau lưng lại chế giễu bà.

Vì vậy bà rất thoải mái.

Khóe môi Mộc Dung cứng lại một chút, không muốn thừa nhận sự căng thẳng của mình lúc này: "Không có chuyện đó." Trình Kiều bổ sung thêm một câu khiến Mộc Dung muốn thổ huyết: "Đừng sợ chứ, có mẹ ở bên con mà, mẹ còn chẳng căng thẳng, con căng thẳng cái gì." Như thể có thần giao cách cảm, Lục Niệm Nhất cũng nhìn thấy mẹ con Mộc Dung, đi về phía họ.

Cố gắng giữ bình tĩnh, cô chủ động dẫn họ chào hỏi các bậc trưởng bối, giới thiệu Mộc Dung là cấp trên của mình và Trình Kiều là mẹ của cấp trên.

Vợ chồng Lục Sâm cũng không vạch trần, mặc nhận lời nói của con gái.

Những người khác dứt khoát cũng giả vờ không hiểu.

Ông cụ Lục lườm Mộc Dung một cái thật hung rồi quay đầu nói chuyện với ông cụ Diệp.

Lục Niệm Nhất bĩu môi, cô biết ngay là sẽ có kết quả này mà.

Cửa ải ông cố này thật sự không dễ vượt qua.

Bây giờ thì tạm thời không giải thích nữa, đợi sau này nói sau.

Mộc Dung thì không để tâm đến thái độ của những người khác, bắt đầu xun xoe với vợ chồng Lục Sâm: "Bác trai, bác gái, rất vui lại được gặp hai bác ạ." Lục Sâm vẫn luôn như vậy, nụ cười ôn hòa, khiến người ta căn bản không nhìn ra được cảm xúc thật của ông: "Niệm Niệm thời gian này vất vả cho cháu rồi." "Ơn tình của bác trai đối với cháu, cháu không biết báo đáp thế nào cho phải.

Nhất Nhất là trợ thủ đắc lực của cháu, vẫn luôn là cô ấy giúp cháu." "Đừng đứng mãi, chúng ta ngồi xuống nói chuyện." Mộc Dung ngồi xuống bên cạnh Lục Sâm, còn Lục Niệm Nhất thì dẫn Trình Kiều đi dạo quanh.

Trình Kiều vốn là người dễ bắt chuyện, theo cách xưng hô của Mộc Dung, bà hỏi: "Nhất Nhất, bố mẹ con có phải không thích Mộc Dung nhà bác không?" "Không có chuyện đó đâu bác gái, Mộc Dung và bố mẹ cháu trước đây đã quen biết rồi.

Bố cháu tính tình vốn là vậy, đối với ai cũng như nhau thôi, những người đã làm anh em với ông ấy mấy chục năm nay, ông ấy cũng đối xử như thế." "Thế thì tốt rồi.

Nhất Nhất à, sự hiểu lầm của bác gái đối với con mấy hôm trước, bác vẫn mong con đừng để bụng nhé." Nghĩ đến sự nhỏ nhen của mình trước đó, Trình Kiều vẫn cảm thấy khá áy náy.

Khí chất quý phái trên người vợ chồng Lục Sâm, cùng với những bạn bè thân thiết này, bất kể là ai, đều là những người có thể ra mặt.

Trình Kiều nhìn một cái là có thể nhận ra. "Bác gái nghĩ nhiều rồi, có hiểu lầm thì chúng ta cứ trao đổi nhiều hơn thôi, cháu sẽ không để bụng đâu.

Là do trước đây cháu giấu thân phận gây ra hiểu lầm cho người khác, làm sao có thể trách bác được chứ." "À à, con không trách bác gái là tốt rồi." Trình Kiều có chút vô tư nói. "À phải rồi, bác gái, đây là bánh kem ngon nhất ở Thành phố A chúng cháu, là một tiệm lâu đời làm đó, ở những nơi khác đều không mua được đâu, bác ăn thử xem." Lục Niệm Nhất cầm lấy bánh kem đưa cho Trình Kiều.

Cô đã sớm tìm hiểu sở thích của Trình Kiều rồi, Trình Kiều thích đồ ngọt, đặc biệt là không thể cưỡng lại sức hấp dẫn của bánh kem.

Quả nhiên, Trình Kiều lập tức 'mắc câu', trong mắt hiện lên vẻ mong muốn nhàn nhạt: "Bây giờ bác ăn luôn được không?" "Đương nhiên rồi, tiệc sinh nhật hôm nay không có người ngoài, không trang trọng đến thế đâu, toàn là họ hàng đặc biệt thân thiết của nhà cháu thôi, không sao cả." Lục Niệm Nhất vừa nói vừa tự mình ăn một miếng trước.

Trình Kiều cười cười, cũng theo Lục Niệm Nhất ăn.

Mễ Nặc vẫn luôn nhìn chằm chằm về phía Lục Niệm Nhất, với vẻ mặt u sầu trừng mắt nhìn hai đứa con trai nhà mình: "Hai đứa vô dụng nhà các con, Niệm Niệm tốt như vậy mà các con cũng không nắm giữ được, để người khác nhanh chân chiếm trước rồi, thật sự làm mẹ tức chết đi được!" "Mẹ, người đàn ông đi cùng bố nuôi kia, là bạn trai của Niệm Niệm sao?" Mễ Nặc véo nhẹ tai Diệp Việt: "Mắt mũi con thế nào vậy, cái này cũng không nhìn ra sao?

Niệm Niệm không chỉ dẫn bạn trai đến, mà mẹ của bạn trai cũng đến rồi." Diệp Việt bĩu môi, quyết định không lên tiếng, người anh thích vẫn luôn là Mạc Hữu An. "Diệp Mộ, con lại là sao nữa?

Những lời mẹ nói bình thường con đều coi như gió thoảng bên tai sao?" Diệp Mộ cười híp mắt nói: "Mẹ, con nhỏ hơn chị Niệm Niệm vài tuổi, mà không chỉ là chênh lệch tuổi tác đó đâu, chúng con quá thân thiết rồi, làm sao con có thể theo đuổi chị ấy được chứ." "Hai đứa nhóc thối vô dụng, sau này không lấy được vợ thì đừng có mà tìm mẹ khóc lóc." Bên này, Lục Niệm Nhất và Trình Kiều đang ăn bánh kem thì một cậu bé chạy xộc tới, đâm sầm vào họ.

Bánh kem trên tay Trình Kiều trực tiếp dính lên chiếc váy dài màu xanh đậm của bà.

Chương 1094

"Cháu xin lỗi, cháu xin lỗi, cháu không cố ý ạ." Cậu bé lập tức xin lỗi.

Trình Kiều vốn thích trẻ con, bà xoa xoa đầu cậu bé: "Không sao đâu, bác đi vào nhà vệ sinh lau dọn một chút là được." "Nhóc nghịch ngợm, sau này đi đường cẩn thận một chút, đừng hấp tấp như vậy." "Chị Niệm Niệm, cháu sai rồi." Cậu bé tủi thân chết đi được. "Nhất Nhất, trẻ con nghịch một chút là tốt mà, thông minh đấy, con đừng nói nó." "Được được được, không nói nó nữa.

Bác gái, cháu đưa bác đi nhà vệ sinh nhé." Trình Kiều thiện ý cười với cậu bé, rồi mới đi theo Lục Niệm Nhất vào nhà vệ sinh.

Đương nhiên, bà không nhìn thấy cậu bé đó vẫy tay ra hiệu chiến thắng về phía Đóa Đóa ở đằng xa, sau đó Đóa Đóa giơ ba ngón tay lên.

Ba trăm tệ. "Đóa Đóa và Niệm Niệm lại đang giở trò gì nữa rồi, thằng nhóc thối này lại là đồng phạm." Bùi Lệ Hành bất lực nói. "Ai bảo anh không được việc, để con trai mình lùn thế này, người ta còn tưởng là trẻ con." Cậu bé năm nay vừa tròn 11 tuổi, là con trai út của Bùi Lệ Hành và Lục Tử Đồng.

Không biết vì sao, cậu bé phát triển đặc biệt chậm, trông không khác gì một đứa trẻ bảy tám tuổi.

Lục Tử Đồng mỗi lần đều phàn nàn là do Bùi Lệ Hành đã già, chất lượng tinh trùng không tốt, nghiêm trọng làm giảm chiều cao trung bình của gia đình họ. "Đồng Đồng, đây tuyệt đối không phải vấn đề của anh đâu, rất nhiều cậu bé phát triển chậm, thêm hai năm nữa là sẽ ổn thôi." "Thế chúng ta sinh thêm một cô con gái nữa nhé?" "Lục Đồng Đồng, em không phải nói anh 'chất lượng không ổn' sao?" "Con gái thì không cần quá cao, nhỏ nhắn xinh xắn cũng đáng yêu mà." "Em có thể đừng cứ mãi nghĩ đến chuyện này được không?

Chúng ta đều không còn trẻ nữa rồi, ai dám đảm bảo sinh thêm một đứa nữa sẽ là con gái?

Nếu là con trai thì sao?" Anh ấy đã năm mươi tuổi rồi, Lục Tử Đồng cũng sắp bốn mươi rồi, sinh con nữa cơ thể cô ấy sẽ không chịu nổi. "Anh có thể đừng vội 'nhận thua' như vậy không?

Mẹ em còn sinh được em là con gái mà, em nhất định sẽ sinh được con gái thôi, thể chất của em thế này sao có thể giống phụ nữ bình thường được chứ?" Lục Tử Đồng vẫn luôn tự tin đầy mình. "Đừng đùa nữa, con trai thì con trai vậy.

Em xem nhà anh Diệp cũng có hai đứa con trai, chẳng phải cũng rất tốt đó sao." Bùi Lệ Hành cưng chiều nhìn Lục Tử Đồng.

Lục Tử Đồng lại không muốn để ý đến Bùi Lệ Hành nữa, đồ lão ngoan cố.

Lục Niệm Nhất vừa dẫn Trình Kiều đến nhà vệ sinh thì điện thoại reo.

Trình Kiều bảo cô cứ đi lo việc của mình trước, bà tự tìm được đường.

Đợi Trình Kiều lau sạch kem trên ngực, bà phát hiện cả mảng áo đều ướt, có chút hớ hênh.

Mặc thế này đi dự tiệc sinh nhật có chút không lịch sự.

Bà muốn nói với Lục Niệm Nhất một tiếng, xem có bộ lễ phục dự phòng nào không, nếu không thì bà sẽ về trước.

Vừa bước ra, bà liền thấy bên ngoài có một người đàn ông đứng đó.

Người đàn ông mặc một bộ vest màu xanh đậm, trông cũng khoảng hơn bốn mươi tuổi, đang nói chuyện điện thoại, hình như là đang bàn công việc.

Khi bà đi ngang qua, người đàn ông đột nhiên bỏ điện thoại xuống, mở lời trước: "Xin hỏi có phải là cô Trình Kiều không ạ?" Trình Kiều ngẩn người một lát mới phản ứng kịp, bao nhiêu năm nay cái xưng hô bà nghe nhiều nhất là phu nhân Mộc. "Đúng vậy, anh là?" Lâm Hữu khẽ cong khóe môi: "Tôi tên là Lâm Hữu, là chú Lâm của Đóa Đóa.

Đóa Đóa và Niệm Niệm đang bận, nhờ tôi qua đây xem tình hình của cô, bên cô còn cần tôi giúp gì không?" Trình Kiều đột nhiên cảm thấy hơi ngượng ngùng: "Tôi muốn hỏi xem có chuẩn bị lễ phục dự phòng nào không, lễ phục của tôi bây giờ có chút không lịch sự rồi." Lâm Hữu nhìn lướt qua chỗ ngực bà đang dùng tay che lại liền hiểu ra, anh lịch sự cởi áo vest của mình đưa ra trước mặt bà: "Cô cứ tạm khoác vào trước, tôi đưa cô lên tầng ba, ở đó có lễ phục dự phòng." Trình Kiều dừng lại hai giây mới nhận lấy.

Nhiệt độ cơ thể xa lạ, mùi hương xa lạ trên quần áo khiến Trình Kiều có chút không thoải mái.

Nhưng bao nhiêu năm nay, bà biết đây là hành động lịch sự của người khác, từ chối thì sẽ là bất lịch sự. "Cảm ơn anh Lâm." "Không có gì, bây giờ tôi đưa cô lên nhé." Suốt quãng đường, hai người đều có chút trầm mặc.

Lâm Hữu trong lòng thực ra hiểu ý của Đóa Đóa, nói cái gì mà ở đây anh là người độc thân thích hợp nhất để làm chuyện này, thực ra là đang gián tiếp giới thiệu đối tượng cho anh.

Trong bữa tiệc còn có rất nhiều phụ nữ khác, tùy tiện một người nào đó cũng tiện hơn anh.

Tấm lòng hiếu thảo của mấy đứa nhỏ, anh cũng sẽ không từ chối, dù sao cũng chỉ là một chuyện nhỏ. "Nghe nói cô Trình là từ Singapore đến sao?" Lâm Hữu đột nhiên dừng bước.

Trình Kiều căn bản không ngờ anh ta sẽ dừng lại, liền đâm thẳng vào anh.

Đến khi nhận ra mình đã đụng phải Lâm Hữu, bà sợ đến mức lập tức bật ra: "Xin lỗi, tôi nhất thời không chú ý, có đụng trúng anh không?" "Không sao, lưng đàn ông tương đối cứng, cô có sao không?" Trình Kiều ngượng ngùng lắc đầu: "Tôi cũng không sao." "Không sao là tốt rồi." Đi được hai bước, Lâm Hữu lại đột nhiên dừng bước, hỏi: "Sao cô lại một mình đến Singapore vậy?" Lần này, Trình Kiều lại đụng vào anh, lần này là đụng vào mũi, bà có chút tức giận: "Anh Lâm, anh có thể đừng cứ hễ nói chuyện là dừng bước được không, mũi tôi đau hết rồi này!" Người phụ nữ này, đúng là có chút thú vị, rõ ràng là cô ấy đi đường không cẩn thận, ngược lại còn đổ lỗi cho anh.

Nhưng anh là một người đàn ông lớn, cũng sẽ không so đo với cô ấy: "Là lỗi của tôi, cô Trình đi đường vẫn nên nhìn kỹ phía trước, cẩn thận té ngã." "Tôi vẫn luôn quen đi đường như vậy." Lâm Hữu ngạc nhiên nhướng mày: "Cô không bị lạc cũng là một chuyện lạ đấy." "Dù tôi không phân biệt được đông tây nam bắc, tôi cũng sẽ không bị lạc đâu, bây giờ những chiếc xe bên ngoài, cứ như bản đồ sống vậy." Dù sao bà ra ngoài vẫn luôn đi xe, đến Thành phố A cũng là đi taxi, muốn đến đâu thì đến đó, khá tiện lợi. "Xã hội bây giờ thật sự không an toàn đến thế đâu, cô vẫn nên tự mình chú ý một chút." Không biết từ lúc nào, mối quan hệ của hai người dường như đã gần gũi hơn một chút, Trình Kiều cũng không còn không thoải mái đến thế nữa: "Không sửa được đâu, nhớ hồi xưa tôi học địa lý giỏi lắm, những nơi trên bản đồ tôi đều biết, có thể nói chính xác kinh độ vĩ độ.

Nhưng cứ hễ nhận đường là đầu óc tôi lại mơ màng." "Cô là do ít ra ngoài đó.

Bình thường một nhóm người đi ra ngoài, tự nhiên sẽ không nhận đường.

Cô một mình ra ngoài thêm vài lần, dần dần sẽ tự buộc mình sửa được thói xấu này thôi." "Cái đó thì đúng, hai mươi năm nay tôi chưa từng đi xa nhiều, đây là lần đầu tiên." "Ra ngoài nhiều là đúng, có thể giúp tâm trạng vui vẻ hơn." "Sao anh lại biết tôi không vui?" Trình Kiều cực kỳ tò mò.

Chẳng lẽ người này còn biết xem tướng, nhìn một cái là biết bà mấy năm nay sống không hạnh phúc sao.

Lâm Hữu chỉ mỉm cười không nói.

Anh cũng chỉ là đoán thôi, một người phụ nữ hạnh phúc sao có thể hai mươi mấy năm không đi xa?

Ở tuổi của họ, đã phấn đấu gần đủ rồi, rất nhiều lúc đều thích ra ngoài đi đây đó.

Chương 1095

Ngay cả anh, một người đàn ông độc thân, đôi khi cũng tự mình đi ra ngoài, nhìn ngắm thế giới nhiều hơn sẽ cảm thấy thư thái. "Sao lại không nói gì nữa vậy?

Anh Lâm." Tính cách của Trình Kiều vốn là người nói nhiều, vừa mới mở hộp thoại ra mà đột nhiên lại trầm mặc khiến bà có chút không quen. "Tôi chỉ đoán mò thôi." Lâm Hữu nói. "Cũng có chút bản lĩnh đấy." Suốt quãng đường, hai người nói chuyện dở dang, không khí cũng khá hòa hợp.

Trình Kiều thay lại lễ phục, trang điểm trên mặt cũng làm lại một chút, tốn mất hơn nửa tiếng đồng hồ.

Khi đi ra, bà thấy Lâm Hữu vẫn còn đứng bên ngoài: "Anh Lâm, sao anh vẫn còn ở đây?

Không phải tôi bảo anh xuống trước sao?" "Tôi sợ cô không tìm được đường, đã 'tiễn Phật thì tiễn đến Tây thiên', Đóa Đóa giao cô cho tôi, tôi phải chịu trách nhiệm hoàn toàn chứ." Lâm Hữu cười nói.

Người này, nhìn không ra, nhưng thật sự rất có phong độ.

Bà nhớ đến người chồng như hình với bóng của mình, ngay cả khi còn trẻ, dường như cũng chưa từng quan tâm bà như vậy.

Quả nhiên, người với người, tức chết người.

Tâm trạng vốn đang khá ổn của Trình Kiều, đột nhiên lại trở nên tồi tệ lần nữa.

Mộc Dung rất trân trọng cơ hội được gặp Lục Sâm, hai người cứ thế nói chuyện về chuyện thương trường.

Mạc Noãn mang một ít trái cây đặt trước mặt họ. "Nói chuyện lâu thế rồi, ăn chút trái cây đi." "Cháu cảm ơn bác gái." Mộc Dung cười nói.

Mạc Noãn phát hiện đứa trẻ này khi cười trên má dường như có một lúm đồng tiền nhỏ, không rõ ràng nhưng có thể nhìn ra, cả gương mặt có chút ngượng ngùng. "Đừng khách khí thế." Lục Sâm nhìn Mạc Noãn bằng ánh mắt sâu xa, ý bảo cô kiềm chế một chút, đừng tùy tiện cười với đàn ông khác.

Mạc Noãn lườm anh một cái, thật sự cạn lời.

Cô đã ngần này tuổi rồi, ít nhất cũng phải làm một bà lão hòa ái dễ gần, cả ngày cứ lạnh lùng thế làm gì.

Mộc Dung nhìn cách họ đối xử với nhau mà chỉ cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ.

Gia đình cậu ta chưa bao giờ có cảnh tượng hòa thuận như vậy, ngay cả những người phụ nữ được cha cậu ta sủng ái, địa vị đôi bên cũng không bình đẳng, bề ngoài thì chỉ có phụ nữ một mực lấy lòng.

Đang nói chuyện, Lục Sâm đột nhiên đổi giọng, hỏi: "Mộc Dung, tôi nghe Niệm Niệm nói nhà cậu là phú hộ ở Singapore?" Mộc Dung không ngờ Lục Sâm lại đột nhiên hỏi như vậy, tim cậu ta lập tức treo lên tận cổ họng, cân nhắc vài giây rồi cẩn thận nói: "Quả thật là như vậy, nhưng vãn bối không thấy có gì đáng nói cả.

Mối quan hệ giữa cháu và gia đình đó cũng không thân thiết lắm, nếu có thể tự mình lựa chọn, cháu sẽ không chọn gia đình như vậy.

Có một số chuyện vãn bối không dám giấu bác trai, gia đình cháu anh em đông đúc, đều là cùng cha khác mẹ, những năm nay vì chuyện gia sản mà đấu đá công khai lẫn ngầm, nhưng dù thế nào đi nữa, cháu nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa, sẽ không để ảnh hưởng đến Nhất Nhất." Trước mặt Lục Sâm, Mộc Dung chọn cách thành thật, cậu ta nghĩ rằng nếu Lục gia muốn điều tra thì không gì có thể giấu được.

Thà rằng tự mình thành thật khai báo rõ ràng trước còn hơn để họ tự tìm ra, ít nhất có thể bày tỏ thái độ của mình. "Đừng nói chi tiết thế, tôi còn chưa đồng ý cho cậu và Niệm Niệm ở bên nhau, chỉ là tiện miệng hỏi một chút thôi." "Dù bác trai không hỏi, có một số chuyện vãn bối cũng phải nói rõ ràng, không dám có bất kỳ sự che giấu nào." Mộc Dung giữ thái độ rất khiêm tốn, tuyệt đối không phải giả vờ, mà là cậu ta thực sự tôn trọng một người đàn ông như Lục Sâm.

Lục Sâm nhướng mày, thằng nhóc này lúc quan trọng thì EQ lại khá cao, dường như đã nhìn ra đây là anh đang thử cậu ta.

Những lời này đúng là không thể bắt bẻ được.

Lục Sâm giả vờ không vui nói: "Tuổi trẻ mà đã lải nhải thế." "Không phải lải nhải, mà là vì cháu rất nghiêm túc với Nhất Nhất, cháu nói rõ ràng một chút có thể giúp gia đình của cô ấy hiểu rõ về con người cháu hơn." Nếu đổi thành người khác, cậu ta mới lười đi giải thích. "Vậy cậu có biết kết luận của tôi về cậu là gì không?" Mộc Dung mắt dao động, cơ thể cũng lập tức căng thẳng, chỉ nghe Lục Sâm chậm rãi nói: "Đánh giá kém." Nghe vậy, Mộc Dung thật sự muốn khóc, có chút đáng thương nhìn Lục Sâm.

Chẳng lẽ vừa rồi cậu ta đã nói sai sao?

Sao lại nhận được đánh giá kém.

Trong dự đoán của cậu ta, đáng lẽ phải là tạm được mới đúng. "Cậu có biết ý nghĩa của cái tên Lục Niệm Nhất không?" Mộc Dung lắc đầu, "Vãn bối không biết." "Niệm Niệm là kết tinh tình yêu của tôi và bác gái, ngụ ý bác gái là người duy nhất mà cả đời này tôi khắc cốt ghi tâm, không lúc nào quên.

Hơn hai mươi năm đã trôi qua, tôi quả thật đã làm được.

Gia thế, ngoại hình của cậu, những thứ đó đều có thể bỏ qua.

Gia đình Lục gia chúng tôi có thực lực đó, đương nhiên con gái do tôi một tay nuôi dưỡng cũng có bản lĩnh, trong vấn đề hôn nhân sẽ không vì chuyện tiền bạc mà phiền não." Nếu là người có bản lĩnh, tâm địa tốt, Lục gia bọn họ sẵn sàng gả con gái mình còn chi thêm tiền.

Nhưng đối với người có ý đồ không trong sáng, họ tuyệt đối không hoan nghênh.

Mạc Noãn lườm Lục Sâm một cái, chưa từng thấy người nào tự luyến như anh, đã ngần này tuổi rồi mà tật xấu đó vẫn không bỏ được.

Mộc Dung nghiêm túc nói: "Cháu biết Lục gia không thiếu tiền, cũng biết Niệm Niệm là một cô gái rất có năng lực, nhưng chuyện tiền bạc thì cháu với tư cách là một người đàn ông sẽ giải quyết ổn thỏa.

Dù cho cháu không thừa kế mọi thứ của Mộc gia, cháu cũng có thể cho cô ấy một cuộc sống tốt đẹp." Lục Sâm lắc đầu, "Chàng trai trẻ, cậu không hiểu ý tôi." Mạc Noãn không khỏi nhắc nhở: "Chúng tôi chỉ quan tâm đến con người của cậu." "Noãn Noãn." Lục Sâm bất mãn kêu lên.

Sao nhanh vậy đã bắt đầu bênh vực Mộc Dung rồi.

Mạc Noãn chỉ cười không nói, tự mình ăn trái cây.

Mộc Dung chợt tỉnh ngộ: "Bác trai, bác cứ yên tâm.

Cháu tuy có một người cha như vậy, nhưng cháu rất may mắn khi được thừa hưởng từ mẹ mình.

Hơn nữa, chính vì cháu sinh ra trong một gia đình như thế nên cháu rất ghét những người không chuyên nhất trong tình cảm, cháu tuyệt đối sẽ không đi theo vết xe đổ của cha cháu." "Con gái tôi ở bên cậu, cậu tuyệt đối sẽ không chịu thiệt." Lục Sâm nói với vẻ bực bội.

Chương 1096

"Cháu biết mà, bác trai." Đang nói chuyện rất tốt đẹp, Lục Sâm đột nhiên trở nên nghiêm túc: "Lời khó nghe tôi phải nói trước.

Niệm Niệm nhà chúng tôi còn nhỏ, trong nhà lại ít con gái, dù cho tình cảm giữa cậu và Niệm Niệm không có vấn đề, cứ thế thuận lợi qua lại, chúng tôi cũng sẽ không đồng ý cho con bé kết hôn quá sớm.

Bản thân cậu là một người đàn ông, mấy năm nay cũng phải giữ chừng mực cho tôi, đừng ép tôi phải biến cậu thành thái giám." "Khụ khụ." Mạc Noãn bị sặc, không nhịn được ho khan.

Lục Sâm nhẹ nhàng vỗ lưng cô, "Lớn thế rồi mà sao vẫn bất cẩn vậy, phải nhai kỹ nuốt chậm chứ." Mạc Noãn thật sự không biết phải nói gì nữa.

Làm gì có ông bố vợ nào lại nói chuyện thẳng thừng như vậy chứ?

Chẳng lẽ mấy đứa trẻ tuổi tình cảm nồng nhiệt khó kiềm chế, anh ta thật sự định làm thế sao?

Vậy thì anh ta có còn muốn con gái nữa không?

Niệm Niệm bây giờ mới hai mươi tuổi, nếu anh ta thật sự giữ con gái đến hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, chẳng lẽ bảy, tám năm đó Mộc Dung phải sống như hòa thượng sao?

Thôi được rồi, đó hình như không phải vấn đề cô nên quan tâm.

Cô thực ra cũng rất mâu thuẫn, không muốn con gái mình bị người khác chiếm tiện nghi.

Mộc Dung cũng không ngờ Lục Sâm lại nói những lời như vậy, dù sao ấn tượng của cậu ta về Lục Sâm vẫn luôn là một người điềm đạm, tao nhã.

Nhất thời, từ mặt đến cổ, tất cả đều đỏ bừng, nửa ngày không nói được lời nào. "Phụt." Người không nhịn được bật cười là Mễ Nặc ở bên cạnh, chỉ nghe cô ấy trêu chọc: "Mạc Tiểu Noãn, cậu còn không mau quản lão chồng của cậu đi, bạo lực, máu me, hầm hố quá rồi, cẩn thận dọa sợ mấy đứa nhỏ đấy." May mà hai thằng nhóc nhà cô ấy không thích Lục Niệm Nhất, nếu không có ông bố vợ hầm hố như thế này thì đúng là rắc rối.

Ông bố vợ nào lại đe dọa biến con rể tương lai thành thái giám chứ. "Tớ không có bản lĩnh đó mà quản." Mạc Noãn vẻ mặt ai oán.

Mễ Nặc vỗ vỗ vai Mộc Dung, "Chàng trai trẻ, con đường phía trước thật sự rất dài, nhất định phải cẩn thận, nếu không cẩn thận một chút thôi là có thể gặp nguy hiểm đấy." Mộc Dung làm sao không nghe ra ý trêu chọc trong lời của Mễ Nặc, chỉ có thể nén sự bực bội, bày tỏ thái độ với các vị trưởng bối: "Mọi người xin cứ yên tâm, vãn bối tự có chừng mực, sẽ không làm mọi người thất vọng." "Nhớ kỹ lời cậu nói đấy, gia đình chúng tôi không thích những kẻ thất hứa." Lục Sâm lần nữa nhấn mạnh.

Lục Niệm Nhất tự nhiên không biết hoàn cảnh khó xử của Mộc Dung, thấy Trình Kiều và Lâm Hữu nửa ngày chưa quay lại, không khỏi lo lắng. "Đóa Đóa, chiêu của em có đáng tin không đấy?

Sao họ vẫn chưa về?" Dù sao đó cũng là mẹ của Mộc Dung, nếu có chuyện gì thì cô không biết giải thích với Mộc Dung thế nào. "Chị, chị cứ yên tâm đi, họ chưa về mới là đúng đấy, nếu mà về ngay thì chắc chắn là không có hy vọng rồi." "Em vẫn nên đi xem một chút đi." Đóa Đóa kéo Lục Niệm Nhất lại, "Chị, vội gì chứ, em nói cho chị biết, chú Lâm của em là một quý ông, ngực của cô Trình bị ướt, chú ấy chắc chắn phải cởi áo khoác của mình cho cô ấy mặc, rồi sau đó đi cùng cô ấy thay lễ phục.

Hai người hàn huyên tâm sự vài câu, như thế mới tính là quen biết.

Nhiệm vụ hôm nay của chị cũng coi như cơ bản hoàn thành.

Sau này em sẽ thỉnh thoảng quấn quýt chú Lâm rủ chú ấy đi ăn, chị lại lấy cớ cô Trình không có bạn bè ở thành phố A, dẫn cô ấy ra ngoài tụ tập với chúng ta." "Vài ba lần như vậy, nếu giữa họ có chút ý tứ thì đúng rồi, còn không thì chúng ta lại đổi đối tượng khác, dù sao bên cạnh chúng ta vẫn còn rất nhiều đàn ông ưu tú, không sợ đâu." "Cái con bé quỷ này, em đúng là lắm chiêu trò, không phải em muốn bán con trai lấy tiền sao?" Lục Niệm Nhất véo má Đóa Đóa, trêu chọc.

Đóa Đóa dang tay, "Con trai thì có thể bán lấy tiền, chứ đàn ông lớn tuổi thì bán tiền gì?" "Đóa Đóa, chuẩn bị bắt đầu rồi." Lan Hành Chi gọi Đóa Đóa. "Con đến đây, ông ngoại!" Đóa Đóa chạy đi, Lục Niệm Nhất cũng ngồi xuống bên cạnh Mộc Dung.

Không biết có phải cô nhầm lẫn không, cô cứ thấy mặt Mộc Dung hơi đỏ. "Mộc tổng, anh bị sốt à?" Mễ Nặc và Diệp Tử Hạo đều không nhịn được bật cười, ngay cả Mạc Noãn cũng cười theo.

Mộc Dung kéo kéo khóe môi, "Nhất Nhất, anh không sao." Lục Niệm Nhất cũng không hỏi nhiều, cô tin vào nhân phẩm của các trưởng bối, sẽ không làm gì Mộc Dung đâu.

Mọi người không nói gì nữa, tất cả đều bị giọng nói của Đóa Đóa thu hút sự chú ý.

Đây thực ra chỉ là một bữa tiệc gia đình nhỏ, một buổi tiệc rượu nhỏ, cả nhà cùng ăn cơm.

Vì đông người, không tiện tổ chức ở nhà nên mới chuyển sang khách sạn.

Hoàn toàn không có người dẫn chương trình, tiểu Đóa Đóa nói vài câu là được.

Dưới ánh đèn, Đóa Đóa mặc chiếc váy dài màu nude trông như tiên nữ giữa ánh trăng, cô bé đứng đó, không hề run sợ chút nào, chỉ nghe cô bé cười duyên nói: "Chào mừng các vị trưởng bối, các anh chị, các em đã đến tham dự tiệc sinh nhật của cháu.

Cảm ơn mọi người đã quan tâm cháu trong suốt một năm qua, cảm ơn mẹ cháu đã sinh ra cháu vào ngày này 17 năm trước, cho cháu vinh dự được gia nhập vào đại gia đình ấm áp và yêu thương này, Đóa Đóa thật sự rất vui." "Thôi được rồi, cháu là người thô lỗ, mấy lời khách sáo thì cháu không nói nhiều nữa.

Con người cháu có vài tật xấu, hơi vô dụng một chút, nhưng tuyệt đối không làm mọi người mất mặt.

Nếu mọi người gặp chuyện cần ra tay, cứ tìm cháu, cháu thích ra tay nghĩa hiệp nhất.

Đương nhiên, nếu mọi người thuyết phục được ông ngoại và bố mẹ cháu cho cháu đi lính hoặc làm cảnh sát thì cháu sẽ đánh đấm càng nhiệt tình hơn nữa." Giang Mạn thật sự muốn kéo con gái mình xuống, ai lại phát biểu cảm nghĩ trong sinh nhật mà nói những lời này chứ, rõ ràng đang mặc bộ lễ phục thục nữ mà một chút dáng vẻ thục nữ cũng không có. "Mẹ, mẹ đừng có cái vẻ mặt giận sắt không thành thép đó nữa, tính cách của con là như vậy rồi, dù thế nào cũng không thay đổi được đâu." Đóa Đóa cảm nhận được ánh mắt của mẹ, vô tội dang tay. "Con còn dám nói à." "Mẹ à, tính cách không phân tốt xấu, những việc con làm đều hợp tình hợp lý, không có gì phải sợ người khác biết." Giang Mạn trước nay chưa từng nói lại con gái mình, nếu không cũng sẽ không để Đóa Đóa trở thành như vậy.

Cô chỉ có thể quay sang Lục Minh oán trách: "Lục Minh, anh xem con gái anh kìa, đây chính là hậu quả của việc anh lơ là giáo dục."

"Cũng là con gái của em mà, con bé thế này thật ra rất tốt, không cần thiết đứa nào cũng phải trở thành tiểu thư khuê các.

Em không biết bên ngoài có bao nhiêu người ngưỡng mộ sự phóng khoáng của Đóa Đóa nhà chúng ta đâu." Bùi Dĩ Thành thấy Đóa Đóa chỉ vài câu đã khiến bố mẹ không nói được gì, vô cùng ngưỡng mộ, liền nói chen vào: "Chị Đóa Đóa, em bái phục chị, em muốn đi theo chị." Đóa Đóa cười nói: "Tiểu Dĩ Thành, chị cũng thích em, nhưng nếu em muốn theo chị thì phải luyện chân cẳng cho tốt vào." "Chị Đóa Đóa..." Bùi Dĩ Thành còn muốn nói gì đó, Lục Tử Đồng kịp thời vỗ một cái vào đầu cậu ta: "Đừng gây chuyện nữa, im miệng cho anh." Bùi Dĩ Thành bĩu môi, lẩm bẩm nhỏ giọng: "Sau này em nhất định phải tìm một người vợ như chị Đóa Đóa." "Cậu không sợ bị đánh à?" "Không sợ, em thông minh lắm, em sẽ trở thành cục cưng của cô ấy, sau đó để cô ấy giúp em đánh người khác." Lời của Bùi Dĩ Thành khiến Lục Nam Triết và Chu Thanh Vận bên cạnh không nhịn được bật cười.

Lục Nam Triết xoa đầu cậu ta, "Không tệ, phải thế chứ, tìm một cô vợ có thể làm vệ sĩ thì tiết kiệm biết bao, an toàn biết bao." "Bố, bố có thể đừng cứ chiều theo nó không?

Đàn ông là phải bảo vệ phụ nữ chứ, dựa vào phụ nữ bảo vệ thì ra thể thống gì." Lục Tử Đồng bất lực nói. "Chỉ cần vợ tương lai của người ta không ý kiến thì con lo lắng làm gì, dựa vào miệng lưỡi mà chinh phục thế giới cũng là một sở trường." Lục Tử Đồng cạn lời, cậu ta thật lòng cảm thấy tất cả ông bà ngoại, ông bà nội trên đời đều y như nhau, chỉ biết dung túng và nuông chiều con cái. "Thôi được rồi, mọi người ăn ngon chơi vui nhé, đặc biệt là ông cố thân yêu nhất của cháu, tình yêu của Đóa Đóa dành cho ông giống như ý niệm tòng quân của cháu vậy, vĩnh viễn không bao giờ phai nhạt nha!" Đóa Đóa nói rồi còn duyên dáng hôn gió một cái. "Cái con bé này, giữa thanh thiên bạch nhật đông người như thế mà cũng không biết ngại." Lục lão gia tử mặt đanh lại, nhưng giọng nói lại đầy vẻ cưng chiều.

Chương 1097

Ông nhẹ nhàng vuốt chòm râu bạc trắng, dáng vẻ đó nhìn kiểu gì cũng thấy muốn đánh. "Hừ, lão già, được tiện nghi còn ra vẻ ngoan hiền." Diệp lão gia tử bất mãn nói. "Đi đi đi, đồ không có chắt gái như ông thì biết gì mà nói." Diệp lão gia tử trợn tròn mắt, Lục lão gia tử cũng trợn mắt lại, không ai chịu thua ai.

Mọi người đều đã quen với kiểu cách tương tác của hai người họ, nhưng họ cảm thấy việc lão gia tử cưng chiều tiểu Đóa Đóa nhất là có lý do, đừng nhìn cô bé hành xử như con trai, nhưng miệng thì ngọt hơn ai hết.

Ánh mắt Đóa Đóa lại bắt đầu tìm kiếm, dừng lại ở bàn của Lan Hành Chi, "Còn có hai ông ngoại đẹp trai nhất, ông nội, bà ngoại và bà nội xinh đẹp như hoa, Đóa Đóa rất yêu mọi người, mọi người đều phải ăn nhiều một chút nha." Lan Hành Chi và Nam Tịch cũng rất vui mừng, nhiều năm như vậy, họ thực sự yêu thương cháu gái như con gái ruột.

Tiểu cháu gái tuy tính tình có hơi kỳ quái, nhưng lại là một đứa trẻ hiếu thảo.

Giang Lâm Thành cũng thấy mắt cay cay, ông không tái hôn, nhận Lâm Hữu làm con nuôi, đứa trẻ đó cũng chưa lập gia đình, nhiều năm nay, tất cả hy vọng của ông đều đặt vào Lục Nghiêu và Đóa Đóa.

Lục Nghiêu nhìn ra sự thương cảm của ông ngoại, "Ông ngoại Giang, đây là món ông thích nhất, tất cả các món ăn hôm nay đều do Đóa Đóa tự tay chọn đấy ạ." Giang Lâm Thành cười gật đầu, "Đóa Đóa có lòng rồi, ông ngoại chỉ là quá vui thôi, các con thoáng cái đã lớn thế này rồi." Ngay khi Trình Kiều và Lâm Hữu xuất hiện tại bữa tiệc, Lục Niệm Nhất vội vàng đón cô ấy vào chỗ.

Còn Lâm Hữu thì đi thẳng đến bàn của Đóa Đóa và mọi người, chỗ của anh ta sát bên Giang Lâm Thành. "Bác gái, bác vẫn ổn chứ ạ?" Trình Kiều cười cười, "Không sao, vị chú Lâm kia là một quý ông lịch thiệp, chú ấy đã đưa cô đi thay quần áo mới." Lục Niệm Nhất nhìn sắc mặt Trình Kiều, trong lòng mừng rỡ, kế hoạch của Đóa Đóa dường như khá hữu dụng, cô ấy đã làm quen với Lâm Hữu rồi. "Chú Lâm quả thực rất ưu tú, chỉ tiếc là..." Lục Niệm Nhất muốn nói rồi lại thôi.

Trình Kiều nhíu mày, "Tiếc gì cơ?" "Tiếc là chú ấy vẫn chưa gặp được người phụ nữ phù hợp, đến giờ vẫn độc thân, nhiều năm như vậy chú ấy vẫn luôn một mình, trong nhà đến một người phụ nữ hiểu chuyện se lạnh ấm lòng cũng không có." "Độc thân?

Sao có thể chứ, trông chú ấy tốt như vậy mà." Trình Kiều khó nén sự ngạc nhiên trong lòng, bản năng nhìn về phía Lâm Hữu.

Lâm Hữu có lẽ cảm nhận được ánh mắt của cô ấy, mỉm cười nhẹ về phía cô ấy.

Trình Kiều chỉ cảm thấy có chút không tự nhiên, lập tức thu lại ánh mắt. "Đây không phải là vấn đề người tốt hay không, người tốt cũng có thể không gặp được đối tượng phù hợp, người tốt cũng có thể gặp phải người không tốt.

Chuyện đời thật sự khó nói trước, có lẽ chú Lâm chỉ thiếu một chút may mắn thôi, trùng hợp chú ấy lại là người thà thiếu chứ không chịu bừa, cứ thế mà lãng phí tuổi xuân của mình." Lục Niệm Nhất cố ý nói như vậy.

Nghĩ đến cuộc hôn nhân hữu danh vô thực của mình, cô ấy thà một mình còn thoải mái hơn.

Trình Kiều cảm khái nói: "Đúng vậy, cuộc đời quả thật là như thế, có những lúc dù cố gắng thế nào cũng không đạt được điều mình muốn, có lẽ là thật sự không có cái vận may đó." Nhìn lại quá khứ, điều duy nhất cô ấy không hối hận chính là sinh ra đứa con trai Mộc Dung.

Con trai tuy có vẻ lạnh lùng, nhưng cô ấy nhìn ra được, trong lòng thằng bé vẫn luôn có cô ấy.

Sợ Trình Kiều nhìn ra điều gì, Lục Niệm Nhất chỉ nói đến đó rồi dừng lại, không tiếp tục nói thêm.

Đúng như lời bố mẹ đã nói, chuyện này không thể nóng vội, cần hai người trong cuộc tự nhìn trúng nhau, cô chỉ cần làm bà mối là được.

Sau bữa tối là một vũ hội, với tư cách là tiểu Đóa Đóa được vạn phần cưng chiều, đương nhiên cô bé sẽ nhảy mở màn với Lan Hành Chi, Lục Minh làm cha cũng chỉ có thể đứng sang một bên.

Đừng nhìn con bé này bao nhiêu năm nay cứ làm trò con bò, nhưng Lan Hành Chi không hề để cô bé bỏ lỡ bất cứ thứ gì cần học, khi nhảy múa thì không hề thua kém các tiểu thư khuê các khác.

Đây cũng là điều Giang Mạn cảm thấy an ủi cho đến giờ.

Sau khi vũ điệu mở màn kết thúc, ngoài hai lão gia tử không chịu nổi nữa, các trưởng bối còn lại đều lần lượt bước vào sàn nhảy, ngay cả Lâm Hữu dưới sự khuyến khích của Giang Lâm Thành cũng cùng Trình Kiều trở thành bạn nhảy.

Chỉ có các hậu bối ngồi khô không khốc, Lục Nghiêu và Diệp Việt đồng thời đưa tay về phía Mạc Hữu An.

Mạc Hữu An lườm họ một cái, hai người ngượng ngùng xoa mũi, rồi trở về chỗ ngồi của mình.

Mộc Dung nhướng mày, nhận ra ba người này có gì đó không bình thường, ghé sát tai Lục Niệm Nhất nói: "Hai chàng tranh một nàng à?" Lục Niệm Nhất cười khẽ, hạ giọng nói: "Thục nữ yểu điệu, quân tử hảo cầu." Mộc Dung hiểu ra, "May mà mấy người này không ai thích em, nếu không thì anh có đối thủ cạnh tranh rồi." Mấy chàng trai này trông đều rất ưu tú, sức cạnh tranh không hề nhỏ.

Lục Niệm Nhất chỉ vào anh em nhà họ Diệp, "Trừ hai người em trai đó ra, những người còn lại đều có quan hệ huyết thống với em, anh không cần lo lắng vớ vẩn đâu." "Ồ, hóa ra là vậy, thế thì anh yên tâm rồi." "Yên tâm à?

Anh nghĩ sức quyến rũ của Lục Niệm Nhất em chỉ có vậy thôi sao?" "À à, cái đó thì không phải, chỉ là tình cảm thanh mai trúc mã không phải người bình thường có thể sánh được.

So với người khác, anh vẫn có sự tự tin này." "Đừng có mà vớ vẩn, biết đâu một ngày nào đó em lại nhìn trúng một người còn vừa mắt hơn anh, em sẽ trực tiếp đá anh đó." "Không được, ai dám nhìn em thêm hai cái, anh móc mắt bọn họ." "Anh là cường đạo à?" Lục Niệm Nhất đành chịu với sự bá đạo của Mộc Dung, y như bố cô vậy.

Ánh mắt của mẹ mà dám dừng lại trên người đàn ông nào đó thêm một giây, bất kể là trong trường hợp nào, bố cô nhất định sẽ lên tiếng nhắc nhở, có khi còn cho vào danh sách đen, không hợp tác, rất hẹp hòi.

Đến mức những người bạn trong giới kinh doanh của bố cô đều đã quen với việc né tránh, dù mẹ cô có trang điểm xinh đẹp đến đâu cũng sẽ nhịn không nhìn cô ấy. "Vì em, cường đạo thì tính là gì, giết người phóng hỏa có lẽ anh cũng làm được." Mộc Dung vẻ mặt kiên quyết, dường như thật sự không chỉ nói suông. "Đồ ngốc, anh đừng quá đáng thế, em không thích người quá bá đạo, em thích có một không gian riêng tư nhất định." "Ngày khác anh sẽ xin bác trai chỉ giáo, nhất định sẽ trở thành kiểu người mà em thích nhất." Lục Nghiêu chỉ cảm thấy nếu còn nghe nữa thì tai mình sẽ mọc kim châm mất.

Bẩm sinh anh ta đã trải qua huấn luyện đặc biệt nên thính lực tốt hơn người thường rất nhiều.

Lời nói nhỏ giữa Lục Niệm Nhất và Mộc Dung không sót một chữ nào lọt vào tai anh ta. "Chậc chậc, Lục Niệm Nhất, em giỏi thật đấy, khoe ân ái đến tận trước mặt anh đây này." Lục Nghiêu không nhịn được nữa, cười như không cười nhìn chằm chằm Lục Niệm Nhất.

Lục Niệm Nhất sắc mặt có chút không tự nhiên, lườm anh ta một cái: "Anh Nghiêu Nghiêu, anh không thể vì tự mình không tìm được bạn gái mà thấy người khác không vừa mắt chứ, như vậy là không đúng đâu.

Làm đàn ông không thể nhỏ mọn như thế, sẽ không có bạn bè đâu." "Lục Niệm Nhất, đừng có mà đắc ý thế, vừa mới yêu đã đắc ý.

Có giỏi thì đi khoe khoang trước mặt ông cố ấy." Lục Niệm Nhất lườm Lục Nghiêu một cái, cười nói: "Anh Nghiêu Nghiêu, vậy chúc anh may mắn nhé, chị họ của em không dễ theo đuổi đâu." Khoe khoang trước mặt ông cố, cô mới không ngốc thế.

Thấy họ nói chuyện rất vui vẻ, trêu chọc lẫn nhau nhưng lại không thật sự để bụng.

Mộc Dung có chút không vui, kéo kéo áo Lục Niệm Nhất.

Lục Niệm Nhất giới thiệu: "Đây là con trai của bác cả em, anh họ em, Lục Nghiêu." Mộc Dung gật đầu với Lục Nghiêu, ánh mắt có chút sâu xa, rồi theo cách xưng hô của Lục Niệm Nhất, nhân cơ hội này bày tỏ thân phận của mình: "Chào anh cả." Khóe miệng Lục Nghiêu khẽ giật giật, cứ vội vàng muốn bày tỏ thân phận của mình thế này, đúng là nóng vội, chậm một chút thì chết sao.

Không thấy bên cạnh có bao nhiêu cẩu độc thân thế này à, đúng là không có mắt nhìn.

Chương 1098

Lục Nghiêu xua tay, "Thôi đi, đợi khi nào cậu cưới được con gái Lục gia chúng tôi rồi hẵng đổi cách xưng hô, bây giờ còn quá sớm, tôi không chịu nổi." Mộc Dung nhướng mày, lập tức thay đổi cách xưng hô: "Anh Lục." "Anh Mộc." Lục Nghiêu cũng nói với vẻ mặt không biểu cảm. "Nhất Nhất, vì anh Lục đã thấy chúng ta khoe ân ái rồi, vậy chúng ta không thể phí lời này được.

Đi thôi, khoe ân ái đến cùng!" Vừa nói, Mộc Dung đứng dậy, đưa tay về phía Lục Niệm Nhất.

Lục Niệm Nhất lườm Lục Nghiêu một cái, sau đó an tâm đặt bàn tay nhỏ vào tay Mộc Dung, hai người nhanh chóng lướt vào sàn nhảy.

Lục Nghiêu, "..." Sao lại gặp phải một người hẹp hòi nữa chứ, đúng là đủ rồi.

Anh ta cảm thấy lần này mình quay về là để rước bực vào người.

Lục Nghiêu liếc nhìn Mạc Hữu An bên cạnh, cô ấy chẳng quan tâm đến chuyện bên ngoài, một tay ăn bánh kem, một tay xem tài liệu, có vẻ là một hợp đồng.

Còn Diệp Việt thì cứ nhìn chằm chằm, không nói gì, cứ thế ở bên cô ấy.

Lục Nghiêu thật sự cảm thấy một trận lòng buồn ý loạn, cuộc sống độc thân khổ sở này của mình rốt cuộc bao giờ mới kết thúc.

Lục Niệm Nhất nhỏ hơn anh ta năm tuổi mà đã có bạn trai rồi.

Lục Tử Mặc tuy thất tình, nhưng người ta mười mấy tuổi đã yêu đương, mấy đứa em này đứa nào đứa nấy đều giỏi giang ghê.

Lục Nghiêu giờ phút này rất muốn tìm một người để trút giận, ánh mắt tìm kiếm một vòng nhưng không thấy cô em gái bảo bối nhà mình đâu, hoàn toàn không tìm được ai để cùng anh ta đánh nhau.

Con bé này lại chạy đi đâu rồi.

Lục Nghiêu đành phải đứng dậy đi tìm người.

Mộc Dung tưởng rằng mình đã chọc tức Lục Nghiêu thành công, khóe miệng khẽ cong lên, nhân lúc Lục Niệm Nhất không chú ý, nhanh chóng in một nụ hôn lên má cô.

Lục Niệm Nhất mặt đỏ bừng, "Anh chú ý chút đi, nhiều trưởng bối ở đây, anh làm gì thế?" "Không đâu, sự chú ý của họ không đặt lên người chúng ta." Mộc Dung vừa dứt lời, chân cậu ta đau nhói, cậu ta không nhịn được kêu lên một tiếng. "Sao vậy?" Lục Niệm Nhất lo lắng hỏi. "Không sao, bị người ta giẫm một cái." Mộc Dung nhìn xung quanh, người đông đúc, nhất thời thật sự không xác định được ai đã giẫm cậu ta.

Lục Niệm Nhất khẽ cười. "Nhất Nhất, em đang lo lắng cho anh à?" Mộc Dung cố ý dùng đầu mũi cọ cọ mũi Lục Niệm Nhất. "Đừng nghịch, nhột lắm." Lục Niệm Nhất nhéo eo Mộc Dung, người này đúng là được voi đòi tiên.

Cậu ta có thể tùy tiện, nhưng trước mặt nhiều trưởng bối thế này, cô không dám. "Ái chà." Mộc Dung cảm thấy chân càng đau hơn, một lần là tai nạn, hai lần thì Mộc Dung biết đây là có người cố ý giẫm cậu ta. "Anh có cần phải làm quá lên thế không, chỉ là khẽ nhéo anh một cái thôi mà." "Không phải, thật sự có người đang giẫm chân anh." Mộc Dung lại nhân cơ hội thơm trộm lên trán Lục Niệm Nhất một cái.

Lục Sâm thực sự không nhịn nổi nữa, tìm được thời cơ thích hợp, trực tiếp đá một cước vào mông Mộc Dung.

Mộc Dung và Lục Niệm Nhất cùng lúc ngã ra khỏi sàn nhảy, Mộc

Dung kịp thời đỡ lấy Lục Niệm Nhất, bản thân cậu ta lảo đảo vài cái mới đứng vững được.

Mộc Dung ngượng ngùng quay đầu tìm thủ phạm, nhưng lại bị ánh mắt của Lục Sâm trừng cho phải ngoan ngoãn im miệng. "Ha ha ha ha..." Lục Niệm Nhất bật cười thành tiếng.

Lục Sâm nhìn Mộc Dung vẻ mặt bối rối, lúc này mới hài lòng ôm vợ tiếp tục nhảy. "Lục Sâm, anh có cần phải trẻ con thế không?" Mạc Noãn chứng kiến tất cả mà dở khóc dở cười, không ngờ người này đến tuổi này rồi mà vẫn như vậy. "Dám làm càn trước mặt tôi, thật sự coi lời tôi nói hôm nay chỉ là nói chơi sao?

Đây chỉ là một lời cảnh cáo thôi." Lục Sâm lạnh lùng hừ một tiếng.

Trong góc.

Đóa Đóa không chút hình tượng tựa vào ghế sofa, Diệp Mộ tao nhã ngồi bên cạnh cô bé, tay cầm một ly rượu trái cây mà cô bé thích nhất. "Đóa Đóa, em uống ít thôi, tuy là rượu trái cây nhưng uống nhiều cũng sẽ say đấy." "Sợ gì chứ, dù em có say cũng có thể hạ gục một con cá kình lớn." "Đúng đúng đúng, Đóa Đóa nhà chúng ta là uy vũ bá khí nhất rồi." Đóa Đóa đột nhiên nhớ ra điều gì đó, bất chợt ngồi thẳng dậy, trừng mắt nhìn Diệp Mộ: "Diệp Mộ, năm nay anh bị làm sao thế?

Lại không chuẩn bị quà cho em à?" Mặt Đóa Đóa hơi ửng hồng, có lẽ là do hơi rượu đã bốc lên.

Khóe miệng thiếu niên khẽ cong lên, giúp cô bé vén lọn tóc trên má, "Em vẫn nhớ à, anh cứ tưởng em quên chuyện này rồi." Ngón tay Đóa Đóa cứ chọc vào người Diệp Mộ, trừng mắt hung dữ nhìn anh ta: "Em quên á, Lan Đóa Đóa em có cái trí nhớ kiểu gì mà chuyện này lại quên được?

Quà, quà của em." Đóa Đóa dang hai bàn tay trắng nõn. "Ồ." Thấy vẻ mặt thờ ơ của Diệp Mộ, Đóa Đóa thật sự tức giận, từng quyền từng quyền giáng xuống người Diệp Mộ, vô lý quấy phá.

Lực đạo này đối với Diệp Mộ căn bản chẳng thấm vào đâu, "Anh lát nữa đưa cho em được không?" "Không được, em muốn ngay bây giờ." "Có lẽ không tốt như em nghĩ đâu, anh còn không dám lấy ra." "Sao lại không tốt chứ, mỗi năm quà anh tặng em đều rất hợp ý em, em tin năm nay cũng không ngoại lệ." Diệp Mộ cười cười, cũng không giấu giếm nữa, từ trong lòng lấy ra một hộp quà nhỏ.

Đóa Đóa mong chờ nhất quà của Diệp Mộ, lập tức giật lấy, nhanh chóng mở ra, bên trong là một sợi dây chuyền phong cách dân tộc, trông có vẻ khá rẻ tiền.

Nhưng biết làm sao được, cô bé cứ thế mà thích.

Diệp Mộ giải thích: "Bây giờ anh chưa có tiền để mua loại dây chuyền trang sức cao cấp đó, cái này anh nhờ người mang từ Vân Nam về, không đắt, bình thường em cứ đeo chơi vậy thôi." Đóa Đóa vui vẻ ôm lấy vai Diệp Mộ, "Em chỉ thích cái này anh tặng thôi, anh vẫn là học sinh thì không nên dùng tiền của bố mẹ mua trang sức gì cho em, em cũng chẳng hiếm lạ gì đâu.

Diệp Mộ, anh quả nhiên không làm em thất vọng." "Em thích là được rồi." "Vậy anh giúp em đeo lên đi." Đóa Đóa tựa vào người Diệp Mộ, Diệp Mộ cẩn thận đeo vào cho cô bé.

Nhìn chiếc cổ mảnh mai xinh đẹp của thiếu nữ, nụ cười trên khóe môi Diệp Mộ càng sâu hơn. "Xong rồi, Đóa Đóa." "Cảm ơn anh, Diệp Mộ, anh đúng là chiếc áo bông nhỏ tri kỷ của em, em thích gì anh cũng biết hết." Đóa Đóa cười ngọt ngào với Diệp Mộ.

Chương 1099

"Nói mấy lời này làm gì, em thích là được rồi." "Diệp Mộ, em hơi buồn ngủ rồi." Đóa Đóa bĩu môi. "Vậy thì tựa vào anh ngủ một lát đi." "Ừm." Đóa Đóa khoanh tay Diệp Mộ, an tâm tựa vào người anh ta, không lâu sau đã phát ra tiếng thở đều đều.

Diệp Mộ xoa đầu cô bé, nhẹ nhàng vỗ lưng cô bé.

Khi Lục Nghiêu đi tới, cảnh tượng anh ta nhìn thấy chính là cô em gái của mình đang an tâm tựa vào người Diệp Mộ.

Lục Nghiêu không khỏi nheo mắt, thằng nhóc nhà họ Diệp này sao nhìn có vẻ không ổn, chẳng lẽ cậu ta thích Đóa Đóa?

Nhưng dường như anh ta chưa từng nghe cậu ta nói, nếu là thật thì thằng nhóc này giấu kỹ thật.

Thấy Lục Nghiêu đi tới, Diệp Mộ mỉm cười vẫy tay: "Anh Nghiêu Nghiêu, em và Đóa Đóa ở đây, Đóa Đóa uống chút rượu trái cây nên giờ ngủ rồi.

Lát nữa anh Nghiêu Nghiêu đưa cô bé về hộ em nhé." Lục Nghiêu ôm lấy người em gái mình, "Đóa Đóa đúng là tin tưởng cậu đấy." "Chúng em lớn lên cùng nhau từ nhỏ, em và cô bé lại còn học cùng lớp, Đóa Đóa tin tưởng em chẳng phải rất bình thường sao?" "Cậu thích Đóa Đóa à?" "Anh Nghiêu Nghiêu, Đóa Đóa lại không thích em." Diệp Mộ nói một cách nhẹ nhàng.

Ánh mắt Lục Nghiêu nhìn Diệp Mộ lại có chút sâu xa.

Nhiều năm rồi anh ta không nhìn kỹ thằng nhóc này, anh ta phát hiện mình đã có chút không nhìn thấu cậu ta rồi.

Trông cậu ta đúng là trưởng thành hơn Diệp Việt nhiều.

Miệng nói thản nhiên như vậy, trông có vẻ thật sự chẳng để tâm chút nào.

Rốt cuộc là thích Đóa Đóa hay không thích Đóa Đóa đây? "Vậy cô bé thích ai?" "Không biết, theo như em biết thì cô bé không thích ai cả.

Anh Nghiêu Nghiêu, em về trước đây, Đóa Đóa giao cho anh nhé." Thiếu niên đứng dậy, phẩy tay tiêu sái rời đi. "Thằng nhóc này." Lục Nghiêu gọi điện thoại cho bố mẹ xong thì ôm Đóa Đóa về trước.

Cô bé má hồng phúng phính, ngủ khò khò, trông vô tư lự. "Quả nhiên vẫn là một đứa trẻ, cái gì cũng có thể ngủ ngon như vậy." Lục Nghiêu nhéo má Đóa Đóa, ánh mắt tràn đầy cưng chiều.

Cô bé bỗng nhiên túm chặt cổ tay anh, mắt cũng theo đó mở ra, lóe lên tia sáng lạnh, "Tên to gan này, dám lén tấn công cô nương đây!" Lục Nghiêu thấy cổ tay đau nhức, đành nói: "Lan Đóa Đóa, anh là anh của em." Đóa Đóa ngơ ra hai giây, nhìn thấy là anh trai mình thì lại nhắm mắt ngủ tiếp, tay nhỏ vẫn túm lấy sợi dây chuyền hoa hòe trên cổ anh.

Lục Nghiêu không cần nghĩ cũng biết đó là quà mà thằng nhóc Diệp Mộ tặng, nghĩ kỹ lại, hình như mỗi năm Diệp Mộ tặng đồ gì thì cô em gái mình cũng đều rất thích.

Giờ trong tủ cô bé toàn mấy thứ lạ lùng, rẻ tiền này. "Đóa Đóa, có phải em thích thằng nhóc Diệp Mộ không?" Lục Nghiêu theo bản năng hỏi. "Haha." Đóa Đóa cười ha hả.

Lục Nghiêu véo mũi cô bé, "Lan Đóa Đóa, anh hỏi em đó, có phải em thích thằng nhóc Diệp Mộ không?" Lan Đóa Đóa chép chép cái miệng nhỏ, cười khẩy ra tiếng, "Nực cười, chúng em là anh em chí cốt mà." Lục Nghiêu, "…...".

Buổi vũ hội cuối cùng cũng kết thúc.

Lục Sâm và Mạc Noãn đi về phía Lục Niệm Nhất.

Lục Sâm nhìn con gái đang tựa vào người Mộc Dung, ánh mắt lập tức lạnh đi, "Niệm Niệm, tối nay về nhà." "Con biết rồi, bố, con đang đợi bố mẹ đây." Nếu cô muốn đi, chắc chắn đã đi từ sớm rồi, sẽ không đợi đến bây giờ.

Lục Sâm nhìn Mộc Dung, Mộc Dung vội cúi đầu, không dám đối diện với Lục Sâm.

Khó xử quá, bây giờ cậu ấy vừa đối mặt với ánh mắt của bố vợ tương lai, liền cảm thấy mông nóng ran.

Có thể tưởng tượng được Lục Sâm đã dùng sức lớn đến mức nào.

Cậu chưa bao giờ nghĩ một người đàn ông ở trên đỉnh cao như vậy lại làm ra hành động đó, hoàn toàn thay đổi nhận thức của cậu, nhưng cậu nhìn rất rõ, đúng là ông ấy đã ra tay.

Lục Sâm nở nụ cười ôn hòa, "Tiểu Mộc à, tôi thật sự không chỉ nói suông đâu." Mộc Dung rụt cổ lại, lúc này thì không thể giả vờ chết được nữa, vội vàng bày tỏ thái độ, "Bác trai, cháu biết rồi ạ." Lục Sâm nhướng mày, "Thành thật một chút cho tôi." Lục Niệm Nhất hoàn toàn không biết họ đang nói chuyện úp mở gì, "Bố, hai người đang nói gì vậy?" "Chuyện trẻ con, không phải con nên nghe thì đừng nghe." Lục Sâm lạnh giọng nói.

Lục Niệm Nhất, "……" Sao đã lớn thế này rồi mà cơn giận của bố vẫn chưa tiêu tan nhỉ?

Mộc Dung chẳng qua chỉ hôn cô một cái thôi mà?

Dù sao người ta cũng là tổng tài, cô đã giẫm lên chân anh ấy hai lần, còn đá vào mông anh ấy nữa.

Vẫn chưa hả giận sao? "Thôi được rồi, đi thôi." "Bác trai, bác gái đi thong thả." Mộc Dung cười nói.

Mạc Noãn gật đầu với Mộc Dung, ánh mắt và gương mặt cô tràn đầy ý cười không che giấu được.

Mộc Dung ngượng ngùng gãi đầu, cũng cùng Trình Kiều lên xe.

Trình Kiều luôn cảm thấy sắc mặt con trai không ổn, không khí giữa họ vừa rồi cũng có gì đó mờ ám, nhìn kỹ hình như có hơi đỏ, "Con trai, con đỏ mặt rồi à?

Có phải bị bố vợ tương lai mắng không?" Chuyện ở vũ hội Trình Kiều không hề thấy, chỉ có thể tự mình đoán. "Không có." Chuyện bị đá vào mông mất mặt như vậy, sao cậu dám nói ra. "Thật sự không có sao?

Mẹ thấy giữa hai đứa có gì đó không ổn." "Không có." Trình Kiều lại xích lại gần Mộc Dung, huých tay cậu, "Con trai, đừng mà, tuy kiếp này mẹ tình duyên không thuận lợi, nhưng dù sao cũng sống nhiều năm hơn con, nếu con có chuyện gì thì nói cho mẹ nghe đi, biết đâu mẹ có cách hay đó." Bố vợ tương lai đã ra lệnh không được làm bậy, chuyện này thì có cách nào hay được chứ.

Chẳng lẽ lại tiền trảm hậu tấu sao.

Hậu quả của việc làm như vậy là khiến người bề trên mà cậu tôn kính nhất phải thất vọng, rõ ràng cậu không muốn, cậu muốn người lớn đó phải nhìn cậu bằng con mắt khác.

Chương 1100

"Chuyện của con mẹ đừng quản." Trong mắt Trình Kiều lóe lên một tia buồn bã, con trai lớn thật là không nghe lời mẹ nửa câu, hồi nhỏ rõ ràng cái gì cũng kể cho mẹ nghe, giờ thì càng ngày càng xa cách với mẹ.

Trình Kiều không nói nữa, Mộc Dung cũng nhận ra lời mình vừa nói có chút làm tổn thương người khác.

Cậu nhíu mày, giải thích: "Con lớn rồi, không phải đứa trẻ còn chưa cai sữa, chuyện của con con biết cách giải quyết, đợi khi nào con thực sự không giải quyết được nữa, con sẽ nói cho mẹ biết." Nghe vậy, mắt Trình Kiều sáng lên, lại xích lại gần Mộc Dung, "Con thật sự sẽ nói cho mẹ biết?" "Vâng, con sẽ nói cho mẹ biết." "Được, vậy con nói cho mẹ biết đi, con và Nhất Nhất đã tiến triển đến mức nào rồi?" Trình Kiều tò mò hỏi.

Nhất Nhất.

Mộc Dung cảm thấy mẹ mình đúng là mặt dày không phải dạng vừa.

Mấy hôm trước còn đủ kiểu chê bai người ta, mới có bao lâu mà đã thân thiết gọi Nhất Nhất rồi. "Mẹ, mẹ đã lớn tuổi rồi, rốt cuộc đầu óc mẹ đang nghĩ gì vậy?

Con và Nhất Nhất mới vừa xác nhận quan hệ, có thể phát triển thành cái gì chứ?" Trình Kiều bĩu môi, "Thời đại này có thể so với thời của chúng ta sao?

Khi nào hai đứa sinh cho mẹ một đứa cháu gái, mẹ ở nhà buồn chán quá." "Mẹ, đây không phải là vấn đề thời đại, mà là vấn đề về nhân phẩm, Nhất Nhất bây giờ còn nhỏ, sinh con gì chứ." Mộc Dung nâng cao giọng.

Con trai vừa lớn tiếng, Trình Kiều lập tức rụt cổ lại, "Thôi được rồi, mẹ không hỏi nữa là được.

Con và Nhất Nhất cứ từ từ, haha, mẹ không giục đâu, dù sao thì sau này con sinh con mẹ sẽ trông giúp." Mộc Dung liếc mẹ một cái, với cái tính trẻ con của mẹ, sau này nếu thật sự có con, mà để mẹ trông thì đúng là lạ. "Mẹ, đối với tương lai của chính mẹ, rốt cuộc mẹ nghĩ thế nào?" "Tương lai gì?" Mộc Dung nói thẳng thừng: "Mẹ mới ngoài bốn mươi, nửa đời còn lại mẹ không muốn tìm một người đàn ông tốt mà sống qua ngày sao?" Sắc mặt Trình Kiều có chút không tự nhiên, lập tức có chút bối rối, cứ nghĩ là hành động tối nay của mình khiến con trai hiểu lầm, vội vàng giải thích: "Con trai, con đừng có nghĩ lung tung, tối nay mẹ và Lâm Hữu nhảy cùng chỉ là giao tiếp bình thường, mẹ không hề có một chút tư tâm dư thừa nào." Biểu hiện của Trình Kiều, trong mắt Mộc Dung hoàn toàn là "lạy ông tôi ở bụi này". "Con không nói Lâm Hữu." "À, mẹ tưởng con hiểu lầm." "Tối nay mẹ vui không?

Mẹ thành thật trả lời con đi." Mộc Dung thẳng thừng nhìn Trình Kiều.

Trình Kiều chỉ cảm thấy ánh mắt của con trai có chút dọa người, căn bản không thể trốn tránh, lắp bắp nói: "Con trai, con muốn hỏi gì, có phải con có hiểu lầm gì không?" "Mẹ đừng có vòng vo tam quốc, con chỉ muốn hỏi, tối nay mẹ vui không?" Trình Kiều gật đầu, "Vui." "Vui là tốt rồi." "Bao nhiêu năm nay, dù là tham gia yến tiệc, mẹ cũng chỉ là với tư cách phu nhân nhà họ Mộc, chưa bao giờ giống như hôm nay, thoải mái chơi, thoải mái ăn, hôm nay thực sự rất vui." "Vậy mẹ có biết bao nhiêu năm nay mẹ đã bỏ lỡ điều gì không?" Trình Kiều chỉ nhìn con trai, không nói gì.

Mộc Dung mặt lạnh, vẻ mặt nghiêm túc, "Mẹ đã bỏ lỡ niềm vui, mẹ tự mình làm lỡ dở, nếu ban đầu mẹ chọn theo con về nhà ông ngoại, cắt đứt hoàn toàn với nhà họ Mộc, thì bây giờ mẹ có thể đã tìm được một người đàn ông khác yêu thương mẹ, mẹ không cần cô độc một mình, không cần đến những nơi mẹ không thích, mẹ có thể sống theo cách mình muốn, biết đâu bây giờ con còn có một đứa em trai hoặc em gái." "Dù là cùng mẹ khác cha, con cũng nhất định sẽ làm một người anh trai tốt." Trình Kiều đưa tay che mặt, nước mắt không ngừng chảy xuống, nức nở không thành tiếng, "Mộc Dung, con đừng nói nữa." Mộc Dung tàn nhẫn kéo tay Trình Kiều xuống, "Con chỉ hỏi mẹ có hối hận không?" "Mộc Dung, bây giờ con hỏi con những điều này có ý nghĩa gì chứ?" Trình Kiều thất thanh nói. "Sao lại không có ý nghĩa, bây giờ nếu mẹ muốn tìm một đối tượng thích hợp để sống qua ngày, thì cũng có thể mà." "Mộc Dung." Trình Kiều kinh ngạc nhìn con trai mình, một vẻ mặt như nhìn thấy ma. "Đừng kinh ngạc như vậy, đây là cơ hội cuối cùng của mẹ rồi, mẹ bây giờ 42 tuổi, vẫn chưa quá muộn, nhưng đến năm mươi tuổi thì thật sự đã muộn rồi." "Tối nay mẹ gặp những cặp vợ chồng kia, mẹ không ghen tỵ sao?" Trình Kiều còn chưa trả lời, Mộc Dung lại nói: "Mẹ không ghen tỵ con ghen tỵ, con ghen tỵ những gia đình như vậy, mong muốn có những người cha mẹ như vậy, những người đó, đều là những cặp vợ chồng yêu thương nhau cả đời, chỉ cần nhìn ánh mắt của họ, là có thể cảm nhận được." "Người khác có thể như vậy, tại sao mẹ lại không thể như vậy, mẹ cứ nhất định phải treo cổ trên một cái cây, ở trong cái gia tộc như vậy mẹ có cảm thấy có ý nghĩa không?

Hạnh phúc là do chính mình giành lấy, không phải đợi nó đến tìm mình." Ý nghĩa, vấn đề này Trình Kiều sao lại chưa từng nghĩ đến, đã đến mức này rồi, cô ấy đã buông xuôi rồi.

Ước muốn lớn nhất của cô bây giờ, chính là không thể để người đàn ông kia cái gì cũng được như ý.

Chỉ vậy thôi. "Con biết mẹ đang nghĩ gì, mẹ tưởng bao nhiêu năm nay con không có kế hoạch sao?

Quyền thừa kế của nhà họ Mộc con sẽ lấy được, không cần mẹ giúp con giữ." "Cái gì, con thật sự nghĩ như vậy sao?" Trình Kiều kích động đứng dậy, không ngờ lại đang ở trên xe, đụng đầu một cái, đau đến mức ôm đầu.

Nhìn người mẹ mắt đỏ hoe, sưng húp, Mộc Dung cuối cùng cũng nói thẳng, "Mọi thứ của nhà họ Mộc vốn dĩ thuộc về con, con không cao thượng đến mức khoanh tay nhường người khác." "Vậy thì đúng rồi, mẹ con ta đồng lòng hiệp lực, nhất định sẽ tâm tưởng sự thành." "Không, mẹ rút lui, con sẽ làm." Trình Kiều chớp chớp mắt, có chút không hiểu nhìn Mộc Dung, "Con trai, con có ý gì?" "Chính là ý bề mặt, chuyện này để con giải quyết, mẹ buông tay đi." Trình Kiều ngẩn ra mấy giây, "Con trai à, một mình con làm sao được, con đã rời nhà bao nhiêu năm rồi, những trưởng bối trong tộc con đã bao nhiêu năm không đến thăm, rất nhiều mối quan hệ con đều không quản lý, chỉ có một mình con làm sao được, chuyện này nhất định mẹ phải ra mặt, nếu không bao nhiêu năm nỗ lực của mẹ chẳng phải đổ sông đổ biển sao?" "Nhà họ Mộc tuy là gia đình giàu có, nhưng tư tưởng phong kiến nặng nề, chỉ cần con là trưởng tử chính tông của nhà họ Mộc con đã thắng hơn nửa rồi, hai người em trai kia của con là loại người thế nào, con biết rất rõ, chỉ là những kẻ vô dụng không có đầu óc, nếu con muốn tranh, đó là chuyện dễ như trở bàn tay." "Nếu họ muốn nhà họ Mộc trường tồn, thì phải đưa ra lựa chọn sáng suốt nhất." Đối với năng lực của con trai, Trình Kiều không hề nghi ngờ.

Con trai có thể dùng vài năm ngắn ngủi ở thành phố A tay trắng lập nghiệp, giỏi hơn rất nhiều so với hai kẻ chỉ biết ăn uống vui chơi ngủ với phụ nữ kia.

Bất cứ ai có mắt đều biết nên giao gia nghiệp vào tay ai mới là kế lâu dài.

Nhưng muốn cô hoàn toàn buông tay không quản, cô đương nhiên không làm được.

Bao nhiêu năm nay cô đã quen với lối sống như vậy, để cô thay đổi, cô thật sự không biết tiếp theo phải làm gì. "Mẹ biết con có bản lĩnh, nhưng con cũng đừng cô lập mẹ chứ, con không cho mẹ làm gì cả, vậy mẹ tiếp theo phải làm gì đây, mẹ không thể mỗi ngày ăn no rồi ngủ, ngủ no rồi lại ăn chứ." Mộc Dung cũng cạn lời, cậu đã nói rõ ràng như vậy rồi, mà mẹ cậu lại vẫn không hiểu, "Mẹ có thể làm nhiều việc lắm, mẹ đi tìm một người để hẹn hò đi, nếu hợp thì kết hôn, tranh thủ lúc còn trẻ, vẫn có thể sinh thêm một đứa con, những chuyện khác mẹ đừng có bận tâm linh tinh nữa." Trình Kiều không thể tin nổi nhìn Mộc Dung, không ngờ những lời như vậy lại thốt ra từ miệng con trai mình, nhưng cô không thể không nhắc nhở cậu một sự thật, "Con trai, có phải con quên rồi không, mẹ và bố con vẫn chưa ly hôn, mẹ là phụ nữ đã có chồng, mẹ làm sao có thể đi hẹn hò được?" "Ly hôn thì có gì khó, hôm khác con sẽ nhờ công ty soạn thảo một bản thỏa thuận ly hôn, ký gửi về cho lão già kia." Bản thỏa thuận ly hôn.

Trình Kiều chỉ cảm thấy tâm trạng vô cùng phức tạp, thật sự muốn ly hôn với người đàn ông đó sao? "Mộc Dung, chuyện này cứ từ từ đi, đợi khi nào con lấy được quyền thừa kế của nhà họ Mộc rồi hẵng nói, bây giờ mẹ ly hôn đối với con một chút lợi ích cũng không có." "Từ từ một cái có thể là ba năm, năm năm rồi, con nói nhiều như vậy, mẹ rốt cuộc có hiểu không?" Mộc Dung dâng lên một trận bất lực, cậu khó khăn lắm mới nói nhiều như vậy, nhưng nói đi nói lại mà mẹ cậu lại cứ không thông suốt. "Nhưng mà, bố con không nhất định sẽ đồng ý ly hôn chứ?

Ông ấy là người sĩ diện như vậy, lớn tuổi thế này rồi ly hôn ông ấy có đồng ý không?" "Đây không phải là chuyện mẹ phải lo lắng, con sẽ giải quyết ổn thỏa." "Nhưng mà mẹ tìm ai để hẹn hò đây?" "Ngày mai con sẽ sắp xếp cho mẹ đi xem mắt, chắc chắn sẽ gặp được một người vừa mắt." Xem mắt.

Trình Kiều thật sự muốn khóc, xem mắt là chuyện của người trẻ, cô lớn tuổi thế này rồi còn đi xem mắt, chẳng phải sẽ bị người ta cười rụng răng sao, hơn nữa còn mang danh phụ nữ đã có chồng mà đi. "Con trai, mẹ không đi đâu." "Không đi thì về Tân Gia Pha cho con, ở đây không có chỗ của mẹ." Mộc Dung lạnh lùng nói. "Con trai, mẹ mới đến mà." "Những chuyện đó không phải là chuyện con phải suy nghĩ, không nghe lời con thì mẹ về đi." "Con trai, vậy chúng ta có thể không đi xem mắt không?" "Không đi xem mắt, mẹ có thể tự mình tìm được đối tượng sao?" Không biết tại sao, trong đầu Trình Kiều lóe lên khuôn mặt của Lâm Hữu, Lục Niệm Nhất đã nói, Lâm Hữu vẫn còn độc thân, người đàn ông như anh ta, cô một chút cũng không ghét.

Nhìn ánh mắt gay gắt của con trai, Trình Kiều hạ giọng, "Mẹ thử xem sao, chắc là có thể tìm được." "Vậy mẹ cứ tìm một người ở thành phố A đi, sau khi thừa kế gia nghiệp, con sẽ cho toàn bộ sản nghiệp của nhà họ Mộc lên sàn chứng khoán, thuê đội ngũ chuyên nghiệp quản lý công ty, sau này con sẽ phát triển ở thành phố A." "Con không về Tân Gia Pha nữa sao?" "Không về." Trình Kiều thở dài, "Không về thì không về vậy, mẹ đối với nơi đó cũng không có tình cảm gì, dù sao ông ngoại bà ngoại con cũng qua đời rồi, cũng coi như không có gì vướng bận nữa, sau này con trai con ở đâu mẹ sẽ ở đó, mẹ không xa con nữa." "Mẹ có thể nghĩ như vậy là tốt rồi." "Bố, rốt cuộc bố đã nói gì với Mộc Dung vậy?" Tò mò hại chết mèo, Lục Niệm Nhất chỉ cảm thấy lòng như cào xé, cả người đều không ổn.

Lục Sâm nhìn con gái đang khoác tay mình, khẽ gõ trán cô bé, "Muốn biết sao?" Lục Niệm Nhất mặt mày vui vẻ, gật đầu.

Lục Sâm ôn hòa cười, "Nhưng thật sự sẽ không nói cho con biết đâu." Lục Niệm Nhất tức đến dậm chân, "Mẹ ơi, mẹ xem bố bắt nạt con, mẹ không quản bố sao?" "Mẹ đâu phải là áo bông nhỏ tri kỷ của ông ấy, mẹ quản cái gì mà quản, ai, mẹ không quản nổi đâu." Mạc Noãn xòe tay. "Hu hu hu, con thành đứa trẻ không bố thương không mẹ yêu rồi, con không chơi với hai người nữa đâu." Lục Niệm Nhất đau lòng chạy về phía trước.

Mạc Noãn lại mỉm cười, nghiêng đầu nhìn Lục Sâm, "Không đuổi theo cô con gái cưng của anh sao?" Lục Sâm ôm vai cô, nói đùa: "Thật là chua lè." "Kệ anh đó, em nói chuyện nghiêm túc với anh mà." "Con bé chạy về hướng nhà, đuổi làm gì, trẻ con vòi vĩnh chút thôi." Lục Niệm Nhất về nhà liền gọi điện thoại cho Mộc Dung. "Nhất Nhất." "Mộc Đầu, anh về đến nhà chưa?" Mộc Dung nhếch mép cười, cái biệt danh này từ miệng cô ấy nói ra thật sự khá dễ chấp nhận, "Đến rồi, bây giờ đã tắm rửa sạch sẽ nằm trên giường rồi." "Anh và bố em tối nay rốt cuộc đã nói gì vậy?" Đầu dây bên kia là một trận im lặng.

Lục Niệm Nhất có chút tức giận, "Sao, ngay cả em anh cũng không nói sao?" "Nhất Nhất, đây là ước hẹn giữa những người đàn ông với nhau." "Là bố em làm khó anh sao?" "Cái này thì không có, bác trai làm sao có thể làm khó anh được." "Anh không nói thì thôi, ngủ sớm đi." "Ngủ ngon, Nhất Nhất." "Ngủ ngon." Mạc Noãn nhìn người đàn ông đang áp tai vào cửa phòng con gái, bật cười lắc đầu, kéo anh một cái.

Lục Sâm lúc này mới rời đi. "Lục Sâm, hành vi của anh như vậy là xâm phạm quyền riêng tư của con gái đó." "Anh là quan tâm con bé, tránh để nó bị những người đàn ông dẻo miệng kia lừa gạt." "Vậy anh đã nghe được gì rồi?" "Muốn biết sao, anh cố tình không nói cho em biết." Lục Sâm bỏ lại một câu, ung dung rời đi.

Lồng ngực Mạc Noãn khẽ phập phồng, trừng mắt nhìn bóng lưng thản nhiên rời đi kia, người đàn ông này, ngay cả cô cũng dám chọc giận, ngày này thật sự không thể sống nổi nữa rồi.

Chương 1101

Cô muốn bỏ nhà đi, trị cái tật của người đàn ông này.

Nếu không anh ta thật sự nghĩ cô không có tính khí, muốn bắt nạt thế nào thì bắt nạt.

Lục Sâm đợi trong phòng nửa ngày, cũng không đợi được vợ.

Đứng dậy ra ngoài tìm người, phòng khách tối đen như mực. "Noãn Noãn." Lục Sâm liên tục gọi ba tiếng, Mạc Noãn cũng không trả lời.

Ngược lại là Lục Niệm Nhất bị gọi ra, "Bố, bố không ngủ, la hét cái gì, bố chọc giận mẹ con bỏ đi rồi sao?" "Nói bậy, sao anh có thể chọc giận cô ấy." "Vậy mẹ con đâu rồi." "Có lẽ đang chơi trốn tìm với chúng ta ở góc nào đó thôi." Hai bố con tìm khắp nhà, cuối cùng là tìm thấy Mạc Noãn trong một phòng khách, Mạc Noãn đã ngủ rồi, chỉ là trên người không đắp chăn.

Hai bố con nhìn nhau, Lục Sâm đắp một cái chăn lên người Mạc Noãn, sau đó bế thẳng Mạc Noãn về phòng ngủ, lẩm bẩm: "Sao lớn tuổi rồi mà còn giở tính trẻ con vậy, một chút chuyện nhỏ cũng tức giận, anh chẳng qua chỉ đùa em một chút, có phải đến thời kỳ mãn kinh rồi nên thất thường vậy không?" "Bố, con dám cá, mẹ mà nghe được câu nói này của bố, đảm bảo sẽ bỏ nhà đi." Thời kỳ mãn kinh cũng lôi ra nói, đây là nỗi đau của phụ nữ lớn tuổi mà. "Suỵt, con nhỏ tiếng chút cho bố, con không muốn bố mẹ con tình cảm hòa thuận sao?" Lục Sâm liếc con gái một cái.

Lục Niệm Nhất từ trên xuống dưới đánh giá bố mình một lượt, "Con thấy bố cũng đến thời kỳ mãn kinh rồi, cảm xúc thất thường." "Con bé thối này, cẩn thận bố đánh con đó." Lục Niệm Nhất che miệng ngáp một cái, "Bố, bố tự mình dàn xếp mẹ đi, chuyện vợ chồng già tự giải quyết, con không tham gia náo nhiệt đâu, ngủ ngon, mơ đẹp." Lục Niệm Nhất nói xong, nhanh chóng lách ra khỏi phòng.

Lục Sâm vừa cúi đầu, phát hiện Mạc Noãn đã tỉnh rồi, đang không chớp mắt nhìn chằm chằm anh, ánh mắt đó khiến sau lưng anh có chút lạnh. "Noãn Noãn, thật ra anh không nghe thấy gì cả, chỉ nghe thấy Niệm Niệm hỏi Mộc Dung anh và Mộc Dung đã nói gì." Mạc Noãn vẫn không nói gì, chỉ nhìn Lục Sâm.

Lục Sâm cả đời này thích nhất là đôi mắt của vợ, rất câu dẫn, tuy đã lớn tuổi một chút, nhưng sức quyến rũ không hề giảm.

Anh đưa tay che mắt cô. "Noãn Noãn." "Anh vừa nói gì?

Nói em đến thời kỳ mãn kinh sao?" "Vợ ơi, em nhất định là vừa mới tỉnh ngủ, nên nghe nhầm rồi." Lục Sâm biện hộ. "Giải thích kỹ hơn một chút đi." Mạc Noãn nheo mắt. "Giải thích gì cơ?" "Hừ, Lục Sâm, em còn chưa già đến mức tai không nghe rõ đâu, anh đã bắt đầu chê em rồi, em nói cho anh biết, vừa rồi em căn bản không hề ngủ, lời anh và Niệm Nhất nói em nghe rõ mồn một, anh chính là đang chê em rồi." "Noãn Noãn à." Mạc Noãn đưa tay chặn lại, "Đừng giải thích với em nữa, bây giờ em nhìn cái mặt già này của anh là thấy tức giận, phiền phức, em ngày xưa đúng là mù mắt rồi, vậy mà lại gả cho cái người đàn ông như anh." Mạc Noãn vừa nói vừa đẩy Lục Sâm ra ngoài, trước khi đóng cửa còn rút chìa khóa trên cửa ra, tiện tay khóa trái lại.

Lục Sâm sờ sờ mũi, lòng dạ đàn bà đúng là khó lường như mò kim đáy bể.

Anh sống hơn nửa đời người rồi, cũng chưa hiểu rõ tính tình cô nàng này.

Haizz, xem ra tối nay chỉ có thể ngủ phòng khách rồi.

Mạc Noãn soi gương hết lần này đến lần khác, cô cảm thấy mình chăm sóc rất tốt, cùng lắm là dưới mắt có một vài nếp nhăn nhỏ, những chỗ khác một chút nếp nhăn cũng không nhìn ra, sao Lục Sâm lại cho rằng cô đến thời kỳ mãn kinh rồi.

Sao lại bắt đầu chê cô rồi.

Mạc Noãn buồn rầu muốn chết, đàn ông và phụ nữ thật sự không thể so sánh được, cô không thể không thừa nhận, người đàn ông Lục Sâm kia thực sự trông trẻ hơn cô.

Khoan đã, sao bên ngoài cửa không có động tĩnh gì nữa.

Mạc Noãn mở cửa, nhìn quanh bốn phía, phát hiện đèn trong phòng khách mà cô vừa ngủ sáng trưng, không cần nghĩ cũng biết Lục Sâm đã vào đó.

Xem đi, quả nhiên là chê cô rồi, vậy là bỏ cuộc rồi.

Nhớ hồi còn trẻ, nếu xảy ra tình huống như vậy, anh ta có thể dỗ dành cả đêm.

Mạc Noãn vừa định đóng cửa, cửa đã bị người khác đẩy ra, cô được ôm vào một vòng tay ấm áp, "Vợ ơi, anh thật sự không có một chút nào chê em, anh thề, anh sẽ không chê em đâu." "Hừ, trước mặt một đằng sau lưng một nẻo, nhân lúc em ngủ lại nói xấu em." "Đó là lời xấu gì chứ, anh cũng là lo lắng cho cảm xúc của em." Anh đặc biệt tra cứu tài liệu, mỗi người phụ nữ đều phải trải qua giai đoạn này, có người sẽ dễ xúc động hơn, nếu lơ là có thể phát triển thành chứng trầm cảm.

Có người thì không có cảm giác gì, thuận lợi vượt qua. "Lo lắng cho em, anh nói một người phụ nữ đến thời kỳ mãn kinh, đó chính là chê người ta, anh còn có lý nữa hả, còn nói gì mà lo lắng." Mạc Noãn vẻ mặt oán trách nhìn Lục Sâm.

Lục Sâm dở khóc dở cười, nhưng trong mắt không đổi vẫn là sự cưng chiều ngập tràn, "Được rồi được rồi, anh sai rồi, vợ ơi, em tha thứ cho anh đi, lần sau anh tuyệt đối không như vậy nữa." "Thật không?" "Thật mà, còn thật hơn vàng thật." "Vậy thì tha thứ cho anh lần này nữa thôi, không có lần sau đâu." Đến đây, chút giận dỗi nhỏ nhặt giữa cặp vợ chồng già coi như đã qua.

Sáng hôm sau, thấy bố mẹ hòa thuận vui vẻ, Lục Niệm Nhất yên tâm đi làm.

Chỉ là vừa bước vào cửa văn phòng, cô đã phát hiện người đang ngồi trong văn phòng không phải Mộc Dung, mà là một người đàn ông trông có vài phần giống Mộc Dung, người đàn ông gác chân lên bàn làm việc, ngồi vắt chân chữ ngũ, xoay ghế. "Cô thư ký, cô không thấy có khách sao?

Mang cho tôi một ly cà phê." "Ông chủ sao lại ở đây?" "Tôi là khách quý của ông chủ cô." Người đàn ông nói, ánh mắt cứ thế liếc nhìn cô.

Lục Niệm Nhất nhíu mày, cô rất ghét người đàn ông trước mặt này, đổ đốn, nhìn cái biết ngay không phải người tốt, nhưng bây giờ vẫn chưa xác định được đây rốt cuộc là người thân nào của Mộc Dung, vì vậy cô gật đầu, nói một cách công thức: "Mời ngài đợi một lát, sẽ có ngay." Mộc Lăng nhìn bóng lưng Lục Niệm Nhất, chỉ cảm thấy vóc dáng cô ấy thật sự rất đẹp, bộ đồ công sở cũ kỹ cũng không che giấu được, nếu đổi sang bộ nào thời trang hơn, tuyệt đối là một tuyệt sắc mỹ nhân.

Với kinh nghiệm phong lưu đa tình nhiều năm của hắn, tuyệt đối không sai.

Người anh cả này của hắn, bề ngoài giả vờ như một quân tử chính nhân, thực chất cũng là một kẻ háo sắc, nếu không sẽ không tìm một cô thư ký xinh đẹp như vậy.

Cùng một cha, hừ, cùng một đức hạnh, ai cũng chẳng trong sạch hơn ai là mấy.

Lục Niệm Nhất bưng cà phê vào, "Mời ngài dùng từ từ." Mộc Lăng nhân cơ hội sờ tay Lục Niệm Nhất, hưởng thụ nheo mắt lại, thật sự là quá non, quá mềm mại, hơn hẳn mấy người phụ nữ của hắn.

Lục Niệm Nhất rụt tay lại như bị điện giật, sự chán ghét trong mắt không hề che giấu, "Thưa ngài, xin tự trọng." "Cô thư ký, cô làm việc dưới quyền anh cả tôi một tháng lương bao nhiêu?

Tôi trả gấp đôi, cô đến làm thư ký cho tôi, quy mô công ty của tôi lớn hơn ở đây nhiều." Hóa ra là em trai thứ hai của Mộc Dung, đúng là uổng phí vài phần giống Mộc Dung kia, quá tệ. "Tôi là người có bệnh sạch sẽ, không thích cấp trên mang mùi tra nam." Mộc Lăng ngửi ngửi người mình, cười mỉm nhìn Lục Niệm Nhất, "Cô thư ký, ánh mắt cô không tốt rồi, trên người tôi không phải mùi tra nam, mà là mùi nước hoa mới đổi gần đây, mùi cam quýt, ngửi có phải rất tươi mát không?" "Xem ra Mộc nhị thiếu vẫn chưa tu luyện tiếng Trung xong, mùi tra nam mà tôi nói, chính là mùi của gã đàn ông tồi." Lục Niệm Nhất cười nói. "Gã đàn ông tồi, đây đúng là một từ mới mẻ, tôi thích." Lục Niệm Nhất chưa từng thấy người đàn ông nào mặt dày như vậy, không, đây căn bản là một tên lưu manh. "Nhưng tôi nói thật, nếu cô chê lương gấp đôi quá ít, tôi sẽ trả gấp năm lần, không cần đến công ty làm việc, chỉ cần phụ trách quản lý sinh hoạt hàng ngày của tôi là được, chính là cái mà mấy cô hay gọi là ấm giường, cô xinh đẹp thế này, nếu có bản lĩnh thì tôi cho cô làm việc cả đời." Ánh mắt trần trụi của Mộc Lăng không ngừng dán chặt vào Lục Niệm Nhất, vừa nói còn quá đáng hơn đứng dậy, đưa tay ra nắm lấy tay Lục Niệm Nhất.

Lục Niệm Nhất hành động còn nhanh hơn hắn, trực tiếp cầm ly cà phê trên bàn, gọn gàng lẹ làng hắt vào cổ Mộc Lăng.

Chương 1102

"Á á á." Mộc Lăng kêu thảm một tiếng, nhảy cẫng lên tại chỗ.

Cà phê vừa pha xong đương nhiên là nóng hổi, huống chi Lục Niệm Nhất cố ý hắt vào cổ hắn. "Cô tiện nhân này có bệnh hả, động một cái…... là hắt cà phê." Mộc Lăng trừng mắt giận dữ nhìn Lục Niệm Nhất, lao về phía Lục Niệm Nhất.

Lục Niệm Nhất bình tĩnh đưa chân ra, Mộc Lăng bất ngờ, trực tiếp ngã nhào xuống đất.

Lục Niệm Nhất sắc mặt không đổi, trên mặt vẫn giữ nụ cười đúng mực, nhìn xuống từ trên cao nói: "Đây là lời cảnh cáo của tôi dành cho anh, nếu con mắt chó của anh còn nhìn tôi một lần nữa, lần sau tôi sẽ hắt thẳng vào mặt anh." "Người đâu, ở đây có một tên đàn ông không biết xấu hổ, dụ dỗ tôi không thành lại dùng cà phê hắt vào tôi." Mộc Lăng la to ra bên ngoài.

Giọng hắn đã dẫn Mộc Dung và Trần Lê vào, hai người đương nhiên đã nghe thấy lời hắn nói.

Mộc Dung mặt trầm xuống đi về phía Mộc Lăng, lạnh lùng kéo hắn từ dưới đất dậy. "Cái tay nào?" Mộc Lăng nhất thời không hiểu, tiếp tục tố cáo, "Anh cả, anh mau quản lý cô thư ký này của anh đi, mau chỉnh đốn lại người bên cạnh mình đi, quá đáng quá rồi, nhìn thấy đàn ông là lao lên, tôi không chấp nhận thì nổi giận hắt cà phê vào tôi, chưa từng thấy người phụ nữ nào không biết xấu hổ như vậy." Lục Niệm Nhất trên mặt vẫn luôn mang theo nụ cười, khoanh tay nhìn cảnh này. "Tôi hỏi lại một lần nữa, rốt cuộc là cái tay nào đã đụng vào trợ lý của tôi?" Mặt Mộc Dung đen sạm như mực.

Mộc Lăng cũng nhận ra không ổn, bản năng lùi lại.

Chẳng qua Mộc Dung không cho hắn cơ hội, sải bước tiến lên, trực tiếp trong hai ba chiêu đã bẻ khớp cánh tay hắn.

Mộc Lăng đau đến ngã ngồi xuống đất, trừng mắt nhìn Mộc Dung, "Mộc Dung, anh đừng quá đáng, tôi là......

đại diện cho bố đến, cẩn thận tôi mách bố đấy." "Nếu anh không phải do lão già kia phái đến, anh ngay cả cơ hội vào văn phòng của tôi cũng không có." "Anh..." Mộc Lăng làm sao từng chịu tội này, đau đến mức không nói nên lời.

Mộc Dung đi đến bên cạnh Lục Niệm Nhất, kéo tay cô kiểm tra từ trên xuống dưới, lo lắng hỏi: "Có bị thương không?" Lục Niệm Nhất cười ngọt ngào, "Không sao, khỏe lắm, bị lột da là cậu em trai quý hóa của anh đó." "Đừng đùa nữa, mẹ anh chỉ sinh ra mỗi mình anh thôi." Mộc Dung khẽ véo mũi Lục Niệm Nhất. "Haha, cái đó cũng đúng, có vài người thật sự không xứng được có liên quan đến anh, khí chất khác xa một trời một vực, so sánh với anh đơn giản là sỉ nhục anh." "Nhất Nhất nhà chúng ta nói cái gì cũng đúng." Hai người tình tứ trêu đùa như không có ai ở đó.

Trần Lê lặng lẽ quay mặt đi, đối với hành vi của thiếu gia nhà mình cậu đã thấy quen rồi không còn lạ nữa, dù sao kể từ khi yêu cô thư ký Lục, cả người thiếu gia đã thay đổi hoàn toàn.

Sớm đã không còn là người lạnh lùng vô tình như trước nữa.

Cậu đồng tình nhìn Mộc nhị thiếu đang đau đớn toát mồ hôi lạnh dưới đất, nếu hắn an phận một chút, thiếu gia cũng sẽ không tuyệt tình như vậy.

Đằng này vừa đến đã chọc vào Lục Niệm Nhất, quá không có mắt, đáng đời.

Bây giờ cậu còn không dám nói một lời nặng lời với Lục Niệm

Nhất. "Trần Lê, anh…... mau đưa tôi đến bệnh viện đi?" "Xin lỗi, nhị thiếu gia, tôi đã rời khỏi nhà họ Mộc rồi, ngài không có quyền chỉ huy tôi." Trần Lê từ chối. "Anh…... anh là tên nô tài chó má." Trần Lê không giận, ngược lại Mộc Dung lại giận rồi, người của cậu không phải ai cũng có thể tùy tiện sỉ nhục, "Trần Lê, gọi điện thoại cho bảo vệ, trực tiếp tống cổ ra ngoài, tôi nhìn hắn là thấy phiền." "Vâng, Mộc tổng." Trần Lê vội vàng gọi điện thoại cho bảo vệ công ty.

Mộc Lăng vừa nghe lời Mộc Dung nói, tức giận gào lên: "Mộc Dung, anh không thể đối xử với tôi như vậy, là bố phái tôi đến, ông ấy bảo tôi đến nói cho anh biết, nếu anh còn không về..." Bảo vệ đến rất nhanh, Mộc Lăng còn chưa nói xong, hai bảo vệ đã đến rồi.

Mỗi người giữ một cánh tay của Mộc Lăng liền khiêng hắn ra ngoài. "Mộc Dung, bố nói nếu anh còn không đưa mẹ anh về, thì hai người sẽ vĩnh viễn…... cút khỏi nhà họ Mộc." Sau khi Mộc Lăng rời đi, Lục Niệm Nhất không nhịn được hỏi: “Cái người em trai này của anh rốt cuộc là làm gì vậy?” “Anh không biết, chưa nói chuyện bao giờ, vừa nãy anh đi họp rồi.” “Vậy mà anh cũng dám để cậu ta vào văn phòng của anh sao?

Có biết bao nhiêu bí mật kinh doanh ở trong đó, cậu ta tùy tiện tiết lộ một cái thôi là đủ cho anh gặp rắc rối rồi.” Mộc Dung cười lạnh một tiếng: “Cậu ta chỉ là một phế vật, không hiểu được đâu.” Lục Niệm Nhất bật cười khẩy: “Anh đừng có coi thường người khác như vậy, cẩn thận mà vấp ngã đó.” “Anh tự có chừng mực.” “Cậu ta nói là bố anh phái đến để tìm anh về.

Anh thật sự không về xem sao?

Ông già nhà anh không chừng có chuyện gì muốn dặn dò đấy.” “Chưa phải lúc, cứ kéo dài thêm một thời gian nữa.” “Chuyện nhà anh em không hiểu, anh tự lo liệu đi.

Được rồi, em đi pha cà phê cho anh.” Vừa khi Mộc Lăng bị đuổi ra ngoài, hai người đàn ông liền vội vàng vây lại: “Nhị thiếu gia, ngài sao vậy?” “Mắt các người mù hết rồi sao?

Mau đưa tôi...

đi bệnh viện.” Mộc Lăng đau đến nói năng cũng không rõ ràng.

Hai vệ sĩ vội vàng đỡ Mộc Lăng lên xe, đưa anh ta đến bệnh viện.

Vừa ngồi vững trên xe, Mộc Lăng đã vội vàng gọi điện cho Mộc Chấn Hoa, đồng thời bật cuộc gọi video.

Trong điện thoại, xuất hiện một người đàn ông uy nghiêm, tóc có vài sợi bạc, sắc mặt trông cũng hơi tiều tụy, nhưng đôi mắt đục ngầu lại đầy sức lực, đang vừa ăn sáng vừa xem báo.

“Bố ơi, con sắp chết rồi, bố mau... cứu con.” “Một người đàn ông lớn rồi nói chuyện đàng hoàng xem, có chuyện gì?” Mộc Chấn Hoa quát.

“Bố ơi, anh cả thật sự quá đáng ghét, con vừa mới vào công ty anh ấy đã bị anh ấy bẻ gãy cánh tay rồi.” Mộc Lăng đáng thương tố cáo.

Mộc Chấn Hoa nhíu mày, trầm giọng nói: “Chuyện gì vậy?

Có phải con đã làm gì không?

Nếu không thì tại sao anh cả của con lại đánh con?” “Bố, con thật sự... không làm gì cả, con chỉ nói muốn anh ấy đưa dì cả về nhanh, bố rất nhớ họ, thế là anh ấy liền động thủ với con, nói con nói linh tinh, bố làm gì mong họ mãi mãi không về, sao có thể để con đi đón họ về chứ?” Nghe những lời này, Mộc Chấn Hoa liền biết đó là phong cách của Mộc Dung, bao nhiêu năm nay đứa con trai đó vẫn luôn nói chuyện với ông như vậy: “Cái thằng nhóc thỏ con này, đúng là ở bên ngoài lâu ngày càng ngày càng phóng túng.” “Bố ơi, anh cả đã không nhận bố là bố nữa rồi, anh ấy gọi bố là ‘lão già nhà họ Mộc’, anh ấy còn bảo con chuyển lời với bố là đừng tìm anh ấy nữa, cứ coi như anh ấy đã chết rồi.” Liêu Bích đi đến, vừa nhìn thấy bộ dạng con trai mình đã suýt khóc: “Ôi, A Lăng, con làm sao vậy, sao sắc mặt lại tệ thế này?” “Mẹ ơi, con đau muốn chết rồi, đây là anh cả làm đó, anh ấy dung túng thư ký của mình dùng cà phê nóng hắt vào con, mẹ xem cổ con đây này, anh ấy còn tự tay bẻ gãy cánh tay con nữa, bây giờ con đang chuẩn bị đến bệnh viện đây.” Mộc Lăng vừa nhìn thấy mẹ mình, lập tức ôm cánh tay nói.

Liêu Bích một chút cũng không chịu được con trai mình chịu ấm ức, liền bật khóc, kéo tay Mộc Chấn Hoa: “Lão gia, ông phải làm chủ cho A Lăng, nó là do ông phái đi, bây giờ đại thiếu gia đối xử với nó như vậy, đây không phải là đang vả mặt ông sao?

Chương 1103

A Lăng đáng thương của tôi, đã bị giày vò đến mức này rồi, huhu." Mộc Chấn Hoa rất phiền phức: "Thôi được rồi, chuyện này tôi sẽ xác minh lại với Mộc Dung, suốt ngày chỉ biết khóc, phiền chết đi được." "Mộc Lăng, con là đồ ngốc à?

Mộc Dung đánh con, con không biết đánh trả sao?

Bị người ta đánh ra nông nỗi này là do con không có bản lĩnh, bảo con đi làm một chuyện nhỏ mà cũng không xong, người như con thì sau này ta có thể giao công ty cho con sao?" Sắc mặt Mộc Lăng cứng đờ, Liêu Bích đương nhiên hiểu con trai mình, vừa nhìn chuyện này liền biết có điều mờ ám, vội vàng giải thích: "Lão gia, lớn nhỏ có thứ tự, đại thiếu gia là anh cả của A Lăng, nào có lý lẽ nào em trai lại động thủ với anh trai?

A Lăng nhà chúng ta từ nhỏ đã hiểu đạo lý này, chuyện như vậy chẳng phải là nhường nhịn đại thiếu gia sao?

Trong nhà này, mấy đứa em trai em gái ai dám không kính trọng đại thiếu gia?

Ngay cả chúng ta là phụ nữ, nhìn thấy đại thiếu gia cũng phải cung kính." "Bố ơi, con là em trai, làm sao con có thể động thủ với anh cả chứ?

Nếu con dốc toàn lực, không thể nào để bản thân bị thương thành ra thế này." Nghe vậy, sắc mặt Mộc Chấn Hoa cuối cùng cũng dịu đi một chút: "Thôi được rồi, con tự lo cho tay mình đi, mau về đây, chuyện này ta sẽ xử lý." Liêu Bích thu đi ánh mắt lạnh lẽo, nhìn con trai mình một cái an ủi: "Ừm, mẹ tin lão gia sẽ đòi lại công bằng cho A Lăng." Bao nhiêu năm nay, dù bà có tốt với người đàn ông này đến đâu, trái tim ông ấy vẫn luôn thiên vị, chỉ một mực yêu thương đứa con trai là Mộc Dung kia.

Ông ấy sẽ xử lý sao?

Ông ấy còn có thể xử lý thế nào nữa, chẳng qua cũng chỉ là nói Mộc Dung vài câu thôi, còn có thể làm gì được với vị đại thiếu gia đã lăn lộn bên ngoài hơn mười năm đó chứ?

"A Lăng, con mau đến bệnh viện đi, đừng để lỡ mất việc cứu chữa, như bố con đã nói, chuyện của anh cả con đừng quản nữa, mau về đây." Cúp điện thoại, Mộc Lăng tức đến mức ném vỡ điện thoại của mình, mắt lộ vẻ hung ác, đâu còn vẻ ôn thuận ban nãy nữa: "Cái lão già này, tim lúc nào cũng thiên vị, cùng là con trai, tại sao lão tử lại phải thấp kém hơn người chứ!" "Nhị thiếu gia, bệnh viện đến rồi, chúng ta mau đi tìm bác sĩ đi." Vệ sĩ nhắc nhở.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì, cõng tôi vào đi chứ." Vệ sĩ vội vàng cõng Mộc Lăng đến bệnh viện.

Bên này, Mộc Dung vẫn luôn chờ điện thoại của "lão già" kia, quả nhiên, không lâu sau đã gọi đến.

Chỉ là anh vẫn không nghe máy.

Lục Niệm Nhất khó hiểu nhìn anh: "Sao anh không nghe máy?" "Điện thoại của ông già nhà anh đó, cứ để ông ấy gọi thêm mấy lần nữa đi, ông ấy vừa gọi là anh nghe ngay thì có khác gì anh đang rất mong chờ điện thoại của ông ấy đâu." Lục Niệm Nhất bật cười, sao lại giống như một đứa trẻ vậy.

"Không đúng, ông già nhà anh gọi điện đến, không lẽ là đến hỏi tội anh đó chứ?

Nếu không sao lại trùng hợp thế?" "Nhất Nhất nhà chúng ta đúng là thông minh nhanh nhạy thật đó, chắc chắn là thằng em trai bất tài kia của anh đã đi mách lẻo rồi.” “Một người đàn ông to lớn rồi mà còn đi tìm người lớn mách lẻo, đúng là làm mới lại thế giới quan của tôi mà.” Lục Niệm Nhất khinh thường nói.

“Nếu em mà theo anh về đó một chuyến, tam quan của em còn sẽ bị lệch lạc hết.” “Đến mức đó sao?” “Thật đấy, anh không đùa với em đâu.” Điện thoại trên bàn Mộc Dung không biết đã đổ chuông bao nhiêu lần, Mộc Dung cuối cùng cũng nghe máy.

Anh không nói gì, bên kia đã nổi trận lôi đình: “Mộc Dung, rốt cuộc con làm sao vậy?

Con đã làm gì em trai thứ hai của con?” “Tôi làm gì à, không phải ông đã biết rồi sao?

Còn cần tôi giải thích với ông sao?

Chẳng qua là bẻ gãy cánh tay của thằng phế vật đó, hắt vào nó một cốc cà phê, đâu phải nó đã chết đâu?

Sao ông đã vội đến khóc than với tôi rồi?

Ông rảnh rỗi không có việc gì làm sao?

Suốt ngày quản mấy chuyện vặt vãnh lông gà vỏ tỏi như thế này.” “Mộc Dung, con đừng có nói linh tinh với ta, bây giờ con càng ngày càng không coi ta ra gì rồi, ta bảo em trai thứ hai của con đi đón mẹ con, con còn làm được chuyện đánh người một trận là sao?” “Đừng phí công vô ích, mẹ tôi sẽ không về nữa đâu.” “Con có ý gì?” “Chính là ý nghĩa trên mặt chữ thôi, một ngày nào đó tôi sẽ gửi đơn ly hôn cho ông, tìm một luật sư để nói chuyện kỹ càng với ông, ông mau ký tên đi, đừng làm chậm trễ việc mẹ tôi tìm kiếm hạnh phúc của mình.” “Tìm kiếm hạnh phúc.” Mộc Chấn Hoa suýt nữa thì bật dậy, không cần nghĩ cũng biết đây là ý của ai, ông chắc chắn nói: “Cái thằng con bất hiếu này, chắc chắn lại là con đang ly gián mối quan hệ giữa ta và mẹ con đúng không?” Hồi nó còn nhỏ đã muốn ly hôn, lớn lên vẫn cái đức hạnh này.

Ông chưa từng thấy đứa trẻ nào mà luôn mong bố mẹ mình ly hôn cả.

Bao nhiêu năm nay, Trình Kiều vẫn luôn giữ lấy nhà họ Mộc không chịu rời đi, vì cái gì, ông rất rõ.

Lần này vừa đến thành phố A đã truyền ra tin tức như vậy, chắc chắn là ý của Mộc Dung.

“Đúng vậy, chính là ý của tôi, vì ông luôn là một tên tra nam, nên tâm ý của tôi từ trước đến nay chưa từng thay đổi.” “Mộc Dung, ta là bố con.” “Tôi biết mà, năm xưa ông lừa gạt kết hôn với mẹ tôi, cùng lắm chỉ là cung cấp một hạt tinh trùng mà thôi, còn bao nhiêu năm sau này, người dạy dỗ tôi, chỉ bảo tôi là ông ngoại tôi, ông chưa từng tham gia vào cuộc sống của tôi.” “Cái thằng nghịch tử này, nếu cứ tiếp tục như vậy, tài sản của nhà họ Mộc con đừng hòng có một phần nào, ta sẽ khiến con thân không một xu dính túi.” Mộc Dung vẫn luôn rất bình tĩnh, ngữ khí thong dong, dường như thật sự không để bất cứ điều gì vào mắt: “Đừng nói đùa nữa, công ty của tôi không ở Singapore, tay ông không dài đến vậy đâu mà trói buộc tôi.” Mộc Chấn Hoa chợt hiểu ra, tại sao thằng nghịch tử này năm xưa lại muốn ra nước ngoài lập nghiệp, hóa ra là vì ngày hôm nay, không muốn bị ông dắt mũi.

Ông nên nói anh ta là người nhìn xa trông rộng, hay là xảo trá đây?

Phải nói rằng, trong bốn đứa con trai của ông, đứa này là có bản lĩnh nhất, nhưng cũng là đứa phản nghịch nhất, không lớn lên bên cạnh ông, đối xử với ông cứ như kẻ thù vậy.

“Con ở đâu ta cũng có thể khiến con trở thành một kẻ trắng tay, đừng có tự cao tự đại quá.” “Câu này nên là tôi nói với ông mới đúng.

À, phải rồi, quên chưa nói cho ông biết, gia đình bạn gái tôi là hào môn đứng đầu thành phố A đó, nếu ông muốn động đến tôi, ông cũng phải hỏi xem bố mẹ vợ tương lai của tôi có đồng ý không đã chứ.” Lục Niệm Nhất đang uống cà phê, nghe Mộc Dung nói một câu liền phun ra hết.

Đôi mắt đẹp trừng lớn, không thể tin nổi nhìn tên “tội đồ” kia, anh ta thật đúng là mặt dày, vừa mới bị bố ruột đá đít xong, quay đi quay lại đã có thể lấy danh nghĩa của bố vợ tương lai để “khua môi múa mép” rồi.

Cái sự mặt dày này, thật sự là không ai bì kịp.

Mộc Dung khóe mắt toàn là ý cười, cứ như vậy vừa đối mắt với Lục Niệm Nhất, vừa nói chuyện điện thoại với Mộc Chấn Hoa.

Mộc Chấn Hoa ngây người rất lâu, vẫn cảm thấy không tin: “Cái thằng nhóc thối này, bớt lừa gạt ta đi, con nghĩ ta không biết hào môn số một thành phố A là nhà họ Lục sao?

Con mà có thể liên quan đến nhà họ Lục thì mới là lạ đấy.” “Xin lỗi nhé, bố vợ đại nhân của tôi tên là Lục Sâm, vợ chưa cưới của tôi tên là Lục Niệm Nhất, bố vợ đại nhân của tôi nói, đây là tình yêu của ông ấy dành cho mẹ vợ tôi, duy nhất không thể nào quên được.” “Không như một số người, tiểu tam tiểu tứ tiểu ngũ xếp hàng đến, sinh ra mấy đứa con trai đứa nào đứa nấy cũng kém cỏi, tôi khuyên ông tốt nhất đừng sinh nữa, chất lượng tinh trùng ảnh hưởng đến chỉ số IQ của đời sau đấy.” Lục Niệm Nhất thật sự không muốn nghe tiếp nữa, sao bố cô lại kể cả ý nghĩa tên của cô cho Mộc Dung biết vậy chứ.

Trọng tâm của Mộc Chấn Hoa lúc này không phải là lời châm chọc của Mộc Dung, điều ông quan tâm hơn là liệu Mộc Dung có thật sự “bám được” vào đại gia đình họ Lục hay không: “Chuyện này là thật hay giả?" "Đương nhiên là thật, cho nên, lão già họ Mộc, ông muốn làm gì thì làm, tài sản của ông muốn cho ai thì cho, nhưng nếu bị phá sản đừng có mà đến nương tựa vào tôi, tôi sẽ tìm cho mẹ tôi một người chồng yêu thương bà ấy, sau này chúng tôi sẽ đoạn tuyệt hoàn toàn với ông." "Đồ hỗn đản, chúng ta còn chưa ly hôn đâu." Mộc Chấn Hoa tức giận đến mức đứng bật dậy.

"Chuyện sớm muộn thôi, tôi đang tìm kiếm cho bà ấy đây, đợi đến khi ly hôn xong, tự nhiên là mỗi người một ngả, không ai nợ ai, nói không chừng mẹ tôi còn có thể sinh thêm cho tôi một đứa em trai hay em gái gì đó nữa." "Mộc Dung, con..." Mộc Chấn Hoa tức đến mức suýt không thở nổi.

"Thôi được rồi, không nói chuyện với ông nữa, hôm nay tôi đã hẹn một người đàn ông thành đạt, tôi phải đi kiểm tra trước cho mẹ tôi đã, nếu phù hợp thì sẽ giới thiệu cho bà ấy quen biết, lần này nhất định phải sáng mắt ra, không tìm tra nam nữa." Mộc Dung nói xong liền cúp điện thoại, Mộc Chấn Hoa tức đến đau đầu, quản gia vội vàng xoa bóp cho ông.

"Ông nghe xem, ông nghe xem cái thằng nhóc thối này nói toàn những lời gì, tôi và Trình Kiều còn chưa ly hôn, nó đã bắt đầu muốn giới thiệu đối tượng cho mẹ nó rồi, đây là muốn đội mũ xanh cho tôi sao?" "Lão gia, ngài cứ bình tĩnh đã, đại thiếu gia có thể là cố ý chọc tức ngài thôi, ngài đừng tin lời nói một phía của cậu ấy, chuyện này ngài phải hỏi phu nhân, phu nhân làm sao có thể ly hôn với ngài được chứ." Quản gia khuyên nhủ.

"Vậy sao Trình Kiều đến bây giờ vẫn chưa về?

Bà ấy từ trước đến nay nào có nỡ rời nhà nửa bước." "Có thể là bị đại thiếu gia dụ dỗ đi, biết đâu phu nhân bây giờ còn bị cậu ấy hạn chế về nước rồi." Mộc Chấn Hoa suy nghĩ một chút, cảm thấy lời quản gia nói có lý, Trình Kiều là người có tính cách thế nào, ông rõ hơn ai hết, tuyệt đối không thể bỏ lại tất cả mọi thứ của nhà họ Mộc mà an cư lạc nghiệp ở thành phố A được.

Ông hơi bình tĩnh lại một lát, liền gọi điện cho Trình Kiều.

Trình Kiều đang chơi game trên điện thoại, đó là trò Trần Lê đặc biệt tải cho bà để giết thời gian.

Bà vừa thấy điện thoại đến, không chú ý nên đã nghe máy, nghe rồi mới phát hiện là Mộc Chấn Hoa gọi đến.

Chương 1104

Nhớ lại tất cả chuyện cũ, không khỏi lạnh giọng: “Alo.” “Trình Kiều, cô làm sao vậy?

Đến thành phố A cũng không chào hỏi một tiếng, rốt cuộc cô còn có về không?” Trình Kiều vừa nghe ngữ khí của Mộc Chấn Hoa, cũng có chút không vui: “Tôi là người tự do, tôi muốn đi đâu lẽ nào còn phải báo cáo với ông sao?

Mộc Chấn Hoa, cái chuyện cười này một chút cũng không hay.” “Chuyện cô tự ý bỏ nhà đi ta không chấp nhặt với cô, cô mau về đây, đừng ở bên ngoài làm ta mất mặt.” “Tôi nói Mộc Chấn Hoa ông bị lên cơn gió gì vậy, tôi nhớ con trai tôi đến tìm con trai tôi ở lại hai ngày, mất mặt cái nỗi gì của ông chứ.” “Mộc Dung còn nói, muốn giới thiệu đàn ông cho cô, cô dám nói cô chưa làm gì có lỗi với tôi sao?” Đến đây, Trình Kiều coi như đã hiểu rõ, Mộc Chấn Hoa không phải đến quan tâm bà, mà là từ chỗ Mộc Dung nghe ngóng được tin tức, do chủ nghĩa gia trưởng tác quái, lo lắng bà sẽ “cắm sừng” ông, nên mới đến hỏi tội.

Sự thất vọng lại một lần nữa tràn ngập khắp người bà.

Tình nghĩa vợ chồng bao nhiêu năm nay hóa ra chẳng đáng là gì.

“Mộc Chấn Hoa, tôi làm gì không cần ông quản, ông quản tốt hậu cung của ông là được rồi.” “Trình Kiều, cô lập tức về đây cho ta, đừng có theo thằng con hỗn xược kia mà làm loạn nữa, nếu có tin tức xấu truyền đến tai ta, cô xem ta có thể bỏ qua dễ dàng không.” Trình Kiều cười, không hiểu sao, đột nhiên bật cười thành tiếng: “Con trai tôi nói với ông rồi đúng không?

Tôi muốn ly hôn với ông, tôi muốn vứt bỏ cái tên bạc tình như ông rồi.” Không biết vì sao, Mộc Chấn Hoa trong lòng có chút hoảng loạn, bao nhiêu năm nay Trình Kiều vẫn luôn lạnh nhạt với ông, kiểu như hôm nay cười nói như vậy thật sự rất hiếm gặp.

“Rốt cuộc cô đang nói cái gì vậy?” Mộc Chấn Hoa bực bội nói.

“Mộc Chấn Hoa, ông đã làm chuyện ngày mồng một, còn sợ người khác làm chuyện ngày rằm sao?

Ông yên tâm đi, tôi sẽ không để ông đợi quá lâu đâu, trong lúc ông còn sống, tôi nhất định sẽ cho ông thấy tôi tìm được một người chồng tốt, sống hạnh phúc bên nhau.” “Trình Kiều, ta thấy cô thật sự bị Mộc Dung tẩy não rồi.” Mộc Chấn Hoa nghiến răng nghiến lợi, tay nắm điện thoại hơi run run.

Trong lòng sự bất mãn đối với Mộc Dung càng sâu sắc hơn, một người đàng hoàng lại bị nó dạy thành ra thế này.

“Tôi mới là người bị ông tẩy não.” Trình Kiều hạ giọng, có chút yếu ớt nói: “Mộc Chấn Hoa, đời này tôi chưa từng có lỗi với ông, ngược lại là ông đã đùa giỡn tình cảm của tôi.

Nếu ông còn một chút tình nghĩa nào với tôi, thì ông hãy dứt khoát ký vào đơn ly hôn đi, chúng ta hãy đường ai nấy đi trong hòa bình.” Trong điện thoại nửa ngày không có tiếng động, Trình Kiều cũng không cúp máy, kiên nhẫn chờ đợi.

Rất lâu sau, bà mới nghe thấy giọng Mộc Chấn Hoa: “Tất cả mọi thứ của nhà họ Mộc cô đều không cần nữa sao?” Trình Kiều bình tĩnh nói: “Anh Chấn Hoa, tôi không cần nữa, tôi không muốn đòi nữa, tôi đã hao phí mấy chục năm vì chuyện này rồi, tôi không còn thời gian để lãng phí nữa đâu.” Mộc Chấn Hoa trong lòng không nói ra được là tư vị gì, bao nhiêu năm rồi Trình Kiều không gọi ông như vậy nữa, ông chợt nhớ lại hồi còn trẻ, bà thường gọi ông là Anh Chấn Hoa.

Bất kể họ đi đến đâu, bà luôn thân mật khoác tay ông, giống như cái đuôi nhỏ của ông vậy, làm sao cũng không thể rũ bỏ.

Họ cũng từng có một quãng thời gian hạnh phúc, ông chọn bà làm phu nhân nhà họ Mộc, gia thế của bà là một phần, nhưng ông cũng thật lòng thích sự thông minh đáng yêu của bà.

Nhưng người đàn ông ở bên ngoài, khó tránh khỏi "giả vờ thành thật", bà lại là người không thể chịu được cát trong mắt, đối với hành vi bên ngoài của ông thì không hề khoan nhượng.

Không biết từ khi nào, mỗi lần gặp mặt không cãi vã thì cũng chiến tranh lạnh, họ rõ ràng là vợ chồng, nhưng lại trở thành như kẻ thù.

"Có phải cô tìm được người khác rồi không?" Mộc Chấn Hoa cau mày, nếu không thì sẽ không quyết đoán như vậy.

"Đây là chuyện của tôi, không liên quan đến ông, chúng ta sớm đã không can thiệp vào chuyện của nhau rồi, tôi dù có tìm được người khác thì sao chứ?

Ông ở bên ngoài hết người phụ nữ này đến người phụ nữ khác, vậy chẳng lẽ không cho phép tôi để ý đến một hai người đàn ông sao?" Mộc Chấn Hoa thật sự rất đau đầu: "Trình Kiều, chúng ta đều đã lớn tuổi rồi, rốt cuộc cô muốn gây rối thế nào nữa?

Bao nhiêu năm nay chẳng phải cũng đã qua rồi sao, cô lại đang ghen tuông lung tung cái gì nữa vậy." "Thật sự không phải đang gây rối, cái người lớn tuổi là ông, không phải tôi, ông đừng quên, tôi nhỏ hơn ông 12 tuổi, tôi mới 42.

Sau khi chúng ta ly hôn, ông có thể danh chính ngôn thuận cưới bất kỳ người phụ nữ nào của ông, họ cũng đã mong ngày này rất lâu rồi, tôi nghĩ họ sẽ vui mừng khôn xiết." "Họ là họ, cô là cô, họ có thể so sánh với cô sao?

Ta chưa từng có ý nghĩ như vậy.” Mộc Chấn Hoa nâng cao giọng.

Ông vẫn luôn cảm thấy, phu nhân của mình nhất định phải là thiên kim tiểu thư, những người phụ nữ kia đều không thể lên mặt bàn được, bao nhiêu năm nay dù mối quan hệ giữa ông và Trình Kiều có tệ đến mức nào, ông cũng chưa từng nghĩ đến chuyện ly hôn.

“Vậy tôi thật sự cảm ơn ông đã đề cao tôi, nhưng tôi thật sự không phải đang gây rối, tôi chỉ là đột nhiên nghĩ thông rất nhiều chuyện.

Bao nhiêu năm nay, ngoài việc có một cái danh hiệu phu nhân nhà họ Mộc, tôi chẳng có gì cả.

Tôi thậm chí vì chuyện này mà cãi vã với bố ruột và con trai mình, mất đi con gái của tôi, cái giá tôi phải trả thật sự quá lớn rồi, tôi không muốn sai lầm chồng chất sai lầm nữa.” “Cô có biết có bao nhiêu người phụ nữ ghen tị với cô không?

Cô vậy mà còn đang trong phúc mà không biết hưởng phúc?” “Ghen tị với tôi ư?

Bao nhiêu năm nay bên cạnh tôi không có sự quan tâm của chồng, ngay cả một người sưởi ấm giường cũng không có, gặp chuyện thì đến một người để bàn bạc cũng không có, con trai cũng luôn không ở bên cạnh.

Tôi còn phải trơ mắt nhìn chồng mình và những người phụ nữ khác sinh con hết đứa này đến đứa khác, nhìn tiểu tam khiêu khích, con riêng hoành hành, con trai và những đứa con riêng kia tranh giành gia sản, ông vậy mà lại nói có người ghen tị với tôi, đây quả thực là một trò cười lớn.” Trình Kiều cười lạnh.

“Tôi đến thành phố A gặp một gia tộc, vợ chồng họ hòa thuận, anh em kính nhường, con cái giữa họ không hề có bất kỳ sự ngăn cách nào.

Họ đã khiến tôi thực sự hiểu được ý nghĩa của gia đình, gia đình tuyệt đối sẽ không giống như nhà họ Mộc." "Tôi không lo ăn mặc, tài sản của ông tôi cũng không cần nữa, chuyện hỗn độn của nhà ông tôi không nhúng tay vào nữa, tài sản ông có cho Mộc Dung hay không, đó là chuyện của riêng ông, tôi sẽ không hỏi đến nữa.

Chúng ta cứ như vậy đi, sớm giải tán thì hơn." Trình Kiều nói xong, liền cúp điện thoại.

Nói ra những lời này với Mộc Chấn Hoa, Trình Kiều đột nhiên cảm thấy toàn thân thả lỏng, hóa ra buông tay cũng chỉ là chuyện như vậy, sự kiên trì bao nhiêu năm nay thực ra cũng có thể dứt bỏ.

Bà phát hiện trên mặt mình lạnh buốt, tùy tiện đưa tay lau, hóa ra không biết từ lúc nào nước mắt đã chảy đầy mặt.

Mộc Chấn Hoa lần đầu tiên bị người khác cúp điện thoại, nhưng ông lại không thể nổi giận, đầu óc mơ màng, nhưng có một điều ông đã xác định được.

Mộc Dung nói là thật, Trình Kiều thật sự đã quyết tâm muốn ly hôn với ông rồi.

Sao có thể chứ, Trình Kiều đời này quan tâm nhất chính là danh hiệu phu nhân nhà họ Mộc, bà làm sao có thể từ bỏ dễ dàng như vậy, làm sao có thể từ bỏ một cách tiêu sái đến mức ông không có chút thời gian chuẩn bị nào.

Mộc Chấn Hoa nhắm mắt lại, suy nghĩ kỹ càng, rốt cuộc là sai ở đâu, tại sao Trình Kiều lại đột nhiên có ý nghĩ như vậy?

Trước đây Mộc Dung cũng từng khuyên bà, nhưng bà không phải vẫn luôn không đồng ý sao?

Quản gia thấy Mộc Chấn Hoa vẻ mặt giận dữ, không dám hó hé tiếng nào đứng sang một bên.

Rất lâu sau, Mộc Chấn Hoa mới mở mắt ra, nhìn về phía quản gia bên cạnh: “Những lời vừa rồi con nghe thấy, hãy giữ kín trong lòng, tuyệt đối không được nhắc đến với bất kỳ ai một chữ nào.” Quản gia gật đầu, vội vàng cam đoan: “Lão gia cứ yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không nhắc đến với bất kỳ ai đâu ạ.” Mộc Chấn Hoa nhìn về phía xa xăm, vẻ mặt hiếm khi trầm trọng, cũng không biết ông rốt cuộc đang nghĩ gì.

Vào lúc này, quản gia cũng không dám nói gì.

Một lúc sau, Mộc Chấn Hoa lại nói: “Đặt vé máy bay cho ta, ba ngày nữa ta muốn đi thành phố A.” “Lão gia, ngài còn một đống công việc cần xử lý.” “Cứ gác lại đã, công ty vẫn chưa phá sản được đâu.” Mộc Chấn Hoa bực bội nói.

Vì đã nói rõ với Mộc Chấn Hoa, Mộc Dung cũng không do dự, lập tức gọi luật sư đối ngoại của phòng pháp chế đến, hai người tỉ mỉ xem xét từng điều khoản.

Chương 1105

Cả buổi sáng cứ thế trôi qua.

“Được rồi, luật sư Tống, chuyện tiếp theo giao cho anh, hãy xử lý xong xuôi càng sớm càng tốt.” “Mộc tổng cứ yên tâm, tôi sẽ làm xong nhanh nhất có thể.” Lục Niệm Nhất đặt đồ ăn bên ngoài từ nhà hàng Trung Hoa, Mộc Dung thấy có hai món đều là những món anh thích ăn, trong lòng ấm áp, Lục bác phụ nói không sai, thích Lục Niệm Nhất, anh thật sự không hề thiệt thòi chút nào.

Con bé này thật sự rất tinh tế.

Sau khi ăn cơm, Lục Niệm Nhất thu dọn bát đĩa, hỏi: “Mộc Đầu, anh không thương lượng lại với bác gái sao?

Cứ thế tự ý quyết định bắt đầu làm đơn ly hôn à?” “Anh đã nói với bà ấy rồi, bà ấy không phản đối.

Ông già kia chắc chắn sẽ gọi điện cho bà ấy, bà ấy sẽ đồng ý thôi, mẹ ruột của anh thì anh hiểu.

Tóm lại, lần này bất kể thế nào, anh nhất định sẽ khiến họ ly hôn, triệt để rời xa nhà họ Mộc, dù là trói anh cũng sẽ trói bà ấy đến thành phố A.” Mộc Dung nghiêm túc nói.

“Anh nói khi nào vậy?” “Chính là lúc tham gia tiệc sinh nhật của Đóa Đóa về, trên xe anh đã nói rồi.” “Anh hành động nhanh thật.” “Chuyện này nhất định phải nhanh chóng, giải quyết sớm thì yên tâm sớm.” Lục Niệm Nhất cười cười, nhớ ra điều gì đó, nói: “Sau này không được mượn danh bố tôi để khua môi múa mép nữa, nếu bố tôi mà biết những lời anh nói hôm nay, chắc chắn sẽ đá anh mấy cú nữa đó.” Mộc Dung đột nhiên ôm lấy cổ Lục Niệm Nhất, lén hôn một cái lên má cô: “Không đâu, bác phụ rất bao che, cho dù ông già kia có cho người đến điều tra, kết quả cũng sẽ là như vậy, cùng lắm anh bị mắng một trận, bị đánh một trận, anh vẫn chịu được.” Lục Niệm Nhất bật cười, đẩy khuôn mặt tuấn tú đang áp sát của anh ra: “Đầy mồm dầu mỡ, thật là đáng ghét, tâm trạng của anh có phải tốt quá rồi không?” “Nhất Nhất, chúng ta đính hôn đi.” “Hả?” “Anh nói chúng ta đính hôn, em trở thành vợ chưa cưới của anh, anh trở thành chồng chưa cưới của em.” “Mộc Dung, rốt cuộc anh đang vội vàng cái gì chứ?

Chúng ta hẹn hò còn chưa được mấy ngày, anh đã muốn đính hôn với em rồi sao?

Anh thật sự nghĩ bây giờ lấy vợ dễ dàng đến vậy sao?

Không đính đâu, em còn nhỏ, còn chưa chơi đủ.” Mộc Dung dựa vào ghế của Lục Niệm Nhất, đặt tay lên vai cô: “Chỉ là đính hôn thôi mà, có ảnh hưởng gì đâu, sau này em muốn chơi thế nào thì chơi, không cản trở gì cả.” Lục Niệm Nhất cười có chút thăm dò: “Anh thật sự nghĩ vậy sao?” Mộc Dung gật đầu: “Đương nhiên rồi.” “Anh coi tôi là đứa trẻ ba tuổi có chỉ số IQ thấp sao?

Đính hôn xong còn không có gì, chuyện này để ba năm năm nữa rồi hãy nói.” “Còn phải đợi ba năm năm sao?” Mộc Dung trừng lớn mắt.

“Ừm, hoặc là không cần đâu, biết đâu chúng ta mấy ngày nữa đã đường ai nấy đi rồi, chuyện này không cần bàn nữa.” Mộc Dung gõ gõ trán Lục Niệm Nhất: “Đừng nói linh tinh, chúng ta nhất định sẽ lâu dài mà.” “Tối nay chúng ta đi xem phim.” “Hả?” “Hả cái gì mà hả, anh đã mua vé rồi.” “Còn học người khác lãng mạn, Mộc Đầu cũng biết ‘nở hoa’ rồi.” Lục Niệm Nhất cười nhìn Mộc Dung.

Mộc Dung giữ gáy cô, trực tiếp hôn lên, Lục Niệm Nhất không có chỗ nào để trốn, chỉ đành để Mộc Dung “chiếm tiện nghi”.

Lúc thì dịu dàng, lúc thì bá đạo, kỹ thuật hôn của ai đó lại càng điêu luyện hơn.

Lục Niệm Nhất hoàn toàn không có sức chống cự.

Một nụ hôn kết thúc, Lục Niệm Nhất đỏ mặt trừng Mộc Dung: “Tôi muốn chuyển văn phòng, tôi không muốn ngồi ở đây nữa.” “Văn phòng của Trần Lê không có chỗ cho em đâu, anh lại vừa tuyển một thư ký nam mới, em cứ ngoan ngoãn ở lại chỗ anh đi, không có việc gì thì chúng ta luyện tập kỹ năng hôn, bồi dưỡng tình cảm một chút, hà cớ gì mà không làm chứ.” “Đồ không biết xấu hổ.” “Trước mặt em, anh sớm đã không còn mặt mũi gì rồi.” Lục Niệm Nhất liếc anh một cái: “À, đúng rồi, tối nay đi xem phim thì đưa bác gái theo cùng đi.” “Không đưa đâu, buổi hẹn hò của hai chúng ta đưa cái bóng đèn làm gì, mẹ ruột cũng không được.” “Em sẽ bảo Đóa Đóa đưa chú Lâm ra ngoài luôn, chú Lâm mấy ngày nay không bận việc, chúng ta cùng ăn tối, sau đó em sẽ bảo chú Lâm đưa bác gái đi dạo, chúng ta thì cứ đi dạo của chúng ta, không ảnh hưởng gì.” Mộc Dung suy nghĩ một chút, vui vẻ đồng ý, chỉ cần không làm bóng đèn là được rồi.

Cả ngày hôm đó tâm trạng Trình Kiều đều không tốt, nhưng nghe nói con trai muốn đưa bà đi ăn cơm, tâm trạng liền tốt ngay, còn tự mình trang điểm thật đẹp.

Mộc Dung và Lục Niệm Nhất đến đón bà, Lục Niệm Nhất không hề tiếc lời khen ngợi: “Bác gái tối nay thật sự rất xinh đẹp.” “Nhất Nhất, cháu đúng là mở mắt nói bừa, mẹ cháu còn xinh đẹp hơn bác nhiều.” Trình Kiều thật lòng cảm thấy Mạc Noãn được chăm sóc rất tốt, có lẽ thật sự là vì có chồng yêu thương, trông không khác gì người ngoài ba mươi tuổi.

Lục Niệm Nhất chủ động khoác tay bà: “Bác gái đừng khiêm tốn, hai bác đều xinh đẹp như nhau, đều là tiên nữ cả.” Trình Kiều rất hưởng thụ sự thân thiết của Lục Niệm Nhất: “Con bé này, chỉ được cái dỗ ngọt bác thôi.” Khi ba người đến địa điểm ăn cơm, Đóa Đóa và Lâm Hữu đã đến rồi.

“Bác gái, bác không ngại chứ?

Em gái cháu và chú Lâm tạm thời nói muốn ăn cơm cùng chúng ta.” “Sao lại ngại được, đông người thì càng náo nhiệt, ăn cơm cũng ngon miệng hơn.” Đóa Đóa cũng nhiệt tình đón chào: “Bác gái, chúng ta lại gặp mặt rồi ạ.” “Chào Đóa Đóa.” Lâm Hữu cũng gật đầu chào Trình Kiều, nhìn người đàn ông ôn hòa kia, Trình Kiều hơi không tự nhiên, cũng gật đầu đáp lại.

Một bữa ăn, ba người trẻ tuổi lần lượt có việc rời đi, chỉ còn lại Trình Kiều và Lâm Hữu.

Hồi tiệc sinh nhật của Trình Kiều bà không nhận ra điều gì, lần này mơ hồ có chút cảm giác rồi, liếc nhìn người đàn ông đối diện, không tự nhiên nói: “Mấy đứa trẻ này thật là, ăn cơm được một nửa đã bỏ đi rồi, người trẻ tuổi ăn có chút xíu đó sao đủ chứ.” Lâm Hữu lại rất điềm tĩnh: “Rất rõ ràng là chúng nó cố ý đó.” “Hả?

Cố ý à?

Tại sao?” Lâm Hữu nhìn người phụ nữ đối diện, người phụ nữ này thật sự ngây thơ.

“Anh cười cái gì?” “Cô đến bây giờ còn không hiểu ý của mấy đứa nhỏ sao?” Trình Kiều thật sự vẫn chưa phản ứng kịp, ngơ ngác nhìn Lâm Hữu.

Lâm Hữu đẩy món tráng miệng trước mặt mình qua: “Cái bánh trôi óc chó này cô ăn đi.” Trình Kiều không hiểu gì, thành thật nói: “Tôi buổi tối không ăn đồ ngọt, sẽ bị béo lên.” Lâm Hữu lắc đầu, nghiêm túc nói: “Nghe tôi này, tuyệt đối không sai đâu, cô bây giờ cần ăn chút óc chó, bổ não một chút.” Dù có ngốc đến mấy, Trình Kiều cũng hiểu ý của Lâm Hữu, bất mãn nhìn anh: “Lâm tiên sinh, anh đang vòng vo chê tôi ngốc sao?” Lâm Hữu giải thích: “Đầu óc của cô quả thật không được nhạy bén cho lắm, mấy đứa nhỏ đã làm rõ ràng đến vậy rồi, cô còn không có chút phản ứng nào.

Mấy đứa nhỏ đang muốn chúng ta hẹn hò đó.” Trình Kiều mắt trừng lớn: “Hẹn hò, anh và tôi?” Lâm Hữu gật đầu.

Trình Kiều nhớ đến lời con trai nói trước đó, mặt liền đỏ bừng, ấp úng nói: “Mấy đứa nhỏ này sao lại như vậy chứ, không nói trước với tôi một tiếng, hại tôi không có chút chuẩn bị nào.” “Cô đừng căng thẳng như vậy, chúng ta chỉ là ăn một bữa cơm, đừng phụ tấm lòng của mấy đứa nhỏ là được rồi.” Nhìn Lâm Hữu điềm tĩnh như vậy, Trình Kiều cũng cố gắng để mình thả lỏng thoải mái một chút, tránh bị mất mặt: “Sao anh lại điềm tĩnh như vậy?

Trước đây anh thường xuyên đi hẹn hò sao?” Lâm Hữu gật đầu: “Bố nuôi tôi vẫn luôn không yên tâm về tôi, hẹn hò đối với tôi mà nói là chuyện cơm bữa, hai năm gần đây mới đỡ hơn một chút.” Nhưng người lớn không lo lắng thì đám nhóc con này lại bắt đầu để ý đến anh rồi.

“Vậy anh chưa từng có lần nào động lòng sao?” “Cũng chỉ vậy thôi, chưa gặp được người đặc biệt phù hợp, cũng đã lớn tuổi rồi, kết hôn hay không cũng không sao cả.” “Vậy anh là người lãnh cảm sao?

Hay là từng bị tổn thương tình cảm?

Cơ thể có bệnh sao?

Nếu không tại sao lớn tuổi rồi mà vẫn không nghĩ đến chuyện kết hôn?” “Khụ khụ.” Lâm Hữu bị một ngụm canh sặc, không nhịn được ho khan, cả khuôn mặt đều đỏ lên.

“Anh thật sự là lãnh cảm sao?” Trình Kiều càng tò mò hơn, còn không kiểm soát được mà chớp mắt.

Phụ nữ lớn tuổi đều bát quái như vậy sao?

Lâm Hữu ho dữ dội hơn, rốt cuộc người phụ nữ này từ đâu đến vậy, sao nói chuyện lại thẳng thừng đến thế.

“Anh Lâm, anh đừng kích động, uống chút nước đi.” Lâm Hữu xua xua tay, ho dữ dội một lúc lâu mới miễn cưỡng ngừng lại.

Anh ấy nhã nhặn cầm khăn giấy lau miệng, thấy Trình Kiều đối diện vẫn nhìn mình với vẻ thích thú.

Không khỏi nói: “Cô Trình, cô hình như hỏi hơi nhiều rồi đấy.” Trình Kiều cười khan, kéo kéo khóe miệng: “Không phải anh nói là mấy đứa nhỏ muốn chúng ta đi xem mắt sao?

Đã là xem mắt thì đương nhiên phải hỏi rõ tình hình đối phương chứ, tôi đâu thể hồ đồ mà đi xem mắt với người ta được.” “Lúc này nhập vai cũng nhanh thật đấy, vừa nãy ai còn ngơ ngác ra mặt kia mà.” “Ai ngơ ngác hả, tôi chỉ là nhất thời chưa nghĩ thông thôi.” Trình Kiều bất mãn nói.

“Ăn nhanh đi, đây là món đặc sản của thành phố A chúng tôi, toàn làm từ rau củ, không sợ cô béo đâu, những chỗ khác không ăn được đâu.” Trình Kiều ban đầu còn hơi câu nệ, nhưng trò chuyện với Lâm Hữu dần dần cô ấy cũng thả lỏng hơn.

Đây cũng là lần thứ hai hai người gặp mặt.

“Sau này con trai tôi ở đâu thì tôi ở đó, chúng tôi sẽ định cư ở thành phố A.” “Ừm, thành phố A là một nơi tốt, định cư ở đây không tồi.

Tôi cũng đến đây rồi là không muốn đi nữa.” “Anh cũng không phải người thành phố A à?” “Không, tôi đến thành phố A từ khi học đại học, nhưng đã quen coi đây là nhà mình rồi.” “Vậy chúng ta ăn xong anh dẫn tôi đi dạo nhé, anh làm hướng dẫn viên cho tôi, tôi không quen thuộc chỗ này.” “Chuyện đó đương nhiên rồi, mấy đứa nhỏ giao cô cho tôi, tôi nhất định phải chịu trách nhiệm về sự an toàn của cô chứ.” Lâm Hữu mỉm cười.

Chương 1106

“À.” Tai Trình Kiều không kìm được đỏ bừng, cảm thấy mình hình như hơi quá chủ động.

Thật ra, kinh nghiệm tình trường của cô ít đến đáng thương.

Ngoài việc yêu Mộc Chấn Hoa năm mười sáu, mười bảy tuổi, sau đó cô trở thành bà Mộc, mấy chục năm qua cô luôn đóng vai một bà Mộc đoan trang, chưa từng ở riêng với bất kỳ người đàn ông nào khác.

“Sao lớn tuổi rồi mà vẫn biết ngại thế.” “Tôi ngại lúc nào chứ?” “Tai cô đỏ hết rồi kìa.” Lâm Hữu trực tiếp vạch trần.

“Có cần phải thẳng thừng vậy không?” “Tôi thẳng thừng lúc nào bằng anh?” Lâm Hữu bật cười, người phụ nữ này tài cãi lại cũng không nhỏ, rõ ràng cô ấy còn thẳng thừng hơn anh nhiều.

“Không ngờ anh, một người đàn ông lớn tướng thế này mà nhỏ mọn vậy, đã bắt đầu trả thù tôi rồi à?

Tôi chỉ hỏi anh mấy câu thôi mà, anh có câu hỏi cũng có thể hỏi tôi chứ.

Đúng là chẳng có chút phong độ nào.” Trình Kiều cắn một miếng bánh trôi nhân óc chó đầy hậm hực, hoàn toàn quên bẵng chuyện sẽ bị béo lên.

Lâm Hữu chỉ cười mà không nói, cũng không nhắc nhở.

Ăn xong, Lâm Hữu chủ động đi thanh toán, Trình Kiều muốn giành trả tiền nhưng anh ấy nhất quyết không đồng ý.

Trình Kiều lẩm bẩm trong lòng: “Đại nam tử chủ nghĩa.” Lâm Hữu dẫn Trình Kiều đi dạo quanh đó, hai người sóng vai đi bên nhau, vừa đi vừa trò chuyện.

Trình Kiều thích những nơi nhộn nhịp, cô ấy đặc biệt đi về phía khu phố thương mại đông người.

Đột nhiên ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng, Trình Kiều không kìm được quay đầu hỏi: “Đây là món gì vậy?

Sao mà thơm thế?” Lâm Hữu chỉ vào cái quán nhỏ đối diện: “Là khoai lang nướng, nhà họ nướng khá ngon, thường xuyên phải xếp hàng.” “Khoai lang nướng á?” Lâm Hữu nhìn dáng vẻ của Trình Kiều là biết cô ấy chưa từng ăn rồi.

Cũng phải, một người phụ nữ xuất thân như cô ấy thì chưa ăn mấy món bình dân này cũng là chuyện bình thường.

“Cô đứng đây đừng động đậy, tôi đi mua.” Lâm Hữu dặn dò một câu rồi chạy thẳng sang bên kia đường.

Nhìn bóng lưng cao lớn vẫn thẳng tắp của anh ấy, Trình Kiều không khỏi nhớ đến một câu nói, “đàn ông bốn mươi một bông hoa”.

Quả nhiên, người đàn ông hơn bốn mươi tuổi vẫn rất có mị lực.

Anh ấy mặc một bộ vest chỉnh tề, trông lạc lõng giữa đám đông xếp hàng, nhưng anh ấy vẫn không hề vội vã hay sốt ruột.

Có lẽ vì không yên tâm về cô ấy, cứ một hai phút anh ấy lại nhìn về phía này.

Mỗi khi đó, Trình Kiều lại quay mặt đi, không trực tiếp nhìn thẳng vào anh ấy.

Khoảng hơn mười phút sau, Lâm Hữu ôm hai hộp giấy đi tới, đưa một cái cho Trình Kiều.

Ngửi thấy mùi thơm phức, Trình Kiều nóng lòng mở ra, vừa mở ra thì hơi ngớ người: “Sao bên ngoài trông như có một lớp tro vậy?”

Lâm Hữu đưa hộp giấy của mình cho Trình Kiều: “Cầm giúp tôi một lát.” Lâm Hữu nhận lấy hộp giấy trong tay Trình Kiều, sau đó cẩn thận tách làm đôi, bóc vỏ rồi đưa lại cho Trình Kiều: “Ăn đi.” “Cảm ơn anh.” Trong mắt Trình Kiều lướt qua một tia tán thưởng, người đàn ông này thật sự rất chu đáo.

Nhìn miếng khoai lang vàng óng, Trình Kiều cắn thẳng một miếng, vừa cắn đã bị bỏng miệng, cô ấy vừa thổi vừa giơ tay quạt quạt.

Nhìn cô ấy như vậy, Lâm Hữu dở khóc dở cười: “Cẩn thận bỏng chứ, ăn từ từ thôi, đâu phải muốn ăn một miếng là hết cả đĩa.” Trình Kiều cuối cùng cũng nuốt miếng trong miệng xuống: “Sao anh không nói sớm, bỏng chết tôi rồi.” “Tôi tưởng cô là người tư văn, sẽ ăn từng miếng nhỏ chứ.” Lâm Hữu vô tội gãi mũi, anh ấy cảm thấy mình thật sự không hiểu phụ nữ.

Mặt Trình Kiều lại đỏ bừng, vừa rồi đúng là có hơi vội vàng, cắn một miếng lớn: “Tôi chưa ăn bao giờ nên có chút sốt ruột.” “Cô không cần giải thích, tôi đều biết cả, nếu không tôi cũng đâu giúp cô.” Trình Kiều như muốn phát điên, người đàn ông này đúng là quá không hiểu phong tình, chẳng biết cho cô ấy một đường lùi, cứ phải làm cô ấy khó xử.

Uổng cho cô ấy vừa nãy còn nghĩ anh ấy có phong độ của quý ông, giờ thì lộ rõ bản chất rồi.

Cô ấy quyết định rút lại lời đánh giá về anh ấy.

Lâm Hữu cũng bóc miếng khoai trong tay mình, bắt đầu ăn.

Thấy Trình Kiều không nói gì, anh ấy cười hỏi: “Không vui nữa à?” “Không có.” Lâm Hữu đột nhiên nghiêm túc nhìn Trình Kiều: “Trình Kiều, tuy rằng tôi không biết cô đã trải qua những gì trong quá khứ, nhưng tôi nghĩ cứ là chính mình là tốt nhất, không cần thiết phải cố ý che giấu bản tính của mình, như vậy sẽ rất mệt mỏi.

Như thế này không phải rất tốt sao?

Thèm ăn thì cứ ăn thật nhiều, mệt mỏi thì ra ngoài đi dạo, người nào không thích thì chúng ta không tiếp xúc.” Lâm Hữu nói xong thì lại ăn ngấu nghiến.

Trình Kiều không lên tiếng, chỉ nhìn Lâm Hữu thêm mấy lần.

Sau đó cô ấy cũng học theo anh ấy, ăn ngấu nghiến.

Trình Kiều ăn được nửa cái thì không ăn nổi nữa.

Lâm Hữu nhận lấy nửa cái trong tay cô ấy: “Đưa tôi đi, đừng lãng phí.” Trình Kiều đánh giá Lâm Hữu từ trên xuống dưới: “Anh cũng ăn khỏe thật đấy.” Vừa nãy cô ấy thấy anh ấy đã ăn rất nhiều bữa tối rồi, giờ lại ăn thêm một cái rưỡi khoai lang nữa.

Nhưng may mà thân hình anh ấy không hề phát phì, vẫn giữ dáng rất tốt, những tật xấu mà đàn ông trung niên thường có hình như anh ấy đều không có.

“Tôi là đàn ông, ăn khỏe là chuyện bình thường, với lại, tôi có tập thể hình.” “Đúng là nên như vậy, đặc biệt là đàn ông như anh, vẫn chưa lấy vợ, thân hình mà kém đi thì càng khó tìm hơn.” “Ừm, tôi cũng nghĩ vậy.” “Vậy là anh thật sự muốn tìm vợ à?” “Ừm, nếu không cũng đâu đi xem mắt.” “À.” Trình Kiều đột nhiên cảm thấy chủ đề này có chút không nói tiếp được, lại chuyển sang khoai lang nướng: “Tôi thấy khoai lang nướng ngon thật đấy, nếu tôi chưa ăn tối, chắc tôi cũng ăn hết một củ to.” “Ừm, hồi nhỏ lần đầu tiên tôi ăn, tôi đã cảm thấy đó là mỹ vị nhân gian.

Hồi đó nhà tôi điều kiện không tốt, thường xuyên bữa đói bữa no.” “À, thảm vậy sao?” “Cũng khá thảm, tôi thậm chí còn không có tiền đóng học phí.

Là cha nuôi đã giúp đỡ tôi, tôi mới thuận lợi hoàn thành việc học.”

“Vậy nên sau khi tốt nghiệp anh cứ làm việc cho ông ấy mãi à?” “Là cha nuôi đã cho tôi cái nền tảng này, bây giờ tôi làm việc cũng rất vui.” Trong lòng Trình Kiều không khỏi thở dài thườn thượt, nếu Mộc Chấn Hoa có được một nửa tấm lòng biết ơn như anh ấy thì tốt biết mấy, như vậy có lẽ sẽ vì sự giúp đỡ của cô ấy đối với sự nghiệp của ông ta mà đối xử tử tế với cô ấy.

“Tôi đưa cô đi dạo biển nhé, gió biển thổi vào lúc này rất dễ chịu.” “Được.” Hai người sóng vai đi dọc bờ biển.

Lâm Hữu đột nhiên cảm thấy cuộc sống như thế này thật ra cũng không tồi, anh ấy nói với Trình Kiều: “Trình Kiều, chúng ta thử tìm hiểu nhau xem sao nhé.

Nếu hợp thì chúng ta sẽ phát triển tốt, còn không hợp thì coi như kết thêm một người bạn.” “À, nhanh vậy sao?” Trình Kiều ngạc nhiên nhìn Lâm Hữu.

Lâm Hữu cười cười: “Nhanh lắm sao?

Đây vốn là mục đích của việc xem mắt mà.

Sau này nếu buổi tối cô muốn ra ngoài chơi thì có thể gọi điện cho tôi, chúng ta cùng ra ngoài đi dạo, coi như kết bạn với nhau.” Trình Kiều nghe rõ tiếng tim mình đập nhanh hơn, một lúc sau mới đáp: “À.” “Vậy tôi coi như cô đã đồng ý nhé.” Mộc Dung đưa Lục Niệm Nhất đi xem phim, nhưng bên cạnh lại có thêm một cái bóng đèn, Đóa Đóa.

Chương 1107

Cô bé này quen bám dính lấy Lục Niệm Nhất, đột nhiên chị kiêm bạn thân của mình bị một người đàn ông cướp mất, trong lòng cô bé rất không thoải mái.

“Đóa Đóa, anh Mộc đầu có chọc em sao?

Tối nay em lườm anh mấy lần rồi đó.” Mộc Dung khó hiểu hỏi.

Đóa Đóa đáp thẳng thừng: “Bóng đèn.” Mộc Dung thật lòng cảm thấy oan ức, rõ ràng người làm bóng đèn là Đóa Đóa, trời sinh anh ấy căn bản không chọc nổi cô bé này.

“Chị Niệm Niệm, chị xem sợi dây chuyền này của em đẹp không?” Đóa Đóa thân mật khoác tay Lục Niệm Nhất.

“Đẹp lắm, lại là của Diệp Mộ tặng đúng không?” “Đúng vậy, đồ của Diệp Mộ tặng em thích nhất, còn quà của anh Tiểu Mặc thì em cũng nhận được rồi, tức chết em luôn đó.” “Lại là vòng tay à.” Lục Niệm Nhất cười hỏi.

“Đúng đó, anh ta đã tặng em vòng tay liên tục năm năm rồi.

Em gọi điện mắng anh ta một trận, anh ta nói dù sao em cũng không đeo, mua giống nhau cho tiện sau này bán lại.

Với EQ như anh ta, em thấy anh ta độc thân là có lý do đó.” Lục Niệm Nhất bật cười: “Dù sao quà của bọn chị tặng em cũng không thích, em chỉ thích đồ của Diệp Mộ thôi, chắc anh già kia cũng chẳng muốn động não nữa.” “Anh ta đúng là không quan tâm em mà.” “À phải rồi, sáng nay em đụng phải tên biến thái, chị có muốn làm gì đó không?” “Ai vậy, dám trêu ghẹo chị em hả?

Đánh, quyết đoán đánh.” “Ừm, chị cũng nghĩ vậy, cụ thể thì em sắp xếp đi, đó là em trai thứ hai của Mộc Dung, Mộc Lăng, giờ chắc anh ta vẫn đang ở bệnh viện.” Đóa Đóa vỗ ngực: “Yên tâm, cứ giao cho em là được.” “Anh Mộc đầu, anh có ý kiến gì không?” Mộc Dung kiên quyết lắc đầu: “Không ý kiến, hai đứa cứ tùy tiện, miễn là đừng đánh chết người, đừng để rắc rối dính vào mình là được.” Đóa Đóa ôm lấy vai Mộc Dung: “Anh Mộc đầu, vậy mới đúng chứ, dám bắt nạt bạn gái thì bất kể là sếp hay anh em, tuyệt đối không tha.” Mộc Dung nhẹ nhàng đẩy tay Đóa Đóa ra, nhắc nhở: “Đóa Đóa, anh là bạn trai của chị em đấy.” “Xì, bớt tự dát vàng lên mặt đi, anh không phải kiểu người Lan Khuynh Tâm tôi thích đâu.” Mộc Dung: “...” Anh ấy cảm thấy mình có lẽ là người đàn ông khổ sở nhất rồi, buổi hẹn hò đầu tiên với bạn gái cứ thế mà tan thành mây khói, đến cả tay bạn gái cũng không nắm được.

Lục Niệm Nhất nhìn vẻ mặt thảm hại của Mộc Dung, tinh nghịch lè lưỡi với anh ấy.

Đến rạp chiếu phim, bộ phim tình cảm lãng mạn mà Mộc Dung đã mua vé trước đó bị Đóa Đóa đổi thành phim kinh dị.

Chỉ thấy hai cô gái đầu kề đầu, thân mật tựa vào nhau, hoàn toàn coi anh ấy như người qua đường.

Trong khi những cô gái bên cạnh đang la hét, hai người họ lại ngồi đó bàn luận rằng hiệu ứng đặc biệt làm chưa tốt, nếu thay đổi cách nào thì sẽ chân thực hơn.

Mộc Dung không chỉ cảm thấy lạnh sống lưng, mà đầu cũng đau nhức, anh ấy nghĩ Lục Niệm Nhất chắc chắn đã bị Đóa Đóa làm hư, nếu không sẽ không trở nên như vậy.

Khi ra khỏi rạp chiếu phim thì đã 10 giờ tối, hai chị em lại hẹn nhau đi ăn xiên que cay.

Mộc Dung nhớ Lục Niệm Nhất mới bị viêm dạ dày ruột cấp tính mấy hôm trước, không khỏi nhắc nhở: “Nhất Nhất, cẩn thận dạ dày ruột của em đó.” “Yên tâm đi mà, chỉ cần không phải anh nấu thì không sao cả.” Lục Niệm Nhất nói.

“Anh Mộc đầu, nếu anh không muốn đi thì cứ về nhà trước đi, em với chị có thể về cùng nhau mà.” “Sao anh không đi được, anh phải đi chuyên tâm phục vụ hai tiểu công chúa các em chứ.

Nhưng chị em mấy hôm trước bị viêm dạ dày ruột cấp tính, thật sự không thể ăn cay được.

Anh biết gần đây có một quán lẩu đồng mới mở, chúng ta ăn lẩu đồng nhé, không cay nóng lắm đâu.” “Được thôi, vậy nghe lời anh vậy.

Nếu tối nay anh biểu hiện tốt, em có thể xem xét sau này không làm bóng đèn giữa hai người nữa.

Bằng không á, sau này hai người sẽ có mà chịu đấy, em sẽ len lỏi khắp nơi, châm chọc mọi lúc, hết cách rồi, dạo này em rảnh quá mà.” Đóa Đóa tinh nghịch nháy mắt.

Nhìn cô bé công khai uy hiếp, Mộc Dung thật sự dở khóc dở cười.

“Vậy Đóa Đóa cứ ăn thoải mái, anh Mộc đầu trả tiền được không?” “Không được, chỉ mình em thì sao đủ, em gọi Diệp Mộ qua.” Đóa Đóa gọi một cuộc điện thoại, không lâu sau Diệp Mộ đã đến.

Thiếu niên mặc áo sơ mi trắng đơn giản, quần bò, khóe miệng luôn nở nụ cười.

“Chị, anh, Đóa Đóa.” Thiếu niên lễ phép chào hỏi.

Đóa Đóa kéo Diệp Mộ ngồi xuống, véo véo má anh ấy: “Hôm nay là anh Mộc đầu mời khách, chúng ta cứ ăn thoải mái đi.

Em đặc biệt gọi anh qua là để anh ấy móc hầu bao đó, anh cố gắng lên.” Diệp Mộ cười đáp lời, chỉ cần là yêu cầu của Đóa Đóa, anh ấy chưa bao giờ từ chối.

Lục Niệm Nhất và Mộc Dung nhìn nhau, rất rõ ràng cả hai đều nghĩ đến cùng một chuyện, nhưng hai đứa nhỏ đều là học sinh, nên họ cũng không vạch trần.

Sự xuất hiện của Diệp Mộ giải phóng Lục Niệm Nhất, Mộc Dung cuối cùng cũng có thể lén lút nắm lấy bàn tay nhỏ của Lục Niệm Nhất.

Thế nhưng anh ấy vừa mới chạm vào Lục Niệm Nhất, Đóa Đóa đang ăn viên thịt đột nhiên hét lên: “Anh Mộc đầu, chú nhỏ của em đến rồi kìa!” Mộc Dung lập tức buông tay Lục Niệm Nhất, toàn thân căng thẳng, bắt đầu tìm kiếm bóng dáng Lục Sâm.

Nhưng trong quán này làm gì có bóng dáng Lục Sâm nào, anh ấy lúc này mới biết mình bị Đóa Đóa lừa rồi.

“Hahahaha.” Đóa Đóa dựa vào người Diệp Mộ cười không kiêng nể gì.

Lục Niệm Nhất lườm Đóa Đóa một cái: “Đóa Đóa, em đừng có vô lễ như vậy.” “Chị ơi, chị xem anh Mộc đầu kìa, sợ bố vợ tương lai đến mức nào chứ.

Em chỉ hù một tiếng là anh ấy buông tay ngay, đúng là hèn nhát mà.

Sau này em có thể dùng chiêu này nhiều đó.” Khẩu vị của Đóa Đóa còn tốt hơn cả Lục Niệm Nhất, cái dáng vẻ ăn như gió cuốn mây tan đó khiến Mộc Dung há hốc mồm kinh ngạc.

Anh ấy không kìm được lắp bắp nói: “Mấy cô bé nhà các cô đều dễ nuôi thật đấy.” Người không biết sẽ tưởng họ xuất thân từ gia đình bình thường, nhưng thực ra không phải vậy.

Đóa Đóa khẽ bĩu môi nhìn Mộc Dung.

Mộc Dung vội vàng giải thích: “Anh biết Đóa Đóa của chúng ta vẫn còn đang lớn, ăn nhiều một chút mới tốt.” Lục Niệm Nhất: “...” Anh ấy học nhanh thật, đây rõ ràng là câu mà cô ấy thường nói.

“Coi như anh có mắt nhìn.” Đóa Đóa khẽ hừ một tiếng.

Diệp Mộ vẫn luôn gắp thức ăn cho Đóa Đóa.

Đóa Đóa rất hài lòng, cười híp mắt nói: “Sau này bạn gái của Diệp Mộ nhà chúng ta thật có phúc, Diệp Mộ chu đáo vậy mà.” Ánh mắt thiếu niên khẽ lóe lên rồi lại trở về bình tĩnh, vẫn không để lộ cảm xúc gì.

Lục Niệm Nhất nhìn Đóa Đóa như vậy, không biết cô bé là vô tâm vô phế, hay là thật lòng muốn Diệp Mộ tìm một cô bạn gái.

“Tiểu Mộ, ở trường có cô gái nào mà em thích không?” Lục Niệm Nhất hỏi.

Tay Đóa Đóa đang cầm đũa khựng lại, cô bé cũng chớp mắt nhìn Diệp Mộ, trong đôi mắt sáng long lanh ánh lên vẻ tò mò.

Trong lòng Diệp Mộ khẽ thở dài: “Chị ơi, mẹ em không cho em yêu sớm.

Chương 1108

Chuyện yêu đương ít nhất phải đợi đến sau 18 tuổi, bây giờ nghĩ đến mấy chuyện đó còn quá sớm.” Lục Niệm Nhất thở dài: “Không ngờ em lại là đứa trẻ ngoan ngoãn như vậy.” “Vậy ở trường có cô gái nào thích em không?” “Chuyện này thì em không rõ, em chưa bao giờ để ý.” Diệp Mộ không nói, Lục Niệm Nhất đành hỏi Đóa Đóa: “Đóa Đóa, em có biết không?

Hai đứa em từ nhỏ đến lớn đều học cùng một lớp mà.” Đóa Đóa đặt đũa xuống, nghĩ nghĩ: “Ưm, hình như là có.

Còn nhờ em đưa thư tình, hỏi em tin tức về Diệp Mộ nữa.

Nhưng mà xấu quá, không xứng với Diệp Mộ nhà chúng ta, nên em đã chặn hết lại rồi.

Có một đứa còn thề sống thề chết nói sẽ đi phẫu thuật thẩm mỹ, không biết cuối cùng có đi không.

Lại có một lá thư tình viết ghê tởm quá, còn đầy lỗi chính tả, bị em nói cho mấy câu là chạy mất dép, sau đó cũng không bao giờ xuất hiện trước mặt em nữa.

Ừm, chỉ có hai đứa đó là em nhớ rõ hơn chút, còn lại thì không có ấn tượng gì.” Đóa Đóa nói rất tùy tiện, nhưng Lục Niệm Nhất hiểu rõ sức chiến đấu của cô bé, không biết đã giày vò trái tim người ta như thế nào rồi.

“Đóa Đóa, em cũng khá quan tâm đến chuyện của Diệp Mộ đấy chứ.” Đóa Đóa vỗ ngực: “Đương nhiên rồi, Diệp Mộ là chiến hữu của em, là người nhà của em, em không quan tâm anh ấy thì quan tâm ai.” Nói xong, cô bé lại nhìn kỹ Diệp Mộ một lượt.

Anh ấy có đôi mắt đen láy, sống mũi cao thẳng, môi đẹp đẽ, khẽ mang một sắc hồng, nhìn qua là biết rất khỏe mạnh, đúng chuẩn một mỹ nam tử.

Hơn nữa anh ấy lại chu đáo như vậy, rõ ràng bằng tuổi cô bé, nhưng lúc nào cũng chăm sóc cô bé chu đáo hết mực.

Tìm đâu ra một chàng trai như thế này chứ.

“Trai đẹp như Diệp Mộ nhà chúng ta, phải xứng với mỹ nữ chứ.

Mấy đứa mèo con chó con đó không xứng đâu.” “Nếu thật lòng thích một người, thì sẽ không để ý đến dung mạo của người đó.

Cũng có thể Diệp Mộ sau này sẽ thích một cô gái bình thường thôi, thật ra chỉ cần nhân phẩm tốt là đủ rồi.” Mộc Dung cười xen vào.

Không biết tại sao, Đóa Đóa cảm thấy trong lòng không thoải mái, trái tim cũng hơi loạn nhịp, liền vội vàng nói: “Không được, trên đời này có rất nhiều cô gái xinh đẹp, nhân phẩm tốt mà.

Diệp Mộ, anh không được thích cô gái không xinh đẹp, anh phải lấy một cô gái tài sắc vẹn toàn.” Cô ấy xứng đáng với một cô gái ưu tú như vậy.

Mộc Dung lại nói: “Khi tình yêu đến, những khuôn mẫu, quy tắc đã định sẵn trong đầu trước đây đều không còn ràng buộc nữa.

Chuyện tình cảm ai mà nói trước được.” Lục Niệm Nhất ở một bên không lên tiếng, cô ấy chỉ lườm Mộc Dung một cái.

Người này đúng là nhỏ nhen, chỉ vì Đóa Đóa tối nay phá hỏng buổi hẹn hò của anh ấy mà anh ấy cố ý làm Đóa Đóa khó chịu.

Họ đều nhìn ra được vị trí của Diệp Mộ trong lòng Đóa Đóa.

Lời của Mộc Dung Đóa Đóa chẳng muốn nghe chút nào, cô bé khẽ nâng giọng: “Cũng không thể tùy tiện được, ảnh hưởng đến gen di truyền của thế hệ sau thì sao.

Diệp Mộ nhà chúng ta còn trẻ như vậy, còn rất nhiều thời gian để tìm một cô gái tài sắc vẹn toàn.

Anh Mộc đầu đừng có nói linh tinh, anh nói vậy sẽ ảnh hưởng đến thế giới quan của Diệp Mộ nhà chúng ta đó.

Nếu Diệp Mộ nhà chúng ta mà lệch lạc, anh không chịu nổi trách nhiệm đâu.” “Diệp Mộ, anh nói xem, em với anh Mộc đầu ai nói đúng?” Diệp Mộ khẽ mỉm cười, trong mắt không tự chủ toát ra vẻ cưng chiều: “Anh nghe em, anh cũng là một người mê cái đẹp.” Đóa Đóa vui vẻ, đuôi gần như vểnh lên tận trời, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc rạng rỡ như ngàn cây vạn hoa lê nở rộ, đẹp không sao tả xiết: “Đúng rồi, sau này chuyện lấy vợ của anh cứ giao cho em lo liệu, có em kiểm soát thì mọi thứ sẽ ổn thôi.” Diệp Mộ nghiêm túc nhìn Đóa Đóa, gật đầu: “Ừm, anh tin em.” Lục Niệm Nhất bật cười, cảm thấy bất ngờ bị nhét một nắm “cẩu lương”, hơn nữa một đương sự nào đó còn không hề nhận ra.

“Anh Mộc đầu nghe thấy chưa, em nói đúng mà.

Quả nhiên, tiểu tiên nữ xinh đẹp như em và loại đàn ông già như anh là có khoảng cách lớn.

Tiểu thịt tươi Diệp Mộ nhà chúng ta cũng không cùng đẳng cấp với anh.

Ai, tự nhiên em thấy ghét anh ghê.” Mộc Dung mặt đầy vạch đen.

Tiểu tiên nữ ư?

Anh ấy thấy cô bé đúng là một tiểu ma nữ.

Tiểu tiên nữ nào mà lại nghịch ngợm, mồm mép tép nhảy như cô bé chứ.

Anh ấy mới 25 tuổi, vậy mà lại bị gọi là “đàn ông già”.

Anh ấy hít sâu một hơi, quyết định không chấp nhặt với trẻ vị thành niên.

So với họ, anh ấy quả thật lớn tuổi hơn một chút.

Lục Niệm Nhất thật sự không nhịn được bật cười: “Điểm này em đồng ý với Đóa Đóa, cũng ghét anh.” “Nhất Nhất.” Mộc Dung bất lực nói với Lục Niệm Nhất.

“Đừng có làm nũng, em nhìn thấy nổi da gà.” “Nhất Nhất.” Đóa Đóa cố ý nhại lại cách nói của Mộc Dung, kéo dài âm cuối, còn làm quá lố.

Lục Niệm Nhất chỉ cảm thấy nổi hết da gà: “Lan Khuynh Tâm, em dừng lại ngay, đừng làm chị buồn nôn.” Đóa Đóa cười ngả vào người Diệp Mộ.

Diệp Mộ thuận thế ôm lấy cô bé, sợ cô bé cái dáng vẻ xiêu vẹo đó sẽ ngã khỏi ghế.

Ăn uống xong, đã hơn 11 giờ, Diệp Mộ đưa Đóa Đóa về trước.

Lục Niệm Nhất thì không lo lắng cho họ, mấy tên lưu manh thật sự không thể đấu lại Đóa Đóa đâu.

Trên đường, Đóa Đóa kể tỉ mỉ mọi chuyện về việc mai mối mẹ Mộc Dung và Lâm Hữu cho Diệp Mộ nghe.

Giữa hai người họ từ trước đến nay không có bí mật gì, thân mật như một người vậy.

Diệp Mộ cười nói: “Nếu giải quyết được chuyện này, ông ngoại Giang của em cũng coi như yên tâm rồi.” “Em chỉ muốn ông ngoại Giang của em yên tâm thôi, ông ngoại cả đời này không dễ dàng gì, về già đến một người bạn để nói chuyện cũng không có, cô đơn hiu quạnh.

Nếu chú Lâm Hữu kết hôn, sinh con, ông ấy cũng có thể bế cháu chơi đùa một chút.” “Ừm, sẽ thành hiện thực thôi.” “Diệp Mộ, anh thật sự không có cô gái nào thích sao?” “Sao lại hỏi vậy?” Đóa Đóa đột nhiên đấm một cái vào lưng anh ấy: “Nếu anh có cô gái nào thích, em sẽ giúp anh theo đuổi.” Giọng Diệp Mộ đột nhiên lạnh xuống: “Không cần đâu, em cứ tự lo tốt chuyện của mình là được rồi.” Đóa Đóa nhận ra sự thay đổi trong giọng điệu của anh ấy, hỏi: “Giận rồi à?” “Ừm.” “Tại sao vậy?” “Vì cô gái anh thích không thích anh.” “À, anh thật sự có cô gái nào thích sao, là ai vậy?

Trông như thế nào?” Diệp Mộ nhìn sâu vào Đóa Đóa, khóe môi cong lên một nụ cười đẹp: “Cô ấy rất xinh đẹp, tinh quái lanh lợi, chỉ là đôi khi đầu óc không được tỉnh táo lắm, thường hay hâm dở.” Đóa Đóa rất tò mò: “Thì ra anh thích kiểu con gái như vậy à, rốt cuộc là ai thế?

Con gái hâm dở thì có gì mà đáng yêu chứ?” “Bây giờ chưa phải lúc nói cho em biết, em cũng đừng nói với người nhà anh, chuyện này anh chỉ kể cho mình em thôi.” “Không lẽ anh thích một cô lọ lem, lo bố mẹ anh không đồng ý sao?” Đóa Đóa vẫn không bỏ cuộc mà đoán mò.

Chương 1109

Diệp Mộ không lên tiếng.

“Yên tâm đi, quan hệ hai đứa mình tốt thế này, em nhất định sẽ giữ bí mật cho anh, nói cho em biết đi.” Đóa Đóa huynh đệ tốt bụng khoác vai Diệp Mộ.

Đóa Đóa tuy cao, nhưng dù sao cũng là con gái, thấp hơn Diệp Mộ gần một cái đầu.

Diệp Mộ vòng tay ôm lấy vai cô bé, hai người như chiến hữu vậy: “Anh cũng chỉ là nghĩ vậy thôi, còn chưa tỏ tình, đợi sau này rồi nói cho em biết nhé.” “Được rồi.” Đóa Đóa vô thức tựa đầu vào vai Diệp Mộ.

Trong lòng Đóa Đóa, từ trước đến nay họ vẫn luôn như vậy, không hề cảm thấy có gì bất thường.

Nhưng vừa đi vừa nghĩ, trong lòng cô bé lại có chút không vui.

Âm thầm lướt qua tất cả những cô gái từng xuất hiện bên cạnh anh ấy, cũng không tài nào đoán ra được rốt cuộc là cô gái nào có vinh hạnh lọt vào mắt xanh của Diệp Mộ.

Haizz, sau này Diệp Mộ mà có bạn gái, chẳng phải sẽ không tốt với mình như vậy nữa sao.

Vừa nghĩ đến đây, Đóa Đóa lập tức lòng dạ rối bời: “Diệp Mộ, hai đứa mình có phải là bạn thân không?” “Đương nhiên rồi.” “Vậy sau này anh không được thấy sắc quên nghĩa, có bạn gái rồi thì không được bỏ bê em, cái đứa bạn thân này.” “Không đâu, cho dù sau này có bạn gái, em trong lòng anh cũng quan trọng như cô ấy.” Vì anh sẽ khiến họ trở thành cùng một người, loại bỏ mọi phiền não.

Đóa Đóa bĩu môi: “Nhớ kỹ lời anh nói đấy, đừng đến lúc đó tự vả vào mồm.” Bên này, Mộc Dung xoa xoa cằm, cuối cùng cũng nắm lấy bàn tay nhỏ của Lục Niệm Nhất: “Thằng nhóc Diệp Mộ này đúng là biết điều, chủ động đưa tiểu ma nữ đi rồi.” “Đi thôi, Đóa Đóa cố ý vậy mà, không phải là cô bé không hiểu chuyện đâu.” “Diệp Mộ chắc chắn thích Đóa Đóa, theo con mắt của một người đàn ông như anh.” Mộc Dung khẳng định nói.

“Anh một người đàn ông lớn tướng thế này sao cũng có trái tim hóng chuyện vậy?” “Anh đây là quan tâm anh em, chị em của em.” Buổi hẹn hò đầu tiên của hai người bị Đóa Đóa phá hỏng, Mộc Dung tham luyến thời gian ở riêng với Lục Niệm Nhất, kiên trì muốn đi bộ về nhà.

Lục Niệm Nhất cũng chiều theo anh ấy, hai người tay trong tay đi trên đường lớn.

Gió đêm hiu hiu, thổi vào người rất dễ chịu.

Khi Mộc Dung về đến nhà, phát hiện mẹ mình vẫn chưa ngủ, đang nằm trên ghế sofa vừa đắp mặt nạ vừa xem tạp chí, thấy anh ấy vào cửa mới tháo mặt nạ ra.

“Con trai, tối nay buổi hẹn hò thuận lợi chứ?” Trình Kiều cười hỏi.

“Vâng, cũng tạm được.” Mộc Dung ngồi cạnh cô ấy.

Trình Kiều lập tức khoác lấy tay con trai: “Con trai, tối nay con muốn mẹ đi xem mắt với chú Lâm Hữu đúng không?” “Vâng, thế nào?

Có hài lòng không?” “Anh ấy thì khá lịch thiệp, nhưng sau này có chuyện như vậy con phải báo trước cho mẹ một tiếng, mẹ không có chút chuẩn bị nào, sẽ làm trò cười đấy.” Vừa nghĩ đến việc mình ngay cả khoai lang nướng cũng không biết là gì, lại còn ăn khoai bị bỏng miệng, mặt Trình Kiều khẽ nóng lên.

Chẳng biết Lâm Hữu nghĩ gì về cô ấy trong lòng, chắc chắn sẽ thấy cô ấy thô lỗ mất.

“Xem ra mẹ khá hài lòng với buổi hẹn hò tối nay rồi?” “Làm gì có, chỉ là mẹ thấy Lâm Hữu là một người đàn ông tốt, trưởng thành và điềm đạm, không khiến người ta cảm thấy phù phiếm, ở bên anh ấy có một cảm giác an toàn khó tả.

Nhưng anh ấy có một khuyết điểm rất lớn, đó là quá thẳng thắn, không nể mặt mẹ chút nào, mẹ bị anh ấy “vùi dập” mấy lần liền trong một buổi tối.

Nhưng mà mẹ độ lượng nên không chấp nhặt nhiều với anh ấy.

Mẹ nghĩ anh ấy nhiều năm không lấy được vợ cũng vì lý do này đó.” Trình Kiều khẳng định nói.

Nhìn thấy nét u sầu đã phai nhạt trên gương mặt mẹ mình, Mộc Dung càng thêm chắc chắn rằng quyết định của mình là đúng đắn.

“À phải rồi, con trai, con đã ăn khoai lang nướng bao giờ chưa?” Mộc Dung lắc đầu: “Hình như trên phố có bán, nhưng con chưa ăn bao giờ.” “Hahaha, vậy thì tốt rồi, may mà mẹ không phải người kỳ quặc, nhưng sau này con có thể mua về ăn thử, mùi vị thật sự không tồi đâu, không kém gì mấy món sơn hào hải vị.” Vừa mở hộp thoại, Trình Kiều liền nói không ngừng nghỉ.

“Vâng, có thể thử một lần.” “Còn nữa, mẹ bị anh ấy cười chê, nói mẹ học địa lý không tốt, anh ấy nói ban ngày thổi gió biển, buổi tối thổi gió đất liền, có phải vậy không?” Mộc Dung nghĩ một lát, giải thích: “Nước biển có dung tích nhiệt lớn hơn, nhiệt độ tăng chậm hơn.

Ban ngày, nhiệt độ đất liền cao, không khí nóng giãn nở và bốc lên, tạo ra sự chênh lệch áp suất giữa bề mặt đất liền và bề mặt biển, vì vậy hình thành gió biển.

Ngược lại, gió tối lại thổi từ đất liền ra biển.” “À, thì ra là vậy, xem ra Lâm Hữu cũng khá có học thức đấy chứ.” Ánh mắt Mộc Dung liếc qua bó hoa trên bàn trà: “Hoa của chú Lâm tặng à?” “Đúng vậy, trên đường về vừa hay gặp người bán hoa, anh ấy liền mua một bó tặng mẹ.

Mẹ thấy căn nhà này của con thiếu sức sống quá, nên mang về cắm lên, có đẹp không?

Anh ấy nói sau này sẽ đặt mỗi tuần một bó hoa, thứ Hai sẽ gửi đến đúng giờ, có thể dùng để trang trí nhà cửa.” Mỗi tuần một bó hoa ư?

Mộc Dung nhướng mày, không ngờ người đàn ông hơn bốn mươi tuổi này lại có những tế bào lãng mạn như vậy, anh ấy còn chưa nghĩ ra chiêu này.

“Sau này không biết có nên đặt cho Nhất Nhất nhà mình một gói dịch vụ kiểu này không nhỉ, nghe cũng khá hay ho đó.” “Hai người phát triển nhanh thật đấy.” Trình Kiều có chút ngượng ngùng, nhưng lại không muốn thể hiện ra trước mặt con trai: “Ai, đại khái là vậy đó, Lâm Hữu nói, xem mắt là phải tìm hiểu nhiều mới biết có hợp hay không, chúng ta chỉ đang thử tìm hiểu nhau, chỉ có vậy thôi.” “Mẹ có suy nghĩ như vậy là đúng rồi.

Sau này mẹ cứ ra ngoài đi dạo nhiều vào, không tìm được chỗ thì cứ gọi Trần Lê đi cùng mẹ, con vừa tuyển thêm một thư ký mới.” Trình Kiều đáp: “Được.” “Hợp đồng ly hôn hôm nay con đã nhờ luật sư soạn thảo rồi, con sẽ nhanh chóng giúp mẹ chấm dứt với ông già trong nhà đó, sau này mẹ muốn thế nào thì cứ thế đó.” Nhắc đến Mộc Chấn Hoa, tâm trạng Trình Kiều vẫn không tránh khỏi nặng nề, dừng lại một lát, cô ấy nói: “Chuyện này cứ để con xử lý đi, mẹ tin tưởng con trai mình.” “Thôi được rồi, đi ngủ sớm đi, sau này cũng đừng đợi con nữa, ngủ muộn không tốt cho sức khỏe đâu.” “Không sao đâu, ban ngày mẹ ngủ nhiều rồi, bây giờ không buồn ngủ chút nào.” Đóa Đóa không chỉ thích đánh nhau mà còn cực kỳ bao che cho người nhà.

Lục Niệm Nhất chỉ tiện miệng nhắc với cô một câu, cô liền tâm tâm niệm niệm muốn đi đánh cho Mộc Lăng - nhị đệ của Mộc Dung - một trận nhớ đời, hơn nữa cũng đã lên kế hoạch từ sớm.

Bên cạnh không có người đẹp bầu bạn, lại còn phải chịu đựng mùi thuốc sát trùng gay mũi khó ngửi, Mộc Lăng nằm viện mới được hai ngày đã không chịu nổi nữa.

Hắn cắt đuôi hai tên vệ sĩ do mẹ hắn là Liêu Bích phái tới bảo vệ nhưng thực chất là giám sát, nhân lúc trời tối tự mình lẻn khỏi bệnh viện.

Cũng vì thế mà tạo cơ hội cho Đóa Đóa ra tay.

Mộc Lăng vừa ra khỏi cổng bệnh viện đã bị người ta dẫn dụ vào một con hẻm phía sau.

Còn chưa kịp phản ứng, miệng hắn đã bị nhét một nùi giẻ, chặt đến mức nuốt không trôi mà nhổ cũng không ra.

Đầu hắn bị trùm kín bằng bao tải đen, sau đó là một trận đấm đá túi bụi.

Tiếp theo, hắn bị quật ngã xuống đất để người ta dễ bề hành hung.

Ban đầu hắn còn ngơ ngác tưởng gặp phải cướp, nhưng sau đó phát hiện kẻ kia chỉ đánh hắn chứ không hề lấy tài sản trên người.

Lúc này hắn mới phản ứng lại là đối phương đến để trả thù.

Hắn kêu trời không thấu, gọi đất không hay, chỉ có thể phát ra những tiếng "ư ư" trong cổ họng.

Sự đau đớn trên cơ thể ngược lại khiến thính lực của hắn trở nên nhạy bén bất thường, còn có thể nghe rõ tiếng của một nam một nữ. "Đủ rồi đấy, hắn sắp tắt thở rồi." Đó là giọng của một người đàn ông, thanh thanh đạm đạm, nghe không ra cảm xúc gì.

Chương 1110

Mộc Lăng lúc sắp ngất đi thì nghe được câu này, ánh mắt hơi sáng lên, hắn cảm thấy sự tra tấn đau khổ này cuối cùng cũng sắp qua rồi. "Tin em đi, những chỗ em vừa đá đều là huyệt vị đau nhất trên cơ thể người, nhưng sẽ không lấy mạng hắn đâu.

Cùng lắm chỉ khiến hắn chịu chút đau đớn da thịt thôi.

Theo em tính toán, hắn còn có thể chịu đòn thêm nửa tiếng nữa, cái bia thịt tốt thế này tại sao lại phải buông tha chứ." Trong lòng Mộc Lăng kêu gào thảm thiết, thân thể lăn qua lăn lại, cố gắng giãy giụa bò dậy, nhưng toàn thân như bị xe cán qua, cánh tay vừa mới nối lại khớp giờ đây cũng không dùng được chút sức lực nào. "Vậy em tiếp tục đi, đừng đánh chết người là được, nếu không sẽ khó ăn nói." "Yên tâm đi, cũng không xem em là ai, làm sao có thể dễ dàng để một người chết được.

Em chỉ là dạy dỗ hắn một chút thôi mà, em đâu phải loại con gái bạo lực, tùy tiện lấy mạng người khác chứ." Đó là giọng nói ngọt ngào, nũng nịu của một cô gái, nhưng lúc này Mộc Lăng chỉ cảm thấy cô ta là ác ma, là ma quỷ chuyên đến để thu thập hắn.

Như thế này mà còn không tính là bạo lực thì thế nào mới gọi là bạo lực?

Thế là, lại xuất hiện một cảnh tượng như thế này: Đóa Đóa tung ra đủ các kiểu cước pháp hoa mỹ, giống như đang đánh bao cát vậy, còn Diệp Mộ thì ung dung đứng một bên, thậm chí còn cầm điện thoại quay lại toàn bộ màn kịch này.

Đống bùi nhùi dưới đất chỉ còn lại tiếng rên hừ hừ.

Đá một hồi, Đóa Đóa cảm thấy mỏi chân: "Haizz, không đánh nữa không đánh nữa, đối phó với cái loại hèn nhát không có chút lực phản kích nào thế này thật là phí sức của bà đây, chẳng có chút thách thức nào cả." Nghe vậy, Mộc Lăng không nhịn được thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ là hai giây sau, mặt hắn đã bị dẫm lên.

Giọng nói chọc tức người ta chết không đền mạng của cô gái lại vang lên: "Có phải thở phào nhẹ nhõm rồi không?

Thế thì dễ dàng đắc ý quá nhỉ, bà đây trời sinh không để cho ngươi được như ý đâu.

Ta dẫm, ta dẫm, ta dẫm chết ngươi." "Á á, chơi vui thật đấy, chỉ tiếc là cái mặt này của ngươi chẳng có tí đàn hồi nào, mới bao nhiêu tuổi mà da dẻ đã lỏng lẻo thế này, dẫm lên chẳng đã chân chút nào." Mộc Lăng suýt chút nữa thì thổ huyết, hắn cảm nhận rõ ràng mặt mình bị dẫm thành đủ loại hình dạng, trong ánh mắt bắn ra sự phẫn hận và nhục nhã.

Hắn lớn thế này rồi còn chưa từng bị ai chà đạp như vậy bao giờ. "Nào, đứng lên đi, nếu ngươi đứng lên được thì ta sẽ bồi tiếp ngươi đánh một trận ra trò.

Đừng nói ta không tôn trọng nhân quyền, ta đã cho ngươi cơ hội rồi đấy, là tự ngươi không có bản lĩnh đó, không trách được ta đâu nhé." Nhân quyền?

Cô ta cho hắn cơ hội lựa chọn chỗ nào chứ?

Đánh người ta thừa sống thiếu chết rồi bắt người ta đứng dậy thảo luận nhân quyền, đây là cái đạo lý gì vậy.

Mộc Lăng giãy giụa, nhưng tay vừa mới động đậy, Đóa Đóa lập tức dẫm lên: "Thật là không thành thật chút nào, nếu ngươi an phận làm bao cát một chút thì có lẽ ta đã sớm tha cho ngươi rồi.

Chậc chậc, sao ngươi chẳng có chút giác ngộ nào của một cái bao cát vậy hả." "Ư ư ư." "Để ta đoán xem, bây giờ ngươi nhất định hận chết ta rồi, thề sẽ tìm ta tính sổ đúng không?

Nhưng ngươi nghĩ ngươi có thể biết ta là ai sao?

Mộc Lăng, Mộc nhị thiếu gia." Mộc Lăng hoàn toàn không ngờ tới đối phương biết mình là ai.

Hắn trừng đôi mắt trâu, nhưng ngặt nỗi chẳng nhìn thấy gì cả. "Đừng trừng nữa, cũng đừng đoán nữa, ngươi không đoán được ta là ai đâu.

Nghe nói ngươi thích chơi gái, để ta nghĩ xem có nên phế luôn cái 'mạng căn' của ngươi không, đỡ để ngươi sau này lại ra ngoài gây họa cho người khác." Đóa Đóa khẽ cau mày, nghiêng cái đầu nhỏ, tựa như đang suy nghĩ rất nghiêm túc.

Nghe vậy, Diệp Mộ lập tức ho khan.

Đóa Đóa không khỏi nhìn sang Diệp Mộ, đợi khi thấy ánh mắt không tán thành của anh, cô mới bỏ ý định này. "Được rồi, ông anh của ta không muốn ta làm bẩn chân, vậy ta tạm thời tha cho ngươi." Đóa Đóa cuối cùng cũng giơ cao đánh khẽ, dời bàn chân đang đặt trên cánh tay Mộc Lăng ra. "Có điều, ngươi đừng tưởng là ta đang nói đùa với ngươi nhé.

Lần sau nếu ta còn nghe nói ngươi lại trêu ghẹo phụ nữ, ta sẽ không ngại đường xa truy sát ngươi, ta nhất định sẽ cho ngươi hiểu tại sao hoa lại hồng như thế." "A hi hi, đừng hỏi ta là ai, hãy gọi ta là thiếu nữ xinh đẹp thay trời hành đạo." Diệp Mộ nhìn thời gian, không định nán lại đây nữa, nếu bị người ta nhìn thấy thì khó tránh khỏi rước lấy phiền toái không cần thiết. "Đóa Đóa, đi thôi." Đóa Đóa cười với Diệp Mộ, sau đó vui vẻ khoác tay anh.

Chỉ là đi được vài bước, nghĩ ngợi một chút, cô lại quay lại hung hăng đá bồi thêm cho Mộc Lăng vài cái: "Nếu không phải sợ cái thân thể nhỏ bé của ngươi chịu không nổi mà đi đời nhà ma thì ta thật muốn đánh ngươi đến sáng.

Chắc chắn là do nhân phẩm ngươi quá tồi tệ nên đánh thế nào cũng không thấy đủ, ha ha ha." Đóa Đóa cười lớn đầy ngông cuồng.

Sau này về sau, mỗi khi đêm khuya mộng về, Mộc Lăng nằm mơ cũng sẽ thấy cảnh tượng đêm nay, bên tai thậm chí còn vang lên giọng nói đầy ma tính của cô gái kia.

Hắn hối hận xanh cả ruột, tại sao lại cắt đuôi vệ sĩ chứ.

Diệp Mộ đứng tại chỗ đợi cô, Đóa Đóa đánh người xong lại nũng nịu khoác tay Diệp Mộ, vui vẻ không để đâu cho hết. "Đóa Đóa, sau này chồng em mà không nghe lời, có phải em cũng sẽ đánh người ta như vậy không?" Đóa Đóa chớp chớp mắt: "Tất nhiên rồi, đàn ông không nghe lời thì đương nhiên phải đánh cho thừa sống thiếu chết, đánh đến khi nào nghe lời mới thôi, nếu không em ở trong nhà còn có địa vị gì nữa." Diệp Mộ sờ sờ mũi, mạc danh cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Con bé này đúng là một kẻ cuồng bạo lực nhỏ, căn bản là không chọc vào được.

Từ nhỏ đến lớn anh đã thấy cô đánh nhau vô số lần, nhưng lần này là ra tay tàn nhẫn nhất. "Sao thế?

Bị em dọa sợ rồi à?" Diệp Mộ không lên tiếng.

Đóa Đóa vỗ một cái vào lưng Diệp Mộ: "Yên tâm đi, em đánh ai cũng sẽ không đánh anh đâu.

Diệp Mộ nhà chúng ta hiền huệ như vậy, em tuyệt đối sẽ không đánh anh." Diệp Mộ rơi vào trầm tư, anh cảm thấy đã đến lúc phải tiêm nhiễm cho cô nhóc một ý thức: Chồng tương lai của cô tuyệt đối không thể áp dụng cách đánh này, sẽ xảy ra án mạng đấy.

Cụ thể phải dạy thế nào thì anh phải suy tính một chút, nếu không sau này người chịu thiệt thòi khổ sở chính là anh. *** Lục Niệm Nhất nhận được video của Diệp Mộ là vào ngày hôm sau.

Chương 1111

Cô nhìn Đóa Đóa đang đánh người trong video, chỉ cảm thấy đau đầu, ra tay thật sự quá nhanh.

Nhìn bộ dạng kia cũng không biết đã đánh người ta thành cái dạng gì, nhưng ngàn vạn lần đừng đánh chết người là được.

Tuy nói Lục gia bọn họ ở thành phố A là tượng trưng cho thân phận và địa vị, nhưng cũng tuyệt đối không thể xúc phạm ranh giới pháp luật, nếu không Cụ nội sẽ là người đầu tiên không tha cho bọn họ.

Một cuộc điện thoại gọi đến chỗ Đóa Đóa, vừa bắt máy giọng nói hưng phấn của Đóa Đóa đã truyền đến: "Chị, xem video chưa, em đã thay chị báo thù rồi.

Em đoán trong khoảng thời gian này hắn nhìn thấy phụ nữ cũng không dám ra tay nữa đâu.

Em vốn định phế luôn 'mạng căn' của hắn, nhưng Diệp Mộ nhà ta không đồng ý, em đành phải tạm thời tha cho hắn." "Chị yên tâm, sau này hắn mà còn làm bậy, em tuyệt đối sẽ không nương tay." Lục Niệm Nhất bất lực cười nói: "Mấy chuyện này để sau hãy nói, chị là muốn hỏi rốt cuộc có an toàn không?" "Yên tâm đi, em là người sắp thi vào trường cảnh sát mà, loại chuyện này có thể không nghe ngóng rõ ràng sao?

Chỗ nào ở thành phố A có camera giám sát đều nằm hết trong đầu em rồi, chỗ đó là góc chết camera, xung quanh cũng không có ai.

Lúc em nói chuyện với Diệp Mộ đã cố tình thay đổi giọng một chút, cũng ngụy trang bản thân rồi, đảm bảo tên Mộc Lăng kia không có chỗ kêu oan." "Cho dù tra đến người chúng ta thì chúng ta cũng có bằng chứng ngoại phạm.

Yên tâm đi, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát.

Có điều chị à, chị nói xem tên Mộc Lăng này đặt nghe hay thế, sao con người lại cặn bã như vậy." Lục Niệm Nhất bị Đóa Đóa chọc cười: "Đây không phải trọng điểm em cần quan tâm, em nên quan tâm lát nữa cảnh sát có đến tìm em hay không." "Không sợ, em là người có kinh nghiệm rồi.

Có điều video xem xong các anh chị mau xóa đi, đó là bằng chứng phạm tội của em đấy, tuyệt đối không thể rơi vào tay Mộc Lăng, cũng không thể rơi vào tay các bậc trưởng bối, nếu không em ăn không hết thì gói đem về mất." "Em có lần nào kéo chân chị đâu." "Cũng đúng, chị làm việc thì em vẫn rất yên tâm." Lục Niệm Nhất đưa video cho Mộc Dung xem, Mộc Dung xem xong cười nói: "Đóa Đóa con bé này làm việc thật sự quá được lòng người." Hai người xem xong liền xóa triệt để video.

Chỉ là chưa được bao lâu thì có cảnh sát tìm tới cửa, nói là hai người bọn họ thi nghi vấn liên quan đến một vụ cố ý gây thương tích, cần đến cục cảnh sát phối hợp điều tra.

Mộc Dung cười nói với viên cảnh quan: "Không vấn đề gì, phối hợp điều tra là nghĩa vụ của mỗi công dân chúng tôi." Dù sao cũng không phải bọn họ động thủ, thật sự không sợ.

Lục Niệm Nhất cũng thái độ tốt, hai người giao công việc lại cho Trần Lê rồi trực tiếp theo cảnh sát đến cục cảnh sát.

Chỉ là sau khi đến cục cảnh sát, bọn họ lại gặp một người vốn không nên xuất hiện tại thành phố A: Mộc Chấn Hoa.

Ông ta mặt mày xanh mét nhìn Mộc Dung, dường như muốn chọc thủng một lỗ trên mặt anh.

Ánh mắt Mộc Dung dao động một chút, cười nhạt với ông ta. "Thằng nghịch tử, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Mày còn chút dáng vẻ nào của người làm anh cả không, mày đã đánh thằng Lăng ra nông nỗi gì rồi?

Có phải mày nhất định phải muốn nó chết mới cam tâm?

Nó là anh em của mày chứ không phải kẻ thù mười đời của mày!" Ông ta vừa xuống máy bay đã nhận được tin con trai thứ hai bị thương nhập viện, vội vã đến bệnh viện thì thấy con trai thật sự sắp bị đánh chết rồi.

Bác sĩ nói những vị trí bị thương toàn bộ đều là những nơi nhạy cảm nhất của cơ thể người, sẽ rất đau.

Có thể tưởng tượng được nó đã trải qua sự tra tấn phi nhân tính thế nào.

Tuy đứa con thứ hai không đáng tin cậy, nhưng dù sao cũng là con trai do chính mình nhìn từ nhỏ đến lớn, làm gì có lý nào không đau lòng.

Càng chưa nói đến đứa con thứ hai này là do ông ta phái đến thành phố A, bị đánh mặt hết lần này đến lần khác thế này thì còn ra thể thống gì, chuyện này có khác gì đối đầu với ông ta đâu.

Mộc Dung không lên tiếng, ngược lại Lục Niệm Nhất chịu không nổi nữa.

Vừa nhìn dáng vẻ người đàn ông này liền biết là cha của Mộc Dung.

Một người cha khi sự việc hoàn toàn chưa điều tra rõ ràng đã chụp mũ mọi thứ lên đầu con trai mình như vậy, đây là cái thói gì?

Những trưởng bối bên cạnh cô bất kể lúc nào thì lựa chọn đầu tiên vẫn là tin tưởng con cái mình, chưa bao giờ chỉ trích bất chấp tất cả như thế này.

Lục Niệm Nhất đau lòng thay cho Mộc Dung, sao lại vớ phải một người cha hồ đồ thế này. "Vị tiên sinh này, ông nói lời này quá đáng rồi đấy, ngay cả cảnh sát cũng chỉ nói mời chúng tôi phối hợp điều tra, chưa có định tội chúng tôi.

Ông là cái thá gì, sao lại khăng khăng khẳng định Mộc Dung đánh người?" "Nhìn ông cũng có tuổi rồi, cũng là người từng trải, sao lúc nào cũng nói hàm hồ như vậy, coi chừng tôi kiện ông tội phỉ báng đấy." Ánh mắt sắc bén của Mộc Chấn Hoa nhìn thẳng vào người Lục Niệm Nhất.

Lục Niệm Nhất cứ thế nhìn thẳng lại ông ta, trong mắt không sợ hãi cũng không che giấu sự tức giận.

Mộc Chấn Hoa nhíu mày, trầm giọng nói: "Cô là ai?" Lục Niệm Nhất chắn ngay trước mặt Mộc Dung: "Bạn gái của Mộc Dung." "Vậy cô biết tôi là ai của nó không?" Lục Niệm Nhất khẽ hừ một tiếng, trong mắt còn mang theo vẻ khinh thường nhàn nhạt, dường như sự thật này chẳng phải chuyện gì vẻ vang: "Đương nhiên biết, cha trên mặt huyết thống mà thôi, có gì ghê gớm đâu." Bạn trai của cô, dựa vào đâu mà phải chịu đựng sự bịa đặt và sỉ nhục vô cớ của người khác?

Cho dù người này là cha anh ấy, cô cũng không cho phép chuyện như vậy xảy ra. "Cô có thái độ gì vậy hả?

Mộc Dung, sao mày có thể ở bên cạnh một đứa con gái thiếu giáo dưỡng như thế này?" Khoan đã, ông ta nhớ thằng nghịch tử Mộc Dung từng nhắc tới bạn gái nó là con gái của gia tộc đệ nhất thành phố A, là cô ta sao?

Nghĩ đến đây, Mộc Chấn Hoa lại nhìn Lục Niệm Nhất thêm vài lần, cô ta chính là con gái của Lục Sâm sao?

Thật đúng là làm uổng phí uy danh của cha cô ta. "Mộc tiên sinh, chuyện giáo dưỡng này, phải đối mặt với người có giáo dưỡng mới cần thiết thể hiện, nếu không thì chính là đàn gảy tai trâu." Lục Niệm Nhất không hề bị ảnh hưởng, vân đạm phong khinh nói.

Nghe vậy, mặt Mộc Chấn Hoa âm trầm đến cực điểm.

Mộc Dung lại tâm trạng rất tốt, tràn đầy yêu thương nhìn bóng lưng Lục Niệm Nhất, thậm chí không nhịn được đưa tay nhẹ nhàng quàng qua cổ cô.

Đối với sự bảo vệ của cô, anh cảm thấy có chút nghiện rồi.

Biết rõ cứ im lặng thế này là không tốt, nhưng anh lại cứ hưởng thụ cảm giác được người con gái mình yêu bảo vệ.

Biểu hiện của Mộc Dung khiến Mộc Chấn Hoa trợn mắt há hốc mồm.

Mộc Chấn Hoa trừng mắt nhìn anh: "Núp sau lưng phụ nữ thì hay ho gì?

Chương 1112

Mộc Dung, mày nói rõ cho tao rốt cuộc mày đã làm cái gì?" Mộc Dung chỉ cười với Mộc Chấn Hoa, khiến ông ta tức đến mức thật muốn xông lên đấm cho anh hai quyền.

Sao càng sống càng mất mặt thế này, lại phải dựa vào một người phụ nữ để bảo vệ. "Tôi là phụ nữ thì sao nào?

Tôi nguyện ý bảo vệ bạn trai tôi, liên quan gì đến ông.

Ông nếu hâm mộ ghen tị thì ông cũng có thể tìm một người phụ nữ đến bảo vệ ông, quan trọng là ông có tìm được hay không?" Lục Niệm Nhất cố ý dừng lại một chút, ánh mắt đánh giá Mộc Chấn Hoa một lượt: "Ui chao, cái dạng này của ông, trông cứ thường thường bậc trung, e là căn bản không tìm được người phụ nữ nào chịu bảo vệ ông đâu.

Những người phụ nữ bên cạnh ông chắc chẳng ai thật lòng, đều nhắm vào tiền tài của ông mà đến thôi." "Cô..." Mộc Chấn Hoa tức giận định đứng dậy, quản gia vội vàng đè vai ông ta xuống trấn an. "Lão gia, đây là cục cảnh sát." Muốn đánh người hay mắng người cũng không thể làm ở cục cảnh sát, nếu không sự việc sẽ chỉ càng thêm phức tạp.

Mộc Chấn Hoa dù sao cũng là người nắm quyền của một đại gia tộc, vẫn coi là người trầm tĩnh, hít sâu một hơi để bản thân bình tĩnh lại.

Ông ta biết rõ quan hệ sau lưng Lục Niệm Nhất, nếu không có chứng cứ thì thật sự không làm gì được. "Nếu cô sau này còn muốn ở bên cạnh con trai tôi thì tốt nhất cô nên tém tém lại cho tôi, đừng tưởng cô là con gái Lục gia thì có thể vô pháp vô thiên." Đến lúc đó gả vào Mộc gia, ông ta có đầy thủ đoạn để trừng trị cô.

Lục Niệm Nhất làm sao không biết suy nghĩ của ông ta, thật sự là nghĩ quá nhiều rồi.

Cô cố ý chắp tay vái Mộc Chấn Hoa: "Đa tạ lão tiên sinh nhắc nhở, tôi đúng là quen thói vô pháp vô thiên rồi.

Ở nhà tôi chính là lão đại, ai cũng phải đứng sang một bên nhường đường cho tôi.

Mộc Dung nói sau này muốn đến nhà chúng tôi làm con rể, ông muốn trừng trị tôi sao, xin lỗi nhé, chuyện đó thật sự là không thể nào, ông không có cơ hội đó đâu." "Cô cô cô..." Mộc Chấn Hoa cả đời này thật sự chưa từng bị một con ranh con chỉ vào mũi giáo huấn, tức đến mức sắp thổ huyết. "Lão gia, đừng kích động, đừng kích động." Lục Niệm Nhất cố ý dựa ra sau, thân mật nép vào lòng Mộc Dung.

Hai người bắt đầu màn ân ái, rải "cơm chó".

Mộc Chấn Hoa nhìn mà đau cả mắt, không nhịn được nói: "Mộc Dung, quản cho tốt bạn gái của mày đi, đây là nơi công cộng, tém tém lại cho tao, đừng làm tao mất mặt." "Thứ nhất, Mộc tiên sinh, bạn gái của tôi thì tôi vui lòng cưng chiều, không liên quan đến ông.

Thứ hai, tôi chẳng qua chỉ là tình cảm tốt với bạn gái, chẳng lẽ còn mất mặt hơn những gã đàn ông tìm phụ nữ bên ngoài sao?

Tôi lại không thấy thế.

Thứ ba, ông không có tư cách chỉ tay năm ngón vào chuyện của tôi." "Mày gọi tao là gì?" "Mộc tiên sinh." Mộc Dung nhắc lại lần nữa. "Mày cái thằng nghịch tử này, mày đừng tưởng tao bây giờ không có cách trị mày, tao là bố mày, mày đừng có mà đắc ý quá sớm." "Được rồi, ồn ào cái gì, đây là cục cảnh sát, không phải cái chợ, các người muốn cãi nhau thì ra ngoài mà cãi." Một nữ cảnh sát đi tới, đập mạnh xuống bàn.

Mộc Dung ngậm miệng, Mộc Chấn Hoa cũng không lên tiếng nữa. "Được rồi, anh Mộc Dung, cô Lục Niệm Nhất, rất xin lỗi đã mời hai người đến cục cảnh sát để tiếp nhận điều tra.

Anh Mộc Lăng hai người có quen biết không?" Nữ cảnh sát ngồi xuống, bắt đầu tra hỏi. "Tôi biết, đó là anh em cùng cha khác mẹ của tôi, vừa từ Singapore qua đây." "Cô Lục, còn cô?" "Tôi không tính là quen, chỉ gặp một lần vào hai ngày trước, nghe Mộc Dung ngẫu nhiên nhắc tới." "Anh Mộc Lăng nói, lần trước gặp mặt anh đã bẻ trật hai cánh tay của anh ta, anh ta mới vừa nối lại xong." Nữ cảnh sát hỏi. "Đúng là có chuyện đó, lần trước anh ta đến văn phòng tôi nhưng lại giở trò lưu manh với bạn gái tôi nên tôi mới động thủ.

Tôi nghĩ đây là chiêu số của bất kỳ ai đối đãi với kẻ lưu manh, tôi không thấy có gì sai cả.

Hơn nữa tôi lấy thân phận anh cả dạy dỗ đứa em trai không hiểu chuyện, bản thân anh ta cũng không cảm thấy có vấn đề gì." "Nói vậy chuyện anh ta tối qua bị người ta đánh cũng là do anh làm?

Anh vẫn còn ghi hận trong lòng nên chọn cách ra tay với anh ta lần nữa?" Nữ cảnh quan hỏi dồn. "Cảnh quan, xin chú ý cách dùng từ của cô, cô đang gài bẫy chúng tôi sao?

Chúng tôi không phải tội phạm.

Tôi hoàn toàn không biết cô đang nói cái gì.

Nếu cô cứ hỏi tiếp như vậy, chúng ta sẽ không thể nói chuyện tiếp được đâu, tôi không chấp nhận những suy đoán lung tung đó." Mộc Dung ra vẻ hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, vô tội vô cùng. "Đúng đấy, cảnh quan, cụ thể xảy ra chuyện gì cô nói rõ cho chúng tôi xem nào, nếu không chúng tôi cũng không biết phối hợp với cô thế nào

đâu.

Chúng tôi đều là lương dân, đến lúc đó đừng nói chúng tôi không phối hợp với cô." Lục Niệm Nhất cũng ngây thơ chớp chớp mắt.

Mộc Chấn Hoa nhìn cô bằng ánh mắt sắc bén, với con mắt nhìn người nhiều năm của ông ta thì con bé này tuyệt đối là đang diễn, rất rõ ràng cô ta đã sớm biết có chuyện này rồi.

Còn cả bộ dạng của Mộc Dung nữa.

Tuy đứa con này ở bên cạnh ông ta không nhiều, nhưng từ nhỏ đến lớn nó có tính cách gì ông ta rõ lắm.

Nó là đứa có tâm cơ sâu nhất trong mấy đứa con trai, nếu nó thật sự muốn làm gì thì tất nhiên sẽ suy tính chu toàn, sẽ không thực sự để lộ sơ hở.

Muốn điều tra nó thì thật sự không dễ dàng.

Nữ cảnh sát không chịu nổi áp lực, đành phải giải thích chi tiết: "Anh Mộc Lăng tối qua bị người ta vây đánh trong con hẻm sau bệnh viện thành phố, thời gian xảy ra sự việc là từ 8 giờ 10 phút đến 9 giờ 15 phút tối qua.

Anh ta chỉ chứng hung thủ là một nam một nữ, nam phụ trách canh gác, nữ phụ trách đánh người.

Xin hỏi lúc đó, hai người đang ở đâu?" "À, thì ra là vậy, nhị ca của tôi thật đúng là có chút xui xẻo, trị an thành phố A chúng tôi tốt thế này mà anh ta lại còn bị người ta đánh hội đồng, đây là thù oán gì vậy chứ." Trên mặt Mộc Dung cuối cùng cũng lộ ra một tia hiểu rõ.

Nhưng cái giọng điệu kia nghe thế nào cũng thấy toát lên vẻ hả hê khi người khác gặp họa.

Mộc Chấn Hoa hung hăng trừng mắt nhìn anh, nhưng Mộc Dung lười cho ông ta dù chỉ một ánh mắt.

Lục Niệm Nhất thật sự có chút không nhịn được muốn cười, diễn xuất của khúc gỗ này cũng đỉnh của chóp, không kém cô là bao.

Chương 1113

Khóe miệng nữ cảnh sát hơi giật giật: "Vẫn xin anh Mộc đừng lảng sang chuyện khác, nói cho tôi biết tối qua anh ở đâu?" Mộc Dung ngẫm nghĩ rồi giải thích: "Tối qua lúc hơn tám giờ, tôi đưa bạn gái, cũng chính là thư ký của tôi tham gia một hội nghị đấu thầu, địa điểm ở ngay Khách sạn Kim Ưng đối diện tòa thị chính.

Công ty chúng tôi còn trúng thầu, những người có mặt đều có thể làm chứng cho chúng tôi, trong khách sạn cũng có camera giám sát." "Vậy mấy giờ các người rời khỏi khách sạn?" "Hội nghị đấu thầu kết thúc lúc chín rưỡi, thời gian chúng tôi rời khỏi khách sạn chắc là chín giờ bốn mươi." Nữ cảnh sát nói với một nam đồng nghiệp bên cạnh: "Mau chóng liên hệ với đơn vị tổ chức hội nghị đấu thầu, xem hai người bọn họ có trong danh sách khách mời tham dự không, ngoài ra liên hệ với bên Khách sạn Kim Ưng, trích xuất camera giám sát tại hiện trường." "Rõ, đội trưởng." Nữ cảnh sát tiếp tục hỏi: "Giữa chừng các người có rời khỏi khách sạn không?" "Không, chúng tôi là một trong những công ty cạnh tranh, cả buổi tối đều trong trạng thái căng thẳng, làm gì có thời gian nghĩ chuyện khác.

Tôi và hai thư ký của tôi luôn đợi ở hiện trường, chỗ ngồi của chúng tôi còn là hàng ghế đầu tiên." "Nhớ rõ ràng như vậy, không phải là đã nghĩ sẵn từ sớm rồi chứ?" "Làm ơn đi, cảnh quan Tống, cô tưởng chúng tôi đi chơi chắc?

Chúng tôi đi tham gia sự kiện, khi nào bắt đầu, khi nào kết thúc, những cái này đều có thời gian biểu cả.

Thời gian của những người như chúng tôi quý báu lắm, đều là canh giờ mà đi, tôi nhớ rõ thì có gì lạ đâu, đừng có áp dụng mấy cái suy đoán của cô lên người chúng tôi." Mộc Dung nhún nhún vai. "Đúng đấy, cảnh quan, các người làm vậy có phải quá thảo suất rồi không?

Chỉ vì nghi phạm là một nam một nữ mà các người không có chút chứng cứ nào đã bắt chúng tôi qua đây phối hợp điều tra.

Chúng tôi vẫn luôn thực hiện nghĩa vụ của mình, mong cô cũng đừng xâm phạm quyền lợi của chúng tôi.

Cô cứ đoán mò lung tung như vậy sẽ làm tổn hại nghiêm trọng đến danh dự của chúng tôi, nếu ảnh hưởng đến nghiệp vụ của công ty thì ai chịu trách nhiệm đây?" Trán nữ cảnh quan lấm tấm mồ hôi lạnh, hai người đối diện này không giống nghi phạm bình thường, đầu óc minh mẫn, logic rõ ràng, không dễ đối phó chút nào.

Cô ta ổn định tinh thần, trấn tĩnh lại: "Rất xin lỗi, mong hai vị thông cảm, có người báo án thì chúng tôi tự nhiên phải điều tra chân tướng, trả lại sự trong sạch cho người bị hại.

Đợi xác thực lời khai của hai vị xong là có thể rời khỏi cục cảnh sát rồi." Mộc Dung vỗ vỗ tay Lục Niệm Nhất, hai người ăn ý không nói gì.

Đợi khoảng nửa tiếng, camera giám sát bên Khách sạn Kim Ưng đã được trích xuất, hình ảnh chứng minh lời nói của Mộc Dung.

Tối qua hai người họ luôn ở hội nghị đấu thầu, họ đều có bằng chứng ngoại phạm, hung thủ thật sự là người khác. "Xin lỗi, hai vị bây giờ có thể đi được rồi." "Không sao, sau này nếu có gì cần chúng tôi phối hợp điều tra, có thể tìm chúng tôi bất cứ lúc nào." Mộc Dung còn hào phóng nói. "Cảm ơn sự phối hợp của anh Mộc." Ra khỏi cục cảnh sát, Mộc Dung theo thói quen nắm tay Lục Niệm Nhất, hai người hoàn toàn không để ý đến Mộc Chấn Hoa, cứ thế đi thẳng về phía trước.

Mộc Chấn Hoa không thể kìm nén cơn giận vẫn luôn kìm nén nãy giờ, quát lớn: "Mộc Dung, mày đứng lại đó cho tao!" Mộc Dung bình tĩnh xoay người nhìn Mộc Chấn Hoa, trong lời nói mang theo vài phần trêu tức: "Mộc tiên sinh, ông lại có gì chỉ giáo?

Là đợi tôi đón gió tẩy trần cho ông hay sắp xếp chỗ ở cho ông?

Mộc lão gia ông từ bao giờ mà sa sút đến mức này rồi, cần tôi trả tiền chỗ ở cho ông sao?

Nếu muốn như vậy thì nói thẳng ra một chút, đừng để tôi phải đoán già đoán non, tôi không hiểu mấy cái lòng vòng đó đâu." "Mấy năm nay tôi sống cũng tạm, sắp xếp cho ông một chỗ ở thì tuyệt đối không thành vấn đề." Mộc Chấn Hoa ôm ngực, ông ta phát hiện mấy năm không gặp đứa con này, cánh nó lại cứng hơn rồi, vài câu nói đã có thể dễ dàng chọc ông ta tức chết. "Nghịch tử, mày không thể nói chuyện tử tế với tao được sao?

Cứ phải dùng cái giọng điệu này, có phải mày muốn chọc tao tức chết mới chịu thôi hả?" Mộc Dung khẽ nhướng mày: "Tôi đoán sai rồi sao?

Mộc lão gia, ông có phải hơi rảnh rỗi quá rồi không, con trai ông chịu uất ức lớn như vậy, ông không lo giúp nó tìm hung thủ thật sự mà ở đây lằng nhằng với tôi làm gì?" "Nghịch tử, mày tưởng mày qua mặt được tao sao?

Chuyện này nhất định có quan hệ không thể tách rời với mày!" Mộc Chấn Hoa cao giọng.

Trừ Mộc Dung ra, ông ta thật sự không nghĩ ra ai sẽ thuê người đánh Mộc Lăng.

Mộc Lăng chưa từng đến thành phố A, ở đây căn bản không có kẻ thù nào, nếu nói đắc tội với ai thì đó cũng là ở Singapore.

Ai lại rảnh rỗi từ Singapore chạy đến thành phố A tìm thù, cũng chẳng mấy người biết nó đến thành phố A.

Hoàn toàn không có khả năng này.

Khả năng duy nhất chính là Mộc Dung, nhưng trời sinh nó lại có bằng chứng ngoại phạm.

Ông ta thật sự không tin chuyện này không liên quan đến Mộc Dung. "Nghịch tử, chân tướng chuyện này thế nào trong lòng mày tự rõ, mày đừng tưởng mày có bằng chứng ngoại phạm thì chuyện này không liên quan đến mày.

Cho dù không phải bọn mày tự mình ra tay thì cũng chắc chắn là do bọn mày sai khiến, đừng tưởng tao dễ bị lừa như vậy." "Tùy ông nghĩ thế nào thì nghĩ, chuyện tôi không làm tôi tuyệt đối sẽ không thừa nhận, ông cứ tùy tiện đoán đi.

Ông cứ khăng khăng muốn nghĩ như vậy thì tôi cũng hết cách, dù sao đầu cũng mọc trên cổ ông mà." Mộc Dung kiên quyết không thừa nhận. "Tao không cầu anh em chúng mày thương yêu nhau, nhưng chúng mày là anh em có quan hệ huyết thống, không thể sống yên ổn được sao, cứ phải gây ra động tĩnh lớn như vậy?" Lục Niệm Nhất không thể không thừa nhận, ông già họ Mộc này vẫn khá tinh tường, nhưng đây là thời đại nói chuyện bằng chứng cứ, không có chứng cứ thì không ai làm gì được bọn họ. "Tôi nói này Mộc tiên sinh, cảnh sát đều thả chúng tôi đi rồi, ông nếu còn nghi vấn gì thì hoan nghênh đi tìm cảnh sát mà lý luận, ông chặn đường chúng tôi ở đây làm gì?" "Có điều tôi thấy ông cũng thật kỳ lạ, ông luôn miệng nói là cha của Mộc Dung, có người cha nào mong anh em huynh đệ tương tàn như ông không?

Ông chỉ mong con trai thứ hai là do con trai cả đánh đúng không?

Ông chỉ mong con trai cả vào tù đúng không?

Chứng cứ chứng minh không liên quan đến con trai cả của ông, ông lại còn không vui, cách làm này của ông chính là chỉ sợ thiên hạ không loạn." "Làm cha mà tam quan của ông lệch lạc như thế này là không được đâu.

Tôi nhớ trước đây tôi từng thấy trong hiệu sách một cuốn, tên là 'Làm thế nào để trở thành một người cha tốt', bên trong giảng giải chi tiết cách dạy dỗ con cái, giá bìa 36.6 tệ, không đắt đâu, ông tuyệt đối mua được.

Thật đấy, hiện tại ông đặc biệt cần nó, ngàn vạn lần đừng nghi ngờ con mắt nhìn của tôi." "Con trai dạy không tốt, ra ngoài không lọt mắt người khác, bị đấm bị đá thì đó hoàn toàn là trách nhiệm của bản thân ông, đừng có đổ hết vấn đề lên đầu chúng tôi.

Bây giờ mấy tên nợ dai cũng không bằng ông đâu." Mộc Chấn Hoa: "..." Ông ta thật sự không tiếp được câu nào, cô gái này khó đối phó hơn ông ta tưởng tượng nhiều, mới hai mươi tuổi đã như thế này, sau này vài năm nữa thì còn thế nào được.

Quản gia thấy sắc mặt Mộc Chấn Hoa càng lúc càng khó coi, không khỏi nhắc nhở: "Thiếu gia, sức khỏe lão gia không tốt, lần này cũng là chuyên tâm qua đây tìm cậu, có chuyện gì hai người bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng, đừng có đấu khí.

Hay là chúng ta sang quán cà phê đối diện nói chuyện nhé?

Nói rõ mọi chuyện ra là tốt rồi." "Thôi khỏi, tôi và mọi người không có gì để nói cả.

Chuyện tôi có thể nói với mọi người chỉ có vấn đề ly hôn của mẹ tôi, những chuyện khác đừng tìm tôi, tôi bận lắm.

Thỏa thuận ly hôn tôi đã cho người soạn rồi, sẽ gửi qua cho các người." Mộc Dung nói xong, trực tiếp kéo Lục Niệm Nhất rời đi.

Thân thể Mộc Chấn Hoa run lên một cái, ôm lấy ngực, quản gia vội vàng đỡ lấy ông ta.

Chương 1114

"Lão gia, đại thiếu gia từ nhỏ đến lớn tính tình vẫn luôn như vậy, cậu ấy chính là khẩu xà tâm phật.

Thật ra nghĩ kỹ thì cũng không thể nào là cậu ấy làm, đại thiếu gia cũng giống phu nhân, cao ngạo vô cùng, mới không thèm làm mấy chuyện như thế này.

Bao nhiêu năm nay nếu họ muốn làm gì thì Mộc gia chắc chắn sẽ không yên ổn như vậy đâu." Quản gia nói. "Ông thật sự cho rằng chuyện này không liên quan đến Mộc Dung?" "Lão gia, biểu hiện của phu nhân bao năm qua ông cũng thấy rồi đấy, bà ấy thật sự chưa từng giở thủ đoạn đen tối gì sau lưng, đại thiếu gia cũng luôn không có động tĩnh gì, còn chủ động chạy đến thành phố A, bao năm nay vẫn không quay về." Mộc Chấn Hoa nhìn bóng lưng Mộc Dung, màu mắt thẫm lại vài phần, ông ta thở dài: "Bàng Hải à, ông biết không?

Châu Âu có câu nói cũ, chó không sủa mới là chó cắn người đau nhất." "Mộc Dung là đứa giống tôi nhất trong mấy đứa con, tâm địa tàn nhẫn lắm.

Tiền đề để nó nhẫn nhịn là người khác không chủ động chọc vào nó.

Thái độ của nó đối với cô gái kia ông cũng thấy rồi đấy, cưng chiều vô cùng, nếu vì cô ta mà làm ra chuyện gì thì tuyệt đối không có gì lạ." "Tình trạng của Mộc Lăng ông cũng thấy rồi, suýt chút nữa là bị hành cho mất nửa cái mạng, thủ đoạn tàn nhẫn lắm." "Nhưng mà..." Mộc Chấn Hoa cắt ngang lời Bàng Hải: "Được rồi, chúng ta về khách sạn thôi, tôi chóng mặt quá, hôm nay tạm thời không muốn để ý đến mấy chuyện lộn xộn này nữa." Mộc Dung nắm tay Lục Niệm

Nhất, nhưng cô có thể cảm nhận được tâm trạng anh không tốt.

Cũng phải, quan hệ cha con dù có tệ đến đâu thì sự nghi ngờ như vậy cũng khá tổn thương. "Mộc đầu." Lục Niệm Nhất trong trẻo gọi. "Ừm." Mộc Dung khó hiểu nhìn Lục Niệm Nhất. "Em có chuyện muốn nói với anh, anh cúi người xuống một chút đi." Lục Niệm Nhất ra hiệu cho anh.

Mộc Dung hơi cúi người xuống, Lục Niệm Nhất ôm lấy cổ anh, trực tiếp hôn "chụt" một cái lên má anh, còn phát ra tiếng kêu.

Hôn xong, cô ngại ngùng quay đầu đi.

Mộc Dung đầu tiên là sững sờ, sau đó mày mắt giãn ra, rồi bật cười khe khẽ, ôm chặt eo Lục Niệm Nhất, "Nhất Nhất, cảm ơn em." "Giữa chúng ta không cần nói những lời này." "Nhất Nhất, em đúng là bảo bối tri kỷ của anh." Lục Niệm Nhất đau đầu, tiếng Trung của Mộc Dung thực ra đã rất tốt rồi, chỉ là thỉnh thoảng lại buột ra mấy câu khiến cô dở khóc dở cười. "Mộc Dung, anh đừng nói bậy, học lại tiếng Trung cho tử tế đi, ai là bảo bối tri kỷ của anh chứ." "Là em đó, Nhất Nhất chính là bảo bối tri kỷ của anh." Lục Niệm Nhất mặt đỏ bừng, hồng như hoa đào, vẻ mặt cũng cực kỳ không tự nhiên.

Mộc Dung rất ít khi thấy cô như vậy, phần lớn thời gian, cô giống như một tiểu ngự tỷ, khí chất ngời ngời.

Anh nhìn mà tim đập thình thịch, cũng cúi đầu hôn cô một cái.

Lục Niệm Nhất đẩy anh ra, "Được rồi, đang ở ngoài đường, đừng như vậy, chúng ta mau về thôi." "Là em khơi mào trước đấy nhé." "Chẳng phải em thấy anh đáng thương như cún con, đồng cảm với anh thôi sao, anh đừng có được voi đòi tiên." Mộc Dung cười càng vui vẻ hơn, "Nhất Nhất, tối nay đến chỗ anh ăn cơm nhé, anh bảo mẹ anh hầm canh.

Bao nhiêu năm nay tài nấu nướng của mẹ anh dở tệ, nhưng riêng món canh hầm thì là tuyệt đỉnh." "Có so được với bố em không?" "Cái này thì anh không biết, anh có được thưởng thức tài nghệ của bố vợ đại nhân đâu." Mộc Dung nói câu này nghe chua lòm. "Mặt dày, lần trước bị bố em xử chưa đủ à, còn tâm tâm niệm niệm muốn đến nhà em ăn cơm, anh không sợ ông ấy lại xử anh nữa sao?" "Không sợ, bố vợ đại nhân cho anh một cảm giác về tình cha." Anh lớn từng này, người cha ruột kia thật sự chưa bao giờ đối xử với anh như vậy.

Mặc dù có hơi mất mặt trước nhiều người, nhưng lại chan chứa sự thân mật, anh nhìn ra được.

Bởi vì ông chưa bao giờ ngăn cản anh và Lục Niệm Nhất qua lại, điều này cho thấy ông đã công nhận anh.

Dù sao cũng là bảo bối trong lòng, bị một người đàn ông cuỗm đi, trong lòng ông không dễ chịu là điều tự nhiên, để ông đạp hai cái xả giận cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

Mộc Dung sớm đã nghĩ thông điểm này. "Mộc Dung, anh có phải thích bị ngược đãi không vậy?" Lục Niệm Nhất nhìn Mộc Dung như nhìn thấy quỷ. "Anh chỉ chấp nhận sự ngược đãi của bố vợ đại nhân tương lai thôi, những người khác đều không được." "Mộc Dung, anh không bệnh đấy chứ, sao em cứ cảm thấy mỗi lần anh nhắc đến bố em, mắt lại sáng rực lên vậy." "Nhất Nhất, anh là fan cuồng của bố em đó." Lục Niệm Nhất nhìn Mộc Dung, thấy anh mắt anh đầy chân thành, không nhịn được mà bật cười. "Thôi được rồi, bố em chính là kiêu ngạo như vậy, fan cuồng nhiều không đếm xuể.

Nhưng mà bố anh sao vậy?

Mẹ anh mới đến thành phố A vài ngày, sao ông ta lại theo đến đây, đây là không nỡ ly hôn với mẹ anh à?" "Ly hôn thì ông ta chắc chắn không muốn rồi.

Bao nhiêu năm qua ông ta có vợ, lại có thể mặc sức làm bậy, hưởng phúc tề nhân, luôn là đối tượng ngưỡng mộ của người khác.

Giờ tuổi này bắt ông ta ly hôn, sao ông ta có thể vui vẻ đồng ý được." "Vậy anh có đối sách chưa?" "Không có cách nào hay ho cả, nhưng nơi này không phải địa bàn của ông ta.

Ông ta đã đến rồi thì sao có thể dễ dàng rời đi được.

Nếu không ly hôn được, ông ta cũng đừng hòng đi." Lục Niệm Nhất mở to mắt, "Anh định giam lỏng bố mình à?" "Nhất Nhất, sao em lại nghĩ anh như vậy, còn nói khó nghe thế.

Anh chỉ là nhiều năm không gặp cha, muốn ở cùng ông vài ngày để vun đắp tình cảm cha con thôi mà." Khóe môi Mộc Dung cong lên nụ cười.

Lục Niệm Nhất nhìn Mộc Dung, càng nghĩ càng thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Người đàn ông này tâm tư rất sâu, tất cả những điều này nói không chừng đã nằm trong dự liệu của anh từ lâu.

Mộc Chấn Hoa vừa vào khách sạn, điện thoại của Mộc Lăng đã gọi tới, hỏi ông đã tìm ra sự thật chưa. "Chưa, Mộc Dung và cô Lục có bằng chứng ngoại phạm.

Nơi con bị đánh cũng không có camera giám sát, không có cách nào điều tra." Mộc Chấn Hoa vừa mới chịu thiệt ở chỗ Mộc Dung, tâm trạng rất tệ.

Lúc này Mộc Lăng hoàn toàn không nhận ra, "Bố, đây nhất định là có dự mưu, nhất định là Mộc Dung đã sắp đặt từ trước, chuyện này chắc chắn không thoát khỏi liên quan đến bọn họ." "Ta chỉ bảo con qua đây gọi nó về, con đi trêu chọc bạn gái nó làm gì?

Nếu con không gây chuyện thì có ra nông nỗi này không?

Con không trách ai được đâu." Giọng Mộc Lăng lập tức yếu đi, chột dạ nói: "Bố, con không biết bố đang nói gì…" "Bớt giả vờ với ta!

Con tự làm gì thì tự mình biết rõ.

Gây chuyện trên địa bàn của người khác thì phải gánh chịu hậu quả.

Con tưởng mình đang ở Singapore, làm sai chuyện có một đám người dọn dẹp mớ hỗn độn cho con à?

Chuyện này cứ thế cho qua đi, con dưỡng bệnh xong thì cút về cho ta." Mộc Lăng sững sờ, bất mãn kêu lên: "Bố, bố có ý gì?

Chương 1115

Bố muốn con coi như chưa có chuyện gì xảy ra sao?

Con sắp bị người ta đánh chết rồi đây này." "Nếu con có bản lĩnh thì tự đi mà đòi lại công bằng cho mình, ta không cản.

Nếu không có bản lĩnh thì cút về cho ta, bớt ở đây làm ta mất mặt xấu hổ." Mộc Chấn Hoa nói xong liền cúp máy, chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ. "Lão gia, chuyện của cậu hai ngài đừng nghĩ nữa, cứ coi như cho cậu ấy một bài học đi." Quản gia Bàng nói.

Mộc Chấn Hoa gật đầu, "Đã tra ra chỗ ở của Trình Kiều chưa?" "Phu nhân đang ở cùng cậu cả ạ." Mộc Chấn Hoa mạnh tay đập bàn, "Ta biết ngay mà, nếu không sao bị tẩy não nhanh như vậy." "Ta không thể ở thành phố A quá lâu được, chúng ta nhân lúc Mộc Dung chưa về nhà, đến tìm Trình Kiều trước." Trình Kiều biết Lục Niệm Nhất sẽ qua ăn cơm nên đã bắt đầu bận rộn từ sớm.

Bây giờ mỗi ngày ở nhà cũng buồn chán, bà thích nhất là tìm việc gì đó để làm.

Bà hầm một nồi canh lớn, chỉ là không đợi được con trai và con dâu tương lai, mà lại đợi được Mộc Chấn Hoa.

Nhìn hai người đàn ông đứng ở cửa, bà sững sờ một lúc, còn chưa kịp nói gì, Mộc Chấn Hoa và Bàng Hải đã đi vào. "Tôi nói này, hai người có chút lịch sự nào không, nhà người khác có thể tùy tiện vào sao?" Mộc Chấn Hoa ngồi thẳng xuống sofa, ngửi thấy một mùi hương, không khỏi hỏi: "Trong bếp đang hầm món gì vậy?" "Canh hầm cho Mộc Dung và Nhất Nhất." "Gọi thân mật thế, nhanh vậy đã công nhận con bé đó rồi à?" "Đây là chuyện của tôi, không liên quan đến ông.

Rốt cuộc ông đến đây làm gì?" Trình Kiều nhìn Mộc Chấn Hoa chằm chằm. "Tôi đói rồi, múc cho tôi một bát canh." Mộc Chấn Hoa thản nhiên nói. "Đó là canh hầm cho con trai tôi, không phải cho ông uống.

Muốn uống canh thì tự ra khách sạn đi." Mộc Chấn Hoa nhíu mày, nhìn người phụ nữ trước mặt, bao nhiêu năm vẫn cái tính tình thối tha, cứng đầu như vậy. "Bà rốt cuộc đang làm loạn cái gì?" "Mộc Chấn Hoa, tôi nói lại lần nữa, tôi không làm loạn, tôi thật sự định ly hôn với ông." "Điều kiện là gì?" Trình Kiều cười lạnh một tiếng, "Mộc Chấn Hoa, tôi có bao nhiêu tài sản chẳng lẽ ông không rõ sao?

Cả đời này tôi chưa bao giờ thiếu tiền.

Tôi nói không cần một xu của ông thì chính là không cần một xu, tin hay không tùy ông." "Bà không cần, Mộc Dung cũng không cần?" "Đó là chuyện giữa ông và nó, bà đây không muốn quản nữa, hai người muốn thế nào thì thế." "Ăn nói kiểu gì vậy, mới mấy ngày không gặp, sao càng sống càng thụt lùi, lại giống như hồi còn trẻ vậy." Bao nhiêu năm qua, trong mắt ông, Trình Kiều là một quý phu nhân, đã trở nên không còn chút tính khí nào, hoàn toàn không có vẻ đanh đá của thời trẻ. "Tôi muốn nói thế nào thì nói, không cần ông quản." "Trình Kiều, lớn tuổi rồi còn giở thói trẻ con gì nữa.

Gây sự đủ rồi thì về Singapore đi, tôi không có nhiều thời gian để hồ đồ với bà đâu." Người đàn ông này, thật đúng là tự cao tự đại, vẫn nghĩ rằng bà sẽ mãi bám lấy ông ta không buông.

Trình Kiều đi vào phòng, lấy bản thỏa thuận ly hôn mà Mộc Dung đưa cho bà trước đó, ném thẳng vào đầu Mộc Chấn Hoa. "Nhìn cho kỹ đi, xem tôi có phải đang hồ đồ không." Trình Kiều rất căng thẳng, nhưng ném xong thì trong lòng lại thấy thoải mái.

Những năm qua, bà thật sự chưa từng nổi đóa với người đàn ông này, đến mức khiến ông ta cho rằng bà đã không còn tính khí. "Trình Kiều, bà điên rồi sao, bà có biết mình đang làm gì không?" Mộc Chấn Hoa gầm lên, đột ngột đứng dậy.

Quản gia Bàng cũng bị dọa sợ, vội vàng nhặt đơn ly hôn dưới đất lên, đặt trước mặt Mộc Chấn Hoa.

Mộc Chấn Hoa liếc qua, sắc mặt lập tức thay đổi, đúng như lời Trình Kiều nói, bà không cần bất cứ thứ gì. "Bà có ý gì?" Mộc Chấn Hoa trừng mắt nhìn Trình Kiều.

Trình Kiều khoanh tay, "Chính là ý trên mặt chữ, mau ký đi." Mộc Chấn Hoa không động đậy, chỉ nhìn chằm chằm vào bản thỏa thuận trên bàn, như muốn khoét một cái lỗ trên đó.

Trình Kiều gõ gõ lên bàn trà, nhét cây bút vào tay Mộc Chấn Hoa. "Mộc Chấn Hoa, ký tên đi, đừng để tôi coi thường ông." Mộc Chấn Hoa nhìn bản thỏa thuận ly hôn, nhưng không tài nào nhấc nổi cây bút lên. "Mộc Chấn Hoa, ông không phải vẫn còn tình cảm với tôi đấy chứ?

Tỏ ra cao thượng cho ai xem?

Ở đây chỉ có tôi và ông, quản gia Bàng là người của ông, tuyệt đối sẽ không tiết lộ chuyện này.

Về nước nếu có ai hỏi, ông cứ việc nói là ông chủ động đề nghị, là ông không cần tôi nữa, ông vẫn giữ được thể diện." Quản gia Bàng thấy Trình Kiều kiên quyết như vậy, cũng có chút lo lắng, "Phu nhân, lão gia đối với bà tự nhiên là có tình nghĩa, hai người đều đã tuổi này rồi, cứ sống yên ổn đi ạ." "Bàng Hải, sống yên ổn à, ngày tháng này có thể yên ổn được sao?

Trong nhà còn bao nhiêu phụ nữ như vậy, có thiếu tôi không?

Thiếu tôi tuyệt đối không ảnh hưởng đến cuộc sống của các người đâu." "Phu nhân, không thể nói như vậy được, bà mới là người được lão gia cưới hỏi đàng hoàng, là nữ chủ nhân của Mộc gia." "Tôi không muốn làm nữ chủ nhân này nữa không được à?

Mộc Chấn Hoa, mau ký tên đi, ký xong thì mau về nhà, đừng ở đây làm chướng mắt tôi." Trình Kiều vô tình nói.

Mộc Chấn Hoa sắc mặt âm trầm đến đáng sợ, một bộ dạng như sắp có bão tố, "Nói đi, bà và Mộc Dung rốt cuộc đang mưu tính chuyện gì?" "Thần kinh, ông làm người đứng đầu Mộc gia bao nhiêu năm, ngay cả một bản thỏa thuận đơn giản mà cũng không đọc hiểu sao?" Mộc Chấn Hoa không nói gì, hai người cứ thế giằng co.

Một lúc sau, Mộc Chấn Hoa nói: "Nói, người tình của bà rốt cuộc là ai?" Trình Kiều tức giận đến bật cười, "Mộc Chấn Hoa, ông có bệnh à, ông tưởng ai cũng ghê tởm như ông, chỉ thích lăng nhăng bên ngoài sao?" Mộc Chấn Hoa nắm chặt cánh tay Trình Kiều, hung hăng nói: "Tôi hỏi, rốt cuộc là người đàn ông nào?" Cánh tay rất đau, nhưng Trình Kiều gần như không cảm thấy, bà chỉ cảm thấy một sự khoái cảm khi trả thù. "Ông biết đau khổ rồi sao?

Vậy ông có hiểu hơn hai mươi năm qua tôi đã đau đớn thế nào không?

Tôi nhìn ông tìm hết người phụ nữ này đến người phụ nữ khác, sinh hết đứa con này đến đứa con khác, tôi còn đau khổ hơn ông gấp vạn lần." "Cho nên bà trả thù tôi như vậy?" "Ông đừng quá đề cao bản thân, tôi thật sự không muốn lãng phí thời gian vào ông nữa.

Tôi chuẩn bị cho mình một sự giải thoát, cũng cho mình một cơ hội." "Tôi nói cho bà biết, nếu bà chọn ly hôn với tôi, mọi thứ của Mộc gia sẽ không liên quan gì đến Mộc Dung, tôi sẽ không để lại cho nó bất cứ thứ gì.

Bà nghĩ không có sự hỗ trợ của Mộc gia, nó có thể được Lục gia ưu ái không?

Người nhà họ Lục không ngốc, cái công ty nó tự mở đáng giá mấy đồng." "Xã hội bây giờ rất thực tế, coi trọng nhất là môn đăng hộ đối.

Nếu bà muốn tốt cho con trai mình thì đừng tùy hứng như vậy, bà không tùy hứng nổi đâu." Sắc mặt Trình Kiều căng thẳng, có chút lo lắng. "Trình Kiều, bà theo đuổi hạnh phúc của mình, tất nhiên phải trả giá bằng hạnh phúc của con trai bà.

Bà tự mình nghĩ cho kỹ đi." Trình Kiều lắc đầu, mạnh mẽ giằng ra khỏi sự kìm kẹp của Mộc Chấn Hoa, "Tùy ông, đừng có tẩy não tôi nữa, tôi đã bị ông lừa cả đời rồi, lần này tôi sẽ không tin ông nữa đâu." Con trai đã nói, Mộc Chấn Hoa không cho thì anh sẽ cướp, dù sao anh cũng không để cho mấy đứa con riêng kia được hời.

Chương 1116

Con trai trước nay không dễ dàng nói những lời như vậy, nhưng một khi đã nói, bà chọn tin tưởng con trai mình.

Bàng Hải thấy tình hình không ổn, lập tức ghé vào tai Mộc Chấn Hoa nói: "Lão gia, ngài đừng kích động, có chuyện gì cứ từ từ nói." Đúng lúc này, điện thoại của Trình Kiều vang lên, là tin nhắn của Mộc Dung, bảo bà qua nhà Trần Lê ở đối diện.

Lúc này Trình Kiều cũng không muốn đối mặt với Mộc Chấn Hoa, không nghĩ nhiều, bưng nồi canh bà hầm rồi chuẩn bị ra ngoài. "Phu nhân, bà định đi đâu vậy?" Bàng Hải lập tức chặn bà lại. "Tôi đi đâu các người không cần quản.

Mộc Chấn Hoa, ông bình tĩnh suy nghĩ cho kỹ đi, tôi ở ngay đối diện, ký xong thì qua gõ cửa." Mộc Dung và Lục Niệm Nhất đã đến, Trần Lê đang ở trong bếp xào rau. "Mộc Dung, có phải con đã biết bố con đến từ lâu rồi không?" Trình Kiều hỏi. "Vâng, trưa nay đã gặp một lần.

Mộc Lăng suýt bị người ta đánh chết, chúng con đã gặp nhau ở đồn cảnh sát." Trình Kiều cười lạnh, "Sao không bị đánh chết tại chỗ luôn đi, thật tức chết người." Lục Niệm Nhất: "..." Xem ra Trình Kiều còn bạo lực hơn cả Đóa Đóa. "Đợi đã, Mộc Lăng bị đánh, liên quan gì đến con?

Lão già đó có phải nghĩ là con làm không?" "Ông ta nghĩ như vậy đấy." "Mắt mũi kiểu gì vậy, con trai ta mà muốn đánh người, cần gì phải đợi đến bây giờ.

Lão Mộc đó càng ngày càng hồ đồ, ta thấy đầu óc ông ta chắc là bị đàn bà làm cho hỏng rồi." "Được rồi, không nói những chuyện này

nữa.

Sau này hai mẹ con mình ở bên nhà dì Trần Lê, đợi lão già đó đi rồi chúng ta dọn về." "Được, ở đâu cũng được, lát nữa mẹ qua thu dọn đồ đạc." "Mẹ không cần đi đâu, bên chỗ dì Trần Lê không thiếu thứ gì, mẹ cần gì thì mua mới là được." "Thôi được, mẹ chỉ thiếu một bộ đồ dưỡng da thôi.

Nhưng lão già đó không chịu ký tên, làm sao bây giờ?" "Mẹ yên tâm đi, ông ta sẽ ngoan ngoãn ký tên thôi, mẹ sẽ sớm được tự do." "Con trai, con định làm thế nào?" Trình Kiều ghé sát vào Mộc Dung, tha thiết hỏi. "Những chuyện này mẹ không cần quản, con tự có chủ trương." Mộc Chấn Hoa xem đi xem lại bản thỏa thuận ly hôn mấy lần, không phát hiện ra bất kỳ cạm bẫy nào.

Trình Kiều lần này thật sự quyết tâm muốn ly hôn với ông.

Trong lòng không nói nên lời cảm giác gì, rất phức tạp.

Ký hay không ký.

Nhưng mỗi lần hạ quyết tâm muốn ký tên, ông lại cảm thấy không có chút sức lực nào.

Thật là quái quỷ.

Quản gia đứng bên cạnh, không dám thở mạnh, tìm một cái cốc, rót cho ông một ly nước. "Lão gia, không còn sớm nữa ạ." "Tối nay không về khách sạn nữa, ta sẽ ở lại đây.

Đây là nhà của con trai ta, có gì mà ta không ở được chứ." Mộc Chấn Hoa bực bội nói. "Vậy chúng ta ra ngoài ăn cơm trước rồi về, lão gia ngài sức khỏe không tốt, cả ngày nay chưa ăn gì, cơ thể sẽ không chịu nổi đâu ạ." Không nhắc thì Mộc Chấn Hoa không cảm thấy gì, nhắc đến thì đúng là đói thật. "Đi thôi." Mộc Chấn Hoa và quản gia cùng nhau ra ngoài.

Mộc Chấn Hoa ma xui quỷ khiến thế nào lại đi về phía đối diện, dường như còn có thể nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ bên trong.

Cơn tức trong lòng càng dâng lên trào trào.

Đây chính là vợ và con trai ông, giỏi lắm, bỏ mặc ông một mình, còn họ thì ăn uống vui vẻ.

Ông từ sáng đến giờ, một miếng cơm đáng thương cũng chưa được ăn.

Mộc Chấn Hoa tức tối cùng quản gia rời đi.

Trình Kiều nghe thấy tiếng mở cửa bên kia, thực ra muốn mở cửa ra xem, nhưng bị Mộc Dung giữ vai lại, "Không cần xem đâu, hôm nay ông ta chắc chắn chưa ký.

Nhưng cũng chỉ là chuyện mấy ngày này thôi, họ sẽ quay lại, mẹ cứ yên tâm." "Hả, tại sao ông ta không ký?

Mẹ không cần gì cả, ông ta còn có gì không hài lòng chứ, quá đáng thật." "Những chuyện này không phải mẹ cần lo, con trai sẽ giải quyết cho mẹ.

À phải rồi, mấy ngày nay mẹ có liên lạc với chú Lâm không?" Sắc mặt Trình Kiều hơi thay đổi, "Có thể có liên lạc gì chứ." Phải là người đàn ông đó chủ động mới đúng, nhưng đã mấy ngày rồi, ông ta căn bản không hề liên lạc với bà.

Tức chết người, không biết có phải cố ý trêu bà không.

Cảm thấy trêu chọc một người phụ nữ lớn tuổi như bà vui lắm sao?

Lục Niệm Nhất cười nói: "Bác gái, canh của bác hầm ngon như vậy, nếu bác có thời gian có thể mang một ít qua cho chú Lâm, tự tạo cơ hội cho mình, qua lại một hai lần là quen thôi." "Nhất Nhất, cháu bảo bác đi theo đuổi ông ấy à?" Trình Kiều mở to mắt nhìn Lục Niệm Nhất, vẻ mặt rất bất mãn. "Khụ khụ." Lục Niệm Nhất che miệng ho khan. "Nhất Nhất à, làm gì có chuyện con gái theo đuổi con trai.

Nếu bác chủ động sáp lại, thì còn ra thể thống gì nữa, quá mất giá, bác không làm chuyện đó đâu.

Cứ lấy cháu và Mộc Dung mà nói, chắc chắn cũng là Mộc Dung theo đuổi cháu trước." Lục Niệm Nhất có chút buồn cười, mẹ của Mộc Dung thật sự có một trái tim thiếu nữ, lúc này còn đang nghĩ đến những vấn đề này.

Cô vội vàng phụ họa: "Điều này cũng đúng ạ, con gái chúng ta phải kiêu kỳ một chút." "Chuyện của bác các con cũng không cần quản, đợi bác ly hôn xong, bác sẽ quang minh chính đại đi xem mắt, tìm một người đàn ông tốt." Với thân phận đã kết hôn, bà thật sự không dám làm gì cả.

Lúc Mộc Dung đưa Lục Niệm Nhất về nhà, vừa hay gặp Mộc Chấn Hoa và quản gia ăn tối về.

Mộc Dung giả vờ không nhìn thấy họ. "Mộc Dung, con bây giờ càng ngày càng vô lễ, mẹ con dạy con như vậy sao?" "Xin lỗi, ông Mộc, tôi từ nhỏ không có cha mẹ dạy dỗ, lớn lên được như thế này đã là kỳ tích rồi.

Nếu là đàn ông thì hãy cho mẹ tôi một sự dứt khoát.

Chương 1117

Ông đã làm lỡ dở bà ấy bao nhiêu năm rồi, mau chóng dứt khoát buông tay đi." "Đây là chuyện giữa ta và mẹ con, con đừng xen vào." "Được, tôi không xen vào, hai người từ từ giải quyết.

Tôi đi đây, ông cứ tự nhiên." Mộc Chấn Hoa luôn cảm thấy thái độ của Mộc Dung có chút kỳ lạ.

Nó tha thiết muốn ông và Trình Kiều ly hôn, ông không ký, nó lại tỏ ra rất dễ nói chuyện, điều này không hợp lẽ thường. "Thằng nhóc này, trong lòng chắc lại đang âm mưu gì đây?" "Lão gia, ngài nghĩ nhiều rồi, cậu cả không phải người như vậy.

Phẩm hạnh và năng lực của cậu ấy chúng ta đều biết, tuyệt đối là người tốt nhất trong mấy cậu chủ." "Lúc nhỏ thì rất tốt, lớn lên rồi thì thật không biết được, trong lòng ta luôn không yên." Mộc Chấn Hoa ở thành phố A năm ngày, không chỉ Mộc Dung không đến làm phiền ông, mà ngay cả Trình Kiều cũng tránh mặt ông, ông gõ cửa, bà cũng không mở.

Nhưng đúng lúc này, công ty bên Singapore xảy ra chút chuyện, đang chờ ông quyết định. "Lão gia, bệnh tình của cậu hai cũng gần khỏi rồi, có thể đi máy bay được.

Chúng ta nên mau chóng quay về thôi, chuyện công ty không thể trì hoãn được." "Được, cậu lập tức đi đặt vé máy bay nhanh nhất, chúng ta về ngay." Khi Bàng Hải sắp xếp xong mọi việc, lại phát hiện ra một chuyện, "Lão gia, hộ chiếu của chúng ta mất rồi?" "Hộ chiếu mất rồi?

Cậu nghĩ kỹ lại xem để ở đâu?" Sắc mặt Mộc Chấn Hoa rất tệ.

Làm lại hộ chiếu, không biết còn phải trì hoãn bao lâu.

Chuyện công ty căn bản không thể chậm trễ, còn đang chờ ông về quyết định. "Lão gia, tôi nhớ rất rõ, lúc tôi đến khách sạn thu dọn đồ đạc, hộ chiếu để trong vali, tôi còn lấy ra xem.

Mấy ngày nay chúng ta căn bản không lấy ra, sao lại không cánh mà bay được chứ, không thể nào." Mộc Chấn Hoa nhíu mày, một lúc sau, ông nghĩ ra điều gì đó, nặng nề đặt cốc trà trong tay xuống bàn, "Thằng nhóc Mộc Dung." "Gì ạ?" "Ở trong nhà nó mà mất đồ, không phải nó giở trò thì còn ai vào đây.

Ta đã nói sao mấy ngày nay nó không có phản ứng gì, hóa ra là đang chờ ta ở đây.

Thằng nhóc thối, càng ngày càng hỗn xược, dám giở trò trên đầu ta." Mộc Chấn Hoa gọi điện cho Mộc Dung, liên tục mấy lần đều bị anh cúp máy thẳng thừng.

Điện thoại từ Singapore gọi tới liên tục, nói có người đang tùy ý thu mua cổ phiếu công ty.

Mộc Chấn Hoa vừa lo vừa tức, "Bàng Hải, cậu ra cửa chờ, nhất định phải bắt thằng nhóc Mộc Dung đó lại cho ta." Cũng không biết có phải cố ý không, Mộc Dung mãi đến hơn 11 giờ đêm mới về.

Bàng Hải vội vàng chạy ra đón, "Cậu cả, lão gia đang ở nhà đợi cậu." "Ông đi nói với ông ấy, nếu là bàn chuyện ly hôn, tôi sẽ rất vui.

Nhưng nếu ông ấy không có ý đó, vậy thì thôi, tôi và ông ấy không có gì để nói." "Cậu cả, tôi biết cậu cảm thấy phu nhân bao nhiêu năm qua chịu ấm ức, nhưng làm gì có ai khuyên cha mẹ ly hôn.

Phu nhân là vợ cả của lão gia, sau này mọi thứ của Mộc gia đều là của hai người.

Hai người bây giờ rời khỏi Mộc gia, đối với hai người không có chút lợi ích nào cả." "Có những lời lão gia không nói, nhưng tôi biết, trong lòng lão gia luôn có hai người." "Chú Bàng, những lời này tôi không muốn nghe nữa.

Bàn chuyện ly hôn thì được, nếu không phải chuyện này, thì đừng đến làm phiền tôi." Thái độ của Mộc Dung lạnh lùng cứng rắn. "Cậu cả." "Mộc Dung, con đứng lại cho ta." Mộc Chấn Hoa bước ra, mặt không giấu được vẻ giận dữ.

Mộc Dung rất lạnh nhạt, "Đã nghĩ kỹ chưa?" "Chuyện ở công ty có phải do con làm không?" "Câu này thì tôi không hiểu, công ty nào." "Bớt giả vờ với ta.

Chuyện ở Singapore sớm không xảy ra, muộn không xảy ra, sao có thể xảy ra vào thời điểm mấu chốt này.

Con dám nói không phải con đứng sau giở trò không?" Mộc Dung cười lạnh một tiếng, "Ông Mộc thật sự đánh giá cao tôi quá, tôi có bản lĩnh lớn đến mức có thể lay động cơ nghiệp của Mộc gia sao?" Mộc Chấn Hoa im lặng, ánh mắt vẫn gắt gao khóa chặt Mộc Dung, muốn nhìn ra một chút bất thường trên người anh, nhưng Mộc Dung quá bình tĩnh, ông nhất thời có chút không chắc chắn. "Công ty không phải do con giở trò, vậy hộ chiếu của chúng ta thì sao, đừng nói không liên quan đến con." Mộc Dung thản nhiên nói: "Các người không phải thích ở lại đây sao?

Vậy thì cứ yên tâm ở đi, muốn ở bao lâu thì ở.

Hoặc các người cũng có thể làm lại hộ chiếu, nhà bố vợ tương lai của tôi ở thành phố A cũng rất có quan hệ, e là cái hộ chiếu này, không có hai ba tháng thì không làm xong được đâu." Mộc Chấn Hoa mặt tái mét, nghiến răng nghiến lợi nói: "Mộc Dung, con uy hiếp ta." Mộc Dung nhún vai, tức chết người không đền mạng, "Sao có thể chứ, ai có thể uy hiếp được người đứng đầu Mộc gia như ông.

Lần sau đừng nói tôi không có lương tâm, tôi đây là giữ ông ở lại hưởng phúc đấy chứ." Rồng mạnh khó thắng rắn đất, nơi này căn bản không phải địa bàn của Mộc Chấn Hoa, ông không làm được gì cả.

Chuyện mất hộ chiếu này nếu ở trong nước thì rất dễ giải quyết.

Nhưng ở thành phố A, thằng nhóc Mộc Dung này giở chút trò, thì thật sự không dễ dàng gì.

Hai cha con đều im lặng, cứ thế trừng mắt nhìn nhau.

Trình Kiều nghe thấy tiếng con trai, không thấy người vào, liền ra ngoài tìm, nhìn thấy cảnh hai cha con họ đối đầu nhau.

Mộc Chấn Hoa mặt đen như mực, còn Mộc Dung tay đút trong túi quần tây, mặt lại mang theo nụ cười có chút cà lơ phất phơ, hoàn toàn khác với vẻ trầm ổn thường ngày của anh.

Trình Kiều còn chưa kịp nói gì, Mộc Chấn Hoa đã chuyển lửa giận sang bà, "Trình Kiều, chuyện này bà cũng biết?" "Biết gì cơ?" Trình Kiều vẻ mặt ngơ ngác. "Các người giỏi lắm rồi, chỉ biết chọc tức tôi, sớm muộn gì tôi cũng bị các người chọc cho tức chết." Mộc Chấn Hoa ôm ngực. "Ông bị thần kinh à, tôi không biết các người đang nói gì.

Mộc Dung à, mẹ nấu cho con một bát chè trôi nước giải rượu, con ăn xong rồi đi tắm nước nóng rồi ngủ nhé." "Vâng, con về ăn chè trôi nước đây." Mộc Dung ôm vai Trình Kiều.

Mộc Chấn Hoa chỉ cảm thấy một hơi không thở lên được, lảo đảo ngã xuống, may mà quản gia kịp thời đỡ lấy ông. "Lão gia, ngài tỉnh lại?" Quản gia liếc nhìn Mộc Dung và Trình Kiều một cái, vội vàng dìu Mộc Chấn Hoa vào phòng.

Sắc mặt Trình Kiều lập tức sa sầm, có chút lo lắng nói: "Mộc Dung à, chúng ta có phải đã chơi quá trớn không, mấy năm nay sức khỏe của bố con thực ra không được tốt lắm, bác sĩ nói không thể để ông ấy tức giận." Mộc Dung vỗ vai bà, "Mẹ, mẹ về trước đi, con qua xem là được rồi.

Chuyện đang ở thời điểm mấu chốt, mẹ tuyệt đối không được mềm lòng, mọi việc cứ giao cho con xử lý." "Nhưng bố con ông ấy…" Trình Kiều không yên tâm nhìn cánh cửa đối diện. "Mẹ, không có nhiều nhưng nhị gì cả, ông ta chưa chết được đâu.

Sao mẹ không nghĩ lại xem trước đây ông ta đã đối xử với mẹ thế nào?

Ông ta ngất xỉu là mẹ đã không chịu nổi rồi.

Chương 1118

Ông ta lớn hơn mẹ nhiều như vậy, tất nhiên sẽ chết trước mẹ, điểm này mẹ nên sớm nhìn ra." Mộc Dung trầm giọng nói.

Trình Kiều thấy con trai vẻ mặt nghiêm túc, cũng không dám nói thêm gì nữa.

Khó khăn lắm mới kéo gần quan hệ với con trai, bà thực sự sợ lại làm căng với con nữa, không yên tâm quay về phòng.

Mộc Dung bước vào, quản gia đang sơ cứu cho Mộc Chấn Hoa.

Mộc Chấn Hoa rõ ràng đã có phản ứng, không có gì đáng ngại, chắc là bị sốc vì tức giận. "Cậu cả, tại sao cậu nhất định phải đối đầu với lão gia?

Dù thế nào đi nữa, ngài ấy cũng là cha của cậu.

Bây giờ công ty xảy ra chuyện, ngài ấy vốn đã lo lắng tức giận, cậu không thể tiếp tục chọc giận ngài ấy nữa." "Tôi chỉ có một mục đích." "Cậu cả." Quản gia muốn khuyên nữa, nhưng lại không biết nên khuyên thế nào.

Giữa hai cha con này, cách biệt không phải một sớm một chiều, không phải mấy lời của ông là có thể xóa bỏ được.

Khoảng mười phút sau, Mộc Chấn Hoa ý thức cuối cùng cũng hoàn toàn tỉnh táo, vừa mở mắt đã nhìn thấy Mộc Dung, nhưng lại không thấy bóng dáng Trình Kiều, trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

Quản gia vội vàng rót nước, đỡ ông ngồi dậy từ sofa, để ông uống thuốc. "Mẹ con đâu?

Chuyện giữa chúng ta để nó nói chuyện với ta, con biến khỏi mắt ta đi." Mộc Chấn Hoa chỉ ra cửa phòng, thực sự không muốn nhìn thấy anh.

Mộc Dung biết tính Trình Kiều, có chút mềm yếu, đối mặt với người chồng mấy chục năm, khó tránh khỏi mềm lòng, đến lúc đó đầu óc hồ đồ không ly hôn nữa, nói không chừng mọi việc anh làm đều uổng phí. "Tôi sẽ không cho ông cơ hội dùng lời ngon tiếng ngọt để lừa mẹ tôi nữa.

Không ký tên ông sẽ không rời khỏi đây được, cũng không về Singapore được.

Chúng ta cứ thế này kéo dài, xem rốt cuộc ai chống cự được đến cuối cùng.

Ông tự cân nhắc mà lựa chọn đi." Mộc Dung đưa bản thỏa thuận ly hôn cho Mộc Chấn Hoa, Mộc Chấn Hoa không thèm nhìn, xé nát vụn, ném vào người Mộc Dung. "Ông cứ xé đi, tôi còn nhiều lắm, xé một bản còn một bản.

Cuộc hôn nhân này ông không muốn ly cũng phải ly." Mộc Chấn Hoa xé một bản, Mộc Dung lại đặt một bản mới trước mặt ông.

Lặp đi lặp lại nhiều lần. "Mộc Dung, con thật sự muốn bức chết ta sao?" Mộc Chấn Hoa toàn thân run rẩy, hoàn toàn là bị Mộc Dung chọc tức.

Mộc Dung vẫn luôn rất bình tĩnh, "Người như ông sao nỡ chết.

Nếu mẹ tôi thật sự quan trọng với ông như vậy, bao nhiêu năm qua ông đã không đối xử với bà ấy như thế.

Cất cái bộ mặt đạo đức giả của ông đi, ông như vậy chỉ khiến tôi cảm thấy ghê tởm." "Con nói cha ruột của mình ghê tởm, Mộc Dung, con cẩn thận trời đánh sét đánh đấy." "Ba." Mộc Dung đột nhiên nghiêm túc nhìn Mộc Chấn Hoa, gọi một tiếng mà hơn mười năm qua chưa từng gọi.

Mộc Chấn Hoa người chấn động, không thể tin được nhìn Mộc Dung, giọng nói lập tức mềm xuống, "Con gọi ta là gì?" Bao nhiêu năm rồi ông không nghe đứa con trai này gọi ông là ba, không ngờ lại được nghe, lại là lúc nó ép ông ly hôn.

Cương nhu kết hợp, đứa con trai này đúng là đã trưởng thành rồi.

Ông thật sự không biết nên cười hay nên khóc. "Ba, nếu ba thật sự còn một chút quan tâm đến mẹ con, ba hãy trả tự do cho bà ấy.

Bên cạnh ba còn nhiều phụ nữ như vậy, họ đều sẽ vây quanh ba.

Nhưng mẹ con thì khác, nửa đời trước của bà ấy đã hao phí cho ba.

Bà vốn là một tiểu thư khuê các cao ngạo, vì ba mà mài mòn hết mọi góc cạnh, trở mặt với cha, thành thù với con trai, nhưng vẫn không thể làm ba cảm động.

Bà đã nếm đủ khổ đau, rốt cuộc ba còn muốn níu kéo bà ấy đến bao giờ?" "Đã đến lúc ba cho bà ấy một câu trả lời rồi, và câu trả lời tốt nhất chính là để bà ấy đi tìm một người đàn ông yêu thương bà ấy.

Hai người mỗi người một ngả, sống cuộc sống của riêng mình." Mộc Chấn Hoa vẫn không có phản ứng, chỉ là tay cầm bút siết chặt. "Mộc Dung, con nhất định phải làm vậy sao?" "Đúng, nhất định phải như vậy.

Con chính là muốn hai người ly hôn, con chính là muốn mẹ con thoát khỏi nanh vuốt của ba, bắt đầu một cuộc sống mới." Mộc Dung vẻ mặt kiên định nhìn Mộc Chấn Hoa. "Mộc Dung." "Ký đi." Cuối cùng không biết đã giằng co bao lâu, Mộc Chấn Hoa cuối cùng cũng ký tên, ném bản thỏa thuận ly hôn cho Mộc Dung. "Cảm ơn." Mộc Dung nhặt bản thỏa thuận dưới đất lên, ung dung tự tại bước ra ngoài.

Mộc Chấn Hoa trừng mắt nhìn Mộc Dung, đôi mắt đỏ ngầu, bàn tay phải giấu sau lưng cũng khẽ run rẩy.

Trình Kiều cứ thấp thỏm mong ngóng Mộc Dung, thấy con trai trở về, bà liền đi tới, căng thẳng và lo lắng hỏi: "Sao rồi con?" Mộc Dung đưa thẳng tờ đơn thỏa thuận ly hôn trong tay qua, "Mẹ xem kỹ đi, đã ký rồi ạ." Ánh mắt Trình Kiều dán chặt vào chỗ ký tên của Mộc Chấn Hoa.

Nét chữ của ông vẫn lạnh lùng sắc bén như ngày nào, rất có khí phách.

Nhớ lại lúc họ mới đăng ký kết hôn, ông cũng đã ký tên mình như thế, còn nét chữ của bà đặt cạnh chữ ông trông thật mềm mại.

Khi ấy ông còn trêu bà, nói chữ bà viết như thể chưa ăn cơm vậy.

Ngày trước, họ đã đăng ký kết hôn với quyết tâm ở bên nhau cả đời, nào ngờ chỉ vài năm đã trở nên xa lạ như người dưng.

Giờ đây lại ly hôn một cách dễ dàng như vậy, chỉ vài tờ giấy đơn giản đã phủ định tất cả mọi thứ.

Bà kết hôn với ông từ năm mười tám tuổi, chớp mắt đã hơn hai mươi năm, cuối cùng vẫn lạc mất nhau.

Chương 1119

Hốc mắt Trình Kiều đỏ hoe, nước mắt không kìm được mà lã chã rơi xuống.

Mộc Dung thực sự rất hiểu tâm trạng của bà.

Dây dưa nhiều năm như vậy, chưa chắc bà vẫn còn yêu người đàn ông đó, nhưng người đó chắc chắn đã sớm trở thành chấp niệm của bà rồi.

Anh ôm lấy bà, nhẹ nhàng vỗ lưng bà, "Mẹ muốn khóc thì cứ khóc một trận cho đã đi.

Khóc xong rồi sẽ ổn thôi, tất cả mọi chuyện đã qua rồi, cuộc sống sau này của mẹ nhất định sẽ tốt đẹp hơn." Trình Kiều quả thật không hề khách sáo, vùi vào lòng Mộc Dung mà khóc nức nở, vừa khóc vừa nói: "Con trai, con nói xem... mẹ có phải rất vô dụng không?

Ông ta đối xử với mẹ như vậy, ly hôn với ông ta mà mẹ lại còn khóc, thật không có tiền đồ, đáng lẽ mẹ phải cười thật to mới đúng.

Nhưng mẹ vẫn thấy khó chịu, cảm thấy lồng ngực như bị ai đó chặn lại." "Không sao đâu ạ, mẹ muốn khóc thì cứ khóc, con sẽ không cười mẹ đâu." Mộc Dung kiên nhẫn lạ thường, luôn dịu dàng an ủi.

Trình Kiều khóc ròng rã suốt một tiếng đồng hồ, khóc đến mức ngủ thiếp đi mới thôi.

Mộc Dung bế bà lên giường, lấy nước lau mặt cho bà.

Lo lắng ngày mai mắt bà sẽ bị sưng, anh còn đắp cho bà một miếng mặt nạ.

Đợi làm xong tất cả những việc này, đã là một giờ sáng.

Anh cầm tờ đơn thỏa thuận lên xem, cuối cùng cất kỹ nó đi.

Bố mẹ ly hôn, đây là chuyện anh đã mong mỏi hơn mười năm nay, giờ đã thành sự thật, cũng coi như giải quyết xong một tâm sự.

Hôm sau, Mộc Dung trả lại hộ chiếu cho Mộc Chấn Hoa từ sớm.

Trông Mộc Chấn Hoa sắc mặt cũng không tốt lắm, dường như tối qua cũng không được nghỉ ngơi.

Ông ta lạnh nhạt nhìn Mộc Dung một cái, "Tuy ta và mẹ con đã ly hôn, nhưng quy củ trong gia tộc sẽ không bị phá vỡ.

Con là con trưởng của nhà họ Mộc, vẫn là người thừa kế của Mộc gia." Dù sao thì ông ta cũng sẽ không để mấy người phụ nữ kia lên làm chính thất, dã tâm của họ quá lớn, lúc nào cũng nhòm ngó những thứ không thuộc về mình.

Mộc Dung không tỏ thái độ, ngược lại nói: "Đi đường bình an, cẩn thận mấy người phụ nữ bên cạnh ông đấy." Nói xong liền ra ngoài.

Mộc Chấn Hoa nhìn về phía quản gia, "Rốt cuộc nó có ý gì?

Chẳng lẽ nó biết chuyện gì rồi sao?" Quản gia lắc đầu, "Tôi cũng không hiểu cậu cả đang nghĩ gì, nhưng trước giờ cậu ấy không nói lời thừa thãi.

Cậu ấy nói vậy chắc chắn có lý do, chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn." "Được rồi, đi thôi, sắp đến giờ bay rồi." Trước khi đi, Mộc Chấn Hoa dừng bước, nhìn chằm chằm cánh cửa đối diện, nhưng cuối cùng vẫn không có dũng khí qua đó gõ cửa.

Có lẽ Trình Kiều ở cùng Mộc Dung sẽ tốt hơn ở Singapore.

Vốn dĩ muốn qua đây đưa Trình Kiều về, kết quả lại bị Mộc Dung tính kế, bất đắc dĩ phải ký vào đơn thỏa thuận ly hôn.

Trong lòng Mộc Chấn Hoa chua chát khôn tả, thật tâm cảm thấy chuyến đi này lỗ nặng, đúng là ứng với câu nói "mất cả chì lẫn chài".

Nếu sớm biết kết quả sẽ như thế này, ông ta nhất định sẽ không đến, như vậy thì thằng nhóc khốn kiếp kia cũng không thể uy hiếp được ông ta.

Mộc Dung chu đáo mua bữa sáng cho Lục Niệm Nhất, gần như là vừa ngâm nga khúc hát vừa bước vào thang máy.

Nhân viên chào anh, anh còn cười tươi chào lại.

Các nhân viên đều kinh ngạc nhìn anh, nhưng anh xem như không thấy, vẫn đắm chìm trong cảm xúc của riêng mình.

Thấy Lục Niệm Nhất đã đến, anh ôm thẳng đầu cô rồi hôn lên má một cái.

Lục Niệm Nhất bất lực nhìn anh, "Sáng sớm mà anh vui chuyện gì thế?

Miệng sắp ngoác đến tận mang tai rồi kìa." "Ly hôn rồi." Mộc Dung đơn giản thốt ra ba chữ.

Trước khi đi, Trần Lê thấy anh tay không, một vẻ không hiểu chuyện, sợ hai vị tổ tông này lại gây ra chuyện gì, đến lúc đó người chịu tội chính là anh. "Anh ra tay thì phải nhanh chứ." Bao nhiêu năm nay, chủ yếu là do chính Trình Kiều không đồng ý, nếu không sao có thể kéo dài đến tận bây giờ. "Ly hôn là tốt rồi, đỡ cho dì phải lỡ dở mãi." "Đúng rồi, chú Lâm sao rồi?

Mấy hôm nay không thấy động tĩnh gì cả, chỉ có hoa là vẫn gửi đều đặn mỗi thứ Hai.

Chú ấy và mẹ anh rốt cuộc có cơ hội không, nếu không có thì em phải sắp xếp cho mẹ anh đi xem mắt người khác đấy." Lục Niệm Nhất lườm Mộc Dung một cái, "Nóng vội không ăn được đậu hũ nóng đâu, anh sốt ruột thì có ích gì, mấu chốt là phải xem ý của dì và chú Lâm.

Em đã đặc biệt hỏi thăm giúp anh rồi, hai tuần nay chú Lâm đều đi công tác ở tỉnh khác." "Thế thì cũng nên gọi điện cho mẹ anh một cuộc chứ, chẳng nói chẳng rằng gì cả, xem ra người này cũng không đáng tin cậy." Lục Niệm Nhất dĩ nhiên là đứng về phía Lâm Hữu, dù sao người này cũng do cô làm mai mối giới thiệu, "Mộc Dung, anh đủ rồi đấy, anh bị ám ảnh rồi à?

Họ mới chỉ gặp nhau hai lần, miễn cưỡng được coi là bạn bè nói chuyện hợp gu thôi, anh không thể quá khắt khe với người ta được." Mộc Dung nghĩ một lúc rồi mới gật đầu, "Hình như cũng đúng, vậy thì đợi thêm một tuần nữa đi, nếu vẫn không có tiến triển gì thì em sẽ bắt đầu hành động, không thể treo cổ chết trên một cái cây được." Lục Niệm Nhất, "..." Chưa từng thấy ai sốt sắng giới thiệu đối tượng cho mẹ mình như vậy.

Bây giờ rất nhiều người đều phản đối việc giới thiệu đối tượng cho bố mẹ, anh thì hay rồi, ban đầu là anh khởi xướng, bây giờ anh lại là người hăng hái nhất.

Cô giật lấy cái túi trong tay anh, "Không đưa em ăn là nguội hết bây giờ, chưa thấy bạn trai nào không đủ tiêu chuẩn như anh." Mộc Dung gãi đầu, "Ăn đi, ăn đi, mau ăn đi, anh nhất định sẽ nuôi em trắng trẻo mập mạp." "Anh mới trắng trẻo mập mạp, cả nhà anh đều trắng trẻo mập mạp." Có biết nói chuyện không hả, thật là đáng ghét. "Con gái trắng trẻo mập mạp một chút thì có sao, em bây giờ gầy quá rồi." Mộc Dung ngồi xuống bên cạnh Lục Niệm Nhất, cũng đưa tay lấy một cái tiểu long bao.

Anh khoan khoái nheo mắt lại, cảm thấy có bạn gái ở ngay trước mắt thật tốt, không cần lo cô bị người đàn ông khác cuỗm mất, lại còn có thể trêu chọc bất cứ lúc nào. "Đừng có lấy nữa, em còn không đủ ăn.

Mộc Dung, sao anh keo kiệt thế, chỉ mua có mấy cái?" Lục Niệm Nhất thật sự cạn lời.

Sáng sớm gọi điện nói mua bữa sáng cho cô, kết quả mua về lại là nửa lồng bánh bao nhỏ.

Chương 1120

Sớm biết vậy cô đã tự mình ra ngoài ăn tạm cái gì đó, còn hơn là chỉ ăn mỗi bánh bao. "Có nửa lồng rồi còn gì, anh thấy các cô gái khác đều mua như vậy mà." Mộc Dung nhất thời không phản ứng kịp.

Lục Niệm Nhất trừng mắt nhìn Mộc Dung, "Bây giờ nhìn anh càng lúc càng thấy ngứa mắt, đến cả em ăn được mấy cái bánh bao mà anh cũng không biết.

Cứ như anh thế này mà còn mong trở thành bạn trai tốt à, hết hy vọng rồi." "Lần sau anh mua cho em cả một lồng." "Anh coi em là heo à mà ăn hết cả một lồng?

Không biết bữa sáng phải đa dạng à, sao anh không mua mỗi thứ một ít?

Cứ như đầu cá trong bát ấy, chọc một cái mới nhúc nhích một cái.

Đồ uống cũng không biết mua, thật là hết chịu nổi.

Nếu anh được một phần ba của bố em thôi, em đảm bảo nằm mơ cũng phải cười đến tỉnh." "Ây da, sao anh so được với bố vợ đại nhân chứ, anh sẽ cố gắng từng chút một mà." Mộc Dung sờ sờ mũi. "He he, Nhất Nhất, anh sẽ cố gắng." Mộc Dung còn làm động tác cổ vũ với Lục Niệm Nhất.

Lục Niệm Nhất bật cười thành tiếng, anh đúng là vui quá hóa rồ rồi, trở nên ấu trĩ thế này. "Được rồi, làm việc đi." Trần Lê đứng ngay ngoài cửa, nhìn hai người đang ăn sáng trong văn phòng mà thật sự cạn lời.

Công ty có quy định không được ăn trong văn phòng, thế mà người công khai thách thức lại chính là người đặt ra quy định này.

Quả nhiên đàn ông đang yêu thật khác biệt. "Thôi được rồi, mau đi làm việc đi, anh đừng có vô kỷ luật như thế, để cấp dưới nhìn thấy thì ra thể thống gì nữa." "Nhất Nhất, em hãy kiên nhẫn với anh thêm một chút, anh nhất định sẽ không để em thất vọng đâu." "Được rồi, biết rồi." Buổi trưa, Lục Niệm Nhất nhận được điện thoại của Lục Sâm, bảo cô tối về nhà ăn cơm.

Hỏi kỹ hơn thì lại không nói là ai, chỉ bảo về nhà sẽ biết.

Mộc Dung tối nay đã có kế hoạch, nghe Lục Niệm Nhất gọi điện xong, kế hoạch đành phải hủy bỏ.

Lúc tan làm, Mộc Dung đáng thương nhìn Lục Niệm Nhất, còn Lục Niệm Nhất thì giả vờ như không thấy gì, tự mình thu dọn đồ đạc. "Tổng giám đốc Mộc, tôi tan làm đây." "Nhất Nhất." "Tổng giám đốc Mộc còn có việc gì muốn sắp xếp ạ?" Mộc Dung nghiến răng, con bé này chắc chắn là cố ý, anh đã biểu hiện rõ ràng như vậy rồi mà vẫn không chịu đưa anh về nhà ăn cơm.

Hơn nữa, anh đã gặp bao nhiêu người nhà cô rồi, đến nhà cô ăn một bữa cơm thì có gì mà phải làm màu.

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng Mộc Dung lại không dám thể hiện ra, "Không có gì, chỉ là tối nay anh không có cơm ăn." "Thôi đi, anh tưởng em ngốc à?

Dì và Trần Lê không ở nhà sao, họ sẽ nấu cho anh mà, anh còn có thể thiếu đồ ăn được chắc." Mộc Dung lại nghiến răng, tiếp tục cười nói: "Nhất Nhất, hôm nay anh cho Trần Lê nghỉ rồi, mẹ anh chỉ biết hầm canh thôi, anh không muốn uống nữa." "Vậy em đặt đồ ăn ngoài cho anh nhé, đặt quán chúng ta hay ăn ấy, em thấy lần nào anh ăn cũng ngon miệng lắm mà." "Nhất Nhất, anh bây giờ là người có bạn gái rồi." Lục Niệm Nhất chớp chớp mắt, "Có bạn gái thì sao, anh lại chẳng phải có vợ rồi.

Người lo cho anh chuyện ăn mặc ở đi lại là vợ chứ không phải bạn gái.

Tiếng Trung của anh vẫn chưa học tốt, hôm nào em đăng ký cho anh một lớp tiếng Trung nhé." Lục Niệm Nhất đứng dậy định đi, Mộc Dung thật sự không nhịn được nữa, kịp thời kéo tay cô lại, sa sầm mặt nói: "Nhất Nhất, anh muốn đến nhà em ăn cơm." Lục Niệm Nhất dở khóc dở cười, cuối cùng cũng không nhịn được rồi, "Không được, hôm nay nhà em có khách, anh đến nhà chúng em thì còn ra thể thống gì nữa." "Chỉ là ăn một bữa cơm thôi mà, em đừng nghĩ nhiều quá." "Em thì không nghĩ nhiều, nhưng người khác chắc chắn sẽ nghĩ nhiều.

Được rồi, đừng cản đường em nữa, em phải về đây, bố em đang đợi em về ăn cơm kìa, ông ấy nhất định đã làm món em thích nhất rồi.

Ôi, em nghĩ thôi đã thèm chảy nước miếng rồi." "Nhất Nhất." Mộc Dung ôm Lục Niệm Nhất không buông, hôm nay anh đã quyết tâm phải bám riết không tha, dù thế nào cũng phải xâm nhập vào nhà bố vợ tương lai.

Một khi đã bắt đầu, sẽ tương đương với việc có được một phiếu cơm dài hạn, sau này có thể đến ăn chực, chuyện tốt biết bao. "Mộc Dung, anh có thể đừng vô lại được không?

Em đã nói là không đi được thì không đi được, em cũng là vì tốt cho anh thôi, bảo anh đừng nóng vội, quá nóng vội ngược lại sẽ phản tác dụng.

Anh đừng có chọc vào bố em, chọc vào ông ấy không phải chuyện tốt đâu." Với sự hiểu biết của cô về bố mình, lúc này không thể cứ lao đầu vào, nếu không sẽ chọc giận ông ấy.

Cơm ông ấy nấu không phải ai cũng có thể ăn được đâu.

Nếu chưa được sự đồng ý của bố, cô thật sự không dám đưa anh về nhà. "Sao lại thế được, bố em ấn tượng về anh khá tốt mà." Mặt Lục Niệm Nhất sa sầm lại, "Lời em nói rốt cuộc anh có nghe không hả?" Mộc Dung thấy sắc mặt Lục Niệm Nhất không tốt, lập tức cười nói: "Đương nhiên là nghe rồi, không nghe lời em thì còn nghe lời ai nữa." "Được rồi, đừng đi theo nữa, em đi đây." Mộc Dung trơ mắt nhìn Lục Niệm Nhất rời đi, sau đó chiếc xe của cô biến mất khỏi tầm mắt anh.

Lúc Lục Niệm Nhất về đến nhà, phát hiện trong phòng khách có hai người đang ngồi.

Cô thấy họ quen mắt, chỉ là nhất thời không gọi được tên. "Niệm Niệm, con quên chú rồi à?" Người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh cũng cười tủm tỉm nhìn Lục Niệm Nhất.

Anh ta mặc áo sơ mi trắng và quần jean, trang phục rất đơn giản. "Chú Ngô, Ngô Thành." Trong đầu Lục Niệm Nhất lóe lên điều gì đó, kích động reo lên. "Coi như con chưa quên chú.

Hồi con ba bốn tuổi thích nhất là đến công ty chạy loạn đấy." Ngô Chính cười nói.

Ngô Chính trước đây là giám đốc của một công ty con thuộc tập đoàn Lục thị, sau này cả gia đình di cư ra nước ngoài. "Chú Ngô, chú lại trêu con nữa rồi." Lục Sâm là một ông bố tùy hứng, không lúc nào rời được cô công chúa nhỏ của mình.

Ông thường thích đưa Lục Niệm Nhất đến công ty, lúc cả đám người đang họp, cô bé liền chạy lung tung trong phòng họp, một mình chơi đùa vui vẻ. "Thế cậu còn nhớ người bạn cùng bàn này không?" "Sao lại không nhớ được, hồi nhỏ cậu đâu có trông thế này, cậu là một tên mập đấy, không ngờ bây giờ dáng người lại đẹp thế này, ra nước ngoài chắc tập luyện không ít nhỉ, cơ bắp này cũng săn chắc ghê." Lục Niệm Nhất chọc mấy cái vào cánh tay Ngô Thành.

Ngô Thành có chút ngượng ngùng gãi đầu, tai cũng đỏ lên, "Niệm Niệm, mấy chuyện xấu hổ hồi đó có thể đừng nhắc lại được không?

Hồi nhỏ mập đâu có đại diện cho cái gì, tớ ở nước ngoài là vận động viên đấy, đoạt không ít giải thưởng, bây giờ thân hình này thật sự không chê vào đâu được, cậu đừng có chê tớ nữa." "Tớ chê cậu bao giờ." "Cậu chính là chê rồi, đừng tưởng tớ không biết, trước đây ánh mắt cậu nhìn tớ đã không đúng rồi." "Nói bậy, trước đây lúc người khác nói cậu mập, người cãi nhau với họ chính là tớ đấy, cậu cái tên mập chết tiệt này đừng có mở mắt nói láo với tớ." "Xem kìa, cậu còn nhớ biệt danh của tớ, đây không phải là chê bai thì là gì." "Ây da, chắc chắn là cậu ở nước ngoài lâu quá rồi, không còn hiểu sự uyên thâm của Hán ngữ nữa, chỉ biết lĩnh hội bừa bãi thôi." Mạc Noãn thấy hai đứa trẻ trò chuyện vui vẻ, cười nói: "Được rồi, được rồi, chuẩn bị ăn cơm thôi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện." "Tiểu Noãn à, hai vợ chồng cậu khách sáo quá, còn tự mình xuống bếp, theo tôi thấy thì ra ngoài ăn một bữa là được rồi." "Sao được chứ, ăn ở ngoài sao bằng ở nhà được.

Ở ngoài thì lúc nào ăn cũng được, nhưng tay nghề của Lục Sâm nhà chúng tôi không phải lúc nào cũng được thưởng thức đâu." Mạc Noãn cười nói.

Chương 1121

"Cũng đúng, tay nghề của tổng giám đốc Lục tôi đây là lần đầu được nếm thử." "Vậy thì cảm ơn bác Lục, bác Lục ạ." Ngô Thành cười tươi kéo ghế ra. "Chú Ngô, lần này hai người về rồi sẽ không đi nữa chứ ạ?" Lục Niệm Nhất hỏi. "Không đi nữa, lá rụng về cội, ở nước ngoài lâu quá rồi.

Công việc mới của tiểu Thành cũng ở trong nước, đối phương rất có thành ý, đã đích thân tìm nó thương lượng mấy lần.

Sau này chúng chú sẽ ở lại thành phố A." "Tiểu Thành làm việc ở đâu vậy?" Lục Sâm hỏi. "Tập đoàn Bách Hối, một công ty phần mềm mới nổi mấy năm nay, quy mô công ty không lớn lắm, nhưng triển vọng tương lai chắc sẽ khá tốt." Ngô Thành đáp.

Khụ khụ.

Lục Niệm Nhất suýt nữa thì bị sặc, có cần phải trùng hợp đến thế không, lại là công ty của Mộc Dung. "Niệm Niệm, con từ từ thôi, lớn thế này rồi mà còn bị sặc." Ngô Thành chu đáo đưa cho cô một tờ khăn giấy.

Ối chà, Lục Sâm vui rồi.

Trùng hợp thật, lại là công ty của Mộc Dung.

Lần này thì náo nhiệt rồi, không biết Mộc Dung và Ngô Thành ở cùng nhau sẽ tạo ra tia lửa gì.

Ông có chút mong đợi.

Mạc Noãn quá hiểu Lục Sâm, vừa nhìn thấy bộ dạng này của ông là biết ông lại đang có ý đồ gì đó rồi.

Bà vẫn còn đang thắc mắc, người đàn ông này trước giờ vốn hẹp hòi, đón gió tẩy trần cho người ta thường là ở bên ngoài, lần này lại mời thẳng người ta về nhà, còn tự mình xuống bếp, lại còn triệu hồi cô công chúa nhỏ của mình về, hóa ra là có ý đồ này.

Chuyện này, Lục Niệm Nhất thực ra cũng biết.

Mộc Dung nói anh đã chiêu mộ được một người rất lợi hại, từng đoạt giải thưởng lớn quốc tế, anh vẫn luôn rất ngưỡng mộ, chính anh đã đích thân ra nước ngoài đàm phán hai lần, đưa ra rất nhiều điều kiện ưu đãi mới đào được người về.

Chuyện này thật trùng hợp, đối phương lại chính là bạn cùng bàn thời thơ ấu của cô.

Không biết Mộc Dung biết chuyện này sẽ có phản ứng thế nào. "Ngô Thành, tớ cũng làm việc ở tập đoàn Bách Hối." Lục Niệm Nhất không giấu giếm, vì căn bản không giấu được.

Ngô Thành mắt sáng lên, "Thật sao, vậy thì trùng hợp quá, Niệm Niệm cậu giữ chức vụ gì?" "Trợ lý tổng tài." Không chỉ Ngô Thành, ngay cả Ngô Chính nhìn Lục Niệm Nhất ánh mắt cũng thay đổi, "Niệm Niệm nhà chúng ta thật có triển vọng, mới tốt nghiệp đã ngồi lên vị trí trợ lý tổng tài, việc này không dễ dàng đâu." "Chú Ngô, làm gì có khoa trương như vậy, chỉ là một trợ lý nhỏ thôi ạ." Lục Niệm Nhất thật không dám nói, cô là bị quy tắc ngầm.

Có một lần Mộc Dung lỡ lời, cô mới biết, Mộc Dung có ý với cô, nên mới phá lệ tuyển cô, một người không có kinh nghiệm làm việc, vào làm trợ lý. "Niệm Niệm, vậy chúng ta thật sự có duyên, sau này buổi trưa có thể cùng nhau ăn cơm rồi.

Tớ nhớ hồi nhỏ cậu rất thích ăn, thành phố A mấy năm nay thay đổi nhiều, sau này cậu phải dẫn tớ đi dạo nhiều hơn đấy." Lục Niệm Nhất đã không cười nổi nữa rồi, với cái bình giấm như Mộc Dung, có cho cô và Ngô Thành cùng ăn cơm mới là lạ, e là sẽ cách ly bọn họ ra mất.

Một bên là bạn thời thơ ấu, một bên là bạn trai của mình, thật khó xử. "Chuyện này chắc chắn không thành vấn đề." Giọng Lục Niệm Nhất có chút yếu ớt. "Vậy sau này tớ sẽ theo cậu nhé, tiểu Niệm Niệm." "Nếu cậu còn gọi tớ là tiểu Niệm Niệm, tớ sẽ gọi cậu là tên mập chết tiệt." "Đừng mà, tớ là một chàng trai đẹp trai thế này, cậu mà gọi tớ là tên mập chết tiệt, chẳng phải là cố tình chặt đứt đường đào hoa của tớ sao, cô gái nào còn để ý đến tớ nữa." "Hai đứa trẻ này, chú còn sợ hai đứa lớn lên sẽ xa cách, xem ra lo lắng này hoàn toàn là thừa thãi, tình cảm thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, tuyệt đối không giống bình thường." Trong mắt Ngô Chính đầy ý cười, càng ngày càng cảm thấy hai đứa trẻ này rất xứng đôi. "Cậu lo lắng hoàn toàn là thừa thãi, chúng nó làm bạn cùng bàn mấy năm liền, sao có thể xa cách được.

Tiểu Thành, cháu vẫn chưa có bạn gái phải không?" Lục Sâm cười tủm tỉm nói. "Bác Lục, chuyện này không phải quá rõ ràng rồi sao ạ?" Ngô Thành gãi gãi đầu. "À à, đúng vậy, rất rõ ràng." Lục Sâm cười một cách cao thâm khó lường.

Lục Niệm Nhất cũng không nói gì nữa, bắt đầu ăn ăn ăn.

Sau bữa tối, hai bố con nhà họ Ngô ra về.

Lục Niệm Nhất bị Lục Sâm gọi đi dọn bàn, dọn dẹp nhà bếp.

Lục Niệm Nhất oán hận nhìn bố mình một cái, thấy ông không có chút giọng điệu thương lượng nào, đành ngoan ngoãn đi rửa bát. "Mấy đứa trẻ bây giờ quả nhiên không thể nuông chiều, ông đây bận rộn cả buổi tối nấu một bữa cơm, bảo nó dọn dẹp một chút mà nó còn không vui.

Thật là buộc tôi phải bắt nó dọn về nhà ở, ngày ngày sai bảo nó mới được." "Lục Sâm, vừa phải thôi, đừng có suốt ngày không có chuyện gì lại kiếm chuyện, anh chính là ghen ăn tức ở đấy." "Nói gì thế, anh có gì mà phải ghen tị." Nhưng mà con gái đi làm thì ở cùng Mộc Dung, buổi tối cũng ở cùng Mộc Dung, Mộc Dung gần như chiếm hết thời gian của con bé.

Nghĩ lại cũng thật phiền lòng, chịu không nổi rồi. "Cái suy nghĩ nhỏ nhen của anh viết hết lên mặt rồi kìa, đừng tưởng em không biết." Mạc Noãn chỉ chỉ vào mặt ông. "Anh nhớ con gái của mình, có gì sai sao?" Lục Sâm nhướng mày.

Mạc Noãn lườm ông một cái, "Anh biết em đang nói gì mà, Mộc Dung và Niệm Niệm tình cảm tốt đẹp, anh lại cứ phải để Ngô Thành chen một chân vào, thế là sao?" "Noãn Noãn, anh đâu có biết chuyện lại trùng hợp như vậy, bọn họ vừa hay ở cùng một công ty, chuyện này tuyệt đối không phải do anh kiểm soát được." "Thế anh mời người ta đến nhà thì sao?

Còn đặc biệt gọi Niệm Niệm về nữa." "Bọn trẻ có chuyện để nói với nhau chứ, một ông già như anh thì nói chuyện gì với người trẻ tuổi chứ." "Tóm lại anh đừng can thiệp vào chuyện của chúng nó, anh chính là không muốn thấy người ta tốt đẹp." "Noãn Noãn, những thứ dễ dàng có được, rất nhiều đàn ông sẽ không trân trọng.

Anh làm vậy là để Mộc Dung biết, Niệm Niệm nhà chúng ta có giá thế nào, để nó cẩn thận một chút, không cẩn thận là mất bảo bối ngay." "Em thấy bọn họ như vậy rất tốt, đều là mối tình đầu của nhau, cuộc sống trong sáng biết bao, anh đừng có làm rối tung lên." Giọng Mạc Noãn không rõ ràng.

Ánh mắt Lục Sâm khẽ lóe lên, véo véo má bà, "Noãn Noãn, giấm cũ bao năm này chúng ta đừng ăn nữa, chuyện tình đầu không nhất định sẽ lâu dài đâu, như chúng ta thế này mới tốt chứ." Tìm tìm kiếm kiếm được một người, ngọt ngào bên nhau đến bạc đầu. "Đừng có động tay động chân, anh véo đến da em lỏng hết cả rồi.

Em xin nhắc lại lần nữa, em không ghen, em đang nói chuyện nghiêm túc với anh, đừng có nói lảng sang chuyện khác." Lời của phụ nữ mà tin được thì heo nái cũng biết leo cây.

Chương 1122

Lục Sâm thầm nghĩ trong lòng, cười nói: "Tình yêu đích thực thì tuyệt đối không thể chia cắt được.

Dù sao thì anh cũng sẽ tìm vài chàng trai ưu tú gửi đến bên cạnh Niệm Niệm nhà chúng ta, cung cấp thêm tài nguyên cho con bé, để nó lựa chọn, biết đâu lại có người phù hợp hơn thì sao." Mạc Noãn đổ mồ hôi thay cho Mộc Dung, ông bố vợ tương lai này đúng là cái đèn không cạn dầu.

Bà bất lực lắc đầu. "Noãn Noãn, một lần gặp được người tốt, chuyện này thật sự rất khó nói, em xem ông cụ non nhà chúng ta đâu có may mắn đó." "Thằng nhóc Tử Mặc này, thật là vô lương tâm, cả tuần nay không gọi điện cho mẹ rồi." Nhắc đến Lục Tử Mặc, Mạc Noãn lại nhớ con trai, lấy điện thoại ra gọi cho cậu. "Mẹ." Giọng Lục Tử Mặc uể oải, mang theo chút bất lực vì bị đánh thức.

Mạc Noãn lúc này mới ý thức được vấn đề chênh lệch múi giờ, "Tử Mặc, mẹ có làm phiền con ngủ không?" "Không sao đâu mẹ, mẹ cứ nói đi." Lục Tử Mặc dụi dụi mắt. "Tử Mặc, con đã có bạn gái chưa?" Mạc Noãn đi thẳng vào vấn đề. "Mẹ, mẹ chỉ gọi để hỏi chuyện này thôi sao?" "Đúng vậy, con không thấy đây là một chuyện rất quan trọng sao?" Lục Tử Mặc có chút cạn lời, nửa đêm nửa hôm cậu còn tưởng là chuyện gì quan trọng lắm, "Mẹ có phải muốn làm bà nội rồi không?" Mạc Noãn nghẹn lời, đứa trẻ này nói chuyện kiểu gì thế, trí tưởng tượng thật phong phú.

Bà chỉ thuận miệng hỏi một câu thôi, làm gì có phức tạp như vậy.

Bà còn chưa kịp nói gì, Lục Tử Mặc đã ném ra một câu tiếp theo, "Ngại quá, con còn chưa chuẩn bị xong để làm một ông bố trẻ đâu, mẹ đừng nghĩ đến chuyện đó nữa." Mạc Noãn cuối cùng không nhịn được mà mắng lên: "Thằng nhóc khốn kiếp, nói chuyện kiểu gì thế hả." "Vậy thì con yên tâm rồi, mẹ không vội làm bà nội, con không vội làm bố, vậy chuyện này sau này hãy nói.

Mẹ, con buồn ngủ quá, con ngủ tiếp đây, tạm biệt mẹ." Nói xong, Lục Tử Mặc cúp máy, kéo chăn lên, tiếp tục ngủ khò khò.

Mạc Noãn nghe tiếng điện thoại bị ngắt, tức đến mức suýt nhảy dựng lên, "Thằng nhóc này, mới ra nước ngoài chưa được bao lâu mà đã học được một thân thói hư tật xấu, còn bắt đầu học cách cãi lại mẹ, không biết tôn trọng người già yêu thương trẻ nhỏ gì cả, tức chết tôi rồi." Lục Sâm không nhịn được cười thành tiếng, "Ai bảo em nửa đêm nửa hôm lại đi làm phiền ông cụ non, tính tình của ông cụ non đâu có tốt như vậy." "Lục Sâm, con trai anh anh không định quản nữa à?

Có ai nói chuyện với mẹ mình như thế không?

Làm bà nội, nó mà tìm được phụ nữ, dám sinh ra một đứa, tôi còn thật sự dám làm một bà nội trẻ đấy, có gì to tát đâu." Mạc Noãn đập một cái vào bàn trà trước mặt. "Không, không, không, anh còn chưa muốn dắt theo một cái bình dầu nhỏ đâu, làm ông nội quá trẻ không tốt." Lục Sâm nén cười khoát tay.

Ông thật sự muốn bấm like cho câu nói này của con trai, quá thông minh, đã thành công chặn họng vợ mình. "Lục Sâm." Mạc Noãn tức giận trừng mắt nhìn Lục Sâm.

Giọng Mạc Noãn lớn hơn, Lục Sâm vội vàng xuống nước, "Vấn đề giáo dục con trai trước giờ đều do em phụ trách, em muốn quản thế nào thì quản, anh nghe theo em." "Bớt đùn đẩy trách nhiệm cho tôi đi, con hư tại cha, là do chính anh không giáo dục tốt Lục Tử Mặc." "Vậy thì phải làm sao?

Nó không ở trong nước, chẳng lẽ anh lại phải bay qua đó đánh nó một trận à?" Lục Sâm nhún vai. "Tôi không quan tâm nữa, mau chóng điều nó về đây, cứ tiếp tục như vậy, nó sẽ càng ngày càng hoang dã." Lục Sâm kéo Mạc Noãn ngồi xuống, "Được rồi, đừng giận nữa, giận nữa da em sẽ bị lỏng đấy, nguôi giận đi, mấy đứa trẻ hoang dã này sau này anh có nhiều cách để trị chúng nó." Nghe vậy, Mạc Noãn mới hít sâu một hơi, cố gắng để mình bình tĩnh lại, quyết định không chấp nhặt với thằng nhóc hỗn láo Lục Tử Mặc kia nữa, nếu không sẽ càng già đi.

Lục Niệm Nhất vừa từ trong bếp ra thì nghe thấy câu này, không nhịn được xen vào: "Bố, đừng có giận cá chém thớt được không?

Con có đắc tội gì với bố đâu." "Tuổi còn nhỏ đã yêu đương, lại còn suốt ngày không về nhà, con còn có lý nữa à?

Đây có phải là chuyện một cô gái ngoan sẽ làm không?" Lục Sâm trừng mắt nhìn Lục Niệm Nhất.

Lục Niệm Nhất sờ sờ mũi, nhếch mép, vừa lùi về phía bếp vừa nói: "Con xin rút lại lời mình vừa nói, con đi gọt hoa quả cho bố mẹ đây.

Sau bữa cơm ăn chút hoa quả, sung sướng như thần tiên, sung sướng như thần tiên, he he." "Con bé khốn này, lại giở trò qua loa với tôi." Lục Niệm Nhất đặt đĩa hoa quả sang một bên, liền chuẩn bị chuồn là thượng sách. "Đi đâu đấy?

Lại định gọi điện cho Mộc Dung à?" Lục Sâm lạnh giọng.

Lục Niệm Nhất dừng bước, ngồi xuống giữa bố mẹ, đưa tay ôm vai họ, "Làm gì có chuyện đó, con ngày nào cũng đối mặt với cái khúc gỗ đó, chán lắm rồi.

Con chỉ buồn ngủ, muốn đi ngủ thôi, con đi làm cả ngày rồi, mệt lắm." "Thật sự chán à?" "Đương nhiên rồi, mệt mỏi về thẩm mỹ rồi.

Cái khúc gỗ đó trông cũng chỉ tàm tạm, sao so được với đàn ông xuất thân từ nhà họ Lục chúng ta chứ.

So về sức quyến rũ, anh ta không bằng bố đâu, so về đẹp trai, anh Nghiêu Nghiêu và ông cụ non nhà mình tuyệt đối hơn hẳn." Lục Niệm Nhất tựa vào vai Lục Sâm. "Hơn nữa nhé, còn không biết nấu ăn, người cũng không chu đáo.

Sáng nay gọi điện cho con nói muốn mua đồ ăn sáng, kết quả chỉ mua cho con nửa lồng bánh bao nhỏ, đồ uống cũng không có một giọt, bố nói có tức không chứ." "Trai kỹ thuật, đặc biệt là loại lập trình viên này, hình như đều ngốc bẩm sinh.

Ngày nào cũng làm con tức một bụng, quan trọng là còn ấu trĩ không thể tả, rõ ràng lớn hơn con năm tuổi, mà con cứ có cảm giác mình là chị của anh ta." "Nếu đã chê đến thế thì chia tay đi, bố cũng sớm đã không vừa mắt nó rồi." Trước đây còn cảm thấy chàng trai trẻ đó rất có chí tiến thủ, là một cổ phiếu tiềm năng, gần đây ông càng nhìn càng không thuận mắt.

Lục Niệm Nhất vội vàng nháy mắt với mẹ mình, hình như cô đã nói quá lời rồi.

Mạc Noãn mới không thèm để ý đến cô, quay thẳng đầu sang một bên.

Lục Niệm Nhất ngớ người, hôm nay là ngày gì thế này, tại sao ngay cả mẹ cũng không chịu giúp cô nữa. "Hu hu hu, mẹ cũng không thương con nữa rồi, buồn quá, buồn chết mất." Lục Niệm Nhất vùi đầu vào giữa hai chân, khóc thút thít. "Noãn Noãn, bộ phim truyền hình em đang theo dõi sắp bắt đầu rồi, điều khiển ở chỗ em đấy, mau bật tivi lên, nếu không là lỡ mất." "Đúng rồi, còn hai phút nữa thôi." "Anh nói xem người phụ nữ này thật sự là cầm thú không bằng, cho dù không phải con gái ruột của mình cũng không thể đối xử như vậy chứ." Lục Sâm nói. "Đúng vậy, người mẹ như vậy đáng bị trời đánh sét bổ." Hai vợ chồng bắt đầu thảo luận về tình tiết phim, hoàn toàn lờ đi Lục Niệm Nhất.

Lục Niệm Nhất giả vờ khóc một lúc, sau đó lặng lẽ ngẩng đầu lên, bĩu môi cầm điện thoại gọi cho Lục Tử Mặc. "Hu hu hu, ông cụ non ơi, bố mẹ không còn yêu chúng ta nữa rồi.

Vừa nãy bố còn nói chúng ta là con hoang, anh mau về đi, anh mà không về là em gái anh bị bắt nạt đến chết mất." "Mẹ có lẽ là muốn có cháu ngoại rồi, em cố lên, sinh một đứa ra chặn miệng họ là được rồi, như vậy họ sẽ không có thời gian bắt nạt em nữa." Lục Tử Mặc cảm thấy mình rất thông minh.

Lục Niệm Nhất đứng bật dậy, trừng to mắt, "Ông cụ non, anh nói gì thế?

Anh đừng có trù ẻo em, đây có giống lời anh trai ruột nói không hả?" "Anh nói thật đấy, truyền thống nhà chúng ta nên thay đổi rồi, em sớm làm mẹ đi, như vậy họ sẽ không làm phiền anh nữa.

Anh ngủ tiếp đây, chúc em may mắn." Lục Tử Mặc nói một cách nghiêm túc.

Chương 1123

Nói xong liền cúp máy.

Nội tâm Lục Niệm Nhất sụp đổ, thật sự muốn nhảy dựng lên.

Hôm nay rốt cuộc cô đã chọc ai ghẹo ai, sao ai cũng đối xử với cô như vậy. "Ông cụ non, cái ông cụ non này, đợi anh ta về xem tôi có xử lý anh ta không, tức chết tôi rồi, tức chết tôi rồi." Lòng Mạc Noãn thật sự thoải mái, nhưng lại có chút lo lắng, "Con trai em sao thế?

Có phải gặp chuyện gì không vui không, sao hôm nay lại cãi lại em gái mình, chuyện này không hợp lý." Cặp song sinh này tình cảm rất tốt. "Anh làm sao mà biết được?

Anh lại không có mắt thần, sao biết nó xảy ra chuyện gì.

Chắc là trong lòng không thoải mái, nửa đêm nửa hôm hai mẹ con cứ làm phiền người ta, vui được mới lạ." Lục Niệm Nhất cũng cảm thấy tâm trạng của ông cụ non không ổn, hai người họ là anh em sinh đôi, nhiều lúc ít nhiều cũng có thần giao cách cảm. "Bố, mẹ, con thấy ông cụ non chắc chắn đã xảy ra chuyện gì rồi, cách nói chuyện hôm nay rất lạ.

Bình thường anh ấy đâu nỡ nói nặng lời với con câu nào, vậy mà hôm nay lại bảo con đi sinh con, đây đâu phải lời một người anh nên nói chứ, có người anh nào lại lừa em gái mình như vậy không?" Nhìn gương mặt nhăn nhó của con gái, Mạc Noãn thật sự rất muốn cười. "Bố, bố gọi anh ấy về đi, một mình anh ấy ở ngoài bơ vơ, tội nghiệp lắm ạ." "Nó là đàn ông con trai, có gì mà tội nghiệp." Lục Sâm không cho là vậy. "Bố, ông cụ non mới 20 tuổi, đàn ông gì chứ, bố không thương thì con thương, bố mà còn như vậy nữa là con xếp thứ hạng của bố sau cả ông cụ non đấy." "Ghê gớm nhỉ, còn định uy hiếp cả bố cơ à, bố mà chịu để con uy hiếp sao?" Lục Sâm nói với vẻ thản nhiên.

Lục Niệm Nhất đành phải ôm cánh tay Lục Sâm làm nũng, "Bố, bố đừng cố chấp như vậy được không." "Chuyện công việc tuyệt đối sẽ không khiến Tử Mặc phiền lòng.

Chuyện có thể khiến ông cụ non nhà ta phiền lòng, chẳng qua cũng chỉ là chút chuyện tình cảm thôi, chúng ta giúp được gì cho nó chứ, cứ để nó tự sinh tự diệt đi, hai mẹ con cũng đừng xen vào." "Hừ, chưa thấy ông bố nào vô tình như bố, lỡ ông cụ non lại bị tổn thương tình cảm nữa thì phải làm sao, mẹ, mẹ gọi anh trai con về đi." Mạc Noãn thở dài một hơi, "Chuyện này cứ nghe lời bố con đi." Lục Niệm Nhất bĩu môi không nói gì, Lục Sâm khoác vai cô, đổi chủ đề, "Dạo này con với Mộc Dung thế nào rồi?" "Cũng vậy thôi ạ, còn thế nào được nữa." "Còn dỗi với bố nữa à." Lục Sâm véo nhẹ vào chiếc mũi nhỏ của Lục Niệm Nhất. "Không có." Lục Niệm Nhất thuận thế dựa vào người Lục Sâm một cách mất hết hình tượng, kể sơ qua những chuyện đã xảy ra mấy ngày nay. "Mộc Dung dùng chút thủ đoạn nhỏ, bố mẹ anh ấy ly hôn rồi." "Thấy chưa, chuyện tình cảm này ai mà nói chính xác được." "Haiz." Lục Sâm bật cười, vuốt tóc con gái, "Tuổi còn nhỏ, đừng có thở ngắn than dài." "Bố, con vẫn luôn ngưỡng mộ tình cảm của bố và mẹ, sao hai người có thể tin tưởng nhau đến vậy, hai người đã làm thế nào ạ?" Lục Niệm Nhất khiêm tốn xin chỉ bảo. "Bố và mẹ con đều là những người từng trải qua mất mát, nên mới biết trân trọng, các con bây giờ vẫn còn nhỏ, cứ từ từ vun đắp thôi." "Ồ." Lục Niệm Nhất ríu rít, nói một hồi rồi ngủ thiếp đi.

Lục Sâm bế cô về phòng, cẩn thận đắp chăn cho cô, chỉ để lại một ngọn đèn tường nhỏ màu vàng ấm áp.

Lúc đi ra, anh thấy Mạc Noãn cũng đang nhắm mắt dựa vào sofa, trông như cũng sắp ngủ.

Lục Sâm bật cười lắc đầu, hai nàng công chúa lớn nhỏ nhà anh đúng là biết hưởng thụ, chỉ biết coi anh như lao động miễn phí.

Anh tiến lên một bước, bế bổng Mạc Noãn lên.

Mạc Noãn mở mắt ra, liếc nhìn anh một cái rồi lại nhắm mắt lại, đưa tay ôm lấy cổ anh, dụi dụi vào ngực anh một cách yên tâm.

Cúp điện thoại, Lục Tử Mặc không tài nào ngủ lại được, anh bực bội ngồi dậy, dứt khoát mở máy tính xử lý công việc, nhưng trong đầu lại toàn là hình ảnh Úy Lam nước mắt lưng tròng hôm nay.

Anh không biết làm sao cô ta lại dò ra được chỗ ở của mình, cuộc tái ngộ thế này khiến anh không chút phòng bị.

Anh cảm thấy hôm nay mình hơi thất thố, lẽ ra anh nên thản nhiên vẫy tay, coi người phụ nữ đó như không thấy, chứ không phải là mất kiểm soát mà bỏ đi.

Càng nghĩ, đầu lại càng đau.

Lục Tử Mặc đứng dậy pha cho mình một tách cà phê, mở điện thoại, từng tin nhắn lần lượt hiện ra trước mắt. *Tử Mặc, Lam nhi của anh đã về rồi, em về tìm anh đây.* *Tử Mặc, hai năm nay trong lòng em vẫn luôn có anh, lần này trở về em sẽ không đi nữa.* *Hai năm qua, em đã nỗ lực ngày đêm, chỉ để sớm được trở về bên cạnh anh.* *Tử Mặc, em yêu anh.* *Anh đừng trốn tránh nữa, em đang đứng ngay trước mặt anh, anh muốn đánh muốn mắng thế nào cũng được, em sẽ không nói nửa lời.* *Anh từng nói, chúng ta sẽ là cặp đôi hạnh phúc nhất, câu nói này em vẫn luôn ghi nhớ.* Lục Tử Mặc khựng lại vài giây, xóa hết tất cả tin nhắn, còn cho số điện thoại của Úy Lam vào danh sách đen.

Lời giải thích của người này, anh không muốn nghe một chút nào.

Bây giờ mới đến giải thích, sao không làm sớm hơn đi, anh không cần một người bạn gái vô trách nhiệm, nói đi là đi như vậy.

Ngày hôm sau, Lục Niệm Nhất vừa đến công ty đã được thông báo đi họp nhân viên đột xuất. "Nhất Nhất, đi mau, Ngô Thành là người anh rất khó khăn mới mời về được, rất lợi hại, đừng đến trễ, phải cho người ta cảm giác chúng ta rất coi trọng anh ấy." Mộc Dung cười toe toét, có một nhân tài như vậy gia nhập, anh rất lạc quan về triển vọng phát triển của công ty. "Ồ, em biết rồi." Ngô Thành này đến nhanh thật, vừa mới về nước đã lập tức đến đi làm.

Mộc Dung dẫn Lục Niệm Nhất và Trần Lê vào phòng họp, vừa bước vào Lục Niệm Nhất đã cảm nhận được một ánh mắt đang chiếu vào người mình.

Cô bất giác nhìn qua, Ngô Thành mặc vest phẳng phiu, cúc áo sơ mi hơi mở, vẻ nghiêm túc xen lẫn vài phần phóng khoáng, lúc này đang nhìn cô với nụ cười như có như không.

Mà ánh mắt của mấy nữ đồng nghiệp thì đều dán chặt vào anh ta.

Xem ra công ty lại có thêm một món hàng hot rồi.

Lục Niệm Nhất khẽ nhếch môi với anh ta, coi như chào hỏi.

Mộc Dung không thấy biểu cảm của Lục Niệm Nhất, nhưng Trần Lê thì lại thấy, anh ta hơi nhíu mày.

Xem ra trợ lý Lục và Ngô Thành kia có chút gì đó. "Được rồi, hôm nay triệu tập cuộc họp này là để giới thiệu một đồng nghiệp mới cho mọi người làm quen, quản lý mới của bộ phận kỹ thuật chúng ta, ngài Ngô Thành, mọi người vỗ tay chào mừng." Tiếng vỗ tay vang lên.

Ngô Thành đứng dậy cúi chào mọi người, khóe miệng nở một nụ cười nhẹ, "Cảm ơn sự trân trọng của tổng giám đốc Mộc, tôi là người cũ trong lĩnh vực này, nhưng ở tập đoàn Bách Hối vẫn chỉ là một người mới, sau này mong mọi người hỗ trợ công việc của tôi nhiều hơn, cảm ơn." Sau cuộc họp ngắn gọn, Mộc Dung liền gọi Ngô Thành đến văn phòng, đương nhiên cũng nói vài lời khách sáo. "Sau này phải gọi anh là quản lý Ngô rồi, tôi cứ ngỡ không mời được, không ngờ anh lại đồng ý, cảm ơn." "Tổng giám đốc Mộc không cần nói vậy, tôi ở nước ngoài nhiều năm, rất nhớ những người bạn nhỏ ở trong nước của mình, về đây làm việc còn có thể tiếp xúc với họ nhiều hơn, chẳng có gì không tốt cả." Ngô Thành nói câu này, ánh mắt lại hướng về phía Lục Niệm Nhất.

Lục Niệm Nhất vội vàng lắc đầu với anh, ra hiệu anh đừng nói cho Mộc Dung biết họ quen nhau.

Dù sao cũng là bạn thuở nhỏ, chút ăn ý này vẫn có, Ngô Thành khẽ nhướng mày, tỏ vẻ đã biết. "Vậy thì tốt, tôi còn lo công ty chúng ta miếu nhỏ không giữ được nhân tài như anh, anh có vướng bận ở thành phố A thì tôi cũng yên tâm rồi." "Điều này thì đúng thật, mấy năm tới tôi không có ý định rời khỏi thành phố A." Mộc Dung đưa tay ra với Ngô Thành, hai người bắt tay thật chặt, coi như đã đạt được một thỏa thuận ngầm.

Chương 1124

"Thư ký Lục, cô đưa quản lý Ngô đến văn phòng của anh ấy, hỗ trợ anh ấy hoàn thành thủ tục nhận việc nhanh nhất có thể, tiện thể dẫn anh ấy làm quen với công ty." Mộc Dung nói với Lục Niệm Nhất. "Tôi biết rồi, tổng giám đốc Mộc." Lục Niệm Nhất dẫn Ngô Thành ra khỏi văn phòng tổng giám đốc, Ngô Thành trêu chọc: "Niệm Niệm, xem ra tổng giám đốc Mộc rất coi trọng cậu đấy." "Cũng tạm." "Trưa nay có rảnh không?

Chúng ta cùng đi ăn, nghe nói quán pizza cạnh trường chúng ta vẫn còn mở, hôm nay mình đi ăn pizza đi." "Vẫn mở đấy, trước đây tớ còn đi ăn với Đóa Đóa, chủ quán đổi mấy lần rồi nhưng vẫn là hương vị tuổi thơ, ngon lắm.

Nhưng mà tớ phải xem lịch trình hôm nay đã, nếu trưa không tăng ca thì chúng ta có thể đi cùng nhau, không thì chỉ có thể đổi sang buổi tối thôi." "Không vấn đề, tớ chiều theo thời gian của cậu.

À đúng rồi, gọi cả Đóa Đóa nữa, không thì con bé mà biết tớ về không mời nó đi ăn, nó sẽ đánh tớ mất." Lục Niệm Nhất nhớ lại chuyện năm xưa, không nhịn được cười: "Đồ nhát gan, vẫn còn nhớ chuyện bị Đóa Đóa đánh à, rõ ràng lớn hơn người ta mấy tuổi, lại còn là con trai, cậu đúng là mất mặt." Năm đó Đóa Đóa ghét Ngô Thành nhất, cho rằng anh ta trông không đẹp, làm bạn cùng bàn với mình thật sự không xứng.

Dù sao thì yêu ghét của con bé đó đều tùy thuộc vào duyên phận. "Cái con bé bạo lực đó ai mà không sợ, nếu cậu không phải chị ruột của nó, cậu nói xem cậu có sợ nó không?" "Cũng đúng, may mà đó là em gái tớ.

Nhưng mà Đóa Đóa mà thấy cậu bây giờ đẹp trai thế này, chắc chắn sẽ kinh ngạc lắm." "Lục Niệm Nhất, tớ nói rõ với cậu một lần nữa, không được nhắc lại chuyện quá khứ, đặc biệt là đoạn lịch sử đen tối đó của tớ." Ngô Thành rất nghiêm túc. "Được thôi, nhưng cậu phải hối lộ tớ cho ra trò." "Mời cậu ăn một tháng, đủ 30 ngày, cậu muốn ăn lúc nào thì cứ gọi tớ." "Mấy năm nay cậu phất to rồi à?" Lục Niệm Nhất nhìn Ngô Thành chăm chăm. "Đừng nói nữa, phần mềm tớ thiết kế bán được không ít tiền." "Cậu được lắm, làm ăn khấm khá ghê." "Được rồi, mấy chuyện này để lúc ăn cơm từ từ nói, cậu dẫn tớ đi làm thủ tục trước đi, tớ không thể làm uổng phí danh tiếng của mình trong ngành được." Trần Lê lặng lẽ đi theo sau họ, thấy họ nói chuyện vui vẻ, càng thêm chắc chắn vào suy đoán trước đó, hai người họ chắc chắn quen nhau, hơn nữa còn rất thân.

Nếu thiếu gia nhà mình biết bản thân đã tuyển một người thân với Lục Niệm Nhất về, không biết sẽ phiền não đến mức nào.

Chuyện này rốt cuộc có nên nói cho thiếu gia không, thôi, anh ta vẫn không nên nói thì hơn.

Thiếu gia nhà anh ta mắt tinh như lửa, chắc chắn không bao lâu sẽ nhận ra, anh ta vẫn không nên đi gây sự làm gì.

Buổi trưa, Mộc Dung ra ngoài bàn công việc, về muộn hơn thường lệ một chút, lúc về đến công ty thì phát hiện Lục Niệm Nhất đã không còn ở văn phòng.

Anh đành cùng Trần Lê ra ngoài ăn cơm.

Vừa đến cửa công ty, anh nghe thấy hai cô gái ở quầy lễ tân đang xì xầm to nhỏ.

Lễ tân A nói: "Trợ lý Lục xinh đẹp nên được nhiều người thích, tôi vừa nghe quản lý Ngô mới đến mời cô ấy đi ăn cơm đó." "Thật hay giả vậy?

Trợ lý Lục không phải là bạn gái của tổng giám đốc Mộc sao?

Sao lại đi ăn cơm với quản lý Ngô?" Mắt lễ tân B lóe lên tia hóng chuyện. "Tôi tận mắt thấy, sao có thể là giả được.

Tổng giám đốc Mộc đẹp trai, nhưng quản lý Ngô cũng đẹp trai mà, đều là trai đẹp cả.

Biết đâu trợ lý Lục của chúng ta ngày nào cũng nhìn tổng giám đốc Mộc nên bị nhàm chán thẩm mỹ, muốn đổi khẩu vị, thích kiểu của quản lý Ngô rồi thì sao." "Chà, ý cô là trợ lý Lục đá tổng giám đốc Mộc rồi?" "Cái này không phải tôi nói, là tự cô nói đó." Mặt Mộc Dung đen như đít nồi, cả người toát ra một luồng khí tức giông bão sắp đến, Trần Lê càng không dám nói Lục Niệm Nhất và Ngô Thành có thể là người quen cũ, chỉ có thể che miệng ho khan một tiếng.

Hai cô lễ tân thấy Mộc Dung đứng cách đó không xa, vội vàng im bặt.

Mộc Dung âm trầm nói với lễ tân A: "Những gì cô vừa nói đều là thật?" "Cái đó, tổng giám đốc Mộc, không có chuyện đó đâu ạ." "Nói rõ ràng, không nói rõ thì cút cho tôi, đừng có thêm dầu thêm mắm, nói thật đi." Mộc Dung quát lên.

Mặt lễ tân A trắng bệch, lắp bắp nói: "Trợ lý Lục thật sự… là đi ra ngoài cùng quản lý Ngô, họ hẹn nhau đi ăn pizza." "Địa điểm?" "Hình như là cạnh trường học, cụ thể là trường nào thì tôi không nghe rõ.

Tổng giám đốc Mộc, anh… ngàn vạn lần đừng đuổi việc tôi, tôi đang làm ở đây rất tốt, tôi không thể mất công việc này được." Mộc Dung không nói gì, đi thẳng ra khỏi công ty.

Trần Lê nhìn thế nào cũng thấy đây là điệu bộ muốn đi bắt gian, âm thầm nhỏ một giọt lệ thương cảm cho Lục Niệm Nhất.

Lúc này, Lục Niệm Nhất đã cùng Ngô Thành và Đóa Đóa đến quán pizza.

Đóa Đóa vừa nhìn thấy Ngô Thành, mắt đã trợn tròn, "Chị, chị lừa được anh đẹp trai này ở đâu vậy, vừa cao vừa gầy." Lục Niệm Nhất cười nói: "Trí nhớ của em tệ thật đấy, em nhìn kỹ lại xem, người này em cũng quen mà." Đóa Đóa cứ nhìn chằm chằm Ngô Thành, Ngô Thành khoanh tay, khóe miệng cười cười, mặc cho cô bé đánh giá.

Nhìn một lúc lâu, Đóa Đóa nói: "Chị, chị cứ đùa, trí nhớ của Lan Đóa Đóa em là dạng gì chứ, nếu em quen một anh đẹp trai như vậy, đã sớm cướp về làm bạn trai rồi, làm sao có thể không nhận ra." "Em thật sự không quen mà, khoan đã, cái miệng này sao trông quen quen, hình như đã gặp ở đâu rồi." Ngô Thành gõ nhẹ vào trán Đóa Đóa, "Tiểu ma nữ, lúc đánh người thì giỏi lắm, mà mắt nhìn thì không được tốt cho lắm." Mắt Đóa Đóa lóe lên, "Khoan đã, anh từng bị em đánh?" "Nhưng mà người bị em đánh không đến nghìn cũng phải đến trăm rồi, làm sao em biết anh là ai." Ngô Thành ôm cằm mình, làm cho mặt mình tròn hơn một chút. "A, tên béo chết tiệt, anh là tên béo chết tiệt." Ngô Thành vội vàng bịt miệng Đóa Đóa, "Cô nương ơi, cô nói nhỏ một chút, bây giờ tôi đâu có giống tên béo chết tiệt, mắt cô kiểu gì vậy." Đóa Đóa ôm bụng cười lớn, "Quả nhiên mỗi người béo đều là một cổ phiếu tiềm năng, đúng là không thể xem thường người béo được, nhưng mà bây giờ anh đứng cùng chị tôi, cuối cùng cũng không kéo thấp tiêu chuẩn của chị ấy nữa.

Anh yên tâm đi, tôi không đánh trai đẹp đâu." "Được rồi, thục nữ một chút, ăn cơm đi, chúng ta không có nhiều thời gian đâu, từ đây đến trung tâm thành phố vẫn còn một đoạn, chúng ta không thể chậm trễ được." Đóa Đóa ăn một miếng cơm lại liếc nhìn Ngô Thành một cái, "May mà mình không phải đang mơ, trời ơi, đẹp trai quá đi mất, cứ như là con cháu nhà họ Lục chúng ta vậy." "Được rồi, em đừng nói nữa, nói nữa là anh đỏ mặt bây giờ." Ngô Thành dở khóc dở cười.

Đúng lúc này, điện thoại của Mộc Dung gọi tới, "Nhất Nhất, em đang ở đâu?" Lục Niệm Nhất không biết có phải là ảo giác của mình không, nhưng cô luôn cảm thấy giọng điệu của Mộc Dung có chút không ổn.

Nghĩ đến việc mình không chào hỏi đã bỏ anh lại đi ăn ngoài, cô chột dạ cười làm lành, "Em đang ăn cơm ở ngoài, anh muốn ăn gì em có thể mang về cho anh." "Sao không đợi anh, trước đây không phải chúng ta vẫn ăn cùng nhau sao?" Mộc Dung nghiến răng, còn dám nói thẳng thừng là đang ăn cơm với người khác ở ngoài, coi anh chết rồi sao? "Hôm nay là trường hợp đặc biệt." Lục Niệm Nhất kiên nhẫn giải thích, cô biết rõ lịch trình của anh, biết anh sẽ không về sớm như vậy, nên mới cùng Ngô Thành ra ngoài ăn cơm. "Đặc biệt đến mức nào, người đàn ông khác đối với em đặc biệt như vậy sao?" Mộc Dung nói giọng mỉa mai, rõ ràng lại hiểu sai lời của Lục Niệm Nhất.

Chẳng lẽ anh không phải là người đặc biệt nhất sao?

Người khác trong lòng cô lại còn đặc biệt hơn cả anh, đây là cái kiểu gì.

Anh là bạn trai của cô, hóa ra trong lòng cô lại không quan trọng đến vậy.

Lục Niệm Nhất nhíu mày, cô rất không thích kiểu nói chuyện này của anh, anh là bạn trai cô không sai, nhưng cô cũng là một người độc lập, chứ không phải là vật phụ thuộc của ai, đi đâu cũng cần phải báo cáo với anh.

Ngay cả lúc cô ở tuổi dậy thì, bố cô cũng không quản cô như vậy.

Mộc Dung chỉ là bạn trai của cô, chỉ là bạn trai mà thôi. "Nói chuyện đừng có chì chiết, nghe không thoải mái." "Em không thoải mái, vậy anh có thể thoải mái sao?" Mộc Dung cố gắng bình tĩnh lại để không gào lên.

Người mới quen buổi sáng, buổi trưa đã có thể đi ăn cùng nhau, lại còn không nói với anh một tiếng.

Nghĩ đến chuyện buổi sáng Mộc Dung càng bực bội, là anh chủ động bảo cô dẫn Ngô Thành đi làm thủ tục nhận việc, hơn nữa Ngô Thành còn là nhân sự kỹ thuật cốt cán mà anh đã ba lần bảy lượt đến tận nhà đàm phán mới mời về được.

Tính ra, cơ hội là do anh cho người khác, là anh đã tạo cơ hội cho Lục Niệm Nhất và Ngô Thành tiếp xúc với nhau.

Chương 1125

Nghĩ đến người đàn ông không thua kém mình chút nào kia, anh phiền não vô cùng.

Lỡ như Lục Niệm Nhất phải lòng người ta, anh phải làm sao?

Mộc Dung hoàn toàn không dám nghĩ tiếp.

Không được, lúc này không thể cãi nhau với Lục Niệm Nhất, nếu không chỉ tạo cơ hội cho Ngô Thành mà thôi.

Lục Niệm Nhất cũng có tính khí, không chịu nổi kiểu nói chuyện này của Mộc Dung, thái độ cũng trở nên không tốt, "Tôi không muốn cãi nhau với anh." "Nhất Nhất, về đây." Giọng Mộc Dung có chút bá đạo.

Về đây.

Lửa giận của Lục Niệm Nhất bùng lên từng đợt, cô là cún con sao?

Anh gọi một tiếng là cô phải vẫy đuôi chạy tới à, chó bây giờ còn không ngoan như vậy nữa, không cho chút lợi lộc thì chúng cũng không nhúc nhích. "Anh có bị bệnh không?

Có bệnh thì đến bệnh viện, đừng làm lãng phí nước bọt của tôi." Mộc Dung hít một hơi thật sâu, "Niệm Niệm, các em đang ăn cơm ở đâu?" Lục Niệm Nhất nhíu mày, xem ra anh ta đã biết cô đi ăn cơm với Ngô Thành.

Cái tính xấu của đàn ông, không chịu được khi bạn gái mình tiếp xúc với người đàn ông khác, cứ nghi thần nghi quỷ, chỉ ăn một bữa cơm mà đã như vậy, sau này sẽ còn biến thành thế nào nữa.

Đợi nửa phút, âm thanh truyền đến từ đầu dây bên kia không phải là giọng của Lục Niệm Nhất, mà là tiếng điện thoại bị cúp một cách tàn nhẫn.

Lục Niệm Nhất lười nói chuyện vô ích với Mộc Dung, với cái kiểu bá đạo đó, cô còn chẳng thèm để ý. "Sao vậy, Niệm Niệm?" Ngô Thành hỏi. "Một người không quan trọng, đang lên cơn điên." Khóe miệng Lục Niệm Nhất khẽ cong lên, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo.

Ngô Thành nhận ra sự lạnh lùng trong mắt cô, thấy cô không vui, cũng không hỏi tiếp. "Nếu là người không quan trọng thì đừng để trong lòng, ăn cơm đi." Đóa Đóa rụt đầu lại, cô bé đoán được ai gọi điện tới, chị cô không muốn nói, cô bé dĩ nhiên cũng sẽ không chủ động nói.

Cô bé đổi chủ đề, "Ngô Thành, sau này anh có đi nữa không?" "Không đi nữa, bây giờ anh làm cùng công ty với chị Niệm Niệm của em, sau này sẽ ổn định ở thành phố A." Ngô Thành liếc nhìn Lục Niệm Nhất. "Vậy à, thế thì em lại có thêm một bạn ăn rồi." "Thôi đi, anh không muốn béo phì khi còn trẻ đâu, mấy món nhiều calo em đừng gọi anh." Sau khi ra nước ngoài, anh đã phải tốn rất nhiều công sức mới gầy được. "Đúng là đồ nhát gan, nhưng anh đúng là cần phải quản lý vóc dáng cho tốt, nếu lại như trước đây thì chắc chắn sẽ không ai thương không ai yêu đâu." Ba người có rất nhiều chuyện để nói, không bao lâu sau, Lục Niệm Nhất đã ném chuyện nhỏ vừa rồi ra sau đầu.

Mộc Dung lo lắng như kiến bò trên chảo nóng, anh nhờ người hỏi thăm các quán pizza nổi tiếng trong thành phố, cuối cùng đã xác định được mục tiêu.

Chỉ là lúc anh đến nơi, Lục Niệm Nhất đã đi mất dạng từ lâu.

Anh gọi điện thoại, Lục Niệm Nhất không nghe, gọi lần nào bị bấm tắt lần đó.

Trần Lê nhìn bộ dạng đi đi lại lại như sắp phát điên của anh, đột nhiên cảm thấy hơi buồn cười, chỉ là anh ta tuyệt đối không dám cười ra mặt.

Không tìm được người, Mộc Dung đành tiu nghỉu quay về công ty, nhưng hai cô lễ tân nói với anh, chỉ có quản lý Ngô trở về, không thấy trợ lý Lục đâu.

Mộc Dung sững sờ, Trần Lê bĩu môi, thầm nghĩ trong lòng: Lần này đụng phải thứ dữ rồi, người như trợ lý Lục không phải dễ kiểm soát như vậy đâu.

Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa đang đi dạo phố, Lục Niệm Nhất mua rất nhiều quần áo, Đóa Đóa chính là người lao động khổ sai, cứ giúp cô xách đồ, trên tay treo đầy túi lớn túi nhỏ. "Chị, chị không thể bóc lột em được, tay chân em nhỏ bé thế này, làm sao xách nổi nhiều đồ như vậy, đủ rồi chứ." Đóa Đóa mếu máo nhìn Lục Niệm Nhất. "Bớt giả bộ đi, chị biết em khỏe lắm, chúng ta đi tiếp." Lục Niệm Nhất gõ nhẹ vào trán cô bé.

Đóa Đóa kêu gào, cô bé ghét nhất là đi dạo phố, việc này còn mệt hơn cả học múa, đánh nhau.

Giang Mạn và Nam Tịch là nhà thiết kế, cô bé chưa bao giờ thiếu quần áo mặc, Lan Hành Chi cũng chuẩn bị cho cô bé rất chu đáo. "Chị, chúng ta đừng dỗi dằn với thẻ ngân hàng của mình, không đáng đâu, đợi sau này thẻ ngân hàng của anh Mộc đầu vào tay chị rồi, chị hãy dỗi." Đóa Đóa tựa cả người vào Lục Niệm Nhất. "Chị không thiếu chút tiền này." Lục Niệm Nhất cười tươi nói.

Cứ thế đi dạo thêm hai tiếng đồng hồ, hai người cuối cùng cũng tìm một quán nước lạnh ngồi xuống, Đóa Đóa ăn một ly kem lớn ngon lành.

Giữa chừng Lục Niệm Nhất đi vệ sinh, Đóa Đóa liền gọi một cuộc điện thoại đến chỗ Mộc Dung, mắng xối xả: "Mộc đầu, lần sau anh mà còn dám chọc chị tôi tức giận, tôi sẽ solo với anh, xem tôi có đánh anh bẹp dí không." Lỗi do Mộc Dung gây ra mà cô bé phải chịu hậu quả, Đóa Đóa bực mình muốn chết.

Mộc Dung bật dậy khỏi ghế, kích động nói: "Em đang ở cùng với chị em à?" Cả buổi chiều nay, anh vẫn luôn cố gắng kiềm chế, nếu không đã sớm xông đến chỗ Ngô Thành đòi người rồi.

Một mặt đó là nhân tài anh đã vất vả mời về, làm ầm lên cũng không tốt cho cả hai bên, mặt khác, anh vẫn tin tưởng Lục Niệm Nhất, người mới gặp một lần sẽ không chiếm vị trí gì trong lòng cô.

Anh không thể làm lớn chuyện. "Anh Mộc đầu, anh đừng có nói lảng sang chuyện khác, anh nghe rõ lời em là được, đừng chọc chị em tức giận nữa, đừng chọc chị em tức giận nữa, đừng chọc chị em tức giận nữa." Đóa Đóa nói liên tiếp ba lần.

Nói xong lại cúp máy.

Mộc Dung đau đầu xoa trán, hai cô gái này, tính khí đúng là người này còn lớn hơn người kia.

Nhưng mà, biết Lục Niệm Nhất đang ở cùng Đóa Đóa, anh cũng yên tâm phần nào, ít nhất là không xảy ra chuyện gì.

Nếu còn không liên lạc được, anh thật sự sẽ phải gọi điện cho Lục Sâm.

Nhưng chuyện gọi điện cho bố vợ tương lai, có thể tránh thì nên tránh, nếu không sẽ ảnh hưởng đến hình tượng trong mắt ông.

Mộc Dung quyết định đến căn hộ nhỏ của Lục Niệm Nhất để đợi, anh không tin không đợi được cô về.

Tối qua cô mới về nhà, hôm nay chắc sẽ không về nữa.

Chương 1126

Anh nhất định phải làm rõ chuyện này, sao anh lại không bằng Ngô Thành, người mới quen một ngày chứ.

Nghĩ đến đây, Mộc Dung quyết định tan làm sớm. "Cho nên anh bắt buộc phải thể hiện một trăm phần trăm sự nghiêm túc, hoàn thành cho tốt, không thì em với anh không xong đâu." Anh ta không nhịn được nhắc nhở: "Tổng giám đốc Mộc, anh đừng đi tay không, anh mang theo chút quà đi, con gái đều thích nhận quà.

Đàn ông chúng ta có thể co có thể duỗi, dù đúng dù sai, đi xin lỗi là điều bắt buộc." Lời này cũng có lý, Mộc Dung cũng cảm thấy thái độ hôm nay của mình có chút không tốt.

Ừm, đi xin lỗi là được rồi. "Cảm ơn, cậu về nói với mẹ tôi là tối nay tôi không về, cậu có thể đưa bà ra ngoài đi dạo, đừng cứ ru rú ở nhà." Mộc Dung đi mua một bó hoa tươi, lại đi mua một ít đồ ăn vặt mà Lục Niệm Nhất thích, đây là lần trước anh thấy ở nhà cô, tuyệt đối không sai, đều là những thứ cô đã mua.

Mộc Dung đứng chờ mòn mỏi ngoài cửa căn hộ nhỏ của cô, từ sáu giờ tối đợi đến mười giờ tối, cuối cùng Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa cũng xách túi lớn túi nhỏ về.

Mộc Dung vội vàng chạy tới, nhìn Lục Niệm Nhất tha thiết, "Nhất Nhất." Đóa Đóa liếc nhìn hai người họ một cái, tự mình mở cửa đi vào, chuyện của họ cô bé sẽ không xen vào. "Tránh ra." Lục Niệm Nhất lạnh lùng nói. "Nhất Nhất, đừng như vậy, chúng ta nói chuyện đi." "Tôi không có gì để nói với anh, cũng không có gì muốn giải thích với anh, chó ngoan không cản đường." "Anh đâu phải là chó, anh là người." Mộc Dung đứng yên không nhúc nhích. "Mộc Dung, anh muốn đánh nhau với tôi sao?" Lục Niệm Nhất hơi ngẩng đầu, ánh mắt trĩu nặng. "Tuy tôi không có sức chiến đấu như Đóa Đóa, nhưng solo với anh tuyệt đối không có vấn đề gì." Lục Niệm Nhất không muốn nói, Mộc Dung đành phải tự mình mở lời trước, "Nhất Nhất, đừng như vậy, chúng ta nói chuyện đàng hoàng, em và Ngô Thành là sao?

Sao hai người lại đi ăn cơm với nhau?

Tại sao em không nói với anh một tiếng?" Nghe vậy, Lục Niệm Nhất thất vọng lắc đầu.

Cứ tưởng anh đã tự kiểm điểm rồi, vừa đến đã ném cho cô một đống câu hỏi, rõ ràng là vẫn chưa biết vấn đề giữa họ rốt cuộc là ở đâu. "Mộc Dung, tôi nói lại lần nữa, giữa tôi và anh không có gì để nói cả." Mộc Dung chỉ cảm thấy trái tim lạnh buốt, vừa mất mát vừa u uất, đây là lần đầu tiên anh gặp phải vấn đề này, thật sự không biết phải xử lý thế nào. "Nhất Nhất, em giải thích cho anh một chút khó đến vậy sao?

Trong lòng em, anh không có địa vị đến thế, khiến em khinh thường, ngay cả mở miệng giải thích một chút cũng không muốn." Chuyện có lớn gì đâu, sao lại nâng lên thành cô không coi trọng anh rồi. "Mộc Dung, tôi đi dạo cả ngày rồi, tôi rất mệt, tôi muốn đi nghỉ ngơi." Lục Niệm Nhất đau đầu nói.

Nói xong, cô vòng qua Mộc Dung định đi, Mộc Dung kịp thời nắm lấy tay cô, "Nhất Nhất, rốt cuộc em muốn làm thế nào?

Chỉ cần em nói, em nói ra anh sẽ làm được." "Anh thật sự làm được sao?" "Tôi chỉ có một yêu cầu với anh, đừng có ghen tuông bậy bạ, tôi cũng có tự do của mình, tương lai tôi tuyệt đối không thể xoay quanh một mình anh, tôi còn sẽ tiếp xúc với đủ loại đàn ông, anh có thể chấp nhận không?" Mộc Dung nhíu chặt mày, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng Lục Niệm Nhất, quả quyết từ chối, "Không thể chấp nhận, anh không chịu được khi thấy em ở bên người đàn ông khác, anh là bạn trai em, làm sao anh có thể chịu đựng được." "Vậy thì không có gì để nói nữa, tránh ra." Lục Niệm Nhất thất vọng nói.

Mộc Dung dĩ nhiên không cho phép, anh khẽ kéo một cái đã ép Lục Niệm Nhất vào tường, hai tay ôm chặt lấy cô, cả người còn quá đáng hơn là vùi vào hõm cổ cô, anh hơi thở hổn hển, thậm chí còn quá đáng hôn lên cổ cô, không dám đi quá xa, nhưng thực sự là đang chiếm tiện nghi.

Tóm lại, không hề yên phận chút nào. "Phải nói, còn phải nói cho rõ ràng." Lục Niệm Nhất thật sự cạn lời, không phải cô không muốn nói, mà là nói không thông với anh.

Cô đẩy cằm anh ra, "Tránh xa tôi ra." Cô vẫn luôn biết anh rất bá đạo, nhưng không ngờ lại bá đạo đến mức này, chỉ vì cô ra ngoài ăn cơm không báo cáo với anh mà đã tức giận. "Nhất Nhất, anh thích em." "Đừng sến sẩm, người thích tôi nhiều lắm, không thiếu một mình anh." "Lục Niệm Nhất, em phải chung thủy, thích anh rồi thì chỉ có thể thích một mình anh thôi, không được thích người khác nữa." "Vậy nếu tôi thích người khác, anh sẽ làm gì?" "Anh sẽ khiến thằng đàn ông đó sống không bằng chết." Mộc Dung nắm chặt nắm đấm, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn chằm chằm Lục Niệm Nhất, từng chữ từng câu như được nặn ra từ kẽ răng.

Mắt anh thuộc loại rất đen, đặc biệt là khi anh tức giận, bạn sẽ cảm thấy rất u ám, giống như hút người ta vào rồi không ra được nữa.

Lục Niệm Nhất rùng mình, khoảnh khắc này cô thật sự có chút sợ hãi.

Mấy hôm trước cô vừa xem trên TV một tin tức, nói rằng một người phụ nữ muốn chia tay, bạn trai không đồng ý, liền tạt axit vào cô ta, để xem sau khi hủy dung thì người đàn ông đó còn dám muốn cô ta không.

Mộc Dung bá đạo như vậy, có khi nào cũng là loại đàn ông không có được thì sẽ phá hủy không.

Nghĩ đến đây, Lục Niệm Nhất hung hăng đẩy Mộc Dung ra, trong mắt mơ hồ nhuốm vài phần sợ hãi, "Tôi không thích anh như vậy." "Nhất Nhất, em đang sợ anh?" Lục Niệm Nhất theo bản năng né người sang một bên, thậm chí còn lùi lại hai bước, thành thật nói: "Sự bá đạo của anh khiến tôi cảm thấy sợ hãi." Mộc Dung cảm thấy rất thất bại, không thể tin được nhìn Lục Niệm Nhất, trong mắt toàn là tổn thương, anh từng bước từng bước tiến lại gần Lục Niệm Nhất, "Anh là bạn trai em, em sợ anh?

Em đang sợ cái gì?" "Mộc Dung, tôi đi… nghỉ ngơi trước, có gì chúng ta ngày mai nói chuyện." Lục Niệm Nhất hoảng loạn mở cửa nhà mình, sau đó đóng sầm cửa lại.

Mộc Dung như một pho tượng đứng ở cửa, rất lâu không hề động đậy, trong đầu anh toàn là lời nói của Lục Niệm Nhất.

Cô sợ anh, cô lại sợ anh.

Hành động của cô đã bán đứng cô, cô thật sự không phải đang nói đùa, mà là thực sự cảm thấy sợ hãi.

Lục Niệm Nhất dựa vào cửa, trái tim vẫn đập thình thịch.

Đóa Đóa nghe thấy tiếng động, lập tức chạy ra khỏi phòng, thấy tâm trạng Lục Niệm Nhất không ổn, lo lắng chạy tới, "Chị, chị sao vậy?" Lục Niệm Nhất ôm lấy Đóa Đóa, một lúc sau mới nói: "Chị cũng không biết chị sao nữa, chị chỉ thấy hơi rối." Cô mơ hồ nhìn thấy ánh mắt tổn thương của Mộc Dung, cô đã làm anh tổn thương rồi.

Đóa Đóa nhẹ nhàng vỗ lưng Lục Niệm Nhất, "Đừng sợ, đừng sợ, có Đóa Đóa ở đây rồi, có Đóa Đóa ở đây, chúng ta không cần phải sợ gì cả." "Nếu anh Mộc đầu bắt nạt chị, em sẽ giúp chị báo thù, không ai có thể bắt nạt chị của em." "Chị không sao, em đừng lo lắng." "Chị, chị cãi nhau với anh Mộc Gỗ à?" Lục Niệm Nhất thở dài một hơi, "Cũng coi như vậy đi, anh ấy giận vì chuyện hôm nay." "Mấy người đàn ông này, lúc nào cũng bá đạo như vậy, thật sự là rất vô vị mà.

Đây là thế giới có cả nam cả nữ, chẳng lẽ chúng ta không thể tiếp xúc với những người đàn ông khác sao?

Hơn nữa, cậu Mập là bạn chơi từ nhỏ của chúng ta, chúng ta chỉ ăn một bữa cơm thôi, người ta cũng đâu có nói thích chị, anh Mộc Gỗ có cần phải làm vậy không?" Đóa Đóa bất đắc dĩ nhún vai.

Cô cảm thấy bố mình tuy cũng bá đạo nhưng tuyệt đối sẽ không cãi nhau với mẹ, chuyện gì cũng có thể thương lượng được.

Lục Niệm Nhất không nói gì nữa, lòng cô thật sự rất rối bời.

Cô nhìn sắc trời bên ngoài, đêm nay e là không tránh khỏi một trận mưa, dù sao đi nữa, Mộc Dung là người đầu tiên cô thích, nên vẫn có chút lo lắng. "Đóa Đóa, em ra xem anh ấy thế nào rồi?

Nếu anh ấy còn ở đó, em bảo anh ấy về trước đi, ngày mai chị và anh ấy sẽ nói chuyện lại, hôm nay muộn quá rồi." "Chị, lòng chị mềm thật đấy, đã bắt đầu quan tâm người ta rồi." Đóa Đóa bĩu môi, nhưng vẫn mở cửa đi ra, ngoài cửa làm gì có bóng dáng của Mộc Dung. "Anh Mộc Gỗ, anh có đó không?" Đóa Đóa nhìn quanh, không thấy bóng dáng Mộc Dung đâu.

Chương 1127

"Chị, chị không cần lo cho người ta nữa đâu, người ta về lâu rồi, sao có thể ngóng trông ở ngoài cửa chứ, nửa đêm nửa hôm, lại không ngốc." Lục Niệm Nhất sững người, "Đi rồi sao?" Đi cũng nhanh quá. "Đi rồi, xung quanh chẳng còn mấy ai." Sắc mặt Lục Niệm Nhất tối sầm lại.

Thôi vậy, người cao ngạo như anh, chắc chắn không chịu nổi sự lạnh lùng của cô, về là đúng rồi.

Nếu anh cứ ở ngoài không chịu đi, ngược lại còn làm khó cô. "Chị, chị cũng đừng nghĩ nhiều nữa, đi tắm đi.

Tối nay ôm em mềm mại thế này, chị nhất định sẽ ngủ ngon cho xem." Lục Niệm Nhất bật cười, "Vậy em đi làm ấm giường trước đi." "Tuân lệnh, em đi ngay." Lục Niệm Nhất mất ngủ, nhưng đứa nhóc trong lòng đã sớm ngáy khò khò, đi gặp Chu Công từ lâu rồi.

Ngoài trời đổ mưa lớn, Lục Niệm Nhất ngây người nhìn tia chớp ngoài cửa sổ, mãi đến nửa đêm mới miễn cưỡng nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau, cô bị Đóa Đóa gọi dậy.

Đóa Đóa có thói quen tập thể dục, vừa mở cửa đã có một người ngã xuống, dọa cô suýt hét lên.

Nhìn kỹ lại, mới phát hiện là anh Mộc Gỗ.

Cả người anh trông rất tệ, gương mặt tuấn tú đỏ bừng, sờ vào mới biết là bị bệnh rồi. "Chị, anh Mộc Gỗ nhà chị tối qua không đi, ngủ ngoài cửa cả đêm, bây giờ sốt rồi, chị mau tỉnh lại đi." Lục Niệm Nhất lập tức ngồi dậy, cả người tỉnh táo ngay tức thì, "Sao lại thế?

Không phải em nói anh ấy đi rồi sao?" "Lúc em ra ngoài đúng là không có ai." Đóa Đóa có chút tự trách, hai ngón trỏ cứ chọc vào nhau, nếu lúc đó cô tìm kỹ hơn một chút, có lẽ đã phát hiện ra Mộc Dung rồi.

Đúng là cái đầu gỗ, lại có thể ngủ ngoài cửa cả đêm.

Cô chưa từng thấy người đàn ông nào ngốc như anh.

Lúc Lục Niệm Nhất bò dậy, Mộc Dung đã được Đóa Đóa dìu lên ghế sô pha.

Anh cao to, cả người co ro trên sô pha, trông có vẻ ngủ rất không thoải mái.

Lục Niệm Nhất nhìn hàng mày nhíu chặt của anh, đưa tay nhẹ nhàng vuốt qua, lòng bàn tay nóng hổi, xem ra thật sự rất không ổn. "Đóa Đóa, đưa anh ấy lên giường đi, để anh ấy ngủ thoải mái hơn." Đóa Đóa gật đầu, trực tiếp bế kiểu công chúa một cách nhẹ nhàng, bế Mộc Dung lên giường.

Lục Niệm Nhất vốn rất lo lắng, nhưng khi thấy cảnh này, khóe miệng không nhịn được mà cong lên.

Đóa Đóa nhà họ đúng là lợi hại, ngay cả đàn ông cũng bế nổi. "Đóa Đóa, em đi mua ít thuốc hạ sốt, tiện thể mang chút đồ ăn sáng về nhé." "Vâng vâng, em đi ngay, chị trông anh ấy trước nhé." Lục Niệm Nhất nhìn gương mặt say ngủ yên tĩnh của Mộc Dung, đưa tay véo mạnh hai má anh.

Ngốc, thật sự quá ngốc. "Ưm..." Mộc Dung khẽ rên lên. "Xem ra vẫn chưa sốt đến hồ đồ, còn biết đau." Lục Niệm Nhất nói rồi lại véo mạnh thêm một cái.

Lúc này trong lòng cô toàn là tức giận, đâu còn chút sợ hãi nào. "Hít..." Mộc Dung đáng thương, ngay cả khi bị bệnh vẫn bị Lục Niệm Nhất đối xử tàn nhẫn. "Biết đau là tốt rồi, để anh không biết quý trọng thân thể mình.

Sau này cho anh một bài học, anh phải biết, dù anh có bị bệnh em cũng sẽ không chăm sóc anh đâu, em sẽ chỉ ngược đãi anh thôi." Lục Niệm Nhất véo liên tục mấy cái, mặt Mộc Dung vốn đã đỏ, bị cô véo như vậy lại càng đỏ hơn.

Có lẽ là thật sự khó chịu, anh theo bản năng nắm lấy cổ tay Lục Niệm Nhất, trước tiên là nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó xoay người, kéo tay cô đặt dưới má mình rồi đè lên.

Lục Niệm Nhất: "..." Đã đến lúc này rồi mà còn không quên chiếm hời.

Như vậy, Lục Niệm Nhất mới ngừng hành hạ khuôn mặt anh. "Nhất Nhất, đừng sợ anh." Mộc Dung nói mớ. "Nếu em sợ anh, anh... không biết phải làm sao nữa." "Cho dù anh có tàn nhẫn với người khác, anh cũng tuyệt đối sẽ không làm tổn thương em, em đừng sợ anh." Nghe vậy, Lục Niệm Nhất sững người, quả nhiên là biểu hiện tối qua đã làm anh tổn thương.

Nhưng bộ dạng lúc đó của anh đúng là rất đáng sợ, giống như sắp hủy thiên diệt địa vậy.

Mãi đến khi Đóa Đóa mua thuốc về, Mộc Dung vẫn chưa tỉnh.

Lục Niệm Nhất tối qua không ngủ ngon, cũng gục bên giường thiếp đi.

Đóa Đóa lắc đầu, "Hai người yêu đương, kéo theo cả em cũng bị hành hạ, thật là hết nói nổi." "Chị, dậy đi, thuốc mua về rồi." Lục Niệm Nhất mở mắt, cũng bắt đầu gọi Mộc Dung.

Gọi một lúc Mộc Dung mới tỉnh lại, nhưng tinh thần anh rất kém, uống thuốc xong lại ngủ thiếp đi. "Chị, chị trông anh ấy nhé, em đi trước đây, ông ngoại còn đợi em về ăn sáng." Lục Niệm Nhất vẫy tay, "Đi đi." Mộc Dung ngủ một giấc đến tận mười hai giờ trưa.

Anh mở mắt ra thì thấy mình đang ở trong một căn phòng rất nữ tính, không khỏi sững sờ.

Đi ra ngoài mới biết đây là căn hộ nhỏ của Lục Niệm Nhất, không ngờ anh lại vào được đây.

Là ai đã đưa anh lên giường?

Không phải anh ngủ ngoài cửa sao? "Nhất Nhất." "Nhất Nhất." Lục Niệm Nhất từ trong bếp ló đầu ra, giọng bực bội nói: "Gọi to thế làm gì, em có bị điếc đâu." "Anh sao vậy?

Chương 1128

Sao anh thấy cả người không thoải mái?" "Tối nay anh cứ tiếp tục ngủ ngoài cửa nhà em một đêm nữa đi, ngày mai anh sẽ thấy dễ chịu hơn đấy." Mộc Dung gãi đầu, hơi nghiêng đầu, giống như một đứa trẻ, cười ngô nghê: "Nhất Nhất, đây có được coi là em quan tâm anh không?" Người đàn ông này rốt cuộc có bao nhiêu bộ mặt, có lúc cảm thấy anh như một đứa trẻ chưa lớn, có lúc nổi giận lại khiến người ta sợ hãi. "Còn chỗ nào không thoải mái không?" "Cổ họng vẫn hơi khó chịu." "Cơ thể anh cần phải rèn luyện cho tốt rồi, đụng một tí là bệnh, là sốt, yếu ớt như vậy." Cách lần sốt trước chưa được bao lâu, sao lại bệnh nữa rồi. "Không sao đâu, anh trước nay đến nhanh đi cũng nhanh, sẽ khỏi ngay thôi." "Trên bàn trà có nước ấm, nếu cổ họng khó chịu thì uống chút nước đi." "Cảm ơn Nhất Nhất." Mộc Dung nở nụ cười rạng rỡ.

Một người đàn ông to lớn mà mặt lúc nắng lúc mưa.

Lục Niệm Nhất nấu cháo, tiện thể xào hai món ăn kèm.

Lúc ra ngoài thì thấy Mộc Dung đang ôm gối ôm hình gấu của cô, khoanh chân xem tivi, thật sự không coi mình là người ngoài chút nào. "Ăn cơm thôi." "Cảm ơn." Mộc Dung rất im lặng, Lục Niệm Nhất cũng đang chuẩn bị tinh thần, nhưng cô còn chưa kịp lên tiếng thì Mộc Dung đã mở lời trước: "Nhất Nhất, xin lỗi em, tối qua anh không cố ý dọa em đâu, em đừng sợ anh, anh tuyệt đối sẽ không làm tổn thương em." "Mộc Dung, em biết em là bạn gái anh, nhưng phản ứng của anh quá khích rồi.

Em chỉ đi ăn cơm với một người bạn là nam thôi, nếu như vậy mà anh cũng không chịu được, sau này em làm sao có thể giao tiếp bình thường được nữa.

Em không thể chỉ xoay quanh một mình anh được." Cô còn phải đi làm, sau này chắc chắn sẽ tiếp xúc với đủ loại bạn bè là nam giới.

Nếu lần nào cũng gây chuyện thế này, cô còn sống thế nào được, suốt ngày cãi nhau với anh là xong. "Anh không bắt em phải xoay quanh một mình anh, nhưng lúc em đi ra ngoài thì nên nói với anh một tiếng, có chút tự giác của một người bạn gái đi chứ." "Mộc Dung, tính chiếm hữu của bố em còn hơn anh, nhưng cách của ông ấy trước giờ chưa bao giờ vượt quá giới hạn.

Em biết em là bạn gái anh, có những lúc em nên chủ động tránh hiềm nghi, nhưng đối phương vốn dĩ không có ý đó với em, em tránh hiềm nghi cái nỗi gì?

Em chỉ đi chơi với bạn bè thôi, hơn nữa Đóa Đóa cũng ở đó, chúng em có ba người chứ không phải hai người." Ánh mắt Lục Niệm Nhất thẳng thắn.

Mộc Dung kịp thời nắm bắt được điểm mấu chốt trong lời nói của Lục Niệm Nhất, "Đóa Đóa cũng ở đó sao?" Anh cứ nghĩ là cô và Ngô Thành đi hai người, nên mới tức giận đặc biệt, hoàn toàn không biết họ đi ba người.

Nếu là ba người, vậy anh có gì mà phải tức giận. "Đương nhiên, Ngô Thành là bạn chung của em và Đóa Đóa, chúng em quen nhau từ nhỏ.

Chúng em cùng nhau đi, ăn cơm xong Ngô Thành về công ty, em và Đóa Đóa đi dạo phố." Mộc Dung cảm thấy mình hình như thật sự đã làm quá lên rồi. "Vậy sao em không nói sớm." "Anh có cho em cơ hội nói không?

Anh vừa gọi điện đã nói giọng âm dương quái khí, còn bắt em về, ai nghe thấy giọng điệu như vậy mà không tức giận chứ." Mộc Dung kích động đứng dậy, qua ôm vai Lục Niệm Nhất, "Nhất Nhất, xin lỗi em." Thấy Mộc Dung thái độ nhận lỗi tốt, Lục Niệm Nhất cười, "Được rồi, mau ăn đi, Mộc Dung." "Được, anh ăn, anh thích nhất tay nghề của em." Mộc Dung ăn ngấu nghiến, Lục Niệm Nhất lại nói: "Tối qua chị bảo Đóa Đóa đi tìm em, rõ ràng em đã đi rồi, sao lại quay lại?" Trong mắt Mộc Dung lóe lên một tia không tự nhiên, "Anh nghĩ một lúc, lại quay lại." "Tại sao?" "Anh muốn đợi em ngủ một giấc, tâm trạng tốt lên rồi, anh sẽ nói chuyện với em ngay lập tức.

Trong lòng anh không để được chuyện, nếu không thể giải quyết vấn đề giữa chúng ta, anh dù có về cũng không ngủ được.

Ở cửa nhà em anh cảm thấy yên tâm, người anh có thể đi, nhưng tim đã sớm treo trên người em rồi." Mộc Dung giải thích. "Vậy anh cũng không thể ngủ ngoài cửa nhà em, tối qua thời tiết không tốt, anh không biết sẽ bị cảm sao?

Anh là người lớn rồi, đừng lấy thân thể mình ra đùa giỡn, lần sau đừng như vậy nữa." "Coi như đây là hình phạt dành cho anh đi, hình phạt cho sự thiếu lý trí của anh ngày hôm qua." Mộc Dung chột dạ cúi đầu.

Anh tuyệt đối sẽ không nói cho cô biết, anh cố ý làm vậy.

Nếu không khiến mình xảy ra chút vấn đề, sao có thể lấy được sự đồng cảm?

Sao có thể thành công leo lên giường của cô?

Anh vốn không bị dính mưa, là anh cố ý bôi nước mưa lạnh ngắt lên mặt mình, sợ không sốt, anh còn bôi cả lên cổ.

Hiệu quả đúng là tốt thật, tỉnh dậy đã thấy mình ở trên giường của Lục Niệm Nhất, còn có cô ở bên cạnh chăm sóc.

Chiêu này sau này tuyệt đối có thể dùng nhiều lần, Nhất Nhất nhà anh chỉ ăn mềm không ăn cứng, không thể đối đầu trực diện với cô được. "Mộc Dung, em thích kiểu đàn ông ôn nhuận như ngọc, giống như bố em vậy.

Ông ấy sẽ ghen, nhưng ông ấy luôn ghen một cách lý trí, không gây tổn hại gì, mẹ em cũng thích nhìn dáng vẻ ghen tuông của ông ấy, vì điều đó đại diện cho hy vọng của ông ấy trong lòng mẹ em.

Nhưng có một điểm anh không thể phủ nhận, ông ấy thật sự rất tin tưởng mẹ em.

Ngày xưa dù thấy mẹ em và vị hôn phu cũ của bà ấy lôi lôi kéo kéo trên phố, câu đầu tiên ông ấy nói không phải là trách móc, mà là lo lắng bà ấy có bị bắt nạt không." "Nếu là anh, sợ là đã sớm gây chuyện với em rồi.

Hôm nay em chỉ đi ăn trưa với người ta thôi, anh đã tức giận như vậy, lòng dạ của anh, khí độ của anh, thật sự quá nhỏ nhen." "Đúng đúng đúng, anh sai rồi, nể tình anh là lần đầu phạm lỗi, em cho anh thêm một cơ hội nữa được không?" "Em ấy à, từ nhỏ đã quen nhìn thấy quá nhiều người đàn ông tốt, vẫn luôn lấy bố em làm hình mẫu.

Nói thật, hai người cách nhau quá xa." "Nhưng biết làm sao được, em thật sự đã rung động với anh rồi, nên em chỉ có thể dung túng cho sự không hoàn hảo của anh.

Em cảm thấy chỉ cần em từ từ dẫn dắt, từ từ điều chỉnh, anh sẽ có thể giống như bố em, trở thành một người đàn ông tốt tuyệt thế." "Rõ ràng là, em đã quá vội vàng, em đã bỏ qua môi trường trưởng thành của anh, trong thời gian ngắn anh không thể trở thành người đàn ông như bố em được.

Sau này em sẽ kiên nhẫn với anh hơn, em cũng xin lỗi anh." Lục Niệm Nhất cũng cảm thấy phản ứng của mình quá đáng, có lẽ đúng như câu nói cũ, hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều.

Cô từ đầu đã đặt quá nhiều kỳ vọng vào Mộc Dung, nên khi anh không trở thành người mà cô kỳ vọng, cô khó tránh khỏi cảm thấy thất vọng. "Không không không, không phải lỗi của em, là lỗi của anh.

Sau này anh sẽ cố gắng, cố gắng trở thành người mà em thích." Lục Niệm Nhất lắc đầu, "Không, mỗi người đều khác nhau.

Em nghĩ thông rồi, anh cứ là chính mình là được rồi, anh chỉ cần mỗi ngày tiến bộ một chút là được.

Sau này em sẽ bao dung với anh hơn." "Nhất Nhất." Mộc Dung nhìn Lục Niệm Nhất với ánh mắt nóng rực.

Nhất Nhất của anh, lúc nào cũng lương thiện và chu đáo như vậy.

Lục Niệm Nhất đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, "Ai, so sánh cái gì mà so sánh chứ, năm đó bố em gặp mẹ em, ông ấy đã ba mươi ba tuổi rồi.

Cho anh thêm tám năm nữa, em tin anh chắc chắn sẽ ngày càng ưu tú, cũng sẽ tin tưởng em hơn một chút.

Chúng ta vừa mới ở bên nhau, không thể dành cho đối phương đủ sự tin tưởng cũng là bình thường." "Nếu ai cũng giống như bố em, vậy thế giới này cũng quá đơn điệu rồi.

Chương 1129

Người như bố em là để người ta ngưỡng mộ, không thể quá xét nét được." Lục Niệm Nhất tự kiểm điểm, càng nghĩ càng thấy mình cũng có lỗi, không chỉ là vấn đề của một mình Mộc Dung.

Cả hai người họ trong thế giới tình cảm đều là những kẻ non nớt, kẻ tám lạng người nửa cân, ai cũng không có tư cách phê bình ai.

Sau này, vẫn là nên học hỏi cho tốt. "Nhất Nhất, em luôn khiến anh không thể dừng lại được, em nói xem rốt cuộc phải làm sao để anh buông tay?

Anh làm sao có thể buông tay em được." Mộc Dung ôm chặt Lục Niệm Nhất. "Được rồi, chuyện lần này cho qua.

Sau này đừng có ghen tuông lung tung không biết nặng nhẹ nữa.

Em hứa với anh, nếu Ngô Thành, không, bất kỳ người đàn ông nào có ý với em, em nhất định sẽ chủ động tránh hiềm nghi, không đi riêng với họ." Mắt Mộc Dung lóe lên một tia cười, được đằng chân lân đằng đầu nói: "Vậy những người đàn ông khác thì sao?" Lục Niệm Nhất lườm anh một cái, "Những người đàn ông khác em sẽ chủ động báo cáo với anh, anh có thể chọn đi cùng em, như vậy được chưa?

Đây là giới hạn cuối cùng của em rồi, anh đừng có được đằng chân lân đằng đầu nữa." "Được, như vậy tốt rồi.

Nhất Nhất em đừng có nuốt lời nhé.

Em đã nói, bố em là người nói một lời như chín đỉnh, em vẫn luôn lấy ông ấy làm mục tiêu mà." Mộc Dung cười tủm tỉm nhìn Lục Niệm Nhất.

Lục Niệm Nhất nhất thời dở khóc dở cười, người đàn ông này thật là đủ rồi, ngay cả bố cô cũng lôi ra, thật sự là làm khó anh rồi. "Được rồi, cứ vậy cho qua.

Mau ăn rồi đi làm đi." Hai người ăn cơm xong liền ra ngoài.

Đến cổng khu chung cư thì gặp một bà lão đang dắt chó đi dạo.

Bà lão đầu tiên nhìn họ một cái, sau đó thu lại ánh mắt, đi được hai bước lại nhìn về phía họ.

Lục Niệm Nhất có chút không tự nhiên, hạ giọng nói với Mộc Dung: "Chuyện gì vậy?" "Chắc là thấy chúng ta trai tài gái sắc, trời sinh một cặp, đi đâu cũng là một phong cảnh, đặc biệt bắt mắt." "Mộc Dung, anh không thấy ngượng à?" Mộc Dung nghiêm túc nói: "Anh nói đều là sự thật, anh có gì mà phải ngượng." "Đúng rồi, chàng trai trẻ, chính là cậu đấy, tôi nhận ra cậu." Bà lão đi lại gần, nhìn chằm chằm Mộc Dung một cách chắc chắn.

Mộc Dung mặt mày hớn hở, "Sao có thể chứ?" "Tối qua đấy, tôi từ nhà con gái về, lúc đó trời đang mưa, tôi thấy cậu cứ bôi nước mưa lạnh ngắt lên mặt mình, hình như còn bôi cả lên tóc nữa.

Lúc đó tôi còn tưởng cậu bị thần kinh, tối muộn tôi không dám lên ngăn cản." Tim Mộc Dung chùng xuống, biết chuyện tối qua sắp bị bà lão này vạch trần, anh cứ nháy mắt với bà lão.

Nhưng bà lão đâu có ăn ý với Mộc Dung, bà có một trái tim hóng chuyện, "Giờ thấy cậu khỏe mạnh, không phải người ngốc, tôi cũng yên tâm rồi, không thì lãng phí khuôn mặt đẹp trai như vậy." Mộc Dung cảm thấy trên mặt có thêm một luồng ánh mắt nóng rực.

Anh quay đầu lại, chỉ thấy Lục Niệm Nhất đang cười như không cười nhìn anh, ánh mắt đó vô cùng phức tạp.

Mộc Dung che miệng ho nhẹ, định ngăn bà lão vạch trần sự thật, "Dì ơi, chắc dì nhìn nhầm rồi." "Sao có thể, mặc vest, cao hơn một mét tám, bà già này tuy lớn tuổi nhưng thị lực tốt lắm.

Hồi trẻ tôi còn là tiếp viên hàng không đấy, chính là cậu chàng đẹp trai này, tôi không thể nhận nhầm trai đẹp được đâu." Có tiếp viên hàng không nào hóng chuyện như vậy, trông giống như bà cô tổ dân phố hơn.

Mộc Dung kiên nhẫn nói: "Dì nhất định là hoa mắt rồi, thật đấy." "Tuyệt đối không thể.

Tôi nói cho cậu biết nhé, con gái của một người chị em của tôi vẫn chưa có bạn trai, cô bé là phát thanh viên đài truyền hình, xinh đẹp lắm, chỉ thích những chàng trai ưa nhìn thôi.

Nếu cậu không có vấn đề gì về đầu óc, tôi có thể giới thiệu hai người làm quen, biết đâu lại thành một mối nhân duyên tốt đẹp." Bà lão rất nhiệt tình.

Mộc Dung thật sự chỉ muốn đập đầu vào tường, đây là chuyện gì vậy, hôm nay anh ra đường chắc chắn không xem hoàng lịch, quá xui xẻo rồi. "Xin lỗi, tôi không cần." Mặt Mộc Dung đã lạnh đi, bá đạo ôm eo Lục Niệm Nhất.

Lục Niệm Nhất trên mặt vẫn giữ nụ cười ôn hòa, chỉ là trong lòng đã sớm sóng cuộn biển gầm.

Bà lão liếc nhìn Lục Niệm Nhất, không từ bỏ nói: "Đừng mà, chàng trai trẻ, có bạn gái cũng không có gì to tát, kết hôn rồi còn có thể ly hôn.

Người tôi giới thiệu cho cậu chắc chắn là tốt nhất, đảm bảo còn xinh đẹp hơn cô bạn gái nhỏ bên cạnh cậu nữa." Mộc Dung tức điên, đây không phải là đang trù anh và Lục Niệm Nhất chia tay sao? "Thần kinh." Mộc Dung tức giận dắt Lục Niệm Nhất đi.

Bà lão tức giận nói: "Thanh niên bây giờ đúng là không có chút tố chất nào, cậu không gặp cô bé nhà người ta, biết đâu lại là may mắn của cô bé ấy, hừ." Vừa ra khỏi khu chung cư, Lục Niệm Nhất liền hất tay Mộc Dung ra, cười như không cười nói: "Mộc Dung, tôi thật không biết anh tài giỏi như vậy đấy." "A a, Nhất Nhất, đừng như vậy." "Chơi khổ nhục kế thuần thục như vậy, tôi đúng là đã xem thường anh rồi.

Tối muộn đi dầm mưa, còn dùng nước lạnh bôi lên cổ, sau đó chạy đến cửa nhà tôi ngủ một giấc, anh giỏi thật." Lục Niệm Nhất tức đến mức lồng ngực phập phồng.

Chẳng trách lúc Đóa Đóa ra tìm người lại không thấy, lúc đó chắc anh đã ra ngoài tìm cách thực hiện khổ nhục kế rồi.

Ông trời cũng thật nể mặt, cho hẳn một trận mưa.

Anh làm xong tất cả những chuyện này, rồi tự mình ngủ thiếp đi, còn cô thì khổ sở chăm sóc anh cả buổi sáng, vừa nấu cơm, vừa chủ động tự kiểm điểm rồi xin lỗi.

Người đàn ông này, đúng là rất tàn nhẫn với chính mình, nỡ ra tay độc ác với bản thân. "Nhất Nhất, anh sợ em giận anh." Mộc Dung lí nhí giải thích. "Cho nên anh lấy thân thể mình ra đùa giỡn?

Nếu không phải Đóa Đóa dậy sớm, không có ai phát hiện anh kịp thời, anh có thể bị sốt thành ngốc đấy.

Anh có biết sốt cao nguy hại đến cơ thể người trưởng thành lớn đến mức nào không?" "Không đâu, em người này thường xuyên bị sốt, anh có kinh nghiệm mà, không xảy ra vấn đề gì lớn đâu." Mộc Dung yếu ớt biện giải. "Mộc Dung." Lục Niệm Nhất dừng bước, nhìn chằm chằm Mộc Dung, trong mắt mang theo lửa giận.

Mộc Dung theo bản năng đáp: "Có." Dáng vẻ này, giống hệt như lúc huấn luyện quân sự bị huấn luyện viên điểm danh, còn mang theo một chút nịnh nọt cẩn thận, trông khổ sở vô cùng.

Khóe miệng Lục Niệm Nhất giật giật, nhưng cô nhịn xuống, không biểu hiện ra ngoài, "Anh biết mình sai ở đâu chưa?" "Nhất Nhất, anh thật sự sai rồi." "Đừng có nghĩ đến việc cho qua chuyện, nói cho rõ ràng cho em, sai ở đâu?" "Anh sau này không bao giờ dùng khổ nhục kế để lừa em nữa...

À, anh sau này không bao giờ làm vậy nữa, Nhất Nhất, anh đảm bảo." "Lời đảm bảo của anh có ích không?

Chương 1130

Anh lấy gì ra để đảm bảo?

Lời của đàn ông có tin được không?" Lục Niệm Nhất không muốn dễ dàng bỏ qua cho Mộc Dung.

Lần này dùng khổ nhục kế nếm được trái ngọt, không chừng lần sau anh ta sẽ tiếp tục dùng, tuyệt đối không thể mở đầu cho chuyện này.

Đây là thói hư tật xấu, không thể dung túng.

Anh ta ra tay với chính mình không biết nặng nhẹ, lỡ lần sau nghĩ ra cách quá đáng hơn thì sao?

Mộc Dung cười nịnh nọt, "Nếu anh còn tái phạm, anh sẽ nấu cơm cho em cả đời, giặt quần áo cho em cả đời, cả đời này anh sẽ chỉ xoay quanh em, xem em là trung tâm của anh, như vậy được chưa?" "Em không tin." "Vậy phải làm sao?" "Thời xưa có lập quân lệnh trạng, bây giờ thì không cần nữa, anh viết một bản kiểm điểm và một bản cam đoan, cam đoan sau này không dùng chiêu khổ nhục kế này nữa." "Vậy phải viết thế nào?

Em chưa từng viết bao giờ." Mộc Dung gãi đầu. "Cái này không khó, anh có thể lên mạng tìm một cái mẫu, nhưng nhớ là tuyệt đối không được sao chép.

Dàn ý có thể tham khảo, nhưng bắt buộc phải là bản viết tay." "Viết bản điện tử rồi in ra không được à?" Lục Niệm Nhất quả quyết lắc đầu, không cho thương lượng, "Không được, bắt buộc phải là bản viết tay mới được.

Sau đó em sẽ chọn một vài nội dung anh viết để tìm kiếm trên mạng, xem có phải là sao chép không.

Anh đừng xem thường sức mạnh của mạng internet, chỉ cần anh sao chép từ trên mạng, nhất định có thể tìm ra được." Mộc Dung có một dự cảm không lành, mở to mắt nhìn Mộc Dung. "Thì là tôi đã nói những lời không nên nói, có gì nói nấy một chút thôi mà." Lục Niệm Nhất nhón chân, vỗ nhẹ vào trán Mộc Dung. "Nhất Nhất, chỉ là một bản cam đoan thôi mà, có cần phải nghiêm túc vậy không?" "Mộc Dung, đừng có đánh trống lảng.

Không phải một, mà là hai, bản kiểm điểm và bản cam đoan, không thể gộp chung được." Mộc Dung thật sự muốn khóc, cô nhóc này vẫn tinh ranh như ngày nào, chẳng dễ lừa chút nào. "Không thể gộp làm một được sao?" Lục Niệm Nhất quả quyết lắc đầu.

Cô hơi ngẩng cằm, trông rất cao ngạo, khóe môi cong lên một đường rực rỡ như cầu vồng, hơi thở thơm như hoa lan, "Mộc Dung, anh đồng ý hay không đồng ý?" "Đồng ý, anh đồng ý." Mộc Dung căng thẳng nói.

Sao có thể không đồng ý, nào dám không đồng ý.

Nếu không đồng ý thì chẳng phải là rất không thành ý, làm sao mà qua được ải này.

Nhìn dáng vẻ này của anh, Lục Niệm Nhất đột nhiên nhớ đến một tấm ảnh trên WeChat, "Túng thành một cục".

Chẳng phải đang nói Mộc Dung bây giờ sao, quá buồn cười.

Lục Niệm Nhất không nhịn được mà bật cười, Mộc Dung ngơ ngác, không biết cô rốt cuộc đang cười cái gì, có gì đáng cười chứ. "Nhất Nhất." "Đừng làm phiền em, để em cười thêm một lúc nữa." Mộc Dung: "..." "Đúng rồi, Mộc Gỗ, em quên nói thời gian anh nộp bài tập rồi.

Em không thích trì hoãn, thích việc hôm nay làm xong hôm nay.

Chính là tối hôm nay nhé.

À, nhắc nhở thân thiện, còn 13 tiếng nữa là hết hôm nay, anh cố lên nhé." Lục Niệm Nhất hào sảng vỗ vai Mộc Dung. "Nhất Nhất, không được đâu, làm sao anh nộp kịp được, hôm nay anh còn phải đi làm, sẽ khá bận đấy." "Mộc Gỗ, đừng đùa nữa, em là thư ký của anh, anh có chuyện gì mà em không biết sao?

Hai ngày nay anh cơ bản không có việc gì lớn, cố gắng lên nhé, em tin là không làm khó được anh đâu." Lục Niệm Nhất nói xong liền đi trước, lái chiếc BMW nhỏ của mình chạy vút đi.

Đợi Mộc Dung phản ứng lại, cô đã đi được một đoạn rồi, "Này, Nhất Nhất, em đợi anh với chứ." Tay Lục Niệm Nhất thò ra ngoài cửa sổ xe, đắc ý vẫy mấy cái.

Lúc Mộc Dung về đến công ty, Lục Niệm Nhất đã bắt đầu xử lý công việc rồi. "Nhất Nhất, em thật là, không đợi anh gì cả." Lục Niệm Nhất ngẩng đầu, nhướng mi, "Mộc Gỗ, thời gian của anh không còn nhiều đâu, xin hãy tranh thủ thời gian." Mộc Dung không dám nói nhiều nữa, lập tức quay về chỗ ngồi của mình, lên mạng Baidu tìm "làm bạn gái giận, nên viết bản kiểm điểm và bản cam đoan như thế nào".

Tìm mãi mới thấy một cái mẫu có thể tạm dùng được, nhưng những lời trong đó hoàn toàn không dùng được, quá sến sẩm, anh tuyệt đối không thể viết ra được.

Làm sao bây giờ, thật là đau đầu.

Lục Niệm Nhất vô tình ngẩng đầu, vừa hay thấy dáng vẻ cau mày suy nghĩ, gãi tai gãi đầu của anh, y hệt một con Tôn Hầu Tử.

Đúng là "túng thành một cục", có chút chuyện nhỏ mà đã khiến khuôn mặt tuấn tú của anh u sầu ảm đạm.

Mộc Dung nhận ra ánh mắt của Lục Niệm Nhất, cũng nhìn lại.

Lục Niệm Nhất nắm chặt nắm đấm, giơ tay làm động tác cổ vũ với anh.

Tâm trạng Mộc Dung lúc này chua xót vô cùng, tiểu ma nữ này, giống hệt Đóa Đóa, đúng là muốn hành hạ người ta chết mà.

Anh cúi đầu, tiếp tục trầm tư, viết cả buổi trời, trên bản kiểm điểm vẫn chỉ có một dòng chữ: Nhất Nhất thân yêu, anh sai rồi, anh thật sự sai rồi.

Mãi đến giờ tan làm, Mộc Dung vẫn chưa viết ra được gì.

Lục Niệm Nhất thu dọn đồ đạc, thấy Mộc Dung vẫn ngồi yên không nhúc nhích, không khỏi nói: "Đi thôi, Mộc Gỗ." "Em về trước đi, anh tăng ca, tự lái xe cẩn thận nhé." "Anh tăng ca làm gì?

Không phải không có việc gì quan trọng sao?" Mộc Dung giơ tờ giấy trong tay lên, ai oán nói: "Kiểm điểm lỗi lầm mình đã phạm, để chào đón tương lai của chúng ta." "Anh ngốc à?

Mang về nhà viết cũng vậy thôi, biết đâu về nhà uống chút canh mẹ anh hầm, lại có linh cảm thì sao.

Anh đúng là không biết hưởng thụ cuộc sống." Từ nhỏ không ở cùng mẹ mình, khó khăn lắm mới giải quyết xong chuyện phiền phức, mẹ mình đến ở cùng mà lại không biết hưởng thụ, đúng là đứa trẻ ngốc.

Đúng rồi, mẹ là người từng trải, tuy hôn nhân thất bại, nhưng cũng coi như có kinh nghiệm, biết đâu mẹ có thể dạy mình. "Cũng đúng, hôm nay anh về nhà ăn cơm, em có muốn đi cùng anh không?" "Anh chắc là em đi sẽ không làm phiền anh chứ?

Tối nay anh có thể hoàn thành nhiệm vụ không?" Lục Niệm Nhất trêu chọc.

Chương 1131

"Nhất Nhất, em qua đây một chút." Mộc Dung vẫy tay với Lục Niệm Nhất.

Lục Niệm Nhất không hiểu, đi qua.

Vừa đi tới đã bị Mộc Dung kéo ngã ngồi lên đùi anh, cô sợ hãi lập tức đưa tay ôm lấy cổ anh, hờn dỗi nói: "Mộc Gỗ, anh làm em sợ đấy, lần sau có thể báo trước một tiếng được không, đừng có tấn công bất ngờ." "Nhất Nhất, anh muốn hôn em." Nói xong, không cho Lục Niệm Nhất thời gian phản ứng, nụ hôn nóng bỏng trực tiếp đặt lên môi Lục Niệm Nhất, bàn tay lớn còn đặt trên eo cô, lúc nhẹ lúc nặng vuốt ve, sưởi ấm trái tim của cả hai.

Cái tên Mộc Gỗ này, kỹ thuật hôn ngày càng điêu luyện rồi.

Lúc Lục Niệm Nhất không thở nổi, Mộc Dung cuối cùng cũng thỏa mãn buông cô ra, "Nhất Nhất, anh thích em quá, Mộc Dung thật sự rất thích Lục Niệm Nhất, một khắc cũng không muốn xa cô." Lục Niệm Nhất đỏ mặt, "Mộc Dung, anh đừng sến sẩm nữa." "Đây đâu phải sến sẩm, anh nói thật đấy.

Nhất Nhất, em có thích anh không?" "Buông em ra, em phải về nhà rồi, bố em gần đây cũng có ý kiến với em rồi, em phải thường xuyên về nhà với ông bà." Bố nói cô tuổi còn nhỏ mà chỉ lo yêu đương.

Tuy chỉ là một câu nói đùa, nhưng cũng đã nhắc nhở cô, phải dỗ dành cho tốt ông bố ở nhà.

Không thì ông bố nhỏ nhen sẽ hành hạ cô cho xem. "Được, vậy trước mặt bố vợ đại nhân nói tốt cho anh nhiều vào nhé, tuyệt đối đừng bôi nhọ anh, không thì sau này người khổ là chúng ta đấy." Mộc Dung trước tiên dùng cằm cọ cọ lên má Lục Niệm Nhất một cách yêu chiều, sau đó nâng khuôn mặt nhỏ của cô lên ngắm đi ngắm lại, dường như muốn nhìn thật kỹ dung mạo của cô.

Hơi thở của cả hai quấn quýt, ấm áp, tê dại, cảm giác này thật kỳ diệu.

Nhịp thở của Lục Niệm Nhất cũng rối loạn, cô tránh ánh mắt của anh, tiện thể đẩy anh ra, "Được rồi, em thật sự phải về nhà rồi, anh cũng mau về đi, đừng chậm trễ nữa.".

Khi Mộc Dung quay về, anh phát hiện Trình Kiều Tịnh không có ở nhà.

Gọi điện hỏi thăm mới biết bà ấy đi ăn tối với bạn bè, bảo anh và Trần Lê tự giải quyết bữa tối, không cần lo cho bà.

Tâm trạng Mộc Dung lúc này chua ngọt lẫn lộn khó tả, anh và Trần Lê trừng mắt nhìn nhau. "Thiếu gia, cậu muốn ăn gì, tôi làm cho cậu." "Khoan đã, hỏi cậu một chuyện." Mộc Dung cực kỳ không được tự nhiên, nhưng hiện tại trong nhà chỉ có một mình Trần Lê, anh ở thành phố A lại không có anh em thân thiết nào, cũng chẳng còn lựa chọn nào khác.

Trần Lê khó hiểu hỏi: "Chuyện gì ạ?" "Chính là... chính là..." Mộc Dung thật sự không nói nên lời, cảm thấy chuyện này khá mất mặt.

Trần Lê trố mắt nhìn Mộc Dung, Mộc Dung thở dài: "Thôi bỏ đi, cái người chưa từng yêu đương như cậu thì hiểu cái gì." Yêu đương?

Xem ra lại liên quan đến trợ lý Lục, đúng là thần kỳ thật.

Khi Mộc Dung chưa quen biết Lục Niệm Nhất, cả người anh cứ như một cỗ máy, làm việc theo trình tự được thiết lập sẵn.

Giờ yêu vào một cái, cả người bỗng nhiên sống động hẳn lên, luôn làm những việc trái khoáy không theo lẽ thường. "Nếu khó nói quá thì tôi đi nấu cơm đây." "Ấy, khoan đã." Mộc Dung rầu rĩ gọi giật Trần

Lê lại.

Anh đã suy nghĩ cả buổi chiều rồi, nếu nghĩ ra cách hay thì đâu đến mức phải mang việc về nhà làm thêm, thêm một người là thêm một ý tưởng mà.

Trần Lê dừng bước, cười híp mắt nhìn Mộc Dung: "Thiếu gia cứ nói." Mộc Dung kể sơ qua chuyện tối qua dùng "khổ nhục kế" như thế nào.

Nói xong, anh thấy Trần Lê nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, vẻ mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Trần Lê cảm thấy thiếu gia nhà mình điên rồi sao?

Lại có thể làm ra chuyện như vậy, tự mình dầm mưa cho phát sốt, rồi ngồi canh trước cửa nhà trợ lý Lục cả đêm.

Hèn chi hai người làm hòa nhanh như vậy, hóa ra thiếu gia đã phải trả giá đắt. "Nhìn cái gì mà nhìn, có cách nào không?" Mộc Dung cứng cổ nói. "Ách, thiếu gia, kiến nghị của tôi là cậu đừng để mấy cái khuôn mẫu trên mạng hạn chế tư duy.

Cậu cứ coi như trợ lý Lục đang đứng trước mặt cậu, cậu muốn nói gì thì viết hết vào trong đó.

Trợ lý Lục đâu có giới hạn số chữ, chúng ta muốn viết bao nhiêu thì viết, quan trọng là thành tâm." "Vậy nếu tôi không qua ải được thì sao?

Cậu có chịu trách nhiệm nổi không?" Trần Lê đúng là có khổ khó nói, chuyện này liên quan gì đến cậu ta đâu, tại sao cậu ta phải chịu trách nhiệm chứ.

Mộc Dung khi yêu không chỉ tính tình thất thường mà ngay cả bản lĩnh ăn vạ cũng tăng lên đáng kể. "Vậy tôi không nói nữa, thiếu gia cứ coi như tôi chưa nói gì đi, tôi đi nấu cơm." Trần Lê chuồn lẹ, cậu ta chẳng dại mà rước họa vào thân, chuyện của mình thì tự mình đi mà giải quyết, cậu ta không thèm xen vào.

Mộc Dung bực bội trừng mắt nhìn bóng lưng Trần Lê, nhưng ngẫm lại thấy cậu ta nói cũng đúng, anh cứ viết những gì mình muốn nói ra là được.

Đang chuẩn bị viết thì điện thoại vang lên.

Anh mở ra xem, là tin nhắn của Lục Niệm Nhất: "Đồ đầu gỗ, có phải đang sầu não lắm không, đáng đời." Mộc Dung dở khóc dở cười, cô nhóc này cố ý nhắn tin trêu chọc anh đây mà.

Anh lập tức hồi âm: "Đừng đắc ý, cô nhóc xấu xa, chuyện này căn bản không làm khó được anh đâu." Tin nhắn bên kia lại đến ngay lập tức: "Bố em đang làm món gà cay tê mà em thích nhất, thèm chết anh, chảy nước miếng chưa hả." Mộc Dung cảm thấy cả người không xong rồi: "Cô nhóc xấu xa, em đúng là quá xấu xa rồi." Lục Niệm Nhất cười tít mắt ném điện thoại sang một bên, sau đó chạy vào bếp phụ giúp bố mình. "Bố yêu dấu của con, con tới đây, có gì để cục cưng giúp bố không nào?" "Đi rửa sạch rau diếp cá đi, mẹ con dạo này hơi nóng trong người, chúng ta làm nộm rau diếp cá, giúp mẹ hạ hỏa." Lục Niệm Nhất bĩu môi: "Suốt ngày trong miệng chỉ nhắc đến vợ, lải nhải cả đời rồi mà chưa chán sao?" "Bố không nhắc đến vợ bố chẳng lẽ nhắc đến con à?

Con có trông cậy được đâu?

Trong lòng con chỉ nhớ thương người đàn ông khác, chỉ có vợ mới là người dựa vào được thôi." Lục Sâm nói. "Hì hì, Ông cụ non cũng không có ở nhà, sao bố còn làm món mực xào cay mà anh ấy thích nhất thế?" "Người của bố báo tin, Ông cụ non đã rời khỏi công ty chi nhánh rồi, dự kiến hôm nay sẽ về tới nơi." "Thật hay giả vậy?" "Xem nó có lương tâm hay không đã, nếu có lương tâm thì xuống máy bay sẽ về nhà ngay lập tức." "Sẽ về, sẽ về mà, anh ấy chắc chắn nhớ con rồi.

Đúng rồi, Ông cụ non còn thích ăn dạ dày trộn, phải bỏ loại hành baro hơi ngọt ấy, mấy thứ này chuẩn bị chưa ạ?" "Ông cụ non là con ruột của bố đấy." Lục Sâm tức giận nói. "Bố đúng là ông bố vĩ đại nhất thế giới, ô de!" Lục Niệm Nhất hoan hô.

Lục Sâm buồn cười không thôi: "Cái đức hạnh này, đều là người hai mươi tuổi rồi mà cứ như đứa trẻ con." "Người ta vui mà." "Được rồi, làm xong món nộm thì đi ra ngoài chuẩn bị đón mẹ con, bố phải xào rau đây." "Vâng ạ, không thành vấn đề." Lục Niệm Nhất làm xong, đi vào tủ lạnh lấy kiwi và xoài, lần lượt ép lấy nước, lại chu đáo chuẩn bị sẵn dép lê cho Mạc Noãn, đúng chuẩn một cô con gái ngoan.

Chương 1132

Mạc Noãn vừa về đến nơi, Lục Niệm Nhất đã vội vàng đón lấy túi xách trong tay bà. "Ô kìa, cô nhóc thích bay nhảy tìm tự do nhà chúng ta lại về rồi à, ân cần thế này, không phải là làm chuyện xấu gì ở bên ngoài đấy chứ?" "Mẹ, cục cưng nhà mẹ đâu có kém cỏi thế, làm chuyện xấu là chạy về nhà ngay sao?

Chẳng phải do bố cứ ghen tuông mãi, con phải bớt chút thời gian về chơi với bố, nếu không ngày nào bố cũng nói chuyện âm dương quái khí với con, con sắp chịu hết nổi rồi." Lục Niệm Nhất hạ thấp giọng nói. "Bố con đứng ngay sau lưng con đấy." Lục Niệm Nhất sợ đến mức quay phắt lại: "Á, bố, con không nói xấu bố, thật đấy..." Nhưng phía sau làm gì có bóng dáng bố, bên tai chỉ truyền đến tiếng cười khẽ của mẹ. "Mẹ, mẹ lừa con, đáng ghét quá đi." Lục Niệm Nhất tức giận giậm chân. "Người đang yêu đều là kẻ ngốc, mẹ thấy IQ của con tụt dốc thê thảm rồi.

Trước kia con tinh ranh như khỉ ấy, làm sao mà lừa được con, chỉ có con lừa mẹ thôi." Mạc Noãn véo má con gái. "Đâu có." Mạc Noãn có chút mệt mỏi ngồi xuống ghế sofa, Lục Niệm Nhất vội vàng bóp vai cho bà: "Mẹ, nếu mẹ mệt quá thì giao việc công ty cho An An đi, mẹ dành nhiều thời gian nghỉ ngơi cho mình một chút.

Sao con thấy mẹ bây giờ còn bận hơn cả bố thế?" "An An dù sao cũng còn trẻ, tuy con bé thông minh hiếu học nhưng mẹ là người lớn cũng không thể quẳng hết công việc cho nó ngay được.

Con gái ở độ tuổi này cần nhiều thời gian một chút, vui chơi cho thỏa thích, tìm một người để yêu đương, thanh xuân chỉ có một lần thôi." "Đợi thêm hai năm nữa, chờ con bé thạo việc rồi mẹ sẽ lui về.

Công ty do ông ngoại con vất vả gây dựng coi như cũng trở về tay cháu ngoại ông ấy, mẹ cũng coi như có lời giải thích với ông rồi." "Mẹ cứ nghĩ nhiều quá." Lục Niệm Nhất chu mỏ.

Chuyện của ông ngoại cô đã nghe bố kể, ông ấy là một người cha tốt, nhưng không được coi là một người chồng tốt. "Mẹ có thể không nghĩ nhiều sao?

Mẹ chỉ có mỗi một đứa cháu gái này." "Mẹ, mẹ có biết chị An An thích Diệp Mộ hay là thích anh Nghiêu Nghiêu không?" Lục Niệm Nhất tò mò hỏi chuyện bát quái. "Chuyện con không biết thì làm sao mẹ biết được, mẹ cũng nhìn không ra, con bé đó tính tình lạnh lùng lắm." Cho đến tận giờ cơm tối, Lục Tử Mặc vẫn chưa về.

Lục Niệm Nhất gọi điện thoại rất nhiều lần nhưng đều báo đã tắt máy. "Ông cụ non không có lương tâm, về nước rồi cũng không về nhà trước, uổng công chúng ta chuẩn bị nhiều món ngon thế này." "Vội cái gì, nó sẽ về thôi." Lục Sâm rất bình tĩnh. "Bố, có phải bố biết gì rồi không?" "Cô gái kia lại tìm đến Tiểu Mặc, sống chết bám lấy, nếu không sao nó có thể về nước sớm như vậy." Lục Niệm Nhất hiểu ngay lập tức.

Úy Lam và Lục Tử Mặc là bạn cùng lớp, Lục Niệm Nhất cũng coi như quen biết cô ta.

Hồi đó còn là cô giúp che giấu cho Lục Tử Mặc, không để người nhà biết chuyện cậu ấy yêu sớm.

Đâu ngờ cuối cùng Úy Lam lại thực dụng như vậy, vì chọn ra nước ngoài phát triển sự nghiệp mà vứt bỏ Lục Tử Mặc, cặp kè với một người đàn ông hơn cô ta mười mấy tuổi nhưng có thể giúp đỡ cho cô ta.

Hơn nữa, đi nước ngoài mà không nói một tiếng nào, nếu không phải Lục Tử Mặc nhờ người điều tra thì còn không biết mình đã bị "cắm sừng" và bị đá. "Đồ không biết xấu hổ, thế mà lại còn dám quấn lấy anh con.

Cô ta thật sự muốn ăn đòn mà, hôm nào con phải gọi cả Đóa Đóa đi đánh cho cô ta một trận tơi bời." "Tuổi còn nhỏ, đừng có bạo lực như thế.

Loại chuyện này đánh một trận là giải quyết được sao?

Để Ông cụ non tự mình giải quyết, con đừng nhúng tay vào." "Ông cụ non mà giải quyết được thì anh ấy đã về nhà rồi?

Đúng là đồ không có tiền đồ, không có tiền đồ!

Chỉ là một đứa con gái thôi, có gì mà không buông bỏ được chứ." "Đừng có đứng đấy nói mát ăn bát vàng, nếu Mộc Dung cũng làm chuyện có lỗi với con, con có thể dễ dàng buông bỏ sao?" "Mộc Dung tuyệt đối không thể nào.

Em trèo cao được tới chỗ anh ấy mà anh ấy còn vứt bỏ thì đúng là ngốc thật.

Hơn nữa bên cạnh Mộc Dung căn bản chẳng có người phụ nữ nào, ngày nào em cũng kè kè bên cạnh, thật sự không sợ anh ấy làm chuyện xấu." "Bố, bây giờ con cảm thấy môn đăng hộ đối cũng tốt lắm, hai người lại yêu thương nhau nữa là hoàn hảo nhất." Nếu Úy Lam biết sớm Ông cụ non là người thừa kế của tập đoàn Lục thị, nói không chừng cô ta sẽ không đi theo người đàn ông khác ra nước ngoài.

Nếu Úy Lam có xuất thân tốt, không phải khổ sở vì vấn đề cơm áo gạo tiền, thì tất cả những chuyện này đều không phải là vấn đề.

Mối tình đầu của Ông cụ non nói không chừng đã có một kết quả tốt đẹp. "Con đang nói chuyện của con và Mộc Dung đấy à?" "Không có đâu, con là nói chuyện theo sự việc, lấy mối tình đầu thất bại của Ông cụ non làm ví dụ thôi." Lục Niệm Nhất phồng má nói.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Lục Niệm Nhất đặt bát đũa xuống, lập tức phi như bay ra mở cửa. "Từ nhỏ đã nuôi dạy nó thành thục nữ, thế mà cứ gặp chút chuyện là lộ nguyên hình ngay." Mạc Noãn lắc đầu than thở. "Được rồi Noãn Noãn, nếu con bé mà giống như Đóa Đóa thì em sẽ càng đau đầu hơn đấy." Người đứng ngoài cửa không phải Lục Tử Mặc thì còn ai.

Chàng thiếu niên dáng người thanh mảnh, mặc áo len màu xám kết hợp quần bò, sau lưng đeo ba lô đen, tay kéo một chiếc vali hành lý màu đen, trông cứ như sinh viên đại học về nhà nghỉ hè. "Ông cụ non." Hốc mắt Lục Niệm Nhất cay cay, trực tiếp nhào tới. "Em gái." Lục Tử Mặc mỉm cười nhẹ.

Hai anh em khoác vai nhau đi vào.

Lục Sâm và Mạc Noãn đã sớm quen với cảnh này, từ nhỏ cặp song sinh này đã như vậy, thân thiết cứ như thể trẻ con dính liền. "Bố, mẹ, con đã về." "Cũng biết canh đúng giờ cơm mà về đấy, bỏ túi xuống rồi qua đây ăn cơm." Mạc Noãn vẻ mặt dịu dàng.

Lục Niệm Nhất xới cơm cho Lục Tử Mặc, còn rót cho cậu một ly nước ép kiwi, gắp thức ăn vào bát cho cậu.

Trong lòng Lục Tử Mặc ấm áp, cảm thấy ở nhà là hạnh phúc nhất.

Cậu nhếch khóe môi: "Cảm ơn em gái." Nghe vậy, Lục Sâm nhịn không được ghen tỵ ho khẽ một tiếng.

Chương 1133

Lục Tử Mặc lập tức đổi giọng: "Cảm ơn bố, bố vất vả rồi." "Thế mới phải chứ, cơm là bố nấu, con cảm ơn Niệm Niệm làm gì." "Con thì cái gì cũng chưa làm." Mạc Noãn nghiêm mặt, nói bâng quơ. "Còn phải cảm ơn mẹ nữa, đã giúp con tìm được một người bố tốt như vậy." Lục Tử Mặc nhanh trí hùa theo.

Câu nói này vừa khen Mạc Noãn, lại khen Lục Sâm thêm lần nữa.

Lục Niệm Nhất thật sự muốn like cho Lục Tử Mặc một cái, quá thông minh. "Thằng ranh con, đi nước ngoài một chuyến, xem ra còn khéo miệng hơn trước kia rồi." Lục Sâm bật cười.

Ăn cơm xong, hai anh em phụ trách dọn bàn ăn, lau dọn nhà bếp, Lục Sâm và Mạc Noãn thì rủ nhau ra ngoài đi dạo.

Trong bếp.

Lục Niệm Nhất hỏi: "Ông cụ non, sao anh lại về sớm thế?

Không phải bảo là đi một năm sao?" "Nhớ em nên về thôi." "Ông cụ non, anh đúng là giỏi thật đấy, mở mắt nói dối, mấy lời quỷ quái kiểu nhớ em như vậy mà cũng bịa ra được.

Anh nói xem thời gian anh ra nước ngoài anh gọi cho em được mấy cuộc điện thoại hả?" "Anh là nhớ trong lòng, không phải nhớ trên miệng, em lúc nào cũng được anh để trong lòng mà.

Khi nào thì em dẫn em rể về ra mắt anh đây?" Lục Tử Mặc chuyển chủ đề, cậu chẳng muốn nhắc đến chuyện của Úy Lam chút nào. "Xí, em rể cái gì, chỉ là bạn trai em thôi, còn chưa nâng cấp đến mức có thể bàn chuyện cưới hỏi đâu, anh nghĩ nhiều quá rồi." "Niệm Niệm, mở to mắt ra mà nhìn cho kỹ, có một số người luôn giỏi ngụy trang, gặp phải loại người như vậy, em chỉ có chịu tổn thương thôi." "Dừng, đừng nói như vậy, hôm nào em dẫn Mộc Dung đến cho anh xem, giới thiệu hai người làm quen thế nào?" Lục Tử Mặc gật gật đầu: "Em ra ngoài đi, bếp để anh dọn cho." "Em chẳng yên tâm giao cho anh đâu, anh mà làm rối tung lên, cuối cùng em lại phải đi dọn dẹp hậu quả cho anh, thôi thì hai chúng ta cùng làm đi." Hai anh em vừa nói chuyện vừa dọn dẹp nhà bếp.

Khi Lục Sâm và Mạc Noãn trở về, nhìn thấy Lục Niệm Nhất đang gối đầu lên đùi Lục Tử Mặc, hai anh em đang cùng xem tivi, khung cảnh ấm áp vô cùng.

Lục Sâm không khỏi thở dài một hơi.

Mạc Noãn hỏi: "Có phải không nỡ không?" "Haizz, con gái rồi cũng phải gả chồng, những khoảnh khắc như thế này chắc không còn nhiều nữa." Lục Sâm nói rồi cầm điện thoại chụp một tấm về phía ghế sofa, ghi lại khoảnh khắc yêu thương của các con. "Bố, gửi cho con một tấm." Lục Niệm Nhất hét lên với Lục Sâm.

Lục Sâm gửi tấm ảnh vừa chụp cho Lục Niệm Nhất.

Lục Niệm Nhất không nói hai lời, gửi ngay cho Mộc Dung.

Mộc Dung đang khổ sở ngồi viết bản kiểm điểm, nhìn thấy tấm ảnh này của Lục Niệm Nhất, thật sự là cảm xúc gì cũng có, nhưng giấm của ông anh vợ tương lai thì anh không dám ăn bậy.

Anh biết bọn họ là anh em sinh đôi, tình cảm tốt vô cùng.

Anh mà nói thêm một câu, đảm bảo cô nhóc xấu xa kia lại nghĩ ra chiêu trò kỳ quái gì đó đối phó anh ngay.

Anh chỉ dám nhắn lại một câu: "Đang ngưỡng mộ, ghen tị và hận." Lục Niệm Nhất cười khúc khích, ngồi dậy vươn vai, dính lấy người Lục Tử Mặc như động vật thân mềm: "Đúng rồi, Ông cụ non, anh có mang quà về cho em không?" Lục Tử Mặc giúp cô chỉnh lại tóc: "Có cả, em và mẹ mỗi người một bộ mỹ phẩm dưỡng da La Mer (Hải Lam Chi Mê), của bố là cà vạt, đang để trong vali của anh, lát nữa anh lấy cho mọi người." "Coi như anh có lương tâm, tha cho anh không thảo phạt nữa.

Anh trai ăn chút tỳ bà đi, tốt cho cổ họng đấy." Lục Niệm Nhất đút quả tỳ bà đã bóc vỏ vào miệng Lục Tử Mặc. *** Lục Tử Mặc không cho mình nghỉ phép, ngày hôm sau đã đến tập đoàn Lục thị đi làm, nào ngờ Úy Lam đã đứng đợi cậu ở đó.

Sắc mặt Lục Tử Mặc trầm xuống, đúng là âm hồn bất tan, cậu trực tiếp đi lướt qua cô ta vào trong.

Úy Lam kịp thời kéo cánh tay cậu lại, mím môi đầy tủi thân, dịu dàng nói: "Tử Mặc, chúng ta nói chuyện một chút đi." "Tôi và cô chẳng có gì để nói cả." Lục Tử Mặc lạnh lùng đáp.

Lục Tử Mặc vừa dứt lời thì nghe thấy giọng nói lạnh nhạt của bố mình: "Nói chuyện rõ ràng rồi hẵng vào." Cái thằng nhãi ranh này, gặp chút chuyện là chỉ biết trốn tránh, chẳng di truyền được chút phẩm chất nào của người nhà họ Lục cả.

Chẳng qua chỉ là một cô bạn gái cũ, sao lại xử lý không xong, còn để làm loạn đến tận cửa công ty.

Úy Lam đương nhiên biết Lục Sâm, chỉ là cô ta biết quá muộn.

Cô ta cười nhẹ với Lục Sâm, nhưng Lục Sâm nhìn cũng không thèm nhìn cô ta một cái, đi thẳng vào công ty, coi cô ta như không khí.

Bố già nhà mình đã lên tiếng, Lục Tử Mặc đương nhiên không thể thờ ơ.

Cậu dừng bước, mặt vô cảm nhìn Úy Lam.

Đây là lần đầu tiên sau hai năm cậu nghiêm túc nhìn cô ta.

Cô ta mặc chiếc áo khoác gió nhỏ màu be mẫu mới nhất của Dior, bên trong phối váy liền màu nâu nhạt, chân đi giày da nhỏ màu bạc, cả người toát lên vẻ sành điệu.

Ngũ quan cô ta không thay đổi gì nhiều, nhưng trên người có thêm một phần tự tin, cả người rạng rỡ, sức hút lan tỏa, đây là điều mà cô ta trước kia chưa từng có.

Quả nhiên đã là người mẫu nổi tiếng, cách ăn mặc phối đồ đã không thể so sánh với ngày xưa.

Không thể phủ nhận, cô ta như thế này càng dễ khiến người ta rung động và phải ngoái nhìn.

Úy Lam thấy dáng vẻ chăm chú của Lục Tử Mặc, đáy mắt lóe lên ý cười.

Cô ta biết cậu sẽ thích cô ta như thế này.

Cô ta hiện tại chính là người mẫu trẻ nhất bước lên sàn diễn quốc tế, cô ta mới 21 tuổi. "Tử Mặc, em biết gần đây có một quán ăn sáng, chúng ta đi ngồi một lát đi." "Tôi ăn sáng rồi." "Tử Mặc, em còn chưa ăn, em vừa xuống máy bay." Úy Lam cười nói nũng nịu, dường như mọi chuyện quá khứ chưa từng xảy ra, bọn họ vẫn là cặp tình nhân nhỏ ngày xưa.

Sau khi biết tin cậu về nước, cô ta đã vội vàng đuổi theo bước chân cậu trở về, cả đêm đều ở trên máy bay.

Nhìn khuôn mặt tươi cười quen thuộc ngày xưa, Lục Tử Mặc nhất thời cảm thấy có chút hoảng hốt, dường như lại quay về khoảng thời gian năm đó.

Nhưng chỉ thoáng thất thần, người trước mắt dần dần rõ nét trở lại, cô ta là người phụ nữ đã nhẫn tâm từ bỏ cậu.

Người phụ nữ như vậy, cậu thật sự không muốn chấp nhận nữa.

Lục Tử Mặc không nói gì, sải bước đi về phía trước.

Chương 1134

Úy Lam ba phần vui sướng, bảy phần ảo não, vội vàng đuổi theo: "Tử Mặc, anh đợi em với, đừng đi nhanh như vậy." Hai người một trước một sau bước vào một quán ăn sáng. "Tiên sinh, tiểu thư, hai vị muốn dùng gì ạ?" "Một lồng há cảo, hai ly sữa đậu nành, một đĩa salad trái cây, hai quả trứng gà." Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Úy Lam tràn đầy ý cười, cuối cùng cũng có thể cùng cậu ăn sáng lần nữa. "Tử Mặc, em nhớ năm đó chúng ta cũng thường xuyên ăn những món này.

Anh luôn mang bữa sáng đến dưới ký túc xá của em từ sáng sớm.

Mỗi ngày mở mắt ra em đều nghĩ, hôm nay Tử Mặc của em sẽ mang gì đến cho em, kết quả lần nào em cũng không đoán trúng.

Chủng loại đồ ăn anh mang đến nhiều lắm, mùi vị cũng đặc biệt ngon, hình như ở bên ngoài đều không ăn được hương vị đó." Úy Lam chìm vào hồi ức.

Lục Tử Mặc là mối tình đầu của cô ta, cô ta đối với cậu cũng là một tấm chân tình.

Ánh mắt Lục Tử Mặc trở nên thâm trầm.

Nhớ lại những ngày tháng trước kia, chỉ cảm thấy như đã cách một đời.

Cậu vĩnh viễn sẽ không nói cho cô ta biết, rất nhiều lúc bữa sáng cậu mang đến đều là khẩu phần ăn của cậu, là do Lục Sâm chuẩn bị cho cậu.

Cậu giấu gia đình chuyện yêu sớm, bữa sáng đưa cho cô ta, cơ bản là cậu phải nhịn đói.

Khi đó cậu đã xác định là cô ta, cho nên dốc hết ruột gan đối tốt với cô ta, đem những gì tốt nhất của mình cho cô ta.

Lúc đó cũng không cảm thấy có gì, chỉ thấy tràn đầy cảm giác hạnh phúc.

Nhưng cô ta lại không biết trân trọng, chà đạp chân tình của cậu dưới lòng bàn chân.

Nghĩ đến đây, vẻ lạnh lùng trong đáy mắt Lục Tử Mặc càng sâu thêm. "Tôi ra đây không phải để ôn chuyện cũ với cô, nếu cô còn nói những chuyện này nữa thì tôi và cô không có gì để nói đâu." "Tử Mặc, anh đừng như vậy, em không quen." "Đừng có nói mấy lời linh tinh đó với tôi, rốt cuộc cô muốn nói gì?

Nói xong thì biến khỏi mắt tôi, tôi nhìn thấy cô là thấy buồn nôn." Lục Tử Mặc nói không chút lưu tình.

Trong mắt Úy Lam nháy mắt dâng lên màn sương, đôi mắt ngấn lệ trông thật đáng thương.

Cô ta rũ mắt xuống: "Tử Mặc, xin lỗi, em sai rồi." Lục Tử Mặc nhìn Úy Lam.

Thời gian này, câu cậu nghe nhiều nhất chính là: Em sai rồi.

Nhưng sai thì cũng đã sai rồi, nói xin lỗi nữa thì có ý nghĩa gì. "Tử Mặc, em không nên vì sự nghiệp của mình mà từ bỏ anh, nhưng em không thể không nỗ lực.

Em chỉ có một người mẹ bị mù hai mắt, không có đối tượng nào để dựa dẫm.

Người khác chịu khổ chịu mệt có thể về nhà, tìm kiếm sự ấm áp trong gia đình, còn nơi duy nhất em có thể dựa vào chỉ có bản thân em.

Nếu em bỏ lỡ cơ hội, có thể cả đời này em cũng không bước lên được sàn diễn quốc tế." Bàn tay để bên người của Lục Tử Mặc khẽ run lên một cái.

Những điều này trước kia cô ta chưa từng nói, cậu chỉ biết điều kiện gia đình cô ta không tốt. "Em thật sự quá thiếu cảm giác an toàn, cho nên mới đặt sự nghiệp lên vị trí hàng đầu.

Nhưng khi em đứng trên sân khấu quốc tế, em mới biết em cô đơn đến nhường nào.

Em đã đánh mất chàng trai duy nhất trên thế giới này đối tốt với em, em đã đánh mất tình yêu của mình." "Tử Mặc, em hối hận rồi.

Nếu cho em cơ hội một lần nữa, em nhất định sẽ thành thật với anh, nỗ lực tranh thủ sự đồng ý của anh.

Nếu anh đồng ý thì em sẽ dang cánh bay cao, nếu anh không đồng ý em sẽ ngoan ngoãn ở lại thành phố A tìm một công việc ổn định, thường bạn bên cạnh anh.

Chúng ta cùng nhau nỗ lực, rồi cũng sẽ xông pha được một khoảng trời." "Hiện tại cô từ bỏ sự nghiệp chắc cũng chưa muộn đâu." Lục Tử Mặc thản nhiên nói. "Tử Mặc, đừng như vậy.

Em thừa nhận quá khứ em quá trẻ con, một chút cũng không trưởng thành.

Em cứ luôn nghĩ phải tự mình làm nên sự nghiệp, phải tự mình nuôi sống bản thân, em đã quên mất anh có thể trở thành chỗ dựa của em.

Nhưng phải làm sao bây giờ, em đã không thể quay về quá khứ được nữa rồi.

Vừa biết tin tức của anh, em liền lập tức đến tìm anh.

Em chính là muốn ở trước mặt anh nói lời xin lỗi tử tế, đem lời giải thích nợ anh trong quá khứ, sự thành thật nợ anh trả lại hết cho anh." "Hiện tại anh muốn em từ bỏ sự nghiệp, điều đó đồng nghĩa với việc gián tiếp phủ định nỗ lực hai năm qua của em.

Đây là thứ em hy sinh tình yêu để đổi lấy, nếu em buông tay thì quá thiệt thòi rồi." Lục Tử Mặc cười lạnh, còn nói chuyện gì được nữa, chung quy cô ta vẫn đặt sự nghiệp lên hàng đầu. "Tử Mặc, em thật sự sai rồi, anh có thể cho em thêm một cơ hội nữa không?

Em thề thời gian sau này em nhất định sẽ dùng tâm để thích anh, yêu anh, tất cả đều lấy anh làm trung tâm." Úy Lam thành tâm thành ý xin lỗi.

Nói xong, cô ta đã lệ rơi đầy mặt, cô ta thật sự đã hối hận, vô cùng hối hận.

Cô ta biết, mình sẽ không bao giờ tìm được người nào quan tâm cô ta hơn Lục Tử Mặc nữa.

Nhưng lòng lang dạ sắt, nước mắt đầm đìa của cô ta đổi lại chỉ là sự lạnh nhạt của Lục Tử Mặc: "Nói xong chưa?" Úy Lam rơi lệ nhìn chằm chằm Lục Tử Mặc: "Tử Mặc, rốt cuộc anh muốn em làm thế nào mới có thể tha thứ cho em?

Anh nói cho em biết đi, bất kể là lên núi đao hay xuống biển lửa em nhất định sẽ nỗ lực, nỗ lực giành được sự tha thứ của anh." "Tôi đã nói rồi, tôi không cần lời xin lỗi của cô, tôi chỉ cần cô tránh xa thế giới của tôi ra, tôi không bao giờ muốn nhìn thấy cô nữa." "Tử Mặc, nếu anh nhìn thấy cuộc sống quá khứ của em, anh sẽ biết tại sao em khát vọng thành công, tại sao khát vọng khiến bản thân mạnh mẽ lên.

Em nghĩ anh sẽ lựa chọn tha thứ cho em thôi, anh dành chút thời gian em đưa anh về quê em một chuyến nhé." "Tôi sẽ không đi đâu, chuyện quá khứ thì đã qua rồi, bất kể thế nào cũng đã qua rồi, cô nói xong chưa?" Úy Lam thấy Lục Tử Mặc dầu muối không ăn, có chút gấp gáp.

Chương 1135

Nhìn thấy bóng người phản chiếu trên cột trụ, cô ta kích động đứng dậy khỏi chỗ ngồi, va vào người phục vụ vừa bưng sữa đậu nành lên.

Sữa đậu nành nóng hổi tạt thẳng vào cánh tay Úy Lam. "A, tay của tôi." Úy Lam bị bỏng hét toáng lên, mất kiểm soát trừng mắt nhìn người phục vụ.

Lục Tử Mặc bật dậy khỏi ghế, theo bản năng kéo cánh tay Úy Lam qua xem xét kỹ, chỗ đó đã đỏ ửng lên rồi.

Úy Lam đáng thương nhìn Lục Tử Mặc: "Tử Mặc, làm sao bây giờ, tay em nếu bị xấu đi thì em còn đi sàn catwalk kiểu gì nữa.

Em khó khăn lắm mới thực hiện được lý tưởng, khó khăn lắm mới quay về bên cạnh anh, em không muốn một bản thân không hoàn mỹ như thế này." "Cô làm việc kiểu gì vậy hả, đi đứng kiểu gì mà cứ đâm sầm vào người khác thế." Lục Tử Mặc nhịn không được gầm nhẹ với người phục vụ. "Cái này đâu phải lỗi của tôi, rõ ràng là cô ấy đột nhiên đứng dậy, tự mình va vào người tôi đấy chứ, sao có thể nói là lỗi của tôi được.

Nếu nói có lỗi thì mỗi người chịu một nửa, anh hét vào mặt tôi làm cái gì." Cận Ngôn cũng bị chọc tức.

Thật sự cảm thấy mình xui xẻo, cô làm ở đây hai năm rồi, đúng là chưa từng gặp người khách nào như thế này, một chút tố chất cũng không có. "Phục vụ ở chỗ các người đều có thái độ kiểu này à?" "Xin lỗi, thưa tiên sinh, với những người khách như các người, tố chất như các người mà còn đòi hỏi nhân viên phục vụ có thái độ tốt gì chứ.

Nhân viên phục vụ cũng là người, cũng có nhân quyền, dựa vào đâu mà các người lại lớn tiếng quát tháo người ta như vậy." Thái độ của Cận Ngôn cũng cứng rắn hẳn lên.

Tuy bình thường cô hay cười nói vui vẻ, nhưng cũng là người có tính nóng, tuyệt đối không khom lưng uốn gối trước những vị khách có thái độ ác liệt.

Úy Lam thấy Lục Tử Mặc bảo vệ mình như vậy, trong lòng vui mừng khôn xiết, nũng nịu khoác tay Lục Tử Mặc: "Tử Mặc, chúng ta không nói chuyện với mấy người vô văn hóa này nữa, anh mau đưa em đi bệnh viện xem một chút đi.

Em không thể xảy ra chuyện gì được, nghề nghiệp của em không cho phép." Làm người mẫu, thường xuyên đứng dưới ánh đèn flash, tuyệt đối không cho phép thân thể có vết sẹo nào.

Lục Tử Mặc chỉ nhìn Cận Ngôn, không lên tiếng. "Tử Mặc, em đau quá, đau chết mất, tay em có khi nào để lại sẹo không.

Hu hu hu." Nước mắt Úy Lam thi nhau rơi xuống, cố gắng thu hút sự chú ý của Lục Tử Mặc.

Trước kia cô ta không thích khóc lóc, nhưng hai năm nay lăn lộn bên ngoài, cô ta đã quen với việc tỏ ra yếu đuối, bởi vì phụ nữ nhu nhược càng dễ khơi dậy sự đồng cảm của đàn ông.

Tại sao lại không tận dụng tốt vũ khí này chứ. "Được, tôi đưa cô đi bệnh viện, chúng ta đi bệnh viện kiểm tra một chút." Nể tình Úy Lam bị thương, thần sắc Lục Tử Mặc dịu đi vài phần.

Trước khi đi, Lục Tử Mặc trừng mắt nhìn Cận Ngôn một cái đầy hung dữ: "Cô cứ đợi đấy cho tôi, chuyện này không dễ dàng qua như vậy đâu." "Đợi thì đợi, cái người như anh sao không biết phân biệt phải trái trắng đen vậy hả, rõ ràng anh nhìn thấy hết tất cả mà, là bạn gái anh tự mình đứng dậy trước." Cận Ngôn ngẩng đầu lên nói.

Cùng lắm thì đổi việc khác, có gì to tát đâu, chẳng lẽ còn bị một người khách điêu ngoa cổ quái phong sát được chắc?

Bạn gái.

Ánh mắt Lục Tử Mặc nhìn Cận Ngôn chẳng thiện cảm chút nào, cậu ghét hai chữ này: "Gọi quản lý của các người ra đây." "Quản lý của chúng tôi hiện tại không có ở đây, anh muốn tìm ông ấy thì phiền buổi chiều quay lại." "Cô..." "Tử Mặc." Úy Lam dựa cả người vào Lục Tử Mặc, khẽ kêu đau.

Cận Ngôn cười khẩy, đúng là đồ tiện nhân kiểu cách, chẳng qua chỉ bị tạt chút sữa đậu nành vào tay thôi mà làm như mang thai mười tháng sắp sinh không bằng, kêu gào oai oái, cũng không sợ mất mặt.

Đàn ông bây giờ bị dở hơi à?

Sao lại thích loại phụ nữ này, không sợ nôn hết cả cơm từ hôm qua ra sao? "Cô." Lục Tử Mặc bị thái độ của Cận Ngôn chọc tức đến mức không nói nên lời.

Úy Lam vội vàng ôm lấy Lục Tử Mặc: "Hu hu, Tử Mặc, mau đưa em đi bệnh viện đi." Lục Tử Mặc liếc nhìn Cận Ngôn một cái, lúc này mới đưa Úy Lam rời đi.

Cận Ngôn không thèm để ý, ngược lại cô bạn thân An Hảo vội vàng chạy tới: "Sao thế Tiểu Ngôn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Còn có chuyện gì nữa, thật không biết người phụ nữ kia mắt mũi để đâu, sớm không đứng dậy muộn không đứng dậy, cứ nhè lúc tớ bưng sữa đậu nành ra thì đứng dậy, sữa đậu nành tạt vào tay cô ta, cậu bảo có khéo không cơ chứ?" Cận Ngôn vừa nói vừa chỉ vào cái cột phía trước.

Trên đó hoàn toàn có thể nhìn thấy hết những gì xảy ra phía sau, sao người phụ nữ kia lại không nhìn thấy chứ, tự mình không có mắt còn trách người khác, bản lĩnh vừa ăn cướp vừa la làng này đúng là lợi hại thật. "Người phụ nữ kia không phải cố ý đấy chứ, lấy cậu làm bia đỡ đạn." "Quỷ mới biết được, nếu là cố ý thì người phụ nữ kia đúng là ảnh hậu Oscar rồi, diễn quá đạt." An Hảo vẻ mặt vẫn có chút lo lắng: "Nhưng mà, cô gái ban nãy tớ cứ thấy quen quen, hình như đã gặp ở đâu rồi." "Cậu nói thế tớ cũng thấy hơi ấn tượng, người phụ nữ kia vừa nãy nói cô ta là người mẫu." Cận Ngôn cũng thấy quen mắt. "Đúng rồi, tớ biết cô ta là ai rồi." An Hảo lao tới, cầm lấy cuốn tạp chí trên bàn lên: "Cậu xem có phải là cô gái ở trên này không?" "Đúng, chính là cô ta, Úy Lam, nữ thần sớm nhất bước lên sàn catwalk quốc tế, thiên thần Victoria's Secret, là người tình trong mộng của hàng vạn người đàn ông, mới 21 tuổi, khuôn mặt thiên thần, dáng hình ma quỷ." Cận Ngôn đọc dòng chữ nhỏ trên tạp chí. "Vãi, tố chất như thế mà cũng đòi là người mẫu quốc tế, thiên thần Victoria's Secret, tớ thấy là mụ phù thủy còn nghe được.

Mấy lời quảng cáo này cũng quá sến súa rồi, lời thoại của bao nhiêu năm trước rồi." Cận Ngôn ghê tởm nói.

An Hảo gấp cuốn tạp chí lại: "Kẻ bắt nạt Ngôn Ngôn nhà chúng ta, block, từ fan chuyển sang anti." "Không hổ là chị em tốt của tớ, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, thôi, làm việc nào." Cận Ngôn khoác tay An Hảo.

Lục Tử Mặc đưa Úy Lam đến bệnh viện, kiểm tra xong không có gì đáng ngại, bác sĩ chỉ kê một tuýp thuốc bôi. "Đã không có việc gì thì tôi về đi làm đây." Lục Tử Mặc xoay người định đi.

Úy Lam lập tức ôm lấy eo cậu từ phía sau, dán chặt vào lưng cậu: "Tử Mặc, đừng đi nhanh như vậy, anh đưa em về nhà đi.

Em đã dự định định cư ở thành phố A rồi, chúng ta hơn hai năm không gặp, anh ở bên em một chút được không?

Chỉ một ngày hôm nay thôi." Lục Tử Mặc không lên tiếng, mà dùng tay gỡ tay Úy Lam ra, vô tình rời đi.

Úy Lam buồn bực đứng tại chỗ, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể giành lại trái tim Lục Tử Mặc đây.

Tử Mặc, rốt cuộc anh muốn em phải làm sao?

Khi Lục Tử Mặc quay lại công ty thì đã là buổi trưa.

Chuyện buổi sáng bị cha nhìn thấy, cậu đương nhiên không thể không đến gặp ba mình một chút.

Chỉ là vừa đến văn phòng Chủ tịch, cậu đã nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

Chương 1136

"Cháu thấy mọi người gọi món này, măng tây là rau theo mùa, ăn nhiều tốt cho sức khỏe, canh sườn củ từ và cá vược hấp là món tủ của quán cháu đấy ạ.

Ngoài ra cháu còn tặng kèm một ít củ cải chua để khai vị, nếu thấy không hợp khẩu vị thì cháu sẽ bảo người mang phần khác tới ạ." Tổng Trí hài lòng nhìn hộp cơm trước mặt: "Đủ rồi, chỗ cháu mang tới trông ngon lắm." "Hì hì, vậy cảm ơn chú Tống đã chiếu cố chuyện làm ăn của chúng cháu.

Sau này mọi người có nhu cầu gì cứ gọi điện cho cháu, cháu gọi đâu có đó." "Là chúng tôi phải cảm ơn cháu mới đúng, mỗi lần quá giờ cơm cháu đều mang đồ ăn tới." "Đây là công việc của cháu mà.

Vậy chú Tống cứ làm việc đi nhé, cháu về làm việc đây." Cận Ngôn cười với Tống Trí.

Lục Tử Mặc khựng lại, giọng nói này nghe hơi quen, nhưng nhất thời không nhớ ra đã nghe ở đâu.

Khi người đó bước ra, cậu mới biết đã gặp ở đâu, chẳng phải là cô nhân viên phục vụ kiêu ngạo ở quán ăn sáng sao.

Cậu vốn đã quên mất cô ta, nhưng cô ta lại cứ phải xuất hiện trước mặt cậu để nhắc nhở cậu nhớ lại chuyện đó. "Đứng lại." Lục Tử Mặc trầm giọng gọi.

Cận Ngôn dừng bước, ngước mắt nhìn sang, vừa thấy người liền lập tức vắt chân lên cổ mà chạy.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, tên đàn ông này lại là nhân viên của tập đoàn Lục thị.

Tốc độ của cô làm sao so được với Lục Tử Mặc, cô đâm sầm vào lồng ngực rắn chắc của cậu.

Cô đau đến mức ôm trán, thông minh lùi lại vài bước lớn để giữ khoảng cách an toàn, sau đó trừng mắt nhìn Lục Tử Mặc - kẻ đầu têu gây họa. "Cô còn dám trừng tôi?" "Tôi không trừng anh thì trừng ai, chó khôn không cản đường." "Hử?" Lục Tử Mặc cười lạnh.

Cậu đâu phải chó, cản đường hay không là do cậu quyết định, người khác không quản được. "Tránh ra." "Không tránh." "Tôi nói này, anh có bị bệnh không hả?

Một người đàn ông to xác mà lại hẹp hòi, cái cô người mẫu nội y gì đó chắc chắn chẳng có bệnh tật gì đâu, bị người ta dắt mũi mà không biết, còn mắt ba mày trông mong đi đòi lại công đạo cho người ta, chỉ số IQ của anh bị chó ăn rồi à?" Cận Ngôn thực sự không nhìn nổi mấy tên đàn ông si tình, chỉ số IQ thấp đến mức đáng sợ.

Một người mà ngay cả bộ mặt thật của bạn gái cũng không nhìn rõ, lại còn mặt dày đứng ra bảo vệ, không sợ bị người ta bán đi còn giúp người ta đếm tiền.

Lục Tử Mặc nheo mắt, cảm thấy cả người đều khó chịu: "Cô có ý gì?" "Bất kể anh tin hay không, dù sao tôi cũng thấy mình đã làm tròn trách nhiệm của một người qua đường, người phụ nữ kia là cố tình đứng dậy đấy." Lục Tử Mặc cười khẩy, Úy Lam sợ đau nhất, cô ấy tuyệt đối không thể nào cố ý va vào nhân viên phục vụ, hơn nữa cô ấy yêu nghề của mình bao nhiêu, cậu rõ hơn ai hết, tuyệt đối sẽ không để trên người mình lưu lại bất kỳ vết sẹo nào.

Cô gái nhỏ này nhìn qua là biết loại mồm mép tép nhảy, nói không chừng là cố ý nói như vậy. "Cô cũng biết đùn đẩy trách nhiệm nhỉ, rõ ràng là lỗi của mình lại đẩy trách nhiệm lên đầu người khác, tôi chưa từng gặp loại người nào như cô." Cận Ngôn đau đầu day trán, lườm

Lục Tử Mặc một cái, bày ra vẻ mặt "tôi không nói chuyện với kẻ đần độn".

Rõ ràng thân hình cao ráo tuấn tú, ngũ quan cũng anh tuấn tinh tế, nhưng sao đầu óc lại không dùng được.

Không biết tại sao, Lục Tử Mặc lại có thể hiểu được biểu cảm của cô, nhất thời tức đến mức không chịu được.

Cậu từng bước đi về phía cô, Cận Ngôn sợ hãi lùi ngay về phía sau, toàn thân căng cứng, hai tay vòng trước ngực. "Tôi nói cho anh biết nhé, quân tử động thủ không động khẩu...

à nhầm, động khẩu không động thủ." Lục Tử Mặc nhìn bộ dạng này của cô, bỗng nhiên cảm thấy hơi buồn cười, chỉ là cậu vốn lạnh lùng quen rồi, cho dù đang cười người khác cũng không nhận ra.

Cậu đánh giá Cận Ngôn từ trên xuống dưới: "Cứ như cái 'đậu phụ khô' (màn hình phẳng) nhà cô, lưu manh nhìn thấy cô cũng phải đi đường vòng, còn tưởng mình đẹp như tiên chắc, đúng là trò cười cho thiên hạ." "Anh!" Xem ra không chỉ đầu óc không dùng được, mà con người cũng chẳng có chút phong độ nào, lại đi nói những lời như vậy với một cô gái, thực sự là quá đáng ghét.

Cận Ngôn theo bản năng nhìn xuống ngực mình, tuy không so được với mấy cô ngực tấn công mông phòng thủ, nhưng cũng đâu phải là sân bay bằng phẳng, rõ ràng vẫn rất có điểm nhìn mà.

Nghĩ vậy, cô theo bản năng ưỡn ngực lên, vẻ mặt phẫn hận trừng mắt nhìn Lục Tử Mặc.

Phụ nữ bị nói như vậy, cũng giống như nói với một người đàn ông là "khoản kia" của anh không dùng được vậy. "Cái đồ hồ đồ như anh thì tôi thấy cũng chẳng có tiền đồ gì đâu, mắt mù thì không sao, sợ nhất là đến tâm cũng mù.

Lương tâm nhắc nhở anh, sớm đá cái cô bạn gái kia đi, giữa hai người không có kết quả tốt đâu." "Câm miệng, đây là chuyện của tôi, không đến lượt cô chõ mõm vào, cô chẳng biết cái gì cả, cô có tư cách gì mà ở đây khua môi múa mép." Lục Tử Mặc lạnh lùng quát. "Đúng a, tôi cái gì cũng không biết, nhưng rất tiếc phải nói cho anh biết, tôi biết xem tướng đấy.

Theo tôi thấy, cô người mẫu quốc tế kia hai má gầy guộc, có da không thịt, phụ nữ có tướng mạo này, ừm... tính tình như loài lang sói cáo già, không nghèo thì hèn, cũng gọi là tướng dâm." Cận Ngôn khẽ nhắm mắt, cố ý bấm đốt ngón tay tính toán. "Còn nữa, gò má cao, sát chồng không cần dao, loại phụ nữ này ban đầu đeo mặt nạ, ra vẻ đoan chính, ai ngờ một khi phá giới thì như thú dữ lũ lụt." Cái cô Úy Lam kia chẳng phải như vậy sao, nhìn thì giống tiểu thư khuê các, nhưng chuyện làm ra lại khiến người ta không dám khen tặng. "Phải rồi, tôi còn nhìn qua mắt cô ta, đôi mắt là nơi chứa tinh khí và thần khí của cơ thể, kẻ có đôi mắt ngập nước, xuân thủy dập dờn, sóng gió loạn hiển." "Nói tóm lại, loại phụ nữ như thế vừa lẳng lơ lại vừa khắc chồng, không phải tướng mạo tốt lành gì đâu." Cận Ngôn bịa đặt linh tinh một đống, mấy thứ này đều là cô đọc được trên mạng ngày thường.

Cô cảm thấy mình có thể đi bày sạp làm thầy bói bịp được rồi, mấy lời này cứ thế tuôn ra như văn thơ.

Cô là người nhỏ nhen, kẻ nào cố ý trêu chọc cô, nếu có cơ hội, tất nhiên cô phải đòi lại.

Cô ả Úy Lam kia hãm hại cô như vậy, cô tự nhiên sẽ trả lại gấp bội cho ả ta biết mặt.

Phỉ báng ả vài câu coi như là nhẹ rồi.

Lời trong miệng Cận Ngôn cũng không khó hiểu, rõ ràng là đang nói Úy Lam là hồ ly tinh, là kẻ lẳng lơ.

Sắc mặt Lục Tử Mặc lập tức trở nên khó coi, đen như đáy nồi, đó dù sao cũng là mối tình đầu của cậu, không thể để người khác phỉ báng và sỉ nhục như vậy. "Câm miệng, đừng có nói hươu nói vượn nữa." Cận Ngôn lè lưỡi, chột dạ nhún vai, vẫn cứ mở mắt nói mò: "Anh đừng không tin, tổ tiên tôi chuyên xem tướng, tôi từ nhỏ đã được ông nội truyền lại chân truyền, tuy không thể nói đúng trăm phần trăm, nhưng cũng đúng tám chín phần mười.

Anh hãy nghe mà tin lấy, chớ để tương lai hối hận không kịp, loại phụ nữ này không chỉ họa lây một người, mà là đại sự họa lây cả nhà đấy." "Lời đã cạn, các hạ bảo trọng.

Tạm biệt nhé, hy vọng chúng ta không bao giờ gặp lại nữa." Cận Ngôn xua tay, nhân lúc Lục Tử Mặc không để ý, chạy biến đi mất dạng.

Đợi đến khi Lục Tử Mặc phản ứng lại, đâu còn bóng dáng Cận Ngôn nữa, tức đến mức suýt chửi thề.

Chương 1137

Quá sơ suất, lại trúng chiêu của con nhỏ thối tha kia, cô ta nhất định là cố ý phân tán sự chú ý của cậu. "Cái con nhỏ chết tiệt này, lần sau đừng để tôi bắt được, nếu không tôi sẽ không cho cô sống yên ổn đâu." Lục Sâm đang dùng bữa bên trong, nghe cuộc đối thoại bên ngoài, không nhịn được bật cười: "Ai ở bên ngoài giả danh thầy bói thế, nói nghe cũng ra dáng lắm, còn rất biết cách lừa người nữa." Tống Trí cười cười: "Đó là cô bé hay giao đồ ăn cho chúng ta, quán ăn của họ buổi sáng bán đồ ăn sáng, giờ mở thêm dịch vụ mới, buổi trưa chuyên giao cơm hộp." "Con bé này ngày thường ngoan ngoãn lễ phép, tôi thật không nhìn ra thủ đoạn lừa người của nó cũng bài bản ra phết, nhìn Tử Mặc bị nó nói cho á khẩu không trả lời được kìa." Người này Lục Sâm cũng có chút ấn tượng, người trông thanh tú, lại rất lanh lợi, hình như tên Cận Ngôn. "Hóa ra là con bé à, tôi bảo sao lại có thể chọc tức 'ông cụ non' nhà mình thành ra như thế." Chỉ là không biết nó làm sao mà quen biết với 'ông cụ non', nhưng nghe bọn họ nói chuyện, người mà con bé phỉ báng chắc chắn là Úy Lam rồi.

Lục Sâm lại khá thưởng thức cô bé Cận Ngôn kia, đặc biệt chân thật. "Tôi thấy Tử Mặc nên ở bên cạnh một cô gái như vậy, nhìn xem hôm nay thằng bé nói nhiều hơn hẳn mọi ngày.

Bình thường ở công ty ngoài công việc ra, cơ bản rất khó thấy nó nói chuyện phiếm với người khác quá mười câu, hôm nay nó lại đứng nói chuyện với Cận Ngôn bên ngoài hẳn năm phút..." "Cậu tính toán chuẩn thật, ngay cả người ta nói chuyện mấy phút cũng biết." Tống Trí cười không nói.

Lúc này, Lục Tử Mặc cũng bước vào, nộ khí trên người vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan.

Vừa bước vào, Lục Sâm ném thẳng cái cốc qua, cậu nhanh tay lẹ mắt đỡ được kịp thời.

Có chút bất lực gọi: "Ba." Đây có còn là con ruột của ông ấy không nữa, vớ được cái gì cũng ném vào người cậu, lỡ cậu không đỡ được, bị ném thủng một lỗ thì làm sao. "Còn không biết mình sai ở đâu à?

Cãi nhau cái gì mà cãi, đây là công ty, không phải cái chợ, con đứng ở cửa phòng ta cãi nhau ỏm tỏi ra cái thể thống gì, đây là tố chất nên có của một Tổng giám đốc sao?" Lục Sâm không vui nói.

Lục Tử Mặc cũng cảm thấy mình ban nãy hơi kích động: "Xin lỗi ba, lần sau con sẽ chú ý." Tống Trí thấy hai cha con họ có chuyện muốn nói nên tự mình ra khỏi văn phòng. "Đàm phán thế nào rồi?" Lục Sâm hỏi. "Giữa chừng xảy ra chút trục trặc nhỏ, vẫn chưa đàm phán xong." Lục Tử Mặc cúi đầu nói.

Bộ dạng đó của Úy Lam, tự nhiên là vẫn chưa từ bỏ cậu, cái này coi như là chưa đàm phán xong.

Lục Sâm giận không chỗ trút, đứa con trai này cái gì cũng tốt, chỉ là đối với chuyện tình cảm lại quá mức nghiêm túc, cầm lên được mà không bỏ xuống được: "Lục Tử Mặc, con có chút cốt khí cho ta nhờ, đối với một người đã vứt bỏ con, con còn tơ tưởng nhớ nhung làm cái gì?" "Ba, con không có tơ tưởng nhớ nhung, con cần thời gian để chuyển tiếp, ba đừng cứ chọc vào vết thương của con nữa." Thời thời khắc khắc nhắc nhở cậu từng bị người ta đá, chuyện này đâu có vẻ vang gì. "Con là con trai ta, con đang nghĩ gì ta rõ hơn ai hết, nếu con không còn vương vấn thì ban nãy con đã chẳng đứng cãi nhau với Tiểu Ngôn làm gì." Tiểu Ngôn?

Hóa ra ông già nhà mình cũng quen biết cái con nhỏ chết tiệt kia.

Thảo nào dám đứng ở cửa văn phòng Chủ tịch mà kiêu ngạo, lớn lối như vậy. "Ba, đó là vì cô ta nói chuyện quá đáng quá, đi phỉ báng một cô gái như vậy, thực sự là có chút không nên." Phỉ báng?

Lục Sâm cảm thấy Cận Ngôn nói khá chính xác, tuy ông chưa tiếp xúc nhiều với cô gái tên Úy Lam kia, nhưng ông đã cho người điều tra, quả thực không phải cô gái tốt lành gì.

Vì leo cao mà cái gì cũng có thể từ bỏ, loại con gái như vậy nhà họ Lục không cần, ông cũng tuyệt đối sẽ không để con trai tiếp xúc nhiều với cô ta. "Còn già mồm cãi cố, Lục Tử Mặc con từ bao giờ mà lòng đồng cảm lại tràn lan như thế, nếu hôm nay người mà con bé nói không có bất kỳ quan hệ nào với con, con sẽ đi lo chuyện bao đồng thế này chắc?" Lục Tử Mặc im lặng, cậu không phủ nhận được, nếu nói hiện tại cậu đã hoàn toàn buông bỏ Úy Lam, thì đó tuyệt đối là lừa người, ngay cả bản thân cậu cũng không qua được ải này. *** Tập đoàn Bách Hối, văn phòng Tổng tài.

Lục Niệm Nhất cầm bản kiểm điểm và thư đảm bảo trong tay, quả thực là dở khóc dở cười.

Mộc Dung tuyệt đối là người đàn ông thiếu tế bào văn học nhất mà cô từng gặp.

Trên bản kiểm điểm chỉ viết vỏn vẹn một dòng chữ: *"Nhất Nhất thân yêu của anh, anh thực sự sai rồi, sai quá mức thái quá." Thư đảm bảo thì khá hơn một chút: *"Anh Mộc Dung thề, sau này tuyệt đối sẽ không dùng kế lừa em nữa, tuyệt đối sẽ không lớn tiếng với em, tuyệt đối sẽ không ăn giấm chua (ghen tuông) lung tung nữa.

Em nói to, anh nói nhỏ; em mắng anh, anh im lặng; em lạnh mặt, anh mỉm cười; có vấn đề gì thì nói rõ trước mặt, giải quyết ngay trong ngày." Mộc Dung cứ nơm nớp lo sợ nhìn sắc mặt Lục Niệm Nhất, sợ không qua được cửa ải này, nhưng Lục Niệm Nhất vẫn luôn giữ vẻ mặt bình tĩnh, anh căn bản không nhìn ra cô đang nghĩ gì.

Lại qua một lúc nữa, Mộc Dung rốt cuộc không nhịn được hỏi: "Nhất Nhất, thế nào rồi?" Qua hay không qua thì cũng cho một câu chứ, thế này anh thực sự rất sốt ruột.

Lục Niệm Nhất nhìn Mộc Dung, trái tim nhỏ bé của Mộc Dung càng đánh trống liên hồi, anh viết đến tận nửa đêm mới ngủ, tuyệt đối không tham khảo bất kỳ ai, từng câu từng chữ đều là do anh tự mình nghĩ ra. "Nhất Nhất." Nhìn bộ dạng đáng thương này của anh, Lục Niệm Nhất thực sự không kìm được nữa, đưa tay về phía anh. "Cái gì?" "Bút, đưa bút cho em." Mộc Dung vội vàng đưa bút cho Lục Niệm Nhất.

Lục Niệm Nhất ấn tờ giấy lên bàn, soạt soạt viết lên đó một dòng chữ: *"Không có văn vẻ, ngôn ngữ nghèo nàn, so sánh không ra so sánh, đối trượng không ra đối trượng." Chữ của Lục Niệm Nhất viết cực đẹp, từ nhỏ đã luyện chữ, cứng cáp có lực, hoàn toàn không giống chữ viết tay của một cô gái.

Chỉ là lúc này Mộc Dung không còn tâm trí đâu để ý chuyện đó, anh nhận lấy xem, lập tức biến sắc: "Tệ đến thế sao?" "Tệ thì có tệ, nhưng bổn cô nương thích là được." Lục Niệm Nhất rút tờ giấy trong tay Mộc Dung ra. "Để em giữ làm tin, sau này cho con cái xem, để chúng chiêm ngưỡng chiến tích vinh quang của anh, mất mặt chết đi được." Mộc Dung đột nhiên nắm lấy tay Lục Niệm Nhất, sau đó chằm chằm nhìn cô không chớp mắt, trong mắt tràn đầy vẻ cuồng hỉ, kích động nói: "Lục Niệm Nhất, ý em là muốn sinh khỉ con cho anh sao?" Lục Niệm Nhất hậu tri hậu giác nhận ra mình đã nói lời không nên nói, khuôn mặt nhỏ lập tức đỏ bừng lên.

Mộc Dung lại tâm trạng cực tốt, kéo cô vào lòng, hết vuốt tóc, lại nhéo mũi, véo má cô: "Nhất Nhất của chúng ta xấu hổ rồi." "Mộc Dung, anh câm miệng đi, em chỉ thuận miệng nói thôi, anh có cần phải vui vẻ thế không?" "Lời vô tâm nói ra mới là suy nghĩ chân thật nhất trong lòng một người, anh đột nhiên cảm thấy an tâm hẳn, hóa ra em đã chuẩn bị tâm lý làm vợ anh rồi, thật tốt." Có những việc có thể bắt đầu từ từ tính toán được rồi. "Bớt tự sướng đi, mau làm việc." Mộc Dung cười ha hả, cả ngày hôm đó tâm trạng đều cực tốt.

Trần Lê vội vàng thông báo cho tổng quản các bộ phận, bảo bọn họ ai cần ký tên thì mau chóng qua đây.

Đối mặt với người đàn ông cứ hễ yêu đương là nắng mưa thất thường này, cậu ta cũng chỉ có thể nghĩ ra chiêu này thôi.

Lúc ra khỏi cửa văn phòng, các tổng quản đều ném ánh mắt thiện ý về phía Lục Niệm Nhất, mặt Lục Niệm Nhất đỏ đến mức không thể tả.

Qua chuyện đi du xuân lần trước, mọi người đều đã biết quan hệ giữa cô và Mộc Dung, đại khái đều quy công tâm trạng tốt của Mộc Dung lên người cô rồi, cô nhận mà thấy hổ thẹn nha.

Hình như kẻ đầu têu chọc giận Mộc Dung cũng là cô mà.

Mộc Dung xử lý công việc một lúc, lại phải nhìn Lục Niệm Nhất một cái, trên mặt còn lộ ra nụ cười si ngốc.

Lục Niệm Nhất thực sự muốn nhảy dựng lên, chưa từng thấy người đàn ông nào ấu trĩ như vậy.

Tan làm, Lục Niệm Nhất đi tìm Đóa Đóa, Mộc Dung lạ lùng thay không hề bám dính lấy cô, mà cười híp mắt dặn dò cô chú ý an toàn, bộ dạng đó tiêu sái vô cùng. "Sao cứ như biến thành người khác thế nhỉ." "Thì vừa mới viết thư đảm bảo xong mà, trên đầu đang đeo vòng kim cô chú đây này." Mộc Dung chỉ chỉ vào đầu mình, khuôn mặt tuấn tú sáng ngời như trăng rằm tràn đầy ý cười.

Chương 1138

Trong lòng Lục Niệm Nhất có vài phần rung động, kiễng chân hôn lên má anh một cái, cười nói: "Tiếp tục phát huy nhé." "Đã rõ." Lục Niệm Nhất đi rồi, Mộc Dung cũng vội vàng chộp lấy áo khoác vest, đứng đợi ở cửa công ty.

Trần Lê mặt đầy ngơ ngác, chỉ cảm thấy thiếu gia nhà mình lúc này tâm trạng rất kích động, cậu ta thông minh ngậm miệng, không hỏi gì, tránh để họa từ miệng mà ra.

Một lát sau, Trần Lê lái xe tới, Trình Kiều cũng ngồi taxi vội vàng đến hội họp, trên tay bà xách túi lớn túi nhỏ: "Con trai à, con bảo mẹ chuẩn bị mấy thứ này làm gì?

Con định đi đâu thế?" "Mấy thứ con bảo mẹ chuẩn bị đều đủ cả rồi chứ?" "Đã chuẩn bị xong rồi, ngũ kim không thiếu thứ nào, mẹ làm việc con cứ yên tâm, mẹ rành mấy thứ này lắm, không lộn xộn được đâu, toàn bộ đều là loại tốt nhất, tuyệt đối lấy ra được." "Thế bảo vật gia truyền của nhà họ Mộc có mang theo không?" "Cái này chẳng phải vẫn luôn đeo trên cổ mẹ sao, mẹ với ba con ly hôn vội vàng, mẹ vẫn chưa trả lại mấy thứ này cho ông ấy." "Vậy thì tốt, mẹ đưa cho con đi, không cần trả về nữa đâu, ông già kia chắc chắn là không cần đâu." Trình Kiều lập tức tháo dây chuyền trên cổ xuống, đó chính là biểu tượng của chủ mẫu mỗi đời nhà họ Mộc. "Con trai, rốt cuộc con muốn làm gì?" "Lên xe trước đã, lên xe rồi con giải thích cho mọi người." Trình Kiều và Trần Lê vội vàng lên xe, hai người trông mong nhìn Mộc Dung, Mộc Dung bình tĩnh nói: "Đến nhà nhạc phụ tương lai đề thân, con muốn đính hôn với Nhất Nhất trước." Nhạc phụ tương lai tuy nói không cho phép Lục Niệm Nhất lấy chồng sớm, nhưng đâu có nói không cho phép họ đính hôn sớm, chỉ có định chuyện hôn sự xuống, anh mới có thể hoàn toàn an tâm.

Cầm Trần Lê suýt nữa thì rớt xuống đất, ấp úng nói: "Thiếu gia, chuyện này trợ lý Tiểu Lục có biết không?" "Không biết." Mộc Dung trả lời.

Trần Lê và Trình Kiều nhìn nhau, đều cảm thấy chuyện này không đáng tin cậy, nhưng lời này Trần Lê không dám nói, mà là Trình Kiều nói: "Con trai à, mẹ biết con thích con bé Nhất Nhất kia, mẹ thực ra cũng rất thích, nhưng kết hôn là chuyện của hai người, chuyện lớn thế này con muốn đến nhà thì vẫn nên nói trước với Nhất Nhất một tiếng, có Nhất Nhất ở giữa điều hòa, xác suất chúng ta làm xong việc cũng cao hơn một chút." "Không cần nói đâu, nói ra rồi thì căn bản là không đi được nữa." Lục Niệm Nhất chắc chắn sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế để ngăn cản, đến lúc đó căn bản không đến được nhà nhạc phụ nhạc mẫu.

Anh chỉ có thể nhân lúc Lục Niệm Nhất không có ở đó mà tới cửa. "Nhưng mà, mẹ thấy không ổn lắm, làm gì có chuyện đi vào lúc nhà gái không có nhà chứ." Trình Kiều tuy đôi lúc khá xuề xòa, nhưng có một số quy tắc bà vẫn hiểu, bọn họ cứ thế đi qua thực sự là không tốt. "Mẹ, chuyện này cứ quyết định như vậy đi, mẹ đừng nói gì nữa." Mộc Dung đã hạ quyết tâm.

Lục Niệm Nhất đều đồng ý sinh con cho anh rồi, anh nhất định phải có chút biểu hiện, nếu không sẽ có vẻ như anh chẳng có chút thành ý nào, ngay cả danh phận cũng không cho cô một cái.

Nếu Lục Niệm Nhất biết suy nghĩ lúc này của Mộc Dung, e là có tâm muốn tìm miếng đậu phụ đập đầu chết quách cho xong.

Trình Kiều biết tính con trai, từ nhỏ đã bướng, chuyện đã quyết định thì mười con trâu cũng không kéo lại được, nó đã làm nhiều chuẩn bị thế này, bảo nó hủy bỏ hành trình lần này là chuyện tuyệt đối không thể nào.

Trình Kiều lại nhìn Trần Lê lần nữa, hai người đều hiểu ý nhau.

Thôi thì, cứ để nó đi thử xem sao cho biết mùi đời.

Trình Kiều và Trần Lê không lên tiếng nữa, Mộc Dung coi như bọn họ đã ngầm đồng ý với cách làm của mình, khỏi phải nói vui vẻ đến mức nào.

Vui thì vui, nhưng trong lòng Mộc Dung thực ra vẫn khá bất an, sợ làm hỏng chuyện.

Chuyện này quan hệ đến hạnh phúc cả đời của anh. "Mẹ, mẹ chuẩn bị xong lời thoại chưa?" "Chuẩn bị xong rồi, mẹ con những năm nay cũng từng có một hai lần kinh nghiệm làm mai mối, biết nên nói những gì." Nhưng mà cứ thế đi qua không đánh tiếng nào, trong lòng bà thực sự đánh trống lôi đình.

Trần Lê nắm lấy tay Trình Kiều, tiếp thêm sức mạnh cho bà.

Trình Kiều không ngừng tự an ủi, nếu hôm nay người nhà họ Lục làm khó dễ mình, nhất định phải nhịn, ai bảo con trai mình làm việc lỗ mãng, chẳng cho người ta chút chuẩn bị nào.

Thôi kệ, chịu ấm ức thì chịu vậy.

Bao nhiêu năm nay không ở bên cạnh chăm sóc con trai, nợ nó không ít, chịu chút ủy khuất cũng chẳng là gì.

Mộc Dung đã sớm nghe ngóng rõ nhà Lục Niệm Nhất, cả nhóm người đến nơi đúng giờ.

Lục Sâm và Mạc Noãn vừa vào nhà đã nghe thấy tiếng chuông cửa, Lục Sâm đang bận đi nấu cơm, Mạc Noãn ra mở cửa.

Vừa mở cửa, Mạc Noãn đã ngẩn người, Mộc Dung thì cô có quen, Trình Kiều lần trước ở tiệc sinh nhật của Đóa Đóa cũng từng gặp, chỉ có Trần Lê là cô chưa gặp.

Bọn họ tay xách nách mang túi lớn túi nhỏ thế này là định làm gì?

Sao cô cái gì cũng không biết, hình như Lục Sâm cũng chưa từng nhắc tới. "Bác gái." Mộc Dung cười chào hỏi trước. "Mộc Dung đến rồi à." Giơ tay không đánh người đang cười, Mạc Noãn tự nhiên sẽ không nói gì vào lúc này. "Lục phu nhân à, tôi và khuyển tử hôm nay tới là muốn bàn chuyện của hai đứa trẻ." Mạc Noãn nhìn thoáng qua đồ đạc trên tay ba người họ, coi như đã hiểu mục đích chuyến đi này của họ, chính là đến để dạm ngõ.

Mạc Noãn đau đầu một trận, xem ra lời nhắc nhở lần trước của Lục Sâm hoàn toàn vô dụng, nếu không cũng sẽ không có chuyện ngày hôm nay. "Mọi người cứ vào trước đi đã, có chuyện gì chúng ta vào nhà rồi nói." Mạc Noãn mời bọn họ vào nhà.

Người quen Mạc Noãn đều biết nụ cười của cô gượng gạo đến mức nào.

Trình Kiều và Trần Lê đại khái có thể cảm nhận được vài phần, trời sinh lần đầu tiên bước vào nhà nhạc phụ nhạc mẫu tương lai, Mộc Dung lại không hề phát giác ra.

Trong lòng anh lúc này đang bị một loại cuồng hỉ "đợi chờ đã lâu cuối cùng cũng đợi được đến ngày hôm nay" nhấn chìm.

Trình Kiều liếc mắt một cái đã thích ngôi nhà ấm cúng này, diện tích trong nhà cũng không tính là lớn, dù sao với thân phận và địa vị của họ thì ở biệt thự xa hoa nào cũng không quá đáng, chỉ là họ lại ở căn hộ chung cư.

Mọi nơi trong nhà đều được bài trí đặc biệt ấm áp, chỗ huyền quan đặt chậu cây xanh, sinh cơ dạt dào, trên tường phòng khách càng treo không ít ảnh chụp, có ảnh hai vợ chồng họ, cũng có ảnh hai anh em Lục Tử Mặc và Lục Niệm Nhất.

Mộc Dung kích động vô cùng, nhìn chằm chằm ảnh của Lục Niệm Nhất sắp không rời mắt nổi, hóa ra Nhất Nhất của anh từ nhỏ đã xinh đẹp như vậy. "Mấy vị cứ ngồi, tôi đi gọi Lục Sâm." Mạc Noãn đi về phía bếp, Lục Sâm thực ra đã sớm nghe thấy động tĩnh ngoài phòng khách, lúc này đang bày ra bộ dạng nghiến răng nghiến lợi.

Mạc Noãn nhìn bộ dạng này của anh, cho dù ngày thường thích xem anh làm trò cười, nhưng giờ phút này lại cười không nổi.

Trong chuyện này, quan điểm của cô và Lục Sâm là nhất quán, con gái còn nhỏ, nhất định phải giữ lại nhà thêm vài năm, không thể để nó lấy chồng sớm như vậy.

Tới cửa là khách, hai người dù không cam tâm cũng không thể để khách bơ vơ bên ngoài. "Được rồi, được rồi, Lục tiên sinh, lấy phong độ và khí chất của anh ra đi." Mạc Noãn hạ thấp giọng nói.

Lục Sâm hít sâu một hơi, ông cảm thấy mình thật sự sắp bị hai đứa con này chọc cho tức chết, chẳng đứa nào làm ông bớt lo, một đứa thì lún sâu vào tình cũ không thể tự thoát ra, một đứa thì tuổi còn nhỏ xíu đã để nhà trai đến dạm ngõ, đây đều là mấy chuyện quái quỷ gì vậy.

Lúc này, Lục Sâm tất nhiên không thể đích thân gọi điện cho Lục Niệm Nhất, chỉ có thể nhắn tin cho Lục Tử Mặc: *"Gọi điện bảo Lục Niệm Nhất vác xác về đây cho ba, ngay lập tức, ngay và luôn, cả con cũng lăn về đây cùng luôn."* Nhắn tin xong, Lục Sâm và Mạc Noãn cùng nhau đi ra ngoài.

Chương 1139

Mộc Dung nhìn thấy nhạc phụ đại nhân, lập tức đứng thẳng tắp như cây bút, chỉ thiếu điều đứng nghiêm chào cờ: "Bác trai." Lục Sâm cố nén lửa giận trong lòng, ôn hòa ra hiệu với anh: "Ngồi xuống trước đi." Trình Kiều nhìn đôi vợ chồng nhan sắc cực phẩm, trong lòng càng thêm lo lắng, nhưng vì con trai, đành phải kiên trì nói rõ mục đích đến: "Lục tiên sinh, Lục phu nhân, là thế này, Mộc Dung nhà chúng tôi và Nhất Nhất đã qua lại được một thời gian, tôi đối với con bé Nhất Nhất cũng yêu thích vô cùng, hôm nay tôi qua đây là muốn bàn một chút về chuyện giữa hai đứa." Mạc Noãn không lên tiếng, mà Lục Sâm giả vờ như không hiểu, cố ý xuyên tạc lời Trình Kiều: "Hai đứa trẻ có thể gặp gỡ và thấu hiểu nhau, quả thực là một chuyện may mắn, hai bên tăng cường tìm hiểu nhau nhiều hơn là đúng đắn." Mới quen biết được bao lâu mà đã bắt đầu tới cửa dạm ngõ, đây là cái kiểu gì chứ.

Trình Kiều cười làm lành trên mặt: "Đúng vậy, chúng sinh ra ở những quốc gia khác nhau, hoàn cảnh trưởng thành cũng rất khác biệt, có thể đi đến bước này quả thực không dễ dàng." *Cho nên là, Lục tiên sinh, anh đồng ý đi, đừng hành hạ bọn nhỏ nữa.* Những lời phía sau Trình Kiều tất nhiên sẽ không nói ra, chỉ là nghĩ trong lòng mà thôi. "Mỗi một cặp tình nhân đi đến cuối cùng đều không có ai thuận buồm xuôi gió cả, tan tan hợp hợp, có người một lần là đi đến thánh đường hôn nhân, có người giữa đường chia đôi ngả, chuyện tình cảm này, là thứ biến ảo khôn lường nhất." *Cho nên, chuyện bát tự còn chưa có một nét, các người có thể đừng làm loạn lên nữa được không, sớm biết khó mà lui, đỡ để cả hai bên đều không xuống đài được.* Trình Kiều thực sự cảm thấy mình sắp không đỡ nổi nữa rồi, nhưng vì con trai, chỉ có thể cố chống đỡ: "Hì hì, chuyện này thực ra là tùy người, hôn nhân là chuyện giảng giải một chữ duyên, có những duyên phận một khi bỏ lỡ, nhất định sẽ trở thành nuối tiếc cả đời." Ý ngoài lời là, đừng bỏ lỡ Mộc Dung nhà bà, nếu không sẽ là tổn thất của Lục Niệm Nhất.

Lời này Lục Sâm lại không thích nghe rồi, con gái ông xứng đáng với những gì tốt đẹp hơn, ông tin chắc cho dù không có Mộc Dung, cũng sẽ có người đàn ông ưu tú hơn đến xứng đôi với nó. "Tôi nhớ có một câu nói thế này, bởi vì tôi đủ tốt, mới có thể gặp được em.

Niệm Niệm nhà chúng tôi mới 20 tuổi, sẽ từ từ trở nên tốt đẹp hơn." Cũng sẽ gặp được người xứng đôi với con bé hơn, Mộc Dung nhà bà chẳng là cái thá gì cả.

Lục Tử Mặc vẫn đang ở công ty xử lý công việc, nhận được tin nhắn của Lục Sâm thì sững sờ một chút, đành phải gọi điện cho cô em gái tốt của mình, rốt cuộc lại đắc tội gì với ông Phật gia trong nhà, mà lại khiến ông ấy nổi giận như vậy.

Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa đang đi ăn khao ở bên ngoài, chỉ là tối nay sức chiến đấu của cô bình thường, cô cứ cảm thấy Mộc Dung tối nay có chút kỳ quái, tai cũng cứ nóng lên, chẳng lẽ có chuyện gì không hay sắp xảy ra?

Cô vừa nghĩ như vậy thì nhìn thấy cuộc gọi đến của "ông cụ non", tay run lên, lập tức nghe máy: "Ông cụ non, tìm tiểu tiên nữ nhà anh có việc gì thế?" "Gọi điện bảo Lục Niệm Nhất vác xác về đây cho ba, ngay lập tức, ngay và luôn.

Đây là nguyên văn tin nhắn của ba ở nhà, em tự liệu mà làm đi." Lục Tử Mặc nói thẳng thừng.

Lục Niệm Nhất bật dậy: "Anh nói cái gì?" Ba làm sao có thể nói cô như vậy. "Tin anh đi, em mau chóng lăn về đi, anh cũng phải lăn về đây." "Ông cụ non, rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi?" Lục Niệm Nhất hỏi. "Anh cũng không biết, có điều ba nhắn tin cho anh, đại khái là ba không tiện gọi điện thoại, mau lên đi." Nói xong, Lục Tử Mặc liền cúp điện thoại.

Lục Niệm Nhất cũng không dám chậm trễ nữa: "Đóa Đóa, đi theo chị, chị phải về nhà một chuyến, chú út em nổi giận rồi." "Sao lại nổi giận, chú út tính tình tốt thế mà." Đóa Đóa vừa nói vừa nhét đồ ăn vào miệng. "Chị cứ thấy sống lưng lạnh toát, chỉ mong chuyện này không liên quan gì đến khúc gỗ kia, nếu mà có, thì đúng là khó xử thật." Lục Niệm Nhất cảm thấy Mộc Dung có chút phản thường, bản năng nghĩ đến anh. "Anh Khúc gỗ là fan hâm mộ nhỏ của chú út mà, làm sao có thể chọc giận chú út được, trừ phi..." "Trừ phi cái gì?" "Trừ phi anh ấy đến nhà chị dạm ngõ, chú út là người cuồng con gái, điều không thể dung tha nhất chính là chuyện này.

Có điều anh Mộc Dung chắc không ngốc thế đâu, tự mình vác xác đến tìm đòn, đây không giống chuyện anh ấy sẽ làm." Đóa Đóa vừa nói, Lục Niệm Nhất vỗ mạnh vào trán một cái, chợt hiểu ra: "Đây đúng thật là chuyện khúc gỗ sẽ làm, EQ của anh ấy thấp đến đáng sợ, chị thấy suy đoán của em đúng tám chín phần mười rồi." Đóa Đóa ngẩn người, gãi gãi mái tóc dài của mình, cái miệng nhỏ nhoẻn lên: "Vậy thì đúng là có kịch hay để xem rồi, anh Khúc gỗ đại chiến ông bố cuồng con gái, ái chà, màn kịch này mới nghĩ thôi đã thấy đặc sắc rồi." "Đừng có ở đó mà hả hê, đi theo chị về nhà." Khi Lục Niệm Nhất lái xe về đến nhà, Lục Tử Mặc cũng vừa vặn về tới.

Lục Tử Mặc vẫn không hiểu rốt cuộc chuyện gì chọc cho ba mình tức giận, nhưng có thể khẳng định không phải chuyện của cậu, dù sao lúc ở công ty ba cũng không nổi hỏa lớn như vậy với cậu. "Niệm Niệm, chuyện của em à?" Lục Niệm Nhất có chút chột dạ, chớp chớp mắt: "Có khả năng, đại khái, cũng có thể là vậy, em cũng không rõ lắm." "Anh Tiểu Mặc, em biết này, là bạn trai của chị Niệm Niệm tới nhà rồi." Đóa Đóa vội vàng chen miệng. "Chuyện không xác định thì bớt nói linh tinh cho chị." Lục Niệm Nhất lườm Đóa Đóa một cái, con bé này đúng là không chê chuyện lớn.

Lục Tử Mặc bất lực nhìn Lục Niệm Nhất, bày ra vẻ mặt "em tự cầu phúc đi".

Lục Niệm Nhất khoác tay Lục Tử Mặc, khẽ lay lay, làm nũng nói: "Anh, em không biết đâu, chúng ta là sinh đôi, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, anh không được bỏ mặc em, vạn sự anh nhất định phải chắn trước mặt em đấy." Lục Tử Mặc nhìn bộ dạng đáng thương hề hề này của cô, ấn nhẹ vào chóp mũi cô: "Em đây là định hố anh trai đến cùng à?" Bình thường thì gọi cậu là ông cụ non, đợi đến lúc cần cậu che chở thì gọi là anh, lật mặt nhanh thật. "Hì hì, đâu có mà, chuyện của anh em đâu có không giúp anh, ba quá phúc hắc quá bạo lực, hai chúng ta phải canh gác hỗ trợ nhau, thống nhất chiến tuyến." "Còn nữa, Đóa Đóa, nếu chú út em ném vật thể bay không xác định về phía chị, em nhớ phải đỡ hộ chị đấy, sau này chuyện của em chị cũng sẽ giúp em bảo kê." Đóa Đóa sờ sờ cằm mình: "Được rồi, vậy em sẽ cậy mình là con gái, giúp chị một lần nữa vậy." Tìm xong đường lui cho mình, Lục Niệm Nhất lúc này mới mở cửa.

Cô vốn dĩ còn ôm một tia hy vọng, hy vọng chuyện này không liên quan đến tên ngốc Mộc Dung kia, nhưng vừa nhìn thấy mấy người ngồi trong phòng khách, chân cô lập tức mềm nhũn, hận không thể chuồn thẳng.

Thật sự liên quan đến Mộc Dung rồi.

Mộc Dung à Mộc Dung, chỉ số thông minh của anh đúng là thấp đến mức đáng sợ.

Anh có từng thấy ai từ lúc quen biết đến lúc yêu đương chưa đến bốn tháng đã đến nhà dạm ngõ chưa?

Có cần gấp gáp thế không?

Lục Tử Mặc vừa nhìn sắc mặt em gái mình là biết chuyện hôm nay đúng thật là có liên quan đến nó.

Cậu nhìn người trên ghế sofa, có hai người đàn ông, người đàn ông ngồi giữa thanh tao cao quý, cũng coi như là một nam nhân tuấn tú, chỉ là nôn nóng muốn bắt cóc em gái cậu như vậy, thật đúng là đáng ghét.

Lục Tử Mặc nhìn một cái liền thu hồi ánh mắt, coi Mộc Dung như không khí một cách triệt để.

Mộc Dung vốn định giao lưu với anh vợ tương lai một chút, chỉ là anh nhìn thấy trong mắt cậu ta một sự ghét bỏ.

Lại nhìn Lục Niệm Nhất, Lục Niệm Nhất cũng không nhìn anh, toàn thân trên dưới đều toát ra một luồng áp suất thấp, rất rõ ràng là đang giận anh.

Chuyện này anh đã chuẩn bị tâm lý từ sớm, nhưng nhìn thấy cô giận, vẫn có chút buồn bã, vừa mới dỗ dành cô xong, giờ lại làm hỏng việc rồi.

Mộc Dung bất đắc dĩ sờ sờ mũi. "Hiện tại các con cũng về rồi, nhà họ Lục chúng tôi không có nhiều quy tắc như vậy, chuyện hôn nhân đại sự cứ giao cho bọn trẻ tự làm chủ là được, dù sao cũng là chuyện lớn cả đời chúng nó, quyền lựa chọn nằm trong tay chúng nó." Lục Sâm nói những lời này vô cùng đường hoàng.

Nghe vậy, Lục Niệm Nhất sắp khóc rồi, ba rõ ràng đã nghiến răng nghiến lợi, e là tưởng bọn họ là cùng một phe đây mà.

Oan uổng quá, cô trước đó thực sự không biết chút tình hình gì, nếu biết Mộc Dung muốn tới nhà cô, cô sống chết lôi kéo cũng nhất định phải chặn anh lại, tuyệt đối không để anh phạm sai lầm ngớ ngẩn.

Trình Kiều đâu dám không tán đồng lời Lục Sâm: "Đúng vậy, đúng vậy, là cái lý này, chuyện thế này phải xem ý nguyện của con trẻ, người lớn chúng ta nói không tính." "Mộc Dung, cháu thấy sao?" Mộc Dung đã nhận ra tính nghiêm trọng của sự việc, hiện tại đúng là cưỡi hổ khó xuống, anh nhìn Lục Niệm Nhất đầy ẩn ý: "Đương nhiên là xem ý của Nhất Nhất rồi ạ." Lục Sâm ánh mắt nhàn nhạt nhìn Lục Niệm Nhất: "Niệm Niệm, vừa nãy bác gái Trình của con nói, muốn để con và Mộc Dung đính hôn trước, Mộc Dung cũng là quý ông, tôn trọng ý kiến của con, chuyện này con thấy thế nào?" Lục Niệm Nhất lập tức cảm thấy áp lực to lớn, rõ ràng chuyện không phải do cô gây ra, sao đến cuối cùng lại ném tất cả vấn đề cho cô thế này.

Ba à, ba chắc chắn là ba có thể để con tự mình lựa chọn sao?

Lục Niệm Nhất nhăn rúm cả khuôn mặt nhỏ lại, Đóa Đóa nhìn bộ dạng này của chị, cười ra tiếng một cách không nhân đạo.

Ánh mắt mọi người lập tức đổ dồn về phía con bé, nó điềm nhiên như không sờ sờ mũi: "Cháu là người giỏi gọt hoa quả nhất, mọi người chắc đều chưa ăn cơm đâu nhỉ, cháu đi gọt ít hoa quả cho mọi người." Nói xong, tự mình đi về phía nhà bếp.

Lục Niệm Nhất hận hận nhìn bóng lưng nó, cái con nha đầu chết tiệt này, lúc quan trọng chẳng dựa dẫm được tí nào.

Lục Niệm Nhất nhìn sang Lục Tử Mặc, khuôn mặt vốn luôn lạnh tanh của Lục Tử Mặc hiếm hoi lộ ra một nụ cười: "Niệm Niệm, chuyện này phải do em tự quyết định." Lục Niệm Nhất thực sự muốn chửi người rồi, từng người từng người một cứ đến lúc quan trọng là rụt cổ lại, quá không trượng nghĩa.

Mộc Dung vẫn luôn trông mong nhìn Lục Niệm Nhất, Lục Sâm cũng nhìn Lục Niệm Nhất, Mạc Noãn ngược lại trở thành người thoải mái nhất, cô tin tưởng tuyệt đối vào chồng mình, anh nhất định sẽ không để mọi chuyện thoát khỏi tầm kiểm soát, cô hoàn toàn không cần lo lắng.

Lục Niệm Nhất căn bản không dám nhìn vào ánh mắt của họ, một bên là người yêu, một bên là cha, sự lựa chọn tốt nhất của cô chỉ có thể là không để cha mẹ sinh thành dưỡng dục mình đau lòng buồn bã.

Chương 1140

Người phải phụ lòng chỉ có thể là Mộc Dung thôi.

Cô tin rằng, giữa họ thực sự vẫn cần thời gian, chứ không phải sớm định xuống như vậy, trói buộc lẫn nhau.

Lục Niệm Nhất hít sâu một hơi, nói với Trình Kiều: "Bác gái, có lẽ bác vẫn chưa biết, cháu và Mộc Dung quen nhau chưa lâu, chính thức hẹn hò cũng không được bao lâu, hiện tại bàn chuyện đính hôn cháu thấy vẫn còn hơi sớm." "Nhất Nhất!" Mộc Dung không ngừng nháy mắt ra hiệu với Lục Niệm Nhất.

Cơ hội chỉ có một lần này, bỏ lỡ rồi thì không biết đến bao giờ mới có lại, anh thấy yêu cầu của mình thật sự không quá đáng, chỉ là đính hôn thôi mà.

Lục Niệm Nhất trừng mắt nhìn anh một cái thật sắc lẹm, vờ mắng: "Anh im lặng cho em đi, chuyện này anh còn chưa thương lượng trước với em, anh định bày ra trò gì đây?" Giọng nói của Mộc Dung mang theo vài phần khẩn khoản: "Nhất Nhất." "Bố, mẹ, bác gái, chuyện hôn nhân đại sự thật sự không thể nóng vội, chuyện này cứ như vậy đi, hãy cứ tạm hoãn lại, đợi khi thời cơ chín muồi rồi hãy tính." Lục Niệm Nhất kiên định nói.

Gương mặt Lục Sâm cuối cùng cũng hiện ra một tia ý cười: "Đây là chuyện của riêng hai đứa, con đã suy nghĩ kỹ chưa?" Lục Niệm Nhất vội vã gật đầu, thảo mai nói: "Tất nhiên là nghĩ kỹ rồi ạ, hôn nhân không thể vội vàng, con còn nhỏ, còn chưa đầy 21 tuổi, giờ bàn chuyện này vẫn sớm." Lục Sâm được hời còn khoe mẽ: "Thôi được, tuy bố thấy Mộc Dung là một chàng trai rất tốt, nhưng làm cha như bố cũng không thể ép buộc, mọi thứ cứ theo ý nguyện của hai đứa." Mạc

Noãn: "..." Lục Tử Mặc: "..." Bố à, bố đủ rồi đấy, còn đâm thêm một nhát dao vào tim người ta nữa.

Mộc Dung lúc này nhớ đến một câu nói cũ: Vừa đánh một bạt tai lại cho một viên kẹo.

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, lại nghe Lục Sâm nói: "Tiểu Mộc này, chú đột nhiên nhớ ra một chuyện, mấy hôm trước bạn thanh mai trúc mã của Niệm Niệm đã về nước, hai nhà chúng ta đều biết rõ gốc rễ, chú cũng rất hài lòng với cậu thanh niên đó, ông bạn già của chú đã ngỏ lời rồi, nếu được thì muốn tác hợp cho Niệm Niệm và con trai ông ấy." Đôi mắt đẹp của Lục Niệm Nhất trợn tròn, không thể tin nổi nhìn Lục Sâm.

Bố nói chắc chắn là Ngô Thành, nhưng chú Ngô từ khi nào đã có ý định tác hợp cô và Ngô Thành thành một đôi, sao cô không biết chứ?

Lục Niệm Nhất nhìn Mộc Dung rồi lắc đầu với anh, nhưng sắc mặt Mộc Dung vẫn không hề khá hơn. "Thật ra không sao đâu Tiểu Mộc, chú vẫn rất coi trọng cháu, cố gắng lên nhé." Lục Sâm cười híp mắt nói.

Bậc tiền bối đã nói như vậy, Mộc Dung không thể không có phản ứng: "Chú ạ, cháu biết rồi, cháu sẽ nỗ lực." "Tiểu Mộc, Niệm Niệm nhà chú miệng lưỡi khá kén ăn, không thích đồ ăn bên ngoài, không biết tay nghề nấu nướng của cháu thế nào?" Mộc Dung nhớ tới lần Lục Niệm Nhất ăn cơm mình nấu mà bị viêm dạ dày cấp tính, thẹn thùng nói: "Cháu không biết nấu ạ." Lục Sâm nhún vai, vẻ mặt rất thoải mái: "Không biết à, thật ra nấu cơm chẳng khó chút nào, chỉ cần cháu chịu cố gắng." "Vậy làm việc nhà thì sao?

Ví dụ đơn giản như lau nhà, giặt quần áo, dọn dẹp vệ sinh chẳng hạn?" Mộc Dung là người ngay thẳng, căn bản không biết nói dối: "Ngày thường cháu cũng chưa từng làm những việc này." "Con bé

Niệm Niệm này bị chú chiều hư rồi, tính tình hơi kiêu kỳ, không biết thời gian qua hai đứa có cãi nhau không?" Cãi nhau, chuyện này tự nhiên là có, Mộc Dung ngượng ngùng gật đầu. "Niệm Niệm cần một người đàn ông có lòng bao dung, hơn nữa tính tình phải cực kỳ tốt, hình như Tiểu Mộc cháu lại hay thay đổi sắc mặt." "Chú, cháu sẽ sửa ạ." "Vậy cháu có thể bao dung khi Niệm Niệm tiếp xúc với những người đàn ông khác không?

Tất nhiên là chỉ giới hạn ở mức bạn bè thôi, lúc đó cháu có ghen tuông tức giận không?" Mạc Noãn muốn cười lắm rồi, việc mà chính anh còn không làm được mà lại lấy ra yêu cầu người khác, Lục Sâm anh đúng là nhân tài.

Mộc Dung mếu máo: "Có ạ." Lục Niệm Nhất giơ tay che mắt, Mộc Dung ơi, làm người có thể bớt thật thà đi một chút không, não anh không biết vòng vo chút nào sao? "Cháu đã bao giờ khen ngợi Niệm Niệm ở nơi công cộng chưa?" "Chưa ạ." Cho dù ở riêng, anh cũng rất ít khi khen ngợi Lục Niệm Nhất, nói gì đến chỗ đông người.

Lục Sâm khẽ thở dài, tuy không nói gì nhưng ai có mắt cũng nhìn ra được, anh đang chê bai Mộc Dung, chê anh chẳng được tích sự gì.

Trình Kiều cũng không còn mặt mũi nào, bà thấy thật sự không thể nán lại thêm được nữa, nếu không Lục Sâm sẽ còn nghĩ ra chiêu trò khác để đối phó với con trai bà, Mộc Dung sao có thể là đối thủ của Lục Sâm. "Lục tiên sinh, tôi thấy chuyện hôm nay cứ như vậy đi, là chúng tôi đường đột quá, chưa bàn bạc kỹ với Niệm Niệm mà đã tự ý đến đây, tôi thấy hai đứa nhỏ cũng có duyên phận, tin rằng những món quà này sớm muộn gì tôi cũng sẽ tặng đi thôi." Trình Kiều chỉ vào những thứ trên bàn. "Tôi cũng thấy chúng rất có duyên, chỉ là thời cơ chưa tới thôi." Phàm là chuyện gì cũng nên để lại một đường lui, Lục Sâm không làm quá đáng.

Trình Kiều dắt Mộc Dung đi về, Mộc Dung tuy không cam tâm nhưng sự đã đành, không phải một mình anh có thể xoay chuyển được, chỉ đành theo mẹ rời đi.

Nếu anh biết rằng lần đến thăm này để lại không ít "di chứng", ít nhất khiến anh phải trì hoãn việc rước mỹ nhân về dinh thêm ba năm, chắc chắn anh sẽ đâm đầu vào tường cho xong.

Họ vừa đi khuất, sắc mặt Lục Sâm lập tức trầm xuống. "Bố ơi." Lục Niệm Nhất lý nhí gọi.

Dù ngày thường là bảo bối được cưng chiều nhưng khi đối mặt với ông bố đang giận dữ, cô cũng không thoát khỏi số phận bị phạt.

Lục Sâm không lên tiếng. "Mẹ ơi." Mạc Noãn quay mặt đi chỗ khác. "Bố mẹ ruột của con ơi, con thật sự không biết Mộc Dung sẽ đến nhà mình, anh ấy cố tình tránh mặt con, Đóa Đóa có thể làm chứng, con và em ấy ra ngoài ăn đồ ăn rồi, con hoàn toàn không hay biết gì cả." "Đóa Đóa, em ra đây cho chị!" Lục Niệm Nhất gầm nhẹ về phía nhà bếp.

Đóa Đóa vẫn đang gặm táo, cô bé thò đầu ra khỏi bếp: "Tiểu thúc, chuyện này con cũng không rõ lắm, nhưng chị Niệm Niệm vừa rồi đúng là ở cùng với con thật." "Đúng thế, con thật sự không biết tình hình." "Đừng nói nhảm nữa, vào thư phòng đứng nghiêm cho bố, diện bích tư quá, không có lệnh của bố thì không được bước ra khỏi thư phòng nửa bước." "Bố ơi, đừng mà." "Hửm?" Một âm thanh trầm thấp phát ra từ mũi Lục Sâm.

Lục Niệm Nhất mếu máo. "Hay là muốn bố đưa con sang chỗ cụ nội?" Lục Niệm Nhất vội vàng xua tay, trong nhà chỉ có hai cô con gái chưa từng bị đòn roi, lần này xảy ra chuyện như vậy, chưa biết chừng cụ nội sẽ phá lệ.

Lục Niệm Nhất lủi thủi đi vào.

Lục Sâm thấy Lục Tử Mặc vẫn đứng im, cười lạnh nói: "Lục Tử Mặc, con còn đứng đó làm gì, đợi bố cõng con vào à?" "Con đi bầu bạn với Niệm Niệm ngay đây ạ." Lục Tử Mặc vội vàng đi theo Lục Niệm Nhất vào thư phòng.

Chẳng còn cách nào khác, thân làm con trai thì không có địa vị, đều là cái số chịu khổ chịu cực.

Phía sau truyền lại giọng nói trầm thấp của Lục Sâm: "Cho hai đứa nhớ đời, con là anh trai mà không làm tròn trách nhiệm trông nom, lần này phạt con giống Lục Niệm Nhất, lần sau sẽ phạt gấp đôi." Đây đúng là nằm không cũng trúng đạn.

Sau này chỉ cần Lục Niệm Nhất làm chuyện gì quá trớn, người bị phạt đầu tiên là anh, mà bị phạt nặng nhất cũng là anh.

Lục Niệm Nhất vốn luôn yêu quý anh trai mình, từ nay sao dám manh động nữa.

Lục Niệm Nhất thấy anh trai mình đi vào, có chút ngại ngùng nói: "Anh cũng vào đây à, bố thật là quá đáng, cả anh cũng phạt." "Không sao, dù sao anh bị em làm liên lụy cũng không ít lần rồi, thêm một lần nữa cũng chẳng sao." Hai anh em quy củ đứng đối diện tường, chẳng dám lười biếng chút nào.

Từ nhỏ đến lớn, những chuyện thế này thực ra cũng đã xảy ra vài lần, họ đều biết quy tắc cả rồi. "Anh, anh đang chê em đấy à?" Lục Niệm Nhất bĩu môi.

Lục Tử Mặc cười: "Ừ, chê lắm luôn." "Thật ghét mà, toàn nói lời trái lòng, rõ ràng là thương em muốn chết, Lục Tử Mặc thương Lục Niệm Nhất muốn chết luôn." Lục Niệm Nhất không cam tâm la hét. "Lục Niệm Nhất, em không biết đỏ mặt à?" Lục Niệm Nhất cười ngả vào vai Lục Tử Mặc, nâng cằm anh lên: "Sao lại đỏ mặt, da mặt em dày thế này mà, ngược lại là anh ấy, sao em thấy tai anh đỏ lên rồi kìa." Lục Tử Mặc gạt tay Lục Niệm Nhất xuống, quay lại chủ đề chính: "Vậy là em thật sự không muốn đính hôn, hay là vì áp lực từ bố?" Tuy anh không muốn em gái lấy chồng sớm như vậy, nhưng ý nguyện của cô là quan trọng nhất.

Nếu em gái có ý muốn đó, anh sẽ xem xét lại việc có nên đứng về phía bố hay không. "Anh à, cũng không hẳn là vậy, chúng ta bây giờ đính hôn thì nhanh quá, em không có lòng dũng cảm như bố mẹ năm xưa dám cưới chớp nhoáng đâu, đây là việc đại sự cả đời, em thật sự muốn tìm hiểu kỹ càng." "Nói thật, hiện tại em vẫn hiểu biết quá ít về Mộc Dung, chúng em thật sự cần thêm thời gian." "Vậy thì tốt, em cũng đừng trách bố, bố chỉ có mỗi mình em là con gái, chắc chắn là muốn tốt cho em thôi, bố không phải hạng người thị phi bất phân, bố làm vậy tất nhiên có lý do của bố, đợi đến khi bố thấy Mộc Dung xứng đáng với em, bố chắc chắn sẽ không phản đối nữa, không người cha nào lại không muốn con gái mình gả được cho người tử tế cả." Lục Tử Mặc nghiêm túc nói.

Với tính cách của anh, nói được một tràng dài như thế này tuyệt đối là ngoại lệ rồi.

Chương 1141

"Anh, tất nhiên em biết bố vì tốt cho em rồi, em sao có thể trách bố chứ, có một người bố như vậy là điều hạnh phúc nhất đời em, em còn thầm cảm ơn vì mình có mắt nhìn, biết đầu thai quá cơ, người khác có muốn ghen tị cũng chẳng được." "Vậy thì tốt." Lục Sâm đứng ở cửa thư phòng, nghe cuộc đối thoại của các con mà trong lòng cảm thấy an ủi, hốc mắt không hiểu sao hơi cay cay.

Hai đứa nhóc này đầu óc vẫn còn tỉnh táo, coi như cũng làm anh thấy nhẹ lòng.

Đặc biệt là Lục Tử Mặc, ngày càng ra dáng một người anh trai. "Mấy đứa nhóc kia, bố cho phép các con nói chuyện chưa?

Im miệng ngay cho bố, cứ líu lo mãi nhức cả đầu." Lục Sâm gầm nhẹ bên trong.

Nghe vậy, trong thư phòng lập tức im bặt.

Thật nghe lời.

Lục Sâm mỉm cười, nói to với Đóa Đóa ở bên cạnh: "Đóa Đóa, cháu thích ăn gì, chú làm cho?" Đóa Đóa cười híp mắt xoa xoa cằm, miệng ngọt xớt nịnh bợ: "Chú làm gì cháu cũng thích, cháu dễ nuôi lắm ạ." Lục Sâm thấy thời gian không còn sớm, cũng không muốn làm món gì quá phức tạp kẻo muộn bữa cơm, cười nói: "Được, vậy chú làm cho cháu món lẩu cay tê nhé." Đôi mắt Đóa Đóa sáng rực lên, phấn khích vỗ tay: "Vâng ạ, món cháu thích nhất luôn!" Lục Niệm Nhất hối hận vì đã gọi Đóa Đóa đến, cái đứa nhóc này chẳng đáng tin chút nào, dám ngang nhiên hưởng thụ những thứ vốn thuộc về cô, còn dám la hét to như thế, định làm cô tức chết sao?

Lẩu cay tê rõ ràng là món cô thích ăn nhất mà.

Đóa Đóa hớn hở theo Lục Sâm vào bếp, bê đĩa trái cây mình vừa rửa xong ra cho Mạc Noãn, vỗ ngực bảo đảm: "Thím ơi, thím ăn trái cây đi, việc rửa rau cứ giao cho con, con sẽ phối hợp tốt với chú, con không thể ăn chực không được." Mạc Noãn mỉm cười: "Con bé này đúng là hiểu chuyện, đi đi." Không biết có phải là ảo giác của Lục Niệm Nhất không, cô cứ thấy khắp nhà hôm nay đều là mùi hương của lẩu cay tê, bụng cũng bắt đầu kêu réo.

Trớ trêu thay, bên ngoài còn truyền vào giọng nói của bố cô: "Đóa Đóa, con gái nên ăn nhiều tôm vào, tươi lắm đấy, là chú và thím vừa mới đi mua sau khi tan làm đấy." "Cảm ơn chú, chú thật là tâm lý quá, cháu ghét nhất là bóc vỏ tôm, đàn ông họ Lục chúng ta đúng là tuyệt vời nhất." "Noãn Noãn, cái này của em, đừng vội, ai cũng có phần." Lục Sâm vừa nói vừa bỏ con tôm đã bóc vỏ vào bát của Mạc Noãn, còn cố ý lấy tay khẽ chạm vào mặt cô. "Đừng quậy, tanh lắm." Mạc Noãn gạt tay Lục Sâm ra. "Vợ à, em chê bai người đang vì em mà xuống bếp nấu nướng thế này sao, có ổn không vậy?" Mạc Noãn liếc Lục Sâm một cái, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, tiếp tục ăn cơm.

Đóa Đóa nhìn cử chỉ giữa chú và thím, lấy một tay che mắt, cúi đầu vừa ăn vừa lẩm bẩm: "Phi lễ vật thị, phi lễ vật thị, mình không thấy gì cả, mình không thấy gì cả." Nghe tiếng cười nói vui vẻ bên ngoài, Lục Niệm Nhất liếm liếm môi: "Anh ơi, em đói." Biết thế lúc ăn cơm với Đóa Đóa cô đã ăn nhanh hơn, ăn nhiều hơn một chút.

Lục Tử Mặc xoa đầu em gái: "Không sao, nhịn chút là qua thôi." "Anh, hay là anh giả vờ đau dạ dày đi." Lục Niệm Nhất bắt đầu vắt óc nghĩ kế. "Ngốc à, anh giả vờ đau dạ dày thì người được ăn cơm là anh, liên quan gì đến em đâu." Lục Tử Mặc dở khóc dở cười, chỉ được ngửi mùi mà không được ăn, đối với một kẻ sành ăn thì đúng là một thử thách cực đại. "Cũng đúng nhỉ.

Bụng đói một cái là não em cũng chẳng hoạt động bình thường nữa." "Đừng nghĩ đến nó nữa, chắc sẽ khá hơn đấy, chúng ta nói chuyện phiếm đi." Lục Tử Mặc muốn làm em gái phân tâm. "Không được đâu, sâu trong bụng em bị đánh thức rồi, anh bảo em nhịn thế nào đây, bố nhất định là cố ý mà, hu hu, đáng ghét quá, tra tấn em thế này, chắc chắn em là con nhặt về rồi." "Chắc bố mẹ ăn không hết đâu, lát nữa có khi chúng ta còn có cái mà ăn." Lục Niệm Nhất ôm mặt: "Thật là thảm quá mà, hu hu, Lục Niệm Nhất em từ khi nào lại rơi vào cảnh ngộ này chứ." Nhắc đến Mộc Dung, Lục Tử Mặc cũng đầy một bụng tức: "Biết thế là tốt rồi, quản cho chặt cái khúc gỗ nhà em đi, sau này đừng để anh ta làm loạn nữa, anh ta thì phủi mông đi thẳng, còn người chịu khổ là chúng ta đây này." "Anh, anh thấy nếu em quản được thì hai anh em mình có rơi vào cảnh này không?

Cái người đàn ông cố chấp ấy thích gì làm nấy, em hoàn toàn không theo kịp tư duy nhảy vọt của anh ta." Lục Niệm Nhất buông xuôi. "Đúng là tệ thật." Lục Niệm Nhất bĩu môi: "Đừng có chỉ biết nói người ta, chỉ số cảm xúc của bố chẳng di truyền sang anh chút nào cả, anh cũng tệ lắm có biết không?

Anh có hơn gì Mộc Dung đâu?

Kẻ tám lạng người nửa cân thôi." "Anh tệ chỗ nào chứ?" Lục Tử Mặc nhíu mày, anh thấy mình mạnh hơn cái tên Mộc Dung kia nhiều. "Không tệ mà anh lại rơi vào cảnh này à, đến bản chất một người phụ nữ như thế nào cũng nhìn không ra." Cuối cùng còn bị người ta đá, giờ lại bị người ta bám theo dai dẳng, phải lủi thủi về nước. "Lục Niệm Nhất, ngay cả bạn trai mình mà em cũng không quản được, em cũng chẳng khá hơn bao nhiêu đâu." "Thôi được rồi, chúng ta đừng nội chiến nữa, bỏ qua chủ đề này đi." Trên bàn ăn, Đóa Đóa thật sự đã ăn no căng bụng, cô bé xoa xoa cái bụng nhỏ tròn xoe: "Cảm ơn chú thím đã chiêu đãi ạ." "Đều là người nhà cả, đừng khách sáo thế." "Vậy con xin phép về trước đây, lát nữa chị Niệm Niệm ra là con sẽ bị chị ấy 'xử' đẹp mất, con là cứu viện chị ấy mời tới mà hôm nay chẳng giúp được gì." "Vậy để chú tiễn con." Đóa Đóa xua tay: "Dạ không cần đâu ạ, con nói với Diệp Mộ rồi, anh ấy nói cũng tiện đường nên đang đợi con ở cổng khu chung cư rồi ạ.

Về đến nhà con sẽ gọi điện cho mọi người ngay, đừng lo lắng cho con quá, từ đây về nhà con chỉ mất mười phút lái xe thôi." "Được, con chú ý an toàn nhé." Đóa Đóa chuồn mất, Lục Sâm đơn giản dọn dẹp bàn ăn, rồi ôm Mạc Noãn xem tivi.

Mạc Noãn chỉ tay về phía thư phòng: "Hai đứa nhỏ kia anh định tính sao?" Cô cũng thấy xót, nhưng nếu bây giờ không quản được bạn trai, sau này thành vợ chồng liệu có quản nổi không?

Trong một gia đình, người phụ nữ phải quản được chồng mới coi là thành công. "Kệ chúng nó, cứ đứng đó đi, cơn giận trong lòng anh còn chưa tan đâu, đợi anh thoải mái rồi hãy tính." "Chúng nó còn chưa ăn cơm nữa." "Cái đó anh không quản, dù sao trong tủ lạnh cũng hết thức ăn rồi, đói một đêm cũng chẳng chết ai, phải để chúng nhớ đời, nếu không chúng nó chưa bị bệnh dạ dày thì anh đã bị đau tim trước rồi." "Anh thật là ác độc." Mạc Noãn có chút bất mãn nói. "Trước đây em chẳng phải nói anh chiều hư chúng nó quá sao, em xem, bây giờ 'người tình nhỏ' của anh cũng bị anh bỏ đói, nhốt vào phòng tối rồi đấy, em thấy thế nào?" Lục Sâm uể oải nhìn Mạc Noãn, ánh mắt đầy vẻ trêu chọc.

Mạc Noãn ghét nhất là cái nhìn này của anh: "Im đi, em sẽ không bị những lời mê hoặc của anh làm lung lạc đâu." "Tuân lệnh, tiểu yêu Lục xin im miệng." Lục Sâm vỗ vỗ vào trán mình.

Mạc Noãn bị Lục Sâm làm cho phì cười, yên tâm tựa vào lòng anh. "Được rồi, xem một lát nữa rồi đi ngủ thôi, ngủ muộn không tốt cho sức khỏe." Mạc Noãn liếc nhìn về phía thư phòng: "Được, bản cung nghe theo tiểu yêu Lục vậy." Lục Niệm Nhất nghe tiếng cười nói vui vẻ ngoài phòng khách: "Bố vì nịnh bợ mẹ mà thật sự không tiếc công sức, không đề phòng gì lại bị nhét thêm một họng cơm chó, em thề, có một ngày em nhất định phải dắt chồng em về so tài với họ một trận, xem ai ngược ai, nếu không em chẳng cam lòng." Lục Tử Mặc cười khẩy, thấy em gái mình thật sự quá tự tin: "Hừ, cứ cái khúc gỗ nhà em ấy à, đời này tuyệt đối không có cửa đâu, bị bố nghiền nát trong vòng một nốt nhạc ngay." "Anh, đừng có mở miệng ra là khúc gỗ này khúc gỗ nọ, người ta có tên hẳn hoi, Mộc Dung." "Ồ, bắt đầu biết xót rồi cơ đấy, bảo sao bố chẳng ghen." Lục Niệm Nhất đảo mắt trắng dã: "Anh, thế anh dẫn vợ anh về thì sao?" "Haiz, về khoản này anh tuyệt đối chịu thua, anh không lấy trứng chọi đá đâu." Trong số các cặp đôi tiền bối xung quanh họ, cặp đôi ngược tâm nhất chính là bố mẹ họ, điều này ai cũng công nhận. "Lục Tử Mặc, anh có thể có chút cốt khí được không, anh dù sao cũng là nòi giống của Lục Sâm, sao đến cái quyết tâm vượt qua ông ấy cũng không có thế?" "Cái này gọi là biết mình biết ta." "Không thèm nói chuyện với anh nữa, em chịu không nổi anh rồi, Lục Tử Mặc." Lục Niệm Nhất đấm Lục Tử Mặc mấy cái.

Hai anh em vừa nói chuyện vừa nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, mãi đến khi bên ngoài không còn tiếng động mới dám nảy sinh ý đồ xấu. "Anh, anh ra xem thử đi." Lục Niệm Nhất đẩy đẩy Lục Tử Mặc bên cạnh. "Có đứa em nào hố anh trai mình thế không?" Những lúc thế này toàn đẩy anh ra làm bia đỡ đạn. "Anh, chân em tê thật mà, anh nỡ để em cứ đứng mãi thế này sao?" "Được rồi, em cứ đứng yên đấy đừng động đậy, đợi anh xác định bố đã ngủ say rồi em hãy hành động." "Đi mau, đi mau." Lục Niệm Nhất xua tay, ánh mắt đầy vẻ mong chờ.

Lục Tử Mặc vừa ra khỏi thư phòng đã nghe thấy giọng nói trầm thấp của bố mình: "Thằng ranh con, ra đây làm gì?

Bố cho con ra chưa?" Tim Lục Tử Mặc run lên một cái nhưng không biểu hiện ra ngoài, bình tĩnh nhìn ông bố đang đứng cách đó không xa trong bộ đồ ngủ, giải thích: "Bố, con muốn đi vệ sinh." Lục Sâm hơi muốn cười nhưng cố nhịn, cái thằng ranh này cũng khéo tìm lý do đấy, anh cũng đâu có bất nhân đến mức không cho người ta đi vệ sinh.

Lục Niệm Nhất nghe thấy giọng của bố, lập tức đứng thẳng như cán chổi.

Quả nhiên, vừa đứng vững thì giọng bố đã vang lên ngay trên đầu: "Lục Niệm Nhất, đứng cho hẳn hoi vào, mắt nhìn thẳng phía trước, không được liếc ngang liếc dọc, hai tay áp sát vào đùi, hai chân duỗi thẳng ra." Nghe vậy, Lục Niệm Nhất vội vàng điều chỉnh tư thế, cố gồng đôi chân đang tê mỏi, mắt không dám động đậy, càng không dám làm nũng xin tha. "Các con phải nhớ kỹ, các con là con cháu họ Lục, đừng có làm mất mặt cụ nội." "Con biết rồi ạ!" Lục Niệm Nhất dõng dạc nói.

Lục Sâm nhìn con gái rượu một cái rồi mới quay về phòng ngủ.

Lục Tử Mặc nghe thấy tiếng động, quay lại thư phòng, hạ thấp giọng nói: "Em gái, phải đợi thêm lúc nữa, đợi con cáo già kia ngủ say rồi chúng ta mới đi tìm đồ ăn được." Lục Niệm Nhất mếu máo, cơ thể vừa thả lỏng là cái bụng lại càng đói hơn: "Chỉ đành vậy thôi." Lại qua hai tiếng nữa, hai anh em cuối cùng cũng ra khỏi thư phòng, nhìn đồng hồ treo tường thì đã là hai giờ sáng.

Lục Niệm Nhất nhìn vào tủ lạnh thì hoàn toàn tuyệt vọng, bên trong chẳng còn gì, ngăn đông lại càng không, nhà họ vốn không ăn đồ đông lạnh.

Chương 1142

"Anh ơi, bố thật là ác quá." "Vẫn ổn, vẫn còn chút cơm nguội, hai anh em mình mỗi người một bát, lẩu cay tê vẫn còn sót lại chút vụn, chắc đủ để chúng ta ăn với cơm." "Được rồi, để em hâm nóng cơm." Lục Niệm Nhất hâm nóng chỗ cơm còn lại, hai anh em vây quanh chút vụn lẩu cay tê bắt đầu ăn.

Một bát cơm vào bụng, dạ dày Lục Niệm Nhất cuối cùng cũng có chút gì đó, cô thoải mái thở phào một hơi dài.

Lục Tử Mặc liếc thấy đĩa trái cây trên bàn trà, vội vàng bê lại: "Ăn thêm chút đi." "Coi như họ cũng còn chút lương tâm, còn để lại nhiều trái cây thế này." Hai anh em đầu kề đầu, người một miếng ta một miếng ăn ngon lành.

Đang ăn, Lục Niệm Nhất đột nhiên bật cười khúc khích, Lục Tử Mặc cũng thấy buồn cười, khóe môi cong lên. "Chúng ta đúng là anh em cùng cảnh ngộ, chắc kiểu anh em như chúng ta chẳng có nhiều đâu." "Cũng coi như là một kỷ niệm khó quên." Lục Tử Mặc chẳng thấy hình phạt này có gì to tát: "Được rồi, chúng ta quay lại thôi, chắc bố phạt chúng ta đến tận sáng đấy." "Em vào nằm trên thảm tatami trong thư phòng ngủ một lát đi, để anh canh gác cho, đến sáng anh gọi em." Lục Tử Mặc không nỡ để em gái mình phải đứng cả đêm.

Anh là đàn ông, thức một đêm cũng chẳng sao, em gái là con gái, thức đêm sẽ ảnh hưởng đến sắc mặt, như thế sẽ không xinh đẹp nữa. "Lục Tử Mặc, Lục Niệm Nhất thích anh lắm luôn ấy!" Lục Niệm Nhất tinh nghịch ôm cổ Lục Tử Mặc. "Đừng có nịnh bợ, anh không mắc bẫy của em đâu." "Ông cụ non vô vị, cứ phải ép em đối xử lạnh nhạt với anh mới chịu." Lục Tử Mặc: "..." Đúng là phong cách của

Lục Niệm Nhất, dùng xong là vứt bỏ không thương tiếc. "Được rồi ông cụ non, anh cũng đừng có ngốc quá, anh cứ đặt báo thức, ngủ trước hai ba tiếng đi đã, nghe thấy tiếng bố dậy thì hãy dậy, nhớ gọi em đấy." Lục Niệm Nhất rón rén quay về phòng mình, ôm hai chiếc chăn mỏng sang, cô leo lên thảm tatami ngủ, còn vỗ vỗ vị trí bên cạnh.

Khóe môi Lục Tử Mặc giật giật, đã là người có bạn trai rồi mà chẳng biết ngại là gì.

Thấy Lục Tử Mặc không thèm để ý đến mình, Lục Niệm Nhất nhắm mắt ngủ luôn, để lại cho anh một cái bóng lưng.

Mãi đến sáng sớm, Lục Niệm Nhất mới được Lục Tử Mặc đánh thức: "Niệm Niệm, dậy mau." Lục Niệm Nhất bật dậy khỏi giường: "Bố dậy rồi à?" "Có tiếng động rồi đấy, nhanh chân lên." Lục Niệm Nhất vội vàng cất chăn vào tủ trong thư phòng, chỉnh lại tóc tai, giả vờ như cả đêm không ngủ, rồi đứng sóng vai cùng Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc thấy quần áo cô nhăn nhúm, vội giúp cô kéo lại cho phẳng.

Cũng may Lục Sâm không vào, chỉ mắng vọng vào: "Hai đứa nhóc kia, lăn ra đây cho bố." Hai anh em cùng nhau đi ra, Lục Sâm nhàn nhạt liếc nhìn bọn họ, trong lòng đã rõ mồn một.

Con nhóc kia rõ ràng là đã đánh một giấc, còn thằng nhóc ngốc này thì đúng là chưa chợp mắt, mắt đỏ ngầu cả lên. "Lục Niệm Nhất, lau gỉ mắt đi." Lục Niệm Nhất vội vàng đưa tay lên lau khóe mắt, nhưng chẳng có gì cả, lúc này mới biết bị bố lừa.

Cô tức tối dậm chân: "Bố, bố lại lừa con." Lục Sâm lườm bọn họ một cái, nhìn cảnh tượng trong bếp thì lại càng buồn cười, đến một mẩu vụn cũng chẳng còn, đúng là làm khó bọn họ rồi, quả nhiên đúng như anh dự đoán, hai đứa nhóc này không hề kén ăn.

Suốt cả buổi sáng, Lục Niệm Nhất đều hết sức cẩn thận, không còn nói nhiều như mọi ngày nữa. "Thôi được rồi Lục Niệm Nhất, bố có ăn thịt con đâu mà sợ." Quen với vẻ líu lo của cô rồi, đột nhiên im lặng thế này, anh thật sự không quen.

Nghe vậy, Lục Niệm Nhất lập tức tươi tỉnh trở lại: "Hì hì, bố hết giận rồi ạ, oa, món xíu mại bố làm đúng là ngon tuyệt cú mèo." "Ăn xong thì cút ngay cho bố, đừng có xuất hiện trước mặt bố nữa, lần sau nếu cái khúc gỗ nhà con lại đến nhà mình nói mấy chuyện vớ vẩn, bố nhất định sẽ không nể nang mà đuổi thẳng cổ, con cứ chuyển lời của bố cho anh ta." "Dạ, con biết rồi, con sẽ nói chuyện hẳn hoi với khúc gỗ ấy." "Còn con nữa, Lục Tử Mặc, nếu con còn để bạn gái cũ xuất hiện ở cổng công ty làm ảnh hưởng đến hình ảnh của Lục thị, thì con cũng cút khỏi Lục thị luôn đi cho khuất mắt bố." "Vâng, con biết rồi ạ." Mạc Noãn thấy hai con bị mắng mà ngoan ngoãn như vậy, lòng không khỏi thở dài: "Thôi mà Lục Sâm, vừa phải thôi chứ, còn để người ta yên ổn ăn bữa cơm không, đây là bàn ăn chứ không phải giảng đường của anh." "Lần này nể mặt mẹ hai đứa, tạm thời tha cho đấy, ăn đi." Lục Sâm cuối cùng cũng buông tha cho họ.

Hai anh em sinh đôi nhìn nhau, cùng thở phào một hơi dài, cuối cùng cũng qua chuyện.

Ăn sáng xong, hai anh em lủi thủi cùng nhau đi ra ngoài. "Lục Tử Mặc, bạn gái cũ của anh lại đuổi theo đến thành phố A này rồi à?" "Chuyện của anh em đừng bận tâm, anh tự xử lý được." "Nếu anh xử lý được thì đã không dây dưa không dứt bao nhiêu năm nay rồi." Lục Niệm Nhất khinh bỉ, cô thật sự không ưa nổi người phụ nữ đó, da mặt dày thế không biết, chính mình bỏ đi trước rồi còn có mặt mũi quay lại tìm Lục Tử Mặc. "Không có dây dưa không dứt, là dạo gần đây cô ta mới bám lấy anh thôi." "Dù sao thì nếu cô ta làm em không vừa ý, em sẽ để Đóa Đóa và Điểm Điểm ra tay, đến lúc đó anh đừng trách em vô tình." Lục Tử Mặc dở khóc dở cười: "Được rồi, em cứ lo chuyện của mình trước đi, bản thân em cũng đang một đống rắc rối kìa." Lục Niệm Nhất nhớ tới hơn mười cuộc gọi nhỡ của Mộc Dung trong điện thoại, đầu lại bắt đầu đau.

Không biết hiệu sách có bán cuốn sách nào dạy cách nâng cao chỉ số cảm xúc cho bạn trai không nhỉ.

Giận dỗi hay cãi nhau với anh có vẻ cũng không cần thiết, cô vốn biết anh EQ thấp, hành động trong tình cảm thường bốc đồng, nhưng bản chất không hề xấu.

Hôm qua anh hưng phấn cả ngày, chắc mẩm bố cô sẽ đồng ý cho họ đính hôn, nào ngờ cuối cùng lại nhận lấy kết cục như vậy, e là lòng anh đang rỉ máu rồi.

Thôi vậy, vẫn nên đi nói chuyện tử tế với anh, lạnh nhạt một đêm là đủ rồi.

Lục Niệm Nhất lái xe đến công ty, quả nhiên thấy Mộc Dung đang đứng ngóng trông ở cửa văn phòng, nhìn là biết đang đợi cô, gương mặt mang theo vài phần rụt rè. "Nhất Nhất." Mộc Dung lập tức tiến lại gần, trong lòng có chút thấp thỏm. "Chúng ta vào văn phòng nói chuyện đi." Tim Mộc Dung thắt lại, định nói chuyện gì đây, không lẽ là chuyện chia tay sao?

Mộc Dung cực kỳ bài xích ý nghĩ đó.

Lục Niệm Nhất đại khái đoán được anh đang nghĩ gì: "Được rồi, đừng có lúc nào cũng lo lắng được mất như thế, Mộc Dung, trong mắt em, anh là một người rất ưu tú." Chỉ là EQ hơi thấp một chút thôi, nhưng cái đó không sao, cô không chê anh là được.

Nghe vậy, Mộc Dung thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra nụ cười, anh dắt Lục Niệm Nhất vào văn phòng: "Tối qua bác trai không mắng em chứ?" "Đâu chỉ có mắng thôi đâu." "Bác ấy đánh em à?

Em có bị thương không?

Con gái sao có thể đánh chứ, bác trai thật là quá đáng." Mộc Dung lo lắng nắm tay Lục Niệm Nhất, nhìn lên nhìn xuống một lượt. "Đừng có nói bậy, bố em là người văn minh, từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ đánh tụi em." "Vậy thì tốt, làm anh hú hồn, thế bác ấy phạt em thế nào?" "Em và anh trai đứng diện bích cả đêm, em thì ngủ được một lúc, còn anh trai em thức trắng đêm canh gác cho em." "Sao lại lôi cả anh trai em vào nữa?" Mộc Dung không hiểu, chuyện này liên quan gì đến Lục Tử Mặc. "Nhà em là vậy đấy, anh trai em thường xuyên bị em làm liên lụy, lần tới gặp anh trai em, anh nhớ nói lời xin lỗi, chuyện này dù sao cũng do anh mà ra." "Để xem anh có cơ hội không đã, anh trai em có vẻ ghét anh lắm." Hôm qua người ta còn chẳng thèm liếc anh lấy một cái, anh thật sự thấy chột dạ. "Ai bảo anh kém duyên thế làm gì, người gặp người ghét, em là người mà ông cụ non nhà em thích nhất, anh mơ mà đòi rước em đi nhanh thế, anh ấy có sắc mặt tốt với anh mới lạ." "Anh nhận ra rồi, em là người được cả nhà yêu quý, muốn rước em đi đúng là chẳng dễ dàng chút nào." Mộc Dung thở dài.

Con đường truy thê này của anh đúng là còn gian nan dài dài. "Chà, lần này EQ lại cao đột xuất thế, nhìn ra cả rồi cơ đấy." Lục Niệm Nhất trêu chọc nhìn Mộc Dung.

Tai Mộc Dung đỏ lên, anh véo nhẹ vào má Lục Niệm Nhất: "Em đang giễu cợt anh đấy à?" "Biết thế là tốt rồi, thôi được rồi, anh ngồi xuống đi, chúng ta nói chuyện nghiêm túc." "Sau này không được làm mấy chuyện ngớ ngẩn như thế nữa.

Anh phải biết rằng, người cha nào đối với con gái mình cũng đều có tính chiếm hữu, chuyện này cũng giống như đa số mẹ chồng nàng dâu không thể hòa hợp vậy.

Chúng ta mới yêu nhau chưa lâu mà anh đã đòi đính hôn, đính hôn xong chắc chắn chẳng bao lâu sau anh lại thấy không thỏa mãn, rồi lại đòi kết hôn cho xem." "Không đâu, anh sẽ không như thế đâu." "Đừng có nói sớm quá, anh muốn đến nhà em cũng là ý định nhất thời, chính anh còn không lường trước được.

Lòng tham của con người sẽ dần bành trướng, rồi anh sẽ từ từ không thấy thỏa mãn nữa cho mà xem." "Anh..." Mộc Dung muốn biện giải. "Đừng ngắt lời, em còn chưa nói xong.

Chương 1143

Sau này trước mặt ba và anh trai em, tự anh phải biết thu liễm một chút, em cũng sẽ cố ý giữ khoảng cách với anh, tóm lại anh đừng có đi khiêu chiến giới hạn của họ, hiểu chưa?" Hình như hiểu rồi, nhưng hình như lại chưa hiểu, cái mức độ này rốt cuộc phải nắm bắt thế nào, trong lòng anh vẫn chưa có tính toán cụ thể.

Lục Niệm Nhất day trán, cô cảm thấy Mộc Dung đúng là rất ngốc, cô đã nói rõ ràng như vậy rồi mà anh vẫn nghe không hiểu. "Đầu gỗ, nói đơn giản là đừng có thể hiện tình cảm ân ái trước mặt họ, như thế đã hiểu chưa?" "Nhưng bố mẹ em cứ âu yếm nhau suốt mà." "Đó là chuyện của họ, tóm lại chúng ta đừng có âu yếm trước mặt họ, anh cũng đừng có khoe khoang trước mặt họ là em quan tâm anh thế nào, cho dù bị họ kích động cũng không được, như thế anh đã hiểu chưa?" "Thế chẳng phải uất ức lắm sao?" Vẻ mặt anh tuấn của Mộc Dung có chút vỡ vụn.

Thử nghĩ xem, sau này nếu nhạc phụ đại nhân và nhạc mẫu đại nhân âu yếm nhau, anh phải giả vờ như không thấy gì, rõ ràng anh cũng có bạn gái mà chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn.

Cái người này, đúng là một chút cũng không muốn chịu thiệt.

Ngón tay Lục Niệm Nhất cứ thế chọc vào người anh, lườm anh: "Mộc Dung, em được cả nhà nâng niu chiều chuộng từ bé, họ đã dành cho em suốt hai mươi năm tâm huyết, anh muốn đưa em rời khỏi vòng tay họ thì uất ức một chút có là gì.

Hiện tại em đi làm ngày nào cũng ở bên cạnh anh, buổi tối cũng bị anh chiếm dụng rất nhiều thời gian, anh còn muốn thế nào nữa?

Anh đúng là không biết mình đã vớ được món hời lớn thế nào đâu, làm người phải biết tri túc chứ." "Sau này anh có con gái thì sẽ hiểu thôi, bây giờ nói với anh cũng phí lời." Mộc Dung ngẫm nghĩ, hình như cũng có lý. "Đâu có, anh hiểu mà, anh cũng sẽ cố gắng làm được." "Thật lòng cảm thấy anh như học sinh tiểu học, cái gì cũng cần em phải dạy." Mộc Dung cười kéo Lục Niệm Nhất vào lòng, trên khuôn mặt điển trai tràn đầy ý cười: "Bạn trai của mình không tự dạy, chẳng lẽ đợi người khác đến dạy sao?" "Phản ứng kể ra cũng nhanh đấy, chỉ sợ dạy dỗ tốt rồi lại hời cho người phụ nữ khác thì em lỗ to." "Sao có thể chứ, anh chỉ cưới em thôi, người khác anh căn bản không lọt mắt, em đừng có lo lắng vớ vẩn như vậy." "Em chẳng lo chút nào, em mà không buông tay thì người khác muốn cướp cũng chẳng cướp được.

Nếu có một ngày anh thuộc về người khác, thì đó nhất định là do em chủ động từ bỏ anh." "Lục Niệm Nhất, em có cần tự tin thế không?" Lục Niệm Nhất khẽ hừ một tiếng: "Em cứ tự tin thế đấy, không phục thì anh cắn em đi." Trong mắt Mộc Dung lóe lên ý cười, giữ chặt gáy Lục Niệm Nhất, cúi đầu hôn lên môi cô, nhẹ nhàng ma sát cánh môi phấn nộn, quả thực đã cắn nhẹ môi cô một cái. "Chính là cắn em đấy, em làm gì được nào?" "Mộc Dung." Lục Niệm Nhất bực bội trừng mắt nhìn Mộc Dung, hai tay đập vào vai anh.

Thế này là giở trò lưu manh à?

Cũng không phân biệt hoàn cảnh chút nào.

Mộc Dung mới chẳng quan tâm mấy thứ đó, đời này người có thể khiến anh để tâm cũng không nhiều.

Anh tiếp tục ôm chặt cô, hôn Lục Niệm Nhất lúc nhẹ lúc mạnh, cọ vào đầu mũi tròn trịa của cô.

Lục Niệm Nhất có thể cảm nhận được thâm tình và sự nghiêm túc của anh, cũng vòng tay qua cổ anh, đáp lại.

Trong lúc nhất thời, hai người hôn nhau say đắm trong văn phòng.

Trần Lê đứng ngoài cửa, trong lòng chua xót, sáng sớm ngày ra đã ngược đãi cẩu độc thân thế này, thật sự tốt sao?

Đây là nơi làm việc, các người cũng nên chú ý một chút chứ?

Tôi là đi làm, không phải đến xem các người diễn phim tình cảm.

Trần Lê đứng bên ngoài một lát rồi rời đi.

Một lúc sau quay lại, phát hiện hai người cuối cùng cũng tách ra, chỉ là ánh mắt nhìn nhau vẫn cứ quấn quýt không rời.

Trần Lê chỉ hận chỉ số EQ của mình quá cao, nhìn thấu mấy chuyện này quá rõ ràng.

Anh ta gõ gõ cánh cửa đang khép hờ: "Mộc tổng." "Vào đi." Giọng nói trầm thấp của Mộc Dung vang lên.

Trần Lê đi vào, nhìn thoáng qua Lục Niệm Nhất, có chút muốn nói lại thôi.

Mộc Dung nhíu mày: "Có chuyện gì cứ nói thẳng." "Tôi vừa nhận được điện thoại từ quản gia nhà họ Mộc, nói trong nhà xảy ra chuyện, chúng ta có thể cần phải quay về rồi." Tay cầm bút của Lục Niệm Nhất khựng lại.

Họ phải về?

Về Singapore sao?

Vậy họ còn quay lại thành phố A nữa không? "Thời cơ đến rồi sao?" "Gần như vậy." Trần Lê đáp. "Vậy thì khởi hành đi, sớm giải quyết xong chuyện bên đó để còn sớm ngày về lại thành phố A, chuyện này dây dưa bao năm nay, đã đến lúc làm một cuộc chấm dứt triệt để rồi." Lục Niệm Nhất nghe đến đây, cơ thể đang căng cứng đã thả lỏng, họ chỉ là về đó một chuyến, cuối cùng vẫn sẽ quay lại thành phố A. "Nhất Nhất, anh phải về Singapore xử lý việc gia tộc, có thể sẽ phải đi một thời gian khá dài." Mộc Dung nhìn về phía Lục Niệm Nhất. "Anh có đưa em đi không?" "Chuyến đi này có thể sẽ có chút nguy hiểm, dù sao anh cũng rời Singapore nhiều năm, mà đám người kia vẫn luôn bàn cứ ở đó, bọn họ ít nhiều cũng có thế lực, em không thể cùng anh đi mạo hiểm được." "Vậy thì em chắc chắn là phải đi rồi." Cô cũng không muốn để anh một mình về đó mạo hiểm. "Nhất Nhất, em..." Mộc Dung kinh ngạc nhìn Lục Niệm Nhất. "Anh đừng có là đang định cắt đuôi em để đi tìm cô bạn thanh mai trúc mã của anh đấy nhé." Lục Niệm Nhất trêu chọc. "Không có, anh không có thanh mai trúc mã." "Cái này tôi có thể bảo đảm, bên cạnh thiếu gia nhà chúng tôi chưa bao giờ xuất hiện phụ nữ, cậu ấy nào đã thích ai đâu?" Trần Lê vội vàng đảm bảo.

Thiếu gia nhà mình không có, nhưng anh ta thì có nha, sắp được gặp lại cô gái mình thích rồi. "Thế người thầm mến anh ấy có hay không?" "Trợ lý Tiểu Lục, cái này sao tôi biết được, đã là thầm mến thì người ta sao có thể nói cho tôi." "Nhất Nhất, anh và Trần Lê đi gấp, công ty cần người tọa trấn, em ở lại giúp anh trông coi công ty, anh hứa với em, xử lý xong việc bên đó anh sẽ lập tức quay về." "Em đã nói muốn đi là sẽ đi, quyết định vậy đi." Mộc Dung bất lực, thật ra anh cũng không nỡ xa cô: "Vậy bên phía bác trai thì sao?" "Em sẽ nói chuyện đàng hoàng với ba, tin là ba sẽ đồng ý thôi, anh yên tâm em sẽ không làm vướng chân anh đâu, em có khả năng tự vệ mà." Mộc Dung vẫn không yên tâm, về nhà họ Mộc, anh chắc chắn còn rất nhiều việc phải lo, không thể lúc nào cũng kè kè bên cạnh Lục Niệm Nhất, cái nhà đó chỗ nào cũng là sài lang hổ báo, không được phép lơ là cảnh giác. "Em muốn đi cũng được, nhưng phải đưa Đóa Đóa theo, bên cạnh em có người bầu bạn, lúc anh xử lý công việc cũng có thể yên tâm hơn." Lục Niệm Nhất vui mừng ra mặt: "Không thành vấn đề, Đóa Đóa hiện đang được nghỉ, con bé chắc chắn sẽ nguyện ý đi cùng em, có Đóa Đóa ở đây, an toàn của em không thành vấn đề, anh có thể yên tâm làm việc của anh." "Vậy quyết định thế nhé, Trần Lê cậu đi đặt vé máy bay, sau đó thông báo mọi người họp, tôi sẽ sắp xếp lại công việc tiếp theo." Thời gian quá gấp, Lục Niệm Nhất vội vàng gọi điện cho Đóa Đóa.

Đóa Đóa đồng ý ngay tắp lự, chỉ là cô bé không rời xa được chú chó Điểm Điểm của mình, nói gì cũng đòi mang theo cùng, Lục Niệm Nhất cũng hết cách, đành phải đồng ý.

Còn về phía ba cô, Lục Sâm nghe nói có Đóa Đóa ở bên cạnh, khựng lại hai giây rồi đồng ý ngay.

Mộc Dung kinh ngạc cực kỳ: "Bác trai đồng ý dứt khoát vậy sao?" Đây chính là đi theo anh mạo hiểm, ông ấy là người tinh tường nhường nào, sẽ không thể không biết mức độ nguy hiểm trong đó. "Đúng thế, cho nên mới nói em có một người cha tốt, ba ở chuyện lớn tuyệt đối rất rõ ràng, sẽ không chơi xấu đâu." Ba có thể thông cảm cho sự lo lắng của cô dành cho Mộc Dung, cũng nguyện ý thành toàn cho cô.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cô dù lựa chọn thế nào cũng sẽ không để ba phải lạnh lòng.

Bởi vì một người cha hiểu chuyện như vậy, thật sự là đốt đèn lồng cũng tìm không ra.

Mộc Dung cười, ôm lấy vai Lục Niệm Nhất: "Quả thực là như vậy, anh đúng là có phúc khí." Ông trời đối với anh cũng coi như không tệ, anh không cảm nhận được thế nào là tình cha, nhưng lại sắp xếp cho anh một người cha vợ tuyệt vời thế này.

Chương 1144

Một lát sau, Đóa Đóa đeo một chiếc balo đen, dắt theo Điểm Điểm xuất hiện dưới tòa nhà tập đoàn Bách Hối.

Lục Niệm Nhất và Mộc Dung vẫn đang họp, cô bé bèn tự tìm một quán cà phê ngồi uống.

Chẳng bao lâu sau, điện thoại vang lên, cô bé nhoẻn miệng cười: "Diệp Mộ." "Em vừa nhắn trên WeChat bảo muốn đi Singapore, rốt cuộc là sao?

Trước đó sao không nghe em nhắc đến." Giọng nói trong trẻo của Diệp Mộ truyền đến. "Em đi chơi thôi mà, anh Mộc Đầu thì anh gặp rồi đấy, anh ấy phải về Singapore xử lý công việc, chị Niệm Niệm thấy buồn chán nên rủ em đi cùng." "Có thể cho anh đi cùng không?" "Diệp Mộ, anh thôi đi, hai đứa con gái bọn em đi du lịch, anh đi theo làm gì, anh cứ yên tâm đi, em sẽ mua quà về cho anh." Diệp Mộ cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy, nhưng nếu cha nuôi đã đồng ý cho Lục Niệm Nhất đi thì chắc chắn cũng không có gì đáng ngại, hơn nữa Đóa Đóa thân thủ tốt, đầu óc cũng linh hoạt, cậu không cần quá lo lắng. "Được rồi, vậy em tự chú ý an toàn." "Nếu anh có thời gian thì giúp em nghĩ xem lúc điền nguyện vọng thi đại học sửa đổi thế nào, em nhất định sẽ không nghe theo sắp xếp của gia đình đâu, em muốn làm cảnh sát." "Đóa Đóa, giấc mộng này em đừng mơ nữa, chúng ta không đấu lại các bậc trưởng bối đâu." Diệp Mộ cũng thật lòng không hy vọng Đóa Đóa làm cảnh sát, quá khổ quá mệt. "Không tranh thủ một chút sao biết được, Diệp Mộ, dù thế nào thì anh cũng phải đứng về phía em đấy." "Được được được, anh giúp em nghĩ là được chứ gì, có điều còn nửa năm nữa, cũng đừng vội quá." Cả nhóm lên máy bay, khoảng chín giờ tối thì đến Singapore.

Mộc Dung đưa họ đi thẳng đến đại trạch nhà họ Mộc.

Đó là một khu biệt thự tuyệt đẹp, gần như nửa quả đồi đều là địa bàn của nhà họ Mộc, những căn biệt thự tầng tầng lớp lớp uốn lượn đi lên, được xây dựng theo kiểu ruộng bậc thang, vô cùng đẹp mắt.

Xung quanh còn trồng đủ các loại cây, lúc này đang là mùa hoa anh đào và hoa đào nở rộ, nói là phong cảnh như tranh vẽ cũng không ngoa.

Cả khu biệt thự nhìn thì như độc lập, nhưng thực chất lại được liên kết khéo léo với nhau, quây thành một vòng tròn.

Quả nhiên là thủ phú Singapore, ngay cả nhà ở cũng đậm chất thổ hào như vậy.

Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa đều có chút ngây người, hai người đọc được cùng một thông điệp trong mắt đối phương: Khoe của trắng trợn, chẳng biết khiêm tốn chút nào. "Anh Mộc Đầu, nhà các anh cũng phô trương quá rồi đấy." Đóa Đóa không giấu được lời. "Tình hình nhà anh và nhà các em không giống nhau, nhà anh chỉ kinh doanh, muốn thế nào thì làm thế ấy." Nhà họ Lục thì khác, liên quan đến quân chính thương, cây to đón gió, rất nhiều chuyện tự nhiên phải khiêm tốn.

Cho dù cây ngay không sợ chết đứng, cũng khó tránh khỏi có người nhìn không thuận mắt, chuyên môn nhảy ra bịa đặt. "Cũng phải." Đóa Đóa kiêu ngạo khẽ hất cằm.

Cô bé chính là người thừa kế của nhà họ Lan và ông ngoại, so với nhà họ Mộc thì một chút cũng không kém cạnh.

Trần Lê lái xe đi thẳng lên trên, nơi đỉnh đồi chính là nơi ở của người nắm quyền nhà họ Mộc, gia chủ Mộc Chấn Hoa.

Cả nhà họ Mộc vẫn có sự phân chia tôn ti trật tự, người có địa vị càng cao thì ở nơi càng cao.

Mấy người vừa xuống xe, quản gia Bàng Hải đã vội vàng chạy tới: "Thiếu gia, cậu cuối cùng cũng về rồi." "Lão già họ Mộc đâu?" Khóe miệng quản gia khẽ giật một cái, Đại thiếu gia này xưa nay chưa bao giờ nể mặt lão gia, dù là đến lúc này cũng không ngoại lệ. "Sức khỏe lão gia không tốt đã nghỉ ngơi rồi, tôi đưa mọi người đến chủ viện nghỉ ngơi nhé, ngày mai sẽ đưa mọi người đi gặp lão gia." "Không đến chủ viện, đến chỗ tôi và mẹ tôi ở trước kia là được." "Đại thiếu gia, lão gia bảo cậu đến chủ viện." Vẻ mặt quản gia có chút khó xử. "Đó là ý của ông ta, tôi ở chỗ ông ta không thoải mái." Mộc Dung nhàn nhạt nói.

Quản gia hết cách, chỉ đành đưa họ đến nơi ở của Trình Kiều.

Chỗ ở của Trình Kiều thực ra cách chỗ của Mộc Chấn Hoa không xa, chỉ cách một đoạn ngắn, cũng là một căn biệt thự nhỏ, cả đỉnh đồi chỉ có hai căn biệt thự này của họ, ám chỉ thân phận khác biệt của họ với những người khác.

Vừa đến biệt thự, một cô gái mặc váy liền màu vàng nhạt vội vã chạy tới: "Đại thiếu gia, anh cuối cùng cũng về rồi." "Tiểu Thi Vũ đã lớn thế này rồi sao." Mộc Dung nhìn cô nhóc trước mặt, trên mặt hiếm hoi có thêm một tia cười. "Đương nhiên, Đại thiếu gia anh đi khỏi nhà bao nhiêu năm rồi, em tự nhiên phải lớn chứ." "Phu nhân không về sao ạ?" "Bà ấy không về nữa, sau này sẽ ở lại thành phố A luôn, em nếu muốn thì sau này có thể đi cùng bọn anh qua đó." "Em đương nhiên là muốn rồi, phu nhân ở đâu thì em ở đó." Sắc mặt Lục Niệm Nhất khẽ biến đổi.

Không phải nói là không có thanh mai trúc mã sao?

Bây giờ thế này là thế nào?

Sao lại còn trò chuyện vui vẻ thế kia, không thấy bao nhiêu người đang đứng đây à?

Cô nhóc này da dẻ đúng là mọng nước, hồng hào phấn nộn, trông rất yêu kiều.

Mộc Dung cũng không giải thích, chỉ nắm chặt tay Lục Niệm Nhất hơn, trên mặt thậm chí còn lộ ra một nụ cười, anh thích nhìn dáng vẻ ghen tuông của cô, thật sự thú vị vô cùng.

Lục Niệm Nhất lườm anh một cái, cái tên này chẳng thành thật chút nào, xem sau này cô xử lý anh thế nào.

Đóa Đóa thì dắt theo Điểm Điểm, nhìn ngó xung quanh, cô bé thấy ánh mắt Trần Lê cứ dính chặt lên người cô nhóc kia.

Trình Thi Vũ dẫn mọi người vào biệt thự, tất cả mọi thứ cô đều đã sắp xếp xong xuôi, Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa một phòng, Mộc Dung tự nhiên có phòng riêng.

Lục Niệm Nhất tắm rửa xong, nằm trên giường nhưng lại chẳng buồn ngủ chút nào, trong đầu cứ nhớ lại nụ cười vừa rồi trên mặt Mộc Dung.

Mộc Dung và Trình Thi Vũ rốt cuộc là quan hệ gì? "Chị, chị không mệt à?

Cứ cựa quậy mãi thế." "Đóa Đóa, em xem, Mộc Dung và cô bé tên Thi Vũ kia có phải có gì đó không?" "Chị à, nửa đêm nửa hôm trí tưởng tượng của chị cũng phong phú quá rồi đấy, chỉ vì anh Mộc Đầu cười với người ta một cái thôi sao?" "Em cũng thấy anh ấy cười đúng không?

Chị đã bảo không phải ảo giác của chị mà, anh ấy trước giờ không tùy tiện cười với người khác đâu, chuyện này chắc chắn có mờ ám." Lục Niệm Nhất bực bội nói.

Đóa Đóa lật người, đôi mắt hạnh tròn xoe nhìn Lục Niệm Nhất:

"Anh Mộc Đầu nhìn thấy em cũng cười, chẳng lẽ anh ấy và em cũng có gì đó." Lục Niệm Nhất ném cái gối vào người Đóa Đóa: "Chị nói chuyện nghiêm túc với em, em đừng có ở đó mà chọc ngoáy lung tung." "Chị, chị cũng là hũ giấm chua, người ta cười với một cô bé con chị cũng nghi thần nghi quỷ." "Nói bậy, chị không làm kẻ ngốc đâu, chuyện của anh ấy chị đương nhiên phải nghe ngóng rõ ràng, da ngứa rồi, trước mặt chị mà cũng dám câu dẫn cô em nhỏ." Đóa Đóa đáng yêu phẩy phẩy mũi mình: "Mùi chua ấy em ngửi thấy cả rồi, còn không thừa nhận, tự lừa mình dối người." Lục Niệm Nhất giơ chân đá vào mông Đóa Đóa: "Nói chuyện với chị thế hả, mau, phát biểu cách nhìn của em xem nào." "Chị, em là trẻ vị thành niên, đâu có hiểu mấy chuyện tình tình ái ái này, chị thế này không phải làm khó em sao?" Con nhóc thối, lại còn giả ngu trước mặt cô: "Em giả vờ nữa đi, cứ giả vờ tiếp cho chị xem." Hai chị em cười đùa thành một đoàn, Đóa Đóa cầu xin tha thứ: "Được rồi, chị, chị nghĩ nhiều quá rồi, lúc em an đốn cho Điểm Điểm, thấy Trần Lê và cô nhóc đó đi về phía cây anh đào trong sân đấy." "Ý gì?" Lục Niệm Nhất chưa phản ứng kịp.

Đóa Đóa đẩy Lục Niệm Nhất một cái: "Đằng nào chị cũng không ngủ được, chị tự đi xem là biết ngay." Dưới gốc cây anh đào.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trình Thi Vũ đỏ bừng, lanh lảnh gọi: "Anh Lê." Trần Lê móc từ trong túi ra một chiếc hộp màu xanh lam, trong mắt tràn đầy cưng chiều, thâm tình nhìn Tiểu Thi Vũ: "Đây là quà cho em." Trình Thi Vũ mở ra xem, là một sợi dây chuyền kim cương, mi mắt lập tức sáng bừng lên: "Cảm ơn anh Lê." Trần Lê giơ tay xoa đầu cô: "Cảm ơn cái gì, giữa chúng ta đâu cần nói cảm ơn, lần sau thấy đồ đẹp anh lại mua cho em, lần này hơi vội vàng một chút." "Như vậy không hay lắm đâu, cứ để anh tốn kém." Cô nhóc chớp chớp mắt. "Chúng ta lớn lên cùng nhau từ nhỏ, nói chuyện tiền nong tổn thương tình cảm, anh bây giờ đi làm rồi mà, Đại thiếu gia đãi ngộ anh không tệ, lương năm của anh cũng không thấp, mua cho em chút trang sức cỏn con hoàn toàn không thành vấn đề, em nếu thấy có lỗi với anh thì nấu nhiều món ngon cho anh là được, anh vẫn luôn nhớ mãi tay nghề của em đấy." Trần Lê lại giơ tay xoa tóc Thi Vũ. "Có gì khó đâu, ngày mai em làm bánh hoa tươi cho anh, hai hôm nay em hái được rất nhiều hoa tươi, làm ra chắc chắn rất ngon." "Chỉ làm bánh hoa thôi sao được, còn phải làm mấy món sở trường của em nữa chứ." Trình Thi Vũ ngọt ngào đáp: "Không thành vấn đề, nhất định có thể khiến anh Lê ăn vui vẻ." "Thế mới ngoan chứ." "Anh Lê, Thi Vũ là thiếu nữ rồi, anh đừng có cứ xoa đầu em như thế, không thích hợp đâu." "Nhóc con, em có lớn thế nào cũng là Tiểu Thi Vũ của anh, điểm này dù qua bao lâu cũng sẽ không thay đổi." Lục Niệm Nhất nhìn đến đây thì hoàn toàn hiểu ra, hóa ra Thi Vũ là cô nhóc mà Trần Lê nhắm trúng.

Cô bé trông có vẻ cũng chỉ trạc tuổi Đóa Đóa, Trần Lê này còn lớn hơn Mộc Dung hai tuổi, đã hai mươi bảy rồi, đích thị là trâu già gặm cỏ non.

Chương 1145

Bọn họ cứ ở bên nhau suốt, cô thật sự không biết tên Trần Lê này mua quà lúc nào, khả năng duy nhất là mua ở cửa hàng miễn thuế tại sân bay.

Haizz, luận về bản lĩnh tán gái, mười khúc gỗ cũng không bằng một Trần Lê, dăm ba câu đã dỗ cho cô bé người ta vui vẻ hớn hở. "Nhất Nhất, em đúng là nhã hứng thật, nửa đêm nửa hôm ra ngoài nhìn trộm người ta." Giọng nói của Mộc Dung đột nhiên truyền đến từ phía sau. "Suỵt, im miệng, anh dậy làm gì." "Không yên tâm về em, ra ngoài xem sao." Mộc Dung kéo Lục Niệm Nhất xoay một vòng, rẽ vào hậu viện.

Mắt Lục Niệm Nhất dán chặt vào cảnh vật, hoa anh đào ở hậu viện vậy mà còn đẹp hơn tiền viện. "Mẹ anh thích nhất là hoa anh đào, bà nhàn rỗi không có việc gì, thích nhất là trồng hoa cỏ." "Bác gái thật đúng là có nhã hứng, đúng rồi, anh dậy làm gì?" Mộc Dung ôm Lục Niệm Nhất ngồi xuống ghế trúc dưới gốc cây anh đào: "Anh biết có cô bé nào đó sẽ bứt rứt không ngủ được, nên đặc biệt dậy xem thử." Lục Niệm Nhất lườm anh: "Trần Lê và Thi Vũ là quan hệ gì?" "Hai người họ đều là trẻ mồ côi mẹ anh nhận nuôi, Thi Vũ chính nó cũng không biết mình họ gì, nên theo họ mẹ anh, Trần Lê lúc được nhận nuôi đã mấy tuổi rồi nên vẫn giữ họ Trần, hai người họ là thanh mai trúc mã." "Thế cũng là thanh mai trúc mã với anh còn gì." Đầu óc Lục Niệm Nhất xoay chuyển cực nhanh.

Mộc Dung nhìn đôi mắt Lục Niệm Nhất tràn đầy ý cười, ấn nhẹ lên mũi cô: "Lúc Thi Vũ được nhận nuôi, anh đã đến chỗ ông ngoại rồi." "À." Lục Niệm Nhất đã hài lòng mãn nguyện. "Được rồi, em phải về ngủ đây, buồn ngủ quá." "Nhất Nhất, từ ngày mai anh sẽ rất bận, em và Đóa Đóa nếu muốn ra ngoài riêng thì nói với anh một tiếng, anh tìm hai vệ sĩ đi theo các em, ở đây không an toàn." "Có khoa trương vậy không?" Mộc Dung vẻ mặt nghiêm túc: "Nhất Nhất, không thể lơ là, lần trước chúng ta xử lý Mộc Lăng, hắn tất nhiên ôm hận trong lòng, sẽ nghĩ cách gây phiền phức cho chúng ta." "Vậy em không ra ngoài nữa, phong cảnh ở đây đẹp thế này, anh đi đâu em đi theo đó, thế này anh yên tâm rồi chứ." "Như vậy cũng được." "Được rồi, Đầu gỗ, ngủ ngon." Lúc Lục Niệm Nhất về phòng, Đóa Đóa đã ngủ say, cô nhóc nằm dang tay dang chân, ngủ vô cùng thoải mái, đúng là dễ nuôi, đi đến đâu cũng có thể coi như nhà mình.

Ngày hôm sau, Mộc Dung đưa Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa đi gặp Mộc Chấn Hoa, vừa vào phòng khách, một người phụ nữ đã nhiệt tình đón tiếp.

Bà ta mặc một chiếc sườn xám thêu thủ công cổ kính, tôn lên vóc dáng, cười vô cùng yêu mị: "Đại thiếu gia về rồi đấy à, lão gia đúng là mong ngóng đã lâu, mấy năm không gặp, Đại thiếu gia càng ngày càng anh tuấn, rất có phong thái của lão gia hồi trẻ." "Chà, vị này chắc chắn là bạn gái của Đại thiếu gia rồi, đứng cùng Đại thiếu gia đúng là trời sinh một cặp." Ánh mắt Liêu Bích đánh giá Lục Niệm Nhất, đáy mắt xẹt qua một tia u tối.

Nếu không phải vì con nhóc thối này, con trai bảo bối của bà ta đâu đến nỗi chịu tội lớn như vậy, bây giờ lại còn dám xuất hiện trước mặt bà ta. "Bà ơi, bà cười giả trân quá, như đeo mặt nạ ấy, không thấy nóng sao?" Đóa Đóa cười ngây thơ vô số tội.

Bà?

Bà ta trông già thế sao?

Nụ cười trên mặt Liêu Bích rạn nứt trong nháy mắt, lúc đỏ lúc xanh, nhưng lại không thể phát tác, chỉ đành trừng mắt nhìn Đóa Đóa trân trân.

Đóa Đóa xưa nay tùy hứng quen rồi, tự nhiên sẽ chẳng sợ, trừng mắt nhìn lại.

Lục Niệm Nhất tuy cảm thấy Đóa Đóa có chút hồ nháo, nhưng trong lòng đặc biệt sảng khoái, người phụ nữ này nhìn qua đã biết không phải người tốt lành gì.

Vị này không cần nghĩ cũng biết là người đàn bà kia của Mộc Chấn Hoa, quả nhiên không phải đèn cạn dầu.

Mộc Dung từ đầu đến cuối không thèm bố thí cho Liêu Bích một ánh mắt, mà nói với Bàng Hải: "Chú Bàng, đưa tôi đi gặp ông già đi." Bàng Hải nhìn Liêu Bích một cái, không nói gì, dẫn họ đi lên lầu.

Gương mặt Liêu Bích vặn vẹo, âm thầm nhìn chằm chằm bóng lưng cả nhóm, hận không thể ăn tươi nuốt sống họ.

Sẽ không lâu nữa đâu, bà ta sắp có thể đoạt lại tất cả những gì thuộc về mẹ con bà ta rồi.

Đóa Đóa nhận ra điều gì đó, xoay người lại liền nhìn thấy ánh mắt điên cuồng, ghen tị và đắc ý của Liêu Bích.

Người đàn bà này thú vị thật, biểu hiện rõ ràng như vậy, là sợ người khác không biết dã tâm của bà ta sao?

Ngu ngốc, người thực sự làm được đại sự đều là những kẻ biết giữ bình tĩnh, sao có thể dễ dàng lộ ra sơ hở như vậy, có điều mấy con chó điên lúc lên cơn cũng đáng sợ phết.

Thảo nào chị cô lại phải gọi cô đi cùng, hóa ra cái nhà họ Mộc này chỗ nào cũng là sài lang hổ báo, thật sự thú vị rồi đây, hãy đợi xem cô hành hạ bọn họ thế nào.

Có cô ở đây, không ai có thể làm hại người nhà cô.

Đóa Đóa không nhịn được làm mặt quỷ về phía Liêu Bích, cười hệt như một thiên sứ thuần khiết tốt đẹp, tiện thể còn vẫy vẫy tay.

Liêu Bích tức đến suýt tắt thở, đây rốt cuộc là con ranh con từ đâu chui ra, một chút quy tắc cũng không biết.

Trong phòng.

Mộc Chấn Hoa dựa vào đầu giường, sau lưng kê một chiếc gối tựa, trong phòng nồng nặc mùi thuốc bắc.

Thần sắc ông ta tiều tụy vô cùng, nói là gương mặt khô héo cũng không ngoa, má hóp sâu xuống, hiện lên sắc đen, nếu không phải thời gian trước Lục Niệm Nhất mới gặp ông ta, thì đúng là không nhận ra người trước mắt chính là Mộc Chấn Hoa.

Chẳng lẽ biến cố của nhà họ Mộc chính là Mộc Chấn Hoa mắc bệnh nặng, không thể cai quản sự vụ gia tộc, nên mới triệu hồi Mộc Dung về?

Ánh mắt Mộc Chấn Hoa quét qua tất cả mọi người một lượt, trong mắt xẹt qua một tia thất vọng, Trình Kiều vậy mà không về cùng.

Thần sắc Mộc Dung không có bất kỳ dao động nào, nhàn nhạt nói: "Đừng nhìn nữa, mẹ tôi không về đâu, bà ấy bận đi tìm chân ái, không rảnh để ý đến ông, tôi cũng không nói chuyện của ông cho bà ấy biết." "Đã ly hôn rồi thì không cần thiết phải dây dưa nữa, bà ấy hiện giờ cũng chẳng còn lập trường gì để quay về nhà họ Mộc." Mộc Chấn Hoa tức giận ngồi bật dậy, trừng mắt nhìn Mộc Dung, đứa con trai này đúng là lòng dạ sắt đá: "Thằng khốn, mày... tại sao không nói cho Trình Kiều, dù sao chúng tao cũng làm vợ chồng quá nửa đời người." Chẳng lẽ đến chết cũng không được gặp Trình Kiều một lần?

Mộc Chấn Hoa vừa kích động liền ho không ngừng, quản gia vội vàng vỗ lưng cho ông ta: "Lão gia, ông đừng kích động, hiện giờ nhà họ Mộc chẳng thái bình chút nào, phu nhân về rồi chưa chắc đã tốt cho bà ấy, Đại thiếu gia chắc chắn là vì bảo vệ phu nhân, đây là khổ tâm của cậu ấy, chẳng phải ông cũng không hy vọng phu nhân xảy ra chuyện sao?" Nghe vậy, sắc mặt Mộc Chấn Hoa mới dịu đi vài phần. "Được rồi, ông gọi tôi về có việc gì?

Có việc thì nói mau." Mộc Dung giục giã.

Đột nhiên, ánh mắt Đóa Đóa thay đổi, ra hiệu cho mọi người tạm thời đừng nói chuyện, sau đó nhẹ nhàng đi về phía cửa.

Ngoài cửa, mắt Liêu Bích trừng lớn, bà ta vừa nghe thấy cái gì, sao có thể?

Trình Kiều và Mộc Chấn Hoa vậy mà đã ly hôn rồi, chẳng phải bà ta bao năm nay vẫn chiếm cái danh hiệu Mộc phu nhân sao?

Sao có thể dễ dàng buông bỏ như vậy.

Chắc chắn là bà ta nghe nhầm rồi, chuyện này tuyệt đối không thể nào, lão già kia về cũng chưa từng nhắc đến chuyện này.

Không được, bà ta nhất định phải nghe ngóng cho rõ, Liêu Bích áp chặt tai vào cửa, mưu toan thám thính thêm chút tin tức hữu dụng.

Đúng lúc này, cánh cửa đột nhiên bị người bên trong mở ra, Liêu Bích chỉ cảm thấy tai và má đau điếng, người cũng không kìm được ngã nhào ra sau. "Á." Trình Kiều phát ra một tiếng hét chói tai.

Chương 1146

Lại thấy kẻ đầu têu vẻ mặt vô tội nhìn bà ta: "Cháu cứ tưởng con mèo hoang nào, nhất thời ra tay không biết nặng nhẹ, xin lỗi nhé." Dáng vẻ cười cợt nhả của cô bé đâu có nửa phần ý tứ xin lỗi, Liêu Bích thực sự hận thấu xương, nắm đấm siết chặt. "Có điều bà này, lớn tuổi rồi còn học đòi người ta nghe lén, đây không phải thói quen tốt đâu, lần sau nhớ để ý chút." Đúng lúc này, giọng nói phẫn nộ của Mộc Chấn Hoa truyền đến: "Liêu Bích, tôi còn chưa chết, bà đã đứng ngoài cửa nghe lén tôi nói chuyện, bà rốt cuộc muốn làm cái gì?" Trong mắt Liêu Bích xẹt qua một tia hoảng loạn, rất nhanh đã bình tĩnh lại, bà ta đi đến bên giường Mộc Chấn Hoa ngồi xuống, tươi cười niềm nở: "Lão gia, tôi không có nghe lén, Đại thiếu gia hiếm khi đến một chuyến, tôi chỉ muốn đến hỏi xem buổi trưa mọi người muốn ăn gì, tôi bảo người làm chuẩn bị sớm." "Tôi vừa định gõ cửa, cô bé này đã cố ý đẩy cửa ra, rõ ràng là đang bắt nạt tôi." Liêu Bích nhìn Mộc Chấn Hoa với ánh mắt đáng thương giải thích. "Bà này, bà đúng là mở mắt nói điêu, bà coi lão gia nhà bà là thằng ngốc hả, tai bà sắp sưng thành tai heo rồi, mặt bà như vừa đánh phấn vậy, bà chắc chắn là bà đứng thẳng ở cửa chứ không phải áp tai vào cửa à?" Đóa Đóa cười híp mắt vạch trần.

Liêu Bích trừng mắt nhìn Đóa Đóa, tâm tư muốn bóp chết cô cũng có rồi. "Đừng trừng nữa, định thi xem mắt ai to hơn à?

Rất tiếc, bổn cô nương thiên sinh lệ chất, di truyền tốt, là thứ bà có mở khóe mắt bao nhiêu lần cũng không so bì được đâu.

Có lòng tốt nhắc nhở bà, lớn tuổi rồi, đừng có giày vò khuôn mặt già nua của mình nữa, không thì lần sau cháu phải gọi bà là cụ cố đấy." "Con ranh con, mày nói chuyện với ai đấy hả?" Liêu Bích bật dậy, làm bộ muốn giơ tay đánh Đóa Đóa.

Đóa Đóa linh hoạt nhảy một cái đã ra sau lưng bà ta, vỗ vai bà ta một cái: "Quả nhiên là bà già rồi, thân thủ chậm chạp thế này, vô vị chết đi được, không vui không vui." Đóa Đóa đi đến bên cạnh Lục Niệm Nhất, đứng cùng chị mình.

Những lời này của Đóa Đóa thành công lọt vào tim Mộc Chấn Hoa, ông ta chỉ cảm thấy đau đầu, toàn thân khó chịu.

Bao nhiêu năm nay, Liêu Bích chẳng phải coi ông ta như thằng ngốc sao, giở đủ trò vặt vãnh ngay dưới mi mắt ông ta.

Mộc Chấn Hoa vớ lấy cái gạt tàn bên cạnh ném qua, trúng ngay vào người Liêu Bích, Liêu Bích đau đến nhảy dựng lên. "Lão gia, ông làm cái gì vậy, ông phải làm chủ cho tôi, ông xem con ranh này nói tôi thành cái dạng gì rồi." "Cút ra ngoài cho tôi, lần sau còn dám lén lút ngoài cửa thì không yên với tôi đâu." Liêu Bích trong lòng không cam tâm, hung hăng trừng mắt nhìn Đóa Đóa một cái rồi mới rời đi.

Lục Niệm Nhất gõ trán Đóa Đóa: "Nghịch ngợm." "Chán mà." Mộc Chấn Hoa không khỏi nghiêm túc nhìn về phía Đóa Đóa, cô bé này tuy nhìn còn trẻ, nhưng nhìn qua là biết có thân thủ, bao nhiêu người bọn họ đều không phát hiện ra ngoài cửa có người. "Mộc Dung, cô bé này là?" "Em họ của Nhất Nhất, Lan Khuynh Tâm." "Cháu chào chú Mộc." Đóa Đóa không biết ân oán giữa Mộc Dung và Mộc Chấn Hoa, ngoan ngoãn chào.

Mộc Chấn Hoa cười cười, liên tưởng đến nhà họ Lục là thế gia quân nhân, lập tức hiểu ra.

Con cháu do nhà họ Lục bồi dưỡng có chút thân thủ thì chẳng có gì lạ: "Chào cháu gái." Mộc Chấn Hoa nhìn về phía Lục Niệm Nhất, Lục Niệm Nhất không chào hỏi, chỉ cười nhẹ với ông ta.

Trong lòng Mộc Chấn Hoa có chút bực bội, quả nhiên vật họp theo loài, giống hệt Mộc Dung, đều là kẻ vô lễ, hừ. "Những lời tôi sắp nói là việc riêng của nhà họ Mộc." Ý ngoài lời chính là người ngoài cần tạm thời tránh mặt. "Không cần, họ đều là những người tôi tin tưởng nhất." "Mộc Dung, anh không thể nghe tôi một lần sao, cứ phải chọc tôi tức chết anh mới vừa lòng à." Mộc Chấn Hoa cầm đứa con trai này thật sự là một chút biện pháp cũng không có, cả người trên dưới đều là gai, người làm cha như ông ta ở trong lòng anh một chút phân lượng cũng không có, anh chưa từng nghe lời ông ta. "Đừng oan uổng tôi, ông biến thành bộ dạng như ngày hôm nay, không hề liên quan gì đến tôi cả." "Anh biết chuyện của tôi?" Mộc Chấn Hoa lĩnh ngộ được thâm ý trong lời nói của Mộc Dung, không thể tin nổi nhìn anh. "Tôi đã từng nhắc nhở ông, bảo ông đề phòng người bên cạnh, là tự ông không chú ý, chẳng trách được ai." Mộc Chấn Hoa tức quá hóa cười: "Đây đúng là đứa con trai tốt của tôi." Biết rõ mẹ con Liêu Bích hạ độc trong đồ ăn thức uống của ông ta mà cũng không nói cho ông ta biết, quả thực đáng ghét đến cực điểm. "Tôi để ông biết rõ chân tướng, ông liền còn có đường lựa chọn, ông muốn làm thế nào tùy ông, tôi chính là kẻ vô tình vô nghĩa như thế đấy, tất cả những thứ này cũng đều là do ông ép thôi." "Mộc Dung, anh đừng tưởng rằng tôi không có anh thì không được, tôi có thể gọi Tiểu Tứ về." "Vậy tôi sẽ chống mắt lên chờ, xem xem Tiểu Tứ có nguyện ý để ý đến ông hay không." "Anh..." Đứa con cả quan hệ với ông ta không tốt, thằng Tư kia lại càng tệ hơn, mới sinh ra không bao lâu đã bị mẹ nó mang đi rồi, hiện tại là một người rất ưu tú, nhưng người ta căn bản không muốn nhận ông ta.

Hai đứa con so sánh với nhau, Mộc Dung ít nhất còn ở bên cạnh ông ta vài năm.

Lục Niệm Nhất nhìn hai cha con họ, không biết bọn họ đang đánh đố cái gì.

Quản gia thấy hai cha con lại sắp sửa tranh cãi một trận, vội vàng hạ thấp giọng nói: "Lão gia, nói chính sự đi ạ." Mộc Chấn Hoa bình phục lại tâm tình: "Bắt đầu từ ngày mai, anh đến tập đoàn Mộc thị tọa trấn, làm đại lý Chủ tịch hội đồng quản trị, thay tôi tạm thời quản lý công ty.

Công ty gần đây xuất hiện biến động, cơ nghiệp mấy đời nhà họ Mộc không thể hủy trong tay tôi, tôi muốn anh giữ vững nhà họ Mộc." "Được." Mộc Dung sảng khoái đồng ý.

Thấy anh đồng ý dứt khoát như vậy, Mộc Chấn Hoa không khỏi nhìn anh thêm vài lần: "Anh lại đang có âm mưu gì?" "Tôi hà tất phải có âm mưu gì, tất cả những thứ người khác tâm tâm niệm niệm muốn đoạt lấy, tôi dễ như trở bàn tay, không quay lại thì có người cũng phải cầu xin tôi quay lại." "Mộc Dung, anh không thể nói chuyện tử tế với tôi sao, cứ phải chọc tức tôi." "Tôi nói lời thật lòng thôi, Mộc Chấn Hoa, ông rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay, tất cả đều là tai họa do thói phong lưu thành tính của ông gây ra, ông không oán trách được người khác, ông cứ từ từ mà nhận lấy những gì người phụ nữ của ông, con trai của ông mang lại cho ông đi." Mộc Dung nói xong, dẫn Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa rời đi.

Lục Niệm Nhất nhìn Mộc Dung một thân lạnh lùng trước mắt, một câu cũng không nói.

Anh đã không muốn nói, vậy thì cô sẽ không hỏi, đợi khi nào anh muốn nói, cô sẽ lắng nghe là được.

Cô sẽ làm một thính giả trung thành.

Đóa Đóa nhận thấy bầu không khí không bình thường, cũng không nói gì cả.

Liêu Bích vừa về đến chỗ ở của mình, liền bắt đầu liều mạng đập phá đồ đạc, không cam lòng nói: "Mộc Chấn Hoa, tôi lãng phí cả đời trên người ông, ông sắp chết rồi mà trong lòng vẫn cứ nhớ thương Trình Kiều và đứa con hoang kia, tôi có chỗ nào có lỗi với ông, tôi đem cả tuổi thanh xuân của mình đều hao phí trên người ông." "Bà ta - Trình Kiều đã làm gì cho ông, bà ta chẳng qua chỉ là luôn chiếm cái danh hiệu Mộc phu nhân mà thôi, đã từng ôn nhu nhỏ nhẹ với ông chưa, đã từng quan tâm ông đầy đủ chưa, trước giờ làm những việc này đều là tôi." Mộc Lăng vừa vào cửa đã nhìn thấy bộ dạng này của Liêu Bích, vội vàng đỡ lấy bà ta: "Mẹ, sao vậy?

Sao mẹ lại biến thành cái dạng này, rốt cuộc là ai làm?

Mặt của mẹ sao thế kia?" "Mộc Dung." Liêu Bích căm hận nhả ra hai chữ.

Nhắc tới Mộc Dung, Mộc Lăng cũng đầy một bụng lửa giận, lần trước đi thành phố A, gã đã ngã một cú đau ở chỗ Mộc Dung, hắn ta thế mà còn dám quay lại, quả thực là muốn chết. "Mẹ, không sao đâu, cứ xem xem chúng ta ai cười đến cuối cùng, chúng ta bị bọn họ chèn ép lâu như vậy rồi, là lúc để bọn họ trả lại gấp bội.

Đợi lão già kia chết đi, cả nhà họ Mộc đều là của chúng ta, chúng ta muốn thu thập bọn họ thế nào cũng được." Nhắc tới chuyện này, Liêu Bích lại có vài phần hoảng hốt: "Con trai, con nói xem có phải lão già đã phát giác ra cái gì rồi không?

Nếu không tại sao lúc này lại gọi Mộc Dung trở về." Thời cơ Mộc Dung trở về quá trùng hợp, bà ta không thể không phòng. "Ông ta có thể phát giác ra cái gì chứ, Mộc Chấn Hoa ở công ty thì tinh minh, nhưng ở nhà thì chính là một lão hồ đồ, trong nhà chỗ nào cũng là tai mắt của chúng ta, ông ta có thể phát hiện cái gì.

Sáng nay ông ta còn ngoan ngoãn uống hết bát canh dinh dưỡng chúng ta chuẩn bị cho ông ta mà." Liêu Bích ngẫm nghĩ cũng đúng, là bà ta tận mắt nhìn ông ta uống hết, không sai được. "Đúng rồi, không biết có phải mẹ nghe nhầm hay không, mẹ còn nghe thấy bọn họ nói lão già đã ly hôn với Trình Kiều rồi, không biết là thật hay giả." Mộc Lăng cười: "Mẹ, chắc là mẹ nghe nhầm rồi, sao bọn họ có thể ly hôn được." Liêu Bích lắc đầu: "Mẹ cũng cảm thấy chắc là mẹ nghe nhầm, chuyện này không giống tác phong của người đàn bà đó.

Trình Kiều không trở về, ngược lại Mộc Dung lại dẫn theo hai người phụ nữ xinh đẹp trở về." Trong mắt Mộc Lăng lóe lên một tia cuồng hỉ: "Có phải là cô bạn gái nhỏ của nó không?" "Chắc là vậy, trông rất xinh đẹp, nhưng vừa nhìn đã biết không phải là cái đèn cạn dầu." "Vậy con ngược lại muốn đi gặp gỡ một chút." Liêu Bích vừa nhìn con trai đã biết gã đang có âm mưu gì, vỗ một cái lên người gã: "A Lăng, lúc này rồi mà con còn đang nghĩ cái gì thế, an phận một chút đi.

Sức khỏe lão già không xong rồi, các trưởng bối trong tộc đều đang nhìn chằm chằm vào con và lão Tam, lúc này con tuyệt đối không thể để lão Tam so xuống được." "Mẹ, mẹ cảm thấy con cướp người phụ nữ của Mộc Dung về tay thì thế nào?

Nếu người phụ nữ của nó thành người phụ nữ của con, đó sẽ là chuyện đặc sắc đến mức nào.

Người phụ nữ kia gia thế không tồi, chỉ cần cô ta theo con, nói không chừng chúng ta còn có thể đắc lợi nhờ gia thế của cô ta." Mộc Lăng ôm cánh tay Liêu Bích, trong mắt lóe lên ánh sáng dâm tà.

Vừa nhớ tới người phụ nữ gặp ở thành phố A, gã toàn thân đều nhịn không được hưng phấn, đó tuyệt đối là cô gái xinh đẹp nhất gã từng gặp, độc nhất vô nhị.

Chương 1147

"Mộc Lăng, thu lại những suy nghĩ loạn thất bát tao trong lòng con đi, đừng chọc vào Mộc Dung.

Con đừng quên nó mới mấy tuổi đã có thể xách dao đi chém lão Tam, năm đó nếu không phải lão già kịp thời ngăn cản, hiện tại đâu còn lão Tam nữa.

Con nhìn lão Tam nhà người ta bây giờ an phận biết bao nhiêu, bản thân con cũng an sinh một chút đi." "Chúng ta đều đã nhịn nhiều năm như vậy rồi, tiếp tục nhịn đi." Nhớ lại chuyện quá khứ, Mộc Lăng cũng run lên một cái, giọng nói lập tức yếu đi: "Vậy tạm thời cứ như thế đi, con không đi trêu chọc nó là được, nó mà phát điên lên thì quả thực rất đáng sợ." Nói thì nói như vậy, nhưng trong đầu Mộc Lăng toàn là bóng dáng xinh đẹp của Lục Niệm Nhất, sao lại có cô gái xinh đẹp như vậy chứ?

Gã không chọc cô, gã đi ngắm cô chắc là được rồi nhỉ. *** "Nhất Nhất, anh phải đến Mộc thị, em và Đóa Đóa cứ ở nhà, đừng đi lung tung, vệ sĩ anh sắp xếp cho hai người sắp đến rồi." Sắc mặt Lục Niệm Nhất căng thẳng: "Gấp gáp như vậy sao?

Không nghỉ ngơi một lát à?" Mộc Dung gật đầu, cười nói: "Có rất nhiều việc cần xử lý, anh cũng không muốn lãng phí quá nhiều thời gian ở nơi này, nếu không nhạc phụ đại nhân sẽ lo lắng cho chúng ta." Không biết xấu hổ, tới cửa mới bị người ta đuổi ra, lại vui vẻ xưng hô người ta là nhạc phụ đại nhân rồi. "Vậy anh tự mình chú ý an toàn." "Yên tâm anh sẽ chú ý.

Đóa Đóa, nếu có người sấn tới tìm ngược, không cần thủ hạ lưu tình, muốn chơi thế nào thì chơi thế ấy, không gây ra án mạng là được." Mộc Dung dặn dò.

Mộc Lăng tính tình thế nào anh quá rõ, tuyệt đối không kiềm chế được, biết tin anh không ở nhà, tất nhiên sẽ sấn đến trước mặt Lục Niệm Nhất.

Nghe vậy, mắt Đóa Đóa sáng lên, giọng nói vang dội: "Biết rồi, anh Mộc Đầu, em sẽ không gây phiền phức cho anh đâu." Mộc Dung nhìn Lục Niệm Nhất thêm lần nữa, lúc này mới cùng Trần Lê rời đi.

Lục Niệm Nhất nhìn bóng lưng anh, lần đầu tiên cảm nhận được thế nào gọi là lo lắng, mong rằng tất cả mọi chuyện đều tốt đẹp, sớm giải quyết xong sớm trở về.

Dưới tán hoa anh đào, Thi Vũ chuẩn bị rất nhiều bánh hoa tươi, ngửi mùi hoa nồng đậm, thưởng thức mỹ cảnh vô hạn, Đóa Đóa cực kỳ thảnh thơi.

Cô bé vừa đung đưa bàn chân nhỏ, vừa kéo Thi Vũ tán gẫu: "Tiểu Thi Vũ nha, chị thật là hiền huệ, sau này đại ca Trần Lê có lộc ăn rồi, liệu có khi nào tuổi còn trẻ mà đã bị chị nuôi đến phát tướng không?" "Đóa Đóa tiểu thư, cô đang nói gì vậy, tôi và anh A Lê không phải loại quan hệ như cô nghĩ đâu." Tai Thi Vũ nhuộm một màu hồng, cúi thấp cái đầu nhỏ. "Ồ, không phải sao?" Đóa Đóa ngân nga cuối câu. "Thật sự không phải mà." Thi Vũ khẩn trương túm lấy váy mình, chẳng lẽ tâm tư nhỏ của mình đã bị mọi người nhìn ra rồi? "Anh ấy hình như tặng quà cho chị rồi, dụng ý này rất rõ ràng nha." "Chỉ là một sợi dây chuyền mà thôi." Đóa Đóa hiểu rõ gật đầu: "Nghe giọng điệu này của chị, hóa ra là chê bai quà người ta tặng nha.

Loại chuyện này phải từ từ chứ, lần này tặng dây chuyền, lần sau sẽ tặng nhẫn, đàn ông đều như vậy, sẽ từ từ từng chút thu phục trái tim một cô gái." Thi Vũ xấu hổ che mắt, cuống đến mức sắp nhảy dựng lên: "Đóa Đóa tiểu thư, cô đừng nói nữa, đừng nói nữa, sự tình thật sự không phải như vậy, đó là anh A Lê của tôi." "À à, tình anh em mà, được rồi được rồi, tôi không nói nữa." Đóa Đóa rốt cuộc cũng hạ thủ lưu tình.

Lục Niệm Nhất bật cười lắc đầu, cô nhóc này từ nhỏ đã có ác thú vị, chuyện của người khác thì tinh như khỉ, nhưng đối với vấn đề của chính mình lại như kẻ ngốc.

Theo cô thấy, con bé và Diệp Mộ cứ không minh bạch kiểu gì ấy.

Ngoài cửa, Mộc Lăng ghé qua khe cửa vẫn luôn nhìn vào bên trong, liếc mắt một cái đã nhìn thấy Đóa Đóa.

Dung mạo của Đóa Đóa so với Lục Niệm Nhất, có hơn chứ không kém.

Mộc Lăng động tâm vô cùng, chậc chậc khen ngợi: "Trời ạ, tên Mộc Dung này cũng quá có mắt nhìn rồi, con gái xuất hiện bên cạnh nó đều xinh đẹp như vậy, người này còn thủy linh hơn người kia, sao mình lại không gặp được loại tuyệt sắc này chứ?" "Nhị thiếu gia, chúng ta vẫn nên đi thôi, Nhị phu nhân không cho cậu đi tìm rắc rối đâu." "Nói cái gì thế, tôi thế này sao là tìm rắc rối, tôi đây là đi hỏi thăm bọn họ một chút, lại không làm gì bọn họ." Mộc Lăng bắt đầu gõ cửa.

Thi Vũ lập tức đứng dậy: "Tôi đi xem là ai đến, thiếu gia dặn dò không cho phép người lạ vào nhà." Thi Vũ nhìn qua mắt mèo, liếc thấy người bên ngoài, sắc mặt lập tức thay đổi: "Đóa Đóa tiểu thư, Nhất Nhất tiểu thư, là Nhị thiếu gia, đó chính là tên lưu manh, chúng ta đừng để ý hắn." "Thi Vũ, mày nói chuyện kiểu gì đấy, tao chính là Nhị thiếu gia nhà họ Mộc, mày sống chán rồi à." Mộc Lăng vừa nghe thấy lời Thi Vũ, mặt lập tức đen sì.

Thi Vũ lạnh lùng hừ một tiếng, không nói chuyện với gã nữa.

Đóa Đóa nhìn về phía Lục Niệm Nhất: "Chị, tên Nhị thiếu gia này chính là kẻ lần trước sao?" Lục Niệm Nhất gật đầu: "Đúng là hắn ta." Đóa Đóa lập tức ngồi dậy, cười híp mắt nói: "Vậy thì thú vị rồi, em đi gặp hắn một chút, xem rốt cuộc hắn muốn thế nào?

Thiên đường có lối hắn không đi, địa ngục không cửa hắn cứ lao vào." "Chị Đóa Đóa, không thể mở cửa." Thi Vũ ngăn cản không cho Đóa Đóa mở cửa. "Yên tâm đi, chị tin tưởng vị Nhị thiếu gia nhà họ Mộc này vẫn là có tiết tháo, sẽ không làm bậy đâu." "Đúng đấy, vẫn là tiểu mỹ nữ có mắt nhìn, liếc mắt một cái đã nhìn ra khí chất của bản thiếu gia." Mộc Lăng vui vẻ nói. "Đóa Đóa tiểu thư." Thi Vũ sắp khóc rồi, thiếu gia giao người cho cô, nếu xảy ra chuyện gì, cô biết ăn nói sao với thiếu gia. "Tiểu Thi Vũ của tôi, chị phải tin tưởng tôi mà." Đóa Đóa nói rồi mở cửa ra.

Nhìn thấy Mộc Lăng còn dẫn theo một vệ sĩ, lập tức lại khép cửa vào: "Chúng tôi chỉ mời Nhị thiếu gia, người không phận sự miễn vào." "Được rồi, ngươi lui xuống trước đi, ta vào nói chuyện với mọi người một lát rồi ra." Mộc Lăng quay sang bảo vệ sĩ. "Nhị thiếu gia, không được." "Sợ cái gì, đây là ở trong nhà mình, ba con bé kia còn có thể làm gì ta chứ, ngươi ở bên ngoài chờ đi." Mộc Lăng không để ý.

Lần này, tên vệ sĩ Mộc Lăng mang đến thành công bị cách ly ở bên ngoài.

Vừa vào cửa, Mộc Lăng đã nhìn chằm chằm vào Đóa Đóa, Đóa Đóa cố ý tạo dáng về phía gã, câu dẫn đến mức nước miếng gã sắp chảy ra. "Tiểu mỹ nữ tên là gì?" Mộc Lăng sắc mị mị hỏi. "Lan Đóa Đóa." "Đóa Đóa, cái tên thật đẹp, giống như hoa anh đào nở rộ trên đầu cành này vậy, quả nhiên là khuynh thành tuyệt sắc." Cười đi, cười đi, ngươi sắp cười không nổi nữa rồi.

Nội tâm Đóa Đóa đã bắt đầu gào thét, ra đường không mang não, rơi vào kết cục gì cũng là đáng đời.

Mộc Lăng đi vào trong, tự nhiên nhìn thấy Lục Niệm Nhất: "Hôm nay tôi đúng là có phúc khí, vừa đến đã nhìn thấy hai tiểu mỹ nữ.

Lục tiểu thư, đã lâu không gặp." "Tôi không quen biết người như anh." Mộc Lăng sán đến ngồi xuống bên cạnh Lục Niệm Nhất, đó là chỗ Đóa Đóa vừa ngồi: "Lục tiểu thư, đừng vô tình như vậy mà, nhưng hay quên là đặc quyền của mỹ nữ, ai bảo Lục tiểu thư giống như thiên tiên vậy chứ." Mộc Lăng nói rồi định nắm tay Lục Niệm Nhất, cô kịp thời tránh đi.

Mộc Lăng ngượng ngùng rụt tay về, sau đó lại bắt đầu đánh giá Đóa Đóa.

Nếu Lục Niệm Nhất là bạn gái Mộc Dung, vậy thì gã không tranh nữa, Lan Đóa Đóa cũng chẳng kém Lục Niệm Nhất chút nào. "Đóa Đóa, không biết em có bạn trai chưa?" "Chưa có, tôi vẫn là vị thành niên." Vị thành niên nha, thảo nào gã cảm thấy khí tức trên người cô bé sạch sẽ như thế, tốt đẹp hơn đám phụ nữ trước kia của gã nhiều.

Mộc Lăng vuốt tóc, xoa cằm hỏi: "Vậy Tiểu Đóa Đóa, em thấy anh thế nào?" Nắm tay Thi Vũ siết chặt, hung hăng trừng mắt nhìn Mộc Lăng: "Đồ không biết xấu hổ." Đóa Đóa bóp nhẹ tay nhỏ của Thi Vũ, ra hiệu cho cô đừng quá kích động. "Thế nào ư?

Tướng mạo anh cũng tạm được, là loại hình mà Điểm Điểm nhà tôi thích." "Điểm Điểm?

Có phải là chị hoặc em gái em không?

Vừa nghe tên đã thấy là mỹ nữ rồi, hôm nào giới thiệu cho anh làm quen với." "Đây là chuyện đương nhiên, lần này nó cũng đi cùng chúng tôi, lát nữa tôi có thể giới thiệu cho anh ngay, anh chuẩn bị xong chưa?" Mộc Lăng kích động đứng dậy: "Gặp người đẹp còn cần chuẩn bị gì chứ, anh lúc nào cũng sẵn sàng." Đóa Đóa vui vẻ, bất động thanh sắc liếc nhìn con Điểm Điểm đang ngủ say dưới gốc cây cách đó không xa: "Thi Vũ, đi xem cửa đóng kỹ chưa, tôi muốn thả Điểm Điểm." Thi Vũ hơi há miệng, cô đương nhiên biết Điểm Điểm, đó là một con chó ngao Tây Tạng thông thể trắng muốt.

Chương 1148

Cô có chút hiểu được cách làm của Đóa Đóa tiểu thư rồi.

Lập tức chạy qua bấm khóa cửa lại, như vậy người bên ngoài cho dù nghe thấy tiếng động, nhất thời bán hội tuyệt đối không vào được. "Đóa Đóa, Điểm Điểm nhà em ở đâu?" Đóa Đóa hô to một tiếng: "Điểm Điểm, dậy đi, tao chuẩn bị bữa tiệc lớn cho mày này, tuyệt đối là loại hình mày thích." Lời Đóa Đóa vừa dứt, Mộc Lăng liền nhìn thấy một con chó lớn lao về phía mình, nó há cái mồm to như chậu máu, thè lưỡi, lộ ra hàm răng sắc nhọn.

Bước chân mạnh mẽ kia, so với sư tử trên thảo nguyên cũng có thể so bì.

Mộc Lăng cả người đều ngây ra, toàn thân cứng đờ, quên cả cử động, mãi đến khi Điểm Điểm chỉ còn cách gã hai mét, gã mới triệt để phản ứng lại.

Xoay người co cẳng chạy: "Á á á, cứu mạng!" Cả đời này, gã chưa bao giờ chạy nhanh như thế.

Đóa Đóa tiếp tục quay lại chỗ ngồi, vắt chéo chân vừa cắn hạt dưa, vừa uống trà hoa.

Nhìn Mộc Lăng bị Điểm Điểm truy đuổi đến mức không còn hình tượng, Thi Vũ từ chỗ lo sợ ban đầu chuyển sang thư sướng, cười đến cong cả eo một cách tứ vô kỵ đạn: "Ha ha ha ha." "Mày đừng đuổi tao, mày đuổi theo tao làm gì!" Mộc Lăng vừa chạy trốn vừa gầm nhẹ.

Gã chạy đến đâu, Điểm Điểm đuổi tới đó.

Rất nhiều lần, Điểm Điểm thật ra đều có thể bắt được gã, nhưng có lẽ thích dáng vẻ chạy trốn của gã, Điểm Điểm cố ý thả chậm bước chân.

Mộc Lăng leo lên nóc xe, nhưng vừa leo lên, gã phát hiện Điểm Điểm nhảy nhẹ một cái đã lên tới nơi, dọa gã lăn lông lốc xuống đất.

Điểm Điểm quay đầu sủa về phía Đóa Đóa một tiếng, dường như đang chê bai món đồ chơi cô tìm quá không có tính khiêu chiến. "Điểm Điểm, đừng chê bai mà, chơi cho vui vẻ đi." Đóa Đóa cười nói.

Nghe vậy, Điểm Điểm lại vồ xuống.

Mộc Lăng hai chân mềm nhũn, kêu cứu với vệ sĩ bên ngoài: "Hắc Tử, mau vào cứu tao, tao sắp chết rồi." Nhưng vệ sĩ ngoài cửa căn bản không nghe thấy tiếng gã, cho dù có nghe thấy, hắn ta cũng không vào được.

Gã xoay người, Điểm Điểm vẫn cứ đuổi sát sau lưng, gã bắt đầu leo lên cây anh đào, vừa leo được một nửa thì bị Điểm Điểm cắn ống quần, cả người ngã xuống.

Trời ơi, sao lại có con chó khó chơi như thế này.

Đột nhiên, Điểm Điểm đứng yên tại chỗ bất động, nó hơi ngẩng đầu lên, thần tình cao lãnh vô cùng, dường như đang trào phúng sự vô năng của gã.

Mộc Lăng không cam lòng lại đứng dậy chạy, gã chạy được hai ba bước, Điểm Điểm mất kiên nhẫn, hai chân hơi dùng sức, thoáng cái đã vồ Mộc Lăng ngã xuống đất, Mộc Lăng ngã sấp mặt (chó ăn cứt). "Gâu gâu!" Điểm Điểm ngửa mặt lên trời sủa dài một tiếng.

Mộc Lăng kinh hãi tột độ, toàn thân đều run lẩy bẩy, cái mồm to như thế kia, cắn gã một cái, trên người gã e rằng sẽ thêm một cái lỗ máu.

Mộc Lăng muốn đứng dậy, nhưng Điểm Điểm đâu có cho gã cơ hội, ngay lập tức dùng răng cắn lấy quần áo gã, lôi gã chạy điên cuồng khắp sân.

Nó cảm thấy, đuổi theo người này chạy, còn không bằng lôi gã chạy cho sướng.

Trong sân toàn là cây, Điểm Điểm còn chuyên môn thích chạy quanh gốc cây, Mộc Lăng bị va đập đến đầu váng mắt hoa, toàn thân đều dính đầy bùn đất. "Điểm Điểm, mày tùy ý nha, đây là tao chuẩn bị cho mày, chỉ cần không làm chết người là được." Đóa Đóa hạ chỉ lệnh.

Điểm Điểm lại sủa một tiếng, coi như đáp lại Đóa Đóa. "Đóa Đóa tiểu thư, không ngờ Điểm Điểm lợi hại như vậy, tôi chưa từng thấy chú chó nào dũng mãnh như nó, nó hình như nghe hiểu lời cô." Thi Vũ vẻ mặt sùng bái nhìn Đóa Đóa. "Đó là đương nhiên, đây chính là quân khuyển, từ nhỏ đã bắt đầu tiếp nhận huấn luyện trong quân đội, đối phó với một tên bao cỏ như thế này là dư dả.

Chúng ta đừng quan tâm hắn nữa, tiếp tục ăn, ăn cho vui vẻ, xem cho vui vẻ, coi như bù đắp nuối tiếc chúng ta không được ra ngoài chơi." "Cô nhóc này, vẫn là cô nhiều chiêu trò, cô vừa đến đã thu thập mẹ con người ta, không sợ người ta tìm thù à." "Chị, em chỉ sợ bọn họ không đến tìm thù, ngày tháng của em sẽ rất vô vị." Mộc Lăng bị Điểm Điểm lôi đến hư thoát, nằm ngay đơ trên mặt đất, không còn chút sức lực nào, quần áo trên người cũng bị Điểm Điểm xé rách nát, chỉ còn lại vài miếng vải rách che ở bộ phận quan trọng.

Điểm Điểm đi vòng quanh gã, dường như đang suy tư bước tiếp theo nên làm thế nào, nghĩ một lát, nó bắt đầu lộ răng nanh, thè lưỡi dài ra.

Mộc Lăng sợ tới mức co rúm thành một đoàn, lớn tiếng kinh kêu: "Đừng!" Điểm Điểm chỉ liếm liếm Mộc Lăng, sau đó bắt đầu tập kích cổ Mộc Lăng, dùng răng cọ tới cọ lui.

Mộc Lăng cảm giác được mạch máu ở cổ mình đập thình thịch, bất cứ lúc nào cũng có thể bị Điểm Điểm cắn một cái đứt phăng, gã sợ hãi hét lên liên tục.

Ngay cả Thi Vũ cũng khẩn trương sờ cổ mình: "Đóa Đóa tiểu thư, Điểm Điểm sẽ không cắn đứt cổ Nhị thiếu gia chứ?" "Yên tâm đi, không đâu, Điểm Điểm nhà chúng ta có chừng mực." Điểm Điểm giống như một phán quan, một lát cọ cọ cổ Mộc Lăng, một lát cắn cắn tai gã, thậm chí còn tập kích về phía đũng quần gã.

Đúng lúc này, Thi Vũ hét lên: "Á, hắn đái ra quần rồi." Đóa Đóa chịu không nổi, vội vàng gọi Điểm Điểm về, ngàn vạn lần đừng làm bẩn chó cưng của cô.

Điểm Điểm nhào đến bên cạnh Đóa Đóa, Đóa Đóa nhấc hai chân trước của nó lên, nó liền bắt đầu xoay vòng vòng, hiển nhiên trải qua màn kịch vừa rồi, Điểm Điểm chơi rất vui vẻ.

Đóa Đóa chán ghét liếc nhìn Mộc Lăng sắc mặt trắng bệch đã ngất xỉu, ghét bỏ vô cùng, dọa như vậy đã tè dầm rồi. "Đóa Đóa tiểu thư, giờ làm sao đây?" Sướng xong rồi, Thi Vũ có chút lo lắng, Nhị thiếu gia biến thành thế này, bà Liêu Bích kia khẳng định sẽ không chịu để yên.

Điểm Điểm gật đầu liên tục, Đóa Đóa cười, biết nó lại tự động xin đi giết giặc rồi: "Thi Vũ, chị đi mở cửa, việc còn lại giao cho Điểm Điểm là được." Điểm Điểm lôi Mộc Lăng đến cửa, Thi Vũ giúp một tay, liền ném Mộc Lăng ra ngoài.

Vệ sĩ ở bên ngoài đều ngủ gật rồi, đợi hắn ta phản ứng lại, cửa lớn lại lần nữa đóng sầm lại. "Nhị thiếu gia, cậu sao rồi?

Tại sao lại biến thành thế này?" Nghe thấy âm thanh bên ngoài, Lục Niệm Nhất phì cười: "Đóa Đóa, chị cảm thấy sau này bất kể em gả cho ai, chồng em nhất định phải chịu được sự giày vò." Bởi vì cô bé là một cô gái đặc biệt biết giày vò người khác, chiêu trò quá nhiều. "Sao em lại giày vò chồng mình chứ, nếu có ngày em giày vò anh ấy, nhất định là anh ấy phạm lỗi lớn, em cũng không phải là loại người không nói lý lẽ nha." *** Liêu Bích suýt chút nữa không nhận ra con trai mình, mới chớp mắt một cái mà đã biến thành bộ dạng này: "Có chuyện gì vậy?" Bảo vệ ấp a ấp úng: "Nhị phu nhân, tôi cũng không rõ lắm, Nhị thiếu gia đi sang biệt thự bên phía phu nhân, lúc đi ra liền biến thành cái dạng này rồi." "Sao ngươi không đi theo?" "Nhị thiếu gia không cho theo, người trong biệt thự cũng không cho tôi vào." "Không cho vào thì ngươi không vào à, ngươi làm cái gì cho đời vậy hả, nó ở bên trong biến thành thế này mà ngươi một chút cũng không phát giác." Liêu Bích giận không chỗ phát tiết.

Bảo vệ cúi đầu, không lên tiếng, chuyện này xác thực là lỗi của hắn.

Liêu Bích vỗ vỗ mặt con trai: "A Lăng, tỉnh dậy." Mộc Lăng một chút phản ứng cũng không có, Liêu Bích gầm nhẹ với tên bảo vệ: "Ngẩn ra đó làm gì, còn không mau đi gọi bác sĩ." Khoảng mười lăm phút sau, bác sĩ gia đình vội vàng chạy tới, bôi thuốc lên những vết thương ngoài da trên người Mộc Lăng, sau đó tiêm cho gã một mũi tiêu viêm. "Rốt cuộc là chuyện gì?" Liêu Bích hỏi. "Nhị phu nhân, Nhị thiếu gia có lẽ là bị kinh hách cái gì đó, quần áo trên người cậu ấy cũng là bị cắn nát, sơ bộ phán đoán có thể là chó ngao (becgie/chó sói), vết thương trên người tuy không nghiêm trọng, nhưng vẫn bị trầy da, để cho an toàn, vẫn phải tiêm vắc xin định kỳ." "Chó ngao?

Chương 1149

Trong nhà đâu có con chó nào to như thế." "Nhị phu nhân, có khả năng là của bên biệt thự Đại phu nhân." Bảo vệ nói. "Khốn kiếp, quả thực là hiếp người quá đáng, thế mà dám thả chó hành hung.

Tên Mộc Dung này ghê gớm thật, vừa về đã muốn lật trời, cũng không xem xem nó rốt cuộc đã rời nhà bao nhiêu năm rồi, thật tưởng rằng nó vẫn là đại thiếu gia nhà họ Mộc chắc." Bác sĩ gia đình và bảo vệ đều không lên tiếng.

Mộc Lăng lại qua một lúc nữa mới tỉnh lại, gã vừa tỉnh dậy đã tức đến suýt nhảy dựng lên, định dẫn người đi tìm ba con nha đầu thối kia tính sổ. "Con an phận chút cho mẹ, mẹ đã sớm bảo con đừng đi trêu chọc bọn nó, con cứ không tin, cứ phải trông mong chạy tới đó." Liêu Bích ấn vai gã xuống, bà ta biết tính nết con trai mình.

Khẳng định là trêu ghẹo con gái nhà người ta nên mới bị dính bẫy. "Mẹ, con đâu ngờ nhà bọn họ lại nuôi một con tàng ngao như vậy." Mộc Lăng vừa nhớ tới con quái vật khổng lồ kia, đến giờ vẫn cảm thấy tim đập chân run, sức chiến đấu thật sự quá mạnh.

Nhưng đáng hận nhất vẫn là con nhỏ tên Đóa Đóa kia, thế mà dám hí lộng gã như vậy, lần sau gặp lại gã nhất định sẽ cho nó biết tay, đừng trách gã không biết thương hoa tiếc ngọc.

Nếu Đóa Đóa nghe được lời này thì sẽ không vui đâu, Điểm Điểm nhà cô là tuyết ngao, dũng mãnh và có linh tính hơn tàng ngao nhiều, không tin có thể đi thử lại lần nữa.

Hơn nữa Điểm Điểm nhà cô sẽ không sợ gã, sẽ cho gã hiểu tiểu ma nữ là không dễ chọc. "Mẹ, vậy chúng ta cứ thế không làm gì sao?

Hôm nay con suýt chút nữa thì chết rồi, mẹ không biết con chó đó đáng sợ thế nào đâu." "Chuyện này chỉ có thể đi tìm lão già, xem lão già xử lý thế nào.

Mộc Dung đã thuê rất nhiều vệ sĩ vào ở rồi, con thật sự đừng đi một mình qua đó nữa, sao ăn thiệt thòi nhiều lần như vậy mà vẫn chưa khôn ra thế." Liêu Bích nói nói rồi cơn tức lại lên, giơ tay véo tai Mộc Lăng mấy cái.

Bà ta sao lại sinh ra đứa con trai không biết cố gắng như thế này chứ, thời điểm mấu chốt một chút lực cũng không dùng được, chỉ biết kéo chân bà ta. "Mẹ, mẹ, mẹ, đau, mẹ buông ra, con đều đã...

đáng thương thế này rồi, mẹ đừng như vậy nữa." "Mộc Lăng, lần sau con mà còn làm bậy như vậy, mẹ sẽ không nhận đứa con trai là con nữa." "Mẹ, sẽ không đâu, con nhất định rút kinh nghiệm xương máu." *** Buổi tối, Mộc Dung vừa về liền bị lão già gọi qua.

Khi đến nơi, phát hiện trong phòng còn có hai người, Liêu Bích và Mộc Lăng.

Trên cổ và mặt Mộc Lăng vẫn còn vài vết bầm tím. "Ui, đây lại đi đâu trêu ghẹo phụ nữ bị đánh thế này, mỗi lần nhìn thấy cậu đều là cái bộ dạng này, cũng không chê mất mặt." Mộc Dung trào phúng nói.

Mộc Lăng hung hăng trừng mắt nhìn Mộc Dung một cái. "Đại thiếu gia, chuyện này e rằng phải hỏi hai cô nương cậu dẫn về rồi.

A Lăng có lòng tốt đi thăm hỏi bọn họ, bọn họ thế mà lại thả chó hành hung, làm A Lăng bị thương thành thế này.

Tôi nếu không phải nể mặt bọn họ là người của cậu, tôi đã sớm báo cảnh sát xử lý rồi." Liêu Bích ngoài mặt còn tính là khách khí, nhưng trong lời nói tràn đầy sự cứng rắn.

Mộc Dung vừa nghe đã thấy vui vẻ, hóa ra hôm nay xảy ra một màn kịch hay như vậy, xem ra là Điểm Điểm phát huy tác dụng rồi.

"Vậy thì báo đi, loại chuyện này nên để cảnh sát xử lý, tìm tôi có tác dụng gì." Mộc Dung một chút cũng không sợ. "Cậu..." Liêu Bích suýt chút nữa bị chọc tức đến không nói nên lời.

Ngừng vài giây, bà ta đáng thương hề hề ngồi bên cạnh Mộc Chấn Hoa, khoác tay Mộc Chấn Hoa: "Lão gia, ông xem Đại thiếu gia đây là thái độ gì, tôi có lòng tốt tìm nó thương lượng, nó lại có thái độ này." Mộc Chấn Hoa nhìn Mộc Dung một cái, nói: "Đã là người của anh gây chuyện, gọi bọn họ qua đây, đối chất ngay trước mặt đi." Mộc Dung gọi một cuộc điện thoại, một lát sau, Đóa Đóa và Lục Niệm Nhất đến.

Đóa Đóa vừa nhìn thấy Mộc Chấn Hoa liền nhào tới, nắm lấy tay Mộc Chấn Hoa, hốc mắt đỏ bừng nói: "Chú Mộc, chú phải làm chủ cho cháu nha, hu hu hu, quá bắt nạt người khác rồi, cháu lớn thế này rồi còn chưa từng chịu sự tức giận nào như thế, hắn... haizz... nhiều người như vậy, cháu thật sự là không cách nào nói nổi." "Xảy ra chuyện gì?" Đóa Đóa dục ngôn lại chỉ (muốn nói lại thôi): "Việc này có quan hệ đến sự trong sạch của một cô gái như cháu, cháu vẫn còn là vị thành niên, chuyện này đều không cách nào nói..." Lục Niệm Nhất và Mộc Dung: "..." Con nhóc này cũng quá biết diễn rồi.

Mộc Dung tuy không biết hôm nay xảy ra chuyện gì, nhưng sức chiến đấu của Đóa Đóa thì anh biết, chỉ có cô bé bắt nạt người khác, đâu có chuyện người khác động được vào một sợi lông tơ của cô bé.

Huống hồ hai người bọn họ một chút thương tích cũng không có, ngược lại là Mộc Lăng một thân đầy vết thương.

Chỉ là không ngờ nhanh như vậy, anh mới thả lời để cô bé không cần nương tay, cô bé đảo mắt cái đã có thể giày vò người ta thành thế này, quả thật là lưu loát dứt khoát. "Cô đừng có... hồ thuyết bát đạo, tôi cái gì cũng chưa làm, cô liền thả chó cắn người." "Anh cái gì cũng chưa làm?

Vậy anh kéo tay tôi là có chuyện gì?

Anh nói muốn tôi làm người phụ nữ của anh là có ý gì?

Tôi nói tôi là vị thành niên, anh còn không chịu, nói anh thích nhất khẩu vị này, vị thành niên tốt nha, trước kia có bao nhiêu vị thành niên sán đến bên cạnh anh.

Dù sao hiện trường cũng không có nhân chứng nào, tùy anh bịa đặt thế nào thì bịa." Mộc Lăng sắc mặt đại biến, gã không biết người phụ nữ này làm sao biết được những chuyện trăng hoa của gã: "Cô đừng ngậm máu phun người, tôi chưa từng nói những lời như vậy." "Hu hu hu, đây còn chưa phải là quá đáng nhất.

Hắn nói, gia sản nhà họ Mộc sắp rơi vào tay hắn rồi, sau này có thể dẫn cháu đi ăn sung mặc sướng, nói loại con gái nhỏ như cháu, nỗ lực đọc sách nỗ lực làm việc còn không bằng làm tình phụ của hắn, hắn sẽ không bạc đãi cháu đâu." Trên miệng Mộc Lăng có vết thương, nói chuyện một chút cũng không lưu loát, căn bản không so được với sự mồm mép lanh lợi của Đóa Đóa.

Gã nói một câu, Đóa Đóa có thể nói ra mười câu. "Cô còn nói lung tung một câu nữa, có tin tôi..." Mộc Lăng đã nghe không nổi nữa, nắm đấm đều giơ lên rồi." Đột nhiên, cô cảm thấy một ánh nhìn lạnh lẽo, vừa quay sang thấy là Mộc Dung, liền sợ hãi thu ngay nắm đấm lại. "Anh xem, anh xem này, ngay trước mặt bao nhiêu người mà anh ta còn dám uy hiếp em, còn chuyện gì mà anh ta không dám làm nữa chứ.

Em vốn định dĩ hòa vi quý, dù sao anh ta cũng là người thân của anh Gỗ, nhưng là anh ta ép em." Đóa Đóa càng diễn càng hăng. "Vậy thì tôi sẽ nói cho mọi người biết sự thật, anh ta giữa ban ngày ban mặt định giở trò sàm sỡ tôi, tôi sống chết không chịu, còn giằng co xô đẩy với anh ta, kết quả làm kinh động đến con chó Ngao Tuyết mà anh tôi để bên cạnh bảo vệ tôi.

Ngao Tuyết nhà tôi trung thành hộ chủ, liền lao tới rượt anh ta chạy tóe khói, tôi mới thảm thiết bị vu oan thế này đây." Đóa Đóa chỉ tay vào Mộc Lăng, khí thế mười phần, cứ như thể mọi chuyện đúng là như vậy, còn cô nàng chính là người bị hại.

Chương 1150

"Tôi bị ám ảnh tâm lý luôn rồi, cơm tối tôi còn chưa được ăn, hu hu hu." "Con ranh kia, mày đang nói hươu nói vượn cái gì thế?" "Đừng có giả bộ nữa, chỉ biết bắt nạt cô gái yếu đuối như tôi, anh cậy không có nhân chứng nên sống chết không nhận chứ gì?

Anh tưởng đây là nhà mình thì có thể làm càn sao?

Hu hu hu, không được bắt nạt người quá đáng như thế." Mộc Chấn Hoa nghe bọn họ ồn ào, chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Tính nết con trai mình thế nào chẳng lẽ ông lại không biết, lần này chắc chắn là đá phải thiết bảng rồi.

Liêu Bích thấy con trai thất thế, vội vàng đứng ra bênh vực: "Cô bé, đừng có ăn nói lung tung, con trai tôi nếu có tâm địa xấu xa với cô thì làm sao lại chạy đến chỗ các người chứ, nó chưa có cái gan đó đâu." "Tôi cũng sẽ không tự hủy hoại danh dự của chính mình, những lời tôi nói câu nào cũng là sự thật." "Cô có chứng cứ gì không?" "Vậy bà có chứng cứ gì chứng minh con trai bà trong sạch?" Đóa Đóa ưỡn ngực nhìn Liêu Bích, vẻ mặt kiêu ngạo vô cùng, chẳng giống chút nào với người đang bị "ám ảnh tâm lý" trong lời cô nàng.

Liêu Bích lập tức cứng họng.

Đúng vậy, là bà ta quá nóng vội, vội vội vàng vàng chạy đến cáo trạng với lão gia, bọn họ chẳng đưa ra được chút chứng cứ nào.

Nhìn cô nhóc ngây thơ trước mặt, bà ta mới ý thức được mình sai ở đâu, chính là đã quá coi thường con ranh này.

Cho nên mới hai lần ngã ngựa trong tay nó.

Mộc Lăng thấy mẹ không lên tiếng nữa, lập tức hoảng hốt: "Mẹ, con thật sự không làm gì nó cả, là bọn họ không phân rõ trắng đen đã thả chó cắn con, những gì con nói đều là sự thật." Những lời đó trước đây hắn thường nói với những người phụ nữ khác, nhưng quả thật chưa từng nói với Đóa Đóa. "Nhị thiếu gia, anh tưởng anh đầy thương tích thì là người bị hại sao, trên đời này không có cái lý đó đâu.

Tôi không sai, tôi là phòng vệ chính đáng, còn anh là đi đêm lắm có ngày gặp ma." "Câm miệng, mày đừng nói nữa." "Đủ rồi, các người muốn tôi chủ trì công đạo thì đều đưa chứng cứ ra đây cho tôi, từng người một chỉ biết cãi nhau, cãi nhau vui lắm sao?" Mộc Chấn Hoa đập mạnh cái gạt tàn bên cạnh xuống bàn. "Lão gia, A Lăng đều bị thương thành thế này rồi, ông không đòi lại công bằng cho nó sao?" Liêu Bích lại bắt đầu giở thói nhu nhược.

Mộc Chấn Hoa trước đây rất ăn chiêu này, nhưng từ khi biết hai mẹ con bọn họ bỏ thuốc độc vào thức ăn của mình, ông đã thay đổi rồi.

Trời sinh tính đa nghi, hiện tại vẫn chưa phải thời cơ tốt để vạch trần bọn họ. "Nếu tôi không chủ trì công đạo, tôi sẽ gọi tất cả các người đến đây sao?

Là tự các người không nói rõ ràng được.

Bà nói A Lăng bị đánh, Đóa Đóa nói A Lăng muốn sàm sỡ con bé, ai đúng ai sai các người có bản lĩnh thì đưa chứng cứ ra.

Liêu Bích, bản tính con trai bà thế nào, bà còn không biết sao?" "Vậy chúng ta giao cho cảnh sát xử lý." Liêu Bích thật sự không muốn ngậm bồ hòn làm ngọt thêm lần nữa. "Được thôi, bà có thể gọi, nhưng bà đừng quên con trai bà rốt cuộc có bao nhiêu tiền án tiền sự, có bao nhiêu vụ đã bị ém xuống, bà thử ém thêm lần nữa xem." "Lão gia, chúng ta..." Liêu Bích muốn nói lại thôi, bà ta tin Mộc Chấn Hoa hiểu.

Nhưng Mộc Chấn Hoa lần này không còn dung túng nữa, mà lạnh lùng nói: "Bà cũng không nhìn xem đối phương là ai?" Liêu Bích lại nhìn về phía Đóa Đóa, Đóa Đóa đã nói sướng miệng, đang ngồi thoải mái một bên, ăn hai miếng điểm tâm, lại bắt đầu ăn hoa quả, tự nhiên vô cùng, dường như đã sớm liệu trước kết cục này.

Chẳng lẽ bối cảnh gia đình cô gái này rất cứng?

Liêu Bích nghiến răng, Mộc Chấn Hoa không quan tâm chuyện này, chỉ có một mình bà ta, tự nhiên không gây ra được sóng gió gì, dù sao hiện tại Mộc Chấn Hoa vẫn là người nắm quyền của Mộc gia, bao nhiêu năm nay mọi người đều nghe ông ấy.

Thấy mọi người đều không nói gì, Mộc Dung lúc này mới lên tiếng: "Chuyện này coi như đã giải quyết xong?

Vậy chúng tôi về trước, đây chính là hai vị khách quý tôi đưa từ thành phố A tới, không có lý nào muộn thế này còn làm phiền người ta." "Nhất Nhất, Đóa Đóa, chúng ta đi thôi, Trần Lê đã chuẩn bị bữa khuya cho chúng ta rồi, về ăn chút gì đó rồi ngủ, coi như là anh bù đắp cho hai đứa hôm nay.

Là anh quá sơ suất, lại để mấy cô nhóc các em ở nhà một mình." Đóa Đóa dứt khoát đứng dậy: "Chú Mộc ngủ ngon, chú tự chú ý sức khỏe, nghỉ ngơi sớm một chút ạ." Mộc Chấn Hoa vẫy vẫy tay với Đóa Đóa, sắc mặt bình tĩnh.

Đóa Đóa vừa vào cửa nhà, liền cười lớn vui vẻ, kể lại chuyện xảy ra hôm nay cho Mộc Dung nghe một cách sinh động như thật, Mộc Dung bị cô nàng chọc cho bật cười thành tiếng.

Lục Niệm Nhất bất đắc dĩ nói: "Buồn cười lắm sao?" Mộc Dung ôm lấy vai Lục Niệm Nhất: "Xem ra đưa Đóa Đóa theo là đúng đắn, diễn xuất hạng nhất, ngược tra nam hạng nhất, đúng là 'thần trợ công'." "Đương nhiên rồi, đường đời còn dài, toàn dựa vào diễn xuất cả thôi." "Anh Gỗ, anh đừng khen nó nữa, khen nữa là đuôi nó vểnh lên tận trời bây giờ, ngày mai không biết lại quậy ra cái gì nữa đây.

Cái vũng nước đục Mộc gia các anh chưa tự loạn đã bị nó khuấy cho loạn lên rồi." "Chị, chị phải có niềm tin vào em chứ.

Anh Gỗ, anh có gì cần giúp đỡ cứ nói với em, em thấy nhị đệ của anh và bà mẹ kia không phải là người khó đối phó, bọn họ tự cho mình là thông minh, kỳ thực em thấy là ngu ngốc nhất." "Mộc Dung, cậu em ba của anh đâu, sao không thấy mặt mũi cậu ta?" Lục Niệm Nhất nắm rõ tình hình gia đình Mộc Dung hơn một chút, suy nghĩ sâu xa hơn Đóa Đóa.

Nhắc tới người em ba kia, sắc mặt Mộc Dung khó coi vài phần: "Nó ở công ty, hiện tại là Tổng giám đốc công ty." "Nói như vậy cậu ta mới là cục xương khó gặm." "Ừ, cậu ta và mẹ cậu ta tương đối kín tiếng, bề ngoài nhìn như tên khốn, kỳ thực không phải vậy." Lục Niệm Nhất nhẹ nhàng dựa vào vai anh: "Anh bên đó còn có thể ứng phó được không?" "Không vấn đề gì, hồ ly rồi cũng sẽ lòi đuôi thôi, các em cứ an tâm ở nhà, có gì cần các em làm, anh sẽ sắp xếp bất cứ lúc nào." "Vậy chuyện của ba anh không vấn đề gì chứ?" "Ông già rất quý mạng sống, ông ấy đã biết vấn đề nằm ở đâu, tự nhiên sẽ nghĩ cách thôi, không chết được đâu, cùng lắm là chịu chút tội, nếu không sẽ không gọi anh về gấp như vậy, ông ấy cảm thấy mình cô lập không ai giúp đỡ rồi." Mộc Dung không giấu giếm.

Quan trọng nhất là, tâm anh vẫn chưa tàn nhẫn đến mức độ đó, có thể trơ mắt nhìn Mộc Chấn Hoa đi chết.

Anh đã từng do dự, nhưng cuối cùng anh vẫn chọn cách nhắc nhở ông ấy, ông ấy cũng chưa đến mức quá lẩm cẩm, rất nhanh đã tra ra vấn đề nằm ở đâu. *** Lục Tử Mặc không ngờ lại gặp lại Cận Ngôn nhanh đến thế, cô nhóc hôm nay không đi giao đồ ăn, mà mặc một bộ đồng phục công sở của tập đoàn Lục thị, trông cũng ra dáng lắm, nhìn cũng khá là mát mắt.

Chỉ là vừa nhớ tới chuyện mấy ngày trước, hắn liền ôm một bụng tức.

Cận Ngôn rụt cổ lại, định âm thầm chuồn êm, nhưng Lục Tử Mặc làm sao có thể để cô dễ dàng rời đi. "Đứng lại." "Hì hì, anh gọi tôi hả?" Cận Ngôn chỉ chỉ vào mũi mình, trong lòng cầu nguyện hắn nhất định đừng nhận ra cô. "Diễn, cô cứ diễn tiếp cho tôi xem, cô đừng tưởng cô thay bộ quần áo khác là tôi không nhận ra cô nhé, cô có hóa thành tro tôi cũng nhận ra." Tên này chẳng lẽ có thuật đọc tâm, vậy mà nhìn ra được cô đang nghĩ gì.

Chỉ là có cần chuyện bé xé ra to thế không, đây là thâm thù đại hận gì chứ, mà đòi hóa thành tro cũng nhận ra, đúng là gã đàn ông hẹp hòi.

Cận Ngôn đảo mắt, cảm thấy sau này phải làm việc cùng một công ty, không thể cứ mỗi lần gặp mặt đều sặc mùi thuốc súng thế này, như vậy không tốt, không tốt chút nào.

Cô hạ mình xuống: "Vị tiên sinh này, chuyện lần trước tôi có nhiều chỗ đắc tội, nếu có nói lời gì khiến anh không vui, anh cứ đại nhân không chấp tiểu nhân, xin lỗi anh nhé." Xin lỗi?

Cô ta vậy mà lại xin lỗi, đúng là ngoài dự đoán. "Vậy cô nói xem rốt cuộc cô sai ở đâu?" Trong mắt Lục Tử Mặc lóe lên một tia kinh ngạc, từng bước tiến lại gần Cận Ngôn.

Cận Ngôn liên tục lùi về sau, trên mặt mang theo vẻ nịnh nọt.

Sự thật là, cô cảm thấy mình chẳng có gì sai cả, chỉ là không thể không cúi đầu thôi, ai bảo cô chỉ là một thực tập sinh mới đến, người ta là nhân viên lâu năm, có mạng lưới quan hệ tại Lục thị.

Cô tạm thời chưa chọc vào nổi.

Chương 1151

Trong giọng nói mang theo vài phần vui mừng bất ngờ, dường như đợi được anh là một chuyện vô cùng tốt đẹp.

Lục Tử Mặc giơ tay lên, Cận Ngôn sợ hãi lập tức đưa hai tay che đầu: "Làm gì thế?" Lục Tử Mặc cười lạnh, chống cánh tay lên bức tường sau lưng cô: "Đúng là không có não, cô tưởng tôi sẽ làm gì cô?" Cận Ngôn đưa tay đẩy hắn một cái, thật không phải cô suy nghĩ lung tung, tư thế này của bọn họ thật sự có chút không đúng, giống như cảnh "bích đông" (ép vào tường) trong phim truyền hình vậy.

Phi, rốt cuộc cô đang nghĩ cái gì thế này. "Cái đó... chúng ta đứng đây nói mấy chuyện này chẳng có chút ý nghĩa nào, anh tránh ra, tôi phải đi làm việc rồi." "Cô thuộc bộ phận nào?" Cận Ngôn đương nhiên sẽ không nói thật, giơ tay chỉ đại lên trên: "Văn phòng Tổng giám đốc." Công ty lớn thế này, hắn không thể nào quen biết hết mọi người được chứ.

Lục Tử Mặc nhíu mày, con nhóc này không có lấy một câu nói thật, sao hắn không biết văn phòng của mình tuyển cái loại người này từ lúc nào nhỉ. "Cô chắc chắn chứ?" "Đương nhiên, tôi chính là người của văn phòng Tổng giám đốc." Cận Ngôn ngẩng đầu ưỡn ngực nói.

Lại không biết hành động hôm nay của mình đã gây ra bao nhiêu rắc rối cho cô và Lục Tử Mặc sau này. "Không được một câu nói thật, rốt cuộc là ai tuyển cô vào?" "Đó là chuyện của bộ phận nhân sự, anh quản nhiều thế làm gì." Cận Ngôn mất kiên nhẫn, cảm thấy tên này đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi.

Hai người bọn họ có thân thiết đến mức đó sao?

Cứ chặn đường hỏi đông hỏi tây. "Cô ngược lại đã nhắc nhở tôi, có lẽ tôi nên đi hỏi bộ phận nhân sự." Nói xong, Lục Tử Mặc bỏ đi. "Đồ thần kinh." Cận Ngôn lí nhí mắng một câu.

Lục Tử Mặc vừa đến văn phòng, liền gọi Tổng thanh tra nhân sự đến.

Tổng thanh tra Lôi của bộ phận nhân lực ngơ ngác đứng một bên, không dám thở mạnh nhìn Lục Tử Mặc, không biết mình phạm lỗi gì, sao Giám đốc Lục lại đột nhiên quan tâm đến chuyện của thực tập sinh.

Ánh mắt Lục Tử Mặc dừng lại trên sơ yếu lý lịch của Cận Ngôn, 20 tuổi, sinh viên năm tư, bối cảnh gia đình cũng rất bình thường, hồ sơ thì khá đẹp, hoạt động xã hội phong phú, thành tích càng là xuất sắc, giải thưởng lớn nhỏ vô số. "Người này làm sao mà vào được đây?" "Lục tổng, bạn sinh viên Cận này đã vượt qua bài kiểm tra do chúng tôi tổ chức, cũng vượt qua vòng phỏng vấn một, hai, ba, biểu hiện đặc biệt ưu tú, thành tích học tập tại Đại học A cũng đứng đầu, năm nào cũng nhận học bổng quốc gia, là một nhân tài đặc biệt xuất sắc, còn nhận được thư giới thiệu việc làm của giáo sư Đổng." "Giáo sư Đổng Hải?" "Đúng vậy, Viện trưởng Viện kinh tế Đại học A, giáo sư nổi tiếng toàn quốc." Vậy thì đúng là trùng hợp, không ngờ con nhóc miệng đầy lời lẽ xằng bậy kia lại là tiểu sư muội của mình, năm xưa giáo sư Đổng cũng là người hướng dẫn của hắn.

Nhưng hắn cứ cảm thấy con nhóc này chẳng có gì tốt đẹp. "Người này, gạch tên cô ta khỏi danh sách thực tập sinh cho tôi." Lục Tử Mặc vô tình nói.

Tổng thanh tra Lôi sững sờ: "Lục tổng, việc này không thỏa đáng lắm đâu, đây là quy tắc tuyển dụng do Chủ tịch đích thân sửa đổi, sinh viên đại học chỉ cần vượt qua các vòng tuyển chọn gắt gao của chúng ta là có thể vào Lục thị làm việc, bạn Cận này các phương diện đều rất xuất sắc, tôi vừa mới tuyển vào đã được các bộ phận tranh giành, hiện tại đã bị bên bộ phận thị trường cướp đi rồi." Bộ phận thị trường?

Cái bản lĩnh nói hươu nói vượn đó, quả thực rất thích hợp đi làm thị trường, chỉ là hắn không thích một người như vậy xuất hiện tại Lục thị. "Bảo cô ta biến thì biến đi, nói nhiều lý do thế làm gì, chẳng lẽ tôi ngay cả chút quyền hạn này cũng không có?" Lục Tử Mặc mặt vô biểu tình nhìn Tổng thanh tra Lôi.

Tổng thanh tra Lôi lập tức đáp ứng: "Vâng, Lục tổng, tôi đi làm ngay." Mọi người đều biết, tính khí của Giám đốc Lục không được tốt như Chủ tịch Lục, hơn nữa so với Chủ tịch thì còn độc đoán chuyên quyền hơn nhiều.

Cận Ngôn không ngờ cô vừa mới làm xong thủ tục nhập chức, sau đó vui vui vẻ vẻ đi đến bộ phận thị trường báo danh, vừa chọn xong người hướng dẫn, liền nhận được điện thoại thông báo bộ phận nhân lực làm nhầm, cô không nằm trong phạm vi được trúng tuyển.

Cả người Cận Ngôn đều ngơ ngác, thân thể lập tức cứng đờ: "Sao có thể như thế được, tôi đã trải qua bao nhiêu lần phỏng vấn mới vào được, một lần nhầm lẫn thì thôi đi, sao có thể lần nào cũng nhầm lẫn chứ." Làm ơn đi, hôm nay không phải ngày Cá tháng Tư, đừng có đùa kiểu này với cô, cô còn đang hy vọng thông qua kỳ sát hạch thực tập, vừa tốt nghiệp sẽ cắm rễ tại Lục thị luôn.

Đầu dây bên kia cười xòa: "Thật sự xin lỗi Cận tiểu thư, thật sự là bên chúng tôi đã làm nhầm." "Tại sao?

Tôi làm chỗ nào chưa tốt?" Cận Ngôn cay sống mũi, nước mắt đã đảo quanh hốc mắt rồi, để được vào Lục thị cô đã phải bỏ ra bao nhiêu công sức.

Mấy năm đại học cô luôn đi làm thêm bên ngoài, kỳ thực cô không thiếu tiền, nhà cô không phải đại phú hào nhưng cũng là gia đình tiểu khang mức sống trung bình, cô có thể vô ưu vô lo trải qua cuộc sống đại học.

Cô làm nhiều như vậy, mục đích chính là rèn luyện năng lực các phương diện của bản thân, có một ngày đứng vững gót chân tại thành phố A, cô cũng đang từng bước đến gần mục tiêu của mình rồi.

Thế nhưng ngay phút chót, có người nói với cô tất cả đều là hiểu lầm.

Điều này so với việc không qua được vòng phỏng vấn còn khiến cô khó chịu hơn.

Cúp điện thoại, nước mắt Cận Ngôn liền rơi xuống, cô vừa lau nước mắt vừa hỏi người hướng dẫn bên cạnh: "Thầy ơi, chuyện này có phải bộ phận nhân sự bên kia nhầm lẫn rồi không, rõ ràng tất cả thành tích của em đều đứng nhất mà, cái này trên website công ty đều công bố rồi." Người đàn ông kia là dân lão luyện, vừa nhìn liền biết trong này có uẩn khúc, cô bé này nhất định là đắc tội với ai rồi.

Ông ta là người tham gia tuyển dụng từ đầu đến cuối, ông chọn cô làm thực tập sinh, coi trọng chính là năng lực các mặt của cô, bản lĩnh của cô tuyệt đối không thể làm giả.

Nhưng những mánh khóe bên trong này ông sẽ không nói cho cô biết: "Cận Ngôn à, em đừng vội, em về nhà đợi tin tức trước đi, thầy sẽ giúp em nghe ngóng thử xem khâu nào xảy ra sai sót." "Thầy ơi, em thật sự rất muốn ở lại Lục thị, rất muốn đi theo học hỏi bên cạnh thầy, em thật sự thật sự rất muốn, thầy ơi, chuyện của em xin nhờ cậy thầy, phiền thầy nhất định giúp em hỏi cho rõ ràng." Cận Ngôn cúi đầu vái người đàn ông ba cái.

Lúc rời khỏi bộ phận thị trường, bước chân Cận Ngôn cả người đều nhẹ bẫng, dưới chân chẳng còn chút sức lực nào.

Càng nghĩ càng không thông, rốt cuộc là xảy ra vấn đề ở đâu.

Cận Ngôn cảm thấy bụng tức đến đau cả rồi, đi vào nhà vệ sinh, ngay lúc cô chuẩn bị đi ra thì nghe thấy tiếng hai người phụ nữ nói chuyện bên ngoài, còn kèm theo tiếng nước chảy rào rào rửa tay. "Nghe nói hôm nay bộ phận thị trường xảy ra một chuyện lạ?" "Chuyện lạ gì?" "Đám thực tập sinh mới tuyển vào đợt này có một người vừa báo danh đã bị đuổi việc, cô nói chuyện này có lạ không?" Đuổi việc.

Tay Cận Ngôn lập tức siết chặt, không phải nói là nhầm lẫn sao?

Sao lại là đuổi việc, đây đâu phải cùng một khái niệm.

Cô còn chưa làm việc đã bị đuổi, sau này công ty nào dám nhận cô nữa, đây rõ ràng là bôi đen lên hồ sơ của cô. "Tôi nghe nói là bên bộ phận nhân sự làm nhầm." "Cô lăn lộn mấy năm nay uổng phí rồi, bộ phận nhân sự nếu ngay cả loại chuyện này cũng phạm sai lầm thì đã sớm bị Giám đốc Lục quét rác ra khỏi cửa rồi, còn có thể để bọn họ yên ổn ngồi đó sao, trong này chắc chắn có uẩn khúc." "Uẩn khúc gì?" "Cái này cô không hiểu rồi, loại chuyện này có ba khả năng.

Thứ nhất, khẳng định là cô bé kia đắc tội với ai đó, bị người ta dìm xuống.

Thứ hai, người có chống lưng chuẩn bị nhét người vào Lục thị, danh ngạch của cô bé kia bị chiếm mất, mỗi năm danh ngạch thực tập sinh chỉ có bấy nhiêu thôi.

Thứ ba, là thật sự làm nhầm rồi, nhưng khả năng cuối cùng này thực sự rất nhỏ." Hai người bên ngoài nói xong liền rời đi, qua một lúc, chỉ thấy Cận Ngôn bước ra, nắm đấm của cô gái nhỏ siết chặt tử khí, bộ dạng như muốn tìm người đánh nhau.

Đây chẳng phải rõ ràng là bắt nạt cô sao?

Chương 1152

Cô thật sự không phục.

Chân trần không sợ xỏ giày, cô chưa bao giờ là quả hồng mềm để người ta nắn bóp.

Cận Ngôn nhớ mang máng đã nhìn thấy số điện thoại tố cáo của Lục thị ở đâu đó, ngay lập tức tìm một chỗ ngồi xuống, lục tung đồ đạc trong ba lô lên, cuối cùng cũng tìm thấy cuốn sổ tay tuyên truyền của Lục thị, bên trên viết rõ ràng đường dây nóng khiếu nại tố cáo.

Cô không nói hai lời, trực tiếp gọi một cuộc điện thoại tới, kể lại sự việc hôm nay một lượt đúng sự thật.

Công ty niêm yết quy mô lớn thế này được cái điểm này là tốt, các chế độ giám sát rất hoàn thiện, bên kia còn ghi chép chi tiết họ tên và phương thức liên lạc của cô.

Làm xong tất cả những việc này, Cận Ngôn cảm giác mình dường như nhìn thấy chút hy vọng, lúc này mới rời khỏi Lục thị.

Lục Tử Mặc cũng không ngờ nhanh như vậy, ngay trong cuộc họp định kỳ hàng tuần, hắn đã bị người ta tố cáo.

Chuyện này thực ra cũng chẳng khó tra, chỉ cần hỏi qua bộ phận nhân sự là biết ngay chỉ thị do Lục Tử Mặc đưa ra.

Lục Sâm xem qua biên bản kiểm cử trong tay, hung hăng ném mạnh xuống bàn, gầm nhẹ: "Tổng giám đốc Lục, anh giải thích cho tôi xem, chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Tại sao anh lại vô cớ đuổi việc một thực tập sinh?

Nói rõ cho tôi biết trong này rốt cuộc là có chuyện gì?" Ở công ty, cho dù Lục Tử Mặc là con trai Lục Sâm, hai người cũng xưng hô theo chức vụ. "Chủ tịch Lục, thực tập sinh tên Cận Ngôn này tôi đã đích thân tiếp xúc qua, miệng đầy dối trá, là một người cực kỳ thiếu chân thành, Lục thị chúng ta không cho phép loại người như vậy bước vào." "Anh cảm thấy không chân thành là người ta không chân thành sao, Lục thị này từ bao giờ đã thành cái nơi một mình anh quyết định rồi?

Cô ấy trải qua bao nhiêu vòng tuyển chọn gắt gao của Lục thị để vào đây, bao nhiêu ban giám khảo của các bộ phận tuyển vào cũng không bằng một đôi hỏa nhãn kim tinh của anh chắc?

Anh cứ thế mà đuổi người ta đi?" "Tôi không có ý nghĩ như vậy." "Nhưng anh chính là làm như vậy, bằng chứng như núi, anh còn gì để giảo biện nữa." Lục Tử Mặc không còn lời nào để nói, không phản bác nữa.

Lục Sâm vừa nhìn cái dạng này của hắn là thấy ghét: "Không nói được nữa chứ gì, tôi thấy anh chính là vì tư tâm của bản thân mình." Ông có ấn tượng với cái tên Cận Ngôn này, tự nhiên biết Lục Tử Mặc và cô gái kia có chút xích mích nhỏ, ông là thực sự tức giận, người thừa kế mà ông tân tân khổ khổ bồi dưỡng ra lại là một kẻ có tính khí không phân biệt được phải trái như thế này.

Công tư lẫn lộn.

Trong mắt ông, cô nhóc tên Cận Ngôn kia chẳng có gì không tốt, người ta khắc khổ cầu tiến, người lại ngoan ngoãn, tốt hơn cái cô Úy Lam tâm tư khó lường kia nhiều.

Tổng thanh tra các bộ phận ai cũng không dám lên tiếng, đều không muốn xen vào cuộc chiến giữa hai cha con nhà người ta, Hoàng thượng dạy dỗ Thái tử gia, ai xen vào người đó xui xẻo. "Tổng giám đốc Lục, phiền anh đích thân mời cô gái nhỏ đó quay lại, đồng thời giải thích rõ ràng những việc làm của anh, và phải nhận được sự tha thứ của cô ấy." Lục Tử Mặc vẫn mặt vô biểu tình: "Chuyện này không thể nào." Hắn không làm được chuyện cúi đầu trước con nhóc đó. "Không thể nào đúng không, vậy anh cứ đợi xuống bộ phận thị trường làm một nhân viên bình thường đi." Lục Sâm cười nói.

Thiếu niên đắc chí, quả nhiên không phải chuyện tốt, tác phong bá đạo chuyên quyền này rốt cuộc là học từ đâu ra không biết. "Tôi chỉ cho anh thời gian ba ngày, trong ba ngày anh phải dọn dẹp sạch sẽ cái đống lộn xộn này cho tôi, lần sau nếu còn để tôi biết anh làm ra những chuyện như vậy, tuyệt đối không tha." Ba ngày, con nhóc thối đó nếu biết là hắn giở trò, không chừng sẽ cố ý làm khó hắn.

Ba ngày mà hắn giải quyết xong mới là lạ. "Chủ tịch Lục, thời gian ba ngày quá ngắn." "Chuyện này không có chỗ để thương lượng, ba ngày nếu anh làm không được, quyết định giáng chức của anh sẽ được ban hành ngay lập tức." "Được rồi, tan họp." Lục Sâm đùng đùng nổi giận đi ra khỏi phòng họp, Tống Trí theo sát phía sau, ông nhịn không được nói: "Chủ tịch Lục, ngài trước mặt bao nhiêu người mà làm mất mặt Tử Mặc như vậy, có phải hơi quá rồi không?" "Tôi mà không dạy dỗ thằng nhóc thối đó cho đàng hoàng, nó càng ngày càng không biết trời cao đất dày là gì rồi, làm công ty loạn thành cái dạng gì rồi." "Chủ tịch Lục, kỳ thực Tử Mặc trước giờ rất có chừng mực, chuyện lần này đoán chừng là ngoại lệ." "Vậy ý cậu là con nhóc Cận Ngôn kia có vấn đề?" "Cái này thì không phải, với kinh nghiệm của một người từng trải như tôi, con nhóc đó chẳng có gì không tốt cả, tôi đã đi hỏi qua tình hình bên bộ phận nhân sự, người ta là cô gái nhỏ phương diện nào cũng rất ưu tú, là vào công ty với thành tích sát hạch đứng đầu đấy." "Vậy chính là nó rồi, chuyện này khẳng định là lỗi của Lục Tử Mặc, thằng nhóc thối cuồng vọng tự đại, sớm muộn gì cũng ngã sấp mặt." Lục Sâm khẳng định.

Tống Trí biết Lục Sâm tâm ý đã quyết, cũng không nói thêm gì

nữa.

Lục Tử Mặc trở lại văn phòng của mình, chỉ cảm thấy cả người đều khó chịu, bắt hắn đi tìm Cận Ngôn, hắn thật sự không biết phải bắt đầu thế nào. "Đông Giác, cậu đi liên hệ với Cận Ngôn một chút, bảo cô ta quay lại đi làm, nói là đã điều tra rõ ràng rồi, là nội bộ công ty xảy ra chút vấn đề, cô ta phù hợp với tất cả các trình tự tuyển dụng." Sử Đông Giác có chút không yên tâm: "Lục tổng, Chủ tịch Lục bảo anh phải đích thân đi, nếu tôi đi thì có thể không hay lắm." Nghe vậy, Lục Tử Mặc càng thêm tâm phiền ý loạn, cái cô Cận Ngôn này cũng thật có bản lĩnh, chân trước vừa đi, chân sau đã có thể đi tố cáo, não nhảy số nhanh thật đấy. "Vậy cậu liên hệ với cô ta, tôi sẽ đích thân gặp cô ta." "Vâng, Lục tổng, tôi đi sắp xếp ngay đây, tối nay anh không có lịch trình, tôi sẽ giúp anh sắp xếp vào tối nay." "Ừ." Cận Ngôn thực ra đã sớm nhận được điện thoại của Tống Trí, Tống Trí nói tất cả đều là hiểu lầm, lát nữa người của công ty sẽ tìm cô bàn bạc cụ thể. "Cảm ơn chú Tống, cháu không gây rắc rối cho mọi người chứ ạ?" "Không có, là công ty chúng tôi có lỗi với cháu, để xảy ra trò cười như vậy, cháu cứ yên tâm chờ đi." Cận Ngôn vừa cúp điện thoại liền nhận được điện thoại của Sử Đông Giác, hẹn cô tối nay đến quán cà phê gặp mặt.

Cận Ngôn nhận lời ngay tắp lự, day day đôi mắt đã mỏi nhừ, chuyện này coi như đã có hướng giải quyết, hi vọng có thể giải quyết thành công.

Để tỏ thái độ coi trọng, Cận Ngôn đặc biệt về ký túc xá thay một bộ váy liền áo hoa nhí, bên ngoài khoác một chiếc áo len đan, lúc này mới đi đến quán cà phê.

Khi cô đến nơi thì vẫn chưa có ai, đợi một lúc liền thấy Lục Tử Mặc cùng một người đàn ông đi vào.

Cô nhíu mày, liếc hắn một cái, đúng là âm hồn bất tán, đi đến đâu cũng có thể đụng phải.

Lườm người ta xong cô liền quay đầu đi chỗ khác.

Qua một lúc, cô phát hiện đối diện có người ngồi xuống, ngẩng đầu lên phát hiện lại là Lục Tử Mặc. "Gớm, cái anh này có chút lịch sự nào không thế, anh ngồi chỗ tôi làm gì, mau tránh ra đi, tôi đang đợi người." "Chính là tôi hẹn cô." Lục Tử Mặc nhàn nhạt nói.

Cận Ngôn kinh ngạc há hốc mồm, không thể tin nổi nhìn Lục Tử Mặc: "Anh là Tổng giám đốc tập đoàn Lục thị?" Bộ dạng như hắn, là Tổng giám đốc á. "Phụt." Cận Ngôn bật cười thành tiếng. "Làm ơn đi, Tổng giám đốc tập đoàn Lục thị mà là anh thì tôi đi theo họ anh luôn, chuyện cười, mắt nhìn người của Chủ tịch Lục đâu có kém như vậy, lại để loại người như anh làm Tổng giám đốc." "Thực sự là quá buồn cười, tôi chưa từng nghe chuyện cười nào buồn cười như thế này." "Cận tiểu thư, đây là Lục tổng của chúng tôi, ông Lục Tử Mặc." Sử Đông Giác giới thiệu.

Ơ, cái giọng nói này cô nhận ra, là cái anh thư ký Sử gọi điện cho cô. "Lục Tử Mặc, họ Lục à, Chủ tịch Lục... là gì của anh?" Cận Ngôn cảm thấy lưỡi mình có chút líu lại, cô dường như đoán được chút gì đó.

Người này không phải thật sự là con trai của Chủ tịch Lục đấy chứ, vậy chẳng phải cô đắc tội với Thái tử gia rồi sao. "Cái này không liên quan đến nội dung cuộc nói chuyện hôm nay của chúng ta, cô không nên biết." Lục Tử Mặc sau khi trải qua một lần bị lừa dối tình cảm, đối với phụ nữ trước giờ đều không có kiên nhẫn, trừ phi là mẹ và em gái hắn.

Cận Ngôn vừa nhìn biểu cảm này của Lục Tử Mặc, liền biết cô đoán không sai rồi.

Trời ơi, thật không biết cô là xui xẻo hay may mắn nữa, lại có kiểu "giao tập" thế này với Tổng giám đốc tập đoàn Lục thị.

Chương 1153

Người này có thù tất báo, cô đã nói nhiều lời khó nghe với bạn gái hắn như vậy, hắn nhất định đều ghi hận trong lòng rồi.

Phải làm sao đây?

Đúng rồi, có câu nói thế này, ngàn cái tâng bốc không bằng một cái vuốt mông ngựa.

Cận Ngôn lập tức cười tươi như hoa: "Ái chà, tôi đã nói sao anh lại đẹp trai như thế này, hóa ra là con trai của Chủ tịch Lục, hoàn toàn thừa hưởng nét đẹp của ngài ấy, đúng đúng đúng, người nhà họ Lục thì nên trông như thế này chứ." Sử Đông Giác có chút buồn cười, cô Cận này là người Tứ Xuyên đến hay sao mà đổi mặt nhanh như lật bánh tráng vậy, vừa rồi còn bộ dạng khinh bỉ, chớp mắt đã có thể khen người ta lên tận mây xanh. "Chủ tịch Lục mắt nhìn người trước giờ rất tốt, anh còn trẻ tuổi như vậy đã được giao trọng trách, chứng tỏ năng lực cá nhân của anh rất xuất sắc." "Được rồi, Cận tiểu thư, dừng lại đi, tôi đến không phải để nghe cô nói mấy lời vô nghĩa này, hôm nay gọi cô tới đây, chủ yếu là muốn nói về chuyện của cô, công ty đã tra rõ, là nội bộ xuất hiện chút vấn đề, ngày mai cô có thể bắt đầu chính thức đi làm rồi." "Thật sao?

Tôi thật sự có thể quay lại đi làm rồi?" Cận Ngôn kích động đứng dậy, mắt cười cong tít, giống như vớ được món hời lớn vậy.

Lục Tử Mặc lạnh lùng nhìn cô một cái, đáp: "Ừ, ngày mai trực tiếp đến bộ phận thị trường báo danh là được." "Thật sự quá cảm kích, cảm ơn các anh." Nụ cười giờ khắc này của Cận Ngôn tuyệt đối là thật lòng.

Nhưng giây tiếp theo, cô đột nhiên nghĩ đến cái gì, nụ cười trên mặt dần dần biến mất: "Đúng rồi, tôi có thể hỏi một chút, rốt cuộc ai mới là kẻ đứng sau màn giật dây chuyện của tôi không?" Nói rồi, cô đập mạnh xuống bàn: "Quá đáng ghét, tôi đào trộm mộ tổ nhà họ à?

Mà cứ phải chỉnh tôi như thế." Tập đoàn Lục thị ở thành phố A là sự tồn tại như thế nào chứ, đó là nơi biết bao nhiêu người vót nhọn đầu muốn chen vào, cô khó khăn lắm mới dựa vào bản lĩnh của mình mà vào được, kết quả lại gây ra cho cô một màn như thế này.

May mà bình thường cô không làm chuyện gì trái lương tâm, vận khí bạo tăng, gọi một cuộc điện thoại tố cáo liền giải quyết xong xuôi, nếu không tổn thất của cô lớn bao nhiêu chứ.

Sắc mặt Lục Tử Mặc thay đổi, che miệng ho nhẹ một cái: "Mấy chuyện này không phải việc cô nên nghe ngóng, đã giải quyết rồi thì cứ đi làm cho tốt, dùng năng lực làm việc của cô để chứng minh bản thân đi." "Không phải, sao tôi lại không thể nghe ngóng được, trong chuyện này tôi là người bị hại.

Anh nghĩ xem, trong công ty có một người như vậy, nhẹ nhàng phẩy tay một cái tôi liền mất việc, vậy nếu tôi vào công ty rồi, người ta lại phẩy tay thêm cái nữa, tôi chẳng phải bị tùy tiện gán cho cái tội danh nào đó, lại xám xịt đi ra sao." "Không được, thật sự quá nguy hiểm, tôi phải tìm hiểu rõ đầu đuôi sự việc, nếu không tôi không yên tâm." Cận Ngôn chưa bao giờ là kẻ ngốc, sẽ không bị niềm vui làm mụ mẫm đầu óc, càng không phải là người Lục Tử Mặc nói ba câu hai lời là có thể lừa gạt cho qua chuyện, cô sở hữu một cái đầu lạnh. "Lục tổng, chuyện này dù thế nào tôi cũng có quyền được biết chứ." Cận Ngôn nghiêm túc nhìn Lục Tử Mặc, thái độ kiên định.

Lục Tử Mặc vốn định hồ lộng cho qua chuyện này, dù sao hắn cũng không muốn cúi đầu trước con nhóc này, nhưng thấy cô không chịu buông tha như vậy, hắn có chút bực mình.

Hắn vốn dĩ cũng tính tạm thời lùi một bước trước, đợi đến khi con nhóc này vào công ty, phạm phải sai lầm, hắn nhất định sẽ ném cô ra ngoài.

Không ngờ, não cô nhảy số cũng nhanh thật, lập tức dự liệu được tình cảnh sau này của mình khi vào công ty.

Hắn thật muốn khen cái đầu cô dùng tốt đấy.

Nhưng hắn chính là mạc danh kỳ diệu không thích cô. "Cận tiểu thư, công ty có cơ mật của công ty, cái gì không nên hỏi thì đừng hỏi, ở trường thầy cô không dạy cô điều này sao?" "Dạy chứ, nhưng cũng dạy tôi làm thế nào để bảo vệ quyền lợi hợp pháp của chính mình." Cận Ngôn chớp chớp mắt, rõ ràng là không muốn cứ thế mà mơ hồ cho qua.

Chỉ là càng nghĩ cô càng thấy kỳ lạ, chuyện của cô nói thật không phải chuyện lớn gì, chỉ là chuyện nhỏ nhặt, một cuộc điện thoại có thể đuổi cô đi, vậy thì gọi thêm một cuộc điện thoại thông báo cô đi làm là được rồi, cần gì phiền phức thế này?

Tại sao việc gì cũng phải để tổng tài tập đoàn Lục thị ra tay?

Tổng tài Lục thị các anh rảnh rỗi đến thế sao?

Ngay cả chuyện lông gà vỏ tỏi thế này cũng muốn quản.

Nghĩ vậy, cô cũng hỏi thẳng luôn, mi mắt cong cong ý cười: "Lục tổng, vì sao anh lại đích thân tới hòa giải chuyện này với tôi?

Tôi thực sự có chút thụ sủng nhược kinh đấy." "Tôi đến là đủ thể hiện thành ý của chúng tôi rồi, dù sao chuyện này cũng do lỗi của công ty tôi gây ra." Lục Tử Mặc cạn lời đáp. "Thật là kỳ lạ nha." Cận Ngôn lẩm bẩm.

Cô cứ cảm thấy đối phương có chỗ nào đó không ổn, nhất thời chưa nghĩ ra, cảm giác này khiến cô rất bất an, có ảo giác như mình đang bị gài bẫy.

Rốt cuộc là vấn đề nằm ở đâu? "Nếu không có vấn đề gì thì cứ quyết định vậy đi, công ty tôi còn có việc phải xử lý." Lục Tử Mặc không muốn nói chuyện thêm nữa.

Anh coi như đã hiểu, Cận Ngôn là một người rất thông minh, tuyệt đối không thể nói nhiều với cô, nếu không càng nói nhiều sẽ càng lộ ra nhiều sơ hở.

Lục Tử Mặc đứng dậy chuẩn bị đi, Cận Ngôn cuống lên, nếu bỏ lỡ cơ hội này, e rằng cô sẽ không thể làm rõ chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

Cô lập tức kéo tay Lục Tử Mặc lại.

Người Lục Tử Mặc cứng đờ, nhíu mày lạnh lùng nói: "Buông tay." Cận Ngôn thấy anh thực sự không thích như vậy bèn buông tay ra, nhưng lại đứng chắn trước mặt Lục Tử Mặc: "Lục tổng, anh ngồi xuống trước đã, tôi chỉ làm phiền anh thêm tối đa năm phút thôi." "Không có thời gian." Sử Đông Giác đành phải lên tiếng: "Cận tiểu thư, ngại quá, Lục tổng của chúng tôi thực sự có việc bận." Cận Ngôn cũng không nhịn nữa: "Lục tổng, thực ra tôi tự nhận thấy ở công ty mình chưa từng đắc tội với bất kỳ ai, sự tiếp xúc của tôi với người trong công ty chỉ giới hạn ở giai đoạn đánh giá sát hạch này." Ngược lại, cô và thư ký Chủ tịch quan hệ còn rất tốt, gọi người ta một tiếng chú Tống.

Người duy nhất cô đắc tội chính là người đàn ông trước mắt này.

Khoan đã, sáng hôm qua cô đã gặp anh, anh còn hỏi cô thuộc bộ phận nào, lúc đó cô tưởng anh là một nhân viên quèn nên đã tùy tiện nói mình là người của phòng Tổng tài.

Nói vậy thì lời nói dối của cô đã sớm bị vạch trần rồi.

Trước đó, cô lại đắc tội anh như thế.

A, vậy kẻ thù của cô trong công ty chẳng phải chính là anh sao.

Nếu nói là con ông cháu cha tranh giành bát cơm của cô, thì người ta cũng chẳng thể nào là kẻ ngốc, đi đá văng một người đứng đầu bảng sát hạch như cô, đây chẳng phải rõ ràng là tự chuốc lấy phiền phức cho mình sao.

Khả năng duy nhất là cô đã đắc tội với người nào đó.

Cũng chỉ có chuyện này là do người trước mắt gây ra, nên Chủ tịch Lục mới để anh tự mình đến giải quyết, và chú Tống thư ký Chủ tịch mới đích thân gọi điện cho cô.

Chắc là do thời gian quá gấp rút, não bộ Cận Ngôn bắt đầu vận hành tốc độ cao, tất cả mọi chuyện trong nháy mắt đều được cô sắp xếp lại rõ ràng. "Là anh làm?" Cô nhìn chằm chằm Lục Tử Mặc không chớp mắt, vô cùng khẳng định, đáy mắt đã bùng lên một ngọn lửa.

Cái tên tiểu nhân lấy oán báo ơn này, quả thực quá đáng ghét.

Có chút chuyện cỏn con mà cũng ngáng chân cô.

Lục Tử Mặc không thể giữ bình tĩnh được nữa: "Không biết cô đang nói cái gì." "Lục Tử Mặc, anh đừng giả vờ nữa, tôi đều hiểu hết rồi, chính là chuyện tốt do anh làm.

Chương 1154

Tôi nói sao anh lại đích thân qua đây nói chuyện với tôi, là Chủ tịch Lục bắt anh qua đây xin lỗi tôi chứ gì." "Anh vậy mà không thèm xin lỗi, còn muốn qua loa cho xong chuyện, quả thực là không có chút phong độ nào, làm sai đến dũng khí xin lỗi cũng không có." Lục Tử Mặc không ngờ khả năng suy luận của cô nhóc này lại mạnh đến vậy, chỉ trong một chốc lát, không chỉ biết là do anh làm, mà còn đoán được cả ý của cha anh.

Anh còn chưa lên tiếng, Cận Ngôn lại trào phúng: "Lục Tử Mặc, anh cũng chỉ đến thế mà thôi." Con nhóc chết tiệt này thật sự quá đáng, anh đều đã đích thân đến xin lỗi rồi, cô biết rồi thì thôi đi, cứ phải truy cứu đến cùng. "Câm miệng, đừng có được đằng chân lân đằng đầu, cái loại người đầy miệng hồ ngôn loạn ngữ, không có một câu nói thật như cô, tôi không cần nhân viên như cô thì có vấn đề gì chứ." "Hô, cuối cùng anh cũng thừa nhận rồi, tôi biết ngay là anh mà." "Đến bây giờ anh vẫn nghĩ như vậy, xem ra anh không có chút bất an nào, chẳng lẽ anh không biết anh làm như vậy là đoạn tuyệt tiền đồ của một nữ thanh niên ưu tú sao, nếu sau này tôi sống khổ sở, hôn nhân không hạnh phúc, thì gián tiếp ảnh hưởng cả đời tôi, anh sẽ không cảm thấy bất an sao?" "Thôi bỏ đi, kẻ làm ra được chuyện như vậy thì có thể là thứ tốt lành gì chứ, không thể ôm hy vọng gì với anh được.

Anh cứ lộng hành như vậy đi, cẩn thận có ngày chọc giận mọi người, bất kể anh có phải là Thái tử gia hay không, bố anh cũng không bảo vệ nổi anh đâu." "Anh tưởng như vậy là tôi sẽ sợ anh sao, Lục thị này tôi cứ nhất định phải vào đấy.

Lục Tử Mặc, tôi nói cho anh biết, anh vô hình trung đã trao cho tôi một thanh thượng phương bảo kiếm, sau này nếu tôi vô duyên vô cớ bị sa thải, chắc chắn có quan hệ không thể tách rời với anh." "Theo tôi thấy, trí thương của anh thật sự thấp, anh muốn đuổi việc tôi, anh không thể kiên nhẫn một chút, đợi tôi phạm lỗi rồi hẵng lộ móng vuốt ra, như vậy mới danh chính ngôn thuận chứ." "Ngốc, thật ngốc, sau này anh mà bới móc tôi, thì chính là do anh tâm địa hẹp hòi, nhìn tôi không thuận mắt." Lải nhải, lải nhải, tại sao phụ nữ đều đáng ghét như vậy, không thể yên tĩnh một chút sao.

Cứ như cô ta, mà là nữ thanh niên ưu tú cái gì, sau này cô ta gả không xong thì còn liên quan đến anh sao?

Chẳng lẽ anh còn phải chịu trách nhiệm dưỡng lão đưa tang cho cô ta chắc.

Bản lĩnh nói hươu nói vượn đúng là hạng nhất.

Biểu cảm của Lục Tử Mặc phong phú khỏi phải bàn, tuyệt đối là bị chọc tức: "Câm miệng, cô nói xong chưa?" Nói xong những lời này, Cận Ngôn ngược lại thấy thư thái, biết kẻ địch là ai thì dễ làm việc rồi.

Cô cười, trong mắt như chứa đựng cả một dải ngân hà: "Xong rồi, Lục tổng, tôi nói xong rồi, anh cứ tự nhiên.

Năm phút, tôi không chiếm dụng nhiều hơn đâu." Trong mắt Lục Tử Mặc, đây hoàn toàn là một con hồ ly gian xảo, đáng ghét vô cùng.

Lục Tử Mặc tức giận bỏ đi, chưa từng thấy cô gái nào mồm mép lanh lợi như vậy, nói chuyện không hề ngừng nghỉ, sao lại có nhiều lời để nói đến thế.

Đúng, nói nhiều, con nhóc chết tiệt đó chính là kẻ nói nhiều.

Cận Ngôn nhìn theo bóng lưng Lục Tử Mặc, hét lên: "Lục Tử Mặc, anh nghe cho kỹ đây, nếu anh còn ngáng chân tôi nữa, lần này tôi không báo cáo anh đâu, tôi trực tiếp đến trước mặt Chủ tịch Lục tố cáo anh, anh có bản lĩnh thì cứ thử xem." Nghe vậy, mặt Lục Tử Mặc càng đen hơn, con nhóc này dám uy hiếp anh, gan to rồi, anh ngược lại muốn xem cô đấu với anh thế nào.

Sử Đông Giác thấy hơi buồn cười, có thể chọc Lục Tử Mặc tức thành thế này, Cận Ngôn tuyệt đối là người đầu tiên.

Ngay cả phu nhân Chủ tịch và đại tiểu thư Lục gia cũng không làm được như vậy. "Có gì đáng cười sao?" Lục Tử Mặc mặt không cảm xúc nhìn Sử Đông Giác.

Sử Đông Giác là bạn thân của Lục Tử Mặc, đôi khi nói chuyện cũng không kiêng nể gì: "Lục tổng, biểu cảm hôm nay của cậu phong phú hơn bình thường rất nhiều đấy." "Chỉ biết cười, cậu không biết giúp tôi giải quyết vấn đề sao?" Sử Đông Giác lập tức nín cười: "Lục tổng, Cận tiểu thư kia là một người thông minh, đầu óc rất nhạy bén, chúng ta cũng đừng chấp nhặt với cô bé con nhà người ta nữa." Đúng là nhạy bén, nếu không sao cô có thể tự mình giải quyết hết vấn đề trong một lần, ép anh buộc phải gặp mặt cô.

Vừa gặp mặt đã bị cô nhìn thấu tất cả.

Con nhóc chết tiệt, bộ não thông minh như vậy cho cô đúng là quá lãng phí. *** Singapore.

Mộc Dung biết Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa thích ăn uống, bèn chuyên môn đưa họ đến một con phố ẩm thực đặc sắc.

Hai người ăn từ đầu phố đến cuối phố, cơm gà Hải Nam, đầu cá cà ri, cua sốt ớt, miệng mồm thực sự không ngừng nghỉ một khắc nào.

Mộc Dung chịu trách nhiệm xách túi, trả tiền cho họ.

Trình Thi Vũ sợ hết hồn, kéo tay áo Trần Lê ra một bên, nhỏ giọng hỏi: "Anh A Lê, các chị ấy ăn như vậy có sao không?

Có bị đau bụng không?

Em có cần đưa cho các chị ấy ít thuốc tiêu hóa không?" "Không sao đâu, các cô ấy đang tuổi ăn tuổi lớn, xưa nay vẫn ăn như thế mà." Trần Lê lôi câu nói mà Lục Niệm Nhất thích nói nhất ra. "À." Trần Lê véo mũi cô bé: "Hai cô nương này là như vậy đấy, đừng có thấy lạ mà kinh ngạc." "Nhưng mà sao các chị ấy đều thon thả thế ạ?" "Con gái thích ăn đâu phải lúc nào cũng béo đâu." Đồ ngốc.

Sau khi dạo phố thương mại, mấy người lại đến một quán đồ ăn Nyonya, ăn uống no say mới về nhà.

Mấy người vừa về đến nhà thì thấy một chiếc xe dừng trước mặt, một người đàn ông bước xuống, nụ cười trên mặt y hệt Mộc Lăng, nhìn qua trông rất háo sắc.

Nhưng vì Mộc Dung đã dặn dò trước, nên Lục Niệm Nhất không đơn thuần bị lừa gạt.

Nhìn kỹ thì vẫn thấy được sự khác biệt giữa hai người. "Đại ca, hai vị tiểu mỹ nữ." Mộc Hoa chào hỏi.

Lục Niệm Nhất không lên tiếng, Đóa Đóa lại đánh giá người đàn ông trước mắt.

Mộc Hoa nhận ra một ánh nhìn, cũng nhìn về phía Đóa Đóa, vừa nhìn đã có chút không rời mắt nổi.

Cô nhóc trước mắt thực sự sinh ra rất thủy linh, là loại mắt hạnh tròn vo, đồng tử đặc biệt đen láy, trông cực kỳ xinh đẹp.

Nhất cử nhất động, nụ cười hay cái nhíu mày đều quyến rũ chết người.

Chỉ là nhìn thoáng qua một cái, hắn liền thu hồi ánh mắt. "Đại ca, sao không giới thiệu một chút?" Mộc Dung liếc nhìn Mộc Hoa: "Đây là bạn gái tôi Lục Niệm Nhất, em gái cô ấy, Lan Khuynh Tâm." "Lan

Khuynh Tâm, tôi thấy Lan Khuynh Thành (nghiêng thành) hợp với cô hơn." "Ui chao, cũng có mắt thẩm mỹ đấy chứ nhỉ." Đóa Đóa ánh mắt sáng rực nhìn Mộc Hoa, tiến lên hai bước.

Đóa Đóa dáng người cao ráo, nhưng dù sao cũng là con gái, vẫn thấp hơn Mộc Hoa một chút, nói chuyện với hắn cũng chỉ có thể hơi ngẩng đầu.

Theo bản năng, Mộc Hoa lùi lại một chút, nhưng mùi hương trên người thiếu nữ vẫn truyền tới, không phải mùi nước hoa gì, mà là một loại mùi thơm cơ thể nhàn nhạt, đặc biệt thanh tân.

Tai Mộc Hoa hơi đỏ lên: "Đó là tự nhiên, ánh mắt thưởng thức cái đẹp của mọi người đều giống nhau." "Tránh tôi làm gì?" "Lan tiểu thư nói đùa, sao tôi lại tránh cô chứ." "Tôi đã bảo mà, tượng như tôi đây là mỹ thiếu nữ thanh xuân vô địch, lẽ ra phải là người gặp người yêu mới đúng, sao có thể có người tránh tôi chứ." Đóa Đóa nháy mắt với Mộc Hoa. "Lan tiểu thư thật là phong thú.

Có điều tôi biết một câu nói xưa, đàn bà càng đẹp càng có độc, không đụng vào được." "Câu này cũng không hoàn toàn chính xác, không phải đàn bà đẹp không đụng vào được, mà là người đàn ông đó không có bản lĩnh chế ngự cô ta, nếu không thì mấy câu như trai tài gái sắc ở đâu ra, chắc không phải do tổ tiên chúng ta bịa ra đâu nhỉ." "Lan tiểu thư cao kiến, là tôi ngu muội rồi." "Đóa Đóa, đi thôi." Lục Niệm Nhất thấy Đóa Đóa trò chuyện hăng say với người ta, không khỏi thúc giục.

Đóa Đóa nở một nụ cười rạng rỡ với Mộc Hoa, lúc này mới quay về bên cạnh Lục Niệm Nhất. "Đại ca, hôm nào Tam đệ mời mọi người đến nhà ăn cơm, anh lần này về vội vàng, chúng ta đều không có cơ hội liên lạc tình cảm, đến lúc đó còn mời Lục tiểu thư và Lan tiểu thư quang lâm." Mộc Dung mím môi nhàn nhạt: "Được." Lục

Niệm Nhất gật đầu, Đóa Đóa thì cười híp mắt nói: "Đương nhiên là phải đi rồi, trai đẹp mời khách, mỹ nữ tự nhiên là phải nhận lời." Cửa lớn vừa đóng lại, Lục Niệm Nhất túm lấy Đóa Đóa hỏi: "Đóa Đóa, em lại đang có ý đồ gì đấy?" "Chị, chị đừng nghĩ em thành loại con gái tâm cơ được không?

Chương 1155

Em chỉ thuần túy tán gẫu với người ta, thuận tiện thăm dò mị lực của bản cô nương một chút, quả nhiên không ngoài dự đoán, vẫn là miểu sát (hạ gục trong nháy mắt)." "Con nhóc thối, chẳng lẽ em còn định dùng lại chiêu cũ với người ta?" "Thử rồi, không khả thi lắm, vị Tam thiếu gia này có não hơn tên Nhị thiếu gia kia nhiều, không dễ đối phó như vậy, Điểm Điểm nhà em không có đất dụng võ rồi, anh Mộc Đầu gặp phải một cục xương cứng rồi đấy." "Có điều anh Mộc Đầu đừng sợ, em sẽ giúp anh xuất mưu bày kế, là người thì chắc chắn sẽ có điểm yếu." "Đóa Đóa, sao anh có cảm giác em đang cướp lời thoại của anh vậy." Lục Niệm Nhất dở khóc dở cười. "Ui chao, chị em mình đồng lòng mà, em là nể mặt chị nên mới giúp anh Mộc Đầu đấy, chị cứ yên tâm, em tuyệt đối không có bất kỳ hứng thú nào với bạn trai chị đâu." Lục Niệm Nhất vỗ đầu cô một cái: "Em đang nghĩ linh tinh gì thế hả?" "Không phải có câu nói thế này sao?

Phòng cháy phòng trộm phòng bạn thân, em tuy là em gái chị, nhưng cũng chẳng khác gì bạn thân, chị đưa em đến nhà bạn trai chị, là mạo hiểm lớn lắm đấy." "Anh Mộc Đầu, anh thấy em đẹp hay chị em đẹp a?" Đóa Đóa hỏi.

Lục Niệm Nhất cũng khoanh tay trước ngực nhìn Mộc Dung, không biết tên khúc gỗ này sẽ trả lời thế nào. "Ha ha, đương nhiên là Nhất Nhất nhà chúng tôi xinh đẹp nhất rồi, trong mắt tình nhân hóa Tây Thi, em tìm tôi trả lời câu hỏi này là tìm sai người rồi." "Đáng ghét, không khoe ân ái thì chết à." Đóa Đóa oán thầm.

Sau đó xoay một vòng nhỏ tại chỗ, hơi vuốt mái tóc dài, phong tình vạn chủng đứng trước mặt Mộc Dung: "Nói thật đi, anh Mộc Đầu, anh thực sự không có một chút xíu ý tứ nào với em sao?

Phải nói thật nha." Nhìn ánh mắt đầy ẩn ý của Lục Niệm Nhất, Mộc Dung vái lạy Đóa Đóa: "Đóa Đóa, em đừng đùa anh Mộc Đầu của em nữa được không?

Anh sắp bị em đùa chết rồi." "Hừ, thôi được rồi, tha cho anh một mạng." "Được rồi, đừng nói hươu nói vượn nữa, mau về ngủ đi." "Ngủ gì chứ, em dắt Điểm Điểm nhà em đi chạy bộ đây, để nó phấn chấn tinh thần, tùy thời chuẩn bị tác chiến." Ngoài cửa, Mộc Hoa nhìn bóng lưng mấy người bọn họ, trong mắt lộ ra một vẻ thích thú.

Mộc Dung lần này trở về, mục đích rất rõ ràng, chính là cứu binh mà lão già tìm về.

Muốn lấy Mộc gia, cũng không hỏi xem hắn rốt cuộc có đồng ý hay không.

Công ty hắn vất vả kinh doanh bao nhiêu năm nay, sao có thể nhẹ nhàng dâng tặng cho người khác.

Hắn nói với người đàn ông bên cạnh: "Đồ tôi bảo cậu chuẩn bị đã chuẩn bị xong chưa?" "Tam thiếu gia, đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta đi đâu?" "Đến nhà Nhị thiếu gia, nghe nói hôm nay trong nhà xảy ra một chuyện thú vị, chúng ta đi xem sao." Mộc Hoa đến nhà Mộc Lăng, Mộc Lăng đang nằm dặt dẹo trên ghế sô pha, cả người phiền toái không chịu nổi, vừa thấy Mộc Hoa đi vào, mắt hắn trừng tròn vo: "Mày tới đây làm gì?" Nói rồi nhìn về phía vệ sĩ bên cạnh: "Các người làm việc kiểu gì thế?

Sao không có sự đồng ý của tao đã tùy tiện cho người vào." "Nhị ca, anh đừng trách cậu ta, là em không cho họ thông báo với anh, nghe nói anh bị thương, em làm em trai tự nhiên là phải đến thăm anh rồi." Mộc Hoa ngồi xuống đối diện Mộc Lăng, hai chân vắt chéo tao nhã, trên mặt mang nụ cười thương hiệu của hắn.

Cái tên hổ mặt cười này, hắn mà có lòng tốt thế thì lạ, hắn chỉ mong anh không xong thì có.

Mộc Lăng lạnh lùng nói: "Tao thấy mày đến xem trò cười thì có." "Nhị ca nói vậy hơi quá rồi, chúng ta dù sao cũng là anh em, đánh gãy xương còn dính gân, từ nhỏ vẫn cùng nhau lớn lên, trong đó là có tình nghĩa.

Ngược lại, thời gian chúng ta ở chung với đại ca cũng không nhiều." Nói như vậy, Mộc Lăng ngược lại cũng cảm thấy đúng là như thế, lúc này, hai người bọn họ ngàn vạn lần không thể nội bộ lục đục, nếu không sẽ hời cho Mộc Dung.

Nghĩ vậy, thái độ của hắn so với trước đó đã hơi tốt hơn một chút: "Vậy thì mày đúng là coi tao là anh hai của mày thật, sao trước giờ tao không phát hiện ra nhỉ." "Đây không phải vấn đề coi hay không, mà chúng ta vốn dĩ là như thế, em chẳng phải đã đến thăm anh rồi sao." "Được rồi, mày đến chỗ tao rốt cuộc là muốn làm gì?

Chúng ta cũng đừng vòng vo nữa." Mộc Lăng xưa nay không có kiên nhẫn.

Chỉ điểm này thôi, hắn đã kém Mộc Hoa mười vạn tám ngàn dặm.

Mộc Lăng cười nói: "Nhị ca, em thực sự chỉ là đến quan tâm thương thế của anh một chút, hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao anh lại bị thương thành như vậy?" "Nhắc đến chuyện này tao lại điên tiết, mày không biết con nhỏ Đóa Đóa kia rốt cuộc đáng ghét cỡ nào đâu, người thì nhỏ nhưng quỷ kế đa đoan lắm." Vừa nhớ tới con nhóc chết tiệt đó, Mộc Lăng liền hận đến nghiến răng nghiến lợi, sẽ có một ngày, hắn bắt nó phải quỳ xuống cầu xin tha thứ, trả lại toàn bộ những gì nó gây ra cho hắn.

Hắn sẽ chuẩn bị vài con chó béc-giê cho nó, để nó cũng nếm thử mùi vị bị chó đuổi.

Mộc Hoa nhất thời chưa hiểu: "Ai là Đóa Đóa?" "Chính là con em gái của bạn gái Mộc Dung ấy?" "Không phải tên là Lan Khuynh Tâm sao?" Mộc Hoa nhớ Mộc Dung giới thiệu như vậy. "Lan Khuynh Tâm cái gì, gọi là Đóa Đóa, cô gái xinh đẹp như tiên nữ ấy, nó đáng ghét lắm, bên cạnh dắt theo một con chó ngao Tây Tạng cao hơn một mét, đặt cái tên buồn nôn là Điểm Điểm, nghe nói là quân khuyển, vết thương trên người tao đều là do nó làm, đuổi tao chạy vòng quanh sân hơn nửa tiếng đồng hồ." "Bọn nó mấy người mặc kệ không quan tâm, đứng một bên cắn hạt dưa xem kịch hay, cái thù này tao có thể nhớ cả đời." "Đại ca không ở đó sao?

Sao lại dung túng bọn họ như vậy." "Thằng Mộc Dung đó lại càng là kẻ tâm địa đen tối, nó về biết chuyện này, không những không quản, còn che chở khắp nơi, ngay cả ông già cũng không giúp tao, cái nhà này sắp loạn thật rồi." Nghe đến đây, Mộc Hoa đại khái đã hiểu, không cần nghĩ cũng biết là chuyện gì, hai cô gái bên cạnh Mộc Dung xinh đẹp như tiên, cái tính háo sắc của Mộc Lăng, nhất định là nhân lúc Mộc Dung không có mặt mà mò đến, kết quả là trộm gà không thành còn mất nắm gạo, bị người ta chỉnh cho một trận.

Hôm nay cô nhóc kia còn nháy mắt với hắn, chưa biết chừng trong lòng đang nghĩ cách chỉnh hắn thế nào.

A, đúng là thú vị thật. "Vậy thì đúng là quá không ra thể thống gì rồi, hôm nay em nhìn thấy hai cô gái kia rồi, bọn họ vẫn lành lặn, nhìn qua là biết lỗi của bọn họ." "Chính thế, mày nhìn ra được vấn đề, mà ông già lại thiên vị không quản, mày nói có tức không." Mộc Hoa vỗ vỗ vai Mộc Lăng, an ủi: "Nhị ca, chúng ta đừng tùy tiện đi chọc vào hai cô gái đó, đây không phải chính sự trước mắt của chúng ta, đợi sau này anh trở thành người thừa kế Mộc gia, muốn cô gái thế nào mà chẳng có, nói không chừng Mộc Dung còn phải ngoan ngoãn dâng tặng cho anh." Câu này Mộc Lăng thích nghe.

Hắn cười âm hiểm: "Mộc Dung, là nó tự mình muốn quay lại, đang yên đang lành ở nước ngoài không chịu, cứ nhất định phải quay về tranh vũng nước đục này." "Nhị ca, anh ấy dù sao cũng là một phần tử của Mộc gia, việc anh ấy trở về là bình thường, điều anh ấy làm sai nhất chính là, dung túng cho hai cô gái bên cạnh hành hung, cái này thì quá đáng rồi, không thể ỷ vào việc là đại thiếu gia Mộc gia mà làm bậy được." Mộc Hoa luôn giữ được sự tu dưỡng tốt, lúc nào nói chuyện cũng cười híp mắt. "Đúng thế, tao chưa từng thấy ai không biết xấu hổ như vậy." "Haizz, đó cũng là chuyện không còn cách nào, ai bảo anh ấy là đích trưởng tử của Mộc gia, anh ấy vừa sinh ra đã cao quý hơn chúng ta, chúng ta chỉ là con ngoài giá thú của cha, định mệnh là phải chịu chút ấm ức, chúng ta nhẫn nhịn bao nhiêu năm rồi, nhẫn thêm chút nữa cũng chẳng sao." Mộc Hoa thất vọng nói. "Hôm nay ở công ty em cũng bị mắng một trận, hiện tại đại ca là Quyền chủ tịch của Mộc thị, tất cả mọi thứ đều nằm trong sự kiểm soát của anh ấy." Mộc Lăng suýt chút nữa tức đến nhảy dựng lên, không thể tin nổi nói: "Ông già đưa cái ghế Chủ tịch cho nó rồi?" Mộc Hoa kinh ngạc nhướn mày: "Nhị ca anh không biết chuyện này sao?" Mộc Lăng mặt mày âm trầm, hắn làm sao mà biết được, hai ngày nay hắn đều không đến công ty, căn bản không biết chuyện này. "Nhị ca, đại ca vừa đến công ty đã triệu tập người phụ trách các bộ phận đi họp, sau này chuyện lớn chuyện nhỏ toàn bộ đều phải báo cáo trực tiếp với anh ấy, người phụ trách các bộ phận không còn quyền quyết sách nữa, ngay cả em cũng vậy." "Nó dựa vào cái gì, nó tưởng tập đoàn Mộc thị là do một mình nó mở chắc?

Đúng là quá đáng." "Hôm nay em cũng đến nhắc nhở Nhị ca một chút, tân quan nhận chức ba đốm lửa, sau này chúng ta cố gắng đừng chọc vào anh ấy, nếu không thì chúng ta lãnh đủ." "Vậy thì cứ để nó một mình độc đại sao, nó rời khỏi Mộc gia bao nhiêu năm nay, cái khẩu vị này ngược lại chẳng nhỏ chút nào, một mình đã muốn nuốt trọn cả cái Lục gia (Mộc gia)." Thấy đã khơi dậy được lửa giận của Mộc Lăng, Mộc Hoa dừng lại, lảng sang chuyện khác: "Nhị ca, thời gian không còn sớm nữa, em cũng không làm phiền anh nghỉ ngơi, anh dưỡng cho khỏe người mới có thể sớm đến công ty đi làm." "Chú Ba à, chú khôn ngoan lên cho tôi một chút, chú đường đường là Tổng giám đốc tập đoàn Mộc thị, chẳng lẽ lại để nó là một cái Quyền chủ tịch đè đầu cưỡi cổ sao, mấy ngày tôi không ở đó, chú phải trụ vững đấy." Mộc Hoa gật đầu: "Nhị ca, ngủ ngon, đừng nghĩ nhiều nữa, dưỡng bệnh cho tốt." Đi ra ngoài, người bên cạnh hắn không nhịn được hỏi: "Tam thiếu gia, Đại thiếu gia chẳng có bản lĩnh gì, chỉ biết chơi gái, ngài nói với hắn những lời này cũng vô dụng thôi, hắn chẳng làm được tích sự gì đâu." Mộc Hoa xua tay: "Không, tôi không cần hắn làm gì cả, hắn biết thêm phiền là tốt rồi, ngàn vạn lần đừng coi thường đồng đội ngu như heo, dùng tốt thì có thể có tác dụng lớn đấy." "Ngài là muốn để Nhị thiếu gia đi phân tán sự chú ý của Tam thiếu gia (ý chỉ Mộc Dung - chắc là Đại thiếu gia), để bọn họ đấu đá lưỡng bại câu thương rồi ngài mới ra tay." Mộc Hoa không trả lời trực diện, mà cười cao thâm khó lường: "Cậu phải tin rằng, ông anh hai thành sự không có bại sự có thừa này của tôi tuyệt đối sẽ làm chút gì đó, chuyện hắn làm tuyệt đối vượt xa sự tưởng tượng của chúng ta." Hiện tại ở cái thời điểm mấu chốt này, hắn cần phải thu tay lại, nếu không sẽ chỉ bại lộ quá nhiều.

Hắn phải tìm một kẻ xung phong chịu trận, không còn nghi ngờ gì nữa, cái tính cách như Mộc Lăng, tuyệt đối là sự lựa chọn tốt nhất. *** Mộc Dung mỗi ngày đi sớm về khuya, Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa hoặc là ở nhà, hoặc là ra ngoài du ngoạn, bất kể đi đến đâu, bên cạnh đều có Trình Thi Vũ và vệ sĩ đi theo.

Chỉ là ngàn phòng vạn phòng, vẫn xảy ra vấn đề.

Ngay khi mấy người ăn xong món ăn vặt bên đường, chuẩn bị về nhà thì một chiếc xe tải lớn lao thẳng về phía họ, gần đến trước mặt cũng không có dấu hiệu phanh lại chút nào.

Đóa Đóa là người đầu tiên nhận ra điều không ổn, trong mắt xẹt qua một tia hoảng loạn, hét lên với họ: "Chị, Thi Vũ, hai người mau tránh ra." Lục Niệm Nhất và Trình Thi Vũ phản ứng chậm một chút, Đóa Đóa vốn đi đằng trước, đành phải quay đầu lại lao về phía hai người họ.

Đáng tiếc giữa họ còn cách một đoạn, Đóa Đóa đẩy Lục Niệm Nhất sang một bên, đợi khi quay đầu lại cứu Trình Thi Vũ thì vẫn chậm một bước, vừa kéo được tay cô bé, xe đã tông tới. "Đóa Đóa!" Lục Niệm Nhất hét lớn.

Chiếc xe chỉ sượt qua người Đóa Đóa, Đóa Đóa lăn hai vòng trên đất rồi đứng dậy, nhưng Trình Thi Vũ tội nghiệp lại không may mắn như vậy, trực tiếp bị tông bay.

Chiếc xe căn bản không dừng lại, trực tiếp lái xe bỏ trốn. "Tiểu Thi Vũ." Đóa Đóa là người đầu tiên chạy tới.

Trình Thi Vũ ngã trong vũng máu, nhìn Đóa Đóa một cái, chưa kịp nói gì đã hôn mê bất tỉnh.

Đóa Đóa nhìn bộ dạng này của cô bé, nước mắt cứ thế tuôn rơi, chân tay luống cuống vô cùng, căn bản không dám tùy tiện di chuyển cô bé. "Tiểu Thi Vũ, em nhất định phải cầm cự, cầm cự, nghĩ đến anh A Lê của em đi, anh ấy còn đợi em lớn lên, cưới em đấy, em ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện." "Nếu em xảy ra chuyện, anh ấy nhất định sẽ phát điên mất." "Tiểu Thi Vũ, hu hu, em nhất định phải bình an, em là một cô gái tốt biết bao." Vệ sĩ luôn giữ khoảng cách với họ một đoạn, đợi khi chạy tới thì đã không còn kịp nữa rồi.

Sắc mặt Lục Niệm Nhất trắng bệch, vội vàng gọi điện cấp cứu.

Chương 1156

Vệ sĩ cũng vội gọi điện cho Mộc Dung, Mộc Dung đang họp, nhận điện thoại của vệ sĩ sắc mặt đại biến, không màng gì cả trực tiếp đứng dậy, lập tức đình chỉ cuộc họp, ra hiệu cho Trần Lê rồi hai người vội vã rời khỏi phòng họp. "Đại ca, thế này là sao, cuộc họp mới được một nửa, tiếp theo còn có nghị trình quan trọng hơn nữa." Mộc Hoa đuổi theo ra ngoài.

Ánh mắt sắc bén của Mộc Dung rơi trên người Mộc Hoa, từ kẽ răng rít ra một câu: "Chuyện này tốt nhất đừng có liên quan đến cậu, nếu không tôi nhất định không tha cho cậu đâu." "Đại ca, anh đang nói gì vậy?

Em nghe không hiểu." Mộc Hoa mù tịt. "Tốt nhất đúng như lời cậu nói, tránh ra cho tôi." Mộc Hoa không động đậy, Mộc Dung đẩy hắn ra, cùng Trần Lê vội vã rời đi.

Khóe miệng Mộc Hoa nhếch lên một nụ cười, xem ra ông anh hai ngốc nghếch kia của hắn thật sự hành động rồi, làm Mộc Dung tức giận thành cái dạng này. "Thiếu gia, rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi?" Trần Lê cảm thấy trong lòng hoảng loạn vô cớ, cứ cảm thấy chuyện này có liên quan đến mình. "Ba cô gái gặp tai nạn xe, hiện tại người bị thương nghiêm trọng nhất là Thi Vũ." Mộc Dung nói.

Trần Lê suýt chút nữa đứng không vững, trái tim thắt lại: "Sao lại như vậy?" Sáng nay lúc anh ra khỏi cửa, cô nhóc đó còn cười ngọt ngào bảo anh làm việc cho tốt.

Vậy mà chỉ trong nháy mắt đã xảy ra tai nạn xe, Thiếu gia xưa nay không thích nói quá, anh ấy nói nghiêm trọng, vậy chắc chắn là nguy kịch rồi.

Tiểu Thi Vũ của anh.

Mộc Dung đặt một tay lên vai Trần Lê: "Đừng vội, chúng ta qua xem tình hình thế nào đã." Khi hai người vội vã đến bệnh viện, Trình Thi Vũ đang được cấp cứu, bên ngoài chỉ có Lục Niệm Nhất và hai vệ sĩ đang đợi.

Cơ thể nhỏ bé của cô co rúm trên ghế, trông như một con thú nhỏ bị vứt bỏ, đáng thương vô cùng.

Tim Mộc Dung chợt đau nhói, lập tức đi tới, đặt tay lên vai cô. "Nhất Nhất." Lục Niệm Nhất nghe thấy giọng nói của Mộc Dung, ngẩn ngơ ngẩng đầu lên, chỉ mấp máy môi, nhưng không nói được chữ nào.

Mộc Dung ngồi xuống bên cạnh cô, nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của cô: "Không sao rồi, anh đến rồi." Giọng Lục Niệm Nhất có chút khàn khàn, nhưng đầu óc vẫn còn rất tỉnh táo, kể lại toàn bộ những gì mình nhớ được cho Mộc Dung: "Mộc Đầu, kiểu dáng xe và biển số xe em đều nhớ kỹ rồi, anh mau cho người đi tra đi, căn bản không phải tai nạn giao thông gì cả, là cố ý nhắm vào chúng em." "Được, anh sẽ cho người đi tra, Đóa Đóa đâu?" "Đóa Đóa vì cứu bọn em nên cũng bị thương chút ít, vệ sĩ đưa em ấy đi xử lý vết thương rồi." Trần Lê đứng như tượng điêu khắc trước cửa phòng cấp cứu, từ lúc đến đây, anh chưa nói một câu nào. "Nhất Nhất, em ở đây một mình được không?

Anh đi xem Đóa Đóa, rồi tìm bác sĩ tìm hiểu tình hình một chút." "Anh đi đi, em không sao." Lục Niệm Nhất nhìn Mộc Dung đầy khích lệ.

Mộc Dung đặt một nụ hôn lên trán cô, lúc này mới rời đi.

Lục Niệm Nhất vốn định an ủi Trần Lê vài câu, nhưng hiện tại lúc này, nếu Thi Vũ không khỏe lại được, nói nhiều cũng vô dụng.

Bên phía Đóa Đóa cũng ổn, chỉ là tay bị gãy xương, trên người bị vài vết trầy xước, bác sĩ đã xử lý cho cô rồi. "Anh Mộc Đầu, em không sao, anh đi làm việc của anh đi." Đóa Đóa mím môi, nhớ tới cảnh tượng không lâu trước đó cũng hận đến nghiến răng nghiến lợi. "Được, vậy lát nữa em đi tìm chị em nhé." Đóa Đóa băng bó xong liền đi đến cửa phòng cấp cứu tìm Lục Niệm Nhất, đèn phòng cấp cứu vẫn chưa tắt, Đóa Đóa nhìn Trần Lê, trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu từng cơn.

Chỉ kém một chút nữa thôi là cô đã có thể cứu được Trình Thi Vũ, nếu động tác của cô nhanh hơn chút nữa, sự việc tuyệt đối sẽ không diễn biến thành thế này.

Cô luôn cảm thấy mình rất lợi hại, nhưng khi sự cố ập đến, cô mới biết mình thực ra cũng rất nhỏ bé. "Đóa Đóa, em đừng có gánh nặng tâm lý, em đã làm rất tốt rồi." Lục Niệm Nhất biết Đóa Đóa đang nghĩ gì, không khỏi an ủi.

Nếu không phải có cô bé, chắc chắn cô cũng đang nằm trong phòng cấp cứu giống như Trình Thi Vũ rồi. "Chị, thực ra em chẳng mạnh chút nào cả." Đóa Đóa cúi đầu ủ rũ. "Đóa Đóa, em đừng như vậy, hôm nay nếu không có em, chị cũng tiêu đời rồi, em đã làm rất tốt rồi." Cô gái hơn mười tuổi nhà người ta thì làm được gì chứ, cô gái nhà họ thì khác, đều có thể cứu mạng người rồi.

Đóa Đóa không nói gì nữa, dựa vào người Lục Niệm Nhất, nước mắt lưng tròng.

Mãi đến mười một giờ đêm, cửa phòng phẫu thuật cuối cùng cũng mở ra. "Bác sĩ, bệnh nhân thế nào rồi?" Trần Lê lập tức nôn nóng hỏi. "Tiên sinh, phẫu thuật rất thành công, bệnh nhân tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng tai nạn xe làm tổn thương đại não, gây ra chấn động não, bao giờ tỉnh lại vẫn là một ẩn số." Chân Trần Lê mềm nhũn: "Ý ông là gì?

Ông nói là... cô ấy rất có thể trở thành người sống thực vật?" "Theo tình hình hiện tại thì đúng là như vậy, nhưng y học có rất nhiều kỳ tích, bệnh nhân ngày nào đó tỉnh lại cũng không nói trước được." Trần Lê không nói gì nữa, anh biết rõ, đây chỉ là lời an ủi của bác sĩ mà thôi. "Anh A Lê, anh cũng đừng bi quan quá.

Chúng ta có thể đưa Thi Vũ về thành phố A, sau đó em sẽ liên hệ bác sĩ giỏi nhất cho anh.

Bà ngoại em có một người bạn thân là một bác sĩ thiên tài rất ưu tú.

Năm xưa bà ngoại em cũng từng bị tai nạn xe rất nghiêm trọng, lúc thoi thóp sắp chết chính là ông ấy đã kéo bà ngoại từ quỷ môn quan trở về." "Cảm ơn Đóa Đóa tiểu thư." "Anh A Lê, em phải nói lời xin lỗi với anh.

Em chỉ chậm một chút xíu nữa thôi là đã có thể cứu được Thi Vũ rồi, là do em quá chậm chạp." Trần Lê lắc đầu: "Đóa Đóa tiểu thư, đây không phải lỗi của cô, cô đừng nói những lời như vậy, tôi không nhận nổi đâu." Y tá đẩy Trình Thi Vũ ra, Trần Lê vội vàng đi theo y tá cùng đẩy Trình Thi Vũ vào phòng bệnh.

Đóa Đóa vẫn cảm thấy khó chịu, Lục Niệm Nhất chỉ đành ôm lấy cô bé.

Cùng lúc đó.

Mộc Dung hùng hùng hổ hổ xông vào nhà Mộc Chấn Hoa, người làm dưới nhà làm cách nào cũng không ngăn được.

Trong phòng khách đang đốt hương trầm, Mộc Chấn Hoa nhắm mắt dựa vào sô pha, quản gia đang bóp vai cho ông ta.

Quản gia nghe thấy tiếng động, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy bộ dạng đằng đằng sát khí của Mộc Dung, giống như sát thần đến từ địa ngục, quả thực khiến người ta sợ hãi.

Ông ta vừa định ngăn cản thì Mộc Dung đã đập mạnh mấy cái lên bàn trà trước mặt sô pha, không chút khách khí nói: "Ông già, tỉnh lại cho tôi." "Đại thiếu gia, lúc này sao cậu lại đến đây?" Mộc Dung không lên tiếng, ánh mắt âm trầm cứ tập trung lên người Mộc Chấn Hoa.

Chương 1157

Tất cả mọi chuyện ngày hôm nay, Mộc Chấn Hoa là kẻ đầu sỏ gây tội lớn nhất, đều là nghiệp chướng do sự phong lưu đa tình của ông ta gây ra. "Đại thiếu gia, có chuyện gì ngày mai hãy nói.

Mấy hôm nay ông chủ vẫn luôn nghỉ ngơi không tốt, hôm nay khó khăn lắm mới ngủ được, nếu bị đánh thức, e rằng tối nay lại mất ngủ." Mộc Dung mặc kệ, tiếp tục gõ mạnh lên bàn trà, đĩa trái cây trên bàn cũng rung lên bần bật.

Mộc Chấn Hoa cuối cùng cũng bị đánh thức, ông ta nhíu mày không vui, nhưng vì cơ thể không khỏe nên nói chuyện cũng chẳng có bao nhiêu sức lực: "Mộc Dung, con lại làm cái gì vậy?

Trời có sập xuống cũng đâu cần con phải như thế này." "Con trai của ông ông rốt cuộc có quản hay không?

Không quản thì tôi quản thay ông!" Mộc Dung đỏ ngầu đôi mắt gầm lên.

Mộc Chấn Hoa ngồi thẳng dậy, nhìn con trai cả như vậy liền biết chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn: "Tên khốn nào lại chọc giận con rồi?" "Chọc tôi không vui?

Ông già, tôi chỉ cần một câu của ông thôi, tôi muốn bọn chúng chết, ông có đồng ý không?" "Bọn chúng là ai?" "Còn có thể là ai?

Hai đứa con trai quý hóa của ông đấy." Sắc mặt Mộc Chấn Hoa đột nhiên trầm xuống, tức đến mức run rẩy, ông ta chỉ tay vào Mộc Dung: "Con lại muốn làm gì?

Ta đã dung túng cho các con xử lý chúng nó, con còn muốn thế nào nữa?" Bất kể là ở thành phố A hay ở Singapore, hai lần Mộc Lăng xảy ra chuyện, ông ta đều biết trong đó không thiếu bàn tay của Mộc Dung.

Ở công ty, Mộc Dung ép người quá đáng, Mộc Hoa oán than dậy đất, ông ta cũng hoàn toàn không để ý.

Ông ta dung túng như vậy là vì cảm thấy có lỗi với hai mẹ con Mộc Dung. "Đó là việc của ông, tôi muốn mạng của bọn chúng là việc của tôi." "Mộc Dung, giữ lại mạng cho chúng nó là giới hạn cuối cùng của ta.

Chúng nó là anh em của con, con cứ nhất định bắt ta phải trơ mắt nhìn anh em các con tương tàn sao?

Ta còn chưa chết, đợi ta chết rồi, các con muốn làm gì thì tùy, nhưng ta mà còn sống thì ta không thể nhìn cảnh này được." Dù con trai có không ra gì thì cũng là con của ông ta, ông ta không làm được việc trơ mắt nhìn chúng đi chết. "Mộc Chấn Hoa, đó là giới hạn của ông chứ không phải giới hạn của tôi." Nếu thật sự chứng minh được là bọn chúng ra tay độc ác, anh không ngại tiễn bọn chúng đi chết.

Vừa nhớ tới chuyện hôm nay anh liền không kìm được phẫn nộ, nếu không phải Đóa Đóa thân thủ nhanh nhẹn đẩy Lục Niệm Nhất ra, vậy thì hôm nay người nằm trên giường bệnh chính là Lục Niệm Nhất. "Mộc Dung!" Mộc Chấn Hoa trừng mắt nhìn Mộc Dung. "Mộc Chấn Hoa, đây đều là nghiệp chướng ông gây ra, là ông không quản được nửa thân dưới của mình, ông không có việc gì làm thì sinh nhiều con trai như vậy để làm gì?" Mộc Dung không chút lưu tình chỉ trích. "Người cũng đã sinh ra rồi, con còn muốn ta làm thế nào?

Là muốn ta tự tay bóp chết chúng nó sao?" "Ông mà có thể đại nghĩa diệt thân thì tôi lại vui vẻ mong chờ đấy." "Mộc Dung!" Tiếng của hai cha con người này to hơn người kia, nồng nặc mùi thuốc súng, dường như chiến tranh sẽ bùng nổ chỉ trong chớp mắt.

Quản gia che miệng ho khan một tiếng thật mạnh: "Đại thiếu gia, có chuyện gì chúng ta bình tĩnh lại nói, tranh cãi không giải quyết được vấn đề đâu, có chuyện gì thì từ từ nói." "Bất kể là mẹ tôi hay là tôi, chúng tôi vẫn luôn nể tình chút máu mủ huyết thống ít ỏi này, nhưng bọn chúng lại không nghĩ như vậy.

Sự nhượng bộ của chúng tôi chỉ khiến bọn chúng được đằng chân lân đằng đầu, chuyện giết người phóng hỏa, bọn chúng có cái gì là không dám làm." Nhớ tới sự nhẫn nhịn của Trình Kiều những năm nay, Mộc Chấn Hoa hơi bình tĩnh lại một chút: "Vậy ít nhất con cũng phải nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Con cứ hồ đồ nổi nóng với ta như vậy thì có tác dụng gì?" Mộc Chấn Hoa hiện tại như lọt vào sương mù, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì. "Hôm nay Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa gặp tai nạn xe, một chiếc xe tải lớn trực tiếp lao thẳng về phía họ, là cố ý mưu sát." Mộc Chấn Hoa chợt đứng dậy, có chút căng thẳng hỏi: "Hai đứa nó vẫn ổn chứ?" "Lục Niệm Nhất không sao, cánh tay Đóa Đóa suýt thì phế, Thi Vũ bị chấn động não, cực kỳ có khả năng trở thành người thực vật, cả đời này không tỉnh lại được nữa." Mi tâm Mộc Chấn Hoa nhíu chặt đến mức có thể kẹp chết ruồi, ông ta nhắm mắt lại: "Là thằng hai làm hay thằng ba làm?" "Vẫn chưa xác định, phản chính cũng là một trong hai đứa chúng nó, tôi đã báo cảnh sát xử lý rồi, tin rằng rất nhanh sẽ có kết quả." "Đã báo cảnh sát rồi?" "Sao, ông còn muốn bao che cho bọn chúng à?

Ông còn muốn để bọn chúng bỏ thuốc ông thêm lần nữa hả?

Mộc Chấn Hoa, tôi thấy ông già hồ đồ thật rồi." "Mộc Dung, nói chuyện tử tế đi.

Ta biết con đang nóng giận, nhưng con ở đây nạt nộ ta thì có ích gì, tất cả những chuyện này chỉ là suy đoán của con, nói không chừng không phải chúng nó làm, chúng nó hẳn là chưa ngu đến mức làm chuyện lộ liễu như vậy." Mộc Dung cười lạnh: "Hai đứa con trai đó của ông xưa nay có bao giờ thông minh đâu.

Được rồi, chuyện tôi muốn nói cũng đã nói đến đây rồi, ông nếu còn muốn quản thì quản cho tốt, bảo bọn chúng kẹp chặt đuôi mà làm người, đừng có đến chọc tôi, nếu không tôi sẽ tiễn từng đứa một xuống địa ngục." "Hôm nay tôi đến cũng không phải để trưng cầu ý kiến của ông, tôi chỉ đến thông báo cho ông biết, để ông có sự chuẩn bị tâm lý, tránh cho đến lúc con trai bảo bối của ông ngồi tù mọt gông hoặc là phơi thây ngoài đường, ông lại lỡ một hơi thở không ra hơi, như vậy lại thành lỗi của tôi." Mộc Dung nói xong, mang theo một thân đầy sự lạnh lùng và nộ hỏa rời đi.

Mộc Chấn Hoa ôm ngực, có lẽ đã bị đứa con nghịch tử này chọc tức đến mức tê liệt rồi, hôm nay ngược lại không tức giận như mọi khi nữa, ông ta vô lực xoa xoa thái dương: "Nếu biết có ngày hôm nay, tuyệt đối sẽ không sinh mấy đứa nghịch tử này ra." "Lão gia, chuyện của các thiếu gia cứ để họ tự giải quyết đi ạ, ngài che chở được một lúc, không che chở được một đời." Mộc Chấn Hoa không lên tiếng, qua hồi lâu mới đáp: "Đúng vậy, mấy năm nay thật ra ta vẫn luôn nghĩ, người thừa kế của Mộc gia chỉ có một, nếu không thể chung sống hòa bình, ta cũng chẳng quản nổi nữa, muốn sống muốn chết, tùy bọn chúng đi." Khi Mộc Dung từ nhà Mộc Chấn Hoa đi ra, lại trực tiếp đến cục cảnh sát một chuyến.

Camera giám sát rất rõ ràng, chính là cố ý mưu sát, chiếc xe đó thực ra vẫn luôn đậu ở trong góc, nhìn thấy nhóm Lục Niệm Nhất rời đi mới bắt đầu hành động.

Hơn nữa mục đích rất rõ ràng, trực tiếp lao thẳng vào ba người bọn họ.

Xem xong camera giám sát, lòng bàn tay Mộc Dung cũng toát mồ hôi, không dám tưởng tượng, nếu không phải có Đóa Đóa, Lục Niệm Nhất khẳng định cũng gục rồi.

Thật ra anh đã sớm dự liệu cuộc tranh đoạt gia sản này sẽ không thái bình, nhưng không ngờ bọn chúng dám hành động trắng trợn như vậy, đúng là ăn gan báo rồi. "Đại thiếu gia Mộc, chuyện này khẳng định là cố ý mưu sát rồi." Cảnh quan Tiểu Vương nói. "Điều tra triệt để Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia nhà họ Mộc, đặc biệt là điện thoại liên lạc gần đây của họ, xem họ liên lạc với ai, còn cả thân phận của tên tài xế kia nữa." "Đại thiếu gia, anh có chứng cứ gì không?" "Tôi chỉ bảo các anh điều tra, đâu có bảo các anh đi bắt người ngay, nhất thiết bắt tôi phải đưa ra chứng cứ gì sao?" "Đại thiếu gia, chuyện này e rằng..." Cảnh quan Vương mặt mũi có vài phần khó xử, Mộc gia chính là vua một cõi ở nơi này, có vài chuyện thực sự rất khó làm.

Vị Nhị thiếu gia kia trước đây không ít lần phạm tội, nhưng cuối cùng đều không giải quyết được gì, đến mức bọn họ đều đạt thành một loại ngầm hiểu, đối với chuyện của hắn ta thì mắt nhắm mắt mở.

Rất nhiều lúc chỉ là làm cho có lệ, chứ chưa bao giờ thực sự làm căng. "E rằng cái gì?

Đây không phải là chức trách của các anh sao?" Mộc Dung ánh mắt hung ác nhìn cảnh quan. "Vậy tôi gọi điện cho Mộc lão gia trước đã." "Không cần gọi, tôi vừa từ chỗ ông ấy tới đây, cứ làm việc công bằng, tất cả mọi chuyện tôi chịu trách nhiệm." Mộc Dung giận không kìm được.

Lúc này, một người đàn ông trung niên vội vã đi tới, mắng Tiểu Vương: "Tiểu Vương, làm theo chỉ thị của Mộc đại thiếu gia, cần tra thế nào thì tra thế ấy, phạm tội thì phải chịu trách nhiệm." Nói xong, người đàn ông lại cung kính nói với Mộc Dung: "Ngại quá, đại thiếu gia, Tiểu Vương mới tới, nghiệp vụ chưa quen, cậu đừng chấp nhặt cậu ta, tôi biết phải làm thế nào rồi." Tiểu Vương bĩu môi, có chút không cam lòng nói: "Tôi biết rồi, Cục trưởng Lưu." Mộc gia gần đây xuất hiện biến động, người sáng suốt đều biết là sắp đổi chủ rồi.

Nghe nói vị đại thiếu gia này quanh năm ở nước ngoài, ở nước ngoài cũng có sự nghiệp riêng, là do Mộc lão gia chuyên môn gọi về, hiện tại đang là quyền chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn Mộc thị, Mộc lão gia thiên vị ai, người sáng suốt đều biết.

Nhị thiếu gia nhà họ Mộc chính là một tên khốn nạn, ai cũng biết, còn về Tam thiếu gia, xuất thân quá thấp kém, e rằng cũng không qua được cửa ải của các bô lão trong tộc Mộc gia.

Hơn nữa quy tắc của Mộc gia đặt ở đó, xưa nay đều là trưởng tử kế thừa vị trí gia chủ, Mộc Dung này không thể khinh thường được. "Đại thiếu gia, cậu yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ điều tra đến cùng, sớm ngày đưa hung thủ ra trước pháp luật, vừa có tin tức, tôi sẽ lập tức cho người thông báo với cậu." Mộc Dung thản nhiên liếc nhìn người trước mặt một cái: "Vậy tôi chờ tin tốt của các ông, Cục trưởng Lưu." "Có thể làm việc cho đại thiếu gia là vinh hạnh của tôi." Ngay lúc này, một người vội vã vào báo: "Cục trưởng Lưu, bên cảnh sát giao thông gọi điện tới, đã tìm thấy chiếc xe gây tai nạn rồi, chủ xe và xe cùng rơi xuống vực, tài xế tử vong tại chỗ, xe cũng nát bét." "Sao lại như vậy?" "Bên cảnh sát giao thông vẫn đang ở hiện trường, theo phán đoán sơ bộ, dây phanh xe bị phá hoại, dẫn đến việc không phanh được xe, trong lúc bỏ chạy đã lao xuống vực." Cục trưởng Lưu nhíu mày, xem ra tất cả chuyện này đều đã được lên kế hoạch tỉ mỉ, bây giờ thì chết không đối chứng rồi.

Chương 1158

Tên tài xế kia rõ ràng ngay từ đầu đã trở thành một quân cờ, đạt được mục đích liền bị người ta thủ tiêu.

E rằng còn khó tra chứng hơn trước. "Vậy thì bắt đầu tra từ bạn bè, người thân của tài xế, kiểu gì cũng sẽ có manh mối." Cục trưởng Lưu bảo đảm: "Yên tâm đi đại thiếu gia, chuyện này chúng tôi nhất định sẽ điều tra đến cùng." Mộc Dung dặn dò xong liền rời đi, người dưới trướng anh đã đi điều tra rồi, anh không thể nào giao phó loại chuyện này chỉ cho cục cảnh sát.

Cục trưởng Lưu cầm tập tài liệu trong tay đập vào đầu Tiểu Vương một cái: "Cậu có thể để ý chút được không, sao mà cứ đầu đất thế hả, chẳng biết linh hoạt xử lý công việc chút nào." "Không phải sếp nói sao, chuyện của Nhị thiếu gia Mộc gia chúng ta ít nhúng tay vào, vị đại thiếu gia này chúng ta cũng chưa từng gặp mà." "Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ, cái nhà họ Mộc này sắp đổi chủ rồi, chúng ta còn có thể xử lý công việc theo cách cũ được sao?

Cậu mở to mắt ra mà nhìn cho kỹ, đây mới là thái tử thật sự của Mộc gia, mấy tên Nhị thiếu gia Tam thiếu gia kia chỉ là hoàng tử, đều là phận bị nghiền ép thôi." Tiểu Vương ấm ức vô cùng, cậu ta chỉ là một nhân viên quèn, làm sao biết được mấy tin tức nội bộ này, sao lại trách lên đầu cậu ta chứ. "Tôi biết rồi, Cục trưởng Lưu, sau này tôi sẽ chú ý." Cục trưởng Lưu lại tức giận gõ đầu Tiểu Vương mấy cái nữa mới bực bội bỏ đi.

Mộc Dung đi thẳng đến bệnh viện, mấy người bọn họ đều vây quanh giường bệnh của Trình Thi Vũ, không ai rời đi. "Đóa Đóa, em mau chóng liên hệ với vị bác sĩ em nói đi, anh sẽ sắp xếp đưa Thi Vũ đến thành phố A, để cô ấy sớm được tiếp nhận điều trị tốt hơn." "Vâng ạ, anh Mộc Đầu." Đóa Đóa gật đầu. "Nhất Nhất, em và Đóa Đóa cũng rời đi cùng luôn đi, giúp anh chăm sóc Thi Vũ một chút, mẹ anh chưa quen thuộc với thành phố A, xử lý công việc không tiện, cần sự giúp đỡ của các em." Ánh mắt Lục Niệm Nhất thay đổi: "Mộc Dung, anh đừng hòng đẩy em ra, em đã đi theo anh đến đây rồi, anh lại bắt em về, chuyện này là không thể nào." "Nhất Nhất, đám người kia bây giờ cứ như chó điên vậy, chuyện lần này coi như các em may mắn, lần sau thì khó nói lắm, đừng bướng bỉnh." Bàn tay lớn của Mộc Dung đặt lên vai Lục Niệm Nhất, hơi dùng sức.

Lục Niệm Nhất ngẩng đầu nhìn Mộc Dung, mặc kệ tất cả đấm thùm thụp vào ngực anh, ra tay một chút cũng không nương tình: "Mộc Dung, em đã nói rồi, em không về, anh đừng có giở trò gì với em.

Nếu anh dám trói em về nước, vậy chúng ta chia tay ngay lập tức, Lục Niệm Nhất em nói được làm được, tuyệt không nói chơi, anh tốt nhất đừng thử.

Em không cần người bạn trai như thế này, vừa có chút khổ nạn liền nghĩ cách cách ly em ở bên ngoài." Mộc Dung sững sờ, cô nhóc này đúng là biết đoán, anh quả thực định trói cô về. "Lúc đầu em không muốn làm bạn gái anh chính là vì cảm thấy chuyện nhà anh là một đống rắc rối lớn, nhưng một khi em đã chọn anh, thì chứng tỏ em đã chuẩn bị sẵn sàng để chấp nhận tất cả những chuyện này rồi." Lục Niệm Nhất tức đến mức ngực phập phồng, vành mắt đỏ hoe, bộ dạng như sắp khóc đến nơi.

Có những chuyện khi thực sự trải qua, kỳ thực cũng không cảm thấy có gì to tát, không hề đáng sợ như trong tưởng tượng. "Nhất Nhất." Mộc Dung có chút hối hận rồi, lúc đầu nên kiên định một chút không cho cô đi theo.

Mời thần dễ tiễn thần khó, cô nhóc này đã quyết tâm rồi, đến cả lời đe dọa chia tay cũng nói ra.

Anh thật sự không dám thử, không biết tại sao, anh tin cô nhóc này nói được làm được.

Anh ôm Lục Niệm Nhất vào lòng, trong lòng tràn đầy cảm động, cô nhóc này luôn hết lần này đến lần khác khiến anh bất ngờ.

Trải qua chuyện đáng sợ như vậy, cô một chút cũng không sợ hãi, ngược lại còn lựa chọn muốn cùng anh kề vai sát cánh. "Nhất Nhất, anh phải làm sao với em đây?" Mộc Dung vuốt tóc Lục Niệm Nhất, có cảm giác vui sướng như tìm lại được của quý đã mất, may mà cô bình an vô sự, nếu không anh không dám tưởng tượng cô sẽ biến thành dạng gì. "Nên làm sao thì làm vậy thôi, đâu có nhiều chuyện phải xoắn xuýt thế, lần này là chúng ta sơ suất, sau này em và Đóa Đóa sẽ cố gắng hạn chế ra ngoài, không để bọn chúng có cơ hội ra tay với bọn em." Lục Niệm Nhất nói.

Không khuyên được Lục Niệm Nhất, Mộc Dung chỉ đành khuyên Đóa Đóa: "Vậy Đóa Đóa, em về trước đi." Hai cô nhóc này nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, anh không thể ăn nói với Lục Sâm được.

Đóa Đóa cũng lắc đầu: "Không đâu, chị em không về, em cũng không về, có em ở đây còn giúp đỡ được, nếu không có em, chị em lẻ loi đơn độc lắm." "Quyết định vậy đi, chỉ đưa Thi Vũ đến thành phố A, em và Đóa Đóa ở lại." Lục Niệm Nhất tổng kết lại.

Mộc Dung còn có thể nói gì nữa, cái gì cũng không nói được nữa rồi, con gái nhà họ Lục đừng nhìn tuổi còn nhỏ, trong lòng cực kỳ có chủ kiến, không phải anh có thể dễ dàng thuyết phục được.

Mộc Dung vỗ vai Trần Lê: "A Lê, vậy cậu đưa Thi Vũ về thành phố A trước đi, chuyện ở đây đừng quản nữa." "Thiếu gia, tôi cũng không về, Thi Vũ đến thành phố A tuyệt đối an toàn rồi, tôi đã hỏi bác sĩ, tình hình của cô ấy một chốc một lát cũng không tỉnh lại được, tôi có đi theo cũng vô dụng, tôi muốn ở lại bên cạnh cậu, tự mình tìm ra hung thủ đã làm hại Thi Vũ." Mộc Dung nhíu mày, khựng lại một lát, chỉ đành nói: "Người anh em tốt, ráng chịu đựng, Tiểu Thi Vũ là một cô bé lương thiện, nhất định sẽ khỏe lại thôi, đợi cô ấy tỉnh lại, tôi sẽ tổ chức cho hai người một đám cưới thật long trọng." "Vậy cảm ơn thiếu gia trước." Mộc Dung thở dài, nhìn Trình Thi Vũ một cái rồi đưa Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa rời khỏi bệnh viện, Trần Lê ở lại bệnh viện chăm sóc Trình Thi Vũ.

Trần Lê nắm lấy tay Trình Thi Vũ, nước mắt vẫn luôn cố gắng kìm nén cuối cùng cũng chảy xuống, anh vừa khóc vừa cười: "Tiểu Thi Vũ, em không được cười chê anh, đàn ông cũng biết rơi lệ đấy." "Bất kể bao giờ em tỉnh lại, vị trí vợ của anh đều để dành cho em.

Em ngủ một năm anh chăm sóc em một năm, mười năm anh chăm sóc em mười năm, cả đời thì anh sẽ chăm sóc em cả đời, lấy lời thề này làm chứng, nếu không sẽ cho anh đoạn tử tuyệt tôn." "Có những lời anh vẫn luôn không dám nói với em, vì em còn nhỏ, anh sợ dọa em sợ.

Anh lén nói cho em biết nhé, lúc em mới đến bên cạnh phu nhân là anh đã để ý em rồi.

Em lúc đó giống như một cô bé ăn mày, nhưng tắm rửa thay quần áo xong, hoạt bát y hệt một nàng công chúa nhỏ, lúc đó mắt anh nhìn đến đờ đẫn luôn.

Em lúc đó bẩm sinh còn ngốc nghếch cứ nhìn chằm chằm vào anh, em không biết anh ngượng đến thế nào đâu." Trần Lê hít mũi, tiếp tục nói: "Dù sao em cũng không có đường lựa chọn, đợi lúc em tỉnh lại không được chê anh râu ria xồm xoàm đâu đấy.

Tiểu Thi Vũ, đừng để anh đợi lâu quá, anh không muốn trở thành một ông già đâu, em phải thể tất cho anh nhiều một chút." ...

Trong phòng bệnh, Trần Lê cứ lải nhải mãi, đem hết những lời chôn chặt dưới đáy lòng bấy lâu nay nói ra hết.

Khi nhóm người Mộc Dung trở về Mộc gia thì trời đã sáng, Mộc Dung bảo Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa về nghỉ ngơi, còn anh trực tiếp dẫn vệ sĩ đến chỗ ở của Mộc Lăng.

Liêu Bích đã dậy, đang dùng bữa sáng, nhìn thấy Mộc Dung đi vào, trong mắt lóe lên một tia hoảng loạn nhưng rất nhanh đã trấn tĩnh lại.

Bà ta cười híp mắt nói: "Đại thiếu gia, chuyện này là thế nào?

Sao sáng sớm cậu đã dẫn người xông vào chỗ tôi, thế này không hợp quy củ đâu." Mộc Dung phất tay với người phía sau, cả nhóm người liền đi thẳng lên lầu.

Liêu Bích không giữ bình tĩnh được nữa, tăng tốc độ nói: "Đại thiếu gia, cậu làm cái gì vậy?

Dù sao tôi cũng là trưởng bối của cậu, cậu dẫn người xông vào chỗ ở của tôi như vậy là có ý gì?" "Người đâu mau tới đây, chặn bọn họ lại." Liêu Bích cũng hét vọng ra bên ngoài.

Mấy tên vệ sĩ vội vàng xông vào, nhưng người dưới trướng Mộc Dung đâu phải vệ sĩ bình thường, đó là thế lực mà ông cụ Trình khi còn sống đã chuyên môn bồi dưỡng cho anh, mục đích chính là để giúp anh có một ngày làm chủ Mộc gia.

Đây cũng là lý do vì sao Trình Kiều sống một mình ở Mộc gia bao nhiêu năm mà không ai động được vào bà.

Người của Liêu Bích chỉ mấy đòn đã bị người Mộc Dung mang tới đánh ngã, từng tên một nằm rên rỉ trên mặt đất, không còn chút sức chiến đấu nào.

Mộc Dung hạ lệnh: "Lôi cổ Mộc Lăng ra đây, đặc biệt là điện thoại của hắn, lục soát cái nhà này cho tôi, lật tung lên cũng được, không được bỏ qua bất kỳ manh mối nào." Nhìn người của mình từng tên ngã xuống, Liêu Bích hoàn toàn hoảng sợ, vội vàng gọi một cuộc điện thoại cho Mộc Chấn Hoa. "Lão gia, ông mau qua đây, đại thiếu gia điên rồi, đang làm loạn ở chỗ tôi này." Người nghe điện thoại không phải Mộc Chấn Hoa mà là Bàng Hải, giọng nói việc công xử theo phép công của Bàng Hải truyền đến: "Nhị phu nhân, là tôi, lão gia vẫn đang ngủ, chưa tỉnh dậy." Liêu Bích vừa nhìn Mộc Dung giống như sát thần địa ngục, vừa nói: "Quản gia Bàng, ông mau bảo lão gia nghe điện thoại, chỗ tôi thực sự có việc gấp, không chậm trễ được." Mộc Dung không nói gì, chỉ ung dung ngồi trên sô pha, cứ thế nhìn Liêu Bích gọi điện thoại, phảng phất như tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát. "Tối qua lão gia đã dặn dò rồi, bất kể có chuyện gì cũng không được làm phiền ông ấy." Bàng Hải nghiêm túc nói.

Liêu Bích toàn thân run rẩy, không nhịn được gào lên: "Quản gia Bàng, ông làm việc sao lại cứng nhắc như vậy, chỗ tôi... thực sự có việc quan trọng, bảo lão gia mau qua đây, nếu không tôi và Mộc Lăng chết mất." "Xin lỗi, tôi chỉ nghe lệnh một mình lão gia." Nói xong, quản gia Bàng trực tiếp cúp điện thoại.

Chương 1159

Bên cạnh, người ngồi đó nghiễm nhiên là Mộc Chấn Hoa.

Lúc này ông ta làm sao ngủ được, từ tối qua khi biết chuyện tai nạn xe ông ta đã không chợp mắt.

Mộc Dung tuy không thân thiết với ông ta, nhưng tục ngữ nói rất đúng, ba tuổi biết tính già, đứa trẻ đó từ nhỏ đã là một kẻ tàn nhẫn. "Mộc Dung hành động rồi?" Mộc Chấn Hoa nhìn về phía quản gia. "Đại thiếu gia dẫn người xông vào chỗ ở của Nhị phu nhân, tôi nghe trong điện thoại có tiếng đánh nhau, đại thiếu gia e là muốn lôi bọn họ ra xử lý rồi." Mộc Chấn Hoa đau đầu day day mi tâm: "Đây mới là tính cách của thằng nhóc đó, lúc tàn nhẫn lên thì ai cũng không ngăn được, nó nhịn được một đêm đã là vượt ngoài dự liệu của tôi rồi." Cúp điện thoại, Liêu Bích trân trân nhìn Mộc Dung, trên mặt miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: "Đại thiếu gia, rốt cuộc cậu muốn làm gì?

Tôi không biết đã làm sai chuyện gì mà cần cậu phải hưng sư động chúng như vậy.

Có phải Mộc Lăng lại làm chuyện xấu gì không?

Cậu nói cho tôi biết, tôi sẽ dạy dỗ nó." Mộc Dung nhìn cũng chẳng thèm nhìn Liêu Bích một cái, Liêu Bích cứ thấp thỏm bất an đứng một bên.

Một lát sau, hai vệ sĩ áp giải Mộc Lăng xuống, trên người hắn ta vẫn còn mặc đồ ngủ, rất hiển nhiên là bị người ta trực tiếp lôi từ trên giường dậy.

Mộc Lăng cả quá trình đều ngơ ngác, đợi đến khi nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Mộc Dung thì cả người run lên một cái. "Chuyện này là sao vậy?" "Đem người đi, các người tiếp tục lục soát." "Mẹ, cứu con!" Mộc Lăng hoảng hốt tột độ, kêu cứu với Liêu Bích. "Khoan đã, Mộc Dung, cậu đừng có quá vô pháp vô thiên, cái nhà này vẫn là lão gia làm chủ, ông ấy mới là chủ gia đình, cậu không thể đưa Mộc Lăng đi." Liêu Bích chắn trước mặt Mộc Lăng.

Mộc Dung cười lạnh: "Vội cái gì, cũng có phần của bà đấy, đem cả hai người bọn họ đi." Đóa Đóa ước chừng bà ngoại đã dậy rồi mới gọi điện thoại cho bà, đầu dây bên kia rất nhanh đã bắt máy. "Tiểu Đóa Đóa." Đóa Đóa có chút chột dạ nhìn thoáng qua cánh tay của mình, mím môi nói: "Bà ngoại, ông ngoại có ở cạnh bà không ạ?" "Không, ông ngoại con đến công ty rồi, không phải con đi theo Niệm Niệm sang Singapore sao, sao lại đột nhiên gọi điện thoại về, là nhớ bà ngoại à?" Nam Tịch vui vẻ hỏi. "Nhớ, đương nhiên là nhớ rồi ạ, con nhớ bà ngoại muốn chết, nhất là những món ăn ngon bà ngoại làm cho con." "Nhớ thì về sớm chút, bà ngoại lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng đây." Đóa Đóa cùng Nam Tịch tán gẫu một lúc, cuối cùng cũng lái sang chủ đề chính: "Bà ngoại, bên này con có một người bạn bị thương thành người thực vật rồi, cần mời ông Brandt đến thành phố A một chuyến." Nam Tịch trong lòng thót lại: "Sao lại thành người thực vật?

Là bị tai nạn xe sao?" "Vâng ạ, cô ấy xảy ra chút sự cố." "Vậy con có bị thương không?" "Bà ngoại, bà cứ thích nói đùa, sao con có thể bị thương được, chỉ có con đánh người ta thôi, từ nhỏ đến lớn bà thấy con bị thương bao giờ chưa." "Mỗi lần con chột dạ là tốc độ nói sẽ đặc biệt nhanh, còn không dám gọi điện cho ông ngoại con, bên đó nhất định là xảy ra chuyện rồi." Nam Tịch khẳng định.

Đứa trẻ mình tự tay nuôi lớn, tính nết thế nào bà biết rõ mồn một.

Đóa Đóa: "..." Người già bây giờ sao ai cũng thành tinh hết rồi, cô bé ngay cả bà ngoại cũng không lừa được, sau này làm sao mà lăn lộn đây. "Bà ngoại à, con thật sự không sao, nhưng bà ngàn vạn lần đừng nói với ông ngoại, nếu không ông nhất định sẽ cho người bắt con về mất, con thật sự không gặp vấn đề gì lớn, chuyện nhỏ thôi, giải quyết được ngay ấy mà." "Không được, con mở video lên, nếu không bà không đồng ý với con." "Bà ngoại, Đóa Đóa là cục cưng của bà mà, sao bà có thể như vậy." Đóa Đóa mếu máo, cô bé cảm thấy tránh ông ngoại gọi cho bà ngoại cũng chẳng phải ý hay ho gì, đều là những người khó đối phó cả. "Lúc này đừng có làm nũng, vẫn câu nói đó, mở video lên, ngay lập tức." Để cứu Trình Thi Vũ, Đóa Đóa chỉ đành liều mạng, bất đắc dĩ mở video trên điện thoại lên, rất nhanh Nam Tịch đã nhìn thấy khuôn mặt thanh xuân xinh đẹp của cháu gái ngoại, sắc mặt hồng hào, trông có vẻ thật sự không xảy ra chuyện gì lớn. "Di chuyển điện thoại một chút, bà muốn nhìn toàn thân con." Đóa Đóa trong lòng kêu khổ, bất đắc dĩ để lộ cánh tay bị thương của mình trước mặt Nam Tịch.

Quả nhiên, Nam Tịch lập tức kích động: "Sao thế này?

Cánh tay con sao lại treo lên thế kia?

Gãy xương rồi?" Đóa Đóa biết ngay là sẽ như vậy, kiên nhẫn giải thích: "Không có vấn đề gì lớn đâu ạ, chỉ là gãy xương thôi, qua một thời gian là khỏi." "Gãy xương còn không phải chuyện lớn, thế cái gì mới là chuyện lớn?" "Bà ngoại, không sao đâu mà, chỉ là gãy xương nhẹ, qua mấy ngày nữa là con lại nhảy nhót tưng bừng, có thể đánh nhau được rồi." Nam Tịch hít sâu một hơi, hỏi: "Niệm Niệm đâu, Niệm Niệm không sao chứ?" Đóa Đóa vẫy tay với Lục Niệm Nhất, Lục Niệm Nhất vội vàng ghé lại gần: "Bà ngoại, cháu không sao, Đóa Đóa đều là vì cứu cháu, là cháu không chăm sóc tốt cho Đóa Đóa, là lỗi của cháu, cháu xin lỗi hai người." "Cái con bé này, nói mấy cái đó làm gì, không sao là tốt rồi." "Bà ngoại, bà ngàn vạn lần đừng nói cho ông ngoại chuyện cháu bị thương nhé, còn nữa giúp cháu liên hệ ông Brandt, phiền ông ấy đến thành phố A một chuyến, thập vạn hỏa tốc đấy ạ." Nam Tịch lườm Đóa Đóa một cái, đây là đứa trẻ bọn họ nuôi lớn từ nhỏ, bù đắp lại tất cả những khiếm khuyết đã để lại trên người Giang Mạn, chỉ thiếu nước hái sao hái trăng cho cô bé thôi, chút chuyện này tất nhiên là phải giúp rồi. "Được rồi, bà ngoại làm việc con cứ yên tâm, bà sẽ sắp xếp cho các con ngay, lần này cho con chịu khổ nhiều một chút, con chín chắn lên một tí, đừng có gây chuyện nữa, mau chóng đưa Niệm Niệm về đây, các con ở nước ngoài, ông bà không tiện giúp đỡ." Mắt Đóa Đóa sáng lên: "Cảm ơn bà ngoại, con biết ngay bà ngoại là người thương con nhất trên đời này, không có ai khác." "Được rồi, ông ngoại con mà nghe thấy câu này là đánh con đấy, đồ vô lương tâm." "Hì hì, đối diện với ông ngoại con sẽ nói ông ngoại là người thương con nhất trên đời, bà ngoại, nhớ kỹ nhé, phải bảo mật, bảo mật, cũng đừng nói cho bố mẹ con biết." "Biết rồi, tự mình chú ý an toàn." Cúp điện thoại, Đóa Đóa thở phào một hơi dài: "Bà ngoại em vẫn còn tương đối dễ nói chuyện đấy, nếu là ông ngoại em biết thì cái nóc nhà này sẽ bị ông lật tung lên mất." Nhìn Đóa Đóa gọi điện thoại, Lục Niệm Nhất cũng vội vàng chủ động báo cáo với ông bố nhà mình, nếu không lỡ lộ tin tức, bố cô tự mình biết được thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Tiện thể nhờ ông hỗ trợ chuyện bên chỗ bà ngoại Nam Tịch luôn. "Lục Niệm Nhất, con còn chưa lấy chồng mà cánh tay đã vươn ra ngoài rồi, có ai như con đi lừa nhà mẹ đẻ mình thế không?" "Ha ha, không sao đâu mà bố, sau này Mộc Dung để bố lừa, chúng ta đảm bảo lừa lại vốn, bây giờ anh ấy đang ở thời điểm mấu chốt, chúng ta giúp đỡ một chút đi." Mắng thì mắng, khó chịu thì khó chịu, nhưng Lục Sâm lo lắng nhất vẫn là vấn đề an toàn của con gái: "Có cần bố phái người chi viện cho con không?" "Bố, không cần đâu ạ, có câu này của bố là con vui rồi." Lục Niệm Nhất hít mũi, biết ngay ông bố nhà mình thích khẩu xà tâm phật, nghe những lời quan tâm của ông, trong lòng cô tràn đầy cảm động. "Con thì có tiền đồ gì, nói thật đi, rốt cuộc có cần không?" "Bố, bố đừng coi thường anh Mộc Đầu nhà chúng ta, anh ấy mà ngay cả chuyện nhà mình cũng xử lý không xong thì làm sao cưới được con gái bảo bối của bố, bố lại làm sao yên tâm giao con cho anh ấy được." Lục Sâm nhíu mày: "Lục Niệm Nhất, con chuyển lời cho bố, bảo với Mộc Dung, bây giờ không phải lúc cậy mạnh, cũng không phải lúc để ý đến tôn nghiêm và sĩ diện đàn ông, có nhu cầu thì cứ nói." "Hu hu, bố, con yêu bố quá đi." "Đừng nói mấy lời sến súa đó, bố con già rồi, không chịu nổi mấy trò của thanh niên các con đâu, mấy ngày nay không xảy ra chuyện lớn gì chứ?" "Hì hì, xảy ra chút chuyện nhỏ thôi ạ, nhà Mộc Dung có một cô bé bị xe tông hôn mê bất tỉnh, đã liên hệ với bà ngoại Nam Tịch rồi, mấy hôm nữa cô bé đó sẽ được đưa đến thành phố A điều trị, con không bị thương, chỉ là Đóa Đóa bị gãy xương nhẹ." Lục Niệm Nhất biết rõ bố mình là một con hồ ly, chuyện này căn bản không giấu được.

Lục Sâm nhíu mày, cực kỳ bất mãn: "Mộc Dung làm cái thá gì vậy?

Ngay cả hai đứa các con cũng không bảo vệ nổi." "Bố, đây chỉ là chút tai nạn nhỏ, sau lưng bọn con có rất nhiều vệ sĩ đi theo, ai cũng không ngờ sẽ xảy ra tình huống như vậy." "Được rồi, tự mình chú ý an toàn, chuyển lời cho Mộc Dung nữa, sau khi trở về con mà gầy đi một lạng bố sẽ hỏi tội cậu ta." "Biết rồi ạ, biết rồi ạ, con sẽ chuyển hết lời của bố đến nơi đến chốn, mấy hôm nay con ăn rất nhiều đồ, lúc về chỉ có béo lên chứ không gầy đi đâu." Lục Niệm Nhất cúp điện thoại, Đóa Đóa giống như động vật thân mềm dựa vào người Lục Niệm Nhất: "Chị, chị nói xem sao người nhà mình ai cũng giống như Phật gia vậy, đều phải hầu hạ cẩn thận, nếu không là lật trời ngay." Lục Niệm Nhất phì cười, hai chị em dựa vào nhau: "Hết cách rồi, ai cũng là nhân vật lớn cả, không đắc tội nổi." Trong từ đường nhà họ Mộc.

Mộc Lăng và Liêu Bích đều bị trói gô vào cột, Mộc Dung thong thả ngồi một bên, ánh mắt lạnh lẽo như băng.

Các vệ sĩ đứng xung quanh, ai nấy đều như sát thần. "Tối hôm qua, người của tôi gặp tai nạn xe, chuyện này có phải do các người làm không?" Mộc Dung đi thẳng vào vấn đề.

Liêu Bích nhíu mày: "Mộc Dung, rốt cuộc cậu muốn làm gì?

Tôi là bề trên của cậu, sao cậu có thể đối xử với tôi như vậy?" "Bề trên?

Loại như bà mà cũng tính là bề trên sao?

Người khác tôn xưng bà một tiếng Nhị phu nhân, đó là nể mặt ông già thôi.

Ở Âu Lạc, đối với loại người như bà có những cách gọi khác đấy, là 'nhị nãi' hay là 'tiểu tam', 'tiểu tứ', cũng không biết xấu hổ, còn tưởng trên mặt mình dát vàng chắc." Mộc Dung lạnh lùng nói.

Sắc mặt Liêu Bích lập tức thay đổi: "Mộc Dung, đừng có nói nhăng nói cuội với tôi, tôi muốn gặp lão gia." Mộc Dung nở một nụ cười âm lãnh, đi về phía Mộc Lăng, bóp chặt lấy cằm hắn: "Tôi không có thời gian dây dưa với các người, nói, rốt cuộc có phải các người ra tay không?" Mộc Lăng run rẩy, chân cũng mềm nhũn, tròng mắt đảo liên hồi: "Đại ca, em... không biết anh đang nói gì, vết thương của em còn chưa khỏi, tối qua em ngoan ngoãn ở nhà, người trong nhà...

đều có thể làm chứng, em thật sự không làm gì cả." Liêu Bích ngược lại khá trấn tĩnh, trừng mắt nhìn đứa con trai đang hoảng loạn: "Mộc Dung, đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, cậu làm thế này là bắt cóc, tôi có thể đi báo cảnh sát kiện cậu đấy." "Vậy thì đợi bà ra được khỏi đây rồi hẵng nói, tôi sẽ không cho các người cơ hội đó đâu." "Cậu muốn làm gì?" "Nếu các người cái gì cũng không muốn nói, vậy thì cứ ở lại đây đi, bao giờ các người chịu nói, tôi sẽ thả các người ra lúc đó." "Mộc Dung, cậu đừng tưởng cậu là đại thiếu gia nhà họ Mộc thì có thể vô pháp vô thiên, hiện tại nhà họ Mộc vẫn chưa phải là của cậu đâu." "Vậy thì cũng tuyệt đối không phải là của bà.

Liêu Bích, đến hôm nay bà vẫn chưa nhìn rõ sao, bà tự cho mình là thông minh, biết giở thủ đoạn mê hoặc ông già, nhưng bà tự mình ngẫm lại xem, bao nhiêu năm nay từng bước đứng vững trong nhà họ Mộc đâu phải là các người.

Con trai bà ở Mộc Thị chẳng qua chỉ là chủ quản một bộ phận nhàn tản, nhưng Mộc Hoa thì khác, hắn ta là Tổng giám đốc Mộc Thị, quyền hạn trong tay lớn lắm đấy." Liêu Bích ngẫm nghĩ kỹ lại thấy đúng là như vậy, Mộc Hoa ở trong công ty xác thực cao tay hơn một bậc.

Mộc Dung chưa bao giờ là người mềm lòng, quay sang nói với người bên cạnh: "Ra tay." Đám vệ sĩ lập tức bật dùi cui điện trong tay, mặt vô cảm đi về phía hai người bọn họ. "Các người... muốn làm gì?" Liêu Bích lờ mờ đoán được thứ trong tay vệ sĩ là gì, không thể trấn tĩnh được nữa, sắc mặt bắt đầu trắng bệch.

Chương 1160

Mộc Lăng co rúm người lại, gào lên: "Mộc Dung, anh đừng có quá đáng." Ngay sau đó, những tiếng thảm thiết vang lên liên tiếp, có của Liêu Bích, cũng có của Mộc Lăng.

Năm phút sau, hai người đã gần như hư thoát, Liêu Bích chịu không nổi đã ngất đi, Mộc Lăng thì vẫn còn thoi thóp.

Mộc Dung lại lần nữa tàn nhẫn bóp cằm Mộc Lăng: "Nói, rốt cuộc có phải mày làm không?" Mộc Lăng là kẻ nhu nhược, căn bản không chịu nổi chút tra tấn nào, vừa hoảng loạn liền khai hết sạch: "Đại ca, không phải em, em cái gì... cũng chưa làm.

Em có ý định động đến bọn họ, nhưng em vẫn đang trong kế hoạch, vụ tai nạn xe thật sự không phải em làm, không liên quan đến em, anh không nói em cũng không biết có chuyện như vậy." Ánh mắt Mộc Dung lạnh lùng: "Vậy mày nói xem, mày định đối phó bọn họ thế nào?" "Không không không, em chỉ nghĩ thôi, em không dám ra tay với bọn họ đâu, anh biết em xưa nay nhát gan mà." Mộc Lăng vốn định tìm mấy gã đàn ông đi quấy rối mấy cô gái kia, nhưng hắn còn chưa ra tay thì đã có người gây ra tai nạn xe.

Tất cả chuyện này đều không liên quan đến hắn. "Đại ca, em thật sự không dám ra tay đâu, em chỉ nghĩ thôi, anh thật sự tìm nhầm người rồi.

Đúng, nhất định là thằng Mộc Hoa làm đấy, nó cũng là một kẻ thâm hiểm." "Hay là, anh cũng bắt nó đến thẩm vấn một chút đi, em dám khẳng định, nhất định là nó làm." Mộc Lăng muốn kéo Mộc Hoa xuống nước.

Mộc Dung cười lạnh, tính tình Mộc Lăng thế nào anh biết rất rõ, là một kẻ hèn nhát, nhưng cũng vô pháp vô thiên, không có chuyện gì mà hắn không dám làm.

Anh liếc nhìn Liêu Bích đang hôn mê, ra hiệu cho người bên cạnh, một xô nước lạnh lập tức dội lên người bà ta.

Liêu Bích từ từ tỉnh lại, dần hồi phục thần trí, chỉ thấy toàn thân lạnh buốt, bà ta phẫn hận trừng mắt nhìn Mộc Dung: "Mộc Dung." "Có phải bà làm không?" "Tôi đã nói không phải là không phải, nói một trăm lần cũng là kết quả này." Liêu Bích nghiến răng.

Mộc Dung nhướng mày, bà ta xem ra còn có cốt khí hơn Mộc Lăng, nhưng Mộc Dung không tin chuyện này không liên quan đến họ: "Vậy thì bà cứ chuẩn bị nói một trăm lần đi, mỗi ngày đều sẽ có người tới thẩm vấn các người một lần." Cho dù không liên quan đến họ, anh cũng tuyệt đối sẽ không thả họ ra.

Mộc Dung dẫn theo thuộc hạ rời đi, chỉ để lại hai người phụ trách trông coi mẹ con Liêu Bích. "Mẹ, mẹ nói xem Mộc Dung rốt cuộc là có ý gì?

Không phải chuyện chúng ta làm, tại sao nó vẫn không thả chúng ta đi?" "Mộc Dung chính là một thằng sói con, tâm địa độc ác lắm, chúng ta không ra được đâu." Trong mắt Liêu Bích toàn là sự tuyệt vọng, bà ta đã đánh giá thấp Mộc Dung, không ngờ anh lại dám ngang nhiên xông vào nhà bắt người đi như vậy. "Vậy chúng ta phải nghĩ cách liên lạc chứ." "Xảy ra chuyện lớn như vậy, mày tưởng bố mày không biết sao?

Ông ta bây giờ đã đứng về phía Mộc Dung rồi, để Mộc Dung thuận lợi thừa kế nhà họ Mộc, ông ta đã từ bỏ chúng ta rồi." Liêu Bích cười lạnh, cái dáng vẻ tàn nhẫn này của Mộc Dung hoàn toàn thừa hưởng từ Mộc Chấn Hoa.

Mộc Chấn Hoa đối xử với bà ta rất tốt, nhưng khi cần tàn nhẫn, bà ta tin rằng ông ta tuyệt đối có thể nhẫn tâm như vậy.

Mộc Lăng không thể tin nổi nói: "Không thể nào, ông già cưng chiều mẹ nhất mà." Liêu Bích nhìn ra ngoài cửa, có những chuyện bà ta sẽ không nói cho đứa con trai này biết, tránh làm hỏng việc.

Bà ta hạ thấp giọng, dặn dò chuyện khác: "Tóm lại, mày ngậm chặt miệng cho tao, chuyện chúng ta bỏ độc vào thức ăn của ông già tuyệt đối không được nói ra, nếu không hai mẹ con chúng ta coi như xong đời thật đấy." "Mẹ, con biết rồi." Mộc Lăng yếu ớt gật đầu.

Liêu Bích chẳng tin tưởng chút nào vào lời này, nhìn hắn với vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Lấy chút dũng khí ra cho tao, nghe thấy chưa?

Bây giờ là thời khắc quan trọng, mày khai hết thì chỉ có con đường chết, không khai thì chúng ta còn có đường sống." "Vâng." Trần Lê từ bệnh viện vội vã trở về, thấy không thẩm vấn ra kết quả gì, không khỏi hỏi: "Thiếu gia, chúng ta có đến chỗ Mộc Hoa không?" Ý là có nên bắt họ đến thẩm vấn luôn không. "Tạm thời không đi, Mộc Hoa và bà mẹ sống ẩn dật của hắn làm việc xưa nay cẩn thận, cũng có khí phách hơn nhiều.

Chúng ta bắt họ đến e rằng chẳng hỏi được gì đâu, bao nhiêu năm nay chúng ta thật sự chưa tìm được điểm yếu nào có thể đánh gục họ hoàn toàn, chiêu này vô dụng với họ, đừng đánh rắn động cỏ." *** Mộc Dung trở về chỗ ở, thấy Lục Niệm Nhất đang ngồi trên sô pha đợi anh.

Mái tóc dài của cô xõa tùy ý, bàn tay nhỏ chống cằm, vẻ mặt tĩnh lặng an tường, không biết cô đang nghĩ gì.

Mộc Dung bỗng nhiên có một loại ảo giác, đó là cô vợ nhỏ đang đợi anh về nhà.

Trong lòng chợt ấm áp, bước chân cũng bất giác nhanh hơn, mang theo vài phần vui sướng, vẻ lạnh lùng trên người đã tan biến trong nháy mắt. "Nhất Nhất, sao không đi ngủ một lát?" "Em đương nhiên là đang đợi anh nha." Trên mặt Lục Niệm Nhất lộ ra nụ cười ôn hòa.

Thân hình nhanh nhẹn đó khiến mắt mọi người đều sáng rực.

Mộc Dung đi tới, ôm lấy cô, cằm tựa lên vai cô, anh véo mũi cô, trong giọng trách cứ lại chứa nhiều hơn sự sủng nịch: "Coi lời anh như gió thoảng bên tai hả, không phải đã bảo em đi nghỉ ngơi sao?" Lục Niệm Nhất nhẹ nhàng vỗ lưng anh, giọng điệu mang vài phần làm nũng, cọ cọ vào người anh: "Anh đều chưa về, anh bảo em sao có thể yên tâm đi ngủ, em đâu phải loại người vô tâm vô phế, anh cứ bận rộn suốt, có mệt lắm không?" "Có cô người yêu xinh đẹp thế này ngày nhớ đêm mong anh, anh làm sao mà mệt được, nhìn thấy em là anh tỉnh táo ngay." Lục Niệm Nhất khẽ nâng cằm Mộc Dung lên, trêu chọc: "Ôi chao, khúc gỗ nhà chúng ta hôm nay khai khiếu rồi sao?

Lại còn biết dỗ em vui nữa, thật là hiếm có." Mộc Dung kéo bàn tay nhỏ của cô xuống, bao bọc trong bàn tay lớn của mình, đặc biệt nghiêm túc nói: "Nhất Nhất, mệt thì không mệt, chỉ là có chút sợ hãi, nhớ lại chuyện hôm qua là thấy sợ, đến thở cũng thấy khó khăn." "Yên tâm đi, trước đây có ông thầy tướng số từng xem mệnh cho em rồi, em là người có phúc khí, không chết sớm thế đâu.

Ông ấy còn nói, cả đời này đường tình duyên của em thuận lợi, hạnh phúc mỹ mãn." Nghe vậy, Mộc Dung tức giận nhìn Lục Niệm Nhất: "Không được nói gở, cái gì mà chết với chóc, anh sẽ không để em xảy ra chuyện đâu." "Được rồi, em chỉ thuận miệng nói thôi, anh so đo làm gì.

Đi nghỉ ngơi đi, em cũng đi ngủ đây." Lục Niệm Nhất vừa định đứng dậy, Mộc Dung lại kéo cô ngồi trực tiếp lên đùi mình: "Nhất

Nhất, em có thể ngủ cùng anh một lát không?" Lục Niệm Nhất dở khóc dở cười: "Anh lớn thế này rồi, ngủ còn cần người dỗ à?" "Không ôm em anh sợ là không ngủ được." Lục Niệm Nhất đỏ mặt: "Em có công hiệu trợ ngủ từ bao giờ thế?

Sao em không biết?

Em là con gái nhà lành, không có ngủ cùng đàn ông đâu nhé." Mộc Dung tưởng cô hiểu lầm, lập tức giải thích: "Nhất Nhất, em đừng hiểu lầm, anh chỉ đơn thuần muốn ngủ cùng em, không có ý gì khác." "Muốn ngủ cùng em mà còn nói không có ý gì khác, Mộc Dung, gan anh cũng lớn thật đấy." Lục Niệm Nhất cố ý làm ra vẻ tức giận. "Không không không, Nhất Nhất, anh không phải ý đó, ý anh là anh chỉ ôm em thôi, sẽ không làm gì em cả." Lục Niệm Nhất không nhịn được bật cười: "Được rồi, đùa anh thôi, tài ăn nói vẫn kém như vậy." "Cái cô nhóc này, làm anh hết hồn." Anh đâu dám làm gì cô, nhạc phụ đại nhân sẽ ăn thịt anh mất. "Nể tình khúc gỗ nhà chúng ta vất vả như vậy, bổn tiểu thư đành miễn cưỡng đồng ý, nhưng nói trước, không được táy máy tay chân đấy." "Ừ ừ ừ, không vấn đề." Trên chiếc giường lớn, Lục Niệm Nhất chỉ cảm thấy trong phòng toàn là hơi thở của Mộc Dung, nhiệt độ trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn chưa hề giảm xuống.

Cô thấy mình thật to gan, lại dám nằm cùng một giường với đàn ông, bố cô mà biết thì chắc chắn sẽ lột da cô mất.

Mộc Dung ôm Lục Niệm Nhất, anh đúng là quân tử thật, chỉ ngoan ngoãn ôm cô.

Chuyện này đối với cả hai người mà nói đều là lần đầu tiên, không chỉ Mộc Dung không quen, Lục Niệm Nhất cũng không quen sau lưng có một cái lò lửa lớn như vậy.

Tuy không quen, nhưng trong lòng lại thấy bình yên.

Hai người đều không nói gì, qua một lúc, Lục Niệm Nhất cuối cùng không nhịn được nữa: "Mộc đầu, anh tránh xa em một chút, anh ôm em thế này em không ngủ được." "Nhất Nhất, em cứ nhắm mắt lại, nhắm mắt một lúc là quen thôi." Mộc Dung an ủi. "Em thật sự không quen." Mộc Dung lúc này mới buông Lục Niệm Nhất ra, hai người chuyển sang nắm tay, như vậy thoải mái hơn lúc nãy nhiều, chỉ là đều chưa buồn ngủ. "Mộc đầu, chuyện hôm qua anh có manh mối chưa?

Rốt cuộc là do đứa em trai thứ hai hay đứa thứ ba làm?

Hay là còn người khác?" "Không phải Mộc Lăng, nó còn chưa kịp ra tay với các em.

Chương 1161

Vụ tai nạn xe này tâm tư kín kẽ, không phải cái đầu heo như Mộc Lăng có thể nghĩ ra được, cũng không phải Mộc Hoa làm, hắn sẽ không manh động như vậy." Thân phận chủ xe đã được xác minh, chỉ là một tên côn đồ, không qua lại gì với bạn bè thân thích.

Tài khoản ngân hàng hiển thị có thêm một khoản tiền lớn, rất rõ ràng là kẻ đứng sau chuyển tới, có điều lại hiển thị từ nước ngoài, nhất thời cũng khó mà tra ra ngay được.

Kẻ đứng sau có thể nói là tâm địa độc ác tột cùng, để giết người diệt khẩu, trực tiếp giết luôn cả tài xế.

Cả quá trình đều được bố trí chu mật, nhìn là biết kẻ lão luyện. "Vậy rốt cuộc là ai?" "Còn đang chờ điều tra, chẳng qua người của anh đã tìm thấy bằng chứng mẹ con Liêu Bích mưu hại ông già, giam họ thêm một thời gian nữa, anh sẽ giao họ cho cảnh sát." Đối với mẹ con Liêu Bích, Lục Niệm Nhất thật ra không lo lắng, cô lo là Mộc Hoa. "Vậy còn Mộc Hoa, anh đã nghĩ ra cách đối phó hắn chưa?" "Mộc Hoa rất xảo quyệt, hắn làm việc cơ bản không để lại điểm yếu, muốn xử lý hắn không dễ như vậy.

Bao nhiêu năm nay, hắn ở công ty cũng có thực lực không nhỏ, lôi kéo được rất nhiều cổ đông, cũng ngầm thu mua rất nhiều cổ phiếu lẻ, cổ phần hắn nắm trong tay không tính là ít." Lục Niệm Nhất khựng lại một chút: "Mộc Dung, thỉnh quân nhập úng." "Ý gì?" "Những việc hắn làm trước đây chúng ta không tìm được bằng chứng, chúng ta có thể để hắn phạm tội lại, cho dù hắn không phạm tội, chúng ta cũng có thể từ từ dụ dỗ, để hắn tự hủy diệt." "Vào thời điểm mấu chốt này, hắn sẽ không ngốc như vậy đâu." "Không, Mộc đầu, hắn không phải cũng muốn đoạt gia sản nhà họ Mộc sao?

Nếu tất cả những thứ này sắp rơi vào tay anh, hắn còn có thể bình tĩnh được không?

Chúng ta ép thêm một chút là được, hắn khẳng định sẽ làm cú chốt hạ." "Ví dụ như?" "Ví dụ như bắt cóc em để uy hiếp anh chẳng hạn, qua chuyện lần này, ai có mắt đều biết em là vảy ngược của anh, dùng em để kiềm chế anh là tốt nhất." "Lục Niệm Nhất, em đừng hòng nghĩ tới, anh còn chưa vô dụng đến mức phải lợi dụng bạn gái mình, em coi anh là loại người gì vậy, anh đưa em đến đây không phải để em làm quân cờ." Mộc Dung kích động hẳn lên.

Lục Niệm Nhất nắm tay Mộc Dung, vỗ vỗ an ủi: "Mộc đầu, anh đừng kích động, em chỉ lấy ví dụ thôi, em còn có thể chi phối tư tưởng của Mộc Hoa chắc, bảo hắn đến bắt cóc em là hắn đến à.

Em chỉ muốn diễn đạt là, tình huống hiện tại cần phải dồn Mộc Hoa vào đường cùng, như vậy hắn mới dễ lộ sơ hở." Nếu không cứ giằng co thế này, đến bao giờ mới giải quyết xong.

Mộc Dung không lên tiếng, Lục Niệm Nhất lại nói: "Con người một khi có sơ hở, tự nhiên sẽ rất dễ bị đánh bại.

Anh suy nghĩ thêm xem điểm yếu của Mộc Dung là gì, như vậy chúng ta mới dễ ra tay.

Địch bất động, chúng ta có thể động." Mộc Dung ngộ ra, trong mắt xẹt qua một tia cười, anh nghĩ anh biết phải làm gì rồi, tuy rằng có chút ti bỉ, nhưng đó tuyệt đối là một cách hay. "Nhất Nhất, sao em lại thông minh như vậy?" "Em chỉ thuận miệng nói thôi, cũng không biết có giúp được gì không." "Những gì em nói anh đều chưa nghĩ tới." "Thôi đi, anh đừng có tâng bốc em nữa.

Em đã gọi điện về nhà, bố em bảo em chuyển lời với anh, đừng có cậy mạnh, lúc cần giúp đỡ thì cứ mở miệng nói với bố, bố nhất định sẽ dốc toàn lực." Mộc Dung cười khẽ, lại ghé sát vào ôm lấy Lục Niệm Nhất, mặt thân mật cọ vào khuôn mặt nhỏ của cô: "Bác trai thật sự nói vậy à?" Lục Niệm Nhất né tránh: "Đúng thế." Mộc Dung hôn lên má Lục Niệm Nhất một cái: "Vậy thì cảm ơn bác trai, anh có thể xử lý tốt mà." "Em cũng nói với bố như vậy." "Nhất Nhất, em nói xem có phải bác trai khẩu xà tâm phật không, thật ra bác ấy rất thưởng thức anh, mới không trách mắng anh vào lúc này, ngược lại còn muốn giúp anh một tay." "Thôi thôi thôi, dừng lại, Mộc Dung, anh đừng có tự mình đa tình nữa, cũng ngàn vạn lần đừng có thả trí tưởng tượng bay xa.

Nhớ kỹ hậu quả lần trước anh tự ý quyết định đi, bố em là yêu ai yêu cả đường đi lối về, vì quan hệ với em nên tạm thời đối tốt với anh một chút thôi.

Anh đối với bố mà nói, vẫn cứ là một kẻ cướp đang âm mưu cướp đi cô con gái bảo bối, anh liệu hồn mà giữ mình, đừng có làm bậy." "Thật là phiền não." Hai người câu được câu chăng trò chuyện, cũng không biết ai ngủ trước, cuối cùng hai người thân mật ôm nhau chìm vào giấc ngủ. *** Cận Ngôn thuận lợi gia nhập Lục Thị, người của bộ phận thị trường bày tỏ sự hoan nghênh nhiệt liệt với cô, cô cũng không phụ sự kỳ vọng của Lục Sâm, thể hiện rất tốt ở cương vị của mình, nỗ lực chăm chỉ, thành tích cũng rất cừ, ngay lập tức phá vỡ kỷ lục doanh số của thực tập sinh bộ phận thị trường.

Có lẽ lời đe dọa của cô với Lục Tử Mặc đã có tác dụng, Lục Tử Mặc ngược lại không đến gây phiền phức cho cô, cô cũng vui vẻ tự tại.

Đi làm sớm nhất, tan làm cũng là người cuối cùng của bộ phận rời đi, mệt thì có mệt chút, nhưng mỗi ngày đều trôi qua vô cùng sung thực.

Lại một ngày tan làm, Cận Ngôn ngân nga điệu hát dân gian bước ra khỏi công ty.

Sử Đông Giác từ văn phòng ra ngoài hóng gió, vừa khéo nhìn thấy bóng lưng tràn đầy sức sống của cô, bèn đi vào nói với Lục Tử Mặc: "Lục tổng, Cận Ngôn hôm nay lại là người về muộn nhất đấy." Lục Tử Mặc tức tối nói: "Công tác bề nổi làm cũng khá đấy." Thảo nào có thể khiến bố cậu nói đỡ cho, quả thực biết cách làm người, biết cách lấy lòng người lớn. "Lục tổng, cậu đa nghi rồi, con bé Cận Ngôn đó làm việc nỗ lực lắm, người hướng dẫn chuyên môn đánh giá cô bé cũng rất tốt, nói cô bé đầu óc linh hoạt, trời sinh là hạt giống tốt làm thị trường.

Lục Thị chúng ta lần này là đào được bảo bối rồi, dễ dùng hơn đám thạc sĩ tự cao tự đại kia nhiều." "Thật hay giả vậy?" Lục Tử Mặc hừ nhẹ một tiếng, rõ ràng vẫn còn hoài nghi. "Tử Mặc, là cậu có thành kiến với con bé, tôi thấy người ta thật sự là một cô gái nỗ lực cầu tiến." "Đừng vội kết luận sớm thế, quan sát thêm đã, nếu phẩm hạnh thật sự không tốt thì đá ra ngoài." Nhìn dáng vẻ này của Lục Tử Mặc, Sử Đông Giác đột nhiên bật cười: "Lục tổng, tôi phát hiện gần đây cậu quan tâm Cận Ngôn thái quá rồi đấy, cậu đâu phải kiểu người rảnh rỗi không có việc gì làm." Chuyện lớn chuyện nhỏ trong công ty nhiều vô kể, cậu ta lấy đâu ra tinh lực mà đi tám chuyện về một cô nhóc thế này.

Lục Tử Mặc rất không thích giọng điệu này của Sử Đông Giác, bực dọc nói: "Tôi chỉ là nhìn cô ta không thuận mắt, thế được chưa?" "Tử Mặc, thứ lỗi cho tôi nói câu thật lòng, cách làm của cậu thật sự rất ấu trĩ, cứ như mấy cậu nhóc tuổi dậy thì, muốn thu hút sự chú ý của cô gái mình thích nên cố ý đi gây sự với người ta vậy." Dùng một phương thức đặc biệt như vậy để cô gái nhớ kỹ mình.

Đây vốn là tuyệt kỹ bọn con trai hay dùng, đại đa số đều không thầy mà tự thông.

Lục Tử Mặc ném mạnh cây bút trong tay xuống: "Cậu so sánh cái kiểu quái gì thế." Sử Đông Giác nhướng mày, vô tội nói: "Tôi cũng chỉ thuận miệng nói thôi, cậu cứ nghe cho vui là được, kích động làm gì." Lục Tử Mặc cảm thấy hơi phiền lòng: "Được rồi, tan làm rồi, mai lại đến." "Hay thật, sau này cứ hễ tăng ca tôi sẽ nhắc đến tiểu Cận Ngôn trước mặt cậu, như vậy là có thể không phải tăng ca rồi." Lục Tử Mặc ném thẳng tập tài liệu trong tay qua: "Cậu muốn chết hả." Sử Đông Giác kịp thời đỡ lấy tài liệu, cười híp mắt chỉnh lý lại đặt lên bàn, không sợ chết nói: "Lục tổng, ngủ ngon, nhớ là trước khi ngủ hãy nghĩ nhiều đến điểm tốt của tiểu Cận Ngôn, đừng có hà khắc với con gái nhà người ta quá." Lục Tử Mặc tâm phiền ý loạn rời khỏi công ty, cậu biết cậu phiền nhất là cái gì, là những lời Cận Ngôn nói, hôm đó Úy Lam là cố ý.

Cậu thật sự không muốn chấp nhận sự thật này.

Mấy ngày nay, Úy Lam vẫn gọi điện thoại, nhắn tin cho cậu mỗi ngày, cậu lờ đi, cô ta càng được đà lấn tới.

Lục Tử Mặc không lái xe mà đi bộ về nhà, khi đi ngang qua một quán xiên nướng, cậu nhìn thấy Cận Ngôn đang ngồi một mình một bàn, vui vẻ ăn xiên nướng, khẩu vị xem ra rất tốt, cái miệng nhỏ ăn đến bóng nhẫy.

Điểm này giống hệt hai cô em gái nhà họ Lục, đều là những kẻ tham ăn chính hiệu.

Cậu bất giác nhìn thêm vài lần, cái nhìn này không sao, nhưng lại đụng ngay phải ánh mắt của Cận Ngôn.

Cận Ngôn chớp chớp mắt, xác định mình không nhìn lầm, kia chẳng phải là thái tử gia của Lục Thị bọn họ, cái tên Lục Tử Mặc đó sao.

Đúng là gặp quỷ, vận khí kiểu gì thế này, đi đến đâu cũng nhìn thấy anh ta.

Có điều, xem ra anh ta cũng nghe lọt lời cô nói rồi, mấy hôm nay không đến gây phiền phức cho cô, coi như không quá ngu muội.

Hơn nữa anh ta đối với công việc cũng khá có trách nhiệm, trên người không có thói xấu chơi bời lêu lổng của đám phú nhị đại, hình như ngày nào cũng đến sớm hơn cô, về muộn hơn cô.

Trẻ nhỏ dễ dạy.

Nể tình anh ta là con trai Chủ tịch Lục, cô sẽ đại nhân không chấp tiểu nhân, không so đo chuyện trước kia với anh ta nữa.

Nghĩ đến đây, Cận Ngôn vui vẻ làm mặt quỷ với anh ta.

Lục Tử Mặc sững người, tức đến đen cả mặt, quay đầu sải bước bỏ đi.

Cận Ngôn nhìn cái bộ dạng biến sắc của anh ta, vui vẻ cười thành tiếng, tiếp tục hưởng thụ mỹ thực của mình.

Lục Tử Mặc cảm thấy mình đúng là quá rảnh rỗi, lại đi nhìn con nhóc đó thêm mấy lần, cô ta có gì đẹp đâu, đâu đáng để cậu dừng chân.

Luận nhan sắc, cô ta không bằng hai cô em gái phong hoa tuyệt đại ở nhà cậu.

Luận tính cách, Cận Ngôn tuyệt đối là một cô gái hồ đồ, ngang ngược, còn thích mách lẻo, chẳng đáng yêu chút nào.

Chương 1162

Luận trí tuệ, cũng chưa chắc bằng Niệm Niệm và Đóa Đóa.

Nghĩ tới nghĩ lui, Lục Tử Mặc đột nhiên chửi thầm một tiếng, cậu đúng là bị ma làm rồi, tại sao lại đi so sánh Cận Ngôn với hai cô em gái của mình, bọn họ căn bản không cùng đẳng cấp, đem ra so sánh chẳng có ý nghĩa gì.

Cận Ngôn thanh toán, sau đó đạp xe đạp về, suốt dọc đường cô đều ngân nga hát. *"Em thích anh là ký ức độc quyền của em* *Ai cũng không được mang anh ra khỏi cơ thể này* *Tại khu phong tỏa tình cảm của em* *Có liên quan về anh, tuyệt không nhắc tới..."* Đúng là ứng nghiệm câu "vui quá hóa buồn".

Cô vừa mới nháy mắt một cái, liền đâm sầm vào một chiếc xe máy đi ngược chiều, cả người cả xe đều ngã lăn ra đất. "Ái chà." Chủ xe máy mắng: "Cô em à, sao đi đứng không có mắt thế hả, cứ đâm thẳng vào tôi, đúng là xui xẻo, tối muộn rồi còn gặp phải chuyện này." Đau, đúng là đau thật.

Cận Ngôn hơi ngẩng đầu lên: "Này, bây giờ người bị đâm là tôi đấy, tôi mới là nhóm yếu thế." "Đó hoàn toàn là trách nhiệm của cô, liên quan gì đến tôi." Gã đàn ông trung niên nói xong, trực tiếp lái xe máy bỏ đi, sợ phải chịu trách nhiệm. "Này, ông không biết đỡ tôi một cái à?

Chạy cái gì mà chạy?" "Chưa từng thấy người nào kém phẩm hạnh như thế." "Tôi biết ngay là gặp Lục Tử Mặc thì chẳng có chuyện gì tốt lành mà, quả nhiên, nhìn thấy anh ta là tôi đen đủi ngay." Cận Ngôn dùng tay chống xuống đất, thử hai cái, nhưng bị trẹo eo rồi, cố mãi không dậy nổi.

Lục Tử Mặc vốn dĩ đã đi xa, nghe thấy tiếng động không nhịn được dừng bước, quay đầu lại thì nhìn thấy cảnh Cận Ngôn đâm xe vào người ta.

Thật ra cậu cũng không chắc chắn, chỉ là vì con nhóc đó có chiếc xe đạp màu đỏ rực rất lòe loẹt.

Thấy cô ta hồi lâu không dậy nổi, mà kẻ đâm cô ta đã bỏ chạy mất dạng, cậu không kìm được bước tới, không ngờ vừa đến nơi đã nghe thấy cô ta đang mắng mình. "Cô chắc chắn là đen đủi?" Lục Tử Mặc từ trên cao nhìn xuống Cận Ngôn.

Cận Ngôn cứ cảm thấy giọng nói này hơi quen quen, hình như là của vị thái tử gia kia, không thể nào, thái tử gia đó đi rồi, không thể là anh ta được. "Đương nhiên là đen đủi rồi, tôi chưa từng thấy người nào keo kiệt bủn xỉn như thế, còn như tắc kè hoa nữa, dễ đen mặt như vậy.

Ái chà, anh gì ơi, phiền anh đỡ tôi dậy trước đã, đợi tôi dậy rồi sẽ nói kỹ với anh, tên đó tuyệt đối là một kẻ cực phẩm." "Nhà tôi chỉ có một cô em gái, tuyệt đối không phải là cô." "Tôi nói ông anh này, sao mà..." So đo thế.

Cận Ngôn nỗ lực ngẩng đầu lên, vừa nhìn thì thấy người đứng trước mặt mình nghiễm nhiên là cái tên Lục Tử Mặc mà cô đang chuẩn bị nói xấu.

Có cần phải đen đủi thế không?

Cận Ngôn thật sự muốn tìm miếng đậu phụ đâm đầu vào cho xong, hình như cô vừa lại kéo thêm thù hận rồi, không biết vị thái tử gia này sau này sẽ chỉnh cô thế nào đây. "Lục tổng, phiền anh giúp một tay." Cận Ngôn mặt dày, làm ra vẻ đáng thương, cẩn thận từng li từng tí chìa tay về phía Lục Tử Mặc, dường như tất cả những chuyện vừa rồi đều chưa từng xảy ra.

Lục Tử Mặc mặt không cảm xúc nhìn cánh tay trước mắt, thon thả trắng nõn, nhưng có vết xước rõ ràng.

Khựng lại một chút, cậu vẫn đưa tay ra, đỡ Cận Ngôn dậy.

Chỉ là Cận Ngôn vừa đứng lên, cả người liền đổ ập vào người cậu, Lục Tử Mặc lập tức kéo ra một khoảng cách.

Cận Ngôn rên một tiếng, đau đớn ôm lấy eo, mắt thấy sắp ngã xuống lần nữa.

Lục Tử Mặc bất đắc dĩ kịp thời đỡ lấy cô, mi tâm nhíu chặt: "Đúng là phiền phức." Nơi cánh mũi thoang thoảng mùi cỏ xanh nhàn nhạt, giống như cảm giác dạo bước trên bãi cỏ sau cơn mưa, khuôn mặt nhỏ của Cận Ngôn ửng hồng.

Cô hít sâu một hơi, không sợ chết nói: "Lục tổng, tôi có khả năng bị trẹo eo rồi, đứng không vững nữa." "Cho nên?" "Cần anh làm người tốt việc tốt rồi." "Vậy cô muốn thế nào?

Chẳng lẽ tôi còn phải đưa cô đi bệnh viện?" Cận Ngôn toét miệng cười, rất nghiêm túc nhìn Lục Tử Mặc, vẻ mặt kiểu "Tôi chính là nghĩ như vậy đó".

Lục Tử Mặc cảm thấy mình tức đến đau cả dạ dày: "Cận Ngôn, cô có biết mặt dày vô sỉ nghĩa là gì không?" "Tôi chỉ biết hai chữ 'quý ông', giờ phút này đặc biệt thích hợp với Lục tổng anh đấy." Trên mặt Cận Ngôn mang theo nụ cười nịnh nọt.

Cuối cùng, Lục Tử Mặc dựng xe đạp lên, chở Cận Ngôn đến trạm y tế cộng đồng gần đó. "Lục tổng, eo tôi thật sự không thẳng lên được nữa rồi, xin hỏi tôi có thể hơi dựa vào anh một chút không?" Lục Tử Mặc không lên tiếng, cậu cảm thấy Cận Ngôn không phải kiểu người biết khách sáo.

Quả nhiên, giây tiếp theo, cậu liền cảm giác được một đôi tay nhỏ vòng qua eo mình, sau đó đầu của cô nhóc nào đó tựa vào lưng cậu.

Không, chính xác mà nói, phải là cả người đều đè lên lưng cậu.

Một chút cũng không khách khí.

Trừ em gái mình ra, Lục Tử Mặc không quen thân cận với người khác như vậy, cả người đều cứng đờ.

Đúng lúc này, sau lưng truyền đến giọng nói kiều tiếu: "Lục tổng, anh đừng sợ, tôi thật sự sẽ không làm gì anh đâu, tôi chỉ tạm thời dựa vào anh một chút thôi, tôi đảm bảo không làm 'hái hoa đại đạo'." Tuy rằng bông hoa này trông cũng "tú sắc khả xan" (xinh đẹp ngon miệng) đấy, nhưng cô tuyệt đối không tiêu thụ nổi loại này, quá lạnh lùng rồi. "Nói thêm một câu nữa thì xuống xe cho tôi." Chân dài của Lục Tử Mặc chống xuống đất, dừng lại.

Cận Ngôn cười: "Không nói nữa, không nói nữa, tôi đảm bảo không nói nữa." Nhận được lời đảm bảo, Lục Tử Mặc lúc này mới tiếp tục chở Cận Ngôn đến bệnh viện.

Sự thật chứng minh, lời hứa của phụ nữ đều là đồ bỏ đi, căn bản không đáng tin. "Lục tổng à, trước đây là tôi hiểu lầm anh, thật ra con người anh cũng rất tốt, tôi xin lỗi nhé." "Lục tổng à, anh thực ra rất tốt, chỉ có một điểm không tốt, ít nói quá, lúc nào cũng lạnh lùng, ngầu lòi, như thế là không được đâu, con gái bây giờ thích kiểu gọi là 'trai ấm áp' cơ, anh như thế này sẽ bị con gái ghét bỏ đấy." Nếu anh ta ấm áp hơn một chút, nói không chừng có thể giữ được con gái rồi, Cận Ngôn nghĩ như vậy.

Thế nhưng, lọt vào tai Lục Tử Mặc thì hoàn toàn không phải ý này: "Cận Ngôn, cô đây là đang chế giễu tôi?" "Đâu có, Lục tổng, anh ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, tôi tuyệt đối không có ý đó." "Những lời tối nay tôi nói tuyệt đối là lời thật lòng, Lục tổng, lần này anh cứu tôi, giữa chúng ta coi như xóa bỏ ân oán cũ, nếu không chê thì chúng ta kết bạn đi, anh cứ yên tâm, tôi tuyệt đối là kiểu người vì bạn bè có thể nhảy vào dầu sôi lửa bỏng." Lục Tử Mặc không lên tiếng, Cận Ngôn lại nói: "Lục tổng, tôi biết anh không muốn kết bạn với tiểu dân đen như tôi, nhưng anh yên tâm, ơn hôm nay của anh tôi đều ghi nhớ rồi, sau này anh có gì cần tôi giúp đỡ, tôi nhất định gọi đâu có đó." Lải nhải không ngừng.

Suốt dọc đường Cận Ngôn đều nói, Lục Tử Mặc thật sự rất "bội phục" cô, có thể nói một hơi lâu như vậy.

Cuối cùng cũng đến trạm y tế cộng đồng.

Lục Tử Mặc thở phào nhẹ nhõm, lỗ tai cuối cùng cũng không bị đầu độc nữa. "Được rồi, đến nơi rồi." "Lục tổng, tôi đi không nổi." Lục Tử Mặc hít sâu một hơi: "Vậy rốt cuộc cô còn muốn thế nào?" "Chỉ đành phiền anh xách tôi vào thôi." Hai tay nhỏ của Cận Ngôn nắm vào nhau, ngẩng cái đầu nhỏ lên.

Xách.

Khóe môi Lục Tử Mặc giật giật, cô ta coi mình là động vật nhỏ chắc, một người sống sờ sờ to thế này, cậu còn có thể xách vào được sao.

Chương 1163

Phiền chết đi được.

Sau này gặp cô ta, cậu nhất định sẽ đi đường vòng, tuyệt đối không dính dáng gì đến cô ta nữa.

Lục Tử Mặc đột nhiên ôm ngang eo Cận Ngôn bế bổng lên.

Cận Ngôn nhất thời không đề phòng, sợ hãi hét lên một tiếng, vội vàng vươn tay ôm chặt lấy cổ Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc vẫn luôn cau mày, không nói một lời.

Cận Ngôn cảm thấy trái tim nhỏ bé của mình đập loạn xạ, sắp nhảy ra khỏi cổ họng đến nơi rồi, thật sự là bị dọa chết khiếp.

Cô ngẩng đầu, yếu ớt nói: "Lục tổng à, anh muốn bế tôi thì cũng phải báo trước một tiếng chứ, làm tôi giật cả mình." Lục Tử Mặc cúi đầu trừng mắt: "Nói thêm một câu nữa, tôi lập tức ném cô ra ngoài." Cận Ngôn lập tức che miệng, rụt đầu rúc vào trong lòng ngực anh, gái khôn không chịu thiệt trước mắt.

Bác sĩ xử lý vết thương trầy xước trên người Cận Ngôn một chút, sau đó nói: "Cô gái, cởi áo ra đi, tôi bôi chút rượu thuốc rồi xoa bóp giúp cô, như vậy mới nhanh hồi phục được." Nghe vậy, Lục Tử Mặc vội vàng quay đầu đi.

Cận Ngôn cẩn thận dè dặt liếc nhìn Lục Tử Mặc một cái, thấy anh khá ra dáng quân tử, lúc này mới cởi áo sơ mi, bên trong chỉ mặc một chiếc áo hai dây.

Nữ bác sĩ nhìn thấy cảnh này thì bật cười, hỏi: "Cô và bạn trai vẫn chưa phát triển đến bước kia hả?" "Hả?" Cận Ngôn nhất thời không phản ứng kịp. "Chà chà, đúng là thuần khiết thật, bây giờ những cặp đôi trẻ như hai người không còn nhiều đâu." Cận Ngôn cuối cùng cũng hiểu ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Cô và Lục Tử Mặc hoàn toàn là người của hai thế giới khác nhau, làm sao có thể phát triển đến bước kia được chứ: "Dì ơi, cháu vẫn còn đang đi học, dì hiểu lầm rồi." "Lại còn ngại ngùng nữa.

Sinh viên đại học bây giờ tệ lắm, hai hôm trước có một nữ sinh năm hai có thai một tháng rồi cũng không biết, bạn trai cô bé vừa nghe tin có thai, sợ quá bảo ngay là không cần đứa bé này, đòi phá bỏ." "Cô nói xem, bây giờ là cái thế đạo gì không biết.

Dì thích nhất là những cô gái biết tự trọng như cháu, con gái phải biết tự yêu lấy bản thân mình.

Nhịn một chút nhé, tiếp theo sẽ rất đau đấy." "A...

đau." "Hu hu, đau quá..." Lục Tử Mặc nhịn không được xoay người lại, hướng về phía bác sĩ nói: "Phiền bác sĩ nhẹ tay một chút." "Ái chà, lo lắng cho bạn gái à.

Cái này là chuyện không còn cách nào khác, tôi bắt buộc phải dùng lực, nếu không người chịu tội chính là cô bé đấy." Khuôn mặt nhỏ của Cận Ngôn đỏ bừng, dán chặt xuống giường, hét lên: "Lục Tử Mặc, anh quay người đi." Tên này cố ý chiếm tiện nghi của cô đúng không, lúc này lại quay đầu lại, anh ta tốt bụng như vậy từ bao giờ thế.

Lúc nãy để anh đưa cô đến bệnh viện, cô đã phải nói hết nước hết cái.

Lục Tử Mặc lúc này mới nhìn thấy tấm lưng trắng nõn của Cận Ngôn, chiếc áo hai dây trên người đã bị đẩy lên cao, lỏng lẻo, dường như lờ mờ còn có thể nhìn thấy cảnh xuân trước ngực.

Căn tai đỏ lên, Lục Tử Mặc lập tức xoay người đi. "Ha ha, cặp đôi trẻ các người thú vị thật đấy, nhìn tình cảm ghê." "Không phải... a..." Cận Ngôn vốn định giải thích, nhưng thực sự là quá đau, cô chỉ có thể rên rỉ xuýt xoa.

Đợi đến khi hai người rời khỏi bệnh viện, trời đã hơn 12 giờ đêm.

Có lẽ vì chuyện lúc nãy, Cận Ngôn vốn luôn mồm miệng liến thoắng giờ đã an phận hơn nhiều.

Nhìn con nhóc cứ lầm lũi đi theo sau lưng mình, Lục Tử Mặc càng thêm đau đầu.

Anh thật lòng cảm thấy con gái là một sinh vật vô cùng phiền phức.

Đêm hôm khuya khoắt thế này, anh cũng không thể để một con nhóc đang bị thương như cô tự mình về trường được. "Cận Ngôn, cô định thế nào?" "Ưm, cửa ký túc xá đóng rồi, tôi không về được nữa." Lục Tử Mặc biết ngay là sẽ như vậy, bất lực nói: "Vậy cô muốn đi đâu?" "Anh đưa tôi về công ty đi, tôi ngủ tạm trên ghế sofa văn phòng một đêm, đằng nào cũng sắp trời sáng rồi." "Cô không có người thân ở thành phố A sao?" "Không có, nhà tôi ở huyện Bành, trong thành phố không có họ hàng." "Vậy tôi đưa cô đến khách sạn, cô vào đó nghỉ ngơi cho tử tế." Cận Ngôn lập tức xua tay, nói nhanh: "Không cần đâu, đi khách sạn làm gì, lãng phí tiền lắm.

Khách sạn quanh đây đắt đỏ, rẻ nhất cũng phải mấy trăm tệ, bằng tiền lương mấy ngày của tôi rồi." Lục Tử Mặc day trán, chằm chằm nhìn Cận Ngôn.

Cận Ngôn hơi nghiêng đầu đi, không dám nhìn thẳng vào mắt Lục Tử Mặc.

Chỉ nghe thấy Lục Tử Mặc hỏi: "Lương một tháng của cô bao nhiêu?" "Tôi vẫn là thực tập sinh, chỉ có 4000 tệ." Lương bốn nghìn, ở thành phố A quả thực được tính là nhóm thu nhập thấp.

Những khách sạn chuỗi bình dân quanh đây, một đêm năm sáu trăm tệ cũng là mức giá khó tránh khỏi. "Cận Ngôn, sao cô phiền phức thế hả?" Lục Tử Mặc cau mày, cảm thấy tối nay mình đúng là lòng tốt đặt không đúng chỗ, tự rước lấy một cục nợ thế này.

Câu này, Cận Ngôn cả tối nay đã nghe mấy lần rồi, sớm đã miễn dịch.

Cô gãi gãi đầu, cười híp mắt ghé sát lại gần Lục Tử Mặc: "Lục tổng, anh làm người tốt thì làm cho trót, cứ đưa tôi về công ty đi, tôi sẽ khắc ghi ân tình của anh." "Lên xe." Cận Ngôn biết Lục Tử Mặc lúc này đang rất khó chịu, giống như một cô vợ nhỏ chậm chạp lê lên ghế sau.

Cơn đau ở eo đã dịu đi, cô cũng không dám ôm Lục Tử Mặc nữa, ngoan ngoãn tự mình bám lấy.

Chỉ là tính tình cô xưa nay vốn không an phận, cẳng chân cứ vô thức đung đưa, lại bắt đầu ngân nga hát. "Cận Ngôn, cô không thể an phận một chút được à, còn rung nữa là cô xuống xe cho tôi." "Biết rồi mà, tôi không rung nữa là được chứ gì." Cận Ngôn bĩu môi, âm thầm nắm tay thành nắm đấm khua khoắng hai cái về phía lưng Lục Tử Mặc.

Cái tên không hiểu phong tình này, đáng đời phải cãi nhau với bạn gái. "Thu lại mấy động tác nhỏ của cô đi, tôi ném cô xuống thật đấy." "Biết rồi, biết rồi." Cuối cùng, Lục Tử Mặc đưa Cận Ngôn đến một khách sạn.

Cận Ngôn vừa nhìn liền hiểu ý của Lục Tử Mặc, cô liếc nhìn giá phòng, rẻ nhất cũng phải 900 tệ, lập tức muốn chuồn.

Đến lúc trời sáng chỉ còn sáu tiếng nữa. 900 tệ ở sáu tiếng, một tiếng 150 tệ, cô có điên mới ở.

Lục Tử Mặc túm lấy cổ áo cô: "Cô tối nay gặp rủi ro trên đường tan làm, chi phí lưu trú tối nay công ty thanh toán." "Thật hay giả đấy?

Có chuyện tốt như vậy sao?

Không phải là lừa tôi chứ?" Lục Tử Mặc giận không chỗ trút, vừa định nổi nóng thì Cận Ngôn đã quay sang giao lưu với lễ tân khách sạn.

Chương 1164

"Phiền chị gái đặt giúp em một phòng ở tầng 18 trở lên, em thích ngắm cảnh đêm, cảm ơn chị.

Ái chà, môi trường khách sạn của các chị tốt thật đấy." "Vâng, thưa cô, xin cô chờ một lát." "Đúng rồi, ở đây chắc là có phục vụ bữa sáng chứ ạ?" "Vâng, chỗ chúng tôi cung cấp một ngày ba bữa, nếu bây giờ cô đói bụng thì còn có thể gọi đồ ăn đêm, đồ ăn đêm bên chúng tôi phục vụ đến hai giờ sáng." "Vậy à, thế chị gọi đồ ăn đêm cho em nhé." "Vâng, đồ ăn đêm hai mươi phút sau sẽ được đưa đến phòng của cô, đây là thẻ phòng, xin cô giữ kỹ." Lục Tử Mặc: "..." "Lục tổng, anh có muốn lên ăn chút đồ khuya rồi hãy đi không?" Lục Tử Mặc lườm Cận Ngôn một cái, sau đó móc thẻ của mình ra, quẹt thẻ rồi rời đi.

Cận Ngôn chớp chớp mắt, hướng về phía bóng lưng Lục Tử Mặc hét lên: "Lục tổng, làm ơn giúp tôi đạp xe đạp của tôi về nhà anh nhé, bây giờ tôi lực bất tòng tâm rồi, đợi tôi khỏi rồi tôi sẽ đi tìm anh." Lục Tử Mặc hít sâu một hơi, anh cảm thấy con nhóc Cận Ngôn này chính là kiểu người điển hình cho chút màu sắc là dám mở xưởng nhuộm.

Lần sau, tuyệt đối phải giữ khoảng cách với cô. *** Mộc Dung vừa tỉnh lại, trong nhà đã đón tiếp nhị thúc của Mộc gia - Mộc Chấn Nam.

Ông ta là một thành viên trong Hội đồng tộc trưởng của Mộc gia, chuyên quản lý kỷ luật, phụ trách việc trừng phạt trong nội bộ gia tộc.

Rất nhiều việc không thể đưa ra ánh sáng trong gia tộc đều do ông ta xử lý, rất có uy tín trong dòng họ. "Nhị thúc." Mộc Dung nhàn nhạt chào hỏi, chẳng có chút gì là nhiệt tình.

Mộc Chấn Nam cau mày, hừ lạnh một tiếng: "Cháu còn biết có người chú hai là ta đây à, lúc cháu động đến Mộc Lăng sao không nghĩ tới ta?" "Tình huống khẩn cấp, cháu đang định đích thân đến chỗ chú giải thích tình hình đây." "Ta thấy nếu ta không đến thì cháu đã bí mật xử lý người rồi." Mộc Chấn Nam hoàn toàn mang tư thế hưng sư vấn tội.

Mộc Dung cười khẽ: "Nhị thúc khéo nói đùa, cháu làm gì có bản lĩnh lớn đến thế." "Giao người cho ta, để ta xử lý.

Dù sao cũng là anh em của cháu, Mộc gia chúng ta không cho phép huynh đệ tương tàn.

Cháu là người thừa kế Mộc gia, chuyện này truyền ra ngoài ảnh hưởng không tốt đến cháu." Ánh mắt Mộc Dung trầm xuống, ngón tay gõ từng nhịp lên mặt bàn, im lặng một lúc, anh nói: "Nhị thúc muốn bao che cho mẹ con bọn họ?" Mộc Chấn Nam không vui nhìn Mộc Dung: "Mộc Dung, cháu nói cái gì vậy?

Ta đã nói để ta xử lý, ta sẽ nghiêm khắc xử lý theo gia quy.

Ta là tộc lão chấp pháp, sao có thể bao che cho người phạm lỗi được." "Nhị thúc, đừng trách cháu không nhắc nhở chú, Mộc Lăng không phải là phạm lỗi, mà là phạm tội, ở cục cảnh sát đều có hồ sơ cả rồi." "Nhắc đến chuyện này ta mới muốn hỏi cháu, tại sao cháu lại báo cảnh sát?

Chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, Mộc gia chưa bao giờ xuất hiện người thừa kế không cân nhắc đến thể diện gia tộc như cháu." Mộc Dung lạnh lùng: "Cháu đã là người nối nghiệp của Mộc gia thì cháu có tư cách xử lý tất cả chuyện này.

Nhị thúc vẫn nên về nghỉ ngơi cho khỏe đi, lớn tuổi rồi còn lao tâm khổ tứ thế này không tốt đâu." Mộc Chấn Nam bật dậy, địa vị của ông ta ở Mộc gia chỉ đứng sau Mộc Chấn Hoa, vì nắm giữ gia quy nên càng được kính trọng, chưa từng chịu sự vũ nhục nào như thế này: "Mộc Dung, cháu có ý gì?" "Ý trên mặt chữ, Nhị thúc hiểu tuyệt đối không sai đâu." "Mộc Dung, Mộc gia vẫn chưa phải là của cháu đâu, đừng có quá coi trời bằng vung." Mộc Chấn Nam gầm nhẹ. "Cha cháu đã giao toàn quyền xử lý sự vụ trong gia tộc cho cháu.

Chú có gì bất mãn với cháu thì có thể đi tìm ông ấy mà nói.

Nếu ông ấy cảm thấy cháu làm không đúng, cháu lập tức đi ngay." Mộc Dung liệu định ông già nhà mình sẽ không để anh đi, ông ấy còn đang trông cậy anh cứu ông ấy khỏi dầu sôi lửa bỏng.

Mộc Chấn Nam tức đầy một bụng.

Ông ta đã đi gặp đường ca (anh họ), nhưng đường ca lấy lý do sức khỏe không tốt, ông ta căn bản ngay cả bóng người cũng không gặp được.

Quản gia Bàng nói bảo ông ta trực tiếp đến tìm Mộc Dung, có chuyện gì thì thương lượng với Mộc Dung.

Cái thằng cháu này của ông ta mà là người có thể thương lượng sao?

Từ nhỏ đã không thân thiết với ai, ở nước ngoài bao nhiêu năm lại càng vô pháp vô thiên. "Mộc Dung, đừng trách ta không nhắc nhở cháu, cách làm kích tiến như vậy của cháu không được lòng người đâu." "Cháu cũng không phải hoàng đế, cháu cần nhiều lòng người như vậy làm gì?" Mộc Dung cười khẩy.

Mộc Chấn Nam nhất thời bị chọc tức đến mức không nói nên lời, ông ta đã đánh giá thấp khẩu tài của Mộc Dung, vượt xa sức tưởng tượng của ông ta.

Nhưng nhớ tới mục đích của chuyến đi này, ông ta không thể không nén giận, thở dài, hạ giọng nói: "Mộc Dung, tuy rằng từ nhỏ thời gian cháu ở Mộc gia rất ít, nhưng cháu là đại thiếu gia danh chính ngôn thuận của Mộc gia, tất cả của Mộc gia đều là của cháu.

Chuyện gì bỏ qua được thì hãy bỏ qua, mấy lão già chúng ta lớn tuổi rồi, không nhìn nổi cảnh anh em các cháu tranh tới đoạt lui.

Mọi người đều tốt mới là thật sự tốt, không gì quan trọng hơn sự hòa thuận của gia tộc." "Mộc gia chúng ta phát triển đến ngày nay, không thể tách rời mối quan hệ hòa thuận của các thế hệ người nhà họ Mộc." Mộc Dung không lên tiếng, Mộc Chấn Nam lại nói: "Khẩu khí vừa rồi của Nhị thúc cũng có chút không đúng, Nhị thúc xin lỗi cháu, Nhị thúc thật lòng muốn tốt cho các cháu." Câu trước Nhị thúc, câu sau Nhị thúc.

Mộc Dung sao có thể bị lừa gạt dễ dàng như vậy, anh biết rất rõ mục đích chuyến đi này của ông ta: "Nhị thúc, việc đã đến nước này, giữa chúng ta cũng đừng diễn cái trò đó nữa.

Chú ủng hộ ai, cháu biết rất rõ." "Người Nhị thúc ủng hộ là quyết định của cả Hội đồng tộc lão, theo quy định thì đó chính là cháu.

Cháu mới về, đừng có nghe tin mấy lời đồn đại bên ngoài." "Vậy Nhị thúc vừa nghe tin Mộc Lăng và Liêu Bích bị cháu bắt đi, lại vội vội vàng vàng tới đây là có ý gì?

Chú coi cháu là thằng ngốc sao?

Cháu có mắt, cháu tự biết nhìn, không cần phải nghe ai nói cả." Từ đầu đến cuối, vẻ mặt Mộc Dung đều thản nhiên.

Mộc Chấn Nam không khỏi nhìn thẳng vào người trước mặt, mười mấy năm không gặp, ông ta phát hiện mình thật sự nhìn không thấu đứa cháu này rồi. "Mộc Dung à, Nhị thúc nói với cháu một câu tâm huyết, ta thật sự không thiên vị ai cả, đối đãi với mấy đứa cháu các người, ta thật sự là giữ một bát nước thăng bằng." Mộc Chấn

Nam thấm thía nói. "Được rồi Nhị thúc, chú muốn nói vậy cháu cũng hết cách.

Mộc Lăng thì tạm thời cháu không thả đâu, tất cả phải đợi cháu điều tra rõ ràng mọi chuyện đã." "Thật sự không còn đường thương lượng sao?" Mộc Chấn Nam vẫn không chịu từ bỏ, cứ bám riết lấy vấn đề này. "Nhị thúc, chú vẫn nên về đi thôi.

Có điều nếu chú muốn ở lại ăn cơm với thằng cháu này thì cháu vẫn rất hoan nghênh." Mộc Dung nhếch khóe miệng.

Mộc Chấn Nam bật cười lắc đầu, nói rồi đứng dậy: "Thôi được rồi, ta chịu già vậy, ta không xen vào chuyện anh em các cháu nữa, các cháu muốn làm thế nào thì làm." "Nhị thúc yên tâm, cháu nhất định sẽ xử lý thỏa đáng chuyện trong gia tộc." "Được, vậy ta về trước đây.

Đợi mọi chuyện lắng xuống, Nhị thúc sẽ tụ tập với cháu sau, đến lúc đó nhớ dẫn theo bạn gái, ta có nghe nói cháu tìm được một cô bạn gái đẹp như tiên nữ." "Lời này thì không sai, người cháu chọn quả thực hoàn hảo hơn cả tiên nữ." Đứng trong góc, Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa đồng thời đảo mắt xem thường.

Cái tên Mộc Dung này đúng là da mặt dày, không thấy người ta chỉ đang nói khách sáo thôi sao?

Mộc Chấn Nam không ngờ Mộc Dung sẽ tiếp lời như thế, nụ cười trên mặt hơi cứng lại: "Vậy thì ta đúng là phải xem thử, người nào mà làm cho đại thiếu gia Mộc gia chúng ta mê mẩn đến thất điên bát đảo như vậy." "Sẽ không để Nhị thúc thất vọng đâu." "Được, vậy ta về trước." "Trần Lê, tiễn Nhị thúc một đoạn." "Nhị lão gia, mời đi bên này." Trần Lê làm tư thế mời với Mộc Chấn Nam.

Sau khi Mộc Chấn Nam đi, Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa mới bước ra. "Anh Gỗ, tiểu tiên nữ nhà anh đến rồi đây." Đóa Đóa trêu chọc.

Chương 1165

Vẻ mặt Mộc Dung có vài phần không tự nhiên, không ngờ hai cô nhóc này cứ trốn trong góc nghe lén, đành nói: "Mời hai vị tiểu tiên nữ ngồi." "Gớm, anh Gỗ có tiến bộ nha, miệng lưỡi ngày càng ngọt rồi." Đóa Đóa châm dầu vào lửa.

Lục Niệm Nhất vỗ vai Đóa Đóa một cái, bực mình nói: "Được rồi Lan Đóa Đóa, lo mà nghỉ ngơi cho khỏe đi, tay thì treo lên rồi mà vẫn không an phận.

Mấy chuyện này em đừng quản nữa, nhiệm vụ lớn nhất của em bây giờ là mau chóng bình phục, như vậy chị mới dễ ăn nói với mọi người." "Nhất Nhất nói đúng đấy, Đóa Đóa em bây giờ cần phải nghỉ ngơi thật tốt." "Haizz, kẻ xướng người hoạ, quả thực là muôn kiểu ngược đãi cẩu độc thân mà.

Mỹ thiếu nữ như Lan Đóa Đóa ta đây mà một ngày bị ngược đãi tinh thần bao nhiêu lần thế này, thực sự là thiên lý nan dung." Đóa Đóa nói rồi nằm bò ra sofa, cầm lấy điểm tâm trên bàn nhét vào miệng. "Sao lại thế?

Người này lại là nhân vật gì nữa?" Lục Niệm Nhất hỏi. "Lão già nhà anh còn có bốn anh em họ và hai người chị gái, bọn họ đều là cổ đông lớn của Mộc thị.

Bảy người tạo thành một Hội đồng tộc lão, những chuyện trọng đại trong gia tộc cần bảy người bọn họ tập thể quyết sách, thông thường đều là quá bán thì thông qua, trường hợp đặc biệt cần hai phần ba số người thông qua." "Ví dụ như vấn đề người thừa kế Mộc gia?" "Đây là tổ quy xưa nay của Mộc gia, trừ phi bọn họ toàn bộ phản đối, nếu không không ai có thể làm lung lay địa vị của anh." Trừ phi anh chết, nếu không vị trí đó không ai khác ngoài anh. "Vậy ông ta có ý gì?

Sao nhìn cứ như đang cầu xin cho Mộc Lăng vậy?" "Em cũng nói là nhìn cứ như là vậy rồi còn gì." "A, em biết rồi, vừa rồi lão già này nhất định là cố ý làm hỗn loạn tầm mắt của chúng ta." Đóa Đóa đột nhiên hét lên.

Mộc Dung cười mà không nói, Lục Niệm Nhất hỏi: "Thật sự bị Đóa Đóa đoán trúng rồi?" Mộc Dung gật đầu: "Đóa Đóa nói không sai, lão già này cố ý đến chỗ anh đấy." "Vậy nói như thế thì người ông ta ủng hộ không phải mẹ con Liêu Bích, mà là người khác." Lục Niệm Nhất nói. "Vậy chắc chắn là Mộc Hoa rồi, em đã thấy tên tiểu tử đó không đơn giản, nhìn qua là biết giảo hoạt hơn Mộc Lăng nhiều.

Hôm nay hắn nhất định là để Mộc Chấn Nam đến thám thính tình hình." Mộc Dung nhìn hai chị em bọn họ, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Hai cô nhóc này quả thực thông minh, mỗi người một câu đã vạch trần hơn nửa tẩy của Mộc Chấn Nam. "Thế nào?

Anh Gỗ, có phải em đoán đúng rồi không?" Mộc Dung gật đầu: "Em quả thực đoán đúng rồi, Mộc Chấn Nam và Mộc Hoa quan hệ rất thân mật, ông ta bề ngoài đứng về phía Mộc Dung kia, thực ra người ủng hộ vẫn luôn là Mộc Hoa." "Hoắc, Mộc gia các anh đúng là một vở kịch hào môn, sau lưng chuyện này khẳng định còn ẩn giấu chuyện gì không thể cho ai biết." Đóa Đóa đoán mò. "Đúng thế, sau lưng chắc chắn còn rất nhiều chuyện anh không biết." Mộc Dung cười nói.

Điều anh hiện tại không xác định chính là, chuyện giữa Mộc Chấn Nam và Phương Khả, rốt cuộc Mộc Hoa biết được bao nhiêu. *** Mộc Chấn Nam rời khỏi chỗ Mộc Dung liền lái xe về nhà, chỉ là không bao lâu sau, một chiếc xe khác lại lái vào chỗ của Mộc Hoa, người ngồi bên trong vẫn là Mộc Chấn Nam.

Trong phòng khách, Mộc Hoa và Phương Khả đều đang ngồi đó, vừa nhìn là biết đang đợi ông ta. "Nhị thúc, bên kia thế nào rồi?" Mộc Hoa hỏi.

Mộc Chấn Nam ngồi xuống, Phương Khả đặt chén trà Thiết Quan Âm vừa pha xong xuống trước mặt ông ta: "Trà ông thích nhất đây." Mộc Chấn Nam cười đầy ám muội, lúc Phương Khả đưa trà còn thuận thế sờ tay bà ta một cái: "Cảm ơn chị dâu ba, tay nghề pha trà của chị là tuyệt nhất trong những người tôi từng gặp." Phương Khả như bị điện giật rụt tay về, sắc mặt khó coi: "Khách sáo rồi." Mộc Chấn Nam gật đầu, quay sang nói với Mộc Hoa: "A Hoa, chú không gặp được Mộc Lăng và Liêu Bích.

Mộc Dung có vẻ hận thấu xương bọn họ, không định thả bọn họ ra đâu, chú cầu xin cũng chẳng có tác dụng." "Thủ đoạn của tên Mộc Dung đó cũng khá lắm, không cho người ta chút cơ hội phản ứng nào." Khóe miệng Mộc Hoa nhếch lên một độ cong châm biếm. "A Hoa, Mộc Lăng một khi đổ đài, mục tiêu tiếp theo của Mộc Dung chắc chắn là cháu.

Cháu và mẹ cháu nhất định phải cẩn thận hơn, đừng để lại thóp, nếu không Mộc Dung tuyệt đối sẽ không mềm lòng đâu, nó là một kẻ tâm địa độc ác đấy." "Nhị thúc yên tâm, cháu biết sẽ có ngày này, cái đuôi đã dọn dẹp rất sạch sẽ rồi.

Mộc Dung bây giờ mới trở về, muốn nắm được thóp của cháu tuyệt đối không dễ dàng như vậy đâu." "Vậy thì tốt, cháu chuẩn bị cho kỹ, khi cần thiết chúng ta cần phải ra tay trước.

Cần chú phối hợp gì cháu cứ việc mở miệng." Có câu nói này của Mộc Chấn Nam, trên mặt Mộc Hoa lộ ra nụ cười: "Vậy cháu xin cảm ơn Nhị thúc trước." Mộc Chấn Nam gật đầu: "Được rồi, chuyện công ty không thể lơ là, cháu vẫn nên sớm về công ty xem chừng đi." "Vậy

Nhị thúc cứ ở lại đây ăn cơm, cháu đã cho người chuẩn bị món chú thích ăn nhất rồi." "A Hoa, cháu thật có lòng." "Đây là việc cháu nên làm mà.

Mẫu thân, con đi làm trước đây." "Ăn cơm xong hẵng đi." "Không đâu mẫu thân, con về công ty ăn, hiện giờ thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa." Trong mắt Phương Khả thoáng qua một tia lo lắng, nói: "A Hoa, đừng ép bản thân quá, con..." Nghĩ ngợi một chút, Phương Khả vẫn không nói hết câu sau. "Sức khỏe của chính mình thì phải tự chú ý, đừng chỉ biết cắm đầu vào công việc." "Mẫu thân yên tâm, con biết phải làm thế nào." Mộc Hoa chân trước vừa đi, bàn tay to lớn của Mộc Chấn Nam đã tập kích lên eo Phương Khả, phóng túng nhào nặn từng cái một.

Người Phương Khả cứng đờ, lùi ra xa một chút: "Tôi vào bếp xào rau cho ông, người giúp việc làm không hợp khẩu vị của ông." "Khả Nhi, đừng trốn tôi nữa, chúng ta bao lâu rồi chưa gặp nhau." Mộc Chấn Nam trực tiếp vòng hai tay ôm lấy Phương Khả, ôm trọn cả người bà ta vào trong lòng, bàn tay to không an phận sờ soạng lung tung trên người Phương Khả.

Phương Khả bị làm cho mặt đỏ bừng, trời sinh sức yếu đẩy không ra: "Ở đây chỗ nào cũng có người, cẩn thận bị người giúp việc nhìn thấy." "Sẽ không đâu, ở đây đa số đều là người của tôi, bọn họ tuyệt đối sẽ không tiết lộ nửa lời." Mộc Chấn Nam phả hơi nóng bên tai Phương Khả. "Vẫn nên cẩn thận thì hơn, A Hoa mới vừa đi, coi chừng nó quay lại." Phương Khả vẫn lạnh lùng một gương mặt.

Mộc Chấn Nam cười khẽ, đặt một nụ hôn lên má Phương Khả: "Khả Nhi, cái cớ này em dùng bao nhiêu năm rồi, em không thấy chán sao?

Tính nết A Hoa thế nào em và tôi đều biết, nó là một tên cuồng công việc, đã đi rồi thì tuyệt đối sẽ không quay lại đâu." "Mộc Chấn Nam." Phương Khả không vui quát lên.

Mộc Chấn Nam vỗ vỗ má Phương Khả: "Em có biết không, bao nhiêu năm nay, trời sinh tôi đã thích cái gương mặt băng sơn này của em, đối với bà già ở nhà kia một chút hứng thú cũng không có." "Em nói xem, có phải em đã bỏ bùa tôi rồi không, làm cho trái tim tôi bao năm qua đều treo hết trên người em." Mộc Chấn Nam đã đè Phương Khả xuống ghế sofa.

Phương Khả đẩy ông ta ra, sự chán ghét trong lòng trào lên từng đợt.

Bao nhiêu năm nay, bà ta thực sự đã chịu đủ sự quấy rối của người đàn ông này.

Cái tên ngụy quân tử đạo mạo này quả thực là cặn bã bại hoại, bà hận không thể bảo ông ta đi chết ngay lập tức.

Nhưng mẹ con bà thế cô sức yếu ở Mộc gia, không nơi nương tựa, chỉ có thể dựa vào ông ta.

Những ngày tháng này rốt cuộc còn phải kéo dài bao lâu nữa, trong lòng Phương Khả vừa bi lương lại vừa tuyệt vọng.

Mộc Chấn Nam chính là thích dáng vẻ này của Phương Khả, bà ta càng ra vẻ trinh khiết thánh nữ, ông ta càng có cảm giác chinh phục, thô bạo động thủ xé rách quần áo Phương Khả.

Nước mắt Phương Khả đảo quanh trong hốc mắt, vừa khó xử vừa hoảng loạn nói: "Đừng làm ở đây." "Đúng là da mặt mỏng, chúng ta đã làm bao nhiêu lần rồi.

Có điều tôi lại thích em như vậy.

Được, em nói sao thì là vậy." Mộc Chấn Nam bế ngang Phương Khả lên, một cước đá văng cửa phòng ngủ, ném Phương Khả lên chiếc giường lớn, cả người liền vội vàng chồm lên.

Rất nhanh, trong phòng ngủ đã là một màn cảnh xuân. *** Mộc Hoa nhớ ra có một bản hợp đồng quên mang theo, đến công ty rồi lại quay xe trở về.

Chương 1166

Đến phòng khách lại phát hiện mẹ mình là Phương Khả và Mộc Chấn Nam đều không có ở đó, trong phòng khách cũng chẳng có một người giúp việc nào. "Mẫu thân." Mộc Hoa gọi.

Phương Khả căn bản không ngủ, nghe thấy tiếng con trai, sắc mặt trắng bệch, sợ đến mức ngồi bật dậy.

Bà hoảng loạn đẩy Mộc Chấn Nam bên cạnh: "Mau dậy đi, A Hoa về rồi." Mộc Chấn Nam vừa trải qua một trận đại chiến, ngủ đang ngon, đâu phải Phương Khả tùy tiện đẩy một cái là tỉnh. "Mẫu thân, mẹ có ở trong phòng không?" Giọng nói của Mộc Hoa lại vang lên lần nữa, tiếng bước chân cũng ngày càng gần.

Mắt thấy sắp đến cửa phòng ngủ của bà rồi, Phương Khả không thể nào bình tĩnh được nữa, vừa hoảng loạn mặc quần áo, vừa nói: "A Hoa, đầu mẹ hơi đau, mẹ đang ngủ trong phòng." Mộc Hoa cau mày, trong lòng có một tia nghi hoặc, trước giờ sao không nghe nói mẹ bị đau đầu. "Mẫu thân, mẹ không sao chứ?

Có cần con mời bác sĩ cho mẹ không?" "A Hoa, mẹ không sao, con xuống bếp xem cơm nước xong chưa, xong rồi thì ra vườn hoa sau nhà gọi Nhị thúc con, ông ấy đang ngắm hoa ở đó, mẹ thay quần áo rồi ra ngay đây." "Mẫu thân, nếu mẹ không khỏe thì nằm nghỉ đi, con tiếp chuyện Nhị thúc cũng được." "Không ngại đâu, nằm một lát đã hết đau rồi." Mộc Hoa dừng bước một chút, sau đó đi về phía nhà bếp.

Lúc này, Mộc Chấn Nam ngược lại đã tỉnh, ông ta nhìn Phương Khả không động đậy, dường như đang suy tư điều gì đó.

Phương Khả vừa thấy bộ dạng này của ông ta, tát một cái "bốp" lên người ông ta, lòng bàn tay cũng đỏ lên: "Đã là lúc nào rồi, ông còn ngẩn ra đó làm gì, muốn để A Hoa biết chuyện giữa chúng ta sao?" Mộc Chấn Nam sờ chỗ bị đánh, không giận mà còn cười: "Khả Khả, hoặc là em nói đúng, chúng ta thật sự nên cho A Hoa biết chân tướng rồi, cứ giấu giếm thế này cũng không phải là cách, sớm chào hỏi đứa bé một tiếng, cũng để nó sớm biết cha ruột của mình là ai." Bao nhiêu năm nay, rõ ràng con trai ruột ở ngay trước mặt, ông ta lại không thể nhận.

Người ngoài còn cười nhạo ông ta không có con trai, sự ấm ức này Mộc Chấn Nam chịu đủ rồi.

Sự việc đã đi đến nước này rồi, ông ta nghĩ, hay là cứ vạch trần sự thật luôn cho xong.

Sắc mặt Phương Khả trong nháy mắt trắng bệch như tờ, run rẩy đôi môi biện bạch: "Mộc Chấn Nam, bây giờ không phải là lúc ông phạm hồ đồ, Mộc Hoa đang tranh đoạt quyền thừa kế Mộc gia với Mộc Dung, nếu để người khác biết thân thế của nó, trận chiến này nó không cần đánh cũng định trước là sẽ thua." "Ông làm như vậy, ông có từng nghĩ tới nếu đoạt vị thất bại, tôi và Mộc Hoa biết đi đâu về đâu không?

Không chỉ Mộc Dung không tha cho chúng ta, mà ngay cả bên phía Mộc Chấn Hoa cũng sẽ đuổi tận giết tuyệt chúng ta." Nếu Mộc Hoa thất bại, cứ ỷ vào việc là em trai Mộc Dung, con trai Mộc Chấn Hoa, cũng không đến mức đi vào đường cùng.

Nhưng nếu không có tầng quan hệ huyết thống này, thì làm gì có đường sống.

Mộc Chấn Nam cũng cảm thấy suy nghĩ này của mình có chút không thực tế, cực kỳ bất lợi cho bọn họ. "Mộc Chấn Nam, ông mở miệng ra là nói tất cả những gì ông làm đều là vì mẹ con tôi, nhưng đến lúc quan trọng, ông nhìn xem ông đang làm cái gì hả?" Phương

Khả tiếp tục lên án, nước mắt cứ thế tuôn rơi. "Được rồi, được rồi, tôi ra ngoài ngay đây, chuyện này nghe em, em muốn bao giờ nói cho con biết cũng được." Mộc Chấn Nam đau lòng lau nước mắt cho bà ta.

Phương Khả gạt tay ông ta ra, chỉ vào một cánh cửa bên cạnh tủ quần áo: "Đường này thông ra vườn hoa sau nhà, ông mau qua đó đi, A Hoa chắc chắn sắp đi tìm ông rồi." Dường như chê Mộc Chấn Nam động tác quá chậm, Phương Khả vừa nói vừa động thủ giúp ông ta mặc quần áo.

Mộc Chấn Nam vội vội vàng vàng mặc xong quần áo chuẩn bị lao ra ngoài, Phương Khả lập tức kéo ông ta lại, giúp chỉnh lý lại quần áo, chải lại cả đầu tóc.

Tâm trạng Mộc Chấn Nam lúc này vô cùng tốt: "Khả Khả vĩnh viễn đều tỉ mỉ như vậy, tôi chính là thích em như thế." Phương Khả ghét bỏ đẩy ông ta ra: "Mau đi đi." Mộc Chấn Nam vội vã rời đi, Phương Khả vô lực dựa vào tường, đau đầu day day mi tâm.

Bà ta chịu đủ những ngày tháng như thế này rồi, chỉ hy vọng tất cả những chuyện này có thể sớm qua đi.

Dừng lại hai giây, bà đối diện với gương mặt trong gương bất đắc dĩ dặm lại phấn, che đậy đi những chứng cứ khiến bà cảm thấy buồn nôn mỗi khi tỉnh mộng lúc nửa đêm.

Mộc Hoa đi dạo một vòng ở vườn hoa sau nhà cũng không thấy người đâu, ngay lúc hắn chuẩn bị rời đi thì phát hiện bóng dáng Mộc Chấn Nam. "Nhị thúc, sao chú lại ở đó?" "A Hoa, mẹ cháu đúng là khéo tay, cháu nhìn xem khóm hoa hồng này mọc tốt chưa kìa, tốt hơn nhà chú nhiều.

Thím hai cháu mỗi ngày chỉ biết đánh mạt chược, chẳng có tâm tư đâu mà lo liệu mấy việc trong nhà này." Mộc Hoa đi tới, không xác định hỏi: "Nhị thúc, vừa rồi chú vẫn luôn ở đây sao?" Mộc Chấn Nam mặt không đỏ tim không đập nói: "Đúng vậy, chú ở ngay dưới khóm hoa hồng này mà." "Vậy là cháu nhìn nhầm rồi, vừa nãy cháu không nhìn thấy." "Thực vật nhà cháu trồng tốt quá, chú tùy tiện trốn vào sau một đóa hoa, cháu không nhìn thấy cũng là bình thường." Ông ta lúc nãy chẳng phải là đang lưu luyến trong bụi hoa sao, suýt chút nữa thì hỏng việc lớn.

Mộc Hoa cười cười: "Vậy chúng ta đi ăn cơm thôi, nhà bếp chuẩn bị cũng hòm hòm rồi." "Được, tay nghề đầu bếp nhà cháu chú nhớ lắm đấy." Mộc Chấn Nam nhìn bóng lưng Mộc Hoa, đưa tay quệt mồ hôi lạnh trên trán, suýt chút nữa thì bị phát hiện, may mà ông ta phản ứng nhanh. "Đúng rồi A Hoa, sao cháu đột nhiên lại quay về?" "Cháu có một bản hợp đồng rất quan trọng để quên ở nhà, quay về lấy chút." "Vậy thì ăn cơm xong hãy đi, đằng nào cũng không chậm trễ bao nhiêu thời gian." "Vâng, cháu đi cùng chú và mẫu thân ăn bữa cơm chiều rồi đi." Mộc Chấn Nam nhìn con trai cao lớn đẹp trai trước mặt, trong lòng cảm thấy thỏa mãn chưa từng có.

Đợi con trai ông ta thay thế Mộc Dung, vậy thì cả Mộc gia đều là của bọn họ rồi.

Những gì năm xưa ông ta đánh mất, sẽ do con trai ông ta thay thế ông ta đoạt lại. "A Hoa thật là hiếu thuận, chú mà cũng có một đứa con trai tốt như cháu thì hay biết mấy.

Tiếc thật, chú cả đời này không có cái phúc phận đó." "Nhị thúc không phải có con gái sao?

Bây giờ con gái có giá lắm, người ta đều nói con gái là chiếc áo bông nhỏ tri kỷ của bố mà." "Con gái rốt cuộc cũng chỉ là con gái, không làm nên đại sự gì, sao bằng con trai được." Ánh mắt Mộc Chấn Nam nóng rực nhìn Mộc Hoa.

Mộc Hoa cười khẽ, che giấu sự lạnh lùng: "Nếu Nhị thúc không chê, có thể coi cháu như con trai của chú, sau này cháu sẽ hiếu thuận với chú thật tốt." Mộc Chấn Nam kích động ôm lấy vai Mộc Hoa: "A Hoa, cháu thật sự có tâm tư này?" "Đó là tự nhiên, ở Mộc gia, chỉ có chú đối với cháu và mẹ là chăm sóc nhất, những người khác vẫn luôn coi thường bọn cháu.

Trong lòng cháu, chú chẳng khác gì cha ruột của cháu cả." Mộc Chấn Nam kích động ôm chầm lấy Mộc Hoa: "Có câu nói này của cháu, Nhị thúc mãn nguyện rồi." "Nhị thúc xứng đáng để cháu đối xử như vậy." Khi hai người đi qua, Phương Khả đang cùng người giúp việc bày biện cơm nước lên bàn.

Mộc Hoa vội vàng bước tới, ôm lấy vai Phương Khả: "Mẫu thân, đau đầu thì nghỉ ngơi cho khỏe đi, mấy việc này cứ giao cho người dưới làm là được rồi." Mộc Hoa bất kể thế nào cũng là một đứa con trai hiếu thuận, đối xử với người mẹ là Phương Khả này tuyệt đối không có gì để chê trách.

Phương Khả cười: "Mẹ không sao đâu, càng ngủ cả người càng không có tinh thần, thà dậy vận động một chút còn hơn." "Được, vậy con không ngăn cản mẹ nữa, mẹ nên ra ngoài đi dạo nhiều hơn, cứ ru rú trong nhà dễ sinh bệnh lắm." "Mẹ biết rồi." "Mẹ, mẹ có muốn đi du lịch không?" Mộc Hoa dò hỏi. "Đi đâu?" "Mẹ muốn đi đâu cũng được, con giúp mẹ đăng ký theo đoàn.

Hiện tại con vẫn chưa lập gia đình, mẹ cũng không cần ngày nào cũng ở nhà, ra ngoài đi dạo nhiều hơn, ngắm nhìn phong cảnh." Phương Khả nắm chặt tay Mộc Hoa, cố chấp nói: "Lúc này mẹ không muốn đi xa, mẹ không yên tâm về con." Mộc Hoa vỗ vỗ tay Phương Khả trấn an, tỏ vẻ không sao cả: "Mẹ, con lớn thế này rồi, mẹ cứ yên tâm đi, chuyện trong nhà đã có chú hai giúp đỡ, không xảy ra loạn gì lớn đâu." Chính vì có quả bom hẹn giờ Mộc Chấn Nam ở đó nên Phương Khả mới không yên tâm. "A Hoa, mẹ không đi đâu hết, tất cả đợi chuyện của Mộc gia hoàn toàn ổn định rồi nói sau." Phương Khả tự nhiên biết con trai cố ý muốn tách bà đi.

Tuy bà không thích ở lại Mộc gia, chán ghét Mộc Chấn Nam đến tận cổ, nhưng lúc này bà tuyệt đối sẽ không rời đi.

Bà muốn vì con trai mình mà chống đỡ đến cùng. "Được rồi, A Hoa, mẹ con không muốn thì thôi, bà ấy chỉ có mình con là con trai, tuyệt đối không yên tâm để con lại đâu." Mộc Chấn Nam chen vào nói.

Mộc Hoa thấy vẻ mặt mẹ kiên định cũng không nói thêm gì nữa.

Không biết có phải là ảo giác của anh hay không, anh luôn cảm thấy giữa mẹ và Mộc Chấn Nam có vài phần không thích hợp, nhưng rốt cuộc không thích hợp ở chỗ nào thì nhất thời anh lại không nói lên được.

Phương Khả sẽ không biết, bà chân trước vừa ra khỏi phòng ngủ, chân sau liền có một người giúp việc lẻn vào phòng bà, một lát sau, một người từ cửa nhỏ phòng ngủ của bà rời đi.

Chương 1167

Mộc Dung, Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa đang ăn cơm, Trần Lê đột nhiên ghé vào tai Mộc Dung nói gì đó, Mộc Dung lập tức bật cười.

Anh thừa nhận mình có chút đê tiện, nhưng bọn họ đã vô sỉ như vậy, anh đê tiện một chút thì có sao.

Sự thật chứng minh vẫn rất có hiệu quả, nhanh như vậy đã có đột phá. "Đóa Đóa, Trần Lê vừa nãy nói gì thế?" Lục Niệm Nhất nhìn về phía Đóa Đóa.

Đóa Đóa đặt đũa xuống, nói: "Anh Trần Lê nói, camera lắp trong phòng Phương Khả có tác dụng rồi, anh ấy lấy được bằng chứng rồi." Mộc Dung, Trần Lê: "……" Hai người đều vẻ mặt kinh hãi nhìn Đóa Đóa, Đóa Đóa ngạo kiều hừ một tiếng, cúi đầu ăn cơm.

Mộc Dung chỉ có thể nhìn về phía Lục Niệm Nhất: "Sao lại thế này?

Tai Đóa Đóa sao lại thính như vậy?" Lục Niệm Nhất sờ sờ cằm, điềm nhiên như không nói: "À, quên nói cho các anh biết, Đóa Đóa nhà chúng em còn hiểu 'thần ngữ' (đọc khẩu hình), sau này các anh có chuyện gì không muốn cho chúng em biết thì tốt nhất nên tránh chúng em xa một chút." Mộc Dung che miệng ho nhẹ một tiếng: "Nhất Nhất à, kỳ thật chuyện này……" "Được rồi, dừng lại, bí mật mà, em cũng không phải người không nói lý lẽ như vậy, cứ bắt phải nghe bí mật của các anh, em không muốn nghe." "Đúng thế, muốn giấu thì cứ giấu đi, chị tớ khoan dung độ lượng biết bao, không phải loại hẹp hòi so đo đâu." Đóa Đóa âm dương quái khí nói.

Mộc Dung tin lời bọn họ mới là lạ, phụ nữ đều khẩu thị tâm phi, Lục Niệm Nhất cũng là một trong số đó.

Trần Lê bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Mộc Dung, Mộc Dung càng là có khổ khó nói, anh thật sự không phải cố ý giấu giếm, chỉ là vì chuyện này thật sự không thích hợp cho hai cô gái bọn họ biết. "Nhất Nhất à, anh thề, giữa chúng ta không có bí mật." "Dào, hóa ra chỉ là nói mồm mà thôi." Đóa Đóa nói như thật.

Đối với Lục Niệm Nhất, cô bé vĩnh viễn đều vô điều kiện bênh vực. "Đúng là như vậy thật." Lục Niệm Nhất tiếp lời.

Nhìn thiếu gia nhà mình bị hai người ép đến mức vẻ mặt vừa bất lực vừa uất ức, Trần Lê nhịn không được cười ra tiếng. "Cười cái gì mà cười, cậu tới giải thích với hai cô ấy đi." Mộc Dung đá quả bóng sang cho Trần Lê.

Nghe vậy, hai cô nương lập tức ngẩng đầu, vẻ mặt hóng hớt nhìn Trần Lê.

Hai cô nương này tốt xấu gì cũng là thiên kim tiểu thư, sao lại nhiều chuyện như vậy chứ.

Trần Lê mếu máo, uyển chuyển nói: "Sự tình là như thế này, chúng tôi lắp camera trong phòng mẹ Mộc Hoa, muốn quay một ít bằng chứng bà ta ngoại tình, vừa khéo hôm nay quay được, người của chúng tôi vừa mới đưa bằng chứng tới chỗ tôi." Hai cô nương miệng hơi há ra, Đóa Đóa vỗ bàn trước mặt một cái: "Chị, em đã nói gì nào, loại hào môn như Mộc gia phức tạp lắm, quả nhiên không sai, phía sau chuyện này thế mà còn có chuyện như vậy, các anh đây là muốn làm ra một vụ 'scandal ảnh nóng' à, ngầu thật đấy." "Hả, chuyện này quả thật là rất... cái đó, em hiện tại quan tâm chính là, gian phu là ai?" "Đúng vậy, sẽ không phải là người vừa nãy tới kiếm chuyện chứ, hình như tên là Mộc Chấn Nam thì phải." Trần Lê không thể không giơ ngón tay cái lên với Đóa Đóa, cô nhóc này quyền cước giỏi, còn biết đọc khẩu hình, so với đám cảnh khuyển được huấn luyện bài bản còn lợi hại hơn, "Đóa Đóa tiểu thư, năng lực tư duy logic của em thật mạnh, không đi làm cảnh sát thật sự quá đáng tiếc." "Chứ sao nữa, em trời sinh chính là người ăn cơm bổng lộc nhà nước mà, anh Trần Lê, anh thật sự quá có mắt nhìn." "Thôi đi, Đóa Đóa, dừng lại, lời này em tự đi mà xin phép người trong nhà, nói với bọn anh là vô dụng, quay lại chủ đề chính, các anh định làm thế nào?" "Mộc Hoa tạm thời còn chưa biết chuyện này, bọn anh sẽ chọn thời cơ thích hợp giao bằng chứng cho hắn ta và cả ông cụ, anh tin tưởng không cần anh làm gì, ông cụ sẽ nổi giận trước." "Có thể không giận sao?

Anh Mộc đầu, không phải em nói anh đâu, may mắn anh không di truyền từ ba anh, anh có mắt nhìn, liếc mắt một cái đã nhìn trúng cô gái tốt như chị em, chứ mắt nhìn của ba anh thật sự không tốt chút nào." "Anh nhìn xem, ông ấy đều tìm những loại phụ nữ gì, Liêu Bích hòa cùng con trai hạ độc mãn tính vào đồ ăn của ông ấy, muốn dồn ông ấy vào chỗ chết; còn cái bà tên Phương Khả này, dứt khoát tặng lên đầu ông ấy một cái nón xanh, em thấy ông ấy không nên gọi là Mộc Chấn Hoa, gọi là Lục Chấn Hoa thì hơn." "Để người phụ nữ tốt như bác gái Trình không cần, não ông ấy có phải bị úng nước rồi không?

Ngu chết đi được." Đóa Đóa tâm thẳng miệng nhanh nói.

Cô bé chính là một cô gái tràn đầy cảm giác chính nghĩa, thích chuyện bất bình chẳng tha, giờ khắc này cô bé đối với cái ông Mộc Chấn Nam kia thật sự là cạn lời.

Nói xong mới phát hiện chị gái nhà mình đang nháy mắt với mình, cô bé ý thức được lời mình nói quá thẳng, lập tức ngậm miệng, cúi đầu ăn cơm.

Mộc Dung cười nói: "Ông cụ quả thực không có mắt nhìn, đáng đời ông ấy rơi vào tình cảnh ngày hôm nay." "Ách, anh Mộc đầu, anh là anh, ông ấy là ông ấy, em tuyệt đối không vơ đũa cả nắm đâu nhé." "Đóa Đóa, không sao đâu, anh không để bụng, cũng sẽ không để ý những chuyện này nữa." Bao nhiêu năm nay, Mộc Dung nhìn thấu đáo hơn bất cứ ai, nếu không cũng sẽ không tránh xa cái nhà này. "Được rồi được rồi, anh Trần Lê, chuyện kiểm chứng chứng cứ giao cho anh, Mộc Dung anh không được tham gia." Lục Niệm Nhất nói.

Mộc Dung đương nhiên biết suy nghĩ của Lục Niệm Nhất, mi mắt luôn thanh đạm giờ tràn đầy ý cười: "Chuyện này nghe theo Nhất Nhất nhà chúng ta, Trần Lê cậu tự mình giải quyết chuyện này đi." "Đừng mà, tôi cũng là người sắp cưới vợ rồi, các người đừng nhân lúc Thi Vũ nhà tôi không ở đây mà bắt nạt tôi, tôi bị đau mắt hột thì làm sao bây giờ?

Thi Vũ nhà tôi tỉnh lại biết được thì làm sao bây giờ?" "Anh Trần Lê, em sẽ giữ bí mật, sẽ không để tiểu Thi Vũ biết chuyện này đâu." Đóa Đóa vui sướng khi người gặp họa nói.

Lục Niệm Nhất cũng bảo đảm: "Tuyệt đối thủ khẩu như bình." Trần Lê nhìn về phía Mộc Dung, Mộc Dung nói: "Chuyện này cậu phụ trách đến cùng đi." Trần Lê: "……" "Anh Trần Lê nếu anh khó xử như vậy, Đóa Đóa giúp anh là được mà." "Lan Đóa Đóa, em đúng là ngứa da rồi, em coi anh ở chỗ này là đồ trang trí sao?

Em vẫn là vị thành niên đấy." "Vị thành niên thì có gì sai." "Em đừng có nằm mơ, nếu không anh mách ông ngoại em." Vừa nhắc tới Lan Hành Chi, Đóa Đóa nháy mắt xì hơi: "Anh Trần Lê, em đã cố hết sức rồi, anh tự giải quyết cho tốt đi." Trần Lê bất đắc dĩ cực kỳ, không biết cậu ta tìm ai, dù sao qua một lát, chỉ thấy cậu ta hoang mang rối loạn chạy tới. "Thiếu gia, phát hiện một bí mật." "Bí mật gì?" "Tam thiếu gia có khả năng không phải con trai của lão gia, mà là con trai của Nhị lão gia.

Nhị lão gia nói muốn vạch trần chân tướng thân thế với Tam thiếu gia, Tam phu nhân đã ngăn cản ông ta." Mộc Dung cạn lời, anh vốn dĩ được Lục Niệm Nhất gợi ý, muốn dùng chuyện giữa Phương Khả và Mộc Chấn Nam để chọc giận Mộc Hoa, nào ngờ bên trong còn giấu một màn kịch như vậy.

Mộc Hoa không phải con trai ông cụ, điều này có khả năng sao?

Nếu thật sự là như vậy, thì ông già kia đúng là quá bi thảm rồi, cái nón trên đầu này thật sự là quá xanh. "Em cũng không biết nói gì nữa rồi." Đóa Đóa che mặt.

Lục Niệm Nhất cũng không lên tiếng, chỉ là nhìn Mộc Dung. "Chuyện này xác định không?" "Bọn họ nói như vậy, tôi nghĩ bọn họ không có khả năng nói dối." "Anh Mộc đầu, chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, vẫn là để khoa học lên tiếng đi, chúng ta đừng suy đoán lung tung, Mộc Hoa rốt cuộc là con trai của ai, xét nghiệm DNA là biết ngay thôi." Lục Niệm Nhất kiến nghị. "Cũng phải, chỉ dựa vào đối thoại giữa hai người bọn họ không đủ để làm người ta tin phục.

Trần Lê, cậu cho người nhanh chóng lấy mẫu của Mộc Hoa và Mộc Chấn Nam, tìm một bệnh viện đáng tin cậy kiểm tra." "Vâng, thiếu gia." "Nhất Nhất, hôm nay em muốn đi đâu?

Anh đi cùng em." Mộc Dung hướng về phía Lục Niệm Nhất nói. "Em cứ ở nhà thôi, đâu cũng không đi, anh đi làm việc công ty của anh là được rồi." "Hôm nay anh đã sắp xếp thời gian rồi, buổi chiều và buổi tối đều là của em, em quên hôm nay là ngày gì rồi sao?" Lục Niệm Nhất nghĩ một lúc, bừng tỉnh đại ngộ, hôm nay là sinh nhật 21 tuổi của cô và Lục Tử Mặc, những năm trước cô chưa bao giờ quên, năm nay suýt chút nữa thì quên mất.

Đúng thật là có bạn trai rồi, đầu óc cũng mụ mẫm đi. "Sao anh biết?" "Hồ sơ của em anh xem đi xem lại bao nhiêu lần, cũng chỉ có ngày sinh nhật là thật." Nghĩ đến chuyện Lục Niệm Nhất làm thư ký nhỏ dưới mí mắt mình, trong mắt Mộc Dung tràn ngập ý cười. "Đâu có khoa trương như vậy, đại đa số thông tin đều là thật mà." "Vậy em nghĩ xem, muốn đi đâu?" Đóa Đóa nhìn không nổi nữa, chống cằm bất đắc dĩ nói: "Anh Mộc đầu, tại sao em cảm thấy anh thật là 'khác người' vậy, lúc này không phải bạn trai nên tự mình sắp xếp tốt, sau đó cho bạn gái một bất ngờ sao?" Anh thì hay rồi, hỏi người ta muốn đi đâu, người ta không nhớ ra hôm nay là sinh nhật, anh còn tự mình nhắc nhở.

Như vậy còn nói gì đến bất ngờ, nói gì đến lãng mạn.

Cô bé thật sự cảm thấy bất bình thay chị gái, tìm một người bạn trai không có tình điệu như vậy, y hệt như ba cô bé, có điều ba cô bé mấy năm nay bị ông ngoại dạy dỗ cũng tạm ổn rồi, chỉ là thỉnh thoảng liên tục hai ba năm tặng cùng một món quà không biết thay đổi. "Anh đây là tôn trọng ý kiến của phụ nữ." Đóa Đóa: "……" Lục Niệm Nhất bật cười: "Được rồi, năm nay tình huống đặc thù, chúng ta không so đo những cái đó, mấy người chúng ta cùng nhau xuống bếp làm một bữa cơm khao bản thân đi, mấy ngày nay xảy ra nhiều chuyện quá rồi." "Ý kiến này hay, em thích tay nghề của chị." Mộc Dung cũng tán thành, chỉ cần ở cùng cô, mặc kệ làm cái gì cũng đều được.

Cả buổi chiều, ba người đều bận rộn trong phòng bếp, Lục Niệm Nhất cảm thấy mình sắp bị chọc tức no rồi, đối mặt với hai kẻ mù tịt về nấu nướng chỉ biết thêm phiền, cô một chút biện pháp cũng không có.

Chương 1168

Cuối cùng, Đóa Đóa bị đuổi ra ngoài, chỉ chừa Mộc Dung ở bên trong giúp đỡ.

Đóa Đóa nhìn cánh tay mình: "Thôi được rồi, em không vào góp vui nữa, cứ như vậy ngoan ngoãn làm một con sâu gạo đi." Cơm chiều hơn 5 giờ đã làm xong, Lục Niệm Nhất không cầu kỳ quá nhiều, để người giúp việc ít ỏi trong nhà đều ngồi vào bàn, còn chuyên môn làm mấy đĩa hải sản lớn cho các vệ sĩ.

Đóa Đóa cũng lấy ra bánh kem sinh nhật đã chuẩn bị từ trước, quà của Mộc Dung là một sợi dây chuyền sapphire, Lục Niệm Nhất rất thích.

Cùng thời gian đó.

Lục Tử Mặc cũng nhận được một hộp quà đóng gói tinh xảo, là nhân viên chuyển phát nhanh trực tiếp đưa tới. "Lục tổng, người tặng quà không để lại tên và địa chỉ, tôi cũng không biết là ai gửi tới." Lục Tử Mặc nhíu nhíu mày, trong lòng đã có suy đoán.

Úy Lam buổi sáng mới gửi tin nhắn chúc mừng sinh nhật cho anh, chiều anh liền nhận được món quà không rõ danh tính, trừ cô ta ra không thể là người khác.

Anh khựng lại vài giây, cuối cùng vẫn mở quà ra, là một chiếc thắt lưng Gucci, giá cả đắt đỏ.

Cũng phải, cô ta đã không còn là cô sinh viên nghèo năm đó, mà là siêu mẫu danh tiếng vang dội, khoản chi tiêu này đối với cô ta mà nói cũng chẳng tính là gì.

Bên dưới đè một tờ giấy nhớ, viết một dòng chữ: Tử Mặc, sinh nhật vui vẻ.

Lạc khoản là Úy Lam vẫn luôn yêu anh sâu sắc.

Yêu.

Ánh mắt Lục Tử Mặc bất giác trầm xuống, hiện tại còn nói yêu, không cảm thấy quá muộn rồi sao?

Lúc trước là ai nói buông tay là buông tay.

Ngừng vài giây, Lục Tử Mặc nhét nguyên đai nguyên kiện chiếc thắt lưng vào hộp, gọi một cuộc điện thoại gọi Sử Đông Giác vào: "Cậu đem hộp quà này gửi trả về theo địa chỉ tôi viết." "Ai tặng thế?

Không phải là Úy Lam đấy chứ?" "Chính là cô ấy, giúp tôi gửi trả lại." "Biết rồi, lát nữa tôi sẽ đi xử lý, tôi đi đưa một bản hợp đồng trước đã." Sử Đông Giác nhếch khóe miệng, cậu ta chưa từng thâm giao với Úy Lam, chỉ chạm mặt vài lần, nhưng bản năng cậu ta không thích cô gái kia.

Tâm tư công danh lợi lộc quá nặng, không phải ai cũng có thể tùy tiện khống chế được, không thích hợp với Lục Tử Mặc. "Đi ngay bây giờ đi." Lục Tử Mặc không muốn nhận quà của Úy Lam vào ngày sinh nhật, không muốn dây dưa không rõ với cô ta. "Vậy cũng được, hợp đồng tôi đi đưa muộn một chút cũng như nhau." Sử Đông Giác vừa ra khỏi thang máy thì đụng phải Cận Ngôn, cô nhóc không biết đang suy nghĩ cái gì, không chú ý trực tiếp đâm sầm vào. "A, ngại quá." Thấy Cận Ngôn định khom lưng nhặt đồ, Sử Đông Giác lập tức ngăn lại: "Cô bạn Cận Ngôn, tôi tự làm là được rồi, không phải cô vừa bị thương sao?

Vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt đi, đừng để trẹo lưng nữa." Cận Ngôn ngượng ngùng gãi gãi tóc: "Ngại quá, thư ký Sử." "Không sao, không phải chuyện gì lớn." "Đúng rồi, sao anh biết chuyện tôi bị thương?"

"Lục tổng nói cho tôi biết." "A, anh ấy ngay cả chuyện này cũng nói với anh à, khẳng định lại nói phụ nữ chúng tôi phiền phức, đúng là kẻ không có tình thú." Cận Ngôn bĩu môi. "Ha ha, đúng thật là như vậy, Lục tổng của chúng tôi từ nhỏ đến lớn đều như vậy." Nếu không cũng sẽ không bị Lục Niệm Nhất gọi là ông cụ non.

Úy Lam lắc đầu, vẻ mặt tiếc nuối.

Sử Đông Giác nhìn thoáng qua cái hộp trong tay, nhớ tới cái gì, hỏi: "Cô bạn Cận Ngôn, hiện tại cô có bận không?

Nếu không bận thì giúp tôi đi làm một việc nhỏ." Cận Ngôn lập tức nói: "Không bận, tôi một chút cũng không bận, bởi vì tôi bị thương ở eo, sư phụ tôi đều không cho tôi ra ngoài, tôi hiện tại chính là người nhàn rỗi nhất cả bộ phận thị trường, chỉ phụ trách làm mấy việc chạy vặt." Trong công ty chính là một xã hội thu nhỏ, có lẽ là do chuyện lần trước Lục Sâm đích thân ra mặt cho Cận Ngôn, người của bộ phận thị trường đối xử với Cận Ngôn rất khoan dung, nghe nói cô bị thương, việc nặng việc khổ đều không để cô làm. "Vậy đúng lúc rồi, chỗ tôi cũng có một việc chạy vặt, tôi đang có chút việc cần đi giải quyết." "Không thành vấn đề, cứ giao cho tôi, anh muốn tôi làm gì?" Cận Ngôn vỗ vỗ ngực, đáp ứng rất dứt khoát. "Sự việc rất đơn giản, chỗ tôi có một món quà, cô dựa theo địa chỉ trên giấy gửi chuyển phát nhanh đi, đừng chậm trễ, gửi đi ngay lập tức." "Lục tổng muốn gửi quà cho bạn gái?" Cận Ngôn bát quái hỏi. "Ha ha, đừng đoán mò, mau chóng gửi đi đi." Sử Đông Giác không cùng Cận Ngôn nhiều chuyện, chủ yếu là cậu ta không có thời gian. "Không thành vấn đề, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ." Sử Đông Giác giao hộp quà cho Cận Ngôn rồi đi, Cận Ngôn nhìn thoáng qua, phát hiện đó vốn là thứ vừa mới gửi tới cho Lục Tử Mặc, cái này lại muốn gửi trả về?

Cô lén mở ra nhìn thoáng qua, phát hiện bên trong thế mà là một chiếc thắt lưng da.

Đây khẳng định không phải quà đàn ông tặng cho phụ nữ, ngược lại là quà phụ nữ thích tặng cho đàn ông, muốn trói chặt người đàn ông cả đời.

Ách, bên trong này trần trụi gian tình.

Không biết là em gái đáng thương nào động lòng với tảng băng kia, lần này bi thảm rồi, quà trực tiếp bị trả về.

Nhìn quanh bốn phía một chút, Cận Ngôn vội vàng đậy nắp hộp lại, đi về phía khu vực có thể gửi chuyển phát nhanh.

Đến cửa công ty, liền nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, Cận Ngôn liếc mắt một cái liền nhận ra, chẳng phải là cô bạn gái kia của Lục tổng sao?

Bởi vì cô ta mới có ân oán tình thù giữa cô và Lục Tử Mặc.

Cận Ngôn rụt rụt cổ, chuẩn bị chuồn đi, nhưng Úy Lam lại không dễ dàng buông tha cho cô như vậy: "Đứng lại." Cận Ngôn điềm nhiên như không đi về phía trước. "Cái người đàn bà mặc váy xanh lục kia, tôi bảo cô đứng lại." Đàn bà?

Cô mới là đàn bà, tôi là con gái.

Cận Ngôn vẫn là sinh viên đại học, tuy rằng ngày thường ở cùng bạn bè thích tự xưng là "bà đây/phụ nữ", nhưng lại thích người khác gọi mình là cô gái các loại.

Nghe thấy cách xưng hô của Úy Lam, cả người có chút khó chịu: "Vị tiểu thư này, cô gọi tôi làm gì?" Úy Lam trên trên dưới dưới nhìn Cận Ngôn vài lần, lập tức nhận ra cô, khẳng định nói: "Cô là người đàn bà hôm đó ở quán ăn sáng?" "Tôi nói này chị gái, tượng loại gái chưa chồng như tôi, xin hãy gọi tôi là cô nương hoặc là cô gái, chị mới là đàn bà, tôi không phải, OK?" Cận Ngôn xưa nay đều nhanh mồm nhanh miệng, ngay cả cha mẹ cơm áo gạo tiền là Lục Tử Mặc cô còn dám đốp chát, càng đừng nói chỉ là một Úy Lam mới gặp một lần.

Thâm ý trong lời nói của Cận Ngôn không cần nói cũng biết, Úy Lam tự nhiên là nghe hiểu, cô ta cười lạnh một tiếng: "Miệng lưỡi cũng lợi hại đấy, trong tay cô cầm cái gì?" "Tôi cầm cái gì không liên quan đến cô, tiểu thư, giữa chúng ta một chút cũng không thân thiết được không, làm ơn đừng lân la làm quen với tôi, tôi không ăn bộ này đâu." Úy Lam tới gần, càng xác định mình không nhìn lầm, tiến lên một bước, lập tức từ trong tay Cận Ngôn đoạt lấy cái hộp, cẩn thận kiểm tra một chút sắc mặt đại biến, chất vấn nói: "Thứ này sao lại ở chỗ cô?" Đây là cô ta đích thân đi trung tâm thương mại chọn lựa, ngay cả đồ trang trí trên bao bì cũng là cô ta tự tay làm, cô ta rất xác định, đó là quà sinh nhật cô ta tặng cho Lục Tử Mặc.

Lo lắng anh không nhận, cô ta ngay cả tên mình cũng không để lại. "Con người cô thật là kỳ quái, tại sao tôi phải giải thích với cô tất cả những chuyện này." Cận Ngôn một phen đoạt lại, đồng thời sa sầm nét mặt, lạnh nhạt nhìn Úy Lam. "Đây là đồ của tôi, cô là đồ ăn trộm, thế mà dám tùy tiện lấy đồ của người khác, tôi muốn báo cảnh sát." Úy Lam gầm nhẹ, theo lẽ đương nhiên cho rằng Cận Ngôn lấy trộm đồ của Lục Tử Mặc.

Nói xong liền muốn đi túm cánh tay Cận Ngôn.

Chương 1169

Cận Ngôn bởi vì bị thương, phản ứng không linh hoạt như vậy, bị Úy Lam làm thế này, thắt lưng lại đau, tính tình cũng nóng nảy lên: "Tôi nói này đại tiểu thư, cô có phải bị chứng hoang tưởng rồi không, đồ của cô lúc nào biến thành của cô rồi, cô mở to mắt ra mà nhìn cho rõ." "Chính là của tôi." Úy Lam khẳng định. "Đây là đồ của Lục tổng nhà tôi, có quan hệ gì với cô, cô đừng có nói hươu nói vượn được không?" "Vậy tại sao lại ở trên tay cô?" "Tôi giúp anh ấy đem đi xử lý không được sao?

Cần cô ở đây chỉ tay năm ngón à?

Cô là bạn gái anh ấy không sai, nhưng cô không thể ngăn cản người ta trả về mấy món quà ong bướm kia." "Tôi nói cô cũng đừng nghi thần nghi quỷ, Lục tổng chúng tôi tuy rằng người lạnh lùng một chút, nhưng đối với tình cảm tuyệt đối chung thủy, đây đều sai người đem trả lại quà người khác tặng anh ấy rồi, người đàn ông tự giác như vậy, cô đốt đèn lồng cũng không tìm thấy đâu, đừng suốt ngày chỉ biết làm mình làm mẩy, cẩn thận tự làm mình chết đấy." Cận Ngôn đối với Lục Tử Mặc trải qua chuyện lần trước đã có cái nhìn khác, anh nhìn thì mặt lạnh, kỳ thật tâm địa rất tốt.

Trước kia bắt cô rời khỏi công ty, cô tạm thời coi như anh nhất thời đầu óc bị chập mạch đi. "Đây là quà Tử Mặc muốn trả về?" "Đương nhiên, vừa nhận được liền bảo tôi đem đi trả, tâm địa này thành thật biết bao." Cận Ngôn bản ý là muốn nói tốt cho Lục Tử Mặc, nào ngờ sẽ phản tác dụng.

Sắc mặt Úy Lam lập tức thay đổi, hàm răng trắng khẽ run lên: "Cô trực tiếp đưa cho tôi là được rồi." Cô ta đều đã hạ mình như vậy rồi, Lục Tử Mặc rốt cuộc muốn thế nào?

Ngay cả quà cô ta tặng cũng không chịu nhận. "Sao cô lại hẹp hòi như vậy, tôi đã nói là muốn trả về, có lòng tốt nhắc nhở, cô đừng đi tìm Lục tổng chúng tôi gây chuyện nữa, đàn ông không thích phụ nữ vô lý gây sự đâu." "Con nhãi ranh, mày cố ý xem tao làm trò cười phải không?

Tất cả chúng mày đều cảm thấy tao tội không thể tha, đều cảm thấy chúng tao không xứng đôi phải không?

Tao rốt cuộc đã làm sai cái gì, chúng mày phải đối xử với tao như vậy, chúng mày dựa vào cái gì đối xử với tao như vậy?

Dựa vào cái gì?" Úy Lam cảm xúc rất kích động, hung tợn trừng mắt nhìn Cận Ngôn, giống như nhìn kẻ thù mười kiếp.

Cận Ngôn có chút mơ hồ, cô có dự cảm, hình như cô ta đã hiểu lầm cái gì đó.

Trong nháy mắt cô ngẩn người, đồ trong tay lại lần nữa bị Úy Lam đoạt đi, Úy Lam cầm lấy sải bước rời đi. "Này, cô không thể lấy đi, tôi phải đem đi gửi mà, cô lấy đi rồi tôi làm sao báo cáo kết quả với thư ký Sử." Cận Ngôn lập tức đuổi theo. "Cô đừng lượn lờ trước mắt tôi nữa, cái này chính là của tôi, cô trực tiếp đưa cho tôi là được." Cận Ngôn đứng lại tại chỗ, từ từ, Úy Lam nói cái gì, đây là quà cô ta tặng cho Lục Tử Mặc?

Vậy Lục Tử Mặc vì sao phải trả lại?

Chẳng lẽ hai người còn chưa làm hòa, vẫn đang đòi chia tay?

Cận Ngôn biết mình đã biết thứ không nên biết, cô thật tâm cảm thấy mình và người phụ nữ tên Úy Lam này kiếp trước nhất định là có thù oán, nếu không sẽ không mỗi lần đụng phải cô ta đều không được yên ổn.

Rõ ràng là một chuyện rất đơn giản, nhưng đến chỗ cô lại hoàn toàn biến dạng.

Cô phải ăn nói thế nào với Lục Tử Mặc đây.

Cận Ngôn chỉ có thể đi về phía công ty, ở cửa, Úy Lam vẫn đang tranh chấp với bảo vệ, bảo vệ nói gì cũng không cho cô ta vào.

Ngay khi Cận Ngôn muốn đi vào, Úy Lam một phen túm lấy Cận Ngôn, ánh mắt kia rõ ràng đang nói: Dẫn tôi vào.

Cận Ngôn cạn lời đến cực hạn, người phụ nữ này cũng là một kẻ kỳ lạ, cô và cô ta còn chưa thân thiết đến mức độ đó đi.

Cận Ngôn hất tay Úy Lam ra, đứng đắn nói: "Úy tiểu thư, đây là quy định của công ty, không phải nhân viên công ty không thể tùy tiện ra vào, tôi chỉ là một thực tập sinh nhỏ nhoi, không có quyền hạn đưa cô vào đâu, cô có chuyện gì trực tiếp gọi điện thoại cho Lục tổng là được rồi." Úy Lam lấy điện thoại ra gọi cho Lục Tử Mặc, mỗi lần đều bị Lục Tử Mặc vô tình ngắt máy.

Chậc chậc, quan hệ này, thật đúng là làm người ta không thể tưởng tượng nổi.

Cận Ngôn trong lòng yên lặng nghĩ.

Úy Lam không biết chán ghét cứ gọi mãi, về sau trực tiếp tắt máy.

Úy Lam tức giận nhìn về phía Cận Ngôn, Cận Ngôn bất đắc dĩ nhún nhún vai: "Tôi cũng lực bất tòng tâm." "Cô đi nói với Lục Tử Mặc, anh ấy nếu không ra, tôi sẽ cứ đợi ở cửa." "Chuyện của các người liên quan gì đến tôi, tôi mới không đi lội vũng nước đục này." Cận Ngôn bĩu môi, trực tiếp đi thẳng.

Lên cầu thang, cô nghĩ nghĩ, cảm thấy vẫn là nên đi tìm thư ký Sử nói một tiếng, đồ vật dù sao cũng là ở trong tay cô bị Úy Lam lấy đi, cô có nghĩa vụ phải thông báo.

Văn phòng của Sử Đông Giác ở ngay đối diện Lục Tử Mặc, cô còn chưa tìm được Sử Đông Giác, ngược lại đụng phải Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc khẽ nhíu mày: "Cô tới đây làm gì?" "Lục tổng, anh ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, tôi tuyệt đối không phải tới trộm bí mật thương nghiệp của công ty, tôi tới tìm thư ký Sử có chút việc." "Cô tìm cậu ta có thể có việc gì?" Cận Ngôn trố mắt khẽ đảo một cái, quyết định làm bộ cái gì cũng không biết, cô học khôn rồi, chuyện của cấp trên đừng tùy tiện hóng hớt. "Vừa nãy tôi đụng phải thư ký Sử, thư ký Sử khá bận, nên bảo tôi giúp anh ấy gửi một cái chuyển phát nhanh, tôi ở cửa công ty đụng phải một người phụ nữ, cô ta nói đồ là của cô ta, bị cô ta lấy đi rồi, tôi tính đến nói với thư ký Sử một tiếng." Lục Tử Mặc không cần nghĩ cũng biết là Úy Lam tới, anh làm sao lại không nhìn thấu chút mánh khóe này của Cận Ngôn, cô chính là có quen biết Úy Lam.

Anh cũng lười vạch trần cô, nhàn nhạt nói: "Tôi biết rồi." Cận Ngôn hai mắt sáng lên, Lục Tử Mặc hôm nay thật sự khá dễ nói chuyện, thế mà không trách cứ cô, thật đúng là kỳ tích. "Vậy Lục tổng còn có việc gì phân phó không?

Không có thì tôi về bộ phận thị trường đây." Cận Ngôn vốn dĩ muốn khách sáo một chút, nào ngờ Lục Tử Mặc một chút cũng không khách khí: "Cô đi nói với Úy Lam, những chuyện tôi nên nói đều đã nói rõ ràng rồi, bảo cô ta đừng đứng ở cửa công ty nữa, mau chóng rời đi." Ngừng hai giây, Lục Tử Mặc lại bổ sung nói: "Mặc kệ dùng phương pháp gì, đuổi cô ta đi là được." Ba anh lần trước đã nói rồi, không cho phép Úy Lam xuất hiện ở cửa tập đoàn Lục thị. "Tôi đi nói á?" Cận Ngôn chỉ vào mũi mình. "Không phải cô còn có thể là ai, chẳng lẽ vừa nãy tôi đang nói chuyện với ma?" Cận Ngôn cười đến có chút miễn cưỡng: "Cái đó, Lục tổng, chuyện tình cảm vẫn là hai bên các người tự mình giải quyết, người ngoài như tôi đi không thích hợp đâu." "Sao nói nhảm nhiều thế, tôi bảo cô đi thì cô cứ đi." Cận Ngôn nhăn mặt, yếu ớt nói: "Vậy được rồi." Cô hận không thể tự vả cho mình hai cái, nói xong việc trực tiếp chuồn là được, làm gì phải đi lấy lòng cấp trên, cô lại không phải thư ký của anh, thật là tự tạo nghiệp.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn thành một đoàn của cô, khóe môi Lục Tử Mặc bất giác cong lên một độ cong nhỏ đến mức khó phát hiện.

Cận Ngôn đi ra vài bước, nhớ tới cái gì, lại quay đầu hướng về phía Lục Tử Mặc nói: "Lục tổng, tôi có thể hỏi một chút, anh và Úy Lam rốt cuộc là quan hệ gì?" Sắc mặt Lục Tử Mặc lập tức không tốt, chuyện này anh thật đúng là một chút cũng không muốn nói, trong lòng nghĩ như vậy, nhưng lời trong miệng đã nói ra: "Bạn gái cũ mà thôi, chia tay mấy năm rồi." Bạn gái cũ à, vậy chuyện dễ giải quyết hơn nhiều rồi.

Cận Ngôn ngẩng đầu, vui vẻ hỏi: "Cho nên nói, có người muốn ăn cỏ gần hang, anh không đồng ý?" "Cận Ngôn, làm chính sự." Lục Tử Mặc nhắc nhở. "Câu hỏi cuối cùng, có phải hay không mặc kệ tôi dùng thủ đoạn gì anh cũng sẽ không tức giận?" "Không tức giận, tùy cô." Lục Tử Mặc nói xong, trực tiếp xoay người vào văn phòng của mình.

Cận Ngôn giống như cầm được thượng phương bảo kiếm, cao giọng nói: "Đây là anh tự mình nói đấy nhé, mặc kệ tôi dùng phương pháp gì, anh cũng sẽ không tức giận, ai tức giận là chó con." Khi Cận Ngôn đi xuống, Úy Lam vẫn đang nói chuyện với bảo vệ ở đó, liên tục nhờ bảo vệ giúp gọi điện thoại, nhưng bảo vệ không để ý tới cô ta. "Úy tiểu thư, tôi đã nói chuyện cô ở ngoài cửa với Lục tổng rồi, Lục tổng bảo tôi chuyển lời cho cô, anh ấy sẽ không gặp lại cô, bảo cô sớm rời đi đi." Sắc mặt Úy Lam biến đổi một chút: "Không có khả năng, tôi không tin, trừ phi anh ấy chính miệng nói cho tôi biết, nếu không tôi sẽ không tin lời này là anh ấy nói." Có cần phải cố chấp như vậy không, chia tay rồi thì nên lấy ra chút cốt khí, đừng có dây dưa chết không buông nữa, thật mất mặt. "Lục tổng xác thực là nói như vậy." "Tôi không tin, tôi không tin, tôi tuyệt đối không tin." Cận Ngôn có chút đau đầu, người phụ nữ này thật đúng là khó chơi, tốt xấu gì cũng là người của công chúng, cứ đứng ở cửa tập đoàn Lục thị ăn vạ như vậy là sao chứ? "Úy tiểu thư, những gì tôi nên nói đều đã nói rồi, cô nếu muốn cứ mãi tự lừa mình dối người, tôi cũng hết cách.

Chương 1170

Tâm địa đàn ông còn cứng rắn hơn phụ nữ nhiều, Lục tổng không cần cô nữa, cô cũng đừng quấn lấy người ta, cô cũng là người không lo cơm ăn áo mặc rồi, đừng lúc nào cũng nghĩ đến gả vào hào môn, cuộc sống tạm ổn là được rồi." Cận Ngôn chỉ là thuận miệng nói, bởi vì cô chính là một người đặc biệt dễ thỏa mãn, cả đời này không muốn có thành tựu to lớn gì, chỉ muốn tìm một người đàn ông yêu thương mình, chỉ muốn sống cuộc sống bình bình đạm đạm, giống như cha mẹ cô vậy.

Nhưng những lời này nghe vào trong tai Úy Lam lại hoàn toàn biến thành một loại mùi vị khác, Úy Lam giống như con chuột bị kẹp đuôi, nháy mắt liền nhảy dựng lên: "Đừng có nói bản thân mình cao thượng như vậy, tôi không nói chuyện với cô, tôi chỉ nói chuyện với Lục Tử Mặc, cô bảo anh ấy ra đây." Gả vào hào môn vốn dĩ là theo đuổi của cô ta, cô ta không có khả năng cả đời đều làm người mẫu, đợi đến khi nhan sắc tàn phai, cô ta sớm muộn gì cũng phải lui về, cô ta cần thiết phải tìm cho mình một chỗ dựa vững chắc.

Lục Tử Mặc chính là lựa chọn tốt nhất đó, bọn họ yêu nhau.

Cận Ngôn thật sâu thở dài, không biết làm thế nào mới có thể khiến Úy Lam biết khó mà lui, người phụ nữ này thật sự là quá khó giải quyết, cô đều nói đến nước này rồi, cô ta vẫn không chịu rời đi.

Chẳng qua chỉ là một người đàn ông thôi mà, có cần phải bám riết lấy như vậy không?

Cái tên Lục Tử Mặc đó thật sự tốt đến thế sao? "Úy tiểu thư, Lục tổng thay lòng đổi dạ rồi, anh ấy có một cô bạn gái cực kỳ xinh đẹp, lần này cô nên chết tâm đi thôi." Cận Ngôn nói bừa. "Không, điều đó không thể nào, chúng tôi ở bên nhau mấy năm trời, tôi biết anh ấy là người như thế nào.

Một khi anh ấy đã yêu thì sẽ không buông bỏ, cô bớt nói hươu nói vượn đi, tôi biết anh ấy không có bạn gái." Úy Lam lúc về nước đã sớm điều tra rõ ràng, Lục Tử Mặc những năm này không hề có bạn gái, bạn bè khác giới bên cạnh cũng ít đến đáng thương, anh ấy một lòng một dạ đều dồn vào công việc.

Cô ta biết, anh ấy nhất định vẫn chưa buông bỏ được cô ta, anh ấy giận là vì cô ta đã làm tổn thương lòng tự trọng đàn ông của anh ấy.

Cô ta sẽ khiến anh ấy dần dần lấy lại tôn nghiêm, cho đến khi chấp nhận lại cô ta. "Đàn ông là sẽ thay đổi, Úy tiểu thư, làm ơn tỉnh táo lại chút đi." "Tất cả đàn ông đều sẽ thay đổi, nhưng trong đó không bao gồm Lục Tử Mặc." Úy Lam kiên định nói.

Trong mắt Cận Ngôn lóe lên một tia kinh ngạc, không ngờ đánh giá của Úy Lam đối với Lục Tử Mặc lại cao đến thế.

Đã yêu nhau như vậy, thì ban đầu tại sao lại chia tay? "Úy tiểu thư, tôi nói này, cô có thể đừng cố chấp như vậy được không?

Cô đứng đây nói những lời này với tôi cũng chẳng có ý nghĩa gì, mau đi đi, cô đứng đây ảnh hưởng không tốt, nếu bị chủ tịch nhìn thấy thì sự việc sẽ không đơn giản vậy đâu." "Tôi muốn gặp Lục Tử Mặc." Úy Lam quyết định bám riết đến cùng, không gặp được Lục Tử Mặc thề không bỏ qua.

Cận Ngôn vô cùng bất lực, nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy nên để Lục Tử Mặc tự mình xuống đây, cô thật sự không trị nổi người phụ nữ này.

Quá cố chấp rồi, da mặt còn dày như cái gì ấy, cứ thế mà lao vào một người đàn ông.

Vừa đến đại sảnh, cô nhìn thấy dì lao công đang dọn vệ sinh, ở đó đang đặt một xô nước.

Một ý tưởng táo bạo lóe lên trong đầu.

Hít sâu một hơi, chần chừ suy nghĩ.

Ba giây sau, Cận Ngôn sải bước đi tới, xách xô nước kia lên, đi thẳng ra phía cổng lớn.

Cô không hề dừng lại, căn chuẩn vị trí, hắt thẳng xô nước về phía Úy Lam.

ào.

Úy Lam không ngờ Cận Ngôn đi rồi quay lại sẽ có hành động này, căn bản không hề phòng bị.

Trong nháy mắt đã bị hắt thành chuột lột, ngay cả trong mũi và miệng cũng bị nước vào.

Trên người còn bốc ra mùi nước bẩn, khó ngửi chết đi được. "A, con ranh này, mày rốt cuộc đã làm gì tao?" Úy Lam tức đến nhảy dựng lên, lau qua loa mấy cái nước trên người rồi lao về phía Cận Ngôn.

Cận Ngôn thấy Úy Lam mắt lộ hung quang lao tới, hoảng loạn vứt cái xô đi, lập tức lùi lại vào trong công ty.

Úy Lam bị bảo vệ chặn lại bên ngoài, cô ta vẫn trừng mắt nhìn Cận Ngôn: "Con ranh kia, mày qua đây cho tao, ai cho mày dùng nước hắt tao hả." Nhìn một đại người mẫu hào nhoáng xinh đẹp trong nháy mắt trở nên nhếch nhác không chịu nổi, trong lòng Cận Ngôn có vài phần chột dạ, cảm thấy mình làm hơi quá đáng.

Nhưng sự việc đã phát triển đến mức này, đã không còn đường cứu vãn nữa rồi.

Người phụ nữ này hôm nay cô tất nhiên là phải đắc tội, nếu không sẽ không hoàn thành nhiệm vụ Lục Tử Mặc giao phó.

Cô lấy điện thoại ra, hướng về phía Úy Lam chụp liên tục, thậm chí còn quay video: "Úy tiểu thư, đừng trách tôi không nhắc nhở cô, cô mà còn hồ đồ dây dưa như thế này nữa, tôi đảm bảo bộ dạng hiện tại của cô sẽ lập tức bị truyền lên mạng, bảo đảm cô sẽ chiếm ngay trang nhất tin tức." Úy Lam lập tức giơ tay che mặt mình: "Không được chụp, không được chụp." "Úy tiểu thư, tôi khuyên cô mau chóng rời đi, nếu không sẽ có ngay một dòng tin tức thế này: Siêu mẫu quốc tế biến thành chuột lột, mặt dày đeo bám bạn trai cũ.

Nếu thật sự đến mức đó, trên mặt cô cũng chẳng còn ánh hào quang nào đâu." "Lần này tôi cho cô một xô nước, cô mà còn không đi, tôi không đảm bảo tôi sẽ dội cái gì lên đầu cô đâu, biết điểm dừng đi thôi, đừng để cả hai đều khó coi." "Con ranh, mày dám uy hiếp tao." "Cái này là cô tự chuốc lấy, tôi đã khuyên giải cô rồi, là cô tự mình giở thói vô lại, tôi đây cũng là cực chẳng đã mới phải dùng cách này." Cận Ngôn nhún nhún vai, cố tỏ ra thoải mái.

Hy vọng Lục Tử Mặc đừng nhìn thấy cảnh này, nếu không chắc chắn lại nổi giận.

Cách đó không xa, dòng người bắt đầu xôn xao. "Nhìn kìa, người bên kia có phải là cô siêu mẫu đó không, sao cô ấy lại ở đó?" "Đúng rồi, đó là tập đoàn Lục thị mà, cô ấy ở đó làm gì?" "Hình như đang tranh cãi với ai đó, bị hắt cả nước kìa." "Có phải làm chuyện gì không quang minh chính đại không nhỉ..." Có người phỏng đoán.

Tiếng bàn tán từ xa truyền tới.

Úy Lam hung hăng trừng mắt nhìn Cận Ngôn một cái, thấy mọi người xung quanh đã ùa về phía mình, cô ta không cam lòng giậm chân một cái, hoảng loạn vẫy một chiếc taxi lập tức rời đi.

Phía sau còn có người chạy đuổi theo xe cô ta.

Cận Ngôn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ trái tim nhỏ bé của mình.

Chú bảo vệ cười hiền hậu: "Vẫn là cô gái có cách, chú cũng sắp bị cô ta quấn lấy đến chết rồi, chưa từng thấy người nào như vậy, thật sự cảm ơn cháu nhé." "A a, chút lòng thành thôi ạ, sau này cũng phải chặn cô ta lại, đừng để cô ta đi làm phiền Lục tổng, nếu không hậu quả nghiêm trọng lắm đấy." Cận Ngôn dặn dò. "Yên tâm đi, chú sẽ không tùy tiện thả người vào đâu, chú nhớ mặt cô ta rồi, cô ta đừng hòng trà trộn vào." Cận Ngôn gật gật đầu, đi ra cửa, nhặt cái xô mình vừa vứt đi về, có chút áy náy nói với dì lao công: "Ngại quá dì ơi, cháu làm dì thêm việc rồi, phiền dì lau dọn chỗ nước ngoài cửa một chút, đừng để người ta trượt ngã." "Không sao, chuyện nhỏ thôi mà, dì lau một cái là được rồi." Trên lầu, Tống Trí đứng ngay bên cửa sổ, đã nhìn thấy cảnh tượng này. "Cận Ngôn đúng là có cách, Úy Lam đứng ở cửa rất lâu rồi, bị cô bé hắt một xô nước đuổi đi luôn, động tác vừa rồi của con bé đó thật đúng là soái khí, sạch sẽ gọn gàng." Lục Sâm ngước mắt, trên gương mặt phong hoa tuyệt đại hiện lên một nụ cười nhạt: "Thỏ trắng đấu với gái mưu mô, thỏ trắng thắng toàn tập, đây là một sự khởi đầu tốt." "Không biết Tử Mặc đang làm cái trò gì, lại để Cận Ngôn ra mặt, quan hệ của bọn nó không phải không tốt sao?

Thời gian trước Tử Mặc còn nghĩ cách đuổi người ta đi, sao còn chưa được bao lâu đã đứng cùng một chiến tuyến rồi?" "Tống Trí, tôi thật lo lắng cho chỉ số thông minh của cậu, càng ngày càng khó dùng rồi." "Ý của Lục đổng là?" "Ông cụ non nhà chúng ta sẽ không vô duyên vô cớ để tâm đến một người đâu, sợ là có vài phần hảo cảm với người ta rồi." "À, thế chẳng phải tốt sao, Cận Ngôn con bé đó rất hiểu chuyện, Lục đổng ngài cũng có thể bớt lo." "Bớt lo sợ là không thể nào, Tử Mặc thằng nhóc đó là đứa chậm tiêu, không biết có biết trân trọng người trước mắt hay không." Lục Tử Mặc cũng vẫn luôn quan sát tiến triển, nhìn thấy bóng dáng Úy Lam chạy trối chết, giữa trán đầy vẻ ngưng trọng.

Nhưng khi nhìn thấy Cận Ngôn vỗ vỗ ngực, bộ dạng thở phào nhẹ nhõm, nếp nhăn giữa mày anh dần dần giãn ra.

Chương 1171

Quả nhiên là một kẻ không chịu thiệt, đanh đá vô cùng, ai cũng đừng hòng kiếm chác được gì tốt từ chỗ cô.

Cận Ngôn lề mề đi lên lầu, chuẩn bị báo cáo cho Lục Tử Mặc, Lục Tử Mặc đang cúi đầu xử lý công việc.

Cận Ngôn chưa bao giờ nghiêm túc ngắm nhìn anh, mái tóc đen nhánh, sống mũi cao thẳng, cằm trơn bóng như ngọc, quả thực là một mỹ nam tử không tỳ vết.

Quan trọng là trên người không có những thói hư tật xấu của đám con ông cháu cha, tuy thỉnh thoảng có hơi lên cơn, nhưng trong công việc thì cầu tiến nỗ lực, hèn chi đại mỹ nữ như Úy Lam lại bám riết không buông.

Đây tuyệt đối là một cổ phiếu tiềm năng, một vị tổng tài không dựa dẫm vào tổ tông che chở.

Đáng tiếc, vị Lục đại tổng tài này trông có vẻ không phải là người dễ chung sống.

Cận Ngôn gõ cửa, giọng nói của Lục Tử Mặc truyền đến, chỉ vỏn vẹn một từ: "Vào." Thật đúng là đơn giản, Cận Ngôn bĩu môi, cẩn thận từng li từng tí đi vào. "Người tiễn đi rồi chưa?" Lục Tử Mặc đầu cũng không ngẩng lên nói. "Tiễn á, chẳng lẽ không phải là đuổi sao?" Cận Ngôn vô tội nhìn Lục Tử Mặc, vừa rồi anh đâu có nói như vậy.

Tiễn và đuổi hoàn toàn không cùng một ý nghĩa, cô là dùng một xô nước đuổi người ta đi đấy, chẳng khách khí chút nào đâu.

Không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, Lục Tử Mặc lại nổi lên tâm tư muốn trêu chọc, "Tôi có bảo cô đuổi sao?" Lục Tử Mặc luôn giữ cái bộ mặt người chết không cười đó, Cận Ngôn thật sự rất thấp thỏm, trừng to mắt nhìn anh. "A, anh nói tùy tôi dùng thủ đoạn mà?

Anh rõ ràng đã nói thế, anh là đàn ông đại trượng phu, không thể lật lọng như vậy được, lời đã nói ra nhất định phải giữ lời." Lục Tử Mặc không trả lời, mà hỏi ngược lại: "Vậy cô nói xem cô đã dùng thủ đoạn gì?" Cận Ngôn gãi gãi đầu: "Thì dùng có một chút xíu thủ đoạn thôi, anh không biết cô bạn gái cũ đó của anh khó chơi thế nào đâu, đối với anh người ta là tình thế bắt buộc phải có được, tôi làm công tác tư tưởng thế nào cũng không thông." "Cận Ngôn, nói trọng tâm." "Ui da, còn có thể thế nào nữa, tôi hắt một xô nước bẩn lên người cô ta chứ sao, tôi cũng hết cách rồi, được rồi, tôi nói xong hết rồi đấy, anh muốn thế nào thì tùy anh." Cận Ngôn hất cằm, hơi nhắm mắt lại, bộ dạng tùy anh xử trí. "Tôi đã nói tôi muốn thế nào chưa?" "A, anh không trách tôi hả." Cận Ngôn lập tức cười toe toét. "Tôi là loại người ngang ngược vô lý thế sao?" Lục Tử Mặc nhìn Cận Ngôn, trong mắt mang theo vài phần bất mãn. "Anh chẳng lẽ không phải à?" "Cận Ngôn." Lục Tử Mặc cao giọng, ánh mắt nguy hiểm thêm vài phần. "Anh xem tôi nói có sai đâu, một lời không hợp là bắt đầu nạt nộ người ta, chẳng thân dân chút nào, anh nên học tập Lục đổng nhiều hơn, làm một người lãnh đạo thân thiện." "Cô đây là đang giáo huấn tôi đấy à, cô có tư cách sao?" "Ấy chết, tôi đâu dám, Lục tổng anh bên này nếu không có việc gì thì tôi về đây." Lục Tử Mặc giơ tay chỉ đống tài liệu trên bàn: "Ai nói không có việc, giúp tôi sắp xếp lại đống tài liệu này." "Đây không phải là việc của thư ký Sử sao?" "Cậu ta hiện tại không có ở đây." "Nhưng mà tôi không biết làm, trong này liệu có bí mật thương nghiệp gì không đấy, anh đừng có mà gài tôi." "Để những cái tôi đã ký sang một bên, thông báo các bộ phận đến lấy, những cái tôi chưa ký thì sắp xếp lại để sang một bên, trong này không có bí mật thương nghiệp." Lục Tử Mặc kiên nhẫn giải thích một lần.

Cận Ngôn bất lực nói: "Được thôi.

Nhưng mà Lục tổng, bây giờ là giờ cơm rồi." Lục Tử Mặc nhíu mày: "Biết lương cô thấp, tôi bao cơm là được chứ gì, mau làm việc đi." "Được rồi, tôi làm ngay đây, Lục tổng, buổi trưa có thể gọi món mực xào cay không?

Lâu lắm rồi tôi không được ăn, đắt lắm đấy." "Việc còn chưa làm, đã nghĩ đến chuyện ăn cái gì, Cận Ngôn, da mặt cô đúng là dày thật." "Ha ha, cái này không phải là phải thương lượng trước cho xong sao?

Đâu có chuyện làm không công." "Lát nữa cho cô gọi món, được chưa?" "Thế thì tốt nhất rồi, Lục tổng anh yên tâm, tôi sẽ giúp anh xử lý tốt mọi việc." Nói xong, Cận Ngôn vén tóc tùy ý, buộc thành một cái đuôi ngựa, sau đó nhanh nhẹn bắt tay vào việc.

Lục Tử Mặc phát hiện, cô nhóc này ngược lại rất lanh lợi, anh chỉ nói một lần, cô đã có thể xử lý mọi việc đâu ra đấy.

Chưa đến hai mươi phút, cô đã sắp xếp xong toàn bộ tài liệu của anh. "Lục tổng, tôi có thể gọi món được chưa?" "Được rồi." Cận Ngôn nghĩ nghĩ, vẫn hỏi: "Lục tổng, anh muốn ăn gì?" "Tùy ý." Cận Ngôn bĩu môi, người này có phải dây thần kinh ngôn ngữ nào đó không phát triển không, sao lời nói lại ít như thế, nói thêm một câu thì chết người à?

Keo kiệt như vậy.

Đã anh ta không nói, vậy thì cô tự mình xem mà gọi.

Cận Ngôn gọi đồ ăn Trung Quốc, còn toàn bộ đều là những món cô thích, dù sao cô trước giờ chưa từng là người khách sáo, cũng sẽ không ngược đãi chính mình.

Khi Sử Đông Giác từ bên ngoài trở về, nhìn thấy chính là cảnh tượng này, Cận Ngôn đang ăn uống thỏa thích, còn Lục Tử Mặc vẫn đang xử lý công việc. "Tình huống gì đây?" Sử Đông Giác hỏi.

Trong văn phòng của Lục tổng sao lại có Cận Ngôn ngồi đó, cậu ta trừng to mắt, xác nhận mình không nhìn lầm. "Đi đâu mà lâu vậy?" Lục Tử Mặc lạnh lùng nói.

Sử Đông Giác giải thích: "Tôi cũng muốn đưa hợp đồng xong là về sớm chút, nhưng mà bà tổng giám đốc kia thật lòng quá hành người, cứ bắt tôi phải ăn cơm tối xong mới được về." "Có phải bà ta chấm anh rồi không?" Cận Ngôn ngẩng đầu lên.

Sử Đông Giác mặt mũi có vài phần không tự nhiên: "Đi đi đi, trẻ con biết cái gì, ăn cơm của cô đi." "Công việc của cậu Cận Ngôn giúp cậu làm rồi, lát nữa thanh toán tiền bữa trưa cho cô ấy, dùng tiền của chính cậu." "A, Lục tổng, ngài không thể bóc lột tiền cưới vợ của tôi như thế được, tôi còn đang đợi tiết kiệm tiền lấy vợ đấy." Sử Đông Giác sắp khóc rồi. "Cậu còn có lý nữa hả, trong giờ làm việc đi ăn cơm với phụ nữ, cậu nếu không xảy ra vụ này, công ty sẽ không cần tốn thêm khoản tiền bữa trưa này, cậu không thanh toán thì ai thanh toán?" Sử Đông Giác mếu máo: "Đây là phần của hai người sao?

Tôi có thể chỉ thanh toán phần của Cận Ngôn không?" "Phạt gấp đôi chưa nghe bao giờ à?" Lục Tử Mặc đặt bút xuống, ngẩng đầu lên.

Sử Đông Giác: "..." Cận Ngôn nhìn bộ dạng uất ức này của Sử Đông Giác, nhịn không được cười phá lên, cô phát hiện Lục Tử Mặc con người này khá là thâm, gài người khác một chút cũng không nương tay.

Làm thư ký của anh cũng chẳng dễ dàng gì nha, phải thời khắc hứng chịu sự bóc lột của anh. "Nhóc con, cười cái gì mà cười, buồn cười lắm sao?" Cận Ngôn cười hì hì hai tiếng, đưa hóa đơn đến trước mặt Sử Đông Giác: "Thư ký Sử, làm phiền thanh toán cho tôi, cảm ơn." Sử Đông Giác suýt nữa thì nhảy dựng lên: "Cô có cần phải phối hợp với Lục tổng như vậy không." Sao chỉ mới một buổi sáng, cậu ta cứ cảm thấy quan hệ của bọn họ bỗng chốc kéo gần lại, tốc độ này vị chi cũng quá nhanh rồi.

Cận Ngôn nhún nhún vai, lắc lắc đầu, giả bộ ra vẻ bất khả kháng: "Hết cách rồi, nể tình tiền nong mà thôi." "Đồ hám tiền." Sử Đông Giác oán thầm. "Loại nhân tài cao cấp như các anh sẽ không hiểu được nỗi khổ của tầng lớp dân thường chúng tôi đâu, tôi hiện tại ở ký túc xá trường, đợi tôi chuyển ra khỏi trường rồi, một tháng lương của tôi e là chỉ đủ đóng tiền thuê nhà." "Cô mà dân thường cái gì, cô là sinh viên ưu tú trường danh tiếng, tiền đồ một mảnh sáng lạng." "Đợi đến lúc tôi nhìn thấy ánh sáng thì tôi sẽ không tham tiền của anh nữa, hiện tại vẫn chưa được, đừng đánh trống lảng, mau thanh toán đi." Sử Đông Giác: "..." Sử Đông Giác nhìn qua hóa đơn, trừng to mắt, ba trăm tám mươi tệ.

Cái này giống giá cả một bữa cơm công việc của tầng lớp dân thường sao?

Sử Đông Giác đau lòng móc ra mấy tờ tiền đưa cho Cận Ngôn, Cận Ngôn cười híp mắt nhìn về phía Lục Tử Mặc: "Lục tổng, cảm ơn nhé, được ăn một bữa ra trò." Lục Tử Mặc chỉ thản nhiên gật đầu. "Anh mau qua đây ăn đi, nếu không ăn cơm canh nguội hết bây giờ." Cận Ngôn cười nói. "Ừ." Lục Tử Mặc đi tới.

Cận Ngôn lập tức đưa bát cơm của anh cho anh. "Đúng rồi, xe đạp của cô bao giờ đến lấy?" "Đợi thêm mấy hôm nữa đi, chân tôi giờ chưa khỏi hẳn, lúc nào cần tôi sẽ liên hệ với anh." "Đừng có quên chuyện này đấy, để ở nhà tôi chiếm chỗ." "Đừng có keo kiệt như thế chứ, giúp người giúp cho trót." Sử Đông Giác kinh ngạc nhìn cảnh này, hai người này vậy mà chung sống vui vẻ như vậy, lúc cậu ta không ở công ty rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chương 1172

Không được, tìm cơ hội nhất định phải hỏi cho rõ, cậu ta tò mò chết đi được. ...

Tập đoàn Mộc thị.

Trong phòng họp áp suất cực thấp, chỉ có Mộc Dung và Mộc Hoa trừng mắt nhìn nhau, ai cũng không chịu nhận thua.

Các vị đổng sự cũng đều không dám lên tiếng, từng người từng người ra hiệu bằng mắt với nhau. "Hôm nay tôi triệu tập mọi người đến đây, là để thương thảo xem ai sẽ đảm nhiệm chức vụ chủ tịch hội đồng quản trị này, Mộc Dung làm đại lý chủ tịch suốt những ngày qua, cả công ty gà bay chó sủa, oán than dậy đất, điện thoại khiếu nại tố cáo chỗ tôi cứ cuộc này nối tiếp cuộc kia, vì lợi ích của công ty, tôi không thể không triệu tập cuộc họp hội đồng quản trị lâm thời." "Mọi người đều biểu quyết đi, xem có bao nhiêu người ủng hộ Mộc Dung tiếp tục làm đại lý chủ tịch." Mộc Hoa nói.

Mộc Dung từ đầu đến cuối không lên tiếng, trên mặt mang theo một nụ cười không hề để ý, ánh mắt lạnh nhạt của anh lướt nhẹ qua người các vị đổng sự, rõ ràng không nói gì, không làm gì, nhưng các vị đổng sự lại cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Có những người chính là như vậy, trời sinh tự mang khí trường, ngồi vào đó thôi là đã đại biểu cho tất cả rồi.

Mộc Dung là do Mộc Chấn Hoa đích thân chỉ định làm đại lý chủ tịch, bọn họ hôm nay nếu bãi miễn chức vụ của anh, e là không dễ ăn nói.

Nhưng không bãi miễn, phía Mộc Hoa lại ép sát từng bước.

Mộc Hoa nhíu mày, nhìn về phía mấy vị đổng sự rõ ràng đã bàn bạc xong với mình, giờ phút này bọn họ cúi đầu, căn bản không dám nhìn thẳng vào hắn.

Mộc Hoa giận không chỗ trút, mấy cái đồ vô dụng này, thời khắc mấu chốt một chút cũng không trông cậy được. "Mọi người đều là đổng sự của công ty, hiện tại là thời kỳ quan trọng, cái các vị nên nghĩ là người thực sự có thể làm việc cho công ty." Mộc Hoa nhắc nhở. "Anh dứt khoát nói anh chính là người đó đi cho rồi." Mộc Dung tao nhã đứng dậy. "Mộc Dung, cho dù là tôi thì cũng không có gì đáng trách, bao nhiêu năm nay, là tôi vì công ty cẩn trọng tận tụy, mà cậu chẳng qua chỉ là dựa vào xuất thân của cậu, như thế thì cũng thôi đi, nhưng cậu lại làm công ty thành ra cái bộ dạng này, cậu giải thích thế nào đây." "Bất kỳ một công ty nào muốn tiến bộ, đều không thể tách rời cuộc cải cách mạnh tay, Mộc thị nếu không tiến cùng thời đại, sớm muộn gì cũng không giữ được vị trí số một trong nước này." "Anh tự cho rằng mình đã đóng góp to lớn cho sự phát triển của Mộc thị, các vị đổng sự đều là cổ đông lớn của Mộc thị, các vị nói cho tôi biết, tiền hoa hồng mỗi năm của các vị rốt cuộc đã tăng lên bao nhiêu lần, khiến cho các vị tin tưởng Mộc Hoa có thể đảm đương trọng trách như vậy." Các vị đổng sự từng người thì thầm to nhỏ, đều đang thảo luận chuyện chia hoa hồng mấy năm nay, lợi nhuận của bọn họ không những không tăng, ngược lại còn giảm xuống theo từng năm.

Mộc Chấn Nam nhìn không nổi nữa: "Các vị đổng sự, cho tôi nói hai câu, cũng không phải chỉ có đổng sự Mộc thị chúng ta là lợi nhuận giảm sút, hiện tại tình hình kinh tế trong nước đều không tốt, doanh nghiệp lớn như Mộc thị đã được coi là tốt rồi, các công ty khác đều là lợi nhuận âm, cổ đông đều không được chia thành." "Nhị thúc, sao ông không nói trong nước đã nổi lên rất nhiều công ty mới, bọn họ thì không chịu ảnh hưởng của tình hình kinh tế sao?

Theo tôi được biết, Trình thị kia năm kia xếp hạng 12, năm nay đã đứng thứ ba rồi, công ty của người ta phất lên như diều gặp gió, công ty nhà mình thì tụt dốc không phanh, mọi người không thử nghĩ xem nguyên nhân trong đó là gì à." "Mọi người chỉ nhìn thấy tôi cách chức rất nhiều người, vậy các vị có biết bọn họ đã làm những gì không?

Tổng thanh tra tài chính Tống Định Hải, từ năm năm trước tổng cộng đã lấy đi tài sản công ty gần 500 vạn tệ, tổng thanh tra bộ phận thị trường Chu Sinh, lợi dụng chức vụ nhận hối lộ hàng chục triệu, công ty mấy năm nay không ngừng mất đi khách hàng, có liên quan đến chất lượng sản phẩm của chúng ta ngày càng đi xuống, tất cả những kẻ đầu sỏ gây nên tội là ai các vị hẳn phải rõ ràng." "Còn có thư ký riêng của giám đốc Mộc chúng ta, theo tôi được biết chuyện lộ công thức phối phương của chúng ta chính là do cô thư ký đó làm, còn về việc sau lưng có ai chỉ đạo hay không thì không được biết rồi." "Mộc Dung, cậu đừng có ăn nói hàm hồ, đưa ra chứng cứ rồi hẵng nói." Mộc Hoa phẫn nộ chỉ vào Mộc Dung.

Trên mặt Mộc Dung mang theo một luồng khí tức thanh cao đạm nhiên, dường như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay, anh căn bản không cần đau đầu nhức óc: "Trần Lê, gửi hết tài liệu chúng ta đã chuẩn bị cho các vị đổng sự xem, để bọn họ thưởng thức thật kỹ xem mấy năm nay tầng lớp quản lý của chúng ta đã làm ra những chuyện tốt đẹp gì." Trần Lê gật gật đầu, phát túi hồ sơ bằng giấy xi măng đã chuẩn bị trước cho những người đang ngồi.

Trong túi có ảnh chụp, bên dưới ghi chú thời gian, địa điểm, nội dung, còn có ghi chép chuyển khoản ngân hàng, mỗi một tờ bằng chứng đều được in từ ngân hàng ra, đồng thời đóng dấu đỏ của ngân hàng, thậm chí còn có file ghi âm đã chuẩn bị trước, các vị đổng sự đeo tai nghe lên là có thể nghe được.

Sắc mặt các vị đổng sự đại biến, mấy người Mộc Dung vừa nhắc tới, mỗi một người đều có án tích, hơn nữa chứng cứ xác thực, Mộc Dung thời gian này quả thực không phải là làm bừa.

Tâm trạng các đổng sự có thể nói là phức tạp đến cực điểm, trong công ty có nhiều sâu mọt như vậy, thế mà Mộc Hoa đường đường là tổng giám đốc lại chẳng hề hay biết chút nào, cái này đã được tính là thất trách rồi.

Mộc Hoa trừng lớn mắt, sắc mặt cũng cực kỳ khó coi, Mộc Dung đều đã rời đi bao nhiêu năm rồi, vậy mà lại quen thuộc chuyện nội bộ Mộc thị đến thế, nếu nói trong Mộc thị không có người của anh, hắn là không tin.

May mắn, trong này không có chứng cứ về hắn, nếu không hắn thật sự không cách nào khai thoát cho chính mình. "Thế nào, các vị đều nhìn rõ rồi chứ?" Các vị đổng sự nhao nhao gật đầu, ngay cả Mộc Chấn Nam cũng không biết nên nói gì, lúc này, vô luận nói cái gì cũng không cách nào thay đổi cục diện. "Các vị thử nói xem, Mộc Hoa mấy năm nay rốt cuộc có bao nhiêu công lao?" Có một vị đổng sự đứng ra: "Mộc đổng, nói cũng không thể nói như vậy, Tổng giám đốc Mộc cho dù không có công lao, thì cũng có khổ lao, nhân viên nội bộ công ty xuất hiện một số vấn đề, cũng không hoàn toàn là lỗi của cậu ấy, công ty nào cũng tồn tại vấn đề như vậy." "Tôi cũng không nói là lỗi của anh ta, tôi chỉ cảm thấy anh ta không có công lao gì to lớn, Mộc thị phát triển đến ngày hôm nay, đó là tâm huyết của mấy thế hệ nhà họ Mộc, là kết quả nỗ lực không ngừng nghỉ của các vị đổng sự đang ngồi đây." Các vị đổng sự không lên tiếng nữa.

Mộc Dung tiếp tục nói: "Nếu các vị hiện tại vẫn cảm thấy anh ta thích hợp với cái ghế chủ tịch này, thì cũng có thể tiếp tục bỏ phiếu, đừng để ý đến tôi, tôi đứng sang một bên nhìn là được." Không có ai lên tiếng.

Mộc Hoa đứng lên: "Mộc Dung, cậu xác thực là đã khiến những người này xuống đài, nhưng công ty rốt cuộc có thể phất lên dưới sự dẫn dắt của cậu hay không vẫn là ẩn số, cậu hiện tại chính là đang xây lâu đài trên cát cho mọi người, một sản phẩm tất nhiên phải trải qua chu kỳ từ hình thành, trưởng thành, chín muồi, đến suy thoái, càng chưa nói Mộc thị là doanh nghiệp lâu đời, đã phồn vinh hàng trăm năm, hiện tại một vài ngành nghề riêng lẻ của Mộc thị đang ở vào thời kỳ suy thoái, đây là xu thế chung, bộ phận kỹ thuật của chúng tôi cũng đang khai phá sản phẩm mới, ngạch lợi nhuận của bộ phận này sẽ do sản phẩm mới bù đắp." "Cậu không thể vì sự hỗn loạn trước mắt mà phủ định sự phát triển của Mộc thị, phủ định sự phấn đấu bao nhiêu năm nay của tôi." "Phấn đấu?

Anh xác định anh là đang phấn đấu?

Đây đúng là chuyện cười chết người, tôi thấy anh phấn đấu trên người phụ nữ thì có không ít, thế nào, có khai hoa kết quả chưa?" Các vị đổng sự không ngờ Mộc Dung sẽ đột nhiên nói ra những lời như vậy, có người không tự chủ được bật cười thành tiếng, nhưng lập tức lại kìm nén ngay.

Mộc Hoa nhất thời bị chọc tức đến mức không nói nên lời: "Cậu đừng có lôi mấy chuyện linh tinh vào." "Có hay là không có, trong lòng mọi người đều rõ như gương, cần tôi đưa chứng cứ lên cho anh không?" Trong mắt Mộc Hoa lóe lên một tia hoảng loạn, hắn thật sự sợ Mộc Dung lại bày ra trò gì, người anh trai cùng cha khác mẹ này lợi hại hơn hắn tưởng tượng nhiều, "Mộc Dung, đây là hội đồng quản trị, mời cậu nghiêm túc một chút." "Được, vậy tôi sẽ nói chuyện chính sự với anh, Mộc Hoa, là tôi luôn giỏi hơn anh, những người ngồi đây chắc hẳn có không ít người đã đi dò la lai lịch của tôi, tôi ở thành phố A là tay trắng dựng nghiệp, còn có người lại khiến cơ nghiệp tổ tông rối như tơ vò." Mộc Dung chỉ chỉ đầu mình: "Biết đây là vì cái gì

không?

Vì đầu óc tôi linh hoạt hơn anh, công ty muốn đổi mới, thì cần loại máu mới như tôi." "Đúng rồi, nhắc tới vấn đề này, tôi lại cảm thấy việc anh có còn nên ngồi ở vị trí Tổng giám đốc này hay không, đây là một vấn đề đáng thương thảo, không biết ý hướng các vị đổng sự thế nào?

Ai đồng ý để Mộc Hoa tiếp tục lưu lại vị trí này xin giơ tay?" Lời này vừa nói ra, cả phòng họp lần nữa rơi vào một mảnh chết lặng.

Mộc Hoa và Mộc Chấn Nam cũng lần nữa kiến thức được bản lĩnh đổi trắng thay đen này của Mộc Dung, rõ ràng hôm nay bàn là chuyện bãi miễn chủ tịch, thế mà bị anh dắt mũi ba câu hai lời đã lôi sang vấn đề tổng giám đốc, đây đúng thật là chức quyền của hội đồng quản trị, chỉ cần mấy đổng sự bọn họ vỗ bàn quyết định, Mộc Hoa thật sự có thể sẽ bị rớt đài khỏi vị trí tổng giám đốc.

Mộc Hoa nhìn về phía Mộc Chấn Nam, Mộc Chấn Nam vội vàng cười híp mắt giảng hòa: "Mộc Dung à, chú thấy cuộc họp hôm nay cứ thế kết thúc đi, không cần thiết phải tiếp tục nữa, bao nhiêu năm nay tuy cháu không ở Mộc thị, nhưng thành tích của cháu mọi người cũng rõ như ban ngày, đại ca gọi cháu về thì chắc chắn có nguyên nhân của anh ấy, chúng ta tôn trọng quyết định của đại ca." "Cháu yên tâm đi, chú xuống dưới nhất định sẽ điều tra, xem xem là những kẻ nào không có mắt, dám đề nghị triệu tập cuộc họp như thế này, cháu yên tâm, Nhị thúc nhất định làm chủ cho cháu, trả lại cho cháu sự công bằng." Mộc Hoa chỉ cảm thấy trong lòng uất ức vô cùng, mắt thấy sắp thành công rồi, nhưng giữa đường lại xảy ra chuyện loạn cào cào này, bảo hắn làm sao cam tâm.

Mộc Dung trong lòng cười lạnh, bọn họ nếu tôn trọng quyết định của Mộc Chấn Hoa, thì sao lại triệu tập hội đồng quản trị lâm thời gì đó, mưu toan kéo anh xuống ngựa.

Đây là thấy vở kịch lớn này diễn không nổi nữa, mới chịu phục mềm sao?

Đáng tiếc, quá muộn rồi, anh sẽ không bỏ qua thời cơ tốt thế này để chèn ép Mộc Hoa. "Nhị thúc, ý tốt của ông tôi xin nhận, những chuyện này chúng ta xuống dưới rồi thảo luận sau, tôi hiện tại là đang trưng cầu ý kiến của các vị đổng sự, chi bằng Nhị thúc nói trước một chút xem, ông rốt cuộc có đồng ý để Mộc Hoa tiếp tục đảm nhiệm chức Tổng giám đốc Mộc thị hay không?" Mộc Chấn Nam vốn dĩ muốn lảng tránh chuyện này, lại không ngờ Mộc Dung trước mặt bao nhiêu người, lại không nể mặt ông chú này chút nào như vậy.

Các vị đổng sự cũng đồng loạt ném ánh mắt về phía ông ta, đang quan sát, cũng là đang xem kịch vui.

Nhất thời, nụ cười trên mặt Mộc Chấn Nam trở nên cứng ngắc, sắc mặt âm trầm, mưa gió sắp ập đến. "Nhị thúc, ông là nguyên lão của công ty rồi, tôi tin tưởng ông nhất định có thể đưa ra một lựa chọn công chính, nói thử xem." Mộc Dung vẫn tóm lấy chuyện này không buông, anh thậm chí đi đến bên cạnh Mộc Chấn Nam, thân thiết vỗ vỗ vai ông ta, một bộ dạng chú cháu hòa thuận vui vẻ.

Mộc Chấn Nam có thể cảm nhận rõ ràng lực đạo ấn trên vai mình, tuyệt đối là đang cảnh cáo, là đang uy hiếp.

Mộc Chấn Nam cũng nổi hỏa khí, máu nóng trong người cũng bùng lên, sự việc phát triển đến nước này, ông ta cũng không muốn che giấu lập trường của mình nữa, ông ta chính là muốn công khai ủng hộ Mộc Hoa, ủng hộ đứa con trai duy nhất của mình.

Ai cũng không ngăn cản được. "Đối với việc Mộc Hoa có tiếp tục đảm nhiệm chức Tổng giám đốc hay không, tôi bỏ phiếu..." Lời Mộc Chấn Nam còn chưa nói ra khỏi miệng, Mộc Dung đã cắt ngang ông ta: "Nhị thúc, đừng vội vàng thế mà, đây chính là chuyện rất nghiêm túc, một lời định đoạt, lời nói ra khỏi miệng là không còn đường đổi ý đâu." Nói xong, Mộc Dung ghé vào tai Mộc Chấn Nam, hạ thấp giọng nói: "Tôi biết hết rồi, Mộc Hoa là con trai ông mà." Có lẽ là do ở cùng Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa lâu rồi, khẩu khí nói chuyện của Mộc Dung cũng bị lây nhiễm từ bọn họ.

Chương 1173

Nghe vậy, Mộc Chấn Nam trừng lớn hai mắt, không thể tin nổi nhìn Mộc Dung, bao nhiêu năm nay quan hệ của ông ta và Phương Khả giấu kín như bưng, Mộc Hoa không hề hay biết, Mộc Chấn Hoa lại càng đội mũ xanh bao nhiêu năm, Mộc Dung rốt cuộc làm sao mà biết được?

Anh ta đã làm gì ông ta?

Trên mặt Mộc Dung từ đầu đến cuối đều mang theo một nụ cười khẽ, anh của ngày hôm nay cười nhiều hơn cả hai mươi mấy năm trước cộng lại.

Chỉ có Trần Lê biết, nụ cười như vậy của thiếu gia nhà mình có ý nghĩa gì, đó là đang tính kế người khác. "Đừng có kinh ngạc như thế, dù sao bộ dạng tôn nghiêm này của Nhị thúc cũng chẳng ra làm sao, tôi sợ nhìn nhiều tối về tôi gặp ác mộng, gan của cháu trai ông nhỏ lắm đấy." Mộc Dung tiếp tục hạ thấp giọng.

Lời này lọt vào tai Mộc Chấn Nam, tuyệt đối là đang hả hê, đang khiêu khích, nhưng khổ nỗi ông ta căn bản chẳng làm gì được anh.

Sự thật Mộc Hoa là con trai ông ta, có lẽ có thể để Mộc Hoa biết, nhưng tuyệt đối không thể để người nhà họ Mộc biết, các đổng sự đến hôm nay có mấy người là người nhà họ Mộc.

Mộc Hoa nhìn bọn họ đang thì thầm to nhỏ, cảm giác bất an trong lòng càng lúc càng nghiêm trọng, điều khiến hắn lo lắng hơn là biểu cảm của Mộc Chấn Nam, rất không bình thường.

Mộc Dung nói xong còn đầy ẩn ý nhìn thoáng qua Mộc Hoa, trong lòng Mộc Hoa "thót" một cái, biết là xảy ra chuyện rồi.

Mộc Dung rời khỏi bên cạnh Mộc Chấn Nam, chuyển sang đi dạo quanh phòng họp, vừa đi vừa dặn dò người làm tốt biên bản cuộc họp hội đồng quản trị, đợi họp xong để những người tham gia ký tên.

Mộc Hoa nhìn Mộc Chấn Nam, Mộc Chấn Nam cũng nhìn Mộc Hoa.

Đáy lòng Mộc Hoa không thích Mộc Chấn Nam, nhưng hợp tác với ông ta bao nhiêu năm nay, hắn hiểu rõ nhất từng biểu cảm vi mô của ông ta.

Cuộc họp này không thể tiếp tục nữa, nếu không kết quả khẳng định sẽ bất lợi cho hắn.

Mộc Chấn Nam nhất định là có thóp gì đó trong tay Mộc Dung, bị Mộc Dung uy hiếp rồi. "Nếu đã có người đâm sau lưng Chủ tịch Mộc, vậy thì cuộc họp hôm nay đến đây là kết thúc.

Nhị thúc, Tứ thúc, Tam cô, Thất dì, cùng các vị trong hội đồng quản trị, mọi người về nghỉ ngơi sớm đi.

Hôm nay là tôi đã nghe tin lời gian thần, tôi xin tự kiểm điểm, đã làm phiền mọi người là lỗi của tôi, hôm khác nhất định sẽ đích thân đến nhà xin lỗi." Mộc Hoa định nhanh chóng kết thúc mọi chuyện, hắn sải bước định mở cửa phòng họp, nhưng lại phát hiện cửa đã bị ai đó khóa trái từ bên ngoài lúc nào không hay.

Hắn dùng sức kéo mạnh mấy cái, nhưng chẳng có chút tác dụng nào.

Hắn lấy điện thoại ra, phát hiện điện thoại cũng mất sóng.

Hắn lúc này mới hậu tri hậu giác nhận ra, hắn đang giăng bẫy Mộc Dung, nhưng ngược lại Mộc Dung đã chiếu tướng hắn một quân.

Lửa giận trong mắt đã không thể kìm nén, tay chân cũng bắt đầu lạnh toát: "Mộc Dung, mày đang làm cái trò gì thế?" Ánh nắng chiếu lên khuôn mặt Mộc Dung, làm nổi bật dung mạo tuấn tú rạng ngời, không vướng bụi trần.

Anh khẽ nhếch môi, chậm rãi nói: "Họp hành quan trọng thế này, tự nhiên cần một không gian yên tĩnh, nếu không mọi người làm sao tĩnh tâm suy nghĩ xem nên chọn lựa thế nào." "Ừm, mọi người cứ thế nhé, các vị trong hội đồng quản trị cũng đừng lo lắng, đợi họp xong tôi sẽ lấy danh nghĩa cá nhân mời cơm trưa, không để mọi người đói bụng đâu." Khóe miệng các vị giám đốc đồng loạt co giật, bọn họ căn bản đâu có thiếu bữa cơm này.

Họ coi như đã hiểu rõ, mình đã leo lên thuyền giặc của Mộc Dung rồi, xuống không được nữa.

Mộc Dung sẽ không cho bọn họ cơ hội đó.

Trán Mộc Chấn Nam đã lấm tấm mồ hôi lạnh.

Hôm nay nếu để Mộc Hoa mất chức Tổng giám đốc, sau này Mộc Hoa muốn chiếm được một chỗ đứng ở Mộc thị là điều không thể.

Nhớ năm xưa để Mộc Hoa ngồi lên vị trí Tổng giám đốc, ông ta đã tốn biết bao tâm huyết.

Giờ phải buông bỏ như vậy, chẳng lẽ thực sự không còn lối thoát nào sao?

Không có ghế Tổng giám đốc, Mộc Hoa ở nhà họ Mộc đâu còn sức cạnh tranh, điều này chẳng khác nào dâng chức gia chủ nhà họ Mộc cho Mộc Dung.

Mộc Chấn Nam vẫn luôn sa sầm mặt mày, định dùng kế hoãn binh, kéo dài được lúc nào hay lúc ấy. "Trần Lê, đừng ngẩn ra đó nữa, mang trái cây và các loại hạt tôi đích thân chọn mời các vị giám đốc dùng.

Mọi người cứ tự nhiên ăn, cái này là tôi dùng tiền túi mua, hoàn toàn phù hợp quy định công ty, đừng lo có người tố cáo các vị." Mộc Dung ngồi lại vị trí của mình, tao nhã vắt chéo chân, phong thái tựa như trích tiên. "Vâng, thưa Chủ tịch." Không chỉ Mộc Hoa và Mộc Chấn Nam như ngồi trên đống lửa, các vị giám đốc cũng chẳng khá hơn là bao, đây chính là Tiệc Hồng Môn, đâu có dễ nuốt như vậy. "Các vị giám đốc cũng đừng vội, cứ từ từ nghĩ, từ từ suy xét, chúng ta hôm nay có rất nhiều thời gian, dù sao đây cũng là quyết sách liên quan đến sự hưng thịnh của công ty, không thể qua loa được." Mọi người đều hiểu, hôm nay nếu không đưa ra kết quả thuận ý Mộc Dung, e là chẳng ai rời khỏi cái phòng họp này được.

Không biết qua bao lâu, Mộc Dung đầu tiên hướng ánh mắt về phía Mộc Chấn Nam: "Nhị thúc đã nghĩ kỹ chưa?" Mộc Chấn Nam trừng mắt nhìn Mộc Dung không lên tiếng, con ngươi sắp lồi cả ra ngoài.

Mộc Dung không giận mà còn cười: "Nhị thúc xem ra cũng là người mắc chứng khó lựa chọn, để cháu giúp chú chọn nhé?" "Không cần!" Mộc Chấn Nam kích động nói.

Thấy mọi người nhìn mình đầy nghi hoặc, ông ta nghiến răng, cố gắng trấn tĩnh lại: "Đây là chức quyền của tôi, tôi sẽ tự mình thực hiện." Hít sâu một hơi, ông ta tiếp tục: "Mộc Hoa những năm qua quả thực đã cống hiến rất nhiều cho công ty, nhưng người quản lý bộ phận quan trọng mà xảy ra vấn đề thì quả thực có trách nhiệm không thể chối bỏ.

Tôi đồng ý với đề nghị của Chủ tịch Mộc, trước mắt tạm thời bãi miễn chức vụ Tổng giám đốc của Mộc Hoa, điều chuyển đến bộ phận khác, đợi thời cơ thích hợp sẽ đề bạt lại." "Nhị thúc!" Mộc Hoa gào lên. "A Hoa, đây chỉ là tạm thời thôi, chỉ cần cháu thể hiện tốt, vị trí Tổng giám đốc này vẫn là của cháu." "Nhưng mà..." Mộc Hoa muốn nói gì đó, Mộc Chấn Nam xua tay, ra hiệu hắn đừng nói gì nữa, là do bọn họ tự sơ suất, đã quá coi thường Mộc Dung.

Bốp bốp bốp.

Trong phòng họp vang lên tiếng vỗ tay giòn giã, chỉ thấy Mộc Dung đứng dậy, những ngón tay thon dài khép lại, vỗ từng nhịp, khóe miệng nhếch lên nụ cười đắc ý. "Nhị thúc không hổ là nguyên lão của công ty, người bảo vệ của nhà họ Mộc, lựa chọn đưa ra lúc nào cũng công bằng công chính như vậy, Mộc Dung thật sự khâm phục." Mộc Chấn Nam không lên tiếng nữa, mặt mày đen sì.

Mộc Hoa lại càng tức giận đến run người, răng nghiến chặt, bộ dạng như sắp bùng nổ bất cứ lúc nào. "Được rồi, Tứ thúc, ý của chú thế nào?" Mộc Chấn Thành xưa nay luôn giữ trung lập, nhưng trong mấy đứa trẻ nhà họ Mộc, Mộc Dung tuyệt đối là người xuất sắc nhất, phẩm hạnh lại càng tốt hơn bố nó không biết bao nhiêu lần.

Ông ấy tự nhiên là ủng hộ Mộc Dung. "Tôi và anh Hai ý kiến thống nhất, A Hoa còn quá trẻ, cần rèn giũa nhiều hơn." Không nằm ngoài dự đoán, trừ Thất dì giữ trung lập, toàn bộ hội đồng quản trị đều bỏ phiếu tán thành, đồng ý bãi miễn chức Tổng giám đốc của Mộc Hoa.

Chương 1174

Mấy vị giám đốc bị Mộc Chấn Nam mua chuộc cũng đành nhìn sắc mặt Mộc Dung mà hành sự. "Được rồi, không cần thống kê cũng biết đã quá bán.

Bây giờ tôi tuyên bố, hội đồng quản trị quyết định từ hôm nay bãi miễn chức vụ Tổng giám đốc của Mộc Hoa, còn về việc sắp xếp chức vụ cụ thể, sau cuộc họp chúng tôi sẽ có thông báo riêng, Mộc Hoa có thể linh hoạt sắp xếp thời gian sắp tới." Mộc Hoa bật dậy: "Mộc Dung, mày đừng có quá đáng." Hắn đâu phải trẻ con, cái gì mà linh hoạt sắp xếp, rõ ràng là muốn treo giò hắn.

Mộc Dung thật sự quá độc ác, hoàn toàn không chừa cho hắn chút đường lui nào.

Hắn không chỉ mất chức Tổng giám đốc mà còn bị đá văng khỏi Mộc thị hoàn toàn. "Tôi quá đáng sao?

Đây đâu phải ý của một mình tôi, đây là quyết định của cả hội đồng quản trị, là quyết sách được các vị giám đốc thận trọng suy nghĩ mới đưa ra, anh đang nói các vị giám đốc ở đây đều quá đáng sao?" "Tao không có ý đó." "Tôi thấy anh chính là có ý đó, các vị giám đốc chắc chắn cũng nghĩ như vậy." "Mày..." Mộc Chấn Nam giữ chặt tay Mộc Hoa, lúc này Mộc Hoa mới ngậm miệng.

Mộc Dung ra hiệu cho nhân viên bên cạnh, trong phòng họp lập tức vang lên tiếng máy in, biên bản cuộc họp vừa rồi đã được chỉnh lý xong và in ra.

Mộc Dung xem qua không thấy vấn đề gì, soạt soạt ký tên mình lên đó.

Sau đó, Trần Lê cầm biên bản, lần lượt đưa cho từng giám đốc ký tên.

Các giám đốc có khổ khó nói, đành phải ký tên.

Từ đây, Mộc Hoa chính thức bị đá khỏi Mộc thị.

Một lúc sau, cửa phòng họp vang lên tiếng động, Mộc Dung đích thân ra mở cửa.

Các vị giám đốc nối đuôi nhau rời khỏi phòng họp, có mấy người thậm chí còn chạy như bay, nhìn là biết đang trốn Mộc Hoa.

Mộc Hoa và Mộc Chấn Nam thì chưa đi.

Mộc Hoa không nói một lời, trực tiếp vung nắm đấm về phía Mộc Dung.

Mộc Dung nhanh chóng né tránh, nắm đấm của hắn rơi vào cánh cửa phòng họp, phát ra một tiếng "rầm" thật lớn. "Mộc Hoa, thất bại là thất bại, anh có tức giận nữa cũng vô dụng." Mộc Hoa ghét nhất là cái bộ mặt tiểu nhân đắc chí này của Mộc Dung, hắn lại vung quyền, chỉ là Mộc Dung luôn nhanh hơn hắn, dễ dàng chặn đứng nắm đấm.

Cũng giống như chuyện hôm nay, Mộc Dung luôn nhìn xa trông rộng hơn hắn một bước, rõ ràng chỉ thiếu một chút nữa là có thể thành công, vậy mà lại nhận kết cục thế này.

Cảm giác này thật sự quá tồi tệ. "Mộc Hoa, thứ không thuộc về anh thì đừng tranh giành lung tung, nếu không tôi sẽ khiến anh mất luôn cả những thứ vốn dĩ thuộc về anh đấy.

Anh tốt nhất nên nhớ kỹ lời tôi nói hôm nay, tôi chỉ nói một lần này thôi." Mộc Dung nhìn Mộc Hoa với ánh mắt thâm trầm, giọng điệu đầy cảnh cáo.

Hôm nay chỉ là món khai vị, nếu hắn còn không dừng tay, anh không ngại làm kẻ xấu triệt để, khuấy đục cả cái vũng nước nhà họ

Mộc này lên.

Sắc mặt Mộc Hoa hơi biến đổi, hắn gằn giọng: "Mộc Dung, mày còn muốn thế nào nữa?

Tao bây giờ đâu còn thứ gì đáng để mày toan tính." "Quả nhiên não không được tốt lắm, ý của tôi là, nếu anh còn cứ tiếp tục làm càn, tôi sẽ khiến anh trắng tay, như vậy đã rõ chưa?" Mộc Dung ngạo nghễ nói. "Mộc Dung, mày đừng quá tự tin, mày tưởng mày có thể một tay che trời sao?" Mộc Dung khẽ hừ một tiếng: "Vậy chúng ta cứ chờ xem." Nói xong, Mộc Dung cùng Trần Lê rời đi.

Mộc Hoa tức giận đấm mạnh vào cửa, tay lập tức sưng đỏ một mảng, trong mắt càng lóe lên tia sáng phẫn nộ.

Mộc Chấn Nam cũng có chút sợ hãi, đây là lần đầu tiên ông ta thấy hắn mất kiểm soát như vậy. "A Hoa, chúng ta đừng vội, Nhị thúc sẽ giúp cháu." Mộc Chấn Nam dè dặt nói. "Giúp tôi?

Nhị thúc, ông giúp tôi thế nào?

Ông có biết vị trí này có ý nghĩa gì với tôi không?" Mộc Hoa đỏ ngầu mắt nhìn Mộc Chấn Nam, nắm tay siết chặt nổi đầy gân xanh.

Nếu không phải cực lực kiềm chế, hắn thật sự muốn bóp chết người trước mắt này.

Cứ thế dễ dàng chôn vùi tất cả những gì hắn nỗ lực bao năm qua, đúng là không sợ đối thủ mạnh như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo.

Chọn tin tưởng Mộc Chấn Nam là sai lầm lớn nhất của hắn.

Đồng đội ngu xuẩn này đúng là hại chết hắn rồi.

Nếu không phải ông ta vỗ ngực đảm bảo hôm nay chắc chắn sẽ khiến Mộc Dung xuống đài, hắn còn chưa bức cung sớm thế này đâu.

Kết quả thì hay rồi, tự bức mình xuống trước.

Mộc Chấn Nam cũng cảm thấy chuyện này hoàn toàn là lỗi của mình, nhưng đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, nếu sự thật lộ ra, bọn họ ở nhà họ Mộc sẽ không còn đất dung thân, hiện tại chỉ cần cha con đồng lòng, bọn họ vẫn còn cơ hội đông sơn tái khởi. "A Hoa..." Mộc Hoa nhìn Mộc Chấn Nam, cao giọng: "Nói đi, tôi muốn nghe ông nói xem, rốt cuộc ông bị Mộc Dung uy hiếp cái gì?" "Cái này à, A Hoa..." Mộc Chấn Nam ấp a ấp úng, nhìn bộ dạng này của con trai, ông ta thật sự không có dũng khí nói ra.

Nếu Mộc Hoa biết chính người cha ruột này đã ngáng chân mình, thì ông ta còn gì là hình tượng nữa.

Quan trọng hơn là, Mộc Hoa không thể chấp nhận sự thật này, đứa trẻ này luôn nỗ lực, mục đích là để Mộc Chấn Hoa nhìn nó nhiều hơn một chút.

Trong lòng nó, Mộc Chấn Hoa mới là cha ruột.

Chuyện này, phải từ từ mới được. "A Hoa..." "Ông nói đi chứ, tôi xem ông có thể nói ra cái gì?" Mộc Chấn Nam hít sâu một hơi: "A Hoa, chuyện này chú không thể nói cho cháu biết." Mộc Hoa cười lạnh: "Uổng công tôi bao năm qua tin tưởng ông như vậy, thời khắc mấu chốt ông lại cắn ngược tôi một cái, ông đúng là Nhị thúc tốt của tôi." Nói xong, Mộc Hoa sải bước bỏ đi. "A Hoa, cháu đợi đã..." Mộc Chấn Nam đuổi theo.

Chương 1175

Mộc Hoa căn bản không thèm để ý, trực tiếp lái xe rời khỏi Mộc thị. "Thiếu gia, bọn họ bây giờ chó cắn chó rồi à?" "Như vậy là tốt nhất, lão già Mộc Chấn Nam kia bàn cứ bao năm nay, vẫn là có chút thực lực, không thể khinh thường, chia rẽ bọn họ mới là thượng sách." Mộc Hoa đùng đùng nổi giận về nhà, Mộc Chấn Nam cứ đuổi theo mãi.

Phương Khả thấy con trai như vậy, hoảng hốt chạy ra đón: "Sao thế con trai?" "Mẹ hỏi Mộc Chấn Nam đi, xem ông ta rốt cuộc đã làm chuyện tốt gì?" Mộc Hoa ngồi phịch xuống sô pha. "A Hoa, Nhị thúc thật sự có nỗi khổ tâm, chú hứa với con, tất cả của chú đều là của con, chú vẫn là giám đốc Mộc thị, chú sẽ không để con rời khỏi Mộc thị đâu, cùng lắm thì chú để lại vị trí giám đốc của chú cho con, cổ phần của chú ở Mộc thị cũng cho con hết." Mộc Chấn Nam nhất thời kích động buột miệng nói ra.

Chính ông ta cũng sững sờ một chút, nhưng nghĩ lại đây là con trai ruột của mình, tất cả của ông ta đều là của nó, cũng chẳng có gì không chấp nhận được.

Nghe vậy, mắt Mộc Hoa sáng lên, nhưng vẫn không có sắc mặt tốt với Mộc Chấn Nam.

Nếu hắn là Tổng giám đốc Mộc thị, lại thành công vào được hội đồng quản trị, đó mới là chuyện hoàn mỹ nhất.

Vốn dĩ cả hai hắn đều có thể đạt được, bây giờ hắn chỉ có thể làm giám đốc Mộc thị, làm sao hắn cam tâm cho được.

Hơn nữa, hắn biết rõ bản tính của Mộc Chấn Nam, đây chỉ là lời hứa miệng, không tính là thật, nói không chừng ngủ một giấc dậy, ông ta lại lật lọng lời hứa hôm nay.

Mộc Hoa hừ lạnh trong lòng, sự việc đến nước này, đã không phải thứ Mộc Chấn Nam có thể kiểm soát được nữa, cái ghế giám đốc kia hắn dù thế nào cũng phải đoạt lấy, nếu không hắn thực sự xong đời.

Mộc Hoa từ đầu đến cuối không thèm liếc Mộc Chấn Nam một cái, mà quay sang nói với Phương Khả: "Mẹ, con mệt rồi, con đi nghỉ đây, không cần gọi con ăn cơm đâu, con không có tâm trạng." "A Hoa, cơm nước xong xuôi rồi, con ăn rồi hẵng ngủ." Trong mắt Phương Khả tràn đầy lo lắng.

Mộc Hoa lắc đầu, đi thẳng về phòng mình.

Phương Khả trừng mắt nhìn Mộc Chấn Nam, vẻ dịu dàng khả ái vừa rồi đã sớm biến mất tăm: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "A Hoa xuống đài rồi, hội đồng quản trị đã bãi miễn chức vụ Tổng giám đốc của nó." "Sao lại như thế?

A Hoa nỗ lực bao nhiêu năm mới đi đến bước này, sao có thể nói mất là mất được." "Khả Khả, em đừng kích động, chúng ta đều trúng bẫy của Mộc Dung rồi." "Ông nói một câu trúng bẫy là xong chuyện à, cái ông chôn vùi là tâm huyết bao năm của A Hoa đấy, nó từng bước đi đến ngày hôm nay, nó dễ dàng lắm sao?

Nó đã phải trả giá bao nhiêu ông chẳng lẽ không biết?" "Khả Khả, chuyện này cũng là bất đắc dĩ, Mộc Dung đột nhiên lôi chuyện giữa tôi và em ra uy hiếp, nó còn biết A Hoa là con trai tôi.

Nếu tôi không thuận theo ý nó, cả ba chúng ta đều không có kết cục tốt, hiện tại chúng ta chỉ là tạm lùi một bước, sau này còn nhiều cơ hội mà." Sắc mặt Phương Khả trong nháy mắt trắng bệch, ánh mắt dao động không ngừng, Mộc Dung rốt cuộc nghe ngóng được chuyện này từ đâu, làm sao nó có thể biết được. "Sao lại như vậy?" "Tôi cũng không biết tại sao lại như vậy, chúng ta rõ ràng che giấu kín như bưng, không biết trong nhà có phải có gián điệp không." Mộc Chấn Nam đưa tay ôm lấy Phương Khả.

Phương Khả đẩy mạnh ông ta ra, nhìn quanh một lượt, phẫn nộ nói: "Ông không muốn sống nữa à, ông làm cái gì đấy?" "Được được được, tôi không chạm vào em là được chứ gì." Mộc Chấn Nam buông tay ra. "Đã biết mức độ nghiêm trọng của sự việc thì ông mau biến khỏi chỗ tôi ngay, nếu không chúng ta cứ đợi mà cùng nhau chết chùm." Bỏ lại một câu, Phương Khả cũng đi vào phòng mình.

Sắc mặt Mộc Chấn Nam cũng thay đổi, cặp mẹ con này thật sự quá quắt, ông ta đã hạ mình xin lỗi như thế rồi mà họ vẫn không buông tha.

Sự việc phát triển thành thế này cũng đâu phải ông ta muốn thấy, ông ta còn giận hơn bất cứ ai.

Mộc Chấn Nam nổi nóng, đứng dậy bỏ đi thẳng.

Mộc Chấn Nam vừa đi, Phương Khả liền từ trong phòng bước ra, bà ta nhìn bóng lưng Mộc Chấn Nam, ánh mắt lạnh lẽo đến đáng sợ.

Đứng ở ban công một lúc, bà ta đi qua gõ cửa phòng Mộc Hoa: "A Hoa, là mẹ đây." Mộc Hoa không lên tiếng. "A Hoa, chuyện xảy ra hôm nay mẹ đều biết cả rồi, mẹ có chuyện muốn nói với con, mẹ vào được không?" Bên trong không có tiếng động, Phương Khả cũng không đi.

Lại qua một lúc, bà ta thực sự không yên tâm, đẩy cửa vào, chỉ thấy con trai ngồi bất động bên cửa sổ, ánh mắt trống rỗng vô thần.

Phương Khả chỉ thấy tim thắt lại, bước nhanh tới ôm lấy vai con trai, ấn đầu con vào lòng mình.

Bà ta khao khát có được gia thế như Trình Kiều biết bao, như vậy bà ta có thể cho con trai một hậu thuẫn vững chắc, đáng tiếc, bà ta chỉ là con gái nhà bình thường.

Ở nhà họ Mộc một chút địa vị cũng không có, chỉ có thể dựa vào lão già lưu manh Mộc Chấn Nam kia.

Giờ thì lão già đó cũng vô dụng rồi.

Nghĩ đến đây, mắt Phương Khả đỏ hoe: "Con trai, là mẹ vô dụng." Mộc Hoa ngẩng đầu, thấy Phương Khả đang rơi nước mắt, bèn giơ tay lau cho bà ta: "Mẹ, mẹ làm gì thế?" "Mẹ chỉ thấy có lỗi với con, trên con đường con trưởng thành, mẹ chẳng giúp được chút gì, chỉ có thể để con một mình bươn chải.

Nếu mẹ có xuất thân tốt, mẹ có bản lĩnh hơn một chút, con chắc chắn không cần vất vả như vậy." "Mẹ, mẹ lo xa rồi, đây không phải lỗi của mẹ, xuất thân là thứ chính chúng ta đều không thể lựa chọn." Phương Khả sụt sịt mũi: "A Hoa, mẹ chỉ có mình con là con trai, có chỗ nào cần đến mẹ, con cứ nói, mẹ nhất định dốc toàn lực giúp con." "Mẹ, mấy chuyện này không phải chuyện mẹ nên dính vào, con chỉ cần mẹ sống tốt là được, có mẹ ở đây, con mới còn có nhà, không có mẹ, con cũng chẳng còn nhà nữa." Cái nhà họ Mộc to lớn này căn bản không có chỗ dung thân cho hắn, ngôi nhà duy nhất của hắn chính là người mẹ này. "Con trai à, mẹ không thể bên con cả đời, mẹ muốn góp một phần sức cho con." Góp phần sức cuối cùng.

Một khi quan hệ giữa bà ta và Mộc Chấn Nam bị vạch trần, bà ta sẽ chẳng giúp được gì cho hắn nữa, còn mang lại nỗi nhục nhã khó gột rửa cho hắn.

Đến lúc đó cả cái nhà họ Mộc đều không có chỗ cho hắn đứng chân. "Mẹ, con sẽ không để mẹ vì chuyện của con mà mạo hiểm, đây là giới hạn của con." "Nhưng tình cảnh hiện tại của con thực sự quá bất lợi." Phương Khả thật sự cuống rồi. "Dù thế nào đi nữa, con cũng sẽ không để mẹ phải làm gì cả, đừng có suy nghĩ đó nữa." Phương

Khả ôm chặt con trai, chỉ thấy lồng ngực tắc nghẹn khó chịu, đứa con trai này thật sự hiếu thuận, nhưng người làm mẹ như bà ta lại không đủ tư cách.

Bà ta nhất định phải làm gì đó cho con, nếu không bà ta không qua được cửa ải lương tâm mình.

Trước mắt quan trọng nhất là sớm giải quyết chuyện giữa bà ta và Mộc Chấn Nam, không thể để làm vướng chân con trai.

Phương Khả không lên tiếng, Mộc Hoa lại nhấn mạnh lần nữa: "Mẹ, rốt cuộc mẹ có nghe lọt lời con nói không?" "A Hoa à, hay là chúng ta dừng lại ở đây đi, mẹ mệt rồi, chúng ta rời khỏi nhà họ Mộc, tìm một nơi khác sống cho tốt, không quan tâm chuyện nhà họ Mộc nữa.

Mấy năm nay chúng ta cũng có không ít tiền tiết kiệm, đủ cho hai mẹ con mình sinh sống rồi." "Mẹ biết con cũng là người có bản lĩnh, rời khỏi nhà họ Mộc con cũng có thể tự mình gây dựng sự nghiệp, chúng ta không cần thiết phải treo cổ trên cái cây nhà họ Mộc này, như vậy không đáng..." Phương Khả còn chưa nói hết, Mộc Hoa đã cắt ngang: "Mẹ, con không đi đâu hết, con cứ muốn ở lại nhà họ Mộc." "A Hoa, con hà tất phải chấp nhất như vậy, nhà họ Mộc bây giờ đã không còn như xưa, đã ngày càng suy bại rồi, chúng ta đi thôi, chỉ cần chúng ta rời đi, Mộc Dung nhất định sẽ không đuổi cùng giết tận đâu." "Mẹ, con sẽ không cụp đuôi bỏ chạy, con là người nhà họ Mộc, con nên ở lại nhà họ Mộc." "Nhưng nhà họ Mộc đã đại loạn rồi, Liêu Bích và Mộc Lăng hiện tại vẫn nằm trong tay Mộc Dung, e là bọn họ cả đời này không ngóc đầu lên nổi, chẳng lẽ con cũng muốn chúng ta giống như bọn họ sao?

Tâm nguyện duy nhất cả đời này của mẹ là được luôn ở bên cạnh con." "Mẹ, tin con đi, con nhất định sẽ không để mẹ xảy ra chuyện, cho dù có liều cái mạng này, con cũng sẽ không để mẹ chịu nửa phần tổn thương." "Cái mạng hèn này của mẹ không đáng giá, mẹ muốn con phải sống tốt, A Hoa, sao con cứ không hiểu cho nỗi khổ tâm của mẹ." Phương Khả khổ sở khuyên can, làm sự giãy giụa cuối cùng. "Mẹ, mẹ đừng nói nữa, con sẽ không rời khỏi nhà họ Mộc đâu." Phương Khả thấy khuyên không được, cũng không nói nữa, mà kiên định bảo: "Ông Nhị thúc kia của con cũng là kẻ không đáng tin, con không thể quá tin tưởng ông ta.

Đã là ông ta khiến con mất chức Tổng giám đốc, vậy thì con hãy đoạt lấy vị trí giám đốc hội đồng quản trị của ông ta đi." "Mẹ, mẹ cũng thấy con nên làm như vậy sao?" Mộc Hoa nghi hoặc nhìn Phương Khả. "Đúng, muốn sống sót ở nhà họ Mộc thì không thể tính toán quá nhiều.

Mộc Chấn Nam có chút ân tình với con, nhưng những thứ đó chẳng là gì cả, đồ của ông ta con cứ việc đoạt lấy là được." Phương Khả kiên định nói.

Chương 1176

Mộc Hoa nhìn chằm chằm Phương Khả, cau mày: "Mẹ, mẹ cũng không thích con người Nhị thúc sao?" Phương Khả hừ lạnh: "Tự nhiên là không thích rồi, bao nhiêu năm nay ông ta nguyện ý nâng đỡ con, đó là vì ông ta không có con trai, ông ta chỉ mong con leo lên vị trí gia chủ nhà họ Mộc, sau này ông ta có thể nở mày nở mặt.

Ông ta làm tất cả những điều này đều là muốn báo đáp, với con cùng lắm cũng chỉ là quan hệ hợp tác, nay đối tác này đã rớt xích, chúng ta cũng không cần khách sáo." "Con muốn làm thế nào, mẹ đều ủng hộ con." Mộc Hoa luôn cảm thấy phản ứng của mẹ có chút quá khích, trong ấn tượng của hắn, mẹ không phải người vô tình vô nghĩa, theo lý thuyết sẽ không thù hằn Mộc Chấn Nam như vậy. "Mẹ, có phải có chuyện gì con không biết không?" Trong mắt Phương Khả thoáng qua tia hoảng loạn, nhưng rất nhanh đã trấn tĩnh lại: "Làm sao có thể, chuyện của mẹ con đều biết, nhưng chuyện của con thì mẹ lại biết không nhiều." "Mẹ, con làm vậy đều là để bảo vệ mẹ, mong mẹ lượng thứ." Hắn nếu có xảy ra chuyện gì, hắn hy vọng mẹ mình không bị liên lụy vào đó. "Ừ, mẹ biết sơ tâm của con, mẹ chưa bao giờ trách con cả." Phương Khả vỗ vỗ vai Mộc Hoa. "Được rồi, mẹ đi bưng đồ ăn vào cho con, con ăn xong rồi ngủ." Phương Khả đứng dậy, trong mắt hiện lên vẻ quyết tuyệt, vì con trai, bà ta cái gì cũng có thể liều mạng. *** Khi Mộc Dung trở về, Lục Niệm Nhất đang tắm cho Điểm Điểm dưới gốc cây anh đào.

Đóa Đóa ngồi một bên chỉ huy như bà hoàng, vắt chéo chân, cắn hạt dưa.

Vài phần ngỗ ngược, vài phần kiều diễm, dáng vẻ đó đúng là có một không hai.

Điểm Điểm dường như cố ý phá đám, rũ lông một cái, làm Lục Niệm Nhất ướt sũng cả người.

Lục Niệm Nhất đành phải túm lấy tai Điểm Điểm, ân cần dạy bảo. "Điểm Điểm thối tha, mày mà còn dám trêu tao nữa, đợi lúc Đóa Đóa không có đây, tao chơi chết mày." Điểm Điểm lắc lắc cái đầu, thè lưỡi liếm tay Lục Niệm Nhất, lại dùng mặt cọ cọ cô, bộ dạng làm nũng bán manh.

Lục Niệm Nhất ấn đầu nó ra: "Tao không ăn cái chiêu này đâu, mày tưởng làm nũng là có tác dụng à?" "Ư ử ử..." "Đừng có hòng, đừng có giả vờ đáng thương với tao." "Chị, đối phó với Điểm Điểm nhà em chị phải dùng sự dịu dàng như gió xuân hóa mưa ấy, chị làm thế này là không được đâu." "Còn chiều nữa thì Điểm Điểm nhà em sắp lên trời rồi đấy." Lục Niệm Nhất bất lực nhìn Đóa Đóa. "Lên thì lên chứ sao, em chiều được." Đóa Đóa nhún vai vô tư.

Đúng lúc này, Mộc Dung cười híp mắt đi vào: "Đóa Đóa, em lại đang nô dịch Nhất Nhất nhà chúng ta rồi." "Gớm, cái giọng điệu sến súa chưa kìa." Đóa Đóa chu cái miệng nhỏ lên. "Điểm Điểm, đi, chúng ta chuồn lẹ, đừng làm kỳ đà cản mũi người ta hoa tiền nguyệt hạ." Điểm Điểm lao vút đến bên cạnh Đóa Đóa, theo cô bé chạy vào trong nhà.

Trong mắt Mộc Dung tràn đầy ý cười, một người một chó này đúng là biết điều. "Anh về rồi à?" Lục Niệm Nhất hơi chu môi.

Cô càng ngày càng cảm thấy mình giống một bà nội trợ, ở nhà an tâm đợi chồng về, rõ ràng cô mới 21 tuổi mà, sao lại sống cái ngày tháng thế này chứ.

Mộc Dung làm tay thành hình cái kéo, ra vẻ định cắt miệng cô: "Sao thế?

Không vui à?" Lục Niệm Nhất quay mặt đi, gạt tay anh xuống:

"Mộc đầu, em cảm thấy mình hình như già rồi." "Hả?" "Haizz, không nói với anh mấy cái này nữa, anh ăn cơm chưa?" Mộc Dung ôm lấy Lục Niệm Nhất, nghiêm mặt: "Rốt cuộc làm sao thế?

Ai chọc em không vui à?

Hay là ở nhà chán quá rồi?" Lục Niệm Nhất lắc đầu: "Không có không vui, chỉ là đột nhiên hơi cảm thán thôi, cảm thấy mình rất vô dụng, chẳng giúp gì được cho anh, chỉ có thể như bà nội trợ ru rú trong nhà." Mộc Dung bật cười, anh rất thích nghe những lời như vậy, ý thức này của cô rõ ràng là muốn gả cho anh, coi anh là người của mình rồi.

Nếu Lục Niệm Nhất biết suy nghĩ của anh, tuyệt đối sẽ mắng một câu đồ mặt dày vô sỉ. "Thế cũng là bà nội trợ xinh đẹp như hoa, ai mà sánh được." Mộc Dung nhéo má Lục Niệm Nhất. "Học cái thói mồm mép tép nhảy ở đâu thế, chuyện công ty thế nào rồi?" "Một tin tốt, một tin xấu, em muốn nghe cái nào?" "Hai cái nói cùng lúc đi, đừng có úp mở." Lục Niệm Nhất bá đạo nói.

Mộc Dung lần đầu tiên nghe thấy yêu cầu kiểu này, không nhịn được bật cười: "Tin tốt là Mộc Hoa đã cút khỏi công ty rồi, trong thời gian ngắn anh sẽ không để hắn quay lại công ty nữa.

Tin xấu là người chúng ta cài cắm bên cạnh Mộc Hoa đã bị phát hiện, vẫn chưa lấy được mẫu tóc của Mộc Hoa, tạm thời chưa xác định được rốt cuộc hắn là con trai ai." Mắt Lục Niệm Nhất sáng lên, nhìn Mộc Dung với ánh mắt vài phần sùng bái: "Anh làm thế nào đá hắn đi được vậy?

Không phải bảo hắn gian xảo lắm sao?" "Người gian xảo đến mấy cũng có điểm yếu, quan hệ giữa Phương Khả và Mộc Chấn Nam chính là điểm yếu lớn nhất của bọn họ." Mộc Dung kể lại đầu đuôi câu chuyện hôm nay một lượt, Lục Niệm Nhất tấm tắc cảm thán, quả nhiên người thông minh đều giống nhau, gian trá như hồ ly, vừa lừa vừa gạt đã giải quyết xong người ta. "Mộc Dung, anh thâm thật đấy." "Ra đời lăn lộn mà không có chút não thì đúng là thua đến cái quần đùi cũng chẳng còn." "Theo em biết, xét nghiệm DNA không nhất thiết phải dùng tóc, anh có thể đến công ty tìm cốc nước Mộc Hoa từng dùng để lấy mẫu nước bọt, hắn làm Tổng giám đốc chắc cũng có phòng nghỉ riêng, tìm xem có bàn chải đánh răng không, thiếu gì cách, em cũng không rành lắm, anh có thể tư vấn chuyên gia về mảng này xem." Mộc Dung lập tức vỡ lẽ, kích động ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: "Nhất Nhất, em đâu phải bà nội trợ, em là hiền nội trợ của anh đấy." Khóe môi Lục Niệm Nhất cong lên một độ cung nhàn nhạt: "Đồ khúc gỗ ngốc nghếch, em thấy anh bận quá hóa lú rồi." Mộc Dung nhìn đôi môi phấn nộn của Lục Niệm Nhất, có chút ngẩn ngơ, cũng không biết cô dưỡng thế nào mà mọng nước vô cùng, khuôn mặt nhỏ không son phấn lại càng minh mị động lòng người, tóc dài xõa tung tùy ý, chỉ kẹp một lọn nhỏ sau tai, quả thực là đóa sen mới nở, quyến rũ chết người.

Nhất thời không kìm chế được, anh trực tiếp ôm eo cô hôn xuống.

Lục Niệm Nhất tư duy vẫn còn đang ở chuyện vừa rồi, hoàn toàn không ngờ anh lại có hành động này, bị bắt trọn ngay tại trận: "Ưm ưm, Mộc Dung, anh... làm gì thế?" Sao lại không phân biệt hoàn cảnh thế này, đây là ở trong sân vườn đấy, người làm và vệ sĩ không cẩn thận là nhìn thấy hết. "Đừng nói chuyện, anh muốn chia sẻ niềm vui với em." Giở trò lưu manh mà cũng gọi là chia sẻ niềm vui à, cô không cần cái kiểu chia sẻ này có được không?

Lục Niệm Nhất nhéo eo Mộc Dung hai cái, nhưng đàn ông mà đã động tình thì gọi chung là cầm thú, lúc này sự phản kháng không nặng không nhẹ của phụ nữ chẳng có tác dụng gì cả.

Triền miên dây dưa, Lục Niệm Nhất căn bản không chịu nổi sự quấn quýt này. "Mộc Dung..." Lục Niệm Nhất trừng lớn đôi mắt, cái giọng nói vừa nũng nịu vừa mị hoặc này sao lại là của cô chứ, thật sự là quá xấu hổ.

Đôi mắt Mộc Dung chỉ in bóng hình cô gái trước mặt, anh hiện tại nghiễm nhiên cái gì cũng không muốn quản, không muốn đoái hoài, chỉ muốn hôn người con gái khiến anh nghiện không cai được, buông không đành này. "Nhất Nhất ngoan nào, đừng nói chuyện, nhắm mắt lại." "Có người mà." Lục Niệm Nhất sắp khóc đến nơi rồi. "Không sao đâu, bọn họ không dám nhìn." Lục Niệm Nhất: "..." Cái này với bịt tai trộm chuông có gì khác nhau, hơn nữa, không dám nhìn không có nghĩa là không nhìn thấy, anh công khai hôn cô trong sân vườn thế này còn ra thể thống gì, sau này cô mặt mũi nào nhìn mọi người.

Mặc kệ cô nói gì, dù sao Mộc Dung vẫn bất động như núi.

Vốn dĩ còn muốn giãy giụa, nhưng dần dần cô cũng quên béng mất chuyện đó.

Cô khẽ hé miệng, bắt đầu đáp lại, trong lòng Mộc Dung vui vẻ, quả nhiên phụ nữ đều khẩu thị tâm phi, cứ hôn cho bọn họ mê mẩn là được.

Nhất thời, nụ hôn của Mộc Dung càng sâu hơn, anh yêu chết cái mùi vị này, ngọt từ miệng vào đến tận tim, cả người lâng lâng.

Đóa Đóa đứng ngay bên cửa sổ, bị một màn dưới gốc cây anh đào làm cho đỏ mặt tía tai tim đập thình thịch, nhưng khung cảnh này thật sự rất duy mỹ, cứ như đang xem phim truyền hình vậy.

Cô bé không nhịn được lấy điện thoại ra, lén quay một đoạn video ngắn.

Cô bé mở nhóm chat gia đình trên Wechat, nghĩ ngợi một hồi vẫn không dám gửi lên, ông chú út nhà mình mà nhìn thấy cảnh này tuyệt đối sẽ nhảy dựng lên mất.

Chương 1177

Cô bé chỉ đành gửi cho Diệp Mộ, Diệp Mộ vừa nhận được liền gọi điện tới. "Đóa Đóa, sao em lại gửi cho anh cái này?" "Cho anh mở mang tầm mắt xem phân đoạn ngược cẩu đỉnh cao của chị Niệm Niệm và anh trai khúc gỗ, thế nào, có ngược không?" Diệp Mộ không trả lời mà hỏi ngược lại: "Cậu muốn yêu đương rồi à?" "Nói bậy, tôi lại không có người mình thích." "Thông thường chỉ có những kẻ hay ghen tị mới cảm thấy cảnh tượng như vậy rất ngược tâm, tôi thì không thấy thế." Diệp Mộ bình thản nói. "Thôi đi, cậu đang làm gì đấy?" "Làm đề thi đại học." "Ngoan thế cơ à." "Hết cách rồi, chỉ số thông minh không so được với một số người." "Tôi biết ngay cậu ghen tị, đố kỵ, hận tôi mà.

Tôi cho dù thời gian này không học hành gì, quay về vẫn dư sức bỏ xa cậu cả một con phố." "Ừ, tôi tin, tôi chỉ cầu không bị cậu bỏ xa quá là được.

Cậu mở video lên đi, tôi nhìn cậu chút." "Không được, bổn cô nương đang mặc váy ngủ hai dây đây này, đừng hòng chiếm tiện nghi của bà, anh em chí cốt cũng không có cửa đâu." Đóa Đóa quả quyết từ chối. "Đừng có luyên thuyên với tôi, bà ngoại cậu nói cho tôi biết cả rồi, cậu bị gãy xương, tôi chỉ muốn xem cậu thế nào thôi." "Trời ơi, sao bà ngoại tôi lại nói cho cậu biết chứ." "Tôi tình cờ gặp bà, tôi moi tin ra đấy." Diệp Mộ thành thật đáp.

Đóa Đóa mở video lên, Diệp Mộ liếc mắt liền nhìn thấy cánh tay bó bột của cô bé, trong đáy mắt thoáng qua một tia xót xa: "Đau không?" "Không đau, chỉ là gãy xương nhẹ thôi, sắp khỏi rồi." "Ở nước ngoài một mình thì đừng có phế quá, phải nghe lời chị Niệm Niệm nhiều vào, chán quá thì mau chóng về đây, đừng có lưu lại đó mãi." "Diệp Mộ, cậu từ bao giờ lại trở nên dài dòng văn tự thế hả, phiền chết đi được." "Được rồi, tôi không nói nữa." Diệp Mộ khẽ nhếch khóe môi.

Đóa Đóa nhìn gương mặt đẹp như yêu nghiệt của cậu ta, thầm mắng một tiếng.

Đàn ông nhà họ Lục đa phần đều thanh tuấn nho nhã, nhưng đàn ông nhà họ Diệp lại khác, đôi mắt bọn họ đều là phượng mâu hẹp dài, luôn mang theo vài phần khí tức yêu nghiệt, từ chú Diệp đến hai anh em nhà họ Diệp, không có ngoại lệ.

Bọn họ mà hướng về phía bạn cười một cái, thật sự là có chút không đỡ nổi. "Diệp Mộ, sau này không được cười với phụ nữ như thế." Cái bộ dạng phóng điện mười phần này, không biết sẽ trêu chọc bao nhiêu đóa hoa đào nát, cô không có nhiều tinh lực đi bóp chết từng người đâu. "Được, sau này tôi chỉ cười với cậu thôi." "Thế cũng không được, chị đây cũng không tiêu thụ nổi." Lục Niệm Nhất rúc trong lòng Mộc Dung để anh bế lên lầu, sau lưng là Trần Lê với bộ mặt đau khổ. "Cái đó... tôi đi nghỉ đây, cơm tối đừng gọi tôi." Lục Niệm Nhất nói xong liền trực tiếp chui vào phòng, rầm một tiếng đóng cửa lại.

Mộc Dung nhất thời không đề phòng, suýt chút nữa bị cửa đập vào mũi.

Anh xoay người, ánh mắt trầm trầm nhìn Trần Lê.

Sớm không về, muộn không về, lại cứ nhè đúng lúc anh đang cao hứng nhất.

Đừng nhìn Lục Niệm Nhất bình thường hào sảng, nhưng trong vấn đề tình cảm, cô chính là một cô bé hay xấu hổ, không biết sẽ còn ngại ngùng bao lâu nữa.

Khó khăn lắm mới nhân dịp bố vợ tương lai không có mặt, có thể tiêu sái một chút, đợi về thành phố A rồi thì làm sao còn được tự do như thế này.

Trần Lê trong lòng cũng thấy khổ, người anh ta thích hiện tại hôn mê bất tỉnh, còn đang ở tận thành phố A, anh ta vừa về nhà lại gặp phải cảnh tượng thế này, quả thực là ngược đãi cẩu độc thân bằng đủ mọi tư thế. "Thiếu gia, tôi cũng đâu có muốn, nể tình Thi Vũ, tha thứ cho tôi lần này đi, sau này tôi nhất định sẽ trốn thật xa." Vừa nhắc tới Trình Thi Vũ, quả nhiên hỏa khí trong mắt Mộc Dung lập tức tan biến.

Cô nhóc kia quả thực khá xui xẻo, trở thành vật tế thần cho Lục Niệm Nhất. "Bỏ đi, đi nghỉ đi, cậu cũng mệt cả ngày rồi." "Vâng, thiếu gia, cậu cũng nghỉ ngơi sớm đi.

Có điều tôi vừa nhận được điện thoại của quản gia, lão gia nói ngày kia sẽ tổ chức tộc hội, sẽ tại tộc hội chính thức giao vị trí gia chủ nhà họ Mộc cho cậu." Mộc Dung nhíu mày: "Nhanh như vậy?" Anh nhất thời thật sự không đoán được lão già kia đang nghĩ gì, ông ta vừa mới để Mộc Hoa xuống đài, hai ngày sau đã muốn tổ chức tộc hội, chuyện này thật sự quá gấp gáp.

Không chừng Mộc Hoa chó cùng rứt giậu, làm ra chuyện điên rồ gì đó.

Càng đến những thời khắc này, trong lòng anh ngược lại càng không yên tâm, luôn cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì đó. "Tôi cũng rất bất ngờ, còn xác nhận đi xác nhận lại, quản gia nói là quyết định lâm thời của lão gia." "Tôi biết rồi." Thực ra Mộc Dung tĩnh tâm lại ngẫm nghĩ kỹ cũng hiểu ra, ông già khẳng định cũng muốn nhân lúc này giải quyết sự việc sớm một chút, ông ta xuống đài rồi thì cũng chẳng được an ổn.

Lục Niệm Nhất dựa vào cửa, nghe cuộc đối thoại giữa Trần Lê và

Mộc Dung, cô càng ngày càng cảm thấy EQ của Trần Lê cao thật, dăm ba câu đã có thể khiến Mộc Dung hả giận.

Xoay người lại, liền thấy Đóa Đóa đang nhìn mình chằm chằm không chớp mắt. "Nhìn chị làm gì?" "Chị, chị không biết hả?

Môi chị sưng vù lên rồi kìa, ông anh đầu gỗ kia là hôn chị hay là cắn chị vậy, hạ khẩu nặng như thế." Đóa Đóa không nói thì Lục Niệm Nhất còn chưa có cảm giác gì mấy, cô bé vừa nói, cô liền cảm thấy trên miệng nóng rát, giữa môi răng dường như vẫn còn lưu lại hơi thở của anh.

Vừa giận vừa thẹn vừa bực, Mộc Dung này quả thực ra tay không biết nặng nhẹ. "Đi đi đi, trẻ con biết cái gì." "Em đúng là cái gì cũng không biết, nhưng em kiến nghị chị mau chóng bôi sáp dưỡng môi đi, nếu không ngày mai cũng chẳng tiêu sưng được đâu.

Có điều em là lần đầu tiên thấy hôn môi mà còn có thể làm thành cái dạng này, cứ như miệng xúc xích ấy, cười chết em rồi." Đóa Đóa hả hê nói. "Đóa Đóa, nếu có một ngày em yêu đương, chị sẽ chống mắt chờ xem trò cười của em, em đừng có đắc ý quá." "Hahaha, chị của em ơi, em sợ chị không nhìn thấy ngày đó đâu." Đóa Đóa cười càng thêm ngông cuồng.

Lục Niệm Nhất vào nhà vệ sinh, vừa nhìn thấy miệng mình, tâm tư muốn bóp chết Mộc Dung cũng có rồi, thảo nào Đóa Đóa lại cười thành như vậy, thật sự là vừa đỏ vừa sưng.

Cô và anh rốt cuộc có thâm thù đại hận gì, anh phải đối với cô như vậy, một chút cũng không biết thương hoa tiếc ngọc, quả nhiên là khúc gỗ.

Cùng lúc đó, Mộc Hoa cũng nhận được thông báo hai ngày sau phải mở tộc hội, cả người hắn đều choáng váng.

Chuyện này so với trước kia sớm hơn tròn ba tháng, căn bản không cho hắn chút thời gian chuẩn bị nào.

Mọi việc hắn đều đã sắp xếp xong xuôi, lại không ngờ tới Mộc Chấn Hoa lại diễn màn này.

Phương Khả trong lòng đã hiểu rõ, bà ta nhắm mắt lại: "Mẹ quá hiểu bố con rồi, đây là bố con cố ý đấy.

Ở vào thời điểm này, con và Mộc Lăng, ai cũng không có bản lĩnh so cao thấp với Mộc Dung, ông ấy có thể để Mộc Dung thuận lợi thừa kế tất cả của nhà họ Mộc." "Mẹ, tại sao chứ?

Cũng là con trai của ông ấy, trái tim ông ấy tại sao lại thiên vị đến mức lợi hại như thế?

Những năm nay con vẫn luôn ở bên cạnh ông ấy, sao lại không bằng một Mộc Dung đã rời khỏi nhà họ Mộc hơn mười năm?" Mộc Hoa bi thống nhìn Phương Khả. "A Hoa, đây đại khái chính là mệnh.

Trong lòng ông ấy, vô luận có bao nhiêu người phụ nữ, Trình Kiều mới là vợ của ông ấy, chúng ta những người này, cái gì cũng không phải.

Chương 1178

Ông ấy luôn sủng ái Liêu Bích, nhưng mà thì sao chứ, Liêu Bích bị giải đi mấy ngày rồi, ông ấy vẫn luôn giữ im lặng." "Vậy tại sao ông ấy còn muốn trêu chọc mẹ, nếu không, con khẳng định cũng sẽ có một gia đình hạnh phúc." Phương Khả ôm lấy vai con trai: "Con trai, yên tâm đi làm những việc con muốn làm đi, mẹ vĩnh viễn đều ủng hộ con." "Mẹ, mẹ cảm thấy cam tâm sao?" "Có đôi khi cảm thấy đời người cả một kiếp cũng cứ như vậy thôi, có đôi khi lại thấy thật dày vò." Mộc Hoa không nói thêm gì nữa, trong lòng hắn đã có quyết đoạn.

Ngày tổ chức tộc hội, trời nắng chói chang, trời xanh không gợn mây.

Trên dưới nhà họ Mộc đều đã tới đông đủ, những cô con gái lấy chồng xa cũng mang theo cả nhà già trẻ lớn bé trở về.

Ngay cả Mộc Tỉnh từ nhỏ chưa từng ở nước ngoài một ngày nào cũng đã về, đó là một thiếu niên tuấn tú, thân hình cao ráo, ngũ quan có vài phần tương tự Mộc Dung, cùng tuổi với Lục Niệm Nhất, vừa tròn 21. "Giới thiệu một chút, em tư của anh, Mộc Tỉnh." Tay Mộc Dung khoác lên vai Mộc Tỉnh. "Chị dâu nhỏ chào chị, em là em tư của chị, chị có thể gọi em là Tiểu Tỉnh." Mộc Tỉnh nhếch khóe môi, tầm mắt vẫn luôn đánh giá Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa.

Chị dâu nhỏ, em tư.

Quả nhiên là anh em ruột.

Cái trình độ mặt dày này y hệt Mộc Dung, nhớ năm đó, Mộc Dung vừa xác định quan hệ bạn trai bạn gái với cô, liền nghĩ đến chuyện đến nhà cô bái phỏng bố vợ tương lai.

Sau đó còn không biết xấu hổ mang theo Trình Kiều tới nhà cô cầu hôn.

Nghĩ đến đây, trên mặt Lục Niệm Nhất nhiễm ý cười, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, có chút ngượng ngùng nói: "Gọi tôi là Lục Niệm Nhất là được rồi, tôi chỉ là bạn gái của anh trai cậu thôi." "Gọi tên xa lạ lắm, dù sao cũng là chuyện sớm muộn, em không cho rằng người bị anh em nhắm trúng còn có khả năng đào thoát đâu, chị chú định là chị dâu nhỏ của em rồi." Mộc Tỉnh hướng về phía Mộc Dung nhướng mày.

Mộc Dung chỉ cười cười với cậu em, vẻ mặt 'vẫn là chú hiểu anh'.

Thấy quan hệ giữa Mộc Dung và Mộc Tỉnh có vẻ rất tốt, thái độ của Lục Niệm Nhất đối với Mộc Tỉnh cũng tốt hơn vài phần: "Nói hươu nói vượn, ngày tháng tương lai còn dài lắm." "Chị dâu nhỏ cũng đừng da mặt mỏng, từ từ rồi sẽ quen thôi." "Được rồi, không nói mấy chuyện này nữa, anh đưa em đi gặp ông già." Mộc Dung nói với Mộc Tỉnh.

Mộc Tỉnh biến sắc mặt: "Em không đi, ông ấy có gì hay mà gặp, em lại không quen ông ấy, lần này em là nể mặt anh mới về đấy." "Em không gặp, em tưởng ông ấy sẽ không tới gặp em chắc." Mộc Dung nhướng mày với cậu ta.

Mộc Tỉnh xoay người, quả nhiên nhìn thấy Mộc Chấn Hoa được quản gia dìu đang đi tới, Mộc Chấn Hoa trầm mặt: "Giỏi lắm, về rồi còn muốn ông bố này phải tới gặp mày, sao mày không lên trời luôn đi." Mộc Tỉnh nhún nhún vai, bộ dạng bất cần đời: "Ông có giác ngộ làm bố, tôi không có ý thức làm con, những năm nay chẳng phải tôi vẫn luôn bay trên trời sao?

Ông chẳng làm gì được tôi cả." "Đừng có vòng vo tam quốc với tao, cái tốt không học, chuyên môn học cái thói của thằng Mộc Dung." "Nếu ông đến để giáo huấn tôi thì ông tránh ra đi là vừa, hôm nay tôi tới thăm anh cả tôi, không liên quan gì đến ông." Mộc Chấn Hoa hừ lạnh một tiếng, sau đó nhìn sang Mộc Dung: "Tao lại không biết quan hệ của chúng mày từ bao giờ lại tốt như vậy đấy?" "Chuyện ông không biết còn nhiều lắm, ngay cả bị người ta hạ độc cũng không phát giác, ông còn có thể phát giác được cái gì." Mộc Dung trào phúng nói.

Cha con hai người nói chuyện luôn nồng nặc mùi thuốc súng, Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa đã quen rồi, đứng một bên không lên tiếng.

Mộc Chấn Hoa ôm ngực, chỉ cảm thấy nói thêm một câu với thằng nghịch tử này là không thở nổi, ông ta hít sâu vài hơi, để bản thân bình tĩnh lại: "Hai đứa mày hôm nay an phận một chút cho tao, mọi chuyện tao đều đã sắp xếp rồi, đừng có làm loạn nhịp điệu của tao." Lục Niệm Nhất coi như đã hiểu, thảo nào Mộc Chấn Hoa lại hạ thấp mặt mũi của mình qua đây, chủ động nói chuyện với một đứa con trai không cho mình sắc mặt tốt, hóa ra là qua đây cảnh cáo bọn họ.

Mộc Dung hoài nghi nhìn Mộc Chấn Hoa: "Ông già, ông xác định ông trấn áp được tình hình chứ, màn kịch này của ông có không ít kẻ sẽ chó cùng rứt giậu đâu." Mộc Chấn Hoa tin tưởng tràn đầy: "Đó là chuyện của tao, chúng mày đều là con tao, tao biết làm thế nào là tốt nhất cho chúng mày." "Bây giờ mới bàn chuyện tình cảm, đã muộn rồi." Mộc Chấn Hoa trừng mắt: "Tao đã nói rồi, đừng có làm loạn cho tao." "Chỉ cần người khác không làm loạn, tôi sẽ không làm loạn." Nhận được câu này của Mộc Dung, Mộc Chấn Hoa hơi an tâm một chút, liếc nhìn Mộc Tỉnh một cái, ông ta mới rời đi, đi thương lượng sự tình với các tộc lão khác của nhà họ Mộc.

Mộc Tỉnh cạn lời nói: "Lão già này thật đúng là mấy chục năm như một ngày, em còn tưởng bao nhiêu năm qua ông ấy có thể có chút tiến bộ, xem ra cũng chỉ đến thế mà thôi." "Ông ta chính là người như vậy, anh chưa bao giờ có bất kỳ kỳ vọng nào đối với ông ta." Quay lại chuyện chính, Mộc Tỉnh nhớ tới mục đích của chuyến đi này: "Ca, anh cần em làm gì không?" "Mọi chuyện anh đã sắp xếp xong rồi, em không cần làm gì cả, em chỉ cần chấp nhận kết quả anh sắp xếp cho em là được." "Ca, anh đừng có tính kế em đấy nhé, em là nể tình anh là anh cả của em, em mới về tham gia vào cái chuyện rắc rối này của nhà họ Mộc, em tiếp theo còn phải về Mỹ nữa, anh đừng hòng trói em lại nhà họ Mộc." Mộc Tỉnh có vài phần dự cảm không lành, cào cào mái tóc. "Anh em trong nhà, anh làm sao lại tính kế em chứ, cho nhau thêm chút tín nhiệm được không?" Trên mặt Mộc Dung mang theo nụ cười cao thâm khó lường.

Nhìn hai người bọn họ huynh hữu đệ cung, Lục Niệm Nhất thật tâm mừng cho Mộc Dung, ít nhất vẫn còn một người anh em nói chuyện được.

Cậu em Mộc Tỉnh này thoạt nhìn có vài phần ngông nghênh, nhưng ánh mắt trong veo, nhìn một cái là biết khác biệt với Mộc Lăng và Mộc Hoa.

Có điều, muốn nói Mộc Dung không tính kế Mộc Tỉnh, cô là nửa chữ cũng không tin.

Tên này, sẽ chẳng vô duyên vô cớ làm mấy chuyện này đâu.

Đã anh không nói, cô cũng sẽ không chủ động nhắc nhở Mộc Tỉnh. "Được rồi, thời gian cũng sắp tới rồi, chúng ta đều vào chỗ đi." Tộc hội lần này của nhà họ Mộc tổng cộng muốn triệu tập trong hai ngày, ba chương trình nghị sự lớn.

Chương trình thứ nhất là người phụ trách các nơi của nhà họ Mộc báo cáo công tác, gia chủ nhiệm kỳ trước tổng kết thành tích trong thời gian tại vị cùng với thiếu sót, đồng thời tuyên bố người thừa kế nhiệm kỳ tiếp theo, qua sự bỏ phiếu thông qua của hội đồng tộc lão.

Chương trình thứ hai là nghi thức giao tiếp giữa tân cựu gia chủ, tuyên bố thành viên hội đồng tộc lão nhà họ Mộc khóa mới, cùng với người phụ trách các nơi.

Nghi thức thứ ba là tân gia chủ dẫn dắt tộc thân nhà họ Mộc đi từ đường tế tổ.

Trong tay Lục Niệm Nhất cũng cầm được một bản chương trình hội nghị: "Người phụ trách các nơi?" Mộc Dung giải thích: "Mộc Thị chỉ là một phần sản nghiệp của nhà họ Mộc, nhà họ Mộc còn có các công ty khác, em tưởng nhà họ Mộc phát triển đến hôm nay chỉ dựa vào một cái Mộc Thị, nhà họ Mộc nhiều người như vậy, sớm đã chết đói rồi." "Được rồi, coi như em coi thường nhà họ Mộc các anh." Thảo nào một cái hội nghị chán ngắt lại phải họp tận hai ngày.

Mộc Dung cười khẽ: "Nhà họ Mộc bọn anh không kém nhà họ Lục các em đâu." "Nhà họ Lục bọn em đoàn kết hơn nhà các anh, nhiều người như vậy, chia đến đầu người thì được bao nhiêu của cải, có gì đáng kiêu ngạo chứ." "Cũng đâu phải phân phối quân bình, dù sao anh cũng chiếm phần lớn, đi theo anh, tuyệt đối không lo em ăn mặc." Lục Niệm Nhất nhéo anh một cái: "Ngài Mộc đầu, đừng đắc ý quá, cái này còn chưa phải của anh đâu, nói không chừng sẽ xuất hiện biến số." "Tất cả nằm trong tầm kiểm soát." Cách đó không xa, Mộc Hoa nhìn Lục Niệm Nhất và Mộc Dung thì thầm to nhỏ, nắm tay buông bên người siết chặt lấy, Phương Khả thấy bộ dạng này của hắn, thuận theo tầm mắt hắn nhìn qua, nắm lấy tay hắn: "A Hoa, trầm trù khí." Đóa Đóa phát giác được tầm mắt của Mộc Hoa, cố ý hướng về phía hắn lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

Sắc mặt Mộc Hoa biến đổi, vừa giận vừa hận, không cam lòng thu hồi ánh mắt.

Mộc Chấn Hoa đứng trên đài cao, ông ta mặc một bộ tây phục, cả người ý khí phong phát, xem ra độc tố trong cơ thể đã được thanh trừ gần hết. "Được rồi, hoan nghênh con cháu nhà họ Mộc chúng ta đã tới, ba mươi năm do như cái búng tay, tôi đến nay vẫn nhớ năm đó tôi làm thế nào từng bước bước lên cái đài này.

Do thời gian khẩn trương, chúng ta đi thẳng vào vấn đề chính, hiện tại mời người phụ trách 20 công ty của nhà họ Mộc chúng ta lần lượt báo cáo tình hình công tác mấy năm nay." Mộc Chấn Hoa giao micro cho người phụ trách một thương hiệu mỹ phẩm dưỡng da của nhà họ Mộc, chính mình lui sang một bên ngồi xuống.

Hội nghị báo cáo diễn ra cả buổi sáng, mới có 10 người phụ trách báo cáo công việc, buổi trưa tạm thời nghỉ ngơi, sắp xếp mọi người đi ăn cơm trưa, buổi chiều tiếp tục.

Đóa Đóa là người không ngồi yên được, cả một buổi sáng đã là giày vò rồi: "Mộc đầu ca ca, buổi chiều em ở nhà nghỉ ngơi, không tham gia cái hội nghị này của nhà các anh nữa, quả thực là tra tấn tinh thần, mãi mà chưa xong." "Vậy được, hai người các em đều ở nhà nghỉ ngơi đi, đừng chạy lung tung, anh mấy ngày nay không có thời gian trông chừng các em." Mộc Chấn Hoa vừa dùng xong cơm trưa về phòng chợp mắt, liền phát hiện trên giường đặt một phong bì giấy màu nâu lớn, ông ta mở ra, là một xấp ảnh chụp dày cộp, toàn bộ đều là ảnh Phương Khả và Mộc Chấn Nam ở cùng một chỗ, rất nhiều tấm còn là ảnh giường chiếu, quả thực là không kham nổi vào mắt.

Mộc Chấn Hoa xem vài tấm liền không xem nổi nữa, chỉ cảm thấy một hơi nghẹn lại không lên được, cả người choáng váng dữ dội, trực tiếp ngã nhào xuống đất.

Quản gia nghe thấy tiếng động xông vào, nhìn thấy Mộc Chấn Hoa ngã xuống đất, vội vàng đỡ ông ta dậy: "Lão gia, ông sao vậy?" Mộc Chấn Hoa một gương mặt dữ tợn lợi hại, hận không thể lập tức đem người phụ nữ Phương Khả kia băm vằm vạn đoạn: "Phương Khả, con tiện nhân này, ông lập tức gọi nó qua đây, tôi hôm nay không bóp chết nó không được." Bao nhiêu năm nay vẫn luôn thâm cư giản xuất, ông ta còn tưởng bà ta tính tình thanh lãnh, hóa ra sớm đã câu kết với Mộc Chấn Nam rồi.

Quản gia vô ý liếc nhìn mấy tấm ảnh trên đất, mi tâm cũng lập tức nhíu lại, may mà ông cũng là người từng trải qua sóng to gió lớn, lúc này vẫn có thể bình tĩnh lại: "Lão gia, sắc mặt ông không tốt lắm, tôi đi gọi bác sĩ gia đình tới khám cho ông trước đã." "Khám bác sĩ cái gì, là muốn để bác sĩ tới xem trò cười sao?

Mộc Chấn Hoa tôi không ném nổi cái mặt này." Sắc mặt Mộc Chấn Hoa xanh mét. "Lão gia, hội nghị tiếp theo còn phải do ông chủ trì, lúc này ông không thể xảy ra bất kỳ chuyện gì, nếu không chỉ sợ sẽ khiến kẻ đứng sau đắc ý." Quản gia vừa nhắc nhở, Mộc Chấn Hoa hơi có chút lý trí, ông ta cũng cảm thấy chuyện này không đơn giản, lúc này gửi cho ông ta loại ảnh chụp này, rõ ràng là có mục đích, không muốn để tộc hội này thuận lợi tiến hành.

Rốt cuộc là ai có động cơ này? "Ông có manh mối gì không?" Mộc Chấn Hoa hỏi.

Quản gia lắc đầu, phân tích: "Đại thiếu gia tuyệt đối sẽ không làm như vậy, tất cả mọi thứ của nhà họ Mộc cậu ấy đã dễ như trở bàn tay, lúc này bạo ra mấy chuyện này đối với cậu ấy một chút lợi ích cũng không có.

Chương 1179

Nhị thiếu gia và Liêu Bích còn bị nhốt trong từ đường, bọn họ không cách nào phân thân gây án, trừ phi bọn họ sắp xếp xong xuôi từ trước, nếu không bọn họ không có cách nào liên hệ với bên ngoài.

Hơn nữa, Nhị thiếu gia không tinh ranh như vậy, Nhị phu nhân cho dù có chút thông minh vặt, cũng không nghĩ tới tầng diện này được." "Tam thiếu gia cũng không thể nào, cậu ấy sẽ không bạo ra chuyện như vậy, cậu ấy cũng mất mặt, Tứ thiếu gia quanh năm ở nước ngoài, cùng nhà họ Mộc một chút dính dáng cũng không có, tôi thật sự là một chút manh mối cũng không có." "Có khi nào người trong hội đồng tộc lão làm không?

Lần hội nghị này bọn họ từng người đều phải xuống đài, nếu bọn họ không buông bỏ được, có khả năng nhất làm ra chuyện như vậy." Mộc Chấn Hoa day day mi tâm, tầm mắt liếc đến ảnh chụp trên mặt đất, chỉ cảm thấy như nuốt phải ruồi bọ, ghê tởm, buồn nôn hỏng rồi.

Phương Khả người phụ nữ này, bao nhiêu năm nay thật biết giả trang, diễn viên cũng không có kỹ năng diễn xuất tốt bằng bà ta, lừa ông ta bao nhiêu năm như vậy. "Ông đi điều trích xuất camera ra, xem xem thứ này rốt cuộc là ai đặt?

Phải mau chóng tìm ra kẻ đứng sau này, nếu không trong lúc hội nghị người này nửa đường đứng ra, vậy tôi còn mặt mũi nào nữa." "Lão gia, ông thật sự không sao chứ?" Mộc Chấn Hoa xua xua tay: "Tôi không sao, tôi nghỉ ngơi một chút là được, ông tra chuyện này trước đi, vừa có bất kỳ tin tức gì lập tức báo cho tôi." Quản gia đỡ Mộc Chấn Hoa lên giường nghỉ ngơi, lúc này mới ra khỏi phòng.

Mộc Chấn Hoa đâu còn buồn ngủ nữa, phiền não không chịu

được.

Quản gia trích xuất camera giám sát, phát hiện là một người giúp việc trong nhà đặt, tìm được người giúp việc kia, người đó lại không nói ra được gì, chỉ nói là một người đàn ông bảo cô ta đặt, cho cô ta năm trăm tệ, cô ta căn bản không quen người đàn ông đó.

Manh mối đến đây là đứt đoạn.

Quản gia chỉ đành gọi điện thoại bảo Phương Khả qua một chuyến, lúc Phương Khả nhận được điện thoại, trong mắt thoáng qua một tia ám mang khó phát giác.

Mộc Hoa đang ở bên cạnh bà ta, hắn nắm lấy tay Phương Khả: "Mẹ, lão già lúc này gọi mẹ qua, sẽ có chuyện gì chứ?" Phương Khả vỗ vỗ tay Mộc Hoa: "Không sao, mẹ đi tìm bố con nói chuyện, hoặc là sự việc còn có chuyển cơ.

Dù sao con cũng là con trai ông ấy, bảo ông ấy đừng quá tuyệt tình." "Sao có khả năng, lão già chưa từng nghĩ tới chúng ta." Mộc Hoa đã nhìn rõ hiện thực rồi, Mộc Chấn Hoa sẽ không giúp hắn.

Nếu không hai ngày nay cũng sẽ không luôn tránh mặt không gặp hắn. "Đó là bởi vì mẹ con bao nhiêu năm nay vẫn luôn không đi kinh doanh tình cảm, yên tâm, mẹ và ông ấy dù sao cũng từng có một đoạn tình, nếu gặp mẹ, ông ấy hứng lên có thể thay đổi chủ ý cũng không chừng." Phương Khả thề thốt nói. "Vậy con để người làm đi cùng mẹ." "Không cần căng thẳng như vậy, mẹ chỉ là đi gặp bố con một lần, ông ấy còn có thể ăn thịt mẹ chắc, mẹ một lát sẽ về, con ở nhà đợi mẹ." Phương Khả cố tỏ ra nhẹ nhõm rời đi.

Mộc Hoa ngẫm nghĩ cũng đúng, cũng không ngăn cản.

Phương Khả vừa bước vào phòng Mộc Chấn Hoa, một xấp ảnh chụp liền ập đầu che mặt ném tới, bà ta không đón, cũng không nhìn, bình thản đứng tại chỗ. "Phương Khả, bà xem xem bao nhiêu năm nay bà đều làm cái chuyện tốt gì?" "Cũng chẳng làm gì, cắm cho ông cái sừng lên đầu mà thôi." Phương Khả đã chẳng còn gì để mất, khóe môi còn khẽ nhếch lên.

Những năm nay vẫn luôn nơm nớp lo sợ sống qua ngày, đến lúc bị vạch trần giờ khắc này, bà ta ngược lại bình tĩnh hơn trong tưởng tượng nhiều.

Thật ra cũng chẳng phải chuyện gì to tát, không phải sao?

Mộc Chấn Hoa ném thẳng một cái tách trà vào trán bà ta, bà ta cũng không tránh không né, bất động đứng tại đó.

Mộc Chấn Hoa bị bộ dạng này của Phương Khả chọc tức không nhẹ, trực tiếp đứng dậy: "Phương Khả, lúc này bà còn cười được, bà quả thực là không muốn sống nữa rồi, bà giải thích rõ ràng cho tôi, bà và tên thất phu già Mộc Chấn Nam kia rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" "Tôi đã dám đến gặp ông, thì đã không nghĩ tới chuyện sống sót đi ra khỏi cánh cửa này.

Chuyện giữa tôi và ông ta chính là như ông nhìn thấy đấy, tôi không có gì để giải thích, ông muốn xử lý thế nào cũng được." Mộc Chấn Hoa đi đến bên cạnh Phương Khả, bàn tay lớn trực tiếp bóp lấy cổ bà ta, từ từ siết chặt: "Bà tưởng tôi không thể làm gì bà sao?

Hôm nay tôi bóp chết bà, xem bà còn kiêu ngạo thế nào." Trong chốc lát, Phương Khả cảm thấy hơi thở từ từ rời khỏi cơ thể mình, bà ta vẫn ngẩng đầu, nín một hơi, từ từ nói: "Được thôi, gia chủ... nhà họ Mộc trở thành kẻ giết người, chuyện này...

đặc sắc lắm đấy." "Bà đúng là tìm chết." Sắc mặt Mộc Chấn Hoa âm trầm đáng sợ, vốn dĩ là một tay, bị Phương Khả chọc tức đến mức dùng cả hai tay cùng lúc.

Phương Khả chỉ thấy hô hấp khó khăn, một chữ cũng không nói nên lời, mặt nghẹn đỏ bừng, tròng mắt đều bất giác trợn ngược ra ngoài.

Quản gia cũng bị Mộc Chấn Hoa đang mất kiểm soát dọa sợ: "Lão gia, ông đừng xúc động, mau buông tay, có chuyện gì từ từ nói, Phương Khả không thể chết trong phòng ông được, hôm nay trong nhà có không ít người đâu, ông ngàn vạn lần không thể vì một người phụ nữ như thế này mà giết người, không đáng đâu." Mộc Chấn Hoa lúc này đâu có nghe lọt tai, ông ta hiện tại chỉ muốn cho người phụ nữ Phương Khả này chết, chết rồi thì xong hết mọi chuyện.

Dám đối xử với ông ta như vậy, Phương Khả bà ta là người đầu tiên.

Ông ta nuốt không trôi cục tức này.

Quản gia thấy Mộc Chấn Hoa như phát điên, chỉ đành tự mình tiến lên giúp đỡ, dùng sức lực rất lớn mới kéo được tay Mộc Chấn Hoa ra.

Mộc Chấn Hoa vì quá kích động, tay run lên bần bật.

Phương Khả ngã ngồi trên mặt đất, hít lấy hít để không khí trong lành.

Chỉ thiếu một chút nữa, bà ta đã thật sự đi gặp Diêm Vương rồi.

Có điều, bà ta ngược lại đã cá cược đúng, Mộc Chấn Hoa sẽ không dễ dàng để bà ta chết, nhất là vào lúc này.

Có nhiều tộc thân ở đây như vậy, bọn họ muốn lặng lẽ xử lý bà ta, tuyệt đối không phải là một chuyện dễ dàng.

Mộc Chấn Hoa tức giận lại đá Phương Khả hai cái, quản gia thật sự lo lắng Mộc Chấn Hoa lại không nhịn được động thủ, vội vàng kéo ông ta ngồi xuống cái ghế cách đó không xa, tránh xa Phương Khả. "Tam phu nhân, bà vẫn là đừng bướng bỉnh nữa, thành thành thật thật khai báo rõ ràng chuyện giữa bà và Nhị lão gia đi." Quản gia khuyên nhủ.

Phương Khả vẫn chưa hoàn hồn, vẫn đang thở hổn hển từng ngụm lớn, qua một lúc, bà ta nghiến răng nói: "Tôi là bị tên Mộc Chấn Hoa đó ép buộc." "Nói bậy, ép buộc, đến lúc này bà còn không có một câu nói thật." "Tôi nói đều là sự thật.

Mộc Chấn Hoa, nếu ông năm đó để tâm đến tôi hơn một chút, cũng sẽ không để Mộc Chấn Nam đắc thủ." Nhớ tới tất cả những chuyện quá khứ, Phương Khả lại thấy hận.

Bà ta đi theo Mộc Chấn Hoa không bao lâu, Mộc Chấn Hoa lại coi trọng mẹ của Mộc Tỉnh, đối với bà ta không quan tâm không hỏi han, lúc này mới để Mộc Chấn Nam dùi vào chỗ trống. "Đừng có đổ vấn đề lên người tôi, tôi thấy hai người các người là lang bái vi gian, bà mượn sức ông ta giúp Mộc Hoa dọn sạch chướng ngại, bà tưởng tôi không biết bao nhiêu năm nay, Mộc Chấn Nam ngoài mặt là giúp Mộc Lăng, kỳ thực người ông ta thực sự bảo vệ là Mộc Hoa." Phương Khả cũng không giải thích nữa, dù sao hiện tại bà ta nói cái gì, Mộc Chấn Hoa đều nghe không lọt, một người đàn ông vô tình vô nghĩa như vậy, lại làm sao thừa nhận sai lầm của chính mình.

Bà ta chỉ bất ngờ nhìn ông ta, dường như không ngờ tới ông ta biết chuyện Mộc Chấn Nam bao nhiêu năm nay ủng hộ Mộc Hoa. "Ông biết?" Mộc Chấn Hoa cười khẩy một tiếng: "Tôi đương nhiên biết, biết tại sao tôi không ngăn cản không?

Đó là tôi cảm thấy sau lưng bà không có chỗ dựa, đối với Mộc Hoa không có bất kỳ trợ lực nào, để Mộc Chấn Nam kéo các người một cái cũng là được, tôi dung túng các người, các người báo đáp tôi như thế này đây?" Ông ta chỉ là không biết, bọn họ sau lưng ông ta làm loạn.

Nếu biết, sớm đã thu thập bọn họ rồi, còn có thể để bọn họ cẩu thả bao nhiêu năm nay.

Chương 1180

"Vậy ông làm bố tại sao không giúp đỡ?

Tiền đồ con trai mình ông lại muốn để người khác đi giúp đỡ?

Mộc Chấn Hoa, ông không cảm thấy ông rất nực cười sao?" "Tôi tự có chủ trương của tôi, mấy chuyện này không cần thiết phải giao đại với bà." "Ông chính là thiên vị, bởi vì người ông yêu từ đầu đến cuối đều là người phụ nữ Trình Kiều kia, chúng tôi chẳng qua chỉ là món đồ chơi của ông." Nếu là quá khứ, Phương Khả tuyệt đối sẽ không nói ra những lời này.

Bà ta cho Mộc Chấn Hoa cảm giác vẫn luôn là người thanh lãnh hiểu chuyện, Mộc Chấn Hoa đến chỗ bà ta, bà ta liền ôn thuận tiếp đãi, không đến, bà ta cũng sẽ không gọi điện thoại thúc giục.

Bà ta sẽ không giống Liêu Bích dỗ dành người khác, cũng sẽ không giống Liêu Bích ghen tuông như vậy.

Nhưng hôm nay bà ta đã không nghĩ sẽ yên ổn bước ra khỏi nơi này, vì con trai bà ta cũng cái gì cũng không sợ nữa, những lời đè nén dưới đáy lòng làm thế nào cũng không kìm nén được, bà ta quyết định đánh cược một lần. "Tốt tốt tốt, thật là tốt, bà bao nhiêu năm nay vẫn luôn ngụy trang rất khá, hóa ra bà chính là một mụ đàn bà hay ghen." "Đúng, tôi chính là kẻ hay ghen, tôi yêu ông như vậy, nhưng ông đối xử với tôi thế nào, đối xử với con tôi thế nào." "Bà yêu tôi, đây là chuyện cười lớn nhất tôi từng nghe, bà chẳng qua là nhìn trúng tài phú và địa vị của tôi mà thôi." Nhìn người đàn ông một thân lãnh tuấn, đầy mắt khinh bỉ kia, Phương Khả vẫn luôn tự nhủ với mình phải kiên cường, bao nhiêu năm nay không phải đã nhìn thấu rồi sao, nhưng vẫn không nhịn được rơi nước mắt. "Hóa ra ông vẫn luôn nhìn tôi như vậy sao?" "Chẳng lẽ tôi có nói sai?" Mấy người phụ nữ này mồm miệng luôn nói yêu ông ta, nhưng từng người một không phải hạ độc hại ông ta, thì chính là cắm sừng ông ta, không có một ai so được với Trình Kiều.

Trình Kiều sẽ không nói những lời này, thường xuyên đối với ông ta lạnh nhạt, nhưng ngẫm nghĩ kỹ lại, bà ấy mới là người trung trinh bất nhị với tình yêu.

Bao nhiêu năm nay, bà ấy chưa bao giờ phản bội ông ta, bà ấy là người vợ kết tóc của ông ta, nhưng chưa bao giờ tàn hại con cái của ông ta, bà ấy chỉ luôn im lặng chờ ông ta quay đầu.

Một lần chờ chính là bao nhiêu năm như vậy, nhưng ông ta vẫn luôn nhìn không rõ, bị mấy người phụ nữ ô hợp này làm mờ mắt.

Quá khứ không thể ngoảnh lại, càng nghĩ, Mộc Chấn Hoa càng hối hận không ra hình dạng gì.

Hôm nay, người phụ nữ yêu ông ta nhất cũng rời bỏ ông ta mà đi rồi, nói là muốn đi tìm hạnh phúc của chính mình.

Mộc Chấn Hoa tâm như dao cắt, phẫn nộ nhìn Phương Khả. "Đúng, bà không nói sai, là tôi sai rồi, là tôi năm đó bất chấp tất cả muốn ở bên bà, là tôi có mắt không tròng." "Làm sai chuyện còn không biết hối cải, ông lúc ở bên tôi chẳng lẽ không biết tôi đã có chồng?

Tôi lừa gạt ông?" Mộc Chấn Hoa hỏi ngược lại.

Nhớ tới chuyện thời trẻ, Phương Khả thất hồn lạc phách nói: "Ha, tôi trách không được ai, tôi ai cũng trách không được, tôi chỉ trách bản thân tôi." Chỉ trách bản thân năm đó quá đơn thuần, lại bị lời ngon tiếng ngọt của ông ta mê hoặc, tin rằng người ông ta yêu nhất là bà ta.

Quả nhiên, hôn nhân không có tình yêu không bền vững, tự cho là có tình yêu thì có thể thắng được tất cả lại càng là bi kịch.

Đến cuối cùng, bị người ta phủ định triệt để. "Đàn ông các người thật ghê tởm, yêu cầu phụ nữ đối với các người một lòng một dạ, nhưng các người làm được một lòng một dạ chưa, đến cuối cùng lại toàn bộ đều là lỗi của phụ nữ." "Chúng ta đôi bên đều là tự do lựa chọn, bà trách được ai." Mộc Chấn Hoa hiện tại hận Phương Khả thấu xương, nhìn thời gian một chút, cách tộc hội buổi chiều chỉ còn lại một tiếng đồng hồ, ông ta phải mau chóng xử lý tốt chuyện này, nếu không hậu hoạn vô cùng. "Nói đi, chuyện xấu xa của bà và Mộc Chấn Nam rốt cuộc còn có bao nhiêu người biết, tôi muốn biết rốt cuộc là ai gửi ảnh chụp đến chỗ tôi." "Theo tôi được biết, còn có đứa con trai tốt của ông biết nữa đấy, đứa con trai đó của ông bản lĩnh lắm, cái gì cũng tra ra được." Phương Khả châm chọc nói.

Mộc Chấn Hoa nhíu mày: "Mộc Dung cũng biết?" "Nó đương nhiên biết, anh tưởng tại sao nó có thể dễ dàng kéo Mộc Chấn Nam xuống ngựa ở hội đồng quản trị?

Nó chính là dùng chuyện này để uy hiếp Mộc Chấn Nam." "Coi như các người còn chút liêm sỉ, còn biết sợ bị uy hiếp.

Nhưng mấy tấm ảnh này tuyệt đối không thể là do Mộc Dung để ở đây." Phương Khả gạt nước mắt, đứng dậy, nụ cười có vài phần rợn người.

Giờ phút này bà ta không còn là một người phụ nữ yếu đuối, mà là một người mẹ toan tính hết lòng vì con trai: "Đương nhiên không thể là nó để ở đây, bởi vì là tôi cho người để." "Bốp!" Mộc Chấn Hoa đứng dậy, tát mạnh vào mặt Phương Khả: "Cô còn cần mặt mũi không hả?

Cô rốt cuộc muốn làm gì?" Mộc Chấn Hoa lập tức hiểu ra mục đích của Phương Khả.

Đây là lần đầu tiên ông thấy một người phụ nữ trơ trẽn như vậy, lại dám dùng chuyện dơ bẩn mình từng làm để uy hiếp ông.

Bàn tính này đánh cũng thật ghê tởm. "Tôi chẳng muốn làm gì cả, tôi chỉ muốn giành lấy những thứ con trai tôi xứng đáng được hưởng, đơn giản vậy thôi." "Nó xứng đáng?

Cô thấy nó xứng đáng được hưởng cái gì?" Mộc Chấn Hoa gầm lên, hận không thể tống khứ người phụ nữ này xuống địa ngục ngay lập tức.

Quản gia thấy giọng họ mỗi lúc một lớn, dù phòng này cách âm tốt đến đâu, ông vẫn lo lắng cuộc đối thoại sẽ bị người khác nghe thấy, bèn đi qua đóng chặt tất cả cửa sổ lại. "Lão gia, hai người nói nhỏ một chút, hôm nay trong nhà đông người, khó tránh khỏi bị kẻ có tâm nghe được." Phương Khả cũng không vòng vo, trực tiếp nói ra ý định của mình: "Vị trí Tổng giám đốc vốn dĩ là của nó, còn phải cấp cho nó 10% cổ phần Mộc thị, để nó vào Hội đồng quản trị.

Trong tay anh nắm giữ gần 60% cổ phần, anh chỉ có bốn đứa con trai, anh chia cho nó 10% một chút cũng không quá đáng.

Anh làm cha thì nên giữ bát nước cho thăng bằng." Mộc Chấn Hoa cười lạnh: "Đúng là chuyện tiếu lâm, vị chi là quá tham lam rồi đấy." "10% cổ phần cũng gọi là tham lam sao?

Mộc Chấn Hoa, không có người cha nào như anh cả." Phương Khả trừng mắt nhìn Mộc Chấn Hoa. "Cổ phần trong tay tôi bắt buộc phải giao toàn bộ cho Mộc Dung, đảm bảo địa vị nắm quyền tuyệt đối của nó tại Mộc thị.

Đây là điều một gia chủ bắt buộc phải có, nếu không Mộc gia sẽ loạn." "50% đã đủ rồi, không ai có thể lay chuyển địa vị của Mộc Dung, chia cho Mộc Hoa cũng sẽ không ảnh hưởng đến nó." Nếu Mộc Hoa lấy được 10% từ đây, lại lấy thêm 10% từ chỗ Mộc Chấn Nam, vậy thì nó sẽ có 20%, sau này sẽ là đại cổ đông của Mộc thị, không ai có thể dễ dàng làm gì được nó. "Hiện tại trong tay tôi chỉ còn 49% cổ phần thôi." Khi ly hôn với Trình Kiều, ông đã chia cho bà ấy 10% làm bồi thường.

Trình Kiều không kết hôn thì tốt, số cổ phần đó sau này sẽ thuộc về Mộc Dung.

Nhưng nếu bà ấy kết hôn, với tuổi tác đó, sinh thêm một đứa con hoàn toàn không thành vấn đề, đến lúc đó số cổ phần kia có thuộc về Mộc Dung hay không thì rất khó nói.

Ông bắt buộc phải chuẩn bị trước, không thể để cổ phần của Mộc Dung bị phân hóa thêm nữa. "Chuyện này không thể nào, tôi rõ ràng từng nghe thấy cuộc nói chuyện giữa anh và quản gia, anh có 59% cổ phần." "Đó là quá khứ, hiện tại tôi không có nhiều như vậy." "Vậy anh đưa cho ai rồi?

Anh cũng hào phóng thật, con trai ruột thì một xu không nhả, với người ngoài lại sảng khoái như thế." "Đó không phải chuyện cô nên biết, cổ phần tôi không thể nào cho Mộc Hoa, tôi tối đa chỉ có thể cho nó vị trí Tổng giám đốc Mộc thị.

Ngoài cái đó ra, không còn khả năng nào khác." Phương Khả đâu dễ bị đuổi khéo như vậy: "Không được, không có cổ phần thì Mộc Hoa chẳng là cái thá gì cả.

Mộc Dung muốn đá nó xuống thì có đầy cách, lần này chính là một ví dụ điển hình." "Phương Khả, đừng quá tham lam.

Cô cũng không nghĩ lại xem trước đây cô sống những ngày tháng thế nào.

Chương 1181

Hai mẹ con cô hiện giờ cơm áo không lo, còn tham lam nhiều như vậy để làm gì?" "Anh cứ coi như tôi tham lam đi.

Mộc Chấn Hoa, nếu anh không đồng ý, những tấm ảnh này tôi sẽ gửi đến tận tay mỗi người, tôi đảm bảo tất cả những người tham dự cuộc họp, mỗi người đều có một phần." Phương Khả đã quyết tâm phải giành cổ phần cho Mộc Hoa, đây là chuyện cuối cùng bà ta có thể làm cho con trai.

Sau chuyện này, bà ta sẽ biến mất trước mặt con trai mình. "Cô..." Mộc Chấn Hoa giơ tay lên.

Nhưng nhìn ánh mắt quật cường, bất chấp tất cả của Phương Khả, tay ông cuối cùng không giáng xuống. "Cô nghĩ cô có thể bước ra khỏi nơi này sao?" Phương Khả cười: "Mộc Chấn Hoa, anh tính tình thế nào tôi rõ lắm, tôi biết anh sẽ không để tôi sống sót rời khỏi đây.

Cho nên tôi đã sớm sắp xếp ổn thỏa rồi, nếu người của tôi ngày mai không nhận được chỉ thị của tôi, bọn họ sẽ tự động hành động.

Anh cứ chờ xem tất cả mọi người biết anh sống thất bại đến mức nào đi." "Những năm nay, anh trong mắt người khác luôn là kẻ ngồi mát ăn bát vàng, vợ cả có thể chung sống hòa bình với vợ bé vợ mọn, tất cả phụ nữ của anh đều có thể dọn vào Mộc gia.

Anh giống như đế vương thời phong kiến, sở hữu hậu cung của riêng mình.

Nhưng bắt đầu từ ngày mai họ sẽ biết, đó chỉ là vẻ bề ngoài, anh thực ra chẳng là cái gì cả, anh mới là kẻ đáng thương nhất." "Mộc Chấn Hoa, tôi vốn dĩ không muốn cùng anh làm đến mức này." Dù sao cũng là người từng yêu, nếu có thể, bà ta nhất định sẽ không làm vậy.

Bà ta thật sự hết cách rồi, dây dưa nhiều năm như thế, bà ta muốn một sự kết thúc triệt để, muốn làm chút gì đó cho con trai. "Cô đúng là người phụ nữ vô sỉ đến cực điểm." "Phải, tôi không chỉ vô sỉ, tôi còn vô lại nữa." Hai người trừng mắt nhìn nhau, không ai chịu lùi bước. "Tam phu nhân, lão gia là chủ một nhà, ông ấy đầu tiên phải cân nhắc đến sự ổn định của Mộc gia.

Cách làm này của bà quả thực bất lợi cho sự ổn định của gia tộc, bà đang ép người quá đáng." Quản gia xen vào nói. "Cái đó tôi mặc kệ, tôi biết ông ấy nhất định có cách.

Tôi chỉ là một người mẹ, tôi chỉ lo cho con trai tôi, những người khác không nằm trong phạm vi tôi quan tâm." Phương Khả không chịu nhượng bộ. "Tôi có thể cho cô quyền kinh doanh một công ty khác." Mộc Chấn Hoa khựng lại một lát rồi nói. "Cái khác tôi đều không cần, tôi chỉ muốn Mộc thị." "Cô đúng là không thể nói lý lẽ." "Mộc Chấn Hoa, tôi đi theo anh mấy chục năm nay, chưa bao giờ đòi hỏi anh cái gì.

Đây là lần đầu tiên tôi ép anh, cũng là lần cuối cùng, chỉ cần anh đồng ý với tôi, tôi đảm bảo vĩnh viễn biến mất trước mặt anh." Mộc Chấn Hoa trầm mặc không lên tiếng, Phương Khả cũng không nói thêm gì, cứ thế nhìn chằm chằm đối phương.

Không biết qua bao lâu, Mộc Chấn Hoa nghiến răng nghiến lợi nói: "Tôi đồng ý với cô." Cơ thể đang căng cứng của Phương Khả lập tức thả lỏng, bà ta thật sự đã cược đúng.

Mộc Chấn Hoa cả đời này quan tâm nhất vĩnh viễn là chính bản thân ông, là danh dự và uy vọng của ông. "Cảm ơn." "Cô về trước đi, tôi sẽ thực hiện lời tôi nói.

Cô cũng liệu mà ngậm chặt miệng lại cho tôi, chuyện này nếu nói ra ngoài, tôi sẽ là người đầu tiên lôi Mộc Hoa ra xử lý." "Tôi biết mình nên làm gì." Nói rồi, Phương Khả từ trong túi móc ra bản thỏa thuận cổ phần, đưa tới trước mặt Mộc Chấn Hoa: "Nói miệng không bằng chứng, anh ký vào cái này đi, một bản ba sao." "Phương Khả!" Mộc Chấn Hoa gầm nhẹ. "Tôi không biết có phải anh đang dùng chiến thuật trì hoãn với tôi hay không.

Mộc Chấn Hoa, cả đời này tôi đã ngã một cú thật đau trên người anh rồi, tôi không muốn có lần thứ hai.

Anh ký tên rồi tôi mới có thể an tâm." Mộc Chấn Hoa trừng mắt nhìn Phương Khả, ánh mắt âm trầm đến đáng sợ, Phương Khả vẫn ngẩng cao đầu, bộ dáng không sợ chết.

Mộc Chấn Hoa giật lấy bản chuyển nhượng trên tay bà ta, soạt soạt soạt ký tên mình lên đó.

Tay Phương Khả kích động đến mức run rẩy, thật sự thành công rồi.

Mộc Chấn Hoa ném bản thỏa thuận vào người bà ta: "Cầm lấy rồi cút cho tôi, đời này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, nếu không tôi nhất định sẽ tự tay giết cô." "Yên tâm, tôi cũng không muốn gặp lại anh nữa, tôi sẽ không chủ động sáp lại gần anh đâu, đợi họp gia tộc xong tôi sẽ rời khỏi Mộc gia." Phương Khả nhìn Mộc Chấn Hoa thật sâu một cái, cúi xuống nhặt thỏa thuận dưới đất lên, sau đó chậm rãi rời đi.

Mỗi bước chân của bà ta đều đi rất kiên định.

Mộc Chấn Hoa tức giận đập mạnh xuống cái bàn trước mặt: "Bao nhiêu năm nay tôi đúng là coi thường cô ta rồi, rõ ràng tự mình tìm đường chết, vậy mà còn tìm được cho mình một con đường sống." Quản gia không tiếp lời.

Vị Tam phu nhân này quả thực rất biết giữ bình tĩnh, bình thường không ra tay, một khi ra tay thì khiến bọn họ hoàn toàn không có cách nào chống đỡ.

Thật sự tàn nhẫn với chính bản thân mình, chuyện gì cũng dám làm.

Phương Khả rời khỏi chỗ ở của Mộc Chấn Hoa, đi thẳng đến chỗ Mộc Chấn Nam.

Bà ta kéo cổ áo lên một chút để người khác không nhìn ra manh mối.

Đây là lần đầu tiên bà ta đến chỗ Mộc Chấn Nam.

Mộc Chấn Nam vừa mừng vừa lo, đến mức bỏ qua sự khác thường của Phương Khả: "Em sao lại đến đây?" "Phương Khả đến rồi à?" Vợ của Mộc Chấn Nam lên tiếng.

Phương Khả gật đầu, mỉm cười nhẹ: "Tôi đến là thay mặt Mộc Hoa, tìm Chấn Nam bàn chút việc." Mộc Chấn Nam nháy mắt ra hiệu với vợ, người phụ nữ ngoan ngoãn đi vào trong nhà. "Khả Khả, em tìm anh có chuyện gì?" "Em nhớ anh từng nói, muốn đem cổ phần trong tay anh cho A Hoa, vậy bây giờ anh ký cái này đi." "Ký cái gì?" "Đây là thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần em đã nhờ luật sư soạn sẵn." Mộc Chấn Nam lướt qua một lượt, sắc mặt thay đổi: "Bây giờ không phải lúc bàn chuyện này." "Bây giờ bắt buộc phải bàn chuyện này.

Mộc Dung những năm nay quan hệ với ông già không tốt, nó tùy thời có thể nói ra chuyện giữa chúng ta.

Anh mau chóng đem cổ phần trong tay cho A Hoa, chúng ta còn có thể tranh đấu một phen, anh giữ trong tay chẳng có chút tác dụng nào." Mộc Chấn Nam trong lòng cực kỳ không tình nguyện: "Như vậy không tốt lắm đâu, A Hoa bây giờ một chút thắng toán cũng không có, đưa cho nó cũng bằng thừa." "Đưa cho con trai anh sao có thể coi là bằng thừa?

Những năm nay ngoài em ra, người A Hoa kính trọng nhất chính là anh, nó sau này nhất định sẽ hiếu thuận với anh." "Chuyện này để anh suy nghĩ lại đã." "Mộc Chấn Nam, anh luôn miệng nói tất cả những gì anh làm đều là vì tốt cho con trai, lúc này sao anh lại lùi bước?

Những lời anh nói ngày xưa đều là dỗ dành mẹ con em sao?" "Khả Khả, em nói nhỏ chút, bà ấy còn ở trong nhà đấy." Mộc Chấn Nam cảnh giác nhìn vào trong nhà. "Mộc Chấn Nam, không phải em nói anh, anh già rồi, cổ phần trong tay anh chẳng qua chỉ là để chia hoa hồng.

Tiếp theo anh sẽ lập tức rút khỏi hội đồng gia tộc, anh thật sự chẳng làm được gì nữa đâu.

Cổ phần ở trong tay Mộc Hoa thì khác, nó có thể một lần nữa nắm quyền kinh doanh Mộc thị, không vào hang cọp sao bắt được cọp con.

Chương 1182

Hiện tại không phải lúc anh do dự nữa, anh còn do dự thiếu quyết đoán, chúng ta đều phải tiêu tùng." Phương Khả ân cần dạy bảo. "Anh để nó mất đi vị trí Tổng giám đốc, anh không nên bù đắp chút gì sao?

Anh rốt cuộc còn do dự cái gì?" Mộc Chấn Nam nghiến răng: "Được, anh ký." Phương Khả lấy được chữ ký của Mộc Chấn Nam xong liền lập tức rời đi.

Bà ta phải đem thỏa thuận này đưa ngay cho Mộc Dung, giao đến tận tay con trai, chuyện này mới coi như ngã ngũ.

Tiếp theo, bà ta còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Nhìn bầu trời xanh thẳm, trên mặt Phương Khả cuối cùng cũng lộ ra nụ cười.

Bên kia, Trần Lê lập tức báo cáo cho Mộc Dung: "Thiếu gia, Phương Khả từ chỗ lão gia đi ra, lại đi đến chỗ Mộc Chấn Nam.

Lúc ra về sắc mặt tốt hơn rất nhiều, chắc là đã đạt được lợi ích gì đó." "Không biết bà ta đã làm gì sao?" "Bọn họ có đề phòng, người của chúng ta không nghe ngóng được." "Người phụ nữ này xưa nay không xen vào mấy chuyện này, lần này vô duyên vô cớ chạy đôn chạy đáo, khẳng định là đang mưu tính gì đó.

Cho người đi nghe ngóng tiếp đi." Trần Lê gật đầu: "Được rồi thiếu gia, có thể chuẩn bị xuất phát rồi, cuộc họp buổi chiều sắp bắt đầu." "Nhất Nhất, Đóa Đóa, anh ra ngoài đây, hai đứa có chuyện gì lập tức gọi điện thoại cho anh." Mộc Dung hướng lên lầu gọi với một tiếng.

Lục Niệm Nhất từ bên cửa sổ thò đầu ra: "Mấy anh đi đi, bọn em sẽ ngoan ngoãn ở nhà." "Chăm sóc bản thân cho tốt." "Cái đồ khúc gỗ này, sao anh nói nhiều thế, anh đến tuổi mãn kinh rồi à?" Mộc Dung dở khóc dở cười, nói thêm một câu liền bị ghét bỏ thành ra thế này, cũng chỉ có Nhất Nhất nhà anh mới dám thôi.

Anh bây giờ càng lúc càng giống kẻ cuồng bị ngược đãi, mỗi ngày không bị cô mắng vài câu thì anh thật sự cảm thấy không thoải mái.

Buổi chiều vẫn là họp báo cáo, Mộc Dung vẫn luôn quan sát sắc mặt Mộc Chấn Hoa, luôn cảm thấy sắc mặt ông không đúng lắm, nhất định là đã xảy ra chuyện gì.

Mộc Dung bảo Trần Lê: "Đi tìm quản gia một chút, hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, tôi thấy ông già sắp không kiểm soát được tình hình rồi." Quản gia bên kia ấp a ấp úng, cuối cùng Mộc Dung chỉ có thể rời khỏi chỗ ngồi, vừa đe dọa vừa dụ dỗ quản gia mới chịu nói ra sự thật.

Mộc Dung lập tức nổi giận: "Đầu óc ông già bị nước vào à?

Như vậy mà cũng bị người ta uy hiếp." "Đại thiếu gia, lão gia cũng là bất đắc dĩ thôi.

Phương Khả cứ như biến thành người khác vậy, đến chết cũng không sợ, bà ta tuyệt đối dám làm ra chuyện công bố mấy tấm ảnh đó.

Hiện tại đang họp gia tộc, nếu để tất cả mọi người đều biết, mặt mũi lão gia biết để đâu." "Mặt mũi có mài ra ăn được không?

Lúc ông ta ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt thì phải nghĩ đến sẽ có hậu quả như thế này.

Tự mình tạo nghiệp, chính mình lại không dám gánh vác, đồ hèn nhát." Quản gia không kìm được nhắc nhở: "Đại thiếu gia, cậu nói nhỏ một chút, lão gia dù sao cũng là cha cậu, lời này bị người khác nghe thấy không hay đâu." "Tôi nói có gì sai sao?" Nói rồi, Mộc Dung trừng mắt nhìn Mộc Chấn Hoa trên đài cao một cái, đúng là thành sự thì ít bại sự có thừa.

Không có bản lĩnh sắp xếp mọi thứ ổn thỏa lại còn bảo anh buông tay, mới có mấy tiếng đồng hồ đã chọc ra chuyện thế này.

Anh vừa mới kéo Mộc Hoa xuống khỏi vị trí Tổng giám đốc, ông quay đầu lại cam kết giao lại cho người khác, còn biếu không người ta 10% cổ phần.

Vậy anh mưu tính bấy lâu nay chẳng phải thành công cốc sao.

Mộc Dung bảo Trần Lê: "Mau cho người đi bắt giữ Phương Khả, cưỡng chế khống chế bà ta lại, chặn bản thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần trong tay bà ta, đừng để rơi vào tay Mộc Hoa." "Đại thiếu gia, như vậy không ổn đâu, sẽ xảy ra chuyện đấy.

Phương Khả nói nếu bà ta không trở về sẽ công bố chuyện giữa bà ta và Mộc Chấn Nam ra ngoài.

Lão gia sắp thoái vị rồi, lúc này ông ấy không chịu nổi sự mất mặt đó đâu." "Đó là chuyện của ông già, không liên quan đến tôi, tôi không cho phép bà ta phá hỏng kế hoạch của tôi." "Có thể hoãn lại một chút được không, đợi nghi thức chuyển giao làm xong rồi hãy nói." Quản gia vẫn không yên tâm, cảm thấy mình phải gánh vác, kết quả lại làm hỏng việc của lão gia.

Nếu lão gia biết được, cái ghế quản gia của ông cũng ngồi đến đầu rồi. "Đó là chuyện không thể nào, ông tưởng Mộc Hoa sẽ ngoan ngoãn ngồi yên sao?

Tôi nghĩ Phương Khả đã lấy được cổ phần của Mộc Chấn Nam rồi, Mộc Hoa hiện tại ít nhất đã có 20%.

Bao nhiêu năm nay, ông tưởng nó chưa từng ngầm mua cổ phần từ nơi khác sao?

Các người nghĩ sự việc quá đơn giản rồi, nó sẽ không để nghi thức chuyển giao của chúng ta tiến hành thuận lợi đâu." Mộc Dung tức giận vô cùng.

Cổ phần của Mộc gia thực ra không hoàn toàn nằm trong tay người nhà họ Mộc, còn có gần 20% cổ phần tản mạn trong tay người ngoài.

Nếu Mộc Hoa đã sớm có chuẩn bị, đó sẽ trở thành hậu họa.

Cái anh muốn là triệt để khiến Mộc Hoa tách khỏi Mộc gia, cứ tiếp tục thế này chỉ dây dưa không dứt, sau này anh sao có thể yên tâm cùng Lục Niệm Nhất định cư ở thành phố A. "Nhưng mà..." "Ông già có lời gì thì bảo ông ấy tìm tôi mà nói." Mộc Dung mất kiên nhẫn.

Anh nhìn quanh một lượt, phát hiện Mộc Hoa chiều nay căn bản không xuất hiện ở chỗ hắn nên ngồi, vị trí của hắn đang trống không.

Nhất thời chuông cảnh báo vang lên đại tác: "Gay go, hỏng rồi." Ngay lúc này, bên Trần Lê có điện thoại gọi tới: "Thiếu gia, Phương Khả hiện đã nằm trong tay chúng ta, nhưng thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần không có ở trong tay bà ta.

Trước khi chúng ta đến bà ta đã giấu kỹ rồi, chúng ta tra khảo không ra." "Nói như vậy Mộc Hoa không có ở đó?" Nếu không thì đã sớm giao cho Mộc Hoa rồi. "Phương Khả cũng không rõ tung tích của Mộc Hoa, bà ta cũng đang tìm Mộc Hoa, nhưng Mộc Hoa vốn không ở nhà." "Trần Lê, cậu về nhà xem Đóa Đóa và Nhất Nhất thế nào, bọn họ có khả năng xảy ra chuyện rồi." Trong lòng Mộc Dung dấy lên một trận phiền não, lần đầu tiên hiểu được thế nào gọi là sợ hãi.

Thời điểm Mộc Hoa mất tích quá trùng hợp, buổi chiều phải làm nghi thức chuyển giao, kết quả hắn ta không có mặt ở hiện trường, muốn nói hắn không để ý là chuyện không thể nào.

Trần Lê cũng hoảng hốt, hiển nhiên cũng nghĩ đến cùng một chỗ với Mộc Dung: "Thiếu gia, tôi đi ngay đây." Trần Lê dẫn người về nhà, cửa lớn mở toang, vừa nhìn cảnh tượng bên trong liền lạnh toát cả người.

Vệ sĩ từng người một nằm la liệt, mềm nhũn ngã trên mặt đất, một chút tri giác cũng không có.

Trong ngoài căn nhà đâu còn bóng dáng của Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa.

Trần Lê lập tức túm lấy một người, làm cho tỉnh lại, đỏ mắt hỏi: "Có chuyện gì vậy, Đóa Đóa tiểu thư bọn họ đâu?" Ngàn phòng vạn phòng, vẫn là phòng không nổi.

Vệ sĩ lắc đầu: "Không biết, chúng tôi bị một mùi hương làm cho choáng váng, sau đó xảy ra chuyện gì chúng tôi đều không biết." Trần Lê hỏi liền mấy vệ sĩ, chỉ có một người nói mơ màng nhìn thấy có người đưa Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa đi, anh ta nhận ra trong đó có một người là thủ hạ đắc lực nhất của Mộc Hoa. "Thiếu gia, Nhất Nhất và Đóa Đóa đều không có ở nhà, bị người của Mộc Hoa bắt đi rồi." Mộc Dung bật dậy khỏi ghế ngồi, hành động này của anh thu hút ánh mắt của toàn thể mọi người, cũng khiến Mộc Chấn Hoa trên đài cao sa sầm mặt mày, người đang báo cáo cũng dừng lại. "Mộc Dung, con làm sao vậy?

Chương 1183

Ngồi xuống." Mộc Chấn Hoa trầm giọng nói.

Mộc Dung lúc này đâu còn lo được mấy thứ đó, cô gái anh yêu nhất bị người ta bắt cóc rồi, vết thương trên tay Đóa Đóa cũng chưa lành hẳn, hai người họ căn bản không thể xoay xở được, sẽ xảy ra chuyện gì thật sự không dám tưởng tượng. "Cuộc họp gia tộc hoãn lại trước đã, con xử lý xong việc sẽ quay lại." Mộc Dung nói rồi định bỏ đi. "Hồ đồ!

Bao nhiêu người vì một mình con mà phải trì hoãn sao?

Mộc Dung, rốt cuộc con đang nghĩ cái gì?" Gân xanh trên trán Mộc Chấn Hoa giật giật, không biết đã xảy ra chuyện gì khiến Mộc Dung mất bình tĩnh như vậy, đây không giống chuyện nó sẽ làm.

Mộc Dung xoay người nhìn chằm chằm Mộc Chấn Hoa, kiên định nói: "Con có việc rất quan trọng phải đi xử lý, con bắt buộc phải rời đi." "Mộc Dung, bây giờ không phải lúc tùy hứng, nếu con rời khỏi đây nửa bước, ta sẽ gạch tên con khỏi danh sách người thừa kế." Thân là người thừa kế, lại không tham gia những sự kiện như họp gia tộc, nói ra ngoài có ai phục không?

Nghe vậy, Mộc Dung cười, nụ cười như băng tuyết trên núi cao, lạnh lẽo thấu xương, mỗi người có mặt dường như đều cảm nhận được hàn ý trong đó.

Chỉ nghe anh vân đạm phong khinh nói: "Con không ngại, ông muốn thế nào thì thế ấy." Trong lòng anh, người anh yêu nặng ngàn cân, cả thiên hạ này cũng chỉ nhẹ tựa lông hồng.

Nếu Lục Niệm Nhất xảy ra chuyện gì, anh tuyệt đối sẽ không tha thứ cho bản thân, anh cần quyền thừa kế Mộc gia làm gì chứ.

Trước giờ không từ bỏ quyền thừa kế Mộc gia là vì anh cảm thấy tất cả những thứ này đều thuộc về hai mẹ con anh.

Nhưng nếu bắt anh phải lựa chọn giữa quyền thừa kế Mộc gia và người trong lòng, anh chọn tình yêu.

Không có gì quan trọng hơn việc tìm được một người bầu bạn trọn đời, muốn gặp được một người mình thích gian nan biết bao.

Mộc Dung giờ phút này kiên định vô cùng, nói xong trực tiếp quay người bỏ đi, để lại một tràng tiếng xuýt xoa bàn tán.

Những lời vừa rồi của anh rõ ràng là muốn từ bỏ quyền thừa kế Mộc gia, những người có mặt đều nghe hiểu cả.

Mộc Chấn Hoa thật sự muốn đánh người.

Từ nhỏ đến lớn Mộc Dung cứ giữ cái bộ dạng làm theo ý mình như thế, đều lớn thế này rồi làm việc vẫn xúc động như vậy, khiến ông chẳng có chút cách nào.

Nó liệu định ông trừ nó ra thì không còn sự lựa chọn nào khác sao?

Quản gia lập tức lên đài, ghé vào tai Mộc Chấn Hoa nói: "Lão gia, hai cô bé kia bị Mộc Hoa bắt đi rồi, Đại thiếu gia phải đi cứu người." Mộc Chấn Hoa nửa ngày không nói nên lời, hồi lâu sau khóe miệng mới nhếch lên một nụ cười lạnh: "Tôi còn thật không nhìn ra, Mộc Chấn Hoa tôi lại sinh được một đứa con trai si tình." Ông cả đời này thật sự không cách nào làm được chuyện một lòng một dạ với một người phụ nữ, nếu không cũng sẽ không phát triển đến tình trạng như ngày hôm nay.

Nhìn thấy sự việc phát triển đến nước này, Mộc Chấn Nam vui vẻ, quả nhiên vẫn là con trai ông ta có cách, dễ dàng như vậy đã khiến Mộc Dung rời đi.

Cổ phần của ông ta đưa cho nó quả thực là đúng đắn.

Ông ta đứng dậy, nói với Mộc Chấn Hoa: "Đại ca, nếu Mộc Dung đã tự mình từ bỏ quyền thừa kế, vậy chúng ta hãy chọn lại một người trong các vị thiếu gia khác đi." Mộc Chấn Hoa hiện tại ghê tởm nhất chính là Mộc Chấn Nam, chỉ là ngại tình thế nên chưa làm gì ông ta, ông ta lại còn dám nói ra những lời như vậy.

Mộc Chấn Hoa trực tiếp quát lại: "Chú tưởng Mộc gia tuyển người thừa kế là chơi đồ hàng chắc, muốn đổi thì tùy tiện đổi?

Chú cũng là thành viên lão làng trong gia tộc rồi, nói năng làm việc chẳng có chút chừng mực nào." "Mấy đứa con trai này của tôi, trừ Mộc Dung ra, còn đứa nào lên được mặt bàn, chú nói cho tôi nghe thử xem." Mộc Chấn Nam không ngờ Mộc Chấn Hoa lại không nể mặt như vậy, nhất thời bị chặn họng không nói nên lời. "Đại ca, cái này là Mộc Dung tự mình từ bỏ, lại không phải em nói.

Nếu nó đã không có tâm tư này, thì chúng ta cũng không thể ép người quá đáng." Mộc Chấn Nam ngượng ngùng nói. "Mắt chú bị mù à?

Nó là tự nguyện từ bỏ sao?

Rõ ràng là có người đang ngáng chân nó, các người còn coi quy định của tổ tông ra gì không?

Đích trưởng tử, chỉ có Mộc Dung mới là đích trưởng tử, cần tôi giải thích lại cho các người ý nghĩa của từ này không?" Nói rồi, Mộc Chấn Hoa giơ tay chỉ loạn xuống dưới: "Các người cũng giỏi thật đấy, tôi còn chưa chết mà các người đã làm loạn lên rồi.

Rốt cuộc là muốn thế nào?

Có phải từng người một dòm ngó cái vị trí này của tôi lâu lắm rồi đúng không?" Lời này vừa nói ra, mấy thành viên trong hội đồng gia tộc không ngồi yên được nữa, nhao nhao lên tiếng. "Đại ca, anh bớt giận, nhị đệ cũng chỉ buột miệng nói thôi, chú ấy không có ý đó." "Lão gia, chúng tôi tự nhiên là ủng hộ chính thống rồi." "Đúng vậy, lão gia, ngài đừng kích động, chúng tôi đều ủng hộ Đại thiếu gia." "Những lời như vậy tôi không muốn nói lại lần thứ hai.

Tôi còn chưa xuống đài, các người nếu cảm thấy bao nhiêu năm nay vị trí mình ngồi không tốt, cứ việc đích thân đến tìm tôi, tôi sẽ sắp xếp lại cho các người đàng hoàng." Mấy chữ cuối cùng Mộc Chấn Hoa nhấn mạnh đặc biệt, kẻ ngốc cũng nghe ra ý tứ trong đó.

Chuyện này ai dám dây vào, rõ ràng là muốn ăn đòn mà. "Được rồi, nếu Mộc Dung đã nói đợi nó, vậy chúng ta sẽ đợi nó một tuần.

Nó là người thừa kế chính thống nhất của Mộc gia chúng ta, xứng đáng để chúng ta chờ đợi.

Nếu sau một tuần nó vẫn không giải quyết được việc riêng của mình, chứng tỏ năng lực của nó có vấn đề, đến lúc đó chúng ta sẽ bàn bạc lại." "Gia chủ, thời gian một tuần quá dài, nhiều người chúng ta đợi nó như vậy... e là không hợp lý đâu." Có người không sợ chết tiếp tục lên tiếng.

Nhưng lời còn chưa nói hết, Mộc Chấn Hoa nghĩ cũng không nghĩ liền phun lại: "Mộc gia chúng ta bao giờ lại nghèo túng đến thế?

Mấy người các người mấy ngày nay muốn đi đâu chơi thì đi đó chơi, tôi cho người sắp xếp chỗ ở, sắp xếp lộ trình cho các người, kinh phí tất cả do Mộc gia thanh toán.

Mộc gia không thanh toán thì tôi tự mình bỏ tiền túi, các người cứ coi như là du lịch công phí, đi công tác, các người muốn tiêu dao thế nào thì tiêu dao, như vậy được chưa?

Còn vấn đề gì nữa không?

Có vấn đề gì mau nói nốt đi." Lời này vừa thốt ra, cả khán phòng im phăng phắc, nói đến nước này rồi bọn họ còn có thể nói gì nữa.

Mộc Chấn Hoa rõ ràng là đang bảo vệ Mộc Dung, bọn họ cũng coi như nhìn thấu rồi, người thừa kế Mộc Chấn Hoa vừa ý nhất chính là Mộc Dung, vị trí gia chủ này chỉ có thể trao cho Mộc Dung.

Quyết tâm của Mộc Chấn Hoa rất kiên định, ngay cả khi Mộc Dung làm ông mất mặt ngay tại trận, ông cũng không để bụng.

Chương 1184

Mộc Tỉnh nhìn người đàn ông khí thế bùng nổ trên đài cao kia, lần đầu tiên có cái nhìn khác về ông, thời khắc mấu chốt may mà không tụt xích, chịu được áp lực.

Haizz, bao nhiêu năm nay, coi như cũng thấy ông làm được nửa chuyện chính kinh, không chỉ biết chơi gái. "Được rồi, nếu các người không nói gì nữa, vậy cuộc họp hôm nay kết thúc tại đây.

Dù sao báo cáo cũng hòm hòm rồi, lần sau chúng ta trực tiếp tuyên bố bỏ phiếu thông qua gia chủ nhiệm kỳ tới." Mộc Chấn Hoa mạnh mẽ tuyên bố tạm dừng cuộc họp.

Nói xong, ông trực tiếp cùng quản gia rời đi.

Cứ như vậy, cuộc họp gia tộc vốn dĩ sẽ tranh chấp không ngừng, dưới sự pháo oanh liên hồi của Mộc Chấn Hoa, đã được giải quyết với tư thế sét đánh không kịp bưng tai.

Những người có mặt ngẩn ra vài giây, kẻ có tâm còn chưa kịp giở trò thì đã kết thúc rồi, bất đắc dĩ đành phải giải tán.

Mộc Chấn Nam tức đến mức đá bay cái bàn trước mặt.

Mộc Chấn Hoa này quả thực quá đáng, lại dám trước mặt bao nhiêu người làm ông ta không xuống đài được.

Nỗi nhục hôm nay, ông ta nhất định sẽ đòi lại trên người ông. "Nhị ca, kỳ thực đại ca cũng không có ý gì khác đâu, đại khái là do Mộc Dung làm một màn như vậy, tâm trạng anh ấy không tốt thôi, nghĩ thoáng ra chút." Có người vỗ vỗ vai Mộc Chấn Nam.

Mộc Chấn Nam chỉ gật đầu, sắc mặt vẫn âm trầm đến đáng sợ.

Mộc Dung đi thẳng về nhà, hỏi Trần Lê: "Bên Mộc Hoa có gọi điện thoại tới chưa?" "Tạm thời vẫn chưa." Mộc Dung lạnh lùng quét mắt nhìn đám vệ sĩ đang đứng thành một hàng: "Nhiều người như vậy mà đến một người cũng không trông nổi, các người rốt cuộc làm ăn kiểu gì vậy?" Đám vệ sĩ ai nấy đều cúi gằm mặt, trong mắt đầy vẻ áy náy, bọn họ quả thực quá sơ suất.

Thật sự là thủ đoạn của Mộc Hoa quá bất ngờ, bọn họ đâu nghĩ tới canh gác nghiêm ngặt như vậy cũng có thể để người ta cướp người đi. "Thiếu gia, Mộc Hoa dùng một loại mê dược với bọn họ, là loại truyền qua mùi hương, rất khó phòng bị, chuyện này cũng không trách bọn họ được.

Việc cấp bách bây giờ là chúng ta mau chóng cứu hai cô nương." Đổi lại là hai người bọn họ cùng ở nhà, phỏng chừng cũng khó mà đề phòng. "Hai người họ cũng trúng thuốc sao?

Có nghiêm trọng không?

Có để lại di chứng gì không?" Mộc Dung căng thẳng hỏi. "Không có, tôi đã gọi bác sĩ đến xem rồi, chỉ là sẽ khiến người ta hôn mê hai tiếng đồng hồ, tỉnh lại sẽ không sao nữa." Cùng lúc đó.

Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa đang co ro trong cốp xe, trên người hai cô bị trói bằng dây thừng, chỉ có thể co rúm người lại.

Trên mặt hai người không thấy một tia hoảng loạn, Đóa Đóa hỏi: "Chị, chúng ta làm thế nào bây giờ?

Có cần chạy trốn không?" Lục Niệm Nhất suy nghĩ một lát rồi nói: "Tạm thời khoan hãy trốn, xem bọn họ rốt cuộc muốn làm gì đã." "Chắc chắn là Mộc Hoa ra tay, em thấy hắn sáng nay cứ nhìn chằm chằm chúng ta, đoán chừng là đang có ý đồ với chúng ta rồi." "Cũng chỉ có hắn thôi, hắn bây giờ là chó cùng rứt giậu rồi.

Đóa Đóa, tội bắt cóc bị phán bao nhiêu năm?" Lục Niệm Nhất đăm chiêu hỏi. "Cái này em cũng không rõ lắm, nhưng đây là chuyện phạm pháp, coi như là trọng tội rồi." "Vậy là đúng rồi, dù sao cái khổ này chúng ta cũng chịu rồi, vậy nhất định phải để tội danh này của hắn thành sự thật, nếu không chúng ta chịu thiệt thòi quá." Lục Niệm Nhất nhớ Mộc Dung từng nói, Mộc Hoa rất xảo quyệt, trong tay anh thật sự chưa nắm được chứng cứ gì hữu dụng, lần này coi như là một cơ hội tốt.

Đóa Đóa đảo mắt: "Chị, đây là chuyện rất mạo hiểm đấy." "Chúng ta bây giờ bỏ trốn thì không mạo hiểm sao, em lại không phải không thấy, trong tay bọn họ ai nấy đều có súng, chưa kịp chạy đã bị bắn chết rồi." Dù sao cũng là mạo hiểm, Lục Niệm Nhất muốn giúp Mộc Dung làm chút chuyện.

Đóa Đóa xưa nay rất tự tin: "Được thôi, em nghe chị.

Thực ra cánh tay em đã hồi phục gần xong rồi, đến lúc đó chúng ta tùy cơ hành sự, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì lớn đâu.

Hơn nữa, Điểm Điểm thông minh đáng yêu nhà em chắc chắn vẫn luôn đi theo chúng ta, lúc quan trọng nó sẽ giúp chúng ta." "Đóa Đóa, lần này em đi theo chị đúng là chịu khổ rồi." "Chị, chị học được cách khách sáo như thế từ bao giờ vậy, em là em gái chị mà." "Được rồi, vậy không nói nhiều lời thừa thãi nữa, đợi chuyện lần này kết thúc, chị bảo khúc gỗ phát cho em một cái lì xì thật to, để em lấy lại tinh thần." "Đương nhiên rồi, lì xì phải to, không to em không nhận đâu." Hai người cười khẽ, Đóa Đóa nhớ ra chuyện gì đó, tức giận nói: "Cũng không biết Mộc Hoa bỏ thuốc gì cho chúng ta mà làm em hôn mê lâu như vậy." "Thủ đoạn bẩn thỉu, hắn cũng chỉ có thể dùng những thủ đoạn như vậy thôi." Xe một đường chạy về phía trước, khứu giác của Đóa Đóa rất nhạy bén, cô bé cảm nhận rõ ràng bên này độ ẩm nặng hơn rất nhiều: "Chị, chúng ta chắc là đến ngoại ô hoặc là nơi cây cối rậm rạp rồi." Lời vừa dứt, cốp xe liền bị mở ra, hai người bị lôi xuống một cách thô bạo.

Đóa Đóa tức giận mắng: "Có hiểu thế nào là thương hoa tiếc ngọc không hả, không biết nhẹ nhàng một chút sao." "Tù nhân thì làm gì có nhân quyền, còn tưởng được thương hoa tiếc ngọc chắc." "Tù nhân?

Mấy người có biết dùng từ không đấy, các người là tội phạm bắt cóc thì có." Đóa Đóa vừa nói nhảm với bọn họ, vừa quan sát địa hình xung quanh.

Đây là một nhà xưởng cũ nát bị bỏ hoang, lại còn là nhà gỗ, khắp nơi tản ra mùi nấm mốc nồng nặc. "Chuyện đó cứ đợi các người rời khỏi đây được hẵng nói." "Chúng tôi chắc chắn sẽ rời khỏi đây." Hai người bị đẩy vào một căn phòng tối, sau đó bên ngoài lại bị khóa trái.

Hai người ngồi tựa lưng vào nhau, trông thật sự rất đáng thương. "Không ngờ Lan Đóa Đóa tôi cũng có ngày rơi vào kết cục thế này.

Chị, có cần em cởi trói cho chị không?" Đóa Đóa lôi từ trên người ra một con dao quân đội Thụy Sĩ. "Tạm thời đừng manh động, chắc chắn có người đang giám sát bên ngoài, chúng ta cứ ngoan ngoãn một chút đã." "Haizz, làm con tin cũng thật phiền phức." Tâm thái của Đóa Đóa cực kỳ tốt. "Con ranh chết tiệt." Mộc Hoa cũng đã đến nơi. "Người đâu?" "Nhị thiếu gia, bọn họ đều ở trong phòng, hai người đó còn đang tán gẫu, trông có vẻ chẳng sợ hãi chút nào." Trong mắt Mộc Hoa lóe lên một tia lạnh lẽo, hắn ghé mắt vào ô cửa sổ nhỏ nhìn vào trong, quả nhiên thấy họ vẫn đang nói chuyện.

Giọng bọn họ rất nhỏ, tuy không nghe rõ nội dung nhưng ngữ điệu lại vô cùng thoải mái.

Ánh mắt Mộc Hoa dừng lại trên người Đóa Đóa một giây rồi thu lại, ra lệnh cho bảo vệ: "Vậy thì cho bọn chúng nếm chút khổ sở trước đi, để xem còn vui vẻ được nữa không?" Hắn vốn dĩ cũng có chút thiện cảm với cô nhóc Đóa Đóa này, nhưng đáng tiếc, cô ta trời sinh đã đứng cùng một chiến tuyến với Mộc Dung. "Mộc Hoa, anh muốn làm gì?" Đóa Đóa hét lên. "Muốn làm gì thì lát nữa các cô sẽ biết ngay thôi." Mộc Dung không đợi được điện thoại của Mộc Hoa, mà nhận được một đoạn video hắn gửi tới.

Trong video là cảnh hai cô gái bị đánh.

Cả hai đều bị tát mấy cái thật mạnh, Mộc Dung nhìn khuôn mặt sưng đỏ của họ, ánh mắt như muốn nứt ra.

Vừa xem xong video, điện thoại của Mộc Hoa liền gọi tới.

Chương 1185

"Sao hả Mộc Dung, chiêm ngưỡng kỹ khuôn mặt người phụ nữ của mày và cô em vợ tương lai đi.

Chẳng phải mày từng thề thốt nói cô ta đẹp tựa tiên nữ sao, nhìn xem bây giờ còn giống hay không?" Mộc Hoa khiêu khích nói.

Nắm đấm của Mộc Dung siết chặt kêu răng rắc: "Mộc Hoa, mày đang tự tìm chết." "Tao vốn dĩ đang tìm chết mà, không cần mày phải nhắc." "Rốt cuộc mày muốn thế nào?" "Một mình mày đến đây, không được phép mang theo bất cứ ai.

Nếu để tao phát hiện, tao lập tức tiễn hai đứa nó về chầu trời.

Tao nói được làm được, đừng tưởng tao đang nói đùa với mày." "Địa chỉ, mày gửi địa chỉ qua đây trước." "Mày lên xe tao tự nhiên sẽ gửi địa chỉ cho mày." Nói xong, Mộc Hoa cúp máy. "Thiếu gia, cậu không thể đi một mình, Mộc Hoa bây giờ chẳng khác nào một con chó điên." Trần Lê nói. "Tôi không nói là tôi đi một mình.

Tôi đi trước, các người đến sau tôi nửa tiếng, tôi sẽ cố gắng trì hoãn thời gian.

Đúng rồi, gậy ông đập lưng ông, mang theo Phương Khả đi." Mộc Dung trực tiếp lái xe rời đi, không mang theo bất kỳ ai.

Mộc Dung chân trước vừa đi, Mộc Chấn Hoa và quản gia cũng vội vã chạy tới, vừa thấy Mộc Dung không ở đó, liền hỏi: "Trần Lê, người đâu?" "Tam thiếu gia dùng Nhất Nhất tiểu thư và Đóa Đóa tiểu thư uy hiếp thiếu gia, yêu cầu đại thiếu gia đến một mình.

Đại thiếu gia bảo chúng tôi nửa tiếng sau hãy tới." "Phương Khả chẳng phải đang ở trong tay các cậu sao?

Mang người theo, lặng lẽ bám theo sau.

Tôi muốn xem thử, rốt cuộc Mộc Hoa muốn mẹ nó hay là muốn cái Mộc gia này." Mộc Chấn Hoa hung tàn nói.

Từng đứa một đều muốn tạo phản, ai cũng muốn đến tranh giành, cũng không tự xem lại mình có bao nhiêu cân lượng.

Trần Lê thầm mắng trong lòng một tiếng "thật tàn nhẫn".

Đại thiếu gia lợi dụng người phụ nữ này thì cũng thôi đi, dù sao Phương Khả với anh ấy cũng không thân không thích.

Nhưng đối với Mộc Chấn Hoa mà nói, dù sao Phương Khả cũng là người phụ nữ của ông ta, Mộc Hoa cũng là con trai ông ta, vậy mà ông ta lại có thể nhẫn tâm như thế.

Chẳng phải ông ta là người không muốn nhìn thấy anh em huynh đệ tương tàn nhất sao?

Như bây giờ, hoàn toàn là muốn để mặc hai anh em họ đấu đến một mất một còn.

Tuy nhiên, thiếu gia và ông ta không hổ là cha con ruột, suy nghĩ đều giống hệt nhau. "Vâng thưa lão gia, tôi đi sắp xếp ngay." Quản gia dứt khoát đáp lời, ông là người hiểu rõ tâm tư Mộc Chấn Hoa nhất, đến nước này rồi thì không còn lựa chọn nào tốt hơn.

Mộc Chấn Hoa lại gọi quản gia lại: "Khoan đã, cho người mang cả Mộc Chấn Nam theo cùng, hôm nay nhất định phải giải quyết dứt điểm mấy chuyện rắc rối này ở bên ngoài." "Lão gia, chúng tôi cũng phải đi sao?" "Đi, tại sao lại không đi, lúc này có thể thiếu tôi được sao?" Ông ta nhất định phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Mộc Dung theo chỉ dẫn của Mộc Hoa đến địa điểm.

Trên lầu, Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa bị trói vào cột gỗ, miệng bị dán băng dính trong suốt, bên cạnh mỗi người có một tên áo đen đang dùng họng súng đen ngòm chĩa vào đầu họ.

Nhìn khuôn mặt sưng đỏ của hai cô gái, tim Mộc Dung thắt lại.

Bốn mắt nhìn nhau với Lục Niệm Nhất, Mộc Dung lại phát hiện cô đang cười.

Cô nhóc này đúng là không sợ chết, đã lúc nào rồi mà còn cười được.

Lục Niệm Nhất đương nhiên phải cười rồi, sắp cử hành nghi thức bàn giao rồi, anh đến vào lúc này chứng tỏ trong lòng anh cô xếp vị trí số một, người thừa kế gì đó đều vứt đi hết.

Mộc Dung ánh mắt trầm trầm nhìn Mộc Hoa đứng cách đó không xa: "Tao đã đến rồi, thả người." "Vội cái gì?

Tao không ngờ Lục Niệm Nhất lại quan trọng với mày đến thế, mới đó đã gọi được mày tới.

Mày đúng là chẳng giống lão già kia chút nào.

Cũng đúng, mày giống mẹ mày, trong chuyện tình cảm ngu ngốc chết đi được.

Những kẻ bị tình cảm chi phối đều là kẻ ngốc." "Nói nhiều lời vô nghĩa làm gì?

Tao bảo mày thả người." Mộc Dung giận không kìm được, hận không thể xé xác Mộc Hoa ngay tại chỗ. "Người tao tự nhiên sẽ thả, nhưng điều kiện tiên quyết là mày phải từ bỏ quyền thừa kế Mộc gia.

Mày phải trước mặt tất cả tộc thân, nhường lại vị trí gia chủ cho tao." "Mày đúng là biết nằm mơ, Mộc gia lớn như vậy, mày nuốt trôi được sao?

Mày có bản lĩnh ngồi vào cái vị trí đó không?" Mộc Dung cười lạnh, dã tâm của tên này cũng lớn thật. "Tao đúng là đang nằm mơ đấy, sao nào, không nỡ à?

Tao còn tưởng mày là tình thánh gì, hóa ra cũng chẳng phải, Mộc gia trong lòng mày mới là quan trọng nhất." "Lục Niệm Nhất, cô nghe thấy chưa, vị trí của cô trong lòng người đàn ông này cũng chưa nặng đến thế đâu.

Cô bị súng chĩa vào đầu rồi mà hắn vẫn không hề dao động.

Tao thấy cô chi bằng đi theo tao cho rồi, tao nhất định sẽ không để cô chịu ủy khuất như thế này." Lục Niệm Nhất chẳng thèm mắc bẫy chia rẽ của Mộc Hoa, cô quay đầu sang một bên.

Người bên cạnh chỉnh lại đầu cô: "Thiếu gia nhà chúng tôi đang nói chuyện với cô đấy." Mộc Hoa phất tay với tên bảo vệ áo đen, hắn liền xé băng dính trên miệng họ ra. "Tôi nói này Mộc Hoa, cái đồ thất đức nhà anh, cẩn thận chết không được tử tế đâu." Đóa Đóa vừa được tự do liền mắng ngay. "Lan Đóa Đóa, cô cũng thật đầy sức sống.

Câu nói vừa rồi tôi cũng tặng lại cho cô, nếu cô chịu đi theo tôi, tôi sẽ cởi trói cho cô, bằng không cô cứ ngoan ngoãn ở đó mà tận hưởng đi." Đóa Đóa hừ lạnh: "Xin lỗi, bà cô đây không sợ độ cao, không vội tiếp đất." "Anh trông hàn toan như thế, bà cô đây không thèm để mắt tới." Chồng tương lai của cô nhất định phải có dung nhan kinh diễm thế gian như Diệp Mộ, nếu không sẽ ảnh hưởng đến thế hệ sau mất.

Sao tự nhiên lại nhớ tới Diệp Mộ nhỉ, cái nết của anh ta đúng là tai họa.

Chương 1186

Thôi bỏ đi, có thể hạ thấp tiêu chuẩn một chút, kém hơn Diệp Mộ một chút xíu là được, như vậy sẽ bớt cảm giác không an toàn.

Mộc Hoa biết cái miệng của Đóa Đóa nói chuyện không tha cho ai, nên cũng chẳng thèm chấp nhặt với cô. "Mộc Hoa, hạng người không hiểu tình cảm như anh sẽ vĩnh viễn không hiểu yêu một người là thế nào đâu.

Tôi tin vào mắt nhìn của chính mình, tin tưởng người đàn ông tôi yêu.

Ly gián chia rẽ đối với tôi chẳng có chút tác dụng nào đâu.

Anh đừng phí tâm sức nữa, có thời gian này chi bằng suy nghĩ cho kỹ xem quãng đời đằng đẵng trong tù sau này, anh nên giết thời gian thế nào." Lục Niệm Nhất cảm thán nói.

Nói xong, cả tai và mặt cô đều đỏ bừng, đây là lần đầu tiên cô quang minh chính đại nói yêu Mộc Dung trước mặt bao nhiêu người như thế.

Gương mặt Mộc Dung cũng như băng tuyết tan chảy, xuân về hoa nở.

Hai người thâm tình nhìn nhau, dù trong hoàn cảnh này, họ vẫn xứng đôi đến lạ.

Mộc Hoa gầm nhẹ: "Đủ rồi, tao không gọi chúng mày đến đây để liếc mắt đưa tình.

Mộc Dung, mau đưa ra lựa chọn, tao không có nhiều thời gian dây dưa với mày." Mộc Dung thu hồi tầm mắt, nhìn chằm chằm vào Mộc Hoa: "Mộc Hoa, mày không thể thừa kế Mộc gia, cho dù tao có đồng ý thì những người khác cũng sẽ không đồng ý." "Ý gì?" Mộc Hoa sững sờ. "Ý trên mặt chữ, bởi vì huyết thống của mày không thuần, mày không phải dòng máu trực hệ của Mộc gia." Mộc Hoa cười lớn: "Nói hươu nói vượn, tao và mày cùng là con trai của Mộc Chấn Hoa, sao tao có thể không phải dòng máu trực hệ được." Mộc Dung phất tay, nói thẳng: "Không, tao phải, nhưng mày thì không.

Mày là con trai của Mộc Chấn Nam." Sắc mặt Mộc Hoa lập tức biến đổi, gào lên: "Mộc Dung, mày đừng có đứng đó nói bậy." "Tao có nói bậy hay không, tao nghĩ bao năm qua chính mày cũng từng hoài nghi.

Mày nghĩ Mộc Chấn Nam là người tốt sao?

Bao năm nay ông ta luôn âm thầm nâng đỡ mày, chỉ vì mày là con trai của ông ta và Phương Khả." Tuy kết quả giám định còn chưa có, nhưng điều này chẳng ảnh hưởng gì đến việc hắn đánh gục tinh thần Mộc Hoa.

Dù sao mục đích hiện tại của hắn chỉ có một: Trì hoãn chờ Trần Lê mang cứu binh tới. "Mày tự mình ngẫm lại đi, tao nghĩ với trí thông minh của mày, mày thừa sức hiểu được." Sắc mặt Mộc Hoa bỗng chốc trở nên trắng bệch.

Hắn thực sự từng hoài nghi, tại sao lão già thất phu Mộc Chấn Nam lại đối tốt với hắn như vậy, điều này hoàn toàn không giống tác phong hành xử của ông ta.

Còn có lần trước, hắn đột nhiên về nhà, Mộc Chấn Nam lại xuất hiện dưới gốc cây ở hậu viện nhà hắn.

Hắn nhớ rõ, phòng của mẹ có một cánh cửa thông ra hậu viện.

Không thể nào, chuyện này tuyệt đối không thể nào.

Mẹ hắn luôn không thích Mộc Chấn Nam, sao có thể ở cùng một chỗ với ông ta, còn sinh ra hắn.

Đây nhất định là âm mưu của Mộc Dung, hắn cố ý kích động mình.

Tên Mộc Dung này đúng là chó cùng rứt giậu, ngay cả lời nói dối như vậy cũng bịa ra được.

Sau cơn hoảng loạn ngắn ngủi, Mộc Hoa liền bình tĩnh lại: "Chuyện đó không thể nào, tao là con trai của Mộc Chấn Hoa.

Mộc Chấn Nam vì không có con trai nên mới chọn nâng đỡ tao." "Đến nước này rồi mày còn tự lừa mình dối người làm gì.

Chuyện này mẹ mày rõ hơn ai hết, mày về nhà hỏi bà ta là chân tướng sẽ rõ, bây giờ tao có nói nhiều mày cũng chẳng tin." "Câm miệng, đừng nói nữa!

Tao không muốn nói nhảm với mày.

Chúng ta bàn việc chính, mày muốn cứu bọn họ cũng được, mày phải đáp ứng tao ba điều kiện." "Điều thứ nhất tao đã nói rồi.

Điều thứ hai là quỳ xuống cầu xin tao thả người.

Điều thứ ba, cút khỏi Singapore, vĩnh viễn không được xuất hiện trước mặt tao, xuất hiện ở Mộc gia nữa.

Mày và Mộc gia hoàn toàn cắt đứt quan hệ." Nghe vậy, Lục Niệm Nhất vốn đang khá bình tĩnh, sắc mặt cũng lập tức thay đổi.

Bắt Mộc Dung quỳ xuống?

Mộc Hoa dựa vào cái gì! "Mộc Hoa, mày cũng biết nằm mơ đấy." Mộc Dung nhìn về phía Lục Niệm Nhất, ánh mắt tràn đầy thâm tình và trấn an.

Đóa Đóa cũng nhận ra Mộc Dung đang cố ý kéo dài thời gian, cô cũng hùa theo: "Mộc Hoa, cái tên tiểu nhân bỉ ổi nhà anh, bắt anh Mộc đầu quỳ xuống cho anh, anh chịu nổi sao?

Anh ấy là anh trai anh đấy." "Đóa Đóa tiểu thư, chịu nổi hay không phải quỳ thử mới biết được.

Tôi cũng muốn xem xem, ông trời có đánh sét xuống bổ chết tôi không." Mộc Hoa điên cuồng nói.

Mộc Dung vẫn luôn rất bình tĩnh, dường như chẳng hề sợ hãi: "Mày thả người trước đi, tất cả những gì mày yêu cầu tao đều sẽ đáp ứng." "Anh Mộc đầu, đừng!" Đóa Đóa trừng lớn mắt, anh Mộc đầu này đúng là hết thuốc chữa, chuyện này mà cũng đồng ý được. "Mộc đầu, em không cho phép." Lục Niệm Nhất cũng hét lên. "Được thôi, mày quỳ một cái cho tao xem trước đã." Mộc Hoa không ngờ Mộc Dung lại dễ nói chuyện như vậy, khóe miệng cười ngoác đến tận mang tai.

Mộc Dung không nhìn hai cô gái, mà nhìn chằm chằm Mộc Hoa không chớp mắt: "Đừng coi tao là thằng ngốc, mày thể hiện thành ý của mày trước đi, nếu không làm sao tao biết mày có lật lọng hay không?" "Thể hiện thế nào?" "Mày thả Đóa Đóa ra, giữ lại Lục Niệm Nhất làm con tin, tao sẽ tin tưởng thành ý của mày." "Mày tưởng tao ngu à, tùy tiện cho người điều tra chút là biết con nhóc Đóa Đóa đó có võ đấy." Đóa Đóa thực sự muốn chửi người rồi.

Bà đây không chỉ có võ, bà đây còn có nhiều ngón đòn khác nữa cơ, lát nữa sẽ cho người xem cho đã mắt.

Cô nhìn đám người xung quanh, mười mấy tên, tên nào cũng có súng, cô chỉ có thể tự vệ chứ thực sự không có cách nào bảo vệ được Lục Niệm Nhất.

Đúng lúc này, tiếng cười khẩy của Mộc Chấn Hoa vang lên.

Chỉ thấy ông ta lôi Phương Khả xồng xộc bước vào: "Mộc Hoa, vậy thì tao cũng cho mày một sự lựa chọn, rốt cuộc mày muốn mẹ mày, hay là muốn Mộc gia?" Vừa rồi ông ta ở bên ngoài nghe rõ mồn một, Mộc Hoa lại là con trai của Mộc Chấn Nam và Phương Khả.

Chương 1187

Ông ta bao năm qua nuôi con cho kẻ khác, thật đúng là châm chọc đến cực điểm.

Sau lưng Mộc Chấn Hoa, Trần Lê cũng xách theo một người, đó là Mộc Chấn Nam đang bị trói gô.

Mộc Chấn Nam vốn còn chưa phản ứng kịp, nhưng trên đường đi đã nghĩ thông suốt rồi, chuyện của ông ta và Phương Khả đã bị Mộc Chấn Hoa biết.

Mộc Hoa nhìn mẹ mình bị trói, sững sờ cả người, giọng run run gọi: "Mẹ." "A Hoa, mẹ không sao, con đừng lo cho mẹ, cứ làm việc con muốn làm đi." Phương Khả cười trấn an với Mộc Hoa.

Mộc Hoa trừng mắt nhìn Mộc Chấn Hoa, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi, trong lồng ngực lửa giận cuộn trào, hoàn toàn bị người cha này chọc tức.

Hắn chỉ vào Mộc Chấn Hoa: "Mộc Chấn Hoa, đây là người phụ nữ của ông, ông lại dám dùng để uy hiếp tôi.

Chuyện của tôi mẹ tôi hoàn toàn không biết gì cả, ông đừng có lôi bà ấy vào." "Không biết gì?

Sao mày không hỏi xem hôm nay bà ta đã uy hiếp tao thế nào?

Tao không lấy mạng bà ta ngay tại chỗ đã là khoan dung lớn nhất rồi." Mộc Chấn Hoa nghiến răng nghiến lợi nói.

Mộc Hoa vẫn chưa biết chuyện Phương Khả ép Mộc Chấn Hoa và Mộc Chấn Nam ký thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần, liền hỏi: "Mẹ, mẹ đã làm gì?" "A Hoa, con đừng sợ, trong tay con đã có 20% cổ phần rồi, thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần mẹ giấu ở nơi chỉ có mình con biết." "Mẹ, con không phải đã bảo mẹ đừng lo chuyện của con sao?" Bà ấy lại lén lút sau lưng hắn làm những chuyện như vậy. "A Hoa, mẹ không giúp được gì cho con, đây là việc duy nhất mẹ có thể làm cho con.

Chỉ mong có thể giúp được con, con không cần lo cho mẹ, mẹ chết cũng không có gì đáng tiếc." "Bà đúng là chết không đáng tiếc, loại người không thủ phụ đạo như bà, sống đúng là chật đất." Mộc Chấn Hoa châm chọc mỉa mai.

Mộc Hoa bỗng chốc nổi điên: "Mộc Chấn Hoa, ông câm miệng!

Ông dựa vào cái gì mà nói mẹ tôi như thế?" "Vậy thì mày có thể hỏi bà ta xem rốt cuộc bà ta đã lén lút sau lưng mày làm những chuyện dơ bẩn gì?" Trần Lê cũng thức thời đẩy Mộc Chấn Nam lên phía trước: "Tam thiếu gia, Tam phu nhân đại khái không còn mặt mũi nào nói cho cậu biết, nhưng người này có lẽ trả lời được vấn đề của cậu đấy." Sắc mặt Phương Khả trắng bệch, trừng mắt nhìn Mộc Chấn Hoa: "Ông lại dám mang cả ông ấy đến đây?" "Đương nhiên rồi, cũng phải để cho cả nhà ba người các người đoàn tụ chứ." Ánh mắt Mộc Chấn Hoa nhìn Phương Khả như muốn ăn tươi nuốt sống. "Khả Khả, sự việc đến nước này cũng chẳng có gì phải giấu giếm nữa.

A Hoa, con là kết tinh tình yêu của ta và mẹ con." Mộc Chấn Nam xen vào, trong mắt giấu không được vẻ hưng phấn.

Đợi bao nhiêu năm, cuối cùng cũng đợi được đến ngày hôm nay.

Cuối cùng cũng có thể nói cho Mộc Hoa biết, ông ta mới là cha ruột của hắn.

Mộc Hoa theo bản năng lùi lại vài bước, cả người gần như rơi vào điên loạn: "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, tôi không phải con trai ông." "Con không muốn thừa nhận cũng hết cách, ta chính là cha ruột của con." "Câm miệng!" Phương Khả và Mộc Hoa đồng thanh hét lên.

Mộc Hoa ánh mắt phức tạp nhìn Phương Khả, trong mắt là nỗi thất vọng nồng đậm.

Phương Khả chỉ cảm thấy tim như bị dao cắt: "Con trai, sự việc không phải như bọn họ nói đâu, mẹ có thể giải thích với con." Mộc Hoa cười thê lương: "Vậy mẹ giải thích đi, rốt cuộc con là con trai của Mộc Chấn Hoa hay là con trai của Mộc Chấn Nam?" "Con là con của ai mẹ rõ hơn bất cứ ai, mẹ có thể trịnh trọng nói cho con biết, con tuyệt đối là con trai của Mộc Chấn Hoa, Mộc Chấn Nam và con chẳng có chút quan hệ nào." "Phương Khả, đến lúc này rồi mà bà còn già mồm, bà đúng là chết cũng không hối cải." Mộc Chấn Hoa khinh bỉ nói. "Khả Khả, bây giờ không cần thiết phải giấu nữa đâu." "Câm miệng!

Mộc Chấn Hoa, tôi lấy tính mạng của Mộc Hoa ra thề, nếu nó không phải con trai ông, nó sẽ chết không có chỗ chôn!" Phương Khả hung tợn thề độc.

Lời này vừa thốt ra, không chỉ Mộc Hoa, mà tất cả mọi người có mặt đều sững sờ.

Ánh mắt Mộc Chấn Hoa nhìn Mộc Hoa cũng trở nên u thâm vài phần.

Đối với Phương Khả mà nói, Mộc Hoa chính là mạng sống, bà ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng mang tính mạng con trai mình ra để thề thốt. "Không thể nào, đây rõ ràng là con trai tôi." Mộc Chấn Nam không thể tin nổi nhìn Phương Khả. "Bớt nằm mơ đi, ông biết tại sao cả đời này ông chỉ có một mụn con gái không?

Đó là vì ông bị chứng vô tinh, chuyện này là tôi ngẫu nhiên biết được từ bác sĩ.

Còn Mộc Hoa, nó là con trai Mộc Chấn Hoa, chẳng liên quan gì đến ông cả." "Không thể nào, bà từng nói đứa bé này là của tôi." "Xem ra trí nhớ của ông có vấn đề rồi, tôi chưa bao giờ chính miệng thừa nhận, từ trước đến nay đều là ông tự mình đa tình." Mộc Chấn Nam sắc mặt khó coi đến cực điểm, ông ta nhớ lại kỹ càng, dường như Phương Khả thực sự chưa từng chính diện thừa nhận sự thật Mộc Hoa là con ông ta, lần duy nhất buông lỏng là hôm nay, lúc lừa ông ta ký thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần. "Tiện nhân, bao năm nay bà đều lợi dụng tôi?" "Đó là do ông tự dâng tới cửa, không liên quan đến tôi.

Ông làm chuyện ghê tởm như vậy với tôi, tôi lợi dụng ông một chút thì sao nào?" "Tiện nhân, tao phải giết mày!" Mộc Chấn Nam làm bộ muốn lao về phía Phương Khả, nhưng bị Trần Lê lôi giật lại.

Phương Khả thản nhiên nhìn ông ta: "Ông có mạng rời khỏi đây hẵng nói." Mộc Chấn Hoa cũng không hoàn toàn tin lời Phương Khả, ông ta nhìn về phía Mộc Dung: "Mộc Dung, con nói sao?" Mộc Dung không giấu giếm, nói thật: "Kết quả báo cáo DNA vẫn chưa có, muốn biết rõ chân tướng còn phải đợi thêm một chút." Mộc Chấn Hoa âm lãnh nhìn Phương Khả: "Phương Khả, bà tốt nhất đừng lừa tôi, nếu không hai mẹ con bà sẽ không có kết cục tốt đâu." Nếu người phụ nữ này không chỉ cắm sừng ông ta, còn dám để ông ta nuôi nghiệt chủng, thậm chí bắt ông ta chia cổ phần cho một nghiệt chủng, vậy thì bà ta chết một trăm lần cũng không quá đáng. "Từng câu tôi nói đều là sự thật, không có nửa câu dối trá." Phương Khả chắc chắn nói.

Năm đó bà vừa vào Mộc gia không bao lâu thì bị Mộc Chấn Nam làm nhục, ít lâu sau thì mang thai.

Trong thời gian mang thai bà luôn thấp thỏm, lo sợ mang thai con của Mộc Chấn Nam, nhưng lại sợ là con của Mộc Chấn Hoa nên không nỡ bỏ đi.

Bà mạo hiểm sinh ra, lấy hết dũng khí đi xét nghiệm DNA, may mắn ông trời không trêu ngươi bà, là con của Mộc Chấn Hoa, không liên quan chút nào đến Mộc Chấn Nam.

Cho nên lúc đặt tên, bà kiên trì đặt tên là Mộc Hoa, đây là con trai của Mộc Chấn Hoa, không liên quan đến kẻ khác.

Tâm trạng Mộc Hoa lúc này như đi tàu lượn siêu tốc, rơi xuống đáy cốc rồi lại bị ném lên không trung, lặp đi lặp lại.

Hắn hiểu rõ mẹ mình, lúc này bà sẽ không lừa hắn.

Trong lòng hắn thở phào nhẹ nhõm, đồng thời ánh mắt hung hăng trừng về phía Mộc Chấn Nam. "Súc sinh, ông nói rõ cho tôi, rốt cuộc ông đã làm gì mẹ tôi?" Mộc Chấn Nam tức đến phát run: "Mày còn dám chất vấn tao, là mẹ mày, con tiện nhân này lừa gạt tao bao nhiêu năm nay.

Nếu không phải tao tưởng mày là con trai tao, bao năm nay tao tuyệt đối sẽ không thèm nhìn mày lấy một cái." Mộc Hoa luôn kính trọng Phương Khả nhất, căn bản không dung thứ được việc Mộc Chấn Nam nhục mạ bà như vậy: "Miệng mồm ông sạch sẽ một chút cho tôi, cái lão lưu manh này." "Hừ, mấy năm nay tao bị hai mẹ con chúng mày lừa đến xoay mòng mòng.

Mẹ mày chính là một con tiện nhân, đây là sự thật không thể chối cãi.

Không sai, là tao cưỡng bức nó, nhưng mà mẹ mày cũng thật đúng là trinh tiết liệt nữ, tao phải mất mấy năm mới khiến nó bớt bài xích tao.

Có điều tao lại thích cái dáng vẻ đó của nó, chơi rất đã." Nghe vậy, Mộc Chấn Hoa trực tiếp đá Mộc Chấn Nam ngã lăn ra đất.

Chương 1188

Ông ta nhìn Phương Khả trước mặt, hóa ra bà nói vẫn có phần là thật, là Mộc Chấn Nam năm đó đã cưỡng bức bà.

Phương Khả cảm nhận được ánh mắt của Mộc Chấn Hoa, bà mặt như tro tàn nhắm mắt lại, nước mắt tuôn rơi, vết sẹo bao năm bị vạch trần như vậy vẫn đau đớn vô cùng. "Câm miệng!

Ông còn dám nói thêm một câu, tôi một súng bắn chết ông!" Mộc Hoa rút từ trong người ra một khẩu súng, chĩa thẳng vào Mộc Chấn Nam, ngón tay thậm chí đã đặt lên cò súng, có thể cướp cò bất cứ lúc nào.

Mộc Chấn Nam run lên một cái: "Súc sinh, mày dám cầm súng chĩa vào tao?

Bao nhiêu năm nay là tao luôn nâng đỡ mày, người cha ruột danh nghĩa của mày có làm gì cho mày đâu." "Chỉ bằng những việc ông làm với mẹ tôi, cho ông chết còn là nhẹ nhàng đấy." Mộc Hoa hiện tại cuối cùng cũng biết vì sao mẹ mỗi lần nhắc tới Mộc Chấn Nam đều nghiến răng nghiến lợi.

Hóa ra bao năm qua bà vẫn luôn chịu đựng sự sỉ nhục của lão lưu manh này.

Bà yêu Mộc Chấn Hoa như thế, bà phải đau khổ đến nhường nào.

Bà sở dĩ im lặng nhẫn nhịn, chắc chắn là vì hắn.

Nhưng hắn làm con trai lại chẳng biết gì, thậm chí thỉnh thoảng còn chủ động mời Mộc Chấn Nam đến nhà ăn cơm.

Bao năm nay rốt cuộc hắn đã làm cái gì vậy?

Nhất thời, ánh mắt Mộc Hoa nhìn Phương Khả tràn đầy đau đớn và hối hận.

Phương Khả nhìn ánh mắt của con trai, thực ra trong lòng rất an ủi, ít nhất không nhìn thấy ánh mắt chán ghét của nó.

Bà từng nghĩ sau khi con trai biết chân tướng chắc chắn sẽ không chịu nổi, sẽ cảm thấy sỉ nhục vì có người mẹ như bà, may mắn là không phải như vậy.

Bà bao năm nay không uổng công chịu đựng tất cả, bà nuôi được một đứa con trai hiếu thuận.

Phương Khả mấp máy môi, nhất thời không biết phải nói gì. "Mẹ." Hốc mắt Mộc Hoa đỏ bừng, giọng nói cũng nghẹn ngào.

Phương Khả gật gật đầu. "Mẹ yên tâm, con sẽ báo thù cho mẹ, con sẽ tự tay kết liễu tên súc sinh này." Sắc mặt Phương Khả lập tức trắng bệch hơn, kích động nói: "A Hoa, thu súng lại, giết người là phạm pháp, đừng để xảy ra án mạng.

Nguyện vọng lớn nhất của mẹ là muốn con sống thật tốt, chứ không phải trải qua nửa đời sau trong tù, loại súc sinh như hắn không xứng chết dưới súng của con." "Mẹ, mẹ đừng cản con, con trai không sợ chết, cũng không sợ ngồi tù.

Không thể để hắn bắt nạt mẹ bao nhiêu năm như vậy được, nếu con không giết hắn, nửa đời sau của con đều sẽ sống trong đau khổ." Nhìn ánh mắt khát máu của Mộc Hoa, Mộc Chấn Nam thực sự có vài phần sợ hãi, không kìm được giãy giụa, nhưng lại bị Trần Lê giữ chặt, ông ta căn bản không thể né tránh.

Lúc này, Mộc Dung cuối cùng cũng mở miệng: "Mộc Hoa, tao biết mày muốn mạng của Mộc Chấn Nam.

Được, tao có thể giao ông ta cho mày xử trí, điều kiện là mày thả người của tao ra." Mộc Hoa quệt nước mắt: "Đừng hòng." "Mộc Hoa, mày rốt cuộc còn muốn thế nào nữa?

Vì dục vọng của mày, mẹ mày đã hy sinh nhiều như vậy, mày còn chê chưa đủ hay sao?

Quay đầu là bờ." Mộc Chấn Hoa cũng mở miệng khuyên can.

Súng trong tay Mộc Hoa dời từ người Mộc Chấn Nam sang chĩa thẳng vào Mộc Chấn Hoa, điên cuồng nói: "Ông có tư cách gì nói những lời như vậy?

Mộc Chấn Nam có cơ hội ra tay, toàn bộ đều là lỗi của ông.

Là ông không bảo vệ tốt mẹ tôi, ông còn muốn đẩy hết tội lỗi lên đầu mẹ tôi sao?

Ông cũng đáng chết, các người đều đáng chết." "Mộc Chấn Hoa, ông đã đưa bà ấy về Mộc gia thì nên đối xử tử tế với bà ấy, không để bà ấy chịu khổ, nhưng ông đã làm những gì?" Mộc Chấn Hoa nói: "Tao là chủ một gia đình, tao làm gì có nhiều thời gian như thế.

Là do mẹ mày tự mình không nói, nếu bà ta thành thật nói cho tao biết, sự việc sẽ không phát triển thành thế này." "Nói cho ông biết?

Ông còn có thể chấp nhận bà ấy như vậy sao?" Mộc Hoa đỏ mắt chất vấn.

Đây cũng là vấn đề Phương Khả bao năm nay luôn suy nghĩ, giả như sự việc vừa xảy ra bà liền thành thật với Mộc Chấn Hoa, liệu Mộc Chấn Hoa có còn cần bà nữa không.

Mộc Chấn Hoa thu lại thần sắc, vấn đề này ông chưa bao giờ nghĩ tới, nhất thời thực sự không trả lời được. "Không trả lời được chứ gì?

Vậy để tôi trả lời thay ông, ông chắc chắn sẽ không chút do dự đuổi người ra khỏi cửa.

Cả đời này ông để ý nhất chính là sĩ diện của ông, ông sẽ không dung tha một người phụ nữ mất đi sự trong sạch lưu lại Mộc gia." Mộc Hoa gào thét.

Mộc Chấn Hoa vẫn không lên tiếng, sắc mặt Phương Khả một mảng tro tàn.

Lúc này, Lục Niệm Nhất thực sự có vài phần đồng cảm với Phương Khả, sao lại thích phải một người lạnh lùng bạc bẽo như Mộc Chấn Hoa.

Đa tình nhưng không trường tình.

Một người phụ nữ gặp phải chuyện như vậy là lúc cần người chồng quan tâm nhất.

Đối với Mộc Hoa, tâm trạng cô cũng cực kỳ phức tạp.

Hắn sau khi biết chân tướng, không hề coi thường hay căm ghét mẹ mình, cũng coi như là một đứa con hiếu thuận.

Đóa Đóa cũng mím chặt môi, trầm mặc nhìn tất cả những gì đang diễn ra bên dưới. "Bất kể thế nào, tao cũng là bố mày, mày không thể dùng súng chĩa vào tao." "Bây giờ mới biết ông là bố tôi, sớm làm gì rồi?

Biết điều thì mau thả mẹ tôi ra, nếu không hôm nay tất cả mọi người đừng hòng ai được rời khỏi đây yên ổn." "Con thả người trước đi." Mộc Chấn Hoa liếc nhìn Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa. "A Hoa, con thả người đi, con có 20% cổ phần rồi, vị trí Tổng giám đốc cũng là của con, những thứ này bố con đã hứa rồi, ông ấy sẽ cho con những gì con xứng đáng được hưởng." Phương Khả khuyên nhủ.

Chương 1189

"Tôi không đồng ý, có 10% cổ phần là của tôi, là do bà lừa gạt tôi mà có." Mộc Chấn Nam kích động hẳn lên.

Ông ta thực sự chịu thiệt thòi quá lớn, con trai không phải của mình, khổ tâm nâng đỡ bao nhiêu năm, giờ còn phải đem cả cổ phần duy nhất của mình dâng tặng, chuyện này tuyệt đối không thể nào. "Ông không đồng ý cũng vô dụng, trên giấy chuyển nhượng cổ phần có chữ ký của ông rồi." "Tiện nhân, đồ lăng loàn, đáng đời bị người ta..." Đoàng!

Mộc Hoa không chút khách khí chĩa vào chân Mộc Chấn Nam bắn một phát, không cho bất kỳ ai có thời gian phản ứng. "A..." Mộc Chấn Nam hét lên thảm thiết, quỳ một chân xuống đất.

Cả người Phương Khả cũng run lên bần bật, không ai ngờ Mộc Hoa lại đột nhiên nổ súng. "Mộc Chấn Nam, đừng tưởng tao đang đùa với ông, nếu tao còn nghe thấy từ miệng ông bất kỳ một câu không sạch sẽ nào nữa, lần sau tao sẽ phế thêm một chân của ông." Mộc Chấn Nam đau đến mức ngồi bệt xuống đất.

Mộc Hoa lạnh lùng nhìn vết thương đang bốc khói, khẽ thổi một cái, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

Hắn nhìn về phía Mộc Chấn Hoa: "Được, chúng ta đàm phán tiếp." Mộc Chấn Hoa biết tâm lý Mộc Hoa lúc này đã sụp đổ, không chịu được kích thích nữa.

Ông nói: "Mẹ con nói không sai, cổ phần sẽ cho con, vị trí Tổng giám đốc cũng sẽ cho con." Nghe vậy, Mộc Hoa hài lòng gật đầu, sau đó nhìn về phía Mộc Dung: "Đó là bố cho tao, còn mày, mày cho tao cái gì, Mộc Dung?" Mộc Chấn Hoa đột ngột nhìn về phía Mộc Hoa, tựa hồ không ngờ hắn lại tham lam vô độ như vậy: "Mộc Hoa, mày đừng có quá đáng, tao đã cho mày nhiều như vậy, sao mày vẫn chưa thỏa mãn?" "Mộc Chấn Hoa, tôi nghĩ ông nhầm lẫn một vấn đề rồi.

Ông cho tôi, đó là thiên kinh địa nghĩa, tôi là con trai ông.

Còn Mộc Dung đưa, đó mới là thẻ đánh bạc để đổi lấy hai con nhóc kia.

Không, không phải thẻ đánh bạc, mà là tôi cướp về, ngàn vạn lần đừng gộp làm một." Mộc Hoa bình tĩnh nói. "Khốn nạn, mày đang nói cái giọng gì thế hả?

Không ai quy định làm cha nhất định phải cho con cái gì.

Mày đã trưởng thành rồi, tao không còn nghĩa vụ chăm sóc mày nữa, mày còn muốn ăn bám, mày không thấy xấu hổ sao?" Mộc Chấn Hoa luôn cảm thấy, nuôi đám con trai lớn đến từng này, cho bọn chúng cái gì là tình nghĩa của ông, không cho cũng là chuyện bình thường. "Đừng nói tôi khó nghe như vậy, vấn đề nào thì phân tích vấn đề đó.

Tình huống của nhà họ Mộc chúng ta là cha truyền con nối, đó là truyền thống rồi, không có lý nào lại để một mình Mộc Dung chiếm hết mọi lợi ích, như thế không công bằng." "Nhà họ Mộc xưa nay vốn dĩ đã bất công như thế rồi.

Anh đi nghe ngóng thử xem, các đời con trai nhà họ Mộc, nếu không phải là gia chủ thì ai có thể nắm giữ quá 20% cổ phần?

Đây đã là giới hạn lớn nhất rồi, anh đừng có được đằng chân lân đằng đầu." "Tôi chính là muốn làm gia chủ nhà họ Mộc, cậu còn không hiểu sao?" Mộc Hoa cười nói.

Mộc Chấn Hoa không lên tiếng, Mộc Dung lại cười đáp: "Được thôi, Mộc Hoa, chỉ cần anh thả người, vị trí gia chủ nhà họ Mộc sẽ là của anh, tôi nói được làm được." "Mộc Dung, cậu đang nói cái gì vậy, tôi còn chưa đồng ý đâu?" Mộc Dung chỉ cười: "Ông không đồng ý cũng vô dụng, gia chủ nhà họ Mộc tôi không cần nữa, tôi chỉ cần người phụ nữ của tôi được bình an.

Không gì có thể so sánh với sự an toàn của cô ấy, vì cô ấy, tôi cái gì cũng có thể từ bỏ." Lục Niệm Nhất cảm động đỏ hoe mắt, nhìn chằm chằm vào Mộc Dung.

Làm sao bây giờ, cô đột nhiên cảm thấy Mộc Dung lại đẹp trai hơn không ít.

Dáng vẻ hiện tại của anh khiến cô nhớ đến một câu nói: Chỉ cần mỹ nhân, không cần giang sơn. "Ha ha ha, Mộc Chấn Hoa, không ngờ đúng không, con trai ông còn si tình hơn ông nhiều." Mộc Chấn Hoa sa sầm mặt mày.

Hôm nay ông ta đã nhìn rõ bản tính của Mộc Hoa rồi.

Nếu nói trước đây ông ta còn từng cân nhắc để anh ta kế thừa nhà họ Mộc, nhưng hiện tại, ông ta tuyệt đối không thể làm như vậy.

Nhân cách của Mộc Hoa có khiếm khuyết.

Giao nhà họ Mộc vào tay một kẻ tâm thuật bất chính, ông ta làm sao ăn nói với cả dòng họ.

Hơn nữa, Phương Khả còn từng có chuyện đó với Mộc Chấn Nam.

Gia chủ nhà họ Mộc không thể chịu nổi sự chỉ trỏ của người đời.

Mộc Chấn Hoa còn định nói gì đó, Mộc Dung đã hung hăng trừng mắt nhìn ông ta, ra hiệu im miệng. "Mộc Hoa, đừng làm lỡ thời gian nữa, anh đã trói hai cô gái lâu như vậy rồi, thả họ ra đi, tôi sẽ đưa cho anh tất cả những gì anh muốn, cũng sẽ giao mẹ anh an toàn vô sự cho anh." Mộc Hoa gật gật đầu, xoay người vừa định ra hiệu thả người trên lầu.

Đúng lúc này, mọi người nghe thấy tiếng cười điên cuồng của Mộc Chấn Nam: "Tiện nhân, đi chết đi, đi chết đi, cô tưởng tôi hết cách với cô rồi sao?

Tôi có thể khiến cô đi chết." Sự chú ý của mọi người đều bị thu hút, chỉ thấy trước ngực Phương Khả ánh lên một màu đỏ chói mắt.

Trên ngực bà ấy đang cắm một miếng sắt phế liệu sắc nhọn. "Con đàn bà thối tha, cô tưởng cô có thể xoay tôi như chong chóng sao?

Ai cũng không thể, tôi sẽ không để cô sống dễ chịu đâu." "Mẹ!" Mộc Hoa gầm lên một tiếng, sải bước lao tới, giật lấy Phương Khả từ trong tay Mộc Chấn Hoa.

Mộc Dung vừa định động thủ, Mộc Hoa như phát điên bắn hai phát súng về phía Mộc Chấn Nam, sau đó hét lớn: "Ai cũng đừng động, tất cả đứng yên cho tôi." Mộc Chấn Nam động đậy một chút, viên đạn găm vào cánh tay hắn.

Họng súng của đám vệ sĩ trên lầu cũng đồng loạt chĩa vào Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa, chỉ cần Mộc Hoa ra lệnh một tiếng, bọn họ có thể bắn hai cô gái thành tổ ong vò vẽ. "Không động, chúng tôi đều không động." Mộc Dung xua tay với đám vệ sĩ đang chạy tới từ cửa, ra hiệu cho họ lui xuống.

Anh không thể lấy tính mạng của hai cô gái ra để mạo hiểm. "Mẹ, mẹ không sao chứ?" Mộc Hoa quỳ xuống ôm lấy Phương Khả, nước mắt tuôn rơi lã chã. "Xin lỗi, mẹ, bao nhiêu năm qua, vì con mà mẹ chịu quá nhiều khổ cực rồi, con xin lỗi mẹ." Phương Khả nhìn khuôn mặt tuấn tú của con trai, giơ tay lên.

Mộc Hoa vội vàng nắm lấy tay bà, áp lên mặt mình: "Mẹ." Phương Khả lau nước mắt nơi khóe mắt Mộc Hoa: "Vì con, mẹ... làm gì cũng tâm cam tình nguyện." "Mẹ ơi." Mộc Hoa ôm lấy Phương Khả, một người đàn ông to lớn khóc òa lên không kiêng nể gì.

Chương 1190

"Con trai, đừng khóc, khóc rồi sẽ không đẹp trai nữa." "Mẹ, mẹ đừng rời xa con, nếu không có mẹ, con sẽ không còn nhà nữa.

Con đã nói rồi, mẹ là nhà của con." "A Hoa, mẹ... sớm muộn gì cũng phải rời xa con thôi, đừng buồn.

Con hãy rời khỏi nhà họ Mộc đi, tìm một cô gái thực sự yêu con." "Con người ta cả đời này, tìm được một người con gái thật lòng yêu mình mới là quan trọng nhất.

Mẹ đã dùng cả đời này để chứng minh đạo lý đó, ngàn vạn lần đừng xa cầu những thứ không thuộc về mình, đến cuối cùng chỉ làm lỡ dở cả đời mình mà thôi." Mộc Hoa làm bộ muốn đứng dậy: "Mẹ, mẹ đừng nói nữa, con lập tức đưa mẹ đến bệnh viện." "Đừng mà, mẹ... không trụ được đến bệnh viện đâu, mẹ muốn nói chuyện với con thêm chút nữa." Phương Khả nắm chặt tay Mộc Hoa. "A Hoa, mẹ thực sự rất yêu con, nhưng xin lỗi, mẹ thật sự phải bỏ con lại rồi.

Nếu con còn coi mẹ là mẹ, thì con hãy buông tay đi." "Thả hai cô gái kia ra, cũng chính là thả bản thân con ra.

Mẹ biết, con trai của mẹ...

A Hoa vẫn luôn rất ưu tú, sau này dù đi đến đâu nhất định cũng có thể tự mình gây dựng một khoảng trời riêng, hà tất phải chấp nhất chứ." "Mẹ." Phương Khả không nhịn được ho khan, cơn ho này không sao dừng lại được, máu tươi trong nháy mắt nhuộm đỏ tay Mộc Hoa.

Anh ta nhìn máu trong lòng bàn tay, cả người chết lặng, hoảng loạn gật đầu lia lịa: "Mẹ, con sẽ làm theo lời mẹ nói." "Con đừng lừa mẹ, đừng để mẹ chết không nhắm mắt." "Sẽ không đâu, mẹ, mẹ nhất định sẽ không chết, con sẽ không để mẹ chết đâu." Tầm mắt Phương Khả từ từ chuyển động, Mộc Hoa biết bà đang tìm Mộc Chấn Hoa, tìm người đàn ông đã hại bà thê thảm cả một đời.

Anh ta không kìm được nhìn về phía Mộc Chấn Hoa, gầm nhẹ: "Mộc Chấn Hoa, ông còn ngẩn ra đó làm gì, ông qua đây cho tôi." Mộc Chấn Hoa vẫn còn đang ngẩn ngơ, hoàn toàn không ngờ sự việc lại phát triển đến nước này.

Tuy ông ta luôn miệng muốn Phương Khả đi chết, nhưng nhìn bà cả người đầy máu, ông ta lại cảm thấy chói mắt vô cùng.

Mộc Chấn Hoa khựng lại một hồi lâu mới ngồi xổm xuống trước mặt Phương Khả, nắm lấy tay bà, gọi: "Khả Khả." Nước mắt Phương Khả trào ra: "Không ngờ trước khi chết còn có thể... nghe được ngữ khí ôn nhu như vậy của ông.

Đã nhiều năm rồi tôi không nghe ông gọi tôi như thế." "Đừng nói bậy, bà sẽ không chết đâu." "Mộc Chấn Hoa, tôi chỉ nói với ông một câu thôi, tôi đối với ông trước nay đều là thật lòng.

Nếu không phải vì... yêu ông, tôi sẽ không đi theo ông." Biết rõ ông ta đã có vợ, vẫn nghĩa vô phản cố mà nhảy vào cái hố lửa này.

Mộc Chấn Hoa nhìn đôi mắt ngập nước của Phương Khả, không biết nên nói gì, đành chọn cách im lặng. "Nhưng mà... những năm qua sống thế này, tôi thật sự hối hận...

Tại sao tôi lại ngốc nghếch như vậy." Không chỉ hại khổ bản thân, còn làm lỡ dở con trai.

Nếu con trai được sinh ra trong một gia đình bình thường, tính tình tuyệt đối sẽ không biến thành như vậy.

Sẽ không cái gì cũng muốn cướp, cái gì cũng muốn tranh, điều này hoàn toàn là do bị nhiễm trong cái thùng nhuộm lớn là nhà họ Mộc này. "Một ngày vợ chồng trăm ngày ân nghĩa, dù sao chúng ta... cũng từng có một quá khứ rất tươi đẹp, xin ông nể tình xưa nghĩa cũ, hứa với tôi một yêu cầu." Mộc Chấn Hoa gật gật đầu, vành mắt hơi phiếm hồng: "Bà nói đi." "Mộc Hoa là con trai ông, là kết tinh thời điểm đẹp nhất của chúng ta.

Bất kể nó đã làm... chuyện gì, tôi hy vọng ông... hãy giữ lại mạng sống cho nó." "Uốn nắn những sai lầm trên đường đời của nó là trách nhiệm của người làm cha như ông.

Tôi hy vọng ông có thể gánh vác, tôi cầu xin ông." "Mẹ, đừng cầu xin ông ta, chúng ta không cầu xin ông ta, con trai không sợ chết." Cùng lắm thì chết là hết, chẳng có gì phải sợ.

Anh ta không cần bất kỳ ai thương hại, đặc biệt là Mộc Chấn Hoa.

Những thứ anh ta cần, anh ta đều có thể tự mình giành lấy.

Mộc Chấn Hoa nhìn sâu vào mắt Mộc Hoa.

Những năm nay, ông ta thật sự chưa từng tử tế tâm sự với đứa con trai này.

Trong bốn người con trai, Mộc Dung và Mộc Tỉnh quanh năm ở nước ngoài, người luôn ở bên cạnh ông ta là Mộc Lăng và Mộc Hoa.

Nhưng Mộc Hoa luôn hiểu chuyện, còn là Tổng giám đốc của Mộc thị, thật sự rất hiếm khi khiến ông ta phải bận tâm.

Gặp mặt thì nhiều, nhưng ngoại trừ chuyện công việc, thật sự rất ít khi có sự giao lưu giữa cha và con.

Mộc Hoa không chịu nổi ánh mắt như vậy, quát lên: "Đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi, tôi không cần." Mộc Chấn Hoa thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Phương Khả: "Được, tôi hứa với bà, bất luận thế nào, tôi cũng sẽ cố gắng giữ lại một cái mạng cho nó." Trên mặt Phương Khả hiện lên nụ cười tái nhợt, bà đột nhiên cười híp mắt nhìn Mộc Hoa:

"A Hoa, con dạy... mẹ mở súng một lần nhé." Mộc Hoa nhất thời không phản ứng kịp: "Mẹ, mẹ muốn làm gì?" "Mẹ muốn tự tay kết liễu tên súc sinh kia." Phương Khả dùng chút hơi tàn cuối cùng, nghiến răng nghiến lợi nói.

Mối hận của bà đối với Mộc Chấn Nam tuyệt đối không phải vài ba câu là có thể nói rõ.

Bà đã sớm tính toán xong, đợi tộc hội kết thúc, bà sẽ tìm cơ hội đồng quy vu tận với Mộc Chấn Nam.

Mộc Chấn Nam chân và tay đều trúng đạn, lúc này cả người đang quỳ rạp trên mặt đất.

Mộc Dung hiểu ý Phương Khả, ra hiệu cho Trần Lê: "Đưa người qua đó." Trần Lê lập tức lôi Mộc Chấn Nam đến trước mặt Phương Khả.

Phương Khả run rẩy cầm lấy khẩu súng của Mộc Hoa.

Mộc Hoa thấy tay bà run dữ dội, căn bản cầm không vững, muốn giúp đỡ nhưng lại bị Phương Khả ngăn lại.

Bà cười: "Thù...

Chương 1191

của mẹ, mẹ tự báo, không cần... con nhúng tay." Mộc Chấn Nam kinh hãi trừng lớn hai mắt.

Phương Khả trực tiếp dí súng vào ngực hắn: "Mộc Chấn Nam, mày đáng chết." Bà thích ánh mắt hiện tại của hắn, chẳng phải lúc đầu bà cũng như vậy sao?

Ngày ngày sống trong ác mộng, sống không bằng chết.

Phương Khả từ từ bóp cò.

Đoàng một tiếng, Mộc Chấn Nam ngã xuống, hai mắt trợn trừng như mắt cá chết.

Súng trong tay Phương Khả cũng rơi xuống.

Bà nhìn Mộc Hoa, từ từ nhắm hai mắt lại, khóe miệng lộ ra một nụ cười mãn nguyện và thanh thản.

Người là do bà giết, không liên quan chút nào đến con trai bà. "Mẹ!" Mộc Hoa gào lên điên dại.

Mộc Dung cũng nhắm mắt lại, không ai ngờ sự việc lại diễn biến thành như vậy.

Mộc Chấn Hoa cứng đờ ngồi tại chỗ, cũng không nói một lời.

Nhân lúc Mộc Hoa đang chìm trong bi thương, Mộc Dung dẫn người lặng lẽ lên lầu, khống chế đám vệ sĩ kia.

Đóa Đóa đã tự mình cởi trói nhưng vẫn luôn bất động, cô bé thuận tay lấy một khẩu súng từ tay vệ sĩ.

Mộc Dung vội vàng cởi trói cho Lục Niệm Nhất, ôm chặt cô vào lòng. "Nhất Nhất, em không sao chứ?" Lục Niệm Nhất lắc đầu: "Em vẫn ổn, không sao đâu." Nhưng đúng lúc này, trong căn nhà cũ nát đột nhiên bùng lên ánh lửa, lửa đã lan về phía trên lầu.

Đóa Đóa ngửi thấy mùi xăng nồng nặc: "Nguy rồi, Anh Gỗ, có xăng, chúng ta phải khẩn trương rút lui." Mộc Dung ra lệnh cho vệ sĩ: "Hai người các cậu bảo vệ Đóa Đóa, mau chóng đi từ bên trái.

Tôi và Nhất Nhất đi bên phải.

Trần Lê cậu đi theo chúng tôi." "Vậy Anh Gỗ, anh nhất định phải bảo vệ tốt chị em đó." "Yên tâm đi, mau đi thôi." "Đóa Đóa, chú ý an toàn." Lục Niệm Nhất cũng dặn dò.

Mộc Dung cởi áo gió trên người ra, che lên đầu Lục Niệm Nhất và mình, che chở cô rút lui.

Mấy người vừa ra đến hành lang thì bị ngọn lửa lớn ép quay trở lại.

Ngọn lửa đỏ rực như con rồng khổng lồ đang phun lửa, vô tình nuốt chửng bọn họ. "Không ổn, lửa lớn quá, không xuống được nữa rồi." Đóa Đóa và mấy vệ sĩ rút trở lại, Lục Niệm Nhất và Mộc Dung cũng lùi về.

Hành lang hai bên đều là lửa, căn bản không xuống được nữa.

Mộc Chấn Hoa nhìn ngọn lửa lớn trên lầu, sắc mặt âm trầm đáng sợ: "Mộc Hoa, rốt cuộc mày còn muốn làm gì?

Mày không nghe thấy lời mẹ mày dặn dò sao?

Tại sao vẫn không chịu buông tay?" Mộc Hoa không trả lời, mà ngước mắt hỏi: "Bảo tôi buông tay?

Đừng hòng, ai bảo các người đưa mẹ tôi đến nơi này." Nếu Phương Khả không đến nơi này thì sẽ không chết. "Các người khiến tôi mất mẹ, vậy thì mọi người cùng chết đi, ai cũng đừng hòng thoát, trên đường xuống suối vàng cũng có bạn." Tiếng cười của Mộc Hoa kéo dài không dứt, nghe rợn cả người.

Anh ta đã sớm cho người chuẩn bị xong, đúng hai tiếng đồng hồ, bất kể bên trong xảy ra chuyện gì, người bên ngoài sẽ bắt đầu châm lửa.

Mộc Chấn Hoa nhìn ngọn lửa rợp trời trên lầu, cả người nóng như lửa đốt, trời sinh lại chẳng nghĩ ra được cách nào.

Bọn họ chỉ báo cảnh sát, căn bản không ngờ sẽ có cháy, lúc này liên hệ đội cứu hỏa cũng là nước xa không cứu được lửa gần. "Mọi người cùng chết, một chút cũng không cô đơn." "Mẹ kiếp cái nhà họ Mộc, cút xéo hết cho tôi." "Ha ha ha ha." "Cái tên biến thái chết tiệt này, bản thân muốn chết thì đi mà chết, cứ phải kéo chúng ta làm đệm lưng." Đóa Đóa tức giận chửi ầm lên.

Mộc Dung lại đang đánh giá khả năng sống sót nếu nhảy từ đây xuống, hỏi: "Đóa Đóa, một mình em có thể nhảy xuống không?" "Em đương nhiên là được, sẽ không chết, nhưng gãy tay gãy chân thì không nói trước được." "Vậy thì nhảy đi, cũng không thể sống sờ sờ bị thiêu chết.

Mấy người các cậu cũng mau nhảy đi, chạy thoát thân quan trọng hơn.

Nhất Nhất, em nhảy cùng với anh." "Nhảy cái gì mà nhảy, toàn bộ biến thành tàn phế thì sống còn ý nghĩa gì.

Con Điểm Điểm thối nhà em, lúc quan trọng lại không tới, tức chết em rồi.

Em mà sống sót trở về, xem em có đánh chết nó không." Đóa Đóa huýt sáo một cái.

Tiếng sáo vừa dứt, mọi người liền nghe thấy một tiếng "Gâu" vang dội, sau đó mắt ai nấy đều sáng lên.

Chỉ thấy một con chó Ngao Tuyết trên người khoác một cuộn dây thừng đang phi như bay từ ngoài cửa vào.

Mộc Dung cười: "Coi như anh ta có chút tự biết mình, không để mọi người quá khó xử, nếu không đừng trách tôi ra tay tàn độc." "Điểm Điểm thối, mày mà đến muộn một chút nữa là tao biến thành heo sữa quay rồi." Điểm Điểm ngẩng đầu, tủi thân sủa gâu gâu.

Nó cũng hết cách rồi, quanh đây chẳng có mấy ai, nó biết Mộc Hoa cho người phóng hỏa nên đi tìm dây thừng, nó đã rất nỗ lực rất nỗ lực rồi. "Bác Mộc, bác ném cuộn dây trên người Điểm Điểm xuống cho bọn cháu, mọi người tránh ra một chút." Mộc Chấn Hoa và quản gia vội vàng ném cuộn dây trên người Điểm Điểm lên.

Đóa Đóa và Mộc Dung chia nhau buộc dây thừng vào những thanh gỗ chưa bị cháy: "Anh Gỗ, tốc độ phải nhanh lên, lửa sắp lan xuống rồi, mọi người nhanh tay lên." "Chị, chị xuống trước đi." "Anh sẽ đưa Nhất Nhất xuống." "Tránh ra đi, chị tôi một mình cũng xuống được." Đóa Đóa đẩy Mộc Dung ra.

Cái tên đầu gỗ này đúng là mục nát rồi, chỗ đó làm sao chịu được trọng lượng của hai người.

Lục Niệm Nhất cười cười, nắm lấy sợi dây Đóa Đóa đã buộc xong, nói với Mộc Dung: "Mộc đầu, em làm được." Tốc độ trượt xuống của Lục Niệm Nhất rất chậm nhưng lại rất chắc chắn.

Chương 1192

Nhìn thấy mũi chân cô chạm đất, Mộc Dung thở phào nhẹ nhõm.

So với Lục Niệm Nhất, Đóa Đóa đúng là cao thủ, nắm lấy dây thừng xoạt xoạt xoạt mấy cái đã xuống tới nơi, tốc độ cực nhanh.

Mọi người cũng không chần chừ nữa, vệ sĩ dù sao cũng được huấn luyện nghiêm chỉnh, lại là đàn ông, chút sức lực này vẫn phải có, toàn bộ đều tiếp đất an toàn.

Lúc này, khói đặc bao trùm cả căn nhà, đây là lầu gỗ, cơ bản đã không nhìn rõ bóng người nữa rồi. "Tất cả mọi người đi ra ngoài, đừng chần chừ nữa." Quản gia che chở Mộc Chấn Hoa đi ra ngoài.

Mộc Chấn Hoa đột nhiên dừng bước, gầm lên với Mộc Hoa đang ôm thi thể Phương Khả ngồi bất động: "Mộc Hoa, mày ngốc rồi hả, đi thôi, lửa đã cháy tới nơi rồi." Mộc Hoa không hề có chút phản ứng nào.

Mộc Chấn Hoa bất đắc dĩ phải qua đó đá hắn mấy cái: "Mau đi đi, mày thật sự muốn chết ở đây à?" "Muốn đi ông tự đi đi, tôi sẽ không bỏ lại mẹ tôi đâu." Khói đặc lan tràn, Mộc Chấn Hoa bịt miệng ho sù sụ.

Quản gia cũng hoảng loạn khuyên can: "Tam thiếu gia, Tam phu nhân hy vọng cậu sống tốt, cậu đừng phụ lòng bà ấy." Mộc Hoa ôm chặt lấy thân thể dần lạnh băng của Phương Khả: "Các người tự đi đi, tôi chỉ muốn ở bên cạnh mẹ tôi.

Sau này có tôi toàn tâm toàn ý bảo vệ bà ấy, sẽ không để bà ấy phải chịu thêm chút tủi nhục nào nữa." "Bây giờ không phải lúc phạm ngốc, đi theo tao." Mộc Chấn Hoa lôi Mộc Hoa.

Mộc Hoa sống chết ngồi lì dưới đất, nhất quyết không động đậy: "Mộc Chấn Hoa, tôi nói rồi, tôi không đi, ông muốn đi thì tự đi, đừng có kéo tôi." Mộc Chấn Hoa dù sao tuổi cũng đã cao, sức khỏe lại không tốt, căn bản không có bao nhiêu sức lực, cũng không lôi nổi Mộc Hoa. "Thằng ranh con này, mày phát điên cái gì, nếu không phải tao đã hứa với mẹ mày thì tao mới lười quan tâm mày sống hay chết." Quản gia cũng xông lên giúp đỡ, nhưng Mộc Hoa cứ ôm chặt Phương Khả không buông tay, hai người họ thật sự hết cách lôi họ đi.

Gỗ trên lầu bị lửa thiêu rụi lung lay sắp đổ, chỉ là ba người cứ mãi giằng co nên không phát hiện ra. "Tam thiếu gia, cậu thật sự muốn để tất cả chúng ta đều chết ở đây sao?" "Đó là lựa chọn của các người, không liên quan gì đến tôi.

Các người muốn ở lại bồi táng cùng tôi, tôi cũng rất vui lòng." Mộc Hoa lạnh lùng nói.

Đúng lúc này, Mộc Chấn Hoa vô tình ngẩng đầu lên, vừa khéo nhìn thấy khúc gỗ gãy rơi thẳng về phía Mộc Hoa, ông ta chần chừ một chút rồi lập tức lao tới che lên người Mộc Hoa.

Bên ngoài.

Mộc Dung vừa hoàn hồn lại, tầm mắt tìm kiếm hồi lâu cũng không thấy Mộc Chấn Hoa và quản gia đâu, không kìm được hỏi người bên cạnh: "Ông già và quản gia đâu rồi?" Một vệ sĩ đáp: "Lúc tôi ra ngoài, hình như thấy Lão gia và Tam thiếu gia đang ở cùng nhau." Nhìn ngọn lửa hừng hực cháy, trong mắt Mộc Dung thoáng qua sự lo lắng đậm đặc, không chút suy nghĩ liền chuẩn bị lao vào trong. "Anh Gỗ, anh làm gì thế?" Đóa Đóa thấy hành động của Mộc Dung, căng thẳng nắm lấy anh.

Lục Niệm Nhất cũng nhìn về phía Mộc Dung.

Mộc Dung nhìn sâu vào mắt Lục Niệm Nhất, giải thích: "Nhất

Nhất, anh vào xem ông già thế nào." "Thiếu gia, cậu đợi ở bên ngoài, tôi dẫn hai vệ sĩ vào trong, lửa lớn quá, bên trong rất nguy hiểm." Trần Lê tự xung phong nhận việc. "Mấy cậu vào cũng nguy hiểm như nhau thôi." Ánh mắt Mộc Dung thay đổi.

Lục Niệm Nhất do dự một chút, lập tức đưa chiếc áo gió trên người cho Mộc Dung, đó là cái Mộc Dung vừa cởi ra khoác cho cô: "Khoác lên người đi, đi nhanh về nhanh, chú ý an toàn." Mộc Dung cảm kích cười với Lục Niệm Nhất.

Cô gái này đúng là một bảo bối tri kỷ, bất kể lúc nào cũng có thể tỉnh táo nhìn nhận hiện trạng.

Anh thật sự rất yêu cô. "Anh biết rồi, Nhất Nhất, đợi anh, anh yêu em." Vì cô, anh cũng nhất định sẽ để bản thân lành lặn trở về.

Lục Niệm Nhất bĩu môi, bộ dạng như sắp khóc: "Nhanh vào đi, đừng chần chừ nữa." Cô cũng không muốn hào phóng như vậy, nhưng đối phương là cha của Mộc Dung, Mộc Dung không thể trơ mắt nhìn cha mình đi chết, cô bắt buộc phải kiên định ủng hộ anh.

Mộc Dung dẫn theo Trần Lê và hai vệ sĩ lao vào biển lửa lần nữa, tìm kiếm hồi lâu, cuối cùng cũng thấy bóng dáng Mộc Hoa và quản gia.

Hai người đang gian nan di chuyển khúc gỗ, hiện trường không thấy tung tích ông già đâu. "Quản gia, người đâu?" Quản gia bịt miệng, vừa ho vừa nói: "Đại thiếu gia, Lão gia... bị đè ở bên dưới rồi, mau cứu Lão gia." Bốn người lập tức gia nhập hàng ngũ cứu viện.

Người đông sức lớn, Mộc Chấn Hoa rất nhanh đã được đào ra, chỉ là cả người đã hôn mê bất tỉnh.

Mộc Dung không chút suy nghĩ, trực tiếp cõng Mộc Chấn Hoa lên lưng.

Lúc chuẩn bị đi, anh phát hiện Mộc Hoa vẫn đứng bất động tại chỗ.

Trong lúc nhất thời, cơn giận bốc lên ngùn ngụt, anh không khách khí giơ chân đá thẳng vào mông Mộc Hoa.

Một cái không có tác dụng, anh liền đá liên tiếp.

Đem bao nhiêu tân cừu cựu hận tích tụ bấy lâu nay phát tiết ra hết, dù sao cũng chỉ có cơ hội lần này.

Cơ hội không thể mất, mất rồi không trở lại.

Mặt Mộc Hoa đỏ bừng lên như gan heo, dưới ánh lửa đỏ rực trông càng dọa người: "Mộc Dung, cậu làm cái gì vậy?" "Một mình anh muốn chết thì không sao, đừng có kéo mọi người chôn cùng.

Anh thật sự muốn để mẹ anh bị thiêu thành tro bụi ở đây sao?

Anh nếu là đứa con có hiếu thì hãy đưa bà ấy ra khỏi nơi này, tìm cho bà ấy một nơi phong thủy bảo địa phong cảnh tú lệ mà mai táng.

Mồng một hôm rằm cúng kiếng tử tế, đó mới là biểu hiện hiếu thuận của anh.

Chết là hết thì có tác dụng quái gì, mẹ anh lại không nhìn thấy anh sám hối." "Anh mà chết rồi, đến người đốt tiền giấy cho mẹ anh cũng chẳng có, anh đừng chỉ trông mong người nhà họ Mộc sẽ nhớ đến mẹ con anh, người nhà họ Mộc đều là kẻ vô tình vô nghĩa.

Hơn nữa, mẹ anh hy vọng anh sống thật tốt, chứ không phải làm một tên hèn nhát chỉ biết trốn tránh.

Ông già đã nguyện ý mạo hiểm tính mạng cứu anh rồi, anh lời to rồi đấy, anh còn muốn thế nào nữa?

Từ nhỏ đến lớn chỉ có mình anh chưa từng hưởng thụ tình cha sao?

Vậy tôi và Mộc Tỉnh có phải nên đi nhảy lầu rồi không?" Anh và Mộc Tỉnh, mấy năm trời đều không gặp mặt Mộc Chấn Hoa lấy một lần, so với anh ta còn thiếu thốn tình cha hơn nhiều.

Chương 1193

Lời nên nói đã nói rồi, Mộc Dung cảm thấy mình đã tận tình tận nghĩa.

Bên ngoài còn có cô gái anh yêu thương đang đợi, anh mới không thèm ở đây chờ chết. "Được rồi, quản gia, chúng ta đi, hắn muốn sống hay chết tùy hắn, lười nói nhảm với hắn, không đáng." Mộc Dung nói xong, cõng Mộc Chấn Hoa lao ra ngoài.

Quản gia thở dài một hơi, cũng không nói thêm gì nữa, đi theo Mộc Dung cùng ra ngoài.

Đôi mắt không chút sức sống của Mộc Hoa bắt đầu ánh lên tia sáng.

Anh ta khựng lại vài giây, lập tức cũng bế Phương Khả lên, lần theo hướng bọn Mộc Dung lao ra ngoài.

Lục Niệm Nhất lo lắng đợi ở ngoài cửa, thời gian từng giây từng phút trôi qua, mãi vẫn không thấy bóng dáng Mộc Dung, cô sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng.

Nếu không phải Đóa Đóa ngăn cản, chắc chắn cô cũng đã sớm lao vào trong rồi. "Chị, chị kiên nhẫn một chút đi, bọn họ đông người như thế, chị xông vào chỉ thêm phiền phức thôi." "Anh Gỗ nhà em có xảy ra chuyện gì không nhỉ?" "Ây da, có thể có chuyện gì chứ, không sao đâu." Cuối cùng, trong biển lửa, Lục Niệm Nhất cũng nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc.

Tuy rằng đen nhẻm, nhưng cô nhận ra đôi mắt của anh, vĩnh viễn đều trầm tĩnh như vậy.

Lục Niệm Nhất nghẹn ngào, nước mắt cứ thế tuôn rơi: "Mộc đầu." Mộc Dung ngước mắt nhìn Lục Niệm Nhất cười cười: "Nhất Nhất, anh ở đây." Lục Niệm Nhất thở phào nhẹ nhõm, lập tức đón lấy, giúp đỡ đỡ Mộc Chấn Hoa xuống.

Mộc Chấn Hoa vừa chạm đất, Mộc Dung liền ngã gục lên vai cô.

Lục Niệm Nhất lúc này mới thấy trên cánh tay anh có mấy chỗ đang chảy máu, quần áo phần lớn cũng có vết tích bị lửa thiêu cháy.

Mấy người khác đi ra cũng chẳng khá hơn là bao, đều bị khói đặc làm sặc, hô hấp khó khăn.

Lục Niệm Nhất vội vàng vỗ vỗ mặt anh: "Mộc đầu, anh tỉnh lại đi?" "Nhất Nhất, anh mệt lắm." Nói rồi anh giơ tay ôm cổ Lục Niệm Nhất, cả người đều đè lên người cô. "Này, anh khoan hãy ngất chứ." Lục Niệm Nhất kêu lên.

Đóa Đóa vội vàng tiến lên, giúp đỡ đỡ anh, để anh nằm thẳng trên mặt đất.

Mộc Hoa là người cuối cùng đi ra, trong lòng anh ta vẫn ôm Phương Khả đã qua đời, đặt người xuống đất, cả người anh ta cũng ngất đi.

Mấy người đàn ông đều được đưa lên xe cấp cứu, cuối cùng người chủ sự ngược lại thành Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa.

Trên người mọi người đều có vết bỏng ở các mức độ khác nhau, còn hít phải khói đặc, đều được đưa đi rửa phổi, may mắn là không có vết thương chí mạng nào.

Nghiêm trọng nhất là Mộc Chấn Hoa, ông ta bị đè gãy hai chân, còn bị chôn vùi trong đống đổ nát hơn mười phút.

Ông ta là người cuối cùng ra khỏi phòng cấp cứu, vẫn luôn hôn mê bất tỉnh.

Mộc Dung vừa tỉnh lại liền thấy Lục Niệm Nhất chống cằm, cuộn mình bên giường bệnh của anh, đầu gật gà gật gù như gà con mổ thóc.

Mặt cô còn hơi lấm lem, bàn tay nhỏ cũng bẩn thỉu, hình như vẫn chưa vệ sinh cá nhân.

Nhìn lại tay anh, sạch sẽ thơm tho, rõ ràng đã có người lau rửa cho anh rồi. "Nhất Nhất." Mộc Dung mấp máy môi, phát hiện mình căn bản không phát ra tiếng, cổ họng khó chịu dữ dội, như muốn rách toạc ra.

Anh dùng sức ho một cái, phát hiện cả lồng ngực cũng đau theo, cảm giác này khó chịu chết đi được. "Nhất Nhất." Lông mi Lục Niệm Nhất run lên, cuối cùng cũng có phản ứng.

Thấy Mộc Dung tỉnh lại, cô lập tức nói: "Mộc đầu, anh còn thấy chỗ nào khó chịu không?

Khó chịu thì em gọi bác sĩ cho anh ngay." Nói rồi định đứng dậy.

Mộc Dung lập tức nắm lấy bàn tay nhỏ mềm mại của cô: "Anh không sao, đã đỡ rồi." "Sắc mặt anh trông vẫn trắng bệch, thật sự không sao chứ?

Cảm nhận kỹ lại xem." "Anh cảm nhận rất rõ ràng rồi, thật sự không sao nữa, chỉ là vai và chân hình như hơi đau." "Đương nhiên đau rồi, vai anh bị trật khớp, ngón chân cũng suýt nữa thì đi tong, suýt chút nữa biến thành Cái bang chín ngón rồi." Lục Niệm Nhất lườm Mộc Dung một cái.

Mộc Dung nhéo má Lục Niệm Nhất: "Anh thấy em giống ăn mày hơn, là kiểu vừa chui từ đống than ra ấy." "Mộc Dung, anh còn có thể nói chuyện tử tế được không, em giống ăn mày chỗ nào, có ăn mày nào xinh đẹp như em không?" Mộc Dung bật cười, cô nhóc điệu đà

này.

Anh kéo tay cô đặt trước mặt, Lục Niệm Nhất phát hiện tay mình đen sì: "A, sao lại đen thế này?" "Mặt cũng đen đấy?" Lục Niệm Nhất đưa tay lên quệt, cái quệt này làm khuôn mặt nhỏ càng thêm lem luốc.

Mộc Dung nhìn bộ dạng này của cô, không nhịn được cười thành tiếng, thuận thế lại quệt thêm một cái ngay khóe miệng cô.

Thực ra không cần nghĩ cũng biết, cô cứ mải chăm sóc cho anh.

Cô là cô nhóc yêu cái đẹp như thế, lúc trước vì để không cho cô trang điểm, anh còn ra lệnh cho tất cả nhân viên nữ trong công ty không được phép trang điểm, phải mặc đồng phục.

Để may đồng phục cho mọi người, anh còn phải bù thêm một khoản tiền không nhỏ. "Anh còn cười, cái đồ vô tâm vô phổi nhà anh, anh suýt dọa chết em rồi, em làm gì còn thời gian thu dọn bản thân chứ." "Được, vậy bây giờ anh tỉnh rồi, em có thể đi vệ sinh cá nhân một chút rồi đấy." "Sao hả?

Chê em rồi à?" "Lục tiểu thư thân mến, anh nào dám chê em, cho anh một trăm lá gan cũng không dám." "Thế còn tạm được." Lục Niệm Nhất lúc này mới đi vào nhà vệ sinh.

Vừa nhìn thấy mặt mình, chính cô cũng không nhịn được cười phá lên, khóe miệng một vệt phẩy một vệt mác, giống hệt con mèo, chắc chắn là do Mộc Dung vừa quệt lúc nãy.

Sau khi rửa ráy sạch sẽ, Lục Niệm Nhất cười híp mắt đi ra, nhưng lại không thấy bóng dáng Mộc Dung đâu.

Cô sợ đến mức hét toáng lên: "Mộc Dung, Mộc Dung anh đâu rồi?" Lục Niệm Nhất lao ra ngoài, túm lấy một y tá hỏi: "Có thấy bệnh nhân đi ra không?" "Không có ạ, tôi vẫn luôn ở cửa, bệnh nhân căn bản không đi ra." Lục Niệm Nhất lại quay ngược vào trong: "Mộc

Dung." Mộc Dung loáng thoáng nghe thấy tiếng Lục Niệm Nhất, nói vọng ra: "Nhất Nhất, em đang gọi anh hả?

Anh đang ở trong nhà vệ sinh." Nhà vệ sinh?

Lục Niệm Nhất ngẩn ra một chút, không chút suy nghĩ liền lao vào nhà vệ sinh.

Vừa vào cô đã giật mình, Mộc Dung một tay vịn tường, lưng hơi khom, đang...

Chương 1194

giải quyết nỗi buồn.

Mộc Dung cũng sững sờ, anh quay đầu lại liền thấy Lục Niệm Nhất như bị dọa ngốc, đứng bất động chằm chằm nhìn anh. "Á!!!" Lục Niệm Nhất hét lên một tiếng kinh hãi, sợ quá ba chân bốn cẳng chạy biến, vừa rồi hình như cô nhìn thấy thứ không nên nhìn.

Khuôn mặt tuấn tú của Mộc Dung cũng trong nháy mắt đỏ bừng.

Bọn họ tuy là quan hệ bạn trai bạn gái, nhưng thật sự là kiểu đặc biệt đơn thuần.

Chuyện thân mật nhất cũng chỉ giới hạn ở những nụ hôn đơn giản giữa tình nhân.

Yêu nhau những ngày qua, chỉ có một lần nằm ngủ chung một giường, cũng chẳng làm gì cả, chỉ là ôm nhau ngủ mà thôi.

Mộc Dung dùng một tay gian nan kéo quần lên, sau đó vịn tường, nhảy lò cò đi ra.

Chỉ thấy Lục Niệm Nhất đang úp mặt xuống giường, cả người co rúm lại không chịu ngẩng lên. "Nhất Nhất." Mộc Dung đi tới, vươn tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ của cô.

Lục Niệm Nhất không lên tiếng, càng vùi mặt kỹ hơn.

Thật là đáng hận, một phòng bệnh tại sao lại phải có hai cái nhà vệ sinh chứ.

Mộc Dung lại giật giật tóc cô hai cái: "Đừng như vậy, người bị nhìn thấy hết là anh, lại không phải em, em có gì mà phải xấu hổ." "Im miệng, đừng nói nữa, Mộc đầu to." "Đừng có tự làm mình ngạt thở, ngẩng đầu lên, nhìn bạn trai của mình, không có gì đâu." Mộc Dung ngồi bên mép giường, che giấu đi cảm xúc bối rối của bản thân, cố gắng để giọng điệu của mình bình thường một chút.

Lục Niệm Nhất nhất quyết không chịu dậy.

Mộc Dung chỉ đành chốc chốc lại cù vào eo nhỏ của cô, nhẹ nhàng nhéo nhéo phần thịt mềm bên hông cô.

Lục Niệm Nhất thực sự không nhịn được nữa, cười đứng bật dậy: "Mộc Dung, anh đừng có nhéo nữa, nhéo vui lắm hả?" Nhõng nhẽo.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô, Mộc Dung nhớ lại chuyện vừa nãy, tai lại đỏ lên, vội lảng sang chuyện khác: "Khụ khụ, những người khác thế nào rồi?" "Đều đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi, ai cũng phải rửa phổi, nằm viện vài ngày điều dưỡng là ổn thôi." "Còn ông già kia thì sao?" "Bố anh vẫn đang hôn mê, ông ấy bị thương nặng nhất, đặc biệt là đôi chân.

Bác sĩ nói vấn đề khá nghiêm trọng, có khả năng ảnh hưởng đến việc đi lại." Mộc Dung nhíu mày thật chặt: "Có khả năng không đứng dậy được nữa ư?" "Chỉ là có khả năng thôi, cụ thể phải đợi ông ấy tỉnh lại, xem chân còn cảm giác hay không đã." "Bên kia ai đang chăm sóc?" "Người của Mộc gia.

À đúng rồi, Mộc Đầu, rốt cuộc trong đám cháy mọi người đã xảy ra chuyện gì?

Bên cạnh bố anh chẳng phải có quản gia sao?

Sao lại bị thương nghiêm trọng đến vậy?" "Quản gia nói là vì cứu Mộc Hoa." "A, ông già nhà anh cuối cùng cũng có giác ngộ làm cha rồi, thời khắc mấu chốt lại còn biết cứu người." Mộc Dung cười khổ: "Chắc là vậy." "Đúng rồi, còn tên khốn Mộc Hoa kia đâu?" Mộc Dung phẫn nộ hỏi. "Mọi người ra ngoài một lúc thì hắn ta cũng ôm thi thể

Phương Khả ra.

Lúc anh chưa tỉnh em có đi xem qua một lần, thân thể người ta tốt lắm, đã xuống giường được rồi, bất chấp sự ngăn cản của bác sĩ mà chạy về Mộc gia rồi." "Còn Đóa Đóa?" Mộc Dung vừa dứt lời thì thấy Đóa Đóa xách bình giữ nhiệt xuất hiện trong phòng bệnh: "Ai nhớ em thế?

Thiếu nữ xinh đẹp đang ở đây." "Không sao chứ hả Đóa Đóa?" "Yên tâm, em còn hữu dụng hơn mấy gã đàn ông các anh nhiều.

Các anh lúc được đưa ra ai nấy đều nằm thẳng cẳng, là em và chị Niệm Nhất cùng nhân viên y tế khiêng các anh lên xe cứu thương đấy." Câu này của Mộc Dung tuyệt đối là thật lòng: "Phải, em có ích hơn bọn anh nhiều, nhất là Điểm Điểm nhà em, nó mới là đại công thần trong vụ này." Nếu không phải Điểm Điểm kịp thời đưa dây thừng tới, bọn họ cả đám người không chết cháy thì cũng sứt đầu mẻ trán. "Nhắc tới Điểm Điểm em lại bực, động tác quá chậm, về rồi em phải tiếp tục tranh thủ huấn luyện, nếu không làm sao theo kịp tiết tấu của em." "Đó là chó, em đừng yêu cầu cao quá." Mộc Dung cười nói. "Em xin nhắc lại một lần nữa, đó không phải chó, đó là Ngao Tây Tạng, là chó Ngao cực kỳ thông minh hiểu tiếng người." "Được rồi, đưa đồ em mang tới đây, đừng quậy nữa." Lục Niệm Nhất buồn cười lắc đầu.

Đóa Đóa đưa hộp giữ nhiệt cho Lục Niệm Nhất: "Mau hầu hạ người đàn ông của chị đi, nhìn thật ngứa mắt." "Lan Đóa Đóa." Lục Niệm Nhất làm bộ muốn đánh Đóa Đóa.

Đóa Đóa vội vàng nấp ra sau lưng Mộc Dung: "Chị, em nói sai chỗ nào à?

Anh Mộc Đầu, em nói cho anh nghe nhé, chị em vừa thấy anh được đưa ra, nước mắt cứ rơi lã chã, chẳng giữ kẽ chút nào, chị ấy yêu anh chết đi được." Mộc Dung ánh mắt nóng rực nhìn về phía Lục Niệm Nhất.

Lục Niệm Nhất lập tức quay mặt đi: "Lan Đóa Đóa, em đừng có ăn nói lung tung nữa được không?" Cô đâu có khóc khoa trương như thế, cũng chỉ rơi vài giọt nước mắt thôi mà. "Không muốn thừa nhận thì thôi, dù sao cũng khối người nhìn thấy rồi." Đóa Đóa ngồi sang một bên, bắt đầu gọt hoa quả một cách điệu nghệ.

Lục Niệm Nhất đổ canh ngân nhĩ táo đỏ mà Đóa Đóa mang tới ra bát, đưa đến trước mặt Mộc Dung: "Ăn đi." "Nhất Nhất, tay anh bị trật khớp rồi." Mộc Dung đáng thương hề hề nhìn Lục Niệm Nhất. "Chẳng phải đã nắn lại rồi sao?" "Nhưng vẫn còn đau mà?

Anh cử động nhẹ thôi cũng đau dữ dội." Dường như sợ Lục Niệm Nhất không tin, Mộc Dung còn khẽ vung tay một cái, sau đó nhe răng trợn mắt với cô.

Lục Niệm Nhất dở khóc dở cười, muốn cô đút thì cứ nói thẳng, bày đặt diễn trò, ấu trĩ. "Lên giường, ngồi tử tế." "Ờ." Lục Niệm Nhất kê một cái gối sau lưng Mộc Dung, lại chỉnh cao đầu giường lên, mỗi thìa đều thổi nguội, nếm thử xem không nóng nữa mới đưa vào miệng Mộc Dung.

Mộc Dung uống đến thỏa mãn: "Không nhìn ra Nhất Nhất nhà chúng ta lại biết chăm sóc người khác thế này." "Em thấy nhiều rồi, người lớn chăm sóc trẻ con đều làm như vậy cả." "Em đây là coi anh như trẻ con mà chăm đấy hả." "Chứ sao nữa, anh ấu trĩ như thế mà." "Anh ấu trĩ chỗ nào?" "Chỗ nào cũng ấu trĩ." "Tối nay em và Đóa Đóa ăn gì?" "Bọn em cũng uống canh, mọi người đều hít phải khói đặc, bác sĩ kiến nghị hai ngày nay nên uống nhiều canh thanh lọc phổi." Mộc Dung cười: "Vậy em một miếng anh một miếng." Nể tình anh đang bị thương, Lục Niệm Nhất hữu cầu tất ứng: "Được." Đóa Đóa ngồi bên cạnh lắc đầu quầy quậy, cuộc đối thoại này sao nghe ấu trĩ thế không biết, hai người đều hơn hai mươi tuổi đầu rồi, có thể nói chuyện gì bổ dưỡng hơn chút được không, cô nghe mà sắp không chịu nổi rồi.

Đóa Đóa nhìn dáng vẻ chàng chàng thiếp thiếp của hai người họ, bưng cái ghế ra ngồi bên bệ cửa sổ, ngắm phong cảnh bên ngoài.

Cô đột nhiên nhớ tới lời của Diệp Mộ.

Diệp Mộ nói, chỉ khi nào muốn yêu đương thì mới cảm thấy bị các cặp tình nhân khác ngược đãi tâm hồn.

Cô muốn yêu đương rồi sao?

Chuyện này không thể nào đâu.

Nếu bạn trai tương lai của cô cũng giống như Mộc Dung, làm nũng với cô như thế, cô nhất định sẽ nổi da gà rụng đầy đất.

Mộc Chấn Hoa mãi đến ngày hôm sau mới tỉnh lại.

Ngón chân Mộc Dung bị đồ vật đè bị thương, Lục Niệm Nhất tìm một chiếc xe lăn, đẩy anh sang phòng bệnh của Mộc Chấn Hoa.

Chương 1195

Bác sĩ điều trị chính cần thương lượng với người nhà để xác định kế hoạch trị liệu tiếp theo.

Quản gia cũng đã hồi phục khá nhiều, bắt đầu túc trực bên cạnh Mộc Chấn Hoa. "Có chuyện gì cứ nói ngay trước mặt tôi, đừng có ấp a ấp úng." Mộc Chấn Hoa bình tĩnh nói.

Vừa tỉnh lại ông đã phát hiện đôi chân mình không còn cảm giác.

Bác sĩ theo bản năng nhìn thoáng qua Mộc Dung, Mộc Dung trực tiếp bảo ông ta: "Nói thật đi." "Mộc lão gia, đôi chân của ngài đã bị hoại tử, sau này e rằng không thể đi lại bình thường được nữa." Nắm tay Mộc Chấn Hoa không kìm được siết chặt, thế này nghĩa là cả đời ông đều phải dựa vào xe lăn sao? "Phẫu thuật cũng không có tác dụng à?" "Hiện tại không thích hợp để phẫu thuật, phẫu thuật cũng không có tác dụng lớn lắm, về sau từ từ điều dưỡng, nếu chuyển biến tốt thì cũng có thể phẫu thuật.

Nhưng Mộc lão gia, ngài cũng phải chuẩn bị tâm lý, cho dù sau này có mổ được thì cũng chưa chắc đã phục hồi lại như cũ." Bác sĩ nói ra tất cả các khả năng.

Mộc Chấn Hoa im lặng, đôi tay dưới lớp chăn bệnh nhân run lên bần bật. "Được rồi, dùng một đôi chân đổi mạng một đứa con trai của ông, cũng là vụ làm ăn có lời, không có gì phải nghĩ quẩn cả." Mộc Dung thản nhiên nói.

Quản gia nhìn Mộc Dung một cái: "Đại thiếu gia, cậu..." "Được rồi, các người ra ngoài hết đi, tôi cần một mình yên tĩnh." "Nhất Nhất, chúng ta đi." Lục Niệm Nhất lo lắng nhìn Mộc Chấn Hoa một cái, đẩy Mộc Dung đi ra ngoài: "Mộc Đầu, ông già nhà anh có nghĩ quẩn không đấy?

Anh có muốn an ủi vài câu không?" Không đứng dậy được nữa, đối với người như Mộc Chấn Hoa mà nói, chắc chắn là đả kích rất lớn. "Không cần đâu, anh mà an ủi, đảm bảo ông ấy sẽ nhảy từ cửa sổ xuống cho xem." Lục Niệm Nhất vỗ nhẹ anh một cái: "Đã lúc nào rồi mà anh còn đùa kiểu đó." "Ông già quá sĩ diện, cả đời này ông ấy để ý nhất chính là thể diện, là lòng tự tôn của mình.

Anh càng an ủi, ông ấy càng không chịu nổi.

Em có tin không, vài ngày nữa thôi, ông ấy lại có thể ngồi xe lăn, ý khí phong phát trở về Mộc gia, tiếp tục chủ trì cuộc họp gia tộc." "Thật hay giả vậy?

Đây đâu phải chuyện nhỏ, anh chắc chắn ông ấy sẽ không tiêu trầm một thời gian sao?" "Tuyệt đối không, anh hiểu rõ ông già nhà anh lắm." *** Mộc Dung nằm viện ba ngày, bác sĩ nói có thể xuất viện rồi, nhưng Mộc Dung kiên quyết đòi ở thêm vài ngày nữa, đợi đến lúc cùng về với ông già.

Hơn nữa còn bảo bác sĩ nói với Lục Niệm Nhất rằng tình trạng của anh cần tiếp tục nằm viện. "Anh Mộc Đầu, sao em cảm thấy anh còn kiêu kỳ hơn cả em thế, em còn chẳng nằm viện ngày nào." Đóa Đóa hồ nghi nhìn Mộc Dung.

Không biết có phải ảo giác của cô hay không, cô cứ cảm thấy Mộc Dung là cố ý, một người đàn ông to lớn sao lại lắm chuyện thế, những người khác đều xuất viện cả rồi.

Sắc mặt Mộc Dung thoáng qua tia xấu hổ, khựng lại hai giây, anh nghĩa chính ngôn từ nói: "Tố chất thân thể của anh đương nhiên không thể so với em được, em là người rất thích hợp làm quân nhân hoặc cảnh sát, anh trời sinh chỉ có thể làm một thương nhân, sao có thể đánh đồng với nhau được." Câu này, tuyệt đối là lời Đóa Đóa thích nghe. "Cũng đúng, rất hiếm người so được với em." Đến đây, Đóa Đóa không còn nhìn chằm chằm Mộc Dung nữa, cúi đầu chơi điện thoại.

Mộc Dung thở phào nhẹ nhõm.

Con bé này đúng là quỷ tinh linh, anh thật sự sợ bị nó nhìn ra sơ hở. "Em gọi điện hỏi xem rốt cuộc bao giờ chị em mới tới?" "Gấp cái gì, anh tưởng hầm canh là chuyện đơn giản lắm à?

Không vội được đâu.

Cũng chỉ có anh có cái phúc khí hưởng thụ trù nghệ của chị em thôi, chị em ở nhà mười ngón tay không dính nước mùa xuân, chú út em có bảo chị ấy phụ giúp cũng chỉ là rửa rau này nọ, căn bản không cho chị ấy tiếp xúc với khói dầu, không tốt cho da con gái.

Anh thì hay rồi, một ngày ba bữa đều bắt chị em hầu hạ, sướng nhất anh đấy." Mộc Dung đột nhiên có vài phần chột dạ, mấy ngày nay Lục Niệm Nhất hầu như ngày nào cũng tự mình xuống bếp, chỉ vì anh nói đồ cô nấu không ai sánh bằng, có một loại hương vị hạnh phúc.

Nếu bố vợ đại nhân mà biết anh nô dịch con gái ông ấy như thế, không khéo lột da anh mất. "Chú út em quả thực là người đàn ông tốt hiếm có." Nhắc đến chuyện này, Đóa Đóa đột nhiên rất nghiêm túc nói: "Anh Mộc Đầu, không phải em nói anh đâu, nhưng anh muốn bước chân vào cửa nhà em thì cũng nên nghiên cứu trù nghệ tử tế đi thôi." "Kẻ mù tịt nấu nướng như anh chẳng giống đàn ông nhà họ Lục chúng em chút nào.

Đàn ông Lục gia đều biết nấu cơm, đây là truyền thống mỹ đức nhà em rồi, nếu đến lượt anh mà đánh mất thì thật sự không nói nổi đâu." Mộc Dung quả quyết gật đầu, bày ra bộ dạng khiêm tốn hiếu học: "Học, đợi chuyện này kết thúc xong, anh sẽ khổ tâm nghiên cứu, em có giáo viên nào tốt đề cử không?" Đóa Đóa vừa chơi game trên điện thoại vừa ngẩng đầu lên nói: "Có chứ, chú út em đấy.

Dù sao sau này anh cũng phục vụ cho chị em, không ai hiểu rõ sở thích của chị ấy hơn chú út em đâu, anh xin chú ấy kinh nghiệm tuyệt đối không sai." "Chú út em bận rộn như thế, làm gì có thời gian dạy anh." "Lời này sai rồi, chú út em thời gian khác thì không có, chứ thời gian nấu cơm thì tuyệt đối có, ngày nào chú ấy cũng phải nấu cơm cho thím út em mà." Nghe vậy, mắt Mộc Dung sáng lên, vậy thì anh có thể mượn cớ này đến nhà bố vợ ăn chực học nghề rồi.

Dù sao chuyện ăn chực này anh tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý định.

Ngay cả chuyện đến cầu hôn bị đuổi ra khỏi cửa anh còn từng trải qua rồi, còn gì to tát nữa đâu. "Nói chuyện gì thế, mà vui vẻ vậy?" Lục Niệm Nhất bước vào.

Đóa Đóa phắt cái đứng dậy, dáng vẻ như cuối cùng cũng được giải thoát: "Chị, khúc gỗ nhà chị giao lại cho chị đấy, em về huấn luyện Điểm Điểm nhà em đây." Lục Niệm Nhất xua tay: "Đi đi." Cửa vừa đóng, Lục Niệm Nhất liền cảm giác eo mình bị một bàn tay lớn quấn lấy, bên eo cũng lập tức ấm lên, độ ấm này dường như có thể xuyên qua da thịt thấm vào tận xương tủy, gò má và dái tai cô đồng thời nhiễm sắc hồng.

Mấy ngày nay quan hệ giữa cô và Mộc Dung thân mật hơn trước rất nhiều, hai người mỗi tối đều ôm nhau ngủ.

Trước khi ngủ còn thực hiện kiểu hôn sâu kiểu Pháp, đây là mức độ trước kia chưa từng đạt tới, lần nào cũng khiến cô đỏ mặt tim đập, hồi lâu không thể bình tĩnh. "Sao thế?" "Nhất Nhất, anh nhớ em." Giọng Mộc Dung vẫn còn vài phần khàn khàn, đó là di chứng để lại từ trước.

Nhưng lọt vào tai Lục Niệm Nhất lại là sự gợi cảm khác thường, cô nũng nịu nói: "Bớt đi, mới xa nhau chưa đến ba tiếng." "Một phút một giây anh cũng không muốn xa em." "Em chẳng phải đã để tiểu mỹ nữ Đóa Đóa nhà em ở lại với anh rồi sao?" "Thế sao giống nhau được?

Em mới là người anh ngày nhớ đêm mong." "Buông tay, em đút cho anh." "Không muốn ăn, em cho anh ôm một cái là được rồi, ôm em là anh no rồi." Mộc Dung ôm Lục Niệm Nhất khư khư không chịu buông.

Lục Niệm Nhất dở khóc dở cười: "Mộc Dung, anh có cần thiết phải thế không?" "Nhất Nhất, em có thấy trên người anh có mùi gì không?" "Mùi gì?" "Mùi chua lòm." "Cho nên?" "Lát nữa em lau người giúp anh nhé, anh muốn tắm." Mộc Dung chính là có bản lĩnh đó, có thể dùng giọng điệu rất đứng đắn, rất vô tội để đạt được mục đích của mình. "Được thôi, có gì không thể chứ." Lục Niệm Nhất sảng khoái đồng ý. "Thật hả?" Mộc Dung chung quy khó giấu nổi sự hưng phấn.

Lục Niệm Nhất vùng tay anh ra, vớ lấy cái gối đập liên tiếp vào người anh: "Mộc Dung, sao anh nằm mơ giỏi thế, nghĩ hay nhỉ, bắt tôi lau người cho anh, có cần tôi xi tè cho anh luôn không, anh tưởng tôi là bà vú thật đấy à?" Mộc Dung giả vờ kêu oai oái: "Đừng mà, anh sai rồi, anh sai rồi, Nhất Nhất đại nhân xin tha mạng." "Sai ở đâu?" "Nói chuyện không qua não." "Còn gì nữa?" "Quá hay nằm mơ." "Còn gì nữa?" "Hết rồi, làm gì có nhiều lỗi thế, lỗi lớn nhất của anh, chính là yêu em quá mức thôi." Mộc Dung giơ tay đỡ cái gối.

Nể tình tay anh bị trật khớp, Lục Niệm Nhất ngừng tay.

Nghĩ đến lời anh nói, khóe miệng cô cũng cong lên cao vút, vô cùng diễm lệ.

Mộc Dung cười khẽ, ôm gấu lấy Lục Niệm Nhất, bọc cô kín mít, môi dán lên má cô hôn nhẹ mấy cái: "Nhất Nhất, anh không đùa đâu, trên người anh có mùi thật mà, em ngửi thử xem?" Nói rồi còn thật sự ấn đầu Lục Niệm Nhất vào.

Chương 1196

Lục Niệm Nhất hất tay anh ra, lườm anh một cái: "Được rồi, em biết rồi, lát nữa em đi xả nước tắm cho anh." "Cảm ơn Nhất Nhất nhà anh." "Sao em cảm giác anh nằm viện xong cả người biến thành kẻ ngốc thế nhỉ, em có nên đưa anh đi kiểm tra trí lực, xem có phải đã thành Mộc ba tuổi rồi không?" "Nên, thực sự nên đấy, tôi giơ hai tay hai chân tán thành." Giọng Mộc Tỉnh từ ngoài cửa truyền vào.

Lục Niệm Nhất vội vàng lùi lại một bước, Mộc Dung thì nheo mắt nhìn về phía người ở cửa, lạnh mặt: "Giờ này đến đây làm gì?" Mộc Tỉnh đi tới, ngồi phịch xuống giường, tay lớn khoác lên vai Mộc Dung: "Anh trai thân mến của tôi ơi, yên tâm đi, tôi không ở lại giúp anh tắm đâu, việc vinh quang này tôi sẽ giao cho chị dâu nhỏ, tôi là người biết điều lắm đấy nhé." Khóe miệng Mộc Dung giật giật, cậu ta mà biết điều thì nên ngoan ngoãn ngậm miệng, đừng nói gì cả. "Đến đây làm gì?" "Đừng giận mà, không phải tôi cố ý không đến thăm anh đâu, tôi chỉ muốn để anh tận hưởng mấy ngày thôi, đứa em trai này của anh chu đáo với anh biết bao." Mộc Tỉnh nói xong còn nhìn về phía Lục Niệm Nhất, trêu chọc: "Chị dâu nhỏ rất hiền huệ nha, cực kỳ thích hợp để lấy về làm vợ." Gương mặt nhỏ nhắn của Lục Niệm Nhất hồng hào như hoa đào.

Mộc Dung không vui, dáng vẻ này của cô chỉ mình anh được nhìn, kẻ khác ai cũng không được nhìn, cho dù người đó là em trai anh. "Có gì nói mau, nói xong thì cút lẹ." "Thật là keo kiệt, tôi chỉ hỏi một câu, hộ chiếu của tôi đâu?

Mẹ tôi gọi điện giục tôi về rồi." Mộc Dung nhướng mày, bên môi lướt qua một nụ cười khó phát hiện: "Hộ chiếu của cậu không thấy thì hỏi tôi làm gì, cậu có phải còn định hỏi tôi xem bạn gái tương lai của cậu đang ở đâu không?" Phụt.

Lục Niệm Nhất thực sự không nhịn được, bật cười thành tiếng, cô khẽ ho một tiếng: "Xin lỗi, hai người tiếp tục đi." Cô có thể khẳng định, chuyện giấu hộ chiếu này chắc chắn là Mộc Dung làm, trừ anh ra thì không còn ai nữa. "Anh, có ai ngược đãi cẩu độc thân như anh không?

Thương yêu cẩu độc thân, người người đều có trách nhiệm." Mộc Tỉnh ôm mặt, dáng vẻ như chịu một vạn điểm sát thương. "Tôi không phải người tốt bụng bừa bãi." Mộc Tỉnh nghiến răng nghiến lợi, quay lại chuyện chính: "Vậy hộ chiếu đâu?

Anh thực sự không biết nó ở đâu?" "Tôi làm sao biết, mấy ngày nay tôi vẫn luôn nằm viện mà." "Tay chân của anh nhiều như thế, anh hoàn toàn có thể điều khiển từ xa." "Nghĩ nhiều quá rồi.

Nhất Nhất, anh đói bụng." Mộc Dung quyết định không nói nhảm với Mộc Tỉnh nữa.

Lục Niệm Nhất cười cười, đặt bát trước mặt anh, anh ánh mắt nóng rực nhìn cô: "Em đút cho anh." "Đừng quá đáng quá." Cũng không nhìn xem bên cạnh còn Mộc Tỉnh đang ngồi lù lù đấy à, cô cũng thấy bất tiện.

Mộc Tỉnh đã "tự sa ngã", vội vàng cầm bát, nhường chỗ cho Lục Niệm Nhất.

Mộc Dung nhún nhún vai, dáng vẻ như muốn nói: *Thế này là được rồi chứ gì.* "Cứ lờ tôi đi, cứ lờ tôi đi, chị dâu nhỏ, cầu xin chị dùng mỹ nhân kế, bảo anh tôi trả lại hộ chiếu cho tôi đi." Mộc Tỉnh chắp tay vái Lục Niệm Nhất. "Nói một trăm lần vẫn là đáp án đó, hộ chiếu của cậu không ở chỗ tôi, mất rồi thì đi làm lại, cũng đâu phải chuyện gì to tát." "Đối với một người lòng như lửa đốt muốn về nhà mà nói thì đây là chuyện đại sự hàng đầu đấy, mẹ tôi sắp sinh rồi, tôi phải về đón chào em trai hoặc em gái tôi." "Mộc gia mới là nhà cậu, cậu không thừa nhận cũng phải chấp nhận sự thật này.

Hôm nay mẹ cậu mới gọi điện cho tôi, bà ấy vừa mới mang thai thôi, em trai hoặc em gái cậu vẫn chỉ là một quả trứng nhỏ xíu." Mộc Dung vừa hưởng thụ sự phục vụ tận tình của Lục Niệm Nhất, vừa tán gẫu với Mộc Tỉnh. "Hồ ly tinh, thế sao anh không thành thật ở lại đi." "Anh đây chẳng phải đã về rồi sao?" Lục Niệm Nhất ở bên cạnh cạn lời lắc đầu, nhớ tới chuyện Mộc Dung nói cô là hồng nhan họa thủy, trình độ tiếng Trung của hai người này đều chẳng ra sao cả.

Mộc Tỉnh trừng lớn mắt nhìn Mộc Dung: "Ý của anh là, anh không về nữa?

Anh định ở lại Mộc gia?" "Ở lại cũng chưa chắc là không thể." Động tác của Lục Niệm Nhất khựng lại, ánh mắt nhìn Mộc Dung căng thẳng hơn, anh muốn ở lại Singapore ư?

Chẳng phải đã nói đợi xử lý xong việc thì về thành phố A sao?

Chẳng lẽ bây giờ lại đổi ý rồi?

Không thể nào, anh sẽ không lừa cô.

Lục Niệm Nhất đảo mắt qua lại giữa Mộc Tỉnh và Mộc Dung, cô hiểu rồi, Mộc Dung đang lừa Mộc Tỉnh. "Sao tôi cảm thấy mình như bước lên thuyền giặc thế này." "Nghĩ nhiều quá." "Đúng rồi anh, cái tên Mộc Hoa kia hình như điên rồi, hắn ta nhìn trúng một mảnh đất phong thủy bảo địa, người ta chuẩn bị để mai táng cụ cố tám mươi tuổi trong nhà, bia mộ cũng đã dựng lên rồi, xung quanh trồng rất nhiều cây cảnh và hoa, đẹp cứ như công viên ấy, hắn cứ đòi tranh với người ta, hiện tại hai bên vẫn đang giằng co, ai cũng không chịu nhận thua.

Trong tộc đã cử người ra điều giải rồi, nhưng hình như không có tác dụng gì." Mộc Dung: "..." "Anh nói xem có phải hắn ta ăn no rửng mỡ, bây giờ mới biết phát điên không, nếu hắn không bày ra cái vụ bắt cóc này thì mẹ hắn có chết không?

Giờ mới ra vẻ hiếu tử không thấy muộn à?

Tôi chưa từng thấy ai vô lý gây sự như thế." Mộc Dung không lên tiếng, hình như, có vẻ là, anh đã nhắc khéo một câu, bảo hắn tìm chỗ phong thủy bảo địa mà chôn cất Phương Khả.

Chẳng lẽ nghe lời thật đấy à?

Bình thường chẳng phải hận anh nhất sao? "Mặc kệ hắn đi." "Anh này, anh là người thừa kế tộc trưởng, chuyện này anh không quản sao?" "Có gì đáng quản chứ, người ta muốn làm con hiếu thảo, anh còn có thể ngăn cản không cho làm chắc." "Vậy cũng không thể để người trong tộc đến tìm tôi chứ, mấy ngày nay tôi bị bọn họ làm phiền chết đi được." "Không tìm cậu thì tìm ai, cậu là người duy nhất trong nhà không bị bệnh." "Tôi muốn đi, tôi muốn đi, tôi đã nói là tôi muốn đi mà." Mộc Tỉnh tức giận kêu oai oái, hiện tại ông già không quản việc, quản gia cũng không quản việc, chuyện lớn chuyện nhỏ trong nhà đều đến hỏi cậu, cậu phiền sắp chết rồi, chẳng có nổi một ngày yên ổn. "Vậy đợi cậu đi được rồi hẵng nói." "Anh, anh giúp tôi đi." "Anh không giúp được cậu, được rồi, đã đến bệnh viện rồi thì đi thăm ông già đi, người cũng khá đáng thương." "Có gì mà đáng thương, chẳng qua là phế hai chân thôi mà." Mộc Tỉnh bĩu môi. "Đừng có cứng miệng, đi thăm đi, dù sao cũng là bố cậu." Mộc Tỉnh bất đắc dĩ đi ra ngoài.

Lục Niệm Nhất nghiêm túc nhìn Mộc Dung: "Mộc Đầu, anh muốn để Mộc Tỉnh giúp anh quản lý sự vụ gia tộc hả?" "Nhất Nhất nhà ta đúng là thông minh." "Đã anh không muốn, vậy anh vất vả tranh giành làm gì, trực tiếp đưa cho Mộc Hoa là được rồi." "Cái gì thuộc về anh thì là của anh, anh không mở miệng tặng người khác thì ai cũng đừng hòng cướp." Mộc Dung bá đạo nói.

Lục Niệm Nhất cạn lời lắc đầu: "Chỉ với cái dáng vẻ kia của Mộc Tỉnh, liệu có được không?" "Thằng nhóc này nhìn thì không đứng đắn, nhưng là người có bản lĩnh.

Ông già hiện tại như thế, cũng không thể để ông ấy không làm gì cả, chuyện lớn nhỏ trong tộc cứ để ông ấy và quản gia tiếp tục quản lý, Mộc Tỉnh đảm nhiệm chức Tổng giám đốc công ty, anh làm Chủ tịch hội đồng quản trị là được rồi, nửa tháng bay qua xem một lần là ổn." Lục Niệm Nhất ngẫm nghĩ cũng đúng, Mộc Chấn Hoa hiện tại thế này, nếu để ông ấy ngồi không, e rằng đối với ông ấy là một loại tra tấn.

Để ông ấy tiếp tục xử lý việc gia tộc, giúp ông ấy phân tán sự chú ý, có lẽ lại là chuyện tốt.

Mộc Dung mỗi khi nhắc đến Mộc Chấn Hoa tuy luôn nghiến răng nghiến lợi, nhưng thời khắc mấu chốt vẫn coi người đó là cha. "Anh làm thế là biến tướng phân tán quyền lực của mình rồi, anh không sợ lại có người tạo phản sao." "Cái đó thì chưa đến mức, có Mộc Tỉnh giúp anh trông coi, cậu ấy là người đáng tin cậy." Nhắc đến chuyện này, Lục Niệm Nhất cũng khá tò mò: "Anh và Mộc Tỉnh cũng là cùng cha khác mẹ, sao anh lại cứ coi cậu ấy như anh em ruột thịt thế?" "Đó là vì cậu ấy xứng đáng.

Hồi nhỏ anh cũng khá hận cậu ấy, cảm thấy đây lại là một kẻ phá hoại gia đình mình, nhưng sau này anh mới biết, mẹ cậu ấy bị Mộc Chấn Hoa lừa gạt, bà ấy trước đó căn bản không biết Mộc Chấn Hoa đã có gia đình, mãi đến khi mang thai mới biết.

Đó cũng coi như là một người phụ nữ có tính cách mạnh mẽ, sau khi biết chân tướng liền bỏ đi, còn ra nước ngoài, thề không bao giờ gặp lại Mộc Chấn Hoa nữa." "Bà ấy từ chối mọi sự giúp đỡ vật chất của Mộc Chấn Hoa, hai mẹ con họ ở nước ngoài sống cũng chẳng tốt đẹp gì, Tiểu Tỉnh trước mười tuổi sống rất thảm, anh tình cờ cùng ông ngoại ra nước ngoài mới biết được.

Sau khi biết chân tướng anh đã giúp đỡ bọn họ, Tiểu Tỉnh là đứa trẻ biết ơn, nhận định người anh cả là anh đây, còn từng đỡ dao thay anh, tình cảm anh em bọn anh cũng từ từ được xây dựng." "Cậu ấy có bản lĩnh anh biết rõ, đầu óc linh hoạt, là người làm được việc thực tế, lúc trước khi anh khởi nghiệp cậu ấy cũng cung cấp không ít sự giúp đỡ, để cậu ấy đảm nhiệm chức Tổng giám đốc Mộc thị là tốt nhất rồi.

Mộc Hoa lớn lên trong nhung lụa ở Mộc gia, tuy cũng có chút bản lĩnh nhưng không thể so với Tiểu Tỉnh được, chỉ có Tiểu Tỉnh mới có thể khiến Mộc gia ngày càng đi lên, không đi vào vết xe đổ." Mộc Dung không phải chưa từng nghĩ đến việc để Mộc Hoa tiếp tục ngồi ở vị trí Tổng giám đốc, nhưng sự thật chứng minh, Mộc Hoa vẫn còn kém một chút.

Mấy năm nay Mộc gia căn bản không có chút tiến bộ nào, có liên quan đến sự thay thế của các ngành nghề, nhưng cũng liên quan mật thiết đến trình độ của tầng lớp lãnh đạo, Mộc Hoa vẫn còn thiếu một chút hỏa hầu. "Mộc Tỉnh, cái tên này ngụ ý là phản tỉnh sao?" "Đúng vậy, là mẹ cậu ấy đặt cho.

Mấy năm trước mẹ cậu ấy tái hôn rồi, hiện tại sống rất hạnh phúc." Lục Niệm Nhất gật đầu, coi như đã hiểu rõ những chuyện này của Mộc gia bọn họ.

Chương 1197

Kỳ thực vẫn là mẹ của Mộc Tỉnh có trí tuệ nhất, vừa biết phạm sai lầm liền kịp thời thoát khỏi vực sâu Mộc gia này.

Nếu ở lại Mộc gia, khẳng định lại là một phen tinh phong huyết vũ. "Vậy anh cũng vị miễn quá chuyên chế rồi, có ai đi gài bẫy anh em mình như anh không?

Ngộ nhỡ Mộc Tỉnh có ước mơ riêng thì sao?

Anh thế này là bóp chết ước mơ của người ta." Mộc Dung cười khẩy, như nghe được chuyện cười tày đình: "Lục Niệm Nhất, ước mơ?

Có mài ra ăn được không hay là để tiêu tiền?" Lục Niệm Nhất cạn lời nhìn Mộc Dung: "Mộc Dung, sao em cảm thấy anh giống mấy vị phụ huynh phong kiến ngoan cố bất hóa thế nhỉ, bao biện làm thay tất cả.

Người ta không lo cơm áo, theo đuổi ước mơ là chuyện rất bình thường mà." "Cậu ấy ở Mộc gia chẳng có gì không tốt cả, bầu trời Mộc gia đủ cho cậu ấy bay lượn rồi, lạc đà gầy còn hơn ngựa lớn, Mộc thị là tâm huyết của mấy đời người nhà họ Mộc, Mộc Tỉnh cả đời này cũng khó mà đạt được độ cao như vậy." Lục Niệm Nhất đảo mắt trắng dã: "Vậy anh dứt khoát tự mình làm cho xong." "Anh đây chẳng phải là chọn tình yêu sao, nếu vì tình yêu, tất cả đều có thể vứt bỏ." Mộc Dung thâm tình nhìn Lục Niệm Nhất.

Lục Niệm Nhất hoàn toàn không đỡ nổi, hơi quay mặt đi: "Mộc Dung, dạo này đầu óc anh có phải được khai sáng rồi không?" Sao cô cứ thấy mấy lời dỗ ngon dỗ ngọt này cứ tuôn ra từng câu một, không hề ngừng nghỉ thế này. "Đâu chỉ là khai sáng, cứ như thay đổi cả cái đầu khác ấy chứ." Mộc Dung vẫn nhếch khóe môi, vẻ thanh cao quý phái tựa như trích tiên. "Được rồi, mau ăn cơm đi." "Được, ăn cơm xong em lau người cho anh nhé, anh thực sự không chịu nổi nữa rồi, toàn thân nhớp nháp." Lục Niệm Nhất: "..." Cô phát hiện rồi, Mộc Dung là một người cực kỳ cố chấp, đã nhắm trúng chuyện gì, muốn anh quên đi hoặc buông tay thì tuyệt đối không thể nào. "Nói đi, hộ chiếu của Mộc Tỉnh có phải bị anh giấu đi không." "Không phải anh giấu, chắc là Trần Lê đấy, anh nói nếu cậu ta không giữ được Mộc Tỉnh lại, thì cậu ta tự mình ở lại." "Anh thừa biết lòng dạ Trần Lê hiện tại đã bay đến chỗ Tiểu Thi Vũ từ lâu rồi, anh còn uy hiếp người ta như vậy, quá không phúc hậu rồi." "Cho cậu ta chút kích thích, cậu ta mới có thể nỗ lực làm việc đàng hoàng." "Suốt ngày chỉ biết gài bẫy người khác." Sau khi Mộc Dung ăn cơm xong, Lục Niệm Nhất đã trải qua những giây phút gian nan nhất, đỏ mặt tía tai nhất cuộc đời, may mà có người nào đó còn biết xấu hổ, thực sự chỉ để cô lau lưng, nếu không cô thực sự sẽ nổi đóa mất.

Đúng như lời Mộc Dung nói, vài ngày sau, Mộc Chấn Hoa xuất viện, cho dù ngồi xe lăn, được người khác đẩy, trên người ông vẫn toát ra một luồng khí tràng không thua kém ai.

Bọn họ đều biết, đây là ông cố ý, ông muốn nói cho mọi người biết, ông vẫn sống rất tốt.

Tất cả mọi việc đều tiến hành theo đúng kế hoạch, Mộc Hoa từ đầu đến cuối đều không xuất hiện tại cuộc họp gia tộc, Mộc Dung thuận lợi thừa kế Mộc gia.

Mộc Chấn Hoa cũng tuyên bố với tộc nhân tin tức về cái chết của Mộc Chấn Nam, nói là lúc công xưởng cháy không chạy thoát được, bị lửa lớn thiêu chết.

Trong tộc cũng có người hoài nghi, nhưng chết không đối chứng, đám vệ sĩ kia toàn bộ đã bị bịt miệng, thống nhất khẩu cung với Mộc Chấn Hoa.

Ngày hôm sau, Mộc Dung - người thừa kế mới nhậm chức, dẫn tộc nhân đi tế tổ, cũng tuyên bố việc bổ nhiệm nhân sự mới, Mộc Chấn Hoa tiếp tục phụ trách các công việc thường ngày trong gia tộc, Mộc Tỉnh đảm nhiệm chức Tổng giám đốc Mộc thị.

Mộc Chấn Hoa nhìn Mộc Dung với vẻ không thể tin nổi, nhưng cũng không nói gì.

Ngược lại Mộc Tỉnh vừa nghe tin xong liền bỏ chạy, bị Mộc Dung cho người trói gô mang về.

Sau đó, Mộc Dung giao mẹ con Liêu Bích cho cục cảnh sát, Liêu Bích cuối cùng phải vào tù vì tội cố ý giết người, tội nghiệt trên lưng Mộc Lăng lại càng nhiều, tùy tiện lôi ra một điều cũng đủ để hắn ngồi tù mọt gông.

Chỉ là vẫn mãi chưa đưa ra xử trí đối với Mộc Hoa, Mộc Chấn Hoa cứ treo lơ lửng trong lòng, bất đắc dĩ vẫn phải tìm đến Mộc Dung. "Mộc Dung, rốt cuộc con muốn xử trí Mộc Hoa thế nào?" Mộc Dung đưa một tập tài liệu vào tay Mộc Chấn Hoa: "Xem kỹ đi, mấy năm nay hắn làm chuyện tốt gì ở công ty, hắn không phải là một người quản lý xuất sắc, nhưng lại là kẻ biết tính kế công ty nhất, còn biết cách chùi mép sạch sẽ, những bằng chứng này tôi đã điều tra rất lâu mới có được." Mộc Chấn Hoa lật xem vài tờ, có rất nhiều chỗ là bằng chứng Mộc Hoa tẩu tán tài sản công ty, còn có bằng chứng hắn lợi dụng chức vụ để chuyển lợi ích cho công ty riêng do hắn lập bên ngoài. "Không nhìn ra nhỉ, đứa con trai này của ông ở bên ngoài cũng có công ty riêng đấy, quy mô không lớn lắm, nhưng tiềm lực phát triển rất tốt." Mộc Chấn Hoa không lên tiếng.

Mộc Dung lại nói: "Còn cả vụ bắt cóc lần này nữa, tống vào tù cũng đủ để hắn lãnh đủ rồi." Mộc Chấn Hoa ngẩng đầu lên: "Ta đã đồng ý với Phương Khả, sẽ cho nó một cơ hội cải tạo để làm lại cuộc đời." "Vậy ông cảm thấy tôi nên giữ hắn lại, để sau này hắn lại đến quấy rối?

Lão đầu tử, cỏ dại đốt không hết, gió xuân thổi lại mọc, đạo lý này ông hẳn phải rõ hơn ai hết, không cần tôi phải dạy lại ông đâu nhỉ." Mộc Dung nhíu chặt mày. "Mộc Dung, coi như ta cầu xin con, đừng để Mộc Hoa vào tù, một khi nó vào tù rồi, cả đời coi như hỏng bét." Mộc Chấn Hoa hạ mình xuống.

Mấy ngày nay ở bệnh viện, ông đã suy nghĩ rất nhiều, cả đời này ông thực ra sống rất thất bại, lớn tuổi rồi lại rơi vào cảnh vợ con ly tán.

Hiện tại bên cạnh ngay cả một người thân thiết để nói chuyện cũng không có.

Có lẽ thực sự là đã có tuổi, tâm cũng không còn tàn nhẫn như hồi trẻ nữa, nhìn những người bên cạnh từng người từng người rời đi, ông cũng dần dần cảm thấy khó chịu.

Đây là lần đầu tiên Mộc Dung nhìn thấy Mộc Chấn Hoa như vậy, đã quen nhìn dáng vẻ cao cao tại thượng của ông, quả thực là rất không quen. "Ông nhận sai rồi sao?" Trong đáy mắt Mộc Dung mang theo vài phần trào phúng. "Có lẽ ta thật sự sai rồi.

Vì nguyên nhân của ta mà cô phụ mấy người bọn họ, cũng khiến mấy đứa nhỏ các con không được an ổn, huynh đệ tương tàn." Đối mặt với Mộc Chấn Hoa, Mộc Dung trước nay chẳng có lời nào hay ho: "Cũng thật hiếm có, tôi còn có thể nghe được ông chính miệng nhận sai." Trong lòng Mộc Chấn Hoa biết rõ, là Mộc Dung đã cõng ông từ trong đó ra, nếu Mộc Dung không vào cứu, có lẽ ông đã thật sự đi đời nhà ma rồi.

Đứa con trai này, trong lòng vẫn là có ông.

Cho nên, lần nữa đối mặt với sự lãnh trào nhiệt phúng của con trai, Mộc Chấn Hoa đã không còn nổi giận, cũng không kích động nữa. "Được rồi, ta nhận sai, con rốt cuộc muốn thế nào mới có thể cho Mộc Hoa một con đường sống?" "Mộc Chấn Hoa, nếu ông sớm lấy ra cái dáng vẻ bao che con cái tình thâm này thì sự tình tuyệt đối sẽ không phát triển thành như ngày hôm nay.

Muốn tôi bỏ qua cho anh ta cũng được." Mộc Dung buông lỏng khẩu khí. "Nói đi, con có điều kiện gì?" "Gạch tên anh ta khỏi gia phả, sau này anh ta không còn là người nhà họ Mộc, ngay cả con cái cũng không được mang họ Mộc.

Tôi muốn đảm bảo anh ta sẽ không bao giờ quay lại nhà họ Mộc quấy phá nữa." Ngón tay Mộc Chấn Hoa khẽ run lên khi nhìn Mộc Dung: "Nhất định phải làm như vậy sao?

Có phải là quá đáng lắm không?" "Bắt buộc phải như vậy, cũng chỉ có thể như vậy.

Đây là sự nhượng bộ lớn nhất của tôi, không có thương lượng." Lập trường của Mộc Dung rất kiên định.

Mộc Chấn Hoa biết tính khí của anh, tuy rằng không vui vẻ gì khi thấy kết quả này, nhưng vẫn đồng ý: "Được, chuyện này ta sẽ nói chuyện đàng hoàng với Mộc Hoa, con khoan hãy hành động vội." "Ngày mai tôi muốn có câu trả lời." "Con gấp cái gì?" "Tôi rất gấp, tôi gấp trở về thành phố A." Nghe vậy, Mộc Chấn Hoa nổi nóng, tức giận trừng mắt nhìn anh: "Sao con vẫn còn giữ cái tâm tư đó, vậy nhà họ Mộc phải làm sao?" "Tôi không phải đã sắp xếp ổn thỏa rồi sao?

Quyền lực của tôi đã phân tán xuống dưới, bản thân tôi tự nhiên sẽ nhẹ gánh, tôi sẽ định kỳ trở về.

Sao hả, ghen tị hay đố kỵ?

Ai bảo lúc còn trẻ ông không nỡ buông quyền, trách được ai chứ?

Ông mà buông bỏ được thì ông cũng có thể chạy khắp thế giới như tôi rồi." Chứ đâu có như bây giờ, có thời gian rồi thì chân lại què, đi đâu cũng bất tiện.

Chương 1198

Mộc Chấn Hoa thật sự không tìm ra lời nào để phản bác, Mộc Dung quả thực đã sắp xếp mọi việc đâu ra đó, anh đúng là không cần lúc nào cũng phải ngồi ở nhà họ Mộc canh chừng. "Con đúng là tính toán giỏi thật." Bạn gái cũng muốn, nhà họ Mộc cũng muốn, công ty tự tay sáng lập cũng không buông, trong bốn đứa con trai này, kẻ giỏi toan tính nhất chính là nó.

Thật không biết là di truyền từ ai. "Quản gia, chúng ta đi." Ngữ khí của Mộc Chấn Hoa nghe không ra vui giận.

Quản gia mỉm cười, đẩy xe lăn đưa Mộc Chấn Hoa rời đi.

Mộc Chấn Hoa chân trước vừa đi, chân sau Mộc Tỉnh đã chạy tới.

Cậu ta giống như một con khỉ, nhảy lên nhảy xuống trước mặt Mộc Dung, hoàn toàn là bộ dạng bùng nổ, không còn chút phong độ nào, dường như thực sự bị chọc tức điên rồi. "Ca, anh trai ruột của em, em vẫn luôn coi anh là anh ruột, anh cứ thế mà tính kế em sao?

Sao anh nhẫn tâm như vậy?

Em quá thất vọng về anh, thật sự rất thất vọng." "Cho nên?

Cậu muốn đoạn tuyệt quan hệ với anh à?" Mộc Dung nói thẳng.

Mộc Tỉnh không thể tin nổi nhìn Mộc Dung: "Ca, anh đang nói cái gì vậy?" Sao cậu có thể đoạn tuyệt quan hệ với anh được chứ? "Nếu đã không có suy nghĩ đó, vậy thì ngoan ngoãn làm công cho anh, anh sẽ không bạc đãi cậu đâu." "Không muốn, em không đồng ý." "Cậu không đồng ý cũng hết cách, quyết định bổ nhiệm nhân sự sắp ban xuống rồi." "Vậy em có thể trốn." Mộc Dung nhún vai: "Được thôi, cậu có thể trốn thật xa, cùng lắm thì anh coi như không có đứa em trai này, anh bỏ tiền thuê một giám đốc chuyên nghiệp về là xong." Mộc Tỉnh thật sự sắp khóc rồi: "Ca, anh lại uy hiếp em, anh thừa biết em kính trọng và yêu quý anh bao nhiêu mà, em sẽ không đoạn tuyệt quan hệ với anh đâu." Mộc Dung vỗ vỗ vai Mộc Tỉnh, cười híp mắt nói: "Làm việc cho tốt nhé, em trai thân yêu của anh." Mộc Tỉnh hét lên rồi chạy vụt ra ngoài, trông chẳng khác gì người điên.

Lục Niệm Nhất bị dáng vẻ này của cậu chọc cười, đây đúng là một cây hài.

Mộc Dung ôm lấy Lục Niệm Nhất: "Nhất Nhất, sắp được về thành phố A rồi." "Vâng." *** Mộc Chấn Hoa đi thẳng đến chỗ ở của Mộc Hoa.

Cả căn nhà yên ắng chết chóc, căn bản không tìm thấy bóng dáng Mộc Hoa đâu.

Quản gia hỏi một người giúp việc: "Có chuyện gì vậy, Tam thiếu gia đâu?" "Từ sau khi Tam phu nhân hạ táng, Tam thiếu gia đã mấy ngày không ăn không uống, ngày nào cũng trốn trong bụi hoa ở sân sau." Quản gia đẩy Mộc Chấn Hoa ra sân sau, tìm rất lâu mới thấy Mộc Hoa.

Mộc Chấn Hoa quả thực không dám tin vào mắt mình, người trước mắt này đâu còn giống đứa con trai ý khí phong phát ngày xưa.

Râu ria xồm xoàm, thần tình tiều tụy không chịu nổi, áo sơ mi trắng nhăn nhúm, không biết đã bao nhiêu ngày không chải chuốt, ánh mắt anh ta trống rỗng nhìn về phương xa, cũng không biết rốt cuộc đang nhìn cái gì. "Tam thiếu gia, lão gia đến thăm cậu." Quản gia lên tiếng.

Mặc kệ quản gia nói gì, Mộc Hoa một chút phản ứng cũng không có, giống như tượng gỗ, bất động.

Mộc Chấn Hoa nói: "A Hoa, mẹ con không muốn nhìn thấy bộ dạng này của con nhất, bà ấy vì con mà thao tâm khổ trí cả đời, con không thể để bà ấy ra đi thanh thản sao?" Ngón tay Mộc Hoa khẽ động đậy, nhưng cả người vẫn không cho Mộc Chấn Hoa nửa điểm phản hồi.

Mộc Chấn Hoa bị chọc giận, gầm nhẹ: "Rốt cuộc con muốn thế nào?

Mảnh đất phong thủy con muốn, ta đã cho người đi lo liệu cho con rồi.

Ta vì con mà biến thành tàn phế, có phải con cũng muốn ta và mẹ con cùng chết thì con mới dễ chịu hơn một chút?

Nếu muốn thì con cứ nói thẳng, Mộc Chấn Hoa ta hiện tại cũng chẳng có gì để lưu luyến." "Ta chưa từng thấy kẻ nào không có tiền đồ như con.

Đã biết mình sai thì phải chấn chỉnh lại mà sửa đổi, con bây giờ cứ cho là để bản thân đi chết thì mẹ con cũng không sống lại được, con có biết không?" Mộc Chấn Hoa nói xong, kích động vung tay tát lên người Mộc Hoa một cái, dường như thật sự bị bộ dạng này của anh ta kích thích, trở tay lại tát thêm một cái nữa.

Quản gia thấy ông cảm xúc kích động, vội vàng giữ tay ông lại: "Lão gia, ông đừng nóng giận." Mộc Hoa u ám ngẩng đầu lên, nhìn Mộc Chấn Hoa, hung tợn nói: "Mộc Chấn Hoa, ông là người không có tư cách đánh tôi nhất." "Chỉ bằng việc tao là bố mày, tao có thể đánh mày.

Đừng tưởng ở cái chỗ này thì không cần đối mặt với cuộc sống, cái gì cần đối mặt mày vẫn phải đối mặt, nghiệp chướng mày gây ra vẫn phải do chính mày gánh vác." "Sao cũng được, tôi chính là đang đợi ngày này, cảnh sát muốn tới bắt tôi lúc nào cũng được." Mộc Hoa cười lạnh một tiếng.

Mộc Chấn Hoa bị thái độ này của anh ta chọc tức đến mức không nói nên lời.

Quản gia ấn vai ông, nói với Mộc Hoa: "Tam thiếu gia, cậu nói cái gì vậy, chuyện này lão gia đều đã dàn xếp ổn thỏa cho cậu rồi, không ai tới bắt cậu đâu, cậu tự do rồi, cậu muốn sống thế nào cũng được, đừng tự làm khổ mình nữa." Nghe vậy, Mộc Hoa ngẩng đầu nhìn thoáng qua Mộc Chấn Hoa: "Nói đi, điều kiện gì?

Ông đã đồng ý với Mộc Dung điều kiện gì?" Anh ta đấu đá với Mộc Dung bao nhiêu năm nay, anh ta quá hiểu con người đó, tuyệt đối không phải kẻ tốt bụng gì.

Anh ta bắt cóc bảo bối trong lòng Mộc Dung, không thể nào dễ dàng được tha thứ như vậy.

Mộc Chấn Hoa và Mộc Dung chắc chắn đã thực hiện giao dịch gì đó, nếu không Mộc Chấn Hoa sẽ không tới thăm anh ta.

Mộc Chấn Hoa hơi sững sờ, thật sự không ngờ đứa con này lại nhìn thấu đáo như vậy, thoáng cái đã đoán được nguyên do trong đó. "A Hoa à, thằng nhóc Mộc Dung kia không chịu nhượng bộ, đây đã là kết quả ta phải hạ mình cầu xin mới có được, con cũng đừng trách nó, hiện tại nó là chủ một gia đình, mọi quyết sách đều phải xuất phát từ đại cục..." Mộc Chấn Hoa còn chưa nói xong, Mộc Hoa đã mất kiên nhẫn cắt ngang: "Nó muốn thu hồi cổ phần trong tay tôi, để tôi triệt để rời khỏi nhà họ Mộc chứ gì." Mộc Chấn Hoa khẽ gật đầu: "Ừ." "Rời thì rời, tôi cũng chẳng muốn ở lại cái nhà này nữa." Mộc Hoa dứt khoát đáp ứng.

Mẹ đã đi rồi, anh ta không còn nhà nữa, ở lại nơi này cũng chẳng có ý nghĩa gì, chỉ thêm tức cảnh sinh tình, vốn dĩ anh ta cũng định đi.

Anh ta thật sự hối hận rồi, nếu biết lần này sẽ đánh đổi bằng tính mạng của mẹ, anh ta vô luận thế nào cũng sẽ không làm vậy.

Mẹ không chỉ một lần khuyên anh ta, nói là cùng nhau rời khỏi nhà họ Mộc, nhưng lúc đó anh ta đang nghĩ cái gì, tại sao cứ mãi không buông bỏ được.

Hiện tại nghĩ lại, cho dù để anh ta có được cả cái nhà họ Mộc thì có ý nghĩa gì chứ?

Anh ta về nhà e là ngay cả một câu hỏi han dịu dàng cũng không có, cũng chẳng có ai cả ngày lo toan những món ăn anh ta thích nhất. "A Hoa, cho dù con rời khỏi nhà họ Mộc, con vẫn là con trai của Mộc Chấn Hoa ta, điểm này vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Nhà họ Mộc không liên quan đến con, nhưng Mộc Chấn Hoa ta có liên quan đến con.

Ta biết con là người có bản lĩnh, mấy năm nay ta tích cóp được không ít tiền, cũng có không ít tài sản riêng, ta cầm trong tay cũng chẳng dùng làm gì, ta sẽ bảo quản gia sửa soạn lại toàn bộ giao cho con, con có thể cầm đi khởi nghiệp hoặc là đầu tư, thế nào cũng được." "Sau này con bất kể đi đến đâu, chỉ cần có nhu cầu, tùy thời có thể gọi điện thoại cho ba, cái gì ba giúp được nhất định sẽ giúp." "Không cần, tôi không cần sự bố thí của ông." Mí mắt Mộc Hoa khẽ giật, quả quyết từ chối. "Đây không tính là bố thí, đây là tài trợ tình thương của ba dành cho con.

Xã hội bây giờ áp lực cạnh tranh lớn như vậy, bất kể là con trai nhà ai ra ngoài xông pha, làm cha mẹ chỉ cần có năng lực đều sẽ cung cấp sự giúp đỡ nhất định.

Chương 1199

Mà ta vừa khéo thuộc loại cha mẹ có năng lực đó, con đừng có bất cứ gánh nặng tâm lý nào, những thứ này đều là thứ con xứng đáng được nhận." Trong lòng Mộc Hoa có vài phần xúc động, nhưng tất cả những thứ này đến quá muộn rồi, hiện tại anh ta đã không cần phần tình thương của cha muộn màng này nữa. "Bây giờ không cần nữa, Mộc Hoa tôi có thể tự nuôi sống chính mình." "Tam thiếu gia, đây là một tấm lòng của lão gia, tuyệt đối không có ý coi thường cậu đâu." Quản gia khuyên nhủ. "Ông ta muốn bày tỏ tâm ý để lương tâm dễ chịu thì tôi nhất định phải nhận sao?

Tôi cứ không nhận đấy.

Mộc Chấn Hoa, cả đời này ông đừng hòng yên lòng, tôi muốn ông lúc nào cũng phải nhớ kỹ, đời này ông đã cô phụ một người phụ nữ tên là Phương Khả, còn có con trai của ông, nó ngay cả họ Mộc cũng không xứng sở hữu, tất cả những điều này đều là do nguyên nhân của ông." Mộc Chấn Hoa khẽ thở dài, xem ra ông vẫn chưa đủ hiểu đứa con trai này, ông tưởng nó sẽ vui vẻ chấp nhận tất cả những gì ông cho, không ngờ nó từ chối dứt khoát như vậy.

Ông nắm quyền ở nhà họ Mộc mấy chục năm, quỹ đen của ông không phải là con số nhỏ.

Đứa nhỏ này, nói không cần là không cần. "Còn nữa, ông chuyển lời giúp tôi tới Mộc Dung, nhà họ Mộc là tôi tự mình từ bỏ, là tôi tự mình không cần nữa.

Tôi sẽ rời khỏi Singapore, tránh xa nó thật xa.

Từ hôm nay trở đi, tôi và nhà họ Mộc không còn quan hệ một xu một cắc nào.

Sau này tôi tên là Phương Hoa, đời này tôi nhất định sẽ dựa vào nỗ lực của chính mình để làm nên chuyện." Mộc Hoa nói xong liền đứng dậy, nhưng có lẽ do duy trì một tư thế quá lâu nên nhất thời đứng không vững.

Mộc Chấn Hoa vội vàng đưa tay đỡ anh ta một cái, lại bị anh ta vô tình hất ra.

Ánh mặt trời rực rỡ, Mộc Hoa chỉ cảm thấy mắt mở không lên, anh ta đưa tay che mắt, sải bước đi về phía trước.

Mộc Chấn Hoa nhìn bóng lưng anh ta, chỉ thấy ngực hơi nghẹn lại, lại có một người muốn rời bỏ ông, người bên cạnh ông lại thiếu đi một người.

Về sau, người có thể nói chuyện bên cạnh ông e rằng sẽ ngày càng ít. "Lão gia, Tam thiếu gia tự mình khẳng định sẽ thành công, chúng ta phải tin tưởng cậu ấy." Quản gia tưởng Mộc Chấn Hoa lo lắng Mộc Hoa một mình bôn ba bên ngoài nên an ủi.

Mộc Chấn Hoa không lên tiếng, ông chỉ lẳng lặng nhìn về phía không xa mà ngẩn người. *** Ba ngày sau.

Mộc Dung nhận được tin Mộc Hoa đã triệt để rời khỏi Singapore.

Mấy xí nghiệp nhỏ anh ta tự đầu tư ở Singapore cũng đã sang tay, đổi thành tiền mặt.

Đồ đạc của nhà họ Mộc anh ta không mang theo thứ gì, chỉ mang theo một ít ảnh chụp của anh ta và Phương Khả, coi như đi rất sạch sẽ gọn gàng.

Cô còn đang suy nghĩ thì mẹ Cận đã gọi Lục Tử Mặc vào trong: “Tử Mặc, đến nhà rồi, vào đi cháu.” Trần Lê nói: "Có lẽ cái chết của mẹ anh ta đã khiến anh ta đại triệt đại ngộ.

Nghe nói lão gia muốn đem toàn bộ tài sản tư nhân dưới danh nghĩa giao cho anh ta, anh ta đều quả quyết từ chối." Ánh mắt Mộc Dung khẽ dao động, có chút nghiền ngẫm nói: "Ông già hào phóng từ bao giờ thế, vậy mà nỡ dâng hiến tài sản riêng của mình, chỗ đó cũng không ít đâu." "Chắc là cũng nghĩ thông suốt rồi, hiện giờ tuy ông ấy đã lui về tuyến sau, nhưng vẫn đại quản sự vụ trong gia tộc, có đầy chỗ để kiếm tiền, quả thực không cần thiết cứ giữ khư khư thứ trong tay.

Anh và Tứ thiếu gia ông ấy đều không cần lo lắng, còn đứa con của Mộc Lăng thì ông ấy đã hoàn toàn từ bỏ rồi, từ sau khi vào tù ông ấy chưa từng đi thăm lần nào, duy nhất có thể lo lắng cũng chỉ còn một mình Mộc Hoa thôi." "Ông ta mà sớm có giác ngộ như vậy thì sự việc tuyệt đối sẽ không phát triển thành bộ dạng như bây giờ.

Đúng rồi, chuyện tai nạn xe của Nhất Nhất bọn họ đã điều tra rõ chưa?

Rốt cuộc là ai chỉ đạo?" "Liêu Bích đã khai rồi, là bà ta cho người làm." "Quả nhiên là bà ta, tôi biết ngay tuyệt đối không thoát khỏi can hệ với bà ta.

Được rồi, đi đặt vé máy bay đi, đến lúc trở về rồi." Nét cười trên mặt Trần Lê không giấu được, giọng nói lanh lảnh: "Vâng thưa thiếu gia, tôi đi ngay đây." Mộc Dung cạn lời: "Có thể đừng cười lộ liễu thế được không?" Quá nhấp nhổm rồi, chẳng quen chút nào.

Trần Lê lại hắc hắc cười, quay đầu nói: "Cái này hoàn toàn không khống chế được nha thiếu gia." Vừa nghĩ đến việc sắp được gặp Tiểu Thi Vũ của anh ta, đương nhiên anh ta phải cười rồi.

Trên mặt Mộc Dung cũng lộ ra một tia cười, cuối cùng cũng giải quyết xong chuyện của nhà họ Mộc, cũng coi như giải quyết được một chuyện lớn trong lòng.

Kết quả lần này tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của anh, không đi đến bước đường tồi tệ nhất.

Ngày hôm sau, cả đoàn người rời đi, ai cũng không báo cho Mộc Tỉnh.

Lúc sắp qua cửa kiểm tra an ninh, Mộc Tỉnh thở hồng hộc đuổi tới, gào to về phía Mộc Dung: "Mộc Dung, cái đồ vương bát đản này, em nhất định sẽ làm Mộc thị gà bay chó sủa, em nhất định sẽ quấy cho nhà họ Mộc thành vũng nước đục.

Cái chức gia chủ kiêm chủ tịch hội đồng quản trị này của anh đừng hòng nằm ngủ cũng tăng giá trị con người, em sẽ khiến anh chỉ còn cái danh hão mà thôi." Quá đáng lắm rồi, ném sự việc cho cậu thì thôi đi, ngay cả lúc đi cũng không thông báo một tiếng.

Lần này cậu thật sự lỗ to rồi, bán cả đời mình vào đó.

Bàn tay to của Mộc Dung ôm eo Lục Niệm Nhất không buông, anh quay đầu nhếch môi vui vẻ về phía Mộc Tỉnh: "Tùy đại gia cậu, thích làm thế nào thì làm." Mộc Tỉnh chỉ cảm thấy tức đau cả dạ dày: "Mộc Dung, anh đúng là đồ lòng dạ đen tối, em cá một gói cay, nhạc phụ đại nhân tương lai của anh nhất định sẽ không dễ dàng tha cho anh đâu." "Vẫn tốt hơn đồ cẩu độc thân như cậu, loại người như cậu không thể nào thấu hiểu được cảm giác gánh nặng ngọt ngào như anh đâu?" Nói xong, Mộc Dung vẫy vẫy tay tỏ vẻ không quan tâm, ôm Lục Niệm Nhất đi vào trong.

Câu nói này đúng là xát muối vào tim.

Mộc Tỉnh tức đến phát điên, nhảy dựng lên tại chỗ mấy cái.

Lục Niệm Nhất buồn cười lắc đầu, thầm dành cho Mộc Tỉnh một giọt nước mắt đồng cảm.

Lục Niệm Nhất lên máy bay là ngủ, cả người đều được ấn vào trong lòng Mộc Dung.

Đóa Đóa thì cầm một quyển sách, không biết đang xem cái gì, miệng cứ cười toe toét, tinh lực rất tốt, dường như chẳng có chút cảm giác mệt mỏi nào.

Sau mấy tiếng bay, máy bay cuối cùng cũng hạ cánh xuống sân bay quốc tế thành phố A.

Nhìn bầu trời đã lâu không gặp, khóe môi Lục Niệm Nhất nở một nụ cười thật tươi, tuy rằng rời đi không bao lâu, nhưng lại nhớ mảnh đất này da diết.

Vừa mở máy, điện thoại của ba cô đã gọi tới: "Niệm Niệm, đưa Đóa Đóa về nhà ăn cơm, đã chuẩn bị mấy món con thích nhất rồi." "Ba yêu quý của con, ba thật sự quá hoàn hảo, con thèm chết đi được." "Vậy thì mau về đi, đừng để mọi người đợi con quá lâu, trưa nay mẹ con ăn uống không ngon miệng lắm." "Biết rồi, biết rồi, trong lòng trong mắt ba chỉ có mẹ con, mẹ con mới một bữa ăn không ngon là ba đã lải nhải mãi.

Con cả một thời gian dài không được ăn ngon rồi, ba lại chẳng thể hiện chút quan tâm nào, còn uy hiếp con không được đến muộn." "Vợ mình không thương chẳng lẽ để người khác thương à?

Con có thể giống như mẹ con gọi dạ bảo vâng với ta không?

Con không làm được, tự nhiên ta phải đối xử khác biệt rồi." Lục Sâm hừ lạnh một tiếng, sau đó trực tiếp cúp điện thoại.

Chương 1200

Lục Niệm Nhất cạn lời, lại bắt đầu giở chứng rồi, ông bố này của bọn cô đúng là càng sống càng trẻ lại, ba ngày hai bữa lại phải ghen tuông.

Cúp điện thoại, Lục Niệm Nhất phát hiện Mộc Dung cứ nhìn chằm chằm vào mình, ánh mắt đó khiến cô cảm thấy có vài phần mạc danh kỳ diệu.

Cô nhìn anh một cái, không hiểu.

Toàn thân đều là vui sướng, đâu có tâm tình đi nghiên cứu mấy thứ này, cô nói với Đóa Đóa: "Đóa Đóa, chú út em bảo em về nhà ăn cơm." Đóa Đóa đang chat Wechat, ngẩng đầu lên: "Chị, em không về đâu, Diệp Mộ sắp tới đón em đi ăn tiệc lớn rồi." "Tay nghề của bác cả mà em còn không yên tâm sao?

Gọi Diệp Mộ cùng tới nhà chị, chẳng qua chỉ là thêm đôi đũa thôi mà." "Vậy cũng được, buổi trưa đến chỗ chú út ăn chực, buổi tối lại đi trấn lột Diệp Mộ một bữa, ngày mai lại đi thỉnh an ông bà ngoại, ăn chực ông bà một bữa cho đã, hoàn hảo." Đóa Đóa hớn hở nói, vừa nói vừa khoác tay Lục Niệm Nhất.

Hai cô nương cao cao hứng hứng đi về phía trước, ngó lơ Mộc Dung triệt để.

Trần Lê lén nhìn Mộc Dung một cái, chậc chậc, mặt mũi thiếu gia nhà mình đen như Bao Công rồi.

Cũng khó trách, đổi lại là anh ta thì cũng sẽ tức giận thôi.

Hình như thiếu gia nhà mình chưa từng được đến nhà chủ tịch Lục ăn cơm, lần trước đến cầu hôn còn bị đuổi ra ngoài.

Tiểu Thi Vũ nhà anh ta cũng giống anh ta, là trẻ mồ côi, chỉ cần hai người họ vừa mắt nhau thì sau này sẽ không tồn tại vấn đề như vậy.

Mộc Dung một đường trầm mặc, còn cố ý tụt lại phía sau, kéo giãn một khoảng cách với Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa.

Dần dần, Lục Niệm Nhất rốt cuộc cũng nhận ra vài phần không đúng, quay đầu lại liền thấy bộ dạng ủ rũ cụp đuôi của Mộc Dung.

Đóa Đóa chọc chọc cánh tay Lục Niệm Nhất: "Anh Mộc Đầu sao vậy, suốt cả đường chẳng thấy nói năng gì." Lục Niệm Nhất nhướng mày: "Chị đâu biết anh ấy bị làm sao." Ở giao lộ, Diệp Mộ hạ cửa kính xe xuống, vẫy tay với bọn họ: "Đóa Đóa, chị Niệm Nhất, em ở đây." "Diệp Mộ, cậu là trẻ vị thành niên mà thi được bằng lái sao?" "Chị, em chỉ còn thiếu một tí tẹo nữa là thành niên rồi, chị cứ mắt nhắm mắt mở cho qua đi." Đóa Đóa cũng vỗ vỗ vai Diệp Mộ: "Cậu lấy được bằng lái thật à?" Diệp Mộ gật gật đầu, giải thích: "Ba tớ giúp tớ một chút." Diệp Tử Hạo chào hỏi người ta một tiếng, với tư cách là Nhị công tử của tập đoàn Diệp thị, chuyện thi cái bằng lái đơn giản là quá dễ dàng. "Diệp Mộ, cậu một chút uy tín cũng không có, không phải đã nói cùng nhau thi bằng lái sao, sao cậu chẳng đợi tớ gì cả." Đóa Đóa nhảy cẫng lên, chống cái eo thon nhỏ nói.

Lan Hành Chi trước nay luôn dung túng Đóa Đóa, năm mười ba tuổi Đóa Đóa đã biết lái xe rồi, nhưng vì vấn đề tuổi tác nên mãi không có bằng lái, cũng không thể quanh minh chính đại lái xe ra đường, cô bé đã uất ức mấy năm rồi. "Tớ là nghĩ cậu sắp về rồi, tớ tự mình lái xe tới đón cậu sẽ có thành ý hơn một chút, cùng lắm thì lúc cậu học lái xe, tớ sẽ tấc bước không rời đi cùng cậu." Trên mặt Diệp Mộ luôn mang theo một nụ cười nhẹ, trông tính cách rất tốt. "Cậu nói thật chứ?" "Đương nhiên là thật." Lục Niệm Nhất nhìn sâu vào Diệp Mộ, cậu em trai này trông chẳng đơn giản chút nào, bề ngoài nhìn thì thấy Đóa Đóa cường thế, nhưng kỳ thực Đóa Đóa bị cậu ta ăn đến gắt gao.

Ba câu hai lời đã có thể giải quyết được Đóa Đóa, người như vậy thật không nhiều.

Diệp Mộ là người đầu tiên cô từng gặp.

Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa đứng đợi ở xe, nhưng cô thấy Mộc Dung cứ ung dung thong thả, một chút giác ngộ khẩn trương cũng không có.

Không thấy nhiều người đang đợi anh như vậy sao?

Lục Niệm Nhất không khỏi khẽ nhíu mày, gọi điện thoại cho Mộc Dung, điện thoại vừa thông cô đã không vui nói: "Mộc Dung, anh và Trần Lê làm sao thế?

Còn không đi nhanh lên, chỗ này không cho phép đỗ xe quá lâu, cảnh sát giao thông sắp tới đuổi rồi." "Ừ." Mộc Dung nhàn nhạt nói. "Anh không sao chứ?" Thấy tâm trạng anh sa sút như vậy, Lục Niệm Nhất cũng dịu giọng xuống. "Không sao." Lục Niệm Nhất đảo mắt, câu này tuyệt đối là nói dối, ngay cả Đóa Đóa còn nhìn ra tâm trạng anh không ổn, huống hồ là cô. "Anh nói câu này cho ma nghe ma cũng không tin." "Em có để tâm xem anh có vui hay không sao?" Mộc Dung hỏi ngược lại. "Đương nhiên, anh nói cái gì vậy, anh là bạn trai của em, em không để tâm đến cảm xúc của anh thì còn để tâm đến cảm xúc của ai." "Vậy em không có gì muốn nói với anh sao?" Mộc Dung tiếp tục hỏi.

Cô mời Đóa Đóa, mời Diệp Mộ, duy độc không mời anh, thế này là thế nào?

Anh ở trong lòng cô lại không có địa vị đến thế sao?

Lục Niệm Nhất là người tính tình nóng nảy, căn bản không biết Mộc Dung đang úp mở cái gì với mình: "Mộc Dung, rốt cuộc anh muốn làm gì?

Em không có nhiều thời gian nói nhảm với anh đâu, ba em còn đang đợi em về ăn cơm đấy." "Vậy anh phải làm sao?

Em định sắp xếp cho anh thế nào?" "Sắp xếp cho anh cái gì?" Lục Niệm Nhất cảm thấy kiên nhẫn của mình sắp bị mài mòn hết rồi.

Từ từ, về nhà ăn cơm.

Chẳng lẽ, Mộc Dung muốn cùng cô về nhà ăn cơm?

Vì cô không mời anh nên tự mình đứng đó hờn dỗi.

Không đến mức muộn tao (ngấm ngầm) như vậy chứ, người đàn ông chấp nhất lại mặt dày mày dạn thời gian trước đâu mất rồi?

Lục Niệm Nhất nén tính khí nói: "Mộc Đầu, các anh đi nhanh lên, ba em còn đang đợi mấy đứa chúng ta cùng về ăn cơm đấy, về muộn là bị mắng đó." Nghe vậy, mắt Mộc Dung sáng lên: "Ý em là, em muốn đưa anh về nhà em ăn cơm, quang minh chính đại?" Quả nhiên là vì chút chuyện nhỏ này, Lục Niệm Nhất than thở: "Đây không phải là chuyện rất hiển nhiên sao?" Nếu không muốn mời anh đi ăn cơm, cô cần gì phải đợi anh chứ?

Với tính cách thẳng thắn của cô, cô đã sớm nói rõ với anh rồi, trước đây mỗi lần đều như vậy.

Không muốn đưa anh về ăn cơm, lần nào cô cũng nói rõ trước.

Tâm trạng Mộc Dung lập tức kích động hẳn lên: "Được, anh tới ngay đây." Nói xong, anh trực tiếp kéo vali chạy vội đi, Trần Lê thì đuổi theo anh ở phía sau. "Thiếu gia, tôi không đi đâu, tôi đi với phu nhân, phu nhân biết hôm nay chúng ta về mà." "Vậy cậu tự về đi, tôi không có thời gian." Trần Lê đơn giản là cạn lời, đi gặp nhạc phụ đại nhân thì có thời gian, đối mặt với mẹ ruột mình thì không có thời gian, đúng là có vợ quên mẹ.

Nhìn cảnh tượng này, Lục Niệm Nhất vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười.

Vừa lên xe, Mộc Dung không hề cố kỵ ôm cổ Lục Niệm Nhất, hôn chụt một cái thật mạnh lên má cô. "Khụ khụ." "Khụ khụ." Diệp Mộ và Đóa Đóa đồng thời ho khan thành tiếng, Đóa Đóa trực tiếp xoay hướng gương chiếu hậu, sau đó nói: "Cứ lờ sự tồn tại của bọn em đi, hai người cứ tự nhiên." Lục Niệm Nhất đỏ mặt đẩy anh ra, hạ thấp giọng nói: "Mộc Đầu, anh thành thật một chút cho em." "Em yên tâm đi, trước mặt nhạc phụ đại nhân anh nhất định sẽ thành thật." Anh nhớ kỹ lời cô nói lắm chứ, trước mặt nhạc phụ đại nhân, nhất định phải giữ khoảng cách với cô một chút, đừng để nhạc phụ đại nhân ghen, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Anh nhớ rõ lắm.

Mộc Dung cứ nhìn chằm chằm Lục Niệm Nhất, Lục Niệm Nhất thật sự chịu không nổi, giữa đường đẩy mặt anh mấy cái, nhưng không có tác dụng, anh vẫn luôn nhìn cô với khóe miệng mỉm cười.

Chương 1201

Lúc đến nhà, Mộc Dung có chút th thấp thỏm đi theo sau lưng Lục Niệm Nhất, bộ dạng đó sống động y như nàng dâu xấu xí lần đầu về ra mắt bố mẹ chồng. "Mộc Dung, anh bình thường một chút là được rồi, không cần căng thẳng đâu." "Anh không có căng thẳng mà." Ngữ khí Mộc Dung coi như trấn định.

Lục Niệm Nhất thấy anh như vậy cũng không quản anh nữa.

Người mở cửa là Lục Tử Mặc, hôm nay anh mặc một bộ đồ ở nhà, trông có vài phần lười biếng, khi nhìn thấy Lục Niệm Nhất, khóe miệng anh khẽ nhếch lên, đó là biểu hiện vui vẻ của anh.

Lục Niệm Nhất trực tiếp nhào tới, một chút cũng không rụt rè ôm chặt lấy anh: "Anh hai yêu quý của em, em nhớ anh chết đi được, cho em ôm một cái nào." Mộc Dung nhìn đôi tay nhỏ bé mềm mại không xương của Lục Niệm Nhất vòng qua cổ Lục Tử Mặc, khóe mắt giật giật dữ dội, trong lòng cũng rất không thoải mái.

Cô nhóc này khi nhìn thấy anh chưa bao giờ nhiệt tình như thế.

Người so với người, tức chết người mà.

May mà đây là anh vợ tương lai của mình, chứ không phải tình địch.

Lục Tử Mặc trước nay không giỏi biểu đạt cảm xúc, anh chỉ nhẹ nhàng vỗ lưng Lục Niệm Nhất, sắc mặt ôn nhu.

Vừa ngước mắt lên đã thấy Mộc Dung cứ nhìn chằm chằm mình, ánh mắt chẳng thân thiện chút nào, anh khẽ nhíu mày, lạnh lùng nói: "Nhìn cái gì mà nhìn?" Trên mặt Mộc Dung thoáng qua tia xấu hổ, nhất thời thật sự không biết giải thích thế nào, khựng lại vài giây mới nói: "Anh đừng đa tâm, tôi không có ý gì khác." Lục Tử Mặc lại hừ lạnh một tiếng.

Đóa Đóa phì cười, nói với Lục Tử Mặc: "Anh Tử Mặc, anh đừng có cản đường bọn em chứ, cho bọn em vào đi nha, anh và chị em muốn ôm, muốn hôn thì phiền đổi chỗ khác." Bọn họ còn chơi trò hôn hít?

Trong chốc lát, sắc mặt Mộc Dung lại biến đổi, quan hệ của cặp anh em này vị chi là quá tốt rồi?

Tuy là sinh đôi, nhưng cái gì cần chú ý vẫn phải chú ý chứ, chuyện hôn hít như vậy thì quá phận rồi.

Lát nữa anh nhất định phải nói chuyện đàng hoàng với Lục Niệm Nhất, sau này không cho phép như vậy nữa, anh ghen.

Lục Niệm Nhất đâu không biết mấy cái ruột gan xấu xa của Đóa Đóa, vỗ một cái vào trán cô bé: "Đừng có nói hươu nói vượn." Đóa Đóa đáng yêu lè lưỡi, khoác tay Diệp Mộ đi vào trước.

Lục Niệm Nhất cũng gọi Mộc Dung: "Mộc Đầu, mau vào đi." Mộc Dung cười: "Được." Trong bếp, Mạc Noãn kỳ thực vẫn luôn nhìn ra ngoài, lúc thấy Mộc Dung, bà bĩu môi với Lục Sâm, làm sao bây giờ?

Cược thua rồi. "Đúng là không có lần nào thắng được anh." Nói thật lòng, tâm trạng Lục Sâm lúc này thật sự vừa chua vừa sướng, lần này kỳ thực ông thật sự không hề muốn thắng chút nào. "Sao anh biết Niệm Niệm sẽ dẫn Mộc Dung tới?" "Dùng ngón chân nghĩ cũng biết, con bé đó là đứa tính tình mềm lòng, Mộc Dung mài mòn lâu như vậy, lần này bọn nó lại cùng trải qua một số chuyện ở Singapore, tình cảm đã sớm nóng lên rồi, Lục Niệm Nhất đã không còn là người lúc trước nữa." "Bà xã, tối nay tùy em xử lý." Mặt Mạc Noãn đỏ lên, đương nhiên biết ông có ý gì: "Lão lưu manh, đã có tuổi rồi anh không thể nghĩ chút chuyện khác sao?

Suốt ngày nghĩ mấy chuyện linh tinh này." Sẽ không chán sao?

Thời gian trôi nhanh như bóng câu qua cửa sổ, bà đến giờ vẫn còn nhớ lúc hai người đi đăng ký kết hôn, ông ở chuyện đó vẫn luôn thích lăn qua lộn lại.

Giờ con gái đều đã dẫn bạn trai về nhà rồi, ông vẫn thích lăn lộn, bao nhiêu năm rồi cũng không biết dừng. "Bị con gái bỏ rơi rồi, thì chỉ có thể đòi lại trên người em thôi, ai bảo em sinh ra một cô tình nhân nhỏ không làm anh bớt lo chứ.

Hơn nữa, Noãn Noãn nhà chúng ta vẫn phong hoa tuyệt đại, làm sao mà chán được." "Hóa ra em lại thành đối tượng bị trừng phạt à, bây giờ biết trách em rồi, mấy năm nay là ai mỗi ngày vui vẻ như bắt được vàng, bây giờ biết hối hận rồi." Mạc Noãn cạn lời, người đàn ông này vì có con gái, cả ngày cứ đi khoe khoang trước mặt Diệp Tử Hạo và Bùi Lệ Hành.

Lục Sâm ôm Mạc Noãn: "Bây giờ cảm thấy sinh con trai cũng khá tốt, sau này trực tiếp lừa con gái nhà người ta nuôi lớn về, anh đều đã thay Tử Mặc nhắm được một cô bé rồi, hôm nào giới thiệu cho em biết, tuyệt đối là kiểu em thích." "Người anh giới thiệu Tử Mặc chưa chắc đã thích, anh đừng có xem vào lung tung, em không muốn nó lại chịu tình thương thêm lần nữa, nhỡ đâu sau này nó chai sạn với tình cảm thì làm sao?" "Anh chỉ giới thiệu thôi, tiếp nhận hay không anh cũng đâu quyết định được, chẳng lẽ anh còn có thể ép buộc nó yêu đương với người ta được à." Mạc Noãn giơ tay đấm mạnh vào người Lục Sâm mấy cái.

Cô cảm thấy anh càng lớn tuổi thì nói năng càng bạo dạn, mức độ càng ngày càng lớn.

Cũng không nghĩ xem bên ngoài có bao nhiêu con cháu, lỡ bị nghe thấy thì xấu hổ biết bao nhiêu. "Anh không thể hàm súc một chút sao?

Nói chuyện cứ phải huỵch toẹt ra như thế." "Đối diện với vợ mình thì cần gì phải hàm súc." "Bố, mẹ, hai người nói chuyện gì trong bếp thế, ăn cơm được chưa ạ?

Bảo bối của hai người đói chết rồi." Giọng Lục Niệm Nhất từ phòng khách vọng vào.

Mạc Noãn đáp lại: "Xong ngay đây." Trên bàn ăn, Mộc Dung lúc nào cũng thấy sống lưng lạnh toát.

Với bầu không khí này, cho dù có thịt rồng bày ra trước mặt, anh cũng nuốt không trôi.

Trời sinh có một cô nàng ham ăn nào đó chỉ lo cắm cúi ăn, Đóa Đóa cũng ăn uống nhiệt tình, hai đứa con gái chẳng giữ chút hình tượng thục nữ nào.

Vừa ăn vừa giao lưu: "Chị, chị mau ăn món cá chú Út làm đi, ngon thực sự luôn, đã lâu lắm rồi em không được ăn cá ngon thế này." "Cái bụng cá này cũng ngon lắm, em nếm thử xem." Đóa Đóa híp mắt thỏa mãn: "Quả nhiên vẫn là chú Út tốt nhất.

Ừm ừm, thịt bò này cũng ngon, vừa dai vừa không bị bở." "Ô ô, còn có món tôm hùm đất cay mình thích nhất nữa chứ.

Đời người sống trên thế gian này, có một ông bố như vậy quả thực là hoàn mỹ đến không thể hoàn mỹ hơn." Lục Niệm Nhất liên tục tâng bốc Lục Sâm.

Ngược lại là Diệp Mộ, cậu ấy cứ như công tử quý tộc bẩm sinh, động tác chậm rãi từ tốn, giống như đồ trưng bày trong viện bảo tàng nghệ thuật vậy, đẹp đến mức khó tin.

Cuối cùng, có hai người không nhịn được phải lên tiếng.

Đó là Lục Sâm và Lục Tử Mặc, hai người ngữ điệu nhất quán, khẩu khí cũng giống nhau đến kỳ lạ, mang theo ý vị nghiến răng nghiến lợi: "Mộc Dung, cậu có phải đã ngược đãi bọn nó không?" Tay cầm đũa của Mộc Dung run lên một cái, đón nhận ánh mắt bức người của bố vợ tương lai và anh vợ tương lai, hoảng loạn giải thích: "Hai người hiểu lầm rồi, không có chuyện đó đâu, cháu ngược đãi chính mình cũng không thể nào ngược đãi cô ấy." "Vậy sao để bọn nó trông như hai đứa ăn mày thế kia?" Lục Sâm chất vấn. "Đây là mặt thô lỗ nhất của nó đấy, hai thục nữ nhà ta bị cậu hủy hoại rồi." Đôi mắt đen láy của Lục Tử Mặc cũng nhìn chằm chằm Mộc Dung, như muốn chọc thủng một lỗ trên người anh.

Cô em gái mà anh nâng niu trong lòng bàn tay, tuyệt đối không cho phép người khác bắt nạt dù chỉ một chút.

Nghe vậy, Đóa Đóa suýt chút nữa thì phun cơm.

Cô bé chưa bao giờ là thục nữ có được không?

Bản lĩnh nói hươu nói vượn của anh Tử Mặc đúng là tuyệt đỉnh.

Lục Niệm Nhất đại khái đã hiểu ra vấn đề, đảo mắt một vòng, sau đó quả quyết húp canh ăn rau.

Lúc này mà cô dám lên tiếng thì kết cục của Mộc Dung chắc chắn sẽ còn thảm hơn.

Chương 1202

"Bác trai, thật sự không có đâu ạ.

Chắc là do khẩu vị bên nhà cháu họ ăn không quen lắm, xa nhà quá lâu nên nhớ hương vị quê nhà thôi.

Có câu nói thế này, hương vị quê hương trong lòng mỗi người mãi mãi là ngon nhất." Mộc Dung giải thích. "Biết người khác sẽ nhớ quê hương mà còn bắt người ta đi lâu như vậy?

Cậu có nghĩ đến cảm nhận của con bé không?

Có nghĩ đến cảm nhận của chúng tôi không?" Lục Tử Mặc không hề khách khí chỉ trích.

Bố con nhà họ Lục căn bản không cần tập dượt, những lúc thế này phối hợp vô cùng ăn ý.

Rõ ràng là do nha đầu Lục Niệm Nhất kia tự mình muốn đi, anh có cản thế nào cũng không được.

Nhưng những lời này, Mộc Dung tuyệt đối sẽ không nói ra.

Anh coi như đã hiểu rồi, đây là một màn kịch "tính sổ sau". "Tử Mặc." "Gọi tôi là Lục Tử Mặc, tôi không quen người lạ gọi tôi thân thiết như thế." Khóe miệng Mộc Dung giật giật.

Anh biết kiểu mồm mép tép nhảy, qua loa cho xong chuyện sẽ không có tác dụng, anh nhất định phải đưa ra chút thành ý.

Thế là, Mộc Dung cẩn thận cười làm lành: "Vâng vâng vâng, sau này tôi nhất định sẽ suy nghĩ đến cảm nhận của Nhất Nhất." "Gọi là Lục Niệm Nhất." Lục Tử Mặc sửa lại. "Đây là lần cuối cùng, sau này chuyện liên quan đến Lục Niệm Nhất, tôi đều sẽ báo cáo với hai người, tuyệt đối không giấu giếm." "Tôi không muốn nhìn thấy bộ dạng này của Lục Niệm Nhất nữa." Lục Tử Mặc nói rất nghiêm túc. "Bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ đi đăng ký một lớp học nấu ăn, khổ tâm nghiên cứu trù nghệ.

Nếu bác trai và Tử...

à Lục Tử Mặc có thể dạy tôi vài chiêu thì tốt quá, tôi nhất định sẽ hư tâm học hỏi." Lục Niệm Nhất liếc nhìn Lục Tử Mặc, chỉ thấy anh khí định thần nhàn, chẳng có chút ý tứ xấu hổ nào.

Cô cũng thấy đỏ mặt thay cho anh, người mười ngón tay không dính nước xuân trong nhà này chính là anh ấy, chính là một kẻ mù tịt về nấu nướng, không biết lại còn không chịu học, còn kém xa cả Mộc Dung.

Lúc này, Lục Niệm Nhất cũng sẽ không vạch trần anh.

Lục Sâm không lên tiếng, Mộc Dung lập tức nói: "Cháu biết bác trai là người bận rộn, không sao đâu ạ, cháu sẽ ghi nhớ kỹ khẩu vị của Nhất Nhất, sau đó mời một đầu bếp giỏi dạy cháu." "Nhớ kỹ đấy, nấu nướng chỉ là ải thứ nhất thôi.

Bao giờ đạt đến trình độ của tôi thì lúc đó chúng ta mới bàn đến ải thứ hai." "A?" Mộc Dung muốn khóc rồi.

Trình độ như bố vợ thì đâu phải ngày một ngày hai mà luyện ra được, thế này thì phải đợi bao nhiêu năm nữa mới cưới được nha đầu anh yêu đây. "A cái gì mà a, cảm thấy ải này quá đơn giản, muốn đổi cái khác hả?" Lục Sâm suýt chút nữa muốn đập bàn. "Không có, không có ạ, cháu nhất định sẽ luôn khắc ghi yêu cầu của bác trai đối với cháu, tranh thủ sớm ngày đạt tiêu chuẩn." Mộc Dung nói nhanh như máy, chỉ sợ Lục Sâm đổi ý, đến cơ hội vượt ải cũng không cho anh, thế mới là thất bại lớn nhất.

Mạc Noãn nhìn không nổi nữa, cảm thấy Mộc Dung cũng khá đáng thương. "Được rồi, mọi người đừng ngẩn ra đó nữa, vừa ăn vừa nói chuyện đi." *** Sau bữa tối, Đóa Đóa và Lục Niệm Nhất rửa bát trong bếp, Diệp Mộ ở phòng khách trò chuyện cùng Mạc Noãn, còn Mộc Dung thì cùng bố con nhà họ Lục đi ra ngoài.

Trong lòng Lục Niệm Nhất cứ thấp thỏm không yên, vừa dọn dẹp xong nhà bếp là chạy ngay đến ngồi cạnh Mạc Noãn, hết bóp vai lại đấm lưng. "Mẹ, mẹ có biết Mộc Dung và bố con đi đâu rồi không?" "Mẹ làm sao mà biết được, mẹ có gắn thiết bị định vị lên người họ đâu mà lúc nào cũng biết vị trí của họ." "Bố không nói với mẹ là bố định xử lý Mộc Dung thế nào ạ?" Mạc Noãn cười: "Họ muốn xử lý Mộc Dung à?

Mẹ không biết, mẹ chưa từng nghe họ nhắc đến." "Em nói này chị, chị lo xa quá rồi đấy.

Chú Út và anh Tử Mặc là người nho nhã lễ độ như vậy, còn chưa đến mức động thủ đâu, dù sao anh Mộc Đầu cũng chưa làm chuyện gì quá đáng mà." "Nhìn xem, vẫn là Đóa Đóa hiểu chuyện.

Mẹ cũng thấy hai bố con họ không đến mức ỷ đông hiếp ít đâu." Không hiểu sao Lục Niệm Nhất vẫn thấy bất an, cứ cảm thấy bố mình sẽ không vô duyên vô cớ hẹn Mộc Dung ra ngoài, rõ ràng vừa rồi trên bàn ăn không khí còn căng thẳng như vậy.

Quả nhiên, đón chào cô là một Mộc Dung mặt mũi bầm dập, cùng với khuôn mặt cười tươi roi rói đầy khí thế của bố và anh trai.

Trên người cả ba đều lấm tấm mồ hôi, nhìn qua là biết vừa trải qua vận động kịch liệt gì đó.

Hai người này thực sự quá đáng, quân tử động khẩu không động thủ, làm gì có cái lý đánh người chứ.

Lục Niệm Nhất bản năng muốn trừng mắt, nhưng khi chạm phải ánh mắt thâm trầm của bố mình, trên mặt lập tức nở nụ cười tươi như hoa: "Mộc Dung, anh làm sao thế này?

Có phải không cẩn thận bị ngã không?" Mộc Dung quả thực có khổ khó nói, anh còn chưa lên tiếng, Lục Niệm Nhất lại nói: "Khu nhà chúng ta có điểm này không tốt, đâu đâu cũng rải sỏi đá cuội, hồi nhỏ em cũng ngã mấy lần, cũng mặt mũi bầm dập thế này.

Mộc Dung à, sau này anh phải cẩn thận đấy, lúc đi đường mắt nhất định phải mở to ra." "Nhất Nhất nói đúng, sau này anh sẽ chú ý.

Chủ yếu là hơi mệt, trời lại tối, nhất thời hoa mắt." Mộc Dung coi như ngầm thừa nhận bậc thang mà Lục Niệm Nhất kê cho mình.

Khóe mắt Lục Sâm và Lục Tử Mặc giật giật, ngã trên đường sỏi mà cũng biến thành thế này được sao, sao bọn họ chưa từng biết nhỉ. "Được rồi, được rồi, thời gian không còn sớm nữa, em tiễn anh ra về nhé, kẻo lát nữa anh lại ngã." Nói xong, Lục Niệm Nhất kéo Mộc Dung đi thẳng.

Vừa đi được một đoạn, Lục Niệm Nhất liền hỏi: "Mộc Đầu, rốt cuộc bố em và anh trai đã làm gì anh?

Mọi người ra ngoài lâu như vậy rốt cuộc là đi làm gì?" "Bọn anh đi đánh bóng rổ." Đôi mắt xinh đẹp của Lục Niệm Nhất mở to: "Đánh bóng rổ?

Thế sao anh lại biến thành dạng này?

Là trình độ quá kém à?" "Nhất Nhất à, hai người họ vây công một mình anh, anh chỉ có nước chịu đòn thôi." Mộc Dung nói với vài phần ủy khuất.

Đó đâu phải là đánh bóng rổ, rõ ràng là đánh người.

Em đã bao giờ thấy đánh bóng rổ mà bóng không vào rổ, lại cứ nhắm vào người mà ném chưa?

Chương 1203

Trời sinh Lục Tử Mặc và Lục Sâm, mỗi lần ném xong còn khách sáo nói xin lỗi, giải thích là kỹ thuật không cao, không nắm vững phương hướng bóng.

Anh biết thừa, hai người họ đều là cao thủ, bản lĩnh khống chế bóng cực lớn, ném người nào chuẩn người nấy.

Quan trọng nhất là họ phối hợp với nhau cực kỳ ăn ý.

Bố vợ tương lai rất trâu bò, có tuổi rồi mà thể lực chẳng khác gì hai thanh niên bọn anh, chạy không biết mệt.

Anh còn làm được gì nữa, căn bản không dám phản kháng, cùng lắm là liều mạng tranh bóng để mình không trở thành cái bia ngắm.

Mặt mũi thế này là còn nhẹ đấy, chắc là sợ làm mặt anh xấu xí quá thì không hay nên đã thủ hạ lưu tình với khuôn mặt rồi, ra tay nặng nhất là vào người anh.

Không cần nghĩ cũng biết, trên người anh chắc chắn chỗ nào cũng tím tái.

Lục Niệm Nhất vừa buồn cười vừa tức giận: "Sao họ có thể như vậy chứ, thật quá đáng, bất kể thế nào cũng không được đánh người, đây là tố chất cơ bản nhất mà." Có người nào đó đã quên mất, lúc trước nhìn thấy Đóa Đóa đánh Mộc Lăng Thị Tần, cô đã hưng phấn đến mức nào.

Mộc Dung lập tức an ủi: "Anh không sao đâu.

Nhất Nhất, em tuyệt đối đừng nói là em biết chuyện này, cũng đừng cãi nhau với bố và anh trai, chuyện này cứ cho qua đi." Anh nhận rồi. "Sao mà cho qua được, em không thể trơ mắt nhìn anh thế này, em phải nói chuyện đàng hoàng với họ.

Loại chuyện này có lần một sẽ có lần hai, kiên quyết không thể dung túng." "Nhất Nhất, đừng, ngàn vạn lần đừng.

Em mà nói thế, anh sẽ thành kẻ mách lẻo sau lưng em, thế thì trận đòn tối nay của anh coi như công cốc rồi.

Thật sự không có gì to tát đâu, lần này đã là một sự đột phá rất lớn rồi." Lục Niệm Nhất khó hiểu nhìn Mộc Dung, không biết anh nói thế là có ý gì, rõ ràng bị bắt nạt thành ra thế này. "Em xem lần trước anh bị đuổi ra khỏi cửa, lần này đã tiến bộ lớn rồi.

Anh không chỉ được ăn cơm bác trai nấu, họ còn chịu dẫn anh ra ngoài chơi, thế này đã là rất tốt rồi không phải sao?" Dẫn anh đi chơi?

Đó là cố tình chỉnh anh thì có? "Sau này tốt nhất anh đừng chơi với họ nữa, mỗi lần đều chẳng có chuyện gì tốt đẹp." Mộc Dung không dám nói với Lục Niệm Nhất là họ đã hẹn anh mỗi tuần cùng vận động một lần.

Tuy lần sau không biết là làm gì, nhưng chắc chắn chẳng phải chuyện tốt lành gì rồi. "Không sao, tình cảm đều cần bồi dưỡng mà, từ từ rồi sẽ tốt lên thôi, tối nay anh đã rất thỏa mãn rồi." Lục Niệm Nhất dở khóc dở cười: "Anh có cần dễ thỏa mãn thế không hả?

Anh là đồ khổ dâm à?" Bị đánh xong còn cười được, cũng chỉ có anh thôi. "Có em bên cạnh, anh có gì mà không thỏa mãn." Mộc Dung ôm Lục Niệm Nhất vào lòng. "Thôi được rồi, em nghe anh là được chứ gì, em sẽ không tranh luận với họ về chủ đề này." "Tuyệt đối không nhắc tới." Lục Niệm Nhất gật đầu: "Em nhịn, tuyệt đối không nhắc." "Thế mới đúng." Mộc Dung theo bản năng muốn hôn Lục Niệm Nhất một cái, nhưng vừa nghĩ đến bố vợ tương lai và ông anh vợ có thể đang nấp ở đâu đó nhìn chằm chằm, anh quả quyết dừng lại. "Được rồi, anh tự mình về cẩn thận nhé." "Biết rồi, cô thư ký nhỏ của anh, nghỉ ngơi cho khỏe, thứ hai tuần sau nhớ đến đi làm đúng giờ đấy." Lục Niệm Nhất về đến nhà thì thấy cả nhà đang nói chuyện rôm rả, cô giả vờ như không biết gì, thân mật chen vào ngồi giữa Mạc Noãn và Lục Sâm. "Bố, nhớ bố quá đi." Ánh mắt Lục Sâm có vài phần thâm sâu, chẳng lẽ thằng nhóc Mộc Dung kia chưa nói cho con bé biết sự thật? "Thật nhớ hay giả nhớ?" "Đương nhiên là nhớ thật, là chỗ này nhớ nè." Lục Niệm Nhất vỗ vỗ vào ngực mình, đối với việc dỗ dành bố mình, cô luôn có bài bản. "Mộc Dung nhà con ngã cũng thảm thật, trong nhà không phải có thuốc mỡ sao?

Sao con không bảo nó bôi một ít rồi hẵng đi?" Lục Sâm nói với ngữ khí không rõ ràng.

Lục Niệm Nhất chớp chớp mắt, bộ dạng hoàn toàn không để tâm: "Bố, anh ấy là đàn ông con trai ngã vài cái có đáng là gì, không ngại đâu ạ, qua hai ngày là khỏi thôi." Mạc Noãn và Đóa Đóa cố nén cười.

Vừa nãy Lục Sâm đã kể cho họ nghe chuyện tối nay, tuy họ cảm thấy Lục Sâm có hơi ấu trĩ, nhưng họ có thể hiểu được tâm trạng của một người làm cha.

Cũng giống như tân tân khổ khổ chăm bón một bông hoa nhỏ, một ngày nọ bị kẻ không liên quan hái mất.

Không treo kẻ đó lên đánh một trận đã là tốt lắm rồi. "Kể cũng đúng, da đàn ông trời sinh dày hơn phụ nữ, chịu đòn cũng giỏi chịu ngã cũng giỏi." Lục Sâm cười như không cười.

Tim Lục Niệm Nhất run lên một cái, câu này của bố rốt cuộc là có mấy tầng ý nghĩa, vẫn còn muốn hành hạ Mộc Dung sao? "Ha ha, đúng thế ạ." Nụ cười của Lục Niệm Nhất đã có vài phần cứng ngắc.

Cô cảm thấy không thể ngồi đây thêm nữa, nếu không bố nhất định sẽ nhìn ra. "Bố, ông cụ non đâu rồi ạ?" Lục Niệm Nhất hỏi.

Cô không thể tìm bố mình nói lý, thì tìm cái người chỉ sinh ra trước mình một phút là "ông cụ non" kia nói lý chắc được chứ hả.

Quá đáng ghét, dám bắt nạt người của cô. "Đang ở trong phòng nó đấy." "Vậy con đi tìm anh ấy.

Đóa Đóa, Diệp Mộ, hai người cứ tự nhiên nhé." Lục Niệm Nhất vừa đi đến cửa phòng Lục Tử Mặc thì nghe thấy giọng điệu có phần không vui của anh. "Sao cô phiền phức thế, hôm nay là cuối tuần, tôi ở nhà với gia đình, không có thời gian ra ngoài." "Tôi đã nói không được là không được, đừng làm phiền tôi nữa." Hình như điện thoại đã cúp.

Lục Niệm Nhất trực tiếp đẩy cửa đi vào: "Sao thế?

Có phải người phụ nữ Úy Lam kia lại đến dây dưa với anh không?" Lục Tử Mặc không trả lời mà hỏi lại: "Sao em lại vào đây?" Lục Niệm Nhất giật lấy điện thoại của Lục Tử Mặc, anh vô cùng bất lực: "Niệm Niệm, đừng quậy." "Em không quậy, em muốn xem có phải con hồ ly tinh kia lại đến quấy rối anh không." Lục Niệm Nhất nói rồi mở lịch sử cuộc gọi, thấy một người được lưu tên là "Đồ phiền phức".

Đồ phiền phức?

Nghe có vẻ giống con gái nhỉ?

Chương 1204

"Đây là Úy Lam à?" Lục Tử Mặc lắc đầu: "Không phải, đưa điện thoại cho anh." "Em mới không tin." Lục Niệm Nhất lại tìm kiếm trong danh bạ, quả nhiên tìm thấy số của Úy Lam, cô trừng mắt nhìn Lục Tử Mặc: "Em dạo này không để ý đến anh, có phải anh lại câu kết với Úy Lam rồi không?" "Lục Niệm Nhất, anh là anh trai em, em đừng dùng cái giọng điệu chất vấn đó nói chuyện với anh, sao lại gọi là câu kết chứ." "Lục Tử Mặc, anh đúng là nhớ ăn không nhớ đòn, thế mà còn lưu số cô ta, em giúp anh xóa đi, tức chết người ta mà." Lục Niệm Nhất vừa xóa, vừa âm thầm ghi nhớ số điện thoại trong lòng.

Xem ra đã đến lúc tìm Úy Lam nói chuyện một chút, để cô ta biết đến sự tồn tại của Lục Niệm Nhất cô.

Lục Tử Mặc biết em gái đang làm gì, giữa lông mày hoàn toàn bình tĩnh, cũng không ngăn cản.

Thấy cô xóa xong, anh cười nói: "Anh đã bảo anh và cô ấy không có gì rồi, thế này đã được chưa?" "Khoan đã, em xem tin nhắn của anh nữa." Vừa xem Lục Niệm Nhất lại càng lo lắng hơn, trong hộp thư đến của Lục Tử Mặc ngoại trừ mấy tin nhắn tổng đài gửi tới thì thật sự không có tin nào thừa thãi.

Cô vẫn hiểu con người Úy Lam, luôn là kiểu người khá bám người, kỹ năng quen dùng là chết bám không buông.

Lại nhắm vào ông cụ non nhà cô, chẳng lẽ không nhắn tin quấy rối mỗi ngày.

Nhìn qua là biết ông cụ non đã xóa tin nhắn cô ta gửi rồi.

Anh rõ ràng vẫn còn để tâm đến người đó.

Chuyện tình cảm này, Lục Niệm Nhất biết căn bản không thể miễn cưỡng, cô vô lực nói: "Ông cụ non, em giới thiệu bạn gái cho anh nhé, đại học em có hai cô bạn cùng phòng vẫn còn độc thân, đại học cũng chưa từng yêu đương, nhân phẩm tuyệt đối đáng tin, tốt hơn Úy Lam nhiều." "Niệm Niệm, đừng quậy, anh vẫn chưa đến mức cần bọn em giới thiệu bạn gái, phụ nữ theo đuổi sau lưng anh không thiếu." Chỉ là anh chẳng có cảm giác với ai cả, chỉ thấy phiền phức.

Đến bản thân anh cũng sắp không nhớ nổi cô ấy năm xưa nữa rồi, lấy đâu ra kiên nhẫn mà chung đụng với Úy Lam. "Được rồi, tạm thời cứ thế đi, tốt nhất anh đừng liên hệ với Úy Lam, nếu không em gặp cô ta lần nào đánh lần đó." Lục Niệm Nhất uy hiếp. "Biết rồi, em tìm anh làm gì?" Nhắc đến chuyện này Lục Niệm Nhất lại tức, cô ném điện thoại của Lục Tử Mặc lên giường, sau đó lao về phía anh, hai tay véo chặt cánh tay anh, dùng sức nhéo, hung thần ác sát nói: "Anh còn mặt mũi mà hỏi em à?

Anh đừng tưởng em không biết chút gì về chuyện các người làm, có phải các người đánh Mộc Dung rồi không?" Lục Tử Mặc nhớ lại chuyện trên sân bóng rổ, chỉ thấy tâm trạng sảng khoái cực độ, khóe miệng cũng nhếch lên: "À, hóa ra em đến nói với anh chuyện này.

Anh chỉ có thể nói cho em biết, kỹ thuật của Mộc Dung thực sự chẳng ra sao, nhìn là biết không có tế bào vận động, kém xa anh quá." Lục Niệm Nhất nhéo một cái, cảm thấy tay mình cũng mỏi nhừ, nhưng Lục Tử Mặc chẳng có phản ứng gì, đành phải buông ra.

Cũng không biết tập luyện kiểu gì mà cánh tay cứng như đá vậy. "Ông cụ non, anh bớt nói mát mẻ đi, em nói cho anh biết, anh sau này cũng phải yêu đương kết hôn sinh con, hiện tại anh đối xử với Mộc Dung thế nào, sau này em sẽ đối xử với bạn gái anh như thế, em không cho phép các người bắt nạt anh ấy." "Sẽ không đâu, cho dù em muốn, bố và mẹ cũng sẽ không để em làm thế.

Nhà chúng ta trước giờ đều trọng nữ khinh nam, không phải sao?" Lục Tử Mặc tin rằng, nếu sau này anh yêu đương, cưới vợ, tuyệt đối sẽ được gia đình cẩn thận che chở.

Thủ đoạn đối phó với Mộc Dung như thế này, tuyệt đối sẽ không lôi ra dùng.

Lục Niệm Nhất thật sự không biết phản bác thế nào: "Được lắm ông cụ non, một thời gian không gặp, khẩu tài của anh tiến bộ rồi đấy, đều biết bắt bẻ lỗi của em rồi." "Anh chỉ đang trần thuật sự thật thôi." "Nếu em thực sự muốn xử lý bạn gái anh, em có đầy cách không để phụ huynh biết, dù sao em cũng để lời nói ở đây, em nhất định sẽ trả lại gấp mười lần lên người anh, hiện tại tốt nhất anh cứ liệu hồn đấy." "Niệm Niệm, em nói với anh những thứ này chẳng có tác dụng gì đâu, bố hạ lệnh, nếu anh không làm theo thì người bị xử lý chính là anh.

Chẳng lẽ người anh trai này trong lòng em không quan trọng chút nào sao?" Lục Niệm Nhất trừng mắt nhìn Lục Tử Mặc: "Anh biết rõ còn hỏi." "Cho nên người em cần đi làm công tác tư tưởng là bố nhà mình, không phải anh." "Anh thừa biết em nói không lại bố mà." Lục Tử Mặc nhún nhún vai: "Vậy đó là chuyện của em rồi." Đúng lúc này, điện thoại Lục Tử Mặc vang lên, cả hai cùng lao vào tranh điện thoại, Lục Niệm Nhất nhanh hơn Lục Tử Mặc một bước.

Cô nhìn tên người gọi đến: Đồ phiền phức. "Nè, 'Đồ phiền phức' của anh gọi tới kìa, mau nghe điện thoại." Lục Niệm Nhất đưa điện thoại cho Lục Tử Mặc, sau đó khoanh tay, ánh mắt sáng rực nhìn anh.

Lục Tử Mặc biết, con bé sẽ không chịu ra ngoài.

Bất đắc dĩ phải nghe máy trước mặt cô: "Alo." "Lục Tử Mặc, anh là đại nam nhân, anh có thể đừng nhỏ mọn như thế được không, tôi chỉ làm phiền anh tối đa hai mươi phút thôi, anh qua đây một chút là được rồi." Mắt Lục Niệm Nhất sáng lên, đúng là một cô gái, nghe giọng nói này, ngọt ngào lại mang theo vài phần đanh đá, cảm giác rất "nice".

Ông cụ non nhà họ rất hợp với những cô gái như thế này, quá dịu dàng thì không khống chế nổi anh, quá đanh đá thì lại phản tác dụng. "Tôi đã nói tôi không có thời gian." Lục Niệm Nhất tựa đầu vào vai Lục Tử Mặc, dựng tai lên nghe xem trong điện thoại nói gì.

Lục Tử Mặc càng đẩy cô ra, cô càng hăng hái, chuyển sang vòng hai tay ôm lấy cổ anh. "Lục Tử Mặc, tôi cầu xin anh đấy, anh làm ơn làm phước đi, cuối tuần bọn tôi phải đi tổ chức hoạt động, người ta đều đi xe đạp, đây sợ là hoạt động tập thể cuối cùng của cả lớp tôi rồi, sau này mọi người mỗi người một ngả, tôi nhất định phải đi, làm ơn trả xe đạp cho tôi đi mà." "Không đi không được sao?" "Thật sự không được, Lục Tử Mặc, anh là vị tổng tài anh tuấn nhiệt tình nhất tôi từng gặp, chuyện nhỏ này anh đồng ý với tôi đi mà." Lục Tử Mặc vẫn không lên tiếng. "Hu hu, Lục tổng, tôi thực sự rất đáng thương, tôi không thể mua lại một chiếc xe đạp mới, anh biết đấy, lương tôi ít, sống những ngày thắt lưng buộc bụng mà." Lục Tử Mặc bị quấn đến hết cách: "Cái chân giò heo của cô khỏi hẳn rồi à?" Cận Ngôn sững sờ một chút mới phản ứng lại Lục Tử Mặc đang nói cái gì, tức đến suýt muốn chửi người.

Cánh tay vừa trắng vừa mềm của cô chỗ nào giống chân giò heo chứ?

Của anh mới là chân giò heo ấy!

Đương nhiên, cô không dám chửi, dù sao người ta bây giờ cũng là ông chủ lớn. "Khỏi rồi khỏi rồi, chân giò heo đã hoàn toàn xẹp xuống rồi." Cận Ngôn chu môi nói. "Vậy được, nửa tiếng nữa tôi sẽ xuất hiện ở căn hộ tôi ở." "Không phải chỗ bố mẹ anh ở, mà là căn hộ riêng của anh?" "Ừ." Lục Tử Mặc hừ lạnh một tiếng không vui. "Ở đâu vậy?" "Hồ Tuyền Thượng Cảnh, đối diện bệnh viện cộng đồng lần trước cô từng đến, cô đợi ở cổng khu nhà là được rồi, tôi sẽ không đợi cô quá một phút đâu, nếu tôi không thấy người thì xe của cô tôi vứt đi đấy." Cận Ngôn vội vàng nhảy từ trên giường xuống mặc quần áo, vừa nói chuyện vừa mặc đồ.

Từ trường cô đến chỗ đó, đi tàu điện ngầm vừa hay mất 20 phút, đi bộ thêm 10 phút, xấp xỉ là đến nơi.

Mẹ kiếp, não anh ta là máy tính à?

Cho cái thời gian cũng tính chuẩn xác như vậy. "Lục Tử Mặc, Lục tổng, thực sự quá cảm ơn anh, người anh thật sự siêu tốt luôn." Lục Tử Mặc thực sự không nghe nổi mấy lời nịnh nọt này nữa, trực tiếp tắt máy.

Cận Ngôn nghe tiếng tút tút trong điện thoại, vung nắm đấm lên trời, mắng: "Đúng là không có phong độ, không có phong độ mà, gọi điện thoại với con gái làm gì có chuyện cúp trước chứ, không đáng tin, thảo nào bị Úy Lam đá." Lục Niệm Nhất nhìn Lục Tử Mặc đầy vẻ bát quái, vừa nãy cô nghe rõ mồn một, cái "Đồ phiền phức" kia từng đến căn hộ của ông cụ non rồi.

Đây đúng là tin tức chấn động nha, cô còn rất ít khi đến căn hộ của anh.

Chẳng lẽ ông cụ non nhà họ lại tìm được ý trung nhân rồi?

Lại còn là sinh viên đại học? "Nhìn anh làm gì?" "Anh chẳng lẽ không cảm thấy nên giải thích một chút sao?

Có phải anh có bạn gái nhỏ rồi không?" "Nói hươu nói vượn, chỉ là một cục nợ anh tiện tay cứu được thôi." "Vậy sao anh lại giữ xe đạp của người ta?" "Đó là vì hôm đó cô ta ngã què tay, không đi xe được, anh chỉ đành đạp xe cô ta về nhà, bây giờ người khỏe rồi, lại muốn đi ra ngoài lượn lờ, cầu xin anh trả xe." Lục Tử Mặc nghĩ không thông cái cô tên Cận Ngôn kia sao lại ham chơi thế, chẳng yên phận chút nào. "Chậc chậc, ông cụ non, sao em nghe cứ như anh không muốn người ta đi chơi thế nhỉ, anh đang quan tâm người ta à?" "Mau ra ngoài đi, anh phải thay quần áo, hôm nay phải giải quyết cho xong cục nợ này, đỡ phải ngày nào cũng đến quấy rầy anh." Lục Niệm Nhất nhướng mày, cổ vũ: "Ra thì ra, chúc anh sớm ngày thoát khỏi cục nợ của anh." Khi Lục Niệm Nhất ra ngoài, Diệp Mộ và Đóa Đóa đã đi rồi, cô hạ thấp giọng nói: "Bố, mẹ, ông cụ non nhà mình hình như dính phải một cục nợ nào đó, là con gái đấy ạ." "Con gái thì sao chứ?" Mạc Noãn nhất thời chưa phản ứng kịp.

Chương 1205

"Mẹ, làm ơn đi, đây chính là người phụ nữ thứ hai mà ông cụ non nhà chúng ta chịu để ý đến đấy, mẹ không muốn phát biểu ý kiến gì sao?" Trừ Úy Lam ra, Cận Ngôn đúng là người phụ nữ thứ hai Lục Tử Mặc chịu tiếp xúc.

Mạc Noãn cười: "Đó đúng là chuyện tốt." "Đúng thế đúng thế, con cũng thấy giữa họ chắc chắn có chuyện, ông cụ non cố chấp như thế, phụ nữ bình thường anh ấy tuyệt đối sẽ không thèm để ý." "Vậy lần này chúng ta kiểm duyệt trước, tuyệt đối không để sự kiện Úy Lam tái diễn." Lục Niệm Nhất gật đầu như giã tỏi: "Mẹ, con cũng có ý này.

Bố, bố cũng đừng ngăn cản nữa, qua chuyện lần trước, con nghĩ ông cụ non sẽ hiểu nỗi khổ tâm của chúng ta, những lời chúng ta nói anh ấy sẽ lọt tai, anh ấy cũng nhất định sẽ để chúng ta kiểm duyệt." "Đúng đúng." Lục Sâm bất lực nhìn hai mẹ con: "Bố có nói là không cho hai mẹ con đi đâu, hai người kích động thế làm gì?" Lục Niệm Nhất làm mặt quỷ với Lục Sâm, nói giọng mát mẻ: "Bố không phải từng nói, bầu trời của con cái phải để tự chúng đi xông pha sao?

Bố không thể can thiệp, bố chỉ cần cho chúng một mái nhà ấm áp khi chúng đầu rơi máu chảy là được rồi, cũng không biết câu này là ai nói, bây giờ sao cái gì cũng thay đổi thế." "Đúng như con nói, nó đã ngã một lần rồi, lần này những lời chúng ta nói nó có thể nghe lọt tai, bố hoàn toàn không cần lo lắng sẽ ảnh hưởng đến tình cha con giữa chúng ta." Lục Tử Mặc thay quần áo, chào mọi người một tiếng rồi lái xe đến căn hộ của mình.

Tại cổng khu nhà, Cận Ngôn đã đứng đó, đầu búi củ tỏi phối với chiếc váy liền màu xanh lam đơn giản, chân đi giày trắng, trông tràn đầy hơi thở thanh xuân. "Lục tổng, tôi ở đây." Lục Tử Mặc hạ kính xe xuống: "Lên xe." "Vâng." Cận Ngôn ngồi lên xe, ríu rít nói: "Lục tổng, đêm hôm khuya khoắt tôi thực sự rất không muốn làm phiền anh đâu, nhưng đúng là không còn cách nào khác.

Tôi là bí thư chi đoàn của lớp, tôi phải phụ trách tổ chức và điều phối hoạt động, tôi không thể vì không có xe mà làm lỡ việc được.

Chỗ chúng tôi muốn đi khá xa, bảo người khác đèo tôi chút nào cũng không thực tế, tôi chỉ có thể tự lực cánh sinh." Lục Tử Mặc đau đầu day day ấn đường, đúng là vẫn nói nhiều nhảm nhí như xưa, anh có hỏi cô đâu? "Yên lặng chút đi." "Vâng." Chưa được ba giây, Cận Ngôn lại quên mất chuyện đó: "Lục tổng, thật ra tôi thấy anh cũng có thể mưu cầu phúc lợi cho nhân viên công ty, ngọn Tây Sơn mà chúng tôi muốn đi ấy, phong cảnh thực sự rất đẹp, chúng tôi định cắm trại trên đó." Tây Sơn, Lục Tử Mặc biết, phong cảnh đúng là rất đẹp, nhưng vẫn hơi xa, bọn họ đạp xe thì chắc phải mất ba tiếng. "Các cô không biết thuê xe đi à?" "Bọn tôi đều là sinh viên nghèo, bây giờ lại đang bận tìm việc, chỗ cần tiêu tiền nhiều lắm, dù sao cũng là cuối tuần, đạp xe đi cũng tiết kiệm." "Thời tiết gần đây nắng mưa thất thường, các cô còn đi Tây Sơn, đây không phải là đi tìm chết sao?" "Anh nói kiểu gì thế, chúng tôi đều tra cứu thời tiết rồi, mấy ngày tới đều không có mưa." Lục Tử Mặc không nói nữa, anh đâu ngờ lời mình nói lại linh nghiệm, "cục nợ" này suýt chút nữa thì không về được.

Cận Ngôn coi như miễn cưỡng biết được tính khí của Lục Tử Mặc, chính là cái miệng hơi thiếu đòn một chút, thực ra có thể tâm địa cũng không xấu xa đến thế. "Anh có muốn đi không?" "Không đi." Lục Tử Mặc không cần nghĩ ngợi từ chối ngay, một đám nhóc sinh viên, anh đi làm gì. "Không đi thì thôi, người ta đều dẫn theo người nhà đi đấy, tôi mà dẫn anh đi, không khéo người khác còn hiểu lầm giữa chúng ta có quan hệ bất chính gì đó." Ngữ khí Cận Ngôn có vài phần ghét bỏ, cô mới không muốn dính líu quan hệ với anh.

Lục Tử Mặc: "……" Đến gara, Lục Tử Mặc dừng xe. "Cô đợi ở đây, tôi đi lấy xe xuống cho cô." Cận Ngôn cười: "Xe ở nhà anh à?" Cô còn tưởng anh sẽ vứt bừa xe của cô ở xó xỉnh nào đó, thế mà lại để trong nhà, người cũng coi như không xấu.

Lục Tử Mặc lạnh lùng liếc cô một cái, sau đó đi vào thang máy.

Một lát sau, Lục Tử Mặc khiêng xe của cô xuống, Cận Ngôn lập tức ngồi lên đạp vài cái, vui vẻ đạp xe rời đi. "Lục tổng, cảm ơn nhé, bái bai." Lục Tử Mặc cạn lời, lắc đầu rồi cũng lên xe của mình.

Lục Niệm Nhất đang xem tivi, thấy anh bước vào thì ngạc nhiên vô cùng: "Ông cụ non, anh giải quyết cục nợ của anh nhanh thế à." "Đã bảo chỉ là trả xe cho cô ta thôi, đừng nghĩ nhiều quá, anh đi nghỉ đây." "Giải thích chính là che giấu." "Vô vị." Cuối tuần Lục Tử Mặc đều ở nhà, chủ nhật thì đến đại viện thăm ông cụ, bồi ông cụ đánh vài ván cờ.

Cuối cùng ông cụ đánh cờ rồi ngủ quên mất, trong lòng Lục Tử Mặc có chút lo lắng, dù sao tuổi tác cụ cố cũng đã cao, người già rất dễ mệt mỏi.

Bế ông cụ về phòng xong, anh lại bị bà nội Tần Tuệ kéo đi xem phim truyền hình cùng bà, vẫn là cái thể loại phim tổng tài bá đạo đó.

Đối với gu thẩm mỹ của bà nội nhà mình, anh đã quen rồi, nghe nói ba mẹ cũng là từ kiểu này mà đến với nhau, cứ hễ về đại viện là sẽ bị túm lại làm "người tiếp chuyện".

Đang xem, Tần Tuệ đột nhiên cười híp mắt hỏi: "Tử Mặc, cháu có cô bé nào mình thích chưa?" "Bà nội, tạm thời vẫn chưa ạ." "Vậy cháu phải khẩn trương lên, cụ cố cháu tuổi đã cao rồi, lần trước khám sức khỏe, bác sĩ nói các chức năng cơ thể của người già đều bắt đầu suy thoái.

Ông cụ luôn thích trẻ con, nếu có thể cảm nhận được niềm vui tứ đại đồng đường thì càng tốt biết mấy." Nhắc đến chuyện này, giọng điệu Tần Tuệ không khỏi có vài phần nghiêm túc.

Ông cụ là người Tần Tuệ khâm phục nhất đời này, mẹ chồng mất sớm, là ông cụ gánh vác trách nhiệm chủ gia đình, khiến cái nhà này đời sau tốt hơn đời trước. "Bà nội, cháu biết mà, nhưng chuyện này chẳng phải nên đi giục bác cả sao, anh ấy lớn hơn bọn cháu mấy tuổi, anh ấy nên kết hôn trước mới đúng." "Bà cũng giục rồi, nhưng cháu biết đấy, từ nhỏ nó đã chấm con bé An An, Diệp Việt cũng thích An An, chuyện này y hệt ba cháu và dượng út năm xưa, lại là một màn tình tay ba.

Nếu không xử lý cẩn thận, đến lúc đó lại khiến hai nhà khó xử." "Nhưng cháu vẫn còn nhỏ mà." "Không nhỏ nữa đâu, cháu đều 21 tuổi rồi, có thể kết hôn được rồi.

Truyền thống kết hôn muộn sinh con muộn của nhà chúng ta cần phải phá bỏ, cũng chẳng phải chuyện vẻ vang gì.

Bà nội rất coi trọng cháu, cứ bắt đầu từ cháu đi, cố lên." Tần Tuệ còn làm động tác cố lên với Lục Tử Mặc. "Bà nội, cháu biết rồi, nhưng chuyện tình cảm lại không vội được, phải xem duyên phận." Tần Tuệ thích nhất thái độ này của cháu trai nhỏ, tốt hơn nhiều so với hai đứa con bất hiếu năm xưa.

Trước đây bà cứ nhắc đến chuyện này với Lục Sâm và Lục Minh, hai người đó chỉ biết đánh trống lảng từ chối nói về chủ đề này.

Tâm tư của cháu trai nhỏ rất thật thà, lần nào cũng sẽ giải thích tử tế với bà. "Cũng đúng, cưới sai vợ tai họa ba đời, bà nội tuy là giục cháu, nhưng cũng không thể để cháu tùy tiện tìm một người rồi kết hôn, tin rằng cụ cố cháu có thể hiểu được." Chỉ riêng cô bạn gái cũ kia của nó là không lên được mặt bàn, bà có thế nào cũng sẽ không để cô ta bước vào cửa nhà họ Lục.

Tần Tuệ chuyển kênh, trên tivi đang phát tin tức, nói là ngoại ô đang có mưa lớn, đặc biệt là phía Tây Sơn, đã gây ra sạt lở đất. "Haiz, thời tiết dạo này cứ như vậy mãi, mưa lớn không ngớt, chỉ mong đừng có ai bị thương.

Khu du lịch Tây Sơn đến giờ vẫn chưa thu phí, lại là nơi đám sinh viên đại học thích đến nhất." Nghe vậy, mi tâm Lục Tử Mặc giật một cái, hình như Cận Ngôn nói là đi Tây Sơn, nói bọn họ muốn đi Tây Sơn cắm trại, sẽ không phải thật sự gặp sạt lở đất đấy chứ.

Anh đã bảo là không an toàn, cô còn nói anh miệng quạ đen.

Quả nhiên không sai, thật sự bị anh nói trúng rồi.

Tần Tuệ vừa định chuyển kênh, Lục Tử Mặc lập tức nói: "Bà nội, xem bản tin này một chút." "Hiện tại chúng tôi đã nhận được rất nhiều tin báo án, nói là có hai nhóm sinh viên đi Tây Sơn cắm trại.

Cơ quan chức năng đang tổ chức nhân viên liên quan đến giải cứu, nhưng lần sạt lở đất này đến rất hung dữ, mưa lớn vẫn đang tiếp tục, lại không biết vị trí của người bị nạn, công tác cứu viện vô cùng khó khăn.

Thưa quý vị khán giả đang xem truyền hình, nếu mọi người biết vị trí của người bị nạn, xin hãy liên hệ ngay với chúng tôi." Lục Tử Mặc đã có thể xác định, cái sao chổi kia thật sự là gặp rắc rối rồi. "Tử Mặc, sắc mặt cháu hơi tệ, có phải cháu có bạn bè đi Tây Sơn không?" Bạn bè?

Lục Tử Mặc gật gật đầu: "Coi là vậy ạ." Là kiểu bạn bè không đánh không quen. "Vậy thì nguy hiểm lắm, cháu mau gọi điện thoại hỏi thăm xem, xem tình hình thế nào rồi, tin tức nói nghe đáng sợ quá." "Vậy cháu về phòng trước, cháu gọi điện thoại hỏi xem sao." "Đi đi, đi đi." Cùng lúc đó.

Nhóm người Cận Ngôn đang bị mắc kẹt trong hang động, bọn họ đã co ro ở chỗ này một ngày một đêm rồi, bên trong chỉ có một tia sáng đèn pin yếu ớt, bên ngoài sấm chớp mưa bão liên miên không dứt, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt chửng cái hang núi nhỏ bé này. "Cận Ngôn, chúng ta có chết không, tớ cảm giác cái hang động này của chúng ta không trụ được bao lâu nữa..." Có người cảm xúc bắt đầu suy sụp.

Chương 1206

"Đúng đấy, tớ đã bảo đừng có đến Tây Sơn mà, đều là lỗi của Cận Ngôn cậu." Cận Ngôn có chút cạn lời, nhưng không thể không kiên nhẫn giải thích: "Tớ biết mọi người hiện tại vừa đói vừa lạnh vừa sợ, nhưng bây giờ không phải lúc truy cứu ai đúng ai sai.

Chuyện này lúc đầu cũng là mọi người bỏ phiếu nhất trí quyết định, đây là thiểu số phục tùng đa số, là quyết định dân chủ." "Tớ tin rằng cơ quan chức năng sẽ không bỏ mặc chúng ta đâu, nhà trường chắc chắn biết chúng ta xảy ra chuyện rồi, họ sẽ để cơ quan liên quan đến giải cứu chúng ta, việc quan trọng nhất của chúng ta bây giờ là bảo vệ tốt bản thân, đừng nói mấy lời xui xẻo đó nữa." "Nhưng mà chỗ chúng ta đang ở, họ chưa chắc đã tìm được, điện thoại của mọi người phần lớn đều hết pin rồi, đợi đến lúc họ tìm được, nói không chừng chúng ta đã sớm chết rét rồi." "Đúng đấy, hu hu, tớ còn trẻ như vậy, tớ ngay cả yêu đương một lần cũng chưa từng, tớ không muốn chết ở đây đâu." "Tớ cũng chưa cưới vợ, hoa khôi đã đồng ý với tớ rồi, chỉ cần tớ giảm 15 ký, cô ấy sẽ đồng ý hẹn hò với tớ.

Hiện tại tớ đã giảm được 4 ký rồi, cách mục tiêu rất gần rồi." Người nói chuyện là một nam sinh hơi mập, bình thường mọi người thân thiết gọi cậu ta là Tiểu Béo.

Cận Ngôn cũng phục cậu ta sát đất, hoa khôi rõ ràng không có ý với cậu ta, chỉ là không muốn làm tổn thương lòng tự trọng của cậu ta nên mới tùy tiện bịa ra một lý do, thế mà cậu ta còn tưởng thật. "Béo à, lúc này cậu nói mấy cái đó một chút ý nghĩa cũng không có, cậu đừng có làm dao động lòng quân, chúng ta nhất định có thể ra khỏi chỗ này." Câu này thật ra Cận Ngôn nói cũng không đủ tự tin, trong lòng cô đã rủa Lục Tử Mặc một vạn lần, đều tại cái miệng quạ đen nhà anh, là anh nói bọn họ đến Tây Sơn là đi tìm chết.

Này thì hay rồi, thật sự là tìm chết tới nơi rồi. "Được rồi, mọi người tắt đèn pin đi, chúng ta phải tiết kiệm điện.

Mọi người cũng đừng nói chuyện nữa, hiện tại bên cạnh chúng ta chỉ có vài chai nước khoáng, còn phải giữ lại bảo toàn tính mạng, không thể lãng phí." Cận Ngôn vừa nói xong, liền phát hiện điện thoại của mình sáng lên, nhìn một cái thế mà lại là Lục Tử Mặc gọi tới, vừa bắt máy cô lập tức hét lên: "Lục Tử Mặc, cứu tôi, anh mau cứu tôi với, tôi sắp chết rồi." Nghe giọng nói sợ hãi của cô, Lục Tử Mặc cảm thấy trong lòng có vài phần khó chịu: "Em đang ở đâu?

Là tự mình đi một mình sao?" "Tôi cũng không biết tôi đang ở đâu, chỉ biết đây là một cái hang động, bọn tôi đang ở lưng chừng núi.

Tôi còn có 15 bạn học khác ở cùng một chỗ, ngoài ra còn có 8 bạn học không ở cùng chúng tôi, lúc tìm chỗ trú bọn tôi đã bị lạc nhau." Lần đầu tiên gặp phải cảnh tượng như vậy, bọn họ chỉ mải lo chạy trốn, đâu biết đây là nơi nào.

Lục Tử Mặc nhíu nhíu mày, Tây Sơn trước đây anh cũng thường đi, lưng chừng núi có rất nhiều hang động, hang lớn hang nhỏ ước tính hàng ngàn hàng vạn cái, không biết vị trí cụ thể thì cũng tương đương với mò kim đáy bể. "Em nghĩ kỹ lại xem, trên đường các em có nhìn thấy cảnh quan mang tính biểu tượng gì không?" Cận Ngôn cuống đến mức giọng nói đều có chút nghẹn ngào: "Tôi không biết, bọn tôi căn bản không chú ý nhìn." Lục Tử Mặc an ủi: "Cận Ngôn, em đừng tự làm mình rối loạn, tin tức các em mất tích đã lên thời sự rồi, mọi người đều đang dốc toàn lực chuẩn bị giải cứu các em, các em tự chăm sóc tốt bản thân, kiên trì thêm chút nữa là được rồi." Cận Ngôn lần đầu tiên cảm thấy giọng nói của Lục Tử Mặc dịu dàng đến mức không thể tin nổi, cô hít hít mũi: "Chúng tôi còn có thể được cứu sao?"

"Đương nhiên có thể, tin anh, anh sẽ cứu em ra ngoài." Anh thề, nếu lần này có thể được cứu ra ngoài, cô nhất định sẽ không lén lút mắng anh sau lưng nữa.

Người đàn ông này cũng thực sự rất tốt. "Hu hu, Lục Tử Mặc..." Cận Ngôn còn muốn nói gì đó, liền nghe thấy điện thoại vang lên tiếng tít tít, đó là điềm báo điện thoại sắp sập nguồn.

Ngay lúc này, cô đột nhiên nhớ ra điều gì đó: "Tảng đá lớn, chúng tôi có đi qua một tảng đá lớn, rất lớn rất lớn." Nói xong, điện thoại liền tối đen.

Trong lòng Cận Ngôn như bị đè một tảng đá lớn, vừa khó chịu, lại vừa tràn đầy hy vọng.

Không biết tại sao, cô khá tin tưởng Lục Tử Mặc, hoặc có lẽ trong tiềm thức, cô cảm thấy Lục Tử Mặc rất đáng tin cậy. "Cận Ngôn, chúng ta có phải có hy vọng rồi không?" Thay đổi hoàn toàn vẻ yếu đuối lúc gọi điện thoại vừa rồi, Cận Ngôn mắt sáng lên nói: "Đúng, có hy vọng rồi.

Vừa rồi bạn tớ nói, cơ quan chức năng đã biết chúng ta mất tích, đang chuẩn bị giải cứu chúng ta, cái này đều lên tin tức tivi rồi, chúng ta rất nhanh sẽ được cứu thôi.

Vừa nãy tớ còn nói với bạn tớ là chỗ chúng ta có tảng đá lớn, đã thu hẹp phạm vi rồi, anh ấy rất lợi hại, nhất định có thể tìm được chúng ta, mọi người phải chăm sóc tốt bản thân." "Thật là tốt quá, cuối cùng cũng thấy hy vọng rồi." "Mọi người đều phấn chấn lên, ngàn vạn lần đừng ngủ thiếp đi.

Bây giờ không phải lúc kiêng dè nam nữ khác biệt, chúng ta đều là bạn học, cứ coi như cho nhau mượn một bờ vai, chúng ta chen chúc hết vào nhau để sưởi ấm, đừng để bị cảm lạnh phát sốt." Cận Ngôn nói.

Vừa nghĩ đến việc có người đến cứu bọn họ rồi, cô liền hồi phục đầy máu.

Dứt lời, trong bóng tối vang lên những tiếng sột soạt, mọi người cũng đều không màng nam nữ khác biệt nữa, dựa sát vào nhau, thậm chí là nắm tay nhau, sưởi ấm cho nhau.

Chỉ là Cận Ngôn rõ ràng cảm giác được nhiệt độ của Tiểu Mỹ bên cạnh nóng bất thường, đó là bạn cùng phòng ký túc xá của cô: "Tiểu Mỹ, cậu không sao chứ, sao tớ cảm thấy lòng bàn tay cậu nóng thế này?" "Cận Ngôn, tớ toàn thân...

đều thấy lạnh, khó chịu quá." Giọng Tiểu Mỹ yếu ớt vô cùng, rất dễ nghe ra tiếng răng va vào nhau cầm cập. "Đèn pin đang ở trong tay ai, mở ra trước đi, soi cho Tiểu Mỹ một chút." Ánh đèn pin vừa sáng lên, mọi người đều bị dọa sợ, cả người Tiểu Mỹ hiển nhiên đã sốt đến mê man, đôi môi khô khốc đến mức bong tróc da.

Tim Cận Ngôn run lên, ôm cô ấy vào trong lòng: "Tiểu Mỹ, cậu nhất định phải kiên trì, lập tức sẽ có người đến cứu chúng ta rồi." "Khát, khát quá." Cận Ngôn lập tức mở túi của mình ra, từ trong túi móc ra nửa chai nước khoáng còn sót lại.

Tiểu Mỹ ừng ực một cái liền uống hết sạch, dường như vẫn chưa đã khát, cô ấy nhắm chặt hai mắt mấp máy môi: "Khát." "Ai còn nước, mau lấy ra cho Tiểu Mỹ uống thêm một chút." Lúc này ai cũng không lên tiếng.

Vào thời điểm này, có nước cũng coi như giữ được nửa cái mạng, người có thể ba ngày ba đêm không ăn cơm, nhưng tuyệt đối không thể không uống nước.

Nói là sắp có người đến cứu bọn họ, nhưng cụ thể bao giờ mới đến cứu, chuyện này vẫn chưa chuẩn xác.

Những người này đều là sinh viên năm cuối rồi, sớm đã học được cách cân nhắc lợi hại, trong lòng sáng như gương.

Nếu đưa nước cho người khác rồi, bản thân bọn họ sẽ gặp nguy hiểm.

Cận Ngôn thật ra cũng biết suy nghĩ của mọi người, nhưng cô không làm được việc trơ mắt nhìn bạn cùng phòng chết đi: "Ai có nhiều nước, cống hiến thêm một chút đi, mọi người đều là bạn học cùng lớp, nếu hôm nay Tiểu Mỹ vì thiếu chút nước này mà mất mạng, sau này cho dù các cậu ra ngoài được, có thể an tâm không?

Chẳng lẽ không sợ cả đời chịu sự khiển trách của lương tâm sao." Vẫn không có ai lên tiếng. "Như thế này được không?

Mọi người đổ nước vào chai của tớ, mỗi người các cậu chỉ đổ một ngụm là được rồi." Cận Ngôn nghĩ ra một cách dung hòa.

Tiểu Béo lên tiếng: "Tớ thấy ý kiến này khả thi đấy, tớ làm trước nhé." Có người mở miệng, những người phía sau mới bắt đầu hành động, hơn mười người góp sức, cuối cùng cũng thu thập lại được gần nửa chai nước.

Cận Ngôn lần nữa cho Tiểu Mỹ uống, sau đó ôm cả người Tiểu Mỹ vào trong lòng.

Quần áo mọi người đều bị nước mưa làm ướt, vẫn chưa khô hẳn, thực ra chẳng có bao nhiêu hơi ấm.

Cận Ngôn cũng lạnh đến mức run lẩy bẩy, nhưng vẫn cứ ôm chặt lấy Tiểu Mỹ.

Những người khác cũng cảm thấy áy náy, đặc biệt là các bạn nam: "Cận Ngôn, hay là để bọn tớ ôm Tiểu Mỹ cho, bản thân cậu cũng lạnh, ôm Tiểu Mỹ cũng chẳng có tác dụng gì mấy." Cận Ngôn gật gật đầu, giao Tiểu Mỹ cho một nam sinh trong đó, nam sinh ôm chặt Tiểu

Mỹ vào lòng, cả người Tiểu Mỹ đã không còn ý thức gì nữa, ngủ đến hôn hôn trầm trầm.

Lục Tử Mặc biết điện thoại Cận Ngôn có khả năng đã hết pin, cũng không dám chậm trễ nữa.

Anh bắt đầu lên mạng tìm kiếm về Tây Sơn, đặc biệt là những tảng đá ở lưng chừng núi, thế mà thật sự bị anh tìm được rất nhiều ảnh chụp.

Anh phóng to từng tấm một lên xem, đồng thời ghi nhớ trong đầu.

Lại liên hệ với cục du lịch địa phương, cơ bản khóa được ba địa điểm.

Nếu Cận Ngôn nói không sai, nơi bọn họ đi qua hẳn là tảng đá Nhân Duyên, rất nhiều người đi Tây Sơn du ngoạn đều sẽ chụp ảnh ở đó, cứ men theo con đường đó tìm kiếm chắc chắn sẽ không sai.

Chương 1207

Trước đây anh cũng từng đi cùng các bậc trưởng bối.

Lục Tử Mặc tròng thêm một cái áo khoác lên người, liếc nhìn bàn trà, vơ lấy hai thanh socola rồi chuẩn bị ra cửa. "Tử Mặc, tối muộn thế này cháu muốn đi đâu?" Tần Tuệ hỏi. "Bà nội, cháu đại khái biết bạn cháu đang ở hướng nào rồi, cháu đi xem thử." Tần Tuệ sợ tới mức đứng bật dậy: "Cháu đi làm gì?

Chuyện này cháu báo cho cơ quan chức năng là được rồi, họ sẽ xử lý." "Bà nội, yên tâm, cháu không lên núi, cháu chỉ đích thân đi nói với họ một tiếng, trong điện thoại ba câu vài lời nói không rõ ràng." "Cháu đừng có lừa bà, bà bảo cháu này..." "Bà nội, cháu là người trưởng thành rồi, bà cứ yên tâm đi." Lục Tử Mặc muốn đi, Tần Tuệ vẫn không yên tâm, chặn ở cửa: "Thành thật nói cho bà biết, người bạn kia của cháu là nam hay nữ, là nữ thì bà mới cho cháu đi." Bà có lo lắng hơn nữa cũng không thể cản trở cháu trai nhỏ anh hùng cứu mỹ nhân, nhỡ đâu là cháu dâu tương lai thì sao?

Đây chính là cách chiếm lấy trái tim tốt nhất.

Cơ hội không thể bỏ lỡ.

Lục Tử Mặc bất lực cực kỳ, thời khắc mấu chốt bà nội nhà mình lại nghĩ đến vấn đề này, cái mạch não này cũng không ai bằng: "Bà nội, là một cô bé." Tần Tuệ chần chờ một chút, tuy rằng lo lắng, nhưng vẫn tránh người ra: "Cảm ơn bà nội." Tần Tuệ không ngăn được Lục Tử Mặc, chỉ có thể để anh rời đi.

Lục Tử Mặc lái xe đến chân núi Tây Sơn, đã là chuyện của một tiếng sau.

Đội ngũ cứu hộ là một tiểu phân đội được điều động chuyên biệt từ quân đội, đã bắt đầu lên núi.

Lục Tử Mặc không nói hai lời liền muốn đi theo bọn họ, bị người ta trực tiếp ngăn lại. "Xin lỗi, tiên sinh, anh không thể lên đó." "Tôi chính là anh Lục cung cấp manh mối cho các anh đây, tôi biết bọn họ ở đâu, do tôi dẫn đường cho các anh có thể tìm được người nhanh hơn." Đội trưởng Trần phụ trách cứu hộ khựng lại một chút: "Tiên sinh, anh khác với các đội viên cứu hộ của chúng tôi, bọn họ đã qua huấn luyện chuyên nghiệp, anh chưa từng huấn luyện, lên đó quá nguy hiểm, không chừng còn sẽ tăng thêm gánh nặng cho chúng tôi, chúng tôi không kiến nghị anh lên đó." "Tôi sẽ không kéo chân các anh, bác cả tôi là Tư lệnh quân khu, từ nhỏ tôi đã được huấn luyện, các anh không cần lo cho tôi." "Tư lệnh Lục là bác cả của anh?" Lục Tử Mặc gật gật đầu, thật ra anh không quá nguyện ý cứ lôi xuất thân của mình ra áp người, nhưng vào thời điểm mấu chốt, cũng chỉ có phương pháp này là thích hợp nhất, có thể giải quyết vấn đề nhanh chóng. "Vậy anh Lục thay trang bị của chúng tôi rồi hãy lên." Lục Tử Mặc nhanh chóng thay quần áo, cài bộ đàm lên thắt lưng, đeo lên ba lô quân dụng họ đã chuẩn bị sẵn từ trước, bên trong đựng nước khoáng sạch và lương khô, còn có một ít băng gạc trị ngoại thương, thuốc men.

Mưa lớn đã cuốn trôi tất cả đường lên núi, đoàn người chỉ có thể từ từ leo lên.

Dọc đường đi không ngừng phát hiện người bị thương, đa số là một vài khách lẻ, tốp năm tốp ba.

Những người này bộ đội cứu hộ trước đó không nắm được tình hình, mỗi lần đều cần các quân nhân đích thân cõng xuống núi.

Cứ đi đi dừng dừng suốt dọc đường, leo còn chưa được một phần ba, quân nhân chỉ còn lại lác đác vài người tiếp tục tiến lên.

Cứ thế này thì làm sao được, phía trên chắc chắn vẫn còn rất nhiều người. "Tôi là Lục Tử Mặc, người bị thương nhiều hơn dự tính, thỉnh cầu tăng phái viện binh." Lục Tử Mặc nói vào bộ đàm. "Mọi người xin chú ý, những nhân viên còn lại tiếp tục tiến lên, tôi sẽ báo cáo tình hình với quân đội, lập tức tăng phái viện binh." Lục Tử Mặc một lòng chỉ muốn tìm được Cận Ngôn, những người khác anh không lo được nhiều như vậy, chỉ có thể một mình đi trước, rất nhanh đã bỏ xa những người khác một đoạn dài.

Cuối cùng cũng đến lưng chừng núi, anh lần lượt tìm kiếm theo mục tiêu đã khóa, tìm hai cái hang động đều không thấy người.

Trái tim anh rốt cuộc không bình tĩnh nổi nữa, có chút hoảng loạn nhè nhẹ.

Cái mạng nhỏ của sao chổi kia chẳng lẽ thật sự cứ đơn giản như vậy mà đi tong sao?

Còn chưa chính thức tốt nghiệp, thế thì cũng quá đáng tiếc rồi. "Cận Ngôn, em ở đâu?

Nghe thấy thì trả lời anh một tiếng." Lục Tử Mặc lên tiếng hét lớn. "Cận Ngôn." Lục Tử Mặc hét cả buổi, đều không có ai trả lời, chỉ có thể vừa đi vừa hét.

Cận Ngôn đã mê mê man man rồi, cô cuối cùng cũng hiểu thế nào là đói rét giao thoa, lúc này thật sự là quá khó chịu.

Ẩn ẩn ước ước hình như nghe được giọng của Lục Tử Mặc, cô lập tức mở mắt ra: "Mọi người tỉnh dậy đi, hình như có người đến cứu chúng ta rồi." Mấy nam sinh thể lực coi như tốt, cẩn thận dỏng tai lên nghe: "Hình như đúng vậy." "Vậy chúng ta mau nghĩ cách để họ biết chúng ta đang ở đây đi." "Đúng rồi, chúng ta ném đá nhỏ ra bên ngoài." Có người đề nghị.

Lục Tử Mặc kỳ thực đã đến cửa động của bọn họ, chỉ là vị trí quá kín đáo, anh nhất thời không tìm thấy, bỗng nhiên cảm giác được bên chân mình có động tĩnh, nhìn một cái thế mà lại là một hòn đá nhỏ.

Ngay sau đó, những hòn đá nhỏ liên tiếp bị ném ra từ cách đó không xa.

Có người. "Đừng ném nữa, anh biết các em ở đâu rồi." Lục Tử Mặc đi qua, phát hiện đó chỉ là một cửa động nhỏ mỗi lần chỉ vừa một người ra vào, bên cạnh còn mọc đầy cỏ dại, cộng thêm mưa lớn xối xả, dấu vết có người đi qua đều bị xóa sạch.

Không nhìn kỹ, quả thực rất dễ bỏ qua. "Cận Ngôn, là em ở bên trong sao?" Khoảng cách rất gần, Cận Ngôn đã có thể nhận ra, đó chính là giọng nói của Lục Tử Mặc, hóa ra giọng anh lại dễ nghe như vậy, sao bình thường cô lại không phát hiện ra nhỉ. "Là em, là em, Lục Tử Mặc, là em." Cận Ngôn gân cổ lên gào, nhưng giọng khản đặc nghiêm trọng. "Anh đến rồi, em đừng vội, anh vào cứu em ngay đây." Lục Tử Mặc chui vào, đây là một cái hang núi nhỏ đặc biệt ẩm ướt, âm u lạnh lẽo, nhưng bốn phía đều là đá, trong thời tiết mưa bão như thế này, cũng coi như là một chốn nghỉ ngơi an toàn.

Nhưng vừa nhìn cảnh tượng bên trong, mi tâm anh liền nhíu chặt lại, trạng thái của mấy sinh viên đại học đều không tốt lắm, có mấy người dường như đã thoi thóp rồi.

Anh cầm bộ đàm nói: "Đội trưởng, cách đá Tam Sinh 1000 mét, có một hang động cửa hang hẹp, bên trong có 15 sinh viên, trạng thái đều không tốt lắm, cần nhanh chóng phái người đến tăng viện." Nghe vậy, ánh mắt của mấy sinh viên lập tức ảm đạm đi, bởi vì ngoại trừ nhìn thấy Lục Tử Mặc, họ không thấy nhân viên cứu hộ nào khác.

Lục Tử Mặc từ đầu đến cuối chỉ đến vì một người. "Cận Ngôn, em ở đâu?" "Lục Tử Mặc, em ở đây." Cận Ngôn phát ra giọng nói khàn khàn.

Lục Tử Mặc nhìn theo hướng âm thanh, chỉ thấy cô dựa vào vách đá, cả người nhếch nhác không ra hình người, đây đã là lần thứ hai cô xuất hiện trước mặt anh với tư thế thảm hại như vậy.

Anh đi về phía Cận Ngôn, trên người anh có mang đèn pin, hang núi nhỏ tối đen lập tức sáng bừng lên.

Anh không nói hai lời, liền ôm cô vào trong lòng, người cô rất nóng, thậm chí có thể nghe rõ tiếng răng cô va vào nhau cầm cập.

Không cần nghĩ cũng biết sao chổi này đang phát sốt.

Dưới ánh sáng, đối diện với mi mắt của anh, khóe môi Cận Ngôn tràn ra vài phần ý cười yếu ớt, cô đột nhiên phát hiện, ánh mắt anh vẫn lạnh lùng như trước, nhưng khi anh nghiêm túc nhìn bạn, bạn sẽ cảm thấy trong mắt anh chỉ có một mình bạn, chăm chú như thế, rất dễ cho người ta một loại ảo giác khiến người ta lún sâu.

Chương 1208

Một người như vậy, cũng khó trách Úy Lam - người mẫu lớn hào nhoáng xinh đẹp kia lại muốn ra sức níu kéo.

Bởi vì mất đi rồi, thật sự sẽ rất đáng tiếc. "Leo lên đây, anh cõng em xuống núi." Lục Tử Mặc ngồi xổm xuống trước mặt cô.

Lời Lục Tử Mặc vừa dứt, Cận Ngôn rõ ràng cảm giác được ánh mắt của mọi người toàn bộ tập trung lên người mình, cho dù ánh sáng không tính là quá tốt, cô cũng không cách nào phớt lờ.

Cô rất quý mạng sống, nhưng cô biết mình còn có thể chống đỡ một lát, mà Tiểu Mỹ là người yếu nhất, cậu ấy sốt sớm nhất, đã sớm hôn mê bất tỉnh rồi. "Lục Tử Mặc, anh cõng bạn cùng phòng của em xuống trước đi, cậu ấy đã hôn mê bất tỉnh rồi." Cận Ngôn chỉ chỉ Tiểu Mỹ ở cách đó không xa.

Lục Tử Mặc nhíu nhíu mày, anh cảm thấy người phụ nữ này thật ngốc: "Em chẳng lẽ không biết bản thân mình cũng đang sốt sao?" "Em không sao đâu, em mới vừa sốt lên thôi, Tiểu Mỹ đã sốt rất lâu rồi." Đi đi về về thế này, đợi anh quay lại khẳng định đã là chuyện của hai ba tiếng sau, sốt thêm mấy tiếng nữa, vậy tuyệt đối là sẽ xảy ra chuyện.

Lục Tử Mặc âm trầm nhìn Cận Ngôn. "Lục Tử Mặc, thật đấy, Tiểu Mỹ cứ thế này sẽ chết mất, em tạm thời vẫn chưa chết được." Cận Ngôn nhẹ nhàng cắn môi, cúi thấp đầu.

Lục Tử Mặc hừ lạnh một tiếng: "Anh thấy em đúng là đầu óc có bệnh, em muốn thế nào thì tùy em." Nói xong, Lục Tử Mặc ném cái ba lô trên người xuống, bế Tiểu Mỹ đang hôn mê lên, quả quyết đi ra khỏi hang động.

Mọi người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, ai cũng không lên tiếng.

Cận Ngôn đã làm đến bước này rồi, bọn họ quả thực không có gì để nói. "Bên trong chắc có đồ ăn đấy, mọi người bổ sung thể lực một chút đi." Cận Ngôn chỉ chỉ cái ba lô Lục Tử Mặc để lại.

Lục Tử Mặc đi ra ngoài liền hối hận, tại sao anh phải nghe lời con nhỏ ngốc nghếch Cận Ngôn đó, trực tiếp đánh ngất rồi bế đi chẳng phải trực tiếp hơn sao.

Đêm hôm khuya khoắt anh ra ngoài không phải để làm người tốt bụng cứu người lạ, đây không phải chức trách của anh.

Nhìn cô gái sắp mất mạng trong lòng, anh chỉ có thể nhận mệnh nhanh chóng xuống núi.

Suốt dọc đường, anh gần như là lao xuống núi, giao người cho nhân viên y tế dưới chân núi xong, anh làm bộ lại muốn xông lên núi.

Đội trưởng nhanh tay nhanh mắt, kéo anh lại: "Thiếu gia Lục, anh đã lăn lộn mấy tiếng đồng hồ rồi, nên nghỉ ngơi thôi, nếu không anh sẽ kiệt sức mất, chúng tôi đã sắp xếp người lên đó rồi." Bọn họ vừa rồi đã nhận được điện thoại của Tư lệnh, bảo bọn họ bất luận thế nào cũng phải chặn Lục Tử Mặc lại, không thể để anh đi mạo hiểm nữa.

Vừa rồi đài khí tượng đã phát cảnh báo, mưa lớn vẫn sẽ kéo dài, dự tính còn sẽ bùng phát sạt lở đất nghiêm trọng hơn, tình hình trên núi sẽ càng ngày càng nghiêm trọng.

Ông ấy đều chuẩn bị đưa binh sĩ rút lui, sẽ do đặc chủng binh có tố chất cao hơn tiếp nhận công tác cứu viện về sau, đặc chủng binh đang trên đường tới rồi. "Tôi không sao, tôi vẫn có thể chạy thêm một chuyến nữa." Lục Tử Mặc vừa nói vừa chộp lấy một cái túi khoác lên người mình, nhét nước khoáng và lương khô ép vào trong, lại tìm được một ít thuốc hạ sốt trong hòm thuốc trên xe cứu hộ bên cạnh.

Đội trưởng Trần nhìn dáng vẻ của anh, căng thẳng nói: "Thiếu gia Lục, anh mà xảy ra chuyện gì, tôi không cách nào ăn nói với cấp trên." "Sống chết của tôi tự tôi chịu trách nhiệm, không cần các anh quản." Lục Tử Mặc cười lạnh một tiếng, gạt đội trưởng Trần ra, một lần nữa đi về phía Tây Sơn.

Đội trưởng Trần sợ gần chết, sắp khóc đến nơi rồi, vội vàng gọi điện thoại cho Lục Minh: "Tư lệnh, chúng tôi không ngăn được thiếu gia Lục, cậu ấy vừa đưa một người xuống lại xông lên núi rồi." Lục Minh day day mi tâm, mấy đứa trẻ nhà này, đều là những kẻ cố chấp, chẳng có đứa nào là bớt lo cả.

Vốn tưởng rằng Tử Mặc trầm mặc ít nói sẽ là ngoại lệ, không ngờ tới lúc quan trọng, cái tính mười con trâu cũng không kéo lại được này lại thể hiện ra rồi. "Được rồi, tôi biết rồi, các cậu tiếp tục làm tốt công tác cứu viện người bị thương, tôi sẽ cho người phái trực thăng quân dụng qua đó ngay." Lần này cùng lên núi với Lục Tử Mặc còn có mấy nhân viên cứu viện, lần nữa đến cửa hang động, lại là chuyện của một tiếng rưỡi sau.

Lục Tử Mặc là người đầu tiên xông vào hang động, con bé Cận Ngôn này đã hôn mê bất tỉnh rồi.

Anh có chút tức giận vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ của cô, động tác hung dữ, nhưng lực đạo lại không lớn như thế: "Cô bé ngốc, mở mắt ra, anh đến cứu em rồi." Trạng thái của những người khác tốt hơn Cận Ngôn một chút, các quân nhân cứu viện người thì dìu, người thì cõng họ từng người từng người ra khỏi hang động.

Cận Ngôn lờ mờ tỉnh lại, nhìn thấy Lục Tử Mặc ngay bên cạnh mình, cái miệng nhỏ nhếch lên, chỉ là miệng khô nứt nẻ nghiêm trọng, bộ dạng này chẳng có lấy một chút mỹ cảm nào. "Xấu chết đi được."

Lục Tử Mặc buông lời phũ phàng, đâu còn nửa phần dáng vẻ nhe nanh múa vuốt ngày thường, cô lúc này sống sờ sờ là một con hổ bị nhổ hết răng. "Anh thì đẹp trai lắm đấy." "Bớt nịnh hót đi, anh cõng em ra ngoài." Lục Tử Mặc ngồi xổm người xuống.

Cận Ngôn vội vàng vươn tay ôm lấy cổ anh, mềm nhũn nằm trên lưng anh, hang động thật sự rất nhỏ, Lục Tử Mặc chỉ có thể bán khom lưng mà đi.

Cận Ngôn vươn tay sờ một cái, liền sờ thấy mồ hôi ướt dính trên trán anh, còn mang theo nhiệt độ cơ thể của anh.

Trong lòng kinh ngạc, trời lạnh thế này mà anh lại toát một thân mồ hôi, có thể tưởng tượng được lượng vận động này lớn đến mức nào. "Lục Tử Mặc, anh mà mệt quá thì thả em xuống đi, em chắc là vẫn có thể tự đi được." Cận Ngôn biết mình không gầy, nhìn thì thanh mảnh, nhưng thịt của cô mọc rất săn chắc, cân nặng này một chút cũng không nhẹ. "Ngậm miệng lại cho anh, đừng có làm loạn thêm nữa." Bị mắng một câu, Cận Ngôn thành thành thật thật ngậm miệng, không dám chọc Lục Tử Mặc nữa.

Mấy bạn nam được quân nhân dìu xuống, các bạn nữ đều được cõng, chỉ là vừa đi được một lúc, Lục Tử Mặc liền cảm thấy xung quanh có tiếng động gì đó, vừa quay đầu liền nhìn thấy lũ bùn trên đỉnh núi đang ập xuống. "Không hay rồi, lũ bùn chắc sắp tới ngay rồi, mọi người mau xuống núi." Các quân nhân vội vàng cõng người bị thương, đoàn người bắt đầu chạy như điên xuống chân núi.

Những người khác đều là lần đầu lên núi, thể lực tốt hơn Lục Tử Mặc rất nhiều, rất nhanh Lục Tử Mặc và Cận Ngôn đã bị tụt lại phía sau.

Cận Ngôn quay đầu nhìn thoáng qua, sắp bị dọa đến đau tim, cô chưa từng thấy trận thế này bao giờ, không có bất kỳ khác biệt nào so với tuyết lở trên tivi, bất cứ lúc nào cũng có khả năng tiêu diệt bọn họ.

Cận Ngôn khóc: "Lục Tử Mặc, chúng ta hình như... chạy không thoát rồi, đã sắp đến ngay dưới chân rồi." "Im miệng, đừng nói chuyện." "Hay là anh vứt em xuống đi, như vậy một mình anh chạy sẽ nhanh hơn một chút, hoặc là còn có thể thoát thân." Cận Ngôn cực kỳ trượng nghĩa nói.

Cô vốn dĩ không sao, là cô bảo anh đến cứu cô, anh mới phải đối mặt với hoàn cảnh nguy hiểm thế này. "Cận Ngôn, lúc này em có thể bớt nói nhảm được không, tin hay không anh ném em xuống thật đấy." Đi qua vách núi, Lục Tử Mặc đột nhiên khoa tay múa chân một cái.

Cận Ngôn sợ tới mức oa oa hét lớn, ôm chặt lấy cổ Lục Tử Mặc: "Đừng mà, đừng mà... ném xuống vách núi cheo leo, em không muốn chết thảm liệt như vậy đâu, sẽ đau lắm, anh vứt em tùy tiện ở chỗ nào cũng được." Lục Tử Mặc nghe những lời không có tiền đồ này của cô, chỉ cảm thấy buồn cười, người từng dám tố cáo quy tắc ngầm chốn công sở, còn dám cãi lại cấp trên lúc trước đi đâu rồi.

Sao bỗng chốc lại biến thành một kẻ nhát gan thế này.

Chương 1209

Còn thực sự khiến người ta không thích ứng kịp. "Anh làm việc không thích bỏ cuộc giữa chừng, anh sẽ đưa em rời khỏi nơi này thành công." Trong lòng Cận Ngôn thực ra rất cảm động, cô và anh quen biết thời gian cũng không dài, nhưng anh đã cứu cô hai lần rồi: "Nhưng mà..." "Có phải con gái các em người nào cũng giống như em, cứ thích lải nhải không ngừng, em đừng nói chuyện làm ảnh hưởng đến tốc độ chạy của anh." "Ồ, em ngậm miệng không nói nữa." Cận Ngôn dán một bàn tay lên miệng mình, thật sự ngậm miệng lại.

Cô cũng không muốn chết ở cái nơi này, tướng chết một chút cũng không đẹp.

Lục Tử Mặc biết mình không có cách nào chạy một mạch xuống chân núi, nên vừa chạy vừa tìm nơi ẩn nấp.

Cuối cùng, anh tìm được một hang động ở trên cao, bèn cõng Cận Ngôn lao thẳng vào trong.

Vừa đặt Cận Ngôn xuống, cô đã thấy dòng lũ bùn quét qua nơi họ vừa đi qua trong nháy mắt.

May mắn hang động của họ nằm cao hơn một chút nên dòng lũ bùn không ảnh hưởng tới.

Gương mặt cô trong phút chốc mất hết huyết sắc, trắng bệch.

Lục Tử Mặc nhìn bộ dạng này của cô, bỗng nhiên bật cười.

Nụ cười ấy khiến Cận Ngôn có ảo giác như ngàn vạn cây lê nở hoa, người còn đẹp hơn hoa.

Ngẩn ra một chút, cô hỏi: "Lục Tử Mặc, anh không sợ chút nào sao?" Cô có thể cảm nhận được nhịp tim của anh vẫn luôn trầm ổn như thế.

Lục Tử Mặc nhún vai, trên gương mặt quả nhiên không có chút thần sắc sợ hãi nào: "Có gì mà phải sợ, lại không chết được." "Sao anh biết là không chết được?" Nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, Lục Tử Mặc sờ túi đeo trên người, lấy ra một ít thuốc và đưa cho cô một chai nước: "Uống thuốc hạ sốt đi, tôi vất vả lắm mới leo lên được đây, không muốn vác một cái xác chết trở về đâu." Cận Ngôn biết anh không có ác ý, trừng mắt nhìn anh một cái rồi ngoan ngoãn nuốt viên thuốc.

Thuốc cảm cúm đều có chút thành phần gây buồn ngủ, vừa uống xong không bao lâu, Cận Ngôn chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, cả người buồn ngủ rũ rượi.

Lục Tử Mặc thấy dáng vẻ đáng thương này của cô, bèn cởi áo mưa bên ngoài ra, sau đó ném chiếc áo gió trên người cho cô: "Mặc vào rồi ngủ đi." Cận Ngôn thấy anh chỉ mặc mỗi một chiếc áo len lông cừu mỏng manh, có chút không đành lòng: "Hay là anh mặc đi, dù sao tôi cũng đã bị cảm rồi, không sao cả, nếu anh cũng bị cảm nữa thì chúng ta không ra khỏi đây được đâu." "Bảo cô mặc thì mặc đi, sao cô nói nhảm nhiều thế nhỉ." "Mặc thì mặc." Cận Ngôn cũng nổi nóng, sao chuyện tốt lành mà từ miệng người này nói ra lại cứ biến vị thế nhỉ.

Rõ ràng là anh quan tâm cô, nhưng cứ phải dùng cái cách không thích hợp này. "Anh đừng cậy mình ít nói, không nói gì thì lại cảm thấy tất cả những cô gái hoạt bát cởi mở trong thiên hạ đều là nói nhiều, anh đây là ghen tị trắng trợn." "Tôi ghen tị với cô?

Cô có gì đáng để tôi ghen tị chứ, nực cười." "Sự hoạt bát cởi mở, lạc quan kiên cường của tôi, cả đời này anh cũng không học được đâu." Lục Tử Mặc cạn lời, đánh giá Cận Ngôn từ trên xuống dưới một lượt: "Cận Ngôn, tôi nói này, cô có cần chút liêm sỉ nào không?

Vừa nãy là ai mặt mũi sợ đến trắng bệch ra, bộ dạng như cô mà còn dám nhận mình lạc quan kiên cường, cũng không sợ cắn phải lưỡi à." Cận Ngôn líu cả lưỡi: "Đó là... bởi vì tôi là phụ nữ, phụ nữ sao có thể so sánh với đàn ông." Lục Tử Mặc hít sâu một hơi: "Đàn ông cũng không chấp nhặt với phụ nữ." "Đều là lời lẽ vô lý gây sự." "Anh đừng có xem thường phụ nữ, anh cũng là do phụ nữ sinh ra đấy." Lục Tử Mặc: "..." Anh quyết định không nói chuyện với nha đầu mồm mép lém lỉnh này nữa, anh đúng là nói không lại cô.

Cận Ngôn thấy anh như vậy thì bật cười, cô kéo áo gió ra, vẫy tay với anh: "Lục Tử Mặc, anh lại đây, lòng tốt chia cho anh một nửa đấy." "Không cần." "Một người đàn ông to xác mà cứ nữu nữu niết niết, anh đừng tưởng tôi muốn làm gì anh, tôi chỉ không muốn anh bị bệnh, đến lúc đó cả hai chúng ta đều mắc kẹt ở đây." Cận Ngôn khích tướng.

Lục Tử Mặc đi đến bên cạnh cô ngồi xuống, Cận Ngôn dùng áo gió quấn lấy cả hai người, sau đó cả người dựa vào người anh, thỏa mãn nheo mắt lại.

Dựa vào người anh, dường như không còn khó chịu như thế nữa, cơ thể anh ngược lại rất ấm, giống như một cái lò sưởi, khiến cô không kìm lòng được muốn lại gần.

Dựa vào vẫn chưa thỏa mãn, cô lại đưa bàn tay nhỏ ra, khoác lấy cánh tay anh.

Cô cảm nhận rõ cơ thể Lục Tử Mặc cứng ngắc hơn vừa rồi vài phần, không kìm được đưa tay vỗ mạnh vào đùi anh một cái.

Cú vỗ này không kiểm soát được lực đạo, trong hang động nhỏ yên tĩnh thanh u phát ra âm thanh thanh thúy, trái tim nhỏ của Cận Ngôn run lên, vừa nghiêng đầu đã thấy gương mặt âm trầm của Lục Tử Mặc, ngay cả đường nét cằm cũng căng cứng, xem ra là giận rồi.

"A a, đừng giận mà, tôi không cố ý đâu, nhất thời không kiểm soát được lực tay, anh đại lượng bao dung chút đi." Sự bất mãn trong mắt Lục Tử Mặc càng đậm: "Cận Ngôn, có cô gái nào lại tùy tiện vỗ đùi đàn ông như thế không." Cận Ngôn sờ sờ mũi, cảm thấy nhiệt độ trên mặt nóng hơn vài phần, cô thật sự không cố ý, cô chỉ là không muốn để anh cứng ngắc như vậy thôi. "A a, anh ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, tôi đối với anh tuyệt đối không có suy nghĩ không an phận nào, bình thường tôi vẫn rất rụt rè, nhưng đây chẳng phải là tình huống đặc biệt sao, hiện tại chúng ta là chiến hữu hoạn nạn có nhau, phải có tình chiến hữu, đúng, chính là như vậy." "Ừ, tình chiến hữu." "Có phải cô gặp người đàn ông nào cũng như vậy không?" "Tuyệt đối không có, bổn cô nương chỉ có lần này rơi vào hiểm cảnh, cần chiến hữu thôi." Cận Ngôn nói rồi càng được nước lấn tới gối đầu lên đùi Lục Tử Mặc, dường như cảm thấy tư thế này không thoải mái, cô xoay người, ôm lấy eo Lục Tử Mặc, sau đó nhắm mắt lại.

Điển hình của việc được voi đòi tiên.

Cơ thể Lục Tử Mặc cứng ngắc đến mức không nói nên lời, anh chưa từng thân cận với một người phụ nữ nào ngoài người thân như thế này, năm xưa Úy Lam cũng chưa từng như vậy.

Bên ngoài Cận Ngôn tỏ vẻ bình tĩnh, kỳ thực trái tim nhỏ đập thình thịch không ngừng.

Vừa rồi cô đã phát hiện ra, Lục Tử Mặc nhìn thì gầy, nhưng kỳ thực lưng anh rất rộng, eo cũng rất rắn chắc, mang lại cho người ta một vẻ đẹp đầy sức mạnh.

Không phải kiểu người gầy gò ốm yếu.

Cô cũng cảm thấy mình hiện tại thế này hơi quá đáng, nhưng ôm cũng đã ôm rồi, nếu rụt tay lại thì chẳng phải khiến người ta suy nghĩ nhiều sao.

Thôi kệ, cứ như vậy đi, có gối ôm bằng da bằng thịt miễn phí tội gì không dùng?

Rụt rè gì đó cứ đi gặp quỷ hết đi.

Lục Tử Mặc nhìn người phụ nữ chủ động sà vào lòng này, tâm trạng phức tạp khó tả, anh nhấc tay lên, nhưng nhìn bộ dạng bệnh tật ốm yếu của cô, rốt cuộc không nhẫn tâm ném cô ra ngoài.

Cận Ngôn đợi một lúc lâu không thấy động tĩnh gì của Lục Tử Mặc, trong lòng thầm vui mừng, lén lút mở mắt ra, vừa mở mắt đã chạm phải ánh mắt sáng quắc của Lục Tử Mặc, sợ đến mức lập tức nhắm tịt lại.

Nhìn bộ dạng này của cô, khóe miệng Lục Tử Mặc lướt qua một nụ cười nhàn nhạt.

Thấy Lục Tử Mặc không định hành động gì với mình, Cận Ngôn yên tâm, an tâm nhắm mắt lại.

Chẳng bao lâu sau, Lục Tử Mặc đã nghe thấy tiếng hô hấp đều đều của cô.

Ngủ nhanh thật đấy.

Giấc ngủ này của Cận Ngôn rất sâu, còn nằm mơ nữa, cô mơ thấy một bộ phim điện ảnh cũ từng xem hồi nhỏ tên là "Đại Thoại Tây Du", từ nhỏ cô đã rất thích, xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần.

Trong mơ, cô biến thành Tử Hà tiên tử trong phim, thề thốt nói: Ý trung nhân của tôi là một bậc cái thế anh hùng, có một ngày chàng sẽ khoác kim giáp thánh y, cưỡi mây ngũ sắc đến cưới tôi.

Hình ảnh xoay chuyển, người cô nhìn thấy không phải Tôn Đại Thánh, mà là Tôn Đại Thánh do Lục Tử Mặc đóng giả.

Anh sinh ra đã tuấn mỹ, dường như bất kể tạo hình nào cũng không làm khó được anh, đẹp trai như vậy, nhưng lại có vài phần hoạt kê. "Ha ha." Cận Ngôn không nhịn được bật cười thành tiếng.

Chương 1210

"Tỉnh dậy đi, Cận Ngôn." Lục Tử Mặc vỗ vỗ má cô, chẳng lẽ sốt đến hồ đồ rồi sao, sao cứ nói mớ suốt thế. "Tránh ra, con muỗi đáng ghét." Cận Ngôn ngẩng đầu quơ tay loạn xạ.

Rất không may, Lục Tử Mặc ở quá gần, trực tiếp lãnh trọn một cái tát.

Lục Tử Mặc nhất thời khí thế hung hăng trừng mắt nhìn kẻ đầu sỏ gây tội trong lòng, anh trông mong đến cứu cô, cô lại báo đáp anh thế này đây, chiếm tiện nghi của anh, còn tát anh.

Anh đúng là ăn no rửng mỡ mới đi tìm tội để chịu.

Trong giấc ngủ, Cận Ngôn cũng cảm thấy trên người có một luồng khí lạnh, cô từ từ mở mắt ra, vừa ngẩng đầu đã thấy Lục Tử Mặc đang trầm mặt nhìn mình, ánh mắt kia chẳng thân thiện chút nào.

Cô vốn mặt dày: "Hì hì, cảm ơn nhé, Lục Tử Mặc, có người đến cứu chúng ta chưa?" Lục Tử Mặc thấy cô thật sự không biết chuyện mình đã đánh anh, cũng không cách nào so đo với cô. "Vẫn chưa đến." "Liệu họ có không tìm thấy chúng ta không?" "Sẽ không đâu, trên người tôi có mang theo bộ đàm có thể định vị, đợi thời tiết bên ngoài tốt hơn, họ sẽ lập tức đến cứu chúng ta." "Ồ." "Ọc ọc..." Bụng Cận Ngôn không hợp thời réo lên một tiếng, Cận Ngôn xấu hổ lập tức ấn bụng, mím chặt môi, từ lúc bị kẹt trong hang động, cô đã hai ngày không ăn gì, chỉ uống một ít nước.

Ngẩng đầu nhìn Lục Tử Mặc, thấy thần sắc anh không đổi, cô miễn cưỡng thở phào nhẹ nhõm.

May mà người này vẫn luôn là kiểu người mặt không biến sắc, nếu không mà lộ ra ý cười thì cô thật sự xấu hổ đến mức độn thổ mất.

Lúc này, chỉ thấy một miếng lương khô nén được đưa đến trước mặt cô: "Ăn đi." "Có cái gì ngon hơn chút không, cái này khô lắm, tôi không muốn ăn đồ khô thế này." "Trong túi áo gió ấy, cô tự tìm đi." Cận Ngôn mờ mịt chớp chớp mắt, sau đó đưa tay lục lọi, lúc lấy ra mắt liền sáng rực lên: "Sô cô la?" Lục Tử Mặc lười trả lời câu hỏi bạch si này, cái này còn cần giải thích sao?

Không phải chuyện rõ rành rành à?

Cận Ngôn lập tức ngồi thẳng dậy khỏi lòng anh, xé vỏ sô cô la, cắn một miếng lớn, thoải mái nheo mắt lại, sảng khoái. "Cái này ngon thật đấy, ngon hơn sô cô la Dove nhiều, đây là hiệu gì thế?" "Không biết." Cận Ngôn cắn vài miếng, phát hiện làm vậy thì quá đáng quá, tối nay Lục Tử Mặc cũng tiêu hao quá nhiều thể lực rồi: "Nè, mỗi người một miếng, đừng bảo tôi ăn một mình, tôi là người rất có giáo dưỡng đấy." "Tôi không đói." "Cái này không phải để anh ăn cho no, là để anh bổ sung thể lực, lát nữa anh còn phải cõng tôi xuống núi." Lục Tử Mặc nhận lấy, chỉ bẻ một phần ba, sau đó đưa phần còn lại cho Cận Ngôn: "Tôi không thích ăn loại đồ này, phần còn lại cô ăn đi." "Cũng đúng, anh hình như chỉ thích loại cà phê đắng ngắt kia, thứ đồ mỹ vị thế này anh không thưởng thức nổi đâu." Cận Ngôn lập tức nhận lấy. "Ừ." Ăn sô cô la xong, Cận Ngôn cảm thấy trong dạ dày cuối cùng cũng có chút ấm áp: "Lục Tử Mặc, sao trên người anh lại mang theo thuốc cảm và sô cô la thế?" Lục Tử Mặc mới sẽ không nói cho cô biết, sô cô la là lúc trước khi ra cửa anh tiện tay lấy từ trong khay trà trên bàn, chắc là cái để tặng cho bà nội, còn thuốc cảm là anh chuyên môn đòi lấy, chính là sợ cô bị sốt hỏng não. "Mỗi người lên núi cứu viện đều có những thứ này." "Ồ, có khả năng là để các anh bổ sung thể lực." Ngủ một giấc tỉnh dậy, Cận Ngôn cũng hết buồn ngủ, nhưng vẫn cảm thấy lạnh, ăn xong cô lại rúc vào trong lòng Lục Tử

Mặc.

Lục Tử Mặc vừa định nói gì đó, cô đã mở miệng trước anh một bước: "Lục Tử Mặc, nhớ kỹ, tình chiến hữu, bây giờ không phải lúc anh giở thói ở sạch đâu." Cận Ngôn ít nhiều cũng biết người đàn ông này có chút bệnh sạch sẽ, dù sao mấy người có tiền này trên người đều là một đống tật xấu, trước đây cô từng nghe không ít.

Lục Tử Mặc nhìn cô một cái, thật sự không biết phải nói gì.

Cận Ngôn là một cô nương nói nhiều, không chịu được bầu không khí trầm mặc, đột nhiên nhớ tới chuyện gì, bèn túm lấy Lục Tử Mặc hỏi: "Lục Tử Mặc, rốt cuộc vì sao anh lại chia tay với tiểu thư Úy thế?" Họ nam tuấn nữ tú, trai tài gái sắc, trời sinh một cặp.

Sao lại chia tay chứ?

Có lẽ vì Lục Tử Mặc đã ra tay cứu giúp hai lần, Cận Ngôn không còn sợ con người anh nữa, biết anh chỉ là kẻ ngoài mặt lạnh lùng trong lòng lại mềm yếu. "Đây không phải việc cô nên quan tâm." "Tôi chỉ hóng hớt một chút cũng không được sao?" "No way (Không đời nào)." "Lục tổng, đừng keo kiệt thế chứ, nói ra biết đâu tôi còn có thể giúp anh phân tích một chút, tổng kết kinh nghiệm thất bại, lần sau yêu đương sẽ không xuất hiện vấn đề này nữa, sớm ngày thoát kiếp độc thân." Không biết vì sao, nhắc đến từ thoát kiếp độc thân, trong lòng Cận Ngôn có chút không thoải mái, chỉ là cô cũng không để ý.

Lục Tử Mặc tặng cho Cận Ngôn một cái xem thường. "Chẳng lẽ là bị người ta đá?

Cho nên ngại nói với tôi." "Cận Ngôn, cô câm miệng cho tôi." "Thật sự là bị người ta đá hả?" Lục Tử Mặc hung hăng trừng Cận Ngôn, thật sự rất muốn cuộn cô thành một cục, ném cô một cách tròn trịa sang nước Java, nói nhảm nhiều quá.

Cận Ngôn sờ sờ cằm, vẻ mặt như đã hiểu ra, dáng vẻ đó rõ ràng đang nói: Hóa ra anh thật sự bị người ta đá hả.

Lục Tử Mặc tức đến không nói nên lời, dời tầm mắt ra ngoài hang động.

Bên ngoài, sắc trời đã gần chuyển sang màu trắng xám, cơn mưa bão kéo dài cả đêm cuối cùng cũng tạnh, ngay cả dòng lũ bùn đáng sợ kia dường như cũng đã dừng lại.

Lục Tử Mặc nói: "Cô đợi ở đây, tôi ra ngoài xem thử, nếu có thể đi được thì chúng ta mau chóng rời khỏi đây." Cận Ngôn lập tức nắm lấy tay Lục Tử Mặc, căng thẳng nói: "Tôi ra ngoài cùng anh." "Hiện tại cô đi nổi không?" "Tôi hình như đỡ hơn nhiều rồi." Cận Ngôn vừa đứng dậy đã cảm thấy đầu óc choáng váng, làm bộ sắp ngã xuống.

Lục Tử Mặc đỡ cô ngồi xuống, dùng lời của cô để chặn họng cô: "Phải lạc quan kiên cường, tôi không đi xa, chỉ ra cửa hang nhìn một cái rồi về ngay." "Vậy anh không thể lẳng lặng bỏ lại tôi một mình mà đi đâu đấy." "Sẽ không." Nhận được sự đảm bảo của Lục Tử Mặc, Cận Ngôn mới thả cho anh đi.

Ánh mắt Cận Ngôn luôn dán chặt lên người Lục Tử Mặc, quả nhiên, anh thật sự nói lời giữ lời, chỉ dừng lại ở cửa hang một chút rồi đi vào: "Đường xuống núi đã bị phong tỏa toàn bộ rồi, chúng ta tạm thời không thể rời đi." "A, vậy làm sao bây giờ, chúng ta sẽ không thật sự chết ở đây chứ." "Lạc quan kiên cường." "Mạng sắp mất rồi, còn kiên cường cái rắm ấy." "Cận Ngôn, cô là con gái, đừng nói tục, thục nữ một chút đi." Cận Ngôn bĩu môi không nói lời nào, trông thật đáng thương.

Lục Tử Mặc theo bản năng muốn đưa tay vỗ vỗ vai cô, an ủi cô một chút.

Đúng lúc này, trên bầu trời vang lên một trận tiếng ầm ầm, đó là tiếng đặc trưng của máy bay, mắt Lục Tử Mặc sáng lên: "Cận Ngôn, chúng ta được cứu rồi." "Hả?" "Cô nghe kỹ đi, bên ngoài có tiếng máy bay." "Máy bay sao có thể đến chỗ này chứ, nhất định là anh nghe nhầm rồi, thời tiết này ác liệt biết bao nhiêu." "Trực thăng quân dụng." Theo tiếng máy bay ngày càng đến gần, Cận Ngôn kích động đứng dậy, ôm chầm lấy Lục Tử Mặc: "Tôi nghe thấy rồi, tôi thật sự nghe thấy rồi, thật sự có máy bay." "Ừ, cái mạng nhỏ của cô Diêm Vương còn chưa định lấy đâu." "Hì hì, của anh cũng vậy mà." Cận Ngôn cười tươi như hoa.

Nhìn nụ cười của cô, Lục Tử Mặc nhất thời có chút thất thần, chăm chú nhìn cô.

Cận Ngôn cũng phản ứng lại cử động của hai người lúc này ám muội biết bao, giống như tình nhân vậy, sợ tới mức lập tức trốn đi.

Lục Tử Mặc cũng ngượng ngùng quay người đi chỗ khác.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng nói: "Chú em, còn không mau dẫn bạn gái nhỏ của chú ra đây cho anh, đêm hôm khuya khoắt cũng không để anh được yên thân." Bạn gái nhỏ?

Mọi người có phải hiểu lầm gì rồi không.

Cận Ngôn khó hiểu nhìn Lục Tử Mặc, Lục Tử Mặc đã nghe ra đó là giọng của anh cả Lục Nghiêu, anh cũng không để ý đến cách xưng hô của Lục Nghiêu, kéo Cận Ngôn cùng đi ra ngoài.

Lần đầu tiên Cận Ngôn tiếp cận trực thăng ở cự ly gần như vậy, mới lạ hơn là, từ trên trực thăng bước xuống một sĩ quan quân đội đặc biệt đẹp trai, một thân quân trang thẳng tắp, anh như cười như không, đôi môi mỏng màu đỏ hồng khẽ mím lại, toát lên khí chất tôn quý.

Thời gian trước cô mê mẩn chương trình tạp kỹ quốc phòng của đài truyền hình nào đó, cảm thấy mấy người lính đặc chủng trong đó quá đẹp trai, giờ nhìn lại, mấy người đó sao có thể đánh đồng với người trước mắt này được.

Khuynh thành tuyệt sắc, chính là như vậy.

Lục Nghiêu cũng đang đánh giá cô gái trước mắt này, anh biết chuyện Lục Tử Mặc thất tình, chẳng lẽ vị này chính là cô bạn gái cũ kia?

Trông cũng không giống loại người trong miệng Đóa Đóa nói, có chút mê trai, nhưng chắc là một cô gái thật thà.

Lục Tử Mặc vừa thấy cái dạng mê trai kia của Cận Ngôn, mi tâm nhíu chặt lại, không kìm được lên tiếng: "Đại ca." "Đừng gọi lớn tiếng thế, anh nghe thấy mà." Lục Nghiêu cố ý khẽ sờ tai, tầm mắt vẫn dừng lại trên người Cận Ngôn.

Cận Ngôn vội vàng thu hồi ánh mắt, có vài phần ngượng ngùng cúi đầu.

Chương 1211

"Đại ca, anh đừng nhìn chằm chằm con gái người ta như thế, nếu không sẽ thật sự không theo đuổi được chị An An đâu." "Thằng nhóc thối, chú chọc vào nỗi đau của anh đúng không?" Lục Tử Mặc hỏi: "Anh không phải đang ở nước ngoài sao?

Sao lại về rồi?" "Anh mới về hôm qua, vừa đi thăm bà nội, bà nội không nói với chú sao?" Anh và Diệp Việt đã định ra hiệp định quân tử, nhưng điều này không có nghĩa là anh hoàn toàn có thể yên tâm, để đề phòng Diệp Việt giở trò, cứ có thời gian là anh lại chạy về thành phố A, qua đây thăm dò tình hình.

May mà tên nhóc Diệp Việt kia không lừa anh, cũng coi như quy củ. "Chắc là bà nội quên rồi." "Bà nội lo lắng cho chú cả một đêm, ba anh cũng biết chuyện này rồi, đuổi anh ra khỏi nhà bắt anh đến cứu chú, chú vẫn nên suy nghĩ xem giải thích với bà nội thế nào đi, đêm hôm khuya khoắt không ngủ chạy ra ngoài anh hùng cứu mỹ nhân." Anh hùng cứu mỹ nhân.

Gò má Cận Ngôn nóng lên có chút lợi hại, nhưng cô không thể không thừa nhận, biểu hiện hôm nay của Lục Tử Mặc quả thực rất giống anh hùng, rất đàn ông, trong tình huống nguy hiểm như vậy, trước sau vẫn không bỏ mặc cô. "Ơ, sô cô la anh tặng cho bà nội sao lại ở trên miệng cô ấy thế kia, cái này là anh mang từ nước ngoài về đấy, đắt lắm, một chút xíu thôi đã tốn một tháng lương của anh rồi." Lục Nghiêu luôn giỏi quan sát lời nói sắc mặt, anh đột nhiên phát hiện trên mặt Cận Ngôn có một chút vụn sô cô la.

Nghe vậy, Lục Tử Mặc che miệng ho mạnh một cái, có chút cầu cứu nhìn về phía Lục Nghiêu, ông anh cả này đúng là có sở thích quái đản, vừa đến đã chọc thủng chuyện này.

Anh dám khẳng định, anh ấy nhất định là cố ý.

Cận Ngôn trừng lớn mắt, nhìn Lục Nghiêu, lại nhìn sang Lục Tử Mặc, không phải nói mỗi người đi cứu viện đều có trong người sao?

Sao lại thành sô cô la nhập khẩu rồi. "Đại ca, mau lên máy bay đi, thời tiết xấu này còn kéo dài nữa, chúng ta phải mau chóng rời khỏi nơi này." "Lên đi." Lục Tử Mặc nói với Cận Ngôn.

Ánh mắt Lục Nghiêu càng thêm u thâm, ước chừng chú em và cô nương này có quan hệ không minh bạch.

Đây này, bất chấp nguy hiểm tính mạng, anh hùng cứu mỹ nhân, còn tiện tay lấy sô cô la của anh để tặng người ta.

Cận Ngôn có chút không chịu nổi ánh mắt của Lục Nghiêu, đỏ mặt lên máy bay.

Lục Tử Mặc ngồi ngay bên cạnh cô, nhắc nhở: "Thắt dây an toàn vào." Trong lòng Cận Ngôn có chút loạn, tay cũng không nghe sai bảo, loay hoay nửa ngày vẫn chưa thắt được dây an toàn.

Lục Tử Mặc thực sự nhìn không nổi nữa, cúi đầu giúp cô thắt dây an toàn.

Không biết có phải vì lúc này biết mình đã an toàn rồi hay không, khứu giác của Cận Ngôn càng thêm nhạy bén, ập vào mũi là một mùi hương cỏ cây sau mưa, đặc biệt dễ ngửi.

Cô cảm thấy mình nhất định là xuất hiện ảo giác rồi, cô đổ nhiều mồ hôi như vậy, nhất định đều là mùi chua của mồ hôi, sao có thể còn ngửi ra mùi thơm được.

Lục Tử Mặc tự nhiên không đoán được những hoạt động tâm lý này của Cận Ngôn, anh chỉ thấy đôi mắt cô đảo qua đảo lại như bi ve.

Lục Nghiêu tiêu sái đóng cửa máy bay, sau đó khởi động máy bay.

Qua cửa sổ, Cận Ngôn có thể nhìn thấy cả khu Tây Sơn một mảnh hỗn độn, rất nhiều nơi đều bị lũ bùn và mưa bão quét qua. "Tử Mặc, chú không giới thiệu chút à?

Cô bé này tên gì?" Lục Nghiêu tò mò lắm rồi. "Đại ca, đây là thực tập sinh phòng thị trường công ty em, Cận Ngôn." "Đây là anh cả tôi, Lục Nghiêu." "Chào sĩ quan Lục." Cận Ngôn cũng lễ phép chào hỏi.

Hóa ra tên là Cận Ngôn, anh nhớ người trong miệng Đóa Đóa hình như là họ Úy, không phải bạn gái cũ à. "Cận tiểu thư, cô và em trai nhà tôi đang hẹn hò sao?" Lục Nghiêu hỏi thẳng thừng.

Cận Ngôn bị nước bọt của chính mình làm sặc, ho khan không ngừng.

Lục Tử Mặc vừa vỗ lưng giúp Cận Ngôn, vừa có chút không vui nói với Lục Nghiêu: "Đại ca, đừng nói lung tung, chỉ là nhân viên công ty em thôi." "Được, anh hiểu mà, cô bé da mặt mỏng, chú sớm kiếm một cô bạn gái đi, như vậy cụ và bà nội sẽ không suốt ngày nhìn chằm chằm vào anh nữa." "Chuyện này phải có tôn ti trật tự chứ." "Không sao đâu, anh trai đây không để ý, chú mà kết hôn sinh con trước, anh gọi chú là anh cũng được, dù sao cũng chỉ là cái xưng hô thôi mà." Lục Nghiêu bất cần đời nói.

Cận Ngôn coi như đã nghe rõ, hai người bọn họ có chung một bà nội, chắc là quan hệ anh em họ hàng gì đó.

Xem ra quan hệ thật sự rất tốt, chẳng khác gì anh em ruột.

Chỉ có điều vị sĩ quan Lục này lại nằm ngoài dự liệu của cô, nhìn thì cao quý như vậy, nhưng trong lời nói luôn mang lại cho người ta một chút cảm giác lưu manh, nhưng lại vừa phải, không khiến người ta cảm thấy khinh phù.

Xem ra dễ chung sống hơn Lục Tử Mặc nhiều. "Em không cần em trai, đại ca anh đừng có đùn đẩy trách nhiệm." "Chú xem bát tự của chú đã có một nét rồi, vẽ thêm một nét nữa là xong, đấy, cô gái trong lòng anh còn chưa có chút giác ngộ nào, anh còn gấp không nổi đây." "Không nói nhảm với anh nữa, lái máy bay cho cẩn thận vào." "Cận Ngôn, cô thấy sao?" Lục Nghiêu đột nhiên điểm danh Cận Ngôn.

Cận Ngôn sững người: "Thấy cái gì?" Thấy Cận Ngôn ngốc nghếch dễ thương như vậy, Lục Nghiêu bật cười, mặt than nhỏ phối với thỏ trắng nhỏ, xem ra sẽ rất thú vị đây. "Cô cảm thấy khả năng cô và Lục Tử Mặc ở bên nhau lớn bao nhiêu?" "A, cái này... cái này..." Cận Ngôn vốn mồm mép lém lỉnh giờ lưỡi cứ như bị thắt nút, căn bản không biết trả lời câu hỏi này của Lục Nghiêu thế nào, cầu cứu nhìn về phía Lục Tử Mặc. "Đại ca, anh có vô vị không hả, chẳng phải đã nói với anh rồi sao." "Chú nói hai người không có quan hệ gì, nhưng chú nói thì anh phải tin sao?

Anh có quyền tự do lựa chọn.

Cận Ngôn, tôi nói cho cô biết, Tử Mặc nhà chúng tôi rất ưu tú, 18 tuổi đã học xong thạc sĩ, hiện tại càng là một nửa bầu trời của Lục thị." Cận Ngôn không kìm được nhìn Lục Tử Mặc thêm một cái, cô là học sinh nhỏ nhất lớp, bởi vì năm đó đi học cô đã học nhảy hai lớp.

Không ngờ còn có người lợi hại hơn cô, người ta 18 tuổi đã tốt nghiệp thạc sĩ, cô 20 tuổi mới tốt nghiệp đại học, so với người ta, cô thật sự chẳng là cái thá gì. "Cái đó, sĩ quan Lục, Lục tổng anh ấy có người trong lòng nhớ mãi không quên rồi." Lục tổng.

Mi tâm Lục Tử Mặc giật mạnh một cái, lúc cần anh thì gọi anh là Lục Tử Mặc.

Lúc không cần anh thì gọi Lục tổng, gấp gáp muốn rũ bỏ quan hệ với anh như vậy.

Chẳng lẽ cô tưởng anh thật sự có suy nghĩ gì với cô sao? "Ồ, người trong lòng nhớ mãi không quên, chuyện nó có bạn gái cũ cô cũng biết à." "Biết sơ sơ, biết không nhiều lắm." Cận Ngôn gượng gạo nhếch môi. "Vậy thì lạ thật, em trai nhà tôi xưa nay ngầm, chuyện này căn bản sẽ không nói cho người khác, đến tôi còn không rõ lắm, nó lại đi nói cho cô biết, cô ở trong lòng nó vẫn là có chút địa vị đấy." Cận Ngôn sắp khóc rồi, cô cảm thấy mạch não của vị đại ca nhà họ Lục này thật sự rất khác thường, cô rõ ràng là muốn rũ sạch quan hệ với Lục Tử Mặc mà.

Chương 1212

Cô có tự biết mình, Lục Tử Mặc sẽ không thích cô gái bình thường như cô, nhà họ cũng không môn đăng hộ đối với cửa nhà họ Lục, chắc chỉ có mấy danh viện thục nữ thượng lưu kia mới xứng đứng cùng anh. "Sĩ quan Lục, thật sự không phải như vậy đâu." "Cô không thừa nhận cũng không sao, tôi đều hiểu mà." "Đại ca, anh có thể đừng vô vị thế được không." Lục Nghiêu thấy cô nương nhà người ta đỡ không nổi nữa nên cũng không tiếp tục, chỉ đầy ẩn ý nhắc nhở: "Nhắc nhở tình thân lần nữa, ông bà nội biết rồi, cụ cũng biết rồi, chú thím có biết hay không thì anh không rõ lắm." Vừa nhắc đến việc này, Lục Tử Mặc liền đau đầu, mấy người trong nhà đó đâu có dễ đối phó.

Anh và Cận Ngôn thật sự không phải kiểu quan hệ như họ nghĩ. "Đại ca, em đến bệnh viện trước, anh giúp em ứng phó đi." "Anh ứng phó kiểu gì?" "Anh bị thương sao?" Lục Nghiêu và Cận Ngôn đồng thanh lên tiếng, nghe thấy lời của Cận Ngôn, Lục Nghiêu cũng nhìn về phía Lục Tử Mặc. "Cô đi khám bệnh, không phải tôi." "Tôi khỏi rồi, không sao nữa rồi mà, còn đi khám cái gì nữa." Cận Ngôn căng thẳng nói. "Cô có biết hiện tại giọng cô giống như con vịt đực không, khó nghe muốn chết." "Nói bậy, anh mới là vịt đực, anh có biết dùng tính từ không, anh đã thấy con vịt nào đáng yêu như thế này chưa?

Còn thiếu niên thiên tài 18 tuổi tốt nghiệp thạc sĩ, trình độ ngữ văn này đúng là tệ thật." Cận Ngôn trừng mắt nhìn Lục Tử Mặc, còn cố ý cười với anh một cái, lộ ra lúm đồng tiền nông trên má. "Tôi chưa từng nói tôi là thiếu niên thiên tài." "Vậy anh cũng làm nhục cái danh hiệu thạc sĩ rồi." "Cận Ngôn, cô cũng chỉ có chút bản lĩnh ấy thôi, chỉ dám la lối om sòm với tôi, đừng quên, tôi vừa mới cứu cô đấy." "Ơn cứu mạng và bàn luận sự thật không phải cùng một chuyện, sau này anh có nhu cầu tôi cũng sẽ cứu anh." Cận Ngôn nghĩa chính ngôn từ nói.

Lục Tử Mặc khinh bỉ nhìn cô một cái: "Tuyệt đối sẽ không có ngày đó đâu." Lục Nghiêu nghe bọn họ tranh cãi, chỉ cảm thấy rất thú vị, ở nơi hai người không nhìn thấy, lén lút cầm điện thoại lên, quay lại một đoạn video ngắn, sau đó gửi vào trong nhóm chat gia đình.

Gửi xong cũng để điện thoại sang một bên, nghiêm túc lái máy bay.

Máy bay hạ cánh dưới chân núi, Lục Nghiêu còn có nhiệm vụ cứu viện, Lục Tử Mặc vốn dĩ lái xe chạy tới, xe đỗ ngay dưới chân núi.

Tự mình lái xe đưa Cận Ngôn đến bệnh viện, Cận Ngôn còn hơi sốt nhẹ, cổ họng viêm có chút nghiêm trọng, bác sĩ kiến nghị truyền dịch hai ngày.

Cận Ngôn vừa nghe nói phải truyền dịch, sắc mặt lập tức thay đổi: "Bác sĩ, tôi không truyền dịch, ông cứ kê thuốc cho tôi là được, tôi thích uống thuốc." "Cô nương, tình hình hiện tại của cô khá thích hợp truyền dịch, truyền dịch sẽ nhanh hơn một chút, cô tạm thời nằm viện hai ngày trước đã, cổ họng của cô cũng cần tiến hành phun sương điều trị." "Không muốn, tôi không nằm viện, tôi chỉ uống thuốc thôi." Cận Ngôn cố chấp nói.

Lục Tử Mặc không chịu nổi cái tính bướng bỉnh này của Cận Ngôn, trực tiếp bảo bác sĩ: "Kê đơn nhập viện cho cô ấy, cô ấy cần nằm viện." "Không muốn." "Việc này không phải do cô quyết định." Cận Ngôn vừa nghĩ đến lát nữa phải tiêm, cả người lập tức nhảy dựng lên: "Tôi không nằm viện, tôi không có tiền." "Không sao, tiễn Phật tiễn đến Tây Thiên, tiền thuốc men tôi ứng trước cho cô." "Tôi không trả nổi." Cận Ngôn mếu máo. "Không cần cô trả." "Lục Tử Mặc..." Lục Tử Mặc nhìn Cận Ngôn, Cận Ngôn bĩu môi, không lên tiếng, chỉ nhìn Lục Tử Mặc với vẻ khổ đại thù thâm.

Lục Tử Mặc vẻ mặt ngơ ngác, anh cảm thấy mình chưa bao giờ tốt bụng và kiên nhẫn như thế này, chỉ là có người dường như rất không cảm kích.

Làm xong thủ tục nhập viện, sau khi vào phòng bệnh, Lục Tử Mặc cuối cùng cũng biết vấn đề nằm ở đâu.

Cận Ngôn xưa nay trời không sợ đất không sợ, lại sợ tiêm.

Cô túm chặt lấy vạt áo anh, vò nát thành một nắm, đầu thì căn bản không dám nhìn, rúc vào người anh. "Tiểu thư, cô thả lỏng một chút, cơ thể cô cứng quá, tôi không xuống tay được." Cô y tá có chút bất lực, đây là lần đầu tiên cô thấy loại bệnh nhân căng thẳng sợ hãi thế này.

Lục Tử Mặc cũng vỗ vỗ vai Cận Ngôn, an ủi: "Thả lỏng đi, không phải chuyện lớn gì đâu, một cái là xong ngay, cô đừng nghĩ đến nó." "Tôi không thể không nghĩ được, từ nhỏ đến lớn sức khỏe tôi vẫn luôn rất tốt, trong ấn tượng chỉ truyền dịch đúng một lần, đó là lúc tôi học tiểu học, bây giờ tôi cứ nghĩ đến cái mũi kim đó cắm vào người mình là tôi lại sợ." "Tôi nói cho anh nghe, hồi nhỏ tôi xem một bộ phim truyền hình, Dung Ma Ma cũng châm Tử Vy như thế, cái cảm giác đó nghĩ thôi đã thấy thốn rồi." Lục Tử Mặc ra hiệu bằng mắt với y tá, sau đó bắt đầu nói chuyện với Cận Ngôn: "Đó là phim truyền hình, lại không phải thật, có gì mà phải sợ." "Lục Tử Mặc, anh tha cho tôi đi, tôi không truyền dịch đâu." "Truyền dịch nhanh hơn một chút, rất có ích cho bệnh tình của cô." "Anh như vậy là không đúng, hơi cảm cúm một tí là truyền dịch, sẽ phá hủy kháng thể trong cơ thể, sau này tôi chỉ cần cảm nhẹ một chút thôi, uống thuốc cũng sẽ không có tác dụng nữa, trước đây tôi bị cảm nhẹ đều để mặc kệ, cứ thế là tự khỏi.

Tìm hiểu nguyên nhân, chính là vì từ nhỏ không tùy tiện tiêm thuốc uống thuốc, cho nên sức khỏe tôi rất tốt." Cận Ngôn bắt đầu giáo dục Lục Tử Mặc.

Cô từ nhỏ đã ghét tiêm thuốc uống thuốc, nhưng ghét nhất là tiêm, thà uống thuốc chứ tuyệt đối không tiêm.

Lục Tử Mặc muốn cười, chẳng qua chỉ là truyền dịch, sao trong lòng cô lại giống như kề dao vào cổ thế kia.

Lý do gì cũng bị cô nghĩ ra được. "Cô chắc không phải đang lừa tôi đấy chứ, từ nhỏ cô thật sự chỉ truyền dịch hai lần thôi sao?" Nhắc đến chuyện này, Cận Ngôn tự hào lắm: "Đó là điều chắc chắn rồi, tôi từ nhỏ đã được rèn luyện ra như thế đấy." "Cái đó thì tốt hơn tôi nhiều rồi, từ nhỏ đến lớn tôi đã lén đổ thuốc không biết bao nhiêu lần." Bình thường, Lục Tử Mặc tuyệt đối sẽ không nói mấy lời này, nhưng giờ phút này anh chỉ có một mục đích, đó chính là phân tán sự chú ý của Cận Ngôn. "Đúng vậy, đúng vậy, anh cũng thấy tôi nói rất có lý đúng không?" Cận Ngôn vui vẻ nhếch môi, từ sớm đã vô thức buông lỏng cảnh giác.

Ngay lúc này, Lục Tử Mặc gật đầu với y tá, cô y tá hiểu ý, nhắm chuẩn mục tiêu, tiêm vào. "A...

Lục Tử Mặc, anh chơi xỏ tôi." Cận Ngôn hét lớn, hung hăng trừng mắt nhìn Lục Tử Mặc.

Nói xong, cô nhìn cổ tay mình, quay sang y tá đáng thương nói: "Hu hu, chị nhẹ tay chút, đau lắm." Vừa nói, cô vừa tự thổi cho mình.

Người đàn ông này, quả thực quá đáng ghét.

Lục Tử Mặc ngồi một bên câm nín lắc đầu. "Nhanh thôi, rất nhanh sẽ xong thôi." Y tá đại khái cũng chưa từng gặp người sợ tiêm như cô, vừa cười vừa nhanh tay dán băng y tế, treo bình truyền dịch lên.

Lúc y tá đi ra, cô giơ ngón tay cái lên với Lục Tử Mặc, lại nói với Cận Ngôn: "Chiêu này của bạn trai cô khá hữu dụng đấy, thực ra cũng không đau như trong tưởng tượng đâu, là cô tự dọa mình thôi." Cận Ngôn sửng sốt một chút, vành tai nhiễm một tầng phấn hồng nhàn nhạt: "Anh ta mới không phải bạn trai tôi." Lời này lọt vào tai y tá hoàn toàn trở thành lời nói lẫy, cô y tá cười híp mắt đi ra ngoài. "Lục Tử Mặc, sao anh có thể âm hiểm như vậy, vừa nói chuyện với tôi, vừa để y tá ra tay độc ác với tôi." Lục Tử Mặc không lên tiếng mà ngồi xuống một bên, cầm điện thoại lên chơi.

Vừa nhìn một cái, trong nhóm chat gia đình đã có hơn trăm tin nhắn.

Cận Ngôn: "..." Cô sao lại cảm thấy anh ghét bỏ cô như vậy, đến nói chuyện với cô cũng cảm thấy thừa thãi.

Khoan đã, chẳng lẽ anh không đi sao?

Ý là muốn ở lại đây cùng cô truyền nước biển?

Sao hôm nay lại tốt thế, mặt trời mọc đằng tây rồi à?

Cận Ngôn lập tức vui vẻ, cô vốn là người có tính cách lạc quan cởi mở, nóng giận đến nhanh mà đi cũng nhanh, cô thăm dò hỏi: "Lục Tử Mặc, hôm nay là ngày làm việc, anh không đi làm sao?" "Cô nhìn bộ dạng này của tôi giống đi làm lắm à?" Lục Tử Mặc đầu cũng không ngẩng, chuyên tâm lướt tin nhắn Wechat.

Xem xong mới biết vấn đề xuất hiện ở đâu.

Ông anh cả không chê chuyện lớn, thế mà lại quay trộm một đoạn video ngắn, còn gửi vào nhóm gia đình.

Nhìn qua là biết để trốn tránh bà nội ép cưới, cái tên có khác tính nhưng không có nhân tính này.

Anh mở video ra, sau đó lại nghĩ đến cái gì, lập tức tắt tiếng.

Chương 1213

Nhìn hai người đang đấu võ mồm trong video, anh có chút mê hoặc, anh thế mà lại cảm thấy bản thân trong hình ảnh kia thực ra đang rất vui vẻ.

Cận Ngôn hoàn toàn bị phớt lờ, hung hăng bĩu môi, có cần phải cao ngạo lạnh lùng như vậy không, chẳng lẽ không thể quan tâm yêu thương người bệnh một chút sao.

Cách đó không xa, anh chỉ mặc một chiếc áo len mỏng manh, dưới chân còn đi giày thể thao, bộ dạng này so với dáng vẻ âu phục giày da trong công ty quả thực khác biệt rất lớn.

Nhớ tới tất cả chuyện này đều là vì mình, cô lần nữa nén cơn giận, nhu mì quan tâm nói: "Lục Tử Mặc, anh có lạnh không?" Lục Tử Mặc không lên tiếng, toàn bộ sự chú ý của anh đều dồn vào điện thoại.

Trong nhóm đang bàn tán sôi nổi.

Tần Tuệ: Hóa ra Tiểu Mặc là vì đi cứu cô bé này à, trông cũng ngoan ngoãn đấy chứ.

Lục Niệm Nhất: Ông cụ non cũng biết anh hùng cứu mỹ nhân, chuyện này đúng là hiếm có.

Đóa Đóa: Chị dâu hai tương lai trông có vẻ rất dễ bắt nạt, chị, hôm nào chúng ta tìm thời gian đi gặp mặt xem sao.

Lão gia tử: Hai con nhóc thối các con, đều tém tém lại cho ông, dọa người ta chạy mất thì làm thế nào?

Đóa Đóa: Cụ cố, chúng con chỉ nói vậy thôi, sẽ không đi dọa người đâu. (Kèm theo biểu cảm kinh khủng) Mạc Noãn: Mắt mẹ không hoa chứ, đó xác định là ông cụ non nhà mình?

Lục Niệm Nhất: Mẹ, con nhận nhầm ai cũng sẽ không nhận nhầm ông cụ non nhà mình đâu, tuyệt đối là anh ấy.

Lục Sâm: Yêu hoắc, trời mưa đỏ rồi.

Lão gia tử: Lục Sâm, nhiệm vụ cướp cháu dâu về giao cho con đấy, cho ta cái kỳ hạn đi.

Lục Sâm: Ông nội, ông tha cho con đi.

Đóa Đóa: Cụ cố, nếu ông đồng ý cho con tòng quân hoặc làm cảnh sát, con đảm bảo trong vòng ba tháng sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Lão gia tử: Ra chỗ khác chơi, không có việc gì của con.

Đóa Đóa: Cụ cố, ông thật sự không cân nhắc thêm chút sao?

Đóa Đóa ra tay, chuyện gì mà không giải quyết được.

Lão gia tử: Ông không tin tưởng nhất chính là con. ...

Tin nhắn thực sự quá nhiều, Lục Tử Mặc lướt một hồi lâu cũng chưa xem hết.

Trong thời gian này, Cận Ngôn vẫn luôn nhìn anh, chỉ chờ anh cho chút phản ứng.

Kết quả anh thì hay rồi, coi như thật sự một chút phản ứng cũng không có, phớt lờ cô triệt để.

Không biết làm sao, Cận Ngôn thực sự bùng nổ, cô trực tiếp cởi áo khoác gió của anh ra, hung hăng ném về phía anh: "Lục Tử Mặc, đã không muốn gặp tôi như vậy, thế thì mặc áo của anh rồi đi đi." Quần áo ném trực tiếp lên đầu Lục Tử Mặc.

Ném người xong, Cận Ngôn mới phản ứng lại.

Tiêu rồi tiêu rồi, hình như ra tay quá nặng.

Cận Ngôn tưởng Lục Tử Mặc sẽ tức giận, ai ngờ Lục Tử Mặc vân đạm phong khinh kéo áo xuống, một chút dấu vết nổi giận cũng không có.

Cận Ngôn ngượng ngùng dời mắt đi, cô cảm thấy mình hình như có vài phần điêu ngoa rồi, đây chính là đại ân nhân đã cứu cái mạng nhỏ của mình, lại còn đưa mình đến bệnh viện.

Lục Tử Mặc đúng là có chút ngẩn ngơ, anh vừa rồi quả thực không nghe thấy Cận Ngôn đang nói gì: "Cô lại làm sao thế?" "Lục Tử Mặc, anh có phải cảm thấy tôi đặc biệt phiền phức không?" "Cô cuối cùng cũng giác ngộ rồi." Lục Tử Mặc cười lạnh lẽo. "Anh..." Lục Tử Mặc nhìn khuôn mặt tức giận đến tròn vo của cô, hảo tâm hỏi: "Cô có phải đói bụng rồi không?" Hình như phụ nữ chịu đói tính tình đều rất cọc cằn, Niệm Niệm nhà anh chính là cái dạng này. "Anh mới đói ấy, tôi chưa từng thấy người nào kém phong tình, vô thú hơn anh." "Tôi là một người đàn ông, cần nhiều phong tình làm gì?

Đó là chuyện đám con gái các cô nên cân nhắc." "Anh cứ nói thẳng là anh vừa vô thú vừa lạnh lùng, sau lưng còn cả đống phụ nữ theo đuổi đi." "Lời này không có vấn đề nha, chẳng lẽ không phải như vậy sao?" Lục Tử Mặc hỏi ngược lại.

Cận Ngôn không còn cách nào tiếp lời nữa, cô hít sâu một hơi, chỉ ra cửa: "Lục Tử Mặc, tôi đói bụng rồi.

Ý là anh có thể đi mua chút đồ ăn cho tôi không?" "Hửm?" "Không phải nên tiễn Phật tiễn đến tây thiên sao?" "Muốn ăn gì?" "Ờ, xem xem có bánh bao nhân trứng cua không, à không, tôi vẫn là ăn món xào đi, đã lâu không ăn cơm rồi, miến xào cua, sườn xào chua ngọt, thịt kho tàu, tôm hùm đất cay, bò xào ớt xanh." Lục Tử Mặc lẳng lặng nhìn cô, thấy cô còn đang trầm tư, rõ ràng còn chuẩn bị gọi thêm gì đó ngon ngon, không kìm được hỏi: "Rau thì sao?" "Không cần, tôi đều đói hai ngày rồi, thiếu bốn bữa cơm chính, tôi ăn rau làm gì, ăn thịt mới có thể bù đắp lại được, nếu có cua thì gọi thêm một con đi." Sáu món hai người ăn chắc là đủ rồi.

Lục Tử Mặc không đồng ý cũng không từ chối, càng không ra ngoài, mà là động thủ bắt đầu đặt cơm trên mạng.

Nửa tiếng sau.

Cận Ngôn bụng đói kêu vang nhận được hộp cơm, chỉ là lúc mở ra, cả người cô đều không ổn.

Cái thứ nhất là miến cua (nhưng ít cua), cái thứ hai là măng mùa đông xào chay, cái thứ ba là canh rau chân vịt đậu phụ, cái thứ tư là bắp cải xào chua ngọt, cái thứ năm là bánh khoai môn, một món điểm tâm ngọt.

Cơm tẻ cũng biến thành cháo nấm hương rau cải. "Lục Tử Mặc, sườn, thịt kho, tôm hùm đất, cua của tôi đâu?" "Không có." "Mơ đi, sao có thể không có." Cận Ngôn cả giận.

Cái này chẳng khác nào, vốn dĩ bạn đang ôm tâm thế được ăn thịt rồng, kết quả biến thành cơm ăn mày.

Hơn nữa, hiện tại là giữa trưa, quán cơm sao có thể không có mấy món này. "Bởi vì tôi không gọi." Lục Tử Mặc đặt miến cua trước mặt mình, sau đó bắt đầu ăn cùng với cháo. "Tại sao không gọi?" "Quá dầu mỡ, cô không được ăn.

Sau thời gian dài không nạp thực phẩm, cần ăn chút đồ lỏng, mấy loại đồ chay, để dạ dày có sự quá độ, điểm tâm ngọt là để bổ sung đường huyết cho cô." Anh tuy rằng là kẻ mù tịt về nấu nướng, nhưng người trong nhà luôn chú trọng dưỡng sinh, mưa dầm thấm đất cũng hiểu được một ít.

Chương 1214

Mấy món Cận Ngôn gọi kia là vạn lần không thể ăn. "Vậy tại sao anh còn hỏi tôi muốn ăn gì?" Cận Ngôn nghiến răng.

Đây không phải cố ý trêu chọc cô sao?

Lục Tử Mặc anh ngầm như vậy, có phải anh chính là có ý này không? "Tôi cảm thấy cô hẳn là sẽ có chút tự biết mình." Kết quả hoàn toàn tương phản, đây chính là một kẻ ham ăn không có thịt không vui. "Lục Tử Mặc." Cận Ngôn cao giọng, người này là đến để tra tấn cô đúng không. "Nói thêm một chữ nữa, đống đồ này tôi đem vứt hết." Lục Tử Mặc nhìn chằm chằm Cận Ngôn, không giận tự uy.

Cận Ngôn biết, người này luôn thích lên cơn thất thường, loại chuyện này anh làm ra được là lẽ thường, không làm mới là anh khoan dung độ lượng.

Dù sao, cô chưa bao giờ hoài nghi trình độ biến thái của anh.

Không còn cách nào, há miệng mắc quai.

Nghĩ đến bữa cơm này không cần bỏ tiền, cô cũng liền cân bằng lại.

Cận Ngôn ăn từng miếng lớn, dường như để biểu lộ thái độ của mình, nhai đến rau đáu.

Lục Tử Mặc định lực tốt bao nhiêu, chậm rãi ung dung ăn cơm, cứ như người đang nghiến răng nghiến lợi đối diện là không khí.

Bất đắc dĩ, Cận Ngôn cuối cùng bại trận.

Cận Ngôn cảm thấy mình thật sự không sao, nhưng ngặt nỗi có vị đại gia nào đó đã nộp cho cô ba ngày viện phí, trước khi đi còn chào hỏi với bệnh viện, nói là không thể trả lại.

Cô vốn không hay tiêu tiền lung tung, vừa khéo cổ họng cũng còn khó chịu, chỉ có thể ở lại bệnh viện.

Loại chuyện này cô không dám nói cho bố mẹ, nhà ở cách nơi này không xa không gần, đối với hai người già mà nói, đến một chuyến cũng là giày vò.

Lục Tử Mặc ngoại trừ ngày đầu tiên bồi cô một ngày, sau đó liền mất hút.

Cũng may cô không phải phẫu thuật gì, sinh hoạt hoàn toàn có thể tự lo liệu.

Ban ngày vừa truyền dịch vừa chơi điện thoại, chập tối ăn cơm xong thì xuống vườn hoa nhỏ dưới bệnh viện đi dạo.

Chỉ là tối nay vừa ngồi xuống, liền nghe thấy sau bụi hoa truyền đến một giọng nói quen thuộc, giọng nói này thực sự là quá quen thuộc, cô gần như lập tức nhận ra đó là giọng bạn gái cũ của Lục Tử Mặc. "Tôi tạm thời vẫn chưa thể về, ít nhất phải cho tôi thời gian nửa năm, tôi còn chưa giải quyết xong Tử Mặc, Tử Mặc hiện tại vẫn đang giận tôi." "Không phải tôi nói cô, lúc trước cô đối xử với Lục Tử Mặc như vậy, người ta có thể tha thứ cho cô mới là lạ, cô đã thấy thái tử gia như Lục Tử Mặc có thể chịu đựng bạn gái vứt bỏ mình bao giờ chưa?" Úy Lam có chút tức giận, nếu cô ta biết sớm thân phận của Lục Tử Mặc, cô ta hà tất phải làm cho mình mạnh mẽ lên: "Câm miệng, tôi đi Pháp là vì tiền đồ của tôi, là vì chúng tôi có thể tốt đẹp hơn khi ở bên nhau." Người đại diện trong điện thoại bên kia cười: "Được được được, cô muốn tự lừa mình dối người thế nào cũng được, trong lòng cô tự rõ như gương là được.

Đúng rồi, dạ dày cô không có bệnh nặng gì chứ?" "Không có, viêm dạ dày mãn tính, do nhịn ăn quá độ tạo thành." Vì giữ gìn vóc dáng, hai năm nay cô ta đều đang nhịn ăn, đã rất lâu không cảm nhận được niềm vui của mỹ thực.

Càng là lúc này, cô ta càng thêm hoài niệm cái tốt của Lục Tử Mặc, bữa sáng năm đó anh đưa cho cô ta là thực sự ngon, đại khái là hương vị cả đời này cô ta hoài niệm nhất. "Tôi mặc kệ cô là theo đuổi tình yêu hay là thế nào?

Nhưng cô có ngày hôm nay, là bản thân cô bỏ ra bao nhiêu mới nỗ lực đạt được, tốt nhất cô tự mình trân trọng." Úy Lam mâu quang tiên là ảm đạm một chút, tiếp đó dấy lên một tia hung quang tình thế bắt buộc: "Tôi tự nhiên biết, tôi sẽ chạy đi chạy lại hai bên, lúc làm việc tôi sẽ bay sang Pháp." Cận Ngôn vẫn luôn cúi đầu, thu nhỏ cảm giác tồn tại của mình, trên người cô mặc đồ bệnh nhân rộng thùng thình, Úy Lam cũng không chú ý.

Mãi đến khi Úy Lam rời đi, cô mới ngẩng đầu.

Hóa ra Lục Tử Mặc thực sự là bị đá nha, còn thực sự bị cô đoán trúng rồi.

Có điều người phụ nữ Úy Lam này, trông có vẻ thật sự rất không đơn giản, hình như có rất nhiều chuyện giấu Lục Tử Mặc.

Cô có cần nhắc nhở Lục Tử Mặc một chút không?

Cận Ngôn vẫn luôn rối rắm nhìn điện thoại, cuối cùng ngẫm lại vẫn là thôi đi, cô vẫn không nên nhúng tay vào chuyện giữa bọn họ, miễn cho làm ơn mắc oán.

Giờ phút này.

Lục Tử Mặc đang bị tam đường hội thẩm, trong đại viện quân khu, những người rảnh rỗi gần như đều tới. "Tiểu Mặc, cháu và con bé kia rốt cuộc là quan hệ gì hả?" Lục lão gia tử hỏi. "Cụ cố, cháu đã giải thích rất nhiều lần rồi, thật sự chỉ là nhân viên công ty, bố cháu có thể làm chứng, cháu lúc đầu vì chút thiên kiến của bản thân suýt chút nữa đuổi việc người ta, vừa khéo biết cô ấy gặp nạn, cháu liền bù đắp cho cô ấy một chút, chuyện này ông có thể hỏi bố cháu, ông ấy rất rõ." "Lục Sâm, con nói đi." Lão gia tử nhìn về phía Lục Sâm. "Ông nội, đứa bé kia quả thực là nhân viên của Lục thị, còn về quan hệ giữa Lục Tử Mặc và cô bé, con hoàn toàn không biết gì nha." Lục Sâm nhún vai. "Bố." "Bố quả thực không biết rõ tình hình nha, con tưởng bố biết cái gì chắc." Lục Sâm luôn rất có bản lĩnh ngụy trang.

Tần Tuệ vui vẻ, vỗ bàn một cái: "Tử Mặc, thế này đi, cháu đi theo đuổi người ta?

Bác thấy đây chính là một chú thỏ trắng nhỏ, cháu vừa theo đuổi là có thể tới tay, cả nhà chúng ta đều ủng hộ cháu." "Đúng thế đúng thế, cô út cũng cảm thấy cô nương này thích hợp với cháu." Lục Tử Đồng nói. "Ông cụ non, cố lên nha." Lục Niệm Nhất nói, cô hy vọng anh trai mình sớm bước ra khỏi cái bóng của Úy Lam. "Bác cả cũng ủng hộ." Giang Mạn nói. "Ý kiến của A Tuệ cũng hay đấy, ông cũng tán thành, ai tán thành thì giơ tay." Lục lão gia tử nói với mọi người.

Soạt.

Lục Tử Mặc có tâm muốn chết, tất cả mọi người có mặt đều giơ tay, ngay cả hai tên nhóc con nhà cô út cũng giơ tay lên, từng người từng người ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm anh. "Mẹ." Lục Tử Mặc cầu cứu nhìn Mạc Noãn.

Mạc Noãn cười cười, tỏ vẻ bất lực: "A a, đây là quyết sách dân chủ của mọi người, mẹ cũng thích cô bé con cứu kia." Cô nhóc kia vừa nhìn là biết một người mồm miệng lanh lợi, rất giống người nhà họ Lục bọn họ.

Chương 1215

"Đúng thế, Tử Mặc, cô út xem trọng cháu nha." Lục Tử Đồng cũng ở một bên cổ vũ tiếp sức.

Lục Tử Mặc không vui, nói với mấy bậc trưởng bối nam giới: "Ông cố, bố, bác cả, dượng út, cháu cảm thấy mọi người đang ở lúc sức quyến rũ của đàn ông lớn nhất, hoan nghênh mọi người đi xem thế giới phồn hoa bên ngoài nhiều hơn, cháu tin tưởng mọi người nhất định sẽ tìm được mùa xuân thứ hai, đừng ngày ngày đi theo đám phụ nữ này trộn lẫn vào nhau, ra thể thống gì, một chút cũng không đàn ông, cháu khinh thường mọi người." Nói xong, anh xoay người đi thẳng ra ngoài. "Lục Tử Mặc, con đứng lại đó cho mẹ." Tần Tuệ gầm lên. "Ông cụ non, anh nói ai là đám phụ nữ hả?" Lục Niệm Nhất xù lông, cô chính là cô nương đang ở độ tuổi hoa dạng niên hoa, thế mà bị nói thành đám phụ nữ, nghe ra thể thống gì. "Lục Tử Mặc, con muốn có mẹ kế?" Mạc Noãn cũng phát điên rồi, thằng con trai này quen thói một lần hót là kinh người, luôn khiến cô vừa giận vừa hận. ...

Lục Tử Mặc nghe âm thanh sau lưng, nhếch khóe môi, đầu cũng không ngoảnh lại mà đi mất.

Mấy người đàn ông lớn tuổi nhìn tôi, tôi nhìn anh, cuối cùng bất đắc dĩ cười. "Thằng nhóc thối này, nói toàn những lời hỗn trướng gì đâu, xem ra là ép nó quá rồi, có ai nói ông cố mình như vậy không?" Lục Nam Thiên bị chọc cười. "May mà nó không nói ông cố nó, không thì đúng là tìm đánh thật." Lục Nam Triết nói. "Có điều nó khẳng định sức quyến rũ của chúng ta như vậy, cũng là chuyện đáng tự hào." Bùi Lệ Hành nói.

Lời Bùi Lệ Hành vừa dứt, Lục Tử Đồng lập tức hung hăng nhìn anh: "Bùi Lệ Hành, anh có phải xuân tâm rục rịch rồi không?

Muốn tìm bạn gái nhỏ rồi chứ gì." "Khụ khụ, bà xã, đừng quá mẫn cảm, anh đều là ông già rồi, ai còn để mắt tới anh chứ." Bùi Lệ Hành lập tức xuống nước. "Cho anh cũng không dám, đàn ông già thì phải có giác ngộ của đàn ông già, đừng có ra ngoài tai họa con gái nhà người ta, kẻo người ta mắng tổ tông ba đời nhà anh." Giang Mạn và Mạc Noãn cũng đồng thời nhìn về phía chồng mình, hai anh em Lục gia vội vàng nói: "Đừng nghe thằng nhóc thối Tử Mặc kia nói hươu nói vượn, bọn anh đều là người một lòng một dạ, đây là truyền thống của đàn ông Lục gia." Giang Mạn và Mạc Noãn nhìn nhau một cái, trên mặt đều lộ ra nụ cười giống nhau.

Họ đều cảm thấy, cả đời này có thể gả vào Lục gia, là may mắn lớn nhất của họ.

Bởi vì Lục Tử Mặc làm một màn này, lão gia tử đen mặt một hồi lâu mới khôi phục lại, chĩa mũi nhọn về phía Lục Niệm Nhất: "Niệm Niệm, nghe nói cháu đến nhà bạn trai ở một khoảng thời gian rất dài?" "Khụ khụ, cụ cố, đây là ai tung tin đồn nhảm vậy, rõ ràng không bao lâu." Lục Niệm Nhất chột dạ nói. "Con gái con đứa chưa kết hôn đã đến nhà người ta, chuyện này ra thể thống gì?" "Cụ cố, cháu chính là đi chơi thôi, thật không làm gì cả." "Ý là cháu muốn làm chút gì?" Lão gia tử nhướng mày, râu vểnh lên, uy nghiêm như ngày nào.

Lục Niệm Nhất mếu máo: "Cụ cố, ông đều là người trăm tuổi rồi, còn đuổi theo con cháu hỏi mấy vấn đề này, không cảm thấy ngượng ngùng sao?" "Có gì mà ngượng ngùng, cụ cố chỉ có một khuôn mặt già này thôi, da mặt dày lắm." Ngay lúc này, Đóa Đóa ôm cổ lão gia tử, lập tức nói: "Cụ cố, ông quả thực quá coi thường Đóa Đóa rồi, con cũng không phải ăn chay, chị con mỗi ngày đều ngủ cùng con, bạn trai chị ấy mỗi ngày bận như con quay, căn bản cũng không có thời gian bồi bọn con, đa số thời gian đều là bọn con tự chơi với nhau, con chính là giám công do chú út phái qua đấy." Câu cuối cùng, Đóa Đóa nói giọng rất nhỏ, chỉ có lão gia tử có thể nghe được.

Lão gia tử cười, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé: "Nhóc con thối, đúng là phục con thật, có điều con làm trễ nải lâu như vậy, thành tích học tập của con đừng để tụt dốc đấy, ông có nghe nói Diệp Mộ mỗi ngày đều ở nhà cần cù học tập, ông nhất định phải cho lão già họ Diệp kia nhìn xem, cái gì mới là gia tộc học bá, con cháu Diệp gia bọn họ trước giờ thành tích đều không tốt, lần này con cũng nhất định phải vượt qua Diệp Mộ." Đóa Đóa đứng nghiêm, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang chào theo kiểu quân đội: "Báo cáo thủ trưởng, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ." Lục Tử Mặc cả người buồn chán đi dạo trong đại viện, đối với người nhà vừa cực phẩm vừa đáng yêu này một chút cách cũng không có, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống, điện thoại của Cận Ngôn liền gọi tới.

Lục Tử Mặc nghe máy, nói: "Chỉ còn một ngày nữa thôi, cô không thể kiên trì thêm một ngày sao?" Để cô nằm viện ba ngày, cô đã làm loạn hai ngày. "Lục Tử Mặc, anh có thể đừng lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử không, tôi không phải muốn nói với anh chuyện này, tôi là muốn nói với anh." Rõ ràng đã diễn tập trong lòng rất nhiều lần, nhưng lúc muốn nói Cận Ngôn lại có vài phần không mở miệng được.

Không biết nói như vậy, có dọa Lục Tử Mặc sợ không.

Lục Tử Mặc vẫn luôn chờ, nhưng trong điện thoại không có âm thanh, không kìm được nói: "Cận Ngôn, cô muốn nói gì?" "Tôi muốn nói, Lục Tử Mặc, sau này tôi chính là đồng minh của anh." Tuy rằng không có cách nào nói cho anh biết Úy Lam giấu anh chuyện gì, nhưng sau này cô sẽ giúp anh nhìn chằm chằm Úy Lam, chỉ cần người phụ nữ kia dám làm ra chuyện thương tổn Lục Tử Mặc, cô nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta.

Lục Tử Mặc chính là đại ân nhân của cô.

Lục Tử Mặc sửng sốt một chút, không biết tại sao Cận Ngôn lại đột nhiên nói lời như vậy. "Đồng minh, tôi cần đồng minh làm gì?" "Đồng minh chính là bạn tốt, là người bạn có thể tùy thời đứng trên cùng một chiến tuyến, thêm một người bạn dễ làm việc." "Không cần." Lục Tử Mặc lạnh lùng nói.

Cận Ngôn đã có chuẩn bị tâm lý, hướng về phía bầu trời trợn trắng mắt: "Lục Tử Mặc, anh cứ lạnh lùng như vậy thật sự sẽ không có bạn bè đâu." "Nếu là vì tính cách của tôi mà không làm bạn với tôi, bạn bè như vậy tôi không cần." "Được được được, tôi không chê anh, người bạn này tôi kết giao rồi, trưa mai tôi xuất viện, hôm nào tôi mời anh ăn cơm, coi như báo đáp ân tình cứu mạng lần này của anh." Lục Tử Mặc nhíu nhíu mày: "Toàn là thịt?" "Chứ sao, tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi anh đâu." "Tôi không thích ăn thịt." "Hả?" Cận Ngôn cảm thấy mình chắc là nghe lầm rồi, làm gì có đàn ông không thích ăn thịt, đây là đang nói đùa với cô à. "Tôi thích ăn cơm nhà một chút, ớt đừng quá nhiều, thịt tùy tiện một hai món là đủ rồi." "Anh là thỏ sao?" "Cận Ngôn, tôi không phải cô.

Ồ, không đúng, không có mấy cô gái giống cô." Lục Tử Mặc nghiêm trang nói. "Được được được, anh cứ dìm hàng tôi đi, anh không ăn thịt càng tốt, đỡ tốn tiền cho tôi." "Cô nếu có thể tự mình nấu thì càng tốt." Lục Tử Mặc không thích ăn cơm bên ngoài. "Lục Tử Mặc, sao anh lại nghĩ hay thế?" "Không biết thì thôi." "Biết, nhưng tôi không có chỗ nấu, tôi còn một tháng nữa mới chuyển từ trường học ra ngoài, nếu anh không ngại thì đến lúc đó tôi lại mời anh." "Tùy cô." "Lục Tử Mặc, anh đang làm gì?" "Không làm gì cả, ngồi một mình." Cận Ngôn nhìn thoáng qua ánh trăng bên ngoài, bất đắc dĩ lắc đầu, thời tiết tốt như vậy, anh thế mà lại ngồi một mình, thảo nào sẽ dưỡng thành cái tính cách mộc mạc đần độn. "Lục Tử Mặc, anh cần đi ra ngoài đi dạo nhiều hơn." Không biết tại sao, Lục Tử Mặc nhớ tới lời các bậc cha chú vừa rồi, những người đó từng người từng người muốn ghép bọn họ thành một đôi, anh hơi có chút phiền toái: "Cận Ngôn, cô quản cũng thật rộng." "Không nghe thì thôi, được rồi, đợi tôi sắp xếp xong tôi sẽ liên hệ anh, người thiếu kiên nhẫn như anh, chúc anh buổi tối ác mộng liên miên." Nói xong, Cận Ngôn liền cúp điện thoại, tức giận lẩm bẩm: "Cái tên không có phong độ này, nghe nói tôi sắp xuất viện cũng không tới đón tôi, một chút nghĩa khí cũng không có, đáng đời không có bạn bè." Ngày hôm sau, giữa trưa, Cận Ngôn thu dọn xong đồ đạc của mình liền xuất viện.

Cô kỳ thực cũng không có đồ đạc gì, chỉ có ba bộ quần áo thay giặt Lục Tử Mặc cho người đưa tới, không biết nhãn hiệu gì, nhưng không thể phủ nhận, chất lượng này quả thực rất tốt.

Khác biệt một trời một vực với hàng Taobao trên người cô, hơn nữa có chút phong cách công sở, cô quyết định mang về để đi làm mặc.

Vừa khéo cô đang thiếu mấy bộ đồ công sở ra dáng.

Cùng thời gian đó, Lục Niệm Nhất lục tung tủ quần áo của mình lên, cuối cùng ra ngoài tìm Lục Sâm: "Ba, mấy bộ vest công sở ba chuẩn bị cho con lúc giao mùa đâu mất rồi?" "Ở cái tủ ở giữa trong phòng để quần áo của con ấy." Lục Sâm nói. "Ba có phải nhớ nhầm rồi không, con tìm khắp nơi cũng không có." "Không thể nào, mấy bộ con thích nhất ba đều sẽ thống nhất để cho con ở trong tủ giữa, từ nhỏ chẳng phải đều như vậy sao." Lục Sâm đi vào, tìm một lượt, quả thực không tìm thấy, có chút bất đắc dĩ nói: "Vậy có thể là ba nhớ nhầm, con mặc cái khác đi, ba lại cho người đưa mấy bộ qua." "Thôi được rồi, vậy con vẫn muốn phong cách như thế này, thật là kỳ lạ, sao quần áo trong tủ của con còn có thể không cánh mà bay chứ." Lục Niệm

Nhất lầm bầm.

Mạc Noãn khẳng định nói: "Khẳng định là hai bố con nhớ nhầm rồi, trong nhà chỉ có mình con là con gái, quần áo của con chỉ có một mình con mặc." "Bố, trí nhớ của bố không tốt lắm nha." Lục Niệm Nhất đổ thêm dầu vào lửa. "Đi ra đi ra, bố già rồi, con còn trông cậy trí nhớ của bố tốt bao nhiêu." Ngày tháng như nước chảy, đảo mắt Cận Ngôn đã chính thức tốt nghiệp, từ trường học chuyển ra ngoài, quan hệ giữa cô và bạn cùng phòng Tiểu Mỹ là tốt nhất.

Lần trước gặp nguy hiểm trên núi Tây Sơn, sự vô tư của Cận Ngôn khiến Tiểu Mỹ càng thích người bạn này hơn.

Thấy sang bắt quàng làm họ, hai người thuê chung một căn hộ nhỏ hai phòng ngủ một phòng khách ở bên ngoài, thở hồng hộc chuyển nhà, quét dọn vệ sinh.

Cuối cùng hai người mệt rã rời nằm liệt trên sô pha. "Lúc này nếu hai chúng ta ai có bạn trai thì tốt rồi, hai ta giống như đại gia nằm trên sô pha, mấy việc tay chân này giao hết ra ngoài." Cận Ngôn cười lạnh nói: "Tớ nói cho cậu biết, trên thế giới này không đáng tin cậy nhất chính là đàn ông, cậu còn có thể trông cậy đàn ông giúp cậu làm gì." "Ngôn Ngôn, cậu nói cậu một người chưa từng yêu đương, sao lại bài xích đàn ông như vậy, chẳng lẽ cậu từng bị đàn ông làm tổn thương?" "Nói bậy, chuyện này sao có thể." "Thật sự không có sao?

Lần trước chúng ta ở trên núi Tây Sơn kia, nhiều bạn học đều nhìn thấy như vậy, nói bạn trai cậu dáng dấp còn đẹp trai hơn minh tinh điện ảnh, tại sao gần đây đều không gặp anh ta nữa?" Nhắc tới Lục Tử Mặc, Cận Ngôn có chút mất mát nhàn nhạt, từ sau lần đó, cô đã hơn một tháng không gặp anh.

Cô có cố ý đi ngang qua cửa văn phòng tổng tài, nhưng vẫn luôn không nhìn thấy người.

Chương 1216

Không có lý do gì, cô lại không thể gọi điện thoại cho anh, làm như giữa bọn họ có quan hệ không minh bạch vậy. "Đã bảo không phải, anh ta chỉ là một đồng nghiệp của tớ." "Cậu nói lời này cho cậu nghe, chính cậu tin không?" Tiểu Mỹ oán thầm. "Tin chứ, tại sao không tin." "Lười nói với cậu, được, cho dù các cậu là quan hệ bạn bè, vậy anh ta là ân nhân cứu mạng của tớ, cậu hẹn anh ta ra đây, tớ giáp mặt cảm tạ anh ta cũng được chứ hả." "Không cần đâu, con người anh ta cao ngạo lạnh lùng lắm." Đến lúc đó nếu không nể tình, khiến đôi bên khó xử thì không hay. "Nhìn cái dáng vẻ giấu giấu diếm diếm này của cậu, may mà chúng ta sớm chiều ở chung bốn năm, nếu không tớ nhất định sẽ hiểu lầm là cậu không muốn dẫn ra cho tớ xem, sợ tớ cướp bạn trai cậu." "Cái này thì thật sự không phải." Cận Ngôn có chút tâm hồn treo ngược cành cây nói.

Tiểu Mỹ nhắc tới chuyện này, cô ngược lại nhớ ra, cô từng hứa hẹn muốn mời Lục Tử Mặc về nhà ăn một bữa cơm.

Hay là bây giờ gọi điện thoại cho anh?

Chắc là không tính là đường đột đâu nhỉ, hay là thôi từ từ đi, vẫn là gặp ở công ty rồi nói sau, như vậy sẽ không có vẻ quá cố ý.

Trái tim vốn luôn bình tĩnh của Cận Ngôn giờ phút này trở nên có vài phần lo được lo mất.

Cận Ngôn đi đến công ty gặp thư ký Sử, mới biết được Lục Tử Mặc cả tháng nay đều đi công tác, không ở công ty. "Cận tiểu thư, cô nếu có việc thì có thể trực tiếp gọi điện thoại cho Lục tổng." Sử Đông Giác đề nghị.

Lục Tử Mặc bảo cậu ta đưa quần áo cho Cận Ngôn, cho nên cậu ta luôn cảm thấy giữa bọn họ có quan hệ mờ ám.

Hóa ra là đi công tác, thảo nào vẫn luôn không thấy bóng dáng.

Khóe môi Cận Ngôn vãn lên một độ cong nhàn nhạt: "Không sao, không phải chuyện gì quan trọng, đợi anh ấy trở về rồi nói sau." "Cô có chuyện gì cũng có thể nói với tôi, tôi mỗi ngày đều phải báo cáo công việc cho Lục tổng." "Không cần, thật sự không cần, thật không phải chuyện gì quan trọng." Buổi tối, sư phụ của Cận Ngôn dẫn cô đi gặp khách hàng, Cận Ngôn cố ý ăn diện chững chạc một chút, trông không giống lắm một sinh viên đại học vừa bước ra khỏi cổng trường.

Khách hàng hẹn gặp là người phụ trách một trung tâm thương mại dưới trướng tập đoàn Diệp thị, đàm phán về việc sản phẩm mới của bọn họ tiến vào trung tâm thương mại.

Cận Ngôn là lần đầu tiên đối mặt với trường hợp như vậy, mang theo nguyên tắc nói nhiều sai nhiều, đa số thời gian cô chỉ ngồi nghe bọn họ nói.

Chỉ khi thầy giáo chỉ đến cô, cô mới có thể nói vài câu, vẫn luôn nắm chắc nguyên tắc, không dám nói quá sâu. "Lão Trương, đệ tử này của ông cũng khá đấy." Trịnh chủ quản nhìn Cận Ngôn với ánh mắt háo sắc.

Trương Phong cười nói: "Đương nhiên, đây chính là thực tập sinh ưu tú nhất lứa này của Lục thị chúng tôi, cô ấy vào đây với thành tích đứng đầu đấy, may mà tôi nhanh tay cướp về, nếu không sao có thể đến chỗ tôi được." Trịnh chủ quản nhìn Cận Ngôn từ trên xuống dưới một lượt, ánh mắt ý vị thâm trường: "Bao nhiêu tuổi rồi?" Ánh mắt Cận Ngôn theo bản năng cảnh giác một cái, có một số việc tuy rằng chưa gặp phải, nhưng xem trên ti vi nhiều rồi.

Tuy nhiên người ta còn chưa nói lời gì quá đáng, làm chuyện gì quá đáng, cô cũng không thể tự mình suy diễn lung tung: "Hai mươi mốt tuổi rồi ạ." "Thế thì thật là trẻ." Trịnh trác nói. "Cho nên nói hiện tại là thiên hạ của người trẻ tuổi, đám giang hồ lão luyện như chúng ta sớm muộn gì cũng phải lui về thôi." "Thầy, Trịnh chủ quản, hai người khiêm tốn rồi, tôi mới vừa nhập môn, cái gì cũng không hiểu." Cận Ngôn cười làm lành, chỉ là trong lòng bất an vô cùng, bàn tay dưới gầm bàn nắm chặt lại. "Khiêm tốn, đúng là khiêm tốn, tôi đều nghe sư phụ cô nói rồi, cô chính là nhân tài cao cấp." "Đâu có, đâu có." "Cận Ngôn, nói chuyện với Trịnh chủ quản không cần quá khách sáo, có gì nói nấy, ông ấy là đối tác hợp tác lâu dài của tôi rồi, trước kia chúng tôi còn từng cùng ở một công ty, về sau tôi sang Lục thị, ông ấy sang Diệp thị." "Hóa ra thầy và Trịnh chủ quản còn có uyên nguyên sâu xa như vậy." "Cận Ngôn, rót rượu cho Trịnh chủ quản, sau này học tập Trịnh chủ quản nhiều hơn, tài nguyên trong tay Trịnh chủ quản của chúng ta nhiều lắm, chúng ta khai phá thị trường còn phải dựa vào ông ấy nhiều." Cận Ngôn ngẩn ra không động đậy, uống rượu, đây là chuyện nhạy cảm cỡ nào?

Bọn họ sẽ không thực sự muốn chuốc say cô chứ.

Vậy rượu này có vấn đề không nha.

Cận Ngôn bỗng chốc nghĩ rất nhiều. "Cận Ngôn, em ngẩn người gì đó, mau rót rượu đi." Trương Phong hơi trầm giọng xuống, có vài phần không vui.

Cận Ngôn lúc này mới phản ứng lại, lập tức rót rượu cho Trịnh chủ quản.

Thực ra cô cũng không sợ uống rượu.

Cô có một người bố thích uống rượu, mới hơn mười tuổi cô đã bắt đầu ngồi nhâm nhi cùng bố, lâu dần, tửu lượng của cô thực sự không tệ.

Hơn nữa nhìn nơi này xem, đây cũng chẳng phải chốn ăn chơi trác táng gì, vị trí phòng bao này cũng không quá kín đáo, nếu có xảy ra chuyện gì, cô cũng có thể chạy thoát bất cứ lúc nào.

Nghĩ thông suốt những điều này, Cận Ngôn hơi thả lỏng bản thân. "Ngại quá, quản lý Trịnh, để tôi rót đầy cho ngài." Quản lý Trịnh tỏ vẻ không để ý, cười liếc xéo Trương Phong một cái: "Lão Trương, đừng nghiêm khắc với cô bé quá, phải dạy dỗ từ từ." "Nghiêm khắc mới là việc tôi làm thầy nên làm, nếu con bé theo tôi hơn nửa năm mà chẳng học được cái gì, thì đó là sự thất trách của người làm thầy như tôi." "Cận Ngôn, thầy của cô đều là muốn tốt cho cô, trong lòng cô ngàn vạn lần đừng có oán thán gì đấy nhé." "Sao có thể chứ, tôi biết tính khí của thầy mà." Cận Ngôn thực sự nhìn không ra hai con hồ ly già này rốt cuộc muốn làm cái gì.

Nói thật, qua khoảng thời gian tiếp xúc này, cô cũng cảm thấy người thầy này của mình không đến nỗi tệ, chỉ là đôi khi không chịu tận tâm tận lực chỉ dạy.

Cô cũng hiểu được, dạy hết cho trò thì thầy chết đói, người ta tích lũy kinh nghiệm hơn nửa đời người, không thể nào dạy hết cho mình được. "Nhìn đi, tôi đã nói tôi nhận được một đồ đệ tốt mà, đứa trẻ này biết điều hơn người khác nhiều." Trương Phong nói với quản lý Trịnh đầy ẩn ý. "Phải phải phải, chúc mừng ông lại có thêm một tướng tài." "Cận Ngôn, em đi giục xem, sao món gà say rượu mà quản lý Trịnh thích nhất vẫn chưa được mang lên." Cận Ngôn thích nhất là việc sai vặt này, dù sao cũng tốt hơn nhiều so với việc ngồi trong phòng bao ứng phó với người ta: "Vâng vâng vâng, em đi ngay đây." Cận Ngôn chân trước vừa ra khỏi cửa, quản lý Trịnh liền lấy từ trong túi ra một phong bì đỏ đưa tới trước mặt Trương Phong.

Trương Phong cười một tiếng: "Lão Trịnh, ông lại khách sáo rồi phải không?" "Lão Trương, mau cất đi, đây là chút tâm ý của anh em."

Trương Phong cũng không khách sáo, trực tiếp nhận lấy cất vào trong túi của mình.

Đồng thời, quản lý Trịnh lại từ trong túi mình móc ra một cái phong bì khác, len lén nhét vào trong túi xách của Cận Ngôn, đặt ở một ngăn kẹp kín đáo, nếu không lục lọi kỹ càng thì thật sự không nhìn ra được. "Con bé ông dẫn tới này có biết điều không đấy?" Trương Phong lắc đầu: "Khó nói lắm, dù sao cũng phải đề phòng.

Có điều chỉ cần đã lên thuyền giặc, thì không tới lượt nó quyết định nữa rồi." "Vậy tôi nói ngắn gọn thôi, các gian hàng trong trung tâm thương mại của Diệp thị các ông chắc chắn có thể vào được, ngoài ra trong tay tôi còn có các gian hàng của trung tâm thương mại khác, người ta cam kết sau khi xong việc sẽ lại quả năm phần trăm." "Năm phần trăm có phải hơi ít không?" "Ôi trời ơi, người anh em của tôi, năm phần trăm đâu phải là con số nhỏ." Quản lý Trịnh hạ thấp giọng, vẻ mặt đau đớn. "Được được được, phần tôi cầm sao có thể nhiều hơn ông được, tôi đây chẳng phải còn phải chia cho giám đốc bộ phận tín dụng của chúng tôi sao, một mình tôi sao có thể lo liệu xong việc này cho ông được." "Lão Trương, thật sự không lừa ông, tôi chỉ có ngần này thôi." Quản lý Trịnh ra dấu tay số 1. "Thôi đi, có điều tôi phải nhắc nhở các ông lần nữa, số tiền trong đơn đặt hàng của các ông chú ý một chút, đừng vượt quá 5 triệu tệ, nếu không thì không phải một mình tôi quyết định là được đâu, phải đưa đến chỗ 'Tiểu Lục tổng' thẩm duyệt, rất dễ bị nhìn ra sơ hở." "Yên tâm đi, chế độ tiêu thụ của Lục thị tôi còn thuộc lòng hơn cả ông, tôi biết xe của các ông cần ông phê duyệt, giám đốc bộ phận tín dụng phê duyệt, số tiền lớn hơn nữa thì cần tổng giám đốc phê duyệt." "Bên bộ phận tín dụng thì ông không cần lo, là người của tôi, chắc chắn có thể thuận lợi thông qua.

Bọn họ thời gian này đang chạy doanh số, chỉ cần không quá đáng, cậu ta sẽ nhắm mắt làm ngơ thôi." "Lão Trương, ông làm việc tôi yên tâm một trăm phần trăm." Trương Phong cười hài lòng: "Nào, cạn ly, hợp tác vui vẻ." Khi Cận Ngôn bước vào, Trương Phong và quản lý Trịnh vẫn đang uống rượu, trên mặt hai người đều là ý cười, rõ ràng đàm phán rất vui vẻ. "Cận Ngôn, sao em đi lâu thế?" "Người đông quá, em phải đứng canh ở bên ngoài, nếu không đợi đến lượt chúng ta thì không biết là lúc nào nữa." Cận Ngôn giải thích.

Thực ra, cô cố ý nán lại bên ngoài một lát, cô là con gái, thực sự sợ xảy ra chuyện gì. "Hóa ra là vậy, thầy và quản lý Trịnh đã nói xong rồi, cuộc đàm phán lần này do em toàn quyền phụ trách, nếu em đàm phán tốt, đơn hàng này tôi sẽ tính vào thành tích thực tập của em." "Thật sao ạ?

Thầy?" Cận Ngôn không dám tin nhìn Trương Phong.

Chương 1217

Trước khi tới đây, Trịnh Phong đã nói qua với cô rồi, nếu lần này bọn họ thuận lợi, đại khái có thể mang về doanh số bán hàng hơn 4 triệu tệ.

Thực tập sinh bọn họ mỗi người đều có nhiệm vụ doanh số 6 triệu tệ, nếu đơn này đàm phán thành công, cô tương đương với việc hoàn thành gần hai phần ba nhiệm vụ. "Chẳng lẽ tôi còn lừa em ngay trước mặt quản lý Trịnh sao, các chi tiết tiếp theo thầy không nhúng tay vào, em và quản lý Trịnh bàn bạc cho kỹ." Cận Ngôn tự nhiên cũng có vài phần tài ăn nói, cùng quản lý Trịnh thương lượng sôi nổi, rất nhanh đã chốt xong các chi tiết, hơn nữa ngay tại chỗ đã ký thư ngỏ ý hợp tác, thuận lợi đến mức khó tin.

Để tránh gian lận, tiếp theo sẽ có người khác đến ký hợp đồng chính thức.

Trước khi đi, Cận Ngôn còn cảm ơn quản lý Trịnh rối rít, thấy người ta không có bất kỳ suy nghĩ không an phận nào với mình, trong mắt cô có chút áy náy nhỏ, xem ra là cô đã nghĩ người ta quá xấu rồi.

Quản lý Trịnh nói với Trương Phong: "Con bé này còn non lắm." "Đó là đương nhiên, chúng ta dọa con bé trước một lượt, nó dồn hết tâm trí vào việc khác, đối với những chuyện còn lại tự nhiên sẽ dễ dàng lơ là." Hai con hồ ly già nhìn nhau cười: "Hợp tác vui vẻ." *** Hai ngày sau, sân bay quốc tế.

Lục Tử Mặc kéo một chiếc vali từ lối đi sân bay bước ra, đi sát bên cạnh anh là một người phụ nữ, nghiễm nhiên là Úy Lam.

Cô ta đeo kính râm, dù cố ý che giấu thân phận nhưng đi trong lối đi sân bay như vậy vẫn là tiêu điểm của vạn người. "Tử Mặc, chúng ta cùng đi ăn tối nhé." Lục Tử Mặc chỉ cứ thế đi thẳng về phía trước, không lên tiếng.

Anh không biết Úy Lam làm sao biết được số chuyến bay của anh, suốt dọc đường này lại còn ngồi ngay bên cạnh anh.

Úy Lam sớm đã quen với tính cách lạnh lùng này của Lục Tử Mặc, bị anh phớt lờ cả đường cũng không cảm thấy có gì to tát.

Ngay lúc này, điện thoại của Sử Đông gọi tới: "Lục tổng, anh xuống máy bay chưa?

Tôi tới đón anh." "Không cần, tôi về nhà luôn." "Được, mấy hôm trước, Cận Ngôn có hỏi tôi anh có ở đây không?" Cận Ngôn?

Lục Tử Mặc nhíu mày: "Cô ấy tìm tôi làm gì?" "Không biết nữa, tôi hỏi rồi nhưng cô ấy không nói, còn bảo không phải chuyện gì lớn, anh về rồi nói với anh cũng như nhau." Cúp điện thoại, Lục Tử Mặc khựng lại vài giây, vẫn gọi điện cho Cận Ngôn.

Đầu bên kia rất nhanh đã truyền đến giọng nói vui vẻ của cô: "Lục Tử Mặc, có phải anh về rồi không?" Không biết tại sao, Lục Tử Mặc luôn cảm thấy giọng nói của cô có một sức mạnh ấm áp, anh nhếch môi: "Ừ." "Vậy anh ăn cơm chưa?

Chưa ăn cơm thì đến chỗ tôi đi, tôi đang nấu cơm." "Cô gặp chuyện gì vui à?" "Đương nhiên là vui rồi, tối hôm kia tôi ký được một đơn hàng lớn, nhiệm vụ kỳ thực tập của tôi có thể hoàn thành sớm hơn.

Tôi chẳng phải còn nợ anh một bữa cơm sao, vừa khéo tôi cũng định mời bạn cùng phòng của tôi ăn cơm." Cận Ngôn vui vẻ nói. "Cô cũng biết tính toán thật đấy, gộp cả vào làm một." "Tiết kiệm tiền mà." "Địa chỉ." Lục Tử Mặc nhếch khóe môi. "Tôi gửi vào điện thoại cho anh ngay đây, anh cũng không cần vội, cứ từ từ mà đến, lái xe cẩn thận, tôi mới bắt đầu nhặt rau thôi." Úy Lam vẫn luôn dè dặt quan sát biểu cảm của Lục Tử Mặc, anh vậy mà lại dùng giọng điệu thoải mái như thế để nói chuyện với người khác.

Quan trọng nhất là anh vậy mà lại đang cười, tuy không rõ ràng, nhưng bọn họ từng ở bên nhau một thời gian không ngắn, cô ta rất hiểu mỗi biểu cảm nhỏ của anh, cô ta biết, tâm trạng hiện tại của anh rất tốt.

Trong lòng không nhịn được bùng lên ngọn lửa giận, rốt cuộc là ai?

Là ai mà có thể khiến anh bộc lộ một mặt dịu dàng như vậy.

Úy Lam ghen tị đến phát hoảng, cô ta phát hiện Lục Tử Mặc đã thay đổi.

Trước kia trong lòng trong mắt anh chỉ chứa được một mình cô ta, nhưng bây giờ dường như không phải như vậy nữa rồi, anh đối xử với một người phụ nữ khác còn dịu dàng hơn. "Tử Mặc." Lục Tử Mặc nhíu chặt mi tâm: "Úy Lam, cô chẳng lẽ không nghe thấy lời tôi nói sao?

Tôi có hẹn rồi." "Là ai?

Chẳng lẽ thật sự là bạn gái của anh?" Cô ta vẫn chưa quên, con nhóc thối kia từng nói anh mới có bạn gái.

Mặc dù cô ta vẫn luôn không chịu tin, nhưng vừa rồi trong điện thoại phân minh là giọng nữ. "Tôi không cần thiết phải giải thích với cô." Xe của Lục Tử Mặc đỗ ngay tại hầm xe sân bay, anh cất hành lý vào cốp sau, dứt khoát lên xe.

Úy Lam vừa định bước lên, Lục Tử Mặc đã nhanh chóng đóng cửa lại.

Úy Lam chỉ đành trơ mắt nhìn Lục Tử Mặc lái xe rời đi, tức giận dậm chân, trong đôi mắt xinh đẹp lóe lên một tia độc ác.

Bất kể Lục Tử Mặc ở bên ai, cô ta nhất định sẽ không để cho bọn họ sống yên ổn.

Cô ta lập tức vẫy một chiếc taxi, trực tiếp bám theo xe của Lục Tử Mặc, cô ta ngược lại muốn xem xem, là con hồ ly tinh nào tranh giành người đàn ông với cô ta.

Lục Tử Mặc mất rất lâu mới tìm được địa chỉ Cận Ngôn đưa, đã chạy đến tận đường vành đai 3 rồi, môi trường rất bình thường.

Là cô gái tên Tiểu Mỹ đưa anh lên.

Vừa vào cửa, anh đã ngửi thấy một mùi thơm nức mũi, bất giác nhìn về phía bếp.

Cận Ngôn mặc bộ đồ ở nhà, búi tóc củ tỏi đáng yêu, đang bận rộn trong bếp. "Lục tiên sinh, anh cứ... uống nước trước đi, chúng tôi còn một lát nữa mới xong." Tiểu Mỹ có chút bị khí trường lạnh lùng trên người Lục Tử Mặc trấn áp, nói chuyện hơi gượng gạo. "Cảm ơn." Sau hai chữ đó, phòng khách lại rơi vào trầm mặc. "Cái đó, lần trước cảm ơn anh nhé, nếu không có anh, tôi có thể đã mất mạng rồi, vẫn luôn không có cơ hội cảm ơn trực tiếp, hôm nay coi như cũng gặp được người thật rồi." "Không có gì." "Anh có muốn tôi gọt chút hoa quả cho anh trước không?" "Không cần." Tiểu Mỹ sắp khóc đến nơi rồi, người đàn ông này đẹp trai tuấn tú như vậy, nhưng nói chuyện thực sự là quá ít, luôn mang lại cho người ta cảm giác rất cao ngạo lạnh lùng.

Cô ấy cảm thấy hoàn toàn không thể nào ở chung vui vẻ với anh được.

May thay, lúc này Cận Ngôn bưng một đĩa thịt chiên giòn nhỏ đi ra: "Lục Tử Mặc, mới chiên đấy, có cá chỉ vàng, còn có thịt heo, thơm lắm, anh bốc ăn trước đi, lót dạ một chút." Bốc ăn, quả nhiên là tác phong của cô.

Lục Tử Mặc nhìn Cận Ngôn một cái: "Được." "Vậy anh cứ ăn đi, tôi tiếp tục đi xào rau, đừng khách sáo, cứ coi như nhà mình." "Ừ." "Cận Ngôn, tớ vào giúp cậu." Tiểu Mỹ vội vàng đi theo Cận Ngôn vào bếp.

Cô ấy cảm thấy nếu mình còn ở bên ngoài thêm một giây nào nữa, nhất định sẽ bị đông cứng thành tảng băng, người đàn ông kia thực sự quá lạnh lùng.

May mà hôm đó cô ấy mất ý thức, nếu không sao dám để anh cõng, nghĩ thôi mà lông tóc đã dựng đứng cả lên.

Chương 1218

"Ngôn Ngôn, sao cậu chịu được cái anh chàng họ Lục đó thế?

Lạnh lùng quá thể, nói chuyện không phải một chữ thì là hai chữ, anh ta có phải bị chướng ngại chức năng ngôn ngữ không?" Tiểu Mỹ hạ thấp giọng nói.

Chướng ngại chức năng ngôn ngữ, Cận Ngôn phì cười, mạc danh kỳ diệu cảm thấy cách nói này đặc biệt phù hợp. "Con người anh ấy là như vậy đấy, mặt lạnh lùng một chút, nhưng nhân phẩm vẫn rất tốt, nhiệt tình lắm." Tiểu Mỹ nhìn ra ngoài một cái, cô ấy thật sự không nhìn ra trên người Lục Tử Mặc có phẩm chất này. "Thôi được rồi, dù sao tớ cũng không chịu nổi tính cách này, tớ cần một người đàn ông nhiệt tình như lửa." "Đàn ông thì nên cao ngạo lạnh lùng một chút, nhiệt tình như lửa thì ra cái dạng gì.

Nhanh nhanh nhanh, giúp tớ rửa rau cải đi, tớ đang chờ để bỏ vào nồi đây." Hai cô gái bận rộn trong bếp, một lát sau tất cả các món ăn đều được bưng lên, toàn bộ đều là kiệt tác của Cận Ngôn.

Nấm trà tân xào ớt, thịt chiên giòn, dưa chuột trộn, cải chíp xào, cá hố kho, bò cay tê, mạo thái (lẩu một người) kiểu gia đình, còn có kim chi cải thảo do chính tay Cận Ngôn muối.

Lục Tử Mặc nhìn lướt qua, kết hợp mặn chay, miễn cưỡng hài lòng.

Trong bữa ăn vẫn luôn là Cận Ngôn nói chuyện, Lục Tử Mặc rất ít đáp lời, Tiểu Mỹ rất không quen, nhưng Cận Ngôn lại tập mãi thành quen.

Vẫn luôn cảm thấy gặp lại Lục Tử Mặc sẽ có vài phần không tự nhiên, nhưng người ta lúc nào cũng trưng ra bộ mặt băng sơn vạn năm không đổi, căn bản sẽ không thấy không tự nhiên.

Dù Lục Tử Mặc lớn lên bằng cơm bố mình nấu, anh cũng không thể phủ nhận, trù nghệ của cô nhóc này thật sự rất được. "Lục Tử Mặc, tay nghề nấu nướng của tôi thế nào?" "Cũng tạm." Đây đã là đánh giá rất cao rồi.

Cận Ngôn vui vẻ nhếch khóe môi: "Chứ sao nữa, không phải tôi tự khen đâu, tôi hoàn toàn nhận được chân truyền của ba mẹ tôi đấy, nhất là món kim chi này, đó là bí phương tổ truyền của nhà tôi, lát nữa anh có thể mang một ít về nhà." "Không cần đâu, tôi không hay nấu cơm." "Có thể để được rất nhiều ngày, anh để trong tủ lạnh, lúc nào không có khẩu vị thì lấy ra ăn một chút, tôi đều đã đóng gói xong xuôi rồi, anh là người duy nhất có được vinh hạnh này đấy, tôi chưa bao giờ nấu cơm cho người không thuận mắt đâu." Ý ngoài lời nói là, anh ở trong mắt cô rất thuận mắt.

Lục Tử Mặc nhếch khóe môi, không nói gì thêm, Cận Ngôn coi như anh đã ngầm đồng ý. "Cô nói cô ký được một đơn hàng lớn, không bị người ta lừa chứ?" Lục Tử Mặc hỏi.

Tiểu Mỹ hiểu ra, người ta không phải ít nói, người ta là ít nói với mình, đối với Cận Ngôn thì không như vậy, còn biết chủ động quan tâm. "Lục Tử Mặc, anh bớt coi thường người khác đi, sao có thể bị lừa được, thầy tôi cùng tôi đi đàm phán dự án mà, người ta là lão giang hồ rồi, số tiền hơn 4 triệu tệ đấy." Trong mắt Cận Ngôn có chút kiêu ngạo nho nhỏ.

Ánh mắt Lục Tử Mặc hơi lóe lên, rất nhanh đã cảm thấy trong chuyện này có chút không bình thường: "Giống như loại 'gà mờ' như cô, nhất định phải đề cao cảnh giác, trên đời này chỉ có cha mẹ người thân của cô là dựa vào được thôi." Phúc lợi của Lục thị bọn họ rất tốt, nhưng tiền đề là gắn liền với hiệu suất, nghiệp vụ mấy triệu tệ, tuy không tính là lớn, chưa đạt đến quyền hạn anh đích thân phê duyệt, nhưng cũng không nhỏ, chỉ riêng tiền hoa hồng đã không ít, Trương Phong có thể dễ dàng giao thành tích này cho Cận Ngôn sao?

Điểm này hoàn toàn không hợp lý.

Thiên hạ không có bữa trưa nào miễn phí. "Lục Tử Mặc, bạn à anh có biết không, thầy tôi không phải loại người đó." Cận Ngôn giải thích. "Hợp đồng đã ký rồi?" "Vẫn chưa đến bước đó, tối hôm đó tôi chỉ ký thư ngỏ ý hợp tác thôi, loại chuyện này phải quyết đoán ngay tại chỗ, lề mề chậm chạp là khách hàng đi mất ngay." Lục Tử Mặc không phải người nói nhảm quá nhiều, thấy Cận Ngôn tự tin như vậy, cũng không tiếp tục truy hỏi nữa.

Ăn cơm xong, trời đã tối.

Cận Ngôn tiễn Lục Tử Mặc ra cửa, không chỉ đóng gói kim chi mà còn gói cả thịt chiên giòn cho anh.

Gió đêm từ từ thổi vào người, rất dễ chịu.

Hai người đi song song, nhìn thế nào cũng là một đôi trai tài gái sắc.

Lục Tử Mặc nhìn hai túi đồ trong tay, có chút bất lực, đây là Cận Ngôn cưỡng ép nhét vào tay anh.

Cận Ngôn nhìn dáng vẻ này của anh, cũng cảm thấy đặc biệt không thích ứng, một tổng giám đốc công ty niêm yết lớn, xách theo kim chi và thịt chiên, phong cách này quả thực kỳ quặc. "Lục Tử Mặc, ân tình lần trước nợ anh coi như trả xong nhé." "Bữa cơm này của cô giá trị thật đấy." "Bản thân đồ ăn không đáng tiền, nhưng quý ở tấm lòng, đây là do chính tay tôi xuống bếp đấy, thành ý trong này không cần tôi giải thích nữa nhỉ, con gái bây giờ rất ít người hiền huệ được như tôi lắm." "Cô đang tiếp thị bản thân đấy à?" Cận Ngôn đỏ mặt:

"Đây là chuyện rõ rành rành, đâu cần tiếp thị, Lục Tử Mặc, trí thương của anh đâu rồi?" "Mặt dày." Lục Tử Mặc bật cười. "Ở nơi này có được không?" "Anh nhìn bằng mắt gì thế, đây là khu chung cư khá tốt rồi đấy, tiền thuê nhà 3000 tệ một tháng, con người tôi tuy rơi vào mắt tiền, nhưng tuyệt đối sẽ không ngược đãi bản thân." Ý thức tự bảo vệ của Cận Ngôn vẫn khá mạnh, khu chung cư cô tìm này không chỉ an ninh tốt, giao thông cũng rất thuận tiện, ra khỏi cổng khu chung cư, đi bộ năm phút là đến tàu điện ngầm.

Tuy rằng còn phải chuyển trạm, nhưng đi lại cũng rất tiện.

Con gái con lứa, ra ngoài một mình, tất cả phải đặt an toàn bản thân lên hàng đầu.

Đây là lời dạy bảo của bố mẹ dành cho cô. "Giao thông thuận tiện sao?" "Đương nhiên, anh không thấy có tàu điện ngầm à?

Ồ, đúng rồi, người như anh thì chưa bao giờ đi tàu điện ngầm, không biết cũng chẳng có gì lạ." "Cận Ngôn, mỗi ngày cô không mỉa mai tôi hai câu là cô thấy áy náy có phải không?" Lục Tử Mặc khẽ nhíu mày. "Chẳng lẽ tôi không phải đang nói thật?

Nói cứ như anh đã từng đi tàu điện ngầm rồi ấy." Lục Tử Mặc đen mặt, cái thứ đó anh đúng là chưa từng đi thật. "Thật muốn chụp lại bộ dạng này của anh bây giờ, Lục đại tổng tài của chúng ta cuối cùng cũng có chút hơi người rồi." Cận Ngôn cười lớn. "Có gì đáng cười chứ." "Haha, anh lái xe cẩn thận nhé." "Vẫn còn cười." "Được được được, tôi không cười nữa, nhưng đừng để hỏng nhé, đây là công sức tôi vất vả làm đấy." Cận Ngôn nhắc nhở lần nữa. "Ừ." Trong góc tối, Úy Lam nhìn thấy cảnh này, hận không thể lập tức lao lên bóp chết cô gái tên Cận Ngôn kia, thảo nào cứ luôn đối đầu với cô ta, hóa ra là tự mình đã để mắt đến Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc là của cô ta, người khác đừng hòng tơ tưởng.

Khi Cận Ngôn đi lên, Tiểu Mỹ đang dọn bàn, Cận Ngôn cũng đem chỗ thịt chiên còn lại dùng túi bảo quản bọc kỹ để vào tủ lạnh: "Tiểu Mỹ, chỗ thịt chiên giòn này cậu có thể dùng để ăn mì, cứ thái thành lát là được, nấu canh cũng được." "Biết rồi, ở cạnh trù thần như cậu, tớ cảm thấy tớ chắc chắn sẽ tăng cân." "Đó là phúc khí của cậu đấy." "Đúng rồi, Ngôn Ngôn, cái đó... lương tháng này của tớ vẫn chưa phát, tớ sắp phải cạp đất mà ăn rồi, chị hai có thể nào từ trong kẽ răng nặn ra cho tớ một chút xíu không." Tiểu Mỹ cười hì hì khoác tay Cận Ngôn.

Cận Ngôn gõ nhẹ vào trán cô bạn: "Được, cho cậu mượn năm trăm, cậu tự vào ví của tớ mà lấy." "Yêu yêu, Ngôn Ngôn, tớ yêu cậu lắm." Tiểu Mỹ nói xong liền chạy vào phòng Cận Ngôn tìm phí sinh hoạt.

Cận Ngôn cười lắc đầu, bắt đầu dọn dẹp vệ sinh phòng bếp.

Không lâu sau, liền nghe thấy tiếng hét chói tai của Tiểu Mỹ: "Á á, Cận Ngôn, cậu phát tài rồi phải không?" Cận Ngôn tưởng xảy ra chuyện gì, vội vàng xông vào, nhìn thấy Tiểu Mỹ trong tay đang cầm một xấp tiền, ngồi xếp bằng đếm tiền.

Chương 1219

Sắc mặt Cận Ngôn biến đổi một chút, khó hiểu hỏi: "Cậu lấy đâu ra tiền thế?" "Con ranh này, còn giả bộ với tớ, tớ mà biết cậu có nhiều tiền thế này, nhất định phải trấn lột cậu 1000 tệ, 500 tệ tớ phải thắt lưng buộc bụng lắm đấy." Tiểu Mỹ liếc xéo Cận Ngôn. "Số tiền này không phải của tớ." "Con bé này cậu cứ hay nói đùa, tớ cũng chỉ nói miệng thế thôi, tớ lại có thể tống tiền cậu thật chắc, tớ biết cậu kiếm tiền cũng chẳng dễ dàng gì." Sắc mặt Cận Ngôn đã trắng bệch vài phần, run giọng nói: "Tiểu Mỹ, tiền này thật sự không phải của tớ." Tiểu Mỹ ngẩng đầu, mê hoặc nhìn Cận Ngôn: "Cậu đừng có dọa tớ, chẳng lẽ tiền này còn tự mọc chân chạy vào túi cậu à." Cận Ngôn lập tức ngồi xuống, hỏi: "Cậu tìm thấy ở đâu?" "Ngay trong ba lô của cậu a, cái ngăn kẹp ở giữa ấy, còn có cái phong bì này đựng nữa." "Có bao nhiêu?" Tim Cận Ngôn đều đang run rẩy, cả người có chút bủn rủn. "Đủ 5000 tệ, gần đủ hai tháng tiền thuê nhà của chúng ta rồi." Cận Ngôn nằm vật xuống giường, Tiểu Mỹ vừa nhìn bộ dạng này của cô cũng giật nảy mình: "Ngôn Ngôn, cậu sao thế?

Có phải số tiền này có vấn đề không?" "Tớ không biết." Cận Ngôn lắc đầu. "Sao có thể không biết, Ngôn Ngôn, đây không phải con số nhỏ, sao lại vô duyên vô cớ chạy vào ba lô cậu, còn là chỗ kín đáo như vậy, cậu chắc chắn thật sự không phải cậu tự để vào chứ?

Có phải lâu rồi cậu tự mình quên mất không, cậu kỹ lại xem." "Còn nữa, một khoản tiền nhiều như vậy để trong ba lô, vẫn là có trọng lượng nhất định, cậu một chút cũng không phát giác ra sao?" Cận Ngôn vẫn lắc đầu, cô xoay người vùi mặt vào gối, vô lực nói: "Tớ thật sự không nhớ ra được." Tiểu Mỹ nhẹ nhàng vỗ lưng cô: "Ngôn Ngôn, chúng ta đừng vội, chúng ta bây giờ bình tĩnh nhớ lại xem, túi của cậu có từng rời khỏi tầm mắt của cậu không?" "Chuyện đó không thể nào, túi của tớ tớ luôn đeo trên người, cậu cũng biết tớ đặc biệt thích cái túi này mà." "Vậy chúng ta thử nghĩ xem, tuần trước cậu đã đi những đâu." "Tớ ngoài ở nhà thì là ở công ty, còn có thể đi đâu được." "Không đúng nha, chẳng phải cậu đi đàm phán hợp đồng sao?" Tiểu Mỹ nói.

Được nhắc nhở như vậy, Cận Ngôn lập tức ngồi bật dậy, cái đầu đang loạn cào cào hơi tỉnh táo lại vài phần: "Đúng rồi, ba lô của tớ có rời khỏi tầm mắt, tối hôm đi đàm phán hợp đồng, giữa chừng tớ có đi ra ngoài một chuyến, đi giục món ăn, có khoảng gần nửa tiếng đồng hồ ở bên ngoài." Lúc đó cô nghĩ trong túi mình cũng không có đồ gì quý giá, nên không mang theo bên người. "Liệu có phải xảy ra vấn đề vào lúc đó không, người khác nhét tiền vào ấy." "Không thể nào, người ta vì sao phải nhét tiền cho tớ, tớ lại không nhượng lợi, tớ toàn bộ đều là đàm phán theo quy định của công ty." Cận Ngôn tái mặt.

Cô luôn cảm thấy có thể đã xảy ra vấn đề, nhưng nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra vấn đề rốt cuộc nằm ở đâu. "Cậu nói cũng có lý, cậu không cùng người ta đồng lõa làm bậy, người ta căn bản không cần thiết phải nhét phong bì cho cậu, rốt cuộc là chuyện gì đây chứ?" "Tiểu Mỹ, tớ phải làm sao bây giờ?" Tiểu Mỹ nắm lấy tay Cận Ngôn: "Ngôn Ngôn, tớ cảm thấy chuyện này cậu cần thiết phải nói với Lục tổng ngay lập tức, tối nay anh ấy chẳng phải còn nói về vấn đề này sao?

Cậu báo cáo tình hình cho anh ấy trước, cứ nói không biết tiền ở đâu ra, cậu nghĩ xem, cậu bây giờ còn chưa bị rắc rối quấn thân, báo cáo trước luôn là không sai." "Ngày mai đi làm, nếu có người vu oan giá họa, thì cũng không sợ, chúng ta đã tiên hạ thủ vi cường rồi." Cận Ngôn thì lại muốn báo cáo: "Công ty có quy định, không thể báo cáo vấn đề vượt cấp, chuyện này tớ chỉ có thể báo cáo với người phụ trách bộ phận thị trường của chúng tớ." "Người phụ trách của các cậu chẳng phải là ông thầy đó của cậu sao?

Ngộ nhỡ số tiền này chính là bị bỏ vào lúc các cậu đàm phán hợp đồng hôm đó, vậy chẳng phải cậu tự chui đầu vào rọ à.

Ngôn Ngôn, đừng ngốc, đây là tình huống đặc biệt, có quan hệ với tổng tài sao lại không dùng." Tiểu Mỹ kiến nghị. "Tớ nhìn ra được, Lục tổng đó của các cậu đối với cậu vẫn là có vài phần ý tứ, nếu không sẽ không đích thân đi Tây Sơn cứu cậu, cũng sẽ không tới cái ổ nhỏ rách nát này của chúng ta ăn cơm.

Tới luôn đi, cùng lắm thì bị quy tắc ngầm, tổng tài đẹp trai như vậy, cậu cũng không thiệt." "Đừng nói linh tinh, tớ bây giờ không có tâm trạng nghĩ mấy chuyện này." Cận Ngôn lúc này làm gì còn tâm trí nghĩ đến mấy chuyện đó.

Cô sợ nhất chính là hợp đồng xảy ra vấn đề, đó là chuyện lớn hàng triệu tệ, không cho phép xảy ra một chút sai sót nào, nếu không cô xong đời rồi, không chỉ mang nợ đơn giản như vậy, còn có thể khiến bản thân dính một vết nhơ, đến lúc đó sợ là không thể lăn lộn trong chốn công sở được nữa. "Ngôn Ngôn, chuyện này cậu phải nghe tớ." Tiểu Mỹ sốt ruột không chịu được. "Để tớ nghĩ đã." Đôi mày thanh tú của Cận Ngôn nhíu chặt, vừa mới thề thốt nói mình không có vấn đề gì, lần này lại sắp phải tự vả mặt.

Không biết Lục Tử Mặc sẽ nghĩ cô thế nào. "Không cần nghĩ, cậu bây giờ gọi điện thoại ngay cho Lục Tử Mặc đi." "Vẫn chưa được, phải đợi mai tớ đến công ty xem lại hợp đồng đã rồi tính, tớ bây giờ cũng không biết vấn đề nằm ở đâu, ngày mai tớ sẽ đến công ty sớm, Lục Tử Mặc đi làm sớm, tớ sẽ lén tìm anh ấy báo cáo." "Vậy ngày mai cậu thật sự phải đến công ty sớm hơn mọi người hai tiếng, xem rõ hợp đồng trước rồi tính cũng tốt." *** Khi Lục Tử Mặc về đến nhà, cả nhà đang ngồi ở phòng khách xem tivi. "Bố, mẹ, em gái, con về rồi." Lục Niệm Nhất nhìn thấy đồ trong tay Lục Tử Mặc, mắt nhìn thẳng đờ. "Ông cụ non, trong tay anh xách cái gì thế?

Anh biến thành người đàn ông tốt của gia đình từ bao giờ vậy, còn biết lo cho gia đình, biết mang đồ ăn về nhà." "Thịt chiên giòn, có thể mang đi ăn, kim chi em để vào tủ lạnh." Lục Niệm Nhất vội vàng đón lấy, vừa ngửi đã thấy đặc biệt thơm, bốc một miếng nếm thử, mùi vị quả nhiên không tệ. "Ông cụ non, anh vừa xuống máy bay không về nhà, đi đâu ăn cơm thế, còn biết gói đồ ăn mang về, đây không phải phong cách của anh." "Thấy ngon, nên gói một ít về cho mọi người nếm thử." Lục Tử Mặc mắt cũng không chớp lấy một cái mà nói. "Thật là anh bảo gói về à?" "Anh mệt rồi, về phòng nghỉ ngơi trước đây." Lục Tử Mặc không nói thêm gì nữa, xách vali đi vào phòng. "Tưởng em ngốc thật à, bao bì của quán ăn nào lại là loại túi này, cái này nhìn là biết vừa từ nhà cô em nào đó đi ra." Lục Niệm Nhất lầm bầm.

Ngưng một chút, Lục Niệm Nhất nhớ tới Cận Ngôn, khẳng định nói: "Bố mẹ, ông cụ non và Cận Ngôn nhất định là đang hẹn hò rồi." "Nhiều chuyện." Lục Sâm lườm một cái.

Lục Niệm Nhất bày đồ ăn ra đĩa nhỏ, bưng lên bàn trà: "Bố mẹ, hai người đều nếm thử đi, mùi vị cũng khá lắm, chị dâu tương lai làm đấy, hiếu kính hai người trước." Mạc Noãn và Lục Sâm nếm một miếng, lần lượt lộ ra ý cười. "Con trai tìm được một người vợ hiền dâu thảo, sau này em không lo nó ăn uống thế nào nữa rồi." "Xem ra đám trẻ nhà chúng ta vẫn là Tử Mặc có phúc khí, người khác muốn ăn gì đều phải tự mình động thủ." Lục Sâm cảm thán. "Thôi đi thôi đi, là anh không cho em học nấu ăn, anh trách được ai." Mạc Noãn lạnh mặt nói. "Không sao, anh chiều được." "Đều có tuổi cả rồi, hai người có thể đừng tú ân ái trước mặt con được không." "Không muốn xem thì đi xa ra một chút cho ta." "Thật đáng ghét, con còn chưa ăn xong mà, kim chi ăn với cá chiên giòn, cảm giác này thật sự không tồi, rất sảng khoái." "Lục Niệm Nhất, đừng trách bố không nhắc nhở con, thịt chiên là dùng dầu mỡ chiên đấy, buổi tối coi chừng béo lên." "Mộc Dung nhà con nói rồi, con bất kể bao nhiêu cân, anh ấy đều sẽ không ghét bỏ con." "Trừ bố con ra, lời của đàn ông khác mà tin được thì heo nái cũng biết leo cây." Lục Sâm hữu tình nhắc nhở. "Bố à, bố có thể đừng dìm hàng khúc gỗ nhà con nữa được không, anh ấy mỗi ngày đều có tiến bộ, sẽ có một ngày có thể biến thành con rể lý tưởng của bố, quan trọng là bố phải cho anh ấy cơ hội chứ." Lục Sâm khẽ hừ một tiếng.

Lục Niệm Nhất khoác tay Mạc Noãn, đưa một miếng thịt chiên tới bên miệng bà, Mạc Noãn lắc đầu: "Không có hệ tiêu hóa tốt như con, đồ ăn ngon đến mấy cũng không có phúc hưởng thụ rồi." "Vậy con tự mình ăn vậy." "Lục Niệm Nhất, đó là người ta tặng cho Tử Mặc, con ăn hết thì còn ra thể thống gì." Lục Sâm bật cười lắc đầu.

Lời Lục Sâm vừa dứt, cửa phòng Lục Tử Mặc đã mở ra, chỉ thấy anh đi tới như một cơn gió, trực tiếp bưng cái đĩa trước mặt Lục Niệm Nhất đi, trầm giọng nói: "Vừa phải thôi." "Lục Tử Mặc, anh trọng sắc khinh em gái, ngay cả một ít đồ ăn cũng không nỡ chia cho em." Lục Niệm Nhất lên án nhìn Lục Tử Mặc. "Muốn ăn thì bảo Mộc Dung làm cho em, đây là của anh." Lục Tử Mặc kiên định lập trường. "Không sống nổi nữa rồi, không sống nổi nữa rồi, nếu ông cụ non lấy vợ, con chắc chắn một chút địa vị cũng không còn nữa." Lục Niệm Nhất dính lấy người Lục Sâm làm nũng. *** Cùng lúc đó.

Úy Lam liên hệ với một thám tử tư, đặt một phong bì lớn lên bàn: "Đây là tiền đặt cọc, đợi anh điều tra rõ ràng về con người Cận Ngôn, một nửa còn lại tôi sẽ trả nốt cho anh." "Thưa cô, cô muốn điều tra cái gì?" "Những việc liên quan đến cô ta, bất kể lớn nhỏ, cha mẹ người thân, lịch sử tình cảm, các mối quan hệ xã giao, cũng như biểu hiện ở công ty, tình hình chung đụng với đồng nghiệp.

Tóm lại, tất cả mọi thứ về người này, tôi đều muốn." Người đàn ông ước lượng xấp tiền trong phong bì: "Việc phải điều tra nhiều như vậy, chút tiền này sao mà đủ." Úy Lam cắn răng: "Yên tâm, chỉ cần anh tra ra được, tôi sẽ không bạc đãi anh, cho anh thêm 20 vạn nữa." "Thế còn tạm được." Úy Lam đội mũ lưỡi trai, ngụy trang kỹ càng, lúc này mới rời khỏi văn phòng thám tử tư.

Cô ta thực ra một chút cũng không hối hận, nếu năm xưa không rời bỏ Lục Tử Mặc, cô ta hôm nay vẫn cứ là kẻ ti vi thấp kém như hạt bụi kia, sao có thể giống như bây giờ, chuyện không giải quyết được đều dùng tiền để giải quyết.

Cận Ngôn, đợi tao điều tra mày đến tận gốc rễ, tao không tin không tìm ra cách đối phó với mày.

Cận Ngôn cả đêm không ngủ, sáng hôm sau trời còn chưa sáng hẳn đã vội vàng chạy đến công ty, chỉ là tìm cả buổi trời vẫn không thấy bản thỏa thuận ý định đâu cả.

Điều này không thể nào, rõ ràng cô đã để trong ngăn kéo.

Cận Ngôn tìm mãi không thấy, cô đã có thể xác định, nhất định là bản thỏa thuận kia có vấn đề.

Cùng lúc đó.

Lục Tử Mặc cũng đã đến văn phòng, giờ làm việc của anh trước nay luôn sớm hơn giờ quy định một tiếng.

Chương 1220

"Đúng rồi, Đông Giác, cái tên Trương Phong ở bộ phận Kinh doanh kia uy tín thế nào?" "Ý Lục tổng là?" "Tôi nói là nhân phẩm." "Hắn ta coi như là nhân viên lâu năm của Lục thị, thành tích nghiệp vụ vẫn luôn khá tốt, chỉ là làm người quá khắt khe, rất nhiều thực tập sinh đều không chịu nổi hắn mà bỏ đi, có điều đi theo hắn quả thực có thể học được rất nhiều thứ.

Còn về nhân phẩm, tôi nghe nói không ra làm sao, dù gì thì rất nhiều người trong bộ phận Kinh doanh đều có ý kiến với hắn." "Vậy cậu cảm thấy hắn sẽ nhường một đơn hàng trị giá mấy triệu tệ cho thực tập sinh sao?" Sử Đông Giác cười, "Hắn không bị điên chứ, đây chính là đơn hàng lớn, chỉ riêng tiền hoa hồng hắn nhận được cũng không ít, sao có thể nhường cho thực tập sinh.

Nếu là tôi, tôi cũng không nỡ." "Không chỉ như thế, hắn còn chuyên môn trải sẵn đường cho người ta nữa." Lục Tử Mặc cười lạnh.

Cô nhóc ngốc nghếch kia, bị người ta gài bẫy mà còn không biết, còn mắt tròn mắt dẹt đi ăn mừng.

Anh vừa nghe qua đã cảm thấy trong đó có vấn đề, cũng chỉ có cô mới đơn thuần như vậy.

Công ty nếu như xuất hiện một thánh nhân như thế, anh không lý nào lại không biết.

Cũng may là cô có quen biết anh, hắn ta lại là kẻ thích thể hiện, nếu không chuyện này thật sự có khả năng bị hắn che giấu trót lọt.

Kết quả cuối cùng của sự việc, nếu không phải Cận Ngôn cùng bọn họ thông đồng làm bậy, thì chính là chuyện vỡ lở, Cận Ngôn bị đuổi khỏi Lục thị.

Đây hoàn toàn là một cái hố lửa chờ Cận Ngôn nhảy vào.

Nghĩ đến cảnh cô đầu bù tóc rối bị đuổi khỏi công ty, trong lòng Lục Tử Mặc có vài phần không đành lòng. "Ai lại có thể diện lớn như vậy...

à đúng rồi, thực tập sinh dưới trướng hắn là Cận Ngôn, chẳng lẽ hắn giúp Cận Ngôn bắc cầu đàm phán thành công một hợp đồng lớn?" Sử Đông Giác phỏng đoán.

Chuyện này thực ra không tính là chuyện lớn gì, mỗi ngày Lục thị đều xuất đi những đơn hàng mấy chục triệu.

Chuyện có thể khiến Lục Tử Mặc đích thân hỏi đến thật sự không nhiều.

Lục Tử Mặc không nói gì, nhưng Sử Đông Giác đã khẳng định rồi, chính là chuyện của Cận Ngôn.

Lục tổng của bọn họ đối với Cận Ngôn tuyệt đối là đặc biệt. "Có cần tôi cho người mang hợp đồng qua cho anh xem không?" "Hợp đồng vẫn chưa ký, cậu lập tức gửi thông báo xuống bộ phận Kinh doanh, hạ thấp quyền hạn phê duyệt của hắn xuống mức 4 triệu tệ, bắt đầu thực hiện từ ngày mùng 1 tháng này.

Ngoài ra, sang bộ phận Thẩm định tín dụng và bộ phận Pháp vụ lấy tất cả thư ý định và hợp đồng tháng này về đây." "Được, Lục tổng." Sử Đông Giác cười nói.

Lục tổng nhà họ nổi giận vì bạn học Cận Ngôn rồi, phen này có cả một dây chuyền người sắp gặp xui xẻo.

Sử Đông Giác vừa đi ra chưa được bao lâu, Lục Tử Mặc liền nhìn thấy một bóng dáng ủ rũ xuất hiện tại cửa phòng mình.

Trong lòng chợt dấy lên vài phần vui vẻ, con nhóc thối này gặp chuyện rồi vẫn còn biết tìm đến anh, coi như vẫn chưa mất gốc.

Anh giả vờ trầm giọng: "Đứng ở cửa làm cái gì?

Vào đây cho tôi." Cận Ngôn bước vào, dè dặt mở miệng: "Lục tổng, tôi có chuyện muốn báo cáo với anh." "Nói đi, chuyện gì?" Lục Tử Mặc vẫn ngắn gọn súc tích như trước nay vẫn thế, khiến người ta căn bản không nhìn ra được cảm xúc của anh.

Có lẽ là vấn đề thói quen, Cận Ngôn đã không còn cảm thấy có gì lạ nữa, bởi vì như vậy mới là Lục Tử Mặc.

Ngày nào đó mà anh cười tủm tỉm nói chuyện với bạn, đó mới là lúc đáng cảnh giác nhất. "Trong túi xách của tôi vô duyên vô cớ có thêm 3000 tệ, còn bản thỏa thuận ý định mà tôi ký kết kia đã không thấy đâu nữa." Cận Ngôn vẫn luôn cúi gằm mặt. "A, lợi hại nha, trên trời rơi xuống bánh nướng rồi." Cận Ngôn thật sự sắp khóc đến nơi, "Lục tổng, anh đừng xem tôi như trò cười nữa, tôi biết lần này là tôi sơ suất, tôi thiếu cảnh giác với người khác, thế nên mới ngã một cú đau điếng thế này." "Bây giờ biết sợ rồi?" Thấy Lục Tử Mặc một chút vẻ ngạc nhiên cũng không có, Cận Ngôn có chút ngẩn người. "Anh đã sớm biết rồi?" "Đây không phải là chuyện rất đơn giản sao?

Tôi đã sớm nhắc nhở cô, trên thế giới này người dựa vào được chỉ có bố mẹ cô, trên trời không có chuyện rớt xuống bánh nướng, khắp nơi đều là chiến tranh, đặc biệt là văn phòng làm việc.

Loại lính mới nơi công sở như cô, chết thế nào cũng không biết." Cận Ngôn căn bản không phản bác được, cô cũng không mặt mũi nào phản bác điều gì, "Xin lỗi, là lỗi của tôi, là tôi quá sơ suất, tùy tiện ký vào bản thỏa thuận kia." "Bây giờ nói xin lỗi có tác dụng sao?

Gan cô cũng lớn thật, dám một mình tùy tiện ký tên lên đó, cô có biết nếu chuyện xảy ra vấn đề thì ai chịu trách nhiệm không?" "Ai ký tên người đó chịu trách nhiệm." Cận Ngôn biết rất rõ, chuyện này một khi tra ra, cô là người đầu tiên gặp xui xẻo. "Cô cũng biết rõ phết nhỉ." "Lục tổng, tôi biết là tôi sai rồi, tôi bây giờ chỉ hy vọng giải quyết tốt vấn đề này, đừng để mang lại tổn thất cho công ty.

Sau đó, tôi nguyện ý chấp nhận bất cứ xử phạt nào của công ty, cho dù là muốn sa thải tôi, tôi cũng không có gì để nói." Giọng Cận Ngôn bất giác có vài phần nghẹn ngào.

Lục Tử Mặc nghiêm túc nhìn cô, ngữ khí bất giác ôn hòa đi vài phần, "Kể lại tỉ mỉ chuyện tối hôm đó cho tôi nghe một lần." Cận Ngôn kể lại chuyện tối hôm đó một lượt, Lục Tử Mặc nghe xong liền hiểu rõ, sự việc vẫn chưa đến mức không thể cứu vãn.

Trương Phong dẫn dắt cô lâu như vậy, khẳng định đã nắm rõ tính cách của cô, trực tiếp nhét phong bì cho cô thì cô sẽ không nhận, thế nên mới dùng biện pháp này.

Nắm được thóp của cô rồi thì không sợ cô làm loạn. "Bây giờ nghĩ thông suốt là chuyện thế nào chưa?" Cận Ngôn thực ra vẫn không hiểu lắm, gật đầu một cái, lại lập tức lắc đầu, "Tôi không hiểu, hợp đồng đều làm theo yêu cầu, nếu họ không nhét phong bì cho tôi thì chuyện này cứ thế trôi qua, tôi căn bản sẽ không biết, họ làm vậy chẳng phải là vẽ rắn thêm chân sao." "Cô xác định cô đã xem kỹ hợp đồng chưa?

Cô ký với công ty nào?" "Trung tâm thương mại Bắc Thành trực thuộc Diệp thị, nơi này không chỉ nổi danh ở thành phố A mà còn trên toàn quốc nữa." "Chữ 'Thần' hay 'Thành'?" "Chính là..." Cận Ngôn lập tức nghẹn lời, cô cuối cùng cũng biết vấn đề nằm ở đâu rồi. "Cô có biết, nơi cô ký là Trung tâm thương mại Bắc Thần chứ không phải Bắc Thành.

Bắc Thần không phải trực thuộc Diệp thị, mà còn là đối tượng tôi đã nói từ sớm là không cho phép hợp tác.

Trung tâm thương mại đó tín dụng cực kém, hàng hóa trong các gian hàng chuyên doanh thường xuyên pha trộn hàng thứ phẩm để bán, đây là chuyện đập bể bảng hiệu của công ty." Lục Tử Mặc mạnh mẽ đập tay xuống bàn. "Cận Ngôn, tuy cô mới ra xã hội, nhưng phạm phải loại sai lầm sơ đẳng này là điều không nên chút nào, chỉ cần cô nhìn kỹ hơn một chút thì đều sẽ không xuất hiện vấn đề này." Khuôn mặt nhỏ của Cận Ngôn trắng bệch, hóa ra là chuyện như vậy.

Trương Phong tính toán giỏi thật, nếu chuyện bất hạnh bị bại lộ, đó là chuyện của thực tập sinh là cô.

Nếu cô tự mình phát hiện bản thỏa thuận có vấn đề, cô đã nhận tiền hối lộ rồi, chỉ còn nước ngoan ngoãn ngậm miệng.

Đây là lần đầu tiên, về sau đã lên thuyền giặc của hắn, thì chỉ có nước thông đồng làm bậy, một thực tập sinh nhỏ bé như cô căn bản không có cách nào đấu lại hắn, hắn tùy tiện tìm một lý do cũng có thể khiến cô cuốn gói khỏi công ty. "Lục tổng, chuyện này còn đường xoay chuyển không?" Nhìn bộ dạng ủ rũ cụp đuôi của cô, giống như một học sinh phạm lỗi bị phê bình, Lục Tử Mặc vốn dĩ còn muốn mắng cô vài câu cho cô nhớ lâu.

Chương 1221

Nhưng không biết vì sao, cuối cùng lại không mắng ra miệng.

Bình thường gặp chuyện như thế này, anh đã sớm ném người ta ra ngoài rồi, đâu còn ở đó lằng nhằng.

Cũng được, loại lính mới như cô, bị lừa cũng chẳng lạ chút nào, không tìm những người như các cô ra tay thì còn tìm ai.

Chỉ có thể trách cô xui xẻo.

Nhân cơ hội này, anh phát hiện ra sự gian lận của nhân viên quản lý nội bộ, cũng coi như là một chuyện tốt.

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, coi như cô lập được một công nhỏ.

Sự im lặng của Lục Tử Mặc khiến Cận Ngôn ruột gan cồn cào, cuống đến đỏ cả mắt, "Lục tổng, thật sự một chút biện pháp giải quyết cũng không có sao?

Bán tôi đi cũng không đáng giá nhiều tiền như vậy, chuyện này phải làm sao đây?

Sao tôi lại ngốc như thế chứ, phạm phải lỗi lớn thế này." "Được rồi, cuống cái gì, tôi sẽ cho cô cơ hội lấy công chuộc tội." "Anh nói đi, chỉ cần tôi làm được, tôi nhất định sẽ làm toàn bộ." "Cô cứ nhận lấy phong bì của bọn họ." "Lục tổng, chuyện này sao có thể." Cận Ngôn nhất thời không hiểu ý của Lục Tử Mặc. "Sau này bọn họ sẽ còn tìm cô nữa, tôi ngược lại muốn xem xem họ muốn làm gì?" Vừa nhìn đã biết chuyện như thế này đã không chỉ diễn ra một lần, Lục Tử Mặc muốn nhân cơ hội này điều tra triệt để một phen.

Quét sạch những kẻ lộn xộn kia ra khỏi công ty.

Đầu óc Cận Ngôn xoay chuyển cực nhanh, "Anh là muốn dẫn rắn xuất động, thông qua lần này làm một cuộc thanh trừng lớn?" "Tôi có cần thiết phải giải thích với cô không?" "Không có, Lục tổng, tôi sẽ làm tốt việc trong bổn phận của mình, nếu Trương Phong nhắc đến chuyện phong bì với tôi, tôi sẽ giả vờ cái gì cũng không biết, cũng không đi hỏi ông ta chuyện bản thỏa thuận." Cái tên khốn kiếp đó, lại dám gài bẫy cô như vậy, cô mới không thèm gọi ông ta là thầy nữa. "Nhớ kỹ thái độ của cô, hiện tại hắn vẫn là thầy của cô, trước đây thái độ thế nào thì bây giờ vẫn thái độ như thế, đừng có làm hỏng việc của tôi." Lục Tử Mặc nhắc nhở. "Vâng, tôi biết phải làm thế nào rồi." Cận Ngôn gật gật đầu, thái độ ngoan ngoãn vô cùng.

May mà cô quen biết Tổng giám đốc, nếu không lần này cô sẽ ngã một cú cực đau.

Tiểu Mỹ vào lúc quan trọng vẫn rất đắc lực, kiến nghị này thật sự là quá tốt rồi. "Được rồi, về làm việc đi." "Chúng ta có cần chuẩn bị trước một chút không, bọn họ sẽ không cho người đi ký hợp đồng chính thức chứ." "Tôi sẽ không cho bọn họ cơ hội này." Nhận được lời khẳng định của Lục Tử Mặc, Cận Ngôn giống như uống được viên thuốc an thần, trái tim đang treo lơ lửng cuối cùng cũng miễn cưỡng khôi phục lại bình thường. "Còn ngây ra đó làm gì, còn không mau về làm việc, đợi người ta nhìn thấy cô nghênh ngang đi từ phòng làm việc của tôi ra hả." "Tôi đi đường nghênh ngang sao?

Sao tôi không biết nhỉ." Cận Ngôn lầm bầm nhỏ. "Còn không đi?" "Đi rồi, đi rồi, đi ngay đây." Cận Ngôn hít hít mũi, mỉm cười đi ra khỏi văn phòng.

Nghĩ đến điều gì đó, cô lại xoay người nói: "Lục Tử Mặc, thật sự cảm ơn anh." Lục Tử Mặc nhìn bóng lưng cô, từ trong miệng thốt ra một chữ: "Ngốc." Sau khi Cận Ngôn đi khỏi, Lục Tử Mặc gọi một cuộc điện thoại cho bên phía Bùi Lệ Hành, "Dượng út, cháu mang mối làm ăn đến cho dượng đây." "Mang mối làm ăn, cháu đừng có lừa dượng là được rồi." Bùi Lệ Hành cảnh giác, bố con nhà họ Lục đều là gian thương, ông không thể không đề phòng. "Dượng út, cho nhau thêm chút tín nhiệm được không?" Hiếm khi nghe được lời nói hài hước như vậy của Lục Tử Mặc, Bùi Lệ Hành cười nói: "Vậy dượng có thể làm gì cho cháu?" "Dượng lập tức sắp xếp cho cháu một tổ dự án vào Lục thị ngay, cháu muốn kiểm tra sổ sách." ......

Sự việc giống hệt như trong dự tính của Lục Tử Mặc, vừa mới đến giờ làm việc, Trương Phong liền đi về phía cô. "Chào thầy ạ." Cận Ngôn cung cung kính kính chào hỏi. "Tiểu Cận, cuối tuần nghỉ ngơi thế nào rồi?" Trương Phong hòa ái nói.

Nếu không phải biết rõ bộ mặt thật của ông ta, Cận Ngôn thật sự sẽ bị vẻ bề ngoài này lừa gạt. "Nhờ phúc của thầy, vừa ký được đơn hàng lớn như thế, em rủ bạn thân đi mua sắm ăn mừng rồi ạ." Ánh mắt Trương Phong hơi đổi, dò xét nói: "Tháng này tiền lương không phải vẫn chưa phát sao?" Cận Ngôn làm ra vẻ mặt 'thầy hỏi thừa', cười còn rạng rỡ hơn hoa, "Vậy chẳng phải nhờ ơn thầy sao, sau này em nhất định sẽ tận tâm tận lực theo thầy học hỏi, em cảm thấy bản thân cái gì cũng không hiểu, thầy nguyện ý dạy dỗ dìu dắt em như vậy, là vinh hạnh của em." Thấy cô hiểu chuyện như thế, trái tim vẫn luôn thấp thỏm của Trương Phong cuối cùng cũng hạ xuống, cười đến mức nếp nhăn trên mặt xô cả lại, "Tiểu Cận, em là đứa trẻ có tiền đồ." "Thầy quá khen rồi, sau này còn phải nhờ thầy chỉ đạo nhiều, em tư lịch còn nông cạn." Trương Phong vỗ vỗ vai Cận Ngôn, "Được, đi theo thầy là đúng rồi, bản thỏa thuận thầy đã mang đến bộ phận liên quan, sau đó sẽ có người đi đàm phán với họ, chính thức ký kết hợp đồng, thành tích lần này của em là chuyện chắc như đinh đóng cột, em có lẽ sẽ trở thành thực tập sinh đầu tiên được chuyển chính thức." Cận Ngôn vui mừng khôn xiết, trong mắt toàn là ý cười, "Vâng ạ." Cô thật lòng cảm thấy bản thân xui xẻo, vừa vào công ty đã tiếp xúc với những chuyện lộn xộn này, không biết là mình may mắn hay là đen đủi.

Chính vào lúc này, Trương Phong nhận được điện thoại của Sử Đông Giác, nói là muốn triệu tập hội nghị lâm thời, yêu cầu chủ quản các bộ phận đi họp.

Trương Phong vừa đi, Cận Ngôn thở phào một hơi dài.

Xem ra, Lục Tử Mặc quả nhiên có hậu chiêu.

Họp xong, cả người Trương Phong đều ngơ ngác, trong lòng cũng có chút khẩn trương, chế độ tiêu thụ của công ty đã ba bốn năm không sửa đổi, lần này chưa gì đã sửa đổi quá đột ngột.

Mà hắn, lại cứ nhè đúng vào lúc này động chút tay chân.

Chuyện này có thể lớn có thể nhỏ.

Đây vẫn chưa phải là quan trọng nhất, quan trọng hơn là, công ty lại mời người của văn phòng luật sư đến phối hợp với bộ phận kiểm toán nội bộ tiến hành kiểm toán đột xuất, vấn đề này thì lớn rồi.

Không chỉ đơn thuần là chuyện lần này, những chuyện mấy lần trước nếu bị lật ra, thì đó chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Theo tác phong hành sự trước giờ của Lục Tử Mặc, tuyệt đối sẽ không cho hắn cơ hội, chờ đợi hắn chỉ có kết quả tồi tệ nhất.

Trương Phong cả người đều không ổn, vội vàng tìm một vị trí kín đáo, gọi điện thoại cho bên bộ phận Tín dụng, "Tiểu Hà, bản thỏa thuận tôi đưa cho cô thứ sáu vừa rồi, cô tạm thời đừng động đến, tôi qua lấy ngay đây." Có thể cứu vãn chút nào hay chút đó, chuyện trước đây nhất thời chưa tra ra được ngay, chỉ có vụ này là đặc biệt dễ tra ra. "Trưởng phòng Trương, tôi đang định nói với anh chuyện này, những bản thỏa thuận vượt quá 4 triệu tệ bên chúng tôi đã bị thư ký Sử lấy đi toàn bộ rồi, bên bộ phận Pháp vụ cũng vậy." "Nhanh như thế." Trương Phong trắng bệch mặt mày. "Xin lỗi, tôi căn bản không kịp lấy ra." Nghe vậy, Trương Phong trong nháy mắt mặt như tro tàn, nhất thời cuống đến mức không còn cách nào, cúp điện thoại liền quay về bộ phận Kinh doanh.

Cận Ngôn lén lút ngẩng đầu, nhìn thấy sắc mặt ông ta, trên mặt thoáng hiện lên một tia vui sướng.

Xem ra chân tướng sự việc rất nhanh sẽ rõ ràng thôi.

Lục Tử Mặc nhìn thoáng qua hợp đồng liền biết sự việc không có bất kỳ khác biệt nào so với dự liệu của anh. "Trương Phong đâu rồi?" "Vẫn đang ở bộ phận Kinh doanh." "Người của văn phòng luật sư đến chưa?" "Đã đến rồi, tôi đã sắp xếp người đi đón." "Vậy lập tức thông báo bộ phận Tài vụ chuẩn bị sẵn sàng, điều hết hồ sơ tài chính ba năm nay ra, bảo họ cùng bộ phận Kiểm toán nội bộ trong thời gian sớm nhất tra xét những nghiệp vụ liên quan đến Trương Phong.

Người bên văn phòng luật sư là người của dượng út tôi, cái gì cần bảo mật sẽ bảo mật, thỏa thuận hợp tác tôi đã bàn xong với dượng rồi, thủ tục hậu kỳ có thể bổ sung sau." "Một khi tra ra Trương Phong có vấn đề, lập tức báo cảnh sát, đừng để người chạy thoát." "Vâng, Lục tổng." Sử Đông Giác đáp.

Thầm vuốt một giọt nước mắt đồng cảm cho Trương Phong, sao lại đánh chủ ý lên đầu Cận Ngôn chứ, nếu đổi là người khác, tình huống này khẳng định không giống vậy đâu.

Bởi vì quyết định của Lục Tử Mặc, cả công ty đều chìm trong bầu không khí sầu thảm ảm đạm, trong lòng mọi người đều rõ, Lục Tử Mặc sẽ không vô duyên vô cớ cho người đến kiểm toán, khẳng định là nghe được gió thổi cỏ lay gì đó, rõ ràng là đến bới lông tìm vết.

Chương 1222

Trương Phong ngồi không yên, càng nghĩ càng thấy chuyện này là nhắm vào mình.

Chỉ là hắn nghĩ mãi không ra, rốt cuộc là sai sót ở chỗ nào, hắn làm việc luôn kín kẽ, không thể nào nhanh như vậy đã để người ta biết được.

Chẳng lẽ là vấn đề ở Cận Ngôn?

Nhưng mà con ranh đó đã nhận tiền hối lộ, nó sao dám tùy tiện làm loạn, nó cũng đã biểu lộ lập trường với hắn rồi.

Sự việc bị vạch trần, nó là đứa đầu tiên không thoát khỏi liên quan.

Cận Ngôn ngược lại toàn thân đều thả lỏng, loại tâm trạng như ngồi tàu lượn siêu tốc này thật sự là quá kích thích, cũng may cô còn trẻ, nếu không bệnh tim cũng sắp nhảy ra ngoài rồi.

Cô nợ Lục Tử Mặc hình như lại nhiều thêm rồi, phen này e rằng lại phải mời người ta ăn một bữa cơm.

Hai ngày sau.

Chuyện của Trương Phong đã được điều tra rõ ràng, những năm này, hắn thông qua thủ đoạn tương tự đã ăn chặn cả triệu tiền hoa hồng, đã thuộc vào tội danh lợi dụng chức vụ, hoàn toàn có thể lập án điều tra.

Lục Tử Mặc trực tiếp dẫn theo cảnh sát đến bộ phận Kinh doanh, cảnh sát trực tiếp tiến lên, mỗi người một bên giữ chặt cánh tay Trương Phong. "Lục tổng, anh làm cái gì vậy?" Trương Phong vẫn còn hơi ngơ ngác. "Trương Phong, những năm này ông làm cái gì ở công ty, chính ông đều rõ, còn cần tôi liệt kê chi tiết từng chuyện cho ông nghe không?" Lục Tử Mặc trực tiếp ném túi hồ sơ trong tay vào trán Trương Phong.

Trương Phong nhìn thoáng qua liền thống khổ chảy nước mắt, "Lục tổng, tôi biết tôi làm sai rồi, tôi sẽ giao nộp toàn bộ số tiền này ra, tôi không muốn ngồi tù, tôi còn phải nuôi gia đình." Thần sắc Lục Tử Mặc không đổi, "Bây giờ mới biết mình sai, muộn rồi, tôi đã cho ông thời gian, hai ngày nay ông có thừa thời gian để thú nhận với tôi, nhưng ông không làm gì cả, ông đã không muốn nói với tôi, vậy thì đem lời của ông đến cục cảnh sát mà nói đi." "Lục thị của tôi không phải nơi để các người trục lợi, kẻ nào có tâm tư lệch lạc thì sớm cút xéo cho tôi." Lời này là nói hướng về tất cả nhân viên bộ phận Kinh doanh, vị trí bọn họ đang ngồi là nơi thuận tiện trục lợi nhất.

Tất cả mọi người đều cúi đầu, không dám đối diện với anh.

Cận Ngôn ngược lại không sợ anh, không cúi đầu, mà khóe môi mang theo ý cười nhìn Lục Tử Mặc.

Làm sao bây giờ, khoảnh khắc này anh thật sự rất soái.

Cảnh này Trương Phong tình cờ nhìn thấy, hắn phát điên gào về phía Cận Ngôn: "Con ranh kia, là mày bán đứng tao đúng không?" Cận Ngôn nào dám thừa nhận, lúc này mà thừa nhận thì chính là nói cho mọi người biết động tĩnh lớn lần này của công ty là do cô gây ra.

Vậy sau này cô còn sống thế nào ở công ty.

Cô vẫn chỉ là một thực tập sinh, nếu tố giác thầy hướng dẫn của mình, sau này ai còn dám nhận loại thực tập sinh như cô.

Nhân tình thế thái, cô ít nhiều vẫn hiểu một chút. "Thầy ơi, em không biết thầy đang nói gì." Cận Ngôn vẻ mặt vô tội. "Mày còn không thừa nhận, bản thỏa thuận là mày ký, mày cũng có phần.

Lục tổng, con ranh này cũng có vấn đề, anh không thể bao che cho nó." Trương Phong chỉ vào Cận Ngôn.

Lục Tử Mặc mặt vô cảm nói: "Chuyện này mới chỉ là bắt đầu, tôi vẫn sẽ tiếp tục điều tra, nếu chuyện này có quan hệ với Cận Ngôn, vậy kết cục của cô ta cũng chỉ có một, công ty sẽ không bao che cho bất kỳ nhân viên nào tác gian phạm pháp." Một phen lời nói, tuy rằng nói nghiêm khắc, nhưng kỳ thực cũng là đang bảo vệ Cận Ngôn.

Cận Ngôn biết điều đó, phối hợp nói: "Tôi nguyện ý tiếp nhận bất cứ sự điều tra nào của công ty." "Cận Ngôn, mày còn giả bộ với tao, nhất định là mày bán đứng tao, con ranh con, đừng để tao gặp lại mày, nếu không tao nhất định sẽ khiến mày chết không được tử tế." Trương Phong lộ hung quang trừng mắt nhìn Cận Ngôn.

Cảnh sát quát lớn: "Anh nếu chê tội lợi dụng chức vụ còn quá nhẹ, chúng tôi còn có thể thêm một tội đe dọa khủng bố nữa đấy." "Nó thật sự có vấn đề, nó có nhận phong bì, tôi không oan uổng nó." Nghe vậy, ánh mắt mọi người lập tức tập trung toàn bộ lên người Cận Ngôn.

Cận Ngôn vẻ mặt ngu ngơ, run rẩy nói: "Đó là phong bì hối lộ sao?

Ý thầy là số tiền trong túi xách của em là tiền hối lộ à?

Sao có thể là phong bì hối lộ được?" "Mấy hôm trước... bố mẹ em đến thăm em, nói là muốn cho em tiền, em nói em đã đi làm rồi, đâu còn có thể lấy tiền của hai người, em cứ tưởng là hai người lén nhét vào túi em, em vẫn chưa tiêu, chuẩn bị trả lại cho bố mẹ em." "Mày còn giả bộ, mày rõ ràng..." Cận Ngôn òa một tiếng khóc nức nở, mặt mày trắng bệch lùi về sau mấy bước, bộ dạng như bị dọa sợ chết khiếp, kỳ thực là không muốn để Trương Phong tiếp tục nói: "Hóa ra đó không phải tiền bố mẹ nhét cho em sao?

Là phong bì hối lộ?

Là loại chuyên dùng để mua chuộc người ta sao?

Em có xem trên tivi rồi." "Hu hu, em vẫn đang trong kỳ thực tập, vừa rời ghế nhà trường, em cái gì cũng không biết, em thật sự không biết tại sao phong bì lại ở trong túi em, hôm đó em rõ ràng chỉ đi cùng thầy đến đàm phán, sao lúc về trong túi em lại bị nhét một xấp tiền, hu hu hu, em thật sự không biết tại sao lại như vậy." "Em sợ chết khiếp đi được, sự việc tại sao lại biến thành như vậy chứ, sao có thể biến thành thế này.

Thầy, sao thầy biết trong túi em có tiền?" "Hôm đó em vẫn luôn mang túi bên người, chỉ là giữa chừng đi ra ngoài giục nhân viên phục vụ lên món một lát, chẳng lẽ..." Cận Ngôn nói đến đó thì dừng lại, vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ. "Đồng chí cảnh sát, người không biết tình hình như tôi, có thể xử lý khoan hồng không ạ, tôi thật sự không biết gì cả." Cận Ngôn nhìn như bị dọa sợ, kỳ thực tư duy logic rõ ràng, trong lời nói đã giải thích sơ qua sự việc một lần.

Mọi người cũng nhìn về phía Trương Phong.

Chuyện này thực ra rất đơn giản, rõ ràng là Cận Ngôn bị gài bẫy, không cần nghĩ cũng biết là do loại cáo già như Trương Phong làm.

Nếu không, trong túi cô bé người ta bị nhét phong bì, người ta còn chẳng biết, sao ông lại biết được?

Loại chuyện này bọn họ trước đây thực ra cũng từng thấy, chỉ có điều Trương Phong đều đuổi người ta khỏi Lục thị rồi.

Hóa ra là dùng thủ đoạn như vậy.

Trương Phong cứng họng, Cận Ngôn lại tiếp tục nói: "Tiền vẫn còn trong túi xách của tôi, tôi hoàn toàn không dám động đến, tôi sẽ giao nộp toàn bộ." Cận Ngôn nói xong, thậm chí ngay tại chỗ lục túi, vừa rơi nước mắt vừa móc ra một cái phong bì, nhìn Lục Tử Mặc một cái, thân hình nhỏ bé cố ý run lên cầm cập, lập tức thu hồi ánh mắt.

Chuyển sang đưa phong bì cho Sử Đông Giác, còn thành khẩn cúi đầu, "Thư ký Sử, sự trong sạch của tôi nhờ cả vào anh, vô cùng cảm kích." Toàn bộ quá trình, khóe mắt Lục Tử Mặc đều đang giật giật, kỹ năng diễn xuất này đúng là tuyệt đỉnh.

Nếu không phải anh đã sớm biết chân tướng, còn thật sự rất dễ bị cô lừa gạt, tưởng cô thật sự là thiếu nữ ngây thơ.

Đối với ngôi sao tai họa này, Oscar còn nợ cô một tượng vàng, anh lại có nhận thức mới về cô rồi.

Xứng đáng với bốn chữ đầu óc linh hoạt, lúc quan trọng biết làm thế nào là tốt nhất cho bản thân. "Cận Ngôn, mày câm miệng cho tao, mày đừng hòng phủi sạch quan hệ, mày rõ ràng chính là người biết chuyện." "Thầy ơi, em tự hỏi lúc làm việc dưới trướng thầy, em luôn chăm chỉ nghiêm túc, tại sao thầy lại nói em như vậy chứ." Thái độ Cận Ngôn trước sau vẫn vô cùng thành khẩn.

Chương 1223

Chuyện này nhìn thế nào cũng giống như Trương Phong phát điên, chó cùng rứt giậu, muốn kéo người xuống nước, cắn chết cô gái nhỏ không buông. "Lục tổng, anh phải tin tôi, nó thật sự là người biết chuyện." Trương Phong nhìn về phía Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc nào thèm để ý đến hắn, trực tiếp nói với cảnh sát: "Đưa người đi đi." "Yên tâm, Lục tổng, chúng tôi sẽ xử lý tốt." Hai cảnh sát động thủ, Trương Phong bám chặt lấy cửa không chịu đi, "Lục Tử Mặc, tôi dù gì cũng là nhân viên lâu năm của công ty, anh lại đối xử với tôi như vậy, tôi muốn cho tất cả mọi người đều biết, Lục thị các người đối đãi với nhân viên cũ vô tình vô nghĩa, Lục thị các người cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì cũng phá sản." "Vậy ông yên tâm đi, cho dù ông có ngồi mọt gông, Lục thị chúng tôi vẫn phong vũ trường tồn." Lục Tử Mặc mặt không cảm xúc nói. "Lục Tử Mặc, anh độc đoán chuyên quyền như vậy, anh sẽ không được chết tử tế.

Tôi đã nói tôi sẽ giao nộp tiền ra rồi, anh còn muốn thế nào?

Anh nhất định phải đuổi tận giết tuyệt sao?

Tôi cầu xin anh, anh cho tôi một con đường sống, sau này tôi kiên quyết sẽ không làm chuyện như vậy nữa." "Muộn rồi, nếu người phạm lỗi xin lỗi mà có tác dụng, thì đã không có nhà tù rồi.

Hai vị cảnh quan, đưa người đi." "Lục Tử Mặc, tao nhất định sẽ báo thù." Cận Ngôn tiếp xúc với ánh mắt cừu hận của Trương Phong, cả người có chút rét run.

Lục Tử Mặc mắt cũng không chớp một cái, nhìn về phía Cận Ngôn, lạnh lùng nói: "Cận Ngôn, cô tốt nhất cầu nguyện sự việc đúng như những gì cô nói, nếu không cô cũng cút xéo cho tôi." Cận Ngôn không ngờ Lục Tử Mặc sẽ đột nhiên nói như vậy, giật nảy mình, cúi đầu không dám nói chuyện.

Hóa ra lúc Lục Tử Mặc mắng người, vẫn khá là đáng sợ.

Nói xong, Lục Tử Mặc liền bỏ đi, thư ký Sử nói: "Đừng trách tôi không nhắc nhở mọi người, chủ động đầu thú và bị tra ra kết quả tuyệt đối là khác nhau, Trương Phong chính là bài học cho mọi người." Sử Đông Giác vừa đi, nước mắt Cận Ngôn lại bắt đầu lã chã rơi xuống, bộ dạng đáng thương vô cùng.

Đồng nghiệp nhao nhao khuyên giải: "Tiểu Cận, đừng sợ, chúng tôi đều tin tưởng cô, trưởng phòng Trương là tên cáo già của bộ phận chúng ta rồi, không biết đã lừa hại bao nhiêu thực tập sinh như cô." "Đúng vậy đúng vậy, không có gì phải khóc." "Tiểu Lục tổng tuy rằng bá đạo, nhưng chỉ cần cô vô can với chuyện này, thì tuyệt đối sẽ không liên lụy đến cô đâu, lau khô nước mắt, làm việc cho tốt." "Nhưng mà sau này em không có người hướng dẫn nữa rồi." Cận Ngôn đáng thương nói. "Cô nếu không chê thì đến dưới trướng chị này." "Đến chỗ tôi cũng được, biểu hiện công việc thời gian qua của cô mọi người đều nhìn thấy cả, chuyện này không có gì to tát đâu." Bọn họ đều ghen tị muốn chết, Trương Phong tìm được một thực tập sinh tháo vát thật thà như vậy.

Vốn dĩ còn lo đây là kẻ sẽ bán đứng thầy hướng dẫn, nhưng lời của Lục tổng và thư ký Sử ban nãy đã nói rõ tất cả rồi, chuyện bùng phát lần này không liên quan chút nào đến cô bé.

Hơn nữa cô gái nhỏ từ đầu đến cuối cũng rất an phận thủ thường, chỉ nói mình không biết chuyện phong bì, chứ hoàn toàn không nói một câu nói xấu Trương Phong.

Người an phận như vậy, tìm đâu ra chứ. "Đúng đấy, tôi cũng có thể hướng dẫn cô." Cận Ngôn kích động không nói nên lời, cúi rạp người chào mọi người, "Thật sự rất cảm ơn mọi người." Sử Đông Giác nghe thấy âm thanh phía sau, buồn cười lắc đầu, diễn kịch mà còn diễn đến nghiện rồi.

Có điều như vậy cũng tốt, thuận tiện cho cô ấy triển khai công việc sau này.

Đến nước này, muốn nói ai còn bảo Lục Tử Mặc không có ý gì với cô gái nhỏ kia, anh nhất định phải mắng hai chữ rồi: "Nói bậy." Nhìn xem, vì chuyện này, người cả công ty đều bị làm cho lòng người hoang mang.

Nếu bọn họ biết, tất cả những chuyện này đều là do Lục Tử Mặc dọn đường cho Cận Ngôn, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

Lục tổng của bọn họ đang từng bước thay đổi, đều biết bắt đầu diễn kịch rồi, đây là một sự khởi đầu tốt.

Chọn lại được người hướng dẫn, lại triệt để giải quyết được tai bay vạ gió lần này, Cận Ngôn thật sự rất vui.

Nợ Lục Tử Mặc thật sự là càng ngày càng nhiều rồi, cũng không biết phải trả thế nào nữa.

Cô gửi cho Lục Tử Mặc một tin nhắn: [Không có gì báo đáp, tôi chỉ biết nấu cơm, nể mặt thì có thể đến nhà tôi ăn cơm.] Tin nhắn gửi đi xong liền biệt tăm biệt tích, mãi đến chiều mới nhận được tin trả lời: [Tối nay qua, quy tắc cũ.] Đúng là đồ khó chiều, cô chưa từng thấy người đàn ông nào không thích ăn thịt cả.

Bĩu môi, cô trả lời ba chữ: [Biết rồi ạ, tan làm tôi sẽ đi mua thức ăn trước, anh cứ trực tiếp đến nhà tôi.] Lục Tử Mặc đang họp, nhìn thấy tin nhắn của cô, khóe môi khẽ nhếch.

Ngón tay thon dài cử động một chút, vốn định gửi cái gì đó, nhưng nghĩ nghĩ, lại không nghĩ ra phải gửi gì, bèn khựng lại.

Một đám quản lý cấp cao đều ngây người ra, đây vẫn là Tiểu Lục tổng mà bọn họ quen biết sao, tự mình đọc tin nhắn mà cũng có thể cười được.

Đây là đang yêu đương rồi?

Sử Đông Giác không kìm được khẽ ho một tiếng, nhắc nhở: "Lục tổng." Lục tổng ngẩng đầu nhìn mọi người một cái, điềm nhiên đặt điện thoại sang một bên, tiếp tục nói: "Sự kiện lần này mọi người phải coi trọng cao độ, cũng không chỉ là vấn đề của một mình Trương Phong, các bộ phận khác nếu không có người phối hợp, hắn không thể nào tiềm ẩn lâu như vậy, các người xuống dưới tiếp tục rà soát cho tôi, văn phòng luật sư sẽ đóng đô tại công ty ba tháng, mọi người đừng ai nghĩ đến chuyện lừa gạt cho qua chuyện." "Các người tự mình nếu không tra ra vấn đề, để người của văn phòng luật sư tra ra được, các người đều cuốn gói khỏi Lục thị cho tôi." Ba tháng, người phụ trách các bộ phận đều toát mồ hôi lạnh, đặc biệt là bộ phận Tài vụ. "Đều nghe rõ chưa?" "Nghe rõ rồi, Lục tổng." Cận Ngôn tan làm xong liền trực tiếp đi mua thức ăn, Lục Tử Mặc vẫn luôn xử lý văn kiện. "Lục tổng, có cần tôi đặt cơm không?" "Không cần đặt phần của tôi, đặt cho mình cậu là được rồi." "Anh muốn về nhà ăn cơm?" Sử Đông Giác bản năng hỏi.

Quỹ đạo sinh hoạt của Lục Tử Mặc thật sự rất đơn giản, không phải cùng anh ăn cơm ở công ty, thì chính là về nhà ăn cơm. "Không về." "Vậy anh đi đâu?" "Cần phải báo cáo với cậu sao?" "Đâu có, vậy tôi chỉ đặt cho mình tôi thôi nhé." Lục Tử Mặc nhìn thời gian một chút, đã qua một tiếng rưỡi rồi, con nhóc kia chắc đã mua thức ăn về đến nhà nấu nướng rồi, đợi lúc anh đến nơi, chắc cũng gần được ăn rồi. "Đông Giác, hôm nay không tăng ca nữa, cậu cũng không cần đặt cơm đâu, trực tiếp về nhà đi." Lục Tử Mặc đột nhiên "khai ân", khiến Sử Đông Giác nhất thời không quen chút nào. "A, không tăng ca nữa à?" "Nếu cậu muốn tăng ca thì cứ việc, cậu tự chọn đi." Lục Tử Mặc cầm áo khoác rồi rời đi ngay.

Chỉ là vừa ra khỏi Lục thị, anh đã đụng phải Úy Lam.

Trên tay cô ta xách một hộp giữ nhiệt, rõ ràng là chuyên trình đến đợi anh. "Tử Mặc, em mang đến cho anh món tôm hùm đất anh thích ăn nhất đây." "Tôi có hẹn rồi." "Tử Mặc, anh thật sự thay lòng đổi dạ rồi sao?" Giọng Úy Lam nghẹn ngào. "Đây không phải việc tôi cần giải thích với cô, buông tay ra." Lục Tử Mặc vô tình gạt tay Úy Lam ra. "Anh muốn đi gặp cô gái tên Cận Ngôn đó đúng không?" Úy Lam nhìn chằm chằm Lục Tử Mặc. "Sao cô biết?

Cô cho người điều tra tôi?" Úy Lam hoảng hốt một chút: "Hồi trước lúc cứu trợ thiên tai ở Tây Sơn, em nhìn thấy hai người.

Em biết anh và cô ấy quan hệ không tệ, em chỉ tùy tiện đoán thôi." Lục Tử Mặc ném cho Úy Lam một ánh mắt cảnh cáo rồi xoay người định rời đi.

Vừa quay lưng lại, anh liền nghe thấy tiếng hộp giữ nhiệt rơi xuống đất, quay đầu lại thì thấy Úy Lam đã ngất xỉu trên mặt đất. *** Cận Ngôn nấu một bàn đầy thức ăn, nhưng trời cứ tối dần, cô vẫn không đợi được Lục Tử Mặc. "Ngôn Ngôn, hay là cậu gọi điện hỏi thử xem, xem Lục tổng có phải bị việc gì làm chậm trễ không." "Giờ này chắc anh ấy đang lái xe, đừng giục." "Gớm, mấy hôm trước còn đánh chết không chịu thừa nhận có ý tứ với người ta, giờ thì không thèm che giấu trước mặt tớ nữa hả?" Tiểu Mỹ trêu chọc.

Chương 1224

"Nói linh tinh gì đấy.

Lần này nếu không có anh ấy thì tớ suýt nữa là 'ngỏm' rồi, chết thế nào cũng không biết.

Người ta giúp tớ việc lớn như vậy, tớ tự nhiên phải suy nghĩ cho người ta nhiều hơn một chút chứ." "Được được được, cậu nói gì cũng đúng, tớ đợi cùng cậu." "Thế thì ủy khuất cho chị em tốt của tớ rồi." "Là cậu làm ủy khuất cái dạ dày của tớ thì có." Đợi mãi đến chín giờ tối, Cận Ngôn vẫn không thấy bóng dáng Lục Tử Mặc đâu.

Cô đành phải gọi điện cho anh, chỉ là không ngờ người nghe máy lại là Úy Lam. "Cận Ngôn, cô có chút công đức nào không vậy, tối muộn rồi còn quấy rầy tôi và Lục Tử Mặc." Sắc mặt Cận Ngôn thay đổi, giọng nói của người phụ nữ này cô quen thuộc đến mức không thể quen hơn được nữa: "Lục Tử Mặc đâu?

Tại sao điện thoại của anh ấy lại ở chỗ cô?" "Tôi có cần thiết phải giải thích với cô không?

Cô chỉ cần nhớ kỹ một vấn đề, Lục Tử Mặc là của tôi, không ai có thể cướp đi được.

Giữa chúng tôi có tình cảm mấy năm trời, loại người như cô không chen chân vào được đâu." "Cô đừng ỷ vào việc Tử Mặc hiện tại có vài phần ý tứ với cô mà không biết rõ vị trí của mình.

Cô có biết vì sao anh ấy đối xử khác biệt với cô không?" Tim Cận Ngôn hẫng một nhịp, chỉ nghe thấy Úy Lam tiếp tục nói: "Tôi và Tử Mặc yêu nhau từ thời đại học, cô cứ tùy tiện đến Học viện Thương mại Đại học A hỏi thăm một chút là biết chuyện giữa chúng tôi.

Cô của hiện tại giống hệt tôi năm đó, một thân đầy khí chất sinh viên, làm việc hoành trượng nhưng không thành thục.

Cô biết không?

Mấy năm đó tôi luôn sống dưới sự che chở của anh ấy.

Tôi bị nam sinh quấy rối, là anh ấy đánh nhau vì tôi; tôi không vào được Hội sinh viên, là anh ấy đứng ra bảo đảm cho tôi; anh ấy thậm chí còn đội gió lạnh giữa mùa đông mang bữa sáng cho tôi, mưa gió không quản." "Anh ấy cứu cô ở Tây Sơn, ở công ty cũng che chở cô khắp nơi, tôi nghĩ, đại khái anh ấy chỉ là thông qua cô để hoài niệm lại tình yêu thuần khiết vô ngần năm đó của chúng tôi mà thôi.

Dù sao tình đầu vẫn luôn đẹp đẽ, con người ta chung quy cả đời cũng sẽ không quên được người đầu tiên mình thích." Cận Ngôn chỉ cảm thấy nơi trái tim mạc danh có vài phần khó chịu, cô bất giác siết chặt nắm đấm: "Cô chắc chắn giữa hai người thực sự là tình yêu thuần khiết vô ngần?

Mặt cô cũng dày thật đấy, còn mặt mũi mà nói ra những lời như vậy." "Cô có ý gì?" "Ý trên mặt chữ.

Đừng tưởng tôi không biết những chuyện buồn nôn của cô.

Tốt nhất cô đừng đến trêu chọc tôi, nếu không tôi sẽ khiến cô hối hận." "Cận Ngôn, cô đừng có rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!" Úy Lam phẫn nộ nói. "Là cô không biết xấu hổ thì có.

Có bản lĩnh thì cô phát trực tiếp cảnh nóng của cô và Lục Tử Mặc cho tôi xem, như thế chắc chắn thuyết phục hơn nhiều.

Chỉ là cầm được điện thoại của anh ấy, nghe điện thoại của tôi thôi thì có gì ghê gớm, có gì mà đắc ý?

Thật không biết ai cho cô sự tự tin đó, là Lương Tĩnh Như cho cô dũng khí sao?

Để cô không biết liêm sỉ mà khoe khoang trước mặt tôi như vậy.

Chẳng qua cũng chỉ là một mối tình đầu, có gì đáng khoe, đời người ai mà chẳng có một mối tình đầu." Cận Ngôn tràn đầy sức chiến đấu, giọng điệu vô cùng bất cần. "Đúng rồi, nhắc nhở thân thiện chút, nếu không có 'phim hành động', cô mở cho tôi nghe tiếng anh ấy tắm rửa cũng được?

Như vậy tôi tạm thời sẽ tin tối nay hai người chuẩn bị cùng nhau trải qua đêm xuân, nói không chừng tôi còn có thể chiêm ngưỡng dáng vẻ oai hùng của Lục Tử Mặc." "Con người tôi không có ưu điểm gì khác, chỉ là đầu óc hơi đen tối, thích mấy thứ cay mắt.

Không có mấy thứ tôi nói thì đừng có ở trước mặt tôi mà diễn trò, bà cô đây không ăn bộ này đâu." "Cận Ngôn!" Úy Lam tức giận thét lên.

Cái miệng của con ranh này vẫn sắc bén như xưa, đúng là một đối thủ khó nhằn, không thể coi thường. "Đừng hét lớn thế, cô lo Lục Tử Mặc không nghe thấy à?

Trộm nghe điện thoại của người khác mà còn dám huênh hoang như vậy, cũng chỉ có mình cô thôi.

Cô gái à, dùng não chút đi, loại chuyện này không cẩn thận là lộ tẩy ngay đấy." "Đừng tưởng tôi là quả hồng mềm để cô tùy tiện bóp nắn.

Cô đừng quên, cô là người của công chúng, tôi là dân thường, chân đất không sợ đi giày.

Ép tôi quá, tôi có đầy thủ đoạn khiến cô thân bại danh liệt.

Người mẫu nổi tiếng thì ngon lắm à?

Đó là do người khác tung hô cô thôi.

Lần trước tôi hắt nước vào cô, lần sau tôi đổi thẳng thành phân đấy, người mẫu nổi tiếng cái gì chứ, đều là đồ bỏ đi hết.

Cút đi cho khuất mắt tôi, bớt đến chọc tôi, hậu quả cô không gánh nổi đâu, đồ đàn bà đạo đức giả kinh tởm." Cận Ngôn vốn không muốn dính líu vào chuyện giữa Lục Tử Mặc và cô ta, nhưng cô đã hứa với Lục Tử Mặc sẽ làm đồng minh của anh.

Đã là đồng minh, thì cô sẽ từng bước vạch trần lời nói dối của Úy Lam.

Cận Ngôn nói xong, trực tiếp cúp điện thoại, tức đến nỗi lồng ngực phập phồng.

Tiểu Mỹ trợn mắt há hốc nhìn Cận Ngôn, trực tiếp giơ ngón tay cái về phía cô: "Lợi hại thật, Tiểu Ngôn Ngôn của tớ, tớ chưa bao giờ biết sức chiến đấu của cậu lại mạnh như vậy." "Nói nhảm nhiều quá, lấy cho tớ chút nước uống, chửi người chửi đến khô cả cổ." Tiểu Mỹ vội vàng đưa nước ép cho cô: "Ngôn Ngôn, bớt giận, bớt giận, chúng ta không chấp nhặt với mấy kẻ lộn xộn đó, tức giận hại thân mình thì không đáng." "Chẳng qua chỉ là tình cũ, làm như thể là bà cả chính thất không bằng, ra vẻ ta đây trước mặt tớ cái gì chứ?

Có thú vị không?

Tớ hỏi đấy, có thú vị không?" Cận Ngôn đập bàn một cái. "Không phải, Ngôn Ngôn, cậu kích động cái gì?

Cậu cũng đâu phải bà cả của người ta, sao làm như đang đi bắt ghen tiểu tam vậy, cậu đang giận cái gì?" Cận Ngôn nghẹn lời, tức tối nhìn Tiểu Mỹ, phản bác: "Tớ có thể không giận sao?

Lục Tử Mặc cái tên khốn kiếp này, không đến cũng không nói với tớ một tiếng, hại hai chúng ta đợi lâu như vậy.

Sau này tớ mà còn nấu cơm cho anh ta nữa, tên tớ sẽ viết ngược lại!

Tiểu Mỹ, ăn cơm, hai chúng ta ăn hết bàn này, đúng là tức chết tớ rồi." Tiểu Mỹ che miệng cười.

Chương 1225

Con bé này còn dám nói không có ý gì với người ta, rõ ràng một trái tim đều chạy sang chỗ người ta rồi, nếu thực sự chuyện không liên quan đến mình thì sẽ không vì một cuộc điện thoại mà tức thành thế này. "Cười cái gì mà cười, Tiểu Mỹ, cậu còn ăn không, không ăn tớ dọn đi hết đấy." Cận Ngôn thẹn quá hóa giận. "Đừng đừng đừng, tớ không cười nữa là được chứ gì, tớ ăn cơm, ăn cơm." Tiểu Mỹ và từng miếng cơm lớn, còn không quên like cho Cận Ngôn: "Ngôn Ngôn, tớ nói thật lòng nhé, với tính cách này của cậu, sau này nếu gả vào hào môn, tớ nghĩ mấy cô tiểu tam tiểu tứ phải khóc thét.

Chính thất như cậu người thường không chọc nổi đâu." "Trần Tiểu Mỹ, cậu có thể mong cho tớ chút điều tốt không, cậu mong sau này chồng tớ ngoại tình hả?" "Ha ha, không có, tớ tuyệt đối không có ý đó.

Tớ thực ra đang nói, cậu có thể trấn áp được đàn ông, với cái tính nóng nảy này của cậu, tuyệt đối trấn được.

Nhìn cái mặt hung dữ này xem, tùy thời có thể đấm người ta bẹp dí." "Đừng có dìm hàng tớ, ăn cơm của cậu đi." *** Trong phòng bệnh.

Úy Lam ôm bụng, dạ dày lại đau, không biết là viêm dạ dày hay là bị Cận Ngôn chọc tức.

Cô ta vừa xóa nhật ký cuộc gọi xong thì Lục Tử Mặc bước vào. "Thủ tục nhập viện tôi đã làm xong cho cô rồi, lát nữa y tá sẽ qua truyền dịch cho cô." Lục Tử Mặc nhìn đồng hồ, lăn lộn một hồi đã sắp mười giờ rồi, bây giờ đến chỗ Cận Ngôn ăn cơm thì đã quá muộn. "Tử Mặc, có thể ở lại đây với em một lát không, em muốn tìm một người nói chuyện." Lục Tử Mặc nhíu mày, cuối cùng vẫn ngồi xuống bên cạnh: "Cô bao lâu không ăn tối rồi?" "Mấy năm nay đều không ăn, anh biết đấy, em thuộc tạng người dễ béo, ăn một chút thôi là lên cân, như thế lên hình sẽ không đẹp." "Cô đối với bản thân cũng tàn nhẫn thật, vì để lên hình đẹp mà có thể mấy năm trời không ăn cơm." Lục Tử Mặc trào phúng, anh cũng không biết tâm trạng mình thế nào khi nghe những lời bác sĩ nói.

Trên mặt Úy Lam lộ ra ý cười, mắt không chớp nhìn Lục Tử Mặc: "Tử Mặc, anh vẫn quan tâm em đúng không?" Lục Tử Mặc không lên tiếng. "Tử Mặc, em làm tất cả những chuyện này đều là vì anh.

Em muốn đứng ở cùng một độ cao với anh.

Anh biết đấy, em không có đầu óc kinh doanh, lại hay hồ đồ, cho dù em tốt nghiệp thương khoa, ra ngoài xã hội cũng chỉ là một nhân viên văn phòng im hơi lặng tiếng, cũng chỉ đến thế thôi." "Nhưng em trời sinh có điều kiện ngoại hình tốt, nếu em đổi con đường khác, em tuyệt đối có thể thành công.

Sự thật chứng minh lựa chọn của em là đúng, người quản lý từng dẫn dắt em đều nói em trời sinh là hạt giống làm người mẫu, em thuộc về sân khấu, hiện tại em thực sự đã đứng vững gót chân rồi." "Đây là sự nghiệp của em, cũng giống như Lục thị đối với anh vậy, chúng ta có thể tìm thấy cảm giác thành tựu từ trong đó." "Sở dĩ em đi mà không chào một tiếng, là vì em không muốn chia tay với anh.

Em cứ nghĩ chỉ cần không nói với anh, thì giữa hai chúng ta sẽ không có lời chia tay, chúng ta vẫn là quan hệ bạn trai bạn gái, chúng ta vẫn là cặp đôi khiến mọi người ngưỡng mộ.

Tử Mặc, em thực sự rất yêu anh." "Tình yêu ích kỷ như vậy tôi không cần.

Hôm nay tôi đưa cô vào bệnh viện, chỉ là nể tình chúng ta từng quen biết một trận mà thôi." Lục Tử Mặc mặt không cảm xúc nói. "Tử Mặc, anh đừng tự lừa mình dối người nữa được không?

Em biết anh không quên được em, cũng giống như em không quên được anh vậy." Úy Lam nắm lấy tay Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc lập tức rụt lại, nhưng Úy Lam vẫn nắm chặt không buông: "Tử Mặc, đừng buông tay em, chúng ta cho nhau thêm một cơ hội được không?" Nhìn bàn tay gầy trơ xương của cô ta, Lục Tử Mặc nhất thời không thể nhẫn tâm rút ra.

Bàn tay này trước đây tuyệt đối không phải như vậy, nhưng giờ đây đã gầy thành cái dạng gì rồi. "Úy Lam, bác sĩ nói cô không thể nhịn ăn nữa, nếu không cô sẽ làm cơ thể mình suy sụp.

Hiện tại cô không chỉ dạ dày không tốt, mà còn thiếu máu nghiêm trọng, suy dinh dưỡng dài hạn, tụt đường huyết." "Anh lo lắng cho em sao?" Úy Lam đỏ hoe mắt. "Đây là cơ thể của chính cô, bản thân cô còn không yêu quý, cô còn muốn người khác yêu quý thế nào." "Ngoài đi con đường người mẫu này, em không biết em còn có thể làm gì.

Em đã mất anh rồi, em không thể đến công việc kiếm cơm cuối cùng cũng mất nốt." "Cô muốn giữ dáng cũng không cần thiết phải dùng thủ đoạn nhịn ăn như vậy, cái cô cần là tăng cường tập luyện." "Anh sẽ ở bên em chứ?" "Úy Lam." Lục Tử Mặc đau đầu vô cùng, rốt cuộc phải nói thế nào cô ta mới nghe lọt tai đây.

Giữa bọn họ thật sự không thể nào nữa rồi.

Úy Lam chỉ trân trân nhìn Lục Tử Mặc, cắn môi không lên tiếng. "Trong phòng hơi ngột ngạt, tôi ra ngoài hóng gió một chút, cô tự mình suy nghĩ kỹ những lời tôi vừa nói đi." Lục Tử Mặc chỉ cảm thấy trong lòng phiền toái, không hiểu sao trong đầu luôn hiện lên một khuôn mặt khác, đó là khuôn mặt tươi cười của Cận Ngôn.

Nghĩ đến đây, Lục Tử Mặc đột nhiên nhớ ra tối nay vốn định đến chỗ cô ăn cơm.

Nhìn thời gian, đã rất muộn rồi.

Chắc bọn họ đã ăn rồi, thậm chí ngủ rồi cũng nên.

Có chút đáng tiếc, tay nghề của cô thực sự không tệ, không biết lại chuẩn bị cho anh món ngon gì, anh thực ra khá mong chờ.

Cận Ngôn người thì nằm trên giường, nhưng một chút buồn ngủ cũng không có, trằn trọc băn khoăn, cầm điện thoại xem vô số lần, vẫn không đợi được điện thoại hay tin nhắn của Lục Tử Mặc.

Cái tên thấy sắc quên nghĩa này, người không đến thì ngay cả một lời giải thích cũng không có sao?

Rốt cuộc có biết làm người không?

Có ai làm người như anh ta không?

Khốn kiếp, đồ tồi.

Càng bắt bản thân không nghĩ đến anh, khuôn mặt hoàn mỹ như tượng tạc kia lại càng rõ nét, xua thế nào cũng không đi.

Cận Ngôn tức giận ngồi bật dậy: "Lục Tử Mặc, anh mau cút cho tôi, anh có phiền không hả, không có việc gì chạy vào đầu tôi làm cái gì?" Không được nghĩ nữa, kiên quyết không được nghĩ đến anh ta.

Anh ta muốn ở bên ai, đó là việc của anh ta.

Cô lại chẳng là gì của anh ta cả, anh ta có muốn quay lại với Úy Lam thì cũng chẳng liên quan gì đến cô.

Nhưng mà phải làm sao đây, Úy Lam - người phụ nữ kia, nhân phẩm hình như thực sự không ra gì.

Cô lại vừa khéo biết được điều đó.

Cô cảm thấy mình sắp phát điên rồi, căn bản không cách nào an tâm ngủ được. *** Hôm sau.

Chương 1226

Cận Ngôn cố ý lượn qua phòng làm việc của Tổng tài một chút, kỳ lạ là chỉ thấy Sử Đông Giác chứ không thấy Lục Tử Mặc.

Bình thường anh luôn đến sớm hơn cô.

Nếu không phải biết anh đang ở cùng Úy Lam, cô chắc chắn sẽ lo lắng xem anh có xảy ra chuyện gì không.

Cận Ngôn đùng đùng bỏ đi.

Sử Đông Giác nghe thấy tiếng bước chân, đi ra thì chỉ nhìn thấy bóng lưng của cô. "Chuyện gì thế này?

Ai chọc giận cô ấy à?

Chẳng phải mọi chuyện đã giải quyết xong rồi sao?" Sử Đông Giác lẩm bẩm.

Cận Ngôn căn bản không khống chế được mình, cứ nhìn ra ngoài cửa sổ mãi.

Một tiếng sau, cuối cùng cũng để cô nhìn thấy bóng dáng Lục Tử Mặc.

Trên người anh vẫn mặc bộ quần áo hôm qua, nhìn một cái là biết chưa về nhà.

Cái tên cầm thú trọng sắc khinh bạn này, tối qua quả nhiên là ở cùng Úy Lam.

Cận Ngôn không biết tại sao lại cảm thấy mắt cay cay, hung hăng trừng anh một cái, lúc này mới ép buộc bản thân thu hồi tầm mắt.

Bọn họ yêu nhau thế nào thì kệ xác bọn họ, cô mặc kệ.

Cô có chút sợ hãi bản thân sẽ lún sâu, đối với Lục Tử Mặc, hình như cô đã bất tri bất giác nảy sinh thêm một vài cảm xúc vốn không nên có. "Lục tổng, anh chọc giận gì Cận Ngôn à?

Con bé lúc nãy đi ngang qua đây, có vẻ rất tức giận." "Cô ấy đến đây?" "Không phải, là đi ngang qua chỗ chúng ta.

Nhưng đi bộ phận thị trường thì chỗ chúng ta đâu phải đường bắt buộc phải đi qua, rõ ràng là qua đây tìm anh." "Ồ." Lục Tử Mặc trực tiếp bấm gọi cho Cận Ngôn.

Cận Ngôn lúc này đang chìm trong sự dằn vặt, thấy Lục Tử Mặc gọi đến, trực tiếp tắt máy.

Lục Tử Mặc gọi liên tiếp hai lần đều bị Cận Ngôn cúp máy.

Lục Tử Mặc nhíu mày, con ranh này, thật sự giận rồi. "Thư ký Sử, gọi Cận Ngôn lên đây cho tôi." "Lục tổng, thế này không ổn đâu.

Hôm qua chúng ta vất vả lắm mới 'tẩy trắng' quan hệ giữa cô ấy và anh, bây giờ gọi cô ấy lên đây liệu có ảnh hưởng đến nỗ lực của chúng ta không?" Sử Đông Giác có chút lo ngại. "Cậu không biết nghĩ cách à?

Cần tôi dạy cậu không?" Lục Tử Mặc âm trầm nhìn Sử Đông Giác, sao cảm thấy não cậu ta càng ngày càng không dùng được thế nhỉ. "Không cần, tôi đi ngay." Thế là, bộ phận thị trường đang yên tĩnh bỗng vang lên giọng nói không vui của Sử Đông Giác: "Cận Ngôn, đến văn phòng Lục tổng một chuyến, lập tức, ngay bây giờ." Cận Ngôn sợ đến mức đứng bật dậy: "Lục tổng gọi tôi à?" "Có chút việc cần cô phối hợp điều tra.

Lục tổng không thích đợi người khác, năm phút sau xuất hiện ở văn phòng anh ấy." Cận Ngôn mặt trắng bệch, chẳng lẽ Trương Phong còn để lại hậu chiêu gì, sự việc đảo chiều rồi, đến cả Lục Tử Mặc cũng không muốn tin cô nữa sao. "Cận Ngôn, đừng sợ, Lục tổng chỉ bảo cô phối hợp điều tra thôi, chỉ cần chúng ta không làm thì không sợ." "Lục tổng nếu có chứng cứ xác thực thì nhất định đã sớm để cảnh sát đến cửa rồi." "Đúng, Tiểu Lục tổng của chúng ta xưa nay đều tâm ngoan thủ lạt mà." "Không sao đâu." Mọi người đều nhao nhao an ủi cô, Cận Ngôn nặn ra một nụ cười với họ: "Cảm ơn mọi người, tôi không làm chuyện xấu gì cả, tôi không sợ." Suốt dọc đường, Sử Đông Giác cũng không nói chuyện, Cận Ngôn nơm nớp lo sợ đi theo sau lưng anh ta. "Thư ký Sử, Lục tổng muốn tìm tôi làm gì?" Sử Đông Giác nhịn cười không giải thích: "Tôi không biết, cô tự mình vào đi thì biết." Cửa văn phòng đóng lại, cơ thể Cận Ngôn lập tức cứng đờ, ngây ngốc đứng tại chỗ.

Lúc này cô nghĩ không phải là chuyện công việc, mà là nên đối mặt với Lục Tử Mặc thế nào.

Lục Tử Mặc biết người đã vào, nhưng nửa ngày không nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy cô đứng ngây ngốc ở cửa.

Không kìm được cười: "Ngốc rồi à?

Lại đây." Không biết tại sao, Cận Ngôn cứ không muốn qua đó, không muốn ngoan ngoãn nghe lời anh.

Cô chỉ cúi đầu đứng tại chỗ, không có bất kỳ phản ứng nào.

Lục Tử Mặc nghĩ ngợi, hình như chuyện tối qua đúng là anh suy nghĩ chưa chu toàn, không gọi điện thoại cho cô, nhưng mà cô cũng đâu có hỏi anh một tiếng? "Vẫn còn giận vì chuyện tối qua à?" Lục Tử Mặc xuống nước trước.

Cận Ngôn vẫn bất động. "Tối qua vốn dĩ tôi định gọi cho cô, nhưng sau khi xử lý xong việc thì phát hiện đã gần 11 giờ rồi, tôi nghĩ chắc cô đã ngủ nên không làm phiền." Cận Ngôn cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, trào phúng nhìn Lục Tử Mặc.

Xử lý công việc?

Rõ ràng là đi hẹn hò với Úy Lam, đến điện thoại cũng để ở chỗ người ta.

Cô tuy không là gì của anh, nhưng cũng đâu cần thiết phải lừa gạt cô như vậy, còn mặt mũi nói không muốn làm phiền cô, có nực cười không chứ?

Lục Tử Mặc rốt cuộc cũng nhận ra chỗ nào không đúng, con bé này còn giận hơn anh tưởng tượng. "Cận Ngôn, sau này nếu lại có việc như vậy, tôi nhất định sẽ báo trước với cô." "Không cần đâu, Lục Tử Mặc.

Sau này tôi cũng sẽ không bao giờ mời anh đến nhà tôi ăn cơm nữa." Càng sẽ không ngốc nghếch đợi anh, đợi một cái là lâu như vậy. "Được, coi như là lỗi của tôi, tôi xin lỗi." Lục Tử Mặc phá lệ cúi đầu. "Hừ, anh thì có lỗi gì chứ, anh một chút lỗi cũng không có." Tính khí Lục Tử Mặc xưa nay không tốt lắm, đây vẫn là lần đầu tiên anh xin lỗi người khác, thái độ lạnh lùng này của Cận Ngôn trong nháy mắt đã kích thích anh.

Chương 1227

"Cận Ngôn, cô rốt cuộc bị làm sao vậy?

Cứ phải dùng cái giọng điệu này nói chuyện với tôi à?

Rõ ràng tôi đã xin lỗi rồi, cô còn muốn thế nào nữa?" "Lời xin lỗi của anh tôi không cần, tôi cũng chẳng muốn thế nào cả." Cận Ngôn đỏ mắt, cô hiện tại chính là không muốn nói chuyện với anh.

Chẳng lẽ cô đến chút tự do này cũng không có sao? "Rốt cuộc cô đang giận cái gì?" "Tôi cũng không biết, tôi cũng không biết tôi đang giận cái gì nữa!

Tôi chính là rất tức giận, rất tức giận vậy thôi!" Cận Ngôn đột nhiên cao giọng, nước mắt cứ thế rơi xuống.

Cô không chịu thua kém quệt một cái, nước mắt lại càng tuôn ra dữ dội hơn. "Khóc rồi?" Lục Tử Mặc ngồi không yên nữa, đi tới.

Nâng cằm cô lên, chỉ thấy hốc mắt cô đỏ hoe, ngập tràn nước mắt.

Nhất thời trong lòng cũng không dễ chịu gì: "Lần sau tôi sẽ không như vậy nữa." "Tôi đã nói rồi, không có lần sau đâu." Cận Ngôn gạt tay anh ra.

Từ hôm nay trở đi, cô nhất định không tiếp xúc với anh nữa.

Người đàn ông này không chạm vào được.

Vậy thì cô trốn xa một chút là được chứ gì.

Lục Tử Mặc mù mịt, nhìn cô khó chịu như vậy, có chút luống cuống tay chân.

Anh chưa bao giờ dỗ dành ai, đặc biệt là con gái. "Cận Ngôn." "Đừng gọi tôi, tôi không quen anh." Cận Ngôn tức giận quay mặt đi, nhìn thế nào cũng giống trẻ con đang dỗi.

Con bé này rốt cuộc giận cái gì?

Lục Tử Mặc có vài phần bất lực, lại gọi: "Cận Ngôn." "Gọi cái gì mà gọi, không cho phép gọi tên tôi." Lục Tử Mặc quả nhiên không lên tiếng nữa, Cận Ngôn cũng cố nín không rơi lệ thêm, chỉ là không kìm được mà sụt sịt mũi mấy cái.

Vừa ngẩng đầu, một tờ khăn giấy đã đưa đến trước mặt cô.

Chỉ thấy Lục Tử Mặc đang nhìn cô đầy khó hiểu, vẫn là khuôn mặt tuấn tú đến vô thiên lý kia, đôi mắt bình tĩnh không chút gợn sóng: "Lau đi." Cũng phải, e rằng chỉ có Úy Lam mới có thể khiến cảm xúc của anh dao động.

Trong lòng Cận Ngôn thấm đẫm vài phần bi lương, không chút khách khí nhận lấy, lau lung tung vài cái lên mặt mình, nói: "Nói đi, anh gọi tôi đến muốn điều tra cái gì, tôi nhất định sẽ phối hợp tốt với anh." "Tôi không phải đã nói rồi sao?" "Anh nói cái gì?

Sao tôi chẳng nghe hiểu gì cả." Lục Tử Mặc phát hiện ra rồi, hai người bọn họ hoàn toàn không cùng một tần số.

Mũi cô đỏ hồng, mắt đỏ hồng, bộ dạng này thật sự giống hệt một con thỏ.

Lục Tử Mặc không kìm được nhếch khóe môi: "Cận Ngôn, rốt cuộc cô đang nghĩ cái gì thế, những gì cần nói tôi đã nói rồi.

Tối qua là lỗi của tôi, tôi thực sự có việc đột xuất không đi được, đợi đến lúc xử lý xong thì đã quá muộn." Lại nữa, còn muốn lừa cô, thật sự coi cô không có chỉ số thông minh à? "Diễn, anh cứ diễn tiếp đi?

Lục Tử Mặc, anh đúng là đạo đức giả.

Đi gặp bạn gái cũ thì cứ nói là đi gặp bạn gái cũ, có gì mà không dám nhìn người, còn giấu giấu giếm giếm, không biết xấu hổ." "Cô biết tôi ở cùng Úy Lam?" "Diễn không nổi nữa rồi đúng không, cuối cùng cũng chịu thừa nhận rồi." Giọng điệu Cận Ngôn chua đến mức không chịu được, ngay cả chính cô cũng không nhận ra.

Tự nhiên, người có kinh nghiệm tình cảm không tính là phong phú như Lục Tử Mặc cũng nhất thời chưa nhận ra. "Cận Ngôn, giọng điệu của cô có chút không đúng, cô đây là đang chất vấn tôi sao?" "Tôi chất vấn anh?

Tôi có tư cách gì chất vấn anh, tôi lại không phải là..." Cận Ngôn buồn cười dùng ngón tay chỉ vào mình.

Chỉ là chỉ trỏ một hồi, cô liền không nói tiếp được nữa, cô dường như thực sự mất kiểm soát rồi.

Đáng chết, tại sao cô không nhịn được một chút. "Cô không phải là cái gì?" Lục Tử Mặc túm lấy cô hỏi. "Tôi không nói nữa, tôi không có gì để nói cả." Cận Ngôn quay mắt đi. "Cô không có gì để nói, tôi lại có chuyện muốn hỏi cô.

Sao cô biết tối qua tôi ở cùng Úy Lam, ai nói cho cô?" Lời đã nói toạc ra rồi, Cận Ngôn cũng không muốn giấu giếm nữa: "Còn có thể là ai, đương nhiên là cô bạn gái cũ sợ thiên hạ không loạn của anh rồi.

Tôi từng gọi điện cho anh, là cô ta nghe máy." "Hai người nếu đã quay lại rồi, phiền báo cho tôi một tiếng.

Đối với đàn ông đã có bạn gái, Cận Ngôn tôi nhất định sẽ chủ động tránh hiềm nghi, không để người khác hiểu lầm." Lục Tử Mặc nhíu mày một cái, anh nhớ ra rồi, lúc anh đi làm thủ tục nhập viện, áo khoác và điện thoại đều để trong phòng bệnh.

Đại khái là lúc đó Úy Lam đã nghe điện thoại của anh, hơn nữa còn xóa nhật ký cuộc gọi. "Tối qua lúc tan làm, tôi vừa chuẩn bị đến nhà cô ăn cơm thì gặp Úy Lam dưới lầu." "Cô ấy đến đưa cơm cho tôi, tôi không nhận, cô ấy ngất xỉu, tôi chỉ có thể đưa cô ấy đến bệnh viện." "Cô ấy bị bệnh dạ dày nghiêm trọng, là do nhịn ăn thời gian dài gây ra, tình huống có chút gay go.

Bác sĩ nói nếu cứ tiếp tục như vậy, có khả năng phát triển thành ung thư dạ dày.

Nếu tôi bỏ đi, cô ấy sẽ không chịu tiếp nhận điều trị, tôi hết cách, chỉ đành ở lại đó nói chuyện với cô ấy." Cận Ngôn ngẩn người nhìn Lục Tử Mặc, anh đây là đang giải thích với cô sao?

Cô đâu là gì của anh, tại sao anh phải giải thích với cô?

Úy Lam bị bệnh dạ dày cô biết, thời gian trước cô từng gặp cô ta ở bệnh viện một lần, những lời Lục Tử Mặc nói tuyệt đối là sự thật. "Hiểu, hiểu mà.

Chương 1228

Bạn gái mối tình đầu mà, luôn luôn đặc biệt, không ai có thể thay thế, anh không nỡ cũng là bình thường." Khẩu khí của Cận Ngôn vẫn còn phiếm chua. "Anh vẫn còn thích Úy Lam đúng không?" Cận Ngôn giấu đi nỗi chua xót trong lòng, cố ý dùng một loại ngữ điệu rất bất cần đời hỏi.

Đàn ông chính là cái thói này, tự ngược, cứ thích người phụ nữ từng làm tổn thương mình.

Lục Tử Mặc không trả lời câu hỏi này, mà nhìn chằm chằm Cận Ngôn.

Cận Ngôn xua xua tay: "Không muốn trả lời thì thôi, tôi chỉ tùy tiện bát quái một chút.

Anh muốn thích ai, muốn nhớ mãi không quên ai, muốn sà vào vòng tay bạn gái cũ, việc này chẳng liên quan một xu nào tới tôi cả.

Tôi cũng không phải cảnh sát Thái Bình Dương, không muốn quản nhiều thế." "Tôi chỉ muốn nhắc nhở anh, sau này nếu xảy ra chuyện gì, đó đều là do anh tự chuốc lấy, tôi đã nhắc nhở anh rồi." Lục Tử Mặc nhíu mày chặt đến mức như thắt nút, khựng lại rất lâu mới nói: "Cận Ngôn, tôi cứ cảm thấy hôm nay cô không bình thường." Cận Ngôn chột dạ quay đầu đi: "Tôi chỗ nào không bình thường chứ, tôi khỏe lắm, rất khỏe, khỏe không thể tả được." "Cô nôn nóng cái gì?" "Nôn nóng?

Tôi chỗ nào nôn nóng, tôi đang rất ổn." "Cô đang che giấu." Lục Tử Mặc nhìn sâu vào mắt Cận Ngôn một cái, khẳng định nói. "Lục Tử Mặc, anh đừng đoán mò được không?

Anh là một gã đàn ông mà đi đoán tâm tư con gái, anh có thấy xấu hổ không?" Cận Ngôn nghiêng đầu nhìn Lục Tử Mặc, trong sự kiều diễm mang theo vài phần đáng yêu, hoàn toàn khác với thái độ lạnh lùng vừa rồi.

Cô dường như lập tức sống động trở lại, lại khôi phục dáng vẻ ngày thường.

Lục Tử Mặc vẫn nhìn Cận Ngôn.

Cận Ngôn thẹn quá hóa giận, cô rất không thích ánh mắt này của anh hiện tại, cảm giác như có thể nhìn thấu tâm can cô, chút tâm tư nhỏ đó của cô căn bản không giấu được. "Lục Tử Mặc, anh có phiền không hả, anh có biết nghe lời không, đừng nhìn tôi nữa.

Sau này muốn ăn cơm thì đi tìm bạn gái cũ của anh, tiện thể trông chừng cô ta cho kỹ, nhỡ cô ta lại không ăn tối, phát triển thành bệnh nan y, sau này có lúc anh hối hận đấy." "Cận Ngôn, sao tôi cảm thấy cô đặc biệt để ý Úy Lam thế nhỉ?" "Ha ha, tôi để ý cô ta?

Anh nghĩ nhiều rồi, Lục Tử Mặc.

Đó là bạn gái cũ của anh, anh để tâm là được rồi, tại sao tôi phải đi để tâm cô ta, đây không phải chuyện cười sao?" "Cô ta đúng là đẹp, nhưng bổn tiểu thư không phải 'bách hợp', người tôi thích là đàn ông đẹp trai, đối với mỹ nữ một chút hứng thú cũng không có." "Vậy thì tốt.

Chuyện tối qua đã giải thích rõ ràng rồi, cô về làm việc đi." Lục Tử Mặc tuy cảm thấy nói chuyện với Cận Ngôn tâm trạng mạc danh trở nên vui vẻ, nhưng công việc trên tay thực sự quá nhiều, nhất là vì vụ việc lần này, rất nhiều người trong công ty đều bị liên lụy vào, còn phải bận rộn nhiều. "Được, Lục tổng.

Có điều sau này anh tốt nhất nên công tư phân minh, nếu không có việc gì quan trọng, đừng dùng phương thức này mời tôi đến văn phòng của anh.

Tim tôi không tốt, không chịu được dọa, cũng không chịu được lời ra tiếng vào trong công ty." Đồ khốn, hóa ra gọi cô vào là vì chuyện này?

Cô còn tưởng công việc lại xảy ra vấn đề gì chứ. "Cô thế này mà không chịu được dọa à?

Tôi thấy cô ngông cuồng lắm mà." "Không dám, không cuồng nổi.

Tôi đâu dám ngông cuồng trước mặt Lục tổng anh chứ, anh tùy tiện đưa tay ra, tôi liền bị đập chết rồi." Lục Tử Mặc mạnh mẽ đập bàn một cái: "Cận Ngôn, tôi thấy gan cô lớn lắm, dám thái độ mặt nặng mày nhẹ với cấp trên." Động tác đột ngột khiến Cận Ngôn sợ hãi run nhẹ một cái.

Nhìn thấy ý cười chưa kịp giấu đi bên môi anh, Cận Ngôn lập tức nhảy dựng lên: "Lục Tử Mặc, anh bị thần kinh à, đập bàn cái gì!" "Gan đúng là nhỏ thật." Ý cười bên môi Lục Tử Mặc lan rộng. "Cố ý trêu chọc tôi vui lắm sao?

Một đại tổng tài như anh sáng sớm ra có phải rảnh rỗi quá không?

Sao lại có sở thích quái đản thế." "Thỉnh thoảng xem màn kịch khỉ cũng có lợi cho tôi triển khai công việc tốt hơn." Cận Ngôn ngẩn ra một chút, gầm nhẹ: "Lục Tử Mặc, anh mới là khỉ." "Tôi thì không nhảy lên được, hình như người vừa nhảy cẫng lên là cô đấy chứ." Lục Tử Mặc cười cười, bắt đầu cúi đầu xử lý công việc.

Cận Ngôn hung hăng trừng anh một cái, sau đó tức tối bỏ đi. "Cận Ngôn, cô nói chuyện với Lục tổng xong rồi à?" Sử Đông Giác hỏi. "Thư ký Sử, chuyển lời giúp tôi tới anh ta.

Ừm, cứ nói với anh ta: Lục Tử Mặc, anh chính là một tên siêu cấp đại khốn kiếp." Sử Đông Giác bất lực nói: "Câu này tôi không dám nói đâu, Lục tổng sẽ nuốt sống tôi mất." "Yên tâm, sau này tôi bảo kê cho cậu." Cận Ngôn hào sảng vỗ vỗ cánh tay cậu ta, dương dương tự đắc bỏ đi.

Sử Đông Giác bật cười không thôi.

Cậu ta vẫn luôn đứng ngoài cửa, cuộc đối thoại bên trong không nói là nghe rõ mồn một, nhưng đại bộ phận vẫn nghe thấy được.

Hai kẻ oan gia này, rõ ràng trong lòng đối phương đều có nhau, trời sinh ai cũng không chịu mở miệng, cũng không biết đang gượng ép cái gì.

Cậu ta ngược lại muốn xem xem hai người bọn họ rốt cuộc ai là người không nhịn được trước.

Thật sự rất giống một đôi vợ chồng son đang dỗi nhau. "Cận Ngôn, Lục tổng không làm khó cô chứ?" Cận Ngôn vỗ vỗ ngực mình: "Lúc đầu tôi cũng hết hồn, nhưng cây ngay không sợ chết đứng, bên phía Lục tổng đã có bằng chứng chứng minh sự trong sạch của tôi rồi, tôi chẳng bị làm sao cả." "Chúc mừng nhé." Viên Kiệt nói. "Cảm ơn mọi người đã quan tâm, làm mọi người phải lo lắng rồi." Cận Ngôn chân thành bày tỏ lòng biết ơn. "Muốn cảm ơn thì phải có chút hành động thực tế chứ." "Vậy ngày mai tôi sẽ mang món cá chiên giòn tự tay làm cho mọi người, đây là món tủ của tôi đấy." "Được, nể tình cô còn chưa chuyển thành nhân viên chính thức, chúng tôi sẽ không 'bóc lột' cô quá đáng, nhớ món cá chiên giòn của cô đấy nhé." Ngày hôm sau.

Lục Tử Mặc nhìn thấy trong hộp cơm của Sử Đông Giác hình như có cá chiên, hắn khựng lại một chút: "Cậu tự mang cơm đi làm từ bao giờ thế?" "Đây không phải tôi mang, là Cận Ngôn mang cho mọi người đấy.

Tôi vừa khéo đi ngang qua bộ phận Marketing, cô ấy đưa cho tôi một túi nhỏ." Ánh mắt Lục Tử Mặc trầm xuống, lập tức hiểu ra vấn đề: "Cận Ngôn mang cho tất cả mọi người trong bộ phận Marketing à?" Cái con bé đáng ghét này, hóa ra đối với ai cũng như vậy.

Trong lòng cô, thì ra hắn và những đồng nghiệp kia cũng chẳng khác gì nhau. "Hình như là vậy, cả nhóm bọn họ đều không ăn ở nhà ăn mà mang cơm về văn phòng ăn.

Mà phải công nhận, cô bé này tuy còn trẻ nhưng tay nghề nấu nướng không chê vào đâu được.

Chương 1229

Ai cưới được cô ấy đúng là phúc ba đời.

Tôi thấy mấy cậu trai trẻ trong bộ phận đó nhìn cô ấy với ánh mắt khác lạ lắm rồi, kiểu như đang rục rịch muốn hành động ấy.

Sau này tôi tìm vợ cũng phải tìm người như thế, lên được phòng khách, xuống được nhà bếp..." Đang nói say sưa, Sử Đông Giác bỗng cảm thấy bên cạnh lạnh toát, vừa ngẩng đầu lên đã thấy khuôn mặt âm trầm của Lục Tử Mặc, giống như bầu trời trước cơn bão lớn.

Sử Đông Giác lập tức im bặt: "Lục tổng, tôi đột nhiên nhớ ra văn phòng còn có việc, tôi về bên đó ăn cơm đây, anh có việc gì thì gọi tôi nhé." Sử Đông Giác bỏ chạy trối chết.

Lục Tử Mặc liếc nhìn hộp cơm, ném thẳng vào thùng rác, chẳng còn chút khẩu vị nào.

Con bé đáng ghét này, toàn làm những chuyện gì không biết.

Hắn cầm điện thoại lên, nhắn cho Cận Ngôn một tin: "Tôi chưa ăn cơm, cô mang một phần lên đây cho tôi." Như vậy chắc chắn sẽ có món cá chiên của cô rồi chứ.

Cận Ngôn không thể tin nổi nhìn vào tin nhắn, Lục Tử Mặc này lên cơn gì vậy, bắt cô mang cơm lên cho hắn, thư ký Sử không có ở đó sao?

Thật là phiền phức.

Thôi bỏ đi, nể tình hắn đã giúp cô nhiều như vậy, cô chịu thiệt một chút cũng được.

Cận Ngôn nhìn hộp cơm mình vẫn chưa đụng đũa, chào mọi người một tiếng rồi lén lút lẻn lên văn phòng Tổng giám đốc.

Lục Tử Mặc vẫn đang xử lý tài liệu.

Hình như ngày nào hắn cũng rất bận, lần nào nhìn thấy hắn cũng đang làm việc không ngừng nghỉ.

Quả nhiên, bất kể bên ngoài hào nhoáng thế nào, sau lưng đều có những nỗi chua xót không thể nói thành lời. "Lục Tử Mặc, anh lại bị làm sao vậy, không biết phải tránh hiềm nghi à, ăn bữa cơm cũng bắt tôi phục vụ." Cận Ngôn bất mãn chu môi. "Tránh hiềm nghi gì?" "Không thể để mọi người biết tôi và anh quá thân thiết." "Thân thiết với tôi khiến cô mất mặt lắm sao?" "Lục Tử Mặc, anh sao thế?

Tôi sao lại cảm thấy hôm nay anh là lạ." Cận Ngôn cảm thấy tâm trạng của Lục Tử Mặc có vài phần không đúng, giống như đang giận dỗi ai đó.

Cô ngẫm nghĩ kỹ lại, cô đâu có chọc ghẹo gì hắn đâu.

Nhiệm vụ hắn giao cô đã hoàn thành xuất sắc, Trương Phong cũng vào tù rồi mà.

Lục Tử Mặc luôn cảm thấy câu này rất quen, hình như đã nghe ở đâu rồi. "Lạ ở chỗ nào?" "Được được được, anh không lạ, là tôi lạ.

Cơm cho anh đây, tôi vừa mới lấy đấy." Cận Ngôn đưa hộp cơm cho Lục Tử Mặc. "Chỉ có thế này thôi à?" Lục Tử Mặc lạnh lùng nói. "Anh còn chê ít à, đây là phần của tôi đấy, tôi cũng còn chưa ăn đâu." Lục Tử Mặc liếc nhìn một cái, trong mắt toàn là vẻ ghét bỏ, không thèm nhận.

Cận Ngôn vừa thấy ánh mắt chê bai này của hắn liền biết vị đại thiếu gia này không vừa mắt, cô lập tức thu tay lại: "Không ăn thì thôi, tôi tự ăn." Cận Ngôn tức tối ngồi sang một bên, bắt đầu ăn ngấu nghiến.

Lục Tử Mặc cắm cúi xử lý công việc, Cận Ngôn ăn xong, phát hiện hắn vẫn ngồi bất động.

Cái máy này, đúng là tên cuồng công việc. "Này, Lục Tử Mặc, tôi về đây." Lục Tử Mặc không giữ được bình tĩnh nữa, bật dậy nắm lấy tay cô: "Đi cái gì mà đi, tôi còn chưa ăn." Cận Ngôn cảm thấy lòng bàn tay bị hắn nắm lấy truyền đến một luồng hơi ấm, giống như dòng điện khiến cô tê rần một cái: "Lục Tử Mặc, anh kéo tôi làm gì?" "Tôi vẫn chưa ăn cơm." "Anh chưa ăn cơm thì liên quan gì đến tôi, tôi cũng đâu phải bảo mẫu nhà anh." Cận Ngôn nói, vô tình liếc thấy thùng rác, trong nháy mắt liền hiểu ra. "A, Lục Tử Mặc, tôi chưa từng thấy ai kén cá chọn canh như anh, hóa ra người ta thư ký Sử đã đặt cơm cho anh rồi, là tự anh ném đi, thế thì anh đáng đời, tôi mặc kệ, tôi đi đây." Cận Ngôn muốn đi, nhưng có người nắm rất chặt, Cận Ngôn căn bản không thoát ra được. "Lục Tử Mặc, rốt cuộc anh muốn thế nào?" "Tôi thật sự chưa ăn cơm, trên người cô không mang theo đồ ăn gì khác sao?" "Anh không nói sớm, hôm nay tôi mang rất nhiều cá chiên giòn, chính là món lần trước tôi gói cho anh đấy, tiếc là đã bị đồng nghiệp bộ phận Marketing chia nhau hết rồi, chính tôi còn chưa được miếng nào." "Cận Ngôn, có phải cô ngày nào cũng rảnh rỗi quá nên thích lăn vào bếp không, sao chẳng có chút dáng vẻ phụ nữ nào thế?" "Phụt, Lục Tử Mặc, anh đây là cái lý lẽ vẹo vọ gì vậy, vào bếp thì sao lại không giống phụ nữ?" "Nhà tôi đều là ba tôi nấu cơm." "Chủ tịch Lục nấu cơm?

Vậy mẹ anh làm gì?" Cận Ngôn tò mò cực độ.

Lục Tử Mặc mặt không cảm xúc nói: "Bà ấy phụ trách xinh đẹp như hoa." "Mẹ anh thật hạnh phúc, chỉ có điều truyền thống nhà anh anh lại chẳng học được, trù nghệ 'mù tịt' như anh sau này chỉ có làm khổ phụ nữ thôi, kiểu đàn ông như anh tôi tuyệt đối không dám lấy." Lục Tử Mặc lập tức buông Cận Ngôn ra, giọng nói lạnh đi: "Kiểu phụ nữ như cô tôi cũng chẳng hứng thú, chỉ giỏi câu dẫn mấy cậu trai trẻ trong văn phòng." "Câu dẫn trai trẻ?

Lục Tử Mặc, cơm có thể ăn bậy nhưng nói không thể nói bừa nhé." Cận Ngôn trừng tròn mắt. "Tôi nói có sai không?

Mang cả cá chiên cho người ta rồi kìa." Lục Tử Mặc như vừa uống cạn cả trăm hũ giấm, giọng điệu chua loét. "Đó là tình nghĩa, bọn họ trong lúc khó khăn không hề bài xích tôi, ngược lại còn quan tâm tôi, tôi mang cho mọi người chút đồ ăn cũng đâu có gì to tát.

Tôi đây là biết làm người, biết đối nhân xử thế, đâu giống như anh, cứ như ông cụ non vậy." "Cô đây là quyến rũ." "Lục Tử Mặc, anh đừng tưởng anh là Tổng giám đốc thì tôi không làm gì được anh, anh giữ cái miệng sạch sẽ một chút cho tôi, anh còn nói nữa là tôi đánh anh đấy." Cận Ngôn giơ nắm đấm lên. "Đánh đi, có bản lĩnh thì cô đánh đi.

Cách làm của cô chính là không đúng, chính là sẽ khiến mấy cậu trai trẻ hiểu lầm, cô đừng có không thừa nhận." "Vớ vẩn, mấy cậu trai trẻ khác muốn thưởng thức tôi thì đó là việc của họ.

Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu." "Cô có cần thể diện không hả?" "Lục Tử Mặc, hôm nay anh phát điên cái gì thế, chẳng lẽ anh đang ghen?" Khụ khụ.

Lục Tử Mặc không ngờ Cận Ngôn lại nói như vậy, nhất thời không cẩn thận bị sặc, ho sù sụ. "Cái khúc gỗ như anh mà biết ghen, chắc chắn là tôi nghĩ nhiều rồi, tuyệt đối không thể nào." "Cận Ngôn, tôi đối với cô một chút ý tứ cũng không có, thu lại mấy cái suy nghĩ linh tinh trong đầu cô đi." "Hừ, nói cứ như tôi có ý đồ với anh vậy, cái đồ tự luyến như anh còn chẳng bằng Viên Kiệt trong văn phòng chúng tôi, tối nay tôi đi xem phim với anh ấy, lười để ý đến anh." "Cận Ngôn, cô định đi làm gì?" "Xem phim chứ làm gì." "Đi với ai?" "Trai đẹp phòng Marketing chúng tôi." Cận Ngôn cười rạng rỡ. "Không được đi." "Quản rộng thật đấy, anh là gì của tôi mà quản nhiều thế." "Chẳng lẽ cô không biết công ty không cho phép yêu đương công sở à?" Lục Tử Mặc sa sầm mặt. "Ha ha, Lục tổng, anh có nghĩ nhiều quá không, ai nói đi xem phim thì nhất định là tình nhân, chúng tôi đều độc thân nên rủ nhau đi xem một bộ phim thôi." Cận Ngôn chăm chú quan sát biểu cảm của Lục Tử Mặc, hình như có chút khó coi.

Tiểu Mỹ nói hắn có vài phần ý tứ với cô, cô cũng đâu phải kẻ ngốc.

Cô có thể cảm nhận rõ ràng Lục Tử Mặc để tâm đến cô, nếu không với tính cách của hắn, sẽ chẳng vô duyên vô cớ giúp cô nhiều như vậy.

Chương 1230

Đã sớm giống như lúc đầu, không biết quỷ không hay đá cô khỏi Lục thị rồi. "Cận Ngôn, cô đừng có mà vô pháp vô thiên." Cận Ngôn nhún nhún vai: "Lục Tử Mặc, đừng oan uổng tôi, tôi là lương dân đấy.

Thôi được rồi, tôi đi đây, Viên Kiệt còn đang đợi thương lượng xem tối nay xem phim gì." Cận Ngôn cười híp mắt bước ra khỏi văn phòng, Lục Tử Mặc trân trân nhìn theo bóng lưng cô, như muốn chọc thủng một lỗ.

Sau giờ làm việc.

Cận Ngôn và Viên Kiệt cùng nhau đến rạp chiếu phim, Viên Kiệt chỉ hơn cô ba tuổi, tốt nghiệp sớm một năm, hai người nói chuyện rất hợp.

Lục Tử Mặc đứng ngay bên cửa sổ, trơ mắt nhìn Cận Ngôn và Viên Kiệt cười nói rời đi, ánh mắt như muốn phun ra lửa. "Đông Giác, lập tức thông báo cho người của bộ phận Marketing, tất cả bọn họ phải ở lại tăng ca." "Tại sao ạ?" "Tăng ca là tăng ca, làm gì có nhiều tại sao như thế?" Sử Đông Giác nhìn thời gian, đã tan làm được 20 phút rồi, chắc chắn có rất nhiều người đã về. "Lục tổng, rất nhiều người đã về rồi ạ." "Thật nực cười, tôi còn chưa về, bọn họ từng người một đã về hết rồi sao.

Cậu chỉ việc thông báo cho bộ phận Marketing, bọn họ sẽ tự biết phải làm thế nào." Hừ.

Hắn muốn xem xem, Cận Ngôn còn dám đi xem phim nữa không.

Sử Đông Giác nhìn khuôn mặt âm trầm của Lục Tử Mặc, không dám hỏi nhiều, lập tức gọi điện cho Tổng thanh tra bộ phận

Marketing.

Vị Tổng thanh tra mới nhậm chức đầu óc mơ hồ, nhưng cũng biết hiện giờ vì chuyện của Trương Phong mà Tiểu Lục tổng có cả vạn chỗ không hài lòng với bộ phận bọn họ, bèn lập tức cho người thông báo tất cả quay lại công ty tăng ca.

Thế là, Cận Ngôn và Viên Kiệt còn chưa đi được nửa đường đã nhận được điện thoại, nói là có việc khẩn cấp, toàn thể nhân viên cần tăng ca.

Hai người đành phải tiu nghỉu quay về.

Khi đến bộ phận Marketing, phát hiện cả nhóm người đang mắt to trừng mắt nhỏ. "Tổng thanh tra Dương, chúng ta quay lại làm gì thế?" Có người hỏi.

Dương Lệ sờ sờ mũi, thực ra cô cũng không biết quay lại làm gì, thư ký Sử cũng không nói rõ: "Đây là ý của Tiểu Lục tổng, chúng ta cứ đợi một lát, có thể lát nữa ngài ấy sẽ qua." Mọi người vừa nghe nói là ý của Lục Tử Mặc thì đều không dám ho he nữa.

Một lát sau, Sử Đông Giác quả nhiên tới, trong tay cầm một tập tài liệu: "Đây là báo cáo thị trường mà bộ phận Marketing nộp lên thời gian trước, Lục tổng cảm thấy quan hệ đối chiếu của số liệu lộn xộn, thiếu tính khả thi và tính thao tác, cần phải sửa đổi hoàn thiện lại." "Thư ký Sử, cái này còn phải sửa sao?

Đây đã là bản thảo thứ năm rồi." Dương Lệ trừng lớn mắt, rõ ràng là tài liệu đã được thông qua, sao giờ lại bắt sửa? "Đây là ý của Lục tổng, tôi chỉ phụ trách truyền đạt." Sử Đông Giác nghiêm túc nói.

Thật ra anh ta cũng thấy ổn rồi, nhưng ngặt nỗi tâm trạng Tiểu Lục tổng không tốt, biết làm sao được. "Vậy là bác bỏ toàn bộ sao?" "Cũng không hẳn, Lục tổng chỉ nói sửa đổi hoàn thiện thêm, ngài ấy vẫn khẳng định công sức nghiên cứu trước đó của mọi người, chỉ là cảm thấy báo cáo của các bạn cần hoàn thiện hơn nữa.

Vất vả cho mọi người rồi, sáng sớm mai Lục tổng muốn nhìn thấy báo cáo đã hoàn thiện của các bạn." Sau khi Sử Đông Giác đi khỏi, người của bộ phận Marketing lập tức nháo nhác. "Tổng thanh tra Dương, đây là tâm huyết ba tháng trời của chúng ta, thời gian có một buổi tối làm sao mà sửa đổi hoàn thiện kịp." "Tôi thấy Tiểu Lục tổng hiện giờ nhìn bộ phận Marketing chúng ta không thuận mắt rồi." "Đều do tên Tổng thanh tra tiền nhiệm gây ra cả." "Suỵt, nhỏ tiếng chút, không muốn sống nữa à.

Còn chê bộ phận Marketing dạo này chưa đủ loạn sao.

Tiểu Lục tổng nói không tốt, nghĩa là vẫn còn không gian để tiến bộ, đều làm việc đi, chuẩn bị tinh thần thông đêm.

Đừng có đi thách thức quyền uy của Tiểu Lục tổng, báo cáo này nếu đến tay ngài ấy, ngài ấy có cả tá phương pháp để hoàn thiện." Dương Lệ nói.

Đối với điểm này, không ai dám nghi ngờ, cho dù phương án có hoàn mỹ đến đâu, đến tay Lục Tử Mặc đều có thể trở nên hoàn mỹ hơn.

Người ta chính là sự tồn tại trâu bò như thế đấy, không phục cũng không được.

Cận Ngôn trước sau vẫn im lặng, tâm trạng có chút kích động, nhưng cũng có chút phẫn nộ nho nhỏ.

Cô có thể nào tự mình đa tình mà nghĩ rằng, Lục Tử Mặc - người đàn ông muộn tao này, làm tất cả những chuyện này là để cô không thể đi xem phim cùng Viên Kiệt hay không.

Nếu không thì chẳng có lý do gì tan làm rồi còn bày ra cái màn này.

Nghĩ đến điểm này, Cận Ngôn chẳng còn chút oán thán nào nữa, cùng mọi người bắt đầu bận rộn. "Người của bộ phận Marketing đến đông đủ chưa?" Lục Tử Mặc hỏi. "Đến đủ rồi ạ, có mấy người là đang đi giữa đường phải quay lại." "Ừ." Lục Tử Mặc hài lòng. "Đặt cho bọn họ một ít suất ăn tăng ca loại ngon, mang đến bộ phận Marketing." Sử Đông Giác nhướng mày, xem ra tất cả những chuyện này lại là vì Cận đại tiểu thư của chúng ta rồi, Lục tổng đúng là càng ngày càng chu đáo, càng ngày càng có "hơi người".

Người của bộ phận Marketing vốn dĩ còn có chút oán ngôn, nhưng nhìn thấy bữa tối Lục tổng cho người mang lên thì đều cảm thấy đáng giá.

Đây có thể coi là bữa cơm tăng ca sang trọng nhất từ khi họ vào Lục thị, lại còn có cả cua hoàng đế và tôm hùm đất. "Sao tôi có cảm giác đây là bữa tối cuối cùng thế nhỉ?" Có người trong lòng không mấy yên tâm. "Cái miệng quạ đen này, cậu không thể nói lời hay ý đẹp được à.

Lục thị giàu có như vậy, mời chúng ta ăn bữa cơm thế này cũng chẳng có gì quá đáng." "Tôi vẫn không dám tin, đây gọi là đánh một cái tát rồi cho một viên kẹo ngọt sao?" "Cũng đừng nói thế, tôi thấy cái tát này cũng đáng lắm, đây là món của tiệm tư nhân đang hot đấy, bình thường tôi và ông xã tiếc tiền không dám đi, đắt quá mà, không ngờ tăng ca lại được ăn." Cận Ngôn im lặng nghe, đôi mắt đảo liên hồi, ánh lên vài phần giảo hoạt, vài phần mê hoặc.

Cô nhớ, mấy món này đều là món Lục Tử Mặc giúp cô gọi lúc cô nằm viện thời gian trước.

Bây giờ những món này lại biến thành cơm tăng ca?

Đây thực sự là trùng hợp sao?

Lục Tử Mặc, rốt cuộc anh có mấy phần ý tứ?

Tôi càng ngày càng không đoán nổi tâm tư của anh rồi.

Chương 1231

Khoảng mười một giờ đêm, Sử Đông Giác qua nói mọi người về nghỉ ngơi sớm, ngày mai tính tiếp.

Mọi người vốn đã chuẩn bị tinh thần thông đêm, lại được ăn một bữa tiệc lớn, bây giờ còn được về ngủ, quả thực là quá mãn nguyện.

Quan trọng nhất, cũng là điểm khiến người ta phục Lục Tử Mặc nhất, là hắn chưa bao giờ thuộc kiểu lãnh đạo giao việc cho cấp dưới tăng ca rồi bỏ về, hắn cũng luôn ở lại văn phòng.

Trong lòng mọi người sớm đã cân bằng, tốp năm tốp ba cười nói rời đi.

Cận Ngôn vừa ra khỏi cửa, Viên Kiệt đã đuổi theo: "Cận Ngôn, để anh lái xe đưa em về nhé, muộn thế này em đi một mình không an toàn." "Không cần đâu, giờ em đi vẫn còn kịp chuyến tàu điện ngầm cuối cùng, tiện lắm, anh đưa em về chẳng thuận đường chút nào, anh phải đi vòng xa quá." Thực ra cô muốn đi tìm Lục Tử Mặc hỏi cho rõ, những hành động tối nay của hắn rốt cuộc là có ý gì, không hỏi rõ cô sợ mình sẽ mất ngủ.

Người đàn ông đó có sức ảnh hưởng đối với cô vượt xa sức tưởng tượng của cô rồi. "Anh là đàn ông con trai không sợ, con gái các em mới nguy hiểm." Viên Kiệt nhiệt tình nói. "Thế này không hay lắm đâu." Nụ cười nơi khóe miệng Cận Ngôn có vài phần cứng ngắc, cô cảm thấy cậu thanh niên này hình như đã hiểu lầm gì đó.

Cô đối với anh ta thực sự không có ý tứ kia, đồng ý đi xem phim cũng là vì mọi người khởi hống, cũng có hiềm nghi là muốn thăm dò Lục Tử Mặc. "Chúng ta là đồng nghiệp, lý nên giúp đỡ lẫn nhau.

Mời Cận tiểu thư." "Vậy làm phiền anh rồi." "Nói khách sáo làm gì, chúng ta đi thôi." Cận Ngôn liếc nhìn văn phòng Tổng giám đốc một cái, nơi đó vẫn còn sáng đèn, thôi bỏ đi, đành để mai tìm hắn hỏi cho rõ vậy.

Trên đường đi, Viên Kiệt đều kể chuyện của mình, hầu như kể hết cả tuổi thơ của anh ta một lượt, loanh quanh một hồi lại nói đến hoàn cảnh gia đình.

Bố mẹ anh ta đều là nhân viên về hưu của doanh nghiệp nhà nước, gia đình cũng coi như khá giả, tình huống cũng sàn sàn như nhà cô. "Phải rồi Cận Ngôn, em không phải người bản địa thành phố A nhỉ?" "Em ở huyện nhỏ bên dưới, em học đại học ở đây, tốt nghiệp xong thì thuận lý thành chương ở lại đây làm việc luôn." "Bố mẹ em không muốn em về quê sao?" "Nhà em cách thành phố A không xa, đi tàu cao tốc nửa tiếng là tới, bố mẹ cũng khá ủng hộ em làm việc trên thành phố." "Vậy thì tốt quá, sau này an cư ở thành phố A, tìm một người đàn ông tốt mà gả." Viên Kiệt nhìn Cận Ngôn với ánh mắt nóng rực.

Cận Ngôn khẽ ho khan một tiếng, cô cảm thấy như ngồi trên đống lửa, người này bước tiếp theo sẽ không trực tiếp tỏ tình với cô đấy chứ, sao lại có thể lái sang chuyện này rồi: "Em còn nhỏ, mấy chuyện này tạm thời chưa nghĩ tới, tùy duyên thôi ạ." "Không nhỏ đâu, tuổi của em bây giờ là thích hợp nhất, tìm một người yêu đương hai ba năm, hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi kết hôn, quả thực là hoàn mỹ." Cận Ngôn đã cười không nổi nữa rồi: "Em còn muốn phấn đấu cho sự nghiệp thêm chút nữa, em thấy trước 30 tuổi kết hôn là được rồi, hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi là độ tuổi thích hợp nhất." "Con gái qua hai mươi lăm tuổi là không dễ tìm đâu, Cận Ngôn điều kiện em tốt thế này, nhưng ngàn vạn lần đừng để lỡ dở bản thân." Nếu không phải đang ngồi trên xe Viên Kiệt, chịu ơn huệ của anh ta, Cận Ngôn thực sự muốn trở mặt.

Người này tuổi còn trẻ mà sao nói chuyện cứ như mấy bà mẹ vậy, đến cả chuyện hôn nhân đại sự cũng quản luôn.

Cô ghét nhất là mấy lời giục tìm đối tượng. "Có lẽ vậy." Viên Kiệt nhìn ra Cận Ngôn có vài phần không vui, vò vò mái tóc: "Ngại quá, mẹ anh cứ hay lải nhải trước mặt anh, anh luôn cảm thấy lời người già nói nghe theo cũng không sai, lâu dần anh cũng bị bà ấy lây bệnh rồi, em đừng để bụng nhé." "Nhìn ra được, anh là một chàng trai hiếu thuận." Cuối cùng cũng đến nơi, Cận Ngôn tưởng rằng đã thoát được kiếp nạn này, nào ngờ sự việc còn chưa xong.

Viên Kiệt gọi giật cô lại, từ trong cốp xe lấy ra một bó hoa tươi, rất nghiêm túc nhìn cô: "Cận Ngôn, anh thích em, làm bạn gái anh nhé." Cận Ngôn ngây ra như phỗng, thực ra hồi đại học cũng có nam sinh tỏ tình với cô, cơ bản cô đều không để ý tới.

Nhưng người này là đồng nghiệp ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, cô còn chưa nghĩ ra phải đối phó thế nào. "Cái đó...

Viên Kiệt, em nghĩ có thể anh hiểu lầm rồi...

Em..." "Ngôn Ngôn, anh nghĩ có thể anh hơi đường đột, chúng ta tiếp xúc với nhau chưa sâu, nhưng anh là thật lòng." "Anh đối với em cũng chưa đủ hiểu rõ, thực ra từ ngày em vào bộ phận Marketing anh đã trúng tiếng sét ái tình với em rồi, chỉ là mãi vẫn chưa có cơ hội bày tỏ." "Mãi cho đến hôm nay anh mới lấy đủ dũng khí này, anh biết, một cô gái tốt đẹp như em, nếu anh cứ ấp a ấp úng, nói không chừng sẽ vuột mất." "Có thể em vẫn chưa thích anh, nhưng không sao cả, anh sẽ khiến em dần dần thích anh, sau này em sẽ phát hiện ra, anh thực sự là một người đặc biệt thích hợp để làm bạn trai." "Em sẽ không hối hận vì sự lựa chọn ngày hôm nay đâu, anh cũng sẽ không để em thất vọng." "Viên Kiệt, em..." Viên Kiệt căn bản không cho Cận Ngôn cơ hội mở miệng nói chuyện, lời lẽ khẩn thiết, nhìn kỹ còn có thể phát hiện mặt anh ta hơi ửng hồng, e rằng tỏ tình cũng là đã lấy hết can đảm lớn lắm. "Ngôn Ngôn, anh biết em vẫn chưa có bạn trai, em cũng chưa có người trong mộng, chúng ta cứ thử tìm hiểu xem, nếu cảm thấy không hợp anh cũng sẽ không bám riết lấy em không buông đâu, anh chỉ hy vọng em cho anh một cơ hội, cũng là cho chính em một cơ hội." Cách đó không xa, Lục Tử Mặc với ánh mắt âm trầm nhìn cảnh tượng trước mắt, khung cảnh thế này, không cần nghĩ cũng biết đang diễn ra chuyện gì.

Cận Ngôn chết tiệt, cô mà dám đồng ý thử xem.

Cận Ngôn không lên tiếng, Viên Kiệt cũng tỏ ra đặc biệt kiên nhẫn, cứ chăm chú nhìn cô mãi.

Cận Ngôn phát hiện, thực ra Viên Kiệt ngũ quan rất thanh tú, cũng coi như là một soái ca.

Chỉ là cô thực sự không cảm nhận được, trong đầu cô luôn hiện lên một khuôn mặt khác đẹp trai đến mức vô thiên lý.

Nếu hôm nay người tỏ tình là Lục Tử Mặc, cô nhất định sẽ vui vẻ đồng ý ngay.

Chỉ tiếc, người như Lục Tử Mặc, e rằng vĩnh viễn không thể để hắn nói ra những lời này.

Trong mắt Cận Ngôn thoáng qua vẻ thất vọng nhàn nhạt, cô sắp xếp ngôn từ một hồi lâu mới nói: "Viên Kiệt, em biết anh là một người rất tốt, nhưng quả thực em chưa có sự chuẩn bị về phương diện này, hay là anh cho em chút thời gian, em suy nghĩ kỹ rồi sẽ cho anh câu trả lời, anh thấy như vậy có được không?" Viên Kiệt vui mừng nắm lấy tay Cận Ngôn: "Đương nhiên là được, anh đợi hồi âm của em." Cận Ngôn không quen tiếp xúc với người lạ, gỡ tay ra, cười gượng: "Em chỉ đồng ý là sẽ suy nghĩ thử xem, anh đừng ôm hy vọng quá lớn." "Em chịu cho anh cơ hội là anh đã mãn nguyện lắm rồi, thật đấy, cảm ơn em, Ngôn Ngôn." Dáng vẻ hân hoan như điên của Viên

Kiệt lọt vào mắt Lục Tử Mặc lại hoàn toàn là một chuyện khác, ánh mắt hắn tóe lửa, nắm đấm siết chặt kêu răng rắc.

Con bé này, thế mà lại đồng ý lời tỏ tình của Viên Kiệt. "Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, anh về sớm đi, lái xe cẩn thận." "Được, Ngôn Ngôn, ngủ ngon." Cận Ngôn đóng cửa xe cho Viên Kiệt, quay người thở phào một hơi dài.

Cuối cùng cũng đuổi được người đi, sau này không bao giờ dám để đồng nghiệp nam đưa về nhà nữa, toàn là những rắc rối không trêu vào được.

Cận Ngôn vừa quay người lại, liền cảm giác bị một lực mạnh thô bạo túm lấy lôi đi, đợi cô phản ứng lại, người đã bị ép vào tường.

Dưới ánh đèn đường mờ ảo, cô nhìn thấy Lục Tử Mặc đầy vẻ giận dữ, đôi mắt đen láy dọa người vô cùng.

Bọn họ đứng rất gần, Cận Ngôn có thể ngửi thấy mùi cỏ cây nhàn nhạt trên người hắn, vừa xa lạ lại vừa quen thuộc.

Cô kinh ngạc hé miệng, trái tim nhỏ bé đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực: "Lục Tử Mặc, sao anh lại ở đây?" Lúc cô đi, hắn chẳng phải vẫn còn ở văn phòng sao?

Sao lại xuất hiện ở đây.

Hắn đến từ lúc nào, đã nhìn thấy những gì rồi.

Không hiểu sao Cận Ngôn có vài phần chột dạ, nhưng chuyển ý nghĩ lại, cho dù cô có đồng ý lời tỏ tình của người khác thì đã sao?

Cô là người tự do mà.

Nghĩ thông suốt điểm này, cô lại thấy mình có đủ lý lẽ. "Cô đã đồng ý với gã đàn ông kia cái gì rồi?" Lục Tử Mặc nhìn chằm chằm Cận Ngôn, chất vấn.

Cận Ngôn bĩu môi, nhìn cái này là biết đang ghen rồi: "Đây là việc riêng của tôi, không liên quan đến Lục tổng dù chỉ một xu." "Cận Ngôn." "Đừng có gọi to như thế, ảnh hưởng đến người khác nghỉ ngơi, sẽ bị khiếu nại đấy." Cận Ngôn lạnh nhạt nhìn Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn dửng dưng của cô, hỏa khí trong lòng càng thịnh: "Rốt cuộc cô muốn làm gì?" "Lục Tử Mặc, câu này đáng lẽ tôi hỏi anh mới đúng, anh muốn làm gì?

Chương 1232

Anh đêm hôm khuya khoắt không về nhà, chạy đến cổng khu chung cư nhà tôi làm gì?" "Có phải cô thực sự thích tên Viên Kiệt đó không?

Gu thẩm mỹ của cô sao lại tệ hại như thế hả?" Lục Tử Mặc thực sự nghĩ không ra tên Viên Kiệt kia có điểm nào tốt.

Gầy như con khỉ, còn đeo cái kính cận, nhìn thế nào cũng thấy hèn hèn.

Cận Ngôn nghe hắn nói mà thấy buồn cười: "Gớm, đại tổng tài trăm công nghìn việc như anh mà cũng biết tên người ta cơ đấy.

Tôi trịnh trọng nói cho anh biết, Lục Tử Mặc, anh ấy tuy không đẹp trai bằng anh, nhưng anh ấy dịu dàng hơn anh, biết quan tâm hơn anh." "Dịu dàng hơn tôi?

Biết quan tâm hơn tôi?

Chỉ vì hắn đưa cô về nhà?" Mặt Lục Tử Mặc càng khó coi hơn.

Hắn ra tay cứu cô ở Tây Sơn, giúp cô dọn sạch chướng ngại nơi công sở, coi như là đã kiên nhẫn hết mức rồi, đến cuối cùng lại không bằng một kẻ đưa cô về nhà?

Cận Ngôn gật gật đầu: "Chẳng lẽ không phải sao?" "Cận Ngôn, cô đúng là đồ vô lương tâm." Lục Tử Mặc lên tiếng tố cáo.

Nhìn hắn như vậy, Cận Ngôn có chút khó chịu, hắn quả thực đối với cô rất tốt.

Nhưng chính vì như vậy, cô mới trở nên tham lam, còn xa vọng những thứ nhiều hơn nữa.

Có lẽ là cô quá không biết đủ rồi.

Cận Ngôn trong lòng rối bời: "Lục Tử Mặc, tôi không muốn nói nhảm với anh nữa, tôi muốn về ngủ, anh muốn thế nào thì tùy anh." Cận Ngôn muốn đi, nhưng Lục Tử Mặc lại kéo chặt lấy, thân hình kiện tráng thậm chí còn áp sát lên, dán chặt vào người Cận Ngôn. "Nói cho rõ ràng rồi hãy đi." Hơi thở nam tính mãnh liệt như vậy, Cận Ngôn cả người đều không ổn. "Anh...

Rốt cuộc muốn tôi nói cái gì?

Lục Tử Mặc." "Nói rõ xem tối nay cô đã đồng ý với gã đàn ông kia điều gì rồi?" "Tôi đồng ý làm bạn gái anh ấy rồi." Cận Ngôn tức giận nói.

Ánh mắt Lục Tử Mặc chợt biến đổi, toàn thân trên dưới đều tỏa ra khí lạnh: "Không cho phép." "Dựa vào cái gì mà không cho phép?

Lục Tử Mặc, anh đừng có tự cho mình là đúng nữa, anh là gì của tôi?

Anh muốn quản chuyện của tôi như vậy." Lục Tử Mặc không lên tiếng, chỉ nhìn chằm chằm Cận Ngôn, trong đôi mắt đen láy ẩn chứa những cảm xúc không tên.

Nhìn hắn như vậy, Cận Ngôn cảm thấy có chút tủi thân.

Tên khốn này, dựa vào đâu mà chất vấn cô?

Hắn lại chẳng có tư cách đó. "Lục Tử Mặc, anh chẳng phải là ỷ vào việc tôi có chút thích anh, nên mới trắng trợn không kiêng nể gì đối với tôi như vậy sao." Nếu đổi thành người đàn ông khác dám chặn đường cô giữa đêm hôm, chắc chắn sẽ bị coi là lưu manh báo cảnh sát bắt rồi, cô tuyệt đối sẽ không nương tay.

Cho đến giờ phút này, Cận Ngôn không muốn phủ nhận nữa, cô chính là đã thích Lục Tử Mặc rồi.

Dường như còn không chỉ là một chút.

Trong lúc vô tri vô giác, một chút cảm xúc nhỏ nhặt của hắn đều đã lay động cô.

Tay Lục Tử Mặc lỏng ra: "Cô đang nói cái gì?" Cận Ngôn vung nắm đấm, đấm thùm thụp vào ngực Lục Tử Mặc: "Anh rõ ràng nghe thấy rồi, còn bắt tôi phải nói lại lần nữa, tôi chưa từng thấy người đàn ông nào bắt nạt phụ nữ như anh, anh là đồ khốn, anh là đại hỗn đản." "Anh đã muốn nghe, vậy thì tôi nói cho anh biết, Lục Tử Mặc, em chính là có một chút thích anh đấy." "Lục Tử Mặc, em thích anh." Cận Ngôn nghiêm túc nói.

Có câu nói hình như là thế này: Thời gian tươi đẹp, thích thì cứ tỏ tình.

Lục Tử Mặc không có phản ứng, nhưng ánh mắt rõ ràng đã sáng lên.

Cận Ngôn có chút sợ hãi phản ứng của Lục Tử Mặc, mãi không dám nhìn thẳng vào hắn, nhưng thấy hắn chẳng có chút phản ứng nào, cô có chút cuống lên. "Lục Tử Mặc, em nói chuyện với anh đấy, rốt cuộc anh có nghe thấy không?" Cận Ngôn lại đấm Lục Tử Mặc một cái. "Tôi nghe thấy rồi." Cận Ngôn tức đến mức mặt đỏ bừng, mắt mở to: "Anh không định phát biểu chút cảm nghĩ gì à?" "Tôi..." Lục Tử Mặc căn bản không biết nên nói gì.

Thích một người là phải chịu trách nhiệm, hắn không xác định bản thân có thể gánh vác nổi trách nhiệm này hay không.

Cận Ngôn là một cô gái rất tốt.

Hắn không muốn tùy tiện hứa hẹn.

Cận Ngôn trực tiếp bị chọc tức đến phát khóc, đẩy mạnh Lục Tử Mặc ra, chạy thẳng về phía cổng khu chung cư.

Lục Tử Mặc đuổi theo vài bước rồi dừng lại, hắn thực sự không biết đuổi kịp rồi thì nên nói cái gì.

Cận Ngôn vẫn luôn đợi Lục Tử Mặc đuổi theo, chỉ là tiếng bước chân sau lưng đã dừng lại, cô cứ thế khóc suốt dọc đường về.

Khi Tiểu Mỹ nghe thấy tiếng động tỉnh dậy, phát hiện Cận Ngôn ngồi trên sô pha, khóc như mưa. "Ngôn Ngôn, cậu sao thế?

Ai bắt nạt cậu?" Tiểu Mỹ ôm Cận Ngôn vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

Cận Ngôn khóc đến mức nấc nghẹn, căn bản không nói nên lời.

Tiểu Mỹ cuống hết cả lên, nửa đêm nửa hôm một cô gái từ bên ngoài về khóc thành như vậy, rất khó để cô không nghĩ nhiều.

Tiểu Mỹ vội vàng bật đèn phòng khách, đợi đến khi nhìn thấy quần áo Cận Ngôn vẫn chỉnh tề mới thở phào nhẹ nhõm, ôm chặt lấy cô: "Cái con bé ngốc này, làm tớ hết hồn, tớ còn tưởng xảy ra chuyện gì không hay, cậu mà xảy ra chuyện gì thì làm thế nào, sau này cậu tăng ca thì tớ đi đợi cậu nhé.

May mà không sao, cậu không phải bảo tối nay thông đêm tăng ca à?

Chương 1233

Sao lại về rồi?" "Tiểu Mỹ, cậu đừng... hỏi nữa..." Cận Ngôn hiện tại không muốn nói chuyện. "Được được được, tớ không hỏi gì nữa, bất kể xảy ra chuyện gì cũng đừng sợ, tớ sẽ luôn ở bên cạnh cậu." Lần đầu tiên tỏ tình, đối mặt lại là kết quả như thế này, Cận Ngôn thực sự rất khó chịu.

Hắn nếu đã không thích cô, vậy thì đừng làm nhiều chuyện khiến cô hiểu lầm như thế.

Cô hiểu lầm rồi, hắn lại chẳng nói ra được lý do.

Tại sao lại đến trêu chọc cô.

Trên đời này, chẳng có ai khốn nạn hơn Lục Tử Mặc nữa.

Cái tên đại hỗn đản này.

Lục Tử Mặc đứng dưới lầu hồi lâu, mãi đến khi đèn trong phòng Cận Ngôn tắt hẳn, anh mới rời đi.

Anh không về nhà mà gọi điện thoại cho Lục Nghiêu. "Anh cả, anh còn ở thành phố A không?" "Nửa đêm nửa hôm cậu gọi cho anh chỉ để hỏi cái vấn đề nhàm chán này hả?" Giọng Lục Nghiêu mang theo vài phần ngái ngủ, rõ ràng là bị đánh thức. "Anh đang ở đâu?" "Ở căn hộ nhỏ của anh." Đám trẻ bọn họ mỗi người đều có căn hộ riêng bên ngoài.

Dùng lời của các bậc phụ huynh mà nói thì thành niên rồi không nên ở nhà làm phiền thế giới riêng của hai người bọn họ, mau cút ra ngoài tự lập cánh sinh.

Các bậc phụ huynh vui vẻ tự tại, mà bọn họ cũng cảm thấy có không gian riêng tư. "Vậy em qua tìm anh." Lục Nghiêu trở mình:

"Đến đi, anh đang ngủ một mình cô đơn gối chiếc đây, cậu đến bồi anh." Lục Tử Mặc lái xe tới chỗ ở của Lục Nghiêu.

Lục Nghiêu mặc đồ ngủ ra mở cửa. "Sao thế?

Cãi nhau với cô bạn gái nhỏ à?" "Em đã nói rồi, cô ấy không phải bạn gái em." Lục Nghiêu lấy từ tủ rượu ra một chai rượu ngoại, cầm hai cái ly đi tới, ngồi xuống sô pha: "Không muốn nói thì thôi, uống một ly đi." Lục Tử Mặc đón lấy, uống cạn một hơi.

Lục Nghiêu nhướng mày: "Xem ra là gặp chuyện không thuận lòng thật rồi, thật sự không định nói cho anh nghe à?

Hai ngày nữa anh phải đi rồi đấy." Lục Tử Mặc im lặng, Lục Nghiêu cũng không vội, nhâm nhi từng ngụm rượu nhỏ.

Quả nhiên, qua một lúc, Lục Tử Mặc lên tiếng: "Cô nhóc đó tỏ tình với em rồi." Khụ khụ.

Lục Nghiêu suýt nữa phun rượu ra ngoài, ực một cái nuốt xuống: "Ai?

Là cô bé tên Cận Ngôn đó hả?" "Ừ." "Đây là chuyện tốt mà, sao mặt mày cậu lại ủ dột như đưa đám thế?

Cô gái có dũng khí như vậy tốt biết bao." "Không giống như bà chị họ của anh, lúc nào cũng đoan trang, ra vẻ thanh tâm quả dục.

Cô ấy mà chịu nói thích anh, anh đảm bảo sẽ vui sướng đến mức nhảy thẳng từ trên lầu xuống." "Không, yêu cầu đó cao quá, chỉ cần anh nói thích mà cô ấy chịu đáp lại, anh đã tạ ơn trời đất rồi." Nhớ tới Mạc Hữu An, Lục Nghiêu sầu não vô cùng.

Tâm tâm niệm niệm bao nhiêu năm, người ta căn bản chẳng hề lĩnh tình. "Tình huống của em và các anh không giống nhau.

Giữa các anh có một Diệp Việt, chị họ có thể là không muốn phá hỏng quan hệ của mấy gia đình." Lục Tử Mặc nói. "Không không không, vấn đề mấu chốt là cô ấy không thích anh mấy.

Anh đối với cô ấy có cũng được mà không có cũng chẳng sao." Lục Nghiêu có cái tự biết mình này.

Cô nhóc đó có thể vì chuyện của bố mẹ mà không có lòng tin vào chuyện tình cảm. "Thôi, không nói chuyện của anh nữa, nói chuyện của cậu đi.

Người ta tỏ tình với cậu là chuyện tốt biết bao nhiêu." "Em không đồng ý." "Đầu cậu có u à?

Sao lại không đồng ý?" Lục Nghiêu hung hăng đá vào bắp chân Lục Tử Mặc một cái.

Lục Tử Mặc bình tĩnh phủi ống quần: "Em không xác định được rốt cuộc mình có thích người ta hay không." Lục Nghiêu vỗ trán vẻ 'sống không còn gì luyến tiếc': "Cậu không thích người ta?

Chẳng những anh không tin mà cả nhà cũng không ai tin.

Cậu có thể liều mạng đi cứu người ta, giờ lại bảo không thích?

Có phải cậu vẫn còn ám ảnh chuyện người yêu cũ không?" Lục Nghiêu nghe Đóa Đóa nói, năm xưa là Úy Lam kiên trì theo đuổi Lục Tử Mặc.

Người nhà họ Lục có điểm này không tốt, một khi đã yêu là sẽ dốc hết chân tình.

Sau này Úy Lam bỏ đi không lời từ biệt, e rằng Lục Tử Mặc đã không dám dễ dàng thích một người nữa, nhất là kiểu chủ động theo đuổi cậu ấy. "Mọi người đều cảm thấy em thích cô ấy?" Lục Tử Mặc nhìn Lục Nghiêu. "Chứ sao nữa." "Sao mọi người lại khẳng định như vậy?" "Cái thằng ngốc này, anh cũng chẳng biết phải nói cậu thế nào nữa.

Nào nào nào, uống rượu." Hai anh em cụng ly, đều uống cạn một hơi. "Tử Mặc, nếu cậu không xác định được cô nhóc kia có thực sự thích cậu hay không, cậu cũng đừng im lặng.

Có gì thì nói thẳng ra, cậu cứ lầm lì không nói gì, tổn thương trái tim người ta lắm đấy." "Vậy em phải nói gì?" "Anh đề nghị cậu về nhà chính ở ba tháng, thường xuyên bồi bà nội xem chút phim thần tượng, phim Hàn Quốc gì đó." Lục Nghiêu day trán, chuyện này mà cũng phải để anh dạy, anh thật sự không rảnh rỗi đến thế. "Nhà chính xa quá." "Vậy cậu đi hỏi chú út, tức là bố cậu ấy.

Chương 1234

Bà nội nói năm đó chú ấy là chuyên gia chỉ đạo tình yêu của cả nhà." "Không hỏi." Lục Tử Mặc không bỏ xuống được cái sĩ diện này, cậu mà hỏi thì chắc chắn sẽ bị cả nhà cười nhạo. "Đừng mà, chú em, thỉnh giáo bố ruột mình thì có gì mà ngại.

Anh còn từng mặt dày đi tìm chú út, nhờ chú ấy truyền thụ chút bí kíp lấy lòng Hữu An, mà chú ấy chẳng thèm để ý anh." "Anh là con ruột của chú ấy, chú ấy nhất định sẽ không tiếc sức đâu." "Em lại không đi theo đuổi người ta." "Được rồi, cậu giỏi, cậu toàn được con gái chạy theo đuổi, cậu còn hờ hững không thèm để ý." "Cũng không phải không để ý, chỉ là em hơi rối, chuyện xảy ra đột ngột quá." "Chú em à, cậu cứ cao ngạo lạnh lùng như vậy mãi, tuyệt đối sẽ không giữ được người mình thích đâu.

Cô nhóc tên Cận Ngôn đó tuyệt đối không giống Úy Lam, điểm này cậu phải tin vào mắt nhìn của người nhà.

Mắt ai cũng tinh tường lắm, tuyệt đối không nhìn lầm người đâu." "Ừm." "Đi nói rõ ràng với cô nhóc đó đi, đừng để người ta khó chịu." "Em không biết phải nói thế nào." "Ôm hôn bế bồng, tung mấy cái đại chiêu này ra là chuyện gì cũng giải quyết được hết, cậu còn lằng nhằng cái gì." Lục Nghiêu nói thẳng thừng.

Lục Tử Mặc bất lực nói: "Anh cả, anh có thể đừng lưu manh như vậy được không." Giữa anh và Cận Ngôn, cùng lắm chỉ mới nắm tay.

Ngay cả nụ hôn đơn giản cũng chưa từng có, anh ấy đưa ra cái tối kiến gì vậy.

Thích một người đâu phải chuyện đơn giản thế.

Anh cũng không muốn giữ tâm thái chơi bời, người anh muốn tìm là người có thể cùng nhau sống trọn đời như các bậc phụ huynh. "Á à, não nảy số cũng nhanh đấy, anh tưởng cậu không hiểu mấy cái này." Khóe miệng Lục Nghiêu nhếch lên một nụ cười tà mị. "Anh, anh nghiêm túc chút được không." "Giữa nam và nữ chẳng phải chỉ có mấy chuyện đó thôi sao, còn cần nghiêm túc thế nào nữa.

Đợi hai đứa phát triển đến bước đó rồi thì cái gì cũng thuận, cậu sẽ không còn sợ đầu sợ đuôi như bây giờ nữa." Lục Nghiêu nhún vai.

Lục Tử Mặc cảm thấy tìm ông anh cả này tư vấn quả thật chẳng có chút tác dụng nào, chỉ biết đưa ra mấy cái ý kiến lung tung. "Nói cứ như anh có kinh nghiệm lắm ấy, rõ ràng ngay cả yêu đương anh còn chưa từng." Lục Tử Mặc phàn nàn.

Lục Nghiêu vỗ một cái vào trán Lục Tử Mặc, trừng mắt: "Thằng nhóc thối, xát muối vào tim anh à.

Anh bày mưu tính kế cho cậu, cậu còn quay lại mỉa mai anh.

Nếu cậu không phải em trai anh thì anh còn lâu mới thèm nói với cậu mấy cái này." Còn bắt anh nửa đêm dậy uống rượu cùng, đúng là đồ vô lương tâm ăn cháo đá bát.

Không biết anh đã thất tình rất nhiều năm rồi sao? "Cách này của anh tuyệt đối không thông." Lục Tử Mặc nghi ngờ nhìn Lục Nghiêu, trong mắt tràn đầy vẻ khinh bỉ. "Thằng nhóc thối, ánh mắt cậu là ý gì?

Đợi anh thực hành trên người chị họ cậu, đến lúc đó cậu sẽ biết hiệu quả thế nào." Lục Nghiêu nói với vẻ chắc chắn phải thắng.

Lục Tử Mặc nhìn anh cảnh cáo: "Anh, anh đừng có làm bậy.

Chị họ cũng giống như con gái rượu của bố em vậy, được bố em che chở từ bé đến lớn, cẩn thận ông ấy đánh anh đấy." "Theo đuổi vợ thì chịu chút đau đớn da thịt có đáng là bao, không sao cả." "Anh đúng là co được dãn được." Lục Nghiêu vỗ vai Lục Tử Mặc: "Được rồi, uống thêm vài ly đi, uống xong ngủ với anh một giấc, rồi mai đi dỗ dành cô bé kia.

Chuyện này phải quyết đoán ngay, đừng có lề mề, mắt nhìn của đàn ông đều sáng như tuyết cả đấy, cậu bỏ lỡ là thằng khác xông vào ngay." Ngủ với anh một giấc... lời như vậy mà cũng nói ra được.

Lục Tử Mặc cảm thấy ông anh mình từ khi vào quân đội thì càng ngày càng lưu manh. "Anh cả." "Ha ha, da mặt chú em mỏng thật, cứ như con gái ấy.

Còn mặt mũi nào nói trước mặt anh là người từng yêu đương chứ, một chút giới hạn cũng không có." Lục Tử Mặc lắc đầu, trong đầu lại hiện lên khuôn mặt trắng bệch thất vọng của Cận Ngôn, trong lòng càng thêm khó chịu, uống hết ly này đến ly khác. "Nhóc con, kiềm chế chút đi, rượu này nồng độ cao lắm.

Thím út mà biết anh cho cậu uống rượu thì nhất định sẽ tìm anh tính sổ." Lục Nghiêu đoạt lấy cái ly của Lục Tử Mặc.

Bởi vì dạ dày Lục Sâm không tốt, Mạc Noãn trước giờ không cho phép Lục Tử Mặc uống rượu, trừ khi là những trường hợp bất đắc dĩ mới được thả lỏng. "Anh, anh kệ em." *** Hậu quả của việc say rượu là đau đầu.

Lục Tử Mặc đến công ty mới phát hiện Cận Ngôn căn bản không đi làm, hỏi thăm mới biết cô nhóc đã xin nghỉ ốm.

Lục Tử Mặc nhíu chặt mày, tối qua rõ ràng còn khỏe mạnh, sao lại ốm rồi?

Chẳng lẽ vì anh không bày tỏ thái độ nên cô không nghỉ ngơi tốt rồi sinh bệnh?

Cận Ngôn thật ra không hề bị ốm, cô chỉ thấy khó chịu.

Tiểu Mỹ thấy trạng thái cô không tốt bèn tự ý xin nghỉ một ngày giúp cô, cũng ở lại bên cạnh bầu bạn. "Ngôn Ngôn, dậy ăn chút cháo đi." "Tớ không có khẩu vị." Cận Ngôn xoay người, kéo chăn trùm kín đầu. "Không có khẩu vị cũng phải ăn chút gì đó." Tiểu Mỹ hất chăn ra, lôi Cận Ngôn dậy.

Cận Ngôn mặc áo khoác lửng, quần short, mắt sưng húp như quả hạch đào, rõ ràng tối qua lại khóc. "Ngôn Ngôn, cậu thất tình à?" "Không tính là vậy, còn chưa bắt đầu yêu mà." Cận Ngôn ngồi dậy, khó chịu dựa vào đầu giường.

Người ta dửng dưng trước lời tỏ tình của cô, căn bản là không coi trọng cô, tất cả đều là cô tự mình đa tình.

Cuối cùng cô cũng hiểu vì sao Viên Kiệt nghe cô nói sẽ suy nghĩ mấy ngày lại vui vẻ như thế.

Hóa ra bị người ta từ chối, không, bị người ta phớt lờ lại khó chịu như vậy.

Tiểu Mỹ dè dặt thăm dò: "Có phải liên quan đến Lục Tử Mặc không?" "Ừ, chính là liên quan đến tên khốn đó." Cận Ngôn hận đến nghiến răng. "Ồ, hóa ra là vậy.

Chương 1235

Không sao, Ngôn Ngôn nhà mình tốt thế này, xứng đáng có được người đàn ông ấm áp hơn.

Lục Tử Mặc cái đồ tảng băng đó thì bỏ đi, lạnh lùng muốn chết." Tiểu Mỹ an ủi.

Cận Ngôn thầm siết nắm tay, lời hay chỉ nói một lần, sau này nếu Lục Tử Mặc hối hận, cô cũng sẽ không đồng ý. "Tớ biết, tớ hết hy vọng rồi, sau này cạch mặt anh ta, chiều nay tớ đi làm." "Đừng mà, tớ mới nhận lương, chiều nay chúng mình đi dạo phố đi, tớ mời cậu ăn ngon." "Được, chúng ta đi ăn đồ ngon.

Chẳng qua là tỏ tình không thành công thôi, có gì to tát đâu.

Người theo đuổi tớ chưa bao giờ thiếu, có một người tớ còn chưa trả lời kìa." "Đúng vậy, chúng ta đang ở độ tuổi thanh xuân phơi phới, còn lo không tìm được bạn trai sao?

Những kẻ không trân trọng chúng ta đều cút đi." "Vậy ăn sáng xong chúng ta đi nhé." "Được được được, hôm nay tớ bồi cậu." Hai cô gái ăn sáng xong, trang điểm xinh đẹp. "Ngôn Ngôn, bộ đồ này của cậu đẹp thật đấy, cậu mua bao giờ thế?

Sao tớ không biết nhỉ?" Nhắc đến chuyện này, cả người Cận Ngôn lại không xong rồi, cô lại nhớ đến Lục Tử Mặc.

Làm gì có người đàn ông nào vô duyên vô cớ tặng quần áo cho người ta chứ.

Lục Tử Mặc, tên khốn nạn này. "Hồi tớ từ Tây Sơn về nằm viện, Lục Tử Mặc sai người đưa tới cho tớ thay giặt tạm thời." Tiểu Mỹ sờ sờ chất vải, bĩu môi: "Quả nhiên là đồ tổng tài tặng, cảm giác chất lượng tốt thật, mặc lên người thì khí chất cả con người cũng khác hẳn.

Đẹp." "Thôi đi, đó là do tớ xinh đẹp sẵn." Hai cô nàng hi hi ha ha đi tới trung tâm thương mại, lượn lờ cả ngày trời, mỗi người mua một bộ quần áo.

Cuối cùng họ vào một quán thịt nướng. "Ngôn Ngôn, tớ bảo cậu này, quán thịt nướng này vừa rẻ vừa ngon, mỗi người chỉ cần 69 tệ thôi." "Cậu cũng nghĩa khí thật đấy, hôm nay chúng ta nhất định phải ăn cho lại vốn." Lục Niệm Nhất từ lúc Cận Ngôn và Tiểu Mỹ ngồi xuống vẫn luôn nhìn chằm chằm họ, không, chính xác là nhìn chằm chằm bộ quần áo trên người Cận Ngôn.

Cận Ngôn ngồi quay lưng về phía họ, cô không nhìn rõ mặt Cận Ngôn nhưng lại nhìn rõ bộ quần áo kia.

Cô tuyệt đối không thể nhìn lầm, đó là bộ đồ đã biến mất không dấu vết khỏi tủ quần áo của cô. "Chị, chị nhìn gì thế?" Đóa Đóa hỏi. "Nếu mắt chị không có vấn đề thì bộ đồ cô gái kia đang mặc là của chị." "Không thể nào, quần áo của chị mọc chân chạy sang người khác được à?" "Đó là chú út đặt may riêng cho chị, tuyệt đối không thể đụng hàng với người khác được." "Lên xem thử." Đóa Đóa định đứng dậy.

Lục Niệm Nhất kịp thời kéo cô lại: "Đừng xúc động, chúng ta cứ qua nhìn một cái, em đừng có nói lung tung." "Yên tâm đi, em đâu phải loại người không nói lý lẽ." Hai người đi tới, nhìn thoáng qua, Lục Niệm Nhất liền hiểu ra.

Cái tên "ông cụ non" đáng chết kia, hóa ra là cậu ta lấy quần áo của cô đem cho bạn gái.

Nhưng đã có duyên gặp gỡ, vậy lên làm quen một chút cũng được.

Biết đâu sau này hai người lại thành quan hệ chị chồng em dâu. "Hai vị người đẹp, chúng tôi có thể ngồi xuống ăn cùng không?" Lục Niệm Nhất cười hỏi.

Đóa Đóa cũng là người đã xem video, biết trong đó có một cô gái có quan hệ không rõ ràng với Lục Tử Mặc. "Người đông ăn mới ngon mà, chúng tôi là hai con sâu ăn uống đấy." Cận Ngôn ngẩng đầu liền nhìn thấy hai cô gái nhỏ đứng trước bàn mình.

Cô cũng từng thấy đủ loại mỹ nữ trên tivi, ngay cả người mẫu lớn như Úy Lam cô cũng đã gặp.

Nhưng nói thật lòng, đúng là chưa thấy hai cô gái nào trước mắt cười lên trông như tiên nữ vậy, trên người toát ra một loại khí chất khó diễn tả bằng lời.

Chuẩn mỹ nữ khí chất. "Hai vị mời ngồi." Cận Ngôn cũng là người mê cái đẹp, lập tức đồng ý. "Được, cảm ơn." Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa cùng ngồi xuống.

Bốn cô gái đều không phải kiểu người kiểu cách, lại đều là người trẻ tuổi, chủ đề chung rất nhiều nên không hề bị tẻ nhạt. "Cận Ngôn, tôi thấy bộ đồ trên người cô rất đẹp, cô mua ở đâu vậy?

Tôi cũng muốn đi mua một bộ." Lục Niệm Nhất thăm dò.

Nụ cười trên mặt Cận Ngôn thu lại vài phần: "Là một người bạn tặng." "Mẹ tôi là nhà thiết kế thời trang, tôi mưa dầm thấm lâu từ nhỏ, vừa nhìn là biết bộ đồ này của cô là hàng may đo độc quyền, hơn nữa còn xuất phát từ tay đại sư.

Người bạn tặng cô bộ đồ này thật có tâm." Đóa Đóa tiếp lời. "May đo độc quyền?

Vậy có phải rất đắt không?" Đóa Đóa lắc lắc ngón tay nhỏ: "Đắt đỏ chỉ là thứ yếu, không phải ai cũng mời được nhà thiết kế như vậy

đâu.

Bạn trai cô xem ra gia thế rất không tầm thường." "Đóa Đóa, cô hiểu lầm rồi, không phải bạn trai, chỉ là một người bạn bình thường thôi." Cận Ngôn giải thích.

Đóa Đóa và Lục Niệm Nhất liếc nhìn nhau, cả hai đều có chung thắc mắc: Sao thế này?

Lục Tử Mặc sao còn chưa cưa đổ được người ta?

Không phải đã anh hùng cứu mỹ nhân rồi sao, sao không thừa thắng xông lên?

Đầu óc bị lừa đá rồi hả? "Hả, người đàn ông đó lề mề thế, gặp được đại mỹ nữ như Cận Ngôn nhà mình mà còn cứ làm giá mãi." Lục Niệm Nhất nói. "Cũng không phải làm giá, có lẽ người ta thực sự không có ý với tôi." "Chị Ngôn, em nói chị nghe, chuyện này tuyệt đối không thể nào.

Anh ta là đàn ông con trai, ngay cả quần áo đắt tiền thế này cũng tặng rồi, nếu bảo không có chút ý gì với chị thì ai tin chứ.

Chương 1236

Theo em thấy ấy à, chính là kiểu 'muộn tao', tẩm ngẩm tầm ngầm đấy." Đóa Đóa cũng hùa theo.

Lục Niệm Nhất sốt ruột, nghĩ tới điều gì đó, thuận theo lời Đóa Đóa: "Đúng đúng đúng, đàn ông kiểu này tôi gặp không ít.

Khúc gỗ nhà tôi trước kia cũng lầm lì, trái tính trái nết, làm nhiều chuyện kỳ quặc, thực ra chính là đang ghen đấy." "Niệm Niệm, cô có bạn trai rồi à?" "Có, chính là một tên lầm lì.

Theo kinh nghiệm của tôi, gặp phải loại đàn ông tẩm ngầm thế này, nếu chúng ta đã có ý thì phải mặt dày lên." "Đúng thế, gặp được người mình thích đâu có dễ, đừng để lại hối tiếc gì, dù có sứt đầu mẻ trán cũng chẳng sao, đằng nào chúng ta cũng còn trẻ." Đóa Đóa cười vô cùng vô hại.

Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa kẻ tung người hứng, thực ra chính là đang bát quái, đang nói tốt cho Lục Tử Mặc.

Cận Ngôn dù đầu óc có tốt đến mấy cũng không thể đoán được hai người này là em gái của Lục Tử Mặc. "Con gái con đứa phải giữ ý tứ, sao có thể mặt dày mày dạn quấn lấy người ta được." Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa vỡ lẽ, xem ra cô gái này có thể đã tỏ tình rồi. "Chẳng lẽ cô tỏ tình bị từ chối rồi?" Lục Niệm Nhất hỏi. "Niệm Niệm, đừng hỏi nữa, ngại chết đi được." Chà, "ông cụ non" nhà họ giỏi thật, còn có thể từ chối cô gái tốt thế này.

Xem ra cô phải tìm cậu ta nói chuyện đàng hoàng một chút, tránh để tên này làm bậy nữa.

Bất mãn với Lục Tử Mặc thì bất mãn, nhưng dù sao cũng là em trai ruột của mình, đâu có lý nào không giúp đỡ.

Lục Niệm Nhất hào sảng nói: "Ngôn Ngôn, chuyện này có gì đâu.

Tôi và khúc gỗ nhà tôi cũng là tôi theo đuổi anh ấy trước, giờ anh ấy nghe lời tôi răm rắp.

Mấy chuyện sĩ diện này đừng để ý quá, tìm được đàn ông tốt là đáng giá rồi.

Nữ theo đuổi nam cách một lớp voan mỏng mà." Đóa Đóa âm thầm đảo mắt, bà chị này bản lĩnh mở mắt nói dối cũng không nhỏ đâu.

Rõ ràng là anh Mộc Dung theo đuổi chị trước, lúc đó chị cao ngạo biết bao nhiêu.

Giờ chị vì phúc lợi của em trai mà lại nói những lời như vậy, lừa gạt cô bé đơn thuần vô hại người ta, lương tâm chị không đau sao?

Cận Ngôn nhìn chằm chằm hai cô gái trước mắt, sao càng nhìn càng giống thuyết khách do Lục Tử Mặc mời đến vậy.

Không thể nào, chuyện này tối qua mới xảy ra.

Với cái tính mộc mạc của Lục Tử Mặc, có thể kể cho người khác chuyện này mới là lạ, chắc chắn là cô nghĩ nhiều rồi.

Trái tim vốn đã bình tĩnh, vì lời nói của Lục Niệm Nhất mà lại nổi lên sóng gió.

Hình như Lục Tử Mặc đúng là kiểu người hay làm cao, rốt cuộc cô có nên từ bỏ hay là thử lại lần nữa?

Ngay lúc này, Lục Niệm Nhất lại nói tiếp: "Ngôn Ngôn, thực ra lúc đầu tôi còn có một nỗi lo khác.

Gia thế nhà khúc gỗ khá tốt, tôi chỉ là con nhà bình thường, lúc đó tôi cứ cảm thấy không môn đăng hộ đối, nếu ở bên nhau sau này chắc chắn sẽ có nhiều rắc rối, nào là quan hệ mẹ chồng nàng dâu, nhân sinh quan, giá trị quan...

Nhưng sự việc hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của tôi, gia đình khúc gỗ chẳng hề để ý đến thân thế của tôi, họ chỉ quan tâm con trai có hạnh phúc hay không.

Mẹ chồng tương lai của tôi khá hài lòng về tôi đấy.

Tôi và khúc gỗ giờ chung sống tốt lắm." Niềm hạnh phúc trên mặt Lục Niệm Nhất không phải là giả, nó lại một lần nữa chọc trúng tâm tư Cận Ngôn.

Quả thực, trước khi tỏ tình cô cũng có nỗi lo này, cảm thấy gia thế Lục Tử Mặc quá hiển hách, tỏ tình cũng là quyết định đưa ra trong lúc nóng giận.

Nhưng thật ra cô chưa từng hối hận, thích một người thì không nên giấu giếm.

Dưới gầm bàn, Lục Niệm Nhất lén đá Đóa Đóa một cái, con nhóc thối này cũng không chịu hùa vào giúp, cô sắp không diễn nổi vai độc thoại này nữa rồi.

Đá hai cái vẫn không thấy phản ứng, ngược lại Tiểu Mỹ vô tội nói: "Niệm Niệm, cậu đá tớ làm gì?" Lục Niệm Nhất cười gượng: "Chân tôi hơi ngứa, hoạt động một chút ấy mà, thật ngại quá." "Không sao." Tiểu Mỹ chớp mắt, một lòng tập trung vào ăn uống, không hề để ý. "Em nói này chị, chị đừng có khoe ân ái nữa được không.

Có phải chị tự mình hạnh phúc viên mãn nên cũng mong người bên cạnh đều viên mãn theo không?" "Chẳng lẽ không nên thế sao?

Chị là người từng trải, cũng phải chỉ điểm mê tân cho mấy đứa đang lạc lối chứ.

Chuyện tình cảm ấy mà, người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc tỉnh táo, thỉnh giáo 'Lôi Phong sống' là chị đây này." "Được được

được, chị vĩ đại được chưa." "Ngôn Ngôn, cô nghe lời tôi chuẩn không sai đâu." Lục Niệm Nhất nói. "Được, tôi nghe cô, cảm thấy hôm nay kết bạn được với một chuyên gia tình yêu vậy." "Đó là điều chắc chắn, chủ yếu là khúc gỗ nhà tôi quá 'muộn tao', tôi đúc kết được không ít kinh nghiệm.

Ngôn Ngôn, gặp đàn ông kiểu đó, cô thực sự phải dũng cảm lên." "Đúng rồi, tôi chợt nhớ ra, còn có một loại đàn ông từng chịu tổn thương tình cảm, có thể không quá tin vào lời con gái nói.

Lúc này nếu có cô gái nào tỏ tình, anh ta có thể sẽ phải suy nghĩ thận trọng, dù sao người thông minh cũng sẽ không để mình ngã hai lần xuống cùng một dòng sông." Nghe vậy, trong mắt Cận Ngôn lóe lên vẻ suy tư.

Từng chịu tổn thương tình cảm...

Hình như Lục Tử Mặc đúng là như vậy, anh và Úy Lam từng có một đoạn tình, còn là bị Úy Lam bỏ rơi, chắc là tổn thương thật sự.

Lúc cô tỏ tình, anh chỉ không trả lời, cũng không đưa ra hồi đáp.

Điều này có phải chứng minh anh thực ra chỉ là chưa hạ quyết tâm, chứ không phải hoàn toàn không có cảm giác với cô?

Trong đầu lập tức lại rối tung rối mù, Cận Ngôn liền lắc đầu, thầm siết chặt tay, cảnh cáo bản thân phải rút ra bài học, đừng làm chuyện khiến cả hai đều khó xử nữa.

Lục Niệm Nhất nhìn thấy vẻ giằng xé trong mắt Cận Ngôn, cảm thấy mục đích của mình đã đạt được, điểm tới đó là dừng.

Nói thêm nữa ngược lại sẽ khiến Cận Ngôn phản cảm. "Được rồi, thật sự hối hận vì không gặp các cô sớm hơn, hôm nay để tôi trả tiền." Lục Niệm Nhất đột nhiên nói.

Chương 1237

"Không cần, không cần, tớ mới nhận lương, để tớ trả." Tiểu Mỹ tranh nói. "Các chị đều không cần tranh với chị em đâu, chị ấy giờ cặp được đại gia rồi, chị ấy nên mời khách." Đóa Đóa lanh lợi nói.

Bản thân chị cô đã là đại gia rồi, chút tiền này hoàn toàn là chuyện nhỏ. "Vậy sao ngại quá, làm gì có lý nào mới gặp lần đầu đã để các cô mời khách." "Ngôn Ngôn, Tiểu Mỹ, hai người thật sự đừng khách sáo với tôi.

Ăn cơm của tôi, sau này chính là bạn bè của tôi, đợi lúc tôi sa cơ lỡ vận các cô phải cưu mang tôi đấy." Cận Ngôn và Tiểu Mỹ nhìn nhau cười: "Được, vậy chúng tớ không khách sáo với các cậu nữa, người bạn này chúng tớ nhận rồi." "Ăn đồ nướng xong chúng ta đi ăn kem Haagen-Dazs nhé, em mời, các chị đừng ai tranh với em." Đóa Đóa cũng vội vàng nói.

Chuyện lấy lòng chị dâu tương lai này phải làm sớm một chút.

Lan Hành Chi luôn chủ trương nuôi con gái phải sung túc, quần áo của Đóa Đóa luôn đi theo phong cách xa xỉ.

Cận Ngôn nhìn cách ăn mặc của Đóa Đóa không khó nhận ra đây là cô tiểu thư nhà giàu, người ta đã thân thiện như vậy, các cô cũng không thể làm cao, sảng khoái đồng ý.

Bốn cô gái thật sự ăn uống vui chơi thỏa thích, cuối cùng là Mộc Dung đến đón bọn họ.

Cận Ngôn nhìn thấy Mộc Dung anh tuấn đẹp trai, chút nghi hoặc cuối cùng dưới đáy lòng cũng tan biến, xem ra người ta nói thật. "Mộc đầu, đây là hai người bạn mới em kết giao hôm nay, Ngôn Ngôn và Tiểu Mỹ." "Đây chẳng phải là..." Mộc Dung liếc mắt cái đã nhận ra

Cận Ngôn.

Bởi vì Lục Niệm Nhất từng cầm cái video kia cho anh xem để hóng hớt, anh cũng là lần đầu tiên thấy anh vợ tương lai còn có mặt ấu trĩ như vậy.

Lúc đó còn nhìn cô gái trong video thêm vài lần. "Đúng, đây là đồng loại của em, đều là những tâm hồn ăn uống." Lục Niệm Nhất kịp thời ngắt lời Mộc Dung. "Chào hai cô." Mộc Dung lịch sự chào hỏi.

Lục Niệm Nhất kiên quyết muốn đưa Cận Ngôn và Tiểu Mỹ về nhà, hai người cũng không từ chối.

Xuống xe, Tiểu Mỹ không nhịn được cảm thán: "Oa, hai chúng ta kết bạn với hai thổ hào rồi sao?

Bạn trai của Niệm Niệm đẹp trai thật đấy, trong mắt và trong tim anh ấy dường như chỉ có mỗi mình Niệm Niệm.

À đúng rồi, cùng một kiểu với Lục Tử Mặc nhà cậu đấy." "Đừng nói linh tinh, Lục Tử Mặc không là gì của tớ cả." "Ây da, tớ thấy Niệm Niệm nói rất có lý, người thân phận như bọn họ chắc chắn có chút tự cảm thấy mình quá tốt, hơi làm giá một chút, biết đâu cậu chủ động thêm vài lần là thành công rồi, Niệm Niệm cũng như vậy mà." Cận Ngôn không lên tiếng. "Cái vẻ này, tớ nghĩ chắc chắn cậu cũng động lòng rồi.

Bất kể thế nào, tớ thấy họ có câu nói rất đúng, đừng để lại hối tiếc cho bản thân, đằng nào chúng ta cũng còn trẻ, chịu được thất bại tình cảm." "Thôi đi, rốt cuộc cậu là bạn của ai, sao cứ nói đỡ cho Lục Tử Mặc thế hả." Cận Ngôn hơi hờn dỗi. "Dù sao tớ cũng nói hết những gì cần nói rồi, cậu muốn thế nào thì thế.

Hôm nay thật sự no chết tớ rồi, tớ tưởng tớ đã ăn khỏe lắm, sao

Niệm Niệm và Đóa Đóa cũng lợi hại như vậy chứ." "Ăn được là phúc, đều là tâm hồn ăn uống cả.

Chúng ta đi dạo trong khu chung cư rồi hãy về nhà đi." Xe vừa quay đầu, Lục Niệm Nhất lập tức gọi điện cho Lục Tử Mặc. "Ông cụ non, chị cần một lời giải thích, tốt nhất cậu lập tức cho chị một lời giải thích, sao quần áo của chị lại mặc trên người người khác?" Lục Tử Mặc vừa về đến nhà, đang đổi giày ở huyền quan: "Quần áo gì?" "Bớt giả bộ với chị đi, có phải thời gian trước cậu lấy quần áo từ tủ của chị không?" Lục Niệm Nhất cũng không phải tiếc rẻ gì, chủ yếu là muốn thăm dò tâm ý Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc nhớ ra rồi, hình như có chuyện đó: "À, đúng, hình như có lấy vài bộ." "Cậu vừa lấy là lấy đi bộ chị thích nhất, chẳng lẽ cậu không biết quần áo trong ngăn tủ ở giữa đều là đồ chị thích nhất sao." "Biết chứ." "Biết mà cậu còn làm vậy?" "Em thấy mấy bộ đó không hợp với chị lắm." Mặc trên người Cận Ngôn lại rất đẹp, anh mở tủ quần áo ra, liếc mắt cái là chấm ngay.

Quả nhiên, mắt nhìn của anh rất tốt. "Cậu bớt mở mắt nói hươu nói vượn đi, đó là do nhà thiết kế làm đồ cho chị từ nhỏ thiết kế, sao có thể không hợp với chị được." "Có mấy bộ quần áo thôi, chị có cần tức giận thế không?

Em tìm người đưa một ít qua cho chị." "Không cần, lần sau nếu còn có chuyện như vậy, làm ơn chào hỏi chị một tiếng.

Nếu chị biết cậu lấy đi hối lộ chị dâu nhỏ tương lai, chị chắc chắn sẽ đồng ý." "Chị dâu nhỏ gì chứ?" "Lục Tử Mặc, cái đồ 'muộn tao' này, còn giả vờ với chị.

Hôm nay chị vừa khéo gặp Cận Ngôn mặc áo của chị đi dạo phố." Đi dạo phố?

Không phải nói ốm sao?

Hóa ra là giả vờ.

Lục Tử Mặc không giận, ngược lại còn thở phào nhẹ nhõm. "Chị không tìm người ta lý luận chứ?" "Chút tố chất ấy chị vẫn có, chị không phải người nhỏ mọn như vậy.

Biết cô ấy là người của cậu mà còn sấn tới làm quen đấy.

Nhưng mà hình như tâm trạng Cận Ngôn không tốt lắm, mắt sưng như quả hạch đào, có vẻ như đã khóc rất nhiều, đáng thương lắm." Trong điện thoại nửa ngày không có tiếng động, Lục Niệm Nhất cười hài lòng, còn dám bảo không có ý với người ta, quan tâm người ta thế cơ mà. "Ông cụ non, cậu còn nghe không đấy?" Lục Niệm Nhất nghiêm túc nói. "Ừ." "Chị nói cho cậu biết, chị ghét nhất đàn ông phụ bạc.

Nếu cậu không thích Cận Ngôn thì đừng có đi trêu chọc người ta, nếu đã trêu chọc người ta thì cậu phải chịu trách nhiệm." Lục Tử Mặc nghẹn lời, anh cũng nghĩ như vậy.

Anh không xác định hiện tại có thể bắt đầu một đoạn tình cảm khác đàng hoàng hay không.

Cho nên lời tỏ tình của Cận Ngôn, anh thực sự không trả lời được. "Chuyện của em chị đừng quản nữa." "Chị không quản cậu thì ai quản cậu, cậu cứ lầm lì một mình như thế thì có làm nên cơm cháo gì không?

Đừng trách chị không nhắc nhở cậu, Cận Ngôn nhà các cậu được hoan nghênh lắm đấy, cô ấy đi tới đâu cũng có con trai dán mắt vào.

Hôm nay chị thấy cô ấy nói chuyện rất vui vẻ với một cậu nam sinh, chị nghe cô ấy hình như gọi người ta là đàn anh khóa trên." "Vị đàn anh đó gia thế cũng khá tốt, là một đại soái ca, cũng chỉ kém khúc gỗ nhà chị một tí tẹo thôi.

Chị nghe ý tứ kia là muốn theo đuổi Cận Ngôn, Cận Ngôn hình như cũng khá thích cậu ta, hai mắt sáng rực lên.

Chương 1238

Chỉ có điều cô ấy có vẻ có nỗi lo gì đó, vẫn đang suy nghĩ.

Mấy tin tình báo này đều là chị lén nghe được, tin hay không tùy cậu." Nói xong, Lục Niệm Nhất quả quyết cúp điện thoại.

Nói một nửa giữ một nửa, đây mới là thủ đoạn quyết thắng trong đòn tâm lý.

Ông cụ non, chị xem cậu có cuống lên không.

Đóa Đóa giơ ngón tay cái về phía cô, chặc lưỡi khen ngợi: "Chị, cái bản lĩnh nói dối này của chị, em phục chị thật rồi.

Chị vừa cổ vũ Cận Ngôn đi theo đuổi anh Mặc, lại vừa lừa anh Mặc, chị lợi hại thật." Cận Ngôn người ta cả ngày hôm nay đều ở cùng bọn họ, lấy đâu ra ông đàn anh khóa trên nào.

Mộc Dung cũng cười: "Anh cũng khá phục đấy." "Được rồi được rồi, hai người bớt trêu chọc em đi.

Em đây là thần trợ công, để mặc bọn họ cứ chậm rì rì phát triển như thế thì bao giờ mới tu thành chính quả.

Vì ông cụ non nhà em mà em liều mạng rồi đấy.

Aizzz, em chẳng còn chút hình tượng nào trước mặt chị dâu tương lai nữa rồi, sau này cô ấy mà biết em làm những chuyện này, không biết sẽ nhìn em thế nào." Lục Niệm Nhất ôm mặt, lời nói dối này nối tiếp lời nói dối khác. "Ha ha, còn có thể làm gì chúng ta chứ, chúng ta là bà cô bên chồng cơ mà, sau này cô ấy chắc chắn còn phải nịnh nọt chúng ta ấy chứ." Lục Tử Mặc cũng đang đau đầu vô cùng, sao vừa mới tới một Viên Kiệt, lại tới thêm một đàn anh khóa trên nữa.

Cái con nhóc thối đó rốt cuộc trêu chọc bao nhiêu người đàn ông

vậy.

Cận Ngôn nghỉ ngơi một ngày, hôm sau đã tràn đầy năng lượng đi làm lại.

Chỉ là chuyện phải đối mặt với Lục Tử Mặc thế nào, cô vẫn chưa nghĩ kỹ, đành thuận theo tự nhiên.

Đến buổi trưa, Viên Kiệt lại hẹn gặp riêng cô.

Cô cũng không muốn dây dưa làm khổ người ta nên định nói rõ mọi chuyện.

Hai người không ăn ở nhà ăn công ty mà ra ngoài dùng bữa. "Viên Kiệt, anh hỏi chuyện của em, em đã suy nghĩ kỹ rồi.

Em thấy chúng ta vẫn nên làm đồng nghiệp thì tốt hơn." Viên Kiệt biến sắc, trong mắt thoáng qua vẻ tổn thương: "Ngôn Ngôn, có phải anh làm gì chưa tốt không?" "Không, không phải vấn đề ở anh, là vấn đề ở em.

Người em thích đã xuất hiện rồi, em cũng muốn tìm thời gian đi tỏ tình với anh ấy." Cận Ngôn mỉm cười.

Nếu anh ấy vẫn chưa buông bỏ được, cô quyết định nghe theo lời Niệm Niệm, đi tỏ tình thêm lần nữa, không để lại nuối tiếc cho bản thân. "Em rất thích cậu ta sao?" "Đúng, rất thích, thích hơn cả tưởng tượng của em." Cận Ngôn khẳng định. "Vậy người đó nhất định rất ưu tú." Ánh mắt Viên Kiệt đượm vẻ lạc lõng. "Anh ấy rất ưu tú, xứng đáng để em thích." "Vậy chúc mừng em, chúc em thành công." "Cảm ơn, bữa này em mời." Cận Ngôn không thích nợ nần ai cái gì. "Anh là đàn ông mà để em mời, thế thì mất mặt quá." "Thì anh cứ coi em là đàn ông, là anh em huynh đệ của anh, thế là anh có mặt mũi rồi.

Em vốn dĩ cũng thấy mình khá giống đàn ông mà." Cận Ngôn trêu chọc.

Cả hai đều bật cười.

Lục Tử Mặc đứng từ xa nhìn lại, chỉ cảm thấy vô cùng chướng mắt.

Cô ấy còn muốn tìm thời gian đi tỏ tình?

Đi tìm cái tên đàn anh chết tiệt nào đó hả?

Con nhóc này, vừa mới tỏ tình với hắn xong, chớp mắt đã muốn đổi đối tượng rồi.

Tình cảm của cô đúng là rẻ tiền.

Khoảnh khắc Cận Ngôn ngẩng đầu lên, dường như cô nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, nhưng chỉ trong chớp mắt đã không thấy đâu nữa, khiến cô nghi ngờ mình bị hoa mắt.

Cô bĩu môi, nụ cười khổ sở, chẳng lẽ Lục Tử Mặc ảnh hưởng đến cô sâu sắc như vậy, khiến cô lúc nào cũng cảm thấy anh như hình với bóng. "Ngôn Ngôn, em nhìn gì thế?" "Chắc là mắt bị hoa, nhìn thấy người vốn không nên xuất hiện ở đây." Cận Ngôn cười trừ lắc đầu.

Từ đó, suốt tròn một tháng trời, thế giới của cô yên tĩnh hẳn.

Lục Tử Mặc không vô cớ bắt cô lên văn phòng nữa, cô cũng vui vẻ hưởng thụ sự thanh nhàn, mỗi ngày ăn ngon, làm tốt.

Chỉ là không biết có phải ảo giác hay không, dạo gần đây cô luôn cảm thấy trên đường đi làm về có người theo dõi mình, nhưng mỗi lần quay đầu lại thì chẳng thấy ai.

Cô đã để tâm hơn, giả vờ không quay đầu lại, nhưng tay lại luồn vào túi nắm chặt cây gậy phòng thân đã chuẩn bị sẵn.

Đó là loại gậy tự vệ cho con gái, có thể thu gọn lại.

Chuẩn bị xong xuôi, cô bất ngờ xoay người vụt mạnh ra phía sau.

Ngay lúc đó, một tiếng rên rỉ vang lên.

Giọng nói này nghe có chút quen tai.

Cận Ngôn định thần nhìn kỹ, người đang ôm trán cách đó không xa nghiễm nhiên là Lục Tử Mặc.

Anh vẫn mặc âu phục chỉnh tề, gương mặt anh tuấn không ai sánh bằng, đôi mắt đen láy như hút cả dải ngân hà bao la vào trong, có thể cuốn hút người ta bất cứ lúc nào.

Có điều lúc này, trong ánh mắt anh có thêm vài phần vô tội.

Chương 1239

Trông có vẻ... hơi đáng yêu.

Đơ ra hai giây, Cận Ngôn lập tức lấy điện thoại ra: "Alo, xin hỏi có phải 110 không?

Tôi ở cổng khu Gia Lâm 500 mét, ở đây có một tên biến thái bám đuôi..." Con nhóc này, thế mà lại gọi báo cảnh sát thật.

Lục Tử Mặc tức đến ngực phập phồng, sải bước tiến lên, giật phăng điện thoại của cô.

Cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện cuộc gọi chưa hề được kết nối, Cận Ngôn là đang lừa anh.

Nhất thời sắc mặt anh có chút căng thẳng, ngẩng đầu lên, anh thấy Cận Ngôn đang khoanh tay, lạnh lùng nhìn mình.

Ánh mắt đó khiến anh cực kỳ không tự nhiên, dường như có chuyện gì đó không thể che giấu được nữa.

Anh khẽ ho một tiếng, quay mặt đi, giả vờ bình tĩnh.

Cận Ngôn lại không thể bình tĩnh được nữa: "Lục Tử Mặc, anh có phải nên cho tôi một lời giải thích không, đêm hôm khuya khoắt theo dõi tôi làm gì?" "Tôi chỉ tình cờ đi ngang qua." Ánh mắt Lục Tử Mặc bình tĩnh, không chút gợn sóng.

Cận Ngôn tức điên lên, đến lúc này rồi mà vẫn còn nói dối, tình cờ đi ngang qua, chuyện này hoàn toàn là nói nhảm.

Lửa giận trong lòng bùng bùng bốc lên, Cận Ngôn cảm thấy mình đã đến giới hạn, nếu không bùng phát ra thì e là bản thân sẽ phát điên mất.

Cô chẳng màng gì nữa, cầm túi xách đập tới tấp vào người Lục Tử Mặc, trút hết bao ấm ức và kìm nén suốt thời gian qua.

Dựa vào đâu mà anh ta hành hạ cô như vậy, dựa vào đâu mà coi thường tấm lòng của cô. "Đánh chết anh, cái đồ bám đuôi này, tôi đánh chết anh, dám theo dõi bà cô đây hả?

Tưởng bà đây là quả hồng mềm, để mặc anh nắn bóp sao?" "Biết điều thì cút ngay cho tôi, nếu không tôi sẽ khiến anh không rời khỏi đây được đâu." "Người đâu, mau lại đây giúp bắt kẻ bám đuôi với!" Cận Ngôn đột nhiên cao giọng hét lớn.

Lục Tử Mặc không ngờ Cận Ngôn lại la toáng lên gọi người, vội vàng ôm chặt cô vào lòng, bịt miệng cô lại: "Cận Ngôn, em im miệng cho tôi, em thấy chưa đủ mất mặt hả?

Cứ phải làm cho ai cũng biết mới chịu được sao?" "Tôi không sợ, mau lại đây..." Cận Ngôn vẫn bất chấp la hét. "Ưm ưm ưm..." "Cận Ngôn, em bình tĩnh chút đi." "Mất mặt là anh chứ đâu phải tôi, anh dựa vào đâu bắt tôi bình tĩnh?

Tôi gặp lưu manh, tôi còn không được gọi người bắt lưu manh à?" "Tôi không phải lưu manh." Lục Tử Mặc đen mặt. "À đúng rồi, anh không phải lưu manh, anh là kẻ bám đuôi, hai loại này vẫn có sự khác biệt nhất định." "Cận Ngôn." Lục Tử Mặc bất lực gọi tên cô. "Kêu cái gì mà kêu, tên tôi để cho anh tùy tiện gọi à?

Đồ bám đuôi." Cận Ngôn nghiến răng. "Tôi không phải kẻ bám đuôi." Cận Ngôn nhìn cái dáng vẻ dửng dưng của anh, cái túi trong tay lại giơ lên, nhưng nhìn thấy vết sưng đỏ trên trán anh - rõ ràng là do cú vụt gậy vừa rồi của cô, cuối cùng cô vẫn không nỡ ra tay.

Cô chỉ hận hận nghiến răng, đẩy anh ra, sải bước đi thẳng.

Lục Tử Mặc lại đuổi theo, chắn trước mặt Cận Ngôn.

Cận Ngôn hít sâu một hơi, chuyện này hoàn toàn là bị Lục Tử Mặc chọc tức, sao lại có người đáng ghét như vậy chứ?

Muốn làm gì thì anh ta không nói, tưởng cô là chuyên gia tâm lý, cái gì cũng đoán được sao?

Cô cũng quyết tâm rồi, anh không nói, cô cũng sẽ không nói.

Hai người cứ thế mắt to trừng mắt nhỏ, không ai chịu thua ai.

Cận Ngôn vẫn đánh giá thấp sự kiên định của Lục Tử Mặc, cuối cùng bại trận, phát điên lên: "Lục Tử Mặc, rốt cuộc anh muốn thế nào?" "Anh không muốn làm gì cả." "Không muốn làm gì?

Anh đi theo tôi làm gì?

Công ty sắp phá sản rồi à?

Anh ngày nào buổi tối cũng rảnh rỗi thế, có bệnh thì đi trị đi, chạy đến trước mặt tôi phát điên cái gì." Cận Ngôn cảm thấy mình đã dùng hết kiên nhẫn của cả đời này, ngặt nỗi người đối diện lại là một kẻ vô cùng nhạt nhẽo. "Anh..." Lục Tử Mặc nhìn Cận Ngôn, nhưng có những lời làm thế nào cũng không mở miệng được.

Người từ chối là anh, nhưng hiện tại anh dường như có chút hối hận rồi.

Cô nhóc này dường như đã vô tri vô giác bước vào tim anh, từ lúc bắt đầu ghét bỏ, phản cảm, đến bây giờ là không thể rời xa.

Cận Ngôn lại hít sâu một hơi, xoay người định đi tiếp.

Lục Tử Mặc lại nắm lấy cô, anh vẫn không nói gì, mà ôm chặt Cận Ngôn vào trong lòng.

Cận Ngôn không chỉ ngửi thấy mùi cỏ cây thanh mát trên người anh, mà còn nghe thấy nhịp tim trầm ổn của anh, thực sự khiến người ta lưu luyến.

Khóe môi cô cong lên, nhưng lời nói ra vẫn khó nghe: "Lục Tử Mặc, anh mà không buông tôi ra, tôi báo cảnh sát thật đấy.

Đừng tưởng chúng ta có quen biết là anh có thể ôm ấp tôi, anh đây là đang sàm sỡ tôi đấy." Cái gã đàn ông ngầm này, cái chuyện theo dõi người khác thế này mà cũng làm được, cũng chỉ có anh ta thôi.

Lục Tử Mặc vô thức khẽ cọ cọ vào tóc cô: "Anh..." Cận Ngôn thật sự chịu thua, sao cô lại thích một người đàn ông như thế này chứ?

Lúc ở công ty chủ trì cuộc họp hay mắng người thì mồm mép lắm cơ mà?

Sao đến trước mặt cô lại thành ra cái dạng này rồi.

Anh ta cũng là người từng yêu đương rồi, sao có thể thuần khiết đến mức này.

Chương 1240

Không đúng, anh như vậy không phải thuần khiết, mà là làm bộ làm tịch. "Lục Tử Mặc, tôi gặp qua bao nhiêu đàn ông, tôi chỉ phục mỗi anh thôi." "Cận Ngôn..." "Được rồi, anh đừng lên tiếng, anh nghe tôi nói, tôi không chịu nổi cái kiểu lề mề chậm chạp này của anh." Lục Tử Mặc gật gật đầu, coi như ngầm đồng ý lời Cận Ngôn. "Lần này chắc không phải tôi tự mình đa tình đâu nhỉ?

Anh đêm hôm khuya khoắt đi theo tôi là vì anh hối hận rồi, anh vẫn có một chút xíu thích tôi đúng không?" Cận Ngôn nhìn chằm chằm Lục Tử Mặc không chớp mắt.

Lục Tử Mặc không lên tiếng, mà đưa tay vuốt tóc mái trước trán Cận Ngôn, vén ra sau tai: "Ừ." Cận Ngôn cảm nhận được sự dịu dàng của anh, trong mắt lóe lên tia vui sướng, nhưng vẫn nghiêm mặt: "Vậy ý anh bây giờ là đồng ý lời tỏ tình của tôi?

Hay là tôi chỉ đang trong thời gian thử thách?" Cận Ngôn chưa bao giờ là người giấu được chuyện, nhất là khi đối mặt với tình cảm, cô thích đánh nhanh thắng nhanh, không thích dây dưa rễ má. "Cận Ngôn, làm bạn gái anh đi." Cuối cùng Lục Tử Mặc cũng nói ra.

Dưới ánh trăng, mi mắt anh thanh lãnh như vầng nguyệt, ánh mắt thâm sâu khó dò, giọng nói vẫn êm tai như xưa, tựa như tiếng đàn cello trầm thấp tuôn chảy, ưu mỹ hoa lệ.

Cận Ngôn chỉ cảm thấy cả người đều say trong ánh mắt anh, cô hơi nghiêng đầu: "Thật lòng hay giả ý?" "Thật lòng.

Thời gian qua anh đã suy nghĩ rất kỹ, anh đối với em thực sự là khác biệt." Anh dường như tìm lại được cảm giác năm xưa, không thể buông bỏ một người.

Anh cũng không muốn trốn tránh nữa, muốn cho cả hai một cơ hội.

Cận Ngôn nhếch khóe môi, phải nỗ lực lắm mới không cười thành tiếng. "Có một hôm buổi trưa, anh ăn cơm với Viên Kiệt ở một quán ăn gần công ty, nhìn thấy bóng dáng em, không phải anh hoa mắt chứ?

Có phải em đã đến nơi đó không?" Lục Tử Mặc quay mặt đi, từ trong mũi nhàn nhạt phát ra một âm tiết: "Ừ." "A, quả nhiên là anh, em đã thấy mình không thể nhìn nhầm được mà." Trong mắt Cận Ngôn mang theo vài phần đắc ý. "Cái gì mà đàn anh (học trưởng) các thứ?

Không được phép qua lại nữa." Lục Tử Mặc bá đạo ôm Cận Ngôn vào lòng lần nữa.

Cận Ngôn hoàn toàn không theo kịp nhịp điệu của anh: "Đàn anh gì cơ?

Anh nói ai?" Đàn anh của cô nhiều lắm, rốt cuộc anh đang nói ai. "Có tận mấy đàn anh cơ à?" "Đương nhiên rồi, ai mà chẳng có cả rổ đàn anh.

Tính cách em tốt thế này, hòa đồng với mọi người, các đàn anh đó luôn chăm sóc em rất chu đáo, mấy hôm trước còn có một đàn anh mời em sang công ty họ làm việc nữa." "Cận Ngôn!" Lục Tử Mặc không nhịn được cao giọng. "Lại làm sao nữa?" Cận Ngôn vô tội nhìn Lục Tử Mặc, sao cái tính tình cứ lúc nắng lúc mưa thế này. "Bất kể có bao nhiêu đàn anh, em đều phải nhớ kỹ, hiện tại em là bạn gái của anh, anh không thích em tiếp xúc với bất kỳ người đàn ông nào." "Lục Tử Mặc, anh đây là đang ghen sao?" Cận Ngôn dở khóc dở cười nhìn anh. "Lời anh nói rốt cuộc em có nghe thấy không?" "Nghe thấy rồi, nhưng mà mấy đàn anh của em chọc gì anh mà anh giận dữ vậy?" Nhiều chuyện thực ra nói toạc ra rồi thì cũng không khó mở miệng đến thế.

Lục Tử Mặc trừng mắt nhìn Cận Ngôn: "Anh là đàn ông, bọn họ đều sắp theo đuổi em rồi, em nói xem có chọc anh không?" "Lục Tử Mặc, chuyện này em còn không biết, sao anh biết người ta sắp theo đuổi em rồi, anh lấy tin tức ở đâu ra?

Anh điều tra em hả?" Lục Tử Mặc nghẹn lời, nhìn dáng vẻ này của Cận Ngôn, dường như cô thật sự không biết có chuyện đó.

Lục Niệm Nhất, chắc chắn là con nhóc thối đó lừa anh rồi.

Nó đúng là giỏi thật, lừa lên tận đầu anh.

Xem ra anh vẫn còn nương tay với Mộc Dung quá, để nó lại dám nhảy nhót trước mặt anh.

Anh sẽ cho nó biết thế nào là uy nghiêm của anh trai.

Sắc mặt Lục Tử Mặc thay đổi, có vài phần gượng gạo nói: "Không có gì, coi như anh chưa nói câu đó." Cận Ngôn chớp chớp mắt: "Em cảm giác hình như anh có chuyện gì giấu em?" "Không có.

Ngược lại là em, đã nói rõ ràng với cái người tên Viên Kiệt ở công ty chưa?" "Đừng có đánh trống lảng, hôm đó anh chẳng phải cũng ở đó sao?

Em nói rõ hay chưa anh không phải đều nghe thấy rồi à?

Còn ở đây giả vờ hồ đồ với em." "Hừ, anh có nghe thấy, nghe thấy có người nói muốn đi tìm đàn anh... tỏ tình.

Khoan đã, không có đàn anh nào, vậy đối tượng nha đầu này muốn tỏ tình, chẳng lẽ vẫn là anh?" "Tìm cái gì?" Lục Tử Mặc nhìn chằm chằm vào mắt Cận Ngôn: "Anh nghe em nói còn muốn đến tìm anh tỏ tình?

Sao không thấy người đâu?" "Lục Tử Mặc, anh đừng có quá đáng, anh đường đường là đàn ông con trai, còn đợi phụ nữ đến tìm anh tỏ tình, anh còn chút phong độ quý ông nào không hả?

Anh nói trước một câu thích thì chết à?

Sẽ mất miếng thịt nào sao?" Khóe môi Lục Tử Mặc tràn ra ý cười: "Nói như vậy người đó thật sự là anh?" "Trừ cái kẻ không hiểu phong tình là anh ra thì còn có thể là ai." Cận Ngôn chu môi, tức tối nhìn Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc nhìn đôi môi phấn nộn của Cận Ngôn, cảm thấy cổ họng khô khốc, như bị thứ gì đó mê hoặc, anh ôm eo Cận Ngôn, trực tiếp hôn xuống.

Cận Ngôn trừng lớn mắt, nhìn người đàn ông gần ngay trước mặt, mặt đỏ bừng không ra thể thống gì.

Lục Tử Mặc hôn rất dịu dàng, dường như chẳng hề ăn nhập gì với tính cách của anh.

Cận Ngôn cả quá trình đều mơ màng, hoàn toàn ngây ngốc, may mà Lục Tử Mặc cũng chỉ đơn giản là nếm thử một chút rồi thôi, không tiến sâu hơn.

Khi Lục Tử Mặc buông Cận Ngôn ra, phát hiện nha đầu này vẫn đang ngơ ngác, hàng mi dài chớp chớp như hai chiếc lược nhỏ xinh đẹp, anh không kìm được đưa tay khua trước mắt cô: "Cận Ngôn, ngốc rồi à?" Cận Ngôn cúi gằm mặt xuống, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng.

Nhìn dáng vẻ ngượng ngùng non nớt của cô, tâm trạng Lục Tử Mặc cực tốt, nâng cằm cô lên trêu chọc: "Sao lại còn xấu hổ thế này?" "Lục Tử Mặc, anh im miệng cho em, nói ít đi một câu thì chết à." Vừa nãy còn nghiêm túc, giờ sao lại quay sang trêu chọc cô rồi.

Cái tên xấu xa này.

Đây chính là mối tình đầu của cô đấy.

Chương 1241

Không cho phép cô không thích ứng kịp sao? "Anh đưa em lên nhà nhé." "Thôi khỏi, đến cửa nhà rồi, anh về nghỉ ngơi sớm đi, nhớ bôi thuốc lên trán, không thì ngày mai chắc sưng vù lên đấy." "Em ra tay độc thật đấy." "Cái này trách em được sao?

Trách em à?

Ai bảo anh lén lén lút lút đi theo em, đánh anh một gậy là còn nhẹ đấy, lần sau em dùng trực tiếp bình xịt phòng sói, làm mù mắt anh luôn." Chắc là do quá xấu hổ, Cận Ngôn giả vờ hung dữ chọc chọc vào ngực Lục Tử Mặc từng cái một.

Lục Tử Mặc bật cười, nắm lấy bàn tay nhỏ của cô: "Ngoan thật." Cận Ngôn chỉ cảm thấy một luồng điện chạy dọc toàn thân, muốn rút tay về nhưng Lục Tử Mặc lại nắm rất chặt. "Buông tay." "Không buông." "Lục Tử Mặc, anh lại muốn gây sự hả?

Đêm hôm rồi không về nhà." "Lần đầu tiên yêu đương à?" "Kệ anh, Lục Tử Mặc, anh tưởng từng yêu đương rồi thì vinh quang lắm hả?

Cứ phải khoe khoang trước mặt em." Cận Ngôn hừ lạnh.

Cô cảm thấy mình hình như hơi thiệt thòi, tình sử của cô là một tờ giấy trắng, còn Lục Tử Mặc đã có một lần kinh nghiệm yêu đương rồi.

Tuy chưa đến mức khắc cốt ghi tâm, nhưng có vẻ ảnh hưởng đến anh khá sâu sắc. "Anh không có ý đó, đưa anh lên nhà em xử lý vết thương trên trán chút đi." "Đêm hôm khuya khoắt em không muốn dẫn sói vào nhà." Cận Ngôn khoanh tay trước ngực, phòng bị nhìn Lục Tử Mặc. "Ha ha." Lục Tử Mặc không nhịn được cười khẽ thành tiếng.

Giọng anh trầm thấp, ngày thường ít cười, nhưng khi cười lên thực sự khiến mọi thứ xung quanh đều mất đi màu sắc.

Cận Ngôn cảm thấy mình khá may mắn, nhặt được anh chàng đẹp trai thế này, đúng là còn đẹp hơn cả minh tinh điện ảnh. "Đi thôi, làm gì có nhiều sói thế." Lục Tử Mặc ôm vai Cận Ngôn.

Cận Ngôn bĩu môi, khóe miệng cong lên nụ cười nhạt.

Tiểu Mỹ nhìn hai người bước vào, sợ đến mức lập tức bật dậy khỏi ghế sofa: "Lục tổng, anh đến à." "Tiểu Mỹ, trong nhà có thuốc sát trùng không?" Tiểu Mỹ liếc mắt liền thấy vết sưng đỏ trên trán Lục Tử Mặc, muốn cười mà không dám cười: "Hình như em có, để em vào phòng ngủ tìm xem." "Đứng đấy làm gì, anh cũng đâu phải lần đầu tiên đến, còn không mau ngồi xuống." "Tại sao cứ phải dùng vẻ mặt hung dữ để che giấu sự xấu hổ và căng thẳng của em thế." Lục Tử Mặc nhìn Cận Ngôn, nghiêm túc nói.

Cận Ngôn túm lấy cái túi xách, lại muốn đánh người rồi, cái tên Lục Tử Mặc này đúng là cái gì cũng đoán được.

Đoán được thì cứ đoán, tại sao còn phải nói toẹt ra. "Này, Ngôn Ngôn, cậu dừng tay, cậu làm thế là không đúng đâu, đặt vào trong một gia đình thì đó là bạo lực gia đình, là phải ngồi tù đấy, cậu kiềm chế chút cho tớ." Tiểu Mỹ cầm thuốc sát trùng từ phòng ngủ đi ra, nhìn thấy cảnh này liền lập tức ngăn cản. "Nói linh tinh cái gì, bạo lực gia đình cái gì chứ." "Tớ thấy hết rồi, cậu nhìn vết thương trên trán Lục tổng xem, đừng có bảo với tớ là đụng vào tường nhé, tớ không phải trẻ lên ba đâu." Lục Tử Mặc cũng không nói gì, chỉ chăm chú nhìn Cận Ngôn, dường như ngầm xác nhận lời Tiểu Mỹ. "Tiểu Mỹ, cậu vào ngủ ngay cho tớ, nhìn thấy cậu tớ phiền lòng quá." Cận Ngôn quay sang dọa nạt Tiểu Mỹ. "Được được được, cậu muốn tớ ở lại tớ cũng chẳng thèm, đêm hôm nhìn hai người các cậu, ngứa mắt chết đi được, tớ về ngủ đây." Tiểu Mỹ đi vào phòng ngủ của mình.

Chợt nhớ ra điều gì, lại thò đầu ra: "Lục tổng, có chuyện này em cần báo cáo với anh một chút, Ngôn Ngôn thời gian qua vì nhớ thương anh mà trà không uống cơm không ăn, gầy đi mất mấy cân đấy." "Cậu ấy cứ hỏi em mãi, Tiểu Mỹ à, tớ có nên nỗ lực thêm chút nữa không, có phải chúng ta đã đi được chín mươi chín bước rồi, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng thôi, nếu tớ bỏ lỡ thì có phải sẽ thành nuối tiếc không." Cận Ngôn mặt đỏ bừng không ra hình thù gì, cô chưa từng thấy đứa bạn thân nào "bán đứng" bạn bè như thế, cô đâu có nói văn vẻ như vậy, cô rõ ràng nói rất uyển chuyển mà.

Cận Ngôn vớ lấy cái gối ôm, ném thẳng về phía Tiểu Mỹ.

Tiểu Mỹ bình tĩnh đón lấy, tiếp tục nói: "Lục tổng, tâm ý của Ngôn Ngôn nhà em đối với anh nhật nguyệt có thể soi xét, trời đất có thể chứng giám, anh đừng có phụ tấm chân tình của cậu ấy đấy." "Cảm ơn." Lục Tử Mặc nhếch khóe môi.

Tiểu Mỹ sững sờ, một phen nghi ngờ mình hoa mắt, cô vừa rồi hình như thấy Lục Tử Mặc cười. "Không cần cảm ơn, sau này muốn biết... chuyện gì của Ngôn Ngôn cứ hỏi em, đảm bảo biết gì nói nấy, nói không giấu diếm." Tiểu Mỹ quả quyết bán đứng bạn thân. "Trần Tiểu Mỹ!" Cận Ngôn gầm gừ.

Rầm.

Tiểu Mỹ lập tức đóng cửa lại. "Hóa ra em nặng tình với anh như vậy." Lục Tử Mặc u ám nhìn Cận Ngôn, những đường nét vốn lạnh lùng trên khuôn mặt trở nên nhu hòa hơn. "Anh im miệng cho em, ngồi yên đấy, em sát trùng cho." Lục Tử Mặc thu lại nụ cười, hơi ngẩng đầu lên.

Cận Ngôn một tay nhẹ nhàng nâng cằm anh, một tay dùng tăm bông giúp anh sát trùng: "Đau thì anh bảo nhé, đừng có nhịn." "Không sao." Hai người ở rất gần, Lục Tử Mặc phát hiện nha đầu này mắt sáng răng trắng, mũi và cằm đều nhỏ nhắn, đường nét khuôn mặt đặc biệt nhu hòa, kiểu tiểu gia bích ngọc, những lúc không giương nanh múa vuốt thì thực ra nhìn rất vừa mắt. "Anh còn nhìn chằm chằm em nữa là em không xử lý cho anh đâu đấy." Cận Ngôn có chút không tự nhiên nói. "Tình bất tự cấm (Tình không kìm nén được)." Tay Cận Ngôn run lên, Lục Tử Mặc khẽ hít vào một hơi, Cận Ngôn sợ quá vội vàng thổi thổi cho anh: "Vừa rồi rõ ràng không sao mà, sao cảm giác càng lúc càng sưng thế này, không phải bị phá tướng rồi chứ." "Nếu mà bị phá tướng, anh thật sự chỉ có thể ăn vạ em thôi." "Nghĩ hay nhỉ, anh mà phá tướng là em không thèm nhìn anh nữa đâu." Sắc mặt Lục Tử Mặc sa sầm xuống: "Vậy em lại định đi tìm mấy gã đàn anh của em hả?" "Lục Tử Mặc, có phải anh lớn lên trong hũ giấm không, sao động một tí là lôi người khác vào được thế." Cận Ngôn vừa buồn cười vừa bất lực.

Người này càng ghen thì chứng tỏ càng để tâm đến cô.

Điều này vượt xa tưởng tượng của cô, là một chuyện tốt. "Ngại quá, anh lớn lên nhờ nhìn người khác tú ân tú ái (khoe tình cảm)." "Ha ha ha, anh không phải định nói bố mẹ anh đấy chứ?" "Chính là họ." Lục Tử Mặc mím môi.

Cận Ngôn ôm cổ Lục Tử Mặc, cười đến mức không khép được miệng: "Lục Tử Mặc, cuối cùng em cũng phát hiện ra anh cũng có mặt hài hước rồi, tuy rằng hơi lạnh." Cận Ngôn đang cúi người, lúc này vì ôm cổ Lục Tử Mặc nên cả người gần như dựa hẳn vào người anh.

Lục Tử Mặc nhẹ nhàng kéo một cái, cô liền ngồi lên đùi anh.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Cận Ngôn lại đỏ mặt, quay đi chỗ khác.

Lục Tử Mặc nhéo má cô, bắt cô đối diện với mình: "Cả tối nay em đỏ mặt mấy lần rồi đấy." Cận Ngôn cũng không cam lòng đưa tay véo má Lục Tử Mặc, định kéo sang hai bên, nhưng ngặt nỗi da mặt Lục Tử Mặc rất săn chắc, căn bản không kéo được. "Đúng là không công bằng, anh nói xem anh là đàn ông con trai mà đẹp trai thế này làm gì." Bên ngoài anh tuấn, gia thế tốt, đúng là cái lợi gì cũng để anh chiếm hết. "Em trông cũng tàm tạm." "Có tệ thế không?

Chương 1242

Mới miễn cưỡng tàm tạm thôi á?" Cận Ngôn trừng mắt nhìn Lục Tử Mặc, người đàn ông này có biết nói chuyện không vậy.

Nghe cái giọng điệu qua loa lấy lệ này của anh, đúng là khiến người ta muốn chết tâm, cô trông xấu xí thế sao? "Ừ, ở trong gia tộc nhà anh, em quả thực chỉ có thể xếp thứ ba." Nhà họ Lục, Đóa Đóa và Niệm Niệm mỗi người một vẻ mười phân vẹn mười, nhưng nếu so sánh thật sự thì Đóa Đóa hoàn toàn thừa hưởng gen tốt của Lan Hành Chi, con bé đứng nhất, Niệm Niệm đứng nhì.

Cận Ngôn từng gặp Lục chủ tịch, dung nhan trẻ mãi không già càng ngày càng phong độ của ông ấy quả thực là hiếm thấy.

Không cần nghĩ cũng biết, gia tộc như họ chắc chắn có rất nhiều người đẹp. "Xếp thứ ba cơ à, thế cũng được rồi." Cận Ngôn khá hài lòng với kết quả này. "Nhà anh chỉ có hai cô con gái thôi." Cận Ngôn trừng lớn mắt: "Lục Tử Mặc, anh đây là đang chê bai em hả?" Lục Tử Mặc trực tiếp dùng hành động chứng minh tất cả, ôm chặt eo cô, ngậm lấy đôi môi cô.

Cận Ngôn cảm thấy Lục Tử Mặc có độc, anh vừa đến gần là cô không nhịn được mà căng thẳng, không tự chủ được nắm chặt lấy áo trước ngực anh. "Ngôn Ngôn, thả lỏng chút đi." Lục Tử Mặc vừa hôn vừa an ủi Cận Ngôn.

Cận Ngôn có thể nghe thấy những âm thanh ái muội, cả người càng thêm căng thẳng: "Đừng như vậy, Tiểu Mỹ vẫn còn ở đây." "Cô ấy không nhìn thấy đâu." "Nhưng mà..." Bọn họ mới vừa xác định quan hệ, chỉ trong chốc lát đã hôn hai lần, Cận Ngôn cảm thấy khá bất an.

Nụ hôn lần này so với lần vừa nãy rõ ràng bá đạo hơn nhiều.

Chưa được mấy giây. "A." Lục Tử Mặc khẽ hít một hơi, bất đắc dĩ buông Cận Ngôn ra.

Cận Ngôn liếc mắt liền thấy môi anh dường như chảy máu rồi, không nhịn được đưa tay che mặt.

Mất mặt quá, cô thế mà lại cắn người ta.

Cô thề, cô thật sự không cố ý, cô chỉ là không có kinh nghiệm thôi.

Lục Tử Mặc vô tội nhìn Cận Ngôn, Cận Ngôn quay đi, yếu ớt nói: "Em không cố ý." "Không sao, Ngôn Ngôn, sau này luyện tập nhiều là được, anh sẽ dạy em đàng hoàng." Lục Tử Mặc nói với vẻ mặt nghiêm túc. "Đừng nói nữa." Cận Ngôn rúc vào lòng Lục Tử Mặc, căn bản không còn mặt mũi nào ngẩng đầu lên. "Ừ." Hai người ôm nhau hồi lâu, Cận Ngôn đành phải đẩy vai anh, giục: "Thời gian không còn sớm nữa, anh nên về rồi." "Ngủ ngon, Ngôn Ngôn." "Ngủ ngon, Lục Tử Mặc." Cận Ngôn đứng bên cửa sổ, nhìn theo cho đến khi Lục Tử Mặc rời đi mới thu hồi tầm mắt.

Đột nhiên, trên eo có thêm một đôi tay. "Á." Cận Ngôn giật mình hét lên. "Con nhóc này, tiến triển thần tốc nhỉ, sao mới có một ngày mà đã 'cưa' đổ người ta rồi." "Buông tay, buông tay, đừng có ôm ôm ấp ấp." Cận Ngôn gạt tay Tiểu Mỹ ra. "Giờ có bạn trai rồi là quên bạn thân ngay, chỉ cho phép bạn trai ôm, tớ ôm một cái là cậu không chịu được chứ gì." "Tiểu Mỹ, cậu đừng có trêu tớ nữa được không?

Tối nay tớ mất mặt lắm, tớ cắn người ta rồi." "Cắn cái gì mà cắn?

Cậu cắn chỗ nào của người ta?" Tiểu Mỹ tò mò nhìn Cận Ngôn. "Trần Tiểu Mỹ, sao đầu óc cậu đen tối thế, cậu đang nghĩ cái gì vậy hả?" Cận Ngôn cuống đến mức dậm chân. "Tớ có nghĩ linh tinh gì đâu, là tự cậu nghĩ linh tinh đấy chứ." "Không nói với cậu nữa, tớ về ngủ đây." "Được rồi, tớ không trêu cậu nữa, là lúc kiss cậu cắn người ta chứ gì." "Cậu nói xem tớ có phải rất mất mặt không?

Tớ thấy mình chẳng còn mặt mũi nào nữa." "Sai, ngược lại đàn ông lại thích mấy cô nàng ngây thơ thuần tình như cậu đấy, có ai lại hy vọng bạn gái mình là cao thủ hôn hít đâu, cao thủ chứng tỏ kinh nghiệm tình trường trong quá khứ quá phong phú, chúng ta lại không phải gái ế lâu năm, cần nhiều kinh nghiệm thế làm gì, tớ đoán Lục tổng chắc chắn rất vui." "Nói nghe cũng có lý thật." "Chứ sao nữa, trong tiểu thuyết ngôn tình đều viết thế cả, tổng tài bá đạo chỉ thích thỏ trắng ngây thơ thôi." "Đi ra, đi ra, đừng có lôi mấy cuốn tiểu thuyết của cậu ra đầu độc người khác, không đáng tin." Tiểu Mỹ dùng khuỷu tay hích nhẹ Cận Ngôn: "Nói đi, sao hai người lại đến với nhau thế?

Cậu thật sự lại đi tỏ tình với người ta à?" "Hừ, không có, anh ấy tỏ tình đấy, chắc là tự mình nghĩ thông suốt rồi, thời gian qua cứ lén lút đi theo tớ về nhà." "Thật hay đùa đấy, đường đường là đại tổng tài mà rảnh rỗi sinh nông nổi à." "Vết thương trên trán anh ấy là do tớ ra tay đấy, tớ tưởng là lưu manh theo dõi tớ." "Thế thì đúng là thê thảm thật." "Cho chừa cái tội trước kia tỏ vẻ cao lãnh làm tớ đau lòng, đây là chút bài học cho anh ấy." Cận Ngôn toét miệng cười. "Nhìn cậu đắc ý chưa kìa, miệng cười đến mang tai rồi, được rồi, tối nay có thể ngủ ngon rồi nhé, thời gian qua cậu trông gầy đi không ít đâu." "Được rồi, ngủ đây." Cận Ngôn làm sao mà ngủ được, vừa nhắm mắt lại, trong đầu toàn là hình bóng Lục Tử Mặc, nhất là nụ hôn bá đạo và mùi hương cỏ cây thoang thoảng trên người anh.

Cận Ngôn, mày đang nghĩ cái gì thế này.

Nhìn đồng hồ, đã gần 12 giờ rồi, Cận Ngôn vẫn không nhịn được bấm gọi cho Lục Tử Mặc. "Về đến nhà chưa?" "Về rồi, đã tắm xong rồi." "Ừ." Cận Ngôn phát hiện không biết nên nói gì. "Sao em còn chưa ngủ?" "Ngủ không được." Trong điện thoại bên kia lại truyền đến tiếng cười của Lục Tử Mặc, mặt Cận Ngôn nóng bừng lên: "Đồ khốn, có gì đáng cười chứ." Được rồi, hình như cô lại nói lời gây hiểu lầm rồi, cái tên đàn ông ngầm đó chắc chắn nghĩ cô vì nhớ anh nên ngủ không được.

Tuy sự thật đúng là như vậy, nhưng thật sự rất không muốn thừa nhận. "Chỉ là muốn cười thôi." Cận Ngôn câm nín, không thể phủ nhận, Lục Tử Mặc cười lên thực sự rất đẹp trai, giọng nói cũng cực kỳ êm tai. "Được rồi, thực ra em còn muốn nói với anh, quan hệ của chúng ta ở công ty phải giữ bí mật, em không muốn để mọi người biết em và anh có quan hệ." "Làm bạn gái anh khiến em thấy mất mặt à?" "Mất mặt cái đầu quỷ nhà anh, em không muốn người khác nói em có mưu đồ bất chính, vừa đến công ty đã câu dẫn ông chủ, anh không biết phụ nữ trong văn phòng nhiều chuyện thế nào đâu." "Em vốn dĩ vừa đến đã câu dẫn anh rồi mà." "Lục Tử Mặc, anh có thể nói chuyện tử tế được không." "Được, anh biết rồi, nhưng mà từ nay về sau, không được phép mang cá khô nhỏ (tiểu tô ngư) đến công ty nữa, anh không vui." Cận Ngôn lập tức nhớ đến chuyện trước kia, vỡ lẽ: "Hóa ra chuyện lúc trước anh gọi em lên văn phòng là vì em mang cá khô nhỏ đến công ty nên anh giận hả." "Bây giờ chẳng lẽ anh không thể nói sao?" Giọng Lục Tử Mặc trầm xuống.

Được chứ, sao lại không được.

Sau này anh mà gặp lại cô bạn gái cũ kia của em, anh cũng có thể quang minh chính đại đấu lại rồi.

Anh bây giờ là "chính thất" rồi nhé. "Không nói với anh nữa, anh mau ngủ đi, em cúp đây." Cận Ngôn cúp điện thoại, nhớ lại tất cả những gì xảy ra tối nay, khóe môi khẽ cong lên rồi chìm vào giấc ngủ.

Tâm trạng Lục Tử Mặc cũng rất tốt, ngủ ngon cả đêm. *** Sử

Đông Giác cảm nhận rõ ràng tâm trạng Lục Tử Mặc tốt hơn không ít, so với sự âm trầm khó đoán thời gian trước, hôm nay đúng là cười đến mức...

âm sâm sâm. "Lục tổng, hôm nay có chuyện gì vui sao ạ?" "Sau này chuyện của Cận Ngôn cậu để ý nhiều chút, con bé đó ngốc nghếch lắm, bị người ta lừa cũng không biết đâu?" Đây là lần đầu tiên Lục Tử Mặc thẳng thắn nói với cậu ta phải quan tâm đến một người như vậy. "Chúc mừng Lục tổng." "Chúc mừng cái gì?

Chương 1243

Cậu lại biết cái gì rồi?" "Chúc mừng Lục tổng thoát ế." "Ừ, phép năm của cậu duyệt rồi đấy, muốn nghỉ lúc nào thì nghỉ." "Cảm ơn Lục tổng." Không chỉ Sử Đông Giác cảm nhận được, mà các quản lý cấp cao trong công ty cũng đều nhận thấy, tâm trạng Lục tổng hôm nay thực sự rất tốt. "Được rồi các đồng chí, phương án marketing gần đây của chúng ta đã được thông qua rồi, một lần là qua luôn." Dương Lệ vỗ tay đen đét. "Nhanh vậy sao?

Đến sửa cũng không cần sửa á?" "Trước đây ít nhất phải sửa ba lần mà?" "Thật hay đùa vậy?

Tổng thanh tra, hôm nay đâu phải ngày Cá tháng Tư?" Dương Lệ lườm một cái: "Thật hơn cả vàng thật ấy chứ.

Tâm trạng Lục tổng hôm nay rất tốt, phương án của mấy bộ phận đều được thông qua cả rồi.

Mấy cái chưa qua ngài ấy cũng không mắng chửi gì, chỉ bảo mang về sửa lại thôi." "Oa, Lục tổng gặp chuyện gì vui thế?" "Chẳng lẽ là yêu đương rồi?

Ai mà có vinh hạnh lọt vào mắt xanh của ngài ấy được chứ.

Tiểu Lục tổng vào công ty mấy năm nay chưa từng có tin đồn tình cảm nào, còn thanh tâm quả dục hơn cả hòa thượng ấy chứ." Cận Ngôn vẫn luôn im lặng lắng nghe, nghe đến câu này thì không nhịn được cười hỏi: "Tiểu Lục tổng không có tin đồn tình ái nào sao?" "Tiểu Ngôn, em vào công ty chưa lâu nên không biết.

Hai vị đại thần nhà họ Lục chúng ta đều không có tin đồn lăng nhăng đâu.

Hết cách rồi, thượng bất chính hạ tắc loạn, nhưng nhà này 'thượng' quá chính nên Tiểu Lục tổng muốn lệch cũng không lệch nổi.

Mặc dù chị thấy tính khí Tiểu Lục tổng không tốt lắm, nhưng so với đám công tử bột lăng nhăng thì tốt hơn nhiều." "Chị nói sai rồi, Tiểu Lục tổng ngoại trừ tính khí không tốt ra thì cái gì cũng tốt." "Không ai theo đuổi Tiểu Lục tổng sao?" Cận Ngôn thực sự không kìm nén được máu hóng hớt. "Vậy cũng phải đợi ngài ấy cho người ta cơ hội mới được chứ.

Chưa từng thấy ngài ấy tiếp xúc với phụ nữ bao giờ.

Phụ nữ bình thường còn chẳng bước qua nổi cửa lớn Lục thị, có vài con cá lọt lưới thì cũng chỉ có nước xui xẻo.

Chị nhớ có lần đối tác lén lút lẻn vào văn phòng ngài ấy, không biết nói gì mà bị ngài ấy hắt nguyên ly cà phê nóng vào người.

Cũng may ngài ấy còn nương tay, nếu không cô ta hủy dung là cái chắc." "Oa, tin tức giật gân thế sao em không biết nhỉ." "Chuyện từ trước khi em vào làm rồi." Cận Ngôn khẽ nhếch môi, thầm niệm trong lòng: Lục Tử Mặc, anh như vậy thật tốt. "Thôi được rồi, mọi người đừng bàn tán chuyện của Tiểu Lục tổng nữa, coi chừng truyền đến tai ngài ấy đấy.

Tối nay chị làm chủ xị, mời mọi người đi ăn rồi đi hát karaoke." Dương Lệ hào phóng nói.

Đây là lần đầu tiên cô ấy dẫn dắt mọi người hoàn thành phương án kể từ khi lên chức Tổng thanh tra, cảm giác thành tựu tràn trề. "Tổng thanh tra vạn tuế!" Lúc tan làm, Cận Ngôn vừa định đi thì nhận được điện thoại của Lục Tử Mặc: "Khoan hãy đi." "Em dọn đồ xong hết rồi, tối nay Tổng thanh tra bên em mời đi ăn." "Không được đi." Giọng nói bá đạo của Lục Tử Mặc truyền đến.

Cận Ngôn chống cằm cười khúc khích, rõ ràng rất hưởng thụ sự bá đạo này của anh. "Em đồng ý với người ta rồi, nuốt lời hình như không hay lắm đâu." "Cận Ngôn, tự giác chút đi.

Hôm nay là ngày đầu tiên em làm bạn gái anh, phải dành thời gian cho anh." Lục Tử Mặc bá đạo nói.

Cái quy định gì đây trời, chưa từng nghe nói làm bạn gái người ta ngày đầu tiên bắt buộc phải chừa thời gian cho đối phương cả. "Sao anh bá đạo thế, anh có sắp xếp gì à?" "Trong tay anh đang có hai vé hòa nhạc." Hóa ra là muốn hẹn hò với cô, cũng có giác ngộ làm bạn trai đấy chứ.

Cô đã chuẩn bị tinh thần chấp nhận một người bạn trai nhạt nhẽo rồi, xem ra người ta cũng không tệ đến thế, đây có tính là niềm vui bất ngờ không nhỉ? "Ồ, vậy được rồi, em đành miễn cưỡng đi cùng anh vậy." Cận Ngôn nói giọng hơi làm bộ làm tịch.

Cận Ngôn đành nói với Dương Lệ là nhà có việc đột xuất không đi được.

Dương Lệ cũng không truy hỏi, cùng mọi người rời đi.

Đợi mọi người đi hết, Cận Ngôn mới lén la lén lút mò đến văn phòng Tổng giám đốc, chỉ là vừa đến cửa thì đụng ngay Lục Sâm và Tống Trí đang đi tới, rõ ràng họ đang định đi tìm Lục Tử Mặc.

Cô sợ quá định quay đầu bỏ chạy.

Lục Sâm nheo mắt.

Gần đây công ty đồn đại ầm ĩ, người khác không biết tại sao chứ ông là Chủ tịch thì nắm rõ trong lòng bàn tay. "Cô nhóc kia, cháu chạy cái gì?

Đứng lại đó cho ta." Giọng nói ôn hòa của Lục Sâm vang lên từ phía sau.

Cận Ngôn lén nắm chặt tay, đành ngoan ngoãn đứng lại. "Quay người lại." Cận Ngôn hít sâu một hơi, bất đắc dĩ quay người lại, cười híp mắt: "Cháu chào Lục Đổng, chào chú Tống ạ." "Chào Tiểu Cận Ngôn." Tống Trí cười nói. "Gọi nó là chú, gọi ta là Lục Đổng, cháu phân biệt đối xử đấy à?" Lục Sâm bất mãn nói. "Dạ?" Nhìn đôi mắt hạnh tròn xoe của cô nhóc, dường như bị dọa không nhẹ.

Lục Sâm thấy buồn cười nhưng không biểu hiện ra mặt: "Dạ cái gì mà dạ?

Gọi ta một tiếng chú Lục khó lắm sao?" "Không không không, không có đâu ạ.

Tại đây là công ty, gọi chú Lục không thích hợp lắm." Cận Ngôn ấp úng giải thích. "Lúc không có người ngoài ta cho phép cháu gọi như thế." Lục Sâm tiếp tục nghiêm mặt. "Dạ." "Gọi một tiếng thử xem nào." Cận Ngôn đành lí nhí mở miệng: "Chú Lục." "Ủy khuất thế à, không gọi vui vẻ lên được chút sao?" Cận Ngôn sắp khóc tới nơi rồi.

Lục Chủ tịch, tại sao ngài lại làm khó một cô gái nhỏ như cháu chứ, cháu có chọc gì ngài đâu.

Chương 1244

Đúng là xui xẻo.

Cận Ngôn đành ráng nặn ra một nụ cười, cao giọng gọi: "Cháu chào chú Lục ạ!" Tống Trí đứng bên cạnh cố nhịn cười, Lục Đổng này cũng thật là, lại còn diễn trò này nữa. "Thế còn tạm được.

Cô nhóc kia, thấy ta là bỏ chạy, cháu chột dạ cái gì?" Lục Sâm rốt cuộc cũng hài lòng, trên mặt lại lộ ra nụ cười ôn hòa.

Cận Ngôn không dám nhìn thẳng vào Lục Sâm, cô cảm thấy ánh mắt của vị người đứng đầu Lục thị này quá sắc bén, dường như mọi bí mật trước mặt ông đều không có chỗ che giấu.

Cô bỗng nhiên nhớ đến một câu nói: Cười nói sảng khoái mà kẻ địch đã tan thành tro bụi.

Cô cảm thấy Lục Chủ tịch chính là người như vậy, cười đến mức khiến người ta rợn tóc gáy. "Cháu có chột dạ gì đâu ạ." Có cần xui xẻo thế không, vừa cua được con trai người ta thì bị người ta bắt quả tang. "Ngẩng đầu lên nhìn ta, nói chuyện đàng hoàng, người ôn hòa như ta cũng đâu có ăn thịt cháu." "Cháu thật sự không có chột dạ gì mà?" "Vậy cháu đến tìm Lục Tử Mặc làm gì?" Trong mắt Lục Sâm mang theo vài phần thâm ý. "Cháu chỉ là..." Đi ngang qua.

Cận Ngôn còn chưa nói hết câu đã nghe Lục Sâm nói: "Đừng nói với ta là đi ngang qua, không ai tin đâu." Cận Ngôn bĩu môi, Lục Tử Mặc đúng là được chân truyền từ ông ấy, cái thói nhìn thấu người khác y hệt nhau.

Cận Ngôn xoắn xoắn ngón tay, thật sự không biết giải thích thế nào.

May mà lúc này cửa văn phòng mở ra, Lục Tử Mặc từ bên trong bước ra: "Lục Đổng, đây là công ty." "Tiểu Lục tổng, anh cũng biết đây là công ty cơ à, thế chuyện lằng nhằng mập mờ giữa anh và nhân viên nữ là sao đây?" "Tôi và cô ấy bàn chuyện công việc, Lục Đổng có ý kiến gì có thể đề xuất." Lục Tử Mặc nói với vẻ nghiêm túc. "Ý kiến lớn lắm đấy.

Bà nội anh sắp xếp cho anh đi xem mắt, ta đến tìm anh đây." Tim Cận Ngôn hẫng một nhịp, không tự chủ được nhìn về phía Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc nhíu mày, nhất thời thật sự không đoán được tin tức này rốt cuộc là thật hay giả.

Bà nội đúng là có nhắc qua chuyện này trước mặt anh mấy lần, biến thành hành động thực tế cũng là chuyện bình thường. "Lục Đổng, ngài nói mấy chuyện này có ý nghĩa gì không?" "Cô nhóc, đúng lúc Tiểu Lục tổng người này hơi ngờ nghệch, không biết cách chung sống với con gái, lát nữa cháu đi cùng nó một chuyến đi, coi như nhiệm vụ chú Lục giao cho cháu." Mặt Cận Ngôn xám ngoét, giọng nói mang theo vài phần run rẩy: "Chuyện này cháu đi không hay lắm đâu ạ." Bắt cô đi cùng bạn trai đi xem mắt, thật sự quá đau lòng rồi. "Chú thấy cháu khá lanh lợi, chuyện này cháu đi là thích hợp nhất." Lục Sâm cứ nhìn chằm chằm Cận Ngôn. "Lục Đổng, đây là công ty, nếu ngài không có chính sự thì mời về cho, đừng chặn cửa văn phòng tôi." "Thằng nhóc thối, anh giỏi nhỉ, dám bật lại tôi cơ đấy." Lục Sâm cao giọng. "Ai mượn ngài nói hươu nói vượn." Cận Ngôn không đồng tình lắc đầu với Lục Tử Mặc, cô không muốn vì chuyện của cô mà khiến hai cha con họ cãi nhau.

Lục Tử Mặc ném cho cô một ánh mắt trấn an, như muốn nói: Đừng sợ, anh tự có chừng mực.

Lục Sâm nhìn con trai, lại nhìn Cận Ngôn, hiểu rõ mọi chuyện, đổi giọng cười như không cười nói với Cận Ngôn: "Cô nhóc, ông cụ non nhà chúng ta đành nhờ cậy cháu vậy, xin cháu chiếu cố nhiều hơn." Cận Ngôn cả người vẫn còn ngơ ngác, đột nhiên nghe thấy Lục Sâm nói vậy thì càng ngẩn tò te, buột miệng hỏi: "Chiếu cố cái gì ạ?" "Nó bị thiểu năng, não tàn, thỉnh thoảng còn lên cơn dở hơi, cần cháu bao dung nhiều hơn." Lục Sâm nói xong, cùng Tống Trí đi thẳng.

Cận Ngôn nhìn về phía Lục Tử Mặc, chỉ thấy anh sa sầm mặt mày, nhìn chằm chằm bóng lưng Lục Sâm. "Ai là ông cụ non?" "Ai thiểu năng, ai não tàn hả?" Cận Ngôn lí nhí hỏi. "Vào đây." Lục Tử Mặc mặt trầm xuống, kéo Cận Ngôn vào văn phòng, đá cửa rầm một cái. "Lục Tử Mặc, anh giận cái gì?

Chẳng lẽ ông cụ non là anh, thiểu năng với não tàn cũng là anh?" Cận Ngôn bừng tỉnh đại ngộ.

Lục Tử Mặc thực sự rất tức giận, chưa từng thấy ông bố nào bêu xấu con trai mình như thế, không thể giữ chút thể diện nào sao? "Không phải." "Thế sao mặt anh đen xì vậy?" Cận Ngôn rõ ràng không tin. "Vốn dĩ anh sinh ra đã thế rồi." "Nói bậy, anh là thịnh thế mỹ nhan, đen chỗ nào chứ." Những lúc nên dẻo miệng, Cận Ngôn chưa bao giờ keo kiệt.

Quả nhiên, sắc mặt Lục Tử Mặc tốt hơn hẳn.

Cận Ngôn khoác tay Lục Tử Mặc, có chút lo lắng hỏi: "Lục Tử Mặc, anh phải đi xem mắt thật à?" "Não tàn với thiểu năng nên tặng cho em đấy." "Lục Tử Mặc, nói chuyện cho tử tế." Cận Ngôn vỗ một cái vào ngực anh. "Ba anh nói hươu nói vượn đấy.

Anh không cần đi xem mắt, ông ấy chỉ đang thăm dò quan hệ của chúng ta thôi, kết quả thử một cái là trúng ngay, ông ấy chắc biết chúng ta là quan hệ bạn trai bạn gái rồi." "Biết rồi á?" "Ừ." "Lục Đồng không hỏi gì mà cũng biết sao?" "Em viết hết lên mặt rồi kìa, ông ấy còn cần hỏi gì nữa." Lục Tử Mặc nói xong trực tiếp lấy điện thoại ra gọi, nghiêm túc nói: "Chồng mẹ không đứng đắn, trêu ghẹo bạn gái con, mẹ có phải nên cho con một lời giải thích không?" Mạc Noãn hiếm khi nghe con trai dùng giọng điệu nghiêm túc thế này, nhất thời không phản ứng kịp lời con trai nói: "Từ từ, Lục Sâm trêu ghẹo ai cơ?" Nguy to rồi, chẳng lẽ từng này tuổi đầu rồi còn muốn tìm gái trẻ, thật sự coi bà là đồ trang trí chắc? "Bạn gái con." Lục Tử Mặc nói, tay vẫn ôm Cận Ngôn vào lòng.

Cận Ngôn ngây thơ nhìn Lục Tử Mặc, đoán xem anh đang gọi điện cho ai.

Mạc Noãn cười, kích động đứng dậy: "Con có bạn gái rồi hả?" "Vâng, thiên chân vạn xác, đang ở ngay cạnh con đây." "Được, chuyện này giao cho mẹ.

Nói đi, con muốn xử lý Lục Sâm thế nào?" "Đừng để ông ấy xuất hiện trước mặt bọn con nữa." "Được, chuyện này dễ, cứ để mẹ.

Hôm nào rảnh dẫn bạn gái nhỏ về nhà đi, mẹ nấu món ngon cho ăn." Lục Tử Mặc chẳng tin tưởng tay nghề nấu nướng của mẹ mình chút nào: "Nếu cô ấy đến nhà thì con thà chọn cách nô dịch chồng mẹ còn hơn." "Thằng nhóc thối, lại chê bai mẹ." Lục Tử Mặc cúp điện thoại, phát hiện Cận Ngôn đang ngẩn ngơ nhìn mình.

Cận Ngôn vẫn đang sắp xếp lại thông tin vừa nghe được, mẹ của Lục Tử Mặc, đó chẳng phải là phu nhân Chủ tịch tập đoàn Mạc thị, vợ của Lục Chủ tịch sao.

Người phụ nữ được Lục Chủ tịch sủng ái cả đời.

Lục Tử Mặc vừa rồi không chỉ là cáo trạng, mà còn công bố quan hệ giữa bọn họ.

Giờ cả bố và mẹ anh đều biết sự tồn tại của cô rồi, mẹ anh còn bảo cô đến nhà ăn cơm.

Chuyện này còn là do anh chủ động báo cáo, có cần gấp gáp chiêu cáo thiên hạ thế không, cô thấy áp lực quá đi mất. "A...

Chương 1245

Lục Tử Mặc, anh làm gì vậy?

Anh có cần phô trương thế không, chúng ta mới xác định quan hệ, giờ không chỉ ba anh biết mà cả mẹ anh cũng biết rồi, thế này phải làm sao đây?" Cận Ngôn cuống đến mức giậm chân, luống cuống vò đầu bứt tai.

Lục Tử Mặc thấy bộ dạng này của cô thì buồn cười: "Không giấu được đâu, ba anh vừa về thì mẹ anh làm gì có lý nào không biết." "Thế anh đừng nói với người khác nữa." "Anh không nói thì họ cũng sẽ nói.

Cận Ngôn, em không muốn cho người nhà anh biết quan hệ của chúng ta đến thế sao?" Cận Ngôn giậm chân, không biết giải thích thế nào: "Cũng không phải, là thời cơ chưa tới thôi." "Cận Ngôn, để em làm bạn gái anh, chuyện này từ đầu đến cuối anh đều rất nghiêm túc, anh không phải đang giở trò lưu manh, em biết không?" Lục Tử Mặc nâng mặt Cận Ngôn, nghiêm túc nhìn vào đôi mắt đen láy trong veo của cô.

Lời nói của anh như một dòng nước ấm rót thẳng vào tim Cận Ngôn, cô ngẩng đầu nhỏ lên, như được ăn mật ngọt, cười tít cả mắt, miệng cười chúm chím.

Không lấy kết hôn làm mục đích yêu đương là giở trò lưu manh, cho nên ý anh là anh đang hướng tới hôn nhân sao? "Lục Tử Mặc, anh nghiêm túc hả?" Lục Tử Mặc không chê phiền, cúi đầu trán chạm trán với cô: "Ừ, vẫn luôn rất nghiêm túc." Cận Ngôn chui vào lòng Lục Tử Mặc, ôm eo anh, nũng nịu cọ cọ: "Lục Tử Mặc, anh tốt hơn em tưởng tượng rất nhiều." Lục Tử Mặc có chút bất mãn: "Trong tưởng tượng của em anh tệ lắm à?" "Hì hì, cũng không phải tệ, chỉ là thấy anh rất khác với tưởng tượng của em." Rất ấm áp, rất chu đáo. *** Lục Sâm gọi điện cho Mạc Noãn, đang định kể chuyện của con trai cho vợ nghe thì đâu ngờ bị vợ giáo huấn một trận. "Lục Sâm, cái ông già không đứng đắn này, đến bạn gái của con trai mà ông cũng trêu ghẹo hả?" Mạc Noãn chất vấn. "Khụ khụ, Noãn Noãn, dùng từ kiểu gì thế?

Trêu ghẹo cũng dùng đến rồi, nghe không hợp đâu nhé." Lục Sâm đang uống cà phê suýt thì sặc. "Con trai ông tự mình nói, còn có thể là giả sao?

Em lại không biết sau lưng em ông nói chuyện với cô bé con nhà người ta như vậy đấy." "Noãn Noãn, em cũng là người từng trải rồi, còn bị thằng nhóc thối đó chia rẽ tình cảm sao?

Ngoài em ra, mấy cô gái khác anh đều không ưa nổi." "Ý ông là tôi vừa già vừa ngốc hả?" "Sao có thể chứ." "Tối nay tôi về nhà mẹ đẻ, ông tự liệu mà làm đi." "Noãn Noãn, thằng nhóc thối nói bậy bạ đó, em ngàn vạn lần đừng trúng kế." "Vậy chắc chắn là ông đã nói gì khó nghe rồi, Tử Mặc nhà chúng ta chưa bao giờ là người gây thị phi." Lục Sâm: "..." *** "Lục Tử Mặc, anh định dẫn em về nhà ăn cơm thật hả?" Nhớ tới lời Lục Tử Mặc nói trong điện thoại, trong lòng Cận Ngôn thấp thỏm không yên. "Xem ý em thế nào, nếu em chưa chuẩn bị tâm lý thì anh sẽ không ép." Lục Tử Mặc ngẩng đầu lên.

Cận Ngôn vỗ ngực: "Dọa em giật mình, em không muốn ra mắt phụ huynh sớm thế đâu." "Ừ, nghe theo em.

Trong nhà anh còn có cặp em gái song sinh, còn có một cô em họ nữa." Cận Ngôn nhất thời không hiểu ý Lục Tử Mặc: "A, tại sao lại nói với em cái này?" "Hai đứa em gái anh rất thân với anh, đối với chuyện của anh cũng để tâm, bọn nó có khả năng sẽ đến tìm em." Lục Tử Mặc hoàn toàn không biết mấy cô gái này sớm đã thành bạn bè rồi.

Anh chỉ biết, với tính cách ham vui của Lục Niệm Nhất và Đóa

Đóa, tìm đến Cận Ngôn là chuyện sớm muộn.

Để tránh sau này phát sinh hiểu lầm không cần thiết, anh nên chào hỏi trước với cô, để cô có sự chuẩn bị tâm lý. "Mấy em gái của anh dễ chung sống không?" "Yên tâm, bọn nó nhất định sẽ rất hài lòng về em." "Nhà anh phức tạp thật đấy, em là con một, ba em cũng là con độc đinh trong nhà." "Chẳng phức tạp chút nào, người nhà đều rất dễ sống, chỉ mong anh tìm được người ưng ý thôi, em đừng có gánh nặng tâm lý quá." "Dạ." "Đợi anh xử lý nốt việc rồi chúng ta đi ăn, ăn xong đi nghe hòa nhạc." Đây coi như là lần đầu tiên họ hẹn hò, mặt Cận Ngôn tràn đầy ý cười: "Được, anh sắp xếp đi." Lục Tử Mặc xử lý công việc thêm một lát, hai người mới rời đi.

Cận Ngôn theo thói quen định mở cửa sau, Lục Tử Mặc nhíu mày, bất mãn nhìn Cận Ngôn: "Cận Ngôn, tự giác chút, ngồi ghế trước." "Lục Tử Mặc, làm bạn gái anh hình như có nhiều chuyện cần tự giác nhỉ." Cận Ngôn bật cười đi lên phía trước.

Lục Tử Mặc giơ tay che trần xe cho cô, đợi cô ngồi xong, anh mới vòng qua bên kia, mở cửa bước vào, phong độ quý ông mười phần. "Bất kể khi nào cũng phải ở nơi gần anh nhất." Lục Tử Mặc vừa giúp Cận Ngôn thắt dây an toàn, vừa dặn dò.

Cái kiểu bá đạo này đúng là không ai bằng.

Cận Ngôn tâm trạng rất tốt: "Thế lỡ có ngày em đi xa thì sao?" "Anh nhất định sẽ tìm trăm phương ngàn kế bắt em về, sẽ không có ngày đó đâu." Lục Tử Mặc thề thốt nói. "Câu này là anh nói đấy nhé, không được nuốt lời." Cận Ngôn nghiêng đầu, chu cái miệng nhỏ.

Lục Tử Mặc vươn tay xoa đầu cô, tóc cô đặc biệt mềm mại, xúc cảm rất tốt. "Em còn tưởng mình là trẻ con à." Lục Tử Mặc cười cười, lái xe rời đi.

Cận Ngôn thực sự không nhịn được quay đầu nhìn Lục Tử Mặc, người đàn ông này đúng là trời sinh có một bộ da đẹp, góc nghiêng cũng đẹp trai hết phần thiên hạ, trong truyền thuyết gọi là 360 độ không góc chết.

Thật sự đáng ghen tị quá đi.

Nếu mấy người trong công ty biết Tiểu Lục tổng thành bạn trai cô, chắc chắn sẽ nói cô gặp vận cứt chó cho xem. "Cận Ngôn, thật sự đẹp mắt đến thế à?" "Cái gì đẹp mắt?" "Anh." Như để phối hợp với cô, Lục Tử Mặc khẽ nhếch khóe môi. "Lục Tử Mặc, đồ tự luyến này." Đâu có ai biến tấu cách tự khen mình như thế. "Nước miếng em sắp chảy ra rồi kìa." Cận Ngôn đỏ bừng mặt, đưa tay lên quệt khóe miệng, lúc này mới phát hiện bị Lục Tử Mặc lừa, ánh mắt lên án nhìn anh: "Lục Tử Mặc, anh trêu em." "Giờ mới biết à, anh trêu chọc bạn gái mình là chuyện thiên kinh địa nghĩa." Cận Ngôn mặt đỏ bừng, nhất thời không có lời nào phản bác.

Người đàn ông này thuộc dạng muộn tao (lạnh lùng bên ngoài, cuồng nhiệt bên trong), ai nói anh ngờ nghệch, không giỏi ăn nói chứ, miệng anh thỉnh thoảng phun ra một câu khiến bạn căn bản không thể cãi lại.

Thôi được rồi, thật ra cô cũng không phản cảm chuyện anh trêu chọc, nhất là nụ hôn của anh, luôn cho cô một loại cảm giác được trân trọng.

Bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên cô được người khác ngoài bố mẹ coi trọng như vậy.

Người này lại tình cờ là người cô thích, may mắn biết bao. "Cận Ngôn, trong đầu em lại đang nghĩ gì thế?" "Không có, em có nghĩ gì đâu." "Mặt đỏ thành thế kia rồi mà còn bảo không nghĩ?" Lục Tử Mặc hiển nhiên không tin.

Cái ông cụ non đáng ghét này, sao cứ thích hát ngược với cô thế nhỉ: "Em là con gái, em xấu hổ một chút thì sao, đây chẳng phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa à?" Được rồi, Lục Tử Mặc hết lời để nói, Cận Ngôn nói nghe cũng có lý lắm.

Cận Ngôn hài lòng, cười hỏi: "Đúng rồi, sao Lục Chủ tịch lại gọi anh là ông cụ non?" "Mắt nhìn có vấn đề." Cận Ngôn trợn trắng mắt: "Anh nói xấu ba ruột mình như thế có ổn không đấy?" "Anh nói sự thật." "Em nghĩ chắc chắn là do anh ít nói, nên người nhà anh mới gọi anh như thế." "Tùy tiện, anh cũng chẳng quan tâm." Suốt dọc đường hai người đấu võ mồm, Cận Ngôn nhìn nơi ăn cơm thì ngẩn ra một chút.

Cô còn tưởng Lục Tử Mặc sẽ dẫn cô đến nhà hàng tây cao cấp nào đó, dù sao đó mới là nơi phù hợp với thân phận địa vị của anh, nào ngờ đây là một quán lẩu Thái nhỏ.

Hôm nay trời âm u, gió đêm lành lạnh, là lúc thích hợp nhất để ăn lẩu. "Lục Tử Mặc, sao anh lại nghĩ đến chỗ này?" Lục Tử Mặc ôm eo thon của cô, giúp cô vuốt lại mái tóc bị gió thổi loạn: "Anh nghĩ em sẽ thích." Thích, sao lại không thích chứ, Lục Tử Mặc đúng là quá hiểu cô rồi, cô chính là thích mấy thứ bình dân này. "Anh chu đáo quá, em phát hiện em càng ngày càng thích anh rồi." Lục Tử Mặc xoay người, hôn lên đôi môi anh đào của cô.

Cận Ngôn giật mình, lập tức đẩy anh ra: "Lục Tử Mặc, anh không phân biệt trường hợp à?

Chương 1246

Không thấy ở đây đông người thế sao?" "Thế lát nữa chỗ nào không có người thì hôn tiếp." "Nói hươu nói vượn, đi thôi, vào trong nào." Hai người tay khoác tay đi vào, đặc biệt vào một gian phòng bao nhỏ.

Cận Ngôn phát hiện trên bàn có một bó hoa màu tím lớn.

Cận Ngôn vừa nhìn đã thích ngay, kích động lao tới, ôm chầm vào lòng, cười tươi rói ngẩng đầu nhìn Lục Tử Mặc: "Lục Tử Mặc, cái này anh tặng em hả?" "Ừ, anh cho người chuẩn bị đấy." "Đây là hoa gì?

Em chưa thấy bao giờ." "Đây là hoa cát cánh." "Lục Tử Mặc, em thực sự thích lắm.

Em nói anh nghe, từ nhỏ em đã thích màu tím và màu xanh lam, trong sân nhà em trồng đầy phượng tím, mỗi lần đến mùa hoa, lá rụng hết, chỉ còn lại từng chùm hoa màu tím lam, đẹp cực kỳ.

Kỳ nghỉ này em không về nhà mà đi làm luôn, nhớ hoa trong sân quá đi mất." Cận Ngôn ôm bó hoa, mắt sáng lấp lánh, líu ríu kể lể.

Lúc Cận Ngôn mới vào công ty, Lục Tử Mặc có đặc biệt xem qua hồ sơ của cô, trên đó viết màu tím là màu may mắn của cô.

Anh có trí nhớ siêu phàm, xem một lần là nhớ kỹ.

Không ngờ hôm nay lại có đất dụng võ. "Nếu em thích, sau này chúng ta kết hôn sẽ mua kiểu biệt thự có sân vườn, em có thể trồng phượng tím trong sân." Cận Ngôn ngượng ngùng quay người đi, người đàn ông này, nếu không phải biết anh không phải tay chơi lăng nhăng thì cô thật sự sẽ hiểu lầm.

Bề ngoài trông có vẻ ngờ nghệch ít nói, nhưng thủ đoạn lấy lòng con gái thì chẳng nương tay chút nào, cái gì cũng có thể chiều theo sở thích.

Cô coi như được mở mang tầm mắt rồi, người không thể nhìn mặt mà bắt hình dong chính là nói loại người như Lục Tử Mặc.

Yêu đương với mấy công tử nhà giàu như bọn họ, thật ra con gái đều lo sợ bị đá.

Nhưng anh vừa đến đã nói rõ là hướng tới kết hôn, đại khái không có cô gái nào có thể cưỡng lại được.

Lục Tử Mặc từ phía sau ôm lấy cô: "Lại xấu hổ rồi?" Cận Ngôn cảm thấy tim mình lại đập nhanh hơn, mặt nóng bừng, vùng da eo bị anh ôm lấy nóng rực, có chút không tự nhiên nói: "Bây giờ nói mấy chuyện này còn sớm quá, còn có thể hoãn lại mà, chúng ta đều còn nhỏ." "Không sớm đâu, 20 tuổi là có thể kết hôn rồi." "Em có ngốc đâu, lấy chồng sớm thế làm gì, sao cũng phải yêu đương tử tế vài năm đã, không thì dễ đến tay quá đàn ông các anh không biết trân trọng." "Nói vậy là em rất hưởng thụ quá trình được theo đuổi?" "Đương nhiên rồi, cô gái nào chẳng thích được con trai chạy theo đuổi chứ, đó vừa chứng minh mị lực của con gái, lại vừa khảo nghiệm chân tâm của con trai." Tư tưởng này Lục Tử Mặc lại rất hiểu, bởi vì anh và ba anh cũng nhồi sọ Lục Niệm Nhất như vậy, không nên kết hôn quá sớm, cứ tận hưởng quá trình Mộc Dung theo đuổi đi.

Con gái vẫn nên kiêu kỳ một chút. "Ừ, vậy anh theo đuổi thêm vài năm nữa nhé." Lục Tử Mặc đồng ý rất dứt khoát.

Lục Tử Mặc lúc này hoàn toàn không ngờ tới, câu nói vô tâm này của anh lại thành sự thật. "Lục Tử Mặc, miệng anh bôi mật đấy à, em sắp không nhận ra anh rồi, anh còn là Tiểu Lục tổng kiêu ngạo mà em quen không đấy?" Cận Ngôn ngẩng đầu nhìn Lục Tử Mặc.

Theo tính cách của anh, lúc này không phải nên mắng cô làm bộ làm tịch sao?

Thế mà lại phối hợp như vậy.

Quả thực nằm ngoài dự liệu của cô. "Không phải đã nói với em rồi sao?

Anh nhìn ba mẹ tú ân ái mà lớn lên đấy, sao em lại không tin nhỉ." Ý ngoài lời là, nhìn nhiều, học tự nhiên sẽ nhiều. "Phụt, thế em phải cảm ơn chú dì rồi, bồi dưỡng cho em một người bạn trai đạt chuẩn thế này." "Em đúng là nên cảm ơn họ." Lục Tử Mặc cúi đầu cọ cọ má Cận Ngôn, Cận Ngôn thấy hơi nhột, bật cười thành tiếng: "Đừng quậy nữa, em đói rồi." Vừa nghe cô nói đói, Lục Tử Mặc lập tức buông cô ra. "Chờ chút, anh ra giục họ ngay." Nói rồi anh đi ra ngoài.

Cận Ngôn nhìn bóng lưng cao lớn đầy anh khí của anh, vui vẻ như chuột sa chĩnh gạo, cười khanh khách, cô nghĩ thế nào cũng không ngờ Lục Tử Mặc lại là một người bạn trai như thế này.

Năm phút sau.

Lục Tử Mặc đi vào, sau lưng anh còn có hai nhân viên phục vụ bưng thức ăn, dọn lên một đĩa chả giò khoai môn và bánh bí đỏ. "Đói thì tranh thủ ăn chút điểm tâm cho nóng." "Vâng ạ, cảm ơn anh." "Anh bảo người ta ép cho em ly nước kiwi, nhiều Vitamin C, thích hợp cho con gái các em." "Dạ." Đây là lần đầu tiên hai người đối mặt ăn cơm với tư cách bạn trai bạn gái, không khí cực kỳ hòa hợp.

Ánh mắt Lục Tử Mặc thỉnh thoảng lại rơi trên người đối diện, cô mày ngài mắt ngọc, miệng nhỏ hơi chu ra, khẽ thổi thức ăn trong bát, cười tít mắt, như thể đạt được sự thỏa mãn to lớn lắm.

Đúng là một cô gái dễ thỏa mãn.

Ánh mắt Lục Tử Mặc tràn ngập sự ôn hòa. "Nhìn cái gì mà nhìn?

Muốn ăn của em hả?

Em ứ cho đâu." Cận Ngôn chú ý tới ánh mắt nóng rực của anh, trừng mắt hạnh.

Cô thực ra đã rất giữ kẽ rồi, chẳng lẽ lại không thục nữ nữa rồi?

Lục Tử Mặc ăn một lá rau xanh, lập tức biết cô đang nghĩ gì, cô nhóc này mỗi khi xấu hổ đều thích tìm cách che giấu: "Em muốn ăn thế nào thì ăn, không cần thục nữ quá đâu." "Anh bảo em giả vờ thục nữ hả?

Em vốn dĩ là thục nữ, thục nữ chính hiệu con nai vàng..." Cận Ngôn không nói tiếp được nữa, chính cô cũng đỏ mặt, từ nhỏ đến lớn cô và cái danh từ thục nữ này chẳng liên quan gì đến nhau, hoang dã lắm.

Khóe miệng Lục Tử Mặc luôn vương vấn nụ cười, nụ cười ấy đầy thâm ý.

Cận Ngôn bĩu môi, gục đầu xuống: "Thôi được rồi, em chưa bao giờ là thục nữ gì cả, em thừa nhận, anh đừng nhìn em nữa, em tê cả da đầu rồi." Cô thật sự không chịu nổi ánh mắt của anh, luôn khiến cô mặt đỏ tim đập. "Ngôn Ngôn, anh cũng có nói anh muốn tìm thục nữ đâu, từ lúc anh quen em, em là cái đức hạnh gì anh biết rõ lắm." Cận Ngôn nhét viên thịt bò trong bát mình vào thẳng miệng Lục Tử Mặc: "Im miệng đi, đàn ông đàn ang không biết ăn chút thịt, cứ ăn rau thì sức khỏe chịu sao nổi." "Anh không ăn rau mùi, không ăn hành." "Kén ăn, không có mấy gia vị này thì sao có hương vị được." "Nào nào, mấy cái này cho em tất." Cận Ngôn trút hết đồ trong bát mình sang bát Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc nhíu mày, Cận Ngôn lập tức nói: "Anh đừng có chỉ biết nhíu mày, nếm thử đi, mùi vị thật sự ngon hơn cái của anh đấy." Lục Tử Mặc nhìn Cận Ngôn một cái, lúc này mới bắt đầu từ từ ăn.

Cận Ngôn chống cằm, hỏi: "Ngon không?" "Hình như có không ít nước bọt của em trong đó." Bùm.

Mặt Cận Ngôn đỏ bừng ngay lập tức: "Lục Tử Mặc, anh lại nói bậy gì đó?" Vị nước bọt của cô mà anh cũng ăn ra được à, điêu toa vừa thôi. "Anh còn chưa nói hết, anh không chê." Lục Tử Mặc nghiêm túc nhìn Cận Ngôn.

Chương 1247

"Anh anh anh..." Cận Ngôn thật sự hết cách hình dung Lục Tử Mặc, người đàn ông này một ngày rốt cuộc phải trêu ghẹo cô bao nhiêu lần mới chịu thôi. "Đừng xấu hổ, miếng ba chỉ bò này cho em ăn đấy." Cận Ngôn bực bội nói: "Bảo anh ăn thịt anh lại chỉ ăn rau." Lục Tử Mặc cười cười: "Anh quen rồi, buổi tối ăn thịt sẽ khó tiêu hóa." "Anh dạ dày không tốt à?" Cận Ngôn lập tức lo lắng. "Cũng tàm tạm, chỉ là buổi tối không được ăn đồ nhiều dầu mỡ quá, sẽ khó chịu, không phải vấn đề gì lớn." "Được rồi được rồi, vậy anh cứ ăn nhiều rau chút đi, dù sao cũng tốt cho sức khỏe." Sức ăn của Lục Tử Mặc không lớn, ăn xong anh liền ngồi gắp thức ăn cho Cận Ngôn, chu đáo vô cùng.

Cận Ngôn ăn tròn một tiếng đồng hồ, lúc đi ra, cô dè dặt nhìn Lục Tử Mặc một cái, chỉ thấy khóe môi anh khẽ nhếch, trông có vẻ tâm trạng rất tốt.

Cô dựa vào vai anh: "Lục Tử Mặc, anh thật sự không chê em chút nào hả?" Cô đúng là một đứa ham ăn từ đầu đến đuôi, may mà cô còn trẻ, ăn thế nào cũng không béo. "Hai đứa em gái anh cũng thế mà, cụ cố anh nói rồi, con gái ham ăn thì dễ nuôi." "Cái này thì đúng thật, em chính là ví dụ đây." Lục Tử Mặc nhìn đồng hồ: "Hòa nhạc còn hơn nửa tiếng nữa, còn muốn ăn gì không, hội trường không cho mang đồ vào." Cận Ngôn quả quyết lắc đầu: "Thôi ạ, em là đồ ham ăn nhưng không có nghĩa là sức ăn lớn." Nơi tao nhã như thế, mang đồ ăn vào thì kì lắm.

Lục Tử Mặc cũng không nỡ vạch trần cô.

Trước đây Cận Ngôn chưa từng đi nghe hòa nhạc, đây cũng là lần đầu tiên cô được chứng kiến kiến thức uyên bác của Lục Tử Mặc.

Từ nhạc cổ điển đến nhạc hiện đại, thậm chí là các loại nhạc cụ, anh đều nói chuyện lưu loát, dường như không có thứ gì là anh không biết.

Cận Ngôn cảm thấy mình không phải bị âm nhạc thôi miên, mà là say trong chất giọng thanh vang lại mang theo vài phần thâm trầm của anh.

Lục Tử Mặc nói xong, phát hiện Cận Ngôn đang nhìn mình không chớp mắt, đôi mắt hạnh đen láy giống như ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đêm, vô cùng hút hồn.

Anh không kìm được cười một tiếng: "Sao vậy?" "Lục Tử Mặc, có phải anh cũng biết chơi một số nhạc cụ không?" Người không trong nghề thì không thể nói ra những lời chuyên nghiệp như vậy.

Lục Tử Mặc không phải là người thích khoe khoang, điểm này Cận Ngôn rất rõ. "Biết không nhiều lắm." "Vậy anh biết những gì?" Cận Ngôn kích động vô cùng.

Cô luôn cảm thấy khí chất trên người Lục Tử Mặc có vài phần ưu sầu, chẳng lẽ chính là kiểu hoàng tử Piano trong truyền thuyết? "Khá giỏi Piano, Violin, Cello, trống Jazz, các nhạc cụ khác chỉ biết sơ sơ." Cận Ngôn không biết tại sao lại khẳng định như vậy, nhưng cái gọi là "biết sơ sơ" của Lục Tử Mặc chắc chắn đã là rất giỏi rồi. "Thế này mà còn không tính là nhiều à, hồi nhỏ em cũng từng phải học Piano, nhưng khổ quá, mỗi ngày vừa ngồi xuống là mất mấy tiếng đồng hồ, em căn bản không kiên trì nổi, sao anh làm được hay vậy?" Cho nên, ngoại trừ biết một chút xíu Piano ra, cô thật sự không có tế bào nghệ thuật nào.

Cận Ngôn đã bắt đầu sùng bái Lục Tử Mặc rồi, rốt cuộc là sự giáo dục như thế nào mới bồi dưỡng ra được một người xuất sắc như thế này? "Anh và em gái anh không cần luyện lâu như vậy." Ở phương diện này anh luôn rất có thiên phú, học cái gì cũng làm chơi ăn thật hơn những đứa trẻ khác.

Hồi nhỏ cũng là do bọn anh tự mình chủ động đòi học, một hơi đăng ký rất nhiều lớp.

Mới đầu bố mẹ lo lắng gây áp lực quá lớn cho các con, sau đó phát hiện bọn anh căn bản chẳng thấy khổ chút nào, cứ như đang chơi vậy, lúc đó mới hoàn toàn yên tâm.

Người nhà còn từng trêu đùa, nếu Lục thị phá sản, hai anh em dựa vào tài hoa cũng có thể kiếm cơm ăn.

Đàn bốn tay (liên đạn), là tuyệt kỹ tất sát của hai anh em, đã đạt đến trình độ điêu luyện. "Em gái anh cũng biết?" "Biết, bọn anh từ nhỏ đã học cùng nhau, anh biết cái gì nó đều biết cái đó." "Các người còn để cho người khác sống không hả?" Lục Tử Mặc thản nhiên nói: "Mấy cái này chẳng phải rất bình thường sao?

Trẻ con bây giờ có mấy đứa chưa từng học nhạc cụ." "Không muốn nói chuyện với anh nữa." Cận Ngôn bực bội nói.

Cô chính là kiểu người chỉ biết đọc sách thành tích tốt, nhưng thật sự không có tế bào nghệ thuật kia, không thể nào hứng thú nổi.

Lục Tử Mặc vuốt tóc cô: "Anh có chê em đâu." Cận Ngôn lườm anh một cái, dựa vào vai anh, quả quyết kéo tay anh qua nghịch.

Mười ngón tay thon dài có lực, khớp xương rõ ràng, móng tay cũng được cắt tỉa gọn gàng sạch sẽ, bàn tay này quá mê người.

Hoàn toàn chính là đôi tay sinh ra để chơi Piano.

Cận Ngôn chìa tay mình ra so với anh một chút, phát hiện ngắn hơn một đoạn lớn, quả nhiên ông trời quá tàn nhẫn, chuyện tốt gì cũng rơi hết lên đầu một mình anh. "Lục Tử Mặc, anh dựa vào ngón tay thôi cũng có thể debut (ra mắt) được rồi." Lục Tử Mặc cũng nắm lấy bàn tay nhỏ của cô ngắm nghía: "Không cần ghen tị, tay em cũng đâu có tệ, tuy ngắn hơn một chút nhưng rất thon thả, rất đẹp." Cận Ngôn ngại ngùng muốn rút tay về: "Đừng nhìn nữa, kém xa tay anh." Lục Tử Mặc nắm chặt lấy: "Em gái anh từ nhỏ cũng ghen tị với anh, anh di truyền từ bố, nghe nói năm xưa mẹ anh cũng đặc biệt thích bàn tay của bố anh." "Tay anh như thế này, ai mà chẳng ghen tị." "Yên tâm, sẽ di truyền hết đời này sang đời khác, sau này con của chúng ta cũng sẽ như vậy." "Ai thèm sinh con với anh, bản thân em vẫn còn là trẻ con đây này." Mặt Cận Ngôn nóng bừng lên. "Chuyện sớm muộn thôi." Buổi hòa nhạc kết thúc, hai người kẻ trước người sau bước ra khỏi phòng hòa nhạc.

Cận Ngôn bất giác bước chậm lại, nhìn về phía Lục Tử Mặc đi đằng trước.

Trên tay anh vắt chiếc áo vest, chiếc áo sơ mi trắng đắt tiền khiến anh đắm mình trong ánh sáng trông giống hệt bạch mã hoàng tử, đẹp đẽ đến mức khó tin.

Làm sao đây, sao nhìn anh lại thấy thuận mắt đến thế.

Bọn họ đã ở bên nhau rồi, đến giờ vẫn cảm thấy chuyện này thật khó tin.

Rõ ràng hai ngày trước cô còn chìm đắm trong sự yêu thầm một người đến không thể tự thoát ra được, hôm nay tất cả đã trở thành hiện thực. "Cô bé ngốc, ngẩn ra đó làm gì, còn không mau đi theo." Lục Tử Mặc vươn tay về phía cô.

Cận Ngôn không do dự nữa, chạy chậm lao tới, trực tiếp khoác tay anh: "Lục Tử Mặc, bóng lưng của anh cũng đẹp trai y như mặt anh vậy." "Cô bé ngốc, sao em lại mê cái đẹp như vậy, em nhìn đàn ông chỉ nhìn mặt thôi hả?" "Chắc chắn là vậy rồi, điểm hấp dẫn người khác nhất của một người chẳng phải chính là khuôn mặt này sao." Cận Ngôn nói như lẽ đương nhiên.

Chỉ khi không phản cảm với một khuôn mặt thì mới chủ động tiếp cận, tiếp cận xong nếu phẩm hạnh không tốt thì sẽ không tiếp tục.

Nếu phẩm hạnh hoàn hảo, thì chẳng phải là mục tiêu rồi sao.

Dù sao thì đối với Lục Tử Mặc, cô chính là như vậy. "Vậy lúc đầu em cũng là thích khuôn mặt này của anh à." Lục Tử Mặc bật cười, anh nhớ tới chuyện của bố mẹ, năm xưa mẹ cũng bị vẻ bề ngoài của bố mê hoặc, mới gặp một lần đã quyết định kết hôn. "Đương nhiên rồi, không thì với cái tính cách trước kia của anh, có ma mới thích anh." "Con gái các em đúng là nông cạn, chọn đàn ông phải chú trọng phẩm hạnh." "Em cũng đâu nói là không chú trọng phẩm hạnh, nếu không phải sau này anh đối xử tốt với em, em cũng sẽ không thích anh đâu, em là người rất có liêm sỉ đấy, đối với trai đẹp chỉ biết thưởng thức thôi." "Vậy mắt nhìn của em cũng cao thật đấy, vừa cần nhan sắc, vừa cần phẩm hạnh." "Đó là đương nhiên." "Được, em đẹp, em nói cái gì cũng đúng." Một câu bất ngờ của Lục Tử Mặc khiến khuôn mặt nhỏ của Cận Ngôn lại đỏ lên: "Cũng không biết anh học đâu ra mấy lời này, quá biết dỗ người rồi." "Đây là câu cửa miệng em gái anh thường nói." Cả buổi tối bọn họ đi chơi, Cận Ngôn đã nghe Lục Tử Mặc nhắc đến em gái vô số lần: "Lục Tử Mặc, tình cảm của anh và em gái tốt lắm hả?

Sao em cảm thấy anh chính là người cuồng em gái vậy." "Đương nhiên, hai bọn anh là sinh đôi, từ nhỏ tình cảm đã tốt." "Vậy em gái anh thật có phúc, có người anh trai tốt như anh." Anh biết chăm sóc người khác như vậy, không cần nghĩ cũng biết nhất định là một người anh trai tốt. "Ừ." "Vậy sau này nếu em và em gái anh xảy ra xung đột, anh đứng về bên nào?" Cận Ngôn đột nhiên dừng bước, tò mò nhìn Lục Tử Mặc.

Chương 1248

Lục Tử Mặc không chút do dự nói: "Anh không giúp ai cả." "Anh không giúp ai, nếu bọn em đánh nhau thì làm sao?" "Thua thì là vấn đề của bản thân, bản lĩnh cá nhân, không có gì để nói." "Anh như vậy không tốt đâu, thế thì tình cảm của chúng ta chẳng phải càng ngày càng tệ sao, quá bất lợi cho gia đình hòa thuận." "Chẳng phải còn có bố mẹ anh sao?

Họ sẽ giải quyết, anh mà nhúng tay vào, chẳng phải là hai đầu đều không được lòng à." "Vậy là anh để bố mẹ mình đi làm người đóng vai ác hả?" "Họ mở miệng thì các em còn có thể đánh nhau được sao?" Lục Tử Mặc hỏi ngược lại.

Cận Ngôn: "..." Ai nói EQ của Lục Tử Mặc thấp, cô là người đầu tiên không tán thành.

Anh chỉ là đạm bạc với mọi việc, chỉ khi anh để tâm, anh mới thể hiện sự quan tâm của mình ra.

Trên đường về, Lục Tử Mặc lại mua một ít đồ ăn, còn chuyên môn mua cho Trần Tiểu Mỹ một phần ăn khuya.

Cận Ngôn dò xét nhìn Lục Tử Mặc, Lục Tử Mặc bật cười: "Nhìn anh làm gì?" "Xem thử khả năng anh và bạn thân em phát triển tình cảm." "Có phải em đọc tiểu thuyết nhiều quá rồi không, lúc nào cũng đề phòng bạn thân tranh giành bạn trai với mình." "Anh cũng biết trong tiểu thuyết viết như vậy hả?" Lục Tử Mặc nghẹn lời, không biết nên giải thích thế nào, trước đây Úy Lam thích đọc tiểu thuyết nhất, đặc biệt là loại tiểu thuyết tổng tài bá đạo.

Cả ngày lải nhải bên tai anh, anh ít nhiều cũng biết một chút.

Những lời này tự nhiên là không thể nói với Cận Ngôn.

Cận Ngôn vừa nhìn dáng vẻ này của anh liền biết là nguyên nhân gì, chắc chắn có liên quan đến Úy Lam.

Bản thân Lục Tử Mặc không thể nào biết mấy thứ này.

Trong lòng Cận Ngôn có vài phần khó chịu, nhưng khóe miệng lại cong lên một nụ cười: "Bỏ đi, vấn đề này coi như em chưa hỏi." Lục Tử Mặc ôm chặt Cận Ngôn: "Ngôn Ngôn, chuyện Úy Lam đã qua rồi." Cận Ngôn không lên tiếng.

Nếu thật sự triệt triệt để để trở thành quá khứ, vậy sao lại ở bệnh viện cùng cô ấy một đêm, chính là lo lắng cô ấy không chịu tiếp nhận điều trị.

Anh vẫn chưa hoàn toàn buông bỏ, trong lòng Cận Ngôn sáng như gương.

Nhưng cô cũng biết tự lượng sức mình, loại chuyện này cần thời gian, cô và Lục Tử Mặc mới quen nhau mấy tháng, muốn triệt để thay thế vị trí của Úy Lam, nói dễ hơn làm.

Cho dù bây giờ Lục Tử Mặc nói với cô rằng trong lòng anh đã không còn Úy Lam, cô chắc chắn cũng không tin.

Cô tin, cô nhất định sẽ từ từ thay thế địa vị của Úy Lam trong lòng Lục Tử Mặc.

Dù sao thì, một cô gái tươi sáng như cô, chàng trai nào mà không thích, nhà nào làm bố mẹ mà không ưng.

Được rồi, hình như hơi tự luyến quá rồi. "Lục Tử Mặc, em có niềm tin với anh, đi thôi." "Ngôn Ngôn, anh sẽ không để em thất vọng." "Chỗ đồ này anh dùng để hối lộ Tiểu Mỹ hả?" Cận Ngôn lảng sang chuyện khác.

Lục Tử Mặc cười cười, coi như ngầm thừa nhận. "Lục Tử Mặc, em phát hiện anh đúng là gã đàn ông tâm cơ, quá nhiều mưu mô, đã bắt đầu hối lộ người bên cạnh em rồi." "Muốn theo đuổi con gái, nếu không có chút mưu mô thì làm sao bây giờ." Lục Tử Mặc nói một cách nghiêm túc.

Cận Ngôn bị anh chọc cho cười ha hả.

Xuống xe, Cận Ngôn vừa định lên lầu, Lục Tử Mặc trực tiếp kéo cô vào trong lòng: "Cận Ngôn, em lại quên một chuyện rồi, tự giác chút đi." Cận Ngôn lườm anh một cái: "Lục Tử Mặc, ba chữ này đã trở thành câu cửa miệng của anh rồi đấy." "Không hôn không cho đi, em tự xem mà làm." Lục Tử Mặc giam chặt Cận Ngôn trong lòng, Cận Ngôn nhìn bốn phía không có ai, cũng hào phóng ôm lại anh.

Lục Tử Mặc nhẹ nhàng lùi ra một chút, một tay nâng cằm cô trực tiếp hôn lên.

Môi răng quấn quýt, trong mắt Cận Ngôn không còn nhìn thấy ai nữa, chỉ có khuôn mặt tuấn tú phóng đại của Lục Tử Mặc.

Đợi đến khi tách ra, khuôn mặt nhỏ của Cận Ngôn đỏ bừng, ở trong lòng Lục Tử Mặc thở hổn hển từng ngụm lớn, xấu hổ đến mức đầu cũng không dám ngẩng lên.

Thật là quá mất mặt, lần đầu tiên hôn môi cô cắn người ta, lần thứ hai cô lại không biết thở.

Lục Tử Mặc nhẹ nhàng vuốt ve eo nhỏ của Cận Ngôn: "Anh đã nói rồi, không sao đâu, chúng ta từ từ luyện tập, chúng ta có thời gian cả đời mà." "Đừng nói nữa, em lên nhà đây." Cận Ngôn đẩy Lục Tử Mặc ra, xoay người bỏ chạy. "Ngôn Ngôn, em chạy chậm một chút." Cận Ngôn đâu có nghe lọt tai, cô chỉ biết mình chạy quá gấp, không cẩn thận trẹo chân, lao thẳng người về phía trước.

Ngay lúc cô tưởng mình sắp tiếp xúc thân mật với mặt đất, một đôi cánh tay mạnh mẽ kịp thời ôm lấy eo cô, cô vững vàng rơi vào một vòng ôm tràn đầy cảm giác an toàn. "Đã bảo em chậm một chút rồi, còn đi được không?" Cận Ngôn gật gật đầu, rũ đầu xuống, sao lại đen đủi thế này, càng muốn thể hiện tốt trước mặt người mình thích thì lại càng xảy ra sự cố. "Giày cao gót nếu không thoải mái thì sau này đừng đi nữa." "Nếu không đi thì em lùn quá, không có khí chất lắm." Cận Ngôn bĩu môi.

Hình như người tên Úy Lam kia cao tận một mét bảy mươi mấy thì phải, chưa nói đến việc đi giày cao gót. "Con gái mét sáu lăm là hợp nhất rồi, em còn muốn cao bao nhiêu." "Vậy không có khí chất thì làm sao?" "Khí chất là toát ra từ bên trong, không phải một đôi giày cao gót là giải quyết được." "Vậy ý anh là em không có khí chất hả?" "Ngôn Ngôn, em đừng có vặn vẹo anh, em biết anh không có ý này, người như anh ghét nhất là miễn cưỡng, người anh đã chọn trúng nhất định là tốt nhất." Lục Tử Mặc bế ngang Cận Ngôn lên, Cận Ngôn sợ hãi trực tiếp ôm lấy cổ anh: "Em không sao đâu, anh thả em xuống, em tự đi được." "Em cũng đâu phải không có bạn trai, lúc này không cần phải sính cường." Một câu nói thành công chặn họng Cận Ngôn, Cận Ngôn che miệng cười trộm. "Cái đức hạnh này, nhìn cô sướng chưa kìa." Tiểu Mỹ nhìn thấy Lục Tử Mặc bế Cận Ngôn vào, lập tức nhảy dựng từ trên ghế sộ pha lên: "Oa, Lục tổng, bạn trai lực max (chuẩn soái ca), không tồi không tồi." "Trần Tiểu Mỹ, cái đồ Trần Thế Mỹ vô lương tâm nhà cậu, cậu không thèm quan tâm xem tớ bị làm sao hả?" Cận Ngôn trừng mắt nhìn Tiểu Mỹ. "Cậu xảy ra chuyện gì chẳng phải đều có Lục tổng ở đó sao?

Có liên quan gì đến tớ đâu, cậu nên quan tâm đến khả năng chịu đựng của con cẩu độc thân là tớ đây này, huhu." Tiểu Mỹ chớp chớp mắt. "Đồ vô lương tâm, mau cầm đồ ăn đêm của cậu đi, xách nặng chết đi được." Trần Tiểu Mỹ lập tức đón lấy, thức thời nói: "Lục tổng, Ngôn Ngôn, hai người cứ từ từ âu yếm, tôi về phòng đây." Lục

Tử Mặc gật đầu, hạ thấp giọng nói với Cận Ngôn: "Có muốn đổi chỗ khác cho em không?" "Anh đừng có mà mơ, em mới không thèm ở cùng anh." Trên mặt Cận Ngôn viết rõ rành rành mấy chữ: Anh là đồ đại sắc lang.

Lục Tử Mặc cốc nhẹ vào đầu Cận Ngôn: "Anh thật muốn bổ đầu em ra xem bên trong rốt cuộc có cấu tạo gì, sao cứ suy nghĩ khác với anh thế nhỉ." "Anh không phải có ý đó sao?" "Anh là sợ anh thường xuyên qua đây như thế này, bạn thân em sẽ cảm thấy bất tiện, anh không có ý gì khác." Cận Ngôn thở phào nhẹ nhõm: "Không sao đâu, con bé đó mong được dính lấy em còn không được, mong anh ngày nào cũng đưa em về, ngày nào cũng mang đồ ăn đêm cho nó.

Nó là đứa mù tịt về nấu nướng, nếu không ở với em, đảm bảo ngày nào cũng ăn cơm hộp." "Lục tổng, anh cứ tự nhiên, cứ coi như tôi không tồn tại, chỉ là đừng quên mang đồ ăn cho tôi là được." Tiểu Mỹ thò đầu ra. "Trần Tiểu Mỹ, bịt tai cậu lại, không được nghe trộm." Cái con bé này không lo ăn uống, lại còn dựng tai lên nghe bọn họ nói chuyện. "Bịt tai trộm chuông, đừng trách tớ không nhắc cậu, cái nhà này chẳng cách âm chút nào đâu." "Trần Tiểu Mỹ, cút vào trong cho tớ." Nhìn hai cô gái ồn ào nhốn nháo, Lục Tử Mặc cũng không nói thêm gì nữa, một cô gái ở một mình quả thực không an toàn, hai người ở ít nhiều còn có người bầu bạn nói chuyện. "Dầu hồng hoa ở đâu?

Phải xoa bóp gấp cho em, nếu không ngày mai chắc chắn sẽ đau." "Trong ngăn kéo dưới tủ tivi ấy." Cận Ngôn giơ tay chỉ chỉ.

Lục Tử Mặc ngồi trên ghế sô pha, đặt chân Cận Ngôn lên đầu gối mình, trực tiếp cởi giày cho cô, cẩn thận từng li từng tí xoa bóp chỗ bị trẹo cho cô. "Cũng may, không bị thương đến xương, chỉ là bị kéo cơ một chút, anh xoa bóp cho em, ngày mai chắc là sẽ không sao nữa." Cận Ngôn dựa vào sô pha, khóe miệng nở nụ cười: "Vâng." "Anh có thể sẽ phải dùng chút lực, hiệu quả mới tốt nhất, đau thì nhắc anh, anh sẽ nhẹ tay lại." "Được." Cả quá trình, Lục Tử Mặc vừa xoa bóp vừa nhìn sắc mặt cô, chu đáo đến mức không còn gì để nói.

Chương 1249

Lúc đi ngủ, Cận Ngôn vẫn cảm thấy khó tin, trên mặt mang theo nụ cười mê trai.

Trần Tiểu Mỹ chui thẳng vào trong chăn của cô, ôm lấy eo cô: "Mau thành khẩn khai báo, phát triển với Lục tổng nhà cậu đến trình độ nào rồi?" "Có thể có trình độ gì chứ, cậu sờ đi đâu đấy, nhột quá." "Nhột cái gì mà nhột, tớ đều nhìn thấy hai người Kiss (hôn) rồi, lần này không cắn người ta nữa chứ." Trần Tiểu Mỹ thêm mắm dặm muối. "Không, chỉ là cảm thấy hô hấp khó khăn." "Phụt." Trần Tiểu Mỹ cười lăn lộn trên giường: "Cận Ngôn, cậu cũng được lắm, sao toàn làm trò cười thế." "Aizz, cậu đừng nói nữa, tớ có tâm muốn đâm đầu vào đậu phụ chết quách cho rồi." "Thực ra cũng chẳng có gì đâu, dù sao đây cũng là mối tình đầu của cậu mà, không biết hôn là chuyện quá bình thường, luyện tập nhiều là được." "Tiểu Mỹ, cậu tránh ra cho tớ, sau này tớ nhất định cũng sẽ xem trò cười của cậu." "Tớ nghĩ tớ chắc không ngốc như vậy đâu, dù sao tớ cũng là người viết tiểu thuyết." "Thực tiễn mới là chân lý, cậu thì hiểu cái gì." Nhắc tới chuyện này, Tiểu Mỹ chỉnh lại sắc mặt: "Ngôn Ngôn, yêu đương thì yêu đương, lần đầu tiên thì tuyệt đối đừng tùy tiện trao cho người ta, xã hội này tuy phong khí cởi mở, nhưng đem lần đầu tiên cho chồng mình mới là hoàn mỹ nhất." "Mấy chuyện này tớ còn chưa nghĩ tới." Cận Ngôn hơi nhíu mày. "Vậy cứ coi như tớ tiêm phòng trước cho cậu, chuyện này là chuyện sớm muộn thôi." "Tớ xin tuyên bố trước, tớ không phải đang nói Lục tổng nhà cậu thế nào, tớ nói cho cậu nghe về đàn ông nhé, nếu một người đàn ông thật sự thích cậu, anh ta sớm muộn gì cũng sẽ ám chỉ chuyện đó với cậu, đó là tình cảm không kìm nén được giữa những người yêu nhau, nếu một người đàn ông không quá thích cậu, thì anh ta cũng sẽ đề ra yêu cầu như vậy, đó là bản sắc của đàn ông." "Chuyện này tuyệt đối không tránh được, cậu phải chuẩn bị tâm lý." "Nếu tớ không muốn, cũng chẳng ai ép buộc được." Cận Ngôn nói. "Có bá vương ngạnh thượng cung (cưỡng ép) đấy, tớ nghe không ít ví dụ như vậy rồi, có điều loại chuyện này, có lần đầu tiên rồi thì sau này cũng không kỳ lạ nữa, cậu cũng không phải không biết có bao nhiêu nữ sinh đại học đi phá thai." "Tiểu Mỹ, cậu đừng dọa tớ." Tiểu Mỹ vỗ vỗ lưng Cận Ngôn: "Cậu cũng đừng sợ, tớ chỉ nhắc nhở cậu thôi, con bé như cậu một lần yêu đương cũng chưa từng trải qua, quá thuần khiết rồi, tớ lo cậu bị người ta lừa.

Có điều tớ nhìn Lục tổng nhà cậu ngược lại là một người thành thật, không phải loại người trăng hoa, yên tâm đi." "Cậu nói làm tớ mất cả ngủ." "Đừng mà, nếu đi đến bước đó, nhất định phải làm tốt biện pháp an toàn, đừng để xảy ra chết người là được.

Thực ra quan hệ tình dục trước hôn nhân cũng có tính cần thiết nhất định, nghe nói có người kết hôn xong mới phát hiện chồng bị yếu sinh lý, thế cũng bi thảm lắm." "Làm phụ nữ sao mà khó thế này?" "Chứ còn gì nữa, chuyện này thật sự là dựa vào sự cân nhắc của cá nhân, có người cho dù trước đó từng gặp tra nam, sau đó cũng có thể gặp được một người đàn ông thật lòng yêu thương mình, nhưng có những người phụ nữ lại không có vận may tốt như vậy, một lần là hủy hoại cả đời, phụ nữ cả đời này đều đang đánh cược, kết cục không ngoài hai loại, bi kịch và hài kịch." Trần Tiểu Mỹ thở dài một hơi. "Tiểu Mỹ, dạo này cậu có phải lại ngựa quen đường cũ rồi không?

Sao đạo lý lớn cứ cả đống thế." Trần Tiểu Mỹ là một tác giả mạng, viết được ba bốn năm rồi, vẫn là một tác giả vô danh tiểu tốt (tiểu thấu minh), cũng kiếm được chút tiền nhuận bút nhưng không nhiều.

Sau khi có công việc chính thức thì bỏ, vừa làm việc vừa viết tiểu thuyết thật sự là không chịu nổi. "Tớ không khống chế được, tớ đã viết mấy cái mở đầu rồi, đợi tớ quen việc ở công ty, tớ sẽ bắt đầu đăng dài kỳ." Trong mắt Trần Tiểu Mỹ lóe lên ánh hào quang hưng phấn. "Cậu biết không?

Viết văn là một loại nghiện, căn bản là không cai được, lúc viết thì hoặc là hưng phấn, hoặc là bí văn bí đến mức muốn đập đầu vào tường, phút mốt muốn hoàn (kết thúc), muốn buông gánh không làm nữa, nhưng lúc cậu không viết lại cảm thấy toàn thân ngứa ngáy khó chịu, cốt truyện bay múa trong đầu làm cậu căn bản không thể ngủ yên, cảm giác này thật sự là quá khó chịu, tớ bắt buộc phải viết, bất luận thế nào tớ cũng phải viết, tớ không nhịn được nữa." Trần Tiểu Mỹ càng nói càng kích động. "Cậu biết không?

Tối qua tớ lại nằm mơ, mơ thấy tiểu thuyết tớ viết được chuyển thể thành phim, vừa công chiếu đã nổi đình nổi đám (đại hồng đại tử), tớ chỉ sau một đêm thân giá tăng vọt, không cần phải khổ sở đi làm nữa." Cận Ngôn đỡ trán, cô không có sở thích cuồng nhiệt như vậy nên không thể cảm đồng thân thụ.

Nhưng cô ủng hộ Tiểu Mỹ, con người có ước mơ là chuyện tốt đẹp biết bao, cái này nhất định phải ủng hộ.

Cô từng tận mắt chứng kiến con bé này vừa viết vừa khóc như một con ngốc, lúc thì lại viết đến mức gào khóc thảm thiết, dù mưa dù gió vẫn luôn kiên trì. "Cậu lại mơ thấy câu chuyện gì rồi?" "Yêu thầm (ám luyến), một câu chuyện yêu thầm chua xót, nữ chính yêu thầm một người đàn ông gần 10 năm, cô ấy sẽ vì một tin nhắn của anh ta mà vui vẻ cả ngày, cũng sẽ vì một dòng trạng thái Weibo của anh ta mà buồn bã thương cảm, vừa ngọt ngào lại vừa đắng cay.

Đáng tiếc, bọn họ lần lượt bỏ lỡ nhau, mỗi khi nữ chính muốn từ biệt, bên cạnh người đàn ông đó luôn sẽ xuất hiện một người phụ nữ khác, cô ấy vẫn luôn không có cơ hội." "Cô ấy nói với bản thân, năm nay nhất định phải từ bỏ thôi, nếu không từ bỏ thì thật sự già mất.

Nhưng không có cách nào, cô ấy luôn ôm lấy tia hy vọng cuối cùng, bởi vì từ bỏ rồi sẽ không còn cơ hội nữa, không từ bỏ, vẫn còn có thể có một tia hy vọng." "Cậu đây là cấu tứ gì thế, sao lại có nữ chính ngốc nghếch như vậy." "Đây không phải là ngốc, đây là một loại gánh nặng ngọt ngào, cậu chưa từng yêu thầm, đương nhiên không biết tư vị trong đó." "Tiểu Mỹ, đây không phải là câu chuyện thật của cậu chứ?" Trong bóng tối, ánh mắt Tiểu Mỹ lóe lên: "Nói linh tinh gì đấy, sao có thể chứ, tớ bịa ra thôi, tớ chỉ cảm thấy phong cách của tớ có khả năng hợp với mấy cái tả thực hơn một chút, tổng tài bá đạo tớ thật sự viết không nổi, lần nào cũng bị tớ viết thành một cái tứ bất tượng (không ra ngô ra khoai)." "Vậy thì viết cái cậu thích đi, câu chuyện mà chính bản thân cậu cũng không đặt tâm tư vào thì sao có thể đạt được sự cộng hưởng của độc giả, tớ cảm thấy cậu có thể thử câu chuyện cậu vừa nói xem sao." "Cậu thấy có thể được à?" "Chắc là được, tớ vẫn luôn cảm thấy văn bút của cậu không tồi, chỉ là chưa tìm được phương hướng thích hợp với mình thôi." "Được rồi, đã được cậu công nhận như vậy, thế tớ sẽ bắt đầu viết đại cương." "Kết cục cậu nghĩ xong chưa?" "Tạm thời vẫn chưa nghĩ xong, tớ không biết là nên để cô ấy cầu được ước thấy, hay là để cô ấy tìm người khác, đây là một chuyện rất đau đầu." "Không vội, từ từ thôi, tớ ngủ trước đây." Cận Ngôn ngủ ngon một đêm, Tiểu Mỹ ngược lại chẳng buồn ngủ chút nào, đầy đầu đều đang suy nghĩ về cái đại cương của mình.

Cận Ngôn chưa từng yêu đương, cô không biết có phải tất cả con gái đang yêu đều như vậy không, dù sao cô cũng cảm thấy IQ thật sự không đủ dùng, mỗi ngày chỉ có nước bị Lục Tử Mặc xem trò cười.

Lục Tử Mặc cũng thật sự là một người bạn trai rất đạt chuẩn, anh vẫn là Tiểu Lục tổng nói một không hai ở công ty, nhưng khi đối diện với cô, ánh mắt luôn có thêm một tia nhu hòa khác lạ, cả người cũng rạng rỡ hơn vài phần.

Cận Ngôn tưởng rằng ngày tháng của cô sẽ cứ mãi êm đềm như vậy, nhưng mãi cho đến khi nhận được điện thoại của mẹ, cô mới biết trong nhà đã xảy ra chuyện.

Tiếng khóc của mẹ trong điện thoại khiến lòng cô thắt lại từng cơn, cô cảm thấy cả người đều không ổn rồi: "Mẹ, mẹ đừng khóc, mẹ từ từ nói với con, tại sao mẹ lại muốn ly hôn với bố?

Hôm nay đâu phải ngày cá tháng tư." Bố mẹ cô vẫn luôn là một đôi vợ chồng ân ái, tuy hay cãi cọ ầm ĩ nhưng thật sự chưa có lần nào làm ầm ĩ đến mức độ nghiêm trọng như thế này. "Ngôn Ngôn, con cũng trưởng thành rồi, mẹ cũng không lo cho con nữa, mẹ và bố con qua hai ngày nữa sẽ đi làm thủ tục." Mẹ Cận cũng không giải thích. "Làm thủ tục gì?" "Thủ tục ly hôn, bố mẹ muốn ly hôn rồi." Cận Ngôn bật dậy, gầm nhẹ: "Con không cho phép, con không cho phép hai người làm như vậy, hai người đừng tưởng con trưởng thành rồi thì hai người có thể cái gì cũng không quản con nữa." "Ngôn Ngôn, mẹ không vượt qua được rào cản trong lòng, mẹ và bố con thật sự không còn khả năng nữa rồi, đợi mẹ làm xong thủ tục mẹ sẽ đến thành phố A tìm con, hai mẹ con mình cùng sống qua ngày, có người chăm sóc lẫn nhau." Cảm xúc của mẹ trong điện thoại dường như thật sự rất suy sụp, giống như thật sự đã gặp phải rào cản gì đó không vượt qua được.

Hốc mắt Cận Ngôn đỏ hoe, cô hít sâu một hơi, nỗ lực để bản thân bình tĩnh lại: "Mẹ, chuyện làm thủ tục với bố hai người khoan hãy vội, con sẽ về ngay lập tức, hai người bất kể thế nào cũng phải nghe ý kiến của con trước đã." "Chuyện này không còn đường cứu vãn nữa rồi." "Vậy đợi con ba ngày, chỉ đợi con ba ngày thôi không được sao?

Con là con gái của hai người, con có quyền được biết, con nên biết tại sao bố mẹ con lại ly dị, mẹ, coi như con cầu xin hai người có được không?" Cuối cùng mẹ Cận vẫn không chống đỡ được sự cầu xin của con gái, ngậm nước mắt gật đầu đồng ý.

Cận Ngôn cúp điện thoại, cũng không dám trễ nải nữa, xin Dương tổng nghỉ phép ba ngày, trực tiếp lên mạng đặt vé tàu cao tốc, may mà nhà cách thành phố A cũng không xa, đi tàu cao tốc thì chưa đến một tiếng là tới.

Trước khi đi, cô vẫn đến nói với Lục Tử Mặc một tiếng.

Lục Tử Mặc nhìn Cận Ngôn đang hoảng loạn, sao có thể yên tâm để cô về một mình, anh không nói hai lời, cầm lấy chìa khóa xe liền đi ra ngoài: "Ngôn Ngôn, anh về cùng em." Cận Ngôn sợ hết hồn, bố mẹ còn chưa biết chuyện cô yêu đương: "Không cần, không cần đâu, em tự đi tàu cao tốc về, rất an toàn mà." Lục Tử Mặc nhíu mày thành một nút thắt: "Anh không yên tâm." "Lục Tử Mặc, hay là anh đưa em đến ga tàu cao tốc là được rồi, em vẫn chưa chuẩn bị tốt để đưa anh về nhà, nhà em bây giờ đang loạn thành một mớ, anh đến cũng không thích hợp." Cận Ngôn lùi một bước.

Mẹ ở trong điện thoại đều khó mở miệng, nhất định là chuyện gì không tốt.

Nếu Lục Tử Mặc đi theo cô về, chỉ khiến sự việc trở nên phức tạp hơn.

Cận Ngôn kiên trì như vậy, Lục Tử Mặc cũng hết cách, chỉ đành lái xe đưa cô đến ga tàu cao tốc.

Lúc Cận Ngôn đợi xe, Lục Tử Mặc mua một túi đồ ăn vặt nhét vào lòng cô: "Cầm lấy ăn trên đường, ăn no rồi về nhà mới có sức giải quyết vấn đề." Tuy anh không biết nhà cô xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn biểu cảm của cô có thể thấy, sự việc khá phức tạp, về đến nhà e là ngay cả cơm nóng cũng không có mà ăn.

Trong mắt Cận Ngôn hiện lên một tầng sương mù, người này đến lúc này rồi còn suy nghĩ cho cô.

Có anh ở bên cạnh, thật sự rất tốt.

Cô dường như bỗng chốc có thêm dũng khí. "Vâng, em biết rồi." "Có chuyện gì thì gọi điện cho anh, thêm một người là thêm một vài cách giải quyết, đừng có một mình chịu đựng, biết không?" Lục Tử Mặc nhẹ nhàng ấn vai Cận Ngôn, lải nhải không ngừng.

Anh là thật sự rất lo lắng cho cô bé này.

Cận Ngôn nhào vào lòng anh, rõ ràng vẫn chưa yêu nhau bao lâu, nhưng bất tri bất giác đã đến mức khó mà chia lìa rồi. "Em biết rồi, một mình anh cũng phải ăn uống tử tế, em tiếp theo đây có khả năng không có thời gian quan tâm anh nữa rồi." Lục Tử Mặc bật cười: "Anh cũng đâu phải trẻ con, em quan tâm tốt bản thân em là được rồi, đến nơi thì báo cho anh một tiếng." "Biết rồi ạ, mỗi tối em đều sẽ gọi điện báo cáo tình hình cho anh." "Ngoan lắm." Muôn vàn không nỡ, vẫn là phải chia tay nhau.

Lục Tử Mặc cứ nhìn Cận Ngôn đi vào trạm kiểm vé, lúc này mới lưu luyến rời đi.

Suốt dọc đường Cận Ngôn đều rất bất an, nhưng vẫn nghe lời Lục Tử Mặc, ăn không ít đồ, lấp đầy bụng mới về nhà.

Vừa vào đến cửa nhà, cô liền phát hiện hàng xóm láng giềng quen thuộc ngày thường nhìn cô với ánh mắt có chút thay đổi, dường như đang thì thầm to nhỏ cái gì đó, chỉ là cô nghe không rõ lắm.

Chương 1250

Cô không kìm được đi tới, hỏi: "Bác Vương, mọi người đang nói cái gì thế ạ?" Bác Vương cười gượng gạo, lảng sang chuyện khác: "Có nói gì đâu, Tiểu Ngôn, cháu về rồi à." "Bác Vương, rõ ràng vừa rồi cháu nghe thấy mọi người đang nói chuyện nhà cháu, nhà cháu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Bác Vương cười gượng: "Cháu nghe nhầm rồi, bác có nói gì đâu, bác đang nói chuyện của con trai bác với bác gái Vương ấy mà." "Bác gái Vương, bác nói đi?" "Ngôn Ngôn, cháu vẫn là về hỏi bố mẹ cháu đi, chuyện nhà cháu bác biết cũng không rõ lắm, bác không thể nói linh tinh được." Ngay lúc này, Cận Ngôn nghe thấy sau lưng lại truyền đến một giọng nói, lần này cô miễn cưỡng coi như nghe rõ rồi. "Con gái nhà lão Ngôn về rồi, lão Ngôn làm ra chuyện như vậy, khiến con gái ông ta sau này làm sao có mặt mũi làm người." "Đúng thế, lớn tuổi rồi còn không đứng đắn, còn là công chức nhà nước, quá ghê tởm." "Bình thường đúng là không nhìn ra lão Ngôn là người như vậy, sao lại có thể tìm phụ nữ ở bên ngoài chứ, còn bị lộ tẩy ở cái loại địa điểm đó nữa, thảo nào bà vợ muốn ly hôn với ông ta, mất mặt quá thể đáng." "Suỵt, bé mồm thôi, đừng để Tiểu Ngôn Ngôn nghe thấy." Sắc mặt Cận Ngôn lập tức thay đổi, cô gần như không dám tin vào những gì mình nghe được.

Bố tìm tiểu tam (người thứ ba) ở bên ngoài.

Chuyện này quả thực là chuyện nghìn lẻ một đêm.

Bố là người tốt như vậy, ân ái với mẹ cả đời, sao có thể lúc trẻ không ngoại tình, đến bây giờ từng này tuổi rồi lại ngoại tình được.

Cận Ngôn không tin.

Cô phẫn nộ xoay người, lạnh lùng quát: "Các người đừng có ở đây mà nói hươu nói vượn, bố tôi không phải người như vậy, đừng để tôi nghe thấy các người phỉ báng ông ấy như vậy nữa." "Ngôn Ngôn, cái này không phải bọn bác nói lung tung, bây giờ người huyện Bạch Sa chúng ta đều biết rồi, bố cháu ngoại tình, đây chính là sự kiện hot hai ngày nay đấy, còn lên cả trang nhất tin tức, không tin cháu có thể tự lên mạng tra xem, là biết bọn bác có lừa cháu hay không." Chú Vương thấy sắc mặt Cận Ngôn không tốt lắm, bèn quay sang đám người đang bàn tán xôn xao cách đó không xa, nói: "Về hết đi, đừng có đứng đây khua môi múa mép nữa.

Chuyện trên tin tức chưa chắc đã là thật đâu, đừng có hùa theo mà đồn bậy." "Sao lại không thật, chẳng lẽ còn giả được chắc, bằng chứng rành rành ra đấy." "Về đi, về đi, đừng nói nữa." Chú Vương sa sầm mặt mũi.

Đám người nhiều chuyện kia bĩu môi, lúc này mới miễn cưỡng rời đi. "Ngôn Ngôn, cháu cũng đừng nghe bọn họ nói hươu nói vượn, chú thím cũng cảm thấy chuyện của ba cháu không thể nào xảy ra được, chú thím là người nhìn ba mẹ cháu đi lên từ gian khó mà." "Cháu cảm ơn chú Vương, thím Vương, cháu về nhà tìm hiểu tình hình trước đã, cháu cũng tin là chuyện như vậy không thể nào xảy ra được." Cận Ngôn đi về phía nhà mình, mũi cay xè không nói nên lời, cô không tin chuyện như vậy sẽ xảy ra với gia đình mình, nhưng lại không thể không nhắc nhở bản thân phải chuẩn bị cho khả năng xấu nhất.

Đã đến giờ cơm, nhưng trong nhà không hề có chút mùi khói bếp nào, hoàn toàn khác hẳn với cảnh tượng cô về nhà ngày thường.

Trong phòng khách cũng không thấy ai, chỉ ngửi thấy một mùi khói thuốc nồng nặc xộc vào mũi, hình như là bay ra từ thư phòng.

Cô đi tới, phát hiện cửa bị khóa trái từ bên trong, không cần nghĩ cũng biết là ba mình đang ở trỏng.

Ba thích hút thuốc, cô đã nói rất nhiều lần rồi nhưng ông vẫn không sửa được.

Cô gõ cửa: "Ba, ba có ở trong đó không?

Con về rồi." Bên trong không có tiếng động, Cận Ngôn trong lòng thấp thỏm lo âu: "Ba, bé cưng Ngôn Ngôn của ba về rồi đây, bất kể xảy ra chuyện gì, con gái đều tin tưởng ba, ba là người cha tốt của con, cũng là người chồng tốt của mẹ, ba mở cửa ra đi." Bên trong vẫn im ắng, Cận Ngôn không kìm được tăng thêm lực gõ cửa, giọng nói hơi trầm xuống: "Ba, ba là đàn ông đại trượng phu, là trụ cột của gia đình, ba đừng có làm chuyện dại dột gì đấy nhé, nếu không con gái sẽ coi thường ba đấy.

Gặp vấn đề thì chúng ta giải quyết, ba cứ rúc mình trong thư phòng thì đâu giải quyết được vấn đề gì." "Ba, Ngôn Ngôn lâu lắm rồi không về, ba không nhớ con sao?

Ba ra đây nhìn con chút đi mà." Cận Ngôn nói rồi bật khóc, khóc được một lúc, trong thư phòng cuối cùng cũng truyền ra giọng nói khàn đặc của ba Cận: "Ngôn Ngôn, ba không sao, ba chỉ đang suy nghĩ chút chuyện thôi.

Mẹ con đang ở trong phòng ngủ chính, con vào xem bà ấy đi, đừng để bà ấy làm ra chuyện gì tổn hại đến bản thân." Nghe thấy giọng nói bình an của ba, Cận Ngôn thở phào nhẹ nhõm.

Phòng ngủ chính không khóa, Cận Ngôn vừa đẩy cửa liền mở ra, mẹ cô đang nằm nghiêng trên giường, kèm theo tiếng thút thít nho nhỏ.

Cận Ngôn lập tức chạy đến bên giường, trên gối toàn là vệt nước mắt, cũng không biết bà đã khóc bao lâu rồi.

Cận Ngôn đau lòng không chịu nổi, nắm lấy tay mẹ: "Mẹ, Ngôn

Ngôn về rồi." Mẹ Cận nhìn khuôn mặt non nớt của con gái, càng khóc dữ dội hơn: "Ngôn Ngôn, con về rồi đấy ư." Cận Ngôn ôm mẹ vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về lưng bà, giống như dỗ dành trẻ con: "Không sao đâu mẹ, Ngôn Ngôn lớn rồi, có thể giúp ba mẹ giải quyết vấn đề mà." Mẹ Cận quẹt nước mắt, kiên quyết nói: "Chuyện này con không giải quyết được đâu, cuộc hôn nhân này mẹ nhất định phải ly hôn." "Mẹ, mẹ muốn làm con tức chết à?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hôn nhân là trò đùa sao?

Từng tuổi này rồi còn đòi ly hôn cái gì." "Ba con là đồ khốn nạn, ông ấy tìm phụ nữ bên ngoài, lại còn bị lộ tẩy ngay trong buổi họp báo, bây giờ cả cái huyện Bạch Sa này ai cũng biết Trưởng ban Tuyên giáo của bọn họ chơi gái bên ngoài rồi, mẹ đi đến đâu cũng có người bàn tán chuyện này." "Con bảo mẹ sống thế nào đây, không sống nổi nữa, mất mặt chết đi được." Huyện Bạch Sa khá nhỏ, dân số không nhiều, kinh tế cũng không quá phát triển, tương đối khép kín, dân phong cũng rất thuần phác.

Nhưng phàm là có chuyện gì, không cần bao lâu là ai ai cũng biết.

Mẹ Cận chỉ nói sơ qua, Cận Ngôn căn bản vẫn chưa hiểu rõ đầu đuôi sự việc.

Ba Cận là công chức nhà nước, là Trưởng ban Tuyên giáo Huyện ủy, có rất nhiều trường hợp cần ông ra mặt phát biểu.

Cận Ngôn lấy điện thoại ra, vừa tìm kiếm tin tức về huyện Bạch Sa, đủ loại tiêu đề liền hiện ra trước mắt, có cái mở được, có cái hiển thị trang web bị lỗi.

Rất rõ ràng các bộ phận liên quan đã có biện pháp xử lý, nhưng dư luận là thứ không dễ kiểm soát như vậy. *Trưởng ban Tuyên giáo mông chưa lau sạch đã lên đài.* *Huyện Bạch Sa xuất hiện một ông Bộ trưởng bao cao su.* *Xem những chuyện về ông Bộ trưởng tất lưới.* ...

Cận Ngôn nhíu chặt mày, đây là những tiêu đề kiểu gì vậy, cô tùy tiện ấn mở một tin tức xem lướt qua.

Hóa ra, trong buổi họp báo hôm kia, lúc lau mồ hôi, cha cô lại lôi từ trong túi ra bao cao su và tất lưới đen của phụ nữ.

Ba phản ứng kịp thời, lúc đó liền xuống đài, nhưng vì buổi họp báo được livestream toàn bộ nên video vẫn bị tuồn ra ngoài, dư luận càng lúc càng gay gắt.

Bình luận bên dưới càng "đặc sắc" hơn, toàn bộ đều là kịch liệt khiển trách ba, lời lẽ khó nghe đến cực điểm. *Loại người này mau xuống đài đi, huyện Bạch Sa chúng tôi không chứa chấp kẻ mất mặt như vậy.* *Tham quan, lưu manh, không biết sau lưng đã làm bao nhiêu chuyện bẩn thỉu.* *Đi đêm lắm có ngày gặp ma, lần này thì chết chìm rồi.* *Kịch liệt yêu cầu thanh lọc đám cặn bã trong đội ngũ cán bộ.* ...

Cận Ngôn thật sự không xem nổi nữa, đau lòng đến mức ngạt thở, trang web bị xóa, nhưng đủ loại diễn đàn lại hoạt động sôi nổi, bàn tán xôn xao. "Ngôn Ngôn, con hiểu rồi chứ, ngày tháng sau này biết sống sao, bây giờ mẹ cũng chẳng dám ra đường nữa, mọi người dùng nước bọt cũng đủ dìm chết mẹ rồi." Cận Ngôn bình tĩnh lạ thường, cô biết mẹ mình là người hiếu thắng, cả đời này coi trọng sĩ diện nhất, xảy ra chuyện như vậy quả thực đã chạm đến giới hạn của bà.

Nhưng nếu chuyện này không phải sự thật, hai người cũng không thể vì một phút nóng giận mà ly hôn. "Mẹ, ba nói thế nào?" "Ông ấy còn nói thế nào được nữa, đương nhiên là không dám thừa nhận, ông ấy mà dám nhận thì bát cơm cũng chẳng còn giữ được." Mẹ Cận hừ lạnh. "Mẹ, mẹ sống với ba quá nửa đời người rồi, ông ấy là người thế nào mẹ rõ hơn ai hết, tại sao không chịu bình tĩnh nghe ông ấy giải thích?" "Con không thấy chuyện này khá kỳ quái sao?

Ba làm sao lại mắc lỗi sơ đẳng như vậy?

Nhét mấy thứ đó vào người mình rồi đi tham gia họp báo, trong khi người ông ấy lúc nào cũng chỉ mang theo cái khăn tay con mua cho." "Ai biết được ông ấy có phải giống như mọi người nói hay không, càng già càng lưu manh, già mà không nên nết, quá nhiều thú vui bệnh hoạn." Cận Ngôn day trán: "Mẹ, mẹ rõ ràng biết ba không phải người như vậy, tại sao lại nói ba thế chứ." Cảm xúc của mẹ Cận vẫn đang suy sụp, căn bản không nghe lọt lời con gái: "Mẹ không biết, mẹ không biết, mẹ không muốn tin tưởng ông ấy nữa, ông ấy lừa mẹ thê thảm quá." Cận Ngôn giúp bà vén tóc ra sau tai, tìm dây chun buộc tóc lại gọn gàng cho bà, lại lấy khăn ướt lau khuôn mặt dính dấp mồ hôi, biết bà hiện tại chưa thể bình tĩnh nên cũng không khuyên giải nữa.

Cô làm nũng nói: "Dù thế nào thì cũng phải sống tiếp chứ, con về rồi mà chưa được ăn cơm, con muốn ăn món mẹ nấu quá." Lòng mẹ bao giờ cũng vậy.

Mẹ Cận nghe nói con gái chưa ăn cơm, vừa quệt nước mắt vừa nói: "Hai ngày nay mẹ đều không ra khỏi cửa, mẹ đi luộc sủi cảo cho con nhé, trong tủ lạnh hình như vẫn còn sủi cảo mẹ gói." "Cảm ơn mẹ." Tranh thủ lúc mẹ nấu cơm, Cận Ngôn lại lên mạng tìm kiếm tin tức, cũng sắp xếp lại toàn bộ sự việc một lần.

Không biết tại sao, cô lại đặc biệt tin tưởng ba mình.

Chương 1251

Ba là người trong cuộc, chuyện này vẫn phải hỏi ông mới rõ nhất, cô phải nói chuyện đàng hoàng với ba thì mới nghĩ ra cách đối phó được.

Cô lục lọi ngăn kéo, tìm thấy chìa khóa dự phòng trong nhà.

Mở cửa thư phòng, chỉ thấy ba đang ngồi bên bàn làm việc, hút thuốc liên tục từng điếu một.

Cô lập tức nổi giận, đi thẳng tới, giật lấy điếu thuốc trong tay ông, dập mạnh vào gạt tàn.

Ba Cận ngẩn người, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn con gái, dường như nhất thời chưa phản ứng kịp.

Cận Ngôn phát hiện tóc mai của ba đã lấm tấm vài sợi bạc, rõ ràng trước đó vẫn chưa có tóc bạc, cô vẫn luôn nói ba mình càng sống càng trẻ, mấy ông chú cùng tuổi tóc đều đã bắt đầu bạc rồi.

Vậy mà, nửa năm không gặp sao lại biến thành thế này.

Cả người tiều tụy không nói nên lời, đây đâu còn là ông bố soái ca đầy phong độ trong miệng cô nữa.

Cận Ngôn vốn dĩ hơi giận, nhưng nhìn thấy bộ dạng này của ba, cô chẳng hỏi gì, cũng chẳng nói gì, mà đau lòng cúi xuống ôm lấy cổ ba.

Giống như ngày xưa, cô tựa cằm lên vai ông, nhẹ nhàng cọ cọ. "Ba, mặc kệ bên ngoài nói ba thế nào, con vĩnh viễn tin tưởng ba vô điều kiện, con tin ba sẽ không làm ra chuyện như vậy." Ba Cận cay khóe mắt, những giọt nước mắt kìm nén bấy lâu chảy xuống, rơi trên mu bàn tay Cận Ngôn.

Cận Ngôn chỉ thấy nóng hổi, ngẩng đầu nhìn vào mắt ba mình, vô cùng nghiêm túc nói: "Ba, ba mãi mãi là người cha tốt của con." "Ngôn Ngôn, con thật sự tin ba sao?

Mẹ con cũng chẳng tin ba." Ba Cận nghẹn ngào nói. "Ba, tính tình của mẹ ba còn không hiểu sao?

Bà ấy hiếu thắng cả đời, cũng không phải là không tin ba, mà là bà ấy cảm thấy bị mất mặt với bên ngoài thôi.

Con tin là trong tiềm thức bà ấy vẫn tin ba sẽ không làm chuyện bất lợi cho gia đình này đâu, nhưng nhất thời chưa nghĩ thông thôi." "Ngôn Ngôn nhà ta lớn thật rồi." Trong lòng ba Cận vô cùng cảm động.

Chuyện này khiến hai người làm cha làm mẹ như ông bà suy sụp, nhưng con gái lại kiên cường hơn họ, từ lúc bước chân vào cửa đến giờ không hề khóc một tiếng, ngược lại còn luôn an ủi cảm xúc của họ, nghĩ cách tìm ra chân tướng sự việc. "Đương nhiên rồi ạ, con tốt nghiệp đại học rồi, con cũng trưởng thành rồi, có thể gánh vác cho gia đình này rồi." "Có con gái thật tốt." Cận Ngôn thật sự không chịu nổi mùi khói thuốc đầy phòng, buông ba ra, đi tới mở toang tất cả cửa sổ.

Cô càm ràm: "Ba, sau này ba mà còn không coi trọng sức khỏe của mình như vậy nữa, con sẽ không thèm để ý đến ba nữa đâu.

Con đã nói với ba bao nhiêu lần rồi, hút thuốc có hại cho sức khỏe, sao ba cứ không chịu nghe thế." "Rốt cuộc còn muốn con nói bao nhiêu lần ba mới nghe lọt tai đây, ba mà bị bệnh thì xem con có đưa ba đi khám bác sĩ không, từng tuổi này rồi còn không biết nghe lời, thật là đáng ghét." Ba Cận không nói gì, chỉ dán chặt ánh mắt lên người con gái, trong sự khổ sở mang theo sự ấm áp không thể tan biến.

Cận Ngôn lục lọi trong thư phòng một lượt, tìm được hơn nửa cây thuốc lá, không nói hai lời nhét thẳng vào thùng rác.

Ba Cận tiếc đứt ruột: "Ngôn Ngôn, đây là thuốc lá ngon đấy, đắt tiền lắm." "Con mới không thèm quan tâm đắt hay rẻ, không được hút nữa, con đem vứt thùng rác rồi." Ánh mắt ba Cận cứ liếc mãi vào thùng rác, Cận Ngôn nhìn ánh mắt của ba mình mà thấy bất lực vô cùng.

Đã đến nước này rồi mà vẫn còn tiếc thuốc lá cho được. "Lão Cận, đừng nhìn nữa, con sẽ ở nhà một thời gian, trong thời gian này ba đừng hòng hút thêm điếu nào." "Ngôn Ngôn, con thế này không phải là đòi mạng bố sao?

Mỗi ngày bố hút một điếu thôi, giải sầu mà." Cận Ngôn lắc đầu, nghiêm mặt nói: "Không đời nào." "Đồng chí Lão Cận, vấn đề ba cần giải quyết bây giờ là minh oan cho chính mình, chứ không phải rúc ở cái chỗ này mà không làm gì cả." "Ba đã bị đình chỉ rồi, các đồng chí bên Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật sẽ phụ trách điều tra chuyện này." Ba Cận cười khổ. "Ba không ngờ đời mình lại gặp phải vố này, thật sự là không lường trước được.

Ba tự nhận thấy ở cương vị của mình luôn cần cù chăm chỉ, không dám có bất kỳ tư tâm nào." Ánh mắt Cận Ngôn thoáng đau xót, người khác không biết ba cô là người thế nào, nhưng cô thì biết rõ.

Tổ tiên nhà họ thật sự chẳng có quan hệ gì lớn, ba từng bước đi đến vị trí này hoàn toàn là kết quả nỗ lực của chính ông.

Hồi nhỏ cô luôn nhớ ba cứ tăng ca mãi không hết việc, không phải ở đơn vị viết tài liệu thì là ra ngoài xử lý công việc, rất ít khi ăn cơm ở nhà.

Ngay cả các hoạt động ở trường của cô, số lần ông tham gia cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Mỗi lần ông được đề bạt đều rất gian nan, cống hiến tận tụy hơn nửa đời người cũng chỉ là cán bộ cấp phó huyện.

Cũng đã đến mức kịch trần rồi, không thể nào có cơ hội đề bạt nữa.

Cộng thêm tuổi tác đã cao, hai năm nữa là ba nghỉ hưu rồi.

Vào lúc thế này lại gặp phải chuyện này, không chỉ tổn hại nghiêm trọng đến danh dự của ông, mà e rằng còn khiến tín ngưỡng ông kiên trì cả đời bị lung lay.

Ai mà lại muốn dính một thân bùn nhơ vào cái thời điểm then chốt này chứ.

Cận Ngôn nghiêm túc suy nghĩ một chút, nghĩ đến một khả năng: "Ba, có phải là đối thủ của ba cố ý chèn ép ba, nên mới bày cục hãm hại ba không?" Những chuyện như vậy thực ra không hiếm gặp, ba mẹ tuy không thường xuyên bàn luận công việc ở nhà, nhưng thỉnh thoảng cũng có ngoại lệ.

Cô ít nhiều cũng biết một chút.

Ba Cận lắc đầu: "Vị trí của ba không cản trở lợi ích của bất kỳ ai, cũng không phải bộ phận béo bở gì, cũng chưa đến thời gian thay đổi nhân sự nhiệm kỳ, hơn nữa ba là một cán bộ lão thành sắp về hưu, ai ăn no rửng mỡ mà đi hãm hại ba, hoàn toàn không cần thiết.

Hết thời gian là ba nghỉ hưu, người cần tiếp quản cứ thuận lý thành chương mà tiếp quản thôi." "Mấy năm nay ba cũng chẳng đắc tội với ai, hai ngày nay ba cứ nghĩ mãi, trước sau vẫn không nghĩ ra rốt cuộc là ai hại mình." Cận Ngôn đi ra sau lưng ba Cận, nhẹ nhàng ấn huyệt thái dương cho ông.

Ba Cận vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của con gái, ánh mắt tràn đầy an ủi: "Ngôn Ngôn nhà ta đúng là tâm lý, vừa về là phiền não của ba đã bay đi hơn nửa, đúng là chiếc áo bông nhỏ tri kỷ của ba." "Phiền não đều là tự mình chuốc lấy thôi, chúng ta tạm thời đừng nghĩ nữa, ra ngoài ăn cơm trước đi ạ, ăn no rồi mới có sức lực xử lý mấy chuyện này, con tin sự việc rồi sẽ được điều tra rõ ràng, sẽ trả lại công đạo cho ba." Ba Cận lắc đầu không nói gì thêm, trong lòng ông rõ lắm, cho dù có điều tra rõ ràng thì thanh danh cả đời này của ông cũng coi như hủy rồi.

Công chúng bây giờ nhạy cảm với những người như bọn ông lắm, sớm đã "yêu ma hóa" bọn ông rồi, nếu không thì một chút gió thổi cỏ lay cũng chẳng diễn biến thành thế này.

Không thể phủ nhận, đội ngũ cán bộ hiện nay quả thực không thể so với trước kia, nhưng cũng không khoa trương đến mức ấy.

Trong xã hội, bất kể ngành nghề nào cũng sẽ xuất hiện một vài kẻ cặn bã.

Ngành của bọn ông cũng không ngoại lệ.

Nhưng có lẽ vì vị trí đặc thù của bọn ông, quần chúng nhân dân đối với bọn ông là không khoan nhượng, không cho phép một chút sai lầm nào.

Chuyện điều tra rõ ràng thì thế nào chứ, bên ngoài chẳng có mấy người tin đâu, chỉ cảm thấy đây là một phương thức tẩy trắng cho ông mà thôi.

Chương 1252

Vì hình tượng của cả bộ máy, ông chỉ có một kết cục, dù ông không muốn chấp nhận cũng chỉ đành chịu vậy.

Đương nhiên, những lời này ông không định nói với con gái, chỉ làm con bé thêm đau lòng buồn bã.

Tại phòng ăn. "Ba, ba đang nghĩ gì thế?" Cận Ngôn đưa tay khua khua trước mắt ông.

Ba Cận lắc đầu, nhếch khóe miệng: "Không có gì, chỉ là đột nhiên nhớ ra ba còn bỏ sót rất nhiều công việc chưa xử lý, cũng không biết có ai tiếp tục làm không, đó đều là những việc khẩn cấp, không thể chậm trễ được." Sự việc xảy ra đột ngột, ông còn chẳng có thời gian bàn giao công việc.

Cận Ngôn thở dài, cái nết này của ba đúng là chẳng thay đổi chút nào: "Ba, giờ không phải lúc nghĩ đến mấy vấn đề này, hiện tại ba phải buông bỏ công việc, nghỉ ngơi cho khỏe một thời gian đi, nghĩ nhiều vô ích." Mẹ Cận đi ra nhìn thấy ba Cận, mặt lập tức lạnh tanh, sầm sì không nói nổi, xem ra là muốn phát tác rồi.

Cận Ngôn sẽ không cho bà cơ hội này, lập tức nói: "Thời gian con ở nhà, trong nhà đình chiến, hai người muốn cãi nhau thế nào thì đợi con đi rồi hẵng nói, con không muốn về nhà mà cũng không có nổi mấy ngày yên ổn đâu, nhất là mẹ đấy, tém tém lại cho con nhờ." "Tức giận cũng được, phát hỏa cũng được, nhưng cũng phải có giới hạn, cứ một mực nóng giận cãi vã có giải quyết được vấn đề không?" "Tuổi hai người cộng lại cũng hơn một trăm rồi, rốt cuộc còn muốn làm loạn cái gì?" "Lớn tuổi thế này còn ly hôn, hai người không chê mất mặt chứ con cũng thấy ngại thay cho hai người đấy." "Trước kia trong nhà bao nhiêu sóng gió đều vượt qua, bây giờ sự việc còn chưa rõ ràng, hai người đã bắt đầu nháo nhào thành một đoàn, con hỏi thật, có ý nghĩa gì không?" Ba Cận và mẹ Cận nhìn nhau, không ai lên tiếng.

Cận Ngôn thấy họ tạm thời bị mình dọa sợ, lại cao giọng: "Ăn cơm." "Mẹ chỉ làm có một phần cho con thôi." Mẹ Cận hậm hực nói.

Cận Ngôn lấy thêm một cái bát, chia bát sủi cảo thành hai, đưa đến trước mặt ba mẹ: "Con ăn trên xe rồi, hai người ăn đi, con ngồi nhìn hai người ăn." "Ngôn Ngôn, mẹ không đói, mẹ chuyên môn nấu cho con mà." "Đừng lừa con, trong nhà chắc hai ngày nay không đỏ lửa rồi, hai người mà đói sinh ra bệnh gì, con còn phải đi làm, không chăm sóc nổi hai người đâu, mau ăn đi." "Buổi trưa ăn tạm, lát nữa con ra ngoài mua ít rau củ quả tươi, nấu cho hai người một bữa ra trò." Hai vợ chồng hốc mắt đỏ hoe, là bị con gái làm cảm động.

Quả nhiên trong nhà có cô con gái là điều hạnh phúc nhất.

Hai người nhìn nhau một cái, đều đọc được một thông điệp trong mắt đối phương: Không được để con gái lo lắng.

Nhìn thấy ba mẹ cuối cùng cũng bắt đầu ăn cơm, Cận Ngôn thở phào nhẹ nhõm.

May mà từ nhỏ cô đã thân thiết với ba mẹ, mẹ tuy bên ngoài rất mạnh mẽ, nhưng trước mặt cô thì lại không quá đáng, gặp chuyện gì cũng sẽ gọi điện cho cô.

Nếu đợi làm xong thủ tục ly hôn mới nói cho cô biết chuyện này, thì thật sự là quá muộn rồi.

Cận Ngôn nhớ tới chuyện phải nhắn tin báo bình an cho Lục Tử Mặc, lập tức lấy điện thoại ra, phát hiện đã có mấy cuộc gọi nhỡ, tin nhắn cũng có mấy cái, đều là hỏi cô đã đến nơi an toàn chưa.

Trong lòng Cận Ngôn ấm áp, dù thế nào đi nữa, sau lưng cô vẫn còn có một Lục Tử Mặc.

Nghĩ đến đây, cõi lòng đang rối bời của cô dần dần bình tĩnh lại.

Cô cong khóe môi, lập tức nhắn lại cho Lục Tử Mặc: *Xin lỗi anh, sự việc hơi phức tạp, em quên nhắn tin cho anh, em đến nơi an toàn rồi, đang ngồi cùng ba mẹ ăn cơm.* Bên kia nhắn lại rất nhanh, rõ ràng là vẫn luôn nhìn chằm chằm điện thoại đợi tin nhắn của cô: *Được, không giải quyết được thì nói với anh ngay, anh sẽ qua đó lập tức.* Cận Ngôn gửi lại một mặt cười, sau đó để điện thoại sang một bên. "Ngôn Ngôn, có phải làm lỡ dở công việc của con không?" Mẹ Cận thấy con gái cứ nhìn điện thoại, không nhịn được hỏi. "Đâu có lỡ dở gì đâu mẹ, công việc con có thể làm sau, nhưng chuyện của ba mẹ nhất định phải giải quyết ngay." "Con khó khăn lắm mới đứng vững gót chân ở công ty lớn, đừng vì mấy chuyện tào lao trong nhà mà ảnh hưởng đến sự nghiệp của con." "Mẹ, mẹ nói mấy cái đó làm gì, ba mẹ là hậu phương của con, nếu hậu phương của con sụp đổ thì con làm việc xuất sắc đến đâu cũng có ý nghĩa gì chứ, chuyện của ba mẹ là quan trọng nhất." "Nhưng mà..." Mẹ Cận còn muốn nói gì đó, Cận Ngôn liền ngắt lời bà: "Ngoan ngoãn ăn cơm đi ạ, chuyện của con con tự xử lý được, lãnh đạo công ty đều rất thấu tình đạt lý, biết nhà mình có chuyện nên đã phê chuẩn cho con nghỉ mấy ngày phép rồi." "Vậy sau này con phải làm việc cho tốt đấy." "Cục trưởng Quan, mẹ là người đứng đầu Cục Dân chính, mẹ đừng coi mình là bà thím ở tổ dân phố nữa được không, con vừa về mẹ đã cằm ràm mãi, tai con sắp mọc vết chai rồi đây này, mẹ tha cho con đi." Cận Ngôn chắp tay vái lạy.

Cận Ngôn nói xong mới nhớ ra, hôm nay là ngày đi làm, ba bị đình chỉ không đi làm là bình thường.

Nhưng mẹ cũng không đi. "Mẹ, sao mẹ cũng không đi làm?" "Xảy ra chuyện như vậy mẹ còn mặt mũi nào mà đi làm." Giọng mẹ Cận có vài phần khó chịu.

Cận Ngôn hiểu ra, rõ ràng là bà không nén được sĩ diện để về đơn vị, lúc này mới tự mình xin nghỉ.

Cũng được, hiện tại chuyện này đang làm mưa làm gió, bà ra ngoài nghe thấy lại khó chịu, chi bằng cứ ở nhà mấy ngày cho thoải mái đầu óc.

Tranh thủ lúc ba mẹ ăn cơm, Cận Ngôn mở toang cửa sổ từ trong ra ngoài, lúc này đang là mùa hoa phượng tím nở rộ, còn có mùi hương thoang thoảng bay vào.

Cận Ngôn lại dọn dẹp phòng khách một lượt, lau sàn nhà một lần.

Ba Cận và mẹ Cận chỉ ngồi đó, không ai nói gì, không khí vẫn bế tắc như cũ.

Cận Ngôn dọn dẹp vệ sinh xong xuôi, liền ngồi vào giữa bọn họ, mỗi tay nắm lấy một bàn tay của hai người, ra vẻ muốn nói chuyện thẳng thắn với họ.

Cô nghiêm túc nhìn mẹ Cận: "Mẹ, vợ chồng vốn là chim cùng rừng, đại nạn ập đến mạnh ai nấy bay?

Mẹ nhìn nhận cuộc hôn nhân của mình như vậy sao?" Mẹ Cận khóe miệng có vài phần cứng ngắc, hơi giật giật: "Chuyện nhà mình với cái đó không giống nhau, con đừng có nói bậy." Bà không phải là không thể chịu khổ, mà là không chịu nổi hành vi của chồng, điều này đã chạm đến giới hạn của bà. "Con nói bậy sao?

Lúc con về nghe thấy hàng xóm bên cạnh nói như vậy đấy, ba gặp nạn rồi, mẹ muốn ly hôn với ba, không phải rõ ràng là chỉ có thể cùng hưởng phú quý, không thể cùng chịu hoạn nạn sao?" Ba Cận nhịn không được xen vào: "Ngôn Ngôn, mẹ con không phải người như vậy." Hai người bọn họ trước đây không biết đã trải qua bao nhiêu gian nan khốn khổ, lúc trong nhà khó khăn nhất, vợ ông cũng chưa từng buông tay ông.

Nói vợ mình như vậy, quá đáng quá. "Lão Cận, con có hỏi ba đâu?" Cận Ngôn sa sầm mặt nhìn ông.

Ba Cận lắc đầu, một chút uy nghiêm của người làm cha cũng không có, trông giống như kiểu cô vợ nhỏ bị bắt nạt vậy. "Thế mới đúng chứ, giờ con đang nói chuyện với mẹ, ba đừng có xen vào." "Mẹ, con đang hỏi mẹ đấy, mẹ trả lời con đi." "Là ba con làm ra chuyện không biết xấu hổ, chuyện này tính chất khác hẳn với bất kỳ lần nào trước đây, mẹ cái gì cũng có thể dung túng, riêng điểm này tuyệt đối không thể dung túng." "Mẹ có bằng chứng không?

Mẹ điều tra rõ ràng chưa?

Mẹ cứ thế khẳng định ba con làm chuyện có lỗi với mẹ sao?

Trí thông minh của mẹ đi đâu mất rồi, ngay cả chuyện đơn giản như vậy cũng không nhìn ra vấn đề ở đâu sao?" "Chính ông ấy lôi mấy thứ đó từ trong người ra rồi, còn cần bằng chứng gì nữa?" Mẹ Cận tái mặt nói.

Vừa nhớ tới đoạn video đó, đến giờ bà vẫn cảm thấy lồng ngực tắc nghẹn, nếu không phải lúc đó đã uống thuốc hạ huyết áp, không chừng huyết áp đã tăng vọt từ lâu rồi. "Vậy ý của mẹ là, cầm dao là kẻ giết người, mua bao cao su là lưu manh sao?

Vào khoa phụ sản là đi phá thai?

Là ý này phải không?" Đây là cái lý lẽ gì vậy.

Mẹ Cận vừa tức vừa buồn cười: "Ngôn Ngôn, con đừng có hồ giảo man triền, đoạn chương thủ nghĩa, con biết thừa mẹ không có ý đó mà?" "Con thấy mẹ chính là có ý đó, mẹ bây giờ nhìn nhận vấn đề quá phiến diện rồi, chẳng chịu động não gì cả." "Ngôn Ngôn." Mẹ

Cận bất lực cực độ. "Cục trưởng Quan, mẹ đã hơn 50 tuổi rồi, chuyện gì mà mẹ chưa từng gặp qua, đến mấy kẻ giết người còn được phép mời luật sư bào chữa, mẹ khi sự việc còn chưa điều tra rõ ràng, đã vội vàng muốn ly hôn với ba con, điều này làm con không thể không suy ngẫm sâu xa, có phải mẹ nuôi trai bao bên ngoài rồi không, nếu không tại sao lại gấp gáp như vậy?" Cận Ngôn nghiêm mặt nói.

Chương 1253

Mẹ Cận dở khóc dở cười, đánh nhẹ vào tay con gái: "Cái con bé này đang nói hươu nói vượn cái gì thế hả?

Mẹ là mẹ của con đấy!

Con đừng có té nước bẩn lên người mẹ, con mà còn thế nữa là mẹ giận đấy." "Con chỉ là suy đoán thôi mà, sao nào, mẹ không vui à." "Con mà là suy đoán cái gì, con đây là vu khống, lời nói vô căn cứ." "Tổng hợp lại hành vi hai ngày nay của mẹ, con có lý do để tin rằng mẹ có động cơ như vậy." "Mẹ không nói với con nữa, mẹ nói không lại con, mẹ coi như hiểu rồi, con chính là đồng bọn của ai kia." Mẹ Cận quay mặt đi, không định nói chuyện với Cận Ngôn nữa, xem ra là giận thật rồi. "Thấy chưa, con mới tùy tiện suy đoán một chút mẹ đã giận rồi, mẹ biết lời đồn đại gây tổn thương cho người ta thế nào rồi chứ." Cận Ngôn hơi dịu giọng xuống, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn căng thẳng. "Vậy mẹ có biết mấy ngày nay ba đã sống thế nào không?

Người khác không hiểu ba, hiểu lầm ba, con nghĩ ba nhận hết, bởi vì họ chẳng có quan hệ gì với ba, gió chiều nào theo chiều nấy cũng chẳng lạ.

Nhưng mẹ là người đầu gối tay ấp, là người yêu thương thân thiết nhất của ba, lúc này mẹ lại không tin tưởng ba, mẹ có từng nghĩ qua, điều này đối với ba là tổn thương lớn đến mức nào, ba phải khó chịu biết bao nhiêu." Bàn tay đặt bên người của mẹ Cận khẽ co lại, dường như bị con gái chạm đến nơi mềm yếu nhất trong lòng.

Quả thực, bà chỉ mải đau lòng buồn bã cho bản thân, không hề đoái hoài gì đến cảm xúc của chồng. "Ba con là người thật thà như vậy, ông ấy sẽ không dễ dàng ly hôn với mẹ đâu, nhưng lần này lại đồng ý dứt khoát như thế, mẹ có từng nghĩ là vì sao không?" Mẹ Cận mấp máy môi, nhưng lại không biết nói gì.

Cận Ngôn hít sâu một hơi, đập tay xuống bàn trà trước mặt, giọng nói chắc nịch: "Không phải vì ba làm chuyện xấu, ba chột dạ, mà là vì ba đã thất vọng tột cùng về mẹ rồi, mẹ biết không?

Mẹ đã làm cho người đàn ông của mình thất vọng rồi?" Thái độ của mẹ Cận đã lung lay, bà khẽ cắn môi. "Kiểu vợ như mẹ, nếu con là đàn ông, mẹ ngáng chân con vào lúc này, cho dù mẹ không bỏ con, con cũng sẽ đá mẹ một cước, không đáng." Ba Cận thấy con gái càng nói càng quá đáng, càng nói càng không kiềm chế được, bèn kéo kéo tay con gái.

Vốn định ra hiệu cho cô chú ý ngôn hành, nào ngờ con gái lườm ông một cái cháy mắt, ngược lại càng nói hăng hơn. "Lão Cận, ba lôi chút cốt khí ra cho con xem nào, đừng có ở đây mà đàn bà con gái nữa.

Mẹ, mẹ biết lỗi chưa?" Mẹ Cận cảm thấy con gái nói đúng, nhưng không nén được sĩ diện để thừa nhận lỗi lầm này, vẫn không lên tiếng. "Vẫn cảm thấy mình không sai phải không.

Vậy để con tổng kết cho mẹ nhé: Thứ nhất, tin tưởng lẫn nhau giữa vợ chồng, điều này mẹ không làm được.

Thứ hai, mẹ bỏ đá xuống giếng lúc chồng gian nan nhất, bỏ chồng bỏ con.

Thứ ba, tính cách mẹ có vấn đề, cố chấp bảo thủ." Mẹ Cận vốn định phản bác, nhưng bà lại chẳng phản bác được câu nào.

Tin tưởng, bà quả thực không làm được, lúc sự việc xảy ra bà luôn nghĩ theo hướng xấu nhất, chưa từng cho chồng cơ hội giải thích rõ ràng.

Bỏ đá xuống giếng, hình như bà cũng có, bà lại bỏ rơi ông lúc sự nghiệp và tâm hồn ông chịu đả kích kép.

Cố chấp bảo thủ, tính tình bà xưa nay vẫn vậy, bà rất rõ.

Nhưng mà, không cần con gái, cái nồi đen này bà không cõng đâu nhé. "Ngôn Ngôn, mẹ đâu có bỏ rơi con, mẹ đã nói là sẽ đi tìm con mà." Mẹ Cận yếu ớt giải thích.

Con gái sao lại nghĩ bà như vậy, sao bà nỡ bỏ cục cưng này chứ. "Vậy mẹ làm con không có ba, không có một gia đình bình thường, mẹ giải thích thế nào, mẹ bù đắp cho con thế nào?" Cận Ngôn giở thói cùn.

Dù sao cô chỉ có một mục đích, tuyệt đối không thể để ba mẹ mình ly hôn được, nói gì cũng không được. "Ngôn Ngôn, con cũng thành niên rồi." Mẹ Cận nói câu này có vài phần chột dạ. "Thành niên rồi thì sao, thành niên rồi thì không cần cha mẹ nữa à?

Đây là cái đạo lý gì?

Mẹ có biết bây giờ mà bàn chuyện cưới xin, đối phương nếu biết mẹ xuất thân từ gia đình ly dị, thì sẽ mặc nhiên chụp cái mũ khiếm khuyết tính cách gì đó lên đầu con." "Họ sẽ không nghĩ là lúc ba mẹ ly hôn con đã thành niên rồi đâu." "Không có đâu, chẳng ai khoan dung với mình như thế đâu." Lời này vừa thốt ra, mẹ Cận triệt để không nói nên lời, cúi gằm mặt xuống.

Bà từng làm ở các vị trí trong Cục Dân chính, chỗ đăng ký kết hôn và đăng ký ly hôn cũng làm mấy năm rồi.

Có những cặp đôi sắp cưới rồi còn xảy ra sự cố, đủ loại lý do kỳ quặc, hình như bà đúng là từng gặp trường hợp cha mẹ chê bai đằng gái xuất thân từ gia đình ly dị thật.

Cận Ngôn nhìn dáng vẻ cúi đầu của mẹ, trong lòng dâng lên cảm xúc khó tả.

Lời đã nói đến nước này, cô không nói thêm nữa mà quay đầu nhìn sang bố Cận. "Lão Cận, bố đừng tưởng bản thân mình không có lỗi gì, lỗi của bố so với đồng chí Quan lão sư còn nghiêm trọng hơn đấy." Bố Cận thấy con gái phẫn nộ nhìn mình, lập tức thu lại vẻ mặt, bày ra bộ dạng chờ đợi con gái phán xét. "Là bố tự nói, hay để con nói thay bố?" "Ngôn Ngôn, chừa cho bố chút mặt mũi đi." "Lão Cận, bố cảm thấy bố còn mặt mũi nào để nói à?" Cận Ngôn cười lạnh một tiếng, ánh mắt trở nên sắc bén vài phần, hoàn toàn không nhìn ra đây chỉ là một cô gái mới 21 tuổi. "Được được được, con nói đi." Bố Cận biết con gái mình xưa nay mồm mép lanh lợi, đành buông xuôi bỏ cuộc. "Lão Cận, bố là một cán bộ công chức, sao có thể lơ là như vậy, phạm phải sai lầm lớn thế này?

Bố có biết hay không, bố đại diện không chỉ là thể diện cá nhân bố, mà còn là bộ mặt của cả cái nhà họ Cận này, hơn nữa còn là thể diện của Huyện ủy, Ủy ban huyện các bố nữa." "Nhưng bố nhìn xem bố đã làm những gì?

Trước khi lên bục phát biểu bố không biết kiểm tra lại bản thân một chút sao?

Con thấy bố chỉ mải nhìn nhân viên sửa sang dược liệu thôi." Bố Cận không thể phản bác.

Hôm đó bản thảo phát ngôn cho báo chí có chút vấn đề, ông quả thực vẫn luôn theo dõi sát sao, năm phút trước khi lên bục bản thảo mới được chốt lại.

Ông căn bản không có thời gian kiểm tra lại trang phục của mình. "Còn nữa, là một người chồng, độ lượng bao dung với vợ của bố đi đâu mất rồi?

Vợ nói ly hôn thì ly hôn luôn, bố có thể có chút chủ kiến được không?

Chương 1254

Bố là đàn ông, loại quyền chủ động này chẳng phải nên nằm trong tay bố sao?" "Bố chẳng phải vẫn luôn nói mình 'tướng quân bụng to thuyền chạy lọt' sao?

Con thấy bố bụng dạ hẹp hòi, không phân rõ phải trái nặng nhẹ, ly hôn là chuyện có thể tùy tiện đồng ý à?" "Phụ nữ đầu óc nóng lên nghĩ không thông, bố cũng hùa theo làm loạn." Mẹ Cận thấy chồng bị con gái nói cho xấu hổ vô cùng, khóe môi vương ý cười, nào ngờ con gái lại quay sang đá xéo bà đầu óc nóng lên nghĩ không thông.

Nhất thời bà cũng chẳng vui nổi nữa.

Cận Ngôn vẫn luôn chú ý quan sát sắc mặt cha mẹ, nhìn thấu rõ mồn một những biểu cảm nhỏ nhặt của họ. "Bố không có, bố cũng đâu có muốn." Bố Cận giải thích. "Bố không muốn thì bố không biết bày tỏ à?" "Bố..." Cận Ngôn căn bản không cho bố Cận cơ hội nói chuyện, tiếp tục nói: "Còn nữa, chuyện mình chưa từng làm, tại sao lại phải thừa nhận." "Đừng nói là mẹ không cho bố cơ hội giải thích, cơ hội là do mình tự tranh thủ, bố đã tranh thủ chưa?" "Người phụ nữ của mình còn quản không xong, bố còn có thể trách ai?" "Vợ không nghe bố giải thích, bố không biết tự nghĩ cách à?

Một người đàn ông to lớn, cứ lề mề chậm chạp.

Con mà là bố, người phụ nữ của con nếu không chịu nghe giải thích, con sẽ tìm sợi dây thừng trói thẳng bà ấy vào đầu giường, tìm miếng giẻ nhét chặt miệng lại, con sẽ nói suốt ba ngày ba đêm, nói đi nói lại, bà ấy không nghe cũng phải nghe, nghe không lọt cũng phải nhồi cho lọt, mài mòn cái tính nết và góc cạnh của bà ấy đi." "Khụ khụ." Mẹ Cận không nhịn được mà ho sặc sụa.

Con bé thối này, đây là muốn gây chuyện à.

Làm gì có ai dạy người khác thu thập mình như thế.

Bố Cận mắt chữ O mồm chữ A, nửa ngày mới thốt ra được một câu chẳng ăn nhập gì: "Nhà chúng ta Ngôn Ngôn chắc chắn là sinh nhầm giới tính rồi." Cái sự bá đạo này, cũng là không ai bằng.

Nó mà là đàn ông, sau này nhất định dạy vợ cực khéo.

Bậc làm cha mẹ như ông bà hoàn toàn không cần lo lắng.

Bố Cận bất giác liếc nhìn mẹ Cận, mẹ Cận lập tức nhảy dựng lên, trừng mắt nhìn bố Cận: "Cái cách này ông đừng có mà mơ tưởng, thế thì khác gì bạo hành gia đình." Bố Cận gật gật đầu, trên mặt lộ ra nụ cười ôn hòa.

Cách này của con gái nghe thì cũng được đấy, nhưng ông làm không nổi.

Đây không phải phong cách của ông. "Lão Quan, mẹ đừng uy hiếp con, hiện tại con về rồi, con chống lưng cho bố.

Mẹ nếu cảm thấy là bạo hành gia đình, mẹ báo cảnh sát bắt cả con gái mẹ đi cùng luôn cũng được, bố mẹ con đều sắp ly hôn rồi, con còn gì phải sợ nữa, con cái gì cũng không sợ." Mẹ Cận bất lực cực điểm: "Ngôn Ngôn." Cận Ngôn ra hiệu tay với mẹ, tiếp tục nhìn về phía bố Cận: "Dừng, Lão Cận, tiếp tục nói vấn đề trên người bố, thật sự là đau não, vấn đề cả một đống." "Bố sống hơn nửa đời người rồi, con cũng không muốn nói với bố những điều này, nhưng hôm nay con thực sự là nhẫn không nổi với hai người.

Sau khi xảy ra chuyện như vậy, việc bố cần làm không phải là trốn trong phòng hút thuốc, không ăn không uống, mà là dũng cảm đối mặt.

Dù sao cũng là người hơn năm mươi tuổi rồi, bố còn sợ cái gì?"

"Sợ cái mũ ô sa của bố không giữ được, hay sợ bị lời đồn đại làm tổn thương?

Bố trốn tránh người khác thì không nói làm gì, con mà là bố, con sẽ dũng cảm bước ra ngoài, chặn họng những lời nói lung tung rác rưởi của người khác, con ngẩng cao đầu ưỡn ngực đi ra ngoài, cây ngay không sợ chết đứng." "Tích cực phối hợp với các đồng chí ở bộ phận liên quan, khai báo rõ ràng từng chi tiết, để họ sớm điều tra rõ sự việc." "Còn hai người thì sao, hai người cái gì cũng không làm, hai người chỉ nghĩ đến việc ly hôn, chỉ biết gọi cho con một cuộc điện thoại thông báo rằng hai người sắp ly hôn.

Hai người có biết con nhận được điện thoại có cảm giác như thế nào không?

Hai người có từng cân nhắc đến tâm trạng của con không?" "May mà con không lái xe, mà là ngồi xe về, nếu không hai người có biết nguy hiểm thế nào không?" "Đều là người sống hơn nửa đời người rồi, làm việc có thể trưởng thành chín chắn hơn một chút được không?" "Cho dù cảm thấy nơi này không ở nổi nữa, chúng ta đổi một nơi khác sinh sống là được, hai người đều không phải người tham luyến quyền thế, chúng ta cũng không thiếu chút sinh hoạt phí này, chẳng lẽ không thể sống yên ổn được sao, cứ phải đi đến bước ly hôn này." "Con vừa nghĩ đến việc con sắp trở thành trẻ mồ côi, tim con lại khó chịu, hu hu hu." Cận Ngôn ôm mặt khóc òa lên, nước mắt theo kẽ tay chảy ra, còn kèm theo giọng nói khản đặc.

Việc này dọa bố Cận và mẹ Cận sợ chết khiếp, một người vỗ lưng cho cô, một người vội vàng đi rót nước. "Ngôn Ngôn, đừng khóc nữa, khóc nữa là hỏng giọng đấy, uống chút nước cho nhuận họng trước đã." "Không uống, không muốn uống, đằng nào sau này con cũng là đứa trẻ không cha không mẹ, giọng có tốt thì có tác dụng gì." Cận Ngôn vẫn không ngừng khóc.

Bố Cận cuống quýt: "Đều tại bà, tại sao lại nói với con những điều này, chuyện người lớn chúng ta tự giải quyết là được rồi." "Cái này có thể trách tôi sao?

Ai bảo ông gây ra chuyện như thế." "Tôi là bị oan, tôi chưa từng làm bất cứ chuyện gì có lỗi với gia đình, bà đừng vu oan cho tôi." "Tôi vu oan cho ông?

Bây giờ người bên ngoài đều nói như vậy." "Bà thật không thể nói lý lẽ." "Cãi nhau đi, cãi tiếp đi, hóa ra những lời con vừa nói đều là công cốc, hai người một câu cũng không nghe lọt tai.

Rốt cuộc hai người muốn con phải làm sao?

Hai người nói đi, con làm, hai người bảo gì con làm nấy?" Bố Cận và mẹ Cận nhìn nhau, hoàn toàn không biết nói gì.

Cận Ngôn không nhịn được ho kịch liệt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, giống như có thể tắt thở bất cứ lúc nào. "Bảo bối, con đừng gấp, đừng dọa bố mẹ." "Hai người đều sắp ly hôn rồi...

đi ra, hai người đừng quản con, cứ để con một mình tự sinh tự diệt là được, đằng nào sau này hai người có gia đình riêng rồi, cũng chẳng ai quan tâm con nữa." "Hai người bây giờ cứ để con tập quen dần đi là vừa, sau này con sống một mình, con tuyệt đối sẽ không trở thành gánh nặng của hai người." "Hai người cũng đừng quản con nữa, bố và mẹ con đều muốn, thiếu một người con cũng không cần." "Dù sao con cũng đã để lời ở đây rồi, tin hay không tùy hai người." Cận Ngôn dù sao cũng nhận định được cha mẹ cưng chiều mình, đương nhiên phải làm càn mà lợi dụng.

Lúc đầu khóc có phần diễn kịch trong đó, nhưng khóc mãi khóc mãi lại thấy tủi thân thật, cảm thấy tủi thân thay cho bố mình.

Chuyện lần này, kỳ thực thật sự rất lớn, nhất định sẽ tạo thành ảnh hưởng cực kỳ tồi tệ đối với bố. "Ngôn Ngôn, đừng nói linh tinh, mẹ và bố con đều lớn tuổi rồi, cho dù ly hôn cũng không thể nào lập gia đình mới, con mãi mãi là bảo bối nhỏ của hai người, là duy nhất." Mẹ Cận an ủi. "Vậy còn ly hôn làm cái gì?

Một chút ý nghĩa cũng không có." Mẹ Cận thực sự không nhìn nổi bộ dạng này của con gái, khẽ quát: "Không ly nữa, hôn nhân này không ly nữa." Đều đã có tuổi rồi, quả thực không nên giày vò nữa.

Bà cũng không ngờ, ly hôn lại gây tổn thương lớn như vậy cho con gái.

Cận Ngôn nghe thấy mẹ nói gì rồi, nhưng cô thật sự không phải diễn viên, nước mắt là thứ có thể tùy ý đạp phanh sao.

Lúc nãy cũng là chân tình bộc lộ.

Cô vẫn còn thút thít, chỉ là tiếng khóc nhỏ đi một chút.

Mẹ Cận lườm bố Cận một cái cháy mắt, ý tứ rất rõ ràng, bảo ông lên tiếng.

Vợ chồng mấy chục năm, chút ăn ý này tự nhiên là có, bố Cận lập tức vỗ ngực đảm bảo: "Mẹ con nói đúng, cuộc hôn nhân này chúng ta không ly nữa, nhắc cũng không nhắc tới nữa, sau này trong nhà không được phép nhắc đến mấy từ này, ai nhắc bố sẽ gấp với người đó." Cận Ngôn đâu muốn dễ dàng bị cha mẹ thuyết phục, cô đỏ hoe mắt nói tiếp: "Hai người đừng có lừa con, con cũng đâu phải đứa trẻ lên ba, con biết hai người quyết tâm lớn lắm, đều là 'lão du điều' cáo già rồi, chắc chắn là đang lừa phỉnh con." "Không lừa con, bố thề, tuyệt đối sẽ không lừa con, những lời này đều là lời thật lòng." "Mẹ, mẹ nói xem." "Bố con nói đúng, chúng ta thật sự không ly hôn nữa." Mẹ Cận cũng cực kỳ phối hợp nói.

Trong đôi mắt hạnh xinh đẹp của Cận Ngôn rốt cuộc cũng hiện lên một tia cười khó phát hiện. "Bảo bối, hít sâu, hít sâu, từ từ bình tĩnh lại." Cận Ngôn nghe lời mẹ, hít sâu từ từ bình ổn tâm trạng.

Chương 1255

Thấy cô bình tĩnh lại, bố Cận vội vàng đưa nước tới, Cận Ngôn vội vàng ôm lấy cốc nước uống ừng ực, một hơi uống hết cả cốc nước lớn.

Lúc này mới phát hiện cổ họng khó chịu vô cùng, hình như thật sự bị rách ra rồi, có chút đau. "Ngôn Ngôn, còn muốn uống nước không?" "Còn muốn một cốc nữa." Giọng Cận Ngôn khàn đặc lợi hại, cô vô tình liếc nhìn đồng hồ treo trên tường, hóa ra cô đã nói suốt một tiếng đồng hồ, thảo nào lại khó chịu như vậy.

Cận Ngôn lại uống thêm một cốc nước lớn, lúc này mới cảm thấy cổ họng khô khốc miễn cưỡng dễ chịu hơn vài phần.

Tuy nhiên, cha mẹ đã đồng ý không ly hôn nữa, cô tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, trực tiếp xông vào phòng ngủ chính.

Bố Cận và mẹ Cận vẻ mặt ngơ ngác, một lát sau, chỉ thấy con gái lục tung tìm hết chứng minh thư, sổ hộ khẩu của bọn họ ra. "Để tránh cho hai người lật lọng, hiện tại những giấy tờ này tạm thời do con bảo quản." Hai người lập tức dở khóc dở cười: "Bố mẹ không lừa con, nói đều là lời thật lòng, con cho bố mẹ chút lòng tin được không?" "Phòng ngừa vạn nhất, người lớn các bố mẹ thích lừa trẻ con nhất, từ nhỏ đến lớn con bị hai người lừa còn ít sao?" Cận Ngôn ôm chặt những thứ vừa tìm được vào lòng, dường như sợ họ qua cướp lại. "Ngoan nào, không lừa con nữa đâu." Cận Ngôn đem đồ về phòng mình cất kỹ, sau đó đi ra, vẫn ngồi vào giữa bố mẹ, kéo tay họ, bắt họ nắm lấy nhau.

Hai người vốn định rụt về, cô lại trừng mắt lườm từng người một cái, hai người lúc này mới an phận.

Cận Ngôn vỗ vỗ bàn tay đang giao nhau của họ: "Được rồi, có chuyện gì thì nắm tay nhau nói cho rõ ràng, đều là người một nhà, bất kể gặp phải khó khăn lớn thế nào, chúng ta cùng nhau đối mặt, cả nhà êm ấm bên nhau, không có chuyện gì là không giải quyết được." Hai vợ chồng nhìn nhau, bên môi đều lộ ra nụ cười.

Cận Ngôn biết tính nết của cha mẹ, đều là những người hay làm mình làm mẩy, rất nhiều lời trước mặt cô chưa chắc đã nói ra được.

Những lúc thế này, cô cũng sẽ không ở đây làm bóng đèn.

Cô đứng dậy, vỗ vỗ bờ vai đau nhức của mình: "Được rồi, hai người ở đây từ từ nói chuyện, con đi ngủ trưa đây, hôm nay vì chuyện của hai người mà làm con mệt chết đi được." Bố Cận phất phất tay: "Đi đi, nghỉ ngơi cho khỏe, buổi tối bố làm món con thích ăn nhất." Cận Ngôn nhắc đi nhắc lại: "Không được phép cãi nhau nữa đấy, nếu không con tiếp tục khóc cho hai người xem." "Được rồi, con bé thối, mau vào trong nghỉ ngơi đi, còn uy hiếp bố mẹ nữa à?

Rốt cuộc có cần cái cổ họng của con nữa hay không?" Mẹ Cận thúc giục.

Cận Ngôn lúc này mới đóng cửa phòng mình lại.

Trong phòng khách.

Nhất thời có vài phần trầm mặc, mẹ Cận muốn rút tay về, bố Cận kịp thời giữ chặt lấy. "Đừng phụ tâm ý của con." Mẹ Cận cũng biết, con gái diễn một màn như vậy, kỳ thực chính là không muốn cái nhà này cứ thế mà tan, bà thực ra cũng không muốn. "Con bé thối này, càng ngày càng lợi hại, đạo lý lớn nói hết đống này đến đống khác, làm cho hai chúng ta căn bản không nói lại được câu nào." Bố Cận tuy khẩu khí không tốt, nhưng vẻ mặt đầy an ủi. "Cái này còn không phải tại chúng ta, chỉ mải mê công việc, từ nhỏ thời gian bên con không nhiều, nó từ nhỏ đã lớn lên ở khu tập thể, nhất định là bị mấy bà bác ở tổ dân phố lây rồi." "Haizz, chớp mắt một cái con cái đã lớn thế này rồi." "Đúng vậy, nhớ năm đó bà là sản phụ cao tuổi, để sinh nó quả thực đã chịu không ít khổ sở." "Coi như ông còn nhớ, để sinh con cho ông tôi suýt chút nữa thì liều cả cái mạng này rồi." Bố Cận vỗ vỗ tay bà, mở miệng giải thích: "Bà xã, chuyện này xác thực là lỗi của tôi, tôi kiểm điểm trước, tôi quá chủ quan, không ngờ lại để người ta dùi vào chỗ hổng như vậy.

Tôi không biết có phải có người đang hãm hại tôi không, đến nay tôi vẫn chưa có manh mối gì, nhưng tôi có thể nói rõ ràng với bà là, tôi thật sự không có tìm phụ nữ bên ngoài." "Vậy chuyện ông xảy ra chuyện tối hôm trước một đêm không về lại là thế nào?" "Tôi không phải đã gọi điện thoại cho bà rồi sao?

Tối hôm đó tôi thật sự ở văn phòng làm gấp cho xong đống dược liệu, điểm này các đồng chí trong văn phòng có thể làm chứng cho tôi, tôi không cần thiết phải nói loại lời nói dối sơ đẳng này.

Tôi tin rằng, sau này các đồng chí bên Ủy ban Kiểm tra Kỷ luật khẳng định cũng sẽ cho tôi một câu trả lời thỏa đáng." "Vậy thì lạ thật, mấy thứ đó còn có thể vô duyên vô cớ chạy lên người ông được sao, tôi không tin." Mẹ Cận vẫn sa sầm mặt, nhưng hiển nhiên lời của chồng đã lọt tai rồi.

Mẹ Cận cũng không phải không nghĩ tới, nhưng chính là chỗ này mãi vẫn chưa nghĩ thông.

Họ cùng làm việc trong một hệ thống, bà đã chứng kiến không ít cán bộ hủ bại, rất khó không để bà liên tưởng. "Mấy năm nay tôi là người như thế nào bà còn không rõ sao?

Tôi là loại người biến thái đó à?

Ở bên ngoài tìm phụ nữ, còn có thể nhét mấy thứ đó trong người mình, não tôi không phải loại hư hỏng như vậy, nhưng phàm là người có chút não, cũng sẽ không làm ra chuyện ngu muội dường này." "Hơn nữa một ngày trước khi sự việc phát sinh, lịch trình của tôi sắp xếp kín mít, bên cạnh cũng có thư ký luôn đi theo, tôi căn bản không có thời gian gây án." "Tôi nhớ hình như ông đã thay một bộ quần áo." "Đúng, tôi thường xuyên phải tăng ca, cho nên trong văn phòng tôi có để một bộ quần áo dự phòng." Được mẹ Cận nhắc nhở, bố Cận ngược lại có chút manh mối: "Chẳng lẽ là có người nhét vào trong đó?" "Nếu ông thật sự không nói dối, thì cũng chỉ có khả năng này thôi, căn bản không ai lại gần ông, nếu ông mặc quần áo trên người mới bị người ta nhét vào, ông không thể nào một chút cũng không phát giác ra được." "Bà xã, tôi thật sự không nói dối, tôi từng này tuổi rồi, tôi rất quý trọng thể diện của mình." Mẹ Cận trầm mặc, tin lời chồng, sắp xếp lại suy nghĩ một chút, bà hỏi: "Bộ quần áo đó của ông hình như để ở văn phòng một thời gian rồi?" "Ừ, để khoảng hai ba tuần rồi." "Vậy thì rắc rối rồi, thời gian quá dài, căn bản rất khó tra xét, ông nhớ lại thật kỹ xem, có những ai đã vào văn phòng của ông." "Cái này thì nhiều lắm, bình thường người báo cáo công việc khá nhiều, có điều bọn họ chắc chắn không có cơ hội gây án, bởi vì lúc đó tôi chắc chắn đang ở văn phòng." "Còn nữa, ngày thường có người luân phiên phụ trách dọn dẹp vệ sinh văn phòng cho tôi, cứ cách ba ngày, cũng có người của công ty cây xanh phụ trách tới chăm sóc hoa cỏ trong văn phòng, bón phân tưới nước." "Vẫn chưa hết, bình thường nếu tôi rời khỏi văn phòng trong thời gian ngắn, ví dụ như lúc đi vệ sinh, cửa cũng sẽ không khóa." "Những lúc như vậy, tôi vẫn sẽ rời đi khoảng hai ba phút, tính như thế, người có cơ hội ra tay thật sự rất nhiều." "Giá mà trong văn phòng ông có camera giám sát thì tốt rồi, mọi chuyện đều có thể rõ ràng ngay." "Sao có thể chứ, thế thì xâm phạm quyền riêng tư của tôi rồi.

Có điều bà ngược lại nhắc nhở tôi, hành lang có camera giám sát." "Lượng người đi lại ở hành lang lớn như vậy, văn phòng của ông lại không phải ở ngay cầu thang, làm sao quay được những kẻ không phận sự đi vào văn phòng ông chứ." Mẹ Cận đau đầu day day mi tâm. "Đúng là như vậy, nhưng dù sao cũng là một manh mối.

Được rồi, tôi sẽ gọi điện thoại cho bên Ủy ban Kiểm tra, nói hết những suy nghĩ mấy ngày nay cho họ, tránh để họ điều tra sai hướng, mãi không tìm ra chân tướng." Nếu cứ chăm chăm điều tra về tác phong sinh hoạt của ông, chỉ tổ chệch khỏi hướng đi đúng đắn. "Chân tướng sự việc sớm muộn gì cũng sẽ phơi bày, lão Cận, tôi chỉ tin ông lần này thôi đấy, nếu tôi phát hiện ông lừa tôi, thì sẽ thật sự không dễ chịu thế này đâu.

Bất kể Ngôn Ngôn có khóc lóc ăn vạ thế nào, cuộc hôn nhân của chúng ta coi như chấm hết." Bố Cận vỗ vỗ vai mẹ Cận, nhìn vào mắt bà, cực kỳ nghiêm túc nói: "Tuyệt đối không lừa bà, cuộc hôn nhân này chúng ta không ly được đâu." Mẹ Cận gật đầu, trên mặt cuối cùng cũng lộ ra nụ cười nhẹ nhõm.

Cận Ngôn dựa lưng vào cửa, phòng ngủ của cô sát vách phòng khách, lời nói của cha mẹ không sót một chữ truyền vào tai cô, cô cũng coi như đã rõ toàn bộ quá trình sự việc.

Thở phào nhẹ nhõm, cô cuối cùng cũng nằm vật xuống giường, coi như đã khiến hai vị lão phật gia trong nhà yên ổn rồi.

Cô cầm điện thoại gọi cho Lục Tử Mặc, đầu dây bên kia Lục Tử Mặc rất nhanh đã bắt máy. "Thế nào rồi?" Trong điện thoại truyền đến giọng nói quan tâm của Lục Tử Mặc, Cận Ngôn cười. "Cuối cùng cũng dọa được hai người đòi ly hôn kia rồi, coi như giải quyết xong nỗi lo trong nhà đi." Lục Tử Mặc đặt công việc trong tay xuống, nhíu mày: "Giọng em sao thế?

Sao khàn như vậy?" Người này đúng là nhạy cảm thật, hình như cái gì cũng không qua mắt được anh ấy. "Khàn lắm à?" "Khàn, khàn không ra tiếng nữa rồi." "Vừa nãy diễn một vở kịch lớn trước mặt bố mẹ em, giảng đạo lý lớn, cộng thêm vừa dỗ vừa khóc, hơn một tiếng đồng hồ, giữ được thế này đã là tốt lắm rồi." Cận Ngôn cười nói.

Lục Tử Mặc càng lo lắng hơn, chuyện gì mà cần phải như vậy: "Ngôn Ngôn, nhà em rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Có thể nói cho anh biết không?

Hoặc có lẽ anh có thể giúp em giải quyết." Cận Ngôn cũng không giấu giếm gì, bọn họ đã quyết định ở bên nhau, thì tình hình gia đình cô sớm muộn gì cũng phải nói cho anh biết.

Cô đối với anh chẳng có gì phải giấu.

Cận Ngôn kể chi tiết tình hình gia đình mình một lượt, cũng nói rõ vấn đề hiện tại đang phải đối mặt.

Lục Tử Mặc nghe xong thì trầm mặc, dừng một chút mới hỏi: "Cận Ngôn, em vẫn còn giả nghèo trước mặt anh à?" Cha mẹ đều là công chức có chức vụ, thu nhập chắc chắn không tệ.

Chương 1256

Anh vẫn luôn tưởng điều kiện gia đình cô không tốt, nào ngờ thực ra người ta còn là một "quan nhị đại".

Thảo nào lúc trước chịu ấm ức liền gọi điện thoại tố cáo thẳng đến công ty, xử lý vấn đề rất có bài bản, hóa ra cha mẹ cô đều là người trong biên chế, điều này tất nhiên ảnh hưởng đến cách xử sự của cô. "Em đương nhiên nghèo a, em vốn dĩ đã nghèo, anh đây là định kiến thế tục rồi, bố mẹ em đều là cán bộ rất liêm khiết, chi tiêu trong nhà rất lớn, nhà em làm gì có tiền, anh phải hiểu rõ, chỗ này của em là huyện nhỏ 'chó ăn đá gà ăn sỏi', không so được với thành phố A quốc tế hóa đâu." "Được được được, hai bác đều rất liêm khiết." "Vốn dĩ là như vậy mà." "Ừ, anh tin.

Có điều em cũng giỏi thật đấy, cứ như vậy dăm ba câu đã giải quyết xong chuyện của bố mẹ rồi." Lục Tử Mặc buồn cười nói. "Tình cảm bao nhiêu năm bày ra đó, còn có thể thế nào được, có điều cũng là do bổn cô nương có bản lĩnh, chuyện này nếu đổi thành là anh, anh chưa chắc đã xử lý đẹp được như em đâu." "Bố mẹ anh sẽ không như vậy." "Được rồi được rồi, biết bố mẹ anh tình cảm tốt rồi.

Có điều chuyện lần này đả kích bố em cũng khá lớn, em cũng không biết nếu ông không còn công việc nữa, những ngày tháng sau này sống thế nào, vừa nãy còn nói với em, ông còn rất nhiều công việc chưa bàn giao." Trong lòng Cận Ngôn tràn đầy lo âu, không thể không nghĩ đến tình huống xấu nhất. "Ngôn Ngôn, hay là anh qua đó nhé, em gửi địa chỉ nhà em cho anh, anh qua xem thử, chuyện này của bác trai rất không đơn giản." "Anh qua đây cũng vô dụng thôi, nơi này không phải thành phố A, anh cũng không giúp được gì." "Có lẽ anh không giúp được gì, nhưng anh có thể ở bên cạnh em, Ngôn Ngôn, anh rất lo cho em." Hốc mắt Cận Ngôn bỗng chốc đỏ hoe: "Lục Tử Mặc, anh đáng ghét, đừng nói những lời như vậy nữa." "Khóc rồi?" "Ai bảo anh cứ sến súa như vậy, em ở cùng bố mẹ em, em rất ổn." "Được được được, anh không đến nữa, em đừng khóc, xem dọa em kìa." "Thực ra em là cảm động đến phát khóc." "Ha ha." Trong điện thoại truyền đến giọng cười trầm thấp êm tai của Lục Tử Mặc, khuôn mặt nhỏ của Cận Ngôn đỏ bừng.

Lục Tử Mặc thực ra không yên tâm, ông ngoại của anh trước đây cũng làm chính trị, từ nhỏ anh cũng đã nghe nói rất nhiều chuyện như thế này.

Người dân phản cảm nhất chính là những cán bộ phẩm hạnh bại hoại, đối với những việc làm của họ cũng khắt khe vô cùng, rất nhiều lúc đặt lên người khác chỉ là một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.

Nhưng đặt lên người cán bộ công chức, thì đó hoàn toàn là chuyện khác.

Chuyện này thực sự không thể coi thường, nếu có người cố ý kích động, thì sự việc sẽ trở nên nghiêm trọng. "Ngôn Ngôn, ở nhà ngoan nhé, không có việc gì đừng tùy tiện ra ngoài, cần mua đồ gì thì bảo người ta giao trực tiếp đến nhà." "Tại sao?" "Vì sự an toàn của em." "Không được, bố em không tiện ra mặt, mẹ em cũng giữ sĩ diện, em từ nhỏ học nội trú, trừ hàng xóm láng giềng ra, thực ra người biết em cũng không nhiều, bọn họ cũng không biết em đã về, em ngủ trưa dậy còn định ra ngoài đi chợ, nấu một bữa ngon cho hai ông bà già nhà em đây." Cận Ngôn không có những lo lắng như Lục Tử Mặc, cũng không nghĩ nhiều đến thế.

Cô chỉ lo lắng cho sức khỏe của cha mẹ, làm sao có thể chịu đói được.

Lục Tử Mặc có chút gấp gáp: "Ngôn Ngôn, nghe lời anh." "Lục

Tử Mặc, anh thật sự nghĩ nhiều quá rồi, chỗ em chỉ là cái huyện nhỏ bằng bàn tay, không có sáo lộ thâm sâu như thành phố lớn đâu." Lục Tử Mặc thở dài, Cận Ngôn cười, cảm giác chỉ cần nói chuyện với anh, cô cũng có thể thấy thư giãn. "Đừng thở dài nữa, anh cứ như vậy, cái biệt danh 'ông cụ non' của anh e là cả đời cũng không thoát được đâu." "Ngôn Ngôn, anh đang nói chuyện nghiêm túc với em, em đừng có đánh trống lảng." "Em không có đánh trống lảng nha, em quả thực đang nói chính sự, rất nhiều chuyện chúng ta sớm muộn gì cũng phải đối mặt, trốn tránh không giải quyết được vấn đề, em sẽ tự bảo vệ mình thật tốt." Cái con bé này, bề ngoài thì xuề xòa, nhưng tính tình lại bướng bỉnh vô cùng, nói thế nào cũng không nghe.

Hy vọng là anh đã nghĩ sự việc quá phức tạp, "Được rồi, bất kể thế nào, bản thân em cũng phải chú ý an toàn." "Em biết rồi, em buồn ngủ quá, nhưng lại không ngủ được, Lục Tử Mặc, anh hiện tại đang ở đâu?" "Anh đang ở bên nhà bố mẹ anh, buổi trưa có việc nên về đây." Mắt Cận Ngôn sáng lên, chu môi nói: "Em bây giờ rất muốn ngủ nhưng lại không ngủ được, anh có thể dỗ em không?" Vốn tưởng Lục Tử Mặc sẽ không đồng ý, nào ngờ anh nói: "Em đợi một chút, anh đi lấy đàn violin." Một lát sau, trong điện thoại vang lên tiếng đàn violin trầm lắng, mỗi nốt nhạc đều khàn khàn như vậy, mang theo sức mạnh vỗ về lòng người.

Trong đầu Cận Ngôn đột nhiên hiện lên một bức tranh, bên bệ cửa sổ, anh hơi xắn tay áo sơ mi trắng, nửa khép mắt, say sưa diễn tấu.

Cái này còn hiệu nghiệm hơn bất cứ thứ gì, Cận Ngôn nhếch khóe môi, mí mắt dần nặng trĩu, bất tri bất giác chìm vào mộng đẹp.

Một giấc ngủ dậy, điện thoại đã ngắt kết nối, đại khái là Lục Tử Mặc biết cô đã ngủ say, chủ động cúp máy.

Cận Ngôn mở cửa sổ, nhìn thời gian, thế mà đã bốn giờ chiều rồi, cô ngủ một mạch suốt hai tiếng đồng hồ.

Lúc đi ra, cô phát hiện mẹ cũng vừa từ trong phòng đi ra.

Cô thân thiết bước tới, khoác tay bà: "Mẹ, mẹ ngủ được không?" "Bảo bối nhỏ của mẹ đã về rồi, mẹ đương nhiên ngủ được rồi." "Thế mới đúng chứ, ngày tháng vẫn phải trôi qua, tại sao phải tự mình giày vò mình, vui vui vẻ vẻ mà sống chẳng phải tốt hơn sao." Nhớ lại chuyện lúc nãy, mẹ Cận vẫn cảm thấy không thể tin nổi, con gái càng ngày càng khéo mồm khéo miệng, nói cho những người lăn lộn chốn quan trường bao lâu nay như ông bà hoàn toàn không có chỗ để phản bác. "Con bé thối, vừa nãy con hiến kế cho bố con kiểu gì thế hả, con nói muốn trói mẹ vào đầu giường, còn muốn nhét giẻ rách vào miệng mẹ nữa." "Con có còn là con gái ruột của mẹ không?

Mẹ uổng công thương con một đời, đến cuối cùng con lại liên hợp với người khác để bắt nạt mẹ như vậy." Mẹ Cận lên tiếng tố cáo.

Cận Ngôn chột dạ bĩu môi: "Loại lời nói đại nghịch bất đạo này là do con nói sao?

Sao con một chút ấn tượng cũng không có nhỉ, mẹ đừng vu oan bôi nhọ con, con không thừa nhận đâu." "Con bé thối, con lại giả hồ đồ với mẹ, lời này chẳng lẽ là do mẹ bịa ra chắc." Cận Ngôn dang tay, đánh chết không thừa nhận: "Ai biết được chứ, lão mẹ nhà mình bản lĩnh lớn lắm, đều dám ly hôn ra ngoài tìm trai bao (tiểu bạch kiểm) rồi cơ mà." Mẹ Cận bật cười lắc đầu: "Cái con khỉ này, lại giở trò ăn vạ với mẹ." "Nghe không hiểu mẹ đang nói gì." Mẹ Cận lườm Cận Ngôn một cái: "Vừa nãy con cứ ở trong phòng rì rầm to nhỏ, đang gọi điện thoại cho ai thế?" Cơ thể Cận Ngôn theo bản năng cứng đờ, cười hì hì: "Mẹ, mẹ chắc chắn nghe nhầm rồi, con vừa về phòng là đi ngủ luôn, làm gì có gọi điện thoại cho ai." "Mẹ con còn chưa đến mức tai nghễnh ngãng đâu, mẹ nghe rõ mồn một, hình như còn có tiếng đàn piano nữa." "Mẹ, đó không phải piano, đó là violin, con không ngủ được, lên mạng tìm nhạc thôi miên đấy." Mẹ Cận vẫn có vài phần không tin: "Thật sự không có bạn trai?" "Không có." Cận Ngôn không thừa nhận. "Con tuy tuổi còn nhỏ, nhưng đã tốt nghiệp đại học rồi, cũng bắt đầu đi làm rồi, có bạn trai cũng không phải chuyện gì ghê gớm, mẹ và bố con sẽ không quản thúc con như hồi bé nữa." "Bố mẹ hận không thể để con mau chóng gả đi, kết hôn sinh con, sinh cho bố mẹ đứa cháu ngoại bế bồng, bố con sau này..." Mẹ Cận không nói tiếp nữa.

Cận Ngôn đầy đầu vạch đen, cô biết mẹ có ý gì, nhưng cô và Lục Tử Mặc mới vừa yêu nhau, bàn chuyện cưới xin còn sớm, chuyện sinh con lại càng không dám nghĩ tới. "Mẹ, mẹ đừng dọa con, bản thân con vẫn còn là một đứa trẻ con đây này.

Lão bố chẳng phải thích nuôi hoa trồng cỏ sao?

Sau này cứ ở trong sân trồng hoa uống trà, tiêu sái biết bao, hai người cũng nên ra ngoài du lịch rồi, đều đã vất vả hơn nửa đời người, vài năm nữa lại bỏ lỡ quá nhiều thứ." "Cũng đúng, bây giờ còn có chính sách nghỉ hưu sớm, nếu bố con vì chuyện lần này mà lui về, thì mẹ cũng theo ông ấy nghỉ hưu luôn, sau này chúng ta sẽ đi du lịch khắp nơi." "Nên như vậy, hai người cũng nên nhường chỗ lại cho cán bộ trẻ.

Con thường thấy mấy cái tour du lịch cho người cao tuổi ấy, giờ con kiếm được tiền rồi, sau này phí du lịch của hai người con bao trọn." "Lại chém gió rồi phải không, con kiếm được mấy đồng, con không ngửa tay xin bố mẹ đã là tốt lắm rồi." "Có còn là mẹ ruột của con không thế?

Không thể cho con chút lòng tin à?" Cận Ngôn nũng nịu ôm cổ mẹ Cận.

Hai mẹ con trông rất giống nhau, giống hệt như một cặp chị em. "Lão bố đâu rồi ạ?" "Ở trong thư phòng, chắc là đang viết giải trình tình hình, một lát nữa các đồng chí bên Ủy ban Kiểm tra sẽ đến nhà một chuyến." "Vâng, như vậy là đúng rồi, làm người không thẹn với lòng là được." "Hôm nay đúng là làm mẹ sợ chết khiếp, lúc mẹ về, hai bố con thì một người trốn trong phòng hút thuốc, một người thì nằm trên giường dở sống dở chết." "Mẹ mà bị dọa sợ cái gì, con thấy mẹ lắm mưu nhiều kế, còn giỏi hơn con và bố nhiều." "Hai bố con đã như vậy rồi, mẹ cũng không thể gục ngã được, trong nhà cũng phải có người chống đỡ cục diện chứ." Mẹ Cận nhéo má con gái: "Ngôn Ngôn đúng là thành thiếu nữ rồi, lợi hại thật đấy." "Đó đều là nhờ bố mẹ giáo dục tốt, là công lao của Bộ trưởng Cận và Cục trưởng Quan." "Vẫn cứ khua môi múa mép như ngày nào." "Mẹ, mẹ ở nhà nghỉ ngơi đi, con ra ngoài mua ít thức ăn, tối nay con xuống bếp làm món ngon cho bố mẹ." "Mẹ đi cùng con." "Mẹ, mẹ..." Mẹ Cận nở một nụ cười để con gái yên tâm: "Con nói đúng, chuyện đã xảy ra thì phải đối mặt, mẹ và bố con không thể co rụt ở nhà cả đời được, cuộc sống vẫn phải tiếp diễn." Cận Ngôn ôm chầm lấy mẹ: "Được, con gái sẽ đi cùng mẹ." Mẹ Cận thay một bộ quần áo, cùng con gái bước ra khỏi nhà.

Bên ngoài không có mấy người, nhưng vẫn có không ít kẻ chỉ chỉ trỏ trỏ.

Sắc mặt mẹ Cận không được tốt lắm, nhưng Cận Ngôn vẫn luôn khoác chặt tay bà: "Mẹ, không sao đâu, cứ mỉm cười đối mặt, người làm sai đâu phải chúng ta, chúng ta không đáng phải chịu đựng những điều này, chân tướng sớm muộn gì cũng sẽ sáng tỏ." "Ừ, con gái nói đúng." Hai mẹ con cùng vào siêu thị, lúc này mẹ Cận mới thở phào nhẹ nhõm một hơi dài.

Cận Ngôn âm thầm giơ ngón tay cái về phía bà: "Mẹ, mẹ giỏi lắm.” “Con bé ngốc này.” Hai mẹ con cùng chọn rất nhiều thức ăn, lại lựa không ít trái cây tươi, thu hoạch đầy ắp mang về. *** Cùng lúc đó, tại một bốt điện thoại công cộng không tên, có một người phụ nữ bắt máy, trong điện thoại truyền đến tiếng chửi rủa.

“Tôi đưa cho cô bao nhiêu tiền, kết quả cô lại làm mọi chuyện thành ra thế này, cô có xứng với số tiền tôi đưa không?” “Tôi đã làm theo chỉ thị của cô rồi, tốt nhất cô mau chóng chuyển nốt số dư còn lại cho tôi, nếu không sớm muộn gì tôi cũng khai cô ra.” Người phụ nữ trong điện thoại bật ra tiếng cười quỷ dị, dường như chẳng hề bận tâm đến lời đe dọa này: “Làm việc thành ra thế này mà cũng đòi thù lao sao, không có chuyện đó đâu.” “Cô lật lọng!” Người phụ nữ tức giận nói.

“Tôi còn một chỉ thị cuối cùng, nếu cô hoàn thành, tiền nhất định sẽ chuyển vào tài khoản của cô đúng hạn.” Người phụ nữ nghiến răng: “Cô còn muốn thế nào nữa?” “Làm ầm lên, chuyện càng ầm ĩ càng tốt, tốt nhất là đến cửa nhà bọn họ chặn đường.

Mấy tình tiết ném trứng thối trên tivi không cần tôi phải dạy cô đâu nhỉ.

Còn nữa, tiếp tục kích động trên mạng, lôi cả vợ con ông ta ra, dùng sức mạnh dư luận ép bọn họ đến mức không dám ra đường, biến thành chuột chạy qua đường ai cũng đòi đánh.” “Như vậy có phải quá đáng lắm không?” Trên mặt người phụ nữ hiện lên vài phần do dự.

“Tôi bỏ tiền thuê cô làm việc, không phải để cô bình phẩm về quyết sách của tôi.

Làm xong thì nhận tiền, không làm thì giao dịch giữa chúng ta coi như chấm dứt.” Người phụ nữ chỉ đành cắn răng đồng ý: “Được, tôi biết rồi.” “Sắp xếp nhanh lên, trong hôm nay tôi muốn nhìn thấy hiệu quả.” Giọng nữ trong điện thoại ép người quá đáng.

“Gấp quá, tôi căn bản không có thời gian bố trí.” “Loại chuyện này cần gì bố trí, cô chỉ cần tùy tiện kích động một chút là được, bây giờ dư luận đáng sợ lắm.” “Tôi biết rồi.” *** Khi hai mẹ con từ siêu thị đi ra, Cận Ngôn phát hiện không ít người đang nhìn chằm chằm vào họ.

Chương 1257

Không chỉ là thì thầm to nhỏ, ánh mắt nhìn họ đã trở nên rất thiếu thiện chí.

Trong lòng Cận Ngôn vang lên hồi chuông cảnh báo: “Mẹ, con thấy bọn họ không bình thường, chúng ta đừng đi bộ nữa, con gọi xe chúng ta về thẳng nhà đi.” Mẹ Cận gật đầu: “Được.” Lúc này đang là giờ cao điểm tan tầm, xe rất khó gọi, đợi mười phút cũng chưa thấy chiếc nào.

Đúng lúc này, một người phụ nữ lao tới, đột nhiên hét vào mặt mẹ Cận: “Bà chính là Cục trưởng Quan ở Cục Dân chính đúng không?” Mẹ Cận gật đầu: “Là tôi, cô là ai?” “Quả nhiên mấy người các người không bao giờ để mắt đến những người dân thường như chúng tôi.

Cha tôi hoàn toàn không có khả năng lao động, thu nhập của tôi cũng rất thấp, tại sao bà không cho ông ấy hưởng trợ cấp xã hội?

Ông ấy chỗ nào không phù hợp điều kiện chứ?” “Cô là?” “Tôi thấy bà lòng dạ đen tối, sau lưng không biết đã vơ vét bao nhiêu tiền, đến cả tôi mà cũng không nhận ra.

Cũng phải, chuyện cỏn con này trong mắt bà đâu tính là chuyện gì, bà không nhận ra cũng là bình thường.” Mẹ Cận ngơ ngác, đối với những lời chỉ trích này lại càng tức giận không thôi: “Tôi không biết cô đang nói gì, mấy hôm nay tôi đang nghỉ phép.

Nếu cô có gì bất mãn với công việc của tôi, cô có thể phản ánh qua kênh chính quy, trong huyện có phòng tiếp dân chuyên trách, sẽ có người tiếp đãi cô.” “Bớt giả bộ đứng đắn ở đây đi, nếu tôi phản ánh mà được giải quyết thì tôi còn cần phải đến đây tìm bà sao?” “Vị đồng chí này, cô bình tĩnh lại một chút, chuyện cô nói tôi thật sự không rõ.

Thứ Hai tuần sau tôi hết phép, lúc đó tôi đợi cô ở văn phòng trong cục, cô cứ trực tiếp đến tìm tôi, tôi sẽ đưa cô đến bộ phận liên quan." "Hôm nay tôi muốn có một câu trả lời ngay, tôi không tin các người giải quyết được vấn đề, các người chỉ biết đùn đẩy cho nhau thôi.

Bây giờ bà phải cho tôi một lời giải thích, tiền trợ cấp của bố tôi rốt cuộc bà có duyệt hay không?" Người phụ nữ căn bản không nghe lọt tai lời khuyên giải, bắt đầu hồ đồ gây sự.

Cận Ngôn không khỏi lo lắng, nhìn qua là biết kiểu người hay đi khiếu kiện chuyên nghiệp, rất khó đối phó.

Cô định lên tiếng nhưng nhận được ám hiệu của mẹ nên đành im lặng.

Dù sao thì mẹ Cận cũng là công chức nhà nước, không thể cứ thế bỏ đi được.

"Thế này đi, tôi để lại cho cô số điện thoại của tôi, cô tự mình giám sát tôi, vừa đi làm lại tôi sẽ giúp cô theo dõi vụ việc này." "Không được, bây giờ phải giải quyết ngay.

Bà đừng tưởng tôi không biết bà cũng có chống lưng.

Mấy hôm nay cái vụ bê bối ầm ĩ trên mạng, nhân vật chính chính là chồng bà.

Chồng bà giở trò lưu manh, bà cũng chẳng đứng đắn gì, hai người đúng là làm bôi bác đội ngũ cán bộ." "Mọi người mau lại đây xem, hai vợ chồng bọn họ đều đen tối như nhau, cùng nhau cầm tiền mồ hôi nước mắt của nhân dân mà không làm việc cho dân." Xã hội bây giờ, cái gì không nhiều chứ nhiều nhất là những kẻ thích hùa theo.

Bọn họ chẳng quan tâm chân tướng sự việc thế nào, chỉ cần tìm được một cái cớ để trút bỏ sự bất bình và phẫn hận trong lòng.

Tiếng hô hoán của người phụ nữ kia đã thu hút không ít người.

“Hóa ra là bà ta à, chồng bà ta chắc chắn là quan tham, nếu không thì lấy đâu ra tiền mà đi mua dâm bên ngoài, còn lôi ra được cả bao cao su với tất lưới đen từ trong người, đúng là cười chết người ta, lần này thì ai cũng biết cả rồi.” “Quả nhiên hai vợ chồng đều là cặn bã, đều là bại hoại.” “Đúng là không phải người một nhà thì không vào cùng một cửa.” “Huyện Bạch Sa chúng ta nếu không chỉnh đốn lại cho tốt thì sẽ bị đám người này phá hoại mất.” ......

Đủ loại lời lẽ phỉ báng ập đến, Cận Ngôn thực sự không nhịn được nữa: “Mọi người bình tĩnh một chút, xin cho tôi nói đôi lời.

Tôi biết hiện tại tin tức trên mạng có hiểu lầm về bố tôi, bố tôi tuyệt đối không phải loại người như trên tin tức nói.” “Từ khi tôi có ký ức đến nay, ông ấy luôn cần cù chăm chỉ, biết bao đêm phải ngủ lại cơ quan.

Từ cấp hai tôi đã học nội trú, tiểu học tôi đã tự biết nấu cơm, những việc này đều là vì bố mẹ tôi không có thời gian chăm sóc tôi.” “Xin mọi người đừng tin những lời đồn trên mạng, đừng để những kẻ có ý đồ xấu lừa gạt.

Chân tướng rốt cuộc thế nào, các cơ quan chức năng đang tiến hành điều tra, xin mọi người hãy cho thêm chút thời gian, tin rằng sự thật nhất định sẽ được phơi bày.” Nói xong, Cận Ngôn cúi rạp người chào.

Mẹ Cận đỏ hoe mắt, chuyện của chính mình mà nay lại cần con gái đứng ra nói đỡ.

“Cô là con gái ông bà ta, đương nhiên cô phải nói đỡ cho họ rồi.

Chứng cứ rành rành ra đó, cô còn gì để nói nữa.” “Đúng đấy, cô chỉ là một cô gái nhỏ, những chuyện dơ bẩn bố mẹ cô làm sao họ kể cho cô nghe được, nói không chừng ngay cả cô cũng bị lừa ấy chứ.” “Phải đó, con ranh con, mày thì biết cái gì.” “Mọi người đừng để con ranh lừa đảo này lừa, lời nó nói chẳng có chút sức thuyết phục nào cả.” “Mắt thấy mới là thật, đừng nghe bọn họ ngụy biện.” Dư luận vốn dĩ đã bị áp chế, nay lại bị đẩy lên cao trào.

Không biết là ai động thủ trước, Cận Ngôn cảm thấy cổ đau điếng, sau đó một mùi tanh tưởi của trứng gà sống xộc lên mũi.

“Ngôn Ngôn, con không sao chứ?” Mẹ Cận thấy con gái bị ném đồ, bản năng che chắn trước mặt cô.

Trứng gà tới tấp bay tới, Cận Ngôn cảm thấy cơ thể mẹ mình có chút cứng đờ, cô dùng sức kéo mẹ ra, chắn thay cho bà.

Cô biết mẹ mình bị thoái hóa đốt sống lưng nghiêm trọng, không chịu nổi sự giày vò này.

“Ngôn Ngôn, con tránh ra, chuyện này không liên quan đến con, bọn họ muốn đánh là đánh mẹ.” Mẹ Cận cao giọng.

“Mẹ là mẹ của con, ai cũng không được đánh mẹ.

Con tin mẹ cũng giống như bố, đều trong sạch, những lời bọn họ nói đều là vu khống.

Mẹ yên tâm, con gái một chữ cũng không tin.” “Mẹ trong sạch, lời bọn họ nói đúng là không thể coi là thật, con tránh ra đi.” “Con không tránh.” Cận Ngôn cũng không biết lấy sức lực ở đâu ra, ôm chặt lấy mẹ Cận.

Nhưng hành động này ngược lại không làm mọi người nguôi giận mà càng khiến họ phẫn nộ hơn.

Không chỉ trứng gà, đủ loại lá rau và hoa quả cũng ném về phía họ.

Cận Ngôn cười khổ: “Con không ngờ có một ngày, tình tiết trong phim truyền hình lại diễn ra trên người mình, quả nhiên nghệ thuật bắt nguồn từ thực tế.” “Ngôn Ngôn, lúc này mà con còn tâm trạng nói đùa.” “Không sao đâu mẹ, chẳng đau chút nào, chỉ là mấy lá rau thôi mà.” “Cái con bé này.” Mẹ Cận vốn luôn kiên cường, thấy con gái yêu thương mình thì cảm động rơi nước mắt.

“Mẹ, đừng khóc.” Cận Ngôn giơ tay lau nước mắt cho mẹ.

Đúng lúc này, Cận Ngôn bỗng cảm thấy sau lưng có thêm một sức mạnh ấm áp, dường như còn có mùi cỏ cây thoang thoảng truyền đến.

Khóe miệng cô hơi cứng lại, đúng là trúng độc Lục Tử Mặc quá sâu rồi, lúc này mà còn nhớ đến người đó.

Chắc chắn là do anh chiều hư cô.

Hại cô mỗi lần rơi vào nguy hiểm, anh đều như thần linh xuất hiện bên cạnh, khiến cô nảy sinh sự ỷ lại.

Đây quả thực không phải là một sự khởi đầu tốt.

Rõ ràng biết anh vẫn còn ở thành phố A.

Anh không thể nào đến đây được.

Cận Ngôn quay lưng về phía Lục Tử Mặc nên tự nhiên không nhìn rõ người tới, cô vẫn luôn cho rằng đó chỉ là ảo giác của mình.

Chương 1258

Nhưng mẹ Cận thì khác, bà nhìn thấy rõ mồn một, bà thấy một chàng trai vô cùng anh tuấn, đẹp trai đang chắn trước mặt họ.

Sau một thoáng ngỡ ngàng, mẹ Cận không khỏi lên tiếng: “Cậu thanh niên, cậu tránh ra đi, chuyện này không liên quan đến cậu, cậu đừng dính vào vũng nước đục này, mau tránh ra, quần áo cậu bẩn hết rồi.” “Không sao đâu bác, không ngại ạ.” Giọng nói quen thuộc vang lên, Cận Ngôn cuối cùng cũng cảm thấy có chỗ nào không đúng, lần này cô đã xác định là giọng của Lục Tử Mặc.

Cô buột miệng hỏi: “Lục Tử Mặc, anh đến rồi à?” “Ngôn Ngôn, anh đến rồi.” Mấy chữ đơn giản khiến trái tim Cận Ngôn hoàn toàn an định lại.

“A, sao anh lại tới đây?” “Bác gái, đây là đường gì ạ?” Lục Tử Mặc không trả lời câu hỏi của Cận Ngôn mà quay sang hỏi mẹ Cận.

“Ngã tư Vĩnh An.” Cận Ngôn cả người ngẩn ra, Lục Tử Mặc vừa che chở cho họ, vừa lấy điện thoại gọi báo cảnh sát: “Alo, đây là ngã tư Vĩnh An ngay cửa siêu thị Chính Hảo, hiện tại ở đây xảy ra một vụ việc ác tính, phiền các anh cử người qua xử lý gấp, có người ác ý kích động quần chúng gây rối, còn động thủ đánh người, tình tiết rất nghiêm trọng.” Có người nghe thấy Lục Tử Mặc gọi điện thoại, trong mắt đều thoáng qua vẻ hoảng loạn.

Bọn họ đương nhiên là sợ cảnh sát.

“Cậu đừng có nói bậy, chúng tôi nói đều là sự thật, chúng tôi đâu có gây rối.” Ánh mắt sắc bén của Lục Tử Mặc quét thẳng qua, kẻ đó chỉ cảm thấy toàn thân run lên, dường như máu huyết toàn thân đều đông cứng lại, ánh mắt của người này quá đáng sợ, như thể muốn ăn tươi nuốt sống người ta vậy.

“Bất kể là sự thật hay là gì, các người đều không phải quan tòa.

Hành vi này của các người chẳng liên quan gì đến việc thực thi công lý cả, mà là kích động quần chúng, cố ý gây rối, nhục mạ công chức nhà nước.” “Điều 246 Bộ luật Hình sự nước ta có quy định rõ ràng: Người nào dùng bạo lực hoặc thủ đoạn khác công nhiên xúc phạm danh dự, nhân phẩm của người khác hoặc bịa đặt sự thật để phỉ báng người khác, tình tiết nghiêm trọng thì bị phạt tù có thời hạn dưới ba năm, phạt giam giữ, quản chế hoặc tước quyền lợi chính trị.” “Tôi hiện đã bật chức năng ghi âm cuộc gọi, những lời các người nói tôi sẽ ghi lại toàn bộ, đến lúc đó sẽ trở thành bằng chứng trước tòa.” Lục Tử Mặc còn giơ chiếc điện thoại trong tay lên.

Tất cả mọi người có mặt đều bị trấn áp, loại chuyện này chẳng phải chuyện nhỏ sao?

Sao lại thành phạm tội rồi?

Tuy nhiên vẫn có kẻ không sợ chết tiếp tục nói: “Mày chắc chắn là đồng bọn do nhà bọn họ thuê đến, mày đang nói hươu nói vượn, mày bớt hù dọa bọn tao đi.” “Những gì tôi nói đều là sự thật, nếu cho rằng tôi đang nói đùa với các người thì cứ ngoan ngoãn đợi ở đây, có tội hay không lát nữa đến đồn cảnh sát rồi khai báo, tôi tin pháp luật tự nhiên sẽ lên tiếng.” Lời này vừa nói ra, mấy kẻ nhát gan đã bắt đầu rút lui.

Đa số bọn họ đều là mấy bà cô đi mua rau, thực ra cũng chẳng có thâm thù đại hận gì với bố mẹ Cận, chỉ là bị người ta kích động cảm xúc.

Vừa nghe thấy có khả năng phải ngồi tù thì sợ chết khiếp, đâu còn dám nán lại nữa.

Đúng lúc này, tiếng còi xe cảnh sát vang lên, mọi người càng chạy tán loạn.

Trong đám đông, người phụ nữ hoảng loạn kia cũng sợ hãi, chen vào dòng người cùng rời đi.

Người khác không chú ý đến cô ta, nhưng Lục Tử Mặc lại nhìn theo hướng cô ta rời đi, đăm chiêu suy nghĩ.

Năm phút sau, xe cảnh sát cuối cùng cũng dừng lại trước mặt họ.

Cận Ngôn có chút tức giận, không biết mấy người này làm ăn kiểu gì, toàn là vuốt đuôi, người gây rối chạy hết rồi mới đến làm cái gì.

Đội trưởng đội xuất cảnh có quen biết mẹ Cận, lập tức bước tới: “Cục trưởng Quan, chị không sao chứ?” Mẹ Cận xua tay: “Không có việc gì lớn, chỉ là vừa rồi bị quần chúng thiếu lý trí vây chặn thôi.” “Vậy phiền chị phối hợp với chúng tôi một chút, chúng ta làm cái biên bản.” Mẹ Cận và đội trưởng đứng sang một bên nói chuyện, còn Cận Ngôn thì kéo tay Lục Tử Mặc.

Trên người Lục Tử Mặc toàn là lá rau và trứng gà hỗn độn, thảm không nỡ nhìn.

Cận Ngôn chẳng hề chê bai, nhìn góc nghiêng anh tuấn của anh, trên mặt lộ ra nụ cười.

Cô cảm thấy Lục Tử Mặc lúc này thực sự còn đẹp trai hơn bất cứ lúc nào hết.

Vừa mỉm cười, cô vừa giúp anh phủi lá rau trên người, Lục Tử Mặc cũng không nhàn rỗi, giúp Cận Ngôn làm sạch.

“Lục Tử Mặc, anh có ngốc không hả, lúc đó lao lên làm gì?” “Nếu để những bức ảnh như thế này lọt ra ngoài, anh còn mặt mũi nào nữa, anh chính là gương mặt đại diện của Lục thị đấy.” Khóe miệng Lục Tử Mặc nhếch lên một nụ cười nhẹ: “Không sợ.” Sao anh có thể trơ mắt nhìn cô bị bắt nạt, còn mình thì đứng một bên làm ngơ như không thấy được.

Không ở bên cạnh cô thì đành chịu, nhưng đã ở bên cạnh cô, anh tuyệt đối không làm được.

Về phương diện này, anh là người theo chủ nghĩa đàn ông đích thực.

Người phụ nữ của mình, tuyệt đối không cho phép bất cứ ai bắt nạt.

Hai chữ đơn giản đủ khiến Cận Ngôn cảm động không nói nên lời.

Cận Ngôn không nói nữa, tập trung làm sạch quần áo cho anh: “Hết cách rồi, trứng gà dính trên này không làm sạch được, chỉ có thể về giặt thôi.” “Ừ.” Mẹ Cận nhìn con gái và chàng trai tuấn tú thân mật như vậy, trên mặt hiện lên nụ cười thấu hiểu.

Bà đã nói mà, rõ ràng nghe thấy con gái nói chuyện điện thoại với ai đó, quả nhiên trực giác của bà vẫn chuẩn, con gái yêu rồi.

Cậu thanh niên này trông có vẻ là người tài giỏi, không những có trách nhiệm mà đầu óc còn đặc biệt linh hoạt, dăm ba câu đã có thể khuyên lui đám quần chúng vô lý kia.

Rất ưu tú.

Mẹ Cận bước tới, hỏi: “Ngôn Ngôn, còn không mau giới thiệu với mẹ một chút.” “Mẹ, anh ấy là đồng nghiệp của con.” “Bác gái, cháu là bạn trai của cô ấy.” Hai người cùng lúc lên tiếng.

Ánh mắt mẹ Cận nhìn Cận Ngôn tràn đầy ý cười: “Con gái, rốt cuộc là đồng nghiệp hay bạn trai?

Mẹ cho con một cơ hội giải thích nữa đấy.” Mẹ Cận bày ra vẻ mặt 'thành khẩn thì khoan hồng, kháng cự thì nghiêm trị'.

Cận Ngôn mếu máo, lườm Lục Tử Mặc một cái cháy mắt, rồi quay sang nói với mẹ Cận: “Mẹ không phải đã biết rồi sao?

Còn hỏi.” “Mẹ muốn nghe người nào đó chính miệng thừa nhận.” “Thừa nhận thì thừa nhận, có gì to tát đâu.

Con xin chính thức giới thiệu với mẹ, đây là bạn trai con, Lục Tử Mặc.” Cận Ngôn hào phóng giải thích.

“Lần đầu gặp mặt, cháu chào bác gái ạ.” Lục Tử Mặc lễ phép, giống như một quý ông nho nhã ôn hòa.

Nếu không phải Cận Ngôn từng thấy một mặt khác của anh, ấn tượng đầu tiên của cô về anh chắc chắn sẽ thay đổi.

“Chào cháu, chào cháu, để cháu chê cười rồi.” “Bác gái, chuyện gia đình mình cháu đã nghe Ngôn Ngôn kể rồi, trong chuyện này nhất định có hiểu lầm gì đó, cháu tin hai bác trong sạch.” “Thật làm khó cho cháu quá, lại tin tưởng chúng tôi như vậy.” Thức ăn họ mua đã rơi hết xuống đất, may mà đều được bọc trong túi lớn nên cũng không bị hỏng, cứ thế xách lên là dùng được.

Lục Tử Mặc chủ động xách các túi đồ.

Nhìn Lục Tử Mặc toàn thân nhếch nhác, lại còn xách mấy cái túi hoa hòe hoa sói, tâm trạng Cận Ngôn vô cùng phức tạp, muốn cười lại cười không nổi, cuối cùng chỉ đành nhịn xuống.

Đến cửa nhà.

Cận Ngôn cuối cùng cũng ý thức được một vấn đề khác, Lục Tử Mặc thế này là có ý muốn vào nhà cô sao?

Chương 1259

Thời gian không còn sớm, vậy tối nay anh định ngủ lại nhà cô à?

Tần Tuệ lắc đầu: "Không, chẳng ai mất trí nhớ cả, trên đời này có thứ gọi là ngoài ý muốn, bác cả cháu trong thời gian làm nằm vùng bất đắc dĩ mới ở bên bác gái cháu, cũng vì thế mà danh dự của bác gái cháu bị hủy hoại, cả quỹ đạo cuộc đời thay đổi, sau này trớ trêu thay họ lại đi cùng nhau." Cận Ngôn trừng to mắt, nhìn mẹ mình rồi lại nhìn Lục Tử Mặc, mới bao lâu chứ, sao xưng hô đã trở nên thân thiết thế rồi. 'Tử Mặc', ngay cả cô cũng chưa từng gọi như vậy bao giờ.

Chẳng lẽ Lục Tử Mặc - kiểu mỹ nam băng sơn này cũng có thể nhanh chóng lọt vào mắt xanh của mẹ vợ sao?

“Dạ vâng, bác gái.” Cận Ngôn ngẩn người tại chỗ, giọng mẹ Cận truyền tới: “Ngôn Ngôn, con đứng ở cửa làm gì, định làm môn thần à?” Lục Tử Mặc liếc mắt liền bị căn biệt thự nhỏ ba tầng thu hút sự chú ý, đặc biệt là cây phượng tím trong sân.

Thực ra đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy, quả thực rất đẹp, thảo nào Cận Ngôn cứ mãi nhớ nhung không quên.

Cận Ngôn thấy Lục Tử Mặc nhìn cây phượng tím đến xuất thần, lập tức bước tới, vỗ vỗ vai anh: “Em không lừa anh chứ, có phải rất đẹp không.” “Ừ, đúng là rất đẹp.” Cận Ngôn không chấp nhận sự thật này cũng phải chấp nhận.

Cô và Lục Tử Mặc qua lại mới hơn một tháng, anh đã đường hoàng vào nhà ra mắt phụ huynh rồi.

Không đúng, anh còn chưa vào cửa đã chiếm được trái tim của mẹ cô rồi, nhìn ánh mắt của mẹ kìa, cứ như dính chặt lên người anh, không nỡ thu về.

“Khụ khụ.” Cận Ngôn che miệng ho nhẹ về phía mẹ Cận.

Mẹ Cận lúc này mới thu hồi ánh mắt, nói với Cận Ngôn: “Ngôn Ngôn, mau đưa Tử Mặc đi tắm rửa, thay bộ quần áo sạch sẽ đi, mặc quần áo bẩn trên người khó chịu lắm.” “Nhà mình không có quần áo anh ấy mặc được.” “Đi tìm đồ của bố con ấy, quần áo nam giới cũng chỉ có thế thôi, dù sao cũng là mặc ở nhà, Tử Mặc cháu đừng chê nhé.” “Không đâu ạ, bác gái, con người cháu không kén chọn lắm đâu.” Cận Ngôn đảo mắt, cái người hay bới lông tìm vết như anh mà cũng dám nói mình không kén chọn.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.” Bố Cận nghe thấy tiếng động cũng từ thư phòng đi ra, vừa thấy vợ con nhếch nhác như vậy liền căng thẳng đón lấy: “Ngôn Ngôn, bà Quan, hai người xảy ra chuyện gì vậy?

Sao lại ra nông nỗi này?” Mẹ Cận nói: “Chuyện này một lời khó nói hết, trên đường về gặp chút vấn đề.” Bố Cận còn muốn hỏi thêm, mẹ Cận lắc đầu, chuyển sang giới thiệu Lục Tử Mặc: “Đây là Lục Tử Mặc, là bạn trai Ngôn Ngôn quen ở thành phố A, hôm nay may mà có cậu ấy, nếu không chúng tôi cũng không thoát được vòng vây.” Bố Cận không khỏi nhìn về phía Lục Tử Mặc, chẳng qua ông rõ ràng không kích động như mẹ Cận, mà hơi nhíu mày, sau đó mới nói: “Cảm ơn Lục tiên sinh, sau này có chỗ nào cần đến tôi, xin cứ tùy ý sai bảo.” Một câu 'Lục tiên sinh', sượng sùng kéo giãn khoảng cách.

Giọng điệu lại càng cứng nhắc mười phần.

Mẹ Cận lườm bố Cận một cái, ra hiệu cho ông nói năng nhẹ nhàng chút, đây chính là con rể tương lai, hôm nay còn giúp họ việc lớn.

Bố Cận không thèm để ý, cái gì ra cái đó.

Lục Tử Mặc cũng không giận, cũng không đặc biệt nịnh nọt, mà nói: “Bác trai khách sáo quá rồi, cháu là bạn trai của Ngôn Ngôn, lúc này đứng ra là lẽ thường tình.” “Ừ.” Lục Tử Mặc cười nhẹ, cũng không nói thêm gì nữa.

Cận Ngôn đương nhiên biết nguyên nhân bố không ưa Lục Tử Mặc.

Đang lúc trong nhà đầy sóng gió lại dẫn một người lạ về, ông có thể vui vẻ mới là lạ.

Thứ hai, cô tuổi còn nhỏ đã dẫn bạn trai về nhà, người làm cha nào mà vui cho nổi.

“Ngôn Ngôn, mau đưa Tử Mặc lên đi.” Mẹ Cận thúc giục.

Cận Ngôn gật đầu.

Phòng ốc nhà họ Cận rất nhiều, tầng hai toàn là phòng ngủ phụ, Cận Ngôn trực tiếp đưa Lục Tử Mặc đến phòng khách tốt nhất tầng hai.

Phòng thông gió Bắc Nam, ánh sáng cực tốt.

Chỉ khi có hai người ở đó, Cận Ngôn mới hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

“Lục Tử Mặc, sao anh lại đột nhiên đến đây?” Rõ ràng người vừa dỗ cô ngủ, mới mấy tiếng đồng hồ đã đến bên cạnh cô.

Chắc chắn lúc gọi điện thoại cho cô anh đã quyết định qua đây rồi.

Cái tên tự tác chủ trương này.

“Nói chuyện điện thoại với em xong, anh vẫn cảm thấy không yên tâm, cho nên qua đây xem thử, không ngờ vừa khéo nhìn thấy cảnh tượng này, may mà anh đã đến.” Tay Lục Tử Mặc đang ôm vai Cận Ngôn hơi siết chặt, Cận Ngôn cười cười: “Thực ra không có gì đâu.” “Còn nói không có gì, anh mà không đến, vở kịch này còn không biết sẽ kết thúc thế nào.” Lục Tử Mặc sa sầm mặt.

Tuy biết cô là người nhà họ Cận, trong tình huống này quả thực không dễ ra mặt, nhưng anh vẫn thấy khó chịu.

Rõ ràng bình thường là người nhanh mồm nhanh miệng, thế mà lại bị ép đến mức này.

Cận Ngôn bĩu môi, lảng sang chuyện khác: “Em nhớ anh học Quản trị kinh doanh mà, sao anh lại rành rẽ điều luật thế, mở miệng là nói vanh vách.” “Tròn mắt rồi chứ gì?” “Chứ sao nữa, em thấy mẹ em cũng bị anh dọa cho khiếp vía.” “Nếu anh nói, anh chỉ mới học thuộc lòng tạm thời thôi, em có tin không?” “Thật hay giả vậy?” Lục Tử Mặc cưng chiều gõ nhẹ vào trán Cận Ngôn: “Đương nhiên là thật rồi, anh mới lên mạng tra đấy.” Cận Ngôn không nhịn được khoác tay anh, dè dặt mở lời: “Cái đó...

Lục Tử Mặc, bố em vừa mới trải qua chuyện như vậy, tâm trạng ông ấy chưa bình phục, có thể thái độ của ông ấy với anh không được thân thiện lắm, anh đừng để trong lòng nhé.

Bình thường ông ấy không như vậy đâu, ông ấy là một ông già rất hòa nhã.” Lục Tử Mặc lắc đầu: “Anh có thể hiểu được, anh đột nhiên đến thăm quả thực có chút đường đột, bác trai phản ứng như vậy là rất bình thường.” “Anh hiểu được là tốt rồi, chỉ có thể nói anh đến không đúng lúc.” “Hình như anh chưa kể với em, lúc em gái anh dẫn bạn trai về, đó mới gọi là chông gai, bây giờ tên đó ngày nào cũng bị anh và ba anh bắt nạt.” Bố Cận thẳng tính, hỉ nộ hiện rõ trên mặt thế này tuyệt đối chỉ là cấp độ sơ cấp, căn bản không thể so sánh với con hổ mặt cười ở nhà anh được.

Ngoài mặt thì cười hì hì, thực ra trong lòng đầy rẫy những trò trêu chọc người khác.

“Thật hay giả vậy?

Các anh bắt nạt người ta thế nào?” Lục Tử Mặc xoa xoa tóc Cận Ngôn: “Cụ thể thì không kể chi tiết với em đâu, nhỡ đâu các em học theo, người xui xẻo chẳng phải là anh sao.” “Sao anh nói chuyện cứ nói một nửa thế, ghét ghê.” “Đương nhiên không thể lật hết bài tẩy lên rồi, nếu không anh sống sao nổi.” “Đáng ghét, lại trêu chọc em.” Lục Tử Mặc lách mình vào phòng tắm, tiếng nước chảy rào rào vang lên: “Ngôn Ngôn, mau đi tìm quần áo cho anh đi, toàn thân khó ngửi quá, một khắc cũng không chịu nổi nữa rồi.” Cận Ngôn không nhịn được lầm bầm: “Cái tên này, rõ ràng đã không chịu nổi từ sớm rồi, thế mà còn có bản lĩnh giả bộ bình tĩnh như vậy, đây cũng là một môn tuyệt kỹ đấy chứ.” “Ngôn Ngôn, đừng lề mề nữa.” “Biết rồi, biết rồi, đi ngay đây.” Cận Ngôn xuống lầu, khóe môi mỉm cười.

Giữa bọn họ, dường như trong lúc vô tình lại gần nhau thêm một bước.

“Bố, quần áo trẻ hơn một chút của bố ở đâu ạ?” “Bố làm gì có quần áo trẻ, toàn đồ người già thôi.” Bố Cận lạnh lùng hừ giọng.

Cận Ngôn nhìn dáng vẻ tréo ngoeo của bố, trong lòng bất lực vô cùng: “Bố, đừng như vậy mà.” “Hôm nay nếu không phải nhờ cậu Lục Tử Mặc, tôi và con gái không biết phải chịu bao nhiêu bắt nạt.

Ông không những không cảm ơn cậu ấy mà còn làm mặt lạnh, ông Cận này, ông giữ chút phong độ đi, đừng có nhỏ nhen như thế.” “Cậu ta có ý đồ xấu với Ngôn Ngôn.” “Đương nhiên là có ý đồ rồi, người ta muốn cưới con gái ông mà.

Chàng trai đó tướng mạo nhân tài, trai tài gái sắc với Ngôn Ngôn, xứng đôi lắm chứ, có gì mà không được.” Mẹ Cận hỏi vặn lại.

“Bà Quan, bà mới quen cậu ta được bao lâu mà đã bắt đầu nói đỡ cho cậu ta rồi, phẩm hạnh và gia thế đã dò hỏi rõ chưa?

Chỉ biết hùa theo thôi.” “Đứa trẻ có giáo dưỡng như vậy, gia thế có thể kém đến đâu được chứ, người ta học thức cũng uyên bác, lại có khí trường, vài câu nói đã trấn áp được đám đông rồi.” “Ông đừng có nói nữa, hôm nay nếu ông có mặt ở đó, cả nhà ba người chúng ta chỉ có nước bị bắt nạt thôi.” Bố Cận bị chặn họng không nói nên lời, với thân phận như ông, đương nhiên không tiện làm gì cả.

Ông mà nói gì hay làm gì, miệng lưỡi đám người đó sẽ không buông tha, chỉ khiến sự việc càng thêm rắc rối, lại càng thêm nhiều điều tiếng.

Cận Ngôn không chịu nổi bố mẹ mình nữa, tự về phòng tìm quần áo trong tủ.

Chương 1260

Mẹ nói không sai, quần áo đàn ông thực ra cũng na ná nhau, Cận Ngôn tìm được một chiếc áo sơ mi trắng, một chiếc quần tây rồi đi ra.

Bố mẹ cô vẫn đang tranh luận ở đó, chủ đề vẫn xoay quanh Lục Tử Mặc.

Cô vốn định lén lút lẻn lên lầu, nại hà vẫn bị bố gọi lại.

“Ngôn Ngôn, con đứng lại, nhà Lục Tử Mặc làm nghề gì?” “Hả, bố hỏi cái này làm gì?” “Bố hỏi một chút cũng không được sao?” “Anh ấy là cấp trên trực tiếp của con, cũng là Tổng giám đốc công ty con.” “Không phải con nói con vào làm ở một công ty lớn, phóng mắt nhìn ra thế giới cũng xếp được thứ hạng sao?” “Đúng ạ.” Ánh mắt bố Cận thay đổi, kích động hỏi: “Con dùng quy tắc ngầm để được vào công ty sao?” Cận Ngôn tức đến mức dậm chân, rất nghiêm túc vỗ ngực cam đoan, phát điên lên nói: “Bố Cận, bố đang nghĩ linh tinh cái gì thế, con nói cho bố biết, con là dựa vào bản lĩnh của chính mình thi vào đấy, vượt qua năm ải chém sáu tướng.

Câu hỏi như vậy của bố là đang sỉ nhục con, cũng là đang nghi ngờ nhân phẩm của Lục Tử Mặc.” Bố Cận thở phào nhẹ nhõm, con gái bươn chải ở thành phố lớn, ông đương nhiên là lo lắng.

Hơn nữa, trực tiếp dẫn về một Tổng giám đốc công ty, không trách ông suy nghĩ lung tung được.

“Không có chuyện gì là tốt rồi, bố chỉ tiện miệng hỏi thôi, bố là lo cho con.” Bố Cận cũng cảm thấy câu hỏi này hơi gay gắt, cười hiền hòa với con gái.

“Đây là lần cuối cùng đấy, sau này bố đừng nói những lời như vậy nữa.” Cận Ngôn lườm bố mình một cái, tức tối đi lên lầu.

“Ông Cận, ông hỏi cái kiểu gì vậy, Ngôn Ngôn giận rồi kìa.

Chúng ta từ nhỏ đã ít chăm sóc con bé, nó luôn rất có bản lĩnh, ông nghi ngờ nó như vậy là không tốt.” “Nó là một cô gái nhỏ vào làm công ty lớn, lại còn yêu đương với Tổng giám đốc, tôi đương nhiên phải hỏi cho rõ rồi.

Đổi lại là bất kỳ ai, chắc chắn cũng sẽ nghĩ theo hướng đó, miệng lưỡi thế gian đáng sợ lắm.” Bố Cận cảm xúc dâng trào.

Mẹ Cận không lên tiếng, mấy ngày nay họ quả thực đã thấm thía sâu sắc uy lực của lời đồn đại, thực sự không phải dùng một cái miệng là có thể giải thích rõ ràng.

“Được rồi, giờ hỏi rõ rồi thì tôi cũng yên tâm.

Có điều không ngờ gia thế thằng nhóc đó cũng khá tốt, gia đình như chúng ta so với người ta, quả thực là trèo cao rồi.” Trên lầu.

Lục Tử Mặc mặc quần áo của bố Cận bước ra, vừa vặn khít người.

Cận Ngôn cũng đã tắm rửa xong, mặc một bộ đồ mặc nhà in hoa nhí.

Nhìn thấy bộ dạng này của Lục Tử Mặc, cô bật cười: "Nhìn không ra đấy, anh gầy như vậy mà mặc quần áo của bố em lại vừa in." "Ừ, sau này mua quần áo cho bác trai có thể mua theo kích cỡ của anh rồi." Cận Ngôn suýt chút nữa thì sặc nước bọt: "Lục Tử Mặc, tư duy của anh có thể đừng kỳ quái như vậy được không?" Chuyện này mà cũng lái sang việc mua quần áo cho bố cô được. "Logic này có vấn đề gì sao?" Lục Tử Mặc hơi nhíu mày, khó hiểu nhìn Cận Ngôn.

Nếu sau này hai người kết hôn, con rể mua quần áo cho bố vợ chẳng phải là chuyện rất bình thường sao? "Phải phải phải, không có vấn đề gì, anh đẹp trai, anh nói gì cũng đúng." Ánh mắt nóng bỏng của

Lục Tử Mặc quét từ trên xuống dưới người Cận Ngôn một lượt: "Hôm nay em trông rất tươi mới, không còn chút mùi vị 'nữ hán tử' nào cả." Cận Ngôn không nhịn được tiến lên đẩy anh một cái, làu bàu: "Có thể nói chuyện tử tế được không, cái gì gọi là mùi vị nữ hán tử, anh ngửi thấy à?" Lục Tử Mặc cười vui vẻ, giọng nói trầm ấm như tiếng đàn cello khiến Cận Ngôn đỏ mặt tim đập.

Anh kéo bàn tay nhỏ của cô qua, đặt lên môi hôn nhẹ, rồi lại đưa lên mũi hít sâu một hơi, dường như thực sự muốn ngửi thử.

Cận Ngôn bị anh chọc cười: "Lục Tử Mặc, anh có ấu trĩ không hả." "Cuối cùng cũng cười rồi.

Chuyện của bố mẹ em đừng lo lắng quá, anh đã đến đây rồi thì sẽ cùng mọi người đối mặt." Cận Ngôn thấy cay sống mũi, hóa ra người đàn ông này đang dùng cách này để chọc cô vui.

Tuy trong lòng cô rất khó chịu, nhưng vẫn luôn không dám thể hiện ra trước mặt bố mẹ, còn phải giả vờ như không có chuyện gì để làm nũng chọc cười họ.

Không ngờ, bị anh liếc mắt một cái đã nhìn thấu sự yếu đuối trong nội tâm cô.

Lục Tử Mặc vuốt tóc cô, dặn dò: "Đi sấy khô tóc trước đi, cẩn thận kẻo cảm lạnh, rất dễ đau nửa đầu đấy." "Không cần đâu, để khô tự nhiên tốt hơn, em không sấy." "Con gái phải đối xử tốt với bản thân một chút, không được quá tùy hứng, thời tiết hôm nay hơi lạnh." "Lục Tử Mặc, anh đúng là lắm lời thật, đâu ra mà lắm chuyện thế." "Máy sấy tóc ở đâu?

Anh sấy cho em." Cận Ngôn lập tức vui vẻ: "Anh còn có bản lĩnh này à?" "Đương nhiên, từ nhỏ anh đã sấy tóc cho mẹ, là bố anh đào tạo đấy." "Bây giờ em càng ngày càng khâm phục Chủ tịch Lục rồi, đúng là người đàn ông của gia đình." "Ông ấy nói ông ấy đi công tác rồi, chuyện sấy tóc cho mẹ và em gái giao lại cho anh." Mẹ Cận vừa lên lầu liền nghe thấy cuộc đối thoại của con gái và Lục Tử Mặc, càng có thiện cảm với chàng trai này hơn.

Không ngờ cậu thanh niên này nhìn mặt lạnh lùng nhưng lòng lại ấm áp, quan tâm đến Ngôn Ngôn như vậy.

Con gái tìm được người bạn trai chững chạc, tỉ mỉ thế này đúng là một chuyện tốt.

Lục Tử Mặc là người đầu tiên nhìn thấy mẹ Cận: "Bác gái." Trên mặt mẹ Cận nở nụ cười ôn hòa: "Bác lên xem hai đứa xong chưa, chắc cũng đói bụng rồi nhỉ, bác gọt hoa quả rồi, ăn chút lót dạ trước đi, bác đi nấu cơm ngay đây." "Vâng ạ, thưa bác." "Mẹ, đã nói là để con nấu cơm mà, hôm nay cấm mẹ nhúng tay vào, xem con trổ tài cho bố mẹ xem." Mẹ Cận bật cười: "Được, vậy xem tài nghệ của con, sấy tóc khô xong thì mau xuống nhà nhé." Sắc mặt Cận Ngôn có chút không tự nhiên, xem ra những lời vừa rồi nói với Lục Tử Mặc đều bị mẹ cô nghe thấy hết rồi. "Đều tại anh, toàn nói mấy lời ám muội." May mà mẹ không nghĩ nhiều, nếu không sau này bọn họ sống chung thì biết làm sao? "Câu đó ám muội à?" Lục Tử Mặc không theo kịp tư duy của Cận Ngôn. "Đi thôi, sấy tóc cho em, chính anh khoác lác thì anh tự chịu trách nhiệm." Sau khi hai người sấy tóc xong, ăn một ít trái cây và bánh ngọt liền vào bếp. "Lục Tử Mặc, anh biết làm gì không?" Lục Tử Mặc ngượng ngùng quay mặt đi, buồn bực giải thích: "Hình như cái gì cũng không biết." Khoản này anh không có thiên phú, đến bố anh cũng từ bỏ anh rồi.

Cận Ngôn khó hiểu nhìn Lục Tử Mặc: "Vậy anh theo vào làm gì?" "Em có thể dạy, anh cũng rất sẵn lòng học." Trong đôi mắt đen láy của Lục Tử Mặc tràn đầy sự nghiêm túc.

Một người bình thường hay cà lơ phất phơ như vậy, thỉnh thoảng nói một câu dỗ dành, thực sự có lực sát thương cực lớn, khiến người ta hoàn toàn không thể nghi ngờ. "Lục Tử Mặc, miệng anh hôm nay bôi mật đấy à?" Luôn dùng những câu nói đơn giản sưởi ấm cả trái tim cô. "Lời nói thật lòng." "Được rồi, vậy anh phụ trách rửa rau cho em, măng tây gọt vỏ, cà rốt, mộc nhĩ cũng rửa sạch để vào một cái đĩa, em muốn làm món thịt heo xào hương cá." "Được." "Chân giò rửa sạch chặt nhỏ, khoai mỡ cũng gọt vỏ đi, hầm chân giò khoai mỡ." "Rửa cá kỹ một chút, em muốn rán cá trước." Bất kể Cận Ngôn giao việc gì, Lục Tử Mặc đều vui vẻ đồng ý, cũng nghiêm túc thực hiện.

Mẹ Cận vẫn luôn nấp ở cửa bếp, hài lòng nhìn hai người họ bận rộn.

Nhìn một lúc lâu mới quay lại phòng khách.

Thực ra bố Cận cũng quan tâm không kém, chỉ là chủ nghĩa đàn ông quá lớn, khinh thường làm mấy chuyện nhìn lén này.

Mẹ Cận vừa ngồi xuống, bố Cận lập tức hỏi: "Thế nào?

Thằng nhóc đó có bản lĩnh gì không?" Mẹ Cận nhìn chồng, không lên tiếng.

Bố Cận sốt ruột, vỗ đùi cái đét: "Có phải không đáng tin cậy không?

Tôi biết ngay là thế mà, kiểu công tử bột như vậy thì biết làm cái gì?

Cũng chỉ lúc tán gái thì dẻo mỏ, nói lời ngon tiếng ngọt dỗ người ta vui, chứ biết gì chuyện sống qua ngày, Ngôn Ngôn cũng không biết nhìn trúng nó ở điểm nào." "Ngoài cái mã đẹp trai ra, cậu ta còn biết làm gì chứ." "Sau này nếu Ngôn Ngôn gả qua đó, không chừng bị coi như bà giúp việc sai bảo, loại đàn ông này không được, không được." Mẹ Cận thấy chồng kích động thành ra như vậy, không nhịn được cười thành tiếng: "Ông Cận, ông đang nói hươu nói vượn cái gì thế, tôi chỉ thấy Ngôn Ngôn sai bảo người ta xoay như chong chóng, người ta một câu cũng không than, lẳng lặng làm việc kìa." "Thật hay giả?

Chương 1261

Bà Quan này, hồi trẻ bà đã hơi mê trai rồi, tôi nói cho bà biết, bây giờ là đang xem mắt chồng tương lai cho con gái, cái tật xấu này của bà tốt nhất là sửa đi.

Đừng có thấy cậu thanh niên kia đẹp trai mà làm trái nguyên tắc nói lung tung, bà thế là đang hại con gái mình đấy, biết không?" Bố Cận nghĩa chính ngôn từ nhìn vợ, rõ ràng là không tin lời bà nói.

Mẹ Cận cạn lời: "Chuyện cũ rích ông còn nhắc làm gì?

Tôi mà mê trai thì tôi có lấy ông không?" "Lấy tôi thì làm sao, hồi trẻ tôi cũng là một soái ca đấy, bây giờ vẫn là gương mặt đại diện, nếu không sao có thể đại diện Huyện ủy, Ủy ban huyện tham dự mấy hoạt động đó chứ." Năng lực làm việc của ông chắc chắn không cần nghi ngờ, nhưng cũng vì ông có ngoại hình tốt nên tổ chức mới đặt ông vào vị trí đặc thù, đi làm công tác tuyên truyền. "Gương mặt đại diện, ông nhìn cái bụng ông phệ ra rồi kìa." "Đến cái tuổi này của tôi, ai mà không có chút bụng, tôi chỉ có một chút xíu thôi, phải ngồi xuống mới thấy được, bà không thấy tôi và Lục Tử Mặc mặc quần áo cùng một cỡ à?

Tôi đây là thân hình tiêu chuẩn đấy." "Ông đây là đang biến tướng khen ngợi thân hình thằng bé Tử Mặc đẹp chứ gì?" Câu này bố Cận không tiếp lời, tiếp lời chẳng phải là thừa nhận lời vợ nói sao. "Được rồi, bà Quan, bà cũng đừng úp mở nữa, bà nói xem, trong bếp rốt cuộc là thế nào?" Mẹ Cận lườm ông một cái: "Ông cứ để trái tim ông yên vị trong bụng đi, Tử Mặc là đứa trẻ đáng tin cậy.

Nấu cơm thì đúng là nó không biết, nhưng nó nói rồi, nó sẵn lòng học.

Bây giờ đi đâu tìm được chàng trai như nó chứ?" "Hừ, làm màu thôi, ở trên địa bàn của chúng ta, đương nhiên nó phải nói thế rồi, không ở dưới mí mắt chúng ta, bà xem nó còn có như vậy không?" "Kiểu công tử nhà giàu như nó mà có thể xuống bếp nấu cơm, đánh chết tôi tôi cũng không tin." "Lão ngoan cố, tôi thấy ông là lo bò trắng răng, điều kiện nhà người ta tốt như vậy, còn cần Ngôn Ngôn nấu cơm à, nó không biết nấu cơm cũng chẳng sao, sau này trong nhà thuê giúp việc gì đó, vấn đề gì cũng giải quyết được hết." "Suốt ngày giúp việc nấu cơm, thế trong nhà còn có chút khói lửa nào không?

Chẳng ấm cúng chút nào." "Hai đứa nó sống với nhau, chỉ cần chúng nó thấy tốt là được, ông lắm lời thế làm gì?" "Tôi chỉ có mỗi đứa con gái này, sao tôi không thể lo lắng nhiều hơn một chút chứ." "Được rồi, có lẽ chúng ta nghĩ nhiều quá rồi, lần này người ta là vì lo lắng cho Ngôn Ngôn mới tới đây, đây cũng là lần đầu tiên Ngôn Ngôn yêu đương, chúng ta cũng đừng nghĩ sự việc quá phức tạp." "Ngôn Ngôn bây giờ còn nhỏ, đây là mối tình đầu của nó, chúng nó có thể đi tiếp cùng nhau hay không vẫn là ẩn số, chúng ta đừng ở đây đoán già đoán non nữa." "Nghĩ nhiều vô ích, đợi chúng nó xác định rõ ràng rồi hãy lo mấy chuyện này.

Nhìn dáng vẻ này, chắc thời gian bên nhau cũng chưa lâu, chúng ta vừa gặp đã bình phẩm người ta, đến lúc đó dọa người ta chạy mất thì không hay đâu." Mẹ Cận coi như là người khá cởi mở.

Vợ giải thích như vậy, bố Cận cũng thấy có lý, bây giờ lo mấy chuyện này quả thực hơi sớm.

Cận Ngôn và Lục Tử Mặc bận rộn trong bếp gần hai tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng làm xong năm món mặn một món canh.

Bố Cận và mẹ Cận nhìn những món ăn con gái nấu, vừa xót xa vừa bất lực.

Họ đều biết, đây là bản lĩnh con gái tự rèn luyện được vì hai người họ bình thường quá bận rộn công việc, để con tự chăm sóc bản thân. "Ngôn Ngôn nhà ta thật giỏi giang, nhanh như vậy đã làm được nhiều món thế này." "Bố, bố đừng khen con nữa, khen nữa con bay lên nóc nhà mất." Lục Tử Mặc cũng không nhàn rỗi, xới cơm cho mọi người, cử chỉ giơ tay nhấc chân đều vô cùng tao nhã.

Không khí trên bàn ăn khá tốt, có lẽ vì sự xuất hiện của Lục Tử Mặc đã chuyển hướng sự chú ý của bố mẹ Cận, họ cũng không có thời gian cứ mãi suy nghĩ về tình cảnh trước mắt, tâm trạng ngược lại nhẹ nhõm hơn không ít, mây đen trên đỉnh đầu dần tan đi.

Lúc sắp ăn xong, Lục Tử Mặc đột nhiên mở lời: "Bác trai, bác gái, chuyện của hai bác cháu đã hiểu sơ qua, hôm nay lúc xảy ra sự việc cháu cũng có mặt ở hiện trường, cháu cảm thấy chuyện này không đơn giản." "Tử Mặc, có phải cháu phát hiện ra điều gì bất thường không?" Mẹ Cận lập tức căng thẳng hỏi. "Sự kiện vây ráp hôm nay cháu nghĩ không phải ngẫu nhiên, giống như có người cố ý mưu tính, đa số đều là mấy ông già bà lão, nhưng cháu phát hiện trong đó có một người phụ nữ trẻ, khi cô ta nhìn thấy cháu báo cảnh sát thì thần sắc hoảng loạn." "Mẹ, người Lục Tử Mặc nói có khả năng chính là người đàn bà tát nước bẩn vào mẹ đấy." Nói như vậy, mẹ Cận cũng trầm tư suy nghĩ, một lát sau bà nói: "Cháu nói thế bác cũng thấy có vài phần khả nghi, tình huống cô ta phản ánh bác thực sự không có chút ấn tượng nào.

Lời cô ta nói cũng có rất nhiều lỗ hổng, hình như là đã phản ánh tình hình lên mấy bộ phận đều không được giải quyết.

Cô ta nhìn rất lạ mặt, nếu là kiểu dân oan khiếu kiện vượt cấp, lại liên quan đến mảng bác phụ trách, bác đáng lẽ phải từng tiếp xúc rồi mới đúng." Bộ não của mẹ Cận cũng nhanh chóng hoạt động, lúc đó hiện trường hỗn loạn, bà thực sự không chú ý quan sát. "Cháu có thể khẳng định, người phụ nữ đó cháu chưa từng gặp." "Kẻ kích động cảm xúc đám đông thực ra chính là cô ta, lúc cháu nhìn về phía cô ta, cô ta sợ đến mức run lên, bỏ chạy thẳng, rõ ràng là chột dạ sợ hãi, chứ không chỉ đơn thuần là sợ sệt." "Bác trai, bác gái, chuyện lần này tuy khiến hai bác chịu tủi thân, nhưng cũng coi như cung cấp cho chúng ta manh mối mới, cuối cùng cũng tìm được điểm đột phá rồi.

Chỉ cần thuận theo người phụ nữ kia điều tra, hoặc là có thể tìm được manh mối, tóm được kẻ đứng sau chỉ đạo, trả lại sự trong sạch cho bác trai." "Tử Mặc nói rất có lý." Mẹ Cận cười nói.

Cho dù bố Cận không quá hài lòng với Lục Tử Mặc, nhưng không thể phủ nhận, đây quả thực là một hướng đi mới, nếu không có Lục Tử Mặc, ông thực sự một chút manh mối cũng không có. "Vậy để tôi gọi điện báo cáo tình hình này." "Bác trai, bác khoan hãy gọi điện vội, nếu bác tin tưởng cháu, chuyện này có thể tạm thời giao cho cháu xử lý, lúc này bác tốt nhất đừng xuất hiện thì hơn." Bố Cận nghĩ ngợi: "Được, vậy chuyện này giao cho cậu, cần tôi phối hợp gì, cậu cứ tìm tôi bất cứ lúc nào." "Bác cứ yên tâm, cháu nhất định sẽ dốc toàn lực." Ăn cơm xong, Lục Tử Mặc về phòng, Cận Ngôn đưa laptop của mình cho anh.

Lục Tử Mặc lên mạng, quả nhiên không khác dự đoán của anh lắm, vụ vây ráp hôm nay lại lên men lần nữa, thậm chí ngay cả Cận Ngôn cũng không may mắn thoát khỏi, ảnh chụp bị bới móc ra.

Ngay cả anh cũng ở trong đó, chỉ có điều có lẽ anh không phải người bản địa huyện Bạch Sa, nên thông tin của anh vẫn chưa bị đào ra.

Sắc mặt Cận Ngôn rất khó coi: "Mấy người này rốt cuộc muốn làm gì?

Sao vẫn chưa chịu yên, bố em cũng không phải làm chuyện gì thương thiên hại lý, không cần thiết phải cứ nhắm vào ông ấy mãi như vậy." Lục Tử Mặc nắm tay Cận Ngôn: "Đừng sợ, có anh ở đây." Cận Ngôn nhìn Lục Tử Mặc với ánh mắt áy náy: "Xin lỗi nhé, Lục Tử Mặc, vì chuyện của em mà kéo anh vào, chuyện này vốn dĩ không liên quan đến anh.

Không biết nếu anh bị lộ ra, có ảnh hưởng gì đến Lục thị không?" "Ngôn Ngôn, em nghĩ nhiều rồi, anh chỉ là một thương nhân, còn có thể ảnh hưởng gì đến anh chứ, Lục thị và anh đều không có vấn đề gì.

Hơn nữa, người ở đây cũng không quen biết anh." "Vậy có làm lỡ công việc của anh không, Lục thị cần có người tọa trấn, anh đến đây rồi thì Lục thị phải làm sao?" "Không phải còn có Chủ tịch Lục sao?

Sợ cái gì." Nếu bố anh biết anh đi theo đuổi con gái, chắc chắn rất vui lòng làm luôn cả phần việc của anh.

Ông ấy không vui cũng chẳng có cách nào, người trong nhà đông như vậy ép ông ấy phải nghe theo thôi.

Anh ở đây bao nhiêu ngày cũng không thành vấn đề. "Ngôn Ngôn, bài đăng tuy đang bị xóa, nhưng xóa rất chậm, anh sẽ liên hệ với vài người bạn, bảo họ dùng thế lực của mình nhanh chóng ổn định cục diện." Cận Ngôn gật đầu, may mà bố mẹ bình thường chỉ chơi Wechat, rất ít khi dạo mấy trang web diễn đàn các kiểu, nếu không nhìn thấy sẽ khó chịu biết bao.

Lục Tử Mặc thấy Cận Ngôn cứ nhăn mũi, không kìm được nhéo một cái.

Cận Ngôn liếc Lục Tử Mặc, dựa vào vai anh: "Lục Tử Mặc, cảm ơn anh." "Em sao lại khách sáo nữa rồi, việc này đối với anh cũng không phải chuyện to tát gì, em cứ yên tâm đi.

Thời gian không còn sớm nữa, em đi ngủ trước đi, ngày mai em còn phải dẫn đường cho anh." "Em ở đây với anh." "Không cần đâu, anh gọi mấy cuộc điện thoại là chuẩn bị nghỉ ngơi rồi, em đi xem hai bác thế nào." Lục Tử Mặc cười nói. "Vậy được rồi, nhưng em giúp anh dọn dẹp phòng một chút đã, giúp anh cắm tinh dầu đuổi muỗi, sân nhà em nhiều cây, muỗi cũng nhiều." "Được, mấy cái này em sắp xếp đi." Cận Ngôn biết Lục Tử Mặc có chút bệnh sạch sẽ, cô về phòng mình ôm một tấm chăn lông, lại giúp anh cắm tinh dầu, rồi giặt bộ quần áo anh thay ra. "Lục Tử Mặc, tối ngủ anh nhớ đóng cửa sổ lại, cần gì thì cứ gọi điện cho em." "Được rồi, em còn chê anh lắm lời, em còn lắm lời hơn anh." "Thì cũng là anh tự dâng tới cửa cho em càm ràm mà." Cận Ngôn bĩu môi.

Lục Tử Mặc ôm eo cô, đặt một nụ hôn lên trán cô, trán chạm trán: "Được rồi, chúc ngủ ngon, đừng nghĩ nhiều, ngủ một giấc thật ngon nhé." Lúc Cận Ngôn xuống lầu, bố mẹ vẫn đang ở phòng khách, vẫn chưa ngủ. "Ngôn Ngôn, Tử Mặc nghỉ chưa?" "Anh ấy vẫn đang bận, nói còn chút việc phải nhờ bạn giúp đỡ." "Thấy chưa, chàng trai như vậy đi đâu mà tìm, một lòng một dạ đều vì giúp chúng ta giải quyết vấn đề.

Cảm giác nó đến đây, trong nhà như có thêm trụ cột vậy." Họ là người trong cuộc thì u mê, nhưng Lục Tử Mặc là người ngoài cuộc thì sáng suốt.

Bố Cận cười gượng, có chút trái lương tâm nói: "Tôi có bảo cậu ta không tốt đâu." "Thôi đi, tôi thấy ông vẫn còn đang nghi ngờ tấm chân tình của người ta, cái kiểu tâm tình nhỏ mọn này của ông đừng có biểu hiện ra ngoài, bị Tử Mặc phát hiện, người ta đau lòng lắm đấy." Cận Ngôn xem như đã hiểu, mẹ cô hài lòng về Lục Tử Mặc một vạn lần, còn bố thì vẫn giữ thái độ dè dặt, thậm chí còn mang vài phần chất vấn.

Nghĩ lại cũng buồn cười, lúc này mà hai người họ lại đang nghĩ đến mấy chuyện này, ban ngày chẳng phải còn đang đòi ly hôn sao?

Buổi tối đã bắt đầu đấu võ mồm rồi.

Chương 1262

Đúng là vợ chồng già. "Bố mẹ, con đi nghỉ đây, hai người cũng đừng thức khuya quá.

Ngày mai con phải cùng Lục Tử Mặc ra ngoài một chuyến, bố mẹ cứ ở nhà, đám người kia không biết có đến cửa nhà làm loạn không, bố mẹ cứ ở trong sân là được, đừng ra ngoài." Cận Ngôn dặn dò. "Được, bố mẹ biết rồi." Hôm sau, hai người dậy từ sớm tinh mơ, sau khi Cận Ngôn làm bữa sáng xong liền cùng Lục Tử Mặc ra ngoài.

Lục Tử Mặc đưa Cận Ngôn đi gặp một người trước, Lục Tử Mặc gọi ông ấy là chú Ngụy.

Cận Ngôn cứ thấy người này quen quen, nhưng nhất thời lại không nhớ ra đã gặp ở đâu.

Giây tiếp theo, lời của Lục Tử Mặc đã giải đáp nghi hoặc của cô: "Chú Ngụy trước đây nhậm chức ở Cục công an thành phố A, sau khi nghỉ hưu thì về quê huyện Bạch Sa dưỡng già.

Chú ấy trước đây chuyên làm về hình sự, có kinh nghiệm phá án phong phú, lại giao thiệp nhiều với các bộ ngành liên quan, thông thạo quy trình và quy tắc trong đó.

Có chú ấy ở đây, tin rằng sẽ rất nhanh tra ra chân tướng." Anh gọi điện hỏi ông trẻ xem ở huyện Bạch Sa có người quen nào không, ông trẻ đã giới thiệu cho anh, nói có người này thì cơ bản không thành vấn đề.

Người này trước kia có giao tình không cạn với ông trẻ, cũng là người được ông trẻ một tay đề bạt, luôn mang lòng biết ơn với ông trẻ.

Ông trẻ vừa liên hệ, người ta đã sảng khoái đồng ý ngay.

Cận Ngôn kinh ngạc, cuối cùng cũng nhớ ra đã gặp người này ở đâu, trước đây cùng bố xem tivi từng thấy qua, hình như là một đại hội biểu dương, lúc đó ông ấy dường như đã đạt được giải thưởng lớn gì đó. "Vậy làm phiền chú Ngụy rồi ạ." Ông Ngụy cười cười: "Tiểu Mặc, đây chính là bạn gái nhỏ của cháu à?" "Vâng ạ, chú Ngụy." Ông Ngụy nhìn sang Cận Ngôn: "Cận Ngôn, chuyện nhà cháu chú đều nghe nói rồi, chuyện này rõ ràng là có người thao túng trong bóng tối, đừng vội, kiểu gì cũng tra ra thôi." Cả buổi sáng, họ đến các bộ phận liên quan xem lại video giám sát ở siêu thị Chính Hảo lúc đó, cơ bản đã khóa mục tiêu là người phụ nữ kia giở trò.

Qua điều tra xác minh, người phụ nữ kia hơn ba mươi tuổi, không có công việc chính thức, trong nhà càng không có người cha già hưởng chế độ trợ cấp khó khăn nào cả, những lời cô ta nói hôm qua thuần túy là nói hươu nói vượn.

Người phụ nữ này bình thường sống dựa vào việc đăng bài trên mạng làm thủy quân, quan hệ nam nữ hỗn loạn, từng kết hôn hai lần nhưng đều đã ly dị.

Sau khi tra được địa chỉ, ba người trực tiếp đến nơi ở của cô ta, là một nơi rất tồi tàn.

Ông Ngụy nói với Cận Ngôn và Lục Tử Mặc: "Hôm qua cô ta đã gặp hai đứa, không thể để cô ta nhìn thấy hai đứa được.

Tử Mặc, cháu đi chặn lối ra của khu này.

Cận Ngôn, cháu đi theo sau lưng chú, trốn cho kỹ." Cận Ngôn và Lục Tử Mặc làm theo.

Ông Ngụy gõ cửa một lúc lâu, bên trong cuối cùng cũng truyền ra một giọng nói lười biếng: "Ai đấy, sáng sớm ngày ra có để cho người ta ngủ không hả, ồn chết đi được." Người phụ nữ vừa ngáp ngắn ngáp dài, vừa đi ra mở cửa.

Nhìn thấy bên ngoài có một ông già đứng đó, không kiên nhẫn nói: "Có chuyện gì, sáng sớm ai cho phép ông đến gõ cửa nhà tôi." "Tôi có chuyện muốn tìm cô tìm hiểu một chút." "Có chuyện gì đợi tôi ngủ dậy rồi nói, bây giờ tôi buồn ngủ lắm, không có tâm trạng nói chuyện với ông." Người phụ nữ nói xong định đóng cửa.

Ông Ngụy kịp thời đưa tay chặn lại, người phụ nữ trừng mắt nhìn ông, lập tức quay ra ngoài hét lớn: "Sàm sỡ, ở đây có một gã đàn ông giở trò lưu manh, mọi người mau đến xem." Khóe miệng Cận Ngôn co giật, người phụ nữ này đúng là khiến người ta cạn lời, quả nhiên là không có chút liêm sỉ nào, chuyện gì cũng làm ra được. "Trương Thúy Hoa, cô không nhìn thấy đằng sau còn có tôi đứng đây à?

Cô thử nói xem, chúng tôi sàm sỡ cô thế nào, giở trò lưu manh ra sao?" Trương Thúy Hoa vừa nhìn thấy Cận Ngôn, sắc mặt lập tức thay đổi, đẩy ông Ngụy ra, ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Chỉ là vừa chạy được hai bước thì đã lùi lại.

Chỉ thấy Lục Tử Mặc đã đi tới.

Trương Thúy Hoa thấy cả hai đường đều bị chặn, có chút hoảng loạn: "Các người rốt cuộc muốn thế nào?

Tôi không quen biết các người, các người mà còn như vậy, tôi sẽ báo cảnh sát đấy, nói các người tùy tiện chặn đường phụ nữ nhà lành." "Phụ nữ nhà lành, cô cũng mặt dày dám nói thế à, cần chúng tôi giúp cô nhớ lại xem hôm qua rốt cuộc cô đã làm những chuyện gì không?" "Tôi không biết các người đang nói gì." "Được, vậy cô theo chúng tôi đến đồn cảnh sát đi, chính cô đã làm chuyện gì, camera giám sát đều đã quay lại rồi, cô đến đồn cảnh sát mà giải thích." Ông Ngụy nói giọng không nặng không nhẹ.

Mấy loại người này, ông gặp nhiều rồi, toàn không phải xương cứng gì, đều là mấy tên tép riu.

Quả nhiên, vừa nghe nói phải đến đồn cảnh sát, Trương Thúy Hoa lập tức nhận thua, trên mặt nở nụ cười gượng gạo: "Mọi người có chuyện gì từ từ nói, động một tí là đến đồn cảnh sát thì không hay đâu." "Trương Thúy Hoa, cô đừng hòng trốn, chuyện cô phạm phải lần này không giống như trước kia đâu, cứ tưởng lên mạng đăng cái bài là các đồng chí cảnh sát không làm gì được cô chắc.

Bây giờ cô là kích động quần chúng gây rối, tình tiết rất nghiêm trọng.

Trước mắt cô có cơ hội lập công chuộc tội, nếu không thì cứ đợi mà ngồi tù đi." "Được được được, tôi khai, tôi khai hết từ đầu đến cuối." Ba người vào trong nhà Trương Thúy Hoa, là căn hộ một phòng ngủ một phòng khách, trong phòng bừa bộn không chịu nổi.

Trương Thúy Hoa cười khan: "Ba vị cứ ngồi tự nhiên, tôi khá bận, không có thời gian dọn dẹp nhà cửa, mọi người đừng chê." Ông Ngụy không nhíu mày lấy một cái, chỉ thẳng vào Cận Ngôn hỏi: "Cô gái này cô có quen không?" "Quen, đương nhiên là quen, chính là con gái của cái ông bộ trưởng gì đó hôm qua." "Cô đến họ của người ta cũng nhớ rõ nhỉ." "Làm ơn đi, mỗi ngày tôi bận lắm, đâu có thời gian nhớ rõ họ tên mấy người này." Làm xong là quên, đây là trạng thái thường thấy của những người như bọn họ.

Chỉ cần chịu chi tiền, bọn họ cái gì cũng chịu làm.

Ông Ngụy cũng không rảnh mà nói nhảm với cô ta, hỏi thẳng thừng: "Nói đi, tại sao hôm qua lại kích động quần chúng gây rối, ai chỉ đạo cô?" Trương Thúy Hoa lộ vẻ khó xử: "Mấy vị làm ơn đi, là ai thì tôi không thể nói được, đây là công việc kiếm cơm của tôi, nếu mất đi mối này, sau này tôi thực sự chết đói mất." "Cô nếu không nói thì cứ đợi tai ương lao ngục đi, tự cô cân nhắc lấy." Trương Thúy Hoa im lặng một hồi lâu mới mở miệng: "Hôm qua tôi nhận được một cuộc điện thoại, bọn họ còn gửi cho tôi ảnh và một số lời thoại, nói là bảo tôi đến trước cửa nhà ông bộ trưởng Cận kia làm loạn một trận, chính là gây ra chút khẩu chiến gì đó.

Loại chuyện này thực ra trên mạng ngày nào chẳng có, tôi cũng không coi là chuyện to tát gì, tôi mà biết là phạm pháp thì tôi chắc chắn sẽ không nhận đâu." "Nói trọng điểm." Cận Ngôn nhấn mạnh.

Người phụ nữ này đúng là đồ vô lại, cũng phải, làm cái nghề này của bọn họ, không vô lại thì đúng là không sống nổi. "À à, lúc đó tôi vừa khéo đang mua rau ở siêu thị Chính Hảo, nghĩ bụng hà tất phải bỏ gần tìm xa, trực tiếp làm loạn ngay cửa siêu thị cũng như nhau thôi.

Mấy người kia cũng dễ lừa thật, tôi tùy tiện nói vài câu, bọn họ đã nhảy dựng lên rồi, căn bản chẳng thèm hỏi nguyên nhân, dễ lừa gạt lắm." "Dễ lừa gạt, cô còn cảm thấy chuyện mình làm rất vẻ vang sao?" Cận Ngôn siết chặt nắm đấm, không kìm được cao giọng.

Bọn họ tùy tiện làm loạn một trận, đối với những công chức nhà nước như bố mẹ cô lại là tổn thương không nhỏ, thứ bị hủy hoại có thể là danh dự cả đời của họ, là vết nhơ trong cuộc đời họ.

Lục Tử Mặc ấn vai Cận Ngôn: "Ngôn Ngôn, đừng kích động." Cận Ngôn hít sâu một hơi, không nói gì nữa.

Ông Ngụy tiếp tục hỏi: "Ảnh và tin nhắn đâu?" Trương Thúy Hoa thành thật giao điện thoại của mình ra, ông Ngụy nhìn tin nhắn liền hiểu, bên trên đã chuẩn bị sẵn lời thoại, cũng có ảnh gia đình ba người nhà họ Cận.

Thảo nào có thể tìm chuẩn xác mẹ Cận không sai một ly. "Là ai gửi tin nhắn cho cô?" "Cái này tôi cũng không biết, làm cái nghề này của chúng tôi, mọi người đều chưa từng gặp mặt, chỉ là có việc thì mọi người mới liên hệ trên mạng hoặc nhắn tin qua lại, tôi thực sự không biết người nhắn tin cho tôi là ai." "Vậy cô nhận được bao nhiêu tiền?" "Không nhiều, có hai vạn tệ thôi." Trương Thúy Hoa cười khan nói. "Hai vạn tệ mà còn không nhiều?" Cận Ngôn túm lấy cô ta.

Ở cái địa phương nhỏ bé như huyện Bạch Sa này, mức lương trung bình của mọi người cũng chỉ ba bốn ngàn, cô ta tùy tiện làm một việc đã bằng thu nhập gần nửa năm của người bình thường, đúng là ngành nghề siêu lợi nhuận.

Chương 1263

Trương Thúy Hoa có chút dương dương đắc ý nói: "Không còn cách nào, làm nghề này của chúng tôi vẫn có rủi ro, chịu rủi ro thì tự nhiên phải kiếm được nhiều tiền hơn chút rồi." "Tiền cô nhận được chưa?" "Đã nhận được rồi, đều ở đây cả, tôi còn chưa tiêu một đồng nào.

Mọi người xem, đây là tin nhắn báo tiền về tài khoản." "Cô không biết tên của người giao việc, vậy tên mạng của hắn chắc cô phải biết chứ." Trương Thúy Hoa suy nghĩ kỹ lại: "Đúng rồi, tôi biết hắn có một cái tên mạng gọi là 'Cáo già gian xảo', trên mạng cũng khá có tiếng tăm, sức chiến đấu của hắn rất mạnh, chỉ cần hắn xuất mã, chuyện trắng cũng có thể nói thành đen." Cả quá trình, Lục Tử Mặc đều bật chức năng quay video, ghi lại toàn bộ những lời Trương Thúy Hoa nói không sót một chữ.

Ông Ngụy thấy không hỏi thêm được gì thì cũng không hỏi nữa. "Ông ơi, ông xem tôi đã khai hết những gì mình biết rồi, tôi không cần phải ngồi tù nữa chứ?" Trương Thúy Hoa dè dặt hỏi. "Chuyện lần này là nhà họ Cận không truy cứu nữa, nếu mà truy cứu, cô vẫn phải vào đồn.

Thanh niên trai tráng khỏe mạnh, làm gì không làm, cứ phải đi làm mấy chuyện linh tinh lang tang này, lần sau cô mà còn như vậy thì không ai bảo lãnh được cho cô đâu." Trương Thúy Hoa khúm núm gật đầu, cam đoan hết lần này đến lần khác: "Phải phải phải, ông nói đúng, lần sau tôi nhất định không làm chuyện này nữa, tôi sẽ tìm một công việc tử tế, sống đàng hoàng." "Thời gian này cô đừng chạy lung tung, nếu cần chúng tôi sẽ lại đến tìm cô làm chứng." "Vâng vâng vâng, tôi nghe theo sự sắp xếp của ông." Ra khỏi nhà Trương Thúy

Hoa, ông Ngụy nói: "Tiểu Mặc, cháu cho người lên mạng tìm cái tên 'Cáo già gian xảo' kia đi, hắn ta chắc là một kẻ hay chửi bới rất tích cực trên mạng, khóa được IP của hắn là có thể tìm ra người, tiện cho bước điều tra tiếp theo của chúng ta." "Vâng, cháu sẽ cho người làm ngay." "Video này cháu cứ giữ trước đi, đợi sau này tìm được tên 'Cáo già gian xảo' kia, sẽ giao cùng một thể cho bộ phận kiểm sát.

Hôm nay tạm thời đến đây đã, cháu tra được địa chỉ xong thì báo ngay cho chú, sáng mai chúng ta tiếp tục hành động." Lục Tử Mặc và Cận Ngôn đặc biệt mời ông Ngụy đi ăn cơm, rồi đưa ông Ngụy về nhà.

Có manh mối, Cận Ngôn cuối cùng cũng nhìn thấy hy vọng, trên đường về mặt mày đều tươi cười. "Chú Ngụy này không hổ là chuyên gia trong lĩnh vực này, cảm giác tư duy làm việc rất rõ ràng, nếu không có chú ấy, chúng ta rất khó có manh mối nhanh như vậy, anh tìm đâu ra nhân tài thế?" "Ông trẻ anh giới thiệu đấy, chú ấy trước kia làm trong ngành, nhưng giờ về hưu rồi." "Nhà các anh đúng là quan hệ gì cũng có, chuyện này nếu ở thành phố A, chắc chắn phút mốt là được các anh giải quyết êm đẹp, không ngờ em lại tìm được một người bạn trai có thực lực như vậy." "Cuối cùng cũng có giác ngộ nhặt được bảo vật rồi à." Lục Tử Mặc cảm thán. "Lục Tử Mặc, anh còn cần mặt mũi nữa không?" "Không cần nữa, cũng đâu có ăn thay cơm được." Lục Tử Mặc nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Cận Ngôn bị anh chọc cười khanh khách, giống hệt một chú chuột nhỏ vui vẻ.

Về đến nhà, bố mẹ Cận đang ngồi trên ghế trong sân, nhìn là biết họ chuyên tâm ngồi đợi hai người.

Thấy họ đi vào, cả hai đều ngồi thẳng dậy. "Ngôn Ngôn, có tra ra được gì không?" Cận Ngôn muốn Lục Tử Mặc thể hiện tốt trước mặt bố mẹ nên không vội giải thích mà đẩy Lục Tử Mặc một cái.

Lục Tử Mặc đương nhiên hiểu ý cô, quay sang giải thích với bố mẹ Cận: "Bác trai bác gái, sự việc đã có manh mối rồi ạ, chuyện hôm qua đúng như chúng ta dự liệu, người phụ nữ đó là bị người khác sai khiến, cô ta đã khai hết những gì mình biết rồi, tin rằng rất nhanh sẽ có thêm manh mối mới." Lục Tử Mặc mở đoạn video đã quay cho bố mẹ Cận xem, hai người xem xong đều không kìm được tiếng thở dài. "Xã hội bây giờ đúng là nghề gì cũng có, lại có người chuyên đi làm loại chuyện này, nghe cô ta khai, cảm giác còn hình thành cả một dây chuyền công nghiệp rồi." "Ông này, ông đúng là chẳng có kiến thức gì cả.

Chẳng phải chính phủ cũng có bộ phận chuyên trách về dư luận sao?

Trung tâm tin tức đó hoạt động cũng tương tự như thế này thôi." "Thế sao mà giống nhau được?

Người ta làm cái này quy mô lớn, hình thành cả một chuỗi dây chuyền công nghiệp rồi." Thấy bố mẹ lại sắp tranh luận, Cận Ngôn vội vàng can ngăn: "Bây giờ chuyện này là bình thường rồi ạ.

Mấy diễn viên, minh tinh gì đó, hễ có phim mới ra mắt là y như rằng thuê cả đống thủy quân để tạo nhiệt, tuyên truyền, thậm chí còn thuê người chuyên môn để xây dựng hình tượng mong muốn.

Giờ là xã hội mạng rồi, chuyện này chẳng có gì lạ đâu." "Ông thấy chưa, vẫn là con gái hiểu biết nhiều hơn.

Ông đường đường là trưởng ban tuyên truyền mà tư tưởng cứ như ông cụ non." "Đúng đúng đúng, con gái bà là giỏi nhất.", bố Cận phụ họa. "Hai bác cứ nói chuyện, cháu về phòng trước, còn chút việc cần sắp xếp ạ." "Đi đi, cháu đi đi." Sau khi Lục Tử Mặc vào phòng, bố mẹ Cận bảo Cận Ngôn ngồi vào giữa, mỗi người nắm lấy một tay

cô.

Cận Ngôn nhìn điệu bộ này liền biết họ có chuyện quan trọng muốn nói.

Cô tò mò nhìn hai người: "Sao vậy ạ?

Bố, mẹ?" Bố Cận mở lời: "Ngôn Ngôn, bố và mẹ con đã bàn bạc kỹ rồi.

Bất kể kết quả chuyện lần này thế nào, chúng ta đều quyết định sẽ nghỉ hưu sớm." Cận Ngôn sững người, nhìn bố rồi lại nhìn mẹ: "Hai người cuồng công việc mà cũng nghĩ thông suốt rồi sao?" "Nghĩ rất kỹ rồi.

Cả đời này bố mẹ dành quá nhiều thời gian cho công việc, chẳng có thời gian ở bên con đàng hoàng.

Sau khi nghỉ hưu, bố mẹ sẽ làm như con nói, đến thành phố A sống cùng con.

Lúc nào con thấy bố mẹ phiền phức thì chúng ta đi du lịch, lúc nào con nhớ bố mẹ thì chúng ta lại về.", mẹ Cận nói. "Bố mẹ, thật ra chuyện lần này sắp tra ra manh mối rồi, tổ chức cũng chưa chắc đã để hai người nghỉ hưu đâu." Bố Cận lắc đầu: "Mấy chuyện đó không nghĩ nữa, bố mẹ đã quyết tâm rồi, thật sự muốn nghỉ ngơi." "Con một mình ở thành phố A bố mẹ cũng không yên tâm.

Bố mẹ tích cóp bao năm cũng có chút đỉnh, đến lúc đó sẽ mua một căn nhà ở thành phố A, cũng giúp con giảm bớt chút áp lực cuộc sống." Cận Ngôn ôm lấy bố mẹ, cười rạng rỡ: "Được được được, con gái vô điều kiện ủng hộ hai người.

Nói trước nhé, sau này đến thành phố A rồi thì phải nấu cơm cho con, con muốn một ngày ba bữa đều được ăn cơm bố mẹ nấu." "Không thành vấn đề, bố và mẹ sẽ luân phiên nấu cho các con.", mẹ

Cận cười tươi rói.

Cận Ngôn nghe ra ẩn ý trong lời nói của mẹ: "Mẹ, mẹ đang nói cái gì thế?

Cái gì mà 'các con'?" "Còn xấu hổ nữa hả?

Mẹ biết thằng bé Tử Mặc kia không biết nấu cơm.

Bố con bảo thuê bảo mẫu nấu thì nhà cửa thiếu hơi người, để bố mẹ nấu cho hai đứa thì thế nào?" "Mẹ nói cứ như con nhất định sẽ gả cho anh ấy không bằng.

Biết đâu sau này con tìm được người tốt hơn, con đá Lục Tử Mặc cái một." Bố Cận vui vẻ chen vào: "Ừ, con có suy nghĩ này là tốt.

Phải kén chọn kỹ vào.

Ngôn Ngôn nhà mình tốt thế này, biết đâu còn gặp được người tốt hơn.

Tìm một chàng trai đẹp trai, hài hước hơn thằng nhóc họ Lục kia." "Ông Cận này, ông có thể đừng phá đám được không?

Ông mong con gái yêu đương thất bại hả?

Có ai làm bố như ông không?

Sao không mong con gái tốt đẹp, một lần là tìm được người đàn ông tốt để gửi gắm cả đời chứ." "Tôi không có ý đó, đương nhiên tôi mong con gái hạnh phúc rồi." "Bố mẹ thân yêu nhất của con, con biết hai người đều muốn tốt cho con, nhưng giờ nói mấy chuyện này còn sớm quá.

Tuy nhiên quyết định của hai người thì con ủng hộ hai tay hai chân.

Con cũng muốn sống cùng bố mẹ, muốn sau này trong mắt bố mẹ chỉ có mình cục cưng là con thôi." Bố Cận vỗ bàn cái bốp: "Được, vậy chuyện này quyết định thế nhé.

Chương 1264

Con đi nói với cái cậu tên Lục Tử Mặc kia, bảo cậu ta đừng áp lực quá.

Đây là chuyện của nhà mình, kết quả thế nào nhà mình cũng chấp nhận." "Bố, con thấy bố còn rắc rối hơn cả Lục Tử Mặc, hai người đúng là cùng một kiểu đàn ông.", rõ ràng trong lòng vẫn ưng Lục Tử Mặc, thế mà cứ phải nói vài câu không lọt tai. "Con không nói với bố mẹ nữa, con đi xem Lục Tử Mặc thế nào." Cận Ngôn nói xong, vui vẻ chạy về phía phòng ngủ.

Cận mẹ vỗ vỗ tay Cận ba: "Được rồi, không có gì phải luyến tiếc cả, nghỉ thì nghỉ thôi, nghĩ thoáng ra chút, quen dần rồi sẽ ổn." Cận Ngôn đứng ở cửa, Lục Tử Mặc không biết đang làm gì, chỉ thấy anh ngồi ở đầu giường, máy tính xách tay đặt trên đầu gối, ngón tay gõ phím nhanh như bay, sự chú ý tập trung cao độ, ngay cả việc cô đứng ở cửa cũng không phát hiện ra.

Cận Ngôn đứng một lúc lâu, cuối cùng rón rén đi vào, lặng lẽ đứng sau lưng anh.

Chỉ thấy trên màn hình là một đống mã lệnh cô xem không hiểu.

Cô biết anh đang bận nên cũng không làm phiền, chỉ chống cằm ngồi yên lặng một bên.

Khoảng năm phút sau, Lục Tử Mặc dừng lại, trên mặt lộ ra nụ cười. "Sao rồi, tìm được người rồi hả?" Lục Tử Mặc giơ tay xoa đầu Cận Ngôn: "Tìm được rồi, ngày mai có thể trực tiếp xuất phát đi tìm người đó." Mắt Cận Ngôn sáng rực lên, cô nhìn Lục Tử Mặc đầy sùng bái: "Lục Tử Mặc, hình như thật sự không có việc gì là anh không giải quyết được nhỉ." Lục Tử Mặc rất hưởng thụ ánh mắt này của Cận Ngôn: "Sau này gặp chuyện như thế này, nhất định phải nói sớm với anh." Cận Ngôn bĩu môi: "Biết rồi, Lục biến thái.

Mệt rồi thì nghỉ ngơi chút đi, anh vừa làm mấy cái này chắc chắn rất hại não." Lục Tử Mặc vỗ vỗ đùi mình.

Cận Ngôn không hiểu ý anh, ngơ ngác nhìn. "Nằm lên đây." "Anh có cần biến thái thế không?" "Anh chỉ muốn ôm em một cái thôi, đừng nghĩ nhiều." Cận Ngôn bật cười, cởi giày, gối đầu lên đùi Lục Tử Mặc.

Anh nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

Trong phòng là một bầu không khí bình yên tĩnh lặng. "Ôm em thì anh hết mệt hả?" "Ừ, có em bên cạnh, anh thấy rất an tâm." Đúng lúc này, điện thoại của Lục Tử Mặc reo lên.

Anh liếc nhìn một cái rồi định tắt máy, số này anh biết là của Úy Lam. "Điện thoại của Úy Lam?" Lục Tử Mặc cũng không giấu giếm: "Đúng vậy." Úy Lam không cam lòng gọi lại lần nữa.

Lục Tử Mặc định cúp máy tiếp, nhưng Cận Ngôn đã nhanh tay hơn bắt máy.

Lục Tử Mặc nhìn Cận Ngôn đầy cưng chiều, không hề ngăn cản.

Cận Ngôn ra hiệu im lặng với Lục Tử Mặc, sau đó nghe điện thoại: "Cô Úy, xin chào." Úy Lam vừa nghe thấy giọng Cận Ngôn, sắc mặt lập tức vặn vẹo: "Đưa điện thoại cho Lục Tử Mặc, tôi tìm Lục Tử Mặc." "Lục Tử Mặc nhà tôi đang tắm, cô có chuyện gì cứ nói với tôi là được, tôi sẽ chuyển lời cho anh ấy.", Cận Ngôn nói với giọng đầy ác ý trêu chọc. "Cận Ngôn!" Úy Lam tức đến nghiến răng ken két.

Lục Tử Mặc quả nhiên đã đến huyện Bạch Sa, thảo nào trên mạng lại có ảnh của anh.

Cái cô Cận Ngôn này thật sự xứng đáng để anh bỏ hết công việc, bất chấp tất cả mà rời đi sao? "Cô đừng có quá đáng." "Tôi quá đáng chỗ nào, tôi không hiểu?", Cận Ngôn tỏ vẻ vô tội cực kỳ, thề phải đòi lại danh dự đã mất lần trước. "Cận Ngôn, cái đồ phụ nữ không biết xấu hổ kia, cô dựa vào cái gì mà ở bên Lục Tử Mặc?" "Ái chà, hóa ra cô cũng có chút tự biết mình đấy chứ.

Biết hiện tại tôi là bạn gái của Lục Tử Mặc rồi cơ à?

Đúng là phong thủy luân chuyển, thời gian trước có kẻ còn thề thốt khoe khoang trước mặt tôi cơ mà." "Hai người sẽ không bền lâu đâu!

Lục Tử Mặc yêu tôi.", Úy Lam khẳng định chắc nịch. "Cô đúng là quá tự luyến rồi.

Úy Lam, năm xưa cô vì sự nghiệp của bản thân mà bỏ đi một mạch, giờ làm gì còn tư cách nói những lời này." "Đó là chuyện giữa tôi và anh ấy, không liên quan đến cô, không cần cô quản." "Đúng là không liên quan đến tôi, nhưng chuyện bát quái của bạn trai thì tôi vẫn thích nghe lắm.

Hôm đó ở bệnh viện tôi nghe rõ mồn một.

Năm xưa lúc cô đi là do không biết gia sản của Lục Tử Mặc, nên mới dứt khoát rời bỏ anh ấy.

Bây giờ biết gia thế người ta rồi lại quay lại bám riết không buông, cô cũng giỏi thật đấy.", Cận Ngôn từng bước đào hố. "Phải thì đã sao?

Con người ai chẳng muốn trèo cao.

Nếu cô là tôi, cô cũng sẽ đưa ra lựa chọn có lợi nhất cho mình thôi, chẳng ai lại không muốn gả vào hào môn." "Tôi sẽ không ham nghèo yêu giàu như cô.

Nếu tôi thật sự thích một người, tôi sẽ không so đo anh ấy nghèo hèn hay phú quý, tôi sẽ cùng anh ấy từ từ cải thiện hoàn cảnh." "Cận Ngôn, cô mới là kẻ đạo đức giả thực sự, nói còn hay hơn hát.

Đổi lại cô là tôi, loại người giả tạo như cô chắc chắn còn làm quá đáng hơn." "Cô cũng biết mình làm quá đáng cơ à?" "Tôi không muốn đôi co với cô, chẳng có ý nghĩa gì cả." Cận Ngôn không nói nữa mà đưa điện thoại cho Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc không hề tức giận như trong tưởng tượng.

Khi chính tai nghe thấy Úy Lam thừa nhận quay lại vì tiền tài của mình, anh dường như chẳng hề thấy giận dữ chút nào. "Úy Lam, hóa ra đây mới là mục đích thực sự cô quay lại.", giọng Lục Tử Mặc nhạt nhẽo vô cùng, dường như trút được một gánh nặng lớn.

Úy Lam bất ngờ nghe thấy giọng Lục Tử Mặc, sợ đến mức bật dậy, kinh hãi nói: "Tử Mặc, sao lại là anh?" Lục Tử Mặc không nói thêm gì nữa, Cận Ngôn cầm lấy điện thoại: "Úy Lam, tôi đã nhắc nhở cô rồi, đừng có tự cảm thấy bản thân mình tốt đẹp quá." Úy Lam cuối cùng cũng hiểu ra mọi chuyện, Lục Tử Mặc căn bản không hề đi tắm, anh vẫn luôn ở ngay cạnh Cận Ngôn.

Những lời cô ta vừa nói đã bị Lục Tử Mặc nghe không sót một chữ. "Cận Ngôn, cô gài bẫy tôi?" "Ngại quá, gài chính là cô đấy.", Cận Ngôn cảm thấy toàn thân sảng khoái. "Tử Mặc, những lời em vừa nói đều không phải lời thật lòng, em chỉ muốn chọc tức Cận Ngôn thôi.

Em quay lại là vì em thật sự yêu anh, không liên quan gì đến thân phận địa vị của anh cả." "Cận Ngôn mới là đồ tâm cơ, cô ta tiếp cận anh là để gả vào hào môn, sống cuộc sống của người trên người." "Anh ngàn vạn lần đừng để vẻ ngoài ngây thơ vô hại của cô ta lừa gạt, cô ta giấu mình sâu hơn bất cứ ai." "Lục Tử Mặc, em yêu anh mà, em yêu anh hơn Cận Ngôn nhiều, anh phải tin em." Cận Ngôn cạn lời cực kỳ.

Chương 1265

Phụ nữ thời nay đúng là hết thuốc chữa, động một chút là treo tình yêu trên miệng, tưởng người khác không có não chắc?

Cô nói gì là phải nghe nấy sao?

Cận Ngôn liếc nhìn Lục Tử Mặc, chỉ thấy đôi môi màu hoa hồng của anh mím chặt, biết anh không muốn nói chuyện với Úy Lam nữa, cô bèn trực tiếp cúp điện thoại.

Khuôn mặt Úy Lam lập tức trắng bệch, phiền não đi đi lại lại trong phòng.

Nhất thời hoảng loạn không biết làm sao.

Phải làm thế nào đây?

Lục Tử Mặc nghe thấy lời cô ta nói rồi, lần này bọn họ có phải là hết hy vọng rồi không?

Cận Ngôn đáng chết, dám đào hố cho cô ta nhảy vào.

Nếu cô ta không thể tái hợp với Lục Tử Mặc, cô ta nhất định sẽ không tha cho Cận Ngôn.

Bọn họ không thể ở bên nhau, thì Lục Tử Mặc cũng đừng hòng ở bên Cận Ngôn. "Ngôn Ngôn, sao em biết mục đích Úy Lam quay lại?", Lục Tử Mặc nhìn Cận Ngôn. "Thì là lần trước em từ Tây Sơn xuống ấy, lúc nằm viện, em nghe thấy Úy Lam hình như gọi điện cho người quản lý, lúc đó chính miệng cô ta thừa nhận mà." "Sao em vẫn luôn không nói cho anh biết?" "Lục Tử Mặc, lúc đó em nói anh chưa chắc đã tin.

Người cố chấp như anh, làm sao mà lọt tai lời em nói được.", Cận Ngôn ghét bỏ nhìn Lục Tử Mặc.

Anh đúng là đầu óc có vấn đề, thế mà lại bị người phụ nữ như Úy Lam lừa gạt bao lâu nay.

Lục Tử Mặc nhếch môi, cái này thì đúng.

Thật ra anh tin vào tai mình nghe thấy hơn. "Còn nữa nhé, lần đầu tiên hai ta gặp nhau ấy, cũng là cô ta cố ý lao vào xe anh, chẳng liên quan chút gì đến em cả.", Cận Ngôn nhân cơ hội giải thích luôn.

Lục Tử Mặc ôm chặt lấy Cận Ngôn: "Ừ, anh biết cả rồi.

Quá khứ là anh không tốt, anh bị che mắt, đã hiểu lầm em." Cận Ngôn ngồi dậy, dựa vào lòng Lục Tử Mặc: "Bỏ đi, cô nương đây đại lượng, thèm chấp nhặt chuyện cũ với anh làm gì, chuyện nói rõ ràng là được rồi." "Em vì anh mà làm nhiều việc như vậy, chuyện nhỏ đó cứ cho qua đi, chúng ta đừng nhắc lại nữa." "Ừ." "Lục Tử Mặc, tuy em chấp nhận quá khứ của anh, nhưng có chuyện này vẫn phải nói rõ với anh.

Sau này không được phép đi gặp Úy Lam một mình, nhất là khi chỉ có một thân một mình." "Cô ta giờ biết em phát hiện ra bộ mặt thật rồi, chắc chắn thủ đoạn gì cũng sẽ giở ra.

Quân tử không đấu lại được tiểu nhân đâu, giác ngộ này anh nhất định phải có." Đây là điều Cận Ngôn lo lắng nhất.

Úy Lam có thể từ một người mẫu nhỏ bé dưới đáy xã hội leo lên vị trí danh mẫu, ngoài điều kiện ngoại hình tốt thì không thể không có chút thủ đoạn nào. "Anh không sợ cô ta." Cận Ngôn nhéo đùi Lục Tử Mặc một cái.

Lục Tử Mặc kêu "ai da" một tiếng, vô tội nhìn Cận Ngôn: "Sao lại nhéo anh?" "Em biết anh không sợ cô ta, nhưng anh không được coi thường cô ta, nhất là một người phụ nữ không từ thủ đoạn.", Cận Ngôn nhìn Lục Tử Mặc cực kỳ nghiêm túc. "Ừ." Cận Ngôn thật sự không chịu nổi thái độ hời hợt này của Lục Tử Mặc, không kìm được đưa tay véo tai anh: "Rốt cuộc anh có nghe lọt tai không hả?

Lục Tử Mặc, anh đừng tưởng em đang nói linh tinh, em thật sự đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy." Nha đầu này, đúng là một kẻ bạo lực nhỏ.

Hết nhéo đùi lại đến véo tai.

Sau này mà kết hôn, không biết chừng anh còn bị bạo hành gia đình ấy chứ.

Nhưng phải làm sao đây?

Anh lại cảm thấy cô như thế này rất đáng yêu, tính tình thật sự rất thẳng thắn.

Anh càng thích dáng vẻ ghen tuông này của cô, đúng là kiều diễm vô cùng.

Cận Ngôn sắp bị chọc tức chết rồi, khó khăn lắm mới tóm được cơ hội vạch trần bộ mặt thật của Úy Lam.

Khó khăn lắm mới nói ra được những lời giấu kín trong lòng bấy lâu nay.

Thế mà người đàn ông này lại chẳng hề để tâm chút nào, còn cười vui vẻ đến thế. "Cười, lúc này mà là lúc anh nên cười à?

Anh có thể lấy ra chút thành ý và thái độ, dứt khoát làm một cuộc cắt đứt triệt để với bạn gái cũ của anh được không?" Thấy cô nhóc càng lúc càng hăng, Lục Tử Mặc bật cười.

Anh đâu phải người không có thành ý, trái tim anh đã sớm bị cô nhóc này chiếm giữ tràn đầy rồi.

Vừa rồi Úy Lam nói mục đích cô ta quay lại, anh thật sự không thấy khó chịu lắm.

Suy cho cùng, chắc chắn là vì cô nhóc này.

Biết tâm trạng cô không tốt, anh căn bản không thể bình tĩnh được, buông bỏ hết mọi việc trong tay lập tức chạy đến bên cô. "Ngôn Ngôn, anh biết phải làm thế nào mà, em đừng kích động." "Em có thể không kích động sao?

Một lời không hợp là anh lại chạy đến bệnh viện với người ta cả đêm, chỉ vì người ta làm nũng nói 'không phải anh thì không được'.

Đàn ông các anh sao cứ thích mấy cô ả yểu điệu thướt tha thế nhỉ." Cận Ngôn vốn dĩ nhìn nhận chuyện tình đầu của Lục Tử Mặc rất thoáng.

Nhưng không hiểu sao càng lúc càng thấy giận, lồng ngực như bị uất kết, nghẹn một cục tức, lên không được mà xuống cũng không xong.

Tóm lại là khó chịu vô cùng.

Chắc là ai yêu vào cũng thế cả thôi, lý trí và tình cảm mãi mãi chẳng bao giờ thống nhất.

Chương 1266

"Em nói cho anh biết, mấy cái trò đó đều là thủ đoạn của phụ nữ cả thôi, một khóc hai nháo ba thắt cổ.

Một người mà muốn chết thật thì mười con trâu cũng không kéo lại được, còn mấy kẻ suốt ngày gào lên đòi chết thì mười phần có đến tám chín phần là không có gan đó đâu, trừ khi kẻ đó bị bệnh tâm thần, không kiểm soát được hành vi của mình." Trên tivi hình như đều diễn như thế cả.

Rất hiển nhiên, Úy Lam không phải bệnh nhân tâm thần.

Cái kiểu cô ta uy hiếp Lục Tử Mặc rằng nếu anh không ở lại thì cô ta không chữa bệnh đều là lừa người cả.

Nếu không thì trước đó, sao cô ta lại tự mình chạy đến bệnh viện chứ.

Mục đích còn chưa đạt được, Úy Lam cô ta chắc chắn quý mạng sống của mình lắm. "Lục Tử Mặc, lần sau nếu Úy Lam còn nói mấy lời lung tung này với anh, anh bịt tai lại cho em, nghe rõ chưa?" "Không nhẫn tâm thì cái loại kẹo kéo dính người như cô ta sẽ cứ bám riết lấy anh mãi thôi.", Cận Ngôn ngẩng đầu, làm bộ hung thần ác sát nhìn Lục Tử Mặc.

Trời xui đất khiến thế nào lại phát hiện ra khuôn mặt tuấn tú như ngọc của anh đang bừng sáng, đôi môi màu hoa hồng cũng vương ý cười, đôi mắt đen láy tràn đầy vẻ trêu tức. "Lục Tử Mặc, rốt cuộc anh có nghe thấy lời em nói không hả?", Cận Ngôn lại nhéo cánh tay anh một cái.

Lục Tử Mặc nói như thật: "Nghe thấy rồi, em ghen thế này rất hợp ý anh." *Rất hợp ý anh*, đây là kiểu nói chuyện gì vậy chứ. "Nói chuyện cho đàng hoàng." Lục Tử Mặc đưa tay nhẹ nhàng cạo lên chóp mũi tròn trịa của Cận Ngôn: "Biết rồi, anh thích dáng vẻ ghen tuông của em, đẹp lắm." Sắc mặt Cận Ngôn lập tức đỏ bừng như hoa đào tháng ba, say lòng người vô cùng.

Cô vốn hay thích cố ý che giấu sự xấu hổ của mình, không kìm được mà giãy giụa trong lòng anh.

Anh lại càng ôm cô chặt hơn, giải thích: "Người nhà họ Lục bọn anh, tuy là chung tình nhất, nhưng đều hiểu một đạo lý, cái gì qua rồi thì cho qua đi." "Sau này anh sẽ không ở riêng với Úy Lam nữa, nếu thật sự không tránh được, anh nhất định sẽ đưa em theo, được không?" Cận Ngôn là kiểu người dễ thỏa mãn nhất, lập tức cười tươi, đắc ý giơ ngón tay nhỏ lên, chỉ vào Lục Tử Mặc: "Đây là tự anh nói đấy nhé?" Lục Tử Mặc nắm lấy ngón tay thon mềm của cô: "Ừ, anh nói." "Cho nên, Ngôn Ngôn à, mấy cái giấm chua cũ rích đó chúng ta đừng ăn nữa." Nha đầu này thế mà còn lôi chuyện anh chăm sóc Úy Lam ở bệnh viện ra, mùi giấm nồng nặc quá.

Chuyện đó đã xảy ra từ lâu lắm rồi mà. "Hừ, lần sau đổi lại cho anh uống giấm.", Cận Ngôn kiêu ngạo nói.

Lục Tử Mặc rất hưởng thụ.

Cận Ngôn vốn còn đang nói chuyện với Lục Tử Mặc, chỉ là nói mãi nói mãi, phát hiện không có ai trả lời mình nữa.

Nhìn lại, Lục Tử Mặc đã dựa vào đầu giường ngủ thiếp đi rồi, hơi thở đều đều.

Cận Ngôn nhẹ nhàng rút người ra khỏi lòng anh, để anh nằm thẳng xuống ngủ cho thoải mái.

Lục Tử Mặc thế mà chẳng có chút cảm giác nào.

Cận Ngôn không nhịn được lầm bầm: "Tâm phòng bị của người này kém đi từ bao giờ thế, vậy mà không có cảm giác gì." Điều Cận Ngôn không biết là Lục Tử Mặc thật sự đã quá mệt mỏi, tối qua thực ra anh không hề ngủ, cả đêm cùng bạn bè ngồi xóa bài viết trên mạng.

Hôm nay lại bôn ba quá nửa ngày, không mệt mới lạ.

Cận Ngôn không rời đi, chỉ ngồi bên mép giường, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt khi ngủ của Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc lúc ngủ yên tĩnh như một đứa trẻ, chỉ có điều nhan sắc cực phẩm này đúng là không ai sánh bằng.

Cô đưa tay so so lông mi của anh, lại chơi trò bóng tay trên mặt anh, một mình chơi đến quên cả trời đất.

Sau đó, cô lại lên mạng xem tin tức, phát hiện những tin tức hôm qua còn rầm rộ phợp trời dậy đất, chỉ sau một đêm dường như đã biến mất tăm.

Mấy cái diễn đàn, hội nhóm gì đó càng là không vào được nữa.

Cận Ngôn hài lòng mỉm cười, bất tri bất giác cũng gục bên giường ngủ thiếp đi.

Chỉ là đợi đến khi cô tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên giường, còn Lục Tử Mặc đã chẳng thấy bóng dáng đâu.

Theo thói quen đẩy cửa sổ ra, cô nhìn thấy bóng dáng Lục Tử Mặc, ngồi đối diện anh không ai khác chính là "bố vợ tương lai" vốn có chút thành kiến với anh.

Chỉ thấy đôi tay anh thành thạo di chuyển giữa các bộ trà cụ, động tác trôi chảy vô cùng, nhìn qua là biết người biết thưởng trà.

Mắt Cận Ngôn sáng lên, cái tên Lục Tử Mặc này rốt cuộc còn biết bao nhiêu thứ nữa, giấu kỹ thật đấy.

Cận Ngôn không kìm nén được sự tò mò trong lòng, chạy thẳng xuống lầu.

Bố Cận còn có một sở thích lớn nhất, đó chính là uống trà, trà cụ trong nhà có đến mấy bộ.

Lúc Cận Ngôn đi lại gần, liền nghe thấy bố mình đang nói: "Không ngờ Tử Mặc còn trẻ thế này mà lại am hiểu trà đạo, thật sự rất khá." *Tử Mặc*, xem ra tình cảm bồi dưỡng cũng khá đấy chứ, trước đây ông có gọi thân mật thế đâu. "Cháu chỉ biết chút ít thôi ạ, các bậc trưởng bối trong nhà thích uống trà, từ nhỏ mưa dầm thấm lâu nên cháu cũng biết một chút, kể ra cũng có thể tu thân dưỡng tính, giúp con người ta trầm tĩnh lại." "Những lúc tâm tình phiền não, ngồi tĩnh lặng thưởng một ấm trà, quả thực là một loại hưởng thụ." "Ha ha, bác cũng thấy như thế, lúc tâm không tịnh làm một ấm trà, cái gì cũng tan biến hết." Bố Cận càng nhìn Lục Tử Mặc càng thấy ưng ý, đứa trẻ này nhìn là biết giáo dục gia đình rất tốt.

Mới hơn hai mươi tuổi đầu mà đã ổn trọng, sủng nhục bất kinh như thế này.

Thanh niên bây giờ đa phần đều rất xốc nổi, ông thật sự hiếm khi tiếp xúc được với người trẻ ưu tú như cậu. "Tử Mặc, bố mẹ cháu vẫn chưa nghỉ hưu à?" "Vẫn chưa chính thức nghỉ hưu ạ, nhưng đã dần dần trao quyền rồi, chuyện ở công ty cơ bản rất ít khi quản lý." "Đúng thế, có đứa con trai ưu tú như cháu, anh chị ấy có thể yên tâm rồi." Cận Ngôn nghệch mặt ra, sao thế này, cô cảm thấy ngủ một giấc dậy dường như mọi thứ đều thay đổi.

Bố cô thế mà lại dùng giọng điệu ôn hòa như vậy nói chuyện với Lục Tử Mặc, đây là nhịp điệu đã bị Lục Tử Mặc mua chuộc rồi sao? "Bố, bố với Lục Tử Mặc đang nói chuyện gì thế?", Cận Ngôn khoác tay bố Cận, ngồi xuống bên cạnh ông. "Ngôn Ngôn, con lại đây nếm thử xem hai ly trà này có gì khác nhau?" "Ông Cận này, bố lại thế rồi, cứ có cơ hội là lại kiểm tra con." Cận Ngôn bĩu môi, nếm thử một ngụm, bất lực nói: "Bố à, bố có thấy nhàm chán không, đây rõ ràng là cùng một loại trà, có gì mà ngon đâu chứ, thật không biết bố lấy đâu ra hứng thú nữa." Bố Cận lắc đầu, nhìn sang Lục Tử Mặc, nói đầy ẩn ý: "Xem ra cái chuyện mưa dầm thấm lâu này cũng tùy người đấy." Không có cái tư chất đó, không có cái tâm đó thì mọi thứ đều là công cốc.

Lục Tử Mặc cũng nhếch khóe môi, ánh mắt nhìn Cận Ngôn mang theo vài phần cưng chiều nhàn nhạt. "Bố, có phải bố lại đang vòng vo tam quốc mắng con không hả?" "Cũng coi như không ngốc lắm, con từ nhỏ cũng nhìn bố uống trà mà lớn, sao đến giờ ngay cả trà cũ và trà mới đơn giản thế này cũng không phân biệt được, đúng là làm bố mất mặt quá.", bố Cận không nhịn được muốn che mặt. "Con lại không khoái món này, con phân biệt mấy cái đó làm gì, con thấy cà phê ngon hơn trà.

Lục Tử Mặc, anh nói xem?", Cận Ngôn quả quyết gọi cứu viện.

Chương 1267

Lục Tử Mặc mỉm cười: "Trà đối với châu Âu, cũng giống như cà phê đối với nước Pháp vậy, không chỉ là một ly đồ uống, mà còn là một nét văn hóa lâu đời sâu sắc.

Đối với các dân tộc khác nhau, hai thứ này không thể đánh đồng với nhau được." "Từ xưa đến nay, trên từ vua chúa tướng lĩnh, văn nhân mặc khách, chư tử bách gia, dưới đến thường dân bá tính, người dân quê mùa, không ai là không thích trà.

Bảy việc cần thiết khi mở cửa ra là: củi, gạo, dầu, muối, tương, giấm, trà." "Cái gì là thứ mê người nhất ở Paris?

Tháp Eiffel?

Nhà thờ Đức Bà?

Khải Hoàn Môn?

Nước Pháp từng làm một cuộc khảo sát với một trăm sáu mươi du khách Mỹ, rất bất ngờ, những thứ đó đều không phải.

Đáp án lại chính là quán cà phê ở Paris.

Paris nếu thiếu đi quán cà phê, e rằng Paris sẽ trở nên chẳng có gì đáng yêu nữa." "Lục Tử Mặc, anh đang nói em sùng bái ngoại bang đấy à?

Làm một người châu Âu, không thích văn hóa nước mình.", Cận Ngôn suýt thì nhảy dựng lên.

Đây là cố ý dỡ đài cô chứ đâu phải giúp đỡ. "Tử Mặc nói sai chỗ nào đâu, cà phê cái thứ đó có caffeine, có tác dụng kích thích thần kinh con người, làm sao dưỡng sinh bằng trà của chúng ta được." "Quả thực là đạo lý này, muốn nói đến dưỡng sinh, vẫn cứ là trà của chúng ta tốt hơn.", Lục Tử Mặc phụ họa theo.

Cận Ngôn hận đến nghiến răng, cái tên Lục Tử Mặc này, đúng là bát diện linh lung, khéo léo đủ đường.

Dùng cách này để lấy lòng bố cô, nói cứ như anh không uống cà phê vậy, bình thường ở văn phòng anh, cô chưa từng thấy anh uống trà bao giờ.

Giả tạo, quá sức giả tạo.

Nhưng khổ nỗi lúc này cô không tiện bóc mẽ anh, chỉ có thể tự mình sinh hờn dỗi.

Bố Cận cười, hơi nghiêm mặt lại: "Đều lớn thế này rồi, sao vẫn không chấp nhận được người khác phê bình thế, thói quen này không tốt đâu nhé." "Hứ, hai người hùa vào bắt nạt con.", Cận Ngôn trừng mắt lườm Lục Tử Mặc một cái.

Lục Tử Mặc trước sau vẫn giữ vẻ mặt ôn hòa, một chút cũng không để bụng.

Điều này lọt vào mắt bố Cận lại càng thêm hài lòng, đây là người có thể bao dung tính khí trẻ con của con gái ông, không tồi.

Lục Tử Mặc thì nghĩ rất đơn giản, lát nữa dỗ dành một chút là xong ngay.

Lúc này, truyền đến tiếng mẹ Cận gọi mọi người ăn cơm.

Bố Cận đứng dậy, sực nhớ ra điều gì, nói: "Tử Mặc, đợi lúc nào cháu về, mang ít lá trà về nhé, bác ở đây những thứ khác không dám khoe, nhưng lá trà thì tuyệt đối có thể đem ra đãi khách." "Dạ vâng, vậy cháu xin thay mặt các trưởng bối cảm ơn bác trước ạ." Bố Cận cười cười, đi vào nhà trước.

Cận Ngôn nhìn Lục Tử Mặc: "Lục Tử Mặc, cuối cùng em cũng biết anh làm thế nào để lấy lòng bố em rồi, đồ nịnh bợ." *Đồ nịnh bợ*.

Lục Tử Mặc bật cười, so sánh kiểu gì thế không biết. "Ngôn Ngôn, anh không phải dựa vào nịnh bợ để lấy lòng bác trai đâu, anh dựa vào sức hút nhân cách tỏa ra trong vô thức đấy." Sặc.

Cận Ngôn thật sự muốn chửi thề, Lục Tử Mặc càng ngày càng không biết xấu hổ rồi, đến sức hút nhân cách cũng lôi ra được.

Lục Tử Mặc thấy Cận Ngôn không tin, vặn hỏi: "Chẳng lẽ em thấy không phải?

Anh đâu có làm gì, ánh mắt bác trai nhìn anh đã thay đổi rồi." "Lục Tử Mặc, đây không phải trọng điểm được không?

Anh làm em mất mặt như thế, không sợ em tuyệt giao với anh à?

Anh nhầm đối tượng rồi đấy, người anh cần lấy lòng là em, chứ không phải bố em.

Đến lúc đó mọi thứ anh làm đều là công cốc thôi." "Không sao, bạn gái thì có nhiều thời gian để dỗ, nhưng cơ hội dỗ bố mẹ bạn gái thế này thật sự quá ít, nhất là ấn tượng đầu tiên là quan trọng nhất." "Không qua được ải bố mẹ thì sau này khó sống lắm." Cứ nhìn Mộc Dung mà xem, lâu như vậy rồi vẫn đang trong cảnh nước sôi lửa bỏng.

Tấm gương tày liếp bày ra trước mắt, anh tuyệt đối phải rút kinh nghiệm xương máu. "Lục Tử Mặc, cái đồ đàn ông đầy toan tính này." Ý anh rõ ràng là đang nói, chuyện dỗ dành cô tạm thời gác lại, cứ dỗ bố mẹ cô vui vẻ trước đã rồi tính sau.

Quả nhiên là 'Tiểu Lục tổng' đi ngang trong công ty, bài bản thâm sâu thật.

Lục Tử Mặc đặt tay lên vai Cận Ngôn: "Ngôn Ngôn, tạm thời ủy khuất em một chút vậy, sau này anh từ từ dỗ em." Cận Ngôn hất tay anh ra: "Lời anh nói mà tin được thì có mà gặp ma." Lục Tử Mặc lẳng lặng đi theo sau Cận Ngôn.

Bố Cận nhìn thấy hai người bọn họ, cứ cảm thấy càng nhìn càng thấy đáng yêu.

Mẹ Cận nhìn theo ánh mắt của chồng, thấy ông đang cười tủm tỉm, không nhịn được nói: "May mà đầu óc cuối cùng cũng dùng được rồi, giờ mới phát hiện ra điểm tốt của Tử Mặc hả?" "Bà Cận này, đừng có chế giễu tôi được không?" "Tôi nói sự thật mà, Tử Mặc là chàng trai tốt biết bao." "Tôi là không phải đầu óc không dùng được, tôi là ổn trọng, không tùy tiện đưa ra kết luận, tránh phán đoán sai lầm." "Cổ hủ." Buổi tối, Lục Tử Mặc cùng bố mẹ Cận xem tivi.

Cận Ngôn chu môi ngồi một bên nghịch điện thoại, cô nhận được tin nhắn của Lục Niệm Nhất.

Sau lần gặp trước, bọn họ đã trao đổi số điện thoại cho nhau.

Tin nhắn nói là nghe Tiểu Mỹ kể nhà cô xảy ra chuyện, hỏi cô đã giải quyết xong chưa, có cần giúp đỡ gì không?

Nhìn tin nhắn, Cận Ngôn chỉ thấy trong lòng ấm áp, một người bạn mới chỉ có duyên gặp một lần mà lại quan tâm cô như vậy, thật sự rất tốt.

Cận Ngôn lập tức nhắn lại, nói là cũng hòm hòm rồi. "Ngôn Ngôn, con đang nhắn tin với ai mà cười hớn hở thế?", mẹ Cận tò mò hỏi.

Lục Tử Mặc cũng nhìn sang Cận Ngôn, nha đầu này không bình thường. "Còn lâu mới nói cho mọi người, mọi người xem tivi của mọi người đi, đừng quản con." Mẹ Cận bất lực hỏi Lục Tử Mặc: "Ai chọc giận con bé thế?" "Chắc là cháu ạ." "Cái đứa con gái nhà mình càng ngày càng nhỏ nhen, hôm nay bác kiểm tra kiến thức trà đạo của nó một chút, bản thân nó không học thức uyên bác bằng Tử Mặc, ngược lại còn quay sang trách móc Tử Mặc, đúng là vô lý gây sự.", bố Cận giải thích. "Bác còn tưởng là chuyện gì cơ, Ngôn Ngôn, thế là con sai rồi, sao có thể tùy tiện trút giận lên đầu Tử Mặc chứ, Tử Mặc có chọc gì con đâu." Cận Ngôn làm mặt quỷ với bọn họ, nói giọng đầy mỉa mai chua loét: "Phải rồi, là con nhỏ nhen, Lục Tử Mặc là giỏi nhất." "Đứa nhỏ này, đúng là bị chúng ta chiều hư rồi.

Chương 1268

Tử Mặc, cháu đừng để ý đến nó, càng để ý nó càng làm tới đấy." "Đúng thế, đợi nó qua cơn tính khí trẻ con đó là xong thôi." Lục Tử Mặc trước sau vẫn như một công tử văn nhã ôn nhu: "Ngôn Ngôn là một cô gái rất chân thật ạ." Cận Ngôn thầm mắng trong lòng: *Anh cứ tiếp tục làm kẻ nịnh bợ đi.* "Cái biểu cảm gì thế kia, nhìn là biết trong lòng đang lầm bầm rồi.", mẹ Cận không khách khí chút nào vạch trần con gái.

Cận Ngôn: "……" Cô ngẩng đầu bất lực nhìn bố mẹ một cái, rồi lẳng lặng cúi đầu, tiếp tục nghịch điện thoại.

Mới có bao lâu chứ, từng người từng người một đều trúng bùa mê thuốc lú của Lục Tử Mặc rồi.

Đều bắt đầu liên hợp với Lục Tử Mặc cùng nhau trấn áp cô.

Sau này có phải định coi Lục Tử Mặc là con trai ruột, coi cô là đứa nhặt về không đây.

Khó chịu, thật sự là khó chịu.

Hôm sau, hai người lại cùng Ngụy lão đi tìm con hồ ly tinh xảo quyệt kia.

Cũng là phụ nữ, nhưng so với Trương Thúy Hoa, người phụ nữ này tỏ ra tinh ranh hơn nhiều.

Đã tìm ra người rồi mà còn bị cô ta chạy thoát.

Mất cả một ngày chơi trò mèo vờn chuột, cuối cùng mới chặn được cô ta ở trạm tàu cao tốc.

Quả đúng là ứng với cái tên của cô ta.

Có lẽ vì muốn tranh thủ khoan hồng, cô ta thú nhận tất cả những việc mình đã làm.

Theo lời khai, mọi hành động của cô ta đều triển khai theo sự bố trí của kẻ đứng sau.

Bọn họ đã nhắm vào bố Cận được một thời gian, mục đích ban đầu là muốn bố Cận sa ngã, tham nhũng.

Nhưng bố Cận xưa nay luôn giữ mình trong sạch, không bao giờ lui tới những chốn ăn chơi trác táng, nên bọn họ mãi không tìm được cơ hội thích hợp.

Sau đó, bọn họ đành phải thay đổi chiến lược.

Sau khi nắm được lịch trình của bố Cận, bọn họ đã sai một nhân viên công ty làm vườn đi tưới hoa lén nhét những thứ kia vào túi áo ông.

Cận Ngôn càng nghe càng thấy kinh hãi, bọn họ thậm chí còn biết rõ mồn một chuyện bố cô bị cao huyết áp, hay đổ mồ hôi trộm.

Thời gian họp báo rất dài, bố Cận chắc chắn sẽ lấy khăn tay ra lau mồ hôi như thường lệ, đó là thói quen của ông.

Một thói quen nhỏ như vậy mà lại bị người ta lợi dụng triệt để. "Nói, rốt cuộc là ai sai khiến cô?" Ngụy lão hỏi. "Cái này tôi thật sự không biết.

Người đó không biết làm sao có được số điện thoại của tôi, chúng tôi vẫn luôn liên lạc qua điện thoại.

Hơn nữa cũng chỉ dùng di động liên lạc đúng một lần, còn lại đều là điện thoại công cộng, lại còn ở những nơi khác nhau, tôi cũng chẳng biết là ai." Người phụ nữ lắp bắp. "Nhật ký cuộc gọi đâu?" "Đây, ông xem, chỉ có đúng một lần này thôi." Ngụy lão liếc nhìn, mi tâm không khỏi nhíu lại, quay sang nói với Cận Ngôn và Lục Tử Mặc:

"Xem ra ý thức phản trinh sát của đối phương rất mạnh.

Số này không phải ở huyện Bạch Sa, mà là số nước ngoài, muốn tra ra chẳng khác nào mò kim đáy bể." Thủ đoạn vẫn y hệt, toàn bộ quá trình đều được lên kế hoạch kín kẽ, rất hoàn hảo, căn bản không tìm ra sơ hở.

Nhìn qua là biết thủ pháp của dân chuyên nghiệp, cho dù sự việc có vỡ lở thì cũng có thể phủi sạch quan hệ. "Chú Ngụy, nếu tìm video quay cảnh kẻ đứng sau đi gọi điện thoại công cộng thì có ích gì không?" Ngụy lão lắc đầu: "Chú đoán là không có tác dụng mấy.

Thời buổi này bọn chúng xảo quyệt lắm, đã dày công bố trí như vậy thì chắc chắn sẽ không để lộ bộ mặt thật, mỗi lần ra ngoài e là đều đã ngụy trang rồi." Cận Ngôn biết rõ người phụ nữ kia có thể không biết sự thật, nhưng vẫn không nhịn được hỏi: "Tại sao người đó lại muốn cô làm việc này?" "Cái này sao tôi biết được, người ta có nói lý do cho tôi đâu.

Chắc là kẻ thù tìm đến trả thù thôi.

Cùng là phụ nữ, tôi cảm thấy giọng nói trong điện thoại mang theo vài phần hận ý." "Hận ý?" Người phụ nữ gật đầu: "Đó chỉ là cảm giác của tôi thôi, tôi cũng không chắc chắn, tôi chỉ biết được bấy nhiêu thôi." Cận Ngôn thật sự nghĩ không ra, sao bố mình lại đắc tội với một người phụ nữ chứ.

Ngụy lão hỏi: "Vậy cô nghe giọng nói có đoán được tuổi tác của bà ta không?" "Bà ta có cố ý ép giọng xuống, chắc là khác một chút so với giọng thật, tôi cảm thấy tầm hơn ba mươi tuổi gì đó." "Không không không, tôi cũng không chắc, tôi làm gì có bản lĩnh nghe tiếng đoán tuổi chứ." Người phụ nữ nhíu mày, lại phủ nhận lời vừa nói. "Nhưng cô có thể khẳng định là bà ta không già, đúng không?" "Đúng, già thì chắc chắn là không già, không quá năm mươi tuổi đâu." Điểm này thì người phụ nữ có thể xác định.

Người phụ nữ nói đi nói lại cũng chỉ có mấy thông tin đó, cô ta chỉ là kẻ nhận tiền làm việc, thông tin về kẻ chủ mưu phía sau hoàn toàn không khai thác được gì.

Ngụy lão trực tiếp báo cảnh sát, người phụ nữ cuối cùng bị cảnh sát giải đi. "Xin lỗi hai đứa, Tiểu Mặc, Ngôn Ngôn, chuyện này có lẽ không thể tra tiếp được nữa.

Loại chuyện này trước đây chú cũng từng gặp, về cơ bản trong thời gian ngắn rất khó lôi kẻ đứng sau ra ánh sáng, chỉ có thể lấy tĩnh chế động, đợi bọn chúng có động thái tiếp theo tự lộ diện mà thôi." Ngụy lão nói. "Chú Ngụy, chú đừng nói vậy, cháu thay mặt bố mẹ cảm ơn chú.

Tuy không bắt được kẻ chủ mưu, nhưng đây đã là một bước tiến lớn rồi, chuyện của bố cháu coi như đã được làm sáng tỏ, trả lại sự trong sạch cho ông.

Thật ra bố mẹ cháu để ý nhất chính là thanh danh, điều này quan trọng hơn bất cứ thứ gì." Cận Ngôn tuy cảm thấy hơi tiếc nuối, nhưng đã rất thỏa mãn.

Mọi chuyện thuận lợi hơn tưởng tượng nhiều.

Lục Tử Mặc gật đầu, coi như ngầm đồng ý với lời Cận Ngôn: "Ngụy lão, cảm ơn ông, khi nào ông đến thành phố A?" "Thành phố A tạm thời chú không đi, thay chú gửi lời hỏi thăm đến ông nội cháu, một hai năm rồi không gặp, cũng không biết ông ấy đang bận cái gì?" "Ông ấy bây giờ bận lắm, ngày nào cũng xoay quanh hai đứa chắt ngoại." "Ha ha, ông nội cháu chỉ có một mụn con gái, cưng chiều nhất là hai thằng nhóc đó rồi." Tiễn Ngụy lão xong, Cận Ngôn và Lục Tử Mặc về thẳng nhà họ Cận.

Ngụy lão trước khi đi có nói sẽ tiếp tục theo dõi việc này, nhưng khả năng tìm ra là khá nhỏ, bảo họ đừng ôm quá nhiều hy vọng.

Trên đường về, Cận Ngôn gọi điện cho bố mẹ, báo trước cho họ biết chân tướng sự việc.

Tuy nhiên, Cận Ngôn vẫn khá bất an: "Lục Tử Mặc, giác quan thứ sáu của anh có nghĩ đến phương diện nào không?" Lục Tử Mặc lắc đầu: "Việc này anh thật sự không có manh mối.

Có điều kẻ đó chắc chắn đã tiến hành điều tra rất kỹ lưỡng về gia đình em." "Đúng là có chút phiền lòng, chỉ mong sau khi bố mẹ em nghỉ hưu, đừng xảy ra chuyện gì rắc rối nữa." Hai người vừa về đến nhà đã nghe thấy tiếng mẹ Cận: "Lão Cận, ông chịu khó nghĩ kỹ lại cho tôi xem, có phải người phụ nữ nào ông từng trêu hoa ghẹo nguyệt ngày xưa, bây giờ quay lại tìm ông gây phiền phức không?" "Bà Quan này, bà nghĩ đi đâu vậy, chẳng phải Ngôn Ngôn đã nói rồi sao?

Chương 1269

Nói đối phương là một người phụ nữ tuổi tác không lớn lắm, chắc chắn không liên quan đến tôi." "Vậy chẳng lẽ là con gái rơi của ông?" Cận Ngôn và Lục Tử Mặc nhìn nhau, không ổn, hình như sắp đánh nhau rồi.

Hai người vội vàng vào nhà, chỉ thấy mẹ Cận đỏ bừng mặt, tức đến ngực phập phồng, mắt đỏ hoe trừng trừng nhìn bố Cận.

Bố Cận thì vẻ mặt vô tội, trông hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. "Sao vậy?

Lại chuyện gì nữa đây?" Cận Ngôn lập tức bước tới ôm lấy cánh tay mẹ mình.

Lục Tử Mặc cũng ngồi xuống trước mặt bố Cận, ông hạ thấp giọng nói: "Bác gái cháu lại suy diễn lung tung rồi." "Tôi mà suy diễn à, đây là suy đoán hợp tình hợp lý, một người phụ nữ tự nhiên êm đẹp tại sao lại đi hãm hại ông, chắc chắn là ông đã làm chuyện gì có lỗi với người ta." Cận Ngôn đau đầu quá.

Thôi xong, mẹ cô lại chui vào ngõ cụt rồi.

Biết thế đã không nói cho họ biết kẻ chủ mưu là phụ nữ, để đỡ phải đoán già đoán non. "Bà Quan, đừng nháo nữa, thật sự không phải chuyện như vậy đâu." "Nghĩ, ông cứ nghĩ thật kỹ lại cho tôi, trên đời này không có chuyện gì vô duyên vô cớ cả, chắc chắn phải có nhân quả." Mẹ Cận bức cung.

Bố Cận đành phải vắt óc nhớ lại: "Lúc chúng ta quen nhau là hơn 20 tuổi, sau đó yêu nhau, rồi mỗi người thi vào cơ quan của mình, yêu nhau mấy năm trời, thuận lý thành chương mà kết hôn sinh con, tôi chỉ có mình bà thôi mà, bạn gái cũ còn chẳng có mống nào." Thái độ mẹ

Cận dịu đi vài phần, Cận Ngôn lập tức nói: "Mẹ à, mẹ đang nghĩ cái gì vậy, đó toàn là mẹ tự suy diễn thôi, làm gì có nhiều tình thù như thế, có khả năng là vì công việc mà bị người ta ghi hận thôi." "Cái xã hội này có nhiều người tâm lý biến thái lắm, biết đâu chỉ là tai bay vạ gió, chúng ta đừng để ý." "Haizz, trong lòng mẹ cứ thấy không yên." "Mẹ nghĩ nhiều quá rồi, chuyện này coi như qua đi, đấy mẹ xem, con đã bảo bố con là chính nhân quân tử mà." "Đúng vậy, chân tướng rõ ràng rồi, bà Quan phải tin tôi là người đàng hoàng chứ." Bố Cận cũng vội vàng nói chêm vào. "Được rồi, hai bố con ông kẻ tung người hứng, tôi nói không lại hai người, chuyện này cho qua." Mẹ Cận cũng không phải kiểu người cố chấp không buông.

Mới nghe chuyện thì khó tránh khỏi suy nghĩ lung tung, nhưng nghe mọi người giải thích, cũng thấy suy đoán của mình đúng là vô căn cứ.

Chuyện này điều tra rõ ràng là tốt hơn bất cứ thứ gì, sau này bà cũng có thể ngẩng cao đầu làm người, không phải lo ra đường bị người ta đàm tiếu nữa. "Đó là vì bọn con nói sự thật mà." Sự việc đã rõ ràng, rất nhanh sau đó, kết quả điều tra chính thức được công bố, chứng thực tất cả là do có người thao túng.

Vì không tìm được kẻ chủ mưu, tính chất sự việc được định nghĩa là phần tử bất hảo tùy ý bịa đặt bôi nhọ đội ngũ cán bộ.

Bố Cận cũng bắt đầu phục chức.

Tuy nhiên, hai ông bà trải qua chuyện lần này đã quyết định nghỉ hưu, hai người đã định đoạt xong xuôi, không ai khuyên can được. "Ngôn Ngôn, Tử Mặc, hai đứa về đi làm đi, chuyện ở đây giải quyết xong rồi, đừng để lỡ dở công việc của các con nữa." "Được, bố mẹ đi cùng con luôn đi." "Cái con bé này, sao mà vội vàng thế, công việc của bố mẹ còn chưa bàn giao xong, chắc phải mất một hai tháng mới xử lý xong xuôi mọi việc ở đây." "Con muốn bố mẹ đến đó sớm với con mà." "Yên tâm đi, xong việc ở đây bố mẹ sẽ qua ngay, con có thời gian thì đi xem trước nhà cửa quanh khu công ty con đi, bố mẹ không rành thành phố A, không cần to quá đâu, đủ cho nhà ba người chúng ta ở là được, đến lúc đó bố và mẹ sẽ trực tiếp đi xem, ưng ý thì chốt." Bố Cận dặn dò. "Bác trai, chuyện này để cháu lo cho ạ." "Được, giao cho cháu bác cũng yên tâm, con bé Ngôn Ngôn này chẳng đáng tin chút nào." "Bố, chẳng qua chỉ là xem nhà thôi mà, có gì khó đâu, bố đừng nghĩ con vô dụng như thế, cho con chút lòng tin được không?" Cận Ngôn dù rất không nỡ, nhưng cũng cùng Lục Tử Mặc rời khỏi huyện Bạch Sa.

Lúc đi, bố Cận gói ghém trà cho Lục Tử Mặc, mẹ Cận thì chuẩn bị cho họ rất nhiều đặc sản quê, nào là gà ta, trứng gà ta, còn có rất nhiều hoa quả tươi.

Cả cái cốp xe nhét đầy ắp. "Mẹ, mẹ đưa con nhiều thế này, làm sao con ăn hết." Cận Ngôn nhìn mà đau cả đầu. "Con bé này nghĩ gì thế, con chỉ có một ít thôi, còn lại là gửi biếu gia đình Tử Mặc, lần này làm phiền người ta xuất người xuất lực, cái huyện nhỏ này của chúng ta chẳng có gì khác, mấy thứ này đều là đồ sạch thuần thiên nhiên đấy." Cận Ngôn bĩu môi, quả nhiên khuỷu tay đã bắt đầu rẽ ra ngoài rồi.

Lục Tử Mặc cười nói: "Cháu thay mặt gia đình cảm ơn bác gái, mọi người rất chú trọng dưỡng sinh, thích nhất là mấy thứ này ạ." "Cảm ơn cái gì, không chê là tốt rồi." Lục Tử Mặc thật ra cảm thấy khá ngại, lúc anh đến quá vội vàng, chẳng mang theo gì, lúc về lại khuân theo bao nhiêu là đồ.

Xe chầm chậm lăn bánh, Cận Ngôn nhìn bóng dáng bố mẹ, cuối cùng cũng thu lại ánh mắt.

Lục Tử Mặc nói: "Cảm giác hai chúng ta giống như giặc cướp vào làng vậy, cái gì cũng vơ vét đi." "Giặc cướp, cái ví von này cũng xác đáng đấy.

Có điều là anh thôi, em thì không phải nhé." Lục Tử Mặc xoa đầu Cận Ngôn: "Ngoan nào." Cận Ngôn đỏ mặt, hơi nghiêng đầu đi.

Cô ngủ suốt dọc đường, lúc tỉnh dậy thì đã về đến thành phố A. "Sao anh lại đưa em về nhà rồi, chúng ta không đến công ty à?

Đã trễ mất mấy ngày làm việc rồi." "Không đi, mai hẵng đi, anh bê mấy thứ này về trước đã." "Được được được, thay em cảm ơn ông nội anh nhé, lần này may mà ông nhờ người giúp đỡ.

Anh mang mấy thứ đó về chia cho mọi người đi, đừng có lười đấy." Cận Ngôn dặn dò. "Ừ." "Về ngủ một giấc cho ngon, mai đi làm sớm." "Biết rồi." Cận Ngôn chỉ giữ lại một con gà và ít hoa quả, còn lại đưa hết cho Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc nhìn đống đồ sộ đó mà có chút phát sầu.

Đều là đồ tươi sống, thật sự không thể để lâu được.

Cả buổi chiều hôm đó, anh đi biếu đồ cho họ hàng bạn bè, khiến ai nấy đều kinh ngạc rớt cằm, ông cụ non nhà họ Lục từ bao giờ lại chu đáo thế này.

Hỏi nguyên do, Lục Tử Mặc cũng chẳng giải thích.

Lục Tử Mặc cuối cùng cũng về đến Đại viện.

Tần Tuệ vừa thấy cháu trai đến liền sán lại gần: "Sao rồi?

Chuyện nhà bạn gái cháu giải quyết xong chưa?" Đối với cách xưng hô này, Lục Tử Mặc có chút bất lực, làm như anh già lắm vậy.

Anh rõ ràng chỉ hơn Cận Ngôn có một tuổi thôi mà. "Sao bà nội biết?" "Ông nội cháu nói." Quả nhiên, ở cái nhà họ Lục này, đúng là chẳng có chút bí mật nào, hễ có chuyện gì là cả nhà đều biết. "Đã xử lý xong rồi ạ." "Vậy cháu thể hiện thế nào?

Bố mẹ người ta ấn tượng về cháu ra sao?

Xác suất gả con gái cho cháu có cao không?" Lục Tử Mặc dở khóc dở cười: "Bà nội, bà hỏi cháu một lúc nhiều câu thế, bà bảo cháu trả lời câu nào trước đây." "Trả lời từng câu một, bà nội có nhiều thời gian nghe cháu từ từ kể." Tần Tuệ ôm cánh tay Lục Tử Mặc, ra chiều muốn cùng anh tâm sự thâu đêm suốt sáng. "Cháu thấy mình thể hiện cũng không tệ, hai bác không phải kiểu người quá khắt khe, rất hòa nhã." Tần Tuệ vỗ đùi cái đét: "Đúng rồi, câu này không cần hỏi cũng biết, người ta tặng cháu nhiều đồ thế này, chắc chắn là rất ưng ý rồi." "Vâng." "Con cháu nhà họ Lục chúng ta, dù đặt ở đâu cũng là vạn người có một, nằm trong dự liệu của bà." Khóe miệng Lục Tử Mặc nhếch lên nụ cười nhàn nhạt.

Tần Tuệ càng thêm vui mừng, bà cảm thấy cháu trai lúc cười lên mới là đẹp trai nhất, bình thường cứ nghiêm túc quá.

Chương 1270

"Đúng rồi, Tiểu Mặc, lúc đi cháu có mang quà cho người ta không?" Lục Tử Mặc lắc đầu: "Đi gấp quá, cháu chẳng chuẩn bị quà gì cả." "Ừ, cũng không cần lo lắng, lần này là tình huống đặc biệt, sau này đến chơi tuyệt đối đừng quên chuyện đó, đừng để người ta nghĩ chúng ta không có gia giáo." "Bố mẹ cô ấy chuẩn bị nghỉ hưu rồi, họ chỉ có mình Ngôn Ngôn là con gái, sau này sẽ chuyển đến thành phố A." "Vậy thì càng tốt, không lo không có cơ hội lấy lòng nhạc mẫu, sau này cái gì không hiểu cứ hỏi bà, bà giỏi mấy vụ này nhất." "Vâng ạ, bà nội." Lục lão gia tử đi tới: "Đã gặp bố mẹ rồi thì chuyện hôn sự của hai đứa mau chóng định đoạt đi, tránh đêm dài lắm mộng." Nụ cười trên mặt Lục Tử Mặc cứng lại: "Ông cố, chuyện này không vội được, bọn cháu mới hẹn hò, sẽ làm người ta sợ đấy." "Có gì mà sợ, bố mẹ cháu, bác cả và bác gái cả của cháu, bọn nó đều là cưới chớp nhoáng cả, cháu nhìn xem, đều sống với nhau cả đời, còn đáng tin hơn khối người yêu đương dằng dai đấy, hôn nhân và thời gian yêu đương dài ngắn không liên quan gì đâu." Ông cụ phất tay. "Ông cố, cứ từ từ đã ạ." "Cháu không vội nhưng ông vội, đã bao nhiêu năm rồi không có đứa bé nào cho ông chơi, mấy thằng nhóc thối các cháu lớn lên là chạy đi biệt tích, cả tháng mới về thăm ông được một lần, ông sắp buồn chán chết rồi." Lục lão gia tử cảm thấy, vẫn là mấy đứa bé mới đáng tin, muốn chạy cũng không chạy xa được.

Mọi việc cứ để ông làm chủ.

Lục Tử Mặc đầu đầy hắc tuyến, hóa ra ông muốn tìm đồ chơi à, đúng là già rồi mà tính tình vẫn như trẻ con.

Với cái thái độ này của ông cố, anh thật sự không dám đảm bảo giống như bố anh hồi trẻ, trẻ con sẽ bị chơi hỏng mất. "Ông cố, ông đừng dọa cháu được không?" "Ông nói thật đấy, cháu nhìn xem cái nhà này vắng vẻ biết bao, cháu không thấy áy náy sao?" "Tại sao cháu phải áy náy, trong nhà đâu chỉ có mình cháu là con nít." Ông cụ tát một cái vào đùi Lục Tử Mặc: "Đừng có học theo thằng Nghiêu Nghiêu kia, thằng ranh đó càng lớn càng hỗn, chẳng đáng yêu như hồi bé chút nào." "Đúng, ông cố cháu nói đúng đấy, cuối tuần này nhà mình chẳng phải có buổi tụ họp gia đình sao?

Chúng ta ra ngoài nướng thịt, cháu dẫn bạn gái theo, Niệm Niệm cũng dẫn bạn trai theo, cho các bậc phụ huynh xem mặt." Lục Tử Mặc phát hiện ra rồi, đúng là "người hiền bị bắt nạt".

Anh cả nhất định là cố ý, cố ý bày ra vẻ bất cần đời, thực chất là để trốn tránh mấy chuyện này. "Gấp quá ạ." "Có gì mà không thích hợp, chỉ là xem mặt thôi, quyết định vậy đi.

Cháu đã đi bái kiến bố mẹ người ta rồi, con bé đến gặp chúng ta thì có sao." Ông cụ chốt hạ.

Cuối cùng, Lục Tử Mặc gần như bỏ chạy lấy người, lấy cớ còn có việc, cơm cũng không ăn ở Đại viện.

Anh chẳng nghi ngờ chút nào, nếu còn nói tiếp, e là sẽ đến mức bị ép cưới thật.

Về đến nhà mình, anh phát hiện mẹ và em gái đều đang ở đó, đang nếm thử mận anh mang về, đó là mận do chính tay bố Cận trồng trong vườn. "Ông cụ non, mận nhà Ngôn Ngôn vị cũng được đấy." "Ừ, cũng tàm tạm." Mạc Noãn cũng tán đồng. "Con về phòng nghỉ đây, cơm tối không cần gọi con đâu." Lục Niệm Nhất biết anh muốn trốn, vội vàng kéo anh ngồi xuống sô pha, ấn chặt anh lại: "Đừng mà, mấy ngày không gặp, em nhớ anh chết đi được, hai anh em mình tâm sự tí đi." Nhìn vẻ mặt hóng hớt của mẹ và em gái, Lục Tử Mặc cảm thấy quay về đúng là sai lầm.

Cái nhà này, người này còn nhiều chuyện hơn người kia.

Thà về căn hộ nhỏ của mình ngủ một giấc cho lành, đỡ bao nhiêu phiền phức. "Anh chẳng có gì để nói cả." "Đừng thế chứ, anh giỏi giang như vậy, nhất định phải kể cho em nghe, không phải bảo là không đồng ý lời tỏ tình của người ta sao?

Sao tự nhiên lại yêu nhau rồi?

Lại còn mò về tận quê người ta nữa?

Em thật lòng muốn thả like cho anh đấy." "Ai tỏ tình?" Mạc Noãn hỏi. "Mẹ, mẹ không biết à, trước đây Cận Ngôn tỏ tình với anh ấy, nhưng anh ấy từ chối người ta." "Tại sao lại từ chối?" "Cái này sao con biết được, phải hỏi ông cụ non nhà mình chứ." Lục Tử Mặc thật sự không chịu nổi ánh mắt của họ nữa, anh kê một cái gối ra sau đầu, nhắm nghiền mắt lại.

Lục Niệm Nhất trừng to mắt: "Cái đồ qua cầu rút ván này, nếu không phải em đây tác động ở giữa, anh tưởng anh có thể cưa đổ Cận Ngôn nhanh thế á?

Cưa được rồi thì trở mặt không nhận người quen hả." Lục Tử Mặc mở mắt ra, nhìn Lục Niệm Nhất: "Niệm Niệm, câu này của em là ý gì?

Em còn lén anh làm cái trò gì nữa?" Lục Niệm Nhất bịt miệng, chết rồi, lỡ lời.

Mạc Noãn nhìn hai anh em, vẻ thích thú trên môi càng đậm. "Em có làm gì đâu." "Thật sự không làm gì?

Lục Niệm Nhất, ăn nói cho cẩn thận, nếu không anh đi hành hạ Mộc Dung đấy." "Anh, anh có cần phải khả ố thế không, liên quan gì đến Mộc Dung chứ." Khí thế của Lục Niệm Nhất lập tức yếu hẳn.

Đây là cái logic gì vậy, sao lại lôi Mộc Dung vào. "Cậu ta không quản được em thì anh quản cậu ta, dạy dỗ cậu ta cách quản vợ." "Anh nhỏ hơn người ta, anh quản cái gì mà quản?" "Anh là anh vợ tương lai của cậu ta, em cứ chống mắt lên xem cậu ta có phục tùng sự dạy dỗ của anh không." Lục Niệm Nhất buông xuôi kháng cự, ông cụ non trong nhà này tuyệt đối chuyện gì cũng dám làm. "Hứ, em chẳng qua chỉ thêm chút dầu vào lửa thôi, em có làm gì đâu, lần trước em bảo anh là có đàn anh tìm Cận Ngôn tỏ tình, cái đó là lừa anh đấy." Lục Tử Mặc trầm mắt xuống, mi mắt hơi cụp: "Nói vậy là em đã quen biết cô ấy rồi?" "À à, coi như là có quen biết đi." Lục Niệm Nhất cười gượng.

Mạc Noãn cười bất lực, con bé này, hóa ra đã quen biết Cận Ngôn từ trước.

Cô còn đang thắc mắc sao mấy hôm nay con bé an phận thế, hóa ra việc cần làm nó đều làm cả rồi. "Quen nhau từ bao giờ?" "Ây da, anh đừng có thẩm vấn em như thẩm vấn tội phạm thế, em khai hết là được chứ gì, chính là sau khi cô ấy tỏ tình bị từ chối đó." "Có một hôm cô ấy và bạn đi ăn đồ nướng, đúng lúc em và Đóa Đóa cũng ở đó, thế là quen nhau thôi.

Yên tâm đi, em tuyệt đối không để cô ấy tốn kém, là em và Đóa Đóa mời khách." "Em đã nói những gì?" "Không nhớ nữa, đại khái ý tứ là bảo cô ấy đừng bỏ cuộc, tiếp tục theo đuổi anh, kể lể một tràng ưu điểm của anh." "Ưu điểm?

Em chắc là không phải bóc mẽ anh chứ?" Lục Niệm Nhất đảo mắt, kiên quyết không thừa nhận: "Cái này chắc chắn là không có, em xúi người ta theo đuổi anh, chẳng lẽ lại đi nói xấu anh, em tâng bốc anh lên tận mây xanh ấy chứ." Nếu không bóc mẽ chút tật xấu thì có ma mới tin?

Lục Tử Mặc mà tin lời cô thì có mà lạ: "Sau này không được nói linh tinh trước mặt cô ấy, cũng đừng đi quấy rầy cô ấy." "Lục Tử Mặc, anh có cần phải bênh vực người yêu thế không?

Bọn em là bạn bè, em rủ cô ấy đi ăn đi dạo phố thì sao chứ." "Em sẽ làm hư cô ấy." Hiện tại cô nhóc kia rất đơn thuần, nếu bị Lục Niệm Nhất châm ngòi thổi gió, sau này cùng một giuộc bắt nạt anh thì làm thế nào.

Không thể không phòng. "Mẹ, mẹ nghe xem, đây là lời lẽ gì, đúng là có người yêu quên em gái, anh ấy còn là anh con không vậy?

Dám nói con như thế, một cô nương đáng yêu thiện lương như con." Lục Niệm Nhất tức đỏ cả mắt. "Mẹ kiến nghị hai đứa ra ngoài đánh nhau một trận đi." Mạc Noãn nói. "Mẹ, mẹ có cần phải quá đáng thế không?" "Mẹ nói thật mà, ai lợi hại thì nghe người đó." Mạc Noãn chưa bao giờ lo lắng chuyện hai đứa con sẽ cãi nhau to, tình cảm chúng nó tốt lắm.

Quả nhiên, vài giây sau, Lục Niệm Nhất đã lao về phía Lục Tử Mặc: "A a a, ông cụ non, em cho anh thêm một cơ hội nữa, anh ăn nói cho cẩn thận với em." Cận Ngôn xin nghỉ mấy ngày, công việc chất đống không ít, thật sự là bận tối mắt tối mũi.

May mà Lục Tử Mặc cũng cùng nhịp độ, hai người tan làm vẫn có thể hẹn hò, cuộc sống nhỏ cứ gọi là ngọt như mật.

Hôm nay, Cận Ngôn đang chạy việc bên ngoài thì đột nhiên nhận được một cuộc gọi lạ, giọng nói trong điện thoại trung khí mười phần, vừa nghe đã biết là một ông lão tinh thần quắc thước.

Chương 1271

"Xin hỏi cô có phải là Ngôn Ngôn không?" Cận Ngôn ngẩn người, không biết người trong điện thoại là ai, nhưng vẫn rất lễ phép nói: "Vâng, cháu là Ngôn Ngôn, ông ơi ông tìm cháu ạ?" Giọng nói trong điện thoại cực kỳ khẳng định: "Tìm chính là cô đấy." Cận Ngôn lục lọi trí nhớ một vòng, thật sự không nhớ nổi mình quen biết ông cụ nào như vậy ở đâu.

Thăm dò hỏi: "Xin hỏi ông có việc gì không ạ?" "Cuối tuần này cô có thời gian không?

Ra ngoài ăn đồ nướng." Ông cụ nói thẳng thừng.

Cận Ngôn ngơ ngác: "Ông ơi, ông gọi nhầm số rồi phải không ạ, cháu có quen ông đâu." Ăn đồ nướng cái gì chứ.

Cô đâu dám tùy tiện đi ăn đồ nướng với người lạ.

Ông cụ vừa nghe câu này, vốn đang ngồi, lập tức đứng phắt dậy, có chút bực bội nói: "Sao lại không quen?

Tôi là ông cố của cô." Cận Ngôn dở khóc dở cười, ông lão này ở đâu ra, sao mà đáng yêu thế. "Ông ơi, ông nội cháu mất sớm, cháu thật sự không có ông nội hay ông cố nào cả." "Đã bảo không phải ông nội, là ông cố." Sai một vai vế đấy, đừng có chiếm tiện nghi của ông.

Cận Ngôn thấy mọi người đang bận rộn, cũng không có thời gian giải thích cặn kẽ với người ta: "Ông ơi, cháu bận lắm, cháu cúp máy trước đây, cháu thật sự không quen ông, ông gọi nhầm số rồi, đừng gọi lại nữa nhé." Cận Ngôn vừa định cúp máy, sắc mặt Lục lão gia tử trầm xuống: "Không được cúp, con ranh con kia, tôi là ông cố của Lục Tử Mặc, ông cố của bạn trai cô chẳng lẽ không phải là ông cố của cô sao?" Lục Tử Mặc cái thằng nhãi ranh đó, thế mà chưa giới thiệu sự tồn tại của ông với người ta, đúng là tức chết mà.

Con nhóc thối.

Cận Ngôn vừa định nổi giận thì nghe thấy câu sau, lập tức xìu xuống như bong bóng xì hơi.

Ông cố.

Đó chẳng phải là bố của ông nội anh ấy sao?

Trời đất ơi. "Ông cố ạ." Cận Ngôn mếu máo, cô hình như nhớ Lục Tử Mặc có nói, anh có một người ông cố, là người có vai vế lớn nhất trong nhà. "Giọng điệu không đúng, gọi nghe không cam tâm chút nào, gọi tôi một tiếng ông cố cô cảm thấy mình thiệt thòi lắm hả?" Giọng điệu trong điện thoại tràn đầy bất mãn, Cận Ngôn hoảng loạn vô cùng.

Cô thật sự chẳng chuẩn bị chút nào, đâu ngờ ông cố của Lục Tử Mặc lại gọi điện cho mình.

Vị ông cố này tính tình đúng là y hệt Chủ tịch Lục (Lục Sâm), đều cảm thấy cô gọi người ta giọng điệu không đúng. "Ông cố, ông nói đi đâu thế ạ, cháu chỉ là bị dọa thôi mà." "Tôi trông đáng sợ lắm à?

Hay là giọng tôi rất đáng sợ?" "Không không không, ông không đáng sợ chút nào, là cháu tự dọa mình, cháu tự mình nghĩ lung tung thôi ạ." Cận Ngôn cảm thấy hai chân mình hơi nhũn ra rồi, vội vàng giải thích.

Nghe vậy, sắc mặt ông cụ cuối cùng cũng tốt hơn vài phần: "Coi như con ranh nhà cô biết ăn nói." Thấy giọng điệu ông cụ dịu đi một chút, Cận Ngôn không nhịn được vỗ vỗ trái tim nhỏ bé của mình, hít sâu một hơi. "Nói chuyện điện thoại với tôi cô áp lực lớn thế sao, còn hít sâu nữa?" "Ông cố, cháu là con gái con lứa, chỉ là hơi căng thẳng thôi, ông đừng dọa cháu, cháu sắp khóc rồi đây này." "Con nhóc lừa đảo, gan bé tí tẹo." "Cháu vốn dĩ gan đã bé mà." Cận Ngôn yếu ớt giải thích.

Ông rốt cuộc muốn làm gì, nói mau đi, làm cháu sốt ruột chết mất.

Chẳng lẽ là đến để chia rẽ uyên ương?

Cận Ngôn thật sự cái gì cũng nghĩ ra được.

Giây tiếp theo, lời của ông cụ lại khiến cô lạnh toát cả người. "Có chút gan lượng ấy, sao mà xứng đôi với Tử Mặc nhà chúng tôi, thằng Tử Mặc rốt cuộc là mắt mũi kiểu gì, lại nhìn trúng cái con nhóc gan bé tí lại vô dụng như cô." Nói không buồn là nói dối, Cận Ngôn biện giải: "Ông cố, cháu sẽ cố gắng ạ, cháu bây giờ còn trẻ, sẽ có một ngày cháu xứng với Lục Tử Mặc." "Cô định cố gắng thế nào?

Tôi nghe nói cô chỉ là một nhân viên quèn ở Lục thị, cũng chẳng có gia thế gì đáng tự hào." Giọng điệu Cận Ngôn bỗng chốc trở nên kiên định: "Ông cố, có câu nói thế này, đừng khinh thiếu niên nghèo." "Còn nữa, sông có khúc người có lúc, ba mươi năm hà đông, ba mươi năm hà tây." "Ông là người lớn, trải qua sóng gió chắc chắn nhiều hơn cháu, ông hẳn phải càng hiểu rõ đạo lý này mới đúng." "Cô đây là cảm thấy tôi già rồi nên không có trí tuệ à?

Tôi cứ không hiểu đấy thì làm sao?

Cô định làm thế nào?" Không biết tại sao, Cận Ngôn ban đầu còn hơi hoảng loạn, nhưng nghe thấy câu này của ông cụ, lại mạc danh kỳ diệu cảm thấy buồn cười.

Ông cụ này hình như khá đáng yêu. "Ông cố, cháu nói sai rồi, ông đừng để bụng nhé." "Hừ, con ranh con, dám nói mấy lời đó trước mặt một ông già trăm tuổi như tôi." Trăm tuổi rồi.

Cận Ngôn thầm tặc lưỡi, thảo nào khí trường mạnh thế, hóa ra người ta đã sống cả thế kỷ rồi. "Ông cố, cháu nói thật lòng đấy ạ, cháu chúc ông vạn cổ trường thanh, cháu sẽ chứng minh cho ông xem, mắt nhìn của chắt trai ông không sai đâu." "Tôi thấy cô là đang mong tôi không sống được bao lâu nữa, mới nói cái kiểu đó." Cận Ngôn bĩu môi, đành phải giở mép khua môi: "Ông cố, cháu tuyệt đối không có ý đó, nhật nguyệt có thể chứng giám, thiên địa có thể làm chứng." "Cô dùng cái giọng điệu gì đấy, cô cảm thấy ông già này ngang ngược vô lý, hồ đồ gây sự, chán ghét tôi rồi hả?" "Ông cố, cháu thật sự không có ý đó, ông thương xót cháu đi mà, trái tim nhỏ bé của cháu thật sự đang dầu sôi lửa bỏng đây." Nghe giọng điệu đáng thương hề hề của Cận Ngôn, ông cụ cố nén cười, lại hừ lạnh một tiếng: "Tôi già cả rồi mà tim còn chưa có vấn đề gì, cô một con nhóc con lại ở trước mặt tôi khóc lóc om sòm, còn ra thể thống gì." "Ông cố." "Tôi không biết, dù sao tôi giận rồi, cô nghĩ cách đền bù đi?" "Đền bù thế nào ạ?" "Loại chuyện này còn cần tôi dạy cô sao, cô có chút tiền đồ nào không, tự mình không biết nghĩ à?" "Vậy hay là cháu kể chuyện cười cho ông nghe nhé." "Cô đuổi ăn mày đấy à, kể chuyện cười mà cũng nói ra được, không có thành ý." Cần thành ý à, Cận Ngôn nghĩ ngợi, cô hình như miễn cưỡng cũng biết nấu ăn: "Vậy ông cố, cháu làm món ngon cho ông ăn nhé, ông thấy thế nào?" Trong lòng ông cụ đã nở hoa rồi, nhưng khẩu khí vẫn rất cứng nhắc: "Cô làm là cám lợn hay là cho người ăn?" "Hì hì, ông cố, cái này cháu dám cam đoan với ông, tuyệt đối ngon hơn cám lợn." "Cô lại mắng tôi là lợn đấy à." Ông cụ giỏi bắt bẻ quá, Cận Ngôn hoàn toàn không phải đối thủ, sắp phát điên rồi. "Không có đâu ạ, ông cố, cháu sai rồi, cháu thật sự sai rồi, ông đừng chấp nhặt cháu lỡ lời." "Được rồi, cái đức hạnh này, tôi gọi điện là để thông báo cho cô, thứ bảy này cùng Lục Tử Mặc đến tham gia tiệc tụ họp gia đình chúng tôi, đi dã ngoại nướng thịt, đến lúc đó xem biểu hiện của cô thế nào." Ông cụ đột nhiên chuyển chủ đề, Cận Ngôn thật sự nhất thời không phản ứng kịp: "Nướng thịt ạ." "A cái gì mà a, không phải là trưng cầu ý kiến của cô, mà là thông báo cho cô, cô mà không đến thử xem, mặt mũi cô cũng lớn thật đấy, đích thân tôi thông báo mà cô còn định làm cao với tôi hả." Thật sự là oan uổng, cô đâu dám làm cao chứ. "Đến ạ, cháu nhất định sẽ đến, cháu thích ăn đồ nướng nhất mà." Cận Ngôn lập tức vỗ ngực đảm bảo. "Con nhóc kia, cháu đừng có lừa ta, nếu cháu dám giả bệnh, dám tìm đủ mọi lý do để không đến, xem ta xử lý cháu thế nào, ngày xưa ta là người dẫn binh đánh giặc đấy nhé." Lời đe dọa, đây là lời đe dọa trắng trợn.

Hình như suy nghĩ này đúng là có thoáng qua trong đầu cô thật. "Cụ ơi, cháu đâu dám ạ." Trước mặt ông, cô thật sự chẳng có chút quyền phát ngôn nào. "Thế thì tốt, không gặp không về." Cận Ngôn nghe tiếng điện thoại đã ngắt, quả thực là dở khóc dở cười.

Xong rồi, xong đời rồi, lần này thật sự phải ra mắt phụ huynh, muốn trốn cũng không có chỗ mà trốn.

Tâm trạng ông cụ Lục khỏi phải nói tốt đến mức nào: "Được rồi, xong xuôi, chuyện này vẫn phải để đích thân ta ra tay, dựa vào cái tính lề mề chậm chạp của hai anh em nó, không biết còn trễ nải đến bao giờ." "A Tuệ, tìm chỗ nào bọn trẻ thích chơi ấy, ta ngược lại muốn xem thử mắt nhìn người yêu của cặp sinh đôi này thế nào." "Vâng, thưa ba." Tần Tuệ cười.

Chuyện này đúng là ông cụ có bản lĩnh hơn.

Mấy hôm trước bà nói nặng nhẹ thế nào, thằng cháu nội cũng không nghe, kiên quyết không chịu dẫn người về ra mắt. "Con bé tên Cận Ngôn kia cũng lễ phép đấy, ta đã nói thành ra như thế rồi mà nó cũng không giận chút nào, tính tình xem ra cũng được." "Ba cứ yên tâm, A Sâm cũng đích thân kiểm tra rồi, không tệ đâu." *** Cận Ngôn vừa về đến công ty liền lẻn vào văn phòng Lục Tử Mặc. "Lục Tử Mặc, xong đời rồi, em lại tự đào hố chôn mình rồi." Cận Ngôn tưởng trong văn phòng không có ai, đẩy cửa vào mới phát hiện Chủ tịch Lục đang ở trong phòng Lục Tử Mặc, lập tức khựng lại.

Chương 1272

Ngẩn ra hai giây, cô mới lanh lảnh chào: "Cháu chào bác trai ạ." Lục Sâm cười thong dong, đứa bé này cũng hiểu chuyện đấy chứ: "Không tệ, lần này tiến bộ hơn nhiều rồi, nghe lọt tai hơn hẳn." "Ngại quá, cháu làm phiền hai người, cháu ra ngoài trước đây, lát nữa sẽ quay lại." "Con nhóc kia quay lại đây, bác và Tử Mặc đã bàn xong việc rồi, bác đi đây." Lục Sâm tiêu sái rời đi, nhìn dáng vẻ phong thần tuấn lãng của ông, Cận Ngôn không thể không cảm thán, quả nhiên là càng ngày càng có mị lực. "Cận Ngôn, thu lại ánh mắt của em đi, đó là ba anh." Lục Tử Mặc nghiêm túc nói.

Cái đồ mê trai này, thế mà lại nhìn chằm chằm ba anh. "Ba anh thì làm sao?" "Ánh mắt em chỉ được đặt lên người anh, bất kỳ người đàn ông nào khác đều không được." Nhất là loại đàn ông càng lớn tuổi càng phong hoa tuyệt đại như ba anh, tuyệt đối không được.

Ở trước mặt ba mình, anh luôn cảm thấy tự ti mặc cảm.

Bao nhiêu năm nay, dù danh tiếng sủng vợ của ông đồn xa, vẫn có những người phụ nữ ở các độ tuổi khác nhau muốn cùng ông xảy ra chút gì đó.

Ngay cả em gái anh cũng phải cảm thán, tại sao người đàn ông cực phẩm như vậy lại là ba mình.

Ý tứ quá rõ ràng rồi. "Lục Tử Mặc, anh đang ghen à?

Có nhầm không đấy, đó là ba anh mà." Cận Ngôn không dám tin nhìn Lục Tử Mặc. "Dù sao thì sau này cũng không được." Cận Ngôn lườm Lục Tử Mặc một cái, hóa ra cái tính hồ đồ ngang ngược của cả nhà này đều là di truyền, ông cụ cũng y như vậy. "Nhưng mà kể cũng lạ, bác trai lần này không nói gì với em đã đi rồi." "Vì chuyện lần trước, mẹ anh về nhà ngoại một tuần, ông ấy dám nói mới là lạ." Cận Ngôn nhớ tới chuyện Lục Tử Mặc mách lẻo, bật cười: "Hậu quả nghiêm trọng thế sao?" "Đó là đương nhiên." Từ nhỏ đến lớn, mẹ thường xuyên đứng về phía anh. "Lục Tử Mặc, anh đúng là tâm cơ boy, đến ba mình cũng gài." Lục Tử Mặc lảng sang chuyện khác: "Em vừa nói gì, em làm sao thế?" "Vừa nãy cụ gọi điện thoại cho em, em nói một hồi lại chọc cụ không vui, cụ bắt em phải bù đắp, em bảo sẽ làm món ngon cho cụ.

Cụ thích ăn gì vậy?

Em cũng không biết đồ em làm có hợp khẩu vị của cụ không nữa." Lục Tử Mặc day day mi tâm: "Ngôn Ngôn, có phải em đồng ý đến tham gia tiệc gia đình nhà anh rồi không?" "Đúng vậy, em căn bản là không từ chối được.

Không những phải đi mà cụ còn bảo muốn xem biểu hiện của em, anh nói xem em phải làm sao bây giờ?" Quả nhiên là thế, cô nhóc này tự đào hố rồi lại tự mình nhảy xuống. "Trước đây cụ từng nhắc với anh chuyện này, nhưng anh sợ em không tự nhiên nên đã từ chối." Không ngờ cụ lại đích thân ra tay. "Nói vậy là, em tự nhảy xuống hố à?" Cận Ngôn trừng mắt hạnh, vẻ mặt hối hận không thôi. "Là như vậy đấy, Ngôn Ngôn, hố do mình tự đào, quỳ cũng phải lấp cho xong." Lục Tử Mặc vỗ vỗ bàn tay nhỏ của Cận Ngôn.

Cận Ngôn làm nũng khoác tay Lục Tử Mặc: "Em có thể không đi được không?" Lục Tử Mặc lắc đầu: "Không được, cụ anh xuất thân quân nhân, tính tình khá cứng nhắc, ghét nhất là người thất tín.

Em không nhận lời còn đỡ, đã nhận lời rồi thì bắt buộc phải đi." "Hôm nay cụ nói rồi, em mà không đi thì cụ có đầy cách xử lý em." "Thế là đúng rồi, nhận thua đi, nghĩ xem em nên làm gì?" "Em không biết cụ anh thích gì mà?" "Cách này của em quả thực không đáng tin lắm, bản thân cụ anh nấu cơm đã rất giỏi, là đầu bếp trứ danh, em lại chọn nấu ăn trước mặt cụ." "A a, Lục Tử Mặc, sao anh không nói sớm, cái anh người yêu không đáng tin này." Cận Ngôn nhào cả người lên người Lục Tử Mặc, huơ nắm đấm nhỏ về phía anh.

Lục Tử Mặc nhún vai: "Cái này không thể trách anh được, là em nói muốn tận hưởng cảm giác được theo đuổi nhiều hơn, anh nghĩ chúng ta còn lâu mới kết hôn nên chưa kể chi tiết chuyện trong nhà cho em, em cũng đâu có hỏi anh." "Vậy để anh nói cho em nghe nhé, nếu dùng một từ để hình dung nhà anh, thì đó là một động hồ ly.

Đạo hạnh của mấy con hồ ly bên trong đều trên một nghìn năm, người này tinh ranh hơn người kia, không cẩn thận là bị gài ngay." "Anh đúng là vuốt đuôi, nói vuốt đuôi." Lục Tử Mặc cười nắm lấy nắm đấm Cận Ngôn vung tới, tiếp tục kể tường tận chuyện trong nhà.

Cận Ngôn nghe xong cả người ỉu xìu, bị dọa đến mức bất động.

Vốn đã cảm thấy khoảng cách giữa mình và gia đình anh rất lớn, nghe xong lại càng không thể tưởng tượng nổi.

Một lúc lâu sau, cô mới mếu máo nói: "Nhà anh không có ai là nhân vật tầm thường sao?

Sao ai cũng ghê gớm thế." "Nhà anh không nuôi người nhàn rỗi." Cận Ngôn nằm nhoài trên người Lục Tử Mặc.

Anh nhìn cô thế này có chút buồn cười: "Ngôn Ngôn, thật ra em cũng đừng lo lắng quá, chắc cụ đang đùa với em thôi.

Em cứ tự nhiên một chút, nế em đã hứa làm đồ ăn cho cụ nếm thử thì cứ tự mình làm, tuyệt đối đừng đi mua.

Người già sống đến tuổi này rồi, cái gì chưa từng thấy, chưa từng ăn, chỉ là muốn xem tâm ý của con cháu thôi." "Em biết rồi, trước mặt một người sống cả trăm tuổi, em đâu dám giở trò vặt, đó chẳng phải là tìm chết sao?" Cận Ngôn chưa bao giờ dám có suy nghĩ đó.

Huống chi nghe Lục Tử Mặc kể xong, biết ông cụ trong điện thoại lúc nãy là nhân vật "bá đạo" cỡ nào. "Em có giác ngộ này là tốt." Những ngày tiếp theo, Cận Ngôn ngày nào cũng thấp thỏm, nghiên cứu mấy món ăn.

Tiểu Mỹ nhìn dáng vẻ lo âu của cô, cảm thấy chuyện yêu đương này đúng là không phải việc người thường làm được.

Sao lại giày vò một người đang yên đang lành thành ra thế này. "Tiểu Mỹ, cậu mau nghĩ giúp tớ xem rốt cuộc tớ nên chọn mấy món nào mang đi thì tốt hơn." "Nói thật nhé Ngôn Ngôn, tớ vẫn thấy món cá nhỏ chiên giòn của cậu không tệ.

Cậu mang món gì đến cũng không còn mới lạ nữa, chỉ có mấy món chiên rán kiểu này là ổn." "Nhưng người già lớn tuổi rồi, ăn cái này dạ dày có chịu được không?" Cận Ngôn cảm thấy người già ăn uống nên thanh đạm, không thể ăn đồ dầu mỡ. "Cậu đầu gỗ à, lại đâu phải chỉ có mình ông cụ, chẳng phải là tiệc gia đình sao?

Vậy chắc chắn cả nhà sẽ xuất động, cậu đừng có chỉ lo lấy lòng ông cụ, còn bố mẹ và ông bà nội người ta cậu không quan tâm à?" Tiểu Mỹ nhắc nhở như vậy, Cận Ngôn sực nhận ra mình đã sai hướng. "Trần Tiểu Mỹ, não cậu dùng tốt thật đấy, tớ yêu cậu." Chụt.

Trần Tiểu Mỹ làm bộ kinh hãi, hai tay ôm ngực: "Đừng, chị đây không có hứng thú với cậu, sẽ bị Tổng giám đốc Lục chém chết đấy." "Lục Tử Mặc không phải người bạo lực như thế đâu.

Người lạnh lùng nhưng tim anh ấy ấm áp lắm." "Phụ nữ khi yêu đúng là đều trọng sắc khinh bạn, tớ không thèm nói chuyện với cậu nữa." Cận Ngôn bĩu môi: "Tớ nói sự thật mà." Cận Ngôn như được khai sáng, đã có quyết định.

Cuối tuần.

Lục Tử Mặc sáng sớm đã đến đón Cận Ngôn.

Cô mặc một chiếc váy len màu be đơn giản, tóc búi củ tỏi, chân đi đôi giày búp bê chỉ cao một chút xíu.

Cận Ngôn phát hiện Lục Tử Mặc cứ nhìn mình chằm chằm, có chút thỏm hỏi: "Em mặc thế này có phải đơn giản quá không?" "Không đâu, rất hợp, anh còn lo em sẽ lên đồ lộng lẫy quá, đến lúc đó lại thành ra chẳng giống ai." "Anh tưởng em ngốc à, tại sao em phải ăn mặc lộng lẫy chứ, ra mắt người lớn cứ phải ra dáng con gái ngoan hiền mới được yêu quý.

Không đúng, em không phải giả vờ, em vốn dĩ là gái ngoan mà." Cận Ngôn khoác tay Lục Tử Mặc.

Chương 1273

Tiểu Mỹ đã được hưởng thụ trước món ngon của Cận Ngôn không nhịn được cười thành tiếng.

Cận Ngôn lạnh lùng liếc sang: "Trần Tiểu Mỹ, lo ăn phần của cậu đi." "Tớ không nghe thấy gì hết, không nhìn thấy gì hết." Trần Tiểu Mỹ lập tức cúi đầu.

Khóe môi Lục Tử Mặc không nhịn được khẽ nhếch lên, cách chung sống của hai cô nương này cũng thú vị thật.

Suốt dọc đường, Cận Ngôn không nói năng gì mấy.

Lục Tử Mặc nhận ra cô đang căng thẳng, buồn cười hỏi: "Bắt đầu căng thẳng rồi hả?" "Rất căng thẳng, cũng không biết cụ anh có dễ đối phó không." "Dừng lại, Ngôn Ngôn, không được nói những lời như vậy.

Từ giờ trở đi, cụ anh chính là cụ em, lúc gặp cụ tuyệt đối đừng do dự, cứ quy quy củ củ, ngọt ngào gọi một tiếng 'Cụ ơi'.

Nếu không ông cụ mà không thuận ý là sẽ mắng người đấy.

Cụ anh lớn tuổi rồi, tính tình hơi trẻ con, em phải vuốt theo chiều lông của cụ, tuyệt đối không được làm ngược lại." Cận Ngôn lè lưỡi đáng yêu: "Anh mà không nhắc chắc em quên thật đấy." "Ngốc." "Còn gì cần em chú ý nữa không, anh mau nói kỹ cho em đi, để em có thêm chút tự tin." "Dù sao thì đối với người lớn, miệng em ngọt một chút, lễ phép một chút, hoạt bát một chút là được." "Đơn giản vậy thôi á?" Cận Ngôn nghi ngờ nhìn Lục Tử Mặc. "Em nhìn kiểu gì thế, người nhà anh cũng đâu phải hùm beo sói dữ.

Ở nhà em chọc bác trai bác gái vui vẻ thế nào thì ở đây cứ làm thế ấy." Cận Ngôn chu môi: "Lục Tử Mặc, anh đừng có lừa em." Tuy cô không có kinh nghiệm yêu đương, nhưng cũng hiểu một đạo lý, bố mẹ mình và bố mẹ bạn trai tuyệt đối là không giống nhau. "Sao tâm lý phòng bị của em nặng thế nhỉ, tóm lại em đừng căng thẳng là được, cứ yên tâm, anh sẽ bảo vệ em." "Vậy em giao em cho anh đấy, anh đừng để em thất vọng." Nơi Lục gia đặt tiệc là một quán nướng ngoài trời, xung quanh nước chảy róc rách, phong cảnh như tranh.

Hôm nay trời râm mát, không có nắng, rất thích hợp.

Cô và Lục Tử Mặc vừa đến nơi, Cận Ngôn liền cảm thấy trên người bỗng nhiên có vô số ánh mắt đổ dồn vào, mặt đỏ bừng lên.

Lục Tử Mặc ôm eo cô, hào phóng giới thiệu cô với gia đình.

Cận Ngôn cũng ngoan ngoãn chào hỏi mọi người, giọng nói ngọt ngào.

Dáng vẻ này trong mắt các bậc trưởng bối cực kỳ vừa ý.

Chỉ có điều ông cụ sẽ không dễ dàng biểu hiện ra ngoài, ông vẫn nhíu đôi lông mày hoa râm, dù ngồi trên bãi cỏ cũng ngồi ngay ngắn, lưng thẳng tắp.

Nhìn một cái là biết xuất thân quân nhân.

Cận Ngôn cẩn thận từng li từng tí nói: "Cụ ơi, mấy hôm trước thật xin lỗi ạ, cháu không biết là cụ, cháu ở đây chân thành xin lỗi cụ ạ." Ông cụ hừ lạnh một tiếng: "Thế bây giờ mở to mắt ra nhìn cho kỹ, ta trông như thế này này." Nói rồi còn cố ý hất đầu, tính tình trẻ con mười phần. "Nhìn rõ chưa?

Nghe rõ giọng ta chưa?

Lần sau liệu còn nghe không ra không?" Cận Ngôn vội vàng xua tay: "Không đâu ạ, giọng nói của cụ là giọng hay nhất cháu từng gặp, rất có độ nhận diện." "Ta thấy cháu đang nói kháy ta giọng to như cái loa thì có." "Không có chuyện đó đâu ạ, ý cháu là giọng cụ vừa uy nghiêm lại vừa từ ái." "Hừ, con nhóc lừa đảo chỉ biết dỗ người ta vui?

Là thật lòng không đấy?" Cận Ngôn giơ tay lên, yếu ớt thề: "Tuyệt đối là thật lòng ạ, cháu từ nhỏ đến lớn là đứa trẻ không biết nói dối." "Trẻ con, 21 tuổi rồi còn trẻ con, giờ đẻ được rồi đấy." Cận Ngôn đỏ mặt tía tai: "Hình như đúng là không nhỏ nữa, không phải trẻ con nữa ạ." Sắc mặt ông cụ cuối cùng cũng dịu đi vài phần: "Cháu có giác ngộ này là được?" "Có rồi ạ, cụ vừa nhắc nhở là cháu có ngay." Lục Tử Mặc đã có dự cảm không lành, chen vào: "Cụ ơi, Ngôn Ngôn có mang đồ đến cho cụ, cụ nếm thử xem, chúng ta vừa ăn vừa nói, không cần vội lúc này." "Im miệng, thằng ranh con, lúc ta nói chuyện cũng có phần cho cháu chen vào à?" "Cụ à, có chuyện gì..." Lục Tử Mặc lại lên tiếng. "Lục Tử Mặc, ta bảo cháu im miệng, người mới hơn hai mươi tuổi đầu sao lắm lời thế, mãn kinh sớm à?" Ông cụ trừng mắt, gầm nhẹ.

Cận Ngôn thấy Lục Tử Mặc còn định nói gì đó, vội vàng kéo áo anh, ra hiệu anh đừng lên tiếng nữa.

Lục Tử Mặc cực kỳ bất lực, anh cũng không phải sợ cụ, đại khái chỉ có thời thơ ấu cụ mới dịu dàng với bọn anh, còn từ khi có ký ức đến nay, cụ vẫn luôn nói chuyện như vậy.

Cận Ngôn lần đầu gặp cụ, tự nhiên là không biết những điều này.

Cô chỉ không muốn thấy Lục Tử Mặc vì cô mà cãi nhau với người lớn, như vậy không tốt. "Vẫn là con nhóc này hiểu chuyện.

Ngôn Ngôn, khi nào thì sắp xếp bố mẹ cháu gặp mặt chúng ta?" "Dạ?" Cận Ngôn bị dọa cho giật mình, cả người ngẩn ra ngay lập tức. "Dạ cái gì mà dạ, cháu thấy đề nghị của ta không tốt à?" "Cụ ơi, chúng cháu mới vừa yêu nhau.

Sắp xếp hai bên gia đình gặp mặt lúc này còn sớm quá ạ." "Yêu đương mà không lấy kết hôn làm tiền đề đều là giở trò lưu manh, cháu đang giở trò lưu manh, trêu đùa Tử Mặc nhà ta đấy à?" Mắt ông cụ trừng càng lớn hơn, không giận mà uy. "Không có chuyện đó đâu ạ, cháu và Lục Tử Mặc là nghiêm túc, tuyệt đối nghiêm túc." "Vậy nghĩa là, hướng tới kết hôn chứ gì?" Cận Ngôn cảm thấy nhiệt độ trên mặt lại tăng lên không ít, mất tự nhiên liếc nhìn Lục Tử Mặc, sau đó ngại ngùng cúi đầu, lí nhí nói: "Là như vậy ạ." Ông cụ cười ha hả: "Ta biết ngay ta không nhìn lầm mà, cháu là một cô bé không tệ." Điển hình của việc vừa đấm vừa xoa.

Cận Ngôn cảm giác mình như đang ngồi tàu lượn siêu tốc, vừa kích thích vừa mạo hiểm, tim cô còn chưa bình phục lại, câu nói tiếp theo của ông cụ suýt làm cô ngã ngửa.

May mà Lục Tử Mặc kịp thời vươn tay ôm lấy cô.

Nếu vừa nãy cô nghe không nhầm, ông cụ hình như nói: "Đã như vậy thì đính hôn trước đi." Cận Ngôn trợn tròn mắt, Mạc Noãn ở bên cạnh cũng không nhìn nổi nữa, lặng lẽ quay mặt đi.

Thôi được rồi, cô hoàn toàn không có cơ hội làm bà mẹ chồng độc ác.

Lục Sâm thì khóe môi hàm chứa nụ cười, bộ dạng xem kịch vui.

Hai kẻ trong nhà này cũng chỉ dám làm càn trước mặt ông, còn trước mặt ông cụ thì ngoan như cún, ông đã có thể tưởng tượng ra tình cảnh của khúc gỗ kia rồi. "Sao thế, vừa nãy cháu lừa ta hả, sau này cháu không định kết hôn với Lục Tử Mặc?" Ánh mắt ông cụ lạnh lẽo nhìn Cận Ngôn, sự bất mãn trong đó lộ rõ mồn một.

Cận Ngôn vội vàng giải thích: "Không đâu ạ, cụ ơi, cháu không có ý nghĩ đó." Chỉ cần Lục Tử Mặc không thay đổi tình cảm với cô, cô đương nhiên muốn kết hôn với anh. "Thế chẳng phải là xong rồi sao, vậy thì đính hôn trước, chuyện kết hôn có thể cho phép hai đứa hoãn lại một năm rưỡi nữa." Một năm rưỡi, Cận Ngôn cảm thấy vẫn còn quá nhanh.

Lục Tử Mặc thấy sắc mặt Cận Ngôn không tốt lắm, không nghĩ nhiều, kéo cô ra sau lưng, nói với ông cụ: "Cụ, chuyện này để sau hãy nói." "Nói cái gì mà sau, ta muốn nói hôm nay." "Cụ à." "Hừ, ta biết rồi, nhất định là thằng ranh con cháu tâm vẫn chưa định, không muốn kết hôn với con bé, ta cũng chỉ nói buột miệng thôi, cháu phản ứng mạnh thế làm gì.

Thật không nhìn ra, cháu bề ngoài trông đạo mạo, thực ra là tên lưu manh, chỉ muốn chiếm tiện nghi của con gái nhà người ta mà không muốn chịu trách nhiệm." Ông cụ nói như vậy, Cận Ngôn cũng không kìm được nhìn sang Lục Tử Mặc, ánh mắt mang theo vài phần nghi ngờ.

Phản ứng vừa rồi của Lục Tử Mặc quả thực quá khích, chẳng lẽ anh thật sự không có ý định đính hôn với cô.

Lục Tử Mặc kêu gào trong lòng, bộ dạng sống không còn gì luyến tiếc, chưa từng thấy người già nhà ai lại giảo hoạt như thế này, chỉ biết tính kế người khác.

Chương 1274

Cái mũ to đùng này chụp xuống, đúng là nặng trĩu. "Ngôn Ngôn, em đừng nghĩ nhiều, anh tuyệt đối không có ý đó." Lục Tử Mặc giải thích. "Con nhóc kia, thằng ranh này tuy có quan hệ huyết thống với ta, nhưng ta là lão cách mạng chính trực, điểm này cháu tin không?" Cận Ngôn không do dự gật đầu, tác phong hành sự của ông cụ quả thực là kiểu lão cách mạng đó, chính trực khắc khổ.

Nhìn là thấy ngay.

Ông cụ vui vẻ, nhưng không biểu hiện ra, mà tiếp tục nói: "Ta nói cho cháu biết nhé, thằng nhóc này ngày thường trông ít nói, thực ra trong đám trẻ ở nhà nó là đứa gian xảo nhất, thái độ này của nó có vấn đề rồi, cháu phải chú ý." Chia rẽ nội bộ.

Đây là nhịp điệu muốn gây sự mà.

Lục Tử Mặc có khổ khó nói: "Ngôn Ngôn, không phải như vậy." "Cái gì mà không phải như vậy, thằng ranh con, chỉ biết ở bên ngoài dỗ dành con gái nhà người ta, thật quá đáng.

Người ta đã đồng ý đính hôn rồi, cháu lại không đồng ý, rốt cuộc cháu đang làm mình làm mẩy cái gì?" Cụ ơi, từ đầu đến cuối đều là cụ làm mình làm mẩy có được không?

Lời của ông cụ có thể nói là câu nào câu nấy chọc vào tim Cận Ngôn, khiến cảm giác bất an trong lòng cô tích tụ từng chút một, sắc mặt đã rất tệ rồi.

Trước mặt bao nhiêu người thế này, Lục Tử Mặc lại không nguyện ý đính hôn với cô.

Tuy cô cũng thấy nhanh, nhưng phản ứng của Lục Tử Mặc đúng là khiến người ta đau lòng. "Ngôn Ngôn, anh chỉ cảm thấy..." "Haizz, sao ta lại có thằng chắt như thế này chứ, đúng là sỉ nhục mà." Ông cụ chẳng cho anh cơ hội mở miệng, lập tức buồn bã nói. "Cụ à, cháu đồng ý là được chứ gì, cháu sẽ đính hôn với Ngôn Ngôn sớm nhất có thể." Lục Tử Mặc cuối cùng cũng thỏa hiệp. "Thế còn tạm được, hai đứa có giác ngộ này là tốt, lễ đính hôn cứ giao cho chúng ta, nhất định sẽ tổ chức nở mày nở mặt." Lễ đính hôn.

Đầu óc Cận Ngôn lúc này thực sự hỗn độn, nhìn Lục Tử Mặc, rồi lại nhìn ông cụ.

Cứ cảm thấy có chỗ nào đó sai sai. "Ngôn Ngôn, mang đồ cháu chuẩn bị cho cụ ra đây, ta giám định một chút, xem có tiềm năng không." Lần này Cận Ngôn không có thời gian nghĩ nhiều nữa, vội vàng đổ canh ngân nhĩ táo đỏ trong bình giữ nhiệt ra, mỗi người một bát nhỏ vừa đủ.

Sau đó, cô lại bày món cá nhỏ chiên giòn, bánh ngô, bánh khoai môn cuộn do mình làm ra đĩa, đặt lên khăn trải bàn đã chuẩn bị sẵn. "Hôm nay ăn đồ nướng, rau và thịt đều có rồi, nên cháu làm một ít điểm tâm để mọi người nếm thử trước, trình độ của cháu không tốt lắm, mong mọi người bao dung." Ông cụ vừa nhìn thấy bánh ngô, mắt liền sáng lên.

Ông là người đi ra từ thời chiến tranh, ở cái thời đại đó, bánh ngô này là đồ tốt đấy.

Nó đại biểu cho một đoạn năm tháng khó quên, không phải những sơn hào hải vị bây giờ có thể so sánh được. "Nhóc con, cho cụ một cái bánh ngô, nhìn xôm xốp mềm mềm, chắc là ngon lắm." "Cụ cứ yên tâm ăn, cháu hấp rất mềm, sẽ không gây gánh nặng cho cơ thể cụ đâu ạ." Cận Ngôn đầu tiên lấy cho ông cụ một cái bánh ngô. "Nếu cụ thấy ăn thế này không ngon, cháu còn chuẩn bị cả đậu đũa muối chua kiểu gia đình, cụ có thể ăn kèm." Ông cụ phẩy phẩy tay, không nói gì mà nhanh chóng cắn một miếng.

Sau đó, lập tức giơ ngón cái lên: "Được đấy nhóc con, ngon." Cận Ngôn vui vẻ, sớm đã vứt chuyện vừa rồi ra sau đầu: "Cụ thích là tốt rồi ạ." "Nhóc con, hôm nay cháu dậy lúc mấy giờ?" Ông cụ vừa ăn là biết đồ mới làm hôm nay, thứ này nhìn đơn giản nhưng làm cũng tốn thời gian lắm.

Cận Ngôn cười híp mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tràn đầy vẻ điềm tĩnh thản nhiên: "Cũng không sớm lắm đâu ạ, chỉ sớm hơn bình thường một chút thôi, dù sao cuối tuần không đi làm, có thể ngủ bù bất cứ lúc nào." Trong mắt ông cụ thoáng qua ý cười, những người khác cũng có cùng cảm nhận, cô nhóc này là người không kể công.

Đổi lại là người khác, lúc này chắc chắn sẽ nói mình chuẩn bị trước rất lâu. "Thế cháu ăn chưa?" "Hì hì, lúc làm cháu có ăn vụng rồi ạ." Cận Ngôn mới không ngược đãi dạ dày của mình đâu. "Con gái là phải đối xử tốt với bản thân một chút, những thứ khác đều là phù du." Tần Tuệ đã nhịn từ lâu, nhưng ông cụ cứ nói chuyện với Cận Ngôn mãi, bà cũng không chen vào được. "Bà nội nói đúng ạ." Một tiếng "bà nội" gọi khiến Tần Tuệ vui vẻ trong lòng: "Ngoan lắm, thằng Tử Mặc lần này mắt nhìn cũng tốt đấy." Người nó chọn không phải loại người lung tung rối loạn.

Cô nhóc này nhìn là biết người cực kỳ đơn thuần, tính cách này có cái tốt cũng có cái xấu, có lẽ còn cần rèn luyện mới trưởng thành được.

Dù sao tuổi còn nhỏ, không thể quá hà khắc, sau này từ từ dạy dỗ là được.

Quan trọng là Tiểu Mặc nhà bà thích, đây mới là điều quan trọng nhất.

Nhìn thấy thằng nhóc lạnh lùng kia cũng có thể mỉm cười, bà làm bà nội đã thấy mãn nguyện lắm rồi.

Xem ra Mạc Noãn có chút buồn cười, thời gian dường như quay lại hơn hai mươi năm trước, lúc cô mới vào nhà họ Lục.

Hình như mẹ chồng cũng từng nói với cô những lời như vậy, lúc đó làm cô choáng váng.

Bây giờ nghe lại những lời này, lại thấy thân thiết lạ thường.

Tần Tuệ thấy Mạc Noãn như vậy, không nhịn được nói: "Tiểu Noãn, con không nói gì sao?

Đây là con dâu tương lai của con đấy, chúng nó sắp đính hôn rồi." Mạc Noãn bất giác dựa vào người Lục Sâm, trên mặt nở nụ cười ôn nhu: "Chuyện này mẹ làm chủ là được rồi ạ, con tin vào mắt nhìn của mẹ." "Cháu chào bác gái ạ." "Ngoan." Mạc Noãn cười nói.

Cận Ngôn đỏ mặt tía tai, cảm giác hôm nay giống như con dâu mới về nhà chồng, thật không tự nhiên chút nào. "Đúng là không phải người một nhà không vào một cửa, mấy người các con, đều là da mặt mỏng." Tần Tuệ chỉ chỉ vào Mạc Noãn và Giang Mạn đang có mặt. "Mẹ, con gái nội tâm e lệ đều như thế mà." Giang Mạn trêu chọc.

Một lát sau, Cận Ngôn thực sự ngẩn người, chỉ thấy Lục Niệm Nhất và bạn trai, cùng Đóa Đóa và một chàng trai đẹp trai cùng đi tới.

Cô cảm thấy hôm nay đầu óc mình thành hồ dán hết rồi.

Không lẽ Lục Niệm Nhất có quan hệ gì với Lục gia sao?

Khoan đã, Lục Tử Mặc nói anh có hai cô em gái, không phải là đang nói Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa đấy chứ.

Không đúng, Đóa Đóa không họ Lục, cô nhớ cô ấy từng nói mình họ Lan.

Chương 1275

"Chị dâu nhỏ, chào chị, em là em gái Lục Tử Mặc." "Em cũng là em gái Lục Tử Mặc, nhưng là em họ, em theo họ ông ngoại." "Sao các em lại...?" Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa chen Lục Tử Mặc ra, một trái một phải ôm lấy cánh tay Cận Ngôn: "Chị dâu nhỏ, trước đây không cho chị biết thân phận của tụi em là có nỗi khổ tâm." "Tụi em đều biết ông già nhỏ thích chị, nhưng ông không nói, tụi em sốt ruột chứ.

Hì hì, bất đắc dĩ mới phải dùng hạ sách này." "Em biết chị dâu nhỏ rất độ lượng, nhất định sẽ không so đo với hai đứa em đâu." "Đúng đúng, chị dâu nhỏ là tốt nhất." "Chị dâu nhỏ, về chuyện lần trước ấy mà, tụi em thật sự rất xin lỗi." Họ nói gì thực ra Cận Ngôn không nghe lọt tai lắm, trong đầu chỉ có ba chữ "chị dâu nhỏ". "Các em đừng gọi chị như vậy, nghe kỳ lắm." Cận Ngôn đỏ mặt nói.

Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa nhìn nhau, rồi đập tay một cái: "Xong rồi." "Vậy tụi em cứ gọi chị là Ngôn Ngôn nhé, dù sao tụi mình tuổi cũng xêm xêm nhau." "Được, gọi Ngôn Ngôn là được rồi." Ngay lúc ba cô gái đang trò chuyện vui vẻ, giọng ông cụ vang lên. "Lục Niệm Nhất, cháu còn không mau dẫn cái tên Mộc gì đó, lăn qua đây cho ta." Thân hình nhỏ bé của Lục Niệm Nhất run lên, vội vàng kéo tay Mộc Dung, quy quy củ củ đi đến bên cạnh ông cụ, bắt đầu giới thiệu từ ông cụ, lần lượt giới thiệu từng người có mặt cho Mộc Dung.

Trên mặt Mộc Dung luôn giữ nụ cười nhẹ, nhưng sắc mặt mọi người lại không tốt như vậy, biểu cảm cũng rất lạnh nhạt.

Cận Ngôn hạ giọng hỏi Lục Tử Mặc: "Sao thế anh?" "Người nhà không thích cậu ta." "Tại sao chứ, em thấy Mộc Dung cũng được mà." Lục Tử Mặc cười cười, không giải thích thêm.

Cái sự "không thích" trong miệng anh không phải là ghét bỏ theo nghĩa truyền thống, chuyện này không phải dăm ba câu là nói rõ được, sau này anh sẽ từ từ giải thích cho cô. "Tên là gì?" "Mộc Dung ạ." "Tên gì mà lạ hoắc, khó nghe." Ông cụ ghét bỏ nói. "Quả thực không được hay cho lắm." "Thằng ranh con, tên cha mẹ đặt cho mà mày dám đứng đây chê bai à, đồ bất hiếu." Mộc Dung: "..." Vậy rốt cuộc anh nên nói gì đây?

Anh vốn là người không giỏi ăn nói, lúc này đúng là không biết trả lời thế nào.

Lục Niệm Nhất nhìn thấy cái bánh ngô trong tay ông cụ, hỏi: "Cụ ơi, cụ đang cầm cái gì thế?

Trông ngon quá, còn cái nào không ạ?" "Đi mà hỏi chị dâu nhỏ của cháu, nó làm đấy." Nói rồi nhìn tay không của Mộc Dung với vẻ ghét bỏ, ý tứ như muốn nói: chẳng có chút lễ phép nào, lần đầu gặp mặt mà dám đi tay không đến.

Mộc Dung cũng hiểu ý, lập tức nói: "Cụ, cháu có chuẩn bị quà cho mọi người, đang để trên xe, cháu đi lấy ngay đây ạ." "Thôi, không cần, làm như ta ngửa tay xin quà cháu không bằng, ta sống đến tuổi này rồi, người xếp hàng tặng quà cho ta nhiều không đếm xuể, không thiếu một phần của cháu." Ông cụ bất mãn nói.

Trên mặt Mộc Dung thoáng chút bối rối: "Là cháu suy nghĩ không chu toàn." Lục Niệm Nhất nhìn bố mẹ cầu cứu, mẹ cô lặng lẽ quay đi, bố cô cũng đang đứng một bên xem kịch.

Biết ngay là họ sẽ không giúp mà.

Lục Niệm Nhất chỉ đành nhìn sang Lục Tử Mặc, Lục Tử Mặc giả vờ không thấy.

Cận Ngôn lại phát hiện ánh mắt cầu cứu của Lục Niệm Nhất, cô giật giật áo Lục Tử Mặc, Lục Tử Mặc nói: "Ngôn Ngôn, đừng lo chuyện bao đồng, cẩn thận rước họa vào thân." "Tại sao anh..." "Ngoan, đừng nói gì cả." Lục Niệm Nhất bực bội quay đầu đi, cả nhà này quả nhiên đều không đáng tin, tức chết cô rồi.

Ông cụ vẫn đang "thẩm vấn" Mộc Dung: "Với cái đầu óc như cậu, nghe nói cậu muốn cưới con bé Niệm Niệm nhà ta hả?" "Vâng, thưa cụ, cháu đảm bảo cả đời này sẽ luôn nâng niu cô ấy trong lòng bàn tay, không để cô ấy chịu một chút tủi thân nào." Ánh mắt Mộc Dung kiên định.

Lục Niệm Nhất cũng đáng thương nhìn ông cụ, ông cụ vừa nhìn bộ dạng này của cô là thấy bực, cao giọng nói: "Hôm nay ta nói thẳng ở đây luôn, muốn cưới con bé Niệm Niệm nhà ta, cửa cũng không có." Đây đã không còn là vấn đề môn đăng hộ đối nữa rồi.

Những người có mặt đồng loạt bật cười, ngay cả Cận Ngôn cũng không nhịn được cong khóe môi, ông cụ quả thật là phong thú hài hước.

Mộc Dung đã sớm chuẩn bị tâm lý, không giận mà cười: "Cụ, cháu sẽ nỗ lực, sẽ có một ngày cháu khiến cụ phải chính miệng đồng ý hôn sự của chúng cháu." Dù sao họ tuổi cũng chưa lớn, đợi thêm vài năm cũng không sao.

Lục Niệm Nhất thấy Mộc Dung không hề tức giận thì thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra trong lòng cô khá thông cảm cho anh, đường đường cũng là người trên vạn người, thế mà đến nhà cô lại bị "đè bẹp" dí xuống đất thế này.

Nhưng nhiều hơn cả là sự cảm động, điều này chứng tỏ người đàn ông này thực sự để tâm đến cô, nếu không sẽ chẳng vì cô mà làm đến bước này. "Hừ, nghĩ hay lắm, nói khoác ai mà chẳng nói được, làm được rồi hẵng nói." "Cụ nội yên tâm, lời cháu nói ra, chắc chắn sẽ làm được." Bất kể cụ nội nói gì, Mộc Dung đều thể hiện sự giáo dưỡng cực tốt, không kiêu ngạo không tự ti, không cáu không giận.

Cận Ngôn coi như cũng nhìn ra rồi, cụ nội thuần túy là nhìn Mộc Dung không thuận mắt, cố ý làm khó anh.

So sánh ra thì cụ nội đối xử với cô vẫn còn tốt chán, không hề nói những lời như vậy.

Cô hạ thấp giọng thì thầm với Lục Tử Mặc: "Lục Tử Mặc, tại sao người khác muốn cưới con gái nhà anh lại khó khăn thế, còn nhà anh cưới con gái nhà người khác thì lại đơn giản vậy?" Cô và Lục Tử Mặc cũng sắp đính hôn rồi.

Lục Tử Mặc che miệng, không biết nên giải thích thế nào.

Tôn chỉ của nhà họ trước giờ luôn là: Lừa con gái ngoan nhà người khác phải không di dư lực, còn ai muốn lừa con gái nhà mình thì tự nhiên là không được đụng vào rồi.

Giang Mạn và Lục Minh ngồi gần họ nhất, nghe thấy lời Cận Ngôn, Giang Mạn cười phá lên rất không phúc hậu.

Lục Minh vỗ vỗ vai vợ, ánh mắt tràn đầy cưng chiều. "Em nói sai gì sao ạ?" "Không đâu, Ngôn Ngôn, bác gái muốn nói là, cuối cùng cháu cũng hiểu ra vấn đề rồi." Phản ứng lại được chuyện gì đang xảy ra, khuôn mặt nhỏ của Cận Ngôn đỏ bừng, hỏi Lục Tử Mặc: "Có phải em lại bị cụ nội gài bẫy rồi không?" Lục Tử Mặc cúi đầu trán chạm trán với cô: "Ngôn Ngôn của anh, cuối cùng em cũng hiểu rồi, lúc nãy anh định ngăn cản nhưng vẫn không ngăn được em." Cô nhóc ngốc nghếch này, chính là kiểu người bị người ta bán đi rồi mà vẫn còn cười híp mắt đếm tiền cho người ta. "Chuyện này...

Cụ nội..." Cũng quá xấu tính rồi đi.

Mấy từ sau, Cận Ngôn tự nhiên là không dám nói ra khỏi miệng. "Quen là được, cụ nội nhà chúng ta là ông già khiến người ta đau đầu nhất, nhưng cụ cũng là người lợi hại nhất, đúng chuẩn một con hồ ly già." "Dù sao sau này cụ có dỗ dành em, em cũng đừng tưởng là cụ giận thật, tính cụ là như vậy đấy." "Em trời sinh gan bé, căn bản không chịu nổi dọa nạt, cụ vừa dọa một cái là não em thành hồ dán luôn, chẳng suy nghĩ được gì nữa, đây đã là lần thứ hai rồi.

IQ của em hình như bị chó ăn mất thật rồi." Cận Ngôn nhăn nhó, thật sự cảm thấy mình quá ngốc. "Không sợ, dù sao đây cũng chẳng phải chuyện xấu gì." "Sao lại không xấu, nhà anh nhẹ nhàng quá mức đã lừa được em về rồi." Cận Ngôn thực sự cảm thấy mình lỗ to rồi. "Vậy chuyện tiếp theo để anh nói với cụ nội." "Thôi bỏ đi, chuyện đã đồng ý rồi sao có thể dễ dàng nuốt lời." Cận Ngôn chẳng nghi ngờ chút nào, nếu cô mà nuốt lời, sau này e là muốn gả cho Lục Tử Mặc thì ông cụ này cũng phải hành cô lên bờ xuống ruộng.

Lục Tử Mặc biết ngay cô nhóc này sẽ nghĩ như vậy, khẽ nhếch khóe môi.

Mặc kệ thế nào, người được hời là anh.

Cụ nội nghiêm túc tra hỏi Mộc Dung suốt nửa tiếng đồng hồ, thấy thằng nhóc này "dầu muối không ăn", lúc này mới bất lực phất tay, ra hiệu cho anh đi chỗ khác.

Mộc Dung như được đại xá, cuối cùng cũng thở phào một hơi dài. "Nhất Nhất, anh không sao, anh thấy cụ nội em chỉ là ngoài mạnh trong yếu thôi, anh đã nắm rõ bài của cụ rồi, cùng lắm là bị cụ quát vài câu, không có gì đâu." "Thông minh đấy." "Đối mặt với cả một nhà hồ ly các em, anh mà không thông minh thì sống sao nổi." "Đợi đấy, em đi tìm ai đó tính sổ." Lục Niệm Nhất nhìn quanh một vòng, cuối cùng cũng tìm thấy bóng dáng Lục Tử Mặc, cô chẳng thèm suy nghĩ, lao thẳng vào lưng anh.

Chương 1276

"Lục Tử Mặc, em liều mạng với anh." Lục Tử Mặc không ngờ Lục Niệm Nhất sẽ lao tới, đợi đến lúc phát hiện ra thì đã muộn, chỉ kịp xoay người để bản thân không ngã quá khó coi.

Hai anh em ngã lăn ra bãi cỏ, Lục Niệm Nhất đè lên Lục Tử Mặc, cái cảnh tượng "vồ ếch" đó thật sự là khó nói hết lời.

Ngay cả các bậc trưởng bối nhìn bọn họ lớn lên từ nhỏ cũng giật giật khóe mắt.

Chưa kể đến Cận Ngôn và Mộc Dung, sắc mặt Cận Ngôn biến đổi, còn mặt Mộc Dung thì đen sì trực tiếp.

Trời sinh hai anh em nhà này dường như chẳng cảm thấy có gì không ổn, Lục Niệm Nhất đè Lục Tử Mặc không cho anh động đậy: "Ông cụ non, hôm nay anh quá đáng rồi đấy?" "Không thấy thế." Lục Tử Mặc thản nhiên nói. "Còn không thấy à, em giúp anh thế nào, mà anh báo đáp em ra sao, đồ tiểu nhân này." "Em cũng chỉ dám hung dữ với anh thôi, em thử hung dữ với người khác xem, anh có bảo em giúp đâu, tự mình đa tình." "Em cứ thích hung dữ với anh đấy, đồ đáng ghét." Cụ nội thực sự không nhìn nổi nữa, che miệng ho nhẹ một tiếng, bảo Đóa Đóa: "Đóa Đóa, tách chúng nó ra, giữa thanh thiên bạch nhật mà ra cái thể thống gì." Đóa Đóa cười hai tiếng: "Tuân lệnh cụ nội anh tuấn tiêu sái nhất của con." Đóa Đóa đi tới kéo Lục Niệm Nhất dậy.

Lục Tử Mặc cũng tự mình đứng lên, phát hiện Cận Ngôn đang nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, sắc mặt trở nên có chút không tự nhiên: "Ngôn Ngôn, đây là em gái." Cận Ngôn không lên tiếng, nhưng cái vẻ mặt nghiêm nghị kia rất rõ ràng là đã giận rồi.

Mặc kệ Lục Tử Mặc nói gì, Cận Ngôn cứ im lặng, trầm mặc đến cùng.

Mộc Dung cũng vậy, không nói với Lục Niệm Nhất câu nào, tự mình ngồi sang một bên nướng đồ ăn.

Mộc Dung và Cận Ngôn vô hình trung dường như đã đạt được một sự ăn ý nào đó.

Lục Niệm Nhất cũng phản ứng lại rồi, trước mặt chị dâu tương lai và bạn trai, hình như hành vi vừa rồi của mình có chút không thích hợp.

Nhưng cô và Lục Tử Mặc từ nhỏ đã như thế.

Cô cứ tức giận là lại lao vào Lục Tử Mặc, quen rồi.

Nhất thời muốn sửa đúng là sửa không được. "Này, Mộc Dung, anh giận à?" Lục Niệm Nhất ngồi xuống bên cạnh Mộc Dung, chọc chọc cánh tay anh.

Mộc Dung vẫn không lên tiếng, Lục Niệm Nhất chỉ đành ôm lấy cánh tay anh: "Đừng có hẹp hòi thế mà, đó là anh trai em, có phải ai đâu." "Đó là đàn ông, em 21 tuổi rồi, còn không có chút phòng vệ nam nữ nào sao?

Đạo lý đơn giản này còn cần anh phải dạy em à?" Lục Niệm Nhất vốn định nói bọn em trước giờ vẫn vậy, nhưng sắc mặt Mộc Dung đen quá, chỉ đành nuốt xuống. "Yên tâm đi, lần sau em sẽ chú ý." "Lời đảm bảo của em chẳng có chút tác dụng nào, anh nhớ trước đây em cũng từng nói câu này." "A a, em có nói rồi hả?

Sao em không nhớ nhỉ." "Lục Niệm Nhất, em lại giả ngu với anh." "Không có mà, em quên thật đấy." Lục Sâm nhìn bộ dạng nịnh nọt của đôi con cái, bất lực vô cùng: "Hai anh em này yêu đương mà yêu thành cái dạng này, đúng là tắc thở, hoàn toàn là cái dáng vẻ bị người ta nắm thóp." "Em thấy chúng nó cũng nên tém tém lại rồi, dù sao cũng không còn nhỏ nữa." Mạc Noãn nói. "Quả thực nhìn hơi nhức mắt, nhưng thật ra cũng chẳng có gì, anh em ruột mà, hồi nhỏ đều tắm chung, ngủ chung.

Không có lý nào vì có nửa kia mà phải xa cách quan hệ với nhau, người ngoài đừng nghĩ quá phức tạp là được." "Không phải ai cũng nghĩ thoáng như anh đâu." Cứ như vậy, cặp anh em sinh đôi chịu trách nhiệm đi dỗ dành người yêu của mình, các bậc phụ huynh cũng nói nói cười cười nướng đồ ăn.

Cận Ngôn vốn là người dễ dỗ, nhìn dáng vẻ cẩn thận từng li từng tí của Lục Tử Mặc, chẳng mấy chốc đã tha thứ.

Tần Tuệ và Lục Nam Thiên phụ trách nướng đồ cho mọi người, cụ nội thì bắt đám trẻ sang một bên chơi trò "Củ cải thụt dầu", gọi tên theo màu áo.

Củ cải đen xong đến củ cải trắng, củ cải trắng xong đến củ cải xanh...

Một đám nam thanh nữ tú đẹp như tranh vẽ cùng nhau chơi trò chơi bình dân nhất, cảnh tượng đó đúng là khó diễn tả bằng lời.

Lúc nào cũng nghe thấy tiếng cụ nội gào thét: "Mấy đứa chúng bay tuổi còn trẻ mà gắng làm cho ra hồn chút đi, đừng có đến một ông già hom hem này cũng không bằng." "Mộc Dung, sao cháu ngốc thế, cháu mà cứ ngốc thế này nữa là cho cháu loại luôn đấy, tức chết ta rồi." "Lục Niệm Nhất, không được nhường, nếu không cháu cũng cút xéo cho ta." "Mộc Dung, cháu đúng là muốn chọc ta tức chết mà..." Cận Ngôn chơi một lát, cụ nội xá miễn cho cô, vì cô mặc váy không tiện lắm, bèn cho cô sang một bên nghỉ ngơi.

Nhìn đám người cách đó không xa, cô không nhịn được cười lớn thành tiếng.

Nếu không phải sợ hình tượng quá xấu, cô thực sự muốn lăn ra đất cười.

Rất rõ ràng, cụ nội lại đang hành Mộc Dung, Mộc Dung tội nghiệp, ai cũng chỉ định anh.

Dù anh có trẻ trung đến mấy, một mình ứng phó với bao nhiêu người, có Lục Niệm Nhất giúp đỡ cũng chẳng thấm vào đâu. "Áu áu áu, ba mẹ, bác cả, bác gái, mọi người muốn chơi chết bọn con hả, mệt quá, sắp mệt chết rồi." Lục Niệm Nhất tức đến mức gào lên, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng. "Ông cụ non, không, anh trai thân yêu của em, nể tình em yêu anh như vậy, anh không thể... thủ hạ lưu tình sao?" Nếu không phải Cận Ngôn tự mình trải nghiệm, cô quả thực không dám tin một gia tộc như nhà họ Lục lại ấm áp đến thế. "Ngôn Ngôn, lại đây ăn đồ nướng đi." Tần Tuệ thân thiết gọi. "Cháu cảm ơn bà nội." "Đừng khách sáo, lần trước cháu bảo Tiểu Mặc mang từ nhà cháu đến mấy thứ hoa quả kia, ăn ngon lắm." "Bà nội thích là được ạ, lần sau về nhà cháu sẽ lại mang cho mọi người." Tần Tuệ lập tức đồng ý: "Được chứ, cháu tặng bà cái gì bà cũng thích, tấm lòng của cháu quan trọng hơn tất cả." Cận Ngôn đáng yêu sờ sờ mũi: "Vâng ạ, bà nội." "Bảo bối, cháu và Tiểu Mặc nhà bà quen nhau thế nào?" Nhớ tới lần đầu gặp Lục Tử Mặc, Cận Ngôn khẽ nhíu mày một cái khó phát hiện. "Lần đầu gặp Tiểu Mặc không vui vẻ sao?" "Là có chút mâu thuẫn nhỏ ạ, bà nội cháu bảo bà nhé, tên Lục Tử Mặc kia đúng là một lời khó nói hết, lạnh lùng lắm, về sau phát hiện ra anh ấy thực ra là người rất ấm áp, bà không thể bị vẻ ngoài cao ngạo của anh ấy dọa đâu." "Anh ấy cứu cháu hai lần, một lần cháu suýt bị xe tông, anh ấy đưa cháu đi bệnh viện, một lần là anh ấy mạo hiểm lên Tây Sơn cứu cháu." "Hóa ra là anh hùng cứu mỹ nhân." Tần Tuệ hiểu ra.

Cận Ngôn gật gật đầu: "Coi như là vậy đi ạ." "Cháu đúng là dễ lừa thật đấy, Tiểu Mặc cứ thế mà lừa được trái tim cháu sao?" Con gái nhà người ta cũng dễ theo đuổi quá đi.

Cận Ngôn sờ mũi: "Như vậy có phải mất giá quá không ạ?

Cháu không hiểu mấy chuyện này lắm, hay là cháu về bảo anh ấy theo đuổi lại từ đầu nhé?" "Được chứ, người nhà bà đều là cưới trước yêu sau, ba mẹ Tiểu Mặc, ba mẹ Đóa Đóa, họ đều là đi đăng ký kết hôn trước rồi mới từ từ yêu đương, cứ thế đi hết hơn nửa đời người." Tần Tuệ thao thao bất tuyệt.

Cận Ngôn không kìm được nhìn về phía đám người đang chơi trò củ cải, thật khó tưởng tượng, mấy vị trưởng bối trông ôn hòa kia lại trải qua như vậy.

Cô cứ tưởng họ đều là yêu đương tự do. "Sao gan của họ ai cũng lớn thế ạ." Tần Tuệ nhún vai: "Tình hình của họ lúc đó không giống nhau, mẹ Tiểu Mặc thì không quan tâm chuyện tình cảm, chỉ muốn tìm một người sống qua ngày, đối phương thuận mắt là được.

Còn bác gái cháu lúc đó đang mang theo một đứa bé, gặp được người đàn ông không chê bai mình, tự nhiên cũng gả thôi." "Vậy anh cả Lục Nghiêu?" Không phải con ruột của bác cả sao.

Cận Ngôn không dám hỏi ra miệng.

Tần Tuệ cười: "Chính là có chuyện trùng hợp như vậy đấy, Lục Nghiêu thật sự là con trai ruột của bác cả cháu." "A, bác cả và bác gái quen nhau từ trước ạ?

Là ai trong hai người bị mất trí nhớ sao?

Chương 1277

Nên không nhận ra nhau?" Cận Ngôn tò mò hỏi.

Anh trai của Diệp Mộ là Diệp Việt cũng luôn theo đuổi chị ấy, nhưng vô ích." "Đợi lúc nào rảnh, bà nội sẽ kể chi tiết cho cháu nghe, bao nhiêu năm nay bà đã sớm nghe ngóng rõ ràng hết rồi, cứ như tiểu thuyết ấy, gay cấn lắm." Bên kia, trò chơi cuối cùng cũng kết thúc, Lục Niệm Nhất và Mộc Dung - cặp uyên ương khổ mệnh nằm vật ra bãi cỏ.

Lục Tử Mặc thì đi thẳng về phía Cận Ngôn, gác tay lên người cô: "Bà nội, bà và Ngôn Ngôn đang nói chuyện gì thế?" Cận Ngôn ngại ngùng khi ở trước mặt người lớn thế này, muốn hất ra nhưng Lục Tử Mặc lại không buông. "Nói chuyện phiếm về ba mẹ cháu." "Không phải đã nói tám trăm lần rồi sao?

Sao vẫn còn nói?" Hai anh em sinh đôi đều là nghe chuyện bát quái của bố mẹ mà lớn lên. "Cháu nghe rồi, nhưng Ngôn Ngôn đã nghe đâu." Cận Ngôn thấy Lục Tử Mặc đầy mồ hôi, theo bản năng cầm khăn giấy lau mồ hôi cho anh: "Có mệt không?" "Không mệt." Tần Tuệ nhìn mà thấy an ủi, lẳng lặng đứng dậy rời đi, nhường không gian cho đôi trẻ. "Ra nhiều mồ hôi thế này, trên người đều có mùi mồ hôi rồi." Cận Ngôn chun mũi. "Đâu có, rõ ràng là mùi thơm." "Tự luyến, rõ ràng là mồ hôi, anh tự ngửi kỹ lại đi." Cận Ngôn nâng cánh tay Lục Tử Mặc lên sát mũi anh.

Lục Tử Mặc cười: "Anh chỉ ngửi thấy mùi đàn ông thôi." "Đồ tự luyến." *** Lục Niệm Nhất và Mộc Dung nằm trên bãi cỏ một lúc lâu, Mộc Dung mới đỡ cô dậy.

Cô hậm hực kéo tay Mộc Dung, chen vào giữa Lục Sâm và Mạc

Noãn: "Bố, mẹ, con muốn ăn xiên bò nướng." "Tự nướng đi, bố nướng còn chưa đủ cho mẹ con ăn đây này." Lục Sâm ôn hòa nói.

Lục Niệm Nhất ai oán nghiến răng: "Không động đậy nổi nữa." "Nhất Nhất, để anh làm cho." Mộc Dung vội vàng nói.

Lục Minh nhìn không nổi nữa, đưa đồ đã nướng chín trong tay cho Lục Niệm Nhất: "Niệm Niệm, ăn cái này đi." "Cảm ơn bác cả, con yêu bác nhất, bác tốt hơn em trai bác nhiều, thật muốn nhận bác làm bố." *Bốp.* "Con nhóc vô lương tâm này, từ nhỏ đến lớn bố có chỗ nào không phải với con hả." Lục Sâm vỗ vào trán Lục Niệm Nhất. "Chú út, thế con làm con gái chú nhé, chú đừng cần chị con nữa." *Bốp.* Đầu của Lan Đóa Đóa cũng bị đánh một cái, nhưng không phải Lục Sâm ra tay, mà là Lục Minh. "Bố đối với con tệ lắm hả." Lục Minh ánh mắt trầm trầm nhìn Đóa Đóa. "Bố, người ta còn chưa nói hết mà, con muốn có hai ông bố cơ.

Hai anh em bố sao mà bạo lực thế, động một tí là đánh người." Đóa Đóa bất mãn chu mỏ, chạy sang chỗ Diệp Mộ tìm an ủi: "Diệp Mộ, hôm nào tớ bảo ba cậu làm ba tớ nhé, tớ thấy chú Diệp thật sự rất dễ nói chuyện." "Được thôi, tớ rất sẵn lòng, ba tớ cũng sẽ vui lắm." Diệp Mộ cười khẽ. "Cả thế giới này hình như chỉ có cậu là vô điều kiện tốt với tớ như vậy." Đóa Đóa cảm động nói. "Nên làm mà." Giang Mạn nhìn Mộc Dung bị hành hạ như vậy, thật ra trong lòng rất đồng cảm, bà cũng là người có con trai.

Tuổi tác là lớn nhất trong đám trẻ, nhưng chuyện đối tượng thì chưa thấy tăm hơi đâu.

Nghĩ đến một ngày nào đó con mình cũng có thể bị đối xử như vậy, bà liền không nỡ xuống tay. "Mộc Dung, mẹ cháu và chú Lâm thế nào rồi?" "Bác gái, hôm qua chú Lâm đã cầu hôn mẹ cháu rồi, họ định kết hôn ạ." "Thật hay giả vậy?" Giang Mạn kích động vô cùng, suýt chút nữa thì đứng bật dậy.

Nếu Lâm Hữu tìm được một người phụ nữ để kết hôn, đó tuyệt đối là chuyện mà bố Giang nhà bà vui mừng nhất.

Tất cả mọi người có mặt đều bị Mộc Dung thu hút sự chú ý.

Mộc Dung cười gật đầu: "Là thật ạ, tối qua mẹ cháu nói với cháu, họ quyết định hôm nay đi đăng ký kết hôn luôn, hôn lễ có khả năng sẽ không tổ chức, họ định chỉ mời mấy bàn ăn bữa cơm thân mật." "Đây đúng là chuyện đại hỷ, đợi sự việc thành rồi, cháu lập tức gọi điện cho bác gái, bác phải mau chóng báo cho bố bác biết." "Ông Giang bên kia chắc là biết rồi ạ, cháu nghe chú Lâm nói sẽ báo cho ông ấy." "Tốt, tốt quá rồi, cái đùi gà này bác gái cho cháu ăn đấy.

Hôm nay cháu vất vả rồi, ăn nhiều chút." Giang Mạn lập tức đưa cái đùi gà Lục Minh nướng cho bà sang cho Mộc Dung. "Cảm ơn bác gái." Lục Niệm Nhất cũng gửi một nụ hôn gió tới Giang Mạn, sớm biết nói ra chuyện này có thể khiến cả nhà nhìn Mộc Dung bằng con mắt khác thì cô đã nói sớm rồi. "Anh Mộc đầu, mẹ anh và chú Lâm nhà em còn định sinh em bé không?" Câu hỏi của Đóa Đóa cũng chính là điều mọi người tò mò, những người khác đều nhìn về phía Mộc Dung. "Chuyện này anh chưa hỏi, nhưng mẹ anh chắc là có ý định đó, bà là người rất thích trẻ con, từ nhỏ thời gian anh ở bên cạnh bà ít, trong lòng bà vẫn luôn có sự tiếc nuối." Hơn nữa chú Lâm dưới danh nghĩa lại không có đứa con nào.

Trần Lê nói bà ấy có đi kiểm tra chuyên môn, bác sĩ nói bà bảo dưỡng cực tốt, sinh thêm con cũng vẫn được. "Vậy thì đúng là quá hoàn mỹ rồi." "Cháu cũng không bài xích chuyện này." Cụ nội Lục cuối cùng cũng nhìn Mộc Dung bằng con mắt khác: "Coi như thằng nhóc nhà anh hiểu chuyện, anh cũng là người lớn rồi, chuyện của cha mẹ quả thực không nên can dự nhiều." "Cụ nội dạy phải ạ." Lục Tử

Mặc nhìn bọn họ nói cười vui vẻ, cũng dẫn Cận Ngôn gia nhập vào sạp đồ nướng của họ.

Đàn ông phụ trách nướng, phụ nữ chỉ việc ăn.

Cận Ngôn phát hiện, trong đám này người vụng về nhất chính là Lục Tử Mặc, những người khác ai cũng thành thạo điêu luyện, xem ra không ít lần làm những việc thế này.

Mộc Dung cười rồi, anh vốn tưởng ông anh vợ này cũng là cao thủ bếp núc, không ngờ là hoàn toàn không biết gì.

Hèn chi anh ta mấy lần "không thẹn hạ hỏi", anh ta đều không mở miệng, đó không phải là lạnh lùng, mà là không biết chỉ đạo thế nào. "Nhìn cái gì mà nhìn, nhìn nữa móc mắt cậu ra bây giờ." Lục Tử Mặc mặt vô cảm nhìn về phía Mộc Dung.

Mộc Dung không thèm để ý đến anh, chỉ là ý cười trên khóe môi làm sao cũng không giấu được. "Ông cụ non thẹn quá hóa giận rồi.

Chị dâu nhỏ, em bảo chị nhé, đồ anh ấy nướng hoàn toàn không ăn được đâu, coi chừng dạ dày khó chịu đấy." Lục Niệm Nhất chêm vào. "Im miệng đi, Lục Niệm Nhất." "Em nói vốn là sự thật mà, anh ở nhà lười chảy thây, có bao giờ xuống bếp đâu." "Nói như thể em hay xuống bếp lắm ấy, em chỉ biết rúc ở nhà ăn vặt thôi." Hai anh em bật chế độ "võ mồm". "Em không thường xuyên xuống bếp, nhưng tài nấu nướng của em là hạng nhất, anh so được không?

Mộc đầu nhà em trước kia cũng không được, nhưng anh nhìn xem, bây giờ anh ấy đã là tay thợ cừ khôi rồi.

Em ăn vặt, nhưng em ăn mãi không béo, ghen tị chết anh." "Chị dâu Ngôn Ngôn, em nói chị nghe, Mộc đầu nhà em là vì em mới xuống bếp đấy, ông cụ non chẳng có cái giác ngộ này đâu, đá anh ấy đi, em giới thiệu mối ngon hơn cho chị, bên cạnh em vẫn có trai tốt, em có cậu bạn cùng bàn từ nhỏ đến lớn, hiện tại đang làm ở công ty bọn em, nhân phẩm thực sự rất tốt." "Lục Niệm Nhất, đừng có gây chuyện cho anh." Cụ nội kịp thời lên tiếng.

Đùa à, mới khiến cô bé kia đồng ý đính hôn, vịt luộc chín rồi mà bay mất thì làm thế nào?

Lục Niệm Nhất ngoan ngoãn ngậm miệng.

So sánh ra, Cận Ngôn đúng là cảm thấy Lục Tử Mặc là người kém cỏi nhất trong đám đàn ông này, đến nướng thịt cũng không biết.

Lục Tử Mặc nhìn thấy ánh mắt của cô, không nhịn được che miệng ho nhẹ một tiếng: "Ngôn Ngôn, cái đó...

Chương 1278

sau này anh sẽ biết." "Anh cứ nói thẳng là anh muốn giống Mộc đầu nhà em, đi học đi, dù sao cũng chẳng mất mặt, em không cười anh đâu." Lục Niệm Nhất trực tiếp vạch trần. "Lục Niệm Nhất, em còn chưa chịu ngậm miệng cho anh." Lục Tử Mặc đen mặt.

Cận Ngôn cũng không xen vào giữa bọn họ, co người lại, cố gắng thu nhỏ cảm giác tồn tại của mình.

Nhưng trời sinh Lục Niệm Nhất không chịu buông tha cho cô: "Chị dâu nhỏ, chị nói xem em nói có đúng không?" "À, cái này em nói rất... có lý, không biết thì đi học.

Nhưng nếu Lục Tử Mặc không biết làm thì chị làm cũng được mà." Cận Ngôn cảm thấy xuống bếp vì người đàn ông mình thích cũng là chuyện vui vẻ, hai người yêu nhau không nên so đo quá nhiều.

Ai nấu cơm cũng như nhau cả thôi.

Lục Tử Mặc cười, khóe miệng cong lên rất cao, niềm vui sướng phát ra từ tận đáy lòng khiến các bậc trưởng bối có mặt cũng cảm nhận được, họ cũng lần lượt nở nụ cười vui vẻ.

Họ nguyện ý xuống bếp là một chuyện, nghe thấy cô gái khác muốn xuống bếp vì Lục Tử Mặc, đâu có lý nào lại không vui. "Quả nhiên bác nói không sai, Tiểu Mặc nhà ta là người có phúc nhất." Tần Tuệ nói. "Cô gái như Ngôn Ngôn thật sự rất hiếm rồi, Tiểu Mặc cháu phải biết trân trọng đấy." Cụ nội nói.

Lục Sâm cũng nhàn nhạt liếc Lục Tử Mặc một cái, coi như thằng nhóc thối này có phúc, lừa được cô bạn gái nhỏ dịu dàng khả ái thế này. "Lục Niệm Nhất, kiểu con gái biết nấu nướng như em, có một từ gọi thế này này." Lục Tử Mặc không cam lòng nói với Lục Niệm

Nhất.

Lục Niệm Nhất nghiến răng: "Gọi là gì?" "Trù nương (Bà bếp)." Lục Tử Mặc, với dung nhan tuyệt mỹ tỏa sáng rạng ngời, khẽ mở đôi môi mỏng. "Lục Tử Mặc, anh lại muốn đánh nhau với em đúng không?

Dạo này anh ngứa da phải không, đợi đấy em giãn gân cốt cho anh." Lục Niệm Nhất trương nanh múa vuốt, làm bộ lại muốn lao tới.

Bị Mộc Dung liếc một cái, lại bất lực rụt về, thành thành thật thật ngồi im. "Anh nói sự thật thôi, đừng có không nghe được người khác nói thật, thói quen này chẳng tốt chút nào." Lục Tử Mặc nói như đúng rồi. "Em nhịn." "Nhịn cái gì mà nhịn, chị, thế này mà chị cũng nhịn được á, em giúp chị, chúng ta cùng nhau xử lý ông cụ non." Đóa Đóa ăn uống no say cũng bắt đầu gây chuyện rồi.

Lục Minh lại vỗ lên đầu cô bé một cái: "Vừa nãy con nói năng kiểu gì đấy?" "Hì hì, không phải ông cụ non, là anh Tiểu Mặc ạ." Đóa Đóa tủi thân chu mỏ.

Lần ra mắt này của Cận Ngôn thực sự thuận lợi ngoài sức tưởng tượng, các trưởng bối nhà họ Lục cũng chẳng hề hà khắc chút nào.

Lục Tử Mặc tìm cơ hội nói với Mạc Noãn về chuyện bố mẹ Cận Ngôn có ý định nghỉ hưu sớm, chuyển đến thành phố A định cư.

Chưa nói xong Mạc Noãn đã biết ý con trai là gì: "Không thành vấn đề, bất động sản dưới trướng Mạc thị con có thể tùy ý chọn, con nói với An An một tiếng là được, ghi vào tài khoản của mẹ, mẹ tặng miễn phí cho con." Con trai muốn chọn nhà cho bố mẹ vợ tương lai, chút quà mọn này bà tuyệt đối phải tặng.

Lục Tử Mặc ôm vai Mạc Noãn: "Mẹ, cảm ơn ý tốt của mẹ, con không phải có ý này, con chỉ chịu trách nhiệm giúp họ xem nhà, mẹ chỉ cần để giá gốc cho họ là được, điều kiện nhà Cận Ngôn cũng khá giả, hoàn toàn có thể chi trả được, chúng ta không cần thiết phải tặng người ta, như thế tổn thương lòng tự trọng của họ lắm." Mạc Noãn nhướng mày, cậu con trai này của bà hình như không hề mộc mạc như bà tưởng tượng, nhiều chuyện suy nghĩ cũng khá sâu xa thấu đáo.

Điểm này ngược lại là bà đã sơ suất.

Cầm đồ của người ta thì nơm nớp lo sợ, nếu bố mẹ Cận Ngôn ở nhà của Lục Tử Mặc, chắc chắn trong lòng sẽ không thoải mái. "Vậy được, bố mẹ vợ của con thì con tự mình lo liệu.

Nhưng con thực sự quyết định đính hôn với Ngôn Ngôn rồi hả?

Con phải biết, một khi con và Ngôn Ngôn đính hôn, cụ nội con chắc chắn sẽ thúc giục hai đứa sớm kết hôn sinh con đấy." Trong mắt Mạc Noãn ẩn hiện vài phần lo lắng.

Cứ cảm thấy bọn trẻ còn quá trẻ, bước vào hôn nhân sớm như vậy không biết là chuyện tốt hay xấu. "Không sao đâu mẹ, cô nhóc đó rất tốt." Chỉ cần gặp đúng người, kết hôn sớm hay muộn cũng chẳng có gì khác biệt.

Con trai đã nói vậy rồi, Mạc Noãn còn có thể nói gì nữa, bà luôn tôn trọng suy nghĩ của con cái.

Vỗ vỗ vai Lục Tử Mặc, bà cảm thán: "Vậy con tự mình lo liệu đi, bạn gái cũ gì đó thì cho đi gặp quỷ hết đi, hãy trân trọng người trước mắt." "Mẹ, con biết mà, con không nghĩ đến chuyện cũ nữa, con đối với Ngôn Ngôn là thật lòng." Tấm chân tình của con trai, Mạc Noãn ngược lại không hề nghi ngờ.

Đàn ông nhà họ Lục, một khi đã yêu người phụ nữ nào thì thực sự là một lòng một dạ.

Bà tin con trai cũng sẽ không ngoại lệ.

Lục Tử Mặc bất giác nhìn về phía Cận Ngôn, cũng không biết ba cô gái đang nói chuyện gì, dường như rất tâm đầu ý hợp.

Mạc Noãn thấy ánh mắt con trai cứ dính chặt lấy người Cận Ngôn thì cũng không truy hỏi nữa, bà vẫn tin tưởng con trai mình. "Tiểu Mặc, hôn nhân và yêu đương rất khác nhau, hai người bước vào hôn nhân, đồng nghĩa với việc phải bao dung nhiều hơn, cái tính khí xấu của con phải sửa đi, không thể cứ như vậy mãi được." "Mẹ, tính con có chỗ nào xấu lắm đâu, sao con chẳng thấy thế chút nào." Lục Tử Mặc hơi có vài phần bất mãn. "Đó là con tự cảm thấy mình tốt đẹp, con nếu so với bố con, thì còn kém xa lắm." Lục Tử Mặc tặc lưỡi: "Tại sao con phải so với một ông già, cái này căn bản đâu có tính so sánh." "Thằng nhóc thối, con để ông bố không chịu già của con nghe thấy, coi chừng ổng lột da con." "Con lại chẳng sợ, dù sao mẹ cũng sẽ bảo vệ con." Mạc Noãn cười lắc đầu: "Mẹ nói chuyện chính chắn với con đấy, sửa cái tính của con đi, con gái đều thích con trai biết thể hiện sự quan tâm một chút." "Được, thế con sửa, con qua tìm Ngôn Ngôn đây." Nhìn bóng lưng anh tuấn đĩnh đạc của con trai, trong lòng Mạc Noãn hơi có chút mất mát.

Đúng thật là con lớn không theo mẹ nữa rồi.

Mới bồi tiếp bà nói chuyện được một lúc, hồn vía đã bị câu đi mất.

Bạn gái không ở bên cạnh một lúc thôi là lập tức muốn dán lấy, đúng là dính người thật.

Lục Sâm đi tới, ôm lấy vai bà: "Noãn Noãn, ăn no chưa?

Còn muốn ăn thêm gì không, anh tiếp tục nướng cho em." "Thôi được rồi, anh coi em là heo à, đã ăn rất nhiều rồi." Lục Sâm thấy bà cứ nhìn mãi theo bóng lưng Lục Tử Mặc, không kìm được cười nói: "Sao thế, không yên tâm về ông cụ non à?" "Sao mà yên tâm cho được, chớp mắt cái người ta sắp đính hôn rồi." "Ghen rồi đấy à." "Đâu có, đừng nói linh tinh." Mạc Noãn kiên quyết không thừa nhận mình ghen với con dâu tương lai. "Không sao, em đâu phải là không có chồng, anh sẽ luôn ở bên em, chúng ta cũng không thể ở bên bọn trẻ cả đời, rồi cũng phải buông tay chúng ra thôi.

Từ nhỏ đến lớn, em chính là quá nuông chiều thằng nhóc đó rồi." Mạc Noãn cũng không tranh luận vấn đề này với ông xã, rốt cuộc ai nuông chiều hơn, mọi người đều nhìn thấy rõ.

Chương 1279

Bà dựa vào người Lục Sâm: "Lục Sâm, đời này gặp được anh, em thật sự cảm thấy rất mãn nguyện." Là một người phụ nữ, những gì cần cho, người đàn ông này đều đã cho bà.

Anh cũng đã thực hiện được lời hứa năm xưa của mình, cả đời này luôn nâng niu bà trong lòng bàn tay, không rời không bỏ. "Anh đã nói từ sớm rồi, cưới được em, cứ như nhặt được bảo vật vậy." "Đúng vậy, anh chính là một cục cưng." Mạc Noãn lén hôn lên má anh một cái, sau đó nhanh chóng cúi đầu xuống. "Noãn Noãn." Trong giọng nói của Lục Sâm tràn ngập ý cười. "Đừng gọi nữa, anh mong người khác nhìn thấy hay sao, đều là vợ chồng già rồi." "Ha ha, anh vui mà." Mạc Noãn phì cười, người đàn ông này cũng thật là, họ bên nhau hơn nửa đời người rồi, mỗi lần bà chủ động là anh đều vui vẻ cả buổi.

Cũng chẳng biết anh vui cái gì. "Không ai quy định vợ chồng già thì không được thể hiện tình cảm cả." "Là không có ai quy định, nhưng chúng ta cũng phải có chút liêm sỉ chứ, ở ngoài đường mà nhìn thấy một ông lão bà lão hôn nhau, không thấy nổi da gà sao?" Mạc Noãn liếc xéo Lục Sâm một cái.

Lục Sâm suýt chút nữa thì sặc, ông lão bà lão, chắc không phải đang nói bọn họ chứ.

Anh không phục lấy điện thoại ra đặt trước mặt Mạc Noãn: "Noãn Noãn, em nhìn màn hình điện thoại xem." "Nhìn cái gì chứ." Màn hình đen phản chiếu hai cái đầu đang kề sát vào nhau. "Nhìn xem chúng ta chỗ nào giống ông lão bà lão, rõ ràng nhìn một cái là thấy ngay đôi nam thanh nữ tú đô thị đầy mị lực tuổi hơn ba mươi." Lục Sâm không cam lòng nói. "Chẳng biết xấu hổ chút nào, nam thanh nữ tú đô thị đầy mị lực cũng nói ra được." Mạc Noãn giật giật khóe môi, tỏ vẻ bó tay với da mặt dày của người đàn ông này. "Đâu có nhiều cái để câu nệ thế, dù sao trong mắt anh, em mãi mãi là đẹp nhất." Ở mỗi một độ tuổi, đều có một loại phong tình độc đáo, không ai có thể thay thế. "Lục Sâm, em cứ nghĩ mãi, lúc Tử Mặc và Ngôn Ngôn ở bên nhau rốt cuộc là khung cảnh thế nào, liệu có giống anh mồm mép trơn tru không." "Cái đó thì không nói trước được, dù sao cũng là giống nòi của anh, học được ba phần chân truyền của anh cũng là bình thường.

Đừng thấy nó ở trước mặt chúng ta đứng đắn lắm, biết đâu trước mặt cô bé kia, hoàn toàn là một cảnh tượng khác đấy." "Vậy em lại hy vọng nó giống anh vài phần, có thể câu được trái tim cô bé." "Cô bé khác anh không quan tâm, người anh muốn câu được nhất là em." "Thôi được rồi được rồi, đừng nói mấy lời tình tứ sến súa này nữa, một bó tuổi rồi thật là nổi da gà." "Sao cứ cảm giác em ghét bỏ anh thế nhỉ." "Biết là tốt, ai bảo anh lúc nào cũng mồm mép trơn tru như thế." Mạc Noãn dựa vào vai Lục Sâm, dựa mãi rồi nhắm mắt lại.

Lục Sâm giơ tay lên, giúp bà che bớt ánh sáng, để bà có thể thoải mái hơn chút.

Cận Ngôn trở về liền báo tin sắp đính hôn cho bố mẹ.

Bố mẹ cô sững sờ một lúc nhưng cũng không ngăn cản, nói rằng cứ xem ý của hai đứa.

Nếu cảm thấy hợp nhau thì sớm ổn định cũng tốt.

Nhưng phải một tháng nữa họ mới qua được.

Chuyện đính hôn thế này, dù sao cũng phải đợi bố mẹ hai bên gặp mặt rồi mới bàn bạc chi tiết được.

Lục Tử Mặc cũng bắt đầu ráo riết dẫn Cận Ngôn đi xem nhà.

Người tiếp đãi họ là một mỹ nữ cao gầy, vóc dáng đẹp đến khó tin, khoác trên mình bộ trang phục công sở, trông vừa thông minh vừa tài giỏi.

Cận Ngôn nhìn đến ngây người, quan trọng nhất là, Lục Tử Mặc dường như có quan hệ rất tốt với cô ấy, nói chuyện cũng bất giác dịu dàng hơn.

Người phụ nữ đó cũng thân thiết gọi anh là "Tiểu Mặc".

Tâm trạng Cận Ngôn chua lè, cô ghé vào tai Lục Tử Mặc nói: "Lục Tử Mặc, chúng ta qua chỗ khác đi." Cô nhân viên bán hàng yêu nghiệt thế này, thật sự không cho người khác đường sống mà. "Không cần đâu, nhà tốt nhất đều ở đây cả, chất lượng nhà ở chỗ khác không bằng." "Nhà thì tốt, nhưng mỹ nữ ở đây nhiều quá." Cận Ngôn buồn bực nói.

Lục Tử Mặc cuối cùng cũng hiểu cô nhóc này đang để ý chuyện gì, hóa ra là vì cách anh nói chuyện với Mạc Hữu An quá thân mật.

Anh thản nhiên nắm tay Cận Ngôn, đi đến trước mặt Mạc Hữu An: "Chị, đây là bạn gái em, Cận Ngôn." Gương mặt lạnh lùng của Mạc Hữu An thoáng nở nụ cười: "Chị nhìn ra rồi, hiếm khi thấy em dịu dàng với một cô gái như vậy." Cô đã sớm nghe Lục Nghiêu buôn chuyện, dì và dượng cũng từng nhắc đến trước mặt cô.

Cận Ngôn kéo kéo tay áo Lục Tử Mặc, hạ giọng hỏi: "Không phải anh nói anh chỉ có một em gái sao?

Sao lại lòi ra một người chị xinh đẹp thế này.

Rốt cuộc là chị gì vậy?" "Yên tâm đi, chị là chị họ của cậu ấy, loại có quan hệ huyết thống, vẫn chưa ra khỏi ba đời.

Em không cần lo giữa chị và Tiểu Mặc có quan hệ gì đâu, đó là loạn luân đấy." Cận Ngôn đỏ bừng mặt, yếu ớt nói: "Em không có nghĩ vậy." "Không sao, chị hiểu mà." Mạc Hữu An cười, đối với người quen, thực ra cô không lạnh lùng đến thế. "Được rồi, hôm nay chị An An sẽ dẫn chúng ta đi xem vài dự án.

Có chị ấy ở đây, chúng ta cứ yên tâm là được." "Vậy làm phiền chị An An rồi." Cận Ngôn đỏ mặt nói. "Em đã gọi chị là chị rồi, chuyện này chị nhất định phải làm cho tốt chứ." Mạc Hữu An trêu.

Cận Ngôn vừa nhìn đã thích ngay một căn nhà thuộc dự án của nhà họ Mạc.

Căn nhà thông thoáng hai mặt nam bắc, rộng khoảng hơn 120 mét vuông, ba phòng ngủ hai phòng khách, đã được trang trí tinh xảo, có thể dọn vào ở ngay.

Giá cả cũng rất hợp lý, gia đình cô hoàn toàn có thể gánh vác được. "Tử Mặc, căn này có vẻ rất ổn, em thích nhất kiểu trang trí phong cách Mỹ này." "Ngôn Ngôn, căn này vẫn chưa phải tốt nhất đâu, còn một dự án nữa, em xem xong rồi so sánh, giá cả cũng tương đương nhau thôi." Mạc Hữu An lại dẫn họ đến một dự án khác, quả nhiên, Cận Ngôn cũng thích. "Rốt cuộc là ai thiết kế vậy, sao cái nào cũng đẹp thế." Lục Tử Mặc cười không nói, nhìn Mạc Hữu An đầy ẩn ý: "Là người em quen đó, em có thể đoán thử xem." Cận Ngôn ngẩn người, ngơ ngác hỏi: "Chẳng lẽ là chị An An sao." Lục Tử Mặc cưng chiều véo mũi Cận Ngôn: "Cũng không ngốc lắm, chị An An là kiến trúc sư trẻ tuổi nhất, bây giờ đã có thể độc lập hoàn thành thiết kế cả một dự án rồi." Ánh mắt Cận Ngôn nhìn Mạc Hữu An đã long lanh như sao: "Chị An An, chị đỉnh quá đi mất, trẻ như vậy đã là kiến trúc sư rồi." "Đừng nghe Tiểu Mặc nói bừa, chị chỉ là một người xây nhà thôi, không phải chuyện gì cao siêu cả." "Chị An An, như vậy đã rất giỏi rồi, em lần đầu tiên thấy một nữ kiến trúc sư vừa trẻ vừa đẹp như vậy.

Mọi người không phải còn phải thường xuyên ra công trường sao?

Sao em cảm giác chị không bị đen đi chút nào vậy." "Chắc là do chị không dễ bắt nắng thôi." "Mẹ chị đang bồi dưỡng chị An An, sau này trọng trách của nhà họ Mạc sẽ giao vào tay chị ấy." "Người nhà các anh ai cũng biến thái, thật không thể vui vẻ chơi đùa được nữa." Đã có một tiểu Lục tổng, xem ra sắp có thêm một tiểu Mạc tổng nữa rồi.

Nhìn những đứa trẻ nhà người ta được nuôi dạy mà xem, thật khiến người khác phải ghen tị. "Em cũng rất giỏi mà, có thể khiến Tiểu Mặc nhà chúng tôi một lòng một dạ với em, trước đây Tiểu Mặc nhà chúng tôi chẳng có hứng thú gì với sinh vật gọi là phụ nữ đâu." Mạc Hữu An cười nói. "Ha ha, vậy không phải là em hời rồi sao." "Đương nhiên, phụ nữ chinh phục thế giới bằng cách dựa vào đàn ông mà.

Em chinh phục được một người đàn ông mạnh mẽ, chẳng phải là có tất cả rồi sao." Chỉ trong một ngày, Cận Ngôn đã chọn xong nhà, Mạc Hữu An hứa sẽ giữ lại cho cô.

Chương 1280

Lúc rời đi, Cận Ngôn nói với Lục Tử Mặc: "Chị của anh thật sự rất ưu tú." "Ghen tị à?" Lục Tử Mặc nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Cận Ngôn. "Một chút." "Anh không thích phụ nữ mạnh mẽ đâu, nội tâm của họ đáng sợ lắm." Lục Tử Mặc cảm thấy kiểu con gái như chị họ mình, thật không phải người bình thường có thể trị được. "Có gì mà đáng sợ, em thấy khí chất của chị An An thật sự rất tốt, vừa đẹp vừa tài giỏi, chắc chắn rất được yêu thích." "Được yêu thích thì đúng là thật.

Anh Lục Nghiêu của anh tám chín tuổi đã để ý chị ấy rồi, từ nhỏ đã chạy theo chị ấy, đến giờ chị ấy vẫn như tảng đá.

Tớ muốn xem thử, sau này cậu yêu đương có thể tỉnh táo như cậu nói lúc này không." Cận Ngôn lập tức trở nên hóng chuyện, đôi mắt trong veo lấp lánh: "Oa, tình tay ba à.

Anh Lục Nghiêu của anh không phải là anh chàng quân nhân đẹp trai đó sao?

Yêu nghiệt đi với yêu nghiệt, rất xứng đôi mà." Lục Tử Mặc nhìn bộ dạng của cô, vuốt lại tóc cho cô: "Bây giờ chỉ có thể nói là tam giác thôi, người còn chưa theo đuổi được, yêu đương cái gì mà yêu đương." "Sao không thấy anh Lục Nghiêu của anh đâu cả?" "Anh ấy vẫn đang làm sinh viên trao đổi ở nước ngoài, trong thời gian ngắn sẽ không về đâu." "Lục Tử Mặc, em thấy quan điểm của anh không đúng, anh không thể vì chưa theo đuổi được người ta mà nói phụ nữ mạnh mẽ không tốt.

Chắc là do hai người đàn ông đó chưa làm lay động được trái tim người ta thôi, đây là chuyện rất bình thường." Con gái nên kiêu một chút, không thể như cô, đầu óc nóng lên là đi tỏ tình.

Nếu sớm biết Lục Tử Mặc cũng có ý với mình, cô nhất định sẽ giữ bình tĩnh, đợi anh tỏ tình trước. "Hình như đúng là vậy, bố anh rất ủng hộ chị anh, nếu chị ấy không vừa mắt hai người họ, họ cũng đừng hòng cưới được người." Về điểm này, Cận Ngôn thấm thía sâu sắc, nhìn cái cách ông nội hành hạ Mộc Dung là biết. "Đúng rồi, Ngôn Ngôn, tuần sau anh phải đi công tác, khoảng nửa tháng." "Lâu vậy sao, đi đâu thế?" "Đến thành phố B gần đây." "Ồ." "Sao thế, anh còn chưa đi đã nhớ anh rồi à." "Hừ, em lo anh lại ra ngoài trêu chọc các cô gái khác, nửa tháng trời, anh có thể làm rất nhiều chuyện sau lưng em đấy." Lục Tử Mặc xoa đầu Cận Ngôn: "Nghĩ nhiều rồi." "Khi nào đi, ngày mai khởi hành sao." Lục Tử Mặc đã đi công tác được một tuần rồi.

Hai người chỉ có thời gian gọi điện vào buổi tối, ban ngày Lục Tử Mặc bên kia rất bận.

Tiểu Mỹ nhìn bộ dạng sống không còn gì luyến tiếc của Cận Ngôn, không ngừng lắc đầu: "Quả nhiên là yêu rồi, không gặp được bạn trai là ăn không ngon ngủ không yên." "Nói gì thế, tớ chỉ hơi hơi nhớ anh ấy một chút thôi.

Tiểu thuyết của cậu viết đến đâu rồi?" "Mới viết được ba vạn chữ, đã gửi bản thảo rồi, nhưng ba ngày rồi vẫn chưa nhận được hồi âm của biên tập viên, tớ đã có thể tưởng tượng ra là lại bị từ chối rồi." "Đừng bi quan như vậy chứ, biết đâu có biên tập viên nào đó không có mắt lại nhìn trúng thì sao." Tiểu Mỹ lao về phía Cận Ngôn: "A a a, Cận Ngôn, cậu không thể nói mấy lời dễ nghe hơn được à?

Tớ là thiên lý mã, người nhìn trúng tớ là Bá Nhạc, sau này tớ có thể kiếm được rất nhiều tiền, cậu đừng có coi thường người khác." Đột nhiên, trên màn hình máy tính trước mặt Tiểu Mỹ hiện lên một thông báo email.

Tiểu Mỹ sững người, nín thở không dám động đậy. "Là email về bản thảo à?" Tiểu Mỹ cắn môi, gật đầu, ngơ ngác nhìn Cận Ngôn.

Cận Ngôn nhìn bộ dạng nhát gan của cô, giúp cô mở email ra. "Thế nào rồi?" Cận Ngôn cố tình làm mặt rầu rĩ, mắt Tiểu Mỹ lập tức đỏ hoe: "Ai, tớ biết ngay là không qua được mà, bây giờ truyện tổng tài bá đạo tràn lan, thể loại thanh xuân trong sáng như của tớ căn bản không có thị trường." "Nghĩ gì thế, cô nhóc ngốc, bản thảo của cậu được duyệt rồi, trong email nói chi tiết ký hợp đồng có thể trao đổi với biên tập viên." Cận Ngôn vỗ vỗ lên gương mặt nhỏ của cô. "Tớ xem nào." Tiểu Mỹ đẩy Cận Ngôn ra, đọc đi đọc lại email mấy lần, không bỏ sót một chữ nào.

Ngay sau đó, cô hét lên, Cận Ngôn lập tức bịt tai mình lại.

Biết ngay sẽ thế này mà, chỉ là được duyệt bản thảo thôi, có cần phải kích động đến vậy không?

Vừa viết sách, vừa đi làm, sau này chắc sẽ mệt như chó.

Một lúc lâu sau, cảm xúc của Tiểu Mỹ mới bình ổn lại, cô kéo tay Cận Ngôn: "Đi thôi đi thôi, Tiểu Ngôn Ngôn, tớ mời cậu đi ăn xiên nướng." "Cậu không ở nhà viết bản thảo nữa à?" "Không thiếu chút thời gian này, ăn no uống đủ tớ sẽ có thêm động lực." "Được, tớ sẽ đi cùng cô nàng trạch nữ nhà cậu." Thời gian còn sớm, hai cô gái đi tàu điện ngầm đến khu phố thương mại gần đó.

Vừa đến quán, Cận Ngôn nhận được một cuộc điện thoại lạ, nhấc máy lên mới biết lại là người phụ nữ tên Úy Lam.

Đúng là âm hồn không tan, cô ta lại muốn giở trò gì đây, hai lần trước vẫn chưa xử lý cô ta ổn thỏa. "Cô lại muốn làm gì?" "Không muốn làm gì cả, chỉ muốn nhắc nhở cô một chút, một người đàn ông đi công tác bên ngoài sẽ xảy ra chuyện gì?" Cận Ngôn nhíu chặt mày: "Cô lại muốn làm gì?" Đúng là dã tâm không chết, lúc nào cũng theo dõi hành tung của Lục Tử Mặc, ngay cả chuyện anh đi công tác cũng biết. "Cái gì gọi là tôi muốn làm gì, đừng tưởng bây giờ cô là bạn gái của anh ấy thì có thể thế nào, sớm muộn gì có một ngày, cô cũng sẽ giống như tôi, trở thành người yêu cũ." "Ồ, cô cũng tự biết mình ghê nhỉ, biết mình đã là người yêu cũ rồi.

Tôi nói cho cô biết, nếu cô còn tiếp cận Lục Tử Mặc, tôi đảm bảo sẽ đánh chết con tiểu tam như cô." Gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của Úy Lam ánh lên vẻ độc ác, cô ta hoàn toàn không để tâm: "Vậy chúng ta hãy xem ai mới là người cười đến cuối cùng." "Tôi nói này Úy Lam, có phải cô rảnh rỗi quá không, nghĩ ra cái gì là lại gọi điện cho tôi, quan hệ của chúng ta chưa tốt đến mức đó đâu." "Cận Ngôn, tôi sẽ cho cô biết hậu quả của việc đấu với tôi, tuyệt đối không phải là thứ cô có thể chịu đựng được." Cận Ngôn thực sự lười nói chuyện với Úy Lam nữa, trực tiếp cúp máy.

Chỉ là không hiểu sao, trong lòng luôn có chút bất an.

Người phụ nữ này một khi điên lên thì thật khó mà tưởng tượng được.

Úy Lam bình tĩnh đặt ly rượu vang đỏ lên bàn, nhưng gương mặt thì méo xệch.

Một người đàn ông tóc vàng hoe đi tới: "Anh thật không hiểu tại sao em cứ không chịu buông tay, với danh tiếng hiện tại của em, cố gắng thêm vài năm nữa, nửa đời sau sẽ sống không lo nghĩ, hà cớ gì phải bám lấy một người đàn ông mà trái tim đã không còn thuộc về em." "Kể cả em không muốn làm việc, cũng có rất nhiều đại gia để ý em mà." "Hừ, ý anh là bảo tôi đi làm tình nhân, làm tiểu tam cho người ta à." Úy Lam không cảm xúc nhìn người quản lý của mình.

Những thân phận không thể lộ ra ánh sáng đó làm sao có thể hấp dẫn bằng thân phận bà Lục được, cô ta sẽ không làm chuyện ngu ngốc như vậy.

Hơn nữa, những đại gia đó đều đã có tuổi, có thể làm bố cô ta rồi, dựa vào đâu mà cô ta phải từ bỏ một thanh niên tài tuấn như Lục Tử Mặc để đi hầu hạ những kẻ cặn bã đó.

Nghĩ thôi cũng thấy ghê tởm.

Hơn nữa, cô ta cũng không phải chưa từng thấy những bà vợ nhà giàu, có vô số thủ đoạn để trị tiểu tam.

Tóm lại, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, cô ta tuyệt đối sẽ không để mình đi vào con đường không lối thoát đó.

Cô ta tin rằng, chỉ cần mình cố gắng hơn nữa, nhất định có thể giành lại được trái tim của Lục Tử Mặc. "Có gì không tốt, có người có thể đảm bảo cho em cả đời ăn sung mặc sướng, thân phận có gì phải so đo.

Đừng trách anh không nhắc nhở em, cũng chỉ có bây giờ em còn trẻ, người để ý em mới nhiều như vậy, đợi đến khi em già đi, xem ai còn chịu bỏ ra giá cao để bao nuôi em." "Đừng nhắc đến những chuyện này nữa, tôi không muốn nghe." Cận Ngôn gào lên điên cuồng.

Người quản lý cũng tức điên lên, không hiểu tại sao Úy Lam lại cố chấp như vậy: "Được, em không nghe lời anh thì thôi, sau này nếu đi sai đường, đừng trách anh không nhắc nhở.

Em có được ngày hôm nay là do anh từng chút một gây dựng nên.

Em phải hiểu, làm nghề này, muốn nổi thì có thể nổi lên trong một đêm, nhưng muốn hết thời, cũng chỉ là chuyện trong phút chốc." "Con đường tôi tự chọn, tôi sẽ tự mình đi tiếp." "Được, vậy anh không quản em nữa, em cứ đi mà đấu với bạn gái của người ta đi." Người quản lý đóng sầm cửa bỏ đi.

Lại là một lần tan rã trong không vui.

Dường như từ khi trở về thành phố A, quan hệ giữa cô và người quản lý ngày càng tệ đi.

Chương 1281

Úy Lam nhìn show diễn trên kênh T của TV, ánh mắt ngây dại.

Một lúc sau, cô ta trực tiếp lên mạng đặt vé, điểm đến chính là thành phố B.

Nơi nào có Lục Tử Mặc, nơi đó phải có cô ta. "Ngôn Ngôn, lại là bạn gái cũ của Lục Tử Mặc à." Tâm trạng Cận Ngôn vốn đang tốt đẹp, vì một cuộc điện thoại của Úy Lam mà lập tức có chút khó chịu: "Chính là cô ta, âm hồn không tan, cứ bám riết lấy tớ, tớ không biết cô ta rốt cuộc muốn làm gì nữa?" "Còn có thể làm gì nữa, chắc chắn là vẫn chưa từ bỏ ý định chứ gì." "Vô vị, gọi điện cho tớ thì có ích gì, tớ lại không phải Lục Tử Mặc." "Cận Ngôn, cậu ngốc à, đây là đang thị uy đấy." "Vậy cô ta đúng là tự tin thái quá, thật không biết bây giờ cô ta có cái gì để mà khoe khoang trước mặt tớ nữa." Cận Ngôn cạn lời.

Tiểu Mỹ không khỏi nhắc nhở: "Ngôn Ngôn, theo mô típ viết tiểu thuyết của tớ, người phụ nữ đó chắc chắn lại sắp giở trò gì rồi.

Cô ta không rảnh đến mức gọi điện thoại cho cậu tán gẫu đâu, cậu phải có chút cảm giác cấp bách đi." "Tiểu Mỹ, cậu đừng dọa tớ." Cận Ngôn hoảng sợ nhìn Trần Tiểu Mỹ. "Tớ thật sự không dọa cậu đâu, hay là cậu gọi điện cho Lục Tử Mặc đi, biết đâu con yêu tinh đó đã chạy đến bên cạnh Lục Tử Mặc rồi.

Lục Tử Mặc đi công tác, cậu không ở bên cạnh anh ấy, đây là cơ hội tốt biết bao, nếu bỏ lỡ cơ hội này thì thật đáng tiếc." Thấy Tiểu Mỹ nói có vẻ rất hợp lý, trái tim Cận Ngôn bắt đầu thấp thỏm không yên.

Không nói hai lời, cô vội vàng cầm điện thoại gọi cho Lục Tử Mặc, đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy.

Có người nói, muốn biết một người đàn ông có yêu bạn không, hãy xem tốc độ anh ta bắt điện thoại.

Về điểm này, Cận Ngôn rất hài lòng.

Lục Tử Mặc luôn bắt máy của cô rất nhanh, kể cả khi anh có việc, anh cũng sẽ nhấc máy trước, báo cho cô biết anh đang bận và sẽ gọi lại sau. "Lục Tử Mặc, anh đang ở đâu đấy?" "Ngôn Ngôn nhà chúng ta đang kiểm tra à?" Lục Tử Mặc cười nói. "Đúng vậy, em chính là đang kiểm tra đây." Cận Ngôn thẳng thắn thừa nhận, giọng nói có chút buồn bực. "Ban ngày anh đến công trường, xong việc ở công trường thì đến nhà bà ngoại một chuyến, bây giờ vừa mới về khách sạn." "Nhà bà ngoại anh không phải là nhà chị họ anh sao?" Cận Ngôn có chút bối rối. "Là dì của mẹ anh, anh cũng gọi là bà ngoại mà." Thấy anh khai báo thành thật, Cận Ngôn bĩu môi: "Vậy bên cạnh anh không có người linh tinh nào chứ." "Em đang nói đến phụ nữ à?" "Đương nhiên, chẳng lẽ là đàn ông." "Sử Đông Giác ở phòng bên cạnh anh, có lẽ em có thể tìm cậu ấy nói chuyện, sẽ biết bên cạnh anh là đàn ông hay phụ nữ." Cận Ngôn bị anh chọc cười: "Lục Tử Mặc, anh ăn cơm chưa?" "Ăn rồi, ăn ở nhà bà ngoại, có cả món anh thích nhất.

Em ăn chưa?" "Tớ và Tiểu Mỹ đang ăn xiên que, thôi được rồi, anh mệt thì nghỉ ngơi sớm đi." Cận Ngôn cúp điện thoại, lườm Trần Tiểu Mỹ một cái: "Lần sau không nghe lời cậu nữa, toàn nói bậy bạ, bên cạnh Lục Tử Mặc chỉ có một thư ký, tớ hỏi như vậy, cảm giác như không hề tin tưởng anh ấy chút nào." "Cận Ngôn, cậu thật sự lún sâu rồi, chỉ số thông minh cũng không còn nữa.

Chuyện này đương nhiên phải hỏi cho rõ, không liên quan gì đến tin tưởng.

Mà là loại sinh vật tiện nhân kia, không thể không đề phòng." "Bây giờ hỏi rõ rồi, buổi tối cậu có thể ngủ ngon giấc, đừng vì cái gọi là tin tưởng mà tự hành hạ bản thân, không đáng chút nào." Tiểu Mỹ cảm thấy chuyện yêu đương giữa nam và nữ nên là như vậy. "Được được được, đại tác gia của tôi, cậu nói thế nào cũng có lý.

Cận Ngôn bực bội đi đi lại lại trong phòng khách, Quan Tiểu Mỹ vẫn đang ở trong phòng hoàn thành bản thảo gấp, nghe thấy tiếng động liền đi ra, thấy Cận Ngôn đi qua đi lại như người mất hồn.

Cũng không biết có phải là trực giác của phụ nữ không, mí mắt Cận Ngôn cứ giật liên hồi, luôn cảm thấy sắp có chuyện xảy ra.

Tối hôm sau.

Nửa đêm, Cận Ngôn nhận được một tấm ảnh, đó là ảnh Úy Lam và Lục Tử Mặc ngủ cùng nhau, hai người ôm ấp, tư thế vô cùng thân mật.

Quan trọng hơn là, cả hai đều không mặc quần áo.

Trên tủ đầu giường, còn đặt đồng hồ của Lục Tử Mặc, đó là chiếc đồng hồ cô cùng anh đi mua cách đây không lâu.

Kể cả cô tự nhủ rằng tấm ảnh này là photoshop, cô cũng không dám tin nữa.

Sắc mặt Cận Ngôn lập tức trở nên trắng bệch, không nói một lời, cô vùng dậy khỏi giường.

Cô gọi điện cho Lục Tử Mặc, nhưng điện thoại của anh đã báo tắt máy, không thể gọi được.

Lục Tử Mặc rất hiếm khi tắt máy.

Chắc chắn đã xảy ra chuyện.

Ngôn Ngôn cậu đừng lo lắng quá, tiểu Lục tổng không phải người như vậy, anh ấy luôn nhắm mắt, tám phần là bị con đàn bà Úy Lam đó tính kế, chúng ta phải nghĩ theo hướng tốt, tin tưởng tiểu Lục tổng thêm một chút, đừng tự dọa mình nữa." "Ngôn Ngôn, sao vậy?" Cận Ngôn ôm chặt Quan Tiểu Mỹ: "Tiểu Mỹ, có chuyện rồi, Úy Lam quả nhiên đã đi tìm Lục Tử Mặc." Đầu óc Tiểu Mỹ rất nhanh nhạy, nếu chỉ đơn thuần là đi tìm Lục Tử Mặc, Cận Ngôn sẽ không có phản ứng này.

Chắc chắn còn xảy ra chuyện gì đó. "Có phải ngủ với nhau rồi không?" Cận Ngôn ngây người gật đầu: "Đúng vậy, ảnh đã gửi đến điện thoại của tớ rồi." Tiểu Mỹ hung hăng vỗ vào miệng mình: "Ghét chết cái miệng quạ đen này của mình, sao nói gì trúng nấy, có thể nói chuyện bình thường được không đây." "Đều tại tớ, đều tại tớ, là do cái miệng quạ đen của tớ." "Tiểu Mỹ, cậu làm gì vậy, chuyện này không liên quan đến cậu." "Ngôn Ngôn, có khi nào là Úy Lam cố tình dùng để chia rẽ quan hệ của hai người không, cậu đừng bị hiện tượng bề ngoài đánh lừa, tớ thấy Lục tổng không phải loại công tử đào hoa đó..." Cận Ngôn lắc đầu: "Không phải đâu, tớ nhận ra đồng hồ của Lục Tử Mặc, đó là cái mới, Úy Lam không thể nào làm ảnh tinh xảo đến vậy được." Khả năng duy nhất là, họ thật sự đã ở bên nhau.

Tiểu Mỹ giật lấy tấm ảnh xem thử, sức công phá của hình ảnh quả thực không nhỏ, nhìn qua đã thấy là một cặp đôi yêu nhau thắm thiết, thảo nào bạn thân lại tức giận đến vậy.

Tuy nhiên, cô nhìn hình ảnh này, luôn cảm thấy có gì đó không đúng. "Ngôn Ngôn, hay là chúng ta đích thân đi xem thử đi, cứ nhìn ảnh thế này tớ thấy không đáng tin cậy." Bắt gian phải đến hiện trường, chết tâm cũng có thể triệt để hơn.

Đương nhiên, câu sau, Tiểu Mỹ không dám nói ra, sợ kích động Cận Ngôn. "Tớ cũng đang có ý định đó, chúng ta bây giờ đi tàu cao tốc, sáng mai là đến thành phố B rồi." "Vậy tớ đi thay quần áo, tớ đi cùng cậu, cậu đi một mình tớ không yên tâm chút nào." Cận Ngôn sụt sịt mũi, nhìn Tiểu Mỹ: "Cảm ơn cậu, Tiểu Mỹ." "Nói mấy lời này làm gì, hai chúng ta là bạn bè vào sinh ra tử mà.

Anh lấy điện thoại ra, âm thầm gửi một tin nhắn cho Lục Tử Mặc, nhưng cũng không biết Lục Tử Mặc có thấy không, luôn không nhận được hồi âm. "Ừm, không tận mắt thấy sự thật tớ sẽ không tin đâu, cậu yên tâm đi." Tiểu Mỹ vỗ vai Cận Ngôn, hai người đặt vé tàu trên mạng, rồi lên đường ra ga tàu cao tốc.

Suốt chặng đường, Cận Ngôn đều nắm chặt tay Tiểu Mỹ, Tiểu Mỹ ôm cô vào lòng.

Cô thật lòng cảm thấy tiểu thuyết bắt nguồn từ hiện thực, không ngờ có một ngày cô sẽ cùng bạn thân đi bắt gian vào đêm khuya.

Chuyện này thật sự khó nói hết bằng lời. "Ngôn Ngôn, cậu dựa vào tớ ngủ một lát đi, chúng ta phải ngồi mấy tiếng đồng hồ đấy.

Tớ là cú đêm, đã quen rồi, cô nhóc nề nếp như cậu không chịu nổi đâu." Cận Ngôn gật đầu, dựa vào người Tiểu Mỹ nhắm mắt lại.

Chương 1282

Nhưng làm gì còn tâm trạng nào để ngủ, trong đầu cô toàn là tấm ảnh trên điện thoại.

Nếu Lục Tử Mặc và Úy Lam thật sự xảy ra chuyện gì, cô không dám đảm bảo mình sẽ làm ra chuyện gì.

Nhưng có một điều cô có thể chắc chắn.

Tuyệt đối không dung thứ.

Nghĩ thông suốt điểm này, tâm trạng Cận Ngôn dường như có chút thả lỏng hơn.

Cuối cùng cũng đến lúc trời sáng, Tiểu Mỹ phát hiện trạng thái của Cận Ngôn có vẻ tốt hơn tối qua một chút.

Cô xoa xoa bả vai đã tê cứng của mình, trêu đùa: "Kiếp này tớ nhất định đã sinh nhầm giới tính rồi, biết đâu nên là đàn ông, sức mạnh bạn trai của tớ đây này." "Nếu cậu là con trai, tớ đã sớm giữ cậu lại rồi." "Ha ha, đây là câu nói dễ nghe nhất tớ từng nghe." Cận Ngôn thực ra không muốn liên lạc với Sử Đông Giác, sợ không nhìn thấy được sự thật, nhưng họ căn bản không biết anh ta ở khách sạn nào.

Lúc Cận Ngôn gọi điện, Sử Đông Giác dường như vừa mới tỉnh ngủ, giọng nói vẫn còn ngái ngủ. "Thư ký Sử, anh và Lục Tử Mặc ở khách sạn nào?" Cận Ngôn hỏi thẳng. "Khách sạn Hải Thiên Grand." "Khoan đã, Cận Ngôn cô định qua đây à?" Sử Đông Giác tỉnh táo hơn một chút.

Tối qua họ đều đi xã giao, uống không ít rượu, bây giờ đầu vẫn còn đau. "Ừm, thư ký Sử, anh đừng nói cho Lục Tử Mặc biết, tôi muốn cho anh ấy một bất ngờ, anh ấy không biết tôi sẽ qua." "Được

được được, đây là chuyện của hai người, tôi không can thiệp.

Cô khoảng khi nào đến, tôi ra đón nhé." "Tôi cũng không chắc, tôi sẽ đến thẳng khách sạn, đến nơi tôi sẽ liên lạc với anh." Cận Ngôn không nói thật với Sử Đông Giác rằng cô đã xuống ga tàu cao tốc rồi. "Được, vậy lát nữa tôi sẽ gửi địa chỉ chi tiết và số phòng cho cô.

Tiểu Lục tổng tối qua uống không ít rượu, cứ để cậu ấy ngủ thêm một lát.

Cô đến nếu không lên được thì gọi cho tôi, tôi xuống đón." "Uống nhiều rượu?" Không phải là tình cũ không rủ cũng tới, tình khó tự kiềm chế sao? "Ừm, tối qua có hai khách hàng đặc biệt khó chiều, lại còn uống giỏi, chúng tôi chỉ có thể liều mình thôi.

Nhưng cũng đã giải quyết xong rồi, đã ký hợp đồng dài hạn." Trong đầu Cận Ngôn lập tức hiện lên bốn chữ "tửu hậu loạn tính", cô thực ra tin rằng, Lục Tử Mặc lúc tỉnh táo tuyệt đối không thể làm ra chuyện như vậy, cô tin vào nhân phẩm và gia giáo của anh.

Kể cả muốn chia tay, anh chắc chắn cũng sẽ nói chuyện tử tế với cô.

Nhưng người say rượu thì không thể nói trước được, rất có thể thân bất do kỷ.

Huống chi đối mặt với mối tình đầu của mình.

Rõ ràng là nắng vàng rực rỡ, Cận Ngôn lại cảm thấy toàn thân lạnh toát, gió lạnh luồn vào cơ thể, khó chịu vô cùng. "Cận Ngôn, cô sao vậy." "Tôi không sao, anh gửi địa chỉ cho tôi đi." "Được." Sau khi nhận được địa chỉ của Sử Đông Giác, hai cô gái bắt taxi đi thẳng đến đó, khách sạn không xa, nửa tiếng sau đã đến cửa.

Nhìn khách sạn năm sao cao chót vót, Cận Ngôn bỗng có chút rụt rè, chỉ cảm thấy ánh nắng trên đầu thật chói mắt.

Mãi không dám tiến lên phía trước, sợ phải đối mặt với những gì sắp xảy ra.

Tiểu Mỹ nắm tay cô: "Ngôn Ngôn, dù xảy ra chuyện gì, cũng có tớ ở đây, đừng sợ." Hai cô gái tay trong tay đi vào, nhưng quản lý bên trong quá nghiêm ngặt, họ không phải khách ở đây, căn bản không vào được.

Cuối cùng, vẫn là Sử Đông Giác xuống đón họ.

Anh vừa nhìn thấy hai cô gái mặt lạnh như tiền, lập tức có dự cảm không lành, trông không giống đến để tạo bất ngờ cho tiểu Lục tổng, mà là đến để gây chuyện. "Cận Ngôn, hai người đây là?" Cận Ngôn không cảm xúc giới thiệu: "Đây là bạn thân của tôi, Trần Tiểu Mỹ." "Chào cô." Trần Tiểu Mỹ cũng mỉm cười với Sử Đông Giác. "Cận Ngôn, có cần tôi sắp xếp một phòng cho bạn cô không, để cô ấy nghỉ ngơi trước, hai người đến đây từ sáng sớm chắc là đi chuyến tàu đêm, hẳn là mệt rồi." "Tạm thời không cần, anh đưa tôi lên gặp Lục Tử Mặc trước, tôi có chuyện muốn nói với anh ấy." Lần này Sử Đông Giác có thể xác định, thật sự đã xảy ra chuyện.

Nếu Lục Tử Mặc nói, anh và Úy Lam thật sự nối lại tình xưa, cô đảm bảo sẽ dứt khoát nhường chỗ, tuyệt đối không bám riết không buông, làm loại người mà cô khinh bỉ nhất.

Suốt quãng đường, Sử Đông Giác đều thấp thỏm không yên. "Thư ký Sử, anh không cần phải cảm thấy bất an, người làm sai là Lục Tử Mặc, không phải anh, anh không cần phải như vậy." Sử Đông Giác ngơ ngác: "Khoan đã, Cận Ngôn, tiểu Lục tổng đã phạm lỗi gì vậy, cô không phải là nghĩ cậu ấy ra ngoài lăng nhăng đấy chứ." "Anh yên tâm đi, điểm này tôi tuyệt đối có thể đảm bảo với cô, tiểu Lục tổng từ trước đến nay không phải người như vậy.

Mấy ngày nay chúng tôi không phải đi tuần tra công trường, thì cũng là đi bàn chuyện làm ăn, cậu ấy căn bản không có thời gian đó.

Tối qua càng là ngủ từ rất sớm, còn là tôi đích thân đưa cậu ấy về phòng." Cận Ngôn nhìn sâu vào Sử Đông Giác, xem ra Sử Đông Giác cũng không biết chuyện Lục Tử Mặc và Úy Lam ở chung một phòng.

Cận Ngôn không lên tiếng, Sử Đông Giác sốt ruột.

Bình thường cô nhóc này luôn vui vẻ, đột nhiên thấy cô mặt lạnh như băng, hình ảnh này thật sự rất không quen.

Anh đã nghe nói rồi, người nhà họ Lục rất hài lòng về cô.

Lục Tử Mặc và cô đều chuẩn bị đính hôn, không lâu nữa đây sẽ trở thành bà chủ của anh. "Cận Ngôn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cô nói cho tôi biết một chút đi, cô làm thế này khiến tôi rất bất an." "Anh chắc chắn trong phòng Lục Tử Mặc chỉ có một mình anh ấy thôi sao?" "Đúng vậy, chỉ có một mình cậu ấy, còn có thể có ai nữa." Đến cửa phòng Lục Tử Mặc, Cận Ngôn đứng lại, cười lạnh: "Có lẽ anh mở cửa phòng ra là chúng ta sẽ biết sự thật." Sử Đông Giác thật sự do dự, cái thế đi bắt gian này của Cận Ngôn khiến anh không khỏi nghi ngờ.

Cô nhóc này không phải là người hay gây sự vô cớ, làm những chuyện không có căn cứ.

Đã tức giận đùng đùng đến đây, chắc chắn là đã nhận được tin gì đó.

Có lẽ đã xảy ra biến cố gì rồi. "Cận Ngôn, tôi..." "Đừng tìm cớ với tôi, tôi biết anh chắc chắn có thẻ phòng của Lục Tử Mặc, anh là thư ký riêng của anh ấy mà." "Chúng ta vào như vậy có phải không hay lắm không, Lục tổng dù sao cũng đang ngủ." Sử Đông Giác khuyên. "Nếu anh thấy không hay thì đưa thẻ phòng cho tôi, tôi tự mình vào là được." Cận Ngôn kiên quyết.

Chương 1283

Sử Đông Giác vẫn còn do dự, nhưng Cận Ngôn không có kiên nhẫn đến thế, cô cảm thấy bây giờ mỗi phút mỗi giây đối với cô đều là sự dày vò, cô phải nhanh chóng làm rõ sự thật, nếu không cô sẽ sụp đổ.

Cô giật lấy thẻ phòng trong tay Sử Đông Giác, không nói hai lời, trực tiếp quẹt thẻ.

Tít một tiếng.

Cửa phòng mở ra.

Tiểu Mỹ tự giác đứng đợi bên ngoài, không đi vào theo.

Sử Đông Giác đương nhiên càng không dám vào.

Nếu nhìn thấy cảnh tượng gì không nên thấy, người xui xẻo chính là anh.

Bây giờ anh chỉ có thể cầu nguyện không có chuyện gì xảy ra. "A..." Trong phòng vọng ra một tiếng hét chói tai, tiếng hét này tuyệt đối không phải của Cận Ngôn.

Trán Sử Đông Giác toát mồ hôi lạnh, phòng của tiểu Lục tổng thật sự có phụ nữ.

Sao không báo cho anh một tiếng, hại anh ngây ngô đưa người ta vào.

Xong rồi xong rồi.

Vừa ngẩng đầu lên đã thấy Tiểu Mỹ hung hăng trừng mắt nhìn anh, ánh mắt đó không khác gì nhìn một tên lưu manh.

Sử Đông Giác chỉ cảm thấy có nỗi khổ không nói nên lời: "Cái này, tôi là tôi, tiểu Lục tổng là tiểu Lục tổng, không thể gộp chung được." "Tôi thấy đều không phải người tốt, rắn rết một ổ." "Đừng tưởng tôi không biết cô nghĩ gì, bây giờ cô chắc chắn đang hối hận vì không bao che cho Lục Tử Mặc." Sử Đông Giác: "..." Sao bây giờ mấy cô gái ai cũng tinh như quỷ vậy, thế mà cũng nhìn ra được. "Có phải hai người sớm đã biết trong phòng tiểu Lục tổng có phụ nữ rồi không?" "Đương nhiên, chúng tôi đã xem ảnh rồi, nếu không thì tối muộn thế này chúng tôi bắt xe đến đây làm gì, ăn no rửng mỡ à?" Trong mắt Trần Tiểu Mỹ, Sử Đông Giác và Lục Tử Mặc là cùng một giuộc, chẳng phải người tốt lành gì.

Đối với anh ta tự nhiên chẳng có sắc mặt tốt đẹp.

Sử Đông Giác: "…" Đúng là oan uổng quá mà, anh ta hoàn toàn không biết gì cả, được không.

Trong phòng.

"Cận Ngôn, sao cô vô lễ thế, cô vào đây làm gì?" Úy Lam the thé chất vấn, trong mắt lộ ra vẻ hoảng loạn nhàn nhạt, nhưng nhiều hơn lại là đắc ý.

Rõ ràng, cô ta cố tình gửi ảnh cho cô.

Tim Cận Ngôn thật sự rất đau, một nỗi đau chưa từng có.

Nhìn thấy bức ảnh và tận mắt chứng kiến cảnh thật, cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Cô không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào Lục Tử Mặc vẫn đang say ngủ.

Úy Lam la lối om sòm như vậy, mà anh ta không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

Rốt cuộc là do tối qua quá mệt, hay đã xảy ra vấn đề gì?

“Lục Tử Mặc.” Cận Ngôn cũng gọi lớn.

Nhưng Lục Tử Mặc vẫn không có chút phản ứng nào.

Úy Lam vô cùng đắc ý, trên mặt nhanh chóng hiện lên nụ cười ngông cuồng, không chỉ vòng tay qua cổ Lục Tử Mặc, mà một chân thon dài còn gác lên người anh, đầy vẻ khiêu khích.

“Cận Ngôn, cô đừng gọi nữa, tối qua Tử Mặc phải xã giao cả ngày, lại cùng tôi nối lại tình xưa, chúng tôi quấn quýt cả đêm.

Anh ấy bây giờ mệt lắm, làm gì có sức mà nghe cô lải nhải, cô mau rời khỏi phòng của chúng tôi đi, nếu không tôi gọi người đấy.” “Tôi nhớ cô đã nói, nếu hôm nào đó tôi leo được lên giường của Tử Mặc, nhất định phải báo cho cô biết, tôi đã làm như cô mong muốn rồi.” “Sao nào, vẫn chưa từ bỏ sao?” Cận Ngôn cảm thấy cảnh tượng này thật chói mắt, cô ép mình phải bình tĩnh lại, nếu không cô chắc chắn sẽ lao lên xé xác Úy Lam.

Trước khi sự thật chưa rõ ràng, cô không muốn biến mình thành một người đàn bà chanh chua vô lý, như vậy chẳng giải quyết được vấn đề gì.

“Úy Lam, cô tự mình đã làm chuyện gì ghê tởm, trong lòng cô tự biết.” “Tôi ghê tởm ư?

Cận Ngôn, cô thật sự đã quá coi trọng sức tự chủ của đàn ông rồi.” Ngón tay sơn móng đỏ chót của Úy Lam nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt tuấn tú của Lục Tử Mặc.

Nội tâm của cô ta thực ra không hề bình tĩnh như vẻ bề ngoài, nhưng sự việc đã đến nước này, cô ta không còn đường lui, chỉ có thể liều lĩnh đánh thức Lục Tử Mặc.

“Phụ nữ dâng đến tận cửa, làm gì có đạo lý không hưởng thụ, huống chi, chúng ta từng yêu nhau, anh ấy đã dạy tôi cách hôn, dạy tôi yêu, biến tôi thành một cô gái thực thụ.

Tôi là người phụ nữ đầu tiên của anh ấy, anh ấy cũng là người đàn ông đầu tiên của tôi.” “Cô và anh ấy mới quen nhau ngắn ngủi như vậy, cô nghĩ cô có thể so sánh với chúng tôi sao?

Tử Mặc bây giờ chỉ là nhất thời mờ mắt thôi.” “Tối qua anh ấy đã thổ lộ lòng mình với tôi, anh ấy nói, người anh ấy yêu nhất đời này chính là tôi, trước giờ chỉ có mình tôi.

Người ta nói rượu vào lời ra, cuối cùng tôi cũng nghe được lời thật lòng của anh ấy rồi.” “Cận Ngôn, cô chẳng qua chỉ là trò tiêu khiển của anh ấy lúc cô đơn buồn chán, chẳng là gì cả.” “Nếu tôi là cô, tôi sẽ cút khỏi đây, giữ lại cho mình chút tôn nghiêm cuối cùng.” Cận Ngôn không để tâm đến những lời bẩn thỉu của Úy Lam, cô chỉ khoanh tay trước ngực, nhìn Lục Tử Mặc không chớp mắt.

Càng nhìn càng thấy Lục Tử Mặc có gì đó không ổn, Úy Lam nói nãy giờ, anh có mệt đến mấy cũng phải tỉnh lại rồi chứ.

Bình thường anh là người cảnh giác nhất, không nên có biểu hiện thế này mới phải.

“Lục Tử Mặc.” Cận Ngôn lại cất cao giọng gọi một tiếng.

Úy Lam không vui, cảnh này hoàn toàn khác với những gì cô ta dự liệu.

Theo lẽ thường, Cận Ngôn thấy cảnh này không phải nên quay đầu bỏ đi, rồi hiểu lầm Lục Tử Mặc sao?

Cô ta lại cứ đứng lì ở đó, nhất quyết phải gọi Lục Tử Mặc tỉnh dậy.

Rốt cuộc cô ta muốn làm gì?

Một bàn tay trong chăn siết chặt lại, “Cận Ngôn, tôi bảo cô ra ngoài, cô điếc à?” “Đó là tự do của tôi, đây là phòng do bạn trai tôi trả tiền, người phải đi là cô đó, cô gái bán hoa, cô có tư cách gì bảo tôi đi, đừng có không biết xấu hổ.” Không biết có phải ảo giác không, Úy Lam chỉ cảm thấy cổ họng ngòn ngọt, suýt nữa thì phun ra một ngụm máu.

Chương 1284

Gái bán hoa, con nhỏ chết tiệt này nói ai là gái bán hoa?

“Cận Ngôn, cô nói ai là gái bán hoa?” “Chuyện này cần giải thích sao?

Là ai nửa đêm không biết xấu hổ leo lên giường bạn trai tôi?” Cận Ngôn lạnh lùng nhìn Úy Lam.

“Cận Ngôn, cô nói cho rõ, là Lục Tử Mặc kéo tôi vào phòng anh ấy, anh ấy vẫn còn yêu tôi, cứ gọi tên tôi mãi, hai người yêu nhau làm chuyện yêu đương là thiên kinh địa nghĩa.” “Sao tôi lại nghe nói, là Sử Đông Giác đưa Lục Tử Mặc say khướt vào phòng, tôi không tin một người đàn ông say đến mức ngã đầu là ngủ còn có thể ra ngoài kéo phụ nữ vào.” Lý do vụng về như vậy mà cô ta cũng nghĩ ra được.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Cận Ngôn chợt dừng lại, cái nhìn hướng về Lục Tử Mặc sâu hơn vài phần.

Đúng vậy, một người đàn ông say như chết, làm sao có thể làm gì Úy Lam.

Bức ảnh Úy Lam gửi cho cô cũng chỉ là họ ôm nhau, rốt cuộc có làm hay không, đều là do một mình Úy Lam nói.

Lời của người phụ nữ này mà tin được mới là lạ.

Cận Ngôn không nói hai lời, quay đầu rời khỏi phòng.

Úy Lam tưởng Cận Ngôn cuối cùng cũng chịu đi, thở phào một hơi, định nhân cơ hội chuồn đi.

Nào ngờ chưa đầy một phút sau, Cận Ngôn đã quay lại, không biết cô đã lấy một chậu nước từ đâu, tạt thẳng vào Lục Tử Mặc đang say ngủ, mà còn tạt thẳng vào mặt anh.

Úy Lam ở gần Lục Tử Mặc nhất, tự nhiên không thể thoát nạn.

Mặt cô ta đầy nước, không ngừng phủi nước trên người, “Cô điên à, rốt cuộc cô đang làm gì vậy?” Lần trước cũng dùng nước tạt cô ta, lần này lại nữa, người phụ nữ này có phải chỉ có mỗi chiêu này không? *Loảng xoảng.* Cận Ngôn ném cái chậu sang một bên, cười duyên nhếch môi, “Úy Lam, tôi đã nói rồi, lời của cô tôi một chữ cũng không tin, tôi chỉ nghe lời của Lục Tử Mặc.” Khóe miệng Cận Ngôn thoáng qua một nụ cười kỳ quái, cô trực tiếp ra tay, giật phăng chiếc chăn trên người Úy Lam và Lục Tử Mặc, rồi dứt khoát lại đầy khí phách ném sang một bên.

Loại đàn ông cặn bã đã có bạn gái còn đi tán tỉnh bạn gái cũ, không cần cũng chẳng tiếc.

Chẳng có gì đáng để luyến tiếc cả.

Nhưng người khác cũng đừng hòng đổ nước bẩn lên người Lục Tử Mặc.

Cô sẽ không vì những mánh khóe cấp thấp này mà để kẻ xấu được như ý, quá không đáng.

Lục Tử Mặc là do chính cô tỏ tình theo đuổi, họ sắp đính hôn rồi, chút tin tưởng này cô thật sự nên cho anh.

“Cô…” Úy Lam chỉ vào Cận Ngôn, một chữ cũng không nói nên lời.

Con ranh này, thật sự quá khó đối phó, cô ta đã làm đến mức này rồi mà nó vẫn còn tin Lục Tử Mặc.

“Không nói được thì thôi, tôi cũng không định nghe lời cô, tôi đợi Lục Tử Mặc.” Nói rồi, Cận Ngôn còn trực tiếp kéo rèm cửa sang một bên.

Ánh nắng chiếu vào, Úy Lam sợ hãi vội vàng quấn chăn quanh

người.

Sử Đông Giác tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh đã từng thấy không ít trường hợp, khả năng xử lý tình huống linh hoạt không hề kém.

Úy Lam lại hét lên thất thanh, nhưng chăn đã bị ném đi rất xa, cô ta chỉ có thể lập tức nhảy xuống giường, chật vật tìm quần áo của mình để mặc vào.

Cận Ngôn nhìn chằm chằm Úy Lam không chớp mắt, ánh mắt quét từ trên xuống dưới, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Dù Úy Lam đã ở nước ngoài mấy năm, cũng không chịu nổi ánh mắt trần trụi này của Cận Ngôn.

“Cận Ngôn, cô có biến thái không?

Cô nhìn chằm chằm tôi làm gì?” “Tôi thật không biết, Lục Tử Mặc nhà chúng tôi lại kém cỏi đến thế, trên người cô không có một vết tích nào, đây không giống phong cách bá đạo của anh ấy.” Cận Ngôn lạnh nhạt nói.

Sắc mặt Úy Lam thật sự vô cùng đặc sắc, lúc đỏ lúc đen, trừng mắt nhìn Cận Ngôn.

Cận Ngôn cũng nhìn về phía Lục Tử Mặc, nửa thân dưới của anh vẫn đang mặc quần tây.

Sự thật ra sao, cô đã dùng chính đôi mắt của mình nhìn rất rõ ràng rồi.

“Ồ, đúng rồi, tôi đột nhiên phát hiện, hai người còn có kỹ năng mới, làm chuyện đó mà vẫn mặc quần, lợi hại thật.” Cận Ngôn giơ ngón tay cái lên.

Giọng điệu mỉa mai đó thật sự khiến Úy Lam nghiến răng nghiến lợi.

“Sao lại có người đàn bà mặt dày vô sỉ như cô chứ.” “Mặt dày vô sỉ.” Cận Ngôn chỉ cảm thấy mình vừa nghe được một trò cười lớn, bản lĩnh vừa ăn cướp vừa la làng của người phụ nữ này thật không nhỏ.

Làm hết chuyện vô liêm sỉ, còn có thể lớn lối chỉ trích người khác vô sỉ.

Phì, cô ta mới là tổ sư của sự vô sỉ.

“Tôi đã sớm nói với cô là tôi thích những thứ chói mắt rồi, cấp độ này vẫn chưa đủ, có bản lĩnh thì cô cho tôi xem cảnh súng thật đạn thật của hai người đi, có lẽ tôi sẽ cân nhắc nhường Lục Tử Mặc cho cô, còn cấp độ này, vẫn còn non lắm.” Lục Tử Mặc mơ hồ nghe thấy tiếng Cận Ngôn nói chuyện, nhưng hình như còn có cả Úy Lam.

Anh cau mày thật chặt, đầu óc cũng nặng trĩu, nhưng vẫn không thể mở mắt ra, trông có vẻ hơi đau đớn.

Cận Ngôn thấy bộ dạng này của anh, lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

Cô trực tiếp vỗ vào mặt anh, ra tay không hề nương nhẹ, mặt Lục Tử Mặc lập tức bị tát đỏ bừng.

Lông mi anh run lên một cái.

Úy Lam biết anh sắp tỉnh lại, sợ hãi lập tức muốn chạy, chỉ là khi đến cửa, lại phát hiện Sử Đông Giác và Trần Tiểu Mỹ đang đứng ở đó.

Hai người này cô ta đều quen, một người là thư ký thân cận của Lục Tử Mặc, một người là bạn thân của Cận Ngôn.

“Siêu mẫu Úy, định đi rồi sao, làm chuyện gì chột dạ mà muốn chuồn vậy?” Úy Lam đẩy Trần Tiểu Mỹ một cái, Trần Tiểu Mỹ tuy không cao bằng Úy Lam, nhưng khí thế của cô nhóc rất đủ, “Có tôi ở đây, cô đừng hòng đi.” Tôi muốn xem thử, người phụ nữ này còn có thể bịa ra chuyện gì nữa.

Vừa rồi cũng thấy Cận Ngôn hùng hổ bưng một chậu nước vào, biết chuyện này chắc chắn không thoát khỏi liên quan đến Úy Lam.

Chương 1285

“Cô Úy, cô vẫn nên ở lại đây đi, mọi chuyện đợi Lục tổng sắp xếp.” “Tôi lại không phải nhân viên của anh ta, anh ta có thể sắp xếp gì cho tôi, mau tránh ra, nếu không tôi báo cảnh sát, nói các người giam giữ tôi trái phép.” “Vậy cô cứ báo thử xem, xem ai sợ ai.” Trần Tiểu Mỹ cười lạnh nói.

Lục Tử Mặc vừa mở mắt, đã thấy Cận Ngôn khoanh tay, vẻ mặt âm trầm đứng trước mặt mình.

Anh lắc đầu, ánh mắt mới rõ ràng hơn một chút, anh không nhìn nhầm, người trước mặt chính là Cận Ngôn.

“Ngôn Ngôn, sao em lại ở đây?” “Em mà không đến nữa, anh sắp cùng người khác song túc song phi rồi.” “Em đang nói gì vậy?” Lục Tử Mặc hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ cảm thấy trên giường ướt sũng, ngay cả tóc anh cũng đang nhỏ nước, thì ra vừa rồi thật sự không phải ảo giác, thật sự có người dùng nước tạt anh.

Cận Ngôn không lên tiếng, chỉ nhìn Lục Tử Mặc với ánh mắt nặng trĩu.

Lục Tử Mặc chưa bao giờ thấy một Cận Ngôn như thế này, ánh mắt cô lạnh đến phát run.

Anh cũng không để ý đến bộ dạng chật vật của mình lúc này, vỗ vỗ trán mấy cái, lập tức đứng dậy mặc áo khoác vest vào, rồi quan sát mọi thứ trong phòng.

Anh lại thấy một đôi giày cao gót, đó tuyệt đối không phải của Cận Ngôn.

Cô nhóc này không đi loại giày cao chót vót như vậy.

“Ai đã vào phòng tôi?” Lục Tử Mặc hỏi.

Cận Ngôn trừng mắt nhìn Lục Tử Mặc, “Cái bộ dạng này của anh, bị người ta cưỡng hiếp cũng không biết, Lục Tử Mặc, anh đúng là tức chết em rồi.” Cận Ngôn lúc này thật sự không muốn ở cùng Lục Tử Mặc nữa, quay người ra khỏi phòng.

Úy Lam bị chặn ở cửa.

Tương tự, cô ta cũng không ra được, Sử Đông Giác không cho đi.

“Tránh ra.” Cận Ngôn lạnh mặt nói.

“Cận Ngôn, có chuyện gì cứ đợi Lục tổng xử lý, trước khi Lục tổng lên tiếng, hai người vẫn nên ở lại trong phòng này đi, có hiểu lầm gì thì nói cho rõ ràng, vợ chồng cãi nhau tối kỵ nhất là chiến tranh lạnh.” Thực ra Cận Ngôn đã hiểu gần hết sự thật, giữa Lục Tử Mặc và Úy Lam chắc chắn không xảy ra chuyện gì, nhưng điều đó không có nghĩa là cô không tức giận chút nào.

“Tiểu Mỹ.” Tiểu Mỹ rụt cổ, yếu ớt nói: “Ngôn Ngôn, tớ thấy thư ký Sử nói rất đúng, chuyện này vẫn nên giải thích rõ ràng trước mặt thì tốt hơn, cậu đừng kích động.” “Rốt cuộc cậu là bạn thân của ai, không phải nói đến giúp tớ sao?” “Ngôn Ngôn, tớ đang giúp cậu mà, cậu và tiểu Lục tổng cần nói chuyện rõ ràng.” “Tiểu Mỹ.” Tiểu Mỹ rụt người sau lưng Sử Đông Giác.

Trong chốc lát, Cận Ngôn và Úy Lam hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

Lục Tử Mặc mặc quần áo xong đi ra, tóc anh vẫn chưa lau khô, trông có vài phần chật vật, nhưng không thể che giấu khí chất cao quý toát ra từ người anh, cùng với khí tức âm hàn tỏa ra khắp người.

Vừa đến cửa, anh đã thấy Úy Lam và Cận Ngôn cùng đứng ở đó, Sử Đông Giác chặn cửa không cho họ ra ngoài.

Anh chỉ cảm thấy đau đầu.

Hai người này, sao lại tụ lại với nhau được.

Đuôi mắt anh nhuốm một tia âm u, ánh mắt nhìn Úy Lam đầy vẻ tàn nhẫn, hung hăng quét qua người cô ta một lượt, phát hiện cô ta đang đi dép lê của khách sạn.

Rất rõ ràng, đôi giày cao gót kia là của cô ta.

Anh và cô ta đã ở cùng nhau cả đêm?

Chẳng trách Cận Ngôn lại tức giận như vậy.

"Ngôn Ngôn, anh…" Sắc mặt Lục Tử Mặc đại biến, nhìn Cận Ngôn một lúc không biết nên giải thích thế nào.

Đối với chuyện xảy ra tối qua, anh thật sự không có chút ấn tượng nào.

Chỉ nhớ tối qua là Sử Đông Giác đưa anh về khách sạn, chuyện sau đó thì anh không nhớ gì cả, một chút cũng không.

"Chuyện gì vậy?" Lục Tử Mặc nhìn về phía Sử Đông Giác.

Sử Đông Giác chỉ có thể lắc đầu, "Tôi cũng không biết là chuyện gì." Nếu không phải Cận Ngôn và Tiểu Mỹ bắt tàu hỏa đến bắt gian trong đêm, anh ta hoàn toàn không biết trong phòng sếp mình lại giấu một người phụ nữ.

"Lục Tử Mặc, sự trong sạch của anh còn không?" Cận Ngôn vừa hỏi, cũng là đang nhắc nhở anh.

Ánh mắt Lục Tử Mặc trầm xuống, nhìn về phía Úy Lam, "Cô đã làm gì tôi?" "Tử Mặc, anh đang nói gì vậy, em có thể làm gì anh chứ, vừa hay em đang làm người mẫu quảng cáo ở đây, cũng ở khách sạn này." Lời của Úy Lam hoàn toàn khác với những gì vừa nói với Cận

Ngôn.

“Em thấy anh say rượu, nên vào chăm sóc anh một đêm thôi.” Cận Ngôn mím chặt môi, không lên tiếng.

Xấu xí đến mức khiến anh có lúc hối hận, năm xưa tại sao lại để mắt đến một người như vậy, còn vì cô ta mà luôn coi phụ nữ như không khí.

“Cô và tôi có quan hệ gì, tôi cần cô chăm sóc sao?” Lục Tử Mặc gầm nhẹ.

“Tử Mặc, cho dù chúng ta không phải là bạn trai bạn gái, chúng ta cũng từng là bạn học thân thiết nhất, chúng ta là bạn bè, em coi như bạn bè, chăm sóc anh một chút cũng là nên làm.” Úy Lam cười gượng.

Dường như cuộc đối đầu với Cận Ngôn vừa rồi hoàn toàn không tồn tại.

Diễn xuất thật tốt.

Cận Ngôn cảm thấy cô ta chỉ làm người mẫu thật lãng phí, vào giới giải trí tiền đồ chắc chắn không thể đong đếm được.

Lục Tử Mặc trước nay không có nhiều kiên nhẫn, anh từng có kiên nhẫn với Úy Lam, nhưng đó đã là quá khứ.

Chuyện đã qua thì cứ để nó qua đi.

Đàn ông một khi đã tàn nhẫn thì phụ nữ không thể tưởng tượng nổi.

Bàn tay to của Lục Tử Mặc siết thẳng vào chiếc cổ thiên nga mảnh khảnh của Úy Lam, siết chặt từng chút một, “Còn không nói thật cho tôi, cô muốn chết à?” Cận Ngôn giật mình, không ngờ Lục Tử Mặc lại trực tiếp bóp cổ Úy Lam.

Toàn thân anh toát ra vẻ tàn nhẫn, một Lục Tử Mặc như thế này, là dáng vẻ cô chưa từng thấy qua.

Nhưng bảo cô cầu xin tha thứ, cô thật sự không làm được.

Chương 1286

Úy Lam đúng là đáng bị trừng trị, không cho cô ta nếm mùi đau khổ, e là cô ta không biết thế nào là điểm dừng.

“Tử… Mặc, anh muốn em nói gì, em nói đều là sự thật, em ở… phòng đối diện anh.” Úy Lam hai tay nắm lấy cổ tay Lục Tử Mặc, hơi thở ngày càng gấp gáp.

“Tối qua thật sự là anh tự mình ra ngoài, thấy em, rồi kéo em vào phòng, em nói đều là sự thật.” “Sự thật, cô thật sự coi tôi là kẻ ngốc sao?

Tôi cho cô cơ hội cuối cùng.” Lục Tử Mặc không phải chưa từng say rượu.

Say rượu xong anh tính tình thế nào, anh tự biết, tuyệt đối không thể đi kéo một người phụ nữ.

Sắc mặt Úy Lam tái xanh, trông vô cùng khó chịu, nước mắt cũng chảy xuống.

Cô ta phát hiện Lục Tử Mặc đã thay đổi, anh của trước đây không thể đối xử với cô ta như vậy, cô ta có thể cảm nhận rõ ràng, cái chết đang ở rất gần.

Nhưng cô ta thật sự sẽ không thừa nhận.

Nếu chết trong tay anh, cô ta cũng cam chịu.

“Em nói… câu nào cũng là sự thật.” Cận Ngôn đây là lần đầu tiên thấy người không sợ chết như Úy Lam, cô ta thật sự sinh nhầm thời đại, nếu đem tinh thần không sợ chết này dùng vào thời chiến tranh, nói không chừng thật sự là một liệt sĩ cách mạng ưu tú.

Cận Ngôn thật sự cảm thấy mình khá là vô tư, lúc này còn đang nghĩ những chuyện linh tinh này.

“Rốt cuộc cô đã bỏ thuốc gì cho tôi?” Lục Tử Mặc cảm thấy đầu óc mình choáng váng, đây không giống như say rượu đơn thuần, anh là người có đồng hồ sinh học nghiêm ngặt.

Dù ngủ muộn đến đâu, say đến mức nào, đến giờ anh nhất định sẽ tỉnh lại.

Anh vừa nhìn thời gian, đã mười giờ rưỡi sáng, hoàn toàn không hợp lý.

Nghe vậy, ba người có mặt cũng trợn tròn mắt, không thể tin được nhìn Úy Lam.

Người phụ nữ này lại dám bỏ thuốc Lục Tử Mặc.

Chẳng trách Lục Tử Mặc ngủ như chết, đây không chỉ đơn giản là say rượu.

Trong mắt Úy Lam hiện lên vẻ hoảng loạn rõ rệt, “Em không… biết anh đang nói gì?” “Xem ra cô thật sự không muốn sống nữa, vậy tôi không ngại tiễn cô một đoạn.” Lục Tử Mặc siết chặt tay thêm một chút.

“Không…” Úy Lam một chữ cũng không nói nên lời, mặt mày tím tái, Cận Ngôn không hề nghi ngờ, Lục Tử Mặc sẽ giết Úy Lam ngay tại chỗ.

Người đàn ông này, xem ra cũng khá tàn nhẫn.

“Tiểu Lục tổng, anh đừng kích động.” Cận Ngôn cũng không giữ được bình tĩnh nữa, cô không muốn Lục Tử Mặc vì một người phụ nữ như thế này mà làm chuyện phạm pháp, cô nói: “Lục Tử Mặc, anh buông tay ra cho em, cô ta không đáng để anh làm vậy, anh làm thế là phạm pháp.” Lục Tử Mặc hoàn toàn không nghe lọt lời của Cận Ngôn.

Những việc Úy Lam đã làm trong quá khứ, cộng thêm lần khiêu khích này, đã khiến lửa giận trong lòng anh đạt đến giới hạn.

Anh đỏ ngầu mắt, hoàn toàn không thể buông tay.

Cận Ngôn thấy Úy Lam đã trợn trắng mắt, thật sự sợ hãi, hung hăng đẩy Lục Tử Mặc, “Lục Tử Mặc, rốt cuộc anh muốn thế nào, định giết bạn gái cũ ngay trước mặt em sao?” “Anh dừng tay cho em, dừng tay, em không muốn thấy anh như thế này.” Cận Ngôn mắt hoe đỏ, nước mắt không kìm được mà trào ra.

Lục Tử Mặc cảm nhận được một tia mát lạnh trên cánh tay, lúc này mới từ từ buông tay ra, quay đầu nhìn Cận Ngôn.

Úy Lam cả người đổ gục xuống đất.

Cận Ngôn không nhịn được nữa, đẩy Sử Đông Giác ra, chạy thẳng ra ngoài.

Lục Tử Mặc lập tức đuổi theo, không quên dặn dò Sử Đông Giác thu dọn hậu quả, “Báo cảnh sát xử lý, không nể nang chút tình cảm nào.” Nói xong, người đã đi đuổi theo Cận Ngôn.

Trần Tiểu Mỹ cũng định đuổi theo, Sử Đông Giác lập tức túm cổ áo cô, kéo cô lại, “Cô đi làm gì?

Không có chuyện của cô.” “Tôi không yên tâm, tôi phải lên xem sao.” “Đừng đi làm kỳ đà cản mũi nữa, Cận Ngôn bây giờ cần không phải là cô, mà là tiểu Lục tổng, cô đuổi theo cũng chẳng có ý nghĩa gì.” “Nhưng mà.” “Nhưng gì chứ, cô ở lại đây cùng tôi giải quyết hậu quả, không phải cô muốn giúp bạn thân sao?

Vậy thì ở lại xử lý tốt chuyện này đi.” Tiểu Mỹ bị Sử Đông Giác thuyết phục, cũng không đuổi theo nữa.

Lúc Lục Tử Mặc đuổi theo, chỉ thấy bóng lưng Cận Ngôn bước vào thang máy.

Anh cũng không đợi thang máy, mà chạy thẳng xuống cầu thang bộ, suốt hai mươi tầng lầu.

Anh chạy nhanh đến mấy cũng không bằng thang máy, vẫn lỡ mất Cận Ngôn.

“Có thấy một cô gái mặc váy liền màu xanh lam không, cô ấy chạy về hướng nào rồi?” Lục Tử Mặc hỏi lễ tân.

Lễ tân chỉ về hướng bên trái, Lục Tử Mặc lập tức đuổi theo.

Cận Ngôn cũng không biết mình đang buồn bã vì điều gì, Lục Tử Mặc và Úy Lam không xảy ra chuyện gì cả, cô vốn nên vui mừng mới phải.

Nhưng cô không vui chút nào, ngược lại còn cảm thấy trong lòng ngột ngạt, không thể vui nổi.

Trái lại, cô còn cảm thấy hơi mệt mỏi.

Tại sao Lục Tử Mặc lại có một người bạn gái cũ như vậy, có một người xen vào giữa họ, cảm giác này thật sự quá khó chịu.

Cô cũng không biết mình chạy đi đâu, chỉ tức giận mà chạy thẳng về phía trước.

Cô nghe thấy Lục Tử Mặc gọi mình phía sau, giọng anh đầy lo lắng và căng thẳng, nhưng cô chính là không muốn dừng lại.

Cuối cùng, cô cảm thấy kiệt sức, dần dần chậm lại.

Đúng lúc này, cô được ôm vào một vòng tay quen thuộc, nghe thấy nhịp tim trầm ổn ngày thường của anh đã loạn nhịp.

“Ngôn Ngôn, đừng chạy nữa được không?

Anh biết anh sai rồi.” Nước mắt Cận Ngôn rơi càng nhiều hơn, cô không nói gì, chỉ khóc trong lòng Lục Tử Mặc.

Chương 1287

Sự bất an suốt đêm qua cuối cùng cũng đã có lời giải đáp.

Cận Ngôn không nói gì, chỉ khóc.

Lục Tử Mặc cũng không ép cô nói, mà chỉ ôm chặt lấy cô.

Hai người ôm nhau không chút kiêng dè trên đường phố.

Người qua kẻ lại, hai người như không hề hay biết.

Có người chỉ trỏ họ, họ cũng không để ý.

Cuối cùng Cận Ngôn ngừng khóc, nhìn đôi mắt sưng húp của cô, Lục Tử Mặc đau lòng vô cùng.

Lần đầu tiên thấy cô khóc thành ra thế này.

Mà anh lại là kẻ đầu sỏ.

“Anh xin lỗi, Ngôn Ngôn.” “Lục Tử Mặc, anh là đồ khốn, một người đàn ông to xác mà ngay cả sự trong sạch của mình cũng không giữ được, cần anh còn có tác dụng gì.” Thật đúng là sắc đẹp hại người, chỉ nghe nói phụ nữ bị bỏ thuốc, anh một người đàn ông mà cũng bị một người phụ nữ bỏ thuốc.

Thực sự khiến người ta không nói nên lời.

Cô không biết nên mừng vì mình tìm được một món hàng hot, hay nên hận người đàn ông này quá sơ suất.

“Anh có biết tối qua lúc em nhận được ảnh của hai người, em cảm thấy thế nào không, em hận không thể…” Dừng một chút, Cận Ngôn hung dữ nói: “Lập tức cầm dao chém chết đôi cẩu nam nữ các người.” “Thật sự là quá bắt nạt người ta, nhân lúc em không có ở đây liền làm bậy.” Thì ra Úy Lam còn gửi ảnh đến điện thoại của cô, đúng là tội không thể tha.

Bàn tay của người phụ nữ này thật sự vươn quá dài rồi, quá đáng.

Lục Tử Mặc nhẹ nhàng che miệng Cận Ngôn, hôn mấy cái lên chóp mũi nhỏ nhắn tròn trịa của cô, “Ngôn Ngôn, đừng nói những lời hồ đồ như vậy, chuyện lần này anh biết em chịu ấm ức rồi, anh sẽ xử lý tốt.” Lần này anh sẽ không mềm lòng nữa, giữa anh và Úy Lam cần có một sự kết thúc triệt để, nếu không một ngày nào đó tình cảm giữa anh và Cận Ngôn nhất định sẽ bị ảnh hưởng.

“Xử lý tốt, anh còn có thể xử lý thế nào, chẳng qua là bảo cô ta tránh xa anh, tính cách dai như đỉa của Úy Lam, há có thể là anh ba lời hai câu là nói xong được, anh đã nói chuyện với cô ta mấy lần rồi, nhưng có lần nào cô ta nghe lọt tai đâu.” “Lục Tử Mặc, nếu anh không thể xử lý sạch sẽ chuyện vớ vẩn giữa hai người, em sẽ từ bỏ anh.” Bị kẹt giữa họ, thật sự quá đau khổ.

Cuộc sống tốt đẹp dường như lúc nào cũng ẩn chứa một quả bom hẹn giờ, không biết lúc nào sẽ phát nổ, đảo lộn cuộc sống của cô.

Nếu lần này Lục Tử Mặc và Úy Lam thật sự xảy ra chuyện gì, thì cô biết đi đâu về đâu.

Nếu chuyện này xảy ra sau khi họ kết hôn thì phải làm sao?

Cận Ngôn cũng không biết mình bị làm sao nữa, lại bắt đầu lo được lo mất.

Có lẽ là vì đối thủ thật sự quá không có giới hạn, chuyện gì cũng dám làm.

“Em sẽ từ bỏ anh.” Lục Tử Mặc chỉ cảm thấy tim mình đột nhiên co thắt, đau đến khó chịu, bàn tay to đang ôm Cận Ngôn không khỏi siết chặt, “Ngôn Ngôn, không được nói những lời như vậy, không được dễ dàng từ bỏ, chúng ta sẽ đính hôn, chúng ta sẽ kết hôn, từng bước đi theo quỹ đạo cuộc đời của chúng ta.” “Em phải tin anh, giữa anh và Úy Lam thật sự không có chuyện gì cả, tuy anh không nhớ tối qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh có thể khẳng định giữa chúng ta không xảy ra chuyện gì cả.” Cận Ngôn nghi ngờ không phải là điều này, cô tin giữa họ trong sạch, “Lục Tử Mặc, lần này em có thể tin tưởng anh, nhưng lần sau thì sao, em không đảm bảo lần nào em cũng có thể tin anh, sự tin tưởng của em có giới hạn, anh làm vậy sẽ làm cạn kiệt sự tin tưởng của em, anh biết không?” “Anh biết, anh biết, Ngôn Ngôn, cho anh một cơ hội nữa, anh sẽ xử lý tốt chuyện này.” “Lục Tử Mặc, em cảm thấy hai người nam nữ ở bên nhau là phải hạnh phúc ngọt ngào, nhưng tại sao em ở bên anh, lại bất an như vậy.” “Đây nhất định là lỗi của anh, là anh làm chưa đủ tốt.” “Ai.” Cận Ngôn thở dài một hơi.

Cô chỉ cảm thấy lòng rất mệt, không nói gì nữa, cô thật sự không biết phải nói gì.

“Ngôn Ngôn, kinh nghiệm yêu đương của anh không nhiều, nhiều chuyện có thể suy nghĩ không chu đáo, em phải kịp thời nói ra với anh, có lúc không cần quá lo lắng cho cảm nhận của anh, cũng không cần quá lo lắng sẽ làm hỏng hình tượng của em trong lòng anh, con gái có quyền được tùy hứng.” “Anh thích là Cận Ngôn, dù là kiêu ngạo, hay tùy hứng, hay ngang ngược không kiêng dè, anh đều thích.” Mặc dù hôm nay bị Cận Ngôn tạt nước, lại bị ăn tát, Lục Tử Mặc một chút cũng không tức giận.

Ngược lại, anh cảm thấy khá vui.

Tìm được một cô gái hiểu chuyện thông minh như vậy, con gái bình thường gặp phải chuyện này làm sao có thể bình tĩnh được, e là sớm đã làm ầm ĩ lên trời rồi.

Nhưng cô thì khác, cô quá bình tĩnh.

Sự bình tĩnh này, khiến anh vừa mừng vừa xót xa, thật sự rất phức tạp.

“Ngôn Ngôn, anh yêu em, thật sự rất yêu em.” Nước mắt Cận Ngôn lại không kìm được mà rơi xuống, Lục Tử Mặc nhẹ nhàng vuốt lên khóe mắt cô, “Ngôn Ngôn, đừng khóc, em khóc là anh lại luống cuống tay chân.” Không biết an ủi bao lâu, Cận Ngôn cuối cùng cũng nín khóc.

Chỉ là đúng lúc này, cô đột nhiên cảm thấy bụng dưới trướng đau khó chịu, đứng cũng không vững.

Lục Tử Mặc ban đầu không để ý, nhưng thấy sắc mặt cô càng lúc càng không tốt, bị dọa sợ, “Ngôn Ngôn, em sao vậy?” Cận Ngôn lắc đầu, “Không biết, có lẽ là do vừa rồi chạy nhanh quá, bụng hơi khó chịu.” Lục Tử Mặc dìu Cận Ngôn ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, Cận Ngôn yếu ớt dựa vào người anh.

Rõ ràng là cô gái vừa rồi còn hung hăng, trong nháy mắt đã kiệt sức.

Lục Tử Mặc thật sự lo lắng, nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

Nghỉ ngơi một lúc, Cận Ngôn vẫn không thấy khá hơn, ngược lại còn cảm thấy bụng ngày càng khó chịu.

Hơn nữa, hình như là cảm giác “bà dì” đến.

Cô tính toán thời gian, vừa hay là mấy ngày này.

Sớm một hai ngày đối với cô là chuyện rất bình thường.

“Ngôn Ngôn, đỡ hơn chưa?

Có muốn đến bệnh viện không?” Cận Ngôn mặt đỏ bừng, “Không cần, chắc là không có vấn đề gì đâu.” Làm sao bây giờ, cũng không biết có bị dính ra váy không.

“Ngôn Ngôn, mặt em đỏ hết rồi, có phải có vấn đề gì lớn không, không được, anh vẫn phải đưa em đến bệnh viện, anh thật sự không yên tâm.” “Không cần đâu, em chỉ là… đến kỳ sinh lý thôi.” “Bà dì?” Người này còn biết từ tao nhã như vậy, thật không nhìn ra, nghĩ lại nhà anh cũng có con gái, cũng hiểu ra.

“Ừm.” “Có cần thứ đó không?” Cận Ngôn lại gật đầu, rất thẳng thắn nói: “Cần.” Sắc mặt Lục Tử Mặc có vài phần không tự nhiên, “Vậy anh đưa em về trước, bên ngoài gió, không thể để bụng bị lạnh, chuyện còn lại giao cho anh chuẩn bị.” “Tiểu Mỹ chắc vẫn còn ở khách sạn, nếu anh… không tiện, anh bảo cô ấy đi làm là được rồi.” “Không sao, anh lo được.

Bạn gái của anh thì anh sẽ tự chăm sóc.” Để anh mở miệng nhờ vả Tiểu Mỹ mấy chuyện này, anh sẽ càng không tự nhiên hơn.

Lục Tử Mặc chu đáo cởi áo khoác của mình ra, Cận Ngôn đỏ mặt nhận lấy, buộc vào hông.

Lục Tử Mặc cõng Cận Ngôn về khách sạn.

Có lẽ vì lo cô sẽ để bụng trong lòng, anh đã đặt thêm hai phòng khác, một phòng là cho Tiểu Mỹ.

“Ngôn Ngôn, em ngủ một lát đi, anh ra ngoài mua chút đồ.” Cận Ngôn yếu ớt gật đầu: “Đi đi, tiện thể mua chút đồ ăn.

Chương 1288

Em và Tiểu Mỹ chưa ăn sáng, cũng chưa ăn trưa.” Lục Tử Mặc hôn lên má Cận Ngôn: “Biết rồi, anh đi ngay đây.

Nếu em thấy trong người không khỏe thì gọi điện cho anh ngay nhé.” “Vâng.” Lời này nghe cứ như gọi điện cho anh thì sẽ có tác dụng gì vậy, đây là chuyện bất lực nhất của phụ nữ có biết không.

Lục Tử Mặc đóng cửa sổ, lại giúp Cận Ngôn đắp chăn cẩn thận rồi mới ra khỏi phòng.

Cận Ngôn đột nhiên nhớ ra điều gì, gọi Lục Tử Mặc lại: “Anh có lẽ phải nhanh một chút, em… cần dùng gấp.” Cô không muốn làm bẩn ga giường của khách sạn đâu.

Lục Tử Mặc hiểu ý cô, trên mặt thoáng vẻ lúng túng: “Được rồi, anh sẽ nhanh thôi.” Cận Ngôn nhìn bóng lưng anh, yên tâm nhắm mắt lại.

Đối với người đàn ông này, cô thật sự vừa yêu vừa hận.

Cô cảm thấy mình thật quá dễ dỗ, chuyện lớn như vậy mà cô còn chưa giận được nửa tiếng đã bị giải quyết xong.

Anh chỉ cần quan tâm một chút là cô đã có thể quên sạch những điều không tốt của anh rồi.

Bụng dưới ngày càng đau dữ dội, Cận Ngôn cũng không còn sức để nghĩ đến những chuyện linh tinh này nữa, cộng thêm tối qua phải ngủ trên xe, cô mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Trong cơn mơ màng, cô dường như nghe thấy có người đang gọi mình: “Ngôn Ngôn, tỉnh lại đi.” Cận Ngôn mở mắt, nhìn thấy gương mặt tuấn tú đầy lo lắng của Lục Tử Mặc: “Ngôn Ngôn, em thật sự không sao chứ?

Có muốn uống chút thuốc không?” “Không cần đâu, loại thuốc đó cũng chỉ giảm đau thôi, lại còn gây nghiện.

Nếu lần nào cũng uống thuốc thì không tốt cho sức khỏe đâu, chịu một chút là qua thôi.

Đồ em cần anh mua được chưa?” Lục Tử Mặc chỉ vào cái bàn bên cạnh, Cận Ngôn ngồi dậy, cầm lấy rồi lao vào nhà vệ sinh.

Lục Tử Mặc gãi gãi đầu, cũng cảm thấy khá ngại ngùng, nhưng nghĩ đến đây là bạn gái mình, anh ở lại đây cũng không có gì.

Cận Ngôn vào trong năm phút rồi vẫn chưa ra, Lục Tử Mặc không yên tâm, buột miệng gọi vào trong: “Ngôn Ngôn, có cần anh giúp gì không?” “Lục Tử Mặc, anh im miệng cho em!

Chuyện này mà anh cũng giúp được à?

Đừng có giở trò lưu manh nữa.” Thật ra Cận Ngôn đang phiền não.

Cô đã dặn Lục Tử Mặc đi mua băng vệ sinh, nhưng không thể nào lại nhờ anh đi mua quần lót được.

Nhìn chiếc quần lót dính máu, cô thật sự sầu não muốn chết.

Chuyện này thật quá lúng túng.

“Lục Tử Mặc, anh đưa điện thoại vào đây cho em, em muốn gọi một cuộc điện thoại.” “Em ra ngoài rồi gọi, hoặc là để anh gọi giúp em.” “Lục Tử Mặc, sao anh không biết nghe lời gì hết vậy?

Em bảo anh lấy thì anh cứ lấy đi, lề mề làm gì.” Cận Ngôn gầm lên trong tuyệt vọng.

Lục Tử Mặc nhướng mày, cô nhóc này lại sao nữa rồi.

Xem ra con gái trong kỳ sinh lý đúng là dễ cáu kỉnh, Lục Tử Mặc tỏ vẻ rất thấu hiểu.

Thế là, anh ngoan ngoãn đưa điện thoại vào.

Thật ra Cận Ngôn cũng chỉ định thử một lần xem sao.

Rất nhiều khách sạn cao cấp sẽ cung cấp một số vật dụng hàng ngày cho khách trọ.

Cô gọi điện xuống lễ tân hỏi một hộp quần lót, không ngờ bên lễ tân lại có thật, nói là sẽ cho người mang lên ngay.

Chẳng mấy chốc, chuông cửa vang lên.

“Lục Tử Mặc, anh ra lấy giúp em với.” Không còn cách nào khác, chuyện này vẫn phải dựa vào Lục Tử Mặc thôi.

Lục Tử Mặc không biết đó là thứ gì, cho đến khi cầm trong tay một hộp quần lót nữ, anh mới biết tại sao Cận Ngôn cứ trốn trong nhà vệ sinh không chịu ra.

Trong phút chốc, mặt anh đỏ bừng, lan đến tận mang tai.

Đương nhiên, cảnh này Cận Ngôn không nhìn thấy, nhưng dù sao thì cũng chẳng ai khá hơn ai.

Cô thật quá sơ suất, không suy nghĩ vấn đề chu toàn.

Cận Ngôn nấn ná trong nhà vệ sinh thêm một lúc nữa, cuối cùng cũng đỏ mặt đi ra.

Sắc mặt Lục Tử Mặc cũng có vài phần lúng túng, anh hỏi: “Anh mang đồ về rồi, em có muốn ăn chút gì rồi ngủ không?” Cận Ngôn gật đầu, nhanh chóng ăn xong, lại uống một ly nước đường đỏ lớn Lục Tử Mặc pha rồi mới đi ngủ.

Lục Tử Mặc cứ ở bên cạnh, thỉnh thoảng lại đưa tay sờ mặt Cận Ngôn.

Cận Ngôn thật ra rất không tự nhiên, dường như rất nhiều chuyện mất mặt đều bị anh bắt gặp, thật khiến người ta muốn đập đầu vào tường.

“Lục Tử Mặc, anh đi làm việc của anh đi.

Em lại không phải bị sốt, anh không cần lúc nào cũng trông chừng em.

Em ngủ một giấc dậy là khỏe thôi, anh ở đây cũng chẳng giúp được gì.” “Người em hình như rất lạnh.” “Phụ nữ vốn dĩ mang ba phần khí lạnh, lúc này tay chân lạnh băng là chuyện bình thường.

Thật sự không sao đâu, không phải chuyện gì to tát.” “Vậy có phải sưởi ấm người là sẽ khá hơn một chút không?” Cận Ngôn gật đầu: “Lý lẽ là như vậy.” Lục Tử Mặc nghĩ đến điều gì đó, liền cởi áo khoác ra.

Cận Ngôn có hơi hoảng sợ: “Lục Tử Mặc, anh muốn làm gì?” “Để em tự làm ấm thì chậm lắm.

Có cái lò sưởi tự nhiên là anh đây, tại sao lại không dùng chứ.” Lục Tử Mặc cởi áo và giày, nằm xuống bên cạnh Cận Ngôn, còn ôm chặt cô vào lòng.

Quả nhiên, cơ thể đàn ông và phụ nữ rất khác nhau.

Cận Ngôn tức thì cảm nhận được từng luồng hơi ấm ập đến, nhưng cô có chút lo lắng: “Lục Tử Mặc, anh đừng lại gần em quá, cẩn thận em làm bẩn quần áo anh.” Ánh mắt Lục Tử Mặc lóe lên: “Không sao, bẩn thì giặt thôi, không phải chuyện gì to tát.” Lục Tử Mặc ôm Cận Ngôn vào lòng, lúc này mới phát hiện cả người cô đều lạnh như băng, không có chút hơi ấm nào.

Chương 1289

“Ngôn Ngôn, sao người em lạnh thế?” “Phụ nữ chắc đều như vậy cả.” “Em gái anh khỏe hơn em nhiều, chắc là do khí huyết không lưu thông, sau này phải tăng cường rèn luyện, không được lười biếng nữa.” Lục Tử Mặc hơi nghiêm mặt.

“Em không thích vận động, ngày nào đi làm cũng mệt như vậy rồi, lấy đâu ra thời gian chứ.” “Thời gian đều là do mình sắp xếp mà ra.

Em cứ thế này là không được đâu.

Em còn trẻ, có thể chưa cảm nhận được vấn đề thân nhiệt lạnh, đợi đến ba mươi tuổi có lẽ em sẽ thấm thía.” “Ba mươi tuổi còn sớm mà, nghĩ nhiều thế làm gì.” “Con người phải có tầm nhìn xa một chút.” “Haizz, Lục Tử Mặc, em không muốn nói chuyện với anh nữa.

Lúc nào cũng nói chưa được ba câu là anh lại giảng đạo lý cho em.

Mọi người gọi anh là ông cụ non, anh còn tưởng mình là ông già thật à.

Anh đừng quên, anh mới hai mươi mốt tuổi, cũng trạc tuổi em thôi.

Anh không thấy khó chịu chứ em còn thấy khó chịu đây này, phiền chết đi được.” Cận Ngôn bất an cựa quậy.

Lục Tử Mặc: “…” Sao cảm giác cô ấy đang ghét bỏ mình thế nhỉ?

Anh thật sự lắm lời đến mức khiến người ta chán ghét rồi sao?

Lục Tử Mặc không nói nữa, Cận Ngôn cũng cảm thấy lời mình nói hình như hơi quá đáng.

Anh cũng chỉ có ý tốt, kết quả lại bị cô nói thành ra như vậy.

“Lục Tử Mặc, anh giận à?” Cận Ngôn hỏi.

“Không có, anh là đàn ông, không chấp nhặt với phụ nữ.” Cận Ngôn đảo mắt, được rồi, lối suy nghĩ của anh đúng là không giống người thường.

Cận Ngôn nhắm mắt lại, nhưng cả người đều không thoải mái, bụng dưới cứ đau quặn, thỉnh thoảng còn có cảm giác co thắt.

Vì không khỏe, Cận Ngôn cũng thích động đậy qua lại.

Lục Tử Mặc dù sao cũng là một người đàn ông trưởng thành, làm sao chịu nổi ôn hương nhuyễn ngọc cứ cựa quậy trong lòng mình.

Rất nhanh liền có phản ứng.

Bàn tay to của anh đặt lên eo nhỏ của Cận Ngôn: “Ngôn Ngôn, yên nào, đừng động đậy nữa.” “Em đau bụng.” “Vẫn còn đau lắm à?” Lục Tử Mặc vừa nghe Cận Ngôn không khỏe, ngọn lửa vừa bùng lên ở bụng dưới lập tức tiêu tan đi không ít, bàn tay to của anh bất giác đưa qua.

Cận Ngôn hoảng sợ hét lên: “Lục Tử Mặc, rốt cuộc anh sờ đi đâu đấy?

Anh đừng có giở trò lưu manh, em không tiện.” Lục Tử Mặc bật cười: “Đồng chí Cận Ngôn, tư tưởng của em lại phức tạp rồi, anh không có suy nghĩ về phương diện đó đâu, em nghĩ nhiều rồi.” “Anh chỉ muốn giúp em sưởi ấm bụng thôi.

Anh đảm bảo, tuyệt đối không làm bậy.” Nghe vậy, cơ thể cứng đờ của Cận Ngôn mới hơi thả lỏng.

Lục Tử Mặc quả nhiên rất thành thật, chỉ đặt lòng bàn tay lên bụng dưới của cô, không có hành động thừa thãi nào.

Hơi ấm lan tỏa, Cận Ngôn quả thật cảm thấy bụng dễ chịu hơn nhiều, cô khẽ nhắm mắt thiếp đi.

Đợi đến khi tỉnh lại thì đã là buổi tối.

Cận Ngôn phát hiện Lục Tử Mặc đang dùng tay chống đầu, nghiêng người nhìn cô chằm chằm, cũng không biết có gì đáng xem mà anh lại khẽ cong khóe môi.

Gương mặt tựa ánh trăng thanh khiết đẹp đến nao lòng.

Cận Ngôn đã hồi phục gần hết nguyên khí, lại nhớ đến chuyện tối qua.

Người đàn ông này đã nằm trên giường cùng Úy Lam cả một đêm.

Tuy anh ngủ như chết, nhưng họ thật sự đã nằm cùng nhau.

Cô và anh yêu nhau lâu như vậy mà cũng rất ít khi thân mật đến thế.

Với mức độ si mê của Úy Lam đối với anh, nói không chừng trong lúc anh ngủ say không biết gì, cô ta đã giở trò sàm sỡ.

Liệu có phải không chỉ hôn môi anh, mà còn sờ soạng khắp người anh không.

Đáng ghét, thật sự quá đáng ghét.

Cận Ngôn siết chặt nắm đấm, ánh mắt nhìn Lục Tử Mặc cũng đầy vẻ chán ghét, như thể đang nhìn một người đàn ông đã thất thân.

Lục Tử Mặc vốn đang cảm thấy rất ổn, không ngờ lại phát hiện ánh mắt cô nhóc này nhìn mình ngày càng không đúng.

Tuy không biết cô có ý gì, nhưng anh có thể nhìn ra sự bất mãn trong đó.

“Sao vậy, Ngôn Ngôn?” Cận Ngôn hừ lạnh một tiếng: “Anh còn mặt mũi hỏi em sao vậy à?” Lục Tử Mặc thật sự mù tịt, khó hiểu nhìn

cô.

Cận Ngôn tức giận, trực tiếp xoay người ngồi lên người Lục Tử Mặc: “Anh là đồ khốn, anh còn mặt mũi hỏi em sao vậy à?

Da mặt anh đúng là dày không chịu nổi, em chưa từng thấy ai mặt dày như anh, tức chết em mất.” Cảm xúc của cô nhóc này thay đổi cũng nhanh quá đi.

Không phải đã quyết định tha thứ cho sai lầm lần này của anh rồi sao, sao quay đi quay lại lại lên án anh rồi.

Cận Ngôn vẫn còn tức giận, không nói gì cả, trực tiếp cúi người hôn lên môi Lục Tử Mặc.

Nói là hôn thì không bằng nói là phát tiết.

Cận Ngôn vốn không biết chủ động hôn người khác, cô chỉ dựa vào bản năng mà lặp đi lặp lại gặm nhấm đôi môi của ai đó.

Còn Lục Tử Mặc thì mắt trợn tròn, rõ ràng bị hành động bất ngờ này của Cận Ngôn dọa cho hết hồn.

Anh không hiểu nổi, cô gái vừa mới nghiến răng nghiến lợi với mình, sao lại chủ động cho anh phúc lợi thế này.

Chương 1290

Mấy ngày không gặp, anh đương nhiên là nhớ cô, muốn ôm cô, hôn cô.

Nhưng vì anh vừa suýt phạm phải sai lầm không thể tha thứ nhất của một người đàn ông, lòng anh vô cùng áy náy, cho dù cô ngủ rồi cũng không dám hôn.

Chắc chắn là anh đang mơ giữa ban ngày.

Lục Tử Mặc ngây người một lúc lâu mới hiểu ra đây không phải là mơ, đây là sự thật, cô nhóc này trong tình huống này lại thật sự chủ động hôn anh.

Dường như còn nồng nhiệt hơn anh tưởng tượng rất nhiều.

Lục Tử Mặc trước nay không bao giờ để mình chịu thiệt, làm gì có chuyện mỡ dâng đến miệng mà không nhận.

Anh nhanh chóng nắm lại quyền chủ động, khẽ mở đôi môi mỏng, lật người đè Cận Ngôn xuống dưới.

Trong phòng ngủ yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng động ái muội do hai người hôn nhau kịch liệt.

Lúc đầu Cận Ngôn đầu óc còn khá tỉnh táo, chỉ một lòng muốn xóa sạch hơi thở của Úy Lam còn lưu lại trên người Lục Tử Mặc, nhưng dần dần, suy nghĩ này đã sớm tan thành mây khói.

Nỗi nhớ nhung bao ngày không gặp vào khoảnh khắc này bùng nổ, hai người toàn tâm toàn ý chìm đắm trong nụ hôn này, trong lòng không còn tạp niệm, trong mắt cũng chỉ dung chứa được đối phương.

Khi kết thúc, Cận Ngôn nhìn Lục Tử Mặc vẻ mặt thỏa mãn, tức đến nghiến chặt răng.

Cô chỉ muốn chửi thề, đúng là mỹ sắc hại người, đây rõ ràng không phải là ý định ban đầu của cô.

Cô vốn định dạy dỗ Lục Tử Mặc một chút, để anh sau này tự mình biết để ý, sao sự việc lại phát triển hoàn toàn chệch quỹ đạo thế này.

Rõ ràng là do cô chọn sai cách rồi.

Cận Ngôn xoay người, quay lưng về phía Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc vẫn không hiểu, rõ ràng vừa rồi còn nồng nhiệt như lửa, sao thoáng cái đã lật mặt.

Đây không phải là kiểu “dùng xong rồi vứt” điển hình sao?

Sao lại có thói quen xấu thế này.

Thế này không được, phải dạy dỗ lại cho tốt, nếu không sau này người chịu thiệt là anh.

Lục Tử Mặc đưa tay ra, chuẩn bị ôm lấy Cận Ngôn, cô liền xoay người, trực tiếp để anh ôm phải khoảng không.

“Đừng dùng bàn tay đã ôm người phụ nữ khác để ôm em, em rất khó chịu.” Ôm người phụ nữ khác.

“Anh ôm người phụ nữ khác nào, không phải anh đang ôm em sao?” “Hừ, đều đã ngủ với Úy Lam một đêm rồi, dám nói cô ta không nhân cơ hội hôn anh, ôm anh sao?

Tưởng em là trẻ con ba tuổi à?” Cận Ngôn nói giọng nửa vời.

Không ngờ Lục Tử Mặc lại không hề thấy cô vô lý gây sự, ngược lại còn phát ra tiếng cười vui vẻ, nghe có vẻ tâm trạng rất tốt.

Cận Ngôn quay người lại, hung hăng trừng mắt nhìn Lục Tử Mặc: “Lục Tử Mặc, làm ra chuyện như vậy mà anh còn mặt mũi cười à.” “Đây là lần đầu tiên anh biết, thì ra tính chiếm hữu của Ngôn Ngôn nhà chúng ta đối với anh cũng bá đạo như vậy, tốt thật.” “Ai thèm chiếm hữu anh chứ!

Anh là bạn trai của em, anh không giữ mình trong sạch, anh còn có lý à?” “Anh và cô ta không xảy ra chuyện gì cả, không phải em đều biết rồi sao.” “Vậy anh dám chắc là anh không bị cô ta hôn, không bị cô ta sờ mó không?” Lục Tử Mặc khựng lại một chút, sau đó phá lên cười ha hả.

“Lục Tử Mặc, em đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy, có gì đáng cười thế à?

Rốt cuộc anh có nghe em nói không?

Em nói cho anh biết, ngay cả sợi tóc của anh cũng là của em!

Em quyết không cho phép người khác chạm vào dù chỉ một sợi tóc của anh, đó là xâm phạm lãnh thổ của em!” Lục Tử Mặc cười không ngớt, Cận Ngôn thật sự tức giận, nhấc chân lên đá vào người anh: “Đồ khốn, rốt cuộc anh có nghe không, anh có nghe em nói gì không?” Lục Tử Mặc giữ lấy bàn chân đáng yêu của cô, đặt lên môi hôn một cái.

Cận Ngôn như bị điểm huyệt, đứng im bất động, khi phản ứng lại liền vội vàng rút chân về: “Lục Tử Mặc, anh biến thái phải không?” Ngay cả chân cô mà cũng hôn, không biết có vi khuẩn à?

Anh thật sự xuống miệng được.

Lục Tử Mặc kéo cô lại, như ôm một đứa trẻ, quấn cô thật chặt, vừa hôn lên mắt cô vừa dịu dàng nói: “Ngôn Ngôn, anh rất thích em như thế này.

Anh chỉ biết anh chưa từng hôn ai khác, chưa từng sờ ai khác, còn về những bàn tay không được sự đồng ý của em mà đã động tay động chân với anh, anh nhất định sẽ khiến nó phải trả giá.” “Dù sao thì từ sợi tóc đến gót chân, anh chỉ thuộc về một mình Cận Ngôn mà, lãnh thổ của cô ấy thần thánh bất khả xâm phạm.” “Lục Tử Mặc, anh đừng có nhại em nói.” Cận Ngôn nghiêm túc nhìn anh.

Nhìn gương mặt non nớt và đôi môi ửng hồng của cô, Lục Tử Mặc lại không nhịn được cúi xuống hôn.

Cận Ngôn né đi, nụ hôn của anh rơi xuống cổ cô.

Anh dường như lại thích nơi đó, cúi đầu hôn không nhẹ không nặng, chẳng muốn rời đi chút nào.

Cổ vừa ngứa vừa tê, Cận Ngôn cảm thấy cả người không ổn, cơ thể cũng mềm nhũn ra.

Cô không khỏi đẩy mặt anh ra: “Lục Tử Mặc, đừng được đằng chân lân đằng đầu, mau đi giải quyết chuyện vớ vẩn của anh đi, em cứ nghĩ đến là lại bực mình.” Lục Tử Mặc lại cắn nhẹ vào cổ Cận Ngôn mấy cái nữa rồi mới buông cô ra.

Cận Ngôn ôm cổ mình, tức giận nhìn chằm chằm Lục Tử Mặc, ngọn lửa giữa hai hàng lông mày không có chỗ phát tiết.

Lục Tử Mặc nằm dang tay dang chân trên giường: “Được rồi, anh sẽ ở yên đây không đi đâu cả, em muốn trừng phạt anh thế nào cũng được.” Cận Ngôn thật sự không có cách nào với một Lục Tử Mặc vô lại như vậy, cô hung hăng ngồi lên bụng anh, nhún mạnh mấy cái mới hả giận.

Lục Tử Mặc cứ thế cưng chiều nhìn cô, quả nhiên không hề động đậy, hoàn toàn mặc cho cô xử trí.

Chỉ là khi cô muốn đứng dậy, cô đột nhiên phát hiện có gì đó không ổn, cô cảm thấy bên dưới mông mình có chút lành lạnh.

Rất rõ ràng, không chỉ mình cô, Lục Tử Mặc cũng ý thức được có gì đó không đúng.

Hai người cứ thế nhìn chằm chằm đối phương, mặt Cận Ngôn thật sự đỏ không thể tả, ngồi đó không dám nhúc nhích.

Lục Tử Mặc cũng ngây người, một lúc lâu sau mới ngập ngừng hỏi: “Ngôn Ngôn, có phải em…” “Im miệng!

Chương 1291

Đừng nói gì cả.” Cận Ngôn lập tức bịt miệng Lục Tử Mặc lại.

Sao lại nghiệt ngã thế này, miệng cô còn quạ hơn cả Tiểu Mỹ.

Mới vừa rồi còn lo làm bẩn quần áo Lục Tử Mặc, giờ thì thành thật rồi.

Lục Tử Mặc vốn cảm thấy rất ngại, nhưng nhìn Cận Ngôn rõ ràng là sắp phát điên mà còn giả vờ như không có gì, anh bất chợt bật cười.

“Aaa, Lục Tử Mặc, em cắn chết anh.” Cận Ngôn trực tiếp lao vào Lục Tử Mặc.

Không hề khách khí, cô cắn một phát vào cổ anh.

“Hiss!” Cô nhóc này thật sự xuống miệng rồi, thảo nào là đồ ham ăn, thì ra có bộ răng sắc nhọn như vậy.

Cận Ngôn cắn người xong vội vàng chạy vào nhà vệ sinh, hôm nay cô thật sự quá sơ suất, lại quên mất chuyện “dì cả” ghé thăm.

Không tiếp đón chu đáo, lần này coi như bị trừng phạt rồi.

Lục Tử Mặc cũng ngồi dậy từ trên giường, nhìn vết bẩn trên quần mình, dở khóc dở cười.

Anh đi sang phòng cũ của mình, xách vali qua, thay một bộ quần áo sạch sẽ.

Lại gọi điện cho lễ tân đến trung tâm thương mại gần đó, mua ngay hai bộ đồ thay đổi cho Cận Ngôn.

Một lát sau, Cận Ngôn từ nhà vệ sinh đi ra, nhìn thấy bộ quần áo Lục Tử Mặc thay ra, cô nói: “Đưa quần áo đây cho em, em đi giặt.” Lục Tử Mặc cười cười: “Không cần đâu, khách sạn có dịch vụ giặt ủi, lát nữa anh cho người mang đi giặt là được.” Cận Ngôn nghiêm mặt: “Đưa đây, anh mất mặt nổi chứ em thì không.” Người bây giờ rất nhiều chuyện, chuyện vốn dĩ rất đơn giản, cô không muốn để người khác nghĩ lệch đi.

Cận Ngôn giật lấy quần áo trong tay Lục Tử Mặc, đi về phía phòng giặt ủi.

Khách sạn Lục Tử Mặc ở đều là phòng tổng thống, trang thiết bị bên trong rất đầy đủ, cái gì cũng có.

Lục Tử Mặc nhớ ra điều gì đó, lập tức đuổi theo.

Cận Ngôn đã làm ướt bộ quần áo anh thay ra, đang chuẩn bị đổ nước giặt lên.

“Ngôn Ngôn, để anh giặt, em đang tới tháng, không được chạm vào nước lạnh đâu.” Lòng Cận Ngôn ấm lại, người đàn ông này dường như cũng thật tốt: “Không sao, em dùng nước ấm.” “Vậy cũng không thể đứng lâu, nghe nói sẽ đau lưng.

Ngoan một chút, ra ngoài chơi đi.” Cận Ngôn cạn lời, ra ngoài chơi, đây là coi cô như trẻ con ba tuổi à?

Lục Tử Mặc xắn tay áo, cứng rắn kéo Cận Ngôn ra, sau đó thay cô giặt quần áo bên bồn nước.

Cận Ngôn nhìn dáng vẻ vụng về của anh, không cần nghĩ cũng biết vị thiếu gia này ở nhà chắc chưa bao giờ làm những việc này, bây giờ lại cam tâm tình nguyện làm những việc vặt vãnh này.

Cận Ngôn ôm anh từ phía sau, áp khuôn mặt nhỏ nhắn lên tấm lưng rộng lớn của anh.

“Lục Tử Mặc, anh thật tốt.” “Ngôn Ngôn, em đi nghỉ một lát đi, đừng để mình quá mệt mỏi, cũng đừng nhìn anh mãi, giặt quần áo không khó đến thế đâu, vò vò là được.” “Khụ khụ, Lục Tử Mặc, chỗ bị bẩn nếu anh giặt không sạch thì dùng chút xà phòng, hiệu quả tẩy vết bẩn tốt hơn nước giặt.” “Được rồi.” Cận Ngôn buông Lục Tử Mặc ra rồi đi ra ngoài.

Nhìn chiếc giường có hơi lộn xộn, cô không khỏi tiến lên dọn dẹp.

Giọng Lục Tử Mặc truyền ra: “Ngôn Ngôn, anh bảo em nghỉ ngơi cho khỏe, những việc khác cứ giao cho anh là được rồi.” Cận Ngôn ngẩng đầu, chỉ thấy anh đứng ở cửa phòng giặt, tay còn dính bọt xà phòng, chắc là không yên tâm về cô, cố ý ra ngoài giám sát.

“Được rồi, em chỉ làm chút việc đơn giản, có sao đâu.

Chỉ là không được lao động quá sức, chứ đâu phải không được hoạt động.” “Tóm lại bảo em đừng động thì đừng động, tất cả mọi việc cứ giao cho anh, mau lên giường ngủ đi.” Cận Ngôn lườm anh một cái thật dài: “Anh tưởng em là heo con à?

Em đã ngủ cả buổi chiều rồi, ngủ nữa thì tối nay em mất ngủ mất.” “Vậy em ngồi đi, tóm lại là không được động.

Anh biết bây giờ em chắc chắn đang đau lưng mỏi gối, tâm trạng cáu kỉnh.” “Ai nói với anh những điều này vậy, Lục Tử Mặc?” “Đây là kiến thức sinh lý thông thường, người không biết là đồ ngốc.” “Đây là kiến thức sinh lý của phụ nữ, anh là một người đàn ông mà biết, không thấy kỳ quặc lắm à?” “Đàn ông muốn có bạn gái, muốn lấy vợ, biết những điều này có gì kỳ lạ đâu.” Cận Ngôn không nói tiếp được nữa.

Đúng vậy, đàn ông hiểu rõ những điều này, đối với phụ nữ mà nói, lại là chuyện rất tốt.

Gặp được người đàn ông có thể thấu hiểu cho nỗi khổ của phụ nữ như vậy, cô nên mừng mới phải.

Cận Ngôn chỉ vào chiếc vali da màu đen ở không xa: “Anh có ý gì đây, sao lại chuyển cả vali hành lý của anh qua đây?

Em không định ở chung phòng với anh đâu.” “Em nói rồi, anh từ trên xuống dưới đều thuộc về em, cho nên anh tự giác đến báo danh, để bản thân dưới mí mắt của em, không cho người phụ nữ khác có cơ hội ra tay.” Lục Tử Mặc nói nhăng nói cuội một cách nghiêm túc.

Cận Ngôn vô cùng bất lực: “Lục Tử Mặc, anh còn cần mặt mũi không?” Lục Tử Mặc nhướng mày: “Anh thấy anh nói rất có lý.

Nhưng mà Ngôn Ngôn, em hoàn toàn không cần lo lắng.

Tình hình của em bây giờ, anh chắc chắn sẽ không làm gì đâu, anh lại không phải cầm thú.” “Em thấy anh và cầm thú chẳng khác gì nhau.” Lục Tử Mặc cười u ám, con ngươi đen láy như một vòng xoáy khổng lồ, có thể đoạt hồn người: “Vậy sau này anh sẽ làm cầm thú cho em xem, sớm muộn gì cũng cho em cơ hội mở mang tầm mắt.” Cận Ngôn mặt đỏ bừng, tên đàn ông vô sỉ này lại đang trêu chọc cô một cách nghiêm túc.

Đúng là đáng ghét tột cùng.

Lục Tử Mặc cười cười rồi quay lại phòng giặt.

Nhìn thân hình cao lớn của anh đứng đó giặt quần áo, Cận Ngôn lại cảm thấy Lục Tử Mặc thật ra cũng có thể trở thành một người đàn ông của gia đình, chỉ là cần phải dạy dỗ một chút thôi.

Haizz, chuyện lần này chỉ có thể tha thứ cho anh thôi.

Người là do cô chọn, trách ai được.

Đã quyết định đi tiếp, thì hai người phải bao dung lẫn nhau, chiều chuộng lẫn nhau.

Dù sao chuyện lần này, Lục Tử Mặc cũng là người bị hại.

Không trách anh được.

Bây giờ cô tò mò là, rốt cuộc Úy Lam đã vào phòng Lục Tử Mặc bằng cách nào, chắc chắn không phải Lục Tử Mặc kéo cô ta vào.

Lục Tử Mặc tự tin như vậy, cô nên tin tưởng anh.

Chương 1292

Lời giải thích duy nhất chính là, Úy Lam đã tự quẹt thẻ phòng lẻn vào.

Vậy thì đây là vấn đề lỗ hổng trong quản lý của khách sạn, thật đáng sợ.

Đây là khách sạn năm sao mà lại để khách hàng rơi vào tình huống nguy hiểm như vậy.

Lục Tử Mặc nhìn quần áo của Cận Ngôn và của mình phơi trên ban công, trong lòng dâng lên một cảm xúc khó tả.

Tốt, thật tốt.

Lúc ra ngoài, Cận Ngôn đang xem TV.

Lục Tử Mặc nói: “Ngôn Ngôn, anh ra ngoài xử lý chút việc.

Anh bảo Tiểu Mỹ qua đây với em nhé?” Cận Ngôn nhìn Lục Tử Mặc, mím chặt môi: “Anh định đi điều tra chuyện Úy Lam sao lại xuất hiện trong phòng anh à?” Lục Tử Mặc gật đầu.

Cận Ngôn không nói hai lời đứng dậy, đi giày của mình, khoác tay anh: “Em đi cùng anh, em cũng muốn biết sự thật.” Lục Tử Mặc theo thói quen sờ trán cô: “Không phải em đang không khỏe sao?” “Chuyện nhỏ thôi, chuyện này em nhất định phải tự mình tham gia.” Lục Tử Mặc khoác vai cô: “Được, anh để em đi cùng.

Em có quyền được biết chuyện gì đã xảy ra với tất cả tài sản của mình.” “Tài sản gì chứ.” “Anh chứ ai, cái tài sản mà ngay cả sợi tóc cũng là của em đây này.” “Có thể đừng nhắc đến chuyện đó nữa được không?” Cô chỉ nói bừa một câu, mà anh đã nhắc đi nhắc lại bao nhiêu lần, thật sự nghiện rồi.

“Không được, đây là lời hứa của em, anh phải niệm cả đời.” Cận Ngôn lườm anh một cái: “Nhàm chán.” Lục Tử Mặc nắm lấy bàn tay nhỏ lành lạnh của Cận Ngôn, khẽ xoa nhẹ, rồi kéo cô đi về phía phòng của Sử Đông Giác.

Úy Lam vẫn còn ở trong phòng của Sử Đông Giác, cô ta đã bị Sử Đông Giác nhốt cả một ngày trời, điện thoại cũng bị thu, cả ngày không những không được ăn cơm, mà còn chưa bước ra khỏi cửa phòng một bước.

Cả người cô ta suy sụp, sắc mặt cực kỳ tồi tệ.

Khi Lục Tử Mặc nắm tay Cận Ngôn cùng xuất hiện, cả người cô ta lập tức đứng bật dậy khỏi ghế, lao về phía Lục Tử Mặc, định nắm lấy tay anh, nhưng Lục Tử Mặc kịp thời né đi, ánh mắt nhìn cô ta còn mang theo vẻ chán ghét, như thể đang né tránh thứ gì đó bẩn thỉu.

Úy Lam bị tổn thương lùi lại hai bước.

Lục Tử Mặc lại đang chán ghét cô ta, điều này còn đau đớn hơn cả moi tim cô ta ra.

Sự chu đáo dịu dàng của anh năm đó vẫn còn rõ mồn một, chỉ mới hơn hai năm trôi qua, dường như mọi thứ đã thay đổi.

Trong tay anh đã nắm chặt tay một cô gái khác, chỉ có mình cô ta vẫn dậm chân tại chỗ.

“Tử Mặc, sao chúng ta lại trở nên thế này?

Chúng ta không nên như vậy.

Không phải anh đã nói em sẽ mãi mãi là cô gái của anh sao?

Lời này là anh nói với em mà, tại sao bây giờ mọi thứ đều thay đổi?” “Người gây ra hậu quả này là cô, Lục Tử Mặc tôi chưa bao giờ có một chút lỗi lầm nào với cô, cô không trách ai được.” Lục Tử Mặc nói không chút biểu cảm.

Cận Ngôn bĩu môi, mãi mãi là cô gái của anh.

Thì ra Lục Tử Mặc còn từng nói những lời như vậy với Úy Lam, thật là sến sẩm.

“Tử Mặc, cho em thêm một cơ hội nữa được không?

Em làm nhiều chuyện như vậy đều là vì anh, vì em yêu anh.

Anh đã sớm trở thành một rào cản mà em không thể vượt qua.

Không có anh, em không biết phải sống tiếp thế nào nữa, em không biết phải làm sao nữa.” “Khoảng thời gian em rời đi, em không hề sống không nổi, ngược lại em còn sống tốt hơn trước.” Con người cũng thay đổi hoàn toàn so với trước đây.

Úy Lam bây giờ, lòng đầy toan tính, chỉ nghĩ đến việc dùng mọi thủ đoạn để quay về bên cạnh anh.

Thảo nào năm đó cô ta luôn không chịu nhắc đến chuyện gia đình, thì ra sự thật là như vậy.

Thật sự không đáng.

Chuyện tối qua thật sự đã thách thức đến giới hạn của anh, không thể dung thứ.

“Tử Mặc, anh vẫn không hiểu sao?

Trước mặt người khác em hào nhoáng lộng lẫy, nhưng sau lưng em lại sống những ngày không bằng người.

Mỗi ngày em đều phải trải qua những khóa huấn luyện nghiêm ngặt nhất, lượng công việc mỗi ngày đè em không thở nổi, em thậm chí phải từ bỏ món ăn em yêu thích nhất trước đây.

Mỗi lần em muốn bỏ cuộc, đều là anh đã chống đỡ em, là anh đã chống đỡ em trở nên tốt hơn, ưu tú hơn, em làm vậy để có thể xứng đôi hơn khi đứng cạnh anh, em làm vậy có sai sao?

Em từ nhỏ đã được mẹ một mình nuôi lớn, em vẫn luôn không dám nói cho anh biết, mẹ em đã liệt giường rồi." "Những năm nay em luôn nỗ lực kiếm tiền, chính là để một ngày nào đó khi anh biết sự thật sẽ không coi thường em, em sẽ không trở thành gánh nặng của anh." "Chẳng lẽ em muốn tự lập tự cường cũng là sai sao, Lục Tử Mặc?" Úy Lam đau đớn tột cùng nói.

Cô ta cũng muốn có một gia thế như Cận Ngôn, bố mẹ đều là công chức, gia đình tuy không giàu sang phú quý, nhưng từ nhỏ đã được cưng chiều hết mực mà lớn lên.

Nhưng cô ta không có số mệnh đó, người cha nát rượu của cô uống rượu đến chết, còn để lại một đống nợ nần.

Mẹ cô vừa phải nuôi cô, vừa phải trả nợ cho người cha nát rượu đó.

Cô ta từ nhỏ đã hiểu, không thể dựa vào người khác, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Cô ta chỉ có thể từng bước từng bước leo lên, mới có thể sống cuộc sống thượng lưu mà mình mong muốn.

Tình hình này của Úy Lam, Lục Tử Mặc đương nhiên không biết, anh không biết cô ta còn có một người mẹ già liệt giường.

Cận Ngôn nhắm mắt lại, cô nghĩ, nếu cô gặp phải vấn đề giống như Úy Lam, cô nhất định sẽ không níu kéo khổ sở, cô sẽ dứt khoát rời đi.

Nhưng mà, như thế thì đã sao?

Đó không thể trở thành lý do để anh không nói một tiếng mà bỏ đi.

Chương 1293

Điểm này, không thể tha thứ được. "Đó cũng là sự lựa chọn của chính cô, cô là người trưởng thành rồi, cô phải chịu trách nhiệm cho lời nói và hành động của mình." "Tử Mặc, thật sự không thể cho em một cơ hội nữa sao?" Úy Lam hèn mọn đến không ra hình dạng gì. "Tuyệt đối không có cơ hội nữa." Nhất là sau chuyện tối qua cô ta đã làm với anh. "Tử Mặc, tại sao anh nhất định phải đối xử với em như vậy?

Chúng ta từng yêu nhau, chúng ta là mối tình đầu của nhau mà, sao có thể nói buông là buông?

Em không làm được, em không làm được đâu, không có anh em sẽ chết mất." "Vậy thì cô đi chết đi." Bây giờ anh không hề quan tâm cô ta sống hay chết, anh không muốn người con gái mình thích phải phiền lòng, mỗi ngày đều lo lắng sợ hãi nữa.

Úy Lam không thể tin nổi nhìn Lục Tử Mặc, dường như không dám tin vào những gì mình vừa nghe thấy, Lục Tử Mặc vậy mà lại bảo cô ta đi chết.

Ngay cả Cận Ngôn cũng ngẩng đầu nhìn Lục Tử Mặc, nhìn sườn mặt lạnh lùng của anh, trong lòng cô cũng cảm thấy có chút không thoải mái.

Mấy hôm trước, Úy Lam không chịu đi khám bệnh, anh rõ ràng còn ở bệnh viện chăm sóc cô ta cả đêm, vậy mà bây giờ lại phũ phàng đến thế.

Có phải điều này có nghĩa là, anh đã hoàn toàn buông bỏ Úy Lam, sớm đã không còn quan tâm cô ta sống chết ra sao rồi không. "Tử Mặc, anh đang nói gì vậy?" Môi Úy Lam run rẩy, cả người cũng run lên bần bật. "Chính là ý cô vừa nghe thấy đấy, tôi không muốn lãng phí nước bọt để lặp lại." "Tử Mặc, tim anh thật sự rất tàn nhẫn." Ánh mắt Úy Lam trống rỗng, dường như toàn bộ sức lực trên người đều bị rút cạn.

Rất rõ ràng, câu nói này của Lục Tử Mặc có sức sát thương lớn đến mức nào.

Cận Ngôn không muốn nghe thêm nữa, cô đã nhìn rõ lòng dạ của Lục Tử Mặc, cô muốn rời đi.

Lần này, Lục Tử Mặc lại giữ chặt cô không buông, "Đừng đi, Ngôn Ngôn, em ở lại đây xem cho kỹ, nghe cho rõ." "Lục Tử Mặc, anh nhất định phải để người khác thấy bộ dạng thảm hại này của tôi sao?" "Đó là do cô tự tìm lấy, là chính cô khiến mình biến thành thế này, cô trách ai được, tự làm tự chịu." Úy Lam trừng mắt nhìn Lục Tử Mặc, cũng nhìn thật sâu vào khuôn mặt anh tuấn của anh, bây giờ cô ta cuối cùng cũng hiểu được ý nghĩa thực sự của cụm từ "lòng lang dạ sói".

Lòng dạ đàn ông một khi đã tàn nhẫn, thật sự không còn chút đường lui nào.

Cô ta vốn muốn khắc sâu khuôn mặt tuấn tú này vào trong đầu, nhưng ánh mắt lại vô tình liếc đến cổ anh.

Trong khoảnh khắc đó, cô ta nghe thấy tiếng trái tim mình tan nát.

Dấu ấn màu đỏ trên đó, rõ ràng là một dấu hôn, rõ ràng tối hôm qua vẫn chưa có.

Anh ta đã không thể chờ đợi được mà lên giường với Cận Ngôn rồi.

Ánh mắt độc ác của Úy Lam cũng nhìn sang cổ Cận Ngôn, quả nhiên, cô ta nhìn thấy những dấu hôn lấm tấm trên cổ Cận Ngôn.

Tựa như những đóa hồng mai.

Chói mắt, thật sự quá chói mắt.

Nhất định là Cận Ngôn đã quyến rũ Lục Tử Mặc, Lục Tử Mặc trước nay chưa bao giờ là người nặng về dục vọng.

Chẳng trách cả ngày không thấy bóng dáng họ đâu, đến tối mới xuất hiện.

Hóa ra là trốn trong phòng ân ái triền miên.

Vừa nghĩ đến người đàn ông mình yêu nhất đang ôm một người phụ nữ khác trong lòng, làm những chuyện thân mật nhất, cô ta liền có xúc động muốn giết người.

Tất cả những điều này, đáng lẽ phải là của cô ta, đều do sự xuất hiện của Cận Ngôn đã phá hỏng tất cả.

Người phụ nữ này, cô ta nhất định phải khiến cô ta chết đi. "Cận Ngôn, cô đúng là đồ tiện nhân." Úy Lam nhìn Cận Ngôn với ánh mắt căm hận.

Cận Ngôn không hiểu gì cả, "Úy Lam, cô lại lên cơn đấy à, nghĩ một đằng làm một nẻo, có bệnh phải không, có cần tôi gọi điện liên hệ bệnh viện tâm thần không?" "Cô…" Úy Lam còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy ánh mắt âm trầm của Lục Tử Mặc, cô ta sợ hãi rụt người lại, không cam tâm nuốt những lời định nói vào bụng.

Tiểu Mỹ cũng nhìn thấy vết đỏ trên cổ Cận Ngôn, liền không ngừng nháy mắt với cô.

Cận Ngôn không hiểu gì cả, nói: "Tiểu Mỹ, mắt cậu bị giật à." Tiểu Mỹ nén cười, không nhắc nhở Cận Ngôn nữa, dù sao đối với những cặp đôi đang yêu nồng thắm, những chuyện này đều rất bình thường.

Lục Tử Mặc và Úy Lam cũng không có gì để nói, anh quay sang Sử Đông Giác hỏi: "Đã kiểm tra camera giám sát chưa?

Cô ta vào phòng tôi bằng cách nào?" "Cô ta ở phòng đối diện phòng anh, nhân lúc nhân viên dọn dẹp đang làm vệ sinh, cô ta đã trộm thẻ phòng trên người nhân viên, nửa đêm tự mình lẻn vào." Nghe vậy, khóe môi Cận Ngôn cong lên, quả nhiên không phải Lục Tử Mặc đưa người vào, nếu không cô thật sự không có cách nào dễ dàng tha thứ cho anh như vậy.

Say rượu mà không quên kéo bạn gái cũ vào, thông tin trong đó quả thật là rất nhiều. "Ngoài ra chúng tôi còn phát hiện một đống tro tàn trong phòng anh, chắc là có liên quan đến việc anh ngủ say không tỉnh, tôi đã cho người mang đi xét nghiệm rồi, kết quả chắc sẽ có sớm thôi." Lục Tử Mặc lạnh lùng nhìn Úy Lam, "Cô quả nhiên đã dùng thủ đoạn bẩn thỉu này với tôi." Anh cũng chỉ là suy đoán, không ngờ lại là thật.

Úy Lam lắc đầu, nước mắt lưng tròng nói: "Tử Mặc, anh phải tin em, thứ này không có hại gì cho cơ thể anh cả, chỉ là hương trầm giúp an thần dễ ngủ, nhiều nhất là khiến anh ngủ thêm một lát, chỉ có vậy thôi." Bây giờ Úy Lam hối hận đến xanh cả ruột, cô ta đúng là thông minh lại bị thông minh hại.

Cô ta hối hận vì mình đã nương tay, sớm biết thế đã nên hạ thuốc Lục Tử Mặc, để cô ta và Lục Tử Mặc thật sự xảy ra chuyện gì đó.

Với tính cách của Cận Ngôn, nếu Lục Tử Mặc ngủ với người phụ nữ khác, cô tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh.

Cô ta đã điều tra kỹ về Cận Ngôn, rất rõ cô là người như thế nào.

Chính vì cô ta suy nghĩ quá nhiều, mới khiến bản thân rơi vào tình cảnh này.

Cô ta hiểu rõ tính cách của Lục Tử Mặc, nếu biết cô ta hạ thuốc, dù giữa họ có xảy ra chuyện gì, anh cũng không thể nào chấp nhận cô ta nữa.

Vì vậy cô ta mới lùi một bước, chỉ muốn châm ngòi mối quan hệ giữa Cận Ngôn và anh.

Nào ngờ con nhóc chết tiệt Cận Ngôn này lại một lần nữa không làm theo lẽ thường, rõ ràng đã thấy cô ta và Lục Tử Mặc trần truồng nằm trên giường, vậy mà còn không tin, còn dám dẫn cả bạn thân đến bắt gian.

Nào là lật chăn, nào là đòi đợi Lục Tử Mặc giải thích.

Chương 1294

Hại cô ta không thể toàn thân rút lui, không kịp tiêu hủy hết chứng cứ phạm tội.

Cô ta vốn định lẻn đi trước khi Lục Tử Mặc tỉnh lại mà không ai hay biết.

Như vậy Lục Tử Mặc sẽ không biết chuyện gì đã xảy ra, còn Cận Ngôn nhìn thấy ảnh, chắc chắn sẽ nghi ngờ.

Cứ thế từng bước một phá vỡ tình cảm của họ.

Nào ngờ, sự việc lại phát triển hoàn toàn chệch hướng so với dự đoán của cô ta.

Úy Lam hận đến nghiến răng, thật sự là một sai lầm lớn.

Tất cả đều tại người phụ nữ Cận Ngôn đó, ánh mắt Úy Lam nhìn Cận Ngôn tràn đầy hận ý.

Cận Ngôn chỉ cảm thấy như bị dã thú theo dõi, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ bị xé xác, cảm giác này thật sự rất khó chịu. "Úy Lam, những gì cô làm thật sự khiến tôi quá thất vọng." Đúng lúc này, điện thoại của Sử Đông Giác reo lên, anh ta nghe máy, sắc mặt lập tức thay đổi.

Lục Tử Mặc nhìn anh ta, "Sao vậy?" Sử Đông Giác liếc nhìn Cận Ngôn một cái, Lục Tử Mặc nhíu mày, "Có gì thì nói thẳng." "Lục tổng, tro tàn chúng ta gửi đi xét nghiệm đã có kết quả rồi, đó là một loại hương trầm phá hủy hệ thần kinh, sẽ khiến người ta rơi vào giấc ngủ sâu, gây tổn thương nghiêm trọng cho mô não, một khi quá hai mươi bốn giờ, sẽ gây ra tổn hại không thể cứu vãn, nhẹ thì trí tuệ bị ảnh hưởng, nặng thì có thể khiến anh ngủ mãi không tỉnh, biến thành kẻ ngốc." Nghe vậy, tim Cận Ngôn lập tức nhảy lên cổ họng, cô hung hăng trừng mắt nhìn Úy Lam, "Cô đúng là người đàn bà lòng dạ độc ác, cô luôn miệng nói thích Lục Tử Mặc, thích của cô là như vậy sao, lại muốn làm hại cơ thể anh ấy, loại phụ nữ như cô căn bản không xứng nói đến tình yêu, thật ghê tởm." Lục Tử Mặc lại bình tĩnh hơn Cận Ngôn, Úy Lam vội vàng giải thích: "Tử Mặc, anh đừng nghe bác sĩ nói bậy, loại hương này chỉ là hương bình thường, chính em lúc mất ngủ cũng hay đốt, thật sự không nghiêm trọng đến thế, trừ khi đốt rất nhiều, em chỉ đốt một chút thôi, anh chắc chắn sẽ tỉnh lại trong vòng 24 giờ." "Làm sao em có thể dùng cách nguy hiểm như vậy để hại anh được, em thà hại chính mình cũng không hại anh đâu." "Vậy cô có biết không, đối với một người chưa từng sử dụng loại hương này, có thể sẽ xảy ra rất nhiều sự cố ngoài ý muốn, nếu quá mẫn cảm với loại hương này, chỉ một chút cũng có thể gây tổn hại chết người, Lục tổng từ nhỏ đã đặc biệt nhạy cảm với mùi hương, nhất là loại hương trầm này." Sử Đông Giác lạnh mặt nói. "Không thể nào, sao Tử Mặc lại có thể nhạy cảm với mùi hương được, anh ấy còn không bị dị ứng với hương hoa mà." Úy Lam mặt tái nhợt. "Hương hoa có thể giống hương trầm sao?

Lục tổng đặc biệt nhạy cảm với những thứ như nước hoa và hương trầm, đó cũng là lý do vì sao phụ nữ trong văn phòng không được phép xịt nước hoa, uổng cho cô tự xưng là rất yêu Lục tổng, vậy mà ngay cả thói quen này của anh ấy cũng không biết." "Nếu không phải lần này có cô Cận Ngôn sớm chạy qua, rất có thể cô đã hại Lục tổng rồi." Úy Lam nghĩ lại cũng thấy sợ hãi, cô ta vốn định giữa chừng sẽ bỏ đi.

Nếu Lục Tử Mặc thật sự quá mẫn cảm với hương trầm, không có ai gọi anh dậy, vậy thì có lẽ cô ta đã thật sự hại anh rồi.

Cô ta suýt nữa đã hại người mình yêu nhất.

Trời ơi, rốt cuộc cô ta đã làm gì thế này.

Trong lòng Úy Lam toàn là hối hận, cô ta mất kiểm soát ngồi sụp xuống, không ngừng lắc đầu, "Sao lại thế được, sao mình lại phạm phải sai lầm này, không nên mà, mình suýt nữa đã hại Tử Mặc, mình suýt nữa đã hại người mình yêu nhất, a a, sao lại thế được chứ." "Tôi thà hại chính mình cũng không hại Tử Mặc đâu." Giờ phút này, nhìn thấy sự hối hận trên người Úy Lam, Cận Ngôn thật ra cũng có vài phần tin tưởng, người phụ nữ Úy Lam này thực ra cũng có vài phần thật lòng với Lục Tử Mặc.

Nếu cô ta hoàn toàn không quan tâm đến sống chết của Lục Tử Mặc, lúc này, cô ta chắc chắn sẽ không ngừng giải thích với Lục Tử Mặc, nhấn mạnh mình không cố ý.

Nhưng cô ta không làm vậy, cô ta dường như thật sự rất tự trách, hối hận về những gì mình đã làm.

Cận Ngôn cũng không có tâm trạng đi quan sát cảm xúc của Úy Lam, cô kéo Lục Tử Mặc xem xét từ trên xuống dưới một lượt, "Lục Tử Mặc, anh cảm thấy thế nào rồi?

Cơ thể có gì bất thường không?" Lục Tử Mặc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lo lắng của Cận Ngôn, mỉm cười, "Không sao, anh không có cảm giác gì cả." Chỉ có lúc mới tỉnh dậy hơi đau đầu một chút, ngoài ra không có triệu chứng gì khác.

Úy Lam cũng ngẩng đầu nhìn Lục Tử Mặc, "Tử Mặc, anh sao rồi?" Lục Tử Mặc trừng mắt một cái, Úy Lam liền cúi đầu xuống. "Tử Mặc, như vậy không được, em nghe nói có người phản ứng chậm, sau khi trúng độc không hề hay biết, nhưng độc tố từ từ ngấm vào máu và ngũ tạng lục phủ, đến lúc muốn cứu cũng không kịp nữa." "Không được, em phải đưa anh đến bệnh viện làm kiểm tra chi tiết, nếu không em không yên tâm." Lục Tử Mặc dịu dàng xoa tóc Cận

Ngôn, "Em xem phim nhiều quá rồi, anh có phải trúng độc đâu, làm gì có chuyện khoa trương như vậy." Ngay cả ngấm vào ngũ tạng lục phủ cũng nói ra được. "Không được, những thứ vô hình này thật sự rất đáng sợ, sức sát thương còn lớn hơn vết thương ngoài da nhiều, không thể lơ là được, đi với em." Cận Ngôn kéo Lục Tử Mặc đi ra ngoài. "Ngôn Ngôn, thật sự không cần đâu." "Không được, đi bệnh viện với em, thư ký Sử, anh nói đi, bác sĩ vừa rồi dặn dò anh thế nào, Lục Tử Mặc rốt cuộc có cần đến bệnh viện làm kiểm tra chi tiết không?" Sử Đông Giác cũng nói: "Lục tổng, bác sĩ cũng đề nghị anh nên đến bệnh viện kiểm tra một chút, chuyện này tuyệt đối không thể lơ là được." Ánh mắt Lục Tử Mặc hơi sâu hơn, Sử Đông Giác tiếp tục cứng đầu nói: "Chuyện còn lại cứ giao cho tôi xử lý là được." Cận Ngôn kéo Lục Tử Mặc đi, còn quay đầu dặn dò Sử Đông Giác: "Thư ký Sử, giúp tôi chăm sóc bạn thân của tôi, nếu cô ấy thiếu một sợi tóc, tôi sẽ tìm anh tính sổ." "Biết rồi, biết rồi, cô chăm sóc tốt cho Lục tổng đi." Tiểu Mỹ liếc nhìn Úy Lam, rồi nói với Sử Đông Giác: "Làm sao bây giờ?" "Trong tình huống này đương nhiên là báo cảnh sát, chuyện còn lại giao cho cảnh sát xử lý." Chuyện của Úy Lam nói lớn cũng không lớn, nhưng nghĩ sâu xa cũng khá đáng sợ.

May mà Cận Ngôn và Trần Tiểu Mỹ đã đến, nếu không hậu quả không thể lường trước được.

Trên xe taxi.

Cận Ngôn cứ nắm chặt tay Lục Tử Mặc, căng thẳng đến mức Lục Tử Mặc có thể cảm nhận được lòng bàn tay cô đang đổ mồ hôi.

Nhìn thấy dáng vẻ cô lo lắng cho mình như vậy, tâm trạng Lục Tử Mặc thật sự rất tốt, anh nghĩ tai bay vạ gió này cũng khá hay, giúp anh nhìn rõ tình cảm của cô gái này dành cho mình, hóa ra cũng giống như anh. "Ngôn Ngôn, anh không sao đâu." "Im miệng, anh có phải bác sĩ đâu, có sao hay không, em chỉ nghe lời bác sĩ, anh nói không tính."

"Được được được, vậy anh không nói nữa." "Sao anh lại không nói gì, em đang rất căng thẳng, còn căng thẳng hơn cả lúc em bị tiêm nữa, anh phải nói chuyện để em phân tâm, cứ im lặng thế này em sẽ thấy ngột ngạt lắm." "Ồ, vậy anh lại nói nhé, bụng em còn đau không?" "Anh có thể đừng nói mấy lời vô nghĩa này được không?

Bây giờ có phải lúc nói chuyện này đâu?

Chuyện cấp bách nhất bây giờ là não của anh rốt cuộc có bị tổn thương không." Lục Tử Mặc, "..." Thôi được, bạn gái anh đã khởi động chế độ gây sự vô cớ rồi, thật tốt.

Lục Tử Mặc cảm thấy mình đúng là một kẻ thích bị ngược đãi.

Bác tài xế nghe cuộc đối thoại của họ, thực sự không nhịn được nữa, "Cô bé, rốt cuộc cháu muốn bạn trai cháu nói chuyện hay không nói chuyện đây?" Cận Ngôn gãi đầu, nghĩ lại cũng thấy mình có vẻ trước sau mâu thuẫn. "Cơ thể anh ấy có chút vấn đề, cháu hơi lo lắng." "Nhìn là biết rồi, tình cảm của hai đứa tốt thật đấy, cậu trai trẻ, gặp được người bạn gái như vậy là phúc của cậu đấy." Lục Tử Mặc vốn lạnh lùng hiếm khi đáp lời người lạ, "Đúng vậy ạ, cháu cũng nghĩ thế, đúng là nhặt được báu vật." Cận Ngôn véo Lục Tử Mặc một cái, người đàn ông này có cần phải quá đáng vậy không.

Thể hiện tình cảm trước mặt một bác tài xế mà cũng không thấy ngượng.

Bác tài xế nhìn qua kính chiếu hậu thấy hành động nhỏ của họ, cười cười rồi nói tiếp: "Cô bé, cháu cũng đừng quá căng thẳng, chú thấy bạn trai cháu khỏe như trâu ấy, không có vấn đề gì lớn đâu." Nghe vậy, mặt Lục Tử Mặc đen lại, anh trông giống trâu chỗ nào chứ, rõ ràng là hai sinh vật hoàn toàn không liên quan.

Cận Ngôn tưởng tượng ra hình ảnh một con trâu mộng trong đầu, không nhịn được mà bật cười.

Bác tài xế cười ngượng một tiếng, im lặng lái xe.

Vừa đến bệnh viện, Cận Ngôn lập tức kéo Lục Tử Mặc đi lấy số, nhìn dáng vẻ căng thẳng của cô, Lục Tử Mặc dở khóc dở cười, "Ngôn Ngôn, em có phải lo anh biến thành kẻ ngốc không?" "Đương nhiên, nếu anh biến thành kẻ ngốc, em sẽ đá anh ngay lập tức, em không muốn có bạn trai là kẻ ngốc đâu, dẫn ra ngoài xấu hổ lắm." "Ha ha ha." "Cười cười cười, còn cười được nữa à." Cô lo muốn chết, mà người trong cuộc như anh lại thản nhiên như không có chuyện gì. "Em thật là nhẫn tâm, muốn đá anh một cước." "Vậy nên anh hãy tự bảo trọng mình đi, đừng cho em có cơ hội đá anh." "Ví von của bác tài xế tuy anh không thích, nhưng nói cũng có phần đúng, lời tuy thô nhưng lý không thô, anh tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì đâu, anh khỏe thế này cơ mà." Cận Ngôn gật đầu.

Lục Tử Mặc được đẩy vào phòng chụp CT, làm một loạt kiểm tra xong, tình hình của Lục Tử Mặc cũng khá tốt, may mà tỉnh lại kịp thời, không bị tổn thương gì.

Cận Ngôn cũng hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm. "Thấy chưa, anh đã biết là thế mà." "Coi như cậu may mắn, không thì cậu thật sự mất bạn gái rồi đấy." Cận Ngôn khoác tay Lục Tử Mặc, đầu nhẹ nhàng tựa vào vai anh. "Phải, anh thật sự rất may mắn." "Nhưng mà, Lục Tử Mặc, em cũng không biết anh nhạy cảm với mấy thứ như nước hoa." Không chỉ Úy Lam, mà cô cũng không biết.

May mà cô cũng chưa bao giờ dùng mấy thứ như nước hoa.

Chương 1295

"Không biết cũng không sao, anh có nói với em bao giờ đâu." "Nhưng thư ký Sử đều biết mà." "Cái đó không giống, thời gian chúng tôi ở bên nhau lâu hơn em rất nhiều, Sử Đông Giác cũng là do ba anh đặc biệt chọn lựa, rất nhiều thói quen sinh hoạt của anh đã sớm nói rõ với cậu ấy, em không cần phải so sánh với cậu ấy." "Vậy sau này em sẽ để ý quan sát anh nhiều hơn, từ từ tìm hiểu anh." "Ừm, chúng ta còn rất nhiều thời gian." Úy Lam bị cảnh sát đưa thẳng đến đồn, thái độ nhận lỗi của cô ta cũng khá tốt, khai nhận toàn bộ những việc mình đã làm.

Vì không gây ra hậu quả nghiêm trọng, cảnh sát cũng không thể làm gì cô ta, nhiều nhất là tạm giam vài ngày. "Xin lỗi, tôi là người của công chúng, tôi không muốn mọi người biết tôi vào đồn cảnh sát, tôi có thể xin bảo lãnh không?" "Được, để người của cô nộp tiền bảo lãnh là được." Úy Lam cầm điện thoại lên, lướt qua danh bạ, cô ta lại không tìm được một người nào có thể giúp mình.

Trong lòng càng thêm bi ai.

Cuối cùng, cô ta đành phải gọi cho người quản lý, người quản lý đang say giấc nồng, nghe tin cô ta vào đồn cảnh sát, liền chửi mắng một trận trong điện thoại.

Từ thành phố A đến thành phố B, giờ này chắc cũng không còn máy bay, chỉ có thể đi tàu cao tốc chuyến đêm.

Không còn nghi ngờ gì nữa, tối nay cô ta chỉ có thể qua đêm ở đồn cảnh sát.

Úy Lam ngơ ngẩn ngồi đó, không nói một lời.

Dần dần, cô ta cảm thấy vùng dạ dày như bị co thắt, cô ta biết bệnh đau dạ dày lại tái phát.

Cả ngày hôm nay, cô ta gần như không ăn gì, không phát bệnh mới là lạ.

Cô ta cũng không lên tiếng, cho đến khi không chịu nổi nữa, cả người ngã nhào từ trên ghế xuống, mới thu hút sự chú ý của một nữ cảnh sát. "Thưa cô, cô sao vậy?

Cô không khỏe ở đâu à?" "Dạ...

đau dạ dày." Úy Lam run rẩy, đau đến mức mặt trắng bệch. "Tình hình không ổn, xem ra phải lập tức đưa đến bệnh viện." Cứ như vậy, Úy Lam bị đưa vào bệnh viện ngay trong đêm, vì không liên lạc được với người nhà, nhân viên đã gọi điện cho Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc đang ôm Cận Ngôn ngủ say, nhận được điện thoại tâm trạng rất tệ, lạnh lùng nói: "Tôi và cô ta không có bất kỳ quan hệ gì, các người tìm tôi cũng vô dụng, chuyện của cô ta tôi không giải quyết, bây giờ tôi chỉ muốn bóp chết cô ta thôi, các người tự xem mà làm." "Đừng gọi điện cho tôi nữa, đây là giờ ngủ, gọi nữa tôi sẽ khiếu nại các người." Lục Tử Mặc hoàn toàn mang bộ dạng của một bạo chúa, nói xong liền cúp máy.

Cận Ngôn bị tiếng của anh làm cho tỉnh giấc, mơ màng mở mắt, thấy Lục Tử Mặc mặt lạnh như tiền, cả người âm u. "Lục Tử Mặc, ai gọi điện đến vậy?" "Bên đồn cảnh sát gọi, nói là Úy Lam bị đau dạ dày phải nhập viện rồi." "Ồ." Lục Tử Mặc véo má Cận Ngôn, "Xin lỗi, làm em thức giấc." "Anh còn số điện thoại của người thân nào khác của cô ta không, nếu có thì cho họ một số." Lục Tử Mặc lắc đầu, "Không có, cô ta ngoài mẹ ra, chắc cũng không có người thân nào khác." Anh nhớ cô ta từng nói, điều kiện nhà cô ta không tốt, không có họ hàng nào muốn qua lại.

Bình thường đã không qua lại, chuyện này gọi điện cho người ta cũng chẳng có tác dụng gì. "Đúng là tạo nghiệp.

Hỏi thế gian tình là gì, mà khiến người ta sống chết hẹn thề." Cận Ngôn cảm thán.

Tình yêu của Úy Lam này dành cho Lục Tử Mặc, thật sự đã méo mó đến không ra hình dạng, e rằng ngay cả chính cô ta cũng không hiểu rõ nữa. "Tuổi còn nhỏ sao lại có cảm thán như vậy, em đang đồng cảm với tình địch của mình à?" Cận Ngôn lắc đầu, không nói gì nữa. "Yên tâm đi, cô ta có người quản lý, cô ta xảy ra chuyện, người quản lý sẽ không bỏ mặc cô ta đâu." "Cũng phải, là em lo chuyện bao đồng." Lục Tử Mặc hôn lên trán cô, "Ngoan, ngủ đi, đừng nghĩ đến mấy chuyện vớ vẩn đó nữa, cơ thể em cũng không khỏe, đừng lo lắng nữa." "Ừm." Úy Lam suy sụp đấm vào giường bệnh.

Hà tất phải như vậy, vì một người đàn ông mà ngay cả lòng tự trọng và tính mạng của mình cũng không màng, chẳng có ý nghĩa gì cả.

Lục Tử Mặc nhìn gương mặt say ngủ của Cận Ngôn, cô gái này, thực ra cũng là một người lương thiện.

Đối với một tình địch còn có thể mang vài phần trắc ẩn, nếu Úy Lam cũng có thể giống như cô, có lẽ hôm nay cô ta đã không đến bước đường này.

Tất cả đều là do cô ta tự làm tự chịu.

Trong bệnh viện.

Úy Lam cũng nghe thấy những lời của Lục Tử Mặc trong điện thoại, Lục Tử Mặc, anh đối với tôi thật sự đã tuyệt tình đến mức này sao?

Cho dù tôi chết trong bệnh viện, anh cũng không muốn nhìn tôi thêm một lần nữa phải không?

Úy Lam khóc không thể kiềm chế, bác sĩ vội nói: "Thưa cô, bây giờ cô tốt nhất nên điều chỉnh lại cảm xúc của mình, tình trạng sức khỏe của cô rất không tốt, cứ tiếp tục như vậy người chịu khổ chỉ có cô thôi." Úy Lam không lên tiếng.

Bác sĩ lại tiếp tục nói: "Bệnh dạ dày của cô bây giờ đã đến mức rất nghiêm trọng rồi, cô phải biết trân trọng cơ thể của mình, cô biết không?" "Có một cơ thể khỏe mạnh thì sao chứ, tôi đã bỏ lỡ điều tốt đẹp nhất trong cuộc đời mình rồi, tôi cần một cơ thể khỏe mạnh để làm gì, chẳng có tác dụng gì cả." "Đợi các cô đến tuổi của tôi thì sẽ nghĩ thoáng hơn thôi, cô cho dù có kết hôn với người mình yêu thì sao chứ, sống qua ngày chẳng qua cũng chỉ là củi gạo dầu muối, lòng dạ đàn ông cũng không đáng tin cậy như vậy, nói đổi là đổi, tôi thấy cô vẫn nên nhân lúc còn trẻ kiếm thêm ít tiền đi, vì một người đàn ông mà khiến bản thân trở nên hèn mọn như vậy, hoàn toàn không cần thiết." "Có một cơ thể khỏe mạnh thì bản thân cô không phải chịu khổ, người khác không trân trọng cô, thì cô phải tự trân trọng mình, cơ thể của cô là do cha mẹ ban cho, cô không có tư cách giày vò nó." Bất kể bác sĩ nói gì, Úy Lam đều bỏ ngoài tai, trong đầu cô ta chỉ có khuôn mặt tuyệt tình của Lục Tử Mặc.

Tim cô ta rất đau, đau như sắp lìa khỏi cơ thể.

Bác sĩ nhìn sang nữ cảnh sát bên cạnh, nữ cảnh sát gật đầu với ông, bác sĩ liền đi ra ngoài.

Nữ cảnh sát là một người phụ nữ mới ngoài ba mươi, cô biết rõ toàn bộ vụ án, tuy cô khinh thường những việc Úy Lam đã làm, nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn cô ta tiếp tục như vậy. "Tôi nói này cô bé, có gì đáng khóc đâu, một người đàn ông không yêu cô, cô giữ lại có tác dụng gì, không thể có chút cốt khí sao?

Cô có sự nghiệp của riêng mình, có thể tự nuôi sống bản thân, cũng không phải không có đàn ông thì không sống nổi, đến mức phải tự hành hạ mình như vậy sao?" Úy Lam ngẩng đôi mắt đỏ hoe lên, "Nói bậy, anh ấy rất yêu tôi, trước đây anh ấy rõ ràng rất yêu tôi." Nữ cảnh sát đảo mắt, "Chính cô cũng nói đó là chuyện quá khứ, con người phải sống cho hiện tại, đừng cứ ôm mãi những chuyện đã qua, đó là một việc làm rất ngu ngốc." "Chị không biết đâu, chị chắc chắn chưa từng trải qua tình yêu khắc cốt ghi tâm như tôi." Nữ cảnh sát, "..." Nếu thật sự là khắc cốt ghi tâm, sao lại có thể nhanh chóng biến chất như vậy.

Nói cho cùng vẫn là yêu chưa đủ sâu, nên mới có thể nhanh chóng bắt đầu một mối tình khác. "Tôi khuyên cô vẫn nên từ bỏ đi, người ta vừa rồi trong điện thoại đã nói rất rõ ràng rồi, cô còn muốn thế nào nữa?

Chỉ cần anh ta còn một chút tình nghĩa với cô, cũng sẽ không báo cảnh sát xử lý, thật không biết mấy cô gái bây giờ rốt cuộc làm sao, tuổi còn trẻ đã yêu đến sống đến chết." "Tôi thấy cô thật sự là hết thuốc chữa rồi, cô cứ tiếp tục như vậy, tôi sẽ từ bỏ cô để bồi dưỡng người mới, tôi thấy cô đúng là A Đẩu không thể đỡ dậy nổi." "Chị không hiểu, chị chẳng hiểu gì cả." "Phải, tôi không hiểu cái gọi là tình tình ái ái của cô, nhưng tôi biết, cô bây giờ như vậy, cha mẹ cô biết được sẽ cảm thấy thế nào, con người sống không chỉ có tình yêu, cô cũng phải nghĩ cho cha mẹ đã sinh ra và nuôi dưỡng mình." "Không có tình yêu, vẫn có thể có tình bạn, tình thân, cô xem bộ dạng tối nay của cô đi, cô ngay cả một người bạn cũng không có, cô không cảm thấy mình sống như vậy thật sự rất tệ sao, thay vì thế, không bằng ra ngoài kết bạn nhiều hơn, gặp phải chuyện như vậy, nói không chừng còn có một người bạn ở bên cạnh." "Tình yêu hư vô mờ mịt, nhưng tình bạn có thể lâu dài." "Ai, tôi rõ ràng mới ngoài ba mươi, lại phải đến đây giảng bài chính trị cho mấy đứa trẻ các cô, thật là làm khó tôi quá."

Nữ cảnh sát cũng ghét cay ghét đắng mặt này của mình. "Được rồi, tôi chỉ nói đến đây thôi, cô có muốn tiếp nhận điều trị hay không là chuyện của cô, tôi đã làm xong công việc của mình rồi." Úy Lam sững sờ, đúng vậy, cô không thể để mình xảy ra chuyện, nếu không mẹ ở nhà phải làm sao.

Cuối cùng Úy Lam vẫn đồng ý điều trị, ở lại bệnh viện.

Người quản lý của cô ta đến vào sáng sớm hôm sau, nhìn thấy bộ dạng của cô ta, tức đến muốn nhảy dựng lên. "Úy Lam, tôi nói cô có phải bị bệnh tâm thần không, cô rốt cuộc lại làm gì rồi?

Sao lại gây chuyện đến đồn cảnh sát." Người quản lý đi đi lại lại trong phòng bệnh, nói chuyện gần như là gào thét.

Chương 1296

"Cô có biết không, cô là người của công chúng, nếu để mọi người biết cô vào đồn cảnh sát, hình tượng của cô sẽ bị hủy hoại, cô còn muốn cái bát cơm của mình nữa không?" "Cô thật sự nghĩ mình đi đến bước này là giỏi lắm rồi sao, tôi nói cho cô biết, giới người mẫu bây giờ ngày càng trẻ hóa, cô đừng có cậy mình trẻ đẹp mà không coi trọng tiền đồ của mình, hủy hoại chính cô cũng là chuyện trong phút chốc thôi." So với tối hôm qua, cảm xúc của Úy Lam đã bình tĩnh hơn rất nhiều, "Chuyện đã xảy ra rồi, còn có thể làm sao.

Thành phố B không giống thành phố A, tôi ở đây chưa có danh tiếng lớn như vậy, mọi chuyện sẽ không tệ đến thế đâu." "Cô nghĩ cô cược nổi sao?

Cô thật sự làm tôi tức chết mà." "Tôi mới là người phải hỏi cô, loại hương trầm mà cô đưa cho tôi dùng có phải có tác dụng phụ rất nghiêm trọng không?" "Có thể có tác dụng phụ gì chứ, chỉ là giúp cô dễ ngủ thôi, ai bảo cô bị mất ngủ nghiêm trọng." Người quản lý lạnh lùng hừ một tiếng. "Vậy sao tôi lại nghe nói loại hương trầm đó nếu không gọi người dậy trong vòng 24 giờ, sẽ gây tổn thương rất nghiêm trọng cho não?

Cô không thể không biết." Người quản lý cười, "Tôi đương nhiên biết, xin lỗi nhé, cô mỗi ngày ngủ được sáu bảy tiếng đã là may mắn lắm rồi, cô còn có thể ngủ một mạch 24 tiếng sao." "Vậy sao trước đây cô không nói cho tôi biết." Úy Lam gầm nhẹ. "Úy Lam, cô có nhầm không đấy, cô nổi giận với tôi làm gì, tôi nửa đêm chạy đến đây bảo lãnh cho cô, cô còn nổi giận với tôi như vậy, tôi thấy tôi đối với cô đúng là quá dung túng rồi, đáng lẽ nên để cô ở trong tù vài ngày, mài giũa cái tính không biết trời cao đất dày của cô, sớm muộn gì cô cũng tự hại chết mình." "Cô có biết không, chính vì cô không nói cho tôi biết, tôi suýt nữa đã làm hại Lục Tử Mặc." Úy Lam trừng mắt nhìn người quản lý.

Uổng cho cô ta còn luôn miệng nói mình yêu Lục Tử Mặc, vậy mà lại làm hại anh, để cho Cận Ngôn xem một màn kịch cười miễn phí.

Người quản lý dừng lại, anh ta dường như vừa nắm bắt được thông tin quan trọng, "Đợi đã, cô nói gì?" "Tôi nói tôi suýt nữa đã hại người tôi yêu nhất." "Tôi không phải đã bảo cô đừng đi chọc vào Lục Tử Mặc sao?

Sao cô cứ không nghe lời, cô rốt cuộc còn muốn tự tìm chết đến bao giờ." "Lần trước cô gây ra chuyện đó, nếu không phải tôi tìm đội ngũ chuyên nghiệp nhất giúp cô, cô nghĩ cô có thể toàn thân rút lui sao, chuyện đã sớm điều tra ra cô rồi, vậy mà cô còn không biết thu liễm, chưa được mấy ngày cô lại đi chọc Lục Tử Mặc, cô thật sự coi chỉ số thông minh của người khác bằng không à?

Lục Tử Mặc mà biết cô hành hạ cha mẹ bạn gái anh ta như vậy, có thể tha cho cô mới là lạ." "Em không buông tay được, chị bảo em buông tay thế nào đây." Úy Lam lại một lần nữa bật khóc nức nở.

Người quản lý tức đến ngực phập phồng, sự cố chấp của phụ nữ thật sự đáng sợ, anh ta coi như đã được mở rộng tầm mắt.

Mạc Noãn vội vàng theo sát, Lục Sâm lập tức phản ứng lại, nhanh chóng đỡ lấy cô, ánh mắt nhìn cô đầy lo lắng: "Em làm gì vậy?" “Cô quên lúc mới vào nghề cô đã nói gì rồi sao?

Cô nói cô sẽ ngoan ngoãn nghe lời tôi, mới được bao lâu mà cánh đã cứng rồi, tôi không cho cô làm gì thì cô lại cứ nhất quyết làm cái đó, Úy Lam, sớm muộn gì cô cũng tự hủy hoại chính mình thôi, tôi chưa từng thấy ai phá phách như cô cả.” Nếu không phải bây giờ trong tay anh ta không có gương mặt nào tốt hơn, việc nâng đỡ một người mới cũng không dễ dàng, thì với cái kiểu cách này của Úy Lam, anh ta đã sớm từ bỏ cô rồi.

Điện thoại trong túi quần anh ta cứ reo không ngớt, người quản lý hung hăng trừng mắt nhìn Úy Lam một cái.

“Những lời tôi vừa nói cô tự mình suy nghĩ cho kỹ đi, tôi nghe mấy cuộc điện thoại trước rồi sẽ quay lại nói chuyện tử tế với cô, chuyện này không dễ dàng cho qua đâu.” “Alo, Vương tổng à.” Người quản lý kìm nén lửa giận, tươi cười nhận điện thoại.

“Vương tổng anh nói gì vậy, Úy Lam nhà chúng tôi hiện là siêu mẫu trẻ nhất, vừa xinh đẹp lại có thần thái, các anh bỏ lỡ cô ấy thì biết tìm đâu người đại diện nào phù hợp hơn chứ.” “Có phải Úy Lam nhà chúng tôi có chỗ nào làm chưa tốt không, anh cứ nói tôi sẽ huấn luyện lại cô ấy.” “Alo alo alo.” Người quản lý quay người, ánh mắt nhìn Úy Lam có phần u ám, anh ta còn chưa kịp nói gì thì một cuộc gọi khác lại tới.

Anh ta hít sâu một hơi rồi lại nhận máy, càng nghe sắc mặt càng tệ đi.

Sau đó lại nhận thêm mấy cuộc điện thoại nữa.

Úy Lam ban đầu còn có thể bình thản đối mặt, nhưng dần dần cô dường như phát hiện nội dung các cuộc gọi đều liên quan đến mình, và hình như toàn là tin xấu.

Người quản lý cúp máy, hung hăng ném thẳng điện thoại xuống đất, “Úy Lam, bây giờ cô hài lòng rồi chứ, tất cả các hoạt động trong nước mà tôi nhận cho cô trong thời gian này đều bị hủy hết rồi, cô thất nghiệp rồi.” “Sao lại như vậy được, chúng ta đã ký hợp đồng rồi mà, họ làm vậy là vi phạm hợp đồng, phải bồi thường tiền vi phạm hợp đồng cho chúng ta chứ.” “Tiền bồi thường hợp đồng ư, cô nằm mơ đi, cô đừng quên nghĩa vụ trong hợp đồng, là cô phải giữ gìn hình tượng cá nhân tốt đẹp, cô lén lút leo lên giường đàn ông, còn gây chuyện đến đồn cảnh sát, cô thấy mình còn hình tượng tốt đẹp gì sao.

Là chính cô vi phạm hợp đồng trước, người ta chẳng mất một xu nào cả.” Úy Lam có chút hoảng hốt, “Sao họ lại biết những chuyện này.” “Phải rồi, sao họ lại biết những chuyện này nhỉ, đạo lý đơn giản như vậy mà cô vẫn chưa nghĩ ra sao.” Người quản lý nhận cuộc gọi thứ ba đã biết đây là bút tích của Lục Tử Mặc, chuyện này Lục Tử Mặc chính là người trong cuộc.

Chuyện không hề bị báo chí phanh phui, đương nhiên chỉ có thể là do anh tiết lộ ra ngoài.

Để bảo vệ hình tượng của mình, anh tự nhiên không thể làm cho chuyện này ầm ĩ đến mức ai cũng biết.

Nhưng với mạng lưới quan hệ của nhà họ Lục, muốn khiến Úy Lam không thể trụ lại trong nước, thực sự là chuyện dễ như trở bàn tay.

“Úy Lam, lần này cô đúng là tự đào hố chôn mình rồi.” Sắc mặt Úy Lam trắng bệch đến đáng sợ, cô cầm điện thoại gọi cho Lục Tử Mặc, phát hiện hoàn toàn không thể gọi được, Lục Tử Mặc đã cho cô vào danh sách đen rồi.

Cô như rơi vào hầm băng, xem ra chuyện này đúng là do Lục Tử Mặc làm.

Lục Tử Mặc, em đã không còn anh nữa rồi.

Tại sao anh lại muốn cướp đi cả sự nghiệp của em.

Anh thật độc ác, không chừa một chút tình cảm nào.

Úy Lam ngây như phỗng tựa vào giường.

Cận Ngôn phát hiện Lục Tử Mặc thật sự rất bận, cũng không biết rốt cuộc anh đang bận gì, cả buổi sáng hình như đều ở ban công gọi điện thoại.

Cuối cùng, anh cũng cúp máy và đi vào.

“Lục Tử Mặc, nếu anh bận thì cứ đi đi, em ở khách sạn một mình không sao đâu, em định chiều nay sẽ về cùng Tiểu Mỹ.

Em ở đây hình như chỉ làm phiền anh, khiến anh chẳng làm được gì cả.” “Về làm gì, anh còn ba ngày nữa ở đây, đến lúc đó hai người về cùng anh.” “Lục Tử Mặc, thật ra nếu anh lo cho Úy Lam thì có thể đến bệnh viện thăm cô ấy, em tin anh mà, cùng lắm thì em đi thăm cùng anh là được.” Lục Tử Mặc véo mũi cô, “Đang nghĩ gì vậy?” Cận Ngôn bĩu môi, quay mặt đi, “Anh đừng tưởng hệ thống cách âm ở đây tốt lắm nhé, em nghe thấy anh nhắc đến tên Úy Lam rồi, còn nói không lo cho cô ấy, đúng là khẩu thị tâm phi.” “Ừm, anh đúng là có nhắc đến tên cô ta, nhưng không phải là quan tâm.” “Chẳng lẽ anh còn nghĩ ra chiêu trò mới nào để đối phó với cô ta à.” “Em đoán đúng rồi đấy, nếu cô ta biết điều thì sẽ ngoan ngoãn quay về nơi cô ta nên về, đừng đến làm phiền cuộc sống của chúng ta nữa.” Lục Tử Mặc cười lạnh.

Cận Ngôn tò mò, “Anh đã làm gì rồi à?” “Không chỉ ở thành phố A, sau này ở trong nước sẽ không ai mời cô ta tham gia hoạt động nữa.” Cận Ngôn không thể tin nổi nhìn Lục Tử Mặc, “Ý anh là anh đã phong sát cô ta?” “Cũng không ngốc lắm, nhanh vậy đã đoán ra rồi.” “Anh còn có bản lĩnh lớn đến vậy, có thể phong sát một siêu mẫu ư?” Lục Tử Mặc đau đầu, cô nhóc này thật sự hiểu về anh quá ít, “Cận Ngôn, em sắp trở thành vợ chưa cưới của anh rồi mà sự hiểu biết về anh thật sự ít đến đáng thương, một tổng tài Lục Thị như anh mà không thể phong sát một người mẫu sao.” Cận Ngôn chớp chớp mắt, “Đúng vậy, anh chỉ là tổng tài của Lục Thị, sao anh lại phong sát người ta được.” “Giới người mẫu như họ, chẳng qua là kiếm sống bằng các show thời trang và tham gia hoạt động của các công ty.

Lục Thị của anh đã ra thông báo từ chối hợp tác với cô ta rồi, các công ty khác nếu biết điều một chút sẽ không mời cô ta nữa.” “Chưa kể, em cũng nhìn xem, các doanh nghiệp nổi tiếng ở thành phố A, không, là toàn quốc, chẳng qua đều là của nhà họ Lục, nhà họ Diệp, nhà họ Lan, nhà họ Mạc, em nghĩ xem những doanh nghiệp hàng đầu này có quan hệ gì với anh?” “Quan hệ dây mơ rễ má.” “Thế là xong rồi còn gì.” Lục Tử Mặc vừa đưa ra tuyên bố, các công ty lớn này cũng đều lên tiếng.

Những doanh nghiệp đầu ngành này đã lên tiếng, ai lại dám đâm đầu vào chỗ chết chứ.

“Ồ, ra là Lục Tử Mặc tài giỏi đến vậy à.” “Ngôn Ngôn, Úy Lam sẽ không trở thành trở ngại giữa chúng ta đâu.” “Vâng.” “Em còn đau bụng không?” Cận Ngôn gật đầu, “Vẫn còn đau, chắc sẽ kéo dài hai ba ngày, qua rồi sẽ ổn thôi.” “Anh thấy cần phải kê ít thuốc bắc để điều lý lại, không thì lần nào cũng như vậy, khổ sở biết bao, sắc mặt em vẫn chẳng khá hơn chút nào.” “Aiya, đừng có chuyện bé xé ra to nữa, ai cũng vậy cả thôi, anh cứ suốt ngày bàn luận chủ đề này với em, anh không ngượng nhưng em ngượng đấy.” “Cô nhóc vô lương tâm, anh làm vậy là vì tốt cho em thôi.

Chiều nay anh có việc phải ra ngoài, phòng này có dịch vụ phòng, em cần gì thì cứ gọi điện thoại nhé.” Cận Ngôn gật đầu như giã tỏi, ra vẻ chỉ mong anh đi nhanh một chút.

Lục Tử Mặc bất đắc dĩ lắc đầu, rồi lại pha một cốc nước đường đỏ đưa vào lòng cô, “Uống nhiều một chút cho ấm bụng, sẽ đỡ hơn nhiều.” “Lục Tử Mặc, thực ra nước đường đỏ phải uống trước kỳ kinh mới có tác dụng, uống trong kỳ kinh sẽ bị ‘tràn đê’ đấy.” “Tràn đê?” Lục Tử Mặc nhất thời không phản ứng kịp.

“Em không nói gì cả, anh mau đi đi, đừng lượn lờ trước mắt em nữa, lượn đến mức em đau cả đầu rồi.” Lục Tử Mặc cười cười, nhìn cô thật sâu rồi mới ra khỏi cửa.

Cận Ngôn vỗ vào trán mình, nhiệt độ trên mặt mãi không tan đi, trong lòng thầm may mắn vì Lục Tử Mặc không hỏi tới.

Cô đúng là hồ đồ rồi, lại đi nói chuyện ‘tràn đê’ với Lục Tử Mặc, thật sự coi anh là bạn thân khác giới rồi sao.

Lục Tử Mặc vừa đi, Trần Tiểu Mỹ đã lẻn vào.

Cô cười tủm tỉm nhìn chằm chằm vào khuôn mặt hồng hào của Cận Ngôn, “Quả nhiên là người có bạn trai chăm sóc có khác, sắc mặt này so với đám cô đơn lẻ bóng như bọn tớ đúng là khác một trời một vực, mơn mởn ghê.” “Cậu nói bậy bạ gì vậy.” “Tớ nói bậy chỗ nào, cậu không thấy hôm qua Úy Lam suýt nữa tức điên lên vì hai người à, cổ hai người đầy dấu hôn, nhìn là biết rất kịch tính rồi, được không.” “Dấu hôn gì?” Hôm qua sự chú ý của Cận Ngôn hoàn toàn tập trung vào việc Lục Tử Mặc có bị ảnh hưởng bởi hương liệu không, vấn đề này cô thật sự không để ý.

“Nhóc con, còn giả ngốc với tớ, dám làm không dám nhận phải không?” “Thật sự không hiểu cậu đang nói gì.” “Là tối hôm qua lúc cậu và Lục Tử Mặc xuất hiện, tớ nói hai người đúng là quá thiếu đạo đức công cộng, cổ đầy dấu hôn mà cứ thế đi ra ngoài, không sợ gây gánh nặng tâm lý cho hội độc thân à, chẳng có lợi cho sự hài hòa ổn định xã hội gì cả.

Chương 1297

Mà thôi, tớ cũng không ngờ Ngôn Ngôn cậu lại có sở thích đặc biệt như vậy.” “Khoan đã, cậu ôm một cốc nước đường đỏ làm gì vậy?

Chẳng lẽ dì cả nhà cậu tới rồi à.” “Chứ còn gì nữa.” “Vậy mà hôm qua hai người còn kịch tính như vậy?” Cận Ngôn vỗ vào đùi Tiểu Mỹ một cái, “Cậu đang lẩm bẩm gì vậy, tớ và Lục Tử Mặc thật sự rất trong sáng.” “Coi tớ là đồ ngốc à, đã nằm chung một giường rồi còn trong sáng được bao nhiêu, e là trừ việc chưa đột phá bước cuối cùng, thì cái gì cần làm cũng đã làm hết rồi.” “Trần Tiểu Mỹ, cậu có thể bớt nhiều chuyện đi được không, như vậy thật sự không tốt chút nào đâu biết không?” Cận Ngôn đỏ bừng mặt, tức thì cảm thấy chuyện này căn bản không thể giải thích được.

Trên cổ Lục Tử Mặc căn bản không phải là dấu hôn gì cả, mà là do cô tức quá hóa giận cắn anh.

Cô cuối cùng cũng hiểu ra, tại sao hôm qua Úy Lam lại cứ nhìn chằm chằm vào cô, thì ra là thấy dấu hôn trên cổ anh.

Lục Tử Mặc, cái tên đàn ông thối tha này, vậy mà cũng không thèm nhắc cô một tiếng.

Hôm qua anh còn đưa cô đến bệnh viện, chắc là rất nhiều người đã thấy rồi.

Mất mặt chết đi được.

May mà đều là người không quen biết, nếu không sau này mặt mũi cô biết giấu vào đâu.

“Tớ chỉ thích hóng chuyện của cậu thôi, người khác tớ còn không có thời gian ấy chứ.” “Được rồi, bạn xấu.” “Ngôn Ngôn, đợi về thành phố A tớ chuẩn bị tặng cậu một món quà.” “Cậu tốt bụng thế, định tặng tớ quà gì?” “Đương nhiên là khăn quàng cổ rồi, Lục Tử Mặc nhà cậu khẩu vị kỳ lạ như vậy, quà mọn tình nặng, tuyệt đối có ích lớn cho cậu.” Cận Ngôn tiện tay vớ lấy một cái gối ôm ném thẳng vào đầu Trần Tiểu Mỹ, “Trần Tiểu Mỹ, tớ muốn tuyệt giao với cậu, tuyệt đối.” “Được rồi được rồi, tớ nhận thua, được chưa.

À đúng rồi, Lục Tử Mặc nhà cậu chỉ đưa Úy Lam vào đồn cảnh sát, như vậy có phải là quá hời cho cô ta không, cứ cảm thấy người phụ nữ này không đơn giản, sau này còn gây chuyện nữa.” “Lục Tử Mặc nói anh ấy đã phong sát Úy Lam rồi, chắc là Úy Lam sẽ rời khỏi trong nước thôi, cô ta không còn chỗ đứng ở đây nữa.” “Tốt nhất là như vậy, đến giờ nghĩ lại thủ đoạn của cô ta, tớ vẫn còn thấy sợ hãi.

Có một tình địch mạnh như vậy, cậu căn bản không thể yên tâm ngủ được.” “Đúng là như vậy, Úy Lam là một người không đơn giản.” “À đúng rồi, Ngôn Ngôn, chúng ta khi nào về, hôm nay đã là chủ nhật rồi.” “Tiểu Mỹ, tớ cũng đang định nói với cậu chuyện này, Lục Tử Mặc chắc còn khoảng hai ngày nữa mới xử lý xong công việc, anh ấy bảo chúng ta đến lúc đó về cùng anh ấy.

Cậu xem bên cậu có xin nghỉ được không, nếu được thì chúng ta ở lại thêm hai ngày, đã đến thành phố B rồi, sao cũng phải chơi hai ngày rồi mới về.” “Được chứ, không vấn đề gì, cậu biết công việc của tớ khá nhàn mà, từ lúc đi làm đến giờ tớ chưa xin nghỉ bao giờ, tớ gọi cho sếp ngay đây.” Trần Tiểu Mỹ lập tức xin nghỉ xong, “Xong rồi, bản cô nương đây phải tiếp tục sáng tác đây, có việc gì thì gọi tớ nhé.” Cận Ngôn vẫy vẫy tay, “Đi đi, bên kia có máy tính, cậu cứ tự nhiên.” Trần Tiểu Mỹ cả ngày đều gõ máy tính, Cận Ngôn không khỏe, gần như cả ngày đều nằm trên giường, điện thoại cũng chuyển sang chế độ im lặng.

Lúc cô tỉnh dậy, phát hiện điện thoại có vô số cuộc gọi nhỡ, tất cả đều từ cùng một số.

Đều là Úy Lam gọi tới.

Cận Ngôn nhíu mày, lúc này Úy Lam gọi điện tới là vì chuyện gì, thực ra không khó đoán chút nào.

Chắc là vì chuyện bị Lục Tử Mặc phong sát.

Cô không phải thánh mẫu, sẽ không đi cầu xin Lục Tử Mặc.

Cô chỉ mong cô ta tránh xa cô thật xa, đừng quấy rầy cuộc sống của cô nữa.

Điện thoại đương nhiên là không nghe, số điện thoại cũng bị cho vào danh sách đen, coi như đối tượng từ chối qua lại.

Trong bệnh viện.

Người quản lý đã nghĩ hết mọi cách có thể, ngay cả Úy Lam cũng đích thân gọi điện cho các công ty từng hợp tác, nhưng câu trả lời nhận được đều giống nhau.

Trừ khi Lục Tử Mặc mở lời, nếu không họ sẽ không hợp tác với cô nữa.

Giới giải trí tuy nhỏ, nhưng thực ra cũng rất đông người, việc đổi một đối tác hợp tác mới thật sự là chuyện đơn giản không thể đơn giản hơn.

Úy Lam mặt xám như tro, thị trường trong nước mà cô vừa mới mở ra, chỉ vì vài lời của Lục Tử Mặc mà bị cắt đứt.

Người quản lý cũng hận Úy Lam đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng không còn cách nào khác, lúc này chỉ có thể ở bên cạnh cô nghĩ cách.

“Trong nước cô không thể trụ lại được nữa rồi, may mà tay của

Lục Tử Mặc không thể vươn quá dài, chúng ta về Pháp, đó là nơi sự nghiệp của cô bắt đầu, cũng là đại bản doanh của chúng ta.

Chuyện của cô ở trong nước sẽ không ảnh hưởng đến nền tảng cô đã gầy dựng trước đây đâu.” Những ngón tay thon dài của Úy Lam siết chặt lấy ga giường, răng cắn chặt, “Thật sự không cam tâm.” Người quản lý tưởng Úy Lam vẫn còn cố chấp không chịu đi về cùng anh ta, “Đủ rồi, Úy Lam rốt cuộc cô còn muốn thế nào nữa, có phải cô muốn hủy hoại cả tôi không, quay về Pháp mới là lựa chọn tốt nhất cho cả cô và tôi.” Người quản lý là người quản lý vàng nổi tiếng trong giới, không chỉ nắm trong tay rất nhiều tài nguyên, mà người anh ta dẫn dắt cũng ngày càng nổi tiếng.

Nếu Úy Lam bị hủy hoại trong tay anh ta, danh tiếng anh ta tích lũy nhiều năm cũng sẽ tan thành mây khói, sau này anh ta còn chỗ đứng nào trong giới nữa.

Anh ta đã nhìn thấu sự cố chấp của Úy Lam, nhưng bây giờ không phải là lúc anh ta muốn đá Úy Lam đi là có thể đá được.

Hai người họ sớm đã bị lợi ích buộc chung một sợi dây rồi.

Úy Lam nghiến răng, “Tôi đồng ý về với anh là được rồi, ở trong nước tôi còn chỗ đứng nào nữa đâu.” Nghe vậy, sắc mặt người quản lý dịu đi mấy phần, cô gái này là người chịu được khổ, nếu không, cô không thể phất lên nhanh như vậy.

“Thế mới đúng, không có gì quan trọng hơn sự nghiệp của chính mình.” Úy Lam nhìn ra ngoài cửa sổ, tự hỏi lòng mình.

Thật sự không có gì quan trọng hơn sự nghiệp sao?

Đến ngày thứ ba, bụng Cận Ngôn đã không còn đau mấy, cả người đã phục hồi nguyên khí.

Lục Tử Mặc cơ bản sắp xếp công việc vào buổi sáng, rồi buổi chiều dẫn hai cô đi chơi khắp nơi.

Anh rất quen thuộc với thành phố B, hồi nhỏ không ít lần đến đây.

Qua thời gian tiếp xúc với Lục Tử Mặc, Trần Tiểu Mỹ đã thay đổi cái nhìn trước đây rằng anh là một tảng băng, nhân phẩm của anh cũng được cô nhìn nhận lại.

Chẳng trách có thể mê hoặc cô nhóc Cận Ngôn đến thần hồn điên đảo, bản thân anh đúng là có sức hút nhân cách không nhỏ.

Không chỉ học rộng biết nhiều, mà còn phong độ lịch lãm, rất biết cách chăm sóc người khác.

Những cô gái nhỏ như họ, tự nhiên dễ bị kiểu đàn ông này chiếm lấy trái tim nhất.

“Lục Tử Mặc, tuy anh là tổng tài của một công ty lớn, anh còn cứu mạng tôi, nhưng lời cần nói tôi vẫn phải nói, anh tuyệt đối đừng phụ lòng Ngôn Ngôn nhà chúng tôi, nếu không tôi sẽ không tha cho anh đâu, tôi cũng sẽ dùng thủ đoạn để xử lý anh.” Trần Tiểu Mỹ uy hiếp.

“Nghe chưa, em cũng có người thương đấy nhé, anh không được bắt nạt em.” Sự uy hiếp này của Trần Tiểu Mỹ thực ra trong mắt Lục Tử Mặc chẳng là gì cả, anh nhướng mày, ánh mắt nhìn Trần Tiểu Mỹ có mấy phần lạnh lùng.

Lần đầu tiên trong đời, có người ngông cuồng như vậy trước mặt anh, nói là muốn xử lý anh.

“Ồ, nếu tôi bắt nạt cô ấy, cô định làm thế nào?” Lục Tử Mặc tỏ ra hứng thú.

“Tôi nói cho anh biết, anh đừng có xem thường một người dân nhỏ bé như tôi, dân nhỏ có cách hành xử của dân nhỏ, tôi là người viết tiểu thuyết, nếu anh đối xử không tốt với Ngôn Ngôn, tôi sẽ huy động fan của tôi làm hỏng danh tiếng của anh, bôi đen anh thành cặn bã, để anh như chuột chạy qua đường, người người đòi đánh.” Cận Ngôn ôm trán, đây mà là uy hiếp gì chứ.

Lần trước cô đã được chứng kiến rồi, dù trên mạng có ồn ào đến đâu, Lục Tử Mặc cũng có bản lĩnh giải quyết mọi chuyện trong một đêm.

Chương 1298

Lời đe dọa này của Tiểu Mỹ, hoàn toàn chẳng là gì.

“Còn gì nữa không?” Lục Tử Mặc không biết lấy đâu ra kiên nhẫn, tiếp tục hỏi.

“Còn nữa, cũng là chiêu lợi hại nhất đấy nhé, tôi sẽ biến Ngôn Ngôn thành les, cùng tôi thành một cặp, sau này dù anh có muốn theo đuổi lại Ngôn Ngôn, cũng không có cửa đâu.” Cận Ngôn suýt nữa bị ngụm trà sữa trong miệng sặc, “Khụ khụ, Tiểu Mỹ, cậu đang nói linh tinh gì vậy.” Khóe miệng Lục Tử Mặc cũng giật giật, đây là lần đầu tiên anh nghe thấy lời đe dọa kỳ quặc như vậy, có phải điều này có nghĩa là có một người phụ nữ đang có hứng thú với bạn gái của anh không?

Có nên để Cận Ngôn tiếp tục ở cùng cô ta không, đây là một vấn đề đáng để suy ngẫm sâu sắc.

“Lục Tử Mặc, tôi tuyệt đối không phải đang dọa anh đâu, tôi đã xem tin tức về chuyện này rồi, một cô gái sau khi bị bạn trai làm tổn thương, xu hướng tính dục đã thay đổi, mười con trâu cũng không kéo lại được, quay sang yêu luôn cô bạn thân bên cạnh.

Sau đó chàng trai kia khóc lóc cầu xin cô ấy quay lại, cô gái kia coi như không thấy, đây là có tiền lệ đấy nhé, anh đừng tưởng tôi đang nói giỡn.” Lục Tử Mặc nhìn về phía Cận Ngôn, ánh mắt đó như muốn nói: Sao em lại làm bạn với một cô gái như vậy.

Cận Ngôn sờ sờ cằm, “He he, Tiểu Mỹ nhà em bình thường không như vậy đâu, hôm nay chắc đầu óc tạm thời chưa thông suốt, hơn nữa, mấy người viết tiểu thuyết trí tưởng tượng thường phong phú hơn, họ sống bằng trí tưởng tượng mà, anh đừng để ý quá.” “Ngôn

Ngôn, cậu đang nói gì vậy, tớ nói thật đấy.

Hai chúng ta từ trước đến giờ, chẳng phải thường xuyên chung giường chung gối sao, cậu đừng quên, cứ đến mùa đông là cậu lại chui vào chăn của tớ, chúng ta có nền tảng tình cảm, muốn lệch một cái là chuyện trong phút chốc." Cận Ngôn bất đắc dĩ trừng mắt nhìn Trần Tiểu Mỹ một cái, hoàn toàn quên mất Lục Tử Mặc đang ở bên cạnh, lập tức bị kéo lệch theo, "Nói bậy, rõ ràng là cậu chui vào chăn tớ nhiều hơn, tay chân còn không hề yên phận, vừa ôm vừa ấp tớ, chẳng đứng đắn chút nào." "Cậu nói vậy tớ mới nhớ ra, ai bảo cả người cậu mềm mềm, ôm vào thích lắm, mùa đông lạnh như vậy, hai người ngủ chung ấm biết bao." "Thôi thôi, hai chúng ta đều cùng một nết, chẳng ai hơn ai đâu." Cận Ngôn hút một ngụm trà sữa.

"Sao tớ cứ thấy vị việt quất của cậu ngon hơn vị dâu của tớ nhỉ, cho tớ uống một ngụm." Trần Tiểu Mỹ cười nói.

"Cái tật ăn trong bát ngó trong nồi của cậu đến bao giờ mới sửa được đây, chẳng phải cùng một vị sao." "Tớ nếm một ngụm, chỉ một ngụm thôi, cậu cũng có thể uống của tớ." Cận Ngôn cười, "Chốt đơn." Thế là, hai cô gái đầu kề sát đầu, lần lượt uống trà sữa trong tay đối phương.

"Này, Trần Tiểu Mỹ, một hơi sao cậu hút nhiều thế, chừa cho tớ với." "Cậu chỉ biết nói tớ, cậu cũng uống nhiều quá rồi đấy, chừa cho tớ với." "Ha ha ha." Hai cô nàng nhìn vào cái miệng phồng lên của nhau, đồng thời bật cười thành tiếng.

Lục Tử Mặc hoàn toàn bị cho ra rìa, anh nhìn hai cô gái với ánh mắt đã hoàn toàn thay đổi, thêm một chút cảm xúc mà họ không hiểu được.

Cận Ngôn phát hiện Lục Tử Mặc đang nhìn chằm chằm vào họ không chớp mắt, lập tức tránh xa Trần Tiểu Mỹ một chút, cười hỏi:

"Lục Tử Mặc, trạm tiếp theo chúng ta đi đâu?" Lục Tử Mặc nhìn Trần Tiểu Mỹ thật sâu.

Tiểu Mỹ không biết có phải là ảo giác của mình không, cứ cảm thấy ánh mắt Lục Tử Mặc nhìn cô có gì đó không ổn, dường như có thêm vài phần cảnh cáo và đề phòng trong đó.

Cô gãi gãi tóc, không biết mình đã làm sai điều gì.

"Cũng muộn rồi, tối nay chúng ta về nghỉ sớm, ngày mai về thành phố A." "Đúng lúc quá, em cũng thấy hơi mệt rồi, cảm giác chân sắp gãy đến nơi." Nửa đêm.

Cận Ngôn cứ cảm thấy trong phòng dường như có ánh sáng, cô đưa tay sờ thử, phát hiện Lục Tử Mặc không có ở đó.

Mở mắt ra, liền thấy bóng lưng của Lục Tử Mặc, anh đang ngồi trên ghế, trước mặt là máy tính, dường như đang lướt trang web nào đó.

Lòng hiếu kỳ của Cận Ngôn lập tức trỗi dậy, người đàn ông này đêm hôm lén lút, chẳng lẽ đang xem trang web không lành mạnh nào đó sao?

Cô lén lút vén chăn, rón rén đi về phía Lục Tử Mặc, rồi từ phía sau ôm chầm lấy eo anh, "Đồ không đứng đắn, xem cái gì bậy bạ vậy, lần này bị em bắt được rồi nhé." Lục Tử Mặc đang tập trung hoàn toàn vào trang web, hoàn toàn không nhận ra sự xuất hiện của Cận Ngôn.

Đến khi nghe thấy tiếng cô, đã không kịp nữa, chỉ có thể nhanh chóng gập laptop lại.

Động tác của anh quá nhanh, Cận Ngôn thực sự không nhìn thấy anh đang xem nội dung gì, chỉ là nhìn thấy bộ dạng của anh như vậy liền cảm thấy có gì đó không ổn.

"Lục Tử Mặc, anh đang xem gì vậy?

Sao lại có vẻ như không muốn cho người khác thấy thế.” Cận Ngôn làm bộ muốn mở laptop ra.

Lục Tử Mặc thoáng vẻ lúng túng, dùng sức đè chặt lại.

Cận Ngôn trừng mắt nhìn Lục Tử Mặc, “Lục Tử Mặc, bỏ tay ra, em muốn xem anh giấu em cái gì.” “Anh đang xử lý công việc.” “Nói láo, nếu là công việc tại sao lại sợ em thấy.” “Bởi vì liên quan đến một số bí mật của công ty, không cho phép người ngoài trừ anh ra được xem.” Cận Ngôn rõ ràng không tin, nhìn chằm chằm Lục Tử Mặc, ánh mắt kiên định, dường như không xem được sẽ không bỏ qua.

“Ngôn Ngôn.” Cận Ngôn cười mà như không cười, “Lục Tử Mặc, hôm nay em nhất định phải xem cho bằng được, đây là lúc kiểm chứng nhân phẩm của anh rồi, em phải xem kỹ xem anh có đang xem thứ gì có màu sắc không.” Lục Tử Mặc gõ nhẹ vào trán cô, trên mặt nở một nụ cười rạng rỡ, “Anh không biến thái đến mức đó đâu.” Đêm hôm khuya khoắt dậy xem thứ đó.

“Đừng có cười với em, cũng đừng dùng mỹ nam kế với em, bản cô nương lập trường vững vàng, không ăn chiêu này đâu.” Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, cuối cùng vẫn là Lục Tử Mặc chịu thua, không thể để lại cho bạn gái mình ấn tượng là một thanh niên biến thái được.

Vốn dĩ cũng không phải chuyện gì to tát.

Anh buông tay ra.

Cận Ngôn mở laptop, nhìn thấy bài đăng của Lục Tử Mặc: “Xác suất bạn gái bị bạn cùng phòng đồng tính hóa là bao nhiêu, cầu giải thích, rất gấp, đang online chờ.” Bên dưới vậy mà thật sự có người trả lời. [Không hiểu lòng phụ nữ] (nick phụ của Lục Tử Mặc): “Chàng trai trẻ, vấn đề này nói nghiêm trọng cũng không nghiêm trọng, nhưng không thể không phòng, thực ra vẫn là xem cậu dẫn dắt thế nào.” Sau đó lại là lời của Lục Tử Mặc: “Họ thường xuyên ngủ chung một chăn, còn động tay động chân, ôm ấp nhau, cùng uống chung một ly trà sữa.” [Anh trai tri kỷ]: “……” [Không hiểu lòng phụ nữ]: “Cô gái kia còn nói trước mặt tôi là muốn thu nhận bạn gái tôi về làm của riêng.” [Anh trai tri kỷ]: “Cách ly, bắt buộc phải cách ly, bạn gái cậu có xu hướng đồng tính nữ rồi, rất nghiêm trọng.” [Không hiểu lòng phụ nữ]: “Họ là bạn rất thân, tôi nên làm thế nào để bạn gái tôi không giận.” [Anh trai tri kỷ]: “Chắc chắn không thể nói thẳng, cậu cứ tùy tiện tìm một lý do đi.

Nhưng tôi muốn hỏi một chút, cậu và bạn gái cậu có phải là vẫn chưa ở bên nhau không?” [Không hiểu lòng phụ nữ]: “……” [Anh trai tri kỷ]: “Đừng trả lời qua loa, trả lời tử tế đi, đây là một vấn đề rất quan trọng.” [Không hiểu lòng phụ nữ]: “Chưa, chúng tôi yêu nhau chưa lâu, tôi muốn tôn trọng cô ấy.” [Anh trai tri kỷ]: “Theo tôi thấy, não cậu chắc chắn bị lừa đá rồi, chẳng trách lại có nỗi lo như vậy.” [Không hiểu lòng phụ nữ]: “Nói tiếng người.” [Anh trai tri kỷ]: “Anh đây cho cậu một ý kiến nhé, lúc này cứ dứt khoát làm tới đi, cô ấy nếm được trái ngọt rồi thì xu hướng tính dục chắc chắn sẽ ổn định thôi.” [Không hiểu lòng phụ nữ]: “……” [Anh trai tri kỷ]: “Nhìn tính cách của cậu là biết kiểu lề mề, có chút yếu đuối rồi, lúc này mà còn chờ được, đúng là không phải đàn ông.” [Không hiểu lòng phụ nữ]: “……” [Anh trai tri kỷ]: “Tôi thấy bạn gái cậu chắc hẳn rất xinh đẹp, cậu không cần thì thôi tặng cho tôi đi.” [Không hiểu lòng phụ nữ]: “Tao chửi cả tổ tông nhà mày.” … Đoạn đối thoại phía sau Cận Ngôn đã không thể đọc nổi nữa, cô ôm bụng cười lớn, cười đến mức ngồi bệt xuống đất, không thể đứng thẳng lưng lên được.

Cô còn tưởng Lục Tử Mặc nửa đêm làm gì, không ngờ anh lại vô vị đến mức đi tư vấn vấn đề này.

Hôm nay cô chẳng qua chỉ thân mật với Tiểu Mỹ hơn một chút, vậy mà lại khiến anh có hiểu lầm sâu sắc đến vậy.

Làm ơn đi, giữa bạn trai bạn gái, cho nhau thêm chút tin tưởng được không?

Sắc mặt Lục Tử Mặc đen sì, nhìn phản ứng của cô nhóc này, anh cũng ý thức được mình đã làm một việc ngu ngốc đến mức nào.

Đều tại cái cô Trần Tiểu Mỹ kia, là cô ta đã lừa anh, nếu không anh cũng không mất mặt như vậy.

Một cô nhóc nào đó đang bị Lục Tử Mặc oán niệm không ngừng, lúc này đang ở trong phòng mình, cuộn mình như một con tằm, ngủ say sưa.

Đối với những chuyện này, hoàn toàn không hay biết gì.

Lục Tử Mặc quay mặt đi, không biết đối mặt với Cận Ngôn như thế nào.

Cận Ngôn cười một hồi lâu, cuối cùng vịn vào quần áo Lục Tử Mặc đứng dậy, cô ôm lấy đầu Lục Tử Mặc, hôn chụt một cái lên má anh, “Lục Tử Mặc, chuyện cười này đủ để em cười cả năm đấy, sao lại có một ông cụ non đáng yêu như anh chứ, thật sự cười chết em mất.” Ha ha ha ha.

Thật sự quá buồn cười, không thể nào ngừng lại được.

Cận Ngôn dứt khoát đu lên lưng Lục Tử Mặc.

Bên tai toàn là hơi nóng do cô cười phả ra, Lục Tử Mặc cảm thấy cả người càng thêm tệ hại.

Cuối cùng, anh không thể nhịn được nữa, đưa tay bịt miệng Cận Ngôn lại, để cô ngồi trên đùi mình, anh ôm chặt cô vào lòng, “Đừng cười nữa, có gì đáng cười đâu.” Cận Ngôn vừa nhìn thấy khuôn mặt đen sì của Lục Tử Mặc, khóe miệng lại cong lên.

Chương 1299

“Ngôn Ngôn.” Lục Tử Mặc trầm giọng.

Nhìn sắc mặt đen như đít nồi của Lục Tử Mặc, Cận Ngôn cuối cùng cũng cố gắng kìm nén tiếng cười, nhưng đôi vai nhỏ vẫn run lên từng hồi.

“Em có thấy anh rất ngốc không?” Cận Ngôn trước tiên gật gật đầu, sau đó nhìn thấy bộ dạng muốn đập đầu vào tường của ai đó, lại lắc lắc đầu.

“Nói thật đi.” “Anh đúng là rất ngốc, ngốc hết thuốc chữa.” Cận Ngôn nâng cằm Lục Tử Mặc, không chút nể nang nói.

Anh vậy mà lại nghĩ ra cách này, đi hỏi ý kiến cư dân mạng.

Trực tiếp hỏi cô chẳng phải thẳng thắn hơn sao.

Quả nhiên ứng với cái nick phụ mà anh tự đặt, không hiểu lòng phụ nữ.

Anh thật sự không biết trong lòng con gái rốt cuộc đang nghĩ gì.

Lục Tử Mặc không khỏi quay mặt đi, cô nhóc này thật sự không cho anh chút mặt mũi nào, nói thẳng thừng như vậy.

“Em nhìn kỹ anh đi, em xem em có chỗ nào có xu hướng đồng tính nữ không.” Lục Tử Mặc nhìn Cận Ngôn, cuối cùng thốt ra mấy chữ, “Anh không nhìn ra.” “Vậy em nói cho anh biết, em thích đàn ông.” “Có lẽ ngay cả chính em cũng không biết.” Điều anh lo lắng là, Tiểu Mỹ vô tình kéo lệch cô, đến lúc đó anh thật sự khóc không có chỗ mà khóc.

Tình địch là nam anh có thể phòng được, tình địch là nữ anh thật sự không có bản lĩnh đó.

Cũng đừng nói, câu chuyện mà Tiểu Mỹ kể anh thật sự tìm thấy trên mạng.

Hơn nữa anh còn xem không ít trường hợp, đúng là có rất nhiều nữ sinh ban đầu cũng thân mật như bạn thân, nhưng sau đó lại lệch đi.

Cho nên anh mới hoảng.

Định tìm một cư dân mạng hỏi thử, kết quả lại gặp phải "Anh trai tri kỷ" kỳ quặc này.

"Lục Tử Mặc, anh mà không tin em nữa, em sẽ giận đấy." Thấy Lục Tử Mặc không nói thông, Cận Ngôn chỉ có thể dọa anh.

"Em thật sự sẽ không thích Trần Tiểu Mỹ chứ." Thật sự ghim cô nhóc Tiểu Mỹ rồi, đã coi người ta là kẻ địch tưởng tượng rồi, Tiểu Mỹ đúng là quá oan uổng.

"Anh hai, làm ơn đi, anh dùng não suy nghĩ một chút được không?

Em và Tiểu Mỹ quen nhau bao nhiêu năm rồi, nếu em muốn lệch thì đã lệch từ lâu rồi." Cận Ngôn dở khóc dở cười.

Hoàn toàn không ngờ có một ngày lại phải ba lần bảy lượt đảm bảo với bạn trai mình, rằng cô không thích phụ nữ.

Rốt cuộc là tạo nghiệp gì đây, sao cô lại rơi vào tình cảnh này.

"Vậy sau này không được thân mật như vậy với Tiểu Mỹ nữa." "Lục Tử Mặc, em phát hiện ra rồi, tại sao anh lại có suy nghĩ kỳ quặc như vậy, là vì tâm anh méo mó, nên nhìn chuyện gì cũng méo mó theo.

Em thấy anh em tốt của anh, có phải em cũng nên nghi ngờ hai người là đồng chí không." "Tuyệt đối không thể, anh thích phụ nữ." "Tương tự, em cũng thích đàn ông, sao anh lại không tin." Cận Ngôn nhún vai.

Lục Tử Mặc nhìn Cận Ngôn, ánh mắt dường như vẫn còn vài phần mê hoặc, Cận Ngôn hít sâu một hơi rồi nói: "Lục Tử Mặc, anh có biết sự khác biệt giữa em đối với Tiểu Mỹ và anh là gì không?" "Là gì?" Đầu ngón tay mềm mại của Cận Ngôn khẽ lướt qua đôi môi màu hồng phai của Lục Tử Mặc, "Khác biệt chính là, nhìn thấy dáng vẻ đẹp trai thế này của anh, em có xúc động muốn hôn anh, em sẽ nảy sinh suy nghĩ rằng ngay cả sợi tóc của anh cũng là của em." "Còn Tiểu Mỹ, dù cậu ấy có trang điểm thế nào, dù có đẹp như tiên nữ, em cũng sẽ không làm gì cậu ấy cả." "Anh, hiểu chưa?" Tuy không thích dùng cái ví dụ sợi tóc đó, nhưng có người đang lún sâu vào ngõ cụt, cứ dây dưa cùn nhằng, cô cũng đành phải lôi ra dùng. "Nếu nói như vậy thì tôi tin cô rồi." Lục Tử Mặc giữ lấy gáy Cận Ngôn, trực tiếp hôn lên.

Cận Ngôn khẽ hé môi, thả lỏng để anh và cô quấn quýt.

Sau nụ hôn dài đầy bá đạo và sâu lắng, Cận Ngôn tựa cả người vào lồng ngực Lục Tử Mặc, thở hổn hển.

Vừa rồi Lục Tử Mặc hôn thật sự quá sâu, cô cảm giác như sắp chạm đến cổ họng rồi, cảm giác này thật mới lạ và kích thích. "Ngôn Ngôn, Tiểu Mỹ thích kiểu người nào?" "Tiểu Mỹ à, con bé đó thích kiểu đàn ông có chiều sâu, có nội hàm, điều kiện vật chất dường như không quan trọng lắm." "Yêu cầu cao thật?" "Yêu cầu như vậy mà cũng tính là cao sao?

Cậu ấy còn chẳng cần đàn ông có nhà có xe, tiền tiết kiệm bao nhiêu, yêu cầu như vậy sao lại cao được." Cận Ngôn tỏ vẻ không hiểu được lối tư duy của đàn ông. "Đàn ông có nhà có xe thì nhiều vô kể, nhưng nội hàm và chiều sâu lại là thứ xa xỉ phẩm, không phải ai cũng có được.

Tiêu chuẩn chọn bạn đời của Tiểu Mỹ đúng là quá cao, thảo nào cậu ấy vẫn độc thân." "Thôi đi, Lục Tử Mặc, đừng tưởng em không biết mấy trò vặt trong lòng anh, anh vẫn đang lo người ta có ý đồ không trong sáng với em.

Nói cứ như Tiểu Mỹ đã là gái ế lớn tuổi, vì yêu cầu cao mà không tìm được bạn trai vậy, cậu ấy bằng tuổi em đó biết không, đợi ba bốn năm nữa hẵng yêu cũng chưa muộn." "Anh thật sự lo cho bạn thân của em mà, bây giờ còn trẻ thì dễ chọn, đừng để đến lúc lớn tuổi không còn lựa chọn nào nữa.

À đúng rồi, em thấy Sử Đông Giác thế nào?" Cận Ngôn đảo mắt, Lục Tử Mặc lại tiếp tục nói: "Nếu em thấy Sử Đông Giác không được thì Diệp Việt cũng tốt." "Không phải anh nói Diệp Việt thích chị họ của anh sao?" "Nhưng chị họ anh chắc không thích cậu ta, anh thấy cậu ta với Tiểu Mỹ khá hợp nhau đó." Cận Ngôn ngáp một cái, đưa tay che miệng, "Em thật sự không muốn nói chuyện với anh nữa." Nói xong, Cận Ngôn tự mình đi về phía giường, leo lên, xoay người, quay lưng về phía Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc, "..." Cận Ngôn, em chắc là em không có ý gì với Trần Tiểu Mỹ đấy chứ?

Sao lúc tìm bạn trai cho cậu ấy, em chẳng có chút hứng thú nào vậy.

Nếu Cận Ngôn biết được suy nghĩ thật sự trong lòng Lục Tử Mặc lúc này, chắc phải tức đến hộc máu, hóa ra cô nói nhiều như vậy mà chẳng có tác dụng gì mấy.

Hôm sau, Trần Tiểu Mỹ luôn cảm thấy ánh mắt của cặp đôi Cận Ngôn và Lục Tử Mặc nhìn mình có chút kỳ lạ, nhân lúc Lục Tử Mặc không có ở đó, cô vội vàng khẽ hỏi: "Sao thế?

Tớ làm gì sai à, có phải Lục Tử Mặc chê tớ là cái bóng đèn này sáng quá không?" Cận Ngôn cười ha hả, "Chuyện này thật sự khó nói lắm." Đúng lúc này, Lục Tử Mặc cũng đi tới, cảnh cáo: "Cận Ngôn, ngoan ngoãn ngậm miệng cho tôi." "Biết rồi, biết rồi." Người đàn ông sĩ diện hão, suốt ngày não hoạt động còn mạnh hơn cả Trần Tiểu Mỹ. "Còn nữa, bạn học Trần Tiểu Mỹ, cô đừng quá thân mật với Ngôn Ngôn nhà tôi, sẽ khiến người khác hiểu lầm đó." "Hiểu lầm cái gì chứ?" Trần Tiểu Mỹ ngơ ngác.

Cùng lúc đó.

Úy Lam và người đại diện của cô ta cũng đã lên máy bay về thành phố A, họ sẽ chuyển máy bay từ thành phố A đến Pháp.

Lục Tử Mặc nhận được tin Úy Lam đã rời đi ngay lập tức.

Anh thở dài một hơi, hy vọng những ngày sắp tới sẽ yên ổn hơn một chút. * Bố mẹ Cận thực ra đã đứng ngồi không yên khi nghe tin con gái sắp đính hôn, vốn dĩ phải một tháng sau mới tới, kết quả là nửa tháng đã đến nơi.

May mà căn nhà Lục Tử Mặc xem giúp họ là nhà đã hoàn thiện nội thất, có thể dọn vào ở ngay.

Chương 1300

Bố mẹ đến rồi, Cận Ngôn tự nhiên phải chuyển qua ở cùng họ, Tiểu Mỹ cứ bĩu môi, rất không vui.

Ngược lại là Lục Tử Mặc, tâm trạng cực tốt, giờ nhìn Tiểu Mỹ cuối cùng cũng thuận mắt hơn vài phần. "Lục Tử Mặc, sao tôi thấy anh có vẻ vui thế?" Sau lần tiếp xúc trước, Tiểu Mỹ đã không còn sợ Lục Tử Mặc nữa.

Lục Tử Mặc khẽ nhướng đuôi mắt, tiếp tục giúp Cận Ngôn thu dọn đồ đạc, "Nhàm chán." "Lục Tử Mặc, tôi là bạn thân của bạn gái anh đấy, làm ơn đối xử tốt với tôi một chút.

Tôi dám cá sau này anh còn nhiều chỗ phải cần đến tôi lắm." "Thật nhàm chán." Lục Tử Mặc cảm thấy tuyệt đối sẽ không có ngày đó.

Trên mặt Cận Ngôn thoáng hiện một nụ cười, cô chen vào: "Tiểu Mỹ, cậu ở đây một mình tớ không yên tâm chút nào, tiền thuê nhà lại cao như vậy, gánh nặng của cậu nặng quá.

Nhà bọn tớ còn một phòng trống, hay là cậu đưa tiền thuê nhà cho bố mẹ tớ rồi đến ở cùng bọn tớ đi." "Sắp tới bố mẹ tớ định đi du lịch khắp nơi, tớ ở nhà một mình cũng sợ lắm." Sợ bạn thân từ chối, Cận Ngôn đành phải biến mình thành chủ nhà.

Quả nhiên, mắt Tiểu Mỹ sáng lên, "Như vậy có bất tiện không?" "Bất tiện chỗ nào chứ, chúng ta ngày nào cũng đi sớm về muộn, có ảnh hưởng đến ai đâu, bố mẹ tớ thích con gái nhất, cậu cứ yên tâm chuyển đến ở với tớ.

Tớ nói trước nhé, cậu cũng đừng hòng ở không ăn bám nhà tớ, tớ sẽ thu tiền thuê nhà, tiền điện nước, tiền ăn, một đồng cậu cũng không được thiếu, sau này tớ là chủ nhà của cậu." Tiểu Mỹ vừa định lao tới ôm Cận Ngôn thì phát hiện sau lưng hơi lành lạnh, quay người lại thì thấy Lục Tử Mặc đang nhìn mình đầy u ám, sợ đến mức lập tức ôm lấy cánh tay Cận Ngôn. "Lục Tử Mặc, tôi nói cho anh biết, anh đừng doạ tôi, Ngôn Ngôn nhà chúng tôi sẽ bảo vệ tôi." "Buông tay." Lục Tử Mặc lạnh lùng nói. "Buông tay gì chứ." "Buông tay bạn gái tôi ra." "Bạn gái anh thì sao chứ, đây là bạn thân của tôi, lúc bọn tôi ngủ chung giường thì anh còn đang ở xó nào ấy chứ." Trần Tiểu Mỹ nhất quyết không buông tay.

Lục Tử Mặc nhíu mày, Cận Ngôn biết anh lại đang suy nghĩ lung tung, vô cùng bất đắc dĩ, "Lục Tử Mặc, anh mà còn nghĩ mấy chuyện linh tinh nữa là em tuyệt giao với anh đấy." "Anh bê đồ xuống dưới." Lục Tử Mặc nói với vẻ mặt vô cảm.

Nói xong, anh liền kéo vali của Cận Ngôn ra khỏi cửa. "Này, Ngôn Ngôn, rốt cuộc tớ đắc tội gì với bạn trai cậu vậy, sao tớ cảm thấy anh ta bây giờ rất không ưa tớ." Trần Tiểu Mỹ tuy tính cách vô tư, nhưng một người có vui hay không thì cô vẫn nhìn ra được.

Từ khi ở thành phố B trở về, cô đã cảm thấy ánh mắt Lục Tử Mặc nhìn mình rất không đúng, cứ như đang đề phòng sói vậy.

Cô không biết mình đã làm gì khiến anh ta hiểu lầm. "Chắc anh ta đang lên cơn điên đó, đừng để ý đến anh ta." "Tớ thì không muốn để ý, nhưng tớ lo cậu kẹt ở giữa chúng ta sẽ phiền phức, nếu tớ có đắc tội gì với anh ta thì phải nói rõ với anh ta chứ." "Ôi, thật ra không phải chuyện gì to tát, anh ta chỉ coi cậu là tình địch thôi." Cận Ngôn thành thật nói. "Có bệnh à, coi tớ là tình địch gì chứ, tớ là con gái, có thể có gì với cậu được." Tiểu Mỹ phẫn nộ nói. "Đúng vậy đó, sao lại có người như thế chứ." "Tớ đi tìm anh ta nói cho rõ." Tiểu Mỹ vừa bước ra ngoài.

Bỗng nhiên nghĩ ra điều gì đó, cô lại quay trở lại, "Không, tớ không thèm nói cho anh ta biết, không những thế, tớ còn phải tỏ ra là có gì đó với cậu, để anh ta biết, Ngôn Ngôn nhà chúng ta là hàng hot, nam nữ đều mê." "Thông thường, con gái dễ dàng theo đuổi được thì không có giá trị, phải để anh ta nếm chút khổ sở, anh ta mới biết trân trọng." "Đúng, cứ quyết định vậy đi, sau này cậu là ái phi của tớ, tớ nạp cậu vào hậu cung rồi." "Tiểu Mỹ, tớ thề là cậu chỉ có thể nói suông thôi." "Nói suông gì chứ." Cận Ngôn chỉ về phía cửa, Tiểu Mỹ vừa quay người lại đã thấy Lục Tử Mặc mặt lạnh như tiền đứng ở cửa, dáng vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống người khác.

Rõ ràng, những lời cô vừa nói đã bị anh nghe không sót một chữ. "Cận Ngôn, cậu không biết nhắc tớ một tiếng à?" "Tớ cũng muốn lắm, nhưng vấn đề là tớ không có bản lĩnh đó, ai bảo cậu nói nhanh như vậy, tớ ngăn không kịp." "Ha ha, Lục Tử Mặc, tôi vừa rồi chỉ đùa thôi, tôi nghĩ người có IQ cao như anh chắc chắn sẽ không cho là thật, đúng không." Tiểu Mỹ cười hề hề nói.

Lục Tử Mặc lạnh lùng liếc cô một cái, rồi lại bê một cái vali khác xuống lầu.

Trần Tiểu Mỹ nhìn Cận Ngôn, "Bạn trai cậu có ý gì vậy?" Cận Ngôn nhún vai, "Tớ nào biết." "Thôi được rồi, Lục Tử Mặc muốn nghĩ sao thì nghĩ, dù sao hai đứa con gái chúng ta trong sạch, mau thu dọn đồ của cậu đi, lát nữa để Lục Tử Mặc bê đi cùng luôn." "Chà chà, chỉ vì câu nói này của cậu, sau này tớ nhất định vì cậu mà lên núi đao xuống biển lửa, cảm động chết mất, cậu lại vì tớ mà nô dịch chính bạn trai của mình." "Đừng có dẻo mỏ nữa, lát nữa tớ không đảm bảo Lục Tử Mặc lại nghe thấy gì đâu." Lục Tử Mặc giúp hai cô gái bê đồ xong xuôi đã là một tiếng sau, may mà đồ đạc của hai người không nhiều lắm, một chuyến là có thể chở đi hết.

Nhìn dáng vẻ mồ hôi đầm đìa nhưng vẫn điển trai của Lục Tử Mặc, Cận Ngôn lấy khăn ướt ra, giúp anh lau mồ hôi. "Cảm ơn, Ngôn

Ngôn." Mặt Cận Ngôn đỏ bừng, quay đầu lại thấy Trần Tiểu Mỹ đang đặt laptop trên đùi, ngón tay gõ lách cách trên bàn phím, không biết đang viết gì, lờ mờ cảm thấy cô ấy dường như đang cười. "Một cô nàng trạch nữ như vậy, mà anh cũng có thể hiểu lầm là người ta có ý với em." "Loại trạch nữ này mới đáng sợ nhất, vòng tròn cuộc sống của cô ấy nhỏ, ngày ngày lại đối mặt với em, dễ nảy sinh tình cảm không nên có.

Anh quyết định lát nữa đến nhà em, sẽ đề cập với bác trai bác gái, đợi chúng ta đính hôn xong em sẽ chuyển qua ở với anh." Lục Tử Mặc quyết định phải tách Cận Ngôn và Trần Tiểu Mỹ ra hoàn toàn. "Lưu manh, em không muốn ở cùng anh, chúng ta chỉ mới đính hôn, chứ có phải kết hôn đâu." "Anh thấy ở cùng nhau tiện cho việc bồi đắp tình cảm hơn, em yên tâm, anh đảm bảo sẽ không làm gì em." "Em không tin." Gương mặt nhỏ nhắn của Cận Ngôn đỏ ửng, cô lặng lẽ quay đi chỗ khác.

Lúc ở thành phố B ngủ chung giường, anh đã không thành thật rồi.

Nếu hai người họ thật sự đính hôn, anh mà giữ mình được mới là lạ. "Trong mắt em, anh là một con cầm thú." "Tiểu Mỹ nói, đàn ông đều là cầm thú." "Đúng vậy, không có người đàn ông nào không cầm thú." Tiểu Mỹ đột nhiên chen vào một câu như vậy. "Anh đã nói là phải tách em ra khỏi cô ta, em xem mỗi ngày cô ta đều nhồi nhét cho em tư tưởng gì kìa." Lục Tử Mặc trước sau như một vẫn cho rằng suy nghĩ của mình rất chính xác. * Lục Tử Mặc sắp xếp cho bố mẹ Cận và gia đình mình gặp mặt, mọi người đều có ấn tượng rất tốt, chuyện đính hôn cũng nhanh chóng được quyết định.

Sẽ là ngày 16 tháng sau, còn nửa tháng nữa.

Cuối cùng cũng tiễn hai bên gia đình đi, Cận Ngôn vẫn cảm thấy có chút không dám tin.

Quen nhau bốn tháng đã đính hôn, tốc độ của họ cũng quá nhanh rồi. "Lục Tử Mặc, chúng ta như vậy có phải là quá nhanh không?" "Không phải em đã nghe bà nội kể chuyện của bố mẹ anh rồi sao?

Chúng ta ba tháng mới đính hôn, họ gặp một lần là kết hôn luôn." Cận Ngôn nép vào vai Lục Tử Mặc như một chú chim nhỏ, "Họ là họ, chúng ta là chúng ta, hoàn toàn không có gì để so sánh." "Sao thế?

Vẫn chưa yên tâm về anh à?" "Đúng vậy, lo gặp phải trai đểu, trước và sau khi kết hôn hoàn toàn là hai bộ mặt khác nhau." "Đúng là nghĩ nhiều quá, đi, anh đưa em đến một nơi." "Đi đâu vậy ạ?" "Tạm thời bí mật, đến nơi sẽ biết." Lục Tử Mặc nắm tay Cận Ngôn, đi thẳng đến một cửa hàng trang sức, Cận Ngôn lờ mờ đoán được anh đưa cô đến đây để làm gì. "Lục Tử Mặc, anh muốn đưa em đi chọn nhẫn à." Lục Tử Mặc gật đầu, "Đương nhiên." Hai người vừa bước vào cửa hàng, nữ quản lý của tiệm trang sức đã vội vàng chạy ra đón, "Lục tổng, chiếc nhẫn anh đặt làm đã đến rồi, mời anh qua bên này." Đặt làm riêng?

Cận Ngôn liếc nhìn Lục Tử Mặc, người đàn ông này thật sự rất có lòng.

Lục Tử Mặc gật đầu, vẫn luôn nắm chặt tay Cận Ngôn.

Cận Ngôn có thể cảm nhận được ánh mắt ngưỡng mộ của các nhân viên nữ, trong lòng ngọt ngào vô cùng.

Cận Ngôn lập tức bị chiếc nhẫn trong hộp thu hút, trên chiếc nhẫn nữ có đính một viên kim cương xanh lam cực lớn, không biết được cắt gọt thế nào mà cảm giác nhìn từ bất kỳ góc độ nào cũng lấp lánh rực rỡ.

So với sự xa hoa của nhẫn nữ, nhẫn nam lại trơn láng, không có gì cả.

Chương 1301

Nữ quản lý định giúp Cận Ngôn đeo thử, nhưng Lục Tử Mặc đã tự mình giành lấy việc đó, "Để tôi," anh đeo găng tay trắng, bàn tay thon dài cầm lấy ngón tay Cận Ngôn, cẩn thận đeo vào, không lớn không nhỏ, vừa vặn hoàn hảo.

Cận Ngôn luôn nhớ khoảnh khắc này của Lục Tử Mặc, dịu dàng và thành kính như vậy, làm say đắm trái tim cô.

Nữ quản lý mỉm cười, "Hoàn toàn vừa vặn, không cần phải sửa lại nữa, ngón tay của Lục phu nhân rất thon thả, thiết kế này thật sự rất hợp với cô ấy." Lục Tử Mặc vui vẻ cong môi, cách xưng hô này nghe thật hay, anh thích.

Mặt Cận Ngôn đỏ bừng, mới hai mươi mốt tuổi đã bị gọi như vậy, thật sự rất không quen, "Vẫn chưa phải Lục phu nhân, chúng tôi chỉ là... vị hôn phu, vị hôn thê." "Ha ha, chuyện kết hôn là sớm muộn thôi mà, Lục phu nhân, cô giúp Lục tổng đeo thử đi, đây là một cặp." Nữ quản lý rất biết điều, nhìn một cái là biết Lục Tử Mặc thích cách xưng hô này.

Cận Ngôn đỏ mặt, cũng giúp Lục Tử Mặc đeo nhẫn vào, cũng vừa vặn y hệt.

Cô phát hiện trên đó dường như có khắc chữ cái, trên nhẫn của Lục Tử Mặc là chữ M, còn của cô là chữ Y, rõ ràng là chữ cái đầu trong phiên âm của chữ cuối cùng trong tên họ. "Mẫu nhẫn này do nhà thiết kế trang sức trấn tiệm của chúng tôi thiết kế, ông ấy hiện đang sống ở nước ngoài, đã rất ít khi nhận việc rồi.

Lần này cũng là do tiểu Lục tổng đích thân gọi điện thoại thì đối phương mới nhận đơn.

Tiểu Lục tổng còn đặc biệt đặt cho nó một cái tên, mylover." Người tôi yêu.

Cận Ngôn nhìn Lục Tử Mặc, vậy ra đây là lời tỏ tình đặc biệt dành cho cô?

Lục Tử Mặc có chút ngượng ngùng quay đầu đi, nhà thiết kế đó thật kỳ lạ, mỗi lần thiết kế một tác phẩm đều phải đặt tên.

Lúc đó anh nghĩ mãi mà không ra cái tên nào hay, cuối cùng đành chọn một cái tên đơn giản, dễ hiểu.

Cận Ngôn nén cười, thấy Lục Tử Mặc lúng túng như vậy, cũng không hỏi gì.

Mãi cho đến khi ra khỏi tiệm trang sức, Cận Ngôn vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt ngưỡng mộ từ phía sau, cô càng siết chặt cánh tay Lục Tử Mặc hơn, âm thầm tuyên bố chủ quyền của mình với người khác. "Ngôn Ngôn, có phải em thấy cái tên anh đặt hơi sến không?" Lục Tử Mặc cuối cùng không nhịn được hỏi.

Cận Ngôn dừng lại, nhón chân lên, tùy tiện xoa nắn gương mặt tuấn tú của Lục Tử Mặc, "Lục Tử Mặc, sao anh lại nghĩ vậy, em không thấy sến đâu, em thấy rất lãng mạn." Lục Tử Mặc kéo bàn tay nhỏ đang làm loạn của cô xuống, "Đừng quậy." "Em nói thật đó, không sến, em rất thích cái tên này." Lục Tử Mặc yên lòng, "Thích là tốt rồi." Hai người tay trong tay, trên mặt nở nụ cười hạnh phúc.

Cận Ngôn giơ bàn tay nhỏ lên, "Lục Tử Mặc, sao chiếc nhẫn này lại vừa vặn như vậy?" "Lúc em ngủ anh đã lén đo." "Chuyện khi nào vậy, sao em không cảm thấy gì cả?" "Em ngủ như heo chết, anh đo đi đo lại mấy lần mà em cũng không có phản ứng gì." Sự ngọt ngào và cảm động vừa dâng lên trong lòng Cận Ngôn vì một câu nói của Lục Tử Mặc mà tan biến ngay lập tức, "Đáng ghét, anh mới là heo, em không cần nữa, trả nhẫn lại cho anh, đừng hòng dễ dàng trói buộc em như vậy." Vừa nói, cô vừa làm bộ muốn tháo nhẫn ra.

Lục Tử Mặc cuống lên, "Đừng, dù em có thế nào anh cũng không chê em đâu." "Anh không thể nói lời hay ý đẹp được à?

Cứ phải nói những lời này vào lúc này." "Được, lần sau anh nhất định sẽ nói chuyện cho đàng hoàng." Lục Tử Mặc và Cận Ngôn tay trong tay về đến nhà họ Cận, Tiểu Mỹ không biết đang nói gì mà chọc cho bố mẹ Cận cười không ngớt. "Ối, tiểu nương tử nhà ta về rồi kìa." Tiểu Mỹ trêu chọc.

Cận Ngôn buông tay Lục Tử Mặc, đi tới dùng sức chọc vào cánh tay Tiểu Mỹ, "Nói gì đó, nói gì đó, có thể nói chuyện bình thường được không." "Oa, to và lấp lánh quá." Sự chú ý của Tiểu Mỹ lập tức bị chiếc nhẫn trên tay Cận Ngôn thu hút, cô kéo ngón tay Cận Ngôn nhìn tới nhìn lui. "Lại còn là kim cương xanh, trông thật khác biệt, cảm giác vừa cao quý vừa bí ẩn, Lục Tử Mặc thật có mắt nhìn." Ngay cả bố mẹ Cận cũng bị thu hút sự chú ý, trong lòng tuy vui mừng nhưng vẫn không nhịn được nói với Lục Tử Mặc: "Tử Mặc, đừng lãng phí quá, Ngôn Ngôn chỉ là một cô bé, không cần viên kim cương lớn như vậy, cũng không hợp với thân phận của nó." "Ba mẹ, làm gì có ai sắp đính hôn mà không có một chiếc nhẫn tử tế chứ, Ngôn Ngôn sau này sẽ là vợ của con, con bé xứng đáng được đối xử như vậy." Lời này của Lục Tử Mặc vừa thốt ra, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào anh, bao gồm cả Cận Ngôn.

Cận Ngôn có chút nghi ngờ mình có nghe nhầm không.

Người đàn ông này, vừa rồi anh ta rốt cuộc đã nói gì, sao cô lại nghe thấy hai chữ "ba mẹ". "Ba mẹ, hai người yên tâm đi, chiếc nhẫn này không tốn nhiều tiền đâu, một người tốt đẹp như Ngôn Ngôn rất xứng đáng." Lần này, tất cả mọi người đều nghe rõ, Lục Tử Mặc gọi đúng là ba mẹ.

Bố mẹ Cận nhìn nhau, ngay cả Trần Tiểu Mỹ cũng ngơ ngác nhìn Lục Tử Mặc, gọi tự nhiên như vậy, có phải đã luyện tập trước rồi không?

Cận Ngôn mặt đỏ bừng, ngồi xuống bên cạnh anh, hạ thấp giọng nói: "Lục Tử Mặc, anh có cần mặt mũi không, ai cho phép anh gọi ba mẹ vậy." Lục Tử Mặc thấy mọi người có vẻ bị dọa, vành tai có chút đỏ lên, nhưng anh vốn giỏi che giấu cảm xúc của mình, vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc nói: "Không phải sắp đính hôn rồi sao?" "Chẳng phải là chưa đính hôn sao?" Anh gọi như vậy, chẳng lẽ cô cũng phải đổi cách xưng hô, gọi bố mẹ anh là ba mẹ sao.

Cô thật sự không gọi nổi. "Chẳng phải là chuyện của tháng sau sao?" "Lục Tử Mặc, anh đừng cố tình nói vòng vo với em, em bị anh làm cho rối hết cả lên rồi, anh đổi cách xưng hô sớm như vậy có phải là quá sớm không." Cận Ngôn có chút bực bội nói. "Không cần rối, đây là chuyện rất đơn giản, chúng ta bây giờ là người một nhà rồi, ba mẹ của em chính là ba mẹ của anh, anh gọi trước ba mẹ của mình thì có vấn đề gì sao?" Tiểu Mỹ ở bên cạnh tấm tắc khen ngợi, thảo nào Cận Ngôn lại bị Lục Tử Mặc hạ gục, Lục Tử Mặc này hoàn toàn là kiểu người ngầm phóng khoáng, một khi đã "thức tỉnh" thì thật sự khiến người ta không có cách nào đối phó.

Nhận ba mẹ cũng nhận như thật, nhà nào làm cha mẹ mà không thích con rể miệng ngọt như vậy. "Được rồi, được rồi, Tử Mặc nói đúng, hai đứa sắp đính hôn rồi, gọi thế nào cũng đúng cả." Mẹ Cận trong lòng vui như mở cờ, thật sự vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Bố Cận cũng nhìn về phía Lục Tử Mặc, Lục Tử Mặc vẻ mặt thản nhiên, mặc cho bố vợ tương lai đánh giá, không hề cảm thấy có gì bất thường.

Bố Cận rất hài lòng, trước đây khi cậu nhóc này đến thành phố B, ông không rõ thân phận của cậu ta.

Họ đến thành phố A cũng đã được một thời gian, tin tức báo chí gần như mỗi ngày đều nhắc đến Lục thị, đặc biệt là vị tổng tài mới 21 tuổi của Lục thị này.

Chưa kể đến gia thế hiển hách của cậu ta, cậu ta bằng lòng đối xử với họ như vậy, có thể thấy cậu ta đối với con gái nhà mình thật lòng, thật sự xem họ như người thân.

Cận Ngôn cứ bĩu môi, mẹ Cận lại nói: "Đúng rồi, con cũng nên học tập Tử Mặc đi, có thể đổi cách xưng hô rồi." "Mẹ, người ta kết hôn mới đổi cách xưng hô, tại sao con đính hôn đã phải đổi, đừng để người ta nghĩ chúng ta nóng lòng trèo cao nhà họ Lục." "Cứ coi như là tập luyện đi, không có gì to tát cả, dẹp mấy cái suy nghĩ vớ vẩn của con đi, người ta Tử Mặc còn không chê nhà chúng ta không môn đăng hộ đối, con còn lằng nhằng cái gì, thật phiền phức." "Mẹ, có ai nóng lòng muốn gả con gái đi như mẹ không?" Cận Ngôn bất mãn. "Sớm muộn gì cũng phải gả đi, muộn một chút sớm một chút cũng chẳng sao, sau này có Tiểu Mỹ bầu bạn với bọn mẹ, bọn mẹ cũng không buồn chán, con thích đi đâu thì đi." Mẹ Cận rất thích Tiểu Mỹ. "Phải không, Tiểu Mỹ?" "Bác gái nói đúng ạ, sau này có cháu bầu bạn, Cận Ngôn cậu thích làm gì thì làm." Cận Ngôn cảm thán: "Sao mình có cảm giác rước sói vào nhà, tìm một cô gái về để cướp bố mẹ của mình vậy." "Thôi được rồi, Ngôn Ngôn, cả buổi tối nay, sao con cứ như hũ giấm thế, giấm của ai cũng ăn." Bố Cận cười, cảm thấy con gái càng lớn càng giống một cô bé. "Bố, bố và mẹ không thương con nữa rồi." Cận Ngôn ngồi vào giữa bố mẹ. "Không thương con thì thương ai, đừng suốt ngày suy nghĩ lung tung, chuẩn bị tinh thần cho lễ đính hôn của con đi." Tiểu Mỹ lắc đầu, cô cảm thấy con đường mà bạn thân mình đi qua nhiều nhất chính là chiêu trò của nhà họ Lục.

Từng bước một, dường như đều tuần tự tiến lên.

Mới bao lâu mà đã bị người ta lừa đi mất rồi.

Chuyện kết hôn chắc chắn cũng không còn xa nữa.

Cô phải bắt đầu dành dụm tiền để chuẩn bị quà cưới cho cô ấy rồi.

Chương 1302

Thời gian trôi qua nhanh chóng, chẳng mấy chốc đã đến ngày lễ đính hôn.

Vì Cận Ngôn kiên quyết không muốn tổ chức lớn, nên cũng chỉ có những người thân thiết nhất của hai bên cùng nhau ăn một bữa cơm, toàn bộ quá trình đều được giữ bí mật.

Người của Lục thị vẫn không biết tiểu Lục tổng của họ hôm nay đã đính hôn, đối tượng còn là một nhân viên nhỏ không tên tuổi trong công ty.

Cận Ngôn từ sớm đã được đưa đến một studio riêng, nghe nói đây là studio riêng của các tiểu thư quyền quý ở thành phố A, người bình thường còn không mời được đội ngũ này.

Tiểu Mỹ luôn ở bên cạnh Cận Ngôn. "Làm sao bây giờ?

Tiểu Mỹ, tớ hồi hộp quá." Tiểu Mỹ nắm tay Cận Ngôn, "Có gì mà phải hồi hộp, chỉ là đính hôn thôi, chứ có phải kết hôn đâu.

Yên tâm đi, Lục Tử Mặc nhà cậu sắp đến đón cậu rồi, cậu phải giữ trạng thái tốt nhất, để anh ta nhìn thấy một cậu hoàn hảo nhất, để anh ta trợn tròn mắt ra." "Còn là tiểu thuyết gia nữa, tớ thấy cậu đúng là mù chữ, không biết dùng từ ngữ nào mỹ miều hơn một chút à." Trợn tròn mắt ra, cũng quá tầm thường rồi. "Bạn gái của tớ sắp bị cướp đi rồi, tớ kích động cái nỗi gì." "Lời này cậu tuyệt đối đừng nói trước mặt Lục Tử Mặc, nếu không anh ta lại gây sự với cậu không yên đâu." Cận Ngôn không khỏi nhắc nhở. "Tớ chưa từng thấy người nào như Lục Tử Mặc nhà cậu, như chó điên cắn bậy, cứ coi tớ là kẻ thù tưởng tượng, có nhàm chán không chứ." Cận Ngôn bật cười, "Có lẽ đợi đến khi cậu yêu một người đàn ông nào đó sẽ biết, không chỉ phải đề phòng phụ nữ, mà còn phải đề phòng cả đàn ông nữa." "Có lẽ vậy." Đúng lúc này, ngoài cửa có tiếng bước chân, Cận Ngôn quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy đôi đồng tử đen láy, lại tràn đầy dịu dàng của Lục Tử Mặc.

Anh vẫn mặc một bộ vest thẳng thớm, cao quý kiêu hãnh, chỉ có thể dùng từ nhan sắc tuyệt đỉnh để hình dung vẻ đẹp thoát tục của anh, Cận Ngôn cảm giác mình như bị hút vào trong đó, ngây người nhìn người đàn ông ở cửa.

Họ thật sự sắp đính hôn rồi, không phải là một giấc mơ, vừa mới tốt nghiệp đại học đã bị dán mác của một người đàn ông khác, không biết có thiệt thòi không nữa.

Lục Tử Mặc cũng chăm chú ngắm nhìn vị hôn thê của mình, có lẽ vì còn trẻ tuổi, làn da vốn đã mơn mởn, trang điểm nhẹ một chút là da trắng đến mức sắp phản quang.

Chiếc váy ngắn do chính tay bác cả thiết kế thật sự rất hợp với cô, thanh lịch mà không kém phần tinh nghịch. "Tôi nói này anh họ, anh và chị dâu họ có cần phải ngược đãi người khác như vậy không, làm ơn hãy nghĩ đến tâm trạng của những con chó độc thân như chúng tôi, đừng đứng chặn cửa nữa, em không vào được." Một giọng nói trêu chọc vang lên, Cận Ngôn lúc này mới phát hiện ra thiếu niên đứng sau Lục Tử Mặc, cậu ta chỉ thấp hơn Lục Tử Mặc một chút, dáng người thanh mảnh, gương mặt non nớt, nhưng đã có dáng dấp của một chàng trai đẹp, không cần nói cũng biết sau này cũng là một tay chuyên trêu ghẹo các cô gái.

Những người bên cạnh Lục Tử Mặc này, cô chưa từng thấy ai xấu cả. "Chị dâu họ, tự giới thiệu một chút, em là Bùi Dĩ Thành, em họ của Lục Tử Mặc, mẹ em là cô út của anh ấy, lần đầu gặp mặt, mong chị chiếu cố nhiều hơn." Bùi Dĩ Thành chìa tay ra, Cận Ngôn cũng chuẩn bị đưa tay ra, đúng lúc này Bùi Dĩ Thành đã bị kéo đi, Lục Tử Mặc túm lấy cổ áo cậu ta, trực tiếp ném sang một bên.

Bùi Dĩ Thành mặt mày đưa đám, giọng điệu vô cùng ai oán, "Anh họ, anh có cần phải bá đạo như vậy không, em chỉ muốn có một cái bắt tay lịch sự với chị dâu họ thôi, anh có cần phải đề phòng em như phòng sói không?

Em mới 16 tuổi, em không yêu sớm, càng không có hứng thú với các chị gái, em thích các em gái cơ, ok?" "Cậu xem cậu có giống 16 tuổi không?" Những đặc điểm mà một người đàn ông nên có cậu ta đều đã có, coi như là một người đàn ông rồi.

Anh không cho phép người phụ nữ của mình tiếp xúc quá nhiều với bất kỳ người khác giới nào. "Em chỗ nào không giống 16 tuổi chứ, anh xem mặt em đầy vẻ thư sinh, đúng là tuổi hoa mà." Phụt.

Cận Ngôn thực sự không nhịn được cười thành tiếng, Bùi Dĩ Thành này thật sự quá đáng yêu. "Thấy chưa, chị dâu họ cũng thấy em vẫn chỉ là một đứa trẻ." Lục Tử Mặc lạnh lùng liếc Bùi Dĩ Thành một cái, Bùi Dĩ Thành bị dọa, ngoan ngoãn im bặt. "Lục Tử Mặc, ba mẹ em đâu?" "Ba mẹ chúng ta anh đã cho người đi đón rồi, chắc sẽ đến khách sạn trước anh, em cứ yên tâm." Ba mẹ chúng ta.

Lời này nghe sao cũng thấy có chút không quen, Cận Ngôn thầm nghĩ: Với cái tính co được dãn được trong xương cốt của Lục Tử Mặc, thảo nào có thể dỗ ba mẹ cô xoay vòng vòng. "Ngôn Ngôn, đợi sau khi lễ đính hôn kết thúc nhớ đổi cách xưng hô nhé." Lục Tử Mặc cong khóe môi. "Biết rồi, anh đã nhắc em tám trăm lần rồi." Cận Ngôn hờn dỗi nói.

Nếu không phải đã tiếp xúc nghiêm túc với gia đình anh, biết Lục Tử Mặc không có vấn đề gì, cô còn tưởng nhà họ là lừa hôn, làm gì có ai vội vã muốn đính hôn như vậy.

Thật sự quá vội.

Lục Tử Mặc đột nhiên quỳ một gối xuống trước mặt Cận Ngôn, dịu dàng như nước nói: "Ngôn Ngôn, anh cõng em ra ngoài." Mặt Cận Ngôn đỏ bừng, "Không cần đâu, em tự ra ngoài được rồi." "Anh muốn cõng em, Ngôn Ngôn, cho anh một cơ hội thể hiện." Lời đã nói đến mức này, Cận Ngôn còn có thể nói gì nữa.

Cô nằm lên lưng anh, ôm lấy cổ anh.

Còn anh thì cong môi, vững vàng đỡ lấy cô, rồi bước những bước dài rời đi.

Trần Tiểu Mỹ đột nhiên cảm thấy khoảnh khắc này vô cùng đẹp, mắt hơi đỏ lên.

Cả đời này, không biết cô có thể được một người đối xử dịu dàng như vậy không.

Bùi Dĩ Thành lẩm bẩm: "Quả nhiên là có vợ quên em họ, mình đã tự nguyện dũng cảm không sợ bị ngược đãi mà đi cùng anh đến đón người, vậy mà lại bị đối xử như không có, thật là tàn nhẫn, tàn nhẫn." "Ơ, chị gái, chị chắc là bạn thân của chị dâu họ em rồi, chị thấy em thế nào?" Trần Tiểu Mỹ nhướng đôi lông mày thanh tú, hất chiếc cằm nhỏ nhắn tinh xảo lên, cười mà như không cười, "Nhìn qua thì thấy cậu công thụ đều được." Nói xong, Tiểu Mỹ đi lướt qua Bùi Dĩ Thành.

Mấy đứa nhóc con này, cô thật sự không có hứng thú.

Một lúc sau, Bùi Dĩ Thành gầm lên: "Khốn kiếp, cô lại dám mắng tôi là đồng tính luyến ái, tôi là trai thẳng tiêu chuẩn đấy, đợi đã, tôi phải tìm cô gây sự." Trần Tiểu Mỹ mỉm cười, ai nói trẻ con bây giờ đơn thuần chứ, cái gì cũng biết cả.

Hồi cô mười sáu tuổi, làm gì biết công là gì, thụ là gì, cũng là nhờ đọc vài cuốn tiểu thuyết đam mỹ mới "mở mang kiến thức".

Bùi Dĩ Thành thở hồng hộc đuổi kịp Trần Tiểu Mỹ, hai người một trước một sau lên xe. "Chị gái, vừa rồi trêu chọc tôi, chị có phải nên cho tôi một lời giải thích không." "Nhóc con, biết cái gì, đi chỗ khác chơi." Tiểu Mỹ lườm một cái. "Tôi không nhỏ nữa, tôi mười sáu tuổi rồi." Bùi Dĩ Thành lần nữa nhấn mạnh. "Tôi không có thói quen nói chuyện với con trai nhỏ tuổi, đi chỗ khác chơi đi." "Chị dâu họ, bạn thân của chị thật quá đáng, phân biệt tuổi tác, em mười sáu tuổi thì sao chứ, mười sáu tuổi thì không được tính là đàn ông à?" Lục Tử Mặc không có chút kiên nhẫn nào với Bùi Dĩ Thành, "Bùi Dĩ Thành, cậu im miệng không ai bảo cậu câm đâu, léo nhéo mãi, sao cậu còn phiền hơn cả con gái vậy, cậu mà còn om sòm nữa thì xuống xe cho tôi." "Anh họ, anh bắt nạt người quá đáng, em là em trai có quan hệ huyết thống với anh đấy." Bùi Dĩ Thành ai oán nói.

Tiệc đính hôn được tổ chức tại khách sạn, mọi thứ đã được sắp xếp ổn thỏa.

Toàn bộ không gian tựa như một thế giới của biển hoa, bất kể là đèn chùm, bàn tiệc, ghế ngồi, quầy bar, hay thậm chí cả mặt đất, tất cả đều được trang hoàng bằng những cụm hoa rực rỡ, đẹp vô cùng.

Cận Ngôn siết chặt cánh tay Lục Tử Mặc, "Lục Tử Mặc, sao anh lại xa xỉ thế này, nhiều hoa như vậy phải tốn bao nhiêu tiền chứ?" Cô nhớ rằng, đây là hoa cát cánh mà lần đầu tiên anh tặng cô.

Sau này cô tra cứu ý nghĩa loài hoa, cát cánh tượng trưng cho tình yêu vĩnh hằng.

Chương 1303

"Em không thích xa xỉ, vậy thì anh sẽ đi theo phong cách bình dân thế này." Cận Ngôn lườm anh một cái, rốt cuộc anh có biết thế nào là phong cách bình dân không, nhiều hoa tươi thế này e là bao trọn cả cửa hàng hoa ở thành phố A cũng không đủ. "Anh lấy đâu ra nhiều hoa thế?" "Sáng sớm nay dùng máy bay vận chuyển lạnh bảo quản tươi đưa tới đấy." Lục Tử Mặc thản nhiên đáp.

Nếu không phải hiện trường có nhiều người như vậy, Cận Ngôn thật sự muốn đá Lục Tử Mặc mấy cái, chưa từng thấy ai phá của như thế, tốn biết bao nhiêu tiền cơ chứ. "Lục Tử Mặc, lát nữa em sẽ tính sổ với anh, anh quá không biết quán xuyến gia đình.

Sau này tốt nhất anh nên giao thẻ lương cho em, cứ phá như anh thế này, sớm muộn cũng phá sạch gia sản nhà họ Lục thôi." Khóe môi Lục Tử Mặc nhếch lên mấy phần, chăm chú nhìn Cận Ngôn.

Cận Ngôn quay mặt đi, ánh mắt bắt đầu tìm kiếm xung quanh, nhưng nhìn một vòng vẫn không thấy bóng dáng bố mẹ mình.

Không biết vì sao, trong lòng Cận Ngôn dâng lên một dự cảm không lành, "Lục Tử Mặc, bố mẹ em đâu?" Lục Tử Mặc cũng tìm một lượt, quả thật không thấy bóng dáng bố vợ mẹ vợ.

Theo lý mà nói, không thể nào.

Nhà họ Cận cách đây cũng không xa lắm. "Ngôn Ngôn, đừng vội, anh gọi điện hỏi một chút, chắc là kẹt xe thôi." Cận Ngôn gật đầu.

Lục Tử Mặc gọi điện đi, nhưng tài xế được cử đi đón không nghe máy, dù điện thoại vẫn đổ chuông.

Thấy Cận Ngôn đang tha thiết nhìn mình, Lục Tử Mặc đặt tay lên vai cô, "Chắc là đang lái xe nên không nghe máy, để anh gọi cho bố mẹ chúng ta." Lục Tử Mặc lần lượt gọi điện cho bố mẹ Cận, nhưng đều không có ai bắt máy.

Sắc mặt Cận Ngôn lập tức trắng bệch, cô nắm chặt cánh tay Lục Tử Mặc, "Lục Tử Mặc, có khi nào đã xảy ra chuyện gì không?" "Ngôn Ngôn, để anh cho người đi xem thử." Hai nhân vật chính vẫn luôn là tâm điểm, người nhà họ Lục ngồi cách đó không xa cũng nhận ra có điều gì đó không ổn.

Lục Sâm nói với ông nội: "Ông ơi, con qua đó xem sao." "Mau đi đi, mau đi đi, ngày vui thế này nhất định đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn." Ông nội Lục cũng có chút sốt ruột.

Lục Sâm đi tới, "Tử Mặc, Ngôn Ngôn, sao vậy?" "Bố, điện thoại của bố mẹ vợ con không gọi được, tài xế con cử đi đón họ cũng mất liên lạc rồi." Lục Sâm lấy điện thoại ra, đi sang một bên gọi điện.

Đúng lúc này, điện thoại của Lục Tử Mặc reo lên, là số của bố Cận gọi tới, nhưng giọng nói trong điện thoại lại không phải của ông. "Xin chào, xin hỏi anh có phải là người nhà của bệnh nhân không?

Chúng tôi là bệnh viện thành phố, vừa rồi trên đường vành đai đã xảy ra một vụ tai nạn giao thông rất nghiêm trọng, tài xế gây tai nạn đã tử vong tại chỗ, các bệnh nhân bị đâm hiện đã được đưa đến bệnh viện cấp cứu, đều bị thương rất nặng, mời các anh nhanh chóng đến đây..." Cận Ngôn chỉ cảm thấy từng chữ như nhát dao đâm vào tim mình, cô sững sờ một lúc, rồi hét lên thất thanh, "A, sao lại như vậy?" Lục Tử Mặc lập tức ôm chặt cô, "Ngôn Ngôn, yên tâm, sẽ không sao đâu." Lục Sâm đang gọi điện ở bên cạnh, nghe thấy tiếng hét của Cận Ngôn cũng vội vàng đi tới. "Bố, tiệc đính hôn hôm nay không thể tiếp tục được nữa rồi.

Dù thế nào, Ngôn Ngôn đã là vợ chưa cưới của con.

Bây giờ con phải cùng Ngôn Ngôn đến bệnh viện ngay lập tức." "Được, mau đi đi, chú ý an toàn.

Chuyện ở đây cứ giao cho bố, có cần gì thì gọi ngay cho bố.

Liên lạc với chú Bùi của con, bảo chú ấy điều động ngay những chuyên gia giỏi nhất của bệnh viện tham gia điều trị." Lục Tử Mặc đưa Cận Ngôn rời đi, Trần Tiểu Mỹ cũng vội vàng đuổi theo.

Trên đường đi, Cận Ngôn cứ run rẩy không ngừng.

Lục Tử Mặc một tay ôm ghì thân thể đang run bần bật của cô vào lòng, một tay cầm điện thoại gọi cho Bùi Chính Nam. "Chú Bùi, cháu là Lục Tử Mặc.

Người vừa được đưa đến bệnh viện cấp cứu vì tai nạn giao thông là bố mẹ vợ của cháu, phiền chú mời những chuyên gia giỏi nhất của bệnh viện tham gia điều trị, nhờ chú cả, chú Bùi." "Cháu yên tâm, hiện tại bệnh viện chúng ta đang tổ chức hội thảo y học, rất nhiều chuyên gia trong các lĩnh vực vẫn còn ở bệnh viện.

Chú sẽ qua xem tình hình ngay, sẽ giúp cháu cứu người về." "Chú Bùi, cảm ơn chú." Lục Tử Mặc trịnh trọng nói. "Đừng nói những lời như vậy, thời gian gấp gáp, chú không nói nhiều với cháu nữa, chú qua đó ngay đây." Gác máy, Lục Tử Mặc phát hiện Cận Ngôn đang đẫm nước mắt nhìn chằm chằm vào mình, vội vàng giải thích: "Ngôn Ngôn, em nghe cả rồi đấy, bố mẹ chúng ta rất may mắn, hiện tại ở bệnh viện có không ít chuyên gia đang tập trung ở đó, chú Bùi nhất định sẽ chọn những người giỏi nhất để giúp đỡ." "Bố mẹ em sẽ không sao chứ?" Gương mặt nhỏ nhắn của Cận Ngôn trắng bệch đến đáng sợ, Lục Tử Mặc nhìn mà đau lòng khôn xiết, "Sẽ không sao đâu, anh đảm bảo, nhất định sẽ không sao." "Sự đảm bảo của anh có tác dụng không?" "Chắc chắn sẽ có tác dụng." "Anh lại không phải bác sĩ, lời anh nói sao có thể tính được, anh đừng dỗ em nữa." "Anh đúng là không phải bác sĩ, nhưng những bác sĩ chúng ta tìm đều là chuyên gia." "Bây giờ có rất nhiều bác sĩ là chuyên gia, chỉ có cái mác thôi, em không yên tâm chút nào." Rõ ràng là những lời nói có phần hài hước, nhưng Tiểu Mỹ nghe mà nước mắt cứ chực trào ra, cô mím chặt môi, mấy lần nước mắt gần như rơi xuống đều phải cố gắng kìm lại.

Xe vừa dừng lại, trong một giây Lục Tử Mặc lơ đãng, Cận Ngôn đã một mình lao xuống. "Ngôn Ngôn, em đừng chạy nhanh như vậy." Lục Tử Mặc còn chưa dừng xe hẳn đã vội đuổi theo.

Suốt quãng đường, Cận Ngôn cứ đâm đầu chạy loạn, Lục Tử Mặc nhìn mà tim như muốn nhảy ra ngoài, lo lắng cô có thể ngã bất cứ lúc nào.

Cuối cùng, Lục Tử Mặc cũng đuổi kịp Cận Ngôn, "Ngôn Ngôn, em bình tĩnh lại đi, bây giờ bố mẹ đang rất cần chúng ta, chúng ta không thể tự làm mình rối loạn, chúng ta nhất định phải bình tĩnh." Cận Ngôn làm sao bình tĩnh nổi, bố mẹ cùng lúc gặp chuyện, trong đầu cô bây giờ toàn là những hình ảnh máu me đang cuồn cuộn. "Đều là lỗi của em, nếu em không đính hôn, bố mẹ em sẽ không vội đến tham dự hôn lễ, như vậy họ sẽ không gặp tai nạn xe." "Nếu em không khuyên họ từ chức, hưởng thụ những ngày tháng sắp tới, họ cũng sẽ không đến thành phố A.

Nếu họ không đến thành phố A, chắc chắn mỗi ngày vẫn đi làm về nhà, căn bản sẽ không xảy ra tai nạn như vậy." "Đều là lỗi của em, tại sao em lại bảo họ từ bỏ công việc, tại sao lại bảo họ đến bên cạnh em chứ, tại sao chứ?" Cận Ngôn suy sụp vò đầu bứt tóc.

Thấy Cận Ngôn càng nói càng vô lý, chuyện gì cũng đổ lên đầu mình, Lục Tử Mặc cuối cùng không nhịn được mà gầm lên: "Ngôn Ngôn, em đừng như vậy, tất cả không phải lỗi của em, không liên quan gì đến em cả." "Đây là tai nạn, em biết không?

Tất cả chúng ta không ai muốn như vậy cả." "Không, tất cả là vì em, là lỗi của em." "Ngôn Ngôn, nếu thực sự phải truy cứu, đó là lỗi của nhà chúng ta.

Nhà chúng ta không nên đề nghị để chúng ta đính hôn sớm như vậy, đây là lỗi của nhà chúng ta." Cận Ngôn sững người, cô đưa tay lên che mặt.

Lục Tử Mặc thấy nước mắt không ngừng chảy ra qua kẽ tay cô, trong lòng đau đớn khôn nguôi.

Nếu có thể, anh thật sự muốn thay cô gánh chịu tất cả. "Ngôn Ngôn, đừng khóc, bố mẹ là người tốt như vậy, nhất định sẽ không sao đâu." Trước cửa phòng cấp cứu.

Bùi Chính Nam cũng vội vã chạy tới, Lục Tử Mặc nhìn ánh mắt của ông, rồi quay sang nói với Tiểu Mỹ: "Chăm sóc Ngôn Ngôn cho tốt, anh đi tìm hiểu tình hình một chút." Phòng làm việc của viện trưởng. "Chú Bùi, tình hình thế nào rồi ạ?" Sắc mặt Bùi Chính Nam có mấy phần không tốt, "Chú đã tham gia toàn bộ quá trình cấp cứu, não của ông Cận bị kẹt ở ghế sau, còn có mảnh kính vỡ cắm vào cổ họng, mất máu quá nhiều, không biết có cứu được không." "Bà Cận được ông Cận ôm vào lòng, đã tránh được những cú va đập chí mạng, trên người chỉ có một vài vết thương ở mức độ khác nhau, hiện tại xem ra không nguy hiểm đến tính mạng." "Tài xế mà cháu cử đi cũng bị thương nặng, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, có cứu được hay không phải xem vào tạo hóa của cậu ta, chúng ta chỉ có thể cố gắng hết sức." Thân hình cao lớn của Lục Tử Mặc loạng choạng một cái, ngay sau đó nghe thấy tiếng "bịch" một tiếng, sợ hãi vội chạy ra ngoài.

Chỉ thấy Cận Ngôn đã ngất xỉu trước cửa, Tiểu Mỹ đang chuẩn bị đỡ cô.

Cận Ngôn làm sao ngồi yên được, Lục Tử Mặc vừa mới đi cùng

Bùi Chính Nam, cô liền lập tức đi theo, Trần Tiểu Mỹ căn bản không cản nổi.

Lục Tử Mặc vội vàng bế Cận Ngôn vào phòng làm việc của Bùi Chính Nam, Bùi Chính Nam kiểm tra một chút, "Không có vấn đề gì lớn, chắc là do bị kích động, khí huyết dâng lên, cơ thể nhất thời không chịu nổi, nghỉ ngơi một lát là không sao." "Nếu thật sự không yên tâm, chú có thể truyền cho cô bé hai chai dịch." Toàn thân Lục Tử Mặc căng cứng, bất cứ ai nghe tin dữ như vậy, e rằng cũng không thể bình tĩnh.

Chương 1304

Bây giờ chỉ có thể cầu nguyện cho bố mẹ vợ không sao, nếu không cô gái này không biết sẽ ra sao nữa. "Chú Bùi, chú sắp xếp cho Ngôn Ngôn một phòng bệnh đi ạ." Bùi Chính Nam gật đầu, vỗ mạnh vào cánh tay Lục Tử Mặc, "Tiểu Mặc, lúc này cháu phải vững vàng lên, cháu không thể xảy ra chuyện gì được." Cận Ngôn vừa được đưa vào phòng bệnh, cô đã mở mắt, trước sau cũng chỉ nghỉ ngơi chưa đến mười phút.

Cô bật người ngồi dậy, "Lục Tử Mặc, bố mẹ em sao rồi?" "Bên đó vẫn đang cấp cứu, em đừng lo." "Em muốn ra cửa chờ, lỡ xảy ra chuyện gì, em nhất định phải biết đầu tiên." Cận Ngôn nghẹn ngào nói.

Lời Cận Ngôn vừa dứt, một cô y tá vội vã đi vào, "Ai là người nhà của bệnh nhân, bệnh nhân bị xuất huyết nhiều trong quá trình phẫu thuật, kho máu của bệnh viện không đủ." "Tôi, tôi là con gái của bệnh nhân, tôi cùng nhóm máu với họ, tôi có thể hiến máu." "Cô chắc chắn cô cùng nhóm máu với họ chứ?" "Đúng vậy, tôi chắc chắn, cả nhà ba người chúng tôi đều cùng một nhóm máu, trước đây đã từng xét nghiệm rồi." "Vậy thì tốt quá, mau theo tôi, tình hình khẩn cấp, không thể chậm trễ." Cận Ngôn vội vàng đi giày vào, Lục Tử Mặc đưa cô đi lấy máu, còn Trần Tiểu Mỹ thì ở lại trông chừng trước cửa phòng cấp cứu.

Cận Ngôn đã hiến hai túi máu lớn, đã đến giới hạn tối đa, sắc mặt trắng bệch đến không thể tả. "Ngôn Ngôn, anh đưa em về phòng bệnh nghỉ ngơi một lát, sắc mặt em tệ lắm." Cận Ngôn lắc đầu, "Em vẫn chịu được, đưa em đến cửa phòng cấp cứu đi." Lục Tử Mặc chỉ đành bế ngang Cận Ngôn lên, cơ thể cô yếu ớt, tâm trạng lại càng tồi tệ không thể tả, ngoan ngoãn nằm trong lòng Lục Tử Mặc, mím chặt đôi môi trắng bệch.

Cuộc phẫu thuật kéo dài đến tối, cuối cùng cũng có kết quả.

Cận Ngôn ngơ ngác ngồi đó, hai chân như đổ chì, ngay cả sức lực để đứng lên cũng không có. "Bác sĩ, bố mẹ tôi sao rồi?" Lục Tử Mặc hỏi. "Ca phẫu thuật của ông Cận coi như đã thành công, nhưng vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm tính mạng, bây giờ phải chuyển đến phòng chăm sóc đặc biệt, sau hai mươi bốn giờ nếu các chỉ số sinh tồn ổn định mới coi như hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm." "Tình hình của bà Cận tốt hơn một chút, không nguy hiểm đến tính mạng, chuyển vào phòng bệnh thường là được rồi." Kết quả như vậy đã được coi là tốt, dù sao cũng tốt hơn nhiều so với việc trực tiếp tuyên bố phẫu thuật thất bại.

Lục Tử Mặc thở phào nhẹ nhõm, còn Cận Ngôn thì mềm nhũn ngã vào vòng tay của Tiểu Mỹ, cô đã hiến quá nhiều máu, cả một buổi tối đã khiến cô kiệt quệ cả về thể chất lẫn tinh thần.

Lục Tử Mặc bế Cận Ngôn đến phòng bệnh, rồi lại bắt đầu lo liệu chuyện của bố mẹ cô.

Tiểu Mỹ thì luôn ở bên cạnh Cận Ngôn, nhìn hai ông bà trở nên như vậy, cô cũng rất lo lắng.

Sống cùng bố mẹ Cận cũng đã được một thời gian, hai ông bà thật sự rất hiền lành, đối với người ngoài như cô cũng rất tốt, mỗi ngày nấu cơm đều sẽ làm thêm món cô thích ăn.

Cô nắm lấy tay Cận Ngôn, nhỏ giọng thì thầm: "Ngôn Ngôn, bác trai bác gái tốt như vậy, nhất định sẽ gặp dữ hóa lành, cậu nhất định phải cố gắng lên." Một lát sau, Lục Sâm và Mạc Noãn đến, họ vừa nhìn đã thấy con trai mình đang đứng trước cửa phòng chăm sóc đặc biệt.

Tình hình của bố mẹ Cận họ đã biết qua điện thoại.

Lúc này nhìn dáng vẻ có phần tiều tụy của con trai, lòng Mạc Noãn cũng không dễ chịu gì, một bữa tiệc đính hôn tốt đẹp, kết quả lại xảy ra tai nạn như vậy.

Cũng không biết có phải là số kiếp đã định hay không. "Lục Sâm, bây giờ em rất lo lắng." Lục Sâm vỗ vỗ vai Mạc Noãn, "Lo lắng cũng vô ích, con trai lớn rồi, những gì nó phải đối mặt thì bắt buộc phải đối mặt, không ai giúp được nó.

Đi thôi, qua xem chúng nó thế nào." Hai người đi tới. "Tử Mặc, Ngôn Ngôn đâu, sao chỉ có một mình con?" "Bố mẹ, hai người đến rồi à.

Ngôn Ngôn vì hiến khá nhiều máu, bây giờ đã hôn mê, đang truyền dịch trong phòng bệnh." Lục Sâm vỗ vai con trai, "Bây giờ là lúc Ngôn Ngôn cần con nhất, chuyện công ty con cứ tạm gác lại, bảo thư ký Sử trực tiếp báo cáo cho bố, con ở bệnh viện chăm sóc cho tốt." "Cảm ơn bố." Lục Tử Mặc cảm kích nhìn bố mình. "Khách sáo quá, nói cứ như bình thường bố ngược đãi con vậy." Chỉ một chút ân huệ nhỏ cũng phải nói cảm ơn. "Dù sao thì bố cũng chẳng đối tốt với con." Lục Tử Mặc khẽ cong môi. "Thằng nhóc vô lương tâm, xem đây là gì này, bố tự tay làm cho con đấy." "Con không đói, hai người vào xem Ngôn Ngôn trước đi, lát nữa con sẽ qua tìm hai người." Khi Lục Sâm và Mạc Noãn đến phòng bệnh, Cận Ngôn vừa tỉnh lại, Tiểu Mỹ đang đỡ cô xuống giường, có vẻ như muốn đi thăm bố mẹ. "Ngôn Ngôn, con đang yếu, nằm xuống trước đi." Mạc Noãn vội nói. "Bác trai, bác gái, sao hai bác lại đến đây ạ?" Mạc Noãn nhẹ nhàng ấn hai vai Cận Ngôn, để cô ngồi xuống, "Con đừng lo, bên bố mẹ con có Tử Mặc trông chừng rồi, họ vẫn chưa tỉnh lại, con đến cũng không gặp được.

Hiện tại tình hình rất ổn định, con ăn chút gì đi rồi bác đưa con qua đó." "Bác gái, con không đói." "Không đói cũng phải ăn.

Con chỉ có dưỡng tốt cơ thể thì mới có thể chăm sóc bố mẹ khi họ tỉnh lại.

Bác trai con đã tự tay hầm cháo gan heo cho con, bổ máu lắm, con phải ăn một chút." "Đúng vậy, Ngôn Ngôn, sắc mặt cậu bây giờ tệ lắm, thật sự phải bồi bổ ngay, nếu không bác trai bác gái tỉnh lại sẽ lo lắng đấy." Tiểu Mỹ cũng khuyên.

Cận Ngôn gật đầu, coi như đã đồng ý.

Lục Sâm tự tay múc cho cô một bát cháo, "Con gái, ăn đi." Cận Ngôn vành mắt đỏ hoe, "Cảm ơn bác trai." "Đều là người một nhà, đừng có cảm động vớ vẩn.

Tiệc đính hôn tuy chưa tổ chức thành công, nhưng con đã là con dâu mà nhà họ Lục chúng ta công nhận rồi, chạy cũng không thoát đâu." Giọng Lục Sâm mang theo vài phần trách cứ nhẹ nhàng.

Nhưng lọt vào tai Cận Ngôn lại cảm thấy vô cùng ấm áp, cô sụt sịt mũi, cảm động đến không biết phải nói gì, bắt đầu ăn cháo.

Mạc Noãn xoa xoa đầu cô, "Thế này mới ngoan chứ." Lục Sâm chuẩn bị không ít đồ ăn, Tiểu Mỹ cũng có phần. "Tiểu Mỹ, cháu cũng ăn chút đi." Lục Sâm nói. "Cháu cảm ơn bác trai." "Đừng khách sáo, Niệm Niệm nhà chúng ta thường xuyên nhắc đến cháu đấy." "Hehe, cháu nghe nói rồi, Niệm Niệm là em gái song sinh của Lục Tử Mặc, lúc đầu nó lừa cháu và Ngôn Ngôn khổ sở lắm, nói mình nhà nghèo, may mà bạn trai không chê." Ra là con bé đó còn nói những lời như vậy.

Lục Sâm cười, năm đó ông thực ra cũng chỉ thuận miệng nói với Mạc Noãn một câu, không ngờ sau này mọi người đều phát huy tinh thần "giả nghèo kể khổ" của ông, hễ có cơ hội là dùng. "Con bé thối tha đó, cả ngày chỉ thích ra ngoài nói năng linh tinh." Tay nghề của Lục Sâm quả thực rất tốt, Cận Ngôn ăn liền hai bát nhỏ, cảm thấy tinh thần tốt hơn nhiều.

Mạc Noãn và Lục Sâm cũng không ngăn cản cô nữa, để cô xuống giường đi thăm bố mẹ.

Lục Tử Mặc vẫn như một pho tượng đá đứng gác trước cửa phòng chăm sóc đặc biệt, Cận Ngôn thấy anh như vậy, sống mũi cay cay.

Cô bước nhanh tới, Lục Tử Mặc kịp thời ôm lấy thân thể cô, cưng chiều nói: "Trong người đỡ hơn chưa?" "Em không sao, sao anh cứ đứng đây mãi thế, không phải có y tá sao?" "Anh không yên tâm, cứ đứng đây xem sao." Cận Ngôn ôm eo Lục Tử Mặc, "Lục Tử Mặc, cảm ơn anh." "Lại khách sáo rồi." "Vậy em không khách sáo với anh nữa, bố em sao rồi?" "Bố chúng ta đã qua được ba tiếng rồi, tình hình rất ổn định.

Mẹ có thể sẽ tỉnh lại ngay, không có gì đáng ngại, có y tá theo dõi, người vừa tỉnh sẽ đến báo cho chúng ta ngay." "Vậy anh đi ăn chút gì đi, em ở đây trông cho.

Bác trai bác gái mang đồ ăn ngon đến đấy." "Anh không đói, đợi đói rồi ăn." "Đi ngay đi, lát nữa mẹ em có thể tỉnh lại, lúc đó một mình em không thể chạy hai nơi được, anh phải giúp em một tay đấy." "Vậy được, anh nghe lời Ngôn Ngôn nhà chúng ta." Tiểu Mỹ mang hộp giữ nhiệt đến cho họ, Lục Tử Mặc cũng không đi xa, chỉ ngồi trên chiếc ghế bên cạnh ăn.

Cận Ngôn cứ nhìn anh không chớp mắt, Lục Tử Mặc bị cô nhìn đến có chút không tự nhiên, bất giác ngẩng đầu lên, "Sao cứ nhìn anh thế?" "Chỉ đơn thuần là thấy anh đẹp trai thôi." Lục Tử Mặc nhìn vào đôi mắt trong veo của cô, đưa tay lên xoa đầu cô.

Cả hai đều không nói gì, cứ ngồi yên lặng như vậy, chờ đợi.

Chương 1305

Cận Ngôn cũng dần dần từ hoảng loạn ban đầu trở nên bình tĩnh, cô tựa vào vai Lục Tử Mặc, không rời mắt khỏi phòng chăm sóc đặc biệt.

Tiểu Mỹ nhìn họ, lắc đầu, rồi qua bên phòng mẹ Cận trông nom.

Rạng sáng, mẹ Cận tỉnh lại, Cận Ngôn lập tức chạy tới, gục xuống ngực mẹ. "Ngôn Ngôn, con cẩn thận, mẹ vừa mới phẫu thuật, con đừng động vào vết thương của mẹ." Cận Ngôn sợ hãi vội rụt tay lại.

Mẹ Cận nhớ lại cảnh tượng trước tai nạn, vào khoảnh khắc tai nạn xảy ra, chính chồng đã che chở cho bà, lúc đó bà rõ ràng nhìn thấy chồng mình toàn thân đầy máu, máu văng đầy mặt bà, ông bị thương nặng như vậy, liệu còn có thể cứu được không?

Mẹ Cận lập tức kích động, yếu ớt mở miệng, "Ngôn Ngôn, bố con đâu?

Bố con... có phải...?" "Mẹ, mẹ đừng kích động, cũng đừng nghĩ lung tung, ca phẫu thuật của bố rất thành công." Cận Ngôn có chút không nỡ nói cho mẹ sự thật lúc này.

Phẫu thuật thành công, nhưng có qua được kiếp nạn này không thì vẫn còn rất khó nói.

Tiếc là cô không phải đứa trẻ biết nói dối, mẹ Cận vừa nhìn đã biết. "Ngôn Ngôn, con đừng lừa mẹ, rốt cuộc bố con sao rồi?" Giọng mẹ Cận không khỏi cao lên.

Cận Ngôn mím môi, không biết giải thích từ đâu.

Lục Tử Mặc đỡ lấy người mẹ Cận, lúc này không thể giấu được nữa, "Mẹ, các chuyên gia đã cấp cứu cho bố, ca phẫu thuật của bố rất thành công, hiện vẫn đang ở phòng chăm sóc đặc biệt, chỉ cần qua hai mươi bốn giờ là có thể hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm." Mọi người đều nghĩ mẹ Cận sẽ suy sụp, ai ngờ bà chỉ che mặt khóc nức nở, "Hu hu hu, không chết... là tốt rồi, mẹ còn tưởng chúng ta không sống nổi, để lại một mình Ngôn Ngôn." Bà biết, đây đã là kết quả tốt nhất rồi.

Tình hình lúc đó thật sự quá nguy hiểm. "Mẹ, đừng buồn, chúng ta đã vượt qua rồi." Mẹ Cận đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, nước mắt lặng lẽ chảy dài, "Nếu chỉ còn lại một mình Ngôn Ngôn, những ngày tháng sau này... biết sống sao đây, cuộc sống không có bố không có mẹ không thể nào sống nổi, không biết sẽ bị bao nhiêu người bắt nạt, mẹ không nỡ, bố con chắc chắn cũng không nỡ." "Tối qua bố con cả đêm không ngủ được, nói với mẹ cả đêm chuyện con hồi nhỏ, ông ấy nói chưa chăm sóc con được bao nhiêu, con bỗng chốc từ một đứa bé chỉ biết khóc oe oe đã trở thành một cô gái lớn, sắp đính hôn rồi, nói không chừng chẳng bao lâu nữa chúng ta sẽ được bế cháu ngoại.

Ông ấy nói ông ấy phải học lại, thời gian quá lâu rồi, tay nghề chắc chắn đã lóng ngóng..." "Thật tốt, sau này vẫn có thể bế cháu ngoại." Có lẽ vừa trải qua sinh tử, mẹ Cận vốn luôn là một người phụ nữ mạnh mẽ cũng trở nên đa cảm lạ thường.

Mẹ Cận vừa khóc, cảm xúc mà Cận Ngôn khó khăn lắm mới kìm nén được lại một lần nữa bùng nổ.

Hai mẹ con ôm nhau khóc nức nở. "Mẹ, mẹ đừng nói những lời như vậy, chính mẹ đã nói muốn nhìn con kết hôn sinh con, dù thế nào đi nữa, hai người đều phải ở bên con mãi mãi." "Từ nhỏ đến lớn, thời gian hai người ở bên con chỉ đếm trên đầu ngón tay, hai người không thể vô trách nhiệm như vậy được." Tay mẹ Cận chậm rãi di chuyển trên người con gái, "Ừm ừm, bố mẹ chắc chắn không nỡ rời xa con đâu, chúng ta còn chưa thấy con và Tử Mặc kết hôn, không cam tâm." Tiểu Mỹ định khuyên, nhưng Lục Tử Mặc ra hiệu cho cô đừng làm vậy, cứ để hai mẹ con khóc một trận là được rồi.

Lục Tử Mặc lặng lẽ lui ra ngoài, nhưng vừa đến cửa phòng chăm sóc đặc biệt, đã thấy bác sĩ vội vã chạy vào.

Anh vội tóm lấy một cô y tá, "Tình hình sao vậy?" "Tình trạng bệnh nhân có biến chuyển xấu, cần phải cấp cứu." Tay chân Lục Tử Mặc mềm nhũn, chỉ thấy các chuyên gia đồng loạt đổ vào phòng bệnh. "Anh Lục, anh yên tâm, chúng tôi sẽ dốc toàn lực cứu chữa." Cận Ngôn nghe thấy động tĩnh cũng vội vã chạy tới. "Lục Tử Mặc, bố em sao rồi?" Cận Ngôn định xông vào, Lục Tử Mặc kịp thời ôm lấy cô, "Ngôn Ngôn, chúng ta chỉ có thể ở ngoài chờ, không thể vào trong được, bác trai nhất định sẽ không sao đâu." Cận Ngôn khóc ngất trong lòng Lục Tử Mặc, rõ ràng vừa mới ở trên thiên đường, trong nháy mắt lại rơi xuống địa ngục. "Tại sao lại như vậy?

Không phải nói phẫu thuật rất thành công sao?

Tại sao... lại thế này?" Lục Tử Mặc không biết an ủi người khác, lúc này nói bao nhiêu lời an ủi cũng không có tác dụng, chỉ có thể ôm chặt lấy Cận Ngôn.

Một giờ sau, chuyên gia bước ra, đã cứu được người.

Cận Ngôn cả người mềm nhũn ngã xuống đất, ngay cả Lục Tử Mặc cũng toàn thân toát mồ hôi lạnh, trước ngưỡng cửa sinh tử, sức mạnh của con người thật quá nhỏ bé.

Lục Tử Mặc đỡ Cận Ngôn dậy.

Vất vả cả một đêm, tình hình của bố Cận đã ổn định, nhưng bác sĩ lại thông báo một tin mà họ không thể nào chấp nhận được.

Não của bố Cận bị tổn thương rất nghiêm trọng, có thể sẽ không tỉnh lại.

Nói cách khác, trở thành người thực vật. "Bác sĩ, bố cháu không có khả năng chữa khỏi sao ạ?" Cận Ngôn rưng rưng nước mắt nói. "Đại não của con người là một thứ rất phức tạp, phản ứng với các kích thích bên ngoài cũng rất phức tạp.

Hiện tại tôi cũng không thể khẳng định chắc chắn ông ấy sẽ không tỉnh lại, nhưng trong thời gian ngắn là không thể, điểm này gia đình các vị phải chuẩn bị tâm lý." "Nhưng cũng đừng nản lòng, y học có rất nhiều kỳ tích, có những người hôn mê một hai mươi năm cũng có thể tỉnh lại." "Các vị là người nhà, nếu có thời gian thì nên đến nói chuyện với bệnh nhân nhiều hơn.

Đừng thấy bệnh nhân hôn mê không tỉnh, những lời các vị nói ông ấy đều có thể nghe thấy, chỉ là tạm thời không thể đáp lại các vị mà thôi." "Sự cải thiện của tình trạng này, rất nhiều lúc không thể tách rời khỏi sự chăm sóc tận tình của người nhà, các vị hãy kiên nhẫn hơn." Cận Ngôn liên tục gật đầu, sau khi chuyên gia rời đi, cô vẫn chưa thể hoàn hồn.

Người thực vật.

Cô rõ ràng muốn bố mẹ sớm nghỉ hưu, sau đó đi du lịch khắp nơi, sao bố lại trở thành người thực vật rồi.

Sau này làm sao cùng mẹ tay trong tay đi ngắm thế giới đây. "Ngôn Ngôn, em mệt quá rồi, anh đưa em về nghỉ một lát nhé." "Em qua phòng bệnh thăm mẹ, giờ này chắc mẹ đang lo lắm." Cận Ngôn bình tĩnh nói.

Cô càng bình tĩnh, lòng Lục Tử Mặc lại càng đau thắt. "Đi thôi, chúng ta cùng qua đó." Quả nhiên, mẹ Cận đang mong ngóng trên giường bệnh, thấy họ trở về liền cố gắng ngồi dậy, "Sao rồi?" Cận Ngôn vội ngăn bà lại, "Mẹ, đã ổn định rồi ạ, chỉ là chưa biết khi nào sẽ tỉnh lại thôi.

Bố chắc là mệt rồi, muốn nghỉ ngơi thêm một thời gian." Không biết khi nào sẽ tỉnh lại, chẳng phải là người thực vật sao.

Chương 1306

Mẹ Cận sững người một lúc, rồi vừa khóc vừa cười, vừa mắng: "Cái lão Cận này, lúc trẻ đã không biết quan tâm người khác, giờ già rồi còn muốn làm khổ tôi, để tôi chăm sóc ông ấy.

Ông ấy đúng là biết mơ mộng thật, cứ nằm đó là có người cho ăn cho uống, thoải mái quá, sao tôi lại không có đãi ngộ như vậy chứ, biết thế lúc đó tôi nên che cho ông ấy, rồi nằm đây hưởng phúc." "Tôi cũng thật xui xẻo, sao lại vớ phải một người như vậy, sau này ông ấy không nói được không cử động được, tôi phải xử lý ông ấy một trận mới được." Lúc còn khỏe mạnh thì chỉ biết bắt nạt tôi, tôi phải trả lại hết những ấm ức mấy chục năm qua chịu đựng từ ông ấy." Giọng điệu thì ghét bỏ, nhưng mọi người đều nghe ra được sự gắn bó của một đôi vợ chồng trong lúc hoạn nạn. "Mẹ, mẹ nói gì vậy, con không cho mẹ xử lý bố con đâu, con sẽ không tha cho mẹ đâu." Cận Ngôn nghẹn ngào. "Mẹ sẽ lén lút xử lý, dù sao không để con thấy là được." "Vậy con sẽ ngày ngày canh chừng mẹ, để mẹ không có cơ hội ra tay." Cận Ngôn không cam tâm nói. "Vậy thì con cứ canh đi, mẹ không quan tâm." "Mẹ." Cận Ngôn gục vào lòng mẹ Cận. "Con gái, con biết không?

Bố con không bỏ rơi chúng ta, mẹ đã rất mãn nguyện rồi.

Sau này ông ấy muốn nằm hay muốn ngủ, mẹ đều sẽ bám riết lấy ông ấy, dù sao cũng đã bám nhau nửa đời người rồi, không quan tâm thêm chút thời gian này nữa.

Còn có thể nhìn thấy ông ấy thật sự quan trọng hơn bất cứ điều gì.

Trước đây ngày nào ông ấy cũng lượn lờ trước mắt mẹ, mẹ thấy phiền, ngày nào cũng tìm ra vô số khuyết điểm của ông ấy, chỉ mong đổi được chồng khác, nhưng chính mẹ rất rõ, nếu ngày nào đó không thấy ông ấy, mẹ sẽ cảm thấy toàn thân không ổn." "Vâng, sau này con sẽ cùng mẹ, trước đây mẹ không phải ghét bố hay đi xã giao sao, sau này ông ấy muốn chạy cũng không chạy xa được đâu." Cận Ngôn nắm lấy tay mẹ Cận. "Đúng vậy, sau này có thể giữ ông ấy ở nhà mỗi ngày, đỡ cho ông ấy ra ngoài gây sóng gió, tự làm hỏng danh tiếng của mình." Nhìn hai mẹ con họ như vậy, Lục Tử Mặc thở phào một hơi dài.

Mẹ vợ đại nhân quả thực không giống những người phụ nữ bình thường, quá kiên cường.

Gia đình bình thường gặp phải chuyện như vậy, chắc chắn sẽ u ám sầu thảm, bà thì lại rất mạnh mẽ. "Tử Mặc, con có việc thì cứ đi lo đi, Ngôn Ngôn ở đây chăm sóc mẹ là được rồi." "Mẹ, con không vội, chuyện công ty có bố con lo rồi, lát nữa con về nhà lấy cho hai người mấy bộ quần áo, rồi chuẩn bị chút đồ ăn mang qua." Lục Tử Mặc chu đáo nói.

Nghe Lục Tử Mặc một tiếng "mẹ", lại một tiếng "mẹ", tâm trạng ảm đạm của mẹ Cận cuối cùng cũng có vài tia nắng chiếu vào.

Chuyện hôm qua, bà không cần nghĩ cũng biết là do anh lo liệu hết, con gái mình làm gì có bản lĩnh đó. "Được rồi, vậy con về nghỉ một lát rồi qua, tối qua con thức cả đêm rồi." "Con biết rồi, mẹ." Mẹ Cận lại dặn dò Tiểu Mỹ, "Mỹ Mỹ à, cháu cũng về đi làm đi, người trẻ tuổi đừng làm lỡ công việc của mình, ở đây có Ngôn Ngôn rồi." "Bác gái, buổi sáng cháu ở lại với bác một lúc, buổi chiều cháu qua công ty sau.

Cứ để Ngôn Ngôn ngủ một giấc đã, hôm qua nó hiến máu, lại không được nghỉ ngơi, cơ thể đang yếu lắm." Mẹ Cận thấy không khuyên được, cũng không khuyên nữa, thay vào đó là ánh mắt đau lòng nhìn con gái.

Vốn dĩ thân hình nhỏ bé đã không có mấy lạng thịt, giờ lại bị giày vò một phen, trông càng gầy gò hơn. "Ngôn Ngôn, vậy con và Tử Mặc về đi, ở đây có Tiểu Mỹ rồi." Cận Ngôn dĩ nhiên là không chịu rời đi, lúc này căn bản không thể yên tâm. "Mẹ, cứ để Ngôn Ngôn ngủ ở bệnh viện đi, dù sao cũng có giường trống, nó rời xa mẹ sẽ không yên lòng đâu." Lục Tử Mặc chu đáo nói.

Chỉ có Lục Tử Mặc rời đi, hai cô gái ở lại.

Mẹ Cận cảm thán: "Tử Mặc đứa bé này, quả thực rất tốt, Ngôn Ngôn con có thể tìm được một người như vậy, bố mẹ cũng yên tâm rồi." "Mẹ, đừng nói những lời như vậy, đàn ông trước khi kết hôn đều như thế, sau khi kết hôn anh ấy đối với con thế nào, đều là chuyện không nói trước được, hai người phải giúp con giám sát anh ấy thật kỹ đấy." "Con lại không có anh em trai gì cả, sau này bị bắt nạt thì phải làm sao." Cận Ngôn níu lấy tay mẹ mình, mắt vẫn không kiềm được mà đỏ hoe.

Từ chiều hôm qua đến giờ, cô thật sự đã bị dọa cho khiếp vía.

Rõ ràng hai người đang yên đang lành, nói xảy ra chuyện là xảy ra chuyện. "Nghĩ nhiều rồi, Tử Mặc không phải người như vậy.

Phải rồi, chuyện ở khách sạn hôm qua xử lý thế nào rồi?" Cận Ngôn lắc đầu: "Con không biết, người nhà họ Lục đang xử lý ở đó, họ đều là những người thông minh, chắc chắn sẽ giải quyết ổn thỏa thôi." "Thật đáng tiếc, vốn dĩ mẹ còn muốn nhìn con và Tử Mặc đính hôn." "Đính hôn chỉ là một nghi thức thôi, lúc nào xem cũng được mà.

Đợi mẹ và ba khỏe lại rồi trực tiếp tham dự đám cưới không phải tốt hơn sao." Mẹ Cận mỉm cười không nói gì, mà nhìn về phía cửa phòng bệnh, không biết ông Cận nhà bà còn có phúc khí này không, có thể tỉnh lại để nhìn con gái xuất giá, được dắt tay con gái tự mình trao cho người khác. "Chỉ mong ba con đừng để chúng ta chờ quá lâu." "Sẽ không đâu, mẹ." Cận Ngôn ôm lấy cổ mẹ.

Đúng lúc này, Tiểu Mỹ bưng một chậu nước trong tới: "Ngôn Ngôn, lau mặt cho bác gái đi, như vậy sẽ thoải mái hơn một chút." "Tiểu Mỹ, cậu ngồi đi, đừng bận rộn nữa, cậu cũng đã mệt cả đêm rồi." Tiểu Mỹ giơ nắm đấm lên, khoe cơ bắp của mình: "Bác gái, bác xem cơ bắp của con này, con khỏe như trâu ấy, ngày nào con cũng thức đêm viết bản thảo mà chẳng sao cả." Mẹ Cận bị chọc cho bật cười: "Con bé này, con là con gái đấy, có cô gái nào lại nói về mình như vậy chứ, con mảnh mai lắm." "He he, bác gái đúng là có mắt nhìn, con thích bác." Tiểu Mỹ không chút dè dặt nói. "Phải chi con là con gái của bác thì tốt rồi, sau này Ngôn Ngôn một mình cũng không cô đơn.

Tiếc là hồi đó chúng ta không gặp được chính sách tốt, chỉ có thể sinh một đứa." "Bác gái nhận con làm con gái nuôi là được rồi, có gì khó đâu ạ." "Con bằng lòng sao?" "Đương nhiên rồi ạ, bác gái vừa trẻ trung xinh đẹp, lại thông minh hiền hậu, làm con gái nuôi của bác chắc chắn là con lời to rồi." "Được, vậy tìm thời gian bác nhất định sẽ nhận con làm con gái nuôi." "Không thành vấn đề, lúc nào cũng được ạ." "Phải rồi, tiểu thuyết của con viết đến đâu rồi?" "He he, bác gái, bác có muốn vào sách của con đóng vai khách mời không, con nhất định sẽ viết bác thành người mẹ tuyệt vời nhất thế giới." "Làm mẹ của ai?" "Bác muốn làm mẹ của ai cũng được, con cho bác đặc quyền này." "Ha ha, vậy bác muốn làm mẹ của nữ chính." "Được, không thành vấn đề." Tiểu Mỹ và mẹ Cận nói chuyện rất vui vẻ, Cận Ngôn ở bên cạnh lau người qua loa cho mẹ.

Vừa mới phẫu thuật xong, còn chưa thể tắm rửa, chỉ có thể tạm thời nhịn một chút. "Mẹ, không được tắm đâu, mẹ phải nhịn mấy ngày đấy." Mẹ Cận vỗ vỗ tay Cận Ngôn: "Không sao, nhất định phải nghe lời bác sĩ.

Lát nữa con đi hỏi bác sĩ xem có thể đẩy mẹ đi thăm ba con không,

không nhìn thấy ông ấy, lòng mẹ cứ thấy bất an." "Vâng, lát nữa con sẽ đi hỏi bác sĩ, xem khi nào có thể đưa mẹ đi thăm ba." Cổ họng Cận Ngôn có chút nghẹn ngào.

Bố mẹ cãi vã cả đời, một thời gian trước còn đòi ly hôn, nhưng đến thời khắc nguy nan, hai người mới thật sự quan tâm đến nhau, có thể hy sinh tính mạng vì đối phương.

Đây có lẽ chính là hai người nương tựa vào nhau mà sống.

Dù bảo Lục Tử Mặc về nhà nghỉ ngơi, nhưng anh làm sao có thể nghỉ ngơi được.

Anh về nhà họ Cận lấy quần áo, rồi ra ngoài mua cơm và vội vã chạy đến bệnh viện, trước sau chỉ mất một tiếng đồng hồ.

Nhìn Lục Tử Mặc vội vã chạy đến, sống mũi Cận Ngôn lại cay cay.

Người này thật sự không nghe lời, rõ ràng đã bảo anh về nhà ngủ một giấc, nhưng anh hoàn toàn không nghe.

Thật sự coi mình là người sắt, mắt đã đỏ ngầu cả lên rồi.

Đối với cái lườm của Cận Ngôn, Lục Tử Mặc không hề để ý, vẫn cười ôn hòa nhã nhặn: "Ngôn Ngôn, Tiểu Mỹ, anh mang đồ ăn đến cho hai em này." "Không phải đã bảo anh về nhà ngủ một giấc sao?" "Không ngủ được, mọi người đều đang đói bụng." Cận Ngôn không còn gì để nói: "Anh ăn chưa?" "Anh ăn rồi, đây là anh mua riêng cho em và Tiểu Mỹ.

Mẹ bây giờ chưa ăn được những thứ này, anh sẽ nhờ bệnh viện chuẩn bị riêng." "Tử Mặc, con thật có lòng." Lục Tử Mặc ngồi xuống bên giường bệnh, nắm lấy tay mẹ Cận: "Mẹ, những chuyện khác mẹ đừng lo, con sẽ sắp xếp ổn thỏa.

Mẹ chỉ cần dưỡng bệnh cho tốt thôi.

Ngôn Ngôn, cô bé ngốc nghếch này đã có con rồi, cô ấy là vợ chưa cưới của con, con sẽ chăm sóc cô ấy." "Được, có con ở đây, mẹ thật sự rất yên tâm.

Chương 1307

Phải rồi, tài xế chở chúng ta thì sao?" "Anh ấy cũng đã được cứu sống, chỉ là bị thương rất nặng, có lẽ phải ở bệnh viện một thời gian dài." "Vậy thì tốt rồi, may mà cậu thanh niên đó phản ứng nhanh, kịp thời bẻ lái, nếu không có lẽ chúng ta không ai sống sót được." Mẹ Cận xúc động nói. "Đây là phúc đức của ba mẹ ạ." "Phải rồi, Tử Mặc, chuyện tiệc đính hôn thật sự rất xin lỗi.

Con thay chúng ta xin lỗi gia đình con, vì chúng ta mà đã làm lỡ dở chuyện quan trọng như vậy." "Mẹ nói gì vậy ạ, tiệc đính hôn có thể hoãn lại, so với sức khỏe của ba mẹ thì chuyện đó chẳng có gì to tát cả, mọi người sẽ không để tâm đâu ạ." Sau khi ăn cơm xong, Cận Ngôn bị Lục Tử Mặc đuổi đi ngủ.

Tiểu Mỹ cũng đã đi làm, Lục Tử Mặc một mình chăm sóc cho ba mẹ Cận.

Buổi chiều, có cảnh sát đến lấy lời khai, tìm hiểu về vụ tai nạn xe lần này.

Nguyên nhân tai nạn đã được điều tra rõ ràng, là do đối phương lái xe khi say rượu nên mới gây ra tai nạn giao thông nghiêm trọng.

Tài xế gây tai nạn đã chết tại chỗ, người nhà sẽ chịu trách nhiệm bồi thường liên quan, nhưng điều kiện của đối phương không tốt, không thể nào lập tức lấy ra nhiều tiền như vậy, chỉ có thể tạm thời khất lại.

Tiệc đính hôn tuy không tổ chức thành công, nhưng đúng như Lục Sâm đã nói, Cận Ngôn đã là con dâu mà nhà họ Lục bọn họ công nhận.

Liên tiếp mấy ngày, họ hàng nhà họ Lục gần như đều đến thăm hỏi.

Họ hàng nhà họ Cận vì đường xa nên đến muộn hơn.

Gặp phải đại nạn, mẹ Cận trước mặt mọi người luôn tỏ ra kiên cường, chỉ khi không có ai mới thở dài.

Sau ba ngày nằm trên giường, bác sĩ cho phép mẹ Cận đi thăm ba Cận.

Ba Cận cũng đã được chuyển từ phòng chăm sóc đặc biệt sang phòng bệnh thường.

Vừa nhìn thấy chồng nằm trên giường bệnh không chút sức sống, trái tim luôn giả vờ mạnh mẽ của mẹ Cận lập tức mềm nhũn, nước mắt tuôn rơi.

Ba Cận yên bình nằm trên giường bệnh, nếu không có tiếng máy móc "tít tít" bên cạnh, có lẽ người ta sẽ nghĩ rằng ông chỉ đang ngủ.

Cận Ngôn đẩy bà qua đó, bà nắm lấy tay chồng, bắt đầu lải nhải không ngừng: "Ông Cận, tôi nói cho ông biết nhé, tôi chỉ cho phép ông ngủ một năm rưỡi thôi, lâu hơn là tôi không cho phép đâu, tôi sẽ vứt ông ra ngoài đấy, tôi không có nhiều kiên nhẫn và thời gian để chăm sóc ông đâu." "Còn nữa, Ngôn Ngôn nhà chúng ta sớm muộn gì cũng phải lấy chồng, cũng chỉ trong hai năm tới thôi.

Nếu ông không tỉnh lại, tôi chỉ đành để anh trai tôi dắt tay Ngôn Ngôn đi trên thảm đỏ thôi, đợi ông tỉnh lại là lỡ mất rồi đấy." "Lợi và hại tôi đã nói hết ở đây rồi, ông tự xem mà liệu đi." Cận Ngôn cũng nắm lấy bàn tay còn lại của ba: "Ba ơi, ba đừng nghe mẹ dọa nạt, con ở phe ba.

Ba một ngày không tỉnh, con một ngày không lấy chồng, con chờ ba.

Con chỉ muốn ba dắt tay con đi trên thảm đỏ thôi, người khác con không cần ai cả." "Nếu ba mệt, ba cứ ngủ thêm một lát.

Ba ngủ bao lâu con đợi bấy lâu, dù sao con cũng còn nhỏ, Lục Tử Mặc nhất định sẽ đợi con." "Con bé ngốc này, chỉ biết hát ngược lại với mẹ, mau lấy chồng đi, ở nhà chỉ thêm phiền lòng." "Ba ơi, ba xem kìa, ba vừa mới ngủ mà mẹ đã bắt đầu bắt nạt con rồi.

Nhưng con không sợ, đợi ba tỉnh lại, hai cha con mình cũng hành hạ mẹ, báo thù rửa hận." "Hai người không có lương tâm, chỉ biết bắt nạt tôi thôi phải không?" Mẹ Cận không chịu thua. "Mẹ đối xử tốt với ba một chút thì con sẽ không bắt nạt mẹ nữa.

Mẹ bắt nạt ba chính là bắt nạt con." "Con bé ngốc này, mẹ nuôi con uổng công rồi, chỉ biết bênh vực ông già này." Hai mẹ con cứ thế ở bên cạnh ba Cận, nói chuyện suốt cả một buổi chiều.

Lục Tử Mặc kiên nhẫn một cách lạ thường, cứ đứng ở một bên như một người lính gác trung thành, không nhúc nhích bảo vệ lãnh địa của mình.

Cuối cùng, vẫn là mẹ Cận cảm thấy mệt, ba người mới rời đi. "Ngôn Ngôn, Tử Mặc, mẹ bây giờ cũng đã khỏe gần hết rồi, vài ngày nữa là có thể tự mình xuống giường đi lại.

Hai đứa đi thuê một người hộ lý, chuyên chăm sóc chúng ta là được, không cần ngày nào cũng chạy đến bệnh viện.

Tình hình của ba con không phải một hai ngày là xong, chúng ta phải chuẩn bị cho một cuộc chiến lâu dài, hai đứa ngày nào cũng chạy đến bệnh viện cũng không phải là chuyện hay." "Tử Mặc, chuyện này giao cho con." "Mẹ, con..." Cận Ngôn hoàn toàn không yên tâm để người khác chăm sóc bố mẹ. "Ngôn Ngôn, con không có quyền phản đối, chuyện này giao cho Tử Mặc làm.

Tử Mặc, con đi làm ngay đi." "Vâng, thưa mẹ." Lục Tử Mặc liếc nhìn Cận Ngôn, cuối cùng chọn nghe theo lời mẹ vợ.

Cận Ngôn bĩu môi, không nói gì thêm.

Sau khi Lục Tử Mặc ra ngoài, mẹ Cận lấy ra một tấm thẻ đưa vào tay Cận Ngôn: "Ngôn Ngôn, con giữ lấy tấm thẻ này, đây là thẻ lương của mẹ, bên trong có tiền tiết kiệm bao năm nay của mẹ, lương hàng tháng của mẹ cũng sẽ được chuyển vào đúng hạn." "Mẹ, mẹ làm gì vậy?

Con tự kiếm được tiền, mẹ không cần cho con tiền đâu." Mẹ Cận gõ nhẹ vào đầu Cận Ngôn, có chút tức giận vì con gái không nên người: "Đồ ngốc này, con cầm lấy mà thanh toán viện phí cho mẹ và bố con đi.

Nếu nhà họ Lục đã trả rồi thì con trả lại tiền cho người ta.

Phúc lợi của cơ quan rất tốt, mẹ và bố con đều có bảo hiểm, cộng thêm chúng ta cũng mua bảo hiểm thương mại, sau khi trừ đi chắc cũng không tốn bao nhiêu tiền.

Nhà chúng ta cũng không thiếu mấy đồng đó, con cũng đừng tiết kiệm tiền, những khoản chi cần thiết thì cứ chi tiêu." "Tiền thuê hộ lý con cũng lấy từ đây ra mà trả.

Nhà họ Lục vừa bỏ công vừa bỏ sức, đừng để người ta phải tốn thêm những khoản tiền này nữa, như vậy không hợp lý." Cận Ngôn ngẩn ra, lúc này mới nhận ra, mấy ngày nay ở bệnh viện, bất kể là phí thanh toán hay các loại chi tiêu khác, dường như đều do Lục Tử Mặc phụ trách. "Nhìn cái dáng vẻ ngốc nghếch của con là biết con chưa nghĩ đến những vấn đề này rồi." "Mẹ, con không phải loại người thích chiếm lợi của người khác, chỉ là gần đây con hơi rối, những chuyện này nhất thời chưa nghĩ đến, đợi con nghĩ thông suốt là được ạ." Mẹ Cận gật đầu, nói với giọng điệu sâu sắc: "Ngôn Ngôn, mẹ biết nhà họ Lục không thiếu chút tiền này, nhưng chúng ta làm người cũng phải có lễ độ, có nguyên tắc, không thể vì người ta có tiền mà mình chiếm lợi được.

Đây không phải là cố ý xa lánh Tử Mặc, mà là để giữ cho mình nhân cách độc lập." "Con và Tử Mặc bây giờ chưa đính hôn thành công, cũng chỉ đang ở giai đoạn bàn chuyện cưới xin.

Ngay cả sau này hai đứa kết hôn, những chuyện này nên rạch ròi vẫn phải rạch ròi.

Nếu chúng ta chiếm lợi của người ta, sau này con ở nhà họ Lục nói chuyện cũng không ngẩng đầu lên được." "Nhà ai lại thích một nhà thông gia kéo chân sau chứ, không ai thích cả.

Chúng ta đã phiền họ nhiều như vậy, chúng ta chấp nhận họ tìm chuyên gia cho chúng ta, chấp nhận họ chạy đôn chạy đáo vì chúng ta, những điều đó coi như đã nhận tình nghĩa của họ rồi.

Chuyện tiền bạc tuyệt đối không thể chiếm lợi của người ta nữa, hiểu không?" Mẹ Cận trước đây ở cơ quan là một người lãnh đạo, suy nghĩ vấn đề, nhìn nhận sự việc rất thoáng.

Bà không muốn vì chuyện của họ mà để con gái không thể ngẩng cao đầu trước mặt nhà họ Lục.

Cầm của người ta thì tay ngắn, ăn của người ta thì miệng mềm, đó là đạo lý từ xưa đến nay.

Chuyện đời người, rất nhiều điều không thể nói chắc được, hai đứa trẻ này cuối cùng có thể đi cùng nhau hay không vẫn còn là một ẩn số.

Chương 1308

Với tư cách là một người mẹ, những chuyện này bà không thể không suy nghĩ cẩn thận. "Con biết rồi, thưa mẹ, con nghe lời mẹ." "Ừm, nếu Tử Mặc không vui, con cứ nói hết những lời mẹ nói cho nó nghe là được." "Cục trưởng nhà chúng ta đúng là lợi hại." "Đi đi, không có mẹ ở bên cạnh chỉ điểm cho con, đúng là như một cô bé ngốc vậy." "Mẹ, nhà mình thật sự sẽ không xảy ra khủng hoảng kinh tế chứ ạ?" Cận Ngôn xác nhận lại. "Tuyệt đối không, cả đời mẹ và ba con không phải là người tiêu tiền bừa bãi, chỉ biết kiếm tiền.

Lương hưu của một mình chúng ta còn cao hơn con đấy." "Vâng vâng vâng, sao con có thể so sánh với ba mẹ được chứ.

Nhưng đợi con sống đến tuổi của mẹ, con kiếm được chắc chắn sẽ nhiều hơn mẹ." "Có chí khí như vậy là tốt, mẹ và ba chờ xem ngày con thành tài." Lục Tử Mặc hành động rất nhanh, chẳng mấy chốc đã tìm được hai người hộ lý đáng tin cậy.

Khi đang chuẩn bị trả lương, Cận Ngôn đã ngăn anh lại. "Tử Mặc, để em trả tiền cho họ." Sắc mặt Lục Tử Mặc lập tức sa sầm: "Ngôn Ngôn, không cần đâu, anh là chồng chưa cưới của em, em đừng coi anh như người ngoài không liên quan." Phản ứng của Lục Tử Mặc hoàn toàn nằm trong dự liệu của Cận Ngôn.

Cô chỉ có thể đổ hết mọi chuyện cho mẹ mình, như vậy mới có thể trị được người theo chủ nghĩa đàn ông gia trưởng như Lục Tử Mặc. "Đây là mẹ chúng ta nói, anh có gì muốn nói thì cứ đi tìm bà mà lý luận, em không nói lại bà đâu." Lục Tử Mặc có chút thất bại, mày nhíu lại như thắt nút: "Tại sao mẹ lại phải phân biệt rạch ròi như vậy?

Anh là chồng chưa cưới của em, anh làm một vài việc không phải là rất bình thường sao?" "Biết chứ, cho nên chúng em mới yên tâm mạnh dạn để anh lo trước lo sau cho chúng em, hoàn toàn tin tưởng anh.

Cũng chỉ có anh mới làm mẹ em yên tâm.

Mẹ em là người như vậy đấy, từ trước đến giờ không bao giờ chiếm lợi của ai, có lẽ là do tính chất công việc của bà quyết định.

Bà đã làm việc gần cả đời, cho dù là thứ không đáng tiền nhất, bà cũng chưa từng nhận, rất kỷ luật." "He he, Lục Tử Mặc, thật ra anh đã giúp chúng em rất nhiều rồi.

Mối quan hệ với Viện trưởng Bùi là của anh mà, nếu không có anh tìm chuyên gia, có lẽ kết quả sự việc đã hoàn toàn khác." Cận Ngôn cười duyên dáng khoác lấy cánh tay Lục Tử Mặc, an ủi tâm trạng bị tổn thương của anh.

Lục Tử Mặc đương nhiên không thể đi chất vấn mẹ vợ.

Anh vội vã đi thanh toán viện phí, nhưng đã bị Cận Ngôn trả hết rồi, ngay cả viện phí anh đã ứng trước, Cận Ngôn cũng chuyển hết vào thẻ của anh.

Thật sự là không dùng đến một đồng nào của anh.

Lục Tử Mặc cười khổ, có một người mẹ vợ và một cô vợ chưa cưới như vậy, thật đúng là hết cách.

Anh gọi một cuộc điện thoại cho Lục Sâm, yêu đương lâu như vậy, đây đúng là lần đầu tiên anh xin ý kiến của ba mình. "Ba, ba nói xem rốt cuộc họ có ý gì vậy, cũng không phải bao nhiêu tiền, tại sao lại phải tính toán chi li với con như vậy." Nghe giọng nói chán nản của con trai, Lục Sâm cười: "Lục Tử Mặc, con từ nhỏ không thiếu ăn thiếu mặc, chưa từng chịu khổ, đương nhiên không biết mấy chục vạn có ý nghĩa gì.

Người bình thường cả đời có lẽ cũng không có được số tiền tiết kiệm nhiều như vậy, nhà Ngôn Ngôn coi như điều kiện tốt rồi." "Mấy chục vạn có rất nhiều công dụng, mẹ Ngôn Ngôn làm vậy tự nhiên có lý của bà ấy, bà ấy muốn con gái mình và con có địa vị bình đẳng." "Sao con lại cảm thấy là bà ấy thấy con không đủ tốt, không thể hoàn toàn yên tâm về con." Đây là nỗi lo của Lục Tử Mặc.

Anh đã gọi cả mẹ rồi, tại sao giúp trả viện phí mà lại bị trả lại, điều này thực sự khiến anh rất tổn thương. "Thằng nhóc này, con biết đủ đi, tìm được một người mẹ vợ như vậy là phúc của con đấy.

Nếu con gặp phải một bà mẹ vợ như ma cà rồng, cả ngày chỉ biết tìm cách moi móc hút máu con, lúc đó con khóc cũng không kịp." "Con cũng không nói mẹ vợ như vậy là tốt, chỉ là cảm thấy như vậy có chút bất an." "Có gì mà bất an, mẹ vợ của con trông là người có trí tuệ.

Con, một tổng tài có thân giá hàng trăm triệu, lo trước lo sau cho bà ấy, chẳng lẽ đó không phải là một sự cống hiến sao?" "Con phải biết, thời gian này con có thể kiếm được rất nhiều tiền, thời gian của con chính là tiền bạc.

Nếu quy đổi phí lỡ việc của con ra tiền, cũng phải lên đến cả trăm vạn rồi." Lục Sâm giải thích như vậy, Lục Tử Mặc ngược lại đã nghĩ thông suốt: "Nói như vậy, vẫn là xem con như người nhà." "Trí thông minh thấp, ra ngoài đừng nói là con trai của ba.

Con tự mình từ từ nghĩ lại đi." Lục Sâm cúp điện thoại, lẩm bẩm: "Thằng con này, có lúc thì rất hiểu chuyện, có lúc lại ngốc nghếch, trí thông minh lúc có lúc không, thật là đau đầu." "Tử Mặc sao thế?" "Nhà họ Cận không cho nó trả tiền, nó không yên tâm." "Thằng bé ngốc, tìm được một gia đình hiểu chuyện như vậy là phúc của nó, nó còn có gì mà không yên tâm chứ.

Nhưng xảy ra chuyện như vậy, không biết chuyện chung thân đại sự của hai đứa phải kéo dài đến khi nào.

Không rước được cô bé nhà người ta về nhà, anh lúc nào cũng không yên tâm." Mạc Noãn lườm Lục Sâm một cái: "Anh thật sự nghĩ ai cũng dễ lừa như em và chị dâu à, ba hai câu là bị các anh lừa vào sổ hộ khẩu rồi.

Em thấy chuyện Nghiêu Nghiêu và Tử Mặc lấy vợ không đơn giản như vậy đâu, chúng ta cứ kiên nhẫn chờ đợi đi, dù sao chúng nó cũng còn nhỏ tuổi." "Em còn muốn đợi chúng nó giống anh và anh cả, đều lết đến ba mươi mấy tuổi à?" "Ba mươi mấy tuổi quả thật hơi già, đợi hai bảy hai tám tuổi em sẽ thúc giục, dù sao em thấy trước ba mươi tuổi giải quyết xong chuyện này là được rồi." Có hộ lý, Cận Ngôn và Lục Tử Mặc bị mẹ Cận đuổi đi.

Lục Tử Mặc đưa thẳng cô về căn hộ nhỏ của mình.

Trên đường đi, Cận Ngôn đều ngủ.

Ở bệnh viện dù sao cũng không thoải mái, thân mệt mà tâm còn mệt hơn.

Lục Tử Mặc không biết có phải là ảo giác của mình không, anh luôn cảm thấy cô bé này trong hơn một tuần đã gầy đi không ít, ôm vào lòng cũng có thể cảm nhận rõ ràng xương trên người cô, cảm giác tay thật sự đã kém đi rồi.

Cận Ngôn ngủ một mạch đến tối, khi tỉnh lại phát hiện mình không ở nhà mà ở trong căn hộ nhỏ của Lục Tử Mặc.

Nơi này cô cũng đã đến vài lần, cũng xem như quen thuộc.

Khi cô ra khỏi phòng ngủ, phát hiện Lục Tử Mặc đang bận rộn trong bếp, giữa tai và vai còn kẹp một chiếc điện thoại.

Cận Ngôn đi tới, vòng cánh tay thon thả ôm lấy eo anh, rồi áp mặt vào lưng anh, cũng không nói gì, cứ thế im lặng ôm anh. "Sao không ngủ thêm một lát?" "Ngủ đủ rồi, không ngủ được nữa." "Vậy thì ra phòng khách ngồi một lát, sắp có cơm ăn rồi." Cận Ngôn liếc nhìn, thấy trong nồi hình như đang hầm thứ gì đó, bên cạnh cũng có rau đã thái sẵn, dường như không tệ như cô tưởng tượng.

Cô cũng yên tâm, ôm một chiếc gối, yên tĩnh nằm trên sofa.

Lục Tử Mặc liếc nhìn dáng vẻ của cô, giữa mày và mắt là nỗi lo không thể tan biến.

Cô bé này ở bệnh viện như một cây hài, luôn chọc mẹ Cận cười.

Thật ra trong lòng cô chắc chắn rất đau khổ, chỉ là không muốn thể hiện ra trước mặt mẹ Cận.

Lục Tử Mặc từ nhỏ đến lớn quả thật chưa từng nấu ăn, cơ bản không có tài nấu nướng.

Anh đã xin ý kiến của ba, cuối cùng làm mấy món hoàn toàn không cần kỹ năng nấu nướng.

Một món là canh vịt hầm, có gói gia vị sẵn, chỉ cần cho đồ vào hầm theo thứ tự là được, đơn giản mà bổ dưỡng.

Chương 1309

Một món là tôm hấp, cho vài lát gừng vào hấp cùng là xong.

Còn một món canh nhà nông, chỉ là nước sôi rồi cho ngô, rau xanh vào nấu cùng.

Cuối cùng là đồ kho và đồ trộn anh mua ở siêu thị.

Cận Ngôn vừa nhìn là hiểu ngay: "Quả nhiên là không có chút kỹ thuật nào, nhưng trông cũng khá ngon miệng." "Ngôn Ngôn, đây là lần đầu tiên anh nấu, em đừng để ý nhé.

Nào, uống canh trước đi, em cần bồi bổ cơ thể, gầy đi rồi đấy." Cận Ngôn hít một hơi thật sâu, dù trong lòng có đau khổ thế nào, cuộc sống vẫn phải tiếp diễn.

Khóe miệng cô nở một nụ cười, nhận lấy bát canh Lục Tử Mặc đưa qua.

Không hề suy nghĩ, cô uống ngay một ngụm lớn, Lục Tử Mặc muốn ngăn lại cũng không kịp. "A!" Cận Ngôn bị bỏng, há miệng, giơ tay lên quạt cho mình.

Lục Tử Mặc nhìn bộ dạng đó của cô, vừa tức vừa buồn cười, vội vàng rót cho cô một ly nước lạnh để cô uống.

Uống một ly nước lạnh lớn, Cận Ngôn cuối cùng cũng đỡ hơn.

Lục Tử Mặc cũng không yên tâm để cô uống canh nữa, đặt bát canh sang một bên, kiên nhẫn bóc tôm cho cô.

Mỗi lần Lục Tử Mặc đều nhắc nhở một câu, không phải là bảo cô cẩn thận nóng, thì là bảo cô ăn chậm lại, hoàn toàn đối xử với cô như một đứa trẻ.

Ăn cơm xong, Lục Tử Mặc dọn dẹp bát đũa, Cận Ngôn ngồi trên sofa, bật TV, cũng không biết cô có xem vào được chữ nào không.

Khi Lục Tử Mặc ra ngoài, anh để cô nằm trên đùi mình, từng chút một vuốt mái tóc dài của cô.

Anh tắt TV, nói với cô: "Ngôn Ngôn, ở trước mặt anh, em muốn thế nào cũng được, không cần phải gượng cười, cũng không cần giả vờ tâm trạng rất tốt." Cận Ngôn không nói gì, chỉ xoay người, lười biếng ôm eo Lục Tử Mặc, nói nhỏ: "Lục Tử Mặc, em cảm thấy hơi mệt." "Ừm, mệt thì nghỉ ngơi cho tốt, bên ba mẹ anh sẽ trông chừng." "Ba em là người không ngồi yên được nhất, ông cứ nằm im bất động ở đó, không biết khó chịu đến mức nào.

Ý định ban đầu của em là để họ đến thành phố A sống, nhưng kết quả lại thành ra thế này." Lục Tử Mặc biến sắc, anh vốn tưởng cô bé này đã nghĩ thông rồi, không ngờ cô vẫn còn cố chấp, cho rằng chuyện lần này không thoát khỏi liên quan đến cô. "Ngôn Ngôn, ba chúng ta đã vất vả nửa đời người, nằm xuống nghỉ ngơi một chút cũng tốt, cũng cho chúng ta cơ hội để hiếu thảo." "Đừng nghĩ nhiều nữa, chuyện lần này không phải lỗi của em, chỉ là một tai nạn thôi." "Ai, Lục Tử Mặc, em cảm thấy em là một người rất tham lam.

Lúc trên đường đến bệnh viện em đã âm thầm cầu nguyện, chỉ cần bố mẹ em bình an, thế nào cũng được.

Lúc ba em được cấp cứu lần hai, nguyện vọng của em cũng chỉ là mong ông ấy dù thế nào cũng phải sống, em không thể đối mặt với nỗi đau mất ông ấy." "Nhưng khi em thấy ông ấy nằm trên giường bệnh không chút sức sống, em lại muốn ông ấy như trước đây, có thể châm chọc trà nghệ của em, có thể cãi nhau với mẹ em.

Em thật ra rất ghét họ cãi nhau, nhưng bây giờ em lại cảm thấy tiếng cãi vã của họ lại êm tai đến vậy." "Cô bé ngốc, đừng nghĩ như vậy, suy nghĩ của em không hề tham lam, đó là lẽ thường tình của con người." Nào có cô con gái nào lại không mong cha mẹ mình khỏe mạnh. "Lúc ở bệnh viện em không dám thể hiện ra vẻ đau khổ, vì em biết mẹ em còn đau khổ hơn em.

Cả đời bà ấy luôn mạnh mẽ, sĩ diện, không muốn nói ra nỗi đau trong lòng." "Ừm, nhưng ở trước mặt anh, em có thể.

Nếu em đau khổ, em cắn anh hai cái, đánh anh mấy cái cũng được." Phát tiết ra ngoài, cô sẽ cảm thấy yên tâm hơn.

Cận Ngôn bĩu môi, buồn bã nói: "Em không nỡ." "Không sao đâu, anh da dày thịt béo." "Ai, anh đừng ép em, em có phải bị thần kinh đâu, động tí là cắn người, tự dưng em cắn anh làm gì chứ." Cận Ngôn hơi có chút bực bội.

Lục Tử Mặc cười: "Vậy hay là chúng ta đánh nhau một trận nhé?" Con bé Lục Niệm Nhất kia, trong lòng không vui là thích hành hạ anh, thường xuyên kéo anh đánh một trận, tâm trạng dường như sẽ tốt hơn không ít. "Ai, Lục Tử Mặc, anh thật là đáng ghét, anh không biết em bây giờ rất đau khổ sao?

Sao cứ thích đưa ra những ý tưởng vớ vẩn vậy." Cận Ngôn tức giận vỗ hai cái vào đùi Lục Tử Mặc.

Tiếng kêu khá to.

Lục Tử Mặc cũng âm thầm lè lưỡi, bàn tay của cô bé này trông nhỏ nhắn, nhưng lại như một bàn tay sắt, đánh vào người thật sự rất đau.

Vỗ hai cái chưa đã, Cận Ngôn lại vỗ mạnh thêm mấy cái nữa.

Lục Tử Mặc không rên một tiếng.

Đánh người xong, Cận Ngôn ngẩng đầu lên, thì phát hiện Lục Tử Mặc hơi nhíu mày, dường như đang nén đau, lập tức ngồi dậy khỏi người anh.

Lục Tử Mặc lại ấn cô nằm xuống.

Trong mắt Cận Ngôn có vài phần chột dạ: "Lục Tử Mặc, có phải đánh đau anh rồi không?" Lục Tử Mặc lắc đầu, cười nói: "Không đau, sau này đùi của anh giao cho em, lúc nào em không vui cứ tùy tiện vỗ, vỗ đến khi nào vui thì thôi." Cận Ngôn nhìn cằm hơi nghiêm túc của anh, cuối cùng không nhịn được mà bật cười: "Lục Tử Mặc, anh đưa ra toàn ý tưởng vớ vẩn gì thế, em không vui thì vỗ đùi anh, đây là cái quỷ gì vậy." Lục Tử Mặc cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô: "Quỷ gì không quan trọng, anh chỉ cần vợ chưa cưới của anh vui vẻ." "Lục Tử Mặc, anh như vậy thật sự khiến em vừa yêu vừa hận." Sắc mặt Lục Tử Mặc thay đổi: "Tại sao lại hận anh?" "Hận anh hiểu em như vậy, cảm xúc của em trước mặt anh, anh chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấu.

Hận anh luôn có bản lĩnh dễ dàng xé toạc lớp ngụy trang của em.

Hận anh ngày qua ngày chiếm lấy trái tim em, hận anh..." Những lời sau đó Cận Ngôn không có cơ hội nói ra, Lục Tử Mặc đã dùng một nụ hôn nồng cháy để biểu đạt cảm xúc của mình.

Có lẽ là vì tâm trạng không tốt, Cận Ngôn cũng cần một lối thoát để giải tỏa.

Cô ghì chặt lấy đầu Lục Tử Mặc, thể hiện sự nhiệt tình chưa từng có trong những lần thân mật trước đây của hai người.

Giữa hai người, trước giờ luôn là Lục Tử Mặc chủ động.

Hơn một tuần này, đối với Cận Ngôn là một sự dày vò, đối với Lục Tử Mặc cũng nào có khác gì.

Nhìn người phụ nữ mình yêu gượng cười, anh cũng không hề dễ chịu.

Lục Tử Mặc trở nên kích động hơn bao giờ hết, bàn tay lớn theo bản năng lướt đi trên người cô một cách không kiêng dè.

Giống như bị nghiện, hoàn toàn không thể dừng lại.

Cận Ngôn hoàn toàn không nhận ra, cho đến khi cảm nhận được sự thay đổi sinh lý mãnh liệt của ai đó, cô mới đột nhiên tỉnh táo lại, nhìn Lục Tử Mặc với vẻ mặt vô tội, miệng nhỏ hơi hé ra đầy sợ hãi.

Lục Tử Mặc cũng lập tức dừng lại.

Anh biết hôm nay cô bé này tâm trạng không ổn, tuy trong lòng khao khát cô, nhưng anh tuyệt đối sẽ không nhân lúc này mà chiếm tiện nghi của cô.

Chương 1310

Anh cũng lập tức đứng dậy, Cận Ngôn theo bản năng nhìn xuống hạ thân của anh.

Cái nhìn này, cô lập tức ngượng ngùng cúi đầu.

Lục Tử Mặc cũng vứt lại một câu: "Anh đi tắm." rồi chạy trối chết.

Chẳng mấy chốc, Cận Ngôn đã nghe thấy tiếng nước chảy rào rào từ phòng tắm.

Cận Ngôn nhìn chiếc sofa lộn xộn, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng bừng, không nhịn được mà giơ tay vỗ vỗ.

Thật không dám tưởng tượng, vừa rồi cô suýt nữa đã phát sinh quan hệ với Lục Tử Mặc ở trên đó.

Đây chính là cái gọi là sự cố ngoài ý muốn sao?

Chỉ thiếu một chút nữa thôi.

Cả quá trình, cô nhớ mình vừa táo bạo vừa chủ động, sự nhiệt tình của Lục Tử Mặc đều do cô khơi dậy.

Cô cuối cùng cũng hiểu tại sao có người nói, chuyện đó có lợi cho việc xua tan phiền muộn trong lòng, quả thật là như vậy.

Khi tâm trạng không tốt, con người thật sự dễ hành động bốc đồng.

Không biết Lục Tử Mặc sẽ nghĩ gì về cô.

Cận Ngôn, mày đúng là hết thuốc chữa rồi.

Khi Lục Tử Mặc ra ngoài, anh phát hiện Cận Ngôn đang ngồi trên sofa với khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Cận Ngôn cũng bất giác nhìn chằm chằm vào Lục Tử Mặc.

Anh đã thay bộ đồ mặc ở nhà, trông thật sự nghiêm túc, dường như sự lúng túng vừa rồi chỉ là ảo giác của cô.

Lục Tử Mặc ho nhẹ một tiếng, ngượng ngùng ôm vai cô, hỏi: "Không sao chứ?" "Câu này không phải nên là em hỏi anh sao?" Hình như đàn ông thường xuyên phải kìm nén rất không tốt cho cơ thể.

Nói rồi, cô lại nhìn về phía nơi nhạy cảm nào đó.

Lục Tử Mặc véo mạnh vào má cô: "Đừng nhìn nữa, nhìn nữa anh không đảm bảo mình có thể nhịn được đâu." Tiểu yêu tinh phiền phức này, không biết anh đã dùng bao nhiêu nghị lực để dập tắt ngọn lửa trong cơ thể sao?

Cận Ngôn sợ hãi lập tức quay đi.

Lục Tử Mặc vốn cảm thấy khá ngượng ngùng, nhưng thấy cô bé này da mặt còn mỏng hơn mình không biết bao nhiêu lần, cũng thấy thoải mái hơn. "Yên tâm, anh không phải cầm thú, anh là chồng chưa cưới của em, một ngày em không đồng ý, anh sẽ không làm chuyện gì quá đáng." Bố vợ bây giờ như vậy, anh có thể tưởng tượng, bàn tính của ông nội nhà mình coi như đổ bể, muốn kết hôn với Cận Ngôn trong một năm rưỡi tới là không thể.

Cô bé này không thể bỏ mặc ba mình mà ngoan ngoãn gả cho anh.

Xem ra những ngày tháng tu hành khổ hạnh của anh vẫn phải tiếp tục.

Không khí đột nhiên có chút ngượng ngùng.

Lục Tử Mặc sợ nhất là điều này, không khí đột nhiên im lặng.

Anh đề nghị: "Ngôn Ngôn, có muốn uống chút rượu không?" Cận Ngôn lập tức khoanh tay trước ngực, cảnh giác nhìn Lục Tử Mặc:

"Anh muốn làm gì em?" Lục Tử Mặc vui vẻ cười thành tiếng, cô nhóc này cuối cùng cũng đã khôi phục lại được một chút sức sống ngày xưa, trước đây cô cũng thường dùng ánh mắt đề phòng như phòng sói thế này với anh.

Anh dịu dàng xoa đầu cô, "Nếu anh muốn làm gì em, thì đã nhân lúc em chủ động hôm nay mà xử lý em ngay trên sofa rồi, sẽ không tự tìm việc cho mình, cố ý chuốc rượu cho em say rồi mới ra tay đâu." "Lục Tử Mặc, anh đừng giở trò lưu manh với em, nói mấy lời linh tinh này nữa." Lục Tử Mặc cười cười, đi đến bên tủ rượu, rút ra một chai rượu vang, lấy hai chiếc ly tới, rót cho Cận Ngôn một ít. "Yên tâm uống đi, hôm nay em ngủ cả buổi chiều rồi, uống chút rượu vang sẽ giúp dễ ngủ hơn." Lúc ly rượu vang được đưa tới, Cận Ngôn chạm phải tay Lục Tử Mặc, phát hiện tay anh lành lạnh. "Anh vừa tắm nước lạnh à?" Lục Tử Mặc nhướng mày, trêu chọc nói: "Chẳng lẽ em còn có cách nào tốt hơn sao?" Cận Ngôn vội vàng xua tay, thân hình nhỏ bé co rúm lại, cố gắng thu nhỏ cảm giác tồn tại của mình, "Không có, không có, em hình như cũng chỉ nghe qua cách này thôi." Cô nhóc chết tiệt này, ảnh hưởng của cô đối với anh ngày càng lớn, chỉ vài ba câu đã có thể trêu chọc được anh.

Lục Tử Mặc kéo cô lại bên cạnh, Cận Ngôn yếu ớt hỏi: "Chắc chắn không cần em cách xa anh một chút sao?" "Uống rượu đi, đừng nói nhiều lời vô ích nữa." Cả hai cụng ly thật mạnh, Cận Ngôn uống một hơi cạn sạch.

Nào có ai uống rượu vang như cô chứ, uống thế này chắc chắn sẽ say. "Ngôn Ngôn, uống chậm thôi, rượu này ngấm đấy, cẩn thận say." "Anh cứ để em say một lần đi, từ nhỏ đến lớn em còn chưa từng say rượu." Cô luôn là một đứa trẻ ngoan ngoãn, loại chưa từng bước chân vào quán bar.

Tốt nghiệp đại học bước vào xã hội, liền được anh che chở trong vòng tay, công việc về cơ bản không có mấy buổi xã giao, cô thật sự chưa từng trải qua những chuyện quá phức tạp. "Không sợ anh làm gì em à?" "Anh nói là sẽ không rồi mà." Cận Ngôn cũng tin tưởng Lục Tử Mặc sẽ không làm chuyện gì thừa nước đục thả câu, nếu không vừa rồi đã không bỏ qua cho cô.

Anh vung tay một cái, "Cứ uống đi, muốn uống bao nhiêu anh cũng tiếp, anh đã chuẩn bị sẵn sàng để chăm sóc một kẻ say rượu rồi." Cận Ngôn vỗ vỗ ngực mình, "Yên tâm đi, em sau khi say rượu nhân phẩm chắc chắn cũng tốt lắm, sẽ không gây phiền phức cho anh đâu." … Hai tiếng sau.

Lục Tử Mặc mới biết mình đã sai, câu nói uống rượu vang giúp dễ ngủ tuyệt đối là giả.

Không, có lẽ uống một chút thì hiệu quả, uống nhiều sẽ phản tác dụng.

Anh chưa từng nghĩ Cận Ngôn sau khi say rượu lại thành ra thế này, giống như một con nhóc điên, chỉ thấy cô trùm vỏ bọc sofa lên đầu, cầm ly rượu vang đặt bên miệng, vừa hát vừa nhảy, khung cảnh thật sự khó mà diễn tả. *"Anh còn muốn em thế nào, phải thế nào..." "Tin nhắn bất chợt của anh cũng đủ làm em đau buồn..." "Em không có khả năng quên đi, anh không cần nhắc nhở..." "Dù kết cục có là như vậy..." "Em còn có thể thế nào, có thể thế nào..." "Cuối cùng chẳng phải cũng rơi vào lập trường của người tình..."* Cô nhóc này, có phải tâm trạng vẫn không tốt không, sao ngay cả hát cũng hát bài buồn như vậy.

Lục Tử Mặc đại khái có thể hiểu được lời bài hát này, có thể khẳng định, không phải là một người khiến người ta vui vẻ.

Sợ cô làm vỡ ly rượu vang tự làm mình bị thương, Lục Tử Mặc đổi chiếc ly trong tay cô thành một chai nước ngọt, sau đó ngồi một bên chậm rãi thưởng thức.

Nhìn bộ dạng "hát như quỷ khóc sói gào" của cô, Lục Tử Mặc cuối cùng không nhịn được, cầm điện thoại lên, lặng lẽ quay lại cảnh này.

Cận Ngôn nhìn thấy, nhào tới muốn giật điện thoại của anh, "Lục Tử Mặc, anh không được quay em, anh quay em làm gì... cho em xem nào, anh quay em thành cái dạng gì rồi, em có đẹp không, nếu anh quay em đẹp thì em mới cho anh quay." Cận Ngôn đi chân trần, đuổi theo Lục Tử Mặc chạy khắp phòng. "Em đừng đuổi theo anh, em cứ đuổi theo anh thì làm sao anh quay em đẹp được." Nghe vậy, Cận Ngôn dừng lại.

Chương 1311

"Đúng đúng đúng, cứ đứng yên ở đó, nào, tạo một dáng thật đẹp đi." Cận Ngôn tuy say không biết trời đất, nhưng dựa vào cảm giác quen thuộc với giọng nói của Lục Tử Mặc, cô rất nghe lời.

Nghiêng đầu, khóe môi cong lên cười, một tay còn vén tóc mình lên, tạo một tư thế mà cô cho là đặc biệt quyến rũ.

Đương nhiên, lúc này Lục Tử Mặc chỉ cảm thấy rất buồn cười. "Được rồi, có thể rồi, tiếp tục động đậy, hát lên đi." Lục Tử Mặc lại dụ dỗ.

Cận Ngôn lại mơ màng hát lên, chỉ là lần này Lục Tử Mặc không nghe rõ cô rốt cuộc đang hát cái gì.

Anh bình thường ghét nhất là phụ nữ ồn ào, cả đời này người có thể chịu đựng được ngoài một Lục Niệm Nhất ra, chính là Cận Ngôn.

Anh kiên nhẫn quay lại toàn bộ bộ dạng say xỉn của cô, cùng cô điên, cùng cô quậy, cảm giác cả nóc nhà sắp bị lật tung rồi.

Cận Ngôn còn cố ý mở dàn âm thanh trong nhà lên, cầm micro tự mình hát vang.

Lục Tử Mặc có chút bất đắc dĩ, không ngờ Cận Ngôn sau khi say lại thành ra thế này, thật sự là mở rộng tầm mắt, không biết sau khi cô tỉnh lại có thể nhớ được bao nhiêu.

Chỉ là qua một lát, nhưng nhiều hơn là sự thong dong.

Đúng lúc này, Lục Tử Mặc nghe thấy tiếng gõ cửa, không khỏi đi ra mở cửa.

Đứng ở cửa là một cô gái trẻ, vốn mặt đầy tức giận, sau khi nhìn thấy anh thì thái độ tốt hơn không ít. "Anh đẹp trai, làm ơn, nửa đêm rồi có thể đừng quẩy tưng bừng vậy không?

Ngày mai chúng tôi đều phải đi làm." Lục Tử Mặc lạnh lùng nhìn cô gái một cái, không nói gì.

Cô gái xinh đẹp có chút tức giận, "Anh đẹp trai, tôi đang nói chuyện với anh đấy, anh ít nhất cũng trả lời một tiếng chứ." "Ừ." "Vậy có thể tắt dàn âm thanh nhà anh đi không?

Ồn đến nỗi màng nhĩ tôi đau rồi." "Không thể." Cô nhóc kia còn chưa thỏa thích. "Này, anh đẹp trai, tôi nói chuyện tử tế với anh, mà thái độ của anh là thế nào, anh mà còn như vậy, tôi sẽ khiếu nại với ban quản lý đấy." "Tùy cô." Cô gái tức đến ngực phập phồng, có lẽ là lần đầu tiên gặp phải người đàn ông cứng đầu thế này.

Đúng lúc này, Cận Ngôn say khướt đi tới cửa, vừa thấy Lục Tử Mặc và một người phụ nữ bắt chuyện, lập tức nhảy lên lưng Lục Tử Mặc, "Hay cho cái tên Lục Tử Mặc nhà anh, anh quả nhiên giống như Cụ nói, lòng dạ xấu xa, dám sau lưng em nói chuyện với người phụ nữ khác.

Anh đã đưa em về nhà anh rồi, nói, anh còn muốn thế nào nữa, quá đáng lắm nhé." Cận Ngôn rõ ràng đang trong trạng thái hưng phấn, vừa nói vừa véo tai Lục Tử Mặc, vừa không thương tiếc kéo khuôn mặt tuấn tú của anh, sức lực man rợ vô cùng. "Ngôn Ngôn, không phải như vậy đâu?" "Còn không phải, em đã tận tay bắt được rồi, anh tưởng em là người mù à?" "Cô ấy chỉ muốn chúng ta nhỏ tiếng một chút." "Nhỏ tiếng?

Chúng ta ồn ào chỗ nào, em là một cô gái dịu dàng như nước thế này mà." Cận Ngôn giống như con bạch tuộc quấn lấy người Lục Tử Mặc.

Bất kể Lục Tử Mặc nói gì, cô đều không chịu xuống.

Người say rượu không thể nói lý lẽ.

Lục Tử Mặc thề, sau này nhất định không để cô nhóc này uống rượu ở bên ngoài, nếu không chẳng biết sẽ quậy thành cái dạng gì. "Phải phải phải, em là người dịu dàng như nước nhất." "Vậy anh nói xem, tìm được bạn gái như em có phải là hời to rồi không, là tổ tiên tích đức rồi phải không?" Cận Ngôn bĩu môi, dáng vẻ vô cùng đáng yêu. "Phải, mộ tổ nhà họ Lục đều bốc khói xanh rồi." Lục Tử Mặc thuận theo lời Cận Ngôn, sợ cô không hài lòng. "Vậy anh còn muốn thích cô gái khác không?" Cô nghiêng đầu, tiếp tục lải nhải. "Không muốn, anh chỉ thích một mình em." Có lẽ vì đối mặt với một kẻ say rượu, người phụ nữ đứng ở cửa cũng không quan trọng, Lục Tử Mặc không cảm thấy mất mặt, nói gì cũng không sao cả. "Thế mới đúng, thế mới ngoan, em chỉ thích người đàn ông nghe lời hiểu chuyện như anh, thưởng cho anh một nụ hôn." Nói rồi, Cận Ngôn hôn chụt một cái lên má Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc mặt đỏ bừng, thật sự không quen với việc cô thể hiện tình yêu thẳng thắn như vậy, "Ngôn Ngôn, đừng quậy nữa." "Anh nói gì, anh nói em quậy, em rốt cuộc đã quậy cái gì, anh nói rõ cho em xem nào." Cận Ngôn đôi mắt hạnh tròn xoe, uất ức vô cùng, phảng phất như sắp khóc đến nơi.

Lục Tử Mặc sợ hãi, dịu dàng dỗ dành, "Không có, em nghe nhầm rồi, em muốn thế nào cũng được, anh không có ý kiến gì cả, thật đấy, anh tuyệt đối không có ý lừa em đâu." Cô gái chỉ cảm thấy tam quan của mình bị làm mới, đây còn là người đàn ông vừa rồi lạnh nhạt với mình sao?

Sao đối với một người phụ nữ vô lý ngang ngược như vậy lại như biến thành người khác, thật sự khiến người ta kinh ngạc.

Người phụ nữ như vậy rốt cuộc có điểm gì hấp dẫn sự chú ý của anh ta, khiến anh ta đối xử dịu dàng như thế.

Cô cảm thấy mình thật sự tự tìm khổ, một kẻ độc thân nửa đêm ra ngoài xem người khác thể hiện tình cảm.

Có lẽ là nhận thấy ánh mắt của cô gái chuyển sang Lục Tử Mặc, Cận Ngôn hừ lạnh một tiếng, hung hăng trừng mắt nhìn cô gái đang ngây người, "Vừa rồi còn chưa nhìn rõ sao?

Đây là người đàn ông của tôi, không có nửa xu quan hệ gì với cô cả, lau nước miếng của cô đi, đừng có mà ghen tị với tôi." "Cô..." "Cô cái gì mà cô, tôi nói cho cô biết, đừng có nhỏ dãi với người đàn ông của tôi nữa, có nhỏ dãi nữa thì người này cũng không phải của cô, anh ấy từ trong ra ngoài đã đóng dấu của Cận Ngôn tôi rồi." "Cô đúng là..." Ngang ngược vô lý.

Cận Ngôn làm động tác móc mắt, đáng yêu cong hai ngón tay, huơ huơ trước mắt cô gái, "Còn nhìn nữa tôi móc mắt cô bây giờ đấy nhé." Cô gái cuối cùng không chịu nổi nữa, mắng một câu "Đồ thần kinh", sau đó chạy đi. "Hi hi hi." Cận Ngôn phát ra tiếng cười vui vẻ. "Cô nhóc này, anh thật sự rất muốn biết ngày mai khi em tỉnh lại biết mình đã gây ra một màn như thế này sẽ có tâm trạng gì, anh phát hiện anh đã nhận thức lại về em rồi, thì ra em còn có một mặt bá đạo như vậy, nhưng mà, anh rất thích." Thích cô dù say rượu vẫn biết anh là bạn trai cô, thích cái tính chiếm hữu bá đạo này của cô, khiến anh rất thoải mái.

Tình yêu quả nhiên có ma lực, anh cảm thấy từ khi gặp Cận Ngôn, anh đã thay đổi không ít, chính anh cũng sắp không nhận ra mình nữa.

Anh cúi đầu, phát hiện cô bé vừa rồi còn la hét ầm ĩ đã nghiêng đầu tựa vào vai anh, nhắm mắt ngủ rồi. "Cô nhóc này, sao say rượu lại thành ra thế này, thật không biết xấu hổ, rất tự luyến." Lục Tử Mặc bế Cận Ngôn lên giường, lấy nước giúp cô lau người qua loa, lúc này mới ôm cô vào giấc ngủ.

Chỉ là không lâu sau, lại có tiếng gõ cửa, anh nhìn Cận Ngôn bên cạnh, nhẹ nhàng đứng dậy.

Ngoài cửa, có hai cảnh sát đang đứng, họ cầm chứng minh thư, "Xin lỗi, thưa anh, có người tố cáo trong nhà anh có người phê thuốc, chúng tôi nghi ngờ anh chứa chấp người nghiện ma túy, bây giờ chúng tôi cần phải khám xét nhà anh." Sắc mặt Lục Tử Mặc lập tức sa sầm, không cần nghĩ cũng biết là do cô gái vừa rồi làm, không biết là cố ý, hay là thật sự hiểu lầm.

Đúng là hồ đồ. "Ở đây không có chuyện như các anh nói, vị hôn thê của tôi chỉ là say rượu thôi." "Thưa anh, xin hãy hợp tác với cuộc điều tra của chúng tôi, có người tố cáo thì chúng tôi phải điều tra rõ sự thật, anh đừng làm khó chúng tôi." Lục Tử Mặc tức giận không kìm được, chỉ có thể lấy điện thoại ra gọi một cuộc.

Chương 1312

Hai viên cảnh sát nhận được điện thoại của cấp trên, sững sờ một lúc, sau đó lập tức nói với Lục Tử Mặc: "Lục tiên sinh, xin lỗi, chắc chắn là chúng tôi đã hiểu lầm, sao anh có thể chứa chấp người nghiện...

được chứ." Viên cảnh sát còn lại lập tức trừng mắt với anh ta, "Nói chuyện kiểu gì thế." "A a, Lục tiên sinh, xin lỗi, đã làm phiền anh rồi, đây là một sự hiểu lầm, chúng tôi đi ngay đây." Hai viên cảnh sát còn chưa đi, Lục Tử Mặc đã đóng sầm cửa lại.

Hai viên cảnh sát sợ đến toát mồ hôi lạnh, thật sự quá xui xẻo, cứ tưởng có cơ hội lập công, nào ngờ thông tin sai lệch, họ lại chọc phải một nhân vật lớn như vậy.

Chạy đến nhà cậu chủ nhỏ nhà họ Lục gây sự.

Lúc Lục Tử Mặc quay lại phòng, Cận Ngôn vẫn không động đậy, không có chút dấu hiệu nào bị đánh thức.

Cô nhóc này, ưu điểm duy nhất là lúc ngủ rất ngoan, không đạp chăn cũng không động đậy lung tung, ngoan như một đứa trẻ.

Lục Tử Mặc hôn lên má cô một cái, "Ngoan nào, Cận Tiểu Ngôn, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi." Cận Ngôn là lần đầu tiên say rượu, ngày hôm sau không có chút dấu hiệu nào tỉnh lại.

Lục Tử Mặc cũng không làm phiền cô, cứ để cô ngủ tiếp.

Lúc Cận Ngôn tỉnh lại, đã là hơn một giờ chiều.

Lục Tử Mặc thấy cô tỉnh lại, thở phào nhẹ nhõm, "Cận Tiểu Ngôn, nếu em còn không tỉnh, anh thật sự phải đưa em đến bệnh viện đấy." "Em ngủ lâu lắm rồi à?" "Từ chín giờ tối qua đến bây giờ, đã tròn mười sáu tiếng rồi." "Hì hì, ai bảo anh cho em uống rượu chứ, em vốn đâu có tửu lượng, em sau khi say không làm chuyện gì linh tinh chứ?" "Em còn lo mình mất hình tượng à?" "Đương nhiên, em đã khổ tâm gây dựng bấy lâu, không thể để hình tượng của em sụp đổ trong một đêm được." Em còn có hình tượng gì nữa chứ. "Ừm, hình tượng của em rất tốt, nhưng sau này ngoài trước mặt anh ra, tuyệt đối đừng uống rượu nữa?" "Tại sao?

Không phải nói hình tượng của em rất tốt sao?" "Hình tượng rất tốt, đó là vì ở trước mặt anh, em làm gì cũng tốt, nhưng em có vẻ mặt quyến rũ như vậy, nếu có người đàn ông khác ở đó, sẽ bị bắt nạt đấy, hiểu không?" Cận Ngôn lại nhớ đến cảnh tối qua, mặt lại đỏ lên, "Anh còn nói, rõ ràng là sức tự chủ của anh quá kém." "Hứa với anh, sau này anh không có ở bên cạnh, không được uống rượu." "Được, em hứa với anh là được chứ gì, em lại không phải là con ma men, có rảnh rỗi đâu mà ôm bình rượu, lại chẳng phải thứ gì tốt đẹp, thứ đó uống chẳng ngon chút nào." "Ngôn Ngôn, chúng ta ra ngoài ăn trưa, rồi đi làm nhé." Cận Ngôn gật đầu, có lẽ tối hôm qua đã mở lòng trò chuyện sâu với Lục Tử Mặc, hôm nay cảm thấy tâm trạng tốt hơn nhiều. "Được, cũng nên đi làm rồi, em đã xin nghỉ hơn một tuần, nếu không đi nữa thì không được." Úy Lam đã trở về Pháp, sự nghiệp của cô vốn bắt đầu từ đây, trở về đây thực ra cũng không có gì không tốt.

Chỉ là có những lúc nỗi nhớ giống như cỏ dại, luôn mọc lên um tùm vào những đêm khuya vắng người, không phải là điều cô có thể kiểm soát.

Người cô tuy đã đi, nhưng vẫn cho người chú ý động thái của Lục Tử Mặc và Cận Ngôn, lúc nghe tin Lục Tử Mặc và Cận Ngôn sắp đính hôn, cô suýt chút nữa không nhịn được mà quay về nước.

Kết quả bị người quản lý phát hiện ra suy nghĩ của cô, từ sân bay đưa cô trở về.

Sau đó, mỗi ngày đều sắp xếp lịch trình của cô rất kín, về cơ bản ngoài thời gian ngủ ra thì đều là làm việc.

Trong biệt thự cổ kính yên tĩnh.

Ánh sáng mờ ảo chỉ từ vài ngọn nến, trong đĩa ăn trên bàn còn lại nửa miếng bít tết.

Úy Lam cầm ly rượu vang, nhẹ nhàng đặt lên môi nhấp một ngụm, trên mặt nở nụ cười như hoa.

Hôm nay cô lại nhận được một tin tức, vào ngày lễ đính hôn, bố mẹ Cận Ngôn vì tai nạn xe mà bị thương nặng, dẫn đến lễ đính hôn bị hoãn vô thời hạn.

Tin tức này đủ để cô phá vỡ thói quen không ăn tối, ăn mừng một phen cho ra trò.

Đôi môi đỏ mọng của cô khẽ mở, nhìn về một nơi vô định nói: "Lục Tử Mặc, anh thấy không, ông trời cũng đang cho em cơ hội, anh và Cận Ngôn định sẵn không thể đến được với nhau, em vẫn còn cơ hội, em nhất định sẽ chứng minh cho anh thấy, em mới là người yêu anh nhất, em mới là người hợp với anh nhất." "Anh bị Cận Ngôn nhất thời làm cho mê hoặc, những điều này không quan trọng, dù anh và Cận Ngôn đã ngủ với nhau, điều này cũng không quan trọng, em có thể trở thành mối tình đầu của anh, cũng có thể trở thành người có tên trên sổ hộ khẩu của anh." A ha ha… Ngay sau đó, trong căn phòng trống rỗng vang lên tiếng cười ma mị của Úy Lam.

Không lâu sau, lại vang lên một trận tiếng hát du dương.

Không biết đã kéo dài bao lâu. * Lại một tuần nữa trôi qua.

Bố Cận và mẹ Cận đã xuất viện, tình hình của bố Cận đã ổn định, mẹ Cận không muốn ông cứ ở mãi trong bệnh viện.

Lục Tử Mặc đặc biệt bố trí một phòng y tế nhỏ tại nhà họ Cận, thích hợp cho bố Cận tĩnh dưỡng.

Cận Ngôn cũng bắt đầu khôi phục lại cuộc sống thường ngày, cô buộc phải chấp nhận sự thật bố mình hôn mê không tỉnh, cũng tự mình thử làm quen với điều đó.

Nhà họ Lục cũng không nhắc lại chuyện để hai người đính hôn, chỉ là nghiễm nhiên đã coi cô như người nhà, nhà họ Lục hễ có hoạt động gì cũng không thể thiếu cô.

Cận Ngôn cũng rất thích cuộc sống hiện tại, ở công ty vẫn giấu kín mối quan hệ với Lục Tử Mặc.

Chỉ là không biết mọi người từ đâu biết được tin tức, lời đồn nói Lục Tử Mặc đã đính hôn với tiểu thư nhà giàu. "Rốt cuộc tin này từ đâu ra vậy?" Thật không đáng tin, lại đồn cô là tiểu thư nhà giàu. "Cận Ngôn, là cậu quá lạc hậu rồi, cả công ty đều biết rồi." "Thật là đáng tiếc, một người đàn ông kim cương như tiểu Lục tổng lại bị người khác hớt tay trên, thật sự không cho đám lọ lem chúng ta cơ hội nào cả." "Thôi đi, đừng mơ mộng hão huyền nữa, tiểu Lục tổng đã không còn là của chúng ta nữa rồi." Gần như mỗi ngày Cận Ngôn đều có thể nghe thấy những cuộc nói chuyện tương tự ở công ty, dần dần cô cũng coi nhẹ chuyện đó.

Cuộc sống vốn dĩ khá yên bình, chỉ là ông nội Lục bị cảm, cơn cảm này đến rất dữ dội, khiến cho mái nhà họ Lục phủ một lớp mây mù.

Tan làm, Lục Tử Mặc trực tiếp chở Cận Ngôn đến khu quân đội. "Tử Mặc, sức khỏe Cụ không tốt lắm sao?

Sao đột nhiên lại ngã bệnh vậy." Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Cận Ngôn đầy vẻ lo lắng. "Sức khỏe Cụ rất tốt, nhưng dù sao tuổi cũng đã cao, chỉ một chút bệnh vặt cũng cảm thấy rất hao tổn nguyên khí." "Hy vọng Cụ sẽ khỏe lại." Cận Ngôn thật sự rất thích ông cụ nói chuyện luôn như đang quát người kia, vừa uy nghiêm vừa đáng yêu, lúc đầu có thể sẽ thấy sợ, nhưng tiếp xúc nhiều lần sẽ cảm thấy ấm áp.

Ông cụ vừa thấy họ bước vào, mắt liền trợn tròn, quát khẽ: "Ta còn chưa chết, các cháu làm gì thế này, đứa nào đứa nấy cứ chạy đến chỗ ta, rảnh rỗi không có việc gì làm à." Giọng nói vẫn tràn đầy khí lực. "Hì hì, Cụ ơi, cháu đâu phải đến thăm Cụ, cháu đến ăn chực đây, mẹ cháu bận chăm sóc bố cháu, không có thời gian nấu cơm cho cháu, nên cháu đành phải đến chỗ Cụ thôi." Cận Ngôn cười nói.

Ông cụ rất sĩ diện, đặc biệt là lúc bị bệnh không muốn làm ảnh hưởng đến công việc của con cháu, làm gánh nặng cho gia đình.

Đây là cái cớ họ đã nghĩ ra trên đường, ngay cả quà cũng không mang, cứ như về nhà bình thường. "Chỗ ta có phải nhà hàng đâu, các cháu đến đây ăn chực, thật là buồn cười." Ông cụ gượng gạo nói. "Cụ ơi, vậy cháu không ăn không, cháu cũng vào bếp giúp thì sao ạ." Ông cụ hừ lạnh một tiếng, "Thế còn tạm được, cút vào bếp giúp đi." "Cháu đi ngay đây, Cụ có thể gọi món nhé, Cụ muốn ăn gì cháu đều có thể làm cho Cụ, bản lĩnh khác cháu không dám nói, chứ nấu ăn thì cũng được ạ." Nghe giọng nói mềm mại của Cận Ngôn, tâm trạng ông cụ cũng thoải mái hơn, chỉ là không có khẩu vị, "Cháu muốn làm gì thì làm, là cháu làm thì ta đều thích." Đáy mắt Cận Ngôn lóe lên một tia lo lắng, "Vậy cháu tự xem làm nhé." Trong bếp, Tần Tuệ cũng ở đó, nhìn thấy Cận Ngôn, trên mặt lộ ra nụ cười hiền hòa. "Ngôn Ngôn đến rồi à." "Bà nội." "Ngôn Ngôn, cháu ra ngoài chơi đi, muốn ăn gì cứ nói với bà là được, đi làm cả ngày chắc mệt rồi." "Bà nội, cháu không mệt đâu ạ, Cụ thích ăn gì ạ?

Chương 1313

Cháu muốn làm cho Cụ một chút." "Cụ cháu gần đây không có khẩu vị gì, toàn là cháo kê với chút rau xanh, cũng chỉ ăn được một bát." "Bà nội, bác sĩ nói sao ạ?" "Ông cụ muốn làm gì thì cứ cố gắng đáp ứng nguyện vọng của ông, tình hình này của ông không nói trước được, dù sao tuổi cũng đã cao rồi." Tần Tuệ không nói rõ, nhưng Cận Ngôn cũng nghe ra ý nghĩa là gì, ông cụ không biết lúc nào sẽ ra đi, chuyện này không ai có thể nói chắc được, bác sĩ cũng không dám đảm bảo. "Vậy cháu vẫn làm cho Cụ chút bánh ngô nhé, nhà mình có ngô tươi không ạ?" "Có đấy, bà đi tìm cho cháu." Cận Ngôn khéo tay, làm bánh ngô, lại tận dụng nguyên liệu có sẵn, muối không ít dưa muối kiểu quê, được hai hũ đầy.

Tần Tuệ thấy Cận Ngôn rất thành thạo những việc này, trong lòng hài lòng không kể xiết, "Cháu bé này, thật không nhìn ra, lại biết làm nhiều thứ như vậy." "Hồi nhỏ bố mẹ cháu bận, bà nội cháu lúc đó sức khỏe cũng không tốt, cháu từ lúc học tiểu học đã tự nấu ăn rồi, bà nội thường ở bên cạnh chỉ dẫn, những món này cũng là bà nội cháu dạy, ngay cả bố mẹ cháu cũng không biết làm." "Bố cháu bây giờ thế nào rồi?" "Vẫn như cũ ạ, nhưng nằm một thời gian, cháu cảm thấy sắc mặt ông ấy hồng hào hơn không ít, trên mặt hình như có thêm chút thịt rồi, không giống như trước đây, thịt toàn dồn xuống bụng." "Vậy là sức khỏe đang tốt lên đấy, cứ yên tâm." Cận Ngôn gật đầu, "Dạ, bà nội." Lục Tử Mặc vốn đang ngồi trò chuyện với ông cụ ở phòng khách, nhưng nói được một lúc, ông cụ liền ngủ thiếp đi.

Lục Tử Mặc giật mình, đưa tay lên mũi ông thăm dò, xác định vẫn còn thở mới thở phào một hơi dài.

Cận Ngôn từ trong bếp đi ra, thấy hành động của anh cũng giật mình, hạ thấp giọng hỏi: "Cụ sao rồi ạ?" "Có lẽ là cơ thể quá yếu, nên ngủ thiếp đi rồi, chúng ta đừng làm ồn đến Cụ." Mọi người cũng không đánh thức ông cụ, giấc ngủ của ông cụ khá nông, cũng chỉ ngủ được nửa tiếng là tự nhiên tỉnh.

Vừa mở mắt đã thấy Cận Ngôn đang ngồi bên cạnh, trong tay cầm chiếc quạt mo mà ông yêu thích nhất, nhẹ nhàng phe phẩy, dáng vẻ vô cùng nghiêm túc.

Xem ra chắc đã kiên trì khá lâu rồi, thảo nào ông cảm thấy giấc ngủ này thật thoải mái.

Ông bị cảm, không thể bật điều hòa, nhưng thời tiết lại oi bức, thật sự rất khó chịu.

Ông cụ ngồi thẳng dậy, "Cháu gái, nghỉ một lát đi, Cụ không nóng." Cận Ngôn mắt sáng lên, đặt chiếc quạt trong tay xuống, nhanh nhẹn đặt một chiếc gối tựa sau lưng ông, để ông ngồi thoải mái hơn. "Cụ tỉnh rồi à, cháu có làm bánh ngô cho Cụ, là dùng ngô non tươi làm đấy ạ, vừa thơm vừa ngọt." Nghe vậy, ông cụ cũng đói rồi, thúc giục: "Mau mang đến ta nếm thử." Ông cụ nể mặt như vậy, Cận Ngôn cười, "Chờ một lát, cháu đi lấy ngay đây." Vì sự có mặt của Cận Ngôn và Lục Tử Mặc, khẩu vị của ông cụ rõ ràng tốt hơn nhiều so với mấy ngày trước, Tần Tuệ và Lục Nam Thiên nhìn thấy đều rất vui mừng.

Ăn cơm xong, ông cụ bắt đầu đuổi khách, "Được rồi, hai đứa ăn cơm xong thì mau về nhà đi, đi đi về về chạy tới chạy lui mệt mỏi lắm, ta chỉ là cảm nhẹ, các cháu không cần phải làm rầm rộ lên, có phải vấn đề gì to tát đâu." "Qua hai ba ngày nữa, ta lại khỏe như vâm thôi, ta còn hẹn ông Diệp đăng ký tham gia lễ hội nghệ thuật người cao tuổi của khu quân đội, còn khoảng nửa tháng để chuẩn bị, chúng ta còn phải đi đánh thái cực quyền, nhất định phải giành được giải nhất về, ta không dễ dàng chết như vậy đâu." Ông Diệp trong miệng ông cụ là ông nội của Diệp Tử Hạo, hai vị lão gia tử đã tranh đấu cả đời, chỗ nào cũng so sánh, nhưng lúc cần hợp tác cũng rất ăn ý. "Cụ ơi, đừng nói những lời như vậy, Cụ nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi, đợi lúc Cụ thi đấu, cháu sẽ đến cổ vũ cho Cụ." "Ta đã trăm tuổi rồi." "Vậy thì hai trăm tuổi ạ, hai cái một trăm tuổi, cho chẵn đôi luôn, Cụ có khối thời gian để nhìn con cháu của Cụ." Ông cụ cười tủm tỉm nói: "Cháu nói vậy ta mới nhớ ra, không đợi được đến lúc cháu và Lục Tử Mặc sinh nhóc con, ta chết không nhắm mắt." Cận Ngôn mặt đỏ bừng, "Cụ, Cụ nói gì vậy, nhóc con gì chứ ạ." "Là con của các cháu đấy, ta thích nhóc con lắm, vui lắm." Cận Ngôn toát mồ hôi, đây là sở thích gì vậy, Lục Tử Mặc lúc nhỏ có phải cũng bị ông coi như đồ chơi không.

Giây tiếp theo, ông cụ đã giải đáp thắc mắc trong lòng cô. "Cháu đừng nhìn Tử Mặc nữa, nó lúc nhỏ chính là bị ta chơi đùa mà lớn lên, nó cứ thích làm mặt nghiêm, ta thường véo má nó thế này, kéo tai nó thế này." Ông cụ nổi hứng, trực tiếp diễn tập trên mặt Lục Tử Mặc. "Cụ ơi, cháu lớn rồi." Lục Tử Mặc vô cùng bất đắc dĩ. "Trước mặt ta, cháu vĩnh viễn là một đứa trẻ, người mà tuổi chỉ bằng một phần năm của ta, không có tư cách nói những lời này." "Cụ ơi, sao có thể tính như vậy được." Ông cụ ha ha cười lớn, "Cháu gái, ta nói cho cháu biết, lúc nó ba tuổi ta đã bắt nó mỗi ngày chạy bộ cùng ta, ép chân, đứng tấn, đứng nghiêm, ta còn xách chân nó treo ngược trên xà kép, một lần treo là mấy tiếng đồng hồ.

Năm tuổi bắt đầu luyện tập lắp ráp súng trường, vào trường bắn, ta còn đặc biệt chế tạo cho nó một khẩu súng nhỏ, để nó luyện tập bắn súng, ta nhớ ba ngày sau, tay nó toàn là mụn nước, bị ta trực tiếp bóp vỡ bôi thuốc, đau đến mức nó la oai oái..." Nói đến đây, ông cụ dừng lại, gõ nhẹ vào đầu, "Bảy tám tuổi, ta nhất thời không nhớ ra được, bảy tám tuổi rốt cuộc bắt nó làm gì nhỉ?" Tuổi càng cao, trí nhớ càng kém, thường xuyên quên chuyện. "Vào quân đội." Lục Tử Mặc nhắc nhở. "Đúng, bảy tám tuổi ta thường ném nó vào quân đội, có một lần ta cho nó tham gia diễn tập quân sự, lúc trở về ta suýt chút nữa không nhận ra, mặt mũi lấm lem, nó bĩu môi đáng thương nhìn ta, giận mà không dám nói, một bộ dạng chịu uất ức ngút trời, ta đến giờ vẫn còn nhớ bộ dạng đó của nó, buồn cười lắm." "Đúng rồi, còn giữ ảnh đây, lúc nào lấy cho cháu xem." "Mười mấy tuổi thì cho nó theo bác cả học lái máy bay, chơi đại bác các kiểu, ta đã sắp xếp cuộc sống tuổi thơ của nó phong phú đa dạng, thú vị lắm, có ngưỡng mộ không?

Có muốn nhóc con nhà cháu cũng như vậy không?" Cận Ngôn há hốc mồm nhìn ông cụ, sau đó lại nhìn sang Lục Tử Mặc, với vẻ mặt "sao anh không lên trời luôn đi".

Máy bay, đại bác đều đã chơi qua, có cần phải ngầu như vậy không.

Tuổi thơ của anh lại trôi qua như thế này sao?

Thảo nào người nhà họ Lục ai cũng biến thái như vậy, xem người ta lúc nhỏ làm những gì, đây đều là được huấn luyện từ nhỏ.

Cô ba tuổi vẫn chỉ là một cô nhóc ngốc nghếch thích mặc váy công chúa. "Cụ ơi, cháu cảm thấy cách sắp xếp của Cụ thật sự quá tàn nhẫn rồi." "Ha ha ha, đây vốn là một xã hội mạnh được yếu thua, chiến tranh ở khắp mọi nơi, không tàn nhẫn với chính mình một chút, làm sao có thể tạo ra áo giáp vững chắc để bảo vệ bản thân." "Cụ, Cụ dọa Ngôn Ngôn như vậy, em ấy đâu còn dám sinh nữa." Lục Tử Mặc nắm tay Cận Ngôn, nói với ông cụ.

Cận Ngôn lườm Lục Tử Mặc một cái, anh đang nói bậy bạ gì vậy, họ đều còn trẻ, cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện làm mẹ ở tuổi này.

Hơn nữa, cô và Lục Tử Mặc, thật sự là mối quan hệ bạn trai bạn gái rất trong sáng. "Có gì đâu, không có những buổi huấn luyện lúc nhỏ của ta, bây giờ cháu có thể thành được như thế này, 21 tuổi làm tổng tài?

E rằng sớm đã trở thành một cậu ấm ăn không ngồi rồi, ta là đang rèn luyện ý chí của cháu, rèn luyện cháu về mọi mặt." "Cháu gái à, cho nên cháu đừng lo, chuyện trông trẻ ta rất có kinh nghiệm, các cháu chỉ cần sinh, chuyện sau đó hoàn toàn không cần lo lắng, cứ coi như là phủi tay làm sếp là được, cháu xem những đứa trẻ nhà họ Lục chúng ta, đều rất ưu tú." Điểm này, Cận Ngôn không hề nghi ngờ, cũng là điểm cô ngưỡng mộ nhất.

Nhưng mà, đây là hai chuyện khác nhau mà.

Nghe xong lời ông cụ, cô thật sự rất đồng cảm với Lục Tử Mặc, thảo nào lại nuôi dưỡng ra tính cách ông cụ non này, đây là từ nhỏ đã sống cuộc sống không phải của người thường mà? "Cụ ơi, chuyện này... có thể để sau này hẵng nói được không ạ." Cận Ngôn yếu ớt nói. "Cháu gái, không cần xấu hổ, kết hôn sinh con là chuyện rất bình thường, ta chờ cháu cho ta bất ngờ nhé, đừng quá áp lực nhé, Cụ không hề có ý gây áp lực cho cháu đâu." Ông cụ vỗ vỗ vai Cận Ngôn.

Cận Ngôn ôm lấy trái tim nhỏ bé của mình, ông cụ nói vậy mà không gọi là gây áp lực sao, cô rõ ràng cảm thấy áp lực như núi.

Hai người lại ở lại với ông nội một lúc, hơn chín giờ mới rời khỏi khu nhà lớn.

Lục Tử Mặc cũng không đưa Cận Ngôn về nhà họ Cận mà về thẳng căn hộ của anh.

Anh đưa ra một lý do vô cùng mỹ miều: Thời gian quá muộn rồi.

Cận Ngôn nghiêng đầu nhìn Lục Tử Mặc, gò má anh vẫn quyến rũ như mọi khi, nhưng cô luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

“Lục Tử Mặc, sao em cứ có cảm giác anh đang rục rịch trong lòng thế?

Bây giờ bố mẹ em chắc chắn vẫn chưa ngủ, về nhà cũng không làm phiền đến họ đâu.” Lục Tử Mặc suýt nữa thì đạp nhầm chân ga.

Ý đồ của anh rõ ràng đến thế sao?

Chắc là không đến mức đó đâu.

“Chúng ta là vợ chồng chưa cưới, đương nhiên là anh có ý đồ với em rồi, đương nhiên là có suy nghĩ về em.” Cận Ngôn vốn định vạch trần anh, nào ngờ anh không hề che giấu mà thành thật khai báo.

Trong phút chốc, mặt cô có hơi ngượng ngùng, lẩm bẩm: “Lưu manh.” “Ngôn Ngôn, em thấy đề nghị của ông cố thế nào?” Cận Ngôn suýt thì nhảy dựng lên.

“Anh thật sự muốn làm bố ở tuổi hai mươi mốt đấy à?” “Cũng không có gì là không thể, chỉ cần là con của anh và em là được.

Chương 1314

Bây giờ chúng ta hai mươi mốt, đến lúc làm bố mẹ chắc cũng hai hai, hai ba tuổi rồi, không còn nhỏ chút nào.” “Đừng mà, em chưa có ý định đó đâu.

Chỉ cần nghĩ đến cách ông cố huấn luyện các anh thôi là em đã thấy dựng tóc gáy rồi.” “Có gì đâu, anh thấy cũng vui mà.” Cận Ngôn nhìn Lục Tử Mặc như thể nhìn thấy ma.

“Không thấy khổ à?

Không thấy mệt à?” Lục Tử Mặc lắc đầu.

“Anh thấy khá thú vị.” “Anh đúng là đồ cuồng bị ngược đãi.” “Thật ra quen rồi sẽ ổn thôi.

Con gái nhà anh cũng trưởng thành như vậy đấy, Đóa Đóa còn luôn chủ động yêu cầu ông cố tăng thêm hạng mục cho nó nữa kìa.” Cận Ngôn nghĩ đến cô bé Đóa Đóa xinh như tiên nữ, vẻ mặt không thể tin nổi.

“Con bé là người xinh đẹp nhất nhà anh, và cũng là người có chỉ số chiến đấu mạnh nhất, chỉ sau anh cả Lục Nghiêu.” “Ngay cả anh cũng không bằng à?” “Chưa từng so tài, nhưng chắc là không bằng đâu.

Lý tưởng của con bé đó trước giờ luôn là vào quân đội, nhưng bị người nhà ngăn cản mãi.” Cận Ngôn chậc chậc lắc đầu.

Lục Tử Mặc đỗ xe xong lại dẫn Cận Ngôn đi ăn đồ nướng.

“Sao lại đưa em đến đây?” “Hôm qua anh nghe người ta nói quán nướng mới mở này ăn ngon lắm, nên đưa em đến thử.” “Sao anh đột nhiên lại nghĩ đến chuyện này?” Lục Tử Mặc ra vẻ ‘em là đồ ham ăn, anh đương nhiên biết rồi’.

Cận Ngôn véo mạnh anh một cái.

“Đáng ghét.” Lục Tử Mặc đương nhiên biết cô chưa ăn no.

Mấy ngày nay ở khu nhà lớn, đồ ăn chủ yếu là thanh đạm để chiều theo khẩu vị của ông nội, đó không phải là phong cách mà Cận Ngôn thích.

“Phụ nữ các em đúng là khẩu thị tâm phi.” “Lục Tử Mặc, anh mà còn nói nữa em véo chết anh đấy.” “Đụng một chút là bạo lực thế này, không tốt đâu, sau này sẽ dọa cục bột nhỏ nhà mình sợ đấy, cẩn thận cục bột nhỏ bỏ nhà đi bây giờ.” “Cục bột nhỏ nào?” “Là con gái của chúng ta chứ sao.” “Lục Tử Mặc, anh có nhập vai nhanh quá không vậy?” Cận Ngôn vừa bực vừa ngượng nhìn Lục Tử Mặc.

Nói cứ như thể bọn họ đã tiến triển đến bước đó rồi vậy.

“Ngôn Ngôn, anh không phản đối đâu.” Cận Ngôn quay mặt đi.

“Em không thèm nói chuyện với anh nữa.” Lục Tử Mặc nhìn gò má hồng hào của cô, cười nói: “Ngại rồi à?” “Lục Tử Mặc, sao anh lắm lời thế?

Không phải nói đưa em đi ăn đồ nướng sao?

Anh nói mấy chuyện này làm gì?” “Được, được, đi ngay đây.” Cận Ngôn lại ăn no nê một bữa, tâm trạng thỏa mãn nắm tay Lục Tử Mặc về nhà.

Lúc về đến nhà, Lục Tử Mặc bật đèn thì đèn lại không sáng.

“Sao thế?” “Chắc là đèn phòng khách hỏng rồi.” Cận Ngôn lập tức nấp sau lưng Lục Tử Mặc, ôm chặt eo anh.

“Lục Tử Mặc, có khi nào có trộm vào nhà không?

Trên ti vi toàn diễn thế này thôi.” Lục Tử Mặc cảm nhận được cơ thể cô đang cứng đờ.

“Trên ti vi toàn lừa người thôi, em đợi một chút, anh thay ngay đây.” “A, đừng, anh nắm tay em đi, đừng buông ra, em không dám ở một mình đâu.” “Ra là em cũng sợ tối à.” “Hơi hơi.” Lục Tử Mặc cứ nắm tay Cận Ngôn như vậy, lấy dụng cụ dự phòng ra rồi thay đèn.

Căn phòng sáng bừng trở lại, Cận Ngôn thở phào nhẹ nhõm.

Lục Tử Mặc nhìn gương mặt trắng nõn của cô, yết hầu khẽ trượt, anh vòng tay qua eo kéo cô đè thẳng xuống sô pha, trao một nụ hôn triền miên và mãnh liệt.

Cận Ngôn hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng thực ra cô đã dần quen với những nụ hôn của anh.

Anh dường như rất thích hôn cô, hễ có cơ hội là lại kéo cô lại gần để thân mật.

Cận Ngôn cũng luôn chiều theo anh.

Dù ngại không nói ra, nhưng thật ra cô rất thích được Lục Tử Mặc hôn.

Nụ hôn của anh luôn khiến cô cảm thấy mình được trân trọng, được yêu thương hết mực.

Dần dần, Cận Ngôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Lục Tử Mặc dường như kích động hơn mọi khi, mãi mà không chịu buông cô ra.

Cô cũng cảm thấy toàn thân mềm nhũn, chỉ cần chạm phải ánh mắt anh là cả trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, không thể kiềm chế được.

Cuối cùng, Lục Tử Mặc cũng không nhịn được mà ngẩng đầu lên, giọng khàn khàn nói: “Ngôn Ngôn, anh… có lẽ không nhịn được nữa rồi.” Cận Ngôn mở to mắt, nhưng khi nhìn thấy gân xanh nổi lên trên trán Lục Tử Mặc, cô lại thấy có chút đau lòng.

Đây là người đàn ông cô yêu, thực ra cô cũng không phản đối chuyện quan hệ trước hôn nhân, dù sao thì họ cũng đang hướng đến việc kết hôn.

“Lục Tử Mặc, anh… nhẹ một chút.” Lục Tử Mặc vui như điên nhìn Cận Ngôn.

“Là ý anh đang nghĩ phải không?” Cận Ngôn ngượng ngùng gật đầu.

Được Cận Ngôn chấp thuận, nếu Lục Tử Mặc còn nhịn được nữa thì chắc chắn không phải là đàn ông.

Anh bế bổng Cận Ngôn lên, cô rúc vào lòng anh, đầu óc hoàn toàn hỗn loạn, trong lòng vô cùng lo sợ về những gì sắp xảy ra.

Cận Ngôn không nhớ cuối cùng mọi chuyện đã diễn ra như thế nào.

Cô chỉ nhớ đêm đó Lục Tử Mặc thật sự rất dịu dàng, nhưng đương nhiên cũng chỉ được một lúc.

Sau đó, người nào đó như uống phải thuốc kích thích, hoàn toàn không phải là cô muốn dừng là có thể dừng được.

Cận Ngôn thật sự rất mệt, nhưng chuông báo thức vẫn vang lên đúng giờ như mọi khi.

Cô vừa định giơ tay lên thì một bàn tay lớn đã nhanh hơn một bước tắt chuông báo thức đi.

Cận Ngôn lăn một vòng trong lòng Lục Tử Mặc rồi lại tiếp tục ngủ say sưa.

Chương 1315

Động tác này khiến chiếc chăn trên người cô tuột xuống, để lộ bờ vai tròn trịa trắng nõn.

Lục Tử Mặc không chút khách khí mà hôn lên đó.

“Đủ rồi, Lục Tử Mặc, anh mà còn như vậy nữa là em giận thật đấy.” Cận Ngôn không mở mắt, chỉ nói theo bản năng.

Khóe miệng Lục Tử Mặc nở một nụ cười thỏa mãn, anh lập tức ngoan ngoãn dừng lại.

Ngày tháng còn dài mà.

Cận Ngôn ngủ một mạch đến hơn mười giờ.

Nếu không phải vì điện thoại của Trần Tiểu Mỹ, chắc cô vẫn còn đang chìm trong mộng đẹp.

“Alo.” “Ngôn Ngôn, cậu lại qua đêm không về nhà à?” “Tiểu Mỹ à, cậu đừng làm ồn được không, tớ buồn ngủ lắm.” “Mười giờ rồi mà cậu còn buồn ngủ, hôm nay cậu không đi làm à?” “Đúng rồi, phải đi làm chứ.” Cận Ngôn bật mạnh người dậy từ trên giường.

Cử động này làm cô phát hiện cơ thể mình đau nhức vô cùng, cô bất giác hít một hơi khí lạnh.

Trần Tiểu Mỹ ngẩn người một lúc rồi thăm dò hỏi: “Ngôn Ngôn, cậu với Lục Tử Mặc có phải là…?” “Cậu là chó săn tin à mà đi hỏi mấy chuyện này.” “Được rồi, được rồi, tớ không hỏi nữa.

Mẹ nuôi tối nay muốn hầm canh sườn non củ sen, bảo tớ hỏi cậu có về nhà uống canh không, nhớ dẫn theo Lục Tử Mặc nhà cậu nữa.” Trần Tiểu Mỹ và mẹ Cận rất hợp nhau, đã nhận bà làm mẹ nuôi, suốt ngày gọi “mẹ nuôi” ngọt xớt, dỗ cho mẹ Cận ngày nào cũng cười toe toét.

“Đương nhiên là có rồi, bảo mẹ tớ tiện thể mua ít hạt sen tươi nữa, tớ muốn ăn sống.” Cận Ngôn từ nhỏ đã thích ăn món đó.

“Cậu muốn có con à?” “Trần Tiểu Mỹ, cậu đang nói linh tinh cái gì thế?” “Tớ nhớ đã đọc ở đâu đó là hạt sen giúp hỗ trợ mang thai.

Thôi không nói với cậu nữa, nếu không muốn có con thì nhớ dùng biện pháp an toàn đấy.” Trần Tiểu Mỹ vừa nhắc, Cận Ngôn mới nhớ ra, tối qua Lục Tử Mặc đúng là không dùng biện pháp an toàn nào cả.

Bây giờ chỉ còn cách uống thuốc tránh thai khẩn cấp, cô thật sự không muốn có con quá sớm.

Cận Ngôn thầm mắng Lục Tử Mặc vài câu rồi vào phòng tắm.

Lúc cô tắm xong đi ra, Lục Tử Mặc đang xách bữa sáng bước vào.

Anh mặt mày hớn hở, gương mặt vốn lạnh lùng thường ngày cũng nở một nụ cười hiếm thấy.

“Ngôn Ngôn, lại đây ăn sáng đi.” Nghĩ đến cái cách anh hành hạ cô tối qua, cô vừa ngượng vừa giận.

Vẻ ngoài tao nhã, dịu dàng thường ngày đúng là chỉ để cho người khác xem.

Anh chính là một con cầm thú chính hiệu, không hề biết thương hoa tiếc ngọc chút nào.

“Còn bữa sáng gì nữa, cũng không xem bây giờ là mấy giờ rồi.

Sáng nay em lại phải xin nghỉ rồi.” Dạo này cô xin nghỉ hơi nhiều, đến chính cô cũng thấy ngại.

“Anh là sếp, anh duyệt rồi.

Em muốn nghỉ bao lâu cũng được, có thể ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe.” Cận Ngôn lườm anh một cái rồi ngồi xuống ăn.

Cô vội vàng ăn xong liền chuẩn bị ra ngoài mua thuốc.

Lục Tử Mặc kịp thời giữ cô lại.

“Em muốn ra ngoài à?” Ánh mắt Cận Ngôn có chút né tránh.

Ông nội muốn có cháu trai đến thế, nếu Lục Tử Mặc biết cô không muốn sinh con, chắc anh sẽ giận lắm.

Chuyện này vẫn nên giấu anh thì hơn.

“Ừm, em đi mua chút đồ.” “Em muốn mua gì, anh đi mua giúp em.

Sáng nay em cứ nghỉ ngơi đi.” Anh cũng biết mình đã hơi cầm thú, dù sao cũng là lần đầu, khó tránh khỏi việc hành động như một gã trai trẻ mới lớn.

Cận Ngôn tỏ vẻ khó xử.

“Không cần đâu, chuyện này em tự làm được rồi.” Lục Tử Mặc nghĩ mãi cũng không ra Cận Ngôn rốt cuộc muốn đi làm gì.

Thấy cô kiên quyết, anh đành để cô ra ngoài.

Anh vẫn luôn đứng bên cửa sổ, nhưng khi thấy Cận Ngôn bước vào hiệu thuốc Nhất Tâm Đường trong khu nhà, mặt anh lập tức sa sầm lại.

Anh đoán được cô đến đó để làm gì rồi.

Cô nhóc này, lại không muốn mang thai con của anh.

Cận Ngôn mua thuốc tránh thai khẩn cấp xong liền vội vàng chạy về nhà.

Lần đầu tiên mua thứ này, thật sự rất xấu hổ.

Trên đường về, cô nắm chặt hộp thuốc trong tay, cúi gằm mặt, chỉ sợ người khác nhìn thấy.

Cô chạy quá nhanh đến nỗi không nhìn thấy Lục Tử Mặc đang đứng ở cửa, cứ thế đâm sầm vào lồng ngực anh.

Ngẩng đầu lên, cô thấy Lục Tử Mặc mặt đen như Bao Công, toàn thân toát ra một luồng khí giận dữ, nhìn cô chằm chằm không chớp mắt.

Đã quen với dáng vẻ cưng chiều của anh, giờ anh sa sầm mặt lại trông thật đáng sợ.

Cô theo bản năng siết chặt hộp thuốc rồi giấu tay ra sau lưng, trông y như một kẻ trộm đang chột dạ.

Lục Tử Mặc theo bản năng tiến lên, Cận Ngôn lùi lại, cho đến khi bị dồn vào cửa, không còn đường thoát.

Chương 1316

“Lục Tử Mặc, anh đen mặt cái gì?

Em đã chọc giận anh chỗ nào?” Rõ ràng là anh được lợi, sao lại có vẻ như đang hỏi tội cô thế này, rốt cuộc là sao?

Anh đang giận cái gì, cô hoàn toàn không biết.

“Em chột dạ cái gì?” “Em có chột dạ đâu.” Cận Ngôn giơ tay chặn trước mặt Lục Tử Mặc.

“Lục Tử Mặc, anh đứng xa em ra một chút, anh như thế này em không quen.” Lục Tử Mặc kéo thẳng cô vào lòng, dùng tay gỡ tay cô ra.

“Trong tay em cầm cái gì?” “Không có gì cả.” “Cho anh xem.” “Lục Tử Mặc, anh có thể học cách tôn trọng người khác một chút được không?

Em chỉ là bạn gái của anh, không phải vật sở hữu của anh.

Em không nhất thiết phải báo cáo mọi chuyện cho anh chứ?” Trong mắt Lục Tử Mặc lóe lên một tia tổn thương, anh dừng tay lại, xoay người đi vào nhà.

Đôi mắt hạnh tròn xoe của Cận Ngôn đảo một vòng.

Không giấu được nữa rồi, cô đành bước nhanh đến khoác tay anh, thành thật khai báo: “Là… là thuốc tránh thai khẩn cấp.” “Tại sao?” Lục Tử Mặc dừng bước, nghiêm túc nhìn Cận Ngôn.

“Lục Tử Mặc, chúng ta vẫn chưa kết hôn, chuyện chưa cưới đã có con không hay chút nào.

Hơn nữa, em còn nhỏ, nhà em bây giờ lại như vậy, em không muốn sinh con quá sớm.

Em muốn đợi thêm hai năm nữa, sau hai năm em nhất định sẽ thỏa mãn nguyện vọng của ông nội.

Như vậy anh cũng thấy không được sao?" Lục Tử Mặc thở dài một hơi.

Đúng là anh đã suy nghĩ không chu toàn.

Anh giật lấy hộp thuốc trong tay cô, ném nhẹ vào thùng rác.

Cận Ngôn tức giận hét lên, ấm ức đến mức mắt đỏ hoe.

"Lục Tử Mặc, anh có biết tôn trọng người khác không hả?

Em đã giải thích rõ ràng rồi, anh còn muốn thế nào nữa?" Lục Tử Mặc ôm lấy Cận Ngôn.

"Lần sau anh sẽ chú ý, nhưng lần này thì thôi đi.

Chúng ta không may mắn đến mức một lần là có thai đâu.

Thuốc tránh thai không được uống, tác dụng phụ đối với cơ thể rất lớn, nghe nói thành phần tồn đọng trong đó cần mấy tháng mới thanh lọc hết khỏi cơ thể." "Anh sợ em bị tác dụng phụ nên mới không cho em uống à?" "Đương nhiên, thật sự không tốt cho sức khỏe.

Lần này chúng ta không uống có được không?" Cận Ngôn do dự một lúc, cuối cùng vẫn đồng ý.

"Được, em không uống nữa." Lục Tử Mặc cuối cùng cũng mỉm cười, cưng chiều véo nhẹ chóp mũi cô.

"Thế mới đúng chứ, đừng lấy sức khỏe của mình ra đùa, sau này anh sẽ chú ý." "Còn có sau này nữa à, anh có nghĩ xa quá không đấy?" "Ha ha, Ngôn Ngôn, em đừng ngây thơ nghĩ rằng đã khai trai rồi mà còn cai được nhé." "Anh đúng là được voi đòi tiên." "Ha ha." "Lục Tử

Mặc, em trịnh trọng cảnh cáo anh, sau này không được tùy tiện sa sầm mặt với em.” Lúc anh đen mặt, trông đáng sợ thật sự, dù sao thì cô cũng rất không thích anh như vậy.

“Anh từ nhỏ đã thế rồi.” “Vậy anh không thể vì em mà thay đổi một chút sao?

Em không yêu cầu anh ngày nào cũng cười toe toét, nhưng anh có thể đừng lúc nào cũng căng thẳng mặt mày được không?” “Anh thường xuyên căng thẳng mặt mày à?” Lục Tử Mặc chưa bao giờ cảm thấy vậy.

Cận Ngôn đau đầu, nói nửa ngày trời, hóa ra người trong cuộc còn không biết mình hay căng thẳng, vậy cô sợ cái gì chứ.

“Lười nói với anh vấn đề này.” “Vậy sau này anh sẽ cố gắng sửa đổi vậy.” Cận Ngôn nhìn Lục Tử Mặc thế nào cũng thấy anh có vẻ mặt kiêu ngạo, cứ như thể việc anh cười với cô là một sự ban ơn, thật khiến người ta nghiến răng nghiến lợi.

Một khúc nhạc đệm nhỏ cứ thế trôi qua, hai người lại như không có chuyện gì xảy ra, cuộc sống vẫn ngọt ngào như mật.

Điều duy nhất khiến Cận Ngôn không thể chịu nổi là người nào đó quá cầm thú.

Bây giờ Cận Ngôn nhìn thấy anh cứ như chuột thấy mèo, né được là né.

Lúc tan làm, điện thoại của Lục Tử Mặc gọi đến đúng lúc.

“Ngôn Ngôn, tối nay anh đưa em ra bến tàu ăn hải sản, món hàu nướng ở đó ngon lắm đấy.” Cận Ngôn đã nắm rõ chiêu trò của Lục Tử Mặc rồi.

Biết cô thích ăn, anh luôn dỗ cho cô vui vẻ rồi sau đó làm gì thì làm.

Nhiều lần như vậy, Cận Ngôn thật sự không mắc lừa nữa.

“Thôi, mấy hôm nay em hơi nóng trong người, không ăn đồ nướng đâu.” “Vậy chúng ta đi ăn lẩu Thái, vị Thái, là phong cách em thích.” “Thôi ạ, hôm nay em thật sự mệt lắm, em muốn về nhà với bố em.” Cận Ngôn đành phải lôi bố mình ra làm lá chắn.

Bố vợ tương lai đã được đưa ra, Lục Tử Mặc tự nhiên không nói gì thêm.

“Em tan làm là về thẳng luôn, không cần anh đưa về đâu, anh cứ làm việc của anh đi.” “Hôm nay anh không bận, anh đã ở bãi đỗ xe ngầm đợi em rồi, em tan làm thì xuống đây.” Cận Ngôn hít một hơi thật sâu.

Người đàn ông này, trước đây cô thật sự không nhận ra anh lại dính người như vậy.

Ngoài giờ làm việc, toàn bộ thời gian của anh đều dành cho cô.

Thời gian của cô cũng đều dành cho anh.

Trần Tiểu Mỹ đã không chỉ một lần ca cẩm với cô, nói cô trọng sắc khinh bạn, có bạn trai là quên mất cô ấy.

Cận Ngôn đành chấp nhận số phận mà thu dọn đồ đạc, xách túi đi về phía bãi đỗ xe.

Vừa đến lối vào, một người đàn ông đã đâm sầm vào cô.

Cận Ngôn không phòng bị, ngã thẳng xuống đất.

Chương 1317

Chiếc túi chưa kéo khóa cũng rơi xuống, đồ đạc văng ra khắp nơi.

Cận Ngôn ôm lấy khuỷu tay, người đàn ông kia định đưa tay đỡ cô dậy, nhưng cô đã tự mình đứng lên, tránh bàn tay đang chìa ra của anh ta.

Người đàn ông cũng không thấy có vấn đề gì, anh ta ngồi xổm xuống vừa giúp nhặt đồ vừa xin lỗi: "Xin lỗi, xin lỗi, tôi không cố ý." Cận Ngôn nhìn khuỷu tay bị trầy da, khẽ nhíu mày.

"Không sao, để tôi tự làm." Người đàn ông tự mình giúp cô nhặt đồ.

"Để tôi giúp cô, đây là lỗi của tôi." Cận Ngôn không thích người khác chạm vào đồ của mình, nhưng thấy người đàn ông không có ác ý, cô cũng không nói gì thêm.

Người đàn ông nhìn thấy thẻ công tác của Cận Ngôn, tay đột nhiên khựng lại, hỏi: "Cô tên Cận Ngôn?" "Vâng." "Tập đoàn Lục thị của các cô đúng là giàu có, một cái thẻ công tác thôi mà cũng làm tinh xảo thế này." Người đàn ông nhìn chiếc thẻ công tác có chất liệu tốt trong tay, nói với giọng đầy ẩn ý.

Câu này Cận Ngôn không đáp, cô không biết phải đáp lại thế nào.

Trong lời nói của người đàn ông này dường như có một sự ngưỡng mộ, ghen tị và cả căm hận.

Người đàn ông dường như cũng không giận, anh ta nhanh chóng nhặt xong đồ rồi đưa cho Cận Ngôn.

"Cô Cận, đã nhặt xong rồi, cô xem có thiếu thứ gì không?" Cận Ngôn lập tức nhận lại túi của mình.

“Cảm ơn.” Cũng chính lúc này, cô mới nhìn rõ tướng mạo của người đàn ông.

Anh ta nhuộm một mái tóc vàng, ánh mắt có vài phần tà mị, vừa nhìn đã biết không phải người tốt lành gì.

Cận Ngôn liếc nhìn qua, đồ đạc bên trong không thiếu gì, ngay cả ví tiền cũng còn nguyên.

“Cô không cần cảm ơn, là tôi phải nói xin lỗi mới đúng.” Cận Ngôn quay người bỏ đi.

Không biết có phải là ảo giác của cô không, cô luôn cảm thấy ánh mắt người đàn ông này nhìn cô rất kỳ lạ, nhưng kỳ lạ ở đâu thì cô nhất thời không thể hình dung được.

Cảm giác của Cận Ngôn hoàn toàn không sai, người đàn ông đó quả thực đang nhìn theo bóng lưng cô với vẻ mặt âm hiểm.

Cận Ngôn không quay đầu lại mà vội vàng chạy về phía trước, sau đó nhanh chóng lên xe của Lục Tử Mặc, đóng sầm cửa lại.

“Sao thế, chạy gì vậy?” “Vừa rồi ở cửa bãi đỗ xe em gặp một người kỳ quái, em cảm giác anh ta cố tình chạy tới đâm vào em.” Bãi đỗ xe rộng như vậy, anh ta chạy cái gì ở đó chứ.

Nghe Cận Ngôn nói bị đâm phải, Lục Tử Mặc lập tức căng thẳng.

“Có bị thương không?” “Không sao, chỉ bị trầy da một chút ở khuỷu tay thôi.” Lục Tử Mặc kéo tay cô, lấy ra một miếng băng cá nhân, cẩn thận dán lên.

Cận Ngôn nhìn đôi mắt chăm chú của anh, cảm thấy ấm áp vô cùng.

“Lục Tử Mặc, anh làm quá lên rồi, chỉ trầy da một chút thôi, không cần dán băng cá nhân đâu.” “Để đây sắp hết hạn rồi, vừa hay có thể dùng cho em." "Phụt." Cận Ngôn bật cười.

Cái lý do này đúng là kỳ quặc, rõ ràng là quá lo lắng cho cô mà còn phải viện ra cái cớ vụng về như vậy.

"Ngôn Ngôn, mẹ chúng ta nói cơm sắp chín rồi, bảo chúng ta về nhà ăn cơm." "Được." Khi xe sắp đến cửa, Cận Ngôn lại nhìn thấy người đàn ông vừa đâm vào cô.

Chỉ là anh ta đã đội thêm một chiếc mũ lưỡi trai, kéo rất thấp, tạo cho người ta một cảm giác lén lén lút lút.

Cận Ngôn giơ tay chỉ.

"Lục Tử Mặc, anh mau nhìn kìa, đó chính là người vừa đâm vào em.

Lâu như vậy rồi mà anh ta vẫn chưa đi, em cứ thấy anh ta không ổn, không lẽ là trộm trà trộn vào đây?" "Đâu?" "Là người vừa đứng ở kia." Cận Ngôn giơ tay chỉ một hướng.

Lục Tử Mặc nhìn qua gương chiếu hậu, chỉ thấy bóng lưng của một người đàn ông, quay lưng về phía anh nên anh không nhìn rõ mặt.

"Đó chắc không phải là nhân viên của Lục thị đâu nhỉ." "Em thấy cũng không giống." Cận Ngôn nói tiếp.

"Anh sẽ bảo Sử Đông thông báo cho bộ phận an ninh, không để những người linh tinh vào bãi đỗ xe nữa." "Có lẽ là em nghĩ nhiều rồi, người ta cũng không có ác ý gì với em." Xe của họ vừa ra khỏi bãi đỗ xe và đi được một đoạn.

Chỉ thấy ở cửa bãi đỗ xe, một nhân viên bảo vệ có chút tức giận nói với một người đàn ông: "Lần sau đừng đi lung tung nữa, Lục thị chúng tôi không cho phép người ngoài ra vào, kể cả bãi đỗ xe ngầm.

Nếu bị tổ trưởng biết, tôi sẽ bị phạt đấy." "Xin lỗi anh, Lục thị của các anh lớn quá, tôi lại không có khiếu phương hướng, đi vào là không tìm thấy đường ra.” “Được rồi, đi đi.” Anh bảo vệ xua tay.

Người đàn ông cúi đầu, che giấu sự sỉ nhục và không cam lòng trong lòng, cưỡi chiếc xe máy điện rời đi.

Trên thùng hàng sau xe có ghi logo của một công ty giao đồ ăn nào đó.

Anh ta đã rình rập dưới Lục thị lâu như vậy, cuối cùng cũng có thu hoạch, hóa ra người phụ nữ đó tên là Cận Ngôn.

Cô ta và tiểu Lục tổng quả nhiên có mối quan hệ không trong sáng, chiếc xe vừa ra khỏi bãi đỗ, anh ta đã dò hỏi rồi, đó là xe của tiểu Lục tổng.

Anh bảo vệ lắc đầu.

“Người hồ đồ như vậy, sau này mình không thể đặt đồ ăn của nhà họ nữa, may mà lần này không ai phát hiện, không thì mình tiêu rồi.” Cận Ngôn vừa về đến nhà đã ngửi thấy một mùi thơm, vội vàng chạy vào bếp.

Tiểu Mỹ đang cùng mẹ Cận chuẩn bị bữa tối.

Cận Ngôn tiện tay bốc một miếng sườn xào chua ngọt nhét vào miệng.

Mẹ Cận cười nói: “Người không biết còn tưởng Tử Mặc hành hạ con thế nào đấy.” “Anh ấy hành hạ con… không, anh ấy ngược đãi con.” Hình như từ “hành hạ” rất dễ khiến người ta nghĩ lệch, Cận Ngôn đành phải sửa lời ngay lập tức.

Trần Tiểu Mỹ cười toe toét nhìn cô, cô lườm bạn một cái.

Mẹ Cận thì không biết hai cô gái đang nói ẩn ý gì.

“Con bé này, còn không biết đủ.

Tử Mặc tự mình vào bếp nấu cho con, còn đi khắp nơi tìm quán ăn ngon, ngày nào cũng dẫn con ra ngoài chơi, con còn có gì không thỏa mãn nữa.” “Lục Tử Mặc sao lại thích khoe khoang thế, chỉ là dẫn con đi ăn cơm thôi mà cũng kể công trước mặt mẹ.” Cận Ngôn bĩu môi.

Chương 1318

“Con quên rồi à?

Mấy chuyện này đều là con kể cho mẹ nghe đấy, Tử Mặc không nói một lời nào đâu.” Mẹ Cận cười.

Là cô nói à?

Cô không nhớ nữa.

“He he, con không nhớ nữa, hình như con chưa nói đâu.

Mà này mẹ, con phát hiện gần đây mẹ sành điệu lên nhiều đấy, ngay cả từ ‘chơi’ mà mẹ cũng biết.” “Cũng không xem tớ là ai.” Trần Tiểu Mỹ đắc ý nói.

“Hóa ra là cậu làm hư mẹ tớ.” “Thôi đi, mẹ nuôi bây giờ còn đang theo dõi tiểu thuyết của tớ, còn khen tớ viết rất hay nữa.” “Không biết xấu hổ, mẹ tớ chỉ an ủi cậu thôi.” “Ngôn Ngôn, cậu có thể cho tớ chút khích lệ được không?

Cậu không hy vọng sau này tớ nổi tiếng rồi đến ôm đùi tớ à?” “Đợi sau này cậu nổi tiếng, tớ cứ mặt dày một chút là được.

Dù sao tớ cũng biết cậu chắc chắn sẽ cho tớ ôm mà.” “Cô nhóc này, nắm thóp tớ quá rồi đấy.” “Hai đứa đừng nói nhảm nữa, mau bưng cơm canh lên đi, Tử Mặc chắc đói rồi.” “Mẹ, bây giờ trong miệng mẹ lúc nào cũng là Tử Mặc, Tử Mặc, thời gian mẹ gọi điện cho anh ấy còn nhiều hơn cả con.” “Hai đứa cứ như cặp song sinh dính liền vậy, mẹ gọi cho nó cũng như gọi cho con.

Hơn nữa, tốc độ con nghe điện thoại làm sao nhanh bằng Tử Mặc được, không phải là không nhận được điện thoại của mẹ thì cũng là nửa ngày mới nghe.” “Con bận mà.” “Nói bậy, con có thể bận hơn Tử

Mặc sao?” Thôi được rồi, lần này thì đúng là không còn địa vị gì nữa.

Bất kể chuyện gì, mẹ cũng quen lấy cô ra so sánh với Lục Tử Mặc.

Đây không còn là mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng thuận mắt nữa, mà là con nhà người ta lúc nào cũng tốt hơn con nhà mình.

Lúc Cận Ngôn đi ra ngoài, cô lại lườm Lục Tử Mặc một cái.

Tự rèn luyện mình ưu tú như vậy để làm gì?

Là để đả kích những người ở tầng lớp thấp nhất như bọn họ sao?

Lục Tử Mặc khó hiểu chỉ vào mình.

“Ngôn Ngôn, anh lại chọc giận em à?” “Chỗ anh chọc giận em nhiều lắm.” “Cái tính vô lý gây sự của con mẹ cũng không biết Tử Mặc thích con ở điểm nào nữa.” “Mẹ ơi, mẹ đừng quên, con mới là người chui ra từ bụng mẹ đấy.” “Con tưởng con là Tôn Ngộ Không à.” Cận Ngôn bĩu môi, đi vào phòng của bố Cận.

Bố Cận vẫn đang yên lặng ngủ say, gương mặt bình yên.

Cận Ngôn nắm tay ông, bắt đầu nói chuyện: “Bố, khi nào bố mới tỉnh lại ạ?

Mẹ đã đứng cùng một chiến tuyến với Lục Tử Mặc rồi, con thường xuyên bị họ bắt nạt, một mình con địch hai, hoàn toàn không có cơ hội thắng.” “Bố ơi, con thật sự nhớ bố lắm, rất nhớ, rất nhớ.

Rốt cuộc khi nào bố mới tỉnh lại?

Bố đã để con chờ quá lâu rồi, rốt cuộc còn muốn con chờ đến khi nào nữa.” “Thôi được rồi, con cũng không thúc giục bố nữa.

Mọi chuyện tùy bố vui, bố vui lúc nào thì tỉnh lại lúc đó vậy.” Bất kể Cận Ngôn nói gì, bố Cận vẫn không có chút phản ứng nào.

Cô đành thất vọng rời khỏi phòng.

Đến phòng ăn, Cận Ngôn giấu đi vẻ thất vọng trên mặt, không để mẹ mình nhận ra.

Thực ra cô có thể hiểu được tâm tư của mẹ, ngày nào bà cũng phải chăm sóc bố ăn uống vệ sinh, nhìn bố như vậy, trong lòng chắc chắn còn đau khổ hơn ai hết.

“Ngôn Ngôn, mau lại đây ăn cơm đi.” “Con đến đây.” Mẹ Cận thật sự rất thích Lục Tử Mặc, cậu con rể tương lai này.

Bà liên tục gắp thức ăn vào bát anh, Cận Ngôn thật sự không nhìn nổi nữa.

“Mẹ ơi, Lục Tử Mặc đâu phải khách khứa gì, anh ấy đến nhà mình bao nhiêu lần rồi, anh ấy muốn ăn gì sẽ tự gắp.

Mẹ cứ ăn phần của mẹ đi.” “Đi đi đi, ăn cơm của con đi, nói nhảm nhiều thế.

Mẹ thích gắp thức ăn cho Tử Mặc đấy.

Tử Mặc, con ăn nhiều vào, mấy món này đều làm theo khẩu vị con thích đấy.” “Vâng ạ, mẹ.” Cận Ngôn bĩu môi, cắm cúi ăn cơm.

Đúng lúc này, trong bát cơm của cô đột nhiên có thêm một cái đùi gà, cùng với giọng nói ấm áp của Lục Tử Mặc: “Cái này cho em.” “Không cần, tự anh ăn đi, ăn cho chết no đi.” “Lớn thế này rồi mà sao còn giận dỗi như trẻ con vậy.” Lục Tử Mặc xoa đầu Cận Ngôn.

Mặt Cận Ngôn đỏ bừng lên, cô gạt tay Lục Tử Mặc ra, hạ giọng nói: “Đừng có động tay động chân với em.” Có mẹ ở đây mà.

Mẹ Cận mỉm cười, bà đã sống hơn nửa đời người rồi, một người đàn ông có thật lòng với một người phụ nữ hay không, bà có thể nhìn ra được.

Cậu con rể này thật sự đặt con gái bà vào trong tim.

“Mẹ, con phát hiện tay chân Ngôn Ngôn dễ bị lạnh.

Con đã hỏi ý kiến thầy thuốc đông y, đây có lẽ là do khí huyết không lưu thông.

Em ấy không thích vận động, con chỉ có thể nhờ thầy thuốc kê một đơn thuốc thực dưỡng, có lẽ phải phiền mẹ lúc nấu nướng hàng ngày chú ý một chút.

Ngoài ra, khả năng tự chủ của Ngôn Ngôn rất kém, mẹ phải để mắt đến em ấy.

Mùa hè không được cho em ấy ăn những thứ như kem, quá lạnh không tốt cho cơ thể.

Thói quen uống nước lạnh hàng ngày cũng phải bỏ, thay toàn bộ bằng nước ấm.” Mẹ Cận nhìn đơn thuốc chi chít chữ, mỉm cười, đứa trẻ này thật có lòng.

“Tử Mặc, con cứ yên tâm, mẹ sẽ không làm vướng chân con đâu, đảm bảo sẽ trông chừng con bé này thật nghiêm.” Cận Ngôn trừng mắt nhìn Lục Tử Mặc.

“Ông cụ non, anh đừng quá đáng, bây giờ là mùa hè rồi đấy.” Mùa hè mà không cho cô ăn đồ lạnh, còn khó chịu hơn cả giết cô.

Cô nghe nói mới có một quán kem mở, có rất nhiều vị, đang định cùng Tiểu Mỹ đi thử.

“Sức khỏe của mình phải tự mình chăm sóc, đừng nghĩ mình còn trẻ mà không kiêng kỵ gì, rồi sẽ có ngày phải chịu thiệt thôi.” “Lải nhải, lải nhải, ngoài lải nhải ra anh còn biết làm gì nữa?

Chương 1319

Em chưa từng thấy ai đáng ghét như anh.” “Anh làm vậy cũng là vì tốt cho em thôi.” “Em không chấp nhận, anh đừng tự cho là tốt cho em.” Lục Tử Mặc nhíu mày, anh muốn đưa cô đi khám đông y nhưng cô từ chối.

Anh cũng chỉ có thể dùng cách này.

Mỗi lần nhìn cô đau bụng kinh khổ sở, anh cũng không hề dễ chịu, chỉ ước có thể gánh chịu tất cả thay cô.

“Em còn muốn tháng nào cũng đau một lần à?

Đây là chuyện cả đời, một năm 12 lần, em không nghĩ xem cả đời này em phải chịu bao nhiêu khổ sao?” “Đây là do di truyền, mẹ em cũng như vậy.” Cận Ngôn nói một cách đương nhiên.

Đối với một kẻ ham ăn, trí nhớ lúc nào cũng kém, đừng bao giờ thảo luận với cô ấy những chủ đề quá sâu xa như không tốt cho sức khỏe, vì cô ấy sẽ không bao giờ nghe lọt tai.

Mẹ Cận mặt đỏ bừng, bị con gái vạch trần chuyện này ngay tại chỗ, quả thật có mấy phần xấu hổ.

“Con bé này, đừng đổ chuyện này lên đầu mẹ.

Chuyện này mẹ đồng ý với Tử Mặc, sau này trong tủ lạnh nhà mình tuyệt đối không được phép xuất hiện kem.” “Mẹ, mẹ cũng hùa với Lục Tử Mặc bắt nạt con.” Cận Ngôn muốn khóc, đây rốt cuộc có phải là mẹ ruột của cô không.

Bà cứ răm rắp nghe theo lời Lục Tử Mặc, anh nói gì cũng đúng.

“Bọn ta đều là vì tốt cho con, con đừng có không biết điều.” Mẹ Cận sa sầm mặt. "Lục Tử Mặc, em có thể chọn ra ngoài vận động không?" Cận Ngôn nhìn Lục Tử Mặc với vẻ cầu xin.

Lục Tử Mặc khẽ nhếch mép, cười như không cười.

Cận Ngôn vừa thấy bộ dạng này của anh là biết ngay anh đang nghĩ gì, cô có chút tức giận: "Lục Tử Mặc, anh đừng có coi thường em, em nói được là làm được." "Em mà kiên trì được một tuần, anh sẽ cho em uống một ly nước đá." Lục Tử Mặc lười biếng giơ một ngón tay lên, bộ dạng đó trong mắt Cận Ngôn thật sự rất đáng ăn đòn.

Với một người mà chuông báo thức reo còn phải tắt đi ngủ thêm năm phút, rồi lại reo, lại tắt đi ngủ thêm năm phút nữa như cô, có nghị lực kiên trì luyện tập mỗi ngày mới là chuyện lạ.

Trước đây anh không biết cô là người như vậy, nhưng bây giờ thì anh biết rồi.

Đây chính là một bệnh nhân mắc chứng khó dậy sớm. "Lục Tử Mặc, có thể cho em chút lòng tin được không, chỉ là dậy sớm thôi mà, có gì khó đâu chứ." Nói ra câu này, sắc mặt Cận Ngôn cũng không được tự nhiên.

Cô thừa nhận mình rất thiếu nghị lực. "Ha ha ha." Trần Tiểu Mỹ bật cười, Cận Ngôn liếc mắt lạnh lùng, Trần Tiểu Mỹ lập tức cúi đầu, ăn cơm lia lịa. "Trần Tiểu Mỹ, cậu coi chừng sặc đấy." "Khụ khụ, Ngôn Ngôn, không phải tớ không giúp cậu, mà là tớ nhìn thấu cậu quá rồi, tớ đã không còn lời nào để nói nữa." "Cậu không còn lời nào để nói à, đừng quên ngày nào tớ cũng dậy sớm hơn cậu, còn làm bữa sáng cho cậu nữa đấy." Cận Ngôn cảm thấy so với Trần Tiểu Mỹ, mình thật sự hiền thục hơn nhiều.

Trần Tiểu Mỹ mới thực sự là đồ vô dụng, chỉ biết ăn không biết làm. "Thế cũng chỉ có thể nói, cậu khá hơn con cú đêm như tớ một chút xíu thôi." "Tiểu Mỹ, sau này con cũng đừng ăn đồ lạnh nữa, không tốt cho sức khỏe con gái đâu." Mẹ Cận nói.

Tiểu Mỹ cười, chớp chớp mắt, vẻ mặt vừa xinh đẹp vừa đáng yêu: "Con biết rồi ạ, mẹ nuôi, con nghe lời mẹ, mẹ đẹp như vậy, nói gì cũng đúng hết ạ." "Ha ha, con còn biết điều hơn Cận Ngôn nhiều, mẹ nuôi thích con." Mẹ Cận cười nói.

Cận Ngôn tức đến nghiến răng, cũng không nói gì nữa, ở nhà không được ăn, ra ngoài ai mà quản được cô, lúc nào chẳng có lúc rời khỏi tầm mắt của họ.

Nghĩ đến đây, Cận Ngôn cũng không tranh cãi với họ nữa, hai người này đều là những người cố chấp, nói không thông. "Được rồi, Ngôn Ngôn, sau này con cứ nghe lời Tử Mặc nhiều hơn, lời Tử Mặc nói đều rất có lý." "Còn chưa kết hôn đã quản con như vậy, sau này chẳng phải con sẽ không có chút tự do nào sao?" "Có người quản con là may mắn đấy, con đừng không biết đủ." Trong giọng nói của mẹ Cận mang theo vài phần ưu thương nhàn nhạt.

Trước đây bà cũng chê ba Cận quản nhiều, chuyện gì cũng muốn quản bà.

Nhưng bây giờ người đó không còn bên cạnh nữa, bà mới nhận ra, những ngày tháng trước đây tươi đẹp biết bao.

Cận Ngôn thấy mẹ mình vẻ mặt đa cảm, liền cười nói: "Mẹ ơi, con nghe lời Lục Tử Mặc là được chứ gì, ba nhất định sẽ tỉnh lại, chúng ta phải tin tưởng ba." "Được rồi, đừng để mọi người chê cười nữa, mau ăn cơm đi." Mẹ Cận cười.

Sau bữa cơm, Cận Ngôn tiễn Lục Tử Mặc ra ngoài, Lục Tử Mặc thật sự rất không nỡ xa cô nhóc này.

Anh đã quen với việc ôm cô ngủ rồi. "Ngôn Ngôn, hay là, tối nay anh ở lại nhà em nhé." "Đừng có mơ, tự về chỗ của anh đi, nhà chúng em không có phòng cho anh ngủ đâu." Cô về nhà chính là để trốn anh. "Quan hệ của chúng ta, mẹ em lại không phải không biết, em việc gì phải giấu đầu hở đuôi." "Mau đi đi, trước đây em thấy anh ít nói, lạnh lùng, bây giờ em chỉ thấy anh là một kẻ lắm lời, dính người, phiền lắm, anh có biết không." Lục Tử Mặc thở dài một hơi, có chút không vui.

Cận Ngôn cũng không muốn thấy anh như vậy: "Được rồi, em cũng không có ý chê anh, giữa những người yêu nhau cũng cần có chút khoảng cách chứ, ngày nào cũng dính lấy nhau không có lợi cho sự phát triển tình cảm đâu." "Không dính lấy nhau thì làm sao bồi dưỡng tình cảm, anh thấy chỉ có ở bên nhau mới có thể vun đắp tình cảm." Ánh mắt Lục Tử Mặc rực cháy nhìn đôi môi đỏ của Cận Ngôn.

Cận Ngôn chỉ cảm thấy cơ thể nóng bừng lên, thầm mắng mình vô sỉ.

Không ngờ bất tri bất giác, ngay cả ánh mắt của anh cô cũng không chịu nổi nữa. "Thật ra em biết anh đang nghĩ gì mà, Ngôn Ngôn." "Anh là đồ dê xồm." "Ha ha." Lục Tử Mặc vui vẻ cười thành tiếng, ôm chặt Cận Ngôn vào lòng, ghé vào tai cô nói: "Hóa ra em sợ chuyện này à, sao anh lại cảm thấy thật ra em cũng rất hưởng thụ nhỉ." "Biến, buông em ra, em không muốn nói chuyện với anh nữa." Cận Ngôn mạnh mẽ giẫm lên giày của Lục Tử Mặc.

Có hưởng thụ đến mấy cũng không chịu nổi sự cầm thú của anh.

Nhìn dấu chân trên đôi giày da sáng bóng, Lục Tử Mặc cũng không giận, vuốt tóc Cận Ngôn: "Được, mấy ngày nay tha cho em." Nghe giọng điệu như ban ơn của Lục Tử Mặc, Cận Ngôn gầm lên: "Tin em cắn chết anh không?" Lục Tử Mặc phớt lờ ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống của Cận Ngôn, hôn trộm lên má cô: "Ngủ ngon, Ngôn Ngôn, mai gặp." Nhìn xe anh lao đi, Cận Ngôn vừa vui vừa bực.

Vui là vì tối nay cuối cùng cũng thoát khỏi móng vuốt của người nào đó, cô cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi đàng hoàng.

Chuyện đó thật sự quá mệt mỏi.

Bực là vì, hỉ nộ ái ố của cô đã hoàn toàn bị anh nắm trong lòng bàn tay.

Khi Cận Ngôn về nhà, trong phòng khách không có ai, Trần Tiểu Mỹ đã về phòng viết bản thảo, còn mẹ Cận thì đang nói chuyện với ba Cận. "Ông Cận à, con gái thật sự đã tìm được một người tốt, ông phải mau tỉnh lại đi, con gái thấy ông khỏe lại rồi, mới có thể không chút bận tâm mà theo đuổi hạnh phúc của mình." "Con gái bây giờ trong lòng không vui, luôn cảm thấy là do vấn đề của nó mới khiến chúng ta gặp phải tai họa này." "Ông phải cố gắng lên, ông đã ngủ hơn hai tháng rồi, không thể tiếp tục như vậy được nữa." Cận Ngôn thấy khóe mắt mẹ có giọt lệ, chỉ cảm thấy như có một nhát dao rạch vào tim, đau đớn vô cùng.

Cô không vào làm phiền, mà đến phòng của Trần Tiểu Mỹ.

Chương 1320

Trần Tiểu Mỹ thấy cô vào, thuận tay tháo tai nghe, tạm thời tắt laptop. "Tiểu Mỹ, mẹ tớ ngày nào cũng như vậy à?" "Ừm, mẹ nuôi lúc rảnh rỗi là cứ ngồi nói chuyện với ba nuôi, tớ nhìn bà ấy như vậy, thật sự trong lòng cũng không vui." "Chắc là mẹ nuôi sợ cậu buồn, chỉ mong cậu ngày nào cũng ở bên Lục Tử Mặc." "Haiz, mẹ tớ luôn tỏ ra mạnh mẽ nhưng thực chất rất yếu đuối, ba tớ như vậy, trong lòng bà ấy e rằng đã sớm sụp đổ rồi, chỉ là không để mình bộc lộ ra thôi, may mà bà ấy có cách tự điều chỉnh cảm xúc, nên hiện tại tớ cũng không lo lắng lắm.

Chỉ sợ cứ kéo dài mãi, một năm, hai năm, thậm chí là mười năm, bà ấy không thấy được một chút hy vọng nào, sẽ xảy ra chuyện." Cận Ngôn vô cùng lo lắng. "Ngôn Ngôn, cậu yên tâm, tớ sẽ để ý bác gái giúp cậu, dù sao bây giờ tớ cũng không có bạn trai, ở nhà các cậu không biết còn ở bao nhiêu năm nữa, nếu cậu gả đi rồi, vẫn còn có tớ mà." "Ba tớ chưa tỉnh, tớ làm sao có thể yên tâm gả đi được." "Ờm, vậy thì để Lục Tử Mặc đợi thêm hai năm nữa, chúng ta còn trẻ, chờ được." Trần Tiểu Mỹ ôm Cận Ngôn, Cận Ngôn tựa vào người cô ấy, hai cô bạn thân không còn chút hình tượng nào.

Nhưng được nói chuyện tâm sự với Trần Tiểu Mỹ, Cận Ngôn cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Ngày tháng cứ thế trôi qua.

Hôm nay, cô vừa đến công ty đã phát hiện trên chỗ ngồi của mình có một hộp đường nâu lớn, còn có một chiếc cốc sứ đáng yêu.

Đang thắc mắc không biết là ai gửi đến.

Tin nhắn của Lục Tử Mặc đã tới, nhắc nhở cô chú ý nghỉ ngơi, uống nhiều nước nóng.

Cận Ngôn mỉm cười, nhìn vào ứng dụng trên điện thoại, phát hiện hai ngày tới chính là ngày dì cả ghé thăm.

Người đàn ông đó, vậy mà ngay cả chu kỳ sinh lý của cô cũng nhớ.

Đúng là người đàn ông tốt nhất thế gian.

Cận Ngôn cũng không phụ lòng anh, lập tức pha một ly nước đường nâu, không chỉ cơ thể ấm lên, mà lòng càng ấm hơn.

Lục Tử Mặc tỉ mỉ như vậy, chẳng trách có thể ăn cô chết dí.

Cận Ngôn ơi, mày nhận mệnh đi, kiếp này mày không thoát khỏi Lục Tử Mặc được đâu.

Lại qua mấy ngày, dì cả vẫn chưa đến.

Cận Ngôn không khỏi có chút hoang mang, nhưng rất nhanh lại bình tĩnh lại.

Trừ lần đầu tiên của hai người, lần nào Lục Tử Mặc cũng dùng biện pháp phòng tránh, cô chắc sẽ không trúng thưởng đâu, đừng tự dọa mình nữa. "Ngôn Ngôn, sao anh thấy hôm nay em có vẻ tâm sự nặng nề vậy?" "Có chuyện gì đâu, chỉ là công việc hơi mệt, em ngủ một lát, anh về đến nhà thì gọi em dậy." Lục Tử Mặc cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng Cận Ngôn mệt.

Cận Ngôn ngủ một giấc đến tận tối, khi tỉnh dậy, Lục Tử Mặc đang ngồi bên cạnh xử lý công việc, tiếng gõ bàn phím lách cách, vậy mà cô không hề hay biết. "Lục Tử Mặc, bây giờ mấy giờ rồi?" Lục Tử Mặc cau mày lo lắng: "Ngôn Ngôn, em có thấy trong người không khỏe không, bây giờ đã là tám giờ tối rồi, em ngủ ba tiếng rồi đấy." "Ngủ lâu vậy sao." "Chứ còn gì nữa, cơm nguội cả rồi, em đợi chút, anh đi hâm lại ngay." Nhìn bóng lưng của Lục Tử Mặc, Cận Ngôn bất lực gãi đầu, không lẽ thật sự có thai rồi, nghe nói phụ nữ có thai đều rất ham ngủ.

Cái tên Lục Tử Mặc này, nếu thật sự khiến cô sớm làm mẹ như vậy, cô sẽ không tha cho anh.

Nhà cô còn một đống chuyện, làm gì có tâm sức mà mang thai sinh con.

Thôi vậy, tạm thời không nói cho anh biết.

Đợi xác định rồi hẵng nói với anh, để anh khỏi mừng hụt.

Tay nghề nấu nướng của Lục Tử Mặc vẫn không có tiến triển gì, chỉ có thể làm những món đơn giản nhất, Cận Ngôn thì không kén chọn, còn khen ngon.

Lục Tử Mặc rất vui, nhưng Cận Ngôn lại cười thầm.

Trần Tiểu Mỹ từng nói: Phụ nữ tuyệt đối đừng chê tay nghề của đàn ông, nhất định phải khen, không được đả kích sự tự tin của họ.

Nếu không sau này chuyện bếp núc đều là của phụ nữ hết.

Đối với cô bạn thân chưa từng yêu đương nhưng lại hiểu một đống lý lẽ vớ vẩn này, Cận Ngôn thật sự rất tin tưởng lời cô ấy.

Dường như mỗi lần cô ấy nói, đều ứng nghiệm.

Lòng Cận Ngôn vẫn rất thấp thỏm, ngày thứ hai đi làm, cô tranh thủ lúc rảnh rỗi, đến hiệu thuốc mua que thử thai.

Cô lén lút vào nhà vệ sinh, hai tay nắm chặt que thử thai.

Chờ đợi, cô chỉ cảm thấy tâm trạng vô cùng phức tạp.

Không biết đã qua bao lâu, cô thấp thỏm nhìn que thử thai, trên đó hiển thị hai vạch đỏ, có một vạch rất nhạt, nhưng đúng là hai vạch.

Cận Ngôn xem lại tờ hướng dẫn, xác định mình không nhìn nhầm.

Rất có khả năng cô đã có thai.

Lục Tử Mặc, anh là đồ khốn.

Không phải nói sẽ không có sự cố sao?

Bây giờ đây không phải là sự cố sao?

Lời của đàn ông thật sự không thể tin được một chút nào.

Cận Ngôn vành mắt đỏ hoe, đưa tay lên vuốt ve bụng dưới của mình, nhất thời thật sự không biết phải làm sao.

Ông cố rất hy vọng cô sinh một đứa con.

Nhưng hiện tại cô thật sự không muốn sinh.

Thật rối rắm.

Cả buổi sáng Cận Ngôn đều rối bời, cô vẫn ôm hy vọng là mình chưa có thai, buổi trưa nhân lúc Lục Tử Mặc không có ở công ty đi ra ngoài bàn hợp đồng, cô bắt một chiếc xe đến bệnh viện, cô không đến bệnh viện thành phố.

Chương 1321

Sau chuyện lần trước, cô biết mối quan hệ giữa nhà họ Lục và Bùi Chính Nam, nói không chừng cô vừa vào bệnh viện đã bị nhà họ Lục biết.

Cô đổi sang một bệnh viện khác. "Thưa cô, cô đã mang thai hai tháng rồi, giai đoạn đầu thai nhi còn chưa ổn định, cần chú ý nghỉ ngơi, đừng để mình quá lao lực." Cận Ngôn cả người đều mơ màng, lần này là chắc như đinh đóng cột rồi, cô thật sự có thai.

Tên khốn, không phải nói cô bị cung hàn khó thụ thai sao?

Anh ta còn nói đó là do di truyền, không sao cả.

Đấy, mới một lần đã có thai.

Hai tháng, rõ ràng là lần đầu tiên của hai người họ.

Sớm biết vậy, đã không bị anh ta lừa, kiên quyết uống thuốc tránh thai.

Nhưng nếu uống rồi, có phải sinh linh bé nhỏ này đã bị cô bóp chết ngay tại chỗ không, thật là tạo nghiệt.

Đều là lỗi của Lục Tử Mặc.

Tên khốn, tên khốn.

Cận Ngôn mắng Lục Tử Mặc vô số lần, cái tên khốn không đáng tin này.

Bác sĩ thấy sắc mặt Cận Ngôn rất không ổn, thấy cô còn trẻ, lầm tưởng đây lại là một thiếu nữ lầm lỡ vô tri, liền nói: "Nếu cô không muốn đứa bé này, tôi sẽ sắp xếp phẫu thuật cho cô sớm nhất có thể, phẫu thuật càng sớm càng tốt, muộn rồi sẽ gây tổn hại rất lớn đến cơ thể người mẹ." "Ai nói tôi muốn làm phẫu thuật?" Cận Ngôn trừng to mắt, bác sĩ bây giờ sao thế này?

Sao lại có người chủ động khuyên người ta phá thai, còn có chút y đức nào không vậy.

Bác sĩ ngạc nhiên nhướng mày: "Không phải thì càng tốt, chúng tôi cũng không muốn làm loại phẫu thuật này." "Không làm, sao tôi có thể làm hại con của mình được." Cận Ngôn lắc đầu như trống bỏi.

Mặc dù đứa bé là một sự cố, nhưng đây là kết tinh tình yêu của Lục Tử Mặc và cô, cô không nỡ.

Cận Ngôn bỏ đi, dường như sợ bác sĩ làm hại con mình, đi rất nhanh.

Bác sĩ cười, thật sự là lần đầu tiên thấy một cô gái như vậy.

Là bà lỡ lời rồi, gặp quá nhiều thiếu nữ vô tri, khó tránh khỏi nghĩ theo hướng đó. "Cô đi chậm một chút, bây giờ cô là hai người rồi đấy." Cận Ngôn nghe thấy lời bác sĩ, lúc này mới đi chậm lại, vừa đi được mấy bước, đã thấy một nhóm học sinh.

Người quá đông, cô theo bản năng dừng bước, nhường đường cho họ.

Bùi Dĩ Thành nhận ra Cận Ngôn ngay lập tức, theo bản năng gọi: "Chị dâu họ nhỏ." Cận Ngôn có chút hoảng loạn, tự nhiên là không nghe thấy.

Bùi Dĩ Thành gọi hai tiếng, sau đó không gọi nữa.

Cậu nhìn về hướng Cận Ngôn vừa đi qua, khoa phụ sản.

Cậu hình như vừa nghe thấy bác sĩ nói bảo cô đi chậm một chút, cái gì mà hai người.

Bùi Dĩ Thành vỗ trán mình, mắt trừng to, chẳng lẽ chị dâu họ nhỏ có thai rồi, đây chính là tin tốt trời ban.

Nếu bà cố biết chuyện này, chắc chắn sẽ vui chết mất.

Cậu phải nhanh chóng báo tin tốt này cho người nhà.

Bùi Dĩ Thành vừa lấy điện thoại ra, đã nghe thấy lời thầy giáo: "Các em chú ý, mọi người nhanh lên, chúng ta chỉ có một buổi sáng thôi, kiểm tra sức khỏe xong là phải ra bắt xe buýt lớn ngay, đừng làm lỡ thời gian." Bọn họ một nhóm người đại diện trường đi thi đấu bóng đá cấp thành phố, nếu thi đấu thuận lợi, còn có thể trực tiếp vào vòng chung kết quốc gia, vì sức khỏe của họ, nhà trường yêu cầu trước khi đi phải làm một cuộc kiểm tra sức khỏe, để phòng bất trắc.

Bùi Dĩ Thành cất điện thoại đi, thầm nghĩ: "Vậy thì mình cứ làm mọi người tò mò một chút, mọi người đều không biết, chỉ có mình biết thôi." Chiều hôm đó Cận Ngôn không về công ty, mà về nhà của mình.

Mẹ Cận ra ngoài có việc, không có ở nhà.

Cận Ngôn vào phòng của ba Cận, ba Cận vẫn đang ngủ say, vì được mẹ Cận chăm sóc rất tốt, ba Cận trông như đang ngủ, sắc mặt cũng hồng hào lên từng ngày.

Cận Ngôn nắm chặt tay ông trong tay mình. "Bố ơi, con có một tin tốt muốn chia sẻ với bố này, hehe, thật ra nói ra cũng ngại lắm, con có em bé rồi… Con và Lục Tử Mặc bây giờ còn chưa kết hôn, chưa cưới mà có thai thật sự không phải là chuyện gì vẻ vang, nhưng dù sao chúng con cũng thật lòng yêu nhau." "Hehe, bố ơi, bố mà biết chắc sẽ không đánh con chứ, dù sao từ nhỏ bố đã là một người cổ hủ, con sợ bố cầm chổi đuổi đánh con lắm." "Bố ơi, thật ra con cũng rối lắm, con còn trẻ như vậy đã phải sinh con, nghĩ thôi đã thấy đáng sợ rồi." "Thật ra đều tại tên khốn Lục Tử Mặc đó, tối nay gặp anh ta, con nhất định phải đánh cho anh ta một trận ra trò, người phải chịu khổ chịu cực sắp tới là con rồi." Cận Ngôn vừa nói, vừa giúp ba Cận xoa bóp những ngón tay cứng đờ.

Ba Cận nằm lâu, mỗi ngày đều phải xoa bóp cho ông, nếu không rất dễ bị cứng khớp. "Bố, bố thích con trai hay con gái, con thích con trai, con thấy con trai da dày thịt béo, có thể tùy tiện hành hạ.

Lần trước con nghe ông cố nói, Lục Tử Mặc hồi nhỏ toàn bị đánh mà lớn lên, nhưng ông ấy thấy rất thú vị, nếu con sinh con trai, con cũng sẽ cho nó chơi máy bay, xe tăng các kiểu." "Con gái thì vẫn yếu đuối quá, lúc nào cũng phải cẩn thận che chở." "Bố ơi, sau này bố tỉnh lại, để bố đặt tên cho cháu có được không, bố đặt tên gì con cũng chấp nhận." "Hehe, chuyện con có thai chỉ có một mình bố biết thôi đấy, mẹ con cũng chưa nói, có phải rất vui, rất đắc ý không?" "Bố ơi, con thật sự rất nhớ bố, bố phải sớm tỉnh lại, cháu ngoại của bố còn đang chờ bố đặt tên cho nó đấy, con hy vọng khi nó ra đời, bố có thể tự tay bế nó." "Nếu bố vẫn chưa nghỉ ngơi xong, vậy thì đợi khi nó biết gọi người, bố nhất định phải tỉnh lại rồi đấy, con sẽ để nó học gọi ông ngoại đầu tiên." "Bố ơi, con thật sự rất nhớ bố." Ba Cận vẫn không có phản ứng, Cận Ngôn vào nhà vệ sinh lấy nước, chuẩn bị lau mồ hôi cho ông.

Thời tiết này thật sự quá nóng.

Cũng chính lúc đó, đầu ngón tay của ba Cận khẽ run lên một chút, cũng chỉ một chút, như thể là ảo giác.

Cận Ngôn lau người cho ba Cận xong, lại nằm trên sofa nghỉ ngơi một lát, thấy mẹ Cận vẫn chưa về, đành phải gọi điện. "Mẹ, mẹ rốt cuộc đi đâu vậy?

Sao vẫn chưa về." "Con chăm sóc ba con giúp mẹ trước đi, mẹ đang ở một phòng khám đông y, bác sĩ ở đây nói, tình hình của ba con, có thể dùng châm cứu, mẹ đang thương lượng với họ đây." Cận Ngôn kích động đứng dậy: "Thật không mẹ?

Thật sự có thể dùng châm cứu để đánh thức ba sao?" "Mẹ cũng vừa mới tìm được người, vẫn đang trao đổi với bác sĩ, đây là do Tử Mặc giới thiệu, người ta là thần châm vương, tổ tiên là gia tộc đông y nổi tiếng lẫy lừng, nhưng cụ thể thế nào, vẫn phải đợi xem tình hình của ba con mới có thể xác định được." "Được rồi, mẹ không nói chi tiết với con nữa, mẹ phải nói chuyện kỹ hơn với bác sĩ về tình hình của ba con.

Lúc con ra ngoài, nhớ đóng cửa sổ trong phòng ba con lại, mẹ xem dự báo thời tiết nói là có mưa, mẹ có thể sẽ về muộn một chút." Mẹ Cận cúp máy, Cận Ngôn căn bản không kịp nói gì. "Chẳng trách ba luôn nói, bà Cận à, cái tính nóng nảy của bà." Cận Ngôn bắt chước giọng điệu ngày xưa của ba Cận.

Nói xong, chính cô cũng bật cười.

Chương 1322

"Mẹ ơi, là mẹ tự cúp máy đấy nhé, sau này đừng trách con không báo tin tốt cho mẹ ngay từ đầu." Cận Ngôn lại ở bên ba Cận một lúc, sau đó mới về công ty.

Lục Tử Mặc đã trở lại, bảo cô đến văn phòng anh, cô trực tiếp lờ đi tin nhắn này.

Lục Tử Mặc đợi nửa ngày, cũng không thấy cô nhóc đến báo cáo. "Thư ký Sử, đi xem Cận Ngôn đang bận gì vậy?" "Lục tổng, chắc là Cận Ngôn đang bận ạ." Sử Đông Giác cũng phát hiện ra, Lục Tử Mặc đối với Cận Ngôn thật sự là dính như sam, giờ làm việc muốn gặp là phải gặp.

Đây là công ty chứ có phải không, ảnh hưởng không tốt. "Bận gì mà bận, cậu đi gọi cô ấy qua đây." Sử Đông Giác hết cách rồi, anh ta đường đường là thư ký riêng của tổng tài, lại phải đến phòng marketing triệu tập một cô nhóc.

Một lần còn được, đi nhiều lần khó tránh khỏi bị người ta nghi ngờ.

Bây giờ đã có người nghi ngờ rồi, nói là anh ta đang theo đuổi Cận Ngôn, toàn mượn danh nghĩa Lục Tử Mặc để tìm cô ấy.

Anh ta thật sự oan chết đi được.

Lời đồn như vậy mà đến tai Lục Tử Mặc, không biết sẽ thành ra thế nào. "Lục tổng, tôi không thể đi nữa." Sử Đông Giác quyết định nói thẳng. "Sao vậy?" "Gần đây anh không nghe tin đồn trong công ty à?" Sử Đông Giác thăm dò hỏi. "Tin đồn gì?" "Là tin đồn về tôi và Cận Ngôn." "Cậu và cô ấy có thể có tin đồn gì." Sử Đông Giác nhắm mắt làm liều: "Bởi vì tôi thường xuyên đến phòng marketing tìm Cận

Ngôn, nên mọi người đều nói tôi và Cận Ngôn có quan hệ mờ ám." Lục Tử Mặc trừng mắt nhìn Sử Đông Giác, dừng lại nửa giây rồi nói: "Sau này không được phép đi tìm Cận Ngôn nữa." Sử Đông Giác vội vàng đồng ý: "Không đi nữa ạ." Anh ta chỉ mong không phải đi, để khỏi phải gánh cái tiếng oan làm ơn mắc oán.

Bạn gái của sếp, anh ta không dám dễ dàng chọc vào.

Giây tiếp theo, lời của Lục Tử Mặc lại khiến anh ta muốn đập đầu vào tường: "Không cần biết dùng cách gì, gọi Cận Ngôn đến văn phòng tôi." Sử Đông Giác lảo đảo, suýt nữa thì ngã, sao mà nói loanh quanh một hồi, việc này vẫn là của mình.

Hai người này cãi nhau à?

Chuyện như vậy lại bắt anh ta gánh. "Có vấn đề gì à?" "Không có, không có, tôi đi làm ngay." Sử Đông Giác mặt mày rầu rĩ ra khỏi văn phòng, đây là chuyện gì thế này, tại sao trợ lý tổng tài như anh ta toàn phải làm những chuyện mờ ám.

Dù sao anh ta cũng miễn cưỡng được coi là quản lý cấp cao, sao chuyện truyền lời toàn đổ lên đầu anh ta.

Sử Đông Giác gọi điện cho Cận Ngôn, Cận Ngôn vừa nhìn là biết chuyện gì rồi, chắc chắn là Lục Tử Mặc chỉ đạo, kiên quyết không nghe máy.

Tâm trạng cô vẫn chưa ổn định lại.

Tên khốn Lục Tử Mặc, cũng nên để anh nếm chút khổ sở rồi, chỉ vì nghe lời anh, mà bây giờ cô phải sinh con sớm như vậy.

Một lúc sau, Sử Đông Giác đi vào: "Lục tổng, Cận Ngôn không nghe máy." Lục Tử Mặc ngồi không yên nữa, sao vậy, không thấy tin nhắn của anh, ngay cả điện thoại của Sử Đông Giác cũng không nghe.

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi.

Lục Tử Mặc đi thẳng đến phòng marketing, vị trí của Cận Ngôn ngay gần cửa sổ, anh vừa đến cửa đã thấy dáng vẻ làm việc của cô.

Không biết đang nghĩ gì, cô mím môi, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng nghiêm túc, dáng vẻ gõ bàn phím thật sự rất đẹp.

Người ta nói đàn ông làm việc nghiêm túc là quyến rũ nhất, tương tự, phụ nữ làm việc nghiêm túc cũng rất khiến người ta rung động.

Lục Tử Mặc nhếch môi, đột nhiên không muốn vì những chuyện không đâu mà làm phiền cô.

Anh đứng tại chỗ một lúc rồi quay về.

Cận Ngôn hoàn toàn không hay biết, vừa làm xong việc, dừng lại là lại nghĩ đến chuyện mình có thai.

Nhất thời đầu càng thêm nhức.

Dường như cả ngày đối mặt với máy tính không tốt cho phụ nữ có thai, nếu người nhà họ Lục biết cô có thai, với sự mong đợi của ông nội đối với trẻ con, e rằng sẽ trực tiếp bắt cô nghỉ việc về nhà dưỡng thai.

Những ngày tháng đó cô thật sự không dám nghĩ tới.

Rốt cuộc có nên nói cho Lục Tử Mặc biết không, nói cho anh biết rồi, anh còn để cô đi làm không?

Đây là một vấn đề rất rối rắm.

Cận Ngôn lấy điện thoại ra xem, phát hiện không chỉ Sử Đông Giác gọi cho cô mấy cuộc, mà cả Lục Tử Mặc cũng vậy.

Cô bĩu môi, vẫn gọi lại cho anh. "Ngôn Ngôn, cuối cùng em cũng nghe máy rồi, đến giờ rồi, em còn chưa tan làm à?" "Tới đây, em ra ngay đây." Giọng nói yếu ớt.

Cô nhóc này rốt cuộc sao vậy? "Ngôn Ngôn, em không sao chứ?"

"Hừ, có thể có chuyện gì chứ." Cận Ngôn hừ lạnh một tiếng. "Vậy hôm nay em về đâu?" "Đương nhiên là về nhà của em." Mẹ đi liên hệ với bác sĩ đông y rồi, cô muốn biết kết quả thế nào, cũng muốn nói cho mẹ biết chuyện mình có thai. "Ngôn Ngôn, hôm nay em không bình thường chút nào." Lục Tử Mặc chắc chắn nói. "Lục Tử Mặc, em hỏi anh, anh có ép em làm chuyện mình không thích làm không?" Lục Tử Mặc cười, không biết cô nhóc này sao lại có suy nghĩ như vậy: "Em nói gì vậy, anh lúc nào mà không tôn trọng ý muốn của em." Cận Ngôn nghĩ lại cũng đúng, anh vẫn luôn rất lịch thiệp.

Chắc sẽ không đến mức không tôn trọng ý muốn của cô. "Lục Tử Mặc, hôm nay em muốn anh quỳ bàn giặt." Sau đó đánh anh một trận, rồi mới nói cho anh biết chuyện cô đã có thai. "Tại sao?" Lục Tử Mặc không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chương 1323

"Làm gì có nhiều tại sao như vậy, em chỉ hỏi anh có quỳ không?" Cận Ngôn hung hăng nói. "Được, em bảo anh quỳ thì anh quỳ, chắc chắn là anh đã làm gì đó không đủ tốt." Lục Tử Mặc đối với Cận Ngôn trước nay đều nghe lời răm rắp. "Coi như anh biết điều, em ở trước quán cà phê dưới Lục thị đợi anh." "Được, anh lái xe lên ngay, tìm chỗ nào không nóng mà đợi." "Biết rồi." Cận Ngôn vốn đang một bụng tức giận, nhưng bị Lục Tử Mặc vài ba câu đã xua tan.

Tình yêu đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, nồi nào úp vung nấy.

Lục Tử Mặc chắc chắn là người chuyên đến để trị cô.

Cận Ngôn thuộc tuýp người "được chăng hay chớ", con đã có rồi, cô cũng không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể sinh nó ra thôi.

Nghĩ đến đây, Cận Ngôn thu dọn đồ đạc rồi tan làm.

Đến trước quán cà phê đợi anh, vừa đứng vững, cô đã thấy một người lén lén lút lút nhìn chằm chằm cô.

Người đó chính là người đàn ông hôm nọ va phải cô ở bãi đỗ xe ngầm, Cận Ngôn theo bản năng dâng lên mấy phần cảnh giác, không dám đứng bên ngoài.

Mà đi vào quán cà phê, gọi một ly nước lọc, rồi ngồi xuống.

Gã đàn ông kéo thấp mũ lưỡi trai, không cam lòng rời đi, lẳng lặng nấp sang một bên.

Hắn đã đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng đợi được cô đi một mình, nhưng không ngờ Cận Ngôn lại cảnh giác cao như vậy, vậy mà nhìn ra được địch ý của hắn, đã né đi. "Ngôn Ngôn, xe anh đậu cách quán cà phê không xa, sao không thấy em đâu, em đi đâu rồi?" "Em ở trong quán cà phê, em ra ngay đây." Cận Ngôn nhìn ra ngoài một cái, không thấy gã đàn ông khiến cô rất khó chịu lúc nãy nữa, lúc này mới bước ra.

Gã đàn ông tự nhiên cũng thấy Cận Ngôn, hắn không hề suy nghĩ, tay cầm một con dao nhọn từ từ tiến lại gần Cận Ngôn.

Lục Tử Mặc thấy Cận Ngôn, từ trên xe bước xuống.

Một ngày không gặp, thật sự rất nhớ cô.

Lục Tử Mặc ôm eo Cận Ngôn, cũng chính trong khoảnh khắc nghiêng đầu, Cận Ngôn thấy người đàn ông lúc nãy cầm một con dao nhọn nhanh chóng đi tới, trong mắt hắn lóe lên tia sáng hung ác.

Cận Ngôn lập tức có một dự cảm không lành, người đó đang nhắm vào họ.

Lúc này đang là giờ cao điểm, người qua lại rất đông, xung quanh cũng rất ồn ào. "Lục Tử Mặc, bên kia." "Cái gì?" Lục Tử Mặc không nghe rõ.

Gã đàn ông đã đi thẳng về phía họ, mục tiêu đã rất rõ ràng.

Cận Ngôn đứng sững lại, vừa định lao ra che chắn, lại nghĩ đến đứa con trong bụng.

Ông nội rất mong đợi đứa bé chào đời, những ngày tháng tương lai của ông thật sự không còn nhiều, nếu biết đứa bé không còn, sẽ đau lòng biết bao.

Cũng chính trong một hai giây do dự đó, con dao nhọn của gã đàn ông đã đâm tới.

Đúng lúc này, lại vang lên một tiếng hét đau đớn khác: "Đừng!" Sau đó là tiếng dao nhọn đâm vào da thịt.

Cận Ngôn nghe mà tim đập chân run, Lục Tử Mặc lại che chắn Cận Ngôn thật chặt: "Ngôn Ngôn, em không sao chứ?" "Lục Tử Mặc, em không sao, anh mau đi xem…" Cận Ngôn nhìn rõ người chắn trước mặt Lục Tử Mặc, đáy mắt toàn là kinh ngạc.

Không phải ai khác, mà là người cô vẫn luôn căm hận.

Úy Lam.

Cô ta không phải đã đi Pháp rồi sao, sao lại quay về rồi.

Thấy một người không liên quan chắn trước mặt Lục Tử Mặc, gã đàn ông vô cùng tức giận, rút dao ra lại hung hăng đâm Úy Lam một nhát nữa. "Con tiện nhân, tránh ra cho tao, đừng cản đường tao." Lục Tử Mặc luôn che chở Cận Ngôn, quay người lại thấy Úy Lam chắn trước mặt mình, cũng sững sờ một lúc.

Anh hung hăng đá gã đàn ông một cước, nhanh chóng đoạt lấy con dao nhọn trong tay hắn, ba hai đòn đã khống chế được gã, không chút lưu tình đá hắn thêm mấy cái. "Lục Tử Mặc, sao mày không đi chết đi." "Đôi cẩu nam nữ các người, đáng lẽ phải đi chết, dựa vào cái gì mà các người vẫn sống tốt, còn tao lại phải sống không bằng heo chó." Toàn bộ bất hạnh của hắn đều là do họ gây ra, hắn vốn có thể có cuộc sống sung túc, bây giờ mỗi ngày chỉ có thể dựa vào việc giao đồ ăn để sống.

Chịu đủ mọi loại khinh miệt, sống không bằng chết.

Hắn sống không tốt, họ cũng đừng hòng sống yên ổn.

Úy Lam tay ôm bụng, máu tươi theo kẽ tay không ngừng chảy xuống, rất nhanh đã chảy ra cả một vũng.

Cô đau đến sắc mặt tái nhợt, một câu hoàn chỉnh cũng không nói được, cứ nhìn chằm chằm Lục Tử Mặc.

Không thể chống đỡ được nữa, cô ngã thẳng xuống đất.

Lục Tử Mặc kịp thời đưa tay ra đỡ lấy cô: "Úy Lam." "Tử Mặc, thật tốt, em đến thật đúng lúc, còn có thể giúp anh đỡ một nhát dao." "Em đau… quá, nếu em chết rồi, anh sẽ tha thứ cho em chứ…" "Trước đây em thật sự đã làm quá nhiều chuyện sai trái, nhưng em… yêu anh, trái tim này chưa bao giờ thay đổi, anh tha thứ cho em được không?" Lục Tử Mặc nhìn khuôn mặt tái nhợt của Úy Lam, gương mặt tuấn tú căng thẳng: "Những lời này sau này hãy nói, em sẽ không sao đâu, anh sẽ cứu em." Úy Lam cố chấp lắc đầu, níu lấy áo Lục Tử Mặc: "Tử Mặc, anh nhất định phải… đồng ý với em, tha thứ cho em được không?" Lục Tử Mặc không lên tiếng.

Úy Lam khóc: "Tha thứ cho em được không?" Lục Tử Mặc nhíu mày, nói: "Được, tôi tha thứ cho cô rồi, cô phải tự mình chống đỡ." Úy Lam đưa tay chạm nhẹ lên má Lục Tử Mặc, rồi nghiêng đầu ngất đi.

Cận Ngôn đứng ngay bên cạnh, sắc mặt cũng rất tệ.

Sử Đông Giác cũng kịp thời chạy đến, giúp Lục Tử Mặc khống chế người đàn ông kia.

Chuyện như vậy xảy ra đã thu hút không ít người vây xem.

Lục Tử Mặc không dám chậm trễ, bế thốc Úy Lam lên, đám đông tự động dạt ra một lối đi.

Cận Ngôn định đi theo, nhưng vừa chuẩn bị mở cửa xe, Lục Tử Mặc đã quá vội vàng, chiếc xe phóng vút đi mất.

Cận Ngôn nhìn chiếc xe xa dần, cả người lạnh toát, đứng bất động tại chỗ.

Chương 1324

Cô có một dự cảm chẳng lành, rất nhiều chuyện từ giây phút này dường như đã vượt khỏi tầm kiểm soát của cô.

Cô theo bản năng đưa tay đặt lên bụng dưới.

Sử Đông Giác đã báo cảnh sát, người đàn ông kia bị cảnh sát bắt đi ngay tại chỗ.

Xử lý xong mọi việc, anh phát hiện Cận Ngôn vẫn đứng ngây người tại chỗ, ánh mắt vô hồn.

Nhớ lại mọi chuyện vừa rồi, anh lập tức nói: "Cận Ngôn, cậu Lục chắc chắn là quá vội, nhất thời không để ý đến cô, cô đừng để bụng, lát nữa tôi đưa cô đến bệnh viện tìm anh ấy." Cận Ngôn không nói gì, trong lòng Sử Đông Giác lo lắng khôn nguôi.

Chuyện đang tốt đẹp sao bỗng chốc lại thành ra thế này.

Úy Lam rốt cuộc từ đâu chui ra, đúng là đến để gây rối, không có bản lĩnh thì xông ra làm gì. "Cận Ngôn, cô nói gì đi, đừng dọa tôi." Cận Ngôn mặt mày tái nhợt, ngơ ngác ngẩng đầu: "Anh bận… xong chưa?

Chúng ta đến bệnh viện xem tình hình đi." "Được, được, được, tôi đưa cô đi." Trên đường đi, Cận Ngôn không nói một lời, Sử Đông Giác cũng sốt ruột không thôi, nhưng anh hoàn toàn không biết nên an ủi cô thế nào.

Mới mấy tháng ngắn ngủi.

Lại ngồi trước cửa phòng cấp cứu, Lục Tử Mặc cũng đang ngồi đó, hai người rõ ràng chỉ cách nhau một chiếc ghế, nhưng lại chẳng ai nói với ai câu nào.

Lục Tử Mặc thậm chí còn không nhìn Cận Ngôn lấy một lần.

Cận Ngôn chỉ cảm thấy mình bị nỗi bi thương vô tận bao trùm, cô không lên tiếng, anh cũng không mở lời.

Dường như có một vực sâu vô hình đã ngăn cách giữa họ.

Sử Đông Giác nhìn bộ dạng của hai người mà sầu não.

Anh vội vàng đi ra một bên, lén gọi điện cho Lục Sâm.

Hôm nay Lục Sâm có việc nên không đến công ty, vì vậy đã bỏ lỡ chuyện này.

Nghe xong, ông nhíu chặt mày. "Người đàn ông đó là ai?

Sao lại có thù với Tử Mặc, lại làm ra chuyện như vậy ở nơi công cộng?" "Chuyện này tôi vẫn chưa kịp điều tra.

Tôi đưa Cận Ngôn đến bệnh viện tìm cậu Lục rồi, lát nữa tôi sẽ đến cục cảnh sát tìm hiểu rõ chân tướng sự việc, xem ra có lẽ là có thù hận gì đó." Lục Sâm vẫn luôn cảm thấy thủ đoạn của con trai trên thương trường quá quyết đoán và mạnh mẽ, như vậy rất dễ gây thù chuốc oán, ông đã nói mấy lần, nhưng thằng nhóc đó chẳng bao giờ nghe lọt tai. "Đông Giác, có tình hình gì lập tức báo cáo cho tôi.

Cậu lớn tuổi hơn Tử Mặc, lúc này cậu hãy giúp tôi để mắt đến chúng nó nhiều hơn." "Tôi biết rồi, Chủ tịch Lục." Cúp điện thoại, Lục Sâm vẻ mặt sầu não nhìn Mạc Noãn, Mạc Noãn chưa bao giờ thấy Lục Sâm như vậy. "Sao thế?

Công ty gặp chuyện lớn à?" "Không phải chuyện công ty, là con trai anh gây ra chuyện lớn rồi." "Tử Mặc sao rồi, không phải nó với Ngôn Ngôn đang tốt đẹp sao?

Mấy hôm trước em gặp nó, còn phơi phới lắm mà." "Nó sắp đến khóc cũng không khóc nổi rồi đây." Mạc Noãn thấy dáng vẻ nghiêm túc của Lục Sâm, cũng căng thẳng theo: "Có chuyện gì vậy?" "Không biết đắc tội với ai, có người muốn giết nó và Ngôn Ngôn.

Đúng lúc đó, không biết Úy Lam từ đâu chạy ra, chắn trước mặt Tử Mặc, Úy Lam hiện đang được cấp cứu trong bệnh viện." "Tử Mặc không phải nói Úy Lam đã đi Pháp rồi sao, cô ta đã không còn chỗ đứng trong nước nữa rồi mà." "Chân mọc trên người người ta, người ta muốn về thì ai cản được." Mạc Noãn cũng đau đầu: "Thằng nhóc Tử Mặc này có phải kiếp trước tạo nghiệt gì không, sao cứ bị cô gái này bám lấy mãi.

Khó khăn lắm mới tìm được một cô gái tốt như Cận Ngôn, đừng để đến phút cuối lại hỏng bét, em không đồng ý đâu." Lục Sâm nhìn dáng vẻ quả quyết của vợ, không nỡ đả kích sự tự tin của bà.

Chuyện này đâu phải bậc làm cha mẹ như chúng ta có thể quyết định được.

Úy Lam không sao thì còn đỡ, nếu xảy ra chuyện gì, chẳng phải là sẽ bám lấy Lục Tử Mặc nhà mình sao.

Vốn dĩ đã không cam tâm rồi, giờ lại xảy ra chuyện thế này, không nhân cơ hội lợi dụng một phen thì tuyệt đối không phải phong cách của Úy Lam. "Này, Lục Sâm, sao anh vẫn bình tĩnh thế, anh không nên làm gì đó sao?" "Anh có thể làm gì, chẳng lẽ anh còn có thể giúp nó cưới Úy Lam về à, anh muốn cưới cũng phải được em đồng ý chứ." "Lục Sâm, anh đúng là già mà không đứng đắn, con trai gặp vấn đề, anh còn có tâm trạng ở đây đùa với em, anh đúng là một người cha không đủ tư cách." "Noãn Noãn, chuyện này chúng ta tạm thời đừng can thiệp, đợi xem tình hình vết thương của Úy Lam rồi tính." * Bệnh viện.

Điện thoại của Cận Ngôn reo hết lần này đến lần khác, cuối cùng cô cũng bắt máy.

Trong điện thoại là giọng nói phấn khởi của mẹ Cận: "Ngôn Ngôn, con bé này sao mãi không nghe điện thoại, mẹ nói cho con biết, vị bác sĩ lớn tuổi kia đã đến nhà xem cho ba con rồi, ông ấy nói tình trạng của ba con đang tốt lên, nếu ông ấy châm cứu thì chưa đầy một tháng là có thể tỉnh lại." "Thật không ạ?" "Đương nhiên là thật." Cận Ngôn vẫn có chút dè dặt, không muốn hy vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều: "Mẹ, có đáng tin không ạ, chúng ta không thể lấy sức khỏe của ba ra đùa được đâu." "Đi đi, mẹ chưa có gan mưu sát chồng mình đâu.

Lần trước không phải Tử Mặc tìm người kê cho con một đơn thuốc điều trị chứng hàn sao?

Mẹ đã nói chuyện riêng với Tử Mặc rồi, là nó giới thiệu cho mẹ bác sĩ đông y này, tuyệt đối đáng tin cậy." Mẹ Cận tuyệt đối tin tưởng Lục Tử Mặc.

Nghe vậy, Cận Ngôn liếc nhìn Lục Tử Mặc, thấy ánh mắt anh vẫn luôn dán chặt vào cửa phòng phẫu thuật, trong lòng cô chua xót. "Ồ, vậy thì tốt quá, nếu ba có thể khỏe lại thì quan trọng hơn bất cứ điều gì." Phản ứng của Cận Ngôn hoàn toàn khác với dự đoán của mẹ Cận.

Dù sao cũng là con gái mình, bà ít nhiều vẫn có thể nhận ra. "Ngôn Ngôn, bên con có phải đã xảy ra chuyện gì không?" "Mẹ, mẹ nghĩ nhiều rồi, làm gì có chuyện gì đâu." Trong nhà đã có quá nhiều chuyện rồi, Cận Ngôn không muốn mẹ lo lắng, nên không nói cho bà biết chuyện xảy ra hôm nay, tránh để bà thêm lo. "Thật sự không có chuyện gì sao?

Sao mẹ thấy giọng con lạ lạ, giọng mũi hơi nặng, con khóc à?" "Mẹ, mẹ thật sự quá nhạy cảm rồi, bên con có thể có chuyện gì chứ, con ổn mà.

Bây giờ con đang nằm trên sofa, chờ Lục Tử Mặc nấu cơm cho con đây này, mẹ cứ yên tâm một trăm phần trăm đi, con sẽ ổn thôi."

Cận Ngôn đảm bảo.

Mẹ Cận cũng cảm thấy mình nghĩ nhiều, liền cúp điện thoại.

Cận Ngôn siết chặt lòng bàn tay, tiếp tục ngồi xuống ghế, lần này cách Lục Tử Mặc năm chiếc ghế.

Lục Tử Mặc lúc này đầu óc cũng hơi rối loạn, nên không hề nhận ra.

Chương 1325

Sử Đông Giác thấy cảnh này, thật sự sầu não.

Trong lòng anh cũng cầu nguyện cho Úy Lam nhất định phải bình an, nếu không chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của cặp đôi này.

Không biết đã qua bao lâu.

Đèn phòng phẫu thuật tắt, bác sĩ bước ra, nhưng không một ai trong số họ động đậy. "Ai là người nhà của bệnh nhân?" Lúc này Lục Tử Mặc mới đứng dậy: "Tôi là bạn cô ấy, cô ấy sao rồi?" "Bạn trai sao?" Bác sĩ phẫu thuật chính là một phụ nữ.

Cận Ngôn đột ngột ngẩng đầu, nhìn về phía Lục Tử Mặc, chỉ thấy Lục Tử Mặc lắc đầu: "Không phải, chỉ là bạn bè bình thường." Thật ra, ngay cả bạn bè cũng không còn được tính.

Bác sĩ dừng lại một chút, vẫn nói cho họ biết sự thật: "Tình hình bệnh nhân không tốt lắm, dao đâm quá sâu, bệnh nhân đã mất đi tư cách làm mẹ, cả đời này không thể mang thai sinh con được nữa." Ầm ầm, Cận Ngôn chỉ cảm thấy như có thứ gì đó nổ tung trên đỉnh đầu, tai cô ong ong. "Còn cơ hội chữa khỏi không ạ?" "Không còn nữa, tử cung của cô ấy bây giờ bị tổn thương rất nghiêm trọng, chúng tôi không thể phục hồi được, muốn giữ mạng sống thì phải cắt bỏ, các vị hãy quyết định ngay lập tức." Sử Đông Giác trợn tròn mắt, quyết định này sao Lục Tử Mặc có thể quyết định được, lỡ sau này Úy Lam hối hận, chẳng lẽ bắt Lục Tử Mặc chịu trách nhiệm sao?

Điều này không hợp lý chút nào.

Bác sĩ thấy Lục Tử Mặc vẻ mặt khó xử, nói: "Nếu các vị không quyết định được, thì lập tức liên lạc với người nhà cô ấy, để người nhà quyết định.

Chuyện này liên quan đến cả đời của một người phụ nữ, không thể qua loa được." Dừng một chút, bác sĩ lại nói: "Chỉ có năm phút thôi, các vị tranh thủ thời gian đi." Lục Tử Mặc lập tức lục tìm túi của Úy Lam, tìm được điện thoại của cô, tìm thấy hai chữ "Mẹ" rồi gọi đi.

Nhưng liên tục gọi mấy lần, bên kia đều không có người nghe.

Trong phòng phẫu thuật truyền ra tiếng nói: "Chủ nhiệm, người nhà bệnh nhân rốt cuộc đã quyết định chưa, có cắt bỏ tử cung không, tình hình rất nguy hiểm rồi, không thể kéo dài thêm nữa." Nữ bác sĩ nhìn Lục Tử Mặc: "Rốt cuộc nên làm thế nào, các vị mau đưa ra ý kiến đi." Lục Tử Mặc hít sâu một hơi, cuối cùng cũng đưa ra lựa chọn: "Giữ mạng quan trọng hơn." Dù thế nào đi nữa, cũng không có gì quan trọng bằng mạng sống.

Cửa phòng phẫu thuật lại một lần nữa đóng lại, sắc mặt Cận Ngôn càng lúc càng tệ, như một tờ giấy mỏng trong suốt.

Lục Tử Mặc nhìn về phía Cận Ngôn, hai người cứ thế lặng lẽ nhìn nhau, không ai lên tiếng.

Lục Tử Mặc ngồi xuống bên cạnh Cận Ngôn, đặt tay lên vai cô, hôn nhẹ lên má cô một cái, rồi ôm cô tựa vào vai mình: "Ngôn Ngôn, tin anh." Cận Ngôn gật đầu.

Một lúc sau, Lục Tử Mặc nhìn về phía Sử Đông Giác: "Đông Giác, cậu đưa Ngôn Ngôn về đi, ở đây có tôi trông là được rồi." Để cô ở lại cùng anh chờ bạn gái cũ phẫu thuật, đây thật sự không phải chuyện tốt đẹp gì, quá đau lòng.

Vừa rồi là do anh suy nghĩ không chu toàn. "Ngôn Ngôn, em về trước đi." Cận Ngôn không nói gì, chỉ gật đầu, đi theo Sử Đông Giác rời đi.

Cô cũng cảm thấy mình không thể ở lại nơi này thêm nữa, ở thêm một chút nữa cô sẽ sụp đổ mất.

Sử Đông Giác đưa Cận Ngôn đến cổng khu chung cư nhà họ Cận, thấy dáng vẻ u uất của cô, anh thực sự không nhịn được nói: "Cận Ngôn, tôi đã chứng kiến cô và cậu Lục đi đến ngày hôm nay, tình cảm của cậu Lục dành cho cô tôi đều thấy hết, anh ấy thật sự rất yêu cô." "Bất kể sau này xảy ra chuyện gì, mong cô hãy tin tưởng cậu Lục nhiều hơn, tin rằng anh ấy nhất định có thể giải quyết tốt vấn đề." Cận Ngôn nhìn sâu vào mắt Sử Đông Giác, không lên tiếng.

Sử Đông Giác nhìn bóng lưng cô, vừa thở dài, vừa bất lực.

Mẹ Cận và Tiểu Mỹ đang ăn cơm, thấy con gái cúi đầu ủ rũ bước vào, vẻ mặt lo lắng. "Ngôn Ngôn, ăn cơm chưa?" "Chưa ạ." "Không phải nói Tử Mặc đang nấu cơm rồi sao?

Sao con không ăn cơm mà về đây, cãi nhau với Tử Mặc à?" Cận Ngôn nén lại nỗi chua xót trong lòng, cười lắc đầu: "Mẹ, sao mẹ lại không mong con tốt thế, con và Lục Tử Mặc không sao cả, công ty có việc đột xuất, anh ấy về xử lý rồi, con đương nhiên chỉ có thể về nhà ăn cơm thôi." "Hết hồn, ngồi xuống ăn cơm đi, mẹ đi xào thêm một món con thích." Mẹ Cận vào bếp, nụ cười gượng gạo trên mặt Cận Ngôn lập tức sụp đổ.

Trần Tiểu Mỹ thấy biểu cảm còn khó coi hơn cả khóc của cô, nhận ra chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, chỉ là Cận Ngôn không muốn để mẹ Cận biết. "Ngôn Ngôn, có phải đã xảy ra chuyện gì không?" Trần Tiểu Mỹ hạ thấp giọng, không dám để mẹ Cận nghe thấy.

Cận Ngôn ôm mặt: "Tiểu Mỹ, đừng hỏi gì cả, tớ không muốn nói." Cũng không biết phải nói thế nào.

Trần Tiểu Mỹ thấy Cận Ngôn sắp khóc, lập tức an ủi: "Được

được được, tớ không hỏi gì hết, khi nào cậu muốn nói với tớ thì hãy nói." "Nào, ăn cơm đi, muộn thế này rồi, cậu chắc chắn đói rồi, ăn nhiều vào." Trần Tiểu Mỹ liên tục gắp thức ăn vào bát Cận Ngôn, nhưng Cận Ngôn lại không có chút khẩu vị nào.

Nhưng nghĩ đến bây giờ đã không còn là một mình, cô chỉ có thể máy móc đưa thức ăn vào miệng.

Cô có thể chịu đói, nhưng đứa bé thì không thể.

Nghĩ đến sinh linh bé bỏng trong bụng, Cận Ngôn khẽ đưa tay đặt lên đó, không hiểu vì sao lại cảm thấy có thêm một nguồn sức mạnh vô hình.

Tiểu Mỹ xót xa vô cùng, nhưng vẫn nhắc nhở: "Ngôn Ngôn, bất kể xảy ra chuyện gì, cậu tuyệt đối không được ngược đãi bản thân.

Nếu cậu không muốn mẹ nuôi biết, cậu phải thu dọn lại cảm xúc của mình cho tốt, bộ dạng của cậu bây giờ, chắc chắn không giấu được mẹ nuôi đâu." "Rõ ràng đến vậy sao?" "Đương nhiên, Ngôn Ngôn." Cận Ngôn sụt sịt mũi, bắt đầu trò chuyện với Tiểu Mỹ: "Tiểu Mỹ, tiểu thuyết của cậu viết đến đâu rồi?" Tiểu Mỹ ngẩng đầu, thấy mẹ Cận đi ra, biết Cận Ngôn cố ý, lập tức phối hợp: "Độc giả hơi ít, nhưng đây là bộ tớ viết có cảm xúc nhất, tớ đã viết được một phần ba rồi, khoảng hai tháng nữa là có thể hoàn thành." "Vậy thì tốt quá." "Đúng vậy, tuy độc giả ít, nhưng biên tập nói công ty rất coi trọng cuốn tiểu thuyết này của tớ, sẽ tiếp tục hỗ trợ, chắc sẽ không tệ đâu." "Xem kìa, Tiểu Mỹ nhà chúng ta thật có triển vọng, biết đâu sau này còn có thể trở thành nhà văn lớn, mẹ nuôi chờ con tặng mẹ sách có chữ ký đấy." "Đó là điều tất nhiên, mẹ nuôi, đợi con ra sách giấy, nhất định sẽ tặng mẹ một cuốn đầu tiên." Mẹ Cận vui vẻ: "Vậy mẹ nuôi chờ nhé." "Vậy em chúc chị một ngày nào đó được đưa lên màn ảnh rộng, chuyển thể thành phim điện ảnh và phim truyền hình gì đó." Cận

Ngôn nói tiếp. "Có sự ủng hộ của mẹ nuôi và chị em tốt, em đương nhiên phải càng nỗ lực hơn, sẽ có một ngày em nổi tiếng thôi, hai người cứ yên tâm." Tiểu Mỹ hào sảng khoác vai Cận Ngôn và mẹ Cận.

Cận Ngôn liên tục không dám thể hiện ra ngoài, ăn cơm tối xong, nói mình quá mệt, liền về phòng mình.

Mẹ Cận thật sự rất bận, ăn xong liền đi chăm sóc ba Cận, cũng không phát hiện ra sự khác thường của con gái.

Trần Tiểu Mỹ lén lút vào phòng Cận Ngôn, rồi khóa trái cửa.

Cận Ngôn ngồi trên chiếc ghế nhỏ làm từ bệ cửa sổ, trong tay ôm một chiếc gối ôm màu xanh lam, một tay vẫn nắm chặt điện thoại.

Rất rõ ràng là đang đợi điện thoại của Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc công ty có việc phải đi làm, chắc chắn là lý do cô bịa ra.

Cô không chỉ lo lắng, mà trong mắt còn xen lẫn cả nỗi đau lòng.

Trần Tiểu Mỹ lờ mờ đoán ra, cô trở nên như vậy nhất định có liên quan đến Lục Tử Mặc, con bé này từ lúc yêu đương, nụ cười trên mặt luôn khiến người ta ghen tị.

Thật sự rất hiếm khi lộ ra vẻ mặt sầu não thế này.

Khổ nỗi cô không nói, thật sự làm người ta lo lắng.

Trần Tiểu Mỹ ngồi xuống đối diện cô, cũng ôm một chiếc gối ôm, cô ngồi bao lâu, cô ấy liền ngồi cùng bấy lâu.

Chương 1326

Suốt ba bốn tiếng đồng hồ.

Chân Trần Tiểu Mỹ đã tê rần, nhưng Cận Ngôn vẫn không nhúc nhích, dường như không có chút cảm giác nào.

Ánh mắt cô trống rỗng, dường như chìm vào cảm xúc của chính mình không thể thoát ra.

Rốt cuộc là chuyện gì, có thể khiến cô day dứt đến mức này.

Cô quen biết cô ấy nhiều năm như vậy, thật sự chưa từng thấy cô ấy như thế này, cô thư ký Cận vô tư lự ngày trước rốt cuộc đã đi đâu rồi.

Nhớ ngày xưa, cô ấy là bí thư đoàn của lớp, bạn học nào có vấn đề, cô ấy đều nhiệt tình giúp đỡ.

Trần Tiểu Mỹ ôm vai Cận Ngôn, để cô tựa vào vai mình.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng mẹ Cận: "Tiểu Mỹ, con cũng ở trong phòng Ngôn Ngôn à?" "Mẹ nuôi, con lâu lắm rồi không ngủ cùng Ngôn Ngôn, khó khăn lắm nó mới về, con muốn ngủ cùng nó." "Vậy được, vậy các con tắt đèn nghỉ sớm đi, không còn sớm nữa, con gái không nên thức khuya." "Vâng ạ, mẹ nuôi." Trần Tiểu Mỹ thở dài một hơi: "Ngôn Ngôn, cậu không nói tớ cũng không hỏi dồn, nhưng cậu phải tự chăm sóc sức khỏe của mình, không còn sớm nữa chúng ta đi ngủ thôi." Cận Ngôn ánh mắt trống rỗng nhìn Trần Tiểu Mỹ, Trần Tiểu Mỹ khẽ nghiêng đầu, cô vẫn luôn cảm thấy Cận Ngôn có một đôi mắt biết nói.

Mọi cảm xúc của cô đều có thể thể hiện qua đôi mắt, khi cô buồn, chỉ cần cứ thế nhìn chằm chằm vào bạn, bạn sẽ cảm thấy nỗi buồn của cô dường như cũng truyền sang bạn, khiến bạn bất giác buồn theo cô, như có ma lực vậy.

Tương tự, nếu cô vui vẻ, bạn và cô đối mặt, mỗi tế bào trên người bạn cũng sẽ được giải phóng, trở nên nhẹ nhàng hoạt bát. "Ngôn Ngôn, đừng như vậy, chúng ta đi ngủ." Tiểu Mỹ định giật lấy điện thoại của cô, nhưng Cận Ngôn nắm quá chặt, cô căn bản không rút ra được. "Ngôn Ngôn, cậu như vậy tớ thật sự rất lo, Lục Tử Mặc nhất định là có chuyện gì đó, nên mới không gọi cho cậu, cậu đừng ngược đãi bản thân như vậy được không?

Chúng ta đi ngủ trước, được không?

Nếu cậu thật sự lo lắng, cậu chủ động gọi cho Lục Tử Mặc, giữa người yêu với nhau có gì phải cố chấp đâu, anh ấy không gọi cho cậu thì cậu gọi cho anh ấy là được rồi, cậu cứ dằn vặt mình như vậy khổ sở biết bao." Cận Ngôn lắc đầu, lần này không phải vấn đề của hai người họ, mà là có thêm một người khác xen vào.

Không phải ai cúi đầu trước là có thể giải quyết được. "Ngôn Ngôn ngoan của tớ, lát nữa mẹ nuôi sẽ nghi ngờ đấy, không phải cậu không muốn để mẹ nuôi lo lắng sao?

Vậy thì đừng làm những việc khiến mẹ nuôi lo lắng." "Được." Cận Ngôn cuối cùng cũng mở miệng.

Trần Tiểu Mỹ hít sâu một hơi, con bé này cuối cùng cũng lên tiếng, thật là đáng sợ.

Cô lại càng tò mò hơn, rốt cuộc là cú sốc gì có thể biến một người lạc quan vui vẻ thành ra thế này.

Vừa đứng dậy, đôi chân tê rần của Cận Ngôn mềm nhũn, suýt nữa thì ngã xuống đất, may mà Trần Tiểu Mỹ kịp thời đỡ lấy cô. "Ngôn Ngôn, không sao chứ." "Không sao, chỉ là hai chân hơi tê thôi." "Ai bảo cậu ngồi khoanh chân lâu như vậy." Trần Tiểu Mỹ đỡ Cận Ngôn lên giường, xoa bóp hai chân cho cô, lúc này mới để cô đi tắm rửa.

Mãi đến khi Cận Ngôn nhắm mắt, Trần Tiểu Mỹ mới tắt đèn bàn.

Điều cô không biết là, đèn vừa tắt, mắt Cận Ngôn liền mở ra.

Cận Ngôn không biết mình đã ngủ lúc nào, rốt cuộc đã ngủ được mấy tiếng, đến khi cô mở mắt lần nữa, trong phòng chỉ có một chút ánh sáng le lói.

Cô cầm điện thoại lên xem, mới năm rưỡi sáng, Lục Tử Mặc vẫn không có một cuộc điện thoại nào, ngay cả tin nhắn cũng không có một dòng.

Lẽ nào bên bệnh viện lại xảy ra chuyện gì? "Ngôn Ngôn, sao cậu dậy sớm thế." "Tớ không ngủ được." Trần Tiểu Mỹ giật lấy điện thoại của Cận Ngôn: "Vứt điện thoại sang một bên mới có thể nghỉ ngơi tốt được, đừng nghĩ gì cả." Cận Ngôn không nói gì, Trần Tiểu Mỹ dùng cả tay chân quấn lấy cô, tay đặt lên bụng cô, hai chân cũng quấn chặt lấy chân cô, thật sự quyết tâm không cho cô dậy. "Ngôn Ngôn ngoan của tớ, nhắm mắt lại ngủ với tớ thêm một lát nữa." "Tiểu Mỹ, cậu như vậy sao tớ ngủ được." "Tớ cứ thích thế này, người cậu mềm mềm, ôm thích lắm." "Tớ nóng, cậu như vậy tớ càng không ngủ được, buông tớ ra." "Yên tâm đi, tớ không có thói xấu gì đâu, sẽ không ăn đậu hũ của cậu đâu, nhiều lắm là mơ ngủ đá cậu một phát xuống giường, để cậu và sàn nhà có một cuộc tiếp xúc thân mật, sẽ không phá hoại sự trong trắng của cậu đâu." Cận Ngôn bật cười: "Tiểu Mỹ, cậu không cần tìm mọi cách chọc tớ vui, tớ bây giờ không vui nổi đâu." "Vậy thì nằm yên đi, không được dậy hoạt động, biết chưa?" "Vậy cậu buông tớ ra, tớ thật sự không dậy đâu." Bây giờ trong bụng cô còn có một sinh linh bé bỏng, tư thế ngủ của con bé này cô một chút cũng không dám coi thường, lỡ không cẩn thận đá vào bụng mình một cái thì còn gì nữa. "Nói rồi nhé, thật sự không dậy?" "Tớ đảm bảo, tuyệt đối không dậy." Nghe vậy, Trần Tiểu Mỹ cuối cùng cũng buông Cận Ngôn ra, Cận Ngôn lập tức lăn sang một bên, không tiếp xúc với Tiểu Mỹ. "Hừ, Cận Ngôn, cậu ghét bỏ tớ, trước đây cậu không như vậy đâu." Có bạn trai rồi mà lại ghét bỏ cô. "Trần Tiểu Mỹ, cậu nhiều lời quá rồi, mau ngủ đi." "Được được được, Cận Ngôn, cậu ngoan ngoãn đi, tớ lúc nào cũng giám sát cậu đấy." Cận Ngôn nhếch mép, tay đặt lên bụng dưới của mình, cũng nhắm mắt lại.

Bây giờ cô thật sự không còn một mình nữa, cô là một người mẹ rồi, dù không nghĩ cho mình, cô cũng phải nghĩ cho con.

Đối mặt với mẹ Cận, Cận Ngôn vẫn như trước đây, dường như người mất hồn mất vía tối qua chỉ là ảo giác của Trần Tiểu Mỹ.

Cô như vậy, Trần Tiểu Mỹ tự nhiên không yên tâm.

Lục Tử Mặc, người luôn đúng giờ xuất hiện ở cổng khu chung cư để đón cô đi làm, cũng không xuất hiện.

Cận Ngôn chủ động nói: "Mẹ, mẹ đừng để bữa sáng cho Lục Tử Mặc nữa, thời gian tới anh ấy chắc sẽ bận tối mắt tối mũi, ngay cả ngủ cũng sẽ ở công ty." "Có phải công ty gặp khó khăn gì không, sao lại bận như vậy?" "Cụ thể con cũng không rõ lắm, con chỉ là nhân viên nhỏ của phòng marketing, không tiếp xúc được nhiều chuyện nội bộ." Cận Ngôn nói qua loa. "Cũng phải, tuy con là bạn gái của nó, nhưng công là công, tư là tư, chuyện không nên biết, con quả thực không nên biết." "Vâng." Mẹ Cận cảm thấy con gái không vui lắm, bèn nói tiếp: "Ngôn Ngôn à, Tử Mặc tuy là bạn trai con, nhưng người ta là tổng tài của một công ty niêm yết, dưới tay có bao nhiêu nhân viên phải trông cậy vào nó để kiếm cơm, nếu nó có lơ là con, con cũng đừng giận nó, nó không thể lúc nào cũng dính lấy con được, hãy rộng lượng một chút, biết không?" "Con biết mà mẹ, con không phải người vô lý như vậy đâu." "Vậy thì tốt, lần này biết buồn rồi chứ, lúc người ta ngày nào cũng ở bên cạnh con thì con chê người ta phiền, nhưng vừa rời khỏi tầm mắt con là con hồn bay phách lạc.

Nhân lúc nó không có thời gian ở bên con, con với Tiểu Mỹ hai đứa đi chơi vui vẻ đi, kẻo sau này Tiểu Mỹ lại hay phàn nàn con trọng sắc khinh bạn." "Đúng vậy, thời gian cá nhân tối nay của cậu bị tớ bao trọn rồi, cậu đi dạo phố với tớ, giúp tớ chọn mấy bộ quần áo, tớ tin tưởng vào mắt nhìn của cậu hơn." Trần Tiểu Mỹ nói. "Không vấn đề." Hai người ra khỏi khu chung cư, Tiểu Mỹ vốn định kéo Cận Ngôn đi tàu điện ngầm, nhưng Cận Ngôn lại muốn đi taxi. "Con bé này, giàu thế, ngay cả tàu điện ngầm cũng không đi nữa." "Bây giờ đông người quá." Giọng Cận Ngôn có chút nhạt, lỡ không cẩn thận va vào đứa bé thì sao, nhất là ba tháng đầu không ổn định. "Được thôi, vậy tớ đi nhờ xe vậy." Bệnh viện.

Úy Lam sau phẫu thuật vẫn chưa tỉnh, mãi đến ngày thứ hai mới tỉnh lại.

Cô vừa mở mắt, đã nhìn thấy gương mặt đang ngủ của Lục Tử Mặc, xúc động đến mức phải che miệng mình, ngây người hồi lâu mới xác định đây không phải là ảo giác.

Người cô nhìn thấy quả thực là Lục Tử Mặc.

Tuy cô đã thề thốt, luôn không cam tâm, nhưng thực ra cô vẫn luôn sợ, sợ cuối cùng thật sự không thể níu kéo được người yêu năm xưa.

May mà ông trời ưu ái cô, cô lại nhanh chóng thực hiện được lý tưởng của mình như vậy.

Chương 1327

Thật tốt quá.

Cô đưa tay ra, vừa cử động đã thấy trên người khó chịu vô cùng, nhất là ở vùng bụng, đau quá.

Nhưng cô không quan tâm nhiều như vậy, cô gắng gượng đưa tay chạm lên khuôn mặt tuấn tú của Lục Tử Mặc, vừa chạm vào Lục Tử Mặc liền mở mắt, anh u ám nhìn cô, giữa hai hàng lông mày có vài phần khó chịu.

Úy Lam lúng túng thu tay lại: "Tử Mặc, em thấy trên mặt anh hình như có con côn trùng nhỏ, muốn giúp anh gạt đi." Một cái cớ vụng về.

Lục Tử Mặc cũng không vạch trần, mà hỏi: "Cô vừa mới phẫu thuật xong, tốt nhất đừng cử động lung tung, nếu không rách vết thương, người chịu khổ là chính cô." Cô biết ngay mà, anh vẫn quan tâm cô, sẽ không để cô một mình tự sinh tự diệt.

Úy Lam không ngừng cười, nhìn Lục Tử Mặc mà cười.

Lục Tử Mặc không chịu nổi ánh mắt như vậy của cô, quay mặt đi, không đối diện với cô. "Tử Mặc, lúc em vừa tỉnh lại, em đã từng nghĩ mình hoa mắt, nhìn rất lâu mới dám chắc chắn, người ở bên cạnh em thật sự là anh." "Là anh, thật sự là anh." Úy Lam vô cùng xúc động, vừa cử động, liền đau đến nhăn mặt.

Lục Tử Mặc lập tức đè vai cô lại: "Úy Lam, chú ý kiềm chế cảm xúc của mình." Úy Lam nhân cơ hội nắm lấy tay Lục Tử Mặc, nắm chặt, không buông. "Úy Lam, buông tay." "Tử Mặc, em chỉ nắm tay anh một chút thôi, đau quá, nắm lấy bàn tay ấm áp của anh, em cảm thấy không còn đau nữa, em không phải một mình đơn độc chiến đấu, em còn có anh." Lục Tử Mặc giằng tay mình mấy lần, nhưng thật sự không rút ra được. "Cơ thể cô còn chỗ nào không khỏe không?" Úy Lam vẻ mặt hạnh phúc lắc đầu: "Không còn nữa, có anh ở bên cạnh em, em không đau chút nào, em không sao cả." Lục Tử Mặc nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Úy Lam, thật sự không biết nên mở lời thế nào, tử cung của cô đã bị cắt bỏ.

Cả đời này không thể mang thai sinh con được nữa.

Điều này đối với một người phụ nữ, thật sự quá tàn nhẫn.

Lục Tử Mặc không thể mở lời. "Tử Mặc, sao anh lại có vẻ mặt không vui vậy, không phải em đã ổn rồi sao, anh không cần lo lắng cho em đâu." Lo lắng, Lục Tử Mặc cũng không biết cảm xúc của mình là gì nữa.

Điều anh lo lắng nhất bây giờ là tương lai của anh và Cận Ngôn, bây giờ xảy ra chuyện này, không biết con bé đó có thể cùng anh vượt qua được không.

Thật sự là một đống chuyện phiền lòng. "Cô vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt đi." "Tử Mặc, anh sắp đi à?" "Công ty tôi còn có việc, tôi tìm người đến chăm sóc cô." "Không muốn." Úy Lam hét lên, cả người như một con nai nhỏ bị kinh hãi. "Em không muốn người khác chăm sóc em, em chỉ muốn lúc này, có anh ở bên cạnh em, người khác em đều không muốn, anh đừng đi, lỡ lại có người…" Lục Tử Mặc nhìn Úy Lam: "Úy Lam, tôi có công việc của mình, công ty có rất nhiều việc chờ tôi xử lý, chuyện ngày hôm qua tôi cũng cần phải đi điều tra một chút." "Tử Mặc, em biết anh bận, nhưng anh có thể để thư ký mang công việc đến bệnh viện, em đảm bảo không làm phiền anh làm việc, em sẽ ngoan ngoãn ở một bên." Chỉ cần có thể nhìn thấy anh là được, nhìn thấy anh, cô đã mãn nguyện rồi.

Thấy Lục Tử Mặc vẫn nhíu mày, Úy Lam sợ chọc giận anh, lùi một bước, cẩn thận thăm dò: "Tử Mặc, em không yêu cầu anh ở bên em mãi, em chỉ cần anh ở bệnh viện với em ba ngày, ba ngày là được rồi, em đảm bảo sau ba ngày anh có thể về công ty đi làm." Lục Tử Mặc vẫn không nói gì, Úy Lam lại vội vàng sửa lời: "Tử Mặc, chỉ hai ngày thôi, hai ngày được không, anh chỉ cần ở bệnh viện với em hai ngày, em chỉ cần anh ở với em hai ngày." Lục Tử Mặc thở dài một hơi, đồng ý: "Được, hai ngày này tôi sẽ ở bệnh viện với cô." "Cảm ơn Tử Mặc, cảm ơn anh." Trải qua chuyện lần trước, Úy Lam vốn luôn cao ngạo, cũng bắt đầu trở nên cẩn thận dè dặt.

Lục Tử Mặc không nói nhiều, sau khi Sử Đông Giác mang tài liệu cần xử lý đến, anh liền bắt đầu xử lý tài liệu ở một bên.

Úy Lam cũng thật sự như lời cô nói, không lên tiếng, không phải ngủ, thì là mắt không chớp nhìn Lục Tử Mặc.

Buổi trưa, Úy Lam nhận được điện thoại của người quản lý: "Úy Lam, cô lại chạy đi đâu rồi?" "Tôi về nước rồi, tôi đang ở bệnh viện, có chuyện gì đợi tôi về rồi nói." "Cô lại về làm gì, cô có biết còn bao nhiêu chuyện chờ cô không, cô không xuất hiện, chúng ta đối mặt với việc vi phạm hợp đồng, cô có biết chúng ta phải bồi thường bao nhiêu tiền vi phạm hợp đồng không." "Dù sao tôi cũng không về được nữa, tiền vi phạm hợp đồng chúng ta chỉ có thể chịu bồi thường thôi." "Úy Lam, sao cô lại có thái độ này nữa rồi, sao cô không học khôn ra, lẽ nào cô lại về để níu kéo Lục Tử Mặc, cô rốt cuộc còn muốn vấp ngã bao nhiêu lần nữa mới biết quay đầu, cô đúng là làm tôi tức chết mà." Người quản lý tức giận không kìm được. "Yên tâm, lần này tôi không làm bừa đâu, Lục Tử Mặc đang ở bệnh viện với tôi này." Cô thật sự không kiểm soát được bản thân, mới nghĩ đến việc giấu người quản lý lén lút về xem Lục Tử Mặc một chút, nào ngờ vừa đến cổng Lục Thị, lại gặp phải chuyện như vậy.

Cô thật sự không dám tưởng tượng, nếu cô đến muộn một chút, e rằng người nằm ở đây lúc này chính là Lục Tử Mặc.

Trước đây không cảm thấy tình yêu của mình dành cho Lục Tử Mặc sâu đậm đến thế, đến thời khắc sinh tử, cô mới nhìn rõ tình cảm chân thật nhất trong lòng mình.

Cô quay lại níu kéo Lục Tử Mặc, không chỉ đơn thuần vì muốn gả vào hào môn, trở thành bà Lục.

Mà phần lớn là vì, cô thật sự yêu Lục Tử Mặc, yêu đến mức không thể nào thoát ra được.

Cả đời này có lẽ cô sẽ không bao giờ yêu ai sâu đậm như vậy nữa.

Điều khiến cô tức giận nhất là Cận Ngôn, cô gái luôn miệng nói yêu Lục Tử Mặc.

Thực ra lại chẳng hề để tâm đến anh như vậy.

Tình huống lúc đó, cô ta đang đối mặt trực diện với phía trước, thế mà khi nguy hiểm xảy ra, cô ta lại do dự.

Nếu cô ta chắn trước mặt Lục Tử Mặc thì đã chẳng có chuyện gì xảy ra với cô rồi.

Xét từ điểm này, cô ngược lại nên cảm ơn Cận Ngôn, cảm ơn cô ta đã không để tâm đến Lục Tử Mặc như lời cô ta vẫn nói.

Người quản lý sững sờ một lúc, sau đó mỉa mai nói: "Úy Lam, cô bị hoang tưởng à?" Chuyện trước kia đã ầm ĩ đến thế, Lục Tử Mặc còn phong sát cô, làm sao có thể ở lại bệnh viện chăm sóc cô được. "Tin hay không tùy cô, dù sao thì tôi vừa mới phẫu thuật xong, trong vòng một tháng không thể quay lại làm việc được, cô tạm thời đừng nhận công việc nào cho tôi." Nói xong, Úy Lam cúp máy.

Bắt gặp ánh mắt Lục Tử Mặc liếc sang, Úy Lam cong môi, nở một nụ cười rạng rỡ.

Cô vốn được công nhận là một đại mỹ nữ, dù lúc này sắc mặt tái nhợt, cười lên vẫn rất đẹp.

Nhưng Lục Tử Mặc lại không có tâm trạng thưởng thức, chỉ liếc nhìn một cái rồi thu lại ánh mắt, tiếp tục tập trung vào công việc.

Lúc này, tin nhắn của Sử Đông Giác gửi tới: Lục tổng, Cận Ngôn đã đi làm rồi, nhưng tâm trạng rất không tốt.

Lục Tử Mặc nhíu mày, cầm điện thoại lên, định gọi cho Cận Ngôn.

Đúng lúc này, Úy Lam lại la lên: "Lục Tử Mặc, vết thương của em đau quá, anh mau đi gọi bác sĩ giúp em, đau quá, thật sự rất đau." Lục Tử Mặc đành phải bỏ điện thoại xuống, chạy ra ngoài gọi bác sĩ.

Úy Lam mỉm cười.

Cận Ngôn, đây mới thực sự là cuộc đọ sức giữa chúng ta.

Tôi sẽ không để Lục Tử Mặc tiếp xúc với cô vào lúc này đâu, cô chết tâm đi.

Bác sĩ nhanh chóng đến, nghe thấy tiếng bước chân, Úy Lam lập tức thu lại nụ cười, tỏ ra đau đớn.

Chương 1328

Bác sĩ kiểm tra cho Úy Lam một lượt rồi nói: "Không có gì đáng ngại, có thể là động đến vết thương.

Chú ý đừng kích động, cũng đừng cử động tùy tiện, mấy ngày này phải tĩnh dưỡng trên giường cho đến khi vết thương từ từ lành lại." "Cảm ơn bác sĩ." Lục Tử Mặc nói lời cảm ơn.

Úy Lam cũng cảm ơn theo, mày mắt đều ánh lên ý cười, cô cảm thấy dáng vẻ này của họ thật giống phu xướng phụ tùy, cô thích cảm giác này.

Vết thương này tuy khiến cô rất đau đớn, nhưng thật sự rất đáng.

Nó đã cho cô cơ hội để tiếp xúc lại với Lục Tử Mặc.

Thực ra Lục Tử Mặc cũng đoán được ý đồ của Úy Lam, cô chỉ không muốn anh gọi điện thoại nên mới cố ý nói mình đau bụng. "Úy Lam, sau này đừng làm những chuyện vô vị như vậy nữa." Úy Lam tỏ vẻ vô tội: "Tử Mặc, anh nói vậy là có ý gì?" "Ý tôi là gì trong lòng cô rõ nhất, đừng giở trò vặt trước mặt tôi.

Cứ yên ổn dưỡng thương, tôi đã nói sẽ ở bệnh viện với cô hai ngày thì tuyệt đối không nuốt lời, cô không cần phải làm những chuyện vô nghĩa này." "Em xin lỗi, Tử Mặc, em tưởng anh sắp đi nên mới nghĩ ra cách này để giữ anh lại, lần sau em nhất định sẽ không như vậy nữa." Úy Lam đành phải thừa nhận. "Tôi ghét nhất là người khác giở trò trước mặt mình, lần sau đừng tái phạm nữa." "Sẽ không, sẽ không đâu ạ." Lục Tử Mặc lại tập trung vào công việc.

Đến trưa, anh đặt cơm cho Úy Lam, nhưng từ đầu đến cuối vẫn ngồi ở một góc xa.

Úy Lam buồn bã cắn môi, chỉ khi cô hôn mê anh mới ở gần cô đến thế.

Khi cô vừa tỉnh lại, anh đã tỏ ra xa cách ngàn dặm.

Dù ở chung một phòng bệnh, anh cũng ngồi ở một góc thật xa.

Có lẽ vì đã từng trải qua những chuyện đau lòng hơn thế này, cô đã quen rồi, đã nhanh chóng trở thành một con rùa thần nhẫn nhịn.

Cuối cùng, Lục Tử Mặc cũng dừng tay.

Úy Lam đắn đo hồi lâu, cuối cùng cũng mở lời: "Tử Mặc, anh có biết tại sao người đó lại muốn ám sát hai người không?" Lục Tử Mặc chau mày: "Chắc là người từng gây thù chuốc oán trên thương trường trước đây." "Có một chuyện em không biết có nên nói với anh không?" "Thấy thích hợp thì nói, không thì thôi." Úy Lam bĩu môi: "Thật ra em cũng luôn ở quán cà phê, người đó ban đầu là nhắm vào Cận Ngôn." Vốn dĩ đã rút dao ra, nhưng Cận Ngôn cảnh giác, đi vào quán cà phê nên hắn mới dừng lại.

Đương nhiên, điểm này Úy Lam sẽ không nói cho Lục Tử Mặc biết, nếu nói ra sẽ bị ghét.

Cô luôn đứng một bên xem kịch vui, muốn đợi Cận Ngôn bị ám sát.

Nào ngờ, sau khi thấy Lục Tử Mặc, ngọn lửa hận thù của kẻ đó dường như còn dữ dội hơn. "Cô có ý gì?" "Em nói, em thấy người đó nhìn Cận Ngôn với ánh mắt hận thù, có phải chỉ là kẻ thù của Cận Ngôn không." Ngụ ý là, Cận Ngôn đã liên lụy Lục Tử Mặc, cũng liên lụy cả cô. "Không thể nào." Lục Tử Mặc không nghĩ ngợi mà phủ nhận ngay, nha đầu Cận Ngôn sao có thể đắc tội với ai được.

Một câu không thành, Úy Lam lại nói câu khác: "Ồ, vậy thì em không rõ nữa, nhưng phản ứng của Cận Ngôn thật sự quá chậm, lẽ ra cô ấy phải sớm thấy người đó cầm dao tiến lại gần anh rồi, em từ xa còn chạy đến bên cạnh anh được, mà cô ấy lại không hề phản ứng kịp." Úy Lam chỉ nói Cận Ngôn không phản ứng kịp.

Nhưng người thông minh như Lục Tử Mặc, thực ra không khó để hình dung lại cảnh tượng lúc đó.

Tình hình lúc đó, Cận Ngôn đúng là người dễ dàng chắn trước mặt anh nhất.

Nhưng, anh đường đường là một người đàn ông, không cần người phụ nữ mình yêu đến cứu.

Hơn nữa, anh thà để Úy Lam bị thương, cũng không mong người đó là Cận Ngôn.

Nếu đổi lại là Cận Ngôn cả đời không thể mang thai, thì người phải khóc có lẽ chính là anh rồi.

Anh không muốn nha đầu đó phải chịu đựng những điều này.

Giờ phút này, anh thực sự thấy may mắn, may mà nha đầu đó không ngốc nghếch lao tới.

Úy Lam ra nông nỗi này, thực ra cũng là gieo gió gặt bão, chuyện quá khứ giữa họ xem như đã xóa bỏ.

Nếu Úy Lam biết trong lòng Lục Tử Mặc nghĩ như vậy, có lẽ cô sẽ tức đến hộc máu chết mất. "Dù sao đi nữa, chuyện đã xảy ra rồi, bây giờ truy cứu những điều này cũng không có ý nghĩa gì, cô cứ dưỡng thương cho tốt, đợi khỏe lại rồi tính." Lục Tử Mặc tỏ vẻ không quan tâm.

Úy Lam mấp máy môi, vốn định nói gì đó nhưng đành phải nén lại.

Cô tự nhủ, không được vội, dục tốc bất đạt.

Cơ hội lần này để Lục Tử Mặc nhìn mình bằng con mắt khác không dễ gì có được, nhất định không thể để mất.

Cô không tin, anh lại không hề để tâm đến việc Cận Ngôn thờ ơ trước tình cảnh nguy hiểm của anh.

Chỉ cần giữa họ có rạn nứt, cô muốn chen vào giữa họ, nhất định sẽ có cơ hội.

Úy Lam có được cơ hội lần nữa, thật sự đã bị mài mòn hết những góc cạnh sắc bén, bắt đầu thay đổi chiến lược.

Cận Ngôn suốt ngày đợi điện thoại của Lục Tử Mặc, nhưng đợi cả một ngày vẫn không thấy đâu.

Tim cô cứ chùng xuống từng chút một, có lẽ là do tâm trạng không tốt.

Vốn dĩ chưa có phản ứng ốm nghén, cô lại vì ngửi thấy mùi mực trong văn phòng mà dạ dày cuộn trào sóng dữ.

Cô vội vàng chạy vào nhà vệ sinh, ở trong đó rất lâu mới ra ngoài.

Một đồng nghiệp không nhịn được nói: "Cận Ngôn, em ăn phải thứ gì không tốt à?" "Chắc vậy ạ." "Nếu không phải em chưa có bạn trai, chị còn tưởng em có thai rồi đấy, triệu chứng của em giống hệt chị lúc mang thai." Sắc mặt Cận Ngôn hơi thay đổi, nhưng cô nhanh chóng trấn tĩnh lại: "Chị đừng dọa em, em chưa nghe nói có chuyện tự mang thai bao giờ." Một câu nói đùa đã hoàn toàn dập tắt suy nghĩ của các đồng nghiệp.

Có lẽ trong mắt mọi người cô quá ngoan ngoãn, nên không ai nghi ngờ nữa. "Cận Ngôn, nếu em không khỏe thì xin nghỉ đi khám bác sĩ đi, các cô gái trẻ các em thích ăn đồ bên ngoài, nhiều người đều có chút bệnh vặt, phải coi trọng, không được chủ quan." "Em biết rồi, cảm ơn mọi người đã quan tâm, mai là cuối tuần rồi, mai em sẽ đi khám bác sĩ." Lục Tử Mặc không liên lạc với Cận Ngôn, Cận Ngôn cũng không chủ động liên lạc với Lục Tử Mặc.

Cô không cần nghĩ cũng biết Lục Tử Mặc đang làm gì, Úy Lam vì họ mà ra nông nỗi này, anh ở lại bệnh viện chăm sóc cô ấy cũng là điều nên làm.

Chương 1329

Nhưng cô không thể vượt qua được rào cản trong lòng mình.

Bạn trai mình đi chăm sóc bạn gái cũ, chuyện này nghĩ thôi cũng thấy phiền lòng.

Có lẽ vì bản thân cũng đang mang thai, cô bắt đầu hiểu được mất đi tử cung có ý nghĩa gì đối với một người phụ nữ, không thể làm mẹ, cũng không thể có một đứa con của riêng mình.

Xã hội bây giờ tuy đã cởi mở, nhưng có bao nhiêu người đàn ông có thể chấp nhận một người phụ nữ không thể sinh con.

Sau này Úy Lam dù có lấy chồng, e rằng cũng là một chuyện khó khăn.

Nhận ra mình đang nghĩ gì, Cận Ngôn vội lắc đầu, cô đang nghĩ gì thế này, lại đứng trên lập trường của Úy Lam để suy nghĩ vấn đề.

Thật sự không nên. * Cục cảnh sát.

Sử Đông Giác đã biết được chân tướng sự việc.

Kẻ hành hung tên là Trương Siêu, 27 tuổi, là một tên côn đồ vô công rồi nghề, không có một công việc đàng hoàng nào.

Hắn là con trai của cựu thị trưởng Trương Phong, từ sau khi Trương Phong vào tù, Trương Siêu không còn nguồn thu nhập kinh tế.

Vợ của Trương Phong lại là một bà nội trợ toàn thời gian, không có chút khả năng kiếm tiền nào.

Trương Siêu hết tiền, để sống qua ngày đương nhiên phải ra ngoài làm việc, hắn từng rửa xe, làm ở trạm xăng, nhưng vì tính lười biếng ham ăn từ nhỏ, công việc nào cũng không làm được lâu dài.

Thời gian trước vừa tìm được một công việc giao đồ ăn, nhưng thường xuyên giao hàng trễ, bị không ít khách hàng khiếu nại.

Ngay cả công việc cuối cùng cũng mất.

Bây giờ đã không còn bất kỳ thu nhập nào.

Những người bạn bè xấu từng xưng huynh gọi đệ với hắn, bây giờ thấy hắn cũng quay đầu bỏ đi.

Hắn đã vào tù thăm Trương Phong, từ đó biết được người gây ra tất cả chuyện này là Lục Tử Mặc và Cận Ngôn, nên đã sớm nhắm vào họ.

Hắn cũng biết họ là một đôi tình nhân.

Hắn đã rình rập ở dưới Lục thị liên tục hơn một tháng, khó khăn lắm mới đợi được cơ hội ngày hôm nay, kết quả vẫn là công cốc. "Đôi chó má đó, là chúng nó hãm hại ba tôi, là chúng nó hại tôi ra nông nỗi này, tôi nhất định phải giết chúng nó, tôi phải giết chúng nó." Trương Siêu hung hăng nhìn chằm chằm Sử Đông Giác. "Chỉ thiếu một chút nữa thôi, chỉ thiếu một chút nữa là tôi có thể giết được đôi chó má đó rồi, đều tại con tiện nhân từ đâu chui ra, nếu không phải nó chắn phía trước, tôi đã giết được chúng nó rồi, giết được chúng nó rồi, tôi đã báo được thù rồi." Cảnh sát đập mạnh xuống bàn: "Trương Siêu, cậu tốt nhất nên thành thật một chút, nếu còn nói năng lung tung, chỉ làm nặng thêm hình phạt của cậu thôi." "Các người ở đây la lối với tôi thì có ích gì, đi mà điều tra Lục Tử Mặc ấy, sau lưng hắn chắc chắn đã làm rất nhiều chuyện mờ ám.

Nhà họ Lục phát triển đến ngày hôm nay, chắc chắn đã làm những chuyện phạm pháp, các người không điều tra những người đó, lại cứ nhìn chằm chằm tôi làm gì." "Thành thật đi, Trương Siêu." Sử Đông Giác đã hiểu rõ, anh đã tham gia toàn bộ quá trình vụ án của Trương Phong, không ai rõ chân tướng hơn anh, "Trương Siêu, ba cậu vào tù là vì chính ông ta phạm tội, không liên quan đến người khác." "Sao lại không liên quan, nếu Lục Tử Mặc nương tay, không làm mọi chuyện tuyệt tình đến thế, nhà chúng tôi nhất định sẽ không ra nông nỗi này, đều là lỗi của bọn họ." "Rõ ràng người phụ nữ kia cũng nhận phong bì, sao cô ta lại không sao, nói cho cùng, là do Lục Tử Mặc thiên vị, bị sắc đẹp dụ dỗ." Sử Đông Giác thấy Trương Siêu như một kẻ điên, cũng không định nói thêm gì nữa, quay sang cảnh sát nói: "Các anh cứ xử lý theo quy định, bệnh nhân bị đâm đã tỉnh lại rồi, các anh có thể đến bệnh viện lấy lời khai bất cứ lúc nào." Sử Đông Giác đi ra ngoài, còn chưa kịp báo cáo tình hình cho Lục Tử Mặc, điện thoại của Lục Sâm đã gọi tới. "Đông Giác, chuyện điều tra rõ chưa?" "Lục đổng, đã điều tra rõ rồi, là do Trương Siêu, con trai của cựu tổng thanh tra thành phố Trương Phong, ra tay, chính hắn cũng đã thừa nhận." "Chuyện này không liên quan đến Úy Lam?" Lục Sâm luôn nghi ngờ Úy Lam, cô ta xuất hiện quá trùng hợp.

Đó là một người không từ thủ đoạn, để níu kéo Lục Tử Mặc, dùng chút khổ nhục kế cũng là chuyện bình thường.

Biết Sử Đông Giác phụ trách điều tra chuyện này, ông còn đặc biệt dặn dò anh đi điều tra Úy Lam. "Lục đổng, không liên quan đến Úy Lam, tôi đã kiểm tra hồ sơ chuyến bay của cô ta, cô ta vừa xuống máy bay đã chạy đến Lục thị, thật sự chưa từng tiếp xúc với Trương Siêu." "Tài khoản của Trương Siêu cũng không có gì bất thường, mấy tháng nay anh ta luôn sống trong cảnh nghèo túng, không hề tiếp xúc với Úy Lam." "Tôi cũng đặc biệt cho người điều tra tình hình của Úy Lam ở Pháp, người quản lý vì muốn vắt kiệt giá trị cuối cùng của cô ta, mỗi ngày đều sắp xếp công việc vượt quá sức chịu đựng của cô ta, trông chừng cô ta như tù nhân, ngoài việc liên lạc với một công ty thám tử tư, cô ta thật sự không tiếp xúc với ai khác." "Công ty thám tử tư đó tôi cũng đã điều tra, họ luôn có qua lại với Úy Lam, trước đây từng điều tra Cận Ngôn, bây giờ phụ trách theo dõi Lục tổng và Cận Ngôn, có tin tức gì sẽ báo cáo cho Úy Lam, hiện tại chỉ giới hạn ở việc truyền tin." Chuyện liên quan đến Lục Tử Mặc và Cận Ngôn, lại được Lục Sâm ủy thác, Sử Đông Giác đâu dám lơ là.

Anh điều tra cặn kẽ, rõ ràng, không dám bỏ sót bất kỳ chi tiết nào.

Lục Sâm im lặng một lúc, cảm thán: "Thật không ngờ, Úy Lam lại dám vì thằng nhóc Tử Mặc mà đi chết, xem ra tôi đã xem thường cô ta rồi." "Tôi cũng không ngờ, nhưng tất cả bằng chứng đều cho thấy, chuyện lần này chỉ là một tai nạn, không liên quan gì đến Úy Lam cả." "Được rồi, cậu cứ báo cáo lại với Tử Mặc y như vậy đi." Kết quả này, không chỉ Lục Sâm không hài lòng, mà Sử Đông Giác cũng trăm lần không hài lòng.

Nếu chuyện này là do Úy Lam tự biên tự diễn thì mọi chuyện đều dễ nói.

Úy Lam rơi vào kết cục này, hoàn toàn là tự làm tự chịu, không thể trách ai.

Lục Tử Mặc cũng không cần phải có chút áy náy nào, cứ thế nào thì là thế đó.

Nhưng trớ trêu thay, kết quả lại không phải như vậy.

Tình cảm của Úy Lam đối với Lục Tử Mặc quá phức tạp, người phụ nữ như vậy không phải dạng đèn cạn dầu, không dễ đối phó.

Mạc Noãn cũng lo sốt vó, nhưng cô cảm thấy suy nghĩ trước đó của Lục Sâm thật sự quá xấu xa, Úy Lam dù có tâm kế đến đâu, cũng không cần phải dùng đến khổ nhục kế, dùng tính mạng của mình để đánh cược. "Thế này thì hay rồi, Lục Sâm, con trai anh lần này gặp chuyện lớn rồi, Úy Lam cả đời này không thể mang thai, chắc chắn sẽ bám lấy con trai anh.

Em thật không hiểu, với thân thủ của Tử Mặc sao có thể để Úy Lam bị đâm hai nhát, bị đâm một nhát lẽ nào vẫn chưa phát hiện ra sao?" Lục Sâm nhìn Mạc Noãn, không biết nên giải thích với cô thế nào.

Vợ chồng nhiều năm, Mạc Noãn vừa nhìn thấy dáng vẻ của anh liền biết vẫn còn một số chi tiết mà cô không biết. "Lục Sâm, có phải anh còn giấu em chuyện gì không, anh mau nói rõ cho em, em sốt ruột lắm rồi." "Con trai anh hễ yêu vào là thành đồ ngốc, lúc đó nó chắc tưởng người kia muốn đối phó Cận Ngôn, nên toàn tâm toàn ý lo cho Cận Ngôn, đâu còn quản được người khác." Lục Sâm sờ sờ mũi, giải thích. "Vậy Úy Lam làm sao lại lao đến trước mặt họ được?" "Tóm lại là Úy Lam lao tới, cô gái đó có lẽ lương tâm trỗi dậy, em hỏi anh, anh cũng không đoán được ý đồ của cô gái nhà người ta." Thực ra Lục Sâm đã xem camera giám sát, Cận Ngôn đúng là đứng rất gần Lục Tử Mặc, nhưng cô gái nhỏ sợ đến ngây người, đứng đực ra đó.

Ngược lại, Úy Lam ở cách một đoạn lại lao tới.

Lời này Lục Sâm sẽ không nói với Mạc Noãn, sợ cô nghĩ ngợi lung tung.

Phụ nữ sau khi làm mẹ, khó tránh khỏi việc luôn đứng trên lập trường của con cái để suy nghĩ vấn đề. "Vậy có nghĩa là, Úy Lam đã chắc chắn có được cái danh cứu mạng con trai anh rồi?" "Đúng là như vậy." "Toàn chuyện vớ vẩn gì đâu, trước đây bạn gái cũ của anh liều mạng cứu công ty và cứu anh, anh phải mất mấy năm mới thoát ra được, sao con trai anh lại gặp phải chuyện này, vậy con trai anh định dùng bao lâu để giải quyết chuyện này đây." Mạc Noãn tức giận bất bình. "Noãn Noãn, đều là chuyện quá khứ rồi, chúng ta đừng nhắc nữa." "Không nhắc được sao?

Tình cảnh của con trai anh giống hệt anh, sợ nhất chính là cái ơn cứu mạng này." Đàn ông nhà họ Lục trời sinh đều có tinh thần trách nhiệm, sẽ không làm như không thấy.

Chương 1330

Ơn là ơn, oán là oán, họ phân định rất rõ ràng. "Chúng ta là người từng trải, có thể giúp chúng nó." "Giúp thế nào, để Lục Tử Mặc làm như không thấy Úy Lam, rồi tiếp tục sống như không có chuyện gì với Cận Ngôn sao.

Rồi Úy Lam dăm bữa nửa tháng lại gọi điện cho Lục Tử Mặc, than thở nỗi khổ trong lòng, thế chẳng phải Cận Ngôn sẽ uất ức chết à." Mạc Noãn cảm thấy Úy Lam thà chết quách đi cho xong, thành ra thế này, thật sự như một khúc xương cá mắc ở cổ họng, nuốt không trôi mà nhổ cũng không ra.

Cô đã từng trải qua tất cả những điều này, thực sự là người hiểu rõ nhất cảm giác trong đó.

Năm đó cô mất trí nhớ, tình cảm dành cho Lục Sâm không sâu đậm đến thế, mà còn rất để tâm.

Bây giờ Cận Ngôn và Lục Tử Mặc đang mặn nồng như keo sơn, không biết sẽ khó chịu đến mức nào. "Nghe nói con trai anh từ hôm qua đến giờ luôn ở bệnh viện?" "Noãn Noãn, có phải em cài gián điệp bên cạnh Tử Mặc không, sao lại rõ hành tung của nó thế, anh còn không biết." "Bớt giả vờ với em đi, anh chắc chắn biết rõ hơn ai hết." "Úy Lam vừa mới tỉnh, Tử Mặc đúng là đang ở bệnh viện." Mạc Noãn sốt ruột: "Thế này không được, em phải đi tìm con bé Ngôn Ngôn nói chuyện, làm công tác tư tưởng cho nó, bảo nó đừng suy nghĩ lung tung, không thì con dâu sắp cưới này không chừng sẽ bay mất." "Noãn Noãn, em đừng vội, bây giờ em đi cũng vô ích, mấu chốt là ở thằng nhóc Lục Tử Mặc, sau này người sống cùng Ngôn Ngôn không phải em, mà là Tử Mặc, em đừng tham gia vào nữa, đợi thời cơ thích hợp rồi nói." "Em tham gia vào đâu chứ, Lục Sâm, anh mau nghĩ cách cho em đi, nếu con dâu Ngôn Ngôn này mà mất, em với anh không xong đâu." Lục Sâm vô tội nhìn Mạc Noãn: "Vợ à, chuyện này có liên quan gì đến anh, người không giữ được vợ đâu phải là anh." "Em không cần biết, dù sao cũng chắc chắn có vấn đề của anh." "Noãn Noãn, nhà họ Lục cũng có giới hạn, người như Úy Lam tuyệt đối không thể vào cửa, nhiều nhất là cung cấp cho cô ta chút giúp đỡ, Tử Mặc cũng không hồ đồ đến mức sẽ cưới Úy Lam đâu." * Lúc Lục Tử Mặc nhận được điện thoại của Sử Đông Giác, anh nhìn sâu vào Úy Lam.

Nói thật, anh cũng không hài lòng với kết quả này.

Úy Lam trong tai nạn này thật sự vô tội sao?

Úy Lam mỉm cười với anh, đảm bảo: "Tử Mặc, em đã nói rồi, em sẽ từ từ chứng minh tấm lòng của em cho anh thấy, em yêu anh hơn cả mạng sống của mình." Bên cạnh Úy Lam đặt một chiếc bàn nhỏ, miệng cô ngậm ống hút, đang uống cháo. "Cô không sợ chết sao?" Lục Tử Mặc vô tình hỏi. "Sợ chứ, sao lại không sợ, nhưng em không thể trơ mắt nhìn anh chết, em chết còn hơn là anh chết.

Em đã làm rất nhiều chuyện tổn thương anh, đây là cơ hội tốt để em chuộc tội, Tử Mặc, em không hối hận đâu." Đó là vì cô không biết mình đã phải trả giá như thế nào.

Nếu biết rồi, làm sao có thể bình tĩnh như vậy được.

Lục Tử Mặc chỉ nhíu mày, không nói gì thêm.

Úy Lam cũng không tiếp tục chủ đề này, bây giờ cô đã thông minh hơn rất nhiều, vừa thấy sắc mặt Lục Tử Mặc không tốt liền biết điểm dừng, chuyển sang nói: "Tử Mặc, món cháo này thật sự rất ngon, vị y hệt như món cháo anh mua cho em hồi chúng ta còn đi học." "Tôi không nhớ." Lục Tử Mặc từ đầu đến cuối đều không có hứng thú.

Cũng không biết nha đầu Cận Ngôn thế nào rồi, có đang một mình lén lút khóc không.

Sắc mặt Úy Lam cứng đờ, cô siết chặt nắm đấm.

Tử Mặc, anh không nhớ, em sẽ làm cho anh nhớ lại.

Sẽ có một ngày, trong lòng anh sẽ không còn Cận Ngôn nữa. "Đừng làm những chuyện vô ích đó, tôi và Cận Ngôn sắp kết hôn rồi.

Chuyện lần này tôi ghi nhớ ân tình của cô, cô có thể đưa ra yêu cầu, chỉ cần tôi làm được, tôi sẽ cố gắng hết sức đáp ứng cô." Nước mắt lưng tròng trong hốc mắt Úy Lam: "Em không có yêu cầu, em không có bất kỳ yêu cầu nào cả." "Cô không cần vội trả lời tôi, trong thời gian nằm viện này cứ từ từ suy nghĩ, lúc nào nghĩ ra đều có thể nói với tôi.

Nếu cô muốn về nước, tôi sẽ gỡ bỏ lệnh phong sát đối với cô." "Không cần, những thứ đó em đều không cần." Úy Lam kích động nói.

Thứ cô muốn chỉ có anh.

Lục Tử Mặc không nói nữa, để cô về nước đã là sự nhượng bộ lớn nhất rồi, sự nhượng bộ này có thể sẽ khiến Cận Ngôn chịu uất ức, nhưng đây cũng là chuyện không còn cách nào khác.

Lần này, họ thật sự đã nợ Úy Lam một ân tình. "Tôi ra ngoài hít thở không khí, cô có chuyện gì thì gọi y tá ở cửa." Lục Tử Mặc đứng dậy đi ra ngoài. "Tử Mặc." Úy Lam cố gắng gượng dậy, nhưng cơ thể quá đau, chỉ có thể trơ mắt nhìn Lục Tử Mặc bước đi.

Nước mắt Úy Lam rơi xuống: "Tử Mặc, tại sao níu kéo trái tim anh lại khó khăn đến thế, tại sao, em vì anh đỡ dao chẳng lẽ còn chưa đủ chứng minh tình yêu của em sao?

Ngay cả em cũng ngạc nhiên vì mình lại yêu anh sâu đậm đến vậy." "Anh lại không hề nhận ra sao?

Tại sao anh lại không nhận ra, tại sao, Tử Mặc, Tử Mặc." Úy Lam khóc nức nở, hành động này đã thu hút cả y tá bên ngoài vào: "Cô Úy, cô vừa mới phẫu thuật xong, cô không thể quá kích động, sẽ không tốt cho vết thương của cô." "Tại sao, tại sao em đã trả giá nhiều như vậy mà anh ấy vẫn lạnh lùng với em, rốt cuộc em đã làm gì không tốt." Úy Lam túm lấy áo y tá, nước mắt lưng tròng nói.

Y tá sững sờ một lúc: "Cô Úy cũng đừng buồn, cô vì Lục tiên sinh mà trả một cái giá thảm khốc như vậy, Lục tiên sinh nhất định sẽ đối xử tốt với cô, anh ấy đã túc trực từ tối qua đến giờ, chứng tỏ anh ấy vẫn quan tâm đến cô." "Không, anh ấy đã không còn quan tâm đến em như vậy nữa, anh ấy là người trọng tình, chẳng qua chỉ vì nể tình em đã cứu anh ấy nên mới đối xử với em như vậy." Úy Lam đành phải thừa nhận sự thật đau lòng này, chỉ là cô cố chấp không muốn chấp nhận. "Không đâu, chắc không phải như vậy đâu." Y tá không biết mối quan hệ giữa Lục Tử Mặc và Úy Lam, chỉ an ủi cảm xúc của Úy Lam theo trách nhiệm công việc. "Khó chịu, thật khó chịu, em đã ra nông nỗi này rồi, mà anh ấy vẫn đối xử với em như vậy." "Cô Úy, thật ra cô cũng không cần phải tự dằn vặt mình quá, chỉ cần có tiền, sau này cô muốn có một đứa con của riêng mình cũng vẫn có thể được." Úy Lam quá đau lòng, nhất thời không nhận ra lời nói của y tá có gì không ổn, đến khi bình tĩnh lại mới lập tức nhận ra điều gì đó. "Cô có ý gì?

Cái gì gọi là tôi muốn có một đứa con của riêng mình cũng có thể được?" Sinh con không phải là một chuyện rất bình thường sao?

Chẳng lẽ bây giờ cô không thể có một đứa con của riêng mình.

Úy Lam hoang mang nhìn y tá, y tá lập tức nhận ra mình đã nói sai điều gì đó, sắc mặt hoảng hốt, vội lảng sang chuyện khác: "Cô Úy, cô nghe nhầm rồi, tôi có nói gì đâu." "Cô nghỉ ngơi cho tốt, bên kia tôi còn có bệnh nhân, tôi đi xem một chút." Y tá hoảng hốt bỏ chạy, nhưng Úy Lam không phải người dễ lừa, càng nghĩ càng thấy không ổn, cô hét lớn: "Cô đứng lại cho tôi, cô nói rõ ràng rồi hẵng đi, lời cô vừa nói rốt cuộc có ý gì, các người rốt cuộc đã làm gì tôi?" Y tá sợ hãi, vội vàng đóng cửa phòng bệnh của Úy Lam lại, mặc cho Úy Lam nói gì, cô cũng không dám lên tiếng nữa.

Tiêu rồi, nếu y tá trưởng biết cô nhiều chuyện, kích động cảm xúc của bệnh nhân, công việc của cô sẽ không giữ được.

Lục Tử Mặc đang ở dưới đình nghỉ mát của bệnh viện.

Anh do dự một lúc, cuối cùng vẫn bấm số gọi cho Cận Ngôn.

Bên kia Cận Ngôn rất nhanh đã bắt máy, chỉ là cô cứ không lên tiếng. "Ngôn Ngôn." Lục Tử Mặc mở lời trước. "Vâng." Cận Ngôn cố nén sống mũi cay xè, không dám nói gì, không dám để Lục Tử Mặc nhận ra cảm xúc của mình. "Ngôn Ngôn, mấy ngày nay anh có lẽ không thể chăm sóc cho em được, lúc ở một mình đừng suy nghĩ lung tung, đi chơi với Tiểu Mỹ nhiều vào, anh giải quyết xong chuyện bên này sẽ đến tìm em." Anh muốn giải quyết thế nào?

Lời nói đã đến cổ họng Cận Ngôn, nhưng cuối cùng cô vẫn không hỏi ra.

Chương 1331

Cô nghĩ, Lục Tử Mặc chắc chắn còn do dự hơn cô, cô không nỡ ép buộc anh. "Được, mấy ngày này em sẽ không làm phiền anh, Úy Lam cô ấy… thế nào rồi?" "Phẫu thuật rất thuận lợi, bác sĩ nói dưỡng bệnh một thời gian sẽ từ từ hồi phục." "Vậy chuyện cắt bỏ tử cung cô ấy đã biết chưa?" "Anh tạm thời vẫn chưa biết phải nói với cô ấy thế nào, anh…" "Lục tiên sinh, cuối cùng cũng tìm thấy ngài rồi, thật sự xin lỗi, vì sự sơ suất của y tá chúng tôi, cô Úy đã nghi ngờ về cuộc phẫu thuật của mình rồi, bây giờ đang la hét trong phòng bệnh, vì quá kích động đã làm động đến vết thương, ngài mau đến xem đi." "Ngôn Ngôn, anh sẽ nói chuyện với em sau." Nói xong câu đó, điện thoại liền ngắt.

Nghe tiếng điện thoại bị ngắt, Cận Ngôn cất điện thoại vào túi, hít một hơi thật sâu.

Cô tự nhủ phải rộng lượng hơn, chỉ cần trong lòng Lục Tử Mặc có cô là được rồi.

Trong phòng bệnh.

Úy Lam đã đập vỡ tất cả những thứ có thể đập xung quanh, trên sàn đầy mảnh vỡ của bình hoa và thủy tinh, gối cũng bị cô ném xuống đất.

Lục Tử Mặc cúi xuống nhặt một chiếc gối lên, Úy Lam suy sụp nằm trên giường, thấy anh bước vào, cô nhìn anh không chớp mắt, trong mắt mang theo hy vọng, như ngọn lửa bùng cháy dữ dội.

Nhưng khi thấy sự bất lực trong mắt Lục Tử Mặc, cô không nhịn được mà bật cười. "Chắc chắn là tôi nghe nhầm rồi, chắc chắn là tôi hiểu nhầm rồi, sao tôi có thể không có con được chứ, sao tôi lại không có được, tôi còn trẻ như vậy, tôi mới 21 tuổi thôi mà, tôi muốn có một đứa con thì có gì khó khăn đâu, các người đều lừa tôi." "Tôi biết, các người đều lừa tôi, đều lừa tôi, tôi tuyệt đối không tin." "Tử Mặc, anh nói đi, anh nói xem, sao lại… có người độc ác như vậy, lại dám nguyền rủa tôi không thể có con của riêng mình, rốt cuộc tôi đã giết cả nhà họ hay làm sao, tôi muốn chuyển viện, bác sĩ y tá của bệnh viện này thật sự quá độc ác." "Tôi không muốn ở lại đây chút nào, tôi không muốn ở lại đây, anh mau làm thủ tục xuất viện cho tôi." Lục Tử Mặc bước tới, giữ lấy vai Úy Lam: "Đừng nghĩ nhiều quá, nhiệm vụ của cô bây giờ là dưỡng bệnh cho tốt." "Nếu tôi dưỡng bệnh khỏe rồi, ngay cả chức năng cơ bản nhất của một người phụ nữ cũng không có, tôi cần cơ thể này để làm gì, tôi thà chết quách đi cho xong, như vậy còn có thể để lại một vị trí trong lòng anh, bây giờ tôi thế này, tôi chẳng làm được gì cả, thà để tôi chết đi còn hơn." Úy Lam đã suy sụp, cả người như một kẻ điên.

Trước đây Lục Tử Mặc còn có thể quát lên: "Cô muốn chết thì đi chết đi." Nhưng bây giờ, những lời như vậy anh không thể nói ra được, anh chỉ có thể cố gắng an ủi: "Úy Lam, cô bình tĩnh lại đi." Úy Lam sững sờ nhìn Lục Tử Mặc, móng tay đang nắm lấy tay anh cũng bấm sâu vào da thịt: "Tử Mặc, em chỉ tin lời anh nói, anh nói cho em biết, rốt cuộc em bị làm sao?

Em đã làm phẫu thuật gì?

Tại sao lại nói em không thể có con của riêng mình, rốt cuộc là chuyện gì?" Lục Tử Mặc cũng biết chuyện này không thể giấu được nữa, đành phải thành thật nói: "Tử cung của em bị thương, chỉ có cắt bỏ tử cung mới giữ được mạng sống cho em, bác sĩ muốn liên lạc với gia đình em, nhưng điện thoại của mẹ em luôn không gọi được, anh đã bảo họ phải giữ mạng cho em." Bàn tay Úy Lam đang nắm lấy tay Lục Tử Mặc bỗng buông thõng, đầu cô nghẹo sang một bên, ngất đi.

"Úy Lam." Bác sĩ lại vội vã chạy tới, lại là một trận vật vã.

Cuối cùng, Úy Lam vẫn chìm vào hôn mê, Lục Tử Mặc vẫn ngồi bất động ở gần đó, cứ ngồi yên lặng như vậy.

Đến tối, Úy Lam mới tỉnh lại.

Chỉ là cô không lên tiếng, mà chỉ ngây người nhìn chằm chằm lên trần nhà.

Lục Tử Mặc bước tới, "Úy Lam, cô muốn ăn gì?

Tôi đi mua cho cô." "Lục Tử Mặc, tại sao lại như vậy, tại sao tôi phải trải qua những chuyện này?

Từ nhỏ tôi đã sinh ra trong một gia đình như thế, tôi luôn bắt mình phải nỗ lực, phải thành công hơn người khác, nhưng rồi sao, cuối cùng tôi lại không thể có một đứa con của riêng mình, tại sao lại đối xử với tôi như vậy?" "Rốt cuộc tôi đã làm sai chuyện gì, mà ông trời lại dùng cách này để trừng phạt tôi?" "Lục Tử Mặc, tôi rất thích trẻ con, tôi đã từng tưởng tượng có thể có một đứa con trai trông thật giống anh, cũng đẹp trai như anh, nhưng bây giờ không còn cơ hội nữa rồi, tất cả đều không còn cơ hội nữa, hết cơ hội rồi." Lục Tử Mặc nắm lấy bàn tay đang vung loạn xạ của Úy Lam, "Sẽ không phải là không có lối thoát, tôi sẽ cố gắng hết sức để giúp cô." "Anh có thể giúp tôi thế nào?

Tôi muốn một đứa con của chúng ta, điều đó có thể không?

Không thể nữa rồi, anh đừng an ủi tôi nữa." "Úy Lam." "Tử Mặc, anh có thể cho em một đứa con của chúng ta không?" Úy Lam mong đợi nhìn Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc quay đầu đi, mím chặt môi, đường cong xương hàm căng cứng, bộc lộ cảm xúc đang kìm nén của anh lúc này. "Ha ha, tôi biết, cho dù anh thương hại tôi, đáng thương tôi, tôi cũng không còn bản lĩnh đó nữa rồi.

Bây giờ tôi là một người phụ nữ không hoàn thiện, vô dụng.

Tôi chẳng làm được gì cả, tôi sống còn có ý nghĩa gì nữa, không còn một chút ý nghĩa nào cả." "Úy Lam, cô đừng nói nữa, nghỉ ngơi cho khỏe đi." Lục Tử Mặc trước nay không biết nói lời an ủi người khác.

Ngay cả đến lúc này, ngay cả khi cô đã trở thành thế này, Lục Tử Mặc vẫn không chịu nhượng bộ, ngay cả một lời an ủi cũng không muốn nói cho cô nghe.

Úy Lam lặng lẽ nhắm mắt lại, dáng vẻ như không còn gì luyến tiếc trên đời, nước mắt nơi khóe mắt cứ âm thầm chảy xuống.

Lục Tử Mặc nhìn cô một lúc rồi hỏi: "Có cần gọi điện cho mẹ cô không?" "Không cần, tôi không muốn mẹ lo lắng, cuộc sống của bà ấy đều do bảo mẫu chăm sóc, nói cho bà ấy biết cũng chẳng giúp được gì." "Cô nghỉ ngơi trước đi, tôi đi mua chút gì đó cho cô ăn." Úy Lam liếc nhìn Lục Tử Mặc rồi nhắm mắt lại.

Lục Tử Mặc chỉ cảm thấy vô cùng khó chịu, vừa ra ngoài thì điện thoại của Mạc Noãn gọi tới. "Lục Tử Mặc, con vẫn còn ở bệnh viện à?" "Mẹ." Mạc Noãn vốn định chất vấn con trai, nhưng vừa nghe giọng của nó, bao nhiêu lời chất vấn đều không nói ra được nữa. "Tử Mặc, con sao rồi?" "Úy Lam vừa biết sự thật, cảm xúc có chút suy sụp." "Đây là quá trình mà cô ta tất nhiên phải trải qua, con đừng mềm lòng với cô ta.

Đồng tình và tình yêu không thể ăn thay cơm được, nhà họ Lục chúng ta có thể đảm bảo cho cô ta nửa đời sau cơm ăn áo mặc không lo, nhưng con không thể cho cô ta tình cảm, càng không thể vì cô ta mà đánh đổi cuộc sống của chính mình.

Con phải giữ cho đầu óc tỉnh táo, đừng làm chuyện khiến mình phải hối hận." "Mẹ, mẹ yên tâm đi, con sẽ không bạc đãi bản thân, càng không phụ lòng Ngôn Ngôn, con rất rõ lòng mình." Mạc Noãn đã lo lắng đến mức hai đêm không ngủ ngon, quầng thâm dưới mắt hiện rõ. "Mẹ làm sao mà yên tâm được, toàn là chuyện gì thế này." Con cái càng lớn, bà càng thấu hiểu tâm trạng của người làm mẹ, thật sự là lo nát cả cõi lòng. "Chuyện bên này của con đừng nói cho cụ biết, sức khỏe của cụ mới vừa hồi phục, con không muốn kích động đến cụ." "Bọn mẹ đâu dám nói, chuyện này ngay cả ông bà nội con cũng không biết." "Vậy thì đừng nói cho họ biết, tạm thời cứ giấu đã.

Ông bà nội biết thì cụ chắc chắn cũng sẽ biết thôi.

Không phải chuyện gì to tát, đừng để họ phải lo theo." "Đương nhiên rồi, con và Ngôn Ngôn đã gọi điện chưa?" "Gọi rồi ạ." "Nói cho rõ ràng, đừng để đôi bên hiểu lầm." "Vâng, mẹ." Mạc Noãn thở dài một hơi, "Mẹ cũng không biết tại sao con yêu đương cứ không thuận lợi.

Kiếp trước con có phải đã tạo nghiệp gì không, kiếp này đến để độ tình kiếp, không biết độ kiếp xong có thể phi thăng thành thượng thần không nữa." Vốn tưởng gặp được Cận Ngôn, đó sẽ là một khởi đầu ngọt ngào.

Kết quả, lúc sắp đính hôn thì bố mẹ vợ tương lai xảy ra chuyện, lễ đính hôn cũng không thành.

Tình cảm của hai đứa ngày càng tốt đẹp thì một tình địch trong quá khứ lại quay trở lại, đúng là chuyện quái quỷ gì vậy.

Nghĩ vậy, vẫn là chuyện tình cảm của con gái thuận lợi hơn.

Mặc dù gia tộc của Mộc Dung phức tạp, nhưng không có tình địch lộn xộn nào ra ngáng đường, không giống như bên con trai, lúc nào cũng diễn cảnh tình tay ba ngược tâm.

Lục Tử Mặc nhếch môi, "Mẹ, mẹ xem phim truyền hình nhiều quá rồi.

Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, con có thời gian sẽ về nhà thăm mẹ." "Mẹ không cần con thăm, mẹ vẫn luôn ở nhà.

Ngược lại là con, không giải quyết được chuyện của mình thì con về thăm mẹ cũng chẳng có tác dụng gì, mẹ vẫn sẽ lo lắng sốt ruột thôi." "Mẹ, mẹ đừng nghĩ nữa, cứ mặc kệ con đi." "Thằng nhóc hỗn xược, sau này nếu con có thể mặc kệ con trai con gái của mình thì mẹ theo họ con." "Mẹ chẳng thiệt chút nào, dù sao người ngoài cũng đã gọi mẹ là Lục phu nhân bao nhiêu năm nay rồi." "Thằng nhóc hỗn xược, vẫn còn tâm trạng đấu võ mồm với mẹ à.

Con yên tâm xử lý chuyện đi, Niệm Niệm định đến bệnh viện tìm con nhưng bị mẹ cản lại rồi, con bé đó đến chỉ tổ hỏng việc.

Chương 1332

Chuyện này vẫn phải do con tự mình xử lý, bọn mẹ không giúp được gì đâu." Lục Tử Mặc nói chuyện với Mạc Noãn một lúc lâu mới cúp máy.

Lúc mua cháo loãng quay về, tâm trạng của Úy Lam đã ổn định hơn nhiều, không khóc, cũng không nổi điên nữa.

Thậm chí còn chủ động nói chuyện với anh: "Tử Mặc, anh về rồi." Lục Tử Mặc nhìn bộ dạng này của Úy Lam, không hề thấy yên tâm chút nào, ngược lại còn thấy đau đầu.

Mới chưa đầy nửa tiếng mà cô ta đã chấp nhận sự thật mình không thể sinh con rồi sao?

Lục Tử Mặc không tin. "Ăn đi, cháo rau củ." "Em thích nhất là cháo thịt bằm trứng bắc thảo cơ." Úy Lam chán ghét nhìn bát cháo rau trước mặt. "Bây giờ cô chỉ thích hợp ăn cháo rau củ, tốt nhất là ít động đến thịt, đợi qua mấy ngày này rồi hẵng ăn thịt." "Vậy em có thể ăn kèm một chút củ cải muối không?

Nhạt thế này em chẳng có chút khẩu vị nào cả." "Bây giờ cô không thể ăn cay, cứ ăn vậy đi." "Tử Mặc, em thật sự không có khẩu vị." "Vậy cô muốn ăn gì?" "Em muốn ăn chút đồ ngọt, hoặc là cháo có vị mặn." Lục Tử Mặc liếc nhìn Úy Lam, "Vậy cô đợi một lát, tôi đi mua lại." "Được, anh đi nhanh lên, em đói lắm rồi." Úy Lam xua tay.

Lục Tử Mặc bước ra ngoài, nhưng không đi xa, đi được vài bước lại quay trở lại.

Anh nhìn vào phòng bệnh, chỉ thấy Úy Lam đang mỉm cười, bộ dạng đó thật sự rất chói mắt.

Anh không biết cô đang gượng cười hay lại đang tính toán điều gì.

Nhận được điện thoại của Lục Tử Mặc, Cận Ngôn cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, nhưng nét lo âu giữa hai hàng lông mày vẫn không tan đi.

Tiểu Mỹ thật sự còn lo lắng hơn cả cô, cuối cùng không nhịn được nữa: "Ngôn Ngôn, rốt cuộc cậu bị sao vậy?" Cận Ngôn cũng không giấu trong lòng nữa. "Úy Lam trở về rồi." "Hả, sao con đàn bà đó lại quay về nữa?

Không phải Lục Tử Mặc đã phong sát cô ta rồi sao?

Có phải cô ta lại giở trò yêu ma quỷ quái gì nữa không?

Đi, tớ đi tìm cô ta tính sổ giúp cậu, đúng là âm hồn không tan, mặt dày mày dạn." Trần Tiểu Mỹ tức giận vô cùng.

Nhìn cô bạn thân còn tức giận hơn cả mình, Cận Ngôn bật cười. "Là cô ấy đã cứu tớ và Lục Tử Mặc.

Tớ và Lục Tử Mặc gặp nguy hiểm, cô ấy đã đỡ dao cho Lục Tử Mặc." "Cho nên bây giờ cô ta ỷ ơn cứu mạng để uy hiếp cậu, bắt cậu và Lục Tử Mặc chia tay?" Cận Ngôn lắc đầu, "Tình hình cụ thể tớ không biết, nhưng tình hình của Úy Lam không tốt lắm.

Cô ấy vì vết thương ở bụng quá nghiêm trọng nên đã bị cắt bỏ tử cung, cả đời này không thể làm mẹ được nữa." Trần Tiểu Mỹ há hốc miệng thành hình chữ O, vẻ mặt không thể tin nổi, một lúc lâu sau mới thốt ra được mấy chữ: "Cẩu huyết thế?" Cận Ngôn gật đầu. "Đúng là như vậy." "Nói như vậy, Lục Tử Mặc không phải bận việc ở công ty, mà là ở bệnh viện chăm sóc Úy Lam." Cận Ngôn lại gật đầu. "Như vậy mà cậu cũng chịu được à, Cận Ngôn?

Để bạn trai cậu ở riêng với bạn gái cũ, rốt cuộc cậu đang nghĩ gì vậy?" "Vậy tớ còn có thể làm gì nữa?" Trần Tiểu Mỹ sững sờ.

Đúng vậy, bây giờ Cận Ngôn có thể làm gì đây?

Nhưng dù làm gì, cô cũng không thể không làm gì cả. "Ngôn Ngôn, cậu cũng đến bệnh viện đi, trông chừng Lục Tử Mặc, cũng trông chừng Úy Lam, đừng để cô ta lại làm mấy chuyện linh tinh nữa.

Cậu đến đó để bày tỏ lòng cảm ơn thì có gì không được chứ?

Dù sao tớ cũng thấy cậu cứ mặc kệ là không đúng." "Tớ không có dũng khí để đối mặt." "Không có dũng khí cũng phải đối mặt.

Cậu cứ một mình ôm nỗi bực dọc như vậy chỉ tổ nghĩ ngợi lung tung, sẽ đoán mò xem giữa Lục Tử Mặc và Úy Lam có xảy ra chuyện gì không, họ đối xử với nhau thế nào, Lục Tử Mặc có mềm lòng không." Đừng nói nữa, những điều Trần Tiểu Mỹ nói, Cận Ngôn quả thật đã lén lút nghĩ đến. "Đúng không?

Cậu và Lục Tử Mặc ở bên nhau, Úy Lam đó muốn làm gì cũng không được.

Đi đi đi, tớ đưa cậu đi ngay bây giờ." "Có cần báo trước cho Lục Tử Mặc một tiếng không?" "Đến nơi rồi hẵng nói.

Cậu có phải đi tạo phản đâu mà cần báo trước." Đúng vậy, vì đứa con trong bụng, cô phải kiên cường.

Cô cũng phải nói tin tốt này cho Lục Tử Mặc biết. "Được, vậy đi thôi.

Bên mẹ tớ, cậu giúp tớ che đậy nhé." "Yên tâm đi, mẹ nuôi bây giờ ngày nào cũng bận rộn với chuyện châm cứu của bố nuôi, sẽ không nghi ngờ đâu." Trần Tiểu Mỹ đi cùng Cận Ngôn đến cổng bệnh viện, vừa định gọi điện hỏi Lục Tử Mặc xem Úy Lam ở phòng bệnh nào thì tình cờ thấy bóng dáng anh đang mua cháo.

Quay người lại, hai người bốn mắt nhìn nhau, hốc mắt Cận Ngôn cay cay.

Rõ ràng mới hai ngày không gặp, mà cảm giác như đã xa cách rất nhiều năm.

Lục Tử Mặc bước nhanh tới, ôm vai cô. "Ngôn Ngôn, sao em lại đến?" "Em không yên tâm về anh, cũng tiện đến thăm Úy Lam, cảm ơn cô ấy đã xuất hiện kịp thời.

Cái này mua cho cô ấy à?" Lục Tử Mặc gật đầu. "Cô ta đã biết chuyện phẫu thuật, làm loạn cả buổi chiều, vừa mới bình tĩnh lại." "Ồ." Lục Tử Mặc thấy trong tay họ xách đồ. "Để anh xách cho." Cận Ngôn sáng mắt lên, vậy là anh đồng ý cho cô đi thăm Úy Lam rồi.

Tâm trạng không tốt suốt hai ngày qua cuối cùng cũng khá lên được một chút. "Ngôn Ngôn, nếu Úy Lam thấy em, cảm xúc có thể sẽ kích động, em phải chuẩn bị tâm lý." "Vâng, em biết rồi." Trần Tiểu Mỹ nhìn Lục Tử Mặc thật sâu.

Chương 1333

"Lục Tử Mặc, tôi giao người cho anh đấy, anh chăm sóc cô ấy cho tốt vào, tôi về trước đây." Trần Tiểu Mỹ biết giữa họ có chuyện muốn nói, nên cũng không muốn ở lại làm kỳ đà cản mũi. "Được, cảm ơn, cậu về cẩn thận." Lục Tử Mặc hiếm khi có sắc mặt tốt với Trần Tiểu Mỹ.

Trần Tiểu Mỹ gật đầu rồi rời đi.

Lục Tử Mặc nhìn Cận Ngôn chăm chú, thấy sắc mặt cô không tốt lắm, cả người có chút tiều tụy, trong lòng hơi thắt lại. "Hai ngày nay có phải không nghỉ ngơi tốt không?" Cận Ngôn không giấu giếm, thành thật gật đầu.

Lục Tử Mặc đau lòng vô cùng. "Vậy ăn cơm chưa?" "Vẫn chưa ăn." "Vậy anh đưa em đến nhà hàng gần đây ăn tạm chút gì đó." "Không cần phiền phức vậy đâu, em uống chút cháo là được rồi, cũng không có khẩu vị gì." Lục Tử Mặc quay người, lại đi mua một phần cháo gà xé, đưa cho Cận Ngôn.

Cận Ngôn được Lục Tử Mặc nắm tay, vừa đi vừa húp từng ngụm nhỏ.

Ở bên anh, cho dù chỉ uống chút cháo, cô cũng cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều vui vẻ.

Trong phòng bệnh.

Úy Lam vui mừng chờ đợi Lục Tử Mặc đến, nhưng cô không ngờ Cận Ngôn lại đi cùng anh.

Khoảnh khắc nhìn thấy Cận Ngôn, sắc mặt cô ta lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

Nhưng cô ta không đối đầu với Cận Ngôn như trước đây, mà thu lại tất cả cảm xúc, lạnh nhạt nhìn Cận Ngôn.

Cận Ngôn cảm nhận rõ ràng Úy Lam đã khác trước.

Trước đây cô ta như một con gà chọi, thấy cô là chỉ muốn lao vào đấu một trận.

Trải qua kiếp nạn này, chẳng lẽ đã đổi tính rồi sao?

Không khí có chút gượng gạo, Cận Ngôn phá vỡ sự im lặng trước. "Cô ổn chứ?" "Vẫn ổn, nhặt lại được một mạng.

Cô cứ tự nhiên ngồi đi, đừng khách khí." Úy Lam lạnh nhạt nói, trong giọng nói không nghe ra cảm xúc gì.

Hoàn toàn không giống với người mất kiểm soát trong lời kể của Lục Tử Mặc lúc nãy.

Cận Ngôn gật đầu, ngồi xuống chỗ Lục Tử Mặc làm việc.

Cô phát hiện máy tính và tài liệu của Lục Tử Mặc đều ở đây.

Không cần nghĩ cũng biết tuy Lục Tử Mặc ở bệnh viện nhưng lại giữ khoảng cách rất xa với Úy Lam.

Nhận ra điểm này, sự chua xót trong lòng Cận Ngôn lại vơi đi một ít. "Mau ăn chút gì đi." Lục Tử Mặc đưa cháo cho Úy Lam.

Lần này Úy Lam không còn kén chọn nữa mà ngoan ngoãn nhận lấy rồi ăn.

Trong lòng Úy Lam sóng cuộn biển gầm, trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, nhưng vẫn tỏ ra rất bình tĩnh.

Cận Ngôn này, thật sự trông coi quá chặt rồi.

Cô ta đang nằm trên giường không thể động đậy mà Cận Ngôn vẫn phải đi theo Lục Tử Mặc đến.

Cô ta muốn độc chiếm Lục Tử Mặc hai ngày cũng không được.

Cận Ngôn, cô thật đáng ghét, bắt nạt tôi quá đáng.

Lục Tử Mặc quay người, đi về phía Cận Ngôn.

Cận Ngôn thấy anh đi tới, liền nhích người, chừa cho anh một chỗ.

Lục Tử Mặc cười một tiếng, rồi bắt đầu xử lý công việc.

Cận Ngôn cứ nhìn Lục Tử Mặc chằm chằm, khóe miệng Lục Tử Mặc cũng cong lên một nụ cười.

Úy Lam thật sự tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Vừa rồi lúc Lục Tử Mặc ở cùng cô ta, đâu có biểu hiện như vậy.

Bây giờ Cận Ngôn vừa đến, anh đã vui đến không thấy trời đâu.

Sự đối xử khác biệt thật sự quá rõ ràng.

Cô ta đã vì anh mà trả giá bằng thứ quý giá nhất của một người phụ nữ trong đời, nhưng cuối cùng vẫn không thể níu kéo được trái tim anh.

Cô ta sẽ không dễ dàng nhận thua như vậy, bất kể tương lai xảy ra chuyện gì, cô ta cũng sẽ bám lấy Lục Tử Mặc.

Cận Ngôn vẫn đang trong giai đoạn đầu của thai kỳ, rất hay buồn ngủ.

Ở bên cạnh Lục Tử Mặc, cô ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Lục Tử Mặc cởi áo vest trên người ra, để cô dựa vào vai anh, một tay ôm cô, một tay tiếp tục xử lý công việc.

Úy Lam tức đến mức suýt nhảy dựng lên.

Đã đến lúc này rồi, hai người các người còn đến đây thể hiện tình cảm, có nghĩ đến cảm nhận của tôi không?

Chương 1334

Lục Tử Mặc nhận ra Úy Lam cứ nhìn về phía này, lúc ngẩng đầu lên, chỉ thấy nụ cười nhàn nhạt của Úy Lam. "Úy Lam, cô buồn ngủ thì ngủ một lát đi, tôi sẽ ở đây trông chừng." "Tôi thì không sao, ban ngày tôi ngủ suốt rồi, bây giờ vẫn chưa ngủ được.

Cận Ngôn tối nay cũng ở lại đây sao?

Trong phòng bệnh nhiều vi khuẩn, cô ấy ở lại đây không thích hợp đâu." "Không sao, còn có một phòng khác." "Vậy còn anh?" Lục Tử Mặc không trả lời mà chỉ nhìn Úy Lam.

Sắc mặt Úy Lam trắng bệch, cô ta lại hỏi một câu ngớ ngẩn như vậy.

Họ là bạn trai bạn gái, ngủ cùng nhau thật sự là chuyện rất bình thường.

Đúng là thể hiện tình cảm ngay trước mặt cô ta. "Tử Mặc, anh và Cận Ngôn về đi, ở đây tôi có y tá chuyên nghiệp chăm sóc rồi." Để họ cùng nhau ở lại đây trông chừng cô ta, còn khó chịu hơn cả giết cô ta.

Lục Tử Mặc nhíu mày. "Anh đã hứa sẽ ở cùng em hai ngày, thì sẽ ở cùng em hai ngày." "Phải, anh đang giữ lời hứa của mình.

Cho nên, sau hai ngày, anh sẽ rời đi." "Thân phận hiện tại của anh không thích hợp để ở lại đây mãi.

Anh phải có một lời giải thích với bạn gái của mình." "Vậy ai giải thích cho tôi?

Vì anh, tôi đã mất đi tư cách làm mẹ.

Cả đời này tôi không thể có một đứa con của riêng mình, cuộc đời của tôi ai sẽ chịu trách nhiệm?" Úy Lam thực sự không nhịn được nữa, mắt đỏ hoe.

Gào xong cô ta liền hối hận, lập tức xin lỗi: "Xin lỗi, tôi không có ý đó.

Tôi không có ý bắt anh phải chịu trách nhiệm cho nửa đời sau của tôi.

Tất cả những điều này đều là lựa chọn của tôi, không phải anh bắt tôi làm vậy, tôi không có lý do gì để oán trách bất kỳ ai." "Lời tôi vừa nói, anh cứ coi như tôi lỡ lời, đừng để trong lòng, cũng đừng ảnh hưởng đến tình cảm giữa anh và Cận Ngôn." "Bây giờ tôi là một người tàn phế, ngay cả một đứa con cũng không thể có, tôi sẽ không tranh giành anh với Cận Ngôn nữa.

Tôi chúc hai người hạnh phúc, hy vọng anh con cháu đầy đàn.

Tôi buông tay rồi." Úy Lam chọn cách lấy lùi làm tiến.

Cô ta quá rõ, nếu bây giờ cô ta còn có suy nghĩ không an phận với Lục Tử Mặc, sẽ chỉ khiến anh ngày càng chán ghét.

Dồn nén tình cảm vào trong lòng, ít nhất sẽ không khiến Lục Tử Mặc chán ghét, ngược lại còn làm tăng thêm cảm giác áy náy trong lòng anh.

Cô ta nhẹ nhàng nhắm mắt lại, không nói thêm gì nữa.

Lục Tử Mặc cũng không nói gì cả.

Thực ra Cận Ngôn đã tỉnh lại lúc Úy Lam hét lên, tự nhiên cũng nghe được cuộc đối thoại giữa họ.

Úy Lam buông tay ư?

Cận Ngôn cảm thấy như mình vừa nghe được một trò cười lớn nhất thiên hạ.

Nếu cô ta chịu buông tay, mọi chuyện đã không phát triển đến mức

này.

Bây giờ cô ta trở thành thế này rồi lại nói buông tay, dù có nói cô lòng dạ hẹp hòi cũng được.

Tóm lại, những lời cô ta nói, cô không tin một chữ.

Lục Tử Mặc cũng nhận ra lông mi của Cận Ngôn run lên, anh hạ giọng nói: "Tỉnh rồi à?" "Vâng." "Em vào phòng ngủ đi, sáng mai anh cùng em về công ty làm việc." Cận Ngôn không nói gì, mà đi vào phòng bên cạnh.

Lục Tử Mặc đắp chăn cho cô rồi đi ra ngoài.

Cận Ngôn nhìn bóng lưng anh, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn nhắm mắt ngủ.

Có lẽ vì biết Lục Tử Mặc ở ngay bên cạnh, Cận Ngôn ngủ một giấc ngon lành.

Lúc tỉnh dậy trời đã sáng hẳn, rửa mặt xong đi ra thì Úy Lam cũng đã tỉnh.

Chỉ là không thấy bóng dáng Lục Tử Mặc đâu.

Úy Lam mở lời: "Tử Mặc đi mua bữa sáng rồi." "Ồ." Úy Lam nhìn Cận Ngôn, đột nhiên nói: "Cận Ngôn, cô không xứng đáng có được tình yêu sâu đậm như vậy của Lục Tử Mặc." "Xứng hay không, quyền lựa chọn nằm ở Lục Tử Mặc, cô và tôi đều không thể chi phối trái tim anh ấy." "Tôi chỉ muốn biết, tại sao người đỡ dao cho anh ấy không phải là cô?

Rõ ràng cô ở gần anh ấy như vậy, rõ ràng cô cũng thấy người đó cầm dao lao tới." Đây là điều Úy Lam vẫn luôn không hiểu.

Sắc mặt Cận Ngôn thay đổi, không lên tiếng. "Tôi rất muốn nghe lời giải thích của cô." "Úy Lam, chuyện này tôi không cần phải giải thích với cô." "Vậy sao?

Cô nghĩ vấn đề mà tôi rõ, Lục Tử Mặc sẽ không rõ sao?

Chẳng lẽ cô không nên cho anh ấy một lời giải thích ư?

Không một người đàn ông nào không để tâm đến chuyện này đâu." "Đó là chuyện giữa chúng tôi, nếu anh ấy hỏi tôi, tự nhiên tôi sẽ giải thích rõ ràng.

Nhưng cô sai rồi, Lục Tử Mặc sẽ để tâm, nhưng sẽ không để tâm nhiều như cô tưởng tượng đâu." Úy Lam cười ra nước mắt. "Cận Ngôn, tôi cảm thấy, cô yêu Lục Tử Mặc, tuyệt đối không sâu đậm bằng tôi yêu anh ấy, cô biết không?

Ngay cả chính tôi cũng không dám tin, một người phụ nữ ích kỷ như tôi, lại có thể vì một người đàn ông mà liều mạng." "Ngay cả tôi cũng thấy kinh ngạc, cô biết không?" Cận Ngôn nhìn Úy Lam.

Tình cảm của cô ta dành cho Lục Tử Mặc, thực ra sau chuyện ở khách sạn lần trước, cô đã hiểu rõ.

Chương 1335

Úy Lam thật sự yêu sâu đậm Lục Tử Mặc.

Lần này càng khiến cô chấn động.

Chỉ có thật sự yêu sâu đậm một người, mới có thể bất chấp tất cả trong gang tấc nguy hiểm.

Chính vì cô ta không phải là loại người xấu xa hoàn toàn, Cận Ngôn mới cảm thấy khó xử như vậy, không thể ngăn cản Lục Tử Mặc quan tâm đến cô ta, càng không thể thực sự làm gì cô ta.

Cận Ngôn chuyển chủ đề, hỏi: "Trả giá đắt như vậy, có hối hận không?" "Chính tôi cũng không biết mình có hối hận không.

Nếu không có chuyện lần này, giữa tôi và Lục Tử Mặc chính là một nút thắt chết, anh ấy sẽ không thèm nhìn tôi thêm một lần nào nữa.

Nhưng bây giờ, tuy anh ấy vẫn không thích tôi, nhưng cuối cùng anh ấy cũng đã nhìn thấy tôi.

Giữa chúng tôi cho dù không thể làm người tình, nhưng sau này làm bạn bè chắc cũng không thành vấn đề." "Cô thật sự cam tâm làm bạn với anh ấy sao?" "Cam tâm hay không, đó là lựa chọn của Lục Tử Mặc, tôi cũng không có quyền lựa chọn, phải không?" Ngụ ý là, nếu Lục Tử Mặc muốn ở bên cô ta, tự nhiên cô ta sẽ ở bên anh.

Ngược lại, cô ta cũng rất bất lực, không phải sao?

Cận Ngôn không nhìn thấu được Úy Lam nữa.

Lời nói của cô ta thật thật giả giả, hư hư thực thực, cô không phân biệt được câu nào là thật lòng, câu nào là giả dối. "Sau này cô có cần gì, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ cô." "Cận Ngôn, tôi không cần.

Tôi không cần sự đồng tình của bất kỳ ai trong các người.

Đời này tôi đã kiếm được không ít tiền, chỉ cần tôi tiết kiệm một chút, nửa đời sau tôi không cần dựa dẫm vào ai để sống cả.

Tôi cũng chỉ mất đi một cái tử cung, tôi vẫn có thể làm việc, vẫn có thể tự chăm sóc bản thân.

Cất cái lòng thương hại của cô đi." Úy Lam vẫn là con người kiêu ngạo đó, không khác gì trước đây.

Nhưng chính con người như vậy, khi đối mặt với tình yêu, lại hèn mọn đến không ngờ.

Lục Tử Mặc bước vào, Cận Ngôn cũng không nói gì thêm với Úy Lam nữa.

Mua bữa sáng cho Úy Lam xong, Lục Tử Mặc liền cùng Cận Ngôn rời đi.

Úy Lam dưới lớp chăn, nắm chặt tay thành quyền, tự nhủ với lòng mình rằng ngày tháng còn dài, không vội lúc này.

Nhất định phải nhẫn nhịn, việc nhỏ không nhịn sẽ làm hỏng việc lớn. "Em nghe hết cuộc nói chuyện giữa anh và Úy Lam rồi phải không?" "Em nghe rồi." "Em không có gì muốn hỏi anh sao?

Em không hỏi anh tại sao lúc quan trọng lại không xông ra, tại sao lại để cơ hội đó cho Úy Lam?" Sắc mặt Lục Tử Mặc lập tức thay đổi, anh nói một cách vô cùng nghiêm túc: "Đừng nói bậy, anh không cần em cứu anh.

Nếu người lao vào là em, vậy thì người nằm ở đó bây giờ chính là em, người mất đi tử cung cả đời không thể làm mẹ chính là em.

Anh không hy vọng em trở thành như vậy, anh mừng vì người nằm ở đó là Úy Lam, chứ không phải là em, Ngôn Ngôn." Cận Ngôn mở to mắt nhìn Lục Tử Mặc, không ngờ anh lại có suy nghĩ như vậy.

Anh thà rằng Úy Lam bị thương chứ không muốn cô bị tổn thương dù chỉ một chút.

Nếu nói như vậy, Úy Lam đã trở thành ân nhân cứu mạng của đứa con trong bụng cô, cũng là người chịu thay cho cô rồi. "Ngôn Ngôn, anh chính là một người đàn ông ích kỷ như vậy, anh chính là một người nhẫn tâm như vậy.

Bây giờ người anh quan tâm chỉ có em." Lục Tử Mặc nâng khuôn mặt nhỏ của Cận Ngôn lên. "Lục Tử Mặc, em thấy được sự áy náy trong mắt anh, anh không lừa được em đâu." "Ngôn Ngôn, đừng nghĩ nhiều quá.

Anh có thể cho Úy Lam bất kỳ sự giúp đỡ nào, nhưng duy chỉ có tình yêu là không thể cho cô ấy, em hiểu không?" Cận Ngôn cảm động gật đầu. "Em biết rồi." "Anh đã nói chuyện với Úy Lam rồi.

Cô ấy có thể đưa ra bất kỳ yêu cầu nào với anh, chỉ cần anh có thể làm được sẽ không từ chối.

Anh cũng sẽ dỡ bỏ lệnh phong sát cô ấy trong nước, cô ấy có thể về nước phát triển.

Em không để ý chứ?" "Không đâu, đây là điều nên làm, xem như là bù đắp cho cô ấy." "Em không hiểu lầm là tốt rồi.

Ngôn Ngôn, tình hình bên Úy Lam, anh không thể hoàn toàn buông tay, có khả năng vẫn sẽ phải chạy đến bệnh viện, em đừng hiểu lầm anh được không?" Cận Ngôn khó khăn lắc đầu. "Không đâu, em sẽ tin anh." Lục Tử Mặc ôm Cận Ngôn. "Anh rất sợ em sẽ hiểu lầm anh, sẽ không tin vào tình cảm trước đây của anh dành cho em.

May mà, Ngôn Ngôn của anh rất tốt, luôn luôn tin tưởng anh." Ở khoảng cách gần, Cận Ngôn thấy dưới mắt Lục Tử Mặc có quầng thâm rất đậm, rõ ràng hai ngày nay không được nghỉ ngơi tốt. "Anh có muốn về nhà nghỉ một lát rồi hẵng đến công ty không?" "Không cần, anh đến văn phòng nghỉ ngơi cũng vậy, trong đó có quần áo dự phòng của anh." "Vậy cũng được." Trên đường đến công ty, Cận Ngôn thấy Lục Tử Mặc quá mệt, liền kiên quyết đòi lái xe.

Kỹ thuật của cô không quá tốt, nhưng may là vẫn khá ổn, lái chậm một chút thì hoàn toàn không có vấn đề gì.

Lục Tử Mặc thắt dây an toàn rồi tựa vào ghế ngủ thiếp đi.

Dù đã nhận được lời đảm bảo của Lục Tử Mặc, cô cũng tin vào tình cảm của anh, nhưng không biết tại sao, sự hoảng loạn trong lòng cô vẫn không thể xua tan, trực giác mách bảo vẫn sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Cảm giác này cô thật sự không thể nói với Lục Tử Mặc.

Xe dừng lại, Lục Tử Mặc mở mắt ra. "Đúng rồi, Ngôn Ngôn, hôm qua lúc gọi điện thoại anh nhớ em có nói có chuyện muốn nói với anh, em muốn nói gì với anh?" "Em muốn nói với anh..." Anh sắp được làm bố rồi.

Chương 1336

Những lời phía sau Cận Ngôn chưa kịp nói ra, điện thoại của Lục Tử Mặc đã vang lên.

Là Sử Đông Giác gọi tới. "Lục tổng, chuyện xảy ra ở dưới lầu Lục thị hôm đó, chúng ta vẫn chưa hoàn toàn phong tỏa được, đã bị cư dân mạng đăng lên mạng rồi.

Trên đó có hình ảnh Úy Lam đỡ dao cho anh, bây giờ chuyện đang ầm ĩ cả lên." "Thân phận của Úy Lam quá nhạy cảm, có lẽ một đám đông phóng viên truyền thông đang đổ về bệnh viện, còn có một số đang vây ở cổng công ty.

Anh vẫn còn ở bệnh viện chứ?

Mau chóng để bệnh viện có biện pháp xử lý, nếu không sự việc sẽ ngày càng lớn." Lục Tử Mặc không nhịn được mà chửi thề: "Chết tiệt, rốt cuộc là ai rảnh rỗi như vậy, đăng mấy chuyện này lên mạng có ý nghĩa gì chứ." Vấn đề là bây giờ anh không còn ở bệnh viện nữa. "Lục tổng." "Tôi biết rồi, cho người mau chóng xóa hết mấy bài đăng linh tinh trên mạng đi." Cúp điện thoại, Lục Tử Mặc nhìn Cận Ngôn. "Ngôn Ngôn, em đến công ty trước đi, anh vẫn phải đến bệnh viện một chuyến.

Mấy tay phóng viên đó lúc nào cũng thích chui rúc mọi nơi, bệnh viện không chừng sẽ loạn thành cái dạng gì nữa." Cận Ngôn gật đầu. "Anh đi đi, đừng để phóng viên làm lớn chuyện." Lục Tử Mặc hôn lên má Cận Ngôn. "Chăm sóc bản thân cho tốt, ăn cơm đúng giờ, ngủ đúng giờ, lúc nào nhớ anh thì gọi cho anh, đừng có e ngại gì cả, không được chiến tranh lạnh với anh." "Vâng, anh có chuyện gì cũng nói với em bất cứ lúc nào, em cũng rất lo lắng tình hình bên đó." "Ngoan."

"Lục Tử Mặc, anh lái xe cẩn thận." "Được." Lục Tử Mặc vừa đến công ty, lại vội vã lái xe đi.

Cận Ngôn khẽ thở dài, rồi đi vào công ty.

Vừa bước vào công ty, đã nghe thấy nhân viên lễ tân đang buôn chuyện. "Cách đây không lâu không phải nói Lục tổng đính hôn rồi sao, chẳng lẽ Lục tổng thật sự thích siêu mẫu đó rồi." "Không ngờ siêu mẫu đó cũng lợi hại thật, lại còn có thể đỡ dao cho Lục tổng.

Chẳng trách hai ngày nay Lục tổng không ở công ty, chắc chắn là đến bệnh viện chăm sóc người ta rồi." "Thật không ngờ Lục tổng của chúng ta còn có mặt chu đáo như vậy.

Dáng vẻ anh ấy chăm sóc người khác, thật sự không tưởng tượng ra được." "Lần này thì cậu thật sự đừng mơ mộng nữa, có hình có chứng cứ, siêu mẫu đó và Lục tổng đúng là trai tài gái sắc." "Nhưng mà, tôi tò mò hơn là người phụ nữ được Lục tổng che chở kia là ai?

Tiếc là không nhìn rõ mặt cô ta." "Suỵt, cậu nói nhỏ thôi, chuyện của Lục tổng chúng ta nên bớt nói lại thì hơn." "Đúng là tình tay ba rồi, cậu không tò mò người phụ nữ như thế nào mà có thể đấu với siêu mẫu Úy không?

Cậu biết người ta đánh giá Úy Lam thế nào không?

Đó là mỹ nữ mấy chục năm mới có một đấy.

Tôi thật sự khâm phục dũng khí của người phụ nữ kia, dám tranh giành đàn ông với Úy Lam." Cận Ngôn liếc nhìn họ một cái, không nói gì, trực tiếp đi thang máy lên lầu.

Lúc trở về phòng Marketing, phòng Marketing cũng đang như ong vỡ tổ.

Trên đời này, không có gì lan truyền nhanh hơn tin đồn, một đám người đang túm tụm lại xem gì đó.

Thấy cô bước vào, họ cũng gọi cô lại. "Cận Ngôn, mau qua đây xem này, tin tức lớn của Lục tổng chúng ta, lên cả trang nhất tin giải trí rồi.

Cậu có đánh chết cũng không đoán được là đi cùng ai đâu." "Úy Lam." Cận Ngôn thản nhiên nói. "Woa, cô nhóc, tin tức của cậu cũng nhanh nhạy ghê, thế mà cũng biết rồi à." Cận Ngôn cười khổ, cô thật muốn nói, thực ra cô cũng là đối tượng bị họ bàn tán. "Vừa rồi ở quầy lễ tân em nghe có người nói." Cận Ngôn tùy tiện tìm một lý do. "Bọn chị đang đoán, giữa Úy Lam và người phụ nữ được Lục tổng che chở dưới thân, rốt cuộc ai mới là vị hôn thê của Lục tổng.

Bọn chị đang đặt cược, em cũng tham gia đi." Đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi mà.

Cận Ngôn chẳng có hứng thú gì, nhưng lại bị đồng nghiệp kéo đi. "Bên trái là cược cho Úy Lam, bên phải là cược cho cô gái bí ẩn.

Cận Ngôn, cậu chọn bên nào?" Cận Ngôn liếc nhìn, suýt nữa thì thổ huyết.

Chỗ cược cho cô chỉ có năm mươi tệ, trong khi chỗ của Úy Lam đã có rất nhiều tờ tiền polymer đỏ, mọi người còn đang hăng hái đặt thêm, tiền đã chất thành một chồng dày.

Có cần phải trông mặt mà bắt hình dong đến thế không, cô chẳng qua chỉ không xinh đẹp bằng Úy Lam một chút thôi mà.

Đẹp có ăn được không?

Cận Ngôn lôi ra một tờ tiền polymer, "Tôi cược cho cô gái bí ẩn này, tôi tin rằng chân lý nằm trong tay số ít." Cận Ngôn vừa đặt cược cho cô gái bí ẩn, cũng có vài người hùa theo, thi nhau đặt tiền vào bên đó. "Tôi thấy Cận Ngôn nói có lý đấy, biết đâu Lục Tử Mặc không yêu đại mỹ nữ tuyệt thế, mà lại thích loại rau xanh nhỏ bé không bắt mắt kia thì sao." Cận Ngôn nhìn số tiền cược đang dần tăng lên, tâm trạng thật sự phức tạp.

Cuối cùng, tiền cược của mọi người được một người tạm thời giữ, chờ đợi giây phút đáp án được công bố.

Cận Ngôn cũng lên mạng xem lại sự việc lần này.

Vì cô được Lục Tử Mặc che chắn, nên thật sự không ai chụp được mặt cô, chỉ chụp được giày của cô.

Bình luận của cư dân mạng gần như nghiêng về một phía.

Úy Lam bình thường chỉ là một người mẫu lớn, nhưng sau chuyện này, hình tượng của cô ấy trong lòng cư dân mạng dường như trở nên cao cả hơn hẳn, gần như tất cả đều khen ngợi.

Trong mắt họ, cô ấy bỗng chốc trở thành đại diện cho người có tình có nghĩa.

Cận Ngôn không quan tâm hình tượng của Úy Lam ra sao, cô chỉ lo rằng chuyện này sợ là không giấu được nữa, nếu mẹ cô xem tin tức, chắc chắn sẽ nhận ra đó là cô ngay lập tức.

Quả nhiên, cô vừa nghĩ vậy, điện thoại của mẹ Cận đã gọi tới. "Cận Ngôn, xảy ra chuyện lớn như vậy sao con không nói cho mẹ biết?

Chương 1337

Nếu không phải mẹ tình cờ xem tin tức, thì còn không biết con và Tử Mặc đã gặp phải chuyện như thế." "Mẹ, con không sao, Tử Mặc cũng không sao, mẹ đừng lo." "Mẹ có thể không lo sao?

Người phụ nữ đứng chắn trước mặt hai đứa rốt cuộc là ai vậy, tại sao người ta lại đỡ dao cho các con, không lẽ là người gì đó của Lục Tử Mặc à?" Muốn lừa mẹ Cận, thật ra không hề dễ dàng.

Cận Ngôn không biết nên giải thích thế nào, đành im lặng. "Người phụ nữ đó có phải thích Tử Mặc không?" Mẹ Cận truy hỏi. "Mẹ, mẹ đừng hỏi nữa, con và Lục Tử Mặc sẽ xử lý tốt mọi chuyện, mẹ chỉ cần chăm sóc tốt cho ba là được rồi, đừng lo lắng." "Con bảo mẹ làm sao mà yên tâm được, con đã xảy ra chuyện như vậy rồi." "Mẹ, con vẫn đang đi làm, ở công ty không tiện nói chuyện với mẹ.

Đợi tối con về sẽ giải thích kỹ cho mẹ, mẹ tuyệt đối đừng sốt ruột, thật sự không có chuyện gì đâu.

Con và Tử Mặc đã đến thăm người đó rồi, tối qua phẫu thuật xong người ta đã không sao nữa." Mẹ Cận chau mày lo lắng, "Vậy được rồi, tối về con kể chi tiết cho mẹ." * Khi Lục Tử Mặc quay trở lại bệnh viện, bên ngoài cổng đã bị rất nhiều phóng viên vây kín, tất cả đều bị bảo an chặn lại.

Anh phải đi vào bệnh viện bằng cửa sau kín đáo.

Úy Lam nhìn Lục Tử Mặc đi rồi lại quay lại, đáy mắt lộ ra nụ cười vui mừng, "Tử Mặc, sao anh lại đến?" Cô hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra bên ngoài. "Cô lên trang nhất rồi, bây giờ bên ngoài có rất nhiều phóng viên vây quanh, tôi không yên tâm nên qua xem cô thế nào." "Nếu anh có việc thì cứ đi làm đi, dù sao bây giờ em cũng không xuống giường được.

Chỉ cần em không ra ngoài, họ cũng chẳng làm gì được em.

Họ muốn ở cổng bệnh viện bao lâu là chuyện của họ." "Tôi đối phó với chuyện này cũng khá có kinh nghiệm, tôi không sao đâu," Úy Lam chu đáo nói. "Tôi sẽ tạm thời ở lại đây.

Đợi khi không có ai, tôi sẽ chuyển cô sang bệnh viện khác, ở đây thật sự không an toàn." Úy Lam cười, "Anh sắp xếp là được rồi, em đều nghe theo anh." Sự lo lắng của Lục Tử Mặc không phải không có lý.

Bảo an có thể chặn phóng viên truyền thông, nhưng không thể chặn những người đến bệnh viện khám bệnh.

Chỉ cần những phóng viên đó tùy tiện giả dạng thành bệnh nhân, ai có thể làm gì được họ.

Ngay lúc này, ở cửa phòng bệnh của họ, có người đã đặt một chiếc bút ghi âm, mà họ hoàn toàn không hay biết. "Tử Mặc, điều em thích nhất ở anh chính là tinh thần trách nhiệm.

Hồi chúng ta yêu nhau, em đã biết anh là người có trách nhiệm.

Bây giờ đã qua bao nhiêu năm, anh vẫn không thay đổi, em cũng yêu anh nhất ở điểm này." "Đừng nói nữa, nghỉ ngơi cho khỏe đi." "Em cứ nằm trên giường suốt, làm gì có buồn ngủ, anh ngồi nói chuyện với em đi." Chuyện họ có thể nói, cũng chỉ là những chuyện trong quá khứ.

Lục Tử Mặc là người rất ít nói, cơ bản đều là Úy Lam nói, còn anh thỉnh thoảng mới đáp lại vài từ.

Khi phóng viên săn tin lấy được đoạn ghi âm đó, họ gần như cười đến phát khóc.

Đây chính là tin tức động trời, mối tình đầu của tiểu Lục tổng tập đoàn Lục thị lại là người mẫu nổi tiếng Úy Lam.

Thế là, khi họ hoàn toàn không hay biết, một đoạn ghi âm bùng nổ lại một lần nữa trở thành tin tức trang nhất.

Bên trong có lời nói của chính Úy Lam và Lục Tử Mặc.

Khi Cận Ngôn về đến nhà, liền thấy mẹ mình đang buồn bã ngồi trên ghế sô pha, dáng vẻ tức giận không chịu nổi.

Cận Ngôn rụt cổ lại, "Mẹ, con về rồi." "Vậy thì kể cho mẹ nghe rõ chuyện của Lục Tử Mặc và người phụ nữ kia đi," Mẹ Cận nghiêm mặt. "Thật ra đó là bạn gái cũ của Lục Tử Mặc, là người anh ấy quen hồi đại học, họ đã chia tay mấy năm rồi." "Thế bây giờ lại là thế nào, bạn gái cũ đã chia tay tại sao lại dính líu đến Lục Tử Mặc nữa." "Cô ấy vẫn thích Lục Tử Mặc, muốn quay lại với anh ấy." "Con xem những người này nói con thế nào này, nói con là kẻ thứ ba chen chân, phá hoại mối quan hệ của Lục Tử Mặc và người phụ nữ kia.

Tức chết mẹ rồi, con gái của mẹ sao có thể là kẻ thứ ba được." Cận Ngôn cầm lấy điện thoại của mẹ, mở một đoạn ghi âm, bên trong chính là cuộc đối thoại trong phòng bệnh của Úy Lam và Lục Tử Mặc.

Úy Lam kể lại họ đã quen nhau, yêu nhau như thế nào.

Cận Ngôn nghe mà cũng có chút ghen tị, ghen tị vì họ đã từng yêu nhau như thế trong những năm tháng đẹp nhất. "Mẹ, cư dân mạng không biết sự thật, thích viết lung tung, mẹ biết rõ sự thật rồi sao còn tức giận làm gì.

Mẹ không nghe ra giọng điệu thiếu kiên nhẫn của Lục Tử Mặc sao?

Mẹ biết mà, anh ấy đối với con không như vậy.

Hơn nữa không ai biết người được Lục Tử Mặc che chở là con, chúng ta tai trái vào, tai phải ra, chẳng có gì to tát cả." "Mẹ biết thì có ích gì, người khác lại không biết.

Trong mắt người khác, con có thể chính là kẻ thứ ba." "Mẹ..." "Con khai thật đi, người phụ nữ kia rốt cuộc thế nào rồi?" "Phẫu thuật xong đã ổn rồi ạ." "Cận Ngôn, có phải muốn mẹ đánh con, con mới chịu nói thật không?" "Mẹ, người phụ nữ đó bị thương khá nặng, đã bị cắt bỏ tử cung." Mẹ Cận hít một hơi lạnh, không chắc chắn hỏi lại: "Bị cắt bỏ tử cung?" "Vâng, cả đời này không thể mang thai sinh con được nữa." Mẹ Cận không nói gì nữa, chỉ đăm đăm nhìn con gái mình. "Mẹ, mẹ đừng nhìn con bằng ánh mắt đó, con bất an lắm." Mẹ Cận ôm vai con gái, chỉ thở dài, không nói gì thêm.

Là một người từng trải, bà biết điều này có ý nghĩa gì, con đường tương lai của Lục Tử Mặc và con gái bà sẽ không hề dễ đi chút nào.

Một lúc sau, mẹ Cận lại hỏi: "Bây giờ thái độ của người phụ nữ đó thế nào, cô ta có còn khăng khăng muốn chen vào giữa hai đứa không?" "Không biết ạ, cô ta có nói là cô ta từ bỏ rồi." "Quỷ mới tin, nếu cô ta từ bỏ rồi, còn có thể nói với Lục Tử Mặc những chuyện quá khứ đó sao?

Theo kinh nghiệm của mẹ, trong bụng cô ta chắc chắn còn đang ấp ủ âm mưu gì đó." "Con cũng nghĩ vậy." "Ngôn Ngôn, con có biết không, sau này giữa con và Lục Tử Mặc sẽ có bao nhiêu khó khăn." Cận Ngôn kiên định nhìn mẹ, "Mẹ, con yêu Lục Tử Mặc." Mẹ Cận gật đầu, lời muốn khuyên con gái lại nuốt xuống, "Được rồi, vậy thì đi một bước tính một bước vậy." "Đúng rồi, mẹ, Thần Châm Vương đã đến xem cho ba chưa ạ?" "Xem rồi, nói ba con hồi phục rất tốt, từ ngày mai có thể bắt đầu châm cứu, liên tục nửa tháng chắc là sẽ có hiệu quả." "Vâng.

Cuối cùng cũng có một tin tốt." "Đúng vậy, bây giờ điều khiến mẹ đau đầu nhất chính là chuyện của con và Lục Tử Mặc, sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ." "Mẹ, chỉ cần con và Lục Tử Mặc thái độ kiên định, con tin rằng không có gì có thể đánh bại chúng con được." "Con gái, con như vậy sẽ rất mệt mỏi." Mẹ Cận rất thương con gái mình, thảo nào hai ngày nay tâm trạng con bé không ổn, hóa ra trong lòng đang giấu chuyện lớn như vậy. "Mệt cũng đành chịu thôi, vượt qua được chắc chắn sẽ ổn thôi ạ." "Được rồi, con đường con tự chọn, con tự đi, mẹ cũng không thể thay con được." "Mẹ, con biết rồi, mẹ chăm sóc tốt cho ba là được.

Đợi ba tỉnh lại, chắc chắn mọi chuyện sẽ phát triển theo hướng tốt đẹp." "Cũng may là ba con không biết những chuyện này, không thì chắc chắn sẽ bắt con và Lục Tử Mặc chia tay.

Toàn là chuyện gì đâu không." "Ba chỉ hơi nóng nảy thôi, từ từ ông ấy sẽ nghĩ thông thôi.

Lục Tử Mặc cũng đâu có lỗi với con, trút giận lên người anh ấy là quá sai rồi." "Con cứ bênh Tử Mặc đi, đúng là đồ không có tiền đồ," Mẹ Cận gõ vào đầu con gái. "Con gái lớn rồi không giữ được nữa mà, ba nói chẳng sai chút nào." "Con bé thối này." "Mẹ ơi, con muốn ăn thịt kho tàu, còn muốn ăn sườn xào chua ngọt mẹ làm, cho nhiều dấm một chút, loại chua chua ấy." "Con còn nuốt trôi được à." "Đương nhiên là phải ăn rồi," nếu không cháu ngoại nhỏ của mẹ sẽ không có dinh dưỡng mất.

Chương 1338

Chuyện mình mang thai, Cận Ngôn vẫn chưa nói, dạo này quá nhiều chuyện, nói ra chỉ làm họ thêm lo lắng. "Được, chỉ cần con ăn được, mẹ làm cho con hết." "Vậy làm thêm chút thịt kho tàu nữa đi ạ." "Tối rồi còn ăn mấy món dầu mỡ này, con không sợ béo à." "Béo thì béo thôi, dù sao con cũng không hành hạ dạ dày của mình đâu." Mẹ Cận rửa một đĩa hoa quả ra, Cận Ngôn vừa xem TV vừa ăn hoa quả, một loáng đã hết cả đĩa lớn.

Đến bữa tối, khẩu vị càng tốt hơn, ăn nhiều hơn bình thường một bát cơm.

Mẹ Cận và Trần Tiểu Mỹ đều kinh ngạc. "Ngôn Ngôn, tối nay con ăn ngon miệng thật đấy," Trần Tiểu Mỹ nói. "Con đói thật mà.

Mẹ, múc cho con thêm bát canh nữa." "Đủ rồi đấy, có phải con buồn quá nên biến đau thương thành sức ăn không?

Mẹ nói cho con biết, con ăn uống vô độ như vậy không tốt cho sức khỏe đâu." "Mẹ, con chỉ uống thêm một bát canh thôi mà, đừng keo kiệt thế chứ." Mẹ Cận do dự một chút, vẫn múc cho con gái một bát canh, Cận Ngôn ừng ực uống hết.

Cuối cùng cũng thỏa mãn.

Ăn cơm xong, Cận Ngôn ra ban công gọi điện, "Lục Tử Mặc, chắc chắn có phóng viên trà trộn vào bệnh viện rồi, cuộc đối thoại của anh và Úy Lam đều bị tung ra ngoài rồi." "Anh biết rồi, tối nay sẽ sắp xếp cho Úy Lam chuyển viện." Cận Ngôn vẫn rất thương Lục Tử Mặc, cả ngày bận rộn không lúc nào ngơi nghỉ, "Anh ăn cơm chưa?" "Chưa." "Có muốn em mang đến cho không?

Mẹ tối nay làm nhiều lắm, vẫn còn thừa một ít, mang qua cho anh là vừa." Dù mệt mỏi đến đâu, nghe thấy lời của Cận Ngôn, Lục Tử Mặc liền vui vẻ hẳn lên, "Em cho anh ăn đồ thừa của em à, đau lòng quá đi mất." Cận Ngôn cười, "Anh bây giờ chỉ xứng ăn cơm thừa canh cặn của em thôi, chẳng lẽ còn muốn gọi món nữa à." "Em không cần đến đâu, chạy đi chạy lại mệt lắm.

Em đóng hộp giúp anh, anh bảo Sử Đông Giác qua lấy, em tự chú ý nghỉ ngơi nhé." "Vậy cũng được, em cũng không dám đến bệnh viện, lỡ gặp phải phóng viên thì xui xẻo." Cận Ngôn vào thẳng bếp tìm hộp giữ nhiệt, đóng gói hết thức ăn thừa cho Lục Tử Mặc.

Mẹ Cận thấy con gái thật sự không bị ảnh hưởng, còn muốn mang cơm cho Lục Tử Mặc, liền yên tâm. "Ngôn Ngôn, hay là mẹ xào cho Tử Mặc món khác nhé, mẹ nhớ nó không thích ăn mấy món dầu mỡ này." "Không cần đâu ạ, đủ cho anh ấy ăn rồi, anh ấy ăn không nhiều đâu, làm nhiều cũng lãng phí.

Món này cũng đâu có dầu mỡ, con là con gái còn ăn được mà.

Cứ để anh ấy ăn đồ thừa này đi." "Sao mẹ thấy con giống như đang trả thù vậy." "Mẹ, mẹ nói gì vậy, con không muốn mẹ quá vất vả thôi.

Con mang đồ xuống dưới lầu rồi về ngay, Lục Tử Mặc cho người đến lấy rồi." Cận Ngôn đi ra ngoài, Trần Tiểu Mỹ ghé sát tai mẹ Cận nói nhỏ: "Mẹ nuôi, con đã đưa Ngôn Ngôn đến bệnh viện tìm Lục Tử Mặc rồi, hai người chắc là đã nói chuyện thẳng thắn, tạm thời chắc không có vấn đề gì đâu." "Vậy thì tốt, tối nay khẩu vị của nó đúng là dọa mẹ một phen, ăn nhiều lắm, mẹ còn sợ nó trong lòng buồn bực." "Hì hì, mẹ nuôi, thật ra Ngôn Ngôn cũng giống con, là kiểu người đặc biệt ăn khỏe.

Nhất là khi ăn buffet, hai đứa con sức chiến đấu đều rất mạnh, ông chủ nhìn thấy chúng con đều phải lắc đầu, hai đứa con chắc chắn sẽ làm ông chủ lỗ vốn." * Lầu dưới.

Sử Đông Giác thấy tâm trạng Cận Ngôn đã tốt hơn nhiều, cũng yên tâm, "Cận Ngôn cô yên tâm đi, tôi sẽ giúp cô để mắt đến Úy Lam, tuyệt đối không để cô ta làm chuyện gì quá đáng với Lục tổng đâu." "Tùy anh, tôi tin Lục Tử Mặc." "À à, vậy là tôi lo chuyện bao đồng rồi.

Tối nay Lục tổng sẽ chuyển viện cho Úy Lam, ngày mai sẽ tiếp tục đi làm.

Chuyện trên mạng tôi đã xử lý xong, sáng mai Lục tổng sẽ triệu tập họp báo, chính thức làm rõ mối quan hệ giữa Úy Lam và cô." "Ý của Lục đổng là, cũng để Lục tổng công khai quan hệ với cô.

Sự thật sáng tỏ, tự nhiên sẽ không còn tin đồn nữa." Thật ra Sử Đông Giác cảm thấy, nhà họ Lục đang sốt ruột, muốn nhanh chóng trói chặt cô con dâu này.

Cận Ngôn khẽ nhíu mày, "Muốn công khai quan hệ của tôi và Lục Tử Mặc?" "Đúng vậy, đây là ý của Lục đổng.

Lát nữa đến bệnh viện tôi sẽ báo cáo với tiểu Lục tổng.

Nhưng Lục đổng tôn trọng ý kiến của cô, nếu cô không đồng ý, chúng tôi sẽ dùng phương án khác." Chuyện này có chút đột ngột, Cận Ngôn cần phải suy nghĩ. "À, tôi có thể suy nghĩ một chút được không?" Sử Đông Giác mỉm cười, "Đương nhiên có thể, cô có cả một buổi tối để suy nghĩ." Cận Ngôn thật ra cũng đã luôn nghĩ về vấn đề này.

Sự cân nhắc của Chủ tịch Lục là đúng, công khai quan hệ của họ có thể dập tắt những lời đồn thổi vớ vẩn kia, cũng có thể triệt để dập tắt ý niệm của Úy Lam.

Như vậy cũng không tệ.

Bây giờ không phải là lúc cô e ngại chuyện khó xử với đồng nghiệp trong công ty nữa.

Cận Ngôn đích thân gọi điện cho Lục Sâm.

Lục Sâm vừa thấy là điện thoại của cô, liền cười, "Ngôn Ngôn." "Bác, thật sự xin lỗi, vì chuyện của cháu và Lục Tử Mặc mà khiến hai bác phải lo lắng theo." "Con bé này, nói gì vậy, phải là bác xin lỗi mới đúng.

Thằng nhóc Tử Mặc đó toàn gây chuyện, lúc nào cũng mang phiền phức đến cho con và gia đình con." "Hì hì, vậy chúng ta không nói những chuyện này nữa.

Cháu nghe thư ký Sử nói về kế hoạch của bác rồi, cháu đồng ý, bằng lòng công khai ạ." "Vậy thì tốt, bác sẽ cho người sắp xếp.

Tối nay nghỉ ngơi cho tốt, sáng mai bác cho người đến đón con, ngay tại phòng họp của Lục thị chúng ta." "Vâng ạ, bác." Cận Ngôn vui vẻ nhận lời.

Trong bệnh viện.

Úy Lam nhìn tin tức trên mạng, mỉm cười, lần này cuối cùng cũng mang lại chút lợi ích.

Hình tượng của cô bỗng chốc tốt đẹp hơn, ngay cả Weibo cũng có thêm không ít người hâm mộ, đều bị hình tượng có tình có nghĩa của cô thu hút.

Lục Tử Mặc không biết cô đang cười gì, "Cô vui chuyện gì?" "Tử Mặc, tuy lần này em bị thương, nhưng hình tượng cá nhân của em đã được nâng lên không ít, cuối cùng cũng không quá tệ." "Nếu cô muốn phát triển trong nước, tôi có thể lót đường cho cô, những chuyện này đều không thành vấn đề." Úy Lam từ chối, "Không cần đâu, em sẽ tự mình nỗ lực để đứng vững trong nước, anh chỉ cần không phong sát em là được rồi." Cô sẽ không để Lục Tử Mặc trả hết ân tình này dễ dàng như vậy, quá đơn giản rồi.

Cô nhất định sẽ tận dụng tốt ân tình này.

Sử Đông Giác mang cơm đến, sau khi ăn xong, Lục Tử Mặc liền làm thủ tục chuyển viện cho Úy Lam, chuyển đến một bệnh viện hẻo lánh hơn.

Sau khi Úy Lam ngủ, Lục Tử Mặc cũng cùng Sử Đông Giác rời đi.

Đối với sự sắp xếp của Lục Sâm, Lục Tử Mặc cũng rất tán thành.

Cho dù Cận Ngôn không đồng ý, anh cũng sẽ kiên trì.

Cô là vị hôn thê của anh, anh không thể để cô phải chịu ấm ức như vậy, để người khác đổ nước bẩn lên người cô.

Lục Tử Mặc không về nhà, mà đến nhà Cận Ngôn.

Trần Tiểu Mỹ đang ngủ say thì bị điện thoại của anh đánh thức, ra mở cửa cho anh, hung hăng lườm anh một cái.

Chương 1339

"Lục Tử Mặc, chưa thấy ai hành hạ người khác như anh, đêm hôm không gọi Cận Ngôn mở cửa cho anh, anh gọi tôi làm gì." "Cô là cú đêm mà, không sao cả.

Ngôn Ngôn nhà tôi buổi tối phải ngủ giấc ngủ làm đẹp, trước mười một giờ phải đi ngủ." Trần Tiểu Mỹ nhìn gương mặt đáng ghét của Lục Tử Mặc, thật muốn đấm cho anh vài cái.

Có ai bênh bạn gái như vậy không? "Lần sau anh còn gọi cho tôi, xem tôi có thèm để ý đến anh không." "Cô dữ dằn như vậy, thảo nào mãi không tìm được đối tượng." "Lục Tử Mặc!" Lục Tử Mặc nghiêng người, đi thẳng về phía phòng Cận Ngôn.

Cô nhóc không tắt đèn, cuộn tròn trong chăn ngủ rất say.

Lục Tử Mặc lặng lẽ đi vào, ôm cô vào lòng.

Cận Ngôn khẽ giãy giụa một chút, rồi rất tự giác ôm lấy eo anh.

Dường như cảm thấy không thoải mái, cô lại gối đầu lên ngực anh, chép miệng một cái, rồi mới yên ổn ngủ tiếp.

Lục Tử Mặc hôn lên trán Cận Ngôn, rồi mới nhắm mắt ngủ.

Đêm đó hai người ngủ rất ngon.

Cận Ngôn bị Lục Tử Mặc hôn đến tỉnh, cô còn tưởng là mình ảo giác, Lục Tử Mặc rõ ràng vẫn đang ở bệnh viện với Úy Lam, không thể nào xuất hiện trên giường cô được.

Cho đến khi không thở nổi, cô mới đột ngột mở mắt, nhìn thấy đôi mắt cười của người nào đó, Cận Ngôn nửa ngày vẫn chưa phản ứng lại. "Tôi đang mơ sao?

Sao Lục Tử Mặc lại ở nhà tôi?" "Ngốc, mơ gì mà mơ, anh đang ngủ trên giường em đây." Cận Ngôn véo má mình, đau.

Thật sự không phải mơ. "Lục Tử Mặc, anh đến đây từ lúc nào?" "Lúc ba giờ sáng." "Ai mở cửa cho anh?" "Trần Tiểu Mỹ." "Đêm hôm anh làm phiền cô ấy ngủ, cô ấy không nổi điên à?" "Cô ấy nổi điên thì có ích gì?" "Lục Tử Mặc, sao anh mặt dày thế." "Không nói chuyện này nữa, để anh ôm em, hôn em." "Lục Tử Mặc, anh đừng có sến súa nữa." Lục Tử Mặc ôm Cận Ngôn, đè lên người cô, trao cho cô một nụ hôn sâu kéo dài, bàn tay lớn không an phận mà sờ soạng trên người cô.

Cận Ngôn bị anh làm cho cả người mềm nhũn, tâm trí rối loạn.

Vào giây phút cuối cùng, Cận Ngôn đẩy mạnh Lục Tử Mặc ra.

Lục Tử Mặc không phòng bị, bị Cận Ngôn đẩy thẳng xuống giường, phát ra tiếng "bịch".

Nhìn vẻ mặt tủi thân của Lục Tử Mặc, Cận Ngôn chột dạ quay đi, "Lục Tử Mặc, em không cố ý." Lục Tử Mặc nghiến răng, "Em dám nói em không cố ý." "À à, em đâu biết anh cả người mềm nhũn, em chỉ đẩy nhẹ một cái, anh đã ngã xuống rồi.

Là do anh tự đứng không vững." "Đứng không vững?" "Hình như nói sai rồi, anh đứng vững lắm." Lục Tử Mặc đứng dậy, Cận Ngôn giật mình, lập tức co rúm lại ở cuối giường, vẻ mặt sợ hãi, "Anh đừng qua đây." "Cận Ngôn, em sợ anh?" "Aiya, em không cố ý, em thật sự không cố ý, anh đại nhân không chấp tiểu nhân, tha cho em đi mà." Lục Tử Mặc như sói đói vồ mồi, lao thẳng tới, Cận Ngôn không nhịn được hét lên một tiếng.

Sau đó liền bị Lục Tử Mặc chặn miệng lại.

Lục Tử Mặc thật sự bá đạo vô cùng, Cận Ngôn cảm thấy lưỡi mình cũng tê dại, không biết anh đã dùng bao nhiêu sức.

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa, "Ngôn Ngôn, con kêu gì vậy?

Có chuyện gì xảy ra sao?

Con đừng dọa mẹ." "Mẹ, con không sao, con dậy ngay đây." "Được, nhanh lên, không là con muộn giờ đấy, không còn sớm nữa đâu." "Biết rồi ạ." Cận Ngôn nhìn người đàn ông trên người mình, đẩy đẩy anh, "Còn không mau dậy đi, không phải nói hôm nay phải tổ chức họp báo sao?" "Đó là chuyện của mười giờ, vẫn còn sớm, chúng ta..." "Dừng lại cho em!

Trước khi giải quyết xong chuyện của Úy Lam, anh đừng hòng đụng vào em." Cô nhóc này, đây không phải là cố tình làm khó anh sao.

Chuyện của Úy Lam không phải dễ dàng giải quyết được, nếu thật sự đơn giản như vậy, anh cũng không cần phải đau đầu. "Ngôn Ngôn, đây là vấn đề nan giải đấy." "Không phải nan giải em còn ra cho anh làm gì." "Ngôn Ngôn, sao con còn chưa ra, có phải lại ngủ rồi không, mẹ vào nhé." "Mẹ, vẫn còn sớm, cứ để Ngôn Ngôn ngủ thêm một lát.

Họp báo lúc mười giờ, sẽ không trễ đâu ạ," Lục Tử Mặc nói.

Lục Tử Mặc đến từ lúc nào, mẹ Cận hoàn toàn không biết.

Bà khựng lại một chút, rồi mặt già đỏ lên, ngượng ngùng nói: "Vậy hai đứa cứ tự nhiên." Giới trẻ bây giờ thật là, không phải là điều bà có thể hiểu được.

Bà đi ngủ đã là 12 giờ đêm, Lục Tử Mặc chắc chắn là đến sau khi bà đã ngủ, cũng không ngại phiền phức.

Cận Ngôn đấm vào người Lục Tử Mặc mấy cái, "Anh đúng là cái đồ không sợ chuyện lớn, có phải sợ người khác không biết anh nửa đêm lẻn lên giường tôi không?" "Chúng ta là vợ chồng chưa cưới, chúng ta ngủ chung một giường thì có sao." "Vậy anh xuống cho tôi, sáng sớm tôi không có tâm trạng chơi với anh đâu." Lục Tử Mặc hôn lên môi Cận Ngôn một cái, lúc này mới không cam tâm lật người xuống.

Cận Ngôn sờ sờ bụng nhỏ của mình, lại đá Lục Tử Mặc một cái, lúc này mới hết giận.

Lục Tử Mặc mặt dày mày dạn quấn lấy cô, ôm eo cô, rồi yên ổn nhắm mắt, "Chúng ta ngủ thêm một tiếng nữa được không?" "Em không ngủ nữa, em phải dậy rồi." "Hai ngày nay anh đều không ngủ ngon, em không thể thương anh một chút sao?" "Thương anh cái gì, em có không cho anh ngủ đâu.

Vừa rồi là ai tinh lực dồi dào, còn định làm càn nữa chứ." "Bây giờ anh mệt rồi, muốn nghỉ ngơi," Lục Tử Mặc đáng thương nhìn Cận Ngôn. "Đừng có giả đáng thương với em." "Anh đáng thương thật mà, được không." "Im miệng, muốn ngủ thì nhanh lên.

Nhanh một chút, anh còn có thể ngủ được một tiếng rưỡi nữa." Lục Tử Mặc cười nhắm mắt lại, quả nhiên Ngôn Ngôn nhà họ vẫn quan tâm anh.

Dưới chăn, tay hai người nắm chặt lấy nhau.

Cận Ngôn vốn không định ngủ, nhưng vừa nhắm mắt một lát, lại ngủ thiếp đi trước cả Lục Tử Mặc. "Con bé này, còn nói mình đã ngủ đủ rồi, mới bao lâu đã ngủ rồi, như con heo con vậy." "Nhưng tướng ngủ này thật đáng yêu, một dáng vẻ ngây thơ không biết sự đời.

Hy vọng em mãi như vậy, bảo bối của anh." Lục Tử Mặc hôn Cận Ngôn một cái, ôm cô ngủ thêm một giấc.

Khi tỉnh lại lần nữa đã là chín giờ.

Mẹ Cận nhìn họ tay trong tay đi ra, cười hỏi: "Tử Mặc, con cũng thật biết hành người khác, tối qua con vào lúc nào vậy?" "Lúc con đến đã muộn quá rồi, nên không làm phiền mẹ, con nhờ Tiểu Mỹ mở cửa." "Ha ha, thảo nào con bé Tiểu Mỹ mặt mày ủ rũ, hóa ra là vì tối qua con làm phiền giấc ngủ của nó." "Bữa sáng của hai đứa ở trong bếp đấy, ăn xong rồi nhanh đến công ty đi, giải quyết cho xong những chuyện cần giải quyết." "Mẹ, hai ngày nay đã để mẹ lo lắng rồi.

Con xin hứa với mẹ, cả đời này nhất định sẽ không phụ Ngôn Ngôn." "Được, mẹ tin con.

Chương 1340

Hai đứa đều là người lớn rồi, mẹ không thể quản các con cả đời được, hai đứa tự xem mà làm," Mẹ Cận gật đầu. "Cảm ơn mẹ." Cận Ngôn và Lục Tử Mặc ăn sáng xong, liền vội vã đến Lục thị. "Lục Tử Mặc, em nên làm gì?" "Bạn học Cận Ngôn, phản xạ của em có phải hơi chậm không, sắp lên sân khấu rồi em mới hỏi anh em cần làm gì." "Tối qua bác Lục nói em không cần làm gì cả, em mới yên tâm đi ngủ đấy." "Thế em còn hỏi?" "Em chỉ xác nhận lại một lần nữa thôi.

Bác bảo em nghe lời anh, làm sao em biết anh có cần em làm gì không?" Nói đi nói lại, hình như cô nói cũng có lý. "Thật sự không cần em làm gì cả, em chỉ cần luôn giữ nụ cười ngọt ngào là được.

Hôm nay chúng ta chỉ là thể hiện tình cảm trước mặt truyền thông thôi, biểu hiện càng tự nhiên càng tốt.

Em cứ coi mình là một bức tượng xinh đẹp vô dụng là được rồi." "Anh mới là tượng đấy, anh là một tảng băng." Lẽ ra hôm nay là cuối tuần.

Nhưng Lục thị phát đi thông báo sẽ tổ chức họp báo, vẫn thu hút không ít phóng viên truyền thông đến.

Hai người tay trong tay xuất hiện trên sân khấu, ngay lập tức, vô số ánh đèn flash lóe lên.

Đây là lần đầu tiên Cận Ngôn xuất hiện trong một sự kiện như vậy, có chút căng thẳng.

Lục Tử Mặc nắm chặt tay cô, truyền cho cô sự cổ vũ kiên định. "Chào mừng quý vị truyền thông đến tham dự buổi họp báo hôm nay của Lục thị.

Tôi là thư ký văn phòng tổng tài, Sử Đông Giác, bây giờ xin mời tiểu Lục tổng của chúng ta." Lục Tử Mặc nhận lấy micro từ Sử Đông Giác, "Mấy ngày qua, chủ đề về tình cảm cá nhân của tôi liên tục bị đồn thổi, không chỉ gây phiền toái cho công ty mà còn cho cả vị hôn thê và gia đình tôi.

Tình cảm cá nhân vốn là chuyện riêng của tôi, nhưng nay bị đồn thành ra thế này, tôi không thể không đứng ra giải thích rõ ràng mọi chuyện." Lời của Lục Tử Mặc vừa dứt, giới truyền thông và phóng viên bắt đầu xôn xao. "Xin hỏi Lục tổng, vị hôn thê mà anh nói có phải là cô tiểu thư bên cạnh anh không?" "Vậy Úy Lam được đồn trên mạng là thế nào?

Rốt cuộc ai mới là vị hôn thê của anh." "Đúng vậy, rốt cuộc ai mới là vị hôn thê của anh?" "Mọi người có câu hỏi gì có thể đợi tôi nói xong rồi hỏi, xin hãy giữ yên lặng." Khí thế của Lục Tử Mặc ở đó, anh bảo yên lặng, các phóng viên truyền thông có mặt thật sự không dám làm càn, lập tức im lặng. "Sự việc xảy ra trước cổng Lục thị mấy ngày trước cảnh sát đã điều tra rõ ràng.

Nghi phạm là con trai của một quản lý cấp cao trong tập đoàn Lục thị.

Vị quản lý cấp cao đó vì dính líu đến tội phạm kinh tế đã vào tù, con trai ông ta là một cậu ấm, không còn nguồn kinh tế nên ôm hận trong lòng với tôi.

Kết quả điều tra liên quan tin rằng câu trả lời của cảnh sát sẽ có sức thuyết phục hơn, tuyệt đối không tồn tại bất kỳ nội tình mờ ám nào.

Ở đây tôi không nói thêm nữa, mọi người có thể tự đi điều tra." "Ngoài ra, Úy Lam chỉ là bạn gái cũ của tôi, chúng tôi đã chia tay từ nhiều năm trước, hiện tại không tồn tại bất kỳ mối quan hệ mập mờ hay không rõ ràng nào.

Vị hôn thê hiện tại của tôi tên là Cận Ngôn, cô ấy không chỉ là người tôi yêu, mà còn được gia đình tôi công nhận, trong vòng hai năm tới chúng tôi sẽ tổ chức hôn lễ.

Về những lời đồn thổi trên mạng, đều không phải là sự thật." "Tôi không có nối lại tình xưa với Úy Lam, ngày hôm đó người tôi che chở chính là cô tiểu thư xinh đẹp bên cạnh tôi, vị hôn thê của tôi, người vợ tương lai của tôi." "Nếu còn có ai cố ý đăng những lời đồn không đúng sự thật trên mạng, thì hãy chờ đợi đội ngũ luật sư của Lục thị chúng tôi gửi thư luật sư đến các vị." Lục Tử Mặc từ đầu đến cuối đều nói không nhanh không chậm, vô cùng bình tĩnh.

Cận Ngôn thật sự nhìn Lục Tử Mặc với ánh mắt đầy sùng bái.

Ánh mắt Lục Tử Mặc nhìn Cận Ngôn cũng đặc biệt dịu dàng, ánh đèn flash nháy không ngừng.

Mọi người thi nhau ghi lại ánh mắt dịu dàng này của tổng tài Lục thị.

Lục Tử Mặc nói năng ngắn gọn súc tích, vài ba câu đã giải thích rõ ràng mọi chuyện. "Được rồi, tiếp theo mọi người có năm phút để đặt câu hỏi, xin mọi người tranh thủ thời gian." "Lục tổng, xin hỏi người phụ nữ bên cạnh anh, là thiên kim tiểu thư nhà nào?" "Đây là vấn đề riêng của tôi, xin thứ lỗi tôi không thể trả lời.

Bất kể cô ấy là ai, tôi chỉ biết cô ấy là vị hôn thê của tôi, hiện tại cô ấy chỉ có thân phận này." Lời này vừa nói ra, dưới sân khấu lại một trận xôn xao, đều ném về phía Cận Ngôn những ánh mắt ghen tị và căm ghét.

Tổng tài của Lục thị trước nay không thích đối phó với truyền thông, bình thường cũng nổi tiếng là kiêu ngạo lạnh lùng, thật sự chưa từng nghe nói đây lại là một người cuồng bảo vệ vợ.

Xem kìa, đây mới là vị hôn thê, đã được đối đãi như vậy rồi.

Sau này mà thành vợ thì còn đến mức nào nữa.

Má Cận Ngôn ửng hồng, cảm thấy nụ cười nơi khóe môi mình sắp cứng đờ.

Lục Tử Mặc này, quả nhiên là dẫn cô đến đây để thể hiện tình cảm.

Sử Đông Giác cũng không ngờ Lục Tử Mặc sẽ nói những lời như vậy, anh ta sững sờ một lúc rồi nói tiếp: "Được rồi, câu hỏi tiếp theo." "Tổng giám đốc Lục, Úy Lam bất chấp tính mạng của mình để chắn trước mặt anh, cư dân mạng đều nói đây là một cô gái trọng tình trọng nghĩa, xin hỏi hai người còn khả năng tái hợp không?" "Một bộ quần áo cũ đã bị ném vào thùng rác, anh có nhặt lại để mặc không?" Bên dưới lại vang lên một tràng hít khí lạnh, vậy mà anh lại ví một đại mỹ nhân như Úy Lam là một bộ quần áo cũ.

Phóng viên đặt câu hỏi cứng họng, không biết nên hỏi gì tiếp theo.

"Vị tiếp theo," Lục Tử Mặc nói.

"Tổng giám đốc Lục, Úy Lam đã cứu anh như vậy, anh lại nói cô ấy thế, không sợ làm cô ấy đau lòng sao?" Một nữ phóng viên có lẽ bị xúc động, có chút không sợ chết mà hỏi.

"Nếu tôi không phân biệt được đâu là tình yêu đích thực, cho người khác những ảo tưởng không đáng có, đó mới là tổn thương thật sự đối với một người phụ nữ.

Tôi đứng ra làm rõ sự thật, tôi nghĩ đó là điều tốt cho Úy Lam.

Cô ấy không có bạn trai, và tôi càng không phải bạn trai của cô ấy.

Nếu có thanh niên ưu tú nào để mắt đến cô ấy, có thể yên tâm theo đuổi.” “Cô ấy có ơn với tôi, tôi sẽ ghi nhớ trong lòng, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi phải cưới cô ấy làm vợ.” Ba câu hai lời, anh đã lần nữa giành lại thế chủ động.

Cận Ngôn chưa bao giờ biết rằng Lục Tử Mặc khi đối đáp với phóng viên cũng không hề nương tay chút nào.

“Vậy Tổng giám đốc Lục, chúng tôi có thể hỏi, anh có kế hoạch gì cho tương lai của cô Úy không?” “Tương lai của cô ấy nằm trong tay cô ấy, nhưng nếu cần giúp đỡ, tự nhiên tôi sẽ không tiếc sức lực.

Nhưng tái hợp thì tuyệt đối không thể.” Có ơn tất báo, đó là nguyên tắc làm người của Lục Tử Mặc.

“Được rồi, nếu các vị không còn câu hỏi nào khác, buổi họp báo hôm nay đến đây là kết thúc.” “Xin lỗi, tôi vẫn còn một câu hỏi.

Chương 1341

Cách đây không lâu Úy Lam đột nhiên biến mất khỏi trong nước, có người nói cô ấy đã đắc tội với người khác, tôi muốn hỏi người đó có phải là anh không?" "Buổi họp báo hôm nay chủ yếu nhắm vào những tin đồn thất thiệt trên mạng, những câu hỏi không liên quan tôi từ chối trả lời.

Nếu các người có bản lĩnh thì tự đi mà khai thác, tôi không can thiệp." Lục Tử Mặc không trả lời thì chính là không trả lời, phóng viên cũng không hỏi dồn nữa.

Khi buổi họp báo sắp kết thúc, Lục Tử Mặc một lần nữa nhấn mạnh: "Vị hôn thê của tôi chỉ là một người rất bình thường, tôi không thích mọi người đặt quá nhiều sự chú ý lên người cô ấy.

Nếu để tôi phát hiện các người gây phiền phức cho cô ấy, tôi vẫn sẽ gửi thư của luật sư." Uy hiếp, đây là sự uy hiếp trắng trợn.

Bọn họ đều là người trong giới này, tự nhiên đã từng nghe qua chiến tích Lục Thị cùng lúc kiện cả trăm cơ quan truyền thông ra tòa.

Tre già măng mọc.

Gương của cha anh còn đó, họ tự nhiên không dám mạo hiểm.

Nói xong, Lục Tử Mặc dẫn Cận Ngôn rời đi.

Khóe môi Cận Ngôn không nhịn được cong lên thành một nụ cười.

"Hóa ra em thật sự không cần làm gì cả." "Chỉ cần làm một bình hoa xinh đẹp là đủ rồi." "Lục Tử Mặc, anh không lo Úy Lam thấy tin tức này lại đòi sống đòi chết à?" Lục Tử Mặc dừng bước, nhìn Cận Ngôn chăm chú: "Ngôn Ngôn, anh không quản được nhiều người như vậy, anh không muốn để em chịu ấm ức.” “Anh còn biết em chịu ấm ức à?

Hôm đó anh ôm Úy Lam rồi đi thẳng, em vừa định lên xe đi cùng anh thì anh đã nhấn ga chạy mất.” Chuyện đó thật ra khiến cô rất buồn, họ đã nói với nhau rằng sau này nếu anh gặp Úy Lam, nhất định phải có cô đi cùng.

“Xin lỗi, lúc đó anh vội quá, sợ cô ấy xảy ra chuyện.” “Anh vẫn còn quan tâm cô ta?” “Ngôn Ngôn, đây không phải là vấn đề quan tâm hay không, đây là vấn đề liên quan đến mạng người.

Nếu cô ấy xảy ra bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào, cả hai chúng ta nửa đời sau đều không dễ chịu.

Nếu vậy thì đó thật sự sẽ là một cái xương cá không thể nào gỡ ra được.” Cận Ngôn bĩu môi: “Anh thật sự nghĩ vậy sao?” “Đương nhiên.” “Được, vậy tối nay chúng ta đi hẹn hò được không?

Em có một tin tốt muốn nói với anh.” “Em đồng ý kết hôn với anh ngay lập tức rồi sao?” Lục Tử Mặc kích động nói.

Cận Ngôn lườm anh một cái: “Tạm thời giữ bí mật, tối nay sẽ nói cho anh biết.” “Thần thần bí bí, nhưng anh rất mong chờ.” “À phải rồi, chiều nay lão thầy thuốc Đông y mà anh giới thiệu cho mẹ em sẽ đến châm cứu cho ba em, em phải về rồi.” “Em yên tâm đi, thầy thuốc anh giới thiệu cho mẹ chúng ta rất giỏi, ông ấy không bao giờ làm việc gì mà không chắc chắn.

Nếu ông ấy đã dám mạnh miệng nói nửa tháng có thể khiến ba chúng ta tỉnh lại, vậy thì chắc chắn không có vấn đề gì.” “Vâng, mong là ba có thể sớm tỉnh lại.

Đợi em xác định xong tối nay ăn ở đâu sẽ nhắn tin cho anh, anh nhất định phải đến đấy nhé, không được cho em leo cây đâu.” “Ngôn

Ngôn, xin lỗi, lúc này anh lại không thể ở bên cạnh em.” Cận Ngôn lại không để ý những điều này, chỉ cần trong lòng anh luôn có cô là được: “Được rồi, em biết mà, anh đã chậm trễ không ít công việc rồi, anh về công ty xử lý đi.

Yên tâm, em là vị hôn thê của anh, không phải mấy cô yêu diễm giá rẻ bên ngoài kia, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến việc chiếm lấy anh, nghĩ cách câu dẫn trái tim anh.

Em là người vợ hiền của anh, sẽ không so đo với anh những chuyện này đâu.” Lục Tử Mặc véo má Cận Ngôn: “Vậy em tự bắt xe về đi, đừng chen chúc tàu điện ngầm nữa.” “Biết rồi, em đi trước đây.” Lúc Cận Ngôn xuống lầu, cô phát hiện hai cô gái xinh đẹp ở quầy lễ tân đang trố mắt nhìn mình.

Cận Ngôn vội vàng chuồn thẳng.

Hai người này chắc chắn đã biết cô là vị hôn thê của Lục Tử Mặc.

Đợi đến thứ hai, không biết phòng thị trường sẽ chấn động đến mức nào.

Nhưng vụ cá cược lần trước xem như cô đã thắng, có tiền để thu rồi.

Công khai mối quan hệ của họ, hình như cũng không phải chuyện quá tệ.

Sau này sẽ không có ai gán ghép Úy Lam và Lục Tử Mặc với nhau nữa.

Hừ, cải xanh và hoa hồng đỏ đối đầu, rõ ràng là cải xanh thắng hoàn toàn. * Buổi họp báo của Lục Thị được truyền hình trực tiếp.

Úy Lam ở trong phòng bệnh buồn chán, chỉ có thể xem TV để giết thời gian, cô có thói quen quan tâm đến Lục Thị, quan tâm đến tin tức của Lục Tử Mặc.

Tự nhiên cô cũng thấy được buổi họp báo mà Lục Tử Mặc và Cận Ngôn công khai mối quan hệ của họ.

Lễ đính hôn chẳng phải đã không được tổ chức như dự kiến sao?

Bọn họ xem là vợ chồng chưa cưới kiểu gì chứ.

Lục Tử Mặc nói gì cơ, nói cô độc thân, còn khuyến khích thanh niên chưa vợ đến theo đuổi cô.

Anh có thể không chấp nhận tình yêu của tôi, nhưng anh không thể chà đạp tôi như vậy, Lục Tử Mặc.

Anh quá đáng lắm.

Úy Lam tiện tay cầm lấy bình hoa bên cạnh, vừa định ném xuống đất thì lại lập tức dừng lại.

Nhịn, cô phải nhịn xuống.

Cô lấy điện thoại ra lướt tin tức, phát hiện toàn là những lời đồng cảm với mình, nói rằng cô đã đỡ dao thay người ta mà vẫn không thể níu kéo được trái tim của bạn trai cũ, thật là một người đáng thương.

Đồng cảm ư, tôi, Úy Lam, không cần sự đồng cảm của các người, không bao giờ cần.

Sẽ có một ngày, cô nhất định sẽ trở thành vợ của Lục Tử Mặc, Cận Ngôn chỉ có thể đứng sang một bên.

Buổi họp báo đã được công bố, chuyện này tự nhiên không thể giấu được những người khác trong nhà họ Lục.

“Thằng nhóc hỗn xược này, xảy ra chuyện như vậy mà không hó hé tiếng nào, đúng là tức chết tôi rồi.” Ông nội Lục đập mạnh chén trà trước mặt xuống bàn.

“Ba, họ chắc chắn là sợ ba mẹ lo lắng nên mới làm vậy.” Mạc Noãn an ủi.

“A Noãn, con mau đi tra xem, thằng nhóc Lục Tử Mặc đó rốt cuộc là có ý gì, đã có Ngôn Ngôn rồi mà còn đi trêu chọc bạn gái cũ.” “Ba, không phải Tử Mặc đã nói trong buổi họp báo rồi sao, Ngôn Ngôn mới là vị hôn thê của nó.” “Ta làm sao biết được có phải họ diễn kịch hay không, bây giờ nhiều người thích diễn kịch lắm.” “Ba, có A Sâm ở đây, không xảy ra chuyện gì lớn được đâu.

Chúng ta không quản được nhiều như vậy, sức khỏe của ba tốt chính là phúc lớn nhất của cả nhà rồi.” Mạc Noãn nói hết lời, cuối cùng cũng trấn an được cảm xúc của ông cụ.

Ông cụ quyết định không can thiệp, để bọn họ tự mình giải quyết.

Chương 1342

Lục Tử Mặc thật ra vẫn luôn cho người theo dõi Úy Lam, anh đối với người này luôn không yên tâm.

Người kia thấy Úy Lam xem tin tức mà không có biểu hiện gì bất thường liền lập tức báo cáo cho Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc ngạc nhiên nhướng mày, Úy Lam này là thật sự thay đổi tính nết rồi, hay là thật sự không định giở trò nữa.

“Được, tiếp tục theo dõi cô ta, có gì bất thường lập tức báo cáo cho tôi.” “Vâng, Tổng giám đốc Lục.” Mẹ Cận cũng rất hài lòng với cách xử lý của Lục Tử Mặc.

Là một người mẹ, bà tự nhiên không hy vọng con gái mình bị những lời vu khống không có thật đó làm tổn thương.

Cứ ngỡ vở kịch này cứ thế trôi qua, nào ngờ đây mới chỉ là bắt đầu.

Cận Ngôn là lần đầu tiên gặp vị lão thầy thuốc Đông y này.

Trên vai ông lão có treo một cái hòm gỗ không lớn không nhỏ, tóc đã hoa râm nhưng tinh thần vẫn minh mẫn, vừa nhìn đã cho người ta cảm giác của một bậc thầy.

Cận Ngôn nhìn hàng kim bạc của ông, trong lòng vẫn cảm thấy hơi hoảng.

Cây kim dài như vậy châm vào người, chắc sẽ đau lắm.

“Người nhà nếu cảm thấy không chịu được thì có thể ra ngoài trước, yên tĩnh chờ ở bên ngoài.” Mẹ Cận gật đầu, bà thật sự không nỡ nhìn những cây kim này châm vào người chồng mình, liền tự giác đi ra ngoài.

Cận Ngôn không đi, mà ở lại.

Lão thầy thuốc liếc cô một cái, bắt đầu châm cứu.

Cận Ngôn chỉ thấy ông nhanh chóng lấy kim từ trong hộp ra, chẳng mấy chốc, cả đầu ba Cận đã cắm đầy kim bạc.

Cận Ngôn nhìn mà cũng thấy khó chịu: “Lão tiên sinh, việc này phải kéo dài bao lâu ạ?” “Tùy tình hình mà quyết định, ai không chịu được có thể ra ngoài chờ.” “Không sao ạ, cháu sẽ ở đây xem.” Không biết đã qua bao lâu, lão thầy thuốc cuối cùng cũng rút hết kim trên đầu ba Cận ra.

Mà ba Cận vẫn không có chút tri giác nào.

“Tình hình của cha cô không quá tệ, kiên trì thì sẽ có hiệu quả.” “Cảm ơn ông.” Lão thầy thuốc đeo hòm của mình rồi rời đi.

Mẹ Cận nhìn chồng mình, bất lực thở dài một hơi.

Cận Ngôn ra khỏi phòng, lên mạng tìm một nơi để hẹn hò, cuối cùng chọn một nhà hàng Tây.

Mặc dù cô không thích đồ Tây, nhưng không thể phủ nhận, bữa tối dưới ánh nến quả thật rất hợp với nhà hàng Tây.

Nghĩ đến biểu cảm của Lục Tử Mặc khi biết mình mang thai, trong lòng Cận Ngôn lại dâng lên một niềm vui sướng.

Cận Ngôn tìm được chỗ liền gửi cho Lục Tử Mặc, tin nhắn của Lục Tử Mặc lập tức trả lời lại.

Cận Ngôn nhẹ nhàng vuốt bụng mình: “Bảo bối, không biết ông bố trẻ của con khi biết đến sự tồn tại của con, có bị dọa ngốc không nhỉ.” “Ba con tuy có chút ngốc nghếch, nhưng mẹ rất có lòng tin với anh ấy, tin rằng anh ấy nhất định sẽ là một người cha tốt.

Mẹ nói cho con biết, nếu con là con gái thì còn đỡ, chứ nếu là con trai, e là con sẽ phải chịu khổ rồi.

Nhưng ba con nói anh ấy không thấy khổ chút nào, ngược lại còn thấy rất thú vị.” “Con là con của anh ấy, chắc chắn cũng sẽ không tệ đâu.” “Ngôn Ngôn, con ở trong phòng lẩm bẩm một mình cái gì thế?” Giọng mẹ Cận từ ngoài cửa vọng vào.

“Mẹ, con ngủ một lát đã, tối nay con đi hẹn hò với Lục Tử Mặc, bữa tối mẹ không cần lo cho con đâu.” “Biết rồi, hôm nay con nổi tiếng rồi đấy, cẩn thận bị đám paparazzi theo dõi.” “Lục Tử Mặc không cho họ làm phiền con đâu, chắc họ không có gan đó.” “Con đúng là vô tư thật.” Mẹ Cận mỉm cười, rồi đi dọn dẹp nhà cửa.

Cận Ngôn cười một tiếng, lăn hai vòng trên giường rồi ngủ thiếp đi.

Bây giờ ngoài buồn ngủ ra, cô không có triệu chứng gì khác, chỉ cần tâm trạng tốt là có thể ăn được ngủ được.

Ngủ một giấc xong, cô thay một chiếc váy hoa nhí xinh đẹp, tết một kiểu tóc trong sáng, rồi lên đường đến chỗ hẹn.

Mẹ Cận thấy con gái tâm trạng vui vẻ như vậy cũng yên tâm.

Đến nhà hàng Tây, cô phát hiện mình đã đến sớm tận 40 phút, có chút dở khóc dở cười.

Cũng không phải lần đầu hẹn hò, sao lại kích động thế này chứ.

Cô rất tâm lý không gọi điện thúc giục Lục Tử Mặc, mà gọi một cuốn tạp chí ra lật xem.

Lục Tử Mặc xử lý xong công việc tồn đọng mấy ngày nay, thấy thời gian không còn sớm liền xuất phát đến chỗ hẹn với Cận Ngôn.

Đi ngang qua một cửa hàng hoa, anh xuống xe tự tay chọn một bó hoa tươi.

Đúng lúc này, điện thoại reo lên, là từ bệnh viện của Úy Lam gọi tới, hơn nữa còn là bác sĩ điều trị hiện tại của cô.

“Bác sĩ Trương.” Giọng nói trong điện thoại có vài phần nặng nề: “Anh Lục, tôi nghĩ có lẽ anh phải qua đây ngay một chuyến, tình hình của cô Úy không được lạc quan lắm.” “Ca phẫu thuật không phải rất thành công sao?” “Phẫu thuật thì rất thành công, nhưng chúng tôi phát hiện trong báo cáo xét nghiệm của cô ấy có nhiều chỉ số bất thường, bước đầu nghi ngờ có khả năng ung thư, nhưng tình hình cụ thể vẫn phải làm kiểm tra sâu hơn.” Ung thư.

Sắc mặt Lục Tử Mặc lập tức trở nên khó coi, anh đột nhiên nhớ lại lần Úy Lam ngất xỉu và anh đưa cô đến bệnh viện.

Lúc đó bác sĩ hình như đã nói, Úy Lam ăn uống quá không điều độ, ăn kiêng trong thời gian dài, nếu cứ tiếp tục như vậy thì khả năng mắc ung thư dạ dày rất cao.

“Tạm thời đừng nói cho bệnh nhân biết chuyện này, tôi sẽ qua ngay.” “Tôi biết.” Một người phụ nữ vừa cắt bỏ tử cung, lại bị phát hiện có khả năng mắc bệnh ung thư, ai có thể chấp nhận được chứ.

Bác sĩ tự nhiên không dám dễ dàng nói cho Úy Lam biết.

Lục Tử Mặc ném bó hoa lên ghế phụ, lập tức quay đầu xe đi về phía bệnh viện.

Vừa đến cổng bệnh viện, anh đã thấy y tá đang đẩy Úy Lam xuống dưới đi dạo, và Úy Lam cũng ngay lập tức nhìn thấy anh, cô nhận ra xe của Lục Tử Mặc.

Đáy mắt cô lóe lên tia vui mừng, lập tức thúc giục y tá đẩy xe lăn về phía anh.

Hôm nay không phải anh mới mở họp báo sao, cô cứ nghĩ mấy ngày tới anh sẽ bận rộn an ủi Cận Ngôn, trong thời gian ngắn sẽ không thể đến thăm cô.

Nào ngờ lại đến nhanh như vậy.

Chương 1343

Cô thật sự rất vui.

Lục Tử Mặc xuống xe, đứng nhìn cô một lúc.

Úy Lam rất không thích ánh mắt này của anh, cô quay đi, nhỏ giọng nói: “Đừng nhìn em nữa, em biết bây giờ sắc mặt mình rất tệ, người cũng rất khó coi.” “Sao lại xuống đây?

Bác sĩ cho phép em xuống giường rồi à?” Lục Tử Mặc mặt không biểu cảm nói.

“Được rồi, bác sĩ Trương nói em nên xuống đi dạo nhiều hơn, có lợi cho việc thư giãn tinh thần, phục hồi cơ thể tốt hơn.” Cô nghiêng đầu, thấy trên xe Lục Tử Mặc có một bó hoa, màu tím, đẹp vô cùng.

“Lục Tử Mặc, đó là hoa tặng em sao?” Lục Tử Mặc khựng lại một chút, ôm bó hoa xuống, đưa cho Úy Lam: “Em thích thì cho em.” Trong lòng Úy Lam có chút mất mát, hóa ra không phải tặng cho cô.

Loại hoa này, cô nhớ trong những bức ảnh mà công ty thám tử gửi đến, là loại hoa dùng trong lễ đính hôn của anh và Cận Ngôn.

Không cần nói rõ, cô cũng biết, đó là loại hoa Cận Ngôn thích nhất, vốn dĩ là để tặng cho Cận Ngôn.

“Chỉ cần là Tử Mặc anh tặng, em đều thích.” “Lên đi, ở đây gió lớn.” Y tá tự giác tránh ra, Lục Tử Mặc đẩy Úy Lam vào bệnh viện.

Đưa Úy Lam vào phòng bệnh, Lục Tử Mặc liền đến văn phòng của bác sĩ Trương.

“Tiếp theo phải làm sao?” Bác sĩ Trương nói: “Tình huống này không giấu được đâu, tôi đề nghị nên sớm cho bệnh nhân biết sự thật, sau đó tôi sẽ sắp xếp một cuộc kiểm tra chi tiết để chẩn đoán sớm.”

Lục Tử Mặc kể lại lời bác sĩ lần trước đã nói, bác sĩ Trương nói: “Nếu trước đây bác sĩ đã nhắc nhở như vậy, thì tám chín phần là ung thư dạ dày rồi, chúng tôi sẽ không vô cớ nói những lời đáng sợ.

Hiện tại cần nhanh chóng xác định là giai đoạn đầu, hay là giai đoạn giữa và cuối.” Lục Tử Mặc cau mày: “Nếu là giai đoạn đầu thì có thể chữa khỏi không?” “Nếu là giai đoạn đầu thì có khả năng chữa khỏi, giai đoạn giữa và cuối thì cơ bản là không còn đường sống, rất ít bệnh nhân giai đoạn cuối có thể sống sót.” “Ngoài ra, với căn bệnh này, cảm xúc của bệnh nhân rất quan trọng, nếu cô ấy không có ý chí sinh tồn, chúng tôi làm bác sĩ có cố gắng thế nào đi nữa, hiệu quả cũng sẽ giảm đi rất nhiều.

Bệnh nhân phải nhận thức rõ bệnh tình của mình, và có niềm tin, dũng khí để chiến thắng bệnh tật, điều này rất quan trọng.” Khi từ văn phòng bác sĩ đi ra, Lục Tử Mặc cảm thấy cả người đều không ổn.

Vừa mới phẫu thuật xong, người còn chưa hồi phục, lại phát hiện ra căn bệnh này, anh phải nói với Úy Lam thế nào để cô ấy chịu phối hợp với bác sĩ kiểm tra đây. * Cận Ngôn đợi rất lâu vẫn không thấy Lục Tử Mặc, cô nhìn đồng hồ, đã quá giờ hẹn nửa tiếng rồi.

Người đàn ông này, không lẽ làm việc đến quên cả chuyện này rồi chứ.

Giống như có một chậu nước lạnh dội từ trên đầu xuống, tâm trạng vốn đang vui vẻ mong chờ lập tức trở nên thất vọng.

Sau thất vọng, Cận Ngôn lại càng lo lắng hơn, sợ anh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn trên đường đến.

Nghĩ đến đây, tim Cận Ngôn đập nhanh hẳn lên.

Cô vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho Lục Tử Mặc, điện thoại đổ chuông nhưng không ai nghe máy, gọi liên tục ba lần đều không có ai trả lời.

Cận Ngôn sợ hãi, đành phải gọi cho Sử Đông Giác.

Sử Đông Giác nói Lục Tử Mặc đã xuất phát được một tiếng rồi.

Một tiếng.

Từ Lục Thị đến đây, cho dù là kẹt xe, nửa tiếng cũng đủ rồi.

Để tiện cho Lục Tử Mặc, cô đã cố ý chọn một nơi khá gần Lục Thị.

Lâu như vậy rồi.

Hốc mắt Cận Ngôn lập tức đỏ lên: "Thư ký Sử, tôi vẫn chưa thấy người của Lục Tử Mặc, anh mau tra xem, có phải anh ấy đã xảy ra chuyện rồi không." "Cận Ngôn, chúng ta đừng tự làm mình hoảng loạn trước, tôi sẽ đi tra ngay.

Cô gọi điện hỏi bên khu nhà lớn và Chủ tịch Lục xem họ có biết tin tức gì của Tổng giám đốc Lục không, chúng ta phân công hợp tác." "Được." Cận Ngôn gọi một vòng điện thoại, mọi người đều không biết tin tức gì của Lục Tử Mặc, cũng không nhận được bất kỳ tin tức nào về việc anh xảy ra chuyện.

Cận Ngôn chỉ có thể tự an ủi mình, không có tin tức chính là tin tốt, không được hoảng, không được hoảng.

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng nước mắt đã không kìm được mà rơi xuống.

Cô hoàn toàn không dám tưởng tượng, nếu Lục Tử Mặc xảy ra chuyện, cô và con phải làm sao.

Cô còn chưa nói cho anh biết, anh sắp được làm cha rồi.

"Thưa cô, cô không sao chứ?" Có người quan tâm đến cô.

Cận Ngôn như không nghe thấy, chỉ lặp đi lặp lại, lần này đến lần khác gọi cho Lục Tử Mặc.

Bên kia điện thoại vẫn không có người nghe máy.

Cận Ngôn thật sự sắp sụp đổ rồi, đúng lúc này, bụng dưới của cô âm ỉ đau, dần dần cơn đau trở nên không thể chịu nổi.

Cận Ngôn sợ hãi, nghĩ đến đứa con trong bụng, không nhịn được hét lên một tiếng.

Nhân viên phục vụ lập tức chạy đến: “Thưa cô, cô không sao chứ, có cần chúng tôi giúp gì không?” Trán Cận Ngôn vã mồ hôi lạnh, run rẩy nói: “Tôi có thai, cứu… cứu con tôi.” Nhân viên phục vụ lập tức đứng dậy: “Tôi sẽ gọi xe cứu thương cho cô ngay.” Một người đàn ông đang ăn cơm ở gần đó nhíu mày, nhìn về phía người phụ nữ cách đó không xa, cô đau đến mức cả lông mày cũng nhíu chặt lại.

Lúc này phải lập tức đưa đến bệnh viện, đợi xe cứu thương đến e là đã sảy thai từ lâu rồi, trễ một giây cũng là nguy hiểm.

Trước mắt anh hiện lên một khung cảnh đẫm máu, và ánh mắt cầu cứu của một người phụ nữ.

Nếu lúc đầu có người đưa tay giúp đỡ cô ấy, anh nhất định đã không mất đi cô ấy.

Sợi dây trong sâu thẳm nội tâm bị lay động, người đàn ông đột ngột đứng dậy, đi tới, nói với Cận Ngôn: “Thưa cô, tôi là bác sĩ, nếu cô tin tưởng tôi, tôi sẽ đưa cô đến bệnh viện ngay lập tức.

Tình hình của cô bây giờ rất nguy hiểm, đợi xe cứu thương đến cô sẽ sảy thai mất.” Đây tuyệt đối là giọng nói hay nhất mà Cận Ngôn từng nghe, khác với sự trầm khàn gợi cảm của Lục Tử Mặc.

Giọng anh rất ấm áp, như mang theo sức mạnh an ủi lòng người.

Cận Ngôn ngẩng đầu, đối diện là một đôi mắt màu trà, đôi mắt anh không hề đen, nhưng thật sự rất đẹp.

“Tôi tin anh, tôi xin anh hãy cứu con tôi.” Vu Khiêm gật đầu, bế ngang Cận Ngôn lên, trực tiếp bế cô lên xe của mình.

Chương 1344

Anh nhấn ga, thẳng hướng bệnh viện gần nhất mà đi.

Nhìn người phụ nữ lạ mặt với sắc mặt trắng bệch, Vu Khiêm nói: "Thưa cô, tôi không biết cô đã xảy ra chuyện gì, nhưng bây giờ cảm xúc của cô quá bất ổn.

Nếu cô muốn giữ lại đứa con của mình, cô phải kiềm chế cảm xúc của mình." Cận Ngôn nhìn người đàn ông trước mắt.

Vu Khiêm nhìn ánh mắt bi thương của cô, bất giác cảm thấy có chút khó chịu.

"Bây giờ cô hãy hít thở sâu theo tôi, hít vào, thở ra." Cận Ngôn chỉ có thể ép mình không nghĩ đến Lục Tử Mặc, không biết qua bao lâu, cuối cùng cũng đến bệnh viện.

Giống như lời người đàn ông nói, Cận Ngôn quả thật có dấu hiệu dọa sảy, nhưng may là được đưa đến kịp thời, bác sĩ yêu cầu cô nhập viện để giữ thai.

Khi sắp xếp xong tất cả mọi việc, đã là tám giờ tối.

Cận Ngôn nhìn người đàn ông đã bận rộn vì mình, trong lòng có chút cảm động, may mà gặp được một người nhiệt tình như vậy, nếu không đứa bé đã sớm không giữ được rồi.

Mặc dù sự xuất hiện của đứa bé là một tai nạn, nhưng từ khi biết đến sự tồn tại của nó, cũng đã hai tuần rồi, cô hoàn toàn không thể tưởng tượng được ngày nó đột nhiên rời đi.

"Cảm ơn anh, không còn sớm nữa, anh có thể về rồi." Vu Khiêm đứng trước giường Cận Ngôn: "Có cần tôi giúp cô liên lạc với gia đình không?" Cận Ngôn lắc đầu: "Không cần đâu, hôm nay thật sự cảm ơn anh rất nhiều.” Bây giờ không liên lạc được với Lục Tử Mặc, mẹ lại phải chăm sóc ba, hoàn toàn không thể phân thân chăm sóc cô.

Người cô có thể liên lạc chỉ có Tiểu Mỹ.

Nhưng nếu Tiểu Mỹ biết, mẹ cô cũng sẽ biết.

“Không có gì, chỉ là tiện tay thôi.

Tôi tên Vu Khiêm, cũng là một bác sĩ, sau này nếu có cần, có thể liên lạc với tôi.” Vu Khiêm đưa cho Cận Ngôn một tấm danh thiếp.

“Tôi tên Cận Ngôn, đợi tôi khỏe lại tôi sẽ mời anh ăn cơm.” “Không cần đâu, tôi chỉ là nhìn thấy cô, giống như nhìn thấy bạn gái cũ của tôi.

Lúc đầu nếu có người đưa tay giúp đỡ cô ấy, có lẽ mọi chuyện đã không phát triển thành như bây giờ.” Tim Cận Ngôn đột nhiên thắt lại: “Bạn gái của anh… có phải…” Vu Khiêm dường như biết Cận Ngôn đang hỏi gì, anh lắc đầu, trên mặt hiện lên một nụ cười khổ: “Cô ấy không sao, chỉ là chúng tôi đã chia tay rồi.” “Năm đó cô ấy cũng có thai, nhưng tôi là một bác sĩ ngoại khoa, mỗi ngày có rất nhiều ca phẫu thuật phải làm, tôi đã lơ là cô ấy.

Có một ngày cô ấy bị đau bụng, gọi điện cho tôi, nhưng tôi lại đang trong phòng phẫu thuật, không ai xung quanh dám chạm vào cô ấy, đợi đến khi xe cứu thương đến, cô ấy đã sảy thai rồi.” Nhìn vẻ bi thương trên mặt Vu Khiêm, Cận Ngôn cảm thấy rất áy náy: “Xin lỗi, hình như tôi đã hỏi chuyện không nên hỏi.” “Không sao, đều là chuyện quá khứ rồi.

Bây giờ cô ấy đã kết hôn, năm ngoái tôi gặp lại cô ấy, cô ấy còn đang bế một bé gái xinh xắn.

Tôi biết cô ấy sống rất hạnh phúc, có lẽ rời xa tôi, thật sự là đúng đắn.” Trên mặt Vu Khiêm luôn nở nụ cười.

Cận Ngôn không nhìn ra được rốt cuộc anh đã hoàn toàn buông bỏ, hay chỉ là đang gượng cười.

“Tôi không biết cô đã gặp phải chuyện gì, nhưng đôi khi đừng quá cố chấp, buông bỏ thật ra là cho mình một lối thoát mới.” “Cảm ơn, nhưng tình hình của tôi không giống anh.” Vu Khiêm nhìn sâu vào Cận Ngôn một cái: “Coi như tôi nhiều lời, cô đừng để ý.” “Không đâu, tôi biết anh cũng là vì muốn tốt cho tôi, hôm nay người nên nói cảm ơn là tôi.” “Tôi chính là bác sĩ của bệnh viện này, trên danh thiếp có số điện thoại của tôi, nếu bạn của cô không đến, cô có cần gì có thể liên lạc với tôi bất cứ lúc nào.” Cận Ngôn gật đầu.

Vu Khiêm rời đi.

Cận Ngôn nhìn trần nhà trắng toát, trong tay vẫn nắm chặt điện thoại.

Lục Tử Mặc đứng ở hành lang hóng gió lạnh một lúc lâu, nhìn bầu trời bên ngoài dần tối sầm lại, đột nhiên nhớ ra tối nay đã hẹn ăn tối cùng Cận Ngôn.

Anh theo bản năng sờ vào túi quần, hoàn toàn không có điện thoại.

Anh lập tức chạy về phía bãi đậu xe, quả nhiên, điện thoại của anh bị bỏ quên trên ghế phụ.

Vừa cầm điện thoại lên tay, điện thoại của Lục Sâm đã gọi tới.

“Ba.” Giọng nói trong điện thoại giận dữ như sấm: “Lục Tử Mặc, con chết ở đâu rồi, sao cứ không nghe điện thoại.” “Xin lỗi, con quên điện thoại trên xe.” “Thằng khốn, sao con không quên luôn cả bản thân mình đi?

Ngôn Ngôn không liên lạc được với con, đã bị con dọa khóc rồi, con còn không mau gọi điện báo bình an cho con bé.” “Con biết rồi.” “Đúng là tức chết người mà, Ngôn Ngôn vừa mới trải qua chuyện của ba mẹ, căn bản không chịu được kinh hãi.

Con đã đi đâu?

Đến mức quên cả điện thoại của mình.” “Con đến bệnh viện, bệnh tình của Úy Lam có chút nghiêm trọng.” “Lại là cô bạn gái cũ đó của con, nghiêm trọng đến mức nào, chẳng lẽ chết được hay sao?

Con tự mình làm rõ đi, sau này con muốn sống với Úy Lam, hay là với Cận Ngôn, đừng có ba ngày hai bữa chạy vào bệnh viện.

Vừa mới làm rõ trên họp báo xong, con lại muốn để người khác suy diễn lung tung à.” Lục Sâm gầm lên.

“Ba, thật sự có thể sẽ chết.” Bên kia Lục Sâm im lặng vài giây, hỏi: “Mắc bệnh nan y rồi?” “Tám chín phần là ung thư dạ dày.” Lục Sâm đau đầu, thật sự đau đầu, đường tình duyên của con trai đúng là không thuận lợi, “Đã chẩn đoán chắc chắn chưa?” “Vẫn chưa dám nói cho cô ấy biết, kiểm tra chi tiết cần sự phối hợp của cô ấy.” “Tử Mặc, ba nói cho con biết, con nhất định phải kiên định với điều con muốn trong lòng, đừng để mất đi rồi mới hối hận, cuộc đời không có đường quay lại đâu.

Về phía Ngôn Ngôn, con tốt nhất nên giải thích rõ ràng, đừng để con bé hiểu lầm.” “Ba, con biết rồi.” Nghe thấy sự mệt mỏi trong giọng nói của con trai, Lục Sâm không nói thêm gì nữa, mà cúp máy.

“Sao rồi, có phải đã liên lạc được với Tiểu Mặc không?” “Vợ ơi, con trai em gặp chuyện lớn rồi.” “Xảy ra chuyện gì sao?” Mạc Noãn căng thẳng hỏi.

Lục Sâm ôm Mạc Noãn: “Úy Lam không chỉ mất đi tử cung, mà có thể còn mắc bệnh ung thư dạ dày.” “Cái gì?” “Em không nghe nhầm đâu, là như vậy đấy.

Tử Mặc nói vẫn chưa làm kiểm tra sâu hơn, nhưng tám chín phần là vậy rồi.” Hai vợ chồng nhìn nhau, không ai lên tiếng.

Cận Ngôn chờ điện thoại, cuối cùng cũng đợi được cuộc gọi của Lục Tử Mặc.

“Lục Tử Mặc, anh là đồ khốn, anh cho em leo cây, rốt cuộc anh ở đâu, anh làm em lo chết đi được.” “Xin lỗi, Ngôn Ngôn, giữa đường anh có việc nên đã quay đầu xe đi, điện thoại quên trên xe, không nhớ ra để gọi lại cho em.” “Đồ khốn, em đã đợi anh rất lâu, suýt nữa còn…” sảy thai.

“Xin lỗi, anh thật sự không cố ý.” “Có phải công ty đã xảy ra chuyện gì không?” “Không phải, là chuyện bên phía Úy Lam.

Tế bào ung thư trong cơ thể cô ấy không ngừng tăng lên, bước đầu chẩn đoán là ung thư dạ dày, vẫn đang chờ xác nhận thêm.” Cận Ngôn nhắm mắt lại, đôi khi thành thật thật sự rất đau lòng.

Lại là Úy Lam.

Cô ta bị ung thư, còn cô thì suýt nữa đã mất đi một sinh mệnh nhỏ bé.

“Ngôn Ngôn, em đang ở đâu?” Cận Ngôn đột nhiên cảm thấy đặc biệt tủi thân, cô lấy tay che miệng, khóc nấc lên, nhưng cứ không dám khóc lớn, sợ ảnh hưởng đến đứa con trong bụng.

“Ngôn Ngôn, em đang khóc à?” “Lục Tử Mặc, có phải sau này hễ bên Úy Lam xảy ra chuyện, anh đều sẽ lựa chọn bỏ mặc em mà đi không?” “Ngôn Ngôn, đừng đưa ra giả thiết như vậy.

Chương 1345

Cô ấy bây giờ là bệnh nhân, cô ấy đã cứu chúng ta, anh không thể trơ mắt nhìn cô ấy chết được.” “Cho nên, trong khoảng thời gian này, anh sẽ đặt sự chú ý của mình ở bệnh viện, làm công tác tư tưởng cho Úy Lam, khuyên cô ấy phấn chấn lên, khuyên cô ấy điều trị cho tốt, có phải như vậy không?” Cận Ngôn bình tĩnh hỏi.

“Ngôn Ngôn.” “Lục Tử Mặc, anh không cần giải thích gì cả, anh chỉ cần trả lời câu hỏi của em, có phải sẽ như vậy không?” “Chắc là sẽ vậy.” Anh hiện tại cũng đang nghĩ cách làm sao để Úy Lam chấp nhận sự thật này.

“Em biết rồi.” “Ngôn Ngôn.” “Anh đừng nói nữa, em biết anh muốn nói gì, trong lòng anh chỉ có em, anh đối với Úy Lam chỉ là áy náy.

Úy Lam không còn người thân, nếu lúc này anh không quan tâm cô ấy, sẽ không có ai quan tâm cô ấy nữa, và cũng chỉ có anh mới khuyên được Úy Lam.” Nhưng vào lúc cô cần anh nhất, anh lại ở bên cạnh bạn gái cũ của mình.

Tha thứ cho cô, trái tim cô thật sự không rộng lượng đến thế.

Không thể dửng dưng chấp nhận tất cả những điều này, không thể đối mặt với tất cả mà không hề rung động.

Cô cũng chỉ là một người phụ nữ nhỏ bé, cần có người mình yêu thương nhất ở bên cạnh khi yếu đuối, để chia sẻ nỗi sợ hãi và lo lắng trong lòng.

“Ngôn Ngôn, em đang ở đâu?

Anh đến tìm em.” “Anh đi được sao?” “Anh…” Lục Tử Mặc không biết phải giải thích thế nào, anh vốn không giỏi những việc này.

Cận Ngôn hít sâu một hơi, "Em đang rất khó chịu, anh tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt em, nếu không em sẽ chỉ cãi nhau một trận to với anh thôi, chẳng tốt cho cả hai chúng ta đâu.

Em là một người khỏe mạnh, em có thể tự chăm sóc bản thân.

Anh cứ đi mà ở bên cạnh cô bạn gái cũ vừa không có tử cung lại còn bị ung thư của anh đi, em không cần anh ở đây đâu." Sự chua chát trong lời nói của Cận Ngôn, Lục Tử Mặc đã nghe ra được. "Ngôn Ngôn, chỉ là tạm thời thôi, mọi chuyện rồi sẽ qua.

Đợi anh xử lý xong việc này sẽ đến tìm em." "Tùy anh thôi, em mệt lắm, em muốn đi ngủ rồi." Cận Ngôn nói một cách yếu ớt.

Nói xong, Cận Ngôn liền cúp điện thoại.

Nhìn màn đêm bên ngoài, Cận Ngôn không kìm được mà bật khóc thành tiếng.

Bạn gái cũ.

Lại là bạn gái cũ, cô không hiểu tại sao giữa cô và Lục Tử Mặc luôn có một người như vậy chen vào.

Chuyện ba người thật sự quá mệt mỏi.

Cô cũng không chắc mình còn có thể kiên trì được bao lâu nữa.

Lục Tử Mặc đến phòng bệnh, tâm trạng của Úy Lam tối nay thật sự rất tốt.

Trong lòng cô luôn ôm bó hoa cát cánh mà Lục Tử Mặc tặng, còn uống hết một bát cháo lớn.

Cô thật sự rất no, đã vượt xa sức ăn trước đây của cô rồi. "Úy Lam, anh vừa mới thảo luận với bác sĩ về bệnh tình của em, ông ấy sẽ sắp xếp cho em làm thêm các xét nghiệm khác." "Tại sao ạ?

Không phải nói ca phẫu thuật của em rất thành công, tiếp theo chỉ cần tĩnh dưỡng thôi sao?

Em còn phải làm xét nghiệm gì nữa?" Úy Lam nghi hoặc nhìn Lục Tử Mặc. "Đã ở lại bệnh viện rồi thì cứ kiểm tra toàn diện cơ thể một lần.

Anh nhớ dạ dày của em không tốt, vừa hay bệnh viện này có một bác sĩ khá giỏi, rất có kinh nghiệm trong việc điều trị bệnh dạ dày, anh đã nhờ ông ấy kiểm tra dạ dày cho em." "Không cần đâu ạ, bệnh dạ dày của em là bệnh cũ rồi, loại bệnh này cũng không phải cứ kiểm tra, kê đơn thuốc là có thể khỏi ngay được, cần phải từ từ tĩnh dưỡng.

Anh yên tâm, lần này đại nạn không chết, em đã nghĩ thông rồi, cơ thể là của mình, nhất định phải chăm sóc thật tốt, sau này em sẽ tuân theo lời dặn của bác sĩ, ăn uống đầy đủ, sẽ không hành hạ bản thân nữa đâu." *Bây giờ cô mới nghĩ thông, e là đã hơi muộn rồi.

Ăn uống đầy đủ chưa chắc đã mang lại cho cô một cơ thể khỏe mạnh.* Lục Tử Mặc thầm nghĩ. "Úy Lam, anh đề nghị em nên đi kiểm tra." "Tử Mặc, hôm nay anh lạ thật đấy.

Em đã xem buổi họp báo của anh rồi, anh nói anh chỉ cảm kích ân tình của em, Cận Ngôn mới là vị hôn thê của anh.

Nhưng tối nay anh lại quan tâm em như vậy, em suýt chút nữa là hiểu lầm rồi đấy." Úy Lam tò mò nhìn Lục Tử Mặc. "Đây là đề nghị của bác sĩ, em vẫn nên nghe lời bác sĩ đi." "Được, em nghe lời đi kiểm tra, nhưng không phải em nghe lời bác sĩ mà là nghe lời anh." Úy Lam đồng ý nhanh như vậy, Lục Tử Mặc cũng thấy có chút bất ngờ.

Ngày hôm sau.

Bệnh viện đã sắp xếp cho Úy Lam làm một cuộc kiểm tra chi tiết, kết quả phải ba ngày sau mới có.

Lần này Lục Tử Mặc đã cẩn thận hơn, dặn dò y tá chăm sóc Úy Lam không được đề cập đến mục đích thật sự của việc kiểm tra.

Úy Lam thật sự rất vui.

Cô phát hiện ra sau khi lùi một bước, Lục Tử Mặc quả thật đã đối xử tốt với cô hơn rất nhiều.

Cô nên hiểu chuyện hơn một chút. "Tử Mặc, anh đi làm đi, đừng vì em mà làm lỡ việc công ty.

Anh có thời gian đến thăm em là em đã mãn nguyện lắm rồi." "Anh cứ chạy qua đây suốt như vậy, Cận Ngôn chắc chắn sẽ hiểu lầm.

Sự chiếm hữu của phụ nữ đối với đàn ông không kém các anh đâu, em không muốn ảnh hưởng đến tình cảm của hai người." Lục Tử Mặc quả nhiên rời đi, anh đến thẳng nhà họ Cận, đến nơi mới biết cả đêm qua Cận Ngôn không về nhà.

Mẹ Cận cũng nhận ra có vấn đề, "Tử Mặc, tối qua Ngôn Ngôn không ở cùng con sao?" Tiểu Mỹ cũng nhìn Lục Tử Mặc, ánh mắt đã tóe lửa. "Con tưởng cô ấy về nhà rồi ạ." "Con tưởng?

Không phải hai đứa đi hẹn hò sao, con bé ở đâu mà con lại không biết?" Mẹ Cận, người vốn luôn ôn hòa với Lục Tử Mặc, cuối cùng cũng sa sầm mặt.

Chương 1346

"Giữa chừng con có việc phải rời đi, tối qua chúng con không ở cùng nhau." "Lục Tử Mặc, anh đúng là đồ khốn nạn!" Trần Tiểu Mỹ chửi.

Lục Tử Mặc có chút hoảng hốt, tối qua tâm trạng của Cận Ngôn quả thật có chút không ổn, anh cứ nghĩ cô chỉ đang ghen tuông, hoàn toàn không ngờ cô đến nhà cũng không về.

Ngoài nhà họ Cận, cô còn có thể đi đâu được chứ.

Mẹ Cận lập tức lấy điện thoại gọi cho Cận Ngôn, vừa bắt máy đã hỏi dồn dập: "Cận Ngôn, con đang ở đâu?" "Con và Lục Tử Mặc…" "Thành thật khai báo, Lục Tử Mặc đang ở nhà chúng ta đây, tối qua con hoàn toàn không ở cùng nó." Cận Ngôn đổi giọng, "Đúng là con không ở cùng anh ấy, tối qua anh ấy có việc nên không đi hẹn hò với con, nhưng con đang ở nhà anh ấy mà, cái căn hộ nhỏ của anh ấy ấy, con thấy gần nên về căn hộ của anh ấy." "Đương nhiên là thật rồi, không thì con còn chạy đi đâu được chứ, mọi người đang nghĩ gì vậy?" Cận Ngôn quả thật đang ở trong căn hộ của Lục Tử Mặc, vì nơi đó gần bệnh viện mà tối qua cô truyền dịch nhất, bác sĩ bảo cô phải truyền dịch liên tục ba ngày, cô thấy ở đó khá tiện.

Dù sao thì Lục Tử Mặc, tên khốn này, cũng chưa chắc sẽ về. "Mẹ, để con qua xem." Lục Tử Mặc vội vàng đến, rồi lại vội vàng đi.

Mẹ Cận thở dài, "Gần đây tim mẹ cứ như đi tàu lượn siêu tốc, lúc thì bị tung lên cao, lúc lại bị ném xuống đáy vực, thật sự đủ rồi, cũng không biết có phải lại cãi nhau không nữa?

Cứ cảm thấy hai đứa nhỏ gần đây có gì đó không ổn." "Mẹ nuôi, họ đều là người lớn rồi, có thể tự giải quyết vấn đề của mình, mẹ đừng tức giận mà hại thân." Trần Tiểu Mỹ miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng cũng lo lắng không yên, người có mắt đều nhìn ra hai người này không bình thường.

Mới làm lành chưa được một ngày, rốt cuộc lại sao nữa rồi.

Lục Tử Mặc vội vã về nhà mình, vừa đến cửa đã thấy giày của Cận Ngôn, anh thở phào nhẹ nhõm.

Cô nhóc này không nói dối, quả thật đang ở đây.

May mà lúc cô khó chịu, vẫn còn nhớ về nhà của hai người.

Cận Ngôn nghe thấy tiếng Lục Tử Mặc, vội vàng nhắm mắt, giả vờ ngủ.

Lục Tử Mặc tìm thấy Cận Ngôn trong phòng ngủ, cô đang ngủ rất say, trong phòng không bật điều hòa, có chút oi bức, trên người cô chỉ đắp một chiếc chăn mỏng ngang bụng.

Lục Tử Mặc cúi xuống hôn lên trán cô.

Cận Ngôn suýt chút nữa không kìm được mà mở mắt ra, anh ta đã ở bên Úy Lam cả đêm, còn mặt mũi mà về đây.

Ung thư dạ dày, thật sự khiến cô không biết phải nói gì. "Ngôn Ngôn, anh biết em chưa ngủ, đừng giả vờ nữa." Lông mi của cô nhóc này đã run lên mấy lần, tưởng anh không nhìn ra sao? "Vậy anh cứ coi như em ngủ rồi đi, em không muốn nhìn thấy anh, cũng không muốn nói chuyện với anh." Cận Ngôn tức giận xoay người lại, hoàn toàn không muốn để ý đến người đàn ông tên Lục Tử Mặc này.

Lục Tử Mặc cũng không giải thích thêm, mà nằm xuống bên cạnh Cận Ngôn, một tay kéo cô qua, ôm chặt vào lòng.

Mặt dày không tả nổi.

Nghĩ đến đứa bé, Cận Ngôn cũng không giãy giụa, ngoan ngoãn nằm trong lòng anh.

Một lúc sau, cô phát hiện tên đàn ông khốn kiếp Lục Tử Mặc này vậy mà đã ngủ thiếp đi, chắc là chăm sóc bạn gái cũ bị ung thư mệt lắm rồi.

Cận Ngôn cảm thấy thật sự nên trao cho Lục Tử Mặc một tấm bằng khen, tên là: Bạn trai cũ tốt nhất quả đất.

Cuộc sống này thật giống như một bộ phim Hàn, khắp nơi đều nhuốm màu bi thương.

Tức giận, thật sự rất tức giận.

Rốt cuộc đến khi nào cuộc sống của họ mới không còn sự xuất hiện của người phụ nữ tên Úy Lam đó.

Cận Ngôn tức giận trừng mắt nhìn Lục Tử Mặc một lúc lâu, cuối cùng cũng mệt, nhắm mắt ngủ.

Tối qua truyền dịch cả đêm, thật ra cô cũng không ngủ ngon.

Lúc Cận Ngôn không biết, mắt Lục Tử Mặc đã lén mở ra, rồi mỉm cười.

Giấc ngủ này lại kéo dài rất lâu, lúc Cận Ngôn tỉnh dậy Lục Tử Mặc cũng không có ở bên cạnh, cô chỉ cảm thấy toàn thân hơi mềm nhũn, cũng lười đi tìm người.

Lấy điện thoại ra, cô thấy có một tin nhắn: *Em mệt thì cứ ở nhà nghỉ ngơi, đừng đi làm.* Cận Ngôn cũng có ý đó, cô dậy thay quần áo, lại đến bệnh viện hôm qua, tiếp tục truyền dịch.

Không ngờ lại gặp đúng Vu Khiêm đang chuẩn bị đi thăm phòng, sau lưng anh còn có mấy người trẻ tuổi.

So với bộ vest lịch lãm hôm qua, hôm nay anh mặc một chiếc áo blouse trắng, trông ôn hòa nhã nhặn, cả người trông đẹp trai hơn hôm qua rất nhiều.

Dường như anh sinh ra là để hợp với loại trang phục này. "Bác sĩ Vu, thật trùng hợp, lại gặp anh rồi." Vu Khiêm nhìn Cận Ngôn từ trên xuống dưới một lượt, "Không tệ, sắc mặt hôm nay tốt hơn hôm qua nhiều rồi, hơi hồng hào một chút.

Quả nhiên tuổi trẻ thật tốt, cơ thể hồi phục nhanh." "Vậy cũng phải cảm ơn bác sĩ Vu." "Không cần khách sáo như vậy, còn cần tôi đưa cô đi không?" Cận Ngôn xua tay, "Không cần đâu, tôi biết phải đi đâu rồi, anh cứ đi làm việc đi, tôi thấy anh có vẻ bận." "Được, vậy lần sau gặp." Cận Ngôn rất ngưỡng mộ vị bác sĩ Vu phong độ ngời ngời này, từ tối qua đến giờ, anh không hề dò hỏi chút riêng tư nào của cô.

Đối với một người mang thai mà không có chồng bên cạnh như cô, anh cũng không hề có chút kỳ thị nào.

Cận Ngôn vẫn đến chỗ hôm qua, bác sĩ nhanh chóng truyền nước cho cô.

Cô nhìn từng giọt dung dịch chảy vào cơ thể, khóe miệng luôn nở một nụ cười nhàn nhạt, con không sao là tốt rồi.

Những chuyện khác cô cũng không muốn bận tâm nữa.

Cận Ngôn một mình truyền dịch ở bệnh viện, truyền xong lại về căn hộ của Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc gọi điện cho cô, cô cũng không nghe.

Đợi đến lúc Lục Tử Mặc vội vã về nhà, phát hiện Cận Ngôn vẫn đang ngủ.

Cô nhóc này, ngủ cả một ngày trời rồi.

Anh sờ trán cô, thấy mọi thứ đều bình thường, "Ngôn Ngôn, tỉnh dậy đi, anh đưa em ra ngoài ăn." Cận Ngôn lật người, quay lưng về phía Lục Tử Mặc.

Chương 1347

Lục Tử Mặc biết, vì chuyện hôm qua mà cô khó chịu trong lòng, "Ngôn Ngôn, dù có giận, có buồn thế nào cũng không thể để bụng mình đói được, dậy ăn cơm thôi." "Không có khẩu vị, anh đừng bận tâm đến em." "Vậy em đợi nhé, anh ra ngoài mua." Lục Tử Mặc thở dài một hơi rồi ra ngoài.

Cận Ngôn nhìn bóng lưng anh, tâm trạng cũng không khá hơn.

Lục Tử Mặc rất nhanh đã mua đồ về, có tôm hùm đất cay, có miến xào gạch cua, có thịt kho, còn có bắp cải xào chua ngọt.

Đũa của Cận Ngôn cứ gắp qua gắp lại giữa món thịt kho và bắp cải, còn món tôm hùm đất mà ngày thường cô yêu thích thì không hề động đến.

Lục Tử Mặc bóc một con tôm đặt vào bát cô, Cận Ngôn liếc nhìn một cái rồi gắp trả lại vào bát anh. "Ngôn Ngôn." "Em đang ở ngay đối diện anh, anh gọi hồn ai vậy?" "Có phải em không khỏe trong người không, đây là món tôm hùm đất em thích nhất mà." "Hôm nay tâm trạng em không tốt không muốn ăn, thì sao?" Giọng Cận Ngôn rất gay gắt.

Phụ nữ có thai nên cẩn thận khi ăn tôm hùm, nhất là đồ mua bên ngoài, không biết có vệ sinh hay không.

Cô lại có dấu hiệu dọa sảy, ăn uống càng phải chú ý.

Lục Tử Mặc nhìn dáng vẻ đáng yêu của cô, cười nói, "Không muốn ăn thì không ăn nữa." Cận Ngôn lườm anh một cái, cúi đầu ăn cơm, chỉ là ăn được vài miếng lại thấy khó chịu, cảm giác buồn nôn nhưng không nôn ra được. "Ngôn Ngôn, em sao vậy?" "Yên tâm, sức khỏe của em tốt lắm, sẽ không bị ung thư dạ dày, cũng không chết được đâu." Lục Tử Mặc lập tức sa sầm mặt, "Cận Ngôn, đừng nói bậy bạ!" Ung thư cái gì?

Anh không muốn nghe những từ đáng sợ như vậy từ miệng cô.

Cận Ngôn liếc nhìn Lục Tử Mặc một cái, không nói gì thêm.

Ăn thêm hai miếng cơm, cô liền đặt bát xuống, "Em ăn no rồi, anh cứ từ từ ăn." Nói xong, cô đi vào phòng, đóng cửa khóa lại.

Thái dương Lục Tử Mặc giật thót, cô nhóc này thật sự tức giận rồi.

Cận Ngôn ngủ cả ngày, cũng không buồn ngủ nữa, cô gọi điện cho mẹ Cận, sau đó tiện tay lấy một cuốn sách ra đọc.

Đọc được một lúc thì ngủ thiếp đi, loáng thoáng nghe thấy Lục Tử Mặc đang gọi điện, hình như là nói chuyện với Úy Lam. "Anh có việc nên không qua được, em cần gì cứ bảo trực tiếp hộ lý giúp." Cận Ngôn nghe thấy lời anh nói, khóe miệng nở một nụ cười khổ, rõ ràng anh là bạn trai của cô.

Nhưng cô lại chỉ có thể trơ mắt nhìn anh tiếp xúc với người phụ nữ khác, mà lại không thể nói gì, không thể làm gì.

Nếu biết sẽ như thế này, cô nhất định đã tự mình lao ra cản xe.

Nhưng như vậy, tiểu đoàn tử có lẽ đã không còn rồi...

Cô muốn tự nhủ mình phải rộng lượng hơn một chút, nhưng vẫn không tránh khỏi cảm giác khó chịu.

Lục Tử Mặc biết Cận Ngôn khó chịu, cũng không dám vào làm phiền cô.

Đợi đến khi cô lén lút ngủ say, anh mới dám lấy chìa khóa dự phòng, lẻn vào, chẳng khác gì làm trộm.

Chỉ vừa mới đứng vững, giọng Cận Ngôn đã vang lên, "Lục Tử

Mặc, anh còn cần mặt mũi không?" "Ngôn Ngôn, chiến tranh lạnh ảnh hưởng tình cảm, chúng ta đừng như vậy nữa được không?

Em đã nói sẽ cùng anh đối mặt mà." "Ý anh là em không đủ rộng lượng, không đủ bao dung, thích gây sự vô cớ?" Cận Ngôn có chút ngang ngược nói. "Không có, anh không có ý đó, em nghĩ nhiều rồi." "Vậy ý anh là gì?" "Anh không có ý gì cả, anh chỉ có một mục đích, chúng ta đừng vì người không liên quan mà ảnh hưởng đến tình cảm." Lục Tử Mặc đặt tay lên người Cận Ngôn.

Cận Ngôn không ngăn cản, nhưng sắc mặt vẫn khó coi, "Thật sự là người không liên quan?

Không liên quan mà anh ngày nào cũng chạy đến bệnh viện à?

Vì cô ta mà anh có thể bỏ mặc em, anh có biết không, hôm qua nếu không gặp được người tốt…" … con của họ đã xong đời rồi. "Hôm qua đã xảy ra chuyện gì sao?" Cận Ngôn vừa định giải thích, điện thoại của Lục Tử Mặc vang lên một tiếng, Cận Ngôn giật lấy, đó là tin nhắn Úy Lam gửi đến: *Lục Tử Mặc, ngủ ngon.* Cận Ngôn cười, ném điện thoại vào người Lục Tử Mặc, "Đây là anh nói không liên quan đấy à, người không liên quan mà lại chúc nhau ngủ ngon." "Anh đâu có nói, là cô ta nói." "Anh tưởng em điếc à, anh không nhắn tin với cô ta, nhưng anh gọi điện cho cô ta.

Nếu anh muốn nối lại tình xưa với cô ta thì cứ nói thẳng với em, em đảm bảo sẽ đẩy anh đi ngay lập tức.

Anh cứ đi lại giữa hai người phụ nữ như vậy, anh không mệt sao?

Anh không mệt thì em cũng mệt rồi." Cận Ngôn vốn không muốn nói những lời này, nói ra rồi cô lại hối hận.

Thật ra cô biết Lục Tử Mặc cũng khó xử, biết anh bất đắc dĩ, nhưng cô lại không thể kiềm chế được cơn giận của mình.

Cô nhóc này, dạo này tính khí có vẻ tăng lên. "Ngôn Ngôn, em nghĩ về anh như vậy sao?

Trong lòng em anh không có vị trí nào cả, em không vui là có thể đẩy anh ra, tặng cho người phụ nữ khác à?" "Em đâu có đẩy anh, là tự anh lao tới mà." "Ngôn Ngôn, anh biết em không phải người như vậy, em sẽ không tùy tiện đẩy anh đi đâu, anh tin em, anh vừa mới nói đùa với em thôi." Tin cái quỷ.

Đến cô còn sắp mất lòng tin vào chính mình, cô sợ mình sẽ không kiên trì nổi. "Anh đừng tự cho là đúng nữa, em ghét anh tiếp xúc với Úy Lam.

Em và cô ta, anh chỉ có thể chọn một, chúng ta tuyệt đối không thể cùng tồn tại." Lục Tử Mặc nhìn sâu vào mắt Cận Ngôn, xoa đầu cô, "Anh biết em đang tức giận, đây đều không phải lời thật lòng của em, anh sẽ không để trong lòng, cũng sẽ không so đo với em." "Ngôn Ngôn, anh không muốn nợ Úy Lam bất kỳ ân tình nào, trả hết rồi chúng ta sẽ được yên ổn." Cận Ngôn chết lặng, cảm giác như đấm vào bịch bông, không có chút động tĩnh nào.

Với tính cách này của Lục Tử Mặc, Cận Ngôn không hề nghi ngờ, cho dù có một ngày cô chửi mắng anh thậm tệ, anh cũng có thể hóa giải một cách nhẹ nhàng như vậy.

Hai người ở bên nhau, nếu một người nóng tính hơn người kia thì rất dễ xảy ra vấn đề.

Nhưng cái kiểu dù bạn nói gì đối phương cũng không cho là thật này cũng khiến người ta tức điên.

Cận Ngôn trừng mắt nhìn Lục Tử Mặc, Lục Tử Mặc thản nhiên xoa đầu cô, "Anh biết em chắc chắn chưa ăn no, anh đi gọt ít hoa quả cho em." Năm phút sau.

Lục Tử Mặc quả nhiên mang hoa quả đã gọt vào, còn cho thêm sữa chua vào, hoàn toàn là cách ăn mà ngày thường cô yêu thích.

Cận Ngôn nhìn thấy, quả thật thấy đói, cô vốn ăn nhiều, huống chi bây giờ trong bụng còn có thêm một cái miệng nữa.

Chương 1348

Cảm giác thèm ăn thật sự rất tốt.

Dù có tức giận thế nào cũng không thể trút giận lên tiểu bảo bối trong bụng được, ăn thôi.

Cận Ngôn khoanh chân ngồi trên ghế sofa, bắt đầu ăn, chẳng mấy chốc đã ăn hết cả một đĩa.

Lục Tử Mặc đã quen với việc này, "Đủ chưa?" "Hình như vẫn còn thiếu chút." "Ăn bánh quy được không?" "Trong nhà có à?" "Có, anh mới mua hôm nay, vị than nướng, chắc là cũng ngon." Ngày thường ngày nào cũng giám sát cô không được ăn vặt, hôm nay lại còn đặc biệt đi mua.

Dỗ dành, đây rõ ràng là dỗ dành.

Dù sao cũng là nuôi con trai của anh ta, cô cần gì phải từ chối. "Vậy mang ra đây đi." Lục Tử Mặc cười, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Cận Ngôn nghe thấy một tiếng động, hình như là va vào cái gì đó.

Người đàn ông này, rốt cuộc đang vội cái gì.

Khóe môi cô không kìm được mà cong lên.

Lục Tử Mặc không chỉ mang bánh quy vào, tay anh còn xách một cái túi lớn, bên trong chứa đủ loại đồ ăn vặt. "Ngôn Ngôn, em xem em muốn ăn gì?" Nghĩ đến cảnh một người đàn ông to lớn như anh tan làm lại đi siêu thị chọn đồ ăn vặt, cơn giận của Cận Ngôn lại tiêu đi một chút.

Thật ra cô rất ghét bản thân mình như thế này, quá dễ bị nắm bắt, chính vì vậy mà bị Lục Tử Mặc ăn sạch, không có cửa lật mình.

Cận Ngôn liếc nhìn một cái, cuối cùng chỉ vào bánh quy soda, bỏ qua khoai tây chiên.

Phụ nữ có thai vẫn nên ăn ít những thứ đó.

Lục Tử Mặc vội vàng xé gói bánh ra, lấy một cái, tự mình đưa đến miệng Cận Ngôn.

Cận Ngôn nhìn Lục Tử Mặc, lạnh lùng hừ một tiếng: "Lục Tử Mặc, anh rất giống con Husky nhà em nuôi trước đây." "Husky?" "Chính là một con chó Golden Retriever, mỗi lần dỗ dành em đều có bộ dạng như vậy." Cận Ngôn cắn một miếng bánh giòn tan, mặc kệ sắc mặt biến đổi của Lục Tử Mặc, tiếp tục thản nhiên ăn đồ của mình.

Khóe môi Lục Tử Mặc mím chặt, cô nhóc này, dám nói anh giống con chó nhà cô nuôi. "Em đã thấy con chó nào đẹp trai như thế này chưa?" "Nói anh là chó anh còn tưởng mình là chó thật à, lại còn so sánh nữa, có tiền đồ ghê." Cận Ngôn ngẩng đầu, nhàn nhạt nhướng mí mắt, trong ánh mắt có sự khinh bỉ không thể che giấu.

Lục Tử Mặc, "…" Cô nhóc thối này, lúc nào cũng lanh mồm lanh miệng, khiến người ta vừa yêu vừa hận.

Nhưng biết làm sao được, anh lại cứ thích cái dáng vẻ này của cô. "Ngôn Ngôn, vậy là chúng ta làm lành rồi nhé." "Em có nói câu nào như vậy à?

Sao em không có ấn tượng gì hết." Cận Ngôn không chịu nhượng bộ.

Nhưng Lục Tử Mặc đã vui mừng ra mặt, cô nhóc này chính là dễ dỗ như vậy, anh vẫn luôn thích tính cách này của cô.

Cận Ngôn ăn một lúc, Lục Tử Mặc lại đi bưng một ly sữa đến, vô cùng nịnh nọt.

Cận Ngôn cũng không từ chối, nhận lấy rồi uống. "Còn muốn nữa không?" "Không cần gì nữa, bây giờ chỉ cần anh biến khỏi tầm mắt của em thôi, em muốn ở một mình yên tĩnh." "Anh lạ giường, đổi chỗ khác anh không ngủ được." Lục Tử Mặc nói một cách đương nhiên. "Vậy ý anh là để em sang phòng khách à?" "Không có, anh ngủ dưới đất là được rồi." "Em nói em không muốn nhìn thấy anh." "Vậy anh quay lưng lại, không để em nhìn thấy là được rồi." Đây là cách làm điển hình của việc bịt tai trộm chuông. "Lục Tử Mặc, sao anh lại vô lại như vậy." "Dù sao cả đời này anh cũng chỉ vô lại với một mình em thôi, em xem rồi quyết định đi." Nghe vậy, Cận Ngôn cảm thấy trong lòng nghẹn lại, không biết là cô thay đổi, hay là Lục Tử Mặc thay đổi.

Lục Tử Mặc trước kia kiêu ngạo biết bao, không vướng bụi trần.

Bây giờ anh đã trở thành một người đàn ông vướng bận khói lửa nhân gian, cô lại cảm thấy xót xa.

Anh vốn không nên như vậy. "Tùy anh, nhưng nếu anh còn dám nửa đêm bò lên giường em, thì cứ đợi đấy." "Sẽ không." Lục Tử Mặc vừa nói, vừa dọn dẹp vụn bánh trên giường.

Lại còn giúp Cận Ngôn sửa sang lại giường chiếu.

Trước đây, anh ghét nhất là người khác ăn uống trong phòng mình, huống chi là trên giường, ngay cả Lục Niệm Nhất cũng là đối tượng bị cấm.

Nhưng bây giờ nhìn cô gái mình yêu ăn uống trên giường mình, anh không hề cảm thấy tức giận, ngược lại còn thấy vui vẻ.

Cận Ngôn thấy Lục Tử Mặc cứ cong khóe môi, trong lòng không kìm được mà thầm mắng, rốt cuộc có gì đáng cười.

Đã đến mức phải ngủ dưới đất rồi mà.

Hai người lại trải qua một đêm yên bình như vậy.

Lục Tử Mặc từ sáng sớm đã chuẩn bị xong bữa sáng, ăn xong, Lục Tử Mặc đột nhiên nói: "Ngôn Ngôn, kết quả kiểm tra của Úy Lam hôm nay có rồi, em đi cùng anh đến bệnh viện được không?" "Em đi thì Úy Lam trong lòng sẽ khó chịu, em không đi đâu." "Nhưng em không đi, chính em trong lòng lại hoang mang khó chịu." Lời Lục Tử Mặc nói, quả thật là quá thẳng thắn. "Nếu chẩn đoán xác định, hôm nay anh sẽ nói cho Úy Lam biết sự thật, cô ấy cần được điều trị sớm." "Vậy thì đi thôi, mong là có thể khiến em nảy sinh chút lòng thương hại, rồi sau này em có thể rộng lượng hơn một chút." Tim Lục Tử Mặc thắt lại, "Xin lỗi, Ngôn Ngôn, đã để em phải chịu ấm ức." "Thôi được rồi, những lời này em không muốn nghe nữa." Anh có lỗi gì đâu, nếu không xảy ra tai nạn bất ngờ đó, họ thật sự đã cắt đứt hoàn toàn với Úy Lam rồi.

Cả hai đều không muốn như vậy.

Đã yêu nhau, Cận Ngôn quyết định vẫn nên kiên nhẫn hơn một chút, bao dung hơn một chút, giải quyết ổn thỏa chuyện này.

Trong tình yêu, ai mà không có lúc va vấp.

Cận Ngôn chỉ có thể dùng những lời súp gà tâm hồn này để tự an ủi mình. *Lục Tử Mặc, em nguyện ý cho anh thêm một cơ hội, mong anh đừng làm em thất vọng.* Còn về chuyện đứa bé, bây giờ cô không muốn nói, nếu người đàn ông này không làm cô thất vọng, vậy thì cô sẽ thành thật, họ sẽ sống những ngày tháng tốt đẹp.

Chương 1349

Nhưng nếu cô thất vọng, vậy thì cô sẽ mang con mình đi thật xa.

Hai vợ chồng trẻ ăn sáng xong liền đến thẳng văn phòng của bác sĩ Trương.

Lục Tử Mặc vừa nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trọng của bác sĩ Trương, liền biết đã có chẩn đoán xác định, chắc chắn là ung thư dạ dày không còn nghi ngờ gì nữa.

Lục Tử Mặc vẫn hỏi: "Thật sự là ung thư dạ dày sao?" "Anh Lục, đúng là ung thư dạ dày, may mà phát hiện khá sớm, khối u vẫn chưa di căn.

Trước tiên tiến hành phẫu thuật cắt bỏ, sau đó tiến hành hóa trị, vẫn có khả năng chữa khỏi rất lớn." "Nhưng…" Cận Ngôn ghét nhất là kiểu nói chuyện có ngắt quãng này, thường chẳng có chuyện gì tốt lành xảy ra. "Bác sĩ Trương, ông cứ nói thẳng đi." "Tối qua, tôi đã tổ chức một cuộc hội chẩn với các chuyên gia ung bướu toàn thành phố, kết luận đưa ra đều giống nhau.

Cô Úy vừa mới tiến hành phẫu thuật cắt bỏ tử cung, cần một thời gian để hồi phục.

Nếu trong thời gian này, khối u di căn, đó sẽ là một chuyện rất phiền phức.

Sức khỏe cô Úy hiện tại rất yếu, chúng tôi không thể áp dụng thêm các biện pháp phòng ngừa nào khác." Ý của bác sĩ Trương, Lục Tử Mặc và Cận Ngôn đều đã hiểu.

Nếu không có tai nạn lần này, Úy Lam có thể lập tức được điều trị, nhưng vì chuyện này, việc điều trị của cô chỉ có thể lùi lại.

Điều trị ung thư, thật sự là chạy đua với thời gian, không thể chậm trễ dù chỉ một chút.

Điều trị càng sớm, khả năng chữa khỏi càng lớn. "Sớm nhất khi nào có thể tiến hành phẫu thuật cắt bỏ khối u?" "Sớm nhất cũng phải sau 8 tuần, còn phải xem tình hình hồi phục của bệnh nhân trong thời gian này.

Khoảng thời gian này cô ấy bắt buộc phải tĩnh dưỡng cơ thể thật tốt, tăng cường dinh dưỡng các mặt.

Cô Úy trước giờ luôn bị suy dinh dưỡng, sức khỏe không tốt, cho dù có lên bàn mổ, cũng chưa chắc đã xuống được." Bác sĩ Trương cũng rất đau đầu, lần đầu tiên gặp một bệnh nhân khó nhằn như vậy, thể chất quá kém. "Đưa sang nước ngoài thì sao?" Bác sĩ Trương lắc đầu, "Kỹ thuật điều trị ung bướu ở nước ngoài quả thật tiên tiến hơn trong nước rất nhiều, nhưng tiền đề là bệnh nhân phải có thể lên bàn mổ.

Tình hình của cô Úy, cho dù là chuyên gia giỏi nhất, cũng không có cách nào tốt hơn, thiết bị tiên tiến hơn cũng không có đất dụng võ." Ngay lúc này, ngoài cửa truyền đến một tiếng động.

Lục Tử Mặc lập tức mở cửa, chỉ thấy Úy Lam đang ngồi trên xe lăn, điện thoại rơi trên đất, sắc mặt cô trắng bệch đến đáng sợ, đôi môi không ngừng run rẩy.

Lục Tử Mặc nhìn bộ dạng này của cô, liền biết những lời họ vừa nói với bác sĩ cô đều đã nghe thấy, không kìm được mà ngồi xổm xuống, nhỏ giọng gọi: "Úy Lam." Úy Lam nắm chặt tay Lục Tử Mặc, "Mọi người vừa rồi rốt cuộc đang nói về ai vậy?

Chắc chắn không phải là em, đúng không, sao có thể là em được, em làm sao có thể xui xẻo như vậy, em vừa mới cắt bỏ tử cung, đã bị tước đoạt tư cách làm mẹ, sao có thể còn mắc phải căn bệnh đáng sợ như vậy chứ." "Rốt cuộc là kẻ xui xẻo nào vậy, thật sự là xui tận mạng rồi, ha ha ha." "Em biết chắc chắn không phải là em, sao có thể là em được." Nói xong, cô buông tay Lục Tử Mặc, xoay xe lăn, liên tục lao về phía trước, miệng không ngừng lẩm bẩm, "Úy Lam là ai, tôi không quen Úy Lam, kẻ xui xẻo là Úy Lam, tôi không phải là kẻ xui xẻo." "Ha ha ha, tôi không quen Úy Lam." Lục Tử Mặc nhìn bộ dạng như phát điên của cô, vội vàng đuổi theo, ngay cả Cận Ngôn cũng chạy theo.

Lục Tử Mặc giữ chặt xe lăn của Úy Lam, Úy Lam dùng sức, nhưng xe lăn không hề nhúc nhích. "Buông tay, Lục Tử Mặc anh buông tay ra cho tôi, tôi muốn xuất viện, tôi muốn rời khỏi nơi này." Úy Lam gầm lên. "Nơi này tôi không ở nổi nữa, tôi không muốn ở đây dù chỉ một giây." "Tôi muốn đi, tôi muốn rời khỏi cái nơi quỷ quái này." … Bất kể Úy Lam nói gì, Lục Tử Mặc đều không lên tiếng, chỉ giữ chặt xe lăn, giữ vai cô, ngăn cô tự làm hại mình.

Cận Ngôn cũng im lặng đứng một bên không nói lời nào, bây giờ ai khuyên cũng vô dụng.

Chỉ có thể để Úy Lam tự mình nghĩ thông.

Không biết qua bao lâu, Úy Lam cuối cùng cũng kiệt sức, ngơ ngác ngồi đó, không nói lời nào, ngay cả tròng mắt cũng không động đậy.

Bác sĩ Trương nói với Lục Tử Mặc: "Anh Lục, dù thế nào đi nữa, cũng phải nhanh chóng ổn định tâm trạng của bệnh nhân, không thể để cô ấy cứ buông xuôi như vậy." Lục Tử Mặc gật đầu, sau đó đưa Úy Lam về phòng bệnh, Cận Ngôn cũng đi theo vào. "Úy Lam, tôi nghĩ những gì cần nghe cô đều đã nghe rõ rồi, trước đây bác sĩ đã nhắc nhở cô, bảo cô ăn uống phải điều độ." "Anh bảo tôi làm sao điều độ, sau khi anh phong sát tôi, tôi đến Pháp phải nhận thêm nhiều hoạt động, mỗi ngày tôi chỉ ngủ được ba bốn tiếng, anh bảo tôi làm sao điều độ."

"Lục Tử Mặc, tất cả đều là do anh hại, tại sao anh lại phong sát tôi, tại sao chứ?" "Tại sao?

Nguyên nhân cô không biết sao?

Là tự cô làm sai, cô có thể đừng đổ lỗi cho người khác không, bây giờ có phải là lúc nói những chuyện này không?

Bây giờ cô phải nghĩ cách làm sao để dưỡng tốt cơ thể, sau đó nhanh chóng tiếp nhận điều trị." "Lần này là phải cắt bỏ dạ dày của tôi sao?" Úy Lam nước mắt lưng tròng, giọng khàn đặc.

Lục Tử Mặc dừng lại hai ba giây, giọng khàn khàn, "Không phải, chỉ cắt bỏ khối u thôi." "Vậy có tác dụng không?

Bao nhiêu người bị ung thư, cho dù lúc đó có chuyển biến tốt, giữ được tính mạng, nhưng không bao lâu sau, tế bào ung thư sẽ lan rộng, sau đó chết một cách không ra người không ra ma.

Tôi không muốn sống những ngày tháng như vậy, tôi không muốn nửa đời sau phải chiến đấu với ung thư.

Nếu như vậy, tôi thà chết ngay lập tức còn hơn." "Đúng, chết là hết nợ, tôi không muốn giống như một đóa hoa, tận mắt nhìn mình tàn lụi từng chút một.

Tôi không muốn nhìn thấy bản thân mình như vậy, tôi thuộc về sân khấu, tôi nên sống cả đời dưới ánh đèn flash, tôi nên sống một cuộc sống rực rỡ." Úy Lam liếc thấy con dao gọt hoa quả bên cạnh, không nói hai lời, giơ dao lên đâm vào cổ tay mình.

Tim Cận Ngôn như hụt mất nửa nhịp, cô hét lên: "Lục Tử Mặc, cẩn thận!" *Loảng xoảng.* Con dao đã bị Lục Tử Mặc đoạt lấy, chỉ sượt qua mu bàn tay anh.

Cận Ngôn vội vàng chạy tới, nắm lấy cổ tay Lục Tử Mặc, "Sao rồi?

Không sao chứ?" Lục Tử Mặc lắc đầu.

Cận Ngôn kiểm tra kỹ một lượt, phát hiện chỉ hơi đỏ một chút, đến da cũng không rách.

Trong lúc nhất thời, cô tức giận không chịu nổi, "Úy Lam, rốt cuộc cô muốn thế nào?

Cô muốn chết thì tự đi mà chết, đừng kéo theo Lục Tử Mặc!" Úy Lam ngẩng đầu trừng mắt nhìn Cận Ngôn, vốn đã quyết định giả vờ, lúc này cũng không còn tâm trạng nữa. "Cận Ngôn, cô đến đây để xem kịch vui của tôi à?

Tôi bây giờ không còn tử cung, lại còn bị ung thư, trong lòng cô chắc đang thầm vui mừng lắm nhỉ." "Tôi sắp chết rồi, sau này sẽ không có ai tranh giành Lục Tử Mặc với cô nữa, cô có thể yên tâm làm bà Lục của cô rồi." "Còn giả nhân giả nghĩa đến thăm tôi, tôi thấy cô nửa đêm nằm mơ chắc cũng phải cười đến tỉnh giấc ấy nhỉ." Cận Ngôn cười lạnh, "Đúng, tôi vui lắm chứ, cô nói cũng không sai, tối qua tôi nằm mơ cũng cười đến tỉnh giấc.

Chuyện này gọi là tự làm tự chịu, tất cả đều là do cô tự chuốc lấy." “Nếu tôi mà biến thành bộ dạng như cô, tôi sẽ nhảy xuống từ đây ngay lập tức, không muốn ở lại thế giới này thêm một phút nào nữa.

Dù sao bây giờ chết còn có thể chết một cách xinh đẹp, chứ kéo dài đến giai đoạn cuối của ung thư thì chết chẳng còn chút tôn nghiêm nào.” Lục Tử Mặc biết Cận Ngôn đang cố ý kích động Úy Lam, nhưng không khỏi có chút lo lắng cô dùng sức quá mạnh, bèn nhắc nhở: “Ngôn Ngôn.” Cận Ngôn không dừng lại, nhìn vẻ mặt như mãnh thú phát điên của Úy Lam, cô nói tiếp: “Cô cũng đừng quá ghen tị với tôi.

Chương 1350

Chắc chắn là kiếp trước tôi đã làm việc tốt nên kiếp này mới có phúc báo như vậy.

Ai bảo kiếp trước cô làm toàn chuyện xấu, kiếp này cũng chẳng tốt đẹp gì hơn, đều là cô tự làm tự chịu cả.

Cô chết sớm một chút, Lục Tử Mặc sẽ không phải phân tâm chăm sóc cô, mà tôi cũng có thể độc chiếm anh ấy.” “Cô không biết đâu, tôi mong ngày này lâu lắm rồi, ngay cả trong mơ cũng thấy mình bóp chết cô đấy.” “Ai ngờ đâu, tôi chẳng cần phải tự mình phạm pháp làm chuyện như vậy, kẻ tiện nhân tự có trời thu.

Hết cách rồi, tôi chính là có phúc báo như thế đấy, ghen tị chết cô đi.” “Tôi đã lên kế hoạch hết cho những ngày tháng tương lai của tôi và Lục Tử Mặc rồi.

Sau này chúng tôi sẽ sinh một trai một gái, rồi tôi sẽ bồi dưỡng Lục Tử Mặc và con trai thành siêu đầu bếp, để họ ngày nào cũng nấu cơm cho tôi.

Mỗi ngày đi làm về, tôi chỉ cần ngồi phịch xuống sô pha, vắt chéo chân rồi bắt đầu gọi món.” “Sau đó con trai và con gái của tôi, một đứa đấm vai, một đứa gọt hoa quả cho tôi.

Cuộc sống như thế quả thật tốt đẹp đến không thể tưởng tượng nổi.” Cận Ngôn nói như bắn súng liên thanh, đến chính cô cũng phải nể phục mình, dung tích phổi tốt không chê vào đâu được.

Những lời này, có một vài câu là lời thật lòng chôn giấu sâu trong tim.

Đương nhiên, trong đó cũng có cả ý đồ kích động Úy Lam, dù cô không muốn thừa nhận.

Bây giờ cô đối với Úy Lam rất mâu thuẫn, vừa hy vọng cô ta biến mất hoàn toàn khỏi cuộc đời mình và Lục Tử Mặc, nhưng lại không muốn trong lòng anh mãi mãi nợ cô ta một ân tình.

Nhưng không thể phủ nhận, sau khi mắng Úy Lam một trận, tâm trạng của cô thật sự quá sảng khoái.

Lục Tử Mặc mắt trợn tròn, miệng há hốc, ngay cả Úy Lam cũng bị cô dọa cho sững sờ.

“Cận Ngôn, cô đang nằm mơ à?” “Có phải mơ hay không thì dù sao cô cũng chẳng thấy được nữa rồi.

Cô sắp chết đến nơi rồi, còn quản nhiều chuyện như vậy làm gì?

Tôi cầu xin cô đi chết đi, sau này mắt tôi sẽ trong sạch hơn nhiều, không phải đối mặt với cái miệng lưỡi xấu xí của cô nữa.” “Câm miệng!

Cho dù bây giờ tôi có ra nông nỗi này cũng đẹp hơn cô cả nghìn lần.” “Lạy cô, cô bao lâu rồi không soi gương thế, sao lại có ảo giác như vậy?

Sắc mặt tôi có trắng bệch như cô sao?

Tôi hồng hào khỏe mạnh lắm, cô xem, tôi mới là người rực rỡ tươi tắn trong lời cô nói đấy.” “Cận Ngôn, cô đi cho tôi!

Tôi không muốn nhìn thấy cô một giây nào nữa, cô cút xa cho tôi!” “Cô bảo tôi cút là tôi cút à?

Cô là ai chứ?

Tôi không làm cái động tác khó như thế đâu.” Cô bây giờ là phụ nữ có thai, thật sự không thích hợp.

Lục Tử Mặc không nhịn được bật cười, ánh mắt đầy cưng chiều nhìn Cận Ngôn.

Cận Ngôn tinh nghịch nhướng mày với anh, khiến Lục Tử Mặc tim đập loạn nhịp.

Cô nhóc này, thật đúng là miệng lưỡi sắc bén.

Úy Lam tức đến toàn thân run rẩy, nhưng bây giờ ngoài việc ngồi trên xe lăn, cô ta chẳng làm được gì cả.

Lại nhớ về con người mình trước kia.

Nếu là trước đây, cô ta nhất định sẽ khiến Cận Ngôn khóc lóc mà về.

“Đừng nhìn tôi như vậy, bây giờ tôi chẳng sợ một kẻ nhu nhược như cô đâu, chỉ bị ung thư thôi mà đã dọa mình thành ra thế này.” “Cận Ngôn, tôi không bị dọa.” “Thế vừa rồi là ai ở đây sống sống chết chết thế?

Tôi nhìn rõ mồn một đấy.

Nhưng mà tôi cũng nể cô thật, tự sát cũng là một loại dũng khí.

Tôi thì không có dũng khí dùng dao rạch cổ tay mình đâu, vẫn phải cho cô một like đấy.” Úy Lam không nói gì, chỉ hung hăng trừng mắt nhìn Cận Ngôn.

Lục Tử Mặc thấy cảm xúc của cô ta đã tạm thời bình tĩnh lại, bèn bước tới, ôm Cận Ngôn ra khỏi phòng bệnh, để Úy Lam một mình tĩnh tâm thêm.

“Ngôn Ngôn, suy nghĩ của em rất hay.

Sau này chúng ta sẽ sinh một trai một gái, giống như anh và Niệm Niệm vậy, quá hoàn hảo.” Lục Tử Mặc vừa nói, bàn tay lớn vừa hướng về phía bụng dưới của Cận Ngôn.

Cơ thể Cận Ngôn cứng đờ, sợ hãi lập tức gạt tay anh ra: “Anh làm gì thế?" Lục Tử Mặc nhướng mày: "Phản ứng lớn vậy à?" Ánh mắt Cận Ngôn thoáng qua một tia hoảng loạn: "Không hoảng được sao?

Giữa thanh thiên bạch nhật mà anh giở trò lưu manh với em." "Đồ nhát gan, chúng ta là vợ chồng chưa cưới." Cận Ngôn lườm Lục Tử Mặc một cái, anh cười nói: "Nếu đã như vậy, lần sau chúng ta không dùng biện pháp phòng tránh nữa, sớm sinh một trai một gái." "Mơ đẹp quá nhỉ." Trước mắt còn cả đống chuyện phiền phức.

"Ngôn Ngôn, nếu em muốn cuộc sống mà em mơ tưởng sớm đến, thì chúng ta phải sinh con trước đã chứ.

Em nghĩ mà xem, có người đấm vai cho em, có người rót nước cho em, có người nấu cơm cho em, ba người hầu hạ một mình em, quả là quá tuyệt vời.

Em không muốn những ngày tháng như vậy đến sớm hơn à?" "Lục Tử Mặc, đừng có mà tẩy não em!

Đừng tưởng em không biết anh đang có ý đồ gì.

Em vừa rồi chỉ nói cho vui thôi, đừng nghiêm túc quá." Cận Ngôn không đời nào mắc bẫy, thật sự coi cô là thiếu nữ ngây thơ, cái cớ như vậy mà cũng lừa được cô sao.

"Ngôn Ngôn." "Đừng nói nữa, giải quyết chuyện của Úy Lam trước đi." Cô thấy phiền lòng.

Nhắc đến Úy Lam, Lục Tử Mặc cũng thấy đau đầu, chuyện này thật sự không thể giải quyết trong một sớm một chiều được.

"Được, chúng ta kiên nhẫn một chút." Úy Lam ở trong phòng bệnh cả buổi sáng, Lục Tử Mặc và Cận Ngôn đi dạo một vòng bên ngoài, mua cơm trưa cho cô ta.

Lúc quay lại phòng bệnh, cô ta vẫn ngồi ngây ra đó.

“Úy Lam, ăn cơm thôi?” “Lục Tử Mặc, anh nói xem, tôi còn có thể sống tiếp được không?” Úy Lam cười khổ.

Chương 1351

"Chỉ cần cô không bi quan, sống tiếp không thành vấn đề.

Bây giờ cô mới chỉ ở giai đoạn đầu, chỉ cần cắt bỏ khối u là được, tế bào ung thư chưa lan ra toàn thân.

Lời của bác sĩ cô cũng đoán được rồi, đã đến nước này, cô cũng đừng sợ mập mà ăn kiêng nữa.

Dành hai tháng để bồi bổ cơ thể cho tốt, nhân lúc tế bào ung thư chưa lan rộng thì cắt bỏ khối u đi, sẽ không có vấn đề gì đâu." Úy Lam nhìn sang Cận Ngôn.

Cận Ngôn rùng mình, không biết có phải ảo giác của cô không, nhưng cô cảm thấy sát khí trong mắt Úy Lam thật sự rất nặng.

Chỉ trong một ngày mà cô ta đã chấp nhận được rồi.

Năng lực chịu đựng của người phụ nữ này cũng quá mạnh đi, lời nói của cô lại có tác dụng đến vậy sao.

Nếu chuyện này xảy ra với cô, cô chắc chắn không thể bình tĩnh nhanh như vậy được, không nói là khóc cả tuần thì cũng phải mất ba bốn ngày để nguôi ngoai.

"Cận Ngôn, cảm ơn lời của cô.

Nếu cô đã hy vọng tôi sống tiếp như vậy, tôi sẽ cố gắng vực dậy tinh thần, tuyệt đối không để cô thất vọng đâu." Úy Lam cười như không cười nói.

Dù sao cũng là người sắp chết, cô ta có gì mà không dám cược chứ?

Cả đời này cô ta chỉ thích một người đàn ông, không có lý nào lại nhìn anh và người khác hạnh phúc vui vẻ, còn mình thì nhận lấy một kết cục thê thảm.

Không cam tâm.

Thế nào cũng phải tranh giành đến cùng, cùng lắm thì cá chết lưới rách.

Cận Ngôn nhíu mày, cái gì gọi là cô hy vọng cô ta sống tiếp?

Cô ta sống hay chết thật ra cô chẳng quan tâm, cô chỉ cầu một sự an lòng.

Chỉ là, sao cô cứ cảm thấy có chút gì đó như đang lấy đá ghè chân mình.

Nhìn người phụ nữ này, giống như một con hổ đói vừa bị nhốt trong lồng một tháng, mới được thả ra, khiến cô rợn cả tóc gáy.

Quyết định này của cô rốt cuộc là đúng hay sai.

Lục Tử Mặc đang cúi người dọn thức ăn, tự nhiên không thấy được ánh mắt này của Úy Lam.

“Cho dù người tôi đối mặt là một người không quan trọng, tôi cũng sẽ nói như vậy.” “Vậy thì cảm ơn sự vĩ đại của cô, một lời thức tỉnh người trong mộng, đã được chỉ giáo.” Úy Lam vừa ăn cơm vừa nói với Lục Tử Mặc: “Tử Mặc, phiền anh sắp xếp cho em một chuyên gia dinh dưỡng, em muốn mau chóng hồi phục và điều dưỡng cơ thể.

Có hai người ủng hộ em, em tuyệt đối không thể kéo chân hai người được.” Úy Lam nói câu này còn cố ý nhìn về phía Cận Ngôn, Cận Ngôn thật sự sắp tức chết rồi.

Người phụ nữ này, đã đến nước này rồi mà vẫn không quên dùng lời lẽ châm chọc cô, rốt cuộc cô ta còn muốn đeo bám đến bao giờ.

“Tử Mặc, em đột nhiên thấy ngon miệng hẳn, anh có thể đi mua thêm chút đồ cho em không?” “Chưa đủ sao?” “Không đủ, em phải cố gắng để mình khỏe lại.” Lục Tử Mặc nhìn sang Ngôn Ngôn, Cận Ngôn nói: “Lục Tử Mặc, em ở đây đợi anh, em không muốn đi ra ngoài nữa.” Lục Tử Mặc liếc nhìn Úy Lam, bộ dạng bây giờ của cô ta, muốn làm hại Cận Ngôn là không thể nào, cũng không có gì phải lo lắng.

“Được, vậy em ở đây đợi anh, anh đi rồi về ngay.” Sau khi Lục Tử Mặc đi, phòng bệnh lập tức rơi vào sự im lặng đáng sợ.

Cận Ngôn cười nói: “Úy Lam, cô muốn nói gì với tôi?” Úy Lam nhìn ra ngoài, đợi đến khi chắc chắn Lục Tử Mặc không còn ở bên ngoài, cô ta mới cười nói: “Nếu cô đã muốn tôi sống như vậy, thì tôi nhất định sẽ sống thật có ý nghĩa.” Quả nhiên đây mới là bộ mặt thật của cô ta.

Trước kia nói gì mà đã buông tay với Lục Tử Mặc, tất cả đều là thủ đoạn lấy lùi làm tiến của cô ta.

“Cô đã là người sắp chết rồi, còn có thể làm được gì nữa?” “Cận Ngôn, Tử Mặc là một người đàn ông rất có trách nhiệm.

Chỉ bằng nhát dao tôi đỡ thay anh ấy, anh ấy đã không thể bỏ mặc tôi được, huống chi bây giờ tôi còn là bệnh nhân ung thư.

Tôi có ưu thế mà cô không có, cô phải cẩn thận đấy.” “Ý cô là đang tuyên chiến với tôi sao?” “Đúng vậy, cuộc sống còn thì còn chiến đấu.

Không ngờ câu châm ngôn sống bao năm của tôi lại phải dùng vào việc tranh giành đàn ông.” “Cô còn mặt mũi mà nói à?

Cô còn định đeo bám đến bao giờ?” Cận Ngôn hừ lạnh một tiếng.

“Đeo bám đến ngày tôi chết.

Sinh mạng chỉ có một lần, phải dùng hết sức lực để mình không hối tiếc.

Cả đời này tôi chỉ yêu một mình Lục Tử Mặc, cho dù không có được trái tim anh ấy, tôi cũng phải để anh ấy ở bên cạnh tôi trước khi tôi chết.” “Cô đúng là một con điên.” “Tôi sớm đã bị cuộc sống bức điên rồi.

Tôi không giống cô, từ nhỏ đã lớn lên trong sự yêu thương của cha mẹ.

Tôi lớn đến từng này, tất cả những gì tôi có đều do hai bàn tay này của tôi gây dựng nên.” Cận Ngôn không còn lời nào để nói.

“Cận Ngôn, cô đừng không thừa nhận.

Tai họa lần này của tôi là chịu thay cô, người lao ra trước mặt Lục Tử Mặc đáng lẽ phải là cô.” “Không, sẽ không.

Nếu cô không lao ra, tôi cũng sẽ không lao ra.” Điều cô nghĩ đến đầu tiên là đứa bé trong bụng.

“Cũng là cô lo chuyện bao đồng.

Nếu không phải cô lao vào người Lục Tử Mặc, mọi chuyện chắc chắn sẽ không phát triển thành thế này.

Lục Tử Mặc tuyệt đối sẽ không bị thương nặng như cô, anh ấy từ nhỏ đã trải qua huấn luyện nghiêm ngặt, không thể nào bị đâm liên tiếp hai dao được.” “Đúng vậy, Cận Ngôn, lẽ nào cô chưa từng nghĩ tại sao Lục Tử Mặc lại áy náy như vậy sao?

Bởi vì chính anh ấy rất rõ, anh ấy vốn có thể cứu tôi.

Ngay khi tôi bị đâm nhát đầu tiên, anh ấy đã có thể khống chế được người đàn ông kia, chỉ là lúc đó anh ấy một lòng một dạ lo cho cô, chỉ bảo vệ cô, nên mới để tôi bị đâm nhát thứ hai.

Sự áy náy của Lục Tử Mặc là ở chỗ này.” Sắc mặt Cận Ngôn hơi thay đổi, vấn đề này cô quả thật chưa từng nghĩ sâu đến mức đó.

Chương 1352

“Cô quả nhiên vẫn không hiểu Lục Tử Mặc bằng tôi.

Không sao cả, tôi có thể phát huy lòng thương hại của anh ấy đối với tôi đến cực hạn, tôi xem hai người có thể sống yên ổn được không.” “Úy Lam, cô đừng quá đáng.” “Tôi cũng không biết mình có thể làm đến mức nào, bởi vì chính tôi cũng không biết.” Thấy thời gian cũng sắp hết, Úy Lam không “tâm sự” với Cận Ngôn nữa, nếu để Lục Tử Mặc biết thì sẽ mất nhiều hơn được.

Cô ta chuyển chủ đề: “Mà này Cận Ngôn, Lục Tử Mặc bây giờ còn kén ăn không?” Cận Ngôn không lên tiếng.

Úy Lam tự mình nói: “Trước đây anh ấy không thích ăn cà rốt thái sợi, cũng không thích ăn rau mùi, ăn cơm còn điệu hơn cả tôi.

Tôi thì lúc nào cũng ăn như hổ đói, còn anh ấy cho dù ăn nhanh đến mấy cũng rất tao nhã.” “Tôi và anh ấy quen thân trong hội thư pháp.

Có lẽ cô không biết, một chàng trai đẹp như anh ấy lại viết được một tay chữ thư pháp rất đẹp, còn tôi chỉ kém anh ấy một chút thôi.

Tôi chính là bị nét chữ đó của anh ấy hấp dẫn.” Điểm này, Cận Ngôn quả thật không biết, Lục Tử Mặc lại có thể viết thư pháp.

“Trông cô không giống người có thể viết thư pháp.” “Bây giờ tôi không viết được nữa rồi.

Viết thư pháp cần tâm tĩnh khí hòa, mà tôi sớm đã không còn trạng thái đó nữa.” Cô ta sớm đã bị công việc và cuộc sống giày vò đến mất đi tâm hồn ban đầu.

“Coi như là tự biết mình.” “Khi cô đi đến bước đường này của tôi, cô sẽ thấy rõ chính mình.” “Tôi không phải cô, tôi không thể nào đi đến bước đó của cô được.” “Cũng đúng, cô căn bản không cần nỗ lực, vừa ra xã hội đã được Tử Mặc che chở dưới đôi cánh của mình, cô không thể nào cảm nhận được sự gian truân của cuộc sống.” “Cô cũng từng có cơ hội như vậy, là tự cô làm mất đi.

Tôi ngược lại nên cảm ơn cô đã rời bỏ Lục Tử Mặc giữa chừng, để tôi có cơ hội này.” “Nói ra có lẽ cô không tin, đối với việc rời bỏ Lục Tử Mặc, tôi chưa bao giờ hối hận.

Nếu tôi cứ ở lại trong nước, bỏ lỡ cơ hội đó, e rằng tôi cũng sẽ là một kẻ vô tích sự, có lẽ tôi và Lục Tử Mặc cũng không thể đi đến ngày hôm nay.” Cận Ngôn nhìn Úy Lam, cô ta chưa bao giờ hối hận vì đã rời bỏ Lục Tử Mặc.

Câu trả lời này quả thật khiến cô rất ngạc nhiên.

Đây đúng là một người phụ nữ rất mâu thuẫn.

“Nhưng tôi lại khá hối hận, tại sao không điều tra rõ gia thế của Lục Tử Mặc sớm hơn.

Nếu biết anh ấy là một phú nhị đại, tôi chắc chắn mọi chuyện đều sẽ thương lượng với anh ấy, tuyệt đối không giấu giếm.” “Đó đều là quá khứ rồi.” “Phải, đều qua rồi.” Cận Ngôn chưa bao giờ nghĩ rằng, sẽ có một ngày cô và Úy Lam ngồi đây, bình tĩnh nói về Lục Tử Mặc như thế này.

Cảnh tượng như vậy trước đây hoàn toàn không thể tưởng tượng được.

Không biết đã nói bao lâu, Cận Ngôn thấy hơi khát nước, lấy điện thoại trong túi ra gọi cho Lục Tử Mặc, vô tình làm rơi một lọ axit folic trong túi ra ngoài.

Cận Ngôn sợ hãi vội vàng nhặt lên, ném vào trong túi.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Úy Lam đã nhìn thấy rất rõ, đáy mắt cô ta là sự kinh ngạc sâu sắc.

Đó là thứ gì, cô ta biết rõ hơn ai hết.

Axit folic.

Thứ mà chỉ phụ nữ có thai mới ăn, người bình thường sẽ không mang theo bên mình.

Bởi vì trước đây cô ta từng cầm loại thuốc này đi hỏi bác sĩ.

Đó là một đối thủ cạnh tranh rất mạnh của cô ta.

Lúc đó họ cùng tham gia một show diễn trên sàn chữ T rất quan trọng, họ đang tranh giành danh hiệu nữ hoàng sàn chữ T.

Cuối cùng, cô ta giở chút trò trên sàn, khiến người phụ nữ đó ngã một cú đau, và bị sảy thai.

Đây là lần đầu tiên trong đời cô ta ra tay độc ác, lần đầu tiên dùng âm mưu để bước đi bước đầu tiên.

Cận Ngôn đang uống axit folic, cô ta vậy mà đã có thai.

Lục Tử Mặc lại để cô ta mang thai con của anh, quả thật là yêu sâu đậm rồi.

Có lẽ điều này cũng không khó giải thích, tại sao lúc đó anh lại do dự, bởi vì anh đang bảo vệ đứa con trong bụng cô ta.

Vậy chuyện này Lục Tử Mặc có biết không?

Úy Lam suy nghĩ lại các phản ứng của Lục Tử Mặc, cuối cùng đưa ra kết luận, chuyện này Lục Tử Mặc vẫn chưa biết.

Con của Cận Ngôn và Lục Tử Mặc.

Ha ha, nếu đứa bé này ra đời, cô ta tuyệt đối không còn cơ hội thắng nữa rồi.

Cô ta phải nhanh chóng lên kế hoạch bước đầu tiên.

Úy Lam chỉ liếc nhìn rồi cúi đầu xuống, nên Cận Ngôn không thấy được sự tính toán trong mắt cô ta.

Cận Ngôn chột dạ kéo khóa túi lại, rồi gọi điện cho Lục Tử Mặc, bảo anh mua chút sữa lên.

“Cận Ngôn, cô và Lục Tử Mặc định khi nào kết hôn?” “Sao?

Cô sợ mình không sống được đến ngày uống rượu mừng của chúng tôi à?” “Vậy thì chúc mừng hai người trước, chúc hai người trăm năm hạnh phúc.” “Dẹp cái bộ mặt giả tạo của cô đi, tôi không ăn cái trò này đâu.

Cũng đừng hòng thăm dò gì cả, chúng tôi là vợ chồng chưa cưới, muốn kết hôn lúc nào thì kết hôn lúc đó.” “Ồ, cũng phải.” Sau khi Lục Tử Mặc mua đồ về, liền cùng Cận Ngôn rời đi.

“Em và Úy Lam đã nói gì thế?” “Đương nhiên là nói về anh rồi, giữa chúng em cũng chỉ có anh để nói thôi.” “Đừng nghe cô ta nói bậy.” “Vâng, không nghe.” Một tuần tiếp theo, mọi chuyện dường như đều phát triển theo hướng tốt đẹp, Úy Lam tích cực phối hợp điều trị.

Chỉ là cô ta bắt đầu có phản ứng, nôn ói không ngừng, cả người gầy rộc đi trông thấy.

Còn Cận Ngôn ở phòng marketing thì cứ như là Lão Phật Gia, mọi người đều biết quan hệ của cô và Lục Tử Mặc, ngay cả tiền cược lần trước cũng được hai tay dâng lên cho cô.

Những việc vặt như quẹt thẻ chấm công trước đây cũng không ai giao cho cô nữa, thậm chí còn tích cực giúp cô chia sẻ công việc.

Nhiệt tình đến mức khiến cô có ảo giác mình đã là bà chủ rồi.

Chương 1353

Lúc Lục Tử Mặc đến bệnh viện đều sẽ báo cho Cận Ngôn, thậm chí là đưa cô đi cùng.

Họ không ở lại qua đêm, sau khi biết được tình hình của Úy Lam sẽ về nhà.

Mấy ngày nay, Lục Tử Mặc nhận một dự án mới, anh quay cuồng như một con quay.

Không phải họp thì là đi công tác, còn phải quan tâm đến tình hình điều trị của Úy Lam.

Cận Ngôn nhìn mà thấy xót xa, chuyện mang thai cũng luôn không tìm được cơ hội thích hợp để nói cho anh, không muốn làm anh phân tâm thêm.

Khó khăn lắm mới hoàn thành công việc giai đoạn đầu, hai bên quyết định ký hợp đồng.

Hai đội ngũ họp trong phòng họp cả một buổi sáng, cũng chính vào lúc này, Cận Ngôn nhận được điện thoại từ bệnh viện.

Điện thoại của Lục Tử Mặc không gọi được, họ thường cùng nhau đến thăm Úy Lam, nên bác sĩ Trương gọi đến cho Cận Ngôn.

Nói rằng Úy Lam không chịu nổi áp lực, nghĩ quẩn, ngồi trên bệ cửa sổ không chịu xuống, trông có vẻ có khả năng tự tử.

“Thư ký Sử, Tổng giám đốc Lục còn bao lâu nữa mới ra?” Cận Ngôn hỏi.

Sử Đông Giác nhìn đồng hồ: “E là còn phải hai tiếng nữa, bây giờ đàm phán đang ở giai đoạn then chốt.

Dự án này Tổng giám đốc Lục đã theo hai ba năm rồi, thành bại là ở hôm nay.

Cận Ngôn, cô có chuyện gì không?

Để tôi xử lý là được.” “Không có gì, là chuyện ở bệnh viện, tôi qua đó xử lý trước.

Lục Tử Mặc nếu họp xong rồi, anh bảo anh ấy qua sau.” “Vậy cô tự mình cẩn thận nhé, đợi ký hợp đồng xong tôi sẽ báo cho Tổng giám đốc Lục ngay.” “Được.” Khi Cận Ngôn đến bệnh viện, phòng bệnh của Úy Lam đã có rất nhiều bác sĩ và y tá vây quanh.

Bất kể bác sĩ y tá nói gì, Úy Lam cũng chỉ ngồi trên bệ cửa sổ, không nói một lời, chỉ ngơ ngẩn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nếu có bác sĩ hay y tá nào tiến lên, cô ta liền kề con dao gọt hoa quả vào cổ mình, không cho bất kỳ ai lại gần.

Cả người trông thật sự rất không ổn.

Cận Ngôn vừa đến, các bác sĩ và y tá liền nhường cho cô một lối đi.

“Úy Lam, cô đang làm gì vậy, mau xuống đi.” Úy Lam nhìn thấy Cận Ngôn, hỏi: “Tử Mặc đâu?” “Anh ấy đang xử lý việc công ty, dự án đó anh ấy đã theo hai ba năm rồi, đây là giai đoạn then chốt.

Tôi đã bảo thư ký báo cho anh ấy, ký hợp đồng xong anh ấy sẽ qua ngay.” “Haizz, cuối cùng tôi vẫn không thể trở thành người mà anh ấy nghĩ đến đầu tiên.

Cận Ngôn, tôi không kiên trì nổi nữa, thật sự quá khó chịu, bây giờ tôi căn bản không ăn được gì, làm sao để mình bổ sung dinh dưỡng đây.” Úy Lam cười khổ.

“Trước đây tôi từ chối đủ mọi loại thức ăn, nhưng bây giờ cho dù tôi muốn ăn cũng không ăn nổi nữa, ha ha, bổ sung dinh dưỡng.” “Căn bản là chuyện không thể nào, tôi không lên bàn mổ được đâu.

Hay là cứ vậy đi, sống thật sự chẳng có ý nghĩa gì cả.” “Úy Lam, cô đang nói linh tinh gì vậy?

Đã kiên trì đến bây giờ rồi, lúc này cô lại định bỏ cuộc, cô đang đùa giỡn chúng tôi đấy à?” “Cận Ngôn, đừng đùa nữa, tôi biết trong lòng cô thực ra đang mong tôi chết.

Cô làm những việc này bây giờ, chẳng qua là không muốn Lục Tử Mặc nhìn thấy bản chất xấu xa của cô thôi.

Tôi biết cô giả vờ cũng mệt, cô mệt tôi cũng mệt, cô không cần khuyên tôi nữa, cứ để tôi chết đi.” Úy Lam đưa chân ra ngoài cửa sổ, làm bộ như sắp đứng dậy.

Mọi người đều giật mình.

“Cô Úy, cô bình tĩnh một chút.” “Tuyệt đối đừng đứng dậy.” Cận Ngôn cũng không hiểu nổi Úy Lam, mấy hôm trước còn thề thốt tuyên chiến với cô, mới thoáng chốc sao lại đòi tự sát.

Khi nghe tin này, cô vốn không tin, nhưng nhìn trận thế hiện tại, có vẻ lại là thật.

Cận Ngôn phát hiện, cô ngày càng không hiểu người phụ nữ tên Úy Lam này.

“Úy Lam, cô muốn chết thì cũng phải đợi gặp Lục Tử Mặc một lần chứ, gặp xong rồi chết.” Lời này vừa nói ra, tất cả bác sĩ và y tá đều nhìn về phía Cận Ngôn, ai lại đi khuyên người ta như thế chứ.

Lẽ nào cô thật sự muốn Úy Lam chết.

Cận Ngôn xấu hổ sờ mũi, bất kể Úy Lam thật sự muốn chết hay giả vờ chết, thực ra cô chỉ muốn kéo dài thời gian.

Đợi Lục Tử Mặc đến, tự mình xử lý.

Nghe vậy, Úy Lam dường như đã bị thuyết phục, nhìn về phía Cận Ngôn: “Vậy khi nào Lục Tử Mặc đến?” “Sắp rồi, cô đừng động đậy, tôi gọi cho anh ấy ngay đây.” Cận Ngôn thấy thời gian cũng gần rồi, lập tức gọi cho Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc vừa từ phòng họp ra.

“Ngôn Ngôn, chuyện ở bệnh viện anh nghe rồi, em ổn định Úy Lam trước, anh đến ngay.” “Được, Úy Lam vẫn đang đợi anh, anh đến ngay đi.” “Biết rồi.” Cận Ngôn bật loa ngoài, tất cả mọi người đều nghe thấy cuộc điện thoại.

“Úy Lam, Lục Tử Mặc đã trên đường đến rồi, cô thu chân vào trước đi.” Úy Lam cảnh giác nhìn họ một cái, rồi thu chân lại, chỉ là lại một lần nữa kề dao vào cổ mình: “Tôi cảnh cáo các người, đừng ai lại đây, không thì tôi sẽ đâm vào đấy.” Úy Lam thật sự rất tàn nhẫn, lưỡi dao đã rạch qua da, máu tươi rỉ ra.

Nhân viên y tế chỉ có thể dừng bước.

Úy Lam nhìn Cận Ngôn, trên mặt luôn nở nụ cười rạng rỡ: “Cận Ngôn, cảm ơn cô đã đến thăm tôi.

Tôi rất vui vì cô đã đích thân tiễn tôi một đoạn.” Cận Ngôn nhíu chặt mày: “Cô không phải là người dễ dàng nhận thua như vậy.” “Không nhận thua cũng phải nhận thua thôi.

Nhưng tôi nói cho cô biết, tôi không phải bị cô đánh bại, tôi là bị số phận đánh bại.

Nếu tôi còn có một cơ thể khỏe mạnh, tôi nhất định sẽ chiến đấu với cô đến cùng, nhưng bây giờ, cơ thể của tôi không cho phép nữa.” “Chưa đến cuối cùng, sao biết được không có sau này, bây giờ nhận thua còn quá sớm.” “Cận Ngôn, cô không hiểu đâu, cô không hiểu đâu.” “Tôi lại không phải cô, sao tôi hiểu cô được.

Nhưng tôi tuyệt đối sẽ không dùng cách này để kết thúc sinh mệnh của mình, quá thảm thương, ngã xuống là mặt mũi biến dạng hết.” “Không sao, dù sao bộ dạng bây giờ của tôi cũng chẳng khá hơn là bao.” Lục Tử Mặc thở hổn hển chạy tới, thấy Úy Lam vẫn bình an vô sự, liền thở phào một hơi.

Anh từ từ đi về phía Úy Lam, sắc mặt Úy Lam đại biến, hai chân lại một lần nữa đưa ra ngoài cửa sổ.

Chương 1354

"Tử Mặc, anh đừng qua đây!

Anh qua đây tôi sẽ nhảy xuống đấy." Cận Ngôn kéo Lục Tử Mặc lại, anh dừng bước: "Úy Lam, cô rốt cuộc muốn thế nào?" "Tử Mặc, tạm biệt.

Xin lỗi, thời gian qua đã phụ lòng hai người, để hai người lãng phí bao nhiêu thời gian vì tôi." "Nhưng tôi thật sự đã cố hết sức rồi, bây giờ tôi thật sự rất khó chịu, mỗi ngày đều sống trong giày vò, tôi không chịu nổi nữa." "Tôi biết tôi kẹt giữa hai người, cả hai đều rất mệt mỏi.

Cận Ngôn miệng không nói, nhưng trong lòng chắc chắn không thoải mái.

Tôi biết thời gian qua cô ấy đã phải chịu quá nhiều ấm ức.

Muốn giải quyết vấn đề này, tôi chỉ có một con đường chết, dù sao tôi cũng không sống được bao lâu nữa." Cận Ngôn nhìn Úy Lam, người phụ nữ này cũng thật quá đáng, nói những lời đường hoàng mỹ miều.

Chính mình muốn đi chết, còn không quên kéo cô vào, nói cứ như là cô bắt cô ta đi chết vậy.

Tâm cơ này, thật sự là quá sâu.

"Úy Lam, xuống đi." Lục Tử Mặc lạnh lùng quát.

"Tử Mặc, anh cũng đừng khuyên nữa, em đã quyết định rồi.

Thời gian qua thật sự cảm ơn anh." Trên mặt Úy Lam luôn nở nụ cười, cười rồi cười, nước mắt cứ thế tuôn ra, lặng lẽ chảy dài trên má.

“Quên nói với anh, em thật sự rất yêu anh, còn yêu anh hơn cả bản thân mình.

Anh có thể nghi ngờ nhân phẩm của em, nhưng tuyệt đối đừng nghi ngờ tình yêu của em dành cho anh.” Úy Lam rất kích động.

“Tử Mặc, anh tin không?” “Tin.” Lục Tử Mặc nhàn nhạt nói một chữ.

Cận Ngôn đột ngột nhìn sang Lục Tử Mặc, anh lại tin vào tình yêu của Úy Lam dành cho anh, trả lời dứt khoát như vậy.

“Ha ha, anh tin, nhưng anh đã không còn yêu em nữa rồi, phải không?” “Phải.” Lục Tử Mặc vẫn không chút do dự.

“Quả nhiên vẫn là Lục Tử Mặc mà em biết, phải là phải, không phải là không phải, chưa bao giờ do dự.” “Thật ra năm đó lúc em rời đi, em đã biết, có lẽ em sẽ mất anh.

Nhưng em lại biết, anh là một người trường tình.

Em đã cược, và em đã cược thua.

Tạm biệt, Lục Tử Mặc.” Úy Lam không do dự, cô ta đột ngột đứng dậy, làm bộ nhảy xuống dưới.

Các bác sĩ và y tá hét lên, ngay cả mắt Cận Ngôn cũng trợn tròn.

Người phụ nữ này, thật sự làm thật.

Lẽ nào lại là lòng dạ tiểu nhân rồi.

Ngay lúc đó, Lục Tử Mặc bước nhanh tới, nắm lấy tay Úy Lam, cả người cô ta lơ lửng trên không, Lục Tử Mặc cũng nhoài người trên bệ cửa sổ.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, Cận Ngôn cũng bị dọa không nhẹ: “Lục Tử Mặc.” “Tử Mặc, anh buông tay ra đi, anh như vậy sẽ làm bị thương cánh tay của mình đấy.” “Nắm chắc rồi, đừng buông tay.”

“Lục Tử Mặc, anh đừng như vậy.

Em đã làm bao nhiêu chuyện tổn thương anh, anh cứ để em chết đi, em thật sự không chịu nổi nữa rồi.” Úy Lam nước mắt giàn giụa.

“Cô hà tất phải như vậy.” “Tử Mặc, em cảm ơn anh đã quan tâm đến em như vậy, nhưng em không muốn liên lụy anh.

Em hy vọng anh hãy nhớ, có một người phụ nữ không hoàn hảo, cô ấy có rất nhiều khuyết điểm, cô ấy âm hiểm xảo trá, không từ thủ đoạn, nhưng điều duy nhất cô ấy kiên định là, cô ấy yêu sâu sắc một người.” Lời tỏ tình sâu sắc của Úy Lam khiến ngay cả bác sĩ và y tá cũng động lòng.

“Lục Tử Mặc, buông tay đi.” Úy Lam giơ tay lên, gỡ tay Lục Tử Mặc ra.

Lục Tử Mặc giật mình, hai tay nắm chặt lấy tay Úy Lam.

Như vậy, gần nửa người Lục Tử Mặc cũng nhoài ra ngoài.

Cận Ngôn sợ hãi, hét lên với bác sĩ và y tá: “Mọi người còn đứng ngây ra đó làm gì, mau lên giúp đi.” Hai bác sĩ nam lập tức tiến lên, giúp Lục Tử Mặc kéo người lên.

Lục Tử Mặc cũng giật lấy con dao gọt hoa quả mà Úy Lam luôn cầm, ném xuống đất.

Cận Ngôn mắt lanh tay lẹ vội vàng nhặt con dao lên.

“Tại sao các người lại cứu tôi, tại sao chứ?

Tôi sống thật sự rất đau khổ.” Úy Lam gục đầu vào đầu gối, khóc nức nở.

Lục Tử Mặc nhân cơ hội nhanh chóng đóng cửa sổ lại, sợ Úy Lam nhất thời xúc động lại nhảy xuống.

Các bác sĩ và y tá cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

“Úy Lam, xuống đi.

Bất kể xảy ra chuyện gì, cô cũng không phải một mình.” Lục Tử Mặc nói.

Úy Lam ngẩng đầu, mắt đầy hy vọng: “Em còn có anh, phải không?” “Phải.” “Anh thật sự sẽ không bỏ rơi em giữa chừng chứ?” “Không.” Lục Tử Mặc cuối cùng cũng đỡ Úy Lam xuống.

Có lẽ là do quá vội, hoặc là chân Úy Lam bị tê, cả người cô ta lao về phía trước.

Cận Ngôn theo bản năng đưa tay ra đỡ Úy Lam, nhưng lực ngã của Úy Lam quá lớn, Cận Ngôn trực tiếp bị xô ngã xuống đất.

Cũng chính lúc này, cơ thể Úy Lam cứng đờ, Cận Ngôn sững sờ, con dao gọt hoa quả trong tay cô thẳng hướng vào cánh tay Úy Lam.

Cô đã kịp thời thu tay lại, nhưng vẫn làm xước cánh tay của cô ta.

Áo bệnh của Úy Lam lập tức bị nhuộm đỏ.

Chương 1355

“Cận Ngôn, em có thể đừng phá rối thêm được không?” Lục Tử Mặc không khỏi nặng giọng, kịp thời ôm lấy Úy Lam, đi về phía giường bệnh.

Cận Ngôn nghe giọng điệu của Lục Tử Mặc, sống mũi cay cay, nhưng vẫn nói: “Xin lỗi, là em sơ suất.” Lục Tử Mặc không nhìn Cận Ngôn nữa.

Một y tá bên cạnh thấy Cận Ngôn vẫn còn ngồi dưới đất, mãi không đứng dậy, vội vàng đưa tay giúp đỡ Cận Ngôn đứng lên.

Trong lòng Cận Ngôn dâng lên một tia lạnh lẽo, nói với y tá: “Cảm ơn.” “Không cần cảm ơn.” Trong mắt Úy Lam thoáng qua một tia tiếc nuối.

Thật đáng tiếc, vất vả bày ra một cái bẫy như vậy, xem ra đứa con của Cận Ngôn chẳng có hề hấn gì.

Đứa bé chết tiệt kia, còn chưa ra đời đã đáng ghét y như mẹ nó, ngã một cái mà cũng không sao.

Cô ta đáng lẽ nên ngã mạnh hơn một chút.

Sự chú ý của Lục Tử Mặc đều dồn hết lên người Úy Lam, không hề nhìn thấy ánh mắt Cận Ngôn đang dần lạnh lẽo.

Cô không nói gì, lẳng lặng đi về phía cửa phòng bệnh.

Cô cũng không biết mình đang buồn vì điều gì, có lẽ là vì thái độ của Lục Tử Mặc.

Bình thường anh cũng hay nặng lời với cô, nhưng lần nào cũng là vì muốn tốt cho cô, còn lần này lại là vì một người phụ nữ khác.

Lúc sắp ra khỏi phòng bệnh, cô lại nhìn về phía Lục Tử Mặc, anh không nhìn thấy cô.

Nhưng cô lại thấy được ánh mắt đắc thắng của Úy Lam, trong mắt cô ta toàn là ý cười, đâu có chút dáng vẻ nào của người tìm đến cái chết.

Cận Ngôn sững sờ, chẳng lẽ chuyện này là do Úy Lam tự biên tự diễn?

Cô ta cũng quá nhẫn tâm rồi, lại dám nhảy xuống thật.

Nếu Lục Tử Mặc không kịp kéo cô ta lại, mạng nhỏ của cô ta đã sớm toi rồi.

Khi cô định nhìn kỹ hơn, Úy Lam lại trở về dáng vẻ tro tàn, mọi thứ vừa rồi như thể là ảo giác của cô.

Cô ta lấy mạng ra để đánh cược, rốt cuộc là vì mục đích gì?

Chỉ để Lục Tử Mặc thương hại cô ta, châm ngòi ly gián giữa cô và anh, chắc không cần phải làm đến mức này đâu.

Lúc ngã xuống đất, cô có cảm giác như cô ta cố tình đặt tay ra phía trước, thậm chí còn đẩy cô một cái.

Chẳng lẽ, mục đích của cô ta là đứa con của mình?

Không thể nào, chuyện cô mang thai không nói cho ai biết, Úy Lam này cả ngày ở bệnh viện, làm sao có thể biết được chuyện này.

Cận Ngôn thực sự không dám tin, hoảng loạn lùi ra khỏi phòng bệnh, vô tình đụng phải một người đàn ông.

Người đàn ông lập tức đỡ lấy cô: “Cô Cận, hình như lần nào gặp cô cũng thấy cô trong bộ dạng mất hồn mất vía thế này.

Bây giờ cô là hai người rồi, không thể lơ đễnh như vậy được.” Cận Ngôn ổn định lại tinh thần, cố gắng đè nén những suy đoán không hay trong lòng, từ từ ngẩng đầu lên: “Bác sĩ Vu, sao ở đâu cũng gặp anh vậy.” “Người tài thì bận rộn thôi, tôi thường cùng các bác sĩ ở mấy bệnh viện lớn trong thành phố hội chẩn, cùng nhau phẫu thuật.” Cận Ngôn cong môi: “Không ngờ bác sĩ Vu lại hài hước như vậy.” “Sao, không tin vào y thuật của tôi à?” “Tin, đương nhiên là tin.

Một người vì công việc mà để mất bạn gái thì có gì để chê trách chứ.” Không biết tại sao, Cận Ngôn luôn cảm thấy nụ cười của người đàn ông trước mắt rất ấm áp, rõ ràng quen biết không sâu, nhưng ở bên anh thực sự rất thoải mái.

“Sớm biết đã không nói chuyện này, cảm giác như tự tay đưa kim vào tay cô, để cô có thể châm tôi vài nhát bất cứ lúc nào.” “Ha ha.” Cận Ngôn bật cười.

“Cô Cận, nếu tiện, tôi mời cô ăn bữa tối.” Cận Ngôn gật đầu: “Vô cùng tiện ạ.” “Vậy mời đi lối này, tôi biết gần đây có một nhà hàng Trung Hoa rất ngon.” Cận Ngôn vừa đi được hai bước đã thấy bụng dưới hơi khó chịu, có cảm giác đau âm ỉ, giống hệt triệu chứng trước khi sảy thai lần trước.

“Sao vậy, không khỏe ở đâu à?” “Tôi vừa mới ngã một cái.” Vu Khiêm lập tức bế ngang Cận Ngôn lên, nói: “Xin lỗi, đường đột quá.” Cơ thể Cận Ngôn hơi cứng lại, nhưng cũng hiểu người này là bác sĩ, tất cả những gì anh làm đều là đang làm tròn trách nhiệm của một bác sĩ.

Cô thả lỏng cơ thể, vòng tay qua cổ anh.

Vu Khiêm rất quen thuộc bệnh viện này, chẳng cần lấy số mà bế thẳng Cận Ngôn đến phòng làm việc của bác sĩ.

Nữ bác sĩ thấy anh thì cười nói: “Bác sĩ Vu, có bạn gái rồi à?” “Không phải bạn gái, là bệnh nhân.

Cô ấy mang thai, nửa tháng trước có dấu hiệu sảy thai, hôm nay lại bị ngã, bây giờ thấy bụng dưới hơi khó chịu, cô xem giúp cô ấy.” Nữ bác sĩ cũng thu lại nụ cười, kiểm tra cho Cận Ngôn, may mà không có vấn đề gì lớn.

“Cô Cận sau này phải chú ý nhiều hơn, tuyệt đối không được để bị ngã.

Bây giờ còn chưa qua ba tháng đầu, thực sự không ổn định.

Còn nữa, phải chú ý cảm xúc, cảm xúc của thai phụ ảnh hưởng trực tiếp đến sức khỏe cơ thể, nếu còn xảy ra chuyện như hôm nay một lần nữa, đứa bé chưa chắc giữ được.” Tình hình của Cận Ngôn không có gì đáng ngại, Vu Khiêm đưa cô ra ngoài.

Nơi Vu Khiêm đưa cô đến có thực đơn riêng cho phụ nữ mang thai, có lẽ vì là bác sĩ, anh lại theo thói quen dặn dò nhân viên phục vụ một vài điều cần chú ý.

“Tôi thấy anh không phải bác sĩ phụ sản mà còn rành hơn cả bác sĩ phụ sản.” “Lại trêu tôi rồi, làm nghề này của chúng tôi, tai nghe mắt thấy, không cùng khoa cũng biết được nhiều thứ.” “Cũng đúng, sau này anh nhất định sẽ là một người cha tốt.” Vu Khiêm nhún vai: “Một người đến bạn gái còn chưa có, cảm thấy hoàn toàn không có tư cách phát biểu về vấn đề này.” “Ha ha.” “Đúng rồi, phụ nữ mang thai nên cười nhiều một chút, như vậy có lợi cho sức khỏe thể chất và tinh thần.” “Cảm ơn.” “Không cần cảm ơn, dù sao cũng đã gặp nhau ba lần, coi như có duyên.

Trong lòng tôi đã coi cô là bạn rồi, giữa bạn bè không cần nói cảm ơn.” Lời cảm ơn kia của Cận Ngôn vốn đã sắp bật ra khỏi miệng, nghe thấy câu này liền nuốt xuống.

“Được, vậy tôi cũng kết giao với anh.” Tốc độ lên món rất nhanh, Vu Khiêm chu đáo múc cho cô một bát canh.

“Uống bát canh nóng trước đi, dạ dày ấm lên thì cả người cũng sẽ ấm lên.” “Bạn gái anh rời xa anh là lỗi của cô ấy.” Vu Khiêm lắc đầu: “Cô sai rồi, cô chỉ thấy được bề ngoài thôi.

Tôi không có nhiều thời gian ở bên bạn gái, nếu không thì bâydđã không độc thân đến bây giờ.” “Thật ra, con người ta thường dễ dàng xem nhẹ những người bên cạnh mình.

Ví dụ như chúng ta có thể nổi nóng với người thân, nhưng đối mặt với người không quá quen thuộc, chúng ta lại thường tỏ ra lịch thiệp, tao nhã hơn.” “Anh đang nói với tôi là xa thơm gần thối à?” “Đại khái là ý đó.” “Anh đúng là biết an ủi người khác, không đi làm bác sĩ tâm lý thì thật đáng tiếc.” Người đàn ông này Cận Ngôn thực sự không hề ghét, anh dường như có một trái tim tinh tế, tuy không biết cô đã xảy ra chuyện gì, nhưng những lời anh nói lại như gãi đúng chỗ ngứa.

“Đừng tâng bốc tôi nữa, là do tôi gặp được một bệnh nhân thấu tình đạt lý.

Thôi, không nói nữa, tuổi còn trẻ không muốn làm người chỉ lối cho người khác, chính mình còn chưa sống thông suốt, đừng làm lỡ dở con nhà người ta.” Hai người vừa nói vừa trò chuyện, Vu Khiêm tuy là bác sĩ nhưng hiểu biết rất rộng, bất kể chủ đề gì cũng có thể nói chuyện một lúc.

Dần dần, Cận Ngôn quên đi sự khó chịu trong phòng bệnh lúc nãy.

Chương 1356

Cô vui vẻ hẳn lên.

Lục Tử Mặc lại hoang mang, đợi anh nhìn bác sĩ xử lý xong vết thương cho Úy Lam, quay đầu lại thì Cận Ngôn đã không còn ở đó nữa.

“Cô gái lúc nãy đứng ở đây đâu rồi?” “Đi lâu rồi ạ.” Y tá trả lời.

Lục Tử Mặc gọi điện cho Cận Ngôn, cô nhìn thấy nhưng không để ý đến điện thoại mà nhét thẳng vào túi xách, tiếp tục ăn cơm với Vu Khiêm.

Thế nhưng, điện thoại trong túi cứ reo không ngừng.

Cuối cùng Cận Ngôn đành phải nghe máy, trong điện thoại truyền đến giọng nói có phần hoảng loạn của Lục Tử Mặc: “Ngôn Ngôn, em đang ở đâu?” “Em hơi đói nên ra ngoài ăn cơm rồi.” “Vậy bây giờ em ở đâu?” “Em đang ở một quán ăn bên ngoài bệnh viện.” “Tên cụ thể là gì, anh qua tìm em.” “Không cần đâu, em ăn xong đang thanh toán rồi, chuẩn bị bắt taxi về đây, anh cứ bận việc của anh đi.” Giọng điệu của Cận Ngôn quá bình tĩnh, Lục Tử Mặc đương nhiên nghe ra được sự xa cách trong đó: “Xin lỗi, lúc nãy là anh quá kích động, anh không nên dùng giọng điệu đó nói chuyện với em.” Từ lúc Úy Lam bị thương đến giờ, Cận Ngôn đã nghe Lục Tử Mặc nói quá nhiều lời xin lỗi.

Có lẽ nghe nhiều quá, cô cảm thấy mình đã hơi tê liệt rồi.

“Đúng là lỗi của em, anh không cần nói xin lỗi với em.

Sau này chuyện của Úy Lam em sẽ không quản nữa, em cũng không giúp được gì, đi theo chỉ thêm phiền phức.

Có lẽ Úy Lam không nhìn thấy em, tâm trạng sẽ tốt hơn, sẽ không đòi tự sát nữa.” Hôm nay coi như cô đã lo chuyện bao đồng, sớm biết sẽ làm ơn mắc oán thì cô đã không đến.

Sau này cô phải luôn nhắc nhở bản thân mình là một thai phụ, nếu không người bị hành hạ chính là con của cô.

Bất kể mục đích lần này của Úy Lam có phải là đứa bé hay không, cô đều phải đề phòng.

Úy Lam bây giờ luôn mang dáng vẻ bất cần đời, một người phụ nữ như vậy quá đáng sợ.

“Ngôn Ngôn, em về đâu?” “Em về nhà em, mấy hôm rồi không gặp bố, không biết ông ấy hồi phục thế nào rồi.” “Vậy anh làm xong việc sẽ qua đó.” “Được.” Lục Tử Mặc vừa nói chuyện vừa đi ra ngoài, Cận Ngôn nhìn thấy anh nhưng không muốn nói gì, ra hiệu cho Vu Khiêm một cái.

Hai người đứng dậy, vẫy một chiếc taxi rồi lên xe.

Lục Tử Mặc nhìn thấy một bóng người, nhưng không nhìn rõ, cuối cùng thấy một người đàn ông lên xe, cảm thấy không thể nào là Cận Ngôn nên thu lại ánh mắt.

Vu Khiêm đưa Cận Ngôn về nhà, lúc xuống xe lại dặn dò cô một tràng, Cận Ngôn cảm kích nhìn anh: “Biết rồi, bác sĩ Vu đại tài.” “Lần trước tôi có đưa danh thiếp cho cô, nhớ lưu vào điện thoại.

Tình hình của cô bây giờ, có thêm một người bạn bác sĩ không có hại đâu.” Cận Ngôn cầm điện thoại lên, trực tiếp gọi đi.

Vu Khiêm cười: “Xem ra cũng có chút tự giác, đã nhanh nhẹn lưu số rồi, đáng khen.” “Bạn bè như anh cho tôi một tá tôi cũng không chê nhiều.” “Đây là lời khen ngợi cao độ rồi, đa tạ.” Nhìn chiếc taxi rời đi, Cận Ngôn mỉm cười, nhưng lại phát hiện chiếc taxi quay đầu lại từ phía trước, cô lập tức gọi điện qua: “Sao thế?” “Tôi hình như quên mất xe mình đỗ ở bệnh viện.” “Bây giờ người ta làm việc tốt không cần lưu danh nữa rồi.” Cận Ngôn bất đắc dĩ cười.

Đây đâu phải là quên, mà là cố ý đưa cô về.

Nếu cô nhanh chóng vào khu dân cư thì đã không biết chuyện này.

“Tôi đã nói với cô mấy lần rồi, tôi tên là Vu Khiêm.” Nhà họ Cận.

Mẹ Cận đang xoa bóp cho bố Cận trong phòng ngủ, Cận Ngôn đi thẳng vào, không nói hai lời đã ôm chầm lấy mẹ Cận.

Mẹ Cận dừng lại, nắm lấy bàn tay nhỏ của cô: “Sao vẫn như con nít thế, động một chút là ôm chầm lấy mẹ.” “Cảm giác mấy ngày không gặp mẹ, nhớ mẹ quá.” “Ôi, cái điệu làm nũng này, sao mẹ lại thấy lạ thế nhỉ.” “Vậy con hôn mẹ hai cái, mẹ có thấy lạ hơn không.” Cận Ngôn làm bộ muốn hôn mẹ Cận, mẹ Cận hoảng sợ: “Con bé thối, tránh ra cho mẹ, sến súa quá đi.” Cận Ngôn mặc kệ, ôm cổ mẹ Cận, hôn chụt chụt hai cái lên má bà.

“Con còn hôn thật à, mẹ bận cả ngày, trên mặt toàn dầu mỡ với mồ hôi.” “Dù sao cũng không ngửi thấy, chỉ thấy thơm thôi.” “Bớt nịnh đi, sao chỉ có một mình con về, Tử Mặc đâu?” “Anh ấy chắc vẫn còn ở bệnh viện.” “Lại ở bệnh viện à.” Mẹ Cận nhìn Cận Ngôn, con gái mình thì mình hiểu rõ.

Dù có ngụy trang tốt đến đâu cũng có thể nhìn ra tâm trạng cô không tốt.

“Mẹ, nếu con và Lục Tử Mặc chia tay, mẹ có phản đối không?” “Chia tay, sao thế?

Hai đứa định chia tay à?” Mẹ Cận lập tức căng thẳng.

Cận Ngôn cười: “Mẹ, con chỉ hỏi bâng quơ thôi, mẹ đừng căng thẳng quá, hiện tại vẫn chưa đến bước đó.” Mẹ Cận nhíu mày, suy nghĩ một lúc lâu mới nói: “Mẹ tôn trọng lựa chọn của con, dù sao đó cũng là người sẽ sống với con sau này, lựa chọn của con là quan trọng nhất, ý kiến của mẹ chỉ để tham khảo thôi.

Nếu con cảm thấy sống khổ sở, duy trì khó khăn thì mẹ cũng sẽ không ép con.” “Con quả nhiên có một người mẹ ruột, không phải mẹ giả.” Mẹ Cận thực sự lo lắng, nhưng chuyện giữa hai đứa, bà chỉ biết sơ qua chứ không rõ chi tiết.

Mấy ngày nay, con gái không mấy khi về nhà, nhưng lần nào gọi điện bà cũng cảm thấy con bé có nhiều tâm sự.

Nụ cười cũng ít hơn trước.

Chẳng còn vui vẻ như xưa nữa.

“Được rồi, mẹ đi giặt quần áo, con ở lại nói chuyện với bố đi.” Cận Ngôn nắm tay bố Cận: “Bố ơi, rốt cuộc khi nào bố mới tỉnh lại?

Cháu ngoại của bố sắp được ba tháng rồi.

Con đã có một quyết định trong lòng, chỉ là vẫn chưa hoàn toàn nhẫn tâm được, con vẫn chưa buông bỏ được, nhưng con lại biết rõ, không buông bỏ được cũng chẳng thể làm gì.” Giữa ba người họ, sự ràng buộc ngày càng sâu sắc.

“Bố có biết không?

Hôm nay con lại bị ngã, đây là lần thứ hai rồi, may mà không làm con bị thương, đúng là trong cái rủi có cái may.” “Nhưng mà, thật sự phải cảm ơn bác sĩ tên Vu Khiêm đó, nhờ có anh ấy ra tay cứu giúp.” “Hồi nhỏ bố nói con ngốc có phúc của người ngốc, hình như đúng là vậy, những lúc nguy hiểm con luôn gặp được người chìa tay giúp đỡ.” Cận Ngôn rõ ràng đang cười nói, nhưng khi cô nhận ra thì đã sớm nước mắt đầm đìa.

Tay bố Cận cũng toàn là nước mắt của cô.

“Bố, có phải bố thấy con rất vô dụng không, gặp chuyện chỉ biết khóc.

Chỉ là lần này con thật sự không biết phải làm sao nữa, bố nói xem, con nên làm thế nào đây.” Không biết có phải là ảo giác của Cận Ngôn không, cô có cảm giác ngón tay của bố mình run lên một cái, nhưng khi cô nhìn kỹ lại thì không có phản ứng gì.

“Quả nhiên là ảo giác của mình.

Bố ơi, bố mau tỉnh lại đi.” Cô vừa dứt lời thì phát hiện lông mi của bố Cận giật giật, cô vỗ mấy cái vào trán mình, phát hiện thật sự không phải ảo giác.

“Mẹ, mẹ mau đến đây, bố cử động rồi, bố cử động rồi, có thể sắp tỉnh rồi.” “Mẹ, mẹ, mẹ mau đến xem đi.” Mẹ Cận nghe thấy giọng nói hốt hoảng của con gái, còn chưa kịp lau nước trên tay đã vội vàng chạy vào.

Quả nhiên thấy lông mi của chồng cứ run lên.

“Động thật rồi, động thật rồi.” “Mẹ, mẹ mau gọi điện cho thầy lang hỏi xem, đây có phải là dấu hiệu sắp tỉnh không, bố có tri giác rồi.” Mẹ Cận hít một hơi thật sâu, lập tức gọi điện cho thầy lang.

Chương 1357

Câu trả lời của thầy lang giống như họ dự đoán, bố Cận đã hồi phục tri giác, tỉnh lại hoàn toàn cũng chỉ là chuyện mấy ngày nữa thôi.

Nhận được câu trả lời khẳng định của bác sĩ chuyên môn, hai mẹ con ôm nhau khóc nức nở.

“Ngôn Ngôn, hai mẹ con mình cuối cùng cũng qua được rồi, cuối cùng cũng qua được rồi.

Cái lão chồng thối nhà con, cuối cùng cũng không làm chúng ta thất vọng.” “Không được mắng bố con, bố con là người bố tốt nhất trên thế giới này, không có ai hơn.” “Con muốn tỏ tình cũng phải đợi ông ấy tỉnh lại, ông ấy chưa chắc đã nghe được đâu.” “Ông ấy nghe được đấy, vừa rồi chính là nghe xong lời con nói, đầu tiên là ngón tay cử động, sau đó mí mắt mới giật.” “Được rồi, con giỏi, bố con thương nhất là con, mẹ hầu hạ ông ấy như trâu như ngựa cũng vô ích.” Mẹ Cận cười mắng.

Hai mẹ con đấu khẩu, xong lại cười ôm nhau thành một cục.

Trần Tiểu Mỹ và Lục Tử Mặc gặp nhau ở cổng khu dân cư, Trần Tiểu Mỹ chua ngoa nói: “Ồ, lại đến bệnh viện thăm Úy Lam đấy à?

Quả nhiên là sếp lớn, tinh lực đúng là hơn người, có thể xoay xở giữa công ty, người yêu cũ và người yêu hiện tại.

Không bấm like tôi cũng thấy lương tâm cắn rứt.” “Cận Ngôn có nói gì với cậu không?” “Anh đường đường chính chính thì sợ ai nói chứ.” “Cận Ngôn thật sự không nói gì với cậu à?” “Anh là máy ghi âm à?

Chỉ biết hỏi một câu thôi.” Lục Tử Mặc liếc Trần Tiểu Mỹ một cái, đi vào cửa trước cô.

“Quả nhiên vẫn chưa giác ngộ, không biết lấy lòng bạn thân của bạn gái, muốn moi thông tin từ miệng tôi thì đừng có mơ.” Thôi được, tuy cô tạm thời không biết anh ta hỏi gì, nhưng cái kiểu nước đến chân mới nhảy này không thể chấp nhận được.

Dỗ cô vui vẻ, cô có thể làm một gián điệp nhỏ mà.

Lục Tử Mặc vào nhà, Cận Ngôn lập tức vui vẻ nhào tới: “Lục Tử Mặc, bố em có tri giác rồi, thầy lang nói tuần này có thể tỉnh lại.” Lục Tử Mặc cũng cười, ôm vai cô: “Tốt quá, bố chúng ta cuối cùng cũng sắp tỉnh rồi.” Cận Ngôn vốn đang vui đến quên cả chuyện không vui hôm nay, nhưng nghe thấy cách xưng hô của Lục Tử Mặc, sắc mặt lập tức thay đổi.

Không chỉ Lục Tử Mặc, những người khác cũng nhận ra.

Mắt Trần Tiểu Mỹ đảo qua đảo lại giữa hai người họ, cặp đôi này hình như lại giận nhau rồi.

Gần đây tần suất giận nhau có vẻ hơi cao.

Mẹ Cận giả vờ không biết gì, chuyện tình cảm của con gái bà thực ra cũng không quản được nhiều, con bé này từ nhỏ đã là một người có chủ kiến, tin rằng nó sẽ đưa ra lựa chọn tốt nhất.

Bà tìm một cái cớ rồi về phòng, Trần Tiểu Mỹ vốn lanh lợi cũng lập tức chuồn đi.

Phòng khách chỉ còn lại hai người họ.

“Ngôn Ngôn, hôm nay em đi chung xe với người khác về à, anh hình như có thấy em.” “Không có, em về một mình.” “Thật sao?” “Lục Tử Mặc, anh có ý gì?

Anh đang nghi ngờ cái gì?” “Anh không nghi ngờ, anh chỉ thuận miệng hỏi thôi, anh hình như có thấy em.” Cận Ngôn im lặng.

“Chuyện buổi chiều anh...” Lục Tử Mặc còn chưa nói xong, Cận Ngôn đã lập tức xù lông, nghiến răng nghiến lợi nói: “Nếu anh định nói xin lỗi thì ngậm miệng lại cho em, em hoàn toàn không muốn nghe, bây giờ em ghét cay ghét đắng mấy từ đó.” “Ngôn Ngôn, anh muốn nói là, anh đã xử lý xong rồi, em không cần lo lắng.” Phản ứng của con bé này có hơi quá rồi.

Cận Ngôn hít một hơi thật sâu: “Em mệt rồi, đi tắm rửa nghỉ ngơi đây.” Nói xong Cận Ngôn đứng dậy vào phòng ngủ.

Lục Tử Mặc nhíu chặt mày, mãi không giãn ra được.

Mẹ Cận vẫn luôn áp tai vào cửa nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, nghe thấy Cận Ngôn và Lục Tử Mặc chưa nói được mấy câu đã tan rã, bà bất đắc dĩ thở dài.

Cận Ngôn tắm xong, sấy khô tóc rồi leo lên giường, Lục Tử Mặc vào sau một chút.

Đêm đó, hai người quay lưng vào nhau, không nói thêm một lời nào.

Nhưng ngoài dự đoán, cả hai đều ngủ rất ngon.

Dường như mọi chuyện trong ngày hôm đó đang dần dần thay đổi.

Úy Lam hễ có thời gian là lại tìm đủ mọi cớ để Lục Tử Mặc chạy đến bệnh viện.

Lục Tử Mặc luôn đi đi về về giữa ba nơi, tuy buổi tối vẫn ở bên cô, nhưng Cận Ngôn luôn cảm thấy rất mệt mỏi.

Cô biết Lục Tử Mặc còn mệt hơn cô, chỉ là anh vốn ít nói, không quen tâm sự với người khác.

Cận Ngôn trong lòng vẫn luôn có một thắc mắc, hôm đó rốt cuộc

Úy Lam có cố ý hay không.

Nhân một lúc Lục Tử Mặc không có ở đó, cô đến gặp Úy Lam.

Úy Lam thấy cô cũng không ngạc nhiên: "Tôi biết ngay là cô Cận sẽ không kìm được mà, quả nhiên như tôi nghĩ, cuối cùng cô cũng đến gặp tôi." "Xem ra cô đã sớm biết tôi sẽ đến." "Đúng vậy, đoán được mà, dù sao thì tôi lúc nào cũng đang làm phiền bạn trai cô mà." Úy Lam vừa uống cháo dinh dưỡng vừa nói.

Cận Ngôn đã chuẩn bị tâm lý, nhưng nhìn thấy bộ mặt đắc ý của Úy Lam, cô vẫn tức đến nghiến răng.

"Úy Lam, cô rốt cuộc muốn thế nào?" "Ha ha, tôi không muốn thế nào cả.

Nếu tôi không sống nổi, tôi muốn trong khoảng thời gian cuối cùng này có người tôi yêu nhất ở bên.

Nếu tôi sống được, thì đương nhiên sẽ tiếp tục giành lại người tôi yêu.

Tôi đã nói rồi, trừ khi tôi chết, nếu không tôi sẽ không buông tay.

Cũng chỉ có tôi chết, giữa cô và Lục Tử Mặc mới có thể yên ổn." "Tôi chỉ muốn hỏi chuyện hôm đó có phải cô cố ý không?

Cô cố ý tự sát, chỉ để gây hiểu lầm giữa tôi và Lục Tử Mặc." "Thăm dò tôi à?

Tôi nói cho cô biết, tôi làm vậy là vì đứa con trong bụng cô, con của cô và Lục Tử Mặc, nếu không tôi đã không mạo hiểm như vậy." Cận Ngôn nắm chặt tay: "Cô quả nhiên đã biết chuyện tôi mang thai." "Chỉ có thể trách cô quá sơ suất, lại không cẩn thận để tôi nhìn thấy axit folic cô mang theo người." Xem ra đúng như cô nghĩ, chính là sơ hở lộ ra hôm đó.

Tâm tư của người phụ nữ này thật sự quá nhạy bén, chỉ thoáng qua đã biết cô mang thai, mà Lục Tử Mặc còn không biết.

“Đừng dùng ánh mắt muốn giết người đó nhìn tôi, tôi đã sớm tuyên chiến với cô rồi, cô thật sự tưởng tôi nói đùa sao?

Đây chỉ là bắt đầu thôi, tôi đảm bảo những màn sau còn đặc sắc hơn nữa.” “Cô còn muốn làm gì?” “Nghe nói bố cô vẫn chưa tỉnh, mẹ cô đang chăm sóc ông ấy, tôi nghĩ tôi nên tiếp tục làm gì đó nhỉ?” “Tiếp tục?

Chẳng lẽ trước đây cô đã làm gì rồi?” Cận Ngôn nắm được sơ hở trong lời nói của Úy Lam.

Chương 1358

Dưới đáy mắt Úy Lam hiện lên vẻ hoảng loạn rõ rệt: “Tôi không biết cô đang nói gì.” “Vụ tai nạn xe của bố mẹ tôi có liên quan đến cô?” “Cận Ngôn, cô thật thích liên tưởng.

Nếu cô thấy có liên quan đến tôi, cứ việc đi báo cảnh sát, để cảnh sát đến điều tra, dù sao tôi cũng đang ở bệnh viện chờ đây.” Cận Ngôn nhìn chằm chằm Úy Lam một lúc lâu, thấy cô ta không giống đang nói dối.

Hơn nữa, trước đó bác Lục cũng đã đích thân nói với cô, chuyện đó thực sự chỉ là một tai nạn đơn thuần, không liên quan đến Úy Lam.

Úy Lam rốt cuộc đang hoảng cái gì?

Chuyện liên quan đến bố mẹ, ngoài vụ tai nạn ra thì chỉ có chuyện ở Bạch Sa Huyện.

“Chuyện công việc của bố tôi là do cô làm?” Cận Ngôn khẳng định.

“Không biết cô đang nói gì.” Úy Lam đương nhiên sẽ không dễ dàng thừa nhận, cô ta cúi đầu, tiếp tục ăn đồ của mình.

Dáng vẻ này, Cận Ngôn đã chắc chắn, chuyện đó không thể thoát khỏi liên quan đến cô ta.

Cô ta thật có bản lĩnh, lại có thể sắp xếp chu đáo đến mức không ai tra ra được.

“Úy Lam, cô đúng là hèn hạ.” Người phụ nữ này, vậy mà đã nhắm vào cô từ sớm như vậy.

Nghĩ lại cô cũng thấy sống lưng có phần lạnh.

Người phụ nữ này, nếu không phải vì cô ta, bố mẹ sẽ không từ chức, sẽ không gặp phải tai họa này.

Thủ phạm chính hóa ra là Úy Lam.

“Cận Ngôn, cô có bị điên không, đừng có đổ oan cho tôi, tôi không biết cô đang nói gì.” “Tôi tin rằng tiện nhân tự có trời thu, cô không vênh váo được bao lâu nữa đâu.” “Tôi thực ra cũng rất tò mò, người như tôi cuối cùng sẽ có kết cục gì, nhưng người như tôi một chân đã bước vào điện Diêm Vương rồi, tôi còn sợ chết sao?” Cận Ngôn nhớ đến một câu nói: mềm sợ cứng, cứng sợ ngang, ngang sợ kẻ không cần mạng.

Loại người khó đối phó nhất chính là người không sợ chết.

Cận Ngôn quay người, Úy Lam lại nói: “Cận Ngôn, gần đây tôi có rất nhiều thời gian, đang xem đủ các loại phim cung đấu, cô cẩn thận đấy.” Cận Ngôn đóng sầm cửa lại.

Cô không phải sợ, chỉ là thấy phiền, phiền vì có một tình địch dai như gián.

Bố Cận tỉnh lại sau một tuần, đám mây u ám bao phủ trên đầu nhà họ Cận cuối cùng cũng tan đi.

Cận Ngôn nằm bên giường bố Cận, khóc không thành tiếng: “Bố, cuối cùng bố cũng tỉnh rồi, con và mẹ đã chống đỡ rất vất vả.

Bố thật xấu quá, dọa chúng con như vậy.” “Con bé ngốc, bố tỉnh rồi, sau này có thể bảo vệ hai mẹ con rồi, đừng sợ, mọi việc đã có bố ở đây.” Bố Cận thấy con gái khóc như vậy cũng đỏ hoe mắt, thực ra những ngày qua, những lời con gái nói, ông đều nghe thấy cả.

“Vâng, bố ơi, Ngôn Ngôn không sợ gì nữa.” “Lão Cận, tôi cảnh cáo ông, đây là lần cuối cùng, lần sau ông mà còn như vậy, tôi tuyệt đối không chăm sóc ông nữa, bà đây không đùa nổi đâu.” “Vậy để tôi chăm sóc bà.” “Thôi đi, tôi không muốn bị liệt nửa người nằm trên giường để người khác chăm sóc đâu.

Khoảng thời gian này, không chỉ có tôi, Tiểu Mỹ cũng ngày nào cũng qua giúp đỡ, đúng là một tay nội trợ đảm đang, còn thân hơn cả con gái ruột của ông đấy.

Tôi nói cho ông biết, tôi đã nhận nó làm con gái nuôi rồi, sau này ông chính là bố nuôi của nó.” “Mẹ nuôi, con có giúp được gì đâu, mẹ đừng khen con nữa.” Tiểu Mỹ bị nói đến mức có chút ngại ngùng.

“Vậy tốt quá, sau này tôi có hai cô con gái rồi, còn gì bằng.” Bố Cận cũng thích cô con gái đáng yêu như Tiểu Mỹ.

“Chào bố nuôi.” Tiểu Mỹ lập tức ngọt ngào gọi lại.

Cận Ngôn lườm Tiểu Mỹ một cái: “Đừng có dỗ bố tôi, bố tôi không ăn bộ này của cậu đâu.” “Bố nuôi cũng là bố mà, cậu đừng có kỳ thị tớ.” “Ha ha.” Ánh mắt của bố Cận dời ra ngoài, tìm một lúc lâu cũng không thấy Lục Tử Mặc, Cận Ngôn vội vàng giải thích: “Bố, Tử Mặc gần đây hơi bận.” Bố Cận nhìn sâu vào Cận Ngôn, Cận Ngôn luôn cảm thấy ánh mắt của bố quá sắc bén, dường như có thể nhìn thấu mọi thứ.

Ngay khi cô nghĩ bố sẽ nói gì đó, ông lại nhẹ nhàng nói: “Ừ, nó bận thì cứ để nó bận, tối bảo nó về nhà ăn cơm.

Bà Quan, bà đi mua ít thức ăn, làm mấy món Tử Mặc thích ăn.” Mẹ Cận liếc nhìn bố Cận, muốn nói lại thôi, bà rất muốn nói, mối quan hệ của con gái và con rể tương lai hiện không được tốt lắm.

Hai ngày nay nó không đến ăn cơm, chỉ tối mới qua ngủ, nhưng hai đứa cũng không nói chuyện nhiều.

Chồng vừa mới tỉnh, bà cũng không muốn làm ông phiền lòng, cuối cùng không nói gì cả.

Tiểu Mỹ đi cùng mẹ Cận ra ngoài mua thức ăn, trong phòng chỉ còn lại bố Cận và Cận Ngôn.

“Ngôn Ngôn, nhà có xe lăn không?” “Có ạ, bố muốn ra ngoài đi dạo à?” “Ừ, nằm lâu quá, muốn nhìn thấy ánh nắng bên ngoài.” “Không vấn đề gì, đợi một chút, con đi tìm ngay.” Cận Ngôn tìm xe lăn đến, lại cẩn thận dìu ông ngồi lên xe lăn, đẩy ông xuống lầu.

“Lâu lắm rồi không được hít thở không khí trong lành như vậy, tôi còn tưởng sẽ phải vật lộn trong bóng tối cả đời.” “Bố, lần này may mà có thầy lang đó, thật sự quá lợi hại.” “Đợi tôi tự đi lại được, tôi phải đến thăm ông ấy, đã giúp nhà chúng ta một việc lớn như vậy.” “Con và mẹ cũng có ý đó.” “Ngôn Ngôn, con và Tử Mặc có phải có chuyện gì không?” Bố Cận đột nhiên hỏi.

“Bố, con và anh ấy có thể có vấn đề gì chứ, chỉ là anh ấy quá bận, tối sẽ về ăn cơm mà.” Bố Cận cười một tiếng: “Chuyện đứa bé có phải vẫn chưa nói với nó không?” Cận Ngôn hoảng sợ: “Bố, bố đang nói gì vậy.” “Đừng có đánh trống lảng với bố, bố chỉ là không tỉnh lại được chứ không phải không nghe thấy.

Lời con nói bố nghe được từng chữ, bố còn biết bố sắp có cháu ngoại rồi.” Bố Cận không hề tức giận, ngược lại, trên mặt ông luôn mang theo nụ cười.

“Bố, không nhất định là cháu ngoại trai, biết đâu là cháu ngoại gái.” “Là con gái thì càng tốt, sau này sẽ thông minh xinh đẹp như con.” “Nhưng con thích con trai.” “Bởi vì có thể đẹp trai như Lục Tử Mặc, còn cứng cáp hơn, chịu được sự hành hạ của ông nội Lục.” “Bố, bố ngay cả những chuyện này cũng nghe thấy rồi.” Cận Ngôn vừa xấu hổ vừa bực mình, cô hình như còn nói rất nhiều thứ linh tinh khác nữa, gay go rồi, lần này đều bị bố nghe thấy hết.

Sớm biết đã không nói nhiều như vậy, thật là quá xấu hổ.

“Sao lại còn ngại ngùng?

Nói chuyện trong lòng với bố mình thì có sao đâu, bố còn có thể giúp con đưa ra ý kiến.” “Bố, có phải chuyện của Úy Lam bố cũng biết cả rồi không?” “Đương nhiên biết, bạn gái cũ của Lục Tử Mặc chứ gì?

Cách đây không lâu cứu con và Lục Tử Mặc, nên Lục Tử Mặc mới ba ngày hai bữa chạy đến bệnh viện.” Cận Ngôn thở dài, ngồi xổm xuống bên cạnh bố Cận, bĩu môi, vịn vào tay vịn của xe lăn.

Bố Cận xoa đầu cô: “Con bé ngốc, không có chuyện gì là không giải quyết được, không cần phải buồn rầu như vậy.

Cứ đi theo trái tim mình, dù là tạm thời chia xa hay tiếp tục gian nan bước tiếp, đều là một con đường.” “Con chỉ cảm thấy bây giờ chúng con ở bên nhau thật sự quá mệt mỏi, anh ấy mệt, con cũng mệt, đã không tìm lại được cảm giác lúc mới bên nhau nữa.” “Đấy, trong lòng con thực ra đã có quyết định rồi.” Trên mặt bố Cận vẫn luôn mang theo nụ cười.

Điều này khiến Cận Ngôn chua xót trong lòng, may mà, cảm giác có bố mẹ thật sự rất tốt, cảm giác không có gì có thể đánh gục được mình.

“Bố, con cảm thấy đứa bé...” “Con không muốn đứa bé, hay là cảm thấy đứa bé không có bố ở bên sẽ không tốt?” Cận Ngôn kiên định nhìn bố Cận: “Bố, con chắc chắn sẽ giữ lại đứa bé, con không nỡ bỏ.

Có một lần con suýt nữa đã sảy thai, vừa hay gặp được một bác sĩ mới cứu lại được.” “Lần trước con lại bị ngã, may mà vẫn bình an vô sự.

Con cảm thấy đứa bé này có duyên với con, con không thể buông tay.” “Vậy thì sinh nó ra đi.” “Bố, với tính cách của mẹ, mẹ sẽ không đồng ý đâu.” Nếu mẹ cô mà biết cô có con, lại còn nảy sinh ý định chia tay Lục Tử Mặc, chắc chắn bà sẽ bắt cô phá thai, không để đứa bé làm gánh nặng cho cô.

Chương 1359

“Bên mẹ con đúng là hơi khó giải quyết, nhưng chúng ta cứ giấu trước đã, bà ấy không cãi lại con được đâu.” “Con cảm thấy mình thành đứa con bất hiếu rồi.” “Bố biết con đã cố gắng lắm rồi.

Chuyện này cả con và Lục Tử Mặc đều không sai, cách làm của Tử Mặc cũng là lẽ thường tình.

Người ta vì nó mà không màng tính mạng, nếu nó mặc kệ không quan tâm, loại đàn ông không có tinh thần trách nhiệm như vậy bố cũng không muốn nó trở thành chồng của con.” “Bố, con không nỡ rời xa Lục Tử Mặc.” “Con gái, con hãy suy nghĩ kỹ lại đi, nếu chia tay rồi, sau này hai đứa chưa chắc đã có cơ hội nữa đâu.” “Con biết, nhưng bây giờ anh ấy ở bên con, cảm giác càng ngày càng không giống anh ấy nữa.

Bây giờ anh ấy động một chút là lại nói xin lỗi con, trước đây anh ấy không như vậy.

Cứ tiếp tục thế này, anh ấy sẽ đánh mất chính mình, con nghĩ tình cảm của chúng ta cũng sẽ không bền lâu.” “Tình hình của Úy Lam không phải chuyện một sớm một chiều.

Cô ta chắn giữa chúng ta, cả hai đều sống rất khổ sở.

Con sợ sẽ làm hao mòn hết chút tình yêu cuối cùng giữa chúng ta.” “Bố vẫn khuyên con nên suy nghĩ kỹ lại, tuyệt đối đừng hành động bốc đồng.

Thằng bé Tử Mặc này, nhân phẩm tuyệt đối không có vấn đề gì.

Chỉ là đôi khi cách xử lý sự việc chưa được chín chắn hoàn hảo, những điều đó đều có thể cải thiện được.” Cận Ngôn gật đầu, về nhân phẩm của anh, cô chưa bao giờ nghi ngờ.

“Thôi được rồi, không nói chuyện này nữa.

Đứa bé thế nào rồi?” “Đã đi khám thai rồi ạ, con khỏe mạnh.” “Vậy thì tốt, cứ yên tâm là được.” Bố Cận cũng không khuyên Cận Ngôn nói chuyện đứa bé cho nhà họ Lục biết.

Nếu nói cho nhà họ Lục, có sự tham gia của người lớn, mọi chuyện sẽ không thể kiểm soát được nữa.

Lúc Lục Tử Mặc nhận được điện thoại của Cận Ngôn, anh đang ở bệnh viện.

Úy Lam vẫn đang tĩnh dưỡng, sức khỏe đã có chuyển biến tốt, các chuyên gia cũng đang theo dõi sát sao, chỉ cần có tiến triển là sẽ chuẩn bị bắt đầu điều trị ngay lập tức.

“Tử Mặc, anh về đi, đừng để Cận Ngôn đợi lâu.

Anh đến thăm em là em đã mãn nguyện lắm rồi.

Đừng vì chuyện của em mà làm hai người không vui, như vậy em sẽ có lỗi lắm.” “Anh đi đây.” “Vâng, anh về nhanh đi.” Úy Lam vẫy tay.

Ba người phụ nữ để chúc mừng bố Cận bình phục, đã làm một bàn đầy ắp thức ăn.

Lúc Lục Tử Mặc đến, tất cả đã được dọn sẵn.

Anh mang từ nhà đến một chai rượu ngon, nhìn thấy bố Cận, trên mặt lộ ra ý cười: “Bố, chúc mừng bố đã bình phục.” “Tử Mặc, ngồi đi, uống với bố vài ly.” “Bố, bác sĩ chưa nói bố có thể uống rượu, không được uống.” Cận Ngôn mắng bố, nói rồi còn giật lấy chai rượu trong tay Lục Tử Mặc.

Sắc mặt Lục Tử Mặc hiện lên một tia gượng gạo.

Mẹ Cận cũng ăn ý nhận lấy chai rượu con gái đưa, cất đi: “Chuyện này nghe con gái.” “Từng đứa một đều mắng bố, cứ như hổ cái vậy.” Bố Cận lầm bầm.

“Bố nuôi, bố cứ ráng nhịn đi, đợi bố khỏe rồi con sẽ uống với bố.” “Tiểu Mỹ cũng biết uống rượu à?” “Đương nhiên, con là con gái Đông Bắc mà, tửu lượng tốt lắm.” “Được được được, sau này con đến uống với bố nuôi.” Không khí trên bàn ăn vẫn rất tốt.

Sau khi ăn tối xong, Cận Ngôn và Lục Tử Mặc đi dạo dưới khu nhà.

“Lục Tử Mặc, em có chuyện muốn nói với anh.” “Chuyện gì?” “Em nghĩ chúng ta cứ tiếp tục thế này cũng không phải là cách.

Chắc anh cũng biết, giữa chúng ta đã xảy ra vấn đề, em muốn nói chuyện thẳng thắn với anh về vấn đề giữa chúng ta.” Lục Tử Mặc đặt tay lên vai Cận Ngôn: “Đừng nghĩ lung tung, chúng ta vẫn ổn, làm gì có vấn đề gì.” “Lục Tử Mặc, tự lừa mình dối người có vui không?” Cận Ngôn nghiêm túc nhìn Lục Tử Mặc.

“Ngôn Ngôn, anh không muốn nói với em những chuyện này.

Anh đi trước đây, em nghỉ ngơi sớm đi.” Lục Tử Mặc quay người định đi, Cận Ngôn gằn giọng: “Lục Tử Mặc, trốn tránh không giải quyết được vấn đề!

Úy Lam sẽ là vấn đề lớn nhất giữa chúng ta, em không muốn mình phải sống mệt mỏi như vậy, em muốn được giải thoát.” Bước chân của Lục Tử Mặc dừng lại.

Dù không nhìn thấy mặt anh, Cận Ngôn cũng có thể tưởng tượng ra biểu cảm của anh lúc này, chắc chắn là vô cùng tệ.

Anh cũng chỉ dừng lại một thoáng rồi bước nhanh về phía trước, dường như không nghe thấy lời cô nói.

Cận Ngôn lao thẳng tới, nắm lấy tay Lục Tử Mặc: “Em đang nói chuyện với anh, rốt cuộc anh có nghe thấy không?” “Anh không muốn nói chuyện với em, không được sao?” Cận Ngôn: “…” Cô đau đầu xoa xoa thái dương.

Lục Tử Mặc lại định đi, Cận Ngôn lại kịp thời giữ anh lại: “Lục Tử Mặc, anh đừng đi vội.” “Em đang rất bốc đồng, em cần phải bình tĩnh lại.

Anh sẽ không nói chuyện với em bây giờ, những lời em nói anh cũng sẽ không coi là thật.” “Anh thấy chưa, anh đều biết em định nói gì rồi.” “Anh sẽ không nổi điên cùng em.” Người đàn ông lúc nào cũng tự cao tự đại đến mức khiến người ta tức điên này, nếu là trước đây, Cận Ngôn sẽ trực tiếp lao vào đấm anh vài cái.

Nhưng bây giờ, cô phát hiện mình thật sự đã mệt rồi, lực bất tòng tâm.

“Lục Tử Mặc, những ngày qua anh có mệt không?” Lục Tử Mặc dứt khoát đáp: “Không mệt.” “Anh xem mắt anh đỏ ngầu thế kia, cả người cũng tiều tụy đi nhiều, không còn chút khí thế ngút trời như lúc chúng ta mới quen nhau nữa.

Anh lúc đó kiêu ngạo biết bao, chẳng coi ai ra gì.

Em khó khăn lắm mới vào được Lục thị, anh nói sa thải là sa thải em.

Anh của bây giờ và anh của lúc trước hoàn toàn khác nhau.” “Yêu đương làm con người ta thay đổi, chắc là ý này rồi.” Anh yêu lại một lần nữa, tự nhiên sẽ có chút thay đổi, không thể nào vẫn như lúc ban đầu được.

“Lục Tử Mặc, anh nói thật cho em biết, anh thật sự không mệt sao?” Lục Tử Mặc nhìn Cận Ngôn: “Anh không mệt, anh không hề mệt chút nào.

Anh có người phụ nữ mình yêu sâu sắc ở bên cạnh, dù anh về nhà lúc nào cũng có thể nhìn thấy cô ấy, như vậy tại sao anh lại mệt chứ?” “Vậy thì anh cứ coi như là em mệt rồi đi.” Lục Tử Mặc đột nhiên nhìn về phía Cận Ngôn.

Khoảng thời gian này, sắc mặt cô quả thực luôn không tốt, ngay cả cảm xúc cũng không ổn định, anh thật ra cũng rất lo lắng.

“Ngôn Ngôn, em thật sự mệt đến vậy sao?” “Đúng, tâm mệt, thân thể càng mệt.” “Là vì Úy Lam sao?” Cận Ngôn cười khổ: “Anh đây không phải là biết rõ còn cố hỏi sao?” Sắc mặt Lục Tử Mặc trầm xuống.

Nghĩ kỹ lại, giữa họ quả thực đã có những thay đổi kể từ khi Úy Lam xảy ra chuyện.

Anh vẫn luôn cho rằng đó chỉ là tạm thời, đâu ngờ lại kéo dài lâu như vậy.

Mà đây mới chỉ là bắt đầu.

Chương 1360

“Em nghĩ anh luôn rất kiên định, anh không thể bỏ mặc Úy Lam được.

Mà em cũng không thể trơ mắt nhìn anh ngày nào cũng chạy đến chỗ Úy Lam.

Em thật sự rất hẹp hòi, cho dù em biết anh sẽ không làm gì cô ta, em cũng không thể chấp nhận được.” “Ngôn Ngôn, đây chỉ là tạm thời thôi, sau này chúng ta chắc chắn sẽ tốt đẹp trở lại.” “Không cần nữa, em không muốn tiếp xúc với Úy Lam nữa.” Cận Ngôn rất quả quyết.

Úy Lam rõ ràng biết sự thật cô đang mang thai, cho dù cô không đến bệnh viện, chỉ cần Lục Tử Mặc và Úy Lam còn tiếp xúc, Úy Lam chắc chắn cũng có thể nghĩ ra đủ mọi cách để đối phó với đứa con chưa chào đời của cô.

Cô không thể dùng sự an nguy của con mình để đánh cược.

Còn nữa, bố cô khó khăn lắm mới tỉnh lại, cô không muốn bố mẹ xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào nữa.

Tâm tư của người phụ nữ Úy Lam đó thật sự quá sâu.

“Em có thể không tiếp xúc với cô ấy.” “Điều em muốn là anh cũng không được tiếp xúc với cô ấy.” “Ngôn Ngôn, em rõ ràng biết mà, lúc này anh không thể bỏ mặc Úy Lam được.

Cô ấy sắp phải phẫu thuật rồi, nếu lúc này anh không quan tâm, vậy chẳng phải những ấm ức em phải chịu trước đó, những nỗ lực anh đã làm đều trở nên vô ích sao?” “Cho nên, giữa em và cô ta, anh chỉ có thể chọn một.” Cận Ngôn lạnh lùng nói.

“Ngôn Ngôn, đã kiên trì lâu như vậy rồi, chúng ta cố thêm một chút nữa được không?

Đợi cô ấy phẫu thuật thành công, anh sẽ lập tức rời đi, ông đây không bao giờ gặp lại cô ta nữa.” “Em chính là người ngang ngược như vậy đấy.

Em nhớ anh từng nói, trước mặt anh em có thể tùy hứng, anh cũng sẽ thích một em tùy hứng.

Sao những lời trước đây nói ra đều không còn giá trị nữa rồi?” Cận Ngôn trừng mắt nhìn Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc nghẹn lời, câu đó đúng là do anh nói.

“Ngôn Ngôn, không còn sớm nữa, có chuyện gì sau này hãy nói.” Lục Tử Mặc vẫn muốn đi.

Cận Ngôn siết chặt tay Lục Tử Mặc, gằn giọng: “Lục Tử Mặc, anh còn muốn trốn tránh đến bao giờ?

Anh đứng lại cho em!

Hôm nay dù thế nào em cũng sẽ nói cho rõ ràng, em không muốn kéo dài thêm nữa.” “Vậy em muốn nói gì?” “Lục Tử Mặc, chúng ta chia tay đi.” Cận Ngôn lạnh lùng nói.

Khi nói ra câu này, cô chỉ cảm thấy lồng ngực như bị xé toạc ra, đau đớn đến mức suýt chút nữa khiến cô không đứng vững.

“Cận Ngôn, em nói gì?” Lục Tử Mặc không thể tin nổi nhìn Cận Ngôn.

Anh đã nghĩ rằng cô có thể muốn tạm thời xa nhau một thời gian, để cả hai bình tĩnh lại.

Nhưng anh không ngờ cô lại nói chia tay, chia tay và xa nhau một thời gian không phải là một.

“Em nói gì chẳng phải anh đã nghe rõ rồi sao?

Em muốn chia tay anh.” Lục Tử Mặc dùng hai tay giữ chặt vai Cận Ngôn: “Anh cho em một cơ hội, em rút lại câu nói này, anh sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra.” “Nói bao nhiêu lần, cũng vẫn là câu nói vừa rồi.” “Cận Ngôn, em không thể cùng anh đối mặt sao?

Tại sao cứ gặp trắc trở là lại muốn chia tay?” “Đúng vậy, em chính là loại người không thể cùng chung hoạn nạn.

Đây chính là bộ mặt thật của em, đáng lẽ anh nên nhìn rõ từ sớm.

Hôm đó em rõ ràng nhìn thấy người đó đâm về phía anh, nhưng có lẽ em không đủ yêu anh, em ngay cả dũng khí lao tới cũng không có, cứ thế trơ mắt nhìn Úy Lam đỡ nhát dao đó.” “Đừng nói bậy, em không phải người như vậy.

Những lời em nói hôm nay anh một chữ cũng không tin.” “Anh đã tận mắt nhìn thấy, vậy mà anh vẫn không tin?

Lục Tử Mặc, chẳng phải anh tin vào mắt thấy tai nghe sao?” “Anh tin vào trái tim của mình.” Lục Tử Mặc giận dữ nhìn Cận Ngôn.

Cận Ngôn nhìn thấy ngọn lửa hừng hực trong mắt anh, lực tay siết trên vai cô cũng không ngừng tăng lên, cuối cùng cô đã thành công chọc giận anh.

Nhưng nhìn anh như vậy, cô không hề cảm thấy nhẹ nhõm, chỉ thấy càng thêm đau khổ.

“Lục Tử Mặc, anh đừng quá tự cho là đúng nữa.

Em thật sự không muốn sống cùng anh nữa, giữa chúng ta cứ như vậy đi.” Cô không muốn anh ngày càng trở nên không giống chính mình, cũng không muốn họ dần dần đi vào ngõ cụt.

Dừng lại bây giờ, có lẽ là tốt nhất.

Để sau này khi nhớ lại, giữa họ vẫn còn lưu lại một ký ức quý giá nhất.

Cô cũng không muốn thấy anh bị kẹt giữa hai người phụ nữ, khó xử trăm bề.

Chiến trường của anh là ở thương trường để thực hiện giá trị bản thân, chứ không phải bị kẹt giữa hai người phụ nữ để xử lý những chuyện vụn vặt này.

Những ngày qua, anh sống không hề tốt chút nào, cô biết rất rõ.

Có lẽ chia xa, thực sự tốt cho cả hai.

“Cận Ngôn, tim của em rốt cuộc làm bằng gì, mà có thể dễ dàng nói ra những lời như vậy.” “Chắc là làm bằng đá.” Lục Tử Mặc chỉ cảm thấy vô cùng bất lực, toàn bộ lửa giận trong lòng đều tụ lại một chỗ, nhưng lại không thể phát tiết ra ngoài.

Cảm giác này, còn khó chịu hơn gấp trăm lần so với lúc biết Úy Lam rời đi.

“Cận Ngôn, những lời em nói tối nay anh một chữ cũng không tin.

Em hãy suy nghĩ kỹ lại xem, rốt cuộc em nên nói gì với anh.” Lục Tử Mặc bước nhanh rời đi.

Cận Ngôn hét về phía bóng lưng anh: “Dù anh có tin hay không, thì những gì cần nói em đều đã nói rồi.

Anh đừng đến nhà em nữa, em và anh không còn một chút quan hệ nào nữa.” Xe của Lục Tử Mặc lao đi rất nhanh, như mũi tên rời khỏi cung.

Cận Ngôn sợ hãi, theo bản năng muốn hét lên, nhưng cuối cùng đã kìm lại.

Chương 1361

Nếu không những lời vừa rồi coi như nói vô ích.

Anh là người trưởng thành rồi, anh có suy nghĩ và phán đoán của riêng mình, chắc sẽ không làm chuyện tổn thương bản thân đâu.

Trong lòng tự an ủi mình như vậy, nhưng Cận Ngôn vẫn không khỏi lo lắng, cuối cùng chỉ có thể gọi điện cho Lục Niệm Nhất.

“Chị dâu nhỏ, có chuyện gì vậy?” Cận Ngôn tùy tiện bịa ra một lý do: “Niệm Niệm, anh trai em tối nay vẫn chưa ăn gì, em mang chút đồ ăn qua cho anh ấy đi.” “Chị dâu nhỏ, hai người cãi nhau phải không?

Chuyện này không phải là việc của chị sao?” “Niệm Niệm, bố chị mới tỉnh, bên này chị không có thời gian, đành phải làm phiền em rồi.” Cận Ngôn cũng không giải thích.

Lục Niệm Nhất thực sự rất lo lắng, nhưng thấy Cận Ngôn không muốn nói, cũng không hỏi thêm nữa: “Ngôn Ngôn, chị yên tâm, em sẽ đi xem anh ấy ngay.

Nhưng mà anh em về căn hộ của anh ấy hay về nhà?” “Hướng anh ấy đi là về căn hộ nhỏ của anh ấy.” “Vậy được, em qua đó ngay.” “Niệm Niệm, đừng nói với anh ấy là chị bảo em qua đó.” “Ngôn Ngôn, hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” “Em mau đi xem anh ấy đi.” Lục Niệm Nhất lập tức lên đường.

Mộc Dung nhìn bữa tối dưới ánh nến mà mình đã vất vả chuẩn bị, vẻ mặt đầy oán giận: “Anh trai em là người trưởng thành rồi, sẽ không sao đâu?” Trong lòng Lục Niệm Nhất, địa vị của Lục Tử Mặc không gì sánh được.

“Anh nói gì vậy, Mộc Dung?

Đó là anh trai em, là anh trai em đó!” Lục Niệm Nhất bất mãn trừng mắt nhìn Mộc Dung.

“Được rồi, được rồi, anh đưa em qua đó.” Mộc Dung lập tức đầu hàng.

“Em nói cho anh biết, Mộc Đầu, nếu anh trai em và Ngôn Ngôn không kết hôn, anh nghĩ hai chúng ta có cửa à?” “Phải phải phải, là do anh suy nghĩ không chu toàn.” Mộc Dung cười làm lành.

Lục Niệm Nhất nhìn bộ dạng không có cốt khí của anh, bật cười: “Đóng gói đồ ăn anh đã làm đi, mang theo.” “Nói vậy là chúng ta phải tự mình đi làm kỳ đà cản mũi à?” “Mộc Dung, anh thử nói thêm một câu nữa xem?” Lục Niệm Nhất giơ nắm đấm về phía Mộc Dung.

Mộc Dung chỉ có thể cam chịu đóng gói đồ ăn.

Hai người đến nhà Lục Tử Mặc, không thấy bóng dáng anh đâu.

“Người đâu rồi?

Ngôn Ngôn nói anh ấy đã về rồi mà.” “Nhất Nhất, đừng vội, gọi điện thoại hỏi xem.” Lúc Lục Niệm Nhất chuẩn bị gọi điện thoại, cửa bị người đẩy ra.

Sắc mặt Lục Tử Mặc đen như Bao Công, nhìn thấy họ càng nhíu chặt mày.

“Sao hai người lại ở đây?” Lục Niệm Nhất yên tâm, lập tức lao về phía anh, ôm lấy cánh tay anh: “Nhớ anh nên đến thăm anh thôi.” “Bây giờ không có tâm trạng tiếp đãi hai người, về đi.” “Đã đến rồi còn về đâu nữa.

Hai chúng ta lâu rồi không ăn cơm cùng nhau, em đặc biệt bảo Mộc Đầu nấu cơm, chúng ta cùng ăn.” “Không có tâm trạng, anh ăn rồi.” “Vậy thì ăn thêm một chút đi mà, nể mặt em đi, kiểm tra tay nghề của đầu bếp nhà em.” Lục Tử Mặc nhíu mày: “Cận Ngôn bảo hai người đến à?" "Đương nhiên rồi, chị ấy nói anh chưa ăn no, đặc biệt bảo em mang cơm đến." Lục Niệm Nhất quả quyết bán đứng Cận Ngôn.

"Thật sao?" Lục Tử Mặc mừng rỡ nói.

"Đương nhiên." Anh biết ngay mà, những lời cô nói đều là lời nói trong lúc tức giận, gì mà đòi chia tay.

Rõ ràng cô vẫn còn quan tâm anh như vậy.

Chia tay, anh tuyệt đối không đồng ý.

Đời này anh đã xác định cô rồi.

Lục Niệm Nhất cẩn thận quan sát sắc mặt của Lục Tử Mặc.

Có lẽ vì đối mặt với người thân, Lục Tử Mặc không hề che giấu.

Lục Niệm Nhất đã có thể xác định, thật sự là đã cãi nhau với Cận Ngôn.

Chuyện của họ cô tự nhiên cũng biết.

Cô vẫn thắc mắc, Cận Ngôn tính tình tốt như vậy, sao lại có thể để Lục Tử Mặc đến bệnh viện thăm Úy Lam.

Đấy, thời gian kéo dài, mâu thuẫn đã đến.

Cô đã nói rồi mà, một người phụ nữ nếu tỏ ra rất rộng lượng trong chuyện này, không phải là vì đang kìm nén, thì chính là vì không yêu người đàn ông đó.

Rất rõ ràng, Cận Ngôn thuộc loại thứ nhất.

"Thôi được rồi, chúng ta ngồi xuống ăn cơm trước đã." Mộc Dung đã chu đáo bày thức ăn ra.

Nơi này của Lục Tử Mặc vì Cận Ngôn từng ở, nên dụng cụ nhà bếp cần thiết đều rất đầy đủ, Mộc Dung chỉ cần hâm nóng đơn giản là

được.

Lục Tử Mặc lạnh nhạt liếc nhìn Mộc Dung một cái.

Mộc Dung cười nói: “Tay nghề của tôi, đừng chê là được.” Đối với người anh vợ này, Mộc Dung thật sự không dám đắc tội, ai bảo anh là cục cưng của bạn gái mình chứ.

Lục Tử Mặc không nói gì, ngồi xuống lặng lẽ ăn cơm.

Vừa rồi ở nhà Cận, quả thực anh không ăn ngon, vì Cận Ngôn từ đầu đến cuối không cho anh sắc mặt tốt.

“Ông anh già, anh và Ngôn Ngôn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” “Em đến ăn cơm với anh hay đến hóng chuyện?” “Vừa ăn cơm, vừa hóng chuyện, cả hai cùng lúc.” “Nhàm chán.” “Ôi dào, anh không nói nữa là bạn gái sắp không còn đâu đấy.” Lục Niệm Nhất kích động.

“Chuyện của anh tự anh sẽ xử lý, em lo cho mình đi là được rồi.” “Lục Tử Mặc, không phải em nói anh, Úy Lam cứu hai người là đúng, nhưng anh cũng không thể gần gũi cô ta như vậy, là người thì ai cũng sẽ ghen thôi.” “Anh cũng chỉ thỉnh thoảng dành chút thời gian đến thăm cô ấy, phần lớn thời gian anh vẫn ở công ty.” “Thời gian cá nhân của anh vốn đã không nhiều, thỉnh thoảng đi một lần đã là nhiều rồi.

Anh không thể vì Úy Lam mà lơ là người bên cạnh mình, làm vậy là không đúng.” “Vậy em muốn anh hoàn toàn mặc kệ cô ấy à?” “Cũng không phải ý đó.

Nợ người khác chung quy là không tốt, em biết anh muốn trả ơn sớm, để có thể ở bên Cận Ngôn mà không còn gánh nặng, em hiểu tâm trạng này của anh.” “Em biết đạo lý này, nhưng cô ấy không biết.” Lục Niệm Nhất thở dài: “Anh không thể yêu cầu Ngôn Ngôn như vậy được.

Em và anh là sinh đôi, có thần giao cách cảm, anh nghĩ gì em rất dễ đoán được.” “Đừng nói nữa, mở chai rượu ra đi.” “Được, em đi lấy ngay.

Tối nay chúng em uống với anh, uống đến khi nào anh thỏa thích thì thôi.” Mộc Dung muốn ngăn Lục Niệm Nhất, nhưng đối tượng là anh vợ, anh căn bản không thể nói gì.

Lục Tử Mặc càng uống hết ly này đến ly khác, không ai ngăn cản.

Chương 1362

Cộng thêm Lục Niệm Nhất có ý đồ chuốc rượu.

Không biết đã uống bao nhiêu, Lục Tử Mặc có chút say, Lục Niệm Nhất nháy mắt với Mộc Dung.

Mộc Dung lúc này mới hiểu ra.

Cô nhóc này, ngay cả anh ruột của mình cũng muốn gài.

“Ông anh già, anh và Ngôn Ngôn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” “Cô ấy muốn chia tay với anh.” Lục Niệm Nhất tròn mắt, không phải là cãi nhau, mà là chia tay?

Chuyện này nghiêm trọng hơn cô tưởng tượng rất nhiều.

“Tại sao chứ?” “Cô ấy nói cô ấy rất mệt.” Lục Tử Mặc cười khổ.

“Chỉ đơn giản vậy thôi à?” “Ừm.” “Vậy anh định làm thế nào?” “Anh sẽ không chia tay với cô ấy, lời cô ấy nói anh một chữ cũng không nghe.” Lục Tử Mặc cười, khóe miệng cong lên rất rộng, hoàn toàn khác với phong cách thường ngày của anh.

Nhìn nụ cười nhợt nhạt của anh trai mình, Lục Niệm Nhất cảm thấy trái tim nhỏ bé của mình co thắt lại.

Cô đã bao giờ thấy anh như thế này đâu, ngay cả lúc chia tay với Úy Lam, anh cũng chỉ vùi mình vào công việc, chứ không như bây giờ, cả người như một con rối mất hồn.

“Anh, anh tuyệt đối đừng vì lòng tự tôn của đàn ông mà không chịu được rồi đồng ý chia tay.

Lúc này đừng quan tâm đến thể diện của anh nữa, mặt dày mày dạn bám lấy chị ấy, Ngôn Ngôn chắc chắn sẽ mềm lòng.” “Như vậy có tác dụng không?" Lục Tử Mặc tha thiết nhìn Lục Niệm Nhất.

Tuy anh đã say, nhưng trong lòng lại sáng như gương.

Cận Ngôn trông có vẻ mềm mỏng, nhưng thực chất lại là người cố chấp.

Một khi đã quyết định thì không dễ dàng thay đổi.

Hôm nay đề nghị chia tay với anh, e rằng đã suy nghĩ trong lòng rất lâu rồi.

"Dù có tác dụng hay không, cũng phải thử một lần.

Không thử sao biết được." Lục Niệm Nhất nhẹ nhàng vỗ lưng anh.

"Niệm Niệm, anh chỉ sợ cô ấy làm thật, như vậy, anh thật sự sẽ không giữ được cô ấy." "Anh, chúng ta cố gắng cứu vãn.

Nếu thật sự không cứu vãn được, cũng không cần phải hạ mình đến mức hèn mọn như vậy." Những lời sau đó Lục Niệm Nhất không nói ra, dù có nói ra anh cũng chưa chắc đã nghe lọt tai.

"Anh, bây giờ anh đừng nghĩ gì cả, ngủ một giấc thật ngon, có lẽ ngày mai Ngôn Ngôn sẽ thay đổi ý định." Lục Tử Mặc không lên tiếng nữa.

Lục Niệm Nhất cúi đầu, phát hiện anh đã ngủ rồi.

"Mộc Đầu, mau qua đây giúp một tay." Mộc Dung cười, cúi người bế Lục Tử Mặc vào phòng, Lục Niệm Nhất giúp anh đắp chăn.

"Nếu anh trai em biết mình bị anh bế kiểu công chúa vào phòng, sau này chắc chắn sẽ đánh chết anh mất." "Im miệng đi.

Dám nói những lời như vậy trước mặt ông anh già, xem em có tha cho anh không." Lục Niệm Nhất bực bội nói.

Mộc Dung sờ cằm: “Tâm trạng không tốt à?” “Ông anh già đã như vậy rồi, tâm trạng em có thể tốt được sao?” Có lẽ là do sinh đôi, Lục Niệm Nhất rất dễ bị cảm xúc của Lục Tử Mặc ảnh hưởng, ví dụ như lúc này cô cảm thấy trong lòng rất khó chịu.

“Thật sự khó chịu à?” “Đương nhiên là thật, cảm xúc của anh ấy em đều có thể cảm nhận được.

Em cứ thấy dạo này tâm trạng bực bội, hóa ra là vì ông anh già thất tình.” Lúc đầu Mộc Dung chỉ nghĩ là Lục Niệm Nhất quá thương anh trai mình, nghe một hồi mới thấy có gì đó không đúng: “Thật sự là thần giao cách cảm à?” “Nói nhảm không chứ, em nói nhiều như vậy mà vô ích à?” Lục Niệm Nhất vô cùng cạn lời.

“Vậy thì anh phải nhanh chóng giúp anh trai em giải quyết vấn đề tình cảm mới được, nếu không em cả ngày tâm trạng không tốt, người bị hành hạ chẳng phải là anh sao.” “Em là loại người ngang ngược vô lý vậy sao?” Mộc Dung làm ra vẻ mặt “em chính là như vậy”.

Lục Niệm Nhất vơ lấy cái gối ném thẳng qua.

Mộc Dung vui vẻ bắt lấy: “Chúng ta đi thôi.” “Em không đi, anh đi đi, em phải ở lại chăm sóc ông anh già.” “Anh ấy ngủ rồi, không cần em chăm sóc đâu.” “Đợi anh ấy tỉnh dậy em phải chuẩn bị bữa sáng cho anh ấy chứ, lát nữa em đi làm chút canh giải rượu, để anh ấy uống xong rồi ngủ tiếp, không thì ngày mai sẽ đau đầu.” “Em đã bao lâu rồi không làm bữa sáng cho anh?” Mộc Dung vô cùng oán giận.

Khoảng thời gian này anh thật sự đã nghiên cứu đủ mọi loại kỹ năng nấu nướng, Lục Niệm Nhất cơ bản không vào bếp nữa, anh đã lâu không được ăn đồ cô nấu.

“Anh biết làm cả rồi, còn cần em làm gì nữa.” Mộc Dung hít một hơi thật sâu: “Anh trai em thì sao?” “Ông anh già cái gì cũng không biết, em không chăm sóc anh ấy thì ai chăm sóc.” Mộc Dung uất nghẹn, quả nhiên lúc không biết gì là có phúc nhất, có thể hưởng thụ sự chăm sóc chu đáo của cô.

Lục Tử Mặc nhất định là cố ý, cố ý không học gì cả, có bố mẹ thương, có em gái cưng chiều, còn có bạn gái hầu hạ.

Đúng là người thắng trong cuộc đời.

Lục Niệm Nhất quen đường quen lối mở ngăn kéo, mắt lập tức sáng lên.

“Oa, nhiều đồ ăn vặt thế này, ông anh già chu đáo hơn trước nhiều rồi.” Cô đi vào bếp, phát hiện những dụng cụ nấu ăn mới tinh cũng đã có hơi khói bếp, xem ra số lần nấu ăn cũng khá nhiều.

“Haizz, quả nhiên trong nhà có một người phụ nữ mới là chân lý.

Mong là đừng làm hỏng chuyện, không thì lại phải lủi thủi một mình.” Lục Niệm Nhất bắt đầu nấu canh giải rượu.

Mộc Dung nhìn cô bận rộn trong bếp, ghen tuông vô cùng, mối quan hệ của hai anh em này thật sự quá tốt.

Đây là Lục Tử Mặc thất tình, chứ không phải anh thất tình, mà lại khiến anh đột nhiên có cảm giác thất tình.

“Nhất Nhất.” “Sao anh còn chưa đi, mau về đi, không còn sớm nữa.” “Anh ở lại với em.” “Em dám chắc, ông anh già tỉnh lại nhìn thấy anh tuyệt đối sẽ không vui đâu.

Anh đừng ở đây làm chướng mắt nữa, mau đi đi.” Lục Niệm Nhất đẩy Mộc Dung ra khỏi cửa, rồi “rầm” một tiếng đóng cửa lại.

Mộc Dung càng thêm nghẹn lòng. * Cận Ngôn về đến nhà liền vào phòng, sau đó khóa cửa lại.

“Ngôn Ngôn, con làm gì vậy?

Chương 1363

Sao lại ngủ sớm thế, còn sớm quá mà.” Cận Ngôn sợ mình sẽ khóc thành tiếng, vội bịt miệng lại: “Mẹ, con buồn ngủ lắm, mẹ đừng quan tâm con, con ngủ trước đây.” “Con bé này dạo này ngủ hơi nhiều rồi đấy, động một chút là ngủ, có phải con không khỏe ở đâu không, nhất định phải nói ra đấy.” Mẹ Cận vỗ mấy cái vào cửa phòng.

Cận Ngôn tựa vào cửa phòng: “Mẹ, con thật sự không sao, con chỉ mệt thôi, con ngủ trước đây.” “Bà xã, bà làm gì vậy?

Con mệt muốn ngủ thì cứ để nó ngủ, bà đừng có gõ cửa nữa, qua đây ngồi xuống đi.” Bố Cận nói.

Mẹ Cận lo lắng vô cùng, chần chừ một lúc mới đi về phía chồng.

“Con gái ông tính tình cũng không biết giống ai, càng ngày càng bướng, có chuyện gì cũng không nói ra.” “Nó đâu còn là con nít nữa mà chuyện gì cũng ríu rít trước mặt bà.

Không thể cho phép nó có chút tâm sự riêng sao?” “Chắc ông không biết, nó và Tử Mặc dạo này tình cảm có chút vấn đề, hai đứa nói chuyện với nhau cũng ít đi, lo chết tôi đi được.” Mẹ Cận thật sự phiền lòng.

“Có vấn đề thì cũng đành chịu thôi.

Cuộc sống sau này là của chúng nó, nếu chúng nó cảm thấy không thoải mái, không sống tiếp được nữa, chúng ta có thể làm gì chứ?” “Tử Mặc gia thế tốt như vậy, nhân phẩm tốt như vậy, gia đình tốt như vậy, tôi chỉ thấy bỏ lỡ thì tiếc.” “Nhà người ta có tốt đến đâu, nếu con gái tôi sống không vui vẻ, thì tôi cũng không thèm.” “Sao tôi thấy ông ngủ một giấc dậy đầu óc không được tỉnh táo thế nhỉ.” “Bà xã, cứ vậy đi.

Con gái muốn thế nào thì cứ thế đó, cho dù nó không lấy chồng chúng ta cũng nuôi nổi nó.” “Nói bậy bạ, con gái không lấy chồng muốn lên trời à?

Chúng ta làm sao chăm sóc nó cả đời được, không biết lúc nào thì buông tay ra đi.

Chuyện lần này chẳng lẽ chưa đủ bài học sao?” Bố Cận cười gượng: “Dù sao tôi cũng tôn trọng lựa chọn của con gái.

Con gái mình chắc chắn không phải là người hồ đồ, nếu chúng nó chia tay, vậy chứng tỏ nó thật sự đã mệt rồi.” Cận Ngôn nằm úp trên giường, khóc nức nở không còn hình tượng.

Lo lắng bị bố mẹ bên ngoài nghe thấy, cô chỉ có thể bịt miệng lại.

Không biết từ lúc nào, cô và Lục Tử Mặc quen biết rồi yêu nhau đã gần một năm, rõ ràng thời gian cũng không quá dài, không thể so với những cặp yêu nhau lâu năm.

Hóa ra nói lời chia tay lại đau đớn đến vậy.

Cô cuối cùng cũng hiểu tại sao những cặp đôi sau khi chia tay lại có người chọn cách tự tử.

Thật sự quá khó chịu, cảm giác như một góc trong tim bị rạch ra một vết thương, sống không bằng chết.

Chỉ cần nhắm mắt lại, khuôn mặt đẹp trai đến người thần đều căm phẫn của anh lại hiện lên trước mắt cô, làm sao cũng không xua đi được.

Lục Tử Mặc.

Cận Ngôn không biết đã thầm gọi tên này bao nhiêu lần.

Lục Niệm Nhất chắc đã tìm thấy anh rồi nhỉ?

Anh có một gia đình yêu thương như vậy, nhất định sẽ nhanh chóng vực dậy tinh thần thôi.

Họ nhất định sẽ dần dần ổn thôi.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ có một ngày họ trở thành một đôi oan gia.

Cô không muốn mối tình đầu của mình kết thúc như vậy.

Cận Ngôn thức trắng đêm.

Lục Tử Mặc vì bị chuốc say, ngược lại đã ngủ một giấc ngon lành.

Lúc tỉnh dậy, thấy có người đang bận rộn trong bếp, anh vội chạy vào, mừng rỡ nói: “Ngôn Ngôn.” “Em là em gái anh, không phải Ngôn Ngôn nhà anh.” Lục Niệm Nhất quay người lại.

Lục Tử Mặc có chút thất vọng, quay người bỏ đi.

Lục Niệm Nhất đuổi theo: “Này, ông anh già, anh rốt cuộc đang làm gì vậy?

Em sáng sớm đã làm bữa sáng cho anh, anh lại không thèm đoái hoài đến em như vậy à?” “Em có thể đi được rồi.” “Đúng là vô lương tâm, em còn chưa ăn sáng đâu đấy.” “Vậy thì ăn rồi đi.” Cả người Lục Tử Mặc không có chút tinh thần nào, chỉ cảm thấy đau đầu.

“Ôi dào, có gì to tát đâu, chỉ là thất tình thôi mà.” “Nói bậy, anh không có thất tình.” Lục Tử Mặc kiên quyết không thừa nhận.

Lục Niệm Nhất bĩu môi: “Được, anh không thất tình, làm sao anh lại thất tình được chứ.” “Tối qua sao lại chuốc anh nhiều rượu như vậy?” Lục Tử Mặc ra vẻ tính sổ sau.

“Làm ơn đi, là anh tự muốn uống, em chỉ không ngăn cản thôi, sao có thể nói em chuốc rượu anh.

Cái nồi đen này em không gánh.” Lục Niệm Nhất kiên quyết không nhận.

“Em moi lời anh à?” “A, chẳng lẽ anh có bí mật gì không thể để người khác biết sao?

Sớm biết vậy em đã nhân cơ hội hỏi rồi.” Tửu phẩm của Lục Tử Mặc rất tốt, sau khi say rượu không quậy phá, nhưng có một phẩm chất tốt, đó là nói nhiều hơn, người thật thà hơn.

Lục Niệm Nhất và Mạc Noãn đã không ít lần moi lời anh như vậy.

“Nhàm chán.” “Thôi được rồi, anh.

Em biết giữa anh và Ngôn Ngôn có vấn đề rồi, dù sao đi nữa, em sẽ mãi mãi ở bên cạnh anh.” “Đừng có sến súa trước mặt anh, anh đã bao nhiêu ngày không thấy bóng dáng em rồi.” "Đó là vì em tự giác, không dễ dàng làm phiền cuộc sống của anh và Ngôn Ngôn." "Lục Niệm Nhất, em còn cần mặt mũi không?" Lục Niệm Nhất vô hại chớp chớp mắt, "Thứ đó ăn được không?" "Ăn xong bữa sáng thì mau đi đi, đừng lượn lờ trước mặt anh, lượn đến mức đầu anh cũng đau rồi." "Đối xử với em như vậy, lương tâm của anh không cắn rứt à?" "Lục Niệm Nhất, em ồn ào quá rồi đấy." "Em ồn ào thêm một câu nữa, hai người không thể lạnh nhạt quá lâu đâu, nếu không sẽ thật sự lạc mất nhau đấy.

Em mà là anh, em sẽ lái xe đi đón Ngôn Ngôn đi làm ngay bây giờ." Lục Tử Mặc nhìn Lục Niệm Nhất, khựng lại một chút rồi lập tức đứng dậy. "Này, anh ăn xong bữa sáng rồi hẵng đi chứ, vội gì lúc này." "Thôi, em mang cho Mộc Dung nhà em ăn đi." Anh phải để dành bụng đến nhà mẹ vợ ăn. "Đúng là phí công vô ích của tôi mà." Cận Ngôn dậy muộn, chủ yếu là vì mắt cô sưng quá.

Cô lén nhờ Tiểu Mỹ mang đá viên đến, đợi đến khi bớt sưng mới dậy.

Vừa dậy đã thấy Lục Tử Mặc ngồi ở bàn ăn nhà mình, đầu càng đau hơn, "Sao anh lại ở đây?" "Đương nhiên là đến ăn ké tài nghệ của mẹ rồi." Lục Tử Mặc nói một cách hiển nhiên.

Dường như không có chuyện gì xảy ra, anh vẫn là con rể tương lai của nhà họ Cận.

Chương 1364

Cận Ngôn day day thái dương, "Lục Tử Mặc, anh coi những lời hôm qua của tôi là nói suông à?" "Hôm qua em nói gì, anh quên rồi." Lục Tử Mặc mặt không đổi sắc, da mặt dày như tường thành.

Cận Ngôn, "..." Cái người mặt dày này, không lẽ định đi theo con đường vô lại sao.

Đứa bé đã gần ba tháng rồi, cô phải nhanh chóng giải quyết những chuyện này, mau chóng rời đi, nếu không sau này sẽ không giấu được nữa. "Được rồi, Ngôn Ngôn, mau qua ăn đi, ăn xong sớm còn đi làm." Mẹ Cận gọi.

Bà thấy được tình cảm giữa hai đứa trẻ, tự nhiên không muốn cuối cùng chúng nó lại tan vỡ.

Cận Ngôn đi qua, Lục Tử Mặc múc cháo đặt trước mặt cô. "Ăn đi, ăn xong anh đưa em đi làm." Cận Ngôn nhìn Lục Tử Mặc, muốn nói lại thôi.

Cô không muốn cãi nhau với anh trước mặt bố mẹ.

Bố Cận thì vẫn không lên tiếng, từ sau khi tỉnh lại lần này, ông ít nói đi nhiều.

Cận Ngôn chỉ có thể lặng lẽ gửi một tin nhắn.

Hai người im lặng đi xuống lầu, đúng lúc Lục Tử Mặc lái xe tới thì anh phát hiện Cận Ngôn đang chuẩn bị lên một chiếc xe khác.

Sắc mặt anh lập tức sa sầm, "Cận Ngôn." Cận Ngôn quay người lại, lạnh nhạt nhìn Lục Tử Mặc, "Lục Tử Mặc, tôi biết anh nhất thời không chấp nhận được sự thật chúng ta đã chia tay, nhưng tôi phân định rất rõ ràng, chúng ta bây giờ không có chút quan hệ nào cả, tôi không có lý do gì để đi xe của anh đến chỗ làm." "Anh có đồng ý đâu." "Lục Tử Mặc, làm ơn anh tỉnh táo lại đi, chúng ta chỉ đang yêu nhau, không phải kết hôn rồi ly hôn mà phải cần anh đồng ý.

Tôi không thích anh nữa, tôi ghét anh rồi, tôi không thể chia tay với anh sao?" Lục Tử Mặc khẽ nhíu mày, cười, "Ngôn Ngôn, ngoan nào, đừng nói những lời giận dỗi như vậy nữa, tin anh, anh nhất định sẽ giải quyết mọi chuyện." "Lục Tử Mặc, từ đầu đến cuối đều là anh không rõ tình hình.

Tôi không còn yêu anh nữa, tôi muốn chia tay với anh.

Dù sao anh cũng là người có máu mặt, đừng bám riết không buông như vậy được không?

Không hợp với thân phận địa vị của anh đâu, đừng để tôi coi thường anh có được không?" Cận Ngôn gằn giọng.

Giọng cô rất lớn.

Lúc này đang là giờ đi làm, không ít người nhìn về phía họ.

Sắc mặt Lục Tử Mặc có vài phần khó coi, "Anh biết khoảng thời gian này đã khiến em không thoải mái, xin lỗi em." Cận Ngôn cảm thấy ngực mình nghẹn lại, "Lục Tử Mặc, anh không nhận ra sao?

Trong cuộc tình này của chúng ta, anh đã trở nên rất hèn mọn rồi, anh không còn là người con cưng của trời mà tôi thích ban đầu nữa, tôi không thích một con người như vậy của anh, một chút cũng không thích." "Cận Ngôn, rốt cuộc em muốn thế nào?" "Tôi không muốn thế nào cả, tôi chỉ muốn chia tay với anh, một khắc cũng không muốn có bất kỳ liên quan gì đến anh nữa." Lục Tử Mặc bước tới, ôm chặt lấy Cận Ngôn, "Dù em nói gì anh cũng không chia tay, không chia tay là không chia tay, nói gì cũng không chia tay." Nước mắt Cận Ngôn lập tức rơi xuống, người đàn ông này rốt cuộc muốn thế nào chứ, tại sao đến lúc này rồi anh vẫn có thể kiên định như vậy.

Cô đã nói bao nhiêu lời làm anh mất mặt rồi, tại sao anh vẫn có thể mặt không đổi sắc nói không chia tay.

Lục Tử Mặc, rốt cuộc anh muốn tôi phải làm sao với anh đây? "Lục Tử Mặc, đừng như vậy có được không, chúng ta hãy cho nhau một chút tôn nghiêm, được không?" Vợ còn không cần anh nữa, anh có thể tốt đẹp được đến đâu. "Không được, không có em một chút cũng không tốt." "Vậy rốt cuộc anh muốn thế nào?" "Anh không có yêu cầu gì khác, chỉ là không chia tay." "Lục Tử Mặc." Cận Ngôn vô cùng bất lực.

Vu Khiêm ở trong xe muốn xuống cũng không được, muốn đi cũng không xong, vô cùng khó xử.

Anh ta thấy được người đàn ông kia thật sự rất yêu Cận Ngôn, nếu họ chia tay có lẽ là một tổn thất đối với Cận Ngôn.

Anh ta ngẩn người, vừa định đi thì Cận Ngôn cứ liên tục ra hiệu bằng mắt với anh ta, ý bảo anh ta xuống xe.

Anh ta xua xua tay, vẫn chuẩn bị đi.

Đúng lúc này, Cận Ngôn gằn giọng: "Vu Khiêm, anh thử đi xem." Lục Tử Mặc cũng sững sờ, anh sớm đã phát hiện chiếc xe đỗ ở đây ban nãy, vốn tưởng là xe Cận Ngôn gọi, bây giờ xem ra không phải vậy.

Vu Khiêm bất đắc dĩ vô cùng, luôn cảm thấy mình vô duyên vô cớ bị lôi vào ân oán tình thù của người khác.

Lẽ ra anh ta không nên đồng ý giúp việc này.

Không còn cách nào khác, Vu Khiêm bước xuống xe.

Lục Tử Mặc thấy một người đàn ông từ trong xe bước xuống, sắc mặt lập tức thay đổi, ánh mắt nhìn Cận Ngôn đầy lửa giận, "Cận Ngôn, anh ta là ai?" "Bây giờ là bạn tôi, biết đâu sẽ là bạn trai kế tiếp." "Cận Ngôn, em cần gì phải tìm một người đàn ông dự phòng không ra gì thế này để chọc tức anh, đầu óc em úng nước rồi à." Con ngươi đen kịt của Lục Tử Mặc sâu thẳm, khiến Cận Ngôn trong lòng đau từng cơn, chỉ cảm thấy không khí xung quanh trở nên loãng đi, khó chịu vô cùng.

Vu Khiêm là một người đàn ông rất ưu tú, phong độ ngời ngời, nhưng đối với Lục Tử Mặc mà nói, những người anh tiếp xúc đều là người ưu tú.

Đối với một Vu Khiêm như vậy, anh cũng chưa chắc đã để vào mắt.

Nghe vậy, trên mặt Vu Khiêm hiện lên một tia ngượng ngùng, Cận Ngôn cũng lập tức bị tức đến điên, "Lục Tử Mặc, anh là đồ tự đại cuồng, tôi chính là ghét cái bộ dạng này của anh, lúc nào cũng ra vẻ ta đây, trong mắt tôi, Vu Khiêm là người ưu tú hơn anh gấp trăm lần.

Anh ấy không có bạn gái cũ lằng nhằng, cũng dịu dàng chu đáo hơn anh, không như anh coi trời bằng vung." "Nói đi nói lại, vẫn là vấn đề của Úy Lam, không phải anh đã giải thích rồi sao?" Cận Ngôn vênh mặt, độc địa nói: "Đúng, căn nguyên chính là cô ta, một ngày cô ta chưa chết, giữa chúng ta vĩnh viễn không có khả năng." Lục Tử Mặc không thể tin nổi nhìn Cận Ngôn, người đã từng khuyên nhủ Úy Lam rốt cuộc đã đi đâu, chẳng lẽ trước đây tất cả đều là cô ngụy trang, "Cận Ngôn, anh không ngờ em là loại người này." "Đúng, tôi vốn là một người độc ác như vậy, chia tay trong hòa bình với anh thì anh không chịu, cứ phải để tôi lộ bộ mặt thật ra, Lục Tử Mặc, tất cả những điều này đều là anh tự tìm lấy." "Tôi vốn đã hận chết Úy Lam, hận chết người phụ nữ đó, nếu không phải cô ta, giữa chúng ta tuyệt đối sẽ chẳng biến thành thế này, chúng ta trở nên như vậy, hoàn toàn là vì cô ta, khi tôi cần anh, anh không ở bên cạnh tôi, thời gian của anh vốn đã không nhiều, nhưng lại phải chia một phần rất lớn cho cô ta, nếu tôi có thể nhịn được thì tôi đã là Ninja Rùa rồi." "Tôi sớm đã không chịu nổi, chỉ là cảm thấy anh là một người đàn ông rất xuất sắc, anh có gia thế đáng ngưỡng mộ, tôi đoán là không tìm được người nào có điều kiện tốt hơn anh, nên tôi mới kéo dài với anh, câu kéo anh, tôi một mặt ngày càng bất mãn với anh, một mặt lại ép buộc mình từ từ chấp nhận anh, không muốn bỏ lỡ một miếng thịt mỡ lớn như vậy." "Nhưng, bây giờ tôi thật sự không nhịn được nữa, một phút cũng không nhịn được, nên tôi đã tìm một người đàn ông có thể gặp bất cứ lúc nào." "Lục Tử Mặc, chúng ta thật sự xong rồi, cho dù anh có gia sản bạc vạn, tôi cũng không thèm nữa." "Lục Tử Mặc, tôi không cần anh nữa, rốt cuộc anh có nghe hiểu không?

Rốt cuộc còn muốn tôi lặp lại bao nhiêu lần nữa?" Lục Tử Mặc không lên tiếng, chỉ chăm chú nhìn Cận Ngôn, Cận Ngôn bị anh nhìn đến trong lòng hoảng hốt, hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào anh. "Cận Ngôn, em hoảng cái gì, em có bản lĩnh thì ngẩng đầu nhìn anh này." "Tại sao tôi phải nhìn anh, tôi đã không còn bất kỳ suy nghĩ gì về anh nữa rồi." "Cận Ngôn, anh cho em một cơ hội nữa, chỉ cần em nói những lời vừa rồi đều không phải lời thật lòng, anh sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra, anh có thể bỏ qua chuyện cũ." Gương mặt Lục Tử Mặc lạnh lùng, tựa như băng tuyết mười dặm.

Bàn tay bên hông của Cận Ngôn không ngừng siết chặt, có chút lưu luyến nhìn anh thật sâu một lần nữa.

Sau đó, cô nói: "Lục Tử Mặc, hà tất phải tự lừa mình dối người, giữ cho mình chút tôn nghiêm đi, đừng để tôi coi thường anh, tốt tụ tốt tán, cầm lên được thì bỏ xuống được." Lục Tử Mặc lại nhìn Cận Ngôn một lần nữa, lên xe, rồi đi thẳng.

Nước mắt Cận Ngôn lập tức ướt đẫm hốc mắt, Vu Khiêm bất đắc dĩ nhìn cô một cái, "Việc gì phải khổ như vậy." Rõ ràng hai người đều yêu nhau sâu đậm, lại cứ phải làm đến mức tan rã. "Xin lỗi, Vu Khiêm, tôi đã lợi dụng anh." "Tôi thì không sao, tôi không lọt vào mắt xanh của bạn trai cô, tôi cũng không quen anh ta, sau này sẽ không có tiếp xúc gì.

Chỉ là cô thôi, làm tổn thương anh ta như vậy, người khổ là chính cô." "Tôi chỉ cảm thấy quá mệt mỏi, không thể tiếp tục được nữa, muốn chúng ta đều được giải thoát." Vu Khiêm nhìn bộ dạng này của cô, liền biết người đàn ông ban nãy chắc chắn không biết chuyện đứa bé.

Xung quanh có quá nhiều người vây xem, Vu Khiêm nói: "Cận Ngôn, lên xe đi, tôi đưa cô đi làm." Cận Ngôn cố nén nỗi đau trong lòng, lên xe của Vu Khiêm. "Sắc mặt cô trông không tốt lắm, có cảm thấy chỗ nào không khỏe không?" Cận Ngôn lắc đầu, có chút lo lắng đặt tay lên bụng dưới, cảm nhận một lúc lâu, mới nói: "Không có, mọi thứ đều bình thường." "Chắc chắn muốn sinh đứa bé ra rồi à?" "Chắc chắn rồi, chỉ là khổ cho bố mẹ tôi." "Đã quyết định rồi thì cứ mạnh dạn làm đi." "Ừm." Vu Khiêm đưa Cận Ngôn đến cổng công ty, mới biết nơi cô làm việc là tập đoàn Lục Thị.

Chương 1365

"Không ngờ con nhóc lừa đảo nhà cô cũng lợi hại phết, lại làm việc ở Lục Thị." "Đây là khởi đầu cho tất cả những điều tốt đẹp của tôi, nhưng rất nhanh sẽ kết thúc thôi." "Cô chuẩn bị từ chức rồi à?" "Tôi đã thế này rồi, còn có thể đi làm ở đâu được, bạn trai tôi… không, bạn trai cũ cũng làm ở Lục Thị." Cận Ngôn cười khổ.

Bạn trai cũ.

Lục Tử Mặc bây giờ đã thuộc về quá khứ rồi.

Vu Khiêm nghĩ cũng phải, ở cùng một công ty ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, làm sao cũng không thể tiếp tục được nữa. "Cận Ngôn, cố lên." Lục Tử Mặc không cam tâm đứng bên cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy xe của người đàn ông kia, là anh ta đưa Cận Ngôn tới.

Nắm đấm siết chặt, 'rầm' một tiếng đập vào cửa sổ kính.

Sử Đông Giác nghe thấy tiếng động bước ra, lúc vào thì thấy chính là cảnh tượng như vậy, trên kính vỡ một lỗ, nắm đấm của Lục Tử Mặc cũng máu me đầm đìa. "Lục tổng, có chuyện gì vậy?" "Ra ngoài." "Tay của anh cần xử lý một chút." "Ra ngoài, không có sự cho phép của tôi không được để ai vào." Lục Tử Mặc vung tay, đồ trên bàn rơi vãi khắp nơi, tách trà vỡ tan tành.

Sử Đông Giác vốn định thông báo cho Lục Tử Mặc sắp có cuộc họp, nhưng thấy tâm trạng Lục Tử Mặc suy sụp như vậy, không dám nói gì, ngay cả đồ trên đất cũng không dám dọn, đi thẳng ra ngoài.

Anh chỉ có thể thông báo cho các bộ phận rằng cuộc họp tổng thanh tra bị hủy, thời gian họp cụ thể chờ thông báo sau.

Sử Đông Giác lo sốt vó, chưa bao giờ thấy anh ấy trở nên như

vậy.

Chẳng lẽ lại liên quan đến cô nhóc Cận Ngôn kia.

Cận Ngôn đến công ty liền bắt đầu viết đơn xin thôi việc, các đồng nghiệp sau khi biết cô là vị hôn thê của Lục Tử Mặc, ngày nào cũng đến chỗ cô để gây chú ý, cô đã quen rồi.

Cô cũng không động đậy, ngón tay vẫn gõ đơn xin thôi việc. "Cận Ngôn, cô định từ chức à, sao đột ngột vậy." "Vớ vẩn, có gì mà kinh ngạc, đã là vị hôn thê của tiểu Lục tổng rồi, đâu cần phải khổ sở đi làm kiếm tiền nuôi gia đình như chúng ta." "Cận Ngôn thật có phúc khí, lại được tiểu Lục tổng để mắt tới." "Ủa, tổng thanh tra về rồi à, hôm nay không phải là cuộc họp báo cáo định kỳ sao?

Bình thường cả buổi sáng mới xong, hôm nay sao lại sớm vậy." "Tôi nghe nói cuộc họp bị hủy rồi." Ngón tay Cận Ngôn dừng lại, nhìn về phía văn phòng tổng thanh tra, Dương Lệ cũng nhìn về phía Cận Ngôn, Cận Ngôn chỉ nhếch mép.

Dương Lệ bước ra, nói với mọi người: "Đứng đó làm gì, không muốn làm việc nữa à, định ra ngoài hít gió tây bắc chắc." Mọi người bĩu môi, vội vàng ngoan ngoãn quay về chỗ ngồi của mình.

Dương Lệ nhìn Cận Ngôn một cái, cuối cùng vẫn không nói gì.

Cận Ngôn viết xong đơn xin thôi việc liền in ra, đi thẳng đến văn phòng của Dương Lệ, đưa đơn cho bà.

Dương Lệ kinh ngạc nhìn Cận Ngôn, "Cận Ngôn, em muốn từ chức?" "Vâng." "Tại sao vậy?

Vì Lục Tử Mặc à?" Cận Ngôn không lên tiếng.

Dương Lệ lại nói: "Tôi biết gần đây trong công ty có nhiều lời đồn không hay, một nhân viên nhỏ như em trở thành vị hôn thê của tiểu Lục tổng, khó tránh khỏi cây cao đón gió, bị người ta ghen tị, đó là chuyện thường tình, em đừng quá để ý, mau chóng điều chỉnh lại tâm trạng của mình, đợi quen rồi sẽ không thấy có gì nữa." "Không phải vì lý do này." "Vậy là muốn về nhà làm bà nội trợ toàn thời gian?

Chuyện này em phải cân nhắc kỹ, nhà họ Lục nuôi một mình em tuyệt đối không thành vấn đề, nhưng phụ nữ chúng ta cũng phải có sự nghiệp của riêng mình, phải độc lập kinh tế, em xem Mạc đổng sự trưởng, đến giờ vẫn chưa rời khỏi Mạc Thị, điều đó cũng không hề ảnh hưởng đến tình cảm của bà ấy và Lục đổng." "Thời gian em vào công ty tuy không dài, nhưng tôi cũng đã chứng kiến em từng bước đi đến ngày hôm nay, em không chỉ rất có tài năng, mà còn cầu tiến nỗ lực, một ngày nào đó nhất định có thể gánh vác nửa bầu trời.

Nói thật, tôi thật sự không muốn mất đi một nhân viên tốt như em." "Cảm ơn sự ưu ái của tổng thanh tra Dương, tôi thật sự đã suy nghĩ kỹ rồi." Dương Lệ hít một hơi thật sâu, "Vậy được rồi, đơn xin thôi việc một tuần sau tôi sẽ nộp lên, trong thời gian này nếu em đổi ý, có thể đến tìm tôi ngay lập tức." "Cảm ơn tổng thanh tra." Cận Ngôn trở về chỗ ngồi bắt đầu thu dọn đồ đạc, các đồng nghiệp khác cứ nhìn về phía cô, cô vẫn luôn rất bình tĩnh.

Sau khi tạm biệt mọi người, Cận Ngôn ôm đồ ra khỏi phòng thị trường.

Nhìn nơi mà mình đã vượt qua bao thử thách mới vào được, tâm trạng Cận Ngôn phức tạp khôn tả.

Sử Đông Giác đến phòng thị trường tìm Cận Ngôn, lại thấy cô ôm thùng đồ đi ra ngoài, "Sao vậy, Ngôn Ngôn?

Em làm gì thế này?" "Tôi đã từ chức rồi." Sử Đông Giác trợn tròn mắt, lập tức hiểu ra tại sao tâm trạng của Lục Tử Mặc lại suy sụp, hóa ra thật sự là có vấn đề với Cận Ngôn.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cặp đôi này lại thành ra thế này.

"Tránh ra." Sử Đông Giác chặn Cận Ngôn không cho đi, "Lục tổng biết chuyện em từ chức chưa?" "Một nhân viên nhỏ như tôi từ chức không cần phải có sự đồng ý của anh ấy đâu nhỉ, tôi đã nộp đơn cho tổng thanh tra của chúng tôi rồi, anh tránh ra đi." "Cận Ngôn, dù em và Lục tổng xảy ra chuyện gì, bây giờ em hãy đi xem anh ấy đi, tay anh ấy bị thương rồi, chảy rất nhiều máu, nhưng tôi nói gì anh ấy cũng không nghe, còn đuổi tôi ra khỏi văn phòng." "Anh ta muốn tự làm hại mình là chuyện của anh ta, chúng tôi đã chia tay rồi, tôi sẽ không quan tâm đến chuyện của anh ta nữa." "Hai người chia tay rồi?" Cận Ngôn gật đầu, xem như ngầm thừa nhận, "Bây giờ có thể tránh ra được rồi chứ." "Cận Ngôn, không cần phải như vậy chứ, Lục tổng thích em như vậy, tại sao hai người lại chia tay." "Tôi không có tâm trạng để buôn chuyện với anh ở đây." Cận Ngôn lướt qua Sử Đông Giác, đi thẳng.

Sử Đông Giác đuổi theo xuống tận lầu dưới, nói hết lời Cận Ngôn cũng không động lòng.

Cuối cùng Sử Đông Giác chỉ có thể bất đắc dĩ quay về văn phòng.

Lục Tử Mặc vẫn chưa ra ngoài, Sử Đông Giác thật sự lo sốt vó, chỉ có thể dùng đủ loại lý do để đối phó với những người đến.

Mãi đến chiều tan làm, Sử Đông Giác chỉ có thể đánh bạo đi vào.

Lục Tử Mặc vẫn ngồi bất động bên cửa sổ, anh ta vội vàng dọn dẹp văn phòng, sau đó cẩn thận mở lời, "Lục tổng, đã đến giờ tan làm rồi." "Cậu về trước đi." "Lục tổng, Cận Ngôn từ chức rồi, tôi vừa thấy cô ấy ôm đồ xuống lầu." Khóe miệng Lục Tử Mặc nhếch lên một nụ cười khổ, anh tự nhiên cũng đã thấy.

Người phụ nữ tuyệt tình đó, xem ra đã thật sự hạ quyết tâm rồi, ngay cả việc ở cùng một công ty với anh cô cũng khó mà chịu đựng, đi nhanh như vậy.

Sử Đông Giác thấy bộ dạng này của Lục Tử Mặc, cũng không nói gì thêm.

Anh ta biết chuyện này cần tự mình chữa lành, một người ngoài cuộc như anh ta cũng không giúp được gì.

Lúc Cận Ngôn ôm thùng giấy về nhà, bố Cận và mẹ Cận đang ở phòng khách.

Mẹ Cận thấy bộ dạng này của cô, thật sự sợ hết hồn, "Ngôn Ngôn, con làm gì thế này?" Cận Ngôn đã định nói rõ với bố mẹ, tự nhiên sẽ không giấu giếm nữa, "Mẹ, con từ chức rồi." Mẹ Cận kích động đứng dậy, giơ tay chọc vào trán Cận Ngôn, "Con bé ngốc này, đang yên đang lành từ chức làm gì, Lục Thị là nơi bao nhiêu người chen vỡ đầu muốn vào, con cứ thế mà từ chức, đầu óc con hỏng rồi à?" "Mẹ, con và Lục Tử Mặc chia tay rồi, con cũng không cần phải ở lại Lục Thị nữa, gặp mặt rất khó xử." Cận Ngôn cười rất nhẹ nhõm.

Mẹ Cận nhìn Cận Ngôn một lúc lâu, hai mẹ con nhìn nhau một hồi, không ai chịu thua trước.

Cuối cùng, mẹ Cận ôm lấy vai con gái, bất đắc dĩ nói: "Con sắp khóc đến nơi rồi còn cười, thật là khó coi chết đi được.

Chia tay thì chia tay, cũng không phải tận thế, con gái bây giờ trước khi kết hôn ai mà không yêu vài lần.

Không sao đâu con, có lẽ sau này con sẽ gặp được người tốt hơn." "Mẹ, cảm ơn mẹ đã ủng hộ con." "Vậy con từ chức rồi, sau này con định thế nào?

Còn muốn tìm việc ở thành phố A không?" Cận Ngôn lắc đầu, "Mẹ, hay là chúng ta đến nhà bà ngoại đi, bên đó không phải còn nhà sao?

Chúng ta đến đó sống, rời xa mọi thứ ở thành phố A." "Đến ở luôn à?" "Vâng." "Đừng đùa nữa, bên đó chỉ là một thành phố nhỏ, làm gì có cơ hội việc làm phù hợp với con.

Chương 1366

Chia tay rồi cũng không cần phải chạy xa như vậy, chúng ta bây giờ đã ổn định ở thành phố A rồi, mẹ không đi đâu nữa." Mẹ Cận không muốn lăn lộn nữa. "Mẹ, con không muốn ở đây nữa, chúng ta đến đó ở vài năm được không, nhà ở thành phố A chúng ta cũng không bán, sau này muốn về thì có thể về bất cứ lúc nào." Cận Ngôn khẩn khoản nhìn mẹ Cận.

Nhìn con gái mắt ngấn lệ, mẹ Cận tự nhiên cũng không nói gì nữa.

Dù sao thì bây giờ mọi trọng tâm công việc của họ đều đặt lên con gái.

Bà day day trán, ngồi xuống sofa, "Được, con nói sao thì là vậy, nghe con hết." "Vậy con đi đặt vé máy bay ngay đây." Cận Ngôn vội vàng về phòng mình.

Mẹ Cận thấy bộ dạng này của cô, lo lắng không thôi, nhìn bố Cận, "Con bé này, rốt cuộc đang vội cái gì, đây là muốn trốn tránh hiện thực à." "Chỉ có một đứa con gái này, nó muốn lên trời cũng được, tùy nó." Bố Cận rất bình tĩnh.

Khoảng thời gian này, ông vẫn luôn nghe được tiếng lòng của con gái, biết nó đã dốc bao nhiêu tâm sức để duy trì tình cảm của nó và Lục Tử Mặc, nhưng thấy nó ngày một gầy đi, ông còn đau lòng hơn ai hết.

Nếu ở bên nhau mệt mỏi như vậy, chia tay cũng không có gì không tốt, hà tất phải giày vò lẫn nhau.

Mẹ Cận luôn cảm thấy thái độ của chồng có chút không đúng, còn nữa con gái hình như nãy giờ chỉ nói chuyện với bà, hoàn toàn không nói với chồng, chẳng lẽ không cần làm công tác tư tưởng cho ông ấy

sao?

Sắc mặt mẹ Cận lập tức sa sầm, "Ông xã, có phải ông đã biết chuyện con gái và Tử Mặc chia tay rồi không?

Còn biết con gái muốn từ chức rời khỏi thành phố A?" Bố Cận lập tức lắc đầu, "Tôi không biết, tôi chỉ nói với con gái trước đây rằng, nó làm quyết định gì tôi cũng ủng hộ vô điều kiện." "Sao tôi lại không tin ông thế nhỉ?" "Bà xã, tôi thật sự không biết." Cận Ngôn đặt vé máy bay cho ngày mốt.

Thành phố C là một nơi xuân về hoa nở, trước đây cả nhà họ thỉnh thoảng sẽ dành thời gian đến đó ở một thời gian ngắn, trong nhà bên đó có đủ mọi thứ, họ chỉ cần mang theo một ít quần áo là có thể đi.

Nhà ở thành phố A tạm thời giao cho Tiểu Mỹ trông coi, Cận Ngôn ngoài việc không nói cho Tiểu Mỹ biết mình có thai, những chuyện khác nên nói đều đã nói với Tiểu Mỹ.

Tiểu Mỹ tuy rất không nỡ, nhưng tôn trọng quyết định của Cận Ngôn.

Ngậm ngùi tiễn họ đi.

Gia đình ba người nhà họ Cận lên máy bay, đi thẳng đến thành phố C.

Cận Ngôn rất bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, mẹ Cận thấy bộ dạng này của cô, càng không chịu nổi, hạ giọng nói với chồng: "Con bé này thật sự không có vấn đề gì chứ?" "Không sao, chỉ là vấn đề thời gian, rồi sẽ qua thôi." Khu nhà quân đội.

Ông cụ gọi điện cho Cận Ngôn hết lần này đến lần khác, nhưng đều không ai nghe máy, bất đắc dĩ chỉ có thể gọi cho Lục Tử Mặc, "Thằng nhóc hỗn xược, sao điện thoại của Ngôn Ngôn gọi không được, tối nay về ăn cơm, học trò của ta gửi không ít đồ rừng đến, ngon lắm." "Vâng, thái gia gia." "Dẫn cả Ngôn Ngôn về, ta bảo nhà bếp làm riêng cho nó món vị cay." Lòng Lục Tử Mặc đau nhói, nhưng cũng chỉ có thể nhận lời.

Ba ngày rồi.

Họ đã chia tay ba ngày rồi, tròn ba ngày không liên lạc, đêm khuya tĩnh lặng anh nhớ cô vô cùng, vô số lần cầm điện thoại muốn gọi cho cô, nhưng đều nhịn được, anh cũng cố ý không đi dò hỏi tin tức của cô, sợ mình sẽ lại không có tiền đồ mà chạy đến trước mặt cô, bảo cô đừng chia tay.

Điện thoại của cô gọi không được sao?

Sợ là đã cố ý cho anh và gia đình anh vào danh sách đen rồi.

Cận Ngôn, hóa ra em là một người tuyệt tình như vậy.

Lục Tử Mặc một mình đến khu nhà, Mộc Dung và Lục Niệm Nhất đã đến, vợ chồng Lục Nam Triết, vợ chồng Lục Minh cũng đã đến từ sớm.

Ông cụ thấy sau lưng anh không có ai, mặt lập tức sa sầm, "Thằng nhóc hỗn xược, con coi ta nói nhảm à, Ngôn Ngôn đâu?" Lục Tử Mặc không muốn kích động ông cụ, "Cô ấy bận, không có thời gian qua." Lục Niệm Nhất lo lắng nhìn anh trai mình, không lẽ vẫn chưa làm hòa sao, người ta còn không theo anh về khu nhà nữa. "Nó không phải là lính dưới tay con sao?

Bận đến mức nào, mau gọi điện lại lần nữa, bảo nó mau qua đây, thái gia gia nó đích thân mời, nó có lý do gì mà không đến." "Thái gia gia, cháu không phải là lãnh đạo trực tiếp của cô ấy, phòng thị trường của họ có quy tắc của phòng thị trường, cháu tuy là tổng tài, nhưng không thể phá hỏng quy tắc của họ." Ông cụ tin mới lạ, vị hôn thê của tổng tài ai dám bắt cô ấy tăng ca tùy tiện.

Tưởng ông mấy năm nay không quản sự, thì không biết mấy mánh khóe trong đó. "Lục Tử Mặc, rốt cuộc có chuyện gì?

Giữa hai đứa có phải đã xảy ra vấn đề gì không?" "Có thể có vấn đề gì chứ, không có vấn đề gì cả." Lục Tử Mặc cứng miệng nói. "Trên mặt con bây giờ đang viết mấy chữ to tướng, ‘Tôi thất tình rồi’, ta mắt mờ chứ không phải mắt mù, rốt cuộc có chuyện gì?

Thật sự chia tay rồi?" Lục Tử Mặc gật đầu, khó khăn phun ra hai chữ, "Chia rồi." "Trời ơi." Ông cụ chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, người lảo đảo một cái, suýt nữa ngã xuống đất, Lục Tử Mặc kịp thời đỡ lấy ông.

Lục Niệm Nhất và Mộc Dung cũng vội vàng cùng nhau giúp đỡ. "Thằng nhóc hỗn xược, con đừng… đỡ ta, một cô gái tốt như vậy sao con lại làm mất nữa rồi?" Ông cụ gầm lên, giọng lớn đến mức gần như có thể lật tung cả căn nhà. "Thái gia gia, không đi tiếp được nữa, tự nhiên cũng không thể cưỡng cầu, chia tay đối với cả hai chúng cháu đều tốt." "Có phải lại là vì bạn gái cũ của con không?

Không phải chuyện đã giải quyết rồi, hai đứa cũng đã công bố với bên ngoài là vợ chồng chưa cưới, sao còn có thể thành ra thế này." "Thái gia gia, cụ đừng hỏi nữa." "Ôi, ta đau khắp người, đầu đau, lưng đau, mắt cũng đau, con cút đi cho ta, ta không muốn nhìn thấy con, cút đi, cút càng xa càng tốt." Ông cụ nằm trên sofa, hất tay Lục Tử Mặc ra, dường như cảm thấy quá tức giận, lại dùng sức đá một cú vào Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc suýt bị đá ngã, bất đắc dĩ phủi phủi bụi trên quần.

Người hơn trăm tuổi rồi, lực đạo vẫn lớn như vậy, cũng không còn gì để nói.

Vợ chồng Lục Sâm cũng từ bên ngoài bước vào, Mạc Noãn nghi ngờ mình nghe nhầm, người tính tình luôn điềm đạm như bà cũng không nhịn được mà tiến lên túm lấy áo trước ngực Lục Tử Mặc, gằn giọng: "Tử Mặc, con đang nói gì vậy?

Con và Cận Ngôn chia tay rồi?" Lục Tử Mặc gật đầu.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sao họ mới ba ngày không quan tâm đến chuyện của chúng nó, mà đã có thể xảy ra vấn đề lớn như vậy. "Rốt cuộc có chuyện gì?" "Mẹ, mẹ đừng hỏi nữa, chúng con không đi tiếp được nữa rồi." Thấy con trai mặt mày phờ phạc, cả người lập tức mất hết sức sống, Mạc Noãn cũng rất đau lòng.

Bàn tay đang túm áo con trai cuối cùng đặt lên vai nó, nhẹ nhàng hỏi: "Tại sao lại không đi tiếp được nữa?" "Ngôn Ngôn nói ở bên con rất mệt mỏi." "Vậy nên, con lại bị đá rồi à?" Lục Sâm nhìn về phía Lục Tử Mặc. "Bố, bố nói gì vậy." Lục Niệm Nhất kích động nói.

Lục Tử Mặc cũng ngẩng đầu, cứ thế nhìn Lục Sâm.

Chương 1367

Mạc Noãn và những người khác cũng lần lượt trừng mắt nhìn Lục Sâm, đúng là không biết lựa lời, có ai làm bố như ông ta không?

Con trai thất tình đau khổ như vậy, ông ta lại còn đứng xem trò vui.

Nhìn con ngươi đầy bi thương của con trai, Lục Sâm sờ sờ cằm, "Được rồi, coi như bố nói sai." Ông thực ra đang nói sự thật?

Lại không có ai đồng tình với lời của ông. "Con lên lầu đây." Lục Tử Mặc để lại một câu, đi thẳng lên lầu. "Thằng nhóc hỗn xược này, lại cái đức hạnh đó." "Lục Sâm, anh câm miệng cho tôi, không thấy con trai anh bây giờ rất đau khổ sao?

Đừng đâm thêm dao vào tim nó nữa, anh còn muốn gây chuyện gì?" "Anh đây là đang tìm hiểu vấn đề rốt cuộc ở chỗ ai, để tìm cách giải quyết cho chúng nó.

Thằng nhóc đó là một tên ngốc trong chuyện tình cảm, cứ để mặc nó, thì thật sự không có đường cứu vãn nữa đâu." Mạc Noãn lườm Lục Sâm một cái, thấy ông cụ vẫn nhắm mắt nằm trên sofa, bèn đi qua, "Ông nội, ông đừng giận, chuyện của bọn trẻ con, hôm nay chia tay, biết đâu ngày mai lại làm hòa, chuyện của chúng nó, ông đừng quá coi trọng." "Noãn Noãn, dù thế nào đi nữa, hai đứa làm cha mẹ phải cố gắng giữ Ngôn Ngôn lại, con bé đó ta thật sự rất thích." "Ông nội yên tâm, con và Lục Sâm sau này sẽ đích thân đến nhà họ Cận một chuyến." Tần Tuệ không lên tiếng, chỉ là sắc mặt cũng không tốt lắm.

Chuyện chia tay của Lục Tử Mặc, khiến gia đình họ Lục vốn đang tụ họp ăn tối lập tức chìm vào một màn u ám.

Gia đình Bùi Lệ Hành đến muộn nhất, vừa vào nhà đã phát hiện không khí trong nhà khác thường, vì không rõ là chuyện gì, nên không ai lên tiếng trước.

Lục Tử Đồng đụng vào cánh tay Mạc Noãn, "Chị dâu hai, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Ông nội sao thế?" "Chuyện của thằng nhóc Tử Mặc." "Tử Mặc sao rồi?" "Chia tay rồi." "A, sao lại như vậy?" "Chuyện ba người, ai mà chịu nổi." Mạc Noãn nhỏ giọng lẩm bẩm. "Nếu chia tay rồi thì đứa bé làm sao, phá rồi à?" Bùi Dĩ Thành nghe được lời họ nói, không nhịn được mà thốt lên. "Đứa bé nào, cháu đang nói linh tinh gì vậy?" Ông cụ nhất thời không phản ứng kịp, thuận theo lời Bùi Dĩ Thành mà mắng.

Toi rồi, mọi người đều không biết chị dâu họ có thai, cậu là người đầu tiên biết, nhưng cậu vẫn luôn không nói.

Gây chuyện rồi, gây chuyện rồi.

Không lẽ sắp bị ăn đòn sao, tiên tử nhà Thái gia không dễ chọc đâu.

Chọc không nổi, cậu phải trốn thôi, nếu không mông sẽ nở hoa.

Bùi Dĩ Thành quay người định chạy, lại bị người ta túm lấy áo, quay đầu lại là mẹ của mình đang cười đến rợn cả tóc gáy, còn có một hàng ánh mắt sắc lẻm và kinh ngạc.

“Mau khai thật cho mẹ, rốt cuộc con biết chuyện gì rồi?” Lục Tử Đồng nhìn cậu con trai ngốc nghếch của mình với ánh mắt có phần hung dữ.

Bùi Dĩ Thành chỉ cảm thấy cổ họng như sắp bốc khói, cậu khó khăn nuốt nước bọt, cố tỏ ra thản nhiên nói: “Ờm, ông cố, cậu, mợ, anh họ, mọi người đều không biết sao?

Nhà mình sắp có thêm em bé rồi.” Bùi Dĩ Thành cứ ngỡ lần này đi thi đấu trở về sẽ thấy một nhà họ Lục sôi sục, nào ngờ lại là cảnh tượng thế này.

“Biết cái gì?

Con muốn làm cả nhà chết vì sốt ruột à, rốt cuộc con đang nói gì vậy?” Lục Tử Đồng là người nóng tính, không thể chịu nổi bộ dạng lề mề của con trai, thật khiến người ta sốt ruột.

“Chuyện chị dâu họ mang thai đó ạ.” Bùi Dĩ Thành buột miệng nói.

Một câu nói không khác gì sét đánh giữa trời quang, khiến tai mọi người đều ong ong, không nghe thấy gì nữa.

Không biết đã im lặng bao lâu.

Ông cụ Lục đột nhiên đứng bật dậy, đập mạnh xuống bàn, giận dữ nhìn Bùi Dĩ Thành: “Thằng nhóc hỗn xược này, mau giải thích rõ ràng cho ông!

Nếu có một chữ là giả, ông lập tức ném cháu xuống biển cho cá mập ăn.” Bùi Dĩ Thành rùng mình, thực ra cậu cũng không chắc chắn một trăm phần trăm.

“Còn không mau nói, do dự cái gì, dám nói năng hàm hồ trước mặt ông à.” “Ông cố, trước khi đi thi đấu, con thấy chị dâu họ ở trước cửa khoa phụ sản bệnh viện.

Con loáng thoáng nghe bác sĩ hình như nói chuyện chị ấy mang thai, nhưng cũng có thể là con nghe nhầm, dù sao lúc đó con cũng đứng khá xa mà, có lẽ bác sĩ đang nói với người khác, he he.” Bùi Dĩ Thành cảm thấy chân mình hơi nhũn ra.

Ánh mắt của cả nhà sao cứ như kim châm thế này, cứ nhìn cậu chằm chằm làm cậu thấy toàn thân vừa đau vừa tê.

Thực ra lúc đó cậu thấy chị dâu họ từ trong đó đi ra, còn cố tình liếc nhìn, trong phòng bệnh không có ai khác.

Lời của bác sĩ chắc chắn là nói với chị ấy.

Chỉ là bây giờ cậu không dám chắc chắn như vậy nữa.

“Rốt cuộc có nghe rõ không?

Chắc chắn được mấy phần?” Ông cụ Lục thật sự muốn nổi điên.

“Năm phần đi ạ.” “Mới có năm phần?” Bùi Dĩ Thành mếu máo: “Bảy phần đi ạ.” Ông cụ Lục ngồi phịch xuống ghế, vừa phấn khích vừa lẩm bẩm: “Em bé, em bé, hóa ra con bé Ngôn Ngôn có em bé rồi, đây đúng là chuyện vui tày trời.” Lục Tử Đồng thấy ông cụ vui như vậy, không khỏi nói: “Ông nội, ông đừng kích động vội, có thể là thằng nhóc Dĩ Thành này nghe nhầm đó, đừng kích động, chúng ta lập tức cho người đi điều tra rõ ràng.” “Ở bệnh viện nào?

Bệnh viện thành phố à?” “Không phải bệnh viện thành phố, là bệnh viện Thiên Hoa.” Bùi Lệ Hành liếc nhìn con trai, thật sự tức chết đi được, chuyện lớn như vậy mà bây giờ mới nói.

Nhưng con trai mình thì mình phải thương, ông lập tức đứng dậy gọi điện cho anh họ, nhờ anh ta điều tra giúp xem Cận Ngôn rốt cuộc có mang thai không.

Các bệnh viện ở thành phố A, Bùi Chính Nam đều có mạng lưới quan hệ phức tạp, tin rằng điều tra chuyện này không quá khó.

Mạc Noãn cũng ngỡ ngàng, bà nhớ lúc biết con trai yêu đương, còn từng thảo luận với Lục Tử Mặc chuyện làm bà nội trẻ, không ngờ lại nhanh chóng thành hiện thực như vậy.

Lục Sâm lý trí hơn nhiều: “Noãn Noãn, đừng hy vọng nhiều quá, chuyện này vẫn phải chờ điều tra.” Cả nhà bị tin tức của Bùi Dĩ Thành làm cho chấn động, đều bắt đầu bàn luận xem đứa bé là trai hay gái.

Lục Tử Mặc lại bình tĩnh lạ thường, bởi vì anh biết, họ vẫn luôn dùng biện pháp phòng tránh, khả năng có thai thật sự rất nhỏ.

Thế nhưng, anh lại nhớ đến mấy lần Cận Ngôn ngập ngừng muốn nói rồi lại thôi, lẽ nào không phải chuyện chia tay, mà là muốn nói cô ấy đã có con?

Lục Tử Mặc không dám để mình vui mừng, sợ lại mừng hụt.

Chương 1368

Lục Sâm nhìn về phía Lục Tử Mặc: “Lục Tử Mặc, con là người có quyền phát biểu nhất, con không định nói gì sao?

Rốt cuộc con có biết chuyện này không?” Nghe vậy, mọi người đồng loạt nhìn về phía Lục Tử Mặc.

Anh nhìn những đôi mắt phấn khích kia, thực sự không nỡ dội gáo nước lạnh, nhưng có những lời anh không thể không nói: “Hy vọng rất nhỏ.” “Ý con là sao?” Ông cụ Lục nhìn Lục Tử Mặc.

“Ý là mọi người đừng hùa theo một cách mù quáng, khả năng này quá nhỏ.

Nếu cô ấy thật sự có con, sẽ không thể cứ thế chia tay với con được.” Lời này vừa nói ra, ông cụ quả nhiên không còn phấn khích nữa.

Cũng phải, cô gái nào lại nhẫn tâm như vậy, mang thai mà còn chia tay với bạn trai.

“Bùi Dĩ Thành.” Ông cụ Lục lạnh lùng gọi.

Trái tim nhỏ bé của Bùi Dĩ Thành như sắp nhảy ra ngoài: “Ông cố, con thật sự nghe thấy mà, con nói thật đấy.

Chị dâu họ không thể vô duyên vô cớ đi khám phụ khoa được, bản thân chuyện này đã rất đáng ngờ rồi.” “Tốt nhất là thật, nếu không thì xem ông xử lý cháu thế nào.” “Ông cố, ông không thương con chút nào nữa rồi.” “Ông không đánh cháu là may lắm rồi, chuyện lớn như vậy mà bây giờ mới nói.” “Chẳng phải con không muốn giành công, để dành cho chị dâu họ và anh họ tự mình nói với mọi người sao.” Cậu đi thi đấu xong đã quên bẵng chuyện này, cũng là hôm nay mới nhớ ra.

Ông cụ Lục vẫn trừng mắt nhìn Bùi Dĩ Thành, cậu ta cứ rúc vào người ông ngoại mình, cố gắng thu nhỏ sự tồn tại của bản thân.

Lục Nam Triết xoa đầu cậu, tuy vẫn luôn yêu thương cháu, nhưng chuyện này thật sự quá lớn, ông nói: “Lớn từng này rồi, để tâm một chút đi.” Bùi Dĩ Thành gật đầu lia lịa.

“Được rồi, mọi người vừa ăn vừa chờ tin tức.” Lục Sâm nói.

Thời gian thật sự rất khó trôi qua.

Lục Niệm Nhất ngồi cạnh Lục Tử Mặc, cô biết anh bề ngoài trông bình thản, nhưng thực chất trong lòng đã sớm cuộn sóng trào dâng.

Cô đưa tay ra, nắm chặt lấy bàn tay anh đang giấu dưới bàn.

Mộc Dung liếc thấy hành động nhỏ của cô, ghen tuông ngập trời, bĩu môi không nói gì.

Ghen với anh vợ của mình, dù có ghen cũng không thể biểu hiện ra ngoài.

Cuối cùng, điện thoại của Bùi Lệ Hành reo lên, sự chú ý của mọi người lập tức đổ dồn về phía ông.

Bùi Lệ Hành bật loa ngoài: “Anh Chính Nam, sao rồi?” “Anh tra được rồi, hôm đó bệnh viện Thiên Hoa đúng là có hồ sơ khám bệnh của Cận Ngôn, là chuyện đầu tháng trước, lúc đó cô ấy đã mang thai hơn một tháng rồi.” “Cậu út, ngày cụ thể.” “Anh Chính Nam, ngày nào vậy?” “Ngày 15 tháng trước.

Nhưng không lâu sau, cô ấy lại có một hồ sơ khám bệnh khác, là để an thai, cô ấy đã truyền dịch liên tục ba ngày ở bệnh viện.” An thai.

Hai chữ này khiến mọi người giật nảy mình, ông cụ Lục cũng hỏi: “Chính Nam, đứa bé còn không?” “Ông Lục, hồ sơ bệnh viện chỉ đến đây thôi, sau đó không có ghi chép gì nữa, nên cháu không thể chắc chắn đứa bé còn hay không.

Cháu đã cho người tra cứu tài liệu của tất cả các bệnh viện trong thành phố rồi, nhưng bệnh viện hơi nhiều, nhất thời chưa tra ra được, đợi tra được cháu sẽ báo cho ông ngay." "Vất vả cho cháu rồi, Chính Nam, lại phải phiền cháu tốn thêm chút tâm sức rồi." "Ông Lục không cần khách sáo với cháu, có chuyện gì ông cứ việc sai bảo cháu." Lục Tử Mặc đã mặt cắt không còn giọt máu, anh nhớ ngày cô đi giữ thai chính là ngày phát hiện Úy Lam có khả năng bị ung thư dạ dày.

Tối hôm đó Cận Ngôn không về nhà họ Cận, nói là về căn hộ nhỏ của cô.

Mấy ngày đó cô cũng không đi làm, cứ ru rú trong căn hộ.

Căn hộ của cô cách bệnh viện Thiên Hoa gần nhất.

Cô ấy nhất định là vì muốn tiện đến bệnh viện truyền dịch, không muốn để mẹ Cận phát hiện ra vấn đề của mình.

Còn có lần trước khi Úy Lam làm ầm lên đòi tự tử, cô đã bị ngã xuống đất một lần.

Cô rõ ràng là hay buồn ngủ hơn, rõ ràng khẩu vị tốt hơn trước.

Vậy mà anh lại không hề nhận ra điều gì, thật đáng chết.

Những lúc cô cần anh nhất, anh dường như lần nào cũng ở bên cạnh Úy Lam, là phụ nữ thì ai mà chịu nổi tất cả những điều này.

Chết tiệt, rốt cuộc anh đã làm những gì thế này?

Đứa bé, rốt cuộc còn hay không?

Có phải vì đứa bé không còn, cô mới kiên quyết chia tay với anh?

Càng nghĩ sâu, Lục Tử Mặc càng thấy áy náy và tự trách.

Ngôn Ngôn, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, tại sao em không nói gì cả.

Nếu là lúc đó, hẳn là lần đầu tiên họ có thai, khi đó anh không hề có bất kỳ biện pháp an toàn nào.

Lục Tử Mặc không ngồi yên được nữa, cầm lấy chìa khóa xe lao ra ngoài.

Mạc Noãn bất an gọi theo: “Tử Mặc, lái xe cẩn thận, nhất định đừng vội.” “Em bé nhất định phải không sao, nhất định phải không sao.” Ông cụ Lục cũng sốt ruột không yên.

“Con đã nói rồi mà, con chắc chắn không nghe nhầm, con còn trẻ thế này, tai đâu có điếc được.” “Bùi Dĩ Thành, nếu em bé có chuyện gì, ba tháng tới, ông sẽ tống cháu vào quân đội.” “Ông cố, đừng mà.” Bùi Dĩ Thành mếu máo.

“Không dạy dỗ cháu một trận, cháu sẽ không biết nặng nhẹ là gì.” Bùi Dĩ Thành bĩu môi, không dám hó hé nữa. * Lục Tử Mặc vội vã chạy đến nhà họ Cận, điên cuồng bấm chuông cửa.

Chỉ là không có ai ra mở cửa cho anh, ngược lại còn làm phiền đến hàng xóm đối diện, có người không vui, đi ra ngoài.

“Cậu trai trẻ, tối muộn rồi cậu bấm chuông gì thế, còn để người ta nghỉ ngơi không.

Nhà đối diện chắc là không có ai đâu, hai hôm trước tôi thấy họ đi rồi, tay xách nách mang, chắc là dọn đi rồi.” “Không thể nào.” Đây là nhà của họ, họ sẽ dọn đi đâu được.

“Cậu tin hay không thì tùy, dù sao tôi cũng thấy họ đi rồi.” “Họ đi mấy người?” “Ba người, một cặp vợ chồng lớn tuổi và một cô gái xinh đẹp, chắc là con gái của họ.” Đó chắc chắn là bố mẹ Cận và Cận Ngôn.

Đi nhanh thật, không ngờ ngày thứ hai sau khi từ chức đã đi rồi.

Chương 1369

Lục Tử Mặc gọi đi gọi lại vào số của Cận Ngôn và bố mẹ Cận, nhưng đều không liên lạc được.

Khoan đã, còn Trần Tiểu Mỹ thì sao, cô ấy chắc không thể đi được.

Lục Tử Mặc đành gọi cho Trần Tiểu Mỹ.

Trần Tiểu Mỹ ngái ngủ lồm cồm bò dậy, vừa thấy là Lục Tử Mặc liền định đóng cửa.

Lục Tử Mặc đã chen vào được.

“Lục Tử Mặc, anh muốn làm gì?” Lục Tử Mặc đi một vòng trong nhà, quả nhiên cả ba người nhà họ Cận đều không có ở đây.

“Họ đâu rồi?” “Không biết.” Lục Tử Mặc trừng mắt nhìn Trần Tiểu Mỹ: “Sao cô có thể không biết.” “Không biết là không biết, tôi chỉ biết anh và Cận Ngôn đã chia tay rồi, anh và nhà họ Cận không còn quan hệ gì nữa, anh mau đi cho tôi.” “Rốt cuộc họ đã đi đâu?” Lục Tử Mặc hung hăng nhìn Trần Tiểu Mỹ.

“Tôi đã nói là tôi không biết, anh có hỏi bao nhiêu lần thì câu trả lời của tôi vẫn vậy.” “Trần Tiểu Mỹ, Cận Ngôn có phải đã mang thai không?” Trần Tiểu Mỹ sững sờ, rồi cười có chút mỉa mai: “Thật buồn cười, bạn gái cũ của anh có mang thai hay không, chẳng phải chính anh nên là người rõ nhất sao?

Anh hỏi tôi thì làm sao tôi biết được.” “Cô có thể đừng vòng vo với tôi nữa, trả lời tôi đàng hoàng một lần được không.” Đôi mắt Lục Tử Mặc đỏ ngầu, như nhuốm máu.

Trần Tiểu Mỹ rụt cổ lại: “Tôi thật sự không biết.

Nếu Cận Ngôn muốn cắt đứt với anh cho sạch sẽ, sao có thể nói cho tôi biết cô ấy đi đâu, chẳng lẽ còn chơi trò trốn tìm với anh, chân trước vừa đi đã để anh chân sau tìm được sao.” “Lục Tử Mặc, anh đừng phí công vô ích nữa.

Tôi là bạn thân nhất của cô ấy, nhưng cô ấy chỉ nói với tôi chuyện chia tay với anh, những chuyện khác một chữ cũng không nói, chỉ dặn tôi giúp họ trông nhà.” Lục Tử Mặc nhìn Trần Tiểu Mỹ chằm chằm, như một con hổ nổi giận.

“Anh đừng nhìn tôi như vậy, hai người đi đến bước này đâu phải lỗi của tôi.

Ngôn Ngôn tính tình tốt như vậy, đều bị anh ép đến mức phải bỏ trốn, anh còn muốn thế nào nữa.” “Tốt nhất đừng để tôi phát hiện cô đang lừa tôi, nếu không tôi sẽ không tha cho cô đâu.” Nói xong, Lục Tử Mặc liền bỏ đi.

Trần Tiểu Mỹ tức đến nghiến răng, đúng là một tên đàn ông khốn nạn, lúc có thì không biết trân trọng, mất đi rồi thì phát điên ở đây có ích gì.

Nhưng rốt cuộc anh ta có ý gì?

Tại sao lại hỏi Cận Ngôn có mang thai không, chẳng lẽ con bé đó thật sự mang bụng bầu bỏ trốn?

Đã có con rồi, còn chạy cái gì mà chạy.

Trần Tiểu Mỹ thật sự không hiểu nổi suy nghĩ của Cận Ngôn.

Con bé chết tiệt này, rốt cuộc muốn làm gì, chuyện quan trọng nhất mà lại không nói với cô.

Tra.

Lục Tử Mặc chỉ có một ý nghĩ duy nhất, tra tất cả những người đã tiếp xúc với Cận Ngôn trong khoảng thời gian này.

Lục Tử Mặc đầu tiên đến nhà hàng mà họ định hẹn hò trước đó, tra ra mới biết lúc đó cô vì lo lắng cho anh mà suýt chút nữa đã sảy thai, là một người đàn ông đã đưa cô đến bệnh viện.

Người đàn ông đó là một bác sĩ, tên là Vu Khiêm.

Vu Khiêm.

Lục Tử Mặc luôn cảm thấy cái tên này rất quen thuộc, đã nghe ở đâu đó nhưng nhất thời không nhớ ra.

Tra được thông tin của Vu Khiêm, Lục Tử Mặc liền đến bệnh viện.

Khi Vu Khiêm nhìn thấy Lục Tử Mặc, anh ta hơi lộ vẻ kinh ngạc.

Lục Tử Mặc cũng đã nhận ra, đây chính là người đàn ông đã đưa Cận Ngôn đi làm hôm đó.

Cận Ngôn nói đây là bạn của cô, có khả năng phát triển thành bạn trai tiếp theo.

Anh nhớ dáng vẻ của người đàn ông này.

“Anh Lục tìm đến tận đây, chắc là vì chuyện của Cận Ngôn nhỉ.” Vu Khiêm trực tiếp mở lời hỏi.

“Cô ấy đi đâu rồi?” Cận Ngôn đi rồi sao?

Điều này Vu Khiêm không biết, anh và Cận Ngôn thực ra không thân thiết đến vậy, cũng chỉ vì anh thấy bóng dáng bạn gái cũ trên người cô, nên mới động lòng trắc ẩn đưa cô đến bệnh viện, tổng cộng cũng chỉ gặp ba bốn lần.

“Anh Lục tìm nhầm người rồi, tôi không biết Cận Ngôn đi đâu, tôi và cô ấy chỉ gặp nhau vài lần.” “Gặp vài lần mà có thể cùng cô ấy ăn cơm, còn có thể đưa cô ấy đi làm.” Lục Tử Mặc lại nhớ ra, hôm đó ở bệnh viện thấy Cận Ngôn lên taxi cùng một người đàn ông, cũng chính là Vu Khiêm này, nói anh ta và Cận Ngôn không có quan hệ gì, anh không tin.

Vu Khiêm sững sờ, lúc này mới hiểu Lục Tử Mặc đang nói gì, hóa ra lần trước anh đã thấy anh ta và Cận Ngôn đi cùng nhau.

“Tôi là bác sĩ, mấy lần tôi gặp cô ấy, lần nào cô ấy cũng không khỏe.

Tôi không thể trơ mắt nhìn cô ấy xảy ra chuyện, nên mới có tiếp xúc.

Anh Lục không cần phải coi tôi là tình địch tưởng tượng của mình.” “Tôi nghĩ anh có thể tìm được nơi tôi làm việc, chắc hẳn đã điều tra về tôi rồi.

Tôi và Cận Ngôn quen nhau ở nhà hàng, lúc đó cô ấy lo lắng cho anh, tâm trạng quá căng thẳng nên suýt sảy thai, là tôi đã đưa cô ấy vào bệnh viện.

Lần thứ hai gặp mặt cũng vậy, cô ấy nói bị ngã, tôi không yên tâm lại đưa cô ấy đến tìm sư tỷ quen biết để kiểm tra.

Lần thứ ba là lần cô ấy nhắn tin nhờ tôi giải vây, lúc đó anh cũng có mặt, tôi không cần phải giải thích thêm.” “Đứa bé thì sao, đứa bé vẫn ổn chứ?” Vu Khiêm lắc đầu: “Lúc tôi tiếp xúc với cô ấy, đứa bé vẫn ổn, nhưng bây giờ thế nào rồi thì tôi không biết.

Bây giờ cô ấy chỉ là một phụ nữ độc thân, mang thai quả thực không tốt.” Lục Tử Mặc nhìn Vu Khiêm, Vu Khiêm tiếp tục nói: “Tôi không biết rốt cuộc tại sao cô ấy lại chia tay với anh, nhưng mỗi lần cô ấy cần anh, anh đều không có ở đó.

Bất kể là người phụ nữ nào, cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi.

Cô ấy đã đi rồi, có lẽ là muốn cả hai bình tĩnh lại, anh hà cớ gì phải truy cùng đuổi tận.” “Anh thì biết cái gì.” Bỏ lại một câu, Lục Tử Mặc liền bỏ đi.

Lúc này, phía Sử Đông Giác cũng tra được thông tin, họ tra được thông tin chuyến bay của gia đình ba người nhà họ Cận ở sân bay.

Chương 1370

Mấy ngày trước, họ quả thực đã đến thành phố C.

Lục Tử Mặc không do dự, lập tức đặt vé máy bay đến thành phố C.

Dù thế nào đi nữa, anh phải dùng hết sức lực để níu kéo Cận Ngôn.

Chỉ là thành phố C nói lớn không lớn, nhưng cũng không nhỏ, muốn tìm ra nơi ở của gia đình ba người họ, thật không phải là chuyện đơn giản.

Có lẽ vì gia đình ba người họ không sử dụng chứng minh thư, nên ở thành phố C không có bất kỳ ghi chép nào, phía khách sạn cũng không có thông tin.

Ba ngày rồi.

Lục Tử Mặc đã ở đây đúng ba ngày, mỗi ngày đều như con ruồi không đầu bay loạn ra ngoài.

Anh ôm hy vọng tình cờ gặp được, nhưng biển người mênh mông, muốn tìm một người đâu phải chuyện dễ dàng.

Mỗi ngày, chờ đợi anh đều là thất vọng.

Lục Tử Mặc mệt mỏi nằm trên giường khách sạn, đúng lúc này, điện thoại của Lục Sâm gọi tới: “Sao rồi, Tử Mặc?” “Ba, vẫn chưa tìm được người, các mối quan hệ cần dùng ở đây con đều đã dùng hết rồi, không tra được gì cả.” “Không có bất kỳ ghi chép nào sao?” “Không có, họ như thể bốc hơi khỏi thế gian vậy.” Rõ ràng, Cận Ngôn đang cố tình trốn tránh anh.

“Khách sạn và sân bay, bến xe đều tra hết chưa?” “Mỗi ngày đều cho người cập nhật thông tin, lúc nào cũng có người theo dõi, vẫn chưa tra được.

Con sợ họ ở những khách sạn không chính quy.” Lục Sâm dừng lại một chút: “Khả năng này không lớn.

Gia đình họ ba người, không phải một mình, không thể ở khách sạn lâu dài được.

Ba nghĩ có thể có hai khả năng.

Bây giờ mua vé gì cũng là hệ thống tên thật, khách sạn, sân bay, bến xe không có ghi chép, vậy chứng tỏ họ vẫn còn ở thành phố C.

Nhiều nơi như vậy họ không đi, lại chọn thành phố C, có khả năng ở đó có họ hàng của họ, họ đến đó để nương nhờ họ hàng.” “Hoặc là, họ có thể sẽ thuê nhà ở thành phố C, con cho người điều tra thêm thông tin về việc thuê nhà đi.” “Thế này đi, ba sẽ lập tức cho người đến Bạch Sa Huyện, tra xem nhà họ Cận có họ hàng bạn bè ở thành phố C không.” Lục Tử Mặc bừng tỉnh.

Mấy ngày nay anh như con ruồi không đầu chạy loạn khắp nơi, vừa nghĩ đến đứa bé có thể không còn, anh như sắp phát điên, hoàn toàn không nghĩ đến những khả năng này.

“Ba, ba thật lợi hại, con sùng bái ba.” Lời này tuyệt đối là thật lòng.

Lục Tử Mặc trước nay luôn tự biết mình, khoảng cách giữa mình và ba không phải là một chút.

Gặp chuyện lâm nguy không loạn, điểm này anh vẫn chưa học được.

“Bớt nịnh hót đi.

Ba có tin tức sẽ báo cho con ngay, nhưng ba phải nhắc con, không biết đứa bé còn hay không, nếu con vẫn muốn bắt đầu lại với Ngôn Ngôn, thì đừng quan tâm đến chuyện đứa bé, cứ cố gắng níu kéo là được.

Con muốn làm thế nào thì làm, cả nhà sẽ không nói nửa lời.” Ý tứ trong lời nói là, cho dù đứa bé của Cận Ngôn không còn, chỉ cần anh níu kéo được Cận Ngôn, nhà họ Lục cũng không có ý kiến gì.

“Con biết rồi.” Trong mắt Lục Tử Mặc lộ ra vài phần ảm đạm.

Lục Sâm vừa nghe thấy bộ dạng chán nản của anh, liền không nhịn được tức giận: “Thằng ranh con, phấn chấn lên, theo đuổi vợ mà không có chút tinh thần nào thì làm sao được.

Cứ như con thì chẳng làm nên trò trống gì đâu.” “Ba, con có một dự cảm không lành.” Với tính cách của con bé Cận Ngôn, cô ấy đã rời đi rồi, liệu còn có cơ hội níu kéo không?

Lục Tử Mặc không có chút tự tin nào.

“Dẹp những suy nghĩ không hay đó đi.

Hai chữ, đối mặt.

Bất kể là tốt hay xấu, con chỉ có lựa chọn này thôi.” Lục Tử Mặc thở dài một hơi: “Vâng.” “Cả ngày cứ như ông cụ non, chẳng trách vợ bỏ đi.

Con xem mẹ con đi, bao nhiêu năm nay lúc nào có suy nghĩ như vậy.

Nói cho cùng, phụ nữ bỏ đi, chắc chắn là vấn đề của đàn ông, tự kiểm điểm đi, thằng ranh con.” Lục Tử Mặc: “…” Đúng là lúc nào cũng không quên mỉa mai anh, chắc chắn anh có một ông bố giả.

“Mẹ cũng có lúc về nhà ngoại mà.” “Đó là tình thú vợ chồng, người bị vợ bỏ đi sẽ không hiểu được đâu.” Lục Tử Mặc: “…” Cúp điện thoại.

Lục Sâm thầm mắng một câu: "Giỏi lắm rồi nhỉ." Dù không hài lòng lắm với cậu con trai này, nhưng cái gì cần giúp vẫn phải giúp.

Lục Sâm lập tức cho người đến Bạch Sa Huyện, điều tra kỹ lưỡng bạn bè thân thích của nhà họ Cận.

Không ngờ, ông lại đoán trúng.

Mẹ của Cận Ngôn chính là người thành phố C, bà ngoại của Cận Ngôn trước khi qua đời đã để lại cho mẹ Cận một căn nhà.

Thành phố C xuân về hoa nở, nhà họ Cận mỗi năm đều đến đó nghỉ dưỡng.

Lục Tử Mặc nhận được tin tức Lục Sâm gửi đến là tám giờ sáng, anh trực tiếp bắt taxi đến nơi họ ở.

Gõ cửa một lúc lâu, người mở cửa lại là ba Cận.

Ba Cận nhìn Lục Tử Mặc với vẻ mặt tiều tụy, hoàn toàn khác với dáng vẻ hăng hái thường ngày, bất đắc dĩ thở dài.

"Ba." Lục Tử Mặc gọi.

"Tử Mặc đến rồi à, đã con và Ngôn Ngôn đã chia tay, vậy cũng đừng gọi ba là ba nữa, gọi là bác là được rồi." Ba Cận bình tĩnh nói.

Khác với những gì Lục Tử Mặc dự đoán, không có một lời trách mắng nào, chính cảnh tượng này lại khiến anh cảm thấy vô cùng bất an.

"Ba, con và Ngôn Ngôn chỉ đang giận dỗi thôi, sẽ ổn cả mà, ba vẫn là ba của con." Ba Cận lắc đầu: "Hai đứa đều là người lớn rồi, bác không can thiệp vào lựa chọn của các con." "Ba, Ngôn Ngôn đâu ạ?" Lục Tử Mặc kiên trì cách xưng hô này, ba Cận cũng đành chịu: "Nó không có ở nhà." "Vậy nó đi đâu rồi ạ?" "Tử Mặc, có những lúc quá cố chấp không phải là chuyện tốt.

Ngôn Ngôn thật sự không thể tiếp tục được nữa, mới lựa chọn buông tay.

Chương 1371

Các con hãy để cho nhau bình tĩnh lại, có lẽ còn có cơ hội, bây giờ con tuyệt đối không có cơ hội đâu, Ngôn Ngôn đã hạ quyết tâm rồi." Tính cách của con gái mình, ba Cận rất rõ, đã quyết định chuyện gì thì mười con trâu cũng không kéo lại được.

"Ba, con không buông tay được, rốt cuộc Ngôn Ngôn đã đi đâu?" "Nó đến bệnh viện rồi." "Đến bệnh viện làm gì?" Ba Cận có chút bất đắc dĩ: "Tử Mặc." "Có phải đến bệnh viện Huyền không ạ?" Ba Cận gật đầu.

Sắc mặt Lục Tử Mặc trong phút chốc tái nhợt, quay người co giò bỏ chạy.

Ba Cận nhìn bóng lưng anh, chỉ biết lắc đầu.

Khi Lục Tử Mặc vội vã chạy đến bệnh viện, anh thấy Cận Ngôn với gương mặt trắng bệch từ phòng phẫu thuật bước ra, mẹ Cận lập tức tiến lên đỡ lấy cô.

Anh nhìn chằm chằm vào Cận Ngôn ở phía không xa.

Cận Ngôn lờ mờ cảm thấy có một ánh mắt sâu thẳm đang nhìn mình, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Lục Tử Mặc đang đứng cách đó không xa.

Ánh mắt anh rất lạnh, rất tối.

Rõ ràng thời tiết rất đẹp, quần áo trên người cô cũng đủ ấm, nhưng cô lại cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, khiến cô không nhịn được muốn ôm lấy cánh tay mình để sưởi ấm.

Anh từng bước từng bước đi tới, Cận Ngôn phảng phất như nghe thấy tiếng thình thịch bên tai, mỗi bước chân đều trầm ổn như vậy, giống như có một cây búa sắt đang gõ thẳng vào tim cô.

Nhìn dáng vẻ của anh, chắc chắn đã biết chuyện cô mang thai rồi.

Giây phút này, Cận Ngôn muốn chạy trốn, nhưng cơ thể như bị ai đó dùng thuật định thân, hoàn toàn không thể cử động.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn anh từng bước đi tới.

Bốn mắt nhìn nhau, hơi thở kề cận.

Nhưng lại không lời nào để nói.

Mẹ Cận đứng bên cạnh, không làm phiền họ.

Không biết đã qua bao lâu, Lục Tử Mặc khàn giọng, vành mắt đỏ hoe: “Ngôn Ngôn, có phải chúng ta đã có con rồi không?” Cận Ngôn nín thở, sống mũi cay xè, cố không để nước mắt rơi xuống.

Đã bao nhiêu lần cô muốn tự mình nói cho anh biết tin này.

Cô đã tưởng tượng ra từng biểu cảm nhỏ nhất của anh khi nghe tin này, nhưng lại cứ có những sự trùng hợp như vậy.

Mỗi lần cô định nói, luôn bị đủ thứ chuyện lộn xộn cắt ngang.

Bây giờ cuối cùng anh cũng biết, lại là trong tình huống thế này, khi cô định chia tay với anh, rời xa anh.

Cô thực ra cũng có chút bối rối, nếu sớm nói cho anh biết tin này, liệu giữa họ có đi đến bước đường này không.

Nhưng nếu nói cho anh biết vào lúc đó, người khó xử nhất sẽ là anh.

Cô không muốn dùng một đứa trẻ để trói buộc anh.

Cận Ngôn chỉ cảm thấy cổ họng khó chịu vô cùng, cảm giác vừa như sắp bốc khói, lại xen lẫn vị chua chát nồng nặc, khiến cô không thể nói ra một lời.

“Ngôn Ngôn.” Giọng anh dịu dàng như sắp chảy ra nước.

Cận Ngôn chỉ nhìn anh, đổi một góc độ khác, nếu anh biết cô có con rồi mới đến níu kéo, thì không cần thiết.

Dù thế nào đi nữa, vấn đề giữa họ sẽ luôn tồn tại, sẽ như một cái gai cắm vào cơ thể cô, không thể nào nhổ ra được.

Nghĩ đến đây, cô hít sâu một hơi, trong lòng cũng âm thầm đưa ra một quyết định.

Một lúc lâu không nhận được câu trả lời của Cận Ngôn, Lục Tử Mặc cũng bắt đầu sốt ruột, anh vừa nhìn rất rõ, cô là từ phòng phẫu thuật đi ra.

Có rất nhiều suy đoán không tốt.

Nhưng anh không muốn nghĩ như vậy, rằng cô sẽ tàn nhẫn đến mức, tự tay bỏ đi đứa con của họ.

“Em đã mang thai, nhưng bây giờ không còn nữa rồi.” Cận Ngôn nhìn Lục Tử Mặc chăm chú, vô tình nói.

Trong khoảnh khắc, cô thấy thân hình cao lớn của anh loạng choạng một cái, suýt chút nữa không đứng vững.

Nụ cười nhỏ nhoi trên mặt anh cũng dần rạn nứt, cuối cùng tan biến.

Nhìn anh như vậy, Cận Ngôn cảm giác trái tim mình bị ai đó dùng sức siết chặt, mỗi một hơi thở đều đau đớn.

Lần trước đã nói bao nhiêu lời tổn thương anh, lần này lại còn như vậy.

Lục Tử Mặc, tại sao anh phải đuổi theo.

Cái gì cũng không biết, chia tay một cách tốt đẹp chẳng phải sẽ tốt hơn sao.

Lục Tử Mặc cười, nụ cười đó khiến Cận Ngôn không nỡ nhìn thẳng, cũng là nụ cười rạng rỡ chưa từng có kể từ khi cô quen anh: “Ngôn Ngôn, hôm nay không phải Cá tháng Tư, đừng nói đùa như vậy, anh một chữ cũng không tin.” Cô lương thiện như vậy, sao có thể nỡ lòng tự tay bỏ đi con của mình.

Cô tuyệt đối không làm ra chuyện như vậy.

“Lục Tử Mặc, anh hà tất phải tự lừa dối mình, chẳng phải anh đã tận mắt nhìn thấy rồi sao?

Đây, anh xem cho rõ đi, đừng ôm những ảo tưởng không thực tế nữa.

Em không ngốc đến thế, em sẽ không làm một bà mẹ đơn thân, cũng không muốn để người khác biết về scandal này của mình, nên em mới không quản ngại vạn dặm chạy đến nơi này, chính là để không ảnh hưởng đến danh tiếng của em.” Cận Ngôn đưa tay nhận lấy tờ giấy từ tay mẹ Cận, trực tiếp mở ra trước mặt Lục Tử Mặc.

Đôi mắt Lục Tử Mặc trợn to, hai chữ “phá thai” trên đó đâm sâu vào mắt anh, bàn tay buông thõng bên hông run lên.

Rồi anh lắc đầu: “Chắc chắn không phải như vậy, chỉ cần em nói những gì em nói đều là đùa, anh sẽ coi như không có gì xảy ra.” “Lục Tử Mặc, anh hà tất phải như vậy.” Cận Ngôn cười bi thương, nước mắt cũng không kìm được mà rơi xuống.

Chương 1372

“Anh bảo em nói cho anh biết, tất cả những điều em nói đều là giả.” Lục Tử Mặc gầm nhẹ, ánh mắt nhìn Cận Ngôn như một con thú bị thương.

Cận Ngôn sững sờ, chớp mắt một cái, cô không nhìn nhầm, Lục Tử Mặc đã khóc.

Vì cô đã bỏ đứa bé, anh đã khóc.

Đối với một người có tính cách khô khan như anh mà nói, khóc có ý nghĩa gì, Cận Ngôn rõ hơn ai hết.

Lục Tử Mặc thật sự đã đau lòng.

Trong lòng Cận Ngôn cũng vô cùng khó chịu, cô hét lên còn to hơn Lục Tử Mặc: “Em nói đều là sự thật, rốt cuộc anh còn muốn em nói gì nữa, con không còn nữa, em đã bỏ đứa bé rồi, em chính là người lòng dạ độc ác như vậy, câu trả lời này anh hài lòng chưa?” “Anh không tin, những lời em nói anh một chữ cũng không tin.” Cận Ngôn không thể đối mặt với một Lục Tử Mặc cố chấp như vậy nữa, cô sợ mình không nhịn được sẽ nói ra toàn bộ sự thật, vậy thì những nỗ lực của cô sẽ trở nên vô ích.

Những tổn thương gây ra cho anh cũng không còn ý nghĩa.

Đã quyết thì phải dứt khoát, nếu không sẽ tự rước họa vào thân.

“Anh không tin cũng phải tin, cũng phải chấp nhận, vì đây là sự thật.” “Cận Ngôn, tại sao em lại tàn nhẫn như vậy, đó không chỉ là con của anh, mà còn là con của em, sao em nỡ ra tay.” “Lòng dạ phụ nữ khi đã tàn nhẫn thì vượt xa sức tưởng tượng của anh, anh cũng không phải lần đầu tiên biết, hà tất phải giả vờ kinh ngạc, đau lòng

như vậy.

Em sẽ không đồng tình với anh, em chỉ khinh thường anh từ tận đáy lòng, một người đàn ông cầm lên được mà không bỏ xuống được, em thật không biết người như anh làm sao quản lý được một công ty lớn.” Lục Tử Mặc ngẩng đầu, ép nước mắt trong hốc mắt trở lại, mắt đỏ hoe nói với Cận Ngôn: “Ngôn Ngôn, anh biết tất cả mọi chuyện rồi.

Những lúc em cần anh nhất, lần nào anh cũng không ở bên cạnh em, đây là lỗi của anh.

Con không còn thì thôi, trách nhiệm là ở anh.” “Cho anh một cơ hội nữa, chúng ta đều còn trẻ, anh nghĩ không lâu nữa chúng ta sẽ lại có con, lần sau anh nhất định sẽ luôn ở bên cạnh em, không để em chịu một chút oan ức nào.” Cận Ngôn kinh ngạc nhìn Lục Tử Mặc, anh lại không hề tính toán chuyện đứa bé.

Nhưng Lục Tử Mặc ơi, em không muốn thấy một anh hèn mọn như vậy.

Em trả lại tự do cho anh, để anh đi làm những việc mình muốn làm.

Trong cuộc tình này, cô thật sự đã mệt mỏi rồi, đã hại bố mẹ mất việc, hại bố mẹ gặp tai nạn xe suýt chút nữa không qua khỏi, hại anh trở nên hoàn toàn không giống anh nữa.

Đã đến lúc phải dừng lại kịp thời.

Nếu chúng ta còn duyên phận, cuối cùng vẫn có thể đi cùng nhau.

Nhưng bây giờ đã như vậy, cô đã không thể quay đầu lại được nữa.

“Lục Tử Mặc, sao anh lại mơ mộng hão huyền thế, em ngay cả con của anh cũng đã bỏ rồi, chẳng lẽ điều đó còn chưa đủ đại diện cho quyết tâm của em sao?

Em không cần anh nữa, nên mới không muốn mang thai con của anh, không muốn sinh con đẻ cái cho anh.

Sao nói đến giờ mà anh vẫn không hiểu.” "Có cần tôi phải giải thích lại cặn kẽ cho anh nghe một lần nữa, để anh nghe cho thật rõ ràng, minh bạch không?" Cận Ngôn vẫn vô tình nói.

Mẹ Cận nghe cũng không nổi nữa.

Rõ ràng ánh mắt hai người nhìn nhau đều ẩn chứa tình yêu khó nói, vậy mà cứ phải đâm dao vào tim đối phương.

Vốn dĩ khi biết con gái mang thai, bà cũng rất tức giận, còn nói Lục Tử Mặc không ít lời khó nghe.

Nhưng bây giờ thấy anh hèn mọn đứng trước mặt con gái, không màng tất cả để níu kéo trái tim con bé, bà cũng nguôi ngoai.

Trong tình yêu hà tất phải tính toán nhiều đúng sai như vậy, người ngoài cuộc như bà vốn dĩ chẳng thể xen vào được.

Bà kéo tay Cận Ngôn: "Ngôn Ngôn, con nói ít vài câu đi." Cận Ngôn hất tay mẹ ra: "Mẹ, đây là chuyện giữa con và Lục Tử Mặc, để con tự giải quyết với anh ta, mẹ qua một bên đợi con đi." Mẹ Cận sao có thể yên tâm rời đi, bà chẳng đi đâu cả, chỉ đứng ở một bên chờ con.

Lục Tử Mặc siết chặt nắm đấm rồi lại buông ra, cuối cùng nắm lấy vai Cận Ngôn: "Cận Ngôn, rút lại lời em vừa nói đi, chúng ta làm lại từ đầu." Cận Ngôn cảm thấy xương vai mình sắp bị anh bóp nát, nhưng nỗi đau thể xác này sao có thể so sánh với nỗi đau trong tim.

Cô thẳng tay gạt tay anh ra: "Đừng chạm vào tôi.

Bây giờ tôi không muốn có bất kỳ liên quan nào với anh nữa.

Quay lại ư, không có cửa đâu." Lục Tử Mặc cười, ban đầu cười rất nhẹ, dần dần cười đến không kìm được, cổ họng khản đặc.

Anh nhìn Cận Ngôn, ánh mắt xen lẫn vẻ giễu cợt và đau thương.

Cả hai cứ thế nhìn nhau, như một bức tranh sơn dầu tĩnh lặng.

Thời gian trôi đi từng giây từng phút.

Cuối cùng, Lục Tử Mặc thê lương nói: "Cận Ngôn, hãy nhớ kỹ những lời hôm nay em nói.

Chúng ta xong rồi.

Em tuyệt đối đừng bao giờ hối hận, vì tôi sẽ không quay đầu lại đâu." Tim Cận Ngôn đau nhói, nhưng cô vẫn kiêu ngạo ngẩng cao đầu, giả vờ không quan tâm: "Không sao cả, ngựa tốt không ăn lại cỏ cũ, không bao giờ gặp lại nữa." Lục Tử Mặc không nói gì thêm, quay người sải bước rời đi.

Cận Ngôn nhìn theo bóng lưng anh, lồng ngực đau đến không thở nổi, có lúc còn không đứng thẳng được, phải khom gập người xuống.

Mẹ Cận thở dài, đỡ lấy con gái: "Ngôn Ngôn, con hà tất phải như vậy." Cận Ngôn không nhịn được nữa, gục vào lòng mẹ Cận khóc nức nở.

Mẹ Cận vỗ nhẹ lưng cô: "Được rồi, mẹ không ép con nữa, con muốn giữ lại đứa bé thì cứ giữ đi, mẹ và ba sẽ giúp con chăm sóc nó." Khi biết Cận Ngôn mang thai còn muốn sinh đứa bé ra, mẹ Cận đã tức điên lên.

Bà cảm thấy một cô gái chưa chồng mà mang theo một đứa con, cuộc sống sau này thật không dám tưởng tượng.

Không chỉ hủy hoại chính mình mà còn cực kỳ bất lợi cho sự trưởng thành của đứa trẻ.

Bà đã dùng đủ mọi cách từ khuyên nhủ, dọa nạt đến lấy cái chết ra ép, mới đưa được con gái đến bệnh viện.

Ai ngờ con gái giữa chừng lại đổi ý, chạy khỏi bàn phẫu thuật.

Thật trùng hợp, lại vừa đúng lúc gặp Lục Tử Mặc tìm đến.

Có lẽ ông trời thật sự đã sắp đặt cuộc gặp gỡ này của họ, không ai có thể ngăn cản được.

Chương 1373

Cận Ngôn càng khóc càng lớn, không sao nín được.

Mẹ Cận chỉ ôm lấy cô, không nói thêm lời nào.

Một lúc lâu sau, Cận Ngôn nghĩ ra điều gì đó: "Mẹ, chúng ta còn một việc chưa làm.

Nếu Lục Tử Mặc điều tra kỹ, nhất định sẽ tra ra được, chúng ta phải đi nhờ bác sĩ." Giấy tờ thì có rồi, nhưng phẫu thuật chưa làm, có lẽ hệ thống của bác sĩ sẽ ghi lại.

Cận Ngôn kéo mẹ đến tìm vị bác sĩ vừa nãy định làm phẫu thuật cho cô, ông đang ở trong phòng làm việc.

Hai mẹ con nói năng vô cùng khẩn thiết. "Bác sĩ, làm ơn, nếu có người đến điều tra chuyện phẫu thuật của tôi, xin ông nhất định phải nói với họ là tôi đã làm rồi." "Tại sao?

Tôi thấy bạn trai cô rất muốn có đứa bé này, cũng luôn níu kéo hai người mà." Bác sĩ không hiểu lắm, ông vừa thấy cảnh họ cãi nhau. "Làm ơn, bác sĩ.

Tôi không thể quay lại bên cạnh anh ấy, giữa chúng tôi có quá nhiều vấn đề, không phải một sớm một chiều là giải quyết được.

Làm ơn giúp tôi." Mẹ Cận cũng nói: "Bác sĩ, thật sự làm khó ông rồi, còn phải phiền ông nói với bên ngoài là phẫu thuật đã hoàn thành." Thấy hai mẹ con nhà họ Cận khẩn cầu nhỏ nhẹ như vậy, bác sĩ đành phải đồng ý: "Được rồi, nếu có ai tra đến chỗ tôi, tôi sẽ nói với họ phẫu thuật của cô đã xong." Cận Ngôn lập tức cảm ơn: "Cảm ơn bác sĩ, tôi sẽ rất biết ơn ông.

Mấy hệ thống của bệnh viện tôi không rành lắm, phiền ông cố gắng làm cho hoàn hảo một chút." "Tôi cũng không biết làm vậy là đúng hay sai, nhưng đã các vị đã kiên quyết như vậy, tôi sẽ giúp một tay.

Sắc mặt cô không tốt lắm, về nhà nhớ chú ý nghỉ ngơi, bồi bổ cơ thể.

Phụ nữ mang thai nhất định phải giữ tinh thần vui vẻ." Sắp xếp xong mọi việc ở bệnh viện, Cận Ngôn và mẹ mới rời đi.

Vừa lên taxi, Cận Ngôn đã mệt mỏi tựa vào vai mẹ, nhắm mắt lại, nhưng nước mắt vẫn lặng lẽ lăn dài từ khóe mi.

Mẹ Cận nhìn mà đau lòng, nhưng lại không biết nên nói gì, chỉ có thể ôm chặt cô, trao cho cô sự động viên thầm lặng.

Ba Cận vẫn đứng ở cửa, thấy vợ và con gái xuống xe liền vội vàng ra đón: "Thế nào rồi?" Mẹ Cận lắc đầu: "Lại nói chuyện không thành rồi, đừng hỏi gì nữa." Lục Tử Mặc về khách sạn liền nằm thẳng lên giường.

Anh đã cầu xin cô đến thế, mà cô vẫn nói anh đang nằm mơ.

Ha ha.

Xem ra giấc mộng này của anh thật sự nên tỉnh rồi, cứ ngỡ rằng trước giờ mình chưa bao giờ thực sự hiểu Cận Ngôn.

Cứ vậy đi, ai rời xa ai mà chẳng sống được.

Nằm ngửa thấy không thoải mái, Lục Tử Mặc lật người nằm sấp xuống giường.

Lục Sâm ở bên kia lo sốt vó.

Anh hiểu tính con trai mình, chắc chắn đã đi tìm người rồi, nhưng nửa ngày trời không thấy hồi âm.

Sợ làm phiền hai đứa nhỏ, anh cũng không gọi điện.

Mãi đến tối, anh không chịu nổi nữa mới gọi cho Lục Tử Mặc.

Liên tiếp mấy cuộc, Lục Tử Mặc đều không nghe máy. "Thằng nhóc này, chắc chắn là không giữ được người rồi." Mạc Noãn lo lắng: "Nó có nghĩ quẩn không?

Không được, em phải qua đó xem ngay." "Noãn Noãn, em yên tâm, thằng nhóc đó chưa đến mức nghĩ quẩn đâu.

Con cháu nhà họ Lục chưa yếu đuối đến mức vì một lần thất tình mà đi tìm cái chết." "Anh nói gì vậy?

Có thể nói chuyện cho tử tế không, không thể mong con trai anh tốt hơn một chút à?" "Anh cũng chỉ nói vậy thôi mà." Mãi đến ngày hôm sau Lục Tử Mặc mới rời giường.

Anh chết lặng lấy điện thoại ra, thấy người nhà gọi rất nhiều cuộc, bèn nhắn lại một tin. *Con mất rồi, bạn gái cũng mất rồi, không có khả năng quay lại nữa, đừng làm phiền cô ấy.* Khi Lục Sâm và Mạc Noãn nhận được tin nhắn, hai vợ chồng liền chau mày khổ não.

Bên khu nhà cũ vẫn đang đợi tin, sự việc thành ra thế này, họ cũng đành phải thành thật khai báo.

Lúc Mạc Noãn gọi lại thì Lục Tử Mặc đã tắt máy. "Thằng bé này, thật làm mẹ lo chết đi được." "Được rồi, nó còn nhắn tin cho chúng ta, chứng tỏ nó vẫn còn tỉnh táo.

Chúng ta cũng đừng làm phiền nó nữa, cứ để nó một mình yên tĩnh một thời gian đi." Một tháng sau.

Tại quán bar cà phê "Thời Gian Xưa", trong một phòng VIP.

Trong căn phòng tối mờ, hai người đàn ông chai này đến chai khác nốc rượu. "Tử Mặc, tớ nói cho cậu biết, rượu là phải uống thế này.

Mẹ nó, thằng khốn Lục Nghiêu đó, nói là lập quân tử ước định gì đó với tớ, cậu đoán xem, tớ thấy tin nhắn quấy rối của hắn trong điện thoại của An An." "Tớ thật không biết bác Lục dạy dỗ kiểu gì mà ra thằng con khốn nạn như vậy, những lời hắn nhắn đúng là không thể nhìn nổi, tức chết tớ rồi." Hai người đàn ông không phải ai khác, chính là Lục Tử Mặc và Diệp Việt, đôi bạn cùng khổ, một người vừa chia tay, một người theo đuổi mãi không tán được một cô gái.

Lục Tử Mặc không nói gì, chỉ chai này đến chai khác nốc rượu. "Này, Lục Tử Mặc, tớ nói nhiều thế rồi, cậu cũng phải đáp lại một hai câu chứ, một mình tớ độc thoại khổ lắm đấy." Diệp Việt huých Lục Tử Mặc một cái.

Lục Tử Mặc vẫn không có phản ứng gì, ánh mắt vô hồn, chỉ nằm bệ rạc trên sofa.

Anh dường như đã biến thành một người máy, được lập trình sẵn một chương trình nào đó.

Đó chính là đưa rượu vào miệng.

Chương 1374

"Khốn kiếp, thất tình thì hay lắm à?

Ai mà chưa từng thất tình, cậu dù sao cũng đã yêu rồi, còn gây ra án mạng nữa.

Tớ đây đến yêu còn chưa được yêu, ngày nào cũng sống trong thất tình, sao có thấy tớ đòi sống đòi chết đâu.

Một thằng đàn ông mà trái tim yếu đuối thế." Diệp Việt vừa dứt lời, đã thấy Lục Tử Mặc đang chết lặng bỗng trừng mắt nhìn mình.

Cậu ta còn chưa kịp nói gì, một cú đấm đã bay tới.

Diệp Việt không nhịn được chửi thề: "Mẹ kiếp, Lục Tử Mặc, rốt cuộc cậu muốn làm gì hả?

Cậu đối xử với người uống rượu cùng mình như thế đấy à?" "Cậu thử nói thêm một câu vớ vẩn nữa xem." Lục Tử Mặc không hề nương tay, lại đấm thêm một cú vào bên má còn lại của Diệp Việt.

Diệp Việt cuối cùng cũng biết mình đã nói sai câu nào, đấm mạnh vào cái đầu đang choáng váng của mình.

Cậu ta đúng là uống nhiều quá rồi, lại dám chạm vào điều cấm kỵ của Lục Tử Mặc.

Từ sau khi anh chia tay Cận Ngôn, không ai dám nhắc đến Cận Ngôn trước mặt anh, càng không dám nhắc đến đứa bé kia. "Được được được, tớ lỡ lời, cậu bớt giận đi.

Nể tình cậu máu nóng bừng bừng không có chỗ xả, tớ đây đại nhân đại lượng không chấp nhặt với cậu." Lục Tử Mặc nhắm mắt lại, lại ngả người xuống sofa, tiếp tục đổ rượu vào miệng. "Ai, cái số tôi khổ thật, chỉ có thể ở đây uống rượu với cậu.

Bố mẹ tớ đã ra tối hậu thư rồi, nếu ngày nào tớ cũng say khướt về nhà, họ sẽ tống cổ tớ ra khỏi cửa." "Tớ là đang liều mình bị tống cổ để uống rượu với cậu đấy, ông cụ non của tôi ơi, cậu đối xử tốt với tớ một chút đi.

Bây giờ người trọng nghĩa khí như tớ hiếm lắm đấy." Bất kể Diệp Việt nói gì, Lục Tử Mặc cũng không phản ứng.

Một lúc sau, Diệp Việt nhìn sang, Lục Tử Mặc đã nhắm mắt ngủ rồi.

Diệp Việt cũng nằm xuống bên cạnh anh, nhìn hàng mi dài của anh, không nhịn được chửi thầm: "Quả nhiên là người văn nhã, đến thở cũng văn nhã thế.

Cậu sợ làm kinh động đến muỗi à?" Lời vừa dứt, một cái tát của Lục Tử Mặc đã vỗ lên mặt cậu ta, như đập muỗi.

Diệp Việt nghiến răng ken két, trừng mắt nhìn thằng bạn chí cốt râu ria xồm xoàm nhưng vẫn quyến rũ vô cùng bên cạnh: "Lục Tử Mặc, tớ ghi sổ rồi đấy.

Sau này tớ mà thất tình, cậu bắt buộc phải uống cùng, ngủ cùng, chịu đòn cùng, không thì tớ dỡ nhà cậu đấy." "Cũng lạ thật, điều kiện như cậu mà lại thất tình hết lần này đến lần khác, nhất định là do tính tình cậu quá tệ, tệ đến mức không người phụ nữ nào chịu nổi." Diệp Việt lẩm bẩm, nhưng đành phải chấp nhận số phận đẩy hai chiếc sofa lại với nhau, giúp Lục Tử Mặc cởi giày, kê gối dưới đầu, đắp chăn cho anh, để anh ngủ thoải mái hơn. "Thật không hiểu nổi, người đảm đang như mình mà sao An An lại không thấy chứ, buồn chết đi được." Nói xong, cậu ta cũng ngả người lên người Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc mơ màng cảm thấy có người đè lên mình, liền co chân đá một cái. *Bịch.* Diệp Việt ngã xuống sofa, cậu ta ngơ ngác đứng dậy, gầm nhẹ: "Lục Tử Mặc, tao ghét mày chết đi được, chỉ biết hành hạ người khác thôi." Lục Tử Mặc vẫn ngủ say như không có chuyện gì, thậm chí còn lật người. "A a a, tao thật sự không chịu nổi mày nữa rồi." Đúng lúc này, cửa phòng bị ai đó đá văng ra.

Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa mặt đằng đằng sát khí đứng ở cửa, nhìn cậu ta chằm chằm như nhìn tội nhân thiên cổ. "Hai vị cô nương, thật không phải lỗi của tôi.

Là Lục Tử Mặc kéo tôi đi uống rượu, tôi ngăn không nổi.

Tôi là bạn thân của cậu ấy, không thể để cậu ấy uống một mình được.

Các cô xem, có tôi ở bên cạnh có phải tốt hơn nhiều không, cậu ấy ngủ ngon lành thế này cơ mà." "Quán bar của cậu mà còn để Lục Tử Mặc vào nữa, tôi đảm bảo sẽ dỡ nó ngay lập tức." Lục Niệm Nhất gầm lên.

Quán bar cà phê "Thời Gian Xưa" là sản nghiệp của Diệp Việt, cũng là sự nghiệp mà cậu ta tự mình gây dựng không dựa vào nhà họ Diệp, bắt đầu kinh doanh từ hồi cấp ba.

Bây giờ đã mở rất nhiều chi nhánh, có thể nói là rất thành công. "Em sẽ đích thân phụ trách đập phá." Đóa Đóa nói.

Diệp Việt sắp khóc đến nơi rồi, cậu ta tin rằng hai vị cô nương này chuyện gì cũng dám làm. "Hai người thì biết cái gì.

Với tình trạng hiện giờ của ông cụ non nhà các người, để cậu ấy dưới mí mắt tôi còn hơn là để cậu ấy đi nơi khác chứ.

Sao hai người không hiểu tấm lòng khổ sở của tôi vậy?" "Lén nói cho hai người biết, trong rượu của cậu ấy tôi đã pha không ít nước vào rồi đấy." Hai cô gái căn bản không tin, vẻ mặt như thể *nếu vậy sao Lục Tử Mặc còn say bí tỉ thế kia?* Diệp Việt lắc đầu: "Cái này hai người không biết rồi, có câu nói thế này, rượu không say người

người tự say.

Lục Tử Mặc đây là do tâm bệnh." Cho nên tuyệt đối không phải vấn đề ở rượu, chỉ cần đến ngưỡng, anh tự khắc sẽ say. "Nói vậy tôi còn phải cảm ơn cậu à?" "Không dám yêu cầu hai vị đại mỹ nữ cảm ơn, chỉ cần không truy sát tôi là được rồi." "Cái bộ dạng dẻo mỏ dẻo miệng này của cậu, bảo sao không tán được chị An An, đáng đời." Lục Niệm Nhất châm chọc. "Này, Lục Niệm Nhất, đau lòng đấy." Diệp Việt kêu lên. "Tôi nói sự thật." "Ha ha, Diệp Việt, em cũng thấy anh xui xẻo thật.

Anh nói xem anh chọn ai không chọn, lại đi chọn anh họ em làm tình địch, kết cục của anh đã định sẵn rồi, em khuyên anh giơ tay đầu hàng đi, anh không có hy vọng đâu." Đóa Đóa nói. "Đi đi đi, em thì biết cái gì.

Không có cô gái nào thích loại lưu manh như Lục Nghiêu đâu, chị An An sẽ không thích Lục Nghiêu." "Tôi thấy chưa chắc." Lục Niệm Nhất nói. "Được rồi, không nói nhảm nữa.

Diệp Việt, cậu giúp tôi khiêng ông cụ non nhà tôi ra xe.

Hôm nay dù thế nào tôi cũng phải lôi anh ấy về, cả ngày ở quán bar thì ra thể thống gì nữa.

Chương 1375

Anh ấy có đau khổ thế nào, Cận Ngôn cũng không thấy được, giữa họ cũng đã chia tay rồi." Lục Niệm Nhất nhìn Lục Tử Mặc đang ngủ say, đau lòng không thôi. "Sao lại là tôi?" Diệp Việt chỉ vào mũi mình. "Chẳng lẽ là hai đứa con gái chúng tôi à?" "Tôi thấy Đóa Đóa chắc là không có vấn đề gì đâu." Thiên Thiên Xuyết Xuyết. "Diệp Việt, cậu có thể có chút phong độ lịch lãm không?" Lục Niệm Nhất nói. "Được được được, việc nặng nhọc này cứ giao cho tôi." Diệp Việt vừa bế Lục Tử Mặc lên, Lục Tử Mặc liền mở mắt, đẩy Diệp Việt ra, lật người ngủ tiếp.

Diệp Việt bất lực nhún vai, vẻ mặt bó tay.

Suốt một tháng nay, Lục Tử Mặc đều như vậy, trông như đã ngủ say, nhưng hễ có người chạm vào là anh lập tức tỉnh dậy.

Cứ như đã mọc rễ ở đây, không ai có thể đưa anh rời khỏi quán bar. "Niệm Niệm, nếu hôm nay hai em thật sự quyết tâm đưa Tử Mặc về, anh đề nghị hai em cứ lấy dây thừng trói cậu ấy lại, nếu không thì thật sự hết cách rồi." Diệp Việt đề nghị. "Sao có thể như vậy được." "Vậy thì chỉ có thể để cậu ấy tiếp tục ở chỗ anh thôi.

Yên tâm, anh sẽ không để cậu ấy xảy ra chuyện gì đâu, hai em về đi." Lục Niệm Nhất hít một hơi thật sâu, thật sự không chịu nổi nữa, cúi xuống túm lấy áo Lục Tử Mặc, xốc anh dậy.

Mắt Lục Tử Mặc vẫn nhắm nghiền, Lục Niệm Nhất căn bản không có đủ sức.

Cơ thể Lục Tử Mặc mềm nhũn, lại ngã về phía sofa.

Lục Niệm Nhất không đỡ nổi, Lục Tử Mặc ngã thẳng xuống.

Đóa Đóa hỏi: "Chị, anh Mặc rốt cuộc là ngủ hay chưa ngủ vậy?" Lục Niệm Nhất nhìn Lục Tử Mặc, hốc mắt tức đến đỏ hoe.

Bất kể trước đây cô có thiện cảm với Cận Ngôn thế nào, nhưng việc làm tổn thương Lục Tử Mặc đến mức này, thiện cảm của cô với Cận Ngôn lập tức tụt xuống con số không.

Thật ra cô cũng biết là Lục Tử Mặc hồ đồ, nhưng dù sao cũng là anh trai mình, khó tránh khỏi việc bênh vực.

Cô tiến lên lật người Lục Tử Mặc lại, túm lấy áo trước ngực anh, không chút nương tay đấm mấy cú vào ngực anh, thấy anh vẫn một dáng vẻ chết dở sống dở, liền thẳng tay tát anh mấy cái.

Lục Tử Mặc cuối cùng cũng mở mắt, thấy người đánh mình là cô em gái thân yêu nhất, anh cũng không nổi giận, ánh mắt thờ ơ dừng lại một chút, rồi lại định nhắm mắt lại.

Lục Niệm Nhất khóc, gào lớn: "Lục Tử Mặc, anh thử nhắm mắt lại xem!

Anh đủ rồi đấy, chỉ là thất tình thôi, cả nhà cho anh buông thả một tháng đã là giới hạn rồi, chẳng lẽ anh định cứ thế này cả đời sao?" "Anh đừng quên trách nhiệm trên vai mình.

Anh là người thừa kế của tập đoàn Lục Thị, cả công ty lớn như vậy đang chờ anh quản lý.

Ba đã già rồi, anh còn muốn để ông lao lực đến bao giờ?" "Một người phụ nữ không biết trân trọng anh, anh cần gì phải nhớ mãi không quên.

Dù thế nào đi nữa, anh cũng không được làm tổn thương những người thân yêu nhất của mình, anh làm vậy sẽ bị trời đánh sét đánh đấy." "Anh vì một người phụ nữ mà biến mình thành ra thế này, anh thấy có ý nghĩa không?

Mẹ vì anh mà suốt thời gian qua không ngủ được, ông bà nội cũng lo lắng không yên, sức khỏe cụ cũng không tốt nữa." "Với điều kiện của nhà họ Lục chúng ta, anh muốn người phụ nữ thế nào mà không có.

Đồ khốn, anh mau chóng phấn chấn lên cho tôi.

Anh mà còn như vậy, tôi sẽ đánh cho anh răng môi lẫn lộn." "Niệm Niệm, em về đi, đừng lo cho anh nữa." Anh thật sự không thể không nghĩ đến Cận Ngôn.

Vị trí của người phụ nữ đó trong tim anh vượt xa sức tưởng tượng của anh.

Hễ nhắm mắt lại, anh lại nghĩ đến những lời tuyệt tình của cô, nghĩ đến từng nụ cười, từng cử chỉ của cô, lúc vui vẻ thì vô tư lự, lúc giận dỗi thì bĩu môi đáng yêu.

Cả đầu óc đều bị một người chiếm trọn.

Giống như người nghiện, thật sự rất khó cai.

Thậm chí dần dần, những điều xấu xa, tàn nhẫn của cô anh cũng quên đi, chỉ nhớ đến những điều tốt đẹp của cô.

Dù anh biết rõ làm vậy thật sự rất vô dụng, nhưng lại không thể khống chế được. "Em không lo cho anh thì ai lo?

Anh còn đợi Cận Ngôn lo cho anh à?

Cô ta không cần anh nữa, sự thật này anh không chấp nhận cũng phải chấp nhận.

Anh ở đây hành hạ bản thân mình ra thế này, cô ta cũng sẽ không quay đầu lại nhìn anh một cái đâu.

Nói không chừng bây giờ cô ta đã tìm được người mới rồi, chẳng lẽ anh còn định cả đời này vì cô ta mà giữ thân như ngọc à?" Lục Tử

Mặc nhìn Lục Niệm Nhất: "Anh không có ý định đó." "Vậy bây giờ rốt cuộc anh muốn thế nào?

Một hai ngày, một tuần chúng em đều cho phép, cũng tỏ ra thấu hiểu.

Nhưng anh đã một tháng rồi, ngày nào anh cũng như vậy, làm hỏng cơ thể mình thì phải làm sao, chẳng lẽ còn muốn cha mẹ già cả đến chăm sóc anh à?" "Lục Tử Mặc, anh đủ rồi, thật sự đủ rồi.

Mọi cảm xúc bi thương hãy dừng lại ở đây đi." "Niệm Niệm, em không hiểu cảm giác của anh bây giờ đâu." "Em không hiểu, cũng không muốn hiểu.

Bất kể thế nào, hôm nay anh phải về nhà với em." "Anh không về." Lục Niệm Nhất cúi đầu, không chút do dự cắn vào cánh tay Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc hít một hơi khí lạnh. "Đau không?

Cảm giác của em bây giờ chính là như vậy.

Anh không vui, tim em cũng như bị kim châm.

Chương 1376

Anh đừng hành hạ em nữa, em sắp sụp đổ rồi." Lục Niệm Nhất bật khóc nức nở, Lục Tử Mặc đành phải ôm lấy cô, vỗ nhẹ vào lưng cô.

Chỉ là vỗ vỗ một hồi, chính anh lại ngủ thiếp đi trước.

Đóa Đóa ho nhẹ một tiếng: "Chị, anh Mặc hình như lại ngủ rồi.

Lần này trông có vẻ là ngủ thật." Lục Niệm Nhất hít một hơi thật sâu, mất một lúc lâu mới bình tĩnh lại.

Thấy Lục Tử Mặc thật sự đã ngủ say, cô gọi Diệp Việt và Đóa Đóa: "Còn ngây ra đó làm gì?

Xe của Mộc Dung đang ở ngoài kia, chúng ta khiêng anh ấy ra ngoài." Ba người cuối cùng cũng đưa được Lục Tử Mặc lên xe của Mộc Dung.

Lần này Lục Tử Mặc thật sự đã ngủ say, không có dấu hiệu nào là sẽ tỉnh lại.

Khi đưa người về đến nhà, Lục Sâm và Mạc Noãn đã đứng đợi ở cửa. "Sao mặt mũi Tử Mặc bầm tím hết cả thế này, ai đánh vậy?" Mạc Noãn thấy con trai như vậy, nhíu mày hỏi.

Lục Niệm Nhất hừ lạnh: "Con đánh đấy.

Anh ấy thật sự đáng bị đánh, không đánh một trận con không thể đưa anh ấy về được." Mạc Noãn chọc mấy cái vào mặt Lục Niệm Nhất: "Đánh chỗ khác là được rồi, sao lại đánh vào mặt.

Con xem đã làm nó ra bộ dạng gì rồi, thật muốn biến nó thành đầu heo à." Lục Niệm Nhất nâng cằm Lục Tử Mặc lên, nhìn kỹ một chút rồi bĩu môi: "Lúc nãy tức quá, không để ý lực tay, ai ngờ lại làm người ta ra thế này." "Con bé này, mẹ thật không biết nói con thế nào nữa." Mạc Noãn bất lực.

Bình thường người quan tâm Lục Tử Mặc nhất chính là nó, nhưng khi nó ra tay thì cũng không hề nương nhẹ.

Bà thật không biết nên nói con gái này thế nào.

Chỉ nghĩ đến một từ: yêu nhau lắm cắn nhau đau.

Lục Sâm thì không có tâm trí đâu mà xem vết thương của con trai, ông chỉ nhíu mày, vẻ mặt ghét bỏ nhìn người trong lòng.

Quần áo trên người không biết bao nhiêu ngày chưa thay, nhăn nhúm như lôi ra từ đáy hòm.

Râu ria xồm xoàm, cả người còn tỏa ra một mùi chua thối. "Diệp Việt, cậu chăm sóc thằng nhóc này như thế đấy à, đến tắm rửa thay quần áo cũng không làm cho nó." "Bác ơi, Tử Mặc có cho cháu chạm vào đâu.

Bác xem mặt cháu đây này, bị thương oan đây, chỉ vì cháu nói sai một câu thôi đấy." Diệp Việt nói.

Lục Sâm vẫy vẫy tay: "Được rồi, được rồi, các cháu về nghỉ ngơi đi, đừng tụ tập ở nhà bác nữa." Đóa Đóa, Diệp Việt và Mộc Dung rời đi. "Lục Sâm, làm sao bây giờ?" "Còn làm sao nữa.

Trước hết cứ quẳng nó vào phòng tắm đã, anh vào tắm rửa cho nó, chứ để nó ở trong nhà này thêm chút nữa, anh còn tưởng mình vào bãi rác." "Thằng nhóc thối, biến mình thành ra thế này, đúng là vô dụng." Lục Sâm bế thẳng con trai lên.

Lục Tử Mặc tuy trông gầy gò, nhưng người cao, cân nặng tự nhiên không nhẹ.

Lục Sâm không nhịn được kêu lên một tiếng, rồi ôm lấy cái lưng già của mình. "Sao vậy?

Trật lưng à?" Mạc Noãn vội vàng chạy tới.

Lục Sâm vịn eo, lắc đầu: "Không sao, tại đứng dậy nhanh quá." "Thằng nhóc thối này, không ngờ chớp mắt đã lớn thế này rồi, anh sắp bế không nổi nữa.

Không chịu già cũng không được." Nhớ ngày xưa, ông thường một tay bế một đứa, bế cặp song sinh đi tắm. "Đây là sự thật mà anh không thể không thừa nhận." Mạc Noãn xả đầy một bồn nước tắm, Lục Sâm thẳng tay ném Lục Tử Mặc vào, lột sạch quần áo của anh, cẩn thận kỳ cọ mấy lần mới hài lòng.

Lục Tử Mặc giữa chừng tỉnh lại, thấy ba mình đang tắm cho mình, mặt đỏ bừng, lập tức muốn đứng dậy.

Lục Sâm ấn người anh xuống: "Được rồi, trên dưới toàn thân con chỗ nào mà ba chưa thấy.

Lúc nhỏ cũng là ba tắm cho con mà." "Ba cũng không biết đã tạo nghiệp gì, từng này tuổi rồi còn phải phục vụ cho cái thằng nhóc to xác nhà con." "Ba, con tự làm được." Lục Tử Mặc gãi đầu. "Ngồi yên đấy cho ba, hưởng thụ cho tốt lần này đi, đây là lần cuối cùng rồi đấy.

Nếu lần sau còn biến mình thành thế này mà về, ba sẽ ném thẳng con vào thùng rác." Lục Tử Mặc xấu hổ cúi đầu, không dám nhìn Lục Sâm.

Tắm xong, Lục Tử Mặc vẫn chưa đứng dậy, Lục Sâm gầm nhẹ: "Ngây ra đó làm gì?

Còn đợi ông già nhà mày bế kiểu công chúa à?" Lục Tử Mặc lập tức mặc bộ đồ ngủ vào, chạy trối chết ra khỏi phòng tắm.

Phía sau truyền đến tiếng cười trầm thấp của Lục Sâm: "Bây giờ mới biết xấu hổ, muộn rồi." Lục Tử Mặc về phòng mình, không lâu sau, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa. "Tử Mặc, mẹ vào được không?" "Vào đi mẹ." "Mẹ." "Đây là canh giải rượu, mẹ đặc biệt nấu cho con.

Uống một chút rồi nghỉ ngơi, không thì mai sẽ đau đầu đấy." Mạc Noãn ngồi xuống ghế, tận mắt nhìn Lục Tử Mặc uống xong. "Mẹ, xin lỗi, đã để ba mẹ lo lắng." "Người con có lỗi là chính bản thân con.

Con hành hạ cơ thể mình như vậy, người bị tổn thương là con.

Ba con hồi trẻ cũng vì uống nhiều rượu, mẹ đã mất bao nhiêu năm, ngày nào cũng giám sát ông ấy ăn uống điều độ, mới dưỡng lại được cái dạ dày cho ông ấy.

Con không thể đi vào vết xe đổ của ông ấy được." Lục Tử Mặc gật đầu: "Mẹ, đạo lý con đều hiểu, chỉ là có lúc không kiềm chế được." "Ừ, mẹ là người từng trải, hiểu cảm giác đó là thế nào.

Nhưng một tháng đã là giới hạn tối đa rồi, cũng nên bước ra ngoài được rồi." Lục Tử Mặc gật đầu.

Mạc Noãn thấy cằm con trai toàn râu, lắc đầu: "Đợi mẹ một lát, ba con đúng là đồ đãng trí, làm việc không đáng tin chút nào, đến cạo râu cho con cũng không làm." Mạc Noãn lấy đồ dùng cạo râu, bảo Lục Tử Mặc ngồi yên, bà cúi xuống, nâng cằm anh lên, dọn dẹp cho anh sạch sẽ.

Chương 1377

Bà lại bôi thuốc lên vết bầm trên mặt anh, sấy khô tóc ngắn cho anh, lúc này mới hài lòng mỉm cười. "Được rồi, cuối cùng cũng ra dáng người rồi.

Đây mới là con trai đẹp trai của mẹ, không làm mất mặt gen của nhà mình." "Cảm ơn mẹ." Mạc Noãn ngồi xuống bên cạnh con trai: "Tử Mặc, mẹ không biết giữa con và Cận Ngôn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng mọi chuyện đã qua rồi, con cũng đã cố gắng rồi, không cần phải canh cánh trong lòng nữa.

Mỗi một mối tình cũng chỉ là một trải nghiệm, trải qua rồi là được." "Con còn trẻ, sau này có lẽ sẽ gặp được cô gái phù hợp với con hơn." "Mẹ, có lẽ con sẽ không thể yêu ai khác được nữa." "Đừng vội kết luận như vậy.

Lúc mẹ bằng tuổi con, vẫn là một người mất hết ký ức, đến yêu còn chưa từng yêu một lần.

Con thì tốt rồi, bây giờ đã có hai lần kinh nghiệm rồi, so với mẹ, con mạnh hơn nhiều." "Con không muốn có những kinh nghiệm như vậy, con chỉ muốn một lần là có thể tìm được người mình yêu." "Điều đó thật sự quá khó.

Bao nhiêu đôi nam nữ cũng đều hợp hợp tan tan, trải qua bao sóng gió mới tìm được người đi cùng mình suốt đời.

Có người kết hôn rồi còn chia đôi ngả, chuyện duyên phận thật sự khó nói.

Duyên chưa tới thì tất cả đều là cưỡng cầu." Ánh mắt Lục Tử Mặc tràn đầy vẻ suy sụp, Mạc Noãn vỗ vỗ vai anh: "Tất cả cứ để tùy duyên." "Noãn Noãn, còn lẩm bẩm gì trong đó thế, mau về ngủ đi, không còn sớm nữa đâu." Bên ngoài vọng lại tiếng giục giã của Lục Sâm. "Mẹ, mẹ ra ngoài đi, lát nữa ba lại vào tìm mẹ đấy." "Con ngủ đi, mẹ nhìn con ngủ rồi mẹ ra." Lục Tử Mặc nằm xuống, Mạc Noãn đắp chăn cho anh, lại hôn lên trán anh một cái: "Bảo bối, ngủ ngon." "Mẹ, con lớn thế này rồi, mẹ còn hôn con, ba lại ghen lung tung bây giờ." Lục Tử Mặc bất lực, ôm lấy trán mình. "Đây là nụ hôn an ủi mẹ dành cho con, đừng có làm vẻ mặt như mẹ chiếm hời của con thế.

Mau ngủ đi, mẹ tắt đèn giúp con." "Mẹ, ngủ ngon." Lục Tử Mặc nhìn Mạc Noãn khe khẽ. "Ngủ ngon, ông cụ non." "Ngủ rồi." "Ngủ rồi à, xem ra tối nay có thể ngủ một giấc ngon rồi." Mạc Noãn mỉm cười hài lòng, lo lắng bấy lâu nay cuối cùng cũng có thể yên tâm.

Dù sao con trai còn nhỏ, đợi nó trưởng thành hơn chút nữa rồi yêu đương có lẽ sẽ không mệt mỏi như vậy. "Niệm Niệm, con cũng đi ngủ đi." Lục Niệm Nhất vẫn ngồi trên sofa, vì đã đánh Lục Tử Mặc một trận nên không dám đi gặp anh. "Mẹ, ông cụ non như vậy là ổn rồi ạ?" "Chắc là gần ổn rồi.

Nó là người hiểu chuyện, chỉ là cần một chút thời gian để chữa lành.

Sau này đừng có động một chút là đánh người, con là con gái đấy." Lục Niệm Nhất bĩu môi: "Con chỉ cảm thấy anh ấy đáng bị đánh thôi mà.

Nếu con không đánh, bây giờ anh ấy vẫn còn mơ mơ màng màng ở quán bar.

Nhưng mà đánh xong con lại thấy đau lòng." Mạc Noãn bất lực lắc đầu, đúng là không biết làm sao với cặp song sinh này.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa.

Thành phố C.

Đứa bé trong bụng Cận Ngôn đã được năm tháng, bụng nhỏ đã nhô lên rõ rệt.

Nhờ có ba mẹ Cận chăm sóc tốt, sắc mặt cô ngày một hồng hào, chỉ có tứ chi vẫn mảnh khảnh.

Những lúc rảnh rỗi, cô vẫn nhớ Lục Tử Mặc đến phát điên, chỉ có thể vùi mình vào công việc.

Thành phố C nằm ở vĩ độ 26 độ Bắc, nhờ vị trí địa lý ưu việt, nơi đây sản sinh ra rất nhiều loại trái cây ngon, nổi tiếng với xoài, mận, lựu, tỳ bà, cam, táo...

Cô vốn học ngành marketing thị trường, rảnh rỗi không có việc gì làm liền bắt đầu kinh doanh online, sau khi nhận đơn hàng, cô sẽ đến các nhà vườn gần đó để tự tay hái trái cây, kiếm lời từ chênh lệch giá.

Ban đầu cũng chỉ là làm cho vui, sợ rảnh rỗi lại nhớ đến Lục Tử Mặc, nên dùng việc này để giết thời gian.

Nhưng lâu dần, cô lại thật sự yêu thích công việc này.

Người dân ở đây không rành về mấy thứ trên mạng, chỉ dựa vào kênh tiêu thụ truyền thống, chờ các thương lái chuyên nghiệp đến thu mua, giá cả luôn bị ép rất thấp.

Giá Cận Ngôn đưa ra cao, họ đều sẵn lòng bán đồ cho cô, chỉ là kênh tiêu thụ và dung lượng thị trường của cô quá nhỏ.

Nhiều lúc, nhìn những người dân làng nhiệt tình, cô thật sự không biết nên chọn nhà nào. "Ba mẹ, con thấy đây là một cơ hội kinh doanh.

Chúng ta rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, con muốn thành lập một công ty bán buôn hoa quả, nhưng một mình con chắc chắn không làm xuể, ba mẹ có hứng thú không?" "Công ty bán buôn hoa quả?" "Đúng vậy, thành phố C có ưu thế tự nhiên trời cho.

Thời gian qua đã có rất nhiều khách quen rồi, có những người ban đầu chỉ đặt một hai thùng, bây giờ đã bắt đầu đặt nhiều hơn để tặng cho bạn bè và người thân." "Đợi thời cơ chín muồi, chúng ta sẽ tiến hành chế biến sâu, phát triển theo hướng nước ép, mứt quả.

Sau đó vận động nông dân thành lập hợp tác xã nông nghiệp chuyên môn, những hợp tác xã hợp tác với chúng ta, chúng ta sẽ định kỳ cử chuyên gia đến đào tạo cho họ, giám sát toàn bộ quá trình trồng trọt và quản lý vườn cây ăn quả.

Phân bón sử dụng cho cây ăn quả đều là phân chuồng và phân hữu cơ, nghiêm cấm sử dụng thuốc trừ sâu có dư lượng cao, nghiêm cấm thu hái và tiêu thụ hoa quả khi chưa chín." Ba Cận sáng mắt lên, "Nói như vậy thì đúng là một cơ hội kinh doanh." "Con cũng chỉ mới lên ý tưởng thôi, kế hoạch chi tiết vẫn chưa làm xong, con định đợi sinh con xong rồi mới bắt tay vào hành động." Cận Ngôn cũng đã suy nghĩ rất kỹ, trong thời gian ngắn cô sẽ không quay lại thành phố A, nhưng ở thành phố C này thật sự rất khó tìm được cơ hội việc làm phù hợp với cô.

Nếu cô muốn ở lại lâu dài, không thể cứ ăn bám bố mẹ, phải tự mình đứng lên.

Sắp tới, cô không còn một mình nữa, tương lai của con còn phải dựa vào cô, cô phải làm một tấm gương cho con, không thể để con cảm thấy mẹ nó là một người lười biếng. "Được thôi, cả đời ba không có tài cán gì khác, làm tốt công tác tuyên truyền chắc vẫn không thành vấn đề, hẳn là có thể giúp được con." "Mẹ sẽ phụ trách tài chính cho con.

Nhớ năm đó mẹ cũng xuất thân từ ngành tài chính, chỉ là sau này đi chệch hướng.

Mẹ sẽ cố gắng, chắc là có thể kéo về đúng đường được." Được bố mẹ ủng hộ, Cận Ngôn mỉm cười, "Được ạ, chúng ta cứ làm quy mô nhỏ trước, cả nhà cùng nhau bắt tay vào làm, không cần quá nhiều chi phí.

Đợi khi kênh tiêu thụ mở rộng rồi thì mình mở rộng quy mô, tuyển thêm nhân viên." Dù thế nào đi nữa, bên cạnh cô vẫn có những người thân yêu thương cô, thế là đã quá tốt rồi.

Cô không thể quá tham lam.

Lại mấy tháng nữa trôi qua.

Cục cưng ra đời, Cận Ngôn đau ròng rã ba ngày ba đêm mới sinh được cô con gái nhỏ.

Chương 1378

Cô bé rất khỏe mạnh, bác sĩ nói tiếng khóc của bé là tiếng khóc vang nhất mà họ từng nghe.

Ba Cận nhìn cháu ngoại, cũng đỏ hoe mắt, bế trên tay không nỡ buông. "Ông Cận, đến lượt tôi rồi, để tôi bế, ông bế lâu lắm rồi đấy." Mẹ Cận nhìn cháu ngoại, thèm thuồng không chịu được. "Tôi mới bế được một lúc, bà qua một bên đi, lát nữa cho bà bế." Ba Cận chép miệng, cố ý trêu cô bé. "Ông có ngốc không, con bé mắt còn chưa mở, trẻ con bây giờ cũng không nhìn thấy người đâu." "Đừng có lừa tôi, trẻ con tuy không nhìn thấy nhưng thính giác chắc chắn tốt.

Bà đi chăm con gái đi, tôi trông cháu là được rồi." Mẹ Cận có chút phát điên, "..." Lão Cận cứng đầu này thật là đáng ghét, chẳng đáng yêu chút nào. "Ôi chao, nhìn cái miệng nhỏ của cục cưng nhà mình này, y hệt như mẹ con lúc mới sinh ra, sau này lớn lên nhất định là miệng anh đào nhỏ, một mỹ nhân đó nha." "Cái mũi nhỏ này cũng cao, giống ba con." Ba Cận nói thật.

Mẹ Cận lườm ông một cái sắc lẹm, đúng là không biết lựa lời mà nói, lúc này nhắc đến Lục Tử Mặc làm gì.

Ánh mắt Cận Ngôn cũng tối đi một chút, nhưng chỉ trong thoáng chốc, cô đã điều chỉnh lại cảm xúc.

Con đường này là do chính cô chọn, dù có phải quỳ gối cô cũng phải đi hết.

Dù phát điên vì nhớ người đàn ông đó, nhưng cuộc sống của cô đã trở lại bình lặng, không cần lo lắng toan tính, càng không cần lo người bên cạnh bị tổn thương.

Ba Cận len lén liếc nhìn con gái, thấy con gái mặt mày mệt mỏi, dường như không nghe thấy ông nói gì, ông cười gượng, "He he, thật ra giống bà ngoại hơn, mũi của bà ngoại con thật ra cũng rất đẹp." "Coi như ông có mắt nhìn, còn biết thưởng thức vẻ đẹp của tôi." "Cục cưng nhà mình sau này lớn lên chắc chắn còn xinh hơn cả Ngôn Ngôn, nhìn là biết ngay một mỹ nhân." "Chắc chắn rồi, đại mỹ nữ tuyệt thế, khuynh quốc khuynh thành." "Ba mẹ, bế con bé qua đây cho con xem với." Cận Ngôn cũng bị họ nói đến thèm, cô còn chưa được nhìn một lần nào.

Ba Cận vội vàng bế cục cưng đến trước mặt Cận Ngôn.

Cận Ngôn vừa nhìn, liền trừng mắt nhìn bố mẹ như gặp ma, cái dáng vẻ nhăn nheo thế này mà họ lại bảo là đẹp.

Hơn nữa, cô hoàn toàn không nhìn ra chút bóng dáng nào của Lục Tử Mặc, so với nhan sắc tuyệt trần của anh thì hoàn toàn không có gì để so sánh. "Ba mẹ, có phải hai người bế nhầm rồi không, đây thật sự là con sinh ra sao?" "Không phải con sinh ra thì còn ai sinh nữa." Ba Cận trừng mắt nhìn con gái. "Xấu quá đi mất, trên người không có điểm nào giống con cả." Oa oa.

Lời của Cận Ngôn vừa dứt, cục cưng đang say ngủ bỗng nhiên khóc ré lên.

Cận Ngôn mặt đầy vạch đen, đây là nghe hiểu được hay là trùng hợp khóc đúng lúc này?

Đứa bé mới sinh, chắc không tinh ranh đến thế đâu. "Ngoan ngoan ngoan, cục cưng của chúng ta không khóc, mẹ con chỉ biết nói bậy bạ thôi, mẹ con còn không bằng một ngón tay của cục cưng nữa là." Ba Cận vỗ nhẹ lưng cô bé, giọng nói dịu dàng như sắp chảy ra nước.

Mẹ Cận chán ghét liếc Cận Ngôn một cái, rồi cũng hùa theo: "Ông ngoại con nói đúng đấy, mẹ con trông chẳng đẹp chút nào, càng lớn càng xấu, mẹ con ghen tị với vẻ đẹp của con đó, chúng ta mặc kệ mẹ con đi." Cận Ngôn, "..." Sao cô lại có cảm giác mình bị thất sủng ngay lập tức, sinh ra một đứa nhóc để tranh giành sự chú ý với mình.

Cô xấu chỗ nào chứ?

Hai người vì muốn lấy lòng cháu ngoại mà có cần phải dìm hàng con gái ruột như vậy không?

Hơn nữa, cô là một người phụ nữ vừa mới sinh con xong, trông xinh đẹp được thì chẳng phải đã thành yêu tinh rồi sao.

Nhưng hai người có chắc là những lời này, đứa bé kia nghe hiểu được không? "Aiya, chúng ta quên mất một chuyện, tên của cục cưng còn chưa đặt." Ba Cận đột nhiên nhận ra. "Cục cưng của chúng ta đáng yêu như vậy, hay tên ở nhà gọi là Tiểu Đáng Yêu đi." "Sến súa, có phải ông xem TV nhiều quá rồi không." "Bà không thấy cái tên Tiểu Đáng Yêu rất hợp với cục cưng nhà mình sao?" "Dù là tên chính hay tên ở nhà, đều sẽ đi theo đứa trẻ cả đời, không thể qua loa được, để tôi về tra từ điển đã." "Vậy tôi nhắc ông nhé, đừng có đặt mấy cái tên cổ hủ, thời đại bây giờ khác rồi." "Chuyện này còn cần bà nhắc sao, tôi lúc nào cũng bắt kịp thời đại." Cận Ngôn thật sự đau đầu, cô là mẹ của đứa bé, tại sao không ai hỏi ý kiến cô, không phải cô là người có quyền phát biểu nhất sao? "Ba mẹ, tên của con bé không phải nên hỏi con sao?" Ba Cận và mẹ Cận nhìn Cận Ngôn với vẻ mặt khinh bỉ, đồng thanh một cách ăn ý: "Con mà biết đặt tên mới là lạ." "Con còn biết đẻ, đặt một cái tên thì có là gì." Thật ra trong lòng cô đã nghĩ ra không ít cái tên, nhưng đều là tên con trai, cô thật lòng muốn sinh một cậu bé giống hệt Lục Tử Mặc.

Khi biết là con gái, cô thực sự có chút hụt hẫng, nhưng cũng nhanh chóng qua đi.

Dù sao cũng là đứa con mình mang thai mười tháng sinh ra, làm gì có chuyện không yêu thương. "Con không có tư cách nói chuyện, cục cưng là của chúng ta." Cận Ngôn, "..." Ba Cận mang cả từ điển đến bệnh viện, nhưng dù ông nói tên gì cũng bị mẹ Cận bác bỏ, không chê là cứng nhắc sến sẩm thì cũng nói là không hợp với khí chất của cô bé.

Cận Ngôn nhìn đứa bé đang bĩu môi trong lòng, một bộ dạng như muốn ngủ đến thiên hoang địa lão, thật sự không nhìn ra nó có khí chất gì.

Bất lực với bố mẹ, cô chỉ có thể cảm thán đây có lẽ là cách một đời thương một đời.

Năm đó khi cô ra đời, chắc chắn không có đãi ngộ như vậy.

Cận Ngôn sờ má con gái, thầm nghĩ: Cục cưng, xin lỗi con, mẹ không thể cho con lớn lên trong một môi trường gia đình trọn vẹn, nhưng con có ông bà ngoại rất tốt, họ nhất định sẽ yêu thương con gấp bội.

Cuối cùng, cho đến khi xuất viện, tên của cô bé vẫn chưa được quyết định, chỉ đặt một cái tên ở nhà là Tiểu Anh Đào.

Vì miệng nhỏ của cô bé thật sự còn đẹp hơn cả quả anh đào.

Cận Ngôn cũng không có ý kiến gì, dù sao cũng chỉ là tên ở nhà.

Tên chính còn có thời gian để từ từ suy nghĩ.

Sau khi về nhà, Cận Ngôn bị bố mẹ bắt ở cữ, không cho cô làm bất cứ việc gì, cô cảm thấy mình đã trở thành bà hoàng.

Tiểu Anh Đào thì ngày càng xinh xắn, da dẻ dần trở nên mịn màng, không còn xấu xí như lúc mới sinh.

Ba Cận và mẹ Cận vui lắm, mỗi ngày đều quây quanh cô bé, buổi tối cô bé cũng ngủ cùng họ.

Cận Ngôn chỉ có thể bế con lúc cho bú, có lúc cô còn tưởng việc mình mang thai sinh con chỉ là một giấc mơ.

Nói tóm lại, nhờ sự chăm sóc chu đáo của bố mẹ, tháng ở cữ này thực sự rất tốt, cô cảm thấy mình hồi phục rất tốt, sắc mặt cũng đặc biệt hồng hào.

Tiểu Anh Đào thật sự rất ngoan, trừ lúc đói sẽ hừ hừ vài tiếng, cả tháng ở cữ đều chỉ ngủ.

Chương 1379

Hết cữ, Cận Ngôn cũng bắt đầu gây dựng lại sự nghiệp của mình, mỗi ngày đều rất mệt, phải chạy đi khắp nơi tìm kiếm đối tác hợp tác ưu tú, nhưng cô rất vui, cuộc sống trôi qua rất đủ đầy.

Lại ba năm nữa trôi qua.

Thành phố A.

Lục Nghiêu lại một lần nữa chặn Mạc Hữu An ở bãi đỗ xe.

Anh về quân khu thành phố A hai năm trước, những ngày làm sinh viên trao đổi ở nước ngoài cũng đã kết thúc.

Từ lúc anh trở về, Mạc Hữu An đã chơi trò mèo vờn chuột với anh, nhưng dù cô trốn thế nào, cũng luôn bị anh tóm được, cứ như thể trên người cô có gắn thiết bị định vị vậy.

Lúc này, khóe miệng anh cong lên một nụ cười đểu, đuôi mắt hơi nhướng lên, nhìn cô không chớp mắt.

Mạc Hữu An luôn biết, con cháu nhà họ Lục có vẻ ngoài quá đẹp, đặt ở đâu cũng không chê vào đâu được, mỗi người đều mang lại cảm giác kinh diễm.

Nhưng phải thừa nhận, khí chất của họ thật sự một trời một vực, cô thích tính cách của Lục Tử Mặc, không thích vẻ lưu manh của Lục Nghiêu. "Tránh ra." Mạc Hữu An trầm giọng.

Lục Nghiêu đưa tay ra, trực tiếp ôm lấy eo nhỏ của Mạc Hữu An, siết chặt, thỉnh thoảng còn nhẹ nhàng xoa nắn, cực kỳ có ý trêu chọc, "Đừng quậy nữa, anh Nghiêu Nghiêu đưa em đi ăn cơm." Hơi thở nam tính nồng đậm không ngừng ập tới, trên eo cũng là một trận tê dại, Mạc Hữu An khẽ run lên, khuôn mặt vốn luôn lạnh lùng cuối cùng cũng không giữ được nữa, "Buông tay." Rốt cuộc là ai đang quậy, rõ ràng là anh ta vẫn luôn quậy.

Đây là gần công ty, nếu bị người khác nhìn thấy sẽ nghĩ thế nào.

Cô thật sự không hiểu tại sao Lục Nghiêu lớn lên lại biến thành thế này, anh Nghiêu Nghiêu đầy nắng ấm, biết chăm sóc em trai em gái hồi nhỏ đâu rồi, sao lại biến thành bộ dạng lưu manh như vậy. "Chúng ta thân nhau như vậy, hồi nhỏ anh còn đưa em đi vệ sinh, tự tay lau cho em..." Mạc Hữu An gầm lên, "Lục Nghiêu, anh câm miệng cho tôi." Chuyện từ tám trăm năm trước rồi, còn cứ luôn treo bên miệng, có thú vị không? "Chúng ta thanh mai trúc mã, đôi bạn nhỏ không có gì giấu nhau, chuyện tốt đẹp biết bao." Nói rồi anh còn đưa tay lên vuốt ve mặt Mạc Hữu An.

Năm nay cô 25 tuổi rồi, khuôn mặt vẫn căng mịn trắng nõn, giống như thiếu nữ mười tám, mười chín tuổi, sờ vào rất thích.

Là ai nói phụ nữ qua 25 tuổi, giống như hoa, dần dần tàn úa.

Anh cực kỳ không đồng tình với quan điểm này, người trời sinh xinh đẹp thật sự quá nhiều. "Lục Nghiêu, anh cút cho tôi." "Một mình tôi cút thì có gì vui, lăn giường phải có hai người mới thú vị." Sắc mặt Mạc Hữu An trở nên có chút tái xanh, hoàn toàn là bị Lục Nghiêu chọc tức.

Cô nhấc chân, còn chưa kịp đạp lên người Lục Nghiêu, anh đã né được, ngược lại còn quá đáng hơn khi ôm cô vào lòng, ôm trọn cả người cô.

Anh còn quá đáng hơn khi lén hôn lên má cô một cái. "Lục Nghiêu." Mạc Hữu An lại bị tức đến hét lớn, vội vàng lau mặt mình.

Tên Lục lưu manh này, thật sự là càng lúc càng quá đáng. "An An, em biết không?

Anh chính là thích cái vẻ mặt lạnh lùng này của em, thật sự có một hương vị khác biệt." "Anh có buông tay không." "Khó khăn lắm mới ôm được em, anh buông cái gì mà buông, anh cả tuần rồi không gặp em." Lục Nghiêu đặt cằm lên vai Mạc Hữu An.

Trong quân đội bận rộn, Lục Nghiêu không thể lúc nào cũng đến làm phiền Mạc Hữu An, tuần này cô quả thực đã yên tĩnh hơn nhiều.

Mạc Hữu An tức đến ngực phập phồng, nhìn đường cong tuyệt đẹp của cô, Lục Nghiêu càng thêm xao xuyến, mắt cũng đỏ lên.

Cô bé mà anh ngày đêm mong nhớ thật sự đã trưởng thành thành một cô gái lớn, dắt ra ngoài, tuyệt đối hạ gục vô số người. "An An, em thật sự rất đẹp." Mạc Hữu An thật sự không chịu nổi việc ở cạnh Lục Nghiêu như thế này nữa, cô luôn cảm thấy người đàn ông này có độc, căn bản không thể tiếp xúc được.

Cô liếc nhìn nơi không xa, kinh hãi nói: "Mau buông tay, chú tôi đến rồi." Chú đến rồi.

Lục Nghiêu sợ đến mức lập tức buông tay, đợi khi anh nhìn qua, nào có bóng dáng của Lục Sâm, chỉ thấy Mạc Hữu An cũng nhanh chóng mở cửa vào xe, rồi lái xe đi.

Lục Nghiêu cười, cô nhóc này, lại dám lừa anh.

Cô cũng khá hiểu anh đấy, biết anh sợ chú, vì chính anh rõ hơn ai hết, người Mạc Hữu An kính trọng nhất là Lục Sâm, không phải ba mà hơn cả ba.

Muốn cưới được Mạc Hữu An, chú là người không thể đắc tội, phải cẩn thận lấy lòng.

Nhìn Mộc Dung cái tên xui xẻo kia kìa, yêu Niệm Niệm mấy năm rồi mà kết quả vẫn chưa cưới được vợ.

Gương tày liếp này, anh phải lấy làm bài học, không thể đi vào vết xe đổ.

Nhưng mà, An An cô nhóc này, lại đoán được tâm tư của anh thấu đáo như vậy.

Còn nói không có ý gì với anh, đúng là khẩu thị tâm phi mà.

Nếu Mạc Hữu An biết Lục Nghiêu nghĩ như vậy, chắc sẽ tức đến muốn văng tục, tự cảm thấy bản thân tốt đến thế là cùng.

Mạc Hữu An đến nơi hẹn, một người đàn ông đã đợi sẵn ở đó, anh ta mày thanh mắt tú, đường nét mềm mại, trông như một công tử nho nhã. "Sở Lăng." Mạc Hữu An hiếm khi nở một nụ cười trên mặt. "Hữu An đến rồi, ngồi đi." "Xin lỗi, để anh đợi lâu." "Đến muộn là đặc quyền của người đẹp, anh hiểu mà." "Sư huynh ở nước ngoài mấy năm, em thấy tài dỗ con gái của anh tiến bộ rồi đấy." "Cũng phải xem đối tượng là ai, ai bảo đối phương là sư muội nhỏ của anh chứ." Sở Lăng là sư huynh của Mạc Hữu An, đều làm về thiết kế kiến trúc, hai người đều là học trò của cùng một giáo sư hướng dẫn, quan hệ trước nay vẫn tốt.

Đây cũng được coi là một trong những người bạn nam thân thiết của Mạc Hữu An, từ trước cô đã ngưỡng mộ người sư huynh tài hoa này, cũng có vài phần cảm tình. "Mấy sư huynh khác em cũng nhiều năm không gặp rồi." Sở Lăng đột nhiên nói: "Hữu An, lần này anh không định đi nữa." Mạc Hữu An mừng rỡ, nhưng vẫn cố gắng kìm nén, "Tại sao?" "Vì cô gái anh thích ở trong nước, anh không đi xa được." "Anh có cô gái mình thích rồi sao?" Sở Lăng nhìn Mạc Hữu An, sắc mặt cô có chút không tự nhiên, cảm thấy phản ứng vừa rồi của mình dường như hơi kịch liệt, có chút giấu đầu hở đuôi. "Hữu An có muốn biết cô gái đó là ai không?" Mạc Hữu An cầm cốc nước lên uống, giả vờ không quan tâm nói: "Em không nhiều chuyện đến thế, sư huynh muốn nói thì cứ nói, không muốn nói cũng không sao." Sở

Lăng cười, "Hữu An, em vẫn giống như hồi đi học, luôn luôn kiêu ngạo như vậy, em có biết không, hồi đi học thực ra có rất nhiều người thích em đó." Mạc Hữu An thoáng kinh ngạc, "Sao em không biết." "Anh đều tận mắt thấy họ viết thư tình cho em, em đừng giấu anh nữa, nhưng anh biết em không thích họ, họ buồn lắm đó." Thư tình?

Mạc Hữu An tự hỏi lòng mình, cô thật sự chưa từng nhận được thư tình nào, từ nhỏ đến lớn, những cô gái bên cạnh cô, Đóa Đóa và Niệm Niệm, họ đều nhận thư tình đến mỏi tay.

Chương 1380

Nhưng cô một lá thư tình cũng chưa từng thấy.

Thư tình trông như thế nào cô cũng chưa thấy qua.

Cô còn nghi ngờ mình đã trải qua một thời học sinh giả. "Em thật sự chưa từng nhận thư tình." "Sao có thể, anh tận mắt thấy họ nhờ bạn cùng phòng em mang qua, có người còn trực tiếp để trên bàn học của em." Sở Lăng nhìn bộ dạng của Mạc Hữu An, liền biết cô thật sự chưa từng nhận được, nếu không sẽ không có biểu cảm này. "Vậy xem ra là có sai sót gì đó ở giữa." Sai sót, không phải Mạc Hữu An hẹp hòi, trong đầu cô hiện lên tên một người: Lục Nghiêu.

Với tác phong không đứng đắn của anh ta, muốn giở trò gì đó ở giữa, cũng không phải là không thể.

Tên Lục lưu manh chết tiệt, từ nhỏ đến lớn chắc chắn đã chặn không ít đào hoa của cô. "Hữu An, sắc mặt em không tốt lắm, có phải không khỏe trong người không." Không chỉ là không khỏe trong người, bây giờ cô đang tức sôi máu, lần sau gặp lại tên Lục lưu manh đó, cô nhất định phải cho anh ta biết tay, thật sự là quá đáng. "Cảm ơn sư huynh quan tâm, em rất khỏe." "Năm đó có một chàng trai rất thích một cô gái, nhưng cô gái luôn tỏ ra kiêu ngạo, dù là chàng trai nào cũng không lọt vào mắt cô.

Chàng trai biết mình không ưu tú, tự nhiên không dám tỏ tình với cô gái mình thầm thương.

Cậu ấy nỗ lực tranh thủ cơ hội ra nước ngoài học tập, chính là để một ngày nào đó, có đủ vốn liếng quay về bên cạnh cô, nói một câu anh vẫn luôn thích em." Mạc Hữu An đối diện với ánh mắt thâm tình của Sở Lăng, vẻ mặt không thể tin được. "Hữu An, có phải dọa em rồi không?" "Sư huynh, có phải như em nghĩ không?" Mạc Hữu An có chút lo lắng mình sẽ hiểu lầm. "Hữu An, anh vẫn luôn thích em." Sở Lăng thẳng thắn nói. "Sư huynh." Sở Lăng tưởng cô định từ chối, sợ đến mức lập tức xua tay, "Hữu An, em đừng vội trả lời anh, anh cũng biết lời nói của anh có chút đường đột, nhưng bây giờ nếu anh không nói, anh sợ sau này sẽ không còn cơ hội nữa." Cô là người thừa kế của tập đoàn Mạc thị, xung quanh không thiếu những tài năng trẻ tuổi, còn anh chỉ là một kiến trúc sư có chút danh tiếng, so với những người đó hoàn toàn không đáng kể.

Anh thật sự sợ chậm một bước sẽ không kịp nữa.

Vì vậy lần này, anh không muốn rụt rè, thích thì nói ra, không để bản thân phải hối tiếc. "Sư huynh, anh đang tỏ tình với em sao?" "Đương nhiên." "Sư huynh, em chấp nhận." Mạc Hữu An dứt khoát đồng ý.

Cô đã hai mươi lăm tuổi rồi, còn chưa từng yêu đương lần nào, đối tượng có cảm tình ngày xưa lại tỏ tình với mình trước, cô có lý do gì để từ chối.

Sở Lăng kích động đứng dậy, cái bàn bị va vào rung lên.

Mạc Hữu An nhìn vẻ mừng như điên của anh, khóe miệng cong lên, nói lại lần nữa: "Vâng." Sở Lăng phấn khích nắm lấy tay nhỏ của Mạc Hữu An, Mạc Hữu An rụt lại một chút rồi cũng thoải mái, mỉm cười nhìn Sở Lăng.

Sở Lăng kích động không thể tả, tiến lên một bước ôm lấy vai Mạc Hữu An, "Hữu An, cảm ơn em." "Sư huynh, nếu anh không nói nữa có lẽ chúng ta thật sự không có cơ hội rồi." Mạc Hữu An cảm khái nói.

Trước mặt cô có Lục Nghiêu và Diệp Việt đang rình rập, còn có bố mẹ ở bên cạnh cứ lải nhải mãi, cô thật sự không chắc khi nào sẽ không chịu nổi áp lực.

May mà Sở Lăng về kịp lúc. "An An, đây là lỗi của anh, là lỗi của anh, anh cứ nghĩ em sẽ không thích một người như anh, anh đã nỗ lực để bản thân trở nên ưu tú hơn, chính là để xứng với em." Nhìn ánh sáng rực rỡ trong mắt Sở Lăng, trái tim Mạc Hữu An mềm nhũn, "Sư huynh, anh là thiên tài nổi tiếng đó, anh không biết em ngưỡng mộ tài hoa của anh đến mức nào đâu." "Ra là anh có thể dựa vào tài hoa để kiếm cơm." Sở Lăng cười vui vẻ.

Nhìn người đàn ông ôn nhuận trước mắt, Mạc Hữu An chỉ cảm thấy ấm lòng, Sở Lăng như vậy rất giống chú của cô. "Ừm, sư huynh có thể dựa vào tài hoa để kiếm cơm." Mạc Hữu An khẳng định.

Sở Lăng cười, "Cảm ơn Hữu An." Lúc Lục Nghiêu đi theo tới, cảnh tượng anh thấy chính là Mạc Hữu An đang được một người đàn ông ôm trong lòng, tay nhỏ của cô còn bị người đàn ông đó nắm lấy, trên mặt cô còn mang nụ cười hạnh phúc, hoàn toàn khác với vẻ mày ngang mắt lạnh khi ở bên anh.

Người đàn ông này anh không hề xa lạ, là đàn anh đại học của Mạc Hữu An, cũng là người mà Mạc Hữu An có cảm tình.

Nhớ năm đó, anh cũng đã dùng một chút thủ đoạn mới khiến anh ta cút ra nước ngoài, giờ anh ta lại dám quay về.

Thật là sơ suất.

Lục Nghiêu nheo mắt đầy nguy hiểm, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào bàn tay họ đang nắm lấy nhau, thật muốn cầm dao chặt tay anh ta, lại dám chạm vào bảo bối yêu quý nhất của anh.

Mạc Hữu An luôn cảm thấy sau lưng lạnh gáy, vừa quay người lại đã thấy Lục Nghiêu khoanh tay, vẻ mặt tà mị cuồng quyến nhìn cô.

Cô lườm anh một cái sắc lẹm, rồi quay sang nói với Sở Lăng: "Sư huynh, chúng ta ngồi xuống ăn cơm đi." "Nhìn anh xem, thật là quá kích động rồi, em đi làm cả ngày chắc đã mệt rồi." Sở Lăng chu đáo giúp Mạc Hữu An cắt bít tết, rồi đưa đến trước mặt cô.

Mạc Hữu An mỉm cười ngọt ngào, "Cảm ơn sư huynh." "Không phải đã đồng ý làm bạn gái anh rồi sao, bạn trai chăm sóc bạn gái là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Anh lần đầu tiên làm bạn trai của người khác, nếu có chỗ nào không chu đáo, Hữu An nhất định phải nói cho anh biết kịp thời." "Em cũng là lần đầu tiên làm bạn gái của người khác, xin được chỉ giáo nhiều hơn." Hai người nhìn nhau cười, trong mắt lộ ra tình ý nồng đậm.

Mặt Lục Nghiêu hoàn toàn đen lại, anh và Đóa Đóa đều biết đọc khẩu hình, anh biết họ đang nói gì.

Cảm giác này giống như bông hoa nhỏ mình dày công vun trồng, chỉ đợi đến lúc hái xuống, kết quả giữa đường có một bàn tay thò ra, bẻ gãy trước anh một bước.

Cô nhóc này, ghê gớm thật rồi, muốn tạo phản rồi.

Nhanh như vậy đã đồng ý làm bạn gái người khác.

Thật sự coi người chồng tương lai này của cô không tồn tại phải không?

Lục Nghiêu sải bước tới, trực tiếp bê một cái ghế từ bàn bên cạnh ngồi xuống, ưu nhã bắt chéo chân, ngón tay gõ từng nhịp lên bàn, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tà.

Vẻ công tử bột đó thật sự khiến Mạc Hữu An phát điên.

Cô tự cho rằng mình không có vấn đề gì trong công việc, nhưng về mặt tình cảm, cô thật sự là một kẻ thất bại.

Lâu như vậy rồi mà vẫn chưa giải quyết được hai kẻ bám dai như đỉa. "Thưa anh, có phải anh ngồi nhầm chỗ rồi không?" "Tôi chỉ xem thôi, hai người cứ tự nhiên." Ánh mắt Lục Nghiêu luôn dán chặt vào Mạc Hữu An, trần trụi, không hề che giấu.

Dù là người lạ, nhìn thấy ánh mắt như vậy của anh, e là cũng hiểu được ý gì.

Chương 1381

Huống chi là Sở Lăng, anh ta ở gần như vậy, sự chiếm hữu bá đạo của Lục Nghiêu đối với Mạc Hữu An anh ta liếc mắt là biết ngay. "Thưa anh, đừng dùng ánh mắt đó nhìn bạn gái tôi." Bạn gái.

Lục Nghiêu nhướng mày, cười, "Cô ấy là bạn gái của anh, sao tôi không biết, anh có bằng chứng không?" "Lục Nghiêu, anh đủ rồi đấy, tôi chính là bạn gái của anh ấy, cút đi cho tôi, ở đây không chào đón anh." Mạc Hữu An cũng đột ngột đứng dậy. "Ồ, cô nói cô là bạn gái của anh ta à, tôi không quan tâm, càng không tin." Cái loại đầu heo trông kỳ hình quái trạng này, cũng xứng làm bạn trai của cô gái anh yêu, quả là một trò cười lớn.

Trong mắt Lục Nghiêu mang theo sự khinh bỉ sâu sắc, Sở Lăng nhíu mày, dù có tu dưỡng tốt đến đâu cũng sụp đổ, "Thưa anh, nếu anh không đi, tôi sẽ đi." Lục Nghiêu cười càng vui hơn, vẻ mặt như thể 'anh thật ngốc thật ngây thơ', "Tùy anh, anh vui là được." Anh muốn xem thử, tên khốn nào dám đuổi anh, anh nhất định sẽ phá nát quán của họ.

Lì lợm. "Lục Nghiêu." Mạc Hữu An thật sự nổi giận, tức đến mức run lên.

Đúng lúc này, lại có một người nữa đến, cũng lấy một cái ghế ngồi đối diện Lục Nghiêu, "Chuyện thế này sao có thể thiếu tôi được." Người nói không ai khác chính là Diệp Việt, anh ta cũng mang vẻ mặt hăng hái, đôi mắt dài hẹp khẽ nheo lại, trông thế nào cũng không giống người tốt. "Diệp Việt, cậu đến làm gì?" "An An, tôi đến thăm em." Diệp Việt nói rồi liếc nhìn Lục Nghiêu đầy ẩn ý.

Anh ta đến đây vì nhận được tin nhắn của Lục Nghiêu, Lục

Nghiêu nhắn rằng: Tên khốn, chị An An của cậu sắp bị người ta cuỗm đi rồi, mau đến.

Thấy tin nhắn như vậy, anh ta làm sao còn ngồi yên được, không nói hai lời liền vội vàng đến. "Gọi là chị An An." Mạc Hữu An thật sự không muốn nhấn mạnh cách xưng hô này nữa, cô cảm thấy miệng mình sắp mòn rồi.

Cứ đối diện với Diệp Việt, cô lại như lão hòa thượng tụng kinh, nhưng căn bản không có tác dụng gì.

Thật muốn có một cái vòng kim cô, để cậu ta biết khó mà lui. "Chị hay không cũng chỉ là cách xưng hô, cần gì phải để ý như vậy.

Đã có duyên gặp gỡ, vậy thì cùng ăn cơm đi." Nói rồi, anh ta còn đưa tay ra với Sở Lăng, "Chào anh, tôi là Diệp Việt, vị hôn phu của Mạc Hữu An, rất vui được làm quen." "Diệp Việt, cậu đừng có nói bậy." Đó là lời nói đùa của các bậc trưởng bối, không ngờ Diệp Việt lại luôn coi là thật.

Sở Lăng chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu, nhưng thái độ của người ta tốt, anh cũng không thể mất phong độ.

Sở Lăng đưa tay ra bắt tay Diệp Việt, cười nói: "Chào anh, anh Diệp." Lục Nghiêu nhướng mày, ồ, cũng khá có phong độ đấy, có chút thú vị.

Mạc Hữu An có chút áy náy nhìn về phía Sở Lăng, vừa mới đồng ý hẹn hò với anh, đã để anh khó xử như vậy.

Sở Lăng lắc đầu với cô, tỏ ý không để tâm. "An An, anh chỉ tin lời em nói, lời của người khác anh không tin." Ý tứ bên ngoài là, anh không tin chuyện Mạc Hữu An là vị hôn thê của Diệp Việt.

Mạc Hữu An cười, thản nhiên nói: "Sở Lăng, họ đều là những người theo đuổi em, nhưng em không có ý gì với họ, họ đã bám riết em rất lâu rồi, bây giờ không thể, tương lai cũng không thể." "Ừm, anh tin em, anh đã nhìn ra rồi." Sắc mặt Sở Lăng ôn hòa. "Cảm ơn." "Giữa chúng ta không bao giờ cần nói cảm ơn." Mạc Hữu An cười ngọt ngào, "Vậy lần sau không nói nữa." "Ừm." Nhìn Mạc Hữu An và Sở Lăng tình tứ nhìn nhau, Lục Nghiêu và Diệp Việt liếc nhau một cái, trong lòng đều thầm chửi một câu: Mẹ kiếp, tim như bị đâm một nhát.

Bao giờ mới thấy người đẹp băng giá của họ cười ngọt ngào với một người đàn ông như vậy. "An An, anh nhớ trước đây em thích nhất là quả thanh long, nào, ăn nhiều một chút, ít calo, không dễ béo đâu." "Học trưởng, anh cũng đừng chỉ lo cho em." "Nhìn em ăn, không hiểu sao, anh lại cảm thấy mình như no rồi." "Học trưởng, anh có vẻ khác trước đây, trước đây anh..." không dẻo miệng như vậy. "Có lẽ là vì đối tượng khác nhau, trong lòng anh em trước nay luôn khác biệt." "Học trưởng, anh thật là." Mạc Hữu An cảm thấy mặt mình có chút nóng lên, nhất là khi đang tán tỉnh trêu đùa nhau trước mặt hai người quen thuộc nhất.

Lục Nghiêu trong lòng hừ lạnh, học trưởng, anh ghét nhất từ này, nghe là thấy mập mờ rồi.

Điều hối tiếc nhất trong đời anh là không thể cùng Mạc Hữu An đi học, không thể sớm tối bên cô.

Diệp Việt cũng bĩu môi, trong lòng oán trách ba mẹ mình, tại sao không sinh anh ta ra sớm hơn, để anh ta mất đi cơ hội trở thành học trưởng của Mạc Hữu An, để người khác chen chân vào.

Sở Lăng nói: "Hôm qua anh đi gặp giáo sư, thầy còn nhắc đến em đấy." "Vậy sao?

Em cũng một thời gian rồi không về, không biết thầy thế nào rồi?" "Thầy sức khỏe rất tốt, cô cũng ngày càng trẻ ra, vẫn hiếu khách như xưa, hôm qua còn đặc biệt mời anh đến nhà ăn cơm, lại còn nhớ món anh thích ăn nhất, trong lòng anh thật sự rất cảm động." "Cô vẫn luôn là một người ấm áp, hôm nào chúng ta cùng nhau đi ăn chực nhé." Nghe vậy, sắc mặt Lục Nghiêu đen như mực, cùng nhau đi ăn chực, có lý nào lại như vậy. "Thầy và cô nếu thấy chúng ta cùng xuất hiện, chắc chắn sẽ vui chết mất." "Tại sao?" Mạc Hữu An không hiểu hỏi. "Bởi vì họ đều biết anh thích em, chỉ có em là không biết thôi." "Thích em mà cũng không nói, anh là con trai ngốc nhà địa chủ hả?" Mạc Hữu An giả vờ mắng.

Đến tận bây giờ, nếu không phải cô đã quay về, không biết bọn họ còn phải kéo dài đến bao giờ nữa.

Sở Lăng vui vẻ bật cười, "Hữu An, anh không biết em còn có một mặt hài hước như vậy, nhưng em nói không sai, anh đúng là có hơi cổ hủ thật." Anh cảm thấy cô quá lạnh lùng, gia thế lại quá tốt, sợ cô sẽ coi thường mình, sợ rằng một khi làm rõ mọi chuyện rồi thì đến cả làm bạn cũng khó.

Mãi cho đến khi sự nghiệp thành công, anh mới có dũng khí quay về. "Sau này không được như vậy nữa." Hai người trò chuyện như thể không có ai xung quanh, hoàn toàn xem Lục Nghiêu và Diệp Việt là không khí.

Lục Nghiêu ho khan một tiếng thật mạnh, cuối cùng không nhịn được nói: "Ăn thì ăn đi, bớt sến súa lại." Sở Lăng ôn hòa nói: "Anh Lục nếu không ưa mắt thì có thể sang bàn khác, tôi và Hữu An sẽ không để ý đâu." Lục Nghiêu trừng mắt nhìn Sở Lăng, Sở Lăng lại tỏ vẻ chẳng hề gì.

Tâm trạng của Diệp Việt lúc này thật sự phức tạp.

Thấy Lục Nghiêu bị lép vế, trong lòng cậu ta vui sướng, bao năm nay cậu đấu trí đấu dũng với con cáo già này, cũng chịu không ít thiệt thòi.

Nhưng niềm vui này lại do một tình địch khác mang lại, thế thì chẳng tốt đẹp chút nào. "Anh Sở, không cần thiết phải nói những lời này trước mặt chúng tôi đâu nhỉ, chúng tôi và An An lớn lên cùng nhau từ nhỏ, còn tắm chung nữa đấy." "Đều là chuyện hồi nhỏ cả rồi, có gì đâu." Sở Lăng cảm thấy đây là chuyện rất bình thường.

Người đàn ông này, quả thật rất có định lực. "Thế tôi còn thường xuyên dắt em ấy đi vệ sinh, giúp em ấy cởi quần rồi kéo quần lên, anh cũng không để tâm à?" "Đã nói rồi, chỉ là chuyện hồi nhỏ thôi." Sở Lăng trước sau vẫn giữ dáng vẻ của một quân tử ôn nhuận.

Ăn cơm xong, Mạc Hữu An chủ động khoác tay Sở Lăng.

Lục Nghiêu và Diệp Việt cùng lúc chặn trước mặt họ.

Chương 1382

"Anh Lục, anh Diệp, yêu đương là chuyện đôi bên tình nguyện, hai người làm vậy, không thấy mất giá quá sao?" "Không sao cả, tôi mặt dày, chẳng quan tâm đến ánh mắt người khác." "Tôi cũng vậy, cái thứ da mặt đó cần để làm gì chứ." Mạc Hữu An lạnh lùng nhìn họ, "Hai người còn không tránh ra, tôi sẽ gọi điện cho chú Lục và chú Diệp, nói hai người quấy rối tôi." Chú Lục và chú Diệp trong miệng Mạc Hữu An lần lượt là Lục Minh và Diệp Tử Hạo. "Chị An An, đừng tuyệt tình như vậy." Diệp Việt cảm thấy da mặt mình căng ra, ba cậu ta đã hạ tử lệnh, theo đuổi con gái phải dịu dàng, không được làm bậy.

Vì chuyện này mà mặt cậu ta đã bị véo không biết bao nhiêu lần rồi. "Lục Nghiêu, anh lớn hơn em, trong lòng em, anh luôn là anh trai của em, nếu anh cứ nhất quyết cản trở em, vậy thì em sẽ không nhận người bạn này nữa." Giọng điệu Mạc Hữu An rất nghiêm túc, không hề có ý đùa.

Diệp Việt sốt ruột, "An An, cậu có hiểu người đàn ông này không?

Vì anh ta mà cậu lại muốn cắt đứt quan hệ với bọn tớ." "Đây là bạn trai của em, là người em đã xác định." Diệp Việt còn muốn nói gì đó, Lục Nghiêu đã ngăn cậu ta lại.

Hai người tránh đường.

Mạc Hữu An khoác tay Sở Lăng lên một chiếc taxi. "Chết tiệt, gã này có lai lịch gì vậy, đến một chiếc xe tử tế cũng không có, lại để An An đi taxi, thật không ra thể thống gì." "Xuất thân từ gia đình bình thường, nhưng là thiên tài trong lĩnh vực thiết kế kiến trúc, hồi đó ở trường cùng với Hữu An được mệnh danh là kiến trúc song tuyệt, cũng là người con gái mà An An có cảm tình." "Sao anh biết rõ thế?"

"Năm đó tôi đã nhìn ra sự ái mộ trong mắt An An, nên mới tìm cách giành được một suất du học nước ngoài, bảo trường đưa cho Sở Lăng." Nhờ vậy mới tách được họ ra.

Anh lớn hơn Mạc Hữu An mấy tuổi, có thể nói là nhìn cô lớn lên, rất nhiều cảm xúc của cô anh đều biết.

Trừ ông chú nhỏ nhà mình ra, thì đó có lẽ là người con trai duy nhất mà ánh mắt cô từng dừng lại.

Lúc đó anh thật sự đã cuống lên.

Cứ ngỡ bao năm qua đi, giữa họ đã không còn khả năng nào nữa, nào ngờ họ lại âm thầm liên lạc với nhau, trong chớp mắt đã phát triển thành quan hệ bạn trai bạn gái.

Anh chỉ có thể trơ mắt nhìn họ rời đi. "Chuyện này từ bao giờ vậy, sao tôi không biết." "Tôi không ngốc như cậu, chỉ biết ngăn cản mấy kẻ viết thư tình cho em ấy, hoàn toàn không nắm được trọng điểm, những kẻ lăng nhăng đó chị An An của cậu tuyệt đối không lọt vào mắt xanh đâu." Lục Nghiêu vỗ vỗ vai Diệp Việt.

Diệp Việt sờ sờ mũi, "Vậy mà anh cũng biết." Cậu ta tưởng mình làm chuyện này không một tiếng động, nào ngờ đã lọt vào mắt Lục Nghiêu từ lâu.

Lục Nghiêu chỉ vào mắt mình, "Anh Nghiêu Nghiêu của cậu mắt sáng như đuốc, nhất cử nhất động của cậu đều không qua được mắt anh đâu." "Anh giỏi thì nói tôi, tôi đánh bại bao nhiêu tình địch, còn anh một người cũng không xử lý được, còn để anh ta quay về cướp mất chị An An, thật là vô dụng." "Đó là lỗi của tôi à?

Mấy ngày nay cậu chết ở đâu, sao không theo sát An An, mấy ngày nay tôi bận việc trong quân đội." "Tôi cũng theo sát mà, nhưng người ta gọi điện thoại, tôi không thể nào đi nghe lén điện thoại của chị An

An được." "Đó đúng là một ý hay." "Lục Nghiêu, anh muốn ăn đòn phải không, thật sự tưởng chú tôi ăn chay à." "Tôi cũng chỉ thuận miệng nói thôi." Diệp Việt nhìn Lục Nghiêu với ánh mắt cảnh cáo, rồi nói: "Vậy làm sao bây giờ?" Lục Nghiêu dừng một chút, lại chìa tay về phía Diệp Việt, "Lục-Diệp hợp tác lần thứ hai?

Thế nào?" "Nhân phẩm của anh tôi thật sự không dám khen." Lần hợp tác đầu tiên, anh ta đã lén lút làm bao nhiêu chuyện khiến cậu ta khinh bỉ. "Nói vậy là cậu có cách tốt hơn?" Lục Nghiêu cũng không vội, khóe miệng luôn nở một nụ cười lười biếng.

Diệp Việt nghiến răng, cậu ta thật sự không có cách nào, người trước mắt dù là ma quỷ, cậu ta cũng phải hợp tác, không thể trơ mắt nhìn cô ấy yêu đương với người khác được. "Thành giao." Hai người tìm một chỗ bàn bạc một lúc, lập ra một kế hoạch tên là "Cuồng ma theo dõi vợ", lúc Lục Nghiêu không có thời gian thì Diệp Việt theo dõi, lúc Diệp Việt không có thời gian thì Lục Nghiêu theo dõi, tóm lại là phải theo sát nhất cử nhất động của Mạc Hữu An mọi lúc mọi nơi. "Tôi nhấn mạnh lại một lần nữa, Nghiêu Nghiêu, kế hoạch này đối với tôi là kế hoạch 'Cuồng ma theo dõi vợ', vợ chưa cưới cũng là vợ, còn đối với anh thì nó gọi là giám sát, hiểu chưa?" "Cậu mơ mộng như vậy, có ổn không đấy?

An An bây giờ là người đã có bạn trai, không có quan hệ gì với cậu cả.

Ngoan nào, em trai, làm tốt nhiệm vụ của mình đi." Diệp Việt đảo mắt, "Vậy anh còn không mau đi theo dõi đi." Trên xe taxi.

Mạc Hữu An nói: "Học trưởng, thật sự xin lỗi, để anh phải chứng kiến cảnh tượng như vậy." "An An, thật ra anh có biết người tên Diệp Việt đó, từ trước cậu ta đã luôn thích bám lấy em, anh đã gặp cậu ta mấy lần rồi." "Trước đây anh từng gặp cậu ta sao?" "Đương nhiên."

"Cậu ấy từ nhỏ đã thích bám lấy em, thật ra em thấy cậu ấy đối với em không phải là tình yêu, mà là tình thân, là tình cảm lớn lên cùng nhau từ nhỏ, chỉ là cậu ấy bây giờ vẫn chưa thông suốt thôi.

Cậu ấy đã quen như vậy rồi, nếu sau này cậu ấy có làm chuyện gì không hay, anh đừng chấp nhặt với cậu ấy, cậu ấy chỉ có tính trẻ con thôi." Sở Lăng cười, "Hữu An, anh rất vui." "Vui vì cái gì?" "Vui vì từ đầu đến cuối em chỉ xem anh Diệp là em trai." "Vốn dĩ là như vậy mà." Sở Lăng không giải thích thêm, thật ra người anh lo lắng nhất là người tên Lục Nghiêu kia, anh ta đối với Mạc Hữu An rõ ràng là một bộ dạng thế nào cũng phải có được, loại dục vọng chiếm hữu bá đạo này khiến anh sợ hãi. "Học trưởng, chuyện công việc của anh đã có nơi nào chưa?" "Thật ra anh đến đây là vì đợt tuyển dụng của Mạc thị, anh đã thấy quảng cáo tuyển dụng nhà thiết kế của các em." "Học trưởng, anh thật sự muốn gia nhập Mạc thị của chúng em sao." Mạc Hữu An mừng rỡ nói. "Đương nhiên, Mạc thị là công ty bất động sản hàng đầu trong nước, là một lựa chọn rất tốt.

Chỉ là anh có một điều lo lắng, không biết Mạc thị có cho phép yêu đương công sở không?" "Đàn anh yên tâm đi, dì em là một người lãnh đạo rất cởi mở, công ty chúng em không có quy định như vậy." Sở Lăng vỗ vỗ bàn tay nhỏ của Mạc Hữu An, "Vậy thì tốt rồi, sau này anh có thể gặp em mọi lúc mọi nơi, nhưng em không được thiên vị trong lúc tuyển dụng đâu nhé, anh không muốn người khác nghĩ rằng anh đi cửa sau vào được đâu." "Đàn anh của em đâu cần em thiên vị, với danh tiếng hiện tại của anh, muốn vào công ty nào cũng không thành vấn đề." "Cảm ơn sự ưu ái của An An nhà chúng ta nhé." Mạc Hữu An lần đầu tiên yêu, cô nhẹ nhàng dựa vào cánh tay Sở Lăng, Sở Lăng lập tức căng thẳng, "Có phải đi làm cả ngày mệt rồi không?" "Ừm, cũng hơi mệt, mấy ngày nay cường độ công việc hơi lớn." "Vậy chúng ta không đi hẹn hò nữa, anh đưa em về nhà luôn nhé." "Vâng."

Sở Lăng đưa Mạc Hữu An về tận nhà, lúc này mới yên tâm rời đi.

Anh ta vừa đi khỏi, xe của Lục Nghiêu cũng dừng lại ngoài cửa nhà họ Mạc.

Người giúp việc nhà họ Mạc đã quá quen thuộc với anh, cũng xem như là nhìn anh lớn lên, nên trực tiếp cho anh vào.

Thành ra Mạc Hữu An vừa ngồi xuống sô pha được một giây, Lục Nghiêu giây sau đã ngồi xuống bên cạnh.

Mạc Hữu An lập tức đứng bật dậy, "Sao anh lại ở đây?" "An An, đây là ngôi nhà thứ hai của anh, anh ở đây thì có gì lạ đâu." "Về nhà của anh đi, đừng đến nhà tôi nữa, bây giờ tôi đã là người có bạn trai rồi, mong anh chú ý khoảng cách giữa chúng ta.

Nếu không, đừng trách tôi trở mặt vô tình." Lục Nghiêu đứng dậy, nhanh tay ôm lấy vòng eo nhỏ của Mạc Hữu An, Mạc Hữu An căn bản không thoát khỏi móng vuốt của anh ta. "Lục Nghiêu, đây là nhà tôi." "Anh đương nhiên biết đây là nhà em, nhưng thì sao chứ, các bậc trưởng bối vẫn luôn vui mừng tác thành cho chuyện của chúng ta mà." Lục Nghiêu từ từ tiến lại gần Mạc Hữu An, Mạc Hữu An có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở của anh, nhịp tim của anh, thậm chí còn nhìn rõ cả những sợi lông tơ nhỏ trên mặt anh, làn da đó quả thật rất mịn màng.

Mạc Hữu An thật sự nổi giận, trực tiếp giơ tay lên, tát về phía mặt Lục Nghiêu.

Lục Nghiêu hoàn toàn không đề phòng Mạc Hữu An, đến khi biết được ý đồ của cô, chỉ có thể nghiêng đầu.

Nhưng cằm và cổ đã bị Mạc Hữu An cào ra hai vệt máu, trông đến kinh người.

Lục Nghiêu khẽ hít một hơi, Mạc Hữu An cũng bị dọa sợ, không thể tin được nhìn vào ngón tay mình, cô vậy mà thật sự ra tay với Lục Nghiêu. "Lục Nghieu, còn không buông tay, tôi sẽ cào mặt anh đấy." Lục Nghiêu không giận mà còn cười, thậm chí còn trực tiếp nắm lấy tay cô cào lên mặt mình, "Cào đi, cào tiếp đi, để anh bị hủy dung rồi anh sẽ ăn vạ em." Mạc Hữu An thấy móng tay mình sắp quẹt lên mặt Lục Nghiêu, liền hung hăng đẩy anh ta ra, "Anh đúng là đồ thần kinh." "Đúng vậy, anh đã bị em ép thành đồ thần kinh rồi, em là người phụ nữ khó theo đuổi nhất mà anh từng gặp." "Đó cũng là do anh tự tìm lấy, em đã nói rất nhiều lần rồi, em không thích anh, một chút cũng không thích." "Nếu em không thích anh, tại sao lại không nỡ cào anh, tiểu yêu tinh." Mạc Hữu An cảm thấy người đàn ông này thật sự vô lý, quay người đi lên lầu.

Lục Nghieu lập tức đuổi theo, Mạc Hữu An đẩy anh ta một cái, "Đừng đi theo tôi." Nào ngờ, chỉ nhẹ nhàng đẩy một cái, Lục Nghiêu vậy mà lại lăn từ trên lầu xuống.

Mạc Hữu An giật mình, lập tức chạy tới, đỡ anh ta dậy, "Anh không sao chứ." Lục Nghiêu ôm eo, "Anh hình như bị sái eo rồi, đứng thẳng không nổi nữa." Vì để uốn nắn lại cô thanh mai đã mọc lệch, anh liều mạng rồi. "Chỗ nào, là chỗ này sao?" Mạc Hữu An nhẹ nhàng ấn lên. "Ái da, không phải, hình như là thấp hơn một chút." "Là chỗ này sao?" Đáy mắt Lục Nghiêu tràn đầy ý cười, "Đúng, chính là chỗ này, đau quá." "Chắc là thật sự bị sái rồi, em đỡ anh ra sô pha nhé." "Được." Cả người Lục Nghiêu đè lên người Mạc Hữu An, ngửi mùi hương thoang thoảng trên người cô gái mình yêu, Lục Nghiêu chỉ cảm thấy những ấm ức hôm nay phải chịu chẳng là gì cả.

Cô nhóc này vẫn quan tâm đến anh, thế là đủ rồi.

Chương 1383

Mạc Hữu An đỡ Lục Nghiêu ra sô pha, cả người Lục Nghiêu vẫn duy trì tư thế nửa nằm. "Không đứng dậy được à?" "Đừng đừng đừng, đừng động vào anh, anh bị sái eo rồi, nằm thế này thoải mái hơn." "Có cần em gọi bác sĩ đến nhà xem không?" "Không cần, anh tự mình vận động từ từ chắc là sẽ ổn thôi, anh không yếu ớt đến thế đâu." "Sao vậy, chuyện gì đây?" Mạc Tử Hi từ ngoài cửa bước vào. "Dì Hi, cháu bị sái eo rồi." "Sao tự nhiên lại bị sái eo, An An, có phải con đã làm gì không?" "Con…" Mạc Hữu An chưa nói xong, Lục Nghiêu đã lập tức nói: "Gần đây cháu tham gia một cuộc diễn tập quân sự, có lẽ là do quá mệt mỏi, bản thân đã mệt, nhìn thấy An An cháu kích động quá nên bị sái eo." "Con bé này, có gì mà kích động chứ, dì Hi đi gọi bác sĩ cho cháu ngay." "Dì Hi không cần đâu ạ, cháu nằm một lát là được rồi, cháu tự biết xoa bóp, cho cháu chút thời gian là được." "Ủa, vết thương trên cổ cháu lại làm sao thế này?" Mạc Tử Hi ngồi xuống bên cạnh Lục Nghiêu, nâng cằm anh lên, nhìn kỹ mới phát hiện vết thương này còn dài hơn tưởng tượng, vừa nhìn là biết bị thứ gì đó quẹt phải. "Lại là chuyện gì đây?" "Ha ha, không cẩn thận bị thương thôi ạ." "Mạc Hữu An." Ánh mắt Mạc Tử Hi trầm xuống nhìn con gái. "Là con cào, đó cũng là vì Lục Nghiêu quá đáng, nói năng lung tung trước mặt bạn trai con." Còn động tay động chân với cô, lúc nào cũng giở trò lưu manh.

Nếu không phải vì quen biết từ nhỏ, cô tuyệt đối sẽ không nhịn cục tức này. "Con giỏi rồi, còn học được cả cách ra tay làm người khác bị thương, giáo dưỡng của con đâu rồi, đây là bạn chơi cùng con từ nhỏ đến lớn đấy." "Khoan đã, con vừa nói gì, con có bạn trai rồi à?" Mạc Tử Hi kinh ngạc nhìn con gái, con gái đã 25 tuổi, tuy bên cạnh luôn có Lục Nghiêu và Diệp Việt vây quanh, nhưng nó chưa bao giờ nói là thích ai. 25 tuổi, thật sự không còn nhỏ nữa.

Nhưng vì biết con gái mình luôn rất được săn đón, nên vợ chồng họ cũng không quá vội.

Mạc Hữu An không muốn giấu giếm, cô cũng muốn thẳng thắn chuyện này với gia đình, để họ không còn ở bên cạnh gán ghép lung tung nữa. "Là ai?

Là Diệp Việt à?" "Mẹ, rốt cuộc mẹ muốn con nói bao nhiêu lần nữa, con luôn chỉ xem Diệp Việt là em trai." "Được được được, vậy con nói xem, ai là bạn trai con?" "Rất nhanh mẹ sẽ gặp anh ấy ở công ty, đến lúc đó con sẽ nói cho mẹ." "Thần thần bí bí, rốt cuộc là thật hay giả." "Là thật ạ." Mạc Tử Hi biết con gái sẽ không nói dối, nên cũng không hỏi nữa.

Đúng lúc này, Lục Nghiêu khẽ kêu một tiếng, Mạc Tử Hi lại chuyển sự chú ý sang Lục Nghiêu, "Nghiêu Nghiêu à, thật sự không cần dì tìm bác sĩ cho cháu sao?" "Nhà có dầu hồng hoa chuyên trị trật đả không ạ?

Cháu bôi một chút rồi xoa bóp là được." "An An, con còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau đi lấy dầu hồng hoa." Mạc Hữu An bất đắc dĩ đi tìm dầu hồng hoa, thấy Lục Nghiêu cứ phải vòng tay ra sau tự xoa bóp, Mạc Tử Hi lại nói: "Mạc Hữu An, con từ khi nào lại trở nên sắt đá như vậy, không biết lên giúp một tay à?" "Mẹ, nam nữ thụ thụ bất thân." "Hai đứa là thanh mai trúc mã, lớn lên bên nhau, lề mề cái gì, chẳng lẽ con có tật giật mình?" Là phép khích tướng.

Mạc Hữu An nhận lời, cô bước tới, mặt không cảm xúc giật lấy chai dầu hồng hoa từ tay Lục Nghiêu, đổ một ít ra tay rồi ấn mạnh xuống. "Ái da, An An, em cũng tàn nhẫn quá rồi đấy." "Lực không mạnh sẽ không có tác dụng, ráng chịu đi." Mạc Hữu An mặt không cảm xúc nói. "A, An An, nhẹ thôi." Lục Nghiêu càng la hét, lòng Mạc Hữu An càng cứng rắn, lực tay càng lúc càng mạnh.

Trong lòng Lục Nghiêu lại vui như mở hội, được cô gái mình yêu xoa bóp, cảm giác đó thật sự quá tuyệt vời.

Mạc Hữu An thấy anh ta co rúm lại như vậy, cũng bật cười, "Lục Nghiêu, đây là anh tự tìm lấy." "Phải phải phải, là anh tự tìm lấy, Mạc nữ hiệp thủ hạ lưu tình." "Nương tay với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân.

Cho anh bình thường cứ bắt nạt em này, xem em có xử chết anh không." Mạc Hữu An hành hạ một hồi lâu, nhưng Lục Nghiêu vẫn không đứng dậy được. "Sao vậy?

Lục Nghiêu, anh không phải là đang giả vờ đấy chứ." "An An, em ra tay mạnh quá, anh giờ bị thương chồng thêm thương rồi, không động đậy được nữa." Mạc Hữu An không tin, cô vất vả cả buổi như vậy, vậy mà không có chút tác dụng nào, cô đá mấy cái vào chân Lục Nghiêu, "Dậy đi, còn giả vờ nữa, tôi ném anh ra ngoài đấy." "An An, anh thật sự không động đậy được." "Không dậy thì thôi, vậy anh cứ giữ tư thế đó đi, tôi lười quản anh." "Không được, vết thương trên cổ anh thì sao?

Em muốn anh cứ thế này về nhà sao, em nghĩ bố mẹ anh sẽ nghĩ thế nào." "Nghĩ thế nào được, không cần nghĩ cũng biết là anh đi trêu ghẹo con gái nhà người ta nên bị thương." "Oan quá, từ nhỏ đến lớn, người anh trêu ghẹo chỉ có em, đừng nói anh lăng nhăng như vậy chứ." "Cuối cùng anh cũng thừa nhận rồi, đồ ngụy quân tử." Lục Nghiêu nghiêng đầu, cười đầy mê hoặc, "Cô nhóc, anh chưa bao giờ nói mình là quân tử, là do em tự gán cho anh thôi." Mạc Tử Hi từ bếp quay ra, thấy hai đứa trẻ vẫn còn đang cãi nhau, "An An, cổ của Lục Nghiêu con đã bôi thuốc chưa?

Tuy là con trai, nhưng để lại sẹo cũng không đẹp đâu." "Mẹ, anh ta là đàn ông da dày thịt béo, sợ gì chứ." "Con không thể nói chuyện bằng lương tâm được à?

Một chàng trai anh tuấn đẹp trai như Nghiêu Nghiêu, bị phá tướng thì phải làm sao." "Đó cũng là do anh ta tự tìm lấy." Mạc Hữu An thật sự không chịu nổi, trực tiếp đi lên lầu. "Con bé này, không biết sao lại nuôi thành cái tính thế này, lạnh lùng như băng vậy." "An An như vậy cũng tốt mà." "Nghiêu Nghiêu à, có vài lời dì không biết có nên nói không?" Đối với người mẹ vợ tương lai đã xác định, Lục Nghiêu rất kiên nhẫn, "Dì Hi, dì cứ nói đi ạ." "Dì biết cháu đối với An An là một lòng chân thành, nhưng chuyện tình cảm thật sự không thể cưỡng cầu, cháu cũng không còn nhỏ nữa, không thể cứ treo mình trên người An An mãi, An An đã có bạn trai rồi, cháu cũng nên cân nhắc buông tay đi.

Mấy năm nay, cụ nhà cháu mong cháu và Tiểu Mặc kết hôn sinh con đến mỏi cả mắt, Tiểu Mặc sau chuyện lần trước, mấy năm nay cũng không màng đến tình cảm nữa, cháu phải cố gắng lên rồi." Mạc Tử Hi tuy muốn con gái gả vào nhà họ Lục hoặc nhà họ Diệp, mọi người đều là người quen biết, sẽ không bị nhà chồng bắt nạt như bà năm xưa.

Nhưng nhà họ Lục đối xử với mẹ con bà rất tốt, nếu con gái thật sự không có tình ý, cũng không thể làm lỡ dở Lục Nghiêu. "Dì Hi, từ nhỏ cháu đã chỉ yêu An An, dì và mọi người đều biết, kiên trì bao nhiêu năm rồi, cháu sẽ không từ bỏ đâu." "Nhưng An An đã có bạn trai rồi." "Chỉ cần em ấy một ngày chưa kết hôn, cháu sẽ một ngày không cân nhắc chuyện kết hôn." "Nghiêu Nghiêu." "Dì Hi, dì đừng khuyên nữa, cháu đã quyết tâm từ lâu rồi." "Haiz, cũng không biết đứa con gái ngốc đó để ý người đàn ông như thế nào?

Một người ưu tú như cháu ở trước mặt nó, nó lại không biết trân trọng chút nào." Nhắc đến Sở Lăng, Lục Nghiêu nhàn nhạt nói: "Dì đừng hy vọng quá lớn, chỉ là một người đàn ông rất bình thường thôi." "Trông không đẹp à?" Lục Nghiêu quả quyết lắc đầu, "Cháu và Diệp Việt, bất kỳ ai cũng có thể biến anh ta thành cặn bã." Mạc Tử Hi bị chọc cười, "Thật sự trông xấu xí đến vậy sao." "Không chỉ vậy, cháu không phát hiện ra có ưu điểm gì cả." "Vậy là cháu đã gặp mặt anh ta rồi?" "Vâng, đã gặp rồi, còn cùng nhau ăn một bữa tối." "Các cháu tụ tập lại với nhau à?" "Không chỉ có cháu, Diệp Việt cũng đi." "Mấy đứa trẻ các cháu, dì thật không hiểu trong lòng các cháu đang nghĩ gì, ngồi chung một bàn là muốn chơi mạt chược à?" "Đương nhiên là để kiểm tra giúp An An, lỡ như là loại người có ý đồ xấu, phải cắt đứt sớm mới được, nếu không sẽ tai họa cho người ta." "Cũng đúng, cháu xem Tiểu Mặc kìa, bây giờ như một người máy, cả người lạnh băng, không có chút sức sống nào, dì nhìn mà cũng thấy khó chịu." Mạc Tử Hi thật sự cảm thấy không đáng cho đứa cháu ngoại đó.

Lục Nghiêu là người cuối cùng biết chuyện Lục Tử Mặc và Cận Ngôn chia tay, lúc họ đính hôn anh có gửi quà về, vốn tưởng rằng lúc anh về nước, Lục Tử Mặc và Cận Ngôn đã nên vợ nên chồng, nào ngờ hai người lại đường ai nấy đi. "Chuyện của Tiểu Mặc, thật ra người không thể trách nhất chính là Cận Ngôn, hai người nếu ở bên nhau thật sự quá mệt mỏi, thì cũng không cần phải gượng ép." Lục Nghiêu đã từng gặp Cận Ngôn, anh luôn cảm thấy cô bé đó là người có tâm tính thiện lương. "Đúng vậy, chuyện tình cảm chỉ có người trong cuộc mới nói rõ được, dì hy vọng An An nhà chúng ta có thể thuận buồm xuôi gió." Mạc Tử Hi cảm khái.

Con đường tình cảm của bà cũng không thuận lợi, năm xưa yêu một người như vậy, nhưng người ta lại không yêu bà.

Sau đó bà chọn buông tay, người đó lại bám riết không tha.

Tuy bây giờ mọi thứ đã ổn thỏa, nhưng quá trình đó, chỉ có người từng trải qua mới biết được nỗi cay đắng và gian nan trong đó. "Dì Hi, cháu biết mà." Lục Nghiêu nói rồi tự mình ngồi dậy.

Mạc Tử Hi cười, "Nghiêu Nghiêu, cháu thật sự giả vờ à." "Để dì chê cười rồi, cháu không thể không dùng cách này, nếu không đã sớm bị An An đuổi ra khỏi cửa." Mạc Tử Hi lắc đầu, "Sau này nếu An An có thể chọn cháu, dì sẽ yên tâm, dì nhìn cháu lớn lên, biết rõ nhân phẩm của cháu." "Cảm ơn sự ưu ái của dì Hi." "Được rồi, ở lại ăn cơm đi, dì lên gọi An An, đã giả vờ thì phải giả vờ đến cùng, đừng để lộ sơ hở đấy, nếu không với tính cách của An An, cháu sẽ phải chịu khổ đấy." Lúc Mạc Tử Hi lên lầu, Mạc Hữu An đang gọi điện thoại. "Học trưởng, vậy anh nghỉ ngơi sớm nhé, ngày mai đúng giờ tham gia buổi tuyển dụng của Mạc thị chúng em." "Ha ha, nếu em cũng ở buổi tuyển dụng, anh chắc chắn sẽ rất căng thẳng." "Vậy em không đi nữa, để không ảnh hưởng đến anh phát huy." … Mãi cho đến khi bên trong không còn tiếng nói chuyện, Mạc Tử Hi mới đẩy cửa vào.

Mạc Hữu An thấy bà, có chút oán trách, "Mẹ, sao mẹ không gõ cửa mà tự tiện vào phòng con." "Con gọi điện thoại chăm chú như vậy, làm sao nghe được tiếng gõ cửa của mẹ." Mạc Hữu An bĩu môi, cô đã tẩy trang, nhưng làn da vẫn trắng nõn, mặc một bộ đồ ngủ hoa nhí, trong lòng ôm một chiếc gối nhỏ, mái tóc xoăn màu nâu nhạt được buộc tùy ý sau gáy, tạo cảm giác rất lười biếng và tùy hứng. "Con thật sự thích bạn trai đó à?" "Mẹ, không thích thì con cần gì phải đồng ý yêu đương với người ta, con không rảnh rỗi đến thế đâu." "Nghiêu Nghiêu và Tử Việt thật sự bị loại rồi à?" "Họ chưa bao giờ ở trong cuộc, nói gì đến bị loại." Cô chưa bao giờ cho họ cơ hội. "Người đàn ông đó là học trưởng của con?" Nhắc đến Sở Lăng, trên mặt Mạc Hữu An lộ ra một nụ cười, gật đầu. "An An, mẹ là mẹ của con, nếu con có vấn đề gì không hiểu có thể hỏi mẹ, hai mẹ con mình có gì thì nói nấy." Mạc Tử Hi luôn cảm thấy mình không thể bước vào lòng con gái.

Con gái có rất nhiều chuyện sẵn lòng nói với Lục Sâm, rồi Lục Sâm nói với Mạc Noãn, Mạc Noãn lại nói cho bà.

Bà luôn cảm thấy mình làm mẹ rất thất bại. "Con cần mẹ tư vấn vấn đề gì sao?" "Con có thể nói chuyện nhiều hơn về bạn trai của con với mẹ." "Không có gì để nói cả." Mạc Tử Hi có chút tổn thương nhìn Mạc Hữu An, Mạc Hữu An bĩu môi, nói: "Anh ấy lớn hơn con một khóa, là học trưởng của con, lúc con mới vào đại học đã nghe tên anh ấy rồi, anh ấy là tài tử lớn của khoa kiến trúc chúng con, cũng là học trò cưng của các thầy cô." "Còn nữa, con và anh ta quen nhau như thế nào?" "Mẹ, có phải mẹ không có việc gì làm không, hỏi mấy chuyện này làm gì?" "Mẹ chỉ là lo cho con, con lúc nào cũng là một cái bình nút, mẹ sợ con tự làm khổ mình." Những cô gái khác, ở tuổi này đều thích tụ tập đi du lịch, đi mua sắm, tham gia các loại tiệc tùng.

Chương 1384

Bà từ nhỏ cũng nuôi dưỡng con bé như vậy, muốn nó trở thành một danh viện thục nữ, kết quả sao lại càng ngày càng lệch, nó dường như đang phát triển theo hướng nữ cường nhân. "Mẹ yên tâm, con sẽ không bị trầm cảm đâu, mẹ nghĩ nhiều quá rồi." "Con thật sự không muốn nói thêm chút nào về bạn trai của con cho mẹ nghe sao?

Hôn nhân của mẹ tuy không thành công lắm, nhưng dù sao cũng sống nhiều hơn con mấy chục năm, vẫn rất có kinh nghiệm." Mạc Hữu An thở dài, "Con và anh ấy quen nhau trong hoạt động câu lạc bộ của học viện, sau này con mới biết anh ấy và con cùng một giáo sư hướng dẫn, lúc đó chúng con cùng nhau tham gia các cuộc thi, cũng cùng nhau giành được giải thưởng đồng đội, được mọi người trong học viện gọi là song tuyệt, sau đó anh ấy có cơ hội đi du học, nên đã ra nước ngoài, gần đây mới về, chúng con mới liên lạc lại." "Nhanh vậy đã phát triển thành bạn trai bạn gái rồi à?" "Trước đây con vốn dĩ đã có cảm tình với anh ấy, nhưng da mặt mỏng, không dám nói." Bây giờ anh ấy tỏ tình, tại sao cô lại không chấp nhận. "Nhưng các con đã mấy năm không gặp nhau, con không lo anh ta đã không còn là người mà con có cảm tình năm đó sao?" "Mẹ, mẹ có nghĩ nhiều quá không, con chỉ đang yêu đương thôi, mẹ không cần phải truy hỏi đến cùng đâu, nếu không hợp, chúng con sẽ chia tay, con bây giờ cũng không nói là nhất định phải kết hôn với anh ấy, mẹ có thể đừng căng thẳng như vậy được không." Mạc Hữu An có chút cạn lời. "Phải phải phải, các con chỉ là yêu đương, là mẹ quá căng thẳng, xuống ăn cơm đi." "Lục Nghiêu có phải vẫn còn ở đó không?" "Còn, anh ta bây giờ như vậy, cũng không có cách nào lái xe về được." "Vậy con không ăn nữa, đợi anh ta đi rồi con xuống ăn sau." "Nghiêu Nghiêu có phải đã làm chuyện gì quá đáng không?" "Vậy mẹ phải đi hỏi anh ta, dù sao con cũng không muốn để ý đến anh ta." Từ nhỏ đến lớn đã ngắt của cô biết bao nhiêu đóa hoa đào, lén lút chắc chắn còn làm không ít chuyện, đúng là đồ tiểu nhân bỉ ổi. "Con bé này, khách đến là khách, sao con lại đối xử với khách như vậy." "Vậy mẹ tự mình xuống tiếp đãi khách đi." Mạc Hữu An không xuống, Mạc Tử Hi cũng đành chịu, tính cách của con gái bà cũng không biết giống ai, khi bướng bỉnh, mười con trâu cũng không kéo lại được.

Không có chút dư địa nào để thương lượng.

Lục Nghiêu thấy chỉ có một mình Mạc Tử Hi xuống, liền hiểu ra, cô nhóc vẫn còn đang giận anh.

Có cần phải nhỏ mọn như vậy không, chỉ là nói bừa mấy câu trước mặt bạn trai mới của cô ấy thôi, có cần phải thù dai như vậy không? "Nghiêu Nghiêu, tối nay chỉ có hai chúng ta ăn cơm thôi." "Vậy chúng ta ăn trước, lát nữa cháu mang lên cho em ấy." Lục Nghiêu mặt dày vô cùng, nếu Mạc Hữu An né tránh anh, anh liền rút lui.

Vậy thì anh đã không phải là Lục Nghiêu rồi. "Được rồi, vậy cứ thế đi." Lục Nghiêu ăn cơm xong, liền đến phòng Mạc Hữu An, từ nhỏ đến lớn, thời gian anh ở nhà họ Mạc thật sự không ít.

Ở đây, quen thuộc như ở nhà mình vậy. "Mẹ, con đã nói…" "Lục Nghiêu, sao anh lại vào đây?" Mạc Hữu An trừng mắt nhìn Lục Nghiêu, một người đàn ông to lớn thật sự không có chút phong độ lịch thiệp nào, phòng ngủ của con gái có thể tùy tiện vào sao?

Lục Nghiêu một tay ôm eo, một tay bưng đồ ăn, "Anh đến đưa cơm cho em." "Cơm anh đưa em không ăn." Lục Nghiêu đặt thẳng khay đồ ăn sang một bên, rồi ngã người xuống giường của Mạc Hữu An, dang tay chân thành hình chữ Đại, "Tùy em, em không ăn thì anh không đi, em tự xem mà liệu." Mạc Hữu An sợ đến mức lập tức nhảy dựng lên, đứng đó lạnh lùng nhìn Lục Nghiêu, "Lục Nghiêu, anh cút cho tôi!

Đừng có giở thói lưu manh ở nhà tôi." Lục Nghiêu hít một hơi thật sâu, chỉ cảm thấy trong phòng này toàn là hơi thở của cô, thật sự là thơm vô cùng.

Dường như cảm thấy như vậy chưa đủ nghiền, anh còn cố sức lật người, cả người nằm sấp trên giường.

Mạc Hữu An nhìn bộ dạng phù phiếm của anh ta, mặt mày tái mét, tức giận đến mức thật sự muốn xông lên đánh cho anh ta một trận tơi bời, cái gã không biết điều này, thật sự là càng ngày càng quá đáng.

Cô thật sự vô cùng nhớ Lục Nghiêu của năm bảy, tám tuổi, lúc đó anh mới ra dáng một quý ông biết bao, hoàn toàn khác xa với bộ dạng lưu manh bây giờ.

Mạc Hữu An nghiến răng, không còn cách nào khác đành phải đi qua ăn cơm.

Khóe miệng Lục Nghiêu cong lên một nụ cười.

Nhóc con, đấu với anh à, em còn non lắm.

Phải tu luyện thêm vài năm nữa đi.

Mạc Hữu An cứ luôn cảm nhận được ánh mắt nóng rực từ phía không xa, thật sự khiến cả người cô không được tự nhiên.

Cô chỉ có thể quay lưng về phía anh, nhưng tấm lưng vẫn không được yên ổn. "Lục Nghiêu, anh có thể đừng nhìn nữa được không?" "Không thể nào, vợ nhỏ của mình thì phải tự mình trông cho kỹ, không thì lơ là một chút là thành của người khác mất." "Lục Nghiêu, sau này nếu anh còn nói năng không biết giữ mồm giữ miệng như vậy, anh đừng hòng bước vào nhà họ Mạc nữa, em sẽ không cho ai mở cửa cho anh vào đâu." Nhìn dáng vẻ tức giận phồng má của Mạc

Hữu An, Lục Nghiêu thực sự vui vẻ, "An An, em nghĩ tường rào nhà em cản được anh sao?" Mạc Hữu An nghẹn lời.

Đúng vậy, cô suýt thì quên mất, tên lưu manh này là một đặc công toàn năng, đã từng đoạt giải thưởng lớn quốc tế, trèo tường thì có là gì, đối với anh mà nói, hoàn toàn là chuyện nhỏ. "Anh còn cần mặt mũi không?" "Anh cứ coi như là huấn luyện, trèo tường, nghe có vẻ là một hạng mục huấn luyện không tồi." Mạc Hữu An cảm thấy hoàn toàn không thể giao tiếp với người này, chỉ đành nhanh chóng ăn cơm. "Được rồi, em ăn cơm xong rồi, anh mau cút đi cho em, ngay lập tức." Mạc Hữu An phát hiện chẳng có ai thèm để ý đến mình, chỉ thấy Lục Nghiêu đang nhắm mắt. "Lục Nghiêu, em biết anh đang giả vờ ngủ, mau dậy đi, từ đâu tới thì về đó đi." Lục Nghiêu làm sao có thể nghe được.

Mạc Hữu An hét một hồi lâu, Lục Nghiêu cứ như không nghe thấy gì, giống như người không có chuyện gì, vẫn ngủ ngon lành.

Mạc Hữu An thật sự cảm thấy sắp tức nổ tung rồi, đụng phải loại đàn ông vô lý gây rối này, đúng là xui xẻo tám đời.

Sao lại có người mặt dày đến thế, chắc chắn là do rèn luyện mà thành, nhà họ Lục không có ai giống anh ta cả.

Mạc Hữu An đành phải ra tay kéo người đàn ông trơ trẽn này, nhưng anh ta tay dài chân dài, cao gần một mét chín, đi lính bao năm, cả người toàn là cơ bắp, thật sự không dễ gì lay chuyển được.

Mạc Hữu An mệt đến thở hồng hộc, mà Lục Nghiêu trên giường vẫn không có chút phản ứng nào.

Mạc Hữu An thực sự nổi giận, không nghĩ ngợi gì, trực tiếp đưa tay lên bịt mũi anh.

Cô không tin anh còn có thể giả vờ tiếp được.

Nhưng sức chịu đựng của Lục Nghiêu thật sự rất tốt, mấy phút trôi qua, anh vẫn không có phản ứng.

Ngược lại Mạc Hữu An lại giật mình, sợ làm anh xảy ra chuyện gì, cô trừng mắt nhìn vài giây, cuối cùng đành bỏ tay ra, tức giận đùng đùng rời khỏi phòng.

Trong phòng, Lục Nghiêu mở mắt ra, đâu còn dáng vẻ bình tĩnh như vừa rồi.

Anh há miệng thở hổn hển từng ngụm lớn.

Con nhóc này cũng còn chút lương tâm, nếu cô mà bịt thêm một lúc nữa, anh thật sự không thể nín thở được nữa rồi.

May mà cô vẫn chưa nhẫn tâm đến thế.

Xem ra tối nay có thể ngủ trên giường của cô rồi, sướng chết đi được.

Nghe thấy tiếng bước chân, Lục Nghiêu lại lập tức nhắm mắt lại.

Mạc Hữu An vào phòng khách lấy một cái chăn và một cái gối, sau đó mang gối và chăn mình quen dùng đi.

Chương 1385

Từ nhỏ cô đã lạ giường, ngủ không ngon, cũng quen dùng đồ của mình.

Đúng lúc này, điện thoại trong túi áo Lục Nghiêu reo lên.

Mạc Hữu An không trả lời mà bất lực nhìn người đàn ông đang nằm dang tay dang chân trên giường mình, giày trên chân anh ta vẫn còn chưa cởi.

Không thể để anh ta cứ thế mà ngủ trên giường mình được.

Mạc Hữu An đành chấp nhận số phận giúp anh cởi giày, rồi lại đắp chăn cho anh.

Điện thoại cứ reo không ngừng, sợ trong đơn vị anh có nhiệm vụ khẩn cấp, Mạc Hữu An đành phải thò tay vào túi anh tìm điện thoại, mò một lúc lâu mới lôi ra được.

Không phải chuyện trong quân đội, mà là Giang Mạn gọi tới. "Bác gái ạ." Giang Mạn nghe thấy giọng Mạc Hữu An, nhất thời có chút dở khóc dở cười.

Bà cảm thấy mình nuôi một đứa con trai giả, hoàn toàn là vì mẹ vợ mà nuôi, suốt ngày chạy sang nhà vợ, ngủ cũng phải ngủ ở nhà vợ, thật hết nói nổi. "Là An An à, Nghiêu Nghiêu đang ở chỗ cháu phải không?" Mạc Hữu An liếc nhìn Lục Nghiêu, nói: "Anh ấy ngủ ở nhà cháu rồi ạ." "Vậy thì bác yên tâm rồi, gọi điện cho nó mãi không được.

Vậy phiền An An cháu chăm sóc nó nhé, thằng nhóc này vừa tập huấn về, nhà còn chưa về đã chạy đi tìm cháu rồi." Tập huấn.

Hóa ra anh thật sự mệt mỏi, cô còn tưởng anh luôn đang giả vờ.

"Bác đừng khách sáo ạ, anh Nghiêu Nghiêu và cháu lớn lên cùng nhau, lúc này đương nhiên cháu phải chăm sóc anh ấy rồi." Cúp điện thoại, Mạc Hữu An ném thẳng điện thoại của anh sang một bên, không quên lẩm bẩm: "Chẳng có chút ý thức an toàn nào cả, điện thoại của mình mà cũng không cài mật khẩu." *** Bên kia, Trần Tiểu Mỹ bị tiếng gõ cửa đánh thức lúc nửa đêm, vừa mở cửa đã thấy Lục Tử Mặc đứng ở ngoài như mọi khi.

Hôm nay khác một chút, trên người anh còn có mùi rượu nồng nặc.

Trần Tiểu Mỹ lập tức muốn đóng cửa, nhưng Lục Tử Mặc đã nhanh chóng lách vào.

Trần Tiểu Mỹ tức giận, lần nào cũng vậy, lần nào cô cũng không ngăn được Lục Tử Mặc. "Lục Tử Mặc, anh có thôi đi không?

Tôi nói cho anh biết, anh làm vậy là xâm nhập gia cư bất hợp pháp, tôi có thể báo cảnh sát bắt anh đấy." Lục Tử Mặc ngả người trên sofa, nhàn nhạt thốt ra hai chữ: "Tùy cô." "Lục Tử Mặc, sao anh có thể mặt dày như vậy?

Anh cứ thế này sẽ làm hỏng danh tiếng của tôi đấy." Anh ta cứ hễ uống rượu là lại chạy đến chỗ cô vào đêm hôm khuya khoắt, mấy lần bị hàng xóm nhìn thấy, họ đều nhìn hai người bằng ánh mắt mờ ám.

Thế mà có người lại hoàn toàn không cảm thấy có vấn đề gì.

Cô đã nói rất nhiều lần, miệng lưỡi sắp mòn cả đi, nhưng chẳng có tác dụng gì.

Anh ta vẫn thỉnh thoảng lại đến đây.

Làm ơn đi, đây là bạn trai cũ của bạn thân, là bố ruột của con gái nuôi, cô không đời nào cướp đàn ông của bạn thân. "Đó là cô, chứ không phải tôi." Lục Tử Mặc thốt ra một câu khiến Trần Tiểu Mỹ tức điên.

Trần Tiểu Mỹ hít một hơi thật sâu mới có thể kiềm chế để không xông lên bóp chết anh ta ngay lập tức.

Cái miệng này thật đáng ăn đòn.

Chắc chắn Cận Ngôn không chịu nổi cái miệng của anh nên mới bỏ đi.

Tất nhiên, cô cũng chỉ dám nghĩ vậy thôi.

Lục Tử Mặc còn một thân phận khác, đó là sếp lớn của cô.

Mấy năm nay, cô chuyên tâm viết lách, đã là một nữ nhà văn có chút danh tiếng, xuất bản được bảy, tám cuốn sách, mỗi cuốn vừa ra mắt đều trở thành sách bán chạy.

Bất kể là nhà sách online hay nhà sách truyền thống, thường xuyên ở trong tình trạng hết hàng.

Còn có mấy cuốn đã bán được bản quyền, đang trong quá trình chuẩn bị quay phim truyền hình, có một bộ sắp phát sóng.

Tất nhiên, cô có được thành tựu hôm nay không thể không kể đến sự giúp đỡ của Lục Tử Mặc, chính anh đã cho người chuyên nghiệp xây dựng hình ảnh cho cô.

Thời buổi này, muốn nổi tiếng không chỉ cần thực lực mà còn cần vận may, gặp được một ông chủ nhà giàu như Lục Tử Mặc. "Phải rồi, thứ hai tuần sau công ty sẽ tổ chức một buổi ký tặng sách cho cô, cô tự mình ăn diện cho ra dáng phụ nữ một chút, đừng làm mất mặt công ty.

Còn nữa, cái nhà này cô phải dọn dẹp cho tử tế, nếu không cẩn thận bị paparazzi chụp được, hình tượng của cô sẽ bị hủy hoại hoàn toàn." Lục Tử Mặc nói với vẻ mặt chê bai. "Sếp lớn, nếu anh chê thì sau này đừng đến chỗ tôi nữa, cái ổ của tôi tôi muốn thế nào thì thế ấy." Sau khi gia đình Cận Ngôn chuyển đi, không lâu sau Trần Tiểu Mỹ cũng tìm một căn nhà mới.

Cô nhát gan, một mình ở căn nhà lớn hơn 100 mét vuông có chút sợ hãi, nên đã mua một căn hộ một phòng ngủ, một phòng khách.

Bây giờ cô không còn là nhân viên quèn ngày xưa nữa, với mức thu nhập của mình, dù mua nhà ở khu vực sầm uất nhất thành phố A cũng không thành vấn đề.

Nhưng cô lại thích căn nhà nhỏ này của mình, dù nó đã ở ngoài vành đai hai. "Tất cả những gì cô có bây giờ đều là do tôi cho, tôi ở đây nghỉ ngơi thì có sao?" Lục Tử Mặc nói một cách hiển nhiên. "Nếu tôi không có thực lực, anh có nâng đỡ nổi không?

Quan trọng vẫn là ở tôi." Trần Tiểu Mỹ vô cùng không phục. "Với cái đầu óc như cô ấy à, thôi bỏ đi." Trần Tiểu Mỹ tuy nghiến răng nghiến lợi với Lục Tử Mặc, nhưng bao năm qua, hai người cũng coi như là bạn tốt, cô vẫn chu đáo đi nấu cho anh một bát canh giải rượu.

Lục Tử Mặc vẫn tỏ vẻ rất chê bai. "Thảo nào cô không có bạn trai." Một chút tài nấu nướng cũng không có.

Chương 1386

Nhớ ngày xưa, đôi tay khéo léo của Cận Ngôn, cái gì cũng biết làm, canh giải rượu cũng nấu rất ngon.

Trần Tiểu Mỹ nấu cái thứ quái quỷ gì thế này, chua muốn chết, còn có chút vị chát, tóm lại là khó uống kinh khủng. "Lục Tử Mặc, dù sao tôi cũng là bạn của anh, một ngày không móc mỉa tôi anh sẽ chết à?" "Tôi nói thật, người không có bạn trai thì không có quyền lên tiếng." "Lục Tử Mặc, nói cứ như thể anh có bạn gái vậy." "Tôi có hay không chẳng lẽ cô không biết?" Lục Tử Mặc hỏi lại. "Hừ, tôi thấy anh là tự làm tự chịu, lúc có thì không biết trân trọng, bây giờ lại bày ra bộ dạng này trước mặt tôi, anh hy vọng tôi sẽ truyền đạt lại cho cô ấy sao?

Tôi nói cho anh biết, bao năm nay tôi chưa từng gặp lại Cận Ngôn, cũng chưa từng gọi điện cho cậu ấy." "Cậu ấy bây giờ ra sao, tôi không biết gì cả." Lục Tử Mặc không tin Cận Ngôn và Trần Tiểu Mỹ không có liên lạc.

Trần Tiểu Mỹ là bạn thân nhất của Cận Ngôn.

Nếu Cận Ngôn đến thành phố A, người đầu tiên cô ấy liên lạc chắc chắn là Trần Tiểu Mỹ.

Canh chừng cô ta, là có thể biết được tin tức của Cận Ngôn.

Anh thực ra chỉ muốn xem cô ấy rốt cuộc sống thế nào.

Lúc trước đã nói bao nhiêu lời làm tổn thương người ta, nhưng mấy năm nay anh suy nghĩ kỹ lại, có lẽ phần lớn là do tức giận, không phải lời thật lòng của anh.

Còn anh, vẫn không thể buông bỏ cô.

Sau này, anh lại đến thành phố C tìm cô, nhưng họ lại mất liên lạc một lần nữa.

Từ đó anh thật sự không thể tìm ra họ, cứ như thể đã bốc hơi khỏi không trung.

Anh tin chắc, chỉ cần canh chừng Trần Tiểu Mỹ, nhất định có thể gặp lại Cận Ngôn.

Anh cho người xây dựng hình ảnh cho Trần Tiểu Mỹ, để cô không bao giờ rời khỏi thành phố A được nữa, chỉ có thể ngoan ngoãn ở lại dưới mí mắt anh. "Trần Tiểu Mỹ, cô nhắc đến cô ta làm gì, chỉ là bạn gái cũ thôi mà." "Chết đến nơi còn cứng miệng." Trần Tiểu Mỹ mắng một tiếng.

Chỗ của cô chỉ có một phòng ngủ, mỗi lần Lục Tử Mặc đến đều ngủ trên sofa.

Trần Tiểu Mỹ đành phải lấy một cái chăn mỏng, ném lên người Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc đột nhiên nhìn cô, vô cùng nghiêm túc nói: "Tiểu Mỹ, nếu cô chịu nói cho tôi biết tung tích của Cận Ngôn, tôi sẽ không đến làm phiền cô nữa." "Đồ thần kinh, là chính anh nói chỉ là bạn gái cũ, bạn gái cũ của anh ở đâu, sao tôi biết được." Trần Tiểu Mỹ quay về phòng mình, đóng sầm cửa lại.

Cô cũng không cần khóa trái cửa, vì cô biết, trong lòng Lục Tử Mặc chỉ có Cận Ngôn, cô hoàn toàn không cần lo lắng anh ta sẽ làm gì mình.

Tiểu Mỹ lại mở máy tính lên viết bản thảo, cô đã hình thành một thói quen rất xấu, viết vào ban đêm mới có cảm hứng, mới có hiệu suất, ban ngày rất kém hiệu quả.

Đến hai giờ sáng, Trần Tiểu Mỹ lén lút đi ra ngoài, sau đó lấy điện thoại ra, chụp cho Lục Tử Mặc một tấm ảnh.

Cô vừa về phòng, Lục Tử Mặc đã mở mắt.

Ánh mắt anh trong veo, không có chút mơ màng nào của người say rượu.

Anh đã nói rồi, giữa cô và Cận Ngôn chắc chắn có liên lạc, nếu không cô chụp ảnh anh làm gì.

Anh sẽ không tự luyến đến mức nghĩ rằng Trần Tiểu Mỹ dần dần thích mình.

Nếu cô có ý đồ gì với anh, anh đã không nâng đỡ cô.

Trần Tiểu Mỹ, sớm muộn gì tôi cũng đợi được cậu.

Lúc Trần Tiểu Mỹ tỉnh dậy, cũng như mọi khi, Lục Tử Mặc trên sofa đã biến mất.

Cô lấy điện thoại ra, gửi tấm ảnh chụp lén Lục Tử Mặc cho Cận Ngôn.

Mấy năm nay, Cận Ngôn tuy chưa từng hỏi tin tức về Lục Tử Mặc, nhưng cô biết, với tính cách bướng bỉnh của Cận Ngôn, có thể buông bỏ được Lục Tử Mặc mới là lạ.

Huống chi, giữa họ còn có một đứa con. *** Thành phố C.

Nông trang trên núi cao.

Một cô bé xinh xắn đang ngồi vắt chân trên sofa, để lộ đôi chân nhỏ như ngó sen.

Tay cô bé đang cầm điện thoại xem phim hoạt hình.

Đôi môi nhỏ xinh như quả anh đào, mọng nước căng tràn.

Tóc tuy hơi mỏng nhưng rất đen, dài ngang vai xõa tung, phần tóc mái bẩm sinh hơi xoăn.

Hàng mi dài như búp bê Barbie bước ra từ phim hoạt hình, đẹp đến mức có chút không thật.

Đôi mắt hơi nheo lại, càng giống như một vầng trăng khuyết.

Tiểu Anh Đào đang cầm điện thoại của mẹ xem hoạt hình, đột nhiên có một tin nhắn WeChat đến, cô bé liền nhấn vào xem, không ngờ lại là một tấm ảnh.

Cô bé mở to mắt, đôi môi hồng xinh xắn há thành hình chữ O. "Oa, mẹ ơi, ông ngoại bà ngoại ơi, trong điện thoại có một anh đẹp trai, là kiểu rất đẹp trai ấy." Tiểu Anh Đào vừa la vừa chạy, thân hình tròn trịa của cô bé giống như một con quay lốc xoáy, chạy khắp nông trang, vô cùng đáng yêu.

Dù chạy đến đâu cũng có tiếng lo lắng của các công nhân, cô bé còn ngây thơ gửi nụ hôn gió cho mọi người. "Tiểu Anh Đào, chạy chậm thôi, đừng để ngã." "Tiểu Anh Đào, chạy chậm lại." "Tiểu Anh Đào, mẹ cháu ở dưới gốc cây đa đằng trước kìa." "Tiểu Anh Đào, đừng vội." ... "Cảm ơn chú Tiết." "Cảm ơn dì A Lương." "Con yêu mọi người." Tiểu Anh Đào là cục cưng của cả nông trang, vì miệng ngọt người xinh, lại là con gái của ông chủ, có thể nói đã chiếm trọn trái tim của già trẻ gái trai, được mọi người cưng chiều hết mực.

Chương 1387

Cô bé lớn lên ở nông trang từ nhỏ, rất quen thuộc với mọi ngóc ngách, nên mọi người cũng chỉ lo cô bé bị ngã chứ không sợ bị lạc đường.

Dưới gốc cây đa, Cận Ngôn trong chiếc váy dài màu xanh lá đang nói chuyện với các chuyên gia.

Sau khi sinh Tiểu Anh Đào, cô bắt đầu kinh doanh sự nghiệp của riêng mình.

Để quản lý tốt hơn, cả gia đình cô đã chuyển đến nông trang trên núi, cách trung tâm thành phố hơn bốn giờ lái xe.

Hiện tại nông trang của cô là một doanh nghiệp nổi tiếng ở thành phố C, quy mô rất lớn, mấy ngọn núi liên tiếp đều là sản nghiệp của cô.

Không chỉ có trái cây đặc sản, mà còn phát triển cả xưởng rượu, rượu vang ở đây được xuất khẩu đi khắp trong và ngoài nước.

Cô nghiễm nhiên đã là một nữ doanh nhân trẻ.

Chỉ là cô trước nay không tham gia bất kỳ hoạt động nào, cần cù kinh doanh sự nghiệp của mình, pháp nhân đơn vị cô cũng không dùng tên thật của mình.

Đến nỗi bên ngoài đồn rằng ông chủ của nông trang là một người đàn ông bốn, năm mươi tuổi.

Thấy Tiểu Anh Đào chạy tới như một đầu tàu hỏa, Cận Ngôn vội vàng vững vàng đỡ lấy thân hình nhỏ bé của con, có chút lo lắng trách mắng: "Tiểu Anh Đào, mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi, bảo con chạy chậm thôi, ngã thì làm sao bây giờ." Con bé này không biết di truyền từ ai mà hiếu động vô cùng, không có một khắc nào chịu ngồi yên.

Cận Ngôn từng nghi ngờ con bị chứng tăng động, đã đưa con đi kiểm tra sức khỏe, nhưng may mắn là mọi thứ đều bình thường, không có vấn đề gì.

Sức khỏe thì không có vấn đề gì, nhưng con bé này từ nhỏ đã thích ngắm trai đẹp.

Thấy trai đẹp là lại lộ ra vẻ mê trai, đặc biệt thích mấy anh chàng đẹp trai trong nông trang.

Tiểu Anh Đào giơ điện thoại lên, đôi mắt trong veo không vương bụi trần kia nhìn mà khiến lòng người ta tan chảy.

Cận Ngôn véo má con, hỏi: "Trai đẹp ở đâu?" "Trong điện thoại ạ." Cận Ngôn nhận lấy xem, ánh mắt trong nháy mắt không thể rời đi được, thậm chí còn có thể cảm nhận được tim mình đập thình thịch.

Người trong ảnh không ai khác chính là Lục Tử Mặc đang cuộn mình ngủ say trên sofa.

Anh tay dài chân dài co ro trên sofa, ngủ rất say.

Là Trần Tiểu Mỹ gửi tới.

Mấy năm không gặp, anh dường như không có bất kỳ thay đổi nào, vẫn là vẻ đẹp tuyệt thế như lần đầu gặp gỡ, một người đàn ông đẹp đến mức khiến một người phụ nữ như cô phải ghen tị, ghen ghét, căm hận.

Lục Tử Mặc.

Trong lòng thầm niệm ba chữ này, Cận Ngôn cảm thấy máu trong người mình như đông cứng lại.

Thật sự đã rất lâu không gặp. "Mẹ, mẹ sao vậy?" Cận Ngôn im lặng hồi lâu, đột nhiên nghe thấy Tiểu Anh Đào gọi mình.

Cúi đầu nhìn gương mặt nhỏ nhắn có vài phần giống Lục Tử Mặc của Tiểu Anh Đào, hốc mắt cô không kìm được mà đỏ lên, giọng nói có chút nghẹn ngào: "Không phải trai đẹp gì đâu, không đẹp lắm." Tiểu Anh Đào tuy còn nhỏ nhưng đã có phán đoán của riêng mình, rõ ràng không tin lời mẹ, "Đẹp thật mà, trai đẹp đó ạ." Cận Ngôn cảm xúc có chút dao động, không thể tiếp tục nói chuyện với các chuyên gia được nữa, đành bảo họ đi hướng dẫn nông dân trồng trọt trước.

Đây là chuyên gia cô đặc biệt mời từ thành phố tỉnh về, mục đích là để cải tạo đất đai trong nông trang.

Không biết có phải do trồng một loại cây trồng duy nhất quá lâu hay không mà trái cây năm nay không ngon bằng mấy năm trước.

Tiểu Anh Đào vẫy vẫy tay nhỏ, ngọt ngào chào tạm biệt các chuyên gia: "Các ông ơi, tạm biệt ạ." Mỗi người đều nhẹ nhàng véo má cô bé, cô bé cũng không hề rụt rè, với ai cũng nở một nụ cười thật tươi.

Sau khi các chuyên gia đi, Cận Ngôn bế Tiểu Anh Đào về nhà.

Con bé tuy mới hơn ba tuổi nhưng tròn trịa, cũng có trọng lượng nhất định.

Nhà của họ là một biệt thự nhỏ hai tầng rưỡi, rất ấm cúng. "Tiểu Ngôn Ngôn, mẹ không vui à?" Tiểu Anh Đào thường nghe ông bà ngoại gọi Cận Ngôn là Ngôn Ngôn, tự mình biến tấu một chút, có lúc không gọi mẹ, mà gọi là Tiểu Ngôn Ngôn.

Cận Ngôn không muốn thể hiện ra trước mặt con gái, "Không có, mẹ không có không vui." "Mẹ nói dối, mặt mẹ thế này này." Tiểu Anh Đào cố ý dùng tay kéo má mình, kéo thật dài thật dài.

Cận Ngôn bị con bé chọc cười, "Học linh tinh, không được học những thứ không tốt." "He he, Tiểu Ngôn Ngôn cười rồi." Tiểu Anh Đào kích động vỗ tay.

Ông bà ngoại nói, cô bé là quả vui vẻ của gia đình, nếu mẹ không vui, cô bé phải có trách nhiệm chọc mẹ vui.

Cô bé luôn ghi nhớ trong lòng.

Cận Ngôn vào nhà, lấy cho Tiểu Anh Đào một hộp sữa, cô bé tự mình nhận lấy, tự cắm ống hút, vắt chân, rồi nằm trên sofa hút rột rột.

Vài ba hơi là hết sạch, lại bắt đầu chạy lung tung trong phòng khách.

Cận Ngôn thì lại mệt mỏi nằm trên sofa, lặng lẽ nhìn dáng vẻ vô lo vô nghĩ của con gái.

Một lúc sau, điện thoại của Trần Tiểu Mỹ gọi đến: "Ngôn Ngôn, nhận được ảnh tớ gửi cho cậu chưa?" "Anh ta lại đến chỗ cậu à?" Cận Ngôn bất lực nói. "Đúng vậy, cứ hễ uống rượu là lại chui vào chỗ tớ, không biết còn tưởng tớ với anh ta có quan hệ mờ ám gì, tớ sắp chịu không nổi rồi." "Thật sự xin lỗi cậu." "Cận Ngôn, cậu thừa nhận đi, trong thâm tâm cậu, cậu vẫn coi Lục Tử Mặc là bạn trai của mình, nếu không sẽ không nói xin lỗi với tớ.

Các cậu đã chia tay rồi, cậu việc gì phải nói xin lỗi với tớ chứ." "Tớ không có, tớ chỉ cảm thấy phiền phức của cậu là do tớ mang lại." Cận Ngôn không muốn thừa nhận. "Vậy cậu định khi nào quay lại?

Đừng trách tớ không nhắc nhở, Tiểu Anh Đào đã hơn ba tuổi rồi, đến tuổi đi học rồi, cậu không thể cứ mãi mang con bé sống ở nông trang được.

Nơi đó tuy non xanh nước biếc, nhưng giáo dục không tốt, không có lợi cho sự trưởng thành của con bé." "Tớ đã tìm trường học ở trung tâm thành phố C rồi, đợi đến tháng chín sẽ đưa con bé đi học.

Tớ và bố mẹ tớ sẽ thay phiên nhau chăm sóc con bé, nếu không được, tớ sẽ mời gia sư đến nông trang, để họ phụ trách việc học của Tiểu Anh Đào.

Tớ thấy để con bé sống ở nông trang không thua kém gì đi nhà trẻ đâu." Trần Tiểu Mỹ nghe lời bạn thân nói, có chút nghẹn lòng.

Chương 1388

Lục Tử Mặc ơi, trong kế hoạch của mẹ con anh thật sự không có một chút bóng dáng nào của anh cả.

Thực ra tôi vẫn luôn nói tốt cho anh, nhưng trước đây anh đã khiến người ta hoàn toàn mất hết niềm tin vào anh rồi.

Bây giờ tôi nói gì cũng vô dụng. "Ngôn Ngôn, tớ biết cậu để ý nhất là điều gì.

Dù cậu có muốn nghe hay không, nhưng tớ phải trịnh trọng nói cho cậu biết, từ sau khi cậu rời đi, Lục Tử Mặc thật sự chưa từng gặp lại Úy Lam, ngay cả bệnh viện cũng chưa từng đến một lần, toàn quyền để Sử Đông Giác lo liệu.

Sau khi Úy Lam hồi phục và vào giới giải trí, anh ta cũng không quan tâm, chỉ gỡ bỏ lệnh phong sát trước đây đối với cô ta, mặc cho cô ta tự sinh tự diệt.

Cô ta đã không còn là trở ngại giữa hai người nữa rồi." Đầu ngón tay Cận Ngôn khẽ run lên.

Đây là điều mà mấy năm trước Lục Tử Mặc đã nói với cô, sau này sẽ gỡ bỏ lệnh phong sát đối với Úy Lam. "Ngôn Ngôn, nếu tớ không quan sát kỹ, tớ sẽ không tùy tiện nói với cậu những điều này.

Tớ biết trước đây cậu đã hạ quyết tâm lớn thế nào mới rời đi, nhưng, giữa họ thật sự không có liên lạc, người Lục Tử Mặc yêu từ đầu đến cuối đều là cậu.

Cậu phải tin tớ, bạn thân của cậu sẽ không lừa cậu đâu." Cận Ngôn có chút kinh ngạc.

Mấy năm nay cô cấm Trần Tiểu Mỹ nhắc đến Lục Tử Mặc trước

mặt mình.

Mỗi lần Trần Tiểu Mỹ vừa nhắc đến Lục Tử Mặc, không phải bị cô chuyển chủ đề, thì cũng bị cô cắt ngang.

Bản thân cô cũng cố ý không đi nghe ngóng tin tức của Lục Tử Mặc và Úy Lam.

Không có cô kẹt ở giữa, giữa họ không có bất kỳ tiến triển nào sao? "Tiểu Mỹ, chúng ta đừng nói về anh ta nữa.

Dù sao đi nữa, tớ thích cuộc sống hiện tại của mình, bình lặng và yên ổn." "Ngôn Ngôn, quay về đi, Lục Tử Mặc vẫn luôn đợi cậu.

Hai người còn định giằng co như thế này đến bao giờ?" Trần Tiểu Mỹ thật sự rất sốt ruột, không muốn thấy hai người họ cứ lãng phí năm tháng như vậy.

Không phải là không yêu, tại sao cứ phải dày vò lẫn nhau, thật sự là một cách làm ngu ngốc nhất.

Lục Tử Mặc cũng là đồ ngạo kiều, rất ít khi nhắc đến Cận Ngôn trước mặt cô, nhưng lại thường xuyên chạy đến chỗ cô.

Ý đồ của Tư Mã Chiêu, ai cũng biết.

Cô lại không phải kẻ ngốc, rõ như ban ngày ý đồ của anh ta. "Tiểu Mỹ..." Cận Ngôn im lặng nhìn Cận Ngôn, đôi mắt kia vẫn lạnh lùng như trước. "Tớ nói câu cuối cùng, theo như tớ biết, Lục Tử Mặc ngoài việc EQ thấp, có chút lòng tốt bừa bãi ra thì không có khuyết điểm nào khác.

Không, chính xác là, anh ta quá thẳng thắn, năm đó chỉ nghĩ đến việc nhanh chóng chữa khỏi bệnh cho Úy Lam, nhanh chóng vạch rõ giới hạn với cô ta, đến nỗi đã lơ là các cậu, gây ra tổn thương cho cậu và Tiểu Anh Đào, nhưng đó không phải là ý định ban đầu của anh ta.

Hai người yêu nhau, đừng tính toán nhiều như vậy nữa." Hốc mắt Cận Ngôn cay cay.

Trần Tiểu Mỹ thở dài một hơi, sợ nói tiếp sẽ khiến Cận Ngôn phản cảm, nên đã dừng lại đúng lúc. "Được rồi, không nói nữa, để Tiểu Anh Đào video call với tớ đi." Cận Ngôn mỉm cười, "Tiểu Anh Đào, dì con tìm con này." Tiểu Anh Đào chạy tới, Cận Ngôn lau mồ hôi trên trán cho con, ôm thân hình mềm mại của con vào lòng, đưa điện thoại đến trước mặt con bé. "Dì ạ." Tiểu Anh Đào giòn giã nói. "Ây da, làm sao bây giờ, Tiểu Anh Đào của chúng ta lại xinh đẹp hơn rồi." "Đương nhiên, con là tiểu mỹ nữ mà." Tiểu Anh Đào vô cùng tự luyến, nhưng cô bé quả thực có vốn liếng đó, tuổi còn nhỏ mà đã xinh đẹp rạng ngời. "Chào tiểu mỹ nữ." "Chào dì." Đổi cách xưng hô, Trần Tiểu Mỹ và Tiểu Anh Đào cười khúc khích. "Tiểu Anh Đào, con có muốn đến gặp dì không?

Dì có thể đưa con đi Disneyland chơi, ở đó có nhiều thứ vui lắm." Trần Tiểu Mỹ từ từ dụ dỗ. "Thật không ạ?" "Đương nhiên rồi, dì lừa con bao giờ chưa." "Con rất muốn đi ạ, nhưng Tiểu Ngôn Ngôn nói con không được đến thành phố A." Tiểu Anh Đào liếc nhìn Cận Ngôn, yếu ớt giải thích. "Ngôn Ngôn, cậu thật sự quá cố chấp rồi.

Tuần sau tớ có buổi ký tặng sách, cậu không thể đến xem tớ một chút sao?

Mấy năm nay, cậu đã vắng mặt trong bao nhiêu khoảnh khắc quan trọng của tớ.

Ai là người năm đó nói nếu có một ngày tớ nổi tiếng, nhất định sẽ làm hậu phương vững chắc cho tớ?" "Xin lỗi, Tiểu Mỹ." "Được rồi, tớ cũng không ép cậu nữa, tớ biết cậu có nỗi lo của riêng mình." Đến thành phố A, hành tung của cô ấy thật sự rất khó che giấu, Lục Tử Mặc có thể dễ dàng tra ra được. "Tiểu Mỹ, cậu nhất định phải giấu kỹ số điện thoại và cách liên lạc của tớ, nếu không tớ sẽ không tha cho cậu đâu." Đây là điều mà mỗi lần Cận Ngôn đều phải nhắc nhở. "Vậy thì Lục Tử Mặc chắc phải ăn vạ ở nhà tớ cả đời mất.

Tớ bây giờ cũng coi như nửa người nổi tiếng rồi, cậu không sợ chúng ta một ngày nào đó dính phải scandal à?" "Đó cũng là chuyện của hai người." "Ngôn Ngôn thối, lúc nào cũng tỏ ra thờ ơ như vậy, cậu giả vờ cho ai xem, tớ chẳng buồn xem đâu." "Không được mắng Tiểu Ngôn Ngôn." Trần Tiểu Mỹ vừa nói xong, đã thấy Tiểu Anh Đào chống nạnh, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm vào cô.

Cô sợ đến mức lập tức xin tha, sợ con bé ghét mình. "Nữ hiệp xinh đẹp tha mạng, là tôi lỡ lời." "Hừ." Tiểu Anh Đào kiêu ngạo hừ một tiếng, dáng vẻ cao ngạo đó y hệt như Lục Tử Mặc, như được đúc từ một khuôn ra. "Cho cậu bắt nạt tớ này, tớ bây giờ là người có phe rồi nhé." Cận Ngôn nói. "Tiểu Anh Đào, dì biết sai rồi, ai cũng có lúc phạm sai lầm, nhưng có lỗi thì sửa, vẫn là đứa trẻ ngoan phải không?" Tiểu Anh Đào bĩu môi, nghiêng đầu suy nghĩ, dáng vẻ nhỏ nhắn đó thật sự có thể làm tan chảy lòng người. "Bảo bối ơi." Trần Tiểu Mỹ làm động tác xin tha.

Chương 1389

"Được rồi, vậy thì con tha thứ cho dì vậy." "Cảm ơn bảo bối, dì yêu con." "Sến quá đi." Tiểu Anh Đào nói xong liền chạy đi.

Cận Ngôn nói vào điện thoại: "Tiểu Mỹ, tuần sau tớ thật ra phải đến thành phố A một chuyến, tớ làm xong việc nếu có thời gian sẽ liên lạc với cậu." "Thật hay giả vậy?" Tiểu Mỹ kích động vô cùng. "Thật, nhưng tớ sẽ không đưa Tiểu Anh Đào đi.

Nếu nhà họ Lục biết đứa bé ở chỗ tớ, họ nói không chừng sẽ cướp mất con bé, tớ không thể mất Tiểu Anh Đào được." "Được, tớ biết, Tiểu Anh Đào là mạng sống của cậu." Kết thúc cuộc gọi với Tiểu Mỹ, Cận Ngôn đi làm bữa trưa. "Tiểu Anh Đào, bữa trưa con muốn ăn gì?" "Trứng hấp ạ." Đó là món yêu thích của con bé, đồ ăn trong nhà họ bây giờ đều là tự trồng, vừa sinh thái vừa bổ dưỡng. "Vậy con đợi mẹ một chút, mẹ đi làm cho con." Tiểu Anh Đào gật đầu, ngồi xem TV ở bên cạnh. "Tiểu Ngôn Ngôn, khi nào ông ngoại bà ngoại về ạ?" "Họ đi vào khu trung tâm mua đồ rồi, có lẽ chiều mới về được." Lúc Cận Ngôn bưng món trứng hấp ra, phát hiện con bé đang chăm chú xem tin tức.

Cô nhìn qua, sắc mặt biến đổi.

Người trên TV không ai khác chính là Úy Lam.

Cô ta đang làm khách mời trong một chương trình talkshow, lần đầu tiên chia sẻ với công chúng về quá trình chống chọi với bệnh ung thư của mình.

Mấy năm nay cô ta không chỉ là người mẫu, mà còn lấn sân sang lĩnh vực diễn xuất, đã đóng hai ba bộ phim truyền hình được đánh giá cao.

Cận Ngôn không hề ngạc nhiên, cô luôn cảm thấy kỹ năng diễn xuất của Úy Lam rất tốt, không vào giới diễn xuất là một sự lãng phí.

Bốn năm thời gian đã khiến tâm trạng cô đặc biệt bình tĩnh.

Nhìn thấy Úy Lam, cô cũng không cảm thấy có gì nữa. "Tiểu Ngôn Ngôn, dì này cười giả quá." "Con cũng biết người ta cười giả à." "Đương nhiên, con nhìn ra được mà." Con bé nói một cách nghiêm túc. "Vậy thì con lợi hại thật đấy." "Đương nhiên, Tiểu Anh Đào giỏi lắm ạ." Tiểu Anh Đào vui mừng cổ vũ, dùng miệng đầy trứng hấp hôn lên má Cận Ngôn.

Cả trái tim Cận Ngôn thực sự tan chảy. "Bảo bối, con làm mặt mẹ thành cái gì rồi này." "Đây là tình yêu của Tiểu Anh Đào, không được chê đâu." "Ha ha." Cận Ngôn bị con bé dỗ dành vui vẻ, mọi mệt mỏi đều tan biến.

Cảm giác này có lẽ chỉ những người đã làm mẹ mới có thể trải nghiệm được, mỗi cử chỉ, hành động của con đều có thể dễ dàng sưởi ấm trái tim bạn, thật kỳ diệu không thể tả.

Con bé có lẽ ban ngày vận động nhiều, thường khoảng hơn chín giờ là đã đi ngủ.

Cận Ngôn tắm cho con, lau người thơm tho, rồi kể cho con một câu chuyện ngắn.

Câu chuyện mới được nửa chừng, con bé đã ngủ khò khò.

Tư thế ngủ của con bé rất bá đạo, giống hệt Lục Tử Mặc, luôn thích nằm dang tay dang chân, thân hình nhỏ bé dường như muốn chiếm trọn cả chiếc giường.

Nhận ra mình đang nghĩ gì, Cận Ngôn vội lắc đầu.

Cô nhất định là bị Trần Tiểu Mỹ ảnh hưởng rồi, lại đang nghĩ đến Lục Tử Mặc.

Bố mẹ Cận Ngôn đến hơn mười giờ tối mới về, họ mua rất nhiều quần áo, và một số thứ không có ở nông trang. "Ngôn Ngôn, sao con chưa ngủ?" "Con không yên tâm về bố mẹ." "Con bé ngốc này, bố và con sau chuyện lần trước, lái xe cẩn thận lắm, nếu không đã về nhà từ sớm rồi." "Cẩn thận một chút là đúng, nhất là vào buổi tối." "Được rồi, con đi ngủ sớm đi, chúng ta đi xem Tiểu Anh Đào một chút, một ngày không gặp, nhớ nó chết đi được." Cận Ngôn cũng quay về phòng mình, nhưng không có chút buồn ngủ nào.

Cô cuối cùng cũng không nhịn được mà lấy điện thoại ra tìm kiếm tin tức về Úy Lam.

Người ngoài gần như ai cũng biết Úy Lam có thể đứng dậy trở lại, không thể không kể đến sự giúp đỡ của Lục Tử Mặc.

Nhưng mỗi lần Lục Tử Mặc đều thanh minh, Úy Lam và anh chỉ là bạn bè.

Đọc không ít tin tức, đầu óc Cận Ngôn càng thêm rối bời.

Lục Tử Mặc, em rốt cuộc phải làm sao với anh đây.

Sắp xếp cho Tiểu Anh Đào xong xuôi, Cận Ngôn liền đi công tác ở thành phố A.

Cô đến trung tâm thương mại nơi Trần Tiểu Mỹ tổ chức buổi ký tặng sách mới từ rất sớm.

Trần Tiểu Mỹ ở sảnh lớn tầng một, còn cô thì ngồi ở một quán cà phê góc tầng hai, vừa hay có thể nhìn thấy bóng dáng của Trần Tiểu Mỹ.

Mấy năm không gặp, cô bạn thân dường như cũng đã trưởng thành hơn không ít, trang phục vừa trí thức lại xinh đẹp, dịu dàng ký tên, bắt tay với bạn đọc, ra dáng một tác giả thực thụ.

Hoàn toàn khác với cô nàng đầu bù tóc rối viết bản thảo năm nào.

Khóe miệng Cận Ngôn cong lên một nụ cười, nhưng rồi một bóng hình vừa quen thuộc vừa xa lạ đột nhiên lọt vào mắt cô.

Dường như để che giấu thân phận, người đó mặc một chiếc áo khoác màu kaki, hai tay đút trong túi quần, dáng vẻ xuất chúng lạnh lùng kiêu ngạo, dường như không có chút hơi ấm nào.

So với mấy năm trước, khí chất đã lạnh hơn biết bao nhiêu.

Không phải Lục Tử Mặc thì còn có thể là ai, ánh mắt anh ta cứ tìm kiếm khắp nơi, dường như đang tìm một người nào đó.

Tim Cận Ngôn như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, phản ứng đầu tiên chính là Trần Tiểu Mỹ đã bán đứng mình, Lục Tử Mặc biết cô đã đến thành phố A.

Sợ hãi, cô vội vàng cầm lấy túi xách, vơ lấy áo khoác, đeo kính râm rồi rời khỏi trung tâm thương mại bằng cửa sau.

Trần Tiểu Mỹ nhìn thấy Lục Tử Mặc cũng nhíu mày, buổi ký tặng của một nhân vật nhỏ như cô, anh ta đến làm gì.

Nhưng người hâm mộ xếp hàng quá đông, cô cũng không có thời gian đi chất vấn anh ta.

Buổi ký tặng kéo dài đến tận năm giờ tối mới kết thúc.

Chương 1390

Trần Tiểu Mỹ đứng dậy, đấm nhẹ mấy cái vào lưng mình đang mỏi nhừ, rồi cùng nhân viên công tác rời khỏi trung tâm thương mại.

Cô lấy điện thoại ra xem, phát hiện có một tin nhắn Cận Ngôn gửi đến: “Tớ thấy Lục Tử Mặc rồi, nên về khách sạn trước đây.

Tớ sẽ ở đây mấy ngày, đợi rảnh sẽ liên lạc với cậu sau.” Khốn kiếp, Lục Tử Mặc lại cản trở cô và bạn thân gặp nhau.

Cô đang thầm chửi rủa thì xe của Lục Tử Mặc dừng ngay trước mặt, cửa sổ xe hạ xuống: “Lên xe.” Chiếc điện thoại trong tay Trần Tiểu Mỹ suýt chút nữa rơi xuống đất.

Người này đúng là thần xuất quỷ một, không thể nghĩ cho sức chịu đựng của cô một chút sao.

Trần Tiểu Mỹ cười đến khóe miệng cũng sắp cứng đờ, vừa nói vừa lặng lẽ giấu điện thoại vào trong tay áo: “Sếp lớn, không cần đâu ạ, tôi tự bắt xe về là được rồi.” Cô có hai chiếc điện thoại, hai số, một cái dùng bình thường, một cái chuyên để liên lạc với Cận Ngôn.

“Tôi bảo lên xe thì lên xe.” “He he, sếp lớn nói gì thì là cái đó.” Trần Tiểu Mỹ lên xe của Lục Tử Mặc, các nhân viên khác cũng giải tán, ai về nhà nấy.

“Lục Tử Mặc, anh cứ đưa tôi về nhà là được rồi.” “Tôi đưa cô đi ăn.” “He he, không cần đi ăn đâu.” Đi ăn với tảng băng này, Trần Tiểu Mỹ cảm thấy mình sẽ bị khó tiêu.

Cái tướng ăn như hổ đói của cô chắc chắn sẽ lại bị anh ta chế giễu, cô không muốn tự rước bực vào người.

Cô đã mua sẵn đồ ăn rồi, tối nay định cùng Cận Ngôn ăn lẩu ở nhà.

Giờ Cận Ngôn không đến được, cô đành phải về nhà ăn một mình, lãng phí là đáng xấu hổ.

Ngay lúc cô đang nghĩ ngợi, cô cảm nhận được một bàn tay to lớn kẹp chặt lấy cổ tay mình, sau đó chiếc điện thoại trong tay áo đột nhiên bị giật mất.

Trần Tiểu Mỹ vội vàng giằng lại: “Lục Tử Mặc, anh trả điện thoại lại cho tôi.” Lục Tử Mặc giơ tay lên cao, Trần Tiểu Mỹ tức đến mức đứng bật dậy, đầu đập thẳng vào mui xe, đau đến nỗi ôm đầu kêu oai oái.

Lục Tử Mặc hừ lạnh: “Đồ ngốc.” Vừa nói, anh ta vừa dùng ngón tay cái của cô để mở khóa điện thoại.

Trên màn hình là tin nhắn Cận Ngôn gửi đến, anh ta liếc qua là biết ngay phỏng đoán bấy lâu nay của mình không sai, Trần Tiểu Mỹ và Cận Ngôn vẫn luôn liên lạc với nhau.

Anh ta lướt nhanh qua tin nhắn và WeChat, quả nhiên tấm ảnh chụp lén đó cũng là gửi cho Cận Ngôn.

“Lục Tử Mặc, anh đừng quá đáng!

Đừng tưởng anh là sếp của tôi thì có thể tùy tiện giật điện thoại của tôi.

Trả lại đây!” Khóe miệng Lục Tử Mặc cong lên một nụ cười, ném chiếc điện thoại vào lòng Trần Tiểu Mỹ.

Trần Tiểu Mỹ thấy tin nhắn đã bị Lục Tử Mặc đọc hết, vẻ mặt như không còn gì để luyến tiếc.

Xong rồi, từ nay về sau cô phải mang tội danh phản bội bạn thân rồi.

Lục Tử Mặc lấy điện thoại của mình ra, lưu lại số mới của Cận

Ngôn, số điện thoại hiển thị thuộc thành phố C.

Bao nhiêu năm nay, quả nhiên cô vẫn luôn trốn ở thành phố C.

Trần Tiểu Mỹ tức đến nghiến răng, gằn giọng: “Lục Tử Mặc, nếu là đàn ông thì đừng đi gây phiền phức cho Cận Ngôn nữa!

Đừng quên hai người đã chia tay nhiều năm rồi.” “Đó là chuyện của tôi, không liên quan đến cô.

Tôi còn chưa truy cứu trách nhiệm cô lừa dối tôi, cô lại dám uy hiếp tôi trước.” “Anh chỉ là sếp của tôi, chuyện riêng của tôi không liên quan gì đến anh cả.” “Tôi uy hiếp anh đấy thì sao?” “Lục Tử Mặc, anh đúng là một kẻ tự đại cuồng yêu bản thân.

Sau này không bao giờ được đến nhà tôi nữa, tôi nhất định sẽ ném thẳng anh ra ngoài.

Người như anh không đáng để tôi đối xử như một người bạn.” Lục Tử Mặc nhíu chặt mày, vẻ mặt vô cùng chán ghét, đạp thẳng phanh, mở cửa xe: “Xuống xe.” Trần Tiểu Mỹ không thể tin nổi mà nhìn chằm chằm Lục Tử Mặc, anh ta vẫn nhìn thẳng về phía trước, ngay cả một ánh mắt cũng lười ban cho cô.

“Khốn kiếp.” Trần Tiểu Mỹ tức đến mức văng tục, bao nhiêu năm nay rốt cuộc cô đã chịu đựng anh ta như thế nào.

Cô vậy mà lại làm bạn với một người như vậy, đúng là xui tám kiếp.

“Còn không xuống, đợi tôi ném cô xuống sao?” Lục Tử Mặc vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng.

Trần Tiểu Mỹ nghiến răng ken két, ôm áo khoác của mình bước xuống xe, đóng sầm cửa lại thật mạnh.

Lục Tử Mặc lập tức lái xe đi.

Trần Tiểu Mỹ trừng mắt nhìn chiếc xe của anh ta, như muốn trừng thủng một cái lỗ trên đó.

Cô chưa từng thấy người đàn ông nào thiếu lịch sự như vậy, trời sắp tối rồi mà còn bỏ một cô gái như cô ở nơi hẻo lánh thế này, không có chút phong độ lịch lãm nào.

Đáng đời bị vợ con ruồng bỏ.

Nghĩ đến mấy ngày trước cô còn cố gắng thuyết phục Cận Ngôn cho anh ta thêm một cơ hội, cô liền cảm thấy mình đúng là một con ngốc từ đầu đến cuối.

Người đàn ông này, thật sự không đáng một chút nào.

Trần Tiểu Mỹ đứng tại chỗ chửi rủa một lúc lâu, đến khi tỉnh táo lại thì trời đã tối hẳn.

Mùa thu ở thành phố A chênh lệch nhiệt độ rất lớn, đứng trong gió lạnh đợi rất lâu, cuối cùng cô cũng đợi được một chiếc taxi.

Cận Ngôn về đến khách sạn, cảm giác hoảng loạn mới dịu đi.

May mà mình đã cẩn thận, dùng chứng minh thư của một nhân viên dưới quyền để đặt phòng, nếu không Lục Tử Mặc chắc chắn sẽ dễ dàng tra ra được.

“Tổng giám đốc Cận, sao cô về sớm vậy?

Không phải nói hôm nay ăn cơm xong mới về sao?” Trợ lý Tiểu Chu hỏi.

“Có chút chuyện đột xuất nên tôi về trước.

Đã liên hệ với hãng rượu vang ngày mai chưa?” “Đã liên hệ rồi ạ, hẹn bảy giờ tối mai.” “Gửi lại cho tôi một bản tài liệu của họ, tôi xem lại một lần nữa.” Tiểu Chu gật đầu: “Vâng, tổng giám đốc Cận.” Cận Ngôn hoàn toàn không có tâm trạng ngủ, chỉ có thể dựa vào việc xem tài liệu để giết thời gian.

Chương 1391

Quả nhiên một lúc sau, điện thoại của Trần Tiểu Mỹ gọi tới: “Ngôn Ngôn, tớ xin lỗi cậu, hắt xì!” “Cảm rồi à?” “Đương nhiên, tên khốn Lục Tử Mặc đó, nói là muốn đưa tớ về, sau đó giật điện thoại chuyên dùng để gọi cho cậu của tớ, rồi còn bỏ tớ ở một nơi hẻo lánh, tớ đợi mãi mới bắt được xe.” Trần Tiểu Mỹ tức giận nói.

“Tên đàn ông Lục Tử Mặc đó, tuyệt đối là người đàn ông khốn nạn nhất tớ từng gặp, uổng công ngày thường tớ còn đối xử tốt với anh ta như vậy, tức chết tớ rồi.” Tâm trạng Cận Ngôn có chút phức tạp, chuyện như vậy đúng là Lục Tử Mặc có thể làm ra được.

Vừa bá đạo vừa vênh váo như ông trời con.

“Vậy là anh ta biết số liên lạc của tớ rồi?” “Anh ta liếc một cái là nhớ, còn nhập vào điện thoại rồi.” Đã chia tay rồi, tại sao còn làm những chuyện này?

Lục Tử Mặc, em ngày càng không hiểu anh.

Anh ta có được số liên lạc của cô, nhưng lại không gọi cho cô.

Cận Ngôn cười, có lẽ cô cũng đã phạm một sai lầm chết người, quá tự luyến rồi.

Có lẽ người ta thật sự không có ý đó với cô.

“Vậy anh ta có biết sự tồn tại của Tiểu Anh Đào không?” “Không biết, tớ không hề hé răng nửa lời, Ngôn Ngôn, tớ đảm bảo với cậu.” “Nghỉ ngơi sớm đi, tự pha cho mình một ly trà gừng mà uống.” “Ngôn Ngôn, cậu đừng giận tớ nhé, tớ thật sự không biết Lục Tử Mặc sẽ xuất hiện ở đó.

Mấy năm trước tớ cũng tổ chức buổi ký tặng, nhưng anh ta chưa bao giờ xuất hiện.” Điều mà Trần Tiểu Mỹ không biết là, mỗi buổi ký tặng của cô, Lục Tử Mặc đều có mặt, chỉ là không để cô biết mà thôi.

Vào thời khắc quan trọng như vậy, Lục Tử Mặc đoán Cận Ngôn có thể sẽ xuất hiện, sao có thể bỏ lỡ được.

“Không đâu.

Sau này dù có xảy ra chuyện gì, tuyệt đối không được cho anh ta biết sự tồn tại của Tiểu Anh Đào, cũng đừng nói cho anh ta biết địa chỉ của tớ.” Trần Tiểu Mỹ gục đầu xuống: “Biết rồi, Ngôn Ngôn, thật sự xin lỗi.” “Không cần nói xin lỗi, nghỉ ngơi sớm đi, hôm nay cậu đã mệt cả ngày rồi.” “Tớ đang ăn lẩu, nhưng không có khẩu vị gì cả, chẳng ăn nổi.” Tâm trạng Trần Tiểu Mỹ chán nản.

“Vậy cậu đợi chút, tớ qua tìm cậu ngay.” Tối nay cô cũng chưa ăn gì.

“Ngôn Ngôn, cậu muốn qua đây à?” “Ừ.” Cận Ngôn quá hiểu Lục Tử Mặc, tối nay anh ta không đến tìm cô, thì sẽ không đến tìm cô nữa.

Cô hà tất phải tự dọa mình.

Chi bằng vui vẻ một đêm, cô và Trần Tiểu Mỹ đã rất lâu không gặp nhau rồi.

Cận Ngôn bắt taxi đến thẳng ổ nhỏ của Trần Tiểu Mỹ, vừa bước vào, cô liền biết mình đã nghĩ sai, cô nàng này không có chút tiến bộ nào, nhà cửa vẫn bừa bộn như cũ, phải dọn dẹp một chút mới có chỗ đặt chân.

“Ha ha, đại Ngôn Ngôn, cậu đến thật à, tớ còn tưởng mình nghe nhầm.” Trần Tiểu Mỹ lao tới ôm chầm lấy Cận Ngôn, Cận Ngôn bất lực vô cùng: “Đại tiểu thư, làm ơn dọn dẹp giày của cậu đi, tớ còn không có chỗ đặt chân.” Trần Tiểu Mỹ lúc này mới thấy, một chân của Cận Ngôn đang lơ lửng, cô ngượng ngùng gãi đầu, cúi xuống cất giày vào tủ.

Lại lập tức chạy đến sofa, ôm đống quần áo bừa bộn vào phòng.

“Được rồi, Trần Tiểu Mỹ, hình tượng của cậu sụp đổ hoàn toàn rồi, không có chút tiến bộ nào cả, cũng đừng che giấu nữa, bộ dạng lôi thôi hơn thế này của cậu tớ còn thấy rồi.” “Ây da, đây là phong thái của tác giả chúng ta mà.

Mấy năm nay nếu tớ không hy sinh hình tượng cá nhân, tớ có thời gian tĩnh tâm viết lách không?” “Đó là vấn đề của cậu, tuyệt đối không liên quan đến nghề tác giả, cậu đừng bôi nhọ nghề này, người ta không gánh cái nồi đen này cho cậu đâu.” “He he, được rồi, được rồi, mau ngồi xuống ăn cơm đi.” Cận Ngôn cất túi xách, ngồi xuống bên bàn ăn.

Trần Tiểu Mỹ lại ôm cổ cô, hôn mấy cái chụt chụt lên mặt cô rồi mới chịu ngồi xuống.

“Sao cậu càng già càng ghê tởm thế, hôn đầy nước bọt lên mặt tớ, Tiểu Anh Đào nhà chúng ta cũng không nhiều nước bọt thế này.” “Hết cách rồi, tớ là người như vậy, ai bảo cậu chọn bạn không cẩn thận.” “Ai da, nói đến con gái nuôi của tớ, tớ thật sự nhớ nó chết đi được.

Muốn véo má nhỏ của nó, nựng nựng thân hình mềm mại của nó, ôm vào lòng hôn mấy cái.” “Cậu mà như vậy, sẽ bị nó ghét chết đấy.” “Không phải tớ nói chứ, con bé Tiểu Anh Đào này thật sự quá ranh ma, trước mặt một kiểu sau lưng một kiểu, cũng không biết rốt cuộc giống ai.” “Nói chung là không giống tớ.” “Tớ cũng thấy không giống cậu, nhất định là gen của nhà họ Lục.” “Được rồi, không nói chuyện này nữa, ăn cơm đi.” Hai cô bạn thân vừa ăn lẩu vừa trò chuyện, ngày thường chỉ gọi điện thoại, thật sự không thể thỏa thích được.

Ăn cơm xong, hai người sớm đi tắm.

Trần Tiểu Mỹ tìm bộ đồ ngủ của mình cho Cận Ngôn mặc.

Khi Cận Ngôn từ phòng tắm bước ra, Trần Tiểu Mỹ sững sờ: “Trời đất ơi, Cận Ngôn, cậu thật sự phát triển lần hai rồi, đồ ngủ của tớ mà cậu mặc ngực còn hơi chật.

Trước đây chúng ta có thể mặc đồ của nhau mà.” “Cậu cũng không nghĩ xem đã qua mấy năm rồi, con tớ cũng đã hơn ba tuổi rồi.” Trần Tiểu Mỹ nhìn bộ ngực vẫn phẳng lì của mình, rồi lại nhìn của Cận Ngôn, suýt nữa thì hộc máu.

Đây thật sự là một chủ đề đau buồn.

Cô từ nhỏ đã ăn rất khỏe, bây giờ làm nghề này lại càng trở thành một thánh ăn chính hiệu, thường xuyên ăn thêm lúc nửa đêm, nhưng không biết ăn vào đâu hết, vẫn gầy như que củi.

Bạn thân thì khác, không chỉ ăn mặc đẹp hơn, mà khí chất cũng tốt không chê vào đâu được, bỏ xa cô cả vạn dặm.

Trước đây còn mang chút nét trong trẻo, bây giờ thì đầy vẻ nữ tính, hoàn toàn là một người phụ nữ thành đạt quyến rũ.

Chẳng trách năm đó tổng tài bá đạo như Lục Tử Mặc lại để ý đến cô, đúng là một viên ngọc thô mà.

Trần Tiểu Mỹ nằm trên giường kêu gào: “Không công bằng, tại sao tớ không lên được lạng thịt nào.” “Đợi cậu sinh con là được thôi.” “Tớ đi đâu tìm đàn ông để sinh con đây.” “Mấy năm nay cậu không gặp được ai hợp ý à?” “Thật sự không có, đây lại là một chủ đề đau buồn nữa.” “Có phải cậu kén chọn quá không, sao lại không gặp được người phù hợp?

Tớ rời thành phố A cũng bốn năm rồi mà.” Trần Tiểu Mỹ mếu máo: “Đừng nói nữa, tớ cũng thấy không còn mặt mũi nào đối diện với tổ tiên.” Mấy năm nay, vì chuyện này mà cô bị Lục Tử Mặc đả kích không ít.

“Không có gì đáng buồn cả, chuyện hôn nhân và tình cảm cứ để tùy duyên.

Nếu thật sự không gặp được người phù hợp, sống một mình cũng được, không nhất thiết phải vì ánh mắt của người khác mà ép mình ở bên một người không yêu, dưa ép không ngọt.” “Chỉ cần kiên định với điều mình muốn là được.

Chúng ta tự kiếm cơm ăn, chứ không phải dựa vào đàn ông, không sao cả.” Trần Tiểu Mỹ nhìn bạn thân, những lời này trước đây cô ấy tuyệt đối sẽ không nói.

Xem ra, cả đời này cô ấy thật sự không định tìm một người khác nữa rồi.

Trần Tiểu Mỹ đột nhiên cảm thấy sống mũi cay cay, những năm tháng rèn luyện đã sớm biến cô bạn thân từ một cô gái nhỏ năm nào trở thành một người phụ nữ mạnh mẽ.

Nhưng sự trưởng thành như vậy, tất nhiên phải trải qua những thử thách không phải người thường nào cũng chịu được.

Trần Tiểu Mỹ ôm chặt Cận Ngôn: “Ngôn Ngôn, dù lúc nào cũng đừng từ chối tình yêu, từ chối hôn nhân.

Chúng ta phải luôn sẵn sàng đón nhận với tư thế tốt nhất.” “Được rồi, được rồi, chúng ta khó khăn lắm mới gặp nhau, đừng nói những chuyện buồn bã như vậy nữa.

Nói chuyện gì vui đi, cậu bây giờ cảm thấy thế nào?” “Đương nhiên là rất vui rồi.

Thực ra tớ nghĩ lại cũng thấy khá mãn nguyện.

Chương 1392

Bây giờ tớ đang làm công việc mình thích, tự làm chủ cho mình, không phải chen chúc tàu điện ngầm với người khác, cũng không phải nhìn sắc mặt sếp, lại có nhiều thời gian, bất cứ lúc nào cũng có thể có một chuyến du lịch ngẫu hứng, vô cùng thoải mái.” “Ừ, đúng là rất thoải mái.” “Ngôn Ngôn, còn cậu thì sao?” “Tớ cũng rất tốt.

Nông trang giống như một mảnh đất tịnh độ, mỗi ngày tớ đều cảm thấy thư thái, chưa kể trong nhà còn có bảo bối Tiểu Anh Đào, tớ dù mệt đến đâu, chỉ cần con bé mềm mại gọi một tiếng ‘mẹ’, cả trái tim tớ đều tan chảy.” “Ha ha, nói làm tớ cũng muốn làm mẹ rồi.” *** Tại quán cà phê Hổ Phách.

Lục Tử Mặc lại một mình bắt đầu nốc rượu, dường như lại quay về những ngày tháng khi Cận Ngôn vừa rời đi.

Diệp Việt đã rất lâu không thấy anh say xỉn như vậy, mấy năm nay ngoài những buổi xã giao không thể tránh khỏi, anh gần như rất ít khi uống rượu.

Diệp Việt cẩn thận hỏi: “Tử Mặc, tối nay cậu lại sao vậy?” “Nếu là anh em thì đừng hỏi nhiều, uống với tôi.” “Vừa hay, tối nay tâm trạng tôi cũng tệ lắm.

Chị An An có bạn trai rồi.” Nghĩ đến cô gái mình thầm thương trộm nhớ từ nhỏ đến lớn đã tìm được bạn trai, tâm trạng anh cũng chùng xuống.

“Anh Nghiêu Nghiêu?” Diệp Việt nhếch miệng: “Cũng không phải, là một đàn anh đại học của chị ấy.” “Chúc mừng hai người.” Lục Tử Mặc cười trên nỗi đau của người khác, lại có thêm hai kẻ thất tình, xem ra không thiếu bạn nhậu rồi.

“Lục Tử Mặc, đừng có đắc ý như vậy, cậu cũng là một kẻ thất bại trong tình yêu thôi.” Lục Tử Mặc sững người một chút, cười khổ: “Đúng là vậy thật.” Chỉ mới biết số điện thoại của cô mà đã mất kiểm soát, đợi đến khi cô xuất hiện trước mặt anh, anh thật sự không biết mình sẽ làm ra chuyện gì.

Mấy năm nay, anh không lúc nào không điên cuồng nhớ nhung người phụ nữ nhỏ bé đó, nhớ nhung người đã nhẫn tâm ruồng bỏ anh, chà đạp lên lòng tự trọng của anh.

Diệp Việt nhìn nụ cười khổ trên mặt Lục Tử Mặc, cảm thấy mình đã nói sai, “Anh Mặc, em nói bậy thôi, anh đừng nghe.

Nếu anh gặp được người phụ nữ mình thích, thì hãy dũng cảm theo đuổi, chuyện quá khứ cứ cho qua đi.” Lục Tử Mặc nhìn Diệp Việt, cười.

Cũng chẳng trách Diệp Việt lại nghĩ theo hướng phụ nữ, anh rất xuất sắc trong công việc, vấn đề khó khăn đến đâu cũng có thể giải quyết thuận lợi.

Chỉ riêng chuyện tình cảm, hai lần đều thua thảm hại, trở thành loại người mà chính mình khinh bỉ nhất.

“Giá mà tôi có thể thích một người khác thì tốt rồi.” Không có tình mới?

Lẽ nào vẫn là tình cũ?

Chẳng lẽ Cận Ngôn đã biến mất bốn năm lại xuất hiện?

Đây đúng là một tin tức động trời.

Nhìn thấy ánh mắt sáng rực của Diệp Việt, Lục Tử Mặc cảnh cáo: “Không được nói linh tinh trước mặt người nhà tôi.” “Ha ha, anh Mặc, em đâu phải loại đàn bà nhiều chuyện.

Em chẳng biết gì cả, có thể nói gì chứ.” Lục Tử Mặc lại nhìn Diệp Việt với ánh mắt cảnh cáo: “Đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, hôm nay cậu cười người khác, ngày mai cậu cũng sẽ thành trò cười cho người ta.” Diệp Việt đã chắc chắn, thật sự là vì chuyện của Cận Ngôn.

Thích một người phụ nữ không thể buông tay, chuyện này anh hiểu rõ hơn ai hết, cũng không có tư cách đi bình luận ai.

“Anh Mặc, em kính anh.” Hai người uống hết chai này đến chai khác.

Ngay lúc Diệp Việt đã chuẩn bị tinh thần chứa chấp Lục Tử Mặc, Lục Tử Mặc đột nhiên đứng dậy, lảo đảo đi về phía cửa.

Diệp Việt vội vàng đứng dậy theo: “Anh Mặc, anh đi đâu vậy?” “Về nhà.” “Muộn thế này rồi, ở đây có phòng của anh, anh ở lại đây luôn đi.” “Không, tôi muốn về.” Diệp Việt thật sự sợ hãi, vội gọi một nhân viên pha chế đến: “Cậu đi lái xe, đừng để anh Mặc đụng vào xe.

Đưa anh ấy về nhà xong lập tức gọi cho tôi, mọi chi phí tôi sẽ thanh toán, thưởng cuối năm cho cậu thêm 5%.” Nhân viên pha chế nghe vậy thì vui mừng: “Vâng thưa sếp, đảm bảo hoàn thành tốt nhiệm vụ.” Nói xong, lập tức đuổi theo Lục Tử Mặc.

Cận Ngôn và Trần Tiểu Mỹ đang ngủ mê mệt thì đột nhiên bị tiếng gõ cửa dữ dội đánh thức.

Trần Tiểu Mỹ lập tức phản ứng, cái kiểu này ngoài Lục Tử Mặc, kẻ không bao giờ để ý đến hàng xóm láng giềng, thì không thể là ai khác.

Ngay cả trong lòng Cận Ngôn cũng vang lên hồi chuông cảnh báo, cô biết Lục Tử Mặc sau khi say rượu có thói quen này, thích chui vào nhà Trần Tiểu Mỹ.

Cô vội vàng bật đèn bàn, có chút hoảng hốt nói: “Có phải Lục Tử Mặc không?” Trần Tiểu Mỹ khẳng định gật đầu: “Đúng vậy, ngoài anh ta ra không thể là ai khác.” “Chúng ta đừng quan tâm đến anh ta.” Cận Ngôn vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để gặp mặt anh.

“Vô ích thôi Ngôn Ngôn, nếu tớ không ra mở cửa, anh ta sẽ gõ mãi, rồi đánh thức hết hàng xóm, cuối cùng người phải nhượng bộ vẫn là chúng ta.” Trần Tiểu Mỹ không phải chưa từng phản kháng, nhưng Lục Tử Mặc luôn tỏ ra hoàn toàn không quan tâm.

Nhưng cô thì không thể, cô là chủ nhà ở đây, người khó xử là cô.

Quả nhiên, thấy không có ai ra mở cửa, tiếng gõ cửa bên ngoài lại càng lúc càng mạnh, dường như muốn phá sập cả tòa nhà.

Bên ngoài đã loáng thoáng có tiếng càu nhàu của hàng xóm.

“Làm sao bây giờ?” Cận Ngôn lúc này hoàn toàn hoảng loạn, đầu óc cũng trở nên trống rỗng.

“Ngôn Ngôn, cậu đừng lo, Lục Tử Mặc sẽ không vào phòng tớ đâu, mỗi lần phạm vi hoạt động của anh ta chỉ là phòng khách thôi.” “Nếu anh ta xông vào thì sao?” “Thì cậu trốn trong tủ quần áo của tớ, đừng lên tiếng.” “Nếu anh ta ở phòng khách nhà cậu cả đêm, ngày mai tớ ra ngoài thế nào?” “Yên tâm, tớ sẽ nghĩ cách.” Trần Tiểu Mỹ khoác vội áo khoác, đi ra mở cửa.

Nhìn qua mắt mèo không thấy ai, vừa định quay đi, tiếng gõ cửa lại vang lên.

Trần Tiểu Mỹ thực ra khá sợ, sợ là người lạ.

Cô lên tiếng: “Lục Tử Mặc, anh điên rồi à, lại chạy đến nhà tôi làm loạn.” “Mở cửa.” Đúng là Lục Tử Mặc.

Trần Tiểu Mỹ mở cửa, Lục Tử Mặc đang tựa vào cửa.

Cô vừa mở, nửa người anh ta đã ngã vào trong.

Mùi rượu trên người còn nồng hơn mấy lần trước.

“Lục Tử Mặc, anh không muốn sống nữa à, rốt cuộc anh đã uống bao nhiêu rượu?” Vốn nghĩ anh ta sẽ không trả lời, ai ngờ anh ta cười khổ: “Thì sao chứ, dù sao cũng không có ai đau lòng.” Không biết tại sao, trong lòng Trần Tiểu Mỹ có chút khó chịu.

Một thiên chi kiêu tử, sao cứ gặp chuyện tình cảm là lại có thể hành hạ bản thân đến mức này.

Cô thực sự không hiểu nổi.

“Thì anh cũng không thể làm loạn ở nhà tôi được.

Chắc anh chưa quên hôm nay anh đã làm chuyện quá đáng thế nào với tôi đâu nhỉ?

Về đi.” Trần Tiểu Mỹ cố gắng kéo Lục Tử Mặc ra ngoài, nhưng chút sức lực của cô căn bản không đủ, dùng hết sức bình sinh mà Lục Tử Mặc vẫn vững như bàn thạch, không hề nhúc nhích.

Chương 1393

“Lục Tử Mặc, anh có thể đừng hành hạ người khác ở nhà tôi được không?

Cần gì phải thế, chia tay bạn gái cũ rồi, anh đến mức phải đến nhà bạn thân của cô ấy để lăn lộn ăn vạ sao?

Anh làm vậy không có ý nghĩa gì cả, nghe thấy không?” “Không có ý nghĩa sao?” “Thật sự không có ý nghĩa gì cả.” “Trần Tiểu Mỹ, đó là vì cô chưa từng yêu một người, giống như đã ăn sâu vào cốt tủy, không phải cứ muốn buông là có thể dễ dàng buông bỏ.

Vì người đó đã sớm trở thành một phần cơ thể của cô, muốn loại bỏ, không khác gì lóc xương lột da.” Trong bóng tối, câu nói “Sao anh biết tôi chưa từng yêu ai” của Trần Tiểu Mỹ chỉ có thể nuốt ngược vào trong.

Cô nghĩ chắc là mình đã quá quen thuộc với Lục Tử Mặc, nên nỗi đau của anh, cô dường như cũng có thể cảm nhận được.

“Lục Tử Mặc, đã bốn năm rồi, người anh yêu có lẽ đã sớm kết hôn sinh con, làm vợ người ta rồi, anh như vậy khổ sở làm gì?” Nghe vậy, cả người Lục Tử Mặc cứng đờ, chẳng lẽ Cận Ngôn thật sự đã lấy chồng, kết hôn sinh con rồi?

Trần Tiểu Mỹ không nhìn rõ biểu cảm trên mặt Lục Tử Mặc, nhưng có thể cảm nhận được sự hoang tàn trên người anh, khí tức này đè nén khiến cô không thở nổi.

Cô không nhẫn tâm kéo Lục Tử Mặc ra ngoài nữa, mà dìu anh đi về phía sofa.

Hồi lâu sau, Lục Tử Mặc mới trả lời câu hỏi của Trần Tiểu Mỹ:

“Có lẽ tận mắt nhìn thấy, tôi mới có thể hết hy vọng.” “Giữa hai người đã có quá nhiều tổn thương, làm sao có thể quay lại như trước?

Cho dù hai người có tái hợp, anh nhìn thấy cô ấy, chẳng lẽ không nhớ lại cảnh cô ấy từng tàn nhẫn với anh sao?

Hơn nữa đã bốn năm rồi, nói không chừng cô ấy đã không còn là người anh yêu sâu đậm trong ký ức nữa, anh cần gì phải dậm chân tại chỗ.” “Lục Tử Mặc, anh tỉnh táo lại đi.” Lục Tử Mặc gầm lên: “Tôi không thể tỉnh táo được!

Cho dù cô ấy đã bỏ đi đứa con của chúng ta, cho dù cô ấy đã nói những lời cay độc với tôi, tôi vẫn không thể buông bỏ cô ấy, em bảo tôi phải làm sao đây, tôi chính là không buông bỏ được, không buông được!” “Ngôn Ngôn, em rốt cuộc ở đâu?

Em về đi, chúng ta bắt đầu lại từ đầu, tất cả mọi chuyện anh thật sự có thể không tính toán, được không?” “Ngôn Ngôn, anh thật sự rất nhớ em, em rốt cuộc ở đâu, bao nhiêu năm nay em đã trốn ở đâu.” “Những lúc đêm khuya vắng lặng, em có còn nhớ đến một người đàn ông tên Lục Tử Mặc không?

Anh ta bá đạo ngông cuồng, thích căng mặt, không thích cười, chẳng đáng yêu chút nào.” “Nhưng khi gặp em, anh ta đã biết cười, anh ta cười nhiều hơn cả cuộc đời này cộng lại, chẳng lẽ em không phát hiện ra sao?” “Ngôn Ngôn, sao em có thể trốn anh suốt bốn năm trời.” “Anh biết sai rồi, anh biết quá khứ đã gây ra cho em những tổn thương như thế nào, biết anh đã từng làm tổn thương sâu sắc em và con, về đi, cho anh một cơ hội sửa sai, anh sẽ trở thành một người chồng tốt, cũng sẽ trở thành một người cha tốt.” Lục Tử Mặc đã say, nhưng anh biết rõ mình đang nói gì, cũng biết Cận Ngôn đang ở trong phòng của Trần Tiểu Mỹ, cô nhất định có thể nghe thấy lời anh nói.

Trần Tiểu Mỹ nhìn Lục Tử Mặc đang dịu dàng thủ thỉ, đột nhiên bắt đầu khóc thút thít.

Mấy năm nay, nỗi khổ trong lòng Lục Tử Mặc thực ra cô thấy rất rõ, trên đời này, e rằng không thể tìm được người nào yêu Cận Ngôn hơn Lục Tử Mặc.

Đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, xa cách lâu như thế, anh vẫn kiên trì với tình yêu của họ, vẫn bất chấp tất cả muốn níu kéo cô.

Vì điều đó, anh đã từ bỏ sự tự tin của một người đàn ông, từ bỏ cảm giác ưu việt trời sinh của mình.

Phải yêu sâu đậm đến mức nào mới có thể khiến anh làm đến mức này.

Lục Tử Mặc lấy điện thoại ra, mở một đoạn video, tiếng Cận Ngôn ồn ào truyền ra, còn có cả tiếng hai người cười đùa đuổi bắt nhau.

Trần Tiểu Mỹ che miệng, đúng vậy, đây mới là con người thật của họ.

Chỉ cần nhìn một cái là thấy họ là một cặp đôi yêu thương nhau, sao lại có thể đi đến bước đường chia đôi ngả.

“Ngôn Ngôn, có lẽ em không biết lúc em say rượu trông như thế nào, nhưng anh biết.

Mấy năm nay anh cũng dựa vào video này để sống qua ngày.

Mỗi khi đêm khuya vắng lặng, anh lại thích mở video này lên, nhìn nụ cười rạng rỡ của em, nhìn dáng vẻ vô lý gây sự của em, chỉ có như vậy, anh mới có thể ngủ một giấc yên ổn.” “Ngôn Ngôn, không có em bên cạnh, anh thật sự sống không tốt chút nào, không tốt một chút nào.

Em về đi có được không, đừng giận dỗi anh nữa, bốn năm rồi, cho dù có tức giận đến đâu cũng nên nguôi rồi.

Chỉ cần em chịu về, em bảo anh làm gì cũng được, anh đều bằng lòng.” “Ngôn Ngôn, anh thật sự rất nhớ em, không lúc nào là không nhớ em.” Nói xong câu đó, Lục Tử Mặc mềm nhũn ngã sang một bên, mắt đăm đăm nhìn về phía cửa phòng.

Cận Ngôn tựa vào cửa, sớm đã khóc không thành tiếng, tay cô nắm chặt lấy tay nắm cửa, nhưng cuối cùng vẫn không mở ra.

Cô nghe ra giọng nói trong video, đó hình như là lần đầu tiên cô say rượu, còn là ở nhà Lục Tử Mặc.

Lúc đó cô chỉ nhớ Lục Tử Mặc hình như có quay lại gì đó, nhưng Lục Tử Mặc kiên quyết nói không có.

Hóa ra anh đã ghi lại toàn bộ bộ dạng say xỉn của cô.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Lục Tử Mặc đợi rất lâu, ánh mắt vốn tràn đầy hy vọng cũng dần dần ảm đạm đi.

Dường như từng tấc thành tuyết, từng bước thành băng.

Cuối cùng, anh đứng dậy, tự mình chậm rãi đi ra ngoài.

Trần Tiểu Mỹ rõ ràng cảm nhận được lưng anh đã còng xuống, giống như một ông lão bảy, tám mươi tuổi, bị cuộc sống và năm tháng đè gãy lưng.

Cho dù hôm nay anh đã làm chuyện rất quá đáng với cô, cô vẫn không nhịn được mà đuổi theo.

“Này, Lục Tử Mặc, anh bây giờ thế này làm sao mà về?

Tuyệt đối đừng lái xe khi say.” Trần Tiểu Mỹ phát hiện ở cửa thang máy có một người đàn ông đang đợi, trên quần áo còn in logo của quán cà phê Hổ Phách.

Trần Tiểu Mỹ cũng có chút hiểu biết về chuyện của Lục Tử Mặc, biết anh có một người anh em mở quán bar.

Rất rõ ràng người đàn ông này là người chuyên đến đón Lục Tử Mặc, vừa rồi cũng là anh ta đưa người đến.

Trần Tiểu Mỹ nói với người đàn ông đó: “Nửa đêm rồi, lái xe cẩn thận, phiền anh rồi.” “Đây là chuyện sếp chúng tôi dặn dò, tôi nhất định sẽ làm tốt.” Trần Tiểu Mỹ nhìn xe của Lục Tử Mặc rời đi mới quay vào nhà.

Cận Ngôn không biết đã ra khỏi phòng từ lúc nào, ngơ ngác ngồi trên sofa.

Trần Tiểu Mỹ bật đèn, phát hiện mắt cô đỏ hoe, rõ ràng vừa mới khóc một trận nức nở.

Trần Tiểu Mỹ ôm chặt cô vào lòng: “Ngôn Ngôn, vừa rồi tại sao cậu không ra?” “Tớ không dám.

Vấn đề giữa chúng tớ, dù là bốn năm trước hay bốn năm sau, vẫn luôn tồn tại.

Chương 1394

Úy Lam là một rào cản, tớ không biết đến khi nào mới có thể vượt qua.” “Cậu biết không?

Chuyện của bố mẹ tớ năm xưa chính là do Úy Lam gây ra.

Vì thế mà bố mẹ tớ mới từ chức đến thành phố A.

Trong lễ đính hôn của chúng tớ còn suýt mất mạng.

Còn cả Tiểu Anh Đào nữa, cũng vì Úy Lam cố tình sắp đặt mà suýt chút nữa đã không còn.

Năm đó tớ thật sự sợ hãi, không chịu nổi bất kỳ sự mất mát nào, chỉ một lòng muốn có một tình yêu bình lặng.” Tiểu Mỹ có chút kinh ngạc: “Chuyện này Lục Tử Mặc có biết không?” “Trước đây thì không biết, bây giờ tớ không biết anh ấy có biết hay không.” “Con tiện nhân đó, đúng là xấu người còn hay làm chuyện ác.

Sao ông trời không thu nó đi luôn đi, còn để nó qua khỏi bệnh ung thư, ở lại thế gian hại người.” Giờ thì hay rồi, còn chuyển sang làm diễn viên, sự nghiệp phất lên như diều gặp gió, tự xây dựng mình thành hình tượng chị đại nghị lực của làng giải trí.

Cô thật sự sắp buồn nôn chết rồi.

“Tiểu Mỹ, tớ thật sự rất thích cuộc sống hiện tại.” Cận Ngôn thiếu đi một chút dũng khí, không biết lựa chọn quay đầu là chuyện tốt hay xấu.

“Ngôn Ngôn, tớ chỉ hỏi cậu một câu thôi, bây giờ cậu còn sợ Úy Lam không?” Trần Tiểu Mỹ nghiêm túc nhìn chằm chằm Cận Ngôn.

Cận Ngôn lắc đầu: “Không sợ, không có gì phải sợ cả.” "Ngôn Ngôn, chuyện này anh không ép em, em vẫn còn thời gian để suy nghĩ.

Tiểu Anh Đào không thể lớn lên mãi trong hoàn cảnh không có bố được.

Con bé bây giờ còn nhỏ, chưa biết hỏi bố nó ở đâu, đợi đến khi nó hiểu chuyện, có một ngày hỏi đến, em lại định giải thích thế nào?" Cận Ngôn không nói nên lời, chuyện này cô thật sự không biết phải giải thích với con gái ra sao.

Con gái cô thích xem phim hoạt hình, thấy người khác có cả bố lẫn mẹ, con bé thực ra đã hỏi rồi.

Cô chỉ nói rằng bố đi nước ngoài làm việc kiếm tiền nuôi gia đình, đợi con bé lớn lên bố sẽ trở về.

Cái cớ này cũng chỉ lừa được Tiểu Anh Đào ba tuổi mà thôi.

Cận Ngôn cả đêm không ngủ, ngày hôm sau ngủ một mạch đến trưa, bụng đói mới tỉnh dậy.

Trần Tiểu Mỹ là một cô nàng chỉ thích ở nhà, thường cả ngày không bước ra khỏi cửa, chỉ ru rú trước máy tính viết lách. "Tiểu Mỹ, mấy giờ rồi?" "Mười hai giờ trưa rồi." "Đói chưa, tớ gọi đồ ăn ngoài ngay đây." Đồ ăn ngoài.

Cận Ngôn thật sự không muốn ăn, dù sao vẫn còn thời gian, cô hỏi: "Trong tủ lạnh còn rau không?" Trần Tiểu Mỹ biết Cận Ngôn sắp xuống bếp, mừng rỡ ra mặt: "Hôm qua định ăn lẩu nên tớ mua không ít rau củ bỏ vào tủ lạnh rồi." "Để tớ nấu cho, ngày nào cũng ăn đồ ăn ngoài chỉ có cậu mới chịu nổi.

Nấu một bữa cơm có khó đến thế đâu, lên mạng tải một ứng dụng là món nào cũng giải quyết được hết." "Chẳng phải tớ không có thời gian sao." "Toàn là viện cớ," Cận Ngôn mắng.

Nhà bếp của Tiểu Mỹ đến cái tạp dề cũng không có, Cận Ngôn đành lắc đầu, rất nhanh sau đó ba món mặn một món canh đã được dọn ra.

Trần Tiểu Mỹ ăn uống thoả mãn: "Ngôn Ngôn, tớ thật sự muốn bẻ cong cậu, có cậu ở bên cạnh đúng là quá hạnh phúc." Nụ cười trên mặt Cận Ngôn hơi khựng lại, nhớ lại ngày xưa, Lục Tử Mặc vì chuyện này mà nửa đêm dậy hỏi ý kiến cư dân mạng.

Sau đó còn một thời gian coi Trần Tiểu Mỹ là tình địch tưởng tượng, không ít lần tỏ thái độ khó chịu với cô ấy.

Rõ ràng đã qua bốn năm rồi, nhưng cảm giác cứ như mới xảy ra ngày hôm qua, cô vẫn nhớ từng biểu cảm nhỏ nhặt của Lục Tử Mặc. "Cậu đúng là vẫn chưa từ bỏ ý định xấu xa đó." "Ngôn Ngôn, nói thật đấy, kiểu phụ nữ tuyệt vời vừa vào được phòng khách, vừa xuống được phòng bếp như cậu bây giờ hiếm lắm." "Thôi được rồi, hai chúng ta ai với ai chứ, không cần tâng bốc tớ đâu, mau ăn đi.

Tối nay tớ còn phải ra ngoài bàn chuyện với nhà buôn rượu vang, không có nhiều thời gian tán gẫu với cậu đâu, lát nữa tớ phải về khách sạn rồi." "Vậy khi nào cậu rời thành phố A?" "Nếu tối nay bàn bạc thuận lợi thì ngày mai tớ sẽ về thành phố C.

Tớ không yên tâm về Tiểu Anh Đào, bố mẹ tớ cưng chiều con bé quá, hoàn toàn để nó leo lên đầu lên cổ.

Có tớ ở đó thì họ còn kiềm chế một chút, tớ mà đi là con bé hoàn toàn bung lụa." "Ông bà cưng cháu mà, Tiểu Anh Đào thì có sức phá hoại lớn đến đâu chứ, chẳng lẽ lật tung cả nông trang của cậu lên à." "Con bé có bản lĩnh đó đấy, tóm lại là thường xuyên làm nông trang gà bay chó sủa." "Ha ha, đó là bản tính của trẻ con mà, cứ để con bé phát triển tự nhiên là được rồi." Cận Ngôn từ nhà Trần Tiểu Mỹ đi ra thì về thẳng khách sạn, tắm rửa thay một bộ quần áo rồi cùng trợ lý đến nơi đã hẹn với nhà buôn rượu vang.

Lại không biết rằng phía sau từ lúc nào đã có thêm một cái đuôi nhỏ.

Lục Tử Mặc cảm thấy mình khá là tiện, sáng sớm tỉnh dậy đã đến dưới nhà Trần Tiểu Mỹ rình mò, còn chuyên nghiệp hơn cả đám paparazzi.

Đợi rất lâu mới thấy Cận Ngôn đi ra, cô thật sự đã thay đổi rất nhiều, nếu nói ngũ quan trước đây còn có chút non nớt thì bây giờ đã hoàn toàn trổ mã, trở nên tinh xảo.

Không biết có phải là ảo giác của anh không, anh luôn cảm thấy da dẻ cô không còn căng mọng hồng hào như trước, trước đây đúng là kiểu có thể búng ra nước.

Bây giờ tuy cũng trắng, nhưng là kiểu trắng bệch, không một chút hồng hào.

Chẳng lẽ những năm qua cô sống không tốt sao?

Sau đó anh lại theo cô đến khách sạn cô ở, rồi vẫn không rời đi, thấy cô ra ngoài lại tiếp tục bám theo. "Cận tổng, cô có cảm thấy chiếc xe phía sau cứ đi theo chúng ta không?" Trợ lý Tiểu Chu nhận ra có gì đó bất thường.

Cận Ngôn rõ ràng đang không tập trung, trong đầu vẫn còn nghĩ về những lời Lục Tử Mặc nói tối qua, nên phản ứng có phần chậm chạp: "Cái gì?" "Chúng ta hình như bị theo dõi rồi." Cận Ngôn liếc nhìn ra sau, không mấy để tâm nói: "Chắc là không phải đâu." "Cận tổng, cô có khó chịu ở đâu không?

Tôi thấy sắc mặt cô không tốt lắm, có cần dời lịch hẹn không ạ?" Tiểu Chu có chút lo lắng.

Cận Ngôn lắc đầu: "Không cần, đã hẹn rồi mà cứ thay đổi thì không hay.

Làm ăn quan trọng nhất là phải giữ chữ tín, nếu không lần sau sẽ không ai muốn hợp tác với chúng ta nữa." "Vâng, Cận tổng." Cửa khách sạn, sắc mặt Cận Ngôn thoáng thay đổi, có một cảm giác như thể đã qua một đời.

Khách sạn này chính là nơi năm đó cô và Lục Tử Mặc tổ chức tiệc đính hôn.

Cô nhớ ngày hôm đó nơi đây hoa tươi gấm vóc, cô còn trách Lục Tử Mặc quá phô trương lãng phí, thầm nghĩ sau này kết hôn nhất định phải tịch thu toàn bộ quyền tài chính của anh, không cho anh tiêu xài hoang phí như vậy.

Cô đã từng nghĩ rằng hạnh phúc rất gần mình, rằng ông trời rất ưu ái cô.

Nếu bố mẹ không gặp tai nạn, nếu sau đó không xảy ra chuyện như vậy, có lẽ gia đình ba người của họ đã thật sự hạnh phúc rồi. "Cận tổng." Cận Ngôn hít một hơi thật sâu, sải bước tiến về phía trước: "Đi thôi." Lục Tử Mặc nhìn thấy bóng dáng Cận Ngôn dừng lại, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười.

Chương 1395

Ngôn Ngôn, có phải em vẫn còn nhớ chúng ta đã từng suýt hoàn thành lễ đính hôn ở đây không.

Anh đỗ xe xong cũng vội vàng đi theo vào.

Cận Ngôn và trợ lý vào một phòng riêng, Lục Tử Mặc dĩ nhiên không thể vào theo, chỉ có thể đợi ở phòng bên cạnh, ngồi một bên lắng nghe động tĩnh.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, rất nhanh đã một tiếng rưỡi.

Đối với Lục Tử Mặc, đây không khác gì một sự dày vò, anh như kiến bò trên chảo nóng, đứng ngồi không yên.

Cách âm của phòng rất tốt, anh không nghe được họ nói gì, chỉ biết là họ hình như đang uống rượu.

Uống rượu.

Cận Ngôn say rượu sẽ ra cái dạng gì, anh biết quá rõ, liệu cô có ngả vào lòng những người đàn ông đó, ôm họ vừa hát vừa nhảy không.

Lục Tử Mặc hoàn toàn không dám nghĩ, vừa nghĩ đến là đã có xúc động muốn giết người.

Cái con nhóc chết tiệt này rốt cuộc muốn làm gì, lại dám chạy đến đây xã giao với người khác.

Lục Tử Mặc đột ngột đứng dậy, không màng đến bất cứ điều gì, đi thẳng ra ngoài, rồi đẩy mạnh cửa phòng bên cạnh.

Cận Ngôn đang mời rượu một nhà buôn, cô ngẩng chiếc cổ thiên nga thon dài, trên mặt nở nụ cười, chuẩn bị uống một hơi cạn sạch.

Không ngờ lại bị tiếng động ở cửa thu hút ánh mắt.

Bốn mắt bất ngờ chạm nhau, cả hai đều có chút ngẩn ngơ, thân thể Cận Ngôn cứng đờ, bàn tay cầm ly rượu lại hơi run rẩy, suýt nữa thì không giữ nổi.

May mà Tiểu Chu nhanh trí bên cạnh vội vàng đỡ lấy giúp cô.

Lục Tử Mặc, sao anh ta lại ở đây?

Cô sẽ không ngây thơ đến mức nghĩ rằng Lục Tử Mặc chỉ vô tình xông vào đâu.

Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy.

Mà ánh mắt Lục Tử Mặc nhìn Cận Ngôn như muốn ăn tươi nuốt sống, cô thật sự không cần mạng nữa rồi, lại dám uống rượu như thế.

Chỉ cần nhìn cái tư thế vừa rồi của cô, cũng biết cô đã uống không ít rượu rồi.

Đáy mắt Cận Ngôn có vài phần chột dạ, nhưng rất nhanh cô lại trấn tĩnh lại, cô chột dạ cái gì chứ, đâu phải ngoại tình bị chồng bắt quả tang.

Chẳng qua chỉ là uống rượu bị bạn trai cũ bắt gặp mà thôi.

Thật sự không có gì to tát cả.

Cô không ngừng tự nhủ với lòng, chỉ có như vậy mới có thể khiến trái tim hoảng loạn của mình bình tĩnh trở lại, không đến mức thảm hại.

Lục Tử Mặc vẫn luôn quan sát biểu cảm của Cận Ngôn, thấy cô từ bất an lúc đầu trở nên dửng dưng.

Anh thật sự nổi giận, con nhóc chết tiệt này có ý gì, đi uống rượu với đàn ông mà còn tỏ ra đúng lý hợp tình như vậy, một chút tự giác kiểm điểm cũng không có.

Mấy nhà buôn rượu vang sững sờ một lúc, rồi lập tức tiến lên chào hỏi: "Lục tổng, sao ngài lại đến đây?" Tiểu Lục tổng của tập đoàn Lục thị ở thành phố A, ai mà không biết chứ. "Lục tổng, rất vinh hạnh được gặp ngài, tôi là Tống Thạch của trung tâm thương mại Nhạc Mỹ." "Tôi là Trương Vũ, đã ngưỡng mộ đại danh của Lục tổng từ lâu, không ngờ lại được gặp ngài ở đây." Lục Tử Mặc vì có dính líu đến Úy Lam nên thỉnh thoảng lại lên trang đầu các báo, độ phủ sóng của anh cao hơn nhiều so với vị tổng giám đốc tiền nhiệm, đến nỗi nhiều người dù chưa gặp mặt người thật nhưng đã thấy phong thái của anh trên tivi.

Mấy nhà buôn rượu vô cùng nhiệt tình, lần lượt tiến lên đưa danh thiếp cho Lục Tử Mặc, anh cũng gạt bỏ vẻ lạnh lùng thường ngày, nhận lấy danh thiếp của họ.

Một nhà buôn vội vàng nhường ghế chủ tọa: "Lục tổng, ngài ngồi đây." Một ông chủ lớn như vậy xông vào, bọn họ đâu rảnh đi truy cứu chuyện anh tự ý đột nhập, ai cũng chỉ muốn giữ chân anh lại.

Chỉ cần lọt vào mắt xanh của anh, tiền đồ của họ sẽ trăm lợi mà không một hại.

Lục Tử Mặc không để ý, mà ra hiệu bằng mắt với một nhà buôn bên cạnh Cận Ngôn, người đàn ông đó lập tức đứng dậy, cười làm lành: "Lục tổng đương nhiên là phải ngồi cạnh mỹ nữ Cận tổng của chúng ta rồi." Cận tổng.

Lục Tử Mặc nhíu mày, có chút bất ngờ với cách xưng hô này, chẳng lẽ con nhóc này tự mình khởi nghiệp rồi? "Cận tổng, để tôi giới thiệu với cô một chút, đây là tổng giám đốc của tập đoàn Lục thị chúng ta, Lục Tử Mặc, cô quanh năm ở thành phố C, có lẽ không rành lắm." Người đàn ông vừa nói vừa rót cho Lục Tử Mặc một ly rượu.

Lục Tử Mặc cười lạnh, nhìn chằm chằm vào gò má của Cận Ngôn không chớp mắt.

Sao cô có thể không hiểu anh chứ, họ từng là người yêu thân mật nhất.

Ở đây người hiểu anh nhất chính là cô rồi.

Cận Ngôn nén lại xúc động muốn rời đi, cô hít một hơi thật sâu, đè nén những cảm xúc rối bời trong lòng, mời rượu Lục Tử Mặc: "Lục tổng, xin hãy chiếu cố nhiều hơn." Ánh mắt phóng túng của Lục Tử Mặc lướt qua người Cận Ngôn, chết tiệt, cô lại dám mặc đồ trễ ngực, thật đáng ghét.

Ánh mắt Lục Tử Mặc vô cùng lộ liễu, mọi người đều là người lăn lộn trong xã hội, tự nhiên nhìn ra được tâm tư không bình thường của anh đối với Cận Ngôn.

Lục Tử Mặc không lên tiếng, Cận Ngôn có vài phần khó xử, nhưng cô lấy hết can đảm nói lại lần nữa: "Lục tổng, xin hãy chiếu cố nhiều hơn." Khóe miệng Lục Tử Mặc nhếch lên một nụ cười tà mị, cuối cùng cũng nâng ly, cụng mạnh vào ly của Cận Ngôn, rượu trong ly cô tràn cả ra tay.

Trợ lý vội vàng lau giúp Cận Ngôn.

Cận Ngôn trừng mắt nhìn Lục Tử Mặc, nghiến chặt răng: "Cảm ơn Lục tổng." Cận Ngôn uống một hơi cạn sạch, ánh mắt Lục Tử Mặc sâu thẳm đến đáng sợ, Cận Ngôn cảm thấy mình sắp bị lăng trì đến nơi rồi.

Mời rượu xong, cô ngồi lại vào chỗ của mình, gắp một miếng thức ăn.

Mắt không nhìn nghiêng ngó, coi như hoàn toàn không quen biết người đàn ông bên cạnh.

Chỉ là bàn tay siết chặt dưới gầm bàn đã tiết lộ cảm xúc bất an của cô. "Cận tổng quả không hổ là người sản xuất rượu vang, đúng là nữ trung hào kiệt." Có người tấm tắc khen ngợi.

Chương 1396

"Thực ra tửu lượng của tôi không tốt lắm, hôm nay ăn cơm cùng mọi người, cảm thấy đặc biệt thân thiết nên không cẩn thận múa rìu qua mắt thợ rồi." Cận Ngôn khách sáo nói. "Vậy hôm nào chúng tôi đến nông trang của cô tham quan một chuyến nhé." Tim Cận Ngôn thót lại, câu này nếu Lục Tử Mặc không có ở đây thì chẳng sao.

Nhưng nếu anh ta điều tra về nông trang, rất dễ sẽ phát hiện ra sự tồn tại của Tiểu Anh Đào. "Vậy thì hoan nghênh ạ.

À phải rồi, tôi nghe nói rượu vang ở thành phố A đa số là..." Cận Ngôn vội vàng chuyển chủ đề, nào ngờ Lục Tử Mặc lại cắt ngang lời cô, xen vào: "Nông trang gì?" "Lục tổng không biết đó thôi, Cận tổng của chúng ta đừng nhìn tuổi còn trẻ, nhưng đã tự mình mở một nông trang, nhân viên dưới trướng đã lên đến cả ngàn người rồi, tự trồng hoa quả, rau củ, còn sản xuất cả rượu vang nữa.

Tuy độ nổi tiếng của rượu vang chưa lớn lắm, nhưng chất lượng thì thật sự rất tốt, được xem là điển hình thành công nhất trong các nông trang tư nhân đấy." "Cô ấy ở thành phố C rất có danh tiếng, chỉ là không hay ra ngoài xã giao, chúng tôi cũng là may mắn mới được gặp mặt một lần." "Chỗ rượu nho trên bàn chúng ta đây chính là do nông trang của Cận tổng tự sản xuất đó." Lục Tử Mặc nhướng mày, ban nãy anh cũng để ý rồi, rượu vang trên bàn dường như không phải hàng hiệu gì, nhưng điều anh quan tâm nhất là nông trang đó rốt cuộc ở đâu. "Ồ, cũng thú vị đấy, nông trang ở đâu vậy?" Người đàn ông kia vui vẻ, ân cần giới thiệu: "Ở ngay trên núi cao thành phố C, cách thành phố khá xa.

Đó là một nơi xuân về hoa nở, nghe nói vị trí vừa hay ở vĩ tuyến

26 độ Bắc, chiếm hết ưu thế tự nhiên, cũng chính vì vậy mà chất lượng hoa quả rau củ ở đó thật sự rất tốt.

Lục tổng nếu có hứng thú thì có thể đến xem thử." Cận Ngôn ôm trán, thật muốn tát vào miệng gã kia, một người đàn ông mà sao lắm lời thế, một hơi đã khai hết cả gốc gác của cô ra rồi.

Cô đã giấu lâu như vậy, chẳng lẽ thật sự không giấu được nữa.

Hôm nay đúng là xui xẻo hết chỗ nói, sớm biết chuyến đi này sẽ bị bại lộ, cô đã không nên đến đây mở rộng thị trường gì cả.

Chỉ là hợp tác lâu dài với vài nhà tiêu thụ đơn lẻ, rủi ro thật sự quá lớn, lỡ như có vấn đề gì, nông trang của họ sẽ bị ảnh hưởng.

Lục Tử Mặc cười, hóa ra những năm nay cô không ở trong thành phố, mà chạy đến núi sâu rừng già để trốn, thảo nào không có một chút tin tức nào. "Hóa ra là vậy, có thời gian tôi đúng là có thể đến xem thử, tôi cứ thắc mắc sao mình lại không quen biết một nữ tổng giám đốc xinh đẹp thế này." Lục Tử Mặc nói đầy ẩn ý. "Lục tổng nếu muốn đi, tôi có thể dẫn đường, năm ngoái tôi vừa đi một lần, chỗ đó thực ra không dễ tìm đâu." Khóe môi Lục Tử Mặc mang theo ý cười: "Vậy thì cảm ơn nhiều." "Lục tổng đừng khách sáo, chỉ là chuyện nhỏ thôi." Người đàn ông kia vui đến miệng sắp méo đi, dường như đã bắt được mối với Lục Tử Mặc, nhìn thấy tiền đồ sáng lạng của mình rồi.

Lấy được thông tin, Lục Tử Mặc thấy mỹ mãn, cũng không nói gì nữa, điềm nhiên ăn cơm gắp thức ăn, cứ như ở nhà mình vậy.

Cái kẻ mặt dày này, giữa đường xông vào phòng người khác, vậy mà còn tự nhiên như thế, cũng chịu thua anh ta luôn.

Cận Ngôn rất muốn hoàn toàn lờ anh ta đi, nhưng một người to lớn như vậy ngồi bên cạnh, cô không những không lờ đi được mà còn cảm thấy luồng khí tức trên người anh ta cũng giống hệt bản thân anh ta, đầy tính xâm lược.

Không khí trong phòng có chút kỳ quái.

Mọi người thấy Lục Tử Mặc không lên tiếng, cũng không dám tự ý làm phiền anh.

Cận Ngôn vẫn như cũ bàn bạc chi tiết hợp tác với mấy nhà buôn, loại chuyện này trong mắt Lục Tử Mặc thật sự quá nhỏ, anh tuyệt đối sẽ không để vào mắt.

Mọi người đều không né tránh Lục Tử Mặc.

Trên bàn đàm phán, Cận Ngôn hoàn toàn thay đổi thành một bộ mặt khác, lúc cần lùi thì lùi, lúc không cần lùi thì kiên quyết giữ vững lập trường, dường như rất hợp với nghề kinh doanh này.

Vốn dĩ trước đó đã sơ bộ đạt được ý định hợp tác, lần này cũng chỉ là bàn thêm một số chi tiết, rất nhanh mấy người đã ký hợp đồng.

Lục Tử Mặc tuy vẫn không nói gì, nhưng vẫn luôn lắng nghe cuộc nói chuyện của họ, chỉ sợ Cận Ngôn bị thiệt.

Nhưng anh nghe từ đầu đến cuối, rõ ràng bên Cận Ngôn chiếm phần lợi nhuận lớn hơn.

Không khỏi nhớ lại kinh nghiệm thất bại trong lần đầu tiên anh đàm phán hợp đồng.

Xem ra bốn năm rồi, cô thật sự đã thay đổi rất nhiều, không còn là cô nhóc mới vào đời, không rành thế sự năm nào nữa.

Sau khi hợp tác được bàn xong, dĩ nhiên là bắt đầu ăn cơm, Cận Ngôn vẫn luôn lơ đãng, vì Lục Tử Mặc ngồi bên cạnh cứ một mực chuốc rượu.

Cô muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nên dùng thân phận gì để mở lời.

Thôi vậy, người như anh ta không thể nào không biết đạo lý này.

Cận Ngôn không quan tâm, ngược lại mấy người đàn ông bên cạnh có chút không nhịn được nữa, trạng thái của Lục Tử Mặc bây giờ thật sự rất không ổn.

Mà Cận tổng cũng không ổn. "Lục tổng, rượu này độ cồn khá cao, uống nhiều sẽ hại dạ dày lắm." Có người khuyên. "Không sao, tâm trạng không tốt." "Vì sao vậy ạ?" Có người vô tình hỏi ra, hối hận muốn tự tát vào miệng mình.

Chuyện của Lục Tử Mặc là thứ họ nên hỏi sao?

Thật là thất sách quá.

Nào ngờ, Lục Tử Mặc không hề tức giận, ngược lại còn giải thích một cách bất thường: "Thất tình." Cả mấy người đàn ông kia chỉ biết cười trừ, nhất thời không biết nên đáp lời thế nào. "Lòng dạ phụ nữ là thứ tàn nhẫn nhất trên đời, tàn nhẫn hơn đàn ông cả ngàn vạn lần, chúng ta vĩnh viễn không thể tưởng tượng được đâu." Lời này Lục Tử Mặc là nói với Cận Ngôn.

Anh đã không tiếc bất cứ giá nào mà hết lần này đến lần khác hạ mình.

Cô đến một cơ hội quay lại cũng không cho anh.

Không, người ta đến gặp còn không muốn gặp, nếu không phải anh mặt dày mày dạn, thật sự đã không gặp được người rồi.

Cận Ngôn cúi đầu, vờ như không thấy gì. "Không biết Cận tiểu thư có từng có kinh nghiệm như vậy, từng làm tổn thương sâu sắc trái tim một người đàn ông nào chưa?" Cận Ngôn không trốn được, chỉ có thể cứng rắn đáp: "Nội tâm của một người đàn ông cần gì phải yếu đuối như vậy." "Quả nhiên độc nhất là lòng dạ đàn bà.

Nào, tôi mời cô một ly." Lục Tử Mặc cười đến rợn người, tâm trạng Cận Ngôn cũng không tốt, liền cạn ly với anh ta. "Cận tiểu thư nói ra được lời đầy triết lý như vậy, xem ra đã làm tổn thương không ít trái tim rồi, vậy cô dạy cho loại đàn ông như tôi xem, làm thế nào mới có thể lòng lang dạ sói được?

Chương 1397

Làm thế nào mới có thể khiến sinh vật mang tên bạn gái cũ cút đi được?" "Lục tổng trông không giống người từng bị tổn thương." Cận Ngôn không thể đáp lời. "Cô chưa nghe câu này sao?

Người tôi yêu lại là người làm tôi tổn thương sâu sắc nhất." Lục Tử Mặc nhìn thẳng vào Cận Ngôn.

Cận Ngôn siết chặt nắm đấm, ánh mắt lảng tránh, hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào Lục Tử Mặc, chỉ sợ không cẩn thận sẽ rơi vào vòng xoáy.

Cô đã làm nhiều chuyện tổn thương anh như vậy rồi, anh vẫn còn yêu cô sao?

Lục Tử Mặc, anh thật sự quá cố chấp, bốn năm trước như vậy, bốn năm sau vẫn như vậy.

Hà tất phải thế. "Tôi sống lâu trong núi sâu, chưa từng nghe những lời như vậy." Nụ cười của Lục Tử Mặc thê lương, không mang một chút hơi ấm, nhìn vào cũng khiến người ta cảm thấy chua xót một cách khó hiểu. "Xem ra Cận tiểu thư thật sự là người vô tâm vô phế, người như cô đúng là cạn lời." Cận Ngôn cảm thấy, ở lại nơi này thêm một giây nữa, cô sẽ nghẹt thở mất.

Lục Tử Mặc đúng là tên thần kinh, nói những lời linh tinh vớ vẩn này.

Cô cũng không phải người vô cảm, làm sao có thể không chút động lòng.

Cận Ngôn đứng dậy nói với mấy nhà buôn: "Xin lỗi các vị, hôm nay tôi không khỏe, xin phép đi trước, sau này các vị đến thành phố C, tôi nhất định sẽ tiếp đãi chu đáo." Mấy người đàn ông kia định nói gì đó, nhưng đều bị sát khí trên người Lục Tử Mặc dọa cho sợ, vội vàng bỏ chạy.

Cận Ngôn cũng muốn chuồn, nhưng lại bị một lực mạnh kéo thẳng trở lại, trợ lý theo bản năng muốn giúp, Lục Tử Mặc trừng mắt một cái, dọa cô ấy sợ đến mức rụt tay lại. "Cút ra ngoài." Lục Tử Mặc gầm nhẹ. "Cận tổng." "Đã gặp rồi thì có những chuyện cần phải nói cho rõ." Cô nói với trợ lý: "Tiểu Chu, tôi không sao, cô về khách sạn đợi tôi." Tiểu Chu rụt rè liếc nhìn Lục Tử Mặc, cuối cùng lưu luyến rời đi.

Lục Tử Mặc đá thẳng vào cửa phòng, rồi khóa chốt lại.

Đồng tử Cận Ngôn co rút lại, lùi về sau mấy bước, Lục Tử Mặc tiến lên một bước, không chút khách khí nắm lấy cánh tay cô: "Bây giờ biết sợ rồi à, lúc phá bỏ con của tôi, gan cô không phải lớn lắm sao?" "Lục Tử Mặc, buông tay, đau." Người đàn ông này dường như đã khác trước, không còn biết thương hoa tiếc ngọc là gì nữa. "Cận tổng, cô cũng biết đau sao?

Tôi còn tưởng cô có ba đầu sáu tay, tim làm bằng đá, một người có thể nhẫn tâm bỏ đi chính giọt máu của mình, chỉ đau thế này cũng không chịu nổi sao?" Lục Tử Mặc mắt đỏ ngầu. "Cô biết không, những năm nay tôi vô số lần mơ thấy một đứa trẻ đầy máu nhìn tôi nức nở không thành tiếng.

Nó hỏi tôi tại sao không bảo vệ nó thật tốt.

Tôi đã thấy nó rồi, là một bé gái, con bé rất xinh đẹp, đặc biệt là cái miệng nhỏ, giống như quả anh đào, rất đáng yêu." Cận Ngôn gần như hoảng sợ đến chết, nếu không phải nhìn thấy dáng vẻ đau đớn tột cùng này của Lục Tử Mặc, cô chắc chắn đã nghĩ rằng anh đã biết sự tồn tại của Tiểu Anh Đào rồi.

Đây chính là cái gọi là tình phụ tử cảm ứng sao?

Anh lại biết con của họ là một bé gái, miệng còn giống như quả anh đào.

Mấu chốt là tên con bé chính là Tiểu Anh Đào. "Tôi vẫn chưa có cơ hội hỏi cô, khoảnh khắc phá bỏ nó, trong lòng cô rốt cuộc đang nghĩ gì, những năm nay cô có từng gặp ác mộng không?" Lục Tử Mặc nâng cằm Cận Ngôn lên.

Cận Ngôn ngẩng đầu, mặt không biểu cảm nói: "Không có, mỗi ngày tôi đều sống rất trọn vẹn." Tiểu Anh Đào vẫn khỏe mạnh, vừa thông minh vừa đáng yêu, tại sao cô phải gặp ác mộng chứ. "Tim của cô rốt cuộc làm bằng gì?

Làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy mà một chút hối hận cũng không có." Giọng Lục Tử Mặc ngày càng lớn, trông như sắp phát điên. "Lục Tử Mặc, anh đủ rồi đấy, đây đều là chuyện cũ rích rồi, bây giờ anh lôi ra nói có ý nghĩa gì không?

Đừng quên, chúng ta đã chia tay nhiều năm rồi." "Không có ý nghĩa?

Vậy trong mắt cô cái gì mới có ý nghĩa, giống như bây giờ hở hang ra ngoài xã giao với đàn ông rất có ý nghĩa sao?" Cận Ngôn tức đến đỏ mặt, không ai muốn sống như vậy, nhưng bây giờ cô là một người mẹ, cô còn phải nuôi nấng Tiểu Anh Đào, cô không thể tùy hứng được nữa. "Lục Tử Mặc, anh ăn nói cho sạch sẽ một chút." "Tôi nói không đúng sự thật sao?

Cô nhìn lại bộ dạng của cô bây giờ đi, mặt mày xuân sắc, vừa nhìn đã biết không phải phụ nữ đàng hoàng gì.

Bây giờ tôi cuối cùng cũng hiểu ra rồi, hóa ra cô là loại phụ nữ không an phận như vậy.

Tôi để cô trở thành mợ chủ Lục gia, mỗi ngày sống cuộc sống vô lo vô nghĩ cô không muốn, cô lại cứ phải ăn mặc lộng lẫy ra ngoài quyến rũ đàn ông." Vừa nghĩ đến nếu như anh không xuất hiện, chỉ một mình cô, chắc chắn sẽ bị mấy gã đàn ông kia chiếm tiện nghi, anh lại vô cùng khó chịu. "Lục Tử Mặc, tôi và anh không thân đến vậy, làm ơn đừng nói những lời linh tinh vớ vẩn này trước mặt tôi nữa." Cái gì mà hở hang, cái gì mà mặt mày xuân sắc, miệng lưỡi ngày càng đáng ăn đòn, đúng là đồ trẻ con.

Qua mấy năm rồi mà không có chút tiến bộ nào. "Không thân sao?" Bàn tay to lớn của Lục Tử Mặc luồn qua eo Cận Ngôn.

Cận Ngôn nghiến răng: "Lục Tử Mặc." "Tôi thấy mình cần phải giao lưu thật tốt một chút, để cô hồi tưởng lại xem trước đây chúng ta đã thân thuộc đến mức nào." "Lục Tử Mặc, anh rốt cuộc muốn làm gì?" "Tôi muốn làm gì, không phải cô đã rõ rồi sao?

Nếu cô đã giết con gái của tôi, vậy thì cô sinh lại cho tôi một đứa là được, khi nào cô sinh con, khi đó cô hãy rời đi." Lục Tử Mặc lạnh lùng nói.

Cận Ngôn tức đến đỏ mắt: "Lục Tử Mặc, anh là đồ biến thái, phụ nữ muốn sinh con cho anh nhiều không đếm xuể, tại sao anh cứ phải bám lấy tôi." "Đúng, tôi chính là muốn bám lấy cô.

Đây là cô nợ tôi, cô giết một đứa con của tôi, thì phải trả lại cho tôi một đứa.

Cô có bản lĩnh thì trốn tôi cả đời đi, không có bản lĩnh thì chỉ có thể nhận mệnh.

Đời này trừ khi tôi chết, nếu không cô bắt buộc phải dây dưa với tôi mãi mãi.

Tôi sẽ không để bất kỳ người đàn ông nào xuất hiện bên cạnh cô, cô chết cái tâm đó đi." Nói xong, Lục Tử Mặc kéo Cận Ngôn ra khỏi phòng riêng, rồi vào thang máy.

Chương 1398

Khi đi qua đại sảnh, Cận Ngôn theo bản năng muốn kêu cứu, nhưng lại bị Lục Tử Mặc bịt miệng, bế ngang lên.

Rồi cứ thế bế thẳng đến gara, cuối cùng không chút lưu tình ném vào trong xe.

Anh khởi động xe, lao đi như bay. "Lục Tử Mặc, anh dừng xe lại." Cô đã nhờ trợ lý đặt vé máy bay, sáng sớm mai sẽ quay về.

Tiểu Anh Đào còn đang đợi quà của cô, nếu không đợi được cô, con bé chắc chắn sẽ thất vọng.

Lục Tử Mặc làm như không nghe thấy, chỉ có tốc độ xe là càng lúc càng nhanh.

Cận Ngôn cứ nói thêm một câu, anh lại tăng tốc.

Xe chạy quá nhanh, Cận Ngôn cảm thấy mình sắp ngồi không vững nữa. "Lục Tử Mặc, anh lái chậm một chút." "Nếu cô còn muốn sống thì đừng có lải nhải bên tai tôi nữa, nếu không tôi không ngại chúng ta cùng nhau chết đâu." Cận Ngôn bị câu nói này dọa sợ, thở dài một hơi, ngoan ngoãn ngồi yên trên ghế không động đậy.

Lần gặp mặt này hình như có gì đó không đúng, Lục Tử Mặc đã không còn là người cô quen biết lúc trước, bây giờ anh còn lạnh lùng hơn xưa.

Trước đây dù có cãi nhau đến mức chia tay, anh cũng chưa từng đối xử thô lỗ với cô như vậy.

Họ là bố mẹ của Tiểu Anh Đào, không thể xảy ra chuyện được, nếu không người đáng thương nhất vẫn là con bé.

Nhìn người phụ nữ phía sau đột nhiên im lặng như vậy, Lục Tử

Mặc lại có vài phần bất ngờ, ban nãy không phải la hét rất dữ dội sao?

Sao lại bình tĩnh nhanh như vậy?

Có phải đã nghĩ ra cách gì để trốn thoát khỏi anh rồi không?

Cho nên mới có thể ngồi yên như vậy.

Thực ra Lục Tử Mặc đã nghĩ sai, dù Cận Ngôn biết anh đã thay đổi một chút, nhưng trong tiềm thức sự tin tưởng của cô dành cho anh sẽ không biến mất.

Cận Ngôn khá mệt, hai ngày nay cứ chạy ngược chạy xuôi, cô nhắm mắt lại một lúc là ngủ thiếp đi.

Lục Tử Mặc thấy cô lại ngủ thiếp đi, chẳng hiểu sao trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua, cứ thế nhìn chằm chằm vào kính chiếu hậu.

Bốn năm rồi, anh không biết đã có bao nhiêu giấc mơ như thế này, bây giờ lại trở thành hiện thực.

Xe dừng trong gara, Cận Ngôn không hề hay biết mà ngủ ngon lành.

Thấy thời gian trôi qua từng phút từng giây, cô đã ngủ trọn hai tiếng đồng hồ, Lục Tử Mặc không thể không bấm vài tiếng còi.

Cận Ngôn lập tức mở mắt, ngơ ngác vài giây mới nhận ra mình đang ở đâu.

Nơi này cô không hề xa lạ, là căn hộ nhỏ của Lục Tử Mặc.

Anh lại vẫn sống ở nơi này. "Nhìn cái gì mà nhìn, thấy kinh ngạc lắm sao?

Tiếc là tôi trước nay không phải loại người có mới nới cũ." Lục Tử Mặc mở cửa xe, trầm giọng nói: "Xuống xe." "Lục Tử Mặc, tôi thật sự còn có việc, có chuyện gì sau này chúng ta hãy nói." "Sau này hãy nói?

Cô coi tôi là thằng ngốc à?

Chẳng phải cô lại đang nghĩ đến chuyện chuyển nhà nữa sao?" "Tôi không có." "Cận Ngôn, từ bây giờ trở đi, mỗi một câu cô nói tôi đều sẽ không tin, tôi chỉ làm theo sở thích của mình thôi." Lục Tử Mặc nói với giọng lạnh lùng.

Cận Ngôn chỉ có thể xuống xe.

Căn hộ của Lục Tử Mặc không có gì thay đổi, ngay cả rèm cửa, khăn trải bàn cô thay lúc trước cũng không đổi, trông đã cũ rồi.

Trên bàn trà còn bày những món đồ nhỏ cô mua ngày xưa. "Nhìn cái gì mà nhìn, có phải cảm thấy rất tự hào không, nơi này hoàn toàn là hơi thở của cô." "Lục Tử Mặc." "Sau này cô cứ ở đây đi, một ngày ba bữa tôi sẽ cho người mang đến, tối tôi cũng sẽ tự mình qua đây." Cận Ngôn trừng lớn mắt: "Anh định giam lỏng tôi ở đây?" "Đúng vậy, đợi cô sinh con xong, tôi sẽ để cô đi." "Lục Tử Mặc, anh đừng tưởng nhà anh ở thành phố A một tay che trời là có thể làm chuyện này.

Đây là giam giữ người trái phép, là vi phạm pháp luật, anh sẽ bị kết án đó." "Tôi không ngại cô báo cảnh sát bắt tôi vào tù đâu, tôi sẽ không cản cô." Rõ ràng, Cận Ngôn sẽ không làm như vậy, chuyện quá khứ cô không phải chưa từng suy ngẫm lại.

Họ chia tay không phải là lỗi của bất kỳ bên nào, cả hai đều có lỗi.

Nhưng chia tay rồi là chia tay rồi, không cần thiết phải thêm thù oán gì nữa, càng không đến mức phải làm ầm ĩ lên đồn cảnh sát.

Cận Ngôn thật sự không biết phải nói gì nữa.

Đúng lúc này, điện thoại reo lên, cô vừa nhìn thấy là Tiểu Anh Đào gọi tới, sợ đến mức tay run lên, lập tức ngắt máy.

Tiểu Anh Đào thích chạy nhảy trong nông trang, nông trang quá lớn, khó tránh khỏi nguy hiểm.

Vì vậy từ nhỏ cô đã sắm cho con bé một chiếc điện thoại trẻ em đeo trên cổ, thao tác rất đơn giản, chỉ cần bấm một nút là có thể nói chuyện với cô.

Cô nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ tối, con bé chắc là định gọi điện xong rồi đi ngủ.

Lục Tử Mặc thu hết mọi hành động của cô vào mắt, hỏi: "Ai gọi điện vậy?" "Chúng ta không có quan hệ gì cả, tôi không cần phải giải thích với anh." Cận Ngôn nhét thẳng điện thoại vào túi.

Sự tò mò của Lục Tử Mặc đã hoàn toàn bị khơi dậy, anh bước tới, định giật điện thoại của Cận Ngôn.

Cận Ngôn giữ chặt miệng túi: "Lục Tử Mặc, anh đừng quá đáng." "Tôi chính là quá đáng như vậy đấy." Lục Tử Mặc nói một cách hiển nhiên.

Cận Ngôn tức đến không chịu nổi, chỉ có thể nắm chặt điện thoại của mình.

Nhưng sức của Lục Tử Mặc quá lớn, cô biết mình không thể cầm cự được lâu.

Chương 1399

Lòng cô trở nên quyết tuyệt, cô dùng sức ném chiếc điện thoại ra xa.

Màn hình điện thoại lập tức vỡ nát như mạng nhện.

Lục Tử Mặc hất tay cô ra, tiến lên nhặt điện thoại.

Cận Ngôn toàn thân run rẩy, sắc mặt cũng thay đổi, lo lắng nhìn chiếc điện thoại trong tay Lục Tử Mặc.

Điện thoại tự động tắt nguồn, Lục Tử Mặc nhấn nút khởi động, màn hình vẫn một màu đen thui.

Lục Tử Mặc chỉ muốn chửi thề, rõ ràng chỉ còn một bước nữa là đến chân tướng, vậy mà lại xảy ra sự cố này.

“Cận Ngôn, điện thoại bị vỡ có vẻ như khiến cô rất vui.” “Lục Tử Mặc, đây là chuyện riêng của tôi, tôi không cần phải giải thích với anh.” “Cô có người đàn ông khác rồi?” “Đương nhiên, đã bốn năm rồi, tôi là phụ nữ, tìm một người đàn ông để nương tựa cũng không phải vấn đề gì to tát.” Cận Ngôn trả lời rất nhanh.

Cũng chính vì tốc độ này của cô mà Lục Tử Mặc mới có thể khẳng định rằng những năm qua cô thực sự vẫn chưa có người đàn ông nào khác.

Họ từng là người yêu, tính cách của cô gái này thế nào anh đã sớm nắm rõ trong lòng bàn tay.

Khóe môi Lục Tử Mặc khẽ nhếch lên, Cận Ngôn nhìn mà có chút hoảng hốt, đó mới là biểu cảm thường thấy của Lục Tử Mặc trong quá khứ.

Cô nói cô có người đàn ông khác, vậy mà anh lại vui vẻ như vậy.

“Cận Ngôn, cô đúng là ngốc bẩm sinh, đến nói dối cũng không biết nói.” Lục Tử Mặc ném chiếc điện thoại hỏng cho Cận Ngôn, sau đó tự mình đi vào phòng ngủ.

Cận Ngôn thật sự muốn nhảy dựng lên, Lục Tử Mặc, anh trở nên lạnh lùng và độc miệng như vậy có ổn không?

Nhưng cô thật sự không có chút tiến bộ nào sao?

Đến một lời nói dối đơn giản cũng không thể nói được.

Lúc này Cận Ngôn cũng không có thời gian để ý đến những chuyện này, cô thử mấy lần đều không mở được điện thoại của mình.

Còn Tiểu Anh Đào thì sốt ruột, gọi đi gọi lại cho mẹ hết lần này đến lần khác mà không ai bắt máy.

Cô bé mếu máo, lớn tiếng gọi ra ngoài: “Hu hu, ông ngoại, bà ngoại, có phải mẹ gặp phải người xấu rồi không, mẹ không nghe điện thoại của con.” Bố Cận, mẹ Cận cũng lo lắng, con gái đến thành phố A, thực ra họ cũng không yên tâm chút nào.

Người nhà họ Lục ở ngay thành phố A, quay về đó thực sự không phải là một hành động khôn ngoan.

“Tiểu Anh Đào đừng lo, mẹ con đi làm mà, chắc là mẹ bận quá nên mới không nghe điện thoại của con thôi.” “Mẹ chưa bao giờ như vậy.” “Bảo bối à, con ngủ trước đi, ngày mai dậy rồi gọi lại cho mẹ được không?” Tiểu Anh Đào còn muốn nói gì đó, cuối cùng nhíu mày, trở mình rồi đi ngủ.

Mẹ Cận tâm trạng thật sự rất phức tạp, bà nhẹ nhàng sờ trán con bé, cô bé này rất giống Lục Tử Mặc, đặc biệt là thói quen nhíu mày, hoàn toàn là do Lục Tử Mặc “chân truyền”.

Họ đã nhắc con bé mấy lần nhưng căn bản không sửa được.

Tiểu Anh Đào là một đứa trẻ rất ngoan, tuy không vui nhưng dưới sự dỗ dành của ông bà ngoại, cô bé vẫn ngủ thiếp đi.

Bố Cận và mẹ Cận thay nhau gọi cho Cận Ngôn, nhưng điện thoại của cô vẫn không liên lạc được.

Họ đành gọi cho Tiểu Chu, Tiểu Hoàng cũng không rõ tình hình, chỉ nói là cô bị một người đàn ông tên Lục tổng đưa đi rồi.

Thôi được, họ đã đoán ra người đó là Lục Tử Mặc.

“Tôi đã nói rồi, đến thành phố A không an toàn chút nào.” “Cứ vậy đi, trong lòng Ngôn Ngôn vẫn còn có Lục Tử Mặc, giữa họ còn có một đứa con, chuyện này sớm muộn gì cũng không giấu được, cứ để thuận theo tự nhiên thôi.” Bố Cận lại nghĩ rất thoáng.

“Tôi chỉ sợ họ giành Tiểu Anh Đào với chúng ta, Tiểu Anh Đào từ nhỏ đến lớn đều do một tay chúng ta nuôi nấng, tôi không nỡ xa nó đâu.” “Bà đừng nghĩ mọi chuyện phức tạp như vậy, giành giật gì chứ, Tiểu Anh Đào là huyết mạch nhà họ Cận chúng ta, nhưng cơ thể cũng mang dòng máu nhà họ Lục, là con cháu nhà họ Lục, họ muốn gặp con bé chúng ta cũng không thể ngăn cản, nếu không thì không phải đạo.” “Ông Cận, ông nói thì nhẹ nhàng quá, lúc đầu tôi không ủng hộ Ngôn Ngôn mang con rời đi, là ông nói cái gì cũng nghe theo con gái, sao bây giờ ông lại đổi giọng rồi, ông muốn trả con bé lại cho nhà họ Lục à.” “Bà Quan, bà đừng xuyên tạc lời tôi, tôi không có ý đó.

Nhà họ Lục giành một đứa trẻ về làm gì, gia đình như vậy còn thiếu người sinh con cho họ sao?

Hơn nữa, nhân phẩm của họ thế nào, chúng ta lại không phải chưa từng thấy, thời buổi này tìm đâu ra người như vậy.” Mẹ Cận tức giận đùng đùng quay về phòng mình, bố Cận lại không buồn ngủ, quay lại phòng khách xem TV.

Lục Tử Mặc thay một bộ đồ mặc nhà đi ra, ném thẳng một bộ quần áo cho Cận Ngôn, Cận Ngôn nhớ ra, đây là bộ đồ đôi do chính tay cô chọn.

Bộ của cô vẫn còn khá mới, còn bộ của người nào đó đã rất cũ, giặt đến bạc cả màu.

Lục Tử Mặc, một người như anh, thảo nào Úy Lam năm xưa lại thề thốt chắc nịch, tưởng rằng sau khi đi rồi vẫn có thể cứu vãn được anh, anh thật sự quá chung tình.

“Lục Tử Mặc, quần áo cũ rồi thì nên vứt đi, cho dù anh không vứt, sớm muộn gì cũng có ngày không thể mặc được nữa.” Lục Tử Mặc hừ lạnh một tiếng, giả vờ không hiểu.

Cận Ngôn cảm thấy bất lực, Lục Tử Mặc này căn bản không có vẻ gì là có thể thương lượng được.

Thôi vậy, cô không nói nữa.

“Lục Tử Mặc, cho tôi mượn điện thoại của anh một chút, tôi muốn gọi một cuộc điện thoại.” “Ở trong phòng tôi, tự vào mà lấy.” Cận Ngôn thở dài, vào phòng ngủ tìm điện thoại của anh, ngay cả chiếc điện thoại anh dùng cũng là cái trước đây, không có vân tay, cô chỉ có thể nhập mật khẩu, cũng giống như trước kia, không thay đổi.

Cận Ngôn đã không thể diễn tả được tâm trạng lúc này.

Mà Lục Tử Mặc vẫn cứ đứng ở cửa, đăm đăm nhìn cô.

Cận Ngôn quay người lại, không đối mặt với anh, cô không gọi cho Tiểu Anh Đào mà gọi cho bố mình.

“Ngôn Ngôn.” “Bố, con đang ở chỗ Lục Tử Mặc, chúng con có chút chuyện cần nói, bố mẹ nghỉ ngơi cả chưa ạ?” Cận Ngôn báo trước là Lục Tử Mặc đang ở bên cạnh, bố Cận lập tức hiểu ý, không nhắc riêng đến Tiểu Anh Đào mà nói chung chung: “Bố mẹ đều ổn cả, mẹ con ngủ rồi, bố đang xem phim truyền hình, chắc còn hơn mười phút nữa, xem xong bố cũng đi ngủ.” “Vậy bố mẹ tự chăm sóc bản thân nhé, bên con có lẽ còn cần vài ngày nữa, chưa về nhà nhanh được đâu ạ.” “Được, bố biết rồi, con ra ngoài một mình, tự chăm sóc bản thân nhé.” “Vâng ạ, bố.” Cuộc gọi của Cận Ngôn diễn ra rất bình thường, gọi xong cô còn xóa cả lịch sử cuộc gọi, lúc này mới đưa điện thoại cho Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc chế nhạo: “Lòng phòng bị của cô cũng mạnh thật đấy, sợ tôi đến quấy rầy bố cô à.” “Đúng là có sợ.” “Cận Ngôn, cô càng sợ điều gì, tôi lại càng thích làm điều đó.” Giống như một kẻ vô lại, Cận Ngôn thật sự bất lực không biết nói gì.

Lục Tử Mặc nằm ngả ngớn trên giường, Cận Ngôn định đi ra ngoài thì bị anh kéo lại, đè thẳng xuống dưới người.

“Lục Tử Mặc, rốt cuộc anh muốn làm gì?” Lục Tử Mặc nâng cằm Cận Ngôn lên, “Đúng là không biết nhớ, đương nhiên là ngủ rồi sinh con.” Nhìn thấy sắc đỏ trong mắt Lục Tử Mặc, Cận Ngôn thật sự hoảng sợ, “Lục Tử Mặc, anh không thể đối xử với tôi như vậy, tôi không nợ anh cái gì cả.” “Tôi đã nói, cô nợ tôi một đứa con.” “Tôi không nợ anh.” Hai người đều là kẻ cố chấp, không ai chịu nhún nhường.

“Vậy thì tôi không phí lời với cô nữa, chúng ta trực tiếp làm luôn.” Lục Tử Mặc đã bắt đầu hành động, Cận Ngôn cảm nhận được sự thay đổi sinh lý của anh, sợ đến mức toàn thân run rẩy.

“Không ngờ qua bốn năm, cô lại phát triển lần thứ hai đấy.” Cận Ngôn đấm mạnh vào Lục Tử Mặc một cái, nhưng chút sức lực này của cô Lục Tử Mặc căn bản không để vào mắt, vẫn làm theo ý mình, miệng nói những lời khiến cô đỏ mặt tía tai.

Chương 1400

“Thân hình này quả thực tốt hơn trước không chỉ một chút, anh nghĩ cả hai chúng ta sẽ có cảm giác hơn, phải không, Ngôn Ngôn.” “Lục Tử Mặc, anh câm miệng lại cho tôi.” “Ồ, không đợi được nữa rồi sao, thấy tôi lãng phí thời gian quá à, được, vậy tôi vào thẳng vấn đề chính luôn.” Cận Ngôn thật sự bị dọa sợ, toàn thân cứng đờ, Lục Tử Mặc như thế này hoàn toàn xa lạ, xa lạ đến mức cô tưởng mình chưa từng quen biết anh.

Tay cô mò về phía tủ đầu giường, Lục Tử Mặc liếc thấy động tác của cô, trong lòng cười lạnh một tiếng.

Anh không ngăn cản, thậm chí còn thả lỏng hơn.

Anh muốn xem xem, trái tim người phụ nữ này rốt cuộc còn có thể tàn nhẫn đến mức nào, có dám đập cho anh vỡ đầu không.

“Lục Tử Mặc, tôi nói lại lần nữa, buông tay.” “Cận Ngôn, đừng nói những lời ngoài miệng trong lòng không phải thế nữa, anh biết em cũng khao khát anh, dù sao trước đây cũng không phải chưa từng làm, thêm một lần thì có sao, cứ coi như là giải quyết vấn đề sinh lý của hai chúng ta, cần gì phải giả làm thánh nữ trinh tiết, cứ tận hưởng là được.” Lục Tử Mặc dùng lời lẽ kích động cô.

Mặt Cận Ngôn đỏ bừng, hoàn toàn là bị những lời lẽ khinh bạc, sỉ nhục của Lục Tử Mặc kích thích, chiếc gạt tàn thuốc trong tay cô giơ cao lên.

Trái tim Lục Tử Mặc lạnh như băng, anh ra tay xé toạc bộ đồ ngủ của cô, không chút nể nang.

“Lục Tử Mặc, anh đủ rồi đấy.” “Tôi đã nói, trừ phi tôi chết, nếu không tôi sẽ không buông tha cho cô, cô tốt nhất là giết tôi đi, nếu không cuộc dây dưa này sẽ không bao giờ kết thúc.” Cận Ngôn không thể nhịn được nữa, nước mắt rơi xuống, dù trước đó đã chuẩn bị tâm lý bao nhiêu, nhưng thấy Lục Tử Mặc đối xử với mình như không phải con người, cô vẫn đã đánh giá quá cao khả năng chịu đựng của mình.

Lục Tử Mặc dừng lại một chút, nhưng động tác không ngừng.

Cận Ngôn nhắm mắt lại, lòng quyết tuyệt, cầm gạt tàn thuốc đập thẳng xuống.

Lòng Lục Tử Mặc như tro tàn, anh đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng giây tiếp theo, anh trợn trừng mắt, máu tươi từ trán Cận Ngôn tuôn ra.

Cô không đập anh.

Mà là đập chính mình.

Động tác của Lục Tử Mặc đột ngột dừng lại, anh lật người xuống giường.

Cận Ngôn, cô thật sự có thể đâm dao vào tim người khác, dùng cách tự làm hại bản thân như thế này để ngăn cản tôi.

Cận Ngôn không cảm thấy đau chút nào, quật cường mở to mắt đối diện với Lục Tử Mặc, Lục Tử Mặc cười, lùi lại mấy bước.

Anh cười lạnh, “Cận Ngôn, lần này coi như cô thắng, tôi nói cho cô biết, chiêu trò dùng nhiều sẽ không còn tác dụng, lần này tôi tha cho cô, tôi muốn xem lần sau cô còn có cách gì nữa.” Cận Ngôn nghe thấy tiếng Lục Tử Mặc đóng sầm cửa bỏ đi.

Cô sờ lên trán mình, phát hiện toàn là máu, cô khó khăn bò dậy, chỉ cảm thấy một trận chóng mặt hoa mắt, một lúc sau mới định thần lại.

Cô đi tìm gạc, rồi băng bó trán mình lại.

Trong lòng thầm rủa một tiếng, cô đúng là đồ ngốc, lại ra tay nặng như vậy với chính mình, làm cho có lệ là được rồi mà, đúng là tự tìm khổ chịu.

Cận Ngôn thay quần áo của mình, định lập tức rời đi.

Cô giật nắm cửa mấy lần, phát hiện cửa đã bị khóa từ bên ngoài.

Lòng cô lập tức hoảng loạn, vốn còn ôm một tia hy vọng, cho rằng Lục Tử Mặc chỉ nói suông thôi, sẽ không thật sự nhốt cô ở đây.

Bây giờ nghĩ lại, là cô đã sai, anh thật sự đã hạ quyết tâm, cũng đã sớm có chuẩn bị.

Cận Ngôn từ bỏ việc chống cự, cô quay lại phòng ngủ, dọn dẹp chiếc gạt tàn thuốc mình vừa làm vỡ.

Lục Tử Mặc hút thuốc từ bao giờ vậy, trước đây anh chưa bao giờ hút thuốc, thói quen sinh hoạt tự giác đến mức biến thái.

Không biết tại sao, Cận Ngôn chỉ cảm thấy trong lòng từng cơn đau nhói, cô ôm ngực, bất lực ngồi trên giường.

Những năm qua, anh sống không hề tốt chút nào.

Lục Tử Mặc, không có tôi, anh không phải nên vẫn là vị thái tử gia cao cao tại thượng đó sao?

Tồn tại như một vị thần, sẽ không biến mình trở nên hèn mọn.

Lục Tử Mặc mặc đồ ngủ ra khỏi nhà, không có nơi nào để đi, anh đành lái xe về nhà mình.

Vừa vào cửa, liền gặp Lục Sâm vừa từ trong phòng đi ra.

“Bố.” Lục Sâm nheo mắt, thằng nhóc hỗn đản này bây giờ cũng bướng bỉnh lắm, từ sau khi chia tay với Cận Ngôn, mấy năm nay số lần về nhà đúng là đếm trên đầu ngón tay, sao đêm hôm khuya khoắt lại mặc đồ ngủ về nhà thế này.

“Sao lại mặc thế này về nhà?” Lục Tử Mặc hắt xì một cái, “Ra ngoài đổ rác, cửa bị gió thổi sập lại.” “Con nói cho quỷ nghe à?” Lục Sâm cũng lười vạch trần anh, “Tắm nước nóng rồi ngủ sớm đi.” Lục Sâm quay về phòng, Mạc Noãn vốn ngủ rất nông, hỏi: “Lục Sâm, anh nói chuyện với ai thế?” “Con trai cưng của em đấy.” “Tiểu Mặc về rồi à.” “Ừm, mặc đồ ngủ về, nói là ra ngoài đổ rác cửa bị khóa trái, không vào được nên mới về đây.” “Cái cớ vụng về như vậy mà nó cũng nghĩ ra được, coi chúng ta là đồ ngốc à?” “Ngủ đi ngủ đi, đừng bận tâm đến nó, mấy năm nay nó đều tự làm khổ mình như vậy, không gây ra sóng gió gì lớn đâu.” “Lục Sâm, anh nên dành nhiều tâm tư hơn để quan tâm đến con trai anh đi, 25 tuổi rồi, nó không lẽ còn muốn đợi Cận Ngôn mãi, cũng nên yêu đương rồi kết hôn lại đi chứ.” “Đàn ông nhà họ Lục đều si tình, em xem Nghiêu Nghiêu đã theo đuổi An An bao nhiêu năm rồi, Tử Mặc nhà chúng ta còn tốt chán.” Mạc Noãn đá Lục Sâm một cái, “Anh không thể nghĩ cách gì à, Cận Ngôn đã biến mất bao nhiêu năm rồi.” “Noãn Noãn của anh, tính cách của tiểu lão đầu này thật sự không thể ép được, rất dễ đi vào cực đoan, cứ để vậy là tốt rồi.” Mạc Noãn dậy từ rất sớm, lúc Lục Tử Mặc rời đi đã chặn anh lại, kéo anh nói chuyện một hồi lâu.

Nhưng những gì muốn biết vẫn không hỏi ra được gì.

“Lục Tử Mặc, con có thể nói chuyện đàng hoàng với mẹ được không?” Mạc Noãn thật sự có chút tức giận.

“Nói chuyện gì ạ.” “Nói xem hôm qua rốt cuộc con bị làm sao?” “Con không sao cả, chỉ là muốn về nhà thôi.” Mạc Noãn bất lực nhìn Lục Sâm, Lục Sâm nhún vai, vẻ mặt như thể ‘bố đã biết là như vậy rồi mà’.

Con trai cả nhà họ từ sau khi chia tay Cận Ngôn, càng trở nên lạnh lùng hơn, trước đây còn có thể moi được vài lời từ miệng nó, bây giờ thật sự đã thành ‘ông cụ non’ rồi, chẳng bao giờ tâm sự với ai.

Lục Tử Mặc đi rồi, Mạc Noãn chỉ có thể trừng mắt nhìn bóng lưng của anh.

“Thôi bỏ đi, vợ à, con cháu tự có phúc của con cháu.” “Ai, đến giờ tôi cứ nghĩ đến việc lẽ ra mình đã có một cháu trai hoặc cháu gái, lòng tôi lại như bị kim châm vậy.” “Tử Mặc chắc chắn còn đau lòng hơn.” Lục Tử Mặc đi thẳng đến công ty, Cận Ngôn từ sáng tỉnh dậy vẫn luôn đợi anh, kết quả đợi cả một ngày cũng không thấy người đâu.

May mà tối qua Lục Tử Mặc đi vội quá, quên mang điện thoại, cô còn có thể gọi điện.

Cô vội vàng gọi cho Tiểu Anh Đào, Tiểu Anh Đào vừa nghe thấy giọng cô liền khóc òa lên, “Mẹ, sao bây giờ mẹ mới gọi cho con.” “Bảo bối, mẹ bên này có việc.” “Không phải mẹ nói hôm nay sẽ về sao?” “Mẹ tạm thời chưa về được.” “Hừ, mẹ lừa con, con không chơi với mẹ nữa.” Tiểu Anh Đào thật sự tức giận rồi.

Dù Cận Ngôn dỗ thế nào cũng không trả lời.

“Tiểu Anh Đào, mẹ buồn quá, con lại không thèm để ý đến mẹ nữa, hu hu hu.” Cận Ngôn giả vờ khóc.

“Giả vờ khóc.” Tiểu Anh Đào tức giận nói.

“Ôi trời, bảo bối, con thật sự hư quá rồi, không thương mẹ chút nào, mẹ ở bên ngoài kiếm tiền nuôi gia đình mệt lắm, bây giờ mẹ mệt đến mức không nhấc nổi cánh tay lên nữa, rất muốn con ở bên cạnh xoa bóp cho mẹ, mẹ nhớ con chết đi được.” “Mẹ thật sự có nhớ Tiểu Anh Đào không?” “Đương nhiên rồi, mẹ không nhớ con thì còn nhớ ai nữa.” “Vậy sau này nhất định phải nghe điện thoại của Tiểu Anh Đào.” Có lẽ là di truyền chỉ số IQ cao của nhà họ Lục, những đứa trẻ khác ba tuổi có thể nói còn chưa rõ ràng lưu loát, nhưng Tiểu Anh Đào hoàn toàn không có trở ngại này.

Chương 1401

Cô bé này, thì ra là vì tối qua cô tắt máy của nó nên mới tức giận.

“Được rồi, bảo bối, mẹ biết lỗi rồi, tha thứ cho mẹ được không?” “Hừ, lần này tạm tha cho mẹ, lần sau sẽ không dễ dàng như vậy đâu.” Tiểu Anh Đào kiêu ngạo lắm.

“Được rồi, bảo bối, nào, hôn mẹ một cái.” “Không hôn, đợi mẹ về mới cho mẹ hôn.” “Vậy con có hôn mẹ một cái không, mẹ không có động lực làm việc gì cả.” “Ừm, vậy bảo bối hôn mẹ một cái.” Mẹ con hai người nũng nịu một hồi, rất lâu sau mới cúp máy.

Sau đó, Cận Ngôn lại gọi điện cho người phụ trách nông trang, sắp xếp công việc.

Bên ngoài trời dần tối.

Cận Ngôn đã cả ngày không ăn gì, tủ lạnh của Lục Tử Mặc trống không, không có gì cả.

Người đàn ông tàn nhẫn này, thật sự muốn bỏ đói cô ở đây sao?

Cô đành dùng điện thoại đặt đồ ăn ngoài, nhưng đồ ăn được giao đến, cô cũng không mở được cửa, chỉ có thể bảo người ta đặt ở cửa.

Cô gọi cho Trần Tiểu Mỹ, nhưng Trần Tiểu Mỹ đến cũng không có cách nào, cái khóa bên ngoài cô ấy căn bản không mở được, phải có vân tay của Lục Tử Mặc mới được.

Trần Tiểu Mỹ định báo cảnh sát, Cận Ngôn đã ngăn cô ấy lại.

Lục Tử Mặc đến hơn tám giờ tối mới về, cả người Cận Ngôn đói đến mức không còn chút sức lực, nằm trên sofa, không có chút sức sống.

Nghe tiếng khóa cửa, cô lập tức chạy tới, phát hiện Lục Tử Mặc không mang cơm về, mà trong tay xách một vài cái túi.

Cô vừa định đi lấy đồ ăn ngoài mình đặt, Lục Tử Mặc đã tiện tay ném một cái, một đường cong tuyệt đẹp vẽ ra trong không trung, túi đồ ăn ngoài vững vàng rơi vào thùng rác.

“Lục Tử Mặc, anh muốn bỏ đói tôi chết à?” Lục Tử Mặc liếc nhìn trán của cô, trên sofa vẫn còn vết máu, đặc biệt chói mắt.

“Nếu muốn ăn thì tự mình nấu.” “Tôi không có tâm trạng nấu cơm.” Lục Tử Mặc ném thẳng những thứ đó vào tủ lạnh, ngồi xuống sofa như một ông lớn, “Không ăn thì cứ đói.” Cận Ngôn trong lòng bốc hỏa, “Lục Tử Mặc, rốt cuộc anh muốn thế nào?” “Không thế nào cả, chính là chuyện sinh con.” Cận Ngôn bất lực cầm lấy rau trong tủ lạnh, đi vào bếp.

Nấu ăn đối với cô, thực sự không phải là chuyện lớn, một lúc sau, cô thò đầu ra khỏi bếp, “Lục Tử Mặc, gạo ở đâu?” “Không có.” “Không có thì anh bảo tôi nấu cơm gì?” “Hình như có mì.” Cận Ngôn cảm thấy, Lục Tử Mặc nhất định là đến để báo thù, anh hẳn là biết, cô ghét ăn mì nhất, các loại đồ ăn làm từ bột mì khác đều có thể chấp nhận.

Cận Ngôn cũng hết cách, cuối cùng món chính chỉ có thể là mì.

Ma xui quỷ khiến thế nào, cô hỏi một câu, “Lục Tử Mặc, anh ăn chưa?” Trong mắt Lục Tử Mặc lóe lên một tia kinh ngạc, tối qua anh đối xử với cô như vậy, còn nhốt cô trong phòng, cô không hận anh sao?

Lục Tử Mặc không lên tiếng, Cận Ngôn cũng không tự làm mình mất mặt, quay lại bếp.

Lúc này, nghe thấy Lục Tử Mặc nói: “Tôi cũng chưa ăn.” Cận

Ngôn nhếch mép, lại cho thêm một vốc mì vào nồi.

Lục Tử Mặc tuy đang xem tin tức, nhưng ánh mắt vẫn luôn liếc về phía bếp, nhìn cô bận rộn trong bếp, giống như quay về quá khứ vậy.

Từ khi cô rời đi, bốn năm rồi, anh chưa từng vào bếp một lần nào.

Chút kỹ năng nấu nướng học được trước đây, cũng sớm đã quên mất.

Hôm nay, ngôi nhà dường như lại tràn ngập hơi ấm khói bếp, là cảm giác mà anh vẫn luôn khao khát.

Cận Ngôn nấu mì xong, cuối cùng rắc hành lá lên rồi bưng ra, lại bưng mấy món xào nhỏ cùng lên bàn.

Lục Tử Mặc liếc nhìn bát mì, nhíu mày, Cận Ngôn nhìn mà lòng mềm nhũn, Tiểu Anh Đào bộ dạng này thật sự rất giống anh, kén ăn, gặp hành lá là nhíu mày.

Khi ăn mì, luôn thích dùng đũa khẽ cuộn một vòng, sau đó mới cho vào miệng, rất thanh tú.

Nhắc đến con gái, lòng Cận Ngôn trở nên mềm mại, khóe miệng nở một nụ cười nhẹ.

Lục Tử Mặc thấy cô cười, tâm trạng cũng thoải mái hơn nhiều.

Hai người không ai nói gì, chỉ yên lặng ăn.

Cận Ngôn không nhịn được nữa, “Lục Tử Mặc, chúng ta đều không còn trẻ nữa, đều sắp ba mươi rồi, tôi nghĩ xử lý vấn đề nên trưởng thành hơn một chút.” “Nể tình tôi đã nấu bữa tối cho anh, chúng ta có thể nói chuyện đàng hoàng được không?” Thì ra cô nấu cơm cho anh là để lấy lòng anh, để trốn khỏi nơi này.

Sắc mặt Lục Tử Mặc lập tức lại trầm xuống, “Tôi và cô không có gì để nói cả.” “Lục Tử Mặc, chúng ta thật sự đã chia tay nhiều năm rồi, tôi cảm thấy như bây giờ thật sự rất tốt, nếu anh còn coi tôi là bạn, chúng ta thỉnh thoảng cũng có thể hẹn nhau ra ngoài ăn một bữa cơm bình yên như thế này.” Có lẽ một ngày nào đó, cô còn có thể mang theo Tiểu Anh Đào, để họ cha con nhận nhau.

Thản nhiên đối mặt với đoạn tình cảm không có kết quả của họ trong quá khứ.

“Cần gì phải làm thành bộ dạng như bây giờ, giữa chúng ta cũng không có thù sâu oán lớn gì, phải không?” “Cô đã giết chết con gái tôi, đó không phải là thù sâu oán lớn sao?” Cận Ngôn, “…” Có thể đừng nhắc đến chuyện này mãi được không, con gái anh vẫn sống sờ sờ ra đó, mỗi lần nhắc đến, cảm giác như đang nguyền rủa Tiểu Anh Đào vậy.

“Lục Tử Mặc, anh có nhất thiết phải cố chấp như vậy không?

Có ý nghĩa gì không?” “Có ý nghĩa, trước khi cô sinh con, cô cứ ở đây, đừng làm những phản kháng vô ích, lần này tôi sẽ không dung túng cho cô nữa.” “Lục Tử Mặc, tôi là một con người, tôi cũng có công việc của riêng mình, anh giam cầm tự do của tôi anh có biết tôi sẽ lỡ bao nhiêu công việc không?” “Sau khi sinh con xong, những tổn thất này tôi sẽ bồi thường gấp đôi cho cô, sẽ không để cô chịu thiệt.” Ý này, rất rõ ràng là chỉ coi cô như một công cụ sinh sản, đợi con sinh ra sẽ đuổi cô đi.

Quả thực là quá đáng.

“Lục Tử Mặc, thỏ bị dồn vào đường cùng cũng sẽ cắn người, anh đừng tưởng tôi vẫn dễ nói chuyện như quá khứ.” “Tôi chưa bao giờ thấy cô trong quá khứ dễ nói chuyện.” Tuổi còn nhỏ mà lòng dạ độc ác, đã quyết tâm thì không ai có thể thay đổi.

Cận Ngôn đặt bát xuống bàn, phát ra tiếng “cạch”, “Xem ra chúng ta thật sự không thể nói chuyện đàng hoàng, là tôi đã hy vọng ở anh quá nhiều, là tôi quá ngu ngốc.

Lục Tử Mặc, lần này anh thật sự còn muốn gây chuyện với tôi đến mức cá chết lưới rách sao?” “Vậy thì cứ tiếp tục gây chuyện, còn có kết quả nào tồi tệ hơn quá khứ nữa.” Lục Tử Mặc thờ ơ nói.

Trải qua chuyện đó, còn có gì thảm hơn nữa.

“Lục Tử Mặc, anh đúng là không thể nói lý lẽ.” Nói xong câu đó, Cận Ngôn không nói gì nữa.

Cận Ngôn đã chuẩn bị tinh thần Lục Tử Mặc có thể sẽ hành động cầm thú, nhưng tối nay anh ta lại có chút ngoan ngoãn, tự mình đến phòng khách ngủ, Lục Tử Mặc không đến quấy rầy cô.

Chỉ là ngày hôm sau, cô vẫn bị giam cầm.

Có lẽ sợ cô chết đói, trong tủ lạnh có đủ thứ, chỉ duy nhất không cho cô tự do.

Điện thoại của cô cũng cho cô dùng, còn giúp cô làm thêm một chiếc sim điện thoại khác.

Chương 1402

Năm ngày trôi qua rất nhanh.

Tiểu Anh Đào ở bên kia quấy khóc không ngừng, hai ngày đầu cô còn trấn an được, đến ngày thứ ba cô bé bắt đầu không nghe lời cô dụ dỗ nữa, tiếng khóc xé lòng khiến cả người cô không ổn.

Cận Ngôn lo lắng không yên, cô thật sự sợ Lục Tử Mặc sẽ giam cầm cô cả đời như vậy.

Cô tự nhiên không thể báo cảnh sát để xử lý chuyện này, cuối cùng cô chỉ có thể gọi cho Lục Sâm, cô cũng không ôm hy vọng gì nhiều, nhưng không ngờ Lục Sâm vẫn chưa đổi số, vẫn dùng số của bốn năm trước.

“Alo, xin chào, ai vậy ạ?” Giọng nói quen thuộc khiến Cận Ngôn suýt nữa thì bật khóc, sự tốt đẹp của người nhà họ Lục đối với cô năm xưa, vẫn còn rõ mồn một.

Từng có lúc cô cũng thật sự yêu quý vị trưởng bối này, nếu không còn cách nào, cô cũng không muốn làm phiền đến ông, để ông đến gây áp lực cho Lục Tử Mặc.

Thủ đoạn như vậy quả thực không sáng suốt lắm.

“Bác trai, cháu là Cận Ngôn đây ạ.” Lục Sâm lập tức dừng cây bút trong tay, ông cứ cảm thấy gần đây mí mắt giật, mấy ngày nay thằng nhóc hỗn đản biểu hiện rất lạ, thì ra thật sự là Cận Ngôn đã trở về.

“Là Ngôn Ngôn à.” Lục Sâm vẫn như ngày xưa, thân mật gọi Cận Ngôn.

“Bác trai, xin lỗi bác, năm đó cháu đã không nói một lời mà rời đi, cũng không chào hỏi hai bác, thật sự rất xin lỗi.” “Con bé ngốc, không sao, đó đều là chuyện quá khứ rồi.” “Bác trai, vốn dĩ hôm nay cháu không muốn làm phiền bác, nhưng cháu thật sự không còn cách nào khác.” Quả nhiên là đã vào vấn đề chính, Lục Sâm không cần nghĩ cũng biết là có liên quan đến thằng nhóc Lục Tử Mặc, “Có phải thằng nhóc Lục Tử Mặc đó lại làm chuyện hồ đồ không?” “Cũng không có gì ạ, anh ấy không làm gì quá đáng, chỉ là khóa cháu trong nhà anh ấy, đã mấy ngày rồi, cháu không ra ngoài được, cháu còn phải quay về xử lý công việc.” Cận Ngôn nói đến đó thì dừng lại, không nói cho Lục Sâm chuyện Lục Tử Mặc ép cô sinh con.

Lục Sâm im lặng vài giây, nói: “Ngôn Ngôn, cháu đừng lo, bác sẽ giải quyết chuyện này.” “Vậy thì cảm ơn bác ạ.” “Không cần khách sáo, là bác phải cảm ơn cháu đã nói cho bác biết chuyện này, chứ không phải báo cảnh sát trực tiếp.” Cận Ngôn cũng không biết mình làm vậy có đúng không, nhưng cô không thể không làm vậy, chỉ có làm vậy mới có thể giảm thiểu tổn thương cho cả hai bên.

Lục Sâm cúp máy, sắc mặt lập tức trầm xuống, “Thằng nhóc hỗn đản này, đúng là không yên được một lúc, không có chút khí phách nào, dựa vào việc giam cầm để níu kéo trái tim một người phụ nữ, thủ đoạn này đúng là quá low.” “Tử Mặc chắc là thật sự bị dồn vào đường cùng rồi, khó khăn lắm mới đợi được người về, không dùng thủ đoạn này căn bản không giữ được người.” Tống Trí nói.

“Sinh con trai đúng là không bớt lo chút nào.” “Con gái cũng chẳng khá hơn là bao, con gái tôi lại thích một thằng nhóc nghèo, chính là cái loại hay vẽ bậy ngoài đường, gần đây tôi cũng lo đến bạc cả đầu.” Tống Trí cũng đau đầu không kém.

“Ôi, bọn trẻ bây giờ, chẳng có đứa nào là ngoan ngoãn cả.” Lúc Lục Tử Mặc về nhà, phát hiện cửa nhà mình có thêm mấy người lạ, và trong tay họ đang khiêng chính là cửa nhà anh, đã bị tháo xuống rồi.

Lục Tử Mặc tức giận bùng lên, con nhóc chết tiệt này gan to bằng trời rồi, lại dám cho người đến tháo cửa nhà anh, thật là đơn giản thô bạo.

Nhưng đó không phải là điều anh lo lắng nhất, bây giờ anh chỉ sợ cô đã chạy mất rồi.

Anh lao vào, gầm lên: “Cận Ngôn.” Cận Ngôn từ trên sofa đứng dậy, cùng lúc đứng dậy, còn có Lục Sâm.

“Bố.” Lục Sâm không lên tiếng.

“Sao bố lại ở đây?” Lục Sâm hận rèn sắt không thành thép nhìn Lục Tử Mặc, sao ông lại sinh ra một đứa con trai đầu gỗ như vậy, có ai theo đuổi con gái như thế này không, đọc tiểu thuyết tổng tài bá đạo nhiều quá à?

“Bố không đến thì còn không biết con làm ra chuyện vẻ vang như vậy, lại dám nhốt Cận Ngôn ở đây.” “Bố, chuyện của con không cần bố xen vào.” “Không xen vào, con muốn đi tù à?

Hành vi như vậy của con là giam giữ người trái pháp luật, hạn chế tự do cá nhân của người khác.” “Bố, bố về trước đi.” Lục Tử Mặc đẩy Lục Sâm ra ngoài.

Lục Sâm giơ tay tát thẳng vào mặt Lục Tử Mặc một cái, mặt Lục Tử Mặc bị đánh lệch sang một bên, im lặng hẳn.

Không khí xung quanh lập tức yên tĩnh lại, Cận Ngôn theo bản năng run lên một cái, đã quen với một Lục Sâm ôn nhuận như ngọc, thật sự chưa từng thấy bộ dạng này của ông.

Trán Lục Sâm giật giật, con trai lớn thế này rồi, đa số thời gian ông chỉ giảng đạo lý cho chúng, thật sự chưa từng động tay động chân.

Ngược lại là Mạc Noãn, lúc nhỏ đã dạy dỗ chúng mấy lần.

Trong nhà một người đóng vai hiền, một người đóng vai ác.

“Lục Tử Mặc, từ nhỏ đến lớn bố chưa từng đánh con, nhưng không có nghĩa là bố sẽ không đánh con, con là con trai của bố, con làm sai bố có nghĩa vụ đưa con về con đường đúng đắn, con xem con bây giờ làm toàn những chuyện gì, con phát điên cũng phải có giới hạn, sao lâu như vậy rồi vẫn không nhận ra hiện thực, con và Cận Ngôn đã chia tay từ bốn năm trước.” “Hành vi bây giờ của con, nói dễ nghe một chút là dây dưa không dứt, nói nghiêm trọng hơn là vi phạm pháp luật.” Lục Tử Mặc không lên tiếng, tính cách của anh là vậy, rất nhiều lúc đều im lặng không nói gì, giống như một cái bình giữ nhiệt vậy.

Lục Sâm nhìn về phía Cận Ngôn, “Ngôn Ngôn, cháu có thể rời đi rồi, đêm hôm khuya khoắt tự mình chú ý an toàn.” “Cảm ơn bác trai.” Nói xong, Cận Ngôn nhìn sâu vào Lục Tử Mặc một cái, thấy anh không ngăn cản, cô quay người rời đi.

Lục Tử Mặc siết chặt lòng bàn tay, không nhìn Cận Ngôn, đứng yên tại chỗ không động.

Lục Sâm cũng không nói gì, ngồi xuống sofa.

Hai cha con, một người đứng, một người ngồi, không ai lên tiếng.

Rời khỏi tiểu khu, nước mắt Cận Ngôn lập tức tuôn rơi.

Xin lỗi anh, Lục Tử Mặc, em không biết bác Lục sẽ đánh anh.

Cô sụt sịt mũi, đặt chuyến bay sớm nhất, rời khỏi thành phố A ngay trong đêm để đến thành phố C.

Lúc về đến nông trang cũng đã là một giờ sáng.

Tiểu Anh Đào khóc mệt nên đã ngủ thiếp đi.

Bố mẹ Cận biết tin cô về nên đều chưa ngủ, ngồi ở phòng khách đợi cô. "Ngôn Ngôn, con không sao chứ?" Cận Ngôn cả người mệt mỏi rã rời, nhưng khi về đến ngôi nhà thân thuộc của mình, những điều đó không còn quan trọng nữa. "Con không sao." "Chuyện của Tử Mặc giải quyết xong chưa?" "Chắc là giải quyết xong rồi ạ, bác Lục đã đích thân ra mặt.

Con nhớ Tiểu Anh Đào quá, con đi xem con bé đây." Trên mặt Tiểu Anh Đào vẫn còn vệt nước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, vừa nhìn đã biết đã khóc rất nhiều.

Cận Ngôn hôn lên má con bé, nhẹ nhàng vỗ lưng con: "Bé cưng, mẹ về rồi, đừng khóc nữa, đừng khóc nữa, ngoan ngoãn ngủ đi." Tiểu Anh Đào lập tức mở to đôi mắt, nhưng đáy mắt có vài phần mơ màng, dường như không dám tin mẹ mình đã trở về bên cạnh. "Hu hu hu, mẹ xấu, không chịu về nhà, chỉ đến trong mơ của con thôi." "Hu hu hu, mẹ xấu quá đi." Cận Ngôn bật cười, ra là cô nhóc này tưởng mình đang nằm mơ. "Bé cưng, con không nằm mơ đâu, mẹ về thật rồi này, không tin con sờ mẹ xem." Cô bé ngừng khóc, đưa bàn tay nhỏ trắng nõn ra, nhẹ nhàng sờ lên mặt Cận Ngôn, véo véo, xoa xoa, rồi "oa" một tiếng lại khóc lớn. "Mẹ, sau này con không bao giờ tin lời mẹ nữa, mẹ chỉ biết lừa con nít, mẹ là một người mẹ không giữ chữ tín." "Tiểu Anh Đào, mẹ thật sự sai rồi." Tiểu Anh Đào xoay người, tránh xa Cận Ngôn: "Không chấp nhận." Người lớn các người chỉ giỏi lừa gạt trẻ con, đừng tưởng nó nhỏ mà không biết gì, nó biết hết đấy.

Cận Ngôn vươn tay, kéo con bé vào lòng, vén áo ngủ của con lên rồi thổi nhẹ vào bụng con.

Cô nhóc lập tức cười khanh khách: "Nhột, mẹ ơi, nhột quá." "Có tha thứ cho mẹ không?" "Không tha thứ." Cô bé bướng bỉnh chống cự, tuy còn nhỏ tuổi nhưng rất có khí phách.

Chương 1403

"Mẹ cho con một cơ hội trả lời lại lần nữa, rốt cuộc có tha thứ cho mẹ không?" Tiểu Anh Đào chu môi, bộ dạng đó được di truyền từ ba nó, kiêu ngạo vô cùng. "Có tha thứ không?" "Được rồi, con tha cho mẹ." Cuối cùng, Tiểu Anh Đào cũng chịu thua.

Con bé lật người đè lên người Cận Ngôn, cái miệng nhỏ nhắn hôn khắp ngũ quan của cô để thể hiện niềm vui sướng của mình. "Mẹ, ngày mai mẹ cùng con đi vắt sữa cho Tiểu Bạch được không?" Tiểu Bạch là một con bò sữa trong nông trang, trông rất xinh, trên người có đốm đen đốm trắng, nhưng Tiểu Anh Đào lại đặt tên cho nó là Tiểu Bạch.

Vấn đề là Tiểu Anh Đào quá nghịch ngợm, lần nào cũng vắt sữa lung tung, làm Tiểu Bạch kêu inh ỏi. "Tiểu Bạch sợ con lắm rồi mà con còn đòi vắt sữa nó." "Con yêu Tiểu Bạch mà." "Vậy giữa Tiểu Bạch và mẹ, con yêu ai nhất?" "Yêu mẹ nhất, vắt sữa Tiểu Bạch cho mẹ uống." Tiểu Anh Đào nói bằng giọng sữa non nớt.

Cận Ngôn bật cười, quả nhiên là con gái ruột, không uổng công cô thương con bé.

Nhưng món sữa bò này cô uống đến phát sợ rồi, từ khi Tiểu Anh Đào học được cách vắt sữa, cô chưa bao giờ thiếu sữa uống.

Điều đó khiến cô thường có ảo giác mình là một đứa trẻ sơ sinh. "Mẹ, con muốn nghe mẹ hát, nghe mẹ kể chuyện." "Vậy thì hát trước, rồi kể chuyện sau." "Yeah, mẹ tuyệt nhất!" Trong phòng vang lên giọng nói dịu dàng của Cận Ngôn, xen lẫn những câu hỏi ngây ngô của cô bé.

Đã quá khuya, cô bé nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Cận Ngôn cũng buồn ngủ, ôm thân hình mềm mại của con gái chìm vào giấc ngủ.

Bên này, Lục Tử Mặc cứ duy trì một tư thế đứng suốt mấy tiếng đồng hồ, Lục Sâm cũng không rời đi mà ở lại cùng anh.

Cuối cùng, Lục Sâm là người không nhịn được trước, ông ấn Lục Tử Mặc ngồi xuống ghế sofa, lấy đá lạnh, rồi nâng cằm anh lên, giúp anh xử lý khuôn mặt tuấn tú đã sưng đỏ.

Nhìn con trai bị mình đánh thành ra thế này, ông cũng có phần hối hận. "Con có biết tại sao ta đánh con không?" Lục Tử Mặc không nói gì, dáng vẻ như lòng tro nguội lạnh.

Lục Sâm suýt nữa lại tức đến giậm chân, tính cách của ông già này thật sự khiến người ta lúc nào cũng muốn nổi điên. "Lục Tử Mặc, phụ nữ trên đời này chết hết rồi hay sao mà con cứ phải bám lấy một mình Cận Ngôn không buông?" "Bốn năm rồi, con xem Cận Ngôn đã bước ra được rồi, sao chỉ có mình con cứ loanh quanh tại chỗ, rốt cuộc con muốn thế nào?" "Cô ấy chưa bước ra được, con biết mà." Lục Tử Mặc cuối cùng cũng lên tiếng.

Lục Sâm cười, thật không biết nên đánh thằng con này một trận, hay là khuyến khích nó đi níu kéo bạn gái cũ. "Con có phải tự tin thái quá rồi không?

Ban đầu là con bị cô ấy đá đấy, con đã điều tra rõ ràng chưa mà dám nói những lời như vậy?" "Con có thể cảm nhận được, nếu cô ấy thật sự không còn chút tình cảm nào với con, thì đã không chỉ gọi điện cho ba.

Quyển danh bạ đó là con cố tình để lại cho cô ấy." Nếu anh thật sự muốn giam cầm Cận Ngôn, sao có thể để lại điện thoại cho cô, đã sớm tịch thu hết mọi công cụ liên lạc rồi. "Vậy vết sẹo trên trán cô ấy, đừng nói là không liên quan gì đến con." "Đúng là không liên quan, đó là do cô ấy tự đập." "Cô ấy rảnh rỗi đến mức tự làm mình bị thương à?

Như vậy còn chưa đủ thể hiện quyết tâm của cô ấy sao?" "Con không quan tâm.

Lần này dù là trói buộc hay đe dọa, tóm lại cô ấy phải ở bên cạnh con.

Cả đời này con cũng chỉ cưới cô ấy làm vợ.

Nếu ba không muốn nhìn thấy nhà mình tuyệt tự thì cùng con nghĩ cách đi." Lục Sâm nheo mắt lại. "Thằng khốn, con đang uy hiếp ta?" "Con không uy hiếp ba, con chỉ đang nói thật lòng với ba thôi, không phải đây là điều ba và mẹ vẫn luôn muốn biết sao?

Con muốn Cận Ngôn, chỉ muốn Cận Ngôn." Lục Sâm thật sự muốn lấy búa bổ đầu anh ra xem bên trong rốt cuộc chứa thứ gì, sao lại còn nát hơn cả bã đậu. "Vậy rốt cuộc con nhốt Cận Ngôn ở đây làm gì?" "Bồi dưỡng tình cảm, tìm lại ký ức đẹp đẽ ngày xưa, bắt đầu lại từ đầu." Sinh con gì đó đều là cái cớ, tình cảm tốt rồi thì còn sợ không có con sao? "Thế sao con không nói rõ với cô ấy?" "Nói không rõ đâu, thứ có chân sớm muộn gì cũng sẽ chạy mất." Thứ có chân. "Ta chỉ mong mày là một thứ gì đó, vấn đề là mày chẳng ra cái thá gì cả." Khóe miệng Lục Tử Mặc giật giật. "Ba, con không có tâm trạng đùa với ba đâu." Anh còn bận đi tìm người.

Lục Sâm nghiêm mặt lại. "Thằng nhóc thối, con đã quyết tâm rồi à?" "Sớm đã quyết tâm rồi." "Được, con đã dũng cảm như vậy, ta ủng hộ con về mặt tinh thần.

Cuối cùng ta cũng biết tại sao mối tình đầu của con lại là Úy Lam rồi, ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, con và cô ta đều là một loại người, cuồng chấp niệm." "Đừng trách ta không nhắc nhở con, tình hình hôm nay và năm đó vẫn không có gì khác biệt, Úy Lam vẫn là trở ngại giữa hai đứa.

Con có thể đảm bảo nếu một ngày Úy Lam xảy ra chuyện, con hoàn toàn có thể đứng ngoài cuộc không?

Nếu không làm được điều đó thì đừng đi gây họa cho Cận Ngôn nữa, để cô ấy tìm một người đàn ông một lòng một dạ với mình đi." "Ba, con nợ Úy Lam, những năm qua con đã trả hết rồi, con không còn bất cứ điều gì có lỗi với cô ta nữa, con đã làm hết tình hết nghĩa rồi.

Vì cô ta, con đã làm tổn thương người con quan tâm nhất, mất đi người con quan tâm nhất." "Con tuyệt đối sẽ không gặp lại cô ta, cũng sẽ không can thiệp vào chuyện của cô ta, cô ta sống hay chết không liên quan đến con." Lục Sâm nhìn Lục Tử Mặc thật sâu. "Được, tốt nhất con hãy nhớ kỹ những lời mình nói, đừng giữa đường lại đổi ý.

Một người phụ nữ không chịu nổi sự giày vò lặp đi lặp lại của con đâu.

Chuyện không quá tam ba bận, nếu Cận Ngôn bây giờ vẫn còn độc thân, con cũng chỉ có một cơ hội cuối cùng thôi, con hiểu ý ta chứ?" "Con hiểu." "Vậy con có biết Cận Ngôn ở đâu không?" "Con đã biết địa chỉ của cô ấy rồi." "Được, vậy con cứ tùy ý mà giày vò đi, tuổi trẻ là phải giày vò." Lục Tử Mặc đảo mắt. "Ngài Lục Sâm, lời nói trước sau của ngài mâu thuẫn quá đấy." Lục Sâm vỗ vào đầu anh một cái. "Thằng nhóc thối, ta làm vậy không phải vì con sao?

Nếu con không phải con trai ta, ta đã sớm ném con từ tầng 22 xuống rồi, đồ vô dụng." "Ba, ba về đi, con muốn ở một mình." "Thôi được rồi, lần nào ta cũng giúp con dọn dẹp mớ hỗn độn xong là con lại đuổi ta đi, không có ông bố nào bi thảm như ta.

Con vô lương tâm như vậy, cẩn thận sau này con trai con gái con đối xử lại với con đấy." "Con sẽ không để mình trở thành một người cha như vậy." Đến mức để con cái bắt nạt mình.

Chương 1404

Lục Tử Mặc không ngờ rằng, không lâu sau, anh đã bị vả mặt chan chát, cảm giác đó chua chát vô cùng.

Lục Sâm đi rồi.

Lục Tử Mặc lại không còn tự tin như vừa rồi.

Anh nằm trên chiếc giường Cận Ngôn đã ngủ mấy ngày nay, dường như vẫn còn ngửi thấy mùi hương trên người cô.

Cô vẫn như trước, không bao giờ xịt nước hoa, luôn trong lành như một đóa hoa bách hợp nhỏ, chỉ là sao lại cảm thấy có chút mùi sữa thoang thoảng.

Lục Tử Mặc hít một hơi thật sâu, mùi sữa này lại không còn rõ nữa.

Thật là gặp quỷ, sao anh lại cảm thấy đây là mùi sữa, Cận Ngôn trước nay không hề thích uống sữa bò, thứ cô thích chỉ là những loại đồ ăn vặt.

Ngày hôm sau, Lục Tử Mặc trực tiếp cho người đi tra nhật ký cuộc gọi của Cận Ngôn.

Sim điện thoại được đăng ký bằng chứng minh thư của anh, tra cứu thật sự quá dễ dàng.

Lục Tử Mặc phát hiện Cận Ngôn mỗi tối đều gọi cho một số điện thoại, mà mỗi lần gọi đều hơn nửa tiếng.

Anh cũng cho người khôi phục lại nhật ký cuộc gọi với bố mẹ Cận mà cô đã xóa vào ngày đầu tiên, rõ ràng không phải cùng một số.

Sắc mặt Lục Tử Mặc có chút đen lại, chẳng lẽ Cận Ngôn thật sự đã tìm người đàn ông khác?

Chỉ có tình nhân mới có thể nũng nịu, quấn quýt, ngày nào cũng gọi điện buôn dưa lê như vậy.

Nghĩ đến vòng một đầy đặn hơn không ít của cô, lòng Lục Tử Mặc lạnh toát.

Anh trực tiếp xin nghỉ một tuần rồi bay đến thành phố C.

Đến thành phố C hỏi thăm mới biết, Cận Ngôn ở địa phương thật sự rất có tiếng, vừa hỏi nông trang Cao Sơn, người ta liền chỉ cho anh tuyến xe buýt, thuận lợi không ngờ.

Chú thỏ con của anh thật sự đã khác xưa, đã gây dựng được một sự nghiệp riêng rồi.

Lục Tử Mặc cũng không lái xe, trực tiếp ngồi xe khách đường dài đến nông trang.

Vừa đến cổng nông trang đã nghe thấy một trận cười đùa. "Ông Vũ ơi, ông xem nó không động đậy nữa rồi, đáng thương quá." "Vậy trưa nay cháu đừng ăn nó nữa." "Cháu không ăn cũng được ạ, nhưng còn nhiều cô chú như vậy, họ làm việc rất mệt, họ không thể không ăn, phải bổ sung thể lực." "Con bé dẻo miệng, ngọt như mía lùi." "Tất nhiên rồi, con là người gánh vác nhan sắc của nông trang, là quả vui vẻ, là bảo bối của mọi người mà." Lục Tử Mặc dừng bước, nghe giọng nói mềm mại đó, không nhịn được mà đi vào trong.

Chỉ là có người canh ở cổng, anh đành phải trèo tường vào.

Độ cao này thật sự không có chút khó khăn nào, Lục Tử Mặc trực tiếp leo lên.

Vừa nhảy xuống, anh đã thấy cách đó không xa một cô bé mặc đồ rằn ri, trên đầu còn đội một chiếc mũ.

Lúc này tay cô bé đang xách chân một con gà, máu gà không ngừng chảy xuống.

Con gà dùng sức giãy giụa, cô bé lại không hề sợ hãi, ngược lại còn xách con gà lên quăng mạnh một cái, máu văng đầy mặt ông lão bên cạnh. "Ha ha ha, ông Vũ lại trúng chiêu rồi." "Con bé nghịch ngợm này, lần nào cũng hành hạ cái thân già này của ông." "Ông Vũ không già đâu, làm gì có ông lão nào đẹp trai như vậy chứ." "Cháu đấy." Đột nhiên, cô bé thấy trên mặt đất có thêm một cái bóng, ngơ ngác ngẩng đầu lên.

Thấy là người lạ, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé lập tức sa sầm. "Ông là ai?

Tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây?" Lục Tử Mặc sững sờ, nhìn chằm chằm cô bé xinh xắn trước mặt không chớp mắt.

Gương mặt cô bé nhỏ nhắn, đúng chuẩn mặt trái xoan, quan trọng là đôi mắt kia, rất linh động, giống như một con hồ ly tinh ranh, miệng nhỏ như quả anh đào, giống hệt cô con gái trong mơ của anh. "Bảo bối." Lục Tử Mặc không nhịn được lẩm bẩm, cúi người định đưa tay sờ má cô bé.

Tiểu Anh Đào có lòng phòng bị rất cao, không bao giờ muốn người lạ chạm vào mình, cô bé "bốp" một tiếng gạt tay Lục Tử Mặc ra, hai tay chống nạnh, vẻ mặt kiêu ngạo: "Ông gọi ai là bảo bối đấy, bảo bối cũng là để ông gọi sao?" Lục Tử Mặc lúng túng thu tay lại. "Cô bé, cháu tên gì?" "Tên của tôi cũng là để ông hỏi sao?" "Hừ, gấu quần ông có bùn đất, chắc chắn không phải đi vào từ cổng chính, nhất định là trèo tường vào." Tiểu Anh Đào tức giận, trừng mắt nhìn Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc không ngờ lại bị một cô bé vạch trần nhanh như vậy. "Sao cháu biết?" "Tôi là công chúa nhỏ ở đây, có gì mà tôi không biết chứ, sáng nay tôi có đi tưới nước mà." Tiểu Anh Đào là một đứa trẻ không bao giờ ngồi yên, sáng nào cũng dậy rất sớm, từ khi biết đi đã thường xuyên chạy khắp nông trang.

Mọi ngóc ngách trong nông trang cô bé đều rất quen thuộc.

Tiểu Anh Đào nói xong liền lấy chiếc điện thoại trẻ em trên cổ, gọi cho hai chú ở cổng. "Bác Trương, bác Tiết, có người lạ lẻn vào nông trang của chúng ta rồi, mau ném ông ta ra ngoài đi." Lục Tử Mặc dở khóc dở cười, trẻ con bây giờ sao thế nhỉ, xem nhiều phim tổng tài bá đạo quá rồi, nói chuyện cũng mang phong thái tổng tài bá đạo. "Bé con, chú đến đây tìm người." "Tìm người, hừ, tôi thấy ông giống trộm hơn." Một lúc sau, có hai người mặc đồ nông dân vội vã chạy tới. "Tiểu Anh Đào, ai lẻn vào vậy?" Tiểu Anh Đào đưa tay chỉ Lục Tử Mặc, nghiêm mặt nói: "Chính là ông ta, ném ra ngoài cho tôi." "Thưa anh, phiền anh ra ngoài, đây là nông trang của chúng tôi, người ngoài không được phép tự ý vào." Lục Tử Mặc đành phải giải thích lại: "Tôi đến tìm người." "Ông tìm ai?" Tiểu Anh Đào hỏi. "Tôi tìm Cận Ngôn." Tiểu Anh Đào trợn tròn mắt, tìm mẹ cô bé?

Tìm mẹ cô bé làm gì? "Ông tìm bà chủ của chúng tôi làm gì?" Tiểu Anh Đào không muốn để lộ thân phận của mình. "Chúng tôi là bạn bè." "Ông muốn theo đuổi bà chủ của chúng tôi à?" Lục Tử Mặc cười, tuy cô bé trước mặt có chút kiêu ngạo, nhưng Lục Tử Mặc lại thích từ tận đáy lòng, dường như anh vốn dĩ nên thích cô bé. "Cháu tên là Tiểu Anh Đào phải không?" "Cái tên đáng yêu như Tiểu Anh Đào cũng là để ông gọi sao?" "Vậy chú phải gọi cháu thế nào?" "Bác Trương, bác Tiết, mau đưa người này đi, nhìn thấy ông ta là phiền rồi." Tiểu Anh Đào hừ lạnh một tiếng. "Thưa anh, xin lỗi, mời anh hợp tác với chúng tôi, nếu không chúng tôi thật sự không khách sáo đâu." Lục Tử Mặc không hề nhúc nhích.

Chương 1405

Tiểu Anh Đào thật sự không chịu nổi nữa, không nghĩ ngợi gì mà ném con gà trên tay về phía Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc sợ hãi vội né đi, nhưng máu gà vẫn văng lên người anh.

Tiểu Anh Đào không khách khí chế nhạo, đảo mắt: "Đồ ngốc, đồ đại ngốc, siêu cấp đại ngốc." Lục Tử Mặc nhất thời dở khóc dở cười. "Tiểu Anh Đào, chú thật sự đến tìm bà chủ của các cháu." Ngốc như vậy mà còn muốn theo đuổi mẹ cô bé, mơ đẹp quá.

Cô bé không muốn người như vậy làm ba mình, cút đi.

Đúng lúc này, điện thoại trẻ em của Tiểu Anh Đào vang lên, cô bé lập tức cười, ngọt ngào nói: "Mẹ ạ." Hoàn toàn khác với tiểu ma nữ kiêu ngạo vừa rồi. "Bé cưng, con đi đâu rồi, có thể đi vắt sữa bò được rồi đấy." "Con đang ở chỗ ông Vũ, cùng ông ấy làm thịt gà, con về ngay đây ạ." "Vậy con tự cẩn thận nhé, đừng vội, cứ từ từ về." "Con về ngay đây ạ." Tiểu Anh Đào ném con gà trong tay xuống rồi chạy đi.

Còn không quên quay đầu lại nói với người phía sau: "Mau ném người đó ra ngoài đi." Lục Tử Mặc bất lực, tuy tính cách anh khá nghiêm túc, nhưng anh có một vẻ ngoài ưa nhìn, cũng không đến nỗi bị trẻ con ghét như vậy, sao vừa đến tìm Cận Ngôn đã gặp phải một cô bé không theo lẽ thường này.

Tiểu Anh Đào, cái tên này thật sự rất hay.

Lục Tử Mặc nhìn chằm chằm về hướng Tiểu Anh Đào không chớp mắt, cô bé trông thật sự rất nhỏ, nhưng dáng chạy lại vô cùng nhanh nhẹn. "Tiểu Anh Đào năm nay mấy tuổi rồi?" "Thưa anh, rốt cuộc anh là ai, sao lại lén lút vào nông trang của chúng tôi, còn hỏi thăm chuyện của Tiểu Anh Đào nữa." "Tôi thật sự đến tìm Cận Ngôn, tôi là bạn cũ của cô ấy." "Vậy anh tự gọi điện cho bà chủ của chúng tôi đi, nếu không chúng tôi không thể cho anh vào được." Tiểu Anh Đào lao vào lòng Cận Ngôn, Cận Ngôn nhìn quần áo có chút lộn xộn của con bé, vô cùng bất lực. "Sáng sớm con lại đi đâu nghịch rồi?" "Sáng con cùng bác Mã tưới cây ăn quả, rồi đi bắt tổ chim với anh Tiểu Long, lại hát và kể chuyện cười cho các cô chú đang làm việc, rồi lại cùng ông Vũ làm thịt gà ạ." "Có mệt không?" "Không mệt, chúng ta mau đi vắt sữa cho Tiểu Bạch đi ạ." Tiểu Anh Đào thúc giục.

Cận Ngôn cảm thấy con gái mình chắc chắn đã sinh nhầm giới tính, đáng lẽ phải là một cậu bé, sao cả ngày có thể có nhiều năng lượng như vậy, chưa bao giờ thấy con bé ngồi yên được một lúc. "Mẹ ơi, con nói cho mẹ nghe, có một kẻ xấu lén lút chạy vào nông trang của chúng ta, gấu quần ông ta có bùn đất mà chính ông ta cũng không biết, ngốc chết đi được." "Ai vậy?" "Trông thì cũng đẹp trai đấy, nhưng lòng dạ không tốt." Cận Ngôn lập tức trở nên căng thẳng. "Tiểu Anh Đào, sau này không được nói chuyện với người lạ, bây giờ có rất nhiều chú xấu sẽ nhắm vào trẻ con, bắt cóc trẻ con đi, nếu con bị bắt đi, mẹ sẽ không được gặp con nữa đâu." "Con biết, nhưng có ông Vũ ở đó, con không sợ, con còn gọi cả bác Trương, bác Tiết đến, bảo họ ném người đó ra ngoài." "Con bé dẻo miệng, lần sau đừng nói những lời như vậy nữa, ai dạy con nói 'ném người đó ra ngoài' vậy?" "Nhưng đó có thể là trộm mà, không thể nể nang được." "Được rồi được rồi, Tiểu Anh Đào nói đúng." Mẹ con hai người vừa chuẩn bị đi thì điện thoại của Cận Ngôn vang lên.

Tim Cận Ngôn đập thịch một tiếng, trước đó cô đã làm hỏng điện thoại của mình, cũng vừa mới về thành phố C, chưa kịp đi làm lại sim.

Sim hiện tại vẫn là do Lục Tử Mặc làm cho cô, ngoài Lục Tử

Mặc và gia đình, không ai biết số này.

Cô lấy điện thoại ra xem, quả nhiên là Lục Tử Mặc gọi đến, anh chưa đổi số, vẫn là số cũ, số mà cô đã thuộc lòng từ lâu.

Cận Ngôn có chút do dự, nghĩ rồi vẫn bắt máy. "A lô." "Cận Ngôn, anh đang ở nông trang của em, ra đón anh đi." "Anh đến nông trang làm gì?" Lục Tử Mặc cười lạnh. "Em đang hoảng sợ cái gì, chẳng lẽ em giấu bí mật gì không thể cho người khác biết sao?" Bất kể bên cạnh cô có người đàn ông nào, anh cũng sẽ dùng mọi thủ đoạn để cướp cô về.

Cận Ngôn cúi đầu, chỉ thấy Tiểu Anh Đào đang ngây thơ nhìn cô.

Cận Ngôn hoảng sợ vô cùng. "Ở đây không chào đón anh, anh đi đi." "Sao, sợ người đàn ông của em biết em từng mang thai con của người khác à?" "Lục Tử Mặc, anh đừng quá đáng!" "Anh nói sự thật, Cận Ngôn, nếu em không muốn người khác biết chuyện quá khứ của em, tốt nhất em nên mau cho người đưa anh vào, nếu không hình tượng tốt đẹp em đã khổ công xây dựng mấy năm nay sẽ tan thành mây khói." Cận Ngôn thật sự sắp phát điên rồi, Lục Tử Mặc lại có thể tìm đến đây nhanh như vậy, không cho cô một chút chuẩn bị nào.

Một khi anh vào nông trang, chuyện cô có con gái sẽ không thể giấu được, mọi người đều biết Tiểu Anh Đào là con gái cô.

Với sự thông minh sắc bén của anh, rất nhanh sẽ liên tưởng được Tiểu Anh Đào chính là con của anh.

Làm sao bây giờ, rốt cuộc phải làm sao bây giờ?

Tiểu Anh Đào cảm thấy mẹ mình có vẻ hơi hoảng sợ, cô bé tiến lên một bước ôm lấy đùi mẹ.

Cận Ngôn chỉ cảm thấy một luồng hơi ấm, cúi đầu xuống liền thấy khuôn mặt nhỏ nhắn lo lắng của Tiểu Anh Đào, cô nhẹ nhàng véo má con bé. "Lục Tử Mặc, anh muốn thế nào thì tùy anh, dù sao bây giờ tôi và anh cũng không có quan hệ gì cả." Đúng lúc này, điện thoại trong tay Lục Tử Mặc được chuyển sang tay người khác. "Cô Cận, chúng tôi rốt cuộc có cho người vào không ạ?" Cận Ngôn nhớ lại lời của Tiểu Anh Đào vừa rồi, lạnh lùng nói: "Ném ra ngoài." Khoan đã, Tiểu Anh Đào vừa nói con bé đã gọi bác Tiết và bác Trương đến, chẳng lẽ người tự ý xông vào nông trang chính là Lục Tử Mặc.

Nói vậy, anh đã gặp Tiểu Anh Đào rồi.

Cận Ngôn nói xong, vội vàng cúp điện thoại. "Tiểu Anh Đào, người con vừa gặp có phải là một người đàn ông rất đẹp trai không?" Tiểu Anh Đào gật đầu. "Vâng, đẹp hơn tất cả mọi người trong nông trang, giống hệt anh chàng đẹp trai mà mẹ nuôi gửi cho mẹ trong điện thoại lần trước.

Tuy con thích trai đẹp, nhưng con rất có nguyên tắc." "Vậy con có nói với ông ta, mẹ con tên là Cận Ngôn không?" "Mẹ, con đâu có ngốc, tại sao con phải nói những chuyện đó với một người lạ chứ?" Tiểu Anh Đào chớp chớp đôi mắt to, cô bé cảm thấy mẹ hôm nay có chút kỳ lạ, không phải mẹ đã dặn con không được nói chuyện với người lạ sao?

Cận Ngôn thở phào nhẹ nhõm, may mà bình thường cô đã dặn các nhân viên, không cho phép mọi người tự ý tiết lộ thông tin riêng tư của cô cho người lạ.

Mấy anh bảo vệ ở cổng đều là người cô đã lựa chọn kỹ lưỡng, chắc sẽ không nói gì với Lục Tử Mặc đâu. "Mẹ, mẹ sao vậy?" "Mẹ không sao, chúng ta đi vắt sữa bò thôi." "Yeah, đi tìm Tiểu Bạch thôi." Trại bò sữa.

Tiểu Anh Đào chạy lên phía trước, Cận Ngôn đuổi theo sau, cô bé chạy đuổi theo đàn bò sữa, đặc biệt là Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch dường như nhận ra cô bé, thấy cô bé là co giò bỏ chạy. "Tiểu Bạch, đứng lại, không được chạy, tớ đến vắt sữa đây." Tiểu Anh Đào lập tức làm náo loạn cả trại, gà bay chó sủa.

Cận Ngôn nhìn bóng dáng vui vẻ của con gái, mỉm cười. "Tiểu Anh Đào, cháu mà cứ như vậy nữa, Tiểu Bạch sẽ không dám chơi với cháu nữa đâu." Người nói là dì chuyên phụ trách chăn nuôi bò sữa.

Một nửa nhân viên trong nông trang của Cận Ngôn đều là người lớn tuổi, bản thân họ không có nhiều thể lực, cũng chính vì vậy, họ kiên nhẫn hơn những người trẻ tuổi.

Nông trang xa trung tâm thành phố, người trẻ bình thường không thể nào ở đây quanh năm suốt tháng được, nhưng những người này thì khác, họ có thể ở lại.

Chương 1406

Những người trẻ tuổi Cận Ngôn đều để họ đi phát triển thị trường, sự thật chứng minh, sự phân công như vậy rất thành công. "Sẽ không đâu ạ, Tiểu Bạch thích cháu, cháu thích Tiểu Bạch." Lối suy nghĩ của trẻ con đơn thuần nhất. "Dì Vũ, gần đây bên trại bò sữa thế nào ạ?" "Ngôn Ngôn, con cứ yên tâm, không có vấn đề gì, mọi thứ đều tốt, mỗi tuần dì đều cho thú y đến kiểm tra một lần, đàn bò sữa này không có vấn đề gì, sản lượng sữa năm nay còn cao hơn năm ngoái nữa." "Đó đều là công lao của dì." "Ngôn Ngôn, con đừng nói vậy.

Ba năm trước nếu không phải vì con không chê ông bà già này, giao cho chúng ta công việc này, bây giờ chúng ta chắc chắn vẫn đang khổ sở trồng xoài, cả năm chẳng kiếm được bao nhiêu tiền.

Bây giờ chúng ta ở nông trang có ăn có ở, còn có thể dành dụm tiền dưỡng già, con không biết có bao nhiêu người ghen tị với chúng ta đâu." "Hai bác cảm thấy không tủi thân là được rồi, có yêu cầu gì cứ nói với con, con có thể đáp ứng được nhất định sẽ cố gắng hết sức." Dì Vũ xua tay, cười ha hả nói: "Không yêu cầu, không yêu cầu, không thể tìm đâu ra một bà chủ tốt bụng hơn con đâu." Cận Ngôn lại trò chuyện với dì Vũ vài câu, rồi cũng vào trại bò sữa, cùng Tiểu Anh Đào vắt sữa.

Tiểu Anh Đào chỉ thích đuổi theo Tiểu Bạch để vắt sữa, may mà Tiểu Bạch thật sự rất hiền, không vì bị Tiểu Anh Đào kéo giật mà làm hại cô bé.

Mẹ con hai người ở trong trại bò sữa suốt một tiếng đồng hồ, Cận Ngôn đã cảm thấy hơi mệt, nhưng cô bé vẫn tràn đầy sức sống. "Tiểu

Anh Đào, nghỉ một lát được rồi, nắng càng lúc càng gắt rồi." Tiểu Anh Đào chạy tới, Cận Ngôn lau mồ hôi cho con, rồi cho con uống nước. "Đi thôi, về ăn cơm, ông bà ngoại nấu cơm xong rồi." Cô bé nắm chặt tay Cận Ngôn, có lẽ vì tuần trước không gặp, nên thật sự rất quấn quýt. "Bé cưng, trong túi con có gì vậy?" "Đá ạ." "Con nhặt một đống đá bỏ vào túi làm gì?" "Ăn trưa xong con muốn đi bắn chim sẻ, ông Vũ vừa làm lại cho con một cái ná cao su mới." Cận Ngôn dở khóc dở cười, sao lại có một cô bé nghịch ngợm như vậy, chơi cả buổi sáng mà vẫn còn tràn đầy năng lượng. "Đừng bỏ trong túi, bẩn lắm." "Mẹ, quần áo con dù sao cũng bẩn rồi, bẩn thêm chút nữa cũng không sao." Có lẽ nghĩ rằng mẹ mình không thích cô bé như vậy, cô bé lại giải thích: "Chim sẻ không tốt, chúng ăn trộm lúa." "Bé cưng, con có muốn đi học không?" "Đi học có phải là phải xa mẹ, xa cả ông bà ngoại không ạ?" Tiểu Anh Đào dừng lại, nhìn Cận Ngôn. "Ngày nào chúng ta cũng sẽ đón con về nhà." "Con không muốn, con muốn ở lại nông trang, ở đây vui lắm." Tiểu Anh Đào bĩu môi. "Những đứa trẻ bằng tuổi con đều phải đi học, có thể học được rất nhiều thứ, nếu con không đi học, con sẽ ngốc hơn các bạn khác đấy." Tiểu Anh Đào trợn tròn mắt. "Con không ngốc, con là em bé thông minh." "Vậy mẹ tìm giáo viên đến nông trang dạy kèm cho con được không, con không cần rời khỏi nông trang, nhưng mỗi ngày con phải dành một buổi sáng để học, không thể chơi cả ngày được, có được không?" Tiểu Anh Đào nghiêng đầu, giọng mềm mại hỏi: "Vậy nếu con học nhanh, có phải sẽ được chơi nhiều hơn một chút không ạ?" Cận Ngôn: "..." Đây có phải là thuộc tính học bá của nhà họ Lục không? "Chỉ cần mỗi ngày con hoàn thành nhiệm vụ cô giáo giao, con muốn chơi thế nào cũng được." "Vậy thì con chắc chắn vẫn có thể chơi mỗi ngày." Cận Ngôn dở khóc dở cười, có cần phải tự tin như vậy không, còn chưa bắt đầu học mà.

Khi đi qua một cây đại thụ, Tiểu Anh Đào làm động tác ra hiệu im lặng với Cận Ngôn.

Cận Ngôn còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy đáy mắt cô bé sáng lên, đã ôm lấy cây đa, như một con khỉ con linh hoạt, vèo vèo vèo trèo lên cây. "Con khỉ con này." Cận Ngôn đã quen rồi, biết cô nhóc này lại đi lấy trứng chim, dặn một câu bảo con cẩn thận rồi đứng tại chỗ đợi.

Nông trang chính là thiên đường của con bé, mỗi ngày đều có vô số việc để làm.

Cô thực ra cảm thấy con gái lớn lên trong môi trường như vậy rất tốt, sẽ không bị nuôi dưỡng thành những thói hư tật xấu, Tiểu Anh Đào từ nhỏ đã biết phải quý trọng lương thực, phải thông cảm cho sự vất vả của các bác nông dân, rất nhiều việc con bé có thể tự mình hoàn thành.

Thậm chí còn nhiệt tình giúp đỡ người khác.

Khóe môi Cận Ngôn mỉm cười, lặng lẽ nhìn Tiểu Anh Đào.

Đúng lúc này, Lục Tử Mặc từ phía sau bước ra. "Cận Ngôn, em còn trốn đi đâu được nữa?" Cận Ngôn quay người, chỉ thấy Lục Tử Mặc với ánh mắt sâu thẳm đang đứng cách đó không xa, trên người anh có những vệt bẩn, dường như là máu tươi.

Nhưng dù thế nào cũng không ảnh hưởng đến khí chất cao quý, tao nhã bẩm sinh của anh.

Cận Ngôn trong lòng hoảng loạn. "Lục Tử Mặc, anh lại đến đây làm gì?" "Anh đã nói rồi, vấn đề con cái." "Anh rốt cuộc có thôi đi không, lại còn đuổi theo đến tận nơi này, có tin tôi lại gọi điện cho bác Lục không?" "Cứ gọi đi, trời cao hoàng đế xa, xem ba anh có thể đuổi đến đây tát anh được không." Lục Tử Mặc lạnh lùng nói.

Cận Ngôn âm thầm siết chặt nắm đấm, hai ngày trước cô cũng không biết Lục Sâm sẽ đối xử với Lục Tử Mặc như vậy, ý của cô không phải thế. "Lục Tử Mặc, anh muốn một người phụ nữ không yêu mình sinh con cho anh thì có ý nghĩa gì?" "Cận Ngôn, em có thể đừng tự cho mình là đúng được không?

Anh vẫn luôn yêu em, muốn em sinh con cho anh cũng là vì anh vẫn còn yêu em.

Bất kể là quá khứ hay hiện tại, anh đều yêu em, em rốt cuộc muốn anh phải nhắc lại bao nhiêu lần nữa?" Lục Tử Mặc thật sự rất tức giận.

Đồ ngốc này, tại sao không nói thẳng cho anh biết, anh đâu có hiểu.

Tại sao em lại phải giấu chuyện sinh con cho anh, chắc chắn là vì yêu anh mà.

Cận Ngôn ngơ ngác nhìn Lục Tử Mặc. "Em vẫn còn để tâm chuyện của Úy Lam sao?

Anh thề là mấy năm nay anh thật sự không hề liên lạc với cô ấy, năm đó anh cũng không định thế nào với cô ấy cả.

Anh có thể cho cô ấy danh lợi, vật chất, nhưng tuyệt đối sẽ không cho cô ấy tình yêu.

Tại sao em không thể mở lòng nói chuyện thẳng thắn với anh một lần, mà cứ phải chọn cách rời đi?" "Lục Tử Mặc, sau này nếu Úy Lam lại xảy ra chuyện gì, anh còn quản cô ta nữa không?" "Không quản nữa, anh nợ cô ta đã trả hết rồi." Nhưng Cận Ngôn không còn tin tưởng nữa, có những vết sẹo rất khó khăn mới lành lại, nếu lại bị xé ra lần nữa, cô không chắc có thể lành lại được hay không. "Ngôn Ngôn." Đây là lần đầu tiên sau bốn năm gặp lại, anh gọi cô như vậy khi tỉnh táo. "Lục Tử Mặc, đã bốn năm rồi." "Có phải em đã có người đàn ông khác rồi không?

Cho nên mới từ chối anh như vậy?" Lục Tử Mặc sốt ruột. "Anh rốt cuộc đang nói cái gì vậy?" "Mấy hôm trước lúc em ở chỗ anh, rốt cuộc là gọi điện cho ai, một cuộc gọi kéo dài hơn nửa tiếng đồng hồ." "Lục Tử Mặc, anh lại điều tra tôi." Cận Ngôn đột nhiên hiểu ra điều gì đó, anh ta để lại điện thoại cho cô, rõ ràng là có mục đích khác. "Anh chỉ muốn biết rốt cuộc em có người đàn ông khác không?" "Lục Tử Mặc, đã bốn năm rồi, anh đừng nói là anh nghĩ tôi vẫn luôn giữ mình trong sạch vì anh nhé, anh có phải quá ảo tưởng rồi không?" Ánh mắt Lục Tử Mặc lập tức trầm xuống, "Tại sao lại không thể?" "Lục Tử Mặc, anh đừng quá bá đạo." Ngay lúc này, Lục Tử Mặc cảm thấy vai đau nhói, như bị thứ gì đó bắn trúng. *Biu biu biu* liên tiếp mấy phát, anh cảm giác trên người bị bắn trúng mấy lần.

Anh lập tức đưa tay bắt lấy, không phải thứ gì khác, mà là từng viên sỏi nhỏ.

Chỉ thấy dưới gốc cây đa đằng xa, một cô bé nhanh nhẹn tuột xuống, trừng mắt giận dữ nhìn anh, "Tên khốn, lại dám chạy tới đây bắt nạt mẹ tôi, đáng đánh." Tiểu Anh Đào xuống xong, nghiêm mặt, lại bắt đầu dùng ná cao su bắn Lục Tử Mặc.

Chương 1407

Lục Tử Mặc hoàn toàn sững sờ, mắt không chớp nhìn chằm chằm Tiểu Anh Đào, đến nỗi quên cả phản kháng, ngoan ngoãn đứng yên chịu trận.

Đứa bé này vừa gọi Cận Ngôn là gì?

Mẹ?

Cận Ngôn lấy đâu ra một đứa bé lớn như vậy, con bé này trông đã hơn ba tuổi rồi. "Tiểu Anh Đào, dừng tay." Tiểu Anh Đào nào có quan tâm, dám bắt nạt mẹ cô bé thì cô bé phải đánh cho một trận mới hả giận.

Mãi đến khi bắn hết sỏi trong túi, cô bé mới dừng lại, rồi chạy đến đứng trước mặt Cận Ngôn, che chắn cho mẹ ở phía sau, "Tại sao chú lại bắt nạt mẹ tôi?" Có thể nào, đứa bé này là con gái của anh không?

Ánh mắt Lục Tử Mặc sáng lên, anh ngồi xổm xuống trước mặt Tiểu Anh Đào, "Bảo bối, con mấy tuổi rồi?" Cận Ngôn căng thẳng muốn chết.

Tiểu Anh Đào chống nạnh, "Tên khốn, tại sao tôi phải nói cho chú biết, tôi không nói chuyện với người lạ." Cận Ngôn toát mồ hôi, bộ dạng oai phong lẫm liệt này của con gái nhà mình, thật sự quá đã.

Nhưng mà gọi ba ruột của mình là tên khốn, thì có hơi quá đáng rồi. "Tiểu Anh Đào, đây là bạn của mẹ, con hãy ra dáng thục nữ một chút." "Chú ta bắt nạt mẹ rồi, sao con phải thục nữ chứ." "Tiểu Anh Đào." "Mẹ ơi, chúng ta đi thôi, đừng để ý đến chú ta." Tiểu Anh Đào kéo tay Cận Ngôn, chuẩn bị rời đi.

Lục Tử Mặc kịp thời nắm lấy tay Cận Ngôn, kích động nói:

"Ngôn Ngôn, con bé có phải là đứa bé đó không?" Cận Ngôn hít một hơi thật sâu, "Lục Tử Mặc, Tiểu Anh Đào không phải con của anh.

Năm đó sự thật thế nào chẳng phải anh đã điều tra rõ ràng rồi sao, cần gì phải ôm lấy ảo tưởng không thực tế này." Lông mày Lục Tử Mặc nhíu chặt lại thành một nút thắt, cả người bị thất vọng và cô đơn bao trùm, "Con của em và người khác?

Tại sao không thấy ba của đứa bé?" Trong lòng Cận Ngôn cũng chẳng dễ chịu chút nào, cô vừa định nói gì đó.

Tiểu Anh Đào đột ngột đẩy Lục Tử Mặc ra, như một con sư tử nhỏ đang nổi giận, "Nói bậy, ba tôi đi nước ngoài rồi." "Con có ba?" "Chú còn nói nữa tôi đánh chú đấy." Tiểu Anh Đào lại giơ chiếc ná trong tay lên.

Lục Tử Mặc ngơ ngác nhìn Cận Ngôn, một lúc lâu sau mới thốt ra một câu, "Em thật sự đã kết hôn rồi?" "Lục Tử Mặc, đừng quá day dứt nữa, về đi." Nói xong, cô dắt Tiểu Anh Đào rời đi.

Tiểu Anh Đào còn quay người lại, hung hăng trừng mắt nhìn Lục Tử Mặc, dám nói cô bé không có ba.

Tên xấu xa đáng ghét.

Lần sau gặp lại sẽ đánh tiếp.

Lục Tử Mặc sao có thể dễ dàng từ bỏ như vậy, anh cứ đi theo sau Cận Ngôn và Tiểu Anh Đào.

Tiểu Anh Đào thật sự không chịu nổi nữa, lại vung nắm đấm về phía Lục Tử Mặc, "Tên xấu xa, tại sao chú cứ đi theo chúng tôi, lẽ nào thật sự muốn ăn đòn à?" Lục Tử Mặc thầm nghĩ trong lòng, cô bé xinh đẹp như vậy, nếu là con gái của mình thì tốt biết mấy, chắc chắn sẽ là bảo bối của cả nhà họ Lục.

Không hiểu tại sao, con bé này đã đánh mình, nhưng anh không hề tức giận chút nào.

Ngược lại, trong lòng còn có một sự kích động không thể diễn tả. "Tiểu Anh Đào, chú tên là Lục Tử Mặc, con có thể gọi chú là chú Lục." Lục Tử Mặc rất dịu dàng. "Lục đầu to, Lục ngốc nghếch, Lục khốn nạn." Tiểu Anh Đào mắng. "Tiểu Anh Đào, mẹ dạy con nói chuyện với người lớn như vậy sao?

Không được tự ý đặt biệt danh cho người khác." Cận Ngôn nghiêm túc nói.

Tiểu Anh Đào tức giận dậm chân mấy cái, rồi lại đi vòng quanh Cận Ngôn hai vòng, bực bội nói: "Mẹ ơi, chú ta trèo tường nhà mình đấy, không phải người tốt đâu." "Nhưng thái độ nói chuyện của con không đúng, con đánh người cũng không đúng." Nhất là với Lục Tử Mặc, đó là ba con đấy, con đánh người ta thành ra thế này có ổn không? "Con không thấy mình sai." Tiểu Anh Đào rất tức giận, bĩu môi, tự mình chạy đi. "Tiểu Anh Đào, con đứng lại cho mẹ, chạy chậm thôi." Cận Ngôn cũng có chút tức giận, con bé mới hơn ba tuổi mà cô đã quản không nổi rồi, sau này còn ra sao nữa.

Chẳng phải sẽ trèo lên nóc nhà dỡ ngói hay sao. "Ngôn Ngôn, xin lỗi em, để anh đi đuổi theo." "Này, anh đuổi theo cái gì chứ." Cận Ngôn muốn ngăn lại, nhưng Lục Tử Mặc đã chạy đi rồi.

Tiểu Anh Đào cảm thấy có người đang đuổi theo mình, khi chạy đến một cái cây, cô bé liền thoăn thoắt trèo lên.

Cô bé ngồi trên cành cây lớn, cứ thế đung đưa chân, cúi đầu xuống, trông vô cùng thất vọng.

Lục Tử Mặc cười, thật sự chưa từng thấy cô bé nào vừa xinh xắn vừa thú vị như vậy, có vài phần giống anh lúc nhỏ, rất nghịch ngợm. "Tiểu Anh Đào, hôm nay chú thật sự đã làm sai, chú xin lỗi con, con xuống đi." Tiểu Anh Đào kiêu ngạo hừ một tiếng, không nói gì.

Lục Tử Mặc nhìn bộ dạng của cô bé, càng nhìn càng thấy quen, càng nhìn càng thích, liền lấy điện thoại ra *tách tách* chụp mấy tấm ảnh.

Tiểu Anh Đào tức không chịu được, lại tuột từ trên cây xuống. "Chú chụp lén tôi, xóa đi." Lục Tử Mặc giơ cao điện thoại, Tiểu Anh Đào sốt ruột, liền dùng hai chân kẹp lấy Lục Tử Mặc, như đang trèo cây, một phát đã vòng qua eo anh, hai tay còn ôm lấy cổ anh, hung hăng nhìn anh chằm chằm.

Đến quá gần, Lục Tử Mặc lại ngửi thấy một mùi sữa thoang thoảng, nhìn ngũ quan tinh xảo của cô bé, Lục Tử Mặc càng nhìn càng thấy thuận mắt.

Sợ cô bé ngã xuống, Lục Tử Mặc cũng dùng một tay đỡ chắc lấy cô bé. "Tiểu Anh Đào, sao con lại xinh đẹp như vậy." "Tôi vốn đã xinh đẹp rồi." Tiểu Anh Đào rất kiêu ngạo. "Đúng đúng đúng, Tiểu Anh Đào là một cô bé xinh đẹp." Lúc này Tiểu Anh Đào mới nhìn thẳng vào Lục Tử Mặc, nhìn gần, cô bé phát hiện ra ông chú kỳ lạ này thực ra rất đẹp trai, còn đẹp hơn bất kỳ người đàn ông nào trong trang trại.

Cô bé đưa tay ra, véo véo má Lục Tử Mặc, rồi nghiêng đầu, nheo đôi mắt hình trăng lưỡi liềm, "Sờ thích ghê." Lục Tử Mặc: ...

Đây là bị một cô bé trêu chọc sao?

Ngày thường anh tuyệt đối không cho phép ai đối xử với mình như vậy, nhưng đổi lại là cô bé này, anh lại cảm thấy cảm giác này thật sự rất tuyệt. "Hừ, tôi biết rồi, chú chắc chắn là một kẻ lười biếng, không làm việc nên không bị nắng chiếu." Các chú trong trang trại đều phải làm việc, sau đó sẽ bị nắng làm cho đen đi.

Chương 1408

"Tại sao lại nói như vậy?" "Vì chú trắng thế." "Ha ha ha." Lục Tử Mặc vui vẻ cười thành tiếng. "Tiểu Anh Đào, lúc chú lớn hơn con một chút, chú đã chơi súng rồi, là loại lắp đạn thật chứ không phải bắn sỏi đâu." Đôi mắt Tiểu Anh Đào lập tức sáng lên, phấn khích nói: "Thật hay giả vậy?

Chú đừng tưởng tôi là trẻ con mà lừa tôi nhé." "Thật mà, chú còn chơi cả máy bay, lắp ráp cả đại bác nữa." "Đại bác là gì?" "Chính là loại trên tivi, một phát có thể bắn rất xa, là một loại vũ khí." "Vậy Tiểu Anh Đào có thể chơi không?" "Đương nhiên, sau này có cơ hội chú có thể đưa con đi chơi." "Được ạ, được ạ." Tiểu Anh Đào vừa vỗ tay mấy cái, khuôn mặt nhỏ lại nhăn lại, "Nhưng mà tôi vẫn ghét chú." "Tại sao?" "Vì chú nói chuyện với mẹ tôi không lịch sự, mẹ chú từ nhỏ không dạy chú phải lịch sự sao?" Tiểu Anh Đào nghiêm túc hỏi.

Lục Tử Mặc: ...

Lục Tử Mặc không lên tiếng, Tiểu Anh Đào lại hỏi: "Rốt cuộc có dạy không?" "Có dạy." "Vậy tại sao chú không học?" Lục Tử Mặc thật sự không trả lời được. "Mẹ tôi từ nhỏ đã nói với tôi, phải làm một đứa trẻ ngoan ngoãn, lễ phép.

Lần sau chú không được nói chuyện với mẹ tôi như vậy nữa, nếu không tôi không thèm máy bay đại bác của chú đâu." Lục Tử Mặc hít một hơi thật sâu, hóa ra là bị máy bay đại bác thu hút.

Haizz, may mà lúc nhỏ anh cũng có sở thích giống cô bé, nếu không anh thật sự không biết dỗ dành nhóc con này thế nào. "Được rồi, chú nắm tay tôi, tôi muốn lên lưng chú." Lục Tử Mặc không biết cô bé muốn làm gì, nhưng vẫn nắm lấy tay cô bé. "Chú đẩy tôi ra sau đi." Lục Tử Mặc nhẹ nhàng đẩy một cái, cô bé liền mượn lực của anh, cả người lật ra sau lưng anh, rồi đôi tay nhỏ bé vòng qua cổ anh.

Khoảnh khắc này, Lục Tử Mặc không kìm được mà nở nụ cười, nội tâm được lấp đầy, dường như tất cả sự lạnh lẽo cô độc bao năm qua chỉ để chờ đợi giây phút viên mãn này. "Tiểu Anh Đào, chú thật sự rất thích con." Lục Tử Mặc thì thầm.

Tiểu Anh Đào khe khẽ ngân nga một bài hát.

Lúc Cận Ngôn đuổi kịp, cô liền thấy một cảnh tượng như vậy, Tiểu Anh Đào ngồi trên lưng Lục Tử Mặc, tay nhỏ kéo tai anh, "Tôi có một chú lừa nhỏ tôi chưa bao giờ cưỡi, một ngày kia ngẫu hứng cưỡi đi chợ, tay tôi cầm roi da nhỏ lòng tôi đang đắc ý..." "Tít tít, tăng tốc tiến về phía trước." "Dừng lại, đứng yên." Lục Tử Mặc lại đứng yên. "Khởi động lại, tôi đạp ga đây, chạy lên nào." Bất kể Tiểu Anh Đào nói gì, Lục Tử Mặc đều phối hợp, trên mặt còn mang theo nụ cười cưng chiều, hoàn toàn khác xa với vẻ lạnh lùng sau khi gặp lại cô.

Điều khiến cô ngạc nhiên nhất là thái độ của Tiểu Anh Đào, rõ ràng còn đang ghét đến phát điên, sao đột nhiên lại thay đổi như vậy.

Con bé này không phải là đứa trẻ dễ dàng thích người khác.

Chẳng lẽ, đây thật sự là tình phụ tử thiên tính? "Tiểu Anh Đào, có phải con vẫn còn uống sữa không?" "Chú mới uống sữa, tôi đi vắt sữa bò cho mẹ tôi uống." "Tại sao lại cho mẹ con uống sữa bò?" "Bởi vì mẹ gầy, bởi vì con yêu mẹ mà." Tiểu Anh Đào che miệng cười khúc khích.

Lục Tử Mặc khựng lại, đúng vậy, Cận Ngôn mấy năm nay thật sự đã gầy đi không ít, cô dường như chưa bao giờ mập lên.

Cận Ngôn có chút hoảng, gọi lớn: "Tiểu Anh Đào." "Mau thả con xuống." Lục Tử Mặc đặt Tiểu Anh Đào xuống, cô bé lại chui vào lòng Cận Ngôn, như thể chuyện vừa rồi chỉ là ảo giác của Lục Tử Mặc. "Mẹ, sau này mẹ còn mắng con nữa không?" "Con làm sai mẹ mới mắng con." "Con sai ở đâu chứ?" Tiểu Anh Đào vẫn không cam tâm.

Thấy hai mẹ con lại sắp cãi nhau, Lục Tử Mặc vội vàng kéo Tiểu Anh Đào ra sau lưng mình, "Cận Ngôn, trẻ con không hiểu chuyện, em đừng chấp nhặt với nó." Tiểu Anh Đào níu lấy áo sau lưng Lục Tử Mặc, dáng vẻ nhỏ nhắn có mấy phần đắc ý.

Cận Ngôn nhìn thấy mà trong lòng bốc hỏa, mới bao lâu mà quan hệ của hai người họ đã tốt đến mức này rồi, có phải một ngày nào đó, con bé sẽ rời bỏ người mẹ này, trở về bên cạnh nhà họ Lục không. "Lục Tử Mặc, liên quan gì đến anh, tránh ra, tôi đang dạy dỗ con mình.

Thói xấu này không sửa, để dành qua năm mới à?" Lục Tử Mặc thật lòng không thấy Tiểu Anh Đào có vấn đề gì, trẻ con như vậy mới đáng yêu, "Cận Ngôn, đừng có trẻ con như vậy." "Tôi trẻ con à?

Tiểu Anh Đào, con tự mình đứng ra đây, nấp sau lưng người khác là sao?" Tiểu Anh Đào bước ra, xòe lòng bàn tay trắng nõn ra trước mặt Cận Ngôn, thất vọng nói: "Mẹ cứ đánh đi." "Tiểu Anh Đào." Cận Ngôn tức không nhẹ. "Thôi mà mẹ, con biết sai rồi." Tiểu Anh Đào cúi đầu, dáng vẻ trông thật đáng thương. "Con biết con sai ở đâu không?" "Con không nên tùy tiện dùng sỏi đá ném người khác, không nên đặt biệt danh mắng người." Nghe vậy, Cận Ngôn cuối cùng cũng hài lòng, "Coi như con còn biết tự kiểm điểm." "Nhưng mà mẹ ơi, lần sau nếu có ai bắt nạt mẹ, con vẫn sẽ đánh và mắng người đó, không ai được bắt nạt mẹ hết." Trái tim Cận Ngôn lập tức mềm nhũn, cô sụt sịt mũi, dắt Tiểu Anh Đào đi về nhà.

Bố mẹ Cận đang đứng ở cửa đợi họ, không ngờ lại thấy Lục Tử

Mặc đi theo sau con gái và cháu ngoại mình, hai ông bà nhíu mày, nhìn nhau một cái, đây lại là chuyện gì nữa? "Bố, mẹ." "Được rồi, dừng lại, gọi là bác trai bác gái là được rồi." Lục Tử Mặc đành phải đổi cách xưng hô, gọi là bác trai bác gái.

Tai Tiểu Anh Đào rất thính, "Lục Tử Mặc, tại sao chú lại gọi ông ngoại bà ngoại của tôi là bố mẹ?" "Tiểu Anh Đào." Cận Ngôn nhắc nhở. "Chú Lục, tại sao ạ?" Lục Tử Mặc không trả lời được, Cận Ngôn vỗ vỗ đầu Tiểu Anh Đào, "Trẻ con thông minh đều tự mình suy nghĩ vấn đề, chứ không phải lúc nào cũng bám theo người lớn để hỏi." "Ồ, vậy con tự nghĩ vậy, con nhất định sẽ nghĩ ra được." "Tiểu Anh Đào, lại đây, bà ngoại dẫn con đi tắm, con ra mồ hôi đầy người rồi, tắm xong chúng ta ăn cơm trưa." Mẹ Cận dẫn Tiểu Anh Đào đi.

Bố Cận cũng qua giúp, nhưng vừa vào đã bị Tiểu Anh Đào đuổi ra, "Ông ngoại ra ngoài đi, Tiểu Anh Đào là con gái mà." "Được được được, ông ngoại đứng ở cửa làm vệ sĩ cho con, không cho bất kỳ ai vào." Trong phòng khách.

Lục Tử Mặc hỏi: "Cận Ngôn, em nói thật cho anh biết, ba của Tiểu Anh Đào là ai?" "Em cũng không biết, con bé là do em nhận nuôi." Đây là câu trả lời Cận Ngôn đã nghĩ sẵn trên đường đi.

Nếu nói là con của cô và người đàn ông khác, với tính cách của Lục Tử Mặc, chắc chắn sẽ đi điều tra xem ba của đứa bé rốt cuộc là ai, như vậy sẽ có quá nhiều sơ hở. "Nhận nuôi?" "Có lẽ là vì áy náy nhỉ." Lục Tử Mặc cười, là một nụ cười chế giễu, "Cận Ngôn em thật thú vị, phá bỏ con của mình, lại đi nhận nuôi con của người khác, anh nên nói em vĩ đại hay là ích kỷ đây?" "Tùy anh nghĩ sao thì nghĩ, dù sao em cũng không quan tâm nữa." Cận Ngôn tỏ vẻ thờ ơ.

Nghe vậy, Lục Tử Mặc đột nhiên cười khẽ thành tiếng, "Vậy nếu đã là nhận nuôi, thì chúng ta cùng nhau nuôi đi, dù sao Tiểu Anh Đào cũng thiếu một người ba, anh sẽ làm một người ba hời vậy." Hình như chuyện này bác cả cũng từng làm, cũng khá tốt đẹp.

Cận Ngôn kinh ngạc nhìn Lục Tử Mặc, anh ta vậy mà không hề tức giận, còn muốn cùng cô nuôi con. "Này, Lục Tử Mặc, anh có cần mặt mũi không?

Anh rốt cuộc muốn thế nào?" "Anh chỉ có một mục đích, không tiếc bất cứ giá nào để níu kéo em, bốn năm trước anh chưa cố gắng hết sức mình, lần này sẽ không như vậy nữa." Lục Tử Mặc mừng còn không kịp.

Lời nói vừa rồi của Cận Ngôn, thực ra đã tiết lộ một điều, cô không có người đàn ông khác.

Con người chính là như vậy, khi kỳ vọng trong lòng không cao, bạn sẽ đặc biệt dễ dàng thấy thỏa mãn.

Dù sao anh cũng đặc biệt thích Tiểu Anh Đào, đứa bé đó giống hệt đứa trẻ trong mơ của anh, cũng đặc biệt giống con cháu nhà họ Lục, rất nghịch ngợm. "Lục Tử Mặc, anh có thể đừng như vậy được không?" Cận Ngôn bất lực nói. "Anh đã hạ quyết tâm rồi, không ai có thể ngăn cản được." Lục Tử Mặc như ở nhà mình, bắt đầu tự gọt táo ăn.

Chương 1409

Cận Ngôn nhìn bộ dạng vụng về như cũ của anh, không nhịn được nói: "Để tôi, sao vẫn vụng về như vậy, đến gọt hoa quả cũng không xong." "Đúng vậy, không có em bên cạnh, anh thật sự không thể sống tốt được." Cận Ngôn suýt nữa thì gọt vào đầu ngón tay mình, nhưng cô nhanh chóng kiềm chế cảm xúc, giả vờ như không nghe thấy gì.

Bố Cận tuy đang ở cửa phòng tắm, nhưng vẫn luôn nhìn về phía họ, thấy con gái lại tự biến mình thành đà điểu, ông có chút bất lực lắc đầu.

Cận Ngôn gọt xong táo đưa vào tay Lục Tử Mặc, anh cắn một miếng giòn tan.

Người đàn ông này, từ khi nào lại thích ăn táo, trước đây anh không phải ghét nhất sao. "Ngôn Ngôn, táo này ngon thật." Cận Ngôn lườm Lục Tử Mặc một cái, anh không để ý, khóe miệng vẫn cong lên một nụ cười.

Một lúc sau, Tiểu Anh Đào tắm xong đi ra, mái tóc dài qua vai xõa tung, nếu nói Tiểu Anh Đào vừa rồi có chút khí phách, thì bây giờ hoàn toàn là một tiểu tiên nữ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, vừa nhìn đã biết là một cô bé rất khỏe mạnh. "Tiểu Anh Đào, lại đây với chú." Tiểu Anh Đào chạy tới, lao vào lòng Lục Tử Mặc, "Lục Tử Mặc." "Anh Đào, gọi là chú." Tiểu Anh Đào bĩu môi, "Con thấy gọi Lục Tử Mặc hay hơn." "Đối với người lớn phải lễ phép." "Chú Lục." Tiểu Anh Đào cố ý kéo dài giọng.

Giọng nói đó nghe mà Lục Tử Mặc nổi cả da gà, anh véo nhẹ mũi cô bé, "Sao con lại nghịch ngợm như vậy?" "Con nghịch ngợm ở đâu, con thế này gọi là hoạt bát." "Tiểu Anh Đào, tên thật của con là gì?" "Tên thật gì ạ?" Tiểu Anh Đào ngây thơ hỏi.

Cận Ngôn che miệng ho nhẹ một tiếng, "Cái đó, Tiểu Anh Đào không có tên thật." Bố mẹ cô vẫn luôn bất đồng ý kiến về tên thật của Tiểu Anh Đào, bất kể ai nghĩ ra tên gì đều bị đối phương bác bỏ. m.

Lâu dần, chuyện cứ thế bị trì hoãn lại.

Mọi người gọi Tiểu Anh Đào cũng quen rồi. "Đúng vậy, Tiểu Anh Đào chính là Tiểu Anh Đào mà." Lục Tử Mặc bất mãn nhìn về phía Cận Ngôn, "Sao lại có người vô trách nhiệm như em, Tiểu Anh Đào đã hơn ba tuổi rồi, vậy mà ngay cả một cái tên chính thức cũng không có." "Đây là chuyện của tôi, không liên quan một xu nào đến anh." "Sao lại không liên quan, anh đã nói rồi, sau này chuyện của em chính là chuyện của anh." "Tôi và anh không liên quan." Cận Ngôn nhấn mạnh. "Tiểu Anh Đào, chú đặt cho con một cái tên hay nhé, được không?" "Tiểu Anh Đào rất hay mà, con thích." "Gọi là Lục Dư Hi thì thế nào?" Con bé chính là ánh bình minh mà ông trời ban cho anh, nhìn thấy con bé, anh cảm thấy cả thế giới đều bừng sáng, tràn đầy hy vọng. "Đây là cái quái gì vậy?

Tại sao con lại họ Lục?" "Bởi vì sau này chú sẽ kết hôn với mẹ con, nên con sẽ theo họ chú." "Lục Tử Mặc, anh đang nói nhảm cái gì vậy?" Cận Ngôn thật sự sắp phát điên rồi.

Đã qua bốn năm rồi, sao anh ta lại như một miếng kẹo mạch nha dính lấy cô.

Sao có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra được. "Anh không nói nhảm, Tiểu Anh Đào con có thích chú không?" "Chú muốn giành mẹ với con sao?" "Đương nhiên là không rồi, mẹ con mãi mãi là mẹ của con, chú không giành, cũng không giành được, nhưng sau này chúng ta sống cùng nhau, chú có thể đưa con đi chơi rất nhiều thứ con chưa từng thấy." "Như vậy là có thể chơi máy bay, đại bác sao?" "Đương nhiên." "Được, vậy tùy chú." Tiểu Anh Đào cười.

Cận Ngôn khóc không ra nước mắt, hóa ra con bé bị mấy lời hứa suông của Lục Tử Mặc làm xiêu lòng.

Tiểu Anh Đào, con có cần phải bán mẹ như vậy không.

Lục Tử Mặc ôm cô bé, hôn liên tiếp ba cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô, rồi lại dùng trán mình cọ vào trán cô bé, vô cùng thân mật.

Tiểu Anh Đào sững sờ, tức đến dậm chân, "Aiya, chú Lục, chú là con trai, chú không được hôn con đâu, mẹ chú lại không dạy chú mấy cái này à." Lục Tử Mặc cảm thấy mẹ mình, hôm nay đã vì anh mà chịu hai lần oan ức rồi.

Anh hoàn toàn không để ý đến những người khác có mặt ở đó, lại ôm Tiểu Anh Đào hôn thêm mấy cái nữa.

Tiểu Anh Đào nhíu mày, không ngừng lau nước bọt, bộ dạng đó thật sự là ghét bỏ muốn chết.

Nhưng cô bé không ngăn cản, người quen biết cô bé đều biết, cô bé đối với Lục Tử Mặc, người vừa xuất hiện trong cuộc sống của mình, không hề ghét bỏ chút nào.

Cận Ngôn nhìn cảnh này, không hiểu tại sao, trong lòng lại có chút chua xót, cảnh tượng này vốn dĩ phải là tình cảm phụ tử bình thường nhất.

Nhưng đến chỗ Lục Tử Mặc, dường như lại trở thành một thứ xa xỉ, anh đã đến muộn mất bốn năm.

Cô không ngờ, Lục Tử Mặc cũng là một người yêu trẻ con như vậy, anh ta rõ ràng trông rất khô khan. "Những điều Tiểu Anh Đào nói, chú đều không biết, sau này con dạy chú được không?" "Ngốc, thật ngốc, ngốc chết đi được." "Vậy thì xin cô giáo nhỏ của chú chỉ bảo nhiều hơn nhé." Hai cha con ríu rít, giọng của người cha trầm ổn mạnh mẽ, giọng của con gái lại ngọt ngào đáng yêu, nghe thế nào cũng thấy vô cùng hòa hợp. "Được rồi, Tử Mặc, Tiểu Anh Đào, qua đây ăn cơm thôi." "Dạ." Tiểu Anh Đào giòn giã đáp.

Cận Ngôn bế cô bé lên ghế ngồi, sau đó trộn cơm cho cô bé, đặt trước mặt cô, bên trong có nấm hương hầm, cà rốt, thịt băm, còn có dưa chuột.

Lục Tử Mặc trực tiếp bưng lên, chuẩn bị đút cho Tiểu Anh Đào.

Tiểu Anh Đào khó hiểu nhìn Lục Tử Mặc, anh cười nói: "Chú đút cho con ăn nhé." "Con đã hơn ba tuổi rồi đó." Tiểu Anh Đào giơ ba ngón tay nhỏ về phía Lục Tử Mặc. "Ba tuổi thì sao, ba tuổi cũng là trẻ con, chú đút cho con." "Lục Tử Mặc, Tiểu Anh Đào có thể tự ăn được, anh không cần phải lo cho con bé." "Nhỏ như vậy đã có thể tự ăn cơm rồi sao?" Lục Tử Mặc đã thấy quá nhiều đứa trẻ lớn bằng này, vẫn phải để người lớn chạy theo đút, nên anh đương nhiên cho rằng Tiểu Anh Đào cũng như vậy. "Lục Tử Mặc, anh có chút kiến thức thường thức nào không, Tiểu Anh Đào đã hơn ba tuổi rồi." Lục Tử Mặc không chắc chắn nhìn Tiểu Anh Đào, cô bé gật đầu rất nghiêm túc, nhưng lại tinh nghịch ngoắc ngoắc ngón tay với Lục Tử Mặc, ra hiệu anh cúi thấp người xuống.

Lục Tử Mặc làm theo, chỉ nghe thấy Tiểu Anh Đào như thổi ra tiên khí, mềm mại nói: "Con có thể tự ăn, nhưng chú có thể giúp con nhặt cà rốt ra thì thật hoàn hảo, làm ơn ạ." "Tiểu Anh Đào, không được kén ăn, cà rốt phải ăn, có thể bổ sung dinh dưỡng." Cận Ngôn trầm giọng nói.

Tật kén ăn, hoàn toàn di truyền từ Lục Tử Mặc. "Không muốn đâu, con ghét, con ghét lắm." Tiểu Anh Đào bĩu môi. "Tiểu Anh Đào không ăn thì thôi, để chú giúp con." Lục Tử Mặc không đồng tình nhìn Cận Ngôn, không hiểu tại sao cô lại luôn nghiêm khắc như vậy với một đứa trẻ.

Một tiểu tiên nữ đáng yêu mềm mại như vậy, không phải nên nâng niu trong lòng bàn tay mọi lúc mọi nơi sao?

Lục Tử Mặc kiên nhẫn nhặt cà rốt ra, vừa định bỏ vào bát của mình, suy nghĩ một chút, liền trực tiếp bỏ vào bát của Cận Ngôn.

Anh cũng không thích loại rau củ ngọt ngọt này, quá khó ăn. "Lục Tử Mặc." Cận Ngôn có chút tức giận.

Hai cha con này có ý gì, đồ không ăn đều nhét vào bát của cô.

Chương 1410

Lục Tử Mặc đương nhiên nói: "Nếu đã giàu dinh dưỡng, vậy thì cho em hết đi." Khóe miệng Tiểu Anh Đào mỉm cười, ở một bên ra sức gật đầu, bộ dạng đó khiến bố mẹ Cận cười ha hả. "Lục Tử Mặc, anh làm vậy sẽ làm hư Tiểu Anh Đào đấy." Cận Ngôn lại cao giọng nói. "Ha ha, em ăn nhiều một chút đi." Lục Tử Mặc kiên trì nói.

Chỉ là không ăn cà rốt thôi, có cần phải làm quá lên như vậy không.

Bổ sung dinh dưỡng thì tìm thứ khác bổ sung là được, không phải chuyện gì to tát.

Thấy Lục Tử Mặc và Cận Ngôn đối đầu.

Tiểu Anh Đào kích động vỗ tay, cuối cùng cũng có người trị được mẹ rồi, cô bé đã bị mẹ áp bức lâu lắm rồi.

Cận Ngôn không ưa nổi bộ dạng đắc ý của con gái, nhắc nhở: "Tiểu Anh Đào." "Ăn cơm nào, con là Tiểu Anh Đào thích ăn cơm, Tiểu Anh Đào yêu ăn cơm, ăn cơm xong sẽ cao lớn." Tiểu Anh Đào vui vẻ múa may tay chân, cầm lấy thìa, rất tự giác ăn cơm.

Lục Tử Mặc cơm cũng không ăn, cứ nhìn chằm chằm Tiểu Anh Đào, đứa bé này thật sự quá dễ nuôi, anh càng nhìn càng thích. "Chú Lục, chú đừng nhìn con mãi thế, mẹ chú không dạy chú lúc ăn cơm phải chuyên tâm à?" "Dạy rồi, dạy rồi, chú ăn ngay đây." Cả bàn ăn, Lục Tử Mặc như một kẻ ngốc, cũng như một người cha đúng mực, luôn ở bên cạnh chăm sóc Tiểu Anh Đào.

Cô bé vừa ăn được vài miếng cơm, anh sẽ lập tức đặt canh trước mặt cô.

Ăn cơm xong, lại kiên nhẫn lau miệng cho cô bé.

Cận Ngôn luôn dạy Tiểu Anh Đào phải tự lập, chuyện gì cũng phải tự mình làm.

Nhưng trẻ con mà, sao có thể không thích người khác giúp mình.

Chỉ trong một bữa trưa, Tiểu Anh Đào đã hoàn toàn bị Lục Tử Mặc mua chuộc, kéo anh đi bắn chim.

Lục Tử Mặc nhìn ra ngoài, lúc này đang là giữa trưa, nắng rất gắt. "Tiểu Anh Đào, con không mệt à?" "Không mệt ạ, mau đi thôi, lúc này là thích hợp nhất để bắn chim sẻ.

Lũ chim sẻ tưởng lúc này không có ai, thích nhất là ra ngoài quậy phá." "Được, Tiểu Anh Đào muốn làm gì, chú đều đi cùng." "Ô yeah, đi thôi." "Đợi một chút, Tiểu Anh Đào, sẽ bị đen đấy." Cận Ngôn vội vàng giữ Tiểu Anh Đào lại, giúp cô bé búi tóc lên, rồi đội mũ cho.

Lại xịt kem chống nắng trẻ em lên mặt và người cô bé.

Lục Tử Mặc trực tiếp kẹp Tiểu Anh Đào dưới nách, "Đi thôi, đi bắn chim với Tiểu Anh Đào nào." Bên ngoài truyền đến tiếng cười khúc khích của Tiểu Anh Đào.

Cận Ngôn cũng không khỏi mỉm cười.

Bố Cận nói: "Ngôn Ngôn, Tiểu Anh Đào cuối cùng vẫn cần một người cha, không ai trong chúng ta có thể thay thế được vai trò này, nếu các con còn có cơ hội quay lại, đừng bỏ lỡ." "Đúng vậy, mẹ thấy tâm ý của Tử Mặc đối với con chưa bao giờ thay đổi, mấy năm nay thực ra Tiểu Mỹ cũng có nói với mẹ, bên cạnh nó không có một người phụ nữ nào, bây giờ người chung tình như nó thật sự hiếm thấy." Cận Ngôn nhìn bố mẹ, mím môi không lên tiếng.

Bố Cận vỗ vỗ vai cô, "Thực ra Tử Mặc đứa bé này, bản tính không xấu, năm đó các con đều còn quá trẻ, mới 21 tuổi, rất nhiều chuyện xử lý không tốt cũng là điều có thể thông cảm được.

Nghĩ lại năm đó bố 21 tuổi cũng chỉ là một đứa trẻ, chúng ta đều đã yêu cầu quá cao đối với Tử Mặc." "Nhân vô thập toàn, nó có lẽ rất xuất sắc trên thương trường, nhưng chúng ta cũng phải cho phép nó có một chút yếu điểm trong tình cảm, người như vậy mới chân thật, nếu Lục Tử Mặc mọi mặt đều hoàn hảo, con sống cùng nó, có lẽ sẽ cảm thấy không chân thực, không có cảm giác an toàn." "Lúc đó người phụ nữ kia đã bảo vệ các con, mà để mình mất đi tư cách làm mẹ, lại còn phát hiện ra ung thư dạ dày, nếu lúc đó Lục Tử Mặc không quan tâm đến cô ta, máu lạnh vô tình, người như vậy bố cũng không yên tâm, sẽ lo lắng một ngày nào đó nó cũng sẽ đối xử với con như vậy." Đây cũng là lý do từ đầu đến cuối bố Cận không hề mắng Lục Tử Mặc, nếu đổi lại là người đàn ông khác phụ bạc con gái mình như vậy, ông đã sớm đánh cho hắn ta răng rơi đầy đất rồi.

Nhưng đối với Lục Tử Mặc, ông không nỡ ra tay.

Cho dù có sai, thì cũng không phải là không thể tha thứ. "Ngôn Ngôn, chuyện đã qua rồi, đừng quá tính toán nữa, được không?

Hãy nghĩ nhiều hơn cho nửa đời sau của con và Tiểu Anh Đào, thuận theo tự nhiên, đi theo trái tim mình." Bố Cận thở dài một hơi.

Năm đó ông đã áp dụng thái độ mặc kệ, thực ra ông vẫn có chút hối hận, cảm thấy đã quá dung túng cho cô.

Nhưng nếu không để họ trải qua những chuyện này, họ làm sao có thể thực sự trưởng thành, con đường đời thật sự rất dài, quá thuận lợi chưa chắc đã là một chuyện tốt.

May mà kết quả cuối cùng vẫn rất khiến ông vui mừng, nhìn dáng vẻ thế nào cũng phải truy đuổi Cận Ngôn về của Lục Tử Mặc là biết. "Bố, nhưng vấn đề con đang đối mặt bây giờ vẫn giống như lúc trước." Cận Ngôn thật sự rất hoang mang. "Hai đứa đều đã lớn thêm bốn tuổi rồi, Tử Mặc cũng đã có bài học, bố tin lần này nó nhất định sẽ cho con một câu trả lời hài lòng." Mẹ Cận định xen vào nói gì đó, nhưng khi nhớ lại nụ cười ngây thơ của cháu ngoại ban nãy, bà lại thôi.

Hai đứa trẻ yêu nhau đã bị chia cắt suốt bốn năm, thế là đủ rồi. "Bố..." "Được rồi, bố không ép con.

Con cứ từ từ thử thách Tử Mặc, đừng một mực đẩy nó ra xa là được." * Trước một cánh đồng lúa chín vàng óng, Tiểu Anh Đào quả thật đã chơi đến quên trời quên đất.

Lục Tử Mặc phụ trách đưa đá cho cô bé, còn cô bé thì hiên ngang oai vệ kéo ná cao su.

Vút, vút, vút.

Cô bé không ngừng thay đổi tư thế, lúc thì bưng ná, lúc thì xoạc chân, lúc thì ngửa cả người ra sau, tóm lại là dáng vẻ nhỏ nhắn ấy trông ngầu hết chỗ chê.

Lục Tử Mặc vội vàng lấy điện thoại ra, lén quay lại khoảnh khắc đặc sắc này. "Tiểu Anh Đào, cũng kha khá rồi, qua đây uống chút nước đi." "Chú Lục, chú có biết chơi không?" Lục Tử Mặc sao có thể mất mặt trước cô nhóc được, thứ đồ chơi trẻ con này anh chỉ cần nhìn là biết.

Anh nhận lấy cây ná trong tay cô bé, cũng bắt đầu bắn.

Tiểu Anh Đào suýt nữa thì mắt long lanh hình ngôi sao. "Chú Lục, chú lợi hại quá." "Đương nhiên rồi." "Được rồi, con chim sẻ này ăn trộm lúa tuy đáng ghét, nhưng nó là động vật được nhà nước bảo vệ, chúng ta nên dùng cách khác nhẹ nhàng hơn, không thể bắn chết chúng, chỉ cần đuổi chúng đi là được." Tiểu Anh Đào dù sao cũng còn nhỏ, nghe không hiểu lắm. "Không được bắn ạ?" "Con đừng bắn trúng chúng, dọa cho chúng bay đi là được rồi." "A, thế thì chán lắm." Lục Tử Mặc xoa đầu cô bé, sau đó dẫn cô bé đến một rừng tre, chặt một cây. "Chú Lục, chú định làm gì vậy?" "Chú Lục muốn làm cho con một cây cung và một cái bia, sau này nếu con rảnh rỗi không có gì làm thì đi bắn cung, đừng bắn chim sẻ nữa." "Bắn cung có vui không ạ?" "Đương nhiên, thú vị hơn nhiều so với việc con bắn chim sẻ." "Nghe có vẻ vui ghê." Tiểu Anh Đào vỗ tay.

Chương 1411

"Lúc nhỏ chú Lục cũng thích chơi những thứ này, con và chú thật sự rất giống nhau." Tiểu Anh Đào ôm lấy đùi Lục Tử Mặc. "Vậy có phải chú cũng không thích ăn cà rốt không?" "Đúng vậy." "Hì hì, con đã nhìn ra rồi đó nha, vì chú gắp hết cho mẹ rồi.

Chú Lục, con nói cho chú biết, con còn không thích ăn hành, không thích ăn rau mùi nữa." "Chú cũng vậy." "Ha ha ha, mẹ toàn nói con kén ăn, chú xem, chú là người lớn mà cũng như vậy." Lục Tử Mặc thật sự không nhịn được, lại ôm lấy thân hình mềm mại của Tiểu Anh Đào, hôn trộm lên má cô bé.

Tiểu Anh Đào lại nổi cáu, chạy quanh anh hai vòng. "Chú Lục, con đã nói mấy lần rồi, không được hôn con." "Chú thích con mà." "Thích cũng không được hôn, chú là con trai, con là con gái." Ha ha. "Đi thôi, chúng ta về tìm dụng cụ, chú làm cung cho con." Tiểu Anh Đào vừa nghe mình có đồ chơi mới, lập tức quên ngay chuyện ban nãy. "Được được được, chúng ta về ngay, tối nay con muốn chơi." "Con không nghỉ ngơi à?" "Vui mà chú." Lục Tử Mặc không biết nói gì hơn.

Đúng vậy, chỉ cần vui là được.

Cô nhóc này không chỉ sở thích giống anh, mà ngay cả giá trị quan cũng y hệt.

Cận Ngôn thấy Lục Tử Mặc chặt một cây tre, mắt trợn tròn suýt lồi ra ngoài. "Lục Tử Mặc, anh chặt tre rồi, tôi còn bán măng tre thế nào đây?" Vừa đến đã gây phiền phức cho cô, không thể yên ổn một chút được sao. "Tôi mua lại rồi, lát nữa tôi đưa tiền cho cô." Tiểu Anh Đào cũng bặm môi, nghiêm túc nói: "Mẹ, chú sẽ trả tiền mà, mẹ không thiệt đâu, mẹ không cần ngăn cản đâu ạ." Nói xong, cô bé như một cái đuôi nhỏ, lắc lư thân hình đáng yêu đi theo Lục Tử Mặc.

Cận Ngôn: "..." Trước đây mỗi lần đi chơi về, có lần nào mà không nhào vào lòng cô đâu, bây giờ lại chỉ để lại một câu rồi đi mất.

Tiểu Anh Đào, con ngứa da rồi phải không?

Dám coi thường mẹ già này như vậy.

Lục Tử Mặc tìm được dụng cụ, liền dẫn Tiểu Anh Đào ra sân làm cung tên.

Tiểu Anh Đào như một em bé tò mò, chống cằm, mắt không chớp nhìn Lục Tử Mặc.

Khi thấy một cây cung nhỏ thành hình trong tay Lục Tử Mặc, mắt Tiểu Anh Đào sáng rực lên. "Xong rồi." "Thế là xong rồi ạ, để chú khắc thêm ít hoa lên trên." Lục Tử Mặc dừng lại một chút, nghĩ ra nên khắc gì rồi, anh khắc mấy quả anh đào nhỏ. "Đây là quả anh đào ạ." "Ừ, cái này là dành riêng cho Tiểu Anh Đào, xem này, đều có dấu hiệu của con rồi nhé." Lục Tử Mặc sợ tre sẽ làm đau bàn tay non nớt của Tiểu Anh Đào, lại cẩn thận mài nhẵn, sau đó vót thêm mấy mũi tên, rồi thử kéo vài lần.

Tiểu Anh Đào nóng lòng nói: "Chú Lục, mau dạy con đi, Tiểu Anh Đào thích lắm." "Chưa được, đợi chú làm thêm một cái bia đơn giản đã." "Dạ, dạ, chú nhanh lên ạ." Lục Tử Mặc thấy cô nhóc nhiệt tình như vậy cũng rất vui, nhanh chóng làm xong cái bia.

Tiểu Anh Đào chưa từng chơi bao giờ, Lục Tử Mặc liền kiên nhẫn giải thích cho cô bé, thậm chí còn cầm tay chỉ dạy.

Tiểu Anh Đào dường như rất có năng khiếu, chỉ vài lần là học được, nhưng bắn ở cự ly gần thì khá chuẩn, xa một chút thì dễ bị lệch.

Nhưng cô bé không hề nản lòng, thân hình nhỏ bé dường như ẩn chứa một sức mạnh nào đó, đứng dưới nắng cũng không hề kêu khổ kêu mệt, cuối cùng càng lúc càng giỏi hơn.

Lục Tử Mặc lại khá lo lắng cho bàn tay nhỏ của cô bé. "Tiểu Anh Đào, lại đây cho chú xem tay con nào." Cô nhóc cười hì hì, đưa bàn tay trắng nõn ra, Lục Tử Mặc phát hiện lòng bàn tay cô bé đã đỏ ửng, đau lòng vô cùng. "Có đau không con, xin lỗi nhé, đều là lỗi của chú, để con chơi thứ này." "Hì hì, chú ơi, không đau đâu ạ, Tiểu Anh Đào thích, ngày mai con vẫn muốn tiếp tục." "Ngày mai nghỉ ngơi một lát đã." "Không được, con không muốn ở nhà, con chỉ thích chơi ở ngoài thôi." "Nhưng cơ thể con sẽ không chịu nổi đâu.

Nếu lòng bàn tay chai sần đi thì sẽ không đẹp nữa." "Vậy chú ở nhà chơi xếp hình với con được không, mẹ con ngốc lắm, căn bản không xếp được, còn không bằng con, con chẳng muốn chơi với mẹ chút nào, không có tính thử thách." Cận Ngôn vốn định cắt hoa quả mang qua cho họ, vừa đến nơi đã nghe thấy lời chê bai của Tiểu Anh Đào, liền nổi giận. "Tiểu Anh Đào, con nói cái gì thế?" Mấy thứ đồ chơi trẻ con đó, người lớn không biết chơi cũng chẳng có gì lạ, liên quan gì đến chỉ số thông minh chứ.

Cận Ngôn lao về phía Tiểu Anh Đào, cô bé liền ôm chặt đùi Lục Tử Mặc, nhón chân, xoay người một cái đã leo tót lên vai anh, ngồi vững vàng.

Lục Tử Mặc kịp thời nắm lấy bắp chân nhỏ của cô bé, đỡ chắc lấy cô. "Mẹ, mẹ không đánh được con đâu." "Ai nói mẹ không đánh được con, Tiểu Anh Đào, con đứng lại cho mẹ, hôm nay mẹ nhất định phải cho con một trận." "Chú Lục, xoay đi, mau chuyển động đi chú." Lục Tử Mặc đỡ Tiểu Anh Đào xoay vòng, Cận Ngôn đuổi theo họ để đánh, cả nhà ba người trông thật ấm áp.

Cuối cùng Cận Ngôn chạy mệt, đâm sầm vào lồng ngực Lục Tử

Mặc.

Cả hai cùng lúc dừng lại, ngơ ngác nhìn nhau.

Lục Tử Mặc giơ một tay ôm lấy vai Cận Ngôn, ấn cô vào lồng ngực mình. "Ngôn Ngôn, chúng ta đã bao lâu rồi không như thế này?" Sống mũi Cận Ngôn cay cay, bốn năm ngày đêm mong nhớ, cho dù cô muốn lừa dối chính mình cũng không thể được nữa. "Lục Tử Mặc, đừng nói nữa." "Ngôn Ngôn, lần này anh nhất định sẽ chứng minh bản thân, em và anh cùng cố gắng thêm một lần nữa, chúng ta sẽ hạnh phúc mỹ mãn, Tiểu Anh Đào cũng có thể có một gia đình trọn vẹn." "Lục Tử Mặc, đừng ép tôi." "Được được được, anh không ép em, anh đợi em, dù bao lâu anh cũng đợi." Cận Ngôn ngẩn ngơ nhìn Lục Tử Mặc, nói: "Lục Tử Mặc, tôi có chút không nhận ra anh nữa rồi, anh không cần phải hạ thấp tư thái của mình như vậy." Tại sao qua bốn năm rồi, anh vẫn như vậy. "Vậy thì làm quen lại từ đầu, chúng ta còn cả một đời, không vội." Cận Ngôn không lên tiếng.

Lục Tử Mặc lại nói: "Ngôn Ngôn, có lẽ khi yêu một người, thật sự sẽ hạ mình đến tận cùng." Cận Ngôn nhìn ánh mắt chan chứa tình cảm của Lục Tử Mặc, sống mũi cay xè, cô quay mặt đi. "Ngôn Ngôn, anh vẫn còn yêu em sâu đậm." Ngay lúc này, chỉ nghe thấy một giọng nói non nớt vang lên. "Mẹ, chú Lục, hai người rốt cuộc đang nói gì vậy?" Tiểu Anh Đào thật sự bị làm cho hồ đồ, dù sao cô bé cũng còn nhỏ, ngày thường lại như một con khỉ con, chuyện yêu đương tình cảm cô bé vẫn chưa hiểu lắm.

Lục Tử Mặc đỏ mặt, chỉ mải tỏ tình mà quên mất trên vai còn có một cô nhóc.

Cận Ngôn cũng có vẻ không tự nhiên, nói những lời này trước mặt con gái quả thật có chút ngượng ngùng. "Hừ, sao hai người không trả lời con, coi con không tồn tại à?" "Tiểu Anh Đào à, những chuyện này nói ra con cũng không hiểu đâu, có hơi phức tạp, sau này chú sẽ từ từ kể cho con nghe." "Hai người không nói sao con hiểu được, hai người nói đi." "Bảo bối, mau xuống đi, đừng cưỡi trên người chú Lục mãi thế." "Mẹ, có phải mẹ thấy con nhỏ, nên không nói cho con biết gì hết không?" Tiểu Anh Đào nghiêm mặt.

Cận Ngôn dở khóc dở cười, không phải là thấy, mà con thật sự nhỏ, một đứa bé mới hơn ba tuổi chẳng lẽ lại có thể hiểu được những yêu hận vướng mắc năm đó của cô và Lục Tử Mặc sao. "Tiểu Anh Đào, chúng ta về thôi, về nhà chú Lục chơi xếp gỗ với con, chú Lục giỏi nhất mấy trò này đấy." "Cho qua chuyện, hừ." Tiểu Anh Đào lạnh nhạt để lại một câu, sau đó kéo tai Lục Tử Mặc.

Chương 1412

"Chú Lục, xuất phát, tăng tốc." Lục Tử Mặc đỡ Tiểu Anh Đào chạy thẳng về phía trước, chỉ để lại một mình Cận Ngôn đứng tại chỗ.

Lục Tử Mặc chết tiệt, lại dám lờ cô đi, anh chắc chắn đây là tiết tấu đến để theo đuổi lại tôi sao?

Lục Tử Mặc dẫn Tiểu Anh Đào chạy một mạch về nhà.

Tiểu Anh Đào reo hò nhảy nhót, ông ngoại tuy cũng chơi trò này với cô bé, nhưng thể lực của ông không tốt lắm, căn bản không trụ được lâu như vậy.

Lần nào cô bé cũng chơi chưa đã, nhưng thấy ông ngoại quá mệt, cô bé chỉ đành lưu luyến đi xuống. "Chú Lục, chú có mệt không?" "Tiểu Anh Đào thon thả thế này, chú Lục sao có thể mệt được." "Vậy chú còn đỡ Tiểu Anh Đào một lúc nữa được không?

Chỉ một lúc thôi ạ." "Đương nhiên, con muốn đi đâu?

Cứ việc chỉ đường." "Vậy được, chú đưa con đi dạo một vòng nông trang nữa đi." "Không vấn đề, chỉ là chú không biết đường, con phải nhắc chú đấy." "Ô yeah, đi thôi." Cận Ngôn vừa chạy về tới, lại thấy hai cha con họ tung tăng đi mất, cô đứng dưới gốc cây thở hổn hển, quả nhiên thể lực không ổn.

Ngay cả Tiểu Anh Đào cũng không bằng.

Tiểu Anh Đào vừa đi vừa giới thiệu cho Lục Tử Mặc những người trong nông trang, còn kể cho anh nghe bình thường cô bé thích chơi gì, nào là bắt trứng chim, bắn chim sẻ, vắt sữa bò, ăn trộm hoa hướng dương chưa chín, tóm lại chuyện gì trong nông trang cô bé cũng nhúng một tay vào. "Tiểu Anh Đào à." "Chú Lục gọi con làm gì ạ?" Tiểu Anh Đào trong trẻo đáp. "Không có gì." "Hì hì, vậy chúng ta về đi, con khát nước rồi." Lục Tử Mặc bật cười, con mà không khát nước nữa thì chú Lục của con sắp nhũn chân rồi đây.

Xem ra sau này muốn làm bố của cô bé, còn phải nỗ lực rèn luyện, nếu không sao chịu nổi sự quậy phá của con bé. "Được, chúng ta về thôi." Tiểu Anh Đào vừa về đến nhà, mẹ Cận lại dắt cô bé đi tắm.

Lục Tử Mặc lắc đầu. "Tiểu Anh Đào một ngày rốt cuộc phải tắm bao nhiêu lần vậy?" Bố Cận ngồi bên cạnh, nói: "Một ngày bốn năm lần là bình thường, từ nhỏ đã vậy rồi." "Bác trai, cháu muốn bắt đầu lại với Cận Ngôn, bác còn bằng lòng ủng hộ chúng cháu không ạ?" Lục Tử Mặc nghiêm túc nhìn bố Cận.

Bố Cận cười. "Nếu không ủng hộ hai đứa, cháu còn có thể ngồi yên ở đây, còn có thể cùng chúng ta ăn cơm trên một bàn sao?" "Bác trai, bác ủng hộ chúng cháu ạ." "Bác không muốn can thiệp vào chuyện của người trẻ các cháu nữa.

Tình hình của Ngôn Ngôn bây giờ cháu cũng biết rồi, nó không còn chỉ có một mình nữa, nó còn dắt theo một đứa trẻ, Tiểu Anh Đào là bảo bối của cả nhà chúng ta.

Nếu cháu theo đuổi Ngôn Ngôn, cháu còn phải chấp nhận Tiểu Anh Đào, học cách làm một người bố tốt.

Những chuyện này không phải là chuyện đơn giản đâu, cháu phải nghĩ kỹ rồi chứ?" "Bác trai, cháu rất thích Tiểu Anh Đào, con bé làm con gái cháu, cháu rất vui." "Vậy thì phải xem bản lĩnh của cháu rồi, cháu có thể làm lay động được Ngôn Ngôn mới là mấu chốt, bác và bác gái sẽ không can thiệp vào chuyện của hai đứa." "Cảm ơn bác trai.

Ngôn Ngôn vẫn chưa về ạ?" "Bên vườn nho có chút chuyện, nó qua đó xử lý rồi, chắc là kịp về ăn tối." "Ngôn Ngôn những năm này có phải rất vất vả không ạ?" Một người phụ nữ quán xuyến một nông trang lớn như vậy, nghĩ thôi cũng thấy vất vả, chẳng trách cả người gầy đi nhiều như thế. "Ba năm đầu thì có vất vả hơn một chút, nhưng năm nay đã đi vào quỹ đạo rồi, nó cũng nhàn hơn." "Nông trang không có đội ngũ quản lý chuyên nghiệp sao?" "Có chứ, nhưng cũng mới thành lập trong năm nay thôi.

Ngôn Ngôn không yên tâm lắm, nhiều chuyện vẫn thích tự mình làm." Lục Tử Mặc gật đầu. "Được rồi, Tử Mặc, cháu cũng đã chơi với Tiểu Anh Đào cả ngày rồi, cũng đi tắm đi.

Các phòng trên lầu hai đều là phòng cho khách, cháu tự mình chọn một phòng đi." Lục Tử Mặc lên lầu, anh không mang theo quần áo để thay, bố Cận tìm cho anh một bộ quần áo của ông.

Tiểu Anh Đào vừa tắm xong đã chạy thẳng lên lầu tìm Lục Tử Mặc. "Chú Lục, chú ở đâu?

Tiểu Anh Đào đến tìm chú đây." Lục Tử Mặc đang gọi điện cho Lục Sâm.

Lục Sâm nghe thấy một giọng bé gái non nớt, lập tức hỏi: "Lục Tử Mặc, con rốt cuộc đang ở đâu?

Sao lại có tiếng trẻ con." "Đây chính là chuyện con nói với bố, chuẩn bị làm ông nội đi." "Rốt cuộc là chuyện gì?" "Cận Ngôn nhận nuôi một đứa con gái, nếu con theo đuổi cô ấy, con bắt buộc phải chấp nhận đứa bé này." "Con gái nuôi?" "Vâng, một cô nhóc đặc biệt lanh lợi, nghịch ngợm, rất giống con lúc nhỏ." "Có phải là đứa bé năm đó của hai đứa không?" "Con cũng hy vọng là vậy, nhưng năm đó con đã đặc biệt quay về tìm bác sĩ đã làm phẫu thuật cho cô ấy, đứa bé quả thực đã không còn, bệnh viện cũng có ghi chép chi phí của họ, chắc là không sai được." "Trông thế nào?" "Bố, bây giờ là lúc hỏi những chuyện này sao?" "Bố chỉ thích bé gái xinh đẹp thôi." "Vậy thì bố yên tâm đi, tuyệt đối là một tiểu mỹ nhân, khiến bố nhìn thấy phải chảy nước miếng." "Nói cứ như thật, gửi một tấm ảnh qua xem nào." "Ừm, con có video ngắn đây, con gửi thẳng video cho bố." "Chú Lục, sao chú không trả lời Tiểu Anh Đào, chú rốt cuộc ở phòng nào vậy?" Tiếng của Tiểu Anh Đào vọng vào từ bên ngoài. "Thôi nhé bố, bố tự xem video đi, con đi chơi xếp gỗ với Tiểu Anh Đào đây." Lục Tử Mặc cúp máy, đi ra ngoài, tung Tiểu Anh Đào lên cao rồi ôm vào lòng. "Chú Lục ở đây này." "Lúc nãy con gọi sao chú không trả lời, tại sao không trả lời, chú nhất định là cố ý đúng không, đáng ghét thật." Tiểu Anh Đào dùng ngón tay liên tục chọc vào ngực Lục Tử Mặc, dáng vẻ đó thật sự rất đáng yêu.

Lục Tử Mặc cười, năm đó lúc Cận Ngôn tức giận cũng sẽ như vậy. "Chú Lục, chú còn cười, tại sao chú không trả lời con?" "Chú Lục vừa mới gọi điện cho bố của chú." "Bố của chú, có đẹp trai bằng ông ngoại con không?" Đôi mắt đen láy của Tiểu Anh Đào mang theo vài phần tò mò. "Đương nhiên, họ đẹp trai như nhau." "Con không tin đâu, con thấy ông ngoại con là đẹp trai nhất." "Đợi con gặp ông nội rồi, sẽ thay đổi suy nghĩ của mình thôi." Lục Tử Mặc bật cười.

Bên kia, Lục Sâm và Mạc Noãn hai người đang ngồi trên sofa, không nhúc nhích nhìn Tiểu Anh Đào trong video ngắn, trên đó chính là cảnh Tiểu Anh Đào bắn chim sẻ.

Không biết vì lý do gì, hai người xem đi xem lại mấy lần, sau đó nhìn nhau.

Hồi lâu, Lục Sâm hỏi: "Thấy thế nào?" "Từng cử chỉ hành động thật sự rất giống Tử Mặc lúc nhỏ.

À đúng rồi, mũi cũng rất giống, con ngươi cũng giống, đen sâu thẳm." "Trẻ con mắt đứa nào chẳng đen như quả nho, em có phát hiện không, đứa bé này ngũ quan vừa có nét của Tử Mặc, lại vừa có nét của Cận Ngôn, hoàn toàn là sự kết hợp của hai đứa nó, mà cái tính này, thật sự giống người nhà họ Lục." "Không phải Tử Mặc nói, đứa bé năm đó của Cận Ngôn đã mất rồi sao." "Thằng nhóc thối đó làm chuyện hồ đồ còn ít sao?

Thêm một chuyện này cũng chẳng nhiều." Lục Sâm bực bội nói.

Nếu Tiểu Anh Đào thật sự là cháu gái của ông, ông nhất định phải treo Lục Tử Mặc lên đánh một trận, sao lại có người không đáng tin cậy như vậy chứ.

Người ta đã đuổi theo đến nơi rồi, còn để Cận Ngôn giấu trời qua biển, con gái ở ngay trước mặt mà cũng không biết.

Mạc Noãn hít sâu một hơi, vỗ vỗ ngực, tự lẩm bẩm: "Bình tĩnh, bình tĩnh, tuyệt đối không được quá kích động, tất cả chỉ là phỏng đoán của Lục Sâm, vẫn chưa có bất kỳ bằng chứng nào." "Không được, anh thấy anh phải đích thân đến thành phố C một chuyến, không thể để cháu gái của anh lưu lạc bên ngoài được." "Bình tĩnh, Lục Sâm, lỡ như không phải thì sao?" Mạc Noãn lo lắng níu lấy áo Lục Sâm.

Lục Sâm cũng ngơ ngác hít sâu một hơi, lại xem video một lần nữa, cuối cùng ông chỉ đi một chiếc dép, chân còn lại đạp thẳng xuống đất chạy vào phòng sách, tìm một cuốn album, lật một hồi, chỉ vào một tấm ảnh Lục Tử Mặc lúc ba bốn tuổi. "Em xem, so sánh như thế này, có phải cảm thấy khả năng lại lớn hơn rất nhiều không?" Mạc Noãn mặt đầy phấn khích.

Chương 1413

"Hình như là vậy, nhất là cái ánh mắt nhỏ này, mang theo vài phần anh khí bất kham, giống hệt nhau." "Noãn Noãn, có lẽ chúng ta đã vô tình làm ông bà nội từ lâu rồi." "Cái thằng Lục Tử Mặc này, toàn làm những chuyện hỗn xược gì không, sao lại không đáng tin cậy như vậy, bản thân bị tổn thương như thế hoàn toàn là đáng đời." Mạc Noãn cũng không còn đau lòng cho con trai nữa. "Noãn Noãn, thật sự phải đánh rồi." "Được được được, anh cứ đánh tùy thích, em không cản." Tối Cận Ngôn mới về, vừa về đã thấy Lục Tử Mặc và Tiểu Anh Đào nằm bò trên tấm thảm xốp, hai người đang tập trung cao độ chơi xếp hình.

Cả hai đều đồng thời nhíu mày, nếu nói ngày thường có ba phần giống nhau, thì khoảnh khắc này đã giống đến bảy phần.

Cứ tưởng anh biết sự tồn tại của đứa bé sẽ tức giận mà rời đi lần nữa, nhưng dường như không phải vậy.

Bước chân của Cận Ngôn dừng lại, Tiểu Anh Đào trong trẻo gọi: "Mẹ." Cận Ngôn đi qua, ôm lấy thân hình mềm mại của cô bé, hôn lên má cô bé mấy cái. "Bảo bối, có nhớ mẹ không." "Có nhớ mẹ một chút xíu ạ." "Chỉ có một chút xíu thôi à." "Được rồi, chẳng phải là muốn con nói rất nhớ mẹ sao?

Con nói là được chứ gì.

Mẹ, con rất rất rất nhớ mẹ." Tiểu Anh Đào giọng sữa nói.

Lục Tử Mặc bị chọc cho cười ha hả.

Cận Ngôn véo má cô bé. "Nghịch ngợm." Mẹ Cận nhìn cảnh một nhà ba người ấm áp như vậy, vô cùng vui mừng. "Ngôn Ngôn, mẹ đi hâm nóng thức ăn cho con." Lục Tử Mặc vội vàng đứng dậy. "Bác gái, để cháu đi cho ạ." "Ồ, chú Lục đảm đang quá nhỉ." Tiểu Anh Đào ngẩng khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp lên, trêu chọc.

Lục Tử Mặc đỏ mặt, xoa đầu Tiểu Anh Đào. "Nói gì thế." "Bà ngoại vừa nấu cơm, ông ngoại liền nói bà đảm đang, hóa ra chú Lục cũng đảm đang như vậy à, không tệ không tệ." Tiểu Anh Đào vỗ tay. "Tiểu Anh Đào, con chơi một lát đi, chú đi hâm cơm cho mẹ con." "Dạ vâng, chú đi nhanh đi nhanh đi, mẹ con đói rồi." Lục Tử Mặc nhìn Cận Ngôn một cái, sau đó vào bếp.

Cơm và thức ăn đều là mẹ Cận đã nấu sẵn, Lục Tử Mặc chỉ cần cho vào nồi hâm nóng là được.

Cận Ngôn đứng ngay cửa, phảng phất như quay lại khoảng thời gian anh vì cô mà học nấu ăn, bốn năm thời gian dường như không có gì thay đổi.

Anh vẫn là người đàn ông có thể vì cô mà rửa tay nấu canh. "Lục Tử Mặc, tại sao?" Lục Tử Mặc quay người lại, nhất thời không phản ứng kịp Cận Ngôn đang hỏi gì. "Tại sao anh lại bằng lòng chấp nhận một đứa trẻ không có quan hệ gì với mình?

Bây giờ anh thay đổi thất thường, tôi không hiểu nổi nữa." Trước đây còn muốn giam cầm cô lại, còn luôn miệng nói muốn cô sinh con cho anh, không sinh con thì không cho đi.

Là cô dùng một chút thủ đoạn, mới thoát khỏi nơi đó.

Lục Tử Mặc quay người lại, hai tay đặt lên vai Cận Ngôn. "Ngôn Ngôn, anh không thích giải thích, và anh cũng chỉ giải thích lần này thôi.

Trước đây anh không muốn em rời xa anh, anh không biết làm thế nào mới có thể giữ em lại.

Lúc đó em đi quá vội vàng, anh sợ buông tay em ra em lại biến mất không thấy đâu nữa, anh sợ lại một bốn năm nữa, sợ lại không thể nghe được bất kỳ tin tức nào về em.

Xin lỗi, anh cũng chỉ có thể dùng thủ đoạn như vậy, chỉ có giữ em lại, chúng ta mới có thể có nhiều thời gian ở bên nhau hơn, chúng ta mới có khả năng tái hợp.

Bây giờ anh thích Tiểu Anh Đào, đó là vì thật sự thích, đây là một cảm giác rất kỳ diệu, anh cũng không thể giải thích được.

Có một điểm em có thể yên tâm, anh không phải làm cho em xem, Lục Tử Mặc anh có thêm một đứa con gái thông minh xinh đẹp như vậy, anh vui mừng còn không kịp.

Điều quan trọng nhất là, đây không phải là đứa con em sinh với người khác, tại sao anh lại không chấp nhận?

Bây giờ em có thể buông bỏ khúc mắc và nghi ngờ trong lòng được chưa?" Cái con người này?

Vẫn tự cao tự đại như vậy, cái gì mà chỉ giải thích một lần, nói cứ như cô cầu xin anh giải thích vậy. "Ngôn Ngôn, trong bốn năm này em vẫn luôn độc thân, anh nghĩ không phải anh tự mình đa tình đâu, trong lòng em nhất định vẫn còn vị trí của anh.

Lần này anh sẽ không buông tay em ra nữa, anh sẽ từ từ theo đuổi em, cảm động em, sau đó cưới em về nhà." "Ngôn Ngôn, anh cũng không có yêu cầu gì khác, chỉ có một điều này thôi, rốt cuộc suy nghĩ của em là thế nào?" Lục Tử Mặc không chớp mắt nhìn chằm chằm Cận Ngôn.

Cận Ngôn cảm thấy mình sắp bị chết chìm rồi, đôi mắt của Lục Tử Mặc thật sự quá quyến rũ, đặc biệt là con ngươi đen, thật sự giống như của trẻ con, trong veo thuần khiết.

Cũng ngay lúc này, thức ăn trong nồi truyền ra mùi khét. "A, Lục

Tử Mặc, thức ăn khét rồi, mau đảo đi." Lục Tử Mặc thầm mắng một tiếng mất hứng, rõ ràng chỉ một chút nữa là có thể ép ra được câu trả lời trong lòng cô rồi.

Cận Ngôn cũng lui ra khỏi bếp, nhưng những lời Lục Tử Mặc nói lại cứ quấy nhiễu tâm trí cô.

Nhìn bóng dáng đáng yêu của con gái, Cận Ngôn không chỉ một lần tự hỏi mình, có phải mình đã quá ích kỷ, năm đó cứ thế rời khỏi Lục Tử Mặc, để Tiểu Anh Đào mất đi bốn năm tình thương của cha. "Mẹ, mẹ cứ nhìn con mãi làm gì thế, có phải thấy Tiểu Anh Đào lại xinh đẹp hơn rồi không?" Cận Ngôn bật cười thành tiếng, cô nhóc tự luyến này. "Hôm nay chơi có vui không?" "Vui lắm ạ, chú Lục đỡ con đi khắp mọi ngóc ngách của nông trang, Đại Hoa, Tiểu Long, Cân Cân bọn họ ghen tị với con lắm." Trong nông trang có rất nhiều công nhân, đương nhiên cũng có không ít trẻ con, có đứa thậm chí còn sinh ra ngay trong nông trang. "Tiểu Anh Đào, con có muốn sau này sống cùng chú Lục không." "Muốn thì có muốn ạ, nhưng con phải đợi bố về, nếu con đi rồi, bố chắc chắn sẽ không tìm được con đâu." Cận Ngôn không biết nói gì hơn.

Đây là một lần tình cờ Tiểu Anh Đào hỏi đến, Cận Ngôn tiện miệng bịa ra một lý do, không ngờ Tiểu Anh Đào lại ghi nhớ trong lòng.

Lục Tử Mặc đi ra. "Vậy con có thể nhờ người trong nông trang nói với bố con, bố con về rồi vẫn có thể tìm được con.

Chương 1414

Như vậy con vừa có thể đi chơi máy bay đại bác với chú, lại vừa có thể đợi bố của con." Tiểu Anh Đào suy nghĩ một chút. "Con vẫn không đi đâu, con muốn ở lại nông trang, trong nông trang có rất nhiều thứ vui." "Chú Lục nhất định sẽ dẫn con đi chơi nhiều thứ vui hơn, nhà chú Lục bên kia có Disneyland đó." "Disneyland là gì ạ?" "Là một nơi rất vui, chú Lục tạm thời giữ bí mật, sau này con sẽ biết." Tiểu Anh Đào bĩu môi. "Chú đang dụ dỗ con, con không mắc lừa đâu." Cô bé đâu có dễ lừa như vậy, cô bé là một em bé rất thông minh. "Chú Lục chưa bao giờ lừa trẻ con." "Hừ, con và chú không thân, tại sao con phải đi theo chú, chú vẫn là người lạ mà." Tiểu Anh Đào lật mặt.

Lục Tử Mặc bó tay, cô nhóc này, lúc cần đến anh thì chú Lục dài chú Lục ngắn gọi không ngớt, vừa quay mặt một cái anh đã thành người lạ rồi.

Đúng là lật mặt còn nhanh hơn lật sách.

Cận Ngôn khóe môi cong lên một nụ cười nhạt, sau đó đi qua một bên ăn cơm.

Lục Tử Mặc sờ sờ đầu Tiểu Anh Đào, rồi quay lại bàn ăn, xới cơm cho Cận Ngôn, gắp thức ăn cho Cận Ngôn, vô cùng ân cần. "Lục Tử Mặc, anh không cần phải như vậy, anh như vậy tôi rất không quen." "Sự lặp lại trên 21 ngày sẽ hình thành thói quen, sự lặp lại trong 85 ngày sẽ hình thành một thói quen ổn định.

Anh sẽ dùng nửa đời sau để khiến em hình thành một cơn nghiện không bao giờ cai được." Lục Tử Mặc mặt không đỏ tim không đập mà tỏ tình. "Lục Tử Mặc, anh im đi được rồi, tôi cần yên lặng ăn cơm." Lục Tử Mặc cũng không vội, bốn năm tương tư giày vò, anh sớm đã chuẩn bị tâm lý, thật sự không để tâm đến mấy ngày này.

Cứ thuận theo tự nhiên thôi.

Tiểu Anh Đào thấy mẹ ăn ngon như vậy, cũng dậm đôi dép lê nhỏ, ì à ì ạch chạy tới. "Mẹ, con lại đói rồi." "Đừng làm phiền mẹ con ăn cơm, chú Lục làm cho con nhé?" "Dạ được ạ." Cận Ngôn sờ sờ bụng nhỏ của Tiểu Anh Đào, vẫn còn tròn vo. "Con lại đói rồi à?" Tiểu Anh Đào rất nghiêm túc gật đầu. "Đói thật ạ." "Quả nhiên là con gái của đồ ham ăn." Cận Ngôn buột miệng. "Đương nhiên rồi, con là con gái của mẹ mà." "Ngôn Ngôn, em vừa nói gì?" Lục Tử Mặc bắt được ý sâu xa trong lời nói của Cận Ngôn, mày nhíu lại. "Gì cơ?" Cận Ngôn mặt đầy chột dạ, sao lại không cẩn thận tự mình tiết lộ bí mật thế này, thật là bất cẩn. "Tiểu Anh Đào là con gái của em." "Đây không phải là lời nói thừa sao?

Tiểu Anh Đào đương nhiên là con gái của tôi." Con gái nuôi cũng là con gái mà.

Cận Ngôn tự thôi miên mình.

Lục Tử Mặc sâu sắc nhìn Cận Ngôn một cái, lại nhìn sang Tiểu Anh Đào, hai mẹ con thật sự có những điểm chung nhất định.

Xem ra, có một số chuyện không phải không điều tra chính là tôn trọng Cận Ngôn, lai lịch của Tiểu Anh Đào vẫn phải điều tra kỹ lưỡng một phen.

Được nhận nuôi ở đâu?

Bố mẹ còn không? "Tiểu Anh Đào, tối nay con phải ngủ sớm, gia sư mẹ mời cho con ngày mai sẽ đến." "Nhanh vậy ạ?" Tiểu Anh Đào mặt mày ủ rũ. "Đương nhiên, không phải con nói con rất nhanh sẽ học được sao?" "Học thì học, có gì khó đâu, con có gì mà học không được chứ." Tiểu Anh Đào kiêu ngạo vô cùng.

Lục Tử Mặc thật sự không nhịn được, ôm lấy Tiểu Anh Đào, lại hôn lên má cô bé một cái. "Oa oa oa, chú Lục, sao chú có thể như vậy, rốt cuộc còn muốn con nói bao nhiêu lần nữa." Sao cứ động một chút là hôn cô bé, cô bé là con gái mà. "Cho dù con nói bao nhiêu lần, chú Lục vẫn thích hôn con." "Xấu quá, mấy người này, con không ăn nữa, con đi ngủ đây." Tiểu Anh Đào tức giận đùng đùng lên lầu. "Ngôn Ngôn, có cần đi xem con bé không?" "Không cần, chưa đến ba phút là sẽ xuống lại thôi, con bé không đói được lâu đâu." "Nó chơi cả một ngày, đói được mới là lạ." Quả nhiên, chưa được một lát, Tiểu Anh Đào đã đi xuống, cô bé đáng thương nhìn Cận Ngôn và Lục Tử Mặc một cái, thấy không ai để ý mình, liền lén la lén lút, cắn ngón tay, cuối cùng từ từ đi đến bên cạnh bố mẹ Cận. "Sao vậy, bảo bối?" "Bà ngoại, con đói." "Ha ha, đợi nhé, bà ngoại làm đồ ăn ngon cho con." Lục Tử Mặc nhìn dáng vẻ ngượng ngùng của Tiểu Anh Đào, luôn cảm thấy cảnh tượng này rất quen thuộc, nghĩ mãi một hồi lâu, không nhịn được mà thầm phàn nàn, đó không phải là mình sao?

Lúc nhỏ, Lục Niệm Nhất thường xuyên chọc anh tức giận, em gái của mình không đánh được không mắng được, bố mẹ cũng không bênh vực anh, nên mỗi lần tức giận anh lại chui vào phòng, nhưng căn bản không ai để ý đến anh, cuối cùng anh chỉ đành tự mình đi ra.

Lịch sử luôn lặp lại một cách đáng kinh ngạc.

Tiểu Anh Đào tối ngủ sớm, ăn cơm xong xem một lúc phim hoạt hình là ngủ thiếp đi.

Cận Ngôn cũng mệt rồi, về đến phòng là ngủ say như chết.

Lục Tử Mặc lại không ngủ được, trong đầu cứ nghĩ mãi về khuôn mặt của Tiểu Anh Đào, thế là anh liền ngồi dậy, lẻn vào phòng của cô bé.

Phòng của Tiểu Anh Đào được trang trí theo phong cách công chúa, toàn màu hồng phấn, trên chiếc giường nhỏ còn có một chiếc màn hoa nhí.

Thế nhưng tướng ngủ của cô nhóc nào đó lại chẳng có chút dáng vẻ công chúa nào, cô bé nằm dang tay dang chân trên giường, chăn bị đạp sang một bên, váy ngủ cũng bị tốc lên, để lộ cái bụng nhỏ xinh xắn.

May mà bây giờ là mùa hè, nếu không chắc chắn sẽ bị cảm lạnh.

Lục Tử Mặc nhẹ nhàng xoa bụng cô bé mấy cái, lại hôn lên trán một lúc, còn chưa kịp thẳng người dậy.

Bàn chân nhỏ của cô nhóc đã đạp thẳng vào mặt anh, Lục Tử Mặc chỉ cảm thấy mũi đau điếng, phải xoa mấy lần.

Chiếc chăn vừa đắp xong đã bị cô bé một cước đá tung ra.

Lục Tử Mặc lại đắp chăn lần nữa, cô nhóc lại định đá, anh vội nói: "Tiểu Anh Đào, ngoan nào, ngủ yên đi con." "Bốp." Lần này không dùng chân mà là dùng tay.

Lục Tử Mặc thật sự vừa bực vừa tức, nếu đây không phải là một cô nhóc mới hơn ba tuổi, anh chắc chắn sẽ nghĩ cô bé cố ý.

Nhưng biết làm sao đây, anh thật sự càng lúc càng thích, rất muốn mau chóng "cuỗm" cô bé đi.

Chương 1415

Nhưng cô nhóc này xem ra khá khó đối phó.

Sáng hôm sau.

Lúc Cận Ngôn thức dậy, đã nghe thấy tiếng nói líu ríu của Tiểu Anh Đào: "Chú Lục, rốt cuộc chú có biết làm không vậy?" "Con đừng cử động, chỉ cần con không động thì sẽ nhanh xong thôi." "Chú kéo đau con." "Xin lỗi, xin lỗi, chú thổi cho con nhé, thổi một cái là hết đau ngay." Giọng nói dịu dàng đến thế, Cận Ngôn thoáng nghi ngờ đó là ảo giác của mình, Lục Tử Mặc sao có thể dậy sớm như vậy.

Cận Ngôn bước vào xem, Tiểu Anh Đào đang ngồi giữa hai chân Lục Tử Mặc, cái thân hình nhỏ bé không yên phận mà ngọ nguậy, nhưng Lục Tử Mặc sợ cô bé không ngồi yên nên dùng hai chân kẹp lại.

Anh đang chải tóc cho con bé.

Cảnh tượng này, Cận Ngôn thật sự không hiểu nổi.

Cũng chẳng trách cô nhóc cứ la oai oái, Lục Tử Mặc à, với tay nghề như vậy của anh mà không kéo đau tóc Tiểu Anh Đào mới lạ.

Ngay khi cô định ngăn lại, Lục Tử Mặc lại kẹp thêm hai chiếc kẹp tóc lên tóc Tiểu Anh Đào, sau đó tuyên bố đã hoàn thành, vẻ mặt vui sướng: "Xong rồi, Tiểu Anh Đào của chúng ta thật sự xinh đẹp hết sảy." "Để con xem." Tiểu Anh Đào lon ton chạy đến trước gương.

Vừa nhìn thấy mái tóc lổng lẻo trong gương, cô bé lập tức nhảy dựng lên: "Xấu, xấu quá đi, rối tung cả lên." Lục Tử Mặc lại không hề cảm thấy vậy, mặt không đỏ tim không đập, anh nói: "Sao lại xấu chứ, đây là vẻ đẹp trong sự lộn xộn, bây giờ đang thịnh hành kiểu này đấy." "Chú Lục là đồ ngốc, đồ ngốc to, ngốc chết đi được." Cô bé lại không ngốc, thế này thì đẹp ở chỗ nào chứ.

Tiểu Anh Đào chạy ra ngoài: "Mẹ ơi cứu con, ông ngoại bà ngoại cứu con với." Cận Ngôn chặn ngay thân hình nhỏ bé của con gái ở cửa: "Sáng sớm đã la hét cái gì thế?" "Mẹ ơi, con muốn buộc lại tóc." Cận Ngôn lại gần xem, lập tức bật cười thành tiếng.

Thật ra cô thấy yêu cầu của con gái không cao lắm, nhưng với tay nghề của Lục Tử Mặc, không chê mới là lạ.

Lần đầu tiên buộc tóc mà còn dám thử thách tết tóc, xem anh đã hành hạ mái tóc của Tiểu Anh Đào thành ra cái dạng gì rồi. "Được được được, mẹ buộc lại cho con, hôm nay phải gặp cô giáo, phải ăn mặc thật xinh đẹp." Tiểu Anh Đào gật đầu lia lịa, bắt đầu mách tội: "Mẹ ơi, chú Lục xấu lắm, sáng sớm đã đánh thức con, con còn chưa ngủ đủ giấc." Cận Ngôn liếc nhìn Lục Tử Mặc, anh vội giải thích: "Anh tưởng con bé dậy rồi." "Tiểu Anh Đào ngày nào cũng ngủ đến 8 giờ." Lục Tử Mặc nhìn đồng hồ, mới có bảy rưỡi, nhưng anh đã vật lộn cả tiếng đồng hồ rồi. "Ngôn Ngôn, lần sau anh sẽ chú ý." Nhìn vẻ áy náy của anh, Cận Ngôn cũng không nỡ nói gì thêm: "Anh qua đây xem đi, sau này đừng hành hạ con bé lung tung nữa được không?" Mắt Lục Tử Mặc sáng lên, anh nắm lấy tay Cận Ngôn: "Thật sự có lần sau sao?" Cận Ngôn lườm anh một cái, không nói gì.

Lục Tử Mặc nở một nụ cười rạng rỡ. "Oa, chú Lục cười như hoa ấy." "Khụ khụ." Lục Tử Mặc suýt bị sặc.

Cận Ngôn cũng bị chọc cho cười khẽ, khả năng học hỏi của trẻ con đúng là rất mạnh, câu này là cô thường nói với Tiểu Anh Đào, không ngờ có ngày con bé lại dùng nó để đối phó với ba ruột của mình. "Anh cũng không xem lại xem anh đã buộc thành cái dạng gì, trừ phi là đồ ngốc." mới không biết là nó xấu đến mức nào.

Lục Tử Mặc thấy Cận Ngôn không nhận ra anh đang nắm tay cô, anh đắc ý cười, nhẹ nhàng bóp nhẹ. "Buông ra." Cận Ngôn cuối cùng cũng nhận ra.

Lục Tử Mặc ngoan ngoãn buông tay, cười ngượng ngùng sờ mũi.

Nửa phút sau mới nhận ra anh nắm tay mình, đây là một khởi đầu tốt, biết đâu lần sau có thể nắm được một phút, hoàn hảo.

Cận Ngôn làm rất nhanh, hai phút đã xong một kiểu tóc công chúa.

Vừa làm xong, Tiểu Anh Đào đã chạy đi chơi, dường như không thể ngồi yên một khắc nào.

Lục Tử Mặc cười như một tên ngốc, Cận Ngôn lườm anh một cái rồi đuổi theo Tiểu Anh Đào.

Giáo viên Cận Ngôn mời là một cô giáo hơn ba mươi tuổi, phụ trách dạy dương cầm và múa cho Tiểu Anh Đào, còn về các môn văn hóa, Cận Ngôn cảm thấy chưa cần vội, trẻ con ba tuổi cũng không học được bao nhiêu, những thứ đơn giản thì cha mẹ có thể dạy.

Về chỉ số thông minh của Tiểu Anh Đào cô không hề lo lắng, cả cô và Lục Tử Mặc đều tốt nghiệp từ các trường đại học danh tiếng.

Cô giáo đã có nhiều năm kinh nghiệm dạy dương cầm cho trẻ nhỏ, bản thân cũng có con, vừa nhìn đã thích Tiểu Anh Đào.

Tiểu Anh Đào cũng là một đứa trẻ rất lễ phép, cười tươi đi theo cô giáo vào phòng đàn.

Đây là lần đầu tiên cô nhóc học một cách chính thức, mọi người đều không yên tâm, đứng đợi ở ngoài cửa.

Lục Tử Mặc cũng háo hức nhìn về phía cửa, Cận Ngôn nhìn dáng vẻ này của anh, tâm trạng thật sự phức tạp.

Một lúc sau, Lục Tử Mặc kéo Cận Ngôn sang một bên, nghiêm túc nói: "Cô giáo kia trình độ không được, sẽ dạy hư Tiểu Anh Đào mất." "Đừng nói bậy, đây là cô giáo giỏi nhất thành phố C rồi, cô ấy có mở một trung tâm đào tạo, em đã nói chuyện rất lâu người ta mới đồng ý mỗi tuần dành ra một ngày đến nông trang dạy Tiểu Anh Đào." "Giỏi nhất thành phố C không có nghĩa là giỏi nhất, anh còn có thể tìm được người phù hợp hơn." "Em cũng không muốn Tiểu Anh Đào trở thành nghệ sĩ dương cầm gì cả, sau này cũng không dựa vào nó để kiếm sống.

Em chỉ muốn phát triển khí chất nghệ thuật cho con bé thôi, con bé này nghịch ngợm quá rồi, sau này em hy vọng khi nó đứng cạnh bạn bè, người khác có thể nhìn ra nó khác biệt, như vậy là đủ rồi." Cận Ngôn chỉ muốn cho Tiểu Anh Đào học cho vui, kết quả không quan trọng, quan trọng là quá trình. "Thế cũng không thể qua loa, tìm loại giáo viên nửa vời này đến dạy được." "Lục Tử Mặc, anh đừng có nói mấy lời vớ vẩn này nữa, nói cứ như thể anh có thể mời được giáo viên giỏi hơn ở thành phố C vậy." Cô nhóc này, anh đã gợi ý nhiều như vậy rồi mà vẫn chưa nghĩ đến anh. "Cần gì phải mời người khác, anh ở ngay đây này, anh dạy chắc chắn tốt hơn cô giáo kia." Cận Ngôn bật cười, nhìn Lục Tử Mặc với vẻ mặt như gặp ma: "Em biết anh chơi dương cầm rất giỏi, nhưng anh có thể ở lại nông trang dạy Tiểu Anh Đào mãi được không?

Tiểu Anh Đào không cần một giáo viên bữa đực bữa cái.

Hơn nữa, anh có thể dạy Tiểu Anh Đào múa không?" "Em không biết là anh cũng biết khiêu vũ à?" "Anh biết khiêu vũ?" "Chúng ta yêu nhau lâu như vậy mà cũng vô ích, thật uổng cho khoảng thời gian chúng ta bên nhau." Lại không biết anh biết khiêu vũ. "Em muốn cho Tiểu Anh Đào học ba lê." Khóe miệng Lục Tử Mặc giật giật, cái này thì anh đúng là bó tay, trong vô số điệu nhảy hiện đại, duy chỉ có ba lê là anh chưa từng học. "Anh thấy Tiểu Anh Đào sẽ thích Latin, có sức bùng nổ, rất hợp với con bé." "Cứ phải học ba lê, để rèn luyện vóc dáng và khí chất." "Cái này phải để Tiểu Anh Đào tự chọn." "Con bé biết gì đâu, em nói là được." "Không nói với em nữa." Cận Ngôn: "..." Sao lại như một đứa trẻ thế này, nói không lại là thôi không nói nữa.

Lục Tử Mặc đi vào phòng đàn, không lâu sau, trong phòng vang lên tiếng dương cầm, rõ ràng là cùng một bản nhạc như lúc nãy, nhưng Cận Ngôn vẫn nghe ra sự khác biệt.

Khúc nhạc kết thúc.

Cô giáo mặt đỏ bừng đi ra, dáng vẻ như muốn xách túi rời đi. "Cô Trần, cô làm gì vậy?

Sao đang dạy ngon lành lại muốn đi?" "Mẹ của Tiểu Anh Đào, ba của đứa bé đàn giỏi như vậy, tại sao còn mời tôi đến?

Anh chị cố ý sỉ nhục tôi phải không?" "Không không không, cô Trần, cô hiểu lầm rồi, đó không phải là ba của Tiểu Anh Đào, anh ấy cũng không ở đây lâu đâu." "Dù sao thì tôi cũng không dạy được nữa, anh chị mời người khác giỏi hơn đi." Có một người giỏi hơn mình gấp trăm lần đứng bên cạnh, mà mình còn ở đó dạy con của người ta, đây không phải là múa rìu qua mắt thợ sao?

Nói xong, cô giáo tự mình đi ra ngoài.

Chương 1416

Cận Ngôn vội vàng đuổi theo, nhưng dù nói gì đi nữa, cô giáo đó cũng không chịu tiếp tục dạy Tiểu Anh Đào.

Cận Ngôn thật sự tức điên lên, cô hầm hầm đi vào phòng đàn, chỉ thấy Tiểu Anh Đào đang được Lục Tử Mặc ôm trong lòng, Lục Tử Mặc nắm tay Tiểu Anh Đào, những nốt nhạc vui tươi vang lên.

Cô cứ ngỡ tính cách của Tiểu Anh Đào sẽ không thể kiên nhẫn nổi, nhưng cô đã đứng ở cửa xem rất lâu, Tiểu Anh Đào chưa bao giờ nói muốn bỏ cuộc, ngược lại còn cười tươi thử đi thử lại.

Sau khi đàn xong, Lục Tử Mặc lại dạy Tiểu Anh Đào nhảy Latin.

Lục Tử Mặc vốn trầm tính, bỗng chốc như biến thành người khác, ánh mắt câu hồn đoạt phách, nụ cười quyến rũ mê người, vũ điệu hoang dã mà vẫn toát lên vẻ cao quý.

Cô nhóc bên cạnh cũng học theo rất ra dáng.

Cận Ngôn im lặng xem một lúc rồi đi xử lý công việc.

Lục Tử Mặc cũng phát hiện, Tiểu Anh Đào thật sự là một đứa trẻ rất thông minh, rất giống anh hồi nhỏ, học gì cũng rất nhanh. "Tiểu Anh Đào, con giỏi quá, rốt cuộc con mấy tuổi rồi?" Tiểu Anh Đào dừng lại một chút, nói: "Ba tuổi hai tháng rồi ạ." Lục Tử Mặc đột nhiên khựng lại: "Chắc chắn là con nhớ nhầm rồi." "Hừ, sao có thể chứ, bảo bối đây là thông minh nhất, con sinh vào mùa thu." Lục Tử Mặc lại tính toán thời gian, đứa con của anh và Cận Ngôn, nếu còn sống, tính theo thời gian cũng nên sinh vào mùa thu, cũng phải là ba tuổi hai tháng.

Chẳng lẽ Cận Ngôn vừa phá thai xong đã đi nhận nuôi một đứa trẻ.

Trên đời này thật sự có chuyện trùng hợp đến vậy sao?

Muốn nhận nuôi con là có ngay một đứa trẻ đang chờ cô.

Hơn nữa, cô không muốn con của mình, lại đi nhận nuôi một đứa trẻ khác.

Trong mắt người ngoài, cô vẫn là một người mẹ đơn thân, vẫn phải chịu đựng những lời đàm tiếu, khổ như vậy để làm gì.

Chỉ vì để bù đắp cho sự áy náy và bất an trong lòng mà đưa ra lựa chọn như vậy.

Logic này có vẻ vô lý.

Lục Tử Mặc càng nghĩ càng thấy không đúng, anh nghiến răng.

Cận Ngôn, nếu em lại lừa anh, lần này anh thật sự sẽ không tha cho em. "Chú Lục, chú đang nghĩ gì vậy?" Lục Tử Mặc trước đó đã cảm thấy đứa trẻ này có quá nhiều điểm tương đồng với mình, bây giờ nghĩ thông suốt rồi, anh càng cảm thấy đây chính là con gái của mình, nếu không sao anh lại vô duyên vô cớ thích con bé, nửa đêm vì muốn gần gũi con bé mà không ngủ được.

Tiểu Anh Đào, có lẽ con thật sự là con gái của ba.

Lục Tử Mặc kích động bế bổng Tiểu Anh Đào lên, đặt lên vai mình xoay vòng vòng. "Chú Lục, chú làm gì vậy?" "Chú thích con lắm." "Không được tùy tiện tỏ tình với trẻ con đâu ạ." "Ha ha ha ha." Bố mẹ Cận Ngôn ghen tị nhìn cháu ngoại và Lục Tử Mặc cười đùa thành một khối, quả nhiên tình phụ tử huyết thống không thể ngăn cản được, từ hôm qua đến giờ, hai người cứ quấn quýt bên nhau. "Em thấy Tử Mặc thật sự đã trưởng thành hơn trước rồi." Mẹ Cận Ngôn cười nói. "Đúng vậy, trước đây nó là già trước tuổi, bây giờ mới thật sự là trưởng thành." Bố Cận Ngôn cũng cảm thán.

Buổi sáng học dương cầm và khiêu vũ Latin, Lục Tử Mặc lại dỗ Tiểu Anh Đào đi ngủ trưa.

Tiểu Anh Đào vốn không có thói quen này, nhưng Lục Tử Mặc nói buổi chiều sẽ tiếp tục cùng cô bé đi chơi trong nông trang, cô bé liền vui vẻ đồng ý.

Lục Tử Mặc ôm thân hình mềm mại của cô bé, vỗ nhẹ vào lưng, dịu dàng kể chuyện cho cô bé nghe.

Đợi cô bé ngủ say, Lục Tử Mặc liền nhận lấy việc của mẹ Cận Ngôn, tự mình đi đưa cơm cho Cận Ngôn.

Phòng làm việc của Cận Ngôn ở một khu khác, không xa, cách biệt thự họ ở chỉ khoảng mười phút đi bộ.

Lúc Lục Tử Mặc đến, Cận Ngôn vừa họp xong với mấy người phụ trách, cả người có chút mệt mỏi nằm trên sofa.

Trợ lý Tiểu Chu nhận ra Lục Tử Mặc, lần trước chính anh ta đã đưa tổng giám đốc Cận đi, sau đó tổng giám đốc Cận biến mất một tuần, sao anh ta lại ở đây. "Tránh ra, tôi đến đưa cơm cho tổng giám đốc Cận của các người." "Tổng giám đốc Cận của chúng tôi...

đang nghỉ ngơi, bây giờ... không tiện vào." Trợ lý Tiểu Chu còn chưa nói xong, Lục Tử Mặc đã lướt qua cô, trực tiếp đá cửa vào, sau đó đóng cửa lại.

Tiểu Chu sờ sờ mũi, quyết định không xen vào.

Cận Ngôn đang cuộn tròn trên sofa ngủ say, Lục Tử Mặc rón rén bước tới, ngồi xổm xuống bên cạnh cô, nhẹ nhàng vén áo cô lên, vừa nhìn thấy, vành mắt anh đã đỏ hoe.

Trên bụng Cận Ngôn có một vết sẹo mờ mờ, phụ nữ sinh con nếu là sinh mổ chắc chắn sẽ để lại vết sẹo này, anh chưa từng nghe nói người phá thai cũng có vết sẹo như vậy.

Cận Ngôn, em lừa anh khổ quá, thì ra Tiểu Anh Đào chính là con gái của anh.

Thì ra anh đã có con gái, con bé xinh đẹp đáng yêu đến thế.

Trong giấc mơ, Cận Ngôn cảm thấy có người đang nhìn mình chằm chằm, vừa mở mắt đã thấy Lục Tử Mặc với vành mắt đỏ hoe đang ngồi xổm trước mặt mình, cô tưởng mình hoa mắt, không chắc chắn gọi một tiếng: "Lục Tử Mặc." Lục Tử Mặc không còn quan tâm đến điều gì nữa, trực tiếp đè lên, chặn lấy môi Cận Ngôn.

Anh hôn rất cuồng nhiệt, như một con sói hung dữ, Cận Ngôn hoàn toàn không có sức chống cự, chỉ có thể phát ra những tiếng "ưm ưm" vụn vỡ. "Lục...

Tử Mặc." "Đừng nói chuyện, để anh hôn em thật kỹ." Lục Tử Mặc hoàn toàn khống chế tay chân Cận Ngôn, cô không thể động đậy, mùi hương quen thuộc, cảm giác quen thuộc, Cận Ngôn cảm thấy dường như đã quay trở lại thời gian yêu đương nồng cháy.

Nhưng cô rất tỉnh táo, họ đã chia tay bốn năm rồi. "Lục Tử Mặc, anh đừng như vậy." "Ngôn Ngôn, anh biết cả rồi, Tiểu Anh Đào là con gái của anh, anh biết rồi.

Xin lỗi em, đều là lỗi của anh, những năm qua đã để em một mình nuôi con, nghĩ đến thôi anh đã thấy đau lòng.

Chương 1417

Là lỗi của người làm ba này, là lỗi của anh." "Sai lầm như vậy sau này anh sẽ không tái phạm nữa, sau này anh sẽ dốc toàn lực bù đắp sai lầm của mình, Ngôn Ngôn, cho anh một cơ hội được không, Tiểu Anh Đào cần có ba." Lục Tử Mặc tuy đang nói nhưng vẫn không ngừng hôn Cận Ngôn, cô cảm thấy đầu óc mình như rối tung, hoàn toàn không thể suy nghĩ, càng không thể nói chuyện tử tế với anh. "Lục Tử Mặc, anh đừng như vậy, có chuyện gì chúng ta nói chuyện đàng hoàng, anh buông em ra trước đã." Lục Tử Mặc lại hôn mạnh lên môi Cận Ngôn một cái, phát ra tiếng "chụt", Cận Ngôn nghe mà mặt đỏ tim đập.

Sao cô lại cảm thấy mấy năm không gặp, Lục Tử Mặc trở nên mạnh bạo hơn trước rất nhiều.

Cận Ngôn hung hăng đẩy Lục Tử Mặc một cái.

Lục Tử Mặc cuối cùng cũng buông tay, vành mắt anh đỏ hoe, nhưng đáy mắt lại không che giấu được nụ cười, dáng vẻ đó dường như đã thật sự khẳng định Tiểu Anh Đào chính là đứa trẻ năm đó. "Lục Tử Mặc, em đã nói rất rõ rồi, Tiểu Anh Đào là con nuôi của em." Cận Ngôn vẫn muốn giãy giụa một chút. "Tiểu Anh Đào ba tuổi hai tháng, bằng tuổi con của chúng ta." "Bằng tuổi thì có gì lạ, chỉ là trùng hợp thôi." "Cận Ngôn, rốt cuộc em còn muốn giấu anh đến bao giờ, anh có rất nhiều cách để xác minh Tiểu Anh Đào có phải là con gái anh không, bây giờ anh chỉ muốn nghe một câu nói thật từ em." Lục Tử Mặc nghiêm túc nhìn Cận Ngôn.

Cận Ngôn không nói gì. "Cận Ngôn, em đừng trốn tránh nữa, anh đã thấy vết sẹo trên bụng em rồi, đó hẳn là do sinh mổ Tiểu Anh Đào để lại." "Đó là sẹo mổ ruột thừa." Cận Ngôn tùy tiện viện một cái cớ. "À." Lục Tử Mặc cười, anh nâng cằm Cận Ngôn lên, "Cô nhóc thối, em thật sự nghĩ anh là đồ ngốc sao?

Em mổ ruột thừa mà vết mổ lại to như vậy à, em mổ ruột thừa mà lại rạch ngay dưới rốn sao?

Nếu không phải em đang đùa anh thì là em gặp phải lang băm rồi." Cô thật sự nghĩ anh không phân biệt được sẹo mổ ruột thừa và sẹo sinh mổ sao?

Vị trí rạch khác nhau hoàn toàn có được không?

Sẹo mổ ruột thừa chỉ dài khoảng 2-3cm, vị trí vết mổ phải ở bụng dưới bên phải.

Cận Ngôn gạt tay anh ra: "Nghiêm túc chút đi, đừng có động tay động chân với em." "Được, em ăn cơm đi, anh về chơi với con gái anh đây, hôm nay con bé lần đầu ngủ trưa, chắc sẽ sớm tỉnh thôi." Nói xong, anh định rời đi.

Cận Ngôn lại kịp thời nắm lấy tay anh: "Rốt cuộc anh muốn thế nào?" "Muốn thế nào là sao?" "Lục Tử Mặc, em nói cho anh biết, Tiểu Anh Đào là mạng sống của em, anh không được có ý đồ với con bé." Ánh mắt Lục Tử Mặc nhìn xuống nửa thân dưới của Cận Ngôn: "Em chắc là em có mạng sống không?" Cận Ngôn mặt đỏ bừng, tức đến mức suýt nhảy dựng lên: "Lục Tử Mặc, em không nói với anh mấy chuyện vớ vẩn này, anh không được có ý đồ với Tiểu Anh Đào." "Ồ, vậy là em thừa nhận Tiểu Anh Đào là con gái anh rồi chứ gì." "Anh cũng chỉ cung cấp một con tinh trùng, là em mười tháng mang thai sinh con bé ra, cũng là em chăm sóc con bé lớn lên.

Nhà họ Lục các người không góp chút công sức nào, đừng hòng có ý đồ với con bé." "Em cứ yên tâm đi, Lục Tử Mặc anh đây trước nay rất có tham vọng, con gái anh muốn, vợ anh cũng muốn, mua một tặng một, thật sự quá hoàn hảo." Cận Ngôn nhìn vẻ mặt đắc ý của Lục Tử Mặc, thật muốn tát cho anh một cái, sao lại mơ mộng hão huyền như vậy.

Cô đâu có đồng ý tái hợp với anh. "Nếu em lo người nhà anh sẽ giành con với em, vậy thì em nghĩ sai rồi, họ chắc chắn cũng có tham vọng, đang chờ em sinh đứa thứ hai đấy, lo lắng của em đều là thừa thãi." Sinh đứa thứ hai, vợ còn chưa cưới được đã nghĩ đến sinh đứa thứ hai. "Anh chắc chắn người nhà anh sẽ không giành Tiểu Anh Đào với em chứ?" "Tuyệt đối không, anh thề, nếu anh không ngăn được họ, xin trời phạt anh cả đời này mất khả năng làm đàn ông." Chơi lớn vậy sao.

Cận Ngôn suýt bị nước bọt của mình làm cho sặc chết.

Lục Tử Mặc vỗ vai cô: "Ngôn Ngôn, đừng suy nghĩ lung tung nữa, những chuyện em nghĩ sẽ không xảy ra đâu." "Em tạm thời tin anh lần này, Lục Tử Mặc, nếu anh lừa em, em sẽ không cho anh gặp lại Tiểu Anh Đào nữa." "Yên tâm đi, Ngôn Ngôn." "Lục Tử Mặc, em không hy vọng chuyện này lập tức truyền đến tai người nhà anh, anh giữ kín cho em trước đã, đợi em cảm thấy thời cơ thích hợp, em tự nhiên sẽ đưa Tiểu Anh Đào đến gặp họ, em sẽ để họ hưởng thụ niềm vui sum vầy, nhưng tuyệt đối không phải bây giờ, anh nghe rõ chưa?" Cô vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với nhiều trưởng bối như vậy. "Đã nghe rõ ràng, minh bạch rồi." "Nếu để em biết anh lén lút báo tin, em sẽ không tin anh nữa." "Ngôn Ngôn, anh không phải loại người đó." "Tốt nhất là như vậy." Lục Tử Mặc rời đi, không ở lại ăn cơm cùng Cận Ngôn.

Cận Ngôn mở hộp cơm anh mang đến, càng ăn càng cảm thấy bực bội, có con gái là quên cô rồi.

Lúc Lục Tử Mặc về đến nhà, Tiểu Anh Đào vẫn chưa tỉnh, anh liền nằm xuống bên cạnh, không chớp mắt nhìn con bé.

Càng nhìn càng thấy con gái mình xinh như tiên nữ, không ai sánh bằng.

Anh lấy điện thoại ra, "tách tách" chụp rất nhiều ảnh, lại dùng phần mềm chỉnh ảnh ghép cho con bé đủ loại biểu cảm khác nhau.

Nhìn thành quả của mình, Lục Tử Mặc hài lòng mỉm cười, lại hôn lên má con gái mấy cái.

Tsk tsk.

Cái tên Tiểu Anh Đào quả nhiên không phải gọi bừa, nhìn cái miệng nhỏ này xem, đỏ như sắp nhỏ máu, thật sự là đẹp hết chỗ chê.

Niệm Niệm hồi nhỏ hình như cũng không xinh đẹp bằng.

Tiểu Anh Đào đã tỉnh, nhưng lại thấy Lục Tử Mặc đang cười ngây ngô, cũng không biết anh đang nghĩ gì.

Cô bé nghiêng đầu: "Chú Lục ngốc, chú Lục là đồ ngốc to." Còn ngốc hơn cả con chó Golden nhà anh Tiểu Long chỉ biết há mồm thở dốc. "Bảo bối Tiểu Anh Đào, con tỉnh rồi à." Tiểu Anh Đào bật dậy, khoanh tay trước ngực: "Sến quá đi." Lục Tử Mặc: "..." Anh hình như luôn bị Tiểu Anh Đào chê bai, không nói anh ngốc thì cũng nói anh khờ. "Tiểu Anh Đào, chú phải nói cho con một chuyện, con phải nghe cho kỹ nhé." Lục Tử Mặc nghiêm túc nhìn Tiểu Anh Đào. "Chuyện gì ạ?" Tiểu Anh Đào khoanh chân ngồi ngay ngắn.

Nếu có một chiếc gương, họ sẽ biết biểu cảm của hai người giống nhau đến mức nào. "Là chuyện về ba của con." "Có phải chú biết ba con ở đâu không?" Mắt Tiểu Anh Đào sáng lên. "Ừm, chú không chỉ biết ba con ở đâu, chú còn biết từ trước đến nay ba vẫn luôn rất nhớ con, vô cùng nhớ con." Mắt Tiểu Anh Đào đỏ hoe: "Chú nói dối, nếu ba nhớ con thì đã không đến thăm con, lâu như vậy rồi con chưa từng gặp ba." Mẹ nói ba ở nước ngoài, nhưng cô bé nghe các bạn nói, chắc chắn là ba không cần cô bé nữa, nếu không thì không thể không đến thăm cô bé. "Chú không nói dối, bởi vì chú chính là ba của con." Lục Tử Mặc nghẹn ngào nói.

Tiểu Anh Đào mở to mắt, đôi mắt tròn xoe giống hệt Cận Ngôn, rất xinh đẹp. "Tiểu Anh Đào, chú không lừa con, con và chú giống nhau, không ăn cà rốt, không ăn hành, không ăn rau mùi, con còn thông minh giống chú, nghịch ngợm giống chú.

Hồi nhỏ chú học gì cũng rất nhanh, chú cũng thích chơi.

Chúng ta giống nhau, chỉ có hai người có quan hệ huyết thống mới giống nhau như vậy, chú thật sự là ba của con." Tiểu Anh Đào bĩu môi, vẫn không nói gì. "Tiểu Anh Đào, ba thật sự rất yêu con, sau này con muốn chơi gì, ba sẽ chơi cùng con, con muốn học gì, ba sẽ dạy con." "Con không tin." Tiểu Anh Đào phồng má. "Tại sao?" "Con chính là không tin." Tiểu Anh Đào bò xuống giường, không đi giày, cứ thế chạy ra ngoài cửa.

Chương 1418

Bố mẹ Cận Ngôn thấy cô bé lao xuống, sợ hãi vội vàng chạy tới bế lên: "Tiểu Anh Đào, sao con chạy nhanh thế, không phải đã nói với con là phải chạy chậm một chút sao." "Ông ngoại, bà ngoại, ba của con ở đâu?

Ba của Tiểu Anh Đào rốt cuộc ở đâu, hu hu hu." Tiểu Anh Đào gục trên vai bố Cận Ngôn, khóc nức nở.

Lục Tử Mặc cũng đã xuống lầu: "Xin lỗi bác, cháu không nhịn được, đã nói cho con bé biết cháu là ba nó." Bố Cận Ngôn sững sờ, không ngờ Lục Tử Mặc đã biết chuyện này: "Ngôn Ngôn nói cho cháu biết rồi à?" "Cháu tự đoán ra, con bé cũng thừa nhận rồi.

Cháu xin lỗi hai bác, những năm qua không thể ở bên cạnh mẹ con con bé, để họ chịu nhiều khổ cực, cũng để hai bác phải vất vả." "Cháu nói gì vậy, Tiểu Anh Đào là cháu ngoại của chúng ta, chúng ta chăm sóc nó là chuyện đương nhiên, nhưng trẻ con vẫn nên lớn lên trong một gia đình có đầy đủ cha mẹ thì mới tốt cho sự phát triển thể chất và tinh thần." "Cháu biết ạ, cháu sẽ nhanh chóng để Ngôn Ngôn chấp nhận lại cháu." Tiểu Anh Đào vẫn đang khóc, Lục Tử Mặc thật sự đau lòng muốn chết, anh đón cô bé từ trong vòng tay bố Cận Ngôn.

Tiểu Anh Đào càng làm ầm lên, khóc lóc gào thét: "Ba thả con ra, ba thả con ra, con không cần ba bế." "Con muốn ông ngoại, con muốn bà ngoại, con muốn mẹ." "Xin lỗi con, Tiểu Anh Đào, là lỗi của ba, là ba có lỗi với con, sau này ba sẽ không rời xa con nữa." "Hu hu hu, bọn họ đều nói Tiểu Anh Đào không có ba, nói ba không thương con." Nhìn thân hình nhỏ bé của con gái co rúm trong lòng mình khóc thành một cục, Lục Tử Mặc có chút luống cuống: "Sao lại thế được, ba chính là ba của con, là người ba cao lớn, anh tuấn, đẹp trai của con, có thể hạ gục tất cả ba của bọn họ, ba của bọn họ không đẹp trai bằng ba của con đâu." "Nhưng ba của bọn họ sẽ không rời xa họ, sẽ luôn ở bên cạnh họ." Mỗi câu nói, mỗi biểu cảm của trẻ con đều dễ dàng chạm đến trái tim người khác nhất.

Lục Tử Mặc dịu dàng nói: "Sau này ba sẽ không rời xa con nữa, con vừa mở mắt ra là có thể nhìn thấy ba, con muốn đi chơi lúc nào, ba đều đi cùng con." Tiểu Anh Đào bĩu môi: "Ba thả con xuống?" Lục Tử Mặc tưởng thái độ của cô bé đã dịu đi, liền đặt cô bé xuống, Tiểu Anh Đào co cẳng bỏ chạy, vừa chạy vừa khóc.

Lục Tử Mặc vội vàng đuổi theo, chặn trước mặt cô bé: "Bảo bối ngoan, đừng chạy nữa." "Tránh ra, con muốn đi tìm mẹ." Tiểu Anh Đào hung hăng nói.

Lục Tử Mặc nhìn tiểu tiên nữ đáng yêu biến thành thế này, thật sự đau lòng muốn chết: "Tiểu Anh Đào, ba thật sự không lừa con, xin lỗi con." "Đừng nói xin lỗi với con, con không muốn nghe." Tiểu Anh Đào hai tay bịt tai lại.

Lục Tử Mặc kéo tay cô bé xuống, ôm lấy thân hình mềm mại của cô bé: "Bảo bối, phải làm thế nào con mới chịu tha thứ cho ba?" "Thả con ra, không thả ra nữa con cắn ba đấy." Tiểu Anh Đào hung hăng nghiến răng.

Lục Tử Mặc vẫn không buông, Tiểu Anh Đào không chút khách khí, cắn một phát vào tay anh.

Lục Tử Mặc vẫn mỉm cười nhìn Tiểu Anh Đào, cô bé cắn không chịu nhả.

Cô nhóc này rất nhẫn tâm, Lục Tử Mặc cảm thấy đau nhưng cũng không lên tiếng.

Dần dần, Tiểu Anh Đào tự ngửi thấy mùi máu tanh, liền sợ hãi khóc ré lên. "Bảo bối ơi, đừng khóc đừng khóc, ba không sao." Lục Tử Mặc cúi người nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái.

Tiểu Anh Đào đẩy mạnh Lục Tử Mặc, xoay người bỏ chạy, vừa hay đụng phải Cận Ngôn. "Tiểu Anh Đào, con sao vậy?" Tiểu Anh Đào ôm lấy đùi Cận Ngôn, tức giận chỉ vào Lục Tử Mặc: "Mẹ, tên xấu xa này giả mạo làm ba con, hắn nói hắn là ba con, con không bao giờ chơi với hắn nữa." Cận Ngôn lườm Lục Tử Mặc một cái, không ngờ anh lại nóng lòng nói cho con biết sự thật như vậy, thật sự không hề suy nghĩ gì cả.

Cận Ngôn không nói gì, Tiểu Anh Đào sốt ruột: "Mẹ, tên ngốc này rốt cuộc là ai?" Lục Tử Mặc đầy mong đợi nhìn Cận Ngôn, cô biết, anh muốn cô tự mình nói cho Tiểu Anh Đào biết sự thật. "Tiểu Anh Đào, chú ấy đúng là ba của con." Nghe vậy, nước mắt Tiểu Anh Đào rơi càng nhiều hơn, cô bé khóc òa lên.

Lục Tử Mặc ôm chặt lấy cô bé: "Tiểu Anh Đào, ba hứa, sau này sẽ không bao giờ rời xa con nữa, ba sẽ không lừa con nữa." "Vậy mấy năm nay tại sao ba không ở bên cạnh con?" "Bởi vì ba bị lạc đường, không tìm được đường về, ba đã tìm rất lâu mới tìm thấy Tiểu Anh Đào." "Sao ba ngốc thế?

Con nhỏ thế này còn không bị lạc đường, vậy mà ba đến con gái của mình cũng không tìm thấy, ba ngốc chết đi được." Lục Tử Mặc đỏ hoe vành mắt gật đầu: "Ừm, ba đúng là rất ngốc." "Vậy ba không quay về đi làm nữa à?" "Có quay về, nhưng ba sẽ đưa Tiểu Anh Đào đi cùng." "Nhưng con không muốn rời khỏi nông trang." "Tiểu Anh Đào, nông trang có cái tốt của nông trang, nhưng thế giới bên ngoài cũng không hề tệ, con không thể ở đây mãi được, con cũng cần phải tiếp xúc với thế giới bên ngoài." "Vậy đi, ba kể cho con nghe một câu chuyện." Lục Tử Mặc cõng Tiểu Anh Đào lên lưng: "Câu chuyện ba kể cho con nghe có tên là 'Ếch ngồi đáy giếng'." Giọng của Lục Tử Mặc rất hay, Tiểu Anh Đào nghe đến cuối cùng, mắt mở to: "Con không muốn làm ếch đâu." "Nhưng nếu con không rời khỏi nông trang, con sẽ dần dần biến thành ếch, chỉ có thể nhìn thấy một khoảng trời rất nhỏ." "Nhưng con thật sự không muốn rời khỏi đây, con có rất nhiều bạn bè ở đây, công việc của mẹ cũng ở đây." "Chuyện này sau này hãy nói, thời gian này ba sẽ ở lại đây với con, con muốn học gì ba đều có thể dạy con." "Ba thật sự cái gì cũng biết sao?" "Không có ai là biết tất cả mọi thứ, không có người toàn năng, nhưng những thứ ba biết đã đủ để dạy con rồi." Cận Ngôn trong lòng chua xót, im lặng đi theo sau hai cha con họ.

Về đến nhà, Lục Tử Mặc đặt Tiểu Anh Đào lên đùi, cô bé kiêu ngạo quay đầu đi: "Con còn chưa thừa nhận ba là ba của con đâu." Lục Tử Mặc cười khẽ, anh cảm thấy trẻ con ba tuổi thật sự rất dễ dỗ, tin rằng không bao lâu nữa, con bé nhất định sẽ gọi anh là ba.

Lục Dư Hi.

Anh thật lòng cảm thấy, cái tên anh đặt trước đây thật sự rất hay.

Lục Tử Mặc thấy vành mắt con gái đỏ hoe, mặt cũng khóc bẩn cả, anh dùng khăn mặt nhỏ của con bé kiên nhẫn lau sạch cho con.

Tiểu Anh Đào từ đầu đến cuối đều mở to đôi mắt tròn xoe nhìn anh, dường như vẫn đang cân nhắc có nên nhận anh làm ba hay không.

Lục Tử Mặc hôn lên trán cô bé, cô bé lại mở to mắt, vẻ mặt như muốn nổi giận.

Tối hôm đó, lúc đi ngủ, Tiểu Anh Đào đã khóa trái cửa lại.

Lục Tử Mặc tỉnh dậy đi tìm con, phát hiện không mở được cửa.

Anh bực bội đứng trước cửa phòng, háo hức chờ đợi bảo bối nhỏ của mình tỉnh dậy.

Lục Tử Mặc không biết đã đứng bao lâu, loáng thoáng nghe thấy tiếng sột soạt trong phòng, anh cất giọng nói: "Bảo bối, con tỉnh rồi à?

Ba vào giúp con chải tóc nhé." Cạch.

Cửa phòng mở ra, Tiểu Anh Đào chống nạnh nhìn Lục Tử Mặc: "Anh, tôi không cần anh giúp tôi chải đầu." Đúng lúc này, điện thoại của Lục Tử Mặc vang lên.

Lục Sâm và Mạc Noãn thu dọn hành lý đơn giản, sáng sớm đã xuất hiện ở cổng nông trang.

Lục Tử Mặc không hề biết trước, nhận điện thoại của bố mà cả người ngây ra, không phải anh chưa nói cho họ biết Tiểu Anh Đào là con gái mình sao?

Sao họ lại đến đây rồi.

Tiểu Anh Đào cứ nhìn Lục Tử Mặc chằm chằm.

Lục Tử Mặc xoa đầu cô bé: "Tiểu Anh Đào, ba phải ra ngoài đón ông bà nội của con, con có thể đi cùng ba không?" "Ông bà nội?" "Là ba mẹ của ba đó." "Họ đến làm gì?" "Chắc chắn là đến thăm con rồi." "Con không đi, con còn chưa thừa nhận anh là ba của con mà." "Anh Đào, con cứ coi như là hai người lớn tuổi đến thăm con thôi, họ chắc chắn mang rất nhiều quà, những món quà này con nhất định chưa có đâu." Tiểu Anh Đào đảo mắt: "Đừng hòng mua chuộc tôi." Cô nhóc này, tinh ranh như quỷ, thật không dễ lừa. "Anh Đào, coi như ba xin con đi, được không?

Con đi cùng ba ra đón người, không thì ông bà nội không vào được đâu, xin con đấy." Lục Tử Mặc chắp tay vái lạy Tiểu Anh Đào. "Đúng là vô dụng." Tiểu Anh Đào bật cười.

Lục Tử Mặc: "..." Lại bị con gái chê bai rồi, thật sự chẳng còn chút địa vị nào. "Anh Đào." "Đi thôi." Cô nhóc vén tóc ra sau tai, ra vẻ ban ơn đại xá, điệu bộ vô cùng.

Lục Tử Mặc nắm lấy bàn tay nhỏ của cô bé, nhưng cô bé lại cao ngạo giơ tay lên.

Lục Tử Mặc cười, lập tức bế cô bé lên. "Con muốn ngồi trên vai cơ." "Được, con muốn cưỡi lên đầu ba cũng được, chỉ cần bảo bối nhà chúng ta vui là được." Lục Tử Mặc bế cô nhóc ra cổng, Lục Sâm và Mạc Noãn cứ rướn cổ nhìn vào trong.

Mạc Noãn là người nhìn thấy đầu tiên: "Lục Sâm, anh xem, cô bé trên vai Tử Mặc chính là cháu gái của chúng ta." "Xinh quá." Lục Sâm cười toe toét.

Chương 1419

"Đúng là xinh thật, cái miệng nhỏ kia thật sự quá đẹp." "Ba, mẹ." Lục Tử Mặc gọi.

Lục Sâm và Mạc Noãn đều không đáp lại, mắt không chớp nhìn chằm chằm Tiểu Anh Đào.

Cô bé cũng không sợ hãi, ngẩng cao đầu mặc cho họ ngắm nghía, dáng vẻ quả thực rất kiêu ngạo.

Tiểu Anh Đào dù sao cũng còn nhỏ, là người phá vỡ im lặng đầu tiên: "Nhìn đủ chưa?

Chú kỳ lạ, dì kỳ lạ." Lục Sâm và Mạc Noãn đồng thời bật cười, Lục Sâm giải thích: "Bảo bối nhỏ, chúng ta không phải chú dì, chúng ta là ông bà nội của con." Tiểu Anh Đào che miệng cười khúc khích: "Con đang trêu hai người cho vui thôi, hai người còn tưởng mình trẻ lắm à?" Tiểu Anh Đào lại chỉ vào khóe mắt của họ: "Mẹ con nói đây là nếp nhăn đuôi cá, cũng tức là nếp nhăn, điều này chứng tỏ hai người đã già rồi đó." Lục Tử Mặc là người bật cười đầu tiên, ha ha phá lên.

Lục Sâm và Mạc Noãn nhìn nhau, không ngờ lại bị một cô nhóc ba tuổi trêu chọc.

Không thể phủ nhận rằng, họ thật sự đã tin là thật, thật sự cho rằng mình vẫn còn rất trẻ. "Tiểu Anh Đào, đây là?" Hai ông lão gác cổng nhìn về phía Tiểu Anh Đào. "Ông Mã, ông Trương, họ đều là người đến thăm con, hai ông cho họ vào đi ạ." "Được thôi, Tiểu Anh Đào." Lục Sâm và Mạc Noãn cười, hóa ra lời nói của cháu gái nhỏ lại có tác dụng như vậy.

Vừa rồi họ nói mãi mà người ta không cho vào. "Tiểu Anh Đào, để ông bế con được không?" "Con còn chưa thừa nhận anh ấy là ba con, nên con cũng sẽ không thừa nhận ông đâu." Tiểu Anh Đào chỉ vào Lục Tử Mặc một cách đáng yêu.

Lục Sâm trước giờ vẫn luôn thích con gái, nhìn cháu gái nhỏ như vậy, trái tim ông như tan chảy, chỉ muốn lập tức giật lấy Tiểu Anh Đào, ôm thật chặt vào lòng. "Nói cho ông biết, có phải con tên là Tiểu Anh Đào không?" "Ông đúng là không hổ danh là ba của anh ấy, mặt dày y như nhau." Đã nói là chưa thừa nhận họ, vậy mà họ cứ một mực nhấn mạnh mình là ba và ông nội của cô bé. "Ha ha, mặt dày là mỹ đức truyền thống của nhà ta, có muốn ông bế không nào." Lục Sâm chìa tay về phía Tiểu Anh Đào. "Thôi được, nể tình ông đẹp trai như vậy, con sẽ cho ông bế một chút." Lục Sâm mừng rỡ, vội vàng bế Tiểu Anh Đào, vừa định hôn cô bé, cô nhóc đã lập tức đưa tay che mặt mình lại: "Người nhà các người lạ thật đấy, động một chút là muốn hôn con, con là con gái mà." Mạc Noãn bật cười, Lục Sâm trước giờ vẫn luôn như vậy, ngày xưa lúc bế con gái, đi ba bước là ông lại hôn một cái, vui đến quên trời đất. "Đó là vì ông thấy con xinh đẹp, đáng yêu nên mới muốn hôn con chứ." "Con biết ạ, nhưng con không muốn hai người hôn, không phải ai cũng được hôn con đâu." Tiểu Anh Đào có một trăm phần trăm tự tin vào sức hấp dẫn của mình. "Vậy con muốn thế nào thì mới cho ông hôn đây." Tiểu Anh Đào giơ một ngón tay lên lắc lắc: "Bây giờ thì chưa được đâu, phải xem biểu hiện của ông đã." "Được rồi, được rồi, Lục Sâm, để em bế Tiểu Anh Đào một lát." Lục Sâm nhìn dáng vẻ mong chờ của vợ, không khỏi bật cười.

Chớp mắt một cái, họ đã thành ông bà nội rồi, thời gian trôi nhanh thật.

Mạc Noãn vừa bế Tiểu Anh Đào, cô bé đã ôm cổ bà và hôn lên má một cái, khiến Mạc Noãn vui mừng khôn xiết.

Đôi mắt bà sáng lên trong nháy mắt: "Tiểu Anh Đào, con hôn bà nội phải không?" "Đúng ạ, vì bà là con gái, con gái có thể hôn con gái." Tiểu Anh Đào luôn nhớ lời mẹ dặn.

Lục Sâm thật sự ghen tị muốn đỏ mắt, đối xử bất công quá, tại sao cô nhóc này lại không thích trai đẹp chứ. "Đúng vậy, con gái có thể hôn con gái." "Bà nội, bà thật xinh đẹp." "Thật sao?

Không phải lại trêu bà cho vui đấy chứ." Tiểu Anh Đào nghiêng đầu, đôi môi hồng như quả anh đào mấp máy: "Lần này con nói thật đấy ạ, con là một em bé thành thật đó nha." Trên đường đi, Tiểu Anh Đào ríu rít không ngừng, những lời nói ngây thơ thỉnh thoảng xen lẫn vài câu ra vẻ người lớn, dỗ dành Lục Sâm và Mạc Noãn cười không ngậm được miệng.

Lục Tử Mặc phát hiện ra một chuyện rất không vui, suốt quãng đường, sự chú ý của cô nhóc đều dồn vào ba mẹ anh, dường như chưa thèm liếc nhìn anh một cái. "Tiểu Anh Đào, ông bà nội mệt rồi, lại đây ba bế con." "Đi đi đi, con bế bao lâu rồi, chúng ta mới bế một lát mà con đã giành, đồ bất hiếu." Lục Sâm đời nào chịu buông cháu gái nhỏ ra. "Đồ bất hiếu." Tiểu Anh Đào cũng bắt chước giọng điệu của Lục Sâm, học y như đúc. "Tiểu Anh Đào, con không yêu ba nữa rồi." Lục Tử Mặc làm nũng.

Mạc Noãn kinh ngạc nhìn con trai, cái giọng điệu này thật sự là do ông con trai nhỏ của mình phát ra sao, sao mà nghe sởn cả gai ốc. "Tôi chưa bao giờ yêu anh cả, được chưa." "A, đau lòng quá, tim mệt quá." Tiểu Anh Đào hừ lạnh một tiếng: "Giả tạo quá." Lục Tử Mặc: "..." Con gái thông minh quá, làm ba thật sự không đỡ nổi. "Đáng đời, hóa ra một mình con cũng không trị được con gái của mình." Lục Sâm cười nói. "Vậy hai người đưa Tiểu Anh Đào về đi, con đi đón Ngôn Ngôn." "Ngôn Ngôn ở đâu?" "Văn phòng làm việc của nông trang ở ngay trong nông trang, con đi bộ qua đó chỉ mất hơn mười phút thôi." Anh vừa mới hứa tạm thời không nói cho gia đình biết thân thế của

Tiểu Anh Đào, chớp mắt ba mẹ đã đến, anh phải giải thích với Cận Ngôn trước.

Kẻo đến lúc gặp mặt đột ngột, không có sự chuẩn bị. "Đi đi, nhưng họ ở đâu?" "Không cần lo lắng, con sẽ chỉ đường cho hai người." Tiểu Anh Đào vỗ ngực, đầy tự hào.

Lục Tử Mặc véo má Tiểu Anh Đào: "Vậy thay ba chăm sóc ông bà nội nhé, được không?" "Đến nhà con, con là chủ nhà nhỏ, đương nhiên là con chăm sóc rồi." "Ha ha, thật ngoan." Cận Ngôn vừa chuẩn bị ra ngoài nông trang đi dạo, Lục Tử Mặc đã cười hì hì bước vào.

Cận Ngôn hừ lạnh trong lòng, cuối cùng cũng có chút giác ngộ rồi, còn biết đến thăm cô.

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng Cận Ngôn không biểu hiện ra ngoài, chỉ lạnh nhạt hỏi: "Anh lại đến làm gì?" "Đến thăm em chứ sao." "Người cũng đã thăm rồi, anh có thể về được rồi đó." "Ngôn Ngôn, anh có chuyện muốn nói với em." Lục Tử Mặc có chút chột dạ.

Cận Ngôn vừa nhìn biểu cảm của anh là biết có chuyện không ổn, bây giờ trong lòng trong mắt anh đều là Tiểu Anh Đào, làm gì có thời gian để ý đến cô.

Xuất hiện ở đây vào lúc này, quả thật không bình thường. "Chuyện gì?" "Anh nói ra em đừng giận nhé." Lục Tử Mặc thương lượng. "Nói rồi mới biết." "Chính là, ba mẹ anh..." "Ba mẹ anh làm sao?" "Họ có lẽ đã biết Tiểu Anh Đào là con gái ruột của anh, nên đã đích thân đến đây rồi." "Anh nói gì?

Bác trai bác gái đến rồi sao?" Cận Ngôn không nhịn được cao giọng.

Lục Tử Mặc gật đầu: "Đúng vậy, vừa mới đến, anh và Tiểu Anh Đào ra cổng đón họ." Cận Ngôn giẫm mạnh lên chân Lục Tử Mặc:

"Lục Tử Mặc, tôi thật sự đã tin lầm anh rồi, tôi tin tưởng anh như vậy, kết quả mới một ngày, anh đã lôi ba mẹ anh đến đây." Lục Tử Mặc vội vàng ôm lấy Cận Ngôn: "Ngôn Ngôn, em nghe anh giải thích, anh thật sự không cố ý.

Trước đó em nói Tiểu Anh Đào là con gái nuôi của em, anh nghĩ nếu anh muốn làm ba của con bé, chuyện này phải báo trước cho gia đình một tiếng, đến nhà chúng ta chắc chắn phải có quyền thừa kế, nên anh đã gửi một đoạn video ngắn anh quay cho họ." "Sau đó hôm nay họ đến, anh hoàn toàn không biết trước." "Em nghĩ mà xem, buổi trưa anh mới biết Tiểu Anh Đào là con gái anh, cho dù anh có nói cho họ biết, họ cũng không thể nào đến ngay lập tức được, không nhanh như vậy đâu." "Ngôn Ngôn, sao anh có thể lừa em được chứ." Cận Ngôn bình tĩnh nhìn Lục Tử Mặc, Lục Tử Mặc trực tiếp cúi xuống hôn, Cận Ngôn cắn mạnh.

Lục Tử Mặc ngửi thấy mùi máu tanh, đành phải buông Cận Ngôn ra: "Ngôn Ngôn, em ác thật đấy." "Sau này còn dám động một chút là giở trò lưu manh, tôi sẽ khiến anh liệt dương." "Ngôn Ngôn, một người làm mẹ rồi, đừng có nặng nề như vậy, anh mà liệt dương, ai cho em hạnh phúc nửa đời sau chứ." Lục Tử Mặc lại ôm lấy Cận Ngôn, mặt dày mày dạn. "Tay anh để đâu đấy?" "Ngôn Ngôn, anh thật sự không cố ý mà." "Lục Tử Mặc, tôi sẽ không tin anh nữa." Cận Ngôn trực tiếp đóng sầm cửa bỏ đi. "Đợi anh với, Ngôn Ngôn, chúng ta cùng về." Cận Ngôn tức giận đi về phía trước, Lục Tử Mặc như một cô vợ nhỏ bị bắt nạt đuổi theo sau.

Chương 1420

Trên đường có không ít người chào hỏi Cận Ngôn, cũng có người tò mò nhìn Lục Tử Mặc, anh liền giải thích một cách tự nhiên: "Tôi là chồng của giám đốc Cận các vị, là ba của Tiểu Anh Đào." Lời này lập tức gây ra một trận bàn tán sôi nổi. "Anh là ba của Tiểu Anh Đào sao?" "Chẳng trách, tôi cứ thấy anh và Tiểu Anh Đào có chút giống nhau, hóa ra hai người là cha con à." "Cô nhóc Tiểu Anh Đào kia nhìn là biết thông minh lanh lợi, lại còn xinh đẹp như vậy, hóa ra là do gen của ba mẹ tốt." ... ...

Bình thường, Lục Tử Mặc ghét nhất những lời nịnh nọt này, nhưng không biết tại sao, bây giờ nghe những lời này lại thấy vô cùng dễ chịu.

Con gái của anh tự nhiên là phải khác biệt rồi. "Anh trai đây thật có mắt nhìn, hồi nhỏ tôi cũng nghịch ngợm như vậy, Tiểu Anh Đào điểm này giống tôi." "Mấy năm nay tôi luôn làm việc ở nước ngoài, đã lơ là gia đình, thật sự đã vất vả cho các anh chị em, các cô chú bác giúp tôi chăm sóc Ngôn Ngôn và Tiểu Anh Đào rồi." Người vốn kiệm lời như Lục Tử Mặc lại bắt đầu tán gẫu với công nhân trong nông trang. "Ây, nói gì đến chăm sóc, là giám đốc Cận cho chúng tôi bát cơm, cô ấy là ân nhân lớn của chúng tôi." Mỗi người ở đây đều mang lòng biết ơn với Cận Ngôn. "Đúng vậy đúng vậy, Tiểu Anh Đào cũng là quả vui của mọi người, có con bé là cả nông trang gà bay chó sủa." "Cái gì mà gà bay chó sủa, anh đúng là đồ thô lỗ, phải là tràn đầy sức sống chứ." "Đúng thế, ngày nào mà không thấy Tiểu Anh Đào, tôi thấy làm việc chẳng có chút sức lực nào." Cận Ngôn thật sự không chịu nổi Lục Tử Mặc nữa, cái tên không sợ chuyện lớn này, vừa mới rước ba mẹ anh ta đến, bây giờ lại công bố trước mặt mọi người anh ta là chồng cô.

Chưa từng thấy ai mặt dày như vậy.

Cô tùy tiện bịa ra một lý do, anh ta lại đem ra dùng, làm việc ở nước ngoài, cũng may là anh ta nói ra được.

Rõ ràng là cái đồ hồ đồ này, đến con gái mình có mà cũng không biết.

Lại còn không biết xấu hổ mà nói những chuyện vớ vẩn này ở đây. "Lục Tử Mặc, sao anh lắm lời thế, anh có đi không thì bảo." Lục Tử Mặc chủ động khoác vai Cận Ngôn: "Ngôn Ngôn, đừng giận nữa, để mọi người cười cho thì không hay đâu." "Đúng đó giám đốc Cận, tôi thấy anh Lục thật sự biết lỗi rồi, cô tha cho anh ấy đi." "Đúng vậy, đúng vậy, đàn ông bận rộn sự nghiệp của mình là chuyện khó tránh khỏi, cô cũng đừng nhỏ nhen nữa." Cận Ngôn không có vẻ ta đây là lãnh đạo, với các nhân viên trong nông trang thân thiết như một gia đình, nói chuyện với nhau cũng không có nhiều câu nệ. "Được rồi được rồi, cũng không còn sớm nữa, mọi người tan đi, về sớm ăn cơm đi." Cận Ngôn vẫy tay với họ. "Giám đốc Cận, anh Lục đẹp trai tuấn tú như vậy, là một cặp trời sinh với cô đấy, sống với nhau cho tốt nhé." "Nói thêm một câu nhảm nhí nữa, tôi trừ lương các người." Cận Ngôn có chút tức giận.

Một đám người cười hi hi ha ha tan làm, ai về nhà nấy.

Cận Ngôn lại trừng mắt nhìn Lục Tử Mặc một cái, Lục Tử Mặc vẫn cứ sáp lại gần cô: "Ba mẹ anh thích Tiểu Anh Đào lắm, bế là không chịu buông tay." "Con gái tôi đáng yêu như vậy, đương nhiên là ai thấy cũng yêu." "Không phải con gái của em, là con gái của chúng ta.

Anh nghĩ nhất định là sức hút của con bé quá lớn, mới dụ ba mẹ anh đến đây, chuyện này không có chút quan hệ nào với anh cả." Cận

Ngôn đấm mạnh một cú vào lưng Lục Tử Mặc: "Nói thêm một câu nữa, tôi thật sự cho anh thành thái giám." Ba mẹ nhà họ Lục là người thông minh như vậy, nếu nhìn thấy ảnh của Tiểu Anh Đào, nghĩ rằng đây là cháu gái của họ cũng không có gì khó. "He he, không nói nữa không nói nữa, chúng ta mau về thôi." Cận Ngôn hít một hơi thật sâu, tuy biết ba mẹ nhà họ Lục là người tốt, nhưng khi đó đã giấu họ chuyện lớn như vậy, khó tránh khỏi có mấy phần áy náy.

Trong phòng khách.

Ba mẹ nhà họ Lục đang nói chuyện với ba mẹ nhà họ Cận, Tiểu Anh Đào như một cô chủ nhỏ, tay cầm một giỏ trái cây, chia trái cây cho mọi người.

Thỉnh thoảng, cô bé còn tự tay dùng ngón tay mũm mĩm của mình đút trái cây vào miệng mọi người, không khí vô cùng hòa hợp. "Đây là do nông trang chúng ta tự trồng, tất cả trái cây đều là sinh thái không ô nhiễm, lúc về hai người có thể mang một ít về." Ba Cận nói. "Ông bà nội ơi, con nói cho hai người biết nhé, những cây ăn quả này ngày nào con cũng đi tưới nước đấy ạ." Lục Sâm lại không nhịn được ôm cháu gái vào lòng, ngửi mùi sữa thoang thoảng trên người cô bé, chỉ cảm thấy trong lòng thỏa mãn không nói nên lời: "Thật sao?" "Đương nhiên rồi, ngày nào con cũng đi, những trái cây này còn là do con tự trèo cây hái đó." "Nhãn này là con hái?

Con tự trèo cây à?" "Dĩ nhiên rồi." Tiểu Anh Đào vỗ vỗ ngực, khí thế ngút trời. "Ba, ba đừng căng thẳng, Tiểu Anh Đào như một con khỉ vậy, con bé lớn lên ở nông trang từ nhỏ, trèo cây đối với con bé quá đơn giản." Lục Tử Mặc vừa vào nhà đã thấy ba mình căng thẳng, vội vàng giải thích. "Đúng vậy, bác trai, không cần quá lo lắng đâu, Tiểu Anh Đào khá nghịch ngợm, cái gì cũng thích làm, chuyện trèo cây này làm từ nhỏ đến lớn rồi." Lục Sâm thở phào một hơi, véo má cô nhóc: "Làm ông giật cả mình, Tiểu Anh Đào, lúc trèo cây phải cẩn thận nhé." "Vâng ạ, ông nội, con biết rồi." Từ lúc Cận Ngôn xuất hiện, ánh mắt của Mạc Noãn vẫn luôn tập trung trên người cô.

Bao năm qua, bà không chỉ một lần hối hận, nếu chuyện năm đó bà sớm tìm cô nói chuyện, không để hai đứa nhỏ tự giải quyết, có lẽ kết quả hôm nay đã khác.

Chính vì họ buông lỏng không quản, mới khiến hai đứa trẻ thành ra thế này, còn liên lụy đến cháu gái nhỏ của bà.

Cận Ngôn là cô con dâu mà bà vẫn luôn rất ưng ý. "Ngôn Ngôn, mau lại đây cho bác gái xem nào, bác đã bốn năm không gặp con rồi." Mạc Noãn mắt hoe hoe đỏ.

Cận Ngôn đi đến bên cạnh bà ngồi xuống, Mạc Noãn liền nắm lấy tay cô: "Tay này chẳng còn chút thịt nào, cả người cũng gầy đi không ít, mấy năm nay có phải đã chịu nhiều khổ cực không." Cận Ngôn cười cười: "Không có đâu ạ, bác gái, ở nông trang nhịp sống khá chậm, cũng không vất vả lắm đâu ạ." "Sao lại không vất vả, lúc trẻ bác cũng từng gánh vác công ty, biết được sự gian nan trong đó, mà đó là bác còn có nền tảng của cha ông để lại, con một mình quản lý cả một nông trang lớn như vậy, thật sự không dễ dàng." "Bác gái, con sống rất trọn vẹn ạ." Cuộc sống trôi qua trọn vẹn, cô chẳng có thời gian để buồn thương sầu não. "Tốt, tốt, sống tốt là được rồi, nhìn là biết con đã giáo dục Tiểu Anh Đào rất tốt, bác gái thật sự phải cảm ơn con." Nghe vậy, Cận Ngôn có mấy phần căng thẳng: "Bác gái, Tiểu Anh Đào là con gái của con, con chăm sóc con bé là chuyện đương nhiên, bác đừng nói cảm ơn với con." Mạc Noãn liếc mắt là biết Cận Ngôn đang nghĩ gì, lập tức an ủi: "Con à, con đừng căng thẳng, Tiểu Anh Đào là do một tay con nuôi lớn, chúng ta sẽ không giành con bé với con đâu." "Bác gái, con..." "Bác cũng là người làm mẹ, bác biết nỗi lo của con.

Chuyện này chúng ta đều không dám nói cho người khác, là bác và bác trai con lén lút đến, chúng ta chỉ là nhìn thấy ảnh của Tiểu Anh Đào, cảm thấy đây hẳn là cháu gái của chúng ta, nên mới đến đây." "Hai bác nhận ra ạ?" "Đương nhiên rồi, chúng ta sống nửa đời người rồi, không giống như cái thằng hồ đồ Tử Mặc kia, Tiểu Anh Đào nhìn là biết người nhà họ Lục." Lục Tử Mặc cười gượng, được rồi, anh đúng là có hơi ngốc một chút. "Đúng thế, anh ấy là đồ ngốc." Tiểu Anh Đào chỉ vào Lục Tử Mặc, nói một câu cực kỳ đáng yêu.

Lục Tử Mặc một tay kéo Tiểu Anh Đào từ trong lòng Lục Sâm qua, trực tiếp để cô bé nằm sấp trên đầu gối mình: "Tiểu Anh Đào, nói ai đấy, ai là đồ ngốc." Sự uy hiếp này của anh, trong mắt Tiểu Anh Đào chẳng có chút trọng lượng nào: "Anh chính là đồ ngốc, con có nói sai đâu." "Buổi sáng ai dạy con đàn piano, nhảy múa hả." "Đó là vì anh lớn tuổi, con mà lớn bằng này, chắc chắn cái gì cũng biết hết." Tiểu Anh Đào cãi lại. "Hồi nhỏ anh thông minh lắm, không tin con hỏi ông bà nội xem." "Ông nội, ông nói xem?" Lục Sâm quả quyết đứng về phía cháu gái, ôn tồn nói: "Không nhớ nữa." Tiểu Anh Đào đảo mắt: "Thấy chưa, nhất định là anh không đủ thông minh, nên ba của anh mới không nhớ đó." "Cô nhóc thối, sao miệng con độc thế, anh hôn con bây giờ nhé." "Đừng, đừng, cứu mạng." Tiểu Anh Đào giãy giụa trên chân Lục Tử Mặc.

Mọi người bị cô bé chọc cười ha hả, Tiểu Anh Đào nhân lúc Lục Tử Mặc không để ý, lướt đi như một con cá, lại chui vào lòng Lục Sâm. "Con vẫn thích ông đẹp trai lớn tuổi hơn." "Ha ha ha." Mẹ Cận cười nói: "Được rồi, tôi đi xào thêm mấy món nữa, không còn sớm nữa rồi." "Bà sui, tôi giúp bà nhé." Mạc Noãn cười nói. "Không cần đâu, hai người đi xe chắc mệt rồi, nghỉ ngơi một lát đi, tôi làm thêm vài món là được rồi." Mẹ Cận nói vậy, Mạc Noãn vẫn đi vào theo, giúp mẹ Cận một tay. "Bà sui, hai đứa nhỏ này, hai người định thế nào?" Mạc Noãn muốn biết thái độ của ba mẹ nhà họ Cận hiện giờ. "Chúng tôi đã nói với Tử Mặc rồi, chúng nó đã có con với nhau, tự nhiên là ủng hộ chúng nó ở bên nhau, chỉ là dù sao chúng nó cũng đã xa nhau bốn năm, nhiều chuyện không thể vội được." "Bà sui, hai người có thể nghĩ như vậy là tốt nhất rồi, tôi cảm thấy hai đứa nó vẫn còn yêu nhau, mấy năm nay đứa nào cũng không có bạn mới, điều đó đã đủ nói lên tất cả.

Quá khứ chúng nó đúng là chưa trưởng thành, trải qua lần này tin rằng chúng nó sẽ trân trọng nhau hơn xưa." "Mong là như vậy, dù sao chúng tôi làm cha mẹ cũng chỉ có một tâm nguyện này, hy vọng chúng nó có thể hạnh phúc." "Vậy nếu Tử Mặc và chúng nó muốn đưa Tiểu Anh Đào về thành phố A thì sao?" Mạc Noãn dò hỏi.

Mẹ Cận rất thoải mái nói: "Chúng nó về, chúng tôi cũng về, dù sao chúng tôi cũng quen ở cùng Tiểu Anh Đào rồi, con bé đi đâu chúng tôi đi đó." "Cảm ơn, hai người thật sự là những bậc cha mẹ tốt nhất mà tôi từng gặp." "Tôi đây cũng là tính toán cho Tiểu Anh Đào, con bé không thể ở nông trang cả đời được, nó là trẻ con, còn rất nhiều thứ cần học, không giống chúng ta mấy chục tuổi rồi, ở nơi thanh tịnh sẽ tốt hơn.

Nhưng Tiểu Anh Đào từ khi sinh ra đã ở đây, muốn đưa con bé đi, chắc chắn cần phải làm công tác tư tưởng cho con bé thật tốt, không vội được đâu." "Bà sui yên tâm, Tiểu Anh Đào chính là bảo bối mà ông trời ban tặng cho chúng ta, chúng ta sẽ không vội vàng đưa con bé đi đâu." "Vậy thì tốt rồi." Mạc Noãn đứng bên cạnh phụ giúp mẹ Cận, mẹ Cận trước đó đã xào vài món rồi, chỉ là không biết ba mẹ nhà họ Lục sẽ đến, nên lại làm thêm vài món nữa.

Trên bàn ăn.

Chương 1421

Không khí cũng vô cùng hòa hợp, sau khi ăn tối xong, Tiểu Anh Đào liền dẫn Lục Sâm và Mạc Noãn đi dạo trong nông trang.

Mọi người cũng không lo lắng cho họ, Tiểu Anh Đào còn quen thuộc nông trang hơn cả người lớn.

Lục Tử Mặc cuối cùng cũng có thời gian ở bên Cận Ngôn, Cận Ngôn có chút mệt, liền về phòng nghỉ ngơi.

Vừa chuẩn bị về phòng, một bàn tay lớn đã giơ ra, sau đó trực tiếp chen vào phòng cô. "Lục Tử Mặc, anh làm gì vậy?" "Anh đến thăm em." "Đi mà thăm con gái anh ấy, đừng đến làm phiền tôi." Cận Ngôn tức giận nói.

Lục Tử Mặc u ám nhìn Cận Ngôn, khuôn mặt tuấn tú tuyệt trần bỗng chốc sáng lên: "Ngôn Ngôn, em đang ghen với con gái sao?" "Ghen cái quỷ ấy, cút ra ngoài cho tôi, đừng làm phiền tôi." "Vậy thì không được, anh nhớ em rồi." Cận Ngôn một chữ cũng không tin, từ lúc anh xuất hiện ở nông trang, ánh mắt anh cứ một mực xoay quanh Tiểu Anh Đào, nửa đêm anh còn đi thăm Tiểu Anh Đào, đừng tưởng cô không biết.

Lại còn sáng sớm chải tóc cho Tiểu Anh Đào, đây là biểu hiện của nhớ cô sao?

Rõ ràng là anh thích Tiểu Anh Đào hơn.

Nếu không có con gái, làm sao anh cứ sáp lại gần cô.

Lục Tử Mặc ôm Cận Ngôn từ phía sau, ôm thật chặt. "Buông tay, Lục Tử Mặc." "Ngôn Ngôn, về cùng anh được không?" Cận Ngôn trong lòng thắt lại: "Không thể nào, tôi còn có nông trang ở đây, đây là sự nghiệp tôi vất vả gầy dựng, tôi không thể từ bỏ được." "Vậy em định xử lý anh thế nào?" "Xử lý anh cái gì?" "Em định xử lý ba của con em thế nào?" "Anh cũng nói rồi, anh chỉ là ba của con bé, trước đây thế nào, bây giờ cứ thế ấy, nếu anh nhớ Tiểu Anh Đào, có thể đến thăm con bé bất cứ lúc nào, dù sao tôi cũng không cản." "Ngôn Ngôn, sao em có thể tàn nhẫn như vậy, em còn muốn anh và Tiểu Anh Đào cha con chia lìa sao?

Chúng ta đã xa nhau bốn năm rồi, anh đã bỏ lỡ rất nhiều quá trình trưởng thành của con bé rồi." Lục Tử Mặc chau mày. "Nhưng sự nghiệp của tôi ở đây, tôi không thể đi được, nếu Tiểu Anh Đào muốn đi cùng anh, tôi không có ý kiến." Lục Tử Mặc có chút bất lực, anh đã sớm nói chuyện với Tiểu Anh Đào rồi, dù dụ dỗ thế nào, Tiểu Anh Đào cũng không muốn một mình rời khỏi nông trang. "Ngôn Ngôn, em rõ ràng biết mà, Tiểu Anh Đào không thể rời xa em." "Nhưng tôi càng không thể bỏ lại sự nghiệp của mình, dưới tay tôi còn có bao nhiêu nhân viên." "Ngôn Ngôn, nông trang của em bây giờ đã rất ổn định rồi, căn bản không cần em lúc nào cũng phải trông coi, dưới tay em còn có bao nhiêu người quản lý, mỗi người phụ trách một mảng công việc, em đến thành phố A sống lâu dài hoàn toàn không có vấn đề gì.

Không phải em muốn đến thành phố A mở rộng thị trường sao?

Đây chính là cơ hội tốt mà." "Nói cho cùng, Lục Tử Mặc, lẽ nào anh vẫn chưa nghe hiểu sao?

Là tôi không có lòng tin với anh." Lục Tử Mặc hôn lên má Cận Ngôn một cái: "Ngôn Ngôn, anh cũng không yêu cầu em thế nào, chúng ta về trước được không?

Hai mẹ con vẫn ở nhà của em, anh muốn lúc tan làm có thể tùy lúc ôm con gái, hôn con gái, chơi xếp gỗ với con.

Anh còn muốn giống như những phụ huynh khác, có thể tự mình đưa con đi học, cuối tuần có thể tham gia hoạt động phụ huynh ở trường." "Bây giờ em không có lòng tin với anh cũng không sao, anh sẽ chứng minh cho em thấy, đợi đến lúc em bằng lòng chấp nhận anh, chúng ta sẽ kết hôn, gia đình ba người chúng ta sẽ lại sống cùng nhau.

Sắp đến lúc nhập học rồi, Tiểu Anh Đào nếu bỏ lỡ lần này, lại phải đợi một năm nữa." "Nhà các người muốn Tiểu Anh Đào đi học lúc nào, chẳng phải chỉ là một câu nói của các người thôi sao, đừng lấy lý do này ra lừa tôi." "Ngôn Ngôn." "Tôi không muốn nói chuyện này với anh nữa, tôi mệt rồi, tôi muốn ngủ, anh ra ngoài đi." Lục Tử Mặc ngồi im không nhúc nhích, cứ thế nhìn Cận Ngôn.

Cận Ngôn làm sao ngủ được, tức giận ngồi dậy: "Lục Tử Mặc, rốt cuộc anh có nghe người ta nói không, cút ra ngoài cho tôi." "Ngôn Ngôn, anh chỉ ngồi đây, ngắm em một chút, đã nhiều năm không nhìn thấy dáng vẻ lúc ngủ của em rồi." "Lục Tử Mặc, anh có thể đừng sến súa như vậy được không?" "Đây đâu có phải là sến súa, anh thật sự đã rất lâu không được ngắm em kỹ càng, em cứ ngủ đi." Lục Tử Mặc còn quá đáng hơn, ngồi ngay trước giường của Cận Ngôn.

Cận Ngôn còn định nói gì đó, nụ hôn của Lục Tử Mặc lại áp xuống, Cận Ngôn không kịp phòng bị, hoàn toàn bị anh khống chế. "Lục...

Tử Mặc." Cô còn chưa đồng ý quay lại với anh, anh đã bắt đầu động tay động chân với cô rồi. "Ngôn Ngôn, anh thật sự rất nhớ em, nhớ đến mức cả người sắp nổ tung rồi, anh không làm gì cả, chỉ là hôn em một chút thôi." "Đi mà hôn con gái anh ấy." "Còn nói không ghen, rõ ràng là đang ghen với con gái, yên tâm đi, sau này anh sẽ chú ý đến em nhiều hơn một chút." Lục Tử Mặc cười, xem ra thật sự có hy vọng theo đuổi lại vợ rồi, cô nhóc này chính là khẩu thị tâm phi, rõ ràng trong lòng vẫn còn quan tâm đến anh.

Cận Ngôn phát hiện Lục Tử Mặc bây giờ vẫn mạnh mẽ như trước đây, lúc cần mạnh mẽ thì không hề do dự. "Đủ rồi, anh buông tôi ra." Lục Tử Mặc lật người, ôm Cận Ngôn từ phía sau, thì thầm bên tai cô: "Ngôn Ngôn, những năm qua, lúc đêm khuya vắng người, em thật sự chưa từng nghĩ đến anh sao?" "Không có." "Trả lời nhanh như vậy, nghe là biết nói ngược rồi.

Mấy năm nay người bên cạnh anh không thiếu người giới thiệu phụ nữ cho anh, nhưng anh vẫn không thể quên được cô nàng đậu que khẳng khiu là em.

À không, bây giờ em không phải đậu que nữa, bây giờ sờ vào cảm giác thật sự rất tuyệt." "Lục Tử Mặc, anh cút xuống cho tôi." Cận Ngôn nổi giận, đá mạnh Lục Tử Mặc một cái.

Nói ai là đậu que chứ, năm đó chính anh đã thích cô nàng đậu que này đến không chịu nổi, khiến cô một lần đã mang thai Tiểu Anh Đào.

Nghĩ đến những khổ cực lúc mang thai Tiểu Anh Đào, cô đến giờ vẫn cảm thấy trong lòng không cam tâm.

Người khác mang thai, đều có chồng ở bên cạnh, cô mỗi lần chỉ có ba mẹ đi cùng.

Người khác hỏi tại sao chồng không đi cùng, cô thật sự không biết nói gì.

Lục Tử Mặc không để ý, lại quấn lấy cô: "Ngôn Ngôn, đã lâu không được ôm em ngủ cùng, đến giờ vẫn cảm thấy như đang mơ vậy." "Những năm qua, mỗi lần trong cơn mơ màng, anh đều thích quờ tay sang bên cạnh, nhưng thứ chạm vào là một khoảng giường lạnh lẽo, mỗi lúc như vậy, anh lại nghĩ đến, con của chúng ta không còn nữa, cảm giác đó thật sự rất đau lòng." "Anh đã vô số lần nghĩ, nếu anh có một cô con gái, anh nhất định sẽ nâng niu nó trong lòng bàn tay, ngậm trong miệng." "Dung mạo của con bé thực ra anh cũng đã tưởng tượng qua, đừng nói là không giống, rất giống Tiểu Anh Đào, chúng đều có một đôi mắt giống em, miệng đặc biệt giống quả anh đào.

Ha ha, hóa ra con gái của anh vẫn luôn ở đây, thật sự rất tốt." "Em không biết đâu, muốn ôm em, muốn hôn em, anh đã nghĩ đến bao nhiêu lần rồi." Cận Ngôn nghe mà sống mũi cay cay, mắt phủ một tầng sương mù, lúc đêm khuya vắng người, cô há chẳng từng vươn tay sang bên cạnh giường, chỉ là mỗi lần chỉ khiến cô khóc ướt gối. "Đừng nói nữa, tôi muốn yên tĩnh một lát." “Ngôn Ngôn, bây giờ được ôm em, anh cảm thấy thật vững tâm.

Thật đấy, em dường như chính là bến đỗ của anh, chỉ khi ở bên cạnh em, anh mới có cảm giác này.” Lục Tử Mặc cứ lải nhải không ngừng, lúc đầu Cận Ngôn nghe còn thấy khá cảm động, nhưng nghe một lúc thì mí mắt bắt đầu díu lại, bất giác nhắm mắt lại.

Lục Tử Mặc nói một hồi lâu, phát hiện không có ai đáp lại, nhìn lại thì thấy cô đã ngủ mất rồi, nhất thời dở khóc dở cười.

Sao vẫn cái nết này, cứ hễ nói chuyện với cô là cô lại ngủ gật được.

Lục Tử Mặc thấy cô ngủ say, bèn đi tìm Tiểu Anh Đào, cô bé đang ở dưới gốc cây đa cùng ông bà nội, trong tay cô nhóc còn cầm mấy quả trứng chim, vừa nhìn đã biết lại nghịch ngợm rồi.

Thấy con trai đi tới, sắc mặt Mạc Noãn lập tức sa sầm xuống, “Tiểu Anh Đào, ở đó có cây gậy nào không con?” “A?” Tiểu Anh Đào nhất thời không hiểu.

“Là cái có thể dùng để đánh người ấy.” “Có ạ, con hay cầm nó đi lùa vịt.” “Ở đâu?

Mang cho bà nội, bà nội muốn đánh người.” Tiểu Anh Đào giật nảy mình, vội vàng lùi lại mấy bước, tránh xa Mạc Noãn.

Mạc Noãn bật cười, chỉ vào Lục Tử Mặc ở cách đó không xa, “Bảo bối, bà không đánh con đâu, đây này, bà đánh người kia kìa, bao nhiêu năm nay nó không đến tìm con, thật sự quá đáng ghét, bà nội nhìn cũng không vừa mắt nữa rồi.” Tiểu Anh Đào hiểu ra, nhìn thấy Lục Tử Mặc đang đi tới, cô bé liền vui vẻ.

Cô bé chạy ra sau gốc đa, tìm hai cây gậy rồi đưa cho Mạc Noãn, “Bà nội, cho bà này.” Lục Sâm vui không khép được miệng, thằng con trời đánh này đúng là tự mình dâng tới cửa.

Mạc Noãn đã sớm muốn cho nó một trận rồi.

Chương 1422

Nhưng dù sao đây cũng là nhà họ Cận, trước mặt bao nhiêu người, chắc chắn phải giữ lại chút thể diện cho nó, không thể thực sự ra tay dạy dỗ.

Bây giờ thì đúng là "chúng bạn xa lánh", con gái ruột biết sắp đánh bố mà còn vui vẻ đưa gậy.

Lục Tử Mặc không hề nhận ra nguy hiểm, cứ thế chạy về phía Tiểu Anh Đào, "Tiểu Anh Đào, bố đến rồi đây." Tiểu Anh Đào nấp sau lưng Mạc Noãn, Lục Tử Mặc cảm thấy eo đau nhói, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Mạc Noãn đang nhìn mình đầy hung dữ, trong tay bà đang giơ cao vũ khí vừa dùng để đánh người.

"Mẹ." "Mẹ cái gì mà mẹ, mẹ không có đứa con trai ngu ngốc như mày." Nói rồi bà lại quất mạnh thêm một cái.

"Mẹ, mẹ đánh thật à?" "Mẹ đánh chính là mày đấy, mày để cháu gái của mẹ ở bên ngoài bao nhiêu năm, lẽ nào mẹ không nên đánh mày?" "A, con làm sai thì bị mẹ đánh, hóa ra người lớn làm sai cũng bị ăn đòn à.

Sau này chú Lục làm sai con sẽ tìm bà nội xử lý chú." Tiểu Anh Đào vỗ vỗ đôi tay nhỏ, vẻ mặt vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

Lục Tử Mặc: "…" Cô con gái ruột này cũng thật cạn lời, thấy bố mình bị đánh mà lại vui mừng đến thế, thật là vô lý hết sức.

Lục Sâm bế Tiểu Anh Đào lên, hỏi: "Cháu gái ngoan, có vui không?" "Vui lắm ạ, trước đây toàn là con bị ăn đòn thôi." Tiểu Anh Đào thấy người khác cũng bị đánh thì phấn khích vô cùng.

“Có phải con nghịch quá không?” “Hì hì, có một chút xíu ạ.” “Con bé láu cá này.” Tiểu Anh Đào ôm cổ Lục Sâm, “Ông ơi, chúng ta đi ra xa một chút, qua bên kia xem thôi, không thì sẽ bị đánh trúng đấy ạ.” Lục Tử Mặc nghe con gái nói vậy, suýt nữa thì hộc máu.

Mạc Noãn thật sự tức giận, liên tục quất mấy cái.

Lục Tử Mặc cũng không chạy, cứ đứng yên chịu đòn.

Mạc Noãn đánh một lúc thì vành mắt cũng hơi đỏ lên, từ nhỏ đến lớn, cái thằng phá của này vẫn luôn như vậy.

Bà đánh nó, nó không bao giờ biết chạy như Niệm Niệm, lần nào cũng ngây ngốc đứng yên, như một thằng ngốc.

Mỗi lần Mạc Noãn vụt một cái, Tiểu Anh Đào lại chớp mắt một lần, rồi dụi vào người Lục Sâm.

Lục Sâm nhẹ nhàng vỗ lưng cô bé, đứa trẻ này cũng không phải vô cảm, đây là đang đau lòng cho bố của mình rồi.

Mạc Noãn đánh một lúc rồi ném cây gậy đi, “Lần sau nhớ lấy bài học, còn làm sai nữa thì không chỉ đơn giản là đánh một trận đâu, mẹ sẽ cắt đứt quan hệ mẹ con với mày.” Khóe miệng Lục Tử Mặc nở một nụ cười nhạt, “Mẹ, có cần phải làm lớn chuyện vậy không.” Mạc Noãn giơ tay lên, “Mày thử xem?” “Không thử, không thử nữa đâu ạ.” Lục Tử Mặc nói xong, giơ tay về phía Tiểu Anh Đào, cô bé rụt rè nhìn anh, vừa rồi chính cô bé là người đưa gậy, anh có giận không?

Lỡ như anh tức giận đánh vào mông cô bé thì sao, đau lắm.

“Ông ơi, chúng ta về nhà đi.” Tiểu Anh Đào quay đầu ôm chặt Lục Sâm.

“Được, ông đưa Tiểu Anh Đào về nhà, chúng ta xông lên nào.” “Lóc cóc lóc cóc.” Tiếng cười trong như chuông bạc của Tiểu Anh Đào vọng lại, chút buồn bực vì không được ôm con gái của Lục Tử

Mặc cũng tan biến theo.

Vừa về đến nhà, Tiểu Anh Đào đã thoăn thoắt chạy lên lầu, đẩy thẳng cửa phòng Cận Ngôn.

Lục Tử Mặc vội vàng đi theo, ra hiệu suỵt một tiếng với cô bé, cô nhóc liền vội bịt miệng lại.

Lục Tử Mặc bế thẳng Tiểu Anh Đào lên.

Cô bé giãy giụa đòi xuống.

"Bảo bối, để bố ôm con một lát, hôm nay bố chẳng được ôm con mấy." "Mông chú không đau sao?

Con thấy bà nội vừa đánh vào mông chú đấy." Tiểu Anh Đào chớp đôi mắt to tròn long lanh.

Biểu cảm của Lục Tử Mặc lúc này phải nói là vô cùng phong phú, nhưng nghĩ đến việc con bé lo anh không thoải mái nên mới không cho ôm, anh liền nhanh chóng thở phào nhẹ nhõm.

"Bố không sao đâu." "Chú thật sự là bố của con à?" Tiểu Anh Đào đột nhiên hỏi.

"Con bé này, con còn nghi ngờ bố à, đương nhiên bố là bố của con rồi, bố và mẹ con trước đây là một cặp." "Một cặp?" "Chính là bạn trai bạn gái." "Vậy tại sao hai người lại chia tay?" "Vì một vài chuyện thôi, nhưng không sao nữa rồi, bố đã tìm đến đây rồi.

Tiểu Anh Đào, về cùng bố có được không, ở đó còn có rất nhiều người thân thương yêu con, họ đều mong con xuất hiện." "Vậy họ có thích con không?

Có thích con như ông bà ngoại không ạ?" "Đương nhiên rồi, Tiểu Anh Đào của chúng ta xinh đẹp đáng yêu như vậy, ai mà không thích chứ." Tiểu Anh Đào tỏ ra có vài phần nghiêm túc, "Nếu mẹ về thì con sẽ về, con đi theo mẹ.” Lục Tử Mặc véo má cô bé, “Cô bé sữa này, tối nay đi chơi với ông bà nội có vui không?” “Vui ạ, con đưa ông đến căn cứ bí mật của con, con lại đi bắt trứng chim nữa.” “Rốt cuộc con có bao nhiêu căn cứ vậy?” “Hì hì, cây nào trong nông trang con cũng trèo lên bắt trứng chim rồi.” “Con lấy trứng đi, không sợ mẹ của chúng lo lắng à?” “Một ngày sau con sẽ trả lại mà, con rất cẩn thận bảo vệ chúng.” “Con quỷ nhỏ này, đi tắm chưa?” “Đi ạ, con đến tìm mẹ để mẹ tắm cho con.” “Bố tắm cho con được không?” “Không muốn không muốn, con muốn bà nội và bà ngoại.” Tiểu Anh Đào vội vàng từ chối.

“Nhưng bố thật sự muốn tắm giúp con mà.” “Xấu hổ, không muốn.” Tiểu Anh Đào rất bài xích.

Lục Tử Mặc cũng đành chịu.

Cận Ngôn vốn ngủ rất nông, sau khi Lục Tử Mặc rời đi, cô đã tỉnh.

Có lẽ cô thật sự không nên ích kỷ như vậy nữa, cô đã tước đoạt tình yêu thương của cha dành cho Tiểu Anh Đào suốt bốn năm, không nên tiếp tục như vậy nữa.

Về thành phố A, có lẽ không chỉ giúp Tiểu Anh Đào có thêm nhiều người thân yêu thương, mà còn là một cơ hội để họ bắt đầu lại từ đầu.

Mạc Noãn lần đầu gặp cháu gái, được cháu gái đích thân chỉ định tắm cho mình, bà vui mừng khôn xiết, ôm Tiểu Anh Đào chạy đi như sợ có người giành mất, Lục Tử Mặc chỉ có thể đứng một bên trơ mắt nhìn.

Mẹ Cận cũng vội vàng đi theo.

“Cậu trừng cái gì mà trừng, cậu vắng mặt bao nhiêu năm, nếu tôi là Tiểu Anh Đào, tôi còn chẳng thèm để ý đến cậu.” “Bố, đừng tưởng con không biết bố cũng đang ghen tị.” “Này, cái thằng nhóc này, cậu cố tình đến chọc tức tôi đúng không.” Bố Cận thấy hai cha con họ như vậy, không nhịn được cười, “Con bé Tiểu Anh Đào này, bình thường cũng không cho tôi tắm đâu, chỉ cần bà ngoại và mẹ nó thôi.” “Vâng, ông thông gia nói đúng, con gái có ý thức phân biệt nam nữ thực ra rất tốt, thế giới bên ngoài bây giờ phức tạp lắm, đủ thứ chuyện lộn xộn.” Lục Sâm cười nói.

Đúng lúc này, Cận Ngôn cũng từ trên lầu đi xuống, “Bác trai, bác gái, con vừa dọn dẹp một phòng cho hai bác, lát nữa hai bác xem còn cần gì không, nếu cần thì cứ nói với con, con sẽ sắp xếp.” “Ngôn Ngôn, sao con lại xuống đây, mệt thì nghỉ ngơi cho khỏe đi.” “Không sao đâu bác trai, con không mệt chút nào.

Con xuống đây là có chuyện muốn nói với mọi người.” Lục Tử Mặc lập tức căng thẳng nhìn Cận Ngôn, cô nhóc này không phải vẫn chưa nghĩ thông, còn muốn đuổi họ đi đấy chứ.

Lục Sâm mỉm cười ôn hòa, còn Lục Tử Mặc thì tiến lên kéo tay Cận Ngôn, hạ thấp giọng nói: “Ngôn Ngôn, có chuyện gì thì để sau hãy nói, hôm nay muộn rồi, em đi nghỉ trước đi, ngày mai em còn phải đi làm nữa.” Cận Ngôn nhìn bộ dạng này của Lục Tử Mặc, liền biết anh chắc chắn đang nghĩ theo chiều hướng xấu.

Đúng là một chút tiền đồ cũng không có, từ lúc nào mà lại thiếu tự tin như vậy.

“Em muốn nói ngay bây giờ, anh quản được em à.” “Không phải, Ngôn Ngôn, có chuyện gì hai chúng ta từ từ bàn bạc.” Lục Tử Mặc có chút sốt ruột.

“Em và anh không có gì để bàn bạc cả.” Cận Ngôn cố tình lạnh mặt.

“Ngôn Ngôn, hay là em suy nghĩ lại một chút.” “Tránh ra.” Lục Tử Mặc cứ chặn Cận Ngôn, không cho cô tiến lên.

Cận Ngôn đẩy anh ra, rồi ngồi xuống đối diện Lục Sâm, “Bác trai, con muốn nói với bác về chuyện của Tiểu Anh Đào.” Lục Tử Mặc căng thẳng đến mức không thể tả, đứng ngồi không yên.

Chương 1423

“Lục Tử Mặc, mày mà không ngồi yên được thì cút ra ngoài cho tao.” Lục Sâm vừa nhìn biểu cảm của Cận Ngôn đã cảm thấy có thể là chuyện tốt, ấy vậy mà thằng con trai gỗ mục kia vẫn còn đứng đó lo lắng.

“Bố.” “Bác trai, đầu tiên con muốn nói lời xin lỗi với hai bác, năm đó con chưa được sự đồng ý của hai bác đã tự ý mang Tiểu Anh Đào đi, còn khiến hai bác nghĩ rằng Tiểu Anh Đào đã không còn nữa, chắc chắn đã làm hai bác rất đau lòng.” Lục Sâm đối với Cận Ngôn lại không có suy nghĩ gì nhiều, một cô gái nhỏ nếu không bị dồn đến đường cùng, sao có thể thà làm một người mẹ đơn thân một mình nuôi con chứ nhất quyết không rời đi.

Điểm này, ông cảm thấy là vấn đề của thằng con mình.

“Ngôn Ngôn, người một nhà không nói lời khách sáo, bác biết lúc đó con chắc chắn rất đau khổ, nếu không sẽ không đưa ra quyết định như vậy.” “Dù sao đi nữa, quyết định lúc đầu của con quả thực có hơi vội vàng, may mà Tiểu Anh Đào vẫn luôn khỏe mạnh trưởng thành, những năm này cũng sống rất vui vẻ, nhưng con biết trẻ con chắc chắn cũng cần có bố bên cạnh, hai ngày nay con cũng đã suy nghĩ rất kỹ rồi, tuy con có thể quyết định mọi thứ cho Tiểu Anh Đào, nhưng con không thể ích kỷ như vậy, tước đoạt đi những thứ vốn thuộc về con bé.” “Cho nên, Ngôn Ngôn, em định đưa Tiểu Anh Đào về, anh và Tiểu Anh Đào sẽ không phải xa nhau nữa.” Lục Tử Mặc vui mừng nhìn Cận Ngôn.

Cận Ngôn nhìn nụ cười không hề che giấu của anh, cũng mỉm cười, cô cảm thấy Lục Tử Mặc từ khi làm bố, cả người dường như trở nên rạng rỡ và dịu dàng hơn.

“Ừm, trước tiên đưa con bé về, sau đó nhanh chóng cho nó đi học.” “Được, vậy anh sẽ phụ trách đưa đón hai mẹ con.” “Ngôn Ngôn, con thật sự đã suy nghĩ kỹ chưa?” Lục Sâm hỏi.

“Vâng, con nghĩ kỹ rồi ạ.” “Vậy còn con và Tử Mặc thì sao?” “Chuyện giữa chúng con cứ thuận theo tự nhiên đi ạ, con vẫn chưa nghĩ xong.” “Ngôn Ngôn, em còn chờ gì nữa, chúng ta đi đăng ký kết hôn ngay lập tức, sau đó gia đình ba người chúng ta sẽ sống hạnh phúc bên nhau.” “Lục Tử Mặc, anh đừng được đằng chân lân đằng đầu, đây là sự nhượng bộ lớn nhất của em rồi.” Đáy mắt Lục Tử Mặc lóe lên một tia thất vọng, “Được, anh tôn trọng quyết định của em.” Chỉ cần cô không đi, không chạy, anh có thời gian ở bên cô, bắt đầu lại chắc sẽ không khó đến thế.

“Ngôn Ngôn, vậy Tiểu Anh Đào có thể nhận tổ quy tông không?” “Đương nhiên là được ạ.” Cận Ngôn gật đầu.

“Vậy có thể gọi là Lục Dư Hi không?” “Anh tự xem mà làm.” Lục Tử Mặc xúc động ôm Cận Ngôn vào lòng, “Ngôn Ngôn, cảm ơn em, thật sự cảm ơn em.” Lục Sâm nhìn bộ dạng không có tiền đồ của thằng con nhà mình, thật sự là không còn lời nào để nói.

“Buông em ra.” Có bao nhiêu người ở đây cơ chứ.

“À à, được.” Cận Ngôn nhìn về phía bố Cận vẫn im lặng nãy giờ, “Bố, có lẽ lại phải để bố mẹ vất vả theo con rồi, sau này chúng ta sẽ đến thành phố A sống.” “Không sao cả, chỉ cần được nhìn thấy Tiểu Anh Đào là được.” Bố Cận hoàn toàn ủng hộ quyết định của Cận Ngôn.

“Ngôn Ngôn, con cứ yên tâm, sau này nhà họ Lục chúng ta sẽ không để con và Tiểu Anh Đào chịu một chút uất ức nào nữa.” “Bác trai, cảm ơn bác.” Lúc này, Tiểu Anh Đào đã tắm xong, Mạc Noãn bế cô bé ra.

Tiểu Anh Đào thấy mẹ, vội vàng đòi bế, “Mẹ bế.” Cận Ngôn đứng dậy, đón lấy con bé.

Mạc Noãn thấy chồng và con trai mặt mày tươi rói, có chút tò mò hỏi: “Sao vậy?” “Ngôn Ngôn quyết định đưa Tiểu Anh Đào đến thành phố A rồi.” “Thật hay giả vậy?” “Thật.” Lục Sâm gật đầu.

Mạc Noãn xúc động nói: “Ngôn Ngôn, cảm ơn con đã thấu hiểu.” “Bác gái, bác đừng nói cảm ơn, con cũng là đang suy nghĩ cho tương lai của Tiểu Anh Đào.” Tiểu Anh Đào hôn lên cổ Cận Ngôn mấy cái, “Mẹ ơi, chúng ta sắp rời khỏi nông trang ạ?” “Ừm, con phải đi học rồi.” Tiểu Anh Đào bĩu môi, “Con không muốn đi đâu, con có rất nhiều bạn, con không nỡ xa họ, đến nơi khác chắc chắn sẽ không được trèo cây bắt chim nữa, còn không được làm rất nhiều rất nhiều việc.” “Ai nói vậy, thành phố lớn có cái hay của thành phố lớn, có đủ loại khu vui chơi, không hề thua kém nông trang chút nào.” “Tiểu Anh Đào, nếu con muốn trèo cây cũng được, ông bà cố của con bây giờ đang ở trong khu tập thể của quân đội, ở đó có rất nhiều cây cổ thụ, nếu con muốn chơi những thứ khác, còn có thể đưa con đến quân đội, giống như những gì con thấy trên TV, có súng, có máy bay, có đại bác, còn có rất nhiều thứ hay ho nữa.” Lục Sâm nói.

“Ông ơi, ông đừng gạt con nhé.” “Ông sao có thể gạt con được chứ.” “Tiểu Anh Đào, còn nhớ câu chuyện ếch ngồi đáy giếng mà bố kể cho con không?” Tiểu Anh Đào mím môi nhỏ, kiên quyết nói: “Con không làm con ếch ngồi đáy giếng.” “Vậy thì bảo bối hãy dũng cảm lên một chút, không sợ gì cả, có bố mẹ ở bên con, còn có ông bà nội, ông bà cố, ông cố cố, rất nhiều rất nhiều người thân của con.” Lục Tử Mặc nghiêm túc nhìn Tiểu Anh Đào.

Tiểu Anh Đào không nói gì.

Lục Tử Mặc nâng cằm cô bé lên, “Tiểu Anh Đào, nói cho bố biết, con có phải là một đứa trẻ dũng cảm không?” Tiểu Anh Đào gật đầu.

Lục Tử Mặc cười, “Bảo bối, nói to lên nào, nói rằng con muốn trở thành một người dũng cảm.” “Ngốc, đồ ngốc.” Tiểu Anh Đào khinh bỉ phun ra mấy chữ.

Chuyện này tại sao phải nói to ra chứ, đó không phải là chuyện mà kẻ ngốc mới làm sao?

Mọi người có mặt đều bị chọc cười.

Trong nhà có một đứa trẻ, đúng là có thêm một cây hài.

“Tiểu Anh Đào, con lại chê bố rồi.” Lục Tử Mặc mếu máo.

“Mẹ nói, phải là một người thành thật.” Ngụ ý là, cô bé đang nói thật.

“Tiểu Anh Đào này được lắm, xem bố xử lý con thế nào.” Lục Tử Mặc thò tay cù lét Tiểu Anh Đào.

Tiểu Anh Đào trốn trong lòng Cận Ngôn, cười khanh khách.

“Mau nói, lần sau còn coi thường bố nữa không.” “Chú vốn ngốc mà…” “Nói thêm một câu nữa thử xem.” “Oa oa oa, không dám nữa, không dám nữa.” “Được rồi, Lục Tử Mặc, đừng chọc con bé nữa, nó dễ ra mồ hôi, lát nữa mồ hôi đầy người lại phải tắm lại.” Cận Ngôn nói.

“Nể mặt mẹ con, tối nay bố tạm tha cho con, lần sau không được coi thường bố nữa.” Tiểu Anh Đào tinh nghịch lè lưỡi, “Xem tâm trạng đã.” Cận Ngôn vén tóc trên mặt cô bé, hôn lên má một cái, “Bảo bối, đừng sợ, được không?” “Mẹ ơi, tối nay con muốn ngủ cùng hai người.” “Hai người nào?” “Là mẹ và chú ấy đó.” Tiểu Anh Đào chỉ vào Lục Tử Mặc.

“Chú Lục của con có phòng riêng.” “Con còn thấy hai người ôm nhau mà, ngủ chung có vấn đề gì đâu…” Tiểu Anh Đào ngây thơ nói.

Trẻ con không biết nói dối, có lẽ là như vậy.

Mặt Cận Ngôn lập tức đỏ bừng, bịt miệng cô bé lại, “Con nhìn nhầm rồi.” Tiểu Anh Đào tủi thân vô cùng, cô bé nhìn rõ mồn một, tại sao mẹ lại bịt miệng cô bé, cô bé giận rồi.

Thế là, cô bé kéo tay mẹ ra, “Không có, con ở ngoài cửa đã thấy rồi, con ngoan ngoãn không làm phiền hai người.” Nhìn ánh mắt trêu chọc của các bậc trưởng bối, mặt Cận Ngôn lại đỏ bừng lên, cô vừa mới dõng dạc nói muốn thuận theo tự nhiên với Lục Tử Mặc, quay đi một cái con gái đã vạch trần sự thật họ ôm nhau.

Tiểu Anh Đào ngơ ngác nhìn mọi người, một lần nữa nhấn mạnh, “Con thật sự không nói dối đâu.” Lục Tử Mặc mặt cũng có chút không tự nhiên, nhưng anh cảm thấy con gái mình chính là một trợ thủ đắc lực, “Bố biết con không nói dối, Tiểu Anh Đào của chúng ta là một đứa trẻ thành thật.” “Đúng ạ, đúng ạ.” “Đúng vậy, bố và mẹ nên ngủ cùng với con.” “Đúng thế ạ.” Hai cha con một người tung một người hứng.

“Được rồi, ồn ào cả buổi tối, mẹ đưa con lên lầu ngủ.” Cận Ngôn thật sự không chịu nổi con bé này nữa rồi.

“Bác trai bác gái, bố mẹ, mọi người cũng nghỉ sớm đi ạ.” Mọi người gật đầu.

Cận Ngôn ôm Tiểu Anh Đào đi lên lầu, không quên vỗ nhẹ vào mông cô bé mấy cái, nói nhỏ: “Con đúng là đồ tiểu quỷ, đứa trẻ hư hỏng.” Tiểu Anh Đào chớp đôi mắt hạnh tròn xoe, “Mẹ ơi, mẹ đỏ mặt rồi.” “Con còn nói nữa, mẹ vứt con ra ngoài đấy.” Cận Ngôn làm một động tác giả vờ ném cô bé ra ngoài.

Tiểu Anh Đào lập tức ôm chặt cổ cô, “Mẹ tha mạng.” “Lần sau còn nói lung tung nữa không?” Tiểu Anh Đào ghé vào tai Cận Ngôn, nhỏ giọng nói: “Mẹ ơi, có phải mẹ thật sự thích chú Lục không ạ?” “Nói linh tinh gì vậy.” “Mẹ nói cho Tiểu Anh Đào đi, Tiểu Anh Đào sẽ giữ bí mật cho mẹ.” Tiểu Anh Đào khéo léo dụ dỗ.

Cận Ngôn nhìn con gái thế nào cũng thấy giống một con cáo nhỏ ranh mãnh, rõ ràng mới ba tuổi, nhưng cái đầu nhỏ lại không giống người bình thường.

“Vậy mẹ có thể hỏi con, con có thích chú Lục của con không?” “Con nói rồi, mẹ phải giữ bí mật nha.” “Đương nhiên, mẹ sẽ giữ bí mật cho con.” “Tuy chú ấy ngốc ngốc, nhưng con rất thích chú ấy, chú ấy biết rất nhiều thứ.” “Vậy tại sao con không gọi chú ấy là bố?” Tiểu Anh Đào chu môi, bất mãn nói: “Bố của người khác đều ở bên cạnh từ nhỏ, chú ấy lại không ở bên cạnh con, con không gọi chú ấy là bố đâu.” Cận Ngôn véo chiếc mũi nhỏ của cô bé, “Con đó, đúng là bé mà đã như bà cụ non, con định khi nào thì gọi chú ấy là bố?” “Đợi đến khi chú ấy luôn ở bên cạnh con, không rời xa con.” Lục Tử Mặc đuổi theo, vừa hay nghe được những lời mềm mại của con gái, nhất thời sống mũi cay cay, trong lòng thầm thề, sau này nhất định phải dành nhiều thời gian hơn ở bên con gái, bù đắp cho những tình yêu thương đã thiếu vắng.

“Đúng rồi, mẹ ơi, mẹ vẫn chưa trả lời con, rốt cuộc mẹ có thích chú Lục không?” “Nói con cũng không hiểu đâu.” “Mẹ chỉ cần nói thích hay không thích thôi.” “Mẹ không nói cho con biết.” “Mẹ mới là đồ xấu, mẹ ăn vạ.” “Cái này gọi là binh bất yếm trá.” “Đáng ghét.” “Mẹ ơi, mẹ kể chuyện cho con nghe được không?” “Muốn nghe chuyện gì?” “Chuyện gì cũng được ạ.” Lục Tử Mặc bước vào, “Tiểu Anh Đào, bố kể cho con nghe được không?” Tiểu Anh Đào thấy Lục Tử Mặc vào, mắt sáng lên, “Vậy cho chú một cơ hội.” Lục Tử Mặc cởi giày, nằm xuống bên cạnh Tiểu Anh Đào, cô bé từ nhỏ đã có tính cách hoang dã, ngủ thích lăn lộn, nên giường của cô bé rộng hai mét, cả gia đình ba người nằm trên đó vẫn còn thừa chỗ.

Cận Ngôn nhìn Lục Tử Mặc, anh giơ tay véo mũi cô một cái, "Dù sao con cũng biết quan hệ của chúng ta rồi, em cũng đừng ngượng ngùng nữa." "Ai ngượng ngùng?

Anh xuống cho em." "Đây là giường của Tiểu Anh Đào, Tiểu Anh Đào cho phép anh lên, em không có tư cách từ chối anh." "Tiểu Anh Đào, con mau bảo chú ấy xuống đi." "Tiểu Anh Đào, con nói xem, con muốn ai kể chuyện cho con nghe." "Tiểu Anh Đào, lời của mẹ con cũng không nghe nữa sao?

Con mau bảo chú ấy xuống, con muốn nghe chuyện gì mẹ cũng có thể kể cho con." Tiểu Anh Đào nhìn bên trái, rồi lại nhìn bên phải, sau đó giơ tay gãi đầu mấy cái, cuối cùng gầm lên: "Ấu trĩ, đừng cãi nhau nữa." Lục Tử Mặc và Cận Ngôn: "…" "Được rồi, Ngôn Ngôn, đừng để con bé xem trò cười nữa, đây là lần đầu tiên chúng ta cùng nó ngủ, kể chuyện cho nó nghe, những chuyện khác tạm gác sang một bên, đừng ảnh hưởng đến sự phát triển khỏe mạnh của Tiểu Anh Đào." Cận Ngôn lườm anh một cái, chuyện này chỉ có thể cho qua.

Tiểu Anh Đào tay trái nắm tay mẹ, tay phải nắm tay bố, nụ cười trên mặt chưa từng tắt.

Giọng nói trầm ấm như những nốt nhạc, từng chữ một bật ra từ miệng Lục Tử Mặc, Tiểu Anh Đào cảm thấy giọng của anh rất hay.

Một lúc sau, cả người cô bé nghiêng người nằm trên người Lục Tử Mặc, chân đạp lên bụng Cận Ngôn, cả người gần như đè lên bố mẹ, tư thế vô cùng bá đạo.

Chương 1424

Lục Tử Mặc bật cười, vỗ nhẹ vào bụng cô bé, “Tiểu Anh Đào, con nằm tư thế gì thế này?” “Đè lên hai người để hai người không chạy được.” “Bố không chạy đâu.” “Mẹ trước đây cũng nói như vậy, kết quả con vừa tỉnh dậy đã không thấy mẹ đâu.” “Đó là vì con đã lớn rồi, phải học cách tự lập.” “Con chưa lớn, con mới hơn ba tuổi một chút thôi, sau này mỗi tối con đều muốn ngủ cùng hai người, nghe hai người kể chuyện cho con.” “Không vấn đề gì, bố hứa với con.” Lục Tử Mặc đồng ý ngay lập tức, con gái của mình, cưng chiều thế nào cũng không quá đáng.

“Lục Tử Mặc, anh không biết dạy con thì đừng có hứa bừa, Tiểu Anh Đào tự ngủ một mình được.” Tiểu Anh Đào có chút tức giận, hất tay Cận Ngôn ra, cả người đè lên Lục Tử Mặc, nũng nịu nói: “Chú Lục ơi, con sợ tối.” Cận Ngôn cạn lời, bộ dạng này cũng thật là hết nói nổi.

Quả nhiên đối mặt với bố mình, đã bắt đầu biết làm nũng rồi.

“Không sợ không sợ, sau này có chú Lục ở bên con.” “Vậy chú Lục phải giữ lời đấy nhé.” “Đương nhiên rồi, chú Lục không lừa con đâu.” “Chú Lục, con thích chú.” Tiểu Anh Đào hôn lên cằm Lục Tử Mặc một cái.

Sau đó đáng yêu che miệng mình lại, “Hơi đau ạ.” “Ha ha, bố quên cạo râu, hơi có râu ria, đợi ngày mai bố cạo sạch sẽ.” “Vậy tại sao của mẹ lại không như vậy?” “Đó là vì mẹ là phụ nữ, đây là sự khác biệt giữa đàn ông và phụ nữ, chỉ có đàn ông mới mọc râu.” “Tại sao chỉ có đàn ông mới mọc râu ạ?” Tiểu Anh Đào có tính tò mò rất mạnh, hỏi đến cùng.

“Đây là kết quả của việc đàn ông tiết ra hormone nam tính, không chỉ vậy, con xem bố còn có yết hầu, mẹ con thì không có.” “Để con sờ thử xem.” “Oa, con sờ được rồi.” “Tiểu Anh Đào, thực ra đàn ông và phụ nữ có rất nhiều điểm khác biệt, phụ nữ được làm từ nước, mềm mại.” “Vậy đàn ông được làm từ đá ạ?” “Ha ha ha, có thể nói như vậy không nhỉ?

Con xem người bố rất rắn chắc, không mềm như mẹ, sờ vào rất thích.” Cận Ngôn đảo mắt, người đàn ông này rốt cuộc đang nói nhảm gì với Tiểu Anh Đào vậy, hoàn toàn là dạy hư trẻ con.

Cô đang định xen vào, Lục Tử Mặc lại nói với Tiểu Anh Đào: “Cho nên Tiểu Anh Đào sau này không được bắt nạt mẹ, mẹ sẽ bị thương, bố là đá, con có thể tùy tiện bắt nạt.” “Con nói cho chú biết, con không bắt nạt mẹ đâu, chỉ có mẹ hay bắt nạt con thôi, thường xuyên nói chuyện như thế này này.” “Tiểu Anh Đào, con không được như thế này.” “Tiểu Anh Đào, con không được như thế kia.” Tiểu Anh Đào nghiêm mặt, bắt chước y hệt bộ dạng Cận Ngôn dọa cô bé hàng ngày.

Lục Tử Mặc cười tủm tỉm nhìn Cận Ngôn, “Hóa ra mẹ con bình thường đều nói chuyện như vậy à.” “Mẹ còn hay như thế này này, Tiểu Anh Đào, con mà không nghe lời nữa, mẹ sẽ vứt con ra ngoài.” Tiểu Anh Đào lại nhăn mặt, học theo lời nói của Cận Ngôn.

“Tiểu Anh Đào, con còn nói bậy nữa, mẹ nhất định sẽ…” “Chú Lục, mau nhìn đi, chính là như thế này đó.” Tiểu Anh Đào đắc ý chỉ vào Cận Ngôn.

Cận Ngôn làm bộ muốn bắt Tiểu Anh Đào, Lục Tử Mặc lật người, vội vàng che chở cô bé sang một bên.

Chẳng trách con bé vừa đến đã nói muốn vứt anh ra khỏi nông trang, hóa ra là học theo Cận Ngôn.

Tiểu Anh Đào nói giọng ồm ồm, “Mẹ ơi, mẹ không bắt được con đâu.” “Tiểu Anh Đào, con đừng có đắc ý, cẩn thận mẹ xử lý con.” “Ngôn Ngôn, con còn nhỏ, dạy dỗ nó phải nhẹ nhàng, em làm vậy sẽ phản tác dụng đó.” “Lục Tử Mặc, anh có biết làm bố không?

Anh còn chưa nhậm chức được ba ngày, có tư cách gì ở đây nói lý với em.” “Anh từ từ học mà, tuy anh và Tiểu Anh Đào ở bên nhau không nhiều, nhưng con bé ngoài việc hơi nghịch ngợm ra thì mọi mặt đều rất tốt, thông minh lanh lợi, em nói gì với nó, nó đều có thể nghe lọt tai.” Cận Ngôn cảm thấy Lục Tử Mặc đã trúng độc của con gái rồi, e là Tiểu Anh Đào đánh rắm anh cũng thấy thơm.

“Lười nói với anh.” “Chú Lục, con nói cho chú biết, mẹ con chính là như vậy đó, lúc nói không lại chú thì sẽ nói không nói với chú nữa.” “À à, bố phát hiện ra rồi.” Cận Ngôn thật sự muốn lôi Tiểu Anh Đào ra đánh cho một trận, quá đáng đánh, ba ngày không đánh là có thể leo lên nóc nhà dỡ ngói.

Cận Ngôn còn định nói gì đó, Lục Tử Mặc liền hôn tới, “Anh làm gì vậy?” Con còn ở bên cạnh mà.

Lục Tử Mặc chỉ hôn lướt qua một cái rồi buông Cận Ngôn ra, “Ngôn Ngôn, chúc ngủ ngon, hy vọng mỗi ngày trong tương lai đều có thể nói với em chúc ngủ ngon, tỉnh dậy đều có em ở bên cạnh.” Cận Ngôn mặt đỏ bừng, xoay người, quay lưng về phía Lục Tử Mặc.

Đôi mắt tròn xoe của Tiểu Anh Đào cứ nhìn chằm chằm vào họ, Lục Tử Mặc ấn đầu cô bé xuống, “Ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ đi.” Tiểu Anh Đào lại chủ động hôn lên má Lục Tử Mặc một cái, áp mặt vào ngực anh, cả người nằm trên người anh ngủ.

Lục Tử Mặc cưng chiều vỗ lưng cô bé, vẻ mặt đầy sủng nịch.

Ngày hôm sau.

Cận Ngôn chỉ cảm thấy chân hơi tê, vừa mở mắt ra đã thấy một chiếc đùi to đang đè lên chân mình, còn có một cánh tay đè lên nửa thân trên của cô.

Không phải ai khác, chính là Lục Tử Mặc đang ngủ ngon lành.

Người đàn ông này, tư thế ngủ bá đạo này vẫn không hề thay đổi.

Nhất thời, lửa giận bùng lên, “Lục Tử Mặc, bỏ tay và chân của anh ra.” Lục Tử Mặc bị tiếng của Cận Ngôn đánh thức, sợ đến mức lập tức rụt tay và chân lại.

“Xin lỗi, Ngôn Ngôn, nếu em để anh ôm ngủ thì anh đã không đè lên em rồi.” “Anh còn có lý nữa à.

Đợi đã, Tiểu Anh Đào đâu, không phải anh ôm con bé ngủ sao?” Lục Tử Mặc đột nhiên đứng dậy, nhìn một cái, phát hiện ở cuối giường có một cục nhỏ đang co ro, cô bé chổng mông, cong người, bộ dạng như bị bắt nạt tột cùng.

Không phải Tiểu Anh Đào thì còn là ai.

“Anh Đào, dậy đi con.” Tiểu Anh Đào xoay người, đứng dậy, mơ màng mở mắt, thấy mình ở cuối giường, lập tức lao về phía Lục Tử Mặc.

Bộ dạng nhỏ bé tủi thân vô cùng, sắp khóc đến nơi, “Bố lại đá con, bố lại đá con.” “Là bố đá con à?” Lục Tử Mặc không chắc chắn hỏi, anh không có chút ấn tượng nào về việc này.

“Là bố, là bố, chính là bố.” Oa… Tiểu Anh Đào lập tức khóc òa lên, vốn dĩ cô bé cảm thấy ngủ cùng bố mẹ rất tuyệt, nhưng bố cứ thích dùng chân đá cô bé vào ban đêm.

Cô bé nhớ, rõ ràng cô bé đã trèo lên người anh, còn trèo hai lần, sao lại bị đá xuống cuối giường rồi.

Bố còn nói yêu cô bé, rõ ràng là lừa cô bé, vừa ngủ đã đá cô bé xuống cuối giường.

Quá đáng ghét.

Quá đáng ghét.

“Tiểu Anh Đào, không khóc không khóc, là lỗi của bố, bố không cố ý đâu.” “Hu hu hu, bố đá con mấy lần rồi.” “Không thể nào.” Lục Tử Mặc cảm thấy tư thế ngủ của mình tuy không được tốt lắm, nhưng cũng không đến mức đá con gái mình chứ.

Rõ ràng anh đã ôm con bé trong lòng ngủ mà.

“Bố còn không thừa nhận, chính là bố, chính là bố.” Tiểu Anh Đào khóc rất thương tâm.

Cận Ngôn đau đầu một trận, “Tiểu Anh Đào, có phải chịu uất ức gì to tát đâu, đừng khóc nữa, đừng làm ông bà nội con thức giấc.” Bình thường con bé này mạnh mẽ biết bao, ngã thì tự đứng dậy phủi bụi rồi lại lao về phía trước, chảy máu cũng chỉ khẽ rên hai tiếng là thôi, khóc lớn đến mức này thật sự rất hiếm thấy. "Hu hu, ba cũng không thương con nữa." Lời của Cận Ngôn không có chút tác dụng nào, đổi lại là tiếng khóc càng thêm bi thương của Tiểu Anh Đào.

Lục Tử Mặc hoàn toàn bị dọa ngốc, vội vàng ôm chặt lấy thân hình bé nhỏ của Tiểu Anh Đào, "Tiểu Anh Đào, ba thật sự không cố ý, lần sau ba sẽ không như vậy nữa, ba tuyệt đối không làm vậy nữa, con tha thứ cho ba được không?" Mạc Noãn và Lục Sâm ở ngay vách bên, cả hai đều ngủ rất nông, nghe thấy tiếng khóc của Tiểu Anh Đào liền lập tức bật dậy. "Ngôn Ngôn, chúng ta vào được không?" Mạc Noãn gõ cửa. "Bác gái, vào được ạ." Hai người vừa vào đã thấy Tiểu Anh Đào khóc như mưa trong lòng Lục Tử Mặc, mặc cho anh nói gì, cô bé cũng không thèm để ý. "Ngôn Ngôn, sao thế này?" Cận Ngôn giật giật khóe miệng, thật sự không biết nên giải thích thế nào.

Đứa trẻ này bình thường không như vậy, nhất thời cô cũng không biết phải nói sao, cuối cùng đành thật thà kể: "Tối qua lúc ngủ chắc là bị Lục Tử Mặc đá phải, lúc tỉnh lại thấy mình ở cuối giường nên tủi thân ạ." Mạc Noãn trừng mắt nhìn Lục Tử Mặc một cái thật sắc, nghiêm giọng nói: "Lục Tử Mặc, con làm ba rồi, cũng sắp ba mươi tuổi rồi, mà còn mơ ngủ đá con gái mình, Tiểu Anh Đào nhỏ như vậy, lỡ con đá con bé bị thương thì sao." Lục Sâm cũng bế Tiểu Anh Đào lên, dỗ dành: "Tiểu Anh Đào đừng khóc, bà nội đang mắng cái ông ba không nên nết của con rồi, sau này nếu nó còn bắt nạt con, chúng ta sẽ xử lý nó, không khóc không khóc nữa, khóc là không xinh đâu." Tiểu Anh Đào vừa khóc vừa nói: "Ông nội, ba… đá con mấy lần lận." "Vậy nó đá con mấy lần, ông nội đánh nó mấy lần được không?" Mạc Noãn ở bên cạnh vỗ tay vào không khí, giả vờ như đang đánh Lục Tử Mặc.

Tiểu Anh Đào nép vào lưng Lục Sâm, mỗi lần tiếng vỗ tay vang lên, hàng mi dài của cô bé lại run lên, trông rất căng thẳng.

Cuối cùng cô bé không nhịn được nữa, bĩu môi nói: "Ông nội, đừng đánh nữa, tối qua đánh nhiều như vậy, mông ba chắc vẫn còn đau." Tiểu Anh Đào định quay đầu lại, Mạc Noãn vội véo tai Lục Tử Mặc, "Con nói đi, lần sau còn bắt nạt Tiểu Anh Đào nữa không?" "Không bắt nạt nữa, con nào nỡ bắt nạt Tiểu Anh Đào chứ." Lục Tử Mặc đáng thương phối hợp.

Chương 1425

"Bà nội." "Được rồi, đã Tiểu Anh Đào của chúng ta đã cầu xin, vậy thì tạm tha cho con." Tiểu Anh Đào sụt sịt mấy cái, nói với Lục Sâm: "Ông nội, ông đưa con đi rửa mặt đi." "Được, ông bà nội đưa con về phòng chúng ta rửa mặt, không thèm để ý đến ba con nữa." Họ vừa đi, Cận Ngôn liền ném thẳng một cái gối vào trán Lục Tử Mặc, "Lục Tử Mặc, anh có mất mặt không, làm con gái khóc luôn rồi." "Anh cũng không biết tại sao lại như vậy." Lục Tử Mặc trông vô tội. "Lục Tử Mặc, tư thế ngủ của anh vốn đã không tốt, Tiểu Anh Đào cả đêm đều dính lấy anh, con bé không thể tự mình chạy xuống cuối giường được, chỉ có thể là anh làm thôi." Thôi được, Lục Tử Mặc không thể biện giải, tối qua Tiểu Anh Đào quả thật cứ dính sát vào anh.

Anh sờ sờ mũi, "Lần sau anh sẽ chú ý." "Anh còn muốn có lần sau à, Tiểu Anh Đào mà cho anh ngủ cùng mới lạ, con bé thù dai lắm đấy." "Vậy thì anh thật sự thất sách rồi." "Lục Tử Mặc, về chuyện giáo dục con cái anh còn phải học nhiều." Điểm này, Lục Tử Mặc ngược lại khiêm tốn tiếp thu, "Anh sẽ cố gắng." "Còn nữa, tối qua anh bị đánh thật à?" Vừa rồi Tiểu Anh Đào có nói, mông anh sẽ đau. "Không có chuyện đó đâu." Trên mặt Lục Tử Mặc thoáng qua một tia không tự nhiên. "Không nói thì thôi, đánh anh một trận là còn nhẹ đấy, anh nên biết đủ đi." * "Tiểu Anh Đào, ba có đá con đau không, đá vào đâu, cho ông nội xem nào." Tiểu Anh Đào lắc đầu, vì vừa khóc một trận nên chóp mũi đỏ hoe, miệng cũng đỏ hơn, thật sự giống hệt một trái anh đào. "Không đau à?

Vậy tại sao con lại buồn như vậy?" "Vì ba không thương con." Tiểu Anh Đào bĩu môi, trông như sắp khóc nữa. "Sao có thể chứ, bảo bối, ba là người thương con nhất." "Thương con tại sao còn đá con?" Tâm tư trẻ con rất đơn giản, trong suy nghĩ của chúng, yêu thương chắc chắn là phải cưng chiều.

Lục Sâm rất muốn cười, nhưng nhìn dáng vẻ đáng thương của cháu gái, lại không cười nổi, "Ông nội nói thế này cho con nghe nhé, ba con chính là một tên cẩu độc thân, từ nhỏ con không lớn lên bên cạnh nó, nó căn bản không biết chăm sóc người khác, nhưng điều đó không có nghĩa là nó không yêu con, chúng ta không thể nghĩ đơn giản như vậy được." "Mẹ con có đánh con bao giờ chưa?" Tiểu Anh Đào gật đầu. "Vậy con có cảm thấy mẹ không yêu con không?" Tiểu Anh Đào lắc đầu, "Không ạ, mẹ rất yêu con." "Cùng một lý lẽ thôi, ba con không cẩn thận đá phải con, đó là vì nó chưa hình thành thói quen, con không thể nói nó không yêu con được, như vậy ba con sẽ rất đau lòng đó." "Vậy là ba yêu con ạ?" "Đương nhiên rồi, nó lặn lội ngàn dặm đến tìm hai mẹ con, dĩ nhiên là vì yêu con.

Ông nghe ông ngoại con nói rồi, sáng nay còn tết tóc cho con nữa." "Tết xấu chết đi được." Tiểu Anh Đào thật sự rất chê.

Lục Sâm sờ sờ đầu cô bé, "Sau này sẽ ngày càng tốt hơn thôi." Qua cuộc trò chuyện với Tiểu Anh Đào, hai người cũng lờ mờ hiểu ra, tuy cô bé có ông bà ngoại và mẹ ở bên, nhưng dù sao cũng là gia đình đơn thân, tâm tư có phần nhạy cảm hơn những đứa trẻ khác.

Hai người nói chuyện một lúc lâu, cuối cùng cũng dỗ cho Tiểu Anh Đào vui vẻ trở lại, lúc xuống lầu đã biến thành cô bé hoạt bát năng động như một con khỉ con.

Vừa định kéo Lục Sâm và Mạc Noãn ra ngoài chơi, Cận Ngôn đã giữ cô bé lại từ phía sau, "Con chạy đi đâu đấy?

Bây giờ con phải làm gì?" "Mẹ, con muốn dẫn ông bà nội đi dạo một vòng, ông bà còn chưa quen nơi này." "Con đi học đi, mẹ dẫn ông bà đi." "Mẹ, không phải chúng ta sắp đi rồi sao, con muốn đi dạo nhiều một chút, sau này không biết có quay lại không nữa." Nước mắt Tiểu Anh Đào lưng tròng.

Nhìn dáng vẻ đáng thương của Tiểu Anh Đào, người lớn cũng không nỡ.

Đặc biệt là Mạc Noãn vừa mới làm bà nội, "Được rồi, Ngôn Ngôn, học hành cũng không vội mấy ngày này, đừng làm con bé đáng thương như vậy, cứ để nó chơi thêm mấy ngày đi." Cận Ngôn xoa mạnh tóc Tiểu Anh Đào mấy cái, nể tình tối qua cô bé bị "ngược đãi", cô quyết định cho con gái nghỉ thêm vài ngày. "Được, vậy mấy ngày này chơi cho thỏa thích, đợi về thành phố A là phải bắt đầu học, biết chưa?" "Biết rồi ạ, mẹ." Tiểu Anh Đào trả lời đầy khí thế, hoàn toàn khác với dáng vẻ ủ rũ vừa rồi. "Khỉ con." Lục Tử Mặc đi tới, ôm lấy cô bé, cô bé vùng vẫy một chút, mặt lạnh tanh, nhưng không nói gì thêm.

Cận Ngôn dẫn họ đi tham quan vườn nho, hầm rượu, vườn cây ăn quả và cả trang trại chăn nuôi.

Tất cả đều đã đi vào quỹ đạo, hoạt động đâu ra đấy.

Lục Sâm không khỏi tán thưởng, "Ngôn Ngôn, xem ra mấy năm nay con thật sự sống rất trọn vẹn." "Vâng, lúc con mới mua, diện tích ở đây chắc chỉ bằng một phần tư bây giờ, khi đó chỉ đơn thuần là vườn nho, những thứ này đều là sau này từng bước phát triển lên." "Xem ra sau này Tử Mặc sẽ có thêm một người vợ hiền trợ giúp, tập đoàn Lục Thị giao vào tay hai đứa bác cũng yên tâm rồi." Cận Ngôn có chút ngại ngùng, cảm thấy những thứ của mình chỉ là trò trẻ con, sao có thể so sánh với tập đoàn Lục Thị, "Bác trai, cháu chỉ làm ăn nhỏ thôi, không thành được chuyện lớn đâu ạ, bác nghĩ nhiều rồi." "Vậy sau này con định tiếp tục kinh doanh, hay là chuyển nhượng nó đi?"

"Chuyển nhượng thì cháu không nỡ, cháu muốn kinh doanh mãi mãi, lần này cháu về thành phố A định phát triển thị trường ở đó, sau này sẽ mở một chi nhánh, nông trang chính là đại bản doanh của cháu." "Vậy cũng không tệ, chất lượng sản phẩm ở đây của các con tuyệt đối đạt chuẩn, chỉ cần có kênh tiêu thụ tốt, mở rộng quy mô cũng không thành vấn đề." Khi đi ngang qua vườn cây ăn quả, Tiểu Anh Đào giãy giụa đòi xuống, "Ông bà nội, con hái nhãn cho ông bà ăn, ông bà đợi nhé." "Con cẩn thận một chút." "Không sao đâu ạ." Tiểu Anh Đào như một con khỉ con thoăn thoắt trèo lên cây, hái nhãn rồi ném xuống, nhìn cô bé chuyền cành như khỉ, Lục Sâm đã hiểu tại sao đứa trẻ này lại quyến luyến nơi đây đến vậy.

Nơi này chính là một công viên giải trí khổng lồ, là điều mà những thành phố lớn ồn ào không thể sánh bằng.

Ông chỉ đi dạo một vòng mà đã thích nơi này rồi.

Một tuần sau.

Cận Ngôn sắp xếp xong xuôi mọi việc ở nông trang, cả đoàn người rời đi.

Tiểu Anh Đào khóc lóc từ biệt những người bạn ở nông trang, cuối cùng bị Cận Ngôn cưỡng chế bế lên xe, lên xe rồi vẫn không ngừng sụt sịt, khiến người lớn cũng rưng rưng nước mắt.

Lục Tử Mặc suýt chút nữa đã mềm lòng, để cô bé ở lại nông trang.

Cuối cùng, cô bé khóc mệt rồi, rúc vào lòng Lục Tử Mặc ngủ thiếp đi.

Máy bay hạ cánh.

Trở lại nơi này một lần nữa, Cận Ngôn chỉ cảm thấy như thể đã qua một đời người, rõ ràng mới đến đây vài ngày trước, nhưng tâm trạng lại hoàn toàn khác biệt.

Lần trước cô chỉ là một vị khách qua đường vội vã, lần này cô đến với hy vọng, hy vọng có thể trở thành người thuộc về nơi này.

Tiểu Anh Đào cũng đã tỉnh, từ lúc sinh ra đến giờ cô bé chỉ ở nông trang, rất ít khi đến thành phố C, càng đừng nói đến nơi như thành phố A.

Cô bé phấn khích chỉ trỏ hỏi đông hỏi tây, Lục Tử Mặc cũng ôm con gái kiên nhẫn giải thích, ra dáng một người ba tốt.

Trần Tiểu Mỹ biết cả nhà Cận Ngôn sắp về, sớm đã cho người dọn dẹp căn nhà bỏ trống ba năm của họ, còn tự mình lái xe đến đón.

Cô vừa nhìn đã thấy đứa trẻ trong lòng Lục Tử Mặc, kích động xông thẳng tới.

Lục Tử Mặc vội ôm Tiểu Anh Đào xoay một vòng, né khỏi Trần Tiểu Mỹ. "Lục Tử Mặc, anh rốt cuộc bị làm sao thế, tôi thân thiết với con gái nuôi của tôi một chút thì có sao." "Tiểu Anh Đào, lại đây mẹ nuôi bế nào." "Mẹ nuôi." Tiểu Anh Đào đã gặp Trần Tiểu Mỹ, họ thường xuyên gọi video, cô bé có rất nhiều lời muốn nói thầm với Trần Tiểu Mỹ.

Cô bé giơ tay về phía Trần Tiểu Mỹ, nhưng Lục Tử Mặc lại không cho qua. "Trần Tiểu Mỹ, cô tốt nhất nên biến khỏi mắt tôi, nếu không tôi với cô không xong đâu." Lục Tử Mặc lạnh mặt.

Anh vẫn luôn cho rằng Trần Tiểu Mỹ là một cô nàng ngốc nghếch, vô tư, cứ ngỡ cô chỉ giấu diếm tung tích của Cận Ngôn.

Nào ngờ cô biết cả sự tồn tại của Tiểu Anh Đào, bao nhiêu năm qua anh không chỉ một lần nhắc đến việc anh mong đứa trẻ đó có thể được sinh ra, nhưng cô rõ ràng biết sự thật, lại giữ im như thóc.

Lục Tử Mặc có cả vạn điều bất mãn với Trần Tiểu Mỹ. "Lục Tử

Mặc, giấu diếm thông tin của hai mẹ con họ là tôi không đúng, anh có bản lĩnh thì đi mà vênh váo với Ngôn Ngôn ấy, anh lạnh mặt với tôi chẳng có tác dụng gì đâu." Cận Ngôn là bạn thân nhất của cô, đương nhiên cô sẽ nghe theo lời bạn thân. "Cô…" "Tôi cái gì mà tôi, tôi nói thật đấy, tuy tôi coi anh là bạn, nhưng Ngôn Ngôn là bạn thân của tôi, hai người hoàn toàn không thể so sánh được.

Tôi nói anh nên cảm ơn tôi mới phải, nếu không phải là tôi, cả đời này anh đừng hòng tìm được họ, vậy mà còn dám tỏ thái độ với tôi, tôi có nợ nần gì anh đâu." "Tiểu Anh Đào, lại đây với mẹ nuôi, để mẹ nuôi ôm con một cái nào." "Chú Lục, con muốn đến chỗ mẹ nuôi." "Tiểu Anh Đào." "Con đã nói con muốn tìm mẹ nuôi." Lục Tử Mặc đành phải đặt Tiểu Anh Đào xuống, cô bé lập tức lao vào vòng tay Trần Tiểu Mỹ, Trần Tiểu Mỹ ôm lấy Tiểu Anh Đào, hôn lên má cô bé mấy cái thật kêu, chọc cho cô bé cười khúc khích.

Chương 1426

"Tiểu Anh Đào, có nhớ mẹ nuôi không?" "Nhớ, rất nhớ mẹ, con còn mang rất nhiều hoa quả cho mẹ nữa, là con tự tay hái đó." "Ôi trời, bảo bối, mẹ yêu con chết mất, cho mẹ nuôi hôn thêm mấy cái nữa nào." "Tiểu Mỹ, chỉ thấy mỗi con gái nuôi, không thấy chúng tôi nữa à." Mẹ Cận cười nói. "A, bác gái, bác trai, cuối cùng cũng gặp được hai bác rồi." Trần Tiểu Mỹ lần lượt ôm chầm lấy ba mẹ Cận. "Con bé này, bác nghe Ngôn Ngôn nói hết rồi, con bây giờ giỏi giang lắm, tiểu thuyết con viết không chỉ được xuất bản mà còn được chuyển thể thành phim truyền hình nữa." "Ha ha, đó là do cháu may mắn thôi ạ." "Được rồi, đây vẫn là sân bay, có gì chúng ta về nhà nói chuyện.

Tiểu Mỹ, tối nay con cũng qua nhà chúng ta ăn cơm nhé." "Đương nhiên rồi ạ, sau này con lại có chỗ ăn chực rồi." Lục Sâm và Mạc Noãn trở về nhà mình, họ mang về không ít đồ từ nông trang, bận rộn chia quà cho mọi người.

Những người còn lại thì đều đến nhà họ Cận. "Ông ngoại, bà ngoại, sau này chúng ta sẽ ở đây sao ạ?" "Ừ, bảo bối, đây là nhà của chúng ta." "Sao nhỏ vậy, hoàn toàn không thể so với nông trang của chúng ta, vậy sau này con đi đâu chơi ạ." Tiểu Anh Đào không thích nơi này lắm. "Sau này ba có thể đưa con đến công viên giải trí chơi." "Có xa lắm không ạ?" "Không xa lắm, ba lái xe một loáng là tới." "Ồ." Tiểu Anh Đào tỏ ra không mấy hứng thú. "Lục Tử Mặc, anh đừng chiều con bé, đợi nó quen rồi sẽ ổn thôi, đây là quá trình nó bắt buộc phải thích nghi." Cận Ngôn nói với Lục Tử Mặc.

Tiểu Anh Đào bĩu môi, chạy sang một bên tìm Trần Tiểu Mỹ.

Cận Ngôn liếc Lục Tử Mặc một cái, rồi phụ giúp dọn dẹp đồ đạc mang về.

Lục Tử Mặc cũng không rảnh rỗi, anh cũng xắn tay vào giúp.

Cứ tưởng Tiểu Anh Đào chỉ không vui nhất thời, nhưng mãi cho đến sau bữa tối, cô bé vẫn ngồi trên sofa, mặt mày ủ rũ.

Mọi khi vào giờ này, cô bé đã cùng đám bạn đi bắt dế rồi, nhưng ở đây chẳng có gì cả. "Tiểu Anh Đào, ba đưa con xuống dưới khu nhà đi dạo được không?" "Ở dưới có dế không ạ?" "Dế là gì?" Tiểu Anh Đào trợn mắt trắng dã, nhìn anh như nhìn một tên ngốc. "Bảo bối à, ngày mai ba không đi làm, ba đưa con đến công viên giải trí, con sẽ thích nơi này thôi." Đúng lúc này, điện thoại của Lục Tử Mặc reo lên, là Lục Nghiêu gọi tới. "Em út, ra ngoài chơi đi, ở quán bar của Diệp Việt." "Không rảnh." "Tối muộn rồi em bận gì chứ?" "Bận ở với vợ con." Rượu trong miệng Lục Nghiêu lập tức phun ra ngoài, "Em út, anh nghiêm túc nghi ngờ em có phải đang mộng du không, bạn gái nhỏ của em không phải đã chạy mất rồi sao?

Con của em không phải cũng mất rồi à?

Làm ơn đi, tỉnh táo lại, đối mặt với hiện thực đi, đừng cả ngày mơ mộng những chuyện không thực tế nữa." "Mau ra đây uống với anh hai ly, anh an ủi tâm trạng cho em, sao lại tự đè nén mình đến mức phải mơ mộng thế này." "Em thật sự có con gái rồi." "Được được được, anh không chỉ tin em có con gái, anh còn tin em có con trai nữa cơ, khi nào thì dắt vợ ra cho bọn anh xem mặt nào, thật sự nghĩ mình có thể sinh con à, đến phụ nữ còn chẳng có một mống, lại dám nói những lời này trước mặt anh." Lục Nghiêu châm chọc. "Đợi em 15 phút, em đến ngay." Phải mang con gái đến hành hạ hai tên cẩu độc thân kia một trận, nếu không chúng nó sẽ không biết hoa vì sao lại đỏ như vậy. "Tiểu Anh Đào, ba đưa con ra ngoài chơi một lát được không?" "Đi đâu ạ?" "Đến một nơi rất vui." "Tùy ba." Tiểu Anh Đào lạnh lùng đáp. "Ngôn Ngôn, anh đưa Tiểu Anh Đào ra ngoài chơi một lát." "Hai người định đi đâu?" "Đi gặp anh Nghiêu, tiện thể để Tiểu Anh Đào giải khuây, con bé cứ ủ rũ thế này tội nghiệp quá." Lục Nghiêu, Cận Ngôn đã gặp một lần, là anh cả của Lục Tử Mặc đang ở trong quân đội.

Cô nhanh chóng đồng ý, "Nhớ đưa Tiểu Anh Đào về trước mười giờ, con bé cần ngủ đủ giấc." "Yên tâm, sẽ không ảnh hưởng đến giấc ngủ của con gái đâu." Khi Lục Tử Mặc cõng một cô bé trên vai xuất hiện ở quán bar, cảnh tượng đó đã làm lóa mắt tất cả mọi người, toàn bộ khách trong quán đều bị thu hút sự chú ý.

Lục Tử Mặc là khách quen ở đây, mấy năm nay không ít lần lui tới, nhưng chưa bao giờ nghe nói anh đã kết hôn. "Lục thiếu, ông chủ và mọi người đang ở phòng riêng quen thuộc của các anh." Một nhân viên pha chế nói. "Cảm ơn." Lục Nghiêu và Diệp Việt đang uống rượu, đột nhiên cửa phòng bị đá tung ra, hai người nhìn thấy đầu tiên là một cô nhóc, tóc được búi thành một củ tỏi nhỏ, khuôn mặt trái xoan xinh xắn cùng đôi môi hồng mọng, sống động như một tiểu tiên nữ.

Miệng hai người há hốc thành hình chữ O, vẻ mặt như bị kinh hãi tột độ.

Diệp Việt túm lấy tay Lục Nghiêu, "Nghiêu ca, anh tát em một cái đi, em chắc chắn là uống nhiều hoa mắt rồi, em lại thấy một đứa bé con." "Anh cũng cần em tát anh một cái, trời ơi, rốt cuộc anh đã thấy cái gì thế này." Lục Nghiêu cũng không thể bình tĩnh được nữa.

Anh lớn hơn Lục Tử Mặc mấy tuổi, bây giờ con của người ta đã lớn thế này, anh đến bạn gái còn chưa có.

Mấu chốt là đóa hoa nhỏ mà anh để ý từ bé đã bị người khác hái mất, bây giờ anh đang tìm mọi cách để giành lại.

Làm anh trai như anh, thật sự quá thất bại.

Lục Tử Mặc đứng ở cửa với vẻ mặt chê bai, không bước vào, cả căn phòng nồng nặc mùi rượu, hình như còn có cả mùi thuốc lá, thật sự không thích hợp cho trẻ con ở lâu. "Dập thuốc của mấy người đi, rồi mở cửa sổ ra." Lục Nghiêu vội vàng dập tắt điếu thuốc trong tay, Diệp Việt cũng vội vàng nhảy dựng lên, mở toang các cửa sổ xung quanh.

Mấy phút sau, Lục Tử Mặc xác định không khí trong phòng đã tốt hơn một chút, mới bế Tiểu Anh Đào đi vào.

Tiểu Anh Đào đi đến đâu cũng không hề sợ sệt, cô bé cười toe toét chào hỏi, "Chào hai chú ạ." "Ôi, trời đất ơi, thật sự là một đứa trẻ, Tử Mặc, con nhà ai vậy?" Diệp Việt không thể tin nổi hỏi. "Giới thiệu một chút, con gái tôi." Khóe miệng Lục Tử Mặc nhếch lên một nụ cười.

Diệp Việt tu một ngụm rượu mạnh, chép miệng hai tiếng, "Lục Tử Mặc, tôi nghi ngờ anh chắc chắn là bị di chứng thất tình quá nặng rồi, anh trộm con bé ở đâu ra đấy, còn không mau trả về đi, anh cứ thế bế người ta đi, bố mẹ đứa bé sẽ lo lắng lắm." "Đồ ngốc, đã nói là con gái tôi rồi, con gái ruột." "Lục Tử Mặc, anh đừng đùa nữa được không?" Lục Nghiêu có vẻ bình tĩnh hơn một chút, anh nhìn chằm chằm vào Tiểu Anh Đào, cô bé cũng không sợ hãi, cứ thế nhìn thẳng vào anh. "Bé cưng, mẹ con tên là gì?" "Cận Ngôn." *Rầm* Diệp Việt ngã thẳng từ trên sofa xuống, sau đó anh ôm cánh tay từ từ trở lại sofa, "Tử Mặc, anh đây là làm ba hờ à?" "Chuyện này không phải quá rõ ràng rồi sao?" Diệp Việt vùi đầu vào lòng Lục Nghiêu, "Nghiêu ca, người so với người tức chết người, anh nói xem hai chúng ta rốt cuộc phải làm sao đây?" "Đi đi đi, tránh ra, đó là chuyện của cậu, đừng gộp tôi với cậu làm một." "Bây giờ chúng ta là châu chấu trên cùng một sợi dây, tôi mà không ổn, anh cũng đừng hòng tốt đẹp được đi đâu." Diệp Việt thật sự sắp khóc rồi. "Bớt uy hiếp tôi đi." "Chú Lục, hai người họ có ngốc không ạ?" Sao lại không bình thường chút nào, điên điên khùng khùng. "Khụ khụ." Lục Nghiêu vội vàng ngồi thẳng dậy.

Diệp Việt cũng giả vờ sửa sang lại quần áo, ra vẻ bảnh bao. "Cô nhóc, chú nói cho con biết, con còn nhỏ như vậy, không thể học ba con trở nên độc mồm độc miệng được, sau này sẽ không có bạn đâu." "Con chỉ cảm thấy chú hơi ngốc, mẹ bảo con không được nói dối, con phải làm một đứa trẻ thành thật." Tiểu Anh Đào nhíu mày, nghiêm túc nói.

Cái dáng vẻ nhỏ nhắn đó, thật sự y hệt Lục Tử Mặc lúc bình thường ra vẻ nghiêm nghị, muốn không tin họ không phải là cha con ruột cũng không được. "Ừm, chú nói cho con nghe nhé, thành thật đúng là một phẩm chất tốt, nhưng có những lúc con phải xem xét đến khả năng chịu đựng của đối phương, ví dụ như chú bây giờ đang trong tình trạng thất tình, con nên khen chú nhiều hơn, cười với chú nhiều hơn, như vậy tâm trạng chú mới vui vẻ được." "Có liên quan đến con sao?" Tiểu Anh Đào chỉ vào mũi mình.

Diệp Việt suýt nữa thì ngã ngửa, thôi được, anh nói những điều này với một đứa bé ba tuổi làm gì, nói rồi người ta cũng không hiểu. "Chú Lục, chú ấy sắp hộc máu rồi phải không ạ, trên TV toàn diễn như vậy." "Ừ, tim gan chú ấy yếu ớt quá, bị con làm cho tức hộc máu rồi." "A, yếu vậy sao ạ." Lục Tử Mặc ra vẻ nghiêm túc gật đầu, Tiểu Anh Đào che miệng cười khúc khích.

Diệp Việt cả người dựa vào Lục Nghiêu, vẻ mặt như không còn gì luyến tiếc, "Người nhà họ Lục các người chẳng có ai là đèn cạn dầu cả, ngay cả đứa bé con này cũng vậy, chỉ biết bắt nạt tôi, cuộc sống này không thể sống nổi nữa, tôi muốn bỏ nhà ra đi, đến một nơi không ai quen biết tôi, các người ai cũng đừng cản tôi." "Lại lên cơn điên rồi à?" Tiểu Anh Đào lại nói.

Chương 1427

"Oa oa oa, cuộc sống này thật sự không thể sống nổi nữa." Lục Tử Mặc cuối cùng không nhịn được, phá lên cười lớn.

Lục Nghiêu cũng vui vẻ, cô cháu gái này xem ra là một đứa trẻ lanh lợi, anh chìa tay ra, "Bảo bối, lại đây với bác cả nào." "Bác cả?" "Bác cả là anh trai của ba con." "Ồ." "Lại đây với bác cả nào." Đầu Tiểu Anh Đào lắc như trống bỏi, bịt mũi nhỏ của mình, chê bai quay mặt đi, "Không đi đâu, trên người hai người toàn mùi rượu, hôi hôi, ma men không an toàn." Lục Nghiêu vô cùng bất lực, "Ai nói ma men không an toàn, anh là bác cả của con, sẽ không làm hại con đâu." Tiểu Anh Đào vẫn không chịu đi. "Anh thấy con chính là nhát gan, không có gan, không có dũng khí." Tiểu Anh Đào bĩu môi, rồi nói bằng giọng non nớt: "Ấu trĩ." "Anh ấu trĩ?" Lục Nghiêu chỉ vào chóp mũi mình, không biết lời này từ đâu mà ra. "Mẹ nói rồi, cái này của chú gọi là phép khích tướng, dùng để lừa trẻ con, chú chính là ấu trĩ." "Đứa trẻ này rốt cuộc ăn gì mà lớn vậy, cái miệng này thật sự là..." Lục Tử Mặc nhìn Lục Nghiêu và Diệp Việt lần lượt chịu thua, cuối cùng cũng cảm thấy mãn nguyện, xem ra Tiểu Anh Đào đối với ai cũng như vậy, nói anh là đồ ngốc đã là tốt lắm rồi. "Bảo bối, con rốt cuộc mấy tuổi rồi?" Lục Nghiêu thật sự phục rồi, đứa trẻ này rốt cuộc được giáo dục thế nào, sao cái gì cũng biết, thật sự quá đáng yêu.

Đúng chuẩn một tiểu mỹ nữ độc miệng. "Ba tuổi ạ." "Trẻ con ba tuổi bây giờ sao lại lợi hại như vậy, lừa cũng không lừa được." "Ai bảo mấy người lớn các chú cứ thích lừa chúng con." Tiểu Anh Đào nhếch miệng, đắc ý nói. "Tử Mặc, con gái của em không tầm thường đâu, sau này sẽ lên trời đấy." "Tùy con bé thôi, muốn đi đâu cũng được." Lục Tử Mặc ôm thân hình mềm mại trong lòng, giống như sở hữu cả thế giới, cả người từ trong ra ngoài đều mềm nhũn. "Cưng chiều, anh đây là cưng chiều một cách trắng trợn, nhưng sao tôi lại thích con gái anh đến thế, sau này nếu tôi có con trai, theo đuổi con gái nhà anh thì thế nào?" Tay Diệp Việt lén sờ Tiểu Anh Đào một cái.

Tiểu Anh Đào trợn tròn mắt, tức giận nhìn anh.

Cô bé biết đây là bạn tốt của chú Lục, nếu không cô đã mắng người rồi, dám tùy tiện sờ mó cô. "Không chấp nhận tình chị em." Lục Tử Mặc xua tay. "Tôi nói các người sao lại cổ hủ như vậy, tình chị em thì sao, nữ hơn ba tuổi ôm gạch vàng, tôi và chị An An chính là trời sinh một đôi, các người chính là người phàm tục, không thoát khỏi được gông cùm thế tục." Diệp Việt lập tức nhảy dựng lên. "Lời này cậu đi mà nói với chị An An của cậu, nói với tôi chẳng có tác dụng gì đâu." "Chị An An có bạn trai rồi." Lục Tử Mặc cười, "Tôi biết ngay sẽ như vậy mà." "Lục Tử Mặc, anh đừng quên lúc anh thất hồn lạc phách là ai đã ở bên cạnh anh, bây giờ anh mang vợ con trở về thì không nhận anh em, không ai làm người như anh cả, anh đây là vô đạo đức, không có điểm mấu chốt." Lục Tử Mặc bịt tai Tiểu Anh Đào lại, không để những lời lung tung này ảnh hưởng đến tâm hồn nhỏ bé của con gái. "Tùy cậu nói sao cũng được, cậu vui là được." "Nghiêu ca, anh xem nó kìa, lại cái bộ dạng đáng đòn đó, thật sự khiến người ta muốn đánh." Tiểu Anh Đào tức không chịu nổi, cô bé còn nhỏ, không hiểu đây là lời nói đùa giữa người lớn, cô bé tức giận trừng mắt nhìn Diệp Việt, "Không được bắt nạt chú Lục của con." "Ối chà, con muốn bảo vệ ba con à." "Đương nhiên, khi con lớn lên con sẽ bảo vệ ba." Lục Tử Mặc nhìn cô bé đang ngồi trên đùi mình, ôm lấy con bé hôn tới hôn lui.

Diệp Việt và Lục Nghiêu chỉ cảm thấy nội tâm bị tổn thương một vạn điểm, tối nay không nên gọi anh ta ra ngoài, quả thực là đâm dao vào tim họ, nửa đêm ngược đãi cẩu độc thân. "Chú Lục, họ sao vậy ạ?" "Tâm hồn họ bây giờ quá mong manh." "Người lớn như vậy mà tâm hồn còn mong manh ạ?" Tiểu Anh Đào tò mò hỏi. "Bé cưng, đừng nghe ba con nói bậy, lại đây bác cả ôm con nào." Tiểu Anh Đào nhìn về phía Lục Tử Mặc, Lục Tử Mặc gật đầu với cô bé, cô bé liền giơ tay ra.

Lục Nghiêu lập tức bế cô bé qua, "Bé cưng của chúng ta thơm quá, mau gọi một tiếng bác cả đi." "Chào bác cả ạ." "Ối chà, sao lại đáng yêu thế này, giọng nói này thật sự ngọt đến tận tim bác." "Bác là anh trai, vậy bác có con chưa ạ?" Lục Nghiêu: ......

Sững người mấy giây, anh nghiêm nghị giải thích: "Bé cưng, bác cả nói cho con nghe nhé, chuyện con cái là phải xem duyên phận, không thể cưỡng cầu, con yên tâm, sau này bác cả nhất định sẽ sinh cho con một đứa em trai hoặc em gái, để con dắt chúng nó đi chơi." "Vậy con phải đợi bao lâu ạ?" "Cái này à, nhanh thôi, nhanh thôi, yên tâm đi." "Ồ, vậy phải nhanh lên nhé, đợi con lớn rồi, con sẽ không chơi với trẻ con nữa đâu." Diệp Việt ở bên cạnh cười lăn lộn, Lục Nghiêu đá một cước qua, "Cậu có tư cách gì mà cười, câm miệng cho tôi." Tiểu Anh Đào che miệng, "Bạo lực quá đi à." "Khụ khụ, bé cưng, đây không phải bạo lực, bác cả chỉ đá nhẹ một cái thôi." Diệp Việt ôm chân, "A, đau thật, đau chết tôi rồi." Lục Nghiêu lại đá một cước qua, "Đừng giả vờ nữa." "Bé cưng, con vẫn nên đến chỗ chú Diệp đi, bác cả của con là một người có xu hướng bạo lực, lại đây lại đây, để chú Diệp ôm con." Tiểu Anh Đào coi như đã hiểu, họ đang đùa giỡn, cô bé che miệng cười khúc khích.

Điện thoại của Lục Tử Mặc lại reo lên, "Ông già, anh rốt cuộc đang ở đâu?

Anh bắt cóc cháu gái của em đi đâu rồi, em đến tìm anh ngay." "Ở quán bar của Diệp Việt, mấy người muốn đến thì nhanh lên, tôi sắp đưa Tiểu Anh Đào về rồi." "Đừng vội thế, em đến ngay đây, không gặp được cháu gái tối nay em không ngủ được đâu." Năm phút sau.

Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa hùng hổ xông tới, cả hai đều bất động nhìn chằm chằm vào cô bé nổi bật nhất cả quán, sững lại ba giây, hai người đồng thời nhào tới.

Lục Nghiêu vội ôm Tiểu Anh Đào xoay người, "Hai đứa con gái các em giữ ý tứ một chút cho anh, có ai nhào vào đàn ông như các em không, giữ khoảng cách an toàn cho anh, chú ý hình tượng." Hai cô gái nghe thấy nửa câu sau, vội vàng đứng dậy, chỉnh lại quần áo. "Chào, bé cưng, chị là cô út của em." Lục Niệm Nhất cười như hoa nở. "Chị cũng là cô út của em đó nha, để phân biệt, em có thể gọi chị là cô Đóa Đóa." "Các chị đều là em gái của chú Lục ạ?" "Đúng vậy, có phải em thấy bọn chị đều rất xinh đẹp không, cả nhà chúng ta đều xinh đẹp như vậy, nên bé cưng em cũng xinh đẹp như thế." "Tự luyến quá đi à." Mắt mày Tiểu Anh Đào cong thành vầng trăng khuyết, đáng yêu vô cùng.

Lục Niệm Nhất càng nhìn cháu gái càng thích, "Ông già, anh đúng là có phúc, tự nhiên lại có được cô con gái đáng yêu như vậy, nỗi khổ mấy năm nay của anh không uổng phí." Lục Tử Mặc liếc một cái lạnh lùng qua, có thể cho anh chút mặt mũi không, trước mặt anh mà dám gọi anh là ông già, cô em gái này là đến để phá đám à?

Lục Niệm Nhất vỗ vào miệng mình, "Lỡ lời, lỡ lời." "Cô út, ai là ông già ạ?" "Bảo bối à, em chắc chắn là nghe nhầm rồi, chị không nói ông già nào cả." Lục Niệm Nhất bế Tiểu Anh Đào lên, hôn cô bé tới tấp, Tiểu Anh Đào cảm thấy trên người cô nhỏ của mình thơm nức nên cũng muốn gần gũi với cô. "Bảo bối, cháu tên là Tiểu Anh Đào phải không?" Tiểu Anh Đào gật gật đầu, "Vâng ạ, mẹ cháu nói cháu còn đáng yêu hơn cả quả anh đào nữa." "Đúng thế, cháu thật sự là xinh đẹp hết phần người khác rồi, cô chưa từng thấy đứa trẻ nào xinh như cháu cả." Đóa Đóa đứng bên cạnh nhìn mà thèm thuồng, "Chị, cho em bế một lát đi, em cũng là cô nhỏ mà." "Em ra kia chơi trước đi, lát nữa sẽ cho em bế." "Chị, chị không thể bá đạo như vậy được, chị bế lâu lắm rồi, cho em bế một lát đi mà, em còn chưa từng bế em bé bao giờ." Lục Niệm Nhất thấy cô nàng đáng thương nên mới đưa Tiểu Anh Đào qua. "Tiểu Anh Đào, cháu thích gì nhất, cô nhỏ tặng cho cháu, hôm nay đến vội quá, chưa chuẩn bị quà cho cháu." "Chị tự nghĩ muốn tặng gì thì tặng đi, đừng hỏi em, em cũng không biết đâu." "Được, vậy cô nhỏ tự xem rồi tính." Lục Tử Mặc nhớ ra điều gì đó, nhìn về phía Lục Nghiêu và Diệp Việt, "Xem hai người kìa, từng này tuổi rồi mà ý thức còn không bằng Đóa Đóa, thảo nào không có bạn gái, trách ai được chứ." "Thằng nhóc thối, có con gái thì ngon lắm à, đừng quên, người ta bây giờ gọi cậu là chú Lục đấy, đắc ý cái gì.

Vợ cậu bây giờ còn chưa phải là vợ cậu đâu." Lục Nghiêu ném một cái gối qua. "Con bé đã nằm trong lòng tôi rồi, còn sợ người ta chạy mất được sao, hai người lo cho bản thân mình trước đi." Nhìn đồng hồ, đã không còn sớm nữa.

Lục Tử Mặc đứng dậy, "Tiểu Anh Đào, đi thôi, về nhà ngủ nào." "Anh, còn sớm mà, anh vội về nhà làm gì?" Lục Niệm Nhất bất đắc dĩ nói.

Bọn họ mới đến được một lúc mà đã phải về rồi. "Đây là thời gian chị dâu em quy định, nếu muộn, sau này buổi tối các người đừng hòng gặp được Tiểu Anh Đào nữa." "Tiểu Anh Đào, đi thôi." Tiểu Anh Đào buồn bã đáp một tiếng, "Dạ." Lục Tử Mặc bế Tiểu Anh Đào lên, mặc kệ ánh mắt oán hận của những người khác, đi thẳng ra cửa.

Trước khi đi, anh còn không quên quay đầu lại, "Sau này đừng gọi tôi đến những nơi ô uế khói mù thế này nữa, không tốt cho sự phát triển lành mạnh của trẻ em đâu." "Khốn kiếp, Lục Tử Mặc, cái gì gọi là ô uế khói mù, chỗ tôi là nơi làm ăn đàng hoàng, bao nhiêu doanh nhân tìm đến đây.

Trước đây cậu cũng đâu có ít lần chạy đến chỗ này, bây giờ cậu là ném đá xuống giếng đấy à." Cả đám người phía sau tức run lên.

Nhưng lời khen dành cho Tiểu Anh Đào vẫn rất cao. "Lục Tử Mặc này chắc chắn là dẫm phải vận may rồi, tự nhiên có một cô con gái từ trên trời rơi xuống, thật khiến người ta ghen tị muốn chết." "Mấy người biến thái à, mong ông cụ nhà tôi không yên ổn phải không." Lục Niệm Nhất cực kỳ khinh bỉ. "Vẫn là nên nghĩ xem tặng quà gì đi, nếu không em dám cá, lần sau mấy người đừng hòng gặp lại Tiểu Anh Đào nữa." Đóa Đóa cũng nói.

Con Tiểu Điểm Điểm của cô đã có đời sau rồi, hôm nào tặng một con cho cháu gái, con bé nhất định sẽ rất thích. "Đúng là gian thương, quá gian xảo." Lúc Lục Tử Mặc đưa Tiểu Anh Đào về nhà, vừa đúng mười giờ, thấy Cận Ngôn vẫn còn đợi anh ở phòng khách, anh liền cười nói: "Ngôn Ngôn, anh về rồi." Tiểu Anh Đào đã ngủ thiếp đi trong lòng Lục Tử Mặc, Cận Ngôn bế cô bé vào phòng tắm, Tiểu Anh Đào ngủ rất say, Lục Tử Mặc cũng đứng chặn ở cửa, nhìn con gái.

Tiểu Anh Đào vừa tắm xong, Lục Tử Mặc lập tức cầm khăn lông lớn quấn cô bé lại, hôn lên trán con gái rồi bế về phòng. "May mà con bé ngủ rồi, không thì chẳng cho mình ở đây đâu." "Anh về sớm đi, không còn sớm nữa." "Anh ngủ với Tiểu Anh Đào." "Em không muốn sáng mai lại phải dỗ Tiểu Anh Đào đâu." "Tối nay anh sẽ không đá con bé đâu." Lục Tử Mặc đảm bảo. "Sửa cái tướng ngủ của anh đi rồi hẵng nói." "Vậy em để anh ôm em ngủ vài đêm là được mà, trước đây anh có bao giờ đá em đâu." Lục Tử Mặc ôm lấy Cận Ngôn. "Tránh ra, đừng có được đằng chân lân đằng đầu." Lục Tử Mặc ngượng ngùng sờ mũi, "Được rồi, vậy anh đi trước đây, sáng mai anh qua ăn cơm, hai mẹ con chuẩn bị nhiều một chút nhé." Cận Ngôn lười để ý đến anh, đến tiễn cũng không tiễn.

Chương 1428

＊ Tập đoàn Mạc Thị.

Sở Lăng đã thuận lợi vào làm ở tập đoàn Mạc Thị, Mạc Hữu An cũng đã tiếp quản tập đoàn, trở thành tổng tài của Mạc Thị. "An An, thời gian này chuyện công ty con chịu khó một chút nhé." "Dì, dì định làm gì ạ?" Mạc Noãn mỉm cười, mấy năm nay nhìn con trai từng bước sa sút, bà thật sự lo muốn chết.

Nhưng bây giờ bà đã có một cô cháu gái nhỏ, rất nhiều việc bà phải tự mình lo liệu. "Tiểu Anh Đào sắp đi học rồi, dì và dượng của con phải dành nhiều thời gian hơn cho con bé." "Tiểu Anh Đào ạ?" "Con gái của Tử Mặc, đã hơn ba tuổi rồi, là một cô bé rất lanh lợi." "Là đứa trẻ năm đó ạ?" "Đúng vậy, nghe nói bạn trai con cũng vào công ty rồi à?" Mặt Mạc Hữu An đỏ lên, "Dì, sao dì biết hết mọi chuyện vậy." "Chuyện lớn như vậy sao dì lại không biết được, mẹ con nói với dì từ lâu rồi, nhưng quan điểm của dì và mẹ con không giống nhau, con cứ tự mình xem xét là được." "Mẹ con chắc chắn là bảo dì khuyên con rồi." Mạc Hữu An không cần nghĩ cũng biết.

Mạc Tử Hi đúng là muốn Mạc Noãn làm công tác tư tưởng cho Mạc Hữu An, bảo cô đừng bị người ngoài làm cho mờ mắt, hãy nhìn Lục Nghiêu và Diệp Việt ở bên cạnh nhiều hơn.

Mạc Noãn lại cho rằng nên tôn trọng ý kiến của Mạc Hữu An, bất kể cô thích ai, đó đều phải là lựa chọn của chính cô, người khác không thể quyết định thay.

Chỉ khi vấp ngã rồi mới có thể nhận ra vẻ đẹp của những người bên cạnh. "An An, mẹ con thực ra cũng là vì muốn tốt cho con, chính bà ấy đã từng vấp ngã nặng nề trong chuyện tình cảm, nên mới muốn con được thuận buồm xuôi gió." Nhưng tình cảm đâu phải chuyện đơn giản như vậy, thật sự cần có sự mài giũa, cần phải gặp đúng người đúng thời điểm, nếu không tất cả đều là vô ích. "Con biết ạ." Cho nên cô chưa bao giờ so đo với bà ấy.

Buổi trưa, lúc Mạc Hữu An đang ngủ, cô nhận được điện thoại của Lục Nghiêu, "An An, em mau đến xem anh đi." "Anh lại sao nữa?" "Anh bị thương rồi, chân hình như bị ngã gãy rồi." "Cái anh cần bây giờ là bác sĩ chứ không phải em, em đến cũng vô ích thôi." "An An, trong đơn vị bọn anh có rất nhiều nữ quân y đấy, em thật sự không quan tâm chút nào sao." "Anh Nghiêu Nghiêu, em là người có bạn trai rồi, nếu anh muốn tìm bạn gái thì cứ tùy ý là được." Mạc Hữu An không để trong lòng. "An An, sao em nhẫn tâm vậy." "Tùy anh nói sao cũng được, em đang ngủ trưa, anh đừng gọi nữa, em sẽ không nghe máy đâu." Lục Nghiêu nhìn điện thoại bị ngắt máy, bật người đứng dậy khỏi giường.

Một binh sĩ bên cạnh lập tức nói: "Thủ trưởng, anh không sao rồi ạ?" "Cậu mù à?

Bộ dạng này của tôi giống người có chuyện sao?

Cậu đang trù ẻo tôi đấy à." "Đâu có đâu ạ, sao em dám." "Được rồi, ra ngoài đi." Lục Nghiêu nói.

Người lính cẩn thận đóng cửa lại, Lục Nghiêu thật sự sốt ruột muốn chết, anh và Diệp Việt hễ có thời gian là lại thay phiên nhau theo dõi Mạc Hữu An, cô gần như vừa tan làm là ở bên Sở Lăng, hai người cùng nhau đến thăm thầy hướng dẫn, cùng nhau vẽ bản thiết kế ở quán cà phê, cùng nhau xem phim, cùng nhau ăn cơm, đúng thật là hình với bóng.

Bây giờ anh ngày nào cũng bận huấn luyện tân binh, buổi tối có chút thời gian thì hai người kia lại đi hẹn hò.

Cô nhóc này, thật sự nghiêm túc với Sở Lăng rồi.

Xem ra không thể để bọn họ tự do thêm nữa, nếu không thì còn chuyện gì của bọn họ nữa.

Diệp Việt bị Lục Nghiêu vội vã gọi đến đơn vị, nhà họ Diệp tuy từ sau ông cụ thì không có ai trong quân đội, nhưng từ nhỏ đều lớn lên trong khu nhà quân đội, muốn vào đơn vị cũng không phải chuyện gì to tát. "Anh Lục Nghiêu, em ngày nào cũng bận lắm, anh đừng có quấy rầy em nữa được không." Diệp Việt ngồi phịch xuống ghế trong văn phòng Lục Nghiêu một cách mất hình tượng. "An An và tên Sở Lăng kia quan hệ ngày càng tốt rồi, cậu đã nghĩ ra kế sách đối phó chưa." "Anh đừng tưởng thời gian này tôi rảnh rỗi, tôi đã điều tra thân thế của Sở Lăng rồi, hắn sinh ra trong một gia đình ly dị, từ nhỏ đã thích tranh giành, tính cách có không ít khuyết điểm, chỉ là hắn giỏi che giấu, ngày thường ra vẻ quân tử ôn nhuận, nếu có một kiến trúc sư lợi hại hơn hắn xuất hiện ở Mạc Thị, tôi nghĩ sẽ có kịch hay để xem, có lẽ sẽ khiến hắn lộ nguyên hình." "Đừng đùa nữa, bây giờ cậu định đi học kiến trúc à, cậu tưởng dễ học lắm sao, chị An An của cậu năm đó đã tốn bao nhiêu công sức." Lục Nghiêu cảm thấy ý tưởng này thật sự quá tệ. "Tôi không đi học, nhưng chúng ta có thể mời một kiến trúc sư đến Mạc Thị, trực tiếp khiến hắn thất bại trong lúc đấu thầu." "Vậy cậu bị điên à?

Bây giờ hắn là nhân viên của Mạc Thị, nếu chúng ta tìm người giở trò khiến hắn thất bại, chẳng phải là hại Mạc Thị sao, mẹ nuôi của cậu không tìm cậu tính sổ mới lạ." "Cũng đúng, mẹ nuôi không đánh tôi thì mẹ tôi chắc chắn sẽ là người đầu tiên ra tay." Nghĩ đến bà la sát ở nhà, Diệp Việt khẽ rùng mình. "Cậu nói vậy tôi mới nhớ ra, thành phố A có phải mỗi năm đều tổ chức cuộc thi kiến trúc lớn không, đến lúc đó tinh anh trong ngành đều sẽ tham gia, Sở Lăng tuy có danh tiếng ở nước ngoài, nhưng ở trong nước vẫn chưa có tiếng tăm gì, hắn muốn đứng vững ở trong nước, tôi nghĩ hắn sẽ không bỏ qua cuộc thi lần này.

Tôi nghe nói điều kiện thi đấu năm nay có nới lỏng, vì chính phủ đang quy hoạch một dự án kiến trúc trên mặt nước quy mô lớn, nhu cầu về kiến trúc sư ưu tú tương đối lớn, chính phủ muốn nhân cuộc thi lần này để khai quật thêm nhiều kiến trúc sư ưu tú hơn, nên đã nới lỏng hạn chế tham gia." Trước đây chỉ là để bồi dưỡng tài năng kiến trúc sư trẻ, lần này tính chất hoàn toàn khác. "Cậu suốt ngày ở trong quân đội mà chuyện này cũng biết à." "Vì để theo đuổi chị An An của cậu, những thứ chị ấy thích tôi đương nhiên đều chú ý cả." "Quả nhiên anh là người gian xảo nhất." "Nhưng tôi lo nhất là, vụng về thành hỏng bét, người ta sau chuyện này lại nổi danh, vậy thì thật sự không còn chuyện gì của chúng ta nữa." "Anh Lục Nghiêu, từ khi nào anh lại thiếu tự tin như vậy." Diệp Việt bị chọc cười. "Cút đi, nói cứ như cậu tự tin lắm vậy." Diệp Việt nhún vai, "Thật sự là không có tự tin." "Đúng rồi, Sở Lăng đã muốn qua lại với An An, thì phải chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, cậu cho người công khai mối quan hệ của họ trong Mạc Thị đi." "Anh Nghiêu Nghiêu, anh nham hiểm quá." "Chuyện này sớm muộn cũng xảy ra thôi, tôi chỉ là đẩy nó sớm hơn một chút." Nếu Sở Lăng không thể thản nhiên đối mặt với cục diện nữ mạnh nam yếu, không thể đối mặt với những lời đàm tiếu trong công ty, vậy thì hắn không hợp với Mạc Hữu An.

Hai người bàn bạc trong đơn vị cả buổi chiều, thảo luận lại một bộ kế hoạch chia rẽ uyên ương. "Anh Nghiêu Nghiêu, chúng ta làm vậy có phải là quá vô đạo đức không." "Đó là cô gái chúng ta yêu thương, giao cô ấy cho bất kỳ ai tôi cũng không yên tâm, tôi chỉ là muốn thử thách tên Sở Lăng đó một chút." "Nếu hắn thật sự hợp với chị An An, anh có định buông tay không?" "Câu hỏi này tôi không thể trả lời cậu, không có ý nghĩa giả thiết, đợi có kết quả rồi nói." * Tập đoàn Mạc Thị.

Mạc Hữu An hoàn toàn không để tâm đến cuộc điện thoại vừa rồi của Lục Nghiêu, trò này Lục Nghiêu dùng trước mặt cô từ nhỏ đến lớn rất nhiều lần rồi, cô sẽ không mắc lừa đâu.

Mọi người trong Mạc Thị đều đã về hết, cô vẫn ở lại tăng ca, lúc này, một ly cà phê xuất hiện trước mặt cô. "Sở Lăng." "Hữu An, em làm việc chăm chỉ quá rồi." Mạc Hữu An cười, "Sư huynh đừng trêu em nữa, em đâu có chăm chỉ gì.

Nhưng chủ tịch bây giờ không còn tập trung vào công việc, những ngày tới em có thể sẽ bận rộn hơn, có lẽ không có nhiều thời gian ở bên anh." "Anh lại không phải trẻ con, không cần em lúc nào cũng ở bên, em chỉ cần lúc rảnh rỗi ăn với anh một bữa cơm là anh đã mãn nguyện rồi." Cuộc sống hiện tại là điều anh chưa bao giờ dám nghĩ tới, anh chưa từng nghĩ một cô gái có gia thế tốt, ngoại hình đẹp như cô lại có tình ý với mình.

Anh bây giờ vẫn cảm thấy mình như đang nằm mơ. "Anh đúng là rất dễ mãn nguyện.

Đúng rồi, sư huynh, cuộc thi kiến trúc hàng năm của thành phố A, anh có hứng thú tham gia không?" "Là cuộc thi mà hai năm trước em đoạt giải quán quân đó à?" "Sư huynh biết sao?" "Đương nhiên, sư huynh vẫn luôn âm thầm theo dõi em." "Anh thật là…" Mạc Hữu An không nói nên lời. "Cuộc thi lần này anh sẽ tham gia, bạn gái đã đứng nhất rồi, bạn trai không thể quá tệ được, chúng ta chính là song tuyệt." "Sư huynh, cuộc thi năm nay có thể sẽ có áp lực cạnh tranh lớn hơn mấy năm trước một chút, em nghe nói lần này đã nới lỏng giới hạn tuổi tác, những người có thâm niên trên 35 tuổi đều có thể tham gia." "Yên tâm đi, Hữu An, anh có tự tin vào bản thân." "Đây là quy trình và quy tắc của cuộc thi, anh nhớ đăng ký và vẽ bản thiết kế nhé." Mạc

Hữu An đưa tài liệu liên quan đến cuộc thi cho Sở Lăng.

Sở Lăng nhận lấy, "Được, anh về văn phòng xem qua một chút." Mạc Hữu An gật đầu, tiếp tục xử lý công việc.

Sở Lăng nhanh chóng đăng ký trên mạng, cũng bắt đầu lên ý tưởng cho bản thiết kế, anh có thể thành công, không thể tách rời khỏi sự nỗ lực của bản thân, anh làm việc gì cũng rất quyết liệt.

Mạc Hữu An xử lý xong công việc, lúc đến cửa phòng thiết kế, anh vẫn đang chìm đắm trong thế giới của riêng mình.

Mạc Hữu An cũng không gọi anh, chỉ ngồi một bên đợi.

Một lúc lâu sau, Sở Lăng mới phát hiện cách đó không xa có thêm một người. "Hữu An, sao em không gọi anh." "Em thấy sư huynh quá tập trung, không nỡ làm phiền anh." "Được rồi, chúng ta chuẩn bị về nhà thôi." Bên ngoài không biết từ lúc nào đã đổ mưa lớn, nước dâng lên rất cao, hai người chỉ có một chiếc ô.

Sở Lăng ngồi xổm xuống bên cạnh Mạc Hữu An.

Mạc Hữu An sững sờ một lúc, "Sư huynh, anh làm gì vậy?" "Em đang đi giày cao gót, không tiện đi qua, giày sẽ bị ướt, anh cõng em, em che ô, vừa hay hợp lý." Mạc Hữu An cong môi, "Em có thể tự đi được." "Đừng bướng nữa, anh là bạn trai em, mau lên đi, phải cho bạn trai em cơ hội thể hiện chứ." "Nếu anh đã nói vậy rồi, em mà không thỏa mãn nguyện vọng của anh thì là em không đúng rồi." Mạc Hữu An leo lên lưng Sở Lăng, một tay ôm cổ anh, một tay cầm ô.

Chương 1429

"Sư huynh, có lẽ anh chính là kiểu người mà người ta hay gọi là nam thần ấm áp đấy." Trong mắt Sở Lăng thoáng qua một tia ảm đạm, "An An, em cảm thấy ở bên anh rất ấm áp sao?" "Ừm, anh giống như dượng của em, ôn nhu như ngọc." "Chủ tịch Lục Thị?" "Vâng, từ nhỏ em được ông ấy dạy dỗ rất nhiều, cũng luôn hy vọng có một người cha như ông ấy." "Vậy ba em thì sao?" "Ba em sau khi em sinh ra thì đã ly hôn với mẹ em, mãi đến khi em gần 10 tuổi mới tái hôn, em và ông ấy trước giờ không thân thiết." "Thì ra là vậy.

Hữu An, thực ra anh không tốt như em tưởng tượng đâu, anh cũng xuất thân từ gia đình ly dị, anh lớn lên cùng mẹ và cha dượng." "Em biết mà." "Em biết từ khi nào?" "Hồi còn đi học em đã biết rồi." Mấy bạn học đó là những người thích buôn chuyện nhất, những chuyện này cô đã biết từ lâu. "Vậy em…" "Sư huynh, người em thích là anh, chứ không phải gia đình anh, em không quan tâm đâu." "Hữu An, cảm ơn em." "Mau đi thôi, đừng nói nhảm nữa, mưa càng lúc càng lớn rồi, cứ thế này chúng ta sẽ bị ướt hết mất." Hôm sau, một tin đồn lan khắp mọi ngóc ngách của Mạc Thị, theo người biết chuyện tiết lộ, Sở Lăng mới đến là bạn trai của tổng giám đốc Mạc, không chỉ vậy, hai người còn là bạn học đại học.

Phòng trà. "Tôi đã nói mà, sao Sở Lăng kia vừa đến đã vào được Mạc Thị, thì ra là bạn trai của tổng giám đốc Mạc, có phụ nữ chống lưng, hắn muốn làm gì cũng được." "Mọi người nghĩ đơn giản quá rồi, một khi chủ tịch Mạc về hưu, thì Mạc Thị này sẽ là thiên hạ của tổng giám đốc Mạc.

Sau này hắn chính là con rể của một tập đoàn lớn, nửa cái Mạc Thị là của hắn, hắn mới là người có tâm cơ sâu nhất." "Cho nên các người mới ngây thơ, bị khuôn mặt lạnh như băng của tổng giám đốc Mạc dọa sợ, các đồng bào nam nên sớm theo đuổi tổng giám đốc Mạc đi.

Theo đuổi được cô ấy thì cả đời này không cần phải phấn đấu nữa.

Giờ thì hay rồi, bị một người mới đến cướp mất, các người cứ hối hận đi." "Thật không ngờ hắn ta lại là một gã trai phượng hoàng, chỉ muốn trèo cao." "Không thể trông mặt mà bắt hình dong, có những người chính là như vậy đấy." Sở Lăng từ sớm đã cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn mình không đúng, bây giờ cuối cùng cũng biết tại sao, thì ra mọi người đã biết quan hệ giữa anh và Mạc Hữu An. "Khụ khụ." Có người thấy Sở Lăng đến, vội ho khan một tiếng.

Những người đó thấy anh, gật đầu chào rồi nhanh chóng rời đi.

Sở Lăng nhíu mày, rót một ly nước rồi quay về văn phòng của mình.

Trên đường đi, đủ loại ánh mắt đều đổ dồn về phía Sở Lăng, anh rất ghét loại ánh mắt này, chỉ có thể cố gắng kìm nén.

Mạc Hữu An không hề hay biết những chuyện này, mỗi ngày cô thật sự quá bận rộn, công việc xử lý không hết.

Cô vẫn mỗi ngày cùng Sở Lăng qua lại như những cặp đôi bình thường, điều khiến cô kỳ lạ nhất là, hai người luôn theo dõi cô bỗng dưng không xuất hiện, điều này hoàn toàn không giống phong cách của họ. "Hữu An, em sao vậy?" "Không có gì, chỉ là cảm thấy hơi kỳ lạ." Cô lo Lục Nghiêu và Diệp Việt lại định giở trò gì.

Hai người đó từ nhỏ đã là những kẻ không theo lẽ thường, chuyện gì cũng làm được. "Sư huynh, thời gian này không có ai tìm anh gây phiền phức chứ?" "Anh là người mới đến, lại không gây thù chuốc oán với ai, sao có thể có người tìm anh gây phiền phức được." Mạc Hữu An thật sự không tin, tính cách của hai người đó, cô quá rõ rồi. "Sư huynh, nếu anh có chuyện gì nhất định phải nói với em, đừng một mình chịu đựng." "Biết rồi, anh là đàn ông, đâu thể chuyện gì cũng dựa vào em giải quyết, An An em đừng nghĩ anh quá vô dụng." Mạc Hữu An luôn biết phong cách của mình có phần mạnh mẽ, đây cũng là lý do nhiều năm qua không có chàng trai nào dám tiếp cận cô, "Xin lỗi anh, sư huynh, em chỉ là lo anh gặp phải phiền phức gì, anh biết anh Lục Nghiêu và cậu em Diệp Việt của em đều không phải đèn cạn dầu." Sở Lăng cười, "Nói gì xin lỗi, em có sai đâu, hai người theo đuổi em đúng là không tìm anh gây phiền phức." "Vậy thì tốt rồi." Sở Lăng đưa Mạc Hữu An về đến tận cửa nhà, vừa hay gặp Đinh Duệ trở về. "Ba." Mạc Hữu An chào hỏi một cách lạnh nhạt. "An An con về rồi à, đây là?" Đinh Duệ vừa nhìn đã thấy Sở Lăng. "Ba, đây là bạn trai con, Sở Lăng, hiện cũng đang làm việc ở Mạc Thị, là một kiến trúc sư rất xuất sắc." Sở Lăng chào Đinh Duệ: "Chào bác trai." "Chào cậu, đã đến cửa nhà rồi thì vào trong ngồi chơi đi." Đinh Duệ chủ động mời. "Vâng ạ, bác trai." Mạc Hữu An sợ Sở Lăng khách sáo, nên luôn khoác tay anh.

Đinh Duệ thì cứ nhìn chằm chằm Sở Lăng, soi người ta từ đầu đến chân một lượt, cao khoảng một mét bảy tám, bất kể là Lục Nghiêu hay Diệp Việt, hình như đều cao hơn.

Chiều cao này miễn cưỡng qua được đi.

Không chỉ Sở Lăng, Mạc Hữu An cũng cảm nhận được ánh mắt của ba mình, quay người nhìn ông một cái thật sâu, ra hiệu cho ông kiềm chế một chút.

Mạc Tử Hi cũng ở nhà, thấy ba người họ cùng vào, ánh mắt khẽ lóe lên. "Chào bác gái." Sở Lăng đã từng gặp Mạc Tử Hi ở công ty, chỉ là chưa chính thức chào hỏi. "Tiểu Sở đến rồi à, mau ngồi xuống đi." Mạc Tử Hi trái với thường lệ, rất nhiệt tình. "Sư huynh, ngồi đi." Mạc Hữu An ấn vai Sở Lăng. "An An, mẹ thấy tóc Tiểu Sở hơi ướt, con đi tìm một chiếc khăn khô lau cho cậu ấy đi." "Sư huynh, em đi lấy khăn cho anh." Mạc Hữu An mỉm cười với Sở Lăng. "Được." Mạc Hữu An vừa đi, Đinh Duệ liền hỏi: "Cậu Sở phải không, cậu và An An qua lại bao lâu rồi?" "Quen biết mấy năm rồi ạ, chúng cháu là bạn học đại học, còn chung một thầy hướng dẫn, lúc đó tiếp xúc rất nhiều, chính thức xác định quan hệ là một tháng trước ạ." "Thì ra là chưa được bao lâu." "Nhà cậu Sở làm nghề gì vậy?" Sở Lăng có chút lúng túng, nhất thời không biết nên giải thích thế nào. "Cậu Sở nếu không tiện có thể không nói." Sở Lăng cười, "Không có gì không thể nói ạ, ba mẹ cháu đã ly dị từ khi cháu còn nhỏ, họ đều đã tái hôn, cháu lớn lên cùng mẹ và cha dượng." Gia đình ly dị.

Ánh mắt Đinh Duệ nhìn Sở Lăng có chút ý vị sâu xa, những đứa trẻ này ít nhiều sẽ bị ảnh hưởng bởi cha mẹ, thực sự không phải là lựa chọn tốt. "Xin lỗi, tôi không nên hỏi câu này." "Đinh Duệ, anh không nói không ai bảo anh câm đâu." Mạc Tử Hi nhắc nhở. "Phải phải phải, là tôi nói nhiều rồi, ba mẹ cậu Sở đều đã nghỉ hưu chưa ạ?" "Mẹ cháu đã nghỉ hưu rồi, cha dượng cháu làm việc ở một doanh nghiệp nhà nước, được mời ở lại làm tiếp, chắc còn khoảng hai ba năm nữa." Thì ra chỉ là một gia đình công chức bình thường. "Lần này cậu đến thành phố A là định làm việc lâu dài sao?" Sở Lăng gật đầu, vẻ mặt không đổi, "Vâng, sẽ ở lại thành phố A làm việc lâu dài ạ." "Vậy cũng tốt, An An nhà chúng tôi sau này sẽ kế thừa Mạc Thị, nếu sau này hai người kết hôn, chuyện trong nhà có lẽ cậu phải lo liệu nhiều hơn một chút." Đinh Duệ tuy cười nói, nhưng Sở Lăng đã cảm nhận được sự không hài lòng của ông. "Đúng rồi, bây giờ Mạc Thị trả lương cho cậu bao nhiêu một năm?" "Bảy tám mươi vạn ạ." "Bà xã, Mạc Thị của các người bây giờ keo kiệt vậy sao, nhân tài cao cấp như vậy mà mỗi năm chỉ có vài chục vạn lương." Mạc Tử Hi liếc Đinh

Duệ một cái, "Ông tưởng tiền của Mạc Thị chúng tôi là từ trên trời rơi xuống à?" "Lương của An An là cả chục triệu, còn có các loại hoa hồng nữa." "An An là tổng tài của công ty, nếu ngay cả mức thu nhập này cũng không có, Mạc Thị chúng ta chẳng phải sẽ phải hít gió tây bắc sao." Mạc Hữu An đi tới liền nghe thấy cha mẹ đang kẻ tung người hứng, sắc mặt không khỏi lạnh đi, "Ba, mẹ, hai người đang nói gì vậy?" Đinh Duệ trước mặt con gái trước giờ không có địa vị gì, ông ta lúng túng sờ mũi, "Không có gì, ba chỉ là đang nói chuyện phiếm với cậu Sở, xem xem gia đình như thế nào đã bồi dưỡng cậu ấy ưu tú như vậy." Mạc Hữu An nhìn họ một cái thật sâu, sau đó bắt đầu lau tóc cho Sở Lăng.

Hai vợ chồng trố mắt nhìn, con gái của họ từ khi nào lại chăm sóc một người đàn ông tỉ mỉ như vậy, từ nhỏ đều là Lục Nghiêu và Diệp Việt chạy theo cô. "An An, để anh tự làm." Sở Lăng vừa mừng vừa lo, nhưng nhiều hơn là không tự nhiên.

Anh hiểu rõ trong lòng, Mạc Hữu An đang giải vây cho mình, không muốn để cha mẹ cô cứ bám lấy anh mà dò hỏi. "Sư huynh anh cứ ngồi đi, một lát là xong ngay thôi." Mạc Hữu An ấn vai Sở Lăng.

Lau khô tóc xong, Mạc Hữu An nói với Sở Lăng: "Sư huynh, em thấy mưa đã tạnh rồi, bây giờ là lúc thích hợp nhất để lái xe về." Sở Lăng biết ý của Mạc Hữu An, đứng dậy, "Bác trai, bác gái, cháu xin phép về trước, lần sau sẽ đến thăm hai bác." "Được." Hai vợ chồng đồng thanh nói.

Mạc Hữu An kéo tay Sở Lăng ra khỏi phòng khách, Sở Lăng thấy cô sa sầm mặt, trông có vẻ rất tức giận, không khỏi cười, "Hữu An, không sao đâu, gia đình anh vốn dĩ như vậy, từ nhỏ đến lớn cũng có không ít người nói xấu sau lưng anh, không có gì đâu." Mạc Hữu An cũng là người từng trải qua một gia đình tan vỡ, biết rằng đôi khi một câu nói vô tình của người khác có thể gây ra sức sát thương lớn đến mức nào. "Em sẽ nói chuyện với họ, lần sau nhất định không để chuyện như vậy xảy ra." "Không sao đâu, anh không để ý nhiều như vậy." "Sư huynh, anh lái xe cẩn thận." Nhìn xe của Sở Lăng đi xa, mặt Mạc Hữu An lập tức tối sầm lại, sải bước trở về nhà. "Ba mẹ, biểu hiện hôm nay của hai người quá đáng rồi, hai người hỏi như vậy, rất làm tổn thương lòng tự trọng của Sở Lăng, cũng làm con rất mất mặt." "An An, ba hỏi đều là những lời thật lòng, con qua lại với người như thế nào ba cũng nên biết chứ, ba là ba của con." "Bây giờ ba mới biết ba là ba của con à, con cũng là đứa trẻ xuất thân từ gia đình ly dị, ba có tư cách gì nói người ta." Sắc mặt Đinh Duệ thay đổi, "Nói bậy bạ gì vậy, ba và mẹ con đã tái hôn nhiều năm rồi." "Điều đó cũng không thay đổi được sự thật là ba đã từng bỏ rơi vợ con." Mạc Hữu An lạnh lùng nói. "An An, đừng nói chuyện với ba con như vậy." "Con nói lời thật lòng, nói cứ như chúng ta cao hơn người ta một bậc vậy, chúng ta thực ra đều như nhau cả, sau này đừng bao giờ nhắc đến những chuyện này trước mặt Sở Lăng nữa." "An An, không phải chúng ta muốn nhắc, chúng ta lo cho con, chúng ta không nhắc không có nghĩa là sự khác biệt giữa hai đứa không tồn tại, sự chênh lệch thu nhập giữa hai đứa quá lớn, gia thế cũng khác biệt." "Mẹ, chính mẹ cũng đã từng trải qua như vậy, sao mẹ lại có thể chê bai người khác, ban đầu ông bà nội cũng chê bai xuất thân của mẹ, chê mẹ không thể kế thừa nhà họ Mạc, sao mẹ nỡ lòng nói Sở Lăng như vậy, mẹ không có chút tiến bộ nào cả." "Mạc Hữu An, con nói chuyện với mẹ như vậy đấy à." "Con không muốn nói chuyện với mẹ nữa, con lên lầu đây." Mạc Tử Hi nhìn bóng lưng Mạc Hữu An, thật sự tức điên lên, "Con nhóc thối này rốt cuộc bị cho uống bùa mê thuốc lú gì vậy, sao cứ như ăn phải thuốc súng, mẹ chỉ hỏi thêm vài câu, nó có cần phải đối đầu với chúng ta như vậy không?" "Tính tình nó từ nhỏ đã vậy rồi, không sao đâu, nó tự sẽ nghĩ thông thôi." Đinh Duệ ôm lấy Mạc Tử Hi.

Chương 1430

"Em nói cho anh biết, tất cả đều là do anh gây ra, tính cách của An An trở nên như vậy có liên quan không thể tách rời với nhà họ Đinh của anh." "Phải phải phải, là lỗi của anh, không phải anh đã đang cố gắng bù đắp rồi sao?" "Sự bù đắp của anh có hiệu quả không?

Anh lúc nào cũng bị nó đè đầu cưỡi cổ, anh đâu có dáng vẻ của một người cha, nó nghe lời anh lúc nào chứ." Đinh Duệ không nói nên lời, ông cũng không muốn như vậy, ai bảo con gái luôn có chủ kiến như thế, chuyện của nó ông làm cha này từ trước đến nay đều không thể xen vào. "Chúng ta cứ từ từ thôi, Hữu An cũng chưa chắc đã thích cậu bé kia đến thế, biết đâu một thời gian sau sẽ hết cảm tình, hai người sẽ chia tay thôi.

Chỉ là đang yêu đương, chứ không phải sắp cưới ngay, chúng ta đừng ép nó quá chặt, can thiệp quá nhiều vào chuyện của nó, khiến nó không có chút tự do nào, như vậy chỉ khiến nó nảy sinh tâm lý nổi loạn." "Bây giờ cũng chỉ có thể như vậy thôi, thật là lo chết đi được." "Yên tâm đi, An An trước sau vẫn là một đứa trẻ rất lý trí, nếu sau này cảm thấy không hợp, chắc chắn sẽ tự mình chia tay." Mạc Hữu An tâm trạng cũng không tốt lắm, cô không hiểu tại sao mọi người đều phản đối cô yêu đương, chẳng lẽ cô chỉ có thể chọn một trong hai người Lục Nghiêu và Diệp Việt sao?

Điều này rốt cuộc là ai quy định?

Vấn đề là cả hai người đó đều lớn lên cùng cô từ nhỏ, chọn ai thì người còn lại chắc chắn sẽ bị tổn thương, cô không muốn làm tổn thương ai cả.

Thay vì vậy, thà rằng cô tìm một người khác mà mình thích. *

Lục Nghiêu nghỉ phép một tuần.

Cho nên tuần này anh sẽ phụ trách bảo vệ Mạc Hữu An, buổi trưa không thấy Mạc Hữu An và Sở Lăng ăn cơm cùng nhau, mà là Sở Lăng một mình lái xe đến một nơi cách công ty khá xa.

Anh nhướng mày, trực tiếp đi theo, Sở Lăng đi gặp một người phụ nữ.

Anh tìm một phòng riêng gần họ nhất ngồi xuống, còn tiện tay đặt một chiếc bút ghi âm. "Mẹ, mẹ đến đây làm gì?" Sắc mặt Sở Lăng không được tốt lắm, có chút không kiên nhẫn. "Mẹ đương nhiên là đến tìm con, con cái đứa này cũng thật là, về nước cũng không nói với mẹ một tiếng, nếu không phải gặp bạn học đại học của con, mẹ còn không biết con đã về." Người phụ nữ mặt đầy ý cười, nếp nhăn đuôi mắt rất rõ ràng.

Sở Lăng nhớ ra trong công ty đúng là có một người bạn học của mình, lại còn là đồng hương.

“Khi nào có thời gian, con sẽ đến thăm mẹ.” “Mẹ biết con bận, nên mẹ đến thăm con đây.

Con trai mẹ bây giờ giỏi giang thật, nghe nói con có bạn gái rồi à.” “Mẹ, đó là chuyện của con, mẹ không cần bận tâm đâu.” “Con bé này, từ nhỏ đã không chịu tâm sự với mẹ.

Mẹ biết cả rồi, bạn gái con là đàn em đại học, còn là tổng tài công ty con bây giờ.” Sở Lăng tức giận: “Mẹ, mẹ đi nghe ngóng mấy chuyện này làm gì?

Mẹ đừng đi tìm cô ấy.” “Con yên tâm, mẹ chắc chắn sẽ không đi tìm cô ấy đâu.

Mẹ biết thanh niên các con bây giờ ghét nhất là bố mẹ xen vào chuyện tình cảm, mẹ hiểu hết mà.” Người phụ nữ nở một nụ cười dè dặt.

“Vậy rốt cuộc mẹ muốn làm gì?” “Con trai, chúng ta lâu lắm rồi không gặp, vừa ăn vừa nói chuyện nhé.” Người phụ nữ mặc kệ vẻ sốt ruột của con trai, gọi thẳng mấy món ăn.

“Tiểu Lăng, con đã về rồi thì tranh thủ thời gian đi thăm chú con đi.

Mấy năm con ở nước ngoài, chú ấy vẫn quan tâm con lắm đấy.” “Đợi con có thời gian rồi đi.” “Mẹ biết trước đây chú con đã làm một vài chuyện sai trái, nhưng con cũng phải thông cảm cho ông ấy.

Làm cha dượng được như vậy là hiếm có lắm rồi.

Năm đó nếu không phải ông ấy kiếm tiền nuôi gia đình, chỉ dựa vào một mình mẹ, làm sao có thể cho con thuận lợi học xong đại học, còn được ra nước ngoài du học, trở thành một kiến trúc sư nổi tiếng.” “Con đi du học không dùng một đồng nào của ông ta, là dựa vào học bổng toàn phần.” “Thôi mà, đừng tính toán nhiều như vậy, đều là chuyện quá khứ cả rồi.” “Con cũng không muốn nói với mẹ những chuyện này.

Ăn cơm nhanh lên đi, con còn phải về đi làm.” Người phụ nữ liên tục gắp thức ăn cho Sở Lăng, còn anh thì cứ giữ vẻ mặt lạnh nhạt, không nói một lời.

Lục Nghiêu lộ vẻ hứng thú, xem ra đúng như Diệp Việt nói, quan hệ giữa anh ta và gia đình thật sự không tốt.

Mạc Hữu An, cô ngốc này, không biết tại sao em lại thấy một người như vậy dịu dàng như ngọc.

Nếu em nhìn thấy vẻ mặt của anh ta lúc này, không biết em còn cười nổi không.

Lục Nghiêu cũng rất kiên nhẫn, họ không đi thì anh cũng ngồi yên ở đó.

“Tiểu Lăng, có vài lời mẹ phải nhắc nhở con.

Mẹ thấy bạn gái con rất tốt, con nhất định phải nắm bắt cơ hội.

Con gái tốt như vậy ai cũng dòm ngó, lơ là một chút là bị người khác cướp mất đấy.” Sở Lăng lau miệng, cười lạnh: “Mẹ còn chưa gặp người ta, sao mẹ biết cô ấy tốt?” “Chuyện này cần gì phải gặp?

Gia thế tốt như vậy, sản nghiệp lớn như thế, người chắc chắn cũng không tệ.” Sở Lăng biết ngay mẹ mình có suy nghĩ này.

Bà chỉ coi trọng gia thế của Mạc Hữu An, hôm nay dù anh có hẹn hò với một cô gái xấu xí, chỉ cần đối phương có gia thế tốt, trong lòng bà vẫn sẽ là con dâu hoàn hảo.

“Mẹ sống gần hết đời người rồi mà vẫn thực dụng như vậy.” “Đây không phải là vấn đề thực dụng hay không.

Bố đẻ con là người thế nào, con chẳng lẽ không biết sao, không kiếm được tiền, đàn ông như vậy thì có ích gì.

Bố dượng của con tuy tính tình không tốt, nhưng ông ấy kiếm được tiền, có thể cho mẹ con mình cơm no áo ấm.

Đây mới là cuộc sống.

Mẹ sống gần hết đời người, những chuyện này đã nhìn rất rõ rồi.” “Con còn trẻ, trên người toàn là sự kiêu ngạo, nhưng chỉ có kiêu ngạo thôi thì không được.

Nghe lời mẹ chắc chắn không sai, con lấy bạn gái con, con có thể bớt phấn đấu mấy chục năm.” “Không, đây không phải là vấn đề bớt phấn đấu mấy chục năm, mà là vấn đề của cả đời.

Sau này cuộc sống của con sẽ không phải lo lắng gì nữa, con cháu của con cũng không cần vất vả, đó thật sự là cá chép hóa rồng, một chuyện quá tốt đẹp.” Lưu Mỹ Linh mấy hôm nay ngủ cũng có thể cười đến tỉnh giấc.

Cho nên bà vội vàng chạy tới để làm công tác tư tưởng cho con trai, sợ miếng bánh từ trên trời rơi xuống này bị người khác nhặt mất.

“Mẹ, đừng nói những lời như vậy nữa.” Sở Lăng lạnh lùng ngắt lời.

Từ nhỏ đến lớn, điều anh không chịu nổi nhất chính là bộ mặt này của mẹ mình, tiền trong lòng bà vĩnh viễn quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

“Con bé này, sao lại nói chuyện với mẹ như thế.” “Mẹ, thu nhập của con bây giờ không thấp, làm tốt thì cả trăm vạn cũng không thành vấn đề.” “Cả trăm vạn thì làm được gì, con vẫn chỉ là một người làm công ăn lương.

Nhà họ Mạc là gia đình giàu có ở thành phố A, con trở thành con rể nhà họ, chính là bước chân vào hào môn.

Chương 1431

Đây là độ cao mà con có làm việc bao nhiêu năm cũng không đạt được, con rốt cuộc có hiểu không?" "Con là con trai mẹ, mẹ mới nói thẳng với con như vậy.

Con suy nghĩ cho kỹ xem, xem lời mẹ nói có phải rất có lý không.

Mẹ nói cho con biết, đừng để vuột mất con vịt đã nấu chín, nếu không con khóc cũng không có chỗ mà khóc đâu." "Còn nữa, hai đứa tốt nhất là có một đứa con, như vậy thì thật sự chắc như đinh đóng cột rồi.

Lòng dạ phụ nữ là mềm yếu nhất, nếu sau này hai đứa có chia tay, có con rồi thì con cũng có thể đòi tiền cấp dưỡng, kiểu gì cũng kiếm được một khoản lớn." Sở Lăng thật sự không thể nghe nổi nữa, gọi thẳng phục vụ thanh toán rồi bỏ đi.

Người phụ nữ đuổi theo, níu lấy cánh tay anh: "Những lời mẹ nói con rốt cuộc có nghe vào không, con phải nắm chắc cho mẹ, nắm thật chặt vào, tuyệt đối đừng để lỡ con cá lớn này." Sở Lăng gạt tay bà ra, lái xe rời đi.

Người phụ nữ lại quay về bàn của mình, vừa ăn vừa lẩm bẩm: "Thằng bé này, đúng là đầu óc cứng nhắc, con đường tắt tốt như vậy, sao nó lại không nghĩ thông suốt được." "Dù thế nào đi nữa, mình nhất định phải câu được con cá lớn này, tuyệt đối không thể để nó chạy mất, nếu không chắc tức chết mình mất.

Thật sự không được, mình sẽ phải tự mình ra tay." Lục Nghiêu quả thực bị sốc tận ba cõi.

Sao trên đời lại có người mẹ kỳ quặc như vậy, lại còn xúi giục con trai đi làm phượng hoàng nam, có còn cần mặt mũi nữa không?

Mạc Hữu An, em xem em chọn người thế nào kìa, dây vào loại người này không phải là chuyện tốt đâu.

Lục Nghiêu cất bút ghi âm, đi thẳng đến tập đoàn Mạc thị tìm Mạc Hữu An.

Cô vẫn đang bận rộn, nhưng trên bàn đã đặt sẵn đồ ăn ngoài.

“Ồ, hôm nay không đi cùng bạn trai à?” Lục Nghiêu ngồi phịch xuống ghế sofa với vẻ bất cần, tao nhã vắt chéo chân.

“Xem ra tôi phải nói chuyện lại với bảo an của Mạc thị rồi, sau này gặp phải lưu manh nhất định phải từ chối cho vào.” “Cô nhóc này, cái miệng sắc sảo thật đấy, dám châm chọc cả anh Nghiêu Nghiêu của em à?

Đây là dì nhỏ đặc cách cho anh đấy, em không có tư cách hủy bỏ đâu.” Đây là đặc quyền mà Lục Nghiêu nằng nặc đòi Mạc Noãn.

Ở Mạc thị, anh có thể tùy ý ra vào.

“Bây giờ tôi mới là tổng tài, tôi muốn hủy bỏ là một chuyện rất đơn giản.” “Tổng tài xinh đẹp của anh, anh biết em ăn cơm một mình cô đơn nên đặc biệt đến đây ăn cùng em.” Lục Nghiêu nâng cằm Mạc Hữu An lên.

“Lục Nghiêu, đây là nơi làm việc của tôi.

Nếu anh còn không đứng đắn như vậy, phiền anh ra ngoài, nơi này không chào đón anh.” Mạc Hữu An gạt tay anh ra, cúi đầu viết lên tài liệu.

“Anh đã nói rồi, anh đến đây để ăn cơm cùng em.” Lục Nghiêu tự mình mở hộp cơm: “Em là mèo à?

Chỉ ăn có một chút thế này.” “Đây là phần ăn của một mình tôi, anh muốn ăn thì tự gọi đi.” “Anh ăn rồi, anh nhìn em ăn là được.” Mạc

Hữu An cũng lười để ý đến anh, tự mình ăn cơm.

“Cô nhóc, em có biết tình hình gia đình bạn trai em thế nào không?” Mạc Hữu An ngẩng đầu, nhìn Lục Nghiêu với ánh mắt cảnh cáo: “Anh đừng xen vào chuyện của tôi, cũng đừng đi điều tra anh ấy.

Đây là chuyện giữa tôi và anh ấy, tốt nhất anh đừng làm bừa.” “Cô nhóc, anh không xen vào thì miếng thịt mỡ là em đây sắp bị người ta nuốt chửng rồi.” Mạc Hữu An nhíu mày: “Anh có ý gì?” “Sở Lăng hôm nay đi đâu?

Em biết không?” “Anh ấy đi làm việc rồi.” Lục Nghiêu cười: “Lý do này của cậu ta cũng hay thật.

Cậu ta đi gặp phụ nữ.” “Không thể nào, anh ấy chưa từng yêu ai.” Mạc Hữu An quả quyết nói.

“Anh có nói cậu ta đi gặp bạn gái cũ đâu, cậu ta đi gặp mẹ mình.” Mạc Hữu An thở phào nhẹ nhõm: “Vô vị.” Lục Nghiêu đặt bút ghi âm trước mặt Mạc Hữu An: “Em nghe thử đi rồi sẽ không thấy vô vị nữa đâu.” “Anh theo dõi anh ấy?” Mạc Hữu An hỏi chắc nịch.

Lục Nghiêu nhún vai: “Anh không nhàm chán đến mức đó, chỉ vô tình gặp phải thôi, thấy có giá trị nên ghi âm lại cho em.” “Lục Nghiêu, anh coi tôi là đồ ngốc à, còn có thể tình cờ gặp được.” “An An, cho dù anh không phải bạn trai em, chúng ta cũng là bạn bè lớn lên cùng nhau, em cũng gọi anh một tiếng anh, anh giúp em để ý một chút tình hình bạn trai em cũng là chuyện bình thường.” “Để ý à?

Đừng nói một cách cao thượng như vậy.” “Nhóc con, nếu anh không để ý, em sẽ không bao giờ biết người ta rốt cuộc nghĩ về em như thế nào đâu.

Miếng bánh từ trên trời rơi xuống, miếng thịt mỡ béo ngậy.” Lục Nghiêu kéo Mạc Hữu An đứng dậy, rồi ngồi vào vị trí của cô, sao chép nội dung trong bút ghi âm vào máy tính rồi bật lên.

"Nghe cho kỹ đi, đây có thể là người sẽ trở thành mẹ chồng tương lai của em đấy, nghe xem bà ta nói gì kìa." Nghe những lời trong đoạn ghi âm, Mạc Hữu An nhíu chặt mày, vẻ mặt lộ ra vài phần kinh ngạc.

Cô không ngờ mẹ của Sở Lăng lại là người như vậy.

"Mạc Hữu An, không phải anh nói em chứ, nếu em gả cho một người như vậy, sau này em sẽ khổ đấy.

Người ta đang nghĩ đến việc cá chép hóa rồng, còn em chính là tấm ván để họ nhảy lên." "Lục Nghiêu, anh làm vậy là quá đáng." "Xem em đứng ở góc độ nào để suy nghĩ vấn đề.

Đứng trên góc độ tốt cho em, anh thấy không có gì là quá đáng cả, anh chỉ mong em được tốt.

Nếu đứng trên góc độ của Sở Lăng, anh đúng là đã xâm phạm quyền riêng tư của họ." "Nhưng mà, An An, người khác anh không quản được, anh chỉ muốn quản em thôi." Lục Nghiêu nhìn Mạc Hữu An với vẻ vô cùng nghiêm túc.

Mạc Hữu An cũng là lần đầu tiên nghiêm túc nhìn thẳng vào anh như vậy.

Đàn ông nhà họ Lục ngoại hình tự nhiên không có gì để chê, đây là một gương mặt góc cạnh rõ ràng.

Có lẽ do liên quan đến nghề nghiệp của anh, tuy tính tình có chút cà lơ phất phơ, nhưng ngũ quan lại rắn rỏi hơn người khác, là một gương mặt mang lại cảm giác an toàn.

Cô hít một hơi thật sâu, quay đi chỗ khác: "Chuyện này anh đừng xen vào nữa, chúng tôi chỉ đang yêu đương, kết quả sau này thế nào còn chưa biết." "Mạc Hữu An, nếu hai người nảy sinh tình cảm rồi, một người mẹ chồng như vậy, em rốt cuộc là gả hay không gả?"

“Lục Nghiêu, tôi chưa nghĩ nhiều đến thế.” Từ nhỏ, cô đã đặc biệt ghét ông bà nội của mình.

Nghe nói năm đó vì cô là con gái nên họ rất coi thường mẹ cô.

Sau đó lại vì mẹ cô mất quyền quản lý Mạc thị mà ép bố mẹ cô ly hôn.

Trong mắt họ chỉ có tài sản của Mạc thị, tình thân vô cùng nhạt nhẽo.

Cho nên, dù bố mẹ đã tái hợp, cô cũng không thích cái gọi là ông bà nội của mình.

Lục Nghiêu chống tay lên bàn, nhìn chằm chằm Mạc Hữu An không chớp mắt: “Đây là vấn đề em bắt buộc phải suy nghĩ.” Hơi thở nam tính mạnh mẽ ập đến, sắc mặt Mạc Hữu An thay đổi: “Lục Nghiêu, anh tránh xa tôi ra một chút.” “Đây không phải là vấn đề anh tránh xa em, mà là vấn đề em phải tự mình suy nghĩ nghiêm túc, em không trốn tránh được đâu.” Lục Nghiêu dồn Mạc Hữu An vào giữa ghế sofa và cánh tay mình.

“Hữu An, anh mang cơm trưa cho em đây, có món cà tím xào mà em thích nhất.” Sở Lăng vừa đẩy cửa vào đã sững sờ.

Anh nhìn thấy ngay tư thế mập mờ của Mạc Hữu An và Lục Nghiêu, nụ cười trên mặt thoáng chốc cứng lại.

Mạc Hữu An cũng biết Sở Lăng đã vào, vội vàng đẩy Lục Nghiêu ra.

Chương 1432

Lục Nghiêu thì lại chẳng thấy có vấn đề gì, anh thản nhiên ngồi trên sofa.

“Sư huynh, anh đến rồi.” Chết tiệt, đoạn ghi âm vẫn còn đang phát.

Mạc Hữu An vội vàng lao đến máy tính, tắt đoạn ghi âm đi, có chút hoảng hốt nhìn Sở Lăng.

Nhưng Sở Lăng đã nghe thấy rồi, đoạn vừa phát chính là cuộc đối thoại của anh và mẹ ở nhà hàng.

Anh đã bị theo dõi, còn bị ghi âm lại.

“Sư huynh, chuyện này em có thể giải thích.” Mạc Hữu An vội nói.

Sở Lăng cười một tiếng, đặt đồ trong tay lên bàn: “Đây là đồ anh mang cho em, em ăn thêm chút đi.

Anh ra ngoài làm việc đây.” “Sư huynh, anh đợi đã.” Cửa văn phòng đã đóng lại.

Mạc Hữu An cũng không đuổi theo, cô biết sư huynh không muốn mọi người biết quan hệ của họ, cô cũng tôn trọng ý kiến của anh.

“Hữu An, nếu anh ta vì chút chuyện nhỏ này mà hiểu lầm em, thì người đàn ông như vậy không cần cũng được.” “Lục Nghiêu, đây là chuyện nhỏ sao?

Hành vi của anh là theo dõi, anh ấy sẽ nghĩ về tôi thế nào?

Anh ấy rất dễ nghĩ rằng là tôi bảo anh đi làm tất cả những chuyện này, tất cả đều do tôi sai khiến.

Anh ấy sẽ nghĩ rằng giữa tôi và anh có gì đó.” “Nếu em không yên tâm, anh đi giải thích với cậu ta.” Lục Nghiêu làm bộ đứng dậy.

Mạc Hữu An kịp thời kéo anh lại: “Anh đứng lại cho tôi, tôi mà tin anh mới là lạ.” Để anh ta đi giải thích, có mà giải thích rõ được mới lạ.

Anh ta là người mong họ chia tay nhất, làm sao có thể giải thích tử tế được.

“An An, yên tâm đi, anh có thể giải thích rõ ràng cho em mà.” Lục Nghiêu cười toe toét.

“Ngồi xuống cho tôi, Lục Nghiêu.” Mạc Hữu An tức giận đến mức ấn thẳng người Lục Nghiêu xuống, bắt anh ngoan ngoãn ngồi yên.

“Lục Nghiêu, tôi trịnh trọng nói cho anh biết, sau này không được phép đi nghe ngóng chuyện của Sở Lăng nữa, nếu không tôi sẽ tuyệt giao với anh.” “An An, anh thấy em đúng là mười con trâu cũng không kéo lại được rồi, bị cậu ta cho uống bùa mê thuốc lú rồi, sau này đừng có khóc lóc trước mặt anh.” “Chuyện của tôi tôi có thể tự giải quyết, không cần anh xen vào.” Mạc Hữu An cảm thấy mình là một người rất lý trí, nếu cô thấy mình và Sở Lăng thật sự không hợp, cô sẽ kịp thời dừng lại, không để bản thân lún sâu.

“An An, anh bây giờ thấy em cứ như một đứa trẻ nổi loạn, hoàn toàn không nghe lọt tai lời khuyên của người khác.” Giống như mấy thiếu nữ bước vào tuổi dậy thì nổi loạn, không nghe lời ai cả, chỉ biết đâm đầu vào.

“Tôi không thèm nói nhảm với anh nữa.” Lục Nghiêu mở hộp cơm Sở Lăng mang đến, tự mình ăn: “Món cà tím xào này đúng là không tệ, làm rất đậm vị.

Lần sau gặp Sở Lăng nhất định phải trao đổi với cậu ta, xem rốt cuộc là mua ở đâu, sau này anh cũng đến đó ăn.” “Lục Nghiêu, ăn xong rồi thì cút đi cho tôi.” “An An, anh thấy con gái của Tử Mặc rồi, là con của cậu ta với bạn gái cũ.

Hồi đó đứa bé không bị bỏ đi, cô gái kia đã lén sinh ra, xinh lắm.

Anh thích nhất là cái miệng nhỏ xinh của con bé, đỏ như quả cherry, tên ở nhà cũng gọi là Tiểu Anh Đào.” “Đáng yêu vậy à?

Chẳng trách dì của em đến cả việc công ty cũng không mấy quan tâm nữa, hóa ra là bị cô cháu gái xinh đẹp hút mất hồn rồi.” Khóe miệng Mạc Hữu An cong lên một nụ cười nhạt.

“An An, em không có suy nghĩ gì sao?” “Suy nghĩ gì?” “Anh lớn hơn Tử Mặc mấy tuổi, em cũng lớn hơn Lục Tử Mặc mấy tháng, người ta đã làm bố rồi, con đã hơn ba tuổi, em không sốt ruột à?” “Tôi có gì mà phải sốt ruột, chuyện này cũng không liên quan gì đến anh.” “Phụ nữ qua 25 tuổi sinh con không tốt, con cái sinh sớm tốt hơn.” “Lục Nghiêu, anh mà còn nói với tôi mấy chuyện linh tinh này nữa là tôi lật mặt thật đấy.” “Được được được, không nói nữa.

Dù sao thì con của anh cũng chỉ có thể do em sinh ra.

Mạc Hữu An, anh nói thẳng ở đây, một ngày em chưa kết hôn, anh sẽ đeo bám em đến cùng.” “Lục Nghiêu, tôi thấy tâm lý anh bị bóp méo nghiêm trọng rồi, nên đi gặp bác sĩ tâm lý đi.” “Hư quá rồi đấy, dám nói chuyện với anh Nghiêu Nghiêu của em như vậy, đáng đánh.” Lục Nghiêu đưa tay véo má Mạc Hữu An.

Anh thấy má của cô nhóc này sờ rất thích, không giống kiểu mặt V-line đang thịnh hành bây giờ, mặt cô là kiểu mặt trái xoan rất truyền thống.

Khi công việc không bận thì hơi có da có thịt, chỉ khi quá bận mới gầy đi.

Ngũ quan cũng rất thanh tú, không hề có nét tiểu gia tử khí.

Mạc Hữu An đang ăn cơm, bị anh véo như vậy liền bị sặc, một miếng cơm phun thẳng vào mặt anh.

Lục Nghiêu sững sờ, Mạc Hữu An cũng ngây người ra một lúc, rồi lập tức rút một tờ giấy ăn lau mặt cho anh.

“Xin lỗi, tôi không cố ý.” Mạc Hữu An dở khóc dở cười.

“Mạc Hữu An, em thật là quá lôi thôi, đầu mặt anh dính đầy cả rồi, em bảo anh ra ngoài gặp người khác thế nào đây.” Ngẩng đầu lên, Mạc Hữu An ưỡn cổ cãi lại: “Chuyện này có thể trách tôi được sao?

Ai bảo anh đến véo má tôi?

Lúc anh đang ăn, tôi véo anh một cái xem anh có giữ được vẻ tao nhã không.

Kẻ châm lửa còn ở đó giả vờ vô tội, vừa ăn cướp vừa la làng.” Mạc Hữu An tuy đang mắng người, nhưng vẫn ngoan ngoãn lau sạch cơm trên mặt Lục Nghiêu.

“Anh đây là tự chuốc lấy khổ, không trách ai được.” “Em không thể nhịn một chút được à?” “Nhịn cái gì mà nhịn, tôi không nhịn được.” “Mạc Hữu An, thực ra anh chỉ thích bộ dạng nổi giận của em, có sức sống, có sinh khí.” “Cút đi, Lục Nghiêu.” Mạc Hữu An cảm thấy mình trước giờ tính tình rất tốt, nhưng đối mặt với tên lưu manh họ Lục này, sự kiên nhẫn của cô luôn không đủ dùng, dễ dàng bị anh chọc cho xù lông.

“Tuần này ở lại với em, tuần sau anh cút rồi.” “Anh lại đi đâu vậy?” “Đi tham gia diễn tập quân sự.” “Sao các anh diễn tập nhiều thế?” Hình như cô thường xuyên nghe anh nói đi tham gia diễn tập gì đó.

Lục Nghiêu cười, vẻ mặt phong trần tuấn tú, gương mặt cứng rắn như tạc tượng lại mang đến nụ cười ấm áp như gió xuân: “Mạc Hữu An, thực ra em còn quan tâm anh hơn em tưởng đấy?” “Anh Lục Nghiêu, chúng ta là thanh mai trúc mã, em quan tâm anh có sai sao?” “Vậy cô bạn thanh mai của anh, em thật sự không cân nhắc đến anh chàng trúc mã này một chút sao?” Lục Nghiêu mặt dày hỏi.

Mạc Hữu An đã quen với sự mặt dày của anh, bất lực đảo mắt.

“Chàng trúc mã của em chưa có mối tình đầu, ba mươi tuổi vẫn là trai tân, sau này tuyệt đối sẽ không giống như Lục Tử Mặc, có bạn gái cũ lằng nhằng đến quấy rầy.

Em không cần đề phòng tiểu tam, càng không cần đấu với tiểu tam, vì từ nhỏ đến lớn trong mắt, trong lòng anh ấy đều chỉ có em.

Một người đàn ông như vậy không đáng để em cho một cơ hội sao?

Em không cảm động chút nào à?” Những lời tỏ tình tương tự thế này, Mạc Hữu An từ nhỏ đến lớn đã nghe vô số lần.

Cô không hiểu tại sao Lục Nghiêu lại luôn cố chấp như vậy.

Chương 1433

Anh là vì không có được nên cố chấp, hay thật sự giống như lời anh nói, thích cô đến thế.

Đây là một vấn đề đáng để suy ngẫm.

Cô thở dài: “Ăn cơm xong thì đi đi.” Lục Nghiêu xua tay, có chút bất cần nói: “Không đồng ý cũng không sao, dù sao cũng đã là ông chú già rồi, thêm vài năm nữa cũng chẳng sao.” Mạc Hữu An thầm nghĩ, có ông chú già nào đẹp trai như anh không?

“Nhưng mà người bạn trai không đáng tin cậy kia của em, em vẫn nên sớm chia tay với cậu ta đi.

Dây vào chính là một phiền phức lớn, người đó không phải là chú nhỏ của anh, cũng không thể trở thành chú nhỏ của anh được.” Mạc Hữu An kinh ngạc nhìn Lục Nghiêu, trong đó còn xen lẫn sự chột dạ sâu sắc.

Chẳng lẽ anh cũng biết cô có tình cảm bất thường với dượng của mình.

“Mạc Hữu An, anh đã nói rồi, anh là người hiểu em nhất, còn hiểu em hơn cả bố mẹ em.

Em muốn chơi, vậy thì cứ chơi thêm vài năm nữa, anh sẽ mãi mãi ở phía sau chờ em.” Đôi mắt Lục Nghiêu như ngôi sao sáng nhất trên bầu trời đêm, khiến người ta hoàn toàn không nhìn ra anh đang nghĩ gì.

“Tự cho là đúng.” “Tùy em nói sao cũng được, dù sao thì anh mặt dày.” Lục Nghiêu ăn cơm xong với Mạc Hữu An mới rời đi.

Nhìn bóng lưng đầy khí thế của anh, Mạc Hữu An thật sự đau đầu.

Nhưng điều đau đầu hơn là, chuyện hôm nay phải giải thích với Sở Lăng thế nào.

Lúc tan làm, Sở Lăng vẫn như mọi khi, đợi cô ở bãi đỗ xe ngầm.

“Sư huynh.” Biểu hiện của Sở Lăng vẫn như cũ, không nhìn ra bất kỳ điều gì khác thường: “Tối nay chúng ta đi đâu ăn?” “Em muốn ăn chút đồ Trung, chúng ta tìm một nơi có không gian trang nhã.” “Thắt dây an toàn vào đi.” Sở Lăng đưa Mạc Hữu An thẳng đến một nhà hàng Trung Quốc, vẫn chu đáo gọi những món cô thích ăn nhất.

“Sư huynh, chuyện hôm nay em thấy cần phải nói chuyện rõ ràng với anh.” Sở Lăng gật đầu, nói: “Hữu An, trước khi em nói những điều này, anh thấy cần phải nói rõ hơn với em về tình hình gia đình của anh.” “Sư huynh, em tuyệt đối không có ý định dò hỏi tình hình gia đình anh, anh đừng…” Sở Lăng ngắt lời Mạc Hữu An: “Hữu An, là anh tự mình muốn nói cho em biết.” “Bố đẻ của anh chỉ là một công nhân bình thường.

Trước đây nhà anh chỉ ở một huyện nhỏ của thành phố B, cuộc sống khá thanh bần.

Mẹ anh không cam tâm sống những ngày như vậy, luôn muốn đến thành phố A.

Bố anh cũng đa nghi, luôn cảm thấy mẹ anh có người khác ở bên ngoài, hai người rơi vào những cuộc cãi vã không hồi kết, cuối cùng tự nhiên là kết thúc bằng ly hôn.

Thế là anh theo mẹ đến thành phố A.” “Chỉ là cuộc sống ở thành phố lớn đâu có tốt đẹp như bà tưởng tượng.

Mẹ anh tìm việc không thuận lợi, bà không có bằng cấp gì, đi đâu cũng bị từ chối, nửa năm trời không tìm được việc gì, hai mẹ con sống rất chật vật.” “Sau đó bà quen với bố dượng hiện tại của anh, ông ấy là một quản lý cấp cao nhỏ trong một doanh nghiệp nhà nước.

Thông qua quan hệ, bà vào được công ty, tự nhiên cũng cùng bố dượng anh xây dựng gia đình mới.” “Bố dượng đối xử với anh thế nào?” Mạc Hữu An hỏi.

“Bố dượng tự nhiên chỉ là bố dượng, làm sao có thể so sánh với bố đẻ được.

Ông ấy luôn muốn sinh một đứa con mới, mẹ anh cũng tích cực phối hợp, chỉ là mãi không có thai.

Lúc đó ông ấy thích trút giận lên anh, trách mẹ anh là vì sợ sinh con sẽ chia sẻ sự quan tâm dành cho anh, nên mẹ anh mới không chịu sinh.” “Sau này mới tra ra là vì ông ấy mắc chứng vô sinh, cho nên họ mới mãi không có con.

Sau đó thái độ của ông ấy với anh tốt hơn một chút.” Sở Lăng luôn bình tĩnh kể lại.

“Xin lỗi, sư huynh, đã khiến anh phải nhớ lại những chuyện không vui.” “Quan hệ của anh với bố dượng không tốt, với mẹ cũng rất bình thường.” “Hữu An, nếu em có điều gì muốn biết cứ hỏi anh, anh nói chắc chắn sẽ chi tiết hơn những gì em tra được.” Mạc Hữu An có chút bất lực, đây là đã khẳng định cô cho người đi điều tra sao?

“Sư huynh, thật sự không phải em điều tra.” “Không sao, anh thật sự không để tâm.

Đây đều là sự thật, tuy không tốt đẹp, nhưng cũng không phải chuyện gì không thể để người khác biết, anh không sợ bị người ta biết.” Mạc Hữu An bất lực, cũng không biết rốt cuộc anh có tin mình hay không.

“Thật sự rất xin lỗi, sư huynh.” “Hữu An, giữa chúng ta thật sự không cần phải nói lời xin lỗi.” “Vâng.” Bữa ăn có chút trầm mặc, Sở

Lăng lại nói: “Mẹ anh là người đã từng sống khổ, trong mắt bà, có lẽ việc anh lấy một người phụ nữ có gia thế tốt sẽ hợp ý bà hơn.

Nhưng anh không nghĩ vậy, anh cảm thấy những thứ có được bằng nỗ lực của bản thân sẽ thực tế hơn.” “Chỉ là rất tình cờ, bạn gái của anh, vừa hay lại là một cô gái có gia thế rất tốt.” “Sư huynh, em biết anh không phải người như vậy.” Mạc Hữu An cảm thấy sư huynh của mình không phải người như thế.

Thời đại học cũng có không ít cô gái gia thế tốt theo đuổi anh.

Còn có tin đồn nói, có một cô gái đã đưa ra điều kiện cho anh, chỉ cần họ hẹn hò, nhà cô ấy lập tức có thể đưa họ ra nước ngoài du học, sau khi về nước sẽ kế thừa sự nghiệp gia đình.

Nhưng anh đều không đồng ý, cuối cùng là dựa vào bản lĩnh của mình để có được cơ hội du học nước ngoài.

“Ừm, Hữu An của chúng ta thật sự là một người rất tinh tế.

Được rồi, chuyện hôm nay cứ cho qua như vậy đi.” “Sư huynh, sau này em sẽ để bảo an chú ý, không cho Lục Nghiêu vào Mạc thị nữa, cũng không cho anh ta vào văn phòng của em.

Chuyện này là do em không suy nghĩ chu toàn.” “Hữu An, anh luôn cảm thấy em là một người rất lý trí.” “Lý trí một chút không tốt sao?” “Rất tốt, nhưng quá lý trí, có lẽ ngay cả em cũng không biết suy nghĩ thật sự trong lòng mình là gì.” Sở Lăng nói với vẻ đầy ẩn ý.

Cách cô và Lục Nghiêu ở bên nhau, thật sự quá hòa hợp, sự thân mật không kẽ hở giữa họ khiến người khác không thể chen vào được.

“Sư huynh, ý anh là gì?” “Anh cũng không chắc, có lẽ sau này em sẽ biết.” Mạc Hữu An định thanh toán, nhưng Sở Lăng đã cất ví của cô đi, tự mình thanh toán: “Hữu An, làm gì có chuyện bạn trai bạn gái hẹn hò mà bạn gái lại giành trả tiền.” “Em hình như quen rồi.” Bình thường nếu đi ăn cùng Lục Niệm Nhất và mọi người, vì là chị nên cô luôn quen tay trả tiền.

“Vậy thì từ bây giờ hãy bỏ thói quen này đi, để đàn ông trả tiền.

Đây là lúc để đàn ông thể hiện phong độ.” “Được, sau này sẽ để anh thể hiện phong độ nhiều hơn, xem em có làm anh nghèo không.” “Yên tâm, tuy thu nhập của anh không bằng em, nhưng nuôi em ăn thì tuyệt đối không có vấn đề gì.” Mạc Hữu An thở phào nhẹ nhõm.

Cô vốn nghĩ Sở Lăng sẽ hiểu lầm, nhưng anh không những không hiểu lầm mà còn chủ động kể về gia thế của mình.

Anh thẳng thắn như vậy, Mạc Hữu An lại cảm thấy hơi bất an.

“Hữu An, em đang nghĩ gì vậy?” “Em đang nghĩ, sao sư huynh lại rộng lượng như vậy.” Lục Nghiêu và Diệp Việt hai người kia keo kiệt lắm, ngay cả dượng mấy chục tuổi rồi mà vẫn thường xuyên ghen tuông.

Dì lần đó đi gặp một khách hàng nam, đều phải báo cáo trước với ông, nếu không hậu quả nghiêm trọng.

“Em đang nói chuyện anh không tính toán chuyện của em và ngài Lục?” Mạc Hữu An gật đầu.

“Ai nói anh không tính toán?

Chỉ là anh biết chừng mực.

Chương 1434

Nếu anh mà tính toán, e là sớm đã tức hộc máu rồi.

Các em từ nhỏ lớn lên cùng nhau, hiểu rõ đối phương, chỉ riêng điểm này đã đủ để anh bực mình rồi.

Nhưng anh biết, nếu anh ghen tuông lung tung, chỉ càng đẩy em ra xa hơn, ngược lại trúng kế của người khác.

Chuyện chịu thiệt như vậy anh không làm đâu." "Hóa ra sư huynh của chúng ta mới là một người đầy mưu mô, sớm đã cân nhắc mọi lợi hại rồi." Sở Lăng ôm lấy Mạc Hữu An: "Cũng chỉ có một mình em khiến anh phải như đi trên băng mỏng, khiến anh phải cân đo đong đếm, khiến anh phải trăn trở như vậy." "Nói cứ như em khó nắm bắt lắm vậy." "Em vốn dĩ khá khó nắm bắt, trái tim em như được bọc mấy lớp, anh cảm thấy bây giờ mình mới chỉ mở được lớp đầu tiên." "Nói quá lên thế, em là xác ướp Ai Cập à, còn bọc mấy lớp." "Ha ha, đi thôi, anh đưa em về nhà." Sở Lăng nắm tay Mạc Hữu An, lúc đi ngang qua nhà vệ sinh, Mạc Hữu An nói: "Sư huynh, anh đợi em một chút, em đi vệ sinh." "Đi đi, anh ở ngoài đợi em." Mạc Hữu An vừa bước vào nhà vệ sinh, đã nghe thấy tiếng một người phụ nữ buôn chuyện: "Tin hot, tin hot, các cô đoán xem tối nay tôi gặp ai ở nhà hàng?" "Tổng giám đốc Mạc và Sở Lăng, họ đang ăn cơm cùng nhau.

Tôi còn tưởng đây chắc chắn là lời đồn trong công ty, hôm nay tôi tự mình bắt gặp rồi." "Nhưng mà phải công nhận, hai người họ ngồi cùng nhau thật sự rất xứng đôi.

Kiểu người đẹp băng giá này hợp với kiểu trai ấm áp như Sở Lăng." "Nhưng tôi thấy bọn họ chắc chắn không bền lâu được đâu.

Nhìn Sở Lăng là biết ngay nhắm vào gia thế của cô ấy rồi, nếu không ai mà chịu nổi một tảng băng như vậy chứ.

Nghĩ thôi đã thấy khổ sở, ôm vào lòng chắc lạnh chết mất.

Phượng hoàng nam chính là phượng hoàng nam, dũng khí lớn thật.” Sắc mặt Mạc Hữu An lập tức tối sầm lại.

Rất rõ ràng người đó đang nói về họ.

Người trong công ty đã biết chuyện của họ rồi.

Cô cứ tưởng mình che giấu rất kỹ, ra vào đều làm như đặc vụ ngầm.

Sao lại bị phát hiện nhanh như vậy.

Lúc Mạc Hữu An ra ngoài, Sở Lăng rõ ràng cảm thấy sắc mặt cô đã khác.

“Sao vậy, Hữu An?” “Sư huynh, chúng ta lên xe rồi nói.” Trên xe.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sao mặt em trông nghiêm trọng vậy.” “Sư huynh, có phải anh đã nghe thấy lời đồn trong công ty rồi không?” “Chính là lời đồn chúng ta ở bên nhau.” “Em cũng nói đó là lời đồn rồi, anh cần gì phải quá để tâm, nghe rồi bỏ qua thôi.” “Nhưng họ nói anh như thế nào.” Phượng hoàng nam, những từ như vậy quá tổn thương.

“Đến mẹ anh cũng có suy nghĩ như vậy, họ nói một chút thì có sao.” “Sư huynh, như vậy anh quá thiệt thòi rồi.” “Không sao, họ thích nói thì cứ để họ nói.

Nói nhiều lần rồi họ sẽ chán, chán rồi thì sẽ không nói nữa.

Ai lại có thể ngày nào cũng bám lấy tin tức cũ rích không buông.” “Anh đúng là nghĩ thoáng thật.” “Ai bảo Hữu An nhà chúng ta ưu tú như vậy, có quá nhiều đôi mắt đang đổ dồn vào em.” Sở Lăng đưa Mạc Hữu An đến nhà họ Mạc, giúp cô tháo dây an toàn, mở cửa xe, hoàn toàn là một người bạn trai mẫu mực hoàn hảo.

“Sư huynh, chúc ngủ ngon, mơ đẹp nhé.” “Hữu An.” “Sao vậy?” Mạc Hữu An vừa hỏi xong đã thấy eo mình bị Sở Lăng ôm vào lòng, anh từ từ cúi xuống.

Cơ thể Mạc Hữu An căng cứng theo bản năng, cô giơ tay lên chắn trước mặt mình, "Sư... huynh." "Xin lỗi, là anh vội vàng quá." Mạc Hữu An căng thẳng giải thích, "Sư huynh, em chỉ là chưa chuẩn bị tâm lý, em... em..." "Hữu An, em không cần giải thích, là anh quá vội vàng, sau này anh sẽ chú ý." "Anh cho em thêm chút thời gian, em là người khá chậm nhiệt." Chắc là không thể nhanh chóng tiếp xúc thân mật với một người như vậy. "Ừm, anh không vội, anh có rất nhiều thời gian." Nhìn bóng lưng Mạc Hữu An đi vào, trong mắt Sở Lăng thoáng qua một tia u ám.

Mạc Hữu An gần như là chạy trối chết, vội vã chạy về phòng mình rồi đóng sầm cửa lại. "An An, con chạy cái gì thế?

Có phải đã xảy ra chuyện gì không?" Mạc Hữu An hít một hơi thật sâu, "Mẹ, con không sao đâu, mẹ đừng lo cho con.

Con mệt quá, chuẩn bị đi tắm rồi ngủ đây." Trong phòng tắm.

Mạc Hữu An đứng thẳng dưới vòi hoa sen, mặc cho dòng nước hết lần này đến lần khác xối lên người mình, trong lòng có chút hối hận.

Mình rốt cuộc là bị làm sao vậy?

Sao lại không kiềm chế được bản thân, lại từ chối nụ hôn của Sở Lăng.

Điều này chắc hẳn đã làm tổn thương anh ấy lắm.

Đây là lần đầu tiên cô yêu, thật sự không biết người khác có như vậy không.

Ra khỏi phòng tắm, cô vừa sấy tóc vừa gọi điện cho Lục Niệm Nhất. "Chị An An, sao chị có thời gian gọi cho em thế?" "Chị có chút chuyện muốn hỏi em." "Ồ, nữ cường nhân An An vạn năng của chúng ta cũng có lúc gặp vấn đề à." "Đừng có trêu chị nữa, chị cũng chỉ có thể tâm sự với em thôi," Mạc Hữu An trách yêu. "Em đang làm gì thế?

Chị không làm phiền em chứ." "Không đâu, em vẫn đang ở trung tâm thương mại, vừa mua xong quà cho Tiểu Anh Đào nhà em, ngày mai phải mang đi dỗ con bé vui ngay mới được." "Nghe mọi người nói mà chị cũng muốn mau chóng đi gặp con bé quá." "Muốn đi gặp thì được thôi, mau chuẩn bị quà đi, không có quà là anh trai em quét chị ra khỏi cửa đấy." "Có khoa trương vậy không?" "Ông già nhà em bây giờ đúng là cuồng con gái, lúc nào cũng ôm khư khư con bé, cứ như thể người khác không sinh được con gái vậy, người xung quanh đều bị anh ấy cho ăn 'cẩu lương' một lượt rồi." "Thì người ta có vốn liếng mà, tự dưng có một tiểu bảo bối từ trên trời rơi xuống." "Thôi được rồi, không nói anh ấy nữa, nói chuyện của chị đi, rốt cuộc là chuyện gì đã làm khó chị vậy?" Lục Niệm Nhất chuyển chủ đề sang vấn đề của Mạc Hữu An. "Là chuyện của chị và Sở Lăng." "Vị sư huynh đại học của chị, bạn trai hiện tại ấy à." "Ừm." "Anh ta làm sao?

Đối xử không tốt với chị à." "Không phải không tốt, ngược lại rất tốt, anh ấy là một người rất chu đáo, nhưng chính vì quá chu đáo nên lại khiến chị cảm thấy không chân thực.

Chị làm gì anh ấy cũng không giận, hôm nay Lục Nghiêu còn ghi âm một đoạn đối thoại của anh ấy và mẹ anh ấy, nội dung rất tệ, vậy mà anh ấy biết cũng không hề tức giận." "Anh Lục Nghiêu thật là cố chấp, anh ấy đi theo dõi người ta à." "Chắc là vậy, nhưng Sở Lăng không hề tức giận." "Ừm, theo em thấy, đây là một con Rùa Thần Ninja." "Lục Niệm Nhất, em nghiêm túc chút đi." "Được rồi, chị cứ nói tiếp đi." "Còn nữa, tối nay anh ấy định hôn chị, nhưng chị đã kịp thời né được." "Không thể nào, anh ấy là người đàn ông duy nhất em có cảm tình từ nhỏ đến lớn.

Ở bên anh ấy em cảm thấy rất thoải mái, em còn thích cùng anh ấy thảo luận bản thiết kế, ở bên anh ấy em thường quên cả thời gian." "Chị là đồ cuồng công việc, ở bên ai mà chẳng quên thời gian." "Nhưng em có thể chắc chắn, Sở Lăng không giống vậy." "Vậy em hỏi chị, đến cả hôn chị còn không chấp nhận được, hai người còn làm được gì nữa." "Lục Niệm Nhất, chúng ta mới bắt đầu yêu thôi, còn làm được gì chứ, em suốt ngày nghĩ cái gì vậy?" Mạc Hữu An có chút bực bội. "Được rồi, được rồi, chỉ có mình em là lão tài xế thôi." "Vậy lão tài xế nhà ta đã 'lái xe' chưa?" "Mạc Hữu An, chị sắc sảo như vậy thảo nào không có bạn bè," Lục Niệm Nhất la oai oái. "Thế rốt cuộc hai người đã 'lái xe' chưa?" "Chị mà còn hỏi nữa em không làm em gái tri kỷ của chị nữa đâu." "Thôi được rồi, chị không hỏi nữa.

Tự nhận mình là lão tài xế mà mặt mỏng như vậy, đúng là phí cái danh.

Mà nói đi nói lại, rốt cuộc chị phải làm sao đây?" "Còn làm sao được nữa, cứ tiếp tục qua lại thử xem sao.

Chương 1435

Hai người hẹn hò cũng chưa lâu, có thể tình cảm chưa đủ chín muồi.

Nếu một thời gian nữa mà chị vẫn không thể chấp nhận thân mật với anh ta, vậy thì chứng tỏ chị đối với anh ta thật sự chỉ là có cảm tình, chứ không phải yêu." "Bởi vì nếu là người mình yêu, tự nhiên sẽ dễ dàng chấp nhận sự thân mật của người đó, thậm chí còn cảm thấy mong chờ và ngọt ngào." Mong chờ và ngọt ngào.

Mạc Hữu An đến giờ vẫn chưa cảm nhận được đó là cảm giác gì, cô chỉ cảm thấy ở bên Sở Lăng rất thoải mái. "Những chuyện này chị phải từ từ tự mình trải nghiệm, em nói nhiều cũng vô dụng.

Chúc chị may mắn, chị An An." Mạc Hữu An cúp điện thoại, sau đó mở máy tính xử lý công việc một lúc rồi ngủ một giấc ngon lành. * Sự xuất hiện của Tiểu Anh Đào đã dấy lên một cơn sóng lớn trong nhà họ Lục, người vui mừng nhất không ai khác chính là ông cụ, ông cụ kích động đến mức vành mắt đỏ hoe, miệng không ngừng gọi tên Tiểu Anh Đào.

Lục Tử Mặc đến đón Tiểu Anh Đào từ sáng sớm.

Cô bé đã được ăn mặc chỉnh tề, Cận Ngôn tết cho cô bé hai bím tóc nhỏ ở hai bên rồi kẹp ra sau gáy, phía trước cài một chiếc băng đô màu bạc, trông vô cùng đơn giản và thanh tú.

Cô nhóc không thích mặc váy, nhưng trong dịp này, cô bé vẫn bị Cận Ngôn dỗ dành mặc một chiếc váy màu xanh lá nhạt đơn giản, trông non nớt vô cùng.

Ai nhìn thấy cũng muốn véo má cô bé mấy cái, Lục Tử Mặc cũng làm vậy.

Tiểu Anh Đào lập tức nhảy cẫng lên, nhảy tại chỗ mấy cái, "Rốt cuộc là sao ạ?

Con có phải đồ chơi của mọi người đâu." Ông ngoại bà ngoại véo cô bé, mẹ véo cô bé, bố cũng véo cô bé.

Thế thì cô bé biết đi véo ai đây?

Tại sao cô bé lại là người bị bắt nạt chứ. "Bé tí mà đã nóng tính thế rồi, con có muốn lăn ra đất biểu diễn một tiết mục không?" Cận Ngôn kéo bím tóc của cô bé, cũng không biết cái tính này rốt cuộc giống ai, dễ nổi nóng quá.

Tiểu Anh Đào chu môi, hất cằm, "Hứ, con có phải khỉ đâu." Tại sao lại phải ra đất biểu diễn tiết mục rồi để người ta vây xem chứ. "Con cũng biết như vậy là không tốt à." "Đó là vì mọi người cứ làm chuyện không tốt, mọi người véo má con làm gì?" "Ai bảo Tiểu Anh Đào của chúng ta đáng yêu vô địch chứ." Tiểu Anh Đào ngoắc ngoắc tay, Lục Tử Mặc khom người xuống, cô bé giơ bàn tay mũm mĩm của mình lên xoa mặt Lục Tử Mặc, rồi cười vô cùng đắc ý, "Con cũng thấy bố rất đẹp trai." Lục Tử Mặc: “…” Những người khác cũng phá lên cười. "Con nhóc láu cá, khả năng bắt chước giỏi thật," Cận Ngôn lẩm bẩm. "Xứng đáng là con gái của tôi, đúng là hiểu lòng tôi," người đàn ông bị xoa mặt nào đó chẳng những không cảm thấy gì mà còn vô cùng tự hào. "Chú Lục, chú tốt thật." Tiểu Anh Đào dâng lên nụ hôn của mình, thuận tay xoa mặt Lục Tử Mặc một lần nữa.

Lục Tử Mặc cảm thấy chỉ số thông minh của mình có chút không đủ dùng rồi, đây có phải lại bị con gái "bắt nạt" không?

Lục Tử Mặc bế Tiểu Anh Đào lên, lúc này mới phát hiện Cận Ngôn vẫn đang mặc đồ ở nhà, hoàn toàn không có ý định ra ngoài.

Cô nhóc này làm sao vậy, không lẽ định lâm trận bỏ chạy. "Ngôn Ngôn, sao em vẫn chưa thay quần áo?" Cận Ngôn ánh mắt khẽ thay đổi, giả vờ không biết, "Thay quần áo làm gì?" "Đưa Tiểu Anh Đào đi nhận họ hàng." Tiểu Anh Đào xen vào một câu, "Mẹ nói không đi, bố đưa con đi là được rồi." "Ngôn Ngôn, tại sao em không đi?" "Lục Tử Mặc, anh đây không phải là biết rõ còn cố hỏi sao?

Tiểu Anh Đào đi nhận họ hàng, em đi làm gì?" Cận Ngôn đan hai tay vào nhau. "Em là mẹ của Tiểu Anh Đào, là vợ tương lai của anh, em nói xem em đi để làm gì?" Lục Tử Mặc nhíu mày. "Tóm lại em không đi, anh tự đưa Tiểu Anh Đào đi đi.

Nếu hai người không đi thì thôi, tùy hai người." "Ngôn Ngôn, một mình anh không trông được Tiểu Anh Đào đâu." "Con bé tự đi vệ sinh được, gặp vấn đề cũng sẽ tự nói ra, còn biết tự gọi điện thoại, dễ trông lắm." Cận Ngôn tự mình thu dọn quần áo của Tiểu Anh Đào, không nhìn Lục Tử Mặc.

Đứa trẻ này quá nghịch ngợm, đi đâu cũng phải mang theo một hai bộ quần áo để thay.

Tiểu Anh Đào ghé vào tai Lục Tử Mặc, "Mẹ con cứng đầu lắm, mẹ không đi thì thôi, chúng ta đi là được rồi." "Tiểu Anh Đào, con có sợ không?" "Người nhà của bố có ăn thịt người không ạ?

Tại sao con phải sợ?" Tiểu Anh Đào ra vẻ trời không sợ đất không sợ. "Nhóc con, gan dạ đấy, đi thôi, nói tạm biệt mẹ đi." "Mẹ ơi, tạm biệt ạ." "Ngôn Ngôn, em thật sự không cân nhắc một chút sao?

Ông cụ rất nhớ em, bao nhiêu năm nay người trong nhà đều lo lắng cho em, em nỡ lòng nào để họ thất vọng sao?" "Lục Tử Mặc, em vẫn chưa chuẩn bị tâm lý, đợi em nghĩ thông suốt rồi, em sẽ đích thân đến gặp ông cụ." Lục Tử Mặc còn định nói gì đó thì phát hiện con gái đang véo lòng bàn tay mình, còn nháy mắt với anh, trông vô cùng lém lỉnh.

Lục Tử Mặc cũng không nói gì thêm.

Cận Ngôn dặn dò: "Tiểu Anh Đào, đến khu nhà lớn bên đó ngoan một chút, đừng nghịch quá nhé." "Biết rồi ạ, mẹ." Lục Tử Mặc hạ giọng nói bên tai Tiểu Anh Đào: "Bảo bối, con có cách nào để mẹ con về nhà cùng bố không?" "Đương nhiên, đến chiều con sẽ để mẹ qua." "Thật không?" Lục Tử Mặc không chắc chắn hỏi lại. "Đừng coi thường con nhé, con là Tiểu Anh Đào đó, con thông minh lắm đấy." “A a.” Nhìn Lục Tử Mặc bế Tiểu Anh Đào chui vào xe, Cận Ngôn thở dài. "Nếu đã không yên tâm về Tiểu Anh Đào, vậy thì đi cùng đi," mẹ Cận nói. "Con yên tâm lắm, con nhóc đó dễ nuôi, vứt ở đâu cũng được." "Mẹ thấy là con không có mặt mũi gặp ông cụ nhà họ Lục thì có." "Mẹ, mẹ đừng vạch trần con nữa.

Cụ năm đó đối xử với con tốt nhất, cụ cũng thích trẻ con nhất, khổ sở mong con và Lục Tử Mặc sinh một đứa con, kết quả con mang thai lại không nói cho cụ biết, còn mang con bé bỏ đi.

Ông cụ chắc chắn trong lòng vẫn còn giận, con cứ tránh gió đầu mùa đã, để con gái con đi kiếm cho con chút điểm ấn tượng.

Đợi cơn giận trong lòng ông cụ nguôi đi, con sẽ đến, con sẽ không đâm đầu vào họng súng, đó là chuyện của kẻ ngốc," Cận Ngôn nói. "Con bé này đúng là nhiều mưu mẹo thật." "Con đâu có mưu mẹo, con sợ mà." "Ông cụ trông rất hiền lành mà?" "Mẹ ơi, ông cụ mà râu vểnh lên, mắt trừng một cái là đáng sợ lắm đấy, không giận mà vẫn uy nghiêm." Mẹ Cận cười, bà cảm thấy con gái mình thực ra trong thâm tâm vẫn coi mình là bạn gái của Lục Tử Mặc, nếu không sẽ không sợ ông cụ đến vậy. "Mẹ, chiều nay con phải ra ngoài một chuyến, đích thân đi chọn trường cho Tiểu Anh Đào, con bé phải nhập học càng sớm càng tốt." "Có cần mẹ đi cùng không?" "Không cần đâu ạ, con hẹn với Tiểu Mỹ rồi, chúng con cùng đi xem." Cận Ngôn ăn cơm xong liền ra ngoài.

Chuyện tìm trường cho Tiểu Anh Đào không thể qua loa được, con gái từ nhỏ lớn lên ở trang trại, tính tình khá hoang dã, nhốt con bé ở trường học, thật sự phải tìm một trường mẫu giáo tốt.

Ở cổng khu chung cư.

Chiếc Corolla màu đỏ của Trần Tiểu Mỹ đã đỗ ở đó, cô thò đầu ra, "Ngôn Ngôn, tớ ở đây." Cận Ngôn lên xe, cười nói, "Tiểu Mỹ, cậu dù sao cũng có kha khá tài sản rồi, sao lại không nỡ mua cho mình một chiếc xe tốt hơn." "Cậu phải thông cảm cho sự khó khăn của một nữ tài xế chứ, mua xe quá tốt mấy bữa là bị tớ làm xước hết, tớ xót lắm." Dù sao cô cũng không làm kẻ tiêu tiền hoang phí, chiếc xe này mới hai hôm trước đâm vào lan can, vừa sửa xong đã lái về.

Chương 1436

"Ha ha, cậu có bằng lái mấy năm rồi mà vẫn tệ thế à." "Ai da, một hai tháng tớ mới sờ đến xe một lần, kỹ thuật tốt mới lạ." Cận Ngôn lắc đầu, thế giới của trạch nữ cô thật sự không hiểu, ngày nào cũng ở trong nhà, không thấy buồn chán sao?

Đúng lúc này.

Điện thoại của Trần Tiểu Mỹ reo lên, không biết đầu dây bên kia nói gì mà Tiểu Mỹ lập tức xù lông, "Tôi đã nói hình tượng khí chất của cô ta không hợp với nhân vật của tôi, để cô ta diễn chỉ có thể phá hỏng kịch bản.

Đó là kịch bản tôi đã gọt giũa cả năm trời mới ra được, có thể nghe ý kiến của tôi một chút không." "Đừng nói với tôi cái gì mà kinh tế fan, tôi cũng là người có fan đấy.

Đừng trách tôi không nhắc nhở các người, để cô ta diễn chỉ có bị chửi thôi." Nói đôi ba câu, Trần Tiểu Mỹ cúp điện thoại, tức đến mức lồng ngực phập phồng. "Sao vậy?" "Cãi nhau với người của công ty điện ảnh, tâm trạng không tốt." "Cãi nhau chuyện gì?" "Tác phẩm đầu tay của tớ không phải sắp được dựng thành phim sao?

Họ chọn một diễn viên mà tớ cực kỳ ghét, hình tượng và khí chất hoàn toàn không hợp với nhân vật trong sách của tớ." "Cậu có quyền quyết định diễn viên à?" "Phải chi tớ có quyền đó thì tốt rồi, tớ sẽ loại cô ta ngay lập tức.

Đó là cuốn sách đầu tiên tớ bán bản quyền chuyển thể, lúc đó giá bán thấp, nhiều điều khoản trong hợp đồng tớ cũng không xem kỹ, đúng là một hiệp ước bất bình đẳng, kịch bản tớ phải viết, nhưng họ có thể sửa đổi tùy ý, tớ chỉ có quyền đề cử diễn viên, nhưng có dùng hay không hoàn toàn do công ty điện ảnh quyết định." "Vậy bây giờ người ta không phải đang hỏi ý kiến cậu sao." "Chắc là thấy bây giờ tớ nổi tiếng rồi, giá trị tăng lên, nên muốn có được sự đồng ý của tác giả gốc, biết đâu lại là một chiêu trò để họ PR." "Sao tớ có cảm giác cậu đang hoạt động trong giới giải trí vậy." "Cũng có chút quan hệ." "Lục Tử Mặc làm ăn kiểu gì vậy, để cậu thiệt thòi thế." "Chuyện này không trách anh ấy được, là tớ giấu Lục Tử Mặc ký hợp đồng.

Lúc đó anh ấy đã mắng tớ một trận rồi.

Tớ lúc ấy không nghĩ người ta sẽ muốn chuyển thể phim ảnh, tớ lúc đó nghèo rớt mồng tơi, cảm thấy bán được là tốt rồi.

Họ mua bản quyền xong cũng không có động tĩnh gì, đã mấy năm rồi, tớ đâu có ngờ họ sẽ muốn làm phim." "Những chuyện cậu không ngờ tới còn nhiều lắm.

Lục Tử Mặc tuy có nhiều khuyết điểm, nhưng là một tay gian thương, trên thương trường tuyệt đối sẽ không để mình chịu thiệt.

Thôi, hợp đồng đã ký rồi, cậu còn làm gì được nữa, chỉ cần diễn viên không quá tệ, thì cứ để người ta diễn đi." Trần Tiểu Mỹ ngây thơ nhìn Cận Ngôn, Cận Ngôn có một dự cảm không lành, "Không lẽ là người tớ quen?" "Úy Lam?" Cận Ngôn đoán.

Những năm gần đây, Úy Lam đã thành công chuyển hình thành diễn viên điện ảnh, có thể coi là tiểu hoa đán thế hệ mới, là đối tượng được các công ty điện ảnh tranh giành. "Chính là cô ta." Vì vậy cô mới bối rối, nghe nói người phụ nữ đó đã đồng ý.

Cô cảm thấy cô ta nhất định là cố ý, lại có thể muốn tham gia một kịch bản nhỏ như của cô.

Những năm nay, cô cũng đã gặp cô ta vài lần, lần nào cũng đến để quấn lấy Lục Tử Mặc, nhưng đều bị cô đẩy lùi. "Tiểu Mỹ, cậu không cần nghĩ cho tớ, công việc và chuyện riêng đừng lẫn lộn với nhau.

Cô ta với cậu cũng không có thù oán gì, cậu cứ giao kịch bản, mặc kệ họ làm gì thì làm." "Tớ chỉ là tức trong lòng, cứ nghĩ đến tác phẩm mình viết ra lại giao cho cô ta diễn, tớ lại thấy buồn nôn." "Thôi, nghĩ thoáng ra đi.

Diễn xuất của cô ta chắc cũng không tệ, không đến mức làm hỏng kịch bản của cậu đâu." Tâm trạng của Cận Ngôn bây giờ đã rất bình tĩnh. "Cận Ngôn, cậu bây giờ thật sự không quan tâm nữa à?" "Tớ chỉ quan tâm đến Tiểu Anh Đào, những chuyện khác tớ không muốn quản.

Úy Lam nếu không đến gây sự với tớ, thì tớ có thể coi cô ta như người xa lạ, còn nếu cô ta đến gây sự, tớ sẽ trả lại gấp mười." "Làm mẹ thì sẽ mạnh mẽ, đúng là đầy sát khí, thảo nào người ta hay nói, phụ nữ mà độc ác lên có thể hủy thiên diệt địa." "Lái xe cho cẩn thận vào, nữ tài xế." "Tuân lệnh, nữ tài xế này vẫn có tự biết mình lắm, tớ lái chậm mà, đừng coi thường tớ." Trần Tiểu Mỹ và Cận Ngôn cả buổi sáng đi mấy trường mẫu giáo, trường gần nhà thì diện tích nhỏ, các thiết bị vui chơi thiếu thốn, trường xa hơn một chút thì cơ sở vật chất lại không tốt, tóm lại Cận Ngôn đều không hài lòng. "Ngôn Ngôn, chỉ là trường mẫu giáo thôi, cậu có kén chọn quá không?" "Con gái mình tớ rất rõ, để nó ở những nơi như thế này, chưa đầy một ngày là khóc um lên cho xem." "Nói bậy, Tiểu Anh Đào nhà tớ sao lại khóc nhè được." "Cái này cậu không biết rồi, có một đêm ngủ bị Lục Tử Mặc đạp xuống cuối giường, ngày hôm sau dậy khóc thương tâm lắm đấy." "Trái tim nhỏ bé mong manh vậy à?" "Chứ sao, khá là nhạy cảm." "Vậy thì đúng là phải chọn lựa kỹ càng rồi." "Tìm chỗ ăn gì đã, chiều tiếp tục chọn." Hai người đến một quán lẩu, vào thẳng một phòng riêng, không ngờ lại đụng phải một người mà họ không thể ngờ tới.

Không phải ai khác, chính là Úy Lam.

Dù cô ta đeo kính râm, cả người che chắn kín mít, nhưng có lẽ đúng như câu nói: tình địch gặp nhau, đỏ mắt ghen tức.

Cận Ngôn nhận ra cô ta ngay lập tức.

Tất nhiên, Úy Lam cũng nhận ra Cận Ngôn. "Cận Ngôn, thật là lâu rồi không gặp," Úy Lam tháo kính xuống, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

Cô ta vốn đã rạng rỡ, cộng thêm mấy năm nay sự nghiệp thuận buồm xuôi gió, khí chất quả thật ngút trời, đi đứng như có gió thổi.

Nhưng Cận Ngôn cũng không kém, mấy năm trôi qua, cô cũng không còn là cô gái ngây ngô, yếu đuối, chỉ biết trốn tránh mới ra trường năm nào, trên người còn mang theo vẻ dịu dàng của một người mẹ.

Một người rực rỡ như hoa hồng, một người thanh đạm như hoa cúc.

Hai người đều có vẻ đẹp riêng, không phân cao thấp. "Đúng là lâu rồi không gặp," Cận Ngôn bình tĩnh hơn cả những gì mình tưởng. "Đây là nghĩ thông suốt rồi, muốn quay về à?" Úy Lam cũng biết một chút chuyện của Lục Tử Mặc và Cận Ngôn, nghe nói Cận Ngôn năm đó đã phá thai, nhất quyết chia tay với Lục Tử Mặc.

Còn Lục Tử Mặc từ đó về sau cũng không gặp lại cô, chỉ cử người tham gia vào quá trình điều trị sau này của cô.

Thực ra là do cô ta có thủ đoạn, mấy năm nay tự gắn mình với Lục Tử Mặc, đi đến đâu tự nhiên cũng được người ta nể nang ba phần, cũng không có nhiều kẻ lộn xộn dám đến gây sự.

Lục Tử Mặc có lẽ không muốn dính dáng gì đến cô ta nên cũng chẳng bao giờ ra mặt làm rõ. "Ngã ở đâu thì tự nhiên phải đứng dậy ở đó, không phải sao?" Cận Ngôn nhẹ giọng nói. "Cô đã làm chuyện như vậy, cô nghĩ Lục Tử Mặc còn cần cô nữa sao?" Khóe miệng Cận Ngôn hiện lên một tia chế nhạo, "Úy Lam, từ đầu đến cuối cô đều phạm phải một sai lầm, đó là quá tự phụ.

Giữa tôi và Lục Tử Mặc, quyền chủ động luôn nằm trong tay tôi, là tôi không cần Lục Tử Mặc." Lần này cũng là Lục Tử Mặc đi đón cô về, nhưng những chuyện này, cô không cần phải giải thích với Úy Lam, không có ý nghĩa. "Cận Ngôn, cô bỏ lỡ Lục Tử Mặc, cô sẽ hối hận." Cận Ngôn chỉ lạnh nhạt liếc nhìn một cái, vừa như khinh miệt, vừa như chế giễu, sau đó không nói thêm gì, cùng Trần Tiểu Mỹ đi thẳng vào phòng riêng.

Úy Lam nghiến răng, nhưng ở nơi công cộng thế này, cô ta cũng không tiện nói nhiều, đành cùng trợ lý rời đi. "Ngôn Ngôn, tớ thấy cậu bây giờ lợi hại thật đấy, xem kìa, cậu nói vài ba câu đã khiến Úy Lam tức đến tái mặt." "Tớ chỉ nói thật thôi, không muốn chọc tức ai cả." Gặp Úy Lam, Cận Ngôn lại nhớ ra một chuyện, chuyện của bố mẹ cô năm xưa chính là do một tay Úy Lam đạo diễn, chuyện này cô vẫn chưa nói với Lục Tử Mặc.

Xem ra phải tìm một thời gian để nói rõ những chuyện quá khứ. * Khu nhà lớn của quân khu.

Ông cụ làm sao mà ngồi yên được, biết Tiểu Anh Đào sắp đến, từ sáng sớm đã ra cổng chờ, người nhà họ Lục cũng gần như đã có mặt đông đủ.

Chương 1437

Tiểu Anh Đào ngồi trên một bên vai của Lục Tử Mặc, anh vững vàng đỡ lấy cô bé, cô bé bây giờ đã quen với việc "nô dịch" bố mình.

Lục Tử Mặc cũng sẵn lòng cưng chiều cô bé, bất cứ lúc nào cũng để cô bé ngồi trên vai mình.

Cô bé nhìn thấy ngay một ông lão tóc bạc trắng đang đứng ở cổng, Lục Tử Mặc nói nhỏ: "Đây là cụ của con." Tiểu Anh Đào không hề sợ người lạ, giơ tay nhỏ lên vẫy chào, lớn tiếng nói: "Ông của ông ạ." Vừa nói, cô bé vừa ôm cổ Lục Tử Mặc, nhẹ nhàng trượt xuống, sau đó chạy đến trước mặt ông cụ, lặp lại lần nữa: "Ông của ông ạ." Ông cụ lập tức bật cười, dịu dàng nói: "Con có biết ông của ông thì phải gọi là gì không?" Không thấy Cận Ngôn, cũng đúng như ông dự đoán, con nhóc nhát gan đó mà dám đến mới lạ, chắc chắn đã sớm tìm cách trốn tránh rồi.

Tiểu Anh Đào lắc đầu, tự mình đếm ngón tay, đếm một lúc rồi lắc đầu quầy quậy, "Tiểu Anh Đào đếm không ra ạ." Ông cụ run run đưa tay sờ lên đỉnh đầu Tiểu Anh Đào, sau đó nắm lấy tay cô bé, trầm giọng nói: "Tiểu Anh Đào, ông của ông chính là cụ, cụ đưa con về nhà, Tiểu Anh Đào của chúng ta về nhà rồi." Ông cụ một tay chống gậy, một tay dắt Tiểu Anh Đào.

Bước qua ngưỡng cửa đã phủ chút rêu xanh, từng bước một đi vào bên trong.

Tiểu Anh Đào còn quá nhỏ, ngây thơ không hiểu chuyện, nhưng cô bé có thể cảm nhận được không khí trang nghiêm lúc này, vì vậy cô bé rất ngoan ngoãn, từ từ theo bước chân của ông cụ đi vào nhà.

Bức tranh này đã được Lục Nghiêu chụp lại bằng máy ảnh, sau này được rửa thành ảnh và cất vào album.

Thế hệ cũ đều như vậy, quan niệm về con cháu đặc biệt mạnh mẽ, không thể chịu được cảnh huyết mạch lưu lạc bên ngoài.

Nhìn bóng dáng một già một trẻ này.

Tần Tuệ gục vào vai Lục Nam Thiên, khóc không thành tiếng.

Những người khác cũng đỏ hoe mắt, ai cũng muốn đánh cho Lục Tử Mặc một trận, làm ăn kiểu gì mà lại để mất đứa trẻ lanh lợi đáng yêu này.

Tiểu Anh Đào không hề sợ người lạ, vừa vào nhà đã nhìn ngó xung quanh, ông cụ dắt cô bé đi nhận mặt từng người một, cô bé cũng rất lễ phép, nhận được bao lì xì còn biết cúi đầu cảm ơn, khiến cả nhà vô cùng vui mừng. "Ngôn Ngôn thật sự đã giáo dục Tiểu Anh Đào rất tốt," Mạc Noãn ghé vào tai Lục Sâm nói. "Ừm, nói chung, mắt nhìn phụ nữ của đàn ông nhà họ Lục chúng ta vẫn không tồi, mặc dù giữa đường có xảy ra sai sót." Tiểu Anh Đào thấy mắt ai cũng đỏ hoe, liền nói bằng giọng ngây thơ mềm mại: "Tiểu Anh Đào đến rồi, mọi người phải vui lên chứ, đừng khóc nữa, mọi người khóc là Tiểu Anh Đào cũng muốn khóc theo đấy." Một câu nói trẻ con khiến những người có mặt đều bật cười. "Đừng có khóc lóc sướt mướt nữa, sau này Tiểu Anh Đào nhà chúng ta là lớn nhất, tất cả đều nghe theo con bé," Lục lão gia tử lên tiếng.

Tiểu Anh Đào che miệng cười trộm, sau đó nhào vào lòng ông cụ, "Ông của ông ơi, con thích ông." "Con có thể gọi là cụ." "Không ạ, con chỉ thích gọi là ông của ông thôi." "Ha ha, vậy tùy con, muốn gọi thế nào thì gọi thế ấy." "Nói đi, bữa trưa muốn ăn gì, ông bảo đầu bếp trong nhà làm cho con?" "Sao cũng được ạ, Tiểu Anh Đào là đồ ham ăn, cái gì cũng thích ăn, mẹ nói con dễ nuôi lắm, vứt ở đâu mẹ cũng yên tâm." Ông cụ yêu quý Tiểu Anh Đào không rời tay, đi đến đâu cũng dắt theo, còn đặc biệt dắt cô bé đi một vòng quanh khu nhà lớn, tự nhiên thu hút sự chú ý của không ít người.

Lục Tử Mặc lo ông cụ một mình không trông được cô nhóc nên cũng đi theo họ. "Tiểu Anh Đào, không phải con nói có cách để mẹ con qua đây sao?

Đến lúc hành động rồi chứ." "Hì hì." Tiểu Anh Đào cười một tiếng, sau đó gọi điện cho Cận Ngôn, chỉ thấy cô bé đang cười bỗng bật khóc, "Mẹ ơi, mẹ ở đâu?

Tiểu Anh Đào nhớ mẹ lắm, mẹ đến đón con được không?" Nghe tiếng khóc của con gái, tim Cận Ngôn lập tức thắt lại, "Sao vậy Tiểu Anh Đào?" "Người ở đây con không quen ai cả, họ cứ khóc với con hoài, con sợ họ lắm, mẹ đến đón con được không.

Có phải vì Tiểu Anh Đào không ngoan nên họ không thích Tiểu Anh Đào không ạ." "Tiểu Anh Đào, con nghe mẹ nói này, họ chắc chắn là vì quá vui mừng nên mới đỏ mắt thôi." "Nhưng mà họ đáng sợ lắm, nếu mẹ không đến, con sẽ lén bỏ trốn đấy." Nghe con gái định bỏ trốn, Cận Ngôn làm sao còn bình tĩnh được, đây tuyệt đối là chuyện mà con gái cô có thể làm được. "Tiểu Anh Đào, con đang ở đâu?" "Con đang ở trong một cái sân rất lớn." "Con đã rời khỏi nhà rồi à?" "Dạ, con chắc sắp ra ngoài rồi ạ." "Chỉ có một mình con thôi à?" "Vâng, con lén chạy ra ngoài ạ." Cận Ngôn sợ hãi.

Cái tên Lục Tử Mặc này, bảo trông con gái một lát mà con bé chạy đi lúc nào cũng không biết.

Mắt mọc trên trời hay sao?

Không dùng để trông con à? "Tiểu Anh Đào, con đứng yên đó không được động đậy, mẹ đến đón con ngay," Cận Ngôn nghiêm giọng ra lệnh.

Nỗi sợ ông cụ lúc nãy không biết đã bay đi đâu mất. "Vâng, vậy mẹ nhanh lên nhé, con đợi mẹ ở đây." "Không được chạy lung tung," Cận Ngôn nhấn mạnh lần nữa. "Vâng ạ." Tiểu Anh Đào cúp máy.

Ông cụ và Lục Tử Mặc ngây người ra, chỉ thấy Tiểu Anh Đào lau nước mắt, sau đó đeo chiếc điện thoại trẻ em lên cổ, cười toe toét nói: "Xong rồi, lát nữa mẹ sẽ đến." Lục Tử Mặc dở khóc dở cười, "Con nhóc tinh quái này, rốt cuộc con đã lừa mẹ con bao nhiêu lần rồi?" Tiểu Anh Đào lắc đầu, "Đây là lần đầu tiên ạ, mà cũng là để giúp bố thôi." "Sau này không được lừa mẹ con nữa nhé." "Không đâu ạ, mẹ nói phải làm một đứa trẻ trung thực, chuyện 'sói đến rồi' mà nói nhiều quá sẽ không còn tác dụng nữa, nên con chỉ nói dối hai lần thôi." Lục Tử Mặc: “…” Ngôn Ngôn.

Em giáo dục thất bại rồi, còn có tác dụng ngược nữa.

Ông cụ hừ lạnh một tiếng, rất không hài lòng với hành vi trốn trong mai rùa của Cận Ngôn, "Kẻ ác ắt có kẻ ác trị, cái tính bướng bỉnh của mẹ con đúng là phải để con trị nó." Cứ tưởng trốn được hôm nay là xong, vẫn còn ngày mai nữa chứ.

Đúng là một con đà điểu nhỏ. "Ông của ông ơi, mẹ con cũng chỉ có khuyết điểm nhỏ này thôi, mẹ con tốt lắm ạ," Tiểu Anh Đào bĩu môi, rất nghiêm túc giải thích với ông cụ.

Mẹ của mình là tốt nhất. "Mẹ con tốt như thế nào?" ông cụ tò mò hỏi.

Tiểu Anh Đào đếm ngón tay, "Mẹ con xinh đẹp, hào phóng, đảm đang, giặt quần áo nấu cơm đều biết, tay nghề rất giỏi ạ." "Thế đã gọi là tốt rồi à." "Thế chính là tốt rồi ạ." Tư duy của trẻ con rất đơn giản. "Những cái này ông cũng biết làm." "Thế nên con mới thích ông, con đã nói rồi mà." "Con nhóc này." "Ông của ông ơi, con còn một điều quên nói, ông xem con thông minh hiểu chuyện, lanh lợi đáng yêu như vậy, tất cả đều là công lao của mẹ con đó ạ.

Lát nữa mẹ con đến, ông có thể không mắng mẹ con được không?" Tiểu Anh Đào kéo tay ông cụ, vừa đi vừa thương lượng. "Cụ của con là người ngang ngược vô lý vậy sao?

Con xem cụ có giống không?" Tiểu Anh Đào lắc đầu, "Con thấy không giống ạ." "Thế là được rồi, ông mắng nó làm gì." Tiểu Anh Đào múa tay múa chân, "Ôi dào, ông của ông đã đồng ý với con rồi nhé, người lớn không được lừa trẻ con đâu ạ." Ông cụ: “…” Tại sao ông lại có cảm giác bị một đứa trẻ ba tuổi tính kế thế này.

Cận Ngôn vừa vội vã đến khu nhà lớn, vừa gọi điện cho Lục Tử Mặc, vừa bắt máy đã mắng xối xả, "Lục Tử Mặc, Tiểu Anh Đào đâu rồi?

Trước khi đi tôi đã dặn đi dặn lại anh rồi, con bé nghịch ngợm quen rồi, anh phải trông cho cẩn thận, nó chỉ cần quay đi một cái là biến mất ngay.

Tôi đã dặn đi dặn lại anh, anh lại qua loa như vậy à, anh có chút trách nhiệm nào không?

Anh không phải người 21 tuổi nữa, anh đã 25 tuổi rồi, có thể trưởng thành một chút được không?" Người nào đó bị mắng té tát mà mặt vẫn tươi cười, "Thì anh không có kinh nghiệm mà." "Anh có kinh nghiệm quái gì, đồ ông bố ăn sẵn, vô dụng hết sức.

Không biết chăm con thì phải học, thật là tức chết tôi mà.

Chương 1438

Con mất rồi cũng không biết, lần sau tôi mà còn tin anh nữa thì tôi không mang họ Cận, đồ đàn ông vô dụng.

Không, anh mau đi tìm đi, Tiểu Anh Đào chắc không ra khỏi khu nhà lớn được đâu, không phải có người gác cổng sao?

Chắc là chạy đến góc nào đó trốn rồi." "Ngôn Ngôn, em đừng vội, anh đi tìm ngay đây." "Nếu Tiểu Anh Đào mà có mệnh hệ gì, tôi không để yên cho anh đâu, Lục Tử Mặc." "Không đâu, không đâu, anh đảm bảo tìm thấy cho em ngay." Lục Tử Mặc nhìn về phía Tiểu Anh Đào, cô bé đương nhiên cũng nghe thấy tiếng mẹ nói chuyện rồi, chỉ cảm thấy mông nhỏ đau nhói. "Hình như mình hơi quá rồi, tiêu rồi." "Tiêu cái gì mà tiêu, ông cố che chở cho con." "Đúng vậy, bố sẽ không để mẹ đánh con đâu, không sao đâu." Tiểu Anh Đào không tin họ. "Ông ngoại bà ngoại cũng không cản được đâu." Mẹ mà muốn đánh cô bé thì không ai cản nổi. "Mẹ cháu trở nên dã man vậy sao?" Ông cụ thấy cô nhóc sợ hãi như vậy, không khỏi hỏi.

Tiểu Anh Đào gật đầu lia lịa. "Vậy thì lúc đó cháu cứ nấp sau lưng ông cố." "Nhưng rồi con cũng sẽ rơi vào tay mẹ thôi, oa oa, sau này con tuyệt đối không giúp mấy chuyện này nữa đâu." Tiểu Anh Đào hối hận muốn chết, sợ đến mức kêu oaoa.

Khi Cận Ngôn hùng hùng hổ hổ chạy đến sân lớn, liền thấy Lục Tử Mặc và ông cụ đứng một bên, còn Tiểu Anh Đào thì đang đu trên xà kép, thoăn thoắt lượn qua lượn lại.

Cô bé vốn là một con khỉ con, thường xuyên trèo cây, chỉ là đổi một phương thức khác, chẳng hề ảnh hưởng đến khả năng của cô bé.

Cảnh tượng này không khỏi khiến cô nhớ lại lời ông cụ nói năm đó, Lục Tử Mặc lúc nhỏ cũng trải qua như vậy.

Quả nhiên là cha con, phương diện này thật đúng là giống nhau như đúc.

Tiểu Anh Đào nhìn thấy Cận Ngôn ngay từ cái nhìn đầu tiên, nhưng cô bé không dám lên tiếng, mà nhỏ giọng nói với Lục Tử Mặc: "Mẹ đến rồi." Lục Tử Mặc lập tức xoay người, gương mặt tuấn tú nở nụ cười. "Ngôn Ngôn, xin lỗi em, anh không chăm sóc tốt cho con bé, nhưng đã tìm thấy rồi." Tiểu Anh Đào cũng lập tức tụt xuống khỏi xà kép, ôm chầm lấy chân Cận Ngôn, chủ động nhận sai, đáng thương nói: "Mẹ nhất định đã lo lắng lắm, sau này con không chạy lung tung nữa, Tiểu Anh Đào làm sai rồi, vừa rồi ông cố và bố đã dạy dỗ con rồi, lần sau con không dám nữa." Cận Ngôn nhìn sâu vào Tiểu Anh Đào, thật ra cô đã hiểu ra chuyện gì đó, nhưng trọng tâm quan tâm của cô bây giờ không phải là con bé.

Mà là ông lão đang nhìn cô chằm chằm ở phía không xa.

Bốn năm không gặp, ông cụ dường như đã già đi một chút.

Tóc đã bạc trắng, nhưng đôi mắt già vẫn như xưa, sáng ngời, khí chất mạnh mẽ trời sinh càng khiến người ta không thể xem thường.

Cận Ngôn rón rén bước tới, đứng trước mặt ông cụ, cúi thấp đầu. "Ông cố." "Cháu gọi nhầm người rồi, ta không dám làm ông cố của cháu đâu." Ông cụ rất lạnh nhạt.

Cận Ngôn chỉ cảm thấy trong lòng từng cơn khó chịu, thà rằng ông cứ mắng cô vài câu, chửi một trận cho hả giận còn hơn. "Ông cố, con thật sự sai rồi." "Ta không quen cháu." Ông cụ sầm mặt lại.

Tiểu Anh Đào trước giờ luôn bênh người nhà, thấy mẹ mình đứng đó như một đứa trẻ phạm lỗi, cô bé vội vàng chạy tới, ôm chân ông cụ. "Ông của ông nội, ông đừng giận mẹ con mà, ông đã hứa với con là không mắng mẹ rồi." Đối diện với Tiểu Anh Đào, ông cụ lập tức thay đổi sắc mặt. "Ông cố có mắng mẹ cháu đâu." "Nhưng mặt ông cứ sưng lên kìa." "Ông cố đâu có hứa với cháu là không được sầm mặt đâu." Tiểu Anh Đào sốt ruột, cô bé nhìn Lục Tử Mặc. "Chú Lục, giúp với, mau giúp với." Lục Tử Mặc bước tới, ôm vai Cận Ngôn. "Ông cố, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của con, không liên quan gì đến Ngôn Ngôn cả." "Đúng vậy, tất cả đều là lỗi của chú Lục." Tiểu Anh Đào cũng vội vàng phụ họa.

Lục Tử Mặc chỉ cảm thấy nghẹn lòng, xem ra trong lòng con gái, anh vẫn chưa có địa vị gì, dễ dàng bị bán đứng như vậy. "Cận Ngôn, trước đây ta đối xử với cháu không tệ chứ?" "Ông cố đối với con vẫn luôn rất tốt ạ." "Vậy tại sao cháu nỡ lòng mang Tiểu Anh Đào đi, còn giấu con bé bao nhiêu năm nay.

Nếu không phải Lục Tử Mặc phát hiện, có phải cháu định vĩnh viễn không mang Tiểu Anh Đào đến gặp ta, muốn để ta chết không nhắm mắt đúng không?" Cận Ngôn lập tức trợn tròn mắt, vội vàng xua tay. "Không phải đâu ạ, ông cố, con có dự định mà, con định đưa Tiểu Anh Đào đến gặp ông." "Vậy ban đầu cháu định lúc nào?" Cận Ngôn cắn môi không lên tiếng. "Thấy chưa, ngay cả chính cháu cũng chưa nghĩ ra.

Cháu không biết ta là người một chân đã bước vào quan tài rồi sao, không chừng ngủ một giấc là không tỉnh lại nữa, đợi cháu nghĩ xong rồi đưa con bé về thì ta còn gặp được không?

Ta còn có thể đưa Tiểu Anh Đào đi khắp nơi chơi đùa được không?

Ta còn chơi nổi không?" Liên tiếp ba câu hỏi khiến nước mắt Cận Ngôn trào ra, cô nghẹn ngào nói: "Ông cố, con xin lỗi." "Có bản lĩnh mang người nhà họ Lục chúng ta đi, lại không có bản lĩnh thẳng lưng nói cho rõ ràng?

Nói xem, năm đó rốt cuộc là chuyện gì khiến cháu hạ quyết tâm phải đi bằng được?

Hôm nay cháu không nói rõ cho ta, ta với cháu không xong đâu." Cận Ngôn thẳng lưng lên. "Ông cố, con biết con đã phụ lòng ông, nhưng bao năm qua con chưa bao giờ hối hận về lựa chọn ban đầu.

Tuy Tiểu Anh Đào thiếu sự quan tâm của bố, thiếu đi nhiều người thân, nhưng con đã bình an sinh con bé ra, cũng để con bé lớn lên trong một môi trường lành mạnh.

Ông cũng thấy đó, con bé bây giờ khỏe mạnh vui vẻ, con cảm thấy rất tốt." "Ý của cháu là ở thành phố A thì không thể sinh con bé ra một cách tốt đẹp, không thể để nó lớn lên khỏe mạnh được sao?" Ông cụ đã sống cả thế kỷ, tuy thỉnh thoảng có chút hồ đồ nhưng rất tinh tường. "Lúc đó đúng là có tình hình như vậy.

Úy Lam sớm đã biết con mang thai, còn ở bệnh viện bày kế hại con một lần, may mà không thành công.

Thêm vào đó, trước kia đứa bé cũng có dấu hiệu dọa sảy, con không dám cược." "Ái da!" Cận Ngôn còn chưa nói xong đã nghe thấy Lục Tử Mặc kêu thảm một tiếng.

Nhìn kỹ lại, cây gậy trong tay ông cụ đang đập từng nhát lên người Lục Tử Mặc, mà anh cũng không dám chạy, ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ.

Ông cụ ra tay rất nặng, tiếng động vang lên cực lớn. "Lục Tử Mặc, mày chết ở đâu rồi?

Chuyện này mày không biết sao?" Ánh mắt Lục Tử Mặc nhìn Cận Ngôn mang theo vẻ áy náy.

Chương 1439

"Úy Lam sớm đã biết em mang thai sao?" Cận Ngôn gật đầu. "Cô ta biết rồi." Ông cụ nghe vậy, cơn giận bốc lên từ trong lòng. "Thế sao mày không biết, Lục Tử Mặc?" "Anh xin lỗi." Câu này Lục Tử Mặc nói với Cận Ngôn.

Anh thật sự không biết lần đó ở bệnh viện là cái bẫy mà Úy Lam bày ra nhắm vào Cận Ngôn.

Úy Lam thật sự quá độc ác, đánh cược cả tính mạng của mình cũng không để cho họ được yên ổn.

Chuyện đã nói ra, Cận Ngôn cũng không giấu giếm nữa, nhân tiện kể luôn chuyện của bố mẹ lần đó. "Cả chuyện của bố mẹ em cũng là do một tay cô ta gây ra, cô ta đã thừa nhận trước mặt em rồi." Chuyện này thì Lục Tử Mặc đã biết, đã làm thì ắt sẽ để lại dấu vết, Úy Lam không thể che giấu cả đời.

Anh nghĩ lại cũng thấy một trận sợ hãi, nếu như bố mẹ Cận Ngôn hôm lễ đính hôn thật sự xảy ra chuyện, thì cả đời này anh và Cận Ngôn có lẽ thật sự không còn khả năng nào nữa.

Bởi vì tất cả mọi chuyện, suy cho cùng đều là vì anh.

Ông cụ cảm thấy mình thật sự tức chết mất, là bị đứa chắt trai này của mình làm cho tức chết, vậy mà nhiều chuyện như thế nó đều không biết.

Lực trên tay càng lúc càng nặng.

Cận Ngôn không ngăn cản, ngược lại Tiểu Anh Đào thì sợ hãi, đôi mắt to ngấn nước nhìn cảnh tượng này, miệng nhỏ hơi hé ra.

Cô bé có thể nhận ra, lần này ông cố đánh còn nặng hơn bà nội nhiều.

Tiếng động nghe thôi cũng đã thấy sợ. "Ông của ông nội, ông đừng đánh chú Lục nữa được không ạ?

Đau lắm đó." Tiểu Anh Đào sắp khóc đến nơi rồi. "Tiểu Anh Đào, thằng khốn này đáng bị đánh.

Nếu không phải vì nó do dự không quyết đoán, cháu chắc chắn đã lớn lên bên cạnh ta rồi." "Vậy bây giờ con không phải đã về rồi sao, ông đừng đánh chú ấy nữa." Tiểu Anh Đào níu tay ông cụ, lắc lắc, đáng thương nhìn ông.

Ông cụ nhìn gương mặt ngây thơ trong sáng của đứa trẻ, cuối cùng cũng dừng tay, nhưng mấy gậy đó đã đủ cho Lục Tử Mặc chịu đựng rồi.

Lục Tử Mặc chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân đau âm ỉ, trán cũng rịn ra mồ hôi lạnh. "Chú Lục, chú không sao chứ?" Tiểu Anh Đào lao tới.

Ông cụ Lục nói: "Tiểu Anh Đào, đây là gia quy nhà chúng ta, phạm lỗi là phải bị đánh.

Sau này nếu cháu phạm lỗi, cũng phải bị đánh." Bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn của Tiểu Anh Đào bấu vào nhau, có chút bất an, rụt rè hỏi: "Con đáng yêu như vậy cũng phải đánh ạ?" "Lỗi lớn mới đánh, lỗi nhỏ không đánh." "Vậy con không phạm lỗi lớn nữa, chỉ phạm lỗi nhỏ thôi." Tiểu Anh Đào lập tức cười toe toét.

Ông cụ cũng bị cô bé chọc cười. "Đúng là không có tiền đồ, lỗi lớn đều là tích tụ từ lỗi nhỏ mà ra." "Ngôn Ngôn, sau này gặp phải chuyện như vậy, đừng một mình đè nén trong lòng, có uất ức gì cứ đến trước mặt chúng ta mà nói, chúng ta nhất định sẽ làm chủ cho cháu, biết chưa?" "Con biết rồi, ông cố, trước đây là con nông nổi."

"Vậy bây giờ sao cháu lại dám quay về?" "Vì con cảm thấy mình đã có bản lĩnh để bảo vệ con gái mình rồi." Ông cụ nhìn về phía Lục Tử Mặc. "Xem đi, một cô bé đáng yêu lại bị cháu ép thành nữ kim cương rồi." "Là lỗi của con." Ông cụ hừ một tiếng rồi đi về phía trước.

Cận Ngôn có chút do dự đứng tại chỗ, Tiểu Anh Đào qua kéo cô: "Mẹ, chúng ta cùng về nhà đi, ông cố nói đây cũng là nhà của Tiểu Anh Đào." Cận Ngôn gật đầu, dắt tay Tiểu Anh Đào, tay còn lại của Tiểu Anh Đào thì được Lục Tử Mặc nắm lấy.

Tiểu Anh Đào theo thói quen giật tay Cận Ngôn ra, muốn trèo lên người Lục Tử Mặc, liền bị Cận Ngôn kéo lại. "Không thấy anh ấy vừa bị đánh sao?" "Ồ, người chú Lục đang đau, vậy con không cần chú ấy bế nữa." "Tiểu Anh Đào, sau này nếu con không nghe lời, anh ta chính là kết cục của con, con nhớ kỹ cho mẹ." Cận Ngôn nói đầy ẩn ý. "Chú Lục phạm lỗi thì có ông cố đánh, mẹ phạm lỗi thì ai đánh mẹ ạ?" Tiểu Anh Đào, cô bé thích hỏi vạn câu hỏi vì sao, lại bắt đầu lải nhải.

Cận Ngôn thường bị con gái làm cho cạn lời. "Ừm, ông ngoại bà ngoại có thể đánh." "Nhưng con chưa bao giờ thấy họ đánh mẹ, tại sao mẹ lại đánh con?

Có phải vì mẹ không thương con không?" Cận Ngôn: "..." Sao nói một hồi lại bị con nhóc này lôi mình vào tròng rồi.

Nếu cô nói thương con mới đánh con, con bé này chắc chắn sẽ lập tức hỏi lại, vậy ông ngoại bà ngoại có phải không thương mẹ không.

Lục Tử Mặc véo má cô nhóc. "Bảo bối, con giỏi lắm." "Con nói không đúng sao?" "Đúng, con nói rất đúng." "Chú Lục, con còn chưa hỏi chú, sao chú cứ bị đánh hoài vậy, chú có thấy mất mặt không?" Lục Tử Mặc vô cùng lúng túng, còn Cận Ngôn thì lại bật cười. "Cái này không có gì mất mặt cả, phạm lỗi thì phải chịu đòn." "Một người lớn mà suốt ngày bị đánh, mất mặt.

Còn phải để một đứa trẻ như con giúp đỡ, càng mất mặt hơn." Tiểu Anh Đào châm chọc.

Lục Tử Mặc ho nhẹ một tiếng, chuyển chủ đề. "Ngôn Ngôn, anh thấy tư duy logic của Tiểu Anh Đào thật sự không tồi, sau này có thể cân nhắc cho con bé học khối tự nhiên." Nhắc đến chuyện học hành, Cận Ngôn cũng đau đầu. "Buổi sáng em và Tiểu Mỹ đã đi xem qua mấy trường mẫu giáo tốt ở thành phố A, đều không thấy chỗ nào phù hợp cả." "Anh đã nghĩ xong từ lâu rồi, để Tiểu Anh Đào đi học ở trường mẫu giáo của bộ đội.

Nơi đó an toàn cho trẻ con, lại gần đơn vị.

Tiểu Anh Đào không phải thích chơi sao, vừa hay rất hợp." "Có xa quá không?" "Đúng là hơi xa một chút, nhưng lại gần khu nhà của quân đội.

Bây giờ trong nhà chỉ có một đứa trẻ này, nhà lại có nhiều người lớn tuổi, không sợ không có ai đưa đón." "Vậy hôm nào anh đưa em đi xem thử, em không tự mình xem thì không yên tâm." Tiểu Anh Đào bĩu môi chạy lên đuổi theo ông cụ, nắm tay ông. "Ông cố, con có thể không đi học được không ạ?" "Không đi học thì cháu muốn làm gì?" "Con muốn đi chơi." "Chơi gì?" "Trước đây lúc ở trang trại, con đi lấy trứng chim, bắt chim sẻ, trèo cây, có nhiều trò vui lắm ạ." "Vậy cháu không muốn chơi những thứ khác à?

Ở trường cũng có rất nhiều thứ có thể chơi, cháu còn có thể vào đơn vị bộ đội chơi nữa." "Có phải là máy bay đại bác mà chú Lục nói không ạ?" "Đúng vậy, chỉ cần cháu muốn chơi là có thể chơi." "Vậy con chỉ đến đơn vị bộ đội, không đi học được không ạ?" Lúc Cận Ngôn và Lục Tử Mặc đuổi kịp thì nghe thấy câu này của con gái, Cận Ngôn không nhịn được nói: "Tiểu Anh Đào, không được mặc cả với ông cố." Tiểu Anh Đào khá sợ Cận Ngôn, nên không nói gì nữa.

Chương 1440

"Ngôn Ngôn, thật ra trường mẫu giáo cũng chẳng học được gì nhiều, con bé muốn học gì chúng ta đều có thể dạy, thật sự không cần thiết phải đưa nó đến trường mẫu giáo." Ông cụ nói. "Ông cố, con biết ông cưng chiều con bé, nhưng nó phải học cách hòa đồng với bạn bè, học cách sống tập thể, con cũng không mong nó học được bao nhiêu thứ.

Con bé từ nhỏ lớn lên ở trang trại, có chút tự tung tự tác, tật xấu này phải sửa." Điểm này thì ông cụ không nhận ra.

Nhưng ông vốn là người cởi mở, cưng chiều con cháu là một chuyện, nhưng phương hướng giáo dục chính vẫn là giao cho bố mẹ đứa trẻ quyết định, ông sẽ không nhúng tay vào.

Lần nữa gặp lại cả gia đình họ Lục, Cận Ngôn có chút ngại ngùng.

Nhưng mọi người cũng không truy hỏi cô điều gì, cứ như thể bốn năm qua chưa từng xảy ra chuyện gì.

Mọi người chỉ đơn giản hỏi thăm một chút, ngay cả Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa cũng vui vẻ gọi tên cô, không ai trách móc cô cả.

Ngược lại, Tiểu Anh Đào cứ canh cánh trong lòng chuyện Lục Tử Mặc vừa bị đánh, cô bé kéo Lục Sâm, bảo ông đi tìm thuốc.

Tìm được thuốc xong, cô bé lại đi kéo Cận Ngôn, bảo cô đi bôi thuốc cho Lục Tử Mặc.

Nhìn cả nhà ba người họ lên lầu, các bậc trưởng bối mỉm cười hài lòng.

Tần Tuệ cười nói: "Con thấy có Tiểu Anh Đào làm chất xúc tác ở giữa, hai đứa này tái hợp cũng là chuyện sớm muộn, cô nhóc này quá lợi hại." "Bốn năm rồi mà hai đứa nó vẫn không thay lòng đổi dạ, mẹ cũng không lo nữa, chắc chắn sẽ làm lành được thôi." Mạc Noãn cũng nghĩ như vậy.

Một người không thay đổi tấm lòng ban đầu, điều này không phải ai cũng làm được. "Em thấy Tiểu Anh Đào rất thích Tử Mặc, sao vẫn chưa đổi cách xưng hô nhỉ?" "Tính cách của Tiểu Anh Đào có chút giống Cận Ngôn, rất ngang bướng.

Ngày xưa đến ông cụ non như Tử Mặc còn đổi cách xưng hô rồi, mà nó vẫn cứ gọi em và Lục Sâm là bác trai bác gái." Mạc Noãn nói.

Trong phòng. "Mẹ, mẹ mau xem cho chú Lục đi, bôi thuốc cho chú ấy." Tiểu Anh Đào đưa thuốc cho Cận Ngôn. "Con tự mình lấy về, sao không tự mình giúp đi." Tiểu Anh Đào che miệng cười khúc khích, tự mình nhảy lên giường của Lục Tử Mặc, đung đưa đôi chân nhỏ. "Con có biết đâu." "Không biết thì con lấy về làm gì?" "Lấy về cho mẹ mà." Tiểu Anh Đào ngồi trên giường chưa đầy một phút đã chạy về phía một cái tủ, nhón chân lấy một cuốn album ảnh. "A, mẹ ơi, trong này có mẹ này." Trong ảnh là hình cô và Lục Tử Mặc đầu tựa đầu vào nhau.

Cô suy nghĩ một lúc mới nhớ ra, đó là lần đầu tiên cô gặp người nhà họ Lục, cùng họ đi nướng BBQ.

Lúc đó cô còn không biết ai đã chụp tấm ảnh này.

Rõ ràng là chụp lén.

Người đàn ông này, để ảnh của họ ở đây làm gì? "Tấm ảnh này anh rửa hai tấm, một tấm khác anh để ở căn hộ của anh.

Những lúc không ngủ được, anh quen ôm nó vào lòng, giả vờ như em vẫn còn ở bên cạnh anh." Lục Tử Mặc nhìn Cận Ngôn đầy thâm tình, dáng vẻ còn có vài phần tủi thân. "Đau ở đâu, mau cởi ra đi." Lục Tử Mặc cười một tiếng, cởi áo sơ mi, thân hình anh vẫn không thay đổi chút nào, vẫn là kiểu mặc đồ thì gầy, cởi đồ ra lại có da có thịt, đúng chuẩn móc áo di động.

Cận Ngôn bây giờ không có tâm trạng thưởng thức những thứ này, ánh mắt cô co lại, trên lưng Lục Tử Mặc có không ít vết hằn đỏ.

Ông cụ ra tay thật sự không chút nương tình, cháu ruột của mình mà cũng đánh như vậy, xem ra đã nổi giận thật sự.

Quả nhiên xuất thân quân nhân, làm việc gì cũng luôn nghiêm túc cẩn thận.

Tiểu Anh Đào thấy Lục Tử Mặc cởi áo, đầu tiên là che mắt, sau đó từ từ bỏ tay ra, cuối cùng lại chạy tới, nhẹ nhàng đặt tay lên lưng Lục Tử Mặc, sờ sờ. "Chú Lục, chú có đau không ạ?" "Không đau chút nào." "Lúc đau thì phải nói, con bảo mẹ làm nhẹ tay thôi." Cận Ngôn bôi thuốc ở một bên, Tiểu Anh Đào thì ở bên cạnh thổi phù phù giúp anh.

Lục Tử Mặc từ đầu đến cuối đều cười như không cười nhìn chằm chằm vào gương mặt vợ con mình.

Đúng là vợ của anh, dù sao trong lòng anh đã xác định rồi. "Được rồi, cởi cả quần ra đi." Cận Ngôn thấy hình như ông cụ cũng đánh vào chân anh.

Lục Tử Mặc nhìn Cận Ngôn, cẩn thận nói: "Có cần để Tiểu Anh Đào ra ngoài không?" Cận Ngôn lườm một cái. "Anh định cởi hết ra à?" Tiểu Anh Đào cũng chớp chớp mắt nhìn Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc bị chặn họng, ngoan ngoãn cởi quần dài, tai nhuốm vài phần sắc hồng.

Bị vợ con vây xem thế này, tâm trạng thật sự phức tạp khó tả.

Hai người tuy đã có mối quan hệ thân mật nhất, nhưng đó cũng là chuyện của bốn năm trước, qua bốn năm, lại để cô bôi thuốc lên đùi anh, Cận Ngôn không thể ra tay được, huống chi bên cạnh còn có một đứa trẻ ngây thơ. "Chú Lục, chú phải nằm sấp xuống, nếu không mẹ không bôi được phía sau đâu." Lục Tử Mặc vỗ trán. "Ngôn Ngôn, hay là để anh tự làm." Cận Ngôn đang sầu không biết làm thế nào, nghe anh nói vậy, vội vàng nhét thuốc vào tay anh.

Lục Tử Mặc dở khóc dở cười, có cần phải như vậy không? "Ngôn Ngôn, trên người anh chỗ nào mà em chưa thấy, lúc này còn ngại ngùng không thấy muộn quá sao?" "Lục Tử Mặc, nói chuyện chú ý chừng mực, con gái anh giỏi nhất là bắt chước đặt câu đấy, đến lúc đó lại ra ngoài nói lung tung, anh khóc không có chỗ mà khóc đâu." "Mẹ ơi, có phải mẹ đã nhìn hết người chú Lục rồi không?" Cận Ngôn tức đến mức vỗ một cái lên người Lục Tử Mặc, cô nói có sai đâu, con gái này đúng là loại sắp lên trời rồi.

Cú vỗ này vừa hay vỗ trúng mông Lục Tử Mặc, anh trợn tròn mắt, Cận Ngôn cũng tức khắc mặt đỏ đến tận mang tai, bế Tiểu Anh Đào chạy ra ngoài. "Em ra ngoài hít thở không khí, anh tự làm đi." Lục Tử Mặc chỉ cảm thấy mông nóng rát, sắc mặt đỏ bừng, một lúc lâu sau mới hoàn hồn lại được.

Cuối cùng lẩm bẩm: "Đây là đánh Tiểu Anh Đào thành quen tay rồi sao?" Cận Ngôn bế Tiểu Anh Đào lên sân thượng, phát hiện cô bé cứ ôm mông, có chút rụt rè nhìn cô.

Chương 1441

"Tiểu Anh Đào, con đang chột dạ chuyện gì?" Tiểu Anh Đào ôm cổ Cận Ngôn, hôn lên trán cô, mũi cô, má cô, miệng cô. "Mẹ ơi, con yêu mẹ nhiều lắm, mẹ đừng đánh mông con." "Mẹ đánh chính là con, ai bảo hôm nay con làm chuyện xấu." Cận Ngôn thật sự đánh một cái vào mông Tiểu Anh Đào.

Tiểu Anh Đào bĩu môi, vô cùng tủi thân. "Con thử khóc xem." "Mẹ không nói lý lẽ, con phải đi mách ông ngoại bà ngoại, để họ đến đánh mẹ." Tiểu Anh Đào giãy giụa muốn xuống, Cận Ngôn ôm chặt cô bé. "Con vẫn cảm thấy mình không sai à?" "Con nghĩ kỹ lại cho mẹ, rốt cuộc tại sao mẹ lại đánh con, hôm nay con đã làm những gì." "Ông cố muốn mẹ đến nhà chơi, nên con gọi điện lừa mẹ đến." "Mẹ không phải đã dạy con không được nói dối sao?

Tại sao con không nghe." Tiểu Anh Đào cúi đầu không nói tiếng nào. "Mẹ nghe nói con chạy ra khỏi nhà, con có biết mẹ sợ đến mức nào không?

Nơi này không phải trang trại, con không hề quen thuộc, nếu con ra ngoài bị người xấu bắt đi, con bảo mẹ đi đâu tìm con, lúc mẹ nghe được tin này đã lo đến phát điên rồi, mẹ sắp khóc rồi, con có biết không?" "Mẹ, con xin lỗi, con sai rồi." Đầu Tiểu Anh Đào càng cúi thấp hơn. "Vậy sau này gặp phải chuyện như vậy thì phải làm sao?" "Tìm một lý do không khiến mẹ lo lắng, không khiến mẹ khóc." "Tiểu Anh Đào!" Cận Ngôn gầm nhẹ.

Tiểu Anh Đào giật nảy mình. "Dạ!" Cận Ngôn nhìn dáng vẻ nhỏ bé này của con bé, thật sự là tức đến bật cười, tư duy của đứa trẻ này luôn không giống người khác, cô thật sự rất đau đầu. "Trả lời mẹ cho tử tế, sau này gặp phải chuyện như vậy thì làm sao?" "Con cũng không biết nữa, con muốn làm ông cố vui, cũng muốn làm bố vui, lại không thể để mẹ lo lắng, con cũng không biết phải làm sao nữa, mẹ nói con nên làm thế nào?" Tiểu Anh Đào lại đá quả bóng về phía Cận Ngôn. "Là mẹ hỏi con, không phải để con hỏi lại mẹ." "Nhưng con là trẻ con, con không biết, con chỉ có thể hỏi mẹ thôi ạ." Tiểu Anh Đào nói một cách đương nhiên.

Cận Ngôn cảm thấy mình đã sinh ra một tiểu yêu tinh, cô căn bản không giáo dục nổi, sao lại có loại đứa trẻ hư làm sai chuyện mà còn có thể nghiêm túc phản bác lại cô, khiến cô cạn lời thế này.

Cận Ngôn dùng trán cụng vào trán Tiểu Anh Đào. "Làm mẹ của con, mẹ thấy trình của mình vẫn chưa đủ." Cô cảm thấy mình nên đi đăng ký một lớp bồi dưỡng về cách giáo dục loại trẻ con tinh ranh quái đản này. "Mẹ ơi, khi nào con có thể gọi chú Lục là bố ạ?" Tiểu Anh Đào đột nhiên hỏi. "Mẹ có cản con đâu, con muốn gọi lúc nào thì gọi lúc đó, con vui là được mà." "Nhưng mà bố mẹ trong phim truyền hình đều là một cặp, bố mẹ của cậu bé đầu to cũng ở cùng nhau, tại sao hai người không ở cùng nhau?" Cận Ngôn lại đau đầu, vạn câu hỏi vì sao lại đến rồi. "Có lẽ sau này chúng ta sẽ ở cùng nhau, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc con gọi bố, con muốn gọi lúc nào cũng được, vì đó là sự thật không ai có thể thay đổi được." "Nhưng con muốn hai người ở bên nhau rồi, con mới gọi là bố mẹ." "Cái đầu nhỏ này của con suốt ngày nghĩ gì vậy, con mới có ba tuổi hơn thôi." "Bảo bối này thông minh lắm đó." Hai mẹ con cười thành một khối.

Đến bữa tối, Tần Tuệ múc cơm cho Tiểu Anh Đào trước, sau đó kéo cô bé vào lòng. "Tiểu Anh Đào, ăn cơm cơm nào, bà cố đút cho con nhé." Tiểu Anh Đào cau mày, "ăn cơm cơm" là cái quái gì vậy.

Hình như đã từng nghe ở đâu đó rồi. "Cục cưng, há miệng ra nào." Mạc Noãn cười. "Mẹ, Tiểu Anh Đào nhà chúng ta ăn cơm không cần người khác đút đâu ạ, con bé có thể tự ăn được." "Thế là không có ai đút à, đứa trẻ nhỏ như vậy sao lại không cho người ta đút chứ." Cận Ngôn cười, không thể không nói, cách cưng chiều con cháu của các bậc trưởng bối này đều giống hệt nhau.

Lúc Mạc Noãn và Lục Sâm mới đến trang trại, cũng đòi đút cơm cho Tiểu Anh Đào.

Mạc Noãn lắc đầu. "Nghe nói từ lúc hai tuổi con bé đã bắt đầu tự ăn cơm rồi, cứ đặt nó vào bàn ăn là được." "Bà cố, mẹ con nói phải tự mình làm ạ." Tần Tuệ cảm thấy khá tiếc nuối, đã bỏ lỡ quá trình trưởng thành của cô nhóc.

Trên bàn ăn.

Tên của Tiểu Anh Đào đã được quyết định, chính là cái tên mà Lục Tử Mặc đặt: Lục Dư Hi.

Ngày mai sẽ đi làm hộ khẩu.

Trường học tạm thời quyết định là trường mẫu giáo của bộ đội, trước tiên để cô nhóc đi thích ứng vài ngày, nếu không thích thì sẽ xem xét các lựa chọn khác.

Tất cả các chủ đề đều xoay quanh đứa trẻ, thanh niên lớn tuổi nhà họ Lục tự nhiên lại trở thành đối tượng bị phê bình.

Tần Tuệ nổi giận. "Lục Nghiêu, rốt cuộc khi nào con mới có bạn gái?" "Vợ tương lai của con có khi vẫn đang học mẫu giáo ấy ạ." Lục Nghiêu nói không đứng đắn. "Lục Nghiêu, con lớn hơn Tử Mặc mấy tuổi, con gái người ta đã ba tuổi rồi, con còn định trì hoãn đến bao giờ nữa." Người nói là Giang Mạn.

Nghe con trai nói câu hỗn xược này, bà cũng tức giận. "Mẹ, nếu mẹ muốn bế cháu gái, thì cứ bế Tiểu Anh Đào nhiều vào là được.

Tiểu Anh Đào nhà chúng ta thông minh đáng yêu như vậy, con sinh ra chưa chắc đã đáng yêu thế đâu, đừng hy vọng nữa." "Hỗn xược, sao con lại nói chuyện với mẹ con như vậy." Lục Minh, người vốn ít nói, cũng lên tiếng.

Lục Nghiêu nhướng mày, xem ra đã chọc giận mọi người rồi, anh không nói nữa, tự mình ăn cơm.

Lục Minh nhíu chặt mày, không bớt lo, một đôi nam nữ đều không làm người ta bớt lo.

Con cái của Lục Sâm đều đã có nơi có chốn, chỉ có con cái của ông cả ngày chẳng ra đâu vào đâu, đứa lớn thì si tình một người, đứa nhỏ thì nhất quyết đòi nhập ngũ, đòi làm cảnh sát, không có chút dáng vẻ con gái nào.

Mong nó yêu đương, hoàn toàn là chuyện không thể.

Đóa Đóa vô tình liếc thấy ánh mắt của bố, vội rụt cổ lại, cố gắng thu nhỏ sự tồn tại của mình.

Lúc này mà lên tiếng thì chỉ trở thành đối tượng bị công kích.

Lục Niệm Nhất thấy dáng vẻ của cô bé, cứ nín cười mãi. "Mẹ nghe nói An An có bạn trai rồi?" Giang Mạn lại nói.

Chương 1442

"Có rồi, nhưng thế thì sao, không phải vẫn chưa kết hôn sao?

Họ không bền được bao lâu đâu, với sự hiểu biết của con về An An." Anh không tin Mạc Hữu An có thể chấp nhận một người mẹ như Sở Lăng, anh biết rõ cô ghét ông bà nội của mình đến mức nào. "Con nói xem sao con không mong người ta tốt lên, cứ phải trù ẻo người ta như vậy." "Con đâu phải thánh nhân, con mong cô ấy tốt, thì ai đến mong con tốt, hạnh phúc là phải tự mình giành lấy.

Họ nên cảm thấy may mắn vì con bận công việc, nếu không con chỉ cần hai ba ngày là phá tan họ rồi, những người không hợp ở bên nhau chỉ lãng phí thời gian, lãng phí tình cảm." "Mẹ cảnh cáo con, Lục Nghiêu, con đừng làm bậy, đừng biến mình thành kẻ cướp." Giang Mạn thật sự lo con trai mình sẽ làm ra chuyện như vậy.

Thích một người đến mức sắp thành ma rồi. "Trong tình yêu mà không làm kẻ cướp, thì chỉ có thể là bên khóc lóc thôi." Khóe miệng Cận Ngôn không khỏi cong lên, mấy năm trước khi cô và Lục Tử Mặc yêu nhau, Lục Nghiêu vẫn đang ở nước ngoài làm sinh viên trao đổi, cô không có nhiều cơ hội tiếp xúc với anh.

Chỉ có lần ở trên núi Tây là ấn tượng sâu sắc nhất.

Lúc đó cô đã cảm thấy tính cách anh rất tự tung tự tác, bây giờ xem ra đúng là như vậy.

Nếu Lục Tử Mặc cũng như vậy, có lẽ đã sớm nhẫn tâm cắt đứt quan hệ với Úy Lam, không kéo dài mãi.

Thật ra, cô rất ngưỡng mộ tính cách của Lục Nghiêu.

Dốc toàn lực vì người mình yêu, còn những người và những chuyện linh tinh khác thì liên quan gì đến anh. "Ngôn Ngôn, em cười gì vậy?" "Em thấy anh Lục Nghiêu rất bá khí." Lục Nghiêu tặng cho Cận Ngôn một ánh mắt đầy tán thưởng. "Thấy chưa, tiểu Cận Ngôn cũng đồng tình với lời tôi nói.

Các vị trưởng bối thân yêu của tôi ơi, đừng áp đặt cái tư tưởng cũ rích của các vị lên người tôi nữa, đã lỗi thời rồi, không còn phù hợp nữa.

Vợ của tôi, tôi tự lo liệu, dù sao thì tôi thân tâm khỏe mạnh, xu hướng bình thường, tuyệt đối sẽ không độc thân đâu, vợ ấy mà, là chuyện sớm muộn thôi." "Vợ ấy mà, là chuyện sớm muộn thôi." Tiểu Anh Đào cũng bắt chước y như đúc.

Lời nói trẻ con ngây thơ khiến cả bàn ăn cười ha ha.

Ông cụ ăn không được ngon miệng, động đũa vài cái là không ăn nổi nữa.

Cận Ngôn ra hiệu cho Tiểu Anh Đào, cô bé lập tức làm nũng với ông cụ. "Ông cố, ông phải ăn nhiều vào ạ, ăn nhiều, cơ thể mới khỏe mạnh." "Đứa trẻ ngoan, ông cố nhìn cháu là no rồi." "Không được, không được, vẫn phải ăn cơm ạ." Cận Ngôn cũng gắp một miếng rau xanh đặt vào bát ông cụ. "Ông cố, ông ăn thêm chút rau đi ạ." Tiểu Anh Đào cũng mắt tròn xoe nhìn ông cụ. "Ông cố, ăn đi ạ." "Được, ông cố ăn rau, rồi cơ thể sẽ khỏe mạnh." "Ông cố, còn phải uống một bát canh nữa, như vậy mới tốt ạ." Một đứa trẻ ba tuổi, rõ ràng vẫn cần người lớn chăm sóc, nhưng từng hành động cử chỉ của Tiểu Anh Đào lại rất chín chắn, khiến tất cả mọi người nhìn Cận Ngôn với ánh mắt đầy tán thưởng, như thể cô là đại công thần của nhà họ Lục vậy.

Cận Ngôn cảm thấy hơi ngại, cô có thể nói là mèo mù vớ cá rán được không?

Cô cảm thấy mình không dạy dỗ Tiểu Anh Đào được bao nhiêu, mấy năm trước cô bận rộn khởi nghiệp, thời gian chăm sóc Tiểu Anh Đào thật sự không nhiều, đa số là do bố mẹ cô chăm sóc.

Nhưng Tiểu Anh Đào lại trời sinh thông minh, tuy tính cách có hơi hoang dã, nhưng những lúc khiến họ lo lắng đau đầu thật sự không nhiều. "Ngôn Ngôn, Tiểu Anh Đào thật sự rất hiểu chuyện." "Đó là do hôm nay con bé ngoan ngoãn hơn thôi, bình thường không yên phận thế đâu." Sớm đã lật tung nhà họ Lục rồi. "Mẹ, mẹ đừng nói bừa, Tiểu Anh Đào khi nào không ngoan chứ, con vẫn luôn rất ngoan, con là một em bé ngoan." Lúc ra về, Lục Tử Mặc chuyển đồ mọi người tặng Tiểu Anh Đào lên xe, Cận Ngôn nhìn cốp sau đầy ắp. "Sao nhiều thế này?" "Anh chỉ chuyển bừa vài món thôi, sau này nếu Tiểu Anh Đào học ở trường mẫu giáo của bộ đội, sẽ đến đây thường xuyên hơn, anh để lại không ít đồ chơi ở đây, chỉ chọn mấy thứ này mang về thôi." Nhận được nhiều quà như vậy, Tiểu Anh Đào là người phấn khích nhất, hai mắt sáng lấp lánh, cứ đi vòng quanh chiếc xe mãi.

Lục Tử Mặc lại đưa một xấp bao lì xì và mấy chiếc thẻ ngân hàng cho Cận Ngôn. "Đây là quà gặp mặt mọi người cho Tiểu Anh Đào, có hơi lẻ tẻ, em rút hết tiền ra, mở một tài khoản thống nhất cho con bé, gửi tiền vào, coi như là quỹ đen nhỏ của Tiểu Anh Đào, sau này chắc sẽ dùng đến." "Trong bao lì xì là gì vậy?" Trông không giống tiền mặt. "Chắc đều là séc cả đấy." Người nhà anh ra tay, chắc không thể nào bỏ tiền mặt vào được.

Cận Ngôn tiện tay mở một cái, nhìn thấy con số trên đó, thật sự lớn đến đáng sợ.

Cô không khỏi nhìn cô con gái ngây thơ của mình, Tiểu Anh Đào à, con thoáng cái đã thành tiểu đại gia rồi đấy, con có biết không.

Mẹ ở tuổi của con cũng chỉ có một con heo đất, bên trong toàn là tiền lẻ từng đồng một. "Sao lại cho nhiều thế này?

Cứ nhận thế này không hay lắm đâu." "Đều là tấm lòng của các bậc trưởng bối và các cô chú bác, không có gì là không hay cả." "Tiểu Anh Đào còn là một đứa trẻ, không dùng đến đâu." "Ngôn Ngôn, cứ giữ lấy, sau này đợi mấy đứa nó có con, chúng ta cũng phải trả lễ lại, không những trả lễ mà anh còn trả gấp bội.

Không có gì phải ngại cả, mọi người đều không thiếu chút tiền này." "Đúng là đại gia có khác." "Kiếm tiền chẳng phải là để tiêu sao?

Nhưng mà anh lại tò mò, Ngôn Ngôn nhà chúng ta bây giờ có giá trị bao nhiêu rồi nhỉ?" "Sao thế?

Muốn thâu tóm à." "Đương nhiên rồi, không chỉ muốn thâu tóm công ty của em, mà còn muốn nuốt chửng cả con người em nữa." "Oa, chú Lục, chú định làm sói xám, nuốt chửng mẹ con ạ?" Tiểu Anh Đào lại chen vào một câu. "Lục Tử Mặc, đây là lần cuối cùng tôi nhắc nhở anh.

Sau này phải nghĩ đến ảnh hưởng đối với đứa con gái ba tuổi của anh.

Cứ tiếp tục thế này, không ai dạy dỗ nổi nó đâu, phải hết sức coi trọng chuyện này." Lục Tử Mặc sờ sờ mũi, "Biết rồi." Tiểu Anh Đào bĩu môi, không hiểu mình đã nói sai ở đâu. "Còn bĩu môi nữa là mẹ bịt miệng con lại đấy." "Mẹ hung dữ quá." Tiểu Anh Đào quay mặt ra ngoài cửa sổ.

Cận Ngôn vẫn chưa mua xe nên đành phải đi xe của Lục Tử Mặc về nhà.

Lục Tử Mặc cảm thấy Cận Ngôn đã nhượng bộ hết mức nên tạm thời không dám làm càn, ngoan ngoãn đưa Cận Ngôn về nhà.

Bố mẹ Cận một ngày không gặp cháu ngoại, vừa thấy đã ôm cháu gái hôn hít một hồi.

Tiểu Anh Đào đứng trước mặt họ nhảy tưng tưng, còn kể lại chuyện hôm nay ở khu nhà lớn cho họ nghe, nói rằng mình đã nhận được bao nhiêu là bao lì xì, bao nhiêu là đồ chơi, còn có cả ông cố râu bạc nữa.

Chương 1443

Lục Tử Mặc chưa bao giờ biết khả năng diễn đạt ngôn ngữ của cô con gái ba tuổi lại tốt đến thế, cứ mỉm cười nhìn cô bé.

Cận Ngôn liếc anh không biết bao nhiêu lần, nhắc nhở tên cuồng con gái này nên về đi, trời không còn sớm nữa.

Lục Tử Mặc như không hề hay biết, chỉ mỉm cười nhìn Tiểu Anh Đào.

Cuối cùng anh còn mặt dày đòi tắm cho cô bé, khiến Tiểu Anh Đào la hét trong phòng tắm, sau cùng đành phải ngoan ngoãn khuất phục dưới ma trảo của anh.

Vốn dĩ Tiểu Anh Đào không muốn anh ngủ cùng, nhưng có người quá mặt dày, cứ kể khổ với cô bé, nói rằng một mình anh cô đơn, tịch mịch biết bao.

Cận Ngôn nghe mà khóe miệng giật giật, ngược lại Tiểu Anh Đào lại đỏ hoe mắt, như một con bạch tuộc quấn lấy người Lục Tử Mặc. "Tiểu Anh Đào, bố hứa, chắc chắn sẽ không đá con nữa đâu." Dưới lời hứa của Lục Tử Mặc, Cận Ngôn bé nhỏ cuối cùng cũng thả lỏng cảnh giác, ngoan ngoãn chìm vào giấc ngủ.

Cận Ngôn vốn định xem kịch hay, xem Tiểu Anh Đào làm thế nào để đuổi kẻ mặt dày vô sỉ này ra ngoài, không ngờ con gái mình lại bị dỗ dành ngoan ngoãn chỉ trong vài ba câu. "Ngôn Ngôn, xin lỗi nhé, làm em thất vọng rồi, sau này anh sẽ ngủ cùng Tiểu Anh Đào." "Anh có cần mặt mũi không, đây là nhà tôi." "Con gái anh không rời xa anh được, hết cách rồi." Cận Ngôn mắng vài câu rồi đành phải quay về phòng ngủ.

Lục Tử Mặc lại mỉm cười, cuộc sống hạnh phúc có lẽ sẽ bắt đầu từ giây phút này.

Cận Ngôn nằm trên giường nhưng không sao ngủ được.

Đột nhiên điện thoại reo lên, nhìn thì lại là số của Lục Tử Mặc.

Thật rảnh rỗi, rõ ràng chỉ cách một bức tường mà còn gọi điện thoại làm gì.

Cô cúp máy, anh lại gọi, kiên trì không bỏ cuộc.

Không, phải nói là đeo bám dai dẳng, chiêu này bây giờ anh đã dùng đến mức thuần thục rồi.

Đối với cô như vậy, đối với con gái cũng như vậy.

Gái ngoan sợ trai lì.

Cận Ngôn thật sự có chút tức giận, dù là quá khứ hay hiện tại, anh vẫn có thể dễ dàng khuấy động cảm xúc của cô.

Cận Ngôn rất ghét sự yếu đuối của mình, cuối cùng đành phải chấp nhận số phận mà bắt máy.

Bên trong không phải là giọng nói của Lục Tử Mặc mà là khúc dạo đầu của một bài hát.

Cô luôn cảm thấy khúc dạo đầu này có chút quen thuộc, nhưng lại không nhớ ra là bài gì, hình như là một bài hát tiếng Quảng Đông rất cũ.

Ngay sau đó, giọng hát trầm ấm của Lục Tử Mặc vang lên. *Hồi đầu đương thiên đích nhất thiết tượng phao ảnh* *(Nhìn lại mọi thứ của ngày xưa như ảo ảnh)* *Nguyên lai thiên hoang địa lão tổng hội minh* *(Hoá ra thiên trường địa cửu rồi cũng sẽ tỏ tường)* *Giá vãn thượng thử khắc đích tâm tình* *(Đêm nay, tâm trạng lúc này)* *Ngã tái phán vọng nhưng nhiên nhượng nhĩ tri* *(Anh vẫn mong em hiểu rằng)* *Mộng lý nan bình* *(Trong mơ vẫn khó lòng bình yên)* *Vi hà si tâm đích cảm giác vị lãnh băng* *(Vì sao cảm giác si tâm vẫn chưa nguội lạnh)* *Nhiên nhi thủy chung một pháp khả quyết định* *(Nhưng sau cùng vẫn không thể quyết định)* *Ngã đái trứ bất cai đích biểu tình* *(Anh mang theo vẻ mặt không nên có)* *Dữ nhĩ đối vọng du nhiên tượng dĩ kinh* *(Nhìn em tựa như chưa từng)* *Một hữu sự tình* *(Có chuyện gì xảy ra)* *Hồi đầu nhất sinh trung kỷ thứ vị khán thanh* *(Nhìn lại một đời mấy lần chưa nhìn rõ)* *Nhưng nhiên khổ luyến cộng nhĩ đích ái tình* *(Vẫn khổ luyến tình yêu với em)* *Ngã kế tục bôn ba trung bất đình* *(Anh vẫn tiếp tục bôn ba không ngừng)* *Mỗi vãn mỗi nhật như hà nhượng nhĩ tri* *(Mỗi đêm mỗi ngày làm sao để em biết)* *Thị vũ thị tình* *(Là mưa hay là nắng)* *Diêu diêu trường lộ tầm bối ảnh* *(Đường dài thăm thẳm tìm bóng lưng)* *Noãn noãn ái khứ như lưu tinh* *(Tình yêu ấm áp vụt qua như sao băng)* *Phán vọng nguyên lượng ngã bất yếu vấn cứu cánh* *(Mong em tha thứ, đừng hỏi đến cùng)* *Đãn nguyện hiện tại tại nhĩ đích tâm trung* *(Chỉ mong giờ đây trong trái tim em)* *Diệc hữu trứ cộng minh* *(Cũng có sự đồng cảm)* *...* Cận Ngôn chưa bao giờ biết Lục Tử Mặc biết hát tiếng Quảng Đông, mà hát lại hay đến thế.

Cô không hiểu anh đang hát gì, nhưng khi bài hát kết thúc, cô cảm thấy cổ mình lành lạnh, sờ lên mới biết mình đã khóc tự lúc nào.

Cô cũng nhớ ra rồi, đó là một bài hát cũ của Trương Học Hữu, «Tình cũ nghĩa xưa».

Trước đây cô chỉ thấy giai điệu hay, nhưng bây giờ cô lại rất muốn biết lời bài hát là gì.

Còn tâm trạng đâu mà ngủ nữa, cô cầm điện thoại lên tìm kiếm ngay lập tức.

Đọc từng câu từng chữ của lời bài hát, cô mỉm cười.

Lời bài hát này thật sự rất hợp với hoàn cảnh.

Người đàn ông ngầm gian xảo này lại dùng bài hát này để cầu hòa, đúng là nhiều chiêu trò thật.

Nhưng mà, làm sao đây, cô cảm thấy giọng hát vừa rồi của anh thật sự quyến rũ chết người.

Nhưng mà rốt cuộc anh ta làm sao vậy, đêm hôm khuya khoắt không sợ làm Tiểu Anh Đào thức giấc sao?

Con bé vốn là đứa trẻ rất dễ tỉnh giấc.

Bài hát của Lục Tử Mặc như một khúc ru hồn, Cận Ngôn vốn đang không buồn ngủ, nghe xong bài hát của anh lại nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Hơn nữa còn ngủ một mạch đến sáng, ngay cả một giấc mơ cũng không có.

Lúc tỉnh dậy, bước chân không tự chủ được mà đi thẳng đến phòng Tiểu Anh Đào.

Hai bố con đang ngủ rất say.

Chỉ là tư thế ngủ thật khiến người ta dở khóc dở cười.

Tiểu Anh Đào nằm ngang trên giường, đầu đã tuột khỏi gối từ lâu, một bàn chân đặt thẳng lên miệng Lục Tử Mặc, một chân khác thì gác lên eo anh, hai cánh tay dang rộng như chữ "Đại", vô cùng bá đạo.

Còn Lục Tử Mặc thì nắm lấy cổ chân cô bé, tư thế ngủ cũng là hình chữ "Đại".

Hai người thở khò khè, dường như nhịp điệu cũng giống hệt nhau.

May mà chiếc giường đủ lớn, nếu không thật sự không đủ cho hai bố con này quậy phá.

Có cần phải đáng yêu như vậy không?

Cận Ngôn che miệng để mình không cười thành tiếng, ai đó đúng là đã gặm chân thối cả đêm rồi.

Lần này Tiểu Anh Đào xem như đã lật người làm chủ, lần trước rõ ràng là người bị đá xuống cuối giường.

Cận Ngôn đứng tại chỗ quan sát một lúc, rồi quay về phòng lấy điện thoại, "cạch cạch" chụp liên tiếp mấy tấm mới thôi.

Chương 1444

Tiểu Anh Đào dụi mắt, từ từ mở ra, thấy Cận Ngôn liền cất giọng búp bê ngọt ngào gọi: "Mẹ." "Tiểu Anh Đào, con đừng động đậy, xem tư thế của con kìa?" Cận Ngôn hạ thấp giọng nói.

Tiểu Anh Đào đảo mắt một vòng, mắt trợn tròn, sau đó làm động tác ra hiệu cho Cận Ngôn đừng nói.

Tiểu Anh Đào nhẹ nhàng rút chân lại, lại phát hiện chân mình bị Lục Tử Mặc nắm chặt. "Buông tay ra." "Ồ, con bé này, được đằng chân lân đằng đầu, còn muốn lén lút chuồn đi, bị bố bắt được rồi nhé, xem con chạy đi đâu." Lục Tử Mặc vươn tay ra, kéo thẳng Tiểu Anh Đào lên người mình rồi cù lét: "Mau nói, con đã làm gì bố?" Tiểu Anh Đào lắc đầu như trống bỏi, cười ngặt nghẽo: "Con không làm gì cả, không làm gì cả, con là bé ngoan mà." "Thật sự không có à?" Lục Tử Mặc cố ý trêu cô bé. "Tuyệt đối không có." Lục Tử Mặc nhíu mày, giả vờ suy nghĩ: "Vậy sao bố lại ngửi thấy mùi chân thối nhỉ." "Nói bậy, chân của con sao lại hôi được, rõ ràng là thơm mà." Chút mánh khoé của Tiểu Anh Đào sao đủ qua mặt anh, cô bé buột miệng nói.

Toi rồi, hình như cô bé đã nói cho chú Lục biết sự thật.

Cô bé đáng yêu che miệng anh đào nhỏ của mình lại. "Ồ hô, nhóc con, con thừa nhận rồi nhé." "Con không cố ý mà, xin hãy tha thứ." Tiểu Anh Đào giơ tay nhỏ lên, trông đáng yêu như một con hồ ly tinh ranh. "Tha thứ, đương nhiên là tha thứ rồi, ai bảo con là bảo bối nhỏ của bố chứ." Tiểu Anh Đào nằm trên ngực Lục Tử Mặc cười khúc khích, ngay cả Lục Tử Mặc cũng cười theo, hai bố con cứ thế cười ngây ngô với nhau.

Cận Ngôn lắc đầu, cười rồi rời khỏi phòng.

Lúc đứng dậy, Tiểu Anh Đào không tin nổi mà nhấc chân mình lên ngửi ngửi, rồi buồn bã nói: "Chân của con rõ ràng là thơm mà, mùi táo xanh đó." "Vậy để bố ngửi xem." Lục Tử Mặc cầm chân Tiểu Anh Đào, thật sự đặt lên mũi ngửi ngửi, Tiểu Anh Đào thấy nhột, cười khúc khích rồi rụt chân lại.

Sáng sớm, trong phòng tràn ngập tiếng cười vui vẻ.

Bố Cận và mẹ Cận đã dậy từ sớm, hai người lớn tuổi nên giấc ngủ rất nông, ngày thường cũng đã quen dậy sớm nấu bữa sáng cho họ.

Nghe tiếng cười vui vẻ từ phòng Tiểu Anh Đào, hai người đều mỉm cười, xem ra quyết định quay về thành phố A là vô cùng chính xác.

Tiểu Anh Đào dường như còn vui vẻ hơn trước. "Ngôn Ngôn, tối qua có phải Tử Mặc hát không?" Mẹ Cận tò mò nhìn Cận Ngôn.

Sắc mặt Cận Ngôn thay đổi: "Mẹ, mẹ nói gì vậy?" "Đừng chối, mẹ nghe thấy hết rồi, giọng hát phát ra từ phòng Tiểu Anh Đào, khúc nhạc đó không thể nào là hát cho con bé nghe được, trẻ con ba tuổi không hiểu đâu." "Mẹ, sao sáng sớm mẹ đã nhiều chuyện thế." "Có phải cảm giác đã quay về rồi không?" "Cảm giác gì ạ?" "Nói thừa, đương nhiên là cảm giác yêu đương, loại cảm giác này chắc là có thể tìm lại được." Cận Ngôn đẩy mẹ Cận xuống lầu: "Mẹ, mẹ hỏi nhiều quá rồi, mau đi làm đồ ăn cho cháu ngoại yêu quý của mẹ đi, con bé dậy rồi đấy." "Đúng là, mẹ là mẹ ruột của con, con nói với mẹ một chút thì có sao đâu, mẹ cũng không ngại con ngược đãi mẹ đâu." "Bà xã, tôi thấy chắc chắn là bà đang ghen tị với con gái đấy." Bố Cận vui vẻ nói. "Tôi không được ghen tị à?

Gả cho ông mấy chục năm rồi, ông lãng mạn như thế bao giờ chưa, hình như đến hoa cũng chưa từng tặng." Mẹ Cận cảm thấy rất tủi thân. "Nói vậy thì oan cho tôi quá, những bông hoa trong sân nhà là tôi cố ý trồng vì bà đấy, không phải đơn giản là tặng một bó đâu, tôi để cho hoa nở không tàn trước mắt bà, bà không thấy thế rất lãng mạn à?

Bây giờ đám trẻ ở thành phố lớn này có mấy ai làm được chứ." "Thôi thôi thôi, dẹp đi, tôi thấy đống lý sự cùn của Tiểu Anh Đào chắc chắn là học từ ông đấy.

Trồng hoa thì ai mà không biết trồng, trồng một lần là xong, chẳng có chút tâm ý nào cả." "Người tưới hoa bắt sâu mỗi ngày là tôi đấy nhé." "Đó là để ông tiện uống trà ngắm hoa trong sân thôi." "Đừng chối nữa, tôi thấy bà sướng lắm còn gì." "Sướng cái gì mà sướng, đừng có nói bậy bạ." "Ngôn Ngôn, con xem, mẹ con mỗi lần nói không lại bố đều như vậy, cả đời đều như vậy." Bố Cận cười tủm tỉm nói. * Lục Tử Mặc chọn cho Tiểu Anh Đào một bộ áo thun cộc tay, lần này không thử thách kiểu tóc khó nữa, chỉ búi hết tóc cô bé lên, tạo thành một búi tóc củ tỏi đáng yêu.

Mặc dù vẫn còn hơi rối nhưng đã tốt hơn lần trước rất nhiều.

Cận Ngôn hỏi: "Bôi kem thơm chưa?" "Bôi rồi, con gái chúng ta điệu lắm, đã nhắc anh từ sớm rồi." Cận Ngôn gật đầu, hôm nay người làm bố này miễn cưỡng coi như đạt yêu cầu.

Tiểu Anh Đào chạy tới ôm chân Cận Ngôn, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên: "Mẹ ơi, mẹ ngửi xem con có thơm không?" "Thơm, rất thơm." "Hì hì, chân con cũng thơm đó nha, chú Lục vừa mới hôn rồi, chú ấy nói đã kiểm chứng rồi, là thơm đó." Tiểu Anh Đào cố chấp muốn minh oan cho mình, giải thích rõ ràng rằng chân mình rất thơm. "Khụ khụ." Lục Tử Mặc không nhịn được ho khẽ.

Anh cảm thấy hình tượng lạnh lùng cao ngạo của mình sắp bị con gái phá hỏng hết rồi.

Cận Ngôn cũng không nhịn được nhìn về phía Lục Tử Mặc, ánh mắt như đang nói: Anh cũng vừa phải thôi, có cần phải cưng chiều con bé đến thế không.

Thấy mẹ mình không đáp lại, Tiểu Anh Đào lại nhấn mạnh lần nữa: "Mẹ ơi, thật đó, chú Lục đã hôn chân con rồi." "Ừ, mẹ tin con." Tiểu Anh Đào vui vẻ chạy vòng quanh phòng khách, lúc thì giả vờ chóng mặt ngã vào lòng ông ngoại, lúc thì chạy đến ôm đùi Lục Tử Mặc, lúc thì lại níu lấy Cận Ngôn.

Hai người đưa Tiểu Anh Đào đến trường mầm non.

Ở cổng, Lục Sâm và Mạc Noãn cũng đã đến. "Ông nội, bà nội." Tiểu Anh Đào chạy tới. "Bảo bối nhỏ của ông, ông và bà nội đến đưa con đi học, có vui không?" Lục Sâm kịp thời ôm lấy Tiểu Anh Đào. "Vui ạ." "Bố mẹ, hai người bận như vậy cần gì phải đến, con và Ngôn Ngôn lo được mà." "Cháu gái ông đi học là chuyện lớn, ông đương nhiên phải đến." "Năm đó con và Niệm Niệm đi học cũng không thấy hai người đến, là ông bà nội đưa chúng con đi." "Nói vậy cũng không sai, chúng ta là ông bà nội của Tiểu Anh Đào mà." Mạc Noãn giải thích.

Lục Tử Mặc: ...

Cận Ngôn buồn cười, cô đã sớm biết cái kiểu thương cháu hơn con này rồi, bố mẹ cô cũng vậy.

Trước đây rất ít khi quản cô, bây giờ đối với Tiểu Anh Đào thì chỉ hận không thể để con bé ở trong tầm mắt mỗi ngày.

Lục Sâm và Mạc Noãn dắt tay Tiểu Anh Đào, vừa vào trong thì viện trưởng Chu đã ra đón, đó là một người phụ nữ khoảng năm mươi tuổi, bảo dưỡng rất tốt, trông rất có khí chất. "Tiểu Anh Đào, đây là bà viện trưởng." Mạc Noãn giới thiệu. "Chào bà viện trưởng, con là Tiểu Anh Đào, tên thật là Lục Dư Hi, bà gọi tên nào cũng được ạ." Viện trưởng mỉm cười, chọc vào mũi Tiểu Anh Đào: "Nhớ ngày xưa bố con và cô út của con cũng học ở trường mầm non này, chớp mắt một cái con cũng đến rồi." "Con là người kế nhiệm mà." Giọng nói non nớt khiến cả đoàn người cười phá lên.

Trường mầm non quân đội nằm ở ngoại ô nên khuôn viên rất rộng, từ trước đến nay đều dành cho con em quân nhân.

Vì con cái của những người này sau này thường sẽ vào quân đội, nên nhiều cơ sở vật chất cũng mang một chút hơi hướng quân sự hóa.

Cận Ngôn biết Tiểu Anh Đào rất nghịch ngợm: "Con thấy nơi này Tiểu Anh Đào sẽ thích đây." Cả đoàn người làm thủ tục nhập học cho Tiểu Anh Đào.

Trường có bán trú buổi trưa, thậm chí buổi tối cũng có thể ở lại, chỉ cần thứ sáu tan học đến đón con về là được.

Bây giờ rất nhiều phụ huynh để bồi dưỡng tính độc lập cho con đã chọn cho con ở lại trường.

Chương 1445

Sau khi bàn bạc, mọi người vẫn chọn bán trú trưa, tối sẽ đón con bé về.

Cả nhà chỉ có một đứa trẻ này, ai cũng không nỡ một tuần chỉ gặp một lần. "Tiểu Anh Đào, con thật sự không có vấn đề gì chứ?" "Ông bà nội, chú Lục, mẹ, mọi người có thể tin tưởng con hơn một chút được không?" Trước đây Tiểu Anh Đào rất phản đối việc đi học, nhưng khi thấy nhiều bạn nhỏ chơi đùa vui vẻ, lúc người lớn ra về, cô bé chỉ hơi nghiêng đầu, vui vẻ vẫy tay chào, không có vẻ gì là buồn bã cả.

Đúng là một đứa trẻ khiến người ta bớt lo nhất.

Ngược lại, Cận Ngôn lại cảm thấy hụt hẫng.

Con gái lớn từng này rồi, thật sự chưa bao giờ xa cô lâu như bây giờ.

Lúc ở nông trại rất bận, cô không có thời gian về nhà, Tiểu Anh Đào sẽ đến văn phòng tìm cô.

Sau này cả một ngày sẽ không thấy con bé nữa.

Mọi người đã bàn bạc xong, việc đón Tiểu Anh Đào sẽ giao cho bên khu nhà lớn, họ chỉ cần đến đó đón con bé là được.

Lúc bận rộn cũng sẽ có người đưa Tiểu Anh Đào thẳng về nhà họ Cận, hoàn toàn không cần lo lắng. "Ngôn Ngôn, có phải cảm thấy hụt hẫng không?" Mạc Noãn hỏi. "Có một chút.

Hồi đó lúc Niệm Niệm và Tử Mặc đi học, chúng ta cũng như vậy, sợ buồn nên không đến." "Bố mẹ không đến là vì sợ buồn sao?" Lục Tử Mặc hỏi. "Chứ sao nữa, con thật sự nghĩ bố mẹ vì công việc mà không quan tâm gì đến các con sao, đúng là IQ đáng lo ngại." Mạc Noãn cười nói.

Lục Tử Mặc: ...

Bị con gái chê IQ, bây giờ lại bị mẹ ruột chê IQ.

Cuộc sống này không thể sống nổi nữa rồi.

Cận Ngôn muốn đến cửa hàng 4S mua xe, Lục Tử Mặc nhất quyết đòi đưa cô đi, cô cũng đành chịu.

Cận Ngôn chọn một chiếc BMW nhỏ, Lục Tử Mặc định quẹt thẻ thì bị cô lườm cho một cái.

Lục Tử Mặc đành lúng túng sờ mũi.

Thật không có địa vị gì cả, nhịn vậy, sau này sẽ chấn chỉnh lại uy phu.

Cận Ngôn mua xe xong, không đợi Lục Tử Mặc mà tự mình lái đi luôn.

Lục Tử Mặc đau đầu, ai đó nói cho anh biết, rốt cuộc phải theo đuổi vợ như thế nào đây.

Rõ ràng con cũng đã ba tuổi rồi, mà vợ không nhận người, phải làm sao bây giờ?

Cận Ngôn không đi gặp người khác mà là đi gặp Vu Khiêm.

Sau khi cô đến thành phố C, bệnh viện nơi Vu Khiêm làm việc có hợp tác với bệnh viện trung tâm của thành phố C, một cơ hội tình cờ đã giúp cô liên lạc lại được với anh.

Đến thành phố A đương nhiên là phải gặp mặt một lần. "Ngôn Ngôn, anh biết ngay là hai mẹ con em sẽ quay về mà.

Tiểu Anh Đào đâu rồi?" Cận Ngôn nhìn người đàn ông trước mắt, anh vẫn giống như lần đầu tiên cô gặp, ôn văn nho nhã, nói chuyện từ tốn, luôn cho người ta cảm giác được giáo dục rất tốt. "Vừa đưa con bé đến trường mầm non rồi." "Tiểu Anh Đào đi học mầm non, không phá tan trường đấy chứ?" "Sao có thể, Tiểu Anh Đào nhà em ngoan lắm mà." Vu Khiêm mỉm cười: "Cận Ngôn, em không thấy đỏ mặt à?" "Được rồi được rồi, không nói chuyện này nữa." "Lần này sẽ ở lại thành phố A luôn chứ?" "Không biết nữa." "Miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo, trong lòng em chắc chắn đã có đáp án rồi." "Vẫn chưa nghĩ xong." "Vậy em đã nghĩ xong việc gả cho anh chưa?" Ngay từ hai năm trước, Vu Khiêm đã bắt đầu cầu hôn, mấy năm qua mỗi năm đều cầu hôn hai lần, nhưng Cận Ngôn dường như chưa bao giờ để tâm. "Vu Khiêm, đừng nói những lời như vậy nữa." "Ngôn Ngôn, anh nói thật đấy, anh thật sự thích em." Cận Ngôn mỉm cười, cô cũng không biết tại sao, đối mặt với một người đàn ông năm lần bảy lượt cầu hôn mình, cô không hề ghét bỏ, ngược lại còn có thể trở thành bạn tốt với anh.

Nếu là trước đây, cô đã sớm trốn đi thật xa rồi.

Có lẽ thật sự là vì sức hút nhân cách của Vu Khiêm, anh thật sự quá chính trực, không phải chỉ nói suông mà là lúc nào cũng đối xử với cô như một chính nhân quân tử. "Ăn cơm đi, ăn cơm đi.

Ngày nào cũng lải nhải chuyện này anh không thấy phiền à?

Có thời gian thì đi làm thêm vài ca phẫu thuật đi, tích đức cho tốt, để anh sớm gặp được chân mệnh thiên nữ của mình." "Em đúng là người phụ nữ nhẫn tâm.

Em nói xem, rốt cuộc em không vừa mắt tôi ở điểm nào?" Vu Khiêm giả vờ tức giận.

Cận Ngôn mỉm cười, thật ra cô cũng không hiểu tại sao mấy năm nay vẫn không thể quên được Lục Tử Mặc, người đàn ông lẳng nhằng đó.

Rõ ràng bên cạnh còn có một người hoàn hảo như vậy.

Có lẽ là đúng như lời một bài hát: Có những người nói không ra tốt ở đâu, nhưng không ai có thể thay thế được.

Lục Tử Mặc không hoàn hảo, nhưng biết làm sao được, cô lại vừa mắt anh. "Chỗ nào cũng không vừa mắt." "Cận Ngôn, em nói vậy không sợ làm tổn thương trái tim anh à." "Không phải anh nói trái tim anh đã hóa đá rồi sao?" "Thì cũng không thể đập mỗi ngày được, không phải là thịt liền với da sao?" "Dừng lại, đừng nói chuyện thịt với da nữa.

Đang ăn cơm, em vừa nhìn thấy anh là lại nghĩ đến cảnh anh mỗi ngày mổ bụng người ta, nghĩ thôi đã không nuốt nổi cơm rồi." "Ngôn Ngôn, người cần dừng lại là em đó." "Ha ha ha." Lục Tử Mặc theo dõi Cận Ngôn suốt đường đi, vừa vào cửa đã thấy cô ngồi đối diện với một người đàn ông, trò chuyện rất vui vẻ.

Người đàn ông đó không phải ai khác, chính là người đã dây dưa với Cận Ngôn bốn năm trước.

Xem ra, họ vẫn luôn liên lạc với nhau.

Lửa giận của Lục Tử Mặc bùng lên ngay lập tức.

Chương 1446

Vừa định xông qua, anh liền nén giận xuống.

Có phải phụ nữ đều thích kiểu người này không.

Hừ, ra vẻ đạo mạo ai mà không biết?

Ôn nhuận như ngọc ai mà không làm được?

Lục Tử Mặc đi thẳng tới, tao nhã ngồi xuống bên cạnh Cận Ngôn.

Sắc mặt Cận Ngôn lập tức sa sầm: "Lục Tử Mặc, anh đến đây làm gì?" "Tối qua anh đã hứa với con gái, lúc con bé không có ở đây, phải chăm sóc em thật tốt." Lục Tử Mặc nói một cách đương nhiên.

Nói rồi anh còn nhìn Vu Khiêm đầy ẩn ý, vẻ mặt như đang nói, chúng tôi có con gái cả rồi, anh đi đâu mát mẻ thì đi.

Vu Khiêm giả vờ không nhìn thấy, khiến Lục Tử Mặc tức điên lên.

Cận Ngôn cũng bất lực đảo mắt: "Ấu trĩ." Lục Tử Mặc không giận, tự mình gọi món, sau đó vừa ăn vừa bắt chuyện với Vu Khiêm: "Anh Vu đã kết hôn chưa?" Vu Khiêm không ngờ Lục Tử Mặc lại nói chuyện với mình, lần gặp mặt mấy năm trước, anh ta cao ngạo lắm, căn bản không thèm để mắt đến anh.

Bây giờ thay đổi tính nết rồi sao? "Vẫn chưa." "Nhìn anh thế này chắc cũng không còn trẻ nữa nhỉ.

Con tôi đã hơn ba tuổi rồi, anh phải nhanh lên đấy." Sắc mặt Vu Khiêm hơi thay đổi: "Chuyện này phải xem duyên phận." "Cho nên nói duyên phận không thuộc về mình thì đừng níu kéo mãi, như vậy làm sao có duyên mới được.

Ngôn Ngôn, em nói có phải không?" "Lục Tử Mặc, anh câm miệng cho tôi." "Ngôn Ngôn, thế là em không đúng rồi.

Em đã làm mẹ rồi, có một cô con gái ngoan ngoãn như vậy, em hạnh phúc rồi thì phải chủ động quan tâm đến những người bạn nam độc thân bên cạnh.

Không phải em có một cô bạn thân tên Trần Tiểu Mỹ sao?

Giới thiệu họ quen nhau, biết đâu lại thành một mối nhân duyên tốt đẹp." "Lục Tử Mặc." Anh ta có vẻ không ưa Trần Tiểu Mỹ, suốt ngày muốn đẩy cô ấy đi. "Ngôn Ngôn, đối với bạn bè bên cạnh, em phải đối xử dịu dàng." Lục Tử Mặc không hề tức giận, ngược lại còn vỗ nhẹ lên vai Cận Ngôn.

Ngay khi Cận Ngôn sắp nổi điên, anh kịp thời thu tay lại. "Đúng rồi, công ty chúng tôi cũng có rất nhiều cô gái trẻ đẹp, nếu anh Vu không ngại, tôi có thể giúp giới thiệu.

Có kiểu trong sáng ngây thơ, có kiểu nữ cường nhân công sở, có kiểu người vợ hiền dâu thảo, loại nào cũng có." "Cảm ơn ý tốt của anh Lục, tôi nghĩ tôi có thể tự lo được." "Vậy thì thôi, chuyện tình cảm đúng là không thể miễn cưỡng.

Giống như tôi và Ngôn Ngôn, xa nhau bao nhiêu năm, vì trong lòng vẫn luôn có nhau nên không muốn tìm người khác, cứ thế mà qua.

May mà bây giờ đã viên mãn." Nghe vậy, Vu Khiêm nhìn sâu vào Cận Ngôn, không phải cô ấy nói vẫn chưa quyết định sao?

Cận Ngôn thật sự không thể chịu nổi Lục Tử Mặc như thế này nữa, làm bà mai cũng có thể làm trôi chảy như vậy: "Lục Tử Mặc, anh rảnh lắm à?" "Em mới là chuyện quan trọng hàng đầu của anh, những chuyện khác đều có thể gác sang một bên." Sắc mặt Lục Tử Mặc dịu dàng đến mức sắp chảy ra nước.

Lục Nghiêu theo đuổi An An đã bao nhiêu năm rồi, bây giờ anh và Cận Ngôn đã có con với nhau, cô còn có thể chạy đi đâu được.

Chỉ là vấn đề thời gian thôi, anh chỉ cần kiên nhẫn thêm một chút là được.

Má Cận Ngôn hơi nóng lên, người đàn ông này lại bắt đầu nói lời ngon tiếng ngọt rồi. "Lục Tử Mặc, anh vừa phải thôi." "Anh không hiểu ý của Ngôn Ngôn." Cận Ngôn: ...

Mấy năm nay anh ta đã trải qua những gì, sao mặt lại dày thêm một tầm cao mới.

Có anh ta ở đây, cô hoàn toàn không thể nói chuyện tử tế với Vu Khiêm được. "A Khiêm, chúng ta hẹn ngày khác nhé, anh đi làm trước đi." A Khiêm.

Lục Tử Mặc trợn tròn mắt, cô chưa bao giờ gọi anh thân mật như vậy.

Anh tự nhủ mình không được tức giận, có gì mà phải tức giận chứ, anh là bố của Tiểu Anh Đào, bố của con gái Cận Ngôn.

Cần gì phải so đo với một người đàn ông không liên quan.

Hít một hơi thật sâu, Lục Tử Mặc đè nén cơn ghen tuông đang cuộn trào trong lòng. "Được thôi, Ngôn Ngôn, vậy hôm khác dẫn theo bảo bối nhỏ nhé, cũng lâu rồi không gặp con bé, nhớ quá." "Tiểu Anh Đào cũng lúc nào cũng nhắc đến anh đấy." Lục Tử Mặc lại nheo mắt, ý gì đây, quan hệ giữa Vu Khiêm và Tiểu Anh Đào rất tốt sao?

Con gái của anh tại sao lại có quan hệ tốt với người không liên quan.

Vu Khiêm đứng dậy rời đi.

Sắc mặt Cận Ngôn lập tức sa sầm: "Lục Tử Mặc, rốt cuộc anh muốn thế nào?" "Không muốn thế nào cả, chỉ là thích có em ở trước mắt." "Anh đủ rồi đấy, tôi không phải là vật sở hữu của anh, tôi là một cá nhân độc lập." "Em đương nhiên không phải là vật sở hữu của anh, bởi vì anh là của em.

Từ nay về sau anh là người của em." Cận Ngôn thầm gào thét trong lòng, ai đó mau đến đây, mang cái kẻ không biết xấu hổ này đi đi, cô thật sự chịu hết nổi rồi.

Khóe miệng Lục Tử Mặc luôn nở một nụ cười nhẹ.

Anh của bây giờ dường như đã trưởng thành hơn bốn năm trước rất nhiều, bất kể là ngoại hình hay khí chất trên người. "Nhà hàng này cũng được đấy, chúng ta ăn trưa ở đây đi." "Đối diện với anh, tôi không có tâm trạng gì cả." Cận Ngôn xách túi bỏ đi, Lục Tử Mặc đặt mấy tờ tiền lên bàn rồi cũng đuổi theo cô.

Cận Ngôn vừa ngồi vào xe, Lục Tử Mặc cũng lập tức ngồi vào xe của cô.

Cận Ngôn trừng mắt nhìn Lục Tử Mặc: "Xuống xe, tự lái xe của anh đi." "Xe của anh bị hỏng trên đường đến đây, anh đã gọi người kéo đi rồi." "Anh có thể tìm một lý do tốt hơn được không?" Lục Tử Mặc dừng lại hai giây: "Lý do tốt hơn là, bây giờ vì em hẹn hò ăn cơm với người đàn ông xa lạ nên tâm trạng anh không tốt.

Tâm trạng không tốt thì anh sẽ bực bội, bực bội thì anh thích lái xe nhanh.

Lái xe nhanh thì xác suất xảy ra tai nạn giao thông sẽ tăng vọt.

Chương 1447

Nếu anh mà xong đời, Tiểu Anh Đào sau này sẽ không có bố, em sau này cũng sẽ không có chồng.

Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, tuân theo nguyên tắc đôi bên cùng có lợi, anh thấy mình nên hưởng phúc của vợ một chút, để em đưa đón anh." Cận Ngôn: ...

Thật sự muốn ném người đàn ông này ra ngoài.

Ông cụ non lạnh lùng ngốc nghếch ngày xưa rốt cuộc đã đi đâu rồi.

Người bên cạnh cô bây giờ rốt cuộc là quái thai gì vậy.

Cận Ngôn nhấn ga, không nói thêm một lời nào với Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc mỉm cười, châm ngôn của Lục Nghiêu và Diệp Việt quả nhiên có tác dụng: Gái ngoan sợ trai lì.

Hữu dụng, phải quán triệt đến cùng.

Cận Ngôn đưa thẳng Lục Tử Mặc đến tập đoàn Lục Thị: "Được rồi, xuống xe." "Ngôn Ngôn, mấy năm nay mọi người ở phòng marketing rất nhớ em, rất nhiều người đều hỏi em rốt cuộc đã đi đâu." Sắc mặt Cận Ngôn hơi cứng lại, lúc đó đi quá vội vàng, sau này rất nhiều người cũng không gặp lại nữa. "Mau xuống xe." Lục Tử Mặc đành phải mở cửa.

Vừa xuống xe, đã nghe có người nói: "Cận Ngôn, là em à." Cận Ngôn sững người một lúc, lúc này mới nhớ ra người nói chuyện là một đồng nghiệp ở phòng marketing, lúc đó quan hệ với cô cũng khá tốt, đã dạy cô rất nhiều thứ. "Chị Lưu." "Đúng là lâu rồi không gặp, Lục tổng giấu em kỹ quá, từ sau khi em nghỉ việc chị không gặp lại em nữa.

Lục tổng nói em ở nhà chăm chồng dạy con rồi." Cận Ngôn không khỏi nhìn về phía Lục Tử Mặc, anh đã giải thích với người khác như vậy sao.

Đây là chuẩn bị sẵn để tìm cô quay về?

Hay là để giữ thể diện cho mình, không để người khác biết sự thật là anh bị đá. "Mấy năm nay em đúng là ít ra ngoài." "Vậy em và Lục tổng có con rồi à?" Cận Ngôn gật đầu: "Con gái chúng em đã hơn ba tuổi rồi." "Ra là một tiểu công chúa à, thật hạnh phúc." Lục Tử Mặc vốn có chút căng thẳng, nhưng nghe Cận Ngôn thẳng thắn thừa nhận như vậy, tâm trạng lập tức tốt lên.

Nhưng ánh mắt nhìn người phụ nữ kia lại có chút lạnh lùng.

Cô gái đó đương nhiên biết tính chiếm hữu bá đạo của Lục Tử Mặc, vội vàng chuồn đi.

Từ sau khi Cận Ngôn nghỉ việc, mấy năm nay Lục Tử Mặc ở công ty giống như một tảng băng di động, chưa bao giờ thấy anh cười.

Quả nhiên nụ cười của anh chỉ dành cho Cận Ngôn. "Ngôn Ngôn, dù sao hôm nay em cũng không có việc gì, có muốn lên công ty dạo một vòng không." Cận Ngôn không từ chối, Lục Tử Mặc mừng rỡ, kích động hôn lên má Cận Ngôn một cái, sau đó tự mình cười khúc khích, cười như một tên ngốc.

Cận Ngôn: ...

Cô quyết định rút lại lời nói vừa rồi, Lục Tử Mặc tuyệt đối không hề trưởng thành, ngược lại ngày càng ấu trĩ.

Khi Cận Ngôn và Lục Tử Mặc cùng nhau xuất hiện ở công ty, một lần nữa lại làm chói mắt mọi người.

Mấy năm nay, Lục Thị không thông báo chuyện Lục Tử Mặc và Cận Ngôn chia tay, nhưng mọi người cũng không gặp Cận Ngôn, vẫn luôn có tin đồn lan truyền rằng Cận Ngôn bị đá, một mình lặng lẽ rời khỏi thành phố A.

Trông đâu có giống bị thất tình chứ, cô vừa xuất hiện, cả người Lục Tử Mặc như sống lại.

Sử Đông Giác thấy Cận Ngôn xuất hiện, cũng không khỏi đỏ hoe mắt.

Hai người này cuối cùng cũng lại ở bên nhau, anh còn mong ngày này đến hơn bất cứ ai, Lục tổng cuối cùng cũng khổ tận cam lai rồi. "Thư ký Sử." "Về là tốt rồi, về là tốt rồi." Lục Tử Mặc vỗ vỗ vai Sử Đông Giác, "Vài hôm nữa tôi dắt con gái qua cho anh gặp mặt." "Công chúa nhỏ?" "Ừ, thật một trăm phần trăm." Sử Đông Giác sững sờ, còn Lục Tử Mặc đã đưa Cận Ngôn vào văn phòng của mình.

Cận Ngôn liếc nhìn một vòng, phát hiện văn phòng của anh không hề thay đổi, vẫn y như lúc cô rời đi.

Cô còn chưa kịp nhìn rõ thì đã bị một lực lớn kéo tới, lưng đập vào chiếc bàn làm việc bằng đá cẩm thạch lạnh lẽo, nụ hôn nóng bỏng của anh lập tức áp xuống. "Lục Tử Mặc." "Ngoan nào Ngôn Ngôn, đừng từ chối, anh đã muốn hôn em trong văn phòng thế này từ lâu rồi, anh mong ngày này lâu lắm rồi." Cận Ngôn bất giác chìm vào hồi ức, năm đó khi họ yêu nhau nồng nhiệt, anh cũng như vậy, nổi hứng lên là bất chấp tất cả.

Trong văn phòng cũng có thể tùy lúc đè cô ra trao một nụ hôn nóng bỏng triền miên khó dứt, chẳng hề sợ bị người khác nhìn thấy.

Lục Tử Mặc rất thích dáng vẻ này của Cận Ngôn, lúc thì bá đạo, lúc lại dịu dàng, hôn đến mức Cận Ngôn gần như đứng không vững.

Anh cười cười, rồi bế bổng cô lên, tay lớn vung lên, gạt hết tài liệu trên bàn làm việc, để cô ngồi lên đó.

Cứ thế ôm cô, ghì lấy cô, dường như muốn hôn đến đất trời già cỗi.

Trên cửa kính, phản chiếu bóng dáng đẹp như tranh của hai người.

Cả quá trình Cận Ngôn đều mơ màng, cho đến khi bị Lục Tử Mặc bế như bế trẻ con ngồi lên ghế, cô mới hoàn hồn.

Ngẩng đầu lên, chỉ thấy chiếc cằm tinh xảo, sáng bóng của người đàn ông, áo sơ mi trắng của anh đã cởi hai cúc, để lộ lồng ngực màu lúa mì đầy đặn.

Nhìn lên nữa, đôi môi mỏng màu hồng kia cũng vô cùng quyến rũ, còn có đôi mày anh khí, mái tóc đen dày, ngũ quan dù nhìn tổng thể hay tách riêng đều có thể coi là cực phẩm.

Một người đàn ông to lớn, tại sao lại có sắc đẹp đến vậy.

Đôi môi hồng mọng của Tiểu Anh Đào chắc chắn là di truyền từ anh, cô nhớ hồi nhỏ miệng mình đâu có đẹp như vậy, lúc đó tóc còn vàng hoe, bạn bè hàng xóm còn trêu cô là đồ tóc vàng hoe.

Mãi đến khi lên tiểu học, hình như mới khá hơn.

Cận Ngôn khó khăn nuốt nước bọt, rồi lập tức chột dạ quay đi chỗ khác.

Có lẽ cô đã quá lâu không có bạn trai, thế mà lại bị sắc đẹp của Lục Tử Mặc mê hoặc.

Lục Tử Mặc thu hết mọi biểu cảm của cô vào mắt, trong lòng vui sướng, quả nhiên đàn ông có vẻ ngoài đẹp đẽ luôn có lợi thế.

Chương 1448

Mỹ nam kế.

Nghe có vẻ không tệ chút nào.

Tiểu Anh Đào, bố và mẹ sinh thêm em trai cho con thì thế nào nhỉ.

Trong lòng đã có quyết định, Lục Tử Mặc khẽ nhếch môi, nụ cười đó trong mắt Cận Ngôn trông như một con hồ ly đầy mưu mô, cô lập tức sợ hãi đứng bật dậy khỏi đùi anh, sau đó lúng túng ngồi xuống ghế sofa bên cạnh.

Lục Tử Mặc bật cười, "Ngôn Ngôn, em ngồi trên sofa một lát đi, tan làm chúng ta cùng đi đón Tiểu Anh Đào." "Được." Cận Ngôn tiện tay rút một cuốn sách từ giá sách của Lục Tử Mặc ra xem, trước đây nhìn thấy những cuốn sách về kinh tế thương mại này là cô lại đau đầu, nhưng bây giờ lại có thể đọc say sưa.

Lục Tử Mặc đọc xong một phần tài liệu lại theo thói quen ngẩng đầu nhìn Cận Ngôn một cái.

Cô nhóc bây giờ trông trầm ổn hơn nhiều, cũng kiên nhẫn hơn.

Ngôn Ngôn, chúng ta sẽ ngày càng tốt hơn.

Lần này, anh nhất định sẽ không để hai mẹ con em thất vọng nữa, tin anh nhé.

Sau khi tan làm, hai người vừa chuẩn bị đi đón Tiểu Anh Đào thì nhận được điện thoại của Lục Sâm và Mạc Noãn, nói rằng họ đã trên đường đến nhà trẻ, sau khi đón Tiểu Anh Đào sẽ đến nhà chính, dùng bữa với ông nội. "Ngôn Ngôn, chúng ta cũng đến nhà chính đi." "Không phải đã có người đi đón rồi sao?" "Tiểu Anh Đào hơi nhạy cảm, bố mẹ không ai thay thế được.

Chúng ta đừng để con bé cảm thấy chúng ta không coi trọng nó, chúng ta cứ đến nhà chính đợi, như vậy con bé vừa về sẽ thấy chúng ta, chắc chắn sẽ rất vui." Lục Tử Mặc đã nắm được phần nào tính cách của cô nhóc, một khi nổi giận thì không phải chuyện đùa.

Hơn nữa, đến nhà chính thì đó chính là địa bàn của anh rồi.

Cận Ngôn cũng nhớ lại chuyện lần trước, bị va vào thành giường mà khóc một trận, đây đúng là một biểu hiện của sự nhạy cảm. "Ừm, chúng ta qua đó đi." Hai người vừa đến nhà chính thì Tiểu Anh Đào cũng được đón về, cô bé oai phong ngồi trên vai Lục Sâm. "Tiểu Anh Đào, mau xuống đi, đừng để ông nội mệt." "Ông nội không cho con xuống mà," Tiểu Anh Đào bĩu môi.

Cô bé hoàn toàn không thể từ chối sự nhiệt tình của ông nội. "Ngôn Ngôn, không sao đâu, con bé này nặng được bao nhiêu chứ." "Ông nội, đã về đến nhà rồi, ông để Tiểu Anh Đào xuống đi, ông nghỉ ngơi một lát, con đi rửa hoa quả cho ông." "Được, vậy nghe theo bảo bối nhỏ nhà ta." Tiểu Anh Đào cười vui vẻ, Lục Sâm vừa đặt cô bé xuống, nó đã lao vào trong nhà, ngọt ngào chào hỏi mọi người, lần lượt sà vào lòng họ, chẳng hề tỏ ra xa lạ chút nào.

Sau đó cười hì hì chia hoa quả cho mọi người, cuối cùng giữ lại một quả táo nhỏ trong tay mình.

Các bậc trưởng bối thấy cô bé hiểu chuyện như vậy đều mỉm cười. "Tiểu Anh Đào, tại sao con chỉ giữ lại một quả táo nhỏ?" "Bởi vì mọi người đều là người Tiểu Anh Đào yêu thương nhất, nên con cho mọi người quả to, với lại con còn nhỏ, không ăn hết quả to được ạ." Nói xong, cô bé trèo lên đùi Lục Tử Mặc, đung đưa đôi chân nhỏ, cắn một miếng giòn tan. "Hôm nay ở trường chơi thế nào?" Lục Tử Mặc véo véo má con gái. "Tuyệt vời ạ, còn có rất nhiều bạn khóc nhè, không biết họ nghĩ gì nữa," Tiểu Anh Đào ra vẻ người lớn nói. "Con không muốn khóc à?" Tiểu Anh Đào cảm thấy câu hỏi này thật ngớ ngẩn, "Có gì đáng khóc đâu ạ, có nhiều trò vui như vậy.

Bố mẹ họ cũng đâu có bỏ rơi họ, khóc lóc cái gì chứ.

Ông ngoại con nói, đó gọi là yếu đuối." "Đúng, con cháu nhà họ Lục chúng ta phải như vậy," ông nội đập bàn. "Ông Cố, I love you," Tiểu Anh Đào làm một động tác hôn gió. "Ha ha ha." Tối đến, tự nhiên là không về được, trong nhà chính đã sớm chuẩn bị phòng trẻ em cho Tiểu Anh Đào, do Tần Tuệ và Lục Nam Thiên tự tay bài trí.

Cận Ngôn đến phòng khách, quan hệ của cô và Lục Tử Mặc hiện tại khá khó xử, không thích hợp ở chung một phòng.

Cũng không ai nói gì với cô.

Chỉ là khi cô chuẩn bị đi ngủ, tiếng gõ cửa từ bên ngoài truyền đến. "Ai vậy?" "Ngôn Ngôn, là anh." Cận Ngôn trong lòng cảnh giác cao độ, "Tôi ngủ rồi, anh cứ tự nhiên." "Ngôn Ngôn, anh có chuyện muốn nói với em." "Tôi không có gì để nói với anh cả." Đêm hôm khuya khoắt, cô chẳng muốn bàn chuyện gì với anh cả.

Bên ngoài không còn tiếng động.

Cận Ngôn thở phào nhẹ nhõm, kéo chăn lên đi ngủ.

Ngay lúc cô đang ngủ mơ màng, đột nhiên nghe thấy tiếng ổ khóa lạch cạch, Cận Ngôn sợ hãi ngồi bật dậy, ôm gối trốn sau cánh cửa. *Két...* Cửa phòng mở ra, dù chỉ là một bóng người, Cận Ngôn cũng nhận ra đó là Lục Tử Mặc.

Người đàn ông này, đêm hôm chạy vào phòng cô, vừa nhìn đã biết có ý đồ xấu.

Cận Ngôn không nghĩ ngợi gì, cầm thẳng cái gối ném vào người anh. "Này, Ngôn Ngôn, là anh đây." Lục Tử Mặc hai tay ôm đầu. "Tôi đánh chính là anh đó." Còn biết xấu hổ không chứ, đêm hôm mò vào phòng cô.

Cái ý đồ nhỏ nhen đó của anh, không cần đoán cũng biết. "Ngôn Ngôn, dừng tay." Cận Ngôn mặc kệ, cứ cầm gối ném vào người Lục Tử Mặc, chỉ là ném một lúc, cô bỗng cảm thấy có gì đó không đúng.

Cảm giác tay này sao lại trơn tuột thế này.

Cận Ngôn khựng lại, rồi đưa tay bật đèn lên, vừa nhìn một cái mắt lập tức trợn tròn.

Lục Tử Mặc cởi trần, chỉ quấn một chiếc khăn tắm trắng lỏng lẻo quanh hông, để lộ cơ bụng quyến rũ và đường nhân ngư.

Bên dưới khăn tắm là đôi chân dài thẳng tắp, đầy sức mạnh.

Chương 1449

Cả người anh thật sự giống như một tác phẩm điêu khắc tinh xảo của bậc thầy.

Không còn nghi ngờ gì nữa, thứ cô vừa chạm vào chính là da thịt của anh.

Mặt Cận Ngôn bỗng chốc nóng bừng lên, cô quay mặt đi, "Lục Tử Mặc, anh làm gì vậy?

Mau rời khỏi đây cho tôi." Lục Tử Mặc đặt tay lên vai Cận Ngôn, rồi ôm cô vào lòng, "Ngôn Ngôn, anh đến thị tẩm cho em." "Anh nói gì?" "Anh nói anh đến thị tẩm cho em." Lục Tử Mặc nhìn Cận Ngôn chăm chú. "Anh nói bậy bạ gì đó, mau ra ngoài cho tôi, ăn mặc như vậy thật là mất lịch sự." "Anh thật sự đến ngủ cùng em mà, có một mỹ nam như anh ở bên cạnh, em nhất định sẽ ngủ rất ngon." Lục Tử Mặc khẽ hất cằm.

Cận Ngôn vốn có chút xấu hổ, nhưng nhìn Lục Tử Mặc như vậy, cô lại bất giác nghĩ đến một từ.

Lẳng lơ.

Nghĩ đến đây, Cận Ngôn nhất thời không nhịn được mà bật cười, "Lục Tử Mặc, anh đừng có làm trò ngốc ở đây nữa, mau ra ngoài cho tôi." "Ngôn Ngôn, nhìn một người hoàn hảo như anh đây, em không động lòng sao?" Cận Ngôn thật sự muốn chửi thề, Lục Tử Mặc, anh thật sự càng ngày càng biến thành người mà tôi không nhận ra nữa rồi. "Lục Tử Mặc, anh không hợp với phong cách này đâu, mau dừng lại đi, nhìn mà tôi ngại dùm luôn rồi." "Thân hình của anh không đẹp sao?" Anh vẫn luôn tập thể hình, đáng lẽ phải rất quyến rũ mới đúng.

Cận Ngôn đảo mắt. "Thật sự tệ đến vậy sao?" Lục Tử Mặc có chút không tự tin mà ưỡn ngực lên.

Cận Ngôn nén cười, "Lục Tử Mặc, anh thật sự đủ rồi đấy." "Ngôn Ngôn, em thật sự không thích anh như vậy sao?

Không thích ở điểm nào?

Em nói đi, anh sẽ cố gắng cải thiện." Lục Tử Mặc nghiêm túc nhìn Cận Ngôn, dường như thật sự muốn nghe cô đánh giá về thân hình của mình.

Nửa đêm bàn luận về thân hình của một người đàn ông bán nude, Cận Ngôn cảm thấy mình thật sự không thể không rung động.

Thân hình của anh, tuyệt đối là chuẩn nhất.

Cộng thêm khuôn mặt đẹp đến kinh người đó, tuyệt đối hạ gục tất cả.

Cận Ngôn khó khăn quay mặt đi, "Lục Tử Mặc, anh rốt cuộc có thôi đi không?" "Ngôn Ngôn." "Lục Tử Mặc, anh còn không ra ngoài, tôi sẽ gọi người đó, anh không lẽ muốn Tiểu Anh Đào nhìn thấy bộ dạng này của anh bây giờ sao?" "Đừng mà, gọi con gái làm gì, lúc này không thể gọi con gái được." "Vậy anh rốt cuộc có đi không?" "Anh đi đâu bây giờ." "Nói nhảm, về phòng của anh đi, chỗ tôi không chào đón anh." Lục Tử Mặc mím môi, ánh mắt nóng rực nhìn Cận Ngôn, nhưng không có ý định rời đi.

Cận Ngôn tức đến phồng ngực, sao lại có người mặt dày như vậy. "Một, hai…" "Ngôn Ngôn." Lục Tử Mặc vô cùng tủi thân, anh đã bất chấp tất cả rồi, mà người ta chẳng có phản ứng gì cả. "Ba, Tiểu Anh Đào…" Cận Ngôn vừa gọi tên con gái, định thần lại, Lục Tử Mặc đã xám xịt bỏ đi.

Tuyệt đối không thể để con gái nhìn thấy bộ dạng này của mình, nếu không hình tượng làm cha của anh còn đâu nữa.

Nhìn bóng lưng Lục Tử Mặc chạy trối chết, Cận Ngôn cười lăn lộn trên giường.

Lão già này, không lẽ lại lên mạng hỏi ý kiến mấy cư dân mạng không đáng tin cậy đó rồi chứ, thế mà lại dùng mỹ nam kế với cô.

Cô là loại phụ nữ không có liêm sỉ, có thể dễ dàng bị quyến rũ như vậy sao?

Nghĩ lại cảnh tượng vừa rồi, Cận Ngôn khó khăn nuốt nước bọt, sờ lên gò má đang nóng bừng của mình, không thể phủ nhận, cô suýt nữa đã không cầm cự nổi mà giơ tay đầu hàng rồi.

Lục Tử Mặc bực bội khui một chai rượu vang, ngồi bên cửa sổ uống rượu. "Chà, không phải có vợ con rồi sao?

Sao tôi nghe nói người ta ngủ ở phòng khách thế." Người nói là Lục Nghiêu ở phòng bên cạnh, anh vẫn mặc quân phục, người đầy bụi bặm, rõ ràng là vừa mới về. "Liên quan quái gì đến cậu." "Chậc chậc, đúng là nội hỏa bừng bừng, cẩn thận kẻo nghẹn chết đấy." "Cậu câm miệng cho tôi." "Có cần anh đây uống với cậu vài ly không?" "Tùy cậu." "Lão già, cậu có cần phải kiêu ngạo thế không?" Lục Nghiêu lười đi cửa chính, nhanh nhẹn trèo lên ban công, trực tiếp nhảy qua.

Cầm lấy ly rượu vang của Lục Tử Mặc, uống một ngụm. "Cũng biết hưởng thụ đấy, rượu này chắc cũng phải mấy chục năm rồi, xa xỉ thật." Lục Tử Mặc hỏi: "Cậu không đi tìm An An, về nhà chính làm gì?" Lúc này không phải nên đi tìm Mạc Hữu An sao?

Chuyện này hoàn toàn không bình thường. "Xa thương gần thường, tôi đột nhiên muốn thay đổi chiến lược rồi." "Lẽ ra phải thay đổi từ lâu rồi, theo đuổi một người phụ nữ mà lề mề như vậy." "Anh cả đừng nói anh hai, là ai bao năm nay vì một người phụ nữ mà sống dở chết dở, còn có mặt mũi nói tôi." "Dù thế nào đi nữa, tôi bây giờ đã viên mãn, còn cậu chuyện còn chưa đâu vào đâu." "Mẹ kiếp, Lục Tử Mặc, cậu muốn ăn đòn phải không?" Lục Nghiêu đưa tay ra, Lục Tử Mặc dễ dàng né được, hai anh em ngồi đó bắt đầu so tài, bàn và chai rượu vang lên những tiếng loảng xoảng. "Thằng nhóc khá đấy, thân thủ không hề thụt lùi." "Quá khen rồi." So tài vài chiêu, hai anh em lại bắt đầu uống rượu.

Cận Ngôn hoàn toàn không buồn ngủ, lờ mờ nghe thấy tiếng động, liền đi ra ban công, vừa nhìn đã thấy Lục Tử Mặc và Lục Nghiêu đang uống rượu.

Trên bàn đã có mấy chai rượu, cả chai rượu vang và rượu tây.

Hai người đàn ông này, chẳng hề biết giữ gìn sức khỏe của mình, sao lại uống rượu như vậy. "Lục Tử Mặc, anh tự biết chừng mực đi, tôi ghét nhất là kẻ nghiện rượu." Cận Ngôn không nhịn được mà hét sang bên đó.

Lục Tử Mặc mày mắt tức thì giãn ra, anh quay đầu lại, nhìn Cận Ngôn, "Được, anh nghe lời vợ." "Ai là vợ anh, đừng nói bậy bạ." Cận Ngôn đóng sầm cửa sổ lại.

Lục Tử Mặc cười khẽ, Lục Nghiêu nhìn anh với vẻ mặt cạn lời, "Ra là cậu thích kiểu ngốc nghếch ngọt ngào này." Anh vẫn thích kiểu lạnh lùng, khí chất thoát tục như Mạc Hữu An hơn. "Cậu chỉ nhìn thấy bề ngoài thôi." "Cũng phải, cô nàng ngốc nghếch này hành hạ cậu lâu như vậy, không có chút bản lĩnh sao được." "Không được nói cô ấy như vậy." Lục Tử Mặc nghiêm túc nhìn Lục Nghiêu. "Được rồi, cậu có vợ quan tâm thì giỏi rồi, cậu ghê gớm lắm, cậu sắp lên trời rồi." Lục Tử Mặc: … Chẳng lẽ không phải vậy sao?

Vừa rồi Cận Ngôn nhà họ không phải là đang quan tâm anh sao.

Anh biết mà, Ngôn Ngôn nhà anh vẫn như xưa, vẫn có cảm giác với anh.

Nhìn Lục Tử Mặc cười như một cậu nhóc lần đầu biết yêu, Lục Nghiêu cạn lời lắc đầu, nhanh nhẹn trèo qua ban công, về phòng mình.

Chương 1450

Lục Tử Mặc thì như hòn vọng thê, không chớp mắt nhìn chằm chằm về phía ban công của Cận Ngôn.

Cận Ngôn thực ra cũng không yên tâm, một lúc sau, cô lại ló đầu ra, không ngờ lại bắt gặp ánh mắt si mê của Lục Tử Mặc.

Bốn mắt nhìn nhau, Cận Ngôn suýt nữa đã chìm vào đó. "Ngôn Ngôn, ngủ ngon." Cận Ngôn đóng sầm cửa sổ lại.

Lục Tử Mặc lúc này đã mãn nguyện, đứng dậy đi ngủ.

Mạc Hữu An thật sự bái phục hai người bạn thân này của mình, Lục Nghiêu vừa nói phải đi tham gia diễn tập quân sự, cô tưởng có thể yên tĩnh một thời gian, nào ngờ Diệp Việt lại bám lấy cô.

Hai người như đã hẹn trước, luôn ăn ý đến lạ. "Chị An An, tan làm rồi à, em đến đón chị về nhà." Diệp Việt nở nụ cười rạng rỡ, đôi mắt dài hẹp trông đặc biệt quyến rũ.

Mạc Hữu An khẽ ngẩng đầu, không biết từ lúc nào, cậu đã cao hơn cô rất nhiều, nói chuyện với cậu cũng phải ngẩng đầu, "Tôi không có thời gian chơi với cậu, tôi về nhà còn có việc." "Người đẹp đừng quá mạnh mẽ, thói quen từ chối đàn ông này không tốt chút nào đâu." Diệp Việt chặn trước mặt Mạc Hữu An, lịch sự mở cửa xe, còn làm một động tác mời cô.

Mạc Hữu An đau đầu kinh khủng, cậu em trai này rốt cuộc còn muốn cố chấp đến bao giờ. "Diệp Việt, tôi có bạn trai rồi." "Chị có ngại đổi người khác không?" Diệp Việt lười biếng nói. "Tôi nói thật đấy." "Vậy thì thêm một người nữa thì sao?" "Diệp Việt." Mạc Hữu An cao giọng. "Chị, em nói thật đấy, có thêm phương án dự phòng là đặc quyền của con gái, chị đừng vội loại chúng em ra khỏi cuộc chơi, tìm thêm vài người dự bị, rồi so sánh, cuối cùng chọn người tốt nhất." Mạc Hữu An: … Sao lại có những suy nghĩ lung tung thế này. "Ai dạy cậu mấy cái này vậy, tam quan của cậu không đúng đắn chút nào." "Đó là vì không có người có tam quan đúng đắn dạy em, chị, sau này chị phải chú trọng giáo dục tư tưởng cho em đấy." "Tôi lại không phải là mẹ cậu." Diệp Việt nhếch môi, "Bà xã đại nhân cũng có thể giáo dục được mà." "Diệp Việt, cậu có phải muốn ăn đòn không, ăn nói linh tinh." "Được rồi mà chị, em không nói nữa, mau lên xe đi, lát nữa lại kẹt xe bây giờ." Diệp Việt thúc giục.

Sở Lăng đứng bên cửa sổ, vừa hay thấy Mạc Hữu An lên xe của Diệp Việt.

Anh không khỏi nhíu mày, đàn ông bên cạnh An An thật sự quá nhiều, mà ai cũng xuất sắc như vậy.

Anh luôn có một dự cảm, anh không giữ được cô.

Sở Lăng gọi một cuộc điện thoại, "An An, hôm nay thật sự xin lỗi em, anh bận việc thi đấu, không thể đưa em về nhà được, em tự lái xe cẩn thận nhé." "Sư huynh, anh cứ bận việc của mình đi, em lại không phải cô gái yếu đuối, sẽ không có vấn đề gì đâu." Do dự một hai giây, Mạc Hữu An lại giải thích: "Hôm nay là Diệp Việt đưa em về, chính là người lần trước anh đã gặp đó." Mạc Hữu An từ khi có ý thức, đã luôn nhìn cách dì và dượng đối xử với nhau, luôn thẳng thắn.

Có chuyện không giấu giếm, không né tránh.

Cô cảm thấy, mình đã quyết định qua lại với Sở Lăng, thì trong chuyện này không nên giấu giếm.

Tránh sinh ra những hiểu lầm không cần thiết.

Sở Lăng cười, "Anh nhớ mà." Cô nhóc này, quả nhiên là một đứa trẻ thật thà, không cần anh hỏi, đã tự khai báo.

Xem ra là anh đã nghĩ nhiều, cô và Diệp Việt không có khả năng. "Sư huynh, anh đừng quá vội vàng, chuyện tác phẩm dự thi cứ từ từ, càng vội càng không có linh cảm." "Anh biết mà, An An, em về sớm nghỉ ngơi nhé." "Yên tâm đi, em biết tự chăm sóc mình mà." Hai người trò chuyện một lúc rồi mới cúp máy.

Mạc Hữu An cảm thấy mình đã nghĩ nhiều, cô nhất định là thích Sở Lăng, nếu không sẽ không mỗi lần ở bên anh đều cảm thấy thoải mái như vậy.

Diệp Việt suốt quá trình cứ bĩu môi, Mạc Hữu An thấy bộ dạng đó, buồn cười lắc đầu.

Quả nhiên vẫn là một đứa trẻ.

Diệp Việt vừa nhìn biểu cảm của Mạc Hữu An, đã biết cô đang nghĩ gì, có chút tức giận, "Mạc Hữu An, em xin nhấn mạnh lại một lần nữa, em thật sự không phải là trẻ con nữa đâu." "Cậu không phải trẻ con thì là gì?" Mạc Hữu An thuận miệng hỏi. "Em là một người đàn ông trưởng thành, bây giờ đã có thể sinh con với phụ nữ rồi, không tin có thể thử xem." "Khụ khụ khụ." Mạc Hữu An bị sặc đến ho sù sụ, thằng nhóc này, rốt cuộc đang nói những lời bậy bạ gì vậy. "Chẳng lẽ em nói không đúng sao?

Có đứa trẻ siêu cấp khổng lồ nào như em không?" Diệp Việt luôn rất ghét việc Mạc Hữu An coi cậu như một đứa trẻ, cậu rõ ràng đã không còn là trẻ con nữa.

Chức năng của một người đàn ông cậu đã hoàn thiện hết rồi, không thua kém bất kỳ ai.

Hơn nữa họ cũng chỉ cách nhau ba tuổi mà thôi.

Gái hơn ba, ôm cục vàng ròng, đây chính là danh ngôn của tổ tiên. "Cậu nhóc này, dám giở trò lưu manh trước mặt tôi, cậu đúng là muốn ăn đòn mà." Mạc Hữu An giơ tay, không khách khí đánh một phát vào gáy Diệp Việt.

Khi thu tay lại, Diệp Việt nắm lấy tay cô, "An An, lần sau không được nói em là trẻ con nữa, nếu không em không để yên cho chị đâu." "Cậu còn muốn làm gì?

Chẳng lẽ muốn đánh nhau với tôi." Nhìn đôi môi hoàn mỹ và hồng mọng của Mạc Hữu An, Diệp Việt không khỏi nuốt nước bọt, "Lần sau còn như vậy, em sẽ hôn chị luôn, tin hay không tùy chị." Mạc Hữu An sợ hãi rút tay lại.

Diệp Việt không buông, mà thu lại nụ cười cợt nhả thường ngày, nghiêm túc nói: "An An, chị hãy cảm nhận thật kỹ đi, đây đã là bàn tay của một người đàn ông trưởng thành rồi, là một bàn tay có thể che mưa chắn gió cho chị." Mạc Hữu An khựng lại, bàn tay đang nắm lấy tay mình quả thực rất lớn và ấm áp.

Chàng trai trước mắt, đã sớm không còn là cậu bé khóc nhè, thích chạy theo sau cô, còn cần cô lau mũi cho nữa rồi. "Diệp Việt, đừng như vậy, buông tay ra." Diệp Việt ngoan ngoãn thu tay lại, "Chị An An, em muốn nói với chị một cách nghiêm túc, bất kể lúc nào, chỉ cần chị quay đầu lại là sẽ thấy em, em sẽ không bao giờ bỏ chị đi trước." Mạc Hữu An thật sự không biết nên giải thích thế nào, dù là Lục Nghiêu hay Diệp Việt, họ đều là những người rất ưu tú.

Cô cảm thấy mình chẳng có chút nữ tính nào, không biết làm sao lại thu hút được họ.

Từ nhỏ đến lớn, thật sự đã rất nhiều năm.

Họ đã bảo vệ cô quá nhiều năm rồi.

Cô thật sự không có gì để báo đáp. "An An, chị không cần cảm thấy khó xử, cũng không cần cảm thấy có gánh nặng, bất kể chị chọn ai, em đều sẽ chúc phúc cho chị.

Nhưng đừng tước đi cơ hội cạnh tranh của chúng em, em muốn vì tương lai của mình mà nỗ lực, có được không?" Như vậy, dù cho là người bị loại, cũng sẽ không để lại quá nhiều tiếc nuối.

Chương 1451

Nhìn Diệp Việt, Mạc Hữu An chỉ cảm thấy trong lòng có chút nghẹn ngào, "Diệp Việt, đừng như vậy." "An An, chị xứng đáng để chúng em làm như vậy, bất kể là anh Lục Nghiêu hay em, chúng em đều cam tâm tình nguyện." "Tiểu Việt, đừng làm lỡ dở bản thân mình." "An An, em không hề cảm thấy vậy, em vô cùng cam tâm." "Cậu như vậy tôi áp lực rất lớn." "An An, dù sau này đối tượng chị chọn không phải là em, chị cũng là người chị mà em tôn trọng nhất từ nhỏ đến lớn.

Chuyện chị lo lắng sẽ không xảy ra, em sẽ không trở mặt với anh Nghiêu Nghiêu, cũng sẽ không phá hoại mối quan hệ của mấy gia đình chúng ta." Mạc Hữu An không nói gì nữa.

Cô vẫn luôn tìm kiếm một giải pháp vẹn cả đôi đường, nhưng dường như bao nhiêu năm qua, vẫn chưa tìm được cách nào thích hợp.

Sở Lăng vẫn luôn bận rộn với cuộc thi, Lục Nghiêu cũng không xuất hiện, thay vào đó là Diệp Việt thường xuyên lượn lờ xung quanh cô, tính cách cậu ta y hệt Lục Nghiêu, vào văn phòng cô cứ nghênh ngang.

Cứ như sợ người khác không biết cậu ta có quan hệ với cô vậy.

Công ty cũng bắt đầu có lời ra tiếng vào, nói rằng Sở Lăng đã thất sủng, Mạc Hữu An có người mới.

Vì chuyện này, Mạc Hữu An đã ra lệnh cấm, sau này không cho phép Lục Nghiêu và Diệp Việt ra vào Mạc thị, văn phòng của cô càng là khu vực cấm.

Mạc Noãn cũng không có ý kiến gì, nghe nói dì và dượng bây giờ tâm tư đều đặt hết lên người cháu gái nhỏ, ba ngày không gặp Tiểu

Anh Đào, họ đều không chịu nổi.

Hễ có thời gian là lại tự mình đi đón Tiểu Anh Đào.

Còn cô và Sở Lăng, cũng đối xử với nhau không nóng không lạnh, rõ ràng đã thừa nhận anh là bạn trai, nhưng luôn có cảm giác tình yêu chưa trọn vẹn.

Vốn dĩ hai người ở bên nhau rất tự nhiên, nhưng càng về sau dường như càng không phải như vậy.

Ngược lại không còn thoải mái vui vẻ như trước.

Mạc Hữu An cẩn thận nhớ lại, dường như từ lần trước cô chủ động hôn anh mà bị từ chối, Sở Lăng đã không còn dám chủ động nữa.

Hai người đã hẹn hò một thời gian, nhưng cũng chỉ giới hạn ở việc nắm tay rất trong sáng, thỉnh thoảng hai người tìm một nơi yên tĩnh, ngồi lại với nhau bàn về thiết kế. "Sư huynh, xin lỗi, lại làm anh phiền lòng rồi, những lời đồn nhảm trong công ty thật sự là quá nhiều." "Nói những chuyện này làm gì, không cần đâu." Sở Lăng vẫn rộng lượng như mọi khi, dường như thật sự không hề để tâm. "Ồ." Mạc Hữu An nhàn nhạt đáp. "An An, hôm nay em sao vậy, có phải gặp phải chuyện gì không?" Mạc Hữu An nhìn sâu vào Sở Lăng, "Sư huynh, trước đây anh đã từng yêu chưa?" Sở Lăng gãi đầu, "Anh chưa từng, có phải em cảm thấy anh chưa làm tròn trách nhiệm của một người bạn trai không?" Mạc Hữu An nhìn vẻ bối rối của anh, cười, "Sư huynh, anh căng thẳng cái gì?" "Anh không có căng thẳng." "Vậy sao anh lại nắm chặt đũa như vậy." Sở Lăng nhìn tay mình, "Anh sợ bị em chê." "Ha ha, thực ra em cũng không phải là một người bạn gái đủ tiêu chuẩn, sư huynh, em nghĩ điều quan trọng nhất giữa các cặp đôi là sự thẳng thắn, nếu anh cảm thấy em có làm gì không đúng, thì cứ nói với em, em sẽ sửa." "An An, em đã rất tốt rồi, anh chưa từng thấy cô gái nào lý trí và tự chủ như em, anh thích tất cả những đặc điểm trên người em, em không cần thay đổi gì cả.

Anh nghĩ có lẽ là do em hơi chậm nhiệt, nhất thời chưa thích ứng được với sự thay đổi vai trò của chúng ta, anh sẵn lòng chờ đợi thêm." Mạc Hữu An mấp máy môi, cuối cùng lại không biết nói gì, chỉ có thể nói "Vâng, sư huynh." Sở Lăng đưa Mạc Hữu An về, vì bố mẹ cô không ưa Sở Lăng, nên dù Mạc Hữu An mời Sở Lăng vào nhà, Sở Lăng cũng khéo léo từ chối, Mạc Hữu An cũng không ép. "An An nhà chúng ta về rồi à." Đinh Duệ cười hì hì nói.

Vừa nói vừa lập tức đứng dậy rót cho Mạc Hữu An một ly nước ép, "Nước ép kiwi mà con thích nhất đây, bố đã chuẩn bị cho con từ sáng sớm rồi, uống chút đi." "Cảm ơn bố." "Công việc có mệt không, nếu mệt thì để dì con bổ nhiệm thêm một phó tổng, giúp con san sẻ công việc." "Không sao, không cần đâu ạ." "Ây da, con bây giờ đã yêu đương rồi, nên dành nhiều thời gian hơn để yêu đương, chuyện công việc nên buông thì buông bớt đi, đừng quá liều mạng, bố xót lắm." "Không sao đâu ạ." "An An, nghe nói con gái của Tử Mặc đã ba tuổi rồi phải không?" "Vâng." "Con không có suy nghĩ gì sao?" "Bố muốn bế cháu ngoại thì e là chưa có phúc đó đâu, mấy năm nay con chưa có ý định kết hôn." Mạc Hữu An nói không mặn không nhạt. "Cũng không phải bố sốt ruột, dì Giang Mạn của con cũng sốt ruột rồi, nghe nói đợi Lục Nghiêu lần này về sẽ sắp xếp cho nó đi xem mắt đấy." Đinh Duệ vừa nói thăm dò, vừa quan sát biểu cảm của con gái. "Lục Nghiêu quả thực lớn hơn chúng con vài tuổi, anh ấy đúng là nên sốt ruột rồi." Đinh Duệ không hiểu được cảm xúc của con gái, thực tế, từ nhỏ đến lớn, ông chưa bao giờ nhìn thấu được tâm tư của con gái, cũng không theo kịp tư duy của nó.

Còn việc nó đối với Lục Nghiêu rốt cuộc có suy nghĩ gì, không ai có thể đưa ra kết luận chắc chắn. "An An, con không sốt ruột chút nào sao?" Mạc Hữu An nhàn nhạt ngẩng đầu, "Con cần phải sốt ruột chuyện gì ạ?" "Con gái à, con như vậy là không được đâu, Nghiêu Nghiêu là một người rất ưu tú." Dù ông đã sớm định hôn ước từ nhỏ với Diệp Tử Hạo, nhưng dù là Lục Nghiêu hay Diệp Việt, ông đều thích, đều hơn tên Sở Lăng kia, mất đi hai chàng rể này ông đều thấy tiếc. "Con chưa bao giờ nói anh Nghiêu Nghiêu không ưu tú." Đinh Duệ: … Mạc Tử Hi từ trên lầu đi xuống, thấy chồng mình vẻ mặt bất lực, liền lườm ông một cái.

Bao nhiêu năm không có chút tiến bộ nào, làm công tác tư tưởng cho con gái vẫn vô dụng như vậy.

Bà nói thẳng: "An An, dẹp cái bộ mặt cao ngạo của con đi, dì Giang Mạn của con lần này không chỉ nói suông đâu, bà ấy nói thật đấy, con đừng có đợi Nghiêu Nghiêu tìm được bạn gái rồi mới hối hận, trên đời này không có thuốc hối hận đâu." "Nếu anh Nghiêu Nghiêu tìm được người anh ấy thích, con sẽ thật tâm chúc phúc." Mạc Tử Hi nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của con gái, thật sự là hận sắt không thành thép, sao bà lại có một đứa con gái không có chí tiến thủ như vậy, rõ ràng bên cạnh có hai người đàn ông ưu tú, lại cố tình không cần, lại đi tìm một tên nghèo rớt mồng tơi.

Gia cảnh không tốt thì thôi đi, quan hệ gia đình còn phức tạp như vậy, bà làm sao có thể yên tâm được.

Mạc Tử Hi còn muốn nói gì đó, Mạc Hữu An đã lấy ra một tập tài liệu trong túi, vừa uống nước ép, vừa xem.

Mạc Tử Hi: … Đinh Duệ nhìn vợ mình ấm ức, cười, ông đã nói mà.

Đây không phải vấn đề của một mình ông.

Tảng băng nhỏ trong nhà này hai người họ đều không trị được, không ai có thể khuất phục nổi.

Hai tên nhóc kia theo đuổi bao nhiêu năm cũng vô ích. "Cười cười cười, cười cái gì mà cười, Mạc Noãn đã bế cháu gái rồi, chúng ta có cái gì." "Nếu bà thật sự thích trẻ con, hay chúng ta mượn Tiểu Anh Đào về chơi vài ngày." Đinh Duệ đề nghị. "Nghĩ hay thật, Tiểu Anh Đào bây giờ là minh châu của cả nhà, người ta sao lại cho ông mượn chơi, còn có rất nhiều người xếp hàng chờ đấy." "Haiz, An An." "Đừng nói chuyện với con, không thì con về phòng sách đây." Mạc Hữu An đầu cũng không ngẩng mà nói. "Không phải đã nói không cho con mang công việc về nhà sao?" "Không phải hai người bảo con về ăn cơm sao?" Ngụ ý là, nếu không phải vậy, cô chắc chắn đã ở lại công ty tăng ca rồi. "Mạc Hữu An, con đây là muốn tự biến mình thành nữ cường nhân rồi." "Con không cảm thấy vậy, con chỉ đang gánh vác trách nhiệm gia tộc thuộc về mình thôi." "Vậy con không thể nói chuyện tình cảm một chút sao?" "Con có mà, Sở Lăng đó." "Con muốn chọc tức chết mẹ phải không?

Người đàn ông đó không phải là người có thể giao phó cả đời, con phải tin vào mắt nhìn của mẹ." Mạc Hữu An cười mà không nói.

“Cái con bé này, đúng là hồi trẻ mẹ mắt kém thật, nhưng chuyện đã qua bao nhiêu năm rồi, mẹ sống nhiều hơn con bao nhiêu năm, chẳng lẽ con không nên nghe ý kiến của mẹ một chút sao?” “Nói nữa là con đi lên thật đấy.” “Con bé hư hỏng này.” Mạc Tử Hi muốn nổi điên, nhưng Đinh Duệ đã kéo bà lại, ra hiệu bà đừng nói nữa.

Với tính cách của con gái, nếu có thể nói được thì đã không trở thành thế này.

Trong lòng Mạc Hữu An lại không hề bình tĩnh như vẻ bề ngoài, một cảm giác bực bội mơ hồ dâng lên, đến mức cô cảm thấy không thể nào đọc vào mắt bản hợp đồng trước mặt.

Lục Nghiêu về rồi sao?

Còn chuẩn bị đi xem mắt nữa?

Sao cô chẳng nhận được tin tức gì về việc anh trở về.

“Hôm nay dì Giang Mạn của con mời chúng ta đến nhà ăn cơm.” Mạc Tử Hi cuối cùng cũng vào vấn đề chính.

Mạc Hữu An ngẩng đầu lên, “Tối nay ạ?” “Chứ còn gì nữa.” “Sao mẹ không nói sớm hơn.” “Chẳng phải mẹ vẫn đang nói với con đây sao?

Chương 1452

Dì Giang Mạn của con đã đích danh mời, bắt buộc con phải đến, nói là lâu lắm rồi không gặp con.

Chẳng phải con vẫn luôn xem Lục Nghiêu như anh trai sao?

Lúc nhỏ con cũng đâu có ít lần đến nhà người ta ăn cơm, mẹ thấy chẳng cần phải nói trước với con làm gì.” Mạc Hữu An không thể nào phản bác, “Vậy thì đi thôi ạ.” “Được, dù sao những gì cần nói mẹ đều nói cả rồi, con lên lầu thay quần áo đi, đừng mặc mấy bộ đen trắng xám của con nữa, mẹ nhìn mà đau cả mắt.

Mấy hôm trước mẹ có mua cho con một chiếc váy liền màu vàng nhạt, con mặc chiếc đó đi.” Mạc Hữu An lên lầu tắm rửa thay quần áo, mái tóc xõa tung.

Mạc Tử Hi vô cùng hài lòng, thế này mới giống một cô gái, không còn lạnh lùng như vậy nữa.

Bà bước tới, búi tóc Mạc Hữu An thành một kiểu tóc công chúa đơn giản.

“Mẹ, mẹ xong chưa vậy.” “Thế này đẹp hơn, mỗi lần mẹ thấy Niệm Niệm ăn diện như vậy, mẹ lại nghĩ nếu con cũng thế này thì sẽ đẹp biết bao.” Nhìn ánh mắt đầy mong đợi của mẹ, Mạc Hữu An tuy không thích nhưng cũng không nói gì thêm.

Đinh Duệ không đi, chỉ có Mạc Tử Hi và Mạc Hữu An cùng đến nhà Lục Nghiêu.

Lục Nghiêu không mặc quân phục mà là một bộ áo T-shirt và quần thường đơn giản.

Lúc này, anh đang ngồi trong phòng khách, nói cười vui vẻ với một cô gái.

Cô gái ấy mặt mày e thẹn, trang phục cũng rất trang trọng.

Hai người ngồi bên nhau trông rất xứng đôi.

Giang Mạn ngồi bên cạnh, thỉnh thoảng xen vào một câu, thấy hai mẹ con họ bước vào, bà lập tức nói: “Tử Hi và An An đến rồi à, mau vào ngồi đi.” “Dì Mạn.” Giang Mạn vô cùng hài lòng về Mạc Hữu An, cô bé này tuy tính tình hơi lạnh lùng một chút, nhưng là đứa trẻ họ nhìn lớn lên từ nhỏ, nhân phẩm tuyệt đối không thành vấn đề.

Nếu có thể trở thành con dâu của mình, bà đương nhiên vui mừng tác thành.

Nhưng bao nhiêu năm qua, người ta chẳng có chút ý tứ nào, bà cũng không thể ép buộc.

Chỉ là không biết thằng nhóc Lục Nghiêu kia có ý gì, tối nay rõ ràng là tiệc xem mắt của nó, mà nó cứ nằng nặc đòi bà mời người ta đến.

Bà nghĩ, có lẽ con trai mình có tính toán gì đó, dù sao bao năm nay đều chiều theo ý nó, cũng không thiếu lần này.

Có điều bà đã nói trước rồi, không được làm cô gái nhà người ta đến chơi phải khó xử.

Bây giờ xem ra, Lục Nghiêu không làm bà thất vọng.

Tình hình này, Mạc Hữu An không phải kẻ ngốc, liếc mắt là hiểu ngay.

Nhà họ Lục đang giới thiệu đối tượng cho Lục Nghiêu, nhưng không ngờ lại để đối tượng đến thẳng nhà, mà ngày lại còn chọn ngay hôm nay.

Nếu biết trước, cô tuyệt đối sẽ không đến góp vui, thật sự quá khó xử.

Cô gái kia nhìn thấy Mạc Hữu An, hơi nhíu mày.

Lục Nghiêu sờ sờ mũi, giới thiệu: “Y Y, đây là em gái lớn lên cùng anh từ nhỏ, Mạc Hữu An, chị ấy lớn hơn em hai tuổi, em có thể gọi là chị An An.

Anh lo em là con gái đến nhà sẽ ngại, nên mời thêm một người nữa, nghĩ rằng hai cô gái ở cùng nhau sẽ có nhiều chuyện để nói hơn, em không phiền chứ?” “Anh Lục suy nghĩ thật chu đáo, sao em lại phiền được ạ.” Lâm Y Y cười tươi, một bên má có một lúm đồng tiền nhỏ, ánh mắt nhìn Lục Nghiêu mang theo vẻ si mê không che giấu.

Vừa nhìn đã biết là fan cuồng của Lục Nghiêu.

“Chào chị An An, em là Lâm Y Y, sau này có lẽ chúng ta sẽ có nhiều cơ hội tiếp xúc hơn, mong chị chiếu cố nhiều hơn.” Mạc Hữu An nhìn sâu vào Lục Nghiêu, không biết anh lại đang giở trò gì.

“Không cần khách sáo.” “Chị An An, mau lại đây ngồi đi, em vừa mới cùng anh Lục nói chuyện hồi nhỏ của anh ấy, chị lớn lên cùng anh ấy, chắc chắn biết rất nhiều chuyện của anh ấy đúng không ạ?

Em muốn biết, có phải lúc nhỏ anh ấy cũng đẹp trai như vậy không?” Đẹp trai.

Trong ấn tượng của cô, Lục Nghiêu là kiểu người đẹp trai từ nhỏ đến lớn, không hề bị thời gian tàn phá, lúc nhỏ trông như một tiểu tiên đồng, bây giờ cũng là một soái ca chính hiệu.

Mạc Hữu An gật đầu.

Lục Nghiêu hài lòng, hóa ra trong mắt cô, anh cũng không tệ.

“Em biết ngay mà, có những người sinh ra đã không thể xấu đi được, anh Lục chắc chắn là người như vậy.” “Chị An An, vậy anh

Lục thích kiểu con gái như thế nào ạ?” Nhìn gương mặt ngây thơ vô tội của Lâm Y Y, Mạc Hữu An không thể nào từ chối, cô liếc nhìn Lục Nghiêu, lãnh đạm nói: “Tôi không biết, anh Lục của cô chưa từng yêu ai cả.” “A, anh Lục lớn vậy rồi mà chưa từng yêu đương sao, vậy chẳng phải em vớ được báu vật rồi sao.” Lâm Y Y kinh ngạc nói.

Ánh mắt nhìn Lục Nghiêu trần trụi, không hề che giấu sự ngưỡng mộ và vui mừng.

Nhưng khuôn mặt cô hơi bầu bĩnh, giọng nói cũng thuộc kiểu nhẹ nhàng, nên dù có ồn ào cũng không khiến người ta ghét, ngược lại còn cảm thấy đáng yêu ngây thơ.

Ít nhất Mạc Hữu An không thể ghét một người thẳng thắn như vậy.

“Đó là điều tự nhiên, em nên thấy mãn nguyện rồi.” Lục Nghiêu cũng nói.

“Ha ha, anh Lục, em phát hiện em ngày càng thích anh rồi.” “Người như anh thì ai cũng sẽ thích, người không thích anh là kẻ không có mắt.” Lục Nghiêu rõ ràng đang nói chuyện với Lâm Y Y, nhưng ánh mắt lại luôn dán chặt vào Mạc Hữu An.

Mạc Hữu An không ngốc, đương nhiên nghe ra ý tứ trong lời nói của anh, đây là đang nói bóng gió cô không có mắt nhìn.

“Rau xanh củ cải, mỗi người một sở thích, chuyện này ai mà nói chắc được.” “Đúng vậy, chuyện tình cảm ai mà nói chắc được, thiêu thân lao đầu vào lửa cũng là một niềm vui, nhưng đâm đầu vào tường nhiều lần rồi, cũng sẽ có lúc nản lòng thoái chí.” Mạc Hữu An nhìn Lục Nghiêu, ý của anh là… anh định từ bỏ cô rồi sao?

Rõ ràng đây là điều cô luôn mong đợi, nhưng bây giờ nghe anh nói vậy, trong lòng lại có chút không thoải mái.

“Kịp thời quay đầu mới là đúng đắn.” Nụ cười trên môi Lục Nghiêu rất rộng, giọng điệu lại lạnh lùng, “Đúng là đạo lý này.” “Anh Lục, trước đây anh có người mình thích rồi à?” Lâm Y Y ngây thơ nhìn Lục Nghiêu.

“Từng có, nhưng anh thích người ta, người ta không thích anh.” “Còn có người không thích anh Lục sao, ai mà có mắt nhìn cao như vậy.” “Em không chê anh chứ?” “Anh Lục, anh nói gì vậy, em đã thích anh từ lâu rồi, nghe bác trai sắp xếp cho em đi xem mắt với anh, em không biết đã vui đến mức nào, không sợ anh cười chê, em kích động cả đêm không ngủ được.” Giang Mạn cười, giọng điệu có vài phần trêu chọc, “Y Y, ra là cháu thích Lục Nghiêu nhà chúng ta đến vậy à.” “Bác gái.” Lâm Y Y khẽ cắn môi, ngượng ngùng cúi đầu.

“Ha ha, Y Y ngại rồi.” “Bác gái.” Lâm Y Y hờn dỗi nói.

“Được rồi được rồi, bác không chen vào nữa, các cháu là người trẻ tự nói chuyện với nhau đi.” “Vâng ạ.” Mạc Tử Hi ở bên cạnh nhìn mà sốt ruột, nhưng trước giờ luôn là con gái mình lạnh nhạt, bao nhiêu năm rồi, bây giờ Lục Nghiêu nghĩ thông suốt muốn buông tay, bà tuy rất lo lắng nhưng cũng không thể làm gì được.

Không ai hiểu con bằng mẹ, Giang Mạn nhìn vẻ bất cần của con trai, không tin rằng nó sẽ buông tay dễ dàng như vậy.

Chương 1453

Nếu muốn buông thì đã buông từ lâu rồi, không thể kéo dài đến tận bây giờ.

Bà kéo tay Mạc Tử Hi, hạ giọng nói: “Đừng lo, thằng nhóc đó luôn có quyết tâm sắt đá, không dễ dàng từ bỏ đâu.” “Thật sao?” “Tôi nghĩ là vậy, thằng nhóc đó đang gài An An đấy.” “Thật ra tôi thấy An An nhà chúng ta cũng không phải không có động lòng, chỉ là nó lớn lên trong hoàn cảnh ly hôn từ nhỏ, nên đặc biệt coi trọng tình nghĩa.

Diệp Việt và Lục Nghiêu, dù nó chọn ai cũng sẽ làm tổn thương người còn lại, sẽ ảnh hưởng đến tình cảm giữa mấy gia đình chúng ta, nên nó vẫn luôn kìm nén tình cảm của mình, luôn tự nhủ không được nảy sinh tình cảm nam nữ với họ.” “Vậy rốt cuộc nó thích Diệp Việt hơn hay Lục Nghiêu hơn?” “Tôi thấy khả năng của Diệp Việt khá nhỏ, con bé đó cứng đầu lắm, tôi nghĩ nó không thể chấp nhận tình yêu chị em được, từ nhỏ đến lớn nó cũng luôn coi Diệp Việt như em trai.” Lục Nghiêu không để ý đến Mạc Hữu An nữa, mà nói cười vui vẻ với Lâm Y Y.

Mạc Hữu An cảm thấy vô cùng không tự nhiên, cô không hiểu tại sao vào lúc này, Lục Nghiêu lại gọi cô đến, chỉ để cho cô xem cảnh anh thân mật với đối tượng xem mắt.

Thật là nhàm chán.

Mạc Hữu An không muốn ngồi yên một chỗ, cô đứng dậy chuẩn bị vào bếp, “Hai người cứ từ từ nói chuyện, tôi vào bếp phụ giúp bác trai một tay.” “An An, con cứ ngồi đi, rau trong bếp dì đã giúp bác trai con rửa sạch rồi, ông ấy chỉ cần xào thôi là được.” Giang Mạn nói.

“Vậy cháu vào học lỏm vậy.” Dù sao cũng không muốn ở cùng

Lục Nghiêu và Lâm Y Y.

Vừa khó xử vừa ngột ngạt.

Lục Nghiêu đăm chiêu nhìn bóng lưng Mạc Hữu An, khóe miệng khẽ nhếch lên, anh biết ngay mà, con bé này không thể nào không có động lòng với anh, trước giờ thật sự không phải chỉ có mình anh diễn kịch một mình.

Lần này biết khó chịu rồi nhé.

Trong bếp, Lục Minh đang làm cá, hương thơm lan tỏa.

“Bác trai, thơm quá ạ.” Mạc Hữu An cười.

“An An, sao con lại vào đây, ở đây nhiều khói dầu lắm, mau ra ngoài đi, kẻo ám mùi vào người.” “Bác trai, cháu vào học lỏm.” “Con gái học nấu ăn làm gì, chuyện này cứ để con trai làm.” “Đâu phải chàng trai nào cũng là sản phẩm của nhà họ Lục, có thể hội tụ đủ cả nhân phẩm, gia thế, học vấn, tài năng và tài nấu nướng đâu ạ.” “Vậy con thấy Nghiêu Nghiêu nhà bác thế nào?” Mạc Hữu An sững người, không ngờ Lục Minh, người vốn ít khi can thiệp vào chuyện của con cái, lại hỏi như vậy, “Bác trai…” “Được rồi được rồi, đây là chuyện của các cháu, bác không quản, nhưng bác muốn nói với con rằng, chuyện tình cảm đừng do dự trước sau, phải nghe theo trái tim mình.

Thích ai thì chính là thích người đó, sau này dù con ở bên Diệp Việt hay Lục Nghiêu, bác đều ủng hộ.” “Bác trai, cháu có bạn trai rồi ạ.” Lục Minh chỉ cười mà không nói.

Mạc Hữu An hơi tức giận, “Sao mọi người không ai tin cháu hết vậy.” “Bọn bác chỉ tin vào những gì mình thấy thôi.” Mạc Hữu An bất giác nhìn ra ngoài, bếp nhà Lục Nghiêu là kiểu không gian mở, nên cô có thể nhìn thấy ngay gương mặt đang nói cười vui vẻ của Lục Nghiêu.

Phải thừa nhận, anh lúc này quả thực rất quyến rũ.

“Bác trai, bác xem có gì cần cháu giúp không ạ.” Mạc Hữu An lảng sang chuyện khác.

“Vậy con giúp bác dọn bát đũa đi, món ăn của bác sắp xong rồi, có thể ăn cơm ngay.” Trong bữa ăn, Lục Nghiêu vẫn trò chuyện không ngớt với Lâm Y Y.

Qua cuộc trò chuyện của họ, Mạc Hữu An biết được Lâm Y Y là con gái của một người đồng đội của Lục Minh, hiện cũng đang ở cùng đơn vị với Lục Nghiêu.

Hai người thực ra đã rất thân quen, chỉ là chưa làm rõ mối quan hệ.

Vừa hay cả hai đều đến tuổi kết hôn, bố mẹ hai bên bàn bạc rồi sắp xếp cho họ gặp mặt.

Dù sao cũng là người quen, nên hẹn thẳng đến nhà luôn.

“Chị An An, chị có bạn trai chưa ạ?” Lâm Y Y đột nhiên chuyển chủ đề sang Mạc Hữu An, người nãy giờ vẫn im lặng.

Mạc Hữu An gật đầu, “Có rồi.” Lâm Y Y vỗ vỗ vào ngực mình, “May mà chị có bạn trai rồi, không thì một đại mỹ nữ như chị thật sự quá có sức uy hiếp, lại còn là cô bạn thanh mai của anh Nghiêu Nghiêu nữa.” Mạc Hữu An sắc mặt hơi cứng lại, không biết phải đáp lời thế nào.

Cô muốn thẳng thắn nói, cô yên tâm đi, tôi sẽ không tranh bạn trai với cô đâu.

Nhưng lại phát hiện, những lời như vậy lại không thể nói ra miệng.

May mà Lâm Y Y cũng không bám riết vấn đề này, mà hỏi tiếp:

“Không biết so với anh Lục thì thế nào ạ?” “Mỗi người mỗi khác, không có gì để so sánh cả.” “Ồ, cũng phải.” Lâm Y Y cười nhẹ.

Rồi cô gắp thức ăn vào bát Lục Nghiêu, “Anh Lục, đây là món cá anh thích nhất, ăn nhiều vào ạ.” Lục Nghiêu cười với Lâm Y Y, “Cảm ơn.” “Khách sáo làm gì, chính anh nói mà, chúng ta có thể thử hẹn hò, bắt đầu từ tối nay, em là bạn gái của anh rồi, bạn gái quan tâm chăm sóc bạn trai là chuyện nên làm.” “Em nhập vai nhanh thật đấy.” “Tất nhiên rồi, em cũng là lính, không thích lề mề, thích là thích.Đã chúng ta đều nói rõ rồi, vậy thì chính thức bắt đầu thôi.” “Chẳng trách bố cháu cứ bảo con bé này thẳng tính quá, đúng là như vậy thật.” Lục Minh cười nói.

“Chỉ cần mọi người không thấy cháu thô lỗ là được, bắt cháu đóng vai thục nữ thật sự còn khó chịu hơn cả giết cháu.” “Không đâu, nhà bác lại thích những cô gái mạnh mẽ như cháu.” Giang Mạn nói.

Ăn cơm xong, Giang Mạn kéo Mạc Tử Hi nói chuyện, Mạc Hữu An cảm thấy nhàm chán, liền một mình ra ngoài đi dạo trong khu dân cư.

Vừa dừng bước, Lâm Y Y đã đi về phía cô, “Chị An An.” “Sao em lại ra đây?” “Em thấy chị An An một mình buồn chán, nên ra đây nói chuyện với chị.” Lâm Y Y ra vẻ như một bà chủ nhà.

Khiến Mạc Hữu An cảm thấy khó xử vô cùng, có cần phải vội vàng như vậy không?

Đừng để Lục Nghiêu lợi dụng, gã đàn ông không yên phận đó rõ ràng là đang lợi dụng cô để chọc tức cô mà.

“Không sao, tôi thích ở một mình.” “Đây không phải là dấu hiệu tốt đâu, con gái vẫn nên tiếp xúc với mọi người nhiều hơn, không có người đàn ông nào thích phụ nữ lạnh lùng và cô độc đâu.” Mạc Hữu An nhíu mày, không lên tiếng.

“Ha ha, xin lỗi, là em nói sai rồi, em chỉ thấy chị và anh Lục rất thân, hai người cũng lớn lên cùng nhau từ nhỏ, nên em muốn nhắc nhở chị một chút, nếu chị thấy em nói không lọt tai, đừng chấp nhặt với em, em vốn thẳng tính, nghĩ gì nói nấy.” “Không sao.” “Chị An An, nói thật nhé, em rất tò mò bạn trai chị rốt cuộc là người như thế nào?” Lâm Y Y tò mò nhìn Mạc Hữu An, cô không thể hiểu được người đàn ông như thế nào mới có thể trị được một người như cô.

“Có cơ hội sẽ giới thiệu cho mọi người quen biết.” “Được ạ được ạ, em tò mò quá đi.” Mạc Hữu An không nói gì, cô vốn không thích giao tiếp với người không quen, đặc biệt người này còn là bạn gái tương lai của Lục Nghiêu, cô nhìn thế nào cũng thấy kỳ quặc.

Thật sự không muốn nói chuyện với cô ta.

Nhưng Lâm Y Y này như thể không có mắt nhìn, giống như một cái máy nói, cứ líu ríu trước mặt cô.

“Chị An An, chị lớn lên cùng anh Lục từ nhỏ, chị có biết người anh ấy thích là ai không ạ?” “Chẳng phải cô không quan tâm sao?” Vừa nãy rõ ràng nói, đàn ông có bạn gái cũ không phải chuyện gì to tát, vậy mà quay đầu lại đã là một bộ mặt khác.

Điển hình của việc trước sau bất nhất.

“Ha ha, làm gì có chuyện không quan tâm, em vừa nãy chỉ nói vậy trước mặt anh Lục thôi, nếu không quan tâm, thì chứng tỏ em không thích anh Lục, thích một người tự nhiên sẽ quan tâm đến mọi thứ của người đó.” Lâm Y Y cười ha ha.

“Chị An An, em coi chị là bạn tốt mới nói lời thật lòng đấy, chị đừng nói với anh Lục nhé, không thì sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của em trong lòng anh ấy.” Mạc Hữu An gật đầu, cô không phải người hay đi nói chuyện phiếm, chuyện này đương nhiên sẽ không nói với Lục Nghiêu.

“Chị An An, chị đúng là một người tốt.” Lâm Y Y nhiệt tình khoác tay Mạc Hữu An.

Mạc Hữu An người cứng đờ, bản năng muốn gạt ra, nhưng lại sợ làm tổn thương lòng tự trọng của cô gái người ta, cuối cùng chỉ đành mặc kệ cô ta.

“Đúng rồi, chị An An, chị vẫn chưa nói cho em biết, người anh Lục thích là ai?” Mạc Hữu An ánh mắt có chút do dự, nói: “Cái này tôi cũng không rõ lắm, nếu cô có gì muốn biết, cứ hỏi thẳng Lục Nghiêu sẽ trực tiếp hơn.” “Em đâu dám hỏi, anh Lục trông thì rất dịu dàng, nhưng lúc anh ấy nổi giận thì không ai dám chọc vào đâu, người trong đơn vị vẫn gọi anh ấy là ‘Lãnh diện quân vương’.

Dù sao đi nữa, người anh ấy thích là ai thì em cũng biết anh ấy từng bị tổn thương tình cảm, em thấy người phụ nữ đó thật sự quá không có mắt nhìn.

Chương 1454

Ai, người phụ nữ như vậy em không quen biết thì thôi, nếu hôm nào em gặp phải cô ta, em nhất định sẽ đánh cô ta một trận, để cô ta dám làm tổn thương anh Lục của em.” “Khụ khụ.” Mạc Hữu An không nhịn được ho một tiếng.

Cô có thể nói, người cô muốn đánh đang ở ngay trước mặt cô không?

Chính là tôi, người phụ nữ không có mắt này đã làm tổn thương anh Lục của cô.

Mạc Hữu An tự nhiên sẽ không chủ động thừa nhận.

Lâm Y Y cười, “Chị An An, có phải dọa chị rồi không, chị đừng sợ, em tuy có chút bạo lực, nhưng cũng chỉ đánh người đáng bị đánh thôi, còn cô gái xinh đẹp, rộng lượng như chị An An, em sao nỡ lòng nào.

Em cũng không dám đánh chị, chị là cô bạn thanh mai của anh Lục, nếu em dám động đến một sợi tóc của chị, anh Lục chắc chắn sẽ không tha cho em.” Mạc Hữu An luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ, cô gái này dường như biết chuyện giữa cô và Lục Nghiêu, những lời này như thể cố tình nói cho cô nghe.

Rõ ràng là đang thị uy với cô, bảo cô hãy tránh xa Lục Nghiêu.

“Hơn nữa, chị lại không phải người mà anh Lục thích.” Mạc Hữu An thật sự không biết đáp lời thế nào nữa, cô gái này trông ngây thơ vô tội, nhưng thực ra không phải dạng dễ chọc.

“Chị An An, chị kể cho em nghe về sở thích của anh Lục đi, em muốn sau này chăm sóc anh ấy thật tốt.” “Cô muốn biết gì?” Mạc Hữu

An ngồi xuống ghế đá.

“Ví dụ như anh ấy thích ăn gì?

Thích loại mỹ phẩm chăm sóc da nào, thích loại nước hoa nào, thích mặc quần áo kiểu gì.” Lâm Y Y đáng yêu đi một vòng quanh Mạc Hữu An.

“He he, câu hỏi của em đúng là hơi nhiều, chủ yếu là vì anh Lục ở đơn vị rất nghiêm túc, hoàn toàn không nói chuyện riêng, em muốn tìm hiểu cũng không có cách nào.” Nghiêm túc.

Mạc Hữu An chưa bao giờ có thể liên hệ từ này với Lục Nghiêu, người đó trước mặt cô luôn là một tên lưu manh mặt dày mày dạn.

Da mặt dày như tường thành.

Rốt cuộc ai mới là người đã thấy một Lục Nghiêu giả.

“Anh ấy thích ăn các món hải sản, không dùng mỹ phẩm hay nước hoa, quần áo thích nhất là quân phục.” “Ây da, thật có sức hút, em chính là thích kiểu đàn ông không lòe loẹt này.” Lâm Y Y mắt sắp sáng lên như sao, hai tay đan vào nhau đặt trước ngực.

Mạc Hữu An trong đầu nghĩ đến một từ: mê trai.

Lục Nghiêu bây giờ lại thích kiểu này sao, khẩu vị thay đổi cũng quá nhanh rồi.

“Chị An An, vậy chị kể tiếp cho em nghe lúc rảnh rỗi anh Lục thích làm gì đi?” “Anh ấy hễ rảnh là thích đi leo núi, đó là việc anh ấy thích nhất.” “Anh Lục giỏi như vậy, leo núi chắc chắn không thành vấn đề.” “Anh ấy từ mười mấy tuổi đã luôn là quán quân các cuộc thi leo núi rồi.” Mạc Hữu An khẽ nhếch môi.

Mỗi lần thi đấu, mấy đứa trẻ bọn họ đều đến xem, cổ vũ cho anh, và Lục Nghiêu cũng chưa bao giờ làm họ thất vọng.

“Anh Lục giỏi vậy sao ạ.” “Chị An An, vậy nếu em muốn ở bên anh Lục lâu dài, chị nghĩ em nên thay đổi điều gì, em luôn cảm thấy anh Lục vẫn chưa thích em lắm, anh ấy có lẽ chỉ vì áp lực gia đình nên mới đồng ý hẹn hò với em, em vẫn chưa chiếm được trái tim anh ấy.” Áp lực.

Điểm này Mạc Hữu An biết, Lục Nghiêu đã ba mươi tuổi rồi, con của Lục Tử Mặc cũng đã ba tuổi, anh làm anh cả quả thực nên có áp lực.

“Chuyện này tôi cũng không giúp được cô, tôi không biết.” Đến giờ cô vẫn không hiểu tại sao Lục Nghiêu và Diệp Việt lại thích cô đến vậy, nếu biết, có lẽ cô đã sớm thoát khỏi mối quan hệ bất thường của ba người họ.

Cô luôn cảm thấy mình là một người phụ nữ rất nhàm chán, ngay cả mẹ ruột cũng thích gọi cô là “tiểu băng sơn”, không có sự thông minh đáng yêu của Lục Niệm Nhất, cũng không có sự ngây thơ lãng mạn của Đóa Đóa.

Về nhan sắc và gia thế, cô cũng không thể so sánh với họ.

Thứ duy nhất cô có thể tự hào, chính là tài năng thiết kế và năng lực làm việc của mình.

“Chị An An, chị đừng giấu giếm nhé, em thật lòng xin chị chỉ giáo, nếu sau này em và anh Lục thành đôi, em nhất định sẽ tặng chị một bao lì xì thật lớn.” Mạc Hữu An nhíu mày, trong lòng rất khó chịu, cô không thiếu mấy đồng tiền lì xì đó.

Cũng không phải cô giới thiệu họ quen nhau, cô nhận tiền lì xì gì chứ.

“Tôi thật sự không biết.” Lâm Y Y lè lưỡi, “He he, vậy thôi ạ, chị An An, sau này có chuyện gì liên quan đến anh Lục, em có thể gọi điện cho chị tư vấn bất cứ lúc nào không ạ?” “Công việc của tôi khá bận, không chắc có thời gian nói với cô những chuyện này.” “Không sao đâu ạ, em sẽ gọi cho chị sau giờ làm, tuyệt đối không chiếm một phút nào thời gian làm việc của chị.

Được không chị An An.” Lâm Y Y lay lay cánh tay Mạc Hữu An.

Mạc Hữu An chỉ cảm thấy da gà mình sắp nổi lên hết, chẳng lẽ cô đã quá lạc hậu rồi, bây giờ các cô gái đi lính đều có thể vừa dịu dàng vừa cứng rắn sao?

Nhìn Lâm Y Y vẻ mặt lấy lòng, Mạc Hữu An căn bản không thể từ chối, “Được.” “Vậy chị An An, số điện thoại của chị là bao nhiêu, em ghi lại.” Lâm Y Y nhiệt tình lưu số của Mạc Hữu An, rồi lại gọi qua, tự mình lưu số của cô vào điện thoại của Mạc Hữu An, dường như thật sự muốn phát triển thành bạn thân với cô.

“Chị An An, thật sự cảm ơn chị nhiều lắm, em cảm thấy như mình đã tìm được tổ chức rồi, sau này có đối tượng để tư vấn rồi.” Mạc Hữu An: “…” Cô trở thành tổ chức của cô ta, cô không dám nhận.

“Tôi cũng chỉ là giúp một chút thôi.” “Chị An An, em thấy chị rất tốt bụng.

Em từ nhỏ đã là một cái máy nói, không có nhiều người chịu được tính cách này của em, nhưng chị lại rất kiên nhẫn trả lời câu hỏi của em, chị là người chị tốt nhất em từng gặp, em rất thích chị, sau này chúng ta nhất định phải thường xuyên qua lại.” Nội tâm Mạc Hữu An có chút sụp đổ, cô thực ra rất muốn nói: Tôi sớm đã không còn kiên nhẫn với cô rồi.

Có lẽ vì cô đã quen với bộ mặt lạnh lùng, nên người khác thật khó nhận ra cảm xúc thật của cô.

“Ừm.” “À à, chị An An, nhà em chỉ có một mình em, cộng thêm nghề nghiệp của em, nên bên cạnh không có một người bạn thân nào để tâm sự, lúc em buồn chán, có thể hẹn chị ra ngoài uống cà phê, xem phim được không ạ?” “Được thôi.” Mạc Hữu An căn bản không thể từ chối một cái máy nói như vậy.

“Yeah, tuyệt quá, từ hôm nay trở đi em đã có bạn thân, có bạn gái rồi.” Mạc Hữu An: “…” Cô gái à, cô tự nhiên thân thiết như vậy thật sự ổn chứ?

Tôi cũng chỉ đang khách sáo với cô thôi, không cần phải coi là thật như vậy đâu.

Lâm Y Y tự nhiên không thể hiểu được nội tâm sụp đổ của Mạc Hữu An, cô khoác tay Mạc Hữu An, tiếp tục nói: “Chị An An, em nói chị nghe, ở đường số 9 có mở một tiệm bánh kem siêu ngon, bánh sô-cô-la của họ làm siêu ngon luôn, tan ngay trong miệng, chao ôi, nghĩ đến thôi em đã muốn chảy nước miếng rồi, thật sự quá ngon, lúc nào đó em nhất định phải đưa chị An An đi thử.” Mạc Hữu An thực ra cũng là một người yêu thích đồ ngọt, từ nhỏ đến lớn đều thích ăn bánh kem.

Lục Nghiêu và Diệp Việt tặng cô nhiều nhất cũng là các loại bánh kem đủ vị.

Cô mỉm cười, “Được.” “Chị An An, trời tối rồi, chúng ta vào trong trước đi.” Hai người tay trong tay đi vào.

Mạc Tử Hi đã không còn ở đó, “Dì Mạn, mẹ cháu đâu ạ?” “An An, mẹ con nói có việc nên đi trước rồi, lát nữa để Nghiêu Nghiêu đưa con về.” Mạc Hữu An nghiến răng, cô biết mẹ cô chắc chắn là cố ý, đây là chuyên môn tạo cơ hội cho cô và Lục Nghiêu ở riêng.

Rốt cuộc có phải mẹ ruột của cô không, lúc nào cũng đẩy cô vào lòng người khác.

Lục Nghiêu cười cười, đưa Lâm Y Y về nhà trước, Mạc Hữu An nhân lúc anh ra ngoài, cũng đứng dậy cáo từ.

Chỉ là vừa đi ra khỏi cổng khu dân cư, một chiếc Maybach đã dừng ngay trước mặt cô, cái đầu đẹp trai của Lục Nghiêu thò ra từ cửa sổ xe, “Lên xe.” Mạc Hữu An liếc nhìn, phát hiện Lâm Y Y không có ở ghế phụ.

Chương 1455

“Bạn gái anh đâu?” “Cô ấy ở ngay trong khu này, anh đưa về từ lâu rồi.” “Anh về nghỉ ngơi đi, tôi tự bắt xe về được.

Chẳng phải nói mới diễn tập về sao?

Không biết mệt à?” “Em xót anh à?” “Lục Nghiêu, anh cũng là người có bạn gái rồi, đừng nói với tôi mấy lời linh tinh đó nữa.” Lục Nghiêu nhún vai, “Linh tinh sao?

Anh sao không thấy vậy.” Mạc Hữu An tức giận quay đầu bỏ đi.

“Này, An An, nếu em không tự lên, vậy anh chỉ có thể xuống bế em lên thôi, hay là em vốn đang mong chờ cái ôm công chúa của anh.” “Nếu vậy thì nói sớm chứ, anh đây nhất định sẽ thỏa mãn nguyện vọng nhỏ nhoi này của em.” “Lục Nghiêu.” Mạc Hữu An dừng bước, trừng mắt nhìn Lục Nghiêu.

Lục Nghiêu làm bộ muốn xuống xe, Mạc Hữu An co giò bỏ chạy.

Chỉ là chút sức lực đó của cô làm sao so được với Lục Nghiêu, anh vài ba bước đã đuổi kịp cô, rồi nhẹ nhàng bế bổng cô lên, Mạc Hữu An sợ hãi vội vàng vòng tay ôm lấy cổ anh.

“Lục lưu manh, anh làm gì vậy?” “Ai bảo em không nghe lời, anh đành phải tự mình bế em thôi.” Hơi thở nam tính nồng nàn của Lục Nghiêu ập đến, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Hữu An bất giác đỏ ửng.

“Nhìn mặt em kìa, đỏ hết cả lên rồi, còn nói không có ý gì với anh, quỷ mới tin.” “Lục Nghiêu, anh im miệng cho tôi.” Mạc Hữu An cảm thấy mặt mình chắc chắn là bị tức đến đỏ lên.

Tên khốn này, lúc muốn làm gì đó, hoàn toàn không báo trước một tiếng, lúc nào cũng tự cho là đúng như vậy.

“Anh mau thả tôi xuống.” “Không thả, đôi chân nhỏ của em lanh lẹ lắm, anh vừa thả xuống là em chạy mất.” “Tôi không chạy.” “Anh không tin lời phụ nữ.” Mạc Hữu An tức đến nghiến răng, “Lục Nghiêu, anh không thả tôi xuống là tôi kêu người đấy.” “Kêu đi, kêu đi, nên để mọi người xem chút tình thú giữa chúng ta.” Mạc Hữu An: “…” Trời ơi, mau có ai đó đến bắt cái kẻ nói năng bậy bạ này đi đi, thật sự quá đáng ghét.

“Anh đừng tưởng tôi đang đùa với anh, Lục lưu manh.” “Anh chẳng quan tâm.” “Cứu mạng, người này là lưu manh, cứu mạng.” Mạc Hữu An thật sự hết cách, chỉ có thể cầu cứu những người xung quanh.

“Ha ha.” “Ha ha ha.” Đáp lại cô là tiếng cười chế giễu của mọi người.

Mạc Hữu An thấy thái độ của mọi người kỳ lạ, lặp lại lần nữa: “Cứu mạng, người này là lưu manh, tôi không quen anh ta.” “Cứu mạng.” Nhưng dù cô có kêu thế nào, cũng không ai để ý đến cô, ánh mắt mọi người nhìn cô đều đầy vẻ trêu chọc.

Mạc Hữu An thật sự hoang mang, những người này rốt cuộc bị sao vậy, tại sao không một ai đứng ra giúp cô.

“Ai đó giúp tôi với.” “An An, em đừng tốn sức nữa, họ sẽ không giúp em đâu.” “Tại sao?” “Bởi vì nhân phẩm anh tốt, họ đều là người quen của anh, có rất nhiều người lớn lên cùng anh, thậm chí là nhìn anh lớn lên.” Mạc Hữu An: “…” Thật là thất sách, đây là khu dân cư mà người ta đã sống mấy chục năm, vậy mà cô lại ở đây tìm người giúp đỡ, làm gì có ai chịu tin cô.

“Lục Nghiêu à, đây là cô gái mà cháu vẫn luôn thích đó hả?” Người nói là một ông lão tóc đã hoa râm, ánh mắt cứ liếc về phía Mạc

Hữu An.

“Vâng ạ, ông Trương.” “Quả nhiên là một cô bé xinh đẹp, thảo nào cháu cứ thương nhớ mãi không thôi.” “Ừ, đúng là rất đẹp.” Mạc Hữu An phát hiện những người xung quanh cứ liên tục nhìn mình, dáng vẻ bàn tán chỉ trỏ đó thật sự khiến cô khó chịu vô cùng.

Lục Nghiêu, tên vô lại này, rốt cuộc thường ngày đã nói gì với mọi người mà sao ai cũng biết chuyện của họ vậy.

Điều Mạc Hữu An không biết là, một người độc thân hoàng kim như Lục Nghiêu, gia thế tốt, phẩm hạnh đoan chính, đẹp trai lại còn trong sạch, từ lâu đã trở thành đối tượng bị mọi người để mắt tới.

Các cô các dì lớn tuổi hơn một chút, bao nhiêu người chỉ mong được làm mai cho anh, nhà có con gái thì muốn gả con gái cho anh, nhà không có con gái thì muốn gả những cô gái ưu tú bên cạnh cho anh, tình hình phải nói là tốt đến khó tin.

Để đối phó với các cô các dì này, Lục Nghiêu không tìm ra một lý do thì sao được, thế là mọi người đều biết chàng trai độc thân này đang yêu say đắm một cô gái.

Vì vậy, không khó để đoán ra, người xuất hiện trong vòng tay anh chỉ có thể là cô gái mà anh thích.

“Lục Nghiêu.” Mạc Hữu An bất đắc dĩ nói.

“Cô gái à, không phải chúng tôi nói giúp Lục Nghiêu đâu, chúng tôi đều là hàng xóm láng giềng mấy chục năm rồi, chưa bao giờ thấy nó thân thiết với một cô gái nào như vậy.

Tôi nói cho cô biết nhé, phẩm hạnh của thằng bé này tôi có thể đảm bảo đấy.” “Đúng vậy, đúng vậy, cô không biết đó thôi, những cô gái muốn cưới nó bây giờ có thể xếp thành một vòng quanh trung tâm thành phố rồi đấy.” “Gặp được người đàn ông như vậy rồi còn do dự gì nữa, nghe nói hai đứa còn là thanh mai trúc mã, lớn lên cùng nhau từ nhỏ, mọi người đều biết rõ về nhau, cưới đi thôi." "Cưới đi, cưới đi, trai tài gái sắc, đúng là một cặp trời sinh." Nội tâm Mạc Hữu An gần như sụp đổ, rõ ràng cô đang cầu cứu, kết quả không một ai giúp cô, mọi người còn cùng Lục Nghiêu ép hôn.

Rốt cuộc là đang làm gì vậy chứ?

Tên vô lại họ Lục kia vẫn cứ đứng yên tại chỗ, tận hưởng những lời hò hét cổ vũ của mọi người.

"Lục Nghiêu, anh làm gì thế, mau đi thôi." "Không phải em không muốn đi sao?" "Thì tôi cũng đâu có bảo anh đứng đây để mọi người vây xem." Anh không cần mặt mũi nhưng tôi cần chứ.

"Anh thấy để mọi người nhận ra em là đúng, như vậy em sẽ được dán nhãn của anh." "Lục vô lại." Mạc Hữu An tức đến mức viền mắt cũng hơi đỏ lên.

"He he, để mọi người chê cười rồi, tôi và bạn gái nhỏ của tôi có chút hiểu lầm, tôi đưa cô ấy về trước, lần sau mời mọi người uống trà." "Không sao đâu, không sao đâu, con gái mà, phải dỗ dành nhiều vào, chúng tôi hiểu mà." "Mau đi đi, lái xe cẩn thận nhé." Lục Nghiêu cuối cùng cũng bế Mạc Hữu An lên xe, vừa lên xe cô liền trừng mắt nhìn anh.

Lục Nghiêu nhẹ nhàng véo má cô, "Đừng như vậy mà, đây chỉ là sự cố ngoài ý muốn thôi, anh cũng không biết mọi chuyện sẽ thành ra thế này.

Mấy dì mấy bác đó thực ra chỉ quan tâm anh thôi, không có ý gì khác đâu." "Lục Nghiêu, em chỉ hỏi anh, rốt cuộc anh muốn thế nào?" "An An, anh chỉ muốn em thôi, ngoài em ra anh chẳng muốn gì cả." "Lục vô lại, anh đã có bạn gái rồi, anh còn muốn thế nào nữa?" Bàn tay to của Lục Nghiêu vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Hữu An, “Mặt của họ không mềm mịn bằng của em, anh chỉ thích kiểu của em thôi.” “Vậy tại sao anh còn đồng ý hẹn hò với Lâm Y Y?” “Hẹn hò thôi mà, có phải kết hôn đâu, vợ của anh chỉ có em thôi.” Mạc Hữu An tức đến run cả người, sao lại có người đàn ông vô sỉ như vậy, hẹn hò với người ta mà không định cưới người ta, đây không phải là đang đùa giỡn tình cảm sao.

Điển hình của kiểu yêu đương không phải để kết hôn.

“Lục vô lại, anh làm vậy là quá đáng lắm.” “An An, có phải em ghen rồi không?” “Em không có, em chỉ thấy anh quá ghê tởm.” “Nói năng không lưu loát, cơ thể còn hơi cứng đờ, rõ ràng là nói một đằng nghĩ một nẻo.” Lục Nghiêu luôn nhìn Mạc Hữu An với vẻ nửa cười nửa không.

“Lục Nghiêu.” “Được rồi, được rồi, vợ yêu của anh, đừng giận nữa, em cũng đã yêu đương rồi, anh tìm một người để yêu đương cũng có sao đâu.” “Anh đang trả thù em.” Lục Nghiêu cười, “Chỉ khi em quan tâm anh, em mới nghĩ là anh đang trả thù em, bảo bối của anh.” “Lục vô lại, anh có thể đừng nói những lời linh tinh này trước mặt em được không.” Nào là vợ yêu, nào là bảo bối, gọi cái gì không biết.

Nhân lúc Mạc Hữu An không để ý, Lục Nghiêu vòng tay qua cổ cô và hôn lên môi cô.

Vốn dĩ anh chỉ định hôn nhẹ một cái, nhưng đôi môi của cô gái anh yêu giống như thạch trái cây, thấm đẫm một chút ngọt ngào.

Khiến anh vừa chạm vào đã không nỡ buông ra.

“Ưm ưm ưm.” Mạc Hữu An điên cuồng đấm mấy cái.

Nhưng Lục Nghiêu khó khăn lắm mới hôn được cô gái mình yêu, sao có thể dễ dàng buông tay như vậy, anh giữ chặt tay cô gái yêu dấu trước ngực, hôn càng thêm say đắm.

Mạc Hữu An nào biết hôn, căn bản không biết cách đổi hơi, chỉ một lúc sau đã nín thở đến hai má đỏ bừng.

Lục Nghiêu vẫn chưa thỏa mãn, nhưng cũng đành phải buông Mạc Hữu An ra.

Mạc Hữu An tức đến mức nước mắt cũng trào ra, rốt cuộc anh đang làm gì vậy, cô đã là người có bạn trai rồi, vậy mà lại bị Lục Nghiêu hôn, cô phải giải thích với Sở Lăng thế nào đây.

Tại sao Sở Lăng hôn cô một cái, cô lại cảm thấy không chịu nổi.

Nhưng Lục Nghiêu thì khác, nụ hôn của anh thực ra cô không hề kháng cự.

Chương 1456

Nhưng chính vì vậy, cô mới cảm thấy khó chịu.

Cô luôn cảm thấy mình đã xử lý vấn đề tình cảm của mình một cách rối tung, đây rõ ràng không phải là kết quả cô mong muốn.

Tính cách của Mạc Hữu An trước nay luôn kiên cường, từ nhỏ đến lớn, Lục Nghiêu chưa bao giờ thấy cô đỏ mắt.

Cô đột nhiên có vẻ sắp khóc, Lục Nghiêu thật sự không chịu nổi.

“An An, em đừng như vậy, đừng khóc, tuyệt đối đừng khóc.” “Lục Nghiêu, anh có thấy bắt nạt em rất vui không?” “An An, sao em lại nghĩ vậy, sao anh có thể bắt nạt em được, anh yêu em, thương em còn không kịp, sao nỡ bắt nạt em chứ.” Mạc Hữu An đăm đăm nhìn Lục Nghiêu.

Lục Nghiêu nào chịu nổi, sớm đã giơ cờ trắng đầu hàng, “Được rồi được rồi, anh nhất định sẽ kiềm chế bản thân, khi chưa có sự đồng ý của em, tuyệt đối sẽ không dễ dàng hôn em nữa.” “Lời của anh em không tin nữa rồi.” “An An.” Mạc Hữu An sụt sịt mũi, “Thôi được rồi, đưa em về đi, sau này em tuyệt đối sẽ không đến nhà anh nữa, anh cũng đừng xuất hiện trước mặt em, chúng ta cứ như vậy đi.” “Lục Nghiêu, là anh ép em, em vẫn luôn cố gắng duy trì tình bạn giữa chúng ta, nhưng anh chưa bao giờ để tâm, anh cứ tùy ý phung phí nó, đến đây là kết thúc đi.” “An An.” “Đừng gọi em nữa, sau này cứ coi như em không quen biết anh.” “An An, đừng như vậy, chuyện hôm nay là anh sai, anh xin lỗi em, sau này anh nhất định sẽ không tùy tiện hôn em nữa.” “Mau đưa em về đi.” Mạc Hữu An rõ ràng không muốn nói gì với Lục Nghiêu nữa.

“An An, anh chỉ hy vọng em đối mặt với tình cảm của chính mình, đừng vì những chuyện không liên quan khác mà ảnh hưởng đến lựa chọn của em, Sở Lăng thật sự không hợp với em.” “Anh cũng chưa chắc đã hợp với em, tính cách như anh em không chịu nổi.” “An An, em nói cho anh biết, khi biết anh sắp có bạn gái, trong lòng em có chút buồn nào không?” “Không…” Lục Nghiêu bịt miệng Mạc Hữu An lại, đôi mắt đen láy không chớp nhìn cô, “Đừng vội trả lời anh, em cứ suy nghĩ kỹ rồi hãy nói.” “An An, anh không còn là trẻ con nữa, anh đã qua ba mươi rồi, cho dù anh muốn tiếp tục đợi em, gia đình anh cũng không cho phép.

Anh không yêu cầu em bây giờ phải nói yêu anh, thích anh, anh chỉ cần em nghiêm túc suy nghĩ lại, bao nhiêu năm qua, rốt cuộc em đã đặt anh ở vị trí nào.” “Là anh trai ruột hay là người có một chút thích.” “Mạc Hữu An, em cũng không còn nhỏ nữa, đừng cứ tự lừa dối mình, cái gì cần đối mặt thì hãy đối mặt, trốn tránh không giải quyết được vấn đề.

Chỉ cần em nói có một chút thích anh, tương lai dù có xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ cùng em đối mặt.” “Nếu em thích anh, nhân lúc anh và Y Y bây giờ vẫn chỉ đang trong giai đoạn hẹn hò, anh sẽ lập tức chia tay cô ấy, mấu chốt tất cả đều nằm ở em.” Nhìn vào ánh mắt kiên định của Lục Nghiêu, trái tim vốn cứng rắn của Mạc Hữu An như vô hình bị khoét một lỗ.

Cô không biết mình có yêu Lục Nghiêu không, nhưng có thể khẳng định là, cô thích người anh trai này.

Từ nhỏ đến lớn, anh giống như vị thần hộ mệnh của cô, bất kể lúc nào, chỉ cần cô cần, anh đều sẽ xuất hiện trước mặt cô ngay lập tức.

Cô có thể khẳng định rằng, sau này nhất định sẽ không gặp được người nào yêu cô, bảo vệ cô như Lục Nghiêu.

“Anh Nghiêu Nghiêu, em không phải khúc gỗ.” Ngụ ý là, anh âm thầm bảo vệ cô nhiều năm như vậy, cô không thể không rung động.

Lục Nghiêu lập tức phấn khích, chỉ nghe Mạc Hữu An lại nói: “Anh Nghiêu Nghiêu, em biết yêu cầu này rất quá đáng, nhưng em vẫn muốn nói, em muốn nghiêm túc yêu đương với Sở Lăng, anh cũng thử hẹn hò với những cô gái khác xem sao.

Chúng ta từ nhỏ lớn lên cùng nhau, có lẽ chỉ là quen với sự tồn tại của đối phương, anh quen với việc chạy theo em, còn em quen có anh ở bên cạnh.” “Những thứ này rốt cuộc là gì, em thật sự không chắc chắn.

Diệp Việt và anh, đều là những người em trân trọng nhất cuộc đời này, đáng để em trả giá mọi thứ để bảo vệ, anh hiểu không?” “Được, anh đồng ý với em, nếu cuối cùng chúng ta đều không tìm được người mình yêu nhất, em có thể cho anh một cơ hội không?” Lục Nghiêu miệng thì đồng ý.

Thực tế trong lòng lại đang thầm rủa: Yêu đương cái quái gì, ngoài em ra, không ai lọt vào mắt anh được, anh còn lười đi nắm tay họ nữa là, đi yêu đương với quỷ à?

Cả đời này anh chỉ nhận định mình em, chỉ cần một mình em thôi.

Mạc Hữu An hít một hơi thật sâu, “Được.” Còn về Diệp Việt, cô thật sự chỉ có thể phụ lòng cậu ấy, cô rất chắc chắn, từ nhỏ đến lớn, cô thật sự luôn coi Diệp Việt như em trai, ngoài ra không có tình cảm nam nữ.

“An An.” Lục Nghiêu lại không kìm được mà ôm Mạc Hữu An vào lòng.

Có lẽ vì đã nói ra hết những suy nghĩ thật nhất trong lòng, Mạc Hữu An như trút được gánh nặng, yên tâm ở trong vòng tay anh vài giây, rồi mới đẩy anh ra.

“Cách em xa một chút, bây giờ chúng ta đều là người có bạn trai bạn gái rồi.” “Phải rồi, chúng ta đều yên tâm đi theo đuổi tình yêu, hy vọng khi chúng ta quay đầu lại, vẫn có thể nắm tay nhau.” Lục Nghiêu nói với vẻ nửa cười nửa không.

Mạc Hữu An quay mặt đi, không nhìn bộ dạng cà lơ phất phơ của anh.

“Ngẩn ra làm gì, còn không mau đưa em về nhà.” “Tuân lệnh, An An bé nhỏ của anh.” “Chẳng đứng đắn gì cả.” Mạc Hữu An cười mắng.

Sở Lăng luôn bận rộn với chuyện thi đấu, Mạc Hữu An và anh có rất ít thời gian ở bên nhau, ngược lại lại đợi được một người khác.

Hôm đó, Mạc Hữu An nhận được điện thoại từ quầy lễ tân, nói có một người phụ nữ đến tìm cô, còn nói là mẹ của Sở Lăng.

Mạc Hữu An theo bản năng nhíu mày, không biết bà ta tìm cô có chuyện gì.

“Bảo bà ấy đợi một chút, 10 phút nữa tôi sẽ xuống.” Mạc Hữu An xử lý xong tài liệu gấp trong tay, liền gọi điện cho Sở Lăng, nhưng Sở Lăng không có ở văn phòng, anh đã ra ngoài xem dự án.

Mạc Hữu An đành phải nhắn tin, bảo anh thấy tin nhắn thì đến tìm cô.

Khi Mạc Hữu An xuống lầu, cô thấy một người phụ nữ ở quầy lễ tân, bà ta xách một cái túi lớn, vừa thấy cô đã nhiệt tình đi tới, còn đưa tay ra nắm lấy tay Mạc Hữu An, “Cháu nhất định là bạn gái của A Lăng rồi, mắt nhìn của A Lăng nhà chúng ta thật không tệ, xinh đẹp quá.” Mạc Hữu An hơi cứng người, không để lộ vẻ gì mà rút tay mình về, “Bác, chúng ta ra ngoài tìm một nơi để nói chuyện ạ.” “Được thôi, bác cũng đang nghĩ vậy, lần này bác đến đây là chuyên để gặp cháu.

Đây là đặc sản quê bác mang cho cháu, trứng gà này là bác đến chợ quê mua đó, toàn là trứng gà ta, cháu mang về ăn từ từ nhé.” Mạc Hữu An gật đầu, nhận lấy cái túi lớn từ tay Hà Nghi, sau đó đưa cho thư ký.

“Để vào cốp xe của tôi, tối tôi mang về nhà.” “Vâng, Mạc tổng.” Hà Nghi càng nhìn Mạc Hữu An càng thấy thuận mắt, là tổng tài của một công ty lớn, lại xinh đẹp lễ phép, không hề có ý xem thường bà.

Cô gái như vậy tìm đâu ra.

Nhất định phải để con trai nắm chắc, đây chính là cây rụng tiền.

Mạc Hữu An đưa Hà Nghi đến một nhà hàng Trung Hoa gần đó, đặt một phòng riêng, còn kiên nhẫn giúp bà gọi món.

“Hữu An, bác đến hơi đột ngột, có làm phiền cháu không?” “Không ạ, công việc của cháu cũng xử lý gần xong rồi, bây giờ cũng đến giờ cơm trưa rồi ạ.” “Bây giờ những cô gái như cháu thật sự rất hiếm, còn trẻ tuổi đã là tổng tài của một công ty lớn, năng lực làm việc thật sự quá giỏi.” “Bác quá khen rồi ạ, chỉ là nhà cháu ít người, cháu cũng chỉ có thể cố gắng gánh vác thôi ạ.” “Khiêm tốn, thật là khiêm tốn, bác nghe A Lăng nhà chúng ta nói rồi, cháu là đàn em đại học của nó, cũng là một kiến trúc sư rất ưu tú, con gái làm ngành này thật sự rất tốt.” “Hơn nữa A Lăng nhà chúng ta và cháu là đồng nghiệp, sau này hai đứa kết hôn rồi, cháu có thể nhàn hơn rất nhiều, dù sao nó cũng là người trong ngành.” Nụ cười trên mặt Mạc Hữu An có vài phần cứng đờ, không biết nên đáp lại thế nào.

“Phải rồi, Hữu An, hai đứa hẹn hò cũng được một thời gian rồi, có tính đến chuyện tiến thêm một bước không?” “Ý của bác là?” “Nếu hai đứa thấy hợp nhau thì đính hôn trước đi, như vậy có lẽ sẽ tốt hơn.

Nếu hai đứa muốn bỏ qua bước đính hôn mà kết hôn luôn thì bác lại càng vui, bác lo lắng chuyện đại sự cả đời của A Lăng lâu lắm rồi.” Sắc mặt Mạc Hữu An lại thay đổi.

Hà Nghi cũng có chút tinh ý, biết mình vừa rồi có hơi vội vàng.

“Ha ha, Hữu An, cháu cũng đừng để ý, thực ra là do tư tưởng của bác hơi truyền thống, thế hệ chúng ta là tư tưởng cũ, con trai con gái hẹn hò rồi thì phải sớm ổn định.” “Như vậy mới không làm hỏng thanh danh của con gái, thực ra bác thấy quan niệm này rất tốt.

Bây giờ có rất nhiều người lắm chuyện, thích ra ngoài nói xấu, bàn tán, cháu nói có phải lý lẽ này không?” “Bác à, thực ra bây giờ tư tưởng của mọi người đều thoáng hơn rồi ạ.” Miệng mọc trên người khác, căn bản không thể bịt được, muốn nói thì dù có bịt thế nào cũng không được.

“Ôi chao, tư tưởng thoáng hơn rồi à, nhưng cái gì cần chịu trách nhiệm thì nhà chúng ta vẫn phải chịu trách nhiệm.” Mạc Hữu An không ngốc, kết hợp với đoạn ghi âm mà Lục Nghiêu đưa cho cô lần trước, cô biết Hà Nghi muốn họ sớm ổn định.

Mới được bao lâu mà đã không nhịn được, đích thân đến tìm cô.

Rốt cuộc là vội đến mức nào.

Học trưởng chắc chắn không biết chuyện này, nếu không nhất định sẽ cố gắng ngăn cản.

“Bác à, chuyện này cháu và học trưởng sẽ tự xem xét ạ.” Hà Nghi vội vàng uống một ngụm nước ép, “Bác cũng muốn không quản hai đứa, nhưng Sở Lăng từ nhỏ đã lề mề, làm việc quá chậm chạp, trông chờ vào hai đứa tự quyết thì không biết sẽ kéo dài đến bao giờ.

Chương 1457

Bác nói cho cháu nghe nhé, A Lăng nhà chúng ta từ nhỏ đã có không ít cô gái theo đuổi, là hàng hot đấy.

Hữu An, đừng do dự nữa, tính cách A Lăng nhà chúng ta tốt như vậy, hai đứa ở bên nhau nhất định sẽ hạnh phúc mỹ mãn, cháu phải tin vào trực giác của bác." Hà Nghi ra vẻ như thể bỏ lỡ cơ hội này sẽ không còn cơ hội nào khác, Mạc Hữu An thật sự không biết phải làm sao.

Nói về đào hoa, ai có thể sánh bằng Lục Nghiêu và Diệp Việt chứ.

"Bác à, chuyện này cháu sẽ bàn với học trưởng, đợi chúng cháu bàn xong sẽ trả lời bác sau." Mạc Hữu An kiên quyết nói.

"Ôi chao, còn bàn gì nữa, cứ quyết định như vậy đi, chuyện hôn nhân đại sự đương nhiên là phải nghe lời cha mẹ rồi, cháu xem bên bố mẹ cháu khi nào có thời gian, bác đến thăm họ." Mạc Hữu An đau đầu, bố mẹ còn chưa chấp nhận Sở Lăng, nếu bà ta còn qua đó, không biết sẽ loạn thành cái dạng gì.

Theo như cô hiểu về bố mẹ mình, họ ghét nhất là kiểu người như Hà Nghi.

"Bác à, chuyện gặp bố mẹ cháu để sau hẵng nói, cháu phải báo trước với bố mẹ đã, họ bây giờ vẫn chưa rõ chuyện của cháu và Sở Lăng." "Bố mẹ cháu có phải chê nhà chúng ta nghèo không?" Hà Nghi hỏi thẳng.

"Bác nghĩ đi đâu vậy ạ, chỉ cần tình cảm của cháu và Sở Lăng không có vấn đề, công tác tư tưởng bên bố mẹ cháu sẽ lo." Dù sao bây giờ mẹ cô ghét nhất chính là trai quê vượt khó.

“Bác nói cho cháu nghe nhé, A Lăng nhà chúng ta là cổ phiếu tiềm năng, chỉ cần cho nó một mảnh trời, nó sẽ tạo ra được một bầu trời thuộc về riêng mình.

Cháu là con gái, chẳng lẽ muốn cả đời quản lý một công ty sao, những chuyện đó là của đàn ông, phụ nữ chúng ta ở nhà chăm chồng dạy con là được rồi, những chuyện khác đừng nghĩ nhiều.” “Cháu bây giờ chắc cũng hai lăm hai sáu rồi nhỉ, phải nhanh chóng kết hôn sinh con, nếu qua mấy năm nữa là khó sinh nở đấy, nhân lúc còn trẻ dễ hồi phục phải tính toán nhiều vào.” Trán Mạc Hữu An đột nhiên xuất hiện mấy vạch đen, đây là đang nói cái gì vậy, đã bắt đầu ép cô sinh con rồi, cô và Sở Lăng bây giờ còn chưa đến mức đó.

“Bác à, cháu nghĩ có lẽ bác hiểu lầm rồi, cháu và học trưởng mới bắt đầu hẹn hò không lâu, thật sự chưa đến mức này đâu ạ.” Mạc Hữu An kiên nhẫn nói.

“Bác biết, bác biết, những chuyện này chẳng phải sớm muộn cũng sẽ đến sao?

Thực ra tình cảm là từ từ bồi đắp, hai đứa kết hôn trước cũng vậy thôi.” Vòng đi vòng lại, vẫn là chuyện ép hôn.

Nếu không phải vì lần trước đã nghe đoạn ghi âm, cô có lẽ sẽ chỉ đơn giản nghĩ rằng đó là do cha mẹ hy vọng con trai sớm thành gia lập thất.

Nhưng sự thật lại phũ phàng, cô rất rõ mục đích của bà ta, chính là vì Mạc thị.

Mạc Hữu An thầm thở dài, tại sao không thể để cô yên ổn yêu đương một lần, cứ phải bắt đầu đã gặp những chuyện phiền lòng này.

Mặc dù cảm thấy rất khó chịu, nhưng cô thấy, vẫn nên cảm ơn Lục Nghiêu, ngay từ đầu đã để cô nhìn thấu đối phương.

“Bác à, hôm nay chúng ta lần đầu gặp mặt, những chuyện này sau này hãy nói.

Món ăn ở đây khá ngon, bác ăn nhiều một chút.

Thử món canh ếch này đi, rất bổ dưỡng đấy ạ.” Mạc Hữu An tự mình múc một bát canh cho Hà Nghi.

Hà Nghi rất vui vẻ, “Cảm ơn Hữu An, bác tự làm được, chúng ta đều là người một nhà, bác không khách sáo với cháu đâu.” Hà Nghi thật sự không khách sáo với Mạc Hữu An, muốn ăn gì thì gọi nấy, còn chuyên chọn những món đắt tiền.

Mạc Hữu An thì không thấy có vấn đề gì, cô không thiếu chút tiền này.

Ngược lại, nhân viên phục vụ bên cạnh thì méo miệng, khéo léo nhắc nhở: “Thưa bà, thưa cô, hai vị gọi hơi nhiều món, e là ăn không hết.” “Ăn không hết thì gói mang về, cô nói nhiều lời vô ích làm gì.” Hà Nghi ra vẻ bề trên nói.

Trong lòng Mạc Hữu An lại lạnh đi mấy phần, thật không hiểu tại sao học trưởng có tính cách như vậy lại có một người mẹ như thế.

Nhân viên phục vụ nhìn về phía Mạc Hữu An, cô là khách quen ở đây, hầu hết nhân viên nhà hàng đều biết cô.

“Cứ làm theo yêu cầu của bà này đi.” “Tôi chưa thấy nhà hàng nào như các cô, khách gọi món mà nhân viên phục vụ còn đứng bên cạnh lải nhải, chẳng lẽ lo chúng tôi quỵt tiền à, cũng không nhìn xem con dâu tôi là ai, đó là tổng tài của tập đoàn Mạc thị, có thể thiếu mấy đồng bạc này sao.” Nhân viên phục vụ không nói gì thêm, Mạc Hữu An tuy không thiếu chút tiền này, nhưng bình thường đến ăn cơm cũng chưa bao giờ lãng phí, ăn được bao nhiêu thì gọi bấy nhiêu.

Mạc Hữu An vẫy tay với nhân viên phục vụ, ra hiệu cô ấy cứ theo lời Hà Nghi mà chuẩn bị.

Khi tất cả các món ăn được dọn lên bàn, trong ánh mắt của Hà Nghi, Mạc Hữu An thấy được sự sáng rỡ và sự kích động khó tả.

“An An, món ăn ở đây quả nhiên ngon.” “Bác thích thì ăn nhiều một chút ạ.” “Được thôi, được thôi.” Mạc Hữu An ăn không nhiều, ngược lại là Hà Nghi, tuy người nhỏ nhưng ăn rất khỏe, khoảng gấp ba bốn lần cô.

Cuối cùng còn ợ một tiếng.

“Ha ha, Hữu An, để cháu chê cười rồi, thật sự là món ăn của nhà hàng này quá hợp khẩu vị.” Hà Nghi gọi rất nhiều, hai người đương nhiên không ăn hết, Mạc Hữu An đành phải bảo nhân viên phục vụ tính tiền.

Lúc tính tiền, tổng cộng là hơn một vạn.

Hà Nghi trợn to mắt, trong lòng có chút xót ruột, bà sống gần hết đời người, chưa bao giờ ăn bữa trưa đắt như vậy, may mà không phải tự mình trả tiền, nếu không thật sự là lỗ to.

Nhưng thấy Mạc Hữu An mắt cũng không chớp, trực tiếp bảo nhân viên phục vụ quẹt thẻ.

Trong lòng càng khẳng định suy nghĩ của mình, dù thế nào cũng phải giữ chặt cô con dâu này, đừng để con vịt đã nấu chín bay mất.

“An An, một tháng cháu thu nhập bao nhiêu?” “Không nhiều lắm, đủ nuôi sống bản thân ạ.” “Trời ạ, quả nhiên lợi hại, bác nghĩ chắc khoảng bảy con số nhỉ.” Mạc Hữu An không phủ nhận cũng không khẳng định, Hà Nghi trong lòng thầm tán thưởng.

Ở hành lang của nhà hàng có một số tủ trưng bày, trưng bày một số nguyên liệu, nếu khách muốn mua cũng có thể đặt hàng.

Hà Nghi mắt không chớp nhìn vào tủ trưng bày.

“Bác à, bác còn muốn ăn gì không?” “Bác có thể gọi thêm sao?” Mắt Hà Nghi sáng lên.

“Dạ được.” “Bác thấy cháo vừa rồi uống rất ngon, không biết là cho cái gì vào trong.” Mạc Hữu An hiểu ý, nói với nhân viên phục vụ: “Gói cho tôi một phần yến sào và bong bóng cá thượng hạng của các cô.” Yến sào của nhà hàng này đều là loại hảo hạng, sản xuất tại Malaysia.

“Vâng, Mạc tổng.” Nhân viên phục vụ đứng bên cạnh đã nhìn ra bộ mặt tiểu thị dân của Hà Nghi, không nói gì.

“Hữu An, cái kia hình như cũng không tệ.” Hà Nghi chỉ vào đồ trong tủ.

“Gói cho tôi một phần hải sâm và bào ngư nữa.” “Hữu An, bác thật là ngại quá, vừa đến đã để cháu tốn kém như vậy.” Mạc Hữu An lắc đầu, “Không sao ạ, bác không cần để trong lòng.” “Phải rồi, phải rồi, người một nhà mà, bác mang về cho bác trai của cháu nếm thử, xem con trai ông ấy tìm được một cô con dâu vừa giỏi giang vừa chu đáo thế nào.” “Vâng ạ.” “Phải rồi, An An, bố mẹ cháu thích gì, nếu có cơ hội, bác vẫn muốn đến thăm họ, cháu xem hôm nay bác nhận của cháu nhiều đồ như vậy, bác cũng nên có chút đáp lễ.” Tình cảm vẫn chưa từ bỏ ý định đến gặp bố mẹ cô à, bà ta thì có thể tiếp đãi tử tế, chứ đổi lại là hai người ở nhà thì không dễ dàng như vậy, có lẽ chưa vào đến cửa đã bị mẹ cô quét ra ngoài rồi.

Mạc Hữu An không trả lời câu hỏi của bà, mà nói sang chuyện khác, “Hôm nay cháu cũng nhận trứng gà ta của bác rồi ạ.” “Ôi chao, cái đó đáng bao nhiêu tiền, làm sao bằng những thứ cháu tặng bác.” “Đây không phải là vấn đề tiền bạc, mà là tấm lòng, bác có tấm lòng đó là được rồi ạ.” “Ha ha, cũng đúng.” Khi Sở Lăng vội vã chạy đến, từ xa đã thấy Mạc Hữu An và mẹ mình từ nhà hàng đi ra, trên tay hai người đều xách một ít đồ, nhìn qua là biết đã gói đồ ăn ở nhà hàng mang về.

Anh rất rõ tính cách của mẹ mình, bà sẽ làm ra chuyện gì thực ra không khó đoán.

Trong chốc lát, sắc mặt anh trở nên rất tệ, anh đã cảnh cáo bà rồi, bà vẫn cứ đến gây phiền phức cho anh.

Chương 1458

“Mẹ, sao mẹ lại đến đây?” “Ha ha, con cứ không đưa Hữu An về nhà, vậy thì mẹ chỉ có thể đích thân đến xem thôi.” Sở Lăng áy náy nhìn Hữu An, “Hữu An, xin lỗi em, mẹ anh đã gây phiền phức cho em, anh thay bà ấy xin lỗi em.” “Học trưởng, giữa anh và em không cần nói những lời này.” “Anh biết công ty có nhiều việc bận, anh sẽ chịu trách nhiệm đưa mẹ anh về, em cứ đi làm việc của em đi.” Mạc Hữu An gật đầu, cô cũng sợ Hà Nghi rồi, ở cùng bà không hề tự tại chút nào.

“Bác, vậy con đi trước ạ.” “Được, được, cháu cứ đi làm việc của cháu đi, khi nào bác rảnh lại đến thăm cháu.” Mạc Hữu An còn có thể nói gì, chỉ có thể gật đầu.

Mạc Hữu An vừa đi, mặt Sở Lăng liền tối sầm lại, “Mẹ, rốt cuộc mẹ muốn làm gì?

Con đã nhắc mẹ rồi, đừng đến tìm Hữu An mà?

Tại sao mẹ cứ không nghe lời con vậy.” “Con nói chuyện với mẹ kiểu gì đấy, mẹ cũng là vì muốn tốt cho con, mẹ sợ con không giữ được mấy cô tiểu thư nhà giàu này, đích thân đến xem, con còn cứ sầm mặt với mẹ, sao, con bây giờ thành đạt rồi nên coi thường mẹ con đây, thấy mẹ làm con mất mặt.” “Việc mẹ làm hôm nay đúng là làm con mất mặt.” Sở Lăng có ý chỉ nhìn vào những thứ trong tay Hà Nghi.

“Con thật là cẩn thận quá, quà con dâu tương lai tặng mẹ, mẹ chồng tương lai này không thể nhận sao?

Mẹ là đang nể mặt nó, con lớn thế này rồi sao không biết chút đối nhân xử thế nào cả, mẹ cũng mang đồ đến, nó cũng nhận rồi, có qua có lại, không có gì là không được.” “Hơn nữa, là nó tự hỏi mẹ có cần gì không, chứ không phải mẹ ép nó mua cho mẹ, chút tiền này đối với mấy cô tiểu thư nhà giàu như họ chẳng là gì, chúng ta hà tất phải tiết kiệm tiền cho họ.” “Sở Lăng, con bây giờ thành đạt rồi, nhưng mẹ nói cho con biết, con không chê mẹ xấu, nếu con dám chê mẹ, con sẽ bị trời đánh sét đánh đấy.” “Vậy là những thứ này đều là mẹ đề nghị muốn?” “Là vậy thì sao, đã thanh toán rồi, chẳng lẽ con muốn mẹ trả lại, người ta không cho con trả đâu.” Hà Nghi giấu những thứ trong tay ra sau lưng, sợ con trai sẽ kéo bà đi trả hàng ngay lập tức.

Sở Lăng thật sự có chút tuyệt vọng, “Mẹ, mẹ cứ tiếp tục như vậy, con và Hữu An thật sự sẽ xong đời đấy.” “Sao lại thế được, con ưu tú như vậy mà.” Giọng Hà Nghi đột nhiên nhỏ đi.

“Mẹ nghĩ kết hôn chỉ là chuyện của hai người sao?

Đó là gả vào một gia đình.

Với gia đình như nhà mình, nói một câu đại nghịch bất đạo, chính con còn không muốn có bố mẹ như vậy, huống chi là Mạc Hữu An.

Một cô gái tốt như người ta, tại sao phải chui vào một gia đình như nhà mình, đó là tự hạ thấp bản thân.” Trên mặt Hà Nghi xuất hiện một tia hoảng loạn, “Không được, nó phải chịu trách nhiệm với con, nếu nó dám tùy tiện bỏ rơi con, mẹ đảm bảo sẽ làm ầm lên.” “Mẹ, mẹ không thể yên tĩnh một chút được sao?” Sở Lăng không khỏi cao giọng.

“Cái gì gọi là yên tĩnh, mẹ cũng chỉ muốn bảo vệ quyền lợi hợp pháp của con thôi.” Sở Lăng có chút bất lực ôm đầu, lẽ ra anh không nên trở về, trở về là phải đối mặt với những chuyện linh tinh này, ở nước ngoài còn có thể yên ổn hơn.

“Thứ nhất, tiền của người khác cũng không phải từ trên trời rơi xuống, Mạc Hữu An có tiền, đó cũng là do cô ấy vất vả kiếm được, là cơ nghiệp do mấy thế hệ nhà người ta gây dựng.

Chúng ta tuy không giàu có, nhưng không thể như con đỉa hút máu bám vào người ta, đó là vô đạo đức, cũng là điều con khinh bỉ nhất.

Thứ hai, cho dù sau này con và Hữu An kết hôn, con cũng sẽ không can thiệp vào chuyện của Mạc thị, con sẽ tự mình khởi nghiệp, dựa vào nỗ lực của bản thân để tạo dựng sự nghiệp.

Thứ ba, con và Hữu An mới bắt đầu hẹn hò, tình cảm giữa chúng con không hề ổn định, không chịu nổi bất kỳ sóng gió nào, một hành động vô tâm của mẹ cũng có thể khiến chúng con đường ai nấy đi.” Đối với tình cảm với Mạc Hữu An, Sở Lăng không có chút tự tin nào, những người đàn ông bên cạnh cô tùy tiện chọn một người cũng có thể hạ gục anh trong nháy mắt.

Cô bằng lòng cho anh một cơ hội, anh đã rất cảm động rồi, ngoài ra anh thật sự không dám mong đợi gì hơn.

Hơn nữa, giữa họ bây giờ ngay cả một nụ hôn đơn giản cũng chưa có, điều này thật sự không bình thường.

Nói gì đến tương lai.

Còn nữa, bố mẹ cô, vì xuất thân của anh mà từ trong thâm tâm đã coi thường anh.

Nếu mẹ anh lại đến trước mặt họ gây chuyện, vậy thì thật sự là bằng chứng rành rành, anh căn bản không thể phản bác.

Mỗi lần nghĩ đến những điều này, Sở Lăng chỉ cảm thấy lòng nguội lạnh.

Luôn có cảm giác sắp mất đi Mạc Hữu An.

Lúc này, mẹ anh lại đến gây rối, anh thật sự đã quá mệt mỏi để đối phó rồi.

“Gào cái gì mà gào, Sở Lăng, đầu óc mày có vấn đề rồi phải không?

Mày lại không cần Mạc Thị nữa, đúng là có khí phách thật đấy, y hệt như thằng bố vô dụng của mày.

Mày nhìn ông ta xem, ông ta cũng đòi có khí phách, nói chuyện tiết tháo, giờ vẫn đang chui rúc ở cái nơi khỉ ho cò gáy làm một thằng công nhân quèn, cả đời chẳng có chút tiền đồ nào.

Tao cảnh cáo mày, mày tuyệt đối đừng có học theo ông ta, không thì công tao vun trồng cho mày bao năm nay chẳng phải đổ sông đổ biển hết à?

Mày bảo tao biết giấu mặt vào đâu?

Tao đã đi khoe với hàng xóm láng giềng cả rồi, rằng mày bây giờ có tiền đồ, tìm được một cô bạn gái gia thế rất tốt.

Tao không cần biết mày làm thế nào, tóm lại tao muốn thấy mày và con bé đó kết hôn càng sớm càng tốt.

Hai đứa chúng mày một ngày chưa kết hôn, lòng tao vẫn không yên, cứ cảm thấy sẽ có chuyện không hay xảy ra.” “Mẹ, mẹ làm như vậy, rốt cuộc có nghĩ đến cảm nhận của con không?

Con là con trai mẹ, sao mẹ lại không tôn trọng ý kiến của con như thế?” “Mày bây giờ đúng là đồ ngốc, không nhìn rõ mấu chốt của sự việc, mẹ bắt buộc phải quyết định thay mày.” “Mẹ, mẹ đang muốn bức chết con đấy.” “Đàn ông con trai nói gì chuyện sống chết.

Gặp được người như Mạc Hữu An, mày phải giữ cho chặt vào cho tao, xảy ra vấn đề gì tao không tha cho mày đâu.” Sở Lăng thật sự lười nói thêm gì nữa.

Người mẹ này của anh mấy chục năm như một, trên người toàn là thói hư tật xấu của một thị dân nhỏ mọn.

Bao năm qua anh đã nói không biết bao nhiêu lần, nhưng không một lần nào bà nghe lọt tai.

Thực ra anh đã sớm từ bỏ việc cứu chữa rồi.

“Mẹ, đây là lần cuối cùng.

Lần sau nếu mẹ còn đến tìm Hữu An, con sẽ cắt đứt quan hệ mẹ con với mẹ.

Tiền định kỳ gửi vào thẻ ngân hàng của mẹ, con cũng sẽ cắt hết.

Mẹ cứ trông chờ vào chút lương hưu ít ỏi đó mà sống qua ngày đi.” Hà Nghi trừng lớn mắt, run rẩy chỉ tay vào Sở Lăng: “Mày là cái đồ bất hiếu, tao là mẹ ruột của mày đấy.

Nếu không có tao, làm sao mày có được ngày hôm nay?

Bây giờ mày đủ lông đủ cánh rồi, tao mới nói mày vài câu mà mày đã đòi cắt đứt quan hệ với tao à?” “Con không nói suông để dọa mẹ đâu, không tin mẹ cứ thử xem.” Sở Lăng thật sự đã thất vọng tột cùng với người mẹ này, không muốn buông thả cho bà tiếp tục nữa, nếu không sau này chắc chắn sẽ hỏng hết chuyện của anh.

Nói xong, Sở Lăng ra gara lấy xe, kéo Hà Nghi lên xe.

Hà Nghi hiện đang sống cùng chồng ở một thành phố cấp huyện thuộc thành phố A, lái xe mất gần hai tiếng.

Chương 1459

Sở Lăng trực tiếp đưa bà về tận nhà, nếu không sẽ không yên tâm.

Trên đường đi, mẹ Sở vẫn lải nhải không ngừng, nhưng Sở Lăng không nói một lời nào.

Về đến nhà, anh chỉ dặn dò cha dượng, bảo ông trông chừng bà cho cẩn thận, đừng để bà đi tìm Mạc Hữu An nữa.

Sở Lăng không ở lại nhà lâu, lập tức lái xe về lại công ty.

Mạc Hữu An đang nhắm mắt nghỉ trưa trên sofa, Sở Lăng bước vào, đắp một chiếc áo lên người cô.

Mạc Hữu An lập tức mở mắt, khi nhìn rõ người đến, trên mặt mới lộ ra một nụ cười: “Anh đưa bác gái về rồi à?” “Về rồi.” Sở Lăng ngồi xuống bên cạnh cô, “Hữu An, chuyện hôm nay anh đều biết cả rồi, anh thay mặt mẹ anh nói với em một lời xin lỗi.” “Sư huynh, không cần nói những lời này đâu.” “An An, nói thật lòng, hành vi của mẹ anh khiến anh cảm thấy rất mất mặt, nhưng xuất thân của mình anh vốn không thể lựa chọn được.” “Em hiểu mà.

Hoàn cảnh trưởng thành của mỗi người mỗi khác, tính cách của bác gái có lẽ liên quan đến môi trường lớn lên của bác.

Chúng ta không hiểu được bác, cũng giống như bác không hiểu được chúng ta vậy, chúng ta đều không có gì sai cả.” “Em có cảm thấy phiền phức lắm không?” “Sư huynh, chúng ta đừng nói chuyện này nữa, nói về cuộc thi của anh đi.” Mạc Hữu An bây giờ cũng rất rối bời, không muốn nói về vấn đề này.

“Sáng nay anh đã đi nộp bản thiết kế rồi, kết quả cuộc thi phải một tuần nữa mới có.

Lần này quả thực có rất nhiều tiền bối trong giới kiến trúc cùng tham gia, cảm giác muốn nổi bật cũng có chút khó khăn.” “Quan trọng là được tham gia mà, thứ hạng tốt xấu không quan trọng đến thế, sư huynh đừng để trong lòng.

Anh ở nước ngoài lâu, phong cách thiết kế và trong nước chắc chắn có chút khác biệt, cũng đừng quá để ý.” “Anh cảm thấy anh cũng chỉ có phương diện kiến trúc này là đáng để nói tới, những phương diện khác anh chẳng có gì cả.” “Sao anh lại chẳng có gì chứ?

Em thích chính là tính cách của anh, không liên quan nhiều đến tài năng của anh đâu.” Một tuần sau.

Kết quả cuộc thi của Sở Lăng đã có, anh đoạt giải ba.

Quán quân và á quân một người là tiền bối trong giới kiến trúc, một người là nhà thiết kế mới ra trường.

Mạc Hữu An là người đầu tiên biết kết quả.

Cô đã xem qua thiết kế của Sở Lăng, thực ra đã rất tốt rồi, chỉ là hơi thiên về phong cách Âu Mỹ, nếu ở nước ngoài, đây chắc chắn sẽ rất nổi bật, nhưng đây là ở trong nước.

Đặc biệt mục đích chính của cuộc thi lần này là để chọn lựa kiến trúc sư ưu tú cho một dự án của chính phủ, phong cách thiên về Trung Hoa rõ ràng được ưa chuộng hơn.

Buổi trưa, cô gọi điện cho Sở Lăng nhưng anh không nghe máy.

Bảo trợ lý qua phòng thiết kế tìm cũng không thấy người.

Lạ thật, anh đã đi đâu rồi?

Cả một ngày, Mạc Hữu An đều không tìm thấy Sở Lăng đâu.

Chẳng lẽ vì không hài lòng với thành tích cuộc thi, nên một mình trốn ở góc nào đó buồn bã rồi?

Mạc Hữu An lên sân thượng, quả nhiên nhìn thấy Sở Lăng đang đứng đó hóng gió lạnh.

“Sư huynh, sao anh lại chạy lên đây?” “Hữu An.” “Có phải vì chuyện cuộc thi nên không vui không?” “Anh không ngờ kết quả lại như vậy.” “Sư huynh, anh đã rất giỏi rồi.

Bây giờ mọi người trong công ty đều đang khen anh, còn chuẩn bị ăn mừng cho anh nữa.” “Chỉ là một giải ba, có gì đáng để ăn mừng chứ.” Sở Lăng không vui nổi chút nào.

Cái anh muốn là quán quân, là được nổi bật, chứ không phải một thứ hạng như giải ba, không phù hợp với kỳ vọng của anh.

“Sư huynh, như vậy đã rất lợi hại rồi.” “Anh nhớ em từng đoạt giải nhất.” Cô là quán quân, còn anh chỉ là giải ba, căn bản không có gì để so sánh.

Cô còn là tổng giám đốc của một công ty, xuất sắc cả về thiết kế lẫn quản lý, còn anh ngay cả phương diện thiết kế cũng thảm hại như vậy.

Mạc Hữu An không biết có phải mình đã nghĩ nhiều không, cô cảm thấy trong lời nói của Sở Lăng có ẩn chứa một chút so sánh.

Anh đang ganh đua với cô.

“Sư huynh, em đã nói từ trước rồi, quy tắc cuộc thi lần này và lần trước của chúng ta không giống nhau, lần trước các tiền bối trong giới kiến trúc không đủ điều kiện tham gia.” “Nhưng lần này anh thua một sinh viên vừa tốt nghiệp đại học.” “Sư huynh, chuyện đó cũng có sao đâu.” Luôn có những thiên tài, từ khi sinh ra đã chiếm hết ưu thế hơn người khác, đó là tài năng trời phú, anh có muốn ghen tị cũng không được.

“Hữu An, đừng nói nữa, anh muốn yên tĩnh một chút.” Sở Lăng nhìn ra xa, không lên tiếng.

Mạc Hữu An đi xuống bảo trợ lý chuẩn bị hai ly cà phê, một ly đưa cho Sở Lăng: "Uống chút cà phê đi, cho tỉnh táo." "Cảm ơn." Mạc Hữu An không giỏi an ủi người khác, chuyện thế này cô cũng không biết nên khuyên giải thế nào, chỉ có thể nói: "Sư huynh, chuyện lần này thật sự không có gì đâu, trong lòng em, anh vẫn là một kiến trúc sư thiên tài rất ưu tú." "Thiên tài, cái mũ này đội lên người anh, anh cảm thấy có chút châm biếm." Sở Lăng cười khổ.

"Sư huynh, em không có ý đó, anh hiểu lầm em rồi." "Xin lỗi, An An, anh chỉ là hơi kích động thôi." Mạc Hữu An lắc đầu: "Không sao." Nhất thời Mạc Hữu An cũng không dám nói gì nữa, sợ sẽ kích động đến Sở Lăng.

Hai người không ai nói gì.

Cho đến khi điện thoại của Mạc Hữu An reo lên: "Diệp Việt." "An An, chị đang ở đâu?

Trưa nay cùng ăn một bữa cơm nhé." Mạc Hữu An nhìn về phía Sở Lăng: "Chị có việc rồi, không có thời gian ăn cơm với cậu." Mạc Hữu An đã cấm Diệp Việt và Lục Nghiêu ra vào Mạc Thị, hai người muốn gặp cô chỉ có thể gọi điện.

"Lại tăng ca à?

Muốn ăn gì em mang qua cho." "Không cần phiền phức đâu, trợ lý của chị sẽ đặt cho chị." "Trợ lý của chị làm sao biết rõ khẩu vị của chị bằng em được.

Chị đợi nhé, nửa tiếng nữa em mang qua, chị bảo bảo an cho em lên." "Không cần đâu Diệp Việt, chị thật sự không cần." Mạc Hữu An hơi cao giọng.

Cô cảm thấy không thể kéo dài như vậy nữa, không thể vì sợ làm tổn thương cậu mà cứ mãi dây dưa, đến cuối cùng sẽ khiến cậu lún sâu.

Diệp Việt khựng lại, người chị gái băng giá này của cậu tuy lạnh lùng, nhưng chưa bao giờ nói chuyện với cậu như vậy.

Hôm nay sao thế này?

"Chị An An, chị sao vậy?

Có phải tâm trạng không tốt không?" "Chị không sao, cậu tự ăn đi, đừng quan tâm đến chị là được." Mạc Hữu An cúp máy.

Sở Lăng nhìn cô nói: "An An, em không cần quan tâm anh, có người hẹn thì cứ đi ăn cơm, anh ở trên sân thượng hóng gió lạnh thêm một lát là được rồi." "Anh cứ thế này sẽ bị bệnh đấy." "Anh không sao, chỉ có như vậy anh mới có thể bình tĩnh lại được." "Vậy em xuống trước, lát nữa anh đến thẳng văn phòng em ăn cơm trưa." Diệp Việt nào yên tâm cho được, nghe giọng điệu nói chuyện của Mạc Hữu An như vậy, cậu liền xông thẳng vào Mạc Thị.

Chương 1460

Cậu đến Mạc Thị quá nhiều lần, bảo an đều nhận ra cậu: “Diệp thiếu, Mạc tổng đã dặn rồi, không thể để cậu lên được.” “Không sao, nếu Mạc tổng của các anh có trách tội, tôi sẽ một mình gánh chịu, tuyệt đối không để cô ấy làm khó các anh.” Diệp Việt tự mình xông lên lầu, vừa đến văn phòng đã thấy Mạc Hữu An từ sân thượng đi xuống.

“An An, chị sao vậy?” “Sao cậu lại đến đây?” Diệp Việt cười hì hì khoác lấy cánh tay Mạc Hữu An: “Em không yên tâm về chị, nên lên xem sao.” “Ai cho cậu lên đây?” “Em tự mình xông lên, không liên quan đến người khác.” “Buông tay.” Diệp Việt cười gượng, ngoan ngoãn buông tay ra, tự mình đi vào văn phòng: “An An, mau lại đây, em mang món chị thích ăn nhất, còn có cả tráng miệng sau bữa ăn, bánh ngọt nhỏ nữa.” Mạc Hữu An: “…” Tại sao những người đàn ông cô gặp phải đều mặt dày như vậy, một Lục Nghiêu, một Diệp Việt.

“Đặt đồ xuống rồi đi đi.” “An An, rốt cuộc chị bị sao vậy?” “Chị không sao, cậu đi đi.” “Em không đi, em sẽ ở đây với chị, em đảm bảo không ảnh hưởng chị ăn cơm, không làm lỡ công việc của chị.” “Chị nghĩ chị nên bảo chú Diệp giao thêm nhiệm vụ cho cậu rồi.” “Oh, no, đừng mà, bây giờ em chỉ muốn ban ngày làm một giám đốc nhàn rỗi ở Diệp Thị, buổi tối kinh doanh quán bar của mình, làm chút việc kinh doanh nhỏ, chẳng phải rất vui sao?

Em không tiếp quản công ty đâu.” “Cậu là con cả.” “Em thấy thằng em trai nhà em có bản lĩnh hơn em, nó kế nghiệp là thích hợp nhất.” Diệp Việt cảm thấy em trai mình Diệp Mộ tuy nhỏ hơn cậu một chút, nhưng xét về sự thâm trầm, tâm cơ, thì lợi hại hơn cậu nhiều.

Người như vậy mới thích hợp nhất để tiếp quản Diệp Thị.

“Cậu đang trốn tránh trách nhiệm của mình đấy.” “Đây là em khiêm nhường, giao sản nghiệp gia tộc cho em trai, mình ra ngoài bươn chải.

Người tôn lão ái ấu như em hiếm thấy lắm đấy.” Mạc Hữu An khẽ nhếch môi: “Cái miệng này của cậu, chết cũng có thể bị cậu nói thành sống.” “Chị An An, chị cười rồi.” Nụ cười trên môi Mạc Hữu An lập tức đông cứng lại: “Nói xong rồi thì mau đi đi.” “Không đi đâu, em đã nói là sẽ ở đây với chị mà.” Diệp Việt sáp lại gần Mạc Hữu An, vẻ mặt như cầu yêu thương, cầu làm quen.

“Diệp Việt, cậu không trốn được đâu.

Cho dù cậu trốn được Diệp Thị, ông ngoại cậu cũng sẽ không tha cho cậu.” “Thật là đáng ghét, tại sao nhà chúng ta không có đứa thứ ba chứ.” Có đứa thứ ba, cậu sẽ có thể mặc kệ mọi thứ.

“Không được, mình phải bảo ba mẹ cố gắng thêm lần nữa.” “Nếu cậu dám nói, đảm bảo sẽ bị ném ra khỏi cửa.” “Hay là chúng ta mau kết hôn sinh một đứa con, như vậy là được rồi.” “Càng nói càng vô lý, mau đi cho chị.” “Được rồi, được rồi, em không nói những chuyện này nữa, em không nói gì nữa cả, chị ăn cơm đi, em ở đây nghỉ một lát, chiều còn phải đi làm.” Diệp Việt ngồi một bên lướt tin tức, lướt đến chuyện cuộc thi lớn của giới kiến trúc lần này: “Oa, An An, bạn trai của chị lần này được giải ba, không ngờ anh ta cũng có tài phết.” “Chị cũng thấy khá tốt, chỉ là sư huynh không hài lòng lắm.” “Bình thường thôi, sao anh ta có thể hài lòng được.

An An, khoảng cách giữa hai người quá lớn.

Từ lúc bắt đầu anh ta đã phải ngước nhìn chị, để có thể sánh vai cùng chị, đương nhiên anh ta muốn làm tốt nhất, như vậy dường như có thể rút ngắn khoảng cách giữa hai người.” Nữ mạnh nam yếu, nhược điểm không phải chỉ có một hai.

Đặc biệt là khi người đàn ông lại là một người có lòng tự trọng cao ngất, tâm tư nhạy cảm.

Cũng không phải không có cặp đôi nữ mạnh nam yếu sống rất tốt, nhưng tiền đề là cả hai bên nam nữ đều phải có thể đối mặt với vấn đề này, người nữ không chê người nam kiếm tiền ít, người nam không cảm thấy thấp kém hơn, cả hai đều cảm thấy mình có nhân cách độc lập.

“Vậy sao.” “Đương nhiên rồi.

Mặc dù em không tiếp xúc nhiều với anh ta, nhưng em có thể nhìn ra anh ta là một người có lòng tự trọng rất mạnh.

Điều này có lẽ liên quan đến trải nghiệm sống của anh ta.

Bề ngoài anh ta có vẻ không quan tâm đến bất cứ điều gì, nhưng thực chất trong lòng chắc chắn rất để ý.

Ví dụ như em ba lần năm lượt xuất hiện trong văn phòng của chị, một người đàn ông sao có thể không để ý đến việc có đàn ông xuất hiện bên cạnh bạn gái mình.” “Anh ấy nói anh ấy hiểu.” “Thế mới nói chị ngốc, anh ta nói gì chị cũng tin nấy.

Em cảm thấy người sư huynh này của chị không vô hại như vẻ bề ngoài đâu, anh ta chỉ giỏi nhẫn nhịn hơn chúng ta thôi.

Dù sao em mà ghen là em sẽ gào lên, không vui là em sẽ sưng mặt, nhưng sư huynh của chị lại quá tự chủ, đến mức chị căn bản không nhìn ra được.” Quả thật, những lời Diệp Việt nói có vẻ cũng có mấy phần lý.

Mỗi lần cô giải thích, anh đều nói không để ý.

“Diệp Việt, cậu đừng có nói chuyện giật gân.” “Em không dọa chị đâu, em đang nói với chị những lời thật lòng đấy.

Em đã quan sát anh ta rất lâu rồi, người này thật sự rất giỏi che giấu.

Em còn nghe ngóng về kinh nghiệm của anh ta, anh ta ở nước ngoài luôn là con cưng của giới kiến trúc, về nước tham gia một cuộc thi nhỏ đã bị thất bại, anh ta chắc chắn không chịu nổi.” “Khoan đã, hôm nay là ngày công bố thứ hạng cuộc thi, tâm trạng chị không tốt hôm nay chẳng lẽ là vì anh ta à?” Thằng nhóc thối này, sao lại như thần toán vậy, cái gì cũng bị cậu đoán trúng.

“An An, chị và anh ta ở bên nhau lâu như vậy, chị không cảm thấy chị không nhìn thấu anh ta sao?” “Cậu muốn nói gì?” “Em nói nhiều như vậy, thực ra chỉ muốn nói với chị rằng, tính cách của anh ta không tốt như chị tưởng tượng đâu.

Anh ta có thể có chút tự ti, có chút hiếu thắng, có chút kiêu ngạo, thật sự không hợp với chị.

Một khi anh ta tự mình đi vào cực đoan, đối với chị chính là một mối đe dọa.” “Được rồi, được rồi, nhóc con, càng nói càng tà ma.” “An An, chị đừng nghĩ em đang nói chuyện giật gân.

Những tài tử như họ, thật sự không phải là lựa chọn tốt đâu.

Chị thay vì chọn anh ta, còn không bằng chọn anh Nghiêu Nghiêu.” Mặc dù cậu vẫn còn đau lòng, nhưng so với hạnh phúc của cô, những điều đó đều không quan trọng.

Cậu chỉ cần cô hạnh phúc.

“Tiểu Việt.” Mạc Hữu An kinh ngạc nhìn Diệp Việt.

Cậu và Lục Nghiêu âm thầm ganh đua bao nhiêu năm, cô chưa bao giờ nghĩ rằng cậu sẽ nói ra những lời như vậy.

Nếu không phải thật sự thích cô, thì tuyệt đối không thể làm được.

Nhưng cô chỉ có một, cho dù chọn một trong hai người họ, tất yếu cũng sẽ phụ lòng một người.

“Chị An An, em nói thật lòng, thực ra em luôn biết chuyện tình cảm không thể cưỡng cầu.” “Tiểu Việt.” “Chị An An, những lời em nói chị hãy suy nghĩ kỹ, kết thúc sớm là tốt, đừng dây dưa nữa.” Nghĩ đến bộ mặt của mẹ Sở, Mạc Hữu An cũng thấy đau đầu.

Bà ta hoàn toàn giống như ông bà nội của cô, là loại người mà cô cực kỳ chán ghét.

Bây giờ cô mới chỉ hẹn hò với Sở Lăng, bà ta đã có thể tìm đến tận nơi, nếu sau này cô thật sự kết hôn với Sở Lăng, liệu còn có ngày yên ổn không?

Cô hẹn hò với Sở Lăng với tiền đề là kết hôn, nhưng dần dần phát hiện, gia đình của Sở Lăng thật sự không hợp với cô.

“Tiểu Việt, chị sẽ nghiêm túc xem xét lời của cậu, nhưng có lẽ không phải bây giờ, ít nhất phải đợi mấy ngày nữa.” Bây giờ Sở Lăng vừa mới thất bại, tâm trạng đang không tốt.

Nếu lúc này đề nghị chia tay, khó tránh khỏi sẽ khiến sư huynh nghĩ nhiều, cho rằng cô đang chê bai anh.

Thật ra cô cũng biết, sư huynh có chút cao ngạo.

“Vậy thì tốt, như vậy em cũng yên tâm rồi.” Lúc này, Sở Lăng bước vào.

Diệp Việt vốn còn muốn nói gì đó, nhưng lập tức im bặt.

Thấy Diệp Việt ở trong văn phòng của Mạc Hữu An, Sở Lăng nhíu mày, trong lòng dâng lên một trận bực bội, nhưng anh đã kìm nén lại.

“Chào anh Sở.” “Chào anh Diệp.” Chào hỏi đơn giản, coi như đã chào nhau.

Chương 1461

“Sư huynh, mau lại ăn cơm.” Diệp Việt cũng không muốn ở lại đây nữa: “An An, em về đi làm đây.” “Được, cậu tự lái xe cẩn thận.” “Biết rồi.” Sở Lăng ngồi xuống sofa, anh không nói một lời.

Mạc Hữu An cũng không biết anh rốt cuộc đã nghĩ thông chưa, chỉ có thể đặt thức ăn trước mặt anh: “Sư huynh, ăn chút gì đi.” “Sao anh Diệp lại ở đây?” “Cậu ấy tự xông vào đấy, đứa em này của chị từ nhỏ đã nghịch ngợm, chuyện nó muốn làm rất ít người có thể ngăn cản được, anh đừng để ý.” Sở Lăng gật đầu.

Diệp Việt ra khỏi Mạc Thị liền gọi điện cho Lục Nghiêu: “Anh Nghiêu Nghiêu, cuộc thăm dò của chúng ta kết thúc ở đây đi, em đã thuyết phục được chị An An rồi, chị ấy sẽ nghiêm túc xem xét chuyện với Sở Lăng.” “Em vừa mới gặp Sở Lăng, em đột nhiên cảm thấy người đàn ông này có chút đáng sợ.

Bề ngoài anh ta không hề lộ ra một chút sơ hở nào, ngụy trang quá tốt.

Loại người này nếu bùng nổ, em sợ An An sẽ bị tổn thương.” “Được rồi, vậy thì dừng lại, đừng nhắm vào anh ta nữa.” Lục Nghiêu cười.

Anh sẽ không nói cho Diệp Việt biết, thực ra anh đã thuyết phục Mạc Hữu An cân nhắc về anh rồi.

Chuyện Sở Lăng và Mạc Hữu An hẹn hò là do Lục Nghiêu và Diệp Việt tiết lộ cho người trong Mạc Thị, mục đích là để xem Sở Lăng rốt cuộc sẽ đối phó thế nào.

Họ nhờ Mạc Noãn mở cửa sau, trích xuất camera giám sát của Mạc Thị.

Mỗi lần người khác nói Sở Lăng dựa vào Mạc Hữu An để thăng tiến, biểu cảm của Sở Lăng đều rất kỳ quái.

Lục Nghiêu đã đặc biệt tìm chuyên gia tâm lý trong quân đội, chuyên gia đề nghị rằng Sở Lăng đang nhẫn nhịn, thực ra anh ta rất ghét người khác nói như vậy, chỉ là luôn kìm nén cảm xúc đó.

Chuyện cuộc thi, thực ra họ cũng đã ngấm ngầm dùng một chút sức lực, thiên tài kia là do họ tìm đến.

Nhưng thành tích của Sở Lăng thực ra đã rất tốt rồi.

Quán quân là một đại sư, á quân tuy mới tốt nghiệp đại học, nhưng người ta xuất thân từ một gia đình kiến trúc sư, ba đời đều làm kiến trúc, từ nhỏ đã rất có thiên phú, đừng nhìn tuổi còn nhỏ, người ta 12 tuổi đã có thể độc lập vẽ bản thiết kế rồi.

Sở Lăng thua trong tay cậu ta, thực ra không có gì đáng xấu hổ.

Chỉ là bản thân anh ta quá công lợi, không thể chấp nhận kết quả như vậy.

Một người không có trái tim bình tĩnh như vậy thật sự không hợp với một Mạc Hữu An lạnh lùng lý trí.

Họ cũng không dám ép thêm nữa.

“Anh Nghiêu Nghiêu, có phải anh thật sự rất thích An An không?” “Thằng nhóc thối, mày hỏi cái gì vậy.” “Em rất yêu cô ấy, vì cô ấy mà chết em cũng nguyện ý, chỉ cần cô ấy cần em, em nhất định sẽ xuất hiện trước mặt cô ấy bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu.” “Anh cũng vậy.” Diệp Việt cười: “Em hy vọng anh không chỉ nói suông.” “Thằng nhóc thối, sao đột nhiên lại sến sẩm thế, mày định nhận thua à?” “Nói bậy, sao có thể.

Còn nữa, đừng gọi em là thằng nhóc thối nữa, em đã ngoài 20 rồi.” “So với anh, mày đúng là nhỏ thật, hồi nhỏ anh còn thay tã cho mày đấy.” Nào ngờ thằng nhóc thối này lớn lên lại đi cướp vợ của mình.

“Hừ, anh không thấy mình biến thái à?

Anh cũng là người nhìn An An lớn lên, vậy mà lại yêu một đứa trẻ anh nhìn nó lớn lên, anh đúng là một kẻ biến thái.” “Vậy mày thích một người phụ nữ lớn tuổi hơn mình, mày không thấy mình không bình thường à?” “Hừ, nữ hơn ba tuổi ôm gạch vàng.” Lục Nghiêu không nghĩ ngợi, trực tiếp cúp máy.

Thằng nhóc thối, một đống lý lẽ vớ vẩn.

Phụ nữ dưới gầm trời này nhiều như vậy, cứ phải tranh vợ với anh, đúng là không biết trên dưới.

Đúng lúc này, Lục Nghiêu thấy một bóng người xuất hiện ở cửa văn phòng mình, liền gọi: “Lâm Y Y, vào đây cho tôi.” Lâm Y Y mặt mày ủ rũ bước vào: “Lão đại, anh tìm em có việc gì?” Lục Nghiêu nheo mắt, ánh mắt áp bức đặt lên người Lâm Y Y: “Mấy ngày nay cô có quên chuyện gì không?” “A a, chắc em không quên gì đâu.” Lâm Y Y cười có chút cứng ngắc.

“Trí nhớ của cô sao lại kém thế.

Tôi đột nhiên nhớ ra rồi, cô thích một cậu nhóc nghèo, tôi định sẽ nói chuyện với chú Lâm một chút, rồi lại đi nói chuyện với cậu nhóc đó, có lẽ cô sẽ được toại nguyện.” Toại nguyện cái con khỉ, anh toại nguyện là được rồi, tôi có toại nguyện hay không không quan trọng.

“Lão đại, cầu xin tha cho em.” Lâm Y Y cầu xin.

Tại sao cô lại gặp phải một lão đại gian xảo như vậy.

Mọi người đều nghĩ anh ta là một người lạnh lùng vô tình, chỉ có cô biết, đây chính là một kẻ mặt dày vô sỉ để theo đuổi vợ, lại còn uy hiếp cô.

Sớm biết vậy đã đi đường vòng rồi, ngàn vạn lần không nên đi ngang qua văn phòng của anh ta.

“Không có việc gì thì đi lượn lờ trước mặt chị An An của cô một chút, chuyện đơn giản như vậy còn phải để tôi dạy cô à?” Lâm Y Y thầm chửi trong lòng.

Vở kịch lần trước, bây giờ nghĩ lại cô còn muốn buồn nôn, ớn lạnh không chịu được.

Cô rõ ràng là một cô gái mạnh mẽ, lại bị ép phải đóng vai một đóa bạch liên hoa.

Để diễn tốt vở kịch đó, cô đã bị ép xem rất nhiều đoạn phim sến sẩm.

Cũng may Mạc Hữu An có tố chất cao, không xé cô ra, nếu không cô cảm thấy mình chắc chắn không xuống đài được.

“Hai ngày nay em có nhiều việc quá, em nhất định sẽ dành thời gian đi lượn lờ trước mặt chị An An, em bảo đảm, lão đại anh giơ cao đánh khẽ.” Quán cà phê.

Tâm trạng của Sở Lăng mấy ngày sau đã trở lại bình thường, Mạc Hữu An nghĩ rằng anh đã không còn để tâm đến chuyện cuộc thi nữa, liền đề nghị chia tay với anh.

Sở Lăng không thể tin nổi nhìn Hữu An: “An An, em đang nói gì vậy?” “Sư huynh, em đã suy nghĩ nghiêm túc rồi, mối quan hệ thích hợp nhất của chúng ta là đối tác, chứ không phải bạn trai bạn gái.

Khoảng thời gian này, em vẫn luôn không thể hoàn toàn mở lòng được.” Sở Lăng cười khổ, thực ra anh đã sớm nhìn ra rồi, Mạc Hữu An đối với anh không có nhiều tình cảm nam nữ, nếu không sẽ không đến mức một nụ hôn của anh cũng không thể chấp nhận được.

Chỉ là ngày chia tay này đến sớm hơn anh tưởng tượng rất nhiều.

“Là vì Lục Nghiêu phải không?” “Ý anh là gì?” “An An, người em thích là Lục Nghiêu.” Ánh mắt Sở Lăng mang theo một tia chế giễu, nói một cách vô cùng chắc chắn.

“Tại sao anh lại nói như vậy?” “Nhìn là biết mà, em đối với cậu ta không phải là không có suy nghĩ gì.

Có lẽ anh chỉ là một tấm ván tạm thời mà em tìm đến.

Không phải anh, cũng sẽ là người khác.” Trong mắt Mạc Hữu An thoáng qua một tia tổn thương khó nhận ra.

Cô không ngờ người đàn ông này lại nghĩ về cô như vậy.

Cô không thiếu người để hẹn hò, không nhất thiết phải tìm anh, mà là vì cô có cảm tình với anh, cô không ghét người này.

Chương 1462

Hơn nữa còn cảm thấy họ có khả năng phát triển.

Sau khi ở bên nhau không hợp thì chia tay, đây không phải là chuyện rất bình thường sao?

Bao nhiêu cuộc tình đều như vậy.

“Sư huynh, em hẹn hò với anh với suy nghĩ sẽ kết hôn với anh.” Không hề xem anh là tấm ván tạm thời nào cả.

“Xin lỗi, lời của anh có hơi quá, anh chỉ là quá đau khổ thôi.” Mạc Hữu An không lên tiếng, chỉ gật đầu, tỏ ý có thể hiểu được.

“Vậy là đã cố gắng rồi, nhưng vẫn cảm thấy chúng ta không hợp nhau.” Bàn tay của Sở Lăng ở bên hông bất giác siết chặt, cuối cùng anh vẫn phải mất cô.

“Xin lỗi, sư huynh.” “Ha ha, em có lỗi gì chứ, em chỉ là không thể thích anh được.

An An, thực ra anh luôn biết khoảng cách giữa chúng ta.

Mối quan hệ của chúng ta từ trước đến nay luôn là ngước nhìn.

Dù anh có cố gắng thế nào, anh cũng chỉ có thể ngẩng đầu nhìn em.

Chúng ta một người trên trời, một người dưới đất.

Khoảng thời gian này anh đã luôn cố gắng, cố gắng để trở nên ưu tú như em, cố gắng rút ngắn khoảng cách giữa chúng ta.” “Để những người trong công ty không nghĩ anh dựa vào quan hệ để vào Mạc Thị, không nghĩ anh là một kẻ ăn bám.

Nhưng sự thật chứng minh, dù anh có cố gắng thế nào, khoảng cách giữa chúng ta cũng khó mà xóa bỏ, ngay cả một cuộc thi anh cũng không thể nổi bật được.” Mạc Hữu An đau đầu, sao vẫn chưa thoát ra khỏi cái hố cuộc thi vậy.

Theo cô thấy, đó thật sự không phải là vấn đề của anh.

“Sư huynh, dừng lại đi, lời này của anh không đúng rồi.

Trong lòng em, anh luôn là một kiến trúc sư rất ưu tú, đừng tự ti, nói những lời chán nản này.

Anh không thua kém em, em chỉ hơn ở chỗ có cơ nghiệp của tổ tiên làm nền tảng.

Nếu em chỉ là một cô gái bình thường học kiến trúc, chắc chắn sẽ không bằng anh.” “Nhưng sự thật bày ra trước mắt.” “Sư huynh, đừng đi vào ngõ cụt nữa.” Mạc Hữu An không khỏi trầm giọng.

“An An, em thật sự cảm thấy anh vẫn rất ưu tú sao?” “Đương nhiên.” “Vậy tại sao em lại muốn chia tay với anh?

Tại sao không thể thích anh?” “Sư huynh, em không biết nên giải thích với anh thế nào, nhưng điều duy nhất em có thể khẳng định là, hôm nay em đề nghị chia tay với anh tuyệt đối không phải vì chuyện cuộc thi.” Có lẽ lúc đầu đồng ý hẹn hò với anh, quả thực có chút quá vội vàng.

Lúc đó cô chỉ nghĩ đến việc tìm lại một người mình thích, sau đó bất kể là Lục Nghiêu hay Diệp Việt, đều không muốn vì mối quan hệ của cô mà ảnh hưởng đến tình bạn lớn lên cùng nhau.

Vừa hay sư huynh là người cô có cảm tình.

Bây giờ xem ra quyết định này, chẳng tốt chút nào, lại làm tổn thương thêm một người vô tội.

Hai người im lặng một lúc lâu, cuối cùng vẫn là Sở Lăng phá vỡ sự im lặng: “An An, em đã nghĩ kỹ chưa?” “Sư huynh, xin lỗi anh.” Sở Lăng xua tay: “Nếu đã nghĩ kỹ rồi, thì đừng nói xin lỗi.

Khoảng thời gian ở bên em, anh đã cảm thấy rất vui rồi.

Mặc dù anh rất không muốn chia tay với em, nhưng anh sẽ không ép buộc em.

An An, chúc em hạnh phúc.” Nghe lời của Sở Lăng, Mạc Hữu An thở phào nhẹ nhõm.

“Sư huynh, có lẽ anh sẽ gặp được người tốt nhất.” “Nhìn em thở phào một cái, anh biết ngay em đã nén lời này lâu rồi.

Em sợ anh không đồng ý à?” Sở Lăng cười khổ.

“Em sợ sư huynh anh nghĩ nhiều.” “Anh không cần phải nghĩ nhiều, xuất thân như anh, có người mẹ như vậy, cô gái tốt sẽ không để mình đâm đầu vào đâu.

Anh hoàn toàn hiểu quyết định của em.” “Sư huynh.” “An An, anh hiểu mà.

Được rồi, em đi trước đi, anh không muốn để em thấy bộ dạng buồn bã của anh.” Mạc Hữu An sững sờ một chút, gật đầu, xách túi rời đi trước.

Sở Lăng nhìn đám đông ồn ào ngoài cửa sổ, khóe miệng luôn nở một nụ cười cay đắng.

Kết cục như vậy thực ra anh không hề bất ngờ.

Một cô gái tốt như cô, sao có thể để ý đến anh, để ý đến gia đình anh.

Dù đã sớm tự chuẩn bị tư tưởng cho mình, nhưng giờ phút này vẫn cảm thấy ngột ngạt khó chịu.

Đây là cô gái mà mình đã ngưỡng mộ bao năm.

Anh cười khổ, có lẽ đây chính là cái người ta nói, không có được và đã có được, đó là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Năm đó cảm thấy một người cách bạn rất xa, bạn có lẽ sẽ có thể âm thầm dõi theo và chúc phúc.

Nhưng khi bạn đã có được rồi lại mất đi, bạn sẽ cảm thấy khó có thể chấp nhận, những lời chúc phúc trong lòng năm xưa đã biến thành oán hận.

Nếu không, sao lại nói khoảng cách tạo nên vẻ đẹp chứ.

Ở một nơi không xa.

Lâm Y Y vốn định đến lượn lờ trước mặt Mạc Hữu An, tiếp tục kế hoạch bạch liên hoa của mình, để Mạc Hữu An có chút cảm giác cấp bách, nào ngờ vừa đến đã nghe được tin tức bùng nổ như vậy.

Mạc Hữu An đang nói chuyện chia tay với bạn trai.

Sau này không cần bị lão đại uy hiếp, chuyện này thật quá tuyệt vời.

Đến mức khi Mạc Hữu An vẫn còn đang nói chuyện với Sở Lăng, điện thoại của cô đã gọi đến cho Lục Nghiêu: “Lão đại, có tin tốt, chị An An đang nói chuyện chia tay với bạn trai.” Lục Nghiêu đang bàn chuyện với người khác, liền đi thẳng ra khỏi văn phòng: “Chuyện gì vậy?” “Em cũng không biết chuyện gì, dù sao chị An An đã đề nghị chia tay rồi.” Lục Nghiêu cười.

Chương 1463

Tảng băng nhỏ nếu đã đề nghị chia tay với Sở Lăng, thì chắc chắn là đã chia tay rồi, sẽ không lằng nhằng đâu.

Điểm này anh vẫn biết.

Anh còn có bao nhiêu chiêu trò chờ cô, cô lại ngoan ngoãn nhanh như vậy, thật sự là ngoài dự đoán.

Cuối cùng cũng đã kéo được cô bạn thanh mai đi lạc đường một đoạn về lại rồi.

“Lão đại, lão đại, em có thể về quân đội được chưa?” “Mau cút về đây, ở ngoài lượn lờ làm gì, còn một đống việc chờ cô làm đấy, chẳng có tác dụng gì cả.” Lâm Y Y: “…” Cô có thể đổi lão đại, đổi lãnh đạo được không?

Lật mặt còn nhanh hơn lật sách.

Tôi tuy là một cô gái mạnh mẽ, nhưng về mặt sinh lý dù sao cũng là phụ nữ, không thể dịu dàng hơn một chút à?

Tôi thật sự không có một chút tác dụng nào sao?

Lục Nghiêu vừa nhận được tin Mạc Hữu An và Sở Lăng chia tay, làm sao còn ngồi yên được nữa.

Anh phóng xe một mạch đến dưới lầu công ty Mạc thị chờ người, đến nỗi Mạc Hữu An vừa ra khỏi quán cà phê đã thấy một người đàn ông lười biếng tựa vào thân xe, khóe miệng nhếch lên nụ cười uể oải.

Vẻ đẹp phiêu diêu thoát tục ấy, cũng chỉ có thể là Lục Nghiêu. "Sao anh lại ở đây?" "Chúc mừng An An nhà chúng ta đã quay về đời độc thân." Mạc Hữu An nhíu mày, "Anh không phải là vẫn luôn theo dõi tôi đấy chứ." "Đó là đương nhiên, vợ tương lai của mình, tất nhiên phải canh cho kỹ rồi." "Đã bảo anh đừng nói những lời như vậy, anh phải nhớ thân phận của mình, anh là người đã có bạn gái rồi." "Chia tay rồi." Anh đã chia tay, Lâm Y Y tự nhiên cũng chẳng còn tác dụng gì nữa. "Chia tay rồi?" "Đương nhiên, anh có thích cô ấy đâu.

Cô gái anh thích đã độc thân trở lại rồi, tại sao anh còn phải để mình mang mác của người khác chứ, như vậy anh thiệt thòi lắm." Mạc Hữu An đương nhiên không biết, từ đầu đến cuối, Lâm Y Y chẳng là gì của anh cả.

Cô ấy bị Lục Nghiêu uy hiếp, tạm thời đến diễn kịch, trong lòng đã không biết oán thầm bao nhiêu lần rồi. "Lục Nghiêu, sao lại có người như anh chứ, không thích người ta sao còn qua lại làm gì, đây không phải là lừa gạt tình cảm của con gái nhà người ta sao?

Cô gái đó có vẻ rất thích anh." "Đó là chuyện của cô ấy, không phải của anh.

Ngay từ đầu, anh đã nói rất rõ ràng, anh có người mình thích, anh không chắc có thể thích cô ấy hay không, chúng ta đều rõ tình hình cả, anh thấy chẳng có gì cả.

Hạnh phúc của chính mình anh còn chưa lo xong, anh lo hạnh phúc của người khác làm gì, anh không rảnh rỗi đến thế." Hoàn toàn là phong cách của Lục Nghiêu.

Chỉ quan tâm đến người mình coi trọng, chuyện của người khác anh lười quản. "Thôi được rồi, hôm nay tôi không muốn lái xe, anh đưa tôi về đi." Cô cần phải thư giãn một chút. "Vô cùng vinh hạnh, mời lên xe." Lục Nghiêu làm một động tác rất lịch lãm.

Mạc Hữu An vừa vào xe, liền ngửi thấy một mùi hương nồng nàn, nhìn lại thì thấy ở ghế sau có một bó hoa hồng tươi thắm thật lớn. "Đẹp không?" "Đẹp." "Thích thì cầm đi." Mạc Hữu An: "..." Có ai tặng hoa kiểu này không?

Không đưa trực tiếp cho người ta, lại còn ra vẻ cao cao tại thượng. "Đùa với em thôi, dù em có thích hay không, đây đều là tặng cho em, không được từ chối." Lục Nghiêu trực tiếp nhét bó hoa vào lòng cô. "Đồ cướp, thổ phỉ." "Còn thiếu một cái, lưu manh." Nói xong, Lục Nghiêu trực tiếp vòng tay qua cổ Mạc Hữu An, đặt một nụ hôn lên môi cô.

Mạc Hữu An lập tức đẩy anh ra, "Lưu manh." Đây còn đang ở ngoài đường lớn. "Anh vốn là lưu manh mà, em không cần mắng nữa đâu." "Sao lại có người mặt dày vô sỉ như anh chứ." "Mặt dày như vậy còn chưa tán được vợ, nếu mặt mỏng thêm chút nữa thì bị loại thẳng cẳng, chẳng còn cơ hội nào nữa, anh cũng là bị ép thôi." Toàn là lý lẽ cùn.

Nói đi nói lại, anh biến thành thế này, lại thành lỗi của cô, cô oan uổng biết bao. "Nói vậy là lỗi của tôi rồi?" "Con gái thì có lỗi gì được, có lỗi cũng là lỗi của anh, nhất định là do anh dùng sai cách, anh sẽ tiếp tục tu luyện." Mạc Hữu An cười đến cong cả mắt, bố Lục rõ ràng là người ít nói, sao lại sinh ra đứa con trai lắm lời thế này, lại còn toàn lời ngon tiếng ngọt.

Đúng là tự học thành tài.

Đúng là nhân tài.

Đích thân cài dây an toàn cho Mạc Hữu An xong, Lục Nghiêu nhấn chân ga rồi lái xe đi.

Đúng lúc này, Sở Lăng từ trong quán cà phê bước ra.

Anh ta nhìn theo chiếc xe với ánh mắt có vài phần trĩu nặng.

Lục Nghiêu không đưa Mạc Hữu An về nhà mà đưa cô đến khu nhà lớn của gia tộc. "Sao lại đưa tôi đến đây?" "Tiểu Anh Đào chắc tan học rồi, em không muốn gặp cô con gái đỡ đầu lém lỉnh của mình à?" Trong mắt Lục Nghiêu loé lên một tia tính toán.

Thấy con bé đáng yêu như vậy, anh không tin em còn có thể kìm lòng được.

Nghe vậy, mắt Mạc Hữu An sáng lên, "Tiểu Anh Đào có ở đây à?" Người dì như cô quả thực nên đến thăm con bé rồi. "Có chứ, con bé bây giờ là bảo bối trong lòng của cụ nội đấy, ngày nào cụ cũng phải gặp nó, không thì ngủ không ngon." "Làm sao đây, anh không báo trước, tôi chẳng chuẩn bị quà gì cả." "Yên tâm, anh đã chuẩn bị giúp em rồi." "Lục Nghiêu, tôi thấy anh không phải đang theo dõi tôi, mà là gắn cái gì đó lên người tôi thì phải?" Nắm bắt mọi thông tin của cô chính xác đến vậy. "Đương nhiên rồi, trên người em có máy dò radar mà." "Anh cứ bịa đi." "Dù hai người có chia tay hay không, anh đưa em đến gặp Tiểu Anh Đào chẳng lẽ không được?" Nghe cũng có lý. "Tôi nói trước, anh không được lén lút theo dõi tôi nữa, nếu để tôi bắt được, tôi sẽ trở mặt với anh đấy." Đã chia tay với Sở Lăng rồi.

Kế hoạch cuồng theo dõi vợ kia cũng có thể kết thúc được rồi. "Ok la, tuyệt đối không có nữa đâu." Lúc Lục Nghiêu đưa Mạc Hữu An đến khu nhà lớn, Tiểu Anh Đào vừa được Tần Tuệ và Lục Nam Thiên đón về, hôm nay trường mẫu giáo tổ chức cho các bé đến đơn vị bộ đội tham quan huấn luyện, trên người con bé vẫn còn mặc bộ đồ rằn ri nhỏ xíu, đang ngồi ăn hoa quả trong sân, vừa tự ăn vừa chia cho mọi người. "Tiểu Anh Đào." Lục Nghiêu gọi.

Chương 1464

Tiểu Anh Đào đã gặp Lục Nghiêu rồi, trí nhớ của con bé cũng rất tốt, liền gọi: "Bác." "Bảo bối, mau để bác ôm một cái nào." Lục Nghiêu vừa định đi tới, Tiểu Anh Đào đã chạy biến, trốn sau lưng Tần Tuệ. "Bảo bối, đừng làm người ta đau lòng thế chứ, bác là anh trai của ba con mà." "Cháu đã nói từ lâu rồi, bác là con trai, cháu là con gái." "Bác là người thân của con." "Nhưng bác vẫn là con trai." Lục Nghiêu: "..." "Con thấy chị gái xinh đẹp bên cạnh bác không?

Con có thể để chị ấy ôm rồi chứ, chị ấy là bác gái tương lai của con đấy." Cái gì mà bác gái tương lai, chỉ biết nói bậy.

Mạc Hữu An không nhịn được lườm Lục Nghiêu một cái.

Tiểu Anh Đào hơi ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Mạc Hữu An, trên mặt Mạc Hữu An lộ ra một nụ cười, "Tiểu Anh Đào, đến đây với dì nào, dì là chị họ của ba con, con có thể gọi dì là dì." "Họ hàng bảy đời tám họ của chú Lục thật là nhiều." Mạc Hữu An: "..." Tần Tuệ cười, "Tiểu Anh Đào, chị họ không nằm trong phạm vi họ hàng bảy đời tám họ đâu." "Ồ, vậy ạ." Tiểu Anh Đào gật gật đầu.

Sau đó chạy về phía Mạc Hữu An, Mạc Hữu An vui mừng dang rộng vòng tay, vững vàng đỡ lấy thân hình nhỏ bé mềm mại của cô bé. "Chị gái xinh đẹp, cháu vẫn rất thích." Tiểu Anh Đào ôm lấy cổ Mạc Hữu An. "Không thể gọi là chị được, phải gọi là dì, nếu không dì sẽ chiếm hời của mẹ con mất, dì còn lớn hơn mẹ con một chút đấy." "Thôi được ạ, cháu phải quan tâm đến cảm xúc của mẹ cháu, mẹ cháu bây giờ vẫn luôn nghĩ mình mười tám tuổi đấy ạ." Đúng là một đứa trẻ ngoan ngoãn.

Mạc Hữu An chỉ cảm thấy trái tim mình mềm nhũn, "Ngoan quá."

"Dì xinh đẹp, dì là bạn gái của bác cháu ạ?" Tiểu Anh Đào nghiêng đầu hỏi. "Ha ha." Những người khác không nhịn được cười thành tiếng.

Mạc Hữu An đỏ bừng cả mặt, Lục Nghiêu cảm thấy cô nhóc này chính là trợ thủ đắc lực, bèn hỏi: "Tiểu Anh Đào, con thấy cô ấy làm bác gái của con thế nào?" Tiểu Anh Đào dùng ngón tay gõ gõ mấy cái lên mũi mình, nghiêng đầu nhỏ, ra vẻ đang suy nghĩ, cuối cùng nói một cách đáng yêu: "Cũng được đấy ạ." Lục Nghiêu vui mừng, "Tiểu Anh Đào, con giỏi lắm, bác yêu con nhiều." Tiểu Anh Đào ra vẻ mình đáng yêu như vậy, không ai là không thích mình, chỉ thiếu điều phì hơi qua lỗ mũi nhỏ, trông kiêu ngạo vô cùng.

Lục Nghiêu thầm cảm thán trong lòng, Lục Tử Mặc nhà cậu đúng là gặp vận may cứt chó, có được cô con gái tốt như vậy.

Anh nhìn về phía Mạc Hữu An, một gương mặt hồng hào phơn phớt, tựa như hoa đào tháng ba nở rộ, say đắm lòng người.

Bàn tay nhỏ đặt bên hông cô khẽ cuộn ngón tay lại, trông có vẻ hơi luống cuống.

Lục Nghiêu chẳng hề để tâm bên cạnh còn có bao nhiêu người, nói thẳng: "An An, trẻ con là không biết nói dối nhất, con bé cũng nói chúng ta rất hợp nhau đấy." "Anh im đi cho tôi." Mạc Hữu An thật sự sắp chịu thua anh rồi.

Tần Tuệ cũng hứng thú, véo má Tiểu Anh Đào một cái, "Nói cho bà cố nghe, con thấy chỗ nào được?" "Bác của cháu trông cũng được mà." Câu trả lời của Tiểu Anh Đào một lần nữa khiến mọi người có mặt bật cười. "Con bé mê trai đẹp này, bác không chỉ đẹp trai đâu, còn biết thương vợ nữa đấy." Lục Nghiêu cũng bắt chước giọng điệu của Tiểu Anh Đào.

Tiểu Anh Đào che miệng cười trộm. "Con bé này, con không tin lời bác à?" Tiểu Anh Đào lắc đầu như trống bỏi, "Mẹ cháu nói, chuyện này phải xem hành động, chứ nói thì ai mà chẳng nói được, chỉ là chuyện động mép thôi mà." "Giống như ông bố vô trách nhiệm của cháu ấy, cháu đã hơn ba tuổi rồi mà ông ấy mới đến đón cháu, cháu thấy ông ấy không yêu cháu đến thế, cháu lười gọi ông ấy là ba lắm." "Ha ha, ba con là do EQ thấp thôi." Lục Nghiêu cũng không quên bỏ đá xuống giếng. "Dù sao cháu cũng thấy ông ấy không đủ yêu cháu và mẹ cháu." Cô bé nhỏ có quan điểm của riêng mình. "Cậu ấy rất yêu hai mẹ con." Lục Nghiêu tuy không tán thành cách làm của Lục Tử Mặc, nhưng mấy năm nay cũng đã chứng kiến người em trai này của mình sống thế nào.

Sống hoàn toàn như một ông già, bên cạnh chưa từng xuất hiện một người khác giới nào.

Nếu nói không yêu Cận Ngôn, thì những người thân trong gia đình như họ chẳng ai tin. "Bác đừng nói giúp ông ấy nữa, không thì cháu không cho dì xinh đẹp gả cho bác đâu, bác chỉ biết lừa trẻ con thôi." Thấy Tiểu Anh Đào tức giận, Lục Nghiêu vội vàng xin tha, "Được rồi, được rồi, bác không nói nữa, bác sẽ cố gắng cưới dì của con về sớm." "Vậy thì cháu tốt bụng một chút, làm phù dâu nhí cho hai người vậy." "Được được được, có phù dâu nhí xinh đẹp như vậy, bác sẽ rất vui." "Bác vui là được rồi." Lục Nghiêu nhìn cô bé đáng yêu như vậy, lại muốn ôm tới thơm mấy cái, vừa định cúi xuống thì bị Tiểu Anh Đào ghét bỏ đẩy cằm ra. "Tiểu Anh Đào." Lục Nghiêu đáng thương nhìn cô bé. "Sau này thơm con gái của bác ấy." "Con gái của bác còn chưa biết ở đâu, con cho bác thơm một cái trước được không." Lục Nghiêu cố ý trêu cô bé.

Cô bé sợ hãi giãy giụa, "Thôi được rồi, được rồi, bác không thơm con nữa." "An An, em thấy đề nghị của công chúa nhỏ nhà chúng ta thế nào?" Mạc Hữu An tỏ vẻ không tự nhiên, "Thế nào là thế nào?"

Lục Nghiêu vừa định giải thích, Tiểu Anh Đào đã ngây thơ nói: "Chính là chuyện để dì sinh cho cháu một đứa em gái ấy ạ." Nhìn đôi mắt to tròn long lanh của Tiểu Anh Đào, Mạc Hữu An đỏ bừng mặt, hoàn toàn không biết nói gì.

Tiểu Anh Đào lúc này vỗ tay, "Bác ơi, dì của cháu ngầm đồng ý rồi kìa." Mạc Hữu An: "..." Lục Tử Mặc, anh mau xuất hiện đi, mau mang cô con gái yêu tinh ranh mãnh này của anh đi đi, chị họ của anh thật sự không chống đỡ nổi. "Ha ha, là lỗi của bác, rõ ràng biết dì của con da mặt mỏng, vậy mà còn hỏi chuyện này trước mặt bao nhiêu người, là lỗi của bác." Lúc này, Tiểu Anh Đào ghé vào tai Lục Nghiêu nói: "Phụ nữ đều thích nói một đằng nghĩ một nẻo, mẹ cháu cũng vậy đấy ạ." Thường xuyên tỏ thái độ với ông bố vô trách nhiệm kia của mình, nhưng cô bé biết, thực ra mẹ rất thích ông ấy. "Ha ha ha ha." Lời của Tiểu Anh Đào hoàn toàn làm Lục Nghiêu vui vẻ. "Bác ơi, cụ nói bác là quân nhân, ngày nào cũng được tiếp xúc với nhiều thứ, bác tìm thời gian đưa Tiểu Anh Đào đi chơi đại bác được không ạ?" Lục Nghiêu hôm nay tâm trạng rất tốt, "Chuyện đó có vấn đề gì, chơi đại bác, lái máy bay, bác dạy con hết." Lục Tử Mặc từ ngoài cửa bước vào, vừa hay nghe thấy lời này của con gái, trong lòng nhất thời vô cùng phức tạp.

Thì ra con bé không chịu đổi cách xưng hô là vì cảm thấy anh không đủ yêu thương hai mẹ con.

Nhìn bảo bối của mình thân thiết với Lục Nghiêu như vậy, anh ghen tị vô cùng, nói: "Tiểu Anh Đào, ba đến rồi." Cứ tưởng con gái sẽ vui vẻ nhào vào lòng mình, nào ngờ cô bé không hề nể mặt, chỉ lạnh nhạt "ờ" một tiếng rồi thu lại ánh mắt.

Tiếp tục cùng Lục Nghiêu bàn luận chuyện muốn vào đơn vị bộ đội làm gì.

Lục Tử Mặc bị lơ hoàn toàn.

Lúc ăn tối, Tiểu Anh Đào cũng ngồi trên đùi Lục Nghiêu, Lục Tử Mặc cuối cùng không nhịn được nữa, có chút ý vị sâu xa nói với Lục Nghiêu: "Anh cả." Ánh mắt đó dường như đang nói: Anh cả, anh có thể tự giác một chút không, đó là con gái em, không phải con gái anh.

Lục Nghiêu giả vờ như không hiểu gì.

Đùa à, con gái đỡ đầu nhà mình muốn thân thiết với mình, anh có lý do gì để cản.

Anh vẫn còn nhớ, cách đây không lâu có người nào đó cho con bé ngồi trên vai, kiêu ngạo đến mức suýt nữa thì không biết trời cao đất dày là gì.

Đã đến lúc để cậu nếm thử mùi vị này.

Tiểu Anh Đào như vậy và anh lúc nhỏ giống nhau biết bao, cảm giác lớn lên không có cha bên cạnh anh hiểu rõ hơn ai hết.

Tình hình của họ còn không giống anh, năm đó cha anh hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của anh.

Nhưng Lục Tử Mặc là tự mình gây ra, khiến Tiểu Anh Đào không có cha.

Anh cảm thấy, phải tìm thời gian nói chuyện nghiêm túc với Tiểu Anh Đào, tuyệt đối không thể tha thứ cho Lục Tử Mặc quá dễ dàng.

Có uất ức gì phải trút ra hết.

Làm một người cha "nhặt được" đâu có dễ dàng như vậy.

Chương 1465

Lục Nghiêu không động đậy, lần này Lục Tử Mặc không gọi anh cả nữa, mà trực tiếp gọi một tiếng Lục Nghiêu.

Tiểu Anh Đào quay đầu, lườm Lục Tử Mặc một cái.

Lục Tử Mặc: "..." Con gái có thái độ gì đây?

Con bé hiểu ý anh là gì rồi sao?

Không đến mức đó chứ, mới mấy tuổi, làm sao hiểu được nhiều như vậy.

Ông cụ Lục vuốt bộ râu hoa râm, cười tủm tỉm nói: "Cuối cùng cũng không phụ gen của A Sâm và Noãn Noãn, ra dáng rồi đấy." "Đúng vậy." Tần Tuệ cũng hùa theo.

Tuy bà luôn yêu thương đứa cháu trai út này, nhưng chuyện nó làm thật sự không lọt vào mắt bà nổi.

Còn ngốc nghếch hơn cả hai anh em Lục Sâm và Lục Minh ngày xưa. "Di truyền cách thế hệ chăng." Lục Nam Thiên vốn kiệm lời cũng lên tiếng.

Lục Tử Mặc: "..." Anh cảm nhận được sự ghét bỏ sâu sắc từ gia đình.

Thôi được, người làm sai là anh, muốn ghét bỏ thì cứ ghét bỏ đi.

Mỗi lần đêm khuya tĩnh lặng bị ác mộng làm cho tỉnh giấc, anh cũng không ít lần ghét bỏ chính mình.

Ăn tối xong, Lục Tử Mặc cuối cùng cũng có thời gian ở bên con gái, anh ôm chặt thân hình mềm mại của con bé, như thể sợ nó sẽ chạy mất ngay lập tức. "Ba ôm con như vậy nóng lắm." Tiểu Anh

Đào cuối cùng cũng bất đắc dĩ lên tiếng. "Vậy ba nới lỏng một chút." "Con muốn xuống." Tiểu Anh Đào phản đối.

Con bé vốn là một đứa trẻ hiếu động, làm sao có thể ngồi yên một chỗ như vậy. "Ồ, được thôi." Tiểu Anh Đào vừa chạm đất, liền chạy như bay về phía góc phòng khách, Tần Tuệ đã đặc biệt dành cho cô bé một khu vui chơi trẻ em, trên đó có đủ các loại đồ chơi.

Lục Tử Mặc cũng cởi giày, cùng chơi với con bé.

Trong thư phòng.

Tần Tuệ nhìn cháu trai cả của mình, "Con và An An định qua lại với nhau à?" "Vẫn chưa ạ." "Tuy bà thấy Tử Mặc EQ thấp, nhưng nó có một điểm đáng để con học tập, đó là tốc độ nhanh, con xem, con bé đã hơn ba tuổi rồi." "Thế cũng có cưới được vợ về đâu, chẳng có gì đáng tự hào cả." "Thằng nhóc này, không học ưu điểm của người khác, chỉ biết bới lông tìm vết thôi." Lục Nghiêu cười hì hì ôm cổ Tần Tuệ, "Bà nội, bà cứ yên tâm, sau này con và An An nhất định sẽ hạnh phúc hơn Lục Tử Mặc và bọn họ." "Thấy con cố chấp như vậy, bà cũng không nỡ nói gì con." Từ nhỏ đã xác định một cô gái, mười mấy năm không đổi lòng.

Tần Tuệ cảm thấy nếu mình là một cô gái trẻ, gặp được một chàng trai cố chấp và chung tình như vậy, nhất định sẽ bất chấp tất cả, gả sớm cho rồi. "Bà nội, con thấy cuộc chiến giữa con và Diệp Việt, thực ra đã có thể thấy thắng bại rồi, An An thực ra vẫn luôn nghiêng về phía con, chỉ là con bé này trọng tình nghĩa, vẫn luôn không muốn phá vỡ tình anh em giữa con và Diệp Việt, con bé cũng đã thử đi tìm một người để phó thác cả đời, nhưng sự thật chứng minh con bé không may mắn như vậy." "Là nó không có vận may, hay là do con và Diệp Việt ngầm phá rối." Tần Tuệ không tin cháu trai và Diệp Việt không làm gì cả. "Bà nội, bà phải tin tưởng con thêm chút nữa chứ."

"Thằng nhóc con là người thế nào, con nghĩ bà không biết sao." Tần Tuệ lườm anh một cái. "Quả nhiên không gì qua được mắt bà nội xinh đẹp như hoa của con, bà nội đúng là vô cùng sáng suốt anh minh." "Bớt nịnh hót đi, bà không ăn bộ này của con đâu.

Thực ra theo đuổi con gái ấy, cứ bá đạo một chút là giải quyết được hết." "Tuân lệnh, cháu trai của bà quyết tâm làm một quân nhân bá đạo." "Con muốn làm gì cũng được, kết hôn sớm là được rồi, An An là đứa trẻ có nhân phẩm tốt, gả cho con, tuyệt đối sẽ hạnh phúc." "Đó là đương nhiên, bà cũng không xem con có mắt nhìn thế nào, chưa bao giờ nhìn lầm cả." "Đừng có làm trò nữa, mau đưa An An về nhà đi, không còn sớm nữa, chúc con sớm ngày được như ý nguyện." "Kiên quyết không để bà nội xinh đẹp thất vọng." Lúc Lục Nghiêu xuống lầu, Mạc Hữu An và Lục Tử Mặc đang cùng Tiểu Anh Đào xếp gỗ, Tiểu Anh Đào đang lí nhí đáng yêu trả lời điện thoại. "Biết rồi ạ, bà ngoại, con sắp về rồi, bà và ông ngoại đợi con, con về ngay đây." Tiểu Anh Đào ban ngày đi học, ăn tối ở khu nhà lớn, nhưng ngủ thì vẫn ở nhà họ Cận.

Người lớn cảm thấy như vậy làm con bé vất vả, nhưng cô bé tinh lực dồi dào, có lần còn tự ôm cổ ông cụ Lục nói: "Con muốn ở với cụ, cũng muốn ở với ông bà ngoại, con không mệt chút nào." Câu nói đó suýt nữa làm ông cụ rưng rưng nước mắt, thế là người lớn cũng sắp xếp như vậy.

Trên đường về, Lục Nghiêu nhìn Mạc Hữu An, "An An, nhìn Tiểu Anh Đào như vậy, em có rung động không?" "Hả?" "Ý là có muốn tự mình sinh một đứa." Lục Nghiêu rất thẳng thắn.

Đây là mục đích cuối cùng của anh khi đưa cô đến gặp Tiểu Anh Đào hôm nay, hy vọng cô thấy đứa trẻ mềm mại đáng yêu như vậy, có thể sớm nảy sinh ý nghĩ kết hôn sinh con. "Lục Nghiêu, còn phía Diệp Việt..." "Dây dưa không dứt, ắt sẽ rước họa." "Cậu ấy tuy đã nói rõ với em rồi, nói rằng dù em chọn ai, cậu ấy cũng sẽ chúc phúc, nhưng thực ra em rất lo cho cậu ấy.

Hơn mười năm anh theo đuổi em, cũng là hơn mười năm của cậu ấy, đây không phải là chuyện một hai năm.

Anh có tâm trạng gì, cậu ấy cũng có tâm trạng đó." "An An, em đã cố gắng rồi, vậy thì đừng nghĩ nhiều nữa, sớm để Diệp Việt từ bỏ đi." "Được." * Tiểu Anh Đào vừa về đến nhà, liền ôm cổ ba Cận, mẹ Cận thơm mấy cái, "Ông ngoại, bà ngoại, Tiểu Anh Đào nhớ hai người lắm." Lục Tử Mặc lại nhìn quanh một vòng, không thấy Cận Ngôn.

Tiểu Anh Đào cũng đang tìm Cận Ngôn, "Mẹ con đâu rồi ạ?" "Mẹ con đi tìm mẹ nuôi Tiểu Mỹ của con rồi, nói là đi ăn lẩu với cô ấy, sẽ về muộn một chút." Nghe vậy, Tiểu Anh Đào nhìn Lục Tử Mặc, Lục Tử Mặc cười cười, xoa đầu con bé, "Sao vậy?" Tiểu Anh Đào bĩu môi, mắng: "Đồ ngốc." "Hả?" Tiểu Anh Đào có chút phát điên nói: "Còn không mau đi đón người ta." Ông bố ngốc này thật hết nói nổi, hồi ở nông trang, chỉ cần có thời gian là ông ấy đều đi đón mẹ, vậy mà ông ấy lại không nghĩ ra. "Được, được, ba đi đón mẹ con ngay đây." Lục Tử Mặc vội vàng rời đi, Tiểu Anh Đào nhìn ông bà ngoại của mình, ánh mắt đầy hoài nghi, "Con có thật là con gái của ông ấy không ạ?" Sao lại thấy ông ấy ngốc thế không biết, cứ thế này thì bao giờ mới theo đuổi được mẹ. "Ha ha, con đương nhiên là con gái của nó, chẳng qua con di truyền nhà họ Cận chúng ta nhiều hơn một chút, thông minh." "Con cũng thấy vậy." Con bé chẳng giống ông bố ngốc kia chút nào.

Lúc Lục Tử Mặc đến nhà Trần Tiểu Mỹ, hai cô gái đang nấu lẩu ở nhà, bên cạnh toàn là đĩa rỗng. "Nhìn cái gì mà nhìn, lần đầu tiên anh biết tôi ăn khỏe thế này à?" Trần Tiểu Mỹ nói giọng khó chịu. "Sống như heo." "Chẳng liên quan nửa xu đến anh, anh ngứa mắt thì cút khỏi đây, bây giờ tôi nhìn anh khó chịu lắm." "Tôi đến đón mẹ của Tiểu Anh Đào, không phải đến gặp cô." "Tiểu Anh Đào về nhà rồi à?" Cận Ngôn hỏi. "Ừ, về nhà rồi." Trên mặt Lục Tử Mặc lộ ra một nụ cười, ánh mắt nhìn Cận Ngôn dịu dàng đến mức sắp chảy ra nước.

Hoàn toàn khác với dáng vẻ khi nhìn Trần Tiểu Mỹ.

Trần Tiểu Mỹ không nhịn được mắng: "Đồ nịnh bợ." "Tôi thích, tôi vui." Trần Tiểu Mỹ: "..." Lục Tử Mặc ngồi xuống bên cạnh Cận Ngôn, giúp cô nhúng đồ ăn, rồi tự mình cũng lấy một cái bát, ăn luôn.

Đúng là không khách sáo chút nào.

Trần Tiểu Mỹ lập tức tức xì khói. "Lục Tử Mặc, có một chuyện tôi phải nói cho anh biết, tôi không cần biết anh dùng cách gì, tôi kiên quyết không muốn Úy Lam đóng vai chính trong tác phẩm đầu tay của tôi." Nhắc đến Úy Lam.

Lòng Lục Tử Mặc thắt lại, vội vàng nhìn Cận Ngôn, chỉ thấy Cận Ngôn như không nghe thấy gì, tự mình ăn đồ trong bát. "Không phải tôi đầu tư." "Tôi biết anh chắc chắn có cách, hôm nay bên nhà sản xuất gọi điện cho tôi, nói đã quyết định chọn Úy Lam làm nữ chính rồi, Úy Lam cũng đã đồng ý." Trần Tiểu Mỹ trừng mắt nhìn Lục Tử Mặc.

Chương 1466

Lục Tử Mặc nói: "Lát nữa tôi sẽ tìm hiểu tình hình." "Tôi không muốn Úy Lam tham gia, không muốn loại phụ nữ đó có dính dáng dù chỉ một chút đến tôi." Trần Tiểu Mỹ rất bảo vệ người của mình, không muốn Úy Lam dính líu đến cô.

Tuy Cận Ngôn nói không để tâm, nhưng cô chính là không muốn.

Lục Tử Mặc dứt khoát đồng ý, "Giao chuyện này cho tôi." "Hừ, chỉ chờ câu này của anh thôi.

Lục Tử Mặc, anh đã để vợ con mình chịu uất ức bao nhiêu năm nay rồi, bây giờ là lúc anh nên làm gì đó đi, đừng chỉ nói suông." "Tôi biết." Anh mà không làm gì nữa, sẽ bị con gái khinh chết mất, bây giờ trong mắt con gái, anh chính là một ông bố ngốc, một ông bố ngớ ngẩn. "Anh hoàn toàn không cần phải làm như vậy." Cận Ngôn đã quyết định quay về, tức là cô đã chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với Úy Lam.

Cô đã không còn là người của năm đó nữa, nếu Úy Lam dám đến khiêu khích cô lần nữa, cô nhất định sẽ khiến cô ta hối hận đến chết. "Ngôn Ngôn, anh biết mình đang làm gì." "Vậy thì tùy anh." Trên đường về, Lục Tử Mặc liền bảo Sử Đông Giác đi điều tra xem bộ phim rốt cuộc là do ai đầu tư, sau đó trực tiếp gọi điện cho nhà sản xuất.

Tái đầu tư năm mươi triệu, chỉ có một điều kiện, đó là thay Úy Lam.

Đây vốn là một bộ phim kinh phí thấp, gần như toàn bộ kinh phí đều dùng để mời Úy Lam, bây giờ Lục Tử Mặc đột nhiên đầu tư nhiều như vậy.

Nhà sản xuất vui mừng khôn xiết, nhưng nếu thay Úy Lam, thì thật sự không ổn lắm.

Dù sao thì danh tiếng và diễn xuất của Úy Lam đã ở đó, đó chính là bảo chứng phòng vé, thật sự không ai có thể thay thế. "Lục tổng, nếu thay rồi, chúng tôi không tìm được diễn viên phù hợp.

Hợp đồng với Úy Lam cũng đã ký rồi, bây giờ thay đổi có vẻ không hay lắm." "Đó là chuyện các người nên lo, đây là điều kiện duy nhất của tôi.

Về chuyện diễn viên, có thể tuyển chọn công khai, chỉ cần tung ra thông tin về kinh phí sản xuất và nhà đầu tư, sẽ không sợ không thu hút được người." "Vâng vâng vâng, Lục tổng nói đúng, chúng tôi sẽ tổ chức tuyển chọn công khai." Cúp điện thoại, Lục Tử Mặc phát hiện Cận Ngôn đang nhìn mình với vẻ mặt khinh bỉ, sắc mặt không tốt lắm. "Sao vậy?" "Đúng là đồ ngốc nhiều tiền." Có số tiền đó sao không để làm quỹ giáo dục cho Tiểu Anh Đào, cứ phải đầu tư vào phim ảnh làm gì.

Lục Tử Mặc: "..." Anh lại làm sai rồi sao?

Không tung ra miếng mồi lớn như vậy, làm sao có thể khiến một bộ phim đã chốt hạ mọi thứ phải thay đổi. "Anh không sợ lỗ vốn à?" "Lỗ vốn thì không đến mức, chắc có thể thu hồi được.

Mấy năm nay IP rất hot, chính là kinh tế fan hâm mộ, Trần Tiểu Mỹ cũng được coi là đại thần trong giới văn học mạng của họ, phim chỉ cần quay có tâm, sẽ không lỗ vốn đâu." "Anh đối xử với Trần Tiểu Mỹ tốt thật đấy." "À, ghen à?" Lục Tử Mặc cười.

Anh trước nay vốn không có bạn bè khác giới, Trần Tiểu Mỹ coi như là người duy nhất, đó cũng chỉ vì anh muốn tìm thông tin của Cận Ngôn từ cô ấy, nên mới thân thiết như vậy.

Nhưng tiếp xúc lâu ngày, tự nhiên cũng có thêm vài phần tình bạn.

Cận Ngôn vừa định nói, Lục Tử Mặc lại nói thêm: "Yên tâm đi, sau này anh sẽ không tiếp xúc riêng với cô ấy nữa, giữ khoảng cách với bạn thân của bạn gái, đó là tố chất cơ bản nhất của một người bạn trai, điểm này anh vẫn hiểu." Từ khi nào lại trở nên tâm lý như vậy? "Ngôn Ngôn, thực ra có một chuyện anh chưa nói với em, mấy năm nay anh tiếp xúc với Trần Tiểu Mỹ, thực ra là để chờ tin tức của em.

Sự thật chứng minh anh đã đúng, anh thật sự đã tìm được em từ cô ấy, tìm được con gái của chúng ta." Lục Tử Mặc sợ Cận Ngôn nghĩ nhiều, thành thật khai báo mục đích ban đầu của mình.

Bốn năm thời gian, đã đủ để anh tỉnh ngộ.

Giữa bạn trai bạn gái thật sự phải thẳng thắn với nhau, có chuyện gì nhất định phải nói rõ, tuyệt đối không được giấu giếm, nếu không ngày qua tháng lại, rất dễ xảy ra vấn đề.

Anh đã ăn một vố đau rồi, tuyệt đối không thể đi vào vết xe đổ.

Thực ra Cận Ngôn vẫn có thể cảm nhận được, Lục Tử Mặc bây giờ rõ ràng đã để tâm hơn nhiều so với mấy năm trước.

Những góc cạnh trên người anh đã được mài phẳng. "Em biết rồi." "Ngôn Ngôn, em dạy con gái thế nào vậy, sao anh thấy Tiểu Anh Đào thông minh thế?" "Thiên bẩm, không có cách nào, may mà không giống anh." Lục Tử Mặc: "..." Lại bị khinh bỉ rồi.

Chẳng còn chút địa vị nào.

Anh cam chịu rồi, cứ thành thật làm một gã địa chủ ngốc nghếch vậy. "Ngôn Ngôn, Tiểu Anh Đào đã lớn thế này rồi, anh thấy cho con bé một gia đình trọn vẹn sẽ có lợi cho sự phát triển thể chất và tinh thần của con, em thấy sao?" "Lục Tử Mặc, anh còn có thể hèn hạ hơn nữa không?

Đừng có chuyện gì cũng lôi con gái anh ra làm lá chắn, tôi biết thế nào là tốt nhất cho con bé." "Vậy em có muốn anh theo đuổi lại em không?

Em mới đồng ý gả cho anh." "Chuyện này còn phải nói sao?" "Cũng phải." Lục Tử Mặc ngốc nghếch gãi đầu.

Sự thành công của Úy Lam mấy năm nay tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, không chỉ vì Lục Tử Mặc đã gỡ bỏ lệnh phong sát đối với cô ta, mà còn không thể tách rời khỏi sự nỗ lực chăm chỉ của cô.

Đi một vòng trước Quỷ Môn Quan, cô càng trân trọng mạng sống của mình hơn trước.

Sau khi chuyển hướng thành một diễn viên cũng càng nghiêm túc hơn.

Bất kể là phim điện ảnh hay phim truyền hình chuyển thể từ tiểu thuyết, cô đều sẽ đọc kỹ tiểu thuyết trước khi bấm máy, lĩnh hội tinh túy của nguyên tác.

Đúng lúc cô đang cầm tiểu thuyết của Trần Tiểu Mỹ đọc, thì nhận được điện thoại của đạo diễn, tức giận đến mức lập tức đứng bật dậy, "Cái gì?

Không cho tôi đóng, các người có nhầm không, tôi đã ký hợp đồng rồi, cũng đã chuẩn bị cho bộ phim này, từ chối các phim truyền hình khác, bây giờ các người lại nói không cho tôi đóng." "Cô Úy, thật sự rất xin lỗi, nhưng đây là yêu cầu của nhà sản xuất, tôi cũng không có cách nào, tôi rất coi trọng cô, nhưng về phương diện chọn diễn viên tôi cũng không có quyền tự quyết, chúng tôi sẽ bồi thường tổn thất cho cô theo hợp đồng." Đạo diễn cũng thở dài, người khó khăn lắm mới mời được, bây giờ chỉ có thể đẩy đi.

Sau này đâu còn cơ hội nữa. "Ai thèm chút tiền đền bù hợp đồng của các người." Giá của cô cũng không cao, vốn dĩ không phải vì tiền cát-sê.

Cô bây giờ danh tiếng lẫy lừng, nhưng các vai diễn đều là một màu cung đấu cổ trang, hoặc là vai hiệp nữ, phim hiện đại thật sự rất ít tham gia.

Làm diễn viên, sợ nhất là bị đóng khung, bị bên ngoài lầm tưởng rằng bạn chỉ có thể diễn một loại vai nào đó.

Cô muốn thay đổi định kiến phi lý của bên ngoài đối với mình.

Chương 1467

Vừa hay, cô rất thích bộ tiểu thuyết đề tài thanh xuân này của Trần Tiểu Mỹ, mối tình đơn phương cay đắng kéo dài 10 năm của nữ chính, khiến cô dường như nhìn thấy bóng dáng của chính mình.

Tình cảm của cô dành cho Lục Tử Mặc nào có khác gì.

Cô tin rằng, nếu để cô diễn, cô nhất định sẽ chuyển hình thành công. "Thật sự xin lỗi, sau này nếu có cơ hội hợp tác, chúng tôi nhất định sẽ mời cô." Úy Lam tức giận không thôi, nghiến răng nghiến lợi nói: "Nhà đầu tư mới tham gia rốt cuộc là ai?" Đối phương không nói rõ, chỉ gợi ý: "Cô Úy, quan hệ với ông chủ phải tốt, ông ấy có thể đưa cô lên trời, cũng có thể khiến cô rơi xuống địa ngục trong nháy mắt." Úy Lam là một người thông minh.

Người ta đã nói đến nước này, cô lập tức hiểu ra ngay.

Bây giờ cô đã sớm tự lập, có phòng làm việc riêng và là bà chủ.

Chuyện này không thể không liên quan đến Lục Tử Mặc.

Bao năm qua, người trong giới đều biết cô là bạn gái cũ của Lục Tử Mặc, chuyện năm đó cũng ồn ào huyên náo.

Dù Lục Tử Mặc không cố tình nâng đỡ cô, nhưng không ít người muốn tiếp cận Lục Tử Mặc thông qua cô, những kẻ linh tinh lang tang kia cũng biết sau lưng cô có Lục thị nên không dám làm càn.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân giúp cô thuận buồm xuôi gió.

Thật ra, chính cô cũng hiểu rất rõ, từ sau khi Cận Ngôn rời đi, sau khi bệnh ung thư của cô được chữa khỏi, Lục Tử Mặc đã không còn ra tay giúp đỡ cô nữa.

Anh đối xử với người bạn thân Cận Ngôn kia tốt hơn cô cả trăm lần.

Vốn dĩ Trần Tiểu Mỹ đã không thích cô tham gia diễn xuất trong tác phẩm của mình, nay Cận Ngôn đã trở về, nói không chừng đã sớm dính lấy Lục Tử Mặc rồi, làm sao còn có thể để cô thuận lợi tham gia được.

Úy Lam chỉ có thể gọi điện cho Lục Tử Mặc, nhưng vẫn như thường lệ, dù gọi bao nhiêu lần, đổi mấy số điện thoại, điện thoại lúc nào cũng trong tình trạng không ai bắt máy.

Bốn năm rồi.

Luôn luôn là như vậy, nước mắt Úy Lam không kìm được mà chảy xuống.

Tại sao người khác có được hạnh phúc lại đơn giản như vậy, còn cô muốn tìm một người mình yêu lại gian nan đến thế.

Không được, tình cảm cô có thể không có được, nhưng sự nghiệp thì không thể mất, nếu không cô chẳng phải đã trở thành một kẻ thất bại hoàn toàn sao?

Cô không muốn trở thành người phụ nữ đáng thương như vậy.

Úy Lam che chắn kín mít, từ sáng sớm đã đến khu chung cư nhà cũ của Cận Ngôn để thử vận may.

Chẳng bao lâu sau, cô thấy Cận Ngôn và Lục Tử Mặc dắt một bé gái xinh xắn đi ra, cô bé nhảy chân sáo ở giữa hai người, trông vui vẻ vô cùng.

Phía sau họ còn có một chú cún con trắng như tuyết, cực kỳ đáng yêu.

Nhưng Úy Lam chỉ cảm thấy chói mắt vô cùng.

Năm đó, cô vô tình biết được Cận Ngôn đã phá thai, điều này mới khiến Lục Tử Mặc hoàn toàn lạnh nhạt với cô.

Vậy bây giờ là chuyện gì thế này, tại sao họ lại dắt theo một bé gái?

Tính theo thời gian, nếu là con của họ thì chắc cũng lớn chừng này.

Con của họ vẫn còn?

Tim Úy Lam hẫng một nhịp, cô dường như đã thấy được kết cục của mình, dù thế nào đi nữa Lục Tử Mặc cũng tuyệt đối không thể có quan hệ gì với cô.

Họ chia tay hai năm, Lục Tử Mặc đã yêu Cận Ngôn.

Nhưng Cận Ngôn và anh chia tay bốn năm, anh vẫn ngày đêm mong nhớ cô ấy, vì để tìm được cô ấy mà không tiếc giá nào nâng đỡ Trần Tiểu Mỹ.

Sự khác biệt trong đó, không cần nghĩ sâu cũng biết.

Lục Tử Mặc yêu Cận Ngôn.

Là kiểu rất yêu, rất yêu.

Úy Lam cứng đờ đứng tại chỗ, quên cả việc tiến lên, cũng quên cả nhúc nhích.

Đúng lúc này, cô dường như nghe thấy giọng nói mềm mại non nớt của cô bé: “Mẹ ơi, mẹ nhìn kìa, có một dì kỳ quái cứ nhìn chằm chằm chúng ta.

Dì ấy có phải muốn bắt cóc Tiểu Anh Đào đi bán không?” Từ nhỏ, Cận Ngôn đã dạy cho Tiểu Anh Đào không ít kiến thức về an toàn, đến nỗi cô nhóc có lòng phòng bị đặc biệt mạnh, gặp những người ăn mặc bất thường là luôn chú ý.

Cận Ngôn lập tức nhìn theo hướng tay Tiểu Anh Đào chỉ, quả nhiên thấy một người phụ nữ che chắn kín mít, còn đeo kính râm to sụ đứng cách đó không xa, ánh mắt cứ dán chặt vào họ.

Có lẽ là tình địch gặp nhau đỏ mắt khác thường.

Cận Ngôn nhận ra ngay đó là Úy Lam.

Cũng phải, tối qua Lục Tử Mặc không cho cô ta diễn trong tiểu thuyết của Trần Tiểu Mỹ, cô ta chỉ cần nghĩ một chút là biết do Lục Tử Mặc ra tay.

Cộng thêm hôm nọ đã gặp cô một lần, rất dễ dàng tìm đến nơi này.

Hai người phụ nữ, bốn mắt nhìn nhau, không ai lên tiếng.

“Mẹ, đó có phải là kẻ buôn người không?” Tiểu Anh Đào hỏi.

“Cũng có khả năng.” Nếu Úy Lam vẫn chưa từ bỏ ý định với Lục Tử Mặc, vậy thì đó tuyệt đối là một mối đe dọa với Tiểu Anh Đào, nói là kẻ buôn người cũng không có gì sai.

“A.” Tiểu Anh Đào kêu lên một tiếng.

Rồi như một con khỉ con, cô bé thoắt cái đã leo lên người Lục Tử Mặc, ôm chặt cổ anh: “Chú Lục, ôm chặt con.” “Bảo bối đừng sợ, bố sẽ không để bất kỳ ai làm hại con đâu.” Nghe Lục Tử Mặc đích thân thừa nhận là bố của đứa bé này, toàn thân Úy Lam lại cứng thêm vài phần.

Chương 1468

“Ngôn Ngôn, đi thôi.” “Vâng.” Cận Ngôn đáp, rồi bước tới, chủ động khoác tay Lục Tử Mặc.

Cô sẽ không bao giờ ngốc nghếch từ bỏ bạn trai của mình như trước đây nữa.

Bây giờ Lục Tử Mặc còn có một thân phận khác, đó là bố của Tiểu Anh Đào, cho dù là vì Tiểu Anh Đào, cô cũng sẽ đấu lại Úy Lam, cái kẻ hại người này.

Mắt Tiểu Anh Đào cong thành hình trăng lưỡi liềm, gọi chú chó ngao tuyết nhỏ: “Tiểu Lala, mau đi theo nào.” Chú chó ngao tuyết nhỏ này là hậu duệ của Điểm Điểm, là thứ mà Đóa Đóa quý nhất, nhưng vẫn đau lòng tặng cho Tiểu Anh Đào.

Tiểu Anh Đào thích vô cùng, đi đâu cũng dắt theo, ngay cả đi mẫu giáo cũng muốn mang đi.

Người nhà họ Lục cũng rất cưng chiều cô bé, đã đặc biệt dặn dò giáo viên, nhờ cô giáo trông chừng giúp.

Thấy họ hoàn toàn phớt lờ mình, Úy Lam sốt ruột, cô đến đây là có chuyện chính: “Đợi đã, tôi có chuyện muốn nói với hai người.” Úy Lam vội vàng đuổi theo, có chút tham luyến nhìn gương mặt Lục Tử Mặc.

Lời này nói ra có lẽ không ai tin.

Cô và Lục Tử Mặc rõ ràng ở cùng một thành phố, nhưng bao năm qua cô chưa bao giờ được ở gần anh đến thế.

Mỗi lần chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng anh từ xa, đúng là chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

Tiểu Anh Đào có tính cách bá đạo, thấy Úy Lam cứ nhìn chằm chằm Lục Tử Mặc, cô bé không vui: “Không được nhìn chú Lục của tôi, nhìn nữa tôi móc mắt cô ra đấy.” Chú Lục là của mẹ, là của cô bé, người khác không được phép nhìn.

“Tiểu Anh Đào.” Cận Ngôn hơi nhíu mày, nhắc nhở con bé không được dùng giọng điệu đó nói chuyện với người lớn, không có chút lễ phép nào.

Tiểu Anh Đào biết mẹ giận rồi, bĩu môi, úp mặt vào vai Lục Tử Mặc, Lục Tử Mặc nhẹ nhàng vỗ lưng con bé để an ủi.

Chỉ là không ai biết, lúc này nội tâm anh đang vui như hoa nở.

Không ngờ cô con gái trước giờ luôn ghét bỏ mình lại có ham muốn chiếm hữu mạnh mẽ với mình như vậy, cuối cùng cũng tìm lại được chút tự tin.

Anh vốn định bênh con gái, nhưng Cận Ngôn đang dạy con, anh không dám xen vào một lời.

“Cận Ngôn, tôi có chuyện muốn nói với cô.” “Có chuyện gì thì nói thẳng đi.” “Tôi muốn tham gia diễn xuất trong tiểu thuyết của Trần Tiểu Mỹ.” Úy Lam cũng không vòng vo.

“Tôi lại không phải nhà sản xuất, cô nói với tôi cũng chẳng có tác dụng gì.” Cận Ngôn cười khẩy.

Úy Lam nhìn bộ dạng này của Cận Ngôn, không kìm được nghiến răng: “Tôi biết Lục Tử Mặc có đầu tư.” “Lạ thật đấy, đã là Lục Tử Mặc đầu tư thì cô tìm Lục Tử Mặc là được rồi, tìm tôi chẳng có tác dụng gì cả.” “Cô biết tôi đang nói gì mà.” Lục Tử Mặc chẳng phải nghe lời cô sao, chỉ cần cô đồng ý, Lục Tử Mặc nào có lý do không chấp thuận.

“Rất xin lỗi, mang thai ngốc ba năm, tôi thật sự không biết cô đang nói gì.” “Cận Ngôn.” “Ra là thái độ đi cầu xin người khác là như thế này à, đúng là chưa từng nghe thấy.” “Chuyện quá khứ là tôi có lỗi với cô, nhưng chuyện đã qua nhiều năm rồi, mọi thứ đều đã qua, cô hà tất phải làm khó tôi như vậy.” “Qua rồi?

Cô nghĩ chuyện đã xảy ra, tổn thương đã gây ra có thể dễ dàng cho qua như vậy sao?” “Vậy cô muốn thế nào?” “Bất kể là quá khứ hay hiện tại, tôi chỉ có một suy nghĩ, đó là để cô tránh xa cuộc sống của tôi.” Có những chuyện, mỗi lần Cận Ngôn nhớ lại đều hận đến nghiến răng.

Bây giờ cô không có hành động gì, không phải là không hận nữa, mà là không muốn dây dưa thêm nữa, sự vướng mắc của ba người họ đã đến lúc kết thúc rồi.

Nhưng người phụ nữ này lại cứ nhất quyết đâm đầu vào.

Rõ ràng biết Trần Tiểu Mỹ không thích mình, lại cứ đòi diễn tác phẩm của Trần Tiểu Mỹ.

Mỗi tác giả đối với tác phẩm của mình cũng giống như người mẹ với đứa con, không ai muốn một người mình ghét đi chà đạp con mình.

Huống hồ, tác phẩm đó được xem là tác phẩm đầu tay của Trần Tiểu Mỹ, trong sách đâu đâu cũng là hình bóng của cô ấy, là tác phẩm duy nhất của cô ấy thuộc thể loại thanh xuân.

“Lúc đầu tôi không hề biết đó là tác phẩm của Trần Tiểu Mỹ, tôi chỉ đơn thuần thích hình tượng nhân vật đó.” Ngụ ý là, cô ta cũng không muốn dính dáng gì đến họ.

Lúc đầu bên sản xuất tìm cô ta nói chuyện, đưa cho cô ta là kịch bản, còn chưa hoàn chỉnh, trên đó cũng không ghi bút danh của Trần Tiểu Mỹ.

Cô ta đâu biết đó là sách của cô ấy.

Cô ta cũng chỉ khi nhận được kịch bản hoàn chỉnh mới biết Trần Tiểu Mỹ là biên kịch, bộ phim được chuyển thể từ chính tiểu thuyết của cô ấy.

“Tôi không muốn nghe cô giải thích những điều này, đối với chuyện này của cô, tôi không thể giúp được gì.” Cận Ngôn kiên quyết.

Úy Lam cố gắng không để mình tức giận, quay sang Lục Tử Mặc nói: “Tử Mặc.” “Nghe sến quá đi, con nổi cả da gà rồi.” Tiểu Anh Đào nói một cách đáng yêu.

Trong lòng cô bé càng ngày càng không ưa dì kỳ quái này, mẹ mình còn chưa gọi chú Lục như vậy, cô bé là trẻ con cũng chưa từng gọi thế.

Dì ấy là người lớn mà.

Cô bé ghét dì ấy, ghét cách nói chuyện như vậy của dì ấy.

Nghe vậy, Lục Tử Mặc cười khẽ, véo má con bé.

Cô nhóc bĩu môi, nhìn Lục Tử Mặc, vẻ mặt như đang nói: Anh không được nói chuyện với dì ta, không thì con không tha cho anh đâu.

“Ngôn Ngôn, đi thôi, con gái đói bụng rồi.” Lục Tử Mặc thúc giục.

Từ đầu đến cuối, anh không hề nhìn Úy Lam một cái.

Có những người chính là như vậy, bạn càng để ý đến họ, họ càng tự cho mình là quan trọng.

Cách tốt nhất là xử lý lạnh, cứ lờ đi sự tồn tại của người đó là được.

Cách này mới là đau lòng nhất.

“Được.” Úy Lam bất lực đứng tại chỗ, giống như lúc đóng phim lần lượt bị dội nước lạnh, từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài đều lạnh buốt.

Sự tổn thương tàn nhẫn nhất không phải là lời nói, mà là nhìn mà như không thấy.

Tử Mặc, hóa ra anh đối với em, đã đến mức này rồi.

Đi được một đoạn, Tiểu Anh Đào lại nhắc nhở: “Chú Lục, chú không được nói chuyện với dì xấu đó, nếu không sau này con không thèm để ý đến chú nữa.” “Ừ, nghe theo bảo bối nhà chúng ta.” “Nhưng mà, sao con biết dì ấy là dì xấu?” “Vì dì ấy thích chú đó, nhất định là muốn cướp chú đi.” Muốn cô bé không có bố.

Chương 1469

Ghét, thật ghét.

Lục Tử Mặc điểm vào mũi nhỏ của con bé: “Sao con biết được điều này?” “Con lại không phải là chú, đồ ngốc.” Tiểu Anh Đào hừ lạnh một tiếng.

“Phụt!” Cận Ngôn không nhịn được cười thành tiếng, Lục Tử Mặc cảm thấy hơi xấu hổ: “Ngôn Ngôn, con gái chúng ta rốt cuộc giống ai?” “Tóm lại là không giống anh.” Lục Tử Mặc không kìm được lẩm bẩm: “Anh đâu có tệ đến thế.” “Trông chú rất tệ đó.” Tiểu Anh Đào không nể mặt chút nào.

“Ôi ôi ôi, bảo bối, cho bố chút mặt mũi được không.” “Ông nội nói rồi, mặt mũi là do mình tự kiếm, không phải dựa vào người khác cho.” Lục Tử Mặc rất tức giận, con gái mình không nghe lời mình, lại nghe lời ông nội, đây là cái gì.

Ông nội rốt cuộc đã dạy cái gì, một đứa trẻ con mà dạy như ông cụ non.

“Đừng nghe ông nội con nói bậy, ông đang lừa con đấy.” “Con thấy người thông minh nhất trong nhà chính là ông nội.” Tiểu Anh Đào lém lỉnh vỗ tay, cô bé có ấn tượng rất tốt về ông nội của mình.

Ông nội thường đến trường mẫu giáo đón cô bé, lại còn đẹp trai như vậy, những bạn nhỏ khác đều ghen tị vì cô bé có một người ông như thế.

Cô bé cũng thích ông nội nhất.

“Vậy bố và ông nội, con thích ai nhất?” Tiểu Anh Đào không chút do dự: “Đương nhiên là ông nội rồi.” Lục Tử Mặc cảm thấy rất tổn thương, sớm biết đã không hỏi câu này: “Đồ vô lương tâm, bố ngày nào cũng kể chuyện cho con nghe trước khi ngủ, chải tóc cho con khi thức dậy, đưa con đến trường mẫu giáo, sao con không thấy được điểm tốt của bố.” Tiểu Anh Đào làm mặt quỷ với Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc: “…” Úy Lam nhìn bóng lưng vui vẻ của gia đình ba người họ, lại một lần nữa nước mắt lưng tròng.

Cô đưa tay lau nhẹ nước mắt, có chút không dám tin bây giờ mình sao lại trở thành thế này, động một chút là rơi lệ.

Hoàn toàn không giống trước đây.

Tiểu Anh Đào được Lục Tử Mặc bế trong lòng, mặt quay về phía sau, nên cô bé thấy Úy Lam khóc.

“Mẹ ơi, chú Lục, dì kỳ quái đó hình như khóc rồi.” Cận Ngôn khựng lại, không muốn những chuyện lộn xộn giữa người lớn ảnh hưởng đến đứa trẻ, cô xoa đầu Tiểu Anh Đào: “Chắc là bụi bay vào mắt thôi con.” “Ồ.” “Bảo bối, hôm nay bố đưa con đến công ty nhé?” “Công ty ạ?” “Công ty cũng giống như trang trại của mẹ con, bên trong có rất nhiều cô chú.” Trường mẫu giáo quân đội mà Tiểu Anh Đào theo học chỉ học bốn ngày một tuần, thứ sáu được nghỉ, hôm nay vừa hay là thứ sáu.

“Vậy con có thể làm gì ở đó ạ?” “Con đến đó chơi.” “Chơi gì ạ?” Câu hỏi này làm khó Lục Tử Mặc, anh nhìn sang Cận Ngôn.

Cận Ngôn nhìn anh như nhìn một tên ngốc, tự mình gợi chuyện mà lại không biết giải thích thế nào, cần một người bố như vậy để làm gì.

“Chẳng có gì chơi cả, hôm nay mẹ đưa con đi công viên giải trí nhé?” “Ý hay đấy, vậy anh không đi làm nữa, cả nhà chúng ta đi Quốc Sắc Thiên Hương.” “Không có chút nguyên tắc nào cả.” Tiểu Anh Đào buông lời chê bai.

Lục Tử Mặc điểm vào mũi con bé: “Con là công chúa nhỏ của bố, mẹ con là đại công chúa của anh, trong mắt anh, các công chúa là quan trọng nhất, công việc có thể gác sang một bên, hiểu chưa?” “Với lại, vì gia đình mà tạm thời từ bỏ công việc, đây không phải là không có nguyên tắc, mà là biết phân biệt chính phụ.” “Chẳng lẽ con không chào đón bố và mẹ cùng đưa con đi chơi sao?” Mắt đen long lanh của Tiểu Anh Đào sáng rực: “Chú thật sự sẽ đi chơi với chúng con sao?” “Thật mà.” “Con muốn chơi cả ngày đó nha.” “Con chơi bao lâu thì bố chơi cùng bấy lâu.” Lục Tử Mặc quyết định tắt điện thoại, không quan tâm đến chuyện công ty, dành trọn một ngày để chơi cùng vợ con.

Cận Ngôn hơi đau đầu: “Lục Tử Mặc, đừng nói mạnh miệng quá.” “Hửm?” Lục Tử Mặc khó hiểu nhìn Cận Ngôn.

“Tiểu Anh Đào thích mấy trò cảm giác mạnh, mấu chốt là tuổi này con bé còn chưa chơi được.” Lúc con bé vừa tròn ba tuổi, Cận Ngôn từng đưa đi rồi, nhưng con bé không chơi mấy trò đơn giản như ngựa gỗ xoay tròn, bập bênh, cầu trượt.

Mà lại cứ dán mắt vào những trò chơi cảm giác mạnh của người lớn, không rời mắt được, cuối cùng lúc đưa về, con bé khóc không ngừng.

Cả tuần sau đó cứ nhắc đi nhắc lại muốn đi chơi, dỗ thế nào cũng không nín.

“Mẹ, mẹ đừng nói bậy, con muốn đi chơi.” “Con khỉ con này, đợi con lớn thêm chút nữa, con muốn chơi gì cũng được.” Lục Tử Mặc suy nghĩ một lát: “Vậy chúng ta đi dã ngoại nướng thịt nhé?” “Chẳng có gì vui cả.” Tiểu Anh Đào ủ rũ, hoàn toàn không có hứng thú.

“Vậy chúng ta đến quân khu, bố đưa con đi xem các chú lắp ráp đại bác nhé?” “Đại bác thật ạ?” “Đương nhiên, con xem cho kỹ, xem xong rồi, bố bảo các chú làm cho con một mô hình nhỏ, rồi con mang về tự lắp ráp.” Tiểu Anh Đào rất động lòng, đáp một tiếng giòn tan: “Vâng ạ.” Cận Ngôn đau đầu: “Lục Tử Mặc, nó là con gái.” Cứ thế này có trở nên hoang dã quá không.

“Không sao, trở thành một cô bé như Đóa Đóa cũng không có gì không tốt, không ai bắt nạt được.” Chỉ có nó đi bắt nạt người khác thôi.

“Yeah, chú Lục muôn năm, chúng ta đi nhanh lên.” Lục Tử Mặc lái xe chở vợ con đến quân khu, khi đi qua trung tâm thương mại, anh còn đặc biệt mua ba bộ đồ đôi gia đình.

“Tiểu Anh Đào, Ngôn Ngôn, hai người mặc vào đi.” “Lục Tử Mặc, anh có trẻ con không vậy, chúng ta đến quân khu, không phải tham gia hoạt động gia đình, như vậy có không ổn không?” “Có gì mà không ổn, chúng ta chính là một gia đình.” Mặc như vậy, người khác nhìn vào là biết họ là một gia đình ba người.

Tiểu Anh Đào thì vui vẻ vô cùng, thúc giục Cận Ngôn: “Mẹ, mẹ mau thay cho con đi, đẹp quá.” Cận Ngôn thấy con gái hứng thú như vậy, liền thay cho con bé, chính mình cũng đành mặc vào.

Nhìn thân hình cao lớn của Lục Tử Mặc mặc một bộ đồ đơn giản như vậy, Cận Ngôn khẽ cong môi.

Lục Tử Mặc bế Tiểu Anh Đào, trước tiên hôn lên má con bé, rồi chuẩn bị hôn má Cận Ngôn, nào ngờ lại hôn trúng môi cô.

Cận Ngôn mở to mắt.

Lục Tử Mặc ngẩng đầu lên, thấy tay con gái vẫn còn đặt trên đầu Cận Ngôn, rõ ràng vừa rồi là cô nhóc đã đẩy Cận Ngôn một cái.

Đúng là con gái ruột, lúc quan trọng lại hướng về phía mình.

Cơ hội tốt như vậy, Lục Tử Mặc tự nhiên sẽ không bỏ qua, trực tiếp ôm cổ Cận Ngôn, hôn một lúc lâu.

“Ưm.” Cận Ngôn véo mạnh vào eo Lục Tử Mặc, Lục Tử Mặc đến khi thỏa mãn mới buông người ra.

“Lục Tử Mặc, anh không thể nghiêm túc một chút được sao.” “Đây là điều con gái mong đợi mà.” Cận Ngôn nhìn sang Tiểu Anh Đào, hai tay cô bé che mắt, chỉ hở ra một khe nhỏ, cười khúc khích.

“Đồ phản bội nhỏ, ai cho con đẩy mẹ.” “Ông nội nói rồi, chỉ có chú Lục và mẹ yêu thương nhau, gia đình chúng ta mới có thể hòa thuận mỹ mãn.” Lục Tử Mặc cười, xem ra người cha gian xảo kia ngoài việc bôi xấu anh ra, cũng còn chút lương tâm, biết dạy cháu gái mình cách vun vén cho bố mẹ.

“Đúng vậy, ông nội con nói rất đúng, nghe lời ông không sai đâu.” “Lục Tử Mặc, anh đủ rồi đó.” “Xem kìa, mẹ con giận rồi.” “Mẹ thực ra không giận đâu ạ, mẹ chỉ đang ngại thôi.” “Tiểu Anh Đào.” “Thôi mà, con không nói nữa, chú Lục ôm chặt con, mẹ sắp xử con rồi.” Lục Tử Mặc vội vàng ôm chặt con gái vào lòng, hai bố con cười như hai kẻ ngốc.

Cận Ngôn nhìn họ như vậy, cũng không nhịn được cười thành tiếng.

Lục Tử Mặc hăng hái chở vợ con đến quân khu, Lục Nghiêu ra đón họ, vừa thấy bộ dạng của gia đình ba người họ, khóe miệng không kìm được giật giật.

“Lục Tử Mặc, anh có trẻ con không vậy.” Sợ người khác không biết họ là một gia đình ba người hay sao?

“Đợi sau này cậu có con gái, cậu có bản lĩnh không trẻ con rồi hẵng nói tôi.” Lục Nghiêu nghĩ lại cũng đúng, sau này nếu anh ta có một cô con gái đáng yêu như Tiểu Anh Đào, chắc chắn sẽ còn điên cuồng hơn Lục Tử Mặc.

Lục Nghiêu khá bận, đưa gia đình ba người họ đến khu lắp ráp đại bác rồi đi làm việc của mình.

Lục Tử Mặc một tay bế con gái, một tay dắt Cận Ngôn, tỉ mỉ giải thích cho họ.

Tiểu Anh Đào tuy còn nhỏ, nhưng đôi mắt mở to, lấp lánh sự hứng thú mãnh liệt.

Ngay cả chuyên gia đang lắp ráp bên cạnh cũng không nhịn được giơ ngón tay cái với Lục Tử Mặc, khen anh là chuyên gia.

Chương 1470

Giới thiệu xong, Lục Tử Mặc dứt khoát đi qua, cùng các nhân viên lắp ráp, động tác rất thành thục.

Tiểu Anh Đào xem đến cuối cùng, hoàn toàn biến thành mắt long lanh.

Ngay cả Cận Ngôn cũng cảm thấy tự hào, người đàn ông cô chọn, ngoài việc EQ hơi thấp ra, thật sự không tệ chút nào.

Buổi trưa, Lục Tử Mặc lại đưa vợ con đi ăn ở nhà ăn, buổi chiều thì đưa họ đi xem huấn luyện của đội đặc chủng.

Lưng Tiểu Anh Đào thẳng tắp, trên người mặc bộ đồ rằn ri, còn thắt dây lưng, đó là Lục Nghiêu tạm thời tìm cho cô bé.

Gương mặt cô bé luôn nở nụ cười, đó là sự kính trọng, dường như bị cảnh tượng trước mắt làm chấn động sâu sắc.

Lúc về, cô bé nói với Lục Tử Mặc: “Chú Lục, sau này con cũng có thể giống như các chú ấy không ạ?” Lục Tử Mặc sợ đến mức suýt phanh gấp, vẻ mặt như gặp đại địch nhìn Tiểu Anh Đào: “Bảo bối, nhất định đừng, con là con gái.” Đi lính vừa mệt vừa khổ, chuyện này cứ giao cho con trai là được rồi.

Đóa Đóa và gia đình đấu tranh bao nhiêu năm mà vẫn không được như ý.

Tiểu Anh Đào bĩu môi: “Con thấy các chú ấy rất ngầu, rất bá khí.” “Nhưng rất mệt.” “Mệt chút thì có sao đâu.” Lục Tử Mặc bỗng có cảm giác lấy đá tự đập vào chân mình, nếu vì chuyện lần này mà con gái giống Đóa Đóa, cả ngày đòi đi bộ đội thì không hay chút nào.

“Bảo bối, con bây giờ còn nhỏ, chuyện này chúng ta để sau này hẵng nói.” “Thôi được rồi, con đói quá.” “Bố đưa con đi nướng thịt bên sông nhé?” “Vâng ạ.” Tiểu Anh Đào chơi cả ngày, hơi mệt, mềm oặt dựa vào người Cận Ngôn.

“Ngôn Ngôn, Tiểu Anh Đào ăn đồ nướng được không?” Lục Tử Mặc hỏi ý kiến Cận Ngôn.

“Được chứ, con gái anh không kén ăn, dạ dày tốt vô cùng, ăn gì cũng không sao.

Nhưng em đề nghị đến quán nướng có thể tự làm.” Cận Ngôn giáo dục Tiểu Anh Đào chưa bao giờ nuông chiều, rất nhiều lúc đều chú trọng bồi dưỡng khả năng thực hành của con bé, những việc có thể để con bé làm đều để nó tự làm.

“Không vấn đề.” Lục Tử Mặc tìm một quán nướng kiểu nông trang, tất cả nguyên liệu đều tươi ngon, gà vịt cá đều do họ tự chọn, giết mổ tại chỗ, rau củ cũng do họ tự ra vườn bên cạnh hái.

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, họ tự tay ướp, tự tay nướng.

Vì phải chờ để lấp đầy bụng, toàn bộ quá trình do Cận Ngôn phụ trách, Lục Tử Mặc chỉ có thể làm trợ thủ bên cạnh, giúp bỏ gia vị.

Tiểu Anh Đào vốn hơi buồn ngủ, lập tức lại bị thu hút sự chú ý, đeo găng tay nhỏ, không cho Cận Ngôn giúp, tự tay ướp món đùi gà yêu thích, cảm giác thành tựu dâng trào.

Cả nhà ba người cười nói vui vẻ, ngập tràn hạnh phúc.

Lục Tử Mặc nhìn gò má dịu dàng của Cận Ngôn, cảm thấy có chút ngẩn ngơ, cô sinh con lúc đó cũng mới 21 tuổi, nhưng cô thật sự đã giáo dục Tiểu Anh Đào rất tốt.

Đứa trẻ hơn ba tuổi, lễ phép hiểu chuyện, biết quan tâm đến cảm xúc của người lớn, không hề kiêu căng.

So với nhiều đứa trẻ trong các gia đình hiện nay, thật sự giỏi hơn rất nhiều.

“Ngôn Ngôn, cảm ơn em.” Lục Tử Mặc đột nhiên cảm ơn, Cận Ngôn nhất thời không phản ứng kịp: “Hả?” “Em rất đẹp.” Lục Tử Mặc vừa nói vừa giúp cô vén lọn tóc rơi xuống ra sau tai.

Người đàn ông này thật là, tự nhiên nói những lời này làm gì.

Bên cạnh còn có nhân viên phục vụ, anh ta không biết kiêng dè chút nào.

Cứ như không có chuyện gì xảy ra, như thể làm những việc này là chuyện bình thường nhất.

So với sự mặt dày của anh, Cận Ngôn không được tự nhiên như vậy, mặt và tai cô đều hơi ửng hồng.

“Mẹ ơi, mẹ đỏ mặt rồi, có phải lại ngại không?” “Con nhóc thối, lo làm đồ trong tay đi, làm không tốt lát nữa không có gì ăn đâu.” Tiểu Anh Đào nhìn Lục Tử Mặc, nói với Cận Ngôn một cách đanh thép: “Chú Lục của con không nỡ để con đói đâu.” Cận Ngôn cười tủm tỉm nhìn con gái: “Tiểu Anh Đào, đồ chú ấy làm con tuyệt đối sẽ không thích đâu.” “Ngôn Ngôn, anh vẫn có chút tài nấu nướng, đừng hủy hoại anh.

Không tin em để anh làm thử.” Không phải có nhân viên phục vụ hướng dẫn sao?

Có gì phức tạp đâu.

“Mấy năm nay anh tự nấu ăn rồi à?” Cận Ngôn lườm một cái.

“Không có.” “Không có thì anh có gì để nói.” Không có thực hành, không có quyền phát biểu.

Lục Tử Mặc: “…” Tiểu Anh Đào hơi sốt ruột, đôi mắt long lanh ngây thơ nhìn Lục Tử Mặc, miệng nhỏ còn bĩu ra: “Chú Lục, chú không biết nấu ăn ạ?” Lục Tử Mặc nhìn bộ dạng này của con bé, chỉ cảm thấy vừa tức vừa buồn cười.

“Ờm, biết chứ, có thể… chắc là… hình như mùi vị không được ngon lắm.” “Kém.” Tiểu Anh Đào thở dài một hơi, phun ra hai chữ.

“Bảo bối, mỗi người đều có lĩnh vực mình giỏi, xã hội này chú trọng phân công, tức là vai trò.

Con xem, bố giỏi nhất là quản lý công ty, mẹ con cũng biết quản lý trang trại, ông đầu bếp bên kia giỏi nhất là nấu nướng, không ai hoàn hảo, một người không thể biết tất cả mọi thứ.

Bố thấy bảo bối con đã rất giỏi rồi, nhưng con vẫn còn nhiều thứ không biết, con nghĩ kỹ xem, có phải là lý lẽ này không?” Lục Tử Mặc lần đầu tiên lấy ra uy nghiêm của một người cha, bắt đầu giảng đạo lý cho con gái.

Tiểu Anh Đào hơi nghiêng đầu, suy nghĩ nửa giây rồi nói: “Vậy ông nội vừa biết quản lý công ty, vừa biết nấu ăn, mẹ con cũng biết, tại sao chú lại không biết?” “Với lại con là trẻ con, con mới hơn ba tuổi, tại sao chú lại so sánh với con?

Tại sao?

Tại sao?” Hai câu hỏi.

Lục Tử Mặc cảm thấy như có một đàn quạ bay qua đầu, anh cảm thấy sự tồn tại của bố mình chính là để hạ thấp cảm giác tồn tại của những người như họ, cũng không biết ông có ma lực gì, được lòng người như vậy.

Nhanh như vậy đã chiếm được trái tim con gái anh, đây không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Lục Tử Mặc còn muốn nói: Bố là đàn ông.

Nhưng nghĩ lại, vội vàng nuốt câu nói này trở lại, nếu nói ra, chắc chắn sẽ bị con gái phản bác đến cứng họng.

Cận Ngôn nghe bên cạnh, vui đến mức cứ cong môi cười.

Người đàn ông ngốc nghếch, để anh nếm thử cái miệng nhỏ lợi hại của con gái anh, đó chính là mười vạn câu hỏi vì sao, khiến người ta không thể chống đỡ nổi.

Lục Tử Mặc có chút tủi thân nhìn Cận Ngôn: “Ngôn Ngôn.” “Tiểu Anh Đào, mỗi người đều có ưu khuyết điểm, con xem bố con biết lắp ráp đại bác, mẹ không biết, bố con biết chơi piano, mẹ cũng không biết, con không thể vì bố con nấu ăn không ngon mà cho rằng bố không tốt, chúng ta nhìn người phải mang theo con mắt phát hiện cái đẹp, không thể một mực soi mói lỗi lầm của người khác, như vậy không đáng yêu đâu nha.” “Thôi được rồi, vậy con không ghét bỏ chú ấy nữa.” Tiểu Anh Đào ra vẻ giơ cao đánh khẽ, Lục Tử Mặc càng thêm nghẹn lòng.

Chương 1471

“Ngôn Ngôn, Tiểu Anh Đào từ nhỏ ăn gì lớn lên vậy?” “Ăn rau dại lớn lên đó.” “Tại sao thông minh thế?” “Có ai lại tự khen con gái mình một cách vòng vo như anh không?” “Ngôn Ngôn, anh nói thật đó.” “Đương nhiên rồi, con là tiểu tiên nữ thông minh đáng yêu được mọi người yêu thích.” “Tiểu Anh Đào, con có cần mặt mũi không?” “Mẹ, mẹ đừng nói người ta như vậy mà, chẳng lẽ mẹ thấy con không đẹp, không được mọi người yêu thích sao?” Tiểu Anh Đào chớp chớp mắt với Cận Ngôn.

Lục Tử Mặc ôm con gái vào lòng: “Bố hoàn toàn đồng ý với lời con nói, bảo bối nhà chúng ta chính là tiểu tiên nữ.” “Đúng vậy đó, con là tiểu tiên nữ đáng yêu.” Cận Ngôn cười lắc đầu, kiên nhẫn nướng cánh gà cho họ, Tiểu Anh Đào đặc biệt hưởng ứng, luôn miệng khen Cận Ngôn lợi hại, khen đến mức Cận Ngôn mặt mày hớn hở.

Lục Tử Mặc cuối cùng cũng hiểu, với cái miệng này của con gái anh, đi đến đâu cũng không chịu thiệt, sẽ được người ta nâng niu trong lòng bàn tay.

Lúc đối đầu với anh thì lời lẽ đanh thép, những lúc khác thì miệng như bôi mật.

Nếu đối với anh cũng như vậy thì thật hoàn hảo.

Nhưng nghĩ đến việc mình đã vắng mặt trong cuộc đời con bé bao nhiêu năm, Lục Tử Mặc không còn suy nghĩ gì nữa, chỉ muốn những ngày tháng tương lai sẽ che chở cho cô bé này dưới đôi cánh của mình, không để con bé lo, không để con bé sầu.

Nghĩ đến đây, Lục Tử Mặc ôm Tiểu Anh Đào chặt hơn một chút.

“Chú Lục, chú định siết chết con à?” “Xin lỗi, bảo bối, bố sai rồi.”

Tiểu Anh Đào lắc đầu, vẻ mặt bất lực.

Bố ngốc.

Bố khờ.

“Lục Tử Mặc, lúc ăn cơm, anh cứ đặt con bé ngồi trên ghế là được.” Cận Ngôn đột nhiên phát hiện, chỉ cần có Lục Tử Mặc ở đó, cô nhóc hoặc là được bế, hoặc là ngồi trên vai Lục Tử Mặc, hoặc là cưỡi trên cổ anh.

Những người khác trong nhà Lục cũng đối với cô nhóc như vậy.

Cứ thế này, cô nhóc chẳng phải sẽ bị chiều hư sao.

“Đúng đúng, mau thả con xuống, mấy người rốt cuộc là sao vậy, cứ thích bế con, con tự ngồi tự chạy được, chạy còn nhanh hơn mấy người nữa.” Cận Ngôn: “…” Thôi được rồi, lo lắng của cô là thừa, con gái cô còn không thèm được người lớn bế nữa là.

Lục Tử Mặc không nói gì, dù sao anh cũng thích bế người tình bé nhỏ của mình, người khác không quản được.

Ăn xong bữa thịt nướng, trời đã tối hẳn.

Lục Tử Mặc một tay bế Tiểu Anh Đào, một tay dắt tay Cận Ngôn.

Cận Ngôn không giằng ra được nên đành mặc kệ anh.

Tiểu Anh Đào chơi cả ngày nên đã hơi mệt, nhắm mắt, hé miệng nép trong lòng Lục Tử Mặc.

Vợ con bên cạnh, Lục Tử Mặc giống như mèo vớ được cá rán, suốt đường đi đều đắc ý như gió xuân.

Bây giờ anh đã rất tự giác, trực tiếp dọn vào phòng của Tiểu Anh Đào.

Không thể ôm vợ ngủ, thì ôm con gái trước cũng không thành vấn đề.

Trong tủ quần áo của Tiểu Anh Đào đã chất không ít quần áo của anh.

Tiểu Anh Đào vốn đã ngủ một mình từ sớm, vừa mới tìm lại được bố nên đương nhiên rất quấn quýt.

Mỗi ngày tỉnh dậy, Cận Ngôn đều thấy hai bố con họ với đủ loại tư thế ngủ kỳ quái, cô cảm thấy rất ấm áp.

Năm đó vì quyết định của mình mà khiến con gái thiếu thốn tình thương của bố suốt ba năm, cô có vài phần áy náy.

Vì vậy, dù cảm thấy Lục Tử Mặc ở lại đây không ổn, cô cũng không nỡ đuổi người đi.

Vừa về đến nhà, Lục Tử Mặc liền bế Tiểu Anh Đào đi tắm.

Tiểu Anh Đào còn đang mơ màng nên cũng mặc kệ anh.

Tắm xong, Lục Tử Mặc lại giúp Tiểu Anh Đào sấy tóc, thoa kem trẻ em, thay đồ ngủ thoải mái.

Chỉ trong hơn hai tuần ngắn ngủi, Cận Ngôn phát hiện Lục Tử Mặc đã từ lóng ngóng vụng về ban đầu trở nên bình tĩnh và thành thạo, vào việc nhanh hơn cô tưởng tượng rất nhiều.

Tiểu Anh Đào mở mắt nhìn Lục Tử Mặc một cái, khóe miệng cong lên, rồi nằm sấp trên giường ngủ khò khò.

Cận Ngôn cũng chuẩn bị về phòng thì Lục Tử Mặc kịp thời kéo cô lại, ôm lấy eo cô. "Lục Tử Mặc, buông tay ra." "Ngôn Ngôn, anh chỉ ôm em một lát thôi." "Em phải đi tắm rửa nghỉ ngơi rồi." Lục Tử Mặc buông ra, "Được rồi, Ngôn Ngôn, ngủ ngon." * Úy Lam nhốt mình trong phòng cả ngày.

Nghĩ lại mọi chuyện xảy ra trong những năm qua, cô đuổi Cận

Ngôn đi thì sao chứ, mấy năm nay Lục Tử Mặc lại càng ngày càng xa cách cô, trong lòng anh, cô còn không bằng một người xa lạ.

Trần Tiểu Mỹ chỉ là bạn thân của Cận Ngôn, nhưng mấy năm nay Lục Tử Mặc đã nâng đỡ cô ấy thành một nữ nhà văn nổi tiếng.

Còn cô, chỉ có thể dựa vào sức mình để lăn lộn trong giới giải trí.

Cô biết, anh đang đợi Cận Ngôn.

Dù lúc đó hiểu lầm Cận Ngôn đã phá bỏ con của anh, anh vẫn không thể buông tay.

Còn cô, chỉ im lặng rời xa anh vài năm, lúc trở về đã không còn vị trí của mình nữa.

Rốt cuộc ai mới là tình yêu khắc cốt ghi tâm, đã rõ như ban ngày.

Cô muốn tự lừa dối mình cũng không được.

Lục Tử Mặc, có phải buông bỏ anh, em mới có thể sống tốt hơn một chút không?

Cuối cùng, Úy Lam vẫn quyết định đi chặn Trần Tiểu Mỹ.

Chuyện này không xuất phát từ Cận Ngôn, vậy chắc chắn có liên quan đến Trần Tiểu Mỹ.

Lần trước cô ta đã nói rất rõ ràng, sẽ không để cô tham gia diễn xuất trong tiểu thuyết của mình, với giao tình của cô ta và Lục Tử Mặc, việc Lục Tử Mặc ra mặt giúp cô ta cũng rất có khả năng.

Chương 1472

Thế là, Trần Tiểu Mỹ vừa từ siêu thị về nhà, liền bắt gặp Úy Lam đang đứng ở cửa nhà mình. "Chà, tôi cứ thắc mắc sao từ xa đã thấy một luồng yêu khí lượn lờ trên khu nhà chúng ta, hóa ra là có một yêu nghiệt đang đứng trước cửa nhà tôi à." Trần Tiểu Mỹ không chút khách khí nói.

Úy Lam cố gắng thuyết phục mình không chấp nhặt những điều này, hạ thấp tư thái của mình, "Trần Tiểu Mỹ, chúng ta nói chuyện đi." "Xem ra là Lục Tử Mặc ra tay rồi, không cho cô tham gia diễn tiểu thuyết của tôi, nên cô mới tìm đến đây." Sắc mặt Úy Lam căng thẳng, quả nhiên có liên quan đến Trần Tiểu Mỹ, đều là cô ta giở trò sau lưng. "Trần Tiểu Mỹ, chuyện tư là chuyện tư, chuyện công là chuyện công, xin đừng gộp chung lại." "Xin lỗi, tôi chỉ là một người viết tiểu thuyết, không phải người lý trí thành đạt gì để có thể công tư phân minh.

Tôi chỉ thấy cô ngứa mắt, tôi không muốn cô diễn những gì tôi viết, tôi thấy ghê tởm, buồn nôn." "Trần Tiểu Mỹ, cô đang để người khác chà đạp tâm huyết của mình đấy.

Chỉ có tôi mới có thể diễn ra được mọi cảm xúc của Cố Phán." Cô ta lại biết tên nữ chính là Cố Phán ư?

Chẳng lẽ đã đọc rồi. "Úy Lam, cô đừng quá ngông cuồng, đâu phải chỉ có mình cô là diễn viên nữ." "Đúng, tôi thừa nhận có rất nhiều nữ diễn viên có kỹ năng diễn xuất, nhưng tuổi tác của tôi tương đương với nữ chính, tôi cũng có một mối tình đầu cay đắng, tôi là người phù hợp nhất với thiết lập nhân vật của cô." "Vậy hôm nay cô đến đây là để cầu xin tôi cho cô đóng vai nữ chính à?" Trần Tiểu Mỹ tỏ vẻ hả hê.

Úy Lam chưa bao giờ phải hạ mình nói chuyện với ai như thế này.

Mấy năm nay vì danh tiếng vang dội, toàn là đạo diễn và nhà sản xuất cầu xin cô đóng phim, chưa có bộ phim nào là cô phải tự tìm đến, lại còn tìm đến tận tác giả gốc của tiểu thuyết. "Đúng vậy, coi như là tôi cầu xin cô." "Ối chà, tôi chưa từng thấy ai đi cầu xin người khác mà kiêu ngạo thế này.

Úy Lam, cô không soi gương à?

Nhìn mắt cô kìa, sắp mọc lên tận trời rồi." Úy Lam nhìn Trần Tiểu Mỹ, "Tôi nói thật lòng." "Người nói thật lòng thì nhiều lắm, tại sao tôi phải cho cô cơ hội?

Tôi có dự cảm, bất kể ai tham gia diễn tiểu thuyết của tôi, nhất định sẽ nổi đình nổi đám.

Tôi sẽ không nhường cơ hội này cho cô đâu." Trần Tiểu Mỹ vô cùng kiêu ngạo nói. "Trần Tiểu Mỹ, chỉ có tôi mới có thể làm cho tác phẩm của cô nổi tiếng, tôi có sự tự tin đó." Ồ, xem ra đúng là thế nào cũng phải có được vai diễn này.

Một người không từ thủ đoạn như cô ta mà lại biết thưởng thức tiểu thuyết của mình. "Nói khoác ai mà không biết, cô tưởng tôi ngốc à, cô nói gì thì là cái đó sao." Trần Tiểu Mỹ lấy chìa khóa ra mở cửa, "Tránh ra, đừng cản đường tôi về nhà." "Trần Tiểu Mỹ, rốt cuộc cô muốn thế nào?" "Cô đúng là buồn cười.

Cô hỏi tôi muốn thế nào, câu này không phải nên là tôi hỏi cô sao?

Một minh tinh lớn như cô nửa đêm không ngủ lại chặn ở cửa nhà tôi là sao?" "Mục đích tôi đến đây tôi đã nói rất rõ rồi, tôi muốn vai diễn Cố Phán." "Tôi cũng đã nói rõ với cô rồi, tôi không cho." "Rốt cuộc cô muốn thế nào?

Cô có điều kiện gì cứ tùy tiện ra." Úy Lam rất cố chấp.

Đây chính là tính cách của cô, một khi đã xác định điều gì thì sẽ không dễ dàng thay đổi.

Trần Tiểu Mỹ dừng bước, "Tôi có thể tùy tiện ra điều kiện?" "Đương nhiên." Úy Lam nghiến răng.

Cô thật sự không muốn bỏ lỡ cơ hội này. "Được, vậy tôi sẽ nói chuyện thẳng thắn với cô." "Úy Lam, thực ra giữa cô và tôi vốn không có gì dính dáng, nhưng tôi là người chính trực, ghét nhất là tiểu tam." "Tôi không phải tiểu tam." "Cô có phải tiểu tam hay không, tôi tự mình phán xét được.

Cận Ngôn và Lục Tử Mặc đã là bạn trai bạn gái rồi, cô còn chen chân vào, cô dám nói cô không phải tiểu tam sao?" "Họ lại chưa kết hôn." Trần Tiểu Mỹ nhún vai, "Thấy chưa, tôi đã nói người như cô tam quan bất chính, không phù hợp với tính cách của Cố Phán." Cố Phán là vì người mình thầm yêu đã có bạn gái, nên mới không dám tỏ tình, sợ gây phiền phức cho người khác. "Tôi là một diễn viên, tôi có thể diễn tốt vai Cố Phán, tôi không cần phải giống cô ấy." "Tôi không nói với cô những chuyện này.

Cô nói để tôi ra điều kiện, vậy tôi cũng không vòng vo với cô nữa.

Điều kiện của tôi là: cô hãy đến quỳ xuống xin lỗi Ngôn Ngôn và Tiểu Anh Đào." Sắc mặt Úy Lam đại biến, làm gì có chuyện phải quỳ gối xin lỗi người khác, "Trần Tiểu Mỹ, cô đừng quá đáng." "Tôi quá đáng?

Cô cũng không nghĩ lại xem mình đã làm những chuyện tốt đẹp gì.

Cô khiến bố mẹ nuôi của tôi phải từ chức, cô suýt nữa làm Cận Ngôn sảy thai.

Vì cô, gia đình ba người họ đã phải xa cách mấy năm, Tiểu Anh Đào cũng mất đi tình thương của bố mấy năm trời.

Những tổn thương này cô định bồi thường thế nào?" Trần Tiểu Mỹ càng nghĩ càng tức giận.

Sao trên đời lại có người phụ nữ đáng ghét như vậy, làm ra những chuyện đó mà còn mặt dày xuất hiện trước mặt họ. "Đây mới chỉ là những gì tôi biết, còn những gì tôi không biết, ai mà biết cô đã làm những gì nữa." Chuyện quỳ gối như vậy Úy Lam vẫn không làm được, cô có lòng tự tôn và sự kiêu ngạo của mình.

Chỉ là sự kiêu ngạo này, duy nhất lại không có khi đối diện với tình cảm. "Trừ chuyện này ra tôi không làm được, những chuyện khác đều có thể." "Xin lỗi, những chuyện khác chị đây không thèm quan tâm." "Trần Tiểu Mỹ, rốt cuộc cô muốn thế nào?" Trần Tiểu Mỹ mất kiên nhẫn, không muốn phí lời với Úy Lam nữa, "Tôi chỉ có một điều kiện đó thôi, cô làm được thì hãy đến nói chuyện với tôi, không làm được thì giữa chúng ta không có gì để nói cả." Trần Tiểu Mỹ mở cửa, rồi đóng sầm lại.

Úy Lam suýt nữa bị va vào mũi, tức đến mức toàn thân run rẩy.

Cô đã hạ mình đến thế rồi, Trần Tiểu Mỹ này rõ ràng là đang cố ý làm khó cô.

Bảo cô đi tìm Cận Ngôn xin lỗi, Úy Lam thật lòng cảm thấy mình không làm được.

Cô cũng không nán lại ở cửa lâu, quay người liền rời đi.

Trần Tiểu Mỹ mở cửa ra, thấy bóng lưng cô ta bước vào thang máy, không nhịn được mắng: "Chẳng biết kênh kiệu cái gì, chỉ là một diễn viên, có gì hay ho đâu, còn tưởng mình là thiên kim tiểu thư, người khác đều phải xoay quanh mình chắc." Cận Ngôn đã thuê một mặt bằng ở thành phố A, chuẩn bị đặt trụ sở chính tại đây, trang trại trên núi ở thành phố C chỉ làm cơ sở chính.

Sau khi quyết định xong, cô liền bắt đầu cho người trang trí.

Bây giờ chuyện của Tiểu Anh Đào cô gần như không cần lo lắng, người nhà họ Lục hoàn toàn có thể lo liệu được.

Trưa nay cô vừa về nhà ăn cơm, liền gặp phải Úy Lam, dáng vẻ hùng hổ đó rõ ràng là chuyên tìm đến cô.

Úy Lam đứng trước mặt Cận Ngôn, "Cận Ngôn, chúng ta nói chuyện đi." Cận Ngôn cũng đành phải dừng bước, khẽ nhếch môi nhìn cô ta, "Cô lại muốn nói chuyện gì với tôi?" Một người rực rỡ như hoa hồng, một người thanh đạm như cúc họa mi.

Chương 1473

Hai người đứng cạnh nhau, quả thực là ngang tài ngang sức, mỗi người một vẻ. "Nói về chuyện tiểu thuyết của Trần Tiểu Mỹ." "Vậy không phải cô nên đi tìm cô ấy nói chuyện sao?

Tìm tôi chẳng có tác dụng gì cả." "Có tiện không?

Tôi mời cô ăn trưa." Cận Ngôn nhìn Úy Lam như gặp ma, có chút không dám tin những lời này là do Úy Lam nói ra.

Giữa họ có quan hệ tốt đến thế sao?

Còn có thể ngồi chung một bàn ăn cơm.

Úy Lam nhe răng cười, cảm xúc không rõ ràng, "Sao?

Sợ tôi hạ độc hại cô à?" "Chỉ sợ cô không có gan đó.

Ăn ở đâu, cô quyết định đi." Cận Ngôn dứt khoát đồng ý.

Bây giờ tâm thái của cô đã bình tĩnh hơn rất nhiều, gặp Úy Lam không còn bực bội như mấy năm trước nữa.

Thực ra bây giờ nghĩ lại, những chuyện năm đó, thật sự chẳng có gì to tát, có lẽ chỉ cần cắn răng một cái là có thể vượt qua.

Dù có lo lắng cho sự an toàn của Tiểu Anh Đào, chỉ cần nói cho người nhà họ Lục biết, cũng sẽ được che chở.

Cần gì phải đến mức ly tán.

Bây giờ đối mặt với cô ta lần nữa, cũng không có gì phải trốn tránh, đã đến lúc nên ngồi xuống nói chuyện rõ ràng.

Úy Lam nhìn sâu vào Cận Ngôn, "Gan dạ hơn rồi đấy." Không còn là cô nhóc biết được sự thật liền sợ hãi bỏ chạy nữa rồi. "Sự gan dạ này là Lục Tử Mặc cho tôi." Bốn năm anh không liên lạc với Úy Lam, cô muốn không tin vào tình yêu của anh dành cho mình cũng khó.

Có tình yêu của anh, cô cảm thấy không có gì to tát cả.

Tim Úy Lam vẫn đau, cô mỉa mai nói: "Miệng lưỡi cũng lợi hại hơn trước rồi." "Mấy năm không gặp, cô đã thành minh tinh lớn nhà nhà đều biết, tôi sao có thể kém quá nhiều được." Úy Lam là người của công chúng, nơi cô ta chọn là một quán ăn Trung Hoa trang nhã, có phòng riêng. "Muốn ăn gì cứ tự nhiên gọi." Cận Ngôn cũng không khách sáo, gọi vài món mình thích ăn.

Úy Lam cầm lấy thực đơn, cũng gọi vài món.

Cận Ngôn nhìn sâu vào cô ta, không ngờ bây giờ cô ta ăn uống cũng có quy luật rồi.

Thôi vậy, đều đã đi một vòng từ quỷ môn quan trở về, nếu còn không rút ra chút bài học nào, thì đúng là hết thuốc chữa.

Úy Lam dường như nhìn ra được thắc mắc của cô, nói: "Mất đi rồi mới biết trân trọng, bây giờ tôi ăn uống bình thường, cộng thêm tập thể dục, cũng có thể giữ dáng." "Như vậy mới đúng." Cận Ngôn nhàn nhạt nói.

Úy Lam nhìn Cận Ngôn trước mặt, nhất thời cảm thấy có chút hoảng hốt.

Hai người họ lại có một ngày như thế này, đây là điều cô trước đây chưa bao giờ dám nghĩ tới. "Muốn nói gì thì nói đi, buổi chiều tôi còn có việc." "Tôi đến đây là để xin lỗi cô." Cận Ngôn kinh ngạc nhìn Úy Lam, đây là cảnh tượng cô chưa bao giờ nghĩ tới.

Một người phụ nữ kiêu ngạo, hống hách, cố chấp như Úy Lam, một ngày nào đó lại có thể xin lỗi cô, điều này hoàn toàn không phù hợp với tác phong của cô ta.

Không phải cô lòng dạ hẹp hòi, cô cảm thấy đằng sau chắc chắn có điều gì đó thúc đẩy.

Nếu nói Úy Lam lương tâm cắn rứt, cảm thấy có lỗi với cô, chuyên đến xin lỗi, thì tuyệt đối không thể nào.

Đây không phải phong cách hành xử của Úy Lam.

Nói xong, cô ta đứng dậy, cúi gập người trước mặt Cận Ngôn, trịnh trọng nói: "Xin lỗi, Cận Ngôn, chuyện quá khứ là tôi có lỗi với cô, tôi ở đây thành tâm xin lỗi cô." Cận Ngôn tâm trạng có vài phần phức tạp, "Mục đích của cô?" Úy Lam ngẩng đầu, "Mục đích của tôi là để được đóng vai nữ chính trong tiểu thuyết của Trần Tiểu Mỹ." "Chỉ đơn giản như vậy?" Cận Ngôn nhìn sâu vào Úy Lam. "Đúng, chính là đơn giản như vậy.

Là Trần Tiểu Mỹ bảo tôi đến xin lỗi, cô ấy nói chỉ cần tôi làm được thì sẽ đồng ý cho tôi tham gia." Thì ra là do Tiểu Mỹ bày ra.

Chẳng trách.

Cô còn đang thắc mắc tại sao Úy Lam vô duyên vô cớ tìm cô xin lỗi. "Lời xin lỗi không có thành ý như vậy, có tác dụng gì?" "Trần Tiểu Mỹ không nói lời xin lỗi của tôi phải có thành ý." "Thừa thãi." Cận Ngôn cũng không cảm thấy tức giận, vì như vậy mới là Úy Lam, không bao giờ dễ dàng nhận thua.

Để có được thứ mình muốn, bất kể phải trả giá bao nhiêu cũng không sao.

Úy Lam cũng không quan tâm Cận Ngôn có chấp nhận hay không, tự mình ngồi xuống, "Dù sao tôi cũng đã xin lỗi rồi." "Vậy Úy Lam, cô có biết mình sai ở đâu không?" Nụ cười của Úy Lam mang theo vài phần chua xót, "Sai lầm lớn nhất của tôi là không nên yêu Lục Tử Mặc, vì một người đàn ông mà có thể không có lòng tự trọng, không có bản thân, không có đạo đức." "Cô nhận thức cũng khá rõ ràng đấy."

"Tôi luôn rất rõ ràng về những việc mình làm, nhưng tôi có thể làm gì được chứ." "Cô có thể quay đầu mà.

Đàn ông tốt trên đời này đâu phải chỉ có mình Lục Tử Mặc, buông bỏ anh ta, biết đâu cô có thể gặp được người tốt nhất, hà cớ gì phải quá cố chấp." "Cận Ngôn, những lời này không phải cô là người hiểu rõ nhất sao?

Cô rời đi bốn năm, cô có gặp được người tốt hơn không?

Cô có thể chấp nhận người đàn ông khác không?" Úy Lam mỉa mai nhìn Cận Ngôn. "Không, cô chưa bao giờ buông tay, tôi ít ra đã từng buông tay.

Không gặp được người tốt hơn, có lẽ là tôi không có vận may đó, cô và tôi không giống nhau." "Cô nghĩ một người có xuất thân tồi tệ, không thể làm mẹ, lại từng bị ung thư như tôi có thể có vận may sao?" Úy Lam luôn cảm thấy mình là loại người không có vận may.

Cô không chỉ một lần tự hỏi mình, tại sao cô muốn có được một thứ gì đó lại khó khăn đến vậy, dù có nỗ lực bao nhiêu cũng vô ích.

Còn người khác, đối với những thứ đó lại luôn dễ dàng có được.

Thật không công bằng chút nào.

Chương 1474

"Nếu cô không có vận may, có lẽ đã không thể ngồi trước mặt tôi ăn cơm.

Người bị ung thư, có thể chữa khỏi không nhiều, không thể phủ nhận, ông trời vẫn đối xử tốt với cô, là do cô nhìn nhận vấn đề quá cực đoan." "Cận Ngôn, nếu Lục Tử Mặc còn bằng lòng yêu tôi, dù chỉ một ngày, bảo tôi bây giờ đi chết tôi cũng không có gì hối tiếc." Sự cố chấp của Úy Lam đối với Lục Tử Mặc, bốn năm trước Cận Ngôn đã biết.

Không ngờ thời gian qua đi bốn năm, cô ta vẫn một lòng si tình, hạ thấp tư thái của mình đến mức rất thấp.

Cô thực sự có chút khâm phục loại người này, có thể làm đến mức độ này. "Úy Lam, tôi có thể nói rõ với cô, nếu bây giờ cô còn dám động đến người nhà của tôi, tôi đảm bảo lần này sẽ cho cô biết tay." Úy Lam cười, "Tôi động đến các người có ích gì?

Dù sao Lục Tử Mặc cũng sẽ không yêu tôi nữa." Cận Ngôn nhìn sâu vào Úy Lam, "Cô có thể nghĩ như vậy là tốt nhất." "Úy Lam, đã hôm nay cô mời tôi ăn cơm, vậy tôi sẽ nói thêm một câu.

Cô nói tôi giả tạo cũng được, ghê tởm cũng được, đây là lời khuyên cuối cùng của tôi dành cho cô.

Tình yêu đích thực là hy vọng đối phương sống tốt hơn từng ngày, chứ không phải chiếm hữu.

Có một câu sến sẩm nói thế này: 'Em mà bình an, ấy là ngày nắng'." "Tuy tôi cảm thấy những lời này có chút súp gà tâm hồn, nhưng không phải là không có lý.

Sự thật cũng đã chứng minh, không có Lục Tử Mặc bên cạnh, cô vẫn sống rất tốt, cô còn có thể tạo dựng sự nghiệp của riêng mình, sống một cuộc sống rực rỡ." Úy Lam nhìn Cận Ngôn, không nói gì.

Thời gian quả thực là liều thuốc tốt nhất.

Trước đây nếu Cận Ngôn nói một câu tương tự trước mặt cô ta, cô ta có thể lập tức nhảy dựng lên đối chọi.

Nhưng bây giờ, cô ta phát hiện mình ngay cả sức lực để phản bác cũng không còn.

Cô ta đuổi Cận Ngôn đi thì sao chứ, Lục Tử Mặc vẫn coi cô ta như không khí.

Cận Ngôn vừa trở về, anh liền lập tức bám lấy cô. "Buông tay, đối với cô là một chuyện tốt.

Cô là mối tình đầu của Lục Tử Mặc, sự thật này dù trong lòng tôi có trăm ngàn lần để ý, tôi cũng không thể thay đổi, tôi chỉ có thể chấp nhận.

Vốn dĩ trong lòng anh ấy cô vẫn chiếm một vị trí, hà cớ gì phải làm đến mức anh ấy mỗi khi nhắc đến cô đều cảm thấy ghê tởm, cảm thấy rùng mình, lần này đến lần khác hối hận tại sao lúc đầu mắt lại kém như vậy, để ý một người như cô." "Lời đã nói hết, cô tự xem mà làm." "Lời xin lỗi của cô tôi đã nhận, còn có chấp nhận hay không, tôi giữ lại ý kiến, xem biểu hiện sau này của cô.

Nếu cô muốn tham gia diễn tiểu thuyết của Tiểu Mỹ, tốt nhất cô nên đưa ra lý do có thể thuyết phục được cô ấy, đó là tác phẩm đầu tay của cô ấy, cô ấy có tình cảm rất sâu sắc với nó." "Nữ chính có phải viết về chính cô ấy không?" Úy Lam đột nhiên hỏi.

Cận Ngôn thực ra chưa đọc, chỉ biết đại khái bên trong có hình bóng của Trần Tiểu Mỹ, còn bao nhiêu là tái hiện chân thực, cái này cô không rõ, "Cái này thì tôi không biết.

Tôi có việc, đi trước đây." Úy Lam không lập tức rời đi, mà một mình từ từ ăn trưa, rồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ánh nắng chiều dịu dàng chiếu xuống, soi rõ khuôn mặt tái nhợt của cô.

Cận Ngôn ra khỏi quán ăn liền gọi điện cho Trần Tiểu Mỹ.

Trần Tiểu Mỹ vẫn còn trong mộng. "Trần Tiểu Mỹ, cậu cứ thế này mãi sẽ không tìm được bạn trai đâu.

Thời gian đẹp thế này sao cậu không biết ra ngoài đi dạo?

Biết đâu trên đường lại va phải một anh chàng đẹp trai." "Thôi đi, tớ bây giờ đang có đôi mắt gấu trúc, ra ngoài không dọa người là may rồi, còn mong gì có vận đào hoa." "Không phải tớ nói cậu, cậu nhất định phải sửa cái tật ngày ngủ đêm cày đi.

Cậu viết bản thảo không thể viết ban ngày à?

Cứ phải thắp đèn cày đêm." "Tớ cũng muốn lắm, nhưng tớ không có linh cảm.

Ngôn Ngôn tốt của tớ, cậu đặt đồ ăn ngoài cho tớ đi." "Cậu đúng là lười hết chỗ nói." Ngay cả thời gian đặt đồ ăn ngoài cũng không có. "Đi mà, được không?

Tớ bây giờ mắt còn không mở nổi nữa." "Được rồi, tớ lo cho cậu.

À đúng rồi, Úy Lam đến tìm tớ rồi, có phải cậu bảo cô ta đến xin lỗi tớ không?" "Đúng vậy, chẳng lẽ cô ta thật sự quỳ xuống xin lỗi à?" Trần Tiểu Mỹ mở to mắt. "Sao có thể chứ." "Vậy thì không có gì để nói.

Cô ta làm ra chuyện quá đáng như vậy, bảo cô ta quỳ gối cũng là đáng đời.

Cô ta đã không có thành ý, nói chuyện làm quái gì." Cận Ngôn nghĩ một lát, rồi nói: "Tớ không hiểu lắm về tiểu thuyết cậu viết, nhưng tớ cũng hay xem phim truyền hình, biết diễn viên giỏi quan trọng thế nào đối với một tác phẩm.

Dù sao cậu cũng đừng bận tâm đến cảm xúc của tớ, nếu thấy Úy Lam phù hợp thì cứ để cô ta diễn, không phù hợp thì cứ kiên định với suy nghĩ của mình." Diễn viên cần kịch bản hay, nhưng kịch bản hay cũng phải rơi vào tay diễn viên ưu tú, nếu không sẽ chỉ lãng phí kịch bản.

Úy Lam trong cuộc sống chính là một diễn viên, kỹ năng diễn xuất của cô ta, Cận Ngôn dù chưa từng quan tâm cũng biết, chắc chắn là có tài, nếu không mấy năm nay sẽ không thể nhanh chóng có chỗ đứng trong giới giải trí như vậy.

Mắt của khán giả là sáng suốt, không thể nào công nhận một người không có kỹ năng diễn xuất.

Lòng Trần Tiểu Mỹ ấm áp, quả nhiên là bạn thân tốt, lúc nào cũng bảo vệ cô.

Vì cô mà ngay cả chuyện này cũng có thể nhẫn nhịn. "Biết rồi, tớ luôn cảm thấy Úy Lam không diễn ra được cảm giác của học sinh cấp ba.

Trong kịch bản có hơn một nửa là thời cấp ba, mỗi lần nhìn thấy cô ta tớ lại có cảm giác như nhìn thấy một con hồ ly tinh, toàn thân mang yêu khí, một luồng phong trần, tớ không tưởng tượng nổi." "Ừm, cảm ơn cậu, Tiểu Mỹ." "Nói cái quỷ gì thế, cậu không chỉ là bạn thân của tớ, còn là em gái nuôi của tớ, bố mẹ cậu là bố mẹ nuôi của tớ, tớ không bảo vệ cậu thì bảo vệ ai." "Tớ là chị cậu, tớ lớn hơn cậu ba tháng." "Ba tháng thì là cái gì, tớ chỉ muốn làm chị cậu thôi." "Tùy cậu.

Nếu cậu dậy nổi thì đến nhà tớ ăn cơm, đừng cả ngày ăn đồ ăn ngoài, làm hỏng sức khỏe." "Ngôn Ngôn tốt, tớ thật sự không dậy nổi." Cận Ngôn bất đắc dĩ thở dài, "Vậy cậu mau qua đây tắm rửa đi, tớ đặt cơm cho cậu ngay.

Giờ này rồi còn chưa ăn trưa, tớ đúng là đối với cậu..." Trần Tiểu Mỹ biết Cận Ngôn lại sắp bắt đầu lải nhải, liền lập tức cúp máy, "Được rồi, được rồi, tớ biết rồi, tớ muốn ăn tôm rang muối tiêu, nhớ đặt cho tớ nhé." Bạn thân từ khi làm mẹ, có lẽ đã quen lải nhải với Tiểu Anh Đào, nên cứ thích giáo huấn người khác.

Cận Ngôn: ...

Chương 1475

Con nhỏ này, cúp máy nhanh thế.

Cận Ngôn vừa đặt xong bữa ăn cho Tiểu Mỹ trên mạng, điện thoại của Lục Tử Mặc đã gọi tới.

Giọng anh có vài phần căng thẳng, rất dễ nhận ra. "Ngôn Ngôn, em đang ở đâu?" "Em đang ở khu vực thành phố." "Anh vừa nhận được điện thoại của cô giáo, Tiểu Anh Đào ở trường mẫu giáo đánh nhau với bạn rồi." Nghe vậy, Cận Ngôn cũng lập tức căng thẳng.

Tính cách của Tiểu Anh Đào có hơi nghịch ngợm, nhưng cũng không phải loại thích gây sự, đến mức phải động tay động chân thì có hơi nghiêm trọng rồi. "Sao lại đánh nhau?" "Nguyên nhân cụ thể có lẽ phải đến đó mới biết.

Đối phương là một cậu bé, lại còn là một cậu bé mập, không biết con bé có bị thương không." Rất rõ ràng, suy nghĩ của hai người không cùng một tần số.

Cận Ngôn không biết rằng, khi Lục Tử Mặc nhận được điện thoại của cô giáo, điều đầu tiên anh hỏi không phải là nguyên nhân đánh nhau, mà là tình hình của đối thủ.

Cùng là trẻ con lớp nhỏ, Lục Tử Mặc cảm thấy tuổi tác sẽ không chênh lệch quá nhiều, chỉ cần chênh lệch không lớn, Tiểu Anh Đào đối phó chắc không có vấn đề gì, con gái nhà mình không phải dạng vừa đâu.

Nhưng vừa nghe đối phương là một cậu bé mập, anh liền sốt ruột, cô giáo phải cam đoan mấy lần Tiểu Anh Đào không bị thương, anh mới thôi.

Cận Ngôn vốn có chút căng thẳng, nhưng thấy Lục Tử Mặc một bộ dạng như gặp đại địch, ngược lại rất nhanh bình tĩnh lại, "Lục Tử Mặc, anh đừng căng thẳng quá, nếu cô giáo không đặc biệt nói về vết thương của con, chắc sẽ không có vấn đề gì lớn đâu." "Ngôn Ngôn, anh bây giờ còn ở ngoại ô, đang trên đường đến trường, em cũng mau đến đi.

Cô giáo đã thông báo cho phụ huynh của đối phương rồi, chúng ta đừng đến muộn, nếu phụ huynh của đối phương đến trước, con gái của chúng ta có thể sẽ bị ấm ức." Cận Ngôn cũng không biết có phải mình quá nhạy cảm không, cô dường như nghe thấy tiếng gió rít lên. "Lục Tử Mặc, có phải anh đang tự lái xe không?" "Ừ, Sử Đông ở lại xem dự án rồi." Cận Ngôn căng thẳng, mấy hôm nay trời cứ mưa, đường ở ngoại ô không dễ đi chút nào.

Người đàn ông chết tiệt này, không muốn sống nữa à, lái xe nhanh như vậy. "Vậy anh lái chậm lại cho em, chú ý an toàn, trẻ con đánh nhau là chuyện rất bình thường." "Được được được, anh biết rồi." "Giảm tốc độ chưa?" "Lát nữa sẽ giảm." "Giảm ngay lập tức." Cận Ngôn không khỏi cao giọng, người đàn ông này đúng là chống đối ngầm, một mặt thì vâng dạ, một mặt thì làm ngược lại. "Được rồi, giảm rồi." "Thế còn tạm được." "Ngôn Ngôn, anh không ngờ em lại quan tâm anh đến vậy." Tiếng cười của Lục Tử Mặc truyền đến, Cận Ngôn bất đắc dĩ nói: "Anh là bố của Tiểu Anh Đào, em không quan tâm anh thì quan tâm ai." "Thật sự chỉ có một nguyên nhân này thôi sao?" Lục Tử Mặc nhếch môi. "Bây giờ có phải là lúc nói những chuyện này không?

Em phải đi ngay đây." Lục Tử Mặc cũng thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: "Ngôn Ngôn, lái xe cẩn thận." "Em biết rồi, anh lo cho mình là được rồi." Khi Cận Ngôn vội vã đến nơi, vừa vào cửa đã nghe thấy giọng của một người phụ nữ, "Đúng là chưa từng thấy thứ vô giáo dưỡng như vậy, bố mẹ mày dạy mày thế à?

Đụng một tí là động tay động chân đánh người, mày xem cổ của Tiểu Đông bị cào thành cái gì rồi này." "Cô mới vô giáo dưỡng." Tiểu Anh Đào gầm nhẹ, đứng thẳng tắp, giống như một con báo nhỏ đang nhẫn nhịn, tức giận nhìn chằm chằm người phụ nữ.

Giọng nói trẻ con trong trẻo như tiếng trời, lúc này cũng nhuốm đầy cảm xúc.

Người phụ nữ đó nhìn ánh mắt của cô bé, sau lưng có chút phát lạnh, nhưng dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, trong mắt bà ta chẳng là gì. "Xem ra bố mẹ mày thật sự không dạy dỗ mày, họ dạy mày nói chuyện với người lớn như thế này à?

Đồ súc sinh có người sinh mà không có người dạy, không biết đi cửa sau thế nào mà vào được đây, không học hành tử tế cả ngày chỉ biết gây sự.

Tao mà sinh ra thứ như mày, tao đã bóp chết từ lâu rồi." "Cô nói lại lần nữa xem, nói nữa tôi đánh cô đấy nhé." Tiểu Anh Đào làm bộ muốn lao tới.

Cô giáo vội vàng ôm lấy Tiểu Anh Đào, nói với người phụ nữ: "Mẹ của Lưu Tiểu Đông, sao chị có thể nói chuyện với một đứa trẻ như vậy, chị làm thế là không đúng đâu." "Im miệng, tôi nói thế nào là chuyện của tôi, chưa đến lượt cô dạy đời." "Hừ, cũng chỉ có loại mẹ như cô, mới dạy con mình thành ra thế này." Đánh nhẹ hai cái đã khóc, một chút khí phách cũng không có.

Đột nhiên, một giọng nói nghiêm nghị vang lên. "Thưa chị, phiền chị xin lỗi con gái tôi." Tiểu Anh Đào vừa thấy Cận Ngôn, liền lập tức lao tới.

Cận Ngôn vội ôm lấy thân hình mềm mại của cô bé.

Cơ thể con bé nóng hổi, còn có chút cứng ngắc.

Cận Ngôn đau lòng chết đi được, con của mình chưa bao giờ phải chịu ấm ức như thế này.

Những người ở trang trại biết Tiểu Anh Đào không có bố, cũng chưa bao giờ bắt nạt cô bé.

Không ngờ tìm lại được bố rồi, lại bị loại người này bắt nạt.

Thật sự quá đáng.

Cận Ngôn khẽ vỗ lưng Tiểu Anh Đào, dịu dàng nói: "Đừng sợ, có mẹ đây rồi." Tiểu Anh Đào ban nãy rõ ràng còn giống một con báo nhỏ, nhưng vừa thấy Cận Ngôn, vành mắt liền đỏ hoe, ôm chặt lấy đùi Cận Ngôn không nói tiếng nào.

Người phụ nữ nhìn Cận Ngôn với vẻ mặt nghiêm túc.

Cô mặc một chiếc áo khoác kaki đơn giản, bên trong là chiếc váy màu xám đá hoa cương, chân đi một đôi bốt màu nâu, trang phục rất đơn giản, nhưng thật sự rất xinh đẹp.

Người phụ nữ khẽ nhướng mày, thì ra mẹ cũng có chút nhan sắc.

Chẳng trách con súc sinh nhỏ lại trông yêu mị như vậy, khiến tất cả mọi người đều phải vây quanh nó. "Thì ra cô là mẹ của con nhóc này, cũng là một kẻ không nói lý lẽ." "Rốt cuộc là ai không nói lý lẽ, tôi nghĩ cô giáo rõ hơn chúng ta." Cô giáo chủ nhiệm đương nhiên cũng không muốn làm lớn chuyện.

Hoàn cảnh của cả hai đứa trẻ cô đều biết, một là người nhà họ Lục, một là người nhà họ Lưu.

Hiện tại thế lực của nhà họ Lưu trong quân đội cũng đang lên như diều gặp gió, không thể xem thường.

Nhưng so với nhà họ Lục, vẫn còn kém xa.

Dù trong lòng biết những điều này, nhưng cô chỉ là một giáo viên nhỏ, ai cũng không đắc tội nổi. "Hai vị phụ huynh đừng kích động, thực ra trẻ con đùa nghịch đánh nhau là chuyện rất bình thường.

Hôm nay mời mọi người đến, là muốn mọi người ngồi xuống nói chuyện rõ ràng, giải quyết chuyện này.

Hai bạn nhỏ đều là bạn học, sau này còn phải đối xử với nhau nữa." "Thưa cô, tôi đến đây cũng với suy nghĩ như vậy.

Chương 1476

Nhưng, trước khi giải quyết chuyện đánh nhau, vị này phải xin lỗi con gái tôi.

Những lời chị ta vừa nói đã sỉ nhục nghiêm trọng đến con gái tôi." Cận Ngôn mạnh mẽ kiên quyết.

Nói những lời quá đáng như vậy, sao có thể dễ dàng cho qua.

Trẻ con cũng có lòng tự trọng.

Cận Ngôn không phải loại người không phân biệt đúng sai, liền bắt con gái phải xin lỗi ai đó.

Cô cảm thấy cách làm đó là không đúng, rất làm tổn thương trẻ con.

Thấy mẹ mình bảo vệ mình như vậy, mắt Tiểu Anh Đào lại cong thành hình trăng lưỡi liềm, giống như một con gấu trúc lười biếng, vô cùng đáng yêu, chỉ chờ đợi sự cưng chiều của chủ nhân.

Những lời mà bà cô không biết điều vừa nói thật sự quá khó nghe.

Cận Ngôn vừa nhìn biểu cảm của cô bé, liền biết con nhóc này rất hài lòng với cách làm của mình.

Cô véo nhẹ vào má con bé, lại xoa xoa đầu nó.

Nó cười càng vui vẻ hơn, dường như sự tức giận và không vui ban nãy đã biến mất không dấu vết.

Cận Ngôn bật cười, quả nhiên là trẻ con.

Cô giáo cũng có phần kinh ngạc, Cận Ngôn trông hiền lành dịu dàng như vậy, không ngờ lại mạnh mẽ và kiên trì nguyên tắc đến thế.

Vừa rồi cô cũng cảm thấy lời của mẹ Tiểu Đông quá đáng thật.

Trẻ con bây giờ không giống như trước đây, chúng rất sớm hiểu chuyện, nhiều lúc người lớn nghĩ chúng không hiểu, nhưng thực ra chúng biết rất rõ. "Mẹ Tiểu Đông, cô xem..." Người phụ nữ cười khẩy, vẻ mặt đầy khinh thường: "Nực cười, tôi không nghe nhầm đấy chứ, bắt tôi xin lỗi một đứa trẻ, đúng là chuyện nực cười nhất thiên hạ." "Cô không nghe nhầm đâu, cô phải xin lỗi con gái tôi, xin lỗi vì những lời lăng mạ lung tung vừa rồi của cô." "Đúng là nằm mơ giữa ban ngày." "Vậy thì hôm nay chúng ta cứ ở đây cho đến khi nào xong thì thôi." "Cô đúng là..." Người phụ nữ bị Cận Ngôn làm cho tức điên. "Chuyện nào ra chuyện đó, nếu con tôi ra tay trước, đánh con cô, vậy thì tôi sẽ phê bình giáo dục nó, thậm chí bắt nó xin lỗi.

Nhưng cô đã mắng con tôi, người cần xin lỗi thì bắt buộc phải xin lỗi." "Không thể nào." "Bắt buộc phải thế." Không ai chịu nhượng bộ, cô giáo chủ nhiệm sốt ruột không chịu nổi, hoàn toàn không có cách nào với hai vị phụ huynh này.

May mà lúc này, viện trưởng vội vã chạy tới: "Sao thế?

Sao thế?" Cô giáo chủ nhiệm giải thích lại sự việc một lần, viện trưởng mỉm cười: "Mỹ Anh, Ngôn Ngôn, bà già này xin dùng cái mặt mo này, mong hai cháu nể mặt bà, bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện một chút, cứ căng thẳng thế này cũng không được đâu." Triệu Mỹ Anh thấy viện trưởng gọi Cận Ngôn thân mật như vậy, không khỏi nhìn cô thêm vài lần, trong lòng thầm đoán thân phận của người này, không ngờ lại quen biết cả viện trưởng.

Viện trưởng đã nói vậy, Cận Ngôn cũng đành lùi một bước.

Ban đầu Tiểu Anh Đào có thể nhanh chóng nhập học là nhờ viện trưởng giúp đỡ, chút thể diện này cô phải nể. "Vâng ạ, dì Chu." Viện trưởng cười: "Cảm ơn Ngôn Ngôn.

Tiểu Anh Đào, cháu thấy sao?" Tiểu Anh Đào lí nhí đáp: "Cháu nghe lời bà viện trưởng ạ." "Đúng là một đứa trẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện." Viện trưởng nhẹ nhàng véo má Tiểu Anh Đào một cái. "Mỹ Anh, cô thấy sao?" Triệu Mỹ Anh còn có thể nói gì được nữa, nếu cô ta không đồng ý nói chuyện đàng hoàng, chẳng phải là còn thua cả Tiểu Anh Đào sao.

Dù trong lòng có chút tức giận, nhưng cũng không thể quá đáng.

Đây là nhà trẻ của quân đội, chồng của viện trưởng cũng có uy tín nhất định trong quân khu, cô ta phải nể mặt vài phần.

Cô ta cười gượng một tiếng: "Tôi nghe theo viện trưởng." Viện trưởng bảo cô giáo chủ nhiệm kể lại chi tiết sự việc.

Quá trình thực ra rất đơn giản, Lưu Tiểu Đông trước đây được xem là đại ca của lớp, mọi người đều thích quây quần bên cậu bé.

Nhưng từ khi Tiểu Anh Đào đến thì mọi chuyện đã khác, cô bé hoạt bát năng động, tính tình cũng tốt, lại xinh đẹp như một tiểu tiên nữ, rất nhanh đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Cô bé từ nhỏ lớn lên ở trang trại, còn biết rất nhiều chuyện mà trẻ con thành phố không biết, lại còn giỏi kể chuyện.

Thế là, bất kể là bạn nam hay bạn nữ trong lớp đều thích kết bạn với cô bé, có đồ gì ngon cũng thích chia sẻ cho cô bé.

Rất nhanh, cô bé nghiễm nhiên trở thành thủ lĩnh nhí của bọn trẻ.

Lưu Tiểu Đông đã quen với việc những đứa trẻ khác vây quanh mình, sự chênh lệch này đương nhiên là không chịu nổi.

Cậu bé đã nhịn rất lâu, không thể nhịn được nữa, thế là hôm nay sau khi ăn trưa xong, liền gọi Tiểu Anh Đào đến một chỗ, rồi bảo cô bé đừng qua lại với những đứa trẻ kia nữa.

Tiểu Anh Đào vốn là một đứa trẻ ham vui, chuyện này đương nhiên là không đồng ý.

Thế là cuộc đàm phán tan vỡ, không biết ai ra tay trước, tóm lại là lúc cô giáo chạy tới, thân hình mập mạp của Lưu Tiểu Đông đã bị Tiểu Anh Đào đè xuống đất, còn Tiểu Anh Đào thì khí thế hừng hực ngồi trên người cậu bé.

Lưu Tiểu Đông bị đánh mấy cái đau điếng, cổ cũng bị cào mấy vết, so với Tiểu Anh Đào hoàn toàn không hề hấn gì thì quả thực thảm hơn nhiều. "Nghe thấy chưa, cô xem con gái cô nuôi dạy kìa, có chút nào ra dáng con gái không." "Tôi đã nói rồi, nếu là lỗi của con gái tôi, tôi sẽ bắt nó xin lỗi.

Nhưng bây giờ chẳng phải là không có bằng chứng cho thấy con bé ra tay trước sao?

Cô là người lớn mà không phân biệt phải trái trắng đen đã vội mắng người, đây là cách giáo dục mà một người trưởng thành nên có sao?

Con gái tôi có khả năng phản kháng khi bị người khác bắt nạt, tôi thấy rất tốt, và không cho rằng cách giáo dục như vậy có gì sai." Chẳng lẽ bị bắt nạt còn phải nhịn nhục chịu đựng, cái gì mà dĩ hòa vi quý chứ.

Thôi đi.

Cận Ngôn từ nhỏ đã dạy Tiểu Anh Đào rằng: không chủ động gây sự, nhưng nếu người khác bắt nạt mình thì phải đáp trả, không thể chịu thiệt một cách vô ích.

Có lẽ vì Tiểu Anh Đào không có ba, nên Cận Ngôn luôn có chủ ý bồi dưỡng con bé, chính là để nó không bị người khác bắt nạt.

Lời của Cận Ngôn khiến Triệu Mỹ Anh lập tức nhảy dựng lên, cô ta đột ngột đứng dậy, chỉ tay vào Cận Ngôn: "Viện trưởng, cô giáo, mọi người nghe thấy cả rồi chứ, xem người ta giáo dục con cái thế nào kìa, đây là muốn cho con bé lên trời à.

Chương 1477

Con của cô ta rõ ràng đã đánh con tôi, mà cô ta không có chút hối lỗi nào, còn một mực bao che dung túng.

Cứ như cô thì sớm muộn gì cũng hại con gái mình thôi." "Tôi nghĩ người cần phải xem lại chính là cô.

Tôi thật không biết, một đứa trẻ mới hơn ba tuổi đã biết uy hiếp bạn học của mình, cách giáo dục của các người không có vấn đề gì sao?

Còn việc con cô chỉ có nước bị ăn đòn, thì người cần xem lại cũng là các người, một đứa con trai mà lại đánh không lại một đứa con gái, điều đó nói lên được cái gì." Triệu Mỹ Anh hận rèn sắt không thành thép, liếc nhìn con trai mình một cái, người thì mập mạp, khỏe mạnh như thế mà lại bị một cô bé gầy gò ốm yếu đè xuống đất đánh, đúng là mất mặt.

Cậu bé rụt rè cúi đầu.

Cận Ngôn không nhịn được khẽ lắc đầu, cách giáo dục thế này thảo nào lại nuôi ra một đứa trẻ có tính cách độc đoán chuyên quyền, bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh. "Dù sao đi nữa, đánh người là không đúng." Người phụ nữ vẫn cù nhầy, không nói lý lẽ.

Cận Ngôn cười lạnh: "Tôi chưa từng thấy phụ huynh nào vô lý như cô.

Ý của cô là có người cầm dao đến chém cô, cô không được đánh trả, nếu đánh trả làm bị thương người ta thì là sai, trên đời này làm gì có cái lý lẽ hoang đường như vậy." "Cô..." Triệu Mỹ Anh nhất thời không nói nên lời, lại hung hăng trừng mắt nhìn đứa con trai vô dụng của mình. "Tôi làm sao?

Thưa cô Triệu, đừng trách tôi không nhắc nhở, cách giáo dục con cái của cô chỉ để lại bóng ma tâm lý cho nó, khiến nó đi sai đường.

Cô nên tự kiểm điểm lại cách giáo dục của mình đi." "Con tôi tôi muốn dạy thế nào thì mặc tôi, không liên quan gì đến cô, lo mà quản con hổ cái nhà cô đi là được." "Loại người như cô, khiến tôi cảm thấy nói chuyện với cô chính là một sự sỉ nhục bản thân." Hoàn toàn không thể nói lý lẽ.

Thấy hai bên phụ huynh lại sắp cãi nhau, viện trưởng vội lên tiếng: "Được rồi, được rồi, sự việc thế nào chúng ta đã biết rồi, trẻ con đánh nhau có chút xích mích là chuyện rất bình thường, hai người ngồi xuống trước đi, chuyện này tôi nhất định sẽ điều tra rõ ràng, cho hai người một câu trả lời thỏa đáng." Viện trưởng ấn vai họ, bảo họ ngồi xuống. "Cô Tiết, cô tập trung các cháu lại, hỏi từng cháu một xem có ai thấy rốt cuộc là ai ra tay trước không." "Vâng, thưa viện trưởng." Cô giáo chủ nhiệm đứng dậy đi ra ngoài.

Tiểu Anh Đào được Cận Ngôn ôm vào lòng, cô bé có chút khiêu khích nhìn Lưu Tiểu Đông đối diện, ánh mắt mang vài phần khinh thường.

Dù sao cũng không phải cô bé ra tay trước, cô bé chẳng sợ gì cả, có gọi ai đến cũng vậy thôi.

Ngược lại là Lưu Tiểu Đông, viện trưởng vừa nói muốn tìm người, thân hình nhỏ bé của cậu liền khẽ run lên, một bộ dạng vô cùng chột dạ.

Cận Ngôn vừa nhìn biểu cảm của Tiểu Anh Đào trong lòng là biết con bé đang nghĩ gì, không muốn nó hình thành thói kiêu căng, bèn nhắc nhở: "Tiểu Anh Đào." "Mẹ, không phải con ra tay trước, là cậu ấy đấm con trước một cái, con mới đánh lại." Nói rồi Tiểu Anh Đào vén tay áo lên, Cận Ngôn thấy trên cánh tay trắng nõn của con bé quả thực có mấy vết bầm tím.

Da con bé vốn non nớt, chỉ cần véo nhẹ hay va chạm một chút là sẽ hằn lên rất rõ.

Cận Ngôn lập tức căng thẳng: "Ngoài chỗ này ra còn bị thương ở đâu nữa không?" Tiểu Anh Đào lắc đầu như trống bỏi, vội vàng xua tay: "Không có, không có ạ." "Bôi thuốc chưa?" "Chưa ạ." Tiểu Anh Đào cúi đầu, vừa rồi cô bé hơi sĩ diện, không nói với cô giáo là mình bị thương.

Cận Ngôn bất đắc dĩ lắc đầu, chọc vào mũi con bé một cái: "Viện trưởng, cháu đưa Tiểu Anh Đào vào nhà vệ sinh một lát." Viện trưởng gật đầu: "Là do các cô sơ suất, cháu mau đưa Tiểu Anh Đào đi xem đi." Triệu Mỹ Anh lại sốt ruột: "Các người định chạy à?" Tiểu Anh Đào cạn lời đảo mắt một vòng, ngay cả Cận Ngôn cũng không nhịn được mà bật cười lạnh, sau đó đưa Tiểu Anh Đào vào nhà vệ sinh. "Chẳng trách con gái lại có cái nết đó, hóa ra người làm mẹ cũng chẳng tốt đẹp gì." Triệu Mỹ Anh chửi rủa.

Viện trưởng bất đắc dĩ lắc đầu, sớm đã nghe nói cô con dâu nhà họ Lưu này chua ngoa tùy hứng, xem ra quả đúng là như vậy.

Bà và Cận Ngôn đứng cạnh nhau, ai có khí chất hơn, ai có giáo dưỡng hơn, cao thấp thấy rõ.

Ngay cả Tiểu Anh Đào, trông cũng hiểu chuyện hơn Lưu Tiểu Đông nhiều.

Cha mẹ là người thầy đầu tiên của con cái, trên người con cái có thể thấy được hình bóng của cha mẹ.

Cận Ngôn cởi hết đồ của Tiểu Anh Đào ra, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé đỏ bừng, dùng tay che trước người, làm nũng nói: "Mẹ ơi, con thật sự không bị thương mà, con chỉ bị đấm một cái thôi." "Lời con nói căn bản không có sức thuyết phục, quay người lại đi." "Ngại chết đi được." Tiểu Anh Đào không muốn động đậy.

Cận Ngôn dở khóc dở cười, trẻ con bây giờ đứa nào cũng như ông cụ non, mới tí tuổi đã biết ngại ngùng rồi. "Con nít ranh, có gì mà ngại, mau quay lại đi.

Mẹ là mẹ của con, chỗ nào của con mẹ chưa thấy, là mẹ nuôi con lớn đấy." Tiểu Anh Đào bĩu môi, miễn cưỡng quay người lại, Cận Ngôn phát hiện mông nhỏ của con bé đỏ ửng: "Mông sao thế này?" "Bị ngã một cái thôi mà, có đau đâu." Lúc giằng co với tên mập Lưu Tiểu Đông không cẩn thận bị ngã. "Thật sự không đau à?" "Lúc đó thì có hơi đau, nhưng bây giờ hết đau rồi mà." "Đều hơi bầm rồi." "Đó là vì con vừa trắng vừa non mà, ông bà ngoại đều nói vậy đó." "Con bé ranh ma này, nếu ba con mà thấy con thế này, chắc sẽ đau lòng chết mất." Nhắc đến Lục Tử Mặc, Tiểu Anh Đào càng bĩu môi tợn hơn: "Chú Lục ngốc sao còn chưa tới?" "Con đừng chê ba con, tuy ba chỉ số tình cảm không cao, nhưng thật sự rất thương con.

Vừa nhận được điện thoại của cô giáo là đã lái xe nhanh tới rồi, là mẹ bảo ba đi chậm lại một chút đấy." Nghe vậy, khóe miệng Tiểu Anh Đào từ từ nhếch lên: "Vậy thì tốt rồi." "Được rồi, ra ngoài thôi." Cận Ngôn hoàn toàn không hỏi lại Tiểu Anh Đào xem rốt cuộc là ai ra tay trước, đã Tiểu Anh Đào đã nói không phải mình ra tay trước, thì cô vô điều kiện tin tưởng.

Con mình là người thế nào, người làm mẹ như cô có đủ sự tin tưởng.

Triệu Mỹ Anh thấy hai mẹ con họ đi tới, hung hăng trừng mắt nhìn họ một cái.

Cận Ngôn rất muốn giả vờ như không quan tâm, nhưng thực sự cảm thấy mình đã gặp phải loại người cực phẩm, hoàn toàn không nói lý lẽ. "Ngôn Ngôn, Tiểu Anh Đào, hai mẹ con qua đây ngồi trước đi, cô giáo chủ nhiệm sắp đến rồi." "Vâng ạ, bà viện trưởng." Tiểu Anh Đào trong trẻo đáp.

Cô bé vốn là một đứa trẻ lạc quan vui vẻ, bây giờ gặp được mẹ rồi, sớm đã quên mất chuyện cãi nhau và bị người khác mắng lúc nãy.

Bình thường thế nào, bây giờ vẫn thế ấy. "Ngoan quá." Viện trưởng đưa tay xoa đầu Tiểu Anh Đào, bà thật sự rất thích cô bé này.

Không phải vì cô bé là cháu gái nhỏ của nhà họ Lục, mà là vì chính bản thân cô bé, đây là một đứa trẻ đặc biệt lanh lợi.

Đúng lúc này, cô giáo chủ nhiệm dẫn một cậu bé vào, ánh mắt cậu bé có vài phần né tránh.

Cận Ngôn đang định nói gì đó, Tiểu Anh Đào đã nhiệt tình cất lời: "Anh Minh Vũ." "Tiểu Anh Đào." Cậu bé rụt rè, trên mặt thoáng hiện một nét ngượng ngùng.

Cận Ngôn nhìn con gái, cô cũng không thấy có gì lạ, con bé cứ nhìn người ta chằm chằm một cách tự nhiên.

Con bé này, mới tí tuổi đã biết trêu ghẹo bạn nhỏ rồi, lớn lên không biết sẽ thế nào đây. "Anh Minh Vũ", cách xưng hô này rốt cuộc là ai dạy nó. "Viện trưởng, Hứa Minh Vũ đã thấy chuyện Tiểu Anh Đào và Lưu Tiểu Đông đánh nhau." "Minh Vũ, lại đây với bà viện trưởng nào." Hứa Minh Vũ đi đến bên cạnh viện trưởng, viện trưởng nhẹ nhàng nắm tay cậu bé: "Con trai, đừng sợ, kể cho chúng ta nghe những gì con đã thấy đi." "Sau khi ăn trưa xong, con và Tiểu Anh Đào đang chơi xếp gỗ, Lưu Tiểu Đông đã gọi Tiểu Anh Đào qua, sau đó con cũng đi theo.

Chương 1478

Lưu Tiểu Đông bảo Tiểu Anh Đào đừng nói chuyện với mọi người nữa, Tiểu Anh Đào không thèm để ý, thế là cậu ấy liền đẩy ngã Tiểu Anh Đào, còn đấm Tiểu Anh Đào một cái nữa." Trong mắt Lưu Tiểu Đông lóe lên một tia hoảng loạn, trừng mắt nhìn Hứa Minh Vũ: "Cậu nói bậy, cậu và Tiểu Anh Đào là một phe, cậu chơi thân với nó nhất, đừng tưởng tớ không biết, cậu thích nó." Cận Ngôn toát mồ hôi, chẳng trách có người nói trẻ con mẫu giáo đã biết thích là gì, bây giờ xem ra đúng là như vậy thật.

Mở miệng ra là ai thích ai, đúng là quá sớm hiểu chuyện rồi. "Hai đứa nó là một phe, chẳng có chút sức thuyết phục nào cả." Triệu Mỹ Anh chế nhạo.

Hứa Minh Vũ ấm ức vô cùng: "Bà viện trưởng, con không nói bậy, con đều thấy cả, còn có Vu Lệ Lệ cũng thấy nữa." "Vu Lệ Lệ đâu?" Cô giáo chủ nhiệm lắc đầu với viện trưởng, Hứa Minh Vũ nói Vu Lệ Lệ cũng thấy, nhưng Vu Lệ Lệ lại nói mình không thấy gì cả, cũng không chịu đến làm chứng. "Viện trưởng, có camera giám sát không ạ?" "Camera giám sát vừa hay bị chút vấn đề, không biết có quay được không, tôi sẽ lập tức cho người mang đi kiểm tra, sớm cho các vị một câu trả lời thỏa đáng." "Không cần đâu ạ, dì Chu, cháu sửa được." Đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp từ cửa truyền vào.

Tiểu Anh Đào lập tức nhảy xuống từ chân Cận Ngôn, lao về phía Lục Tử Mặc: "Ba ơi, ba đến rồi." Tiếng gọi đó rất to, như thể sợ người khác không biết Lục Tử Mặc là ba của nó.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Anh Đào mở miệng thừa nhận anh, cũng là lần đầu tiên trước mặt người ngoài.

Lục Tử Mặc sững sờ một chút, sau đó khóe miệng cong lên thành một nụ cười, dùng trán cọ cọ vào trán Tiểu Anh Đào: "Xin lỗi, Tiểu Anh Đào, ba đến muộn, để con phải chịu ấm ức rồi." Cuối cùng cũng nghe được con gái gọi ba, thật sự không dễ dàng gì.

Lục Tử Mặc vốn đã sắp rưng rưng nước mắt, nhưng hoàn cảnh không cho phép, đành phải cố nén lại.

Tiểu Anh Đào cười rạng rỡ: "Không có đâu ạ, Tiểu Anh Đào không ấm ức chút nào." "Ngoan lắm." "Tử Mặc, cháu đến rồi à." Viện trưởng cười. "Dì, camera giám sát ở đâu ạ, phiền dì dẫn cháu qua, cháu sẽ sửa xong rất nhanh thôi." Viện trưởng ra hiệu cho cô giáo chủ nhiệm, cô giáo lập tức dẫn Lục Tử Mặc đi. "Tiểu Anh Đào, đợi ba nhé." "Vâng ạ, ba." Triệu Mỹ Anh chết lặng nhìn bóng lưng của Lục Tử Mặc, không dám tin Tiểu Anh Đào lại là con gái của anh.

Lục Tử Mặc thì tất nhiên họ có quen biết, quen từ nhỏ, hơn nữa cô ta trước đây còn từng theo đuổi anh.

Chỉ là nhìn bộ dạng anh vừa rồi, dường như hoàn toàn không nhận ra cô ta. "Dì viện trưởng, Lục Tử Mặc kết hôn từ lúc nào vậy ạ?" Viện trưởng cũng biết một chút chuyện nội tình, nhưng bà chắc chắn sẽ không nói ra: "Dì cũng không rõ lắm, nhưng Tiểu Anh Đào này quả thực là con gái của Lục Tử Mặc, còn là do Lục Sâm và Mạc Noãn cùng đưa đến, tên thật là Lục Dư Hi." Sắc mặt Triệu Mỹ Anh biến đổi, hiện tại nhà họ Lưu đang lên rất nhanh trong quân khu, nhưng trên đầu vẫn còn có một nhà họ Lục, người ta đã mấy đời rồi, hoàn toàn không giống loại mới nổi như nhà họ.

Cô ta vốn tưởng gia thế của cô bé này rất bình thường, nhà cũng chỉ là người bình thường, không có chức vụ gì trong quân khu, nào ngờ lần này lại chọc phải một tiểu tổ tông.

Ai mà không biết, nhà họ Lục từ già đến trẻ, đều là những người bênh vực người nhà.

Thế hệ này của nhà họ Lục, theo như cô ta biết, vẫn chưa có đứa trẻ nào.

Nếu cô bé này là con gái của Lục Tử Mặc, chẳng phải sẽ trở thành bảo bối của cả nhà họ Lục sao. "Ra là vậy à.

Tiểu Đông, sao con không nói với mẹ, bạn nhỏ này là cháu gái của ông Lục, con quên rồi sao?

Tết năm ngoái ba con còn đưa con đi chúc Tết ông Lục mà." Ông Lục trong miệng Triệu Mỹ Anh là Lục Minh, hiện vẫn là quân trưởng của quân khu.

Lưu Tiểu Đông bĩu môi: "Con không biết." "Con cái thằng nhóc này, chuyện cần biết thì không biết, cả ngày chỉ biết gây chuyện cho mẹ.

Tiểu Anh Đào là con gái, sao con nỡ ra tay, mau, mau xin lỗi em Tiểu Anh Đào đi." Thái độ trước sau của Triệu Mỹ Anh khiến Cận Ngôn không biết phải nói gì.

Ngay cả Tiểu Anh Đào cũng ngơ ngác nhìn Cận Ngôn, như thể không hiểu tại sao cô này lại đột nhiên lật mặt như vậy.

Rõ ràng mới đây còn mắng cô bé không có giáo dục.

Cận Ngôn không lên tiếng.

Triệu Mỹ Anh lại nói: "Bà Lục à, thật ngại quá, tôi biết chắc chắn là lỗi của Tiểu Đông nhà tôi, thằng bé này ngày thường vốn nghịch ngợm, tôi thành thật thay mặt nó xin lỗi cô và Tiểu Anh Đào." "Tiểu Đông, con còn ngẩn ra đó làm gì, còn không mau xin lỗi Tiểu Anh Đào, con trai sao lại có thể bắt nạt con gái chứ." Lưu Tiểu Đông không đáp: "Mẹ, con bị thương rồi." "Con trai đại trượng phu bị thương một chút thì có là gì." "Con không xin lỗi đấy." "Thằng nhóc chết tiệt này, sao lại không hiểu chuyện thế, ngay cả lời của mẹ cũng không nghe nữa, mau xin lỗi." Triệu Mỹ Anh túm lấy Lưu Tiểu Đông, đánh vào mông cậu bé một cái. "Oa oa." Lưu Tiểu Đông bật khóc nức nở.

Cận Ngôn không nhìn nổi nữa, cô cũng là người có con, không chịu được cảnh trẻ con bị ấm ức.

Cô nói: "Cô Triệu, cô không cần phải làm vậy, Tiểu Anh Đào nhà tôi cũng khá nghịch, nói không chừng là con bé ra tay trước, cô cũng đừng vội trách mắng con, đợi có camera giám sát thì sự thật sẽ rõ ràng thôi." Tiểu Anh Đào vốn định nói không phải mình ra tay trước, nhưng sau khi nhận được ám hiệu của mẹ, liền ngoan ngoãn ngậm miệng không nói nữa, chỉ ngơ ngác nhìn Lưu Tiểu Đông. "Mỹ Anh, Ngôn Ngôn nói đúng đấy, cô đừng đánh con nữa.

Dù sao đi nữa, cũng chỉ là chuyện giữa trẻ con, cãi cọ một chút là chuyện bình thường, không phải chuyện gì to tát cả." "Thằng nhóc chết tiệt, hôm nay bà viện trưởng và cô Ngôn Ngôn xin cho con, mẹ lười nói con, lần sau mà còn bắt nạt con gái nữa, mẹ không tha cho con đâu." "Mẹ, con không dám nữa đâu ạ." Lục Tử Mặc cũng đã sửa xong camera giám sát, rất nhanh đã mang camera tới, trong tay cô giáo chủ nhiệm còn cầm một chiếc máy tính xách tay.

Triệu Mỹ Anh vừa thấy Lục Tử Mặc vào, lập tức đứng bật dậy khỏi ghế sofa, có chút luống cuống gọi: "Lục...

Tử Mặc." Lục Tử Mặc dừng lại, lạnh lùng nhìn người phụ nữ kia, giữa hai hàng lông mày lộ rõ vẻ mất kiên nhẫn: "Cô là ai?" Sắc mặt Triệu Mỹ Anh lập tức trở nên khó coi, lắp bắp nói: "Tôi là bạn học cấp ba của anh mà." Lục Tử Mặc vốn quen lạnh lùng, tất cả sự ấm áp đều dành cho người anh yêu: "Không nhớ." Cận Ngôn nhếch miệng cười, người đàn ông này, thật sự không có chút phong độ lịch thiệp nào.

Người ta chào hỏi mà anh lại lạnh lùng như vậy.

Nhưng biết làm sao được, cô lại thích nhất dáng vẻ này của anh, đúng chuẩn nam thần lạnh lùng cấm dục, rất quyến rũ. "Viện trưởng, cháu đã sửa xong đoạn ghi hình rồi, camera đã quay được cảnh hai đứa trẻ cãi nhau." Viện trưởng mỉm cười: "Vậy thì mở ra xem đi, ai đúng ai sai chắc sẽ rõ ràng thôi." Lục Tử Mặc mở đoạn ghi hình ra.

Trong màn hình, người lớn thấy rất rõ, là Lưu Tiểu Đông ra tay đẩy ngã Tiểu Anh Đào trước, còn đấm cô bé một cái.

Tiểu Anh Đào cũng không phải dạng dễ bắt nạt, phản ứng lại liền đè Lưu Tiểu Đông xuống đất, ngồi lên người cậu bé, vừa cào vừa đấm, đánh cho Lưu Tiểu Đông không còn sức phản kháng.

Tuy nhiên, mấy người lớn đều chú ý thấy, Tiểu Anh Đào tuy rất hung dữ nhưng những chỗ ra tay đều tránh phần đầu và các bộ phận hiểm yếu, lực cũng không quá mạnh.

Đánh mấy cái, sau đó thì không ra tay nữa, chỉ khống chế cậu bé, miệng nhỏ không ngừng nói, dường như đang giảng đạo lý.

Triệu Mỹ Anh thấy con trai mình rõ ràng ban đầu khí thế hừng hực, cuối cùng lại bị một cô bé đánh cho ra nông nỗi này, chỉ cảm thấy mất hết mặt mũi.

Còn Lục Tử Mặc thấy con gái mình ra oai như vậy thì rất hài lòng, khóe miệng cứ cong lên.

Phải như vậy chứ, như vậy đi đâu cũng không bị bắt nạt. "Viện trưởng, sự việc đã rất rõ ràng, là Lưu Tiểu Đông ra tay trước." Lục Tử Mặc nói với viện trưởng.

Chương 1479

Ý tứ đã quá rõ ràng.

Viện trưởng xem xong video, không khỏi nhìn Tiểu Anh Đào thêm vài lần, cô bé này ngày thường trông ngọt ngào mềm mại, cười lên có thể làm tan chảy trái tim người lớn, không ngờ lúc nổi giận lại như biến thành người khác.

Quả nhiên là người nhà họ Lục. "Bạn Tiểu Đông, sau này không được ra tay với bạn học nữa nhé, chuyện hôm nay là con làm sai, mau xin lỗi Tiểu Anh Đào đi." Lưu Tiểu Đông cúi đầu, không nói gì.

Triệu Mỹ Anh tuy cũng không muốn con trai cúi đầu, nhưng không còn cách nào khác, vốn dĩ là lỗi của con trai mình, hơn nữa đối phương còn là cháu gái nhỏ của nhà họ Lục, họ căn bản không thể đắc tội nổi. "Tiểu Đông, nghe lời bà viện trưởng đi con." Lưu Tiểu Đông nước mắt lưng tròng, nhưng vẫn bướng bỉnh không nói. "Con cái thằng này, từ nhỏ mẹ đã dạy con như vậy sao?

Làm sai thì phải xin lỗi." Triệu Mỹ Anh kéo tay con trai, lại đánh vào mông cậu bé. "Mẹ, đau, đau." Lưu Tiểu Đông la lên.

Cận Ngôn thật sự không nhìn nổi nữa: "Được rồi, cũng đừng đánh con nữa, đánh con không giải quyết được vấn đề đâu." "Thằng nhóc nghịch ngợm này, không đánh nó không biết mình sai ở đâu." "Bạn Tiểu Đông, giữa các bạn học là phải giúp đỡ lẫn nhau, quan tâm lẫn nhau, đừng gây mâu thuẫn.

Con nói cho cô biết, có phải Tiểu Anh Đào ngày thường đã làm chuyện gì rất quá đáng, nên con mới đẩy bạn ấy không?" "Con đừng sợ, Tiểu Anh Đào ngày thường cũng quen rồi, cứ thành thật nói cho cô nghe, nếu Tiểu Anh Đào làm quá đáng, cô sẽ dạy dỗ bạn ấy." Tiểu

Anh Đào mở miệng định nói gì đó, nhưng Cận Ngôn đã nhẹ nhàng che miệng cô bé lại.

Cô bé bĩu môi, bò lên chân Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc cọ trán vào trán con bé, cô bé cười, tìm một vị trí thoải mái trong lòng Lục Tử Mặc, rồi khẽ nheo mắt, như một vầng trăng khuyết.

Lưu Tiểu Đông nghe giọng nói nhẹ nhàng của Cận Ngôn, khẽ ngẩng đầu lên, cắn môi không nói gì. "Tiểu Đông, đừng sợ, nói cho cô nghe đi, cô sẽ làm chủ cho con." Có lẽ vì giọng nói của Cận Ngôn quá dịu dàng, Lưu Tiểu Đông cuối cùng cũng lên tiếng: "Cô ơi." "Chào con, con có chuyện gì cứ nói với cô." "Cô ơi, Tiểu Anh Đào cướp bạn của con." Giọng Lưu Tiểu Đông đầy ấm ức. "Bạn ấy cướp bạn của con?" "Mẹ, con được mọi người yêu quý cũng là lỗi của con ạ?" Tiểu Anh Đào ngây thơ hỏi.

Cô bé rất không hiểu, các bạn nhỏ muốn chơi với mình, chẳng lẽ cũng là lỗi của mình sao, mình được mọi người yêu mến là sai sao?

Lục Tử Mặc bật cười, nhẹ nhàng vuốt tóc con gái. "Tiểu Anh Đào, ngồi yên nào." "Vâng ạ." "Tiểu Đông, con nói cho cô nghe đi." "Từ khi Tiểu Anh Đào đến, mọi người đều thích quây quần bên bạn ấy, họ không chơi với con nữa, có đồ ăn ngon cũng cho Tiểu Anh Đào, có đồ chơi hay cũng cho Tiểu Anh Đào, bây giờ con không còn bạn bè nữa rồi." "Không còn bạn bè nữa?" "Vâng, bây giờ con toàn ăn cơm một mình, chơi một mình." Cận Ngôn liếc nhìn Tiểu Anh Đào, cô bé vênh váo ra mặt.

Cận Ngôn nhất thời dở khóc dở cười, không ngờ con nhóc này lại có sức hút lớn như vậy, mới đến chưa bao lâu đã có rất nhiều bạn bè.

Lưu Tiểu Đông ngày thường có rất nhiều bạn bè, đột nhiên không có ai chơi cùng, tất cả đều vây quanh Tiểu Anh Đào, cậu bé đương nhiên sẽ ghét Tiểu Anh Đào. "Tiểu Anh Đào, vậy là con không đúng rồi, Tiểu Đông cũng là bạn học của con, tại sao con không chơi với bạn ấy." "Bạn ấy không chơi với con, tại sao con phải chơi với bạn ấy." Tiểu Anh Đào nói một cách hiển nhiên. "Con làm vậy là không đúng, mỗi bạn nhỏ trong nhà trẻ đều là bạn học của con, đều là bạn của con, con không thể chỉ chọn chơi với một người mà không chơi với người khác." "Nhưng mà..." "Nhưng mà sao?" Tiểu Anh Đào không nói, cô bé biết nếu nói ra mẹ chắc chắn sẽ tức giận.

Tên mập đó chẳng biết chơi gì cả, chơi gì cũng không giỏi, chơi với cậu ta chẳng có gì thú vị. "Sau này không được như vậy nữa, mọi người đều là bạn bè, sau này phải chơi cùng nhau, được không?" "Vâng ạ." Tiểu Anh Đào có chút miễn cưỡng đáp. "Tiểu Anh Đào." "Biết rồi, mẹ." Tiểu Anh Đào lập tức đổi sang một giọng nói trong trẻo. "Vậy con nên làm gì?" Tiểu Anh Đào chìa bàn tay nhỏ trắng nõn về phía Lưu Tiểu Đông: "Lưu Tiểu Đông, chúng ta làm hòa nhé, sau này chúng ta cùng chơi nhé." Lưu Tiểu Đông nhìn Tiểu Anh Đào, có chút không dám đưa tay ra. "Đồ con trai, tớ đã làm hòa với cậu rồi, cậu còn muốn thế nào nữa, mau đưa tay ra, chúng ta làm hòa." Tiểu Anh Đào rất ra dáng, như một cô chị cả.

Lưu Tiểu Đông lúc này mới đưa tay ra, Tiểu Anh Đào nắm lấy tay cậu bé vỗ vỗ: "Sau này chúng ta là bạn tốt rồi, cậu không được đẩy tớ nữa đâu đấy." "Vậy cậu cũng đừng đánh tớ, đau lắm." Lưu Tiểu Đông cũng bị cái vẻ hoang dã của Tiểu Anh Đào dọa sợ rồi. "Tớ có bạo lực đâu." Không đẩy cô bé, sao cô bé lại tự dưng vô cớ đánh người được.

Lưu Tiểu Đông cười: "Hì hì." Tiểu Anh Đào cũng cười theo, hai đứa trẻ đẩy nhau qua lại, hoàn toàn một bộ dạng anh em tốt.

Lục Tử Mặc: ...

Cứ thế mà làm hòa rồi sao, anh còn đang nghĩ đến giúp con gái báo thù, kết quả lại được giải quyết như vậy?

Lục Tử Mặc trong lòng vô cùng uất ức, vợ quá tài giỏi, không cho anh chút cơ hội nào để thể hiện.

Viện trưởng vô cùng hài lòng với cách xử sự chững chạc, rộng lượng của Cận Ngôn: "Được rồi, được rồi, bây giờ mọi người đều đã nói rõ rồi, thực ra cũng không phải chuyện gì to tát." "Chờ đã, chuyện của bọn trẻ giải quyết như vậy, nhưng chuyện của người lớn thì vẫn chưa xong." Lục Tử Mặc lên tiếng. "Tử Mặc, ý của cháu là?" "Cháu muốn vị nữ sĩ này xin lỗi con gái cháu.

Vừa rồi cô ta đã nói rất nhiều lời không hay với con gái cháu, chẳng lẽ định cứ thế cho qua sao?" Lúc Lục Tử Mặc sửa camera giám sát, tiện thể đã mở cả hình ảnh của căn phòng này, tự nhiên biết được lúc anh và Cận Ngôn chưa đến, người phụ nữ này đã nói những gì với Tiểu Anh Đào.

Một người lớn, không hề nói lý lẽ, tùy tiện nói những lời lung tung với một đứa trẻ.

Triệu Mỹ Anh đơn giản là không thể tin vào những gì mình vừa nghe, nam thần mà cô ta luôn ngưỡng mộ lại vào lúc này bắt cô ta phải xin lỗi, không cho cô ta chút thể diện nào.

Sắc mặt Triệu Mỹ Anh lúc xanh lúc đỏ, vừa xấu hổ vừa tức giận. "Tôi..." "Tôi cái gì mà tôi, trẻ con làm sai còn phải xin lỗi, người lớn chẳng lẽ có thể ngoại lệ?" Tất cả mọi người đều nhìn Triệu Mỹ Anh, cô ta chỉ cảm thấy da đầu tê dại, từ nhỏ cô ta cũng được gia đình nuông chiều, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ phải xin lỗi ai.

Cô ta dù thế nào cũng không thể hạ mình được. "Tôi đã xin lỗi rồi." "Cô là thay mặt con trai cô xin lỗi, không phải là cô xin lỗi, tính chất không giống nhau." Giọng Lục Tử Mặc lạnh lùng cứng rắn.

Cận Ngôn cũng không ngăn cản Lục Tử Mặc, cô cảm thấy cách làm của anh là đúng, chuyện nào ra chuyện đó.

Làm hòa là một chuyện, nhưng người cần xin lỗi vẫn phải xin lỗi.

Không thể để con trẻ nghĩ rằng người lớn làm sai thì không cần xin lỗi.

Chương 1480

"Cô ơi, cô làm vậy là không đúng đâu ạ.

Mẹ con làm sai còn phải xin lỗi con nữa là.

Vừa rồi cô mắng con, nếu cô xin lỗi thì con sẽ tha thứ cho cô mà." Tiểu Anh Đào nghiêm túc nhìn Triệu Mỹ Anh, đôi mắt đen như quả nho giống như mắt của một con nai con, có vài phần vô tội.

Bộ dạng nhỏ nhắn của cô bé như đang nói: Con rất dễ nói chuyện đó.

Triệu Mỹ Anh vẫn không lên tiếng, sắc mặt Lục Tử Mặc đã hoàn toàn sa sầm xuống, bắt cô ta xin lỗi đã là đơn giản nhất rồi, người phụ nữ này lại còn không biết điều. "Đi thôi, bé Anh Đào, ba đưa con về nhà." "Vâng ạ, ba." Gọi tiếng đầu tiên xong, bé Anh Đào đã không còn thấy ngượng ngùng nữa, càng gọi càng thuận miệng.

Triệu Mỹ Anh nào dám đắc tội với nhà họ Lục, nếu không lúc về nhà sẽ không yên với chồng mình, bà ta cuống lên: "Chờ đã, tôi xin lỗi." "Bé Anh Đào, xin lỗi cháu, những lời dì nói lúc nãy rất không phải, dì xin lỗi cháu." Triệu Mỹ Anh không cam tâm nói. "Chẳng chân thành chút nào cả." Bé Anh Đào không chút nể nang vạch trần. "Không không không, bé Anh Đào, dì thật sự biết sai rồi." "Bảo bối, con thấy có thể tha thứ được không?" "Dì ơi, sau này dì nhất định đừng nói những lời như vậy với bất kỳ đứa trẻ nào nhé.

Đừng tưởng chúng con nhỏ, thật ra chúng con đều nghe hiểu hết đấy ạ, lòng chúng con sẽ rất buồn." Bé Anh Đào đặt tay lên ngực mình.

Cô bé không phải là đứa trẻ không được dạy dỗ, từ nhỏ mẹ, ông bà ngoại đã dạy cô bé phải biết nói lý lẽ, cô bé đã rất nỗ lực học hỏi.

Sao có thể phủ nhận sự cố gắng của cô bé được chứ.

Triệu Mỹ Anh lần đầu tiên bị một đứa trẻ dạy dỗ, dù trong lòng rất không vui, nhưng Lục Tử Mặc toát ra khí thế lạnh lùng, bà ta muốn giả câm giả điếc cũng không được. "Được rồi, sau này dì sẽ không như vậy nữa." "Vậy thì con tha thứ cho dì, biết sai sửa sai vẫn là đứa trẻ ngoan." "Cảm ơn bé Anh Đào." Cả nhà ba người cùng viện trưởng rời đi, trong lòng Triệu Mỹ Anh nén một cục tức không có chỗ xả, liền hung hăng trừng mắt nhìn con trai mình. "Đều tại mày, làm tao mất mặt thế này." Cả nhà ba người vừa ra ngoài đã thấy Lục Sâm và Mạc Noãn vội vã chạy tới, bé Anh Đào thấy nhiều người thân đến ủng hộ mình như vậy thì vô cùng phấn khích, giọng trong trẻo gọi: "Ông nội, bà nội, Anh Đào ở đây ạ." Hai người vội vàng chạy lại, nắm lấy bé Anh Đào xem xét từ trên xuống dưới một lượt: "Bé Anh Đào bị thương ở đâu rồi?" "Ông nội, bà nội yên tâm, con không sao hết, con khỏe lắm ạ." Bé Anh Đào vỗ vỗ ngực, kiêu hãnh như một chiến binh nhí. "Làm ông bà lo chết đi được." Mạc Noãn nói. "Xin lỗi ông bà ạ, lần sau con không đánh nhau nữa, gặp bạn nào không nói lý lẽ, con sẽ nói lý lẽ với bạn ấy, không dễ dàng động thủ.

Nhưng nếu người khác động thủ đánh con trước, con vẫn sẽ đánh lại ạ." Viện trưởng cười nói: "A Sâm, Noãn Noãn, cháu gái nhỏ của hai người tinh ranh lắm đấy, cũng lợi hại lắm, không để mình chịu thiệt đâu." "Thật ngại quá, con bé gây thêm phiền phức cho chị rồi." Mạc Noãn nói. "Chúng ta là bạn bè mấy chục năm rồi, nói thế này thì khách sáo quá.

Hai người cho cục cưng của mình đến đây đi học là tin tưởng tôi, tôi để con bé xảy ra chuyện như vậy, phải là tôi xin lỗi hai người mới đúng." "Sao có thể trách chị được, nhiều đứa trẻ như vậy, đâu phải chỉ có mình nhà tôi." "Thôi được rồi, hai người người này xin lỗi, người kia cũng xin lỗi, có nhàm chán không cơ chứ." Lục Sâm bất đắc dĩ nói. "Được được được, vậy nghe theo A Sâm, không nói chuyện này nữa." "Bố mẹ, dì Chu, chúng con đi trước đây ạ." Lục Tử Mặc nói.

Cận Ngôn cũng chào một tiếng rồi cùng rời đi.

Sau khi cả nhà ba người họ đi xa, viện trưởng kể lại chuyện vừa rồi, không ngớt lời khen ngợi Cận Ngôn: "Con dâu này của hai người là một người lợi hại đấy, dạy dỗ bé Anh Đào rất tốt." "Vừa rồi đặt cạnh con dâu nhà họ Lưu kia, ai có giáo dưỡng hơn, ai thông minh hơn, nhìn một cái là biết ngay." "Đó là điều chắc chắn rồi, nếu không phải là một người lợi hại, sao có thể trị được ông tướng con nhà chúng ta chứ." Lục Sâm cười.

Lục Tử Mặc bế bé Anh Đào suốt cả quãng đường, cũng không lái xe nữa mà để Cận Ngôn lái.

Cận Ngôn không biết lý do, tưởng anh làm việc mệt nên cũng nhận lấy việc lái xe.

Lục Tử Mặc đặt bé Anh Đào ngồi trên đùi, không chớp mắt nhìn chằm chằm cô bé: "Bé ngoan, gọi thêm mấy tiếng ba nữa được không?" "Sến quá đi." Bé Anh Đào giả vờ rùng mình. "Sao lại sến chứ, ba thích con gọi ba như vậy, dùng giọng điệu vừa rồi của con ấy, bé ngoan, nhanh nào, nhanh nào." Lục Tử Mặc mặt đầy mong đợi. "Nhàm chán." Bé Anh Đào quay đầu đi. "Bé ngoan, con lạnh lùng như vậy chẳng đáng yêu chút nào, gọi một tiếng ba thôi được không, chỉ một tiếng thôi." "Ôi, ba phiền quá đi." "Bé ngoan à." Cận Ngôn thực sự không nhịn được nữa, phì cười thành tiếng.

Cô nhớ có câu nói: hình như đàn ông trước mặt người phụ nữ mình yêu nhất là người trẻ con nhất.

Quả nhiên, người nào đó trước mặt người tình kiếp trước của mình, đúng là trẻ con đến mức khó tả. "Mẹ ơi, cứu con với, cứu Anh

Đào với." Bé Anh Đào làm bộ giơ tay, muốn lao về phía Cận Ngôn. "Bé ngoan, đừng như vậy, không gọi ba thì thôi vậy, ba muốn ôm con, một ngày không gặp con, nhớ con lắm." Cận Ngôn bất đắc dĩ lắc đầu, đây đâu phải Lục Tử Mặc mà cô biết, hoàn toàn là một kẻ cuồng con gái. "Bé ngoan, để ba thơm con một cái." Bé Anh Đào dùng tay chặn cằm Lục Tử Mặc: "Sẽ đâm vào người đấy." "Vậy con thơm ba đi." Bé Anh Đào ra vẻ người lớn lắc đầu, dáng vẻ trông bất đắc dĩ vô cùng, cuối cùng cô bé chọn in một nụ hôn lên má Lục Tử Mặc. "Được rồi, thơm ba rồi đó, thật tình, cứ như con nít vậy." Lục Tử Mặc: "..." Con mới là con nít đấy có được không.

Là một đứa trẻ ba tuổi, con chê bai ba mình như vậy là sao chứ.

Thế còn chưa là gì, câu tiếp theo bé Anh Đào lại hỏi: "Mẹ ơi, mẹ nói xem ba con có phải là quỷ ấu trĩ không?" Lục Tử Mặc buồn bã nhìn Cận Ngôn, Cận Ngôn nhìn hai cặp mày mắt giống hệt nhau của họ, mỉm cười. "Mẹ ơi, Anh Đào đang hỏi mẹ mà?" Bé Anh Đào làm nũng, giọng nói mềm như bánh nếp, ngọt lịm vào tim.

Cận Ngôn liếc nhìn Lục Tử Mặc, thấy dáng vẻ đáng thương của anh, cuối cùng đành nói: "Anh Đào, mẹ đang lái xe, không thể phân tâm được." "Ồ, vậy mẹ lái xe cẩn thận nhé." "Bé ngoan." "Ôi trời, đã bảo ba đừng gọi con như vậy nữa mà, sến lắm ạ." Nếu bây giờ đang đứng trên mặt đất, chắc chắn bé Anh Đào đã nhảy cẫng lên rồi. "Làm sao đây, ba thật sự rất yêu bé ngoan, bé ngoan thật sự quá hiểu chuyện, lại còn rất đáng yêu nữa." Lục Tử Mặc không chút keo kiệt thể hiện tình cảm của mình. "Ồ." Gương mặt nhỏ nhắn của bé Anh Đào ửng hồng, hoàn toàn là do Lục Tử Mặc nói. "Ba đã nói yêu con rồi, bé ngoan có yêu ba không?" Cận Ngôn thật sự nghe không nổi nữa, lườm Lục Tử Mặc một cái, Lục Tử Mặc như không thấy, chỉ mải nhìn bé Anh Đào.

Lục Tử Mặc dường như không thấy vẻ mặt của Cận Ngôn, cứ nhìn chằm chằm bé Anh Đào.

Bé Anh Đào thực ra có thể cảm nhận được tình yêu của ba mình, cô bé chớp chớp mắt, rồi nhanh nhảu nói: "Thật ra con cũng yêu ba ạ." Rất yêu, rất yêu.

Ba tuy trông có vẻ ngốc nghếch, nhưng thật sự rất thương cô bé, cô bé thích ba.

Bé Anh Đào nói xong liền vùi đầu vào lòng Lục Tử Mặc, nhưng Lục Tử Mặc không tha cho cô bé.

Chương 1481

Anh ôm lấy cô bé hỏi: "Bé ngoan, vừa rồi con nói nhỏ quá, ba không nghe thấy, con nói lại lần nữa được không?" "Aiya, rõ ràng là ba nghe thấy rồi mà, con không nói nữa đâu." "Bé ngoan, ba thật sự không nghe thấy." Lục Tử Mặc véo vào phần eo mềm của bé Anh Đào, cô bé vốn sợ nhột, liền lăn lộn trong lòng Lục Tử Mặc, phát ra tiếng cười khúc khích. "Đừng mà, đừng mà." Bé Anh Đào liên tục xin tha. "Mau lặp lại lời vừa rồi đi." Lục Tử Mặc không dừng tay. "Được rồi, được rồi, con nói là được chứ gì." Lục Tử Mặc lúc này mới dừng tay, bé Anh Đào ôm cổ anh, xoay mặt anh lại, nheo đôi mắt cong như vầng trăng khuyết: "Ba ơi, thật ra con cũng rất yêu ba, rất thích ba." Lục Tử Mặc cuối cùng cũng mãn nguyện, hai cha con trán kề trán, cười như hai kẻ ngốc. "Hai cha con nhà anh có thể yên lặng một chút được không, ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc lái xe của tôi đấy." Bé Anh Đào lè lưỡi, Lục Tử Mặc lại thơm mấy cái lên má cô bé.

Cận Ngôn: "..." Tại sao không ai để ý đến cô, hai cha con này thật là vô lương tâm. "Bé ngoan, mông con còn đau không?" Lục Tử Mặc có thấy cô nhóc này ngã ngồi xuống đất mà. "Ngại quá đi, ba sao lại hỏi câu này chứ." "Ba là ba của con, không cần phải ngại." "Nhưng ba vẫn là con trai mà." "Giữa ba và con gái không phân biệt con trai và con gái." "Nói bậy, dù nói thế nào thì ba vẫn là con trai." "Vậy rốt cuộc là còn đau hay không đau?" "Không đau ạ, đừng có hỏi con mãi câu này chứ." Bé Anh Đào gần như sụp đổ, hai tay nhỏ ôm lấy khuôn mặt mình. "Bé ngoan, hành vi hôm nay của con ba phải khen ngợi, con thật sự rất giỏi." "Hi hi, con cũng thấy vậy đó, Lưu Tiểu Đông hoàn toàn không động đậy được." "Lục Tử Mặc." Cận Ngôn nhắc nhở, bảo anh đừng cổ vũ sự hiếu thắng của bé Anh Đào.

Mặc dù cô thấy bé Anh Đào không sai, nhưng đánh người dù sao cũng không phải chuyện tốt. "Ngôn Ngôn, yên tâm, anh có chừng mực mà." "Bé Anh Đào, chúng ta không thể tùy tiện bắt nạt người khác, nhưng tuyệt đối không thể để người khác bắt nạt mình.

Người khác không gây sự với chúng ta, chúng ta cũng không coi họ là kẻ thù, nhưng nếu người khác gây sự với chúng ta, tất nhiên phải trả lại gấp mười, biết chưa?" Bé Anh Đào rất tán thành lời của Lục Tử Mặc, liên tục gật đầu: "Vâng, đúng là như vậy ạ." "Lần sau nếu có ai đến bắt nạt con, cứ đánh cho một trận tơi bời, có chuyện gì ba sẽ gánh cho con." "Lục Tử Mặc." "He he, Ngôn Ngôn, em cứ lái xe cho tốt, để anh nói chuyện với bé ngoan là được rồi." "Thế giới này vốn là cá lớn nuốt cá bé, người hiền bị kẻ khác bắt nạt, kẻ yếu sẽ bị người khác bắt nạt.

Chúng ta ngay từ đầu phải làm kẻ mạnh, như vậy những kẻ muốn giở trò với chúng ta, trước khi chúng ra tay, chúng phải tự cân nhắc xem mình có bản lĩnh không, có gánh nổi hậu quả không." Bé Anh Đào không hiểu lắm, nhưng cô bé có thể hiểu đại khái ý của Lục Tử Mặc, đó là phải làm cho mình có bản lĩnh, như vậy người khác sẽ không dám bắt nạt mình. "Ba ơi, Anh Đào muốn làm người mạnh mẽ." "Ừ, bé ngoan của ba thật có chí khí, giỏi lắm, thưởng cho con một nụ hôn của ba." Lục Tử Mặc nói rồi đột nhiên hôn lên má bé Anh Đào một cái.

Làm sao bây giờ, má con gái mình sao lại thơm, lại mềm, lại ngọt thế này, hôn bao nhiêu cũng không đủ. "Ba, ba có thể đừng hôn con mãi được không?" "Không được, ba chỉ thích bé ngoan nhà chúng ta, không thể kiểm soát được." "Đáng ghét à." "Lục Tử Mặc, anh đừng dạy bé Anh Đào những thứ quá sâu xa, con bé vẫn chỉ là một đứa trẻ." "Ngôn Ngôn, Anh Đào không phải là một đứa trẻ bình thường, con bé là một em bé rất thông minh, chỉ số IQ chắc chắn cao, những gì anh nói con bé chắc chắn có thể hiểu." Bé Anh Đào gật đầu lia lịa.

Ba nói rất đúng, cô bé là một em bé thông minh.

Không ai thông minh hơn cô bé. "Ngôn Ngôn, Anh Đào sinh ra ở nhà họ Lục, có rất nhiều điều con bé phải hiểu từ nhỏ." "Hả?" Cận Ngôn có chút không hiểu Lục Tử Mặc rốt cuộc có ý gì. "Em nghĩ tại sao những đứa trẻ đó thích quấn lấy Anh Đào?" "Còn có thể vì sao nữa, tính tình Anh Đào tốt, khả năng giao tiếp mạnh, từ nhỏ đến lớn, con bé chơi với các bạn một lúc là có thể hòa đồng ngay." "Vậy em nghĩ Anh Đào có bản lĩnh lớn đến mức khiến hơn nửa lớp đều vây quanh con bé sao?" "Có vấn đề gì à?" "Con bé mới đi học được hơn một tuần thôi." "Lục Tử Mặc, rốt cuộc anh muốn nói gì?" "Những đứa trẻ đó chơi với Anh Đào, một phần là vì thế lực đằng sau nhà họ Lục.

Những đứa trẻ ở trường mầm non đó, cha mẹ đa số đều làm việc trong quân khu.

Ngày chúng ta đưa Anh Đào đi học, chắc chắn tin tức đã lan truyền khắp nơi, chúng tự nhiên sẽ muốn tiếp xúc nhiều hơn với Anh Đào, tạo mối quan hệ tốt với con bé không có gì hại cho chúng cả." "Không thể nào, những đứa trẻ này cũng chỉ mới ba bốn tuổi, làm gì có nhiều mưu mô như vậy, cũng quá thực dụng rồi." "Những điều này tự nhiên không phải là ý của bọn trẻ, không thể thiếu sự thúc đẩy của phụ huynh đằng sau.

Trước đây chúng thích vây quanh Lưu Tiểu Đông, đó là vì nhà họ Lưu trong quân đội giống như một ngôi sao đang lên, tiếp xúc nhiều tự nhiên là tốt.

Nhưng bây giờ đã khác, trong lớp có một đối tượng đáng để chúng kết thân hơn." "Lục Tử Mặc, có phải là anh nghĩ nhiều rồi không, một trường mầm non làm gì có chuyện phức tạp như vậy." Cận Ngôn có chút không đồng tình với lời của Lục Tử Mặc.

Cô cảm thấy Lục Tử Mặc có chút ma hóa con người, khả năng này hẳn là rất nhỏ.

Lục Tử Mặc nhướn mày, nhìn về phía bé ngoan đang háo hức nhìn họ nói chuyện: "Bé ngoan, phụ huynh của những đứa trẻ đó đối xử với con thế nào?" "Họ đối xử với con rất tốt ạ, lần trước dì Hứa cho con rất nhiều sô cô la, chú Trương mời con đến nhà họ chơi, dì Lý còn cho con đùi gà ăn..." Bé Anh Đào kể ra một tràng dài.

Cận Ngôn: "..." Xem ra, những gì Lục Tử Mặc nói có vẻ đúng, những đứa trẻ đó có thể là vì thế lực của nhà họ Lục mà đến.

Đây là mượn bé Anh Đào để kết thân với nhà họ Lục. "Nhưng tại sao Triệu Mỹ Anh kia lại không biết?" "Đó là vì bà ta không có não, hành vi sau đó của bà ta không phải đã nói lên tất cả rồi sao." Lục Tử Mặc châm chọc.

Cận Ngôn nghĩ lại cũng thấy đúng.

Triệu Mỹ Anh kia ban đầu còn ra vẻ kiêu ngạo, từ khi thấy Lục Tử Mặc xuất hiện, cả người như quả bóng xì hơi, lập tức xẹp lép.

Đầu tiên là trách mắng con trai mình, sau đó lại tự mình xin lỗi bé Anh Đào.

Nếu sớm biết bé Anh Đào là cháu gái nhỏ của nhà họ Lục, chắc chắn đã vội vàng nịnh bợ rồi. "Xem ra đúng là như vậy thật." Chẳng trách Lục Tử Mặc lại nói những lời này, thật sự chỉ có đứng ở đỉnh cao mới có thể khiến người khác không dám tùy tiện bắt nạt mình. "Tôi thấy Triệu Mỹ Anh kia hình như có quen anh?" "Người quen tôi nhiều như vậy, tôi có cần phải quen biết tất cả mọi người không?" Lục Tử Mặc hỏi lại.

M.

Cận Ngôn thật sự không tìm được lời nào để phản bác, cũng đúng, Lục Tử Mặc hoàn toàn không cần phải quen biết người ta. "Vậy nếu họ cứ như vậy, chúng ta có nên chuyển trường cho Anh Đào không, lớn lên trong môi trường như vậy không tốt chút nào." Lục Tử Mặc lắc đầu: "Không chuyển trường, cứ ở lại trường mầm non của quân đội.

Hiện tượng này rất bình thường, dù Anh Đào đi đến đâu cũng không thiếu người mượn con bé để kết thân với nhà họ Lục, đây là điều Anh Đào không thể tránh khỏi, con bé phải học cách xử lý từ nhỏ, không thể trốn tránh." "Con bé còn nhỏ như vậy đã phải trải qua những chuyện này." Cận Ngôn đau lòng.

Mặc dù biết Anh Đào trở về nhà họ Lục sẽ phải đối mặt với nhiều chuyện trước đây chưa từng đối mặt, nhưng con bé còn quá nhỏ, cô không nỡ.

Lục Tử Mặc đưa tay vuốt tóc Cận Ngôn: "Người lớn chúng ta nhìn thấu rồi, cảm thấy có chút không ổn, nhưng Anh Đào thì còn mơ hồ, không biết nhiều chuyện như vậy, con bé sẽ không cảm thấy khó chịu, em không thấy con bé ở trường rất vui vẻ sao?

Thời gian đi học này, chưa có ngày nào là không muốn đi học, ngày nào cũng dậy sớm là đã rất phấn khởi rồi." "Điều này thì đúng, con bé này đúng là một tiểu quái thai, khả năng thích ứng rất mạnh." "Vì vậy, chúng ta không cần phải lo lắng.

Thực ra, bầu không khí như vậy cũng không phải là không tốt, như em nói, người lớn có suy nghĩ như vậy, nhưng trẻ con chắc chắn không hiểu, chúng đối xử tốt với nhau, lâu dần cũng sẽ có tình cảm, Anh Đào có thể kết giao được những người bạn tri kỷ." "Hơn nữa, Anh Đào cần có một vài người bạn, kiểu thanh mai trúc mã là tốt nhất.

Em xem bọn trẻ chúng ta, đều là cùng nhau lớn lên, cùng nhau đi học, đó là kết quả của sự vun đắp nghiêm túc của mấy gia tộc.

Chúng ta cũng sẽ cãi vã, cũng sẽ ồn ào, nhưng tình cảm này giống như đánh gãy xương vẫn còn liền gân, không thể tan vỡ được." "Thực ra, đây mới là mục đích cuối cùng của người lớn.

Sau này người lớn rồi cũng sẽ già đi, tương lai là của bọn trẻ mà phải không?

Chương 1482

Thêm một người bạn thêm một con đường, người lớn thực ra cũng đang trải đường cho con cái.

Em nói người lớn có thể nhận được lợi ích gì từ nhà họ Lục, điều đó cũng chưa chắc." Lần đầu tiên nghe Lục Tử Mặc nói những lời cao siêu như vậy, Cận Ngôn chỉ có thể gật đầu.

Cô cảm thấy Anh Đào có cả ba lẫn mẹ quả thật không tệ.

Cô làm mẹ dù nỗ lực thế nào cũng không thể thay thế được vai trò của người cha. "Chú dượng út trước đây và ba anh là tình địch, họ lần lượt thích cùng một người phụ nữ, cũng từng giận dỗi nhau, nhưng cuối cùng tình anh em vẫn sâu đậm, phụ nữ gì đó đều không quan trọng." "Lần lượt?" "Ngoài bác gái ra, chẳng lẽ còn có người khác?" "Ừ, bạn gái mối tình đầu của ba anh." "Hừ, anh cũng giống hệt bác trai, đều có một cô bạn gái mối tình đầu." Cô có chút hối hận vì sao mình không có một cậu bạn trai mối tình đầu nào đó, nói ra cũng cảm thấy có thể diện hơn. "Ha ha, cha con mà, có chút giống nhau cũng khó tránh." "Bạn gái mối tình đầu của ba anh đâu rồi?" "Chết rồi." Cận Ngôn: "..." Úy Lam cũng suýt chết, thật đúng là giống nhau đến kỳ lạ. "Chuyện nhà anh nhiều thật đấy, ba anh và chú dượng út cùng lúc thích một người phụ nữ, sau đó lại thích mẹ anh, cuối cùng chú dượng út của anh trở thành chú dượng út của anh, cưới cô út của anh, vậy không phải là phải gọi người mình thích là chị dâu sao, chẳng lẽ không thấy khó xử à?" Lục Tử Mặc gãi đầu: "Ha ha, nói xa quá rồi, chúng ta quay lại đi." "Là tự anh muốn nói mà." "Bé ngoan, tối nay muốn ăn gì, ba dẫn con đi ăn." Lục Tử Mặc vừa được con gái gọi là ba, sự phấn khích trong lòng vẫn chưa tan, liền nghĩ cách làm vui lòng bé ngoan của mình. "Không ạ, bà ngoại đã làm món con thích nhất rồi, tối nay con về nhà ăn với ông bà ngoại, không thì họ không gặp được con sẽ buồn lắm." "Bé ngoan của ba đúng là một em bé chu đáo." "Đó là đương nhiên ạ." "Ha ha ha." "Bé ngoan, tối nay ba tắm cho con nhé?

Ba sẽ làm bồn tắm bong bóng cho con, rất nhiều rất nhiều bong bóng." "Dạ được ạ." "Ngoan quá." "He he." Cận Ngôn thấy hai cha con họ lại bắt đầu dính lấy nhau, bất đắc dĩ vô cùng.

Không chỉ Cận Ngôn cảm thấy nhẹ nhõm, mà ngay cả bố mẹ Cận cũng cảm nhận được.

Ăn cơm xong có Lục Tử Mặc rửa bát, chuyện của bé Anh Đào Lục Tử Mặc cũng bao trọn gói, họ gần như không cần nhúng tay vào.

Ba người ngồi trong phòng khách xem TV, liền nghe thấy tiếng Lục Tử Mặc và bé Anh Đào đùa giỡn từ phòng tắm vọng ra. "Ba hư quá." "Bé ngoan, con ngoan ngoãn một chút, không thì ba cù lét con đấy." "Aiya, không dám nữa, không dám nữa." Bố Cận cười nói: "Xem ra Tử Mặc đã hoàn toàn chiếm được trái tim của Anh Đào rồi, đã đổi cách gọi là ba rồi." "Vâng, bây giờ hai người dính nhau lắm, tình cảm ngày một tốt hơn." "Anh Đào đã thừa nhận người ba này, còn con thì sao, Ngôn Ngôn?" Có thừa nhận người chồng này không. "Con còn có thể làm sao nữa, đương nhiên cũng là ngầm thừa nhận rồi, những năm qua con thật sự không quên được anh ấy, cũng không thể ngừng yêu anh ấy." "Con bé ngốc, cuối cùng cũng dám thừa nhận lòng mình rồi." "Thật ra từ lúc con theo anh ấy trở về thành phố A, con đã biết mình thực sự đã chọn tha thứ cho anh ấy rồi." "Như vậy là tốt rồi, Anh Đào thật sự cần một người ba, con bé ở bên cạnh Lục Tử Mặc trông thật sự rất ấm áp." Nghĩ đến chuyện hôm nay trên xe, Cận Ngôn mỉm cười, Lục Tử Mặc khi làm ba thật sự không thể tưởng tượng được.

Không lâu sau, Lục Tử Mặc bế bé Anh Đào ra, trên người cô bé quấn một chiếc khăn tắm lớn. "Mẹ ơi, mau lại đây, lau tóc cho bé ngoan." Cận Ngôn mỉm cười, rồi đứng dậy đi về phía phòng trẻ em.

Cô nhận lấy chiếc khăn trong tay Lục Tử Mặc, giúp con gái lau tóc. "Không phải nói 'bé ngoan' nghe sến sẩm lắm sao, sao bây giờ lại tự nhận rồi." Bé Anh Đào đung đưa đôi chân nhỏ, phấn khích lắc đầu: "Gọi mãi rồi cũng quen thôi mẹ, nghe cũng hay mà." "Con bé lém lỉnh, thay đổi xoành xoạch." Cận Ngôn chấm nhẹ vào mũi cô bé. "Mẹ ơi, tối nay con muốn mẹ và ba cùng ngủ với con được không?" "Con bây giờ càng ngày càng nhõng nhẽo rồi, trước đây con đều tự ngủ một mình mà." "Không mà, không mà, con muốn ba mẹ ngủ cùng con, con ngủ ở giữa hai người, cảm giác đó thật kỳ diệu." "Được rồi, đáp ứng nguyện vọng nhỏ này của con." Nghe vậy, bé Anh Đào và Lục Tử Mặc nhìn nhau, trên mặt Lục Tử Mặc lộ ra nụ cười mãn ý, cái anh muốn chính là kết quả này.

Cận Ngôn giả vờ không thấy hai cha con họ đang liếc mắt đưa tình.

Bé Anh Đào nằm giữa bố mẹ, vui vẻ vô cùng, lúc thì gác chân lên eo Cận Ngôn, lúc thì đè lên người Lục Tử Mặc. "Ba ơi, cô giáo nói, mỗi đứa trẻ đều là kết tinh tình yêu của bố mẹ, con ra đời như thế nào ạ?" Dưới ánh đèn vàng mờ ảo, bé Anh Đào đột nhiên ném ra một câu hỏi.

Lục Tử Mặc ho nhẹ một tiếng, rồi nhìn về phía Cận Ngôn, ánh mắt mang theo vài phần cầu cứu.

Đồ ngốc, một câu hỏi đơn giản như vậy cũng làm khó được anh.

Cận Ngôn xoay người, quay lưng về phía họ, không nói gì.

Lục Tử Mặc gãi đầu, giải thích: "Con từ trong bụng mẹ ra, con ở trong bụng mẹ giống như một quả bóng càng ngày càng lớn, sau đó bụng mẹ bị vỡ ra, thế là sinh ra con." Cận Ngôn phì cười thành tiếng, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy lời giải thích kỳ lạ như vậy, trẻ con là do làm vỡ bụng mẹ mà ra. "Ngôn Ngôn, nghiêm túc chút đi." Lục Tử Mặc không vui nhắc nhở.

Anh hôm nay mới nhận lại con gái, hình tượng còn chưa xây dựng xong, không chịu nổi đả kích.

Cận Ngôn chẳng sợ Lục Tử Mặc chút nào, cô không nhịn được cười.

Bé Anh Đào bĩu môi, rất nghiêm túc nói: "Ba ngốc, mẹ chắc chắn thấy lời giải thích của ba không đúng, nếu vỡ bụng thì nguy to, ba chắc chắn nói sai rồi." Lục Tử Mặc nghĩ lại cũng thấy con gái nói đúng, sau đó anh đổi một cách giải thích khác: "Ý là, con ở trong bụng mẹ lớn dần lên, sau đó mẹ không chịu nổi nữa, con cũng cần ra ngoài để lấy dinh dưỡng, nên con ra đời." "Ba ngốc, những điều này con đều biết, con còn xem bò sữa ở trang trại nhà mình đẻ con, Tiểu Bạch là do con nhìn nó ra đời đấy." "Con hỏi ba là, tại sao con lại ở trong bụng mẹ." "Vì ba đã gieo một hạt giống vào đó." Lục Tử Mặc lắp bắp giải thích. "Hạt giống chính là con ạ?" "Đúng, con chắc chắn đã thấy các bác nông dân gieo hạt, chính là gieo một hạt giống nhỏ vào đất, sau đó đến mùa thu là có thể thu hoạch, con cũng đến như vậy, sau khi gieo hạt, con lớn dần lên từng ngày, đến một mùa nhất định thì trưởng thành, sau đó được sinh ra." Lục Tử Mặc càng nói càng trôi chảy, khóe miệng cong lên nụ cười. "Vậy ba gieo hạt như thế nào ạ?" Bé Anh Đào với mười vạn câu hỏi vì sao vẫn không hiểu, cô bé cảm thấy thật kỳ diệu. "Cái này... cái này, đợi con lớn lên, ba mới có thể nói cho con biết." "Tại sao ạ, con muốn biết ngay bây giờ, con muốn làm một em bé thông minh, thông minh hơn người khác.

Con đã thấy các cô chú ở trang trại gieo hạt, nhưng cái mọc lên không biết nói, không biết chạy, còn con thì biết nói, biết chạy ạ." "Cái này chưa đến một độ tuổi nhất định thì không thể nghe được, không phù hợp với trẻ em." "Không hiểu, chắc chắn là ba không biết." Lục Tử Mặc: "..." "Bé ngoan, cho ba con thêm chút tin tưởng được không?

Ba con thật sự biết, nhưng thật sự không thể giải thích cho con nghe được." "Ba chính là không biết." Cận Ngôn thật sự không thể im lặng được nữa, người đàn ông này đúng là ngốc chết đi được, còn tưởng chỉ số tình cảm đã tiến bộ rồi, bây giờ xem ra cũng chẳng ra sao.

Một đứa trẻ đâu cần giải thích nhiều như vậy, càng giải thích càng tự làm mình rối. "Anh Đào, cũng giống như các bác nông dân gieo hạt vậy thôi." "Giống nhau ạ?" Bé Anh Đào xoay người tìm Cận Ngôn.

Cận Ngôn ôm lấy thân hình mềm mại thơm tho của cô bé: "Vốn dĩ là giống nhau, chỉ có một chút khác biệt, bé Anh Đào của chúng ta là hạt giống cao cấp, đương nhiên không giống hạt giống bình thường.

Bé Anh Đào của chúng ta thông minh như vậy, đợi lớn thêm một chút nữa sẽ biết thôi." "Vậy ạ, vậy sau này con chắc chắn có thể tự mình biết được, mẹ đừng nói, nói ra sẽ mất vui." "Được thôi, vậy bé ngoan sau này tự mình trải nghiệm nhé." "Vâng vâng." Thấy Cận Ngôn ba câu hai lời đã giải quyết xong bé Anh Đào, Lục Tử Mặc chỉ có thể thở dài, quả nhiên vẫn là cô ấy lợi hại hơn. "Bé ngoan, ngủ sớm đi, ngày mai còn phải đi học nữa." Bé Anh Đào cong môi, hôn lên má Cận Ngôn một cái, lại hôn lên má Lục Tử Mặc một cái: "Mẹ ngủ ngon, ba ngủ ngon." Sau đó cô bé nằm dang tay dang chân, mỗi chân đè lên một người, cứ thế chìm vào giấc ngủ. "Lục Tử Mặc, tướng ngủ này của con gái anh đúng là di truyền từ anh." "Như vậy cũng tốt mà, ngủ thoải mái." Lục Tử Mặc vừa nói, vừa đưa tay qua, nắm lấy bàn tay nhỏ của Cận Ngôn.

Cận Ngôn rụt lại một chút, rồi bị nắm chặt hơn: "Ngôn Ngôn, cảm ơn em, khoảnh khắc này anh cảm thấy rất hạnh phúc." Nói xong, anh còn tự mình cười khẽ. "Lục Tử Mặc, anh có ngốc không?" "Tùy hai mẹ con em nói, dù sao anh cũng quen rồi." Con gái động một chút là nói anh là ba ngốc, ba ngu ngốc.

Có một cô con gái ngoan ngoãn như vậy, làm một người ba ngốc thì có sao.

Người khác muốn cũng không được.

Chương 1483

"Anh bây giờ càng ngày càng dễ thỏa mãn rồi." Lục Tử Mặc thở dài, khẽ than: "Người từng mất đi sẽ hiểu rõ hơn điều gì là đáng trân trọng, cũng sẽ dễ dàng thỏa mãn hơn." Cận Ngôn rất đau lòng: "Lục Tử Mặc, mấy năm qua anh có hận em không?" "Hận, sao lại không hận, hận tại sao lại có người phụ nữ tuyệt tình như vậy, tại sao không thể hiểu nỗi khổ tâm của anh, không thể cùng anh đối mặt với vấn đề.

Nhưng anh lại không nhịn được nghĩ, em không có lòng tin ở anh, chẳng phải là do anh gây ra sao, chúng ta trở thành như vậy, là lỗi của cả hai." "Sau đó anh bắt đầu tìm em, nhưng mãi không tìm được, trái tim anh như bị tuyết lớn đóng băng, dù ở giữa đám đông ồn ào, hay có người thân bên cạnh, anh vẫn cảm thấy lạnh đến thấu xương." "Xin lỗi anh." "Những chuyện đó đều đã qua rồi, anh biết một mình em mang theo Anh Đào chắc chắn cũng rất gian nan.

Ngôn Ngôn, chúng ta làm hòa nhé, từ nay về sau, bất kể xảy ra chuyện gì, chúng ta cùng nhau đối mặt, có chuyện gì chúng ta đều nói ra, đừng giấu giếm nữa." "Được." Một tiếng "được" của Cận Ngôn khiến mắt Lục Tử Mặc sáng bừng lên, phảng phất như có vô số tia lửa vây quanh trước mắt.

Anh đưa tay ra, cũng không biết làm thế nào, đến khi Cận Ngôn phản ứng lại, cô đã bị đè lên người Lục Tử Mặc, môi vừa vặn rơi xuống xương quai xanh của anh.

Một người đàn ông mà có xương quai xanh đẹp như vậy, thật sự quá giết người. "Lục Tử Mặc, anh làm gì vậy, buông em ra." "Muốn làm chuyện xấu rồi." Lục Tử Mặc nghiêm túc nói. "Không biết xấu hổ, tránh ra." "Ngôn Ngôn, tối nay anh để em đè nhé?" Cận Ngôn mặt đỏ bừng, đấm vào ngực anh mấy cái mới thôi: "Anh đang nói linh tinh gì vậy, còn cần mặt mũi nữa không?" "Anh để em ở trên nhé." Cận Ngôn thật sự muốn chửi người, lời này có mấy ý nghĩa, nói như thể cô rất muốn ở trên vậy, cô còn chưa gan đến thế. "Anh đừng làm bậy, con gái còn ở bên cạnh kìa." Lục Tử Mặc hôn lên trán, mũi, miệng, cổ Cận Ngôn, một đường đi xuống.

Cận Ngôn chỉ cảm thấy cả người bị cào đến ngứa ngáy, cảm giác này thật sự vừa quen thuộc vừa xa lạ. "Lục Tử Mặc, anh đừng như vậy." "Ngôn Ngôn, bốn năm rồi, em không nhớ anh sao?

Anh thì nhớ em lắm, đặc biệt là những lúc đêm khuya vắng người." "Lục Tử Mặc, anh đủ rồi đó." Đàn ông đúng là có cái nết này, lúc cầu yêu, lời nào không biết xấu hổ cũng nói ra được, ngày thường thì như một ông già. "Ngôn Ngôn, em thật sự không muốn sao?" "Này, Lục Tử Mặc, tay anh đang sờ đi đâu đấy." "Nơi mà lòng này hướng về." Đồ không biết xấu hổ này.

Cận Ngôn bị anh làm cho mặt đỏ bừng, suýt nữa không nhịn được mà rên rỉ, cuối cùng cắn một cái vào cằm anh, một kẻ nào đó đang thú tính đại phát mới chịu dừng lại.

Có lẽ động tĩnh của hai người quá lớn, bé Anh Đào lật người, một chân đá thẳng vào mặt Lục Tử Mặc. "Ái chà." Lục Tử Mặc khẽ hừ một tiếng, vừa nhìn thấy bàn chân nhỏ của con gái thì hôn một cái rồi cười.

Cận Ngôn cũng không nhịn được nói: "Anh mà làm Tiểu Anh Đào thức giấc thì cứ liệu đấy?" Con bé này không lớn không nhỏ, nói nó thông minh hiểu chuyện sớm thì thực ra nó vẫn chỉ là một đứa trẻ ngây ngô, nghĩ gì nói nấy.

Không chừng thấy được cái gì là có thể bô bô ra ngoài.

Cảnh tượng đó cô nghĩ thôi cũng thấy khó xử rồi. "Ngôn Ngôn."

"Lục Tử Mặc, anh chú ý giọng điệu của mình đi, em nổi hết cả da gà rồi đây này." "Được không, tối nay chúng ta thử xem." Lục Tử Mặc thật sự không dám làm bừa nữa, không dám chọc bà xã đại nhân không vui. "Anh đúng là đồ khốn, hỏi em mấy chuyện này làm gì." Cô nàng này không chỉ khẩu thị tâm phi mà còn mỏng da đến mức khó tin, bao nhiêu năm qua chẳng tiến bộ chút nào. "Ha ha, chúng ta đổi chỗ khác đi, đừng làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của con gái." Lục Tử Mặc lật người xuống giường, bế bổng Cận Ngôn lên, đưa cô về phòng của mình.

Vừa vào cửa, lưng Cận Ngôn đã bị ép vào cánh cửa phòng, sau đó là một nụ hôn mãnh liệt trút xuống.

Nhiệt tình và nỗi nhớ nhung bị đè nén suốt bốn năm qua bùng nổ trong khoảnh khắc này, thiêu đốt mọi lý trí của cả hai.

Đêm nay, đối với hai người, vừa là dày vò lại vừa là hưởng thụ.

Cận Ngôn về lại giường của Tiểu Anh Đào bằng cách nào, cô không hề hay biết.

Trong cơn mơ màng, cô chỉ nghe thấy hai cha con họ đang thì thầm gì đó, hình như Lục Tử Mặc đang nhắc Tiểu Anh Đào đừng làm ồn để cô ngủ.

Tên khốn, gã đàn ông thối tha, lời của anh ta mà tin được mới là lạ.

Rõ ràng đã nói sẽ dịu dàng, rõ ràng lúc đầu còn dịu dàng, sao cuối cùng lại biến thành cầm thú, cứ như thể cô là kẻ thù mười kiếp của anh ta, hành hạ cô đến chết đi sống lại.

Nghĩ lại cảnh tượng tối qua, Cận Ngôn vẫn thấy mặt đỏ tim đập.

Thật sự quá kịch liệt.

Quả nhiên đàn ông không thể nhịn được, nếu không người chịu tội cuối cùng vẫn là phụ nữ.

Ngay lúc này, Cận Ngôn cảm thấy một sự dịu dàng trên môi, vừa mở mắt đã thấy khuôn mặt tuấn tú phóng đại của Lục Tử Mặc, cô bất giác mở to mắt.

Lục Tử Mặc chỉ khẽ chạm vào môi cô rồi rời đi, "Ngôn Ngôn, chào buổi sáng, em ngủ thêm chút nữa đi, anh đưa Tiểu Anh Đào đi học trước." "Con cũng muốn hôn mẹ." Tiểu Anh Đào cũng chạy tới, hôn lên môi Cận Ngôn một cái. "Mẹ lười nhỏ, mẹ ngủ thêm chút nữa nhé, ngủ cho thoải mái rồi hãy dậy, bé ngoan của mẹ đi học đây, đừng nhớ con quá nha." Mẹ lười thì thôi đi, còn phải thêm chữ “nhỏ” vào trước, đúng là cạn lời. "Ngoan." Cận Ngôn véo má Tiểu Anh Đào.

Người cô thật sự vừa mỏi vừa đau, không còn chút sức lực nào, chỉ có thể ngoan ngoãn nằm yên.

Cô đột nhiên nhớ lại lời Lục Tử Mặc nói trong lúc hưng phấn tối qua: hình như là muốn làm cô không xuống giường nổi gì đó.

Tên khốn, anh ta thật sự làm được rồi.

Trong ánh mắt nghiến răng nghiến lợi của Cận Ngôn, Lục Tử Mặc bế Tiểu Anh Đào rời đi.

Cận Ngôn nhìn bóng lưng họ, bất giác đưa tay lên đặt ở lồng ngực, dường như mảnh ghép còn thiếu ở nơi đây đã được lấp đầy vào khoảnh khắc này.

Bố mẹ Cận thấy Cận Ngôn chưa dậy cũng không hỏi, chuẩn bị sẵn bữa sáng cho hai cha con họ, ăn xong thì cả hai ông bà cũng ra ngoài.

Tiểu Anh Đào phát hiện bố mình đang ngân nga hát, trông có vẻ rất vui. "Bố ơi, bố đang vui chuyện gì thế?" "Vui vì bé ngoan của bố gọi bố là 'bố' rồi." "À à, bố ơi, thực ra con đã muốn gọi bố như vậy từ lâu rồi, chỉ là ngại thôi." Tiểu Anh Đào hơi ngượng ngùng nói. "Ha ha ha, bé ngoan của bố, bố thật sự rất yêu con." Lục Tử Mặc đưa Tiểu Anh Đào đến nhà trẻ, sau đó ma xui quỷ khiến thế nào lại lấy điện thoại ra, đổi dòng trạng thái trên Wechat: Hôm nay là một ngày tươi đẹp.

Sau đó anh cũng không đến công ty mà về thẳng nhà họ Cận.

Hai ông bà nhà họ Cận thấy anh quay lại thì ngẩn người, "Tử Mặc, sao con lại về rồi?

Chương 1484

Hôm nay không đi làm à?" "Hôm nay công ty không có việc gì quan trọng ạ." Dù có chuyện trời sập cũng phải gác sang một bên, hôm nay là ngày chính thức tái hợp với vợ, phải ở bên cạnh vợ chứ. "Vậy à, thế thì nghỉ ngơi đi, dạo này ngày nào con cũng chăm sóc Tiểu Anh Đào, cũng mệt lắm rồi." "Vâng ạ, bố mẹ." Lục Tử Mặc trở về phòng Cận Ngôn, cởi quần áo, ôm Cận Ngôn vào lòng, chăm chú ngắm nhìn, không bỏ sót một sợi lông tơ nào.

Cận Ngôn hoàn toàn không hay biết, chỉ theo bản năng rúc vào lòng anh.

Dây áo tuột xuống, để lộ bờ vai đầy đặn, tròn trịa của cô, cùng với vẻ đẹp khiến anh sáng mắt lên.

Anh tự nhiên không kìm nén được, trực tiếp hôn lên.

Trong cơn mơ, Cận Ngôn lờ mờ cảm thấy có gì đó không đúng, vừa mở mắt ra đã thấy mình đang bị Lục Tử Mặc ôm trong lòng, hôn triền miên, dịu dàng, trong mắt anh ánh lên sự dịu dàng khó tả.

Cô đã muốn tát anh một cái, nhưng lại không nỡ.

Không tức giận, cô vòng tay qua cổ anh, nhiệt tình đáp lại nụ hôn của anh.

Lục Tử Mặc cảm thấy viên mãn, bốn năm chờ đợi này chẳng còn chút dày vò nào nữa.

Chẳng trách có người nói, những người bị tổn thương trong tình yêu đều là tự mình lao vào tìm ngược đãi, tự làm tự chịu.

Cận Ngôn cuối cùng vẫn đẩy Lục Tử Mặc ra, thật sự là vì sức cùng lực kiệt, ai đó tối qua đã bộc phát hết tính cầm thú.

Lục Tử Mặc cũng biết điều đó, anh vuốt tóc Cận Ngôn, "Ngôn Ngôn, ngủ thêm một giấc nữa đi, anh ở đây với em." Cận Ngôn gật đầu.

Lục Tử Mặc ấn đầu cô vào lồng ngực mình, cô vòng tay ôm lấy eo anh, khóe miệng cong lên một nụ cười.

Cuối cùng cũng ôm được người trong mộng rồi.

Lục Tử Mặc, hy vọng lần này anh sẽ không làm em thất vọng nữa.

Lục Tử Mặc hoàn toàn không buồn ngủ, anh chỉ tham lam nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Cận Ngôn, không chớp mắt. "Lục Tử Mặc, nhắm mắt lại ngủ đi, anh cứ nhìn em chằm chằm như thế thì làm sao em ngủ được." "Được." Lục Tử Mặc nhắm mắt lại.

Một lúc sau, anh lại mở mắt ra, có lẽ vì một phen thân mật vừa rồi, mặt Cận Ngôn bây giờ ửng hồng, đẹp đến mức khó tin, khiến anh không thể rời mắt. "Lục Tử Mặc, anh có thôi đi không?" Cận Ngôn cũng mở mắt, Lục Tử Mặc cười ngượng, "Em vẫn chưa ngủ à?" "Không ngủ được." Đồng hồ sinh học được hình thành trong mấy năm nay, đâu phải dễ dàng điều chỉnh lại được. "Vậy chứng tỏ vẫn chưa đủ mệt." Cận Ngôn cười, đẩy mặt Lục Tử Mặc ra, "Anh yên phận chút đi, em chỉ là do vấn đề đồng hồ sinh học thôi." "Ngôn Ngôn, anh yêu em." Lục Tử Mặc đột nhiên nói. "Tự nhiên nói mấy lời này làm gì?" "Nghĩ đến thì nói thôi, à à." "Chẳng trách Tiểu Anh Đào mắng anh là đồ ngốc, có những lúc anh ngốc thật đấy." Cận Ngôn không nhịn được đưa tay lên véo má anh. "Trước mặt hai mẹ con, anh nguyện làm một kẻ ngốc." "Lục Tử Mặc, lần này chúng ta sẽ ổn chứ, sẽ đi cùng nhau mãi chứ?" Cận Ngôn không chắc chắn hỏi.

Không phải cô không tự tin, chỉ là cô đã sợ những biến số trong đời.

Nhớ năm đó, cô và Lục Tử Mặc cũng là một cặp tình nhân hạnh phúc vô bờ, ai ngờ giữa đường lại nhảy ra một Úy Lam, khiến họ cuối cùng mỗi người một ngả.

Lục Tử Mặc thấy sự mông lung thoáng qua trong mắt cô, có chút đau lòng ôm cô chặt hơn.

Cô bây giờ lo được lo mất như vậy, tất cả đều là vì anh, là anh đã khiến cô trở nên như thế. "Ngôn Ngôn, thời gian sẽ chứng minh tất cả, lần này anh tuyệt đối không phụ lòng em." "Vâng." Cận Ngôn yên tâm nhắm mắt lại, Lục Tử Mặc nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

Dạo gần đây ngủ với con gái, anh toàn dỗ người ta như vậy, hiệu quả cực kỳ tốt.

Cận Ngôn quả nhiên rất nhanh đã ngủ thiếp đi, chỉ là lúc này điện thoại lại reo lên.

Lục Tử Mặc vội vàng tắt máy, thấy là Trần Tiểu Mỹ gọi đến, anh nhíu mày, cuối cùng đứng dậy ra phòng khách. "Có chuyện gì, nói nhanh lên?" "Lục Tử Mặc, anh có thể dịu dàng một chút được không." "Cô lại không phải vợ tôi, tại sao tôi phải dịu dàng." Trần Tiểu Mỹ nghĩ lại cũng đúng, nếu anh dịu dàng thì chẳng phải mối quan hệ giữa họ rất mập mờ sao.

Cô không có ý gì với anh, không cần sự dịu dàng của anh. "À, là thế này, lần trước không phải nói không cho Úy Lam đóng vai trong tiểu thuyết của tôi sao?

Tôi đổi ý rồi, cảm thấy cô ta thực ra cũng khá hợp." Lục Tử Mặc rất không hài lòng, "Trần Tiểu Mỹ, cô có bị thần kinh không, thay đổi xoành xoạch.

Tôi là sếp của cô, không phải cấp dưới, dựa vào đâu mà tôi phải làm theo lệnh của cô." Trần Tiểu Mỹ rùng mình, cô biết ngay Lục Tử

Mặc sẽ có phản ứng này, anh là người không có kiên nhẫn.

Cô chọn cách mềm mỏng, "Lục Tử Mặc, tôi sai rồi." Cô thật sự đã bị Úy Lam thuyết phục.

Úy Lam lại đến tìm cô một lần nữa, còn đích thân diễn một đoạn trong kịch bản.

Cô cũng đột nhiên phát hiện, Úy Lam cái đồ thần kinh đó, diễn xuất thật sự rất tốt.

Diễn cái gì ra cái đó.

Có thể độc ác, có thể quyến rũ, đóng vai thanh thuần hình như cũng không hề thua kém.

Trước đây vì quan hệ với Cận Ngôn nên cô chưa bao giờ xem phim truyền hình cô ta đóng, lần này xem qua, cô chỉ có thể dùng từ kinh diễm để hình dung. "Bây giờ cô nói những lời này có ý nghĩa gì không?

Cô nói xem rốt cuộc bây giờ cô muốn thế nào?" "Anh gọi một cuộc điện thoại, rồi để Úy Lam đi diễn." "Đồ thần kinh." Lục Tử Mặc cúp máy, còn trực tiếp tắt nguồn.

Trần Tiểu Mỹ tiếp tục gọi, phát hiện không gọi được, bực bội bĩu môi.

Xem ra lát nữa lại phải tìm cô bạn thân rồi.

Có lẽ sớm đã biết Trần Tiểu Mỹ sẽ tìm Cận Ngôn, sau khi Lục Tử Mặc vào phòng ngủ, anh trực tiếp tắt luôn cả điện thoại của Cận Ngôn.

Chương 1485

Trời lớn đất lớn, vợ ngủ là lớn nhất.

Ai cũng đừng đến làm phiền.

Lục Tử Mặc ôm Cận Ngôn ngủ say sưa.

Đến bữa trưa, bố mẹ Cận cũng không gọi họ dậy, hai người ngủ một mạch đến hơn ba giờ chiều.

Cận Ngôn vừa tỉnh lại đã thấy Lục Tử Mặc, ánh nắng buổi chiều vừa vặn chiếu lên khuôn mặt tuấn tú của anh, đẹp không sao tả xiết.

Cận Ngôn không nhịn được hôn lên chiếc cằm hoàn mỹ của anh, Lục Tử Mặc lập tức kéo cô lại, ôm cô trao một nụ hôn sâu triền miên, khiến cô mặt đỏ tim đập. "Được rồi, nên dậy thôi, ngủ cả ngày rồi." Cận Ngôn đặt tay lên ngực anh.

Bố mẹ còn ở nhà, người không biết còn tưởng họ lại đang làm chuyện gì mờ ám, thực ra chỉ là đang ngoan ngoãn ngủ thôi. "Ừm." Cận Ngôn cầm điện thoại của mình lên, phát hiện đã bị tắt nguồn. "Điện thoại em sao lại tắt nguồn rồi?" "Anh sợ Trần Tiểu Mỹ đến làm phiền em nên tắt điện thoại của em rồi." "Cô ấy tìm em có chuyện gì?" "Chính là chuyện bộ phim vớ vẩn của cô ta thôi." "Cô ấy muốn để Úy Lam tham gia diễn xuất à?" Cận Ngôn hỏi. "Ừm." Lục Tử Mặc vừa nói vừa cẩn thận quan sát sắc mặt của Cận Ngôn. "Lục Tử Mặc, thực ra anh không cần phải cẩn thận như vậy đâu.

Rất nhiều rào cản lúc đầu tưởng như không thể vượt qua, thực ra mấy năm sau nhìn lại thật sự chẳng là gì cả.

Chỉ cần anh và cô ta không tiếp xúc, em cũng sẽ không rảnh rỗi đến mức đi gây sự với Úy Lam." Tha cho người khác chính là tha cho chính mình. "Chúng ta đều phải sống, vốn dĩ người ta đã định là cô ấy rồi, chúng ta không cần thiết phải xen vào cuộc sống của cô ấy.

Mấy hôm trước Úy Lam cũng đến tìm em, em thấy được cô ấy thật lòng yêu thích kịch bản, nếu không đã không hạ mình như vậy." "Cô ta giở thủ đoạn đâu phải một hai lần, năm đó ở bệnh viện cô ta đã hại em bao nhiêu lần rồi." Lục Tử Mặc nhíu mày. "Em nguyện cho cô ta thêm một cơ hội.

Nếu cô ta còn dám đến làm phiền cuộc sống của em, em nhất định sẽ không tha cho cô ta.

Nếu cô ta luôn an phận, em cũng không cần thiết phải cản trở cô ta, không muốn dính dáng thêm bất kỳ quan hệ nào với cô ta nữa." "Chúng ta và cô ta không có bất kỳ liên hệ nào mới là tốt nhất." Lục Tử Mặc thấy vẻ mặt Cận Ngôn bình thản, "Ngôn Ngôn, em thật sự cảm thấy không sao chứ?" "Anh có số tiền đó để đầu tư thì thà mang đi đầu tư vào quỹ giáo dục cho Tiểu Anh Đào còn hơn.

Đây là lần cuối cùng, sau này đừng vì chuyện như vậy mà vung tiền nữa, không đáng đâu." Cận Ngôn lườm Lục Tử Mặc một cái. "Được, nghe lời vợ." Chuyện này thực ra rất đơn giản, Lục Tử Mặc một cuộc điện thoại là giải quyết xong. "Được rồi, giải quyết xong rồi." "Ừm." "Ngôn Ngôn, anh cảm thấy Tiểu Anh Đào cần lớn lên trong một gia đình trọn vẹn, cần có cả bố và mẹ." "Con bé bây giờ đã có bố mẹ rồi." "Không, ý anh không phải vậy, ý anh là chúng ta cùng nhau xây dựng một gia đình, ngày ngày ở bên cạnh Tiểu Anh Đào." "Lục Tử Mặc, anh có cần phải vòng vo thế không, anh muốn cưới em à?" Lục Tử Mặc mặt đỏ lên, "Chính là ý đó." "Mơ đẹp quá nhỉ, cưới vợ đâu phải chuyện đơn giản như vậy, chờ đi." Cận Ngôn rất kiêu ngạo.

Mấy năm trước mơ màng đồng ý đính hôn với anh, lần này thế nào cũng phải hành hạ anh một phen. "Chờ cái gì." "Chờ anh qua được thời gian thử thách." "A, vậy phải chờ bao lâu?" Anh đã sớm không thể chờ đợi được nữa muốn rước người ta về, anh đã chờ mấy năm rồi.

Cận Ngôn khẽ hừ một tiếng, "Cái này thì phải xem tâm trạng của em đã." "Ngôn Ngôn, chúng ta nói chuyện tử tế được không?" Lục Tử Mặc ôm lấy vòng eo nhỏ của Cận Ngôn.

Cận Ngôn cười vô cùng tao nhã, "Chuyện này không có chỗ cho thương lượng." "Vậy ít nhất em cũng phải cho anh một thời hạn, chỉ cho anh một con đường sáng chứ." Lục Tử Mặc định hôn Cận Ngôn.

Cận Ngôn đặt tay lên cằm anh, "Theo đuổi vợ mà còn không biết cách, anh cưới vợ làm gì, anh đáng đời độc thân." Lục Tử Mặc xám xịt sờ sờ mũi, cuối cùng cũng cảm nhận được sự ấm ức của Mộc Dung, cưới không được vợ. "Ngôn Ngôn, người đàn ông độc thân hoàng kim như anh em cứ thu nhận đi, đỡ cho anh đi gây họa cho người khác, em cứ coi như là vì dân trừ hại đi." "Bản cô nương chỉ là một tiểu nữ tử, không làm nữ hiệp vì dân trừ hại kiểu đó đâu, anh cứ tùy tiện đi gây họa cho người khác đi, xem con gái anh xử lý anh thế nào." "Vợ ơi, sao anh dám chứ, anh dùng cái đầu trên cổ này để đảm bảo, tuyệt đối không làm chuyện có lỗi với em và bé ngoan." "À à, cứ đi rồi xem sao." "Ngôn Ngôn, em xem xét lại đề nghị của anh đi, thế nào?" Lục Tử Mặc đuổi theo ra ngoài. "Không có gì để thương lượng." "Ngôn Ngôn." "Đừng có làm nũng với em, em nổi hết cả da gà rồi." Lục Tử Mặc: ......

Bố mẹ Cận thấy hai người họ cười đùa đi ra, biết rằng lần này đã hoàn toàn mưa tạnh trời quang, đôi trẻ thật sự đã làm lành.

Làm cha mẹ, tự nhiên là hy vọng con gái ngày càng tốt đẹp.

Nụ cười như vậy trên mặt con gái, thật sự đã rất lâu rồi không thấy.

Lục Tử Mặc không xem điện thoại, nên anh không hề biết dòng trạng thái của anh đã gây ra chấn động lớn đến mức nào.

Nhóm Wechat của nhà họ Lục đã bùng nổ.

Lục Niệm Nhất: Xem ra ông già nhà mình tu thành chính quả rồi.

Tần Tuệ: Kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc.

Lòng vòng một hồi, người có EQ thấp nhất nhà lại là người viên mãn nhất, có một cô con gái thông minh đáng yêu.

Lục Nghiêu: Bà nội, bà đừng xát muối vào tim cháu được không?

Tần Tuệ: Nói cháu đấy, hôn có thể chưa kết hôn vội, cháu có thể tạo ra đứa bé trước được không?

Lục Nghiêu: Cháu kiên quyết không làm kẻ phụ bạc như em út.

Tần Tuệ: Viện cớ, cháu là không có bản lĩnh.

Lục Nghiêu: Bố mẹ, hai người mau ra đi, bà nội đang nhồi nhét tư tưởng xấu cho con, bóp méo tam quan của con.

Giang Mạn: Người không có bản lĩnh còn không cho người khác nói à, con phải chịu được sự phê bình của người khác.

Lục Nghiêu: Mẹ, mẹ nhất định là bị bà nội làm hư rồi.

Giang Mạn: Thằng nhóc thối, con không biết mẹ đang vội làm bà nội à?

Lục Nghiêu: ......Con phải đi truy sát Lục Tử Mặc ngàn dặm, cậu ta ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự hòa thuận của gia đình rồi.

Chương 1486

Lục Sâm: Con xem nó có để ý đến con không.

Lục Nghiêu: Chú út, chú út, chú thấy cháu cưới cháu gái ngoại của chú thế nào, chúng ta thân lại càng thêm thân.

Lục Sâm: Không ưa.

Lục Nghiêu: Chú út, chú út thân yêu của cháu, người nhà không để của tốt lọt ra ngoài chứ.

Lục Sâm: Lười để ý đến con, đi đón cháu gái đây.

Lục Nghiêu: ......

Tin nhắn thật sự không nhiều, Lục Tử Mặc tiện tay lướt xem vài dòng rồi thoát ra. "Lục Tử Mặc, anh cười cái gì thế?" "Vui chứ sao." "Cười ngây ngô." Lục Tử Mặc đột nhiên nhớ ra điều gì, kéo tay Cận Ngôn ra, chiếc nhẫn đính hôn trên tay cô đã sớm được tháo xuống.

Cận Ngôn biết ý anh, cười ngượng nghịu.

Lục Tử Mặc cũng tháo chiếc nhẫn trên tay mình ra, rồi ném vào thùng rác. "Này, Lục Tử Mặc, anh lãng phí thế làm gì?" Cặp nhẫn kim cương này, cô nhớ lúc đó đã tốn mấy triệu. "Chuyện đã qua hãy để nó qua hẳn, không giữ lại gì hết, chúng ta bắt đầu lại từ đầu." "Anh đúng là ngốc nghếch nhiều tiền, anh không mang đi bán được à?

Vứt đi làm gì?" Cận Ngôn nhặt lên. "Khắc tên chúng ta rồi, bán không được đâu." "Vậy thì giữ lại đi, cần gì phải trốn tránh hiện thực, coi như là để tưởng niệm cho đoạn tình cảm thất bại của chúng ta, để mà rút kinh nghiệm." Cận Ngôn nói rồi, giúp Lục Tử Mặc đeo lại. "Của em đâu?" "Em biết ngay anh là đồ keo kiệt, là vì em không đeo nên anh mới định vứt đi, của em em không vứt, vẫn còn cất đi đấy."

Lục Tử Mặc lại tháo ra, "Vậy đưa em cất giữ chung luôn đi." Muốn kết hôn, đương nhiên cần mua một cặp mới, làm sao có thể dùng cái cũ được.

Cận Ngôn cất đi. "Ngôn Ngôn, tối nay chúng ta ra ngoài ăn cơm được không, coi như là buổi hẹn hò đầu tiên của chúng ta." "Tùy anh, ai bảo anh ngốc nghếch nhiều tiền." "Ha ha, vậy buổi chiều chúng ta đi dạo phố trước, mua quần áo cho em và Tiểu Anh Đào." "Không vấn đề." Cận Ngôn cảm thấy, đã quyết định bắt đầu lại với anh thì phải dốc lòng vun đắp, dốc lòng cảm nhận.

Cả buổi chiều, Lục Tử Mặc dẫn Cận Ngôn mua rất nhiều quần áo, chân Cận Ngôn đã mỏi nhừ mà Lục Tử Mặc vẫn còn tràn đầy năng lượng chiến đấu.

Cận Ngôn thật sự không chịu nổi nữa, đành phải kéo Lục Tử Mặc ra ngoài. "Ngôn Ngôn, anh thấy chiếc váy màu hồng lúc nãy, Tiểu Anh Đào mặc vào nhất định sẽ rất đẹp, chúng ta vẫn nên mua nó đi." Cận Ngôn thật sự không còn sức để phàn nàn nữa, trước đây không hề phát hiện Lục Tử Mặc đi dạo phố lại có sức chiến đấu như vậy.

Hôm nay là lần đầu tiên được chứng kiến. "Lục Tử Mặc, anh đủ rồi đó, Tiểu Anh Đào làm sao mặc hết nhiều quần áo như vậy, trẻ con lớn nhanh lắm, con gái anh cũng không thích mặc váy lắm đâu." Lục Tử Mặc trước đây không hiểu được niềm vui của việc dạo phố, bây giờ tự tay chọn quần áo cho con gái, nghĩ đến dáng vẻ con gái mặc những bộ quần áo này, anh lại cảm thấy hạnh phúc vô cùng. "Sao lại mặc không hết được, một ngày thay ba bộ, một tháng là 90 bộ, một năm cần hơn 1000 bộ đấy." "Em thấy anh là có tiền nên ngứa tay ngứa chân thì có." Một ngày thay ba bộ, bốn mùa không trùng lặp, thật sự coi mình là địa chủ rồi.

Cô cuối cùng cũng hiểu thế nào là cuồng con gái.

Nhìn cái điệu bộ của Lục Tử Mặc, chỉ hận không thể khuân cả trung tâm thương mại về nhà. "Chỉ có một đứa con gái thế này, đương nhiên phải cưng chiều hết mực.

Ngôn Ngôn em ngồi đây đi, anh quay lại lấy quần áo." Lục Tử Mặc kiên quyết. "Anh còn xách nổi nữa đâu." "Không sao, cứ bảo họ giao thẳng đến nhà là được." Lục Tử Mặc lại quay lại cửa hàng thương hiệu vừa rồi, bảo người ta gói hết mấy bộ quần áo anh vừa xem.

Cận Ngôn nhìn bóng lưng anh, bất lực lắc đầu.

Tiểu Anh Đào, bố con điên rồi.

Nhưng cả buổi chiều đi dạo, mua toàn là quần áo của hai mẹ con cô, Lục Tử Mặc thì chẳng mua được gì.

Một lúc sau, Lục Tử Mặc hăng hái đi ra, "Xong rồi, Tiểu Anh Đào cả năm nay không thiếu quần áo mặc rồi." "Lục Tử Mặc, anh thật là..." Lục Tử Mặc thấy Cận Ngôn vẻ mặt bất đắc dĩ, gãi gãi đầu, "À à, đừng kỳ thị anh được không?

Anh lần đầu làm bố mà." Cận Ngôn đúng là dở khóc dở cười, chìa tay về phía Lục Tử Mặc, Lục Tử Mặc lập tức đỡ cô đứng dậy, còn trêu ghẹo: "Lão Phật Gia khởi giá." Cận Ngôn bật cười thành tiếng, nhìn nụ cười rạng rỡ như hoa trên mặt Lục Tử Mặc, tâm trạng cô cũng thật sự rất tốt.

Lục Tử Mặc, hôm nay rốt cuộc anh vui đến mức nào vậy. "Lục Tử Mặc, em cũng có đồ muốn tặng anh." "Anh cũng có quà à, là gì thế?" Cận Ngôn kéo Lục Tử Mặc vào cửa hàng chuyên bán của PATEK PHILIPPE, mắt Lục Tử Mặc lập tức sáng lên, cô nàng này muốn tặng anh đồng hồ. "Được rồi, anh tự chọn đi, em trả tiền." "Có cần phải ra vẻ nhà giàu thế không?" "Học anh làm địa chủ một lần." Nhân viên phục vụ lập tức đi tới, "Thưa anh, thưa chị, anh chị thích kiểu dáng nào ạ, bên em vừa mới về một mẫu đồng hồ đôi phiên bản giới hạn, anh chị có hứng thú tìm hiểu không ạ?" "Đưa chúng tôi qua xem." "Vâng ạ, mời anh chị đi lối này." Cận Ngôn vừa nhìn đã thích ngay cặp đồng hồ đôi đó, kiểu dáng rất đơn giản, nhưng cảm giác trên tay rất tốt, có một vẻ sang trọng kín đáo.

Cô nhìn sang Lục Tử Mặc, "Lục Tử Mặc, anh thấy thế nào?" Lục Tử Mặc chỉ cảm thấy hạnh phúc đến quá đột ngột.

Trước đây tuyệt vọng đau khổ bao nhiêu, bây giờ vui sướng phấn khích bấy nhiêu.

Anh liếc nhìn giá, lập tức cười.

Một cặp đồng hồ hơn 5 triệu, anh còn không chớp mắt.

Tuy không phải là tốt nhất, nhưng anh hiểu tính cách của cô nàng này, cô trước nay không phải người phô trương lãng phí, mỗi một đồng tiền của cô cũng là do cô vất vả kiếm được, sẵn lòng bỏ ra nhiều tiền như vậy để mua cho anh thứ đồ hoa mỹ không thực tế như đồng hồ, đủ để chứng minh vị trí của anh trong lòng cô rồi.

Khóe miệng Lục Tử Mặc cong lên một đường cong rực rỡ, trong mắt cũng như chứa đầy ánh sao, tựa như có thể thắp sáng cả dải ngân hà, "Anh thấy rất tốt." Cận Ngôn cũng cong khóe miệng, rất hào phóng nói: "Vậy lấy cặp này, gói lại đi." "Vâng ạ, mời anh chị đi lối này, nghỉ ngơi một lát, tôi sẽ làm thủ tục cho anh chị ngay." Nhân viên phục vụ thật sự vui mừng khôn xiết, cặp khách này thật sự quá hào phóng, còn chưa thử đeo đã quyết định rồi, là khách hàng nhanh nhất mà cô từng gặp.

Ra khỏi cửa hàng, Lục Tử Mặc đột nhiên ôm chặt Cận Ngôn xoay vòng vòng, những túi đồ trên tay anh đều rơi xuống đất. "Này, Lục Tử Mặc, anh làm gì thế, mau thả em xuống." Cận Ngôn sợ hãi. "Để anh xoay hai vòng đã, anh thật sự quá vui rồi." "Lục Tử Mặc, anh vui thì tại sao lại ôm em xoay vòng chứ, anh tự xoay đi." "Bởi vì anh vui mà." Cận Ngôn: ......

Câu trả lời này cũng như không trả lời.

Chương 1487

Cũng không xem đây là nơi nào.

Hành động của hai người thu hút không ít sự chú ý, nhưng nhìn nụ cười hạnh phúc trên mặt họ, những người đó cũng đều mỉm cười, dường như đang chúc phúc cho họ. "Ngôn Ngôn, anh thật sự không đang mơ chứ?" "Không có." "Anh thật sự là người có vợ có con rồi à?" Biết Lục Tử Mặc hôm nay khá phấn khích, Cận Ngôn cũng tỏ ra đặc biệt kiên nhẫn, nghiêm túc trả lời câu hỏi của anh, "Đương nhiên rồi." "Con gái anh tên là Tiểu Anh Đào, con bé còn đẹp hơn cả tiên nữ." "Đúng vậy." "Vợ anh cũng đặc biệt quyến rũ." "Anh có biết ngượng không?

Có ai khen người ta như vậy không?" "Em nói vậy là đồng ý làm vợ anh rồi à?" Cận Ngôn: ......

Sao nói một hồi lại bị người đàn ông này lừa vào tròng rồi, Lục Tử Mặc cũng học theo cách gài bẫy rồi.

Thật đáng ghét. "Em không lên tiếng là ngầm thừa nhận lần nữa à?" Lục Tử Mặc không buông tha.

Người đi đường bên cạnh không nhịn được cười thành tiếng.

Cả khuôn mặt Cận Ngôn đỏ bừng, "Lục Tử Mặc, anh vừa phải thôi chứ." Lục Tử Mặc trước nay da mặt dày, đối với người lạ anh chẳng hề để tâm. "Chưa đủ, anh vui lắm." Lục Tử Mặc tiếp tục ôm Cận Ngôn xoay vòng, Cận Ngôn bất lực phàn nàn về hành động trẻ con của anh, chỉ có thể ôm chặt cổ anh.

Sợ bị anh vô ý văng ra ngoài. "Lục Tử Mặc, mau thả em xuống, em chóng mặt." Lục Tử Mặc giật mình, vội vàng thả Cận Ngôn xuống.

Cận Ngôn thật sự chóng mặt, ôm chặt eo Lục Tử Mặc. "Còn chóng mặt không?" "Để em nghỉ một lát đã." Cận Ngôn ôm đầu. "Ngôn Ngôn, có phải sức khỏe em hơi yếu không, anh mới xoay có mấy vòng thôi." "Làm ơn đi, em bị thiếu máu, huyết áp thấp, không chịu nổi anh hành hạ đâu." Cô cảm thấy từ khi sinh Tiểu Anh Đào xong, thể chất của cô dường như không còn tốt nữa.

Trước đây chuyển mùa cơ bản không bị cảm, bây giờ chỉ cần thời tiết thay đổi là dính chưởng, thật sự rất yếu. "Xin lỗi, anh không biết, anh đỡ em ra kia ngồi một lát." Lục Tử Mặc đỡ Cận Ngôn ra bên cạnh ngồi một lúc, Cận Ngôn nhắc nhở: "Quần áo anh mua cho Tiểu Anh Đào, mau nhặt lên đi." "Được, được, anh nhặt ngay." Cận Ngôn bật cười.

Đã 25 tuổi rồi mà sao còn như một đứa trẻ.

Lúc Lục Tử Mặc quay lại, trên tay còn cầm một ly nước đường đỏ, "Ngôn Ngôn, uống một chút có lẽ sẽ đỡ hơn." "Anh lấy nước đường đỏ ở đâu ra vậy?" "Một người đẹp trai như anh lấy một ly nước đường đỏ thì có vấn đề gì chứ." Cận Ngôn lườm anh một cái, không cần nghĩ cũng biết là dùng nhan sắc để đổi lấy.

Cận Ngôn uống xong, cuối cùng cũng cảm thấy khá hơn một chút. "Lên đi, anh cõng em." "Không cần, đâu có yếu đến vậy." "Lên đi, vợ của anh anh tình nguyện cõng, không cần biết em có yếu hay không." "Nhiều người thế này." "Cuộc sống là của chúng ta, người khác lại không thể thay thế chúng ta được, chúng ta sống thoải mái là được rồi, không cần phải để ý đến ánh mắt của người khác." Làm sao đây, đột nhiên cảm thấy anh nói rất có lý.

Cận Ngôn không do dự nữa, nằm lên lưng Lục Tử Mặc, ôm chặt cổ anh.

Trên khuỷu tay Lục Tử Mặc còn treo những chiếc túi sặc sỡ.

Cận Ngôn cười, thật đúng là bạn trai lực max.

Mấy năm nay luôn cảm thấy tâm hồn mình đã già cỗi, không ngờ còn có thể vui vẻ như vậy.

Cô áp mặt vào lưng Lục Tử Mặc, nhẹ nhàng hít thở mùi hương trên người anh. "Lục Tử Mặc, nếu anh mệt thì có thể thả em xuống." "Đúng là xem thường người đàn ông của em quá, em và Tiểu Anh Đào cùng lên, anh cũng có thể nhẹ nhàng cõng hai mẹ con cả đời." "Đúng là tự đại, hôm nào hai mẹ con em thử xem." "Hoan nghênh hai mẹ con lúc nào cũng có thể thử." Lục Tử Mặc cứ cười toe toét.

Nếu có thể, thật sự muốn cứ thế này đi đến cuối con đường. "Ngôn Ngôn." "Ngôn Ngôn." Cận Ngôn không lên tiếng, tối qua cô quá mệt, buổi chiều lại cùng Lục Tử Mặc đi dạo phố, làm gì còn sức lực nữa.

Bây giờ nằm trên lưng người mình yêu, không ngủ thiếp đi mới là lạ. "Cô nàng này, đúng là thật." Lục Tử Mặc không trực tiếp cõng Cận Ngôn về bãi đỗ xe, mà trẻ con cõng cô đi dạo một vòng.

Những chuyện này, Cận Ngôn tự nhiên không rõ lắm, là mấy năm sau Lục Tử Mặc tự mình buột miệng nói ra, cô mới biết Lục Tử Mặc còn làm những chuyện không thể tin nổi như vậy.

Lúc Cận Ngôn tỉnh lại là ở ghế sau trên xe, sau đầu gối một chiếc gối ngủ, trên người còn đắp áo khoác của Lục Tử Mặc. "Lục Tử Mặc, bây giờ mấy giờ rồi?" "Bảy giờ tối rồi, đói chưa?" "Hơi đói rồi, đã đón Tiểu Anh Đào chưa?" "Bố anh đã đi đón rồi, hôm nay con bé ở trường rất ngoan, không gây chuyện, vừa rồi còn gọi điện cho em đấy." "Nói gì thế?" "Nói muốn học trống jazz." "Trống jazz?" "Ừm, con bé nói con gái biết đánh trống jazz trông rất ngầu." "Đúng là nghĩ gì làm nấy, đàn piano còn chưa học thành thạo nữa." "Tiểu Anh Đào rất có năng khiếu, học piano và trống jazz cùng lúc không có vấn đề gì đâu." "Muốn học thì học thôi, chỉ cần con bé có hứng thú, em không phản đối." "Ừm." "Được, lát nữa anh sẽ nói với con bé, chúng ta đi ăn cơm trước đi." Lục Tử Mặc nắm tay Cận Ngôn, Cận Ngôn thuận thế khoác tay anh, người hơi dựa vào anh.

Lục Tử Mặc đưa Cận Ngôn đến một nhà hàng tây, Cận Ngôn cảm thấy hơi kỳ lạ, lúc này đang là giờ ăn cơm mà lại chẳng có mấy người. "Sao vậy?" "Chắc là kinh doanh của nhà hàng này không tốt lắm." "Vậy mà anh còn đưa em đến." "Ăn vì không khí mà, anh thích yên tĩnh." Cận Ngôn làm sao tin được cái cớ vụng về này của Lục Tử Mặc, "Lục Tử Mặc ngốc nghếch nhiều tiền, có phải anh bao cả nhà hàng rồi không?" "À à, có cần phải thông minh thế không?" "Là do anh quá ngốc.

Sau này đừng làm mấy chuyện này nữa." "Được, sau này đều nghe lời em." Hai người ngồi đối diện nhau, Lục Tử Mặc chu đáo giúp Cận Ngôn cắt bít tết, sau đó đưa cho Cận Ngôn. "Ngôn Ngôn, ăn ngon miệng nhé." "Cảm ơn." Cận Ngôn ăn được một nửa thì đột nhiên phát hiện mọi thứ xung quanh đều sáng lên, chiếc đèn chùm trên đầu càng lộng lẫy đến mức khó tin.

Sau đó có nhân viên phục vụ đẩy xe nhỏ đến, trên xe có một bó hoa tươi, một chai rượu vang đỏ, và một hộp nhẫn màu đỏ.

Cận Ngôn lờ mờ đoán được kịch bản tiếp theo, ánh mắt lập tức sáng lên, trái tim cũng đập thình thịch.

Quả nhiên, mọi chuyện diễn ra đúng như cô dự đoán.

Người đàn ông kiêu ngạo cao quý đó đột nhiên đứng dậy, sau đó quỳ một gối xuống trước mặt cô, đôi mắt đen láy tràn đầy thâm tình nhìn cô, đôi môi màu tím nhạt hé mở, vô cùng thành kính. "Ngôn Ngôn, xin lỗi em, là lỗi của anh, đã khiến cho gia đình ba người chúng ta phải xa cách lâu như vậy.

Dù anh không muốn thừa nhận, nhưng anh biết mình có rất nhiều khuyết điểm.

Anh quá chậm chạp, thích giấu mọi chuyện trong lòng, làm việc thì dây dưa, không đủ chín chắn, lại còn cố chấp.

EQ thì thấp đến đáng sợ." Lục Tử Mặc càng nói càng cảm thấy mình năm đó thật sự quá tệ hại, chẳng được tích sự gì.

Chương 1488

"Anh không cầu xin em quên đi những điều không tốt của anh, nhưng anh hy vọng em cho anh một cơ hội, để anh từ từ đối xử tốt với em, từ từ chữa lành những vết thương mà quá khứ anh đã gây ra cho em." "Nghiệt do chính anh tạo ra, hãy để chính anh bù đắp, được không?" "Ngôn Ngôn, gả cho anh nhé.

Anh nguyện dùng cả đời này để bảo vệ và yêu thương em.

Sống chết nương tựa, không rời không bỏ." Nói xong, Lục Tử Mặc nghiêm túc nhìn Cận Ngôn, trong lòng rõ ràng là căng thẳng vô cùng, nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh.

Đợi rất lâu vẫn không thấy Cận Ngôn trả lời.

Lòng bàn tay Lục Tử Mặc đã đổ mồ hôi. "Ngôn Ngôn, em thấy thế nào?" Cận Ngôn chớp chớp mắt, hỏi: "Lục Tử Mặc, ai viết lời thoại cho anh vậy?" Lục Tử Mặc suýt nữa thì ngã ngửa. "Ngôn Ngôn, anh tệ đến thế sao?

Trời đất chứng giám, mỗi một chữ, mỗi một câu đều là do chính anh nghĩ ra, tất cả đều là lời tự đáy lòng của anh." "Những lời này không giống phong cách của anh lắm." "Ngôn Ngôn, thật sự là do anh tự nghĩ ra.

Nhưng bây giờ trọng tâm không phải là cái này, trọng tâm là em có đồng ý lời cầu hôn của anh không?" Người đàn ông này thật sự quá vội vàng rồi.

Mới hôm qua coi như chính thức làm lành, tối nay anh đã đến cầu hôn, sợ cô chạy mất đến thế sao?

Con gái đang ở trong tay anh, bố mẹ cô cũng ở đây, cô còn có thể chạy đi đâu được. "Lục Tử Mặc, anh có hơi vội quá rồi đấy." "Anh phải rèn sắt khi còn nóng chứ." *Phụt.* Không biết từ đâu vang lên một tiếng cười khẽ.

Cận Ngôn mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn, hình như ở đây còn có người khác. "Lục Tử Mặc, ai ở trong đó vậy?" Cận Ngôn chỉ vào một nơi cách đó không xa. "Bất kể là ai cũng không thể ảnh hưởng đến việc cầu hôn của anh.

Ngôn Ngôn, gả cho anh đi." Tim Cận Ngôn như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô sốt ruột giậm chân một cái. "Anh, anh còn không cho em chút thời gian để suy nghĩ nữa." "Anh thật sự không đợi được nữa, Ngôn Ngôn." Ai biết đợi thêm nữa sẽ xảy ra chuyện quái quỷ gì chứ, anh bây giờ không còn nguyện vọng nào khác, chỉ muốn sớm ngày cưới được cô gái mình yêu về nhà, cho con gái một gia đình trọn vẹn. "Ở bên nhau đi!" "Ở bên nhau đi!" "Ở bên nhau đi!" "Gả cho anh ấy đi, gả cho anh ấy đi!" Những người đang trốn ở phía sau bắt đầu hò hét cổ vũ.

Nhìn ánh mắt thâm tình của Lục Tử Mặc, cuối cùng Cận Ngôn cũng không nhịn được mà khẽ gật đầu.

Lục Tử Mặc kích động lấy chiếc nhẫn từ trong hộp ra, rồi đeo vào ngón tay của Cận Ngôn.

Cận Ngôn cảm nhận được đầu ngón tay anh có chút run rẩy, đó là sự kích động, cũng là biểu tượng cho tình yêu của anh dành cho cô.

Ánh mắt cô cũng trở nên dịu dàng.

Đeo nhẫn xong, Lục Tử Mặc trực tiếp ôm lấy Cận Ngôn, bá đạo hôn lên, không cho cô một chút cơ hội phản kháng nào.

Cận Ngôn đấm nhẹ vào vai anh mấy cái, ở đây có người đó biết không? "Không sao đâu, họ đều là người nhà của anh, là những người đến để chứng kiến hạnh phúc của chúng ta." Người nhà?

Cả nhà họ Lục đều đến hết sao?

Cận Ngôn hoàn toàn không kịp suy nghĩ nhiều, bởi vì tên khốn Lục Tử Mặc này thật sự quá bá đạo rồi.

Nụ hôn kết thúc, chân Cận Ngôn mềm nhũn, chỉ có thể để Lục Tử Mặc ôm trong lòng.

Tiểu Anh Đào là người không nhịn được đầu tiên, từ trong nhảy ra, vỗ vỗ đôi tay nhỏ. "Yeah, ba mẹ cuối cùng cũng làm lành rồi." Cận Ngôn nhìn sang, không chỉ có Tiểu Anh Đào, mà nhà họ Lục trừ ông cụ ra, gần như cả nhà đều có mặt.

Ngay cả bố mẹ cô cũng đến.

Trong mắt mỗi người ngoài lời chúc phúc, còn mang theo một tia cổ vũ. "Lục Tử Mặc, có nhiều người ở đây như vậy, anh đúng là..." "Anh mời các bậc trưởng bối đến làm chứng, rằng Lục Tử Mặc anh cả đời này tuyệt đối sẽ không phụ lòng em." "Nói những lời này có ích gì, phải thật sự làm được mới được." "Được, vậy anh không nói nữa, anh để dành sau này làm cho em xem." "Còn có con nữa, ba cũng phải yêu con, nếu không con và mẹ vẫn sẽ không cần ba đâu." Tiểu Anh Đào chen vào giữa ba mẹ, ngẩng cái đầu nhỏ lên một cách đáng yêu.

Lục Tử Mặc bế cô bé lên. "Bé ngoan, hôm nay ba mua cho con rất nhiều quần áo, ở trên xe đó." "Biết mua quần áo thì có ích gì, ba có nhiều tiền mà.

Con nói là sự quan tâm cơ." "Vậy con thấy thế nào mới là quan tâm?" "Ừm...

Ông ngoại bà ngoại rất thương con, họ lúc nào cũng đặt con trong lòng.

Nếu họ không tìm thấy con sẽ rất lo lắng, không nhìn thấy sẽ rất nhớ nhung, lúc nào cũng nghĩ phải làm đồ ăn ngon cho con, phải dỗ con vui vẻ, đó mới là tình yêu thật sự." "Đúng là bà cụ non." Lục Tử Mặc véo nhẹ chóp mũi Tiểu Anh Đào. "Vậy ba có đồng ý không?" "Đồng ý, còn điều kiện gì nữa cứ nói hết ra, chỉ cần là bé ngoan đưa ra, ba đều đồng ý hết." "Còn nữa là, ba không được phép nhìn cô gái khác dù chỉ một cái, chỉ được nhìn mẹ con thôi." "Không thành vấn đề, trong mắt ba con lúc nào cũng chỉ có mẹ con thôi." "Còn nữa là...

Aiya, con chưa nghĩ ra." "Vậy được, lúc nào bé ngoan nghĩ ra thì cứ nói với ba, ba đồng ý hết." Tiểu Anh Đào vui mừng múa tay múa chân, hôn một cái lên má Lục Tử Mặc: "Ba ngoan quá, thưởng cho ba một nụ hôn." "Ha ha." Lục Nghiêu ở bên cạnh lắc đầu. "Ngốc rồi, ngốc rồi, đúng là ngốc thật rồi." Lục Minh vỗ vào gáy Lục Nghiêu một cái. "Học hỏi đi, ngốc thì sao, người ta cưới được vợ rồi kìa." "Bố, có phải bố bị mẹ lây bệnh rồi không, ngay cả bố cũng hùa vào bắt nạt con." "Bố là đang nhắc nhở con, thật sự không còn nhỏ nữa đâu." "Vậy bố có bản lĩnh thì mang đồ sang nhà người ta làm mai cho con đi." Lục Minh liếc Lục Nghiêu một cái. "Lười để ý đến con." Lục Nghiêu bĩu môi, ông bố không đáng tin cậy này, chẳng giúp được gì cả. "Được rồi, được rồi, mọi người đều đang đói cả rồi, mau bảo phục vụ dọn món lên đi." Lục Sâm nói. "Xin lỗi mọi người, tôi sẽ bảo phục vụ sắp xếp ngay." Mạc Noãn đi tới, nắm lấy tay Cận Ngôn, vẻ mặt hiền hòa.

Cận Ngôn ngập ngừng nói: "Bác gái." "Còn gọi là bác gái à, mẹ đã chờ con đổi cách xưng hô này nhiều năm rồi đó." "Mẹ." Cận Ngôn đỏ bừng mặt.

Chương 1489

"Con ngoan, ngàn lời vạn chữ cũng không thể biểu đạt hết sự cảm kích và áy náy của nhà họ Lục chúng ta đối với con.

Sau này mọi người đều là người một nhà rồi, mấy lời khách sáo này mẹ cũng không nói nữa.

Sau này mẹ và ba con sẽ giúp con giám sát Lục Tử Mặc, không để nó tái phạm sai lầm nữa.

Thằng con trai này của mẹ EQ có hơi thấp, nhưng tuyệt đối là một người chung tình.

Mẹ thật tâm chúc phúc hai đứa đến bạc đầu." Sống mũi Cận Ngôn hơi cay cay, đi một vòng lớn, cuối cùng cô và Lục Tử Mặc vẫn đến được với nhau. "Mẹ, chúng con sẽ cố gắng." Không chỉ Lục Tử Mặc phải cố gắng, mà cô cũng còn rất nhiều điều cần phải cải thiện. "Ừ, mẹ tin tưởng hai đứa." "Thôi được rồi, ông cụ nhà chúng ta cuối cùng cũng viên mãn, xem như đã giải quyết được một nỗi lòng." Lục Tử Đồng nói. "Bây giờ chỉ còn lại một mình Lục Nghiêu là độc thân thôi." Giang Mạn nói. "Ai nói, còn có Đóa Đóa nhà con nữa." Lục Nghiêu quả quyết kéo em gái mình xuống nước. "Con gái thì không lo ế." "Vậy hai thằng nhóc nhà cô út chẳng phải cũng chưa có ai sao." "Lục Nghiêu, anh ba mươi tuổi rồi mà còn so bì với mấy đứa mới thành niên, anh có thấy xấu hổ không?" "Xin lỗi, mặt dày rồi." "Nghiêu Nghiêu, vậy anh cứ chờ làm phù rể cho hai thằng nhóc nhà tôi đi nhé." Lục Tử Đồng cười trên nỗi đau của người khác. "Cô út, cô đừng có trù con được không?

Chúng ta đừng nói chuyện này nữa, hôm nay là ngày lành Tử Mặc và Ngôn Ngôn tái hợp, mấy người mở đại hội đấu tố con là lấn át vai chính rồi đấy.

Không nói nữa, không nói nữa." Lục Nghiêu đi tới, bế Tiểu Anh Đào lên, cho cô bé ngồi trên vai mình.

Tiểu Anh Đào nhẹ nhàng véo tai anh: "Bác cả, bác phải ngoan, phải làm một đứa trẻ ngoan ngoãn vâng lời." Câu nói này vừa thốt ra, cả khán phòng đều phá lên cười. "Anh cả, ngay cả bé ngoan nhà em cũng hiểu chuyện, anh không hiểu thì có thấy xấu hổ không?" "Em út, cậu im miệng cho anh.

Đừng có mới được mấy ngày yên ổn đã lên mặt với anh, cẩn thận sét đánh đó." "Em chỉ thiện ý nhắc nhở thôi, không muốn nghe thì thôi vậy.

Đợi lúc em sinh đứa thứ hai nhớ mừng bao lì xì to một chút là được." Lục Nghiêu: "..." "Cái này thì chắc chắn có rồi.

Ngôn Ngôn và Tiểu Mặc hai đứa cố gắng lên nhé, bà nội tin hai đứa." Tần Tuệ cười nói.

Cận Ngôn đỏ bừng mặt. "Bà nội, chuyện này... chuyện này để sau hãy nói ạ." Lục Tử Mặc lại khoác vai Cận Ngôn. "Tiểu Anh Đào đã hơn ba tuổi rồi, anh thấy hai đứa trẻ cách nhau ba bốn tuổi là hoàn hảo nhất." "Anh thấy hoàn hảo thì tự đi mà sinh." Sinh con đâu phải chuyện đơn giản như vậy. "Ha ha, anh làm gì có bản lĩnh đó, vẫn phải cần em thôi." Lần trước mang thai Tiểu Anh Đào, anh đã không thể tham gia, không thể gánh vác trách nhiệm của một người cha.

Lần sau anh nhất định sẽ ở bên cạnh cô, không để cô chịu thêm chút khổ cực nào nữa. "Bà cố ơi, đứa thứ hai là gì ạ?" Tiểu Anh Đào không hiểu, bèn hỏi. "Đứa thứ hai có nghĩa là con sẽ có thêm một em trai hoặc một em gái đó." "Thích quá thích quá, vậy con có thể chơi với em được không ạ?" "Ha ha, em trai và em gái là để yêu thương, không phải để chơi đâu." Tần Tuệ vuốt tóc Tiểu Anh Đào. "Dạ vâng, vậy con không chơi với các em nữa, con để các em chơi với con." "Thế mới đúng chứ." Tay Cận Ngôn véo mạnh vào eo Lục Tử Mặc mấy cái, xem anh còn dám nói bậy bạ nữa không.

Đúng là cái loại được voi đòi tiên, vừa mới đồng ý ở bên anh.

Anh đã bày ra trận thế lớn như vậy để cầu hôn, giờ lại còn trước mặt bao nhiêu người nói chuyện sinh đứa thứ hai.

Lục Tử Mặc, chiêu trò của anh đúng là càng ngày càng thâm sâu. "A a, Ngôn Ngôn, đừng véo nữa, nhột quá." "Em véo chính là anh đó." Phục vụ bắt đầu dọn món ăn, cả gia đình quây quần bên một chiếc bàn tròn lớn cùng nhau ăn tối.

Lục Tử Mặc đột nhiên rời khỏi chỗ ngồi, bế Tiểu Anh Đào đi về phía cây đàn piano cách đó không xa.

Cận Ngôn nín thở dõi theo hai bố con họ.

Lục Tử Mặc đặt Tiểu Anh Đào ngồi trên đùi mình, cô bé nói vào micro với giọng điệu dễ thương: "Sau đây, con và ba của con sẽ cùng nhau đàn và hát một bài hát dành tặng cho mẹ của con, 'My Love'." "Ba của con muốn mượn bài hát này để bày tỏ tình yêu với mẹ của con, con giơ cả hai tay hai chân tán thành." "Sau đây, xin mời thưởng thức phần trình diễn của con và ba." Lời của Tiểu Anh Đào vừa dứt, những nốt nhạc du dương đã vang lên từ cây đàn piano.

Hết đoạn dạo đầu, giọng hát trầm ấm mà từ tính của Lục Tử Mặc vang lên, Tiểu Anh Đào không hát được cả bài, chỉ thỉnh thoảng hát chen vào một câu.

An empty street An empty house A hole inside my heart I'm all alone ...

Oh, yeah And oh my love I'm holding on forever Reaching for a love that seems so far So I say a little prayer ...

Giọng hát của người đàn ông trưởng thành thỉnh thoảng xen lẫn vài câu hát trẻ thơ, không hề lạc lõng mà ngược lại vô cùng tuyệt vời.

Đến đoạn cao trào, tay của Tiểu Anh Đào cũng đặt lên phím đàn, cùng Lục Tử Mặc đàn bốn tay.

Thời gian quá ngắn, dù Tiểu Anh Đào có tài năng đến đâu cũng không thể học thuộc cả bản nhạc, Lục Tử Mặc chỉ có thể dạy cô bé đoạn cao trào.

Cận Ngôn nhìn bóng dáng một lớn một nhỏ, nước mắt cứ thế tuôn rơi.

Cô một lần nữa khẳng định lựa chọn của mình là đúng đắn, hiện tại như thế này là tốt nhất cho cả gia đình ba người họ.

Bài hát kết thúc, Lục Tử Mặc nói vào micro: "My love, we will be forever." "Mẹ ơi, con rất thích cả nhà chúng ta ở bên nhau." Cận Ngôn không thể kìm nén được nữa, cô trực tiếp đi tới, lao vào lòng Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc cảm nhận được mảng ẩm ướt trên ngực, anh nhẹ nhàng vuốt tóc Cận Ngôn. "Cô ngốc, sao lại khóc rồi." "Ba ơi, mẹ chắc chắn là quá cảm động rồi." "Ừ, mẹ con bị chúng ta làm cho cảm động rồi." "Khà khà." Tiểu Anh Đào vui vẻ cười thành tiếng, sau đó hôn lên má Cận Ngôn. "Mẹ đừng khóc nhé, sau này con và ba sẽ thường xuyên đàn cho mẹ nghe." Cận Ngôn gật đầu.

Chương 1490

"Ừ, bảo bối nhà chúng ta giỏi quá, trong thời gian ngắn như vậy đã học được cách chơi piano rồi." "Đó là do ba dạy giỏi, ba của con rất lợi hại đó." Đôi mắt của Tiểu Anh Đào như lấp lánh những vì sao. "Cô bé con, cứ giấu mẹ làm mấy chuyện này, có vất vả không?" Cận Ngôn nắm lấy ngón tay Tiểu Anh Đào kiểm tra một lượt, thấy chúng trắng trẻo mịn màng, không hề bị thương chút nào.

Tiểu Anh Đào lắc đầu. "Không vất vả ạ, con là em bé thông minh nhất, có gì mà con không học được chứ." "Không được kiêu ngạo tự mãn đâu nhé." "Hì hì, có một chút xíu thôi ạ." Giây phút này Lục Tử Mặc thật sự cảm thấy viên mãn.

Quả nhiên là con gái ruột của mình, lúc này còn không quên đẩy công lao về phía anh. "Nghe nói con còn muốn học trống jazz?" "Đúng ạ đúng ạ, ngầu lắm luôn, cái tóc có thể hất qua hất lại, như này, như này." Tiểu Anh Đào vừa nói vừa tự mình hất tóc. "Con xem ở đâu vậy?" Cận Ngôn dở khóc dở cười. "Tóm lại là con muốn học." "Được, được thôi, không vấn đề gì.

Mẹ sẽ mua trống jazz cho con ngay, mời giáo viên giỏi nhất cho con." "Ô la la, yêu mẹ, yêu ba, yêu hai người nhiều lắm lắm luôn." Cả gia đình ba người ôm nhau, những người có mặt không ai lên tiếng, chỉ mỉm cười nhìn họ.

Cách đó không xa, Mạc Noãn nhẹ nhàng tựa vào vai Lục Sâm, nghẹn ngào nói: "Lòng tôi cuối cùng cũng yên ổn rồi." "Ừ, hai đứa nó vẫn còn yêu nhau." "Ông cụ nhà chúng ta vẫn là có phúc khí." "Ừ, chúng ta cũng có phúc khí, nói không chừng sắp có cháu trai để bế nữa rồi." "Lần này em sẽ không cho phép bất kỳ ai đến làm phiền chúng nó nữa." Mạc Noãn kiên định nói. *** Mạc Hữu An và Sở Lăng đã chia tay.

Sở Lăng cũng không có biểu hiện gì khác thường, mỗi ngày vẫn đi làm đúng giờ, giống như một người không có chuyện gì xảy ra.

Thấy anh như vậy, Mạc Hữu An ngược lại có chút bất an.

Buổi trưa, cô ra ngoài ăn cơm thì lại gặp mẹ Sở.

Mẹ Sở trực tiếp chặn trước mặt cô. "An An." Mạc Hữu An cứng ngắc nhếch mép. "Bác gái." "An An, bác có chuyện muốn nói với cháu." "Bác gái." "Chúng ta tìm một nơi nói chuyện đàng hoàng nhé.

Bác đang ở khách sạn, chúng ta đến chỗ bác nói chuyện đi." Mạc Hữu An trong lòng rất muốn từ chối, cô không thích kiểu người như mẹ Sở, huống chi bây giờ cô và Sở Lăng đã chia tay. "Bác gái, buổi chiều cháu còn phải đi làm." Mẹ Sở tiến lên khoác tay Mạc Hữu An. "An An, chúng ta đi nói chuyện đi, bác đảm bảo sẽ không chiếm nhiều thời gian của cháu đâu, chỉ mười mấy phút là đủ rồi.

Chỗ bác ở không xa công ty cháu đâu." "Bác gái, cháu và Sở Lăng đã chia tay rồi." Mẹ Sở trong mắt thoáng qua một tia khác lạ, ánh mắt đầy vẻ không cam lòng. "Bác biết rồi, lần này bác tìm cháu chính là muốn nói về chuyện của cháu và A Lăng.

Bác là người từng trải, có vài lời muốn nói với cháu." Mẹ Sở vừa nói vừa ôm lấy Mạc Hữu An.

Mạc Hữu An rất không quen, cô kín đáo lùi lại. "Bác gái, cháu thật sự không có nhiều thời gian." "An An, bác chỉ chiếm của cháu hơn mười phút thôi, sẽ không nhiều hơn đâu.

Ai, bác chỉ cảm thấy có rất nhiều lời muốn nói với cháu." Mạc Hữu An nhìn đồng hồ, cô ít nhiều cũng biết tính cách của loại người như mẹ Sở, nếu không nói rõ ràng với bà ta, e rằng sau này cũng sẽ bị bám lấy, không được yên ổn. "Được, vậy chúng ta tìm một nơi nói chuyện cho rõ ràng." Mắt mẹ Sở lóe lên một tia hưng phấn. "Được, được, cháu chịu cho bác cơ hội thật là tốt quá." Mạc Hữu An theo mẹ Sở đến một khách sạn bình dân.

Không biết tại sao, cô luôn cảm thấy trong lòng có chút bất an. "An An, cháu cứ ngồi tự nhiên đi." Mạc Hữu An nhìn thấy một ít trứng gà ta ở bên cạnh, mơ hồ đã hiểu ra.

Đây chắc chắn là mang đến để tặng cô, chỉ là lúc đến mới biết cô và Sở Lăng đã chia tay. "An An, tuy cháu đã chia tay với A Lăng, nhưng mấy thứ này cháu cứ mang về ăn đi.

Bác từ xa tới đây, cũng lười mang về." "Bác gái, bác mang về ăn đi ạ, lần trước bác mang đến cháu vẫn chưa ăn hết." Mặt mẹ Sở sầm xuống. "An An, cháu nói thật với bác đi, có phải cháu coi thường hạng người như bác không?" Mạc Hữu An có chút lúng túng. "Bác gái, bác nói gì vậy ạ?" Đối với bà ta, cô không hề có ý coi thường.

Mỗi người có trải nghiệm sống khác nhau, tính cách hình thành cũng khác nhau.

Cô không thể hiểu được thế giới quan của họ, nhưng cũng sẽ không coi thường những người như họ.

Chỉ là nếu phải chọn người như vậy làm mẹ chồng của mình, cô chắc chắn sẽ từ chối.

Tuyệt đối không muốn dính dáng gì đến người có tam quan không hợp.

Bởi vì từ chính mẹ mình, cô biết một người mẹ chồng tốt quan trọng đến nhường nào. "Bác gái, bác nghĩ nhiều rồi, cháu không có nghĩ về bác như vậy." Mạc Hữu An nói. "An An, bác biết bác là người có chút tiểu nông, có chút thực dụng, nhưng tất cả những điều này bác đều là vì con trai bác.

Bác hy vọng cuộc sống sau này của con trai bác không gian nan như bác, cũng hy vọng thế hệ sau của chúng ta sẽ ngày càng tốt hơn.

Bác thật sự không phải vì bản thân mình đâu." "Cho nên khi bác biết cháu và A Lăng đang hẹn hò, bác thật sự vui mừng từ tận đáy lòng.

Sau này khi được gặp cháu, bác cũng cảm thấy cô gái cháu đặc biệt tốt.

Là một tiểu thư nhà giàu có thân phận cao quý như vậy, nhưng không hề kiêu căng, còn chịu cùng người dân quê như bác ăn cơm." "Trong lòng bác gái thật sự rất vui.

Chương 1491

Bác về quê gặp ai cũng khoe con trai bác có một cô bạn gái đặc biệt ưu tú, đặc biệt lễ phép.

Mọi người không biết ngưỡng mộ bác đến thế nào đâu." "Rất xin lỗi, bác gái.

Cháu và sư huynh đã cố gắng, nhưng cuối cùng vẫn thiếu một bước." Mẹ Sở kích động nắm lấy tay Mạc Hữu An. "An An, nếu là vì vấn đề của bác, vậy thì bác thành tâm xin lỗi cháu.

Cháu đừng vì bác, vì gia đình của A Lăng mà phủ nhận con người của nó.

A Lăng không giống bác, nó giống ba nó, là một người rất thật thà, cũng là một đối tượng tốt đáng để giao phó cả đời.

Thời gian các cháu hẹn hò còn ngắn, có lẽ cháu vẫn chưa hiểu rõ về nó lắm, cháu hãy cho nó thêm một cơ hội nữa đi.

Nếu cháu thấy bác không vừa mắt, bác đảm bảo sau này sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cháu nữa, cũng sẽ không ba ngày bảy bữa chạy đến tìm cháu ăn cơm.

Cháu thấy như vậy được không?" Mạc Hữu An có chút hối hận.

Lẽ ra ban đầu cô không nên vì muốn thoát khỏi Lục Nghiêu và Diệp Việt, vì không muốn hai anh em họ mâu thuẫn, mà nhanh chóng đồng ý hẹn hò với sư huynh như vậy, nên dành thêm thời gian tìm hiểu nhau.

Nếu lúc đầu cẩn trọng một chút, thì đã không kéo Sở Lăng vô tội vào chuyện này, cũng sẽ không dính phải mẹ Sở.

Mạc Hữu An thật sự không biết nên giải thích thế nào, chỉ có thể nói lời xin lỗi.

Trong mắt mẹ Sở lóe lên một tia độc ác, nước mắt lập tức tuôn ra. "An An, coi như bác cầu xin cháu, cháu cũng không chịu cho A Lăng một cơ hội nữa sao?

Các cháu còn trẻ, đừng làm việc quá bồng bột." "Bác gái, chuyện tình cảm thật sự không thể miễn cưỡng." Mẹ Sở *bịch* một tiếng quỳ xuống.

Mạc Hữu An thật sự bị dọa sợ, cũng cạn lời.

Sống lớn từng này chưa từng thấy cảnh tượng này, một người lớn tuổi lại quỳ xuống trước mặt cô, cô làm sao chịu nổi.

Mạc Hữu An lập tức đỡ mẹ Sở. "Bác gái, bác làm gì vậy?

Bác mau đứng lên đi, bác làm vậy sẽ tổn thọ cháu mất." Mẹ Sở không chịu đứng lên, bà ta cố chấp nắm chặt tay Mạc Hữu An. "An An, bác cầu xin cháu, hãy cho A Lăng thêm một cơ hội nữa, con trai bác nhất định sẽ không làm cháu thất vọng đâu." Mạc Hữu An bị bà ta nắm đến cổ tay đỏ ửng, đầu đau nhức. "Bác gái, bác đừng như vậy, bác làm thế này khiến cháu..." "An An, cả đời này bác rất ít khi cầu xin ai, cháu là người đầu tiên, cũng là người duy nhất." Mạc Hữu An hít một hơi thật sâu, bất chấp việc có thể làm phật lòng mẹ Sở, cô cứng rắn kéo bà ta đứng dậy, để bà ta ngồi trên giường, rồi cao giọng nói: "Bác gái, những gì cần nói cháu đều đã nói rõ rồi.

Cháu và sư huynh thật sự không có khả năng.

Chúng cháu không thể làm người yêu, nhưng chúng cháu vẫn là bạn tốt." "Bác cũng là trưởng bối của cháu, bác làm vậy cháu thật sự rất khó xử.

Cháu hy vọng bác tôn trọng chúng cháu." "Ý cháu là bác không tôn trọng cháu sao?" Sắc mặt mẹ Sở cực kỳ khó coi.

Bà ta đã quỳ xuống rồi, con nhóc chết tiệt này rốt cuộc muốn thế nào.

Tiểu thư nhà giàu thì có thể coi trời bằng vung như vậy sao? "Bác gái, cháu không có ý đó." "Bác thấy cháu chính là có ý đó." Mạc Hữu An cũng là người có tính khí, đối mặt với một người dai dẳng như mẹ Sở, cô chỉ cảm thấy đặc biệt phiền lòng.

Ban đầu còn có chút kiên nhẫn, bây giờ đã bắt đầu bực bội. "Bác gái, cháu và bác không có gì để nói nữa." "An An, cháu thật sự nhất định phải làm vậy sao?

Thật sự không thể nể mặt bà mẹ già này mà cho A Lăng một cơ hội sao?" Mẹ Sở vẫn không chịu bỏ cuộc, muốn cố gắng lần cuối. "Bác gái, cháu biết có thể bác không hiểu rõ lắm, nhưng cháu và sư huynh thật sự đã cố gắng rồi.

Chia tay là chuyện cả hai chúng cháu đều đồng ý.

Nếu bác có gì không hiểu, bác có thể đi hỏi sư huynh, anh ấy chắc chắn có thể giải thích cho bác." Mạc Hữu An nén giận giải thích, đẩy mọi chuyện cho Sở Lăng.

Mẹ Sở đau thương nhìn Mạc Hữu An.

Mạc Hữu An chỉ có thể hít một hơi thật sâu. "Bác gái, bác đừng kích động nữa, bác ngồi xuống trước đi." Mẹ Sở cầm lấy chai nước khoáng bên cạnh, vặn ra uống một ngụm, cũng đưa một chai cho Mạc Hữu An. "An An, vừa rồi là bác kích động quá, cháu cũng uống chút nước cho bình tĩnh lại đi, chúng ta nói chuyện lại cho đàng hoàng." Mạc Hữu An không đề phòng, nói chuyện với mẹ Sở một lúc lâu, cô cũng khát nước, bèn vặn nắp chai uống mấy ngụm lớn.

Nếu Mạc Hữu An chú ý, cô sẽ phát hiện trong mắt mẹ Sở lóe lên một tia cười. "Bác gái, cách nói chuyện vừa rồi của cháu cũng không được tốt lắm, bác đừng để ý." "Không để ý, bác sao lại để ý chứ." "Vâng." Mẹ Sở không lên tiếng, Mạc Hữu An cũng không nói gì.

Một lúc sau, mẹ Sở nói: "An An, bác nói với A Lăng vài câu, nó liền cúp máy của bác.

Cháu gọi cho A Lăng đi, bảo nó qua đây một chút, chúng ta ba người nói chuyện cho rõ ràng.

Bác đảm bảo, nói rõ trước mặt hai đứa rồi, sau này bác sẽ không bao giờ đến tìm cháu nữa." Mạc Hữu An không hiểu lắm, tại sao họ chia tay rồi mà còn cần mẹ Sở xen vào, bọn họ có gì để nói với bà ta chứ.

Nhưng bây giờ cô thật sự không chịu nổi mẹ Sở nữa rồi, lỡ như một lời không hợp lại quỳ xuống thì biết làm sao.

Cô cũng không thể chịu đựng được việc bà ta ba lần bốn lượt đến làm phiền mình. "Được, cháu sẽ bảo sư huynh qua đây một chuyến." Điện thoại của Mạc Hữu An vừa gọi đi, đầu dây bên kia đã bắt máy ngay lập tức, giọng nói mang theo vài phần kinh ngạc vui mừng.

Chương 1492

Kể từ khi hai người chia tay, họ chưa từng gọi điện cho nhau, mọi giao tiếp chỉ giới hạn ở việc nói chuyện trực tiếp tại công ty. "Hữu An." "Sư huynh, em và bác gái đang ở khách sạn Như Gia gần công ty, anh qua đây một chuyến đi, bác gái có lời muốn nói với chúng ta." Sở Lăng vừa nghe mẹ mình tìm được Mạc Hữu An, lập tức nổi giận.

Đã nói bao nhiêu lần rồi, bà vẫn cứ đi tìm Mạc Hữu An. "An An, xin lỗi em, anh qua ngay đây.

Nếu mẹ anh có nói gì không hay, anh xin lỗi em trước." Mẹ mình tính nết thế nào, Sở Lăng rõ hơn ai hết.

Tìm Mạc Hữu An chỉ có một lý do, đó là muốn họ tái hợp.

Bà có biết rằng hành vi như vậy chỉ làm giảm điểm của anh trong lòng Mạc Hữu An không?

Mạc Hữu An luôn là một người đặc biệt lý trí.

Không một người có đầu óc tỉnh táo nào lại muốn chấp nhận một gia đình như của anh.

Từ ngày mẹ anh xuất hiện trước mặt Mạc Hữu An, anh thật ra đã có dự cảm họ nhất định sẽ chia tay. "Sư huynh, em không sao, anh đi đường cẩn thận." Cúp điện thoại, Mạc Hữu An phát hiện mẹ Sở đang nhìn mình không chớp mắt, khóe miệng mơ hồ mang theo vài phần ý cười.

Cảm giác bất an trong lòng cô càng lúc càng nghiêm trọng.

Không biết có phải là ảo giác của cô không, tiết trời cuối thu mà cô lại cảm thấy có chút nóng, đưa tay sờ mặt mình, thấy nóng ran từng cơn. "An An, cháu sao vậy, có phải hơi nóng không?" "Chắc là cháu mặc hơi nhiều, đúng là có chút nóng." Mẹ Sở cười tủm tỉm đứng dậy, giọng điệu tốt hơn lúc nãy không ít. "Không sao, bác đi mở cửa sổ ra.

Bác cũng thật là, về đây lâu như vậy mà lại quên mở cửa sổ." Mẹ Sở đi tới mở cửa sổ ra.

Gió mát thổi vào, Mạc Hữu An không cảm thấy sảng khoái, ngược lại còn cảm thấy cả cơn gió cũng oi bức, giống như cái nóng ngột ngạt của mùa hè lúc không có nắng.

Cô không nhịn được đưa tay quạt quạt bên người. "An An, nếu cháu nóng thì có thể cởi áo khoác ra.

Bác chắc là có tuổi rồi, thường xuyên thấy lạnh, không thấy nóng." Mạc Hữu An gật đầu nhưng không lên tiếng. "An An, bác luôn muốn hỏi cháu một câu, trước đây cháu đã từng có bạn trai chưa?" Mạc Hữu An có chút tâm phiền ý loạn, chỉ lắc đầu. "Con gái như cháu bây giờ thật sự không còn nhiều nữa.

Con gái 25 tuổi nhiều đứa đã yêu mấy lần rồi, cũng không còn là con gái trong trắng nữa.

A Lăng nhà chúng ta quả nhiên có mắt nhìn, người nó chọn đúng là ưu tú như vậy." "Bác gái." Tim Mạc Hữu An đập nhanh hơn, cảm giác này khiến cả người cô đều không ổn. "An An, gia giáo của nhà cháu chắc nghiêm khắc lắm nhỉ?" Mạc Hữu An không có tâm trạng trả lời câu hỏi của mẹ Sở, cô càng nhìn càng cảm thấy nụ cười của bà ta giống như một mụ phù thủy già. "Bác gái, hôm nay có lẽ cháu không thể nói chuyện với hai người được rồi.

Cháu cảm thấy trong người không được khỏe, cháu về trước đây, đợi khi nào có thời gian sẽ nói chuyện đàng hoàng với bác sau." Nói xong, Mạc Hữu An đứng dậy, khó chịu đỡ trán, cơ thể cũng có chút không vững.

Bây giờ cô chỉ cảm thấy mắt hơi hoa, cả người chóng mặt ghê gớm.

Mẹ Sở lập tức đỡ lấy cô. "An An, cháu sao rồi?" Mạc Hữu An lắc đầu, cố gắng để mình tỉnh táo hơn một chút, nhưng cả người vẫn rất không ổn. "Cháu cũng không biết mình bị sao nữa, cảm thấy trong lồng ngực như có một ngọn lửa đang cháy." "Bác thấy mặt cháu đỏ bừng, sắc mặt quả thật không tốt.

Cháu như vậy bác cũng không yên tâm, cháu ngồi nghỉ một lát đi, A Lăng sắp đến rồi, bác bảo nó đưa cháu về." Mẹ Sở nói những lời quan tâm, nhưng Mạc Hữu An luôn cảm thấy trong mắt bà ta mang theo vài phần đắc ý, trong lòng cô đột nhiên thắt lại.

Cô kiên quyết nói: "Thôi ạ, bác gái, cháu tự về được." "Ôi dào, cháu như vậy sao bác yên tâm được chứ, cháu nghỉ ngơi một lát đi." Mẹ Sở ấn Mạc Hữu An ngồi xuống giường.

Mạc Hữu An muốn đứng dậy, nhưng toàn thân mềm nhũn, không thể dùng chút sức lực nào.

Mẹ Sở nhân cơ hội giật lấy điện thoại của cô, nhanh gọn tắt máy.

Mạc Hữu An trừng mắt nhìn mẹ Sở. "Bác làm gì vậy?" "Bác có thể làm gì chứ, chỉ là để cháu nghỉ ngơi cho tốt, không bị một chút gì làm phiền thôi." "Có phải bác đã làm gì cháu không?" Mạc Hữu An ban đầu chỉ nghi ngờ, nhưng bây giờ đã chắc chắn, biểu hiện của mẹ Sở thật sự quá không ổn. "Yên tâm, bác làm đều là chuyện tốt.

Cháu chỉ có thể là con dâu nhà họ Sở chúng ta, không chạy thoát được đâu." "Bác..." Mạc Hữu An còn muốn nói gì đó, nhưng chút tỉnh táo cuối cùng trong đầu cũng không còn, cô nhắm mắt lại, trực tiếp ngủ thiếp đi.

Mẹ Sở hài lòng cười lớn. "Con nhóc ranh, tao không tin là tao không trị được mày.

Ngoan ngoãn theo A Lăng nhà chúng ta đi, A Lăng nhà chúng ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi mày đâu." Mẹ Sở đi tới, cắt đứt dây điện thoại bàn ở bên cạnh, còn đi đóng cửa sổ, kéo rèm lại.

Sau đó bắt đầu cởi quần áo của Mạc Hữu An.

Mạc Hữu An đột nhiên mở mắt ra, mẹ Sở sợ hãi lùi lại một bước.

“Bác làm gì vậy?” Mạc Hữu An giãy giụa muốn ngồi dậy.

Cô vừa ngồi dậy, mẹ Sở đã túm tóc cô ấn ngã lại giường.

Chương 1493

Con nha đầu thối tha này, uống thuốc mê rồi mà sao tỉnh lại nhanh thế.

"Cháu vẫn luôn tôn trọng bác là bậc trưởng bối, không ngờ bác lại bỏ thuốc vào nước, dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy với cháu." Mạc Hữu An vừa dùng sức bấm chặt vào lòng bàn tay mình, vừa yếu ớt nói.

"Con ranh, đừng có tỏ ra cao thượng như thế, tao biết mày coi thường tao từ trong tâm khảm rồi." Mẹ Sở hoàn toàn bộc lộ bộ mặt đáng ghét của mình.

Đã đến nước này, bà ta cũng chẳng muốn che giấu gì nữa.

"Tùy bác muốn nói sao cũng được." Mẹ Sở nhất quyết không tin.

Mạc Hữu An cũng lười nói chuyện với bà ta, trong lòng chỉ một mực muốn trốn thoát.

Mẹ Sở biết suy nghĩ của cô, bèn lấy một chiếc áo của mình ra, trói chặt tay Mạc Hữu An lại.

"Tao nói cho mày biết, mày đừng hòng trốn thoát.

Hôm nay dù có phải liều mạng, tao cũng phải để mày và thằng Lăng xảy ra chuyện gì đó." "Bác đúng là không thể nói lý nổi." Quan điểm sống của Mạc Hữu An như bị làm mới lại, sao trên đời lại có người hèn hạ vô sỉ như mẹ Sở chứ.

Lẽ nào cô và Sở Lăng xảy ra chuyện gì đó thì họ có thể quay lại với nhau sao?

"Tất cả là do mày ép tao, nếu mày và thằng Lăng vẫn tốt đẹp thì tao cũng không đối xử với mày như vậy." "Cháu nói cho bác biết, cháu tuyệt đối sẽ không quay lại với con trai bác.

Nếu bác không thả cháu ra, cháu sẽ báo cảnh sát ngay lập tức, hành vi hiện tại của bác là vi phạm pháp luật.” Nghe vậy, trong mắt mẹ Sở thoáng qua một tia lo lắng, nhưng bà ta nghĩ, một cô gái truyền thống như Mạc Hữu An nếu đã thất thân thì chắc chắn sẽ bám riết lấy con trai mình.

Hơn nữa, cô ta là tiểu thư nhà giàu, sao gia đình có thể cho phép chuyện như vậy bị lộ ra ngoài, chắc chắn sẽ giữ bí mật đến cùng.

Đến lúc đó, nếu con bé này mang thai nữa thì chuyện con trai mình cưới nó chẳng phải là ván đã đóng thuyền sao.

Khi đó bà ta sẽ là mẹ chồng tương lai, họ có thể làm gì được bà ta chứ.

Mạo hiểm lần này tuyệt đối đáng giá.

“Đừng hòng thuyết phục tao, tao đã quyết tâm rồi.” Đúng lúc này, chuông cửa vang lên, mẹ Sở ra xem thì thấy con trai mình đang vội vã đứng ngoài cửa.

Bà ta lập tức mở cửa, kéo con trai vào, nhìn hai bên hành lang rồi nhanh chóng khóa lại.

“Mẹ, rốt cuộc mẹ muốn làm gì?

Con đã bảo mẹ đừng đi làm phiền An An, sao mẹ cứ không nghe lời con… Khoan đã, An An đâu rồi?

Sao trong phòng lại tối om thế này?” Mẹ Sở cười hì hì: “Con trai, sau ngày hôm nay, cả đời này con sẽ phải cảm ơn mẹ.

Mẹ đã tạo cho con một cơ hội tốt, con nhất định không được bỏ lỡ, phải nắm chắc lấy, đây là cơ hội duy nhất để chúng ta lật lại ván cờ này.” “Mẹ, rốt cuộc mẹ đang nói gì vậy?” Mẹ Sở thò tay vào túi quần con trai, lấy đi điện thoại của anh rồi đẩy anh vào trong: “Nhanh lên, mẹ ở ngoài cửa canh chừng cho hai đứa, cố gắng một lần là có con luôn nhé.” Sở Lăng nhìn thấy Mạc Hữu An trên giường, trán giật thon thót.

Mạc Hữu An đã rơi vào trạng thái hôn mê, tay còn bị trói quặt ra sau lưng.

“Mẹ, rốt cuộc mẹ đã làm gì An An vậy?

Sao cô ấy lại thành ra thế này?” “Mày đừng quan tâm tao đã làm gì, dù sao bây giờ nó cũng là của mày rồi.” Sở Lăng căm hận lườm mẹ mình một cái, rồi đi tới, cởi trói cho Mạc Hữu An, vỗ nhẹ lên má cô: “An An, em cảm thấy thế nào rồi?” Mạc Hữu An đã rơi vào hôn mê sâu, hoàn toàn không biết mình đang làm gì, chỉ theo bản năng ôm lấy Sở Lăng, môi còn chạm vào cổ anh.

Sở Lăng cứng đờ người, nhìn cô gái với đôi mắt mơ màng trong lòng, đôi môi cô đỏ mọng đến lạ thường, như một đóa hồng diễm lệ chờ người đến hái.

Mẹ Sở thấy con trai còn đang ngẩn người thì sốt ruột, đẩy anh một cái: “Con trai, lúc này rồi mày còn do dự cái gì, mày có còn là đàn ông không hả?” “Mẹ ra ngoài cho con.” Sở Lăng gầm nhẹ.

Mẹ Sở nhún vai rồi đi ra ngoài, còn đóng cửa lại.

“Nóng, nóng quá.” Mạc Hữu An mê man nói.

Máu trong người Sở Lăng sôi trào, cô gái mình yêu đang ở ngay trước mặt, nếu còn nhịn được thì anh không phải là đàn ông.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến việc bình thường ngay cả một nụ hôn của anh mà cô cũng khó chấp nhận, anh lại cảm thấy như bị dội một gáo nước lạnh, cái đầu đang có phần điên cuồng lại trở nên tỉnh táo.

“Nóng.” Bàn tay nhỏ của Mạc Hữu An lại quấn lấy anh, lần này đặt thẳng lên eo anh, cả người nép vào lòng anh.

Sở Lăng cảm thấy không ổn, anh cúi đầu, định hôn Mạc Hữu An, nhưng không biết vì sao, Mạc Hữu An bỗng dưng mở mắt ra.

Sở Lăng giật mình, lập tức thẳng người dậy, nghĩ lại việc mình vừa làm, chỉ muốn tự tát mình hai cái.

Anh vừa rồi lại nảy sinh ý đồ xấu xa với cô gái mình yêu, thật quá đáng hổ thẹn.

“Anh, anh đến rồi.” “Xin lỗi em, An An, anh sẽ đưa em đi ngay.

Anh xin lỗi em vì chuyện lần này.” Đúng lúc đó, một tiếng “RẦM” vang lên từ cửa, cánh cửa đổ sập xuống.

Sở Lăng còn chưa kịp nhìn xem chuyện gì đã xảy ra, mặt đã ăn một cú đấm trời giáng, rồi người trong lòng bị giật đi mất.

Lục Nghiêu như một con thú hoang nổi điên, đấm mạnh vào mặt Sở Lăng: “Chuyện lần này, tôi sẽ bắt các người phải trả giá.” Nhìn Mạc Hữu An mặt đỏ bừng, bất tỉnh nhân sự trong lòng, anh thật sự chỉ muốn giết người.

“Xin lỗi.” Sở Lăng chỉ có thể nói một câu này.

Mạc Hữu An ngửi thấy một mùi hương quen thuộc, cô mở mắt, nhìn thấy một gương mặt tuấn tú quen thuộc, trên mặt cuối cùng cũng lộ ra nụ cười yên tâm: “Anh Nghiêu Nghiêu.” Lục Nghiêu dịu dàng nói: “An An, yên tâm ngủ đi, anh là anh Nghiêu Nghiêu của em đây.” “Năm em 18 tuổi… anh đã tặng em quà sinh nhật gì?” Lục Nghiêu dở khóc dở cười, con bé này chắc là nghi ngờ mình hoa mắt nên mới dùng cách này để thử anh.

Hồi cô thành niên, anh tỏ tình thất bại, vì tức giận nên đã đem món quà mua sẵn cất vào đáy hòm, căn bản là không tặng.

“Anh chẳng tặng gì cả.” Nghe vậy, Mạc Hữu An cuối cùng cũng hoàn toàn yên tâm, nhắm mắt lại.

Sở Lăng thấy Mạc Hữu An nằm trong lòng Lục Nghiêu bình yên như vậy, liền biết suy đoán của mình không sai, Lục Nghiêu mới là người Mạc Hữu An thật sự rung động.

Một người phụ nữ trong lúc thế này lại bằng lòng tin tưởng vô điều kiện một người đàn ông, đó không chỉ đơn giản là tin tưởng, mà còn có cả tình yêu ẩn sâu bên trong.

“An An, yên tâm ngủ đi, anh đưa em đến bệnh viện ngay.” Lục Nghiêu bế Mạc Hữu An đi ra ngoài, mẹ Sở sợ hãi đứng ở cửa, bà ta vừa bị khí thế của Lục Nghiêu dọa cho phát khiếp.

Chương 1494

Người đàn ông này mặc quân phục, sức lực lại lớn đến kinh người, chỉ một cú đá đã có thể phá tan cửa.

Lục Nghiêu hung hăng lườm mẹ Sở một cái, nếu không phải vì trên người đang mặc quân phục, sợ gây ảnh hưởng không tốt, để đối thủ có cớ, anh thật sự rất muốn đá thẳng một cú vào bà ta.

Mụ đàn bà già độc ác này, lại có thể làm ra chuyện không biết xấu hổ như vậy.

Mẹ Sở sợ đến run rẩy, rồi chạy thẳng vào phòng tìm con trai, sợ Lục Nghiêu sẽ ra tay với mình.

Lục Nghiêu cười lạnh một tiếng, rồi đi thẳng.

Ra tay với bà ta, sẽ làm bẩn tay mình.

“Con trai, làm sao bây giờ, người đàn ông đó trông không dễ chọc chút nào, anh ta sẽ đối phó với chúng ta thế nào đây.” Mẹ Sở dù ngu ngốc đến đâu cũng có thể cảm nhận được sát khí từ một người.

“Bây giờ mẹ mới biết sợ à?

Lúc mẹ làm chuyện này sao không nghĩ đến hậu quả?” “Mẹ không thấy có gì sai cả, không phải hai đứa là bạn trai bạn gái sao?” “Chia tay rồi, chia tay rồi, rốt cuộc con phải nhấn mạnh mấy lần mẹ mới hiểu được ý nghĩa của hai từ đó?” Sở Lăng thật sự tức đến run người.

Mẹ Sở run rẩy, giọng cũng mềm đi: “Vậy rốt cuộc… phải làm sao đây, chuyện cũng đã xảy ra rồi, bây giờ con có mắng mẹ cũng không giải quyết được vấn đề.” “Đúng, không giải quyết được vấn đề, vậy nên mẹ cứ chờ gánh chịu hậu quả đi.” “Hậu quả?

Chuyện này… hậu quả tệ nhất sẽ là gì?” Mẹ Sở không có khái niệm rõ ràng.

“Bất kể hậu quả là gì, mẹ cũng tự mình gánh lấy.” Mẹ Sở nghe vậy sợ hãi, nào còn dám ở lại đây, vội vàng thu dọn đồ đạc, định lao ra ngoài.

Nhưng bà ta bị người khác chặn lại, sợ đến mức lùi lại mấy bước.

“Chạy đi đâu?

Các người nghĩ chạy được à?” Lâm Y Y khoanh tay trước ngực, khoác trên mình bộ quân phục, dáng vẻ hiên ngang chính trực.

“Đồ thần kinh, cô là ai, mau tránh ra, nếu không đừng trách tôi không khách sáo.” “Ồ, bà định không khách sáo với tôi thế nào, tôi cũng muốn xem thử.” Mẹ Sở vốn quen thói đàn bà chanh chua, trước đây cũng không ít lần đánh nhau với hàng xóm láng giềng, liền giơ tay đánh về phía Lâm Y Y.

Lâm Y Y nhẹ nhàng bắt lấy tay bà ta, chỉ một cái hất nhẹ, mẹ Sở đã ngã ngồi trên đất, kêu lên một tiếng “ai da”.

Ánh mắt Sở Lăng hơi thay đổi, nhưng không để ý.

Cô gái trước mặt cũng mặc quân phục, không cần nghĩ cũng biết là người của Lục Nghiêu, người ta để lại một người ở đây, chắc chắn là để xử lý chuyện về sau.

“A Lăng, con xem nó bắt nạt mẹ con kìa.” Làm con trai sao có thể thờ ơ, thật là bất hiếu.

Sở Lăng quay đầu đi chỗ khác.

Lâm Y Y nhìn Sở Lăng thêm vài lần, cũng không đến nỗi quá tệ, nếu lúc này còn dám bảo vệ người mẹ không biết điều của mình, vậy thì đúng là không phân biệt phải trái.

Nhưng mà, người này sao có thể so sánh với đại ca nhà cô, không biết chị An An nghĩ gì nữa.

Có người đàn ông ưu tú như đại ca lại không cần, lại đi quen với loại người này.

Hôm nay cô vừa hay cùng đại ca ra ngoài làm việc, lại thấy Mạc Hữu An cùng một bà già vào khách sạn, Lục Nghiêu biết đó là mẹ Sở Lăng, dù sao cũng đã từng điều tra.

Lục Nghiêu đi làm việc của mình, cô ở đây phụ trách theo dõi, Lục Nghiêu căn bản không yên tâm, xử lý xong việc nhanh chóng rồi chạy qua.

Không lâu sau, lại thấy Sở Lăng vội vã chạy đến, Lục Nghiêu nào còn nhịn được, liền phá cửa xông vào.

“Hai người cứ ngoan ngoãn ở đây đi, dĩ nhiên các người cũng có thể đi, nhưng phải qua được nắm đấm của tôi đã.” Lâm Y Y bóp chặt nắm đấm, phát ra tiếng răng rắc.

Mẹ Sở lại run lên, nhìn dáng vẻ của Lâm Y Y là biết không dễ chọc, vội vàng bò dậy chạy đến bên cạnh Sở Lăng.

Lâm Y Y cười lạnh, lười ở chung phòng với hai mẹ con này, liền đi ra ngoài, khóa cửa lại, tránh bị không khí ô uế bên trong làm ô nhiễm. * Lục Nghiêu đặt thẳng Mạc Hữu An lên xe, nhấn ga lao thẳng đến bệnh viện.

“Anh Nghiêu Nghiêu, em nóng quá.” Mạc Hữu An nhắm mắt, bất giác cởi áo khoác trên người ra, rồi lại định cởi lớp áo bên trong.

Da cô vốn trắng, chiếc áo sơ mi bên trong cũng màu trắng, chỉ cần kéo vài cái là bung ra, xuân sắc bên trong làm sao che giấu nổi.

Lục Nghiêu chỉ liếc một cái, gân xanh trên trán đã nổi lên.

Con bé này, không biết anh là trai tân lâu năm, không chịu nổi cám dỗ sao?

Cứ phải lúc này tự mình cởi quần áo, rốt cuộc là đang thử thách giới hạn của anh, hay là quá tin tưởng anh.

“Mạc Hữu An, em tỉnh lại cho anh.” Lục Nghiêu đưa tay vỗ nhẹ lên má Mạc Hữu An.

Nào ngờ, lập tức bị Mạc Hữu An nắm lấy, nụ hôn của cô còn rơi trên đầu ngón tay anh.

Xì.

Con bé chết tiệt này, đúng là khắc tinh của anh, khiến anh không có cách nào đối phó.

“Mạc Hữu An, em mà không ngoan ngoãn nữa là anh xử lý em ngay đấy.” Nghe vậy, Mạc Hữu An mở mắt, vẻ mặt kinh hoàng nhìn Lục Nghiêu, bộ dạng đó có vài phần ngây ngô.

“Nhìn gì mà nhìn, nhìn nữa là anh xử lý em thật đấy.” “Anh Nghiêu Nghiêu.” “Ừ.” “Anh đừng làm bậy nhé.” “Bây giờ biết sợ rồi à, vậy vừa rồi em hôn ngón tay anh làm gì?” “Không có chuyện đó, chắc chắn không phải em làm.” Nhưng nhìn gương mặt đẹp trai vô lý của Lục Nghiêu, trong lòng Mạc Hữu An dâng lên một cảm giác rất đáng xấu hổ, cô rất muốn hôn anh.

Nghĩ vậy, cô cũng làm vậy.

Cô lao tới, ôm lấy cổ Lục Nghiêu rồi hôn anh.

Lục Nghiêu hoảng sợ đạp phanh, vội vàng đỡ Mạc Hữu An ngồi ngay ngắn lại.

Nhưng Mạc Hữu An lúc này nào có chịu ngồi yên, cứ nhào vào người Lục Nghiêu.

Chương 1495

Lục Nghiêu bất giác bật cười: “An An, phong cách tổng tài bá đạo này của em để dành lúc tỉnh táo đi nhé.

Đợi em tỉnh rồi, anh đảm bảo sẽ tắm rửa sạch sẽ, em muốn nhào thế nào cũng được.” “Ngoan nào, bây giờ ngồi yên cho anh.” Mạc Hữu An ngơ ngác nhìn Lục Nghiêu, đôi mắt long lanh ngấn nước, khiến Lục Nghiêu chỉ muốn chửi thề.

Anh quay mặt đi, tăng tốc độ xe, cứ thế này nữa chắc anh vỡ mạch máu mất.

Mạc Hữu An đâu thể ngồi yên, Lục Nghiêu chỉ có thể dùng một tay giữ chặt cô, một tay lái xe.

“Đồ tiểu yêu tinh giày vò người khác, đợi sau này, có lúc em phải chịu trận đấy.” Lục Nghiêu nghiến răng nghiến lợi.

“Anh Nghiêu Nghiêu, em khó chịu quá.” “Mạc Hữu An, anh còn khó chịu hơn em.” Lái xe như bay, không biết đã vượt bao nhiêu cái đèn đỏ, Lục Nghiêu cảm thấy tay chân bủn rủn, cả người như sắp kiệt sức.

Con bé quạt gió thổi lửa ban nãy đã sớm ngủ thiếp đi rồi.

Lục Nghiêu véo nhẹ má cô, rồi cởi áo khoác của mình ra, quấn lên người cô, sau đó bế cô lao vào bệnh viện.

“Sao vậy?” Bác sĩ hỏi.

“Bị chuốc thuốc mê, có lẽ có cả thành phần kích thích trong đó.” Bác sĩ hiểu ngay: “Cậu là bạn trai cô ấy à?” “Vâng ạ.” “Vậy chuyện này chạy đến bệnh viện làm gì, lại còn vào khoa cấp cứu, không thấy chúng tôi đang cứu người bị thương à?

Cậu đúng là đến gây rối.” Người nói là một ông bác sĩ lớn tuổi, tính tình rất nóng nảy.

Vừa rồi xảy ra một vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng, một chiếc xe khách du lịch đâm vào một chiếc xe tải lớn, cả xe có hơn 20 người bị thương nặng, bốn người tử vong tại chỗ.

Bây giờ cả khoa cấp cứu của bệnh viện đều đang bận rộn cứu người.

“Vậy cháu phải làm sao ạ?” “Cậu là đàn ông, phải làm thế nào còn cần tôi dạy à?” “Bác ơi, thật sự xin lỗi, cháu biết các bác rất bận, nhưng lúc này cháu không thể lợi dụng con gái nhà người ta được.” Bác sĩ già dừng lại một chút, nói: “Lầu hai, phòng đầu tiên bên trái, tìm bác sĩ Trương.” “Cảm ơn bác.” Lục Nghiêu cùng Mạc Hữu An vật lộn hơn hai tiếng đồng hồ, buổi chiều anh cũng không đến đơn vị mà ở lại bệnh viện chăm sóc Mạc Hữu An truyền dịch.

Mạc Hữu An dần dần tỉnh lại, khi nhìn thấy Lục Nghiêu, cô rõ ràng sững sờ một lúc: “Lục Nghiêu.” Lục Nghiêu véo má Mạc Hữu An, còn hơi dùng sức kéo hai cái: “Con bé chết tiệt, gan to rồi nhỉ, lúc cần đến anh thì gọi anh Nghiêu Nghiêu, vừa tỉnh lại đã trở mặt không quen người.” Mạc Hữu An không nhớ rõ chuyện vừa xảy ra, chỉ lờ mờ nhớ lại chuyện giữa mình và mẹ Sở, mẹ Sở đã dùng thủ đoạn với cô, còn trói tay cô lại.

Sau đó, hình như anh Sở Lăng đến.

Cuối cùng, hình như Lục Nghiêu cũng đến, anh bế cô đi.

Chuyện xảy ra sau đó, cô không còn nhớ rõ nữa.

“Sao anh lại đến?” “Nếu anh không đến thì hôm nay con bé nhà em đã mất trong sạch rồi.

Mắt nhìn người của em kiểu gì vậy, lại đi thích một tên cực phẩm như Sở Lăng, người nhà cũng toàn kẻ dị hợm.” “Em cũng không muốn vậy mà.” Mạc Hữu An khẽ cúi đầu, dáng vẻ trông có vài phần đáng thương.

“Thôi được rồi, nữ tổng tài của tôi ơi, tôi mới nói cô một câu mà cô đã thất vọng rồi, thế này chẳng giống cô chút nào.

Anh thật sự muốn đánh em một trận, để em biết cách nhìn người, sao em có thể tùy tiện đi theo người khác vào khách sạn chứ.” Lục Nghiêu có phần nghiến răng.

Thật sự không dám tưởng tượng, nếu hôm nay họ không gặp cô, mọi chuyện sẽ diễn biến ra sao.

Tên Sở Lăng đó, dù sao anh cũng không tin tưởng, có người mẹ như vậy, con trai có thể tốt đến đâu chứ.

Có một loại người, bề ngoài trông có vẻ nghiêm túc, nhưng thực ra nhân phẩm chẳng ra gì.

Anh, Lục Nghiêu, tuy miệng lưỡi có hơi lả lơi, nhưng nhân phẩm thì cực kỳ tốt.

Nhưng cũng có chút hối hận, giả vờ làm chính nhân quân tử làm gì, cứ làm tới luôn, xử lý Mạc Hữu An, nói không chừng có thể kết hôn ngay lập tức, rồi có ngay một đứa con thông minh lanh lợi như Tiểu Anh Đào.

“Em cũng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.” Mạc Hữu An cúi gằm mặt.

Cô sao có thể ngờ mẹ Sở lại đối xử với cô như vậy, trước đây cô chỉ cảm thấy người này khá thực dụng, tham tiền.

Nào biết, bà ta làm việc lại không có giới hạn đến thế, lại cho rằng nếu cô và Sở Lăng xảy ra chuyện gì đó thì có thể quay lại.

Đây là thời đại nào rồi, sao vẫn còn có tư tưởng cổ hủ như vậy.

“Mạc Hữu An, em để tâm một chút đi.” “Em biết rồi.” Lục Nghiêu cười, anh cảm thấy con bé này có một phẩm chất rất tốt, đó là khi sai, người khác nói, cô sẽ nhận lỗi, sẽ tự kiểm điểm, chứ không phải không hối cải.

“Được rồi được rồi, lười nói em nữa.

Dì út gọi điện đến, là anh nghe máy, anh không nói cho dì biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ nói em có việc đột xuất, bây giờ đang ở cùng anh, không đi làm được.” “Cảm ơn anh.” “Nói mấy cái đó làm gì, em sĩ diện chết đi được, anh đâu phải không biết.” Anh là người nhìn cô lớn lên mà.

“Ồ.” “Bụng có đói không, anh đi mua cho em chút gì ăn nhé.” “Không đói, chỉ khát nước thôi.” Lục Nghiêu rót một cốc nước lớn, Mạc Hữu An uống ừng ực.

“Còn muốn nữa không?” “Còn.” “Như trâu nước ấy.” Lục Nghiêu vừa phàn nàn vừa rót nước.

“Lục Nghiêu, anh đừng tưởng em không nghe thấy anh nói gì.” “Anh thích em nên mới thích trêu em, người khác anh chẳng thèm để ý.” “Vậy có phải em nên cảm ơn anh không?” “Hôm nay em chính là nên cảm ơn anh thật nhiều.” “Không phải em đã nói rồi sao?” “Nói miệng sao đủ, làm bạn gái anh đi, Mạc Hữu An, anh sẽ bảo vệ em cả đời.

Đàn ông nhà họ Lục chúng ta em đâu phải không biết, đều là người si tình, ở bên anh em sẽ không thiệt thòi đâu.” “Lục Nghiêu, có ai thừa nước đục thả câu như anh không?” Lục Nghiêu cười, con bé này rốt cuộc đang nghĩ gì vậy, nếu anh muốn thừa nước đục thả câu thì vừa rồi đã xử lý cô luôn rồi, chứ không tìm mọi cách đưa cô đến bệnh viện, để bác sĩ còn nghi ngờ anh có được không, bạn gái đã như vậy mà anh vẫn không động lòng.

“Mạc Hữu An, rốt cuộc em có chút lương tâm nào không, em vu oan cho anh như vậy, lương tâm của em không đau à?” “Thôi được rồi, em không đấu võ mồm với anh nữa.” Tâm trạng Mạc Hữu An không tốt lắm, chỉ nhìn ra xa xăm.

Cô không thể ngờ mối tình đầu lại kết thúc như vậy, còn gặp phải một bà dì quái dị.

“Lục Nghiêu, anh nói xem rốt cuộc em nên làm gì?

Coi như không có chuyện gì xảy ra, hay là báo thù cho mình.” “Nếu em hỏi ý kiến của anh, thì chắc chắn là báo thù, có thù không báo để dành ăn Tết à?” Lục Nghiêu khoanh tay, vẻ mặt có chút cà lơ phất phơ.

“Thực ra chuyện thành ra thế này em cũng có trách nhiệm, là do lúc đó em bốc đồng đồng ý hẹn hò với anh ấy, mới gây ra tình cảnh này.” “Mạc Hữu An, anh phát hiện em bây giờ ngày càng trở nên tốt bụng rẻ mạt rồi đấy.

Lòng tốt của em mà đặt lên người anh và Diệp Việt, hai chúng ta chắc chắn sớm đã cười cả trong mơ rồi.” “Hả?” Mạc Hữu An không hiểu lắm ý của Lục Nghiêu.

Lục Nghiêu ngồi xuống bên giường, nắm lấy bàn tay nhỏ của cô: “An An, mỗi người đều có quyền yêu đương, có cảm giác rồi đi theo con tim mình không có gì sai cả.” “Bao nhiêu năm nay, em cũng chỉ đồng ý hẹn hò với một mình Sở Lăng, điều đó cho thấy bản thân em đối với chuyện tình cảm rất thận trọng.

Chuyện tình cảm hai bên tự nguyện không có gì là đúng hay sai.

Chương 1496

Em và Sở Lăng hẹn hò một thời gian không còn cảm giác, chia tay là chuyện rất bình thường, em không cần phải áy náy.” “Nếu nói rốt cuộc em có gì sai, thì đó là em quá xui xẻo, lại gặp phải một bà mẹ cực phẩm như vậy.

Đây không chỉ là bi kịch của em, mà còn là bi kịch của Sở Lăng.” Thực ra Lục Nghiêu biết rõ, nếu Sở Lăng không có người mẹ cực phẩm như vậy, gia đình phẩm hạnh tốt hơn một chút, không giàu có cũng không sao, nói không chừng Mạc Hữu An đã thật sự thành đôi với Sở Lăng.

Nghĩ lại, anh vẫn cảm thấy khá may mắn, may mà gia đình Sở Lăng có khuyết điểm.

“Lục Nghiêu, anh có thể đừng nói mát không?” Mạc Hữu An đôi lúc nghĩ lại thấy không cam lòng, lần đầu tiên dũng cảm yêu đương lại gặp phải mẹ Sở.

“Anh nói sự thật, em nên cảm ơn mẹ Sở đã xuất hiện sớm, nếu không đợi đến lúc em và anh ta bàn chuyện cưới hỏi, em mới đột nhiên phát hiện tam quan không hợp với gia đình anh ta, lúc đó em khóc cũng không có chỗ mà khóc.” Mạc Hữu An nhìn Lục Nghiêu, anh nói cũng đúng, may mà nhận ra sớm, chưa lún quá sâu.

“Vậy anh thấy em rốt cuộc nên làm gì?” “Không thể bỏ qua, người như mẹ Sở càng bỏ qua, bà ta càng không biết hối cải.

Lần đầu ra tay đã dùng chiêu lớn như vậy, em căn bản không thể tưởng tượng lần sau bà ta sẽ làm gì, tiểu nhân mới là đáng sợ nhất.

Nếu em yên tâm, chuyện này cứ giao cho anh xử lý.” “Em đương nhiên yên tâm về anh, chỉ là em không muốn làm khó anh Sở Lăng.”

"Mạc Hữu An, cái anh Sở Lăng của em đó, nếu anh đến muộn một chút, nói không chừng anh ta đã ra tay với em rồi." "Vậy giao cho anh." Mạc Hữu An nghiến răng.

"Ngoan, sau này những chuyện này cứ giao cho anh." "Anh Nghiêu Nghiêu, em thật sự có thể tin tưởng anh không?" Mạc Hữu An đột nhiên rất nghiêm túc nhìn Lục Nghiêu.

"Đương nhiên rồi, giao cả đời em cho anh cũng không thành vấn đề." "Vâng." Lục Nghiêu sững người, không thể tin được nhìn Mạc Hữu An: "An An, em nói gì?" Mạc Hữu An mặt hơi không tự nhiên, quay mặt đi: "Em không nói gì cả, anh nghe nhầm rồi." Lục Nghiêu kích động ấn vai Mạc Hữu An: "Cô bé, đừng có đánh trống lảng với anh, anh thật sự nghe rõ rồi, ý em là đồng ý lời tỏ tình của anh đúng không?" "Không hiểu anh đang nói gì." "Mạc Hữu An, đừng coi anh là đồ ngốc, anh nghe thấy cả rồi, em đồng ý làm bạn gái anh rồi." Lục Nghiêu véo mũi Mạc Hữu An.

Mạc Hữu An dở khóc dở cười: "Làm gì vậy, em sắp không thở được rồi." Lục Nghiêu ôm Mạc Hữu An vào lòng, ôm thật chặt.

Mạc Hữu An gần như bị anh siết đến nghẹt thở, không biết đã qua bao lâu.

Mặt Mạc Hữu An đỏ bừng: "Lục Nghiêu, anh sắp siết chết em rồi." Lục Nghiêu lúc này mới nhận ra mình đã làm gì, vội vàng buông tay.

Mạc Hữu An hít một hơi thật sâu, lườm Lục Nghiêu.

Tên này có biết sức mình lớn bao nhiêu không, ôm cô như một con trâu mộng, định mưu sát cô à.

"Ha ha ha, xin lỗi, An An, anh thật sự quá kích động." Lục Nghiêu đưa tay sờ mặt Mạc Hữu An, cảm giác dưới tay thật quá chân thực, thật sự không phải anh đang mơ.

“Anh cứ ngỡ mình đang mơ.” Lục Nghiêu cong môi.

Mạc Hữu An nhìn anh như vậy, không hiểu sao trong lòng có chút gì đó không phải là tư vị.

Những năm qua, sự hy sinh của anh và Diệp Việt cô không phải không thấy, chỉ là luôn không muốn làm tổn thương bất kỳ ai trong số họ.

Chớp mắt một cái, đã nhiều năm rồi, đã làm lỡ dở của cả hai người họ nhiều năm rồi.

“Anh không có mơ.” Mạc Hữu An rất quả quyết nói.

“Ngoan lắm, anh sẽ chứng minh cho em thấy lựa chọn của em là chính xác nhất, anh sẽ không để em thất vọng.

Anh, Lục Nghiêu, cũng là người có bạn gái rồi, ha ha ha ha.” Lục Nghiêu vui vẻ cười lớn.

Mạc Hữu An thấy anh cười như một tên ngốc, cũng vui lây: “Ngốc không chứ, anh Nghiêu Nghiêu.” “Mạc Hữu An, em luôn được người khác theo đuổi, nên em không thể hiểu được cảm giác theo đuổi một người phụ nữ hơn mười năm là như thế nào.” “Giống như kiên nhẫn tưới nước cho một đóa hoa nhỏ, đóa hoa nhỏ đó cứ không chịu nở, cảm giác thất bại, cảm giác bất lực đó.

Đột nhiên có một ngày, đóa hoa nhỏ đó đột nhiên nở rộ khi anh hoàn toàn không chuẩn bị, nhưng lại bị người khác hái mất, cảm giác phẫn nộ đó, cảm giác…” “Dừng lại, anh Nghiêu Nghiêu, anh đang diễn tuồng gì vậy.” “Mạc Hữu An.” Lục Nghiêu ánh mắt sáng rực nhìn cô.

Mạc Hữu An nhìn gương mặt tuấn tú, anh khí của Lục Nghiêu, khẽ cong môi, nhưng đồng thời cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, yên tâm nhắm mắt lại, tựa vào vai anh.

“An An, anh thấy chúng ta không nên chờ nữa, năm nay chúng ta chuẩn bị kết hôn đi.

Chúng ta từ nhỏ lớn lên cùng nhau, ai mà không hiểu ai, anh biết em chính là người anh cần, bây giờ em cũng đã chấp nhận anh, vậy còn gì phải trì hoãn.” “Anh nghĩ ba mẹ chúng ta chắc chắn cũng mừng cho xem, anh đã là một ông già ba mươi tuổi rồi, nếu còn kéo dài nữa, có lẽ Tử Mặc nhà chúng ta sinh đứa thứ hai rồi mà anh vẫn chưa kết hôn.

Dù sao anh cũng là anh cả, chậm một chút thì thôi, chậm quá nhiều thì mất mặt lắm.” “Anh đã nghĩ kỹ rồi, sau này kết hôn chúng ta hai người sẽ dọn ra ngoài ở, không ở cùng người lớn, chúng ta tự mình vun vén cho tổ ấm nhỏ của chúng ta.” “Ôi chao, em đã biến anh thành ông già rồi, phải chịu trách nhiệm đi, nhanh lên, mau chóng, lập tức.” Lục Nghiêu vừa nghĩ đến sau này về nhà sẽ có cô gái mình yêu chờ đợi, sau này mỗi ngày đều có thể cùng người con gái mình yêu ăn cơm, cùng ngủ.

Nghĩ thôi đã thấy phấn khích.

Anh nói rất nhiều, phát hiện Mạc Hữu An không hề đáp lại, cúi đầu xuống mới thấy Mạc Hữu An đã sớm ngủ thiếp đi rồi.

Nhất thời dở khóc dở cười.

“Mạc Hữu An, em đúng là nữ yêu tinh trời phái xuống để thu phục anh, chỉ biết hành hạ anh, anh đang nói với em chuyện rất quan trọng, em lại ngủ gật, anh thật sự phục em rồi.” Lục Nghiêu ngồi bên giường, chăm chú nhìn Mạc Hữu An, con bé này, sao nhìn cũng thấy xinh đẹp, sao nhìn cũng thấy vừa lòng.

Sao lại có thể ưa nhìn đến vậy chứ.

Ai.

Lục Nghiêu như một tên ngốc, tự mình ngắm Mạc Hữu An, ngắm một lúc rồi lại cười, sau đó lại véo má Mạc Hữu An, hôn lên mắt cô.

Làm sao bây giờ, không thể kìm nén được trái tim đang xao động.

Mạc Hữu An vừa rồi cảm xúc quá căng thẳng, bây giờ cả người khá mệt mỏi, Lục Nghiêu ở bên cạnh không hề yên phận, cô cũng không hề cảm nhận được, ngủ li bì.

Đợi cô tỉnh lại, trời đã tối.

Lục Nghiêu đang đứng bên cửa sổ gọi điện thoại: “Cứ giam bà ta nửa tháng rồi nói tiếp, bất kỳ ai đến bảo lãnh cũng không cho phép.” Dám tính kế con gái của anh, đúng là không muốn sống nữa rồi.

Mạc Hữu An vừa nghe đã biết anh đang nói chuyện của mẹ Sở, cách làm của mẹ Sở quả thực có chút quá đáng, chuyện đã giao cho Lục Nghiêu xử lý, cô cũng không quan tâm nữa.

Anh xử lý thế nào cũng được.

“An An, tỉnh rồi à?” “Vâng.” “Chúng ta về nhà đi, dì Hi còn đang chờ chúng ta về ăn cơm đấy.” “Lục Nghiêu, có phải anh đã loan báo khắp thiên hạ rồi không?” “Đương nhiên, bây giờ tất cả mọi người đều biết chúng ta yêu nhau rồi.” Lục Nghiêu cười như không cười nói.

“Sao anh lắm mồm thế, ai cũng nói, anh có thể cho Tiểu Việt một chút thời gian chuẩn bị không, cậu ấy trông có vẻ không quan tâm, nhưng thực ra cậu ấy rất để ý, anh kích động cậu ấy thì sao?” “Con bé ngốc, anh đùa em thôi, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, một ông già ba mươi tuổi như anh lẽ nào còn không biết?” “Anh lừa em?” “Một chút cũng không chịu được trêu đùa.” “Ai bảo anh lấy chuyện này ra đùa em, đây là chuyện có thể đùa sao?” “Thôi được rồi, lần sau anh không như vậy nữa." "Lần sau thật sự không được như vậy, nếu không em sẽ giận đấy." "Được, nghe lời bạn gái của anh." Bạn gái.

Ba từ xa lạ khiến Mạc Hữu An có chút không tự nhiên: "Thôi được rồi, vừa rồi em cũng quá kích động, vô cớ nổi giận với anh, em biết như vậy không tốt, em xin lỗi." "Nói gì xin lỗi, em không sai, đi thôi, anh Nghiêu Nghiêu bế em về nhà." Lục Nghiêu bế bổng Mạc Hữu An lên, Mạc Hữu An hoàn toàn không chuẩn bị, sợ hãi vội ôm lấy cổ anh.

"Lục Nghiêu, anh làm gì vậy, anh thả em xuống, em tự đi được." "Anh phải thực thi quyền lợi của một người bạn trai, bây giờ em không có quyền phát ngôn, cứ ngoan ngoãn ở trong lòng anh là được rồi." "Lục Nghiêu, đừng quậy nữa, trong bệnh viện người qua lại đông lắm." "Sợ gì chứ, có ai nhận ra chúng ta đâu." Lục Nghiêu bế Mạc Hữu An, còn có thể rảnh một tay cầm túi xách của cô, Mạc Hữu An thật sự khâm phục vô cùng, cảm thấy người này đúng là sức mạnh vô biên.

Chương 1497

Lục Nghiêu suốt đường đi cười như một tên ngốc, Mạc Hữu An chỉ có thể vùi đầu vào lòng anh, không dám nhìn những người đi ngang qua.

Lục Nghiêu đặt Mạc Hữu An vào xe rồi cúi xuống trao cho cô một nụ hôn triền miên.

Tim Mạc Hữu An thắt lại, cả người không kìm được mà khẽ run rẩy, cô cố gắng thả lỏng bản thân, thử cảm nhận tình yêu của Lục Nghiêu dành cho mình.

Lục Nghiêu vô cùng hài lòng.

Anh không phải chưa từng hôn cô, nhưng lần nào cũng là ép buộc, cô đều kháng cự.

Đây mới là nụ hôn đúng nghĩa đầu tiên của cả hai, đôi bên đều cam tâm tình nguyện.

Vừa nghĩ đến đây, Lục Nghiêu bỗng trở nên căng thẳng, đồng thời cũng luống cuống tay chân. "A!" Mạc Hữu An đột nhiên thấy môi đau nhói, không kìm được khẽ kêu lên.

Lục Nghiêu giật mình vội buông Mạc Hữu An ra, nhìn thấy môi cô bị mình cắn một cái, hình như còn rách da. "Xin lỗi, An An, anh không cố ý." Lục Nghiêu gãi đầu.

Đã quen với một Lục Nghiêu cà lơ phất phơ, quen với những lời trêu chọc bất ngờ của anh, đột nhiên thấy anh giống như một cậu trai lớn lúng túng, Mạc Hữu An chỉ thấy buồn cười. "Anh Nghiêu, hôm nay anh thật sự rất thú vị." "Cô nhóc xấu xa, em đang nói kháy anh đấy à." Lục Nghiêu đỏ bừng mặt.

Anh cảm thấy mặt mũi cả đời này đều mất sạch rồi.

Lần đầu tiên hôn được cô gái mình yêu mà lại cắn người ta, thật quá mất mặt.

Mạc Hữu An lè lưỡi, "Hôm nay anh đúng là ngốc thật." "Cũng chỉ có em mới được thấy bộ dạng này của anh thôi.

Mạc Hữu An, có phải em đang cười thầm không?" "Nói bậy, em có gì mà phải vui chứ." "Em tìm được một người đàn ông biết rõ gốc gác, người này từ nhỏ đã bảo vệ em khôn lớn, ngoài em ra chưa từng rung động với bất kỳ ai, mấy chục năm như một.

Em nói xem, một người đàn ông chung tình như anh thì tìm ở đâu ra, tìm được người như anh rồi em còn có gì không thỏa mãn nữa?" "Anh Nghiêu, anh đúng là tự luyến thật đấy." "Anh đây gọi là tự tin." "Anh Nghiêu, thật sự cảm ơn anh, cảm ơn anh đã bảo vệ em nhiều năm như vậy." Mạc Hữu An khẽ tựa vào cánh tay Lục Nghiêu. "Vợ của mình mà mình không bảo vệ, chẳng lẽ còn để người khác bảo vệ sao?" "Có người nói hôn nhân giống như câu cá, đàn ông khi chưa câu được cá thì luôn ngon ngọt, dùng đủ mọi thủ đoạn, nhưng một khi cá đã vào giỏ rồi thì đâu còn đáng để người câu cá bỏ tâm huyết nữa, e là đến nhìn một cái cũng lười, tâm trạng tốt thì có thể cho chút thức ăn.

Đàn ông thực ra chỉ hưởng thụ quá trình câu cá, hứng thú của họ không nằm ở con cá." "Mạc Hữu An, có phải em lại đọc mấy thứ vớ vẩn này trên mạng không?" Lục Nghiêu hơi cao giọng. "Đúng vậy, em thấy cũng có lý mà." "Lần sau không được xem nữa, sẽ dạy hư em đấy, toàn là mấy thứ súp gà độc hại." "Nói bậy, độc ở đâu chứ, em thấy rất có lý." "Đó có thể là hình ảnh phản chiếu của đại đa số đàn ông, cũng có thể là trường hợp cá biệt, nhưng tuyệt đối không phải là anh Nghiêu của em, Mạc Hữu An, em nhớ kỹ cho anh." Lục Nghiêu rất nghiêm túc.

Mạc Hữu An dở khóc dở cười, "Được rồi, được rồi, em cũng chỉ thuận miệng nói thôi, anh kích động như vậy làm gì.

Nếu anh không thích thì cứ coi như em chưa nói gì cả." "Mạc Hữu An, một người đàn ông, cả đời ghét nhất hai chuyện, một là bị phụ nữ nghi ngờ năng lực phương diện kia, hai là bị phụ nữ nghi ngờ tấm chân tình của mình." "Khụ khụ, em đâu có nghi ngờ cái gì đó của anh." "Nhưng em đã nghi ngờ tấm chân tình của anh, đúng không?" Lục Nghiêu không buông tha Mạc Hữu An. "Thôi được rồi, em tin anh là được chứ gì.

Chúng ta mau về nhà đi, đừng để mẹ em và mọi người đợi lâu." Nói không lại anh, cô không nói nữa là được.

Trước đây toàn là cô cưỡi trên đầu anh, sao hôm nay vai trò dường như đã thay đổi, anh lại trở thành người tác oai tác quái trên đầu cô rồi. "Lần sau không được nói những lời như vậy nữa, bất kể lúc nào em cũng phải tin anh, biết chưa?" "Được rồi, được rồi, em biết rồi." ＊ Tại khách sạn.

Sở Lăng trơ mắt nhìn mẹ Sở bị đưa đi mà bất lực. "A Lăng, con mau cứu mẹ, mẹ không muốn đến đồn cảnh sát, mẹ không đi đâu!" Mẹ Sở sợ hãi gào khóc.

Vừa nghĩ đến việc bị nhốt lại, lòng bà ta đã hoảng loạn không tả xiết, nơi đó sao mà ở được.

Sở Lăng thật sự rất bất đắc dĩ với người mẹ này của mình, thủ đoạn vớ vẩn nào cũng có, nhưng biết làm sao được, người này dù sao cũng là mẹ anh.

Anh không thể trơ mắt nhìn bà vào tù mà không làm gì. "Thưa cảnh sát, mẹ tôi chỉ là nhất thời hồ đồ, xin hãy cho bà ấy một cơ hội sửa đổi." "Thưa anh, hành vi của bà ấy là phạm pháp.

Nếu muốn bảo lãnh bà ấy, anh nên đến hòa giải với người bị hại thì hơn." "Anh Sở, tôi thấy cần phải nhắc nhở anh, mẹ anh không còn là trẻ vị thành niên nữa, làm sai thì phải gánh chịu hậu quả.

Nếu anh vẫn còn hy vọng vào bà ta thì anh đang tự tìm đường chết đấy, sớm muộn gì cũng tự hại chết mình thôi." Lâm Y Y hừ lạnh một tiếng rồi sải bước rời đi.

Cảnh sát cũng dẫn mẹ Sở đi.

Sở Lăng đau đầu, sắc mặt cũng cực kỳ tệ.

Mẹ mình làm ra chuyện mất mặt như vậy, anh lấy mặt mũi đâu mà đi cầu xin Mạc Hữu An.

Hơn nữa, An An đã để cảnh sát xử lý chuyện này, chứng tỏ cô đã thật sự tức giận, nếu không sẽ không làm lớn chuyện đến mức này.

Sở Lăng đứng tại chỗ, hồi lâu không động đậy.

Đến nhà họ Mạc, Lục Nghiêu trực tiếp nắm lấy tay Mạc Hữu An, cô hơi rụt lại. "An An bé bỏng, chẳng lẽ trước mặt người nhà em cũng phải giữ bí mật à?" Nghĩ đến bộ dạng vừa điên cuồng vừa ngốc nghếch của anh lúc nãy, Mạc Hữu An còn có thể nói gì nữa, đành ngầm thừa nhận.

Lục Nghiêu mỉm cười, đây chính là thừa nhận địa vị của anh trước mặt các bậc trưởng bối.

Khi hai người tay trong tay xuất hiện ở nhà họ Mạc, Mạc Tử Hi là người đầu tiên nhận ra có gì đó không ổn.

Quan hệ của hai đứa rất tốt, nhưng chuyện nắm tay nhau đã là chuyện của hơn mười năm trước rồi.

Cả hai dần lớn lên, giữa họ cũng có sự giữ kẽ của nam nữ.

Mạc Tử Hi gần như không thể tin nổi, "Nghiêu Nghiêu, con và An

An có phải...?" "Dì Hi nghĩ không sai đâu ạ, con và An An bắt đầu hẹn hò rồi, sau này chúng con là bạn trai bạn gái." "Tốt quá rồi, con bé An An này cuối cùng cũng thông suốt, cuối cùng cũng hiểu ai mới là người thật lòng với nó." "Mau vào đi, con chắc mệt lắm rồi, nghỉ ngơi cho khỏe nhé, dì bảo nhà bếp xào ngay mấy món con thích ăn." "Dì Hi, con muốn ăn chè đậu xanh lòng heo, mấy ngày nay hơi nóng trong người ạ." "Không vấn đề, dì cho người làm ngay, trong nhà có sẵn nguyên liệu." Mạc Tử Hi chuẩn bị đi thì lại nhớ ra điều gì, quay sang nói với Lục Nghiêu: "Nghiêu Nghiêu, trong tủ lạnh có măng cụt đấy, là món con thích ăn nhất, tự lấy ăn nhé, đừng khách sáo." "Vâng ạ." "Ngoài chè đậu xanh ra, còn muốn ăn gì nữa không?" "Hết rồi ạ, con dễ nuôi lắm." "Dì biết mà, Nghiêu Nghiêu nhà chúng ta hiểu chuyện nhất." Nghiêu Nghiêu nhà chúng ta.

Chương 1498

Mạc Hữu An cảm thấy hơi rùng mình, cũng không nhìn xem Lục Nghiêu bao nhiêu tuổi rồi, đã ngoài ba mươi rồi mà còn "Nghiêu Nghiêu nhà chúng ta".

Vừa về đã không quan tâm hôm nay cô xảy ra chuyện gì, chỉ lo tiếp đón Lục Nghiêu, rốt cuộc có xem đứa con gái này ra gì không.

Hôm nay cô vừa trải qua một chuyện kỳ quặc nhất trong đời đấy. "Sao thế?

Ghen à?" Mạc Hữu An đang thầm oán trong lòng thì đột nhiên nghe thấy giọng Lục Nghiêu, cô buông ra hai chữ, "Vô vị." "Mạc Hữu An, em lạnh lùng quá đấy." "Không thấy vậy." "Ha ha, em có biết bộ dạng này của em thật sự rất đáng yêu không, nữ tổng tài của anh." Lục Nghiêu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Hữu An, không nhịn được véo một cái. "Anh đang mỉa mai em đấy à." "Hoàn toàn không." Lục Nghiêu nhún vai. "Đừng cau mày nữa, anh Nghiêu của em bóc măng cụt cho em ăn này." "Em đâu có cau mày." "Còn nói không cau mày, càng ngày càng thấy tính cách của em giống Lục Tử Mặc rồi đấy, nhất định là do mối quan hệ huyết thống không rõ ràng của hai người gây ra." "Vốn dĩ có quan hệ huyết thống, đây là sự thật không thể thay đổi." Lục Nghiêu bóc xong măng cụt, trực tiếp đưa đến bên miệng Mạc Hữu An. "Em tự làm được rồi." "Bà chủ đất, mời há miệng.

Để an ủi trái tim nhỏ bé mỏng manh của em, anh Nghiêu của em quyết định sẽ thể hiện thật tốt." "Anh mới là bà chủ đất." "Em không biết sao?

Anh nghèo lắm, sau này nhà chúng ta còn phải dựa vào em kiếm tiền nuôi gia đình, em mới là kim chủ lớn của anh, anh phải ôm chặt cây rụng tiền này mới được." "Ồ, bây giờ đã bắt đầu tẩu tán tài sản rồi à.

Anh đừng tưởng em không biết anh có cổ phần của Lục thị, cổ phần công ty của ông ngoại anh cũng chiếm phần lớn.

Anh mỗi ngày không cần quản lý công ty, mỗi năm vẫn có thể nhận không ít cổ tức, nhiều hơn em biết bao nhiêu." Mặc dù nhánh của Lục Minh không kinh doanh công ty, nhưng người nhà họ Lục luôn công bằng, cái gì cần có đều có, hơn nữa cuộc sống của họ còn tốt hơn Lục Tử Mặc nhiều, chỉ ngồi chờ tiền lời vào túi. "Ha ha, sau này đều là cho em mà, cho em rồi thì anh chẳng phải là nghèo sao, dùng tiền đều phải ngửa tay xin em." "Nghe giọng điệu của anh, cảm giác oan ức lắm nhỉ." Mạc Hữu An nhìn Lục Nghiêu. "Đâu có, nhà họ Lục chúng ta từ trước đến nay đều là phụ nữ làm chủ gia đình, truyền thống tốt đẹp này phải được phát huy." "An An, nghe giọng điệu của em, hình như rất muốn gả cho anh thì phải.

Mau nói đi, có phải những năm qua em vẫn luôn ngóng trông tin tức của anh, chỉ chờ sau này làm bà Lục đếm tiền đến mỏi tay không?" Mạc Hữu An đỏ mặt, đang nói chuyện bình thường lại lái sang phương diện đó.

Nhưng đối với chuyện gả cho anh, cô không hề bài xích chút nào. "Em không giở trò lưu manh." Đã hẹn hò với anh, tất nhiên là hướng đến hôn nhân. "Anh chỉ thích cô gái thẳng thắn như em thôi." Lục Nghiêu hôn lên má Mạc Hữu An một cái. "Này, Lục Nghiêu, anh có biết lựa hoàn cảnh không, đây là nhà em đấy." "Chẳng phải không có ai sao?" "Thật không chịu nổi anh." "Không sao, sau này quen là được." Mạc Tử Hi vốn từ phòng bếp đi ra, thấy hai đứa nhỏ tình chàng ý thiếp thì lại lùi vào.

Bà mỉm cười, đó là nụ cười vui mừng.

Lục Nghiêu là do bà nhìn lớn lên, giao con gái cho cậu ấy, bà hoàn toàn yên tâm.

Bà lại vào bếp, cùng người giúp việc chuẩn bị bữa tối.

Cả buổi tối, Mạc Tử Hi cứ hỏi họ về kế hoạch sắp tới, khi nào kết hôn, khi nào sinh con.

Mạc Hữu An không chịu nổi phiền phức, "Mẹ, mẹ muốn bế cháu ngoại đến mức nào vậy?" Thật không hiểu nổi tâm trạng của người lớn, tại sao cứ có tuổi là lại muốn bế cháu ngoại, trẻ con ồn ào như vậy, nuôi lớn một đứa trẻ rất mệt mỏi.

Nhưng họ dường như lại rất vui vẻ. "Đợi con đến tuổi của mẹ thì sẽ hiểu, bên cạnh có một đứa trẻ, cuộc sống cũng tốt hơn một chút." "Gen của nhà họ Lục rất tốt, con xem Tiểu Anh Đào kìa, thật sự làm tan chảy trái tim mẹ rồi.

Nghiêu Nghiêu còn hơn thế nữa, nó còn có gen của nhà họ Lan, con xem Đóa Đóa đúng là nghiêng nước nghiêng thành, hoàn toàn thừa hưởng từ ông ngoại.

Con nhất định đừng lãng phí gen tốt như vậy, tuổi của hai đứa bây giờ chính là độ tuổi tốt nhất để sinh con, đứa trẻ sinh ra nhất định là một bé gái xinh đẹp, một thiên tài nhí." Lãng phí gen.

Cách nói này Mạc Hữu An lần đầu tiên nghe thấy. "Chúng con mới bắt đầu hẹn hò, còn cần một khoảng thời gian." "Hai đứa thân nhau như vậy rồi, Nghiêu Nghiêu còn thấy con lúc không mặc gì bao nhiêu lần rồi, còn có gì cần tìm hiểu nữa, đừng lề mề nữa." Mạc Hữu An mở to mắt, vẻ mặt kinh ngạc, "Chuyện khi nào ạ?" Cô không nhớ mình đã bị hớ hênh lúc nào. "Con đương nhiên không nhớ rồi, là lúc con còn nhỏ ấy." Lục Nghiêu cười ha hả, Mạc Hữu An toát mồ hôi, thật sự dọa chết cô rồi, hóa ra là nói chuyện lúc nhỏ.

Chuyện lúc nhỏ có thể giống như bây giờ sao? "Mẹ nói thật đấy, hai đứa thật sự phải nhanh lên.

An An, mẹ biết nhất định là vấn đề của con, đi một vòng lớn, anh Nghiêu của con vẫn là của con, đừng có làm mình làm mẩy nữa, mau cưới đi." Mạc Hữu An sắp không chống đỡ nổi, Lục Nghiêu thấy bà xã tương lai mặt mày khổ sở, liền đỡ lời: "Dì Hi, dì yên tâm đi ạ, con còn gấp hơn cả dì.

Con sẽ cố gắng thể hiện, để An An sớm gả cho con." "Ừm, dì rất tin tưởng con.

Dì không có yêu cầu gì cả, sính lễ gì đó không cần cũng được, chỉ cần sớm cho dì bế cháu ngoại là được rồi." Mạc Tử Hi vỗ vai Lục Nghiêu. "Chuyện đó là tất nhiên rồi ạ." Hai người một xướng một họa, cũng không thấy khát nước, toàn bộ đều là những viễn cảnh tươi đẹp trong tương lai của họ.

Đương nhiên, phần lớn là xoay quanh chủ đề con cái.

Mạc Hữu An có chút không tự nhiên, thực ra cô cũng thích trẻ con, chỉ là chuyện sinh con vẫn phải thuận theo tự nhiên.

Đinh Duệ về nhà biết tin này, cũng kích động kéo Lục Nghiêu nói chuyện, dáng vẻ như đối đãi với con rể.

Mạc Hữu An lúc đầu còn có thể nghe họ nói chuyện, nhưng dần dần có chút lơ đãng, thỉnh thoảng lại nhìn điện thoại.

Sở Lăng không gọi điện đến, cô thấy nhẹ nhõm.

Nếu anh cầu xin cô, cô thật sự không biết mình có thể nhẫn tâm được không. "An An, sao con có vẻ lơ đãng thế, hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Sau khi phấn khích qua đi, Mạc Tử Hi nhận ra con gái có vẻ không ổn.

Mạc Noãn nói buổi chiều nó không đi làm, hình như có chuyện gì đó.

Bà vốn định hỏi là chuyện gì, nhưng lại bị tin tức hai đứa bắt đầu hẹn hò làm cho vui mừng quá mà quên mất.

Chương 1499

"Mẹ, con không sao, con chỉ đang suy nghĩ thôi." "Suy nghĩ chuyện gì mà nhập tâm vậy?

Con và Nghiêu Nghiêu từ đâu về thế?" "Không phải chuyện gì lớn đâu ạ, chỉ là một chuyện nhỏ thôi." "Vậy hôm nay con và Nghiêu Nghiêu rốt cuộc đã đi đâu?" Lục Nghiêu biết Mạc Hữu An không muốn để bố mẹ biết chuyện như vậy, dù sao cũng không phải chuyện gì tốt đẹp, cô nhóc này da mặt mỏng, lần đầu yêu đương đã gặp phải chuyện như vậy, chắc chắn cảm thấy khó nói. "Dì Hi, hôm nay sau khi tỏ tình con đã đưa An An trốn làm rồi ạ.

Con bé này ngày nào cũng làm việc như một cái máy, con muốn nó thư giãn một chút." "Thật sự không xảy ra chuyện gì sao?" Mạc Tử Hi nghi ngờ nhìn Lục Nghiêu. "Dì Hi, dì cứ yên tâm đi ạ, không có chuyện gì đâu." Đối với Lục Nghiêu, Mạc Tử Hi hoàn toàn yên tâm, cũng không hỏi thêm nữa. "Thôi được rồi, chuyện của hai đứa dì cũng không quản nữa." Ăn tối xong, Lục Nghiêu và Mạc Hữu An tay trong tay ra ngoài đi dạo, Mạc Hữu An mặc cho anh nắm tay, đầu còn hơi nghiêng về phía anh.

Nụ cười trên khóe môi Lục Nghiêu chưa từng tắt. "An An, chúng ta phải yêu bao lâu mới kết hôn?" "Em không biết, nhưng em không muốn nhanh như vậy.

Anh phải cho em chút thời gian chuẩn bị, để em thích ứng với sự thay đổi vai trò." Mẹ Sở bị giam thẳng vào tù, Sở Lăng vốn đã tìm luật sư muốn bảo lãnh bà ta ra, nhưng đến đồn cảnh sát vẫn không đưa được người ra.

Mẹ Sở lần đầu vào tù, ở trong đó gào khóc thảm thiết, khiến mọi người đều phiền lòng.

Sở Lăng biết mấu chốt của vấn đề vẫn nằm ở Lục Nghiêu, thân phận của anh không khó đoán.

Chủ tịch của Mạc thị là Mạc Noãn gả vào nhà họ Lục, Lục Nghiêu lại họ Lục, rất dễ liên tưởng đến việc Lục Nghiêu là người nhà họ Lục, gia tộc quyền quý số một thành phố A.

Nếu nhà họ Lục ra mặt, anh dù cho thủ tục có hợp pháp đến đâu cũng không thể bảo lãnh người ra được.

Sở Lăng không tìm Mạc Hữu An, mà sáng sớm đã đợi ở cổng nhà họ Mạc.

Quả nhiên đợi một tiếng đồng hồ thì thấy xe của Lục Nghiêu từ nhà họ Mạc đi ra.

Lục Nghiêu cũng nhìn thấy Sở Lăng, chiếc xe của tình địch này anh nhận ra rất rõ.

Hai người đàn ông đồng thời hạ cửa kính xe xuống, bốn mắt nhìn nhau, tia lửa bắn ra tứ phía.

Ánh mắt Lục Nghiêu trông rất bình tĩnh, nhưng lại như muốn ăn tươi nuốt sống người khác.

Sở Lăng cả người đều không ổn, liếc nhìn xe của Lục Nghiêu, không thấy Mạc Hữu An, trong lòng dâng lên một nỗi thất vọng nặng nề.

Giữa bọn họ, lần này thật sự đã kết một nút thắt không thể gỡ.

Người mẹ không nên thân của mình vẫn còn ở trong đồn, Sở Lăng cũng không còn tâm trí nghĩ đến những chuyện này nữa, có một số việc phải nói rõ ràng. "Anh Lục, chúng ta nói chuyện đi." Lục Nghiêu nhếch môi cười tà tứ, "Tôi đang chờ anh đây." Hai chiếc xe một trước một sau, đi đến một nơi vắng vẻ, hai người đứng bên hàng rào. "An An không đi làm sao?

Cô ấy thế nào rồi?" Sở Lăng là người không nhịn được mở lời trước. "Anh có tư cách gì để quan tâm cô ấy, tất cả những chuyện này không phải đều do hai mẹ con anh ban cho sao?" Ánh mắt Lục Nghiêu lạnh lùng.

Chuyện hôm qua tuy không phải ý của Sở Lăng, nhưng anh tự biết, đều là vì anh mà sự việc mới phát triển thành thế này.

Nếu ban đầu anh có thể tàn nhẫn hơn với mẹ Sở một chút, để bà ta hoàn toàn từ bỏ ý định tìm Mạc Hữu An, có lẽ sự việc đã không đến mức này, khiến anh và Mạc Hữu An ngay cả bạn bè cũng không làm được.

Sở Lăng cũng không muốn giải thích thêm những điều thừa thãi.

Tổn thương đã gây ra, bây giờ nói những điều này cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Sở Lăng đi thẳng vào vấn đề, "Anh Lục, thả mẹ tôi ra, điều kiện gì tôi cũng đồng ý." Lục Nghiêu cười, "Anh Sở thật hài hước, người như anh có gì đáng để tôi ra điều kiện chứ, xin hỏi anh có vốn liếng đó không?

Mẹ anh đã làm ra chuyện ghê tởm như vậy, đáng phải nhận sự trừng phạt này." "Anh Lục, người ngay không nói chuyện mờ ám, tôi biết là anh đứng sau giở trò, nếu không tôi đã có thể bảo lãnh mẹ tôi ra rồi." "Sở Lăng, anh nên thấy may mắn vì tôi chưa dùng thủ đoạn gì, nếu không cả nhà anh sẽ hối hận không kịp." Trong mắt Lục Nghiêu lóe lên một tia tàn nhẫn.

Nếu không phải sợ Mạc Hữu An cảm thấy anh quá nham hiểm, anh đã không dễ dàng tha cho người như vậy.

Nếu là trước đây, anh chắc chắn sẽ gậy ông đập lưng ông, đem những gì mẹ Sở đã làm với Mạc Hữu An trả lại y nguyên, làm cho bọn họ ghê tởm đến chết.

Sở Lăng cảm nhận được cái lạnh thấu xương trong mắt anh, anh không hề nghi ngờ Lục Nghiêu thật sự sẽ ra tay với mẹ mình.

Anh không có quyền lựa chọn cha mẹ, nhưng không thể trơ mắt nhìn mẹ ở trong đó. "Chuyện lần này là mẹ tôi không đúng, tôi thay mặt bà ấy xin lỗi hai người, tôi đảm bảo sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa." "Sự đảm bảo của anh chẳng có tác dụng gì.

Nếu anh có thể kiềm chế được mẹ mình, chuyện hôm nay đã không xảy ra.

Mẹ mình tính tình thế nào, tôi tin anh rõ hơn ai hết." Lục Nghiêu lạnh lùng nói.

Sở Lăng không nói nên lời, tính tình của mẹ mình anh biết rõ, là loại người không gây ra chuyện thì không chịu yên, căn bản không biết hối cải.

Bà ta không phải không biết gia thế của Mạc Hữu An, nhưng vẫn cả gan làm ra chuyện như vậy, còn có gì mà bà ta không dám làm.

Bà ta chính là loại phụ nữ không biết điều, nói đơn giản là ngu muội, tầm nhìn hạn hẹp. "Anh Lục, tôi biết anh vẫn luôn chờ tôi tìm anh, bây giờ tôi đã đến trước mặt anh, tại sao anh không cho tôi một câu trả lời dứt khoát?" "Tự cho là thông minh.

Trong mắt tôi, anh chưa bao giờ có chút trọng lượng nào." "Vậy sao anh phải giở nhiều trò sau lưng tôi như vậy." Sở Lăng có thể cảm nhận được, trong khoảng thời gian anh và Mạc Hữu An hẹn hò, có Lục Nghiêu và Diệp Việt ở trong đó thêm dầu vào lửa. "Đó không phải là sợ anh, mà là tôi đang tranh thủ giành lấy cô gái tôi yêu, đó là cách theo đuổi con gái của tôi." "Tôi nguyện ý rời đi, ra nước ngoài, không còn dính dáng gì đến An An nữa.

Chỉ cần tôi không ở bên cạnh An An, mẹ tôi sẽ không còn hy vọng, tự nhiên cũng không có lý do để quấy rầy An An." Ánh mắt Lục Nghiêu khẽ thay đổi, dường như không ngờ Sở Lăng sẽ đưa ra quyết định như vậy.

Anh ta có thể biến mất hoàn toàn khỏi Mạc Hữu An, tự nhiên là một chuyện tốt, anh vui mừng thấy điều đó.

Chương 1500

Nếu không, nhìn thấy anh ta là thấy chướng mắt.

Dù sao cũng là bạn trai cũ của Mạc Hữu An. "Sở Lăng, người mẹ như vậy chỉ trở thành gánh nặng của anh.

Nếu anh không cho bà ta một bài học, thì bất kể lúc nào, bất kể cô gái nào xuất hiện bên cạnh anh, cũng sẽ không được yên ổn." Sở Lăng không nói gì, đạo lý này anh đã hiểu từ lâu, cho nên khi về nước anh cũng không nói cho bà biết, chỉ là không cẩn thận bị người khác tiết lộ tin tức. "Vậy rốt cuộc anh muốn thế nào?" "Tự nhiên là phải để bà ta ở trong đó thêm một thời gian, nếm thử mùi vị bên trong, để bà ta có một bài học." "Cần bao lâu?" "Ít nhất ba tháng, không thể ngắn hơn." Ba tháng.

Sở Lăng đang đấu tranh, cuộc sống trong đó rất khó khăn, mẹ anh sao có thể chịu đựng được lâu như vậy.

Nhưng Lục Nghiêu nói rất đúng, tính cách của mẹ anh nếu không biết hối cải, không phải là chuyện tốt. "Chuyện này có gì mà phải do dự, anh chỉ cần đồng ý là được." "Anh Lục, tôi đồng ý." Sở Lăng nghiến răng, chỉ có thể đồng ý.

Lục Nghiêu hài lòng cười, giao dịch tối nay không lỗ. "Được rồi, không có thời gian nói nhảm với anh.

Nhớ kỹ lời anh nói, đợi mẹ anh ra ngoài thì đừng xuất hiện trước mặt An An nữa, như vậy sẽ tốt cho cả hai người." "Anh Lục, chuyện tôi đến tìm anh đừng nói cho An An biết." "Được." Nói xong, Lục Nghiêu lên xe, tâm trạng vui vẻ phóng đi.

Chỉ còn Sở Lăng đứng tại chỗ, một mình chịu đựng nỗi đau quặn thắt trong lòng.

Anh không phải không cố gắng, nhưng Mạc Hữu An không thể thích anh, mẹ anh lại là người như vậy.

Anh ở lại, chỉ mang thêm phiền phức cho cô.

Tạm biệt, cô gái tôi yêu.

Anh chỉ có thể rời xa em như thế này thôi.

Mạc Hữu An nghỉ ngơi ở nhà ba ngày mới quay lại làm việc.

Vừa đến văn phòng, cô đã thấy lá đơn từ chức đặt trên bàn.

Mở ra xem, là của Sở Lăng.

Mí mắt Mạc Hữu An giật giật, không cần nghĩ cũng biết là vì chuyện ngày hôm đó.

Nhưng Sở Lăng là một nhân tài hiếm có, cứ thế rời đi, đối với Mạc thị là một tổn thất.

Mạc Hữu An chưa chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với Sở Lăng, nhưng công việc là công việc, cô vẫn bảo trợ lý gọi anh đến văn phòng. "Sếp Mạc." Rõ ràng khi bàn công việc anh cũng gọi cô như vậy, nhưng Mạc Hữu An cảm thấy cách xưng hô hôm nay mang theo vài phần xa cách, một khoảng cách vô hình đã hình thành giữa họ. "Ngồi đi." Sở Lăng gật đầu. "Sư huynh, tại sao anh lại từ chức?

Có phải vì chuyện ngày hôm đó không?" "Sếp Mạc, tôi ở nước ngoài đã lâu, tôi cảm thấy phong cách thiết kế của mình có lẽ phù hợp với nước ngoài hơn là trong nước.

Cô cũng thấy rồi đấy, các cuộc thi trong nước tôi đều rất khó nổi bật, có lẽ rời đi là tốt nhất cho cá nhân tôi và cho cả công ty." "Anh hà tất phải bận tâm chuyện thi cử như vậy, tôi đã nói rồi, đó là vì điều kiện dự thi năm nay tương đối lỏng lẻo." "Đây không phải là lý do tôi có thể tự an ủi mình, tôi biết mình vẫn còn không gian để tiến bộ."

"Haiz, anh yêu cầu quá cao với bản thân rồi." "Xin lỗi, tôi đã quyết định rồi." "Thật sự không suy nghĩ thêm sao?

Chẳng lẽ anh định ở nước ngoài cả đời?

Bây giờ coi như đã dần có chút nền tảng trong nước, anh quay đầu đi, tất cả nỗ lực sẽ coi như công cốc." Sở Lăng cười khổ, anh nào đâu muốn rời đi, nhưng bây giờ anh đã không còn lý do để ở lại nữa. "Tôi cảm thấy mình phù hợp với nước ngoài hơn, tôi ở trong nước đối với ai cũng không tốt." Muốn có một tình yêu yên ổn cũng không được.

Đối với người mẹ như vậy, anh cũng đã nghĩ thông suốt rồi, vẫn nên cách xa bà ta một chút thì tốt hơn.

Ở nước ngoài vẫn có thể đảm bảo cuộc sống vật chất cho bà, có thời gian thì về thăm là được rồi.

Mạc Hữu An thấy Sở Lăng như vậy, trong lòng cũng không dễ chịu, "Sư huynh, báo cáo từ chức của anh tôi tạm thời không ký, anh cứ suy nghĩ thêm đi.

Nếu anh thật sự quyết định rời đi, tôi cũng sẽ không ngăn cản." "Cảm ơn." Sở Lăng từ đầu đến cuối không nhắc đến chuyện ngày hôm đó, Mạc Hữu An cũng không tiện đề cập, hai người dường như có một sự ngầm hiểu, không ai muốn nhắc tới.

Chỉ là lúc Sở Lăng ra khỏi cửa, Mạc Hữu An loáng thoáng nghe thấy một tiếng xin lỗi.

Cô nhìn cánh cửa đã đóng lại, chỉ cảm thấy hơi đau đầu.

Tại sao mọi chuyện lại phát triển thành thế này, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của cô.

Một tuần sau.

Sở Lăng vẫn quyết định từ chức, ý anh đã quyết, Mạc Hữu An tự nhiên cũng không ngăn cản.

Chuyện của mẹ Sở, Mạc Hữu An cũng không hỏi Lục Nghiêu, đã giao cho anh xử lý, vậy thì hoàn toàn tin tưởng anh.

Cuộc sống dường như lại trở về bình lặng như trước, Sở Lăng đi rồi, chuyện sau đó của mẹ Sở cô cũng chỉ tình cờ nghe Lục Nghiêu nhắc đến, còn hơn một tháng nữa mới được ra.

Mạc Hữu An thực ra rất hiểu tính cách của Lục Nghiêu, lần này chỉ để mẹ Sở ở trong tù ba tháng, thực ra đã là anh đại phát từ bi rồi.

Người đàn ông này rất bao che cho người của mình, chọc vào anh và người anh coi trọng, tuyệt đối không có kết cục tốt đẹp.

Cuối tuần.

Mạc Hữu An bận rộn cả tuần, cả người mệt mỏi rã rời, thứ bảy ngủ nguyên một ngày ở nhà.

Cuộc sống của cô thực ra rất đơn giản, có lẽ do tính cách khá lạnh lùng, bạn thân không nhiều.

Chương 1501

Chơi thân nhất cũng chỉ có Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa.

Có thời gian, cô thích nhất là ở nhà trồng hoa cỏ, cầm một cuốn sách, uống một tách trà hoặc cà phê, là có thể trôi qua một ngày.

Lục Nghiêu rón rén đi vào, nhìn đôi mắt ngọt ngào của cô gái mình yêu, khóe môi cong lên một đường cong đẹp mắt, sự mệt mỏi trên người lập tức tan biến.

Anh nhìn đồng hồ, đã hơn năm giờ chiều, dì Hi nói cô nhóc này ngủ cả ngày, buổi trưa cơm cũng không ăn.

Ngủ tiếp nữa chẳng phải sẽ mất ngủ sao. "Tảng băng nhỏ, dậy thôi." Lục Nghiêu véo nhẹ chiếc mũi xinh xắn của Mạc Hữu An.

Mạc Hữu An lật người, cuộn chăn lại, co người rúc vào trong chăn, quay lưng về phía Lục Nghiêu.

Lục Nghiêu dở khóc dở cười, hoàn toàn không biết cô nhóc này khi ngủ lại có bộ dạng này.

Đáng yêu vô cùng, hoàn toàn khác với vẻ lạnh lùng thường ngày của cô. "Tảng băng nhỏ." "Đừng ồn, yên lặng chút đi." Mạc Hữu An bực bội nói.

Lục Nghiêu nhìn đôi môi nhỏ của cô, không nhịn được cúi xuống hôn, Mạc Hữu An nhíu mày, rồi mở mắt ra.

Thấy là Lục Nghiêu, cô giật nảy mình. "Lục lưu manh, anh làm gì vậy?" Lục Nghiêu thẳng người dậy, gương mặt thanh tú như một đóa hoa ngọc lan thánh thiện, "Đây là phương pháp mới nhất anh phát minh ra để gọi em dậy." Mạc Hữu An da mặt mỏng, "Anh có thể nghiêm túc chút được không?" "Anh cũng khó xử lắm, ai bảo trong nhà có một cô nhóc như con sâu lười, ngủ đến mức không ăn cơm, anh đau lòng chết đi được." Mạc Hữu An lườm anh một cái, nhìn anh mặc quân phục, dáng vẻ phong trần mệt mỏi, "Anh vừa từ đơn vị về à?" "Ừm." "Thảo nào người toàn mùi mồ hôi." Lục Nghiêu tự ngửi mình, hình như đúng là có mùi thật. "Cho anh mượn phòng tắm của em dùng một chút." Mạc Hữu An còn chưa lên tiếng, Lục Nghiêu đã xông vào phòng tắm của cô.

Mạc Hữu An đau đầu, đây mà là trưng cầu ý kiến của cô sao?

Không lâu sau, trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy ào ào, Mạc Hữu An nghĩ đến điều gì đó, bật ngồi dậy.

Người đàn ông này không mang theo gì cả, chẳng lẽ dùng hết đồ của cô. "Này, Lục Nghiêu, anh không được dùng đồ của em!" Muộn rồi.

Đúng lúc này, Lục Nghiêu đã từ phòng tắm bước ra, eo anh còn quấn chiếc khăn tắm màu xanh da trời của cô, nửa thân trên để trần, những giọt nước vẫn còn đọng lại rõ ràng.

Mặt Mạc Hữu An lập tức đỏ bừng, sao lại có người đàn ông tự nhiên và không biết xấu hổ như vậy.

Liêm sỉ ở đâu? "Lục Nghiêu, anh mau trả khăn tắm cho em!" Đó là thứ cô dùng để lau người sau khi tắm, vậy mà lại bị anh quấn quanh eo, tiếp xúc thân mật như vậy, còn ra thể thống gì nữa. "Tảng băng nhỏ, nếu em muốn xem thân hình trần trụi với đường cong mỹ miều của anh, thì cứ nói thẳng, không cần phải dùng cách uyển chuyển như vậy." Tên lưu manh thối này, rốt cuộc đang nói những lời vớ vẩn gì vậy.

Sao cô lại muốn xem anh chứ. "Lục Nghiêu, anh câm miệng lại cho em!" "An An, em quay lại đây đi." Lục Nghiêu vừa nói vừa đi về phía Mạc Hữu An.

Mạc Hữu An sợ hãi co giò chạy.

Lục Nghiêu vui vẻ nằm trên giường cô, trên đó toàn là hơi thở của cô, không phải mùi nước hoa, mà là một mùi hương hoa nhài thoang thoảng.

Anh vừa nhìn thấy, tất cả các sản phẩm tắm gội của cô đều là mùi hoa nhài.

Mạc Hữu An chạy một mạch xuống lầu, Mạc Tử Hi thấy cô mặt đỏ bừng đi xuống, nghi hoặc hỏi: "Sao thế này?" "Mẹ, tại sao mẹ lại cho Lục Nghiêu vào phòng con?" "Nó là bạn trai của con mà." Mạc Hữu An cạn lời nhìn Mạc Tử Hi, Mạc Tử Hi hoàn toàn không cảm thấy có vấn đề gì.

Một lúc sau, còn nghe thấy bà thản nhiên nói: "Hai đứa hồi nhỏ đã ngủ chung rồi, bây giờ chỉ đến phòng con thôi, con lại không ngủ nude, sợ gì chứ?" Mạc Hữu An không biết nói gì để đáp lại. "Anh ấy đang tắm trong phòng tắm của con." "Vậy à, thế thì nó chắc chắn không có quần áo để thay rồi, con vào phòng của chúng ta, lần trước mẹ mua cho ba con một bộ quần áo, ông ấy chê trẻ quá không mặc, con mang qua cho Nghiêu Nghiêu đi." Mạc Hữu An hết cách rồi, tại sao cô và mẹ mình lại không cùng tần số thế này.

Bà ấy không lo Lục Nghiêu chiếm hời của cô chút nào sao?

Sao cứ có cảm giác như muốn gói con lại rồi đem tặng người khác vậy.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, người đàn ông đó lâu như vậy không xuống, chắc chắn là vì không có quần áo mặc.

Mạc Hữu An đành chấp nhận số phận đi tìm quần áo của Đinh Duệ, mang đến cho Lục Nghiêu.

Lục Nghiêu đã ngủ trên giường của cô rồi.

Mạc Hữu An nhìn đôi mày mệt mỏi của anh, đưa tay vuốt nhẹ một cái, sau đó đặt quần áo bên cạnh giường, giúp anh đắp chăn lại. "Nghiêu Nghiêu đâu rồi?" "Chắc là mệt nên ngủ rồi ạ." "Thằng bé Nghiêu Nghiêu này thật sự hết lòng với con đấy, mệt như vậy mà vẫn cố về, chỉ để ở bên con thôi." "Vâng, con biết mà." "Ối, tảng băng nhỏ, con thông suốt rồi à?" "Mẹ, mẹ là mẹ của con, có thể đừng đi đầu đặt biệt danh cho con được không." Hôm nay Lục Nghiêu hình như cũng toàn gọi cô như vậy.

Tảng băng nhỏ, nghe cứ kỳ kỳ. "Có gì đâu, các con đều gọi Tử Mặc là ông cụ non đấy thôi, cũng có thấy nó nói gì đâu." Nghe có lý quá, Mạc Hữu An lại không biết đáp lại thế nào.

Chẳng hiểu sao, Mạc Hữu An ngồi ở dưới nhà một lát rồi không ngồi yên được nữa, bèn đi lên lầu.

Mạc Tử Hi cười thầm, con nhóc này, thử cao ngạo thêm chút nữa xem?

Giờ chẳng phải đang lo lắng không yên cho người ta đấy sao.

Mạc Hữu An thấy Lục Nghiêu vẫn đang ngủ say, lại liếc nhìn bộ quần áo anh thay ra, do dự vài giây rồi cầm quần áo vào phòng giặt.

Cô không ném vào máy giặt mà tự mình giặt tay.

Lục Nghiêu rất cảnh giác, vừa mở mắt đã thấy Mạc Hữu An mặc chiếc váy hoa nhỏ đang giặt quần áo cho mình.

Chương 1502

Anh bật người ngồi dậy khỏi giường, đi đến phía sau cô, ôm cô vào lòng.

Tim Mạc Hữu An thắt lại, "Sao anh không ngủ thêm chút nữa?" "Thấy em xinh đẹp thế này, anh không nhịn được nữa rồi." Mạc Hữu An có chút bất lực, "Anh Nghiêu, anh đừng lưu manh như vậy được không." "Tảng băng nhỏ, em nghĩ đi đâu vậy?

Anh có muốn 'ăn' em đâu." Mặt Mạc Hữu An đỏ lên, "Vậy anh đừng nói mấy lời linh tinh này nữa." "Đúng là ngây thơ thật, tối nay chúng ta đi hẹn hò nhé?" "Đi đâu ạ?" "Đến Tây Sơn ngắm hoàng hôn và bình minh, chúng ta có thể ở lại trên núi một đêm." Mạc Hữu An gật đầu, tùy anh sắp xếp. "Tảng băng nhỏ ngoan thật." "Anh Nghiêu, anh đừng đặt biệt danh cho em nữa được không." "Cái này không phải anh đặt, là dì Hi đặt đấy." "Vậy anh có thể không gọi." "Anh thấy rất đáng yêu mà, sao lại không gọi." Lục Nghiêu lại véo mũi Mạc Hữu An.

Đầu ngón tay chai sần khiến Mạc Hữu An thấy nhột nhột, cô hơi nghiêng đầu đi. "Được rồi, anh đừng ôm em mãi thế, em phải giũ quần áo." "Để anh làm cho, giặt quần áo dễ làm tay bị thô ráp." Lục Nghiêu không nỡ để đôi tay trắng nõn của cô làm việc nặng này. "Làm gì có yếu ớt thế, anh đi nghỉ thêm chút đi." Lục Nghiêu xoa đầu cô, "Nhìn thấy em là cả người anh không cần ngủ cũng đầy năng lượng." Lục Nghiêu đẩy Mạc Hữu An ra ngoài, cô hoàn toàn không làm gì được anh.

Lục Nghiêu tự mình phơi quần áo xong, rồi khoác vai cô xuống lầu.

Lục Nghiêu mặc chiếc áo len mỏng màu cà phê nhạt, phối với quần thường màu đen, vì hay cười nên vẻ lạnh lùng tuấn tú lại có thêm vài phần ấm áp.

Mạc Hữu An cũng mặc đồ thường ngày, đi một đôi giày trắng nhỏ, hai người đi cạnh nhau đúng là trai tài gái sắc, vô cùng đẹp đôi. "Dì Hi, con và An An không ăn cơm ở nhà đâu, chúng con đi hẹn hò." "Đi đi, đi đi." "Chúng con định đến Tây Sơn ngắm mặt trời mọc, tối có thể sẽ không về." "Không sao không sao, đi đi, chơi vui vẻ nhé." Mạc Tử Hi hoàn toàn không để ý, vui vẻ vẫy tay.

Lục Nghiêu vui muốn chết, thích nhất là kiểu mẹ vợ thế này, tư tưởng thật sự rất thoáng.

Mạc Hữu An sớm đã nhìn thấu tính cách của mẹ mình nên cũng lười nói thêm gì. "An An, muốn ăn gì nào?" "Em muốn ăn vặt, loại miến lạnh vừa chua vừa cay ấy." Mạc Hữu An cong môi. "Đúng là biết tiết kiệm tiền cho anh, tối ăn cay như vậy mai có nổi mụn không?" "Không đâu, em quen rồi." "Tiểu lạt vương." Hai người đến một quán ăn vặt, Lục Nghiêu ăn một bát mì bò lớn, còn Mạc Hữu An thì ăn miến lạnh chua cay, lại uống thêm nước đá.

Lúc đi, Lục Nghiêu còn gói thêm một ít thịt nướng xiên.

Mạc Hữu An vui lắm, mày mắt giãn ra.

Lục Nghiêu nhìn gương mặt rạng rỡ của cô, tâm trạng cũng tốt lên theo.

Dưới chân núi Tây Sơn, Lục Nghiêu mua dụng cụ cắm trại, lại mua thêm một túi đồ ăn vặt lớn. "Anh mua nhiều thế làm gì?" "Ăn chứ sao." "Em có ăn mấy thứ này đâu." "Em không ăn thì anh ăn." "Ồ." Lục Nghiêu đeo một chiếc ba lô lớn trên lưng, tay to nắm lấy tay Mạc Hữu An.

Mạc Hữu An muốn chia sẻ gánh nặng giúp anh, anh liền điểm nhẹ vào mũi cô, "Đừng coi thường bạn trai em, chút sức này bạn trai em vẫn có." "Anh đã ở trong quân đội cả ngày rồi." Mạc Hữu An thấy xót. "Anh không sao." "Anh Nghiêu, sao anh lại gia trưởng thế." "Cô nhóc ngốc, anh quan tâm em mà em còn không vui à, mấy việc lặt vặt này cứ giao cho anh là được." "Thật sự không cần em giúp sao?" "Nghi ngờ thể lực của anh à?" Lục Nghiêu cười như không cười nhìn chằm chằm Mạc Hữu An.

Mạc Hữu An thấy gương mặt xấu xa của anh, liền nghĩ ngay đến những chuyện khác, hung hăng lườm anh một cái rồi tức giận phồng má đi về phía trước.

Lục Nghiêu nhìn bóng lưng mảnh mai của cô, ngây ngô cười.

Trên Tây Sơn có cáp treo, nhưng hai người vốn dĩ đến để leo núi nên không đi cáp treo mà tự leo lên.

Lên đến đỉnh núi, vừa kịp ngắm hoàng hôn, vầng dương đỏ rực đã sắp lặn xuống, chỉ còn lại nửa vầng. "Anh Nghiêu, anh nhìn kìa, đẹp quá." Mạc Hữu An phấn khích như một cô bé, nhảy tại chỗ vài cái.

Lục Nghiêu đặt đồ trên lưng xuống đất, từ phía sau ôm lấy vòng eo thon của cô, "Ừ, rất đẹp." Mạc Hữu An ngả người ra sau, yên tâm nép vào lòng Lục Nghiêu.

Lục Nghiêu bất giác dụi dụi vào má cô.

Mạc Hữu An rất sợ nhột, "Anh Nghiêu, nhột quá, anh có thể yên phận ngắm cảnh được không." "Hết cách rồi, có người còn say lòng hơn cả phong cảnh." Nhất là dưới ánh hoàng hôn, cả người cô như được phủ một lớp ánh sáng ấm áp, quyến rũ vô cùng. "Dẻo mồm dẻo miệng, nói, sao anh lại biến thành thế này?" "Không thầy tự thông thôi." "Anh thật là…" Mạc Hữu An còn chưa nói hết câu, nụ hôn của Lục Nghiêu đã áp xuống.

Anh hôn rất nhẹ nhàng, dịu dàng cạy mở hàm răng cô.

Gió nhẹ lướt qua mặt, man mát dễ chịu, Mạc Hữu An cảm thấy có chút say, bất giác đưa tay ôm chặt lấy vòng eo rắn rỏi của Lục Nghiêu.

Cuối cùng, không biết ai là người buông ra trước.

Lục Nghiêu khẽ cười, còn Mạc Hữu An thì xấu hổ đến mức không dám nhìn ai, vùi mặt vào lồng ngực anh không dám ngẩng lên.

Cô phát hiện ra mình thích Lục Nghiêu, mỗi lần anh hôn cô, cô đều cảm thấy như có một bàn tay vô hình đang khuấy động, cào cấu tâm can, cơ thể cũng lan tỏa một luồng ấm áp không tên. "Tảng băng nhỏ, có thích anh hôn em như vậy không?" Mạc Hữu An tức giận giơ tay đấm nhẹ Lục Nghiêu mấy cái, "Đã nói là không cho anh gọi em bằng biệt danh rồi mà." "Hay mà, đừng lảng sang chuyện khác, trả lời đi." Mạc Hữu An không nói gì, Lục Nghiêu cười vui vẻ. "Đúng là da mặt mỏng thật." "Được rồi được rồi, mặt trời sắp lặn rồi, anh còn không mau dựng lều đi." "Được thôi, tảng băng nhỏ." Mạc Hữu An tức đến mức sắp nhảy dựng lên, cô giống tảng băng ở chỗ nào chứ, tại sao ai cũng gọi cô như vậy.

Làm sao đây, tức quá đi mất.

Lục Nghiêu ngồi xuống làm việc, Mạc Hữu An chẳng hiểu sao lại đá Lục Nghiêu một cái, khiến anh suýt nữa thì ngã sấp mặt.

May mà anh thân thủ tốt, kịp thời chống tay xuống đất. "Tảng băng nhỏ, em làm gì vậy?" Lục Nghiêu kinh ngạc nhìn Mạc Hữu An.

Mạc Hữu An đứng tại chỗ, đưa tay che miệng, khẽ nheo mắt, trong mắt có vài phần chột dạ. "À à, cái đó, em không cố ý." Lục Nghiêu đứng dậy, làm bộ lao về phía Mạc Hữu An.

Mạc Hữu An sợ hãi chạy tán loạn, "Em xin lỗi, em xin lỗi."

"Muộn rồi, tảng băng nhỏ, dám thách thức giới hạn của anh thì phải cho em nếm thử uy lực của anh." "A a a, em thật sự biết lỗi rồi." Kết quả là, Mạc Hữu An lại bị Lục Nghiêu ôm vào lòng, hôn ngấu nghiến một lúc lâu.

Không biết đã qua bao lâu.

Chương 1503

Mạc Hữu An bĩu đôi môi hồng nhuận, sắp có thể treo được cả bình dầu, bất mãn ngồi một bên nhìn Lục Nghiêu dựng lều.

Lục Nghiêu mặt mày thỏa mãn mỉm cười, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Mạc Hữu An, môi cô hơi sưng đỏ, hình như có chút trầy da. "Ha ha." "Cười thì cứ cười đi, anh chỉ biết cười thôi." Đấm một cái không đã, vậy thì đấm thêm mấy cái.

Sức lực này của cô trong mắt Lục Nghiêu chỉ như gãi ngứa, anh vui vẻ cười lớn. "Ha ha." "Lục Nghiêu, anh thật sự quá đáng ghét." Cô nàng tảng băng da mặt mỏng nào đó lại sắp nhảy dựng lên rồi. "Tảng băng nhỏ, lần sau anh sẽ nhẹ hơn." "A, anh kiềm chế chút đi, đừng có lúc nào cũng ra vẻ hormone tăng vọt như thế." "Ha ha ha ha." Nghĩ đến những gì mình vừa nói, Mạc Hữu An quay mặt đi. "Tảng băng nhỏ, anh nhất định sẽ tìm cơ hội để em thử xem thế nào là hormone tăng vọt." "Lục Nghiêu, rốt cuộc anh có biết xấu hổ không?" "Không biết, da mặt anh dày lắm." "Dựng nhanh lên đi, em hơi mệt rồi." "Đừng vội, năm phút nữa là xong ngay." Khả năng thực hành của Lục Nghiêu rất mạnh, chẳng mấy chốc lều đã được dựng xong.

Mạc Hữu An nhiều năm nay rất ít tham gia cắm trại, đó đều là chuyện thời sinh viên, sau này tiếp quản Mạc thị, cô dồn hết tâm trí vào công việc, thời gian cá nhân rất ít, nói gì đến đi cắm trại.

Lục Nghiêu vừa dựng xong, cô đã chui vào, vui vẻ lăn lộn vài vòng bên trong. "Đói chưa?

Anh bóc đồ ăn vặt cho em nhé." "Không ăn đồ ăn vặt." "Thật sự không ăn sao?" "Có đậu phụ khô vị tiêu ngâm." "Đưa cho em." Bàn tay nhỏ trắng nõn của Mạc Hữu An chìa ra trước mặt Lục Nghiêu.

Lục Nghiêu xé gói đưa cho cô, Mạc Hữu An cười, bắt đầu ăn, "Cũng ngon phết." "Biết ngay em thích món này mà, em quên anh từ nhỏ đến lớn đã tặng em bao nhiêu đậu phụ khô rồi à." "Nhắc mấy chuyện này làm gì, xót của à?" "Đúng, anh đặc biệt xót đậu phụ khô của anh." "Keo kiệt, bủn xỉn." Mạc Hữu An vừa nói xong, không nhịn được hít một hơi, cảm thấy môi hơi rát, bất giác hít một ngụm khí lạnh. "Sao thế?" Mạc Hữu An méo mặt, "Đều là tại anh gây họa." "Hả?" Lục Nghiêu nhất thời không phản ứng kịp. "Tên ngốc chỉ biết giở trò lưu manh." Lục Nghiêu nhìn đôi môi nhỏ của cô, đột nhiên hiểu ra điều gì, không nhịn được cười ha hả, thì ra là vì môi bị trầy nên thấy cay. "Lỗi của anh, lỗi của anh, ăn cái không cay này đi." Lục Nghiêu lại xé một gói nhỏ.

Mạc Hữu An nhận lấy, vui vẻ ăn.

Lục Nghiêu ôm cô, cô có lẽ thật sự vui, đầu tựa vào người anh, vui vẻ ăn vặt.

Lục Nghiêu cười, anh đã nói rồi mà, làm gì có cô gái nào không thích ăn vặt.

Gió nhẹ thổi trên đỉnh núi, Mạc Hữu An cảm thấy cả người và tâm trí đều được thư giãn, bất giác dưới chân đã chất một đống vỏ. "A, sao anh lại để em ăn nhiều thế này, sẽ mập lên đấy." "Không sao, em có thành dạng gì anh cũng thích." "Nói thì hay lắm, nếu em thật sự thành một cô béo, anh mà thích được mới lạ, đàn ông đều là động vật thị giác." "Vậy nếu sau này em không vừa ý, anh sẽ cùng em giảm cân." "Không được đưa đồ ăn vặt cho em nữa, em không ăn đâu." "Vậy uống chút gì đi." Mạc Hữu An nhận lấy lon Coca trong tay Lục Nghiêu, ừng ực uống mấy ngụm lớn, đến khi phản ứng lại thì lại buồn rầu. "Lục Nghiêu anh chắc chắn là cố ý, đồ uống có ga cũng gây béo." Lục Nghiêu nhún vai, "Thật sự không phải vậy đâu." "Nếu em mà béo lên, em sẽ ăn vạ anh đấy." "Cứ việc ăn vạ, anh cầu còn không được." Năm tháng tĩnh lặng, cả hai đều mong thời gian dừng lại ngay khoảnh khắc này, không đi không rời. "Anh Nghiêu, em vẫn luôn không hiểu, rốt cuộc anh thích em ở điểm nào?" "Chuyện này căn bản không thể giải thích, nếu giải thích được thì đã không phải là yêu.

Trên thế giới này có rất nhiều chuyện không thể giải thích, tình yêu là như vậy, cảm giác của anh đối với em cũng là như vậy, chỉ muốn cưới em về nhà, giấu đi, cất kỹ, không để người đàn ông khác nhìn thêm một lần." "Thật là bá đạo và chiếm hữu." "Một người đàn ông nếu thật sự yêu một người phụ nữ, nhất định đều sẽ như vậy." "Anh Nghiêu, em không biết em có thể đáp ứng được yêu cầu của anh không, em lớn từng này rồi, chưa từng yêu đương mấy, em không biết có thể mang lại hạnh phúc cho anh không." "Em chỉ cần có tấm lòng như vậy, chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc." Mạc Hữu An mỉm cười, "Anh Nghiêu, em hơi buồn ngủ rồi." Lục Nghiêu vỗ nhẹ lưng cô, "Ngoan, ngủ đi, có anh Nghiêu bên cạnh em, không cần lo lắng gì cả." "Vâng." Mạc Hữu An gật đầu, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Lục Nghiêu ôm cô vào lòng, ôm thật chặt, như muốn hòa cô vào máu thịt, không bao giờ tách rời.

Có lẽ cảm thấy lạnh, Mạc Hữu An cứ rúc vào lòng anh, Lục Nghiêu đắp chiếc chăn mỏng lên người cô, cùng cô đan mười ngón tay.

Nhưng anh lại không buồn ngủ chút nào, luôn chú ý động tĩnh bên ngoài.

Dù sao cũng đang ở trên núi, không thể lơ là.

Mạc Hữu An đang mơ màng thì bị Lục Nghiêu gọi dậy, "Tảng băng nhỏ, sắp bình minh rồi, dậy được rồi đó." "Buồn ngủ quá, nhanh vậy đã sắp bình minh rồi à." Mạc Hữu An cảm thấy mắt không mở nổi, cảm giác như mới ngủ chưa được bao lâu. "Tảng băng nhỏ, đừng ngủ nữa, ngủ nữa là lỡ mất đấy, bình minh trên đỉnh núi chắc chắn sẽ sớm hơn ở nhà." Mạc Hữu An mở mắt ra, chỉ hé một đường nhỏ, miệng còn hơi bĩu ra, mang theo vẻ hờn dỗi khi bị đánh thức.

Lục Nghiêu cười, khoác một chiếc áo khoác lên người cô rồi mới kéo cô ra khỏi lều.

Ánh bình minh đã ló dạng từ phía bên kia ngọn núi, lộ ra hơn nửa vầng, khiến cả cây cỏ hoa lá xung quanh cũng nhuốm một màu vàng óng. "Oa, đẹp thật đấy." "Đương nhiên rồi, không đẹp anh đã chẳng đưa em đến đây xem." "Sao đột nhiên anh lại nghĩ ra vậy?" "Cô nhóc ngốc này chẳng biết tự thư giãn gì cả, ngày nào cũng ở trong văn phòng chán biết bao, có thời gian thì phải ra ngoài đi dạo, như vậy em mới không trở thành tảng băng nhỏ nữa." "Anh Nghiêu, có phải anh đang chê em không?" "Làm gì có, đây là tình thú giữa đàn ông và phụ nữ." "Anh đúng là giỏi ngụy biện, đen cũng có thể bị anh nói thành trắng." Mạc Hữu An mím môi.

Lục Nghiêu khóe miệng mỉm cười, lấy điện thoại ra, 'tách' một tiếng chụp Mạc Hữu An.

Cô gái trong ảnh hơi bĩu môi, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như mọi khi, nhưng lại mang theo vài phần nũng nịu khó tả.

Vẻ mặt này, Lục Nghiêu chỉ từng thấy trên người Mạc Hữu An lúc nhỏ.

Thật sự đã lâu lắm rồi. "Sao anh lại tự ý chụp ảnh người khác, chụp thế nào rồi?" Mạc Hữu An ghé người qua xem.

Lục Nghiêu lắc đầu, nghiêm túc nói: "Chụp không đẹp, miệng bị méo, cả người đều biến dạng." "Chụp thành ra thế thì còn không mau xóa đi, anh giữ lại làm gì?" Mạc Hữu An sốt ruột. "Không được, chưa bao giờ thấy em xấu như vậy, nhất định phải giữ lại làm kỷ niệm." Nhìn dung nhan như trăng thanh gió mát của anh, Mạc Hữu An tức thật sự, có ai làm bạn trai như vậy không, lại còn nói cô xấu.

Rốt cuộc còn có thể qua lại tử tế được không đây. "Lục Nghiêu, em xem xem, rốt cuộc xấu đến mức nào?" "Được rồi, cho em xem, em phải chuẩn bị tâm lý nhé, đừng để bị chính mình dọa sợ, dù sao thì thế nào đi nữa, trong mắt anh em vẫn là đẹp nhất." "Thật là." Mạc Hữu An ghé qua, trong ảnh, cô hơi bĩu môi, chẳng giống dáng vẻ thường ngày của cô chút nào.

Thực ra không hề xấu, còn đẹp hơn dáng vẻ bình thường của cô rất nhiều.

Lục Nghiêu lừa cô. "Thế nào?" "Lục Nghiêu, sao anh lại vô vị thế, lại đi lừa em." Mạc Hữu An giơ tay đấm Lục Nghiêu một cái.

Lục Nghiêu kịp thời nắm lấy nắm đấm của cô, thì thầm: "Thật sự rất đẹp." Mạc Hữu An không chịu nổi ánh mắt nóng rực của Lục Nghiêu, cố tình quay mặt đi. "Tảng băng nhỏ, sau này cười nhiều hơn được không?" "Em thật sự lạnh lùng đến thế sao?" "Trước đây em lạnh lùng là tốt, nếu không anh vô hình trung chắc chắn sẽ có rất nhiều tình địch, bây giờ em là của anh rồi, anh hy vọng mỗi ngày đều có thể thấy nụ cười của em, như vậy với tư cách là bạn trai của em anh mới có cảm giác thành tựu." "Vâng." Mạc Hữu An gật đầu.

Chương 1504

"Cô gái ngoan." "Em đã 25 tuổi rồi, anh gọi như vậy nghe kỳ lắm." "Trong mắt anh, em mãi mãi là cô gái của anh." Mạc Hữu An tựa vào người Lục Nghiêu, hai người anh một câu em một câu, nhìn mặt trời từ từ nhô lên từ sau núi Tây Sơn.

Mạc Hữu An chưa bao giờ có trải nghiệm như vậy, dường như mỗi tế bào trong cơ thể đều nhảy múa.

Lục Nghiêu ôm eo thon của cô, hai người say đắm hôn nhau dưới ánh nắng, Mạc Hữu An ban đầu còn ngại ngùng, nhưng thấy xung quanh không có ai, cô cũng bạo dạn hơn.

Tình yêu Lục Nghiêu dành cho Mạc Hữu An không phải là một hai ngày, mà đã hơn mười năm rồi.

Không khí tràn ngập những âm thanh ái muội, Mạc Hữu An mặt đỏ tim đập, cảm thấy cơ thể mềm nhũn, như không còn là của mình nữa.

Cuối cùng, cô đỏ mặt tựa vào lồng ngực Lục Nghiêu, anh thì nở nụ cười thỏa mãn.

Mỗi một giây ở bên cô nhóc này, anh đều cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Vừa nghĩ đến ngày mai phải về quân đội, tâm trạng liền có chút không vui, chỉ hận không thể ở bên cô mọi lúc mọi nơi.

Anh cuối cùng cũng hiểu được câu nói 'từ đó quân vương không lên triều sớm' là có ý nghĩa gì. "Lục Nghiêu, anh sao thế, lúc thì cau mày, lúc thì cười ngây ngô." "Tảng băng nhỏ, anh không muốn xa em." Mạc Hữu An khựng lại, hôm nay là chủ nhật, ngày mai Lục Nghiêu phải đi làm, anh bây giờ một tháng chỉ có hai ngày nghỉ, ngay cả một cuối tuần đàng hoàng cũng không có.

Thực ra làm lính rất vất vả, cô vẫn luôn không hiểu tại sao anh lại chọn con đường này.

Cô suy nghĩ một lát rồi nói: "Sau này nếu anh không có thời gian, em nghỉ phép sẽ đến quân đội thăm anh." "Thật hay giả vậy?" "Nếu anh chào đón thì em sẽ đến, không chào đón thì em tự nhiên sẽ không đến." Mạc Hữu An vừa kiêu ngạo vừa khó chiều. "Tảng băng nhỏ, ngoài lạnh lùng ra, em còn có vài phần kiêu ngạo nữa đấy." "Em nói thật đó, nếu anh không chào đón thì em thật sự không đến đâu." "Cô nàng kiêu ngạo nhỏ, em biết không?

Anh Nghiêu của em nghe được câu này, thật sự không biết phải nói gì nữa." "Vui không?" "Nói thừa, tảng băng nhỏ." Mạc Hữu An cười, có thể làm Lục Nghiêu vui, cô cũng rất vui. "Tảng băng nhỏ, đói chưa?

Nếu đói thì chúng ta xuống núi nhé, anh đưa em đi ăn mì bò, ngon lắm." Mạc Hữu An đột nhiên nhớ ra, bọn họ vừa hôn nhau lâu như vậy mà thực ra còn chưa đánh răng. "Mặt đỏ gì thế?" "Chúng ta chưa đánh răng." Lục Nghiêu cười, "Tảng băng nhỏ, em không chê anh, anh không chê em, thế là được rồi." Mạc Hữu An đỏ mặt, "Được rồi, em thật sự hơi đói, chúng ta xuống núi đi." "Ừm." Hai người đi một đoạn, rồi lại ngồi cáp treo, trên cáp treo, lại được thưởng thức một khung cảnh khác.

Lục Nghiêu đưa Mạc Hữu An đến một nơi khá hẻo lánh trên phố thương mại, ngay cả một mặt tiền chính quy cũng không có, chỉ là một quán nhỏ dựng tạm. "Dì Vương, con đến rồi." Người phụ nữ trung niên thấy Lục Nghiêu, trên mặt lộ ra nụ cười, "Là Tiểu Lục à, vị này là?" "Đây là bạn gái con, chính là người mà con đã kể với dì, người mà con theo đuổi hơn hai mươi năm đó." "Ối chà, thảo nào hôm nay cậu nhóc này phơi phới thế, thì ra là đã theo đuổi được người trong mộng rồi." Mạc Hữu An có chút không tự nhiên, lén kéo Lục Nghiêu, người đàn ông này cũng thật là, chỉ hận không thể tuyên bố với tất cả mọi người là họ đang yêu nhau sao? "An An, anh ăn mì ở chỗ dì này nhiều năm rồi, chúng ta rất thân thiết, trước mặt dì, em cũng đừng câu nệ." "Đúng vậy, An An nhỏ, đừng ngại, dì đã biết cháu từ lâu rồi, chỉ là luôn không có cơ hội gặp." "Vâng." Mạc Hữu An gật đầu. "Tiểu Lục, hôm nay vẫn ăn mì bò chứ?" "Vâng, chúng con đều ăn mì bò, của An An nhà con cho thêm chút dưa chua, thêm chút ớt." "Được thôi." Hai người ngồi xuống chiếc bàn nhỏ, may mà mặc đồ thường ngày, nếu không chắc chắn sẽ có vẻ lạc lõng.

Chẳng mấy chốc, hai bát mì bò nóng hổi đã được bưng lên. "Tiểu Lục, An An, thiếu gì cứ nói với dì nhé." "Dạ vâng, dì." Mạc Hữu An phát hiện, thịt bò trong bát thật sự quá nhiều, "Sao nhiều thịt bò thế này, đến chỗ dì đúng là thích thật, muốn ăn bao nhiêu thịt bò cũng được." "Đương nhiên rồi, nếu không tại sao anh lại đưa em đi một quãng đường xa như vậy để đến đây." Thực ra Mạc Hữu An biết, còn có những lý do khác, nhưng Lục Nghiêu không nói, cô cũng không nói.

Nhưng mì thật sự rất ngon, Mạc Hữu An ăn uống như mèo, nhưng hôm nay lại ăn hết một bát lớn, chỉ là thịt bò quá nhiều, cô không phải động vật ăn thịt, phần lớn đều gắp vào bát của Lục Nghiêu.

Hai người ăn no uống đủ, Lục Nghiêu nhân lúc dì bận rộn, đặt một tờ một trăm tệ lên bàn rồi kéo Mạc Hữu An chạy đi. "Lục Nghiêu, tại sao anh lại chăm sóc việc kinh doanh của dì ấy như vậy?" "Bà ấy là mẹ của một người đồng đội của anh, người đồng đội đó là người anh quen ngay từ khi mới nhập ngũ, tài nấu nướng của dì rất tốt, hồi đó anh thường xuyên đến nhà họ ăn chực." "Người đồng đội đó của anh có phải..." Mạc Hữu An mơ hồ đã đoán ra.

Lục Nghiêu gật đầu, "Ừ, cậu ấy đã hy sinh trong một lần hành động, lúc mất mới 25 tuổi, cậu ấy là con một, bao năm nay đều do một mình dì nuôi nấng cậu ấy lớn lên, cha cậu ấy cũng là một quân nhân, đã mất từ nhiều năm trước." Thì ra là một người vợ lính, con trai và chồng đều đã hy sinh, thật sự khiến người ta nghẹn ngào.

Mạc Hữu An cũng cảm nhận rõ ràng cơ bắp trên người Lục Nghiêu căng lên, cô vẫn luôn biết, anh là một người đàn ông có tình có nghĩa.

Dùng cách này để ủng hộ việc kinh doanh của mẹ đồng đội, vừa giữ thể diện cho người ta, cũng khiến mọi chuyện trở nên thuận lý thành chương. "Anh Nghiêu, đừng buồn nữa, đồng đội của anh biết anh nhớ đến cậu ấy như vậy, nhất định sẽ cảm thấy rất an ủi." Mạc Hữu An nắm ngược lại tay Lục Nghiêu. "Ừm." "Anh Nghiêu, khi làm nhiệm vụ có phải thường xuyên rất nguy hiểm không?" "Cũng không hẳn, bây giờ là thời đại hòa bình, cũng ổn rồi.

Nhưng tai nạn vẫn có, chuyện này không thể tránh khỏi một trăm phần trăm." Lục Nghiêu nói nhẹ như mây bay. "Vậy thì bất kể lúc nào, anh cũng phải tự chú ý an toàn, được không?" "Đương nhiên rồi, anh còn chờ tảng băng nhỏ của anh sinh cho anh một tảng băng nhỏ xíu, sẽ không nhanh như vậy mà đem mạng nhỏ của mình ra đùa đâu." "Lục Nghiêu, em đang nói chuyện nghiêm túc với anh, anh đừng có cười cợt được không." "Anh nói thật mà." "Được rồi, bỏ qua chủ đề này đi." Lục Nghiêu đưa Mạc Hữu An về nhà Mạc, hai người vừa xuống xe đã thấy Diệp Việt đứng ở cổng lớn nhà họ Mạc, anh ta rõ ràng cũng đã thấy họ.

Anh ta chỉ đứng nhìn họ như vậy, nụ cười trên môi còn khó coi hơn cả khóc.

Với sự thông minh của mình, chắc chắn anh ta đã đoán ra cô và Lục Nghiêu đã ở bên nhau.

Mạc Hữu An thật sự rất phiền não, đứng đó không biết phải làm sao, cả người cứng đờ.

Lục Nghiêu khẽ bóp lòng bàn tay cô, ra hiệu cô đừng quá căng thẳng, chuyện này sớm muộn gì cũng phải giải quyết, không thể trốn tránh được. "Tiểu Việt." Lục Nghiêu gọi.

Diệp Việt cố tỏ ra thoải mái cười một tiếng, giả vờ như không quan tâm điều gì, "Anh Nghiêu, chị An An, hai người đi đâu chơi về à?" "Chúng tôi đến Tây Sơn ngắm bình minh." Lục Nghiêu không giấu giếm. "Ồ, vậy à, phong cảnh Tây Sơn đẹp lắm, nhất là bình minh." "Ừm." Diệp Việt đưa chiếc túi trong tay cho Lục Nghiêu, cười rạng rỡ. "Đây là bữa sáng em mua cho An An, em không biết trước là hai người ở bên nhau, chỉ mua một phần." "Anh và chị An An của em đã ăn sáng rồi, phần này cứ để dành cho cô ấy chiều ăn." Lục Nghiêu không từ chối tấm lòng của Diệp Việt, trực tiếp nhận thay Mạc Hữu An. "Ồ." Mạc Hữu An nhìn Diệp Việt như vậy mà thấy xót xa, cô không có anh chị em ruột, từ nhỏ đã coi Diệp Việt như em trai mình mà yêu thương, nếu có thể, cô thật sự không muốn làm tổn thương cậu.

Nhưng nhiều chuyện thà đau một lần còn hơn, kéo dài thêm nữa thật sự sẽ làm tổn thương người khác.

Lục Nghiêu vẫn luôn tranh đấu ngầm với Diệp Việt, nhưng tình địch là tình địch, tình anh em bao năm nay không phải là giả, nhìn thằng nhóc này đột nhiên im lặng, tự nhiên cũng không dễ chịu gì. "Tiểu Việt, vào nhà ngồi một lát đi." Mạc Hữu An không nhịn được lên tiếng. "Không cần đâu chị An An, ông nội em nói lâu rồi không gặp em, bảo em về một chuyến, em đi trước đây." Diệp Việt nói xong, quay người liền đi.

Chương 1505

"Tiểu Việt." Diệp Việt như không nghe thấy, trực tiếp lên xe của mình, rồi nhấn ga, phóng đi.

Nhìn chiếc xe lao đi như tên bắn, Lục Nghiêu không nhịn được gầm lên, "Diệp Việt, đừng có điên, lái chậm lại cho tôi!" Tốc độ xe đó không biết đã vọt lên bao nhiêu, trong nháy mắt đã...

Mạc Hữu An sợ hãi, ôm chặt cánh tay Lục Nghiêu, "Anh Nghiêu, làm sao bây giờ?" Cô sớm đã biết dù chọn ai cũng sẽ làm tổn thương một trong hai người họ, nhưng phản ứng của Diệp Việt còn lớn hơn cô tưởng tượng. "An An, em đừng vội, em về trước đi, anh đuổi theo xem sao, Tử Việt cũng là người trưởng thành, chắc sẽ không đến mức xảy ra chuyện gì, cậu ấy chỉ cần thời gian để chấp nhận chuyện này thôi." "Được, vậy anh mau đi xem đi." "Ngoan ngoãn về nhà chờ tin tức." Lục Nghiêu vừa định đi, Mạc Hữu An lại gọi anh lại, "Anh Nghiêu, anh cũng phải chú ý an toàn, em ở nhà chờ tin của anh." "Yên tâm đi." Sau khi Lục Nghiêu đi, Mạc Hữu An vội vàng gọi điện cho Diệp Việt, nhưng gọi mấy cuộc, Diệp Việt không hề nghe máy.

Cả người Mạc Hữu An không nhịn được run lên, thằng nhóc này, sẽ không thật sự xảy ra chuyện gì chứ.

Mong là không.

Tốc độ xe của Diệp Việt quá nhanh, Lục Nghiêu đi sau một lúc, làm sao dễ dàng đuổi kịp.

Đến một ngã rẽ, Lục Nghiêu không biết Diệp Việt đã lái về hướng nào.

Anh không nhịn được đập vào vô lăng.

Gọi điện cho Diệp Việt, tự nhiên là không ai nghe máy.

Lục Nghiêu chỉ có thể gọi điện cho một người bạn ở đội cảnh sát giao thông, nhờ họ lập tức tra xem xe của Diệp Việt đã đi về hướng nào.

Loay hoay như vậy, lại mất thêm mười lăm phút, Lục Nghiêu cuối cùng cũng xác định được hướng đi của Diệp Việt, không phải hướng về nhà mà là hướng ra biển, anh đau đầu một trận, vội vàng đuổi theo.

Buổi sáng, người ở bờ biển không nhiều, Lục Nghiêu tìm một vòng cũng không thấy xe và người của Diệp Việt đâu. "Thằng nhóc này, rốt cuộc chết ở đâu rồi?" Lục Nghiêu vừa định gọi điện thì điện thoại của Mạc Hữu An gọi đến, "Anh Nghiêu, tìm thấy Diệp Việt chưa?" "Chưa đuổi kịp, xe của cậu ấy đi về hướng bờ biển, nhưng anh không tìm thấy người ở bờ biển, có lẽ giữa đường lại rẽ đi đâu mất rồi." "Tiểu Việt có nghĩ quẩn không ạ?" "An An, yên tâm đi, Tử Việt không đến mức tự tử đâu, chắc là cậu ấy tìm một nơi yên tĩnh để chữa lành vết thương thôi." "Không tìm thấy người em không thể yên tâm được." "Em đừng vội, hôm nay anh vẫn còn thời gian, anh sẽ đi thêm vài nơi tìm xem, có tin tức gì sẽ báo cho em ngay." "Vâng." Mãi cho đến tối, Mạc Hữu An vẫn không liên lạc được với Diệp Việt, phía Lục Nghiêu cũng không có tin tức gì.

Mạc Tử Hi và Đinh Duệ cũng đã biết chuyện, hai vợ chồng mặt mày ủ rũ.

Mối tình tay ba này, thật ra từ trước đến nay họ vẫn luôn lo lắng.

Chỉ sợ xử lý không khéo sẽ ảnh hưởng đến quan hệ của mấy gia đình, sau này mọi người gặp mặt đều khó xử. "An An, chuyện này không thể giấu được, đã một ngày không liên lạc được với thằng bé rồi, phải cho dì Nặc bọn họ biết chuyện." Mạc Hữu An cũng biết chuyện này thực sự khá nghiêm trọng, "Con biết rồi, con sẽ gọi cho dì

Nặc ngay lập tức." Bên kia, Mễ Nặc và Diệp Tử Hạo nhận được điện thoại cũng ngơ ngác.

Hai người đều đã chuẩn bị đi ngủ thì đột nhiên nhận được cuộc gọi của Mạc Hữu An.

Gác máy, Mễ Nặc nhìn Diệp Tử Hạo, "Hôn ước từ nhỏ mà anh định cho con trai mất rồi." Ra tay trước chiếm ưu thế cũng vô dụng. "Vậy là An An cuối cùng đã chọn Lục Nghiêu?

Thằng nhóc nhà chúng ta thảm rồi sao?" "Chứ còn gì nữa, em vẫn luôn cảm thấy Diệp Việt không có cửa mà." Mễ Nặc không phải không tự tin vào con trai mình.

Con trai của cô cũng vô cùng ưu tú, nhưng đối thủ là Lục Nghiêu, đứa trẻ được nhà họ Lục nuôi dưỡng chắc chắn cũng không kém.

Quan trọng nhất là tuổi tác của Diệp Việt lại là điểm yếu.

Hai người đàn ông ưu tú như nhau được đặt trước mặt, cùng mang một trái tim yêu sâu đậm, một người thì trưởng thành chín chắn, một người thì hơi giống cậu em trai.

Đổi lại là cô, cô cũng sẽ chọn người lớn tuổi hơn một chút.

Con trai cô, số kiếp đã định là kẻ bi thảm. "Thằng nhóc con chẳng có bản lĩnh gì cả, vợ chưa cưới đã định sẵn cho nó rồi, có giỏi thì sao còn để người ta chạy mất được, điểm này tuyệt đối không giống anh." Thứ anh muốn, nhất định sẽ tìm mọi cách để có được.

Nhớ ngày xưa Mễ Nặc si mê ai đó sâu đậm, chẳng phải cũng bị anh thuần phục đến ngoan ngoãn đó sao. "Được rồi, lại vuốt đuôi.

Bao nhiêu năm nay cũng có thấy anh bày kế gì cho con trai đâu, nếu anh sớm nghĩ cách thì có lẽ con dâu đã về nhà rồi." "Thế cũng có thấy em làm gì đâu, em chỉ biết nói anh, có phải con của một mình em đâu, còn là do em sinh ra nữa đấy." "Diệp Tử Hạo, anh muốn gây sự phải không?" Mễ Nặc nheo mắt, xắn tay áo lên, ra vẻ nữ vương.

Diệp Tử Hạo vội xua tay, "Thôi thôi thôi, anh không đánh nhau với phụ nữ, bà xã đại nhân nói gì cũng đúng, con trai không cưới được vợ nhất định là vấn đề của anh." Mễ Nặc lúc này mới nguôi giận, rồi như nhớ ra điều gì, cô muộn màng hỏi: "Khoan đã, Diệp Tử Hạo, An An vừa nãy nói gì ấy nhỉ?" Diệp Tử Hạo ngẩn ra, yếu ớt đáp: "Hình như nói là con trai chạy mất rồi?" "Chạy mất rồi?" Mễ Nặc trừng mắt nhìn Diệp Tử Hạo. "Hình như là ý đó, nói là cả ngày rồi, điện thoại cũng không gọi được, người cũng không thấy đâu." "Vậy thì sao?" "Vậy nên họ rất lo thằng nhóc đó nghĩ quẩn, xảy ra chuyện gì, đúng, chắc là nghĩ vậy." Mễ Nặc nghiêm mặt lại, huých vào cánh tay Diệp Tử Hạo, "Anh thấy sao?" Diệp Tử Hạo nhún vai, "Chẳng phải chỉ là thất tình thôi sao, chắc không đến nỗi nào đâu nhỉ, lẽ nào lại làm ầm ĩ đòi sống đòi chết, một khóc hai náo ba thắt cổ?" "Đó đúng là chuyện mà con trai của Mễ Nặc này không làm." Mễ Nặc nói đầy khí phách. "Vậy rốt cuộc chúng ta có tìm hay không?" "Tìm thì chắc chắn phải tìm rồi." Dù sao cũng là con ruột, chứ đâu phải con nuôi.

Nếu không quan tâm, sẽ làm tổn thương trái tim con trai biết bao.

Không được, không được. "Ồ." Nhà họ Mạc.

Điện thoại trong tay Mạc Hữu An reo lên, cô vội vàng bắt máy, không phải Diệp Việt, mà là của Mễ Nặc. "An An à, các con lo sốt vó rồi phải không?

Không sao đâu, không sao đâu, cứ yên tâm nhé." "Dì Nặc, dì tìm được Tiểu Việt rồi ạ?" Trong mắt Mạc Hữu An loé lên một tia sáng.

Mễ Nặc nói rất thản nhiên: "Chưa, dì cũng không biết nó sẽ đi đâu nữa, cứ vậy đi nhé, nó sẽ không có chuyện gì đâu, con trai của dì dì là người hiểu rõ nhất, khả năng chịu đả kích rất mạnh đấy." Từ nhỏ đã lớn lên dưới sự đàn áp của cô mà.

Mạc Hữu An dở khóc dở cười, hoá ra bố mẹ người ta chẳng lo lắng chút nào, còn quay lại an ủi cô.

Cô cảm thấy cần phải nhấn mạnh lại sự nghiêm trọng của vấn đề. "Dì Nặc, lúc Tiểu Việt đi, cậu ấy lái xe rất nhanh, tâm trạng rất bất ổn." "Ồ, vậy à, các con lo nó bị tai nạn giao thông sao?" Chẳng phải là ý này sao?

Nhưng Mạc Hữu An không dám nói ra câu này, dù sao thì bà mẹ nào cũng không muốn con mình xảy ra dù chỉ một chút bất trắc. "Ôi, chuyện này đơn giản thôi mà, cứ theo dõi tin tức, nếu có chuyện gì thì chắc chắn sẽ lên tin tức xã hội, con xem cả ngày nay rồi, chẳng có tin tức gì truyền đến cả, chứng tỏ thằng nhóc thối đó đang trốn ở đâu đó một mình, chơi trốn tìm với chúng ta đấy." "Dì Nặc..." "Được rồi được rồi, An An, dì Nặc rất thích con, nếu con có thể làm con dâu của dì, dì chắc chắn sẽ giơ cả hai tay hai chân tán thành, đối xử với con như con gái ruột.

Chương 1506

Dù con không chọn Diệp Việt, tình cảm của dì dành cho con cũng sẽ không thay đổi.

Mỗi cô gái đều phải đối xử tốt với bản thân, chuyện yêu đương thế này tuyệt đối không thể tạm bợ, bước vào hôn nhân đều phải vì tình yêu, chứ không phải vì những lý do linh tinh khác." "Cho nên, dì vẫn ủng hộ con, dì đứng về phía tình yêu." "Ôi, vừa nghĩ đến việc mình không có một cô con dâu như con, là thấy hơi đau lòng rồi, đầu cũng đau, chân cũng đau, con có muốn an ủi dì vài câu không?" Mạc Hữu An: "..." Dì Nặc, bây giờ có phải là lúc để làm nũng không ạ?

Chẳng trách dì lúc nào cũng trẻ trung như vậy, hoá ra là tâm trạng tốt đến mức này, lúc này rồi mà vẫn không hề lo lắng. "Dì Nặc..." "An An bé nhỏ, sắp khóc rồi phải không, đừng mà, dì đảm bảo với con, thằng nhóc thối đó tuyệt đối không có chuyện gì đâu, được rồi, đi tắm rồi ngủ một giấc thật ngon đi nhé." Mễ Nặc cảm thấy, không có tin tức, chính là tin tức tốt nhất.

Sau khi cúp máy, Mạc Hữu An ngơ ngẩn ngồi trên sofa. "An An à, đã Mễ Nặc đã nói vậy, chắc Tiểu Việt sẽ không có vấn đề gì đâu." Mạc Tử Hi an ủi.

Dù vậy, nhưng không có tin tức của Diệp Việt, Mạc Hữu An thật sự không thể yên lòng. "Cũng muộn rồi, hai người đi nghỉ trước đi, con đợi thêm một lát, biết đâu lát nữa sẽ gọi được cho Diệp Việt." Mạc Tử Hi vỗ vai Mạc Hữu An, "Vậy được rồi, chúng ta lên lầu nghỉ ngơi đây, con cũng đừng lo lắng quá." Mạc Hữu An cả đêm không ngủ, đến nửa đêm sau thì thiếp đi một lúc trên sofa, nhưng cũng ngủ không yên vì liên tục gặp ác mộng, cô liền không ngủ nữa, dậy đi lại một vòng.

Không biết từ lúc nào trời đã sáng, chớp mắt một cái đã lại đến trưa.

Mạc Hữu An cảm thấy cứ thế này, cô sẽ phát điên mất, cô không thể cứ chờ đợi như vậy nữa, phải đích thân đi tìm người.

Chỉ là cô vừa chuẩn bị lái xe ra khỏi cửa, thì thấy Diệp Việt anh tuấn đẹp trai đang cười tủm tỉm đứng ở cổng, giống hệt như mọi khi, không có chút gì khác biệt. "Chị An An, mọi người làm sao thế, một ngày gọi cho em bao nhiêu cuộc điện thoại, hôm nay điện thoại em hết pin, vừa mới mở máy thôi." Diệp Việt ra vẻ ngây thơ.

Mạc Hữu An vội vàng xuống xe, bước nhanh đến trước mặt Diệp Việt, giơ tay lên, vốn định đánh người, nhưng cuối cùng lại chỉ nhẹ như phủi bụi lên người Diệp Việt, "Cái thằng nhóc chết tiệt này, một ngày một đêm qua cậu rốt cuộc đã đi đâu?

Cậu có biết mọi người lo lắng cho cậu lắm không?" "Chị An An, em ra biển, đến hòn đảo đằng kia chơi một ngày." Diệp Việt luôn giữ nụ cười trên môi.

Dù cậu có ngụy trang tốt đến đâu, Mạc Hữu An cũng biết lúc này cậu không vui chút nào, nụ cười đó hoàn toàn là giả tạo.

Nhìn cậu như vậy, cô đột nhiên cảm thấy trong lòng rất khó chịu.

Cô cũng không vạch trần. "Tiểu Việt, cậu ăn trưa chưa?" "Chị An An, em chưa ăn, biết chị đang tìm em nên em vội chạy qua ngay, không có thời gian đi ăn." Diệp Việt tỏ ra rất ấm ức.

Mạc Hữu An hít một hơi thật sâu, gương mặt nở một nụ cười dịu dàng, "Muốn ăn gì, để chị cho người đi làm?" "Em chỉ muốn ăn món cà tím xào tương thôi." "Bình thường không phải cậu không thích ăn món này sao?" "Hôm nay tự nhiên thấy đói quá, muốn ăn món gì đó khai vị." "Được, vậy chị làm cho cậu, cậu ngồi nghỉ một lát đi." Mạc Hữu An nấu ăn không giỏi, nhưng lại có một món tủ, đó chính là cà tím xào tương, vì đây là món cô yêu thích nhất. "Vâng ạ, chị An An." Diệp Việt ngồi trên sofa, nói chuyện với Mạc Tử Hi và Đinh Duệ với vẻ mặt bình thản, dường như không có chuyện gì xảy ra.

Hai người không biết cậu đang nghĩ gì, nhưng cũng không ai vạch trần.

Lát sau, món ăn của Mạc Hữu An đã làm xong, cô còn cho người xào thêm một đĩa bắp cải và một đĩa thịt heo xé sợi.

Diệp Việt ngồi trước bàn ăn, ăn từng miếng lớn, hoàn toàn không giống vẻ tao nhã thường ngày của cậu.

Mạc Hữu An nhìn mà không ngừng thở dài. "Tiểu Việt, cậu ăn chậm thôi, có ai giành với cậu đâu." "Chị An An, ngon lắm." "Ừ, ngon thì ăn nhiều một chút." Diệp Việt ăn một lèo ba bát cơm mới dừng đũa. "Chị An An, em no rồi." "Có muốn ăn hoa quả nữa không?" "Có ạ." "Đợi chút." Cậu như một đứa trẻ không có khả năng sinh tồn, hưởng thụ sự chăm sóc của cô gái mình yêu.

Vì cậu biết, đây là lần cuối cùng.

Sau lần này, cậu sẽ không còn cơ hội như vậy nữa.

Sẽ không thể vô tư làm nũng với cô, cũng không thể dùng ánh mắt chan chứa yêu thương đó để nhìn cô.

Vì cô sắp trở thành cô dâu của người khác, và chú rể không phải là cậu.

Diệp Việt cảm thấy cuộc sống thật sự là một vở kịch cẩu huyết bậc nhất, không có cái thứ hai.

Mạc Hữu An lại gọt một đĩa thanh long ra.

Thực ra Mạc Hữu An từ hôm qua đến giờ cũng chẳng ăn được gì, hai người nhanh chóng xử lý xong đĩa hoa quả.

Diệp Việt lại nhớ đến chuyện hồi nhỏ, Mạc Hữu An chỉ lớn hơn cậu ba tuổi, nhưng luôn đóng vai một người chị, chăm sóc cậu rất chu đáo.

Có cô ở đó, bố mẹ về cơ bản có thể yên tâm giao cậu cho cô.

Thích cô, không biết là bắt đầu từ lúc nào.

Người lớn cũng thích trêu chọc họ, nói rằng nếu đã thích chị An An, sau này gả cho cô ấy là được, đến nhà họ Mạc ở rể, dù sao nhà họ có hai con trai, vừa hay nhà họ Mạc không có con trai.

Cậu muốn ở bên cô cả đời, nên đã nằng nặc đòi ba định ra cái gọi là hôn ước từ nhỏ.

Nhưng bây giờ xem ra, dường như chẳng có tác dụng gì.

Người cô thích cuối cùng không phải là cậu. "Chị An An, có phải chị và anh Nghiêu Nghiêu ở bên nhau rồi không?" Thực ra hôm qua thấy họ cùng nhau trở về cậu đã biết rồi, chỉ là vẫn muốn hỏi lại một lần nữa, để chính tai nghe cô nói ra, để bản thân hoàn toàn từ bỏ.

Mạc Hữu An nín thở, cẩn thận liếc nhìn Diệp Việt, khẽ đáp: "Ừ." "Vậy chúc phúc cho hai người." Diệp Việt nói một cách dứt khoát. "Diệp Việt, chị..." Mạc Hữu An líu lưỡi, không biết nên giải thích thế nào. "Chị An An, chị không cần giải thích đâu, em đều hiểu rõ cả." "Tiểu Việt, sau này cậu nhất định sẽ gặp được một cô gái mà cậu yêu, cậu sẽ có một tình yêu rất đẹp." Diệp Việt luôn cười rất rạng rỡ, "Vâng, em rất mong chờ." "Chị An An, chị và anh Nghiêu Nghiêu, định khi nào kết hôn?" Mạc Hữu An lắc đầu, "Vấn đề này chúng em vẫn chưa nghĩ đến, chúng em còn phải thích ứng với sự thay đổi vai trò, chắc sẽ không sớm như vậy đâu." Diệp Việt nhìn Mạc Hữu An một cách nghiêm túc, "Chị An An, em đã nói rồi, em sẽ không trở thành trở ngại trong tình cảm của chị, bất kể chị chọn ai, em đều sẽ chúc phúc cho chị.

Nếu chị và anh Nghiêu Nghiêu muốn kết hôn, đừng e ngại em, có thể thông báo cho em ngay lập tức, vì em mong chị hạnh phúc hơn bất kỳ ai." "Hôm nay em đã nghĩ rất nhiều, thay vì chị chọn một người em không quen biết, em lại hy vọng chị chọn anh Nghiêu Nghiêu.

Anh Nghiêu Nghiêu chắc chắn xứng đáng để chị phó thác cả đời, anh ấy sẽ là một người chồng tốt, có thể mang lại hạnh phúc cho chị." "Tiểu Việt..." "Chị An An, chị không cần an ủi em đâu, chị nói vài câu an ủi em cũng không thể nguôi ngoai ngay được, nhưng em tin rằng, cho em thời gian, em nhất định sẽ từ từ bước ra được." Mạc Hữu An không nói gì nữa, cô cảm thấy sống mũi cay xè, cậu em trai luôn bảo vệ mình này, dường như cũng đã trưởng thành từ lúc nào không hay.

Chương 1507

"Chị An An, chị không cần nói xin lỗi với em, chị chưa bao giờ có lỗi với em.

Nếu phải nói xin lỗi, thì cũng nên là em nói, bao nhiêu năm nay, em biết chị vẫn luôn để ý đến cảm nhận của em, chắc chắn là vì em mà chị và anh Nghiêu Nghiêu mới không ở bên nhau." Diệp Việt không phải chưa từng nghĩ, nếu không có cậu xen vào giữa, hai người họ chắc chắn đã sớm ở bên nhau rồi, sẽ không đợi đến bây giờ, cả ba người đều đã lỡ dở bấy lâu. "Tiểu Việt, cậu đang nghĩ gì vậy, những chuyện này không liên quan đến cậu, cậu tuyệt đối đừng có suy nghĩ như vậy." Diệp Việt tự nhiên không tin lời Mạc Hữu An, cậu biết trong đó chắc chắn có nguyên nhân từ cậu. "Chị An An." "Hửm?" "Không có gì, chỉ là muốn gọi chị thôi." "A, hôm nay cậu thật sự đã dọa chị sợ chết khiếp, sau này không được như vậy nữa, nếu còn như vậy chị sẽ không thèm để ý đến cậu nữa." "Vâng, sẽ không như vậy nữa, sẽ không để chị phải lo lắng nữa." Đúng lúc này, Lục Nghiêu từ ngoài cửa bước vào với vẻ mặt đằng đằng sát khí.

Vừa vào đã thấy Diệp Việt, thằng nhóc khốn này, đang cùng Mạc Hữu An ăn hoa quả, tâm trạng thật sự tồi tệ hết sức.

Thằng nhóc thối này, đột nhiên mất tích, anh tìm cả một ngày một đêm, nó thì hay rồi, tự mình mò về.

Anh cũng là nhận được điện thoại của Mạc Tử Hi mới biết thằng nhóc khốn này tự về. "Diệp Việt!" Lục Nghiêu gầm lên. "Anh Nghiêu Nghiêu, em ở đây." Diệp Việt còn đắc ý vẫy vẫy tay với Lục Nghiêu, như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

Lục Nghiêu tức điên lên, đi thẳng tới, một tay túm lấy cổ áo Diệp

Việt, lôi cậu từ trên ghế dậy. "Anh Nghiêu Nghiêu, sao anh thô lỗ thế, phải dịu dàng chút chứ, anh là quân nhân mà, phải xứng đáng với bộ quân phục trên người, đừng như vậy." "Cả ngày nay cậu chết dí ở đâu?" "Bị nội thương, tìm chỗ chữa thương rồi." Diệp Việt trêu chọc. "Lúc này rồi mà cậu còn cười cợt được, cậu có biết tôi tìm cậu cả ngày lẫn đêm không?" Dù bình thường anh có bình tĩnh đến đâu, hôm nay cũng đã lo đến phát hoảng.

Bỏ qua thân phận tình địch, đây cũng là đứa em trai mà anh yêu thương từ nhỏ, sao anh có thể không lo lắng. "Xin lỗi, đã để mọi người lo lắng." "Thằng nhóc khốn này, sau này mà còn như vậy nữa, tôi nhất định sẽ đánh cậu một trận nhừ tử." Lục Nghiêu gõ vào trán Diệp Việt một cái. "Anh Nghiêu Nghiêu, nể tình em thất tình, anh không thể đối xử dịu dàng với em một chút sao?" "Dịu dàng?

Tôi không tát cậu hai cái đã là may lắm rồi." Lục Nghiêu hung hăng nói. "Anh Nghiêu Nghiêu." Mạc Hữu An nhắc nhở Lục Nghiêu dịu dàng một chút, đừng lúc nào cũng gõ vào trán cậu ấy.

Lục Nghiêu ra hiệu với cô, ý bảo anh biết chừng mực.

Anh biết làm thế nào là tốt nhất.

Lúc này nếu nói những lời đau buồn, ngược lại sẽ khiến Diệp Việt cảm thấy khó xử, không bằng dùng cách của đàn ông để giải quyết.

Bình thường thế nào thì bây giờ cứ thế. "Chị An An, anh ta là đồ lòng dạ đen tối, em thấy chị vẫn nên đá anh ta đi, không hợp với chị chút nào, chị xứng đáng với một người đàn ông ôn nhuận như ngọc." "Thằng nhóc thối, lại muốn đào góc tường của tôi." "Em lúc nào cũng sẵn sàng đấy, nếu anh đối xử không tốt với chị An An, em đảm bảo sẽ lập tức khiến chị ấy bỏ anh." "Sẽ không có ngày đó đâu." Lục Nghiêu trừng mắt nhìn Diệp Việt. "Đừng nói mạnh miệng quá, ngày tháng còn dài." "Cứ chờ xem." Lục Nghiêu nhìn những món ăn thừa trên bàn, "Thằng nhóc thối, cậu thì ăn no uống đủ, tôi tìm cậu cả ngày, chẳng ăn được gì cả." "Nếu anh không chê, thì bảo chị An An mang đi hâm lại, ăn tạm đi." "Bảo tôi ăn đồ thừa của cậu, mơ đẹp đi." "Em cũng mệt rồi, không muốn nấu ăn nữa, anh ăn tạm đi." Mạc Hữu An mang đồ ăn thừa đi hâm lại, Lục Nghiêu cũng không chê, bắt đầu ăn.

Vừa ăn vừa mắng Diệp Việt, "Diệp Việt, tôi cảnh cáo cậu lần cuối, sau này nếu còn chơi trò mất tích, tôi thật sự sẽ không tha cho cậu đâu." "Để sau hãy nói." "Thằng nhóc thối, cậu lại ra vẻ lạnh lùng gì trước mặt tôi thế." "Tôi vốn dĩ lạnh lùng như vậy mà." "Cái nết của cậu." Mạc Hữu An thấy hai người đấu khẩu, cuối cùng cũng yên tâm, ngồi xuống sofa.

Mạc Tử Hi nắm lấy tay Mạc Hữu An, "Đừng lo lắng nữa, xem ra, Tiểu Việt rất hiểu chuyện." "Nó như vậy khiến người ta..." Rất đau lòng. "Con bé ngốc này, không biết giống ai, trong chuyện tình cảm lúc nào cũng dây dưa không dứt khoát.

Nếu con sớm quyết đoán, chắc chắn cũng sẽ không làm lỡ dở của mọi người nhiều năm như vậy." "Sao không nói sớm." "Con bé thối, con đang nói chuyện với ai đấy, chuyện tình cảm mẹ đã nhắc nhở con bao nhiêu lần, có lần nào con tin mẹ không?" "Đó là vì con không đủ tin tưởng mẹ." "Con cái này gọi là tự cao, không coi ai ra gì." "Không nói chuyện với mẹ nữa." Mạc Hữu An lại ngồi gọt táo.

Mạc Tử Hi tức đến nỗi, "Đinh Duệ, anh xem con gái cưng của anh kìa, anh không nói gì sao?" "Ha ha, con gái lớn rồi, có suy nghĩ của riêng mình, chúng ta đều là đồ cổ lỗ sĩ, làm sao hiểu được tâm tư của chúng nó, em đừng tham gia vào nữa." Đinh Duệ trước nay vẫn luôn đóng vai người hòa giải.

Đối với cô con gái này, ông luôn chiều chuộng, chưa bao giờ nỡ nói nặng nửa lời. "Chính vì có người cha như anh, Mạc Hữu An mới biến thành một tảng băng nhỏ." Đinh Duệ cũng không tranh cãi với vợ, cười toe toét, "An An như vậy cũng có gì không tốt đâu, em xem, có bao nhiêu chàng trai ưu tú xếp hàng chờ nó kìa." "Anh còn tự hào nữa à?" "Ha ha, không có, không có, làm gì có chuyện đó." Mạc Tử Hi thật sự bất lực, nói chuyện với chồng, thật chẳng có chút ý nghĩa nào.

Lục Nghiêu ăn trưa xong cũng không ở lại nhà họ Mạc lâu, tối nay vốn dĩ anh phải đến đơn vị, nhưng vì tìm Diệp Việt nên bị chậm trễ, bây giờ tìm được người rồi, anh tự nhiên phải quay về.

Diệp Việt tiễn anh ra ngoài, lúc anh chuẩn bị lái xe đi, Diệp Việt đột nhiên đỏ hoe mắt, nói một cách đặc biệt nghiêm túc: "Anh Nghiêu Nghiêu, anh chính là kẻ thứ ba." "Thằng nhóc thối, cậu nói cái gì?" Lục Nghiêu tức giận bước xuống xe, túm thẳng cổ áo Diệp Việt. "Em nói sai sao?

Chị An An là vị hôn thê của em, anh vẫn luôn biết điều đó, anh cướp vợ của anh em." "Tôi phải khâu cái miệng này của cậu lại, cậu tin không?" Rõ ràng là anh để ý Mạc Hữu An trước, lúc đó cậu còn chẳng biết ở đâu. "Cút đi, ông đây không muốn nói chuyện với mày, mau biến khỏi tầm mắt của tao." "Anh văng tục trước mặt em, anh đúng là ngứa đòn rồi." Lúc hai người đang căng như dây đàn, giọng của Mạc Hữu An truyền đến, "Hai người đang làm gì vậy?" Diệp Việt lập tức khoác vai Lục Nghiêu như anh em tốt, Lục Nghiêu cũng khoác vai Diệp Việt. "Em đang cảnh cáo anh ấy, sau này nhất định phải đối xử tốt với chị." Diệp Việt nói.

Lục Nghiêu cũng mở miệng, "Anh đang dọa nó, không được phép có ý đồ với em nữa." "Hai người đúng là đủ rồi đấy." Lục Nghiêu buông Diệp Việt ra, Diệp Việt ghé vào tai Lục Nghiêu, hạ thấp giọng nói: "Em vẫn thấy anh là kẻ thứ ba." Lục Nghiêu tức đến muốn đánh người, nhưng vẫn nhịn xuống.

Cuối cùng, Lục Nghiêu rời đi trước, Diệp Việt ở lại nhà họ Mạc cả ngày, còn dùng cả bữa tối.

Mạc Hữu An kiên quyết đòi đưa cậu về, Diệp Việt vô cùng bất đắc dĩ, cậu biết cô đang lo lắng điều gì, nhưng cậu đâu phải làm bằng giấy. "Chị An An, không cần đâu, bây giờ cũng muộn rồi, một cô gái như chị đưa em về, rồi chị tự về một mình em lại không yên tâm, chúng ta cứ phải lặp đi lặp lại mãi sao?" "Tiểu Việt..." "Chị An An, thật sự không cần lo lắng đâu." "Em về nhà sẽ gọi điện báo bình an cho chị.

Em về nhà bố mẹ, nếu chị không yên tâm thì lát nữa gọi điện cho mẹ em để xác nhận, được không?" Diệp Việt thật sự phát hiện ra, Mạc Hữu An luôn xem cậu như em trai, không có chút tình cảm nam nữ nào.

Cậu đâu phải đứa trẻ ba tuổi, còn phải kiên quyết đưa về.

Mạc Hữu An suy nghĩ một lúc, cuối cùng cũng đồng ý.

Cô nhấn mạnh nhiều lần: "Về đến nhà, gọi điện cho chị." "Vâng ạ, chị An An." Diệp Việt lái xe đi, để Mạc Hữu An yên tâm, cậu cố ý đi chậm lại.

Mạc Hữu An đứng tại chỗ một lúc, cho đến khi không còn thấy xe của Diệp Việt, cô mới quay vào.

Cô muộn màng nhận ra, tối hôm nay, thằng nhóc Diệp Việt đó dường như lúc nào cũng gọi cô là chị An An.

Chương 1508

Bình thường muốn cậu gọi một tiếng chị, luôn phải nghiêm mặt nói chuyện, hôm nay cậu lại ngoan ngoãn như vậy.

Thật sự đã nghĩ thông rồi sao?

Hay chỉ là muốn cô yên tâm?

Diệp Việt đi xa khỏi nhà họ Mạc, sắc mặt lập tức trầm xuống, mang theo vài phần ưu thương tan vỡ.

Thực ra cậu đã sớm thấy những cuộc gọi của họ, vốn dĩ không muốn đối mặt với họ nhanh như vậy.

Nhưng vì sợ họ lo lắng, cậu đã bình tĩnh lại một ngày, rồi vẫn ngoan ngoãn quay về nhà họ Mạc, chính là để họ yên tâm.

Diệp Việt chỉ cảm thấy trong lòng từng cơn chua xót, trong miệng không còn mùi vị gì.

Cậu không phải chưa từng nghĩ Mạc Hữu An cuối cùng sẽ chọn Lục Nghiêu, nhưng luôn ôm một tia hy vọng, hy vọng mình sẽ là người may mắn đó.

Nhưng khi Mạc Hữu An thật sự đưa ra lựa chọn, cậu vẫn cảm thấy như đã mất đi cả thế giới, dường như mọi niềm tin trong phút chốc hoàn toàn sụp đổ.

Cậu có tự tin, nếu Mạc Hữu An ở bên cậu, cậu nhất định sẽ khiến cô trở thành người hạnh phúc nhất.

Cậu biết cô thích người có năng lực, nên cậu không vào công ty của gia đình, mười mấy tuổi đã bắt đầu khởi nghiệp, chính là để chứng minh với cô, cậu có khả năng mang lại hạnh phúc cho cô.

Bây giờ trong tay cậu đã có mấy quán bar, quy mô ngày một mở rộng, tài sản trong tay cũng ngày một tăng lên.

Đương nhiên, không thể so với doanh nghiệp gia tộc, nhưng cũng coi như là có chút thành tựu.

Chỉ là chuyện tình cảm, thật sự không có lý lẽ nào cả.

Diệp Việt muốn sa ngã, nhưng cậu biết, nếu cậu sống không tốt, chị An An và anh Nghiêu Nghiêu sẽ không yên tâm, cậu phải để họ yên tâm.

Nghĩ vậy, Diệp Việt nhếch miệng cười, tự nhủ dù thế nào cũng phải vượt qua cửa ải này.

Quả nhiên, cậu vừa vào khu dân cư, điện thoại của Mạc Hữu An đã gọi đến.

Diệp Việt lập tức bắt máy, còn bật cả video, để Mạc Hữu An thấy cậu đang ở đâu. "Chị An An, chị gắn camera trên người em à?

Em vừa vào khu dân cư điện thoại của chị đã tới rồi." Mạc Hữu An mỉm cười, "Cậu về đến nhà là tốt rồi, về tắm rửa nghỉ ngơi đi nhé." Diệp Việt dịu dàng nói: "Em biết rồi, chị An An, chúc chị ngủ ngon." Diệp Việt vào nhà, phát hiện trong phòng khách không có ai, chỉ có em trai của cậu.

Diệp Mộ đeo một cặp kính trên sống mũi, mặc một bộ đồ ở nhà, trông rất nho nhã, TV đang bật, nhưng người thì lại đang đọc sách.

Đêm hôm không ngủ lại đọc sách, cũng quá ham học rồi. "Anh, hôm qua anh đi đâu vậy?

Chị An An gọi điện đến hỏi em." "Anh chỉ là không cẩn thận tắt nguồn điện thoại thôi, mọi người căng thẳng làm gì?" Diệp Việt đảo mắt. "Tài năng nói bừa của anh chẳng tốt chút nào." "Nhóc con, mày hiểu cái gì." "Em hiểu hết, có phải chị An An và anh Nghiêu Nghiêu ở bên nhau rồi không?" "Anh biểu hiện rõ ràng vậy sao?" Diệp Việt méo mặt. "Chỉ thiếu nước viết ba chữ 'tôi thất tình' lên mặt thôi." "Thằng nhóc thối, lớn nhỏ không biết." "Đây là kết quả đã định, anh cũng không cần quá đau buồn, tìm một cô gái khác đi." "Đứng nói thì không đau lưng, làm gì có chuyện đơn giản như vậy." "Chuyện này không có cách nào khác, chị An An chỉ coi anh là em trai, em đã sớm nhắc nhở anh rồi, là do chính anh không để tâm." "Cút, chuyện của anh cả không cần mày là em trai phải lo." "Không có việc gì thì đi ngủ sớm đi." Diệp Mộ đứng dậy về phòng. "Này, em trai, mày đã từng thích ai chưa?

Kiểu người yêu mà không được ấy." Diệp Việt gọi. "Em chỉ yêu người đáng yêu, tình yêu của em sẽ không có chuyện không được đáp lại." Diệp Mộ vào phòng.

Ngẩn ra một lúc, Diệp Việt không nhịn được văng một câu tục, "Á đù, thằng nhóc thối, mày thích ai, nói cho anh nghe xem nào." Diệp Mộ: "..." Anh không theo đuổi được người ta tuyệt đối là vấn đề của chính anh, không liên quan đến người khác.

Diệp Việt muốn vào phòng Diệp Mộ, nhưng Diệp Mộ đã đóng sầm cửa lại, suýt nữa thì đập vào mũi cậu. "Em trai, mày còn chút lương tâm nào không?

Mày đối xử với anh trai mày như vậy đấy." Nếu nó không có lương tâm, thì đã không cố tình đợi cậu về mới đi ngủ. "Em mệt rồi, chúc ngủ ngon." Đúng lúc này, Diệp Tử Hạo từ trong phòng ló đầu ra, "Thằng nhóc khốn, đêm hôm mày ồn ào cái gì?" "Ba." Diệp Việt gọi một tiếng. "Cái bộ dạng như bị liệt dương ấy, thất tình à?" Diệp Việt: "..." Nói cái gì thế này, thất tình và liệt dương có mối liên hệ tất yếu gì chứ. "Ba." Diệp Việt vô cùng bất lực, tại sao người ba này của mình lúc nào cũng không theo lẽ thường. "Thật sự thất tình rồi à?" Diệp Tử Hạo biết rõ còn cố hỏi. "Không có chuyện đó đâu, con về phòng ngủ đây." Còn chưa yêu, thất tình cái quỷ gì. "Hai thằng nhóc khốn này, từng này tuổi đầu rồi mà đều không có bạn gái.

Tôi già từng này tuổi rồi còn có người hỏi xin số điện thoại, còn có mấy cô bé cứ sáp lại gần.

Hai cậu đang tuổi xuân sắc mà không ai tán, thật lãng phí cái vẻ ngoài đẹp đẽ mà tôi cho các cậu, mất mặt, bất hiếu." Diệp Tử Hạo không nhịn được mắng. "Diệp Tử Hạo, anh có phải là đàn bà chửi đổng không, mau cút vào đây cho tôi, đêm hôm làm phiền giấc ngủ của người ta." Diệp Tử Hạo thầm mắng một tiếng chết tiệt, lại làm bà xã tỉnh giấc.

Vừa leo lên giường, đã cảm thấy tai đau nhói, bị người ta véo xoắn một vòng, cảm giác đó thật tuyệt vời. "Nặc Nặc, buông tay, buông tay, tai sắp rụng rồi, sắp rụng rồi." Diệp Tử Hạo cầu xin tha thứ. "Ngoan, nói cho chị nghe xem, là ai xin số điện thoại của anh, là ai đang tán tỉnh anh?" Tiểu ma nữ này, thật sự khiến anh hết cách. "Nặc Nặc, anh nói đùa thôi, làm gì có ai dám tán anh, anh là người đầu tiên ném người ta ra ngoài rồi, anh là người đàn ông của gia đình tự giác biết bao." "Diệp Tử Hạo, anh tốt nhất nên cẩn thận cho tôi, đừng thách thức giới hạn của tôi, nếu không tôi cho anh không ngóc đầu lên được." "Nặc Nặc, dù người khác có muốn tán anh, anh cũng không để bị tán mà.

Chương 1509

Được rồi, được rồi, ngủ thôi." Mễ Nặc nghiến răng, cuối cùng cũng buông tay, xoay người ngủ tiếp.

Diệp Tử Hạo sờ tai mình, nóng rát, con nhóc này đúng là mấy chục năm như một, sư tử Hà Đông, đanh đá vô cùng.

Nhưng bộ dạng của con trai thật đáng thương.

Thôi vậy, cứ nghe lời sư tử Hà Đông đi, giả vờ như không biết gì cả.

Vòng tay qua, ôm Mễ Nặc vào lòng, ngủ tiếp.

Sáng sớm, Diệp Tử Hạo còn đang trong mộng, đã nghe thấy tiếng cửa phòng bên cạnh mở, anh cũng vội vàng dậy, vừa hay thấy bóng dáng Diệp Việt định ra ngoài. "Thằng nhóc khốn, đứng lại cho ba, chạy cái gì mà chạy." "Ba, chào buổi sáng, con phải đi làm đây." "Đứng lại, con chạy cái gì." "Ba, con có chạy đâu, muộn rồi ạ." Diệp Tử Hạo đi tới, túm lấy cổ áo sau của Diệp Việt, lôi cậu lại, "To gan rồi nhỉ, ba mày muốn nói chuyện với mày, còn phải tự đi bắt mày." Diệp Việt vô cùng bất lực, cặp bố mẹ nhà cậu đúng là kiểu người không theo lẽ thường. "Ba, con đã hai mươi mấy tuổi rồi, ba có thể đừng động một chút là túm áo con được không?" Nếu bị người ngoài nhìn thấy, cậu còn mặt mũi nào nữa. "Mày là giống của tao, tao muốn thế nào thì thế ấy." Diệp Tử Hạo nói một cách đơn giản thô bạo.

Diệp Việt không nói gì.

Diệp Tử Hạo nheo mắt, "Sao, mày có ý kiến à?" "Không, con đâu dám có ý kiến." Có ý kiến cũng không dám nói ra.

Anh em họ từ nhỏ đã lớn lên dưới sự áp bức của cặp bố mẹ này.

"Ra ban công chúng ta nói chuyện." "Vâng." Diệp Tử Hạo nheo mắt nhìn đứa con trai trước mặt, không biết từ lúc nào thằng nhóc thối này đã cao hơn ông một chút rồi.

Chỉ là trông như một con gấu trúc lớn, như cả đêm không ngủ, gương mặt anh tuấn mang theo vài phần suy sụp.

Xấu chết đi được.

Những lời khác Diệp Tử Hạo không nói ra được, mà chỉ dịu giọng nói: "Thất tình một cái đã thành ra thế này, mày còn là giống của tao không?" "Cái này phải hỏi ba rồi, trên đầu có bị cắm sừng không?" "Thằng nhóc thối!" Diệp Tử Hạo gầm lên.

Dám nói chuyện với ba kiểu đó, cánh cứng rồi phải không?

Diệp Việt mím môi, vỗ vỗ tai, màng nhĩ sắp bị ba làm cho thủng rồi. "Ba, có thuốc lá không?" Diệp Tử Hạo vỗ một cái lên trán Diệp Việt, "Thằng nhóc hỗn xược, cái tốt không học lại đi học người ta hút thuốc, con xem bộ dạng này của ba có giống người có thuốc lá không?" Còn dám tìm ông xin thuốc, coi ông là đồ bỏ đi chắc? "Con trưởng thành rồi mà." "Trưởng thành thì sao, không được hút thuốc, hôi chết đi được." "Trước đây không phải ba cũng hút sao?" "Ta là ba của con, ta hút thì sao nào, con tự nói xem, con có được hút không?" Diệp Việt bĩu môi, không tiếp tục chủ đề này nữa, dù sao cậu cũng đã quen với kiểu cha mẹ không làm gương này rồi.

Thở dài một hơi, cậu nói: "Chị An An cuối cùng vẫn chọn anh Nghiêu Nghiêu." *Thằng nhóc con này, cuối cùng cũng tự mình thành thật khai báo, cũng không tệ.* Diệp Tử Hạo nhíu mày, "Trên đời này không chỉ có một mình Mạc Hữu An, con còn nhỏ, ngày tháng còn dài, con nhất định sẽ gặp được cô gái mình thích, đừng nản lòng, không có gì to tát cả.

Nghĩ lại năm đó chú Lục và chú Bùi của con vì một người phụ nữ đã khuất mà anh em trở mặt thành thù, độc thân nhiều năm, cuối cùng chẳng phải họ đều tìm được người mình yêu hay sao." "Con cũng thấy rồi đó, mấy năm nay họ sống hạnh phúc hơn bất cứ ai." Diệp Việt biết, ba đang an ủi cậu, thực ra cũng là đang nhắc nhở cậu đừng gây gổ với Lục Nghiêu, mọi người đều là anh em tốt bao năm nay. "Ba, ba yên tâm, con biết phải làm sao." Diệp Tử Hạo vỗ vỗ vai con trai. "Ba, trước mẹ, ba… ba có từng yêu ai chưa?" "Không có, lần đầu tiên ta rung động chính là mẹ con.

Mấy năm trước thật sự không có người phụ nữ nào lọt vào mắt ta được." Thời trẻ, ông dịu dàng chu đáo với đa số phụ nữ, chỉ là chưa bao giờ bàn chuyện tình cảm với họ, đến nỗi mang tiếng lăng nhăng bên ngoài, bị mọi người gán cho cái mác gã lãng tử.

Thật ra, ông cảm thấy mình còn trong sáng hơn bất cứ ai. "Ba, con hiểu rồi." Diệp Tử Hạo véo má con trai, "Được rồi, không phải chuyện gì to tát, con còn có chúng ta, vực dậy lên, có cô gái nào đến tán tỉnh con thì cũng phải cho mình một cơ hội, đừng cứ mãi nghĩ đến An An.

Dù con có không buông bỏ được thế nào, người ta cũng đã định sẵn không phải là của con rồi." "Không có ai đến tán tỉnh con cả." "Cả ngày con cứ bày ra bộ dạng cự tuyệt người khác từ ngàn dặm, ai mà dám đến tán tỉnh.

Con phải thể hiện ra dáng vẻ ‘tôi rất khao khát có bạn gái’, tự nhiên sẽ có người theo đuổi con thôi." "Con không thích phụ nữ theo đuổi ngược, con cũng không đói khát đến thế." "Vậy thì con đi mà theo đuổi." "Chưa tìm được đối tượng thích hợp." Thấy cậu thất tình đáng thương, Diệp Tử Hạo cũng không đả kích cậu nữa, "Được rồi, đừng vội, cứ từ từ, không ai giục các con kết hôn, muộn vài năm cũng không thành vấn đề." "Cảm ơn ba, con phải đi làm đây." "Còn chưa ăn sáng, đi làm cái gì, đợi ba làm bữa sáng cho con." "Ba, không cần phiền phức vậy đâu." Diệp Tử Hạo nhìn ba mình với vẻ mặt như gặp ma, đột nhiên đối xử tốt với mình như vậy, thật không quen chút nào?

Sẽ không bỏ độc vào đồ ăn đấy chứ? "Thằng nhóc thối, trong đầu con đang nghĩ cái gì linh tinh vậy, thấy con đáng thương tội nghiệp nên ta mới làm cho con một lần thôi đấy, sau này con có cầu xin ta cũng lười làm cho con, mau ra sofa ngồi đợi đi." Diệp Việt cười, người ba này của mình thực ra cũng rất tốt.

Lúc đóng vai người cha hiền, quả thực cũng ra dáng lắm. "Vâng." "Uống sữa hay nước trái cây?" "Con muốn nước ép xoài tươi." "Có cái ăn là tốt rồi, còn dám yêu cầu cao." Diệp Tử Hạo vừa mắng, vừa lấy một quả xoài từ trong tủ lạnh đi vào bếp.

Diệp Việt nằm trên sofa, ánh mắt vô hồn nhìn lên trần nhà, rõ ràng vẫn chưa thoát khỏi sự mất mát.

Tài nấu nướng của Diệp Tử Hạo cũng không khá lắm, ông nướng bánh mì, ép nước trái cây, luộc trứng, nhưng Diệp Việt lại ăn rất ngon miệng, ăn xong liền đi làm.

Bầu trời âm u, giống hệt như tâm trạng của cậu.

Xe còn chưa đi được bao xa thì trời đã đổ mưa, tâm trạng không khỏi lại thêm vài phần bực bội.

Trong lúc mơ màng, cậu dường như nhìn thấy một bóng người nhỏ, nhưng đến khi phản ứng lại thì đã không kịp, cậu vội vàng đạp phanh.

Cầm ô bước xuống xe, đến gần mới phát hiện đó là một người phụ nữ, cơn tức giận nhất thời bùng lên.

Cậu thất tình còn chưa nghĩ quẩn, người bây giờ rốt cuộc là bị làm sao, sao lại không biết quý trọng mạng sống của mình như vậy. "Cô nương, cô có thể nhìn đường một chút không, sáng sớm băng qua đường, không muốn sống nữa thì cũng đừng đến làm tôi xui xẻo, thật là đen đủi hết sức." "Anh mới là cô nương, cả nhà anh đều là cô nương, đường này là do anh mở à?

Tôi đi một chút thì có vấn đề gì." Trời mưa quá to, cô gái lại lấm lem bùn đất, Diệp Việt không nhìn rõ mặt cô, nhưng bản thân cậu cũng đang bực bội, "Sáng sớm gặp phải loại người vô lý như cô, đúng là xui xẻo, chắc chắn là tôi đã đổ tám kiếp máu me rồi." "Anh xui xẻo, tôi mới là người xui xẻo đây." Diệp Việt không có tâm trạng đôi co với cô ta, "Thấy cô nhảy nhót tưng bừng thế này, tôi thấy cô cũng chẳng có việc gì, tôi đi đây, cô mau đứng dậy rời đi, đừng cản đường tôi." "Ai nói tôi không có việc gì, tôi bị anh dọa đến mức không đứng dậy nổi rồi." Cô gái ngồi yên tại chỗ.

Chân đau, thật sự rất đau, cảm giác như trong xương vừa ẩm vừa ngứa, chỉ muốn gãi mấy cái, nhưng lại không biết gãi vào đâu, chỉ có thể giơ tay đấm mấy cái, như vậy mới có thể dịu đi một chút.

Diệp Việt nhìn động tác của cô, không khỏi cười lạnh, bắt đầu diễn rồi à?

Diễn xuất cũng tốt quá nhỉ, sao không đi làm diễn viên đi. "Được, cô muốn thế nào?" "Chuyện này đương nhiên là bồi thường tiền cho xong chuyện." Cô gái nói một cách đương nhiên.

Chương 1510

"Chết tiệt, thì ra là đồ ăn vạ." Cô gái nổi giận, "Ai ăn vạ, miệng chó không mọc được ngà voi, rõ ràng là anh lái xe làm tôi hoảng sợ, bây giờ lại nói tôi ăn vạ, chưa từng thấy ai vô phẩm như anh, không lái nổi xe sang thì đừng mang ra ngoài làm mất mặt." Lần này Diệp Việt càng chắc chắn hơn, người phụ nữ này nhất định là đến để ăn vạ, thấy cậu lái xe sang nên cố tình lao ra, thật sự là không cần mạng nữa rồi.

Dùng tính mạng của mình để đặt cược. "Cô muốn bao nhiêu?" Chuyện có thể giải quyết bằng tiền, Diệp Việt lười nói nhảm.

Lãnh Yên Nhiên thật sự tức giận, cô thiếu tiền, nhưng cũng tuyệt đối không phải cố ý lao ra.

Đây cũng là ngày xui xẻo nhất của cô.

Người gì thế này, một chút phong độ cũng không có, mình lái xe không tập trung chú ý, vậy mà còn nói cô ăn vạ.

Anh ta đã nói cô ăn vạ rồi, vậy thì cô không hét giá trên trời sao có thể xứng với cái danh này. "Hai triệu." Diệp Việt trừng mắt nhìn cô gái trên mặt đất, chỉ muốn trừng thủng một lỗ trên mặt cô ta, thật chưa từng thấy ai vô liêm sỉ như vậy.

Cậu cười lạnh một tiếng, "Cô nằm mơ đi." Hai triệu đối với cậu là một chuyện đặc biệt đơn giản, cậu có rất nhiều, nhưng điều đó không có nghĩa là cậu phải bị người khác lừa, phải làm một kẻ ngốc bị lừa tiền.

Tâm trạng cậu đang không tốt đâu nhé.

Ai cho cậu hai triệu, có lẽ cậu cũng có thể nhếch mép cười một cái. "Đúng là keo kiệt." Diệp Việt bước tới, một tay túm lấy quần áo cô gái, như xách một con gà con, "Tôi đưa cô đến bệnh viện." Nếu thật sự bị thương, cậu không ngại bồi thường phí thuốc men cho cô.

Nếu thật sự là ăn vạ, vậy thì cứ chờ ngồi tù đi, một người xa lạ cũng dám đến bắt nạt cậu?

Coi cậu dễ bắt nạt lắm sao. "Anh buông tôi ra." Giọng Lãnh Yên Nhiên có chút khàn.

Diệp Việt vừa kéo vừa lôi, trực tiếp kéo Lãnh Yên Nhiên lên xe, chỉ là vừa lên xe cậu đã hối hận, cả người Lãnh Yên Nhiên ướt sũng, bùn đất trên người làm bẩn hết ghế ngồi của cậu. "Chết tiệt, đúng là gặp quỷ rồi." Lãnh Yên Nhiên cười, đôi môi bướng bỉnh nhếch lên, trong đôi mắt trong veo mang theo vài phần đắc ý, "Là anh tự mình đưa tôi lên, chứ không phải tôi tự mình lên đâu nhé." "Im miệng, phiền chết đi được, yên tĩnh chút đi." Diệp Việt bực bội chưa từng có, vừa đến bệnh viện, đưa Lãnh Yên Nhiên xuống xe, liền cho trợ lý đến kéo xe đi, mang đi rửa sạch sẽ.

Lãnh Yên Nhiên cười lạnh, "Đúng là đồ khó tính." "Cô im miệng cho tôi, tự mình đi làm kiểm tra, có vấn đề gì tôi sẽ chịu trách nhiệm với cô." Từ đầu đến cuối, Diệp Việt đều lạnh mặt, như thể ai đó nợ cậu mấy triệu vậy.

Lãnh Yên Nhiên cũng biết người này ghét mình, cô cũng không muốn chướng mắt trước mặt anh ta, "Đi thì đi." Cơ thể của mình cô rõ hơn ai hết.

Dù sao cô cũng đầy rẫy vấn đề, vừa hay có thể bám lấy tên ngốc chịu lừa này không buông.

Lãnh Yên Nhiên đi rồi, Diệp Việt cũng đi theo vào, cậu phát hiện người phụ nữ này quả thực không biết kiêng dè chút nào, trực tiếp làm kiểm tra toàn thân, cậu chỉ có thể đi theo sau thanh toán.

Một người phụ nữ lôi thôi lếch thếch, phía sau là một người đàn ông anh tuấn đẹp trai, cảnh tượng này nhìn thế nào cũng thấy kỳ quái.

Diệp Việt không thể không chịu đựng ánh mắt chú ý của toàn bộ bác sĩ, y tá, bệnh nhân.

Trong lòng chỉ có một cảm giác: Toang thật rồi.

Cậu hôm nay đúng là ra đường không xem lịch, gặp phải tai họa thế này.

Vất vả cả một ngày, kết quả kiểm tra cũng có, Lãnh Yên Nhiên bị chấn động não nhẹ, phong thấp nghiêm trọng, trên người còn có một số vết bầm, thiếu máu nghiêm trọng cộng thêm suy dinh dưỡng.

Quan trọng hơn là, cô gái này vẫn luôn sốt cao.

Diệp Việt không dám tin vào những gì mình nghe được, cậu vừa liếc qua bệnh án của cô, mới 21 tuổi, vậy mà cả người toàn là bệnh.

Phong thấp không phải là bệnh của người trung niên và người già sao?

Vậy mà lại xuất hiện trên người một cô gái trẻ tuổi.

Nhận thức lại một lần nữa bị làm mới. "Phong thấp?" Diệp Việt bất giác hỏi. "Ừm, mà còn là loại rất nghiêm trọng, người ta còn gọi là bệnh chân lạnh tuổi già, chỉ cần thời tiết chuyển âm u là phải chịu giày vò." "Còn chữa được không?" Ma xui quỷ khiến, Diệp Việt lại hỏi thêm một câu.

Ánh mắt vị bác sĩ kia nhìn Diệp Việt có chút sâu xa, phảng phất như cậu là một tên y quan cầm thú. "Tôi sống bao nhiêu năm nay, chưa từng thấy ai cả người toàn bệnh như vậy, rốt cuộc cậu chăm sóc cô ấy thế nào, dù sao đi nữa, bạo hành gia đình là không đúng, sao cậu có thể như vậy." "Cô gái, cô vẫn nên báo cảnh sát đi, người đàn ông như vậy đừng sống với anh ta nữa, cô sẽ tìm được người tốt hơn."

Diệp Việt chỉ muốn giết người, không thể không giải thích: "Tôi không phải chồng cô ấy, tôi chỉ là người bị ăn vạ thôi." Ánh mắt Diệp Việt nhìn Lãnh Yên Nhiên như muốn đâm người.

Lãnh Yên Nhiên biết, bộ dạng của cô bây giờ, người này chắc chắn càng tin rằng cô là kẻ ăn vạ. "Tôi cũng không quen anh ta." Lãnh Yên Nhiên tốt bụng giải thích.

Ánh mắt bác sĩ nhìn Diệp Việt lúc này mới tốt hơn một chút, "Chấn động não cần phải quan sát một chút, còn suy dinh dưỡng thì chỉ có thể chú ý đến ăn uống hàng ngày, phong thấp cũng phải từ từ điều trị, tóm lại những vấn đề này của cô không phải một sớm một chiều là có thể giải quyết được.

Cánh tay của cô hình như cũng có dấu vết gãy xương, chắc cũng nhiều năm rồi, nhưng không được chữa trị đúng cách." "Tôi kê đơn cho hai người, cứ ở lại bệnh viện vài ngày đi, đợi thứ hai tôi hội chẩn với bên đông y, xem chữa trị bệnh phong thấp của cô thế nào." Lãnh Yên Nhiên ngẩng đầu lên, "Bác sĩ, tôi không nhập viện, ở nhà tôi còn có việc." "Việc gì có thể quan trọng hơn sức khỏe của cô, cơ thể cô bây giờ thật sự rất tệ, người trẻ tuổi phải biết quý trọng cơ thể của mình, nếu không đợi đến lúc già rồi sẽ khổ sở." "Bác sĩ, tôi thật sự không thể nhập viện." Lãnh Yên Nhiên kiên quyết nói.

Mẹ vẫn đang chờ cô về cứu mạng, cô không thể để bà lo lắng.

Bác sĩ có chút khó xử nhìn về phía Diệp Việt, Diệp Việt thầm nghĩ chuyện này thì liên quan quái gì đến cậu, cậu có là cái thá gì của cô ta đâu. "Bác sĩ, cứ nghe cô ấy đi, cơ thể là của cô ấy, người ta không muốn hợp tác, chúng ta có thể làm gì được chứ." "Thôi được, cô gái, vậy cô nhớ đến tái khám định kỳ về chấn động não nhé." Ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ, Diệp Việt trực tiếp cầm bút, xoẹt xoẹt viết một tấm séc hai triệu, ném thẳng về phía Lãnh Yên Nhiên.

Coi như cậu làm một lần việc tốt đi.

Cầu cho cậu sớm gặp được một cô gái mình yêu.

Nghĩ như vậy, hình như cũng không còn bất bình đến thế. "Hai triệu của cô, cầm lấy đi, hy vọng cô không gặp ác mộng." Bàn tay Lãnh Yên Nhiên giấu trong ống tay áo siết chặt, nhưng có thể làm gì đây, người nghèo không thể đối đầu với tiền bạc, cô cần số tiền này, không chỉ vì bản thân, mà còn phải suy nghĩ cho mẹ.

Chương 1511

Bây giờ có người nguyện ý cho mình số tiền này, tại sao cô lại không lấy.

Lòng tự trọng có quan trọng đến vậy không?

Đương nhiên là không.

Lãnh Yên Nhiên cúi người, nhặt tấm séc trên đất lên, sau đó nắm chặt, lại nắm chặt hơn, cuối cùng bỏ vào trong túi. "Cảm ơn." Trong khoảnh khắc ngẩng đầu, Diệp Việt nhìn thấy đôi mắt trong veo sạch sẽ của cô, mang theo một khí thế không chịu thua.

Thật là phí hoài, một đôi mắt như vậy lại xuất hiện trên người một người phụ nữ như thế.

Trong lòng có vài phần không nỡ, nhưng cậu vẫn lạnh mặt nói: "Cầm séc rồi thì đừng đến tìm tôi nữa, có bệnh gì thì tự đi mà chữa, tôi không muốn có bất kỳ quan hệ nào với cô nữa." Lãnh Yên Nhiên gật đầu, bất giác vén tóc ra sau tai, Diệp Việt lại nhìn thấy một gương mặt thanh tú tuyệt trần.

Diệp Việt thầm mắng: Lão trời đúng là mù mắt.

Vẻ ngoài đẹp đẽ đến đâu, mang một trái tim đầy toan tính, thì có ích gì. "Được." Lãnh Yên Nhiên đáp, thái độ tốt hơn rất nhiều, không còn ngang ngược như trước nữa.

Diệp Việt trong lòng bực bội, quả nhiên có tiền thì dễ nói chuyện.

Cậu quay người bỏ đi, ma xui quỷ khiến thế nào, cậu lại quay đầu lại.

Cậu thấy người phụ nữ đó vẫn cúi lưng, thân hình mảnh mai hơi khom xuống, như thể bị thứ gì đó đè cong cả lưng.

Thực ra cậu đã phát hiện ra từ nãy, người phụ nữ này gầy đến mức chắc chỉ còn lại xương, không có chút trọng lượng nào.

Đợi đã, cậu đang nghĩ gì vậy, cậu lại đang đồng cảm với một người phụ nữ như thế này.

Sống chết của người khác thì liên quan quái gì đến cậu, trên thế giới này có biết bao nhiêu cô nhi, ai mà không đáng thương hơn cô ta.

Kẻ đáng thương ắt có chỗ đáng hận.

Vô cảm.

Đi thôi.

Lãnh Yên Nhiên thật sự cảm thấy toàn thân đau nhức, cô vừa ngã từ cầu thang xuống, không chỉ đau vì phong thấp, mà vết bầm cũng đau.

Cô theo đơn thuốc đi lấy thuốc, rồi vào nhà vệ sinh bôi thuốc lên khắp các vết bầm, thuốc có chút kích ứng, cô chỉ có thể gắng gượng chịu đau không kêu tiếng nào.

Nghỉ ngơi một lúc, cô mới lê lết thân thể mệt mỏi ra cửa.

Buổi tối, Diệp Việt nhận được điện thoại của trợ lý, nói rằng tấm séc cậu đưa cho Lãnh Yên Nhiên đã được đổi thành tiền mặt.

Đúng là không thể chờ đợi được, sợ cậu thu hồi séc sao?

Nhưng rốt cuộc đây là một cô gái như thế nào, lại có thể khiến bản thân ra nông nỗi này.

Lãnh Yên Nhiên gửi tiền trong séc vào thẻ ngân hàng, cũng đến tối mới quay về khu ổ chuột trong thành phố, cô lảo đảo đi đến một căn nhà cấp bốn tồi tàn. *Két.* Cô mở cửa, người phụ nữ trên giường vẫn đang ngủ say, môi khô nứt, không một chút huyết sắc, trông như bệnh đã vào giai đoạn cuối.

Cô sợ hãi vội chạy qua, "Mẹ, mẹ sao rồi?" Gọi một lúc lâu, người phụ nữ mới từ từ tỉnh lại, nhìn cô gái có khóe miệng bầm tím trước mắt, bà giơ tay lên, đau lòng nói: "Con yêu, sao con lại đến đây?" "Mẹ, đây là nhà của con, con đương nhiên phải về nhà chứ." "Nói bậy, đây không phải nhà của con, nhà họ Chương mới là nơi con nên đến." "Con không thể ở lại nơi đó, con muốn ở cùng mẹ." Lãnh Yên Nhiên nắm chặt tay người phụ nữ. "Có phải con bị ấm ức ở nhà đó không, nhìn khóe miệng con còn sưng kìa, con bị người ta đánh à?" "Không có gì đâu ạ, con đánh nhau với người anh trai trong nhà thôi." "Con là con gái sao đánh lại con trai được, mau để mẹ xem, có bị thương không." Mẹ Nhiên giãy giụa muốn ngồi dậy.

Sống mũi Lãnh Yên Nhiên cay xè, những cảm xúc kìm nén bấy lâu nay có chút sụp đổ, nước mắt tuôn rơi.

Người phụ nữ tên là Lãnh Tâm, là mẹ nuôi của Lãnh Yên Nhiên, từ nhỏ đã nhận nuôi cô.

Nhưng gần đây, cha ruột của Lãnh Yên Nhiên là Chương Quân tìm đến cửa, muốn nhận lại Lãnh Yên Nhiên.

Lãnh Yên Nhiên bị ép buộc, đành phải đi theo, nhưng vẫn thường xuyên lén lút chạy về thăm Lãnh Tâm. "Con yêu, đừng khóc, mẹ không phải không cho con về, con về mẹ vui lắm." Lãnh Yên Nhiên lau nước mắt, "Mẹ, con biết mà, cả thế giới này chỉ có mẹ là yêu con nhất.

Mẹ cứ nằm đi, con có tiền rồi, có thể đưa mẹ đi khám bệnh rồi." "Không chữa nữa, mẹ bị ung thư, làm gì còn khả năng cứu chữa.

Con ở nhà đó có thể có bao nhiêu tiền, tự mình giữ lấy đi, con sắp tốt nghiệp đại học rồi, cũng nên tính toán cho bản thân đi." Lãnh Tâm cũng không hỏi nhiều, thực ra trong lòng bà sáng như gương, con gái cả người lôi thôi trở về, chắc chắn là sống không tốt, xin tiền nhà đó không biết đã phải chịu bao nhiêu khổ sở. "Mẹ, con có 2 triệu, đủ để mẹ đi chữa bệnh rồi." "Con lấy đâu ra 2 triệu?" Lãnh Tâm mở to mắt.

Lãnh Yên Nhiên đương nhiên sẽ không nói là cô tống tiền mà có, trong lòng cô thực sự biết ơn người đàn ông xa lạ kia, tuy tính tình nóng nảy, bộ dạng cao cao tại thượng.

Nhưng ít nhất anh ta không làm ngơ trước hoàn cảnh của cô, thực ra vết thương trên người cô chẳng liên quan gì đến anh ta, cô vì chạy quá vội nên mới ngã, xe của anh ta hoàn toàn không chạm vào cô chút nào.

Cô có thể đoán được phần nào, có lẽ là vết thương trên người cô đã khơi dậy lòng thương hại của anh ta.

Việc kiểm tra toàn thân cũng là do cô cố ý làm để khơi dậy lòng thương hại của anh.

May mà cô đã cược đúng.

Nếu kiếp này cô có thể đổi đời, còn có thể gặp lại anh, cô nhất định sẽ giải thích rõ sự thật, trả lại tiền cho anh. "Là nhà cho ạ." Lãnh Yên Nhiên thuận miệng bịa ra một cái cớ. "Người ba kia của con sao có thể cho nhiều như vậy?

Không, người phụ nữ kia sao có thể cho nhiều như vậy?

Chương 1512

Không phải nói quyền tài chính nằm trong tay người phụ nữ đó sao?" "Chắc là lương tâm cắn rứt, dù sao mẹ cũng đã nuôi con bao nhiêu năm, mẹ bị bệnh họ cho chút tiền cũng là điều nên làm, ba con đã lên tiếng, nên bà ấy đã cho.

Mẹ, chúng ta có tiền chữa bệnh rồi, ngày mai con sẽ đưa mẹ đến bệnh viện ung bướu." Lãnh Tâm vẫn lắc đầu, "Có tiền thì cứ giữ lấy đi, mẹ thật sự không muốn con lãng phí tiền bạc." Lãnh Yên Nhiên tức giận vô cùng, "Mẹ, con chỉ có một mình mẹ là người thân thôi, gia đình đó con không thể hòa nhập được với họ, tại sao mẹ lại muốn từ bỏ chính mình, số tiền này hôm nay là do con bán đi lòng tự trọng mới có được, mẹ bảo con giữ, con giữ để làm gì." Người anh trai không cùng huyết thống kia đã hứa cho cô tiền, cô không đề phòng, nào ngờ anh ta lại bẩn thỉu như vậy, lại nảy sinh ý đồ xấu với cô, cô đã làm anh ta bị thương rồi mới chạy ra ngoài, vừa hay gặp phải người đàn ông kia.

Nghe vậy, Lãnh Tâm rưng rưng nước mắt nhìn Lãnh Yên Nhiên, trong mắt toàn là sự đau lòng. "Mẹ, con cầu xin mẹ, cho dù là vì con, mẹ cũng đừng từ bỏ điều trị được không, cho dù là ở bên con một ngày, một tháng, hay một năm, mẹ hãy ở bên con được không, không có mẹ bên cạnh, một mình con thật sự rất cô đơn, con không biết mình sống còn có ý nghĩa gì, con không có một chút hy vọng nào để sống tiếp." Lãnh Yên Nhiên đặt tay mẹ mình vào lòng bàn tay, giơ lên áp vào má mình. "Con là bảo bối mà mẹ đã vất vả nuôi lớn, sao mẹ nỡ lòng bỏ con mà đi, mẹ ơi." Tiếng "mẹ" cuối cùng, gọi đến xé lòng xé phổi.

Lãnh Tâm nghẹn ngào, cuối cùng cũng ôm Lãnh Yên Nhiên vào lòng.

Hai mẹ con khóc thành một đoàn.

Lãnh Yên Nhiên là người nín khóc trước, nghẹn ngào nói: "Mẹ, con cảm thấy mẹ thật vĩ đại." Năm đó bà là một người phụ nữ chưa chồng, vậy mà lại dứt khoát quyết định nuôi nấng đứa trẻ bị bỏ rơi là cô, cô có thể lớn được như vậy, tất cả đều là công lao của bà. "Nói gì vậy, mẹ có vĩ đại đâu, mẹ là một người mẹ vô dụng, để con phải ở cùng mẹ ở một nơi rách nát như vậy, mẹ không thể cho con một môi trường giáo dục tốt, không thể để con học chuyên ngành con thích nhất, không thể để con đi học diễn xuất." Học viện điện ảnh là tốn tiền nhất, bà hoàn toàn không gánh nổi học phí của cô, càng đừng nói đến các chi phí khác. "Nhiên Nhiên của chúng ta là có tài năng diễn xuất nhất, lúc con ba bốn tuổi ấy, trên đường phố thấy người ta biểu diễn, con chỉ xem một hai lần là có thể nhảy theo được rồi." "Xem người ta diễn tiểu phẩm gì đó, con cũng học rất giống." Lãnh Yên Nhiên khoác tay Lãnh Tâm, nũng nịu nói: "Mẹ, đó đều là chuyện lúc nhỏ, con không nhớ nữa, con thấy bây giờ con học kế toán rất tốt, bây giờ kế toán tìm việc khá đơn giản, con đã tìm được đơn vị thực tập rồi, người ta trả lương cho con là sáu mươi phần trăm lương chính thức, nếu con làm tốt, vừa nhận được bằng tốt nghiệp là có thể chuyển thành nhân viên chính thức, con gái của mẹ sau này sẽ là dân văn phòng, ngồi trong phòng làm việc, không phải dầm mưa dãi nắng.

Nếu con học diễn xuất, không chừng chẳng có ai mời con đóng phim, đến bản thân còn không nuôi nổi, ngày nào cũng đói bụng." "Sao lại thế được, Nhiên Nhiên của chúng ta xinh đẹp như vậy, ngoại hình này nhất định là qua cửa." "Dựa vào ngoại hình nổi bật, đó là bình hoa di động, con không muốn làm bình hoa di động đâu." "Mẹ quên nói, diễn xuất của Nhiên Nhiên nhà ta chắc chắn cũng là số một." "Mẹ, người ta học diễn xuất là phải có linh tính, phải diễn gì ra nấy, mẹ thường mắng con ngốc nghếch, người như con sao có thể dựa vào diễn xuất để kiếm cơm chứ." "Mẹ nói con có thể là có thể, Nhiên Nhiên nhà ta là thông minh nhất, chỉ cần có cơ hội rèn luyện, nhất định sẽ thành công." "Mẹ, mẹ ăn tối chưa?

Con nấu cho mẹ nhé." Lãnh Tâm lắc đầu, "Vẫn chưa." Con gái đã tìm được cha ruột, bản thân mình lại mắc bệnh ung thư, hoàn toàn không có khẩu vị, chỉ có thể sống được ngày nào hay ngày đó. "Hừm, mẹ, mẹ thật sự là một khắc cũng không để con yên tâm, giờ này rồi mà còn chưa nấu cơm, chờ đấy, con đi nấu mì cho mẹ, món mì Dương Xuân sở trường của con." Lãnh Tâm dựa vào giường, khóe miệng nở một nụ cười an lành, nhìn bóng dáng con gái đang bận rộn ở cách đó không xa.

Căn phòng họ thuê cũng chỉ là một phòng đơn, không có bếp riêng, chỉ có một cái kệ bên cạnh, dùng bếp từ để nấu ăn.

Rất nhanh, hai bát mì Dương Xuân đã được nấu xong, Lãnh Yên Nhiên rắc hành lá lên trên.

Lãnh Tâm lập tức cười, "Quả nhiên tay nghề của con gái mẹ là tốt nhất, ngửi thôi đã thấy thơm, mẹ ăn ngon miệng hẳn lên." "Vậy mẹ nể mặt ăn nhiều một chút nhé." "Đó là điều chắc chắn rồi." "Mẹ, sau này ngày nào con cũng nấu cơm cho mẹ." "Con bé này, con mới về nhà họ Lãnh, phải ở nhà, xử lý tốt mối quan hệ với ba con và mẹ kế, con cứ suốt ngày ở bên cạnh mẹ thì ra làm sao, đừng để bên đó có lời ra tiếng vào." Bà dù sao cũng không sống được bao lâu, sau này người thân của cô cũng chỉ còn lại bên nhà họ Chương. "Mẹ, đó là chuyện của họ, không liên quan đến con." "Nhiên Nhiên, thân phận như mẹ chỉ làm con mất mặt, sau này cũng đừng nhắc đến với người khác." "Mẹ, mẹ nói gì vậy, chúng ta sống trong sạch, dựa vào bản lĩnh của mình để sống, hà tất phải quan tâm đến ánh mắt của người khác, mẹ là người đã nuôi con khôn lớn từ nhỏ, mẹ là một người mẹ vĩ đại, tại sao con lại không thể nhắc đến mẹ với người khác." "Con bé này sao cứ không nghe lời, mẹ xuất thân là nhân viên mát-xa chân, với gia đình như nhà họ Chương là một trời một vực, họ quyết không cho phép con qua lại nhiều với mẹ đâu." "Con không quan tâm, dù sao con cũng ăn vạ ở đây rồi." "Thôi được rồi, mẹ, đừng nói nữa, mau ăn đi, mì ngâm lâu sẽ không ngon đâu." Lãnh Tâm thở dài một hơi, mở miệng, lại không biết nên nói gì.

Đứa trẻ do một tay mình nuôi lớn, tính tình thế nào bà biết rõ mồn một, đặc biệt cố chấp, chuyện đã quyết định, nói gì cũng không nghe.

Trước mắt chỉ có thể từ từ khuyên bảo.

Lãnh Yên Nhiên không muốn trì hoãn một khắc nào, ngày hôm sau liền liên hệ với bệnh viện ung bướu của thành phố, trực tiếp đưa mẹ đi, và làm xong thủ tục.

Thực tế, cô đã chuẩn bị từ rất lâu, ngay cả bác sĩ nào giỏi nhất cũng đã dò hỏi, tất cả chỉ vì ngày hôm nay.

Cuối cùng, cuối cùng cũng để mẹ mình được điều trị.

Khuôn mặt nhỏ bé tuyệt vọng của Lãnh Yên Nhiên gắng gượng nặn ra một nụ cười, thầm cổ vũ bản thân.

Đúng lúc này, điện thoại của Chương Quân gọi đến, nhìn người cha ruột trên danh nghĩa này, Lãnh Yên Nhiên nhíu chặt mày, chần chừ một lúc lâu mới bắt máy. "Lãnh Yên Nhiên, cô bị làm sao vậy?

Lâu như vậy mới nghe điện thoại, tối qua cô đã đi đâu?

Có phải lại đến chỗ người mẹ thấp hèn kia của cô không?" Giọng điệu chất vấn khiến Lãnh Yên Nhiên tức giận bùng lên, mẹ nuôi chính là vảy ngược của cô, cô không cho phép bất kỳ ai nói lời sỉ nhục bà, bao gồm cả người cha vô tình vô nghĩa này. "Trên đời này người không có tư cách nói câu đó nhất chính là ông, ông đừng quên, chính người phụ nữ thấp hèn trong miệng ông đã nuôi tôi lớn ngần này, chính ông đã vứt bỏ tôi, mới khiến tôi lưu lạc bên ngoài, bây giờ tôi đã lớn thế này, ông dựa vào đâu để sỉ nhục người phụ nữ đã ngậm đắng nuốt cay nuôi tôi khôn lớn." Lãnh Yên Nhiên trở về nhà họ Chương, vô tình nghe được cuộc nói chuyện của Chương Quân và Khương Hồng, mới biết năm đó mình không phải đi lạc, mà là bị Chương Quân cố ý vứt bỏ.

Bất kể là vì lý do gì, một người đàn ông cố ý vứt bỏ con gái ruột của mình, thì không phải là người tốt gì.

Nửa tháng trở về nhà họ Chương, cô càng nhìn rõ mọi thứ, người cha này đối với cô không có một chút thương xót nào, đưa cô về chắc là đang có ý đồ gì đó.

Còn mục đích là gì, cô tạm thời chưa dò hỏi được, tóm lại không phải chuyện tốt lành gì.

Chương Quân sững sờ một lúc, rõ ràng không ngờ Lãnh Yên Nhiên lại biết mình bị vứt bỏ.

Chuyện không hay ho này bị chọc thủng, Chương Quân tự nhiên có chút chột dạ, ông ta bây giờ cũng là người có máu mặt, chuyện quá khứ nếu truyền ra ngoài, bảo ông ta làm người thế nào. "Ai nói cho cô biết chuyện này?" "Bất kể là ai nói cho tôi biết, tôi chỉ biết đây là sự thật." "Cô biết cái gì, không biết là ai đang nói xấu sau lưng tôi, sao tôi có thể vứt bỏ con gái ruột của mình chứ, cô nghĩ nhiều quá rồi, bây giờ về nhà ngay cho tôi." Chương Quân không muốn dây dưa vào vấn đề này, liền chuyển chủ đề. "Bây giờ tôi không có thời gian." "Cô không có thời gian, cô đã đi đâu?" "Bệnh viện." "Cô đưa người phụ nữ đó đi khám bệnh rồi à." "Đây là chuyện của tôi, không liên quan gì đến ông cả, nếu ông coi thường bà ấy, thì cũng không cần gọi điện cho tôi nữa, giữa chúng ta không có gì để nói, nhà họ Chương tôi cũng không về nữa." "Con nhóc thối, cái nhà này là nơi cô muốn về thì về, không muốn về thì thôi à?

Cô là con gái của tôi, cô vĩnh viễn không thoát khỏi tôi được, mau về đây cho tôi, bây giờ cô chữa bệnh cho bà ta không phải là đang dùng tiền của nhà họ Chương chúng ta sao, không có nhà họ Chương cô là cái thá gì." "Thật buồn cười, tôi về nhà họ Chương nửa tháng rồi, ông tự nghĩ xem ông đã cho tôi nửa xu nào chưa." "Mẹ cô không phải đã cho cô rồi sao?" Khương Hồng, người phụ nữ đó sao có thể cho cô tiền, không tát cô hai cái bất cứ lúc nào đã là may mắn rồi. "Vợ ông chưa từng cho tôi nửa xu nào, tiền tôi chữa bệnh cho mẹ là tôi vay người khác." "Vay người khác, một cô gái nhỏ như cô có thể vay được bao nhiêu tiền, vay tiền người khác cuối cùng cũng phải trả.

Cô về đây, tôi cho cô hai trăm nghìn, cô trả tiền đi, sau đó cô đưa người phụ nữ đó đi khám bệnh." Lãnh Yên Nhiên cười lạnh, hai trăm nghìn, thật đúng là "hào phóng" hết sức.

Ông ta không phải không biết mẹ nuôi cô bị ung thư, hai trăm nghìn có thể làm được gì, căn bản là không thấm vào đâu, hoàn toàn không đủ.

Một người xa lạ biết rõ cô là kẻ ăn vạ, người ta còn ra tay một lần đã cho 2 triệu, người làm cha ruột như ông ta chỉ cho 200 nghìn, một phần mười, thật đúng là làm người ta lạnh lòng.

Lãnh Yên Nhiên cảm thấy không cần thiết phải nói chuyện tiếp nữa, càng nói, chỉ càng khiến cô nhìn rõ bộ mặt xấu xí của họ.

Nghĩ lại lúc đó, biết mình tìm được cha ruột, cô cũng đã rất vui mừng.

Tưởng rằng mình và mẹ có thể gặp may, cuộc sống có thể tốt hơn một chút, nào ngờ cuối cùng chỉ là một trò cười.

Cô trực tiếp cúp máy.

Chương Quân tức điên lên, "Con nhóc thối, lại dám cúp điện thoại của tôi." Lãnh Yên Nhiên cúp điện thoại liền đi tìm bác sĩ điều trị chính của Lãnh Tâm, "Bác sĩ, tình hình bệnh của mẹ tôi rốt cuộc thế nào rồi ạ?" "Đã là giai đoạn giữa đến cuối rồi, khả năng chữa khỏi rất thấp, hơn nữa thể chất của mẹ cô cũng không được tốt lắm." Lãnh Yên Nhiên giật thót, "Thật sự không còn cơ hội nào sao?" "Thông thường với những bệnh nhân như vậy, chúng tôi đều sẽ khuyên gia đình đưa về.

Hóa trị thực sự quá đau đớn, tình hình của bà ấy hiện tại hóa trị cũng chưa chắc có tác dụng, chẳng bằng để người nhà ở bên chăm sóc, giúp bà vui vẻ qua nốt quãng thời gian cuối cùng này.

Chương 1513

Đương nhiên đây cũng là ý kiến của tôi, chúng tôi tôn trọng quyết định của gia đình." "Nhưng bây giờ mẹ tôi không điều trị cũng rất đau đớn, mỗi ngày đều đau đến không ngủ được." "Đây là điều tất yếu, ung thư rất đau đớn." "Vậy nằm viện có thể giúp bà ấy giảm đau không?" "Chúng tôi có thể áp dụng một số biện pháp, chắc chắn có thể giảm bớt đau đớn." "Vậy tôi vẫn để mẹ nằm viện đi." Lãnh Yên Nhiên kiên định nói. "Được, vậy chúng tôi tôn trọng ý kiến của cô." Lãnh Yên Nhiên mua cháo thịt nạc quay về phòng bệnh, mẹ cô đang trò chuyện với một đứa bé cùng phòng, đứa bé mới bảy tám tuổi, bị ung thư máu.

Vì hóa trị, tóc đã rụng hết, nhưng người không hề suy sụp như tưởng tượng, cậu bé rất vui vẻ. "Mẹ." "Nhiên Nhiên đến rồi à, đây là Tiểu Minh, Minh trong 'ngày mai'." Minh trong ngày mai.

Nhưng không biết có còn ngày mai nữa không. "Chào Tiểu Minh, chị là chị Nhiên Nhiên." "Chào chị Nhiên Nhiên." "Ngoan quá." "Chị mua cháo này, em có muốn ăn chút không?" Cậu bé lắc đầu, "Không cần đâu ạ, chị Nhiên Nhiên, mẹ em đã đi mua rồi." Lãnh Yên Nhiên gật đầu, rồi đưa bát cháo cho mẹ, ngồi bên cạnh không nói gì.

Cậu bé lên tiếng, "Chị Nhiên Nhiên, chị đừng buồn, mẹ chị nhất định sẽ khỏe lại thôi." "Cảm ơn Tiểu Minh.

Em nằm viện bao lâu rồi?" "Đã hơn một năm rồi ạ." Hơn một năm rồi, thật không nhìn ra, đứa trẻ này trông rất hoạt bát. "Tiểu Minh thật vui vẻ." "Chị ơi, thật ra em quen rồi, em là người sắp phải đi rồi.

Em muốn lúc em đi, mẹ em sẽ vui vẻ một chút.

Dù sao vui vẻ cũng là một ngày, không vui cũng là một ngày, em và bố mẹ đã hẹn với nhau là sẽ sống thật vui vẻ." "Chỉ cần sức khỏe em cho phép, bố mẹ sẽ đưa em đi rất nhiều nơi vui chơi.

Cách đây không lâu em vừa đi trượt tuyết ở phương Bắc, còn đến cả Maldives nữa, nơi đó thật sự đẹp vô cùng." "Nếu em không vui, bố mẹ và người thân của em cũng không vui, như vậy không tốt cho mọi người." "Tiểu Minh hiểu chuyện hơn chị nhiều." Tiểu Minh hạ thấp giọng, "Chị ơi, chị cũng phải vui lên nhé, mẹ chị chắc chắn hy vọng chị sẽ vui vẻ, chị đừng nhíu mày nữa." Đúng vậy, hai mẹ con cô nương tựa vào nhau mà sống, tâm nguyện lớn nhất của mẹ là mong cô được hạnh phúc.

Thay vì sống trong bi thương, chi bằng mỉm cười đối diện với mỗi ngày.

Lãnh Yên Nhiên nặn ra một nụ cười, không ngờ một người hai mươi mấy tuổi như cô lại không nghĩ thoáng bằng một đứa trẻ.

So với cậu bé, cô thật sự quá tệ. "Cảm ơn Tiểu Minh, chị biết rồi." "Không cần cảm ơn đâu ạ, giúp được chị là tốt rồi." Lãnh Yên Nhiên nhìn Tiểu Minh, cảm thấy thật đáng tiếc, một đứa trẻ nhỏ như vậy lại phải chịu đựng sự dày vò của bệnh tật. "Mẹ, mẹ còn muốn ăn gì cứ nói với con, con đi mua cho mẹ." "Yên Nhiên, con không cần phải ở đây trông mẹ suốt đâu, con đi làm việc của mình đi." "Con bây giờ cũng không có gì bận, con ở đây với mẹ." "Không phải con nói đã tìm được chỗ thực tập rồi sao?

Phải cố gắng lên, làm một nhân viên văn phòng của con đi." "Mẹ, con không yên tâm về mẹ." "Mẹ bây giờ đâu phải không xuống giường được, mẹ muốn ăn gì có thể tự đi mua." "Không được, con vẫn nên thuê một người chăm sóc cho mẹ thì hơn." "Đừng, thế tốn tiền lắm, một ngày con có kiếm đủ tiền thuê người chăm sóc không?" "Mẹ, mẹ đừng coi thường con, cứ quyết định vậy đi." Lãnh Yên

Nhiên kiên trì.

Lãnh Tâm cũng đành chịu, chỉ có thể mặc kệ cô.

Sau khi dặn dò đủ điều, Lãnh Yên Nhiên mới lưu luyến rời khỏi bệnh viện.

Công ty thực tập cuối tuần cũng không làm việc, cô trở về trường, đi thẳng đến tòa nhà giảng dạy của khoa biểu diễn.

Mấy năm nay, chỉ cần không trùng với giờ học chuyên ngành của mình, cô đều đến dự thính các lớp của khoa biểu diễn, nghe giảng rất chăm chú, đến nỗi mấy vị giáo viên của khoa đều biết cô. "Em Lãnh Yên Nhiên, em lại đến nghe giảng à." Lãnh Yên Nhiên mỉm cười, cung kính và có chút căng thẳng nói: "Em chào thầy Huống ạ." Thầy Huống Thiên Minh là một bậc tiền bối trong giới giải trí, diễn xuất điêu luyện, còn là một biên kịch kỳ cựu, được đại học A mời làm giáo sư thỉnh giảng, mỗi tháng đến dạy một buổi cho các sinh viên khoa biểu diễn.

Dù là cuối tuần, lớp học vẫn luôn chật kín người.

Có một lần cô không có chỗ ngồi, đành đứng ngoài cửa dự thính, vừa hay trong lớp cần diễn một đoạn phim, thầy liền gọi cô đang đứng ngoài cửa vào tham gia.

Diễn xuất khá tốt, vì thế đã để lại ấn tượng sâu sắc cho thầy. "Cứ thoải mái đi, thầy có ăn thịt em đâu." Lãnh Yên Nhiên cười khúc khích, mang theo vài phần e thẹn của một cô gái nhỏ.

Huống Thiên Minh thật sự rất thích cô gái nhỏ này, bây giờ rất hiếm thấy những đứa trẻ đam mê diễn xuất như vậy, rất nhiều người muốn vào giới giải trí không phải vì yêu thích mà là vì theo đuổi danh lợi.

Cô gái nhỏ này bằng vào lòng nhiệt huyết đã kiên trì suốt ba năm, diễn xuất cũng không hề tệ, tốt hơn nhiều so với những sinh viên chính quy của khoa biểu diễn. "Em bây giờ không phải là sinh viên năm tư rồi sao?

Vẫn chưa bắt đầu thực tập à?

Sao còn có thời gian đến nghe tôi giảng bài?" "Công việc thực tập cuối tuần không làm việc ạ." "Vậy rốt cuộc em muốn làm diễn viên hay theo chuyên ngành của mình?" Lãnh Yên Nhiên gãi đầu, có chút ngượng ngùng giải thích: "Làm diễn viên là sở thích của em, cũng là mục tiêu em theo đuổi, nhưng trước khi em có thể dùng diễn xuất để nuôi sống bản thân, em vẫn cần một công việc để kiếm sống qua ngày." "Em cũng thực tế đấy chứ." "Không còn cách nào khác ạ." "Vậy cuối tuần em có nghỉ ngơi không?" "Có nghỉ ạ." "Chuyện là thế này, tôi hiện đang đóng một bộ phim, trong đó còn một vai phụ chưa tìm được diễn viên phù hợp.

Nếu em có hứng thú, tôi có thể giới thiệu em qua đó.

Phân cảnh không nhiều, nếu quay tập trung thì chắc một cuối tuần là xong, tôi sẽ bảo đoàn phim sắp xếp phân cảnh của em vào cuối tuần." Lãnh Yên Nhiên ngây người, bộ phim gần đây thầy Huống Thiên Minh đóng là một bộ phim võ hiệp của năm, thầy đóng vai sư phụ của nhân vật chính, võ công cao cường, vì cái chết của người thương là Tần Tứ Nguyệt mà cả đời không lấy vợ, ẩn cư trên núi, được mệnh danh là Tửu Tiên.

Dưới vẻ ngoài lôi thôi lại là một khuôn mặt tuấn tú vô song, chỉ xuất hiện khi nam chính gặp nguy hiểm.

Nam nữ chính cũng là những tiểu sinh thực lực đang nổi tiếng, vừa có diễn xuất vừa có nhan sắc, danh tiếng rất tốt.

Lại còn là một dự án lớn, đội ngũ sản xuất ưu tú.

Huống Thiên Minh thấy cô nửa ngày không phản ứng, liền cười, "Chẳng lẽ không muốn diễn, không muốn thì thôi vậy." "Không không không, thầy ơi, em diễn, em… em chỉ sợ làm mất mặt thầy, dù sao em cũng không có kinh nghiệm diễn xuất gì cả." Lãnh Yên Nhiên lắp bắp.

Bộ dạng đó trong mắt Huống Thiên Minh chỉ thấy buồn cười. "Em không hỏi xem diễn vai gì à?

Không sợ là vai một a hoàn bưng trà rót nước sao?" "Không sao ạ, với trình độ hiện tại của em, sợ rằng cũng chỉ diễn tốt được loại vai này thôi." "Thật khiêm tốn, em diễn vai người thương của tôi." "A, em diễn Tần Tứ Nguyệt." "Em đã đọc tiểu thuyết rồi à?" "Vâng, em thuộc tuýp người thích ở nhà, có thời gian thường ở nhà đọc tiểu thuyết." "Vậy thì càng tốt, nhưng không phải đóng cặp với tôi, mà là với tôi thời trẻ, một người trẻ khác." "Thầy ơi, thật sự cảm ơn thầy, em nhất định sẽ không làm thầy thất vọng." "Được rồi, đến phân cảnh của em, tôi sẽ báo trước cho em một ngày." Lãnh Yên Nhiên vui vẻ rời đi.

Mạc Hữu An vừa tan làm đã bị Lục Nghiêu chặn lại.

Lục Nghiêu kéo cô lao về phía trước, Mạc Hữu An chân còn đang đi giày cao gót, không khỏi nói: "Anh Nghiêu Nghiêu, anh làm gì vậy?

Anh buông em ra." "Chúng ta đang vội, đi muộn là họ tan làm mất." "Đi đâu?" "Tạm thời giữ bí mật, đến nơi sẽ biết." "Thần thần bí bí, đợi đã, em đi giày cao gót không chạy được, anh chậm một chút… Lục Nghiêu." Mạc Hữu An sắp bị Lục Nghiêu đánh bại rồi.

Bình thường trông là một người khá trầm ổn, lúc nổi điên lên thì chẳng hề nể nang gì.

Rốt cuộc là muốn làm gì chứ?

Chương 1514

Đi đầu thai cũng không vội đến thế.

Lục Nghiêu cúi đầu nhìn, rồi bế ngang Mạc Hữu An lên, ôm cô chạy về phía trước.

Lúc này đang là giờ cao điểm tan làm, người đông như kiến, Mạc Hữu An thật sự hết cách, "Lục Nghiêu, rốt cuộc anh đang làm loạn cái gì, anh mau thả em xuống." "Ngoan ngoãn ở trong lòng anh là được rồi, anh thật sự có việc lớn cần đưa em đi làm." Mạc Hữu An trước nay vẫn luôn bó tay với Lục Nghiêu, hai tay vòng qua cổ anh, vùi đầu vào lòng anh.

Dù sao cô cũng mệt rồi, chi bằng nghỉ ngơi một lát, dù sao ở cùng anh, mặt nhất định phải dày, nếu không thì phút nào cũng tức đến nhảy dựng lên.

Lục Nghiêu ôm Mạc Hữu An chạy thẳng về phía trước, coi như không thấy ánh mắt của những người xung quanh. "Vừa kịp lúc, chúng tôi muốn kết hôn." Lục Nghiêu từ trong lòng lấy ra hai cuốn sổ hộ khẩu, đặt thẳng lên bàn của phòng đăng ký kết hôn Cục Dân chính.

Đã đến giờ tan làm, nhân viên đang chuẩn bị rời đi, thấy cảnh tượng này của họ thì giật mình. "Hai người đây là?" "Đương nhiên là kết hôn." Lục Nghiêu trưng ra vẻ mặt ‘cô có ngốc không thế’, đã thế này rồi mà còn không nhìn ra.

Nhân viên nhìn thoáng qua Mạc Hữu An trong lòng anh, "Hai người có thật sự tự nguyện không?" Lục Nghiêu cười, nụ cười ấy như băng tuyết tan sau mùa đông dài, thuần khiết không tì vết, có thể gột rửa mọi thứ, bao gồm cả sự bất mãn của Mạc Hữu An lúc này. "Đương nhiên là thật, chúng tôi là thanh mai trúc mã, quen biết nhau hơn hai mươi năm, tôi yêu cô ấy, cô ấy vừa hay cũng yêu tôi, kết hôn không phải là chuyện rất bình thường sao?" Mạc Hữu An nghe Lục Nghiêu nói mới nhận ra mình đang ở đâu.

Trong thoáng chốc, đầu đau như búa bổ, Lục Nghiêu anh có cần phải gấp gáp như vậy không?

Nhân viên vẫn không dám lơ là, chuyện này phải được cả hai bên đồng ý mới được, chỉ có người đàn ông la hét đòi kết hôn thì sao được.

Hơn nữa cô gái này từ đầu đến cuối đều được bế trong lòng, không lẽ là bị ép mang đến đây? "Cô gái, cô và anh ấy thật sự đến để kết hôn sao?" Mạc Hữu An thở dài, "Lục Nghiêu, anh thả em xuống." Lục Nghiêu đặt Mạc Hữu An xuống, cẩn thận quan sát sắc mặt cô, cô nhóc này đang sa sầm mặt, cũng không biết rốt cuộc có đồng ý hay không.

Con bé này đối với tình cảm rất chậm chạp, muốn đợi nó gật đầu đồng ý không biết phải đến khi nào.

Thấy Lục Tử Mặc con gái đã ba tuổi, tên nhóc Diệp Việt kia cũng đã chấp nhận mối quan hệ của họ.

Anh thật sự không muốn đợi nữa, cho nên hôm nay trong lúc bốc đồng đã đến nhà họ Mạc, tìm dì Hi xin sổ hộ khẩu, sau đó lại đến cổng công ty chặn Mạc Hữu An.

Mạc Hữu An không nhìn Lục Nghiêu, mà ôn hòa giải thích với nhân viên, "Tôi không bị ép hôn, là do tôi đi giày cao gót không tiện đi lại, vừa rồi sợ các anh chị tan làm đóng cửa, nên anh ấy mới bế tôi đến.

Xin lỗi, vẫn làm lỡ giờ tan làm của mọi người." Mạc Hữu An mày thanh mắt tú, lúc không tức giận giọng nói trong trẻo lạnh lùng, luôn cho người ta cảm giác đầy chính khí.

Lời cô nói rất có sức thuyết phục.

Nhân viên ở phòng đăng ký kết hôn cũng đã làm việc nhiều năm, hai người có tình cảm hay không ít nhiều cũng nhìn ra được, trong mắt hai người này tràn đầy tình yêu, rõ ràng là lang có tình thiếp có ý.

Nhưng đây đúng là lần đầu tiên gặp phải tình huống này, vì để kịp giờ, cô dâu tương lai được chú rể bế chạy vào.

Nhất thời, họ bật cười, "Không có vấn đề gì là tốt rồi, tôi sẽ làm thủ tục cho hai người ngay, cũng chỉ mất vài phút thôi, không sao đâu, hai người qua kia chụp ảnh trước đi." Lục Nghiêu căng thẳng đến mức tay đổ mồ hôi, thăm dò đưa tay ra nắm lấy tay Mạc Hữu An, cô cũng không nói gì, ngoan ngoãn để anh nắm.

Đi được một đoạn, Mạc Hữu An không nhịn được khẽ lẩm bẩm, "Đức hạnh." "Ha ha, An An, anh vui quá." Mạc Hữu An thầm nghĩ: Anh đừng có vui mừng quá sớm, đợi ra khỏi cửa này tôi sẽ xử lý anh.

Toàn bộ thủ tục hoàn thành chỉ trong vài phút ngắn ngủi.

Nhân viên gửi lời chúc phúc đến họ, mỗi người được phát một cuốn sổ đỏ.

Lục Nghiêu cười toe toét, "Cảm ơn." Mạc Hữu An cũng khó tả được cảm giác lúc này, chỉ cảm thấy không tệ, rất tốt.

Hai người tay trong tay ra khỏi Cục Dân chính, sau đó cô đứng tại chỗ đợi, Lục Nghiêu đến bãi đỗ xe của Mạc Thị lấy xe của anh.

Vừa lên xe, sắc mặt Mạc Hữu An liền sa sầm. "Bà xã." Lục Nghiêu cười tươi như hoa.

Mạc Hữu An không nói gì. "Tảng băng nhỏ." Mạc Hữu An vẫn không nói gì.

Lục Nghiêu nắm lấy tay Mạc Hữu An, đặt lên mặt mình, "Tảng băng nhỏ, em cứ đánh đi, đánh đến khi nào em hài lòng thì thôi." Mạc Hữu An lườm anh một cái, "Bạo lực gia đình là phạm pháp, chút kiến thức này em vẫn có." "Ha ha, anh không nói cho người khác, không ai biết đâu." Lục Nghiêu nịnh nọt đưa khuôn mặt tuấn tú lại gần.

Cái bộ dạng nịnh bợ này, cũng hết nói nổi.

Thiên Thiên Sáo Xuyết "Tránh ra, Lục Nghiêu." "Bà xã, đánh đi, anh cam tâm tình nguyện, đánh là tình, mắng là yêu mà." "Câu sến súa như vậy rốt cuộc anh học ở đâu ra thế?" "Chẳng sến chút nào, nói rất đúng mà." Mạc Hữu An quay mặt đi, nhắm mắt lại, lười nói chuyện với Lục Nghiêu.

Lục Nghiêu cũng không giận, khởi động xe, chạy thẳng về nhà họ Mạc, miệng còn ngân nga một giai điệu.

Hai người vừa xuống xe, đã thấy Mạc Tử Hi và Đinh Duệ đứng ở cổng, "Thế nào rồi Nghiêu Nghiêu, xong xuôi chưa?" "Mẹ, xong rồi ạ." Nghe Lục Nghiêu đổi cách xưng hô, Mạc Tử Hi vui mừng khôn xiết, "Tốt tốt tốt, mau đưa giấy đăng ký kết hôn cho mẹ xem nào." Xong, Mạc Hữu An vừa nhìn bộ dạng của họ liền biết người nhà đều biết hôm nay cô đi đăng ký kết hôn, đây là một hành động có dự mưu, có tổ chức.

Chỉ có một mình cô là bị giấu trong trống.

Sổ hộ khẩu chắc chắn cũng là do hai người này hai tay dâng lên.

Có ai bán con gái như họ không?

Giữ cô ở lại thêm một ngày cũng không muốn.

Mạc Tử Hi và Đinh Duệ chụm đầu vào nhau, nhìn giấy đăng ký kết hôn của hai người.

Mạc Hữu An rõ ràng là cởi chiếc áo khoác vest nhỏ bên ngoài ra, mặc chiếc áo sơ mi trắng bên trong.

Còn Lục Nghiêu vì biết Mạc Hữu An thường mặc như vậy nên bên trong cũng mặc một chiếc áo sơ mi trắng.

Hai người đều mặc đồ trắng, thật sự vô cùng xứng đôi. "Ha ha, cuối cùng cũng gả được tảng băng nhỏ 25 tuổi, gái ế tuổi băm nhà chúng ta đi rồi, giải quyết được một nỗi lo." Mạc Tử Hi vuốt ngực cảm khái nói.

Chương 1515

Mạc Hữu An nghiến răng ken két, sao lại thêm cho cô nhiều tiền tố như vậy, 25 tuổi thì sao lại là gái ế tuổi băm?

Cô cảm thấy đây là thời điểm đẹp nhất của cuộc đời. "Con xin mấy người đấy, sau này những chuyện đại sự cả đời như thế này, xin hãy báo trước cho con." Mạc Hữu An lạnh lùng để lại một câu, rồi đi vào nhà. "Nghiêu Nghiêu, tảng băng nhỏ giận rồi à?" "Không ạ, không phải giận, chỉ là ngại ngùng thôi, qua hai ngày là ổn.

Nhân viên ở đó còn nghi ngờ con bắt cóc cô ấy đi kết hôn, cô ấy còn ra mặt giải thích nữa là." "Hừ, con bé này, chỉ giỏi ngại ngùng, nếu sớm chọn con, không chừng con của hai đứa đã biết đi mua nước tương rồi." Lục Nghiêu và Đinh Duệ đều bị bà làm cho bật cười.

Lục Nghiêu thì không có yêu cầu cao như vậy, đi một vòng lớn, có thể cưới được con bé này anh đã mãn nguyện lắm rồi, đâu còn mong gì nhiều hơn.

Mạc Hữu An nằm trên giường, mặt không biểu cảm nhìn lên trần nhà.

Mọi chuyện hôm nay xảy ra quá đột ngột, khiến cô không có chút chuẩn bị nào, càng nghĩ càng thấy tức giận.

Lục Nghiêu, cái tên không đáng tin cậy này, chuyện như thế này cũng có thể làm bừa.

Nếu nói trước với cô, cô cũng có thể đi dặm lại lớp trang điểm, còn hơn là mang bộ dạng mệt mỏi, với lớp trang điểm sắp trôi đi chụp ảnh.

Hoặc có thể chuẩn bị một bộ quần áo thật đẹp, chọn một ngày nắng đẹp gió hòa.

Haizz, tóm lại, càng nghĩ càng thấy tức, Lục Nghiêu tên khốn đó, thật sự quá đáng ghét.

Đang lúc cô mắng thầm, Lục Nghiêu đẩy cửa bước vào, "Bà xã, anh đến rồi." Mạc Hữu An lập tức ngồi dậy, "Anh lại đến đây làm gì?" "Đến thăm bà xã." "Ai cho anh thăm." Lục Nghiêu ha ha cười, đi tới ôm Mạc Hữu An một cái thật chặt, hôn lên má cô một cái, sau đó đặt hai tờ giấy đăng ký kết hôn lên bàn, lấy điện thoại ra “cạch cạch” chụp hai tấm ảnh.

Mạc Hữu An tức giận nhìn anh, "Lục Nghiêu, anh lại muốn làm gì?" "Đương nhiên là công bố tin vui này cho mọi người rồi." Lục Nghiêu dựa sát vào Mạc Hữu An, ngửi mùi hương thanh mát trên người cô, bắt đầu gửi ảnh giấy đăng ký kết hôn vào nhóm chat gia đình trên WeChat.

Còn viết thêm một câu: Ai còn nói tôi là chó độc thân?

Tôi xử người đó.

Đóa Đóa lập tức nhảy ra, cô cảm thấy anh trai mình chắc chắn bị Lục Tử Mặc và Tiểu Anh Đào hôm đó chọc tức rồi.

Đóa Đóa: Anh cả, kỹ thuật photoshop của anh không tồi nha.

Lục Niệm Nhất phụ họa: Đúng là không tồi, em suýt nữa thì tin rồi.

Giang Mạn: Con trai ngoan, đừng như vậy, chúng ta cứ từ từ.

Lục Nghiêu: ...

Quỷ tha ma bắt gì đây, nói là kết hôn rồi mà không ai tin.

Mạc Hữu An tự nhiên cũng thấy cuộc đối thoại trong đó, phì cười thành tiếng.

Lục Nghiêu lật người, đè cô xuống dưới, "Cô nhóc, còn dám cười, nếu không phải vì em, anh có thể rơi vào tình cảnh này sao?" Hơi thở nóng rực của anh phả vào mặt cô, cô chỉ cảm thấy máu trong người như sôi lên, giống như từng luồng hơi nóng không ngừng tuôn ra, thật sự rất khó chịu. "Anh dậy đi, đừng đè lên em." "An An, em không biết hôm nay là ngày gì à?" "Ngày gì?" "Đúng là ngốc thật, đương nhiên là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta rồi." Mạc Hữu An đẩy Lục Nghiêu ra, giơ nắm đấm nhỏ trước mặt anh, "Anh đừng có được đằng chân lân đằng đầu, chuyện hôm nay anh tự ý quyết định em còn chưa tính sổ với anh, anh còn dám nghĩ đến mấy chuyện linh tinh này, còn có thiên lý nữa không hả?

Hổ không ra oai anh tưởng em là Hello Kitty à?" "Sao lại là chuyện linh tinh được, đây là chuyện bình thường nhất giữa nam và nữ mà." Lục Nghiêu cười tủm tỉm nhìn Mạc Hữu An, cô vẫn luôn cảm thấy, ánh mắt của tên lưu manh họ Lục này có sức hút cực lớn, lúc anh mỉm cười nhìn bạn, dường như đáy mắt có thể hình thành một vòng xoáy khổng lồ, nuốt chửng người ta không thương tiếc. "Anh có thể đừng phóng điện với em được không?" "Ha ha." Lục Nghiêu cười sảng khoái.

Sau đó nhớ đến đám người nhà không hề tin tưởng mình, cuối cùng vẫn cầm điện thoại lên xem lại tin nhắn.

Đóa Đóa: Được rồi được rồi, mọi người đừng nói nữa, phải an ủi anh cả nhà em, anh ấy thật sự không dễ dàng gì.

Lục Niệm Nhất: Đúng vậy đúng vậy, anh cả đáng thương thật. ...

Lướt một lượt, gần như không có ai tin anh đã kết hôn.

Làm sao đây, tức chết đi được.

Lục Nghiêu: Mọi người yêu tin thì tin, không tin thì thôi, dù sao chúng tôi cũng đã đăng ký rồi, chuẩn bị tiền mừng đi.

Đặc biệt còn @Lục Tử Mặc. "Em trai, em đừng quá đắc ý, anh đây sẽ tạo ra một người cho em xem." Lục Tử Mặc: Thật không?

Lục Nghiêu: Nhảm nhí, anh có rảnh rỗi thế không?

Đóa Đóa: Hình như là thật.

Lục Niệm Nhất: Kết hôn thật rồi?

Lục Niệm Nhất cảm thấy mình và Mộc Dung là bi thảm nhất, rõ ràng họ là cặp yêu sớm nhất, kết quả là ông già kia chưa kết hôn mà con gái đã hơn ba tuổi.

Ngay cả mẹ của Mộc Dung, Trình Kiều cũng đã sinh mổ một bé gái, vừa tròn một tuổi.

Bây giờ, đến cả ông anh độc thân lâu năm cũng đã có giấy chứng nhận.

Lục Nghiêu nhếch môi, rồi lại im lặng.

Mạc Hữu An nhìn bộ dạng đắc ý của anh, thật sự rất bất lực, "Anh Nghiêu Nghiêu, anh có trẻ con không vậy?" "Anh vui mà." "Đúng là phục anh rồi." Lục Nghiêu ôm vai Mạc Hữu An, "Chúng ta chuyển đến Thiên Sơn Lam Vũ sống nhé?" "A." "Ngốc rồi hả, chúng ta bây giờ đã kết hôn, không thể để em ở nhà mẹ đẻ mãi được, biệt thự bên đó anh đã cho người sửa sang xong từ lâu rồi, vẫn là do chính tay em thiết kế đấy." "Đã sửa sang xong rồi?" "Là phong cách Mỹ mà em thích nhất, chỉ còn thiếu đồ nội thất chưa mua, đợi cuối tuần em rảnh chúng ta cùng đi chọn." Mạc Hữu An khẽ mím môi, căn nhà bên đó cô tự nhiên biết, ba năm trước khi mở bán dì đã giữ lại hai căn, cô tưởng là giữ cho Lục Niệm Nhất và Lục Tử Mặc, sao lại ở trong tay Lục Nghiêu? "Thật ra là anh bảo dì út giữ lại cho anh, bây giờ biệt thự ở khu vực đó không còn nữa, không thể để người nhà mình không có phần được, đó là phòng cưới anh chuẩn bị cho em." "Anh chuẩn bị từ ba năm trước rồi?" "Đương nhiên rồi, vốn liếng cưới vợ đương nhiên phải chuẩn bị trước, nếu không lúc này thì làm sao." "Anh cũng tính toán giỏi thật, sao anh biết em nhất định sẽ gả cho anh?" "Vì anh cảm thấy anh đủ tốt, chỉ cần người không bị mù nhất định sẽ biết anh tốt." "Vậy ý anh là trước đây em bị mù?" Lục Nghiêu nghiêm túc sờ cằm, "Coi như em còn có chút tự biết mình." Mạc Hữu An ném thẳng cái gối qua, "Anh có thể nói lời nào dễ nghe hơn không." "Thuốc đắng dã tật, em cũng là một người quản lý, phải chịu được lời phê bình của người khác, như vậy mới có lợi cho sự phát triển của công ty." "Hừ, toàn lý lẽ cùn." "Anh nói..." Điện thoại của Lục Nghiêu reo lên, là Lục Tử Mặc gọi đến.

Lục Nghiêu bật dậy ngay lập tức, giọng điệu của anh khiến Mạc Hữu An rùng mình, suýt nữa thì không nhịn được đá anh xuống giường.

Chương 1516

"Alo, em trai, sao lại nghĩ đến việc gọi cho anh vậy." "Anh, anh thật sự kết hôn với chị An An rồi à?" "Lục Tử Mặc, em đừng coi thường người khác, em có con gái, anh có vợ, có gì lạ đâu." Lục Nghiêu kiêu ngạo hết mức. "Chỉ là quá đột ngột thôi." "Ha ha, anh trai đây có vợ rồi, coi như đã có bằng lái rồi, có người còn chưa có danh phận gì cả, có đau lòng không?" Lục Nghiêu hả hê nói. "Cái con khỉ." Nói xong, Lục Tử Mặc liền cúp máy.

Cúi đầu, liền thấy Tiểu Anh Đào đang mắt tròn xoe nhìn mình, "Bố, 'len sợi' là có ý gì ạ?" Khụ khụ.

Con bé này đến bên cạnh anh từ lúc nào vậy. "Cục cưng, len sợi là nguyên liệu để làm áo len." "Vậy sao bố lại có vẻ tức giận thế ạ." "Không có, sao lại tức giận được, bác cả con có vợ rồi, con có bác gái rồi, bác gái này còn là chị họ của bố, bố vui lắm." "Mối quan hệ phức tạp quá ạ." Tiểu Anh Đào cảm thán một tiếng rồi chạy về phòng khách.

Lục Tử Mặc nhìn Cận Ngôn, bộ dạng như thể chịu ấm ức trời biển.

Cận Ngôn cố tình quay đầu đi, giả vờ lờ đi ánh mắt mong đợi đó.

Lục Tử Mặc đi tới, ôm lấy Cận Ngôn, "Ngôn Ngôn, khi nào chúng ta đi đăng ký kết hôn?" "Không biết, xem tâm trạng đã, trong thời gian ngắn thì không thể nào." "Đừng mà, song hỷ lâm môn thì tốt biết mấy, anh cả cũng đăng ký rồi, chúng ta cũng làm luôn đi, đơn giản lắm, không chiếm nhiều thời gian của em đâu." "Lục Tử Mặc, em đã nói là không đi." "Ồ." Lục Tử Mặc có chút thất vọng.

Cận Ngôn lườm anh một cái, lần này không thể nhanh quá được, cứ từ từ xem sao.

Cúp điện thoại của Lục Tử Mặc, Lục Nghiêu bị người nhà gọi điện thoại oanh tạc. "Mẹ, con thật sự kết hôn rồi, tại sao mẹ lại không thể tin con." Giang Mạn vẫn không dám tin, "Con không đùa với chúng ta đấy chứ?" "Con trông giống người có tế bào hài hước phát triển đến thế à?" "Kết hôn thật rồi?" "Kết hôn rồi, kết hôn rồi, con đang ở nhà mẹ vợ, nếu mẹ không tin con sẽ bảo dì Hi nói cho mẹ nghe." "Vậy con đưa máy cho dì ấy mau." Lục Nghiêu vò trán, xem ra thật sự không tin anh?

Những năm qua rốt cuộc anh đã sống tệ đến mức nào, rõ ràng là chuyện vui, nhưng mọi người muốn vui mà lại không dám vui, đúng là hết nói nổi.

Lục Nghiêu đưa điện thoại cho Mạc Tử Hi, bà cười rạng rỡ, "Mạn Mạn à, kết hôn thật rồi, là tôi đưa sổ hộ khẩu cho Nghiêu Nghiêu đấy, giấy đăng ký kết hôn có đóng dấu đỏ chót, không sai được đâu, tôi đã tự mình kiểm tra rồi.

Cậu cứ yên tâm, chờ bế cháu là được." "Tốt quá, chúc mừng chúc mừng." "Cùng vui cùng vui, hai nhà chúng ta đều giải quyết được một nỗi lo rồi." "Ôi, cuối cùng cũng mong được cô con dâu này, một cô con gái ưu tú như vậy may mà không để người khác hưởng lợi, nếu không chắc tức chết.

Tử Hi, chúng ta tìm thời gian ngồi lại bàn bạc chuyện hôn lễ, tôi đã mong ngày này lâu lắm rồi." "Không vấn đề gì, tôi bây giờ cũng không quản nhiều chuyện công ty, mỗi ngày rảnh rỗi đến phát chán, tôi lúc nào cũng có thời gian." "Vậy quyết định thế nhé." Giang Mạn đặt điện thoại sang một bên, lao vào lòng Lục Minh, phấn khích nói: "Con trai anh cuối cùng cũng cưới được An An rồi." "Ừm, tốt." Lục Minh biểu cảm nhàn nhạt, ông vẫn luôn như vậy. "Anh không có gì muốn nói sao?

Con trai anh cưới được An An rồi, cưới được cô gái mà nó yêu hơn mười năm, anh không vui cho nó một chút sao?" "Vui." "Vui thì không thể biểu hiện ra ngoài à?

Không thể nói thêm vài câu à?" "Trong lòng vui là được." "Lục Minh, anh đúng là cái cục gạch, tức chết tôi mất." "Đừng giận, đừng giận, hôm nào hỏi con trai cần gì, anh sẽ tự tay chuẩn bị cho nó." Lục Minh nhẹ nhàng vỗ lưng Giang Mạn. "May mà con trai anh càng lớn càng lanh lợi, nếu không mà giống tính anh, làm sao cạnh tranh lại với Diệp Việt." Lục Minh: ...

Nhà họ Mạc.

Trên bàn ăn, Lục Nghiêu nói ra suy nghĩ của mình, Mạc Tử Hi và Đinh Duệ tự nhiên là tán thành. "Nghiêu Nghiêu, chuyện này giao cho mẹ, hai đứa cứ đi làm đi, mẹ đảm bảo trong một ngày sẽ đóng gói xong đồ của An An, gửi thẳng đến Thiên Sơn Lam Vũ." "Vậy thì vất vả cho mẹ rồi." "Nói gì thế, người một nhà mà.

Mẹ bây giờ chỉ có một tâm nguyện, hai đứa sớm sinh con đi, thoáng cái An An cũng 25 tuổi rồi, độ tuổi này sinh con là tốt nhất, trí thông minh của đứa trẻ phát triển tốt." "Mẹ, mẹ có cần phải gấp gáp thế không?" "An An, con im đi, nếu không phải tại con giở chứng, mẹ bây giờ đã bế cháu ngoại rồi.

Rõ ràng là quen biết từ nhỏ, biết rõ gốc gác, sao có thể kéo đến bây giờ mới kết hôn, mẹ thật sự không biết phải nói con thế nào nữa." Mạc Hữu An bĩu môi, sao lại nhắc đến chuyện này, không thể vui vẻ cho qua được sao?

Lục Nghiêu cười, "Mẹ, chuyện này có lẽ là do con, con đã không thể cho cô ấy cảm giác an toàn, không thể khiến cô ấy hoàn toàn tin tưởng con." Đối mặt với Lục Nghiêu, Mạc Tử Hi luôn hòa nhã, "Được rồi được rồi, chuyện quá khứ không nói nữa, hai đứa cứ sống hạnh phúc, mẹ cũng yên tâm rồi." "Vâng ạ, mẹ." Ăn cơm xong, Lục Nghiêu liền ở lì nhà họ Mạc không đi.

Thấy thời gian trôi qua từng chút một, Mạc Hữu An coi như đã hiểu, hôm nay anh ta lại không có ý định đi.

Cô đi thẳng lên lầu, sau đó đóng cửa khóa trái.

Mạc Tử Hi nói: "Con bé này chắc chắn tự khóa mình trong phòng rồi, đúng là cứng đầu chết đi được." "An An da mặt mỏng." "Không sao đâu, lát nữa mẹ tìm chìa khóa cho con, làm gì có vợ chồng mới cưới nào vừa cưới đã ở riêng, không ra thể thống gì." Mạc Tử Hi an ủi.

M có lẽ con gái là người tình kiếp trước của cha, Đinh Duệ trong lòng cũng vui cho con gái, tìm được một nơi nương tựa tốt.

Nhưng không phấn khích như Mạc Tử Hi, thậm chí còn không thích cách làm của bà.

Con gái nhà mình ưu tú như vậy, đâu đến nỗi phải bám lấy người ta như thế.

Nhưng ông ở nhà trước nay không có địa vị, lời này tự nhiên không thể nói ra.

Lục Nghiêu cũng không vội, anh ngồi một bên xem TV cùng Mạc Tử Hi, bà vui mừng khôn xiết.

Thấy chưa, bà đã nói mình không nhìn lầm người.

Đứa trẻ này tốt biết bao.

Mãi đến mười một giờ, Mạc Tử Hi mới nói: "Nghiêu Nghiêu, con cũng mau đi nghỉ đi, ngày mai còn phải đi làm, chìa khóa dự phòng của nhà ở trong cái tủ ở góc lầu hai, con tự đi lấy đi." "Vâng ạ, mẹ, chúc mẹ ngủ ngon." "Chúc bố ngủ ngon." Mạc Tử Hi mỉm cười nhìn bóng lưng Lục Nghiêu, đột nhiên nghe thấy Đinh Duệ hừ lạnh một tiếng. "Ông hừ cái gì mà hừ?" Đinh Duệ cảm thấy vợ mình thật sự vui quá hóa rồ, "Lại không phải ông cưới vợ, có cần phải kích động thế không?" "Ngoài kia trai tốt đầy rẫy, nếu ông không muốn sống cùng nữa, chúng ta ra Cục Dân chính ly hôn ngay lập tức là được." "Từng này tuổi rồi, còn ly hôn không sợ bị người ta cười cho à." "Có gì mà sợ, không sống được nữa thì thôi, lại chẳng phải chưa từng ly hôn.

Đinh Duệ, tôi nói cho ông biết, tôi không sợ chút nào, tôi không tin Mạc Tử Hi tôi không tìm được một ông già tốt hơn ông.

Ông xem lại mình đi, béo phì cả ra rồi, càng nhìn càng thấy xấu, còn tưởng mình là công tử phong lưu gì, có thể mê hoặc cả đám con gái trẻ." Đinh Duệ nhìn lại mình, có tuổi rồi, vóc dáng chắc chắn không bằng thời trẻ, nhưng từ “béo phì” thì có hơi quá rồi không?

Lục Nghiêu rón rén bước chân, lên giường ôm Mạc Hữu An vào lòng.

Trong cơn mê man, Mạc Hữu An loáng thoáng nghe có người nói: "Vợ yêu, ngủ ngon nhé." Cô cũng không mở nổi mắt, chỉ có thể tìm kiếm nguồn nhiệt mà rúc vào.

Lục Nghiêu thỏa mãn khôn tả, giống như đang vuốt ve một món đồ sứ quý giá, từng chút một gỡ rối mái tóc của Mạc Hữu An.

Mong chờ bao nhiêu năm, hôm nay cuối cùng cũng thành sự thật.

Cô gái trong lòng cuối cùng đã trở thành vợ của anh. "An An, Lục Nghiêu anh cả đời này quyết không phụ em." Mạc Hữu An có đồng hồ sinh học rất nghiêm ngặt, sáu giờ là có thể tỉnh dậy đúng giờ.

Chương 1517

Lúc ngủ cô vốn không thích tắt đèn đầu giường, luôn thích chìm vào giấc ngủ trong ánh đèn vàng ấm áp.

Chỉ là hôm nay lúc tỉnh dậy lại phát hiện cả căn phòng tối đen như mực, vừa cử động người thì thấy một cánh tay rắn chắc đang quấn quanh eo mình, sợ đến mức không nhịn được mà khẽ kêu lên. *Tách.* Lục Nghiêu bật đèn đầu giường, thấy Mạc Hữu An đang nhìn mình với vẻ hơi hoảng hốt.

Anh nhẹ nhàng vỗ lưng cô: "Có phải em gặp ác mộng không?

Không sao đâu, có anh Nghiêu Nghiêu của em ở đây rồi." Mạc Hữu An hít một hơi thật sâu, tư duy đã mạch lạc trở lại. "Chính vì có anh ở đây nên em mới bị dọa sợ đấy." Anh ta nghĩ cô sợ cái gì chứ. "Ồ." Khóe miệng Lục Nghiêu khẽ nhếch lên.

Vừa mới tỉnh ngủ, ánh mắt anh còn mang mấy phần mơ màng, khuôn mặt vốn góc cạnh rõ ràng cũng trở nên dịu dàng hơn ngày thường rất nhiều, đúng chuẩn một mỹ nam say ngủ.

Hóa ra lúc anh ngủ dậy lại có dáng vẻ thế này. "Em sờ thử xem, rất mịn đấy." Lục Nghiêu nhấc tay Mạc Hữu An lên, đưa về phía mặt mình.

Mạc Hữu An đỏ mặt: "Anh lưu manh." "Thật sự không sờ à?

Phúc lợi độc quyền đấy nhé." "Lục Nghiêu!" "An An." "Anh, anh, anh…" Mạc Hữu An mặt mày uất ức, cô phát hiện dù thế nào đi nữa, cô cũng không nói lại Lục Nghiêu, lúc nào cũng bị anh lấn lướt.

Trong mắt người ngoài, cô là khắc tinh của Lục Nghiêu, nhưng chỉ có bản thân cô mới biết, mình cũng đâu phải không bị anh khắc chế.

Anh luôn dùng vài ba câu là khiến cô không thể phản bác. "Sao thế?

Anh thấy em nhìn ngây ra nên mới đặc biệt ban ân cho em thôi mà." "Biến!" Mạc Hữu An đá Lục Nghiêu một cái, cú đá này lại phát hiện dưới chân trơn tuột, nhất thời cô trợn tròn mắt. "Anh còn không mặc cả quần nữa!" "Anh nóng trong người, mặc quần ngủ không được." Nóng trong người.

Cái cớ này tìm ra thật đúng là khiến người ta muốn hộc máu. "Lục Nghiêu, anh có thể đừng mỗi ngày đều nói nhiều lý lẽ xiên vẹo như vậy được không?" "Tảng băng nhỏ nhà em chẳng vui chút nào." "Vậy mà anh vẫn thích em đấy." "Bởi vì anh thích trêu em, thích nhìn dáng vẻ sắp nhảy dựng lên của em." Mạc Hữu An vừa định nhảy dựng lên, nghe anh nói vậy, cô đành cố nén lại.

Lục Nghiêu trực tiếp xuống giường, Mạc Hữu An vừa ngẩng đầu lên liền thấy đôi chân dài thẳng tắp của anh, quả thật là một cú sốc thị giác.

Cô hít sâu một hơi, đè nén những suy nghĩ lộn xộn trong lòng.

Lục Nghiêu ở trong phòng vệ sinh, cô thì đánh răng ở bên ngoài, nghe thấy tiếng động bên trong, quả thật là suy nghĩ gì cũng có. "An An, anh không có bàn chải, em tìm cho anh một cái đi." "Biết rồi, còn cần anh nói à, anh yên lặng chút cho em!" Giọng nói trầm thấp từ bên trong truyền ra, Mạc Hữu An không nhịn được mà đá vào cửa một cái.

Cửa phòng Lục Nghiêu không khóa, Mạc Hữu An vừa đá một cái là cửa mở tung.

Lục Nghiêu sững sờ, Mạc Hữu An cũng sững sờ.

Ba giây sau, Mạc Hữu An hét lên: "A!" Cô vừa mới nhìn thấy cái gì vậy chứ!

Mạc Hữu An tìm bàn chải đánh răng đến, sau đó vội vàng rửa mặt, còn chưa kịp trang điểm đã lao thẳng xuống lầu.

Mạc Tử Hi thấy cô đi xuống, không khỏi hỏi: "Sao thế, ai đuổi theo con ở phía sau à?" Mạc Hữu An bình tĩnh lại một chút, nói: "Không có gì ạ." "Sao con dậy sớm thế?" "Ngủ không được ạ." Mạc Hữu An biết mẹ mình là người thích ngủ nướng, quả thật rất ít khi thấy bà dậy sớm như vậy. "Có phải con không khỏe ở đâu không?

Nếu không khỏe để mẹ đi khám cùng con." "Tảng băng nhỏ quan tâm mẹ thế à?" Mạc Tử Hi cười. "Xem ra không có vấn đề gì lớn." "Đương nhiên là không có vấn đề gì, con chỉ mất ngủ thôi.

Con đang nghĩ xem hôn lễ của con phải chuẩn bị thế nào, làm mẹ như con phải cho con của hồi môn gì, cháu ngoại tương lai của con sẽ đặt tên ở nhà là gì." "Mẹ thấy cái tên Tiểu Anh Đào thật sự rất đáng yêu, sau này mẹ nhất định phải đặt cho cháu ngoại của mẹ một cái tên dễ thương như vậy, phải nghĩ trước mới được, không thì đến lúc đó lại luống cuống." Mạc Hữu An lúc này mới nhớ ra, cô và Lục Nghiêu đã kết hôn rồi, là vợ chồng hợp pháp.

Làm sao bây giờ, cô không quen chút nào. "Này, sáng sớm con đỏ mặt cái gì, có phải đã có tiến triển thực chất gì với Nghiêu Nghiêu rồi không?" "Mẹ.

Mọi người có thể cho con chút thời gian để thích ứng không." Mấy vị phụ huynh bây giờ sao ai nấy đều cởi mở đến mức này, đường đường chính chính hỏi han những chuyện như thế, cô đường đường là một nữ thanh niên thời đại mới mà hoàn toàn bị họ bỏ lại cả một con phố. "Được được được, mẹ không hỏi nữa.

Ngại ngùng cái gì, đây là chuyện bình thường mà." "Nhưng mà, bảo bối, con muốn gì cứ nói với mẹ, tất cả mọi thứ của mẹ đều là của con." Mạc Hữu An biết, từ nhỏ đến lớn, mẹ luôn dành cho cô những điều tốt nhất, vì không muốn một đứa trẻ khác chia sẻ tình yêu thương dành cho cô mà thậm chí không sinh thêm nữa, chỉ có một mình cô.

Mạc Hữu An ôm vai bà: "Mẹ, con không cần gì cả, mẹ khỏe mạnh chính là nguyện vọng lớn nhất của con." "Nhưng con nhà người ta xuất giá, mẹ đều phải chuẩn bị rất nhiều thứ." "Vậy thì đợi đến lúc hôn lễ đi, con và anh Nghiêu Nghiêu vẫn chưa tổ chức hôn lễ sớm đâu, mẹ vẫn còn thời gian để chuẩn bị." "Cũng phải, hôn lễ của các con không thể qua loa được, phải lên kế hoạch cẩn thận." Lục Nghiêu ăn mặc chỉnh tề từ trên lầu đi xuống, cảnh tượng vừa rồi không ai ngờ tới.

Anh trêu chọc tảng băng nhỏ là một chuyện, nhưng bị tảng băng nhỏ đột nhiên đẩy cửa vào nhìn thấy hết, chuyện này vẫn có sự khác biệt, lúc đó mặt anh cũng đỏ bừng.

Nhưng anh là đàn ông, cũng không đến nỗi yểu điệu thục nữ.

Bị nhìn thì thôi, chẳng có gì to tát. "Nghiêu Nghiêu cũng dậy rồi à, ăn sáng thôi." "Vâng ạ, mẹ." Trên bàn ăn, Lục Nghiêu và Mạc Tử Hi vẫn luôn nói chuyện, còn Mạc Hữu An thì không dám ngẩng đầu lên, cứ cúi gằm mặt.

Lục Nghiêu biết cô da mặt mỏng, cũng không kéo cô nói chuyện.

Ăn sáng xong, hai người liền đi làm.

Vừa ra khỏi nhà họ Mạc, Mạc Hữu An liền nhận được điện thoại của Lục Sâm, cô khẽ cong môi: "Dượng." Lục Sâm hôm qua không chú ý xem lịch sử WeChat, sáng nay xem mới phát hiện Mạc Hữu An và Lục Nghiêu đã đăng ký kết hôn, cảm thấy hoàn toàn không thể tin được. "Con và Nghiêu Nghiêu kết hôn rồi?" "Vâng ạ, dượng." "Nhanh thật đấy." "Chú út, không nhanh đâu ạ, cháu mong cưới vợ đã lâu lắm rồi." Lục Nghiêu ghé sát lại, giật lấy điện thoại của Mạc Hữu An.

Chương 1518

"Thằng nhóc thối nhà cậu, có phải cậu dùng mánh khóe gì rồi không?" Lục Sâm biết tính cách của Mạc Hữu An.

Có liên quan đến hoàn cảnh gia đình, con bé này có chút lạnh nhạt, sẽ không nhanh chóng đăng ký kết hôn với Lục Nghiêu như vậy. "Chú út, tin tưởng cháu thêm chút được không?

Cháu thề, sau này nếu cháu để cháu gái của chú chịu một chút uất ức nào, cháu sẽ để chú treo lên xà nhà mà đánh." "Nhà bây giờ làm gì có xà nhà, nói cái gì có tính khả thi hơn đi." "Chú út, đừng nghiêm túc thế chứ, cháu là thanh niên có chí, đáng tin cậy biết bao." "Tôi thấy cậu là dẻo mỏ thì có." "Đưa điện thoại cho An An." Lục Nghiêu đưa điện thoại cho Mạc Hữu An. "An An, Nghiêu Nghiêu thật sự không ép con chứ?" "Không có đâu dượng, là con tự đồng ý ạ." Tuy quá trình không nằm trong tầm kiểm soát của cô, nhưng kết quả thì cô cũng chấp nhận.

Dù sao sớm muộn gì cũng phải kết hôn, sớm một chút cũng không sao.

Hơn nữa, bây giờ đã kết hôn rồi, họ là vợ chồng, sự thật này không thể thay đổi, cô cũng không muốn thay đổi. "Vậy thì tốt rồi, sau này sống tốt với Nghiêu Nghiêu nhé, thằng nhóc đó rất hợp với con đấy." Một người tính tình hoạt bát, một người lạnh nhạt hơn một chút, là một sự kết hợp rất phù hợp. "Dượng, cảm ơn dượng, những năm qua dượng vẫn luôn lo lắng cho chuyện của con." "Con bé ngốc này, dượng là người đầu tiên bế con đấy, là dượng của con mà." "Vâng ạ." Lục Nghiêu tâm trạng rất tốt.

Anh đưa Mạc Hữu An đến tận cửa công ty, Mạc Hữu An nhìn bóng lưng anh rời đi, lần đầu tiên cảm thấy những ngày tháng như vậy cũng không tệ, có một người bầu bạn bên cạnh mình.

Lục Nghiêu là người của hành động, tan làm đúng giờ đến đón Mạc Hữu An, đưa cô đi chọn đồ điện gia dụng.

Món đồ này thực ra cũng không có gì nhiều để chọn, chỉ cần đi hai ba cửa hàng là đã mua đủ hết. "An An, hôm nay chúng ta đến nhà của chúng ta nhé." "Nhanh vậy ạ?" "Ừ." Vừa vào nhà, Mạc Hữu An đã kinh ngạc, đây là một biệt thự nhỏ ba tầng rưỡi, trong sân trồng rất nhiều hoa hồng, đủ các chủng loại, vừa vào cửa đã ngửi thấy một mùi hương nồng nàn, rất giống nhà họ Mạc. "Thơm quá." Lục Nghiêu ôm vai cô: "Anh biết ngay là em sẽ thích mà." "Căn bên cạnh cũng đã trang trí rồi ạ?" "Ừ, là của Tử Mặc." Nói vậy, Mạc Hữu An liền hiểu ra, hai anh em họ tính cách giống hệt nhau, một người trang hoàng xong chờ cưới cô, một người trang hoàng xong chờ Cận Ngôn.

Không biết lúc họ trang trí nhà cửa tâm trạng thế nào, có ngồi cùng nhau than thân trách phận không.

May mà cả hai đều có kết thúc viên mãn. "An An, em đang nghĩ gì thế?" "Em đang nghĩ anh và Tử Mặc đã ôm tâm trạng gì để trang trí nhà cửa." "Đương nhiên là ôm tâm trạng được ở bên các em rồi." "Đàn ông nhà họ Lục các anh cũng quá tự tin rồi, chắc mẩm sẽ cưới được người phụ nữ mình yêu." "Chuyện này không dựa vào tự tin, mà dựa vào quyết tâm, quyết tâm đến cùng." Lục Nghiêu nhìn Mạc Hữu An đăm đăm.

Trong chuyện tình cảm, anh và Lục Tử Mặc cũng là nhóm yếu thế, cũng sẽ lo được lo mất, cũng sẽ yêu mà không được đáp lại, họ có thể đạt được nguyện vọng, tất cả là vì tình yêu kiên định trong lòng. "Được rồi, không nói những chuyện này nữa." Đang nói chuyện thì cả hai đều nghe thấy tiếng reo hò của trẻ con từ nhà bên cạnh vọng sang:

"Oa, con thích nơi này quá, ở đây rộng và lớn quá, còn có vườn hoa nữa." Đó rõ ràng là giọng của Tiểu Anh Đào. "Ná nhiệt rồi đây, cả nhà Tử Mặc cũng đến rồi.

Đi, qua đó xem thử." "Em trai." "Anh cả, chị An An." "Giờ phải đổi cách xưng hô rồi, phải gọi là chị dâu." Lục Nghiêu nghiêm túc nhắc nhở. "Dù sao em gọi là chị cũng không sai, chị ấy vốn là chị của em mà." "Lục Tử Mặc, chú ngứa da rồi phải không?

Cố tình phá đám anh trai mình." "Chỉ là cưới vợ thôi mà, nói cứ như em không cưới được vợ vậy, có gì ghê gớm đâu." "Chú chính là không cưới được vợ đấy, giấy đăng ký kết hôn của chú đâu?

Có bản lĩnh thì lấy ra cho anh xem." Lục Tử Mặc nghẹn lời: "Chuyện sớm muộn thôi." "Anh mà là Cận Ngôn, không hành chú ba năm năm thì không thôi đâu." Lục Tử Mặc vội vàng che chở Cận Ngôn sau lưng, dường như làm vậy có thể giúp Cận Ngôn tránh khỏi sự đầu độc của Lục Nghiêu: "Anh đừng có xúi giục Ngôn Ngôn nhà em." "Cần gì phải xúi giục, Ngôn Ngôn nhà chú chắc chắn cũng nghĩ vậy đấy." "Anh có thể đi ra ngoài rồi, nhà em không chào đón anh." Lục Tử Mặc hạ lệnh đuổi khách.

Mạc Hữu An và Cận Ngôn nhìn nhau, cả hai đều đọc được hai chữ trong mắt đối phương.

Trẻ con.

Không biết đang so đo tính toán cái gì nữa.

Tiểu Anh Đào kéo áo hai người họ: "Mẹ, bác gái, họ đang cãi nhau chuyện gì vậy ạ?" Một tiếng "bác gái" của Tiểu Anh Đào hoàn toàn lấy lòng được Lục Nghiêu.

Lục Nghiêu xông tới, một tay nhấc bổng Tiểu Anh Đào lên: "Tiểu Anh Đào, cháu đúng là áo bông nhỏ của bác, quá biết điều rồi." "Ái chà, bác ơi, bác đặt cháu xuống đi, bế ngang khó chịu lắm ạ." Tiểu Anh Đào la oai oái.

Lục Nghiêu vội vàng đặt cô bé lên vai, dường như Lục Tử Mặc vẫn luôn làm như vậy.

Tiểu Anh Đào lúc lắc chân: "Bác ơi, sao bác lại ở đây ạ?" "Bởi vì sau này bác sẽ trở thành hàng xóm của các cháu, ở ngay bên cạnh nhà các cháu." "A, nhà bên cạnh là của bác ạ?" "Đúng vậy, chào mừng Tiểu Anh Đào đến nhà bác ăn cơm, tay nghề nấu nướng của bác rất giỏi đấy." "Bác có biết làm pizza, làm mì Ý không ạ?" "Chuyện đó có gì khó đâu, món Trung món Tây đều làm được hết, không có gì làm khó được bác." "Oa, tuyệt quá, ba con còn không biết làm đâu ạ." Tiểu Anh Đào còn nhỏ, không giống Cận Ngôn, rất giữ thể diện cho Lục Tử Mặc, tuy ăn không nhiều nhưng dù sao cũng đã ăn một ít, cũng không nói thẳng thừng như vậy.

Tiểu Anh Đào thì không hiểu điều đó, trẻ con không thể bị bỏ đói, đặc biệt là một cô bé hiếu động như Tiểu Anh Đào.

Lúc ở nông trang, bốn mùa đều có hoa quả, đi đến đâu là ăn đến đó.

Bây giờ đi học, đồ ăn ở trường đều đúng giờ đúng lượng, làm sao có thể đáp ứng đủ năng lượng vận động của cô bé.

Vốn định về nhà ăn bù, kết quả lại bị đưa đến nơi này, cơm còn chưa ăn được một miếng.

Đương nhiên là phải quấy rồi.

Lục Tử Mặc lúng túng sờ sờ mũi: "Tiểu Anh Đào." Đừng phá đám ba như thế được không?

Kỹ năng nấu nướng, không biết thì có thể học mà?

Lại không phải là học không được, họ cho ba thêm chút thời gian và tin tưởng là được rồi.

Nhớ năm đó, ba cũng có thể vì Cận Ngôn mà làm một bàn thức ăn.

Chỉ là lâu không làm nên tay nghề có chút lạ lẫm. "Gọi gì mà gọi, con bây giờ vẫn còn đói đây này, mì Ý ba làm thật sự quá khó ăn." Cô bé kiêu ngạo lên thì mặc kệ bạn là thiên vương lão tử, vương mẫu nương nương hay long vương công chúa, dù sao cũng phải nhường cô bé.

Lục Tử Mặc đưa họ đến xem nhà, vừa hay muốn thể hiện một chút, liền làm mì Ý cho họ, vốn nghĩ là rất đơn giản.

Ai ngờ làm ra một mớ hỗn độn, bị Tiểu Anh Đào khinh bỉ một trận.

Lục Nghiêu nhìn hai cha con này tương tác, bật cười, ôm vai Tiểu Anh Đào: "Bảo bối nhỏ, cháu vẫn chưa ăn cơm à?" Tiểu Anh Đào lắc đầu, vỗ vỗ bụng nhỏ của mình: "Vẫn còn đói lắm ạ." "Vậy bác làm cho cháu nhé." Nói rồi, Lục Nghiêu liền bế Tiểu Anh Đào đi về nhà mình. "Này, Lục Nghiêu, tôi còn chưa cho phép anh vào nhà tôi, anh đứng lại cho tôi!" Lục Nghiêu làm như không nghe thấy, Lục Tử Mặc tức đến mức suýt nhảy dựng lên.

Chương 1519

Cận Ngôn nhìn không nổi nữa, vỗ vai anh một cái: "Anh có thể đừng nhỏ mọn như vậy được không." Chẳng phải là lo Lục Nghiêu làm quá tốt, cướp mất hào quang của anh trước mặt Tiểu Anh Đào sao.

Mối lo này hoàn toàn là thừa thãi, tình cha con là thiên tính, không có gì có thể so sánh được.

Lục Tử Mặc không hiểu được ý Cận Ngôn muốn biểu đạt, hỏi: "Em cũng không ôm à?" "Lười nói chuyện với anh." "Chị An An, vào trong ngồi đi chị." Cận Ngôn gọi Mạc Hữu An.

Phong cách trang trí trong nhà là kiểu châu Âu, khắp nơi đều toát lên vẻ xa hoa kín đáo, cũng rất phù hợp với phong cách nhà giàu của Lục Tử Mặc. "Em dâu, muốn ăn gì cứ gọi thoải mái, chỉ cần có nguyên liệu, anh cái gì cũng làm được." Lục Nghiêu cười nói.

Em dâu.

Cách gọi này, luôn cảm thấy có gì đó kỳ kỳ.

Cận Ngôn đỏ bừng mặt: "Em ăn gì cũng được ạ." "Chà, xem ra là thật sự chưa ăn no rồi.

Yên tâm, giao cho anh cả lo." "Chậc chậc, nhà bếp này còn có mùi khét, chẳng lẽ là quên bật máy hút mùi, thật là bó tay." "Ồ, cái đống đen thui này là gì đây, ông nội mà biết thằng nhóc nhà chú lãng phí lương thực như vậy, không đánh cho một trận mới lạ." Lục Tử Mặc hung hăng lườm Lục Nghiêu một cái, đây là cố tình đến phá đám sao?

Rõ ràng biết tài nấu nướng của anh tệ không thể tả.

Vậy mà lại làm anh mất mặt trước mặt vợ con như vậy.

Đây là chuyện mà anh ruột có thể làm sao?

Khóe miệng Lục Nghiêu luôn nở một nụ cười, ai bảo chú không tin anh cưới được vợ, đây chính là kết cục của chú, để vợ con chú thấy rõ bộ mặt thật của chú.

Muốn giữ trái tim một người phụ nữ, thì phải giữ lấy dạ dày của cô ấy.

Chú đến dạ dày của vợ và người tình nhỏ còn không giữ được.

Uổng làm người nhà họ Lục.

Đương nhiên, những diễn biến tâm lý này của Lục Nghiêu, Lục Tử Mặc hiểu, Mạc Hữu An hiểu.

Tiểu Anh Đào và Cận Ngôn thì không hiểu.

Cận Ngôn hoàn toàn không biết tại sao Lục Nghiêu lại nhiệt tình nấu cơm cho họ, cũng không hiểu tại sao Lục Tử Mặc lại cố gắng ngăn cản.

Hai người này không phải vẫn luôn anh em hòa thuận sao?

Lục Nghiêu chỉ mới vào một lúc, Lục Tử Mặc đã ngửi thấy mùi thơm, nhất thời càng thêm uất ức, người so với người đúng là tức chết mà.

Càng uất ức hơn là, Tiểu Anh Đào đã chạy vào bếp, đang hoan hô cổ vũ bên chân Lục Nghiêu: "Oa, bác giỏi quá, thơm quá thơm quá." "Bảo bối nhỏ nếm thử trước đi, xem hương vị đã đủ chưa." Lục Nghiêu ngồi xổm xuống, đút cho Tiểu Anh Đào một miếng.

Tiểu Anh Đào mắt trợn to, reo hò: "Ngon quá, ngon quá đi mất." Lục Tử Mặc che mặt: Con gái, con chưa từng ăn mì Ý bao giờ à?

Có cần phải phấn khích như vậy không.

Hôm khác ba đưa con đến nhà hàng Tây sang trọng nhất, tuyệt đối hơn hẳn món bác con làm.

Phiền chết đi được.

Điều Lục Tử Mặc không biết là, Tiểu Anh Đào quả thật chưa từng ăn món này, trên bàn ăn nhà họ Cận đều là món Trung, cơ bản sẽ không xuất hiện món Tây.

Trẻ con lần đầu ăn một món gì đó, tự nhiên sẽ cảm thấy ngon. "Em dâu, bít tết của em muốn chín mấy phần?" "Anh cả, bảy phần ạ." "Còn vợ của anh, vẫn là năm phần chứ?" "Ừm." Mạc Hữu An cũng đỏ mặt đáp lại.

Thật là sến sẩm.

Anh cả này hễ có bạn gái là lại thích khoe khoang.

Không, người ta đã là vợ trên danh nghĩa rồi.

Chỉ một bước chênh lệch, mà anh đúng là không thể so bì.

Lục Tử Mặc ngồi không yên, hét vào bếp: "Anh cả, anh chăm sóc tốt cho vợ anh là được rồi." Vợ của anh, anh tự mình chăm sóc, không cần anh ta lo. "Trông cậy vào chú chăm sóc, chú đừng làm anh đau lòng nữa, xem cháu gái nhỏ của anh bị đói thành ra thế nào rồi kìa, chú nỡ lòng chứ anh không nỡ, phải không nào, Tiểu Anh Đào." Trong bếp có một quầy bar, Tiểu Anh Đào ngồi trên ghế cao, lúc lắc đôi chân nhỏ, đã ăn rất vui vẻ.

Bất kể Lục Nghiêu nói gì, cô bé chỉ đáng yêu gật gật đầu.

Dáng vẻ đáng yêu đó khiến Lục Nghiêu càng vui hơn.

Một lúc sau, Lục Nghiêu bưng mấy đĩa mì Ý và bít tết ra, cũng bế Tiểu Anh Đào đến bàn ăn.

Lục Tử Mặc bi thảm phát hiện, người ta không làm phần của anh.

Hừ, thiếu gia đây không đói, không thèm ăn của anh. "Ngôn Ngôn, ăn đi em." "Cảm ơn anh cả." "Bác ơi, bít tết to quá, Tiểu Anh Đào không ăn được ạ." "Cứ để bác lo liệu." Lục Nghiêu đặt đĩa của Tiểu Anh Đào trước mặt mình, rất kiên nhẫn, cắt thành từng miếng nhỏ. "Xong rồi, bảo bối nhỏ." "Cảm ơn bác, bác siêu tốt luôn." Ánh mắt Tiểu Anh Đào lấp lánh đầy sự sùng bái.

Lục Tử Mặc lại lườm Lục Nghiêu vô số lần, một ngày đẹp trời như vậy, anh ta cứ phải đến gây rối.

Thật hết nói nổi. "Chị An An, em thấy mắt nhìn của chị thật sự không tốt lắm?" "Hả?" "Diệp Việt đó, em thấy thằng nhóc đó tốt lắm.

Chị An An, em ủng hộ chị đá Lục Nghiêu một phát, chọn lại lần nữa đi." "A!" Lục Tử Mặc nói chưa dứt lời đã cảm thấy bắp chân đau nhói, hóa ra là đôi chân dài của Lục Nghiêu đá qua.

Chương 1520

"Ngứa da rồi phải không, muốn solo à?" "Người văn minh khác với kẻ thất phu." "Anh thấy chú là nhát gan thì có, có bản lĩnh thì so lực chiến đấu với anh đi." So cái gì mà so.

Đánh nhau ai mà đánh lại Lục Nghiêu chứ.

Trừ khi có Đóa Đóa ra tay. "Làm nhục người văn minh." "Cái nết này, còn dám nói bậy nữa, anh đảm bảo sẽ bịt miệng chú lại." Lục Nghiêu nghiến răng.

Thằng nhóc chết tiệt, anh ruột còn không thương, lại đi thương cái thằng Diệp Việt không có quan hệ huyết thống với mình.

Đúng là đáng ăn đòn.

Cận Ngôn và Mạc Hữu An hai người đều không nói gì, ăn ý cúi đầu ăn cơm, mặc kệ hai người đàn ông to xác đấu võ mồm ở đó. "Anh bịt được rồi hẵng nói." Lục Nghiêu lười để ý Lục Tử Mặc, dồn toàn bộ sự chú ý vào Tiểu Anh Đào: "Bảo bối à, ăn no chưa?" "No rồi ạ, bác, cảm ơn bác nhé." "Đừng khách sáo, sau này bác và bác gái sẽ ở ngay bên cạnh nhà cháu, chỉ cần có bác ở đây, Tiểu Anh Đào muốn ăn gì bác sẽ làm cho cháu bất cứ lúc nào." "Bác vạn tuế!" Lục Tử Mặc: ... "Ngoan, thật ngoan." Ăn mì Ý xong, Lục Nghiêu lại chơi với Tiểu Anh Đào một lúc, sau đó mới đưa Mạc Hữu An rời đi.

Lúc đi, còn không quên muốn đưa Tiểu Anh Đào qua chơi.

Ăn no uống đủ, Tiểu Anh Đào có chút mệt, nghiêng người dựa vào Cận Ngôn, nên mới không đi.

Nếu không Lục Tử Mặc dám chắc, cục cưng nhỏ của anh nhất định sẽ đi tham quan nhà bên cạnh.

May quá.

Cận Ngôn thấy Lục Tử Mặc cả buổi tối thay đổi vô số biểu cảm, không nhịn được cười: "Lục Tử Mặc, anh rốt cuộc đang làm loạn cái gì vậy?" "Anh làm loạn chỗ nào." Lục Tử Mặc chỉ vào mũi mình. "Vậy cả buổi tối anh đấu với anh cả làm gì." "Anh đấu với anh ấy chỗ nào, anh có phải gà chọi đâu." "Em thấy anh chính là một con gà chọi đấy." "Mẹ ơi, gà là một con, không phải một đầu ạ." Tiểu Anh Đào thân thiện nhắc nhở. "Phụt." Cận Ngôn cười phì. "Bảo bối à, con vẫn chưa ngủ à?" Tiểu Anh Đào lắc lắc đầu: "Vẫn chưa tắm, không thoải mái, ngủ không được ạ." "Vậy mẹ đưa con đi tắm nhé?" "Vâng ạ." Cận Ngôn bế Tiểu Anh Đào lên, Lục Tử Mặc vội vàng đi theo: "Cục cưng nhỏ, ba giúp con xả nước." Trong phòng tắm.

Tiểu Anh Đào vừa chơi bong bóng, vừa hỏi: "Ba, có phải ba thấy bác lợi hại hơn ba, nên ba không thích bác không?" Khụ khụ. "Cục cưng nhỏ, con chắc chắn là hiểu lầm rồi, sao ba lại không thích bác con được." "Ba chính là không thích người ta, con thấy ba lườm người ta rồi, như thế này này." Tiểu Anh Đào học theo dáng vẻ của Lục Tử Mặc, phải nói là học rất giống.

Lục Tử Mặc còn chưa nghĩ ra phải lừa con bé thế nào.

Câu tiếp theo của cục cưng nhỏ lại đến: "Ba không được làm như vậy đâu nhé, ba làm vậy là không đúng, cô giáo đã dạy chúng con, nếu gặp người ưu tú hơn mình, con không được ghét bỏ, con phải nhìn vào khuyết điểm của mình, sau đó cố gắng nỗ lực, rồi vượt qua người ta." Lục Tử Mặc bị Tiểu Anh Đào nói cho đỏ cả mặt.

May mà đứa trẻ lớn thế này còn chưa biết đến từ "ghen tị", nếu không thì thật là mất mặt. "Cục cưng nhỏ..." "Ba, ba phải sửa, biết không?

Sửa rồi vẫn là đứa trẻ ngoan." Tiểu Anh Đào chớp chớp đôi mắt to tròn long lanh.

Lục Tử Mặc cố gắng hết sức để quen với lối tư duy của trẻ con: "Biết rồi, cục cưng nhỏ." "Vậy sau này ba không được lườm bác con nữa nhé?" "Không lườm nữa." "Thế mới đúng chứ, như vậy mới tốt, đứa trẻ lễ phép ai cũng thích." Tiểu Anh Đào đưa tay sờ sờ mặt Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc: ...

Cận Ngôn đối với dáng vẻ ông cụ non của con gái đã không còn gì để nói, càng ngày càng tinh ranh, dường như cái gì cũng biết, nhưng lại có vẻ ngây thơ.

Nhà trẻ bây giờ đều dạy những thứ này sao?

Không phải chỉ nên dạy một số lễ phép thôi à? "Cục cưng nhỏ, ba cảm thấy hình như con không thích ba nữa rồi?" Tiểu Anh Đào nghiêng đầu: "Tại sao ạ?" "Bởi vì con cứ khen bác của con mãi." "Bác lợi hại thì con đương nhiên phải khen ạ." Tiểu Anh Đào ra vẻ đương nhiên. "Vậy con thấy ba không lợi hại à?" "Nhưng tối nay là bác làm con no bụng mà." Tiểu Anh Đào là một đứa trẻ biết ơn, cô bé cảm thấy bác là một người rất tốt, nên cô bé phải nói đỡ cho bác. "Cục cưng, sau này ba sẽ cố gắng, sau này ba nhất định sẽ làm đồ ăn rất ngon." Lục Tử Mặc ánh mắt chân thành.

Có con gái rồi, tính cách anh trở nên mềm mại đến không ngờ, chỉ hận không thể moi cả trái tim nóng hổi ra.

Tiểu Anh Đào suy nghĩ một lúc, nói: "Vậy trước khi ba làm đồ ăn ngon, con muốn đến nhà bác ăn cơm.

Mẹ nói, trẻ con không ăn cơm đầy đủ sẽ không cao được, Tiểu Anh Đào không muốn bị lùn đâu." Cô bé không muốn ngày nào cũng ăn cơm khó ăn như vậy. "Cục cưng nhỏ..." "Ai da, ba, ba phiền quá đi, con muốn đi ngủ rồi." Tiểu Anh Đào gối đầu lên thành bồn tắm, rõ ràng là không muốn để ý đến Lục Tử Mặc nữa. "Haiz.

Trẻ con bây giờ thật là..." "Lục Tử Mặc, lòng dạ anh có thể rộng lượng hơn một chút được không, anh cả cũng sẽ không tranh giành người tình nhỏ của anh, quan hệ cha con ở đó, có thể tùy tiện cướp đi được sao?" "Haiz." "Haiz." Tiểu Anh Đào cũng học theo Lục Tử Mặc thở dài.

Cận Ngôn thật sự hết cách với đôi cha con này, tắm cho Tiểu Anh Đào xong, cô bé đã ngủ thiếp đi, một dáng vẻ ngây thơ vô tội.

Cận Ngôn lại vào bếp, nhìn căn bếp lộn xộn, cô cảm thấy lời con gái nói là đúng, trong lúc tay nghề nấu nướng của Lục Tử Mặc chưa tiến bộ, chi bằng sang nhà Lục Nghiêu ăn chực cho rồi.

Xem kìa, đây mới là lần đầu tiên nổi lửa mà căn bếp đã biến thành cái dạng gì rồi.

Thở dài thì thở dài, cuối cùng Cận Ngôn vẫn cam chịu dọn dẹp vệ sinh.

Lục Tử Mặc ra ngoài tìm người, liền thấy Cận Ngôn trong bếp, gãi gãi đầu: "Ngôn Ngôn, em đi ngủ đi, ngày mai anh dọn dẹp." "Vậy bữa sáng ngày mai thì sao?" "Anh ra ngoài mua cho hai mẹ con." Dù sao cũng không sang nhà Lục Nghiêu ăn chực là được.

Người đó cứ nhìn chằm chằm vào cục cưng nhỏ của anh, nhỡ sau này con bé không thân với anh nữa thì làm sao?

Nhìn Mạc Hữu An đi, bây giờ người thân thiết nhất là ba mẹ ruột, kiểu này không được.

Tuyệt đối không thể để chuyện như vậy xảy ra.

Chương 1521

"Trong nhà có trẻ con, đồ ăn bên ngoài tốt nhất nên ăn ít, chất phụ gia quá nhiều, không dinh dưỡng bằng đồ nhà làm." Lục Tử Mặc nhướng mày: "Ồ." "Anh đem rác ra ngoài đổ trước đi." "Được thôi." Cận Ngôn nhìn bóng lưng anh, nhất thời dở khóc dở cười, sao lại có người như vậy chứ.

Thật khó hình dung.

Lau khô tay, cô lại một lần nữa quan sát kỹ nơi này, khắp nơi đều sáng bóng, là phong cách cô thích. "Ngôn Ngôn." Lục Tử Mặc ôm Cận Ngôn từ phía sau. "Ừm." Cận Ngôn khẽ đáp. "Em có ghét bỏ anh không?" "Hửm?" "Chính là anh ngay cả nấu cơm cũng không biết." Lục Tử Mặc giọng buồn bã, còn mang theo mấy phần tủi thân.

Cận Ngôn có chút muốn cười, nhưng đã nhịn lại.

Người đàn ông này, sao lại giống hệt Tiểu Anh Đào, có lúc mạnh mẽ như thể mình là bá chủ trái đất, có lúc lại nhạy cảm đến không ngờ.

Chỉ vì tài nấu nướng không bằng Lục Nghiêu mà đã không vui, đây là chuyện gì vậy.

Cô là chọn chồng, chứ không phải tìm đầu bếp, đầu bếp giỏi bên ngoài nhiều vô kể, thiếu anh một người cũng không sao. "Vậy anh thấy em có nên ghét bỏ anh không?" Cận Ngôn không để lộ cảm xúc, muốn xem xem người đàn ông này rốt cuộc có phản ứng gì. "Có thể ghét bỏ anh, nhưng anh hy vọng trong lòng em, anh là người hoàn hảo." Lục Tử Mặc tủi thân vô cùng. "Lục Tử Mặc, người hoàn hảo thì không phải là người." "Ồ." "Được rồi được rồi, em cũng phải đi tắm đây, bị nhà bếp làm cho người toàn mùi dầu mỡ." "Được thôi, chúng ta đi cùng nhau." "Lục Tử Mặc, em cảnh cáo anh, anh đừng có đi theo." "Hôm nay tâm hồn anh đã bị tổn thương một vạn điểm, em phải bồi thường cho anh." Cận Ngôn còn chưa kịp đóng cửa, một con cầm thú nào đó đã chen vào, không thể cản được.

Đợi đến khi hai người ra ngoài, đã là một tiếng đồng hồ sau.

Cận Ngôn mắt mơ màng bị ai đó ôm vào lòng, sau đó nhẹ nhàng đặt lên giường, không còn chút sức lực nào, mặc cho Lục Tử Mặc giúp cô lau tóc, mơ mơ màng màng dựa vào người anh. "Ngôn Ngôn, khi nào chúng ta sinh cho Tiểu Anh Đào một em trai hoặc em gái đây?

Vài năm nữa hai đứa chênh lệch tuổi tác lớn quá, sẽ không chơi được với nhau.

Bây giờ ba tuổi là vừa đẹp, nếu sinh một em trai, em trai sẽ bảo vệ chị gái.

Sinh một em gái, hai cô bé cũng có thể làm bạn, trở thành một đôi chị em tri kỷ." "Muốn sinh thì tự mình đi mà sinh." "Đừng mà, anh rất muốn sinh thay em, vấn đề là anh không có chức năng đó." "Vậy anh nói nhảm làm gì, anh nói những điều này có ý nghĩa không?" Lục Tử Mặc véo véo mũi Cận Ngôn: "Ngôn Ngôn, đừng như vậy mà, coi như là thỏa mãn một nguyện vọng nhỏ của anh đi." "Anh hiểu cái gì, sinh con đâu phải là chuyện đơn giản, từ lúc mang thai đến lúc sinh ra anh có biết mệt mỏi thế nào không?

Người ta nói đau đẻ là cấp độ đau đớn cao nhất, em chưa từng thấy ai ép người ta sinh con như anh cả." “Có phải vì người chịu khổ không phải là anh nên anh thấy chẳng sao cả không?

Lúc em sinh Tiểu Anh Đào bị sinh khó, vốn dĩ là sinh thường, nhưng không thể sinh thường được, cuối cùng em lại phải chịu thêm một nhát dao, sống sờ sờ chịu đựng hai lần giày vò.

Lục Tử Mặc, anh thử trải nghiệm một lần đi rồi sẽ biết cảm giác nghẹn lòng đó.” “Anh luôn miệng nói yêu em, em thấy anh chẳng quan tâm gì đến em cả, anh chỉ muốn em sinh con cho anh, nối dõi tông đường cho anh, anh thật sự quá làm em thất vọng rồi.

Em đi ngủ đây, anh muốn thế nào thì thế ấy.” “Nhưng em phải nhắc anh, sinh con cũng có thể chết người đấy, đừng tưởng y học bây giờ phát triển rồi thì không sao.” Năm đó cô cũng suýt mất mạng.

Cận Ngôn nói một hơi, rồi xoay người quay lưng về phía Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc như hóa đá, cả người ngây ra, những chuyện này không có ai nói với anh cả, anh hoàn toàn không biết hóa ra cô đã phải chịu đựng sự giày vò lớn đến thế.

Chết người.

Hai chữ này cứ lặp đi lặp lại trong đầu Lục Tử Mặc.

Anh chỉ vì quá yêu cô, nên mới muốn có thêm một kết tinh tình yêu nữa.

Anh còn muốn lần này được trải nghiệm trọn vẹn tâm trạng của một ông bố sắp có con.

Lần trước cô mang thai, đã trải qua quá nhiều trắc trở, lần này anh muốn chăm sóc cô, yêu thương cô, hai người cùng nhau trải qua toàn bộ quá trình một cách hoàn hảo.

Bù đắp cho những thiếu sót trước đây đối với cô.

Những điều cô nói, hình như anh đều chưa từng nghĩ đến.

Mãi lâu sau, Lục Tử Mặc cuối cùng mới ôm chặt Cận Ngôn, “Xin lỗi em, Ngôn Ngôn, anh không biết.” Trong cơn mơ màng, Cận Ngôn loáng thoáng nghe thấy giọng nói của người đàn ông mang theo sự áy náy sâu sắc, cô nhất thời có chút không nỡ, nhưng vì quá buồn ngủ nên cũng không đáp lời.

Đêm đó, Lục Tử Mặc thức trắng.

Anh hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện đã xảy ra trong những năm qua.

Cận Ngôn thì lại ngủ một giấc thật ngon, lúc tỉnh dậy thì thấy Lục Tử Mặc đang nhìn mình không chớp mắt, cô hơi nhíu mày, “Anh sao thế?” Lục Tử Mặc ôm chặt lấy Cận Ngôn, những nụ hôn yêu thương cứ lần lượt rơi xuống giữa hai hàng lông mày của cô, rất triền miên, không hề có một chút ham muốn nào.

Cận Ngôn có thể cảm nhận được tình yêu và sự thương xót của anh, dường như cô là tâm can bảo bối của anh vậy.

“Lục Tử Mặc.” “Đừng nói gì cả, để anh ôm em thật chặt.” “Có phải vì những lời em nói tối qua không?” “Em không nói, anh hoàn toàn không biết những chuyện này.

Ngôn Ngôn, sau này có uất ức gì nhất định phải nói cho anh biết, được không?

Ở nhà họ Lục, anh nổi tiếng là người có EQ thấp, em đừng đánh giá anh quá cao, đừng nghĩ rằng anh có thể hiểu được mọi chuyện.

Ở một vài phương diện, anh thực sự rất ngốc nghếch.” Cận Ngôn gật đầu, “Được rồi, em hiểu rồi, anh cũng đừng để trong lòng quá, những chuyện đó đều đã qua rồi, chúng ta không nhắc lại nữa.” “Ừm.” Lục Tử Mặc vùi đầu vào ngực Cận Ngôn.

Cận Ngôn đỏ mặt, người đàn ông này thật biết chọn chỗ, coi chỗ đó của cô là gối đầu hay sao?

Thấy anh nhắm mắt, vẻ mặt yên tĩnh và bình an, dưới mắt có quầng thâm, Cận Ngôn khẽ thở dài.

Chủ yếu là tối qua anh bám quá chặt, cô lại quá buồn ngủ, bất đắc dĩ mới nói ra những lời đó.

Đây là người đàn ông mình yêu, quá khứ dù đã xảy ra chuyện gì, một nụ cười xóa tan ân oán, cô sớm đã không nghĩ đến nữa.

Đều không phải là điều họ mong muốn.

Chương 1522

Là do họ còn quá trẻ, gặp chuyện không đủ bình tĩnh, tự mình chui vào ngõ cụt, đến nỗi cả hai đều phải gánh chịu trái đắng.

Tiểu Anh Đào tỉnh dậy, nhưng phát hiện bố mẹ vẫn chưa dậy, bé tự mình bò xuống giường, đi dép lê chạy tới, trực tiếp đẩy cửa phòng ra.

Vừa nhìn đã thấy bố mẹ vẫn còn ở trên giường.

“Bố mẹ, hai người lười thật đấy, vẫn chưa dậy à.” Cận Ngôn ra hiệu im lặng với bé, Tiểu Anh Đào gật đầu, bước chân cũng nhẹ đi.

Bé đi đến bên giường, cởi giày, trèo lên một bên rồi nghiêm túc nhìn Lục Tử Mặc.

“Mẹ ơi, bố sao thế ạ?

Bố bị ốm à?” “Không, bố chỉ là tối qua không ngủ ngon thôi, chúng ta đừng làm ồn, để bố ngủ thêm một lúc nữa.” “Ồ.” Tiểu Anh Đào dĩ nhiên là không ngủ được, bèn khoanh chân ngồi một bên.

Một lúc sau, bé phát hiện ra điều gì đó, chỉ vào Lục Tử Mặc.

Cận Ngôn nhất thời không phản ứng kịp, hạ thấp giọng hỏi: “Sao thế con?” “Đầu bố đang đè lên ngực của mẹ kìa.” Khụ khụ.

Cận Ngôn ho sặc sụa, cái đứa trẻ nghịch ngợm này, rốt cuộc đang nói cái gì vậy.

Khả năng quan sát tốt như thế để làm gì chứ?

Cận Ngôn còn chưa kịp điều chỉnh lại cảm xúc, câu nói tiếp theo của Tiểu Anh Đào đã đến, “Bố lớn thế này rồi còn muốn ti mẹ ạ?” “Tiểu Anh Đào, con đừng nói bậy.” Tiểu Anh Đào đáng yêu chống cằm, còn nghiêng đầu, “Thế tại sao bố lại làm vậy ạ?” Cận Ngôn trước đây luôn cảm thấy con nhà mình thông minh ham học hỏi là một chuyện tốt, nhưng bây giờ cô hoàn toàn không nghĩ vậy nữa.

Lúc này giả ngốc là được rồi, tại sao lại phải hỏi thẳng thắn như vậy.

Cô không thể nói bố con là đồ lưu manh được.

Cận Ngôn dứt khoát giả chết không trả lời, trong lòng cô vô cùng kháng cự.

“À, ra là mẹ cũng có chuyện không biết, con thắng rồi.” “Phải phải phải, Tiểu Anh Đào thông minh đáng yêu nhất, vấn đề này dừng ở đây nhé, tuyệt đối không được đi hỏi người khác đâu đấy?” Cận Ngôn quá hiểu tính cách của con gái, cô không trả lời, không chừng con bé quay đầu đã đi hỏi người khác.

Chuyện này quả thực quá mất mặt.

“Tại sao ạ?” “Không có nhiều tại sao như thế, tóm lại là không được đi hỏi, nếu con hỏi, sau này mẹ sẽ không trả lời câu hỏi của con nữa.” “Được rồi mà, người lớn các người thật kỳ lạ, cô giáo rõ ràng dạy chúng con không hiểu thì phải hỏi, kết quả con hỏi thì các người lại không trả lời, thật không đáng yêu chút nào.” Tiểu Anh Đào bĩu môi, hai tay khoanh trước ngực, trông có vẻ tức giận.

“Đói chưa?” Cận Ngôn chuyển chủ đề.

“Đói rồi, hai người không dậy làm bữa sáng cho con là con đi tìm bác cả đấy.” “Được được được, mẹ làm cho con ngay đây, sáng sớm đừng đi làm phiền bác cả của con.” “Vâng ạ.” Cận Ngôn cẩn thận đặt đầu Lục Tử Mặc lên gối, sau đó đứng dậy vào phòng tắm rửa mặt.

Tiểu Anh Đào thì trèo lên người Lục Tử Mặc, lúc thì kéo má anh, lúc thì véo mũi anh.

Lục Tử Mặc vừa động đậy, bé sợ đến mức lập tức lăn xuống giường rồi trốn đi.

Một lúc sau, Lục Tử Mặc không có phản ứng gì.

Bé cười hì hì, lại trèo lên giường.

Cứ lặp đi lặp lại mấy lần.

Cuối cùng bị Lục Tử Mặc bắt được, “Bé ngoan lại nghịch ngợm phải không?” “Bé ngoan không nghịch thì không đáng yêu ạ.” “Con bé này, toàn lý lẽ cùn.” “Thế bố có thích con như vậy không?” “Thích, sao lại không thích, thích lắm chứ.” “Nể tình bố thích con như thế, con cũng muốn nói với bố, bố yêu, con thích bố.” Lục Tử Mặc bị Tiểu Anh Đào chọc cười ha hả, Cận Ngôn bất đắc dĩ lắc đầu, hai bố con này ngày nào cũng sến súa như vậy, cô sắp nổi cả da gà rồi.

“Bé ngoan hôm nay sao miệng ngọt thế?” “Vì con ăn kẹo ạ.” Lục Tử Mặc ngẩn ra một lúc mới hiểu ý con gái, ăn kẹo thì miệng ngọt.

Cái bảo bối nghịch ngợm này.

“Bố, mẹ nói bố không ngủ ngon, bố ngủ thêm một lúc nữa nhé, con đi làm bữa sáng với mẹ.” “Ngoan nhé, đừng làm phiền mẹ con.” Tối qua nghe Cận Ngôn nói về chuyện sinh nở, anh càng thêm thương yêu Cận Ngôn.

Con gái lớn được như thế này, thật không dễ dàng.

“Bé ngoan biết rồi ạ.” Cận Ngôn và Tiểu Anh Đào xuống lầu, Cận Ngôn nhìn vào tủ lạnh, phát hiện bên trong không có nhiều đồ ăn.

Thế là cô dắt Tiểu Anh Đào ra ngoài mua đồ ăn, lúc cô đến đây hôm nay, hình như có thấy một siêu thị ở gần đây.

“Mẹ ơi, con muốn mang Lala đi cùng.” “Thôi con ạ, Lala còn nhỏ, đừng mang nó đi khắp nơi giày vò, siêu thị đông người, sẽ bị giẫm phải đấy.” “Con mang nó đi hóng gió mà, nó ở nhà suốt ngày nhất định sẽ bí bách lắm.” Tiểu Anh Đào khăng khăng.

Cận Ngôn vẫn lắc đầu, đối với việc giáo dục con cái, cô luôn kiên trì nguyên tắc của mình, lúc cần cưng chiều thì cưng chiều, nhưng có giới hạn ở đó, không mù quáng dung túng.

“Thật sự không được ạ, mẹ?” Cận Ngôn vẫn lắc đầu, giảng giải cho Tiểu Anh Đào, “Bé ngoan, thật sự không được, sau này nó lớn rồi, con muốn mang nó đi đâu cũng được.

Bây giờ nó giống như một em bé, cần được chăm sóc kiên nhẫn, con lúc nhỏ như vậy, cũng là do mẹ và ông bà ngoại chăm sóc cẩn thận mới lớn lên được.

Bây giờ con là chủ nhân nhỏ của nó, con cũng phải chăm sóc nó thật tốt.” Tiểu Anh Đào có chút thất vọng, nhưng cũng đã hiểu ra.

Bé chủ động đến nắm tay Cận Ngôn, “Vậy được rồi, mẹ ơi, chúng ta đi thôi.” “Thế mới ngoan chứ.” Siêu thị không xa, đi bộ cũng chỉ mất vài phút, vừa bước vào đã thấy Lục Nghiêu và Mạc Hữu An cũng ở đó.

Lục Nghiêu đẩy xe đẩy, còn Mạc Hữu An thì đang chọn rau, Mạc Hữu An dường như không rành lắm, lần nào cũng phải hỏi ý kiến của Lục Nghiêu.

“Bác cả, bác dâu, Tiểu Anh Đào ở đây ạ.” Tiểu Anh Đào vẫy vẫy cánh tay nhỏ.

Lục Nghiêu ngẩng đầu lên, liền thấy Tiểu Anh Đào mặc một chiếc quần yếm bò rách, tóc búi thành củ tỏi nhỏ, vừa đáng yêu vừa sành điệu.

“Bảo bối, con ăn mặc thế này vừa ngầu vừa đáng yêu.” Lục Nghiêu đưa tay véo má Tiểu Anh Đào.

“Cái này là bố mua đấy ạ, tủ quần áo của con đầy ắp, bố bảo mỗi ngày thay ba bộ.” Tiểu Anh Đào kiêu hãnh ưỡn ngực.

“Chà, bố con đúng là thổ hào, chỉ biết phô trương lãng phí, nhưng mắt nhìn cũng không tồi.” “Hì hì, con cũng rất thích ạ.” Cận Ngôn nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của con gái cũng bật cười, con bé này trong xương cốt vẫn rất giống Lục Tử Mặc, vừa khó chiều vừa kiêu ngạo, còn có một trái tim thích khoe khoang, may mà chỉ đối với người nhà, nếu đối với người ngoài cũng như vậy thì phải giáo dục lại một phen.

“Anh cả, chị dâu.” “Ngôn Ngôn em cũng đi mua đồ ăn à.” Mạc Hữu An cười nói.

“Vâng, nhà hết đồ ăn rồi ạ.” “Có cần giúp gì không?” “Không sao đâu chị, em làm được mà.” Đôi mắt đen láy của Tiểu Anh Đào đảo một vòng, đề nghị: “Mẹ ơi, hay là hôm nay chúng ta ăn lẩu đi, cùng với bác cả và bác dâu, đông người cho vui.” “Được chứ.” Tiểu Anh Đào tiến lên nắm tay Lục Nghiêu, “Bác cả, Tiểu Anh Đào mời bác đến nhà cháu ăn lẩu, tối qua bác làm mì ngon quá, Tiểu Anh Đào thấy vui lắm, Tiểu Anh Đào cũng muốn mời bác đến nhà cháu ăn cơm, được không ạ?” “Không vấn đề gì, lời mời của công chúa nhỏ, bác cả chắc chắn có thời gian đến.” Thế là, ngày cuối tuần vốn dĩ của hai cặp đôi đã biến thành một buổi tụ tập nhỏ.

Chương 1523

Lục Tử Mặc nhìn thấy mấy người cùng nhau đi vào, ánh mắt thay đổi một chút, hỏi: “Sao lại đến nhà tôi nấu cơm nữa vậy?” Cận Ngôn không đồng tình liếc Lục Tử Mặc một cái, Lục Tử Mặc thản nhiên nhún vai, cả nhà họ đã quen như vậy rồi.

Giữa họ nói chuyện rất thẳng thắn, mọi người đều không để bụng.

Họ đều không phải người lắm lời, chính vì là người thân quen nhất nên mới có thể thoải mái như vậy.

Cận Ngôn cũng phát hiện ra, Lục Nghiêu và Mạc Hữu An cũng không hề ngượng ngùng, Lục Nghiêu còn trực tiếp ném một gói gia vị lẩu về phía Lục Tử Mặc.

“Mơ đẹp đi, hôm nay chúng tôi đến ăn chực, vợ cậu nấu cho chúng tôi ăn.” “Sao không thể hiện nữa đi?” “Đây không phải là sợ cướp mất hào quang của cậu, kích thích trái tim nhỏ bé yếu đuối của cậu sao, lỡ làm cậu tức khóc, cháu gái nhỏ của tôi sẽ tìm tôi gây sự đấy, phải không, bảo bối?” Tiểu Anh Đào che miệng cười, sau đó ấm áp nói: “Có khả năng đấy ạ, vì con yêu bố yêu của con nhất.” Bố yêu.

Con bé này, thật sự là đáng yêu chết mất.

“Thế con không yêu bác cả à?” “Yêu ạ, nhưng tình yêu của con dành cho bác là tình yêu của bác cả, tình yêu dành cho bố con là tình yêu của bố, không giống nhau ạ.” “Thế giữa bố và mẹ, con yêu ai nhất?” Tiểu Anh Đào toe toét cười, Lục Nghiêu tưởng bé đang khó xử, nào ngờ bé nói: “Như nhau ạ, cả hai đều là số một.” Lục Tử Mặc suýt chút nữa thì rưng rưng nước mắt, vẫy tay với Tiểu Anh Đào, cảm thấy sự thất vọng vì bị con gái giáo huấn tối qua đã biến mất, chỉ còn lại niềm tự hào mãnh liệt.

Con gái của Lục Tử Mặc anh, quả nhiên không uổng công yêu thương.

"Bé ngoan, lại đây lại đây, bố ôm con một cái." Tiểu Anh Đào dang rộng hai tay, lao về phía Lục Tử Mặc, "Bố yêu." "Bé ngoan." Lục Nghiêu rùng mình một cái, không nhịn được ho khan.

May mà bây giờ anh cũng là người có vợ, nếu không lại bị ngược đãi.

Cặp bố con này đúng là ngược chết người không đền mạng.

Bé ngoan cũng ra đời rồi.

"Lục Tử Mặc, cậu cũng có ngày hôm nay à." Trước mặt một cô bé, đâu còn nửa điểm bá khí và cao quý của một tổng tài, hoàn toàn là một kẻ cuồng con gái.

Trong bếp.

Không biết Cận Ngôn có ảo giác không, cô bé hình như cố ý chọc Lục Tử Mặc vui, con bé ranh ma này.

Thật sự khiến người ta không thể không yêu.

Mạc Hữu An cũng cười, sao lại có một đứa trẻ đáng yêu như vậy, chẳng trách cả nhà trên dưới đều bị bé thuyết phục, ngay cả mẹ chồng cô cũng thèm thuồng.

Quả là một cô bé đáng yêu.

"Ngôn Ngôn, chị cảm thấy chị không nhận ra Tử Mặc nữa rồi." Lại có thể sến súa gọi con gái mình là bé ngoan, cũng đủ rồi.

Nhắc đến chuyện này, Cận Ngôn cũng bất lực than thở, có lẽ là do Lục Tử Mặc gọi nhiều, thỉnh thoảng cô cũng theo anh gọi là bé ngoan, "Em cũng không chịu nổi hai người họ, ngọt ngào phát ngấy lắm."

“Con gái là người tình kiếp trước của bố, câu nói này quả không sai, thật sự là như vậy.” “Ha ha.” Hai người phụ nữ đều cười.

Mạc Hữu An nấu ăn không giỏi lắm, nên chỉ đứng bên cạnh phụ giúp, rửa rau thái rau.

Cận Ngôn thì đang hầm xương để làm nước dùng lẩu.

Mạc Hữu An vừa nhìn Cận Ngôn như vậy là biết tài nấu nướng của cô rất tốt.

“Tiểu Mặc thật có phúc, cưới được một người vợ khéo léo như em.” “Vẫn chưa cưới đâu ạ.” “Hai đứa vẫn chưa đăng ký kết hôn à?” “Tạm thời chưa, đâu có đơn giản như vậy.” Cận Ngôn nhắc đến đây, Mạc Hữu An hơi buồn bã, “Như vậy cũng tốt, con gái nên kiêu một chút, nếu không phải tên lưu manh Lục Nghiêu đó đột nhiên đưa chị đến Cục dân chính, chị sợ anh ta mất mặt, thì sao cũng không đăng ký kết hôn với anh ta.” Yêu đương còn chưa được mấy ngày, đã đăng ký kết hôn trước, đây là chuyện gì vậy.

“A, anh cả trực tiếp kéo chị vào Cục dân chính ạ?” “Không phải kéo, là bế vào, một mạch luôn, không hề dừng lại.

Đợi đến khi chị phản ứng lại thì đã đến Cục dân chính rồi, thật sự không có chút sức lực nào để phản kháng.

Lúc đó ánh mắt của nhân viên công tác, thật sự là hết chỗ nói, tưởng anh ta lừa hôn, nhất định bắt chị phải nói chuyện mới làm thủ tục cho chúng tôi.” “Ha ha, anh cả thật là…” Cận Ngôn không tìm được từ nào để miêu tả Lục Nghiêu.

“Anh ta nắm được thóp của chị rồi, nên mới dám tùy tiện như vậy.

Người ngoài nhìn vào đều thấy là chị nắm đằng chuôi Lục Nghiêu, nhưng thực ra chị mới là người bị nắm.

Nếu anh ta không muốn dung túng chị, chị căn bản không có sức phản kháng, kết quả của sự việc luôn đi theo hướng anh ta dự đoán." "Đàn ông có lẽ đều như vậy, thích kiểm soát mọi thứ, đây là bản năng của họ." "Cũng đúng, nhưng nếu một người đàn ông không có chút chủ kiến nào, quyết định việc gì cũng phải để phụ nữ làm, thì cũng không được yêu thích." "Chị nói vậy, em phải đề phòng Lục Tử Mặc, lỡ anh ta cũng đột nhiên đưa em vào Cục dân chính, làm em không kịp trở tay, thì phiền phức rồi." "Đúng vậy, người nhà họ Lục đều là hồ ly, từng người một đều rất ranh ma, đối phó với họ phải có thêm vài cái đầu." Lục Nghiêu tuy ở phòng khách, nhưng ánh mắt luôn hướng về phía bếp, thấy hai người phụ nữ vui vẻ như vậy, không nhịn được nói: "Thật hiếm khi thấy tảng băng nhỏ nhà tôi thân thiết với ai như vậy, mới một lúc đã nói chuyện vui vẻ thế." "Đó là vì mẹ con tốt ạ." Tiểu Anh Đào chính là một fan cuồng của mẹ.

"Con bé này thật là…" "Hừ, bác cả, bác không công nhận lời của con sao?" Tiểu Anh Đào hai tay chống nạnh.

"Công nhận, công nhận, Tiểu Anh Đào nói gì cũng đúng." "Con nói thật đấy, mẹ con là người mẹ tốt nhất trên đời." "Ừ ừ." Tiểu Anh Đào không ngạc nhiên, bữa sáng cũng chưa ăn, Cận Ngôn sợ bé đói.

Nên đã làm cho bé một ít bánh rau củ, Tiểu Anh Đào vốn đang hào hứng, vừa thấy bên trong có cà rốt, miệng nhỏ liền bĩu ra, "Sao lại có cái thứ ngọt lịm này nữa, phiền quá đi." "Nếu thấy phiền thì con có thể không ăn, cứ để bụng đói đi." "Bố." "Gọi bố cũng vô dụng, cà rốt này đã thái nhỏ rồi." Lục Nghiêu cười, "Tiểu Anh Đào, không phải con vừa nói mẹ con là người mẹ tốt nhất trên đời sao?" Bây giờ đã bị ép ăn cà rốt rồi.

"Tuy con không thích hành vi này của mẹ, nhưng con vẫn yêu mẹ, vẫn thấy mẹ là tốt nhất." Cận Ngôn cảm thấy vui mừng, xoa đầu bé, "Quả nhiên không uổng công nuôi con." Cận Ngôn vừa đi vào, Tiểu

Anh Đào lập tức nhìn Lục Tử Mặc, “Bố yêu, bố nghĩ cách đi.” “Không sao, bố nhặt ra cho con.” Lục Tử Mặc luôn dương đông kích tây.

“Vâng ạ.” Tiểu Anh Đào hạ thấp giọng, sợ Cận Ngôn trong bếp nghe thấy.

Lục Nghiêu nhìn cách hai bố con họ ở bên nhau, thật sự rất ghen tị, cũng rất muốn có một người tình nhỏ như vậy, thật sự quá chu đáo.

Buổi trưa, hai gia đình quây quần bên nhau ăn lẩu, Tiểu Anh Đào ăn mấy viên bò viên, lại ăn không ít rau, Lục Nghiêu và Mạc Hữu An đều bị dọa sợ.

“Tiểu Anh Đào ăn như vậy không có vấn đề gì chứ?” “Không sao, một giờ sau lại đói thôi.” Tiểu Anh Đào không ngồi yên được, không giống người lớn vừa ăn vừa trò chuyện, bé ăn no xong liền ra sân.

Bé có một chiếc xe điện nhỏ, trong khu chung cư không có chỗ để chơi, chuyển đến đây thì có thể thỏa sức vui đùa.

Không lâu sau, trong sân đã vang lên tiếng xe điện nhỏ.

“Anh cả, hai người định khi nào tổ chức đám cưới?” “Còn sớm, sao, cậu ghen tị à?” Hai anh em luôn nói chuyện chưa được ba câu là lại “đánh nhau”.

“Ghen tị cái gì, có gì đáng ghen tị chứ.” “Thế cậu hỏi những chuyện này làm gì?” “Chán thôi.” Lục Nghiêu lườm anh một cái, tin được anh mới lạ, chắc chắn đang có ý đồ gì đó.

Nhưng anh cũng lười vạch trần, “Đúng là ông cụ non của nhà chúng ta, may mà Tiểu Anh Đào không giống cậu, nếu không nhà sẽ thiếu đi một cây hài.” “Nhàm chán.” “Lục Tử Mặc, cậu mới là người nhàm chán nhất.” “Tôi nói hai người, có thể ăn cơm tử tế không, toàn nói những chuyện không có dinh dưỡng.” Ăn cơm xong, Lục Nghiêu liền đưa Mạc Hữu An đi.

Cận Ngôn cũng nhận được điện thoại của Trần Tiểu Mỹ, “Ngôn Ngôn, cậu đang ở đâu thế?

Tớ sắp chết đói rồi.” “Cậu lại sao nữa rồi?” “Tớ từ hôm qua đến giờ chưa ăn gì cả.” “Cậu đi đâu làm gì vậy?” “Tớ viết bản thảo, cậu có rảnh không?

Đến nấu cơm cho tớ được không?” Cận Ngôn thật sự cạn lời, tinh thần cống hiến của Trần Tiểu Mỹ thật sự không thể diễn tả được.

Chương 1524

“Cậu vẫn chưa viết xong à?” “Viết xong rồi, nhưng tớ kiệt sức rồi.” “Tớ hiện không ở nhà, vừa ăn lẩu xong, nước hầm xương tớ nấu nhiều, vẫn có thể làm nước lẩu, nếu cậu không chê thì bắt xe qua đây, tớ chuẩn bị lại một ít đồ ăn cho cậu.” “Vậy được, đợi tớ, hai mươi phút nữa tớ qua.” Trần Tiểu Mỹ bật dậy khỏi giường, thay quần áo, gọi một chiếc xe đi thẳng đến địa chỉ Cận Ngôn cho.

Lục Tử Mặc thấy cô bước vào, liền lườm cô một cái.

Trần Tiểu Mỹ như không thấy, bình tĩnh ngồi xuống, trong lòng còn ôm Tiểu Anh Đào, khiến Lục Tử Mặc tức đến nghiến răng.

“Trong công ty có người đang hỏi thăm về cô đấy?” Lục Tử Mặc đột nhiên nói một câu như vậy.

“Hả?” “Người ta hỏi tôi cô thích mẫu đàn ông như thế nào, muốn theo đuổi cô.” Lục Tử Mặc nói thẳng.

Trần Tiểu Mỹ suýt chút nữa phun ra một ngụm nước uống, “Ai vậy?” “Nếu cô không có ý kiến gì, tôi sẽ cho người ta số điện thoại của cô.” “Đừng, tôi không có tâm trạng đó, gần đây bận lắm.” “Lục Tử Mặc, anh cứ cho đi, nhân viên của anh không tìm được bạn trai, anh làm sếp có trách nhiệm lớn đấy.” “Ngôn Ngôn, cậu không muốn tớ đến ăn chực phải không?” Cứ nhắc đến những chuyện không vui này.

“Tớ lo cho chuyện của cậu, cậu cứ suốt ngày không ra khỏi nhà như vậy, bạn trai sẽ từ trên trời rơi xuống à?” “Thì cũng không thể tùy tiện tìm một người được.” “Chỉ là bảo cậu đi xem mắt thôi, chứ có phải bảo cậu kết hôn ngay lập tức đâu, cậu vội cái gì.” Lục Tử Mặc luôn quan sát ánh mắt của Trần Tiểu Mỹ, anh phát hiện khi Cận Ngôn nhắc đến, ánh mắt cô ấy rất rối rắm.

Anh tình cờ đọc qua tác phẩm đầu tay của cô.

“Trần Tiểu Mỹ, có phải cô vẫn luôn thầm yêu ai đó không?” Loảng xoảng.

Đôi đũa trong tay Trần Tiểu Mỹ rơi xuống bàn.

Cận Ngôn và Lục Tử Mặc nhìn nhau, xem ra đã đoán đúng.

“Ha ha, Lục Tử Mặc anh nói gì vậy, tôi không hiểu.” “Tôi nói cho cô biết, Trần Tiểu Mỹ, cô hiện tại đang ở trạng thái bệnh hoạn, cô chỉ là viết tiểu thuyết nhiều quá, ôm lấy một chút ảo tưởng đó mà không thoát ra được.” “Cô cứ tiếp tục như vậy là không được, cô phải đối mặt với sự thật rồi, để giải quyết vấn đề này, thực ra rất đơn giản, tìm người cô nói đó, đi tỏ tình, đi theo đuổi, có lẽ cô sẽ phát hiện anh ta đã thay đổi, sớm đã không còn là người cô thích nữa.” Trần Tiểu Mỹ không ăn nổi nữa, hốc mắt đỏ hoe, “Ngôn Ngôn, cậu bảo tớ tỏ tình thế nào, người ta có bạn gái rồi.” Tim Cận Ngôn thót một cái, được rồi, đây là thừa nhận rồi.

“Thế thì cậu ngốc quá rồi, người ta đã có bạn gái, cậu tự mình giày vò cái gì, mau tìm một người đàn ông tốt mà gả đi.” “Tớ không làm được.” “Đây hoàn toàn là vấn đề của chính cậu, không phải vấn đề của người khác, chuyện của cậu tớ quyết định, từ ngày mai bắt đầu đi xem mắt.” Cận Ngôn lạnh mặt nói.

“A?” “A cái gì mà a, tớ nói là làm, thật sự không chịu nổi cậu nữa rồi.” “Ngôn Ngôn, cậu không biết cảm giác thầm yêu một người đâu, tớ biết năm đó anh ấy có tình cảm với tớ, có lẽ anh ấy đã tỏ tình với tớ, nhưng năm đó tớ chỉ là một cô gái ở thị trấn nhỏ, tớ chỉ nghĩ đến việc thi đại học, không thể phụ lòng kỳ vọng của bố mẹ, tớ giả vờ không hiểu.” “Nhưng bây giờ tớ lại rất hối hận, nếu lúc đó không quá tuyệt tình, có lẽ đã không như bây giờ.” Cận Ngôn cười, “Có lẽ cậu cũng không thích anh ta đến thế.” “Không, gần mười năm rồi, tớ vẫn quan tâm đến từng hành động của anh ấy, mỗi cử chỉ của anh ấy đều có thể ảnh hưởng đến tâm trạng cả ngày của tớ, tớ vẫn không buông bỏ được.” Cận Ngôn thật sự sắp bị cô bạn thân đánh bại rồi, sao lại có thể như vậy.

Nếu hai người đã từng yêu nhau, thì không buông bỏ được có lẽ còn có thể hiểu được.

Cô nàng này và người ta chưa từng bắt đầu, cũng gần mười năm không gặp mặt, sao vẫn có suy nghĩ như vậy, giống như trong truyện cổ tích vậy.

Nhưng đây dù sao cũng là hiện thực, phải tỉnh táo, không thể giả ngốc cả đời.

Bình thường thấy cô ấy vô tư, không ngờ trong lòng lại cất giấu một chuyện như vậy, thật là hết chỗ nói.

Lục Tử Mặc cũng coi như đã hiểu rõ đầu đuôi, khẳng định nói: “Ngôn Ngôn, cô ấy là thiếu đàn ông, đợi cô ấy có đàn ông rồi, sẽ không nghĩ như vậy nữa, dù sao cũng là động vật ba chân cả thôi.” “Lục Tử Mặc, anh đừng nói bậy.” Cận Ngôn tức giận lườm Lục Tử Mặc một cái, Lục Tử Mặc tưởng cô không tin, lại nói: “Thật đấy, những cô gái nhỏ hay mơ mộng như cô ấy đều như vậy.” “Lục Tử Mặc, anh bây giờ đứng nói chuyện không biết đau lưng, anh chẳng phải cũng từng vì Ngôn Ngôn mà sống dở chết dở, miệng thì nói không quan tâm, thực ra trong lòng lúc nào cũng nhớ người ta.” Trần Tiểu Mỹ đỏ hoe mắt nói.

Cô ấy cũng đâu muốn thế nào, cô ấy giữ gìn một tình cảm đơn thuần như vậy trong lòng cũng không được sao?

“Cô là bệnh, phải trị, tình hình của tôi và cô có giống nhau không?

Tôi và Ngôn Ngôn thật sự đã yêu nhau, cô thì tính là gì.” “Chúng tôi cũng đã từng thích nhau.” “Đó chỉ là tưởng tượng đơn phương của cô thôi, không tính là gì cả.” Trần Tiểu Mỹ cúi đầu không nói gì.

“Được rồi, Tiểu Mỹ.

Tớ biết cậu không buông bỏ được, nhưng chúng ta đi xem mắt được không?” Câu nói này Cận Ngôn đã không phải nói lần đầu, Trần Tiểu Mỹ biết bạn thân quan tâm mình, nên mới lải nhải hết lần này đến lần khác.

Cô cảm thấy cổ họng có chút khô khốc, đưa ra quyết định này thật sự quá khó khăn, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý.

“Được, các cậu sắp xếp giúp tớ đi.” “Thế mới đúng chứ, cậu sẽ gặp được người đàn ông tốt thuộc về mình, quá khứ thì cứ để nó đi chết đi.

Nếu cậu gặp được người đàn ông tốt, sẽ có một ngày cậu phát hiện suy nghĩ của mình trẻ con và nực cười đến mức nào.” “Biết rồi.” Trần Tiểu Mỹ hơi cúi đầu.

“Tớ nói cậu thật là kín tiếng, chuyện như vậy mà không hề nhắc đến một chữ, cậu còn coi tớ là bạn thân không vậy.” “Tớ đâu có mặt mũi nào mà nhắc với cậu.” “Có gì đâu, tớ chưa cưới mà có con tớ còn cho cậu biết, chuyện của cậu có gì mà không thể nói.” “Được rồi, lần sau tớ sẽ nói cho cậu biết.” “Tớ hy vọng lần sau cậu nói với tớ là, cậu đã thích ai đó, hoặc là sắp kết hôn, tớ nhất định sẽ mừng cho cậu một bao lì xì lớn.” “Lớn đến mức nào?” “Có thể đè bẹp cậu.” “Tớ bây giờ muốn kết hôn rồi, đến đè tớ đi, thổ hào.” Trần Tiểu Mỹ dang rộng hai tay.

“Còn có thể đùa được, xem ra khả năng chịu đựng khá mạnh mẽ.” “Hết cách rồi, chó độc thân không mạnh mẽ thì biết làm sao.” “Xem ra cô cũng khao khát đàn ông.” “Lục Tử Mặc, anh có thể đừng thẳng thắn như vậy, độc miệng như vậy không?" Trần Tiểu Mỹ thật sự sợ vị sếp này rồi, lại có thể đoán được suy nghĩ của cô trong nháy mắt, thật sự là sâu không lường được.

Cận Ngôn và cô là bạn thân bao nhiêu năm, cũng không nghĩ đến phương diện này.

Lần sau có tâm sự gì nhất định phải tránh xa Lục Tử Mặc, người đàn ông này thật sự quá đáng sợ.

"Lục Tử Mặc, người anh nói là ai, mau sắp xếp cho họ gặp mặt đi." "Không vấn đề, bây giờ cũng được." "Ai vậy?" Trần Tiểu Mỹ có chút tò mò, rốt cuộc là ai đã để ý đến cô.

Cô ngoại hình bình thường, bình thường đến mức ném vào đám đông là không tìm thấy, sao lại có người thích cô.

Không hiểu nổi.

Lục Tử Mặc cũng không có gì để giấu giếm, "Sử Đông Giác." "Thư ký Sử." "Anh Sử?" Cận Ngôn và Trần Tiểu Mỹ đồng thanh.

"Ừm, cậu nhóc đó sớm đã có ý với cô rồi, nhưng luôn không dám nói ra, là tôi nhìn ra được, hỏi một cái là trúng ngay." Lục Tử Mặc nói với vẻ tự hào.

Mọi người đều cho rằng anh EQ thấp, xem đi, anh cái gì cũng nhìn ra được.

"Hay là thôi đi." Trần Tiểu Mỹ lắc đầu.

"Cô ghét người ta à?" Trần Tiểu Mỹ suy nghĩ một lúc, "Cũng không ghét, chỉ là mọi người đã quen thân như vậy, đột nhiên phải đi xem mắt không phải rất kỳ cục sao?" "Sao lại kỳ, không xem mắt thì chúng ta đổi cách khác." Nói rồi, Lục Tử Mặc trực tiếp lấy điện thoại ra, gọi cho Sử Đông Giác, "Đông Giác, đến biệt thự của tôi ăn lẩu." Sử Đông Giác ngơ ngác, hôm nay anh có một số việc chưa làm xong, nên đến công ty tăng ca.

Đang nghĩ trưa nay ăn gì, thì điện thoại của sếp gọi đến.

“Có làm phiền hai người quá không ạ?” “Không phiền, Trần Tiểu Mỹ cũng ở đây, là cô ấy mời cậu đấy.” Lục Tử Mặc luôn thẳng thắn.

Dù sao một bóng đèn cũng là sáng, sao không để hai cái, cùng sáng cho vui.

Sớm giải quyết xong hai người họ là được rồi.

Sau này tần suất những bóng đèn này xuất hiện trước mặt họ chẳng phải sẽ ít đi sao?

“Này, Lục Tử Mặc, anh nói cái gì vậy.” Trần Tiểu Mỹ đỏ mặt, không nhịn được kinh hô.

Sử Đông Giác cũng sững sờ, “A?” “Đừng a nữa, mau đến đây, đợi cậu.” Cúp điện thoại, Sử Đông Giác thật sự vội vàng, anh ở trong văn phòng nhìn đi nhìn lại kiểu tóc của mình, luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Chương 1525

Nhưng thời gian quá gấp, anh lại không kịp đi làm tóc.

Cắn răng một cái, cứ thế này đi vậy.

May mà có quần áo dự phòng.

Anh thay quần áo, lại sửa sang lại tóc, lúc này mới lo lắng đi ra ngoài.

Người lo lắng không chỉ có anh, Trần Tiểu Mỹ ngồi như trên đống lửa, mấy lần muốn chạy trốn đều bị Cận Ngôn bắt lại.

"Trần Tiểu Mỹ, cậu không đến mức đó chứ, chút dũng khí này cũng không có, chỉ là để hai người cùng nhau ăn một bữa cơm, có gì đâu." "Các cậu không thấy như vậy siêu cấp ngượng ngùng sao?" Không biết thì thôi, biết người ta có ý đó, tâm trạng cô thật sự rất phức tạp.

"Là do cậu tự nghĩ nhiều thôi, không có gì đâu." Cận Ngôn nắm chặt tay Trần Tiểu Mỹ không buông.

Tiểu Anh Đào đang chơi ở bên cạnh, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn sang đây.

"Nếu cậu thấy khó xử thì cứ coi như không biết gì là được." "Làm sao mà giả vờ được chứ, người thông minh như anh Sử, chỉ cần nhìn là đoán ra ngay." Trần Tiểu Mỹ không hề nghi ngờ chỉ số thông minh của Sử Đông Giác, dù lúc Lục Tử Mặc gọi điện vẫn giữ giọng điệu công việc nhưng cô đã nghe thấy hai chữ "cố lên" trong đó.

"Tớ thấy mấy nhân vật nam nữ chính trong tiểu thuyết của cậu diễn giỏi lắm mà." "Trời ạ, đó đều là lừa độc giả thôi, tớ nhát gan lắm." Bất kể Trần Tiểu Mỹ nói gì, Cận Ngôn cũng không chịu buông

người.

Dù sao hôm nay cũng nhất định phải để cô đi xem mắt, cứ thế này mãi, cô còn lo bạn thân mình sẽ bị trầm cảm mất. 15 phút sau.

Sử Đông Giác đến, Tiểu Anh Đào miệng ngọt như mật, là người reo lên đầu tiên: “Oa, chú Sử hôm nay đẹp trai quá.” “Chào Tiểu Anh Đào.” Phản ứng đầu tiên của Sử Đông Giác là nhìn về phía Trần Tiểu Mỹ, nhưng cô hoàn toàn không dám giao mắt với anh.

Sử Đông Giác hiểu ra, quả nhiên đúng như anh đoán, người ta đã biết chút tình cảm thầm kín trong lòng anh rồi.

Anh hơi lúng túng.

Nhưng dù sao cũng là trợ lý tổng giám đốc, đã từng trải qua bao nhiêu tình huống, anh nhanh chóng bình tĩnh lại, gật đầu chào ba người họ.

“Thư ký Sử, mau qua đây ngồi đi.” Cận Ngôn ra dáng nữ chủ nhân, niềm nở mời.

Lục Tử Mặc nhếch môi nở một nụ cười khó nhận ra, mẹ của Anh Đào đúng là quá tự giác rồi.

Sử Đông Giác gật đầu, đi tới, Cận Ngôn tự tay lấy cho anh một bộ bát đũa.

“Cảm ơn.” “Tiểu Mỹ cũng ở đây à.” “Vâng.” Trần Tiểu Mỹ chỉ đáp lại một tiếng nhạt nhẽo.

“Bộ tiểu thuyết kia của em không phải đã bắt đầu quay rồi sao?

Tiến triển thế nào rồi?” Nhắc đến tiểu thuyết, Trần Tiểu Mỹ là người có nhiều chuyện để nói nhất, cô mỉm cười: “Hai hôm trước em vừa đến đoàn phim xem qua, hiện tại quay rất thuận lợi, đạo diễn và diễn viên đều rất nghiêm túc, tốt hơn em tưởng tượng.” “Chiếu vào dịp Tết Nguyên Đán à?” “Vâng, đạo diễn Trần nói vậy.

Mấy năm nay phim chiếu Tết không phải bom tấn Hollywood thì cũng là những tác phẩm kinh phí lớn, thể loại trong trẻo nhẹ nhàng thế này rất hiếm, đạo diễn muốn thử xem sao.” “Anh có dự cảm nhất định sẽ thành công.” “Cảm ơn anh, thành công hay không em cũng không quá kỳ vọng, chỉ là nhìn thấy tâm huyết của mình được đưa lên màn ảnh, được nhiều người biết đến hơn, cảm giác này rất tuyệt, giống như được nhiều người công nhận hơn vậy.” “Đúng thế, giống như con của mình vậy, nhìn nó từng bước trưởng thành, rồi thành công xuất chúng, tâm trạng đó chắc chắn là tuyệt vời nhất.” Sử Đông Giác tiếp lời.

“Vâng, chính là cảm giác đó, như con mình có tương lai xán lạn vậy.” Cận Ngôn ở bên cạnh không ngừng đánh giá Sử Đông Giác, càng nhìn càng thấy hài lòng, phong độ lịch lãm, như một người anh lớn.

Lại còn rất biết khơi gợi chủ đề, chỉ một thoáng đã giải thoát cho cô bạn Trần Tiểu Mỹ khỏi tình thế khó xử.

Nếu hai người họ đến được với nhau thì cũng tốt quá rồi.

Quan trọng nhất là đây được xem như người quen cũ, nhân phẩm tuyệt đối không có gì để chê.

Nếu không Lục Tử Mặc cũng sẽ không làm người trung gian này.

Hai người họ cứ nói chuyện, Trần Tiểu Mỹ đột nhiên phát hiện Cận Ngôn và Lục Tử Mặc từ đầu đến cuối không hề lên tiếng, bất giác cô nhìn về phía bạn thân, chỉ thấy khóe miệng cô ấy đang cong lên một nụ cười.

Quen biết bao nhiêu năm, sao cô lại không biết cô ấy đang nghĩ gì chứ.

Con nhóc này chắc chắn đang nghĩ giữa họ có hy vọng rồi.

Nói thật, bao năm qua Sử Đông Giác đúng là rất quan tâm đến cô.

Tuy Lục Tử Mặc là sếp của cô, nhưng công ty cô đang làm chỉ là một công ty nhỏ không mấy nổi bật thuộc Lục thị.

Rất nhiều việc đều do Sử Đông Giác giúp cô lo liệu, mỗi lần xuất bản sách hay đàm phán bản quyền, gần như đều do anh đích thân đại diện, luôn cố gắng hết sức tranh thủ quyền lợi lớn nhất cho cô, có thể nói là anh đã từng bước nâng đỡ cô.

Cô vẫn luôn nghĩ rằng đây là do Lục Tử Mặc chỉ thị, giờ nghĩ lại, là do cô đã nghĩ quá đơn giản, đã xem nhẹ tấm chân tình của người ta.

Uổng cho cô còn là người viết tiểu thuyết, hóa ra chỉ là lý thuyết suông.

Trong lòng dâng lên một nỗi áy náy nhàn nhạt, Trần Tiểu Mỹ lại ngẩng đầu lén nhìn Sử Đông Giác một cái, nhưng vừa nhìn đã vội thu lại ánh mắt.

Nào ngờ Tiểu Anh Đào đang tự chơi một mình bỗng chạy tới, ôm lấy cánh tay Sử Đông Giác: “Chú Sử, mẹ nuôi vừa mới nhìn trộm chú đó.” Phụt.

Cận Ngôn là người đầu tiên không nhịn được mà bật cười, con gái mình đúng là chuyên gia hại mẹ nuôi.

Lục Tử Mặc cũng cong môi cười, ôm cô con gái nhỏ vào lòng.

Cận Ngôn chờ đợi, một giây, hai giây, ba giây… Trần Tiểu Mỹ nổi đóa, con bé này rất hay giả ngốc.

Chỉ là cô không hiểu một điều, trẻ con không có nhiều suy nghĩ quanh co, một là một, hai là hai.

“Tiểu Anh Đào, con nhìn nhầm rồi.” Tiểu Anh Đào chớp chớp đôi mắt đen tròn xoe, còn đáng yêu giơ tay chỉ vào mắt mình: “Nhìn đôi mắt to sáng ngời của con này, làm sao con có thể nhìn nhầm được.” Trần Tiểu Mỹ mặt đỏ bừng, lắp bắp nói: “Tôi không có.” “Mẹ có mà.” “Tôi không có.” “Mẹ có, mẹ có mà, con đã thấy.” Một lớn một nhỏ dường như bắt đầu đối đầu nhau.

Cận Ngôn đành phải ra mặt hòa giải.

Cô bạn thân này của cô, đã viết rất nhiều câu chuyện tình yêu, nhưng lại luôn quá keo kiệt với chính mình, không hề tô điểm nhẹ nhàng cho cuộc đời tình cảm của bản thân, hai mươi lăm tuổi rồi mà chưa từng có một mối tình đúng nghĩa.

Cứ mãi níu giữ một tình cảm hư vô mờ mịt.

Chương 1526

Nói ra chắc chẳng ai tin nổi.

“Tiểu Anh Đào, con ra kia chơi một mình đi.” Tiểu Anh Đào bắt đầu làm nũng: “Mẹ ơi, tại sao mặt mẹ nuôi lại đỏ thế ạ, nhà mình rõ ràng không nóng.” Hự… Trần Tiểu Mỹ bị sặc, đứa trẻ hư này, đúng là không cho cô chút mặt mũi nào, đây là muốn chỉnh cô mà.

“Là tại tớ ăn lẩu nóng quá thôi.” “Hứ, lại định lừa con, con biết là mẹ ngại mà, vừa nãy con chỉ trêu mẹ thôi.” Trần Tiểu Mỹ không nhịn được mà làm mặt đáng thương với Tiểu Anh Đào: “Bảo bối ơi, con tha cho mẹ đi mà.” “Mẹ ơi, con nói sai sao ạ?” Cận Ngôn cười: “Không sai, nhưng người lớn nói chuyện, trẻ con không được tùy tiện chen vào, như vậy là không lịch sự.” Tiểu Anh Đào gãi gãi đầu, rúc vào lòng Lục Tử Mặc, ánh mắt sáng long lanh nhìn chằm chằm vào Trần Tiểu Mỹ và Sử Đông Giác.

Ánh mắt trẻ thơ trong veo sáng ngời, nhìn đến mức Trần Tiểu Mỹ và Sử Đông Giác đều đỏ mặt tía tai.

“Tiểu Anh Đào, nhắm mắt lại đi con?” “Tại sao ạ, con có buồn ngủ đâu.” Cận Ngôn đúng là hết cách với cô con gái này.

Sử Đông Giác đành phải gắp thức ăn cho Trần Tiểu Mỹ: “Ăn nhiều vào, đây là sách bò em thích nhất, anh thấy dạo này em gầy đi rồi.” Trần Tiểu Mỹ lập tức hồi phục, ôm mặt mình, có chút hài hước hỏi: “Nhìn ra được sao?

Gầy thật hả anh?” Dạo này cô phải tăng ca viết bản thảo, thường xuyên ăn uống không đàng hoàng, hôm qua cô cân thử, đã sụt mất một ký rồi.

“Ừ, mặt cũng hơi gầy đi rồi.” “Ha ha.” Con gái mà, điều thích nghe nhất chẳng phải là những lời như thế này sao, đặc biệt là khi nó được nói ra một cách vô tình?

Độ chân thực rất cao.

Cận Ngôn chỉ muốn cười, con bé này, mấy câu đã lại bị người ta dỗ ngọt rồi.

Cô chẳng thấy nó gầy đi chỗ nào, rõ ràng khuôn mặt vẫn còn chút mũm mĩm trẻ con, một gương mặt búp bê.

Không khí lại hòa hoãn, nào ngờ Tiểu Anh Đào lại hỏi: "Mẹ nuôi, mẹ và chú Sử có phải là bạn trai bạn gái không ạ?" "Con bé ngốc này, con biết bạn trai bạn gái là gì không?" "Biết ạ, giống như ba và mẹ vậy đó." Trần Tiểu Mỹ lười cả nói, mối quan hệ tình cảm của ba mẹ con chẳng bình thường chút nào đâu.

"Con quên lời mẹ vừa nói với con rồi à." "Ồ." Tiểu Anh Đào đáng yêu che miệng lại.

Trần Tiểu Mỹ cũng bật cười, chuyện mặt dày đúng là có thể rèn luyện được, rèn mãi rèn mãi cũng dày lên thôi.

Bị Tiểu Anh Đào vạch trần mấy lần, Trần Tiểu Mỹ cũng không còn khó xử như trước nữa.

Dù sao cô cũng đói thật rồi, Sử Đông Giác gắp gì cho cô, cô ăn nấy.

Sử Đông Giác dĩ nhiên là rất phấn khích, anh đã muốn làm vậy từ lâu rồi, nhưng hai người khá thân thiết, quen biết đã bốn năm, những hành động thân mật như vậy ngày thường là không thể.

Bây giờ mọi người đều xem họ là một đôi, anh cũng dần dần thuận tay hơn.

Vô tình, Trần Tiểu Mỹ phát hiện đĩa trước mặt mình đã chất đầy xương và đồ ăn thừa, trong khi đĩa của Sử Đông Giác vẫn sạch sẽ, như thể chưa ăn gì.

“Anh Sử, anh cũng ăn đi, đừng chỉ gắp cho em.” “Ừ, anh có ăn mà.” Cận Ngôn càng nhìn họ càng thấy có hy vọng.

Cô nhớ, Sử Đông Giác hình như sắp ba mươi rồi, hai người chênh nhau năm tuổi.

Người lại chu đáo như vậy, quá hợp với một kẻ ngốc trong cuộc sống như Trần Tiểu Mỹ.

Có một người bạn trai bao dung chu đáo như thế, tin rằng cái mối tình đơn phương vớ vẩn kia sớm muộn gì cũng tan thành mây khói.

Cuộc sống là cơm áo gạo tiền, khi đam mê qua đi, biết bao dung và vun đắp hôn nhân thì quan hệ vợ chồng mới có thể bền lâu.

“Mẹ nuôi, mẹ cũng là đồ ham ăn, giống như Tiểu Anh Đào vậy.” Mẹ hình như cũng thường nói cô là đồ ham ăn thì phải.

“Con bé ngốc, mẹ là người lớn, đương nhiên ăn nhiều hơn.” “Ba con ăn ít lắm ạ.” “Đó là ba con không bình thường, con mau bảo ba ăn nhiều vào, không thì làm sao bảo vệ Tiểu Anh Đào, bảo vệ mẹ con, bảo vệ Lala của con được.” “Hả?” “Ăn nhiều mới có năng lượng, có sức lực, giống như lúc con đói, con còn chạy không nổi.

Nếu ba con đói, chắc chắn sẽ không thể bảo vệ con tốt được.” “Ba ơi, vậy ba ăn nhiều vào nhé, như vậy mới bảo vệ được con và mẹ.” “Đừng có nói mấy vấn đề vớ vẩn này với người không cùng chủng tộc.” Lục Tử Mặc điểm nhẹ vào mũi con gái.

“Lục Tử Mặc, anh mắng tôi là heo à.” “Là tự cô nói, chứ không phải tôi.” Lục Tử Mặc ra vẻ vô tội.

Trần Tiểu Mỹ: “…” “Ngôn Ngôn, cậu không quản được chồng cậu à?

Xem anh ta nói gì kìa.” “Cái này tớ không quản được, miệng mọc trên người anh ấy mà.” “Hai vợ chồng các người đúng là lòng dạ đen tối.” Trần Tiểu Mỹ ca cẩm.

“Thôi đi, tớ lòng dạ đen tối mà còn cho cậu ăn ngon uống say à, đồ ăn cậu đang ăn bây giờ là tớ mua ở siêu thị về đấy.” “Được rồi, là tớ sai.” Sử Đông Giác mỉm cười, thực ra anh cũng không biết mình đã thích cô gái bình thường này từ khi nào.

Là thư ký trưởng của Lục Tử Mặc, người nịnh bợ anh không đếm xuể, anh cũng đã gặp qua đủ loại phụ nữ.

Nhưng không một ai có thể khiến anh rung động.

Cô gái này là một ngoại lệ.

Lần đầu tiên anh có ấn tượng với cô là lần cô đi cùng Cận Ngôn đánh ghen.

Hai người nói chuyện ngoài cửa, cô đã trách mắng anh một trận, sau đó lại hạ mình nhờ anh để mắt đến Lục Tử Mặc, đừng hoàn toàn xem Lục Tử Mặc là cấp trên mà hãy xem như một người đàn ông bình thường.

Nếu một người đàn ông không chung thủy, anh đứng ra tố cáo thì anh chính là một người đàn ông tốt.

Lời nói chính xác anh không nhớ rõ lắm, nhưng đại khái ý là như vậy.

Lúc đó anh đã nghĩ, cô gái này là một người bạn đáng để kết giao sâu sắc, đối với bạn bè của mình lại hết lòng như vậy.

Sau đó, hai người ít qua lại hơn.

Mãi cho đến khi Cận Ngôn rời đi, cô gái này lại xuất hiện, giúp Cận Ngôn trông chừng Lục Tử Mặc.

Vì Cận Ngôn mà trở thành kẻ thù với Úy Lam, hễ gặp mặt là cà khịa.

Bình thường trông là một cô gái hiền lành, nhưng lúc đốp chát lại không hề nể nang, sức chiến đấu cực kỳ mạnh.

Cô tiếp xúc với Lục Tử Mặc nhiều như vậy, với tư cách là người ngoài cuộc, anh thực sự có chút lo lắng, sợ rằng cô gái này sẽ động lòng với Lục Tử Mặc, cướp bạn trai của bạn thân.

Dù sao thì những màn kịch như vậy trong cuộc sống thực tế không hề thiếu.

Thực tế là anh đã nghĩ nhiều, người ta căn bản không hề có ý đó, cũng chẳng có suy nghĩ gì với Lục Tử Mặc.

Chương 1527

Lúc cần tránh thì sẽ tránh, tuyệt đối không mập mờ, luôn giữ một khoảng cách nhất định.

Hơn nữa còn đặc biệt tài năng.

Tiểu thuyết của cô anh vẫn luôn đọc, còn là độc giả trung thành của cô.

Ban đầu anh nghĩ, tiểu thuyết do một cô gái nhỏ như vậy viết ra, chắc chắn chỉ toàn là những chuyện tình cảm yêu đương, nhưng thực tế anh đã nhầm.

Cô chỉ viết hai bộ tiểu thuyết hiện đại, một là tác phẩm đầu tay, một là câu chuyện thăng tiến nơi công sở.

Còn lại tất cả đều là truyện cổ đại, có võ hiệp, có lịch sử, có tiên hiệp, tất cả đều khí thế hùng tráng, tình yêu chỉ là một phần trong đó, hoàn toàn không giống như được viết ra từ tay một cô gái.

Anh vốn chỉ định đọc qua loa, nhưng câu chữ của cô dường như có một sức hút đặc biệt, khiến bạn cầm lên rồi thì không thể đặt xuống, vô tình bị cuốn vào những câu chuyện mà cô dệt nên.

Mỗi ngày đọc xong chương mới của cô rồi mới đi ngủ đã trở thành một phần cuộc sống của anh.

Anh còn âm thầm nạp tiền để trở thành hội viên, tặng thưởng và đặt đọc cho cô.

Để không bị lộ thân phận, mỗi lần anh đều không dám thưởng quá nhiều, chỉ theo số đông.

Bây giờ đã trở thành một fan trung thành rồi.

Tất nhiên, một ngàn độc giả trong lòng có một ngàn Hamlet.

Anh cũng từng gặp anti-fan, nhưng mỗi lần đều có một lượng lớn fan trung thành đứng ra bảo vệ cô.

Bất kể anti-fan nói gì, cô luôn giải thích một cách nhẹ nhàng, nghiêm túc tiếp thu ý kiến của mọi người, hoàn toàn hiền lành không có chút tỳ vết nào.

Một con người như vậy, luôn cho anh cảm giác nhàn nhã tự tại ngắm mây trôi, tóm lại là rất thoải mái.

Anh còn trở thành người lên kế hoạch cho mỗi cuốn sách của cô, ý kiến của anh, nếu tốt cô sẽ nghiêm túc tiếp thu, nếu cảm thấy không phù hợp cũng sẽ nói ra kịp thời, không phải là kiểu cô gái không có chủ kiến.

Không vì danh tiếng lớn hơn mà trở nên tự mãn.

Mỗi lần xuất hiện trước mặt anh, cô luôn có vẻ hơi ngơ ngác.

Tóm lại, anh dường như đã bị tài năng và sức hút nhân cách của cô chinh phục.

Nghĩ đến những điều này, khuôn mặt Sử Đông Giác tràn đầy dịu dàng.

Trần Tiểu Mỹ nghiêng đầu, vừa hay bắt gặp gương mặt nghiêng dịu dàng như vậy của anh, trái tim bất giác đập lỡ hai nhịp.

“Mẹ nuôi, mẹ lại nhìn người ta rồi.” “Mẹ còn nhìn con nữa kìa, mặt mọc ra chẳng phải để cho người ta nhìn sao?” Trần Tiểu Mỹ bắt đầu tài nghệ nói bừa của mình.

Tiểu Anh Đào ngẩn ra một lúc, mẹ nuôi nói có vẻ rất có lý nha, mặt mọc ra chẳng phải để cho người ta nhìn sao? … Đợi Trần Tiểu Mỹ và Sử Đông Giác ăn xong đã là hai giờ chiều.

Cận Ngôn và Trần Tiểu Mỹ dọn dẹp bát đĩa vào bếp rửa, Lục Tử Mặc và Sử Đông Giác ngồi nói chuyện ở phòng khách.

“Thế nào?” “Cái gì thế nào?” “Bớt giả vờ với tôi đi, tôi hỏi cậu thấy Trần Tiểu Mỹ thế nào?” Sử Đông Giác hiếm khi đỏ mặt: “Chẳng phải anh vẫn luôn biết tâm tư của tôi sao?” Nếu không sao lại sắp xếp màn kịch này.

“Tôi sắp xếp là chuyện của tôi, nếu cậu thật lòng thích người ta thì dũng cảm theo đuổi, còn nếu không thật lòng thì sớm dẹp đi.” Lục Tử Mặc tuy miệng thì luôn tỏ vẻ không hài lòng với Trần Tiểu Mỹ, nhưng đây là bạn thân của Cận Ngôn, anh cũng thật lòng xem cô như bạn bè.

“Tôi đương nhiên là thật lòng, nhưng Tiểu Mỹ cô ấy…?” “Cậu dùng chút tâm tư đi, theo đuổi được cô ấy không khó đâu, người ta là một cô gái thuần khiết, đảm bảo sẽ cắn câu.” “Nói cứ như thật vậy.” Sử Đông Giác có chút nghi ngờ.

Chỉ số tình cảm của sếp nhà mình thấp là điều ai cũng công nhận, vợ con còn bỏ đi mấy năm, chủ ý của anh ta liệu có tác dụng không?

Sử Đông Giác không dám mù quáng, vẫn có chút hoài nghi.

“Có thể tin tưởng hơn một chút được không?” Lục Tử Mặc hơi nheo mắt.

Thật là gặp quỷ, anh tạo cơ hội cho người ta, mà người ta lại không hề cảm kích.

Đúng là dâng cả trái tim chân thành lên cho người ta chà đạp.

Tức giận.

Anh thề, đây là lần duy nhất anh làm mai mối, sau này tuyệt đối không làm cái việc tốn công vô ích này nữa.

“Ha ha, tôi tin anh mà.” “Cười giả tạo quá.” Tiểu Anh Đào vạch trần.

“Tiểu Anh Đào.” “Chú rõ ràng là không thật lòng.” “Con thành tinh rồi à?” “Đúng vậy, con là tiểu hầu tử, tinh ranh như khỉ.” “Ra là khỉ tinh à, đến từ đâu thế, có phải từ Hoa Quả Sơn không?

Mau báo danh cho ta?” “Ha ha ha ha.” Tiểu Anh Đào cười rất vui vẻ.

Trong bếp, Cận Ngôn lại đang làm công tác tư tưởng cho Trần Tiểu Mỹ: “Cậu xem Sử Đông Giác đi, chín chắn điềm đạm, còn biết dỗ trẻ con, sau này nhất định là người đàn ông tốt của gia đình.

Cậu đừng có làm mình làm mẩy nữa, cơ hội không chờ người đâu, nếu người ta tỏ tình thì cứ thẳng thắn chấp nhận.” “Tớ có thích anh ấy đâu.” “Cậu cũng không ghét anh ấy mà, tớ thấy hai người ở bên nhau rất tự nhiên.

Cứ thử hẹn hò xem sao, không hợp thì chia tay.” Trần Tiểu Mỹ nghĩ lại mọi chuyện trên bàn ăn hôm nay, thực ra cảm giác được người khác chăm sóc này rất tốt, sau này gặp chuyện gì cũng sẽ có thêm một người để bàn bạc, không phải một mình gánh vác nữa.

Cô gật đầu.

“Tớ có bắt cậu lên núi đao xuống chảo dầu đâu, cậu có cần phải làm ra vẻ mặt như vậy không?” “Tớ đang suy tư.” “Suy tư cái quỷ ấy, cậu không cần suy tư, cái cậu cần là dũng khí, chẳng qua chỉ là một cái gật đầu thôi mà.” “Cận Ngôn Ngôn, cậu không đi làm bà mai đúng là một sự lãng phí, cái miệng này dẻo ghê.” “Bớt giỡn mặt với tớ đi.” Trần Tiểu Mỹ ngay sau đó nghĩ đến điều gì đó, khổ não hỏi: “Ngôn Ngôn, cậu nói xem nếu lát nữa anh ấy tỏ tình với tớ thì làm sao?” “Không phải vừa mới nói với cậu rồi sao?

Gật đầu là được.” “Vậy nếu anh ấy muốn tiến thêm một bước thì sao?” Cận Ngôn cười, ra là cô lo lắng chuyện này.

“Đàn ông là cầm thú, câu này không sai, nhưng một con cầm thú thông minh, ban đầu đều khoác một lớp áo ngoài, giỏi nhất là che giấu, chỉ đợi cậu buông lỏng cảnh giác rồi nuốt chửng cậu.” “Anh ấy thật sự sẽ không làm gì tớ chứ?” “Cậu nghĩ nhiều rồi, Sử Đông Giác không phải loại người đó.” “Vậy thì tớ yên tâm rồi.” Cô biết mình trong thời gian ngắn không thể bước ra được, cô cũng không biết sẽ cần bao lâu nữa.

“Được rồi, còn gì không hiểu, chị đây sẵn sàng giải đáp cho cưng bất cứ lúc nào.” “Ha ha, tạm thời không có.” “Nhưng Tiểu Mỹ này, có chuyện tớ phải nhắc cậu, đừng có người ta kéo tay cậu một cái mà cậu đã né như né tà.

Chương 1528

Thử chấp nhận đi, bắt đầu từ việc nắm tay.” Trần Tiểu Mỹ gật đầu: “Tớ biết rồi.” “Tiểu thuyết của cậu không viết về tình cảm à?

Sao tớ thấy cậu cứ như con ngố vậy, cái gì cũng không biết.” “Trời ạ, không ăn thịt lợn thì cũng thấy lợn chạy mà, là đạo lý đó đó.” “Chắc chỉ có mấy fan nhí của cậu mới đọc nổi, tớ thấy cậu đúng là đi gieo họa cho người ta.” Cận Ngôn tỏ ra vô cùng nghi ngờ về tiểu thuyết của Trần Tiểu Mỹ.

Chỉ số tình cảm thế này mà còn viết tiểu thuyết ngôn tình?

“Để tớ tặng cậu mấy cuốn, cho cậu tham khảo, tuyệt đối đáng xem.” “Đợi tớ có thời gian rồi xem.” Buổi chiều, Trần Tiểu Mỹ và Sử Đông Giác rời đi.

Lúc họ chuẩn bị đi, Tiểu Anh Đào chạy tới: “Mẹ nuôi, chú Sử.” “Hử?” Hai người khó hiểu nhìn cô bé, không biết con bé này định làm gì.

Tiểu Anh Đào cười một tiếng: “Yêu nhau là phải nắm tay đó ạ.” Nói rồi cô bé kéo tay họ, để họ nắm lấy nhau.

Trần Tiểu Mỹ và Sử Đông Giác đều ngây người, nhưng bàn tay nhỏ của Tiểu Anh Đào cứ giữ chặt tay họ, họ căn bản không thể buông ra.

“Hai người phải nắm tay thật chặt nhé, đừng làm con thất vọng nha, con ở đây nhìn hai người đó.” Đứa trẻ ngây thơ đáng yêu, nhìn họ bằng ánh mắt đầy mong đợi, họ căn bản không thể buông tay.

“Được rồi, được rồi, bai bai, hai người phải nhớ Tiểu Anh Đào, yêu hai người nhiều.” Sử Đông Giác và Trần Tiểu Mỹ cười bất đắc dĩ, bàn tay đang nắm chặt cũng quên mất việc buông ra.

“Được rồi, đồ nghịch ngợm, mau về đi.” Trần Tiểu Mỹ vẫy vẫy tay.

Tiểu Anh Đào suốt nhìn họ ra khỏi cửa, lúc này mới sà vào lòng Lục Tử Mặc: “Bố ơi, con biểu hiện thế nào ạ?” “Rất tốt, vỗ tay khen ngợi.” “Hi hi hi.” Tiểu Anh Đào cười rúc vào lòng Lục Tử Mặc.

“Mẹ ơi, chú Sử có khả năng trở thành bố nuôi của con không ạ?” “Đương nhiên là có khả năng, họ đã nắm tay nhau rồi mà.” “Vậy sau này cũng sẽ hôn nhau như ba và mẹ chứ ạ?” “Chắc chắn sẽ có.” “Vậy lần sau con bảo họ hôn nhau nhé.” “Đừng con ơi, bé ngoan, chuyện này không vội được đâu.” Lục Tử Mặc toát mồ hôi, Cận Ngôn nói không sai, cô con gái nhà mình đúng là một tiểu yêu tinh, không dễ gì trị được.

“Tại sao không vội được ạ?” “Giống như con kết bạn với một người, đều cần có một quá trình, không phải một lúc là có thể thân thiết ngay được.

Con chắc chắn cũng sẽ tiếp xúc một thời gian, xem người bạn này có đáng để con kết giao sâu sắc không, đúng không?” “Đương nhiên rồi ạ.” Tiểu Anh Đào kiêu ngạo nói.

Cô bé không tùy tiện kết bạn đâu, bạn của cô bé nhất định phải đáng yêu, phải vui tính, phải thú vị.

Quan trọng nhất là phải thích cô bé.

“Cho nên chuyện con vừa nói không thể làm được.” Tiểu Anh Đào nheo một mắt, giơ tay làm ký hiệu OK với Lục Tử Mặc.

“Bé ngoan.” Lục Tử Mặc ôm chặt Tiểu Anh Đào vào lòng.

Cận Ngôn ở bên cạnh chỉ biết lắc đầu, hai cha con này đúng là sến sẩm quá đi.

“Ba ơi, không phải ba nói sẽ cùng con dựng một cái xích đu sao?” “Không thành vấn đề, làm ngay đây.” “Còn phải làm cho Lala một cái biệt thự nữa.” “Không thành vấn đề, hôm nay sẽ làm xong.” Hai cha con nói xong liền đi ra sân.

Cận Ngôn xem trong nhà còn thiếu gì, chuẩn bị sắm sửa thêm một chút, để bố mẹ cũng qua ở, tiện chăm sóc Tiểu Anh Đào. … Sử Đông Giác và Trần Tiểu Mỹ cứ nắm tay nhau đi ra ngoài như vậy, cả hai đều không nói gì.

Trần Tiểu Mỹ cảm thấy lòng bàn tay mình đã đổ mồ hôi, nhưng tay người đàn ông vẫn ấm áp và khô ráo.

Đây là lần đầu tiên cô nắm tay một người đàn ông như vậy, lại còn là nhờ con gái nuôi ban tặng.

Cô muốn rút tay về, nhưng phát hiện Sử Đông Giác nắm hơi chặt.

“Anh Sử.” “Tiểu Mỹ, ý của tổng giám đốc Lục cũng là ý của tôi.” “Ồ.” Trần Tiểu Mỹ cúi đầu, khiến người ta không thể nhìn ra cô đang nghĩ gì.

“Tiểu Mỹ, chúng ta quen biết cũng nhiều năm rồi.” “Vâng.” Sử Đông Giác bị cô gái đáng yêu này làm cho tức cười: “Tiểu Mỹ, tôi là hồng thủy mãnh thú sao?

Em đến nhìn cũng không dám nhìn tôi.” Trần Tiểu Mỹ đành phải ngẩng đầu lên.

Sử Đông Giác thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa của cô hồng phớt, giống như hoa đào nở rộ trong mùa xuân.

Anh nhớ đến từ ngữ mà cô thường dùng trong tiểu thuyết, “mặt tựa hoa đào”.

Dùng từ này để miêu tả dáng vẻ của cô lúc này thật vô cùng thích hợp.

Sử Đông Giác cứ nhìn cô mà không nói gì, Trần Tiểu Mỹ hơi bực: “Được rồi, đừng nhìn nữa, có gì đẹp đâu.” Một người đàn ông cứ nhìn chằm chằm một cô gái như vậy có ổn không?

“Chính vì đẹp mà.” Vì đẹp nên mới phải nhìn chứ.

Trần Tiểu Mỹ càng thêm ngại ngùng: “Hóa ra anh toàn dùng cách này để dỗ con gái vui à?” “Không có, em là người đầu tiên.” “Không tin đâu.” “Không tin em cứ đi hỏi tổng giám đốc Lục, mỗi ngày tôi đều bị anh ấy sai bảo như chó, đâu có thời gian mà dỗ con gái.” Sử Đông Giác hơi vội vàng.

Anh thật sự không có nhiều thời gian cá nhân, chỉ từng yêu một lần hồi đại học, sau đó đời sống tình cảm là một khoảng trống.

“Sếp của anh đâu có quản được thời gian sau giờ làm của anh, nói không chừng anh ấy cũng bị anh lừa thôi.” “Tiểu Mỹ, thật sự không có.” “Được rồi, em trêu anh thôi, anh vội gì chứ.” Trần Tiểu Mỹ cười.

Chỉ có anh được trêu em thôi sao, em cũng biết trêu người đấy.

“Ha ha.” Gió nhẹ thổi qua, hai người đi được một đoạn, đột nhiên phát hiện chỉ mải đi bộ mà quên cả lấy xe, xe vẫn còn đậu trong gara nhà Lục Tử Mặc.

“Chết rồi, xe đâu?” “Đúng là quên mất thật.” “Tiểu Mỹ, chúng ta hẹn hò thử xem sao?” Có lẽ là do ngày hôm đó quá đẹp, hoặc có lẽ là vì nghe theo lời của bạn thân, Trần Tiểu Mỹ ma xui quỷ khiến đã đồng ý.

Đến nỗi nhiều năm sau, cô vẫn nhớ sự khởi đầu của cô và anh, không có lời thề non hẹn biển rung động đất trời, chỉ có một câu nói rất bình dị.

Sử Đông Giác không thể tin được nhìn Tiểu Mỹ, ngẩn người một lúc lâu, mới lắp bắp nói ra một câu: “Tiểu Mỹ, anh sẽ không phụ em đâu.” “Chỉ là đồng ý hẹn hò với anh thôi, anh đừng nghĩ nhiều quá.” Sử Đông Giác cười: “Có ai dội gáo nước lạnh như em không?” “Em chỉ nói thật thôi.” Không thể cho người ta quá nhiều hy vọng, nếu cuối cùng hai người không thể ở bên nhau, chẳng phải là làm lỡ dở người ta sao.

“Em yên tâm, anh sẽ không cho em cơ hội hối hận đâu.” “Chuyện của em…” “Tiểu Mỹ, anh đã đọc tất cả tiểu thuyết của em.” Nếu tác phẩm đầu tay có hình bóng của anh trong đó, vậy thì anh đã hiểu được đại khái rồi.

Cô gái ngốc này, ngốc đến mức khiến anh đau lòng.

“Hả?

Anh đọc hết rồi sao.” Thực ra Trần Tiểu Mỹ không thích người quen đọc tiểu thuyết của mình cho lắm.

Câu chữ của một tác giả có thể phản ánh thế giới quan và giá trị quan của họ một cách tiềm thức, thậm chí còn vô tình đưa vào một số trải nghiệm thực tế.

Chương 1529

Bị người quen đọc được, luôn có cảm giác như bị người ta nhìn thấu.

“Ừ, ban đầu chỉ là tò mò, nhưng đọc rồi thì không dứt ra được.” “Hay thật không ạ?” Trần Tiểu Mỹ không phải là không có độc giả nam, nhưng là một nhân tài quản lý cấp cao của công ty niêm yết như Sử Đông Giác, cô thật sự chưa từng nghĩ tới.

“Hay, nhưng đáng tiếc nhất là Tiêu Ly mà anh thích nhất cuối cùng lại chết.” Đây là nam chính trong tiểu thuyết võ hiệp của Trần Tiểu Mỹ, cuối cùng đã hy sinh vẻ vang vì cứu nước.

“À, cái đó thực ra em cũng rất không nỡ, em vừa viết vừa khóc, viết cả một đêm, em cũng khóc cả một đêm.” “Ừ, anh cũng suýt rơi nước mắt.” “Anh còn đọc những cuốn nào nữa?” Sử Đông Giác đã đọc hết tất cả, nói năng lưu loát.

Trần Tiểu Mỹ kinh ngạc nhìn Sử Đông Giác.

Nói như vậy, người đàn ông này thật sự đã đọc hết tất cả tiểu thuyết của cô.

“Rất hay, thật đấy.” Trần Tiểu Mỹ có chút ngại ngùng: “Em cảm thấy mình vẫn còn nhiều không gian để tiến bộ.” “Anh có thể thấy sự tiến bộ của em, cuốn sau hay hơn cuốn trước, bất kể là quyền mưu hay cung đấu, càng viết càng hay.

Nhiều lúc anh còn bị rối não, phải quay lại đọc kỹ mấy lần mới miễn cưỡng đoán được hướng đi của em.” Trần Tiểu Mỹ liếc Sử Đông Giác một cái: “Nếu để các anh dễ dàng đoán được, em còn kiếm cơm thế nào được nữa.” “Cũng đúng.” “Cuốn tiếp theo em định viết về gì rồi?” “Em muốn thử viết về đề tài pháp y, nhưng tính chuyên môn cao quá, giai đoạn đầu em còn phải học hỏi rất nhiều.” “Anh có bạn bè làm trong lĩnh vực này, nếu em cần, anh có thể giới thiệu hai người làm quen bất cứ lúc nào.” “Thật không ạ?” “Đương nhiên là thật.” “Vậy thì tốt quá rồi, tuy là tiểu thuyết, nhưng em vẫn muốn cố gắng viết sao cho thực tế một chút, như vậy mới có cảm giác nhập vai.” “Nếu em muốn viết về đề tài nghề nghiệp, bất kể là luật sư, pháp y, hay nhân tài trong lĩnh vực tài chính, anh đều có thể tìm giúp em.” “Vậy thì cảm ơn anh nhiều lắm.” “Không có gì, giúp bạn gái của mình là chuyện đương nhiên.” Trần Tiểu Mỹ bĩu môi, tài nghệ tự nhận vơ của người đàn ông này cũng giỏi thật, thích ứng nhanh ghê.

“Tài khoản của anh là gì?” “Cái gì?” “Là tài khoản đọc truyện của anh đó?” Sử Đông Giác không lên tiếng.

“Này, anh không phải là đọc bản lậu đấy chứ?

Anh đâu có thiếu chút tiền đặt đọc này, em nói cho anh biết nhé, mỗi con chữ đều là tâm huyết của tác giả, anh mỗi ngày bỏ ra một hai hào để đọc truyện, thật sự là quá hời rồi, có biết không?

Vì em thường phải ngồi trước máy tính mấy tiếng đồng hồ, phải hy sinh rất nhiều thời gian cá nhân, không thể đi xem phim, không thể thưởng thức món ngon.” Mỗi tác giả mạng đều ghét nhất là độc giả đọc bản lậu.

Trần Tiểu Mỹ cũng không ngoại lệ.

Sử Đông Giác thấy cô sắp xù lông, liền nói: “Không có, anh đọc bản chính thống.” Trần Tiểu Mỹ thở phào nhẹ nhõm: “Nếu anh vừa nói anh là fan của em, vừa đọc bản lậu, em thật sự sẽ khóc cho anh xem đấy.” “Sao có thể chứ.” “Vậy rốt cuộc, tài khoản hội viên của anh là gì?” “Có thể không nói được không?” Sử Đông Giác có chút khó xử.

“Tục tĩu đến mức không dám nhìn?” Sử Đông Giác: “…” “Trẻ con đến mức không nỡ nhìn thẳng?” Sử Đông Giác: “…” “Thần thần bí bí, nhất định là có bí mật gì không thể cho người khác biết.

Anh đợi đấy, em nhất định sẽ tìm ra anh.” Trần Tiểu Mỹ nắm chặt tay, thề thốt.

“Tiểu Mỹ, em có nhầm trọng điểm không vậy?” Sử Đông Giác dở khóc dở cười.

“Đây chính là trọng điểm.

Mà này, anh có từng tặng thưởng cho em chưa?” Sử Đông Giác gật đầu.

“Tặng thưởng cao nhất là bao nhiêu?” “Không nhiều.” “Anh che kín thế à.” “Em chỉ sợ bị anh nhận ra thôi.” “Anh có phải thám tử đâu mà soi ra được em.” Trần Tiểu Mỹ tỏ vẻ không vui.

“Ngoan nào.” Hai chữ đơn giản khiến mặt Trần Tiểu Mỹ đỏ bừng, cô muộn màng nhận ra mình đang làm gì.

Trời ạ, hình như vừa rồi cô đang nũng nịu với Sử Đông Giác.

Thật hết nói nổi.

Mới vừa đồng ý làm bạn gái người ta mà đã dùng đến chiêu nũng nịu, đúng là quá đủ rồi.

“Sao mặt lại đỏ nữa rồi?” “Tại nóng.” “Ha ha.” “Cười cái gì mà cười, có gì đáng cười chứ.” Trần Tiểu Mỹ hơi tức giận.

Sử Đông Giác lập tức nín cười, Trần Tiểu Mỹ nhìn bộ dạng nín nhịn khó chịu của anh, cũng cảm thấy mình hơi bá đạo.

Ngay cả cười cũng không cho người ta cười, còn có thể cho người ta làm gì nữa.

“Thôi anh muốn cười thì cứ cười đi.” “Ha ha ha ha.” Sử Đông Giác bật cười thành tiếng.

“Anh còn cười thật à.” “Là em bảo anh cười mà.” Sử Đông Giác ngây thơ nói.

Trần Tiểu Mỹ nghĩ lại, đoạn đối thoại của họ suốt quãng đường cứ thấy trẻ con không chịu nổi, đâu có giống cuộc trò chuyện giữa hai người trưởng thành chứ.

Nghĩ vậy, cô cũng không nhịn được mà cong môi cười.

“Tiểu Mỹ, tối nay em còn phải viết bản thảo không?” “Không viết nữa.” “Vậy chúng ta đi hẹn hò nhé?” “Hẹn hò thì thôi đi, anh đi mua sắm với em nhé, hình như lâu lắm rồi em chưa đi mua quần áo.” “Được chứ.” Sử Đông Giác vui vẻ đồng ý.

“À, quên mất chưa hỏi anh có cần về công ty không, chẳng phải anh nói hôm nay anh đến công ty tăng ca sao?” “Chuyện không gấp, làm muộn một chút cũng không sao, anh đi dạo phố với em.” “Vậy thì tốt, miễn là đừng làm lỡ việc của anh là được.” “Yên tâm, anh biết chừng mực.

Ngoan ngoãn đợi ở đây, anh đi lấy xe.” Sử Đông Giác không nhịn được đưa tay lên xoa đầu Trần Tiểu Mỹ rồi rời đi.

Trần Tiểu Mỹ đưa tay lên chỗ tóc bị anh xoa, mãi không hoàn hồn.

Cô nhớ cậu bạn năm đó cũng từng nghịch tóc cô như vậy, còn thích nhất là giật tóc cô từ phía sau.

Cô của năm đó thật sự ngây ngô hết mức.

Có lần cậu bạn kia muốn nhờ cô dán giúp một miếng băng cá nhân, cô cứ ngượng ngùng mãi mới giúp người ta dán lên vết thương.

Vô tình nhớ lại cảnh này, trong lòng chỉ thấy một mảnh đắng chát.

Rõ ràng đã lâu lắm rồi, nhưng vẫn cứ ngỡ như mới hôm qua.

Trần Tiểu Mỹ không khỏi nghĩ, điều này có lẽ ứng với câu nói “thứ không có được thì mãi mãi là nỗi khao khát”.

Nếu năm đó bắt đầu một mối tình với cậu bạn ấy, nói không chừng bây giờ cũng đã kết thúc trong thất bại từ lâu.

Cô đã không chỉ một lần tự hỏi, nếu bây giờ cậu bạn ấy đứng trước mặt cô và nói “Tớ thích cậu, chúng ta yêu nhau đi”, liệu cô có đồng ý hay không.

Dĩ nhiên, hỏi rất nhiều lần, nhưng cuối cùng vẫn không thể cho mình một câu trả lời.

Cửa sổ xe hạ xuống, để lộ một gương mặt tuấn tú, tuy không kinh diễm bằng vẻ đẹp tuyệt thế của Lục Tử Mặc, nhưng không thể phủ nhận, gương mặt của Sử Đông Giác cũng rất điển trai, là kiểu mà nhiều cô gái yêu thích.

So với dung mạo bình thường của cô, nhìn thế nào cũng thấy người ta chịu thiệt.

Chương 1530

“Tiểu Mỹ, em đang nghĩ gì vậy, lên xe đi.” “Vâng.” Trần Tiểu Mỹ mở cửa sau xe, Sử Đông Giác cười nói: “Cô bé ngoan, ngồi lên ghế trước đi, anh không ăn thịt em đâu.” Trần Tiểu Mỹ hơi ngại ngùng đi về phía trước, cô chỉ làm theo thói quen chứ không phải vì sợ Sử Đông Giác, ngày thường cô đi nhờ xe anh không ít.

Thậm chí, anh là người đàn ông duy nhất thường xuyên đưa cô về nhà.

“Em có sợ anh đâu.” “Không sợ là tốt rồi.” Sử Đông Giác lại không nhịn được đưa tay sờ tóc cô.

Trần Tiểu Mỹ nhìn tay anh, Sử Đông Giác cười ngượng: “Xin lỗi.” “Trong lòng anh, em là một đứa trẻ à?” “Cũng không phải, chỉ là hơi không kiểm soát được.” Đây là lần đầu tiên Sử Đông Giác đi dạo phố cùng một cô gái.

Trần Tiểu Mỹ là một cô nàng trạch nữ, nhưng chuyện dạo phố hoàn toàn là thiên phú của phụ nữ, chẳng liên quan gì đến việc có trạch hay không.

Nhưng Sử Đông Giác phát hiện ra, cô nàng Trần Tiểu Mỹ này rất giản dị, những nơi cô dạo đều không phải hàng hiệu gì, mỗi lần anh định trả tiền thì cô đã nhanh hơn một bước, hoàn toàn không cho người bạn trai mới nhậm chức này một chút cơ hội nào.

Cuối cùng, cô dừng lại trước một bộ sản phẩm dưỡng da của Chanel, cô có chút do dự.

Sử Đông Giác lập tức hiểu ý: “Cô ơi, gói bộ dưỡng da này lại cho tôi.” Vừa nói anh vừa rút thẻ của mình ra.

“Vâng ạ, anh chị vui lòng nghỉ ngơi ở khu vực chuyên biệt bên này, chúng tôi sẽ làm thủ tục ngay cho anh chị.” Thật ra Trần Tiểu Mỹ đang phân vân, có nên cắn răng chi tiền không, 25 tuổi dường như là một cột mốc của phụ nữ, mà cô lại là kiểu người ngày ngày đối mặt với máy tính, cảm thấy gần đây da dẻ kém đi nhiều.

Trần Tiểu Mỹ thấy hành động của Sử Đông Giác thì lập tức quyết định, vội vàng rút thẻ của mình ra: “Quẹt thẻ của tôi.” Nhân viên phục vụ mỉm cười nhìn họ, Trần Tiểu Mỹ kiên quyết: “Của tôi.” Sử Đông Giác cũng không lên tiếng.

“Vâng ạ, thưa cô.” Sử Đông Giác có chút bất lực, anh có nên mừng vì mình đã tìm được một cô bạn gái biết tiết kiệm tiền cho mình không?

Hay là nên cảm thán cô gái người ta vẫn chưa coi anh là bạn trai thực sự, cả buổi tối nay đã từ chối tấm lòng của mình bao nhiêu lần rồi.

Có lẽ cảm thấy cách làm này của mình có chút ý tứ vạch rõ giới hạn, Trần Tiểu Mỹ không nhịn được giải thích: “À thì, anh Sử, em thấy con gái độc lập kinh tế cũng tốt mà.” “Nếu cô gái nào cũng nghĩ như em, chắc đàn ông trên đời này phải khóc hết.” Sử Đông Giác có chút buồn bực nói.

“Ha ha, chắc không đến nỗi đâu.” Trần Tiểu Mỹ chỉ có thể cười gượng.

Là cô đề nghị đi dạo phố, thực ra lúc đó cô không nghĩ nhiều, cô đúng là thiếu quần áo mặc.

Nhưng đến trung tâm thương mại, thấy anh rút thẻ, cô mới muộn màng nhận ra, quyết định này thực ra không hay lắm.

Người không biết còn tưởng cô tham của rẻ, chuyên dắt đàn ông vào trung tâm thương mại, trông mong đàn ông trả tiền.

Cô thật sự không có suy nghĩ đó chút nào.

Cô không giàu, nhưng không nghèo, có thể tự lo cho mình sống rất tốt.

“Vậy em cũng phải cho anh thể hiện một chút chứ.” “Thế thì anh mua cho em ít bánh ngọt đi, em thèm rồi.” Đây đâu phải là tiết kiệm thông thường, mà là siêu cấp tiết kiệm rồi.

“Không thành vấn đề.” Dạo phố xong, Sử Đông Giác liền đưa Trần Tiểu Mỹ về.

Nhìn gương mặt bầu bĩnh của cô gái dưới ánh đèn, Sử Đông Giác có chút ngẩn ngơ, nhưng cũng không dám làm gì, sợ đường đột mạo phạm cô gái mình yêu.

“Tiểu Mỹ, ngủ ngon, lúc đi ngủ nhớ đóng cửa sổ cẩn thận.” “Vâng ạ.” Trần Tiểu Mỹ xoay người vào khu dân cư, đột nhiên nhớ ra, đây dường như là câu nói mà Sử Đông Giác lần nào cũng nói trong mấy năm qua.

Cô vẫn luôn cho rằng đây là một người anh trai chu đáo quan tâm em gái nhỏ.

Hoàn toàn không nghĩ sâu xa.

Xem ra có một câu nói rất đúng: trên đời này không có tình yêu vô duyên vô cớ.

Nhưng nghĩ lại chuyện hôm nay cũng thật buồn cười, rõ ràng là đến nhà bạn thân ăn chực, kết quả lại có bạn trai một cách khó hiểu, người bạn trai này còn là người anh trai mà cô tin tưởng nhất bên cạnh, là người mà từ trước đến nay cô không hề bài xích.

Hình như, có một chút xíu rung động.

Tiểu Mỹ vừa về đến nhà, quẳng đồ vào phòng quần áo, rồi nằm dang tay dang chân trên giường.

Mệt.

Nhắm mắt lại mà không tài nào ngủ được, cô không nhịn được đăng nhập QQ, tìm một nhóm tên “Tứ Đóa Kim Hoa”.

Cô gửi vào một dòng chữ: “Bổn cô nương thoát ế rồi.” Công Tử Vô Song: “Thật hay giả vậy?” Ốc Sên Phi Phi: “Hôm nay chắc không phải Cá tháng Tư chứ?” Khinh Vũ Phi Dương: “Chắc chắn là tớ run tay, vào nhầm nhóm rồi.” Thất Sắc Cẩn (bút danh của Trần Tiểu Mỹ): “Làm ơn đi, cho chút lòng tin được không?” Ốc Sên Phi Phi: “Thoát ế thật à?

Người thế nào?

Bao nhiêu tuổi?

Gia thế ra sao?” Công Tử Vô Song: “Tớ chỉ quan tâm đã hôn chưa thôi?” Khinh Vũ Phi Dương: “Tớ cược một que cay, bé Cẩn nhà chúng ta ngây thơ thế kia, một ngày nhiều nhất là nắm tay thôi, có khi còn giữ gìn đến đêm tân hôn ấy chứ, dĩ nhiên, tiền đề là cuối cùng họ có thể kết hôn.” Thất Sắc Cẩn: “……” Trần Tiểu Mỹ nghiến răng ken két, sao cô lại quen một đám bạn tồi thế này.

Đây đều là những người bạn quen khi viết văn, vì hợp tính nên lập một nhóm, ngày thường tán gẫu về các vấn đề viết lách.

Dĩ nhiên, lâu dần, mọi người cũng chẳng có gì là không nói.

Hai ba năm nay, mỗi năm họ đều cùng nhau đi du lịch một lần.

Mấy người họ đều là cẩu độc thân, nhưng người ta đều đã từng yêu, chỉ là kết thúc trong thất bại, đều thề rằng đời này thà thiếu chứ không ẩu, nhất định phải đợi được chén trà dành riêng cho mình.

Dù sao thì mấy người họ bây giờ đều đã thành “đại thần”, tự nuôi sống bản thân tuyệt đối không thành vấn đề.

Ốc Sên Phi Phi: “Thôi thôi, bé Cẩn nhà chúng ta lần đầu yêu, chúng ta phải dịu dàng một chút.” Công Tử Vô Song: “Dịu dàng, dịu dàng.

Bé Cẩn, kể cho bọn tớ nghe về bạn trai của cậu đi, bọn tớ tò mò lắm.” Thất Sắc Cẩn: “Không kể cho các cậu đâu, hứ (biểu cảm kiêu ngạo).” Khinh Vũ Phi Dương: “Đừng mà, chúng ta nói chuyện tử tế đi.” Đúng lúc Trần Tiểu Mỹ định trả lời, cô phát hiện QQ của mình có tin nhắn mới, mở ra mới thấy là biên tập viên Thanh Phong của cô gửi đến: “Em ơi, mau lên, em bị đại gia tặng thưởng ngập mặt rồi, có người tặng cho em rất nhiều tiền.” Trần Tiểu Mỹ nhướng mày, fan của cô rất nhiều, nhưng chưa bao giờ gặp phải fan đại gia nào, mọi người tặng thưởng đều rất bình thường.

Cô nửa tin nửa ngờ dùng điện thoại đăng nhập vào trang web, quả nhiên thấy mình đã leo lên top 1 bảng xếp hạng tặng thưởng.

Click vào trang sách của mình, trên đó hiển thị: 15 phút trước, ‘Cô bé ngốc’ đã tặng thưởng cho bạn 13145.20 13 phút trước, ‘Cô bé ngốc’ đã tặng thưởng cho bạn 13145.20 11 phút trước, ‘Cô bé ngốc’ đã tặng thưởng cho bạn 13145.20 Trần Tiểu Mỹ kinh ngạc há miệng, ai đây, có bị bệnh không, tặng thưởng nhiều thế.

Chắc không phải đứa trẻ nào, trộm tiền của bố mẹ để tặng thưởng chứ.

Dù sao thì bao nhiêu năm viết văn, cô chưa từng thấy ai ra tay hào phóng như vậy.

Chương 1531

Văn phong của cô không phải kiểu teenfic, độ tuổi độc giả rất rộng, lớn nhất có người 50 tuổi, nhỏ nhất cũng chỉ mười một, mười hai tuổi.

Công Tử Vô Song: “Dọa bé Cẩn chạy mất rồi.” Ốc Sên Phi Phi: “Mấy người ồn ào quá đấy.” Khinh Vũ Phi Dương: “Chị cả đừng nói chị hai.” … Ba phút sau, Trần Tiểu Mỹ cuối cùng cũng lên tiếng trong nhóm.

Thất Sắc Cẩn: “Không phải bị các cậu dọa, mà là bị đại gia dọa, nhận được gần bốn vạn tiền thưởng.” Công Tử Vô Song: “Thái tệ hả?” Thất Sắc Cẩn: “Nhân dân tệ.” Màn hình hiện lên một loạt biểu cảm kinh hãi, Trần Tiểu Mỹ trực tiếp chụp màn hình gửi vào.

Ốc Sên Phi Phi: “Vãi, đại gia như vậy xin cho tớ một tá, cậu đây là nhận được lời tỏ tình của đại gia rồi, còn ‘trọn đời trọn kiếp anh yêu em’ nữa chứ, nhất định là fan cuồng của cậu.” Thất Sắc Cẩn: “Làm ơn đi, người ta là một cô gái nhỏ.” Khinh Vũ Phi Dương: “Chỉ là tên tài khoản thôi, tên là ‘Cô bé ngốc’ thì là con gái à, nói không chừng là một ông chú biến thái.” Công Tử Vô Song: “Cũng có thể là một gã thô kệch mặc quần lót hoa hòe hoa sói.” Ốc Sên Phi Phi: “Tớ thấy mấy người chỉ là ghen ăn tức ở thôi, theo tớ, biết đâu là một mỹ nam tử, bé Cẩn, mau nhắn tin riêng xin gặp mặt đi, nói không chừng thành một mối nhân duyên đấy.” Khinh Vũ Phi Dương: “Làm ơn đi, bé Cẩn hôm nay mới thoát ế, nhanh thế đã đá người ta đi có hợp lý không?” Công Tử Vô Song: “Tớ thấy Phi Phi nói không sai, hẹn ra xem sao đi, biết đâu thật sự tốt hơn bạn trai cậu.” Ốc Sên Phi Phi: “Khoan đã, tớ cứ có cảm giác chúng ta bỏ sót điều gì đó.” Thất Sắc Cẩn: “??” Ốc Sên Phi Phi: “Các cậu đọc liền tên tài khoản của vị độc giả đại gia này và số tiền thưởng xem.” Khinh Vũ Phi Dương: “‘Cô bé ngốc, trọn đời trọn kiếp anh yêu em’.” Thất Sắc Cẩn: “……” Ốc Sên Phi Phi: “Tớ hình như đã phát hiện ra một bí mật động trời.” Khinh Vũ Phi Dương: “Đồng ý.” Công Tử Vô Song: “Đợi tớ, tớ đi xem lịch sử đọc của vị ‘Cô bé ngốc’ này, xem cô ta bình thường đọc sách gì?” Khinh Vũ Phi Dương: “Tớ xem rồi, sách trên giá sách đều là của bé Cẩn nhà ta, không có một quyển sách nào khác, và mỗi quyển đều đã mua toàn bộ, không bỏ chương nào.” Ốc Sên Phi Phi: “Đây tuyệt đối là fan cứng rồi.” Nhìn đám bạn thân đang nhảy nhót trong nhóm, trái tim nhỏ bé của Trần Tiểu Mỹ đột nhiên đập nhanh không kiểm soát.

Nhớ lại Sử Đông Giác từng nói, anh là fan trung thành của cô, tất cả sách của cô anh đều đã đọc.

Cô hỏi anh tên tài khoản là gì, anh cứ giấu giấu giếm giếm, che cái nick clone của mình thật kỹ.

Nếu tên là “Cô bé ngốc”, thì đúng là kỳ quặc thật, chắc chắn là ngại không dám nói.

Hôm nay cô còn phàn nàn sao anh không tặng thưởng cho cô.

Trời ạ, không lẽ thật sự là chuyện tốt do anh Sử làm, anh điên rồi sao, tặng cho cô nhiều thế.

Cô còn phải chia với trang web, đưa trực tiếp cho cô không phải tốt hơn sao.

Trần Tiểu Mỹ hít một hơi thật sâu, cố gắng để mình bình tĩnh lại, cô tìm số của anh, do dự một lúc rồi gọi thẳng qua.

“Tiểu Mỹ.” “Anh Sử, anh đang làm gì vậy?” Trần Tiểu Mỹ thăm dò hỏi.

Sử Đông Giác cũng đang lòng rối như tơ nằm trên giường: “Về nhà làm việc một lúc, vừa tắm xong, chuẩn bị đi ngủ.” “Anh làm việc rồi à.” “Sao vậy?” Anh cố gắng để mình bình tĩnh, không để lộ một chút cảm xúc nào.

“Không có gì, chỉ muốn hỏi anh đang làm gì thôi, em không có việc gì nữa, ngủ ngon, anh Sử.” “Ngủ ngon, Tiểu Mỹ.” Cúp điện thoại, Sử Đông Giác liền cười.

Cô bé ngốc này cũng không ngốc lắm, nhanh thế đã đoán ra là anh tặng thưởng rồi.

Cô không muốn nhận quà của anh, anh cũng chỉ có thể dùng cách này.

Dù sao anh cũng đã quyết định rồi, có đánh chết cũng không khai cái nick “Cô bé ngốc” này là của mình.

Lúc đầu đọc truyện của cô, anh đã đặt cho mình một biệt danh rất nam tính, nhưng sau đó cảm thấy không hợp, một người đàn ông như anh mà đi đọc loại tiểu thuyết tình cảm sướt mướt này, chẳng phải sẽ bị người ta cười chết sao.

Lúc đó hình như anh đang nghĩ đến Trần Tiểu Mỹ, cảm thấy cô ngốc ngốc, nên tiện tay gõ ba chữ đó.

Nào ngờ, truyện của cô gái này, rất nhiều độc giả lại là đàn ông.

Anh vốn định đổi tên, nhưng cấp độ đã cao rồi, lại có thể tặng hoa, tặng cà phê, anh cũng không muốn đổi nữa.

Cô nàng này không nhận được câu trả lời mình muốn, e là sẽ vò đầu bứt tai cả đêm đây.

Sử Đông Giác đoán không sai chút nào, Trần Tiểu Mỹ có chút bực bội, tự lẩm bẩm: “Sử Đông Giác, ‘Cô bé ngốc’ thật sự không phải anh sao?

Tại sao lại có cảm giác mất mát khó tả thế này.” Cô cũng không biết tại sao mình lại có tâm trạng như vậy.

Trần Tiểu Mỹ mở QQ, trong nhóm vẫn đang sôi sục.

Ốc Sên Phi Phi: “Tặng thưởng ba lần, các cậu còn liên tưởng được gì nữa.” Công Tử Vô Song: “Chuyện quan trọng nói ba lần.” Khinh Vũ Phi Dương: “Cách tỏ tình này đúng là tuyệt đỉnh, có thể dùng làm hình mẫu học tập.” Trần Tiểu Mỹ lướt qua lịch sử trò chuyện trong nhóm, không hiểu sao, không có tâm trạng tham gia nữa, mặc cho đám bạn thân trong nhóm bombard cô, cô trực tiếp thoát QQ nhắm mắt lại.

Chỉ là muốn ngủ đâu có phải chuyện đơn giản như vậy.

Cô trằn trọc mãi không ngủ được, đành phải gọi điện cho Cận Ngôn.

Bên kia điện thoại cứ reo mãi mà không có người nghe.

Một lúc lâu sau, giọng nói truyền đến không phải của Cận Ngôn, mà là của Lục Tử Mặc: “Trần Tiểu Mỹ, làm ơn có chút đạo đức đi, đêm hôm khuya khoắt làm phiền giấc ngủ của người khác.” Giọng của Lục Tử Mặc có chút thở dốc bất thường, Trần Tiểu Mỹ dùng đầu ngón chân cũng biết bên kia đang làm gì.

“Được rồi, được rồi, xin lỗi, tôi cúp đây.” Lục Tử Mặc nhíu mày, cô gái kia chẳng lẽ không nói chuyện ổn thỏa với Sử Đông Giác, hai người tay trong tay đi ra ngoài, còn có thể nói chuyện đổ bể sao?

Sử Đông Giác không ngốc đến thế chứ.

Bị véo một cái thật đau vào eo, Lục Tử Mặc nhăn mặt: “Ngôn Ngôn, em nhẹ tay thôi.” “Ai bảo anh cúp điện thoại của em, Tiểu Mỹ có phải có chuyện gì không?” Lục Tử Mặc kéo chăn lên: “Thôi đi, có thể có chuyện gì chứ, chỉ là chút tâm trạng vặt vãnh của phụ nữ các em thôi, đợi ngày mai gọi lại cho cô ấy là được.” “Không được, em phải gọi cho cô ấy ngay bây giờ.” “Em có cần phải thế không?” “Em lo lắng, em chỉ có một người bạn thân như vậy thôi.” “Yên tâm đi, cô ấy tuyệt đối không sao đâu, anh đoán cô ấy chỉ là không ngủ được muốn tìm em nói chuyện thôi.” “Vậy được rồi.” “Ngoan, chúng ta làm thêm hiệp nữa.” Cận Ngôn trực tiếp đá một cước qua: “Cút, chỗ nào mát mẻ thì đi mà ở, có để cho người ta nghỉ ngơi không hả.” Cái tên cầm thú này, ngày nào cũng tràn đầy năng lượng, cô không thể bì được với anh.

“Ngôn Ngôn.” “Đã nói không được là không được, em mệt lắm.” “Thể lực của em thật sự quá kém, mới có hai lần.” Cận Ngôn thật sự muốn chửi người, hai lần của anh cũng quá dài rồi đấy.

“Lục Tử Mặc.” “Được rồi, được rồi, anh đùa em thôi, ngày tháng còn dài, ngoan ngoan, ngủ thôi.” Lục Tử Mặc ôm Cận Ngôn vào ngực mình, nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

Cận Ngôn cong môi cười, tìm một tư thế thoải mái trong lòng anh rồi mới nhắm mắt lại.

Cận Ngôn vừa tỉnh dậy đã gọi điện cho Trần Tiểu Mỹ, bên kia Trần Tiểu Mỹ giọng nói yếu ớt.

“Ngôn Ngôn.” “Tiểu Mỹ, tối qua cậu sao vậy?” “Tớ cũng không biết tớ sao nữa.” “Cậu và Sử Đông Giác thế nào rồi?” “Còn thế nào nữa, tớ đồng ý hẹn hò với anh ấy rồi.” “Vậy sao cậu còn ra cái vẻ này, đây đâu phải là một người phụ nữ đang yêu.” “Tối qua có người tặng thưởng cho tớ, là 1314520, hình như đang tỏ tình với tớ.” Trần Tiểu Mỹ bất lực nói.

“Độc giả của cậu.” “Ừ, không biết là đứa trẻ ngỗ nghịch nào, ra tay hào phóng thế, cũng không sợ bị người lớn đánh.” Cận Ngôn thật sự phục rồi, có gì đâu, đáng để cô gọi điện lúc nửa đêm.

Quả nhiên Lục Tử Mặc nói đúng, chuyện của cô nàng này chỉ là những chuyện vặt vãnh.

“Có người chịu chi tiền tặng thưởng cho cậu, chứng tỏ cậu viết hay, sao cậu còn buồn bực thế.” “À thì, tớ tưởng…” “Đừng ấp a ấp úng, với tớ mà cậu còn có gì không thể nói sao.” Trần Tiểu Mỹ có chút ngượng ngùng nói: “Tớ tưởng là anh Sử tặng thưởng, tớ còn gọi điện thăm dò, kết quả là tớ nghĩ nhiều rồi.” Phụt.

Đáp lại Trần Tiểu Mỹ là một tiếng cười khẩy.

“Này, Cận Ngôn, có gì đáng cười chứ?” “Vậy là cậu đang bực bội vì mình tự đa tình.” Cận Ngôn nói trúng tim đen.

“Chắc là vậy.” Tuy Cận Ngôn chỉ yêu một mình Lục Tử Mặc, nhưng cũng được coi là người từng trải, biết rằng lần đầu yêu, đúng là sẽ có chút được mất hơn thua.

Cô nàng này thực ra hy vọng người tặng thưởng là Sử Đông Giác.

Chỉ là không tiện nói ra.

Chương 1532

Sử Đông Giác tìm được một cô bạn gái như vậy, đúng là tổ tiên tích đức rồi, thật sự quá đơn thuần.

Nhưng cô ấy cũng không phải kẻ ngốc.

Đoán như vậy chắc chắn có nguyên nhân.

“Sao cậu lại đoán là Sử Đông Giác?” “Vì anh ấy là fan cứng của tớ, đã đọc tất cả tiểu thuyết của tớ, hôm nay tớ còn vô tình nhắc một câu, sao không thấy anh ấy tặng thưởng cho tớ.” Cho nên buổi tối nhận được kiểu tặng thưởng đó, liền đoán là Sử Đông Giác.

Cận Ngôn chau mày, điều này cũng hợp tình hợp lý.

“Anh ấy nói sao?” “Anh ấy không nói gì cả, nhưng nghe giọng điệu thì chắc không phải anh ấy làm.” “Cô bé ngốc.” Lục Tử Mặc đột nhiên nói.

Cận Ngôn lườm anh một cái: “Đi ra, chị em chúng tôi đang nói chuyện, anh đừng có chen vào.” Lục Tử Mặc ghé qua nói: “Tên tài khoản của Sử Đông Giác hình như là ‘Cô bé ngốc’, nếu là cái này, thì chính là anh ta làm.” “Sao anh biết?” Cận Ngôn và Trần Tiểu Mỹ đồng thanh hỏi.

“Vô tình thấy được, hình như tên là vậy.” Trong điện thoại không còn tiếng động, Cận Ngôn nhìn Lục Tử Mặc một cái, không hiểu sao, cô lại tin anh không nhìn nhầm.

“Tiểu Mỹ, có phải tài khoản này tặng thưởng cho cậu không.” Trần Tiểu Mỹ hậm hực nói: “Chính nó.” Tối qua gọi điện cho anh, anh còn ở đó giả vờ, nói mình không làm gì cả, thật là đáng ghét.

Lời của đàn ông quả nhiên không thể tin được.

Đồ lừa đảo, đại lừa đảo.

Cận Ngôn cúp điện thoại, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Lục Tử Mặc vẻ mặt cạn lời.

“Trần Tiểu Mỹ chắc chắn có bệnh, bệnh thần kinh, mau đưa cô ta đi kiểm tra đi.” “Nói cái gì thế, Lục Tử Mặc anh muốn ăn đòn phải không?” “Chuyện nhỏ như vậy mà cứ như trời sập, đàn ông tặng cái gì thì cứ nhận đi, điệu đà làm gì.” “Anh hiểu cái gì, Tiểu Mỹ không phải loại người tùy tiện nhận ân huệ của người khác, Sử Đông Giác cũng chẳng là gì của cô ấy, chỉ là bạn trai mới nhậm chức, nếu trực tiếp mua đồ quý giá tặng cô ấy, cô ấy tuyệt đối sẽ không nhận, đây là nhân phẩm của một người phụ nữ, anh hiểu cái quái gì.” Lục Tử Mặc lắc đầu: “Ai, anh đúng là không hiểu suy nghĩ của các em, lại chẳng phải ép buộc, đàn ông cam tâm tình nguyện cho, em nhận rồi thì liên quan gì đến nhân phẩm?

Cách làm của các em là cự người ta ngàn dặm, quả nhiên cô ấy không có bạn trai là vấn đề của chính mình, không thể trách người khác được.” Cái gì mà lưu luyến không quên một người đàn ông, sợ là nói bừa thôi.

“Lục Tử Mặc.” “Được rồi, được rồi, anh không nói nữa, cứ nhắc đến cô ta là anh lại tức đầy bụng.” “Anh tự tiêu hóa đi.” “Vâng vâng vâng, còn sớm, ngủ thêm chút nữa đi.” Trần Tiểu Mỹ vừa cúp điện thoại, điện thoại của Sử Đông Giác đã gọi đến.

“Anh Sử.” “Tiểu Mỹ, anh ở cổng khu nhà rồi, anh mua bữa sáng qua cho em.” Trần Tiểu Mỹ nhìn đồng hồ, trời ạ, mới bảy giờ.

Người đàn ông này đến sớm thế làm gì.

“Anh báo số căn hộ, để bảo an mở cửa cho anh.” Không lâu sau, Trần Tiểu Mỹ nghe thấy tiếng gõ cửa, mở cửa ra.

Xuất hiện trước mặt Sử Đông Giác là một người nhỏ bé mặc bộ đồ ngủ hình gấu Teddy, tóc cô hơi rối, cả người ngái ngủ, trạng thái không tốt chút nào.

Sử Đông Giác cười, giơ cái túi trong tay lên: “Sữa đậu nành và quẩy em thích nhất.” “Chẳng phải anh nói mấy thứ đồ chiên rán này đều là đồ ăn rác rưởi sao?” “Thỉnh thoảng ăn một lần cũng không sao, anh vào được không?” Trần Tiểu Mỹ muộn màng nhận ra, cô còn chặn người ta ở cửa, cười một cái: “Vào đi anh.” “Anh Sử, sau này đừng phiền phức thế nữa, bây giờ còn sớm thế này, có thời gian đó anh ngủ thêm một lát không hơn à.” “Không ngủ được nữa, nếu anh không mua bữa sáng, chắc em lại không ăn.” “Em định nghỉ ngơi một thời gian, thời gian này không chạy bản thảo nữa.” “Vậy thì em chắc chắn sẽ ngủ đến trưa mới dậy, dồn hai bữa làm một.” Sử Đông Giác quá hiểu giờ giấc ngày đêm đảo lộn của Trần Tiểu Mỹ, cực kỳ không điều độ.

Trước đây mỗi lần buổi sáng chín, mười giờ gọi cho cô, cô nàng này vẫn còn đang trong mộng.

Sử Đông Giác vừa nói, vừa nhặt cái túi mà Trần Tiểu Mỹ làm rơi trên sàn đặt lên ghế sofa.

Trần Tiểu Mỹ đỏ mặt, tối qua về cô tiện tay ném đi, hoàn toàn không để ý nhiều như vậy.

Cô gãi đầu, Sử Đông Giác tiếp xúc với cô nhiều năm như vậy, đúng là khá hiểu cô.

Nhưng đã hiểu cô, tại sao còn thích cô.

Một trạch nữ như cô, một kẻ ngốc trong sinh hoạt bừa bộn, sao lại có người ưu tú như vậy thích, cảm giác như bánh từ trên trời rơi xuống.

Thật không hiểu nổi.

“Đang nghĩ gì vậy?” Sử Đông Giác phát hiện cô nàng này lúc không nổi điên, luôn cho người ta cảm giác ngốc manh, rất vô hại.

“Không nghĩ gì cả.” Cô thực ra rất muốn hỏi, nhưng lại không biết mở lời thế nào.

“Được rồi, mau ăn lúc còn nóng đi, ăn xong rồi đi ngủ thêm một lát.” “A, còn phải ngủ nữa à.” “Em không muốn ngủ nữa?” Sử Đông Giác cười như không cười nhìn Trần Tiểu Mỹ.

Trần Tiểu Mỹ bị anh nhìn có chút ngại ngùng, cô đã nghĩ từ hai ngày trước rồi, đợi cô viết xong bản thảo, phải ngủ cho đã mấy ngày.

“Vâng.” “Anh Sử, anh ăn chưa?” “Anh ăn rồi.” “Vậy em cứ từ từ ăn nhé, anh phải đi làm đây.” Sử Đông Giác cũng không thể ở lại lâu, anh còn phải đi làm.

Trần Tiểu Mỹ lòng dạ phức tạp, người đàn ông này chuyên môn qua đây, hóa ra là để đưa bữa sáng cho cô, đưa xong còn phải đi làm.

“Anh Sử, sau này anh không cần chạy qua như vậy đâu, nhà em và nhà anh ngược hướng nhau, anh vòng qua chỗ em một vòng, quá xa.” “Cũng chỉ hai mươi phút thôi, không phải chuyện gì to tát.” “Đủ để anh ngủ thêm một lát.” “Không sao, anh là đàn ông, sức khỏe tốt.” Lúc Sử Đông Giác ra cửa, thuận tay xách luôn túi rác mà Trần Tiểu Mỹ đã dọn xong nhưng chưa vứt đi.

“Anh Sử, để em tự làm là được rồi.” “Không sao, đi ngủ thêm đi, bổ sung thể lực cho tốt, tối anh qua nấu đồ ngon cho em, nhớ đấy, trưa dù dậy lúc nào cũng phải ăn chút gì đó, nhất định đừng để đói.” “Vâng.” Trần Tiểu Mỹ đứng ở cửa nhìn bóng lưng của Sử Đông Giác, trước đây cô vẫn luôn cảm thấy, viết tiểu thuyết là tất cả của cô, cô rất thích công việc này.

Nhưng bây giờ đột nhiên phát hiện, nếu trong cuộc sống của cô có thêm một người, thực ra cũng rất tốt.

Ít nhất vào lúc này, có người sẽ chu đáo mang bữa sáng đến cho mình.

Chuyện tặng thưởng, đã anh Sử không nói, vậy cô cứ giả vờ không biết vậy.

Trần Tiểu Mỹ, cố lên, nỗ lực đi yêu một người thật lòng với mình.

Trần Tiểu Mỹ mỉm cười ăn xong bữa sáng, ăn xong cô liền leo lên giường, trở mình một cái là ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ này bị một tin nhắn làm tỉnh, là tin nhắn của Sử Đông Giác nhắc cô ăn trưa.

Người này, thật là lôi thôi, chẳng phải đã nói rồi sao?

Trần Tiểu Mỹ trả lời anh một chữ "Vâng", sau đó tắm rửa đi mua đồ ăn, chẳng phải anh nói sẽ đến nấu cơm cho cô sao?

Cô muốn xem thử, tay nghề thế nào, đừng chỉ nói suông.

Buổi trưa, Trần Tiểu Mỹ tự nấu cho mình một tô mì rau, sau đó bắt đầu cày phim.

Thời gian này để chạy deadline, đã không được cày phim tử tế, bỏ lỡ không ít tập phim.

Chương 1533

Vừa cày phim, vừa dọn dẹp nhà cửa một lượt, cuối cùng cũng sạch sẽ ngăn nắp.

Có lẽ trong lòng đã có vướng bận, Trần Tiểu Mỹ luôn vô tình nhìn đồng hồ, gần sáu giờ mà vẫn chưa nhận được điện thoại của Sử Đông Giác, Trần Tiểu Mỹ bĩu môi, đành tự mình đi nấu cơm.

Nhìn đống rau củ trong tủ lạnh, cô có chút khó xử, cô đều mua lung tung, hoàn toàn không nghĩ sẽ nấu thế nào.

Nhìn miếng thịt bò trong tay, cô đành lên mạng tìm Baidu.

Tìm hồi lâu, mới quyết định làm món bò hầm khoai tây, tôm luộc, rau xào.

Đúng lúc này, ngoài cửa có tiếng gõ cửa, Trần Tiểu Mỹ vội vàng đi ra.

Nhìn điện thoại hiển thị, là Sử Đông Giác.

Cô lập tức mở cửa: “Anh Sử.” Sử Đông Giác thấy cô đã đeo tạp dề: “Xin lỗi, đột nhiên có chút việc gấp, tan làm muộn hơn dự kiến nửa tiếng.” “Không sao, mau vào đi anh.” Sử Đông Giác đặt túi xuống, Trần Tiểu Mỹ lập tức cởi tạp dề đưa cho Sử Đông Giác, bộ dạng rất vội vàng.

Sử Đông Giác cười, hóa ra cũng có chuyện cô gái này sợ.

Có lẽ nhận ra hành động của mình thật sự quá nhanh, Trần Tiểu Mỹ ngại ngùng gãi tóc: “Ha ha, em thật sự không giỏi chuyện bếp núc này, em chỉ biết ăn thôi.” “Ừm, cảm giác rất dễ nuôi.” “Anh đừng có đùa, em cũng không giả vờ nữa, dù sao anh cũng biết em là người thế nào.” “Ừm, như vậy rất tốt rồi.” Sử Đông Giác đưa tay lên xoa tóc

Trần Tiểu Mỹ.

Sử Đông Giác vừa nhìn miếng thịt bò trên thớt đã cười: “Tiểu Mỹ, em thái thịt bò to thế này định làm gì?” “À thì, em định làm bò hầm khoai tây.” “Thịt bò phải thái nhỏ một chút, như vậy nấu mới dễ ngấm gia vị.” “Cứng quá, thái không nổi, em dùng dao chặt.” Sử Đông Giác xắn tay áo lên, để lộ cánh tay rắn chắc: “Thịt bò có thớ, em phải thái thuận theo thớ, thái lung tung tự nhiên sẽ khó thái.” “Em có biết đâu.” “Quen tay là được thôi.

Em ra ngoài chơi đi, để anh lo là được.” “À thì, em phụ anh một tay.” “Vậy em gọt khoai tây, rửa hành, rau cần nấu cũng rửa luôn đi.” “Vâng vâng, rửa rau nhặt rau em làm giỏi lắm.” Trong bếp, một nam một nữ mỗi người một việc.

“Anh Sử, ngày thường anh cũng tự nấu cơm à?” “Nấu tương đối ít.” “Nhìn anh thái rau, rất có phong thái của một đầu bếp lớn.” "Anh rèn luyện được lúc đi du học ở nước ngoài, đồ ăn bên đó tệ quá, không nuốt nổi.

Chỉ đành tự mình nấu thôi, nấu riết rồi cũng quen tay." "Em tốt nghiệp đại học nào thế?" "Đại học Harvard." "Nghiên cứu sinh à?" "Liên thông thạc sĩ - tiến sĩ." Trần Tiểu Mỹ suýt chút nữa thì cắt vào tay mình, học vấn thế này thật sự khiến cô chỉ có thể ngước nhìn.

Quả nhiên là người có tài học thực sự.

Đây là lần đầu tiên cô biết, thì ra trợ lý đặc biệt của tổng tài lại là tiến sĩ trường danh tiếng.

Lục Thị này đúng là có ngưỡng cửa cao thật.

Cô chỉ là một cử nhân, cũng ít khi ra nước ngoài, chỉ mấy năm gần đây khi đã nổi tiếng mới có đủ tài chính để đi đây đi đó.

Trần Tiểu Mỹ không nói gì, Sử Đông Giác hỏi: "Sao thế?" "Không có gì, chỉ là cảm thấy anh giỏi quá." "Học vấn đâu phải là tiêu chuẩn để đo lường mọi thứ, nó chỉ là một phương diện nhỏ trong đó thôi.

Anh lại ngưỡng mộ những người như em, chỉ cần nhấc bút là có thể phác họa ra cả một thế giới, có thể chi phối vận mệnh của tất cả mọi người.

Em cho họ sống, họ liền được sống, bắt họ chết, họ cũng chỉ có thể chết." "Anh đừng an ủi em nữa, em cũng chỉ nghĩ vẩn vơ thôi, làm sao so được với anh." "Anh lại thích những cô gái có trí tưởng tượng bay bổng như em.

Tiểu Mỹ, em thật sự rất tốt, chỉ là chính em không nhận ra thôi." Sử Đông Giác đổi giọng, nói một cách nghiêm túc.

Trần Tiểu Mỹ lần đầu tiên được một người đàn ông khen như vậy, đến mang tai cũng đỏ ửng. "Chẳng qua là anh chưa đủ hiểu em thôi." Sử Đông Giác bật cười lắc đầu.

Hiểu một người đâu cần thời gian lâu như vậy, ba tháng có thể thấy được manh mối, sáu tháng là có thể hiểu một người đến 80%.

Bọn họ đã quen biết hơn bốn năm, sao anh có thể chưa hiểu cô được chứ. "Cười gì thế?" "Cười em quá tự ti." "Được rồi, đây là anh nói đó nhé, vậy có phải em có thể tự nói với mình rằng, em rất ưu tú không?" "Em vốn dĩ đã rất ưu tú rồi.

Bây giờ bản quyền một cuốn tiểu thuyết của em cũng đã mấy triệu, ai có thể bì được với em chứ." "Anh đừng tưởng em không biết lương một năm của anh cũng mấy triệu đấy." "Anh lớn hơn em mấy tuổi, thời gian làm việc cũng dài hơn.

Nếu anh không có mức lương này, Lục Thị e là sập mất." "Ha ha, cũng phải, Lục Tử Mặc tên tư bản này, bao nhiêu năm nay đã bóc lột không ít giá trị từ anh rồi, không trả anh nhiều như vậy, em cũng thấy hắn không tử tế." Hai người vốn là bạn rất thân, giờ đổi một thân phận khác để đối xử với nhau, chỉ cần qua giai đoạn ngượng ngùng thì thực ra cũng không khó xử lắm.

Trần Tiểu Mỹ dần dần cởi mở hơn.

Tài nấu nướng của Sử Đông Giác rất khá.

Ăn cơm xong, Trần Tiểu Mỹ rửa bát, Sử Đông Giác lau khô rồi cất vào tủ. "Tiểu Mỹ, em không muốn đổi nhà à?" Căn hộ một phòng khách một phòng ngủ này hơi nhỏ. "Không muốn đổi đâu, em ở quen rồi.

Em thấy cái ổ nhỏ của em vẫn rất ấm cúng, đổi nhà lớn em không có cảm giác an toàn." "Chỉ cần em ở thấy thoải mái là được." Hai người tay trong tay ra ngoài đi dạo, sau đó Sử Đông Giạc đưa cô về nhà rồi hai người chia tay.

Lúc chia tay, Sử Đông Giác chỉ xoa đầu cô, ngoài ra không có hành động thừa thãi nào.

Trần Tiểu Mỹ về đến nhà, mở cửa sổ, vươn vai một cái.

Ngày đầu tiên yêu đương, hình như cũng không tệ, tình yêu này tràn ngập hơi thở cuộc sống.

Trần Tiểu Mỹ vui vẻ đăng nhập QQ, nhóm bạn thân lại bắt đầu tán gẫu, cô đã bị @ mấy lần.

Chủ đề vẫn là chuyện tối qua.

Công Tử Vô Song: "Tớ đang nghĩ, phú hào tỏ tình với Cẩn tối qua có khi nào đã chạy đến dưới lầu nhà cậu ấy rồi không, Cẩn đang phải đối phó kìa." Ốc Sên Bay Bay: "Biết đâu lại thế thật, Cẩn bị bắt cóc rồi." Khinh Vũ Phi Dương: "Tớ cảm giác Cẩn bị chúng ta dọa chạy mất rồi." Thất Sắc Cẩn: "Tôi, Hồ Hán Tam, đã trở lại rồi đây!" Ốc Sên Bay Bay: "Con nhóc chết tiệt nhà cậu đi đâu thế, không lên tiếng nữa là ngày mai tớ bay qua nhà cậu đấy." Công Tử Vô Song: "Rốt cuộc là sao?" Khinh Vũ Phi Dương: "Cầu giải thích." Trần Tiểu Mỹ gửi đi mấy chuỗi biểu cảm cười trộm.

Công Tử Vô Song: "Gian tình rành rành." Ốc Sên Bay Bay: "Chúng ta quên mất rồi, người ta đã thoát ế, bỏ rơi chúng ta đi 'ba ba ba' là chuyện bình thường." Khinh Vũ Phi Dương: "Thiếu nữ nào mà không mơ mộng chứ, tớ đoán là thế mà." Thấy mấy cô bạn càng nói càng bạo, Trần Tiểu Mỹ thật sự cạn lời.

Thất Sắc Cẩn: "Trong đầu toàn mấy thứ đen tối, tớ là một người tao nhã thế này, yêu đương thì không được phép hoa tiền nguyệt hạ à?" Ốc Sên Bay Bay: "Phụt cười." Công Tử Vô Song: "*Trợn mắt*" Khinh Vũ Phi Dương: "Cậu tưởng đàn ông bây giờ là cừu non chắc?" Thất Sắc Cẩn: "Là các cậu nghĩ phức tạp quá thôi, tớ và anh ấy vừa đi dạo về.

Sáng anh ấy mang bữa sáng cho tớ, tối lại đặc biệt nấu cơm cho tớ." Ốc Sên Bay Bay: "Nhìn qua thì thấy chiêu này hơi sâu đấy nhé." Công Tử Vô Song: "Cô nương, cậu phải bình tĩnh cho tớ, đừng có ngốc." Khinh Vũ Phi Dương: "Đây là tấn công bằng sự dịu dàng, người đàn ông này cần phải thử thách thêm." Thất Sắc Cẩn: "Đương nhiên rồi, tớ đâu có háo sắc đến thế." Ốc Sên Bay Bay: "Ha ha, cho cậu một trăm lá gan cậu cũng không dám tùy tiện đè người ta đâu, chỉ có thể là đối tượng bị đè thôi." Công Tử Vô Song: "Nhìn cảnh nóng trong truyện của cậu là hiểu rồi, vừa có chút cảm giác thì đã 'cắt', tớ mà là đàn ông chắc lo bị liệt dương mất." Thất Sắc Cẩn: "Oan quá, đây không phải lỗi của tớ, không phải là không cho phép 'lái xe' sao?" Khinh Vũ Phi Dương: "Không phải vấn đề đó, mà là cảnh nóng cậu viết ra, nhìn vào là biết ngay một xử nữ chính hiệu." Ốc Sên Bay Bay: "Điểm này thì Khinh Vũ Phi Dương có quyền phát biểu đấy, nhìn cậu ấy viết kìa, không lộ liễu không ghê tởm, nhưng đọc vào là có cảm giác." Khinh Vũ Phi Dương: "Phi Phi thối tha, ai cho cậu đi xem trộm hả? *biểu cảm đỏ mặt*" Công Tử Vô Song: "Yên tâm đi, sắp tới Cẩn nhà chúng ta sẽ vượt qua các cậu thôi, cậu ấy thiếu kinh nghiệm thực chiến, chứ không phải vấn đề bút lực." Thất Sắc Cẩn: "Cảnh nóng của tớ tệ đến thế thật à?" Công Tử Vô Song: "Rất tệ." Ốc Sên Bay Bay: "Không thể tệ hơn được nữa." Khinh Vũ Phi Dương: "Bất lực không biết nói gì." Trần Tiểu Mỹ nghĩ đến điều gì đó, tức thì hai má nóng bừng.

Sử Đông Giác là fan của cô, đã đọc hết tất cả sách của cô, vậy chẳng phải những đoạn miêu tả này anh ấy cũng đã đọc rồi sao.

Chương 1534

Ngượng quá.

Thật sự là quá ngượng.

Thất Sắc Cẩn: "Các chị em, người tặng thưởng cho tớ tối qua, thực ra chính là bạn trai tớ." Công Tử Vô Song: "..." Ốc Sên Bay Bay: "..." Khinh Vũ Phi Dương: "Nói vậy là, cậu yêu đương với fan của mình à?" Thất Sắc Cẩn: "Coi là vậy đi, nhưng chúng tớ đã là bạn bè mấy năm rồi, quen biết trước rồi anh ấy mới thành fan của tớ." Công Tử Vô Song: "Trời đất, lãng mạn quá đi mất?" Ốc Sên Bay Bay: "Đúng đó đúng đó, tớ cũng muốn có một fan nam để yêu thương tớ." Khinh Vũ Phi Dương: "Xem ra có thể là tình yêu đích thực rồi." Thất Sắc Cẩn: "Không biết nữa, nhưng người đã thấy bộ dạng lôi thôi của tớ mà vẫn có thể qua lại với tớ thì chắc chắn phải có một trái tim mạnh mẽ.

Tớ thấy nếu tớ là đàn ông, cũng sẽ không thích một người như mình." Ốc Sên Bay Bay: "Thu nhập của anh ấy thế nào?" Thất Sắc Cẩn: "Quản lý cấp cao của công ty niêm yết, trợ lý đặc biệt của tổng tài." Công Tử Vô Song: "Vậy thì chắc chắn là tình yêu đích thực rồi." Khinh Vũ Phi Dương: "Cẩn ơi, nắm chắc nhé, nghe có vẻ rất tốt đấy." Thất Sắc Cẩn: "Tớ đang cố gắng đây." Ốc Sên Bay Bay: "Cậu không thích người ta à?" Thất Sắc Cẩn: "Không biết nữa, chỉ biết là không ghét, ở bên anh ấy rất tự nhiên." Công Tử Vô Song: "Có đỏ mặt không?" Thất Sắc Cẩn: "Có chứ, anh ấy luôn coi tớ như trẻ con, đôi khi tớ sẽ đỏ mặt vì một hành động nhỏ của anh ấy." Khinh Vũ Phi Dương: "Trên tình bạn dưới tình yêu, nhưng cậu có cảm giác với anh ấy.

Đừng vội, cứ từ từ." Thất Sắc Cẩn: "Cảm ơn các chị em, cảm giác nói chuyện với các cậu một lúc, tâm trạng thoải mái hẳn ra." Công Tử Vô Song: "Bạn tốt, đi cùng nhau cả đời." Ốc Sên Bay Bay: "Cùng làm màu cùng bay cao." Khinh Vũ Phi Dương: "Ngồi chờ uống rượu mừng đây, yên tâm, quà cưới tớ sẽ chuẩn bị trước cho cậu, nhớ đo kích thước nhé." Thất Sắc Cẩn: "Kích thước?" Khinh Vũ Phi Dương: "Quả nhiên là một cô gái ngây thơ." Công Tử Vô Song: "*Cười ra nước mắt*" Ốc Sên Bay Bay: "Quá out rồi, đo gì mà đo, hai chúng ta cùng tặng quà, cỡ lớn, vừa, nhỏ mỗi loại tặng một thùng, biết đâu còn được giảm giá, hời quá còn gì." Trần Tiểu Mỹ cuối cùng cũng hiểu bọn họ đang nói gì, đám hủ nữ này đúng là hết thuốc chữa.

Thất Sắc Cẩn: "Lũ hủ nữ các người, có thể nói chuyện đàng hoàng được không?" Công Tử Vô Song: "Bổn công tử tuyệt đối hào phóng, mấy món đồ chơi trong cửa hàng người lớn, cậu cứ tùy ý chọn." Ốc Sên Bay Bay: "Ha ha ha ha." Khinh Vũ Phi Dương: "Tớ chuẩn bị mở tiệm đây, công tử nhớ đến mua nhé." Thất Sắc Cẩn: "Tiểu nữ tử báo thù, mười năm chưa muộn, các người tốt nhất đừng kết hôn, nếu không bất ngờ tớ chuẩn bị nhất định sẽ dọa các người nhảy dựng lên." Công Tử Vô Song: "Tùy thôi, tiết kiệm được đồng nào hay đồng đó." Khinh Vũ Phi Dương: "Công tử, nhớ chiếu cố việc làm ăn nhé." Ốc Sên Bay Bay: "Các cậu đừng dọa Cẩn nữa, không thì người ta lén lút kết hôn chúng ta cũng không biết đâu." Công Tử Vô Song: "Dừng, dừng, chúng ta vẫn nên bàn về cách viết cảnh nóng đi." Thất Sắc Cẩn: "Tớ đi ngủ đây, các cậu tự high nhé." Ốc Sên Bay Bay: "Sớm vậy?

Trời mưa máu à?" Công Tử Vô Song: "Yêu rồi thì phải bảo dưỡng chứ, cái này các cậu cũng không hiểu à." Khinh Vũ Phi Dương: "Hồi đó chắc chắn là do sắc mặt tớ quá tệ nên bị đá." Thất Sắc Cẩn: "Các cậu cũng nghỉ sớm đi, đừng thức khuya nữa." Trần Tiểu Mỹ thoát

QQ, lại đọc một cuốn tiểu thuyết đến tận 12 giờ.

Vừa chuẩn bị đi ngủ thì nhận được điện thoại của Úy Lam. "Trần Tiểu Mỹ, cô nói xem cái kiểu nhẫn nhịn, rõ ràng rất thích nhưng cứ kìm nén không bộc lộ, giả vờ như không có chuyện gì, loại tình cảm này phải thể hiện thế nào?" Úy Lam mở miệng liền hỏi.

Trần Tiểu Mỹ quả thực cạn lời, Úy Lam tuy phẩm chất không tốt lắm, nhưng đạo đức nghề nghiệp thì có thừa, đúng là một kẻ cuồng diễn xuất.

Lúc nào cũng nghiên cứu kịch bản, chuyện hễ có vấn đề là tìm đến cô như thế này xảy ra như cơm bữa.

Bỏ qua tình cảm cá nhân, cô là biên kịch, lúc này không thể không nói chuyện tử tế với cô ta được. "Chị đại ơi, chị không nhìn giờ à?

Chị có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?" "Không biết, tôi chỉ biết cảnh này ngày mai tôi phải quay rồi, bây giờ tôi cứ thấy không tìm được cảm giác." Úy Lam đang mặc đồ ngủ, không trang điểm, trước mặt cô ta là một tấm gương lớn.

Cô ta đang tập luyện trước gương, luôn cảm thấy loại tình cảm này thể hiện ra chính là sự không cam lòng và chiếm đoạt trần trụi, hoàn toàn khác với khí chất trong sáng của nữ chính. "Cô tự mình nghiên cứu đi." "Tôi chính là nghĩ không ra mới tìm cô đấy." "Tôi đã nói khí chất của cô không hợp với vai này rồi, cô cứ khăng khăng đòi diễn." Đúng là hết nói nổi. "Dù sao cô cũng là biên kịch, là thứ cô tự viết, cô thấy nên thế nào?" "Bà đây có phải diễn viên đâu, hay là để tôi diễn luôn cho rồi." "Đừng giỡn, tôi đang vội đây." "Loại này tôi cũng không biết phải nói thế nào, cô chỉ có thể tự mình tìm tòi thôi.

Không phải cô luôn miệng nói trong lòng cô có biết bao nhiêu sự bất đắc dĩ sao?

Nữ chính vì kỳ thi đại học, vì muốn thành danh mà lựa chọn đè nén tình cảm của mình.

Những năm cô rời xa Lục Tử Mặc, cô đã đè nén tình cảm như thế nào thì cứ diễn như thế.

Đương nhiên, cô phải trở về trạng thái khi cô chưa biết Lục Tử Mặc và Cận Ngôn yêu nhau." Bộ phim điện ảnh "Yêu Thầm" chuyển thể từ tiểu thuyết của Trần Tiểu Mỹ kể về câu chuyện rung động tuổi thanh xuân giữa một cô gái và một chàng trai thời trung học.

Chàng trai và cô gái ngồi bàn trước bàn sau, chàng trai là học bá, cô gái chỉ có học lực trên trung bình, hai người lâu ngày nảy sinh tình cảm.

Đối mặt với lời tỏ tình thăm dò của chàng trai, cô muốn yêu nhưng không dám yêu, luôn đè nén tình cảm của mình, đến nỗi bảy năm sau vẫn không ngừng nhớ nhung, âm thầm dõi theo chàng trai, bị mỗi hành động của cậu lay động trái tim.

Người mà năm xưa không dám chấp nhận đã trở thành nốt chu sa trong lòng, đến nỗi không thể mở lòng bắt đầu một mối tình mới, cuối cùng còn mắc chứng trầm cảm.

Cũng chính lúc này, trong cuộc sống của cô gái xuất hiện một người đàn ông ấm áp khác...

Trần Tiểu Mỹ trong lòng tức giận bất bình, nếu không phải vì muốn chỉ điểm cho người phụ nữ này, cô thật sự không muốn lấy Lục Tử Mặc ra để giúp cô ta nhập vai.

Nhưng thế giới tình cảm của người phụ nữ này trống rỗng, cũng chỉ có một Lục Tử Mặc.

Úy Lam khẽ cau mày, nhớ lại những ngày tháng năm đó không nói một lời, ra nước ngoài gây dựng sự nghiệp.

Cũng là âm thầm dõi theo từng động thái của Lục Tử Mặc, sau lưng không biết đã rơi bao nhiêu nước mắt.

Cô ta nghĩ mình đã biết phải thể hiện loại cảm xúc này như thế nào rồi. "Tôi nghĩ tôi biết rồi." Ngay sau đó, là tiếng điện thoại bị ngắt.

Trần Tiểu Mỹ muốn chửi người, người phụ nữ chết tiệt này, thật sự không hề để ý đến cảm nhận của người khác.

Nhưng giao vai này cho cô ta, cô lại cảm thấy khá yên tâm, hiện tại thật sự rất khó tìm được một người vừa nổi tiếng, vừa có thể liều mạng như vậy.

Cô cảm thấy mình chưa đủ hiểu Úy Lam, nếu cô ta không xen vào tình cảm của Cận Ngôn và Lục Tử Mặc, với một người nghiêm túc như vậy, bọn họ nhất định có thể trở thành bạn bè.

Cô thích nhất là những người nghiêm túc và nỗ lực. * Nửa tháng nữa lại trôi qua.

Cận Ngôn đặt trụ sở chính tại thành phố A, cũng gọi những nhân viên cốt cán ở thành phố C bằng lòng phấn đấu và làm việc trở về thành phố A.

Chỉ cần đồng ý phục vụ ở thành phố A năm năm, mỗi người có thể mua một căn hộ dưới 90 mét vuông ở thành phố A với giá gốc, phần chênh lệch còn lại do Cận Ngôn bù vào.

Những người phụ trách phát triển thị trường trước đây vốn là người trẻ tuổi, có thực lực và dã tâm, rất nhanh phòng thị trường đã được củng cố, đơn hàng nối tiếp nhau.

Cận Ngôn hài lòng, chỉ là có lẽ do công việc quá bận rộn, cô luôn cảm thấy gần đây ngủ không đủ giấc.

Có lúc không dậy nổi, đều là một mình Lục Tử Mặc đưa Tiểu Anh Đào đi học, Tiểu Anh Đào còn thích gọi cô là "heo lười".

Ngồi lâu, Cận Ngôn đứng dậy hoạt động gân cốt, vừa cử động đã cảm thấy đầu váng mắt hoa, không còn chút sức lực.

Nhìn đồng hồ, đúng lúc đến giờ ăn nhẹ.

Hôm qua cô đã hứa với Trần Tiểu Mỹ sẽ cùng ăn cơm, sau đó đến đoàn làm phim dạo một vòng.

Tác phẩm đầu tay của Trần Tiểu Mỹ hôm nay quay cảnh cuối cùng, sắp đóng máy rồi.

Đang nghĩ đến chuyện này thì Trần Tiểu Mỹ gọi điện tới.

Chương 1535

"Ngôn Ngôn, cậu có quên chuyện tớ nói không đấy?" "Tới đây tới đây, đại tiểu thư, cậu vội gì chứ?" "Tớ không vội không được, tớ muốn xem cảnh cuối cùng, tớ đã ở dưới lầu công ty cậu rồi." "Biết rồi, tớ xuống ngay đây." Cận Ngôn luôn cảm thấy toàn thân mệt mỏi, cảm giác này giống hệt như lúc mới mang thai Tiểu Anh Đào, cả người không có chút tinh thần.

Nhưng nghĩ lại, cô vẫn thấy không có khả năng lắm.

Từ sau khi nói chuyện với Lục Tử Mặc, lần nào anh cũng dùng biện pháp an toàn, không có một lần sơ suất, chắc là không thể mang thai được.

Đâu có dễ mang thai như vậy?

Nhưng dù sao cũng đã có kinh nghiệm một lần, chuyện này cũng không thể qua loa được, Cận Ngôn nghĩ lát nữa phải đi mua que thử thai kiểm tra mới yên tâm. "Ngôn Ngôn, cậu có khó chịu trong người không?

Sao tớ thấy sắc mặt cậu hơi tái?" Cận Ngôn sờ mặt mình. "Rõ đến vậy sao?" "Rất rõ." Cận Ngôn xoa xoa mặt mấy cái, cười tươi nhìn Trần Tiểu Mỹ. "Thế này trông có khá hơn chút nào không?

Có hồng hào hơn không?" Trần Tiểu Mỹ bật cười. "Cậu bị Tiểu Anh Đào lây bệnh rồi à, sao tớ thấy cậu thỉnh thoảng cũng trẻ con thế." "Trêu cậu thôi mà, cậu không biết à." Trần Tiểu Mỹ khoác vai Cận Ngôn. "Nhưng nói thật đấy, cậu bây giờ cũng đừng cố quá sức nữa.

Cậu là phụ nữ, không cần thiết phải cứ mãi bận rộn với công ty của mình, làm tàm tạm là được rồi, dù sao Lục Tử Mặc cũng không bạc đãi cậu đâu." "Đời người còn dài, tớ không thể làm một kẻ ăn bám được, tớ vẫn muốn tự mình làm chút gì đó.

Tớ không muốn làm bà nội trợ đâu, bây giờ chính là lúc tích lũy kinh nghiệm sống và trải nghiệm, không thể lãng phí được." Những người lớn tuổi xung quanh cô cũng không ai làm bà nội trợ.

Mạc Noãn và Giang Mạn bây giờ cũng đã ngoài năm mươi, nhưng người ta vẫn quản lý sự nghiệp của riêng mình.

Cô bây giờ mới 25 tuổi, sao có thể dừng bước được.

Cô cảm thấy, đây không phải là vấn đề tiền bạc.

Vợ chồng phải cùng nhau tiến bộ, nếu một bên không ngừng tiến bộ, còn bên kia dậm chân tại chỗ, sẽ có một ngày khoảng cách giữa hai người dần dần bị kéo ra.

Nếu thỉnh thoảng nhắc đến công việc, bạn còn không hiểu anh ấy đang nói gì, hai người không có chủ đề chung, thì còn có thể nói chuyện gì nữa.

Vợ chồng vẫn nên luôn sát cánh bên nhau mới tốt. "Nghe có vẻ đúng thật." "Đương nhiên rồi." "Vậy nói thế tớ cũng nên ra ngoài tìm việc à?" "Đại tác gia của tôi ơi, cậu cũng có rảnh rỗi đâu, cậu cũng có sự nghiệp riêng của mình, hoàn toàn không cần thiết." "Cũng phải." "Cậu và Sử Đông Giác gần đây qua lại thế nào rồi?" "Cũng ổn, anh Sử là một người rất tốt, chúng tớ ở bên nhau rất thoải mái." "Thế là đúng rồi, bước được bước đầu tiên, sau này sẽ dần thuận lợi thôi, đừng cả ngày nghĩ ngợi lung tung là được." Lúc hai người đến đoàn làm phim, đoàn phim vẫn đang quay, quay cảnh cuối cùng, nữ chính cuối cùng vẫn lựa chọn đi gặp người đàn ông mà cô luôn canh cánh trong lòng.

Theo tiếng "Action" của đạo diễn, Úy Lam trong bộ váy yếm, chân đi đôi bốt nhỏ màu nâu, khuỷu tay ôm một chiếc áo khoác gió màu kaki, bước đi vội vã, rõ ràng là vừa nhận được tin tức liền chạy tới.

Vẻ mặt cô ta rất phức tạp, đứng trước cửa quán cà phê do dự mãi, một lúc lâu sau, cuối cùng hít một hơi thật sâu, bước những bước kiên định vào trong.

Đây là lần đầu tiên Cận Ngôn xem Úy Lam đóng phim, không thể không nói, diễn xuất của cô ta thật sự rất tốt.

Nhìn cô ta như vậy, rất khó để liên tưởng đến một người đầy tâm cơ, rõ ràng là một cô gái nhỏ lận đận trong tình yêu, không buông được, không thoát ra được.

Muốn buông bỏ, lại không đủ quyết tâm.

Cô ta đã thể hiện một cách trọn vẹn nội tâm giằng xé của nhân vật. "Xem ra cậu để cô ta tiếp tục diễn vai này là không sai." Trần Tiểu Mỹ gật đầu. "Đúng là không sai, người này cũng không phải vô dụng, diễn xuất thật sự tốt." "Lâu rồi không gặp." Người đàn ông thanh tú nho nhã, cũng là một diễn viên trẻ thực lực, chỉ vài biểu cảm nhỏ đã có thể thể hiện hết mọi cảm xúc.

Ánh mắt người đàn ông không đổi, nhưng giọng nói hơi cứng. "Đúng là rất nhiều năm không gặp rồi." "Ừm." "Ha ha, cậu nói xem chúng ta đang làm gì thế này, đều là bạn bè bao nhiêu năm rồi, không cần phải câu nệ vậy đâu." "Cũng phải, thật sự không cần câu nệ." "Những năm qua cậu sống tốt không?" "Cũng ổn, còn cậu?" "Tớ cũng sống rất tốt." Người đàn ông khó khăn nhếch mép, vẻ mặt mang mấy phần cay đắng, mấy phần ngỡ ngàng. "Cậu vẫn chưa yêu ai à?" Người phụ nữ cười. "Sao có thể, yêu rồi, có lẽ sắp kết hôn." "Tớ cũng vậy, chuẩn bị đi đăng ký kết hôn rồi." "Vậy thật sự chúc mừng nhé, tớ đã xem ảnh bạn gái cậu rồi, thật sự rất xinh, chắc sẽ là một người vợ hiền mẹ tốt." ...

Hai người như những người bạn cũ, cứ thế trò chuyện.

Nhưng điện thoại của người phụ nữ cứ reo không ngừng, người đàn ông cuối cùng lên tiếng. "Có phải cậu bận lắm không?" Người phụ nữ cười. "Không bận, chỉ là chút chuyện riêng thôi." "Cậu thật sự khác với trong ký ức của tớ, trong ký ức, cậu luôn là một cô gái nhút nhát rụt rè." "Đã bao nhiêu năm rồi, nếu tớ còn nhút nhát rụt rè, chẳng phải sẽ chết đói sao.

Xã hội bây giờ cạnh tranh khốc liệt như vậy, phụ nữ không có chút bản lĩnh sao sống nổi." Người phụ nữ nói đùa. "Cũng phải, nữ cường nhân đều là bị ép mà thành, không ai cam tâm tình nguyện trở thành nữ cường nhân cả." Điện thoại của người phụ nữ lại vang lên, lần này người đàn ông cười, từ trong túi lấy ra một tấm thiệp mời. "Đến giờ thì tới uống rượu mừng nhé, tớ thấy cậu khá bận, lúc đó chúng ta sẽ nói chuyện sau." Người phụ nữ cúi đầu nhìn tấm thiệp cưới màu đỏ rực, trong mắt nhanh chóng thoáng qua một tia ảm đạm, lúc ngẩng đầu lên đã là một mảnh trong sáng, không nhìn ra chút cảm xúc nào. "Được thôi." "Cậu kết hôn cũng đừng quên gửi thiệp mời cho tớ." "Có vấn đề gì đâu." Người phụ nữ cuối cùng vẫn vội vã rời đi.

Dưới ánh nắng, người đàn ông chỉ đứng tại chỗ, nhìn theo bóng lưng cô thật lâu.

Những chuyện đó, những bí mật chôn sâu dưới đáy lòng, không ai nói ra, không ai nhắc đến. "OK, hoàn hảo, đóng máy!" Cận Ngôn ngơ ngác nhìn Trần Tiểu Mỹ. "Kết cục đâu?" "Đây chính là kết cục." "Cảm giác chẳng có gì rõ ràng cả." "Bởi vì tớ cũng không biết kết cục, cứ để khán giả tự suy ngẫm đi." Kết cục vẫn chưa xuất hiện, cô cũng không biết lần gặp lại sẽ là cảnh tượng như thế nào.

Mấy câu trong câu chuyện cũng chỉ là cô tưởng tượng ra, cô hy vọng lần gặp lại có thể mỉm cười với nhau, trò chuyện như những người bạn cũ.

Chương 1536

Như vậy là đủ rồi. "Cậu đúng là một tác giả vô trách nhiệm." Trần Tiểu Mỹ hồi lâu không lên tiếng, Cận Ngôn quay đầu lại, thấy vành mắt cô đỏ hoe, cả người có chút ngây ngẩn, không biết cô đang nghĩ gì.

Cô ngốc này, lẽ nào vẫn chưa hoàn toàn từ bỏ.

Tình cảm bốn năm không đổi của cô và Lục Tử Mặc sao có thể so được với sự si tình của cô ngốc này.

Ít nhất cô còn có Tiểu Anh Đào bên cạnh, còn có những ký ức đẹp đẽ trong quá khứ.

Còn cô gái này thì...

Ai.

Cận Ngôn biết mình là người ngoài cuộc, không rõ chuyện của Trần Tiểu Mỹ và người đàn ông kia, cô cũng không có tư cách phán xét.

Nhưng người có thể khiến cô gái này mãi không quên, không buông bỏ được, chắc cũng không tệ đến mức nào.

Cận Ngôn khoác vai Trần Tiểu Mỹ. "Tiểu Mỹ." Trần Tiểu Mỹ mỉm cười đáp lại. "Không sao đâu, chỉ là nhìn con chữ của mình biến thành hình ảnh rõ nét, có chút xúc động thôi." "Cuộc đời bớt đi một chút xúc động, thêm một chút dũng cảm, biết đâu sẽ có một cuộc đời mới." "Tớ suốt ngày viết sách rót 'súp gà độc' cho người khác, giờ cậu cũng rót 'súp gà độc' cho tớ rồi." "Con nhóc thối, chẳng lẽ tớ nói không phải chân lý à?" "Phải phải, cậu nói gì cũng là chân lý, tớ nghe rồi đây." "Nghe sớm mấy năm, con cậu đã có thể chơi cùng Tiểu Anh Đào rồi." Úy Lam nhận lấy chai nước khoáng từ tay trợ lý, uống một hơi cạn sạch, rồi lại lau mồ hôi, ngẩng đầu lên thì thấy Trần Tiểu Mỹ và Cận Ngôn đang đứng cách đó không xa, hai người không biết đang nói chuyện gì.

Cô ta nói với trợ lý: "Tôi qua đó xem sao." "Thế nào?

Tôi diễn có được không?" "Cũng tàm tạm, bình thường thôi." Trần Tiểu Mỹ kiên quyết không thừa nhận mình bị kinh ngạc bởi diễn xuất của Úy Lam.

Đây là người cô ghét, kiên quyết chống lại. "Không muốn thừa nhận thì thôi, dù sao tôi thấy mình diễn rất đã, tôi diễn vui vẻ là được, suy nghĩ của cô đối với tôi chẳng quan trọng chút nào." "Không quan trọng mà ai cứ dăm ba bữa lại làm phiền tôi, muốn nghe ý kiến của tôi?" "Đó là tố chất nghề nghiệp của tôi.

Tôi đã nhận bộ phim này thì đương nhiên phải diễn cho tốt, không thể tự đập bể bảng hiệu của mình.

Tôi đã nỗ lực rồi mà vẫn không được cô công nhận, đó là chuyện tôi không thể kiểm soát." "Nói hay hơn hát." Cận Ngôn thì vẫn không lên tiếng, Úy Lam bất giác nhìn về phía cô.

Không biết tại sao, tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy, cô ta cảm thấy nội tâm mình đã rất bình thản, không còn nóng nảy như lúc đầu nữa.

Có lẽ là đã thật sự nhìn thấu rồi. "Cận Ngôn, cảm ơn cô." "Hả?" Cận Ngôn ngẩn ra, không biết tại sao câu đầu tiên Úy Lam nói lại là cảm ơn. "Cảm ơn cô đã cho tôi cơ hội này." "Đây là do cô tự mình tranh thủ được, là cô đã làm Tiểu Mỹ cảm động." Úy Lam cũng không nói gì thêm, chỉ quay sang Trần Tiểu Mỹ nói: "Trần Tiểu Mỹ, nếu tôi là cô, tôi nhất định sẽ tìm người đàn ông đó, hỏi cho rõ một câu, anh rốt cuộc có từng yêu tôi không?

Bất kể kết quả thế nào, đều thản nhiên chấp nhận." "Úy Lam, tôi không phải cô." "Về mặt tình cảm, cô đúng là không bằng tôi.

Cô là một kẻ hèn nhát, tôi thì không, tôi đã nỗ lực tranh thủ người mình yêu." Cho dù kết quả không như ý, nhưng ít nhất từ đó về sau sẽ không còn bất kỳ hối tiếc nào, có thể bắt đầu lại con đường của mình. "Tôi sẽ không vì một người đàn ông mà không từ thủ đoạn." Úy Lam chỉ nhìn chằm chằm Trần Tiểu Mỹ cười, cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ cười như vậy.

Trần Tiểu Mỹ bị ánh mắt của cô ta nhìn đến toàn thân không tự tại.

Ánh mắt của người phụ nữ này như có ma lực, khiến người ta toàn thân khó chịu. "Cô nhìn đủ chưa?" "Được rồi, coi như đã chào hỏi xong, tôi nghĩ hai người cũng sẽ không cùng tôi đi ăn cơm, chúng ta cũng không cần phải tụ lại một chỗ để làm khó xử nhau.

Tôi đi trước một bước đây." Úy Lam gọi trợ lý, vừa định đi thì lại nhớ ra điều gì, quay người đi tìm đạo diễn.

Nhưng thấy đạo diễn đã đi rồi, cô ta lại quay người lại.

Cận Ngôn và Trần Tiểu Mỹ mỉm cười, đi về phía trước.

Cũng chính lúc này, một chậu hoa từ trên cao rơi xuống phía hai người họ, nhưng cả hai đều không ngẩng đầu nên không phát hiện ra.

Úy Lam vừa hay nhìn thấy, vội vàng lao lên, đẩy mạnh Cận Ngôn và Trần Tiểu Mỹ ra.

Cận Ngôn và Trần Tiểu Mỹ loạng choạng, vịn vào tay nhau, nhưng may mắn là đã đứng vững, không bị ngã.

Phía sau lưng là một mớ hỗn loạn, có người vội vàng gọi 120, có người thì hét tên Úy Lam.

Hai người quay đầu lại, chỉ thấy Úy Lam ngã trên mặt đất, máu tươi từ đầu cô ta chảy xuống, bên cạnh là chậu hoa vỡ nát.

Hai người nhận ra chuyện gì, lập tức chạy tới.

Đạo diễn là một người phụ nữ đã có tuổi, lập tức cầm loa hét lớn. "Hai người đừng chạm vào cô ấy, cô ấy bị va vào đầu, trước khi xe cứu thương đến, tuyệt đối không được di chuyển." "Phó đạo diễn, mau cho người phong tỏa hiện trường, tất cả diễn viên và nhân viên công tác tại hiện trường đều không được rời đi." "Trước khi cảnh sát đến, các người đều không được đi, không một ai được đi." ...

Chuyện này, nếu người không sao thì còn tốt.

Nếu chết, đó sẽ là án mạng, tất cả những người có mặt đều không thoát khỏi liên quan.

Phó đạo diễn phản ứng cũng khá nhanh, vội vàng cho người phong tỏa lối ra, tất cả mọi người đều tập trung lại một chỗ, không ai có thể ra ngoài.

Bao gồm cả Cận Ngôn và Trần Tiểu Mỹ.

Cả hai đều mặt mày tái mét, trong mắt đối phương đều thấy sự không thể tin nổi.

Hoàn toàn không ngờ Úy Lam lại ra tay cứu họ vào lúc này, quan hệ của họ rõ ràng rất tệ.

Lần trước Úy Lam lao tới là vì cô ta yêu sâu đậm Lục Tử Mặc, nhưng lần này Lục Tử Mặc không có ở đây, cô ta là vì hai người họ mà lao tới, tại sao cô ta lại làm vậy?

Chương 1537

Hai người đầu óc rối bời, xe cứu thương đến trước, Úy Lam được người ta khiêng lên xe, chỉ có trợ lý của cô ta đi theo, những người khác vẫn bị buộc phải ở lại. "Ngôn Ngôn, cậu mau gọi cho Lục Tử Mặc đi." Cận Ngôn vội vàng gọi cho Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc lúc nhận được điện thoại cả người đều mơ màng, chỉ cảm thấy lịch sử như đang tái diễn.

Năm đó anh cũng phải đối mặt với lựa chọn như vậy.

Nhưng đây đều là chuyện sau này. "Ngôn Ngôn, em và Tiểu Mỹ không sao chứ?" "Bọn em không sao, nhưng Úy Lam thì không biết sống chết thế nào." "Anh biết rồi, các em cũng đừng lo, anh qua ngay đây." Vừa nói xong câu đó, Cận Ngôn liền cảm thấy có chút khó chịu, bụng dưới âm ỉ từng cơn đau, đau đến mức cô không nhịn được mà cau mày.

Cảm giác này cô không hề xa lạ, giống hệt như dấu hiệu sảy thai năm đó. "Ngôn Ngôn, cậu có khó chịu ở đâu à?" Trần Tiểu Mỹ kêu lên.

Lục Tử Mặc trong điện thoại nghe thấy tiếng kêu của Trần Tiểu Mỹ, lo lắng. "Ngôn Ngôn, em sao vậy?" Trần Tiểu Mỹ thấy Cận Ngôn đau đến khó chịu, liền cầm lấy điện thoại trong tay cô. "Lục Tử Mặc, Cận Ngôn không ổn lắm, hôm nay tôi đã thấy sắc mặt cậu ấy không tốt rồi, anh mau qua đây một chuyến." "Đợi đấy, anh qua ngay." Lục Tử Mặc chỉ có thể để Sử Đông Giác đến bệnh viện xem tình hình của Úy Lam, còn mình thì đến đoàn phim tìm Cận Ngôn.

Khi anh đến nơi, Cận Ngôn đang dựa vào người Trần Tiểu Mỹ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, trông thật sự không còn chút huyết sắc. "Ngôn Ngôn, ổn không?" Cận Ngôn gật đầu. "Chỉ là vừa nãy bụng đau một chút, bây giờ đã đỡ rồi, không đau nữa." Cô cũng bị dọa sợ, tưởng là dấu hiệu sảy thai, may mà chỉ đau mấy cái rồi hết, không đau liên tục. "Em thế này vẫn chưa ổn đâu, anh đưa em đến bệnh viện kiểm tra rồi nói sau.".

Lục Tử Mặc bế thốc Cận Ngôn lên.

Đạo diễn quen biết Lục Tử Mặc nên vội vàng cho người đi.

Trần Tiểu Mỹ cũng vội vã đi theo.

Lục Tử Mặc đặt Cận Ngôn xuống ghế, xác nhận lại lần nữa: “Bây giờ còn khó chịu không?” “Không khó chịu.” Cận Ngôn lắc đầu, sợ Lục Tử Mặc lo lắng nên cố nặn ra một nụ cười.

“Khó chịu là phải nói, tuyệt đối đừng cố chịu, biết chưa.” Lục Tử Mặc nhẹ nhàng vuốt má Cận Ngôn.

Cận Ngôn gật đầu, chuyện còn chưa chắc chắn nên cô cũng không nói.

Đợi chẩn đoán xác định rồi nói sau.

Điện thoại của Sử Đông Giác gọi tới, đồng tử Lục Tử Mặc co rụt lại, lúc này mới bắt máy: “Tình hình thế nào rồi?” “Vẫn ổn, không quá nghiêm trọng, không bị thương vào chỗ hiểm, không nguy hiểm đến tính mạng.

Bác sĩ đang xử lý, cô ấy mất máu quá nhiều nên vẫn đang hôn mê.” Một câu “không nguy hiểm đến tính mạng” không chỉ khiến Lục Tử Mặc như trút được gánh nặng.

Ngay cả vẻ mặt của Cận Ngôn và Trần Tiểu Mỹ cũng quét sạch sự u ám ban nãy, trở nên tươi tỉnh hơn hẳn.

Rõ ràng, mọi người đều nghĩ đến cùng một chuyện.

Ba người họ đã vướng mắc với nhau quá lâu, mãi mới trở lại bình thường, thật sự không thể chịu đựng thêm một lựa chọn sinh tử nào nữa.

“Đông Giác, chuyện bên đó cậu trông chừng giúp nhé, chúng tôi vẫn đang trên đường.” “Biết rồi.” Lục Tử Mặc nhìn Cận Ngôn, Cận Ngôn cũng mỉm cười với anh, lòng vẫn còn sợ hãi nói: “Không sao là tốt rồi.” “Không ai có thể chia cắt chúng ta được đâu.” Bàn tay to lớn của Lục Tử Mặc nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Cận Ngôn.

Hai người nhìn nhau đắm đuối.

Trần Tiểu Mỹ cảm thấy mình lại trở thành bóng đèn một trăm oát, đành phải lặng lẽ dời mắt đi.

Khi ba người đến bệnh viện, bác sĩ vẫn đang xử lý vết thương cho Úy Lam.

Trần Tiểu Mỹ ở lại cùng Sử Đông Giác chờ.

Lục Tử Mặc đưa Cận Ngôn đi kiểm tra trước, Cận Ngôn kéo thẳng Lục Tử Mặc đến khoa phụ sản.

Biểu cảm của Lục Tử Mặc không thể tả được sự kỳ quặc: “Ngôn Ngôn, em có phải là…?” Cận Ngôn cũng có chút bực bội trong lòng, cô không muốn có con của Lục Tử Mặc nhanh như vậy, bèn gắt gỏng: “Là cái gì?” Lục Tử Mặc ôm chầm lấy Cận Ngôn, trong mắt tràn đầy áy náy: “Xin lỗi em, Ngôn Ngôn, đều là lỗi của anh.

Là anh đã không chăm sóc tốt cho em vào lúc em cần nhất.

Em đừng lo, có bệnh thì chúng ta chữa, anh nhất định sẽ tìm người điều trị tốt cho em, em đừng lo.” Có bệnh.

Cô có bệnh?

Cận Ngôn bùng nổ: “Lục Tử Mặc, anh mới có bệnh ấy!” Anh ta rốt cuộc đang nghĩ gì vậy, nghĩ cô bị bệnh phụ khoa sao?

Đây là đến chữa bệnh phụ khoa à?

"Chẳng lẽ em không có bệnh sao?" Lục Tử Mặc ngơ ngác.

Lúc nãy Cận Ngôn vừa kéo anh đổi hướng, anh đã nghĩ ngay đến những lời cô nói cách đây không lâu, rằng vì sinh Tiểu Anh Đào mà đã chịu rất nhiều khổ cực, nên rất dễ hiểu lầm thành Cận Ngôn bị di chứng.

Bây giờ nhìn dáng vẻ tức giận của cô, anh biết mình đã đoán đúng đến tám chín phần mười, có người phụ nữ nào lại chịu thừa nhận mình có vấn đề ở phương diện này đâu.

Thế là, anh đổi sang một cách an ủi rất uyển chuyển: "Ngôn Ngôn, em đừng kích động, anh không có nửa điểm ý coi thường em đâu.

Nếu em có di chứng, chúng ta sẽ chữa trị đàng hoàng, đừng trốn tránh, hãy dũng cảm đối mặt." Cận Ngôn thật sự muốn tìm một miếng đậu hũ đâm đầu vào cho rồi.

Thôi được, bây giờ cô cũng không chắc có phải mình mang thai hay không, lười phí sức giải thích với Lục Tử Mặc.

Lục Tử Mặc cùng Cận Ngôn vào phòng làm việc của bác sĩ.

Chương 1538

Bác sĩ hỏi về kỳ kinh của Cận Ngôn.

“Từ sau khi sinh con, kỳ kinh của tôi vẫn không đều lắm, thường bị chậm mấy ngày.” Ánh mắt Lục Tử Mặc nhìn Cận Ngôn càng thêm áy náy, quả nhiên là do lần trước sinh Tiểu Anh Đào xong không được chăm sóc tốt.

Bác sĩ kê đơn cho Cận Ngôn, bảo cô đi xét nghiệm nước tiểu trước, xem có phải do mang thai không.

Lục Tử Mặc nghe bác sĩ nói hai chữ “mang thai”, kích động nói: “Bác sĩ, có khả năng là mang thai ạ?” “Thông thường kinh nguyệt trễ 7-10 ngày thì phải xem xét khả năng mang thai sớm.

Nhưng kinh nguyệt của vợ anh vẫn không đều, kết quả cụ thể vẫn phải đợi kết quả xét nghiệm mới xác định được.” Lục Tử Mặc ôm Cận Ngôn ra khỏi phòng bác sĩ, giọng run run: “Ngôn Ngôn, em có cảm giác gì không, rốt cuộc có phải mang thai không?” Cận Ngôn vẫn không vui: “Không cảm giác, không biết.” “Được rồi, được rồi, không có cảm giác thì thôi, chúng ta đi xét nghiệm trước.” Đến nhà vệ sinh, Lục Tử Mặc không có vẻ gì là sẽ dừng lại, cả người ngây ngẩn như bị rút mất hồn.

“Lục Tử Mặc, đây là nhà vệ sinh nữ, anh chắc là muốn vào theo chứ?” “A a, anh quên mất.

Ngôn Ngôn, em vào một mình phải cẩn thận đấy, đừng giẫm phải nước, coi chừng trơn trượt, đi sát góc tường, tự vịn vào một chút.

Nếu có chuyện gì thì gọi anh ngay…” Lục Tử Mặc lải nhải dặn dò một tràng, Cận Ngôn nghe mà đau cả đầu, không thể nghe nổi nữa, bèn đi thẳng vào trong.

Lục Tử Mặc nhìn dáng đi của cô, sợ hãi hét lớn từ phía sau: “Ngôn Ngôn, em cẩn thận một chút, đi chậm thôi.” Cận Ngôn ngoài trợn mắt thì cũng chỉ có thể trợn mắt.

Một lúc lâu sau, Cận Ngôn vẫn chưa ra, Lục Tử Mặc sốt ruột không chịu nổi, suýt nữa thì xông vào xem.

May mà lúc này, Cận Ngôn cuối cùng cũng xuất hiện, Lục Tử Mặc vội vàng chạy tới.

Cận Ngôn vội ngăn lại, đỏ mặt không tự nhiên nói: “Anh đứng xa em ra một chút, đừng làm đổ nước tiểu của em.” Nói những lời này trước mặt anh thật là khó xử.

Lục Tử Mặc cũng nhìn vào chiếc cốc trong tay Cận Ngôn: “Để anh.” “Không cần, em tự làm được rồi.” “Đừng cố sức, việc nặng thế này cứ để anh.” Cận Ngôn cạn lời, đây đâu phải là việc nặng.

Lục Tử Mặc kiên quyết, Cận Ngôn cũng không dám giành với anh, sợ làm đổ mất.

Lục Tử Mặc không hề nhíu mày, nhận lấy chiếc cốc từ tay Cận Ngôn, một tay kia lại ôm lấy eo cô: “Sao lúc nãy lâu thế mới ra?

Lại khó chịu ở đâu à?” Cận Ngôn nhìn hành động của anh, trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua.

Người đàn ông này vậy mà không hề chê bẩn, thản nhiên đến vậy.

Giọng điệu của cô cũng bất giác dịu đi mấy phần: “Em không sao, chỉ là đang nín tiểu.” Sáng nay cô không uống nhiều nước, nín tiểu tự nhiên mất nhiều thời gian hơn một chút.

Sắc mặt Lục Tử Mặc thoáng qua một tia ngượng ngùng.

Anh đỡ Cận Ngôn đến ghế ngồi, còn mình thì đến cửa sổ nộp mẫu xét nghiệm, sau đó lại quay về, nắm chặt tay Cận Ngôn.

Cận Ngôn cảm nhận được tay anh hơi run: “Lục Tử Mặc, anh đừng như vậy chứ?” Anh làm thế khiến cô cũng căng thẳng theo, sợ rằng nếu không mang thai sẽ làm anh thất vọng.

“Ngôn Ngôn, em đừng căng thẳng.

Nếu có thai thì chúng ta dưỡng thai thật tốt, nếu không có thì vài năm nữa chúng ta lại có con.

Chúng ta đã bỏ xa người khác cả một con phố rồi, không cần có áp lực tâm lý gì cả.” Cận Ngôn lười lên tiếng.

Cô cảm thấy không phải mình có áp lực, mà là chính Lục Tử Mặc đang có áp lực thì đúng hơn.

Kết quả xét nghiệm chưa có, bên Úy Lam đã xử lý xong.

“Anh không đi xem sao?” Cận Ngôn hỏi.

“Có gì đáng xem đâu, cứ vậy đi.” Úy Lam vẫn chưa tỉnh, có trợ lý của cô ấy ở bên cạnh chăm sóc.

Trần Tiểu Mỹ và Sử Đông Giác ở bên ngoài.

Sử Đông Giác thấy sắc mặt Trần Tiểu Mỹ không tốt, bèn nắm lấy tay cô.

“Hôm nay có phải bị dọa sợ rồi không?” “Cũng ổn, chỉ là hơi bất ngờ.

Bất ngờ là có ngày lại phải chịu ân tình của người phụ nữ này.” “Đừng nghĩ vậy, đây là lựa chọn của Úy Lam.” “Ừm.

Không biết bên Ngôn Ngôn thế nào rồi?

Đến giờ vẫn chưa có tin tức gì?” “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Sao họ lại đến khoa phụ sản?” “Tớ cũng không biết, hôm nay ở phim trường, Ngôn Ngôn bị đau bụng.” Trần Tiểu Mỹ về phương diện này cũng là một kẻ ngốc nghếch.

“Chẳng lẽ là mang thai?” Sử Đông Giác đoán.

“Mang thai?” “Nếu không thì đến đó làm gì?” Sử Đông Giác nói một cách đương nhiên.

Trần Tiểu Mỹ cười: “Chắc là không đâu.” Cô không chỉ một lần nghe Cận Ngôn nói tạm thời chưa muốn có con, sao có thể nhanh như vậy lại có thai được.

Ở một bên khác, kết quả xét nghiệm đã có, Cận Ngôn quả thực đã mang thai, vừa tròn hai tuần.

Cận Ngôn tính lại ngày tháng, không thể nào, khoảng thời gian đó cô và Lục Tử Mặc đã dùng biện pháp an toàn mà.

“Bác sĩ, thật sự là hai tuần ạ?” “Đúng vậy, vừa tròn hai tuần.” Dù trước đó đã có suy đoán, Cận Ngôn vẫn cảm thấy kết quả này quá bất ngờ.

Lần mang thai Tiểu Anh Đào là không dùng biện pháp, nhưng lần này rõ ràng đã rất cẩn thận.

“Nhưng chúng tôi đã dùng biện pháp mà.” Nữ bác sĩ cười: “Biện pháp cũng không thể tránh thai một trăm phần trăm.

Nếu chức năng rụng trứng của cô tốt, điều kiện ống dẫn trứng hai bên tốt, thì sẽ dễ thụ thai hơn người khác.

Có một cách nói không khoa học lắm nhưng cũng có thể giải thích, đó là cô thuộc loại cơ địa dễ thụ thai.

Sau này nếu không muốn có con, nhất định phải cố gắng tránh ngày rụng trứng, nếu không thì biện pháp cũng không thể tránh thai tuyệt đối được.” Cận Ngôn sắp khóc rồi.

Chương 1539

Người bi thảm nhất trên đời này có lẽ là cô.

Người khác muốn mang thai mãi không được, còn cô thì như thể mang thai cho vui vậy.

Vừa mới tái hợp với Lục Tử Mặc, lại lập tức có thai lần hai.

Mình là heo à?

Sao mà mắn đẻ thế.

Trái ngược với vẻ mặt buồn bã của Cận Ngôn, Lục Tử Mặc tỏ ra vô cùng phấn khích: “Bác sĩ, vậy chúng tôi cần chú ý những gì?” “Là thế này, vợ tôi lần đầu mang thai đã chịu không ít khổ cực, sinh thường không được cuối cùng lại phải sinh mổ.

Có cách nào để lần này thuận lợi hơn không…” Lục Tử Mặc như bắn súng liên thanh, câu hỏi tuôn ra tới tấp.

Bác sĩ đã có tuổi, hơi không chịu nổi cách nói chuyện của anh: “Anh trai, anh chậm lại một chút, hỏi từng câu một.” Lục Tử Mặc đành phải hỏi lại từ đầu từng câu một, bác sĩ cũng kiên nhẫn trả lời từng câu.

Cận Ngôn đợi đến mức mất kiên nhẫn, toàn hỏi những câu gì đâu không.

Tải một cái APP về, trên đó có đủ cả, cứ phải ở đây hỏi như một kẻ ngốc.

Đợi Lục Tử Mặc hỏi xong, đã là nửa tiếng sau.

Cuối cùng, anh mãn nguyện ôm Cận Ngôn ra khỏi phòng bác sĩ.

“Ngôn Ngôn, cẩn thận dưới chân.” “Ngôn Ngôn, hay là anh bế em nhé.” “Ngôn Ngôn…” … Suốt đường đi cứ líu ríu không ngừng, Cận Ngôn thật sự muốn một cước đá văng anh ra, ồn ào đến mức đau cả đầu.

Nhưng nhìn dáng vẻ phấn khích của anh, cô lại không nỡ dội gáo nước lạnh.

Lần trước là cô ích kỷ, tước đoạt quyền làm cha của anh.

Thôi được, chỉ cần không gây ra trò cười gì lớn, cứ mặc kệ anh vậy.

Trần Tiểu Mỹ và Sử Đông Giác thấy Lục Tử Mặc che chở Cận Ngôn đi tới, dáng vẻ cẩn thận từng li từng tí đó khiến hai người không khỏi nhìn nhau.

Sau đó, Trần Tiểu Mỹ vội vàng đứng dậy, kích động hỏi: “Lại có thai rồi à?” Cận Ngôn xấu hổ đến mức muốn độn thổ, che mặt không nói gì, thật sự muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Xem kìa, người khác cũng cảm thấy tốc độ mang thai của cô nhanh như ngồi tên lửa, chỉ là chuyện trong nháy mắt.

“Trần Tiểu Mỹ, cậu có thể bỏ cái chữ ‘lại’ của cậu đi được không, nghe sao mà khó chịu thế.” Lục Tử Mặc không vui nói.

“Tôi nói chuyện với bạn thân của tôi, anh có thể đừng xen vào được không.” Trần Tiểu Mỹ đâu có sợ Lục Tử Mặc.

“Tiểu Ngôn Ngôn, thật sự có thai rồi à?” Trần Tiểu Mỹ hỏi lại lần nữa.

Cận Ngôn bị cô hỏi đến cạn lời: “Phải phải, lại có thai rồi, chuẩn bị bao lì xì đi.” “Thật là tuyệt vời, tớ sắp có con trai nuôi rồi.

Mẹ nuôi hời như tớ đúng là quá sướng.” Cận Ngôn: “…” “Không cần con trai, muốn con gái.” Lục Tử Mặc dứt khoát nói.

Con trai để làm gì, làm sao bằng con gái tri kỷ được.

Thêm một bé con xinh đẹp như Tiểu Anh Đào, nằm mơ cũng có thể cười tỉnh.

“Lục Tử Mặc, anh tham lam quá vậy, một tiểu tình nhân là đủ rồi, nhiều quá anh không sợ họ đánh nhau à?” “Anh sẽ không để chúng đánh nhau đâu, chúng nhất định có thể yêu thương nhau.” “Ngôn Ngôn, tớ vẫn thấy một trai một gái mới là viên mãn, lần này phải sinh con trai.” “Sinh con gái.” Cận Ngôn day day thái dương: “Hai người có thể đừng cãi nhau nữa được không, sinh nam hay nữ là do tôi quyết định được sao?” Đây là đang ở cửa phòng bệnh của Úy Lam, lớn tiếng thảo luận chuyện này có ổn không vậy?

“Hình như cũng đúng.” Trần Tiểu Mỹ cười ngượng.

Lục Tử Mặc cũng vui vẻ: “Thuận theo tự nhiên, chỉ cần là em sinh, trai hay gái anh đều yêu.” Nói xong, anh còn không quên vỗ vỗ vai Sử Đông Giác: “Đông Giác, cậu nên cố gắng lên đi, cậu xem cậu bây giờ kìa, haiz.” Sử Đông Giác: “…” Anh quả thật lớn tuổi hơn Lục Tử Mặc, nhìn người ta sắp sinh đứa thứ hai rồi, mà anh mới có bạn gái, đến khi kết hôn không biết là lúc nào.

Chuyện làm cha thì càng không dám nghĩ tới.

Sử Đông Giác nhìn về phía Trần Tiểu Mỹ, Trần Tiểu Mỹ lập tức quay đi, giả vờ như không thấy gì.

“Lục Tử Mặc, anh đắc ý cái gì, tôi có nói là tôi sẽ sinh đâu.” “Hả, em không sinh?” Sắc mặt Lục Tử Mặc đại biến, thật sự bị dọa sợ.

“Được rồi, đây là bệnh viện, đừng ồn ào mãi, làm phiền bệnh nhân nghỉ ngơi thì không tốt.” Trong phòng bệnh.

Úy Lam đã tỉnh từ lâu.

Tiếng ồn bên ngoài lớn như vậy, cô đương nhiên nghe thấy.

Khóe miệng cô cong lên một nụ cười khổ.

Cận Ngôn lại mang thai rồi, họ sắp có đứa con thứ hai.

Vậy tại sao cô còn tự hành hạ mình như vậy, cứ mãi không chịu buông tay.

“Úy Lam, đầu chị có vết thương, đừng khóc.” Trợ lý đau lòng nói.

“Tôi không sao.” Chỉ là sống mũi hơi cay, nhất thời không kìm được, nín một chút là được rồi.

Trợ lý ít nhiều cũng biết chuyện của cô, biết cô vẫn luôn yêu sâu đậm Lục Tử Mặc, nhưng Lục Tử Mặc sớm đã không còn tình cảm với cô nữa rồi.

Sự nghiệp của cô hiện đang như mặt trời ban trưa, tiền đồ vô lượng, thật sự không cần thiết phải như vậy.

Dù chỉ có một mình, cô vẫn có thể sống rất tốt.

“Thư Thư, em ra bảo Cận Ngôn vào đây một chút, tôi có vài lời muốn nói với cô ấy.” “Chị mới tỉnh lại, bác sĩ bảo chị nghỉ ngơi nhiều hơn, có chuyện gì đợi khỏe lại rồi nói.” “Cứ là bây giờ đi, sau này chưa chắc đã có cơ hội.” Với mức độ cưng chiều của Lục Tử Mặc dành cho Cận Ngôn, sau này anh ta tuyệt đối sẽ không để Cận Ngôn tiếp xúc với cô.

Cận Ngôn đã chịu thiệt một lần, cũng sẽ đề phòng cô.

Bây giờ cô tạm thời nằm trên giường không dậy nổi, đối với họ mà nói, không có chút uy hiếp nào.

Chương 1540

Cô cũng chỉ có cơ hội này thôi.

Thư Thư còn muốn nói gì đó, nhưng thấy vẻ mặt kiên định của Úy Lam, đành phải ra ngoài truyền đạt ý của cô.

“Cô Cận, cô có tiện không?

Chị Úy Lam nhà tôi có vài lời muốn nói với cô.” “Cận Ngôn không có gì để nói với cô ta cả.” Cận Ngôn chưa kịp lên tiếng, Lục Tử Mặc đã thay cô trả lời.

Anh sa sầm mặt mày, như thể ai đó nợ anh cả trăm nghìn vạn.

Lần này tuyệt đối không để Cận Ngôn tiếp xúc với Úy Lam, nhất là trong thời kỳ mang thai quan trọng này.

Thư Thư cũng nhìn ra có lẽ Úy Lam định buông tay, bèn giải thích: “Úy Lam không có ác ý đâu, cô ấy chỉ muốn nói vài lời với cô Cận thôi.

Cô ấy bây giờ còn đang nằm trên giường, không thể xuống giường được, có thể làm gì được chứ.” “Giữa họ không có gì để nói cả.” Lục Tử Mặc vẫn giữ nguyên câu nói đó, ôm chặt Cận Ngôn, một bộ dạng gà mẹ bảo vệ con.

Cận Ngôn cười vỗ vỗ tay Lục Tử Mặc: “Không nghiêm trọng đến thế đâu, em đi gặp cô ấy một lát.” Hôm nay dù sao đi nữa, Úy Lam cũng đã cứu cô.

Nếu lúc đó không tránh kịp, đứa bé e rằng thật sự không giữ được.

Chuyện nào ra chuyện đó, việc này quả thực nên cảm ơn Úy Lam, cô cũng nên đi thăm người ta, chứ không phải đến gặp cũng không dám.

“Ngôn Ngôn.” Lục Tử Mặc không đồng tình, mày nhíu chặt.

“Không sao đâu, anh và mọi người ở ngay bên ngoài, cô ấy có thể làm gì em chứ?” Cận Ngôn nói mãi, Lục Tử Mặc cuối cùng cũng đồng ý.

Trong phòng bệnh.

Đầu Úy Lam quấn băng gạc, sắc mặt trắng bệch, cả người vẫn nằm trên giường.

Trợ lý đến nâng giường của cô lên cao hơn, còn lót một chiếc gối mềm sau lưng cô.

Úy Lam chỉ vào chỗ không xa, trợ lý bèn dời ghế đến một nơi hơi xa Úy Lam.

“Mang thai rồi thì nên ngồi đi, dưỡng thai cho tốt, có chuyện gì tôi không gánh nổi trách nhiệm này đâu.” Cận Ngôn biết ý của Úy Lam, nói một câu: “Cảm ơn.” “Cô không cần phải nói cảm ơn tôi, dù sao thì chắc chắn là nhắm vào tôi, không liên quan gì đến hai người cả.

Hai người cũng coi như xui xẻo, vô cớ gặp phải tai bay vạ gió.” “Ý cô là sao?

Cô biết là nhắm vào cô à?” “Vai diễn vốn thuộc về cô ta bây giờ lại thuộc về tôi.” Úy Lam đương nhiên biết, khoảnh khắc cô quay đầu lại đã nhìn thấy một bóng người.

Đó là một đối thủ không đội trời chung của cô, cả hai đều là tiểu hoa đán đang nổi, cô cướp vai của tôi, tôi cướp vai của cô.

Cô lại nhận một bộ phim truyền hình, trước đó đã định là tiểu hoa đán kia, chỉ là không biết sau đó nhà sản xuất lại tìm đến cô.

Cô trước nay chỉ xem kịch bản để nhận vai, những chuyện khác không quan tâm.

Vừa hay họ đều đang quay phim ở cùng một nơi, cô ta là cố ý.

Những chuyện này trong giới giải trí, Cận Ngôn không hiểu rõ lắm, chỉ nghe nói bên trong rất phức tạp, không ngờ vì tranh giành vai diễn mà lại đến mức độ nghiêm trọng thế này.

Lỡ như xảy ra án mạng thì phải làm sao?

“Vậy cô nên nói với cảnh sát, chứ không phải nói với tôi.” “Tôi sẽ nói, nhưng kết quả cuối cùng thế nào thì không phải do tôi kiểm soát được.” Cận Ngôn chưa bao giờ dám xem thường Úy Lam.

Cô ta không quyền không thế, tự mình đi đến bước này tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, tâm cơ của cô ta cô sớm đã nếm trải rồi.

Rõ ràng cô ta nói cho cô biết tất cả những điều này là có mục đích.

Chuyện này dính líu đến cô, Lục Tử Mặc tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Chỉ cần Lục Tử Mặc ra tay, thì không có gì là không giải quyết được, như vậy cũng gián tiếp giúp Úy Lam tiêu diệt một đối thủ cạnh tranh.

Nhìn bộ dạng này của cô ta, cô lại phải nghi ngờ có phải cô ta cố ý lao tới không.

“Cận Ngôn, con người tôi không phải người tốt, nhưng cũng biết quý mạng sống của mình, tôi không cần phải hết lần này đến lần khác lấy tính mạng ra để cá cược.

Lần này tôi cũng chỉ định đẩy hai người ra, rồi tự mình né tránh, chỉ là tôi đã quá tự tin vào bản thân, không kịp né tránh mà thôi.” “Còn nữa, tôi biết nút thắt giữa chúng ta vẫn chưa được tháo gỡ hoàn toàn.

Tôi nghĩ chi bằng nhân cơ hội này kết thúc đi.

Nếu tôi cứu cô, cô cũng không tiện gây khó dễ cho tôi nữa.” Úy

Lam thẳng thắn nói ra.

Có những chuyện, thay vì cố ý úp mở, chi bằng cứ nói thẳng.

Như vậy có vẻ thành ý hơn.

Cận Ngôn thoáng sững sờ.

Cô đã nói rồi mà, Úy Lam tuyệt đối không phải thánh mẫu.

“Tôi cũng không muốn tìm hiểu động cơ của cô, lần này tôi coi như cô đã giúp tôi một lần.” “Không cần thiết, coi như xóa nợ đi.

Năm đó tôi đã hại đứa con trong bụng cô, bây giờ coi như cũng gián tiếp cứu một đứa con khác của cô, ân oán giữa chúng ta từ đây xóa sạch.” Cận Ngôn nhìn Úy Lam, có chút không đoán được rốt cuộc cô ta đang nghĩ gì.

Úy Lam thở dài, cười khổ: “Cận Ngôn, tôi mệt rồi, tôi không muốn tranh đấu nữa.

Cuộc tranh đấu giữa ba chúng ta, thực ra thắng bại sớm đã rõ ràng, tôi là người thua một cách triệt để.” Cần gì chứ, cần gì phải cố chấp không tỉnh ngộ, cuối cùng chôn vùi tất cả những gì mình đã nỗ lực bao năm mới có được.

Không đáng.

“Úy Lam, cô có đáng để tôi tin tưởng không?” Cận Ngôn nhìn chằm chằm Úy Lam.

Chương 1541

Úy Lam mệt mỏi, cô thì sao lại không mệt mỏi chứ.

“Tôi nghĩ tôi nói nhiều hơn nữa cũng vô ích, cô có thể xem sau này tôi làm thế nào.

Tôi cũng không còn tham vọng lớn lao gì nữa, sau này tôi sẽ chuyên tâm diễn xuất trong giới giải trí, sẽ không xuất hiện trước mặt hai người nữa.” Úy Lam từ đầu đến cuối đều rất bình tĩnh, bình tĩnh hơn bất kỳ lần nào Cận Ngôn từng thấy trước đây.

Cận Ngôn đã chịu thiệt một lần, dù lúc này cảm nhận được sự bình tĩnh trong lòng Úy Lam, cô cũng không dám dễ dàng tin tưởng.

“Úy Lam, tôi tạm thời tin lời cô.

Nhưng đừng để tôi biết cô lại đang lừa tôi.

Lần này cô cứu tôi, nhiều nhất chỉ có thể bù lại chuyện cô hại Tiểu Anh Đào năm đó, chuyện công việc của bố mẹ tôi, cô vẫn là bên có lỗi.” “Vậy tôi nói lời xin lỗi với cô nữa là được chứ gì?” Úy Lam cười.

Cô ta là một mỹ nhân, dù sắc mặt tái nhợt nằm đó, vẫn là một mỹ nhân bệnh tật.

“Cô có biết không?

Bao năm qua tôi đã diễn rất nhiều vai, mỗi vai đều kiêu ngạo tự tin, nhân cách độc lập.

Diễn nhiều rồi, tôi cảm thấy cuộc sống như vậy cũng khá tốt, hà tất phải khiến mình trở nên hèn mọn như vậy.” Hèn mọn cũng không thể đổi lại được người mình yêu, cô nên từ bỏ rồi.

“Còn nữa, điều tôi trân trọng nhất bây giờ là sự nghiệp của mình, là những gì tôi đã dùng nỗ lực của bản thân, từng bước một đổi lấy trong bao năm qua.

Tôi không muốn tự tay chôn vùi sự nghiệp của mình.” “Trước đây cô đâu có coi trọng sự nghiệp của mình như vậy?” “Ai mà không có lúc tuổi trẻ bồng bột, bất chấp tất cả lao vào như con thiêu thân.

Người ta già rồi, không thể giày vò được nữa, cũng không chịu nổi thêm một lần mất mát.” Khi đó suýt nữa không thể trụ lại, là nhờ vào ân tình cứu Lục Tử Mặc mà gầy dựng lại từ đầu.

Lần này nếu không trụ lại được nữa, cô không chắc mình có thể đứng lên được không.

Ở trong giới này lâu, cô đã thấy quá nhiều thăng trầm, nếu không nắm bắt được cơ hội, sớm muộn gì cũng sẽ ngã xuống.

Bây giờ sự nghiệp của cô đang ở thời kỳ đỉnh cao, hà tất phải đi đối đầu với họ, đó là một việc chẳng có chút lợi lộc nào.

“Xem ra cô đã nghĩ thông suốt rồi.” “Cận Ngôn, tôi không giống cô, có thể có một người đàn ông thương cô yêu cô.” Không có ai yêu, chỉ có thể tự mình tính toán.

“Đối với tôi bây giờ, không có tình yêu, có sự nghiệp, có tiền cũng rất tốt.” Ít nhất vẫn còn lại một vài thứ, không phải là không có gì cả.

“Chúng ta đều cho nhau một con đường sống đi.” Trái tim Cận Ngôn dường như bị lay động.

Khi rời xa Lục Tử Mặc năm đó, chẳng phải cô cũng đã nghĩ như vậy sao.

Nếu không có tình yêu, thì có tiền cũng là một điều tốt đẹp, ít nhất có thể tự do tự tại, có thể cho người mình yêu những thứ vật chất cần thiết.

Vì vậy cô đã chọn khởi nghiệp.

Cận Ngôn im lặng một lúc lâu, nói: “Tôi cũng không phải gà chọi, lúc nào cũng thích đá nhau.” Ai mà không khao khát có một tình yêu bình dị ấm áp.

Nhất là sau khi có con, sự nồng nhiệt ban đầu dần nguội đi, chỉ muốn dành hết sự nhiệt tình lớn nhất cho con cái.

“Được, vậy chúng ta hòa giải như vậy, sau này đường ai nấy đi.” “Không vấn đề gì.” Cận Ngôn cười, bất giác đưa tay nhẹ nhàng đặt lên bụng mình.

Tất cả các bà mẹ tương lai có lẽ đều như vậy, sau khi biết mình mang thai, một số hành động đều là theo tiềm thức.

Hơi thở bị dồn nén trong lòng Úy Lam dường như cũng tan thành mây khói.

Chỉ là nhìn Cận Ngôn dịu dàng như vậy, cô vẫn ngưỡng mộ, ngưỡng mộ cô có thể có con của riêng mình, trải qua quá trình mà mọi phụ nữ trên đời đều trải qua.

Trước đây cô cảm thấy sinh con là chuyện quá xa vời, cô sẽ không sinh con quá sớm, nhưng bây giờ cô thật sự rất muốn có một đứa con của riêng mình.

Nghĩ đến cô bé mà cô thấy sáng hôm đó, thật sự khiến người ta ngưỡng mộ.

“Cận Ngôn, cảm giác làm mẹ thế nào?” Cận Ngôn khựng lại, nụ cười trên môi thu lại, nhưng cuối cùng vẫn chọn nói thật.

“Rất hạnh phúc, rất tuyệt vời.” Sáu chữ đơn giản, lại khiến lòng Úy Lam chua xót.

“Chúc cô lần này bình an sinh con.” “Cảm ơn.” “Úy Lam, nếu cô thật sự muốn có một đứa con, có thể chọn mang thai hộ.

Hiện nay ở một số quốc gia, mang thai hộ cũng là hợp pháp hợp lý.” Cận Ngôn những năm nay cũng đã tìm hiểu về phương diện này, nếu Úy Lam muốn có một đứa con, cũng có thể thực hiện được, chỉ là không thể trải qua tất cả những gì một người mẹ nên trải qua.

“Tôi biết, tôi cũng có dự định này.” Cô cũng không định kết hôn nữa, nhưng khát khao có một đứa con ngày càng mãnh liệt, nhất là khi trong phim thường đóng cặp với những đứa trẻ lanh lợi, kỳ quái, khiến cô cảm thấy có một đứa con mới là viên mãn nhất.

“Ừm.” Cận Ngôn và Úy Lam cũng không có nhiều chuyện để nói.

Sắc mặt Úy Lam cũng không tốt lắm.

Sau khi đơn giản đạt được thỏa thuận, Cận Ngôn liền đi ra ngoài.

Lục Tử Mặc sớm đã đợi đến mất kiên nhẫn.

Nói chuyện gì mà phải nói lâu như vậy.

Cận Ngôn vừa ra khỏi cửa, anh đã lập tức ôm lấy cô: “Sao rồi?

Vẫn ổn chứ?” Cận Ngôn cười, cô là làm bằng đất sét sao?

Chỉ trong một lát mà Úy Lam có thể bóp nát cô được à.

Chẳng phải anh đang ở bên ngoài canh chừng sao?

Úy Lam có thể làm gì được chứ.

Chương 1542

“Em không sao.” “Không sao là tốt rồi, hôm nay chúng ta đến nhà lớn nhé.” “Lại đến nhà lớn?” Lục Tử Mặc cười: “Đương nhiên rồi, tin tốt như vậy tự nhiên phải báo cho cụ biết đầu tiên.

Năm đó em mang Tiểu Anh Đào bỏ đi, lần này nếu không báo cho cụ biết ngay lập tức, em xem cụ sẽ xử lý em thế nào.” Ông cụ thích trẻ con nhất, nếu biết sắp có thêm một thành viên nhí nữa, không biết sẽ vui đến mức nào.

Cận Ngôn lườm Lục Tử Mặc một cái, chỉ biết dọa cô, sao cô lại cảm thấy khó chịu thế này.

Haiz, cô có chút buồn rầu rồi.

Lúc đi, cô vẫn không nhịn được mà hạ giọng hỏi: “Anh không đi thăm cô ấy sao?” Cô chỉ ai, mọi người đều lòng dạ biết rõ.

“Ngôn Ngôn, cậu đang nghĩ gì vậy?” Trần Tiểu Mỹ không đồng tình nói.

Làm gì có ai bảo bạn trai mình đi thăm tình địch chứ.

“Tiểu Mỹ.” Trần Tiểu Mỹ im lặng.

“Lục Tử Mặc, em đang hỏi anh.” “Em có rảnh không vậy, đi, chúng ta đi đón Tiểu Anh Đào.” Úy Lam nghe lời nói của Lục Tử Mặc, đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Có lẽ thật sự bị ngược đãi quá nhiều lần nên đã tê liệt rồi.

Trong lòng anh, cô đã là đại diện cho sự tàn nhẫn độc ác.

Nhưng điều này có thể trách ai được, tất cả đều do một tay cô tạo ra.

Từng có lúc anh đã cho cô cơ hội, là chính cô đã để mọi chuyện phát triển đến nước này.

Thôi bỏ đi, không nghĩ đến những chuyện này nữa.

Cô vẫn nên mau chóng dưỡng tốt thân thể, kiếm thật nhiều tiền, sau đó dành thời gian ra nước ngoài tạo ra một đứa trẻ, sau này chăm sóc con của mình thật tốt.

Nghĩ đến những kế hoạch này, Úy Lam mỉm cười.

Cứ quyết định như vậy đi, có mục tiêu, cũng sẽ có hy vọng.

Trợ lý thấy cô lúc thì mặt mày ủ rũ, lúc lại cười lên, nhất thời bị dọa sợ, chẳng lẽ bị ngốc rồi sao.

“Úy Lam, chị không sao chứ?” “Tôi không sao, tôi đột nhiên thấy hơi đói, em đi mua cho tôi chút gì ăn đi.” “Được được được, em đi mua ngay, cuối cùng chị cũng chịu ăn rồi.” Trợ lý vui mừng, Úy Lam tỉnh lại đã lâu mà cứ nói không có khẩu vị.

Hôm nay quay phim cả ngày, vốn là định đi ăn trưa, ai ngờ lại xảy ra tai nạn đột ngột.

Trợ lý vừa định đi, lại nhớ ra điều gì đó: “Chuyện chị bị thương không biết bị ai tung lên mạng rồi.

Bây giờ fan của chị lo lắng không chịu nổi, vây kín cả cổng bệnh viện, nhất định không chịu rời đi.” Đúng vậy, tuy cô thường xuyên gặp phải anti-fan, nhưng cô vẫn có một lượng fan trung thành, họ giống như những tiểu bá vương, chỉ cần có tin đồn xấu về cô xuất hiện, họ luôn có thể trực tiếp đáp trả.

Thực ra cô không phải không có gì cả, cô còn có rất nhiều người yêu thương mình, cô càng nên sớm đứng dậy, cho ra nhiều tác phẩm xuất sắc hơn, không để những người hâm mộ đã luôn ủng hộ và yêu thương cô phải thất vọng.

Úy Lam phát hiện, đời người chính là từng cửa ải một, có lúc bạn sẽ bị một cửa ải kìm chân, nhưng chỉ cần bạn vượt qua được, chào đón bạn sẽ lại là một khung cảnh tươi đẹp khác.

“Đưa điện thoại cho tôi.” “Chị muốn làm gì?” “Bây giờ muộn rồi, không thể để họ bụng đói đứng chặn ở cổng bệnh viện được, không chỉ ảnh hưởng đến trật tự bệnh viện, mà còn không tốt cho sức khỏe của họ.

Tôi quay một đoạn video cho họ, em đăng lên Weibo của tôi, bảo họ giải tán cả đi.” Trợ lý như thể không nhận ra Úy Lam.

Trước đây cô quả thực rất quan tâm đến fan của mình, nhưng hình như không chu đáo đến mức này.

Úy Lam dường như đã thay đổi ở đâu đó, cụ thể là ở đâu, cô cũng không nói được.

“Thư Thư, em đang nghĩ gì vậy?” “Em thấy hôm nay chị lạ lắm.” “Vậy em thấy là chuyện tốt hay chuyện xấu?” Trợ lý cười: “Hiện tại xem ra không phải chuyện xấu.” “Các fan đối với tôi chân thành như vậy, tôi tự nhiên cũng nên đáp lại bằng sự chân thành.

Có lẽ như vậy sẽ ngày càng tốt hơn.” “Chị nghĩ vậy là đúng rồi.

Fan của chị phải chăm sóc thật tốt, sức chiến đấu của họ rất mạnh, sẽ là hậu thuẫn vững chắc cho chị trong giới giải trí sau này.

Đừng bao giờ xem thường sức mạnh của họ, chị xem mấy lần có người tung tin đồn xấu về chị, cũng là họ chống đỡ cả một bầu trời đó.” Trợ lý lần này của Úy Lam là một bà mẹ đơn thân.

Ban đầu là Úy Lam đã cho cô cơ hội kiếm tiền nuôi gia đình, cô đi theo Úy Lam cuộc sống cũng ngày một tốt hơn, vì vậy cô rất biết ơn Úy Lam, mọi việc đều thật tâm suy nghĩ cho cô.

Không giống như người quản lý trước đây, chỉ muốn vắt kiệt giá trị trên người cô, một khi không còn giá trị nữa sẽ bị vứt bỏ một cách tàn nhẫn. "Chị, em biết rồi." Úy Lam cầm điện thoại, gương mặt nở một nụ cười nhẹ, "Thật sự rất xin lỗi, chuyện hôm nay đã làm mọi người lo lắng.

Em vẫn ổn, chỉ bị thương một chút thôi.

Bộ phim đã quay xong rồi, sắp tới em có thể nghỉ ngơi một thời gian.

Yêu mọi người." Úy Lam chỉ quay một đoạn video ngắn, trợ lý liền đăng lên Weibo, lập tức nhận được vô số lời khen ngợi.

Rất nhiều người hâm mộ đã @cô, dặn cô hãy chăm sóc tốt cho bản thân, nhân cơ hội này nghỉ ngơi một thời gian.

Úy Lam cầm điện thoại lướt xem từng bình luận một, cảm thấy mình thật hạnh phúc.

Bao nhiêu người lăn lộn trong giới giải trí nhiều năm mà vẫn không thể nổi tiếng, còn cô lại thuận buồm xuôi gió bước ra.

Chẳng phải là may mắn hơn người khác sao?

Trên đường trở về. "Lục Tử Mặc, anh không muốn biết em và cô ta đã nói những gì sao?" Cận Ngôn hỏi. "Không có hứng thú.

Hứng thú lớn nhất của anh bây giờ là cục cưng trong bụng em.

Chương 1543

Không được, anh phải đi tìm một chuyên gia dinh dưỡng, để họ lên kế hoạch ăn uống cho em trong thời gian này, nghe nói như vậy tốt cho cả mẹ và bé." Lục Tử Mặc nhìn chằm chằm vào bụng Cận Ngôn, hai mắt sáng rực.

Cận Ngôn thấy dáng vẻ này của anh, xem ra anh thật sự không có chút hứng thú nào với cuộc nói chuyện tối nay.

Nhưng những gì cần nói cô vẫn phải nói: "Úy Lam đã giảng hòa với em rồi, em thấy dáng vẻ đó của cô ta là không định làm phiền anh nữa đâu." "Bất kể cô ta có định làm phiền anh hay không, dù sao sau này thái độ của anh đối với cô ta cũng sẽ như vậy, không quan tâm đến chuyện của cô ta nữa, cũng không xem như có sự tồn tại của người này nữa, coi như hoàn toàn không quen biết." "Em cũng theo nguyên tắc này, không đến gây sự với em thì em cũng không muốn gây khó dễ cho ai." Con người Úy Lam dù có ngàn vạn điều không tốt, nhưng chỉ riêng việc cô ta đã hai lần cứu bọn họ, điều đó cho thấy cô ta vẫn còn chút nhân tính.

Bố mẹ của cô bây giờ vẫn khỏe mạnh, Tiểu Anh Đào cũng lớn lên khỏe mạnh, hiện tại cô lại có thêm em bé, thật sự không muốn níu kéo mãi không buông nữa.

Thay đổi cũng chẳng được gì.

Có thể bỏ qua cho người khác thì nên bỏ qua. "Ừm, sau này chúng ta không cần quan tâm đến người này nữa, cứ sống tốt cuộc sống của mình là được." Lục Tử Mặc chỉ gọi điện thoại báo trước là sẽ về khu nhà lớn ăn cơm, nói có bất ngờ cho mọi người, không ai biết đó là gì.

Mọi người cũng không ôm hy vọng gì nhiều.

Chỉ đến khi Lục Tử Mặc cẩn thận ôm Cận Ngôn xuất hiện, ngay lập tức thu hút ánh mắt của cả nhà.

Ai cũng là người từng trải, vừa nhìn thấy tư thế của Lục Tử Mặc liền đoán được bảy tám phần.

Chỉ là không ai lên tiếng trước.

Tiểu Anh Đào ngơ ngác, tưởng ba lại mua đồ cho mình, không thấy đồ đâu nên cô bé có chút thất vọng: "Ba ơi, bất ngờ của ba đâu?" "Tiểu Anh Đào, con sắp có một người bạn nhỏ rồi đấy?" "Ở đâu ạ, có đáng yêu không, có xinh không ạ?" "Vừa đáng yêu vừa xinh đẹp, chắc chắn sẽ xinh như con vậy." Tiểu Anh Đào bị làm cho hồ đồ, gãi gãi mái tóc của mình: "Ở đâu ạ?" Các bậc trưởng bối nghe Lục Tử Mặc nói vậy thì đã chắc chắn, Cận Ngôn lại mang thai rồi.

Tần Tuệ kích động chạy tới, nắm lấy tay Cận Ngôn: "Ngôn Ngôn, con lại có thai rồi sao?" Cận Ngôn chỉ có thể cúi đầu, nhẹ nhàng đáp: "Vâng ạ." "Ôi, nhà họ Lục của ta lại sắp có thêm một chuyện vui rồi, thật sự là quá tốt." Ông cụ kích động đập bàn một cái. "Ba, ba đừng kích động, ngồi đi, ngồi đi." Lục Nam Thiên vội vàng đỡ ông cụ ngồi xuống.

Lục Nam Triết cũng cười: "Tử Mặc thật đúng là có phúc khí." "Chứ còn gì nữa." Chu Thanh Vận phụ họa.

Lục Nam Triết từ khi nghỉ hưu cũng đưa vợ là Chu Thanh Vận về khu nhà lớn, cùng nhau bầu bạn với ông cụ. "Cảm ơn chú út ạ." Tiểu Anh Đào nghe nửa ngày không hiểu gì, sốt ruột hỏi: "Ba ơi, mọi người đang nói gì vậy?" "Bảo bối à, con sắp có em trai hoặc là em gái rồi." Lục Tử Mặc bế Tiểu Anh Đào lên, cọ cọ mũi con bé một cách thân mật. "Em trai?

Em gái của con?" Tiểu Anh Đào ngạc nhiên chỉ vào mũi mình. "Đúng vậy, em ruột, do mẹ con sinh ra." Lục Tử Mặc nghĩ rằng với tính cách thích có bạn của con bé, lúc này chắc chắn sẽ vui mừng nhảy cẫng lên, nào ngờ thái độ của cô bé lại lạnh nhạt như vậy.

Người lớn cũng nhận ra cảm xúc của Tiểu Anh Đào.

Cận Ngôn véo nhẹ má con bé: "Dù là em trai hay em gái, Tiểu Anh Đào trong lòng mọi người đều không thể thay thế được." Tiểu Anh Đào vẫn không lên tiếng. "Lục Dư Hi, lại đây với ông cố nào." Ông cụ hiếm khi gọi tên thật của Tiểu Anh Đào.

Lục Tử Mặc đặt Tiểu Anh Đào xuống, cô bé liền lao vào lòng ông cụ, ôm ông không nói gì. "Tiểu Anh Đào, con không thích em trai à?" "Con thích ạ, nhưng sau này mọi người chắc chắn sẽ thích em trai hơn." "Sao con lại nghĩ như vậy?

Mỗi đứa cháu của ông đều không thể thay thế được.

Con xem, ông có nhiều chắt như vậy, có bác cả Lục Nghiêu của con, ba con, cô Niệm Niệm, cô Đóa Đóa, con thấy ông thích ai nhất?" Câu hỏi này thật sự làm khó Tiểu Anh Đào, cô bé vắt óc suy nghĩ mà cũng không nghĩ ra được.

Cô bé là một đứa trẻ thật thà, không biết là không biết. "Ông cố ơi, con không biết ạ." "Đó là vì ông cố yêu thương tất cả các cháu, không thiên vị ai cả." Tiểu Anh Đào nhìn ông cụ. "Con xem, tóc ông cố đã bạc trắng rồi, sẽ có một ngày ông phải đi đến một nơi rất xa, xa đến mức các con không tìm thấy được." "Không muốn, không muốn, con không muốn ông cố đi đến nơi xa, Tiểu Anh Đào yêu ông cố." Mọi người dù cảm thấy lời ông cụ nói không được may mắn, đối với một đứa trẻ hơn ba tuổi cũng có phần tàn nhẫn.

Nhưng trẻ con bây giờ trưởng thành sớm, không thể vì nó nhỏ mà không nói, nói nhiều lần, không hiểu rồi cũng sẽ hiểu. "Đứa trẻ ngoan, ông biết con yêu ông cố, như vậy là đủ rồi.

Nhưng sau này rồi sẽ có ngày ông phải rời đi, mỗi chúng ta đều sẽ dần già đi, ba mẹ con cũng vậy.

Cuối cùng ở lại bên cạnh chúng ta, chắc chắn đều là anh chị em của mình.

Sau này có thêm một người bầu bạn với con, không tốt sao?" Tiểu Anh Đào sắp khóc, cô bé nhỏ tuổi vẫn chưa thể chấp nhận sự thật là không có người thân bên cạnh: "Con không muốn một mình, con muốn có người bầu bạn." "Không khóc, cô bé của ông không khóc nào.

Con sẽ không một mình đâu, mẹ con mang thai rồi mà, sau này con sẽ có em trai, em gái của riêng mình, các em có thể ở bên con.

Con gặp khó khăn, em có thể giúp con, còn có thể cùng con đi học, cùng nhau chơi đùa, con thấy có tốt không?" "Hình như… cũng khá tốt ạ." "Đương nhiên là tốt rồi, sau này con có thể bắt nạt em trai em gái rồi." "Con không bắt nạt người khác đâu, nhất là những người nhỏ hơn con." "Ngoan quá, nhưng sau này nếu các em phạm lỗi, con là chị, có thể đánh đấy nhé." "Ấy da, con không đánh trẻ con đâu ạ." Tiểu Anh Đào lại rúc vào chân ông cụ.

Cả nhà đều bị lời nói của cô bé chọc cười.

Thế là, chút sóng gió nhỏ do việc Cận Ngôn mang thai gây ra đã lập tức tan biến.

Lục Sâm và Mạc Noãn biết tin muộn hơn một chút, hai người cũng vô cùng kích động, nếu không phải vì Lục Tử Mặc nói ngày mai sẽ đưa Cận Ngôn về nhà, và còn nói rằng tối nay Tiểu Anh Đào có hơi không vui một chút, thì hai người đã chạy qua ngay trong đêm rồi.

Sau đó, Lục Tử Mặc lại chia sẻ tin vui trong nhóm chat gia đình, bên trong gần như bùng nổ.

Lục Nghiêu nhìn thấy tin này, ánh mắt nhìn Mạc Hữu An có chút oán trách, khiến Mạc Hữu An cảm thấy da đầu tê dại.

Người nghĩ không thông nhất là Lục Niệm Nhất, ông anh trai của cô định làm gì thế này, muốn kéo thù hận à?

Định sinh cả một đội du kích sao?

Nhanh như vậy đã có đứa thứ hai.

Nhưng vui thì vẫn vui, sau khi vui mừng mới đến phiền muộn.

Chương 1544

Bọn họ sinh trước sau có mấy phút, người ta sắp làm ba của hai đứa trẻ rồi.

Còn cô thì bi kịch, bạn trai quen mấy năm rồi mà đến giờ vẫn chưa được ba chấp nhận.

Thôi được, cô cũng đành chịu, cô muốn xem xem, người ba cố chấp kia của cô có thật sự muốn nuôi cô thành bà cô già không.

Dù sao thì cô cũng quen đợi rồi, để xem đến lúc cô ba mươi tuổi thì ai sẽ là người sốt ruột.

Vì lo sợ Tiểu Anh Đào nghĩ nhiều, Lục Tử Mặc và Cận Ngôn đối xử với cô bé còn chu đáo hơn trước, hai người một trái một phải ở bên cạnh con, một người phụ trách kể chuyện, một người phụ trách vỗ nhẹ lưng con.

Tiểu Anh Đào cũng không phải đứa trẻ nhõng nhẽo, thấy ba mẹ không có gì thay đổi với mình, cô bé cũng yên tâm. "Mẹ ơi, mẹ sinh cho con em trai đi." Tiểu Anh Đào đột nhiên nói. "Tại sao?" "Vì em trai có thể bảo vệ con, cũng có thể cho con bắt nạt." "Không phải con nói sẽ không bắt nạt trẻ con nhỏ hơn mình sao?" "Ấy da, bắt nạt con nói là một kiểu bắt nạt khác, mọi người tự cảm nhận đi." Tiểu Anh Đào lăn lộn trên giường.

Cận Ngôn: ... "Vậy nếu là kiểu bắt nạt khác thì em gái cũng có thể bắt nạt mà." "Con gái thì con không nỡ." Tiểu Anh Đào nói rất nghiêm túc.

Lục Tử Mặc và Cận Ngôn đều bật cười.

Nhưng Lục Tử Mặc sợ sau này Tiểu Anh Đào sẽ thất vọng, nên vẫn giải thích trước cho con bé: "Sinh em trai hay em gái, chuyện này chúng ta đều không biết, phải đợi đến lúc sinh ra mới biết được.

Nhưng dù là em trai hay em gái, đều sẽ là người thân thiết nhất trên thế giới này của con, là anh em ruột thịt của con." "Ấy da, con không hiểu đâu, dù sao con thấy chắc chắn là một em trai." Cận Ngôn cũng muốn sinh một bé trai, một người đàn ông giống như Lục Tử Mặc, mày mắt như tranh vẽ, quyến rũ như tiên giáng trần.

Chỉ nghĩ thôi, Cận Ngôn cũng không kìm được kích động. "Ừm, anh cũng tin lời Tiểu Anh Đào nói là đúng." Tiểu Anh Đào đột nhiên co người lại, hướng về phía bụng Cận Ngôn, Lục Tử Mặc vừa định nhắc nhở, động tác của Tiểu Anh Đào đã nhẹ nhàng hơn, cô bé từ từ lại gần bụng Cận Ngôn, nhẹ nhàng áp mặt lên đó. "Em trai ngoan, sau này ra đời phải để chị bắt nạt đấy nhé." Cảm xúc của trẻ con đến nhanh đi cũng nhanh, đứa trẻ vừa rồi còn có chút ghen tị tranh giành sự yêu thích đã biến mất, thay vào đó là ra dáng một người chị cả. "Nhưng em cứ yên tâm, ở bên ngoài chị cũng sẽ bảo vệ em, có ai bắt nạt em, chị sẽ đánh cho nó khóc thét." "Chị lợi hại lắm đấy, mới mấy hôm trước còn đánh một cậu mập đấy." "Em phải ngoan nhé, đừng quấy mẹ, mẹ mỗi ngày đều rất vất vả." … Tiểu Anh Đào líu lo nói một tràng dài, giọng trẻ con trong như tiếng trời vang vọng mãi trong phòng ngủ. "Được rồi, được rồi, chị buồn ngủ rồi, chị đi ngủ đây, ngày mai lại nói chuyện với em nhé, em phải ngoan ngoãn lắng nghe đấy." Nói xong, Tiểu Anh Đào liền nằm vắt ngang người Lục Tử Mặc, nhắm mắt lại.

Lục Tử Mặc chỉnh lại tư thế ngủ cho con, vòng tay qua, ôm cả Tiểu Anh Đào và Cận Ngôn vào lòng, rồi khẽ cười.

Cận Ngôn: … "Thật tốt, thật tốt, thật tốt." Lục Tử Mặc nói liền ba lần thật tốt.

Cận Ngôn vô cùng bất đắc dĩ: "Lục Tử Mặc, đêm hôm khuya khoắt anh có thể đừng dọa người được không?" Còn phát điên nữa chứ. "Ngôn Ngôn, anh vui quá." "Sao phản xạ của anh chậm thế?" Chuyện đã qua mấy tiếng rồi mà vẫn còn kích động như vậy? "Em không hiểu đâu, đối với em đây là lần thứ hai, nhưng đối với anh lại là lần đầu tiên, là lần đầu tiên anh tham gia hoàn toàn vào sự ra đời của một đứa trẻ." Cận Ngôn cảm thấy Lục Tử Mặc tối nay quá đỗi dịu dàng, còn rực rỡ hơn cả những vì sao lấp lánh trên trời. "Đây không phải là một chuyện đơn giản, anh phải chuẩn bị tâm lý đi." Lục Tử Mặc hào sảng nói: "Có thể khó đến mức nào chứ, anh học cái gì mà không được.

Anh đã tạo ra nó được thì cũng có thể chăm sóc tốt cho nó." "He he, anh thấy sức chiến đấu của mình cũng được đấy chứ, bây giờ đã bỏ xa mọi người một con phố rồi.

Sau này con của mấy đứa kia đều phải gọi con anh là anh chị, cảm giác này thật tuyệt." "Lục Tử Mặc, anh có cần phải trẻ con như vậy không, chuyện này có gì đáng để so sánh chứ." "Ngôn Ngôn, em không hiểu đâu." "Em đúng là không hiểu suy nghĩ của anh thật." Cận Ngôn dở khóc dở cười.

Tay Lục Tử Mặc nắm lấy tay Cận Ngôn, mười ngón tay đan vào nhau: "Ngôn Ngôn, em nói xem bây giờ chúng ta có nên bắt đầu trang trí phòng trẻ em không?" "Vội gì chứ, còn chưa biết giới tính của con, đừng làm việc vô ích." "Sợ gì chứ.

Sau này nếu sinh con trai, chúng ta vui thì nuôi nó như con gái, sinh con gái, anh vui thì nuôi như con trai, như vậy cũng không lãng phí." Lục Tử Mặc cảm thấy mình thật thông minh, vậy mà cũng nghĩ ra được cách này.

Cận Ngôn đưa tay lên sờ bụng mình, trong lòng thầm mặc niệm cho bảo bối nhỏ: Ba con đã quyết định coi con như đồ chơi rồi, con thảm rồi.

Mẹ có dự cảm, con nhất định sẽ bị chơi hỏng mất. "Lục Tử Mặc, anh thôi đi, đừng làm con mình ra cái dạng gì nữa.

Con trai từ nhỏ phải có khí phách, con gái thì phải như công chúa, có dáng vẻ của con gái." "Ấy da, không sao đâu, dù sao cũng chỉ là lúc nhỏ thôi, lớn lên rồi thì tùy nó." "Em xem Tiểu Anh Đào bây giờ rất tốt đấy thôi, có lúc tính cách như một cậu nhóc, lúc ngoan ngoãn hiểu chuyện lại là một tiểu tiên nữ đáng yêu, đáng yêu biết bao." Như một cậu nhóc.

Cận Ngôn ngừng lại một chút mới hiểu Lục Tử Mặc đang nói gì, đầu đầy vạch đen. "Lục Tử Mặc, em buồn ngủ rồi, em muốn đi ngủ, anh cứ từ từ mà ảo tưởng đi." "Đừng mà, chúng ta bàn thêm chút nữa đi, anh thấy chúng ta còn nhiều việc phải chuẩn bị lắm." Cận Ngôn lười để ý đến anh, trực tiếp nhắm mắt ngủ. "Ngôn Ngôn, ngủ thật rồi à?" "Lục Tử Mặc, em thấy cần phải bổ sung cho anh một kiến thức thông thường." "Gì vậy?" "Phụ nữ mang thai cần ngủ đủ giấc." Cho nên làm ơn đi ông anh, mau ngủ đi, em cần phải ngủ đủ giấc. "Được được được, anh không làm phiền em nữa, em mau ngủ đi." Thấy Lục Tử Mặc cuối cùng cũng yên phận, Cận Ngôn cũng yên tâm nhắm mắt lại.

Chỉ là nửa đêm, cô có thể cảm nhận được ai đó cứ trằn trọc không yên, hình như không ngủ được.

Nhưng cô thật sự rất buồn ngủ, đến cả miệng cũng không muốn mở, đành mặc kệ anh.

Ngày hôm sau, Cận Ngôn ngủ đến khi tự nhiên tỉnh giấc, vừa mở mắt đã thấy Tiểu Anh Đào đang mở to đôi mắt đen trắng rõ ràng, nhìn cô không chớp mắt.

Quần áo trên người cô bé đã không còn là đồ ngủ, rõ ràng đã thức dậy và vệ sinh cá nhân xong xuôi. "Mẹ ơi, mẹ tỉnh rồi à?" "Tỉnh rồi.

Sao hôm nay con không đi học?" "Hôm nay là thứ bảy mà mẹ, mẹ ngủ đến ngốc rồi à?" "À, mẹ quên mất." "Mẹ ơi, mẹ bây giờ ngày càng lười rồi, con vào xem mẹ một lúc lâu rồi đấy." Cận Ngôn véo má con gái, bắt đầu đổ tội một cách không hề chớp mắt: "Đây tuyệt đối không phải vấn đề của mẹ, là vấn đề của em trai con đấy, em muốn ngủ mẹ cũng đành chịu thôi." "A, có phải là em ngủ thì mẹ cũng ngủ không ạ?" "Ừm, đúng là như vậy, em còn nhỏ, ngủ nhiều, mẹ cũng ngủ nhiều theo." "Ra là vậy ạ.

Mẹ ơi, ba bảo con gọi mẹ đi ăn sáng." "Các con ăn hết chưa?" "Ăn rồi ạ, hôm nay thịnh soạn lắm, mẹ xem bụng con căng tròn luôn này." Tiểu Anh Đào vỗ vỗ vào cái bụng nhỏ của mình.

Cận Ngôn dở khóc dở cười: "Con bé ngốc này, sau này đừng ăn nhiều như vậy." "Ngon mà mẹ, ông nội và ba cùng vào bếp đấy ạ, con phải nể mặt họ chứ." "Con đúng là tiểu quỷ tinh ranh." Đã biết phải nể mặt rồi cơ đấy.

Tiểu Anh Đào lăn vào lòng Cận Ngôn, cười như một chú chuột vui vẻ. "Ông bà nội đến chưa con?" Tiểu Anh Đào gật gật đầu: "Đến sớm lắm rồi ạ." Cận Ngôn liếc nhìn đồng hồ, đã mười giờ sáng rồi.

Chương 1545

Trời ạ, cô vừa mở mắt đã đến giờ này, thật hiếm thấy.

Thật là xấu hổ quá, chưa kết hôn đã sinh một Tiểu Anh Đào, bây giờ lại mang thêm một đứa, ngủ còn ngủ đến tận giờ này mới dậy.

Cô vỗ đầu mình một cái: "Đúng là say thật rồi." "Con cũng say rồi." Tiểu Anh Đào cũng học theo như vẹt.

Cận Ngôn véo mũi Tiểu Anh Đào, vội vàng dậy vệ sinh cá nhân, Tiểu Anh Đào ở bên cạnh nhắc nhở: "Mẹ ơi, ba bảo con nói với mẹ, đi đường phải chậm một chút, động tác phải nhẹ một chút, đừng làm kinh động đến em trai." "Biết rồi, biết rồi." Sao mới một lát mà con bé này đã trở thành người phát ngôn của Lục Tử Mặc rồi, sau này một lớn một nhỏ cứ lải nhải trước mặt cô thì phải làm sao đây.

Lúc Cận Ngôn xuống lầu, cả nhà đang ngồi trong phòng khách, Cận Ngôn ngại ngùng chào hỏi mọi người.

Mạc Noãn lập tức tiến lên thân mật nắm tay cô: "Đói rồi phải không, mẹ đưa con đi ăn sáng." Cận Ngôn đã từng ăn cơm ở khu nhà lớn, nhà họ Lục là gia đình giàu có, nhưng trên bàn ăn chưa bao giờ phô trương lãng phí.

Hôm nay cô phát hiện, những thứ bày trên bàn ăn thật sự quá nhiều, chỉ riêng cháo đã có ba bốn loại, tan ngay trong miệng, nhìn đã thấy thèm ăn.

Chưa kể các loại bánh ngọt nhỏ tinh xảo, các món ăn kèm, rất đa dạng. "Mỗi người phụ nữ mang thai khẩu vị đều khác nhau, không biết con khẩu vị thế nào, nên mẹ làm nhiều một chút." "Mẹ, mọi người làm vậy con áy náy lắm." "Đứa ngốc này, nghĩ mấy cái đó làm gì, con đã vì nhà họ Lục chúng ta sinh hai đứa con rồi, những gì chúng ta làm so với những gì con làm còn xa lắm, đừng nói những lời khách sáo như vậy." "Con cứ ăn thử xem, có món nào không hợp khẩu vị thì nói với mẹ, mẹ bảo ba con và Tử Mặc ngày mai cải thiện.

Ba con nói giai đoạn đầu thai kỳ không cần bồi bổ quá nhiều, ăn uống bình thường là được, nên làm món ăn gia đình hơn, chỉ là nhiều loại hơn một chút.

Con cũng đừng cảm thấy áp lực, không phải bắt con ăn nhiều, ăn được bao nhiêu thì ăn." "Nếu thấy không ngon, muốn ăn gì thì cứ nói, tay nghề của ba con rất tốt, món gì cũng làm được.

Ngày xưa lúc mẹ mang thai, ông ấy đã học chuyên môn rồi, coi như là nửa chuyên gia dinh dưỡng đấy." Mạc Noãn mở miệng là "ba con".

Người nói vô tình, người nghe hữu ý.

Cận Ngôn nhìn mẹ chồng trước mặt, chẳng trách đã hơn năm mươi tuổi mà vẫn giữ được vẻ ngoài tốt như vậy, thật sự là đã lấy được một người đàn ông tốt, quá chu đáo.

Người ta nói một gia đình có hạnh phúc hay không, chỉ cần nhìn vào khuôn mặt của nữ chủ nhân là biết.

Tiểu Anh Đào sùng bái ông nội của mình là đúng, ông ấy quả thực xứng đáng. "Làm mọi người phải lo lắng rồi ạ." "Đứa trẻ ngốc, nếu các con không phiền, mẹ và ba con cũng chuyển đến biệt thự ở cùng các con một thời gian, sau này chuyện ăn uống của con chúng ta sẽ lo hết.

Tử Mặc là một tên ngốc, một mình nó căn bản không chăm sóc tốt cho con được." Cận Ngôn không nghĩ ngợi mà đồng ý ngay.

Cô biết tấm lòng yêu thương con cháu của các bậc trưởng bối, đã sớm cảm nhận được từ bố mẹ mình.

Họ đã vắng mặt trong sự ra đời của Tiểu Anh Đào, lúc này sao cô có thể từ chối được.

Bố mẹ cô cũng ở bên biệt thự, họ chuyển qua đó là vừa hay, mấy người lớn đều có thể chăm sóc được.

Hơn nữa, hai vị chủ tịch của công ty lại chạy đi chăm sóc cô.

Sự đối đãi này, người khác mong còn không được. "Ngoan lắm, yên tâm đi, con chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt, sau này việc nhà có thể hoàn toàn buông tay rồi." "Vâng ạ, mẹ." Mạc Noãn cười rạng rỡ hơn, ngồi ngay bên cạnh Cận Ngôn.

Tay nghề nấu nướng của bà không tốt, nhưng ít nhất có thể bầu bạn bên cạnh.

Có một người mẹ chồng hiền hòa, xinh đẹp như vậy, Cận Ngôn cảm thấy rất hạnh phúc.

Lần này, dường như thật sự khác hẳn lần trước, có nhiều người thân ở bên cạnh.

Bảo bối, con hạnh phúc hơn chị con nhiều lắm.

Lúc Cận Ngôn và Lục Tử Mặc về biệt thự, phát hiện có mấy người thợ vừa từ nhà họ đi ra. "Ngôn Ngôn, con gái ngoan của mẹ, cuối cùng con cũng về rồi." Mẹ Cận Ngôn phấn khởi nói. "Mẹ." "Mẹ lại sắp có cháu ngoại rồi, thật là quá tốt, con bé này cũng không biết gọi điện về, nếu không phải Tử Mặc nói, chúng ta còn không biết." "Anh ấy nói với mẹ là được rồi mà, con cần gì phải lặp lại.

Mấy người vừa rồi đến làm gì vậy ạ?" "Là ông bà thông gia cho người qua.

Họ đã bọc lại hết những chỗ có góc cạnh trong nhà, một số nơi dễ trượt ngã cũng đã xử lý.

Họ còn cho người đến đo lại nồng độ formaldehyde ở khắp nơi trong nhà, trước đây không có người ở, chắc là không yên tâm.

Họ cũng mang đến không ít chậu cây thanh lọc không khí.

Tiểu Lạp Lạp cũng đã được khử trùng và tiêm phòng, chỗ ở của nó là một căn phòng cách ly được đặt làm riêng, bên trong có thiết bị khử trùng chuyên dụng, mỗi ngày có thể khử trùng cho nó một lần." Giọng Cận Ngôn nghẹn lại, một lúc lâu sau mới nói: "Sao lại chu đáo như vậy ạ." Tối qua mới biết cô mang thai, mà đã làm nhiều việc như vậy, hiệu suất thật sự quá cao.

Biết Tiểu Anh Đào thích Tiểu Lạp Lạp, không mang nó đi để làm tổn thương lòng cháu gái, mà chọn cách này. "Con bé ngốc, bây giờ biết mình đã gặp được gia đình tốt như thế nào rồi chứ." Người nhà họ Lục là những người thấu tình đạt lý nhất mà bà từng gặp, không có ai hơn.

Những người có thân phận như họ, trông như thần tiên, nhưng không những không có chút kiêu căng nào, ngược lại còn rất bình dị gần gũi. "Con biết mà, con vẫn luôn biết mà." Cô chưa bao giờ cảm thấy người nhà họ Lục có gì không tốt, chia tay cũng là vì tình cảm giữa cô và Lục Tử Mặc có vấn đề. "Ông bà nội tốt quá ạ." Tiểu Anh Đào không hiểu lắm, nhưng biết chắc chắn là tốt cho mẹ, tốt cho em trai, cô bé tự nhiên cũng vui vẻ.

Cận Ngôn cảm động, Lục Tử Mặc lại tỏ ra không hài lòng, mặt mày sưng sỉa.

Bố mẹ đã làm những việc này trước cả khi anh kịp nghĩ tới, anh còn chỗ nào để thể hiện nữa.

Lại còn muốn chuyển qua chăm sóc ăn uống sinh hoạt cho Cận Ngôn, vậy cần anh để làm gì?

Anh có thể làm gì chứ?

Thật là, không cho anh một cơ hội thể hiện nào cả.

Chương 1546

"Ba ơi, ba không vui à?" Lục Tử Mặc sao có thể để con gái biết được suy nghĩ nhỏ mọn của mình: "Không có, ba thấy ông bà nội con tuyệt vời quá, đang học tập đây." "Đúng là nên học hỏi ạ." Tiểu Anh Đào có vẻ cảm thán.

Ba cũng tốt, nhưng cô bé vẫn thấy ông bà nội chu đáo hơn.

Lục Tử Mặc dở khóc dở cười: "Được rồi, ba biết rồi, sau này sẽ chăm sóc tốt cho con, chăm sóc mẹ con, chăm sóc em trai con." "Còn có ông bà ngoại nữa." "Đó là đương nhiên rồi." Ba Cận Ngôn và mẹ Cận Ngôn nhìn nhau, trong mắt đối phương đều thấy được sự mãn nguyện, quả nhiên là đứa con mình một tay nuôi lớn, lúc nào cũng nghĩ đến họ.

Thỏa mãn rồi. "Thôi ạ, con đi tìm Lạp Lạp đây, Lạp Lạp chắc chắn rất nhớ con rồi." Tiểu Anh Đào chạy đi. "Cục cưng, con chạy chậm thôi, cẩn thận kẻo ngã." "Biết rồi, ba già." Lục Tử Mặc cười: "Ba mẹ, bố mẹ con bên kia nói cũng muốn qua chăm sóc Ngôn Ngôn." "Cứ đến đi, đông người cho vui, biệt thự lớn thế này, lúc các con không ở đây vắng vẻ lắm." Mẹ Cận Ngôn cười tủm tỉm nói.

Bố mẹ nhà họ Lục thấu tình đạt lý như vậy, dù đến lúc nào, họ cũng rất hoan nghênh.

Trước đây khi Tiểu Anh Đào chưa đi học, họ còn có việc để làm, Tiểu Anh Đào vừa đi học, hai ông bà lại thấy vô cùng nhàm chán, dường như chẳng có việc gì làm.

Một lát sau, trong sân vọng đến tiếng của Lục Nghiêu và Mạc Hữu An. "Bảo bối nhỏ, nghe nói con sắp có em gái rồi." "Bác cả, bác nói sai rồi, không phải em gái đâu." Tiểu Anh Đào ngẩng đầu, nheo miệng, để lộ hàm răng trắng nhỏ. "Em trai?

Chắc chắn rồi sao?" "Đương nhiên là chắc chắn rồi ạ." Tiểu Anh Đào nói một cách nghiêm túc.

Lục Nghiêu không hiểu tại sao, đối với việc làm ba, anh cũng vô cùng lạ lẫm, căn bản không biết rằng thai chưa đầy một tháng thì không thể biết được giới tính.

Anh cứ tưởng Lục Tử Mặc đã nhờ bác sĩ xem giới tính rồi. "An An." "Gọi em làm gì?" Mạc Hữu An ngơ ngác nhìn anh. "An An, em biết rõ còn cố hỏi." "Bác cả, nếu bác ghen tị thì sau này cháu sẽ cho bác bế em trai cháu." Tiểu Anh Đào tốt bụng nói.

Lục Nghiêu bật cười, bế Tiểu Anh Đào lên: "Bác bế cháu cho đỡ ghiền trước đã." "Ấy da, mọi người cũng thật là, cứ thích bế cháu, cháu có phải đồ chơi của mọi người đâu, người ta là người lớn rồi." "Con bé nói dối, mới có ba tuổi hơn, lớn đi đâu được." "Bác cả, bác lớn hơn ba cháu, sau này con trai bác có phải là em trai cháu không ạ?" Lục Nghiêu hơi buồn bực: "Phải." "Vậy con gái bác cũng là em gái cháu ạ?" "Phải, phải, phải, cháu là chị cả của nhà họ Lục chúng ta rồi." Tiểu Anh Đào vỗ vỗ ngực mình: "Yên tâm đi ạ, cháu sẽ bảo vệ các em, không ai có thể bắt nạt các em đâu." "Con bé này, chí lớn ghê." "Cái này gọi là, người nhỏ mà năng lượng lớn ạ." Lục Nghiêu và Mạc Hữu An đều không nhịn được cười, Mạc Hữu An cảm thấy, có một đứa trẻ như vậy, trong nhà chắc chắn sẽ có thêm nhiều sức sống.

Lục Nghiêu nhìn thấy chú chó ngao tuyết con trong "biệt thự", "Oa, con của cô Đóa Đóa của con đã lớn thế này rồi." "Bây giờ nó tên là Tiểu Lạp Lạp rồi, không phải của cô Đóa Đóa, là của con." Tiểu Anh Đào lập tức tuyên thệ chủ quyền của mình. "Lạp Lạp, đây là tên con đặt cho nó à?" "Vâng ạ, có hay không ạ?" "Hay." Tiểu Anh Đào cười khúc khích, cọ cọ vào người Lục Nghiêu, dùng cách đó để thể hiện sự vui mừng của mình.

Lục Nghiêu và Mạc Hữu An chơi với cô bé một lúc rồi đi vào trong.

Lục Tử Mặc đang bưng một đĩa hoa quả ra, nhìn thấy Lục Nghiêu, cười rạng rỡ hơn bao giờ hết, dáng vẻ đó đặc biệt ngứa đòn. "Anh cả đến rồi à." Lục Nghiêu sao lại không biết tâm tư nhỏ mọn của cậu ta, chẳng phải là khoe khoang mình sắp có đủ cả nếp cả tẻ sao?

Hừ, anh đây không thèm so sánh với cậu ta, thế giới hai người không biết tốt đẹp đến mức nào.

Đợi sau này cậu ta sẽ nếm trái đắng, vợ ôm trong lòng mà chỉ có thể làm hòa thượng.

Không thèm chấp với cậu ta. "Bác trai, bác gái, đây là vợ con, Mạc Hữu An, cũng là cháu ngoại của mợ út ạ." Bố mẹ Cận Ngôn trước đây đã gặp Lục Nghiêu, chỉ là chưa gặp Mạc Hữu An. "Xinh đẹp quá, cậu cũng có phúc khí đấy." "Cảm ơn lời tốt lành của bác gái ạ." Mẹ Cận Ngôn liếc thấy đồ vật trong tay anh, không khỏi nói: "Các con đến thì đến thôi, còn khách sáo làm gì, mang đồ đến làm gì." "Không phải đồ gì quý giá đâu ạ, là một ít sâm núi tự nhiên của quê hương chiến hữu của con, mang đến cho Ngôn Ngôn bồi bổ cơ thể." "Anh cả, chị dâu, hai người khách sáo quá." Cận Ngôn có phần ngại ngùng. "Đừng khách sáo, nhà chúng tôi cũng giữ lại một ít." "Em thấy anh giữ lại cho chị An An bồi bổ thì có." Lục Tử Mặc nói. "Thằng nhóc này, anh cả của mày cho vợ mày chút đồ tốt, mày còn không vui à." "Anh là anh cả của em, đừng tụt hậu so với em quá nhiều, em cũng là vì nghĩ cho anh thôi." "Chúng tôi còn chưa hưởng thụ hết thế giới hai người, vội gì chứ." Lục Nghiêu đáp trả.

Lục Tử Mặc nhún vai: "Vậy thì đừng có suốt ngày ôm con gái tôi hôn, không tốt cho da trẻ con đâu." "Lục Tử Mặc, hôm nay mày muốn gây sự phải không?" Lục Nghiêu hùng hổ nói. "Tôi đang ngứa ngáy chân tay mấy ngày nay đây, đi thôi, chúng ta ra ngoài vận động gân cốt một chút." Mạc Hữu An thật sự hết nói nổi với họ, trừ Lục Niệm Nhất dịu dàng hơn một chút, những người khác hễ nói không hợp là đòi đánh nhau, thói quen này thật sự không thể bình luận được. "Hai người im lặng cho tôi, không thấy Ngôn Ngôn là phụ nữ mang thai sao?

Ồn ào ầm ĩ ra cái thể thống gì." Lục Nghiêu cười với Mạc Hữu An: "Được, nghe lời vợ anh." Mẹ Cận Ngôn cắt một đĩa hoa quả ra.

Lục Nghiêu trực tiếp đưa tay ra lấy, Lục Tử Mặc liền đánh vào tay anh, hai người cứ thế mà tỉ thí.

Mạc Hữu An: ...

Hóa ra lời cô vừa nói đều là vô ích.

Cận Ngôn cũng cười, người ta nói đàn ông trước mặt người mình yêu giống như trẻ con, xem ra Lục Nghiêu và Lục Tử Mặc đều như vậy. "Chị dâu, không sao đâu, lần này em bé ngoan lắm, em còn không thấy khó chịu." Mạc Hữu An nắm lấy tay Cận Ngôn, cô vốn không phải người nói nhiều, thường thích dùng cách này để thể hiện tâm ý của mình. "Vậy thì tốt rồi, nghe nói phụ nữ sinh con rất vất vả." "Đúng là có vất vả, nhưng quá trình này cũng rất hạnh phúc.

Nhìn con mình từ từ ra đời, lớn lên từng chút một, chị sẽ cảm thấy dù mệt mỏi vất vả đến đâu cũng đều xứng đáng." "Ừm, em nhìn thấy Tiểu Anh Đào, cũng cảm thấy trái tim mình mềm nhũn ra." "Tiểu Anh Đào là đứa nghịch ngợm nhất, hồi năm sáu tháng, thai động rất thường xuyên, em thường xuyên cả đêm không ngủ được.

Sinh ra cũng rất hiếu động, em còn lo con bé bị chứng tăng động giảm chú ý.

Nhưng có lẽ vì hiếu động nên thể chất lại rất tốt, lớn từng này tuổi mà số lần uống thuốc cũng chỉ một hai lần, truyền nước cũng chưa từng, nghĩ đến những điều này, cũng thấy không tệ." Nhắc đến chuyện của Tiểu Anh Đào, Lục Tử Mặc lập tức dừng lại, ngay cả Lục Nghiêu cũng thu tay, hai người dường như đều vểnh tai lên nghe. "Nhìn Tiểu Anh Đào bây giờ là biết không phải đứa trẻ ngoan ngoãn rồi, tính cách này giống hệt Đóa Đóa, từ nhỏ đã hiếu động, không chịu ngồi yên." "Đóa Đóa hồi nhỏ cũng vậy sao?" "Chứ còn gì nữa, đau đầu nhất nhà đấy.

Ông ngoại lại cưng chiều con bé, cộng thêm vẻ ngoài xinh đẹp thật sự, nên dù có làm gì cũng không ai nỡ ghét bỏ." Nhắc đến dung mạo của Đóa Đóa, Cận Ngôn cũng phải ghen tị. "Chỉ mong Tiểu Anh Đào lớn lên cũng xinh đẹp được như Đóa Đóa." "Yên tâm đi, tuyệt đối không thành vấn đề.

Tiểu Anh Đào bây giờ đã xinh thế này rồi, con cháu nhà họ Lục tôi chưa thấy ai bị trổ mã thất bại cả." "Vậy thì em yên tâm rồi." Hai người phụ nữ ríu rít trò chuyện, hai người đàn ông to lớn đứng bên cạnh chẳng thể chen vào câu nào.

Chương 1547

Buổi chiều, Cận Ngôn cầm điện thoại lướt tin tức, tình cờ thấy được video Úy Lam đăng trên Weibo.

Tình hình hôm qua căng thẳng như vậy mà cô ta vẫn còn tâm trí nghĩ đến người hâm mộ.

Xem ra cô ta đã thật sự buông bỏ rồi.

Sau này mọi người cũng có thể sống yên ổn. "Ngôn Ngôn, sao em lại nghịch điện thoại nữa rồi?

Điện thoại có bức xạ, không tốt cho sức khỏe đâu." Lục Tử Mặc đau cả đầu, anh đã nói bao nhiêu lần rồi mà Cận Ngôn cứ không chịu nghe. "Lục Tử Mặc, sao anh cứ như cai ngục thế, cứ lải nhải bên tai em mãi.

Anh thì biết cái gì, lúc ở cữ mới không được đụng vào điện thoại, còn bây giờ thì được.

Anh thử đưa điện thoại cho em một ngày xem anh có chịu nổi không." Cận Ngôn lập tức phản pháo.

Cô có linh cảm chẳng lành, cảm thấy cả thai kỳ này chắc chắn sẽ bị Lục Tử Mặc làm cho phiền chết mất.

Lục Tử Mặc gãi đầu, con nhóc này hình như đang xù lông rồi.

Anh cũng chỉ vì muốn tốt cho cô thôi mà.

Chẳng lẽ người mang thai tính tình cũng xấu đi sao?

Anh dịu giọng, nắm lấy bàn tay nhỏ mềm mại của cô, nhẹ nhàng xoa nắn, "Ngôn Ngôn ngoan, anh biết em sẽ khó chịu, nhưng điện thoại vốn dĩ không tốt, chơi ít thôi thì hơn.

Nếu em thấy chán, lát nữa anh đi mua thêm ít sách cho em.

Đúng rồi, tiểu thuyết của Trần Tiểu Mỹ, sao anh lại quên mất nhỉ, chắc là sẽ thú vị lắm đây." "Anh đọc rồi à?" "Chưa đọc, nhưng người xuất thân từ gia đình tri thức cấp cao như Sử Đông còn đọc được, chắc sẽ không đến nỗi tệ." Lục Tử Mặc nghĩ gì là làm nấy.

Anh lập tức cầm điện thoại gọi cho Trần Tiểu Mỹ, yêu cầu cô mang ngay những cuốn sách đã xuất bản của mình qua đây.

Không biết Trần Tiểu Mỹ nói gì ở đầu dây bên kia, tóm lại là Lục Tử Mặc rất không hài lòng: "Nói nhảm nhiều thế, tôi là sếp của cô, không nghe lời tôi thì tự biết hậu quả đấy, mau mang qua đây." Nói xong, Lục Tử Mặc cúp máy.

Cận Ngôn cạn lời với cách xử sự của Lục Tử Mặc: "Lục Tử Mặc, anh vội cái gì, Tiểu Mỹ còn có việc bận mà." "Cô ta thì có việc gì chứ, lười biếng thì có.

Viết xong một cuốn sách là nghỉ ngơi cả một hai tháng trời, ngày nào cũng ngủ nướng." Trần Tiểu Mỹ đã làm việc ở công ty dưới trướng Lục Tử Mặc mấy năm rồi, cô là người thế nào, anh biết rõ mồn một. "Chạy bản thảo vất vả lắm, em thấy gần đây tóc cô ấy rụng nhiều kinh khủng.

Người ta dựa vào tài năng để kiếm sống, anh có thể khoan dung hơn một chút không, ngành của họ không dễ dàng đâu." "Ai đi làm mà không dùng não?

Em với anh sống tốt hơn à?

Trời lớn đất lớn cũng không bằng vợ của tôi.

Mẹ nuôi dễ làm thế sao?

Chẳng biết hy sinh gì cả mà đã muốn nhận con nuôi, làm như con trai tôi rẻ mạt lắm vậy." Lục Tử Mặc chẳng quan tâm nhiều đến thế.

Cận Ngôn bất lực lắc đầu, cô phát hiện tư duy của Lục Tử Mặc nhiều lúc thật sự không cùng tần số với mình, cô hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Một người đàn ông to lớn mà sao lại chi li tính toán như vậy. "Một ông chủ vô nhân tính như anh, em không hiểu tại sao lại có nhiều người chen chân vào Lục thị như vậy." "Còn vì sao nữa, vì tiền chứ sao.

Đãi ngộ của Lục thị đứng đầu cả nước đấy." "Nói cứ như là công lao của anh không bằng, đó là sự tích lũy của thế hệ trước." "Thì anh cũng là một phú nhị đại đủ tiêu chuẩn, không có phá của gia đình." Lục Tử Mặc ra vẻ rất vinh quang.

Cận Ngôn quyết định không nói chuyện với Lục Tử Mặc nữa, cũng không định thay đổi suy nghĩ của anh.

Ba Cận và mẹ Cận biết hai vợ chồng trẻ đang đấu khẩu nên cũng lười để ý.

Tiểu Anh Đào ban đầu cứ ngỡ họ đang cãi nhau, còn ngẩng đầu lên nhắc nhở đừng cãi nữa, sau này phát hiện ba mẹ chỉ nói đùa nên tự mình ngồi một bên lắp ráp khẩu pháo.

Đây là món quà Lục Nghiêu tặng, một bộ mô hình pháo nhỏ.

Xét thấy cô bé không biết chữ, Lục Nghiêu đã cho người vẽ riêng bản vẽ, đơn giản hóa đi rất nhiều so với thực tế, nhưng cũng đủ để mê hoặc một đứa trẻ.

Tiểu Anh Đào vốn hiếu động đã ngồi yên ở đó suốt hai tiếng đồng hồ.

Cô bé không hề nản lòng, dù tiến triển chậm chạp cũng quyết không để người lớn giúp đỡ.

Một tiếng sau, Trần Tiểu Mỹ đến, trong lòng ôm một chồng sách lớn đi vào. "Rốt cuộc là sao thế?

Ai muốn đọc sách của tôi?" Lục Tử Mặc cuối cùng cũng nở một nụ cười hài lòng với Trần Tiểu Mỹ: "Cũng coi như đến kịp lúc." "Lục Tử Mặc, không có ông chủ nào hành hạ nhân viên như anh đâu." Trần Tiểu Mỹ trừng mắt nhìn anh. "Tôi cũng là vì tốt cho cô thôi." "Được rồi, Ngôn Ngôn, sau này em đọc sách nhiều vào, mỗi ngày chỉ được chơi điện thoại một tiếng thôi." Lục Tử Mặc giật lấy điện thoại của Cận Ngôn. "Lục Tử Mặc, anh không thể tha cho em được à?" Cận Ngôn thật sự sắp khóc rồi. "Ngoan nào, thật sự không được, hại mắt lắm." Trần Tiểu Mỹ cũng đã hiểu ra tình hình, hóa ra Lục Tử Mặc không cho Cận Ngôn chơi điện thoại nên mới bảo cô mang tiểu thuyết đến. "Lục Tử Mặc, đa số sách của tôi là tiểu thuyết võ hiệp, tiên hiệp, anh chắc chắn muốn dùng sách của tôi để thai giáo cho con trai anh không?

Sau này con trai anh mà nổi loạn quá thì đừng đổ tại tôi đấy, tôi đã nhắc trước rồi." "Toàn là đánh đấm chém giết à?" Lục Tử Mặc khựng lại, mày nhíu chặt thành một cục.

Điểm này đúng là anh đã sơ suất.

Chương 1548

"Cái gì mà toàn đánh đấm chém giết, sách của tôi toàn là hiệp khách lo nước lo dân, một thân chính khí.

Nếu là con trai đọc thì hoàn hảo.

Còn con gái thì... e là sẽ thành một Đóa Đóa thứ hai." "Không có cuốn nào hiện đại một chút à?" "Có chứ, chính là bộ mà Úy Lam đang quay đó." "Thôi bỏ đi, cô mang về đi, chẳng thà tôi tự mình ra nhà sách chọn mua một ít còn hơn." Lục Tử Mặc ghét bỏ liếc nhìn chồng sách trong lòng Trần Tiểu Mỹ. "Này, đại ca, anh đừng có chơi tôi như thế chứ.

Tôi mang đến rồi anh lại bắt tôi mang đi, thế này là sao?" "Đừng, đừng, em đọc sách của Tiểu Mỹ là được rồi." Cô có linh cảm, nếu Lục Tử Mặc đi mua sách, chắc chắn sẽ là những tác phẩm văn học cao nhã đọc vào là buồn ngủ.

Thà đọc tiểu thuyết của Tiểu Mỹ còn hơn, tiện thể hiểu thêm về cô bạn thân.

Thật ra cô khá tò mò về tác phẩm đầu tay của Tiểu Mỹ, không ngờ lại có sức hút lớn đến mức khiến Úy Lam không tiếc hạ mình để tham gia diễn xuất. "Ngôn Ngôn, cậu cứ yên tâm, sách do tớ viết ra, chất lượng có đảm bảo, cứ yên tâm mà đọc." "Ba nuôi, ba cũng có thể đọc đấy ạ, có tiểu thuyết võ hiệp." "Thật à?

Vậy lấy cho ta một cuốn xem nào.

Nhớ ngày xưa ta cũng là một fan võ hiệp, thích đọc nhất là sách của Kim Dung, Cổ Long, Ôn Thụy An, Huỳnh Dị." "Ba còn thích cả Huỳnh Dị ạ?

Vậy thì đã hơi thiên về huyền huyễn rồi, sách của con ba chắc chắn đọc được hết." Ba Cận cầm lên lật một lúc, giơ ngón cái với Trần Tiểu Mỹ: "Thật không ngờ, một cô nhóc như cháu mà viết có khí thế ghê.

Nếu đưa thẳng cuốn sách này cho ta đọc, ta thật sự không nhận ra đây là do một cô gái viết đâu." "Chắc là trong lòng cháu có một gã đàn ông trú ngụ ạ." "Ngôn Ngôn, tớ nói cậu nghe, cậu đọc xong 'Yêu Thầm' rồi thì đọc 'Khuynh Thành' nhé, cuốn này văn phong nhẹ nhàng hơn một chút, hợp với tình hình của cậu bây giờ." "Biết rồi, đại tác gia, cậu yên tâm đi, nếu tớ không biết thứ tự sẽ hỏi cậu." Lục Tử Mặc thấy Cận Ngôn kiên quyết nên cũng không nói gì thêm.

Dù sao đọc sách cũng tốt hơn chơi điện thoại nhiều.

Bất kể sau này con trai con gái được nuôi dạy thành người thế nào, anh tin chắc chúng sẽ không đi sai đường, anh có niềm tin đó. * Thời gian trôi như nước, lặng lẽ mà chậm rãi.

Mạc Hữu An bây giờ rất không quen ở riêng với Lục Nghiêu, cô luôn cảm thấy từ sau khi hai người đăng ký kết hôn, tên lưu manh này nhìn cô với ánh mắt lúc nào cũng trần trụi, không hề che giấu.

Bạn trừng mắt với anh ta, anh ta còn có thể hùng hồn nói mình là "đường đường chính chính", bạn chẳng làm gì được anh ta. "Tảng băng nhỏ, bao giờ em mới tan chảy đây?" "Hả?" "Khi nào anh mới có thể thực thi quyền lợi của một người chồng?" Thấy cô không hiểu, Lục Nghiêu thẳng thắn hỏi luôn. "Anh vội cái gì?" Mạc Hữu An bực bội nói. "Em phải thông cảm cho sự gian nan của anh chứ." "Anh thì gian nan cái gì?" "Anh vẫn còn là trai tân." Vậy ra là vội phá thân trai tân sao?

Mạc Hữu An suýt nữa thì nghẹn lời, cô cảm thấy bữa sáng này thật sự không thể ăn ngon được nữa rồi.

Bàn luận vấn đề này trên bàn ăn có ổn không vậy? "Anh Nghiêu Nghiêu..." "Được rồi, được rồi, tảng băng nhỏ, cho em thêm một tuần để thích ứng nhé." Lục Nghiêu rộng lượng nói.

Mạc Hữu An mặt đỏ bừng, chuyện này bảo cô thích ứng thế nào đây, thật ra cô có hơi sợ. "Tảng băng nhỏ, em không cần phải sợ." Mạc Hữu An thật sự muốn ném đũa xuống rồi chui vào gầm bàn.

Cuối cùng, cô hít một hơi thật sâu: "Lục lưu manh, ăn cơm cho đàng hoàng đi." "Vợ à." "Hửm?" Lục Nghiêu mỉm cười, nụ cười ấy như thể ngàn vạn cây hoa lê đồng loạt nở rộ trong một đêm, vô cùng quyến rũ. "Em thật tốt." "Anh ngốc à?" "Anh đúng là rất ngốc, ngốc nghếch chỉ thương nhớ một mình em.

Em nói xem, có phải tiểu yêu tinh nhà em đã nhân lúc anh ngủ mà chuốc cho anh thứ thuốc mê gì không, sao anh lại chỉ nhận định mỗi mình em thế này." "Nghe giọng điệu của anh có vẻ hối hận lắm nhỉ." Mạc Hữu An bĩu môi. "Haha, An An, gả cho anh có hối hận không?" "Em hối hận thì có ích gì chứ?" Cả đời này, cô đều không thoát khỏi lòng bàn tay anh rồi, hối hận có ích gì sao?

Tại sao phải hối hận?

Anh tuy miệng lưỡi lả lơi, nhưng lại là một người đàn ông rất biết tôn trọng người khác.

Mấy ngày nay ngủ chung giường, anh nhẫn nhịn rất khổ sở nhưng vẫn rất thành thật, không vượt quá giới hạn nửa bước. "Vậy có phải là gặp chuyện gì, em cũng sẽ tin tưởng anh không?" "Ừm, em sẽ tin tưởng anh." Giữa vợ chồng không phải nên như vậy sao? "Vậy khi có chuyện xảy ra có phải sẽ cùng anh đối mặt, tin tưởng vào tình yêu của anh dành cho em, không chút nghi ngờ nào không?" Mạc Hữu An cuối cùng cũng nghe ra có gì đó không đúng.

Tên Lục Nghiêu này hình như có chút bất thường.

Trong lòng cô bất giác căng thẳng: "Anh Nghiêu Nghiêu, có phải đã xảy ra chuyện gì không?" "Không phải chuyện gì to tát, chỉ là có người đến, muốn anh đi đón." Giọng Lục Nghiêu có hơi nhỏ. "Là con gái?" "Phải." "Em gái mưa của anh?" "Ừm hửm." Mạc Hữu An không nói gì nữa, chỉ chăm chăm nhìn Lục Nghiêu.

Tảng băng nhỏ tự mang khí chất lạnh lùng, Lục Nghiêu bị cô nhìn đến toàn thân không thoải mái, vội vàng giải thích trước: "Vợ à, anh thề, những lời anh nói trước đây không có câu nào là lừa em cả.

Anh thật sự chưa từng có bạn gái, cũng chưa từng thích bất kỳ ai, em là mối tình đầu và cũng là tình yêu đích thực của anh." "Vậy anh căng thẳng cái gì?

Có tật giật mình à?" "Sao có thể chứ, chỉ là anh cảm thấy mình dính vào phụ nữ sẽ gây phiền phức cho vợ nhà mình, đây không phải là việc một người chồng nên làm, anh áy náy vì chuyện này thôi." Người đàn ông này, nói còn hay hơn hát.

Nghe vào tai cũng thật dễ chịu.

Mạc Hữu An căn bản không thể nổi giận.

Trước đây cô còn có bạn trai, tuy chưa làm gì quá đáng nhưng cũng đã từng nắm tay, về phương diện này, cô thật sự không có quyền lên tiếng. "Chỉ biết nói những lời này dỗ em vui thôi." "Vợ à, anh thật sự nghĩ như vậy mà." Mạc Hữu An gật đầu, coi như đã tin anh.

Lục Nghiêu với tư cách là một người chồng, thật sự không có gì để chê.

Chương 1549

"Vợ à, anh không trêu chọc phụ nữ, nhưng anh không thể ngăn người khác thích anh được đúng không?

Người khác thích anh chỉ có thể nói lên rằng mắt nhìn của em tốt, em không nhìn lầm người, em nói xem có phải đạo lý là như vậy không?" "Lục Nghiêu, nói vào trọng tâm đi." Sao còn trẻ mà đã bắt đầu lằng nhằng rồi, sau này già đi thì phải làm sao, chẳng phải cô sẽ bị anh làm cho phiền chết sao.

Cần cô làm gì thì không nói thẳng, cứ phải vòng vo tam quốc, cô là người ngang ngược vô lý đến thế sao?

Không biết thông cảm cho anh à?

Anh có cần phải cẩn thận dè dặt như vậy không? "Lục Nghiêu, có phải anh muốn em đi đón người cùng anh không?" Lục Nghiêu cười: "Anh chính là có ý này.

Vợ anh xinh đẹp như vậy, dẫn ra ngoài thật oai phong, anh không thể rời xa em được." Lời ngon tiếng ngọt.

Nhưng biết làm sao đây, nghe thật dễ chịu.

Mạc Hữu An cảm thấy trong lòng như có một dòng mật ngọt chảy qua, nếu cứ tiếp tục thế này, cô cảm thấy mình sẽ bị ngọt chết trong lưới tình do Lục Nghiêu giăng ra. "Được rồi, đừng tâng bốc em nữa.

Anh đi đón ai, em có quen không?" "Chắc em không có ấn tượng đâu, lúc đó em còn nhỏ.

Là cháu gái út của ông nội Ngôn Kha." Nghe vậy, Mạc Hữu An đột nhiên nhớ ra.

Hình như năm đó cô bé kia ban đầu còn gây gổ với cô, nhưng sau khi nhìn thấy Lục Nghiêu, có lẽ đã bị vẻ đẹp của anh mê hoặc, hùng hồn tuyên bố muốn gả cho Lục Nghiêu, còn nói nhất định sẽ quay lại.

Chậc chậc, người đàn ông này, mới mấy tuổi đã chiêu ong dụ bướm rồi, cũng thật là đủ.

Sau này cô nghe nói, năm đó mẹ chồng xảy ra chuyện, nhà họ Ngôn đã ra sức rất nhiều mới cứu được Giang Mạn ra.

Có thể nói, nhà họ Lục nợ người ta một ân tình cứu mạng.

Bảo Lục Nghiêu đi đón người, cũng chẳng có gì kỳ lạ. "Em biết rồi, chính là người muốn gả cho anh đó." "Em còn nhớ à?" "Có ấn tượng, cô ta vẫn chưa lấy chồng sao?

Em nhớ cô ta lớn tuổi hơn em mà." "Vẫn chưa, nghe nói tính cách khá nổi loạn." Lục Nghiêu nói rồi lại nghĩ đến điều gì đó: "Tảng băng nhỏ, còn nói không có ý gì với anh Nghiêu Nghiêu của em, khẩu thị tâm phi đúng không, chuyện của anh Nghiêu Nghiêu mà em nhớ rõ thế." "Đó là do trí nhớ của em tốt.

Năm đó người gây chuyện với người ta là em, em nhớ mình còn phải xin lỗi nữa mà." Mạc Hữu An thật sự cạn lời.

Người đàn ông này, lúc nào cũng tìm kiếm dấu vết cho thấy cô thích anh.

Thật sự không cần thiết phải như vậy, nếu cô không thích anh, sao lại gả cho anh chứ. "Nhưng mà người ta thật sự vẫn còn thích anh sao?

Trẻ con thì biết gì chứ, nếu thích anh đã không đến sớm hơn, lại cứ phải đợi đến bây giờ." Mạc Hữu An ra vẻ "anh đừng tự mình đa tình". "Đừng đánh giá thấp tình cảm của trẻ con.

Anh cũng là lúc nhỏ đã nhận định phải cưới em làm vợ đấy thôi." "Đó là vì anh là loại phát triển sớm." Lục Nghiêu nhếch mép: "Vợ à, em coi anh là món ăn à?" Anh là loại phát triển sớm, vậy cô chắc chắn là loại phát triển muộn, quá không thông suốt. "Đúng vậy, anh chính là món ăn của em đó." "Tảng băng nhỏ, đây có được coi là tỏ tình không?" "Tỏ tình cái quỷ, ăn nhanh lên." Hai vợ chồng vừa đấu khẩu vừa ăn cơm, ăn xong liền đi thẳng đến sân bay quốc tế.

Đến sân bay mới phát hiện chuyến bay của Ngôn Dục bị ảnh hưởng bởi luồng không khí nên đã bị trễ hai tiếng, hai người đành tìm một quán cà phê để chờ.

Đến giờ, hai người mới ra cổng chờ.

Lục Nghiêu còn chưa nhìn thấy người đã cảm nhận được một người phụ nữ lao thẳng về phía mình.

Ở nơi đông người chen chúc, Lục Nghiêu căn bản không thể né tránh, bị người ta ôm chầm lấy.

Toàn thân anh căng cứng, lạnh lùng nói: "Cô là ai?

Buông tay, không thì tôi không khách sáo đâu." "Anh Lục Nghiêu, em là Ngôn Dục đây." Cô gái ôm chặt Lục Nghiêu không buông. "Mau buông ra, ở đây đông người như vậy, ra thể thống gì nữa." "Ai da, sao anh lớn lên rồi mà vẫn nghiêm túc như vậy, còn đáng ghét hơn cả lúc nhỏ." Ngôn Dục còn đưa tay ra định sờ mặt Lục Nghiêu.

Lục Nghiêu kịp thời né được: "Tôi chính là người như vậy, không buông ra tôi sẽ không khách sáo với cô đâu." Ngôn Dục si mê nhìn người đàn ông trước mặt, cao lớn anh tuấn, đẹp trai hơn lúc nhỏ, đẹp trai hơn cả trong ảnh.

Người đàn ông cô muốn cưới phải là như thế này, chứ không phải những kẻ nhìn đã thấy mất hứng. "Anh Lục Nghiêu, đừng như vậy mà.

Người ta ngày đêm mong nhớ anh lâu như vậy, lần này là chuyên môn đến đây nương tựa anh đó." "Tôi nói buông tay." Gương mặt Lục Nghiêu đã âm u đến sắp nhỏ ra nước.

Ngôn Dục ít nhiều cũng cảm nhận được, bĩu môi, không tình nguyện buông tay.

Mạc Hữu An đánh giá cô gái trước mặt.

Cô gái mặc quần da áo da màu đen, ước chừng cao gần một mét tám, vóc dáng đẹp hiện ra không sót một nét.

Cặp kính râm màu nâu che gần hết khuôn mặt, lờ mờ lộ ra gương mặt lai, ngũ quan lập thể và tinh xảo.

Cô bất giác nhìn lại mình, cô chỉ cao một mét sáu bảy, đứng trước mặt người ta thấp hơn hẳn một cái đầu.

Ngôn Dục cũng nhận ra có người đang nhìn mình, lúc này mới phát hiện bên cạnh Lục Nghiêu lại có một người phụ nữ xinh đẹp.

Cô ta không hề thích ánh mắt cô gái kia nhìn Lục Nghiêu, không, chính xác mà nói, cô ta không thích ánh mắt Lục Nghiêu nhìn cô gái kia.

Ánh mắt đó phải nói thế nào nhỉ, quá triền miên, như thể một giây một phút cũng không nỡ rời xa.

Chương 1550

Ngôn Dục còn chưa kịp lên tiếng, Lục Nghiêu đã ôm lấy vai Mạc Hữu An: "Giới thiệu một chút, đây là vợ anh, chị dâu của em." "Vợ anh?" "Chính là ý nghĩa của thê tử đó." Ngôn Dục trừng mắt, căn bản không thể chấp nhận sự thật này.

Không phải nói Lục Nghiêu vẫn chưa kết hôn sao?

Ngay cả bạn gái cũng không có một người, đây là chuyện gì vậy.

Cô ta bây giờ đang đặt hết hy vọng vào anh cơ mà. "Anh Lục Nghiêu, đừng đùa như vậy chứ." "Em xem tôi có giống đang đùa không?" Nụ cười trên mặt Ngôn Dục cứng đờ từng chút một, cuối cùng khóe môi trễ xuống, cô ta bỗng "oa" một tiếng khóc lớn, hoàn toàn không màng đến hình tượng của mình, đứng tại chỗ gào khóc.

Mạc Hữu An và Lục Nghiêu nhìn nhau, đây là tình huống gì vậy.

Cả hai đều lần đầu gặp phải tình huống này, vô cùng bất lực. "Ngôn Dục, đây là sân bay." Lục Nghiêu nhắc nhở.

Người qua kẻ lại, cũng nên chú ý hình tượng của mình một chút chứ, đây là đang làm loạn cái gì. "Hu hu, sao có thể như vậy, em đã nói là em muốn gả cho anh rồi mà, sao anh có thể cưới người khác." "Hu hu, anh là đồ phụ bạc, nhân lúc em không có ở đây lại đi cưới tiểu tam, anh thật sự làm em đau lòng quá." "Đàn ông trên đời này chẳng có ai tốt đẹp cả, đều là đồ tồi." "Khắp nơi đều là phản bội ngoại tình, tôi hận chết các người." ...

Giọng của Ngôn Dục thuộc loại chói tai, dáng vẻ khóc lóc om sòm này, nói là cái loa nhỏ cũng không ngoa.

Người xung quanh chỉ trỏ bàn tán về họ.

Lục Nghiêu và Mạc Hữu An đều có chút ngơ ngác, cảm thấy tam quan của mình lại một lần nữa bị làm mới.

Lúc nhỏ đã đanh đá tùy hứng, cứ tưởng lớn lên sẽ tốt hơn.

Bây giờ xem ra vẫn là một kẻ tự cho mình là trung tâm, ngay cả mặt mũi của mình cũng không cần nữa.

Nếu anh nhớ không lầm, cô gái này chắc đã 27 hay 28 tuổi rồi?

Sao vẫn còn như một đứa trẻ thế này.

Mạc Hữu An nhìn Lục Nghiêu, hỏi: "Làm sao bây giờ?" "Hay là chúng ta đi thẳng luôn đi." Lười phải để ý đến một người như vậy. "Không phải ba bảo anh đến đón người sao?

Đi như vậy được à?" Lục Nghiêu thật sự cạn lời: "Giá mà có một công ty chuyên kéo người đi." Gặp phải loại người vô cớ gây sự này, cứ gọi điện thoại cho người ta đến kéo đi là xong. "Để em." Mạc Hữu An ngồi xổm xuống: "Ngôn Dục, cô đừng khóc nữa, có chuyện gì chúng ta về nhà rồi nói, các bậc trưởng bối đang ở nhà chờ cô đấy." Ngôn Dục níu lấy tay Mạc Hữu An, khóc lóc thảm thiết: "Nói, tại sao cô lại cướp đi người đàn ông của tôi, anh ấy là của tôi, tôi đã nhận định từ lâu rồi, tại sao cô lại làm tiểu tam?" Mặt Mạc Hữu An lúc đỏ lúc trắng, kiên nhẫn giải thích: "Những chuyện này chúng ta về rồi nói được không?" "Tôi không, tôi muốn nói ngay tại đây, tôi muốn mọi người phân xử giúp tôi, cô cướp người đàn ông của tôi rốt cuộc là đúng hay sai?" "Cô..." Đối mặt với Ngôn Dục hoàn toàn không nói lý lẽ, Mạc Hữu An thật sự không nói nên lời.

Lục Nghiêu không thể chịu được cảnh vợ mình bị nói là tiểu tam, liền tiến lên nắm lấy cánh tay Ngôn Dục, kéo cô ta đi ra ngoài.

Ngôn Dục đi một đôi giày cao gót chót vót, bị Lục Nghiêu kéo lê trên mặt đất, phát ra âm thanh ken két, chói tai vô cùng.

Lục Nghiêu phát hiện vợ mình không theo kịp, quay đầu lại nói: "An An, theo kịp đi." Mạc Hữu An vội vàng đuổi theo.

Lờ mờ nghe thấy tiếng xì xào của mọi người phía sau: "Thanh niên nam nữ bây giờ, quan hệ thật là phức tạp quá đi, tôi thấy chẳng ai tốt đẹp cả." "Nhìn thôi là được rồi." Lục Nghiêu tức giận ném thẳng Ngôn Dục vào ghế sau, Ngôn Dục vẫn đang khóc: "Hu hu, tôi nhất định sẽ mách bác gái, anh đối xử với tôi như vậy đấy, anh ngược đãi tôi." "Hai người thật sự quá đáng, hai người đây là..." Suy nghĩ một hồi, Ngôn Dục nghĩ ra một từ, "...cấu kết với nhau làm việc xấu, đúng, hai người chính là cấu kết với nhau làm việc xấu." "Còn nữa, cái đó gọi là gì nhỉ..." Ngôn Dục nghĩ mãi cũng không ra.

Từ nhỏ cô ta học hành đã không chăm chỉ, đặc biệt là học tiếng Trung, cảm thấy quá đáng ghét, những cách phát âm và ý nghĩa lộn xộn đó có thể làm người ta phát điên.

Nếu không phải vì Lục Nghiêu, cô ta căn bản sẽ không đụng đến ngôn ngữ này. "Tiếng Trung còn chưa học tốt đã học đòi theo đuổi đàn ông, đúng là si tâm vọng tưởng." Lục Nghiêu lạnh lùng nói. "Ai nói tôi học không tốt?

Đừng tưởng tôi không biết anh đang nói gì, anh đang mắng tôi, nói tôi mơ tưởng hão huyền về anh." "Tôi mơ tưởng hão huyền về anh chỗ nào?

Tôi là cô gái duy nhất của nhà họ Ngôn, tài sản trong tay tôi có thể dễ dàng mua được mấy quốc gia nhỏ, sau này gia sản nhà họ Ngôn tôi còn có một nửa, tôi mơ tưởng hão huyền về anh chỗ nào chứ, là anh không xứng với tôi mới đúng." "Vậy thì càng tốt.

Tôi thừa nhận tôi không xứng với cô, cô đừng để mắt đến tôi nữa." "Bản tiểu thư đây chính là thích thế, ngàn vàng khó mua được sự vui vẻ của tôi, tôi chính là muốn anh đấy, anh làm gì được tôi nào."

"Tôi đã nói tôi có vợ rồi." Ngôn Dục nhìn Mạc Hữu An với vẻ khinh thường, cười lạnh: "Mắt nhìn thật là kém cỏi, người phụ nữ này có một gương mặt đại trà, lại còn là một đứa lùn, ảnh hưởng nghiêm trọng đến gen nhà anh.

Lúc nào cũng trưng ra bộ mặt cứng đờ, trông ngơ ngơ ngác ngác, có thông minh như tôi, có hoạt bát đáng yêu như tôi không?

Thật không biết anh nhìn trúng cô ta điểm gì, không thấy đơ, không thấy nhàm chán à?" Mạc Hữu An nhướng mày, cũng không tức giận.

Chiều cao của cô đúng là không cao, vì gen di truyền nó vậy, mẹ cô cũng không cao.

Hồi nhỏ Mạc Tử Hi vì muốn cô cao lên mà có thể nói là đã hao tâm tổn trí, thuốc bổ, bài thuốc dân gian, tóm lại thứ gì có thể giúp cao lên đều cho cô thử qua.

May mà kết quả cũng làm người ta hài lòng, cô đã cao gần một mét bảy.

Đương nhiên, so với chiều cao của Ngôn Dục thì đúng là không thể bì được. "Cô có tốt đến đâu, trong mắt tôi cũng không đáng một xu.

Ngàn vàng khó mua được thứ tôi thích, tôi nói cho cô biết, ông đây chỉ thích kiểu này thôi." Lục Nghiêu tuyên bố đầy bá khí, ra vẻ "cô làm gì được tôi nào".

Mạc Hữu An cong khóe môi, chuyển tầm mắt ra ngoài cửa sổ, dứt khoát không lên tiếng nữa, để chồng mình ra tay, dù sao sức chiến đấu của anh cũng ổn thỏa rồi.

Ngôn Dục sắp bị Lục Nghiêu làm cho tức chết, tức đến mức dùng chân đá mạnh vào ghế sau. "Nếu cô còn nổi điên ở phía sau, tôi sẽ ném cô ra ngoài." Đối với những người phụ nữ khác, Lục Nghiêu không có chút kiên nhẫn nào, cả người cứ như một bạo chúa, như thể đã ăn phải thuốc súng, lúc nào cũng có thể nổ tung tại chỗ, không kiềm chế được. "Cuộc sống này đúng là không thể sống nổi nữa rồi, hu hu, tôi phải nói cho ông Lan biết." Ngôn Dục lấy ngay điện thoại ra, gọi cho Lan Hành Chi: "Hu hu hu, ông Lan..." Là cháu gái của bạn thân, tuy tính cách đanh đá tùy hứng, Lan Hành Chi tự nhiên cũng yêu chiều: "Tiểu Dục, cháu sao thế?

Nghiêu Nghiêu không đón được cháu à?" "Ông Lan, anh Lục Nghiêu đang mắng cháu, mắng cháu suốt cả quãng đường, cháu sắp bị anh ấy mắng chết rồi." "Tại sao lại mắng cháu?" "Cháu làm sao biết được.

Không, cháu biết, anh ấy chính là thấy cháu không vừa mắt." Lục Nghiêu nghe cô ta nói, nhếch mép cười, cũng coi như cô còn có chút tự giác, tôi chính là thấy cô chỗ nào cũng không vừa mắt.

Chương 1551

"Đừng khóc nữa, đừng khóc nữa, đợi về đây, ông Lan sẽ nói nó." "Anh ấy nói muốn ném cháu ra ngoài, cháu không biết có thể gặp được ông không, nếu anh ấy ném cháu xuống giữa đường thì phải làm sao." "Cháu đưa điện thoại cho nó." Ngôn Dục đắc ý nhướng mày về phía Lục Nghiêu, ra vẻ "anh chết chắc rồi".

Lục Nghiêu cười, cô gái này có phải ra ngoài không mang não không, đây là ông ngoại của anh, không bênh anh thì chẳng lẽ lại đi bênh cô ta. "Ông ngoại." Lục Nghiêu nói. "Thằng nhóc con, cháu làm sao thế?

Có phải bắt nạt Tiểu Dục không?" Lan Hành Chi lớn tiếng nói.

Thật ra giữa cháu ngoại và Ngôn Dục, không cần nghĩ cũng biết vấn đề nằm ở ai, nhưng vẫn phải giữ thể diện cho nhau, không thể để mọi người quá khó xử. "Ông ngoại, không có chuyện đó đâu ạ." "Vậy sao ông lại nghe thấy Tiểu Dục khóc rồi." "Ông ngoại, không sao đâu ạ, có chuyện gì về nhà cháu sẽ nói sau, cháu đang lái xe." "Được, lái xe cẩn thận." Lục Nghiêu nhẹ nhàng cúp máy, còn cười với Mạc Hữu An một cái.

Ngôn Dục nghiến răng, ánh mắt nhìn Mạc Hữu An như muốn tóe ra lửa.

So với sự bồn chồn bất an của cô ta, Mạc Hữu An vẫn luôn điềm nhiên như mây gió, dường như không hề để cô ta vào lòng.

Suốt quãng đường, hai người họ vẫn trò chuyện, hoàn toàn coi Ngôn Dục như không khí.

Ngôn Dục mấy lần định chen vào, nhưng phát hiện chủ đề họ nói chuyện cô ta căn bản không thể tham gia, tức đến mức sắp nổ tung tại chỗ.

Xuống xe, Lục Nghiêu ôm eo vợ mình, Ngôn Dục chỉ có thể hậm hực đi theo sau họ, càng nghĩ càng thấy tức giận.

Thế là, mọi người nhìn thấy một cảnh tượng thế này: Lục Nghiêu và Mạc Hữu An ôm nhau đi vào, phía sau là một cô gái đang hậm hực. "Ba mẹ, ông ngoại bà ngoại, chúng con về rồi." Lục Nghiêu cười nói.

Trước đây không ít lần đến nhà họ Lục, nhưng lần này thân phận lại là con dâu, Mạc Hữu An vốn luôn phóng khoáng cũng có vài phần gượng gạo, theo Lục Nghiêu chào hỏi: "Ba mẹ, ông ngoại, bà ngoại." "Con dâu của mẹ đến rồi, mau vào đây ngồi.

Đây là Tiểu Dục phải không?" Ngôn Dục thấy Giang Mạn nhiệt tình với mình như vậy, tâm trạng uất ức cuối cùng cũng tốt hơn một chút: "Dì Mạn, con là Tiểu Dục đây ạ." Giang Mạn thân thiết nắm lấy tay Ngôn Dục: "Ôi, con bé này, đúng là con gái mười tám tuổi thay đổi thật, càng lớn càng xinh, dì suýt nữa không nhận ra, mau lại đây, mau lại đây, để dì nhìn cho kỹ nào." Ngôn Dục thấy Mạc Hữu An bị lạnh nhạt, đắc ý bĩu môi khiêu khích cô.

Mạc Hữu An dở khóc dở cười, không biết có gì đáng để đắc ý.

Nhà họ Lục cô quen thuộc như nhà mình, sao có thể vì chút chuyện nhỏ này mà suy nghĩ nhiều được. "Dì Mạn không thay đổi chút nào, vẫn giống như lúc con còn nhỏ ạ." "Con bé này thật biết nói chuyện." Ngôn Dục nhìn thấy Lan Hành Chi, cũng lao tới: "Ông Lan, ông chẳng nhiệt tình với cháu chút nào, thấy cháu không vui à?" Lan Hành Chi và Ngôn Kha có mối giao tình rất tốt, những năm này cũng không ít lần đến nhà họ Ngôn, quan hệ giữa Ngôn Dục và Lan Hành Chi tự nhiên cũng tốt. "Là tự cháu không thấy ông thôi, ông cũng có thấy cháu đâu." "Ông Lan, đừng như vậy mà, cháu vẫn yêu ông mà." "Con nhóc này." "Ông Lan, tại sao Lục Nghiêu lại kết hôn rồi?

Không phải ông nói anh ấy vẫn chưa kết hôn sao?" Lan Hành Chi cười: "Đây cũng là chuyện gần đây thôi.

Không phải ông đã nói với cháu rồi sao, anh Nghiêu Nghiêu của cháu vẫn luôn thích một cô gái, bây giờ nó đã được như ý nguyện cưới được cô ấy rồi." "Chính là cái đứa lùn đó ạ?" Ngôn Dục nhìn Mạc Hữu An.

Lan Hành Chi ngẩn người, mới biết "đứa lùn" trong miệng Ngôn Dục chính là Mạc Hữu An.

Chiều cao này của Mạc Hữu An thật ra không hề lùn. "Đừng nói bậy, ở trong nước chiều cao này là chiều cao tiêu chuẩn, không giống như các cháu ai cũng chân dài, người cao lêu nghêu." "Nhưng người cao hơn cô ta nhiều mà." "Người cao thì có thể lên trời hay làm được gì à?" Lan Hành Chi thẳng thừng nói. "Ông Lan..." "Ở chỗ chúng ta, cái này gọi là chim nhỏ nép vào người, cháu xem cháu cao như vậy, đứng trước mặt ông chẳng giống chim nhỏ chút nào." "Vậy giống cái gì ạ?" Ngôn Dục bĩu môi.

Lan Hành Chi còn chưa kịp nói, từ ngoài cửa đã vọng vào một giọng nói trêu chọc: "Đại bàng." "Ha ha ha." Lục Nghiêu không nể mặt mà cười phá lên.

Mạc Hữu An cũng không nhịn được mà cong khóe môi.

Người nói là Đóa Đóa, cô xõa mái tóc dài, không trang điểm, đeo một chiếc túi nhỏ đính đinh tán, mặc một bộ đồ thể thao của Chanel, chân đi giày trắng.

Gương mặt nghiêng nước nghiêng thành đó thật sự khiến người ta nhìn vào là ghen tị.

Ngôn Dục chỉ nhìn một cái đã bị kinh ngạc, cô ta cảm thấy mình trông rất tinh xảo, nhưng so với cô gái trước mặt, hình như lại thiếu chút gì đó.

Sắc mặt cô ta hơi biến đổi: "Cô là ai?" "Cô ôm ông ngoại tôi làm gì, cô và ông ấy thân thiết đến vậy sao?" Ánh mắt Đóa Đóa cứ dán chặt vào bàn tay Ngôn Dục đang ôm lấy Lan Hành Chi. "Ông ngoại." Ngôn Dục chỉ vào Đóa Đóa, "Cô là Lan Khuynh Tâm?" "Ồ, tiểu thư đây nổi tiếng đến vậy sao, người vô học như cô cũng từng nghe đại danh của tôi à." "Cô đúng là…" Tiếng Trung của Ngôn Dục không quá tốt, nhất thời không tìm được lời để phản bác.

Cô ta còn chưa kịp nói xong, một vật khổng lồ từ xa đã lao tới, quật ngã cô ta xuống đất, ngoạm lấy ống quần rồi kéo đi một đoạn. "A!" Ngôn Dục hét lên một tiếng chói tai, sợ đến mức toàn thân run rẩy.

Lục Minh thấy Đóa Đóa quậy quá trớn, không khỏi trách mắng: "Đóa Đóa!" "Điểm Điểm, thả người ra!" Giang Mạn cũng hét lên.

Nhưng Điểm Điểm chẳng nghe lệnh ai, chỉ tuân theo Đóa Đóa, lời của Lục Minh và Giang Mạn hoàn toàn vô dụng. "Lan Khuynh Tâm!" Giang Mạn tức giận.

Đóa Đóa nghiêng đầu, "Điểm Điểm nhỏ, dừng tay." Điểm Điểm lúc này mới chịu buông Ngôn Dục ra, chạy đến trước mặt Đóa Đóa, cọ vào ống quần cô.

Đóa Đóa vuốt ve bộ lông của nó, "Ngoan quá, lát nữa cho mày ăn xương." Điểm Điểm vui vẻ vẫy người.

Giang Mạn vội vàng đỡ Ngôn Dục dậy, "Tiểu Dục, không sao chứ, Điểm Điểm có cắn cháu không?" Ngôn Dục lắc đầu, chỉ căm hận nhìn chằm chằm Đóa Đóa. "Đóa Đóa, con đã hai mươi mấy tuổi rồi mà vẫn không biết điều gì cả, con đúng là tức chết mẹ rồi, mau xin lỗi Tiểu Dục đi." Xin lỗi thì xin lỗi, tiểu nữ tử co được duỗi được, có gì to tát đâu.

Đóa Đóa cười tươi nhìn Ngôn Dục, "Xin lỗi nhé, đại tiểu thư, Điểm Điểm nhà tôi hiếu khách lắm, đây thực ra là cách nó thể hiện sự yêu thích đó.

Cô xinh đẹp như vậy, chắc chắn nó thích cô lắm nên mới chào hỏi đấy." Ngôn Dục mím môi, nếu ánh mắt có thể giết người, cô ta đã sớm giết chết Đóa Đóa mấy lần rồi.

Ở nhà cô ta cũng là công chúa được vạn người cưng chiều, chỉ có cô ta bắt nạt người khác chứ bao giờ bị người khác bắt nạt đến mức này, thật sự rất tức giận.

Có câu nói hình như là thế này: Quân tử trả thù, mười năm chưa muộn.

Chương 1552

"Có ai thể hiện sự phấn khích như vậy sao?" "Có chứ, Điểm Điểm nhà tôi là vậy đó.

Nếu cô vẫn chưa nguôi giận, tôi lại nói xin lỗi cô lần nữa, thật sự xin lỗi." Đóa Đóa trưng ra vẻ mặt kiểu "cô đúng là đồ nhà quê".

Giang Mạn thật sự bất lực, con bé này đã được cưng chiều đến mức không coi trời bằng vung, từ nhỏ đã vậy, phạm lỗi thì xin lỗi, nhưng trong lòng chưa chắc đã thật sự biết sai.

Ngôn Dục biết, Lan Khuynh Tâm là cục cưng của ông Lan, cũng là do một tay ông nuôi lớn, ngày thường muốn lên trời hái sao cũng được.

Đây là nhà người ta, cô ta đến đây vì Lục Nghiêu, nếu ngày đầu tiên đã gây sự quá căng thẳng thì không có lợi cho cô ta.

Lan Khuynh Tâm này vừa nhìn đã biết là cố ý, cố ý thả con chó đó ra để dằn mặt cô ta.

Cứ tưởng làm vậy là có thể khiến cô ta nản lòng mà rút lui, đúng là giỏi tưởng tượng.

Con nhóc chết tiệt, đợi lúc không có ai, xem tôi xử lý cô thế nào.

Đợi tôi đánh cô một trận rồi nói xin lỗi, xem cô làm được gì.

Ai mà chẳng biết nói lời xin lỗi.

Đợi tôi làm chị dâu của cô, xem tôi có tức chết cô không.

Lục Minh thật sự rất đau đầu, công chúa nhà người ta thì đúng là công chúa, còn con gái nhà mình thì chẳng có chút dáng vẻ con gái nào, phí hoài khuôn mặt yêu nghiệt đó. "Đóa Đóa, con vừa về đã gây chuyện, tối qua rốt cuộc con đã đi đâu?" "Không đi đâu cả ạ, con ở ký túc xá, chuẩn bị luận văn tốt nghiệp." Đóa Đóa ngây thơ cười. "Mau đi thay quần áo đi." "Con đi ngay đây." Đóa Đóa nhếch môi cười với Mạc Hữu An, liếc nhìn Ngôn Dục một cách cảnh cáo rồi mới về phòng mình.

Anh trai cô khó khăn lắm mới cưới được người mình thích, đột nhiên lại có một người phụ nữ chẳng ra đâu vào đâu đến phá hoại, tưởng Lan Đóa Đóa này chết rồi chắc, dám bắt nạt đến tận nhà.

Nhà tôi là nơi cô có thể gây rối sao? "Tiểu Dục, đừng chấp nhặt với Đóa Đóa, con bé này từ nhỏ đã bị chúng ta chiều hư rồi, xảy ra chuyện thế này, thật sự xin lỗi cháu." "Chú Lục, không sao đâu ạ." Đóa Đóa thay một chiếc váy rồi đi ra, mái tóc xõa tung tự nhiên, Điểm Điểm theo sát phía sau cô.

Vừa ra khỏi cửa đã nhìn chằm chằm Ngôn Dục, ánh mắt đó khiến Ngôn Dục sởn gai ốc, sợ đến mức cứ nép vào người Lục Nghiêu, "Anh Lục Nghiêu, em sợ." Lục Nghiêu tỏ vẻ chán ghét, "Cô trốn cạnh tôi cũng vô dụng, Điểm Điểm cũng không nhận tôi." "A, sao lại có con chó đáng ghét như vậy." Ngôn Dục vừa dứt lời, liền phát hiện con chó hung dữ kia nhìn mình với ánh mắt càng đáng sợ hơn, dường như nó có thể hiểu được lời cô ta nói, biết cô ta đang chửi nó. "Đáng ghét cái gì, Điểm Điểm của tôi là đáng yêu nhất." Đóa Đóa không cho phép ai nói xấu Điểm Điểm. "Đừng trách tôi không nhắc nhở cô, cô mà còn chọc nó nữa, nó đảm bảo sẽ chơi với cô trò chơi còn đặc sắc hơn đấy." Tim Ngôn Dục run lên, không dám lên tiếng nữa.

Giang Mạn lên tiếng, "Đóa Đóa, cho Điểm Điểm ra ngoài đi, đừng lảng vảng trong nhà nữa." Đóa Đóa dụi mặt vào đầu Điểm Điểm, "Điểm Điểm, ra ngoài đi." Điểm Điểm quay người, trước khi đi còn cố ý liếc nhìn Ngôn Dục một cái, ánh mắt đó rõ ràng là uy hiếp.

Ngôn Dục cảm thấy thật ma quái, một con chó lại thông minh như người.

Đúng là chủ nào tớ nấy.

Không biết kiếm ở đâu ra, có cơ hội cô ta cũng phải kiếm một con. "Được rồi, hai cô gái xinh đẹp của ông, có thể làm bạn với nhau mà, đừng có mày chau mặt nhăn như mấy bà oán phụ thế chứ." Lan Hành Chi nói. "Ông ngoại, ông nói gì vậy, cháu giống oán phụ ở chỗ nào, người ta nói cháu đi đóng vai Tiểu Long Nữ cũng được đấy." Đóa Đóa làm một động tác quyến rũ. "Ha ha, cháu đi diễn thì ai xem?

Cháu có chút dáng vẻ thanh cao lạnh lùng nào không?" "Thì học thôi, có gì khó đâu." "Ông sắp nôn rồi, đừng có làm trò nữa." "Ồ, ông thấy cháu nói không đúng à?

Muốn so nhan sắc, hay so sức chiến đấu, ông cứ chọn, thua ông thì ba chữ Lan Đóa Đóa này cháu viết ngược lại." Dù sao cũng là tên ở nhà, đổi tuỳ tiện, gọi là Đóa Đóa Lan cũng hay phết. "Đấu tay đôi!" Ngôn Dục chọn ngay một cái.

Thật sự tưởng cô ta ăn chay chắc.

Nhà họ Ngôn khởi nghiệp từ xã hội đen, tuy bây giờ đã "tẩy trắng" nhưng là đại tiểu thư của gia tộc xã hội đen, cô ta từ nhỏ cũng được huấn luyện, tuy không xuất sắc nhưng tuyệt đối không kém.

Ngày thường cũng toàn là cô ta đánh người khác.

Đóa Đóa nheo mắt, cô gái này gan cũng không nhỏ, cô là người có thể đánh ngang tay với anh trai mình, nhìn khắp quân đội cũng hiếm có đối thủ, thế mà người phụ nữ không biết trời cao đất dày này lại dám thách đấu. "Tôi thật sự khâm phục dũng khí của cô đấy.

Đi, bây giờ, ngay lập tức!" "Đi thì đi, sợ cô chắc." Ngôn Dục đứng dậy.

Hai cô gái nói vài ba câu đã hẹn nhau ra ngoài đánh nhau, Lan Hành Chi dùng hai lòng bàn tay cùng lúc vỗ vào trán hai người. "Muốn đánh nhau trước mặt ông, hai đứa coi ông chết rồi à?" Đóa Đóa ấm ức nhìn Lan Hành Chi, "Ông ngoại, con phải cho cô ta biết tay, không thì cô ta không biết tại sao hoa lại có màu đỏ đâu." "Ông Lan, cháu biết chú Lục là quân nhân, Lan Khuynh Tâm xuất thân từ gia đình quân nhân, nhưng cháu cũng không kém, chúng ta quyết đấu công bằng." "Đây là cô nói đấy nhé, đánh nhanh lên!" Đóa Đóa vô cùng háo hức. "Tất cả ngồi xuống cho ông!

Hai đứa tưởng mình hay lắm à, sắp ăn cơm rồi, đánh đấm cái gì." Tính cách của hai đứa này mà biết điểm dừng mới là lạ, chỉ cần ra tay, chắc chắn sẽ đánh cho đối phương ngã sõng soài mới thôi.

Hai người đều không lên tiếng. "Có phải lời của ông bây giờ hai đứa đều không nghe nữa không?" Ánh mắt Lan Hành Chi đột nhiên lạnh đi.

Lan Đóa Đóa chịu thua trước, vẫn là không nên chọc giận ông ngoại, "Thôi được rồi ạ." Ngôn Dục cũng đành thôi.

Đóa Đóa tựa nửa người vào Mạc Hữu An, vui vẻ gọi, "Chị dâu." "Ừ." "Chị dâu, khi nào chị sinh cho em một đứa bé để chơi đây, đáng yêu như bé Anh Đào ấy." Mạc Hữu An đỏ mặt, "Chuyện này đâu phải một mình em làm được, phải tùy duyên nữa." "Ha ha, dù sao chị cũng là người nhà họ Lục rồi, chạy trời không khỏi nắng, em thể nào cũng chờ được cháu gái ra đời.

Điểm Điểm nhà em còn có một đứa con gái, em sẽ nén đau cắt ái tặng cho con bé." "Em quyết tâm để các cô gái trong nhà đều có một con Điểm Điểm à?" "Đương nhiên rồi, chị không thấy Điểm Điểm nhà em đáng yêu và biết bảo vệ chủ thế nào à, nuôi một con chó ngao tuyết như vậy tốt biết bao." "Vậy chị đặt trước một con nhé." "Cũng cho tôi một con đi." Ngôn Dục đột nhiên ngượng ngùng lên tiếng.

Trên mặt cô ta nở một nụ cười, sự lấy lòng cẩn thận đó được che giấu rất kỹ.

Chương 1553

"Cô nằm mơ đi!" Đóa Đóa thẳng thừng từ chối.

Bây giờ trong tay cô chỉ còn một con chó con, chó ngao tuyết rất khó phối giống ở thành phố A, bao nhiêu năm qua chỉ phối giống thành công hai lần, lứa đầu tiên tất cả đều chết.

Lần này có kinh nghiệm, cô tìm người chuyên chăm sóc, cuối cùng cũng có hai con sống sót.

Cách đây không lâu, vì để lấy lòng bé Anh Đào, cô đã tặng một con, lòng đau như cắt.

Người phụ nữ này là ai mà dám dòm ngó bảo bối của cô, đúng là mơ mộng hão huyền, nằm mơ giữa ban ngày.

Mặt Ngôn Dục biến sắc, bĩu môi, "Keo kiệt, không phải chỉ là một con chó thôi sao?" "Sao cô giống đồ nhà quê thế, đây là chó ngao tuyết, cô có hiểu chó ngao tuyết là gì không?

Đó là một trong những giống chó quý nhất thế giới, là thần khuyển của Việt Nam, vĩ đại và cao ngạo, cô hiểu cái quái gì." "Nói cứ như thần thánh, nói đi nói lại chẳng phải vẫn là một con chó, có gì mà kiêu ngạo." Ngôn Dục khịt mũi coi thường. "Tóc dài não ngắn." "Không cho thì thôi, đồ keo kiệt, cần gì phải sỉ nhục người khác." "Là cô tự chuốc lấy, ai bảo cô mơ mộng hão huyền." "Hừ, không phải chỉ là một con chó ngao tuyết thôi sao, đợi tôi về bảo ông nội đi kiếm, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu." "Ha ha, cô đi kiếm một con thử xem." Cái nơi của nhà cô ta, càng khó sống hơn. "Này, Lan Khuynh Tâm, cô có bạn trai chưa?" "Liên quan quái gì đến cô." "Tôi thấy cô ế chắc rồi, cô gái thô lỗ như cô mà lấy được chồng mới lạ." "Tôi có ế thì ít nhất cũng không phải dâng mình tận cửa như ai kia, không biết xấu hổ.

Tôi thấy bộ dạng của cô, chắc cũng sắp ba mươi rồi nhỉ, ôi trời, đúng là gái ế lớn tuổi rồi." Đóa Đóa ôm trán.

Nếu đấu võ mồm, Lan Đóa Đóa cô thật sự chưa từng gặp đối thủ.

Ngôn Dục tức đến giậm chân, "Ông Lan, ông xem Lan Khuynh Tâm kìa, cô ta không hề chào đón cháu." "Đóa Đóa!" Lan Hành Chi nói.

Đóa Đóa lè lưỡi, "Tim yếu thế thì đến đây làm gì." "Lan Khuynh Tâm!" "Ngôn Dục!" Ai mà không biết gọi tên chứ.

Hai cô gái mắt to trừng mắt nhỏ, chiến hỏa dường như sắp bùng nổ.

Lan Hành Chi đành phải ngồi vào giữa hai người, sợ hai cô nhóc lỗ mãng này nói không hợp lại lao vào đánh nhau. "Ông ngoại!" "Ông Lan!" "Dừng!

Đừng gọi ông nữa, gọi mãi ông phiền lòng quá." Lan Hành Chi xoa xoa thái dương. "Bà ngoại!" "Bà Lan!" Nam Tịch cũng bật cười, thực ra bà thấy hai đứa trẻ này đều sống thật với tính cách, làm bạn cũng không có vấn đề gì, Lan Hành Chi không cần phải đề phòng chúng.

Không đánh không quen nhau. "Tôi mặc kệ các cô, các cô cứ tự nhiên." "Được rồi, Lan Khuynh Tâm, Tiểu Dục là khách của nhà mình, con phải có chút phép tắc tiếp khách đi chứ." "Nghe thấy chưa, tôi là khách, cô phải lịch sự với tôi." Ngôn Dục là kiểu người điển hình được đằng chân lân đằng đầu. "Lịch sự là cái quỷ gì, tôi chưa bao giờ biết." "Sao cô còn thô lỗ hơn cả tôi." Đóa Đóa lười nói chuyện với Ngôn Dục, Ngôn Dục quay đầu đi tìm Lục Nghiêu, nhưng nào có thấy bóng dáng anh đâu.

Lục Nghiêu đã đưa Mạc Hữu An đến phòng anh, Giang Mạn đã trang trí phòng ngủ của anh thành phòng tân hôn, hoàn toàn theo phong cách Mạc Hữu An yêu thích, Mạc Hữu An cảm thấy lòng mình ấm áp.

"Mẹ thật sự có lòng quá." "Mẹ mong em gả cho anh không biết bao nhiêu năm rồi, khó khăn lắm mới cưới được em, đương nhiên phải dụng tâm một chút." Mạc Hữu An thoáng thấy một cuốn album ảnh, không kìm được mà mở ra xem.

Cứ tưởng là album của Lục Nghiêu, không ngờ phần lớn là ảnh của mấy đứa trẻ bọn họ, ảnh của cô là nhiều nhất, mỗi độ tuổi đều có.

Những tấm ảnh này cô đều không có. "Anh chụp những tấm ảnh này khi nào vậy?

Sao em không biết gì hết." "Để em biết thì còn gọi là chụp lén được sao?" Mạc Hữu An quay người, ôm lấy eo Lục Nghiêu, vùi cả người vào lòng anh không nói tiếng nào. "Sao thế, có phải cảm thấy càng yêu chồng em hơn rồi không?" "Anh Nghiêu Nghiêu." "Tảng băng nhỏ." "Em sinh cho anh một đứa con nhé." Lục Nghiêu tưởng mình nghe nhầm, lặp lại: "Em nói gì?" Mạc Hữu An ngại ngùng không nói lại nữa, chỉ dụi dụi trong lòng anh như một chú cún con mềm mại.

Lục Nghiêu vui vẻ bật cười, con nhóc này cuối cùng cũng thông suốt rồi, theo đuổi bao nhiêu năm, xem như không còn gì hối tiếc. "Bà xã, anh hiểu không sai chứ, ý của em là đang cầu hoan phải không?" Nói ai là cao thủ tán tỉnh, Lục Nghiêu tuyệt đối là một trong những người giỏi nhất.

Mạc Hữu An hoàn toàn không hiểu Lục Nghiêu đang nói gì, còn ngơ ngác ngẩng đầu nói, "Em cầu hôn anh hồi nào, rõ ràng là anh tự bế em vào Cục dân chính mà." Lục Nghiêu thích nhất chính là dáng vẻ này của Mạc Hữu An, bề ngoài lạnh lùng, thực chất là một cô bé ngốc nghếch, ngơ ngơ ngác ngác, trong công việc thì luôn rành mạch rõ ràng, nhưng trong chuyện tình cảm thì yếu đuối vô cùng.

Chuyện anh thích nhất chính là trêu chọc cô, nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của cô.

Anh ghé sát vào tai cô, cố ý thổi một hơi, nói từng chữ một: "Anh nói là hoan trong hoan lạc, anh nói em đang cầu hoan anh đó, tảng băng nhỏ." Mạc Hữu An đột ngột ngẩng đầu, đẩy Lục Nghiêu ra, "Lục Nghiêu, anh đủ rồi đó, anh đừng có không biết điều, em thấy anh cũng có tuổi rồi, em đã làm lỡ dở anh bao nhiêu năm, em muốn bù đắp cho anh, anh coi em là cái gì." Nói cứ như cô là loại phụ nữ đó, chủ động cầu hoan anh, cô có trơ trẽn đến thế sao? "Kích động làm gì, anh đương nhiên coi em là vợ, người phụ nữ khác mà dám nói với anh những lời như vậy, anh đã sớm ném người ta ra ngoài rồi, nhưng vì là em, anh cảm thấy rất vui." "Tảng băng nhỏ, đừng giận nữa, đừng giận nữa." "Em không phải trẻ con." "Anh biết em không phải trẻ con, em là người lớn sắp sinh con cho anh." "Lục Nghiêu, anh có thể đừng vòng vo với em nữa được không, nói hồi em đau cả đầu." "Vậy chúng ta nói xem, em định sinh cho anh mấy đứa con?" Mạc Hữu An suy nghĩ một chút, bản thân cô là con một, luôn cảm thấy có chút cô đơn, như Lục Nghiêu và Đóa Đóa, Tử Mặc và Niệm Niệm là tốt nhất, hai anh em có thể chơi cùng nhau, còn có thể chăm sóc lẫn nhau. "Sinh hai đứa nhé." Mạc Hữu An nói rất nghiêm túc.

Lục Nghiêu không lên tiếng, cứ thế nhìn Mạc Hữu An.

Mạc Hữu An tưởng Lục Nghiêu thấy chưa đủ, khẽ nhíu mày, "Vậy sinh ba đứa đi, hai trai một gái, con bé có hai anh trai chăm sóc, nhất định sẽ là nàng công chúa hạnh phúc nhất." Lục Nghiêu vẫn không lên tiếng, Mạc Hữu An không đoán được rốt cuộc anh đang nghĩ gì, "Bốn đứa sao?" "Năm đứa, thật sự không thể nhiều hơn nữa, nhà nhiều trẻ con, chúng ta không có nhiều sức lực chăm sóc, đến lúc đó lơ là ai thì không hay." Mạc Hữu An sốt ruột, Lục Nghiêu này rốt cuộc là sao, định sinh cả một đội bóng đá à?

Bọn họ lấy đâu ra sức lực.

Khóe môi đang mím chặt của Lục Nghiêu dần giãn ra, rồi anh cười lớn, "Tảng băng nhỏ, sao em lại đáng yêu thế." Sinh năm đứa, sinh một đứa anh đã thấy tội nghiệp rồi, sinh nhiều kỳ đà cản mũi như vậy để làm gì.

Trong mắt anh, lời tỏ tình sâu sắc nhất, không gì hơn là một người phụ nữ cam tâm tình nguyện nói muốn sinh con cho một người đàn ông.

Người ta nói phụ nữ sinh con phải chịu đựng cơn đau cấp mười, là cấp độ cao nhất được giới y học định nghĩa. "Này, Lục Nghiêu, em đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy, anh cứ cười hì hì ha ha là sao?

Có thể nghiêm túc chút được không?" "Tảng băng nhỏ, anh rất nghiêm túc, sinh một đứa là được rồi, anh không nỡ để em chịu khổ." Lục Nghiêu véo má Mạc Hữu An. "Em biết anh thương em, nhưng một đứa thật sự hơi ít." "Vậy nhiều nhất là sinh hai đứa đi.

Mẹ chúng ta mà biết em có suy nghĩ này, chắc phải vui đến phát khóc." Mạc Hữu An cảm thấy thật kỳ lạ, "Em có nói là em không sinh đâu, sao mọi người lại nghĩ về em như vậy." "Mấy chuyện này không nói nữa, tối nhớ tắm rửa sạch sẽ chờ anh." Mạc Hữu An đỏ bừng mặt, chỉ vào Lục Nghiêu, chỉ nói được một chữ, "Anh..." "Tảng băng nhỏ, em không lẽ tưởng mình em có thể tự mang thai à, em không có bản lĩnh đó đâu, ngoan ngoãn nhận thua đi." "Lục Nghiêu, anh thật là..." "Được rồi được rồi, chúng ta ra ngoài thôi, không thì mọi người lại tưởng chúng ta làm gì trong này." "Ban ngày ban mặt, ai mà nghĩ bậy, chỉ có loại lưu manh như anh thôi, tư duy khác người thường." "Đi thôi, đi ăn cơm nào." Lục Nghiêu tâm trạng rất tốt.

Cuộc sống này thật tuyệt vời, có thời gian là lại trêu chọc vợ một chút, cuộc đời như vậy thật quá hoàn mỹ.

Chương 1554

Đi ăn cơm.

Dỗ bé Anh Đào cũng không nói giọng này, người đàn ông này chắc lại chập mạch rồi.

Hai người vừa ra ngoài đã nhận được ánh mắt không mấy thiện cảm của Ngôn Dục, Mạc Hữu An xưa nay không mấy quan tâm đến suy nghĩ của những người không liên quan này, người khác thích thế nào là chuyện của họ. "Tảng băng." Ngôn Dục không nhịn được mà buột miệng với Mạc Hữu An.

Mạc Hữu An: … Cô thật sự giống tảng băng đến vậy sao?

Ngay cả một người mới gặp cô vài lần cũng nói như vậy. "Ngôn Dục, cô bớt nói một câu thì chết à?" "Lan Khuynh Tâm, vậy cô bớt châm chọc tôi một câu thì cô cũng chết à?" "Cô bớt cái giọng âm dương quái khí với chị dâu tôi đi, tôi nhìn ngứa mắt lắm." "Tôi không hiểu, các người thích cô ta ở điểm gì, cô ta có thể so với tôi được không?" Đóa Đóa nhìn Ngôn Dục như đang xem một trò cười, "Cô tự tin thái quá rồi đấy." Cứ tưởng mình là hoa tiên, còn người khác là cỏ đuôi chó.

Ngôn Dục nghiến răng, Đóa Đóa vui vẻ ăn vặt. "Anh Lục Nghiêu, em vừa đến thành phố A không quen thuộc, anh có thể dẫn em đi chơi vài ngày không?" Ngôn Dục đáng thương nhìn Lục Nghiêu.

Lục Nghiêu lập tức sa sầm mặt, từ chối phũ phàng, "Anh bận đi làm, không có thời gian." "Em sẽ không làm mất nhiều thời gian của anh đâu, chỉ ba ngày thôi." "Anh không có thời gian." "Vậy để vợ anh dẫn em đi." Ngôn Dục chỉ vào Mạc Hữu An. "Không vấn đề, tôi sẽ dành ra vài ngày." "Dành ra, nói cứ như mình là tổng tài lớn vậy." "Chị dâu tôi vốn là tổng tài lớn, không phải loại chỉ biết ăn chơi hưởng thụ như cô, lại còn tự cho mình là hay ho." Ngôn Dục nhìn chằm chằm Mạc Hữu An, Mạc Hữu An chỉ bình thản nhìn lại cô ta, không vui không giận, nhạt nhẽo như một ly nước lọc.

Lục Nghiêu cảm thấy tính cách này của vợ mình rất tốt, không cần nói cũng có thể khiến người ta tức đến nội thương, tốt hơn nhiều so với kiểu phụ nữ chua ngoa gặp chuyện là la lối om sòm.

Vợ của mình, đúng là nhìn thế nào cũng thấy thuận mắt.

Bàn tay to của anh lúc nào cũng đặt trên người Mạc Hữu An, tính chiếm hữu cực mạnh, như thể sợ vợ chạy mất.

Ngôn Dục nhìn mà đau mắt, đổi ý, "Không cần nữa." Nếu để một người phụ nữ như vậy dẫn mình đi chơi, cô ta làm gì còn tâm trí nào mà chơi, không chừng lúc nào cũng có thể tức đến nội thương. "Vậy thì hết cách rồi." Lục Nghiêu nhún vai. "Hay là để tôi đi nhé." Đóa Đóa tự đề cử.

Tìm một nơi không có người để xử lý cô ta, chứ ở nhà làm gì có cơ hội ra tay.

Phải nói là, hai người nghĩ cùng một hướng, Ngôn Dục vẫn còn cay cú chuyện Đóa Đóa vừa rồi thả chó tấn công mình, cô ta chỉ vào Mạc Hữu An, "Được, vậy cô và cô ta cùng đi chơi với tôi." Tiện thể xử lý cả hai người một lúc.

Giao vợ mình cho Mạc Hữu An, Lục Nghiêu lại rất yên tâm, "Được, vậy quyết định thế nhé, An An em dẫn cô ấy đi chơi đi." "Anh Lục Nghiêu, anh thật sự không đi được à?

Người ta chuyên vì anh mà đến đây, anh ít nhiều cũng phải nể mặt em chứ, người ta đã thích anh bao nhiêu năm rồi." Ngôn Dục lao về phía Lục Nghiêu.

Lục Nghiêu giơ tay chặn cô ta lại, "Dừng, đừng nói những chuyện này trước mặt vợ anh." "Cô ta lại không giận, anh sợ gì." "Tôi giận được không?" "Anh Nghiêu Nghiêu, anh thật sự không cảm nhận được tình yêu của em dành cho anh sao?

Em đã thích anh từ lúc nhỏ rồi." "Anh có vợ rồi." "Vậy cũng có thể xem xét em nữa mà, anh nhất định sẽ phát hiện ra điểm tốt của em." "Cô mà còn như vậy nữa tôi sẽ cho người đưa cô về." Ngôn Dục lập tức chịu thua, cô ta khó khăn lắm mới ra khỏi nhà, không muốn quay về đâu, ngày nào cũng phải theo anh cả học cách xử lý công việc gia tộc, thật sự rất chán.

Lại còn bắt cô ta hẹn hò với tên hoàng tử gì đó, hoàng tử gì mà trông xấu quá trời quá đất, nhìn thôi đã mất hết khẩu vị.

Vẫn là Lục Nghiêu thuận mắt hơn. "Được rồi, vậy thì cứ thế đi." Lục Minh và Giang Mạn biết tính con gái mình, không chừng lại gây ra chuyện gì, "Lan Đóa Đóa, con liệu mà làm." "Thưa quý bà Giang Mạn, mẹ cứ yên tâm đi, con sẽ chăm sóc người ta chu đáo, có chị dâu ở đây, còn có thể xảy ra chuyện gì được." "Ba mẹ, con sẽ trông chừng Đóa Đóa." Đóa Đóa chẳng thèm quan tâm những điều này, dù sao cho dù chị dâu không trông được cô, đó cũng là vấn đề của cô, không liên quan gì đến chị dâu, ba mẹ mà trách chị dâu mới là lạ.

Vợ mà anh trai khó khăn lắm mới cưới được, phải đối đãi như con gái ruột chứ.

Dù sao cô gây chuyện là việc của cô, tuyệt đối không làm liên lụy đến chị dâu mình.

Buổi trưa ăn cơm ở nhà xong, Đóa Đóa và Mạc Hữu An liền dẫn Ngôn Dục ra ngoài chơi, Ngôn Dục không đi các điểm du lịch mà đến trung tâm thương mại.

Cả buổi chiều, cô ta mua một đống quần áo, tất cả đều dúi vào tay

Mạc Hữu An và Đóa Đóa.

Bản thân thì kiêu ngạo như một con công, ưỡn ngực ngẩng đầu đi về phía trước.

Nếu không phải Mạc Hữu An ngăn Đóa Đóa lại, Đóa Đóa đã sớm lao lên đánh ngã Ngôn Dục rồi, chưa từng thấy ai mặt dày như vậy, lại dám sai khiến bọn họ.

Dựa vào cái gì.

Lan Đóa Đóa cô sống lớn từng này chưa bao giờ ấm ức như vậy. "Đóa Đóa, đừng chấp nhặt với cô ta." "Chị dâu, con mụ đó đáng bị đánh, đánh một trận là xong, Lan Đóa Đóa em chuyên trị các loại không phục, không tin là không xử lý được nó." Mạc Hữu An nhìn cô gái xinh như tiên trước mặt, mày họa mắt tranh, quả thật là khuynh quốc khuynh thành, chỉ là máu hiếu chiến trong xương quá đậm. "Em mà nghiêm túc với cô ta thì em thua rồi." "Chị dâu, chị đúng là có bản lĩnh thật." Tình địch đã dọn vào nhà ở rồi, sao còn có thể bình tĩnh như vậy. "Chị tin anh Nghiêu Nghiêu." Anh đã theo đuổi cô bao nhiêu năm, đối mặt với lời nói lạnh lùng của cô, lần nào cũng không bỏ cuộc.

Sao có thể bị một người phụ nữ bất kỳ phá hoại được, chút tự tin này Mạc Hữu An vẫn có. "Cũng đúng, người nhà họ Lục chúng ta chuyên sinh ra những kẻ si tình, yêu một người là cả đời, đúng là không phải loại mèo hoang chó dại nào cũng có thể chen chân vào được." Mạc Hữu An cười, "Vậy Đóa Đóa của chúng ta đã có người mình thích chưa?" "Chẳng phải vẫn luôn có sao?" "Ai thế?" "Điểm Điểm nhà em chứ ai, nó là người em yêu nhất." "Sao em lại giống anh trai em thế, cứ thích trêu chọc người khác." "Anh trai em cũng chỉ thích trêu chọc một mình chị thôi, ở trong quân đội anh ấy toàn mang bộ mặt lạnh tanh đấy." Ngôn Dục cứ đi mua sắm đến tận tối, Lan Đóa Đóa dù kiên nhẫn đến mấy cũng bị bào mòn hết, "Rốt cuộc cô muốn thế nào?" "Lan Khuynh Tâm, tôi lớn hơn cô, cô nên gọi tôi một tiếng chị mới phải." "Gọi cô là chị, cô nằm mơ đi." "Con nhóc chết tiệt, chúng ta đấu tay đôi đi, cô thắng tôi sẽ gọi cô là chị, nếu tôi thua cô gọi tôi là chị." "Đây là cô nói đấy nhé?" "Đương nhiên là tôi nói, nói lời giữ lời, tảng băng, cô làm nhân chứng đi." "Bình tĩnh nào, hai đứa con gái đánh nhau giữa đường còn ra thể thống gì nữa, Đóa Đóa." Mạc Hữu An bất lực.

Đóa Đóa nhún vai, "Chị dâu, là cô ta quyết định, không liên quan gì đến chúng ta cả." "Tảng băng, cô đừng lề mề nữa được không, sợ tôi đánh cô à?" Mạc Hữu An bất lực nhíu mày, thôi kệ, sao cũng được.

Ngôn Dục thật sự quá kiêu căng, không cho cô ta một bài học thì cô ta không biết trời cao đất dày. "Nói năng ngông cuồng, cô thắng tôi trước rồi hãy nói." Hai người đi thẳng đến một câu lạc bộ Taekwondo, thay quần áo, Mạc Hữu An thấy hai người họ đang sẵn sàng tư thế, liền thản nhiên ngồi sang một bên quan sát.

Ngôn Dục xoa tay, khởi động làm nóng người.

Ánh mắt đó cứ liếc về phía Lan Đóa Đóa.

Kẻ xấu hay làm trò.

Đóa Đóa vẻ mặt khinh bỉ, khoanh tay đứng một bên nhìn cô ta, dáng vẻ cao ngạo vô cùng.

Chương 1555

Ngôn Dục thấy Lan Đóa Đóa vẻ mặt trấn tĩnh, Mạc Hữu An cũng bình tĩnh ngồi một bên, không có vẻ gì là lo lắng, trong lòng không khỏi có chút e ngại, con nhóc này chẳng lẽ thật sự lợi hại.

Chắc không đến nỗi, nhất định là do ông nội cô ta khoác lác thôi. "Này, rốt cuộc cô còn định lề mề đến bao giờ?

Đã mười phút rồi." "Đây là khởi động, cô có hiểu không?" Hiểu cái quái gì, nếu với trạng thái này mà ra đường bắt trộm, bắt được mới là lạ. "Tôi nói này, có phải cô sợ thua không?" "Nói đùa, tôi mà sợ thua à, lát nữa lúc cô gọi chị thì nhớ phải thân mật một chút nhé, không thân mật là tôi không chấp nhận đâu." Ngôn Dục vừa nói, vừa đá về phía Đóa Đóa.

Con mụ không biết xấu hổ này, lại dám tấn công lén.

Đóa Đóa phản ứng nhanh nhạy, nhẹ nhàng né qua, nhảy bật lên, một chân đè thẳng lên đầu Ngôn Dục.

Ngôn Dục chỉ cảm thấy không thể động đậy, giãy giụa một hồi mới thoát ra được một chút, tung một quyền về phía eo Đóa Đóa, Đóa Đóa dùng sức quật mạnh một cái, quăng Ngôn Dục ngã sõng soài trên đất. "Không biết lượng sức." "Con nhóc chết tiệt, mày dám quật ngã tao." Ngôn Dục cũng có võ, bật dậy ngay lập tức, một cú đá ngang quét thẳng về phía Đóa Đóa, Đóa Đóa lại nhảy lên cao, một cước đá trúng mặt cô ta.

Ngôn Dục trợn mắt há mồm, cô gái này rốt cuộc ăn gì mà lớn, sao cứ như lò xo, có thể nhảy cao như vậy.

Cô ta còn chưa kịp ra tay, má bên kia lại bị đá thêm một cước.

Ngôn Dục tức đến méo cả mũi, "Con nhóc chết tiệt, mày chưa từng đánh nhau à?

Không biết đánh nhau không đánh vào mặt sao?" "Vậy xin lỗi nhé, đánh nhau không đánh vào mặt không phải phong cách của tao, tao chỉ đánh vào mặt mày thôi." Hai người qua lại, thực ra Ngôn Dục có ưu thế hơn về chiều cao, nhưng Mạc Hữu An có thể thấy cô ta không hề linh hoạt bằng Đóa Đóa, chiêu thức cũng ít hơn.

Đóa Đóa như một tinh linh tinh nghịch trong núi, trái phải, trước sau, khiến Ngôn Dục hoa cả mắt.

Còn Ngôn Dục thì giống như một con gấu ngốc, chỉ có thể phát lực ở đôi chân.

Mạc Hữu An cười, chút lo lắng cuối cùng trong lòng cũng tan biến, Đóa Đóa từ nhỏ đã học các loại võ thuật Âu Lạc, sau này lại học võ thuật phương Tây, tập hợp sở trường của nhiều nhà.

Chẳng trách cô cứ đòi đi lính, đi làm cảnh sát, thân thủ tốt như vậy mà đi kinh doanh thì đúng là lãng phí. "Lan Khuynh Tâm, mày nhẹ tay cho tao một chút." "Xin thua đi, mày xin thua tao, hôm nay tao sẽ tha cho mày." Ngôn Dục cũng có máu mặt, xưa nay tâm cao khí ngạo, trong gia tộc căn bản không ai dám bắt cô ta xin thua.

Điều quan trọng nhất là, xin thua rồi chẳng phải sẽ phải gọi Lan Khuynh Tâm là chị sao, chuyện mất mặt như vậy cô ta không làm được.

Chết cũng không xin thua.

Đóa Đóa nheo mắt, con nhóc này cũng có nghị lực hơn cô tưởng, không dễ dàng nhận thua.

Nghĩ vậy, Đóa Đóa bắt đầu nương tay, không còn dồn ép khiến cô ta không thể phản kháng.

Ngôn Dục thấy có thể phản công, lập tức nhảy dựng lên, ra tay với Đóa Đóa.

Đóa Đóa có chút hứng thú, giống như mèo vờn chuột đùa giỡn với Ngôn Dục, Ngôn Dục bị cô làm cho mồ hôi đầm đìa, thở hổn hển, nhưng căn bản không thể làm cô bị thương chút nào.

Ngược lại, Lan Khuynh Tâm mặt không đỏ, hơi thở không gấp. "Lan Khuynh Tâm, mày đúng là không phải người." Một cô gái nhỏ, sao lại có thân thủ tốt như vậy, mấy vệ sĩ trong nhà cô ta hình như cũng không bằng.

Đúng là biến thái. "Mày mới không phải người." "Lan Khuynh Tâm, mày cố ý đúng không, mày cố ý tiêu hao thể lực của tao." "Tao gọi đây là 'dắt chó đi dạo', hiểu không?" Ngôn Dục suy nghĩ một lúc mới hiểu ra Lan Khuynh Tâm đang chửi mình, "Mày chửi tao là chó?" “Cô cũng biết thân biết phận đấy nhỉ.” “Lan Khuynh Tâm, cô đừng có quá đáng!” “Ăn một đấm của tôi này.” “Này, Lan Đóa Đóa, sao cô lại bỉ ổi thế.” Mẹ kiếp, răng của cô ta sắp rụng rồi.

“Ai bảo cô ngốc, đến cả Điểm Điểm nhà tôi cũng không bằng.” “Ai thèm so với con chó lớn nhà cô chứ, gớm chết đi được.” “Đánh cho mà chừa, dám mắng Điểm Điểm nhà tôi à.” Đóa Đóa không chút khách sáo mà ra tay với Ngôn Dục, cuối cùng Ngôn Dục bị đánh ngã sõng soài trên đất, không dậy nổi nữa.

“Dậy đi chứ, có bản lĩnh thì dậy đánh tôi đi, không phải hôm nay cô muốn đánh tôi sao?

Lại đây, đánh thử xem nào, tiểu thư đây đứng yên ở đây, có giỏi thì cô dậy đi.” Đóa Đóa nhìn Ngôn Dục từ trên cao xuống.

Đấu với cô ư, còn non lắm.

Chết tiệt.

Con ranh này là thầy bói à?

Lại có thể nhìn thấu suy nghĩ của cô ta, cô ta vốn dĩ định xử lý hai người bọn họ, nào ngờ ngược lại bị người ta xử lý.

Đúng là thất sách quá rồi.

“Tôi sẽ về mách ông Lan, cô đánh tôi.” “Cô còn chút liêm sỉ nào không vậy?” “Tôi không có liêm sỉ chỗ nào?” “Đáng đánh.” Đóa Đóa cúi người, một tay túm lấy áo Ngôn Dục, xốc cô ta dậy, rồi nhéo mạnh vào eo cô ta mấy cái.

“Này, Lan Đóa Đóa, cái đồ lưu manh này cô làm gì thế?” Vừa đau vừa ngứa, cảm giác này thật sự quá tê tái.

Đóa Đóa ra tay vừa mạnh vừa chuẩn, chuyên nhắm vào các huyệt đạo lớn trên người Ngôn Dục, khiến cô ta vừa đau đớn vừa tê dại.

“Cô phục chưa?” “Tôi… không phục.” “A a a!” Ngôn Dục hét lên ám ảnh.

“Vẫn không phục phải không, tiểu thư đây chuyên trị các loại không phục, nhất định khiến cô tâm phục khẩu phục.” Đóa Đóa lại dồn sức vào huyệt cười của Ngôn Dục, khiến cô ta cười phá lên.

Mạc Hữu An chỉ từng thấy cảnh này trên TV, không ngờ Đóa Đóa cũng có bản lĩnh này, thấy Ngôn Dục cười như sắp tắt thở, cô không khỏi nói: “Đóa Đóa, đủ rồi đó, đừng làm lớn chuyện.” Dù sao Ngôn Dục cũng là tiểu thư nhà họ Ngôn, nhà họ Ngôn có ơn với nhà họ Lục, không thể làm quan hệ trở nên quá căng thẳng.

“Chị dâu, yên tâm đi, em có chừng mực.” Ngôn Dục có chút khí phách, nhưng không có nghĩa là cô ta có thể nhịn cười, cứ thế cười mãi.

Ngôn Dục cười đến miệng sắp co giật, cơ mặt tê dại.

"Ngôn Dục, tôi hỏi cô lần cuối, cô phục hay không phục, nếu cô không phục, tiếp theo sẽ là huyệt ngứa, tôi đảm bảo khiến cô toàn thân như bị côn trùng cắn xé, ngứa chết cô luôn." Ngôn Dục vẫn không lên tiếng, giây tiếp theo, cả người cô ta nhảy dựng lên tại chỗ.

Ngứa, ngứa chết đi được.

Chương 1556

Cảm giác đó thật sự quá ám ảnh, “Này, rốt cuộc… cô đã làm gì tôi?” “Cứ từ từ cảm nhận đi, tôi đã nói là sẽ rất ám ảnh mà.” “A a a, khó chịu quá, cô dừng tay lại, Lan Khuynh Tâm cô dừng tay lại!” “Nhận thua không?” “Tôi nhận thua rồi.” “Vậy cô nên gọi tôi là gì?” “Đại tỷ, tôi nhận thua rồi được chưa?” “Đại tỷ, tôi già thế à?

Lúc này rồi mà còn muốn vòng vo chửi tôi, cô đúng là không biết hối cải.” Đóa Đóa vừa định ra tay, Ngôn Dục lập tức hét lên: “Chị.” Đóa Đóa vỗ vỗ lên khuôn mặt nhỏ của Ngôn Dục, “Thế mới đúng chứ, biết sớm sẽ thế này thì cần gì phải chống cự, đúng là tự tìm khổ ăn.” Rõ ràng là một cô gái xinh đẹp tuyệt trần, lại cứ biến mình thành một nữ lưu manh, mà vẫn không khiến người ta ghét, có lẽ chỉ có một mình Đóa Đóa.

Ngôn Dục được tự do, không nhịn được vươn vai duỗi tay, con ranh Lan Đóa Đóa này, sức chiến đấu thật sự quá mạnh, làm cô ta toàn thân đau nhức.

“Nhìn gì mà nhìn, còn muốn đánh một trận nữa à?” Ngôn Dục rùng mình, ngoan ngoãn hẳn ra, tự mình chạy vào phòng thay đồ.

Đóa Đóa chạy tới ôm Mạc Hữu An, “Chị dâu, giải quyết xong rồi, nếu con ranh này còn dám có ý đồ với anh trai em, xem em có chơi chết nó không.” “Em thế này về nhà chúng ta biết ăn nói sao đây.” “Yên tâm đi, đại tiểu thư nhà họ Ngôn sẽ không thừa nhận mình bị người ta đè xuống đất sỉ nhục đâu, bị em đánh thành ra thế, nó còn mặt mũi nào mà nói, chắc chắn nó sẽ tự tìm một cái cớ hay ho.” “Đúng là bó tay với em, chị thật không biết sau này còn ai trị được em nữa, quá mạnh mẽ rồi.” “Ai da, chị dâu tốt của em, chị đừng có cổ hủ như ba mẹ em nhé, lại còn ép hôn này nọ, em bây giờ mới ngoài 20, đang là khoảnh khắc đẹp nhất của đời người.” Con người này, sinh con, về nhà dạy chồng dạy con.

Cảnh tượng đó quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Sinh một đứa hiếu động thì còn được, cô sẽ dạy nó đánh nhau, cả ngày vui không kể xiết, nếu sinh ra một đứa bé mềm oặt, yếu ớt, cô sẽ không kiềm chế được mà mang ra ngoài vứt đi mất.

“Em thật sự không có người nào mình thích à?” “Có chứ, Điểm Điểm nhà em đó, làm sao bây giờ, thích nó chết đi được.” “Chẳng đứng đắn gì cả.” Ngôn Dục vừa thay đồ xong đi ra, nghe thấy lời của Đóa Đóa, không nhịn được phàn nàn: “Biến thái, tiểu biến thái.” “Cô nói lại một câu nữa thử xem.” Ngôn Dục sợ đến mức co giò bỏ chạy.

Mạc Hữu An và Đóa Đóa nhìn nhau, cả hai đều không nhịn được cười phá lên.

Đóa Đóa và Mạc Hữu An xách hết những thứ Ngôn Dục mua, Ngôn Dục muốn tự xách, nhưng hai người họ nhất quyết không cho.

Khi ba người về đến nhà, cả gia đình nhạy cảm phát hiện, Ngôn Dục mặt mũi bầm dập, ánh mắt nhìn Đóa Đóa mang theo sự nhẫn nhịn, phẫn nộ và toan tính.

Bộ dạng này, làm sao có thể qua mắt được mấy vị trưởng bối tinh tường.

“Tiểu Dục, cháu sao thế này?” Giang Mạn đau lòng kéo tay Ngôn Dục.

“Dì Mạn, cháu không sao, cháu chỉ không cẩn thận bị ngã một cái, sau này cháu không bao giờ đi giày cao gót dạo phố nữa.” Ngôn Dục có chút tủi thân nói.

Giang Mạn liếc nhìn đôi giày dưới chân cô bé, “Con bé này, sao lại có thể đi giày cao như thế, không phải là tự tìm khổ cho mình sao.” “Sau này cháu sẽ không như vậy nữa, cháu vào phòng một lát ạ.” “Đi đi, nghỉ ngơi một lát, sắp ăn tối rồi.” Ngôn Dục vừa đi, Giang Mạn liền cầm một chiếc gối ôm ném thẳng về phía Đóa Đóa, hạ giọng mắng: “Con bé chết tiệt này, con đánh người ta phải không?” Đóa Đóa ôm gối, “Mẹ, con là người bạo lực như thế sao?

Người ta đã nói là tự mình bị ngã, sao mẹ lại đổ tội cho con như vậy, mẹ là mẹ ruột của con đó, đừng có oan cho con, làm con đau lòng lắm.” Chính vì quá hiểu mình đã sinh ra một tiểu quái vật thế nào, Giang Mạn mới có thể khẳng định là nó đánh người.

“Con còn dám nói một câu không phải con làm không?” “Mẹ, con thật sự không biết mẹ đang nói gì.” “Ai da, ông ngoại, bảo bối của ông về rồi, ông không nhớ con sao?

Sao chẳng nhiệt tình gì cả.” Đóa Đóa nhào vào lòng Lan Hành Chi, ông đương nhiên biết con bé hư hỏng này đã làm chuyện xấu, đang tìm chỗ che chở.

“Con bé này.” “Ông ngoại.” “Được rồi, Mạn Mạn, không phải con đã ép nước trái cây mà An An thích nhất sao?” “Đúng rồi, An An, mẹ đã ép nước kiwi cho con.” “Cảm ơn mẹ.” “Khách sáo gì chứ, ba con và Nghiêu Nghiêu nói tối nay sẽ về nhà ăn cơm.” “Vâng.” “An An, lại đây với bà ngoại nào.” “Bà ngoại.” Nam Tịch nắm tay Mạc Hữu An, “Sao tay con lạnh thế này?

Có phải ở ngoài bị lạnh không.” “Cũng được ạ, con không thấy lạnh.” “Vậy phải mặc nhiều vào, con gái thân thể quý giá nhất, phải tự mình yêu quý cơ thể mình.” “Bà ngoại, con sẽ chú ý ạ.” “Ăn cơm xong theo bà ngoại đến phòng trưng bày, bà có rất nhiều trang sức, con đến chọn vài món mình thích.” “Bà ngoại, con có mà.” “Của con là của con, của bà ngoại cho là tấm lòng của bà, không được từ chối đâu đấy." "Chị dâu, đi chọn đi, bà ngoại có nhiều bảo bối lắm, toàn là hàng thật, giá trị liên thành đó, là do ông ngoại những năm nay sưu tầm từ khắp nơi trên thế giới, chị nhất định sẽ không thất vọng đâu." Lan Hành Chi và Nam Tịch đã bỏ lỡ hơn nửa đời người, cả hai đều rất trân trọng khoảng thời gian cuối cùng được ở bên nhau.

Hơn nữa Lan Hành Chi lại giàu nứt đố đổ vách, luôn đi theo phong cách đại gia, chỉ hận không thể đem hết bảo vật trên thế giới đặt trước mặt Nam Tịch.

"Như vậy sao được ạ." "Toàn là vật ngoài thân, bà ngoại tuổi này rồi, nhiều thứ cũng không đeo ra ngoài được, giữ lại cũng lãng phí." "An An, đó là tấm lòng của bà ngoại con, nể mặt chút đi." Lan Hành Chi cũng nói.

"Vậy con cảm ơn ông bà ngoại." "Ông ngoại, bà ngoại, Đóa Đóa có phần không ạ?" "Không có phần của con, đợi con thành gia rồi nói." Đóa Đóa bĩu môi, "Không có thì thôi, tiểu thư đây không thèm, thành gia lập thất ư, không có cửa đâu." "Con bé hoang dã." Lan Hành Chi mắng.

Nhưng giọng điệu đó, ai cũng có thể nghe ra sự cưng chiều trong đó, nào có nửa phần trách móc.

Giang Mạn đưa cho Mạc Hữu An một ly nước trái cây, Đóa Đóa chỉ có thể đứng nhìn thèm thuồng, rốt cuộc đây là mẹ của ai vậy, con gái ruột cũng không quan tâm, đúng là mẹ chồng nhà người ta.

Mạc Hữu An liếc nhìn bộ dạng đáng thương của Đóa Đóa.

Giang Mạn nói thẳng: "An An, uống đi con, cái này ấm, không lạnh đâu." "Mẹ." Đóa Đóa bĩu môi.

"Đừng gọi mẹ, mẹ không quen con, trước khi đi mẹ đã nói với con thế nào?" "Không nhận con thì thôi, mẹ có thể sinh lại một cô con gái ngoan, dù sao con cũng thế này rồi, sửa cũng không sửa được đâu.” “Con có phải muốn chọc tức chết mẹ mới chịu không?” Giang Mạn lại một chiếc gối ôm nữa ném về phía Đóa Đóa, cô bé lẳng lặng bắt lấy, rồi đặt ra sau lưng, ung dung dựa vào, người khẽ đung đưa, tóm lại là không có lúc nào yên tĩnh.

Giang Mạn tức đến phát run, Mạc Hữu An vội vàng vỗ nhẹ lưng bà, “Mẹ, đừng giận, Đóa Đóa còn nhỏ.” “Sắp tốt nghiệp đại học rồi, nhỏ gì nữa, đã là đứa trẻ to xác rồi, chẳng hiểu chuyện gì cả.” “Thật ra Đóa Đóa biết mình đang làm gì mà.” Giang Mạn lắc đầu, bà đã từ bỏ việc cải tạo đứa con gái này rồi, không còn hy vọng nữa.

May mà tuy ngang ngược nhưng cũng không phạm phải sai lầm gì có tính nguyên tắc.

“Đóa Đóa, mẹ cảnh cáo con, đây là lần cuối cùng, đối xử tốt với Tiểu Dục một chút, năm đó nếu không phải ông nội nó, mẹ đã chết từ lâu rồi, cũng sẽ không có con.” “Mẹ, con biết nhà chúng ta nợ ơn ông nội nhà họ Ngôn, nhưng không có nghĩa là chúng ta phải nhượng bộ con bé đó, nó đến để phá hoại hôn nhân của chị dâu và anh trai con, có thể nhịn được sao?” “Vậy cũng không đến lượt con ra tay, tình cảm của anh trai và chị dâu con có thể dễ dàng bị phá hoại sao?

Con vội cái gì?” “Con đương nhiên là vội rồi, bây giờ mấy cô gái này nhiều chiêu trò lắm, không thể không đề phòng.” “Được rồi, đừng cãi nữa, tóm lại con không được đối đầu với Tiểu Dục nữa.” “Được thôi, được thôi, chỉ cần nó không chủ động gây sự với con, con nhất định sẽ không chủ động gây chuyện, nhưng nếu người ta đã đánh tới cửa, con cũng sẽ không làm rùa rụt cổ mặc cho người ta đánh.” Tối nay Ngôn Dục mà yên tĩnh mới là lạ, cô cứ chờ nó đến gây sự, rồi sẽ đáp trả lại cho ra trò.

“Con gái con đứa, cho mẹ chút uy tín, nhớ lấy lời con nói đấy.”

“Biết rồi.” “Có một chuyện ta phải nói cho các con biết, trưa nay ta nhận được điện thoại của lão Ngôn, Tiểu Dục là vì trốn cuộc hôn nhân do gia đình sắp đặt mới bỏ nhà đi, nhà họ Ngôn sắp xếp cho nó một đối tượng, nó chê người ta xấu nên bỏ trốn.

Thật ra nó cũng không phải chuyên môn đến để phá hoại An An và Nghiêu Nghiêu, lời nói lúc nhỏ sao có thể tính, nếu muốn đến thì đã đến từ lâu rồi, cũng không đợi đến bây giờ.” “Anh trai con ưu tú như vậy, biết đâu nó lại thích anh con lần nữa, dù sao vẫn phải đề phòng.” Đóa Đóa vẫn không tin.

“Con bé này, ngay cả lời của ông ngoại cũng không nghe nữa, nếu con có nửa phần quan tâm đến chuyện của mình, ta nằm mơ cũng có thể cười tỉnh.” “Hôm nay nhân tiện mọi người ở đây, con cũng nói thật luôn, yêu đương kết hôn gì đó, con không có hứng thú, mọi người tốt nhất đừng ép con, nếu không con cũng bỏ nhà ra đi.” Giang Mạn tức đến nghiến răng, đưa tay ra sau quờ quạng, mới phát hiện không còn gối ôm nữa, đã bị ném hết sang phía Đóa Đóa rồi.

Chỉ có thể tức tối nhìn cô bé.

“Mẹ già, đừng như vậy mà, hạ hỏa, hạ hỏa.” “Con cả ngày chọc tức mẹ, con bảo mẹ hạ hỏa thế nào.” Đóa Đóa che miệng mình lại, “Được rồi, con không nói nữa, như vậy sẽ không chọc tức mẹ nữa.” Nam Tịch cũng vuốt tóc Giang Mạn, “Vội gì chứ, mỗi người đều có duyên phận của mình, chuyện tình cảm này con bé tự nói không tính, với bộ dạng của nó, cũng không thiếu lựa chọn, đợi nó gặp được người mình thích, biết đâu lại bỏ đi ngay.” Đối với điều này, Giang Mạn hoàn toàn tuyệt vọng.

Đóa Đóa cũng bĩu môi, không cho là đúng.

“Sẽ có ngày đó sao?” “An tâm đi.” * Có lẽ là bị Đóa Đóa đánh cho một trận, cả nhà phát hiện Ngôn Dục đã thu liễm hơn nhiều, Lục

Nghiêu trở về, cô ta cũng không nhào vào người anh, mà chỉ ngoan ngoãn gọi một tiếng anh Lục Nghiêu, rồi không có gì nữa.

Lục Nghiêu nhìn Mạc Hữu An đầy ẩn ý, Mạc Hữu An ra vẻ lát nữa em sẽ nói cho anh biết.

“Tiểu Dục, hôm nay chơi có vui không?” “Dì Mạn, cháu rất vui, mua được rất nhiều quần áo.” “Nếu cháu không chê, dì sẽ tự mình đo may cho cháu vài bộ.” “Vậy thì còn gì bằng, dì Mạn ở nước ngoài cũng rất nổi tiếng, nhiều người rất thích thiết kế của dì.” “Đó là do người ta ưu ái thôi.” Ăn cơm xong, Ngôn Dục sớm đã đi ngủ, trong nhà có vẻ yên bình không gợn sóng.

Khoảng một hai giờ đêm, phòng của Ngôn Dục vang lên tiếng hét thất thanh, tất cả mọi người mặc đồ ngủ vội vàng chạy ra, vội vàng gõ cửa phòng Ngôn Dục.

“Tiểu Dục, cháu sao thế?

Xảy ra chuyện gì vậy, mau ra ngoài.” Lục Minh gọi.

“Chú Minh, rắn, nhiều rắn quá.” “Sao trong nhà lại có rắn?” “Cháu không biết.” Trong phòng, Ngôn Dục bám vào cửa sổ, trên sàn nhà, có mấy con rắn dài đang lè chiếc lưỡi đỏ tươi, uốn éo thân mình tiến về phía cô, cả đời này cô sợ nhất là rắn, sợ đến mức la hét ầm ĩ.

Đóa Đóa đương nhiên cũng nghe thấy tiếng động, khóe miệng vui vẻ cong lên.

Chương 1557

Đồ ngốc, lại dám ném rắn vào phòng cô, cô có loại rắn nào mà chưa từng thấy.

Hồi nhỏ cô cũng từng bị ném vào quân đội huấn luyện, có lúc còn ngủ chung với rắn, dùng cách này để trả thù, đúng là trò trẻ con.

Không biết tự lượng sức mình.

Cô chỉ cần vài ba động tác là đã ném trả lại qua cửa sổ.

Tự mình gây nghiệp, thì tự mình quỳ mà chịu, cứ từ từ thân mật với mấy ông rắn, bà rắn đi nhé.

Lục Minh tìm chìa khóa dự phòng, vội vàng mở cửa.

Vừa nhìn vào phòng đã thấy có hai con rắn dài, đang hung hăng nhìn chằm chằm Ngôn Dục trên cửa sổ.

Mạc Hữu An cũng bị cảnh tượng này dọa sợ, nép vào bên cạnh Lục Nghiêu, anh liền ôm cô vào lòng.

Lục Minh trực tiếp tiến lên, tóm lấy hai con rắn.

Lục Nghiêu cũng nhanh chóng vào nhà tìm một cái bao tải, đưa cho Lục Minh, Lục Minh bỏ rắn vào trong.

Giang Mạn tay ôm tim mình, “Sao lại có rắn vào nhà được, chúng ta ở tầng mười mấy cơ mà.” Lục Minh nhíu mày, nhìn về phía Ngôn Dục, Ngôn Dục vừa tiếp xúc với ánh mắt của Lục Minh, thân hình nhỏ bé run lên, làm sao cô dám nói với nhà họ Lục, rắn là do cô nhờ người mang vào.

Lục Minh vừa nhìn biểu cảm của Ngôn Dục, liền đoán ra được chuyện gì đã xảy ra.

Chuyện xảy ra hôm nay, ông đã nghe vợ kể, có lẽ là vì bị Đóa Đóa đánh một trận, nên ôm hận trong lòng, muốn xử lý Đóa Đóa, kết quả lại lấy đá ghè chân mình.

Đứa con gái của ông, từ nhỏ đã là một tiểu ma đầu, đâu phải mấy con rắn nhỏ có thể dọa được.

Nếu đã như vậy, thì thôi vậy.

“Tiểu Dục, cháu sợ lắm phải không, nghỉ ngơi đi, chú mang rắn đi rồi.” Ngôn Dục vừa định gật đầu, giọng nói lười biếng của Đóa Đóa truyền đến, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy, nửa đêm nửa hôm ồn ào cái gì?” Lục Minh vừa thấy con gái ra, càng thêm đau đầu, cái đứa không sợ chuyện lớn này, một chút thiệt thòi cũng không chịu, tìm mọi cách cũng phải hành hạ Ngôn Dục một phen.

Lục Minh đứng ở cửa, không cho cô bé vào.

“Không có chuyện của con, về ngủ đi.” “Đã bị đánh thức rồi, con còn ngủ thế nào được, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Con thích hóng chuyện nhất đấy.” Đóa Đóa linh hoạt lách vào phòng, cười, “Ngôn Dục, cô sao thế, sao mặt mũi trắng bệch thế kia, vừa rồi là cô tru tréo như ma kêu quỷ khóc phải không.” Ngôn Dục trừng mắt nhìn Lan Đóa Đóa, nhưng cái gì cũng không dám nói, cái cảm giác có khổ mà không thể nói này sắp làm cô phát điên rồi.

“Tôi đã thế này rồi, cô còn nói mát.” “Gan dạ là do rèn luyện mà ra, hôm nào chị đây dạy cho cô.” “Đóa Đóa.” Lục Minh nhắc nhở.

Con bé này nhỏ tuổi hơn người ta, còn tự xưng là chị, đúng là không ra thể thống gì.

“Ba, mọi người về nghỉ ngơi đi, trong nhà chỉ có một mình con là con gái, con đến ở cùng Ngôn Dục, có con ở đây, đảm bảo sẽ không để cô ấy bị dọa nữa.” Vừa nghe Đóa Đóa muốn ở lại, Ngôn Dục đã hoảng, nếu ở một mình với cô ta, không biết còn xảy ra chuyện gì nữa.

“Tôi không cần cô ngủ cùng tôi.” Ngôn Dục dứt khoát từ chối.

“Sao thế?

Không phải cô sợ sao?

Để tôi ở cùng cô nhé.” Khóe miệng Đóa Đóa nở một nụ cười ngả ngớn, vừa tà tứ vừa xinh đẹp.

“Tôi không sợ chút nào, tôi không sợ gì cả.” “Thật không?

Tôi nghe nói rắn đều thích tụ tập thành bầy, đây mới đến hai con, biết đâu lát nữa lại đến hai con nữa.

Còn có mấy con nhện lớn gì đó, có tám chân, bò lên người sẽ bắt đầu cắn xé da thịt của cô, tôi thấy cần phải nhắc nhở cô, nhà chúng ta là nhà cũ rồi.” “Có lần tôi đã gặp phải loại nhện này, cô đoán xem tôi làm gì, tôi tiện tay ném đi, hình như là ném về phía cô đó, để tôi tìm xem, biết đâu dưới gầm giường còn có ổ của nó.” Nghe vậy, Ngôn Dục run rẩy, sắc mặt lại thay đổi, “Chú Minh, sẽ không như vậy chứ ạ.” Lục Minh đâu không biết đây là con gái mình đang uy hiếp người ta, “Yên tâm sẽ không đâu, lát nữa cháu đóng cửa sổ lại, sẽ không có vấn đề gì.” “Lan Đóa Đóa, con có thể để ba yên tâm một chút được không?” “Ba, con rất yên tâm mà, con đang giúp ba mẹ giải quyết khó khăn đây.” Đối phó với loại người vừa dã man vừa không nói lý này, phải xử lý cho ra trò, xử lý đến khi nó chịu thua, nếu không chẳng có tác dụng gì.

Phải cho nó biết sợ là gì.

“Lan Đóa Đóa, về ngủ đi.” “Ai da, ba, trong cái bao ba đang xách đựng gì vậy, sao trông có vẻ còn động đậy.” Lục Minh biết ý đồ của con gái, nhưng đã không kịp, Đóa Đóa đã giật lấy cái bao trong tay ông, rồi lôi hai con rắn ra, ném thẳng về phía Ngôn Dục.

“Hóa ra là mấy em ngoan ngoãn này, mềm mại ghê.” Vật mềm nhũn trườn trên người, Ngôn Dục nổi hết da gà, “A a a, tránh ra.” Cô ta đưa tay gỡ ra, nhưng con rắn như đã nhắm trúng mục tiêu, quấn quanh người cô ta, còn bò lên trên.

“Đóa Đóa, con đang làm gì vậy hả.” “Chú Minh, cứu cháu, mau cứu cháu, ghê quá.” Lan Đóa Đóa nhìn bộ dạng chạy trốn của cô ta, cười ha hả.

Lục Nghiêu cong khóe miệng, ôm Mạc Hữu An rời đi, tiểu ma nữ nhà anh sức chiến đấu này, một mình địch mười, giao Ngôn Dục cho nó đối phó, chuẩn không cần chỉnh.

Anh hoàn toàn không cần lo lắng nữa.

Tin rằng không bao lâu, Ngôn Dục sẽ lủi thủi đi về, làm gì còn thời gian mà quấy rầy anh.

“A a, mày xuống đi, mày xuống cho tao, hu hu hu.” Lục Minh bị Đóa Đóa chặn lại, Lục Nghiêu đã đi ngủ, Giang Mạn cũng là người sợ rắn, căn bản không dám tiến lên, chỉ có thể đứng một bên sốt ruột.

“Con bé hư, đừng quậy nữa, tránh ra cho ba.” “Ba, ba đâu phải không biết, loại rắn này không cắn người, nhiều nhất là dọa người thôi.” “Đêm hôm con dọa một cô bé, con cũng nhẫn tâm à.” “Ba, con cũng là cô bé mà.” Đóa Đóa tỏ ra rất tủi thân.

Nếu cô sợ rắn, tối nay người bị hành hạ sẽ là cô rồi, cô vốn đã quyết định không hành hạ Ngôn Dục nữa, nào ngờ con ranh này dám nửa đêm đến gây sự với cô, nhất định phải cho nó tự mình nếm trái đắng.

“Con có chỗ nào giống cô bé chứ.” “Dù có giống hay không, con vẫn là cô bé.” Đóa Đóa cứ chặn đường không nhúc nhích.

Ngôn Dục chạy loạn trong phòng.

Khoảng một phút sau.

“Lan Đóa Đóa, con có thể dừng tay được chưa.” “Được rồi, để con.” Đóa Đóa tiến lên, một tay tóm lấy cổ con rắn, quàng lên cổ mình, con rắn lè lưỡi về phía cô, nhưng cô không hề sợ hãi, còn đưa ngón út ra chọc chọc vào đầu con rắn.

Ngôn Dục kinh hãi trợn mắt, chỉ tay vào Đóa Đóa run rẩy, “Lan Khuynh Tâm, cô… cái đồ biến thái.” Ngay cả rắn cũng không sợ, lại còn dám sờ rắn, đúng là một sự tồn tại đáng sợ.

“Là do cô quá yếu đuối thôi.” “Biến thái, biến thái.” “Cô còn chửi nữa à?” Đóa Đóa lại cầm con rắn đi dọa người.

Ngôn Dục trực tiếp lật chăn lên, cuộn mình lại.

Chương 1558

Đóa Đóa khinh bỉ cười, “Cô cũng chỉ có thế thôi.” “Cô chẳng có chút dáng vẻ con gái nào cả.” Giang Mạn thấy con gái mình quấn con rắn trên cổ, cũng thấy nhức mắt, “Đóa Đóa, con mau bỏ con rắn vào túi đi, con để trên cổ mình ra thể thống gì, mau bỏ xuống cho mẹ.” “Mẹ, nó không cắn người đâu, mẹ xem nó đáng yêu biết bao.” Lục Minh trực tiếp lôi Đóa Đóa ra khỏi phòng ngủ, rồi ra hiệu cho Giang Mạn, Giang Mạn vào phòng an ủi Ngôn Dục.

Cô bé vẫn còn sợ đến run lẩy bẩy, xem ra là thật sự bị dọa sợ rồi.

Giang Mạn trong lòng không nỡ, “Tiểu Dục, không sao rồi, rắn đã bị bắt đi rồi, không sao rồi, không sao rồi.” “Bác gái, Lan Đóa Đóa sao lại đáng ghét như vậy.” “Yên tâm, chúng ta sẽ mắng nó, nhất định sẽ không để nó đến nữa, nếu không được, ta sẽ đuổi nó ra khỏi nhà.” Ngôn Dục lòng dạ sáng như gương, mọi người đều biết chuyện tối nay là do cô khơi mào, người ta không vạch trần cô, đã là nể mặt cô lắm rồi.

Cô cũng không dám đòi hỏi gì thêm.

Người nhà này đều là biến thái, đặc biệt là Lan Đóa Đóa.

Độ biến thái quá cao.

“Được rồi, ngủ đi, dì Mạn ở đây trông cháu, đợi cháu ngủ rồi dì sẽ đi.” Ngôn Dục bị dọa sợ, bây giờ làm gì còn buồn ngủ.

“Dì Mạn, cháu không ngủ được.” “Vậy để dì đi pha cho cháu một ly sữa, sữa có thể giúp ngủ ngon.” “Không cần đâu, dì đừng đi.” Ngôn Dục bình thường quen được nuông chiều, nhưng chỉ là một cô gái bị chiều hư, gan dạ thực ra không lớn.

Không giống như Đóa Đóa, tính tình bị chiều hư, nhưng người ta cũng rèn luyện được một thân bản lĩnh, trời không sợ đất không sợ.

“Đừng sợ, đừng sợ, dì Mạn ở đây.” Giang Mạn trong tiềm thức cũng đồng tình với kẻ yếu.

Mình sinh ra một đứa con gái, còn bản lĩnh hơn con trai, trời không sợ đất không sợ, bà làm mẹ, rất ít khi cảm nhận được cảm giác được con gái dựa dẫm.

Dù biết chuyện tối nay là lỗi của Ngôn Dục, nhưng con gái cũng thật sự quá đáng, không biết thế nào là biết điểm dừng.

Ngoài phòng khách.

Đóa Đóa không chút hình tượng dựa vào người Lục Minh, một tay che miệng ngáp, vẻ mặt buồn ngủ không chịu nổi.

Lục Minh: ...

Vừa nãy còn tinh thần hăng hái quậy phá, thoáng cái đã biến thành thế này, diễn cho ai xem đây.

“Đóa Đóa, con đừng có giả vờ với ba.” Đóa Đóa dứt khoát ôm cổ Lục Minh, “Ba, con buồn ngủ thật mà, ba đừng ồn nữa, con muốn ngủ.” “Ngủ gì mà ngủ, chúng ta nói chuyện đàng hoàng.” “Được, chúng ta nói chuyện, ba nói đi, con sẽ nghe.” Đóa Đóa luôn nhắm mắt.

“Con ngồi thẳng dậy cho ba, Lan Đóa Đóa.” “Vâng ạ, vâng ạ, con đã chuẩn bị sẵn sàng lắng nghe lời dạy bảo của ba rồi, đến đi, hãy để bão tố đến dữ dội hơn nữa đi.” “Sau này, không được làm những chuyện như vậy nữa...” Nếu Đóa Đóa có thể nghe lọt tai lời của cha mẹ, thì cũng sẽ không biến thành bộ dạng như bây giờ, lời của Lục Minh đối với cô không có tác dụng gì, cô dứt khoát tìm một tư thế trong lòng ông, ngủ thiếp đi.

Lục Minh: ...

Lục Minh tức đến bật cười, đứa con gái này của mình, thật sự là hết thuốc chữa rồi, cái kiểu tự tung tự tác này sau này có người đàn ông nào chịu nổi.

Khi Giang Mạn ra ngoài, liền thấy đứa con gái quậy phá tối nay đang ngủ yên trong lòng chồng, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần một bộ dạng ngây thơ không biết sự đời.

Con bé này chính là như vậy, lúc ngủ trông như tiểu công chúa, nhưng khi quậy lên, lần nào cũng khiến bà hận không thể nhét nó trở lại bụng sinh lại.

Bà tiến lên, véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào của nó, "Con bé hư này đúng là lãng phí khuôn mặt này, lần nào cũng làm những chuyện khiến người ta nghiến răng nghiến lợi." "Lại không dạy được phải không?" "Anh vừa mới bắt đầu nói nó đã ngủ rồi." Vẻ mặt Lục Minh có mấy phần vô tội.

"Nếu còn trẻ hơn một chút, em nhất định sẽ sinh thêm một đứa nữa, sinh một tiểu công chúa dịu dàng như nước." Giang Mạn hận không thể mình trẻ lại vài tuổi, sinh thêm một đứa con nữa.

Lục Minh mím môi, "Cái đó có lẽ không thể rồi, nhà chúng ta không có gen đó, sinh thêm mấy đứa nữa có lẽ cũng như vậy thôi, em xem từ Tử Đồng đến Niệm Niệm, đến Đóa Đóa, rồi đến Tiểu Anh Đào, đứa nào là đèn cạn dầu chứ." "Tiểu Anh Đào em thấy rất tốt mà, vừa ngoan ngoãn vừa hiểu chuyện, chẳng giống Đóa Đóa lúc nhỏ chút nào." "Đó là do nó chưa bộc phát thôi, cách đây không lâu nghe nói nó đánh một thằng bé mập, còn là cưỡi lên người người ta mà đánh, thằng bé mập đó cao hơn, to con hơn nó, mà cứng rắn không có chút sức phản kháng nào." Giang Mạn kinh ngạc tột độ, con bé đó trông mềm manh đáng yêu lắm mà, "Hả?

Mạnh mẽ vậy sao." Lục Minh gật đầu.

“Ai, gen nhà các anh đúng là không còn gì để nói.

Em còn không biết con gái anh sau này có gả đi được không nữa?” “Với vẻ đẹp này, chắc chắn là gả đi được.” Lục Minh lại không phải lo con bé này không gả đi được.

Mà là lo nó cứng đầu, không muốn gả, hoặc là chậm chạp không gả.

Nghĩ đến cũng thấy nghẹn lòng, Lục Sâm thì tìm mọi cách không cho Mộc Dung cưới Lục Niệm Nhất sớm, còn ông thì lo con gái mình không chịu gả.

“Xinh đẹp có ăn được không, có sắc mà không có nết.” “Thì cũng tốt hơn là xấu xí chứ.” Giang Mạn cũng lười phàn nàn về đứa con gái này, “Được rồi, bế Đóa Đóa vào phòng đi, cũng không còn sớm nữa, ngày mai anh còn phải đi làm, phải đi nghỉ ngơi rồi.” Lục Minh bế Đóa Đóa lên, con bé trông cao ráo, nhưng không có da có thịt, bế trong lòng chẳng có chút trọng lượng nào.

Ngôn Dục cả đêm không ngủ ngon, ngược lại là Đóa Đóa, ngủ rất say, là người dậy muộn nhất nhà.

“Ông ngoại bà ngoại buổi sáng tốt lành, ba mẹ buổi sáng tốt lành, anh trai chị dâu buổi sáng tốt lành.” Cô vừa vươn vai, vừa đi về phía bàn ăn.

Ngôn Dục vừa thấy Đóa Đóa đi về phía mình, lập tức nhớ đến cảnh con rắn quấn trên cổ mình tối qua, sợ đến mức lập tức đứng dậy đi đến bên cạnh Lan Hành Chi.

“Này, tối qua cô bị dọa ngốc rồi à, tôi là người, không phải rắn, cô sợ tôi làm gì.” Ngôn Dục quyết định không gây sự với kẻ biến thái này nữa, ngay cả nói chuyện cũng không nói, để tránh không cẩn thận lại bị hù dọa.

Lục Minh nhìn con gái, Đóa Đóa nhướng mày, cười tủm tỉm gắp cho Ngôn Dục một cái đùi gà, “Ngoan nào, cho cô ăn này.” “Cô có bỏ độc không?” Ngôn Dục nghi ngờ nhìn chằm chằm Đóa Đóa.

Đóa Đóa trầm giọng, “Ngôn Dục, cô có bị chứng hoang tưởng bị hại không vậy?

Không ăn thì đưa đây cho tôi.” Ngôn Dục ngậm miệng, hung hăng cắn một miếng đùi gà, như thể đang ăn thịt của Đóa Đóa.

Hành động của hai cô gái, khiến những người trên bàn ăn đều không nhịn được cong môi cười.

Đặc biệt là Lan Hành Chi, chuyện tối qua ông thực ra cũng nghe thấy động tĩnh, chính là vì có tự tin vào Đóa Đóa, biết nó sẽ không chịu thiệt, nên mới không dậy.

Kết quả, giống như ông đoán, vở kịch tối qua diễn rất tốt.

Một phát đã mài mòn hết sự sắc bén trên người Ngôn Dục.

Ăn sáng xong, Lục Nghiêu và Mạc Hữu An ra ngoài.

“Cảm giác bây giờ Ngôn Dục nhìn thấy Đóa Đóa, giống như chuột thấy mèo vậy.” Mạc Hữu An nói với Lục Nghiêu.

“Có cô em gái thế này, thật sự thấy đỡ lo, sau này nếu còn có cô gái linh tinh nào tìm anh, cứ để Đóa Đóa đi giải quyết, em thấy nó lợi hại lắm.” “Anh chỉ biết gài bẫy Đóa Đóa, đào hoa do mình gây ra mà không tự đi giải quyết, lại để em gái ra mặt.” Đóa Đóa ra tay, các trưởng bối chỉ trách mắng Đóa Đóa, còn anh là người trong cuộc thì chẳng hề hấn gì, làm gì có người anh trai nào như vậy.

“Không sao đâu, Đóa Đóa quen lầy rồi, lầy thêm chút nữa cũng không sao, anh thì khác, anh bây giờ là người phải đi theo con đường của người đàn ông tốt.” Lục Nghiêu nghiêm túc nói.

Chương 1559

Mạc Hữu An phì cười thành tiếng: “Anh đủ rồi đấy, người hỗn nhất chính là anh.” “Không hề, không hề, anh chỉ đứng thứ ba thôi, thứ nhất là Lục Tử Mặc, thứ hai là Lan Đóa Đóa.” “Không đúng, anh không phải thứ ba, thứ ba là Lục Niệm Nhất, còn nhỏ tuổi đã học người ta yêu đương, khiến các bậc trưởng bối cũng phải lo lắng theo.

Kết quả thì hay rồi, bây giờ ai cũng viên mãn, chỉ còn mỗi con bé là không biết đến bao giờ mới kết hôn được.” “Anh có giỏi thì đi mà nói trước mặt Niệm Niệm ấy.” “Thôi bỏ đi, phụ nữ nhà họ Lục chúng ta mà nổi điên lên thì không phải người đâu, anh không dại gì đi chọc vào tổ kiến lửa.” Lục Nghiêu nhún vai.

“Đồ nhát gan.” “Vợ ơi, tối nay chúng ta động phòng hoa chúc nhé, anh cũng phải được viên mãn chứ.” Từ lúc cô nói muốn sinh con cho anh, hormone của anh đã tăng vọt, nếu còn nhịn nữa, anh cảm thấy mình sắp thành ninja rùa mất.

Mạc Hữu An trừng lớn mắt: “Nói mấy cái này làm gì?” “Vốn dĩ tối qua đã định xử lý em rồi, nhưng dù sao cũng không phải nhà riêng của chúng ta, không tiện lắm.” Đôi mắt đen láy của Lục Nghiêu phủ một lớp sương mù nóng rực ma mị, dường như thật sự không chỉ nói suông.

“Anh đúng là đồ du côn.” “Ngoan nào, tối nay tắm rửa sạch sẽ chờ anh nhé.” * Đúng như Lục Nghiêu nói, người buồn bực nhất bây giờ chính là Mộc Dung và Lục Niệm Nhất.

Thực ra mấy năm nay, Mộc Dung cũng từng đề cập với Lục Sâm về việc muốn cưới Lục Niệm Nhất, nhưng lần nào cũng bị Lục Sâm khéo léo từ chối.

Trước mắt, những người xung quanh lần lượt đăng ký kết hôn, ngay cả mẹ ruột cũng sinh cho cậu một cô em gái.

Lúc này, Mộc Dung đang bế cô em gái hơn một tuổi của mình, khuôn mặt nhỏ nhắn của con bé hồng hào, vô cùng đáng yêu.

Mộc Dung không khỏi thầm than trong lòng, chẳng lẽ cậu phải đợi đến khi em gái mình làm phù dâu cho cậu thì mới cưới được cô gái mình yêu hay sao.

“Mộc Dung, con sao thế?

Sáng sớm đã than ngắn thở dài.” Trình Kiều sau khi kết hôn sống rất hạnh phúc.

Bà là một người phụ nữ tinh tế, dù ở nhà cũng sẽ chăm chút từ đầu đến chân.

Bà mặc một chiếc áo sơ mi chấm bi, bên dưới là chân váy da dài qua gối, khoác ngoài một chiếc áo khoác mỏng màu hồng vỏ đỗ, chân đi đôi dép lê trong nhà, khí chất tốt đến không ngờ.

Cả người bà trông còn trẻ trung xinh đẹp hơn lúc mới đến thành phố A, đâu có giống một người phụ nữ bốn mươi mấy tuổi còn sinh con.

Cuộc hôn nhân thứ hai hạnh phúc hơn nhiều so với lần đầu, cũng khiến bà thực sự cảm nhận được cảm giác được nâng niu trong lòng bàn tay là như thế nào.

Lâm Hữu là một người đàn ông đáng để phó thác, chưa bao giờ ra ngoài trăng hoa, tan làm là về nhà, hai người cùng nhau chăm con.

Ba tháng đầu của con bé có thuê bảo mẫu, sau đó là hai vợ chồng cùng chăm.

Chuyện cho con bú đêm, dỗ con đều do một tay Lâm Hữu lo liệu, bà hoàn toàn không cần bận tâm.

Trình Kiều ở nhà làm bà nội trợ toàn thời gian, cam tâm tình nguyện học hỏi nhiều món mới, đối với cô con gái nhỏ này lại càng tận tâm tận lực, mỗi ngày đều thay đổi món ăn.

Ngay cả Mộc Dung cũng thích qua đây ở.

Nhưng chỉ cần có Lâm Hữu ở nhà, ông gần như không để bà làm việc nhà.

“Không có gì ạ.” “Có phải muốn kết hôn rồi không?” Lâm Hữu hỏi.

“Chú Lâm, chú biết rõ còn cố hỏi.” Cậu muốn cưới con gái nhà họ Lục, chuyện này đã không còn là bí mật gì nữa, nhân viên trong công ty đều biết tổng tài của họ không cưới được vợ.

Nhắc đến chuyện này, Trình Kiều cũng có chút phiền lòng.

Tình cảm của con trai và Lục Niệm Nhất mấy năm nay rất ổn định, con trai vì Lục Niệm Nhất mà ngày nào cũng đến nhà họ Lục báo danh, nghiên cứu tài nấu nướng, bây giờ tay nghề đã rất tốt.

Nhưng vẫn không lọt vào mắt xanh của Lục Sâm, bà cũng không biết nên hiến kế cho con trai thế nào.

Cũng không biết Lục Sâm có phải mắt mọc trên đầu không mà lại không ưa con trai bà như vậy.

“Chồng à, anh cũng coi như thân thiết với nhà họ Lục, anh nói xem chúng ta có nên đến nhà họ Lục một chuyến không?

Hai đứa nhỏ yêu nhau lâu như vậy rồi, không thể cứ mãi thế này, tuổi chúng cũng không còn nhỏ, đã đến lúc kết hôn sinh con rồi.” Trình Kiều nói.

“Kiều Kiều, anh biết em lo lắng, nhưng nhà họ Lục quý nhất là con gái, Niệm Niệm bây giờ mới 25 tuổi, chúng ta mạo muội qua đó, e là cũng chẳng có kết quả gì, ngược lại còn khiến mọi người khó xử.” “Vậy phải làm sao đây?

Không thể cứ kéo dài mãi như vậy được.” Trình Kiều sốt ruột vô cùng.

Thấy vợ lo lắng, Lâm Hữu vuốt tóc bà: “Em đừng lo, để anh nói với Mạn Mạn trước, bảo Mạn Mạn nói chuyện với Mạc Noãn.

Đàn ông nhà họ Lục rất chiều vợ, đột phá từ phía Mạc Noãn trước sẽ có hy vọng hơn.” “Chúng ta đến hỏi cưới chắc chắn không được đâu, em đừng có ý định đó, được không?” “Thôi được, nói vậy cũng là một cách.” “Cuối tuần anh đưa em và Nam Nam ra ngoài chơi, cứ ở nhà mãi cũng chán.” “Vậy em muốn đi tắm suối nước nóng, anh ở bên cạnh trông con.” “Có vấn đề gì đâu.” “Em còn muốn ăn chân gà ngâm bí truyền mà hồi em mang thai anh mua cho em nữa.” “Em mà vừa ngâm suối nước nóng vừa ăn chân gà là sẽ bị đuổi ra ngoài đấy.” “Em có bẩn thỉu đến mức vừa ngâm suối nước nóng vừa ăn đâu, em nói là buổi tối cả nhà mình đi ăn.” “Yêu cầu thấp thật, vậy mà chỉ muốn ăn chân gà.” “Còn không phải tại anh sao?

Anh biết không?

Bà bầu lúc mang thai thèm ăn mà không được ăn thì sau này sẽ cứ nghĩ đến mãi.

Ai bảo lúc em mang thai anh không cho em ăn cái này, không cho em ăn cái kia, cứ như một ông quản gia vậy.” “Anh cũng là vì tốt cho sức khỏe của em thôi.” “Em thấy anh là vì con gái của anh thì có.” Trình Kiều lườm Lâm Hữu một cái.

“Ha ha, con gái anh chẳng phải cũng là con gái em sao, nó có vấn đề gì em không đau lòng à.” “Cũng đúng, có vấn đề gì em sẽ tìm anh.” Mộc Dung cúi đầu ăn bữa sáng của mình, thấy mẹ tìm được một người để phó thác cả đời, cậu thật lòng vui mừng.

Cuộc sống như bây giờ mới thực sự là cuộc sống, cậu mừng vì đã kéo bà ra khỏi vũng lầy đó.

“À, lạc đề rồi, chúng ta đang nói chuyện của Mộc Dung mà?” “Đúng rồi nhỉ.” Trình Kiều muộn màng nhận ra.

Mộc Dung đặt đũa xuống, lấy giấy ăn lau miệng: “Vậy thì làm phiền chú Lâm rồi ạ.” “Con khách sáo quá rồi, con gọi chú một tiếng, chúng ta là người một nhà, con còn là anh ruột của Nam Nam.

Là do chú quan tâm con chưa đủ, lâu như vậy rồi cũng chưa giúp được con gì, lẽ ra chú phải làm gì đó từ sớm.” “Chú Lâm, con biết tính cách của bác Lục, ai ra mặt cũng vô dụng, Niệm Niệm giống như con ngươi của bác ấy vậy, bác ấy không nỡ gả đi đâu.” “Ha ha, con hình dung như vậy cũng thật xác đáng.

Chú nghe nói cặp song sinh này từ nhỏ đều do một tay ông ấy chăm sóc, lúc còn nhỏ còn đưa thẳng đến công ty, ông ấy cưng chiều vô cùng, không nỡ gả cũng là chuyện bình thường.” “Bây giờ chú có con gái, cũng có thể hiểu được phần nào, sau này ai muốn cưới con gái chú cũng không đơn giản như vậy đâu.” “Ôi ôi ôi, ép chặt quá, cẩn thận con gái anh trực tiếp chạy theo người ta đấy.” Trình Kiều cười.

“Vậy thì đánh gãy chân thằng đó.” Mộc Dung: “...” Xem ra những người làm cha trên đời này đều giống nhau.

Cậu cười lắc đầu, ăn sáng xong liền rời đi.

Trình Kiều nói với Lâm Hữu: “Chồng à, anh nói xem Mộc Dung mấy năm nay có phải vẫn chưa ‘xử lý’ được Niệm Niệm không?” “Không phải đã xử lý từ lâu rồi sao?

Hai đứa yêu nhau lâu như vậy rồi.” “Ôi, em không có ý đó, em là nói có phải bọn họ vẫn chưa tiến triển đến bước cuối cùng không.”

Lâm Hữu cười, cảm thấy vợ mình thật sự có một trái tim thiếu nữ, rất thích hóng chuyện: “Chuyện này làm sao anh biết được, em chỉ có thể hỏi Mộc Dung thôi.” “Anh đoán xem nào.” “Chúng ta sau lưng đoán mò như vậy không tốt đâu, em muốn biết thì cứ hỏi Mộc Dung.” “Nó là khúc gỗ, làm sao em hỏi được chứ.

Chương 1560

Anh nói xem, nếu đã đi đến bước cuối cùng rồi, thì Lục Sâm còn có gì để ngăn cản nữa, con gái cũng đã là người của người ta, dù sao cũng phải buông tay, hà tất phải giày vò đôi trẻ làm gì.” “Em nghĩ đơn giản quá rồi.” “Đơn giản chỗ nào, chẳng phải là chuyện như vậy sao.” Lâm Hữu mỉm cười, thấy con gái trong lòng đã tỉnh, liền đút bột cho bé.

Vẻ mặt cẩn thận từng li từng tí của ông khiến Trình Kiều không thể rời mắt.

Một người đàn ông có quyến rũ hay không, không phải ở vẻ ngoài anh tuấn đẹp trai, mà là ở một trái tim biết lo cho gia đình.

“Kiều Kiều, em nhìn anh làm gì thế?” “Em chỉ đang nghĩ, tại sao mối tình xuyên quốc gia của chúng ta không đến sớm hơn một chút, nếu đến sớm, biết đâu em có thể sinh cho anh thêm vài đứa con.

Con cái có một người cha như anh, nhất định sẽ rất hạnh phúc.” “Chuyện duyên phận không thể cưỡng cầu, bây giờ như vậy rất tốt rồi.

Cần nhiều con làm gì, kết tinh của tình yêu chỉ cần một là đủ.” “Ừm, cũng đúng.” * Mạc Hữu An cả ngày đều lơ đãng, chưa đến giờ tan làm đã hẹn Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa ra ngoài ăn cơm.

“An An, chị không vội cùng Lục Nghiêu anh anh em em tạo em bé à, còn có thời gian tìm chúng em ra ngoài.” Lục Niệm Nhất rất không hiểu.

“Lục Niệm Nhất, sao bây giờ em nói chuyện đen tối thế?” “Em nói có sai sao?

Hai người không bị ông cụ nhà em kích thích à?

Đây không giống phong cách của anh Nghiêu Nghiêu đâu.” Dù sao thì Mộc Dung cũng bị kích thích không nhẹ, gần đây cứ lẩm bẩm một mình, nghĩ đủ mọi chiêu trò đối phó với bố vợ tương lai.

“Không có chuyện đó, chị mời các em ra ngoài ăn cơm là vì chị không trọng sắc khinh bạn, đơn giản vậy thôi.” Không thừa nhận thì thôi, Lục Niệm Nhất cũng lười chọc thủng.

M.

“Ha ha, nhìn bộ dạng e thẹn của chị kìa, không lẽ lại có phiền não gì rồi, lại đây, lại đây, hôm nay em là em gái tri kỷ của chị.” Mạc Hữu An: “...” Sao ai cũng như thầy bói vậy.

“Chị chỉ đơn thuần muốn tìm các em ra ngoài chơi thôi, các em nghĩ gì vậy, còn nữa là cảm ơn Đóa Đóa.” “Hầy, đừng nhắc đến chuyện đó nữa, Ngôn Dục cứ giao cho em, đảm bảo một tuần là khiến cô ta cút đi.” Đóa Đóa đầy nhiệt huyết, cảm thấy đây chỉ là một chuyện nhỏ không đáng kể.

“Lan Đóa Đóa, em lại làm gì rồi?” “Chị còn nhớ có một cô bé thề thốt muốn gả cho anh trai em không?” Lục Niệm Nhất có ấn tượng, vì bà nội không chỉ nói một lần, rằng Lục Nghiêu hồi nhỏ rất đào hoa, các cô bé đều thề muốn gả cho anh.

Lớn lên rồi thì lại chẳng có bạn gái nào.

Mất mặt.

Các bậc trưởng bối nhắc nhiều, cô cũng đã nghe qua.

“Đến rồi à?” “Đến rồi, hôm qua định xử lý em và chị dâu, kết quả bị em xử lý lại.” “Nó đánh người ta một trận, rồi tối muộn còn ném rắn vào phòng ngủ người ta, bây giờ người ta gặp nó là sợ.” Sáng nay cô đã thấy rồi, ánh mắt Ngôn Dục nhìn Đóa Đóa đều là sợ hãi.

“Loại người này đáng bị xử lý, để cô ta không biết trời cao đất dày là gì, toàn cái tính tiểu thư õng ẹo.” Lục Niệm Nhất đồng tình.

“Điểm Điểm có ra tay không?” “Tất nhiên là có rồi, ngày đầu gặp mặt đã ra tay, cho cô ta một món quà ra mắt là tiếp xúc thân mật với mặt đất.” “Thế mới đúng, bên cạnh có nguồn lực tốt như vậy, tuyệt đối đừng lãng phí.” “Yên tâm, em là ai chứ, lúc này tuyệt đối không quên Điểm Điểm.” “Lần sau em định làm gì?” “Bà cô đó trông kiêu ngạo nhưng nhát gan lắm, lần sau có lẽ có thể giả ma dọa cô ta.” “Vậy à, cho em tham gia với, em thích nhất mấy trò này.” Lục Niệm Nhất cũng là người càng đông càng hăng.

“Không vấn đề gì.” Mạc Hữu An lắc đầu, thảo nào Lục Nghiêu nói con gái nhà họ Lục không dễ chọc, lúc nào cũng hợp lại thành một phe, dễ chọc mới lạ.

“Đóa Đóa, gần được rồi thì thôi đi, chị thấy tối qua cô ta bị dọa đủ rồi, tối nay nếu tiếp tục xử lý cô ta, ba mẹ sẽ giận đấy.” “Vậy phải xem biểu hiện của cô ta tối nay, nếu cô ta vẫn chưa từ bỏ ý định, còn muốn xử lý em, em sẽ không chịu bỏ qua, tiếp tay cho sự kiêu ngạo của cô ta đâu.” “Chị nghĩ chắc sẽ yên ổn một thời gian.” “Cái này thì không biết.

Mà này, Niệm Niệm, rốt cuộc khi nào chú mới đồng ý hôn sự của em và anh Mộc Dung?” Lục Niệm Nhất nhún vai: “Chắc trong thời gian ngắn cũng không thể nào.” “Thật không biết chú cố chấp cái gì, em thấy ba em chỉ mong mau mau gả con gái đi.” “Bây giờ là vậy, đợi em có bạn trai rồi thì không phải chuyện như vậy nữa đâu.” “Em chẳng muốn yêu đương gì cả.” Đóa Đóa bĩu môi.

“Người theo đuổi em chắc chắn còn thảm hơn Mộc Dung.” Lục Niệm Nhất cũng không vạch trần.

Nếu Diệp Mộ không nói, thì chắc chắn cậu ta có suy nghĩ riêng, cô cũng lười xen vào, kẻo phá hỏng kế hoạch của người ta.

Điện thoại của Mạc Hữu An lúc này vang lên, cô đắn đo vài giây rồi mới nghe máy: “Anh Nghiêu Nghiêu.” “Vợ ơi, em đang ở đâu thế?” “Em đang ở ngoài chơi.” Lục Nghiêu nhướng mày, cô có mấy người bạn, anh biết rõ như lòng bàn tay, không phải Lục Niệm Nhất thì cũng là Đóa Đóa.

“Em đang ở cùng hai đứa nhóc đó à?” “Đúng vậy.

Thôi, em không nói chuyện với anh nữa, chúng em đang ăn cơm.” Nói xong, Mạc Hữu An liền cúp máy.

Lục Nghiêu nhướng mày, con nhóc này, đang cố tình trốn anh.

Nói là muốn sinh con, vậy mà đã chùn bước rồi.

Anh không tin cô có thể trốn được bao lâu, chẳng lẽ tối nay không về nhà?

Tối nay không về, tối mai cũng không về sao?

Anh đã đợi nhiều năm như vậy rồi, chẳng lẽ còn để tâm một hai ngày này.

Trên mặt Lục Nghiêu là nụ cười cao thâm khó lường, đôi mắt đen láy sáng rực, giống như sói vương chờ đợi con mồi trong đêm tối, cao cao tại thượng, thế bắt buộc phải có được.

Mạc Hữu An phát hiện hai cô nhóc đối diện đang nhìn mình chằm chằm, trên mặt hiện lên một tia ngượng ngùng: “Hai đứa nhìn chị làm gì, còn không mau ăn đi, lát nữa không kịp xem phim bây giờ.” “Chị An An, tối nay chị không bình thường chút nào.” Lục Niệm Nhất khẳng định.

Người chị họ này của cô, thật ra EQ không cao lắm, hoàn toàn không giấu được chuyện tình cảm, khiến người ta liếc mắt là nhìn ra ngay.

Đóa Đóa cũng gật đầu lia lịa, vẻ mặt như thể ‘em cũng thấy vậy’.

“Hai đứa là em bé tò mò à?

Hỏi đông hỏi tây.” “Ồ, vậy thì chắc chắn là chuyện phòng the rồi, hai em bé chúng em không được nghe.” Lục Niệm Nhất trêu chọc.

“Lục Niệm Nhất!” “Xấu hổ hóa giận, chắc chắn là vậy rồi.” Lục Niệm Nhất cười không ngậm được mồm.

Đóa Đóa cũng cười ngả vào người Lục Niệm Nhất, cô cảm thấy anh trai mình đúng là khổ tận cam lai, mỗi ngày tan làm về nhà trêu chọc cô chị dâu da mặt mỏng, đúng là niềm vui cuộc sống.

Cô chị dâu hay ngại ngùng như vậy, đến cô là con gái nhìn còn thích, chỉ muốn véo má một cái.

Không chỉ Đóa Đóa có sở thích xấu xa, Lục Niệm Nhất ở phương diện này cũng không kém cạnh, lúc này không hề dừng lại ngay, mà còn thêm dầu vào lửa: “Lần này là không chịu được nụ hôn của anh Nghiêu Nghiêu, hay là sợ những chuyện khác?” “Ôi chao, chắc không đến mức đó đâu, anh trai em đẹp trai như vậy, mỗi tối nhìn khuôn mặt đó, không chảy nước miếng đã là may rồi, sao có thể không chịu được nụ hôn của anh ấy chứ.” Mạc Hữu An trừng mắt nhìn Lục Niệm Nhất.

Con nhóc này, càng nói càng gần sự thật, càng nói càng quá đáng.

Lục Niệm Nhất tự mình nói tiếp: “Ồ, em biết rồi, chị chắc chắn là ngại ngùng, đừng mà, đều là vợ chồng rồi, thoải mái một chút đi.” Mạc Hữu An bị Lục Niệm Nhất nói đến mức muốn tìm một cái bàn để chui xuống, sớm biết tối nay đã không gọi cô đến, nếu chỉ gọi Đóa Đóa, chắc chắn Đóa Đóa không nhìn ra nhiều chuyện như vậy.

Chương 1561

"Ừm, Đóa Đóa, em đoán xem chị dâu em bây giờ đang nghĩ gì?" Đóa Đóa lắc đầu.

"Chết tiệt, sớm biết đã không gọi Lục Niệm Nhất đến, con nhóc này mắt sắc như gì ấy." "Ha ha..." "Lục Niệm Nhất!" Mạc Hữu An bất lực vô cùng.

"Chị An An, chị hối hận cũng vô ích rồi, em đã đến rồi, muốn đuổi em cũng không đi được, em còn chưa ăn no đâu." "Mau ăn đi, chị thà em gọi thêm món còn hơn là nói nhiều." "Vâng ạ, không trêu chị nữa." Nhiệt độ trên mặt Mạc Hữu An vẫn chưa hạ xuống, nghĩ đến chuyện tối nay, cô cứ có chút thấp thỏm.

Lục Nghiêu này, sao không gọi điện thoại nữa, không phải nên qua tìm cô sao?

Sao không có động tĩnh gì.

Chẳng lẽ anh không biết cô ở đâu?

Cô thật sự rất mâu thuẫn, Lục Nghiêu không đến, cô không yên.

Lục Nghiêu mà đến, cô sẽ càng thêm không tự nhiên.

"Chị An An, chị không ăn à?" "À, ăn ngay đây." "Chị Niệm Niệm, người đang yêu đều như vậy sao?

Giống như ngốc vậy." Đóa Đóa tò mò hỏi.

Trước đây khi ra ngoài ăn cơm, Mạc Hữu An chưa bao giờ ngồi không yên như vậy.

"Nói chung, lúc đang trong giai đoạn nồng nhiệt thì sẽ như vậy, qua giai đoạn đó là ổn thôi." "Ây da, anh trai em và chị dâu em như vậy có được coi là cưới trước yêu sau không?” “Xem ra bây giờ đúng là như vậy rồi.” “Sao hai đứa nhiều lời thế, không thể yên tĩnh ăn được à?” Đóa Đóa và Lục Niệm Nhất nhìn nhau, đồng thanh nói: “Được rồi, ăn là được chứ gì.” Hai người còn làm ra vẻ ‘chúng em đã biết sự thật rồi’.

Tâm trạng của Mạc Hữu An thật sự rối bời.

Sau bữa tối, ba người đi xem phim.

Ra khỏi rạp chiếu phim, Mạc Hữu An lại buồn rầu, khó khăn mở lời: “Niệm Niệm, tối nay em có về căn hộ của em không?

Chị về với em.” Lục Niệm Nhất trợn tròn mắt đẹp, vội vàng xua tay: “Đừng mà, em không muốn bị anh Nghiêu Nghiêu truy sát ngàn dặm đâu.” Dám bắt cóc cô vợ mới cưới của người ta, có phải muốn ăn đòn không.

Sự bất thường của Mạc Hữu An tối nay, thực ra cô cũng đã đoán được.

“Lục Niệm Nhất, chị là chị của em.” “Lục Nghiêu cũng là anh của em mà, em phải công bằng với cả hai bên, không thiên vị ai cả.” “Chị dâu, chị đi với em đi.” Mạc Hữu An lườm cô một cái: “Đi với em về nhà ba mẹ không lo lắng sao được.” “Vậy thì hết cách rồi, chị phải làm một cô con dâu hiếu thảo.” “Được rồi, được rồi, để em đưa hai người về, đừng giày vò nữa.” Đóa Đóa cười như một con hồ ly.

“Chị tự về được.” “Đừng mà, chị dâu tốt của em, để em đưa chị về.” Mộc Dung đến đón Lục Niệm Nhất, Đóa Đóa đưa Mạc Hữu An về, nơi đưa đến là khu biệt thự của hai vợ chồng họ.

“Chị dâu, về đi.” “Em về một mình chị không yên tâm.” “Đóa Đóa nhà chị một mình chống mười, có gì mà không yên tâm, em đi đây.” Đóa Đóa vẫy tay, phóng khoáng lái xe đi.

Mạc Hữu An chần chừ một lúc ở cửa, do dự một hồi rồi vẫn đi vào trong nhà.

Trong nhà không bật đèn.

Cô không khỏi vui mừng, chẳng lẽ Lục Nghiêu chưa về?

Mạc Hữu An kích động bật đèn, sau đó đi vào phòng tắm tắm rửa, nằm trên chiếc giường lớn, thoải mái lăn qua lăn lại mấy vòng.

Nhưng cô không biết, trong bóng tối, có một người lặng lẽ từ phòng sách đi ra, rồi lại lặng lẽ mở cửa phòng ngủ.

Anh cứ thế khoanh tay nhìn người phụ nữ nhỏ bé đang lăn qua lăn lại trên chiếc giường thoải mái, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

Tảng băng nhỏ này thật sự rất đáng yêu, thật sự nghĩ rằng anh đã tha cho cô, sao cô lại có suy nghĩ ngây thơ như vậy?

Cho rằng một người đàn ông lúc này có thể bỏ cuộc, đây chính là ngọn lửa do chính cô châm lên.

Mạc Hữu An cứ cảm thấy như có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mình, cảm giác này khiến cô có chút sởn gai ốc, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Lục Nghiêu một người sống sờ sờ đứng ở cửa.

Sợ đến mức hét lên.

“Sao thế?

Nhìn thấy chồng em mà cứ như thấy ma vậy, chồng em trông đáng sợ thế à?” Lục Nghiêu từng bước tiến lại gần, Mạc Hữu An sợ đến mức cuộn chăn quanh người, sau đó cuộn tròn lại, biến mình thành một cái kén tằm.

Lục Nghiêu dở khóc dở cười: “Mạc tổng, dù sao em cũng là nữ tổng tài bá đạo, gan dạ chỉ có thế thôi à?” Cái gì mà nữ tổng tài bá đạo.

Người này chỉ biết bôi nhọ cô.

“Lục du côn, em biết anh cố ý kích em, đừng tưởng em không biết.” Lục Nghiêu trực tiếp nằm xuống, ôm lấy con nhộng nào đó vào lòng.

“Tảng băng nhỏ, em đang sợ cái gì?” Mạc Hữu An hoàn toàn không dám nhìn vào mắt Lục Nghiêu, quay đầu sang một bên, cũng không dám nói gì.

Để đối phó với Mạc Hữu An, Lục Nghiêu có rất nhiều cách.

“Tảng băng nhỏ, em mà không nói nữa, anh sẽ hôn em đấy.” “Anh dám.” “Em nghĩ xem anh có dám không.” Thôi được rồi, Lục du côn chẳng có chuyện gì là không dám làm.

“An An, đừng sợ gì cả, anh là người yêu em nhất, dù thế nào anh cũng sẽ không làm tổn thương em, biết không?” Lời của Lục Nghiêu, Mạc Hữu An tự nhiên tin tưởng.

“Được rồi, đừng cứ cuộn chăn mãi, không thoải mái đâu, em toát mồ hôi rồi kìa.” “Ồ.” Mạc Hữu An buông chăn ra, Lục Nghiêu ôm cô vào lòng, hôn lên trán cô.

“Tảng băng nhỏ, thả lỏng một chút, có phải lên máy chém đâu, em có cần phải làm ra vẻ anh dũng hy sinh như vậy không?” “Lúc này anh còn đùa gì nữa.” “Dáng vẻ này của em thật sự rất giống.” “Anh đừng nói nữa.” Mạc Hữu An xấu hổ muốn chết, cô không biết các cô dâu khác có như vậy không, nhưng cô rất không có khí phách, có chút sợ hãi chuyện này.

Lục Nghiêu nhìn người phụ nữ trong lòng, cô nhắm chặt hai mắt, hàng mi dài bất lực run rẩy, cơ thể cứng đờ không thể tả.

Trông thế nào cũng là một bộ dạng đáng thương.

Lục Nghiêu có chút không nỡ, nhẹ nhàng véo mũi cô: “Tảng băng nhỏ, nếu em vẫn chưa thể thản nhiên chấp nhận, chúng ta cứ đợi thêm một thời gian.” Thực ra cũng không vội lúc này.

Giữa họ quả thực phát triển quá nhanh, chưa yêu đương được mấy ngày đã kết hôn, ngày thường thân mật cũng ít, vừa đến đã làm thật, quả thực có chút khó chấp nhận.

Nghe vậy, Mạc Hữu An mở mắt ra, cô ngẩn người một lúc, sau đó bàn tay nhỏ mềm mại từ từ đặt lên cằm anh, từng chút một đi lên, kiên định nói: “Không cần, cứ hôm nay đi.” Dù sao sớm muộn cũng phải trải qua ngày này, chọn ngày không bằng gặp ngày.

Chương 1562

Càng chờ đợi, càng giày vò.

Không phải nói nhắm mắt một cái là qua sao?

Chắc cũng không có gì to tát.

Trong con ngươi đen láy của Lục Nghiêu, ngọn lửa nhảy múa, nhưng lại ánh lên tia sáng dịu dàng, anh đưa tay cọ cọ mũi cô, cười trêu chọc: "Ha ha, nếu em đã kiên định như vậy, vậy thì hôm nay thôi." Lục Nghiêu ôm lấy Mạc Hữu An, má cọ vào má cô, sau đó nhẹ nhàng ôm đầu cô, trao cho cô nụ hôn nhẹ nhàng nhất thế gian, không vội vàng, không hấp tấp, chỉ để từ từ mở rộng lòng cô, để cô gái mà anh đã theo đuổi hơn mười năm hoàn toàn thuộc về mình.

Được đối xử dịu dàng như vậy, trái tim Mạc Hữu An mềm nhũn, khuôn mặt nhỏ cũng phủ đầy ráng hồng.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng mờ ảo, nhiệt độ trong phòng ngủ từ từ tăng lên, cho đến khi bùng lên không thể kiểm soát.

Mạc Hữu An thực ra đã tỉnh từ sớm, trong đầu vẫn còn nghĩ đến những chuyện linh tinh tối qua, xấu hổ đến mức rúc cả người vào lòng Lục Nghiêu.

Lục Nghiêu thoải mái híp mắt lại, bàn tay to vỗ nhẹ vào lưng Mạc Hữu An: "Tảng băng nhỏ, ngoan ngoãn ngủ thêm một lát nữa, bây giờ còn sớm." "Anh Nghiêu Nghiêu." "Ừm?" Mạc Hữu An đặt bàn tay nhỏ lên ngực anh: "Anh Nghiêu Nghiêu, cảm ơn anh." Lục Nghiêu gõ nhẹ mấy cái vào đầu Mạc Hữu An: "Tảng băng nhỏ, em có ngốc không thế." "Không được mắng em nữa, mắng nhiều, không ngốc cũng bị anh mắng thành ngốc đấy." Lục Nghiêu dùng đầu ngón tay quấn quanh mái tóc dài của Mạc Hữu An, ngón tay thon dài lúc thì luồn vào, lúc thì nhẹ nhàng vuốt ve.

“Được rồi, được rồi, sau này ngày nào cũng khen em thì sao?” “Lục Nghiêu, có thể nói chuyện vui vẻ được không?” “Sáng sớm, em nghĩ đây là thời điểm tốt để nói chuyện à?” “Đương nhiên rồi, lúc này không nói chuyện thì còn làm...” Mạc Hữu An chưa nói xong đã bị Lục Nghiêu dùng nụ hôn chặn môi lại, dùng hành động nói cho cô biết, bây giờ là lúc thích hợp nhất để làm gì.

Mạc Hữu An và Lục Nghiêu buổi tối tự nấu ăn riêng, Đóa Đóa gọi điện thoại đến nói, cô đã hoàn toàn xử lý xong Ngôn Dục, bây giờ Ngôn Dục rất ngoan ngoãn, trước mặt cô hoàn toàn không dám nhắc đến Lục Nghiêu.

Lục Nghiêu cũng chưa bao giờ để Ngôn Dục vào lòng, Ngôn Dục cũng chỉ là tiểu thư đỏng đảnh, tâm cơ không sâu.

Hoàn toàn không thể so sánh với bạn gái cũ của Lục Tử Mặc là Úy Lam.

Làm đối thủ cũng không cần thiết.

Tương tự, đây cũng là suy nghĩ của Mạc Hữu An.

Ngôn Dục không phải là Úy Lam, Úy Lam đó và Lục Tử Mặc thực sự đã có một đoạn tình cảm, đây là điều Ngôn Dục không thể so sánh.

Ngôn Dục đối với Lục Nghiêu không phải là tình yêu, chỉ là một chút thích, thậm chí là coi anh như cọng rơm cứu mạng.

Anh Nghiêu Nghiêu của cô, từ đầu đến cuối cũng chỉ thích một mình cô, không có cái loại sinh vật lằng nhằng như bạn gái cũ.

“Tảng băng nhỏ, em đang nghĩ gì thế?

Có thể chuẩn bị ăn cơm rồi, mau ra bưng đồ ăn đi.” “À, em ra ngay.” Mạc Hữu An bị kéo về thực tại.

Mạc Hữu An vừa bước vào, một bàn tay to đã vòng qua eo cô: “Vừa nãy có phải đang nghĩ đến anh không, nghĩ đến mức nhập tâm như vậy.” “Ngoài nghĩ đến anh ra em không thể nghĩ chuyện khác được à.” “Không được, ở nhà em chỉ có thể nghĩ đến một mình anh thôi.” “Đồ bá đạo, sao có thể.” “Sao lại không thể, anh chỉ nghĩ đến một mình em thôi.” Mạc Hữu An bất giác bĩu môi, tâm trạng rất tốt.

“Vui rồi à?” Anh nâng cằm cô lên.

Mạc Hữu An gạt tay anh ra: “Sao anh lắm lời thế.” Mạc Hữu An bưng đồ ăn ra khỏi bếp, Lục Nghiêu cười một tiếng, cũng vội vàng bưng ra.

Sau bữa cơm, Mạc Hữu An nhận được một tin tức khiến cô rất không thoải mái, một tuần sau Lục Nghiêu phải đi làm nhiệm vụ, ngày về không hẹn trước.

Mạc Hữu An biết tính chất công việc của anh, những điều này là khó tránh khỏi, nhưng không biết tại sao, lại thấy buồn vô cớ.

Cụ thể cô cũng không dám hỏi nhiều, vì mỗi ngành đều có quy tắc riêng, Lục Nghiêu tuy chiều cô, nhưng những chuyện liên quan đến nguyên tắc anh cũng sẽ không thay đổi.

“Anh Nghiêu Nghiêu, có nguy hiểm không?” “Đồ ngốc, anh Nghiêu Nghiêu của em có gì mà không giải quyết được.” Lục Nghiêu luôn mang một giọng điệu kiêu ngạo.

“Em nhớ là anh đã lâu không đi làm nhiệm vụ rồi.” Mạc Hữu An trong lòng hoang mang, nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Lục Nghiêu bây giờ trên đầu cũng chỉ có một mình Lục Minh, bị chính cha mình đè đầu, với cấp bậc của anh thì đã sớm không cần thường xuyên đi làm nhiệm vụ, lần này chắc chắn là rất khó giải quyết, rất quan trọng nên mới cần anh đích thân ra tay.

“Ngốc không chứ, chính vì lâu rồi không đi nên anh mới đi chứ, anh không thể cứ nhàn rỗi mãi được.” Mạc Hữu An không nói nữa, là một người vợ quân nhân, từ nhỏ cũng thân thiết với nhà họ Lục, cô tự nhiên biết nên làm gì.

Mỉm cười với anh, cô nhẹ nhàng nói: “Được, vậy anh tự chú ý an toàn, em ở nhà chờ anh về.” “Tốt quá, có vợ đúng là khác hẳn.

Yên tâm, anh quyến luyến nhất là cái chăn có em, anh nghĩ em chắc chắn cũng vậy, nhiệm vụ kết thúc anh nhất định sẽ về sớm ngủ cùng em.” “Cũng không vội lúc đó, an toàn là quan trọng nhất, em có chạy đi đâu đâu.” Mạc Hữu An lườm anh một cái, đặt bát đũa xuống, nói một cách đặc biệt nghiêm túc.

“Ha ha.” “Lục Nghiêu, anh cười cái gì, em đang nói chuyện nghiêm túc với anh, anh có thể tỏ ra có thái độ một chút được không.” “Vâng, thưa bà xã đại nhân.” “Không biết anh là người thế nào, cũng thật kỳ lạ, cô Lâm Y Y kia nói ở trong đơn vị anh lạnh lùng lắm, em thật sự khó mà tưởng tượng được.” “Chuyện em khó tưởng tượng còn nhiều lắm.” “Người hai mặt.” “Vợ và cấp dưới có thể giống nhau sao?

Vợ là để cưng chiều.

À, đúng rồi, ngày mai chúng ta mời mọi người đến nhà ăn cơm được không?” “Đồng đội của anh à?” “Ừm, coi như là tiễn mọi người, cũng để họ biết, anh bây giờ là người có vợ rồi.” “Em thấy anh là nhớ cô Y Y kia thì có.” Mạc Hữu An nói một cách gượng gạo.

“Ha ha, em còn ghen với Y Y à, cô gái đó chẳng giống phụ nữ chút nào.” “Không giống phụ nữ, em thấy cô ta rất giống, em mới là người không giống phụ nữ.” “Tảng băng nhỏ lúc ghen thật sự rất đáng yêu.” Lục Nghiêu véo một cái vào má Mạc Hữu An.

“Du côn, anh mà còn véo nữa em lại phun vào mặt anh đấy.” Lục Nghiêu nhớ lại lần bị phun đầy mặt, cười nói: “Các cô gái có phải gả đi rồi là không chú ý hình tượng nữa không.” “Em không chú ý hình tượng chỗ nào, em chỉ đang nhắc nhở anh thôi, em có phun vào anh không?

Em có phun vào anh không?

Anh mắt nào nhìn thấy.” Lục Nghiêu nhướng mày: “Hóa ra tảng băng nhỏ nổi giận rồi thì là một quả ớt nhỏ.” “Anh mới là quả ớt nhỏ.

Mà này Lục Nghiêu, em không biết làm nhiều món, một mình anh có xoay xở được không?

Nếu không được, chúng ta mời người giúp việc đi.” “Không sợ, anh nói em nghe, lấy được lính chúng anh, coi như các em có phúc rồi, chúng anh ai cũng đảm đang lắm, em cứ chờ ăn thôi.

Nếu họ tự không động tay, vậy thì khỏi ăn.” Mạc Hữu An cười: "Có ghê gớm vậy sao?" Mạc Hữu An rất khó tưởng tượng cảnh một đám đàn ông to cao chen chúc trong bếp sẽ là một cảnh tượng hoành tráng thế nào. "Đương nhiên." "Nhưng là chúng ta mời khách mà, chúng ta lại còn bắt họ tự mình làm, như vậy có bất lịch sự không?" "Có gì mà bất lịch sự, đừng quản nhiều như vậy." "Em cứ cảm thấy anh giống như một tên thổ phỉ vậy." "Tảng băng nhỏ, em nói về người đàn ông của mình như vậy thật sự được sao?" "Đó cũng là do anh tự chuốc lấy." "Tảng băng nhỏ, nếu anh không ở đây, em có thể về nhà mình, cũng có thể về nhà mẹ đẻ.

Một mình em ở trong căn biệt thự lớn thế này sẽ cô đơn lắm." "Chuyện này còn cần anh nói sao." Nếu Lục Nghiêu không ở đây, một mình cô làm sao ở nổi. "Nếu em cảm thấy cô đơn, sau này chúng ta sẽ thuê một người giúp việc, phụ giúp việc nhà, cũng coi như bầu bạn với em." "Không cần đâu, bây giờ chỉ có hai chúng ta, tự mình đều có thể lo được, đợi sau này đông người hơn rồi tính." Cô lại không phải đồ ngốc, dọn dẹp vệ sinh, sắp xếp nhà cửa vẫn có thể làm được. "Được thôi, vậy cứ như thế đã." Lục Nghiêu cũng không thích có người lạ ra ra vào vào trong tổ ấm nhỏ của hai người.

Thật chướng mắt.

Chương 1563

Buổi tối, hai người đến siêu thị mua sắm một phen, tạm thời đổi thành tiệc nướng.

Nếu ăn món Trung Quốc, đồ ăn rất dễ bị nguội, không bằng tiệc nướng.

Mọi người vừa làm vừa trò chuyện, không khí chắc chắn sẽ tốt hơn.

Lục Nghiêu chuẩn bị trước, ướp sẵn nguyên liệu, Mạc Hữu An ở bên cạnh phụ giúp anh.

Nhìn thân hình cao lớn của anh, Mạc Hữu An bất giác dựa vào người anh.

Nghĩ đến việc anh sắp phải đi, cô lại càng thêm lưu luyến mùi hương trên người anh.

Rõ ràng từ lúc hẹn hò đến khi đăng ký kết hôn cũng không lâu, nhưng dường như cô đã quen với mùi hương trên người anh, đặc biệt mang lại cảm giác an toàn. "Sao vậy?" "Không có gì, chỉ là muốn ở gần anh hơn một chút." "Tảng băng nhỏ, em thật là..." Cô cứ bám người như vậy khiến anh không nỡ rời đi. "Ngày mai không được gọi em như vậy trước mặt đồng đội của anh, anh phải giữ chút thể diện cho em, biết không?" "Vậy anh gọi em là gì?" "Gọi tên đi." "Da mặt mỏng như cái gì ấy, tảng băng nhỏ cũng có gì không tốt, thân mật biết bao." "Em không hề lạnh lùng chút nào, các anh cứ gọi em như vậy, em cũng khổ não lắm." Lục Nghiêu phá lên cười ha hả.

Hai người ướp xong nguyên liệu, Lục Nghiêu liền vào thư phòng xử lý công việc.

Mạc Hữu An đột nhiên nhớ đến Diệp Việt, thằng nhóc thối đó gần đây không hề gọi điện cho cô, thật sự khiến người ta lo lắng.

Suy nghĩ một lúc, Mạc Hữu An vẫn quyết định gọi cho cậu, đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy. "Chị An An." "Thằng nhóc thối, em chơi trò mất tích với chị phải không, em tự tính xem em đã bao lâu không gọi điện cho chị rồi." "Chị đã lấy chồng rồi, em cứ động một tí là gọi cho chị, anh Nghiêu Nghiêu không chặt em ra mới lạ." "Đừng nói những từ máu me như vậy, em đang ở đâu đó?" Mạc Hữu An cảm thấy bên kia hơi ồn ào, trong lòng có dự cảm không lành. "Em đang ở nhà." "Em lừa ai đấy, tưởng chị điếc à." "Em đang ở quán bar." Diệp Việt đành phải khai thật. "Em uống ít rượu thôi, không tốt cho sức khỏe." "Biết rồi, một mình uống rượu chán lắm." Lục Tử Mặc bây giờ vợ đang mang thai, gọi thế nào cũng không ra.

Cậu em trai Diệp Mộ của cậu ta thì trước nay luôn tự giác, nếp sinh hoạt như một ông già, bảo cậu ta tối khuya ra ngoài uống rượu cũng là chuyện tuyệt đối không thể.

Còn về Lục Nghiêu, cái tên đối thủ cướp mất vợ của cậu, cậu lười gọi anh ta ra, đỡ phải phiền lòng.

Lúc này, chỉ còn lại một mình cậu. "Về nhà sớm đi." "Không muốn về." "Diệp Việt." "Chị An An, yên tâm đi, em sẽ không tìm sống tìm chết, cũng sẽ không lấy sức khỏe của mình ra đùa, nhưng em cần thời gian để vượt qua.

Em không biết là một ngày, hai ngày, hay một năm hai năm, hay là năm năm nữa." Nghe giọng nói đau khổ của Diệp Việt, Mạc Hữu An cảm thấy vô cùng thương cậu.

Nếu cô sớm đưa ra lựa chọn, có phải tổn thương đối với cậu đã có thể giảm xuống mức thấp nhất, cậu cũng sẽ không canh cánh trong lòng lâu như vậy không.

Diệp Việt, thật sự rất xin lỗi.

Câu nói này, Mạc Hữu An cũng chỉ dám nói trong lòng.

Cô biết, Diệp Việt không thích nghe những lời như vậy.

Mạc Hữu An không lên tiếng, Diệp Việt cười: "Chị An An, em đùa với chị thôi, có phải chị bị em dọa rồi không?" Mạc Hữu An biết Diệp Việt sĩ diện, nên cũng ngầm thừa nhận cách làm này của cậu: "Chị đương nhiên biết, mấy trò vặt này của em không lừa được chị đâu." "Chị An An, chị cũng nghỉ sớm đi, không còn sớm nữa." Mạc Hữu An cầm điện thoại, lòng nặng trĩu thở dài một hơi: "Tiểu Việt, em phải sống tốt nhé." Diệp Việt cố tỏ ra thoải mái: "Biết rồi, chị An An, có phải phụ nữ đã kết hôn các chị đều lắm lời như vậy không." "Thằng nhóc thối, em còn dám chê chị à, là ai khiến người ta không thể bớt lo một chút nào vậy." "Chị cứ yên tâm đi, em ổn lắm." Mạc Hữu An cúp điện thoại, nhưng tâm trạng lại không tốt lên chút nào.

Lục Nghiêu tắm xong ra ngoài thì thấy cô vợ nhỏ của mình đang buồn bã ngồi một bên, cũng không biết đang nghĩ gì, trong tay cô còn cầm điện thoại. "Sao vậy?

Vừa mới gọi cho ai thế?" Mạc Hữu An cũng không giấu diếm: "Tiểu Việt." Lục Nghiêu khẽ nhíu mày: "Thằng nhóc thối đó làm sao vậy?" "Đang ngâm mình ở quán bar." "Mở quán bar mà không ngâm mình ở đó mới là bất thường.

Nhưng anh nghe nói, ông ngoại cậu ta lớn tuổi rồi, muốn lui về hoàn toàn, giao công ty lại cho cậu ta quản lý.

Thằng nhóc đó chắc sắp bận tối mắt tối mũi, không có thời gian đa sầu đa cảm nữa đâu." Mạc Hữu An nhìn Lục Nghiêu, luôn cảm thấy anh dù không ở thương trường nhưng lại nắm rõ mọi chuyện trong lòng bàn tay.

Cô còn không biết tin này, mà anh đã biết rồi. "Sao anh biết?" "Nghe nói thôi.

Công ty nhà họ Mễ đã trải qua một lần chuyển đổi, bây giờ trọng tâm đặt ở giới giải trí, anh thấy khá hợp với Diệp Việt đấy." "Vậy ý là Diệp thị sẽ giao cho Tiểu Mộ?" "Chắc các bậc trưởng bối có dự định như vậy." "Tiểu Việt trước giờ không muốn quản lý công ty, xem ra vẫn không tránh được." "Sinh ra trong gia tộc như vậy, những chuyện này làm sao tránh được.

Ông ngoại anh cũng muốn nghỉ hưu, nhưng con bé Đóa Đóa đó cứ lông bông, ông cũng không yên tâm, chắc còn phải gắng gượng thêm mấy năm nữa." Mạc Hữu An thở dài.

Gia tộc khác anh chị em vì gia sản mà tranh giành đến sứt đầu mẻ trán, đến chỗ bọn họ thì lại hoàn toàn khác, cơ nghiệp đồ sộ bày ra đó mà chỉ thiếu người thừa kế.

Người ngoài không biết có bao nhiêu người ngưỡng mộ mấy gia đình nhà họ.

Cũng phải thôi, ai bảo các bậc trưởng bối nhà họ ai nấy đều là những người đàn ông tuyệt vời, không lăng nhăng, không có đủ loại con riêng con hoang, cũng tránh được những phiền phức này. "Anh Nghiêu Nghiêu, anh sẽ xuất ngũ chứ?" Lục Nghiêu lắc đầu: "Sẽ không.

Nhà họ Lục ít nhất cần một người trong quân đội, không thể tất cả đều theo nghiệp kinh doanh được.

Một gia tộc không thể chỉ toàn người làm kinh doanh, như vậy sẽ bất lợi cho sự phát triển của gia tộc." Mạc Hữu An cũng chỉ thuận miệng hỏi, cô hiểu đạo lý này.

Tình hình trong nước là vậy, các mối quan hệ xã hội chằng chịt phức tạp, một gia tộc bồi dưỡng nhân tài cũng không thể đơn nhất hóa, như vậy sớm muộn cũng xảy ra vấn đề, một khi rơi vào khó khăn thường sẽ bị cô lập không ai giúp đỡ.

Quân đội, chính trị, thương trường, nếu một bên xảy ra vấn đề, bên khác cũng có thể chống đỡ.

Hơn nữa, với mối quan hệ đan xen phức tạp như vậy, người khác muốn nhắm vào cũng phải tự lượng sức mình. "Vậy xem ra chúng ta thật sự phải sinh thêm mấy đứa con rồi." Mạc Hữu An đột nhiên nghiêm túc hẳn lên.

Nhìn sống mũi cao thẳng của cô, cùng với khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ngần, Lục Nghiêu đột nhiên cảm thấy cô nhóc này vô cùng đáng yêu.

Tính cách cũng không hề lạnh lùng như vậy.

Chương 1564

Ngược lại, đây là một cô gái rất ấm áp. "Làm sao đây, tảng băng nhỏ, anh lại cảm động rồi." Mạc Hữu An kỳ quái nhìn Lục Nghiêu: "Vô duyên vô cớ, anh cảm động cái gì?

Sao điểm G của anh thấp thế, em có nói gì, làm gì khiến anh nảy sinh suy nghĩ như vậy đâu?" Lục Nghiêu: "..." Được rồi, nếu tảng băng nhỏ không hiểu, thì anh tự mình chậm rãi cảm động vậy.

Dù sao thì sự tốt đẹp của cô, chỉ cần anh biết thưởng thức là đủ rồi, anh cũng chỉ mong giấu đi khía cạnh tốt đẹp của cô, không để bất kỳ người đàn ông nào khác dòm ngó. "Sao không nói gì?" "Không muốn nói nữa." "Lục Nghiêu, khuya rồi anh còn trêu em à." Mạc Hữu An cười mắng.

Lục Nghiêu nâng cằm Mạc Hữu An lên: "Mỗi ngày trêu chọc em một chút là sở thích lớn nhất của anh, em không biết sao?" "Thật sự không thể nói chuyện tử tế với anh được nữa rồi." "Anh biết có một cách chúng ta nhất định có thể nói chuyện tử tế được." Lục Nghiêu đột nhiên nở một nụ cười lưu manh nhìn Mạc Hữu An.

Mạc Hữu An quá quen thuộc với biểu cảm này của anh, bởi vì gần đây cô đã thấy quá nhiều lần, cô theo bản năng muốn chạy.

Nhưng lại bị bàn tay lớn của ai đó vung lên kéo thẳng trở lại: "Tảng băng nhỏ, em còn có thể chạy đi đâu được chứ?" Mạc Hữu An mặt đỏ bừng, giọng mềm nhũn: "Anh Lục Nghiêu, anh nghỉ ngơi đi, anh không còn trẻ nữa đâu." Đã từng này tuổi rồi, không còn là chàng trai đôi mươi nữa, đâu ra mà nhiều tinh lực như vậy.

Hơn nữa sắp phải đi làm nhiệm vụ, nên nghỉ ngơi cho tốt ở nhà.

Nghe vậy, Lục Nghiêu nheo mắt lại: "Anh có nhỏ hay không chẳng phải em là người rõ nhất sao?" "Là em, em rõ lắm, lão..." già.

Chữ "già" Mạc Hữu An còn chưa nói ra, liếc thấy ánh mắt cười như không cười của Lục Nghiêu, lập tức phản ứng lại, cái "nhỏ" anh nói và cái "nhỏ" cô nghĩ hoàn toàn không phải cùng một khái niệm.

Nhất thời tức đến mức chỉ vào anh: "Anh đúng là quá đủ rồi đó." "Em cũng sắp say bí tỉ rồi." Lục Nghiêu nhại lại lời cô.

Mạc Hữu An thật sự hết cách với anh.

Thế là, có người gào thét muốn cho cô biết rốt cuộc anh có già hay không, muốn trọng chấn phu cương.

Mạc Hữu An lại một lần nữa trải qua một đêm hỗn loạn.

Sáng sớm, Mạc Hữu An lại dậy dọn dẹp nhà cửa một lượt, cắm những bông hoa tươi nhất vào bình.

Cô cũng sửa soạn lại bản thân từ đầu đến chân, tóc cũng tết lại một chút, tạo thành kiểu tóc dịu dàng nữ tính.

Ngày thường, Mạc Hữu An không ít lần nghe các nữ nhân viên trò chuyện, nói rằng phụ nữ là tấm gương phản chiếu của người đàn ông.

Nếu muốn biết cuộc sống của một người đàn ông thế nào, chỉ cần nhìn vợ anh ta là đủ.

Chất lượng cuộc sống của người đàn ông có thể tìm thấy câu trả lời rõ ràng từ người phụ nữ mà anh ta cưới.

Mạc Hữu An muốn cho người khác biết, Lục Nghiêu sống rất hạnh phúc.

Anh có một người vợ dịu dàng, hiền thục, sống một cuộc sống ấm áp và tốt đẹp.

Lục Nghiêu ung dung ngồi trên sofa, nhìn cô vợ nhỏ bận rộn tới lui, ra dáng một nữ chủ nhân, ý cười nơi khóe miệng càng đậm hơn, nhưng cũng rất xót cho cô nhóc này.

Bình thường anh đâu nỡ để cô bận rộn như vậy.

Cô nhóc này, chắc chắn biết anh quan tâm đến những người đồng đội thân thiết của mình, nên đang hết lòng giúp anh. "An An, em nghỉ ngơi đi, đám đàn ông thô lỗ đó cũng không biết thưởng thức đâu." "Đối với những thứ đẹp đẽ, sao lại không biết thưởng thức chứ, cảm nhận về cái đẹp của mỗi người đều giống nhau.

Trang trí nhà cửa ấm cúng một chút, họ đến rồi cũng sẽ cảm thấy thoải mái hơn." Đúng lúc hai người đang nói chuyện, chuông cửa vang lên. "Được rồi, nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, chắc là họ tới rồi." Lục Nghiêu đi mở cửa, Mạc Hữu An cũng đi theo, quả nhiên ngoài cửa là bảy người đàn ông cao lớn và một người phụ nữ.

Trang phục của Lâm Y Y hoàn toàn khác với hôm gặp ở nhà họ Lục.

Mặt mộc hoàn toàn, mặc một chiếc áo sơ mi trắng rộng rãi đơn giản, phối cùng quần jean rách, trên người không có trang sức dư thừa, tóc cũng buộc đuôi ngựa đơn giản, chân đi một đôi giày đế xuồng.

Cả người toát lên một vẻ đặc biệt sạch sẽ.

Vẻ ngoài này rõ ràng cô ấy kiểm soát dễ dàng hơn nhiều, bộ trang phục lần trước rất đoan trang, nhưng dường như đã che giấu bản tính của cô.

Lâm Y Y vừa nhìn thấy Mạc Hữu An, liền gọi thân mật: "Chị An An." Mạc Hữu An cười đáp lại: "Là Y Y à." Lâm Y Y vừa định nhào tới, liền cảm thấy cổ áo bị ai đó túm lại.

Vừa ngẩng đầu lên đã thấy khuôn mặt tuấn tú âm trầm của đại ca nhà mình, gáy cô lạnh toát, cô cười hì hì.

Thề thốt đảm bảo: "Đại ca, em thật sự không có ý gì khác, em thật sự chỉ chào chị An An một tiếng thôi.

Em biết chị ấy bây giờ là vợ của anh, là vật sở hữu của anh, nhưng em thật sự thật sự không có suy nghĩ thừa thãi nào, anh giơ cao đánh khẽ." "Nhận thức cũng sâu sắc đấy, nhưng lại không biết mình sai ở đâu?" Lâm Y Y liếc nhìn Mạc Hữu An, mắt to đảo một vòng, đột nhiên vỗ mạnh vào đầu mình, lớn tiếng gọi: "Chào chị dâu!" Nghe vậy, Lục Nghiêu cuối cùng cũng hài lòng, tặng cho Lâm Y Y một ánh mắt coi như có vài phần thông minh.

Lâm Y Y thầm mắng trong lòng, cha mẹ ơi, có cần phải khó ở vậy không, nói thẳng ra không phải hiệu quả hơn sao, cứ phải để mình tự đoán, đúng là tâm tư của đại ca đừng có đoán.

Thấy Lâm Y Y gọi như vậy, những người khác cũng không khỏi căng thẳng, hai tay chắp bên hông, nghiêm trang, gầm nhẹ: "Chào chị dâu!" Cái bộ dạng đó, Mạc Hữu An thật sự không nhịn được mà bật cười, cảm giác như đang duyệt binh vậy. "Chào mọi người." Vừa nói cô vừa dùng khuỷu tay huých Lục Nghiêu.

Thiên Thiên Thao Xuyết, ý bảo anh hãy hòa nhã một chút, đừng làm không khí trong nhà giống như đang diễn tập, mọi người đến để ăn cơm mà. "Nể mặt chị dâu các cậu nói giúp, tất cả vào ngồi đi, cứ tự nhiên như ở nhà, hôm nay ăn đồ nướng, muốn ăn gì tự nướng lấy." "Cảm ơn đại ca, cảm ơn chị dâu." Mạc Hữu An sợ Lục Nghiêu làm không khí quá cứng nhắc, nhưng sự thật chứng minh cô đã hoàn toàn lo xa.

Chỉ một lát sau, mấy người họ đã bộc lộ bản tính, thế nào thì vẫn là thế đó.

Giọng ai cũng to, nói chuyện như hét.

Thấy họ như vậy, Mạc Hữu An cũng coi như hoàn toàn yên tâm.

Trong lúc đó, ánh mắt của Lâm Y Y cứ liếc về phía một người đàn ông, chỉ là người đàn ông đó cả người lạnh như băng, là người nói ít nhất.

Mạc Hữu An ghé vào tai Lâm Y Y: "Đó là người em thích à?" "Ây da, chị dâu, em thật không biết chị đang nói gì." Lâm Y Y cầm chai bia lên, ừng ực uống hơn nửa chai, Mạc Hữu An thấy cái điệu bộ đó của cô, cả chai cũng có thể tuột xuống, vội vàng ngăn lại.

Chương 1565

"Y Y, em từ từ thôi, em uống mấy chai rồi đó." "Chị dâu, chị không cần lo đâu, tửu lượng của Y Y nhà em uống 10 chai cũng được." Mạc Hữu An kinh ngạc nhìn Lâm Y Y, Lâm Y Y mím môi, trong mắt mang theo một luồng sát khí: "Đại Mao, anh không nói không ai bảo anh câm đâu." "Yo, ai mà không biết trong lòng cô ở một cô nàng hổ báo, chính cô cũng đâu có coi mình là phụ nữ, đừng tưởng chúng tôi không biết." Đại Mao không chút khách khí vạch trần.

Lâm Y Y ném mạnh chai bia xuống bàn: "Muốn solo phải không?" Giống hệt Đóa Đóa, đều là dáng vẻ bá khí ngút trời, nhưng dung mạo nghiêng nước nghiêng thành của Đóa Đóa lại khiến cô bớt đi vài phần hung dữ, thêm vài phần lanh lợi và ranh mãnh, thuộc kiểu nhìn thì không sao nhưng một khi thử là ăn quả đắng, loại hình thâm tàng bất lộ.

Nhưng dáng vẻ nổi giận này của Lâm Y Y thì thật sự sát khí ngùn ngụt, ai cũng không dám nghi ngờ thực lực của cô, nhìn là biết không dễ chọc.

Đại Mao vội vàng xua tay: "Quân tử không đấu với phụ nữ, cô muốn đấu thì đấu với Tịch Phi kìa." "Tôi bị điên à, người ta không chọc tôi, tôi đấu với người ta làm gì, đồ nhát gan." Lâm Y Y cầm nửa chai bia còn lại định uống, đột nhiên một bàn tay lớn đưa tới, trực tiếp lấy đi nửa chai bia của cô.

Không phải ai khác, mà là Tịch Phi vẫn luôn im lặng. "Uống ít thôi." Giọng anh thuộc loại hơi khàn, giống như người ta nói là giọng khói thuốc, rất gợi cảm và trầm ấm. "Vâng, anh Tịch." Lâm Y Y cười với Tịch Phi, giọng nói bất giác dịu dàng.

Tịch Phi vẫn giữ vẻ mặt lãnh đạm, không có một chút biểu cảm nào.

Mạc Hữu An thầm nghĩ, cấp độ của cô đã được gọi là tảng băng nhỏ rồi, Tịch Phi thế này chắc phải dùng từ tảng băng lớn mới hình dung được. "Anh Tịch ra tay quả nhiên khác hẳn, hổ cái cũng có thể biến thành thỏ con, thật là kỳ tích." Đại Mao đúng là cái miệng lắm chuyện. "Câm miệng lại, cẩn thận tôi đấm cho răng rụng đầy đất." Lâm Y Y hung hăng nói, nhưng vừa quay đầu đối diện với Tịch Phi, lại là dáng vẻ tươi cười. "Anh Tịch, đây là xiên thịt bò anh thích, ăn nhiều vào." "Cảm ơn." Mạc Hữu An cười, quả nhiên là nồi nào úp vung nấy, không hợp mắt thì thế nào cũng không vừa.

Cô cảm thấy tính cách của Lâm Y Y và cái vẻ lạnh như băng của Tịch Phi thật ra rất hợp nhau.

Nghĩ vậy, Mạc Hữu An lại không nhịn được mà nhìn Tịch Phi thêm vài lần.

Ánh mắt Lục Nghiêu như sắp bốc hỏa, cô nhóc này rốt cuộc có ý gì, anh đang ở đây mà cô lại dám nhìn chằm chằm người đàn ông khác. "An An, nấm hương em thích ăn này." Lục Nghiêu cười đến nỗi Mạc Hữu An sởn cả gai ốc. "À à, để em tự làm." "Lúc ăn đừng có ngẩn người nhìn người khác, phải tập trung, nếu không sẽ bị khó tiêu đấy." "Đại ca, anh có cần phải vậy không?

Chị dâu chỉ nhìn người khác một cái mà anh đã tức giận như vậy, anh còn có thể cho người ta chút nhân quyền nào không?" Anh Tịch mà cô yêu mến đẹp trai như vậy, chị dâu nhìn vài cái thì đã sao.

Trai đẹp ai mà không muốn ngắm. "Câm miệng, lắm lời quá." Lâm Y Y lè lưỡi: "Đàn ông có phải đều bá đạo như vậy không?" "Chị dâu, em nói chị nghe, loại đàn ông này không lấy được đâu.

Nếu anh ta làm chị không vui, chị phải lấy uy nghiêm ra, lúc cần đá thì đá, lúc cần đánh thì đánh, tuyệt đối đừng khách sáo.

Có câu nói thế này này, thiếu đòn." Mạc Hữu An cười: "Chị đâu có thân thủ tốt như em." "Chị dâu, em đảm bảo, chị cứ đánh thoải mái, đại ca tuyệt đối sẽ không đánh trả đâu." "Lâm Y Y, sao em lắm lời thế, lần này không muốn đi nữa à?" Lâm Y Y lập tức ngoan ngoãn.

Cô ở trong quân đội cũng mấy năm rồi, nhưng vì quan hệ của ba mình, lại vì là con gái, rất nhiều nhiệm vụ hơi nguy hiểm một chút đều không sắp xếp cho cô đi.

Cô thật sự uất ức không chịu nổi.

Cơ hội lần này cũng là do cô tìm mọi cách tranh thủ được.

Chủ yếu là vì Tịch Phi cũng đi, cô không muốn xa anh. "Đại ca, em ngoan ngoãn câm miệng.

Anh Tịch, đùi vịt này ngon lắm, ăn nhiều vào." Không khí vô cùng tốt, nhưng Mạc Hữu An lại cảm thấy có chút bất an.

Mấy người này vừa nhìn đã biết ai cũng là tinh anh, cô biết dưới tay Lục Nghiêu có một đội đặc nhiệm tinh nhuệ, lẽ nào những người này chính là họ?

Lâm Y Y giữa chừng vào bếp, nói là muốn làm vài món gỏi cho mọi người.

Mạc Hữu An đi theo vào, giúp cô một tay. "Không ngờ Y Y em lại lợi hại như vậy, một cô gái nhỏ cũng có thể vào đội đặc nhiệm." "Đó là đương nhiên, đây là nguyện vọng từ nhỏ của em." Lòng Mạc Hữu An chùng xuống, xem ra lần này xuất động thật sự là đội đặc nhiệm. "Em đi làm nhiệm vụ, ba mẹ không lo lắng sao?" "Lo lắng đương nhiên là có, nhưng ai cũng là người, đâu cần thiết em cứ phải được đối xử đặc biệt.

Đã quyết định nhập ngũ thì những tình huống này không thể tránh khỏi, ai cũng là do cha mẹ sinh ra, mạng của ai cũng không cao quý hơn ai." "Quả nhiên giác ngộ khác hẳn." "Chị dâu, chị lo cho đại ca à?" "Đương nhiên là lo lắng, anh ấy là chồng em mà." "Yên tâm đi, quân công bao năm nay của đại ca cũng không phải tự nhiên mà có, toàn bộ đều là do anh ấy tự mình giành được.

Kinh nghiệm tác chiến của anh ấy vô cùng phong phú, chị không cần quá lo lắng đâu." Mạc Hữu An gật đầu, đạo lý này cô vẫn luôn biết, nhưng biết là một chuyện, nói không lo lắng là tuyệt đối không thể.

Trước đây cô cũng lo lắng, nhưng dường như từ khi làm vợ người ta, cảm giác này lại không giống nữa. "Chị hiểu rồi, chị sẽ từ từ điều chỉnh cảm xúc của mình, chắc là đợi quen rồi sẽ ổn thôi." "Vợ lính nào cũng phải trải qua như vậy cả." Vì biết Lục Nghiêu sắp đi, Mạc Hữu An cố gắng xử lý xong công việc ở công ty, về nhà sớm hơn để ở bên anh.

Kết quả là khiến cho ai đó thú tính bộc phát, hễ có thời gian là lại lôi cô ra hành hạ, tối nào cũng khiến cô toàn thân rã rời.

Có một buổi tối, cô thật sự quá tức giận, sau khi hồi phục thể lực, nhân lúc Lục Nghiêu đang ngủ, cô một cước đá anh xuống giường.

Tên lưu manh họ Lục này, quá cầm thú, đúng là không thể nhịn được nữa.

Lục Nghiêu cũng biết mình làm hơi quá một chút, anh đứng dậy, gãi gãi đầu, sờ sờ cằm, không chịu khuất phục, tiếp tục trèo lên giường ngủ.

Để đề phòng lại bị cô vợ yêu đá xuống, anh mặc kệ vẻ mặt lạnh lùng của Mạc Hữu An, cười hì hì ôm người vào lòng, ôm chặt cô, đè cô lại.

Anh nói những lời ngọt ngào khiến người ta đỏ mặt tim đập, đúng là trêu gan ghẹo tim, Mạc Hữu An bị anh nói đến đỏ mặt tía tai, cuối cùng không thể nhịn được nữa, xấu hổ tức giận, lại muốn "bạo lực gia đình".

Cuối cùng, tình thế đảo ngược, cô gái đáng thương nào đó lại bị đè.

Lục Nghiêu đi lần này, không có một chút tin tức nào, Mạc Hữu An mỗi ngày đều sống trong lo lắng thấp thỏm.

Cô cũng không ở lại biệt thự mà về nhà họ Mạc.

Chương 1566

Mạc Tử Hi mỗi ngày nhìn thấy bộ dạng hồn vía lên mây của cô, cũng thấy buồn cười: "Con nhóc thối, lúc bảo con lấy chồng thì con không lấy, nếu con lấy sớm thì thời gian hai đứa quấn quýt bên nhau có mà đầy ra, lãng phí bao nhiêu năm trời, mẹ nhìn mà còn thấy không đáng cho con." "Mẹ cứ việc lúc con mới sinh ra thì đóng gói gửi đến nhà họ Lục, cho người ta làm con dâu nuôi từ bé là được rồi, bao nhiêu năm nay mẹ cũng không phải mong mỏi nữa." Mạc Hữu An bực bội nói. "Con nhóc thối, làm dâu nhà người ta rồi, miệng lưỡi cũng lanh lợi hẳn ra." Trước đây nói ba câu cô mới đáp lại một câu, bây giờ động một tí là có thể cãi lại bà, đúng là bị ảnh hưởng rồi. "Chẳng lẽ không phải vậy sao?" "Không nhìn ra mẹ con đang an ủi con à?" "Sự an ủi của mẹ chẳng có tác dụng gì cả." "Con về đây là để chọc tức mẹ phải không?" "Thôi được rồi, con không nói với mẹ nữa, con đến phòng gym đây." Mạc Hữu An khi tâm trạng không tốt, hoặc áp lực lớn, thường đến phòng gym để giải tỏa, chiêu này với cô rất hiệu quả.

Chỉ cần ở trong đó vài tiếng, thỏa sức đổ mồ hôi, đảm bảo sẽ lập tức sảng khoái tinh thần, có chuyện gì nghĩ không thông cũng có thể lập tức thông suốt.

Nhưng lần này lại không có chút tác dụng nào, sau khi toàn thân mỏi nhừ, vẫn không có tác dụng gì.

Ngược lại còn càng thêm phiền não. "Chữ tình, quả nhiên là thứ giày vò người ta nhất." Mạc Hữu An không nhịn được mà lẩm bẩm. "Yo, đỡ hơn chưa?" Mạc Tử Hi vẫn chưa ngủ, cứ đợi con gái. "Sao mẹ còn chưa ngủ?" "Con còn chưa về, sao mẹ ngủ được." Vẻ mặt Mạc Hữu An dịu đi vài phần, ngồi xuống bên cạnh Mạc Tử Hi.

Mạc Tử Hi ôm vai cô: "An An, mẹ biết con lo cho Lục Nghiêu, nhưng đây là tính chất công việc của nó, sau này những lúc như vậy còn rất nhiều, con dù thế nào cũng không thể thay đổi được, việc con cần làm là khiến bản thân mình thích ứng với công việc này của nó." "Con biết, nhưng con nhất thời không thể thích ứng được." "Vậy thì chuyện gì cũng phải nghĩ theo hướng tốt, tin tưởng vào chồng mình, cũng vững tin vào con đường hai đứa sẽ đi tiếp, dù xảy ra chuyện gì, hai đứa vẫn sẽ luôn đi cùng nhau, phải không?" "Đương nhiên." "Thế là được rồi, Nghiêu Nghiêu bị thương con sẽ chăm sóc nó bình phục, thiếu tay gãy chân con cũng sẽ không rời không bỏ, phải không?" "Đương nhiên.

Nhưng mẹ đừng có trù ẻo anh Nghiêu Nghiêu, anh Nghiêu Nghiêu sẽ bình an trở về." Mạc Hữu An trừng to mắt.

Mạc Tử Hi cười: "Con kích động cái gì, mẹ chỉ làm ví dụ, không phải đang an ủi con sao?" "Vậy cũng đừng nói như vậy." Mạc Hữu An kiên quyết. "Được rồi được rồi, không nói chuyện này nữa, dù sao ý mẹ muốn nói là vậy, đạo lý là vậy, bây giờ con còn có gì phải sợ nữa?" "Hình như cũng có lý." "Chính là lý đó." Mạc Tử Hi ngáp một cái, vỗ nhẹ vai Mạc Hữu An. "Thôi được rồi, đi ngủ sớm đi, không còn sớm nữa, ngày mai còn phải đi làm.

Nếu còn có gì nghĩ không thông, thì đi hỏi dì Mạn Mạn, dì ấy làm vợ lính mấy chục năm, những chuyện này chắc chắn rõ hơn ai hết, nhất định sẽ hiểu con hơn mẹ." "Con biết rồi." Mạc Tử Hi thấy con gái đã giãn mày, liền vươn vai một cái rồi đi lên lầu.

Mạc Hữu An cũng về phòng mình.

Lời của Mạc Tử Hi đã có tác dụng nhất định, Mạc Hữu An hiếm có được một giấc ngủ yên. * Những ngày của Diệp Việt thì không dễ chịu như vậy, lần này nói thế nào ông ngoại cũng không dung túng cho cậu nữa.

Trước khi nhận được câu trả lời rõ ràng của cậu, ông đã tuyên bố quyết định bổ nhiệm cậu.

Diệp Việt vốn định bỏ trốn, nhưng lại bị chính ông ngoại mình bắt được. "Thằng nhóc thối, lương tâm của cháu bị chó ăn rồi à?" Ông ngoại Mễ trên đầu đã có thêm không ít tóc bạc, trông thực sự không còn trẻ nữa.

Diệp Việt bất lực nói: "Ông ngoại." "Cháu nói xem, đã hai mươi mấy tuổi rồi, người khác ở tuổi này đã thành gia lập nghiệp, cháu bây giờ không thành gia, ông cũng lười quản cháu, nhưng cháu không thể không lập nghiệp, cả ngày chỉ ăn chơi lêu lổng." Diệp Việt vô tội chỉ vào mũi mình, cậu mới 22 tuổi thôi mà.

Cậu cũng đâu có ăn chơi lêu lổng, cậu có sự nghiệp của riêng mình. "Đừng có nhắc với ông mấy cái công ty nhỏ của cháu, ông chỉ cần vài phút là có thể thôn tính được, không tin cháu cứ thử xem." Diệp Việt cảm thấy tính cách của mẹ mình chắc chắn là được chân truyền từ ông ngoại, lúc không nổi giận thì là một thiên thần thánh thiện, một khi nổi giận thì cái miệng đó không tha cho ai.

Ông ngoại cậu bình thường hiền hòa biết bao, sao cũng có thể như vậy, đúng là không dám tin vào mắt mình. "Nhìn cái gì mà nhìn, trách nhiệm cháu phải gánh vác, thì cháu phải gánh vác cho ông." Diệp Việt thầm thở dài, cậu cũng không phải loại người vô trách nhiệm, nhưng thực sự cảm thấy mình còn trẻ, muốn xem thử bằng chính đôi tay của mình có thể chống đỡ được bầu trời lớn đến đâu.

Sự nghiệp này mới vừa khởi bước đã lập tức bị cắt đứt, cảm giác này thật sự quá tệ.

Đã không còn đường lui, cậu cũng chỉ có thể chấp nhận. "Biết rồi, ông ngoại, ông đừng giận, ông nguôi giận đi.

Sau này chuyện công ty cứ giao cho cháu." "Thằng nhóc thối, sớm đồng ý không phải tốt hơn sao, cứ phải để một người hai chân sắp xuống lỗ như ông mắng cháu một trận." "Là cháu bất hiếu, chọc ông giận.

Tối nay đến nhà cháu ăn cơm, cháu sẽ đích thân xin lỗi ông." "Ăn cơm thì không cần, ngày mai bắt đầu đến công ty ngồi làm việc cho ông, đừng có đến muộn, Thiên Duyệt Truyền Môi tám rưỡi là vào làm rồi." "Ông ngoại, gấp vậy sao, hoãn một tuần không được à?" "Ông đã hoãn cho cháu bao nhiêu năm rồi, cháu còn chưa chơi đủ sao?" Diệp Việt nghiến răng: "Được." "Được rồi, ông đi trước đây, tối nay đến nhà cháu ăn cơm, cháu phải lấy thành ý xin lỗi ra cho ông xem." "Biết rồi, ông ngoại." Ông ngoại Mễ vừa đến cửa công ty, liền nhận được điện thoại của con gái, ông cười ha hả nói: "Xong rồi, Nặc Nặc, con cũng không xem, đích thân ba ra tay, còn sợ không trị được thằng nhóc này sao." "Vất vả cho ba rồi." "Nói gì thế, đây cũng là cháu ngoại của ba.

Mỗi ngày nhìn nó sa sút như vậy, ba cũng thấy đau lòng lắm.

Tương lai ba nghĩ nó chắc chắn không có nhiều thời gian rảnh rỗi để nghĩ ngợi lung tung, thất tình gì đó, sớm muộn cũng có thể vượt qua thôi." "Vâng, con tin là vậy." Mễ Nặc từng yêu một người đàn ông khác ngoài Diệp Tử Hạo, biết lúc thất tình người ngoài nói gì cũng vô dụng, mấu chốt là phải tự mình vượt qua.

Diệp Việt đã không muốn nói nữa, bà làm mẹ cũng không muốn cứ nhắc đi nhắc lại chuyện này, coi như giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng cho con trai.

Nhưng nhìn con trai ngày ngày chìm đắm trong quán bar, không thể không đau lòng.

Suy đi tính lại vẫn là nên để con trai sớm tiếp quản sự nghiệp của ba mình, dù sao ba cũng đã vất vả cả đời, bà làm con gái không giúp được gì, vậy thì để con trai gánh vác, dù sao cũng là chuyện sớm muộn.

Diệp Việt cũng không ngốc, tự nhiên biết đây chắc chắn là do gia đình đã sớm bàn bạc xong xuôi, cậu cũng lười vạch trần, chấp nhận sự thật.

Ngày hôm sau, Diệp Việt ngoan ngoãn đến Thiên Duyệt Media đi làm.

Mễ thị đã trải qua một cuộc khủng hoảng tài chính vào 10 năm trước, gần như đã tách bỏ các nghiệp vụ ban đầu, tập trung vào lĩnh vực truyền thông điện ảnh và truyền hình, tất nhiên dưới trướng cũng có không ít nghệ sĩ.

Những điều này Diệp Việt đều biết, vì vậy ngày đầu tiên đi làm, anh đã bảo trợ lý mang tài liệu của các nghệ sĩ trong công ty đến, đồng thời cũng tập hợp các quản lý cấp cao lại để họp.

Các quản lý cấp cao có ý kiến với vị “lính nhảy dù” này, nhưng người ta là cháu ngoại của chủ tịch, sau lưng còn có tập đoàn Diệp thị chống lưng, bản thân anh cũng có không ít sản nghiệp, đều là tự mình gây dựng.

Bọn họ chỉ có thể ngoan ngoãn ngậm miệng.

Trong phòng họp, sự im lặng đến ngạt thở, vì Diệp Việt không lên tiếng, anh vẫn luôn lật xem tài liệu của các nghệ sĩ, khóe miệng nở một nụ cười cứng rắn.

Đột nhiên, anh ném mạnh tập tài liệu trong tay xuống bàn, "Đám nghệ sĩ này rốt cuộc là ai ký hợp đồng, ra đây giải thích rõ cho tôi?" Một người đàn ông run rẩy đứng dậy, "Diệp tổng, có vấn đề gì sao?" Phần lớn nghệ sĩ này đều do ông ta gật đầu ký vào. "Mắt anh bị mù à?

Để to như vậy để làm gì, ký toàn thứ quỷ quái gì thế, toàn là mỹ nữ nhân tạo, anh nhìn không thấy buồn nôn sao?" Người đàn ông bị Diệp Việt làm mất mặt như vậy, sắc mặt không tốt lắm, "Diệp tổng, cũng chỉ có vài người chỉnh sửa một chút, bây giờ đều thịnh hành như vậy, chỉnh một chút thì cả người sẽ hoàn mỹ hơn, nghệ sĩ bây giờ không ai là không phẫu thuật thẩm mỹ cả." "Tôi thấy mắt anh thật sự mù rồi, đây mà là chỉnh một chút thôi sao?

Chương 1567

Một đống mặt V-line hot girl mạng, không có chút độ nhận diện nào, tôi còn không phân biệt được ai với ai nữa là?" Người đàn ông rất muốn nói, đó chắc chắn là do anh bị mù mặt.

Nhưng những lời này cũng chỉ dám nghĩ trong đầu mà thôi, "Diệp tổng, tứ tiểu hoa đán hiện tại, công ty chúng ta chiếm hai người, họ đều có đặc sắc riêng." "Hai người nào là hoa đán?" Người đàn ông: ...... "Chính là người đứng đầu và thứ hai trong sổ tay nghệ sĩ." Diệp Việt lại lật xem hai trang, nếu không phải thời điểm không thích hợp, anh suýt nữa đã trợn trắng mắt.

Đặc sắc.

Diệp Việt chẳng nhìn ra chút nào, từ nhỏ đến lớn anh chưa từng thấy mỹ nữ nào, chỉ cần tùy tiện kéo một người trong số các bậc trưởng bối bên cạnh ra cũng đủ để hạ gục những người này.

Hai vị hoa đán này, anh thật sự không nhìn ra họ đẹp ở đâu?

Chỉ là gương mặt đại chúng, ném vào đám đông cũng chẳng gây được sóng gió gì. "Anh nói mắt thẩm mỹ của tôi không tốt à?

Hay là để vị trí của tôi cho anh ngồi nhé?" "Không, không, không, tổng tài." "Ngày mai tôi sẽ mời bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ đến đây kiểm tra kỹ lưỡng đám nghệ sĩ này." Vị chủ quản không đủ tự tin, hoảng sợ, "Diệp tổng, không cần, không cần đâu, là do tôi không suy nghĩ chu toàn, sau này tôi nhất định sẽ ra lệnh cấm thứ trào lưu lệch lạc này." Đám nghệ sĩ kia, làm sao chịu nổi con mắt của bác sĩ thẩm mỹ, nhìn qua là thấy toàn vấn đề.

Chỉ là có người chỉnh sửa thành công, khó phát hiện, có người lại chỉnh thành hàng lỗi. "Tôi trịnh trọng tuyên bố, sau này công ty tuyệt đối không được ký hợp đồng với nghệ sĩ đã phẫu thuật thẩm mỹ.

Cha sinh mẹ đẻ, lại tự biến mình thành đến mẹ ruột cũng không nhận ra, còn có mặt mũi sao?

Bản thân không tự tin thì còn lăn lộn trong giới giải trí làm gì, vẻ đẹp thực sự là tỏa ra từ nội tâm, đừng tưởng rằng đội một cái mặt hot girl mạng là có thể đi khắp thiên hạ." "Mấy tay đạo diễn bây giờ cũng không biết làm sao nữa, mắt thẩm mỹ để đi đâu hết rồi?" "Vâng, vâng, vâng." "Còn nữa, những nghệ sĩ hiện có, trong thời gian ký hợp đồng với công ty, không được phép đụng dao kéo lên mặt mình nữa.

Tôi không muốn sau này phim do công ty sản xuất toàn là một đám mặt hot girl mạng chạy loạn trong đó, tôi nhìn mà đau cả mắt." "Còn nữa, những người đã chỉnh hỏng, sau khi hết hạn hợp đồng sẽ không gia hạn nữa, mát mẻ ở đâu thì đến đó mà ở, đừng lượn lờ trước mắt tôi làm tôi phiền lòng." "Từ chối mọi quy tắc ngầm, chuyện đã qua thì cho qua.

Những kẻ đi lên bằng cách đi ăn đi ngủ cùng, một khi bị phát hiện, lập tức sa thải.

Sau này, phim do Thiên Duyệt Media sản xuất không cho phép bên đầu tư gửi gắm tình nhân nhỏ của họ vào, tất cả đều dựa vào diễn xuất để nói chuyện.

Ai không phục thì đến văn phòng tìm tôi, ai không muốn ở lại thì mau cút đi cho sớm." "Ngoài ra, đi tuyển mộ lại một lứa người mới, ký hợp đồng dài hạn cho tôi.

Các người ngày thường làm cái gì, không biết đi khai quật người mới à, định dựa vào đám nghệ sĩ hiện tại ăn cả đời sao?

Tầm nhìn hạn hẹp.

Tôi không quan tâm các người đến cổng trường điện ảnh ngồi chờ, hay đến phim trường để tìm kiếm, hay là tổ chức tuyển chọn trên diện rộng, hai tháng sau tôi muốn thấy lứa nghệ sĩ mới nhất." "Bảo tất cả các giáo viên đào tạo nghiên cứu kỹ lưỡng, làm thế nào để huấn luyện nghệ sĩ đạt hiệu quả nhanh nhất, tôi muốn xem phương án mới nhất." ...

Những người có mặt đều không dám lên tiếng, từ đầu đến cuối đều là Diệp Việt huấn thị.

Anh nói liền một mạch nửa tiếng đồng hồ, gần như đã sửa đổi toàn bộ chế độ hiện có của công ty, cũng phê bình từ đạo diễn, biên kịch đến nghệ sĩ một lượt.

Dường như trong mắt anh, đâu đâu cũng không vừa ý.

Trong lòng mọi người chỉ có một suy nghĩ: Cậu chủ chắc chắn là đến đây để tìm chuyện chứ không phải để kế thừa gia nghiệp.

Sao lại có vẻ mặt căm phẫn, chán đời như vậy.

Tay của trợ lý tổng tài không hề ngừng nghỉ, cứ soạt soạt viết liên tục.

Vừa dừng bút, Diệp Việt đã liếc mắt qua, "Ghi xong chưa?" Trợ lý vội vàng gật đầu, "Xong rồi ạ." "Vậy thì dùng tốc độ nhanh nhất chỉnh lý lại cho tôi, dán ở mọi ngóc ngách trong công ty, để cho đám nghệ sĩ đó xem, lấy đó làm gương, đừng để đến lúc lại nói không biết những quy tắc này." "Vâng, Diệp tổng." "Tan họp." Diệp Việt là người đầu tiên rời khỏi phòng họp.

Những người trong phòng họp nhìn nhau, giống như cà tím bị sương giá, chẳng còn chút tinh thần nào, không ai biết nên nói gì.

Trong lòng chỉ có hai chữ: Bạo quân.

Không biết qua bao lâu, mới có người than một tiếng, "Rốt cuộc là sao vậy?" "Nói ít làm nhiều đi, Diệp tổng nói gì thì là cái đó, xem ra đây không phải là một người dễ đối phó, mọi người tự cầu phúc cho mình đi." Diệp Việt nén một bụng tức giận, đám nghệ sĩ bây giờ rốt cuộc là sao, anh không hiểu sao họ lại nổi tiếng được.

Những gì Diệp Việt làm ở văn phòng trong một tiếng đồng hồ đã lan truyền khắp Thiên Duyệt Media.

Văn phòng chủ tịch. "Chủ tịch, sự việc là như vậy, bây giờ chuyện này không còn là bí mật nữa." Trợ lý đang báo cáo tình hình với chủ tịch Mễ (ông ngoại của Diệp Việt). "Nhân viên phản ứng thế nào?" "Có người vui, có người buồn.

Hai tiểu hoa đán kia là phản ứng mạnh nhất, một bụng oán khí, ngược lại những nghệ sĩ luôn không nổi tiếng được lại cảm thấy chính sách này rất tốt." Chủ tịch Mễ không nói gì thêm, ông đương nhiên biết những nghệ sĩ này muốn nổi tiếng cần có cơ hội, cần có may mắn, và hơn hết là phải chấp nhận những quy tắc ngầm trong đó.

Giới giải trí có quá nhiều người, mỗi ngày từng đám người đổ xô vào, giống như đãi cát tìm vàng, bạn không muốn thỏa hiệp, có đầy người sẵn lòng thỏa hiệp.

Không có bối cảnh, không có hậu thuẫn, cũng chỉ có con đường tắt này để đi, biết bao nhiêu người đã đi lên bằng cách này.

Diệp Việt nói ra những lời này, không biết sẽ làm mất lòng bao nhiêu người.

Chủ tịch Mễ cũng không mấy tán thành cách làm mạo hiểm của cháu ngoại, đây là quy tắc được hình thành sau mấy chục năm trong ngành, đâu phải một mình nó là có thể thay đổi được. "Chủ tịch, chuyện này chúng ta có cần can thiệp không ạ." Chủ tịch Mễ lắc đầu, "Không cần, cứ để vậy đi, mặc kệ nó muốn làm gì thì làm." "Thật sự không can thiệp ạ?" "Công ty sớm muộn gì cũng phải giao hoàn toàn cho nó, nó chống đỡ được thì chống, không chống đỡ được thì thôi, dù sao Thiên Duyệt có sụp đổ thì nó cũng không đến nỗi thất thế." Tập đoàn Diệp thị lớn như vậy, không thể nào không có chỗ cho nó dung thân.

Bản thân nó cũng có bản lĩnh, chỉ trong hai ba năm ngắn ngủi đã tự mình xây dựng không ít sản nghiệp.

Nếu nó không có chí ở đây, ông cũng không ép.

Dù sao ông cũng đã lớn tuổi rồi, không còn quan tâm đến những thứ này nữa.

Trợ lý trong lòng không khỏi thở dài, quả nhiên xuất thân quá tốt nên mới tùy hứng như vậy, ra là một công ty lớn như thế này được giao vào tay Diệp Việt để cậu ta chơi đùa, chủ tịch ngay cả sự chuẩn bị tâm lý cho việc công ty sụp đổ cũng đã làm xong rồi. "Được rồi, được rồi, cậu cứ phụ trách tùy tiện an ủi cảm xúc của các cổ đông, nếu họ không chấp nhận thì cũng đành chịu, ai muốn bán cổ phần có thể đi tìm Diệp Việt bất cứ lúc nào, tôi tin nó rất mong có thể đá hết đám lão già cứng đầu đó ra ngoài." "Tôi biết rồi, chủ tịch." Biểu hiện của Diệp Việt ở công ty nhanh chóng truyền đến tai Diệp Tử Hạo và Mễ Nặc, Mễ Nặc nhân lúc buổi trưa đến Diệp thị tìm Diệp Tử Hạo, chia sẻ với anh tin tức thú vị này. "Thằng nhóc thối này, vừa mới lên chức đã cải cách mạnh tay như vậy, nó định làm gì thế?" "Dù sao cũng không trông mong nó có thành tựu gì lớn lao, chỉ là để nó thoát khỏi cái bóng của thất tình thôi, có gì đâu." Mễ Nặc cũng chẳng hề bận tâm.

Chương 1568

Cô hiện vẫn đang làm việc ở tòa soạn tạp chí, mười năm trước tòa soạn đã được Diệp Tử Hạo tặng cho cô làm quà, giờ cô đã là tổng biên tập rồi.

Diệp Tử Hạo dở khóc dở cười, "Nặc Nặc, có cần phải hào phóng vậy không?" "Cần nhiều gia sản thế để làm gì, anh quản lý hết được à?

Đừng có suốt ngày hành hạ con trai tôi nữa." Mễ Nặc tuy luôn nói những lời lạnh lùng với hai thằng con trai nhà mình, miệng lưỡi độc hơn Diệp Tử Hạo cả nghìn lần, nhưng trong lòng lại là người thương chúng nhất.

Con trai lớn còn đỡ, có mấy năm tự do ra ngoài xông xáo một phen.

Con trai út bây giờ đã bị Diệp Tử Hạo đặt ở công ty ra sức bóc lột, mới ngoài hai mươi tuổi, tuổi đẹp biết bao, sao cứ phải ngày ngày chôn chân ở công ty. "Gia sản mà cũng chê nhiều à?" "Đúng vậy." "Mễ Nặc Nặc, thằng nhóc Diệp Việt dù sao cũng là con trai anh, lỡ như một năm rưỡi nữa nó làm sập một công ty niêm yết lớn như vậy, có mất mặt không chứ." "Đàn ông không gây dựng được giang sơn không có gì đáng trách, nhưng trên nền tảng của tiền nhân mà bán đứng giang sơn quá nhanh thì không phải là chuyện gì vẻ vang." Tư duy của đàn ông và phụ nữ hoàn toàn khác nhau. "Không biết mấy người đàn ông các anh nghĩ gì nữa, mặt có to lắm không?

Cần sĩ diện lớn đến thế à." Cô chỉ cần con trai mình vui vẻ, có thể đến nơi mình muốn đến, làm việc mình thích, tìm một cô gái mình yêu thương rồi yêu nhau, cãi nhau.

Tóm lại, vui vẻ là được. "Ha ha, nói ra các cô cũng không hiểu đâu." "Ai thèm hiểu mấy chuyện của các anh, tuần sau em đi du lịch đây." "Lại đi nữa à." "Đúng vậy, cả ngày ở nhà làm gì, chán chết đi được, em đến bãi biển Hawaii gửi ảnh khỏa thân cho anh." "Mễ Nặc Nặc, em cố tình phải không?" Diệp Tử Hạo nghiến răng.

Sắp cuối năm rồi, anh bận tối mắt tối mũi.

Cô không đi sớm không đi muộn, lại chọn đúng lúc này.

Còn định gửi ảnh khỏa thân cho anh, thật không thể nhịn được. "Đúng vậy, em cố tình đấy, em chỉ muốn đi một mình thôi." Đi cùng chồng mình thật sự ảnh hưởng đến việc thể hiện, ai ra biển mà không mặc bộ bikini nóng bỏng chứ, còn anh thì hay rồi, mấy năm nay lần nào chuẩn bị xong, chúng cũng lặng lẽ biến mất khỏi vali.

Không khoe dáng đẹp của mình nữa thì thật sự sẽ già mất, đến lúc đó da dẻ chảy xệ ai còn muốn nhìn. "Mễ Nặc, em có chút tự giác làm vợ người ta không vậy." "Em không tự giác chỗ nào, em tự giác lắm chứ, em ngoan ngoãn sinh cho anh hai đứa con trai, để người kế thừa gia nghiệp của anh." "Được rồi, được rồi, không nói với em nữa, anh đi làm đẹp đây, dạo này thấy da căng quá, cứ thế này anh tự ghét mình mất." Mễ Nặc phong tình vạn chủng xách chiếc túi hoa nhỏ của mình, dáng điệu duyên dáng rời đi.

Diệp Tử Hạo nhìn đống tài liệu chất như núi trước mặt, tức đến nỗi gân xanh trên trán nổi lên.

Lần đầu tiên anh cảm thấy làm một người nhàn rỗi là tốt nhất.

Cái lão yêu tinh này, đã 50 tuổi rồi mà vóc dáng không hề thay đổi, vẫn yêu nghiệt như vậy, nói cô ba mươi mấy tuổi chắc chắn cũng có người tin.

Aiya, không được, người phụ nữ này rốt cuộc định đi đâu.

Đến thẩm mỹ viện chắc không phải là màn tung hỏa mù của cô ấy chứ.

Diệp Tử Hạo ngồi không yên, bảo thư ký ném hết tài liệu trên bàn cho Diệp Mộ, rồi đuổi theo Mễ Nặc.

Chỉ là khi anh ra khỏi công ty, đâu còn thấy bóng dáng Mễ Nặc đâu, gọi điện thì người ta đã tắt máy.

Người phụ nữ này, chắc chắn biết anh sẽ đuổi theo, nên mới cố tình làm vậy.

Lớn tuổi rồi mà không chịu yên, còn định ra ngoài câu dẫn trai trẻ, thật đáng bị dạy dỗ. * Lãnh Yên Nhiên lần đầu tiên đóng phim chính thức, mặc dù chỉ có một tập nhưng cô vẫn chuẩn bị rất nghiêm túc.

Dù sao cũng không phải xuất thân trường lớp chính quy, bình thường lại ít có cơ hội luyện tập, từ cách đi đứng đến cách di chuyển trước ống kính, cô đã tự mình nghiên cứu cả nửa tháng.

Đến lúc quay phim chính thức, cô vẫn có chút căng thẳng, lòng bàn tay đổ mồ hôi. "Yên Nhiên, sao rồi?" "Thầy Huống, sao thầy lại đến đây?

Hôm nay thầy không có cảnh quay mà?" "Thầy rảnh rỗi không có việc gì làm, em lần đầu đóng phim của Tần Nghệ, thầy lo em căng thẳng nên đến xem em." "Thầy tốt với em quá, nhưng em thật sự rất căng thẳng, lòng bàn tay em đổ hết mồ hôi rồi." Đạo diễn Tần Nghệ nổi tiếng nghiêm khắc, bất kể là diễn viên thực lực gạo cội hay tiểu hoa đán, tiểu thịt tươi, đóng phim của ông, dù thế nào cũng sẽ bị mắng, lại còn là kiểu có thể dừng mọi công việc đang làm để mắng liền mấy phút.

Người có tâm lý yếu có thể khóc ngay tại chỗ.

Ngay cả những người mặt dày cũng có thể đỏ hoe mắt.

Những chuyện này trong giới không phải là bí mật gì. "Ha ha, thầy biết ngay mà.

Thả lỏng đi, càng căng thẳng càng dễ mắc lỗi, dù sao em cũng là người mới, bị mắng không sao đâu, thầy đôi khi đóng phim của ông ấy, ông ấy còn nổi cáu với thầy, chúng ta đã là bạn bè mấy chục năm rồi." "Đạo diễn Tần Nghệ đáng sợ vậy ạ." "Lời này em chỉ có thể nói trước mặt thầy thôi, lão già cổ hủ đó không chịu nổi lời phê bình của người khác đâu, nếu nghe thấy cẩn thận ông ấy hành em chết dở đấy." Lãnh Yên Nhiên lè lưỡi, "Vậy em ngậm miệng lại." "Đúng rồi, hôm nay thầy đến còn có một tin muốn nói với em.

Thầy nghe tin từ bạn bè, Thiên Duyệt Media gần đây đã thay tổng tài mới, sẽ tuyển một lứa nghệ sĩ ký hợp đồng, không giới hạn kinh nghiệm, không giới hạn chuyên ngành, đến công ty sẽ được sắp xếp đào tạo chuyên môn.

Thầy thấy cơ hội này rất hợp với em." "Có chuyện tốt như vậy sao ạ?" "Cụ thể thì vẫn chưa có thông báo, dạo này em chú ý nhiều hơn đến tin tức về phương diện này, chắc là sẽ đến trường em tuyển người, em đi thử xem, thầy tin tưởng em." "Không cần điều kiện gì sao ạ?" "Cần chứ, không được phẫu thuật thẩm mỹ, phải là mỹ nữ tự nhiên, có đặc sắc, có diễn xuất." "A?

Còn có yêu cầu như vậy nữa ạ?" "Sao thế?

Cô bé, em đã chỉnh rồi à?" Lãnh Yên Nhiên cười gượng, "Cái đó thì không có, em cũng không có tiền để đi phẫu thuật thẩm mỹ." "Vậy thì kiên định nhé, Thiên Duyệt cũng là người đi đầu trong ngành này, chỉ cần vào được, chịu khó nỗ lực, chắc chắn sẽ từ từ phát triển.

Em bây giờ không có người quản lý, cũng không có công ty để dựa vào, rất bất lợi cho sự phát triển của em." Lãnh Yên Nhiên thực sự rất cảm động, thầy thật lòng suy nghĩ cho cô. "Em biết rồi, thưa thầy."

"Được rồi, lát nữa đừng căng thẳng, cứ tưởng tượng mình là nhân vật trong đó, quên mình là Lãnh Yên Nhiên đi." "Thưa thầy, em sẽ cố gắng." Huống Thiên Minh cười, đây là đứa trẻ có linh tính nhất mà ông từng gặp, tiếc là điều kiện gia đình không cho phép, không thể tiếp nhận việc học hành chuyên nghiệp, hệ thống.

Nhưng thực ra điều này cũng không có quan hệ lớn.

Diễn xuất, kinh nghiệm quan trọng, nhưng thiên phú còn quan trọng hơn.

Có những người sinh ra đã để ăn chén cơm này, cùng một đôi mắt, có người linh động, có người lại như mắt cá chết, nhìn là biết cao thấp.

Với tâm trạng lo lắng, Lãnh Yên Nhiên bước vào cảnh quay.

Tần Tứ Nguyệt từ đầu đến cuối chỉ xuất hiện trong ký ức của sư phụ nam chính, phân cảnh cũng rất đơn giản.

Chương 1569

Lần đầu xuất hiện là cải nam trang, không đánh không quen với sư phụ, trở thành bạn rượu.

Hai người đều là danh y, sau này thường xuyên hẹn nhau hành nghề y cứu người, vừa uống rượu tán gẫu, vừa phiêu bạt giang hồ.

Họ đã đi qua vùng chiến tranh, cũng vì hái thảo dược mà bay qua núi tuyết, đi qua thảo nguyên, đi qua sa mạc.

Cũng trong một lần ở sa mạc gặp bão cát, hai người suýt bị chôn sống, lúc đó thân phận nữ nhi của cô bị phát hiện, hai người đã trải qua sinh tử và định tình ở đó. "Được rồi, tất cả nhân viên chuẩn bị, action!" Theo tiếng của Tần Nghệ, trong khung hình xuất hiện một nam tử áo trắng như tuyết, tay cầm một chiếc quạt xếp, giữa hàng lông mày mang theo vài phần anh khí.

Mắt Tần Nghệ sáng lên, phó đạo diễn bên cạnh vừa định lên tiếng thì nhận được ánh mắt của Tần Nghệ, phó đạo diễn đành ngậm miệng.

Đạo diễn không lên tiếng, Lãnh Yên Nhiên cứ diễn theo kịch bản.

Cuối cùng, Tần Nghệ lên tiếng, "Cắt!" "Cô không phải chuyên ngành biểu diễn đúng không?" Tần Nghệ đột nhiên hỏi. "Thưa đạo diễn, không phải ạ." Tim Lãnh Yên Nhiên đập thót một cái. "Phó đạo diễn, anh qua đó nói lại cho cô ấy cách di chuyển, để hình ảnh quay ra đẹp nhất.

Đúng rồi, lúc mới vào khung hình có thể kiêu ngạo hơn một chút, Tần Tứ Nguyệt là tiểu công chúa đương triều, tuy có một tấm lòng hiệp nghĩa, nhưng sự cao ngạo bẩm sinh đó không thể che giấu được.

Qua đó nghiên cứu lại cảm xúc đi, nửa tiếng sau quay lại." Tần Nghệ hiếm khi không mắng người, mà bình tĩnh giải thích.

Cả đoàn phim không khỏi nhìn Lãnh Yên Nhiên thêm một lần, Lãnh Yên Nhiên không hiểu tại sao, chỉ lễ phép đáp: "Con biết rồi, thưa đạo diễn." Phó đạo diễn đưa Lãnh Yên Nhiên sang một bên giảng giải, Huống Thiên Minh đi tới, "Sao nào, người tôi giới thiệu không tệ chứ." "Tàm tạm thôi, đến cả di chuyển cũng không biết." "Thôi đi, mắt ông cao tận trời rồi, đừng tưởng tôi không thấy, mắt ông sáng lên rồi đấy." "Có chút thiên phú, người như vậy trong giới này cũng vơ một nắm là có một đống, không phải là không có cô ấy thì không được." Huống Thiên Minh cũng không tranh cãi với bạn thân, bạn ông quay phim luôn tỉ mỉ, đặc biệt là việc chọn diễn viên cực kỳ nghiêm khắc, ngay cả diễn viên quần chúng cũng đích thân kiểm tra.

Rất ít người có thể tìm thấy sạn trong tác phẩm của ông, nói chung là rất ít điểm để chê.

Cũng vì tinh thần chuyên nghiệp này, ông là thần thoại về rating, bất kể là phim điện ảnh hay phim truyền hình, đều có thể đảm bảo rating, giành được vô số giải thưởng lớn trong và ngoài nước.

Đó cũng là lý do tại sao, dù tính khí nóng nảy, vẫn có rất nhiều ngôi sao lớn, hoa đán tranh nhau đóng phim của ông.

Vì có thể nổi tiếng, có thể hot. "Đây là lần đầu tiên người ta đóng phim, cô bé như vậy đã rất tốt rồi." "Người của ông à?" Tần Nghệ đột nhiên hỏi một câu.

Khóe mắt Huống Thiên Minh giật giật, trừng mắt nhìn bạn thân một cái, "Chết đi, lão Tần, ông muốn tôi về nhà quỳ bàn giặt à?" "Tôi chỉ tiện miệng hỏi thôi." "Chuyện này có thể tùy tiện đoán mò sao?

Tôi bao nhiêu tuổi rồi, làm cha người ta còn thấy già, người ta mới bao nhiêu tuổi, đừng có nghĩ tôi là kẻ háo sắc, đây chỉ là một học sinh dự thính, chỉ cần có lớp của tôi là con bé ngày nào cũng đến, con bé này rất kiên trì.

Tôi thấy thiên phú của nó không tệ, không muốn bị mai một." "Vậy thì tốt, đừng có đưa mấy người lộn xộn vào phim của tôi, tôi không muốn đối phó với những chuyện này." "Nhưng nếu bên ông có vai nhỏ nào thì có thể để nó qua đây rèn luyện, gia cảnh con bé không tốt lắm, nếu cuối tuần có thể làm thêm, lại được làm việc mình thích, đối với nó rất tốt." "Hiếm khi thấy ông quan tâm đến một người như vậy." "Tôi cũng là vì tiếc tài, năm đó tôi cũng nhờ ân sư đề bạt mới có được ngày hôm nay, thấy đứa trẻ nỗ lực như vậy có thể giúp một tay thì giúp." "Giới giải trí không thích hợp cho một cô bé không quyền không thế như nó." Huống Thiên Minh biết Tần Nghệ nói có ý gì, cái giới này thật sự quá phức tạp, biết bao nhiêu người mang theo ước mơ đến, nhưng cuối cùng đều nhiễm toàn thân vết bẩn, muốn rửa cũng không sạch. "Tôi cũng coi như là thầy của nó, chỉ làm người dẫn đường, con đường sau này nó muốn đi thế nào, tôi cũng không quản được nhiều." Tần Nghệ liếc nhìn Lãnh Yên Nhiên ở phía xa, rồi thu lại ánh mắt.

Huống Thiên Minh nghĩ đến điều gì đó, nói: "Đúng rồi, vị tổng tài mới nhậm chức gần đây của Thiên Duyệt có tính cách khá hợp với ông đấy, nghe nói anh ta đã đưa ra ba điều từ chối." "Cái gì?" "Một là từ chối mặt phẫu thuật thẩm mỹ, hai là từ chối đi lên bằng quy tắc ngầm, ba là từ chối tiếp xúc bám víu quan hệ với anh ta." Tần Nghệ cười, "Có chút thú vị." "Tôi thấy rất hợp khẩu vị của ông đấy." "Lai lịch thế nào?" "Cháu trai cả nhà họ Diệp, vừa tiếp quản công việc kinh doanh của ông ngoại, chàng trai trẻ tuổi khí thế ngút trời, chắc là muốn làm một phen lớn." Lãnh Yên Nhiên nắm bắt tình tiết không có vấn đề gì, chỉ là cách di chuyển có chút thiếu sót, phó đạo diễn giảng một lúc, cô cũng hoàn toàn hiểu ra.

Khi quay lại, một lần là qua.

Giữa chừng không hề bị gián đoạn. "Được rồi, qua!

Con bé này có chút thiên phú, tiếp tục cố gắng nhé." Nghe đạo diễn hay cáu gắt lại khen mình, Lãnh Yên Nhiên kích động không nói nên lời, nắm chặt cánh tay bên hông, giọng nói hét lên cũng giống như đang gầm, "Con sẽ cố gắng, thưa đạo diễn!" Khiến những người xung quanh không nhịn được cười. "Tôi trông già lắm à, có phải vai vế của cô không?

Cần cô phải hét to trước mặt tôi như vậy sao." Tần Nghệ vừa mới hiền lành đã lập tức thay đổi sắc mặt.

Thân hình nhỏ bé của Lãnh Yên Nhiên run lên, cô cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Con biết rồi ạ." "Như muỗi kêu, khí thế vừa rồi đâu rồi." Lãnh Yên Nhiên: ...

Không phải ông nói tôi nói chuyện quá lớn sao, tôi nói nhỏ một chút ông cũng thấy không đúng, ông muốn tôi nói chuyện thế nào đây.

Đương nhiên những lời này, Lãnh Yên Nhiên cũng chỉ dám lẩm bẩm trong lòng, một người nhỏ bé như cô tuyệt đối không thể đắc tội với đạo diễn lớn được.

Ban đầu, Lãnh Yên Nhiên được sắp xếp quay trong hai ngày, nhưng cô chuẩn bị kỹ lưỡng, một ngày đã quay xong.

Tần Nghệ vẫn bảo phòng tài vụ trả cho cô tiền lương hai ngày. "Nhiều quá ạ." Lãnh Yên Nhiên có chút không dám nhận.

Chị kế toán của đoàn phim cười, lần đầu tiên thấy một cô gái đáng yêu như vậy, 500 tệ cũng không dám nhận. "Cô bé cứ nhận đi, đây là tiền em đáng được nhận, đạo diễn Tần hiếm khi quan tâm ai, đây là ông ấy đặc biệt dặn dò, chứng tỏ hôm nay em biểu hiện khá tốt, cứ nhận đi." "Cảm ơn chị." "Chị cái gì, chị đây làm dì em được rồi đấy."

"A a." Lãnh Yên Nhiên đeo túi của mình rời đi, bước chân có chút lâng lâng, điều cô quan tâm không phải là tiền, mà là sự công nhận của đạo diễn Tần.

Lời của chị kế toán cứ vang vọng bên tai, đây là đạo diễn Tần đặc biệt dặn dò.

A a, hôm nay thật là một ngày tuyệt vời.

Chị kế toán nhìn bóng lưng vui vẻ của cô, bất giác cũng cong khóe miệng, thật là một cô bé ngây thơ đáng yêu, khiến người ta không thích cũng khó.

Chỉ mong sự ngây thơ đáng yêu này có thể giữ mãi.

Diệp Việt mấy ngày nay luôn trong trạng thái bận rộn, không phải họp với nhân viên công ty thì cũng là làm quen với hoạt động của Thiên Duyệt, ngay cả cuối tuần cũng tăng ca, gần như không có thời gian rảnh.

Anh không rành lắm về chuyện trong giới giải trí, vừa hay hôm nay công việc trong tay đã xử lý xong, buổi chiều không có việc gì liền dẫn trợ lý đến phim trường dạo một vòng, không ngờ vừa bước vào đã bị một người va phải.

Tâm trạng của Diệp Việt thật sự tồi tệ, trợ lý lập tức giữ vững người anh, "Diệp tổng, không sao chứ ạ." "Thật là gặp quỷ, ngày tháng này còn sống nổi không đây." Mũi Lãnh Yên Nhiên cũng bị va đến đau điếng, nhưng cô biết đây là lỗi của mình, vừa rồi cô quá vui, có chút lâng lâng, đi không nhìn đường. "Xin lỗi, xin lỗi, thưa anh, là lỗi của tôi." "Cô gái trẻ, mắt không thể nhìn cho rõ một chút à?

Thật là đủ rồi, dạo này tôi thật sự xui xẻo hết chỗ nói." Diệp Việt ngẩng đầu nhìn người trước mặt, vừa nhìn ánh mắt liền dừng lại, mắt cũng nheo lại.

Chương 1570

Cô gái này sao quen thế, hình như đã gặp ở đâu rồi.

Lãnh Yên Nhiên lại nhận ra ngay đây là gã nhà giàu ngốc nghếch lắm tiền, người đã dễ dàng cho cô hai triệu.

Về việc này, cô thực ra có chút chột dạ, sợ người ta hối hận muốn đòi lại.

Sau đó cô chỉ có thể tự an ủi mình, lúc đó cô không để lại thông tin liên lạc, người ta có hối hận cũng không tìm được cô.

Không ngờ hôm nay lại đụng phải, thật là quá trùng hợp. "Xin lỗi, thưa anh." Lặp lại lời xin lỗi, Lãnh Yên Nhiên nửa cúi người chuẩn bị chuồn đi.

Trong đầu Diệp Việt đột nhiên lóe lên một bóng lưng, lập tức nhận ra cô gái trước mặt là ai.

Anh vươn tay, tóm lấy áo của Lãnh Yên Nhiên, "Kẻ trộm nhỏ, định chạy đi đâu?" Kẻ trộm nhỏ.

Anh ta nhận ra mình là kẻ lừa đảo rồi sao?

Làm sao bây giờ, 200 vạn đó đã đưa cho mẹ đi chữa bệnh, đều đã nộp vào bệnh viện rồi, bây giờ trong tay cô chỉ còn lại mấy trăm tệ. "Cúi đầu làm gì, làm ra chuyện không đáng tin như vậy, bản thân cũng thấy mất mặt à?" "Xin lỗi, nếu sau này tôi có tiền tôi sẽ trả lại cho anh." "Vậy ý của cô là không có tiền thì sẽ không trả." Lãnh Yên Nhiên không dám lên tiếng nữa, 200 vạn đối với một người bình thường như cô, thật sự là một con số cả đời cũng không thể đạt được.

Chuyện không làm được, cô cũng không dám hứa bừa. "Vô dụng, 200 vạn đã đè bẹp cô rồi à, tôi có nói bắt cô bồi thường không?" Anh sớm đã biết con bé này cố tình lừa tiền anh, vì thương hại nên mới cho.

Đồ đã cho đi thì không có lý do gì để đòi lại.

Khoan đã, hôm nay con bé này trông có vẻ không đẹp bằng hôm đó. "Bệnh của cô không phải là giả vờ chứ?" Lãnh Yên Nhiên lập tức phản bác, "Không có." Thực ra trong mắt cô đó không phải là chuyện gì to tát, bệnh phong thấp là do sống lâu trong căn nhà tạm bợ ở khu ổ chuột gây ra, hôm đó trông thảm hại như vậy cũng chỉ là ngẫu nhiên.

Diệp Việt thấy ánh mắt cô trong veo, trông không giống nói dối, kẻ lừa đảo nhỏ, tạm thời tin cô một lần. "Không có là tốt nhất, bệnh đã chữa khỏi chưa?" Lãnh Yên Nhiên không lên tiếng, cô không muốn lừa dối người trước mặt, dù sao cũng là người đã cho cô sự ấm áp khi cô đang ở bước đường cùng. "Không dùng để chữa bệnh à?" Lãnh Yên Nhiên cúi đầu, coi như ngầm thừa nhận. "Con gái nên đối xử tốt với bản thân một chút, cả ngày cứ một bộ dạng ốm yếu như vậy." "Cảm ơn, tôi biết rồi." "Cô đến đây làm gì?

Cô là diễn viên à?" Mặt Lãnh Yên Nhiên đỏ bừng, cô mím môi, hồi lâu mới thốt ra hai chữ, "Diễn viên quần chúng." "Là kiểu làm thêm à?

Chỉ xuất hiện một hai cảnh, không có lời thoại, vừa xuất hiện đã chết ngay lập tức loại đó?" Lãnh Yên Nhiên cũng không phản bác, đây là bộ phim đầu tiên cô chính thức đóng, tuy không thảm như người đàn ông này nói, nhưng cũng là nhờ quan hệ của thầy mới vào được.

Nếu chỉ dựa vào bản thân, e rằng ngay cả kịch bản diễn viên quần chúng như vậy cũng không nhận được.

Vì vậy, Lãnh Yên Nhiên cũng không giải thích, coi như ngầm thừa nhận cách nói của Diệp Việt.

Diệp Việt nhíu mày, nâng cằm cô lên, quan sát một lượt, "Trông cũng không phải xinh đẹp, nhưng cũng không xấu, sao lại lăn lộn thành diễn viên quần chúng thế này, nhìn bộ dạng đáng thương này, thật là..." Đầu ngón tay của người đàn ông hơi lạnh, Lãnh Yên Nhiên không quen bị người khác chạm vào, liền né đi.

Khoan đã, khuôn mặt này trông cũng khá thuận mắt, đặc biệt là đôi mắt hai mí này, không phải loại hai mí cắt đang thịnh hành bây giờ, anh cũng không thể hình dung cụ thể, chỉ cảm thấy rất đẹp.

Ừm, đây là một khuôn mặt ưa nhìn. "Đúng rồi, cô đã chỉnh sửa chưa?" "Hả?" "Thưa cô, ý của sếp tôi là, cô đã phẫu thuật thẩm mỹ chưa?" Lãnh Yên Nhiên cười khổ, "Nếu tôi phẫu thuật thẩm mỹ mà còn chỉnh thành ra thế này, thì bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ có thể đóng cửa nghỉ việc được rồi." "Cũng đúng, phẫu thuật thẩm mỹ thành cái dạng nghèo nàn này, đúng là đập bể bảng hiệu của người ta." "Thưa anh, tôi biết anh có ơn với tôi, nhưng xin đừng công kích cá nhân tôi." Cô cảm thấy mình không xinh đẹp là một chuyện, nhưng không có nghĩa là cô có thể bình thản chấp nhận người khác cũng nói mình xấu.

Giống như bạn thường tự giễu mình là một con mập lùn, hôm nào đó người khác cũng thử nói một câu xem, không bị bạn cho vào danh sách đen, cắt đứt quan hệ ba tháng mới lạ. "Xem kìa, nghèo không sao, nhưng lòng tự tôn lại cao hơn trời, người khác nói một câu là có thể chạm đến trái tim nhỏ bé của cô, muốn lăn lộn trong giới giải trí mà không có một nội tâm mạnh mẽ thì nên sớm tránh xa vũng nước đục này đi." Lãnh Yên Nhiên không nói gì nữa, thật ra nghĩ lại cũng thấy người trước mắt nói rất có lý. "Xuất thân từ trường lớp chuyên nghiệp à?" "Không phải." "Học ngành gì?" "Học kế toán." Diệp Việt đau cả đầu, hóa ra không phải diễn viên, thật lãng phí thời gian của anh. "Vậy cô đến đây làm gì?" "Tôi thích diễn xuất." "Đúng là kỳ quặc, không hiểu nổi mấy cô gái bây giờ rốt cuộc là bị làm sao?

Tìm một công việc rồi chăm chỉ nỗ lực không được à?

Cứ phải đâm đầu vào giới giải trí để tranh giành vị trí." "Thưa anh, đừng nói những lời khó nghe như vậy.

Thứ nhất, tôi thừa nhận tôi nghèo, tôi cần tiền.

Thứ hai, tôi vào giới giải trí không phải để nổi tiếng, mà vì tôi thật sự rất thích.

Thứ ba, tôi và anh không thân, anh thật sự nói nhảm quá nhiều rồi." Lãnh Yên Nhiên nói một hơi.

Nói xong lại định bỏ đi, kết quả chưa đi được hai bước đã bị Diệp Việt túm cổ áo sau kéo lại. "Tính tình cũng không nhỏ đâu nhỉ.

Sau này đạo diễn mắng cô vài câu, ông chủ tỏ thái độ với cô, cô cũng định bỏ đi luôn à?" Lãnh Yên Nhiên giãy giụa vài cái, Diệp Việt liền buông cô ra.

Lãnh Yên Nhiên khó chịu nói: "Tôi không đi, chẳng lẽ ở đây chờ anh sỉ nhục sao?" Diệp Việt ra hiệu cho trợ lý, trợ lý lập tức đưa lên một tấm danh thiếp. "Bắt đầu từ thứ hai tuần sau, công ty Thiên Duyệt của chúng tôi sẽ tuyển nghệ sĩ tại các học viện điện ảnh và kịch nghệ lớn.

Người không xuất thân từ trường lớp chuyên nghiệp cũng có thể tham gia, nếu có hứng thú thì có thể đến thử." "Thiên Duyệt?" Lãnh Yên Nhiên kinh ngạc nhìn Diệp Việt, chẳng lẽ anh chính là vị Boss đặc biệt độc đoán mà thầy giáo từng nói sao?

Trời ơi, sớm biết vậy lúc nãy cô đã không cãi lại, người ta nói gì thì nghe nấy là được rồi.

Diệp Việt vừa nhìn biểu cảm của Lãnh Yên Nhiên là biết cô gái này đã biết thân phận của mình, xem ra hành động của anh đã gây ra một cơn bão trong giới giải trí.

Thấy Lãnh Yên Nhiên định nói, Diệp Việt lập tức giơ tay ngăn lại.

Chương 1571

"Muốn nói gì cũng câm miệng lại cho tôi.

Cũng vì thấy cô là một kẻ bệnh tật nên tôi mới cho cô cơ hội này, nhưng công ty của tôi không nuôi người vô dụng.

Cô chỉ có thể gia nhập lớp đào tạo tân binh của Thiên Duyệt sau khi vượt qua kỳ kiểm tra của công ty, nếu không qua được thì tất cả đều bằng không." "Cảm ơn ông chủ." "Nói câu này còn quá sớm, tôi vẫn chưa phải ông chủ của cô." "Khoan đã, tôi còn một câu hỏi." "Nói." "Lớp đào tạo tân binh của công ty các anh có trả tiền không ạ?" Lãnh Yên Nhiên dè dặt hỏi.

Diệp Việt liếc cô: "Cô rớt vào hũ nút rồi à?" Lãnh Yên Nhiên ngại ngùng gãi đầu. "Đối với người nghèo mà nói, đây là một vấn đề rất thực tế ạ." Đào tạo đâu phải chuyện một hai ngày.

Nếu cô không đi làm thì lấy đâu ra tiền để trang trải chi phí hàng ngày.

Hai triệu tệ kia cũng chỉ đủ để lo viện phí cho mẹ cô.

Diệp Việt bất lực nhướng mày, nhưng khi nhớ lại dáng vẻ thê thảm của cô đêm đó, cộng thêm cả người đầy bệnh tật, anh cũng có thể đoán được phần nào hoàn cảnh gia đình cô.

Anh lạnh lùng nói: "Có trợ cấp sinh hoạt cơ bản." "Có bao nhiêu ạ?" Lãnh Yên Nhiên vừa hỏi xong đã hối hận.

Cô hình như hơi quá đáng rồi, còn chưa qua được kỳ kiểm tra của công ty người ta mà đã có cảm giác như đang đàm phán lương bổng với ông chủ.

Ông chủ sẽ nghĩ thế nào, có ảnh hưởng đến việc đánh giá cô không đây.

Diệp Việt nhíu mày, nhưng nhìn cô gái đang cúi đầu ngoan ngoãn trước mặt, anh thuận miệng nói một con số: "3000 tệ đi." Đôi mắt Lãnh Yên Nhiên sáng rực lên.

Cho dù cô qua thời gian thực tập được nhận chính thức thì lương cũng chỉ có 3500 tệ.

Nếu được vào Thiên Duyệt đào tạo, vừa có thể học tập một cách hệ thống, vừa có nhiều tiền như vậy thì còn gì tốt hơn. "Vâng ạ, cảm ơn ông chủ." Diệp Việt cười khẩy một tiếng. "Đừng mừng vội." Nói xong, anh trực tiếp dẫn trợ lý rời đi.

Lãnh Yên Nhiên nhìn bóng lưng của anh, đột nhiên phát hiện đây là một bóng lưng rất có sức hút, không hề còng lưng, thẳng tắp, dáng vẻ thật sự rất đẹp.

Khí chất cũng vô cùng mạnh mẽ.

Trong phút chốc, cô bất giác siết chặt tấm danh thiếp trong tay.

Cố lên, Lãnh Yên Nhiên.

Đừng bỏ lỡ cơ hội lần này. "Boss, anh quen cô gái vừa rồi ạ?" Diệp Việt nhìn trợ lý bên cạnh, cười lạnh một tiếng: "Đây là chuyện cậu nên quan tâm à?" "Nếu là bạn của Boss, tôi có thể... chào hỏi trước một tiếng." "Thế thì chi bằng cậu viết báo cáo từ chức trước đi cho thực tế." Diệp Việt sải bước đi về phía trước, trợ lý sợ hãi nói: "Boss, tôi biết rồi, sau này tôi sẽ không nói những lời như vậy nữa." "À phải rồi, trợ cấp sinh hoạt 3000 tệ có ít quá không?" Trợ lý thật sự sắp cạn lời. "Boss, không ít đâu ạ.

Các công ty giải trí khác đào tạo tân binh đều không có trợ cấp, có nơi còn bắt nghệ sĩ đóng phí đào tạo nữa." Làm gì có nơi nào vừa vào đã cho 3000 tệ, lương của người bình thường cũng chỉ có bấy nhiêu

thôi.

Vì vậy, cậu ta mới hỏi câu lúc nãy, tưởng anh và cô gái kia là bạn bè.

Không ngờ, hoàn toàn là do ông chủ không hiểu giá thị trường.

Diệp Việt nhíu mày. "Các công ty giải trí bây giờ gian thương vậy sao?" Trợ lý không dám nói: Thật ra như vậy không hề gian thương chút nào.

Cậu còn chưa kịp nói, Diệp Việt đã lên tiếng: "Đúng là thiển cận, đến cả thả dây dài câu cá lớn cũng không biết, tham lam chút lợi nhỏ nhặt.

Khai thác triệt để giá trị trên người một nghệ sĩ, đó mới là điều có lợi nhất cho công ty." Kiếm vài nghìn tệ trên người một nghệ sĩ thì có tác dụng gì chứ.

Cũng chỉ đào tạo nửa năm, mỗi người tốn chưa đến hai mươi nghìn tệ.

Nghe vậy, trợ lý suýt nữa thì ngã quỵ.

Cậu phải rút lại lời vừa rồi, thương nhân trên đời đều gian xảo như nhau, chẳng ai tốt hơn ai cả.

Người ta không mưu cầu cái lợi nhỏ, mà chuyên mưu cầu cái lợi lớn.

Trước tiên dùng đủ loại phúc lợi để thu hút nghệ sĩ vào, đợi họ nổi lên rồi thì ra sức bóc lột giá trị thặng dư của họ.

Chẳng trách cậu chỉ có thể làm trợ lý, còn người ta là Boss, hóa ra khác biệt lớn nhất giữa họ là ở đây. * Lãnh Yên Nhiên đến bệnh viện thăm mẹ một chuyến.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, mẹ cô lại gầy đi một vòng, khiến cả trái tim cô quặn thắt lại.

Sợ mẹ lo lắng, cô chỉ có thể luôn giữ nụ cười trên môi. "Nhiên Nhiên đến rồi à." Lãnh Tâm cười tươi, nhưng vì quá gầy nên đôi mắt có phần hõm sâu. "Mẹ ơi, hai ngày nay mẹ thấy thế nào rồi ạ?" "Mẹ cảm thấy tinh thần hơn trước nhiều rồi, con đừng lo.

Hôm nay sao con lại ăn mặc thế này, hình như còn trang điểm nữa." Lãnh Tâm liếc mắt một cái đã nhận ra sự khác biệt của con gái.

Lãnh Yên Nhiên khoác tay mẹ. "Mẹ ơi, mẹ đoán xem hôm nay con đi đâu?" "Nhìn mắt con sáng long lanh thế kia, có phải đi đóng phim không?" "Mẹ đúng là có mắt tinh như lửa, chẳng giấu được mẹ chuyện gì cả, mẹ không cần đoán cũng biết rồi." "Vì mẹ là người hiểu con nhất trên thế giới này mà.

Mắt con sáng rực lên, chỉ có đóng phim mới như vậy thôi." "Haiz, chán thật, con còn định làm mẹ bất ngờ một phen cơ." "Con vui là mẹ vui, bây giờ mẹ đang rất vui." "Mẹ ơi, mẹ có biết con đóng phim của ai không?" "Ai vậy, chẳng lẽ là đạo diễn lớn nào à?" "Mẹ đoán xem?

Chương 1572

Chính là bộ phim truyền hình mà mẹ thích nhất trước đây, mẹ nói phim quay rất hay, còn bảo đạo diễn rất có tâm nữa." "Con nói bộ phim cung đấu nhà Thanh, cái gì...

Truyện ấy à?" Lãnh Tâm đoán ra ngay. "Đúng rồi đúng rồi, chính là đạo diễn đó.

Lần này ông ấy quay một bộ phim tiên hiệp, à, phải là phim võ hiệp mới đúng.

Con đóng vai một nữ thần y trừ ma diệt yêu, còn là công chúa nữa đó.

Sau này mẹ nhất định phải xem, tạo hình của con thật sự quá đẹp, áo trắng tung bay, anh tư hiên ngang, nữ cải nam trang xông pha giang hồ." "Một ngày con kiếm được 500 tệ đấy.

Vốn dĩ nói là 250 tệ một ngày, nhưng chị bên tài vụ nói đạo diễn dặn riêng, cho con lương hai ngày.

Con nghĩ chắc là vì con biểu hiện cũng ổn, giúp người ta đỡ tốn công." "500 tệ à, nhiều thế." Lãnh Tâm vừa cảm thán vừa mừng cho con gái. "Vâng ạ, hai mẹ con mình phải bán bánh pancake một tuần mới kiếm được số tiền đó." "Nhiên Nhiên có tiền đồ rồi." "Mẹ ơi, đây mới chỉ là bắt đầu thôi.

Con nghĩ sau này chúng ta nhất định sẽ có cuộc sống tốt đẹp hơn, con sẽ nỗ lực để chúng ta sống tốt hơn." Lãnh Tâm nắm lấy tay Lãnh Yên Nhiên. "Mẹ tin con nhất định sẽ làm được.

Sẽ có một ngày bảo bối nhỏ của mẹ trở thành người ưu tú nhất thế giới, có thể đứng trên sân khấu được vạn người ngưỡng mộ, trở thành cái gì...

ảnh hậu ấy nhỉ?" "Hình như gọi là...

Oscar." "Mẹ ơi, cái đó gọi là Oscar." "Đúng đúng đúng, chính là cái đó." "Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ cố gắng." Lãnh Yên Nhiên âm thầm nắm chặt tay. "Nỗ lực làm việc là tốt, nhưng cũng đừng để mình mệt quá.

Con bây giờ không phải đã bắt đầu thực tập rồi sao?

Vừa đi làm vừa đóng phim sẽ rất vất vả." "Mẹ, con còn trẻ mà, sức khỏe tốt, lại không phải ngày nào cũng có phim để đóng, có vất vả gì đâu." "Nhưng con chuẩn bị đi phỏng vấn làm nghệ sĩ của Thiên Duyệt Truyền Thông, là phỏng vấn tuyển chọn khép kín.

Nếu được chọn, e là sau này thời gian đến thăm mẹ sẽ rất ít." "Đi đi đi, mẹ ở đây ngày nào cũng ăn ngon uống tốt, con có gì mà không yên tâm.

Con lớn rồi, phải bắt đầu xây dựng sự nghiệp của mình." Lãnh Tâm cười tủm tỉm nói. "Nhưng con không nỡ xa mẹ." Lãnh Yên Nhiên ôm cánh tay mẹ không muốn buông ra.

Lãnh Tâm điểm nhẹ vào mũi Lãnh Yên Nhiên. "Con bé này, lớn từng này rồi còn làm nũng.

Mẹ không thể ở bên con cả đời được." "Mẹ, đừng nói những lời như vậy, mẹ nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi." "Thế thì thành yêu tinh già mất, sống đến tuổi đó không bị con ghét mới là lạ, chồng tương lai của con cũng sẽ ghét mẹ thôi." "Đó đều là chuyện đâu đâu, con nhất định sẽ tìm một người chồng không ghét mẹ." Lãnh Tâm mỉm cười, với một người mẹ già mắc bệnh ung thư, làm sao con gái có thể tìm được hạnh phúc đây.

Người bình thường biết được tình hình này chắc chắn sẽ quay đầu bỏ chạy.

Dĩ nhiên, những lời này Lãnh Tâm không dám nói ra, sợ làm con gái không vui. "Vậy trừ phi con tìm được một công tử nhà giàu." Lãnh Tâm trêu. "Mẹ, mắt mẹ đang cười kìa, mẹ nghĩ con thế này mà không tìm được phú nhị đại sao?" Lãnh Yên Nhiên vuốt mái tóc dài của mình rồi ưỡn ngực.

Lãnh Tâm dở khóc dở cười, nhưng trong lòng lại có chút chua xót, thân hình con gái gầy gò mỏng manh, chắc chắn có liên quan đến dinh dưỡng từ nhỏ, đều là do bà mẹ này bất tài. "Con bé này, tự tin mù quáng à?" "Tất nhiên rồi, khí thế phải thể hiện ra trước.

Con nghĩ, con không phải là đại mỹ nữ tuyệt thế, nhưng ít ra cũng là một tiểu thư khuê các, biết đâu mấy cậu công tử nhà giàu ăn quen sơn hào hải vị rồi lại thích món rau xanh thanh đạm như con thì sao." "Người ta thỉnh thoảng cũng phải đổi khẩu vị chứ, ăn thịt mãi dinh dưỡng sẽ không cân bằng." "Mẹ, mẹ vẫn còn cười." Lãnh Yên Nhiên bĩu môi. "Mẹ cười vì Nhiên Nhiên nhà chúng ta hình như có gì đó khác rồi." "Xinh đẹp hơn." Lời của Lãnh Yên Nhiên khiến Lãnh Tâm bật cười ha hả.

Sau khi cười xong, bà nghiêm túc nói: "Bảo bối, chúng ta làm người vẫn phải sống thực tế, phú nhị đại chẳng có mấy người đáng tin cậy.

Mẹ không cầu con giàu sang phú quý, chỉ mong con tìm được một người đàn ông thương con yêu con là được rồi.

Dù sau này có ra sao, cũng đừng quên đi trái tim ban đầu của mình, đừng tự giày vò bản thân, biết không?" "Con biết rồi mẹ ạ, đạo lý này con hiểu mà.

Mẹ thật sự nghĩ con muốn câu rùa vàng à." Cô chưa bao giờ mơ giấc mộng đó được không? "Mẹ đương nhiên là sợ rồi." Sợ con gái vì bệnh tình của mình mà làm ra chuyện gì đó trái với lòng mình.

Bà tuy ủng hộ con gái đi đóng phim, nhưng cũng biết cái giới đó hỗn loạn, rất dễ khiến một cô gái lầm đường lạc lối.

Hai mẹ con nương tựa vào nhau bao nhiêu năm nay, Lãnh Yên Nhiên vừa nhìn biểu cảm của mẹ là biết bà đang nghĩ gì. "Mẹ ơi, con xin đảm bảo với mẹ ở đây, sau này dù con làm công việc gì, đi đến đâu, con tuyệt đối sẽ không làm chuyện gì trái với lòng mình, con nhất định sẽ làm người đường đường chính chính." "Mẹ tin con, bảo bối của mẹ nhất định sẽ là người giỏi nhất." "Đó là đương nhiên." "Phải rồi, Nhiên Nhiên, con thật sự không quay về nhà bên đó ở nữa à?" Lãnh Yên Nhiên kiên quyết lắc đầu. "Không về nữa." Nơi đó chính là một cái hố lửa lớn, quay về làm gì chứ, không có một chút cảm giác gia đình, lại còn có một tên cầm thú đang nhìn cô chằm chằm.

Lãnh Tâm thấy con gái kiên định với suy nghĩ của mình nên cũng không khuyên nữa.

Con gái chắc chắn là không ở nổi nữa mới quay về, bà là người thân cuối cùng của con bé, sao có thể đẩy con ra ngoài, làm con buồn bã đau lòng được.

Tương lai dù có bao nhiêu khó khăn, hai mẹ con họ ôm chặt lấy nhau, vẫn tốt hơn là để con gái một mình đối mặt.

Bây giờ bà cũng đã nghĩ thông suốt rồi. "Được, vậy thì ở bên cạnh mẹ, muốn ở bao lâu thì ở bấy lâu." "Mẹ nói gì vậy, con ở bên mẹ ruột của mình chẳng lẽ còn có thời hạn hay sao, hết hạn là mẹ không cần con nữa à." "Con bé này, con rõ ràng biết mẹ không có ý đó mà còn cãi lại mẹ, mồm mép lanh lợi thật." Lãnh Yên Nhiên cười khúc khích.

Lãnh Tâm nghĩ đến điều gì đó, nói: "Nhiên Nhiên, mẹ nghĩ chúng ta vẫn nên trả lại căn nhà thuê ở làng trong thành phố đi.

Chương 1573

Con có thể không quay lại thì đừng quay lại nữa, nơi đó rất loạn, mẹ không yên tâm về con.

Con bây giờ cũng chỉ đang thực tập, vẫn có thể ở ký túc xá trường nửa năm nữa." "Mẹ, nghe lời mẹ, chúng ta đổi chỗ khác.

Nơi đó thật sự không thích hợp để ở, không tốt cho sức khỏe của mẹ." "Bảo bối, mẹ thì sao cũng được, con thì khác, con là một cô gái nhỏ, con không biết mẹ lo lắng thế nào đâu.

Mỗi lần bảo con về lấy thứ gì mẹ đều lo ngay ngáy." "Được, vậy con sẽ tìm một nơi an toàn, dọn dẹp xong sẽ đón mẹ đến ở." "Vậy cũng tốt, dù sao mẹ cũng ở bệnh viện trong thời gian ngắn, chúng ta vẫn còn thời gian từ từ tìm.

Con đừng làm mình kiệt sức." "Con biết rồi, mẹ là người mẹ tốt nhất trên thế giới." Lãnh Yên Nhiên ở bệnh viện chăm sóc Lãnh Tâm cho đến tối chủ nhật, nhớ ra phải về nhà lấy đồ, cô đành phải quay về làng trong thành phố một chuyến.

Cô lớn lên ở nơi này từ nhỏ, đã chứng kiến quá nhiều chuyện hỗn loạn, dù sống bao lâu, cô vẫn có một nỗi sợ hãi và chán ghét bản năng với nơi này.

Khi cô từ bệnh viện trở về đây, trời đã nhá nhem tối.

Nơi cô ở là một con hẻm rất sâu, cô chỉ có thể rảo bước thật nhanh.

Vừa đi đến khúc quanh, cô đã ngửi thấy một mùi rượu nồng nặc, còn va phải người nào đó. "Ối chà, em gái à, lại đây, lại đây, đi uống rượu với anh nào." Lãnh Yên Nhiên vừa nghe thấy giọng điệu du côn đó, sợ hãi cắm đầu cắm cổ chạy. "Chạy cái gì mà chạy, chạy nhanh thế làm gì, đợi anh với nào." Sức mạnh tiềm ẩn của con người lúc nguy cấp rất lớn.

Khi Lãnh Yên Nhiên kịp phản ứng lại, cô phát hiện mình đã ở rất xa làng trong thành phố, xung quanh cũng không có mấy người.

May mà tuy nơi này hẻo lánh, vẫn có trạm xe buýt.

Lãnh Yên Nhiên chỉ có thể bắt xe quay lại thành phố, lúc về đến trường đã hơn 10 giờ, may mà trường chưa đóng cửa, cô vẫn có thể vào trong.

Cô rất coi trọng việc tuyển dụng của Thiên Duyệt Truyền Thông, nằm trên giường cũng không ngủ được, liền lấy điện thoại ra lướt tin tức liên quan đến Thiên Duyệt Truyền Thông.

Lúc này cô mới biết tên của người đàn ông đó, anh ta tên Diệp Việt, là cháu ngoại của chủ tịch tập đoàn Thiên Duyệt, cũng là thiếu gia của tập đoàn Diệp thị.

Năm nay mới tròn 22 tuổi, xem như là một người kế vị rất trẻ.

Chậc chậc, quả nhiên là một phú nhị đại ngốc nghếch nhiều tiền, chẳng trách có thể trực tiếp cho cô một triệu tệ.

Người như vậy, sau này lúc khó khăn cứ đến tìm anh ta là được.

Sự khác biệt giữa người với người thật sự rất lớn, có người sinh ra đã ngậm thìa vàng, có người vừa chào đời đã định sẵn phải vật lộn trong bùn lầy.

Lắc đầu, Lãnh Yên Nhiên cũng không nghĩ đến những chuyện này nữa, nghĩ nhiều vô ích, chi bằng chuẩn bị thật tốt cho buổi phỏng vấn.

Cô cứ lướt xuống, nhìn thấy ảnh của Diệp Việt trong buổi họp báo.

Người trong ảnh trông lạnh lùng hơn nhiều, không có một chút ý cười, ai không biết còn tưởng anh ta không hài lòng với công việc này.

Nhưng mà, cô đã gặp anh ta hai lần, cả hai lần anh ta đều nghiêm túc như vậy, miệng lưỡi còn đáng ăn đòn vô cùng.

Thiên Duyệt Truyền Thông hành động rất nhanh, ba ngày sau khi công bố tin tức, họ đã bắt đầu vòng tuyển chọn đầu tiên.

Vòng đầu tiên rất đơn giản, chỉ xem hình tượng và khí chất của một người.

Lãnh Yên Nhiên biết đây là điểm yếu của mình, từ nhỏ cô cũng không có điều kiện học múa hay bồi dưỡng khí chất gì, nên mấy ngày nay cô đều tập theo video trên mạng.

Hiện trường thật sự rất đông người, lấy số xong Lãnh Yên Nhiên liền đi vào một căn phòng lớn chờ gọi tên.

Nhìn những cô gái trang điểm tinh xảo xung quanh, Lãnh Yên Nhiên ngơ ngác, quy định tuyển dụng không phải đã nói không được trang điểm, phải để mặt mộc tham gia sao?

Sao bọn họ ai cũng trang điểm xinh đẹp như vậy.

Một người như thế, một đám người xung quanh đều như thế, Lãnh Yên Nhiên còn nghi ngờ có phải mình đã đọc nhầm quy tắc thi không, thật sự quá khó hiểu.

Cô không nhịn được lấy điện thoại ra, đọc lại quy định tuyển dụng một cách nghiêm túc hai lần, xác nhận mình không đọc nhầm, trên đó ghi rõ là mặt mộc, lúc này mới vỗ vỗ trái tim nhỏ bé của mình, cố gắng để bản thân bình tĩnh lại.

Hôm đó gặp Diệp Việt, Diệp Việt còn hỏi cô có phẫu thuật thẩm mỹ không, chứng tỏ anh ta đặc biệt ghét phẫu thuật thẩm mỹ, đã yêu cầu mặt mộc thì nên là mặt mộc.

Nghĩ thông suốt như vậy, Lãnh Yên Nhiên mới cảm thấy dễ chịu hơn.

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu vang lên một giọng nói: "Cậu cũng bị dọa sợ rồi phải không?" Lãnh Yên Nhiên ngẩng đầu, thấy một cô gái đang nhìn mình, trên mặt cũng mang theo ý cười, cười lên khóe miệng có hai lúm đồng tiền, ngọt ngào lại đáng yêu.

Trong tay cô ấy cầm số báo danh, vừa nhìn là biết cũng đến tham gia tuyển chọn. "Chào cậu." Cô gái trực tiếp ngồi xuống bên cạnh cô. "Tớ tên Lê U Nhi, Lê trong lê minh, U trong khúc kính thông u xứ*." "Là chữ U này à, tên hay thật, tớ còn tưởng là U trong vô ưu." "Vốn dĩ mẹ tớ định đặt tên này, nhưng bố tớ cổ hủ, cảm thấy không có chiều sâu, không có ý nghĩa, làm mất đi danh hiệu nhà giáo của ông." "Bố cậu là giáo viên à?" "Đúng vậy, còn là giáo viên dạy Ngữ văn.

À phải rồi, cậu tên gì, tớ còn chưa biết tên cậu nữa." "Tớ họ Lãnh, tên Lãnh Yên Nhiên." "Yên Nhiên trong yên nhiên nhất tiếu*?" "Ừm." "Đây cũng là một cái tên hay." "Mẹ tớ thích xem phim truyền hình, bà ấy đặt theo tên nhân vật nữ chính trong phim." Nhắc đến mẹ mình, vẻ mặt Lãnh Yên Nhiên bất giác dịu đi. "Ha ha, cậu nói xem mấy người lớn này thật là, chúng ta sắp bị họ đùa cho hỏng mất." Lê U Nhi là một cô gái hoạt bát cởi mở, nói chuyện thẳng thắn, rất nhanh đã thân với Lãnh Yên Nhiên.

Lãnh Yên Nhiên cũng thích tính cách này của cô ấy, dù sao thời gian chờ đợi cũng dài, hai người cứ thế người một câu ta một câu nói chuyện. "Yên Nhiên, tại sao cậu muốn làm diễn viên?" "Vì thích, vì nghèo." Lê U Nhi bật cười thành tiếng. "Cậu thẳng thắn thật đấy." "Vậy còn cậu, sao cậu lại muốn làm diễn viên?" "Vì tớ thấy vui." Hai cô gái nhìn nhau, đều bật cười thành tiếng.

Đúng lúc này, có mấy cô gái khóc lóc đi vào. "Quá đáng, thật sự quá đáng, tôi trang điểm chỗ nào, tại sao lại nói tôi trang điểm, tôi chỉ bôi một lớp kem BB thôi mà." "Tôi cũng không phẫu thuật thẩm mỹ, tại sao lại nói tôi phẫu thuật, bác sĩ phẫu thuật đó chắc chắn là lang băm." "Tôi học múa ba lê từ nhỏ, vậy mà lại nói tôi không có khí chất, đúng là không có mắt nhìn." ...

Các cô gái tủi thân vô cùng.

Chương 1574

Lãnh Yên Nhiên sờ sờ trái tim nhỏ, may mà mình còn xem như là ngoan ngoãn, hôm nay chỉ rửa mặt bằng nước lã, ngay cả sữa dưỡng cũng không dám thoa, không thì thật sự tiêu đời rồi.

Trong phòng có người nghe thấy lời của họ, sợ hãi lập tức bắt đầu tẩy trang, nhất thời căn phòng trở nên hỗn loạn.

Chỉ là nhịp độ phỏng vấn không thay đổi, có mấy người vừa tẩy trang vừa đi về phía phòng phỏng vấn.

Lê U Nhi nhìn mà buồn cười, nhún vai. "Chuyện này có thể trách ai được, ai bảo họ không làm theo quy định.

Trang điểm thì thôi đi, người ta đã nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại là không nhận mặt phẫu thuật thẩm mỹ, đã phẫu thuật rồi mà còn đến, tưởng người ta nói đùa à, dù sao cũng là công ty lớn." Lãnh Yên Nhiên lập tức ra hiệu cho cô ấy nói nhỏ lại, nhưng đã không kịp, những người xung quanh đã đồng loạt nhìn về phía họ, như muốn giết người.

Lê U Nhi ngơ ngác nhìn Lãnh Yên Nhiên, hạ giọng hỏi: "Tớ nói sai à?" Cô ấy cảm thấy lời của mình không có gì sai cả, không làm theo quy tắc, bị mắng thì có gì mà oán trách.

Cô gái kia còn dám nói mình chỉ bôi kem BB, cổ và mặt cô ta chênh nhau mấy tông màu rồi.

Còn cô gái nói mình không phẫu thuật, rõ ràng cằm có thể đâm thủng giấy rồi.

Nhìn qua là thấy rõ rồi còn gì. "Chúng ta cứ ngồi yên đi." "Ồ." Hai cô gái đều cúi đầu xuống, ánh mắt của những người bên cạnh lúc này mới thu lại. "Chúng ta không thể nói thẳng nói thật, không thì sẽ bị họ coi là kẻ thù tưởng tượng." "Tớ thấy những người nhìn chúng ta chắc chắn là có tật giật mình.

Dù sao tớ cũng không sợ, bản cô nương đây hoàn toàn tự nhiên, sinh ra đã thế này rồi, không có một chút dấu vết nhân tạo nào." "Ừm, tớ thấy cậu cũng không động dao kéo, đẹp rất tự nhiên." "Ừ, tớ không có tiền." "Phụt, cậu rớt vào hũ nút rồi à, cả buổi tối cứ nói cậu không có tiền.

Cậu yên tâm, tớ sẽ không hỏi mượn tiền cậu đâu." Lãnh Yên Nhiên đỏ bừng mặt, cô không nói đùa, mà là cô thật sự không có tiền, ngay cả một bộ sản phẩm chăm sóc da đàng hoàng cũng không nỡ mua.

Cô hiện tại vẫn đang dùng loại kem Đại Bảo mười mấy tệ một lọ, một lọ hơn 100ml, có thể dùng nửa năm, cực kỳ tiết kiệm. "Tớ không có ý đó." "Ngốc không chứ, tớ đang đùa với cậu mà." "Số 120 đến 140 có thể vào rồi." "Được rồi được rồi, cuối cùng cũng đến lượt chúng ta, mau đi thôi, chúng ta phải biểu hiện thật tốt." "Ừm, chúng ta cùng cố gắng." Hai cô gái tay trong tay đi vào phòng phỏng vấn, cũng tương tự như những buổi phỏng vấn mà họ từng tham gia.

Chỉ là giám khảo không giống, ngồi ở giữa là một bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ, hai bên trái phải một người là chuyên gia trang điểm, một người là giáo viên hình thể.

Tất cả các cô gái đứng thành hai hàng, chuyên gia trang điểm cầm thước, nâng cằm họ lên, kiểm tra từng người một.

Lãnh Yên Nhiên hít một hơi, đây là lần đầu tiên cô nghe nói phỏng vấn nghệ sĩ lại như thế này.

Có kinh nghiệm từ những người thất bại trước đó, đến lượt họ, số người bị loại vì trang điểm đã ít đi, cũng chỉ có hai ba người không sợ chết, vì ôm tâm lý may mắn mà không tẩy trang nên bị loại.

Sau đó bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ cầm thước xem xét từng người đã phẫu thuật, một lúc lại có bảy tám người bị loại.

Hai hàng người chỉ còn lại một hàng. "Được rồi, mấy người các cô đi một vòng, tôi không bảo dừng thì không được dừng." Đi liên tục mấy vòng, giáo viên vẫn không gọi dừng.

Lãnh Yên Nhiên căng thẳng không tả xiết, nhưng cố gắng kiềm chế không để lộ ra, nếu không sẽ tiêu đời.

Đúng lúc này, giáo viên hình thể cuối cùng cũng lên tiếng, cầm cây thước nhỏ chỉ trỏ: "Cô, cô, cô, các cô bị loại rồi.

Sau này là người hoạt động trên sân khấu, vừa rụt cổ vừa gù lưng, dáng vẻ này khó coi quá." "Còn cô nữa." Cây thước chỉ vào người Lãnh Yên Nhiên, cô sợ đến mức run nhẹ. "Cô đang căng thẳng, lưng cứng đờ không ra thể thống gì.

Nhưng khả năng tự điều chỉnh của cô cũng không tệ, miễn cưỡng cho cô qua.

Vòng sau mà còn như vậy thì cứ chờ bị loại đi." Lãnh Yên Nhiên thở phào một hơi dài. "Cảm ơn cô giáo." Lúc bước ra khỏi phòng, Lãnh Yên Nhiên vẫn còn hơi căng thẳng, bắp chân khẽ run rẩy.

Lưng bị đập mạnh một cái. "Lãnh Yên Nhiên, cậu có chút tiền đồ đi, lúc này có gì mà căng thẳng, chẳng phải cũng chỉ là một cái mũi hai con mắt, sợ cái gì." "Tớ không sợ, tớ lo bị loại." Cô cũng cảm thấy tâm lý được mất của mình quá nặng nề, một lòng chỉ muốn thắng, dường như không thể thua được. "Cậu lại định nói cậu nghèo à?" "Đó là sự thật." "Em gái à, tuy Thiên Duyệt Truyền Thông là một hướng phát triển rất tốt, nhưng đây không phải là duy nhất.

Vào được thì chúng ta vào, không vào được thì chúng ta tìm lối ra khác.

Dù sao chúng ta còn trẻ, biết đâu một thời gian nữa lại có công ty giải trí nào đó tuyển nghệ sĩ, Thiên Duyệt cũng không nói chỉ tuyển lần này, chuyện này không ai nói trước được, thả lỏng đi, giữ tâm trạng bình thường một chút, biết đâu lại có kết quả bất ngờ." Lãnh Yên Nhiên bừng tỉnh, Lê U Nhi nói quả thật rất đúng.

Bỏ lỡ cơ hội lần này, không có nghĩa là lần sau sẽ không có cơ hội nữa. "Cảm ơn cậu, U Nhi, tớ nghĩ tớ biết phải làm gì rồi." Thuận lợi qua được vòng đầu tiên đã là may mắn rồi, cô nên giữ tâm trạng bình thản. "Không có gì, không có gì, tớ cũng không nói gì nhiều.

Đi, tớ mời cậu đi ăn vặt." Hai cô gái khoác vai nhau rời đi.

Lê U Nhi vốn định mời Lãnh Yên Nhiên ăn lẩu, nhưng nghĩ đến vòng phỏng vấn thứ hai sau ba ngày nữa, hai người quả quyết từ bỏ ý định này, cuối cùng đi ăn cơm, còn cố ý gọi những món thanh đạm. "Ghét nhất là cái thể chất này của tớ, cứ ăn cay một chút là nổi mụn, bảo bảo không vui chút nào." "Chuyện này có sao đâu." "Tớ thấy da cậu mịn màng như vậy, dùng sản phẩm chăm sóc da gì thế?

Tớ thấy da mình bây giờ thô ráp quá." Lê U Nhi cảm thấy Lãnh Yên Nhiên không phải kiểu người đẹp kinh diễm, nhìn thoáng qua chỉ là một cô gái thanh tú, nhưng nhìn kỹ lại, hình như rất ưa nhìn, nhìn thêm vài lần, lại thấy có gì đó thay đổi.

Thật sự rất xinh đẹp, đặc biệt là làn da, mịn màng đến mức có thể véo ra nước.

Lãnh Yên Nhiên khẽ ho một tiếng. "Tớ không dùng sản phẩm chăm sóc da mấy." Lê U Nhi nhìn Lãnh Yên Nhiên như gặp ma. "Chị em à, không được như vậy đâu, có đồ tốt phải chia sẻ chứ.

Chương 1575

Tuy chúng ta quen nhau chưa lâu, nhưng tớ đã coi cậu là bạn rồi." Lãnh Yên Nhiên thấy Lê U Nhi hiểu lầm mình, đành phải lấy một lọ gì đó từ trong túi ra. "Đây, tớ dùng cái này." Lê U Nhi nhận lấy, rồi đọc lên: "Đại Bảo SOD mật, cái quỷ gì đây, sao tớ chưa từng nghe nói qua.

Nhìn không có gì đặc sắc, không ngờ hiệu quả lại tốt như vậy, bao nhiêu tiền một lọ?

Tớ cũng đi mua một ít về dưỡng da mặt." "Mười mấy tệ thôi." "Cái gì?" Lê U Nhi trợn tròn mắt. "Cậu không nghe nhầm đâu, chỉ mười mấy tệ thôi." Lê U Nhi trực tiếp đưa tay véo má Lãnh Yên Nhiên, hơi nhíu mày, véo má Lãnh Yên Nhiên một cái, lại véo má mình một cái. "Cảm giác này quả thật không sai, tớ không nhìn nhầm, cậu thật sự dùng sản phẩm chăm sóc da này à?" "Ừm, rất tiện lợi, lúc nào cũng để một lọ trong túi, muốn thoa lúc nào cũng được.

Mùi thơm nhẹ nhàng, tớ thấy rất tốt." "Kem mắt, kem chống nắng, kem nền mấy thứ đó cậu đều không có à?" "Không có, tớ thấy Đại Bảo dùng rất tốt.

Chắc là do tớ dùng quen rồi, tớ thấy rất hợp với mình." "Trời ơi, không sống nổi nữa rồi, thứ này xem ra là trời sinh, không thể cưỡng cầu.

Không so sánh thì không có đau thương.

Tớ định vứt hết mấy sản phẩm chăm sóc da của mình đi, rồi bắt đầu dùng Đại Bảo, không biết còn có tác dụng không." Lê U Nhi tỏ vẻ không còn gì để luyến tiếc. "Thật ra da cậu cũng rất đẹp mà, rất trắng trẻo." "Tớ là dùng sản phẩm chăm sóc da bôi ra đấy chứ.

Cậu không thấy tớ trắng bệch, không hồng hào chút nào à." "Bình thường tớ cũng không hồng, hôm nay không phải là hơi căng thẳng sao." "Tớ biết cậu đang an ủi tớ, bảo bảo cần bình tĩnh." Sau khi ăn cơm xong, hai người vốn định chia tay, lại phát hiện họ học cùng một trường đại học, chỉ khác chuyên ngành, Lê U Nhi là dân chuyên ngành, còn cô học viện quản lý. "Trời ơi, đây đúng là duyên phận chết tiệt, lần sau chúng ta đi cùng nhau nhé." "Được." Hai người trao đổi số điện thoại, người bạn này, Lãnh Yên Nhiên xem như đã kết giao được rồi.

Vòng phỏng vấn thứ hai chính là kiểm tra kỹ năng diễn xuất, không biết vì sao, lần này cô lại tự tin hơn cả vòng đầu tiên.

Tuy nhiên, cô vẫn đặc biệt tìm xem một số tác phẩm xuất sắc, nhất là những tác phẩm của các diễn viên thực lực trong giới, để nâng cao bản thân thông qua việc nghiền ngẫm kỹ năng diễn xuất của họ.

Cô cũng không nghỉ việc thực tập, ban ngày vẫn tiếp tục làm công việc của mình, tranh thủ thời gian rảnh rỗi để chuẩn bị cho buổi phỏng vấn.

Ba ngày trôi qua rất nhanh, cô cùng Lê U Nhi đến nơi phỏng vấn.

Hôm nay Lê U Nhi trang điểm rất tinh tế, trông quyến rũ hơn nhiều so với lần trước.

Ngược lại, Lãnh Yên Nhiên vẫn giữ vẻ ngoài mộc mạc như thường lệ. "Tiểu thư ơi, hôm nay được trang điểm mà, sao cậu vẫn thế này?" "Tớ không có đồ nghề." "Ôi trời, phục cậu sát đất luôn, cậu thật sự định dùng một lọ Đại Bảo đánh bại thiên hạ vô địch thủ sao?

Cậu không nói sớm, bây giờ tớ chỉ mang theo son dưỡng và hộp phấn dùng để dặm lại lớp trang điểm thôi." "Không sao đâu, cứ vậy đi, họ kiểm tra diễn xuất chứ có phải trang điểm đâu." "Cậu không biết rằng lớp trang điểm có thể cộng thêm không ít điểm cho diễn xuất à?" "Không sao, đi thôi, đi thôi, không còn nhiều thời gian nữa." "Thật sự thua cậu luôn đó.

Sau này nếu có dịp thế này, cậu nhớ tìm tớ, tớ trang điểm cho cậu, biết chưa?" "Biết rồi." Lúc hai người đến địa điểm phỏng vấn, mọi người đã đến gần đủ.

Sau vòng đầu tiên, chỉ còn lại hơn mười người, số thứ tự của hai người họ vẫn liền kề nhau.

Cả hai chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Lần này không nhanh như lần trước, các thí sinh vào theo nhóm hai, ba người, nhưng thời gian ở trong lại rất lâu.

Chính vì vậy, mọi người đều bắt đầu cảm thấy lo lắng. "Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?" "U Nhi, đừng vội, diễn thử chắc chắn sẽ mất thời gian hơn một chút." "Nếu hai người mất nửa tiếng thì chúng ta làm gì có lượt nữa." "Đừng lo, càng những lúc thế này chúng ta càng phải bình tĩnh.

Vòng đầu tiên không phải vì tớ quá căng thẳng mà suýt bị loại sao?

Biết đâu họ lại dùng chiêu cũ, dùng cách này để quan sát chúng ta thì sao." Lãnh Yên Nhiên hạ giọng nói. "A, có khả năng đó sao?" Thực ra Lãnh Yên Nhiên cũng chỉ đoán bừa, nhưng lúc này lo lắng cũng không giải quyết được vấn đề gì, chi bằng kiên nhẫn chờ đợi, xem ban tuyển dụng rốt cuộc đang giở trò gì.

Nghe Lãnh Yên Nhiên an ủi, Lê U Nhi lập tức bình tĩnh lại: "Trời ạ, đột nhiên cảm thấy ban tuyển dụng nhiều chiêu trò quá, suýt nữa thì bị họ lừa rồi." "Ừm, nên chúng ta đừng vội, kiên nhẫn một chút." "Cũng phải, có khi còn có camera giám sát nữa ấy chứ." Lê U Nhi chỉnh lại quần áo, cũng giúp Lãnh Yên Nhiên chỉnh lại một chút. "Cảm ơn nhé." "Khách sáo nhiều làm gì." Vì hai cô gái vào đầu tiên mãi không ra, các cô gái trong phòng dần dần không ngồi yên được nữa, một số người bạo dạn còn lén đến cửa phòng phỏng vấn để nghe ngóng. "Sao rồi, sao rồi?" "Cách âm tốt lắm, chẳng nghe thấy gì cả." "Tớ thấy vị tổng tài biến thái của Thiên Duyệt Truyền Thông này có phải đang trêu chúng ta không, sao lại bày ra nhiều trò thế." "Suỵt, nhiều người thế này, cẩn thận bị người khác nghe thấy.

Mắng sếp rồi sau này cậu không yên đâu." "Bây giờ còn chưa biết có vào được không, quản nhiều thế làm gì." … Không ít người bắt đầu xôn xao.

Lãnh Yên Nhiên và Lê U Nhi nhìn nhau, hai người nắm tay, như đang cổ vũ động viên đối phương.

Thực ra Lãnh Yên Nhiên muốn nhắc nhở mọi người im lặng, nhưng đó cũng chỉ là phỏng đoán của cô, chuyện không chắc chắn cô cũng không dám nói bừa.

Còn Lê U Nhi thì chẳng muốn quan tâm, thêm một người là thêm một đối thủ cạnh tranh, hà tất phải rước thêm phiền phức vào người.

Nửa tiếng nữa lại trôi qua.

Một vị giám khảo xuất hiện trước mặt mọi người: "Số 4, số 6, số 9..." Hai cô gái hưng phấn đứng dậy: "Cuối cùng cũng đến lượt chúng tôi." "Không phải đến lượt các cô, các cô có thể đi được rồi, các cô đã bị loại." "Tại sao?

Chúng tôi còn chưa phỏng vấn mà." "Bàn tán sau lưng sếp, lại còn nóng nảy, không có chút kiên nhẫn nào, các cô không phù hợp để trở thành nghệ sĩ của Thiên Duyệt chúng tôi." Đúng như Lãnh Yên Nhiên đã đoán, trong căn phòng này có camera, mọi hành động của những người này vừa rồi đều nằm dưới sự giám sát của các vị giám khảo. "Các người làm vậy quá đáng lắm, những điều này các người đâu có nói…" "Thứ cần người ta chỉ tận mặt mới hiểu thì là đầu cá chết, không có chút linh khí nào, giữ lại làm gì?

Mau rời đi, đừng ảnh hưởng đến buổi phỏng vấn của các học viên khác." Phụt.

Có người không nhịn được mà bật cười.

Ba cô gái bị điểm tên tức giận đến dậm chân, lần lượt chạy ra khỏi phòng.

Lãnh Yên Nhiên nhận ra người đàn ông này, chính là trợ lý đi theo bên cạnh Diệp Việt hôm đó.

Anh ta ở đây, chẳng lẽ Diệp Việt cũng đã đến?

Chương 1576

Anh ta bất mãn với nghệ sĩ hiện tại trong công ty đến mức nào mà chuyện nhỏ này cũng phải tự mình giám sát chứ.

Lê U Nhi thầm lo lắng, tự nhủ sau này nhất định không được đắc tội với người này, cái miệng thật sự quá độc địa. "Số 15 và 16, số 19 và 22, bốn cô vào đi." Lần này không gọi theo thứ tự mà là gọi nhảy cóc.

Những người khác có ý kiến nhưng cũng không dám nói, sợ đắc tội với giám khảo.

Lãnh Yên Nhiên và Lê U Nhi sững sờ một lúc, hai người họ vừa hay là số 15 và 16.

Cứ ngỡ phải đợi rất lâu, không ngờ lại nhanh như vậy.

Tuy nhiên, hai người cũng không nói gì, ngoan ngoãn đi theo.

Bước vào trong mới biết, đội hình lần này lớn hơn lần trước rất nhiều.

Tuy chỉ có bốn người, nhưng một người là biên kịch nổi tiếng Tiết Thanh Sơn, một là đạo diễn lớn Tần Nghệ, một là Chu Kiến, ca sĩ nổi tiếng, và người cuối cùng thì Lãnh Yên Nhiên đã quen mặt, không ai khác chính là Diệp Việt.

Người ta ngồi ngay trên ghế giám khảo mà những cô gái kia còn dám chửi bới, không bị loại mới là lạ.

Lãnh Yên Nhiên cũng chỉ dám liếc một cái rồi thu hồi ánh mắt.

Tần Nghệ cũng nhìn thấy Lãnh Yên Nhiên, trong mắt ông thoáng qua một tia sáng.

Suy nghĩ một lúc, ông nói: "Ở đây có một đoạn thoại trong 'Như Phi Truyện', tôi chỉ cho các cô năm phút, xem xong thì diễn cho tôi xem.

Số 15 diễn Hoàng hậu, số 16 diễn nha hoàn Tuyết Nhi bên cạnh Hoàng hậu, số 19 là Như Phi, số 22 là Chu Quý phi." "Bắt đầu tính giờ." Vở kịch này thực ra rất đơn giản, kể về việc Hoàng hậu thiết kế hãm hại Như Phi, khi sự việc bại lộ thì đẩy nha hoàn thân cận nhất là Tuyết Nhi ra chịu tội, còn tát Tuyết Nhi hai cái, định trực tiếp lôi ra ngoài xử tử.

Nhưng Như Phi lại rộng lượng, nói rằng cứ giao người cho nàng xử lý là được.

Đây là một màn kịch Tuyết Nhi tìm chủ mới.

Tuyết Nhi vốn là con gái của một đại tướng, vì tổ tiên phạm tội nên cả nhà bị chém đầu, nàng là người duy nhất sống sót.

Nàng ở bên cạnh Hoàng hậu thực ra là muốn tìm ra hung thủ thật sự đã hãm hại gia tộc mình.

Sau này theo Như Phi, luôn hiến mưu lập kế, trở thành trợ thủ đắc lực của Như Phi.

Nha hoàn này có thể coi là nữ phụ thứ sáu, nhưng trong phân cảnh này lại là nhân vật chính.

Khi bộ phim cung đấu này phát sóng, diễn viên đóng vai này đã giành được giải Nữ phụ xuất sắc nhất, một thời lấn át cả hào quang của nữ chính Như Phi, đủ thấy vai diễn này xuất sắc đến mức nào.

Thời gian quá gấp, mấy cô gái lập tức bắt tay vào chuẩn bị. "U Nhi, lát nữa lúc cậu tát tớ, cứ ra tay thật nhé." Lê U Nhi diễn vai Hoàng hậu. "A, cậu ngốc à?" "Không sao, cứ làm thật đi, như vậy cảm xúc của nhân vật mới tròn đầy hơn." "Nhưng mà…" "Không có nhưng nhị gì hết." Ánh mắt Lãnh Yên Nhiên vô cùng kiên định.

Bất kể thế nào, cô cũng phải dùng hết sức mình để nắm lấy cơ hội này, chịu một cái tát thì có là gì.

Lê U Nhi nghĩ đến việc cô ngay cả sản phẩm dưỡng da cũng không nỡ dùng, chỉ có thể dùng loại Đại Bảo hơn mười tệ một chai, nên cũng không nói gì thêm.

Năm phút trôi qua trong nháy mắt.

Tần Nghệ hô một tiếng "Action", mấy người lập tức nhập vai.

Hoàng hậu vuốt ve bộ móng tay của mình, khóe miệng nhếch lên một nụ cười điềm tĩnh nhưng kiêu ngạo, dù việc làm của mình sắp bại lộ, nhưng vẫn không hề yếu thế. "Ta không biết các ngươi đang nói gì, các ngươi cũng chỉ tìm thấy một chuỗi trâm hoa ở hiện trường.

Trâm hoa như vậy không chỉ có trong cung của ta, theo ta được biết, tứ phi cũng có." Chu Quý phi ngồi không yên, cười lạnh một tiếng: "Hoàng hậu, ý người là gì?" "Ta có thể có ý gì chứ, ta cũng chỉ là phỏng đoán hợp lý, ngươi muốn tự nhận vào mình thì ta biết làm sao." "Hoàng hậu nương nương, có người nhìn thấy nha hoàn Tuyết Nhi của người hôm đó xuất hiện trong cung của ta." "Thưa nương nương, thần chỉ đi ngang qua thôi ạ." Tuyết Nhi đáp. "Ngươi nói vậy ta mới nhớ ra, hình như mấy hôm đó Thái hậu nương nương không khỏe, ta đã để Tuyết Nhi qua chăm sóc, mấy ngày đó nó căn bản không ở trong cung của ta." Hoàng hậu nói.

Tuyết Nhi nhíu mày, nàng mơ hồ có một dự cảm không lành, Hoàng hậu nương nương lần này dường như muốn từ bỏ mình rồi.

Nhưng cảm xúc này nàng che giấu rất kỹ, không hề lộ liễu. "Tuyết Nhi, ngươi nói xem là chuyện gì?" Hoàng hậu hỏi. "Nương nương, hôm đó thần đến cung của Như Phi nương nương để mượn hương xông.

Như Phi nương nương đã tặng Thái hậu một loại hương xông, Thái hậu rất thích, không có nó thì người không ngủ ngon được." "Vậy là Thái hậu nương nương phái ngươi đi?" "Không phải, là nô tỳ tự mình đi." *Bốp*.

Một cái tát giáng thẳng xuống mặt Tuyết Nhi.

Mấy vị giám khảo tại hiện trường đều sững sờ, dường như không ngờ họ lại ra tay thật. "Ngươi to gan thật, cung của Như Phi nương nương là nơi ngươi có thể tùy tiện đến sao?

Ngươi không biết ngươi đại diện cho ta sao?

Mọi hành động của ngươi người ta đều sẽ nghĩ là do ta sai khiến.

Như Phi nương nương suýt nữa sảy thai, người không biết còn tưởng ta ghen tị với Như Phi, sai ngươi đi mưu hại nàng ấy." "Nương nương?" Tuyết Nhi ngước mắt nhìn Hoàng hậu, đáy mắt trong veo tràn đầy thất vọng.

Dường như nàng hoàn toàn không thể tin được mình lại dễ dàng trở thành một quân cờ bỏ đi như vậy.

Lại một cái tát nữa giáng xuống.

Biểu cảm của Tuyết Nhi đã có chút tê dại.

Chương 1577

"Con nha đầu chết tiệt, ở bên cạnh bản cung lâu như vậy mà ngay cả lễ nghi cơ bản nhất cũng không hiểu.

Người đâu, lôi con nha đầu này ra ngoài đánh chết cho ta." Tuyết Nhi không lên tiếng, chỉ ngồi phịch xuống đất, ngước mắt nhìn thật sâu người chủ cũ của mình.

Ánh sáng trong mắt nàng dần mất đi, từ từ trở nên u ám, cuối cùng là cõi lòng nguội lạnh.

Khóe miệng nàng từ từ nhếch lên, vừa tự giễu vừa mỉa mai.

Phải rồi, nàng cũng chỉ là một nha hoàn, dù nàng có trung thành tận tụy thế nào cũng không thể thay đổi được sự thật này.

Trong mắt Hoàng hậu, mạng sống của nàng rẻ mạt như cỏ rác, chẳng qua chỉ là một quân cờ có cũng được, không có cũng chẳng sao.

Nàng còn trông mong gì nữa chứ.

Tất cả, tất cả chỉ vì nàng nhìn lầm người, không thể trách ai được.

Nghĩ đến đây, vẻ giễu cợt trên mặt nàng biến thành nụ cười.

Ánh mắt nhìn Hoàng hậu cũng bắt đầu trở nên sâu xa, khiến người ta không đoán được rốt cuộc nàng đang nghĩ gì.

Như Phi xoa trán: "Đánh chết thì không cần đâu, nếu người này đã phạm lỗi, chi bằng giao cho ta xử lý." Hoàng hậu sững người, tuy không cam tâm nhưng cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Nàng ta nắm trong tay thân thế của Tuyết Nhi, không sợ nàng dám phản bội mình. "Vậy Như Phi muội muội cứ đưa về dạy dỗ đi, ta cũng thấy con nha đầu này đáng bị trừng trị." Tuyết Nhi mờ mịt nhìn

Như Phi, hoàn toàn khác với vẻ tuyệt vọng thê lương vừa rồi, đó là một sự chấn động, như thể không ngờ cuối cùng người này lại ra tay cứu nàng.

Rốt cuộc ai cũng biết, nàng chính là người của Hoàng hậu nương nương.

Ngay cả Hoàng thượng cũng biết chuyện lần này là do Hoàng hậu sai người làm, nhưng Hoàng thượng cũng không làm gì được Hoàng hậu, thế lực nhà mẹ đẻ của bà ta quá lớn. "Được rồi, được rồi, vở kịch này xem chẳng có chút thú vị nào.

Hoàng hậu tỷ tỷ, Như Phi tỷ tỷ, ta xin cáo lui trước." Chu Quý phi nói.

Tần Nghệ trực tiếp cho dừng lại.

Ông cảm thấy cô gái này có khả năng diễn xuất rất tốt.

Hồi đó khi quay cảnh này, đã phải NG mấy lần, chính ông phải giảng đi giảng lại kịch bản thì diễn viên mới tìm được cảm giác.

Khó nhất chính là diễn xuất bằng ánh mắt, không ngờ cô gái này mới chuẩn bị có năm phút mà đã thể hiện xuất sắc như vậy.

Huống Thiên Minh quả thật không nhìn lầm người.

Khả năng của cô gái này quá mạnh.

Lê U Nhi nhìn thấy vết hằn đỏ trên mặt Lãnh Yên Nhiên, lo lắng hỏi: "Cậu sao rồi?" Lãnh Yên Nhiên cười lắc đầu, lập tức thoát khỏi cảm xúc vừa rồi: "Không sao, không đau chút nào." Ánh mắt của Diệp Việt vẫn luôn dán trên người Lãnh Yên Nhiên.

Con bệnh này đúng là một người tàn nhẫn với bản thân, lại dám để người khác đánh thật.

Thảo nào lại tự biến mình thành bộ dạng quỷ quái đó, người không biết trân trọng bản thân, đáng đời. "Được rồi, mấy cô ra ngoài trước đi, có vào được vòng thứ ba hay không thì chờ thông báo." Đợi mấy cô gái ra ngoài, Tần Nghệ nhìn về phía Diệp Việt: "Diệp tổng, anh thấy thế nào?" "Không cần nghe ý kiến của tôi, các vị cứ dùng con mắt chuyên nghiệp của mình để lựa chọn là được." Diệp Việt thực ra cũng không hiểu rõ lắm.

Chỉ cảm thấy trong biểu hiện của mấy người vừa rồi, Lãnh Yên Nhiên và cô gái đóng vai Hoàng hậu có lẽ là tốt nhất.

Tần Nghệ cười, ông thích nhất là kiểu ông chủ như vậy.

Ông cũng đặc biệt đồng tình với những yêu cầu mà anh đưa ra nên mới quyết định nhận lời mời của Thiên Duyệt, đến làm giám khảo. "Tôi thấy số 15 và 16 không tệ, các vị thấy sao?" Tần Nghệ hỏi các giám khảo còn lại.

Các giám khảo khác cũng đồng ý với ý kiến của Tần Nghệ.

Tần Nghệ gật đầu: "Vậy thì để hai cô bé đó vào vòng phỏng vấn cuối cùng, hai người còn lại loại." Không hiểu sao, nghe Tần Nghệ nói vậy, Diệp Việt lại thở phào nhẹ nhõm.

Anh nghĩ, chắc chắn là vì cô gái đó quá thảm, nên mới nảy sinh lòng trắc ẩn.

Lê U Nhi và Lãnh Yên Nhiên cùng nhau đi ra ngoài, cả hai đều cảm thấy mình vừa thể hiện rất tốt, tâm trạng cũng rất vui vẻ. "Lãnh Yên Nhiên, tớ phát hiện cậu đúng là một con nhỏ điên, sau này đừng làm mấy chuyện như vậy nữa, khuôn mặt con gái mỏng manh lắm, lỡ bị thương thì làm sao?" "Biết rồi, biết rồi." "Không được, tớ vẫn phải đi lấy túi chườm đá cho cậu, không thì mai sẽ sưng vù lên đấy, cậu ngồi đây chờ nhé." Lê U Nhi ấn Lãnh Yên Nhiên ngồi xuống ghế dài bên cạnh, rồi tự mình chạy đi.

Lãnh Yên Nhiên định nói không cần, nhưng Lê U Nhi đã chạy xa rồi.

Cô chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên một luồng hơi ấm, người bạn mới quen không lâu này đã cho cô không ít sự ấm áp.

Trong lúc cô đang ngẩn người, một chiếc xe dừng lại trước mặt cô, cửa kính hạ xuống. "Cô và bạn của cô đã qua rồi." Lãnh Yên Nhiên vừa ngẩng đầu lên đã thấy gương mặt đẹp trai vô lý của Diệp Việt, lúc này mới hiểu câu nói đó là nói với mình, ánh mắt sáng lên: "Cảm ơn anh." "Thảo nào họ Lãnh, nói một câu cảm ơn cũng khó nghe như vậy." Lãnh Yên Nhiên cảm thấy thái độ của người này có chút kỳ quặc, nhưng nghĩ đến việc anh ta rất có thể sẽ trở thành sếp của mình trong tương lai, cô vội vàng đứng dậy, cúi đầu chào anh ta: "Cảm ơn sếp." "Dừng lại, tôi bây giờ vẫn chưa phải là sếp của cô.

Cô có bản lĩnh qua được vòng cuối cùng rồi hãy nói.

Với lại, tôi không hề thiên vị, hai người vào được là do bản lĩnh của hai người." "Vâng, tôi biết rồi, tôi nhất định có thể làm được, vòng thứ ba không thành vấn đề." Lãnh Yên Nhiên mím môi, khuôn mặt nhỏ nhắn dưới ánh mặt trời trông đặc biệt trắng trẻo đáng yêu.

Cô gái này vừa nhìn đã biết điều kiện gia đình không tốt, không ngờ ông trời lại cho cô một vẻ ngoài xinh đẹp, làn da trắng đến mức sắp phát sáng.

Người như vậy vào giới giải trí, cái thùng thuốc nhuộm lớn đó, quả thật là đáng tiếc. "Đúng là tự cao tự đại." "Đây không phải tự cao tự đại, có câu nói rằng thua người không thua thế, dù thế nào cũng phải thể hiện khí thế ra trước đã." "Toàn lý lẽ cùn." "Miễn là bản thân tôi thấy có tác dụng khích lệ là được rồi." "Lãnh Yên Nhiên, cô có biết giới giải trí là một nơi như thế nào không?" "Tôi biết, nhưng tôi tin rằng, chỉ cần giữ vững bản tâm, không quên mục tiêu ban đầu, thì không có gì là vấn đề cả." Nhìn vào đôi mắt kiên định của cô gái, Diệp Việt cũng không nói gì thêm.

Chỉ là sau này, khi nhìn cô chật vật trong giới, anh chỉ cảm thấy đau lòng cho cô, không chỉ một lần hối hận vì đã để cô bước vào cái vòng luẩn quẩn phức tạp đó.

Chương 1578

"Mong là cô nhớ những gì cô nói hôm nay." "Sếp, tôi sẽ nhớ.

Hơn nữa, không phải anh đã và đang ngăn chặn những luồng gió độc này sao?

Tôi tin dưới sự che chở của anh, sẽ không có nhiều vấn đề như vậy đâu." "Đừng có nịnh hót, tôi không ăn bộ này đâu." Anh một mình thì thay đổi được gì chứ, nhiều nhất cũng chỉ có thể đảm bảo những diễn viên xuất sắc trong công ty được đối xử công bằng, nhưng giới này lớn như vậy, công ty không có đủ tài nguyên để đảm bảo họ có thể bước lên đỉnh cao. "Ha ha, tôi nói thật mà, anh chính là quý nhân của tôi đấy." Vì gặp được anh, cô đã giải quyết được một vấn đề rất lớn.

Anh giống như một tia nắng, chiếu rọi vào cuộc sống tuyệt vọng và tăm tối của cô. "Tôi thấy cô xem tôi là kẻ ngốc nhiều tiền rồi, đợi cô vào Thiên Duyệt đi, sẽ có lúc cô phải chịu khổ." Xem anh có bóc lột cô đến chết không.

Lãnh Yên Nhiên cười mà không nói, cô tin anh không phải người như vậy.

Nhìn nụ cười nhẹ trên môi cô, Diệp Việt cũng không nhịn được mà nhếch mép, lái xe rời đi.

Lãnh Yên Nhiên cũng cong môi cười, người này dường như thật sự không tệ. "Yên Nhiên, cậu đang nói chuyện với ai thế?" "Một người đã gặp qua hai ba lần, giúp tớ một việc lớn." "Trai hay gái?" "Trai." Lê U Nhi có chút kích động: "Yên Nhiên ngốc, thế cậu còn ngẩn ra đó làm gì, mau ôm đùi đi chứ.

Tớ thấy chiếc xe đó cũng thuộc hàng mấy triệu bạc đấy, ôm được cái đùi đó, cậu sẽ cá chép hóa rồng luôn." "Cậu không hỏi xem người ta bao nhiêu tuổi à, ông già cũng phải ôm đùi sao?" "Thế thì thôi, ghê quá.

Mấy cô gái nhỏ như chúng ta vẫn phải có chút tiết tháo, đừng tự hạ thấp bản thân như vậy.

Tớ đang nói đến mấy anh chàng vừa quyến rũ vừa có tiền, kiểu phú nhị đại ấy.

Ví dụ như một vị trong ban giám khảo hôm nay, đẹp trai ngời ngời, nếu không phải vì anh ấy là giám khảo, tớ nhất định sẽ dùng ánh mắt trêu ghẹo anh ấy đến chết.

Cậu không biết đâu, tớ vừa nhìn thấy anh ấy là tim đập thình thịch, nai con chạy loạn, suýt nữa không kìm được." "Sao tớ không nhìn ra nhỉ, tớ thấy cậu bình tĩnh lắm mà." "Không có chút kỹ năng diễn xuất, chị đây vào giới giải trí làm gì, chẳng phải là chuyện đáng cười sao?" Lê U Nhi lườm một cái. "Vậy cậu thành công rồi đó, tớ thật sự không nhìn ra." Lê U Nhi cười lớn, sau đó áp túi đá lên má Lãnh Yên Nhiên. "Ui, lạnh quá." "Ráng chịu đi, chút này có là gì.

Đóng phim mùa đông phải dầm mưa là chuyện thường tình." "Ừm." "Người đàn ông mà cậu có cảm tình chính là tổng tài của Thiên Duyệt Truyền Thông, có khả năng sẽ trở thành sếp của chúng ta đó." "A, sếp?" Lãnh Yên Nhiên gật đầu: "Ừm, tớ đã xem video anh ấy tham dự buổi họp báo của Thiên Duyệt, chắc là không nhận nhầm đâu." "Trời ơi, vậy thì tớ còn dám có ý gì với anh ấy nữa chứ.

Lỡ anh ấy hiểu lầm tớ muốn dựa vào anh ấy để đi lên, chẳng phải anh ấy sẽ sa thải tớ sao." "Cậu tự mình suy nghĩ đi, dù sao những gì tớ biết tớ đã nói hết cho cậu rồi." Đúng lúc này, điện thoại của Lê U Nhi reo lên.

Cô nghe máy, cả người vui mừng đến mức nhảy cẫng lên. "Yên

Nhiên, tớ qua vòng phỏng vấn thứ hai rồi." "Ừm, chúc mừng cậu." Lê U Nhi vui mừng xong, phát hiện điện thoại của Lãnh Yên Nhiên không reo, nhất thời có chút ngượng ngùng: "Xin lỗi, tớ vui quá.

Yên Nhiên cậu yên tâm, cậu diễn còn tốt hơn tớ, cậu nhất định cũng sẽ qua thôi, có lẽ họ chưa kịp gọi cho cậu." "Ừm." Cô đã biết đáp án từ miệng Diệp Việt rồi, nên không hề vội.

Quả nhiên, hai phút sau, cô cũng nhận được điện thoại. "Yeah!

Chúng ta là cặp chị em càng thất bại càng dũng cảm!

Come on, tiến tới vòng cuối cùng nào!" Lê U Nhi vui vẻ ôm chầm lấy Lãnh Yên Nhiên, còn hôn lên má cô một cái, rồi lại một cái: "Yên Nhiên tiểu bảo bối, cậu đúng là nữ thần may mắn của tớ.

Hôm nay nếu không có cậu nhắc nhở, tớ đã toi đời rồi." "Này, Lê U Nhi, tớ là con gái, cậu ôm tớ hôn hít trông ra thể thống gì." "Không sao đâu, hai chúng ta bây giờ chỉ là tép riu thôi, cậu không cần lo đám paparazzi sẽ viết bậy đâu." "Cái đầu óc của cậu, cậu xem ánh mắt người ta nhìn chúng ta kìa." "Đi con đường của mình, mặc kệ người khác nói gì." Buổi phỏng vấn vòng thứ ba là biểu diễn tài năng.

Khi Lãnh Yên Nhiên biết tin này, cô lập tức như cà tím bị sương giá, xìu xuống ngay lập tức.

Cô căn bản chẳng có tài năng gì ra hồn.

Lê U Nhi chọn đàn piano, cô ấy đã học từ nhỏ, nên rất giỏi về phương diện này. "Yên Nhiên, cậu chọn gì thế?" "Tớ không có tài năng gì cả." Lãnh Yên Nhiên mếu máo. "A, chị em ơi, cậu đừng có làm rớt dây xích vào lúc này chứ.

Đây là vòng cuối cùng rồi, chúng ta khó khăn lắm mới qua được hai ải." "Tớ thật sự không biết mình có thể làm gì." "Hát hò nhảy múa thì phải biết chứ, nào, hát một đoạn nhỏ cho tớ nghe thử xem." "Thì ra em là may mắn anh muốn giữ lại nhất… Thì ra chúng ta và tình yêu đã từng gần nhau đến thế…" Lãnh Yên Nhiên ngân nga một đoạn ngắn. "Như vậy không phải tốt lắm sao?" "Tốt sao?

Chỉ có thể coi là mức trung bình thôi." "Cậu biết nhảy gì?" "Chưa từng học chuyên nghiệp, chỉ tham gia mấy câu lạc bộ ở trường đại học thôi, trình độ không tốt lắm." So với những người được đào tạo bài bản thì không thể so sánh được. "Vậy phải làm sao đây?" "Tớ cũng không biết nữa." "Thiên Duyệt Truyền Thông này cũng thật là, diễn viên cần gì nhiều tài năng như vậy chứ." "Chắc là họ muốn đào tạo nghệ sĩ toàn năng." Nghệ sĩ bây giờ, ai mà chẳng toàn năng, vừa hát hay vừa nhảy giỏi.

Lê U Nhi suy nghĩ một lúc: "Hay là, chúng ta cùng nhau đi, tớ đàn piano cậu hát." "Không được, không được, như vậy tớ sẽ làm liên lụy cậu." "Đừng nói chuyện liên lụy hay không, tớ thấy chất giọng của cậu rất độc đáo, rất có sức hút." "U Nhi…" "Ai da, sao lại rưng rưng nước mắt thế, hai chúng ta là chị em, phải tương trợ lẫn nhau.

Vòng hai cậu đã giúp tớ rất nhiều, lần này đến lượt tớ làm gì đó cho cậu rồi." Lê U Nhi còn muốn nói gì đó, nhưng Lê U Nhi đã khoác vai cô: "Dù sao tớ cũng chỉ đến đây chơi cho vui thôi, vào được thì vào, không được thì thôi, tớ cũng không nghĩ nhiều." "Cậu làm vậy khiến tớ…" "Sau này đợi cậu thành sao lớn rồi nhớ nâng đỡ em gái này nhé." "Tớ chỉ mong có thể làm công việc mình thích, lại có thể kiếm tiền là được rồi, có nổi tiếng hay không không phải là mục tiêu của tớ." "Có chút chí khí đi chứ, cứ mơ trước đã, biết đâu lại thành hiện thực." "Được, vậy tớ muốn trở thành một ngôi sao lớn có địa vị." "Cùng nhau trở thành sao lớn." Lãnh Yên Nhiên không dám lơ là, cô luôn chăm chỉ luyện tập, vẫn chọn bài hát "Tiểu Hạnh Vận".

Lê U Nhi cảm thấy giọng hát của Lãnh Yên Nhiên thật sự rất hay, càng nghe càng có cảm giác. "Không tệ, không tệ." Vòng thứ ba đơn giản hơn họ tưởng, về cơ bản những ai đã qua vòng hai đều qua cả, kết quả cũng được công bố ngay tại chỗ.

Xem ra, công ty cũng không mong đợi họ quá kinh diễm, chỉ cần không quá tệ là đủ rồi.

Khóa đào tạo bắt đầu từ tuần sau, là hình thức huấn luyện khép kín, kéo dài ba tháng, mỗi tuần có một ngày nghỉ.

Trong thời gian này, mỗi người mỗi tháng được trợ cấp 3000 tệ, công ty còn sắp xếp ký túc xá, ăn uống cũng được công ty lo toàn bộ.

Những người có biểu hiện xuất sắc có thể tốt nghiệp sớm, được sắp xếp vào đoàn làm phim, bắt đầu từ những vai nhỏ.

Lãnh Yên Nhiên thực sự quá hài lòng với sự sắp xếp này, ngay cả Lê U Nhi có chút tính tiểu thư cũng cảm thấy Thiên Duyệt Tập đoàn làm việc rất tử tế và hào phóng.

Khác với các môn học chuyên ngành ở trường, khóa đào tạo của Thiên Duyệt Truyền Thông mang tính thực chiến hơn, từ việc tạo dáng hình thể, đến huấn luyện vũ đạo, thanh nhạc, và còn được diễn trực tiếp với một số diễn viên thực lực trong giới giải trí.

Chương 1579

Buổi học diễn xuất đầu tiên là tiểu sinh nổi tiếng trong nước, Tạ Thành Phong.

Cả đám con gái vừa thấy anh bước vào đã bắt đầu hú hét như sói.

Anh mới 29 tuổi đã là ảnh đế, kỹ năng diễn xuất vững chắc giúp anh thuận buồm xuôi gió trong giới, trở thành con cưng của mọi người.

Anh sở hữu một đội ngũ fan hâm mộ hùng hậu, và trên người gần như không có scandal nào.

Tạ Thành Phong hài hước nói một câu: "Mọi người nhiệt tình quá, tôi còn tưởng mình vào ổ sói rồi chứ." "Nam thần, nam thần, em yêu anh!" "Nam thần, nam thần!" Lãnh Yên Nhiên cười, thảo nào có người nói một người phụ nữ tương đương với một trăm con vịt, ở đây chỉ có 15 người phụ nữ mà âm thanh đã sắp làm thủng màng nhĩ rồi.

Dù sao cũng là những người sắp bước vào giới giải trí rồi, mà từng người một vẫn cứ như fan cuồng. "Yên Nhiên, cậu có thấy anh ấy siêu đẹp trai không?" "Cậu lại mặt đỏ tim đập, nai con chạy loạn rồi à?" "Đúng vậy, đúng vậy, chẳng lẽ cậu không có sao?" Lãnh Yên Nhiên phát hiện ra, Lê U Nhi cái gì cũng tốt, chỉ có điều hơi mê trai, thấy trai đẹp là hai mắt lại sáng rực. "Vậy giữa Diệp tổng và Tạ nam thần, rốt cuộc cậu chọn ai?" "Tớ chọn cả hai không được sao?

Tớ muốn ôm cả hai bên." "Có cần tham lam vậy không?" "Bản cô nương một ba năm sủng một người, hai tư sáu sủng một người." "Nghĩ cũng hay thật." "Các cô gái xinh đẹp, rất vui được gặp mọi người.

Lần này tôi chủ yếu nhận lời ủy thác của Thiên Duyệt Truyền Thông đến dạy cho mọi người một buổi học diễn xuất, rất cảm ơn Thiên Duyệt Truyền Thông đã tin tưởng tôi." "Nam thần, trang trọng quá." "Đúng vậy, quá trang trọng rồi." "Chúng em muốn khóa học thân mật cơ." "Đúng, kiểu khoe cơ bụng ấy." Các cô gái càng lúc càng bạo dạn, những yêu cầu đưa ra cũng vô cùng kỳ quặc.

Khóe miệng Tạ Thành luôn nở một nụ cười: "Vậy thì không được rồi, thân phận của tôi hôm nay là thầy giáo." "Xì, đừng lấy thân phận thầy giáo ra để ép chúng em, chúng em không ăn bộ này đâu." "Được rồi, được rồi, tôi đến đây dạy cho các em là có nhận tiền đó, cứ thế này nữa sếp của các em sẽ ra ngoài ném tôi xuống đấy." Trong văn phòng của Diệp Việt có video từ phòng huấn luyện, khiến anh nhìn những người đó đang mê muội Tạ Thành mà cạn lời. "Sao tuyển chọn kỹ càng mà vẫn vớ phải một đám như thế này?" "Sếp, mấy cô gái nhỏ bây giờ thực ra đều như vậy cả." "Nhàm chán." Tuy nhiên, biểu hiện của cô nhóc Lãnh Yên Nhiên lại khiến anh miễn cưỡng hài lòng, không hề mê trai.

Đợi đã, anh đang làm gì thế này, sao cứ luôn vô thức chú ý đến con bệnh đó.

Đúng là say thật rồi. "Được rồi, bây giờ tôi sẽ lấy một bộ phim tôi đóng năm ngoái làm mẫu, ai trong các em tình nguyện lên đây diễn cùng tôi?" "Em!

Em!

Em!" "Vậy thì bạn mặc áo sơ mi trắng kia đi." Lời của Tạ Thành vừa dứt, Lãnh Yên Nhiên cảm thấy mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía mình.

Cô cúi đầu nhìn, mình đang mặc áo sơ mi trắng.

Những người xung quanh không ai mặc màu trắng, chỉ có mình cô.

"Bạn học này tên là gì?" "Em tên là Lãnh Yên Nhiên." "Nhiều người đang tranh giành cơ hội này như vậy, tại sao em lại có vẻ không hứng thú?" Tạ Thành nhướng mày. "À, thầy Tạ, không phải em không hứng thú, mà là có quá nhiều người tranh giành, em cũng không có cơ hội." "Vậy là em rồi, em lên đây diễn cùng tôi." "Cô Đảm Anh Hùng" là một bộ phim điện ảnh mang đậm chủ nghĩa anh hùng cá nhân.

Tạ Thành trong phim đóng vai một cảnh sát chìm, một người đã thâm nhập vào băng đảng ma túy suốt hai mươi năm.

Khi trở về, anh bị mất một chân, vợ con đã không còn tung tích.

Anh cũng vì điều kiện sức khỏe mà trở thành một cảnh sát khu vực nhỏ.

Người con gái không biết sự thật cứ ngỡ cha đã bỏ rơi họ, từ nhỏ đã hận cha đến tận xương tủy, từ nhỏ đã là một kẻ trộm vặt.

Lần đầu tiên anh bắt được kẻ trộm trên đường phố sau khi trở về chính là con gái ruột của mình.

Khi anh nhìn thấy cô gái có ngoại hình giống hệt vợ mình, anh đã nhận ra ngay đó có thể là con gái của mình.

Sau đó, anh biết vợ đã qua đời, con gái hiện đang sống cùng một đám côn đồ, sống bằng nghề trộm cắp, thậm chí còn nghiện ma túy.

Để đưa con gái trở lại con đường đúng đắn, anh đã luôn ở bên cạnh con gái, dần dần cuối cùng cũng kéo được con gái về chính đạo.

Bộ phim này là huyền thoại phòng vé của dịp Tết năm đó, tạo ra kỷ lục phòng vé 4 tỷ, gần như toàn dân đều đi đóng góp tiền vé.

Vì vậy, hoàn toàn không cần Tạ Thành giới thiệu thêm về cốt truyện. "Bây giờ em diễn vai con gái của tôi, chính là cảnh tôi nói với em tôi là cha của em.

Đây là lời thoại, cho em năm phút." Lãnh Yên Nhiên không dám chậm trễ, vội vàng nhận lấy kịch bản Tạ Thành đưa qua, nghiêm túc đọc.

Cô hoàn toàn không còn tâm trí để ý đến những ánh mắt ghen tị, đố kỵ của người xung quanh.

Năm phút vừa hết, Tạ Thành liền bảo cô dừng lại. "Được rồi, bắt đầu." Tạ Thành đặt hai tay lên vai Lãnh Yên Nhiên, "Con gái, ta là cha của con, là cha của con đây." Cô gái hất mạnh tay người đàn ông ra, cười lạnh liên tục, sự kiêu ngạo bất kham hiện rõ giữa hai hàng lông mày, "Nực cười, ông là ba tôi ư?

Người ba vô trách nhiệm của tôi chắc chắn đã chết từ lâu rồi.

Nếu may mắn được người ta chôn cất, có lẽ cỏ trên mộ cũng đã cao bằng tôi rồi." Tạ Thành sáng mắt lên, cô gái này trông có vẻ nhút nhát, nhưng nhập vai rất nhanh.

Trong phim, người đóng cặp với ông là một cô bé xuất thân từ sao nhí, diễn xuất từ nhỏ đến lớn, kỹ năng diễn xuất tự nhiên không cần bàn cãi.

Nhưng cô gái trước mặt đây cũng không hề thua kém, khí chất được nắm bắt rất đúng chỗ, không dùng sức quá đà, cũng không vì đóng cặp với ông mà bị áp đảo.

Tạ Thành vành mắt đỏ hoe, "Con gái, ta thật sự là cha của con." "Chú à, các người làm cảnh sát bây giờ không lay chuyển được tôi, lại bắt đầu đi theo con đường tình thân sao?

Tránh ra, tránh ra." Cô gái đẩy Tạ Thành một cái, vì một chân của ông bị tật nên dễ dàng ngã xuống đất.

Nhưng ánh mắt nhìn cô gái vẫn tràn đầy sự từ ái và bao dung.

Cô gái hơi sững lại, nhưng vẫn nói: "Tàn phế thì nên ở nhà cho đàng hoàng, còn ra ngoài làm cảnh sát làm gì?

Bộ dạng này của chú thì định bắt ai chứ?

Gần đây vì chú mà tôi chẳng có mối làm ăn nào, đúng là xui xẻo." Cô gái quay người bỏ đi, leo lên xe mô tô của bạn đồng hành, chiếc xe gầm rú rồi lao đi.

Chương 1580

Nhưng phía sau, ánh mắt kia vẫn dõi theo rất lâu.

Tiếng vỗ tay như sấm vang lên, Tạ Thành cũng đứng dậy từ dưới đất, trên mặt lộ ra ý cười. "Lãnh Yên Nhiên, trước đây em có kinh nghiệm diễn xuất chưa?" Kịch viện hay học viện điện ảnh thường cho sinh viên năm ba, năm tư ra ngoài nhận vai.

Nhiều người dù chưa tốt nghiệp nhưng đã tham gia diễn xuất trong rất nhiều tác phẩm điện ảnh và truyền hình.

Lãnh Yên Nhiên suy nghĩ một lát rồi thành thật đáp: "Chắc là có một lần ạ." Tạ Thành nhướng mày, xem ra có những người sinh ra là để ăn bát cơm này.

Cô gái này rất có linh khí. "Không tệ, tiếp tục cố gắng nhé." "Cảm ơn thầy ạ." Lãnh Yên Nhiên nghiêm túc nói.

Tạ Thành cười, cô gái này khi nhập vai thì như biến thành một người khác, vừa thoát vai đã trở lại với tính cách hiền lành của mình. "Cảm xúc của em thể hiện rất có sức bật, nhưng em có một vấn đề, đó là cách di chuyển.

Em phải tìm tòi nhiều hơn để biết góc nào của mình là đẹp nhất, như vậy mới lên hình đẹp hơn.

Đôi khi đạo diễn không thể chỉ cho từng diễn viên những vấn đề này đâu." Nhất là những vai không phải vai chính, cơ bản chỉ cần không quá tệ là được cho qua, trừ khi gặp phải đạo diễn cầu toàn như Tần Nghệ.

Tiếp đó, Tạ Thành nhân cơ hội này giảng cho mọi người về cách di chuyển sao cho đẹp nhất. "Được rồi, buổi học hôm nay cơ bản là

như vậy.

Chúng ta sẽ chọn một vài phân đoạn trong các tác phẩm điện ảnh và truyền hình để diễn tại chỗ, sau đó thông qua những vấn đề của các em để giảng giải.

Tôi nghĩ cách này sẽ hữu ích hơn với các em.

Rất nhiều môn học chuyên ngành các em đã học ở trường rồi, tôi sẽ không lặp lại nữa." Lãnh Yên Nhiên mắt sáng rực, cô cũng cảm thấy phương pháp này là tốt nhất.

Cả một ngày, Tạ Thành đều dùng cách này để thực hành, chọn ra hơn 20 đoạn phim điện ảnh và truyền hình.

Gần như mỗi học viên đều nhận được sự chỉ đạo trực tiếp của Tạ Thành, ai cũng thu được lợi ích không nhỏ.

Nghe nói khóa học của ông chỉ có một ngày, mọi người đều lưu luyến không muốn rời. "Sếp, tôi thấy lần tuyển chọn này khá thành công, mỗi người trong số họ đều rất có thực lực." Trợ lý nói với Diệp Việt. "Tốt chỗ nào?" Diệp Việt chẳng thấy tốt chút nào. "Chỉ là tôi cảm thấy rất tự nhiên, xem không thấy khoa trương, không bị thoát vai.

Tôi có dự cảm, chúng ta nhất định có thể đào tạo ra một lứa diễn viên đặc biệt xuất sắc." "Sao cũng được." Diệp Việt không mấy để tâm.

Anh cũng không hiểu cái giới này rốt cuộc có gì tốt.

Nhất là khi đóng cảnh tình cảm, tại sao những người đó có thể chen nhau vỡ đầu để chui vào, thậm chí vì để leo lên cao mà chấp nhận quy tắc ngầm, chấp nhận đủ loại hợp đồng bất bình đẳng.

Có thể hôn, đóng cảnh giường chiếu với người mình không yêu ư?

Có thể ôm ấp người mình không yêu ư?

Thậm chí còn hiến thân cho nhà đầu tư, nhà sản xuất, đạo diễn.

Nghĩ thôi đã thấy buồn nôn.

Tình cảm nên là chuyện nghiêm túc, là độc nhất vô nhị, giống như những người lớn tuổi bên cạnh anh vậy.

Ai mà không xem vợ mình như vật sở hữu, chỉ hận không thể giấu đi.

Ngay cả mẹ anh, ra biển còn không có cơ hội mặc bikini, quần short cũng chỉ có thể mặc ở nhà.

Đừng nói với anh diễn xuất là một môn nghệ thuật, anh không có con mắt thưởng thức kiểu đó.

Trợ lý không dám lên tiếng nữa.

Anh ta luôn biết sếp nhà mình không thích giới giải trí cho lắm, có tin đồn là bị chủ tịch ép đến đây.

Xem ra đúng là như vậy. "Đúng rồi, in quy định của công ty thành sách, phát cho mỗi người một bản.

Nếu ai phạm lỗi thì đừng trách tôi không nể mặt." "Vâng, thưa sếp." Diệp Việt cầm áo vest đi ra ngoài, đã mấy ngày anh chưa về nhà, người nhà cứ liên tục giục giã.

Hay là hôm nay về xem sao.

Hôm nay người trong nhà có mặt rất đông đủ.

Diệp Mộ đang dựa vào sofa chơi game, Diệp Việt ghé qua xem, là một tựa game đang rất hot. "Em trai, anh thấy gần đây em rảnh rỗi quá, mau đến Thiên Duyệt giúp anh đi." "Việc của mình thì tự giải quyết." Diệp Mộ không ngẩng đầu lên. "Này, em là em ruột của anh đó, đừng lạnh lùng như vậy được không?" "Thế lúc em bận sao không thấy anh đến Diệp Thị giúp em?" "Không phải có bố ở đó rồi sao?" "Thế ông ngoại cũng ở đó mà." "Ông ngoại bây giờ không quản chuyện nữa rồi." "Em nghĩ bố chúng ta còn quản chuyện sao?" Nếu không phải cậu bây giờ còn nhỏ, chưa thể một mình gánh vác cả tập đoàn lớn, có lẽ ông đã sớm buông bỏ tất cả, dắt mẹ đi trốn rồi. "Bố không quản nữa à?" Diệp Việt lại không rõ lắm chuyện của Diệp Thị. "Rất ít khi quản." "Vậy thôi, chúng ta vẫn nên ai làm việc nấy đi." "Em cũng là em ruột của anh mà." "Vậy thì em trai ruột của anh, sau này Diệp Thị xin nhờ cả vào em nhé.

Bố nói rồi, cách giải quyết tốt nhất là để em sớm kết hôn sinh con, sau đó áp bức con trai em." So với Diệp Thị, Diệp Việt quả quyết chọn Thiên Duyệt Truyền Thông.

Chương 1581

Diệp Thị là tâm huyết mấy đời của nhà họ Diệp, nếu bị anh phá hỏng thì tội lớn lắm.

Diệp Mộ đảo mắt một cái.

Cậu không phải chưa từng phản kháng, nhưng từ năm 16 tuổi, lần nào cũng bị Diệp Tử Hạo dùng câu này chặn họng.

Bây giờ đã 21 tuổi, có vẻ như có thể thực hiện được rồi, nhưng cô gái mình thích lại không thông suốt, cậu biết tìm ai để kết hôn sinh con đây. "Câu này em cũng tặng lại cho anh." Diệp Mộ cười tủm tỉm nói. "Vậy anh quyết định đi nhận nuôi một đứa có đầu óc kinh doanh, tốt nhất là bây giờ đã năm sáu tuổi rồi, bồi dưỡng bảy tám năm là có thể vào làm được." "Anh đó là ngược đãi lao động trẻ em." "Nhà chúng ta có quan tâm đến mấy cái nhân quyền này à?

Anh nhớ là em còn chưa thành niên đã vào Diệp Thị rồi mà." Đúng lúc này, Diệp Tử Hạo từ bên ngoài bước vào. "Mấy thằng nhóc thối, hai đứa chúng mày thì thầm cái gì đấy, nói ông đây ngược đãi trẻ em à?

Từng đứa một cao to vạm vỡ, chỗ nào giống trẻ em?" Diệp Mộ cười nhẹ, như thể chẳng có chuyện gì, "Bố, chúng con nói chuyện mấy năm trước ạ." Diệp Tử Hạo lạnh mặt, "Đó là chuyện từ bao giờ rồi, còn nhắc lại làm gì." Diệp Mộ không nhịn được lẩm bẩm: Bố còn biết là bố đã bóc lột con từ nhiều năm trước cơ à. "Nói to lên, Diệp Mộ." "Bố, con có nói gì đâu ạ." Diệp Mộ xua tay.

Diệp Việt đứng bên cạnh cười, Diệp Tử Hạo đá một cước qua, "Cười cái gì mà cười, có gì đáng cười à?

Mày là đồ phá gia chi tử, nghe nói mày làm cho Thiên Duyệt

Truyền Thông thành một mớ hỗn độn, đừng có làm ông đây mất mặt." Diệp Mộ lặng lẽ co chân lại, tránh xa bạo chúa trong nhà, kẻo bị vạ lây.

Diệp Tử Hạo thấy hành động của con trai út, liền lườm nó một cái sắc lẻm, càng nhìn càng thấy ngứa mắt.

Sao không phải là con gái cho rồi, lại cứ sinh ra là thằng cu.

Ghét, ghét chết đi được.

Nghĩ lại ngày xưa ông đã hy vọng biết bao, tưởng rằng đứa thứ hai chắc chắn là con gái, kết quả hy vọng càng lớn thất vọng càng nhiều.

Nếu có thể, thật muốn nhét nó lại vào bụng đẻ lại.

Diệp Mộ cảm nhận được sát khí trong mắt bố mình, lại lần nữa nhích chỗ, ngồi ra xa, cố gắng thu nhỏ sự tồn tại của mình.

Không phải là con gái, đó là lỗi của cậu sao?

Rõ ràng là lỗi của hai người họ mà?

Tại sao hậu quả này lại để một mình cậu gánh chịu.

Thật sự rất oan ức.

Nói cũng vô dụng, nên cậu không nói nữa.

Haiz.

Con trai nhà người ta là báu vật, con trai nhà mình là cọng cỏ, sự khác biệt không phải là một chút.

Diệp Tử Hạo lại tiếp tục trừng mắt, trừng một lúc mới thu lại ánh nhìn.

Ông đá Diệp Việt một cái, "Diệp Việt, tao đang nói chuyện với mày đấy, đừng có giả chết với tao." Diệp Việt sờ sờ mũi, "Bố, con đó là cải cách, là đổi mới, có thể là một cuộc cải cách lật đổ, thay đổi vận mệnh đó." "Mày cẩn thận lại cải cách công ty đến chết đấy." "Chết thì chết, đỡ phải có người quản." Anh cũng chẳng muốn quản chút nào, không thích từ tận đáy lòng. "Mày có chí tiến thủ một chút đi, tao không muốn có ngày nghe người ta nói cậu cả nhà họ Diệp làm sập công ty của ông ngoại, tao không mất mặt nổi đâu." "Vậy có thể chứng tỏ năng lực của con không đủ." "Thằng nhóc thối, mày về đây để chọc tức tao phải không?" Diệp Việt lại bị cốc cho một cái vào đầu.

Mễ Nặc vừa vào cửa đã thấy Diệp Tử Hạo mặt mày u uất, còn hai cậu con trai mỗi người ngồi một góc, tư thế ngồi của ba cha con thật sự là hết chỗ nói. "Mấy người đang làm gì vậy, tam nhân đồng nhân trận à?" "Mẹ yêu, cuối cùng mẹ cũng về rồi?" Diệp Việt định lao tới, Diệp Tử Hạo duỗi một chân ra, Diệp Việt suýt nữa thì ngã sấp mặt.

Diệp Mộ cũng chỉ dám ngẩng đầu nhìn, chào một tiếng. "Diệp Tử Hạo, ông lại bắt nạt hai con trai của tôi phải không?" "Tôi có bắt nạt chúng nó không?" Hai anh em đồng thanh nói: "Không có ạ." Diệp Tử Hạo nhún vai, "Tôi là loại bố không đáng tin cậy thế à?

Tôi là bố ruột đấy." "Đúng rồi, quên nói với mọi người, tôi ăn tối rồi, ba cha con tự giải quyết nhé." "Dễ thôi dễ thôi, gọi đồ ăn ngoài." Diệp Tử Hạo lập tức cầm điện thoại lên, quả quyết đặt đồ ăn ngoài.

Mễ Nặc vô cùng cạn lời, người đàn ông này sống gần hết đời người rồi vẫn sợ vào bếp, chẳng cải thiện chút nào.

Diệp Việt nói nhỏ: "Sớm biết về nhà ăn đồ ăn ngoài, con đã không về rồi." Anh chính là nhớ hương vị cơm nhà nên mới về. "Mày phản rồi, muốn về nhà sai bảo bố mày đây à." "Không có, không có ạ." "Mẹ, hôm nay mẹ đi hẹn hò với trai đẹp à?" Diệp Việt đổi chủ đề. "Không có, đi ăn cơm với dì Hi của con." "Có chuyện gì xảy ra sao?

Sao trông mẹ lo lắng vậy." "Anh Nghiêu Nghiêu của con đi làm nhiệm vụ, gần một tháng rồi vẫn chưa về." "Gần một tháng rồi ạ?" "Ừ, sắp được một tháng rồi." Lòng Diệp Việt chợt thắt lại, anh thu lại vẻ mặt cà lơ phất phơ, "Chị An An thế nào rồi ạ?" "Thời gian trước nghe nói tâm trạng không tốt lắm, hai ngày nay ngược lại đã bình tĩnh hơn rồi." "Chị An An nhất định là đang cố gồng mình.

Chị ấy càng bình tĩnh tự chủ thì càng bất thường." Diệp Việt đau lòng chết mất.

Anh Nghiêu Nghiêu đúng là một người đàn ông tốt hiếm có, nhưng tính chất công việc quá đặc thù, gả cho anh ấy, những lúc như thế này chắc chắn còn nhiều. "Dù sao đi nữa, đây đều là quá trình phải trải qua." "Con lên lầu đây." Diệp Việt đứng dậy, nhưng bị Mễ Nặc ấn xuống. "Thằng nhóc thối, ngồi xuống cho mẹ.

Hễ nhắc đến chị An An của con là hồn con bay đi đâu mất, con đừng quên, chị ấy bây giờ là vợ người ta rồi, con định làm gì?

Thừa nước đục thả câu à?" "Mẹ, mẹ nói gì vậy, sao con có thể làm chuyện đó được." Từ khi họ trở thành bạn trai bạn gái, anh đã quyết định rút lui.

Huống chi bây giờ họ đã là vợ chồng, sao anh có thể xen vào một chân, anh là người không có đạo đức, không có giới hạn như vậy sao?

Anh chỉ muốn đến an ủi cô ấy một chút.

Chương 1582

"Không có suy nghĩ đó thì ngồi yên cho mẹ.

Lời con nói bây giờ chẳng có tác dụng gì cả." Diệp Việt có chút bất lực, nhìn Mễ Nặc vừa ai oán vừa đau thương.

Mễ Nặc cũng phải nhẫn tâm, nếu cứ dây dưa không dứt, làm sao có thể buông bỏ rồi bắt đầu một mối tình khác.

Diệp Việt phải giảm bớt cơ hội tiếp xúc với Mạc Hữu An. "Con chỉ là..." "Được rồi, đừng giải thích nhiều nữa.

Mẹ nói với con chuyện này cũng không phải để con đi an ủi người ta, chỉ là không muốn giấu con thôi." Nếu con trai biết chuyện từ người khác, chắc chắn lại lân la đến bên cạnh người ta.

Thà rằng bà nói thẳng, còn có thể ngăn cản nó. "Con biết rồi ạ." "Đừng có bày ra bộ mặt như bị rối loạn nội tiết, cần bạn gái thì mẹ có thể giới thiệu cho, mấy biên tập viên nhỏ bên cạnh mẹ nhiều lắm, ai cũng trẻ trung năng động." "Mẹ, có ai nói con trai mình như vậy không?" "Mẹ nói sai à?

Con đúng là có bộ dạng 'tôi thiếu phụ nữ' đấy." Diệp Việt chọc vào cánh tay Diệp Tử Hạo, "Bố, bố có nên quản vợ mình một chút không?" "Quản không nổi, không muốn quản.

Bà ấy thành ra thế này là do tôi chiều hư đấy, sao?

Có ý kiến à?" Mễ Nặc khẽ hất cằm, kiêu ngạo nhìn con trai mình.

Bất thình lình bị nhét một họng cơm chó, tâm trạng Diệp Việt chua xót không chịu nổi.

Anh vỗ trán, lặng lẽ nhích chỗ, dựa sát vào em trai mình.

Diệp Mộ ngẩng đầu nhìn anh một cái, rồi rảnh ra một tay, nhẹ nhàng vỗ lưng anh hai ba cái.

Vẻ mặt như muốn nói: Đã biết sẽ như vậy, sao anh còn đi chọc vào, đúng là tự tìm khổ ăn.

Diệp Việt: ......

Nội tâm Diệp Việt sụp đổ, anh muốn bỏ nhà ra đi, đi thật xa, không bao giờ quay lại nữa.

Ở trong cái nhà này chẳng có chút địa vị nào.

Quả thực không phải cuộc sống của con người.

Anh vẫn luôn muốn biết, thứ hạng trong nhà anh rốt cuộc là thế nào?

Mẹ đứng thứ nhất?

Vậy thứ hai thứ ba là ai?

Đây là một chủ đề không có lời giải.

Dù sao thì hai anh em họ chắc chắn xếp ở cuối cùng.

Ba cha con ăn đồ ăn ngoài với tâm trạng khổ sở thâm sâu, sau đó Mễ Nặc kéo Diệp Việt ra nói chuyện đời. "Nghe nói con mới ký hợp đồng với một lứa nghệ sĩ mới, có ai xinh đẹp một chút không?" Diệp Việt tò mò nhìn mẹ mình, "Nhan sắc bình thường, không bì được với mấy lão yêu tinh như mẹ đâu." "Thằng nhóc thối, dám nói mẹ mày là lão yêu tinh." "Ai bảo mấy người các mẹ ai nấy đều như tu luyện thuật trú nhan, từ nhỏ con đã nhìn quen những thứ đẹp đẽ, nên hoàn toàn miễn dịch với mỹ nữ khác rồi." Xung quanh có quá nhiều mỹ nữ cũng là một nỗi buồn, sắp miễn dịch với những thứ tốt đẹp rồi.

Mễ Nặc cười, "Con đây là đang khen mẹ con trông như tiên, xinh đẹp đó." "Chẳng lẽ không phải vậy sao?" Diệp Việt ra vẻ vô tội. "Về phương diện này, con tuyệt đối có mắt nhìn hơn ông bố không đáng tin cậy của con." "Đó là đương nhiên, hậu sinh khả úy mà." Mễ Nặc vỗ vỗ cánh tay Diệp Việt như anh em tốt, "Nhóc con, thật sự không để mắt đến ai à?" "Mẹ, mắt nhìn của con kém đến thế sao?

Dù thế nào con cũng không tìm một con hát về nhà đâu." "Ối, cái đồ hủ lậu nhà anh, anh đến từ thời nào vậy?

Ra ngoài đừng nói là con trai tôi nhé.

Nghề diễn viên làm chướng mắt anh à?" Mễ Nặc bực bội nói.

Bà thì không quản nhiều như vậy, chỉ cần là con dâu ngoan ngoãn, thật lòng yêu thương con trai bà là bà đều chấp nhận.

Ngoại hình, gia thế, nghề nghiệp, bà hoàn toàn không quan tâm.

Nhà họ vốn đã là hào môn, tài sản còn không có người thừa kế, không cần thiết phải tìm một tiểu thư nhà giàu khác. "Dù sao thì con không chấp nhận được việc vợ tương lai của mình ôm ấp người khác.

Lỡ ngày nào đó lại phim giả tình thật, thì trên đầu đúng là một đồng cỏ xanh mướt, cái cảm giác đó, ha ha." "Thằng nhóc nhà cậu nghĩ cũng xa thật, vợ còn chưa cưới được đã lo sau này bị cắm sừng, cậu có cần phải bi quan thế không?" "Phòng ngừa bất trắc, nên mẹ cũng đừng có ý định đó nữa.

Con không ăn cỏ gần hang đâu, mấy cô gái đó con cũng chẳng để mắt đến ai." Mễ Nặc bất lực nhíu mày, "Thằng nhóc thối, con phải hiểu, chỉ có một Mạc Hữu An mà thôi." "Con biết mà, con hiểu mà." Mễ Nặc cảm thấy bất lực, cầm lấy gối ôm ném tới tấp vào người Diệp Việt, "Thằng nhóc thối, mày có biết nói chuyện không hả, trời cũng bị mày nói sập mất." "Mẹ, đây là vấn đề của con sao?

Rõ ràng là mẹ ấm nào không sôi lại xách ấm đó lên mà." Diệp Việt oan ức vô cùng. "Có muốn đi xem mắt không?" Diệp Việt cúi đầu trước Mễ Nặc, "Mẹ ơi, xin mẹ tha cho con đi.

Con có phải ông già nào đâu, 22 tuổi đã đi xem mắt, mẹ thấy có hợp lý không?

Mẹ thấy có vẻ vang không?

Người không biết lại tưởng con trai mẹ có bệnh khó nói gì đó, không cưới được vợ." "Được rồi, không đi thì thôi, tùy con.

Đợi đến khi con thành ông già rồi xem con có sốt ruột không." Diệp Việt nhún vai tỏ vẻ không quan tâm, "Dù sao nhà mình cũng không chỉ có một mình con là con trai, chuyện nối dõi tông đường giao cho Tiểu Mộ là được rồi." Diệp Việt đứng dậy về phòng mình.

Mễ Nặc lúc này mới nhìn sang Diệp Tử Hạo, "Con trai ông có ý gì vậy?

Chẳng lẽ định xuất gia làm hòa thượng à?" "Nặc Nặc à, chuyện này thật sự không vội được đâu." "Hừ, chẳng phải là không có chí tiến thủ, giống hệt ông, lấy đâu ra lắm tại sao thế." "Thôi, dừng lại, đó là chuyện của thằng nhóc đó, có liên quan gì đến tôi." "Giống của ông không giống ông thì giống ai?" Mễ Nặc lườm một cái.

Diệp Tử Hạo: ......

Chương 1583

Cuộc nói chuyện này không thể tiếp tục được nữa.

Hai thằng con trai cản đường, đúng là hết nói nổi.

Diệp Việt về đến phòng, cầm điện thoại do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn không nhịn được gọi cho Mạc Hữu An.

Bên kia mãi không bắt máy, lòng anh như bị mèo cào, cả người khó chịu vô cùng.

Mãi cho đến khi nghe thấy giọng nói, cảm giác khó chịu này mới dịu đi. "Chị An An." "Tiểu Việt." Giọng nói trong điện thoại vẫn như thường lệ, chính vì vậy, Diệp Việt mới cảm thấy đau lòng.

Anh Nghiêu Nghiêu chết tiệt, lại để chị An An phải chịu đựng những điều này, thật đáng bị đánh. "Chị An An." "Sao vậy, nhóc con, tối muộn không ngủ, rốt cuộc em muốn nói gì?" Giọng của Mạc Hữu An thực sự quá bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến Diệp Việt sợ hãi. "Không có gì, chỉ là lâu rồi không gọi cho chị, sợ chị nói em vô lương tâm, nên gọi điện hỏi thăm chị một chút." "Em có biết dùng từ không đấy, 'hỏi thăm' dùng trong lúc này à?" "Chị An An, chị phải sống tốt nhé, biết không?" Vành mắt Diệp Việt có chút cay cay.

Chỉ khi chị sống tốt, chị hạnh phúc, em mới có thể nghiêm túc nỗ lực đi tìm hạnh phúc của riêng mình.

Nếu chị sống không tốt, làm sao em có thể yên lòng được.

Mạc Hữu An cũng im lặng.

Cô biết rồi, nhất định là cậu ấy đã biết Lục Nghiêu đi làm nhiệm vụ mà chưa về.

Sợ cô đau lòng buồn bã, nên mới ấp a ấp úng như vậy. "Ừm, chị sẽ sống tốt, ăn cơm đầy đủ, đi làm đàng hoàng.

Em cũng vậy nhé, kinh doanh Thiên Duyệt cho tốt.

Đã tiếp quản rồi thì phải nỗ lực làm cho tốt." "Chị An An, chị cũng thấy em đang làm bừa bãi sao?" Ánh mắt Diệp Việt có mấy phần ảm đạm.

Mạc Hữu An cười, cảm thấy Diệp Việt vẫn còn hơi trẻ con, đặc biệt quan tâm đến cách nhìn của người khác.

Điều cô không biết là, người mà Diệp Việt quan tâm cũng chỉ có một mình cô. "Không có, chị cũng chỉ nói bừa thôi, sao em lại nghĩ vậy.

Chị tin là em làm gì cũng đều đã suy nghĩ kỹ càng, Tiểu Việt nhà chúng ta là người có thực lực." Nghe vậy, trong mắt Diệp Việt lấp lánh những điểm cười, "Phải như vậy chứ, cho em thêm chút tin tưởng đi.

Thật đó, em đang rất nỗ lực." "Chị biết mà." "Nhưng em thật sự không thích cái giới đó." "Cái giới đó cũng không có gì không tốt, luôn có những người nghiêm túc nỗ lực ở trong đó.

Em cũng không thể vơ đũa cả nắm được.

Dùng tâm một chút, em sẽ phát hiện ra một khía cạnh khác." "Vâng, em tin chị An An của em." "Thằng nhóc thối, sao lại ngoan ngoãn thế." "Thật ra em vẫn luôn rất ngoan ngoãn mà, chỉ là chị không phát hiện ra thôi." "Chị không thấy vậy.

Chị thấy Tiểu Mộ mới là ngoan nhất.

Nhóc con nhà em mà nghe lời thì có tự mình ra ngoài khởi nghiệp, vứt hết mọi chuyện trong nhà cho Tiểu Mộ không?

Tiểu Mộ đáng thương biết bao." "Người tài làm nhiều việc mà.

Chị không biết đâu, em trai Diệp Mộ nhà em gian xảo lắm đấy." "Nhưng người ta cũng nhỏ hơn em mà." "Chỉ nhỏ hơn một tuổi thôi à." Mẹ anh năm đó ba năm sinh hai, đúng là làm cả nhà họ Diệp vui mừng khôn xiết.

Diệp Việt muốn chuyển sự chú ý của Mạc Hữu An, "Đúng rồi, chị An An, chị có biết Tiểu Mộ nhà em thích cô bé nào không?" "Nhiều chuyện thế, em đi hỏi Tiểu Mộ đi." "Em hỏi rồi, nó không nói." "Vậy có khả năng là quá rõ ràng rồi, lười giải thích với em." "Quá rõ ràng." Diệp Việt nhíu mày, rồi mắt trợn tròn, "Cô gái xuất hiện bên cạnh nó nhiều nhất là Đóa Đóa, chẳng lẽ nó thích cô nàng tomboy đó à?" Mạc Hữu An cười cười, "Có thể lắm." Dù sao cũng thường thấy hai người họ xuất hiện cùng nhau, trông thế nào cũng rất hợp đôi.

Nếu ở bên nhau cũng là một chuyện tốt. "Trời ơi, em trai nhà em dũng cảm thật, em phải giơ ngón cái khen ngợi.

Nó không sợ bạo lực gia đình à?

Con gái như Đóa Đóa mà nó dám trêu vào sao?

Với cái dáng vẻ yếu đuối của nó." Diệp Việt hoàn toàn không dám tưởng tượng cảnh hai người đó ở bên nhau.

Chẳng phải sẽ bị Đóa Đóa cưỡi lên đầu bất cứ lúc nào, không có chút nhân quyền nào sao? "Đóa Đóa cũng không phải người không phân biệt phải trái, sao có thể đánh người tùy tiện được.

Cậu ấy có bao giờ ra tay với những người xung quanh chúng ta đâu, toàn là giúp chúng ta thì nhiều." "Em quên mất, Đóa Đóa bây giờ là em chồng của chị rồi, chị phải nịnh bợ người ta chứ." "Thằng nhóc thối, chị cần gì phải nịnh bợ cậu ấy, Đóa Đóa không phải người như vậy." Câu chuyện được mở ra, chủ đề của hai người cũng nhiều hơn, nói chuyện một lúc đã là nửa tiếng.

Cuối cùng, sau khi Mạc Hữu An cam đoan nhiều lần rằng mình không sao, Diệp Việt mới cúp máy.

Mạc Hữu An nhìn màn đêm đặc quánh ngoài cửa sổ.

Cô luôn tin vào câu nói đó, không có tin tức chính là tin tức tốt nhất.

Anh Nghiêu Nghiêu của cô, nhất định sẽ bình an trở về.

Cô chỉ cần chuẩn bị sẵn hoa tươi và tiếng vỗ tay để chào đón anh trở về là được rồi.

Hôm sau.

Diệp Việt ngủ nướng một giấc, lúc dậy đã thấy ông bố đang phát điên.

Thấy anh đi tới, ông hung hăng hỏi: "Mẹ mày đâu?" Diệp Việt nhìn sang Diệp Mộ đang đọc sách bên cạnh, tình hình gì đây?

Diệp Mộ xua tay với anh, Diệp Việt hiểu ra, mẹ lại biến mất rồi.

Chương 1584

Những năm nay, thực ra vở kịch này đã diễn ra không chỉ một lần.

Ấy vậy mà hai người họ vẫn vui vẻ không biết chán. "Con không biết ạ, con mới dậy thôi." "Chúng mày làm con kiểu gì vậy, đến mẹ chúng mày đi đâu cũng không biết?" Diệp Mộ và Diệp Việt: ......

Hai người cúi đầu không nói gì.

Đây là chuyện họ có thể kiểm soát được sao?

Còn là vợ của bố nữa, chính bố còn không quản được, chúng con làm gì có bản lĩnh đó. "Tức chết tao rồi, tức chết tao rồi." Diệp Tử Hạo cả người như phát điên.

Lão yêu tinh này, ông phòng ngày phòng đêm, cuối cùng vẫn để bà ấy trốn thoát.

Lẽ ra ông nên đốt hộ chiếu của bà ấy đi, chứ không chỉ là giấu đi.

Thất sách.

Người đàn bà không có lương tâm.

Lại nỡ bỏ ông một mình đi nghỉ mát.

Lần trước bà ấy nói gì nhỉ?

Muốn đi Hawaii?

Muốn gửi ảnh nude cho ông.

Đúng là hết nói nổi.

Diệp Việt cũng phục ông bố nhà mình.

Tuổi này rồi mà vẫn thường xuyên nổi nóng như vậy, không sợ có ngày tự mình tức ra bệnh à.

Mặc dù anh thấy họ sống với nhau cả đời vẫn cãi cãi vã vã, tình cảm càng cãi càng tốt, nhưng vẫn cảm thấy tính kiểm soát của bố mình hơi mạnh quá, thế nên mới khiến mẹ anh bị dồn nén, lúc nào cũng nghĩ đến chuyện bỏ ông để ra ngoài đi đây đi đó.

Với người như ông, đi ra ngoài cùng ông căn bản không có chút tự do nào.

Cũng khó trách mẹ muốn bỏ trốn. "Bố, bố nguôi giận đi." "Nguôi giận cái gì, mẹ chúng mày sắp đi làm mẹ người khác rồi, hai đứa chúng mày không sốt ruột chút nào à." Cái gì với cái gì vậy, người ta chỉ đi du lịch thôi, có phải ngoại tình đâu.

Nói cứ như thật vậy. "Sốt ruột, rất sốt ruột, nhưng bây giờ sốt ruột cũng vô dụng." Diệp Mộ đột nhiên nói: "Bố, sáng nay không có chuyến bay thẳng đến Hawaii." Diệp Tử Hạo mừng rỡ, "Có ý gì?" "Có khả năng Hawaii chỉ là bom khói mẹ tung ra thôi.

Mẹ đã đến một nơi khác, cũng có khả năng mẹ không hề đi, người vẫn còn ở thành phố A." "Nói nhiều thế toàn là nói nhảm, quỷ cũng biết chỉ có hai khả năng, hoặc là đã rời thành phố A, hoặc là người vẫn còn ở thành phố A." Diệp Tử Hạo hừ lạnh.

Diệp Mộ sờ sờ mũi, quả quyết im lặng.

Lòng tốt không được báo đáp.

Mẹ hễ rời khỏi tầm mắt của bố là bố lại thành người không nói lý lẽ, nói chuyện với ông chẳng khác nào đàn gảy tai trâu.

Tình yêu, thật sự có thể khiến người ta điên cuồng đến thế sao?

Để ngăn chiến hỏa lan đến mình, Diệp Việt quả quyết rút lui, "Bố, con đi làm đây." "Lúc này mà mày còn muốn đi làm à, mẹ mày sắp mất rồi đấy." Diệp Tử Hạo gầm lên.

Diệp Việt vội vàng chạy trốn, nếu chậm một chút nữa, có lẽ chạy cũng không thoát. * Lãnh Yên Nhiên từ sớm đã nhận được điện thoại của phòng bảo vệ, nói là có người tìm cô, đang đợi ở cổng.

Đợi cô đến phòng bảo vệ, lại phát hiện chẳng có ai. "Ai tìm tôi vậy?" Lãnh Yên Nhiên nghi ngờ nhìn xung quanh. "Một người đàn ông, ở đằng kia." Bảo vệ giơ tay chỉ một chỗ.

Lãnh Yên Nhiên tưởng là Chương Quân, ngoài anh ta đến tìm mình ra, chắc cũng không còn ai khác.

Lần trước cô đã cúp điện thoại của anh ta một cách dứt khoát như vậy, với tính khí của anh ta, có thể nhịn được đến bây giờ đã là một kỳ tích rồi.

Cũng tốt, có chuyện gì thì nên nói rõ ràng.

Cái nhà đó cô không muốn dính líu chút nào, ghê tởm vô cùng.

Lãnh Yên Nhiên cũng không nghĩ nhiều, đi thẳng về phía đó.

Vừa đến góc rẽ, cô đã bị một bàn tay lớn kéo qua, rồi miệng bị người ta bịt chặt. "Lãnh Yên Nhiên, cô giỏi lắm, cô lại dám cho tôi vào danh sách đen.

Lá gan của cô cũng to thật đấy, ai cho cô cái gan đó?" "Ưm...

ưm..." Lãnh Yên Nhiên trợn to mắt, lại là Chương Viễn, tên cầm thú biến thái này. "Trừng cái gì mà trừng, tôi là anh trai cô đấy." Anh trai.

Lãnh Yên Nhiên cảm thấy thật mỉa mai.

Chương 1585

Cô cũng từng nghĩ rằng người này dù có khốn nạn đến đâu cũng sẽ giữ thể diện cho công việc, dù sao cũng còn ở nhà họ Chương, sẽ không làm chuyện quá đáng.

Nhưng trên thực tế, cô đã coi thường mức độ biến thái của kẻ này.

Ngày hôm đó nếu không phải cô phản ứng nhanh, chắc chắn đã bị hắn cưỡng bức rồi. "Ưm...

ưm..." Chương Viễn mặt lộ vẻ đắc ý, hắn lôi Lãnh Yên Nhiên về phía xe của hắn. "Ưm...

ưm..." Lãnh Yên Nhiên giãy giụa. "Tôi nói cho cô biết, tôi để mắt đến cô, đó là phúc của cô.

Đi theo tôi sẽ có lợi cho cô, mẹ cô cái bà đoản mệnh đó tôi sẽ giữ lại cho bà ta một hơi thở.

Tôi cũng sẽ không bạc đãi cô, cô cũng không cần phải vào giới giải trí tìm kim chủ mới.

Thay vì làm của hời cho lão già nào đó, không bằng đi theo tôi.

Dù sao tôi cũng thân cường lực tráng, nhất định sẽ làm cô thỏa mãn." Chương Viễn cũng mới biết tin con nhãi này vào giới giải trí hai ngày nay, thật sự tức chết hắn rồi.

Nghe những lời dâm ô bẩn thỉu của hắn, Lãnh Yên Nhiên tức đến toàn thân run rẩy.

Cô giơ chân lên mấy lần, nhưng lần nào cũng bị Chương Viễn phát hiện và tránh được. "Con nhãi thối, cô tưởng lần nào cũng để cô được như ý à?

Hôm nay tuyệt đối không ai cứu được cô đâu, cô sẽ trở thành người phụ nữ của tôi." Lãnh Yên Nhiên bị Chương Viễn lôi thẳng lên xe.

Cô vừa định nhảy xuống, cửa xe đã bị khóa lại, sau đó trên cổ tay có thêm một chiếc còng tay. "Chương Viễn, rốt cuộc anh muốn thế nào?

Buông tôi ra!" Lãnh Yên Nhiên đá về phía Chương Viễn, nhưng không gian trong xe quá chật hẹp, căn bản không có chỗ để phát huy. "Lãnh Yên Nhiên, cô cứ la hét thoải mái đi, xe của tôi cách âm tốt lắm, cô có gào rách họng cũng không ai để ý đâu." Xe khởi động.

Lãnh Yên Nhiên nhìn cảnh vật lướt nhanh ngoài cửa sổ, một lần nữa dâng lên cảm giác hoảng loạn chưa từng có.

Sự cầm thú của Chương Viễn, cô đã sớm lĩnh giáo, nói lý lẽ với hắn tuyệt đối không thông.

Chẳng lẽ lần này thật sự không thể thoát, trong sạch của cô thật sự phải giao cho một tên cầm thú như vậy sao?

Không cam tâm, thật sự không cam tâm.

Dù thế nào đi nữa, cô nhất định sẽ không để hắn được như ý.

Hôm nay Diệp Việt vốn định đến hiện trường xem tình hình huấn luyện của lứa nghệ sĩ này, nhưng còn chưa tới cửa đã thấy một người đàn ông dường như đang lôi một cô gái lên xe.

Anh không thấy rõ mặt người đàn ông, chỉ cảm thấy cô gái kia có vài phần quen thuộc, hình như là Lãnh Yên Nhiên.

Con nhóc chết tiệt này, không chịu huấn luyện cho tốt, lại đi làm cái gì thế này. "Chào Diệp tổng." Vệ sĩ cười tươi chào hỏi. "Lãnh Yên Nhiên vừa mới ra ngoài phải không?" "Vâng, cũng lạ thật, ra ngoài lâu như vậy mà vẫn chưa vào." "Ai đến tìm cô ấy?" "Không biết ạ, chỉ nói là người nhà, là một người đàn ông trẻ tuổi." Diệp Việt nhíu mày, cảm thấy có gì đó không ổn.

Vừa rồi cô nhóc kia hình như bị người ta lôi lên xe.

Chết tiệt, không phải là gặp nguy hiểm gì rồi chứ.

Rốt cuộc là ai to gan đến thế, dám đến địa bàn của anh gây sự.

Diệp Việt lập tức quay đầu xe.

Chỉ là lúc anh ra ngoài, chiếc xe ban nãy đã đi xa rồi. *** "Chương Viễn, tôi khuyên anh tốt nhất nên thả tôi xuống.

Bây giờ tôi là nghệ sĩ đã ký hợp đồng với Thiên Duyệt rồi.

Nếu họ biết anh đưa tôi đi, chắc chắn sẽ không tha cho anh đâu." "Nghệ sĩ của Thiên Duyệt, là thực tập sinh thôi chứ?" "Tôi và Thiên Duyệt đã ký hợp đồng rồi, không sợ nói cho anh biết, tôi là người phụ nữ của tổng giám đốc Thiên Duyệt, Diệp Việt." Chương Viễn sững lại một chút rồi bật cười: "Nói khoác mà không biết ngượng, dám nói mình là người phụ nữ của tổng tài Thiên Duyệt.

Tôi lại không biết cô có tài quyến rũ đến thế, nhanh vậy đã câu được người nắm quyền rồi." "Anh không biết sao, tôi xinh đẹp thế này, nếu không thì loại cầm thú như anh sao có thể để mắt đến tôi chứ?" "Nói đúng lắm, dù sao cô hầu một người cũng là hầu, hầu thêm vài người cũng thế thôi.

Nghệ sĩ của Thiên Duyệt tôi cũng ngủ qua không ít đâu." Chương Viễn vỗ vỗ lên gương mặt nhỏ của Lãnh Yên Nhiên.

Lãnh Yên Nhiên buồn nôn, trong mắt tràn đầy vẻ chán ghét.

Chương Viễn cười lạnh, lại dám ghét bỏ hắn.

Hắn nhéo mạnh mấy cái, con nhóc lừa đảo này lại dám dùng cái cớ vụng về như vậy để lừa hắn, đúng là nói khoác không biết ngưỡng, tưởng hắn là đứa trẻ lên ba chắc. "Chương Viễn, Diệp Việt sẽ không tha cho anh đâu." "Được thôi, vậy tôi muốn xem thử, anh ta sẽ không tha cho tôi như thế nào." Chiếc xe dừng lại ở một câu lạc bộ, Chương Viễn trực tiếp bịt miệng Lãnh Yên Nhiên rồi bế cô xuống xe. "Chương thiếu." Vừa đến cổng, đã có người chào hỏi Chương Viễn.

Trong cơn tuyệt vọng, tiềm năng của con người vượt xa sức tưởng tượng.

Chương 1586

Lãnh Yên Nhiên cũng không biết làm sao mà đột nhiên thoát khỏi tay Chương Viễn, rồi hét lớn: "Tôi là người phụ nữ của Diệp Việt bên Thiên Duyệt, phiền các người gọi điện cho anh ấy, bảo anh ấy đến cứu tôi!" Cô cũng không biết tại sao, lúc này chỉ có thể nghĩ đến tên của người đó.

Có lẽ trong tiềm thức, cô cảm thấy người này có bản lĩnh như vậy. "Ưm… ưm…" "Chương thiếu." Hai nhân viên phục vụ không nhịn được gọi.

Chương Viễn cười một cách vô hại và dâm tà: "Để các cậu chê cười rồi, lần này gặp phải quả ớt nhỏ, tính tình bướng bỉnh lắm.

Lát nữa mang cho tôi một chai rượu vang hảo hạng, à, thêm chút ‘gia vị’, loại mạnh ấy nhé." Chương Viễn không cảm thấy tiếng hét của Lãnh Yên Nhiên có vấn đề gì, cứ thế nghênh ngang bế cô vào phòng riêng của mình.

Tình hình như vậy thực ra ở những nơi thế này không hề hiếm gặp, biết bao cậu ấm thích đưa phụ nữ đến đây, mà không phải cô gái nào cũng cam tâm tình nguyện, có người là bị ép buộc.

Chỉ tiếc là, hôm nay người Lãnh Yên Nhiên gọi tên lại là Diệp Việt.

Hai nhân viên phục vụ nhìn nhau, một lát sau, một người nói: "Diệp Việt, có phải là Diệp thiếu gia mà chúng ta biết không?" "Chắc là vậy rồi, Diệp thiếu gia gần đây tiếp quản sự nghiệp của ông ngoại, chính là tổng tài của truyền thông Thiên Duyệt." Mọi thứ đều khớp với lời cô gái kia nói. "Vậy chúng ta còn đợi gì nữa." "Mau báo cáo cho Boss." Lúc Hà Thành nhận được điện thoại từ câu lạc bộ, trong lòng ông đang ôm một cô bé mềm mại dễ thương, cô bé đang cầm bút vẽ tranh. "Cô gái đó thật sự nói vậy sao?" "Vâng thưa Boss, cô ấy còn đặc biệt nhắc đến Diệp Việt của truyền thông Thiên Duyệt." "Được rồi, chuyện này tôi biết rồi, các cậu tự chú ý, đừng để Chương Viễn chơi quá trớn, đợi điện thoại của tôi." Hà Thành cười cong môi, thằng nhóc thối Diệp Việt này, thích An An bao nhiêu năm trời, mới đây còn say khướt ở quán bar, nhanh vậy đã có phụ nữ rồi.

Tốc độ này có thể so với tên lửa.

Chuyện này mà là thật thì đúng là tin tức động trời. "Ba ơi, ba cười gì thế?" Hà Thành xoa đầu con gái: "Bảo bối, con cứ vẽ tiếp đi, ba ra ngoài gọi điện thoại." Cô bé gật đầu: "Vâng ạ, ba cứ đi làm việc đi, con tự chơi được mà." Hà Thành gọi một cuộc điện thoại cho Diệp Việt.

Diệp Việt đang bận tìm người, vốn định không nghe, nhưng cuối cùng vẫn bắt máy. "Chú A Thành." Khi Diệp Việt ra ngoài lập nghiệp, nơi đầu tư đầu tiên chính là quán bar.

Các quán bar và câu lạc bộ ở thành phố A từ hai mươi năm trước đã bị Hà Thành thâu tóm, chỉ là những năm gần đây ông tập trung vào gia đình.

Thêm vào đó, quan hệ với nhà họ Diệp rất tốt, Diệp Việt mới có thể chen chân vào được.

Đương nhiên, Diệp Việt cũng rất quen thuộc với các sản nghiệp dưới tên Hà Thành, câu lạc bộ Đông Thành là nơi quen thuộc nhất, anh từng làm quản lý ở đó để học hỏi kỹ năng và kinh nghiệm, người ở đó ai cũng biết anh.

Vì vậy, Lãnh Yên Nhiên vừa báo tên, người ta đã có thể nghĩ ngay đến anh. "Thằng nhóc nhà cậu có phụ nữ từ khi nào thế?" Diệp Việt ngơ ngác: "Phụ nữ nào ạ?" "Cậu thật sự không có phụ nữ?" "Chú A

Thành, trời lạnh thế này, chú đừng trêu con nữa được không?

Con có phụ nữ hay không chú là người rõ nhất mà?" Diệp Việt vô cùng bất đắc dĩ. "Không phải đang giả vờ với chú đấy chứ?

Muốn giữ bí mật à?" "Chú A Thành, thật sự không có, con không biết chú nghe tin đồn này từ đâu nữa." Hà Thành cũng nhận ra có gì đó không ổn, không nói nhảm nữa: "Mười phút trước, Chương Viễn đưa một cô gái đến câu lạc bộ bên khu Đông Thành, cô gái đó nói mình là người phụ nữ của cậu, bảo người ta gọi điện cho cậu đến cứu mạng." "Chương Viễn?" "Cậu chắc là biết, chính là cái cậu ấm nhà họ Chương, thích chơi bời với phụ nữ nhất." Khoan đã, trung tâm huấn luyện rất gần khu Đông Thành.

Cô gái bị đưa đi không lẽ chính là Lãnh Yên Nhiên sao?

Nhưng sao Lãnh Yên Nhiên lại dính dáng đến loại người như Chương Viễn được.

Kít.

Diệp Việt không nhịn được đạp phanh gấp: "Chú Hà, cô gái đó trông thế nào ạ?" "Cái này thì chú không rõ, chú không hỏi." "Chú Hà, con không nói chuyện với chú nữa, con cúp máy đây." Nghe tiếng tút tút trong điện thoại, Hà Thành lắc đầu, thế này là sao?

Rốt cuộc là có phụ nữ hay không có phụ nữ.

Thật hiếm thấy, hòn vọng phu từ nhỏ đến lớn chỉ nhìn về một hướng kia cũng có lúc thay đổi ánh nhìn.

Nếu Diệp Việt và Mễ Nặc biết tin này, chắc sẽ vui lắm.

Hà Thành cũng không phải người hay hóng chuyện, chuyện chưa chắc chắn thế này sẽ không đi rêu rao khắp nơi, ông tiếp tục quay về phòng cùng con gái vẽ tranh.

Diệp Việt vừa lái xe vừa gọi điện cho câu lạc bộ bên khu Đông Thành, bảo họ theo dõi sát sao, đừng để xảy ra chuyện gì.

Khi anh nhìn thấy hình ảnh trên camera giám sát, anh đã chắc chắn, đó chính là Lãnh Yên Nhiên không sai.

Con nhóc chết tiệt này, rốt cuộc đang nói cái gì vậy?

Cô là người phụ nữ của anh, từ khi nào thế, sao anh không có chút ấn tượng nào.

Tạm thời không tính toán với cô cái tội làm hỏng danh tiếng của anh, sau này nợ cũ nợ mới tính chung một lượt.

Trong phòng riêng.

Lãnh Yên Nhiên sắp bị ép đến phát điên, ánh mắt dâm đãng của Chương Viễn cứ dán chặt vào người cô.

Cô tiện tay chộp lấy một con dao gọt hoa quả: "Tôi nói cho anh biết, Chương Viễn, nếu anh dám qua đây, tôi đảm bảo khiến anh cả đời này không thể làm đàn ông được nữa, không tin thì anh cứ thử xem." Lãnh Yên Nhiên từ nhỏ lớn lên trong khu ổ chuột, mẹ góa con côi sống ở nơi đó, cũng không ít lần phải đối mặt với đám du côn lưu manh.

Trên người cô cũng mang theo vài phần gai góc.

Chương Viễn hơi khựng lại: "Lãnh Yên Nhiên, tôi nói cho cô biết, đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.

Cô tưởng cầm một con dao nhỏ là tôi sợ cô chắc." Chương Viễn bước về phía Lãnh Yên Nhiên, cô chỉ có thể né tránh, tay nắm chặt con dao, chuẩn bị đợi Chương Viễn đến gần là sẽ không chút nương tay mà đâm tới. "Đứng lại, Chương Viễn!" Lãnh Yên Nhiên gầm nhẹ. "Em gái ngoan của anh, em đừng chống cự nữa, theo anh chỉ có lợi chứ không có hại đâu." "Cầm thú, anh là anh trai tôi." "Anh không tin là em không biết, anh đâu phải anh trai em." "Vậy cũng là anh trai trên danh nghĩa." "Ha, đừng nói chúng ta không có một chút quan hệ máu mủ nào, cho dù em thật sự là em gái cùng cha khác mẹ của anh, nếu anh đã để mắt đến em, em cũng không thoát khỏi lòng bàn tay anh đâu." Chương Viễn đắc ý nắm chặt tay.

Cái vẻ nhất định phải có được kia khiến Lãnh Yên Nhiên chỉ muốn ăn tươi nuốt sống hắn, sao lại có loại cầm thú không biết đến lễ nghĩa liêm sỉ như vậy.

Lãnh Yên Nhiên nhìn con ác quỷ từng bước tiến về phía mình, trong lòng đã có quyết định, ánh mắt cô bỗng trở nên kiên định và tàn nhẫn.

Chương 1587

Không đợi Chương Viễn bước tới, cô đã tự mình lao đến, trực tiếp luồn người vào giữa hai chân hắn rồi đâm tới.

Chương Viễn trợn trừng mắt, dường như không ngờ Lãnh Yên Nhiên lại dám lao đến như vậy.

Đến khi kịp phản ứng, hắn đã đau đến mức ngã lăn ra đất. "Con điếm thối, mày dám…" Ánh mắt Lãnh Yên Nhiên đỏ ngầu, nhân lúc Chương Viễn chưa kịp phản đòn, cô lại đâm về phía hắn.

Chương Viễn né được, nhưng con dao lại đâm vào bụng dưới của hắn, hắn đau đến mặt mày méo mó, tát mạnh một cái vào mặt Lãnh Yên Nhiên.

Lãnh Yên Nhiên ngã ngồi trên đất, nhìn thấy chai rượu vang bên cạnh.

Không nghĩ ngợi gì, cô cầm lên đập vào đầu Chương Viễn, hết nhát này đến nhát khác. "Là anh tự đến trêu chọc tôi, Chương Viễn, anh không thể trách ai được." "Mẹ tôi dạy tôi phải sống đường đường chính chính, tôi sẽ không để mình bị anh làm nhục, cho dù phải liều cả cái mạng này." Đập.

Tiếp tục đập.

Ánh mắt Lãnh Yên Nhiên đờ đẫn, chỉ còn lại một hành động máy móc.

Diệp Việt vội vã chạy đến, hỏi người bên cạnh: "Người đâu?" "Diệp thiếu gia, người ta đã đánh nhau ở trong đó rồi." "Các người làm gì vậy, không biết vào giúp sao?" "Cái đó… là… Chương thiếu bị thiệt, cô gái kia không sao." "Anh nói cái gì?" "Diệp thiếu, anh mau vào xem đi, muộn nữa tôi sợ cô gái kia sẽ giết người mất." Diệp Việt hít một hơi khí lạnh, không chần chừ nữa, một cước đá văng cửa phòng.

Cảnh tượng anh nhìn thấy khiến cả đời này anh cũng khó mà quên được.

Chương Viễn toàn thân đầy máu nằm một bên, không còn chút sức sống nào.

Lãnh Yên Nhiên vẫn như một con ác quỷ, ánh mắt gắt gao nhìn hắn.

Ngay cả khi có người vào, cô vẫn không hề hay biết.

Diệp Việt nín thở, nhìn bờ vai gầy yếu và gương mặt trắng bệch của cô, anh ma xui quỷ khiến bước đến, nhẹ nhàng ôm lấy vai cô: "Lãnh Yên Nhiên, không sao rồi." Diệp Việt liếc nhìn Chương Viễn, một tay hắn vẫn đang ôm chặt một chỗ nào đó.

Chuyện gì đã xảy ra, nhìn là biết ngay.

Người khác thì dùng chân đá, cô gái này thì tàn nhẫn hơn, trực tiếp dùng dao.

Loại người này trông có vẻ vô hại, nhưng nếu coi thường thì bạn thua chắc rồi, rất tàn nhẫn.

Chậc chậc, cũng không biết sau này còn làm đàn ông được không.

Cảnh tượng thê thảm này cũng dọa sợ hai nhân viên phục vụ, đây chắc chắn là cảnh tượng thảm khốc nhất họ từng thấy.

Trước đây, lần nào Chương Viễn cũng là kẻ hành hạ người khác, đột nhiên thấy hắn nằm đây trong bộ dạng này, thật sự rất không quen. "Diệp thiếu gia, giờ làm sao đây?" "Đưa đến bệnh viện đi, cứu người trước." "Vâng, rõ rồi ạ." Hai người khiêng Chương Viễn đi, Lãnh Yên Nhiên vẫn không có phản ứng. "Lãnh Yên Nhiên, cô tỉnh lại chưa?" Lãnh Yên Nhiên từ từ ngẩng đầu, cô nhìn thấy một gương mặt đẹp như tranh vẽ, rất tuấn tú, thoát tục, như một vị tiên không vướng bụi trần.

Diệp Việt.

Là cô đang mơ, anh lại thật sự đến.

Là những người kia đã tìm anh đến sao? "Sao anh lại đến đây?" "Ngoan, buông tay ra trước đi, tay cô đang chảy máu kìa." Diệp Việt từ từ gỡ tay cô ra.

Từ lần gặp đầu tiên, anh đã biết cô gái này là người tâm địa sắt đá, lần này càng được mở mang tầm mắt, đối với chính mình cũng tàn nhẫn.

Lãnh Yên Nhiên dường như bị dọa sợ, đột nhiên lùi lại mấy bước, giơ mảnh vỡ thủy tinh trong tay lên chỉ vào Diệp Việt, nghênh ngang vung vẩy mấy cái: "Tránh ra, đồ cầm thú, tôi sẽ không để anh được như ý đâu." "Lãnh Yên Nhiên, cô bình tĩnh lại đi, mở to mắt ra mà nhìn, tôi không phải Chương Viễn, tôi là sếp của cô, Diệp Việt, cô nhìn cho rõ đi.

Đừng phát điên nữa, còn chưa đủ điên sao?" Nghe vậy, sự thù địch trong mắt Lãnh Yên Nhiên dần tan biến, cô từ từ tỉnh táo lại.

Cô chậm rãi nhìn về phía Chương Viễn vừa nằm, ngơ ngác hỏi: "Tôi… có phải tôi đã giết người rồi không?" Diệp Việt cũng không biết Chương Viễn sống chết ra sao, nhưng nhìn hiện trường, hung khí cũng chỉ là một con dao gọt hoa quả và chai rượu vang, nhiều nhất là để lại chút di chứng, chắc cũng không dễ chết như vậy. "Không biết, chắc là chưa chết đâu." "Ồ." Lãnh Yên Nhiên đáp một tiếng rồi im bặt, ánh mắt trống rỗng, cũng không biết đang nhìn gì, nghĩ gì.

Diệp Việt: "..." Cô gái này lại sao nữa rồi, vẫn chưa thoát khỏi cơn ác mộng vừa rồi. "Tay cô đang chảy máu, đến bệnh viện xử lý một chút đi." Diệp Việt nói. "Không cần đâu, không đau." Đã chảy nhiều máu như vậy, sao có thể không đau?

Đầu óc cô gái này có vấn đề à, ngay cả đau hay không cũng không cảm nhận được. "Lãnh Yên Nhiên, bây giờ cô là nhân viên của Thiên Duyệt, cô còn chưa kiếm được đồng nào cho công ty, bây giờ cô làm loạn cái gì vậy, cô cố tình để tôi lỗ vốn phải không?" "Xin lỗi, tôi không cố ý, tôi cũng không muốn mọi chuyện thành ra thế này, tôi không muốn…" Lãnh Yên Nhiên mếu máo, nhẹ nhàng lắc đầu.

Rõ ràng là rất yếu đuối, làm sao có thể liên hệ với cảnh tượng ban nãy.

Nếu không phải chính mắt anh chứng kiến, anh cũng sẽ không tin. "Tôi biết, nhưng bây giờ không phải lúc nói những chuyện này." Lãnh Yên Nhiên bây giờ hoàn toàn không nghe lọt tai lời của Diệp Việt, nói năng trước sau không khớp: "Xin lỗi Diệp tổng, tôi phụ lòng ưu ái của anh, tôi không biết có cơ hội báo đáp không, nhưng tôi thật sự rất cảm ơn anh, thật sự, thật lòng." Diệp Việt: "…" "Lãnh Yên Nhiên, rốt cuộc cô đang nghĩ cái gì vậy?" "Anh yên tâm, chỉ cần tôi có năng lực, tôi nhất định sẽ báo ơn, tuyệt đối không phụ lòng anh.

Tôi không phải loại người vong ân bội nghĩa, người tốt với tôi, tôi đều nhớ, nhớ ở đây này, nhớ rất sâu." Lãnh Yên Nhiên vừa nói vừa đưa một ngón tay chỉ vào đầu mình.

Diệp Việt nhìn bộ dạng của cô, bất giác cảm thấy có chút buồn cười.

Cô gái này, không phải là đánh người đến ngốc rồi chứ, đầu óc cũng không dùng được nữa.

Nhìn tay cô cứ chảy máu, Diệp Việt cuối cùng thở dài một hơi, bước tới, bế ngang cô lên. "A!" Lãnh Yên Nhiên hét lên một tiếng kinh hãi, sợ đến mức giãy giụa.

Chương 1588

Diệp Việt tức giận gõ nhẹ vào trán cô, nghiêm mặt nói: "Hét cái gì mà hét, dám coi tôi là lưu manh thì thử xem, tự ôm cho chắc vào, rơi xuống tôi không chịu trách nhiệm đâu." Cả đời này, anh chưa từng bế người phụ nữ nào, lần đầu tiên của anh lại trao cho con nhóc lừa đảo này.

Lãnh Yên Nhiên ngơ ngác nhìn Diệp Việt, cuối cùng từ từ bình tĩnh lại, nhìn kỹ còn có thể thấy vành tai cô đã đỏ ửng.

Diệp Việt bế Lãnh Yên Nhiên lên xe, vừa định thắt dây an toàn cho cô thì phát hiện tay cô nhóc này đã giơ lên, ra thế chuẩn bị đánh người. "Cô muốn làm gì?" Có phải bị hoang tưởng không, tưởng anh để mắt đến cô ư?

Mắt nhìn của anh tệ đến thế sao?

Lại đi thích một tảng đá vừa bướng vừa cứng thế này.

Lãnh Yên Nhiên ngơ ngẩn thu tay lại.

Diệp Việt liếc cô một cái rồi lái xe đi.

Lãnh Yên Nhiên cảm thấy thời gian như quay trở lại buổi sáng lần đầu gặp mặt, hôm đó cô cũng vừa thoát khỏi móng vuốt của Chương Viễn, không ngờ hôm nay cũng vậy.

Đúng là trùng hợp chết tiệt, cả hai lần đều để anh thấy bộ dạng thảm hại nhất của mình. "Lãnh Yên Nhiên, cô có thể tập trung một chút không, bác sĩ đang hỏi cô kìa." "Ơ, cái gì ạ?" Diệp Việt cạn lời: "Bác sĩ nói nếu đau thì cô cứ kêu lên, ông ấy sẽ nhẹ tay hơn." "Không đau ạ, một chút cũng không đau." "Cô gái, đừng có cố tỏ ra mạnh mẽ trước mặt bạn trai, trong này có cả mảnh vỡ thủy tinh, sao lại không đau được.

Ráng chịu một chút, tôi gắp nó ra cho cô trước." "Anh ấy không phải bạn trai tôi." Lãnh Yên Nhiên vội vàng giải thích.

Diệp Việt lạnh lùng lườm Lãnh Yên Nhiên, con nhóc này phản ứng nhanh như vậy là có ý gì, nếu anh là bạn trai cô, cô cảm thấy mất mặt à?

Người nên thấy ghét bỏ phải là anh mới đúng chứ. "A a, ráng chịu chút nhé, sẽ hơi đau đấy." Lãnh Yên Nhiên khẽ hít một hơi, miệng hơi hé ra thở dốc. "Rốt cuộc là làm sao thế này, sao thủy tinh lại găm sâu như vậy?" Bác sĩ nhíu mày hỏi. "Ừm, không cẩn thận bị ngã, vừa hay đè tay lên nó." Cái lý do thật kỳ quặc.

Diệp Việt đứng bên cạnh cười lạnh, cũng chỉ có cô mới bịa ra được, sao không dám nói thật, đây là kết quả của việc vật lộn với tên háo sắc. "Các cô cậu trẻ tuổi bây giờ thật không biết nói sao nữa, chuyện như vậy cũng gặp phải, lần sau chú ý một chút nhé, găm vào thịt thế này thì đau lắm đấy." "Vâng, sau này cháu sẽ chú ý ạ." Sau khi băng bó xong, Lãnh Yên Nhiên lại tiêm một mũi kháng viêm và được kê thêm một ít thuốc.

Cứ thế mà bay mất 500 tệ.

Đó là số tiền đầu tiên trong đời cô kiếm được từ việc lên màn ảnh đấy.

Lãnh Yên Nhiên xót ruột vô cùng, ánh mắt nhỏ bé kia rõ ràng viết ba chữ to đùng "tiếc đứt ruột".

Diệp Việt nhìn bộ dạng của cô, thật không biết nên nói gì, sao lại có người yêu tiền đến thế.

Nhưng điều khiến anh tức hộc máu hơn còn ở phía sau. "Diệp tổng, cái này của tôi có được tính là tai nạn lao động không?" Ngụ ý là, có thể bồi thường một chút không.

Diệp Việt dừng bước, ánh mắt nhìn Lãnh Yên Nhiên khiến cô toàn thân phát lạnh, đành phải đổi lời: "Thôi bỏ đi, coi như tôi chưa hỏi, anh cứ coi như chưa nghe thấy gì cả." "Nói oan ức như vậy, cứ như tôi bạc đãi cô lắm ấy." Anh đối xử với cô đã đủ tốt rồi, nghĩ lại mới thấy, đúng là không nên làm người tốt bừa bãi, có lần một là sẽ có lần hai, hoàn toàn không dừng lại được. "Bây giờ không phải là quy định sự cố xảy ra trên đường đi làm và về nhà đều được tính là tai nạn lao động sao?

Chuyện của tôi xảy ra trong giờ làm việc, chắc chắn là tai nạn lao động rồi, thật đấy, tôi cũng từng học luật, cũng biết một chút." Lãnh Yên Nhiên nhìn Diệp Việt, ra vẻ anh đừng có bắt nạt tôi ít học.

Nhìn bàn tay cô băng bó như cái giò heo, lại còn đang mặc cả với anh, Diệp Việt chỉ thấy buồn cười.

Rốt cuộc là gia đình như thế nào đã biến một cô gái thành ra thế này, cứ như thể tiền là báu vật vậy. "Vậy cô thấy tôi nên bồi thường cho cô thế nào?" Đương nhiên là bồi thường được chút nào hay chút ấy rồi.

Nếu cô phải đi tù, mẹ cô ít nhất cũng có chút đảm bảo.

Đương nhiên, lời này Lãnh Yên Nhiên chỉ dám lẩm bẩm trong lòng, tuyệt đối không dám nói ra miệng.

Lần trước cô đã tống tiền người ta một khoản lớn như vậy, lần này nếu còn đòi hỏi quá đáng, chính cô cũng sẽ coi thường mình. "À à, thật ra tôi cũng không bị nặng lắm, anh cứ bồi thường cho tôi năm trăm tệ là được rồi." Vừa đúng bằng tiền thuốc men hôm nay của cô. "Được thôi." Diệp Việt đồng ý ngay. "Cảm ơn ông chủ, anh tốt thật." Lãnh Yên Nhiên mừng rỡ. "Lãnh Yên Nhiên, chúng ta rạch ròi nhé, hôm nay cô trốn việc, buổi chiều tôi đã trả giá cao để mời giáo viên chuyên nghiệp đến, cô có biết việc cô không đi là một sự lãng phí tài nguyên không?" "Cho nên?" "Trốn việc một ngày trừ nửa tháng lương." Lãnh Yên Nhiên trợn tròn mắt.

Một nửa?

Đó là 1500 tệ.

Không được, cô lỗ to rồi, anh bồi thường cho cô 500, cô lại bị trừ 1500 tiền lương. "Khoan đã, ông chủ, chúng ta có chuyện gì từ từ thương lượng.

Thật ra vết thương nhỏ này của tôi không có gì cả, nói đến tai nạn lao động thì khách sáo quá, tôi khỏe lắm, tôi không có vấn đề gì hết." "Cho nên, anh cũng đừng tính tôi trốn việc nhé." "Thật đấy, giáo viên giảng cái gì, sau này tôi sẽ tìm bạn bè học lại, tuyệt đối sẽ không lãng phí tài nguyên của anh, một chút cũng không lãng phí." "Ông chủ, khoan đã, anh có nghe tôi nói không, anh thấy thế nào." "Tôi thật lòng thấy rất ổn đấy.

Anh xem xét lại đi." … "Ông chủ, anh thật sự không xem xét lại sao?" Cứ thế, Lãnh Yên Nhiên chạy lon ton theo Diệp Việt ra khỏi bệnh viện.

Diệp Việt cũng bất giác nhếch môi cười. "Ông chủ, anh thật sự xem xét lại đi mà, tôi nghèo lắm, nghèo đến mức sắp phải ăn đất rồi, đang đợi 3000 tệ để mua gạo nấu cơm đây." Vì chạy lon ton nên gương mặt nhỏ nhắn của Lãnh Yên Nhiên hồng hào lên, trông ưa nhìn hơn nhiều so với vẻ nhợt nhạt lúc nãy, đôi mắt to ngấn nước càng tràn đầy vẻ lấy lòng.

Chương 1589

Diệp Việt thực sự khâm phục lối suy nghĩ của cô gái này: "Bây giờ cô nên lo lắng những chuyện này sao?" Chuyện cô làm không phải là chuyện nhỏ, đặc biệt đối với người không quyền không thế như cô.

Chỉ cần nhà họ Chương gây khó dễ, đảm bảo cô sẽ phải ngồi tù mấy năm.

Mà bây giờ cô lại còn đang bàn chuyện 500 tệ.

Thật không biết nên nói cô thần kinh thô hay là lạc quan nữa.

Nghe vậy, gương mặt nhỏ của Lãnh Yên Nhiên xịu xuống, vẻ ưu sầu thoáng qua, cô cười còn khó coi hơn cả khóc: "Dù sao cái gì đến cũng sẽ đến, chuyện do mình gây ra, kết quả thế nào tôi đều chấp nhận." Chỉ là, mẹ phải làm sao đây? "Cô cũng nghĩ thoáng thật." "Nghĩ thoáng cũng vậy, không nghĩ thoáng cũng vậy, hà cớ gì phải nghĩ nhiều." Dù sao cũng không trốn được.

Bà già kia mà biết cô làm con trai bà ta ra nông nỗi này, chắc chắn sẽ không tha cho cô. "Lãnh Yên Nhiên, cô không sợ chút nào sao?" Diệp Việt khá tò mò. "Sợ chứ, sao lại không sợ, nhưng sợ có ích gì không?

Chẳng phải vẫn phải đối mặt sao." Diệp Việt nhìn Lãnh Yên Nhiên, không biết có phải ảo giác của anh không, anh luôn cảm thấy trong ánh mắt cô mang một vẻ tang thương, như thể đã trải qua rất nhiều chuyện.

Thật quái lạ, cô cũng chỉ là một sinh viên đại học sắp ra trường, tuổi đôi mươi, không nên như vậy mới phải.

Rốt cuộc là đã trải qua những gì khiến cô trở thành một cô gái như thế.

Trên người cô dường như ẩn giấu không ít bí mật. "Không phải cô nói muốn báo đáp tôi sao?

Nhanh vậy đã chịu thua rồi à." "Xin lỗi ông chủ, tôi cũng không biết mọi chuyện lại thành ra thế này." Lãnh Yên Nhiên cúi đầu.

Cứ tưởng cuối cùng đã nhìn thấy hy vọng, mọi thứ đều có thể bắt đầu lại, nào ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Cho dù cô là bên có lý, với thế lực của nhà họ Chương, e rằng cô khó thoát khỏi kiếp tù tội.

Cô không có cơ hội báo đáp người đã luôn giúp đỡ mình rồi. "Lãnh Yên Nhiên, tôi phát hiện cô là người đặc biệt không có chữ tín, hình như nói gì cũng chỉ là nói suông thôi." Lãnh Yên Nhiên buồn bã nhìn Diệp Việt: "Boss, thật đấy, tôi rất biết ơn anh.

Tôi không biết tại sao hôm nay anh lại đến, nhưng tôi thật sự rất cảm kích, lúc này có một người ở bên cạnh." Mà không phải một mình đối mặt.

Có thêm một người ở bên cạnh nói chuyện, cô cảm thấy cảm giác này thật sự rất tốt.

Không nói thì thôi, vừa nói Diệp Việt lại nhớ đến cái danh mà cô nhóc này đã mạo nhận.

Lại dám nói là người phụ nữ của anh, gan cũng to thật. "Đúng rồi, hôm nay cô đã nói gì với những người đó?" "Hả?" "Hả cái gì mà hả?

Có gan nói mà không có gan thừa nhận phải không?" Lãnh Yên Nhiên rụt cổ lại, ánh mắt né tránh: "Boss, xin lỗi, tôi không nên lạm dụng danh nghĩa bạn gái của anh, nhưng lúc đó tôi thật sự không còn cách nào khác, người tôi có thể nghĩ đến cũng chỉ có một mình anh." Cô cũng chỉ ôm tâm lý may mắn, không ngờ anh lại thật sự đến.

Mặc dù có hơi muộn một chút.

Nhưng ít nhất cũng cho cô biết, trên đời này ngoài mẹ ra, vẫn còn có người quan tâm đến cô, bất kể là vì cô là nhân viên của anh, hay vì anh là người tốt bụng.

Dù sao cô cũng cảm thấy rất tốt.

Lúc này, Diệp Việt cũng không rảnh rỗi để so đo với cô mấy chuyện vặt vãnh này, anh biết đây là phản ứng có lợi nhất cho bản thân mà con người ta đưa ra trong lúc nguy cấp. "Được rồi, chỉ một lần này thôi, sau này đừng có lôi tôi vào chuyện của cô nữa, những lời như vậy không được phép nói lại." "Biết rồi, biết rồi, tuyệt đối sẽ không có lần sau đâu.

Ông chủ, anh có bạn gái chưa?" "Ý gì?" "À à, nếu cô ấy vì chuyện này mà hiểu lầm gì đó, tôi có thể giải thích với cô ấy bất cứ lúc nào." "Lo chuyện của mình đi, bớt quan tâm chuyện của người khác." "Ồ." Diệp Việt nhìn cô gái trước mắt, cuối cùng vẫn đưa ra một quyết định: "Lãnh Yên Nhiên, bây giờ cô vẫn còn một lựa chọn." "Lựa chọn gì ạ?" "Cô cần phải kể cho tôi toàn bộ đầu đuôi câu chuyện, như vậy tôi mới có cách giúp cô." "Anh muốn giúp tôi?" Lãnh Yên Nhiên kích động vô cùng, ánh mắt sáng rực nhìn Diệp Việt. "Cô có biết thế nào là cắt lỗ kịp thời không?" Cắt lỗ?

Lãnh Yên Nhiên sững lại một chút mới hiểu ra anh đang nói gì.

Phải rồi, dù sao cô cũng là người được công ty tuyển chọn kỹ lưỡng, nếu phải đi tù, chẳng phải công ty sẽ bị thiệt hại sao.

Lãnh Yên Nhiên cười, nụ cười từ mắt lan đến khóe môi, rồi tỏa ra khắp khuôn mặt.

Hoàn toàn không còn vẻ u ám ban nãy.

Diệp Việt ngẩn người, thay đổi sắc mặt cũng nhanh thật. "Boss, trước hết cảm ơn anh đã." "Nói nhảm nhiều quá, vào trọng tâm đi." Nhìn đôi mắt cười của cô, Diệp Việt bỗng thấy phiền lòng. "Vâng." "Lãnh Yên Nhiên, sao tính cô lề mề thế, nói mãi không vào trọng tâm." Diệp Việt gắt nhẹ.

Lãnh Yên Nhiên: "…" Sao cô lại cảm thấy anh có vẻ rất vội vàng.

Lúc này, người nên sốt ruột không phải là cô sao?

Anh vội cái gì? "Ông chủ, anh vội cái gì?" "Cô không biết thời gian của tôi rất quý giá sao?

Hôm nay cô đã làm lỡ của tôi bao nhiêu thời gian?

Cô còn muốn tiếp tục lãng phí nữa à?

Cô có chút khái niệm thời gian nào không, có chút đạo đức làm người nào không?" Thôi được, đối với loại người này, thời gian đúng là tiền bạc của họ.

Chương 1590

Cô khe khẽ thở dài rồi bắt đầu giải thích: "Chương Viễn xem như là anh trai của tôi." Diệp Việt suýt nữa lại đạp phanh gấp, quay đầu nhìn Lãnh Yên Nhiên: "Anh trai quái quỷ gì?" Có anh trai nào lại làm chuyện đó với em gái mình sao?

Nhìn vẻ mặt của Diệp Việt, Lãnh Yên Nhiên biết anh đang nghĩ gì, cô thực ra cũng cảm thấy có chút khó nói, loại người ghê tởm như vậy lại có quan hệ với mình. "Là anh trai không có quan hệ máu mủ, tôi cũng mới biết gần đây thôi." "Cô là con riêng của nhà họ Chương?" Lãnh Yên Nhiên lắc đầu: "Không phải, tôi bị Chương Quân vứt bỏ từ lúc mới sinh, là con gái của Chương Quân và người vợ cả.

Tôi được mẹ nuôi nuôi lớn, rồi không biết làm sao, gần đây Chương Quân tìm thấy tôi, muốn nhận lại tôi.

Mẹ nuôi của tôi bị ung thư, tôi nghĩ điều kiện nhà họ Chương không tồi, nếu tôi trở về, nói không chừng có thể xoay sở được một ít tiền thuốc men." "Thế là tôi theo về, cái nhà đó rất lộn xộn, không tốt đẹp như tôi tưởng, đặc biệt là Chương Viễn trong nhà, hắn ta chính là một tên lưu manh, không hề để tâm đến lễ nghĩa liêm sỉ gì cả, ngay từ lúc tôi bước vào cửa, hắn đã để ý đến tôi rồi." "Hắn nói sẽ cho tôi mượn một triệu, nào ngờ hắn lại có ý đồ khác.

Sáng hôm đó, trong nhà không còn ai, hắn định ra tay với tôi, tôi phải rất khó khăn mới trốn thoát được." Lãnh Yên Nhiên nói rất thản nhiên, nhưng Diệp Việt lại nhíu mày, có chút khó tiêu hóa lượng thông tin lớn như vậy.

Gì mà cô bị Chương Quân vứt bỏ từ lúc mới sinh, Chương Quân, nếu anh nhớ không lầm, người đàn ông đó hình như là ba của Chương

Viễn.

Mỗi lần Chương Viễn gây chuyện, đều là ông ta ra mặt giải quyết.

Tại sao Chương Viễn và cô ấy không có quan hệ huyết thống?

Cô ấy còn có một người mẹ nuôi bị ung thư.

Chương Viễn cũng không phải lần đầu có ý đồ với cô ấy, trước đây đã có một lần rồi ư?

Sao lại rắc rối thế này? "Khoan đã, Lãnh Yên Nhiên, sao cô biết mình bị người ta bỏ rơi?" "Lúc đầu tôi cũng không biết, sau khi trở về nhà họ Chương, tôi nghe được cuộc nói chuyện giữa Chương Quân và vợ ông ta là Khương Hồng mới biết.

Hóa ra họ vẫn luôn biết về sự tồn tại của tôi, chỉ là chưa bao giờ đi nhận lại tôi thôi." "Vậy đột nhiên gọi cô về là có mục đích gì?" Lãnh Yên Nhiên lắc đầu, "Chuyện này tạm thời tôi vẫn chưa dò hỏi được, nhưng tôi nghĩ chắc chắn là một mục đích gì đó không trong sạch." "Chương Viễn và cô rốt cuộc có quan hệ huyết thống không?" "Không có, Chương Viễn là con riêng của vợ Chương Quân trước khi kết hôn với ông ta, mang họ Chương có lẽ chỉ để tiện bề che mắt thiên hạ." "Còn mẹ ruột của cô?" "Chắc là đã qua đời ngay sau khi sinh tôi." "Buổi sáng cô gặp tôi có phải là vừa trốn khỏi nhà họ Chương, lúc Chương Viễn định…" Diệp Việt không nói rõ, nhưng Lãnh Yên Nhiên hiểu ý anh, cô gật đầu.

Diệp Việt vỗ vào trán mình, "Sao cô không báo cảnh sát?" "Không có bằng chứng, ai mà tin chứ." Điều này cũng đúng, Chương Viễn cũng đã làm hại không ít con gái nhà lành, nhưng Chương Quân vẫn luôn đi dọn dẹp hậu quả cho hắn.

Hóa ra, Chương Viễn còn không phải con ruột của Chương Quân, mà là con riêng của vợ ông ta.

Chương Viễn lớn tuổi hơn Lãnh Yên Nhiên.

Nói như vậy, ông ta đã vứt bỏ Lãnh Yên Nhiên, rồi đi nuôi con cho người khác.

Tấm lòng này thật đúng là rộng lớn. "Mẹ nuôi của cô thì sao?" Lãnh Yên Nhiên sụt sịt mũi, "Ông chủ, thật sự cảm ơn anh.

Lần đó tống tiền anh là tôi không đúng, tôi cũng chỉ là hết cách rồi.

Vết thương của tôi thực ra không liên quan gì đến anh cả." "Nhờ hai triệu anh cho, mẹ nuôi của tôi bây giờ đã được vào bệnh viện ung bướu chuyên nghiệp, cũng bắt đầu được điều trị.

Tôi nói muốn báo đáp anh là thật lòng, sau này chỉ cần anh có việc gì cần tôi làm, tôi nhất định sẽ không từ chối.

Tóm lại, anh bảo tôi làm gì cũng được." Diệp Việt cũng coi như đã hiểu được đầu đuôi câu chuyện.

Cô gái này quả thật là một bi kịch.

Toàn gặp phải những chuyện gì không đâu.

Trong lòng thầm thở dài, Diệp Việt nói: "Được rồi, là con gái, đừng dễ dàng nói chuyện báo đáp người khác.

Với bộ dạng hiện tại của cô, cô có thể dùng cái gì để báo đáp người ta chứ, rất dễ khiến người khác hiểu lầm đấy." Lãnh Yên Nhiên hiểu ra ý của Diệp Việt, mặt đỏ bừng.

Đúng là có chút không ổn, bây giờ ngoài bản thân ra, cô còn có vốn liếng gì chứ.

Lời này nếu nói với kẻ có ý đồ xấu, không biết sẽ bị xuyên tạc thành cái dạng gì. "Ông chủ, tôi biết anh không giống người bình thường." Tính tình anh không tốt lắm, nhưng tuyệt đối là một chính nhân quân tử.

Cũng là một người tốt bụng.

Diệp Việt bật cười, "Đừng nịnh nọt nữa." Nói cứ như thể rất hiểu anh vậy. "Thật sự không có, tôi thề." "Được rồi, chuyện của cô tôi cũng đã hiểu sơ qua.

Chuyện ở club không phải vấn đề lớn, nếu có cảnh sát đến, cô cứ một mực khẳng định là mình tự vệ chính đáng.

Tôi sẽ cho người chứng minh cô bị ép đưa vào club, camera giám sát trong phòng bao tôi cũng sẽ cho người lấy." "Trong phòng bao có camera giám sát sao?" Loại này tự nhiên là có, những người đó tưởng rằng phòng bao là không gian riêng tư, nhưng thực tế hoàn toàn khác với những gì họ nghĩ.

Club về cơ bản không có góc chết nào.

Chỉ là bình thường không xảy ra chuyện gì lớn, cũng sẽ không xâm phạm quyền riêng tư của khách hàng, chỉ coi như vật trang trí.

Những chuyện này, dĩ nhiên chỉ có người của bọn họ mới biết, người ngoài không biết, bình thường cũng sẽ không dễ dàng công khai, sẽ gây ảnh hưởng không tốt.

Nhưng anh đi nhờ chú Thành, chắc là vẫn có thể lấy được. "Có, nên cô cứ yên tâm." "Ông chủ, thật sự cảm ơn anh nhiều lắm." "Thôi được rồi, đừng nói với tôi mấy lời sáo rỗng này nữa, làm gì đó thực tế đi.

Ba năm tới nếu cô nổi tiếng, mọi thu nhập công ty và cô sẽ chia theo tỷ lệ bảy ba, công ty lấy bảy phần, phần còn lại là của cô." Anh sẽ không làm ăn thua lỗ.

Chuyện này muốn giải quyết ổn thỏa cũng có chút phiền phức.

Anh nhớ ra, người vợ kia của Chương Quân hình như là họ hàng xa của nhà họ Diệp thì phải.

Không nhớ rõ lắm.

Chỉ có chút ấn tượng mờ nhạt, bình thường anh cũng không qua lại gì với những người đó.

Chương 1591

"Không vấn đề, chia tám hai cũng được." "Được, vậy thì tám hai." Hào phóng như vậy, không có lý do gì để từ chối. "Vậy có nghĩa là, em kiếm được hai mươi nghìn thì em chỉ có bốn nghìn thôi sao?" Lãnh Yên Nhiên đột nhiên ngơ ngác nhìn Diệp Việt. "Uổng cho cô còn học kế toán, mất mặt quá, giờ mới phản ứng lại à?" Anh nói chia bảy ba, cô lại cứ đòi chia tám hai.

Là cô tự chọn, không thể trách anh được. "He he, cũng không sao, có kiếm được tiền hay không còn chưa biết, dù sao bây giờ em đưa cho anh đều là chi phiếu khống thôi." Mà anh lại giúp cô một việc lớn như vậy, đây là chuyện thực tế, tính ra vẫn là cô được hời. "Bây giờ không hám tiền nữa à?" "Ai, em yêu tiền, nhưng em không tham tiền." Cô là kiểu người sống qua ngày là được, chứ không phải kiểu có năm triệu rồi lại muốn thêm năm triệu nữa.

Hám tiền cũng chỉ vì cần thiết mà thôi. "Em nghĩ, em chỉ cần mở rộng cơ số là được rồi, ví dụ em kiếm được một triệu, chẳng phải em sẽ có hai trăm nghìn sao?

Như vậy hình như cũng không tệ lắm đúng không?" Lãnh Yên Nhiên rất lạc quan. "Một triệu, tham vọng cũng không nhỏ đâu." "Anh cũng đừng coi thường em, em là người được đạo diễn Tần Nghệ công nhận, cũng là người được Ảnh đế Tạ Thành khen ngợi, chắc cũng không đến nỗi quá tệ đâu.

Chỉ cần em có kiên trì, có nghị lực, em nghĩ chắc là vẫn có thể mơ một chút." "Ha ha." Diệp Việt không nhịn được cười thành tiếng.

Lãnh Yên Nhiên mặt đỏ bừng, được rồi, hình như cô hơi không biết xấu hổ, hơi khoác lác rồi.

Nhưng mà, cứ nghĩ trước đã. "Sếp, phải cho em thêm chút tự tin chứ." "Tôi chỉ mong cô kiếm cho tôi cả chục triệu đây." "Mười triệu thì em cũng có hai triệu rồi, thành triệu phú rồi." "Cô đúng là bám riết cái vụ tám hai không tha phải không?" "Thôi được rồi, hình như bây giờ nói những chuyện này còn quá sớm.

Sếp, tiếp theo em cần làm gì ạ?" Diệp Việt cũng nghiêm túc trở lại, dừng một lát rồi nói: "Cô không cần làm gì cả, cứ quay về tiếp tục huấn luyện, đợi tin tức từ phía tôi." Lãnh Yên Nhiên vừa định gật đầu thì điện thoại reo lên, không phải ai khác mà chính là Chương Quân.

Ánh mắt Lãnh Yên Nhiên thay đổi. "Điện thoại của ai?" "Chương Quân." Đối với Lãnh Yên Nhiên, đó chỉ là một người xa lạ, cô không có một chút tình cảm nào với ông ta. "Không muốn nghe thì thôi, lúc này không cần thiết phải tiếp xúc với ông ta, vô nghĩa." "Vâng." Lãnh Yên Nhiên nhếch môi, ngắt máy. "Thế mới đúng, đừng nghĩ ngợi gì cả, về đợi tin của tôi.

Trước khi chuyện được giải quyết, cô cứ ở yên trong trung tâm đào tạo cho tôi.

Nơi đó là sản nghiệp của nhà họ Diệp chúng tôi, chỉ cần cô không ra ngoài, nhà họ Chương cũng không làm gì được cô.

Biết chưa?" Lãnh Yên Nhiên gật đầu, "Em biết rồi." Diệp Việt đưa Lãnh Yên Nhiên về tận trung tâm đào tạo rồi mới rời đi.

Lãnh Yên Nhiên nhìn bóng lưng anh khuất dần, trong lòng dâng lên một cảm giác ấm áp.

Thật sự cảm ơn anh, Diệp Việt.

Cảm ơn anh đã xuất hiện trong cuộc đời u ám của em.

Vừa về đến ký túc xá, Lê U Nhi vội vàng chạy tới. "Yên Nhiên, cả buổi sáng nay cậu đi đâu vậy?

Tớ tỉnh dậy đã không thấy cậu đâu rồi." "Ơ, tay cậu bị thương à, sao lại băng bó thế này?" Lê U Nhi lo lắng nắm lấy tay Lãnh Yên Nhiên. "Sáng nay tớ có việc đột xuất nên ra ngoài, không cẩn thận bị thương nên đến bệnh viện một chuyến." "Cậu thật là, sao không cẩn thận chút nào hết, đau lắm phải không?" "Cũng ổn, không đau lắm." "Nhìn sắc mặt cậu không tốt chút nào, thật sự không có chuyện gì lớn chứ?" Mớ chuyện phiền phức trong nhà, cộng thêm chuyện xảy ra hôm nay, Lãnh Yên Nhiên nhất thời cũng không biết giải thích với Lê U Nhi thế nào, "Xảy ra một vài chuyện, để sau này tớ từ từ giải thích cho cậu nhé.

Tớ hơi mệt, muốn lên giường nằm một lát." Không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, cô muốn nghỉ ngơi cho tốt, dưỡng đủ tinh thần để đối phó. "Cậu ăn cơm chưa?" "Chưa." "Vậy cậu ăn chút gì rồi hẵng ngủ, tớ có mì gói, để tớ pha cho cậu một ly.

Buổi chiều không có lịch huấn luyện, cậu có thể ngủ một mạch đến tối." "Ừm, cảm ơn cậu, U Nhi." Lê U Nhi cảm thấy Lãnh Yên Nhiên có gì đó là lạ, cả người toát ra vẻ mệt mỏi rã rời, nhưng vì cô không muốn nói, nên cô cũng không hỏi thêm.

Ai cũng có bí mật của riêng mình, cô cũng không cần thiết phải truy hỏi đến cùng.

Ăn xong ly mì của Lê U Nhi, Lãnh Yên Nhiên nằm trên giường, tay nắm chặt điện thoại.

Chỉ là chẳng có chút buồn ngủ nào, trong đầu hỗn loạn toàn là những chuyện xảy ra hôm nay. "Yên Nhiên, cậu không ngủ được à?

Sao cứ trở mình hoài vậy." "Ừm, tớ không buồn ngủ." "Cũng không biết cậu đã xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn muốn nói với cậu, đừng sợ, mọi chuyện rồi sẽ qua thôi." "Ừm." Tại bệnh viện. "Sao thế?

Con nha đầu thối tha đó không nghe máy à?" Một người phụ nữ mặt mày hung dữ, đó là mẹ của Chương Viễn, Khương Hồng. "Không nghe." "Con ranh chết tiệt, nếu chuyện này là do nó làm, xem tôi có lột da nó ra không." Chương Quân an ủi vợ, "Khương Hồng bà cũng đừng giận, A Viễn cũng chỉ mơ màng nhắc đến tên Lãnh Yên Nhiên thôi, chuyện này biết đâu không liên quan gì đến nó cả." "Không liên quan sao nó lại không nghe cả điện thoại của ông, rõ ràng là chột dạ, lá gan to muốn lên trời rồi phải không." Hai vợ chồng họ nhận được điện thoại liền vội vã chạy đến, cũng không rõ Chương Viễn bị làm sao, chỉ nghe thấy Chương Viễn nói tên Lãnh Yên Nhiên, sau đó hắn bị đẩy vào phòng phẫu thuật, đến giờ vẫn chưa ra.

Khương Hồng sắp phát điên rồi.

Trực giác mách bảo bà ta, nhất định có liên quan đến con tiện nhân Lãnh Yên Nhiên kia, hình như Chương Viễn có chút ý tứ với nó.

Cũng không biết sự việc có phải như bà ta đoán hay không. "Hay là chúng ta báo cảnh sát trước đi, để cảnh sát đến xử lý chuyện này?" Chương Quân không biết Chương Viễn có ý đồ với Lãnh Yên Nhiên, ông ta cảm thấy chuyện này không thể nào là do Lãnh Yên Nhiên làm được.

Lãnh Yên Nhiên đã bao lâu không về nhà, hai người họ sao có thể dính dáng gì đến nhau. "Khoan đã, cứ xem tình hình thế nào rồi nói, tôi đã cho người đến club tìm hiểu rồi." "Không thể đợi được, lỡ hung thủ làm hại A Viễn chạy mất thì sao?" "Cũng không vội một sớm một chiều này, cứ vậy đi." Khương Hồng khăng khăng.

Chương 1592

Lúc này, bác sĩ cuối cùng cũng từ phòng phẫu thuật đi ra, Khương Hồng vội vàng chạy tới, "Bác sĩ, con trai tôi sao rồi?" "Bệnh nhân không có gì đáng ngại, cũng không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là do quá đau và mất máu nhiều dẫn đến ngất đi, chỉ là…" "Chỉ là gì ạ?" "Bệnh nhân sau này có thể sẽ mất khả năng đàn ông." "Cái gì?" Khương Hồng nhất thời không nghe rõ, lại hỏi một câu. "Chỗ hiểm của bệnh nhân bị đâm một nhát, sau này có thể hồi phục chức năng bình thường hay không, cái này phải xem tình hình điều dưỡng sau này, hiện tại thì không khả quan lắm." Bác sĩ nói rất uyển chuyển.

Nếu không có Chương Quân đỡ, Khương Hồng suýt nữa đã đứng không vững.

Bà ta nghe thấy cái gì, con trai bà ta sau này không thể làm đàn ông được nữa?

Đây là ý nói không được nữa sao?

Một người đàn ông bị tuyên bố là không được nữa?

Con trai bà ta mới bao nhiêu tuổi chứ, sao lại xảy ra chuyện như vậy.

Nó vốn là đứa ham chơi nhất, bây giờ biến thành thế này, nó làm sao chịu nổi.

Không, không thể nào. "Bác sĩ, còn có khả năng chữa khỏi không ạ?" "Cứ xem tình hình hồi phục đã, vết đâm rất sâu, đối phương đã dùng rất nhiều sức." Bác sĩ cũng không biết phải hình dung tâm trạng lúc này thế nào.

Chuyện như thế này thật sự rất hiếm gặp.

Nhưng dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra, chắc chắn là giở trò lưu manh nên bị phản kháng lại.

Thực ra ông thật tâm cảm thấy đáng đời.

Dĩ nhiên, những lời này không thể nói với người nhà bệnh nhân. "Mẹ kiếp, là thằng khốn nạn nào đã làm chuyện này, hại con trai tôi thành ra thế này." Khương Hồng suy sụp khóc lớn.

Chương Quân chỉ liếc nhìn người được bác sĩ đẩy ra, rồi thu lại ánh mắt. "Báo cảnh sát, tôi nhất định phải báo cảnh sát." Khương Hồng cũng không quản được nhiều như vậy nữa, kẻ đã hại con trai bà ta thành ra thế này, bà ta nhất định phải khiến nó trả giá, chuyện này không thể dễ dàng cho qua như vậy được. "Bà xã, em bình tĩnh lại đi, chuyện này mà báo cảnh sát, chẳng phải là tuyên bố với người khác con trai chúng ta sau này không được nữa sao.

Nếu còn bị người ta lật lại chuyện nó chơi bời với phụ nữ mới ra nông nỗi này, mặt mũi nhà họ Chương chúng ta để đâu, A Viễn sau này còn làm người thế nào nữa." Chương Quân vốn định báo cảnh sát giờ lại thay đổi thái độ. "Nhưng chẳng lẽ cứ thế cho qua sao?" "Cho qua thì chắc chắn không thể, chúng ta tự mình điều tra âm thầm là được." Cùng lúc đó, Hà Thành và Diệp Việt cũng nhận được tin tức từ bệnh viện, Chương Viễn không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là mất khả năng làm đàn ông. "Chậc chậc, cô gái này ra tay cũng thật độc ác, cứ thế hủy hoại một người đàn ông, hạnh phúc nửa đời sau của người ta cứ thế bị cắt đứt trong tay cô ấy." Hà Thành cảm thán. "Đây là tự vệ chính đáng, gặp phải loại lưu manh này thì nên làm như vậy." Diệp Việt tán thành cách làm của Lãnh Yên Nhiên.

Lúc đó, nếu không cố gắng bảo vệ mình, thì người chịu thiệt chính là mình.

Hà Thành nheo mắt, "Tiểu Việt, cậu có vẻ quan tâm cô gái này hơi nhiều rồi đấy." "Đây là nghệ sĩ dưới trướng tôi, đương nhiên tôi phải bảo vệ." "Vậy nên, cậu đến tìm tôi là có mục đích gì?" "Chú Thành, cháu biết yêu cầu này có hơi quá đáng." "Tự mình còn thấy quá đáng thì đừng nói nữa." Hà Thành bực bội nói. "Chú Thành, chú đưa video trong phòng bao cho cháu đi." Hà Thành biến sắc, "Cái thằng nhóc này, cậu làm vậy chẳng khác nào tuyên bố với mọi người, mọi ngóc ngách trong club của tôi đều nằm dưới sự giám sát của tôi.

Sau này ai còn dám đến club của tôi nữa, cậu muốn nhìn tôi thất nghiệp phải không, tôi còn phải nuôi gia đình đấy." Diệp Việt dở khóc dở cười, ông già này thật biết nói đùa, tài sản của ông tiêu mấy đời cũng không hết, sao lại không nuôi nổi gia đình chứ.

Rõ ràng là ông không muốn giúp, đang tìm cớ đây mà. "Chú Thành, nếu không lấy được video, nghệ sĩ của cháu sẽ gặp rắc rối lớn.

Cô bé đó còn có một người mẹ nuôi bị ung thư, vừa mới chớm nở tài năng, người ta còn cả một tương lai tốt đẹp, cứ thế bị hủy hoại vì một thằng khốn thì thật không đáng." Hà Thành mặt không biểu cảm nhìn Diệp Việt, xòe tay ra, "Chuyện đó thì liên quan gì đến tôi?

Tôi với cô gái đó lại chẳng quen biết, tôi đâu có lòng bồ tát đến thế." "Chú Thành, chuyện của cháu không phải là chuyện của chú sao?

Cháu bây giờ vừa mới tiếp quản Thiên Duyệt, mới tuyển được lứa nghệ sĩ đầu tiên, nếu cháu ngay cả một nghệ sĩ dưới trướng cũng không bảo vệ được, vậy những quy định cháu đặt ra chẳng phải là trò cười sao, ai còn muốn đến Thiên Duyệt của chúng ta nữa.

Hơn nữa chú cũng là người có con trai con gái, nếu con của chú gặp phải vấn đề này, chú có thể nhịn được không?" "Vấn đề là đó không phải con gái tôi, nếu là con gái tôi, tôi sẽ không để nó phải chịu những chuyện này." Từ nhỏ đã được cưng chiều bảo bọc, không để chịu một chút ấm ức nào. "Không phải ai cũng may mắn như vậy đâu, chú Thành ạ." "Tiểu Việt, đây thực ra là chuyện nhà người ta, nhà họ Chương đóng cửa lại là có thể tự giải quyết rồi, cũng không nhất thiết phải làm ầm lên đồn cảnh sát." "Không, chú Thành, cô gái đó ở nhà họ Chương không có chút địa vị nào cả, nếu giải quyết riêng, không biết sẽ biến thành cái dạng gì nữa." Chương Viễn mất khả năng làm đàn ông rồi, cô ấy chẳng phải sẽ bị bà mẹ kế kia ăn tươi nuốt sống sao.

Diệp Việt ngay từ đầu đã muốn báo cảnh sát xử lý, chứ không phải sợ nhà họ Chương báo cảnh sát, anh sẽ chủ động tấn công. "Thằng nhóc nhà cậu, đó thật sự không phải là người phụ nữ của cậu à?" Sắc mặt Diệp Việt thay đổi, "Chú Thành, chú đừng trêu cháu nữa, chú rõ ràng biết trong lòng cháu có ai mà." "Tôi biết chứ, trước đây cậu thích An An, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc sau này cậu thích ai.

Nếu cô gái này là con dâu tương lai của tôi, nói không chừng tôi thật sự sẽ giúp một tay.

Chỉ là bây giờ cô gái này chẳng thân thích gì với tôi, tôi cũng không có lý do gì để giúp đỡ cả." "Chú Thành, cháu đã cầu xin chú như vậy rồi, chú giúp cháu một lần đi mà." "Cậu thật sự để ý người ta rồi à?" "Chú Thành, cháu đã nói là không có rồi mà, sao chú lại nhiều chuyện thế, không biết bị ai lây nữa." Diệp Việt sắp suy sụp rồi, thời buổi này làm chút việc tốt sao cũng bị nghi ngờ có ý đồ gì.

Mấy người lớn này, sao người nào người nấy đều nhiều chuyện hơn cả nhau.

Diệp Việt mềm mỏng cứng rắn, không biết qua bao lâu, cuối cùng cũng khiến Hà Thành đồng ý.

Nhưng không cho phép anh làm bất cứ điều gì tổn hại đến lợi ích của club.

Club đông người phức tạp, lúc đó Chương Viễn nghênh ngang bế một cô gái đi vào, chuyện này thực ra cũng không phải bí mật gì.

Bọn họ cũng không bịt được miệng tất cả mọi người, luôn có người biết chút gì đó.

Khương Hồng nhanh chóng nhận được tin, chuyện này không thoát khỏi liên quan đến Lãnh Yên Nhiên. "Lãnh Yên Nhiên, nó dám ra tay độc ác như vậy với A Viễn, xem tôi có giết nó không." Sắc mặt Chương Quân không tốt lắm, hoàn toàn không ngờ đối tượng mà Chương Viễn định ra tay lại chính là Lãnh Yên Nhiên.

Người này dù có tệ thế nào, cũng là con gái ruột của ông ta.

Hơn hẳn loại người ngoài hoàn toàn không liên quan như Chương Viễn.

Chương 1593

"A Viễn cũng thật là, Yên Nhiên là em gái nó, mà nó lại có suy nghĩ như vậy với con bé." "Em gái cái quỷ gì, hai đứa chúng nó chẳng có quan hệ gì cả, xảy ra chuyện gì cũng được.

Nó muốn lúc nào, tôi sẽ gói Lãnh Yên Nhiên lại tặng cho nó." Chương Quân cũng nổi giận, nói thế nào đi nữa chuyện này cũng là lỗi của Chương Viễn, sao nghe bà ta nói, Chương Viễn ngược lại còn trở thành người bị hại. "Bà đúng là không nói lý lẽ." "Ông đừng quên, Chương Viễn đã gọi ông là ba mươi mấy năm rồi, còn con gái của ông chưa từng gọi ông một tiếng ba nào.

Lúc này lẽ nào ông định thiên vị con gái mình, đầu óc ông có bệnh à." "Lười cãi với bà." Chương Quân đóng sầm cửa bỏ đi, bà vợ này thật sự ngày càng quá đáng, bất kể lúc nào cũng không chừa cho ông ta chút mặt mũi nào. "Khốn kiếp, tức chết tôi rồi." Khương Hồng còn chưa kịp làm gì, cảnh sát đã tìm đến tận cửa. "Xin hỏi ngài Chương Viễn có ở phòng bệnh này không?" "Các vị là?" "Chúng tôi là cảnh sát khu Đông Thành, hiện chúng tôi nhận được tin báo án, ngài Chương Viễn bị tình nghi liên quan đến một vụ án cưỡng hiếp, chúng tôi đến đây để mời anh ta về hỗ trợ điều tra." Tim Khương Hồng thắt lại, trong lòng thầm rủa rủa, rốt cuộc là ai đã báo cảnh sát, bà ta rõ ràng còn chưa hành động. "Thưa cảnh sát, các vị có nhầm lẫn gì không?" "Chúng tôi hiện đã nắm được bằng chứng xác thực, xin hỏi nghi phạm đang ở đâu?" "Con trai tôi hiện đang bị thương rất nặng, người vẫn chưa tỉnh, nó bây giờ cũng không thể về cùng các vị để hỗ trợ điều tra được.

Chắc chắn có hiểu lầm gì đó, có gì chúng ta đợi nó tỉnh lại rồi nói." Hai cảnh sát vẫn không đi, Khương Hồng vội vàng gọi điện cho chồng. "Cảnh sát đến rồi, có thể là con điếm Lãnh Yên Nhiên kia báo cảnh sát, không phải ông quen phó cục trưởng của họ sao?

Mau liên lạc một chút, bảo hai cảnh sát kia rời đi, cứ đứng ở cửa phòng bệnh trông ra làm sao." "Tôi đang ở công ty, bận lắm, chuyện này để sau hãy nói." "Này, Chương Quân, ông có ý gì, cái nhà này có phải không muốn sống nữa không, bây giờ xảy ra chuyện lớn như vậy ông lại làm kẻ phủi tay." "Vậy bà muốn tôi làm sao, để tôi đi cầu xin người ta, nói rằng con trai tôi định cưỡng hiếp con gái tôi, ngược lại bị con gái tôi làm cho mất khả năng làm đàn ông, bây giờ cảnh sát đến bắt con trai tôi, tôi không thể để họ đưa con trai tôi đi được ư?" "Khương Hồng, bà bảo tôi mở miệng thế nào, bảo tôi nói với người ta thế nào?

Tôi thấy bà tự mình ra mặt là thích hợp nhất, dù sao bà và Lãnh Yên Nhiên cũng chẳng có quan hệ gì." Chương Quân nói xong, cúp máy thẳng.

Chương Viễn sống chết ra sao, ông ta chẳng hề quan tâm, dù sao cũng không phải con trai mình, sao cũng được.

Chỉ là Lãnh Yên Nhiên, nha đầu này không ngờ trong xương lại độc ác như vậy, xem ra để nó quay về là đúng.

Khương Hồng tức giận ném vỡ ly. "Mẹ, mẹ đang làm gì vậy?" Đúng lúc này, Chương Viễn lơ mơ tỉnh lại. "Suỵt, con trai, con cứ ngủ tiếp đi, ngủ tiếp đi, bên ngoài có cảnh sát." Khương Hồng hạ thấp giọng. "Mẹ, con đau quá." Khương Hồng đỏ hoe mắt, "Không sao, không sao đâu, tạm thời đừng nghĩ đến những chuyện này, sau này mẹ sẽ mời bác sĩ giỏi nhất cho con, nhất định sẽ không để con có chuyện gì đâu." "Mẹ, là con tiện nhân Lãnh Yên Nhiên đó làm con bị thương." "Mẹ biết, mẹ sẽ không tha cho nó đâu.

Chỉ là nó đã đi trước một bước báo cảnh sát rồi, bây giờ cảnh sát đang ở bên ngoài, muốn đưa con về đồn." Sắc mặt Chương Viễn đại biến, vẻ mặt kinh hãi, "Muốn bắt tôi ư, tôi có làm được gì đâu.

Tôi phải kiện nó tội cố ý gây thương tích mới đúng, tôi không làm gì cả, là nó dùng dao đâm tôi." "Chương Viễn con nghe lời mẹ, đừng kích động, không sao đâu, mẹ nhất định sẽ nghĩ cách giải quyết." Lãnh Yên Nhiên cứ chờ mãi, nhưng đến tối vẫn không nhận được điện thoại của Diệp Việt, cảnh sát cũng không tìm đến cô.

Điện thoại của Khương Hồng và Chương Quân thì cứ gọi tới liên tục, cô cũng không dám nghe.

Càng như vậy, cô lại càng bất an. "Yên Nhiên, rốt cuộc cậu bị sao vậy?" Lê U Nhi thực sự không nhìn nổi nữa, nha đầu này hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao trở về lại biến thành bộ dạng mất hồn mất vía thế này. "Tớ chỉ hơi bực bội thôi." "Cậu bực bội chuyện gì?" Lãnh Yên Nhiên cũng không giấu giếm, bây giờ cô đang rất bức bối, "Hôm nay tớ dùng dao đâm bị thương một người." Lê U Nhi bật ngồi dậy, "Sao lại thế?" "Chỉ là một tên lưu manh, định giở trò, tớ có lẽ đã phế hắn rồi." "Sau này không thể làm đàn ông được nữa?" "Chắc là vậy." Lúc đó cô ra tay không hề nương nhẹ, dù không chết thì sau này cũng không thể giở trò lưu manh được nữa.

Ánh mắt Lê U Nhi nhìn Lãnh Yên Nhiên trở nên sùng bái, cô gái này bình thường trông lạnh lùng, yếu đuối, lúc quan trọng lại mạnh mẽ đến vậy.

Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong. "Sau đó thì sao?" "Sau đó tớ gặp được ông chủ.

Ông chủ nói bây giờ tớ là nhân viên của Thiên Duyệt, để kịp thời cắt lỗ, chuyện này anh ấy sẽ xử lý." "Tổng giám đốc Diệp ư?" Lãnh Yên Nhiên gật đầu. "Oa, ông chủ mới của chúng ta tốt vậy sao." Điểm này, Lãnh Yên Nhiên tuyệt đối công nhận. "Ừm, tớ cũng thấy không tệ." "Nhưng mà, anh ấy giúp cậu chẳng phải là sẽ lỗ vốn sao?

Không giúp mới là giữ vốn, mới là kịp thời cắt lỗ.

Chúng ta bây giờ còn chưa kiếm được cho công ty một đồng nào." "Có lẽ là anh ấy cảm thấy chúng ta có tiềm năng phát triển, sau này có thể kiếm lại được, thả dây dài câu cá lớn." Lãnh Yên Nhiên nghiêm túc nói. "Phụt, Yên Nhiên, tớ thấy lúc này cậu hơi tự luyến đấy." "Không phải vấn đề tự luyến hay không, mà là tớ tin rằng nỗ lực nhất định sẽ được đền đáp." Thấy bộ dạng thề thốt chắc nịch của Lãnh Yên Nhiên, Lê U Nhi không dội gáo nước lạnh vào người cô, trên đời này có quá nhiều người nỗ lực mà không được đền đáp, đặc biệt là ở nơi như giới giải trí.

Cô đi tới nhẹ nhàng ôm lấy vai Lãnh Yên Nhiên, "Nếu tổng giám đốc Diệp đã nói anh ấy sẽ xử lý, vậy thì cứ hoàn toàn giao cho anh ấy là được rồi.

Mấy người như họ xử lý một tên tép riu rất đơn giản, có khi chỉ cần ra lệnh cho cấp dưới một tiếng là xong.

Trong mắt chúng ta là chuyện trời sập, nhưng thực ra đối với họ chẳng phải vấn đề gì to tát cả." Đây không phải là vấn đề tép riu, không phải là mấy gã say rượu bên đường, mà là con ngươi trong mắt của Khương Hồng, với tính cách chua ngoa của Khương Hồng thì không thể nào bỏ qua được.

Những chuyện này, Lãnh Yên Nhiên cũng không thể kể chi tiết với Lê U Nhi, quá mất mặt.

Thấy Lãnh Yên Nhiên vẫn còn vẻ mặt bất an, Lê U Nhi đề nghị: "Yên Nhiên, nếu cậu thật sự không yên tâm, có thể gọi điện hỏi tổng giám đốc Diệp một chút, cũng để an lòng." "Tớ không có số điện thoại của anh ấy." Cô không phải là chưa nghĩ đến, nhưng căn bản không biết số điện thoại của anh. "Cũng đúng ha, người ta là sếp lớn chịu quản chuyện của chúng ta đã là ân huệ trời ban rồi.

Nhưng mà tớ nghĩ có một người chắc chắn biết số của anh ấy, cậu đợi tớ một lát, tớ đi lấy cho cậu." Lê U Nhi đi dép lê, cầm điện thoại, vội vã chạy ra ngoài cửa.

Lãnh Yên Nhiên còn định nói gì đó, cô ấy đã chạy xa rồi.

Khoảng 10 phút sau, Lê U Nhi quay lại, đưa cho cô một dãy số. "Không biết có đúng không, Yên Nhiên cậu có thể gọi thử xem." Lãnh Yên Nhiên nắm chặt điện thoại, do dự một lúc mới gọi đi.

Nghe tiếng chuông trong điện thoại, trái tim cô căng thẳng như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. "Thế nào?

Không có ai nghe à?" Ngay khi Lãnh Yên Nhiên định cúp máy, giọng nói giận dữ của Diệp Việt truyền đến, "Cô là ai đấy?

Không biết bây giờ là giờ đi ngủ à?

Chương 1594

Cô có chút đạo đức nào không?

Thật là gặp quỷ mà." Không sai rồi, đây chính là điện thoại của Diệp Việt.

Mới mười giờ, sao anh đã ngủ rồi, chuyện rốt cuộc đã giải quyết xong chưa? "Ông chủ, là em." Lãnh Yên Nhiên lí nhí nói. "Cô là ai hả?" Lãnh Yên Nhiên mếu máo, "Em là Lãnh Yên Nhiên." "Lãnh Yên Nhiên là ai?" Lãnh Yên Nhiên, "…" Nếu không phải giọng nói chính là của Diệp Việt, cô nhất định sẽ nghi ngờ mình tìm nhầm người.

Rõ ràng hôm nay anh vẫn còn rất tốt, còn đưa cô đến bệnh viện, sao quay đi quay lại đã không nhận ra rồi.

Có phải tất cả các ông chủ lớn trí nhớ đều kém như vậy không?

Được rồi, không nhận ra thì cô sẽ nhắc lại cho anh nhớ.

Ngay khi cô định nói gì đó, giọng của Diệp Việt lại truyền đến, "Ồ, nhớ ra rồi, là cô à." Lãnh Yên Nhiên, "…" Phản xạ có thể chậm hơn nữa không?

Cô đã tự xưng tên rồi anh mới phản ứng lại, thế này là không để tâm đến mức nào? "Ông chủ, chuyện của em…" "Tôi biết rồi, cô có phiền không hả?

Tôi là lãnh đạo của cô hay cô là lãnh đạo của tôi?

Tôi làm việc cần cô chỉ tay năm ngón sao?

Tôi nói xử lý thế nào thì xử lý thế đó, không phải là chuyện cô có thể quyết định được." "Người khác muốn bắt nạt nhân viên của tôi, coi tôi chết rồi à?

Đây không phải là đang tát vào mặt tôi sao?

Truyền ra ngoài chẳng phải sẽ bị người ta cười chết, tôi kiên quyết không đồng ý." "Được rồi, cô cũng đừng khuyên tôi giải quyết riêng, chuyện này không có cách nào giải quyết riêng được, phải để người khác biết thái độ của Thiên Duyệt chúng ta." Lãnh Yên Nhiên nhíu mày, cô đâu có định khuyên anh, sao anh lại nghĩ như vậy.

Với loại cặn bã như Chương Viễn, giết hắn cũng không đủ hả giận, sao cô có thể để giải quyết riêng được. "Lãnh Yên Nhiên, tôi thấy cô đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi, cô có thời gian rảnh đó, không bằng đi nâng cao bản thân đi, sau này nếu cô không kiếm được tiền cho công ty, xem tôi xử lý cô thế nào." "Được rồi, cứ vậy đi, cúp máy đây." "Không được phép gọi cho tôi nữa, mèo hoang chó dại cũng có thể làm phiền tôi rồi, đúng là không có giáo dưỡng, lần sau còn thế nữa thì cút đi cho tôi." Điện thoại cứ thế bị cúp ngang.

Từ đầu đến cuối đều là Diệp Việt nói, Lãnh Yên Nhiên hoàn toàn ngơ ngác, rốt cuộc là có mấy ý đây? "Tổng giám đốc Diệp bình thường nói chuyện như vậy à?

Cái tính nóng nảy này cũng hết nói nổi." Lê U Nhi cũng trợn mắt há mồm. "Tớ không rõ lắm." Lãnh Yên Nhiên cũng bị làm cho hồ đồ.

Nhưng ý của anh thì cô coi như đã hiểu, chuyện này anh sẽ toàn quyền phụ trách xử lý, không cần cô làm gì cả.

Mặc dù giọng điệu của anh không tốt, mắng cô một trận, nhưng Lãnh Yên Nhiên không hề cảm thấy khó chịu, ngược lại tâm trạng còn vững vàng hơn rất nhiều.

Lê U Nhi thấy Lãnh Yên Nhiên không nói gì, tưởng cô không vui, liền an ủi: "Yên Nhiên, cậu cũng đừng buồn, tổng giám đốc Diệp nói anh ấy sẽ giải quyết, vậy cậu cứ yên tâm đi.

Anh ấy quên mất cậu là ai, nhưng không quên xử lý chuyện của cậu, thế là tốt rồi." "Không sao, tớ không buồn, tớ chỉ là thấy an tâm rồi." Lãnh Yên Nhiên cong môi cười. "Cậu vui cái gì vậy?

Lẽ nào hôm nay bị dọa ngốc rồi." Lê U Nhi sờ trán Lãnh Yên Nhiên. "Tớ không sao rồi, U Nhi, cảm ơn cậu, chúc ngủ ngon." Lãnh Yên Nhiên đắp chăn, đi ngủ.

Lê U Nhi thấy trạng thái của Lãnh Yên Nhiên quả thực đã tốt hơn nhiều, cũng yên tâm, vỗ vào trán mình, "Thôi được, ngủ thôi, tớ cũng buồn ngủ rồi." Tại nhà cũ của họ Diệp.

Trong lòng Diệp Việt đang ôm một người phụ nữ, tóc bà đã có vài sợi bạc, nhưng cách trang điểm lại rất thời thượng, sành điệu, lại được chăm sóc kỹ lưỡng nên hoàn toàn không nhìn ra tuổi thật.

Ngồi đối diện họ chính là Chương Quân và Khương Hồng.

Vợ chồng họ đã nghe ngóng được, người báo cảnh sát không phải Lãnh Yên Nhiên mà là vị tổng tài mới nhậm chức của Thiên Duyệt Truyền Thông, chuyện này khó giải quyết hơn nhiều, muốn hòa giải e rằng không đơn giản như vậy.

May mà nhà Khương Hồng và nhà họ Diệp cũng có chút quan hệ họ hàng, bà nội của Khương Hồng và bà cố của Diệp Việt là chị em họ.

Khương Hồng không dám chậm trễ một giây, vội vàng chuẩn bị quà cáp, dẫn chồng cùng đến nhà họ Diệp, hy vọng Diệp Việt sẽ đồng ý hòa giải.

Nhưng xem ra tình hình bây giờ không đơn giản chút nào, vừa rồi trong điện thoại Diệp Việt hình như đã nói rằng, chuyện này ngay cả Lãnh Yên Nhiên cũng không quyết được, chỉ có Diệp Việt mới có thể định đoạt.

Nhưng mắt của cậu trai này như mọc trên đỉnh đầu, từ lúc vào cửa đến giờ chưa thèm liếc nhìn họ một cái, hoàn toàn không coi họ ra gì, một chút cũng không xem họ là bậc trưởng bối.

Trông mong cậu ta nương tay, xem ra không có khả năng lắm.

Sắc mặt Chương Quân cực kỳ tệ, như ngồi trên đống lửa.

Ông vốn không muốn đến, là bị vợ lôi đến.

Nói là ông có quan hệ họ hàng với nhà họ Diệp, nhưng đây là cái loại họ hàng gì chứ, người ta còn chẳng thèm để ý đến mình, sớm biết vậy đã không đến đây để mất mặt rồi, Chương Viễn lại không phải con trai ông, ông quan tâm nhiều như vậy làm gì. "Dì A Nhã, bây giờ bà con của con cũng không còn nữa, con chỉ có thể trông cậy vào dì làm chủ cho con thôi." Khương Hồng thấy tình hình không ổn, bèn đau khổ khóc lóc. "Con chỉ có một đứa con trai duy nhất, nó bây giờ đã thành ra như vậy rồi, con tuyệt đối không thể để nó ngồi tù được nữa, làm mẹ thật sự quá khó khăn." Người bà con mà Khương Hồng nhắc đến là bà cố của Diệp Việt, đã qua đời mấy năm rồi.

Bây giờ ông cụ nhà họ Diệp tuổi cao sức yếu, cũng không quản chuyện nữa, mọi việc trong nhà đều giao cho bà nội của Diệp Việt lo liệu.

Bà nội Diệp đến giờ vẫn còn mơ hồ, trong nhà đột nhiên có người đến, nói là họ hàng bên nhà mẹ chồng, bà hoàn toàn không quen biết có được không.

Hồi còn trẻ bà ghét nhất là quản lý mấy chuyện trong nhà này, quan hệ với mẹ chồng cũng không tốt lắm, thật sự không rành mấy bà cô bà dì của nhà họ Diệp, huống chi lại còn là họ hàng bên nhà mẹ chồng, hoàn toàn không có chút ấn tượng nào.

Chương 1595

Nhưng người ta nói có sách mách có chứng, dường như thật sự có chút quan hệ, bà cũng không thể đuổi người ta ra khỏi cửa được.

Vừa vào nhà đã bắt đầu khóc lóc kể lể, nói một hồi lại lôi cả cháu trai lớn của bà vào, bất đắc dĩ, bà đành phải gọi cậu về.

Tóm lại là lộn xộn một mớ, bà vẫn chưa nghe hiểu gì, không khỏi nhìn về phía cháu trai lớn, "Con trai bà ta bị sao thế?" Chết, bị thương hay là tàn phế rồi?

Đến mức phải đến nhà người khác khóc lóc nước mắt nước mũi tèm lem, một chút giáo dưỡng cũng không có. "Bà nội, để cháu tóm tắt lại cho bà nghe, con trai của vị nữ sĩ này," Diệp Việt chỉ vào Khương Hồng, "tên là Chương Viễn, một cậu ấm ăn chơi trác táng, đến trung tâm huấn luyện của cháu, đưa một cô gái trong công ty cháu đến hội sở, sỉ nhục không thành, bị cô gái đó dùng dao đâm trúng của quý, sau này chắc là không thể nối dõi tông đường được nữa." "Wow, làm tốt lắm!

Cô gái này giỏi thật, con gái có khí phách như vậy hiếm thấy lắm, lũ lưu manh thì phải trị như thế." Bà nội Diệp cảm thán.

Diệp Việt cong môi, cảm thấy bà nội mình thật đáng yêu, nói tiếp: "Sau đó cháu đã báo cảnh sát." "Chuyện này nhất định phải báo cảnh sát chứ, không thì cô gái người ta thiệt thòi biết bao." "Bà nội cũng đồng tình với cách làm của cháu ạ?" "Đương nhiên rồi, loại người xấu này không trừng phạt, chẳng lẽ còn để nó ăn Tết ngon à?" "Đúng vậy ạ, người là của công ty chúng ta, còn ngang nhiên đưa đi từ địa bàn của cháu, thật sự coi cháu là người chết rồi chắc." "Cháu cưng, bà nội ủng hộ con.

Con không ra mặt cho người ta, nhân viên của con sẽ thấy tủi thân, sau này ai còn muốn dốc lòng dốc sức làm việc cho con nữa.

Lòng người cũng là thịt, con đối xử tốt với người ta, sau này mới nhận được hồi báo." "Cảm ơn bà nội." Khương Hồng nhìn hai bà cháu người tung kẻ hứng, thật sự tức sắp chết.

Nhưng lúc này bà ta lại chẳng làm được gì, chỉ có thể nén cơn giận trong lòng, "Dì A Nhã, A Viễn chỉ là một đứa trẻ, nó cũng chỉ là nhất thời hồ đồ thôi, bây giờ nó đã biết sai rồi, cũng đã bị trừng phạt rồi, hai người cho nó một cơ hội sửa đổi làm lại cuộc đời đi.

Một thằng con trai mà biến thành như vậy, cũng đủ đáng thương rồi." "Bao nhiêu tuổi rồi?" Bà nội Diệp hỏi.

Trên mặt Khương Hồng thoáng qua vẻ ngượng ngùng, lí nhí đáp: "24." Bà nội Diệp trợn to mắt, sau đó kiêu ngạo lại khinh bỉ nói: "24 tuổi mà còn gọi là trẻ con, bà đùa tôi đấy à?

Cháu trai nhỏ nhà tôi mười mấy tuổi đã vào Diệp thị rèn luyện rồi, cháu trai lớn nhà tôi 22 tuổi đã có rất nhiều sản nghiệp dưới tên mình, đều là tự mình gây dựng, bây giờ còn tiếp quản Thiên Duyệt Truyền Thông, đứa nào mà không phải là thanh niên ưu tú chính trực.

Đứa trẻ lớn 24 tuổi nhà các người đúng là giỏi thật đấy." Chơi gái đến nỗi bị phế, còn có mặt mũi đến cửa cầu xin.

Còn biết xấu hổ không vậy? "Vâng vâng vâng, là do tôi không dạy dỗ tốt, để nó làm ra chuyện mất mặt này." "Thế nên, tôi thấy cháu trai lớn nhà tôi làm chuyện này quá đẹp.

Các người không biết dạy, dạy không tốt, thì đưa vào trong đó cho người ta dạy, người ở trong đó biết cách dạy người lắm, đảm bảo sẽ giáo dục con trai bà nên người, đến lúc ra ngoài còn có thể tiếp quản sự nghiệp nhà họ Chương của các người." Diệp Việt thật sự muốn giơ ngón tay cái cho bà nội mình, câu này nói quá hay. "Dì A Nhã, con biết con trai con làm chuyện này là sai, nhưng có thể xem xét vì nó và nhà họ Diệp cũng có quan hệ huyết thống mà tha cho nó một lần được không." Khương Hồng không nói câu này thì thôi, vừa nói ra đã chọc giận bà nội Diệp.

Bà nội Diệp trước nay luôn kiêu ngạo, tính tình cũng tùy hứng ngang ngược, hồi trẻ ngay cả Mễ Nặc bà cũng không vừa mắt.

Cũng may là Mễ Nặc biết dỗ người, dỗ bà vui vẻ, lại còn ba năm sinh được hai đứa cháu trai kháu khỉnh, quan hệ mẹ chồng nàng dâu mới lâu dài được. "Có quan hệ huyết thống với nhà họ Diệp chúng tôi?

Bà đừng có đến đây sỉ nhục nhà chúng tôi có được không?

Tôi chỉ sinh ra Diệp Tử Hạo và Diệp Tiêu, chỉ có hai đứa cháu trai lớn, một đứa cháu gái ngoại, một đứa cháu trai ngoại, còn mấy con mèo con chó khác thì liên quan quái gì đến tôi, đừng có mặt dày mày dạn mà sáp lại gần, tự giữ chút thể diện đi." "Dì A Nhã, con không có ý đó, con cũng chỉ là lỡ lời nói sai thôi, dì tha thứ cho sự vô tâm của con, nhưng chuyện con trai con, hai người có thể..." "Thôi thôi thôi, dừng lại, nghe mà nhức cả tai.

Không phải chúng tôi không tha cho con trai bà, bà phải hiểu cho rõ, là nó tự không tha cho chính mình, cứ phải tự tìm đường chết, đừng có đảo lộn trắng đen, nói cứ như thể chúng tôi bắt nạt người khác vậy.

Bà muốn chúng tôi bao che cho tư lợi, tôi nói cho bà biết, tuyệt đối không có khả năng." "Ông nhà chúng tôi năm xưa cũng từng là người giữ chức vụ quan trọng trong quân đội, học trò vô số, tuy sau này nhà chúng tôi không có ai đi lính nữa, nhưng nhà chúng tôi cũng được xem là hậu duệ của chính nghĩa, tuyệt đối không thể phá hoại danh tiếng của nhà họ Diệp chúng tôi, hùa theo đám người như các người được." "Họ hàng như các người tôi không nhận, toàn là hạng người gì đâu không, thật hết nói nổi." "Đi, cút đi cho tôi, đừng làm bẩn sàn nhà tôi, làm ô nhiễm không khí." "Tiểu Vương, ra tiễn khách đi, tiễn được bao xa thì tiễn, sau này quyết không cho phép xuất hiện ở cửa nhà tôi nữa." Ban đầu bà nội Diệp còn có chút kiên nhẫn, nhưng khi đã hiểu rõ sự việc, bà cũng cơ bản biết được nhà này là loại người gì.

Bà trước nay đã quen làm theo ý mình, chẳng thèm quan tâm người khác nói bà ham giàu chê nghèo, không nhận họ hàng nghèo khó.

Dù sao thì bây giờ bà là người lớn nhất trong nhà họ Diệp, không ai có thể đè đầu bà được, bà muốn xử lý những người này thế nào thì xử lý thế đó.

Không ai quản được.

Toàn không phải hạng tốt đẹp gì, chuyện như vậy mà xảy ra ở nhà bà, bà nhất định sẽ giấu nhẹm đi, bọn họ lại còn có mặt mũi đi rêu rao khắp nơi, không sợ mất mặt đủ hay sao?

Sau này con trai thành thái giám rồi, đó cũng là nghiệp do chính mình tạo ra.

Sắp tuyệt tự rồi.

Ha ha, sao bà lại thấy buồn cười thế nhỉ.

Cô gái đó là ai, bà thật sự quá thích cô bé rồi.

Mặt Chương Quân tím như gan heo, tức đến sắp ngất đi.

Diệp Việt từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh thản nhiên, nhìn bà nội mình ra oai.

Những người này lúc đến cũng không tìm hiểu trước, bà nội anh không phải là người dễ đối phó, tính tình tùy hứng lắm, trông mong bà làm chủ cho họ, đúng là nằm mơ.

Anh vui vẻ liếc nhìn Chương Quân một cái, cũng chỉ một cái rồi thu lại ánh mắt.

Đây chính là bố ruột của con nhóc Lãnh Yên Nhiên kia, trông cũng chẳng ra làm sao, may mà ngoại hình của cô không di truyền từ vị bố ruột này, không thì thảm rồi, còn lăn lộn trong giới giải trí làm gì, sớm tìm một công ty làm nhân viên văn phòng cho xong.

Khương Hồng ngày thường cũng là người đanh đá, hôm nay phải nhẫn nhịn cũng là vì con trai, bây giờ bị người ta chế giễu sỉ nhục như vậy, sao bà ta chịu nổi.

Lập tức lộ rõ nguyên hình, "Bà già chết tiệt này, bà quá đáng lắm rồi, tôi gọi bà một tiếng dì cũng chỉ là nể mặt bà thôi, bà lại còn..." *Bốp.* Bất ngờ bị tát một cái, Khương Hồng ngẩng đầu nhìn bà nội Diệp, dường như không ngờ bà lại ra tay đánh người. "Bà..." "Bà cái gì mà bà, dám trù tôi chết, tôi là người muốn sống lâu trăm tuổi đấy, bà chết tôi cũng chưa chết đâu." Bà nội Diệp cười lạnh nói.

Dám mắng bà, thật không ra thể thống gì. "Tôi mắng chính là bà đấy, bà cái đồ..." *Bốp.* Lại một cái tát nữa. "Tôi liều mạng với bà, đồ già không biết chết." Mặt Khương Hồng lập tức sưng đỏ lên, lao về phía bà nội Diệp.

Vừa lao tới, lại bị một lực mạnh đẩy ngược lại, ngã thẳng xuống đất, nửa ngày không dậy nổi. "Ở nhà tôi mà cũng dám ra tay với bà nội tôi, đúng là tìm chết." Diệp Việt mặt mày sa sầm, ánh mắt sắc lẹm khiến Khương Hồng hơi rụt cổ lại.

Chương 1596

"Là bà nội anh ra tay trước." "Trưởng bối dạy dỗ vãn bối, không phải là chuyện đương nhiên sao?

Ai bảo bà ở nhà tôi sủa loạn như chó điên." "Tôi không phải vãn bối của bà ta." "Vậy vừa rồi ai luôn miệng gọi dì, gọi thân thiết như thế." Khương Hồng vừa xấu hổ vừa tức giận, bà ta nào biết bà già này lại không thông tình đạt lý như vậy, bà ta đã hạ mình cầu xin thế rồi mà bà ta vẫn không động lòng.

Sớm biết thế này, bà ta tuyệt đối sẽ không làm vậy. "Chương Quân, anh là người chết à?

Có người bắt nạt vợ anh mà anh không giúp sao?" "Im miệng, cô nói ít thôi." Người phụ nữ này thật không thể nói lý, ở trên địa bàn người ta mà còn muốn bắt nạt người lớn tuổi trong nhà, đúng là không muốn sống nữa rồi.

Nhà họ Diệp là nơi cô có thể đắc tội được sao?

Ngày thường ở ngoài gặp người ta cô đều phải cung kính, sợ lỡ lời đắc tội, huống chi đây là ở nhà người ta.

Cầu xin người ta không thành lại nổi giận, ra thể thống gì nữa? "Anh dám mắng tôi, anh có tư cách gì mắng tôi, nếu không phải vì tôi..." Lúc này, hai người làm bước tới, "Cậu chủ lớn." "Ném người phụ nữ này ra ngoài cho tôi, ghê tởm quá." Diệp Việt vẻ mặt ghét bỏ. "Vâng, cậu chủ lớn." Hai người đàn ông tiến lên, xốc Khương Hồng đi thẳng ra ngoài. "Xin lỗi, bà Diệp, là do tôi quản giáo không nghiêm, sau này tôi nhất định sẽ không để chuyện như vậy xảy ra nữa, thật sự xin lỗi." Chương Quân nói một câu rồi cũng vội vàng rời đi.

Chờ đến lúc người ta khiêng mình ra ngoài, thì còn mất mặt hơn nữa. "Bà nội không sao chứ ạ?" "Có sao." Bà nội Diệp tủi thân nói.

Diệp Việt lập tức căng thẳng, "Sao thế ạ?" "Đau tay." Diệp Việt bật cười, "Bà nội, bà trêu cháu đấy à." Bà nội Diệp làm nũng, "Đau tay thật mà, vừa rồi dùng sức quá, không kiểm soát được lực." "Vậy để cháu thổi cho bà nhé." Diệp Việt cười tủm tỉm nâng tay bà cụ lên, thổi mấy cái.

Bà nội Diệp được dỗ vui vẻ, "Bà cứ thấy hai anh em các con đều hiếu thuận hơn bố con, bố con chưa bao giờ tâm lý như vậy." "Đó là do bà nội dạy dỗ tốt ạ." "Chứ còn gì nữa, con xem cái thằng khốn vừa nói ấy, chơi gái đến nỗi tự biến mình thành thái giám, mặt mũi ba đời tổ tông đều bị ném sạch, ha ha ha." Diệp Việt bị chọc cười, sao anh lại thấy bà nội mình hả hê thế nhỉ. "Bà nội." "Được rồi, cháu cưng, con đi ngủ đi, tối muộn còn gọi con qua đây, là lỗi của bà.

Sau này bà nhất định sẽ hỏi rõ ràng, tuyệt đối không vì những người lộn xộn này mà làm phiền con nữa." "Không sao đâu ạ, coi như là về thăm bà." "Con không mệt à?" "Không mệt ạ." "Vậy ở lại nói chuyện với bà một lúc, dạo này bà hơi mất ngủ, không thể ngủ sớm quá, không thì sẽ tỉnh rất sớm." Bà nội Diệp kéo tay Diệp Việt. "Bà nội đi khám sức khỏe chưa ạ?" "Con yên tâm, sức khỏe của bà tuyệt đối không có vấn đề gì, dượng con mới khám tổng quát cho bà cách đây không lâu, người già ngủ không ngon cũng bình thường thôi, không phải vấn đề gì lớn." "Vậy thì tốt rồi ạ." "Con kể lại cho bà nghe chuyện cô gái kia đi." "Cô gái nào ạ?" "Chính là cô gái đã biến con trai của Khương Hồng thành thái giám ấy." Toát mồ hôi.

Diệp Việt đột nhiên cảm thấy bà nội mình thật có ác thú vị, dường như việc Chương Viễn không thể làm đàn ông được nữa đối với bà là một chuyện vô cùng thú vị.

Tính cách này của bố anh, nhất định là di truyền từ bà rồi, tuyệt đối không sai. "Không phải cháu đã kể cho bà nghe hết rồi sao?" "Quá trình, bà muốn nghe quá trình.

Ở giữa chắc chắn còn có câu chuyện." "Bà nội, cháu cũng không rõ quá trình, cháu chỉ biết kết quả thôi." Bà cụ cảm thấy có chút tiếc nuối, "Thật là đáng tiếc, nhất định rất đặc sắc." Đặc sắc thì không có, chỉ có chút thảm thương. "Bà nội, cô gái đó thật ra sợ lắm, không đặc sắc đâu ạ." Bà nội Diệp vẫn không vui lắm, "Vậy có cơ hội con giới thiệu bà với cô gái đó, bà sẽ đích thân phỏng vấn cô ấy." "Không thành vấn đề ạ." "Cháu cưng, con đừng lừa bà nội nhé, phải nhớ chuyện này đấy." "Đương nhiên rồi ạ." "Nhưng mà cô bé kia dây vào nhà này, phiền phức lắm đấy.

Cho dù hôm nay con trước mặt đôi vợ chồng kia đã tách bạch chuyện này ra khỏi cô bé, tạm thời bảo vệ được cô ấy, nhưng sau này khó đảm bảo cô ấy không bị người ta trả thù." Sắc mặt Diệp Việt hơi không tự nhiên, lúc anh nghe điện thoại cố ý nói như vậy, thực ra là muốn ôm hết mọi chuyện về mình, để Lãnh Yên Nhiên không liên quan.

Không cho Lãnh Yên Nhiên quản chuyện này nữa, cũng là vì tốt cho cô.

Cô gái ngốc nghếch đó, làm việc lại cứng nhắc, giống như một con trâu mộng cứ đâm đầu về phía trước, dồn cô vào đường cùng thì chuyện gì cũng có thể làm ra, làm sao biết được sẽ chịu thiệt, sẽ kết thù chuốc oán.

Thật khiến người ta cạn lời lại tiếc nuối.

Anh tưởng mình làm rất kín đáo, không ngờ ngay cả bà nội cũng nhìn ra. "Bà nội biết hết rồi ạ?" "Đương nhiên rồi, con là cháu trai của bà, bà còn không hiểu con sao?

Đó không phải phong cách nói chuyện của con." Hai đứa cháu trai nhà bà, có lẽ vì những người lớn bên cạnh đều là người ôn hòa nho nhã, nên thực ra cũng rất lịch thiệp, không tùy tiện lớn tiếng với người khác, đặc biệt là con gái. "Bình thường cháu chỉ thật thà với bà thôi, ở công ty cháu nói chuyện như vậy đấy." "Aiya, tóm lại là bà nhìn ra rồi, con đang bảo vệ cô gái đó.

Nhưng mà cháu cưng à, con Khương Hồng kia vừa nhìn đã không phải loại đèn cạn dầu, ở nhà bà mà còn dám ra tay với bà, ra ngoài chắc còn lên trời." "Bà nội, chỉ cần cô gái đó ngoan ngoãn ở lại Thiên Duyệt, cố gắng kiếm tiền cho công ty, cháu sẽ bảo vệ cô ấy.

Sau này nếu cô ấy và công ty chấm dứt hợp đồng, cháu tự nhiên sẽ không quản nữa, mọi thứ đều có giới hạn mà." "Thôi thì con tự xem mà làm, nhà chúng ta dù sao cũng không sợ nhà họ Chương nào đó, nếu họ không đến nhà gây chuyện một trận.

Bà thật sự không biết đến sự tồn tại của nhà họ, muốn thâu tóm nhà họ Chương cũng là chuyện trong phút chốc, hay là để Tiểu Mộ luyện tay một chút, lấy về chơi." Chơi.

Thâu tóm một công ty thực ra rất đơn giản, cái khó là việc kinh doanh và sáp nhập sau đó, khó là vấn đề sắp xếp cho bao nhiêu nhân viên.

Bây giờ sản nghiệp của nhà họ Diệp đã đủ lớn rồi, ngay cả bố anh cũng muốn thoái thác gánh nặng không làm nữa.

Sau này còn phải dựa vào em trai chống đỡ. "Bà nội, Tiểu Mộ mà biết lời này của bà, chắc sẽ khóc mất." "Aiya, tuyệt đối đừng nói cho Tiểu Mộ biết, không thì nó sẽ nghĩ bà không thương nó đấy." Bà nội Diệp lo lắng.

Hai đứa cháu trai bà đều thương, không thiên vị đứa nào.

Diệp Việt cười, người ta nói nhà có người già như có báu vật.

Ở nhà họ, người lớn tuổi nhất là ông cố thì như một đứa trẻ, tính tình của bà nội bây giờ cũng khác xưa rồi, đáng yêu vô cùng. "Không nói đâu ạ, đây là bí mật nhỏ của hai chúng ta." "Cái miệng này của con, ngày càng ngọt, chỉ biết dỗ bà nội vui.

Thôi được rồi, không còn sớm nữa, con đi ngủ đi, không thì mai đi làm không dậy nổi." "Bà nội, ngủ ngon ạ." Diệp Việt đã không cho cô quản, Lãnh Yên Nhiên cũng không quản nữa, cũng gác lại chuyện này, không chịu nổi sự oanh tạc điện thoại của Lãnh Quân và Khương Hồng, cô đổi số điện thoại mới, chỉ cho những người thân thiết nhất biết.

Đương nhiên, cô suy nghĩ kỹ rồi, vẫn gửi cho Diệp Việt một tin nhắn, nếu có chuyện gì cũng tiện cho anh liên lạc với mình.

Vốn tưởng anh sẽ không trả lời, không ngờ anh lại trả lời một chữ, "Ừ." Một chữ không có chút hơi ấm, nhưng Lãnh Yên Nhiên nhìn lại thấy ấm lòng lạ thường, khóe miệng cũng cong lên.

Cô thực ra là một cô gái rất lạc quan và biết ơn, trong lòng cô hiểu rất rõ, cô và Diệp Việt không thân không quen, chỉ là một nhân viên nhỏ dưới trướng anh, còn chưa thể kiếm tiền cho công ty, anh tình nguyện tận tâm tận lực giúp đỡ cô như vậy, đã là ân huệ to lớn.

Chương 1597

Cô không nên đòi hỏi gì thêm nữa. "Yên Nhiên, gặp chuyện gì mà cười vui thế?" Lê U Nhi nhìn cô như thấy ma.

Sống chung một thời gian, cô biết Lãnh Yên Nhiên tính tình lạnh lùng, không muốn tiếp xúc nhiều với người lạ, trong lứa người mới vào, ai nấy đều bận rộn làm thân với nhau, kéo bè kết phái.

Chỉ có cô ấy là bình tĩnh nhất, cũng không thấy cô ấy đi dò hỏi ai, lôi kéo ai, chỉ một mình âm thầm tham gia huấn luyện, an phận thủ thường vô cùng, hệt như một người dân lương thiện.

Mình cũng là vì ấn tượng ban đầu tốt, mới trở thành người bạn tốt duy nhất của cô ấy. "Ha ha, chỉ là vui thôi, tự nhiên thấy vui." "Cậu có ngốc không vậy." Lê U Nhi dở khóc dở cười. "Ha ha." "Ngốc thật rồi." "Ha ha." Hai cô gái cười thành một chùm.

Lại một tuần nữa trôi qua.

Đến lúc họ có thể về nhà, Lãnh Yên Nhiên cũng đã thu dọn xong đồ đạc, chuẩn bị đi thăm Lãnh Tâm. "Yên Nhiên, cậu thật sự không đến nhà tớ ăn thịt nướng à?" Lê U Nhi hỏi. "Không đi đâu, chỉ có hai ngày thôi, tớ muốn ở bên mẹ tớ." "Thôi được rồi, vậy không làm phiền cậu làm con gái hiếu thảo nữa, gửi lời hỏi thăm của tớ đến bác gái nhé, có cơ hội tớ sẽ đến thăm bác." Lãnh Yên Nhiên gật đầu, cô không nói cho Lê U Nhi biết chuyện mẹ nằm viện, cô trước nay không thích bộc lộ khó khăn của mình trước mặt người khác, không thích nhìn thấy ánh mắt thương hại của họ. "Ừm." "Vậy thật sự không cần anh họ tớ đưa cậu về à?" "Không cần đâu, cậu mau xuống đi, anh họ cậu còn đang đợi ở dưới kia, lát nữa tớ bắt xe buýt là đến thẳng nơi rồi." Lê U Nhi đi rồi, Lãnh Yên Nhiên dọn dẹp phòng ngủ một lượt, lúc này mới đeo balo rời đi.

Nói thật thì bây giờ trong lòng cô có chút lo lắng, không biết chuyện của Chương Viễn thế nào rồi, nếu Khương Hồng đến chặn cô thì phải làm sao, họ chắc chắn có thể tra ra được cô ở đâu.

Nhưng đã một tuần không đi thăm mẹ rồi, cô thật sự không yên tâm.

Dù thế nào đi nữa, Lãnh Yên Nhiên vẫn quyết định liều một phen.

Chỉ là vừa đến cổng, đã có một chiếc xe dừng ngay trước mặt cô, cô rất quen thuộc, là xe của Diệp Việt.

Quả nhiên, cửa sổ xe hạ xuống, cái đầu đẹp trai của Diệp Việt lộ ra, giọng điệu vẫn không tốt như cũ. "Lên xe." Lãnh Yên Nhiên không do dự một giây nào, trực tiếp mở cửa bước vào.

Đối với nhân phẩm của Diệp Việt, cô tuyệt đối yên tâm. "Cô đúng là không khách sáo chút nào." "Lời của sếp không thể không nghe, đặc biệt là ở nơi này, nếu tôi lề mề bị người ta nhìn thấy, anh chắc chắn sẽ không vui." Diệp Việt nhướng mày, "Cô cũng thức thời đấy." "Ha ha, cảm ơn đã khen." Nhìn khuôn mặt cười trong sáng của cô, Diệp Việt cũng không nhịn được mà khẽ cong môi, nói: "Chuyện của Chương Viễn đã có kết quả rồi, phải ngồi tù ba năm, nhưng bây giờ hắn vẫn đang điều trị, nên có thể sẽ hoãn lại một chút." "Hắn bị thương nặng lắm à?" "Cô biến người ta thành thái giám rồi, cô nói có nghiêm trọng không?" Diệp Việt ngán ngẩm đảo mắt.

Lãnh Yên Nhiên không hề ngạc nhiên, ngược lại còn hừ lạnh một tiếng, "Hừ, tôi không hề hối hận, nếu làm lại lần nữa, tôi vẫn sẽ chọn làm như vậy." Dù sao thì cô và người nhà đó dù thế nào cũng không thể chung sống hòa bình, Chương Viễn đối với cô chính là một mối đe dọa lớn nhất, hắn ngồi tù vài năm, cô cũng có thể yên ổn vài năm. "Chồng tương lai của cô chắc sẽ lo lắng lắm đây." "Lo lắng cái gì ạ?"

"Lo lắng cô hễ không vừa ý là phế người ta." "Nếu anh ta dám làm chuyện có lỗi với tôi, tôi không ngại cho anh ta thử tuyệt chiêu của tôi đâu." Lãnh Yên Nhiên cười tươi, nghiến răng ken két.

Diệp Việt cảm thấy cô không chỉ nói suông, không khỏi toát mồ hôi lạnh, thật sự lo lắng cho người chồng tương lai của cô. "Mẹ kế của cô trong lòng chắc chắn có oán hận với cô rồi, Chương Viễn vào tù, bà ta vẫn còn ở ngoài, cô nhất định phải đề phòng." "Vâng, tôi biết rồi." Lãnh Yên Nhiên đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, không thể tin nổi nhìn Diệp Việt, "Sếp, vậy là anh sợ tôi bị người ta trả thù, nên mới cố tình đến đón tôi?" Có cần phải chu đáo đến thế không?

Con nhóc chết tiệt này.

Phản ứng nhanh như vậy làm gì, anh có thể nói là mình đi ngang qua không?

Hoàn toàn là đi ngang qua?

Đừng nghĩ nhiều như vậy. "Cô cũng biết tự dát vàng lên mặt mình nhỉ?" Diệp Việt hừ lạnh. "Không phải thì không phải thôi, anh đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi, rất tổn thương có biết không?" "Trái tim nhỏ bé lại mong manh rồi, không phải cô trời không sợ đất không sợ sao?" Lãnh Yên Nhiên bĩu môi, "Tôi sợ nhiều thứ lắm, ai nói tôi không sợ chứ." Cô cũng không biết mình bị sao nữa, hình như vừa nghĩ đến việc Diệp Việt sợ cô bị trả thù mà cố tình đến đón, cô lại không kìm được mà vui sướng.

Còn kích động hỏi ra.

Cô vỗ vào trán mình, trong lòng không nhịn được mà thầm mắng, tỉnh lại đi cô gái, người ta đâu phải cả ngày rảnh rỗi không có việc gì làm, vì chuyện nhỏ này mà cố tình đến đón cô.

Cô là ai chứ. "Tôi thì không phát hiện cô có gì đáng sợ, tống tiền, thậm chí là đả thương người khác, không thấy cô sợ." Người này còn có thể nói chuyện vui vẻ được không?

Đây là cô muốn sao?

Đây đều là bị ép đến đường cùng có được không.

Không nói nữa, lười nói chuyện với loại người xuất thân quá tốt này, họ sẽ không bao giờ hiểu được nỗi bi ai của tầng lớp dưới.

Nhìn cô cúi gằm mặt, lập tức trở nên cau có, một bộ dạng khổ sở thâm thù đại hận.

Diệp Việt cảm thấy mình đến đây để tự tìm ngược, cuối tuần yên lành không ở nhà nghỉ ngơi, ra ngoài tìm bực vào người làm gì. "Đi đâu?" "Bệnh viện Ung bướu Thiên Ái." Lãnh Yên Nhiên báo một địa chỉ.

Trong xe không ai nói chuyện, không khí nhất thời có chút không tốt.

Lãnh Yên Nhiên cũng cảm thấy giọng điệu nói chuyện vừa rồi của mình không được tốt lắm, Diệp Việt đã giúp cô rất nhiều, cô quả thực không nên dùng thái độ này đối mặt với anh.

Thế là cô khẽ cười, nở một nụ cười rạng rỡ, "Sếp, tôi mời anh ăn cơm nhé?" Diệp Việt nhướng mày, "Định mời tôi ăn quán vỉa hè nào?" Lãnh Yên Nhiên cạn lời, cô cảm thấy mỗi lần làm cuộc nói chuyện đi vào ngõ cụt tuyệt đối không phải là cô, cô đã cố hết sức để hòa hoãn không khí, nhưng lại bị anh một câu chặn họng.

Bực bội nói: "Chỉ cần là quán vỉa hè, ăn gì cũng được." Vừa hay có thể tiết kiệm tiền. "Vậy thì không bằng cô tự nấu, dạ dày tôi không tốt, ăn không được những thứ đó." Quả nhiên là công tử nhà giàu, dạ dày cũng khác người thường. "Tôi nấu ra anh cũng chưa chắc ăn được đâu." Mấy món nhà quê đó có phải phong cách của anh không?

Chương 1598

"Ít nhất thì điều kiện vệ sinh đảm bảo." "Chỉ cần anh không chê, để tôi nấu cho anh một bữa tuyệt đối không thành vấn đề." "Cô thật sự biết nấu ăn à?" "Chứ sao, chẳng lẽ ngày nào tôi cũng như các người nhà giàu ra ngoài ăn uống linh đình à?

Tự nấu ăn ở nhà vừa kinh tế vừa vệ sinh, thích hợp nhất với những người dân thường như chúng tôi." "Cô thù ghét người giàu à?" "Không có, tôi chỉ ngưỡng mộ, ghen tị, và căm hận thôi." Lãnh Yên Nhiên vẻ mặt vô tội đáp lại.

Con nhóc chết bầm này, không ngờ lại là một kẻ lanh mồm lanh miệng. "Cô cố tình đến đây để chọc tức tôi phải không?" "Không có, rõ ràng là anh cứ chọc tức tôi." "Tại sao tôi phải chọc tức cô." "Làm sao tôi biết được, chuyện này hỏi anh chẳng phải rõ nhất sao?" "Lãnh Yên Nhiên, cô có cần phải nhàm chán như vậy không." Cô nhàm chán, rõ ràng là anh nhàm chán hơn có được không?

Lãnh Yên Nhiên cười, "Thôi được rồi, sếp, chúng ta đừng cãi nhau nữa, chúng ta hòa giải nhé." "Tôi cãi nhau với cô cái gì mà cần hòa giải?" Lãnh Yên Nhiên lập tức bị chọc cười, chỉ cần không nổi giận, Diệp Việt thực ra cũng là một mỹ nam tử rất trầm tĩnh.

Nghe nói anh làm cho Thiên Duyệt Truyền Thông oán thán khắp nơi.

Cô thấy thực ra anh cũng tốt mà? "Lãnh Yên Nhiên, ánh mắt đó của cô là có ý gì?" "Đây là ánh mắt tán dương anh." "Sao tôi không thấy cô đang tán dương, trong lòng cô đang mắng tôi." Diệp Việt khẳng định. "Anh có bị chứng hoang tưởng bị hại không vậy?" Diệp Việt bất giác cảm thấy câu này có chút quen thuộc, đột nhiên nhớ ra, đây không phải là câu anh nói cô trước đây sao?

Con nhóc chết tiệt này giỏi rồi, biết dùng lời của anh để chặn họng anh. "Cô học tôi nói chuyện." "Thấy rất có lý, nên mượn dùng một chút." Diệp Việt hít một hơi thật sâu, tự nhủ không nên chấp nhặt với con nhóc chết tiệt này, nếu không tuổi còn trẻ nhất định sẽ bị tức đến phát bệnh tim. "Sếp, anh như vậy không tốt đâu, anh phải kiềm chế tính khí của mình, thông thường người có lá lách và dạ dày không tốt không thể tách rời khỏi tính cách được." "Ai nói lá lách và dạ dày của tôi không tốt?" "Chính anh nói mà, nói dạ dày của anh không tốt." "Dạ dày và lá lách là cùng một khái niệm à?" "Cũng gần giống nhau mà." "Có phải lúc đi học thành tích của cô không tốt không?" Lãnh Yên Nhiên nghĩ lại, thành tích của cô luôn chỉ ở mức trung bình, tóm lại là không dính dáng gì đến ưu tú. "Không tốt lắm." Diệp Việt: "Nhìn ra rồi." Lãnh Yên Nhiên: ...

Vô tình lại bị xem thường.

Hai người vừa cãi nhau vừa ồn ào, đã đến bệnh viện. "Sếp, cảm ơn anh, anh về trước đi, tối nay tôi phải ở lại với mẹ." "Đi thôi." "Hả?" "Chuyển phòng bệnh cho mẹ cô, tôi có người quen ở đây, chuyển sang một phòng bệnh tốt hơn sẽ tốt cho sức khỏe của mẹ cô.

Khương Hồng muốn tìm hiểu mẹ cô ở đâu không khó, bà ta không tìm được cô, nói không chừng sẽ đến gây phiền phức cho mẹ cô, không thể không phòng." Nghe vậy, Lãnh Yên Nhiên cũng cảm thấy rất có lý.

Là cô đã sơ suất.

Bệnh viện là nơi như thế này, nếu Khương Hồng muốn đến gây sự, thật sự quá đơn giản. "Nhưng đây là bệnh viện ung bướu tốt nhất thành phố A rồi." "Tôi không nói chuyển viện, tôi nói là chuyển phòng bệnh, chuyển sang khu VIP, điều kiện các mặt ở đó tốt hơn, tính riêng tư cũng tốt, tôi sẽ yêu cầu bệnh viện bảo mật thông tin của mẹ cô, không để Khương Hồng dễ dàng tra ra.

Bác sĩ cô tìm quả thực là chuyên gia có uy tín trong nước, chỉ là đổi phòng bệnh, còn lại mọi thứ vẫn như cũ, nói vậy có thể hiểu được chưa?" Diệp Việt rất kiên nhẫn giải thích một lần. "Hiểu rồi, hiểu rồi, cảm ơn sếp." Lãnh Yên Nhiên mắt đỏ hoe cúi gập người trước Diệp Việt.

Diệp Việt rất không quen với việc này, bực bội nói: "Vui cái gì, kích động cái gì, sau này cô sợ là phải làm việc cho tôi cả đời rồi." "Không thành vấn đề." Lãnh Yên Nhiên vừa lau nước mắt vừa nói.

Một người sếp tốt như vậy, làm việc dưới trướng anh cả đời cũng không thành vấn đề. "Được rồi, thu lại nước mắt của cô đi, khóc lóc sướt mướt, lát nữa gặp mẹ cô, người không biết còn tưởng tôi là loại sếp vô lương tâm, bắt nạt cô nữa đấy." Diệp Việt sải bước đi về phía trước.

Lãnh Yên Nhiên có chút mông lung, sếp vừa nói rốt cuộc có mấy ý, anh còn muốn đi cùng cô đến gặp mẹ cô.

A, như vậy mẹ chẳng phải sẽ nghĩ nhiều sao, chẳng phải sẽ hiểu lầm sao.

Chuyện xảy ra thật sự quá đột ngột, một chút thời gian chuẩn bị cũng không cho cô. "Sếp." Lãnh Yên Nhiên vội vàng đuổi theo.

Lúc Lãnh Yên Nhiên đuổi theo, Diệp Việt đã đứng trước cửa phòng bệnh của Lãnh Tâm, nhưng người vẫn chưa vào.

Lãnh Yên Nhiên thở phào nhẹ nhõm.

May mà anh ấy chưa vào, nếu vào rồi thì cô thật sự không biết phải giải thích thế nào. "Sếp." "Lãnh Yên Nhiên, cô khẩn trương cái gì?" Ánh mắt sắc bén như vậy để làm gì chứ, đúng là không giấu được chút bí mật nào. "Không có gì ạ." "Dẹp mấy suy nghĩ linh tinh của cô đi, vào thăm mẹ cô đi, tôi đi tìm người sắp xếp chuyện chuyển phòng cho hai người." "Vâng…" Người mà Diệp Việt tìm là dượng của anh, Bùi Chính Nam.

Bệnh viện ở thành phố A, chỉ cần là bệnh viện tư nhân thì gần như toàn bộ đều nằm trong tay ông, có thể xem là một ông lớn trong giới y khoa. "Dượng, cháu biết ngay là hôm nay dượng ở đây mà." Bùi Chính Nam nhìn người vừa đến, ngẩn ra một lúc: "Tiểu Việt, sao cháu lại đến đây?" "Dì nói hôm nay dượng sẽ qua bên này, nên cháu qua đây thử vận may." "Thằng nhóc nhà cháu làm gì có lòng tốt chuyên môn đến thăm ta, nói đi, có phải có chuyện gì không?" Bùi Chính Nam nói thẳng, cũng không vòng vo với Diệp Việt. "Dượng đúng là hiểu cháu thật." Diệp Việt cười, ngồi xuống bên cạnh Bùi Chính Nam. "Vậy rốt cuộc là chuyện gì?" Diệp Việt kể lại chuyện của mẹ Lãnh Yên Nhiên, Bùi Chính Nam cười: "Cháu để ý cô gái nào rồi à?" Tận tâm tận lực giúp người ta như vậy, đúng là kiểu quan tâm của bạn trai dành cho bạn gái rồi.

Thật hiếm khi thấy anh để tâm đến chuyện của ai như thế. "Dượng nói gì vậy chứ, cháu tiễn Phật tiễn đến Tây, đã quyết định bảo vệ cô ấy thì tự nhiên phải suy nghĩ nhiều hơn một chút." Không thể cứ thế cứng rắn tống Trương Viễn vào tù, không cho họ cơ hội hòa giải, rồi để lại một mớ hỗn độn cho Lãnh Yên Nhiên tự mình dọn dẹp được.

Chuyện thiếu đạo đức và vô trách nhiệm như vậy anh không làm được, mà cũng không thể làm.

Như thế thì quá hại người ta. "Cháu thật sự không thích người ta?" "Lạy dượng, mấy người có tuổi một chút có phải đều thích hóng chuyện như vậy không?

Chú Thành cũng hỏi cháu như thế.

Cháu mới quen người ta có mấy ngày, thích cô ấy làm gì chứ, chỉ là một cô gái gầy trơ xương thôi." Bế lên nhẹ hẫng.

Trên người còn đầy bệnh vặt lớn nhỏ, đến cả bệnh khớp do lạnh cũng có.

Chương 1599

Điều đó tuyệt đối đã làm mới nhận thức của anh.

Thật đáng thương. "Tình yêu đến rồi thì cản cũng không nổi, chuyện này không nhất thiết phải liên quan trực tiếp đến thời gian quen biết dài hay ngắn." "Được rồi, được rồi, dượng yêu quý của cháu, hóng chuyện xong rồi thì có phải nên làm việc cho cháu rồi không?" "Vừa hay còn một phòng, nhưng chi phí ở đó không thấp đâu, cháu định bao trọn gói đến cùng à?" Bùi Chính Nam tò mò nhìn Diệp Việt.

Anh có nên nói tiền viện phí hiện tại của mẹ Lãnh Yên Nhiên cũng là của anh không?

Anh đã bao trọn gói từ lâu rồi, thêm một chút nữa cũng không sao, sau này từ trên người con nhóc đó bóc lột lại, cho cô ta biết thế nào là Chu Bái Bì. "Dượng cứ giảm giá cho người nhà là được rồi." "Cháu thấy ai nằm viện mà còn mặc cả với bệnh viện chưa, cháu tưởng đây là chợ rau à." Bùi Chính Nam bực bội nói. "Dượng…" "Đúng là có chút thích người ta rồi, vì người ta mà bắt đầu làm nũng với ta rồi." Bùi Chính Nam khẳng định.

Làm nũng. "Cháu làm nũng chỗ nào chứ, bình thường cháu cũng gọi dượng bằng giọng này mà." "Không phát hiện ra." "Dượng, rốt cuộc có được không ạ?" "Được, được, được, cháu tự đi làm thủ tục đi, ta còn có việc, không có thời gian tiếp cháu đâu." "Dượng cứ bận việc của dượng đi, hôm khác cháu mời dượng một bữa thịnh soạn." "Bữa thịnh soạn của thằng nhóc nhà cháu không biết phải đợi đến bao giờ." "Yên tâm, cháu lúc nào cũng nhớ mà." Diệp Việt cười tươi rời khỏi văn phòng, sau đó đi làm thủ tục, lại nộp thêm 2 triệu vào.

Lúc anh quay lại, Lãnh Yên Nhiên đang sốt ruột đợi ở cửa: "Sếp, còn giường bệnh không ạ?" "Tôi ra tay thì có gì mà không giải quyết được.

Thủ tục tôi làm xong rồi, có thể để dì vào ở rồi." "Cảm ơn sếp." "Được rồi, lời cảm ơn thì không cần nói nhiều, tôi nghe đến ngán rồi, sau này đừng nói nữa.

Lát nữa sẽ có người giúp hai người chuyển qua, không có việc gì thì tôi về trước đây." "Sếp đi thong thả." Đi được một đoạn, Diệp Việt lại quay đầu lại nói: "Đúng rồi, có vấn đề gì thì gọi điện cho tôi." "Vâng ạ." Lãnh Yên Nhiên đỏ hoe mắt.

Cô cứ nhìn theo bóng anh đi xa dần, lúc này mới quay lại phòng bệnh. "Yên Nhiên, cấp trên của con đâu?" "Mẹ, anh ấy có việc đi trước rồi, nhưng thủ tục đã giúp chúng ta làm xong rồi, lát nữa chúng ta chuyển qua là được." "Cấp trên của con tốt thật đấy, con mới vào làm mà đã giúp con một việc lớn như vậy." Lãnh Yên Nhiên gật đầu: "Vâng, sếp con là người tốt ạ." "Vậy con phải làm việc cho người ta cho tốt vào, để tâm một chút, đừng phụ lòng ưu ái của lãnh đạo dành cho con." "Mẹ, con sẽ làm vậy.

Con sẽ nỗ lực để trở thành một người thật ưu tú, để những người quan tâm con sống thật tốt, và cũng không làm những người đặt kỳ vọng vào con phải thất vọng." Lãnh Tâm vuốt tóc Lãnh Yên Nhiên: "Mẹ rất muốn xem phim con đóng, bộ phim lần trước con nói bao giờ mới chiếu vậy?" "Cái này con cũng không rõ lắm.

Con đóng những phân cảnh đầu, phía sau còn rất nhiều nội dung phải quay, mà khâu hậu kỳ của phim truyền hình lại khá dài, con đoán chắc phải đợi đến sang năm." "Phải đợi đến sang năm à, cảm giác còn lâu quá." Lãnh Yên Nhiên tự nhiên hiểu ý của mẹ, bà sợ mình không đợi được đến lúc thấy con gái xuất hiện trên màn ảnh lớn. "Mẹ, sao lại lâu chứ, sắp đến Tết rồi, vèo một cái là sang năm mới ngay ấy mà." "Cũng phải, sắp Tết rồi, hy vọng lúc đó sức khỏe mẹ khá hơn, chúng ta về nhà cùng nhau đón Tết." "Chắc chắn được mà, lúc đó con đến đón mẹ.

Con bây giờ tuy đang trong giai đoạn đào tạo nhưng cũng có lương đó.

Đợi về nhà rồi, con sẽ làm món cá quế hoa ngon nhất cho mẹ ăn." "Con bé này chẳng có tài cán gì khác, nhưng làm cá thì rất ngon, ngay cả mẹ cũng không bằng." "Sau này nếu con không muốn lăn lộn trong giới giải trí nữa, con sẽ đi mở một quán cá, làm đủ các loại cá, mẹ chỉ cần ngồi một bên thu tiền, mẹ thấy thế nào?" "Ý này tuyệt đối được, mẹ có lòng tin nhất vào con." "Ha ha, cảm ơn mẹ." Buổi chiều, có y tá đến giúp họ đổi phòng bệnh.

Hai mẹ con vừa nhìn thấy phòng bệnh mới liền ngây người.

Trước đó họ chỉ nghĩ là phòng cao cấp hơn một chút, hoàn toàn không nghĩ tới nó lại liên quan đến hai từ "xa hoa".

Đây hoàn toàn là một căn hộ nhỏ hai phòng ngủ một phòng khách, nội thất bên trong vô cùng sang trọng, không biết tốt hơn căn nhà họ thuê bao nhiêu lần.

Có phòng ngủ, phòng tắm riêng, còn có một nhà bếp nhỏ, đồ đạc và thiết bị điện cũng đầy đủ. "Chị y tá, có phải nhầm lẫn gì không ạ?" Lãnh Yên Nhiên hỏi. "Không nhầm đâu, đây là phòng anh Diệp đặt cho hai người." "Là Diệp Việt ạ?" "Đúng vậy, là cậu cả nhà họ Diệp đặt đấy, viện trưởng chúng tôi là dượng của cậu ấy.

Hai người yên tâm, tôi chắc chắn không nhầm đâu." Lãnh Yên Nhiên không nói nên lời, không biết cảm giác trong lòng lúc này là gì, giống như bị thứ gì đó lấp đầy, sắp tràn ra ngoài. "Vậy chúng tôi còn phải đóng thêm bao nhiêu tiền ạ?" "Không cần đóng thêm đâu, cậu cả nhà họ Diệp đã đóng rồi.

Hai người cứ yên tâm ở đây đi, mọi thứ cậu ấy đã sắp xếp ổn thỏa rồi, ở đây mọi thứ đều là tốt nhất." Sau khi y tá đi, Lãnh Tâm nắm tay Lãnh Yên Nhiên, bất an hỏi: "Yên Nhiên, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?" Mẹ Lãnh chưa từng thấy cảnh tượng lớn như thế này, trong lòng bà lo lắng vô cùng, sợ con gái đã làm giao dịch gì đó ghê gớm với người ta, trên TV vẫn hay viết như vậy.

Lòng Lãnh Yên Nhiên cũng rối bời: "Mẹ, con cũng không rõ nữa, con ra ngoài gọi điện hỏi sếp, lát nữa vào nói với mẹ sau." Diệp Việt vừa về đến nhà thì nhận được điện thoại của Lãnh Yên Nhiên, trong điện thoại truyền đến giọng nói nức nở của cô: "Sếp…" Cô gái này, rốt cuộc lại làm sao nữa rồi? "Lại sao nữa đây?

Không hài lòng với sự sắp xếp của tôi à?" "Sếp ơi, chỗ đó xa hoa quá, mẹ con ở sẽ không yên lòng đâu ạ." "Vậy thì sao?" "Có thể đổi một phòng bệnh bình thường hơn một chút được không ạ?" Chỗ đó không bình thường sao, đó mới là nơi bệnh nhân nên nghỉ dưỡng chứ.

Diệp Việt nói bừa: "Các phòng khác đều kín cả rồi, chỉ có phòng này là trống.

Cô tự mình suy nghĩ cho kỹ, là muốn để mẹ cô quay về phòng bệnh trước kia, đối mặt với việc có thể bị Khương Hồng quấy rầy bất cứ lúc nào, hay là chọn nơi tôi sắp xếp, hai chọn một, cô không có lựa chọn nào khác đâu." Ý định ban đầu của anh cũng chỉ là sắp xếp một phòng VIP tốt một chút là được, nhưng đây là lần đầu tiên anh mở lời với Bùi Chính Nam, Bùi Chính Nam tự nhiên sắp xếp cho anh một phòng tốt nhất.

Anh xem qua cũng thấy rất tốt, sau này Lãnh Yên Nhiên đến thăm bệnh cũng có thể trực tiếp nghỉ ngơi ở đó, không cần phải kê một cái giường nhỏ ở bên cạnh chăm sóc.

Bây giờ là mùa đông, lạnh biết bao. "Em đương nhiên là chọn nơi này rồi ạ." Sao cô có thể để Khương Hồng quấy rầy mẹ mình được, chỉ là dường như nợ Diệp Việt ngày càng nhiều, nhiều đến mức bán cả cô đi cũng không trả hết nổi.

Cô phải làm sao đây?

Về điều này, cô vô cùng mờ mịt, cũng không biết cứ ỷ lại vào người khác như vậy rốt cuộc là đúng hay sai. "Cô nghĩ được như vậy là đúng rồi." "Vậy anh đã đóng bao nhiêu tiền ạ?" "Sao, lại muốn viết séc khống cho tôi à?" "Em chỉ hỏi thôi ạ." Ít nhất cũng phải biết rõ mình đã nợ người ta bao nhiêu tiền, bao nhiêu ân tình chứ. "Sau này nếu cô có thể nổi tiếng thì chuyện đó đối với cô là dễ như trở bàn tay, còn nếu không nổi được, ha ha…" Diệp Việt cười đầy ẩn ý hai tiếng. "Vậy là cả đời cũng không trả hết được ạ?" "Chứ còn gì nữa." Lãnh Yên Nhiên sốt ruột, tuy cô thường nói câu "thua người không thua thế" nhưng trong lòng cũng không có chút tự tin nào: "Nếu không nổi được thì phải làm sao ạ?" "Thì làm sao được nữa, tôi cứ coi như mình đầu tư mạo hiểm rồi thất bại thôi, đầu tư có rủi ro, tôi đành chịu." Diệp Việt nói với giọng điệu thản nhiên. "Sếp, lúc này rồi mà anh còn đùa được." "Cô nghĩ tôi đang đùa với cô à?" Thôi được rồi, đối với cô đây là một chuyện trời sập, nhưng đối với cậu cả nhà họ Diệp thì đúng là một chuyện nhỏ, người ta có thể giải quyết dễ như trở bàn tay.

Haizz, dù sao cũng đã nợ nhiều như vậy rồi, chi bằng cứ tạm thời nợ đó đã.

Dù sao bây giờ cô cũng không trả nổi. "Này, Lãnh Yên Nhiên, cô còn đó không?

Bị dọa ngốc rồi hay sao, có chuyện lớn lắm đâu, đến mức phải như vậy à?" "Sếp, em có thể làm gì cho anh không ạ?" Lãnh Yên Nhiên chân thành nói.

Chương 1600

Chỉ cần là việc cô có thể làm được, cô nhất định sẽ cố gắng hết sức.

Diệp Việt cạn lời.

Cô gái này, sao lại không biết thản nhiên chấp nhận chứ, một chút ơn huệ nhỏ đã có thể khiến cô cảm động thành ra thế này.

Sau này nếu có người đàn ông nào đối xử với cô như vậy, chẳng phải cô sẽ hớn hở lấy thân báo đáp, kết hôn sinh con hay sao.

Đến lúc đó anh đi bóc lột ai đây. "Tôi tạm thời chưa nghĩ ra, đợi nghĩ ra rồi sẽ nói cho cô biết." "Vâng vâng, sếp có việc gì cần đến em thì cứ gọi em bất cứ lúc nào, em nhất định sẽ cố gắng hết sức." Khoan đã, hình như anh thật sự có việc cần đến cô.

Ví dụ như, bây giờ anh cần một bữa cơm nóng hổi.

Mẹ không có ở nhà, anh căn bản không muốn về nhà bố mẹ, về đó cũng chỉ có thể cùng bố ăn đồ ăn ngoài, lại còn phải chịu đựng tính khí thất thường của ông bố đang trong thời kỳ mãn kinh. "Cô vẫn đang ở cùng mẹ cô à?" "Vâng, em và mẹ vừa mới chuyển phòng xong." "Vậy hai người ăn cơm chưa?" "Vẫn chưa ăn ạ." "Vậy mau đi ăn cơm đi, đừng nghĩ mấy chuyện linh tinh này nữa.

Lãnh Yên Nhiên, cô nỗ lực như vậy, tôi tin cô sẽ trở thành một người ưu tú.

Đến lúc đó cô nhìn lại, cô sẽ phát hiện ra mọi chuyện hôm nay thật ra cũng chẳng có gì to tát cả.

Thôi được rồi, tôi cúp máy đây." Diệp Việt lần đầu tiên rót súp gà tâm hồn cho người khác, cảm thấy rất không quen. "Vâng ạ." "Được rồi, không còn thắc mắc gì nữa chứ?" "Hết rồi ạ.

Sếp ăn cơm ngon miệng nhé." Con nhóc này, cũng còn chút lương tâm nhỉ?

Còn biết quan tâm đến anh, xem ra anh không nuôi phải một con sói mắt trắng.

Hài lòng. "Ừm." Anh cố tỏ ra thâm trầm. "Chào sếp." Cúp điện thoại, Lãnh Yên Nhiên lại tìm y tá hỏi thăm, y tá nói Diệp Việt đã nộp 2 triệu vào đó, phí phòng bệnh này của họ cũng được tính thấp hơn, 2 triệu có thể duy trì được một thời gian dài.

Lãnh Yên Nhiên hít một hơi thật sâu, rồi bước vào phòng. "Yên Nhiên, hỏi xong chưa, rốt cuộc là thế nào?" "Mẹ, là sếp của chúng ta sắp xếp ạ, chúng ta cứ yên tâm ở đi." "Haizz, như vậy dù sao cũng không hay, chúng ta chịu ơn người ta lớn quá." "Mẹ, con cũng không thể nghèo cả đời được, sau này từ từ trả sau." Lãnh Yên Nhiên cầm chai nước khoáng bên cạnh, tu một ngụm lớn.

Cô phải thành công. "Yên Nhiên, con nói thật cho mẹ biết, sếp của con bao nhiêu tuổi rồi?" Lãnh Yên Nhiên suýt nữa thì phun cả ngụm nước ra ngoài, ho sặc sụa một lúc lâu. "Mẹ, mẹ đang nghĩ gì vậy?" "Mẹ cũng chỉ đoán mò bình thường thôi, có phải con đã đồng ý với sếp con chuyện gì rồi không?" "Mẹ yêu của con, sớm biết vậy con nên để sếp con đến gặp mẹ, chỉ cần mẹ gặp anh ấy, nhất định sẽ dẹp bỏ suy nghĩ hiện tại của mẹ ngay." Lãnh Yên Nhiên cười.

Mẹ cô rốt cuộc đang nghĩ gì vậy, tưởng cô đã bán thân cho một lão già nào đó sao?

Sao có thể chứ. "Dù sao thì mẹ không gặp người ta, làm sao biết được." "Mẹ, mẹ không tin lời con thì cũng nên tin lời y tá chứ.

Vừa nãy người ta cũng nói rồi, đó là cậu cả nhà họ Diệp.

Sếp con mới 22 tuổi, lớn hơn con một tuổi, vừa mới tiếp quản sự nghiệp của ông ngoại." "Vậy trông thế nào?" Lãnh Yên Nhiên dở khóc dở cười: "Mẹ, người ta cao mét tám gần mét chín, tuyệt đối là một anh chàng đẹp trai, không phải loại người có ngoại hình kỳ quái đâu." "Ảnh đâu?" Lãnh Yên Nhiên lên mạng tìm ảnh buổi họp báo ra mắt, Lãnh Tâm nhìn anh chàng đẹp trai trên ảnh, mắt sáng rỡ, đúng là rất tuấn tú. "Vậy có phải người ta để ý con không?

Sao lại giúp chúng ta một việc lớn như vậy?" Mẹ Lãnh không tin trên đời này có người tốt đến thế, có thể không cầu báo đáp, vô duyên vô cớ đối xử tốt với một người như vậy. "Mẹ, mẹ thấy có khả năng không?

Con gái mẹ có thể câu được con rùa vàng như vậy sao?" Mẹ Lãnh nhìn Lãnh Yên Nhiên từ trên xuống dưới, rất nghiêm túc nói: "Mẹ thấy chẳng qua là con chưa chăm chút thôi, nếu chịu khó sửa soạn trang điểm một chút thì chắc cũng không tệ đâu." Lãnh Yên Nhiên nắm tay mẹ: "Mẹ ơi, con vẫn luôn nhớ lời mẹ nói với con, phải làm người đàng hoàng chính trực.

Con và sếp con thật sự không có gì cả, mẹ cứ yên tâm ở lại đây đi, đây tuyệt đối không phải là do con gái mẹ bán rẻ nhân cách mà có được đâu, mẹ an tâm nhé." "Ừm, mẹ tin con." "Đó là vì con gái mẹ tuyệt đối xứng đáng để mẹ tin tưởng." Lãnh Yên Nhiên ở trong phòng bệnh chăm sóc mẹ Lãnh hai ngày.

Phòng bệnh này thật sự quá tiện lợi, Lãnh Yên Nhiên còn tự mình đi mua thức ăn, tự hầm canh cho mẹ uống.

Rõ ràng là phòng bệnh, nhưng hai mẹ con quây quần bên nhau, cũng coi như có cảm giác của một gia đình.

Lúc trở về khu đào tạo, Lê U Nhi mang cho cô một đống đồ ăn vặt, còn đặc biệt mang cho cô một bộ sản phẩm chăm sóc da.

Ngược lại là cô, chẳng mang theo thứ gì.

Thật không ra thể thống gì. "U Nhi, cậu đây là?" "Không được từ chối đâu nhé, tớ nói cho cậu biết, đây là tớ đặc biệt chọn cho cậu đấy." "Cái này chắc tốn nhiều tiền lắm nhỉ." "Cậu tưởng tớ là kẻ lắm tiền à, cái này không đáng tiền đâu, cũng chỉ đắt hơn hộp kem Đại Bảo của cậu một chút thôi.

Dạo này trời trở lạnh rồi, hộp kem Đại Bảo đó của cậu không thích hợp dùng nữa đâu." "Tớ dùng thấy vẫn tốt mà." "Bảo bối Yên Nhiên, cậu nghe tớ đi, cái tớ mua cho cậu tuyệt đối tốt hơn cái của cậu.

Chúng ta sắp vào giới giải trí rồi, tuổi xuân sắc đẹp chính là vốn liếng, cho dù còn trẻ cũng phải bảo dưỡng bản thân, đừng bướng bỉnh nữa được không?" Lãnh Yên Nhiên cũng không khách sáo nữa, cô biết điều kiện gia đình Lê U Nhi rất tốt: "Được, vậy sau này có cần tớ giúp gì thì cứ nói nhé." Bây giờ cô cũng chỉ có thể viết séc khống cho họ thôi. "Đương nhiên là có rồi, sau này cậu thành sao lớn nhớ nâng đỡ em gái này nhé." "Chỉ biết trêu tớ thôi." "Tớ nói thật đấy, lúc này không nịnh bợ cậu, sau này mới nịnh bợ thì chắc chắn cậu sẽ không cho tớ cơ hội nữa đâu." "Ha ha." Thời gian đối với Mạc Hữu An mà nói, thật sự quá khó khăn.

Đợi rất nhiều ngày, cuối cùng cũng đợi được tin của Lục Nghiêu, chỉ là điện thoại do Lâm Y Y gọi tới, chỉ để lại một câu "Chị dâu mau đến bệnh viện" rồi cúp máy.

Khi cô gọi lại thì bên kia đã tắt máy.

Mạc Hữu An căn bản không thể chờ đợi được nữa.

Anh Nghiêu Nghiêu về rồi, anh Nghiêu Nghiêu về rồi.

Chương 1601

Trong đầu cô chỉ còn lại mấy chữ này, cô bật dậy, chạy về phía gara dưới hầm.

Mọi người thấy hành động của cô đều hoảng sợ, còn tưởng đã xảy ra chuyện gì lớn. "Tổng giám đốc Mạc." Thư ký gọi. "Tôi có việc phải ra ngoài một chuyến, không có việc gì đặc biệt quan trọng thì đừng gọi cho tôi." Nói xong, khóe môi cô cong lên, cảnh này lại khiến mọi người ngây người.

Nữ tổng tài mặt lạnh của họ bao giờ mới có nụ cười như vậy chứ. "Vâng, tổng giám đốc Mạc." Mạc Hữu An lái xe thẳng đến bệnh viện.

Giữa đường, cô nhận được một cuộc điện thoại từ số lạ, vốn định cúp máy, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào cô vẫn bắt máy.

Bên trong truyền đến một giọng nói quen thuộc.

Đó là giọng của anh Nghiêu Nghiêu.

Nước mắt Mạc Hữu An lập tức trào ra: "Anh Nghiêu Nghiêu." "Tảng băng nhỏ, khóc cái gì mà khóc, anh Nghiêu Nghiêu của em về rồi mà em còn khóc nhè, đừng để nhân viên của em cười cho.

Điện thoại của bọn anh đều hết pin rồi, đây là mượn điện thoại người khác gọi đấy." "Vâng vâng." Trước đây cô đặc biệt ghét biệt danh này, nhưng bây giờ nghe từ miệng anh gọi ra, lại cảm thấy thật dễ nghe, có cảm giác muốn rơi lệ. "Vẫn còn khóc đúng không?" "Em không khóc nữa, anh không sao chứ, có phải bị thương không?" "Không sao đâu, anh vẫn ổn đây, còn gọi điện cho em được này." Lục Nghiêu ôn hòa nói.

Lâm Y Y đứng bên cạnh cứ đảo mắt lia lịa, đại ca đúng là nói dối không chớp mắt, xương sườn gãy rồi, trong người còn một viên đạn, ổn cái gì mà ổn.

Không thể nhanh hơn một chút được sao, còn đang đợi đẩy anh vào phòng phẫu thuật đấy.

Ai mà ngờ được, tảng băng lớn ngày thường cũng là một người sủng vợ có thực lực, lúc quan trọng chỉ nghĩ đến việc không để vợ lo lắng. "Anh thật sự không sao chứ?" Mạc Hữu An không mấy tin tưởng.

Không sao thì làm sao có thể vừa về đã chạy thẳng đến bệnh viện. "Không có gì to tát cả, chỉ bị thương nhẹ thôi." "Vậy thì tốt rồi, em đang trên đường, sắp đến nơi rồi." Giọng Lục Nghiêu đột nhiên trở nên nghiêm túc: "Tảng băng nhỏ, anh cảnh cáo em, không được lái xe nhanh, em mà thiếu một sợi tóc gáy nào, đừng trách anh chấn chỉnh phu cương." Mạc Hữu An sụt sịt mũi, ngơ ngác hỏi: "Anh Nghiêu Nghiêu, anh có bị hồ đồ không vậy, cái thứ phu cương đó anh có sao?" Ở nhà, anh rõ ràng chẳng có địa vị gì cả.

Cái gì cũng nghe theo cô.

Anh định tạo phản sao?

Chuyện này còn phải hỏi xem cô có đồng ý không đã, đâu phải anh có thể tự mình quyết định được?

Ha ha.

Mạc Hữu An dường như nghe thấy một tràng cười khúc khích, lúc này mới nhớ ra có thể đồng đội của anh đang ở bên cạnh, gay go rồi, phen này hình như làm anh mất mặt rồi.

Lục Nghiêu giả vờ hung dữ nói: "Tảng băng nhỏ, em ngứa da rồi phải không?

Xem anh về nhà xử lý em thế nào." "Thôi được rồi, được rồi, em sai rồi, em cúp máy lái xe cẩn thận đây." Mạc Hữu An không cãi lại nữa, dù sao cũng phải giữ chút thể diện cho anh.

Còn chuyện mấy ngày nay anh làm cô lo lắng, về nhà sẽ xử lý anh sau.

Kết thúc cuộc gọi, sắc mặt Lục Nghiêu lập tức trở nên đau đớn: "A Phi và Đại Mao họ đâu rồi?" "Anh Tịch và Đại Mao họ đã vào phòng phẫu thuật rồi, chỉ còn anh ở đây thôi." Lần này nhiệm vụ của họ hoàn thành thuận lợi, chỉ là tổn thất có hơi thảm trọng, mỗi người đều mang thương tích, cô coi như là người duy nhất có thể đứng vững ở đây.

Cũng may nhờ mấy người đàn ông này lúc quan trọng đã che chở cho cô.

May mà không thiếu một ai, mọi người đều bình an trở về.

Đây đã là kết quả tốt nhất rồi. "Được, vào thôi, tốt nhất là nhanh lên, đẩy anh ra trước khi tảng băng nhỏ nhà anh đến." Nếu không con nhóc đó chắc chắn lại lén lau nước mắt.

Anh ghét nhất là nhìn thấy nước mắt của cô, đau lòng lắm.

Còn khó chịu hơn bị chém một nhát. "Lạy đại ca, cái này không phải em kiểm soát được, em có phải bác sĩ đâu." Lâm Y Y rất bất lực.

Đưa những người khác vào phòng phẫu thuật thì đơn giản, đến lượt anh thì phiền phức vô cùng, vừa phải gọi điện, vừa phải đưa ra yêu cầu.

Người bị thương làm gì có những quyền lợi đó chứ. "Vậy cô không biết nghĩ cách à?" "Em thấy anh cứ ngoan ngoãn trị liệu đi, nếu không chị dâu đến sẽ càng lo lắng hơn, dù sao cũng đã trở về bình an rồi, cũng đã lo lắng nhiều ngày như vậy, lo thêm một chút cũng không sao đâu." "Bác sĩ, nhanh lên đi." Lâm Y Y nói với bác sĩ đã chờ đợi từ lâu ở bên cạnh.

Không thể trì hoãn thêm nữa, viên đạn phải được lấy ra ngay lập tức, nếu không cánh tay sẽ bị phế.

Lúc Mạc Hữu An đến, Lục Nghiêu đang nửa dựa vào giường bệnh, cánh tay còn treo cao, băng bó kín mít.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lục Nghiêu vừa nhìn đã thấy vợ yêu của mình, khóe môi nở một nụ cười, cả người lập tức trở nên dịu dàng: "Tảng băng nhỏ, ngẩn ra đó làm gì, không nhận ra chồng em nữa à?" Mạc Hữu An nhìn anh, sống mũi cay xè, cô cố nén lại sự thôi thúc muốn lao ngay vào lòng anh.

Cuối cùng anh cũng đã trở về.

Nếu còn bắt cô chờ đợi thêm nữa, cô cũng không biết mình có thể chịu đựng nổi không. "Tảng băng nhỏ, có phải bị vẻ anh tuấn đẹp trai của chồng em làm cho xiêu lòng, chân mềm nhũn đi không nổi nữa không?

Đừng mà, anh còn đang chờ cái ôm của em, chờ nụ hôn của em đấy." Đúng là cái tên Lục Nghiêu lưu manh đó rồi, chẳng bao giờ để ý xung quanh có người ngoài hay không, nói chuyện lúc nào cũng mang theo vẻ cà lơ phất phơ, không nghiêm túc được nửa phút.

Cô không kích động chạy qua, mà chỉ nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Anh Nghiêu Nghiêu." "Qua đây, qua đây." Lục Nghiêu vẫy vẫy tay với Mạc Hữu An.

Chương 1602

Lâm Y Y rất biết điều, lúc này mà không rút lui thì sẽ phải chịu ánh mắt áp lực cao của đại ca: "Chị dâu, đại ca không sao đâu, ở đây giao cho chị nhé, em đi xem các anh em khác đây." "Được, cảm ơn Y Y nhé." Mạc Hữu An gật đầu. "Cảm ơn gì chứ, khách sáo quá." Lâm Y Y biết điều đóng cửa lại, Lục Nghiêu cười.

Con nhóc này chẳng có ưu điểm gì khác, chỉ được cái đặc biệt biết điều. "Tảng băng nhỏ, sao còn đứng đó thế, mau qua đây." "Vâng." Mạc Hữu An chạy nhỏ đến. "Em ngốc à, như khúc gỗ ấy, mau cho anh ôm một cái." Mạc Hữu An ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Lục Nghiêu, Lục Nghiêu bĩu môi: "Tảng băng nhỏ, ôm anh đi." Bị thương ở tay đúng là phiền phức thật, muốn ôm vợ cho đàng hoàng cũng không được.

Mạc Hữu An có chút cạn lời, người đàn ông này sao lại làm nũng thế này, nhưng nhìn một tay anh treo lơ lửng, giống như hiệp sĩ một tay, trông cũng có vẻ đáng thương.

Mạc Hữu An giơ tay ôm lấy anh.

Cảm nhận được vòng tay ấm áp của vợ, Lục Nghiêu thoải mái nhắm mắt lại, một trái tim dường như đột nhiên được lấp đầy. "Tảng băng nhỏ, ôm chặt chút nữa." "Anh to con như vậy, em làm sao ôm hết được anh chứ." Người này trông có vẻ gầy gầy, nhưng thực ra rất vạm vỡ, hai tay cô chưa chắc đã ôm trọn được anh. "Anh là đàn ông mà, lại không giống phụ nữ các em cần eo thon nhỏ, lớn lên như anh đây, eo tốt có sức, là phúc của em đấy." "Lưu manh, lại nói bậy bạ rồi." Lục Nghiêu giơ tay còn lại lên, véo véo má cô: "Nhớ em rồi." Mạc Hữu An đỏ bừng mặt, nhìn anh từ trên xuống dưới một lượt:

"Anh cứ dưỡng thương cho tốt đi, an phận một chút." "Em nhìn cái gì đấy, nghi ngờ chồng em phải không?" "Thôi được rồi, đừng có một tí là nổi nóng, anh biết rõ em không có ý đó mà." Cô hoàn toàn không dám nghi ngờ giá trị cầm thú của anh. "Thế mới đúng chứ, về phương diện này phải khen chồng em nhiều vào." Mạc Hữu An cũng không còn hy vọng người này có thể nghiêm túc hơn được nữa. "Rốt cuộc các anh đã đi làm gì vậy?

Sao lại đi lâu thế?

Hơn một tháng rồi." "Hóa ra em cũng nhớ anh đến thế, đếm từng ngày trôi qua cơ à." "Lục Nghiêu, em đang hỏi anh đấy, nói được thì nói cho em biết, không nói được thì bảo là cơ mật, đừng có lảng sang chuyện khác." Không biết cô đang rất sốt ruột sao?

Nhiệm vụ đã kết thúc, đây cũng không còn là bí mật gì nữa. "Bọn anh đến nước M giải cứu hai đặc công.

Hai vị đặc công này đã hoạt động ngầm ở nước ngoài nhiều năm, nắm giữ rất nhiều bí mật của nước ngoài, nhưng không cẩn thận bị lộ.

Cứu được họ về đối với đất nước là một chuyện may mắn, đối với việc xây dựng quốc phòng có rất nhiều lợi ích." Lục Nghiêu cũng chỉ giải thích đơn giản.

Anh không nói cho cô biết sự nguy hiểm trong đó, họ suýt nữa thì toàn quân không trở về được, may mà lúc quan trọng mọi người phối hợp tốt mới giữ lại được một mạng.

Mạc Hữu An hít một hơi thật sâu, giơ ngón tay cái về phía Lục Nghiêu: "Anh Nghiêu Nghiêu, các anh giỏi lắm." "Em dỗ con nít đấy à, có ai cổ vũ người ta như vậy không?" Người này, yêu cầu thật nhiều. "Vậy phải cổ vũ thế nào?" "Đương nhiên là nụ hôn của em rồi, tự giác đi." Lục Nghiêu chỉ vào mặt mình.

Vẻ mặt như kiểu em mau nhào tới đi, anh đã bày sẵn tư thế rồi.

Mạc Hữu An đỏ mặt, giơ tay quàng qua cổ anh, rồi áp lên môi anh, nhẹ nhàng mơn trớn.

Lục Nghiêu không hài lòng với động tác chậm chạp này của cô, tay còn lại ôm lấy eo thon của cô, làm cho nụ hôn này sâu hơn và sâu hơn nữa, bộc phát tất cả nhiệt tình và nhớ nhung.

Hai người đang là vợ chồng son, vốn là lúc mặn nồng, đột nhiên xa nhau cả tháng trời, đúng là xa cách một chút càng thêm nồng thắm.

Dần dần, Mạc Hữu An cảm thấy móng vuốt của ai đó bắt đầu không ngoan ngoãn, vội vàng đẩy anh ra, tim đập thình thịch nói: "Anh Nghiêu Nghiêu, anh ngoan ngoãn chút đi, anh bây giờ là bệnh nhân đấy." Lục Nghiêu cũng cảm thấy chỗ xương sườn đau âm ỉ, vừa rồi đúng là quá nhập tâm.

Có cần phải bi thảm thế này không, khó khăn lắm mới trở về, thế mà chuyện muốn làm lại không làm được.

Thật chẳng có chút ý nghĩa nào.

Bi thảm quá rồi.

Thấy Lục Nghiêu mặt mày buồn bã, Mạc Hữu An cũng thấy buồn cười: "Anh Nghiêu Nghiêu, cánh tay của anh rốt cuộc bị thương thế nào vậy?" "Trúng một viên đạn, đã lấy ra rồi." "Đạn?" Mặt Mạc Hữu An lập tức trắng bệch. "Xem em sợ chưa kìa, có gì đáng sợ đâu." "Vậy còn eo của anh?" Vừa rồi cô có để ý anh rất không tự nhiên. "Gãy xương sườn." Cô cứ tưởng anh chỉ bị thương nhẹ, nào ngờ lại nghiêm trọng như vậy: "Anh đúng là thật, vậy mà còn nói là chuyện nhỏ." "Đúng là chuyện nhỏ mà, em xem anh bây giờ khỏe như rồng như hổ, đang sầu không có chỗ phát tiết đây này." Mạc Hữu An nghĩ một lúc cũng không tranh cãi với anh nữa.

Làm nghề của họ, bị thương đúng là chuyện thường tình. "Đói chưa?

Em đi lấy cho anh chút gì ăn nhé." "Sao cũng được, chỉ cần được ăn cơm cùng em, anh đều cảm thấy hạnh phúc." Mạc Hữu An cũng cười: "Vậy anh đợi nhé, em bảo quán ăn xào mấy món mang qua đây." "Đừng mà, trời lạnh, thức ăn dễ nguội lắm." "Vậy anh muốn ăn gì?" "Lẩu." "Thế mà anh còn nói sao cũng được, em thấy anh còn nhiều chuyện hơn cả phụ nữ." "Ha ha, phiền tảng băng nhỏ nhà chúng ta rồi, trời lạnh, ăn lẩu mới có không khí, gọi cả mấy người kia qua đây nữa, mọi người đều vất vả rồi." Hóa ra là nhớ đến anh em của mình.

Người đàn ông này thực ra rất trọng tình nghĩa. "Được, vậy em bảo người nghĩ cách, hôm nay nhất định phải để các anh ăn một bữa lẩu nóng hổi." "Bà xã đại nhân không cần vội, cứ từ từ, bọn anh đều chưa đói đâu." Mạc Hữu An có thể tin lời anh sao, mấy người này trông thảm hại như vậy, vừa nhìn đã biết là vội vã trở về, sao có thể không đói được.

Mạc Hữu An lập tức liên hệ với một nhà hàng lẩu đồng ở địa phương, mang cả bộ thiết bị của họ qua, các món ăn có trong quán cũng mang hết sang.

Một tiếng sau là mọi thứ đã xong xuôi.

Lục Nghiêu ngồi một bên nhìn vợ vì một câu nói của mình mà bận rộn ngược xuôi, anh lười biếng híp mắt, khóe miệng cũng cong lên thật cao, vẻ mặt đầy hưởng thụ.

Hiệu suất làm việc của nữ tổng tài bá đạo đúng là cao thật. "Anh Nghiêu Nghiêu, đã báo cho bố mẹ chưa?

Họ biết anh về chưa?" Mạc Hữu An vừa bận rộn vừa hỏi. "Vẫn chưa." "Anh cũng thật là, chuyện quan trọng như vậy mà không nói với họ, họ vẫn đang lo lắng sợ hãi cho anh đấy." Dù mọi người ngầm không nói ra, nhưng không có nghĩa là họ không lo lắng. "Có vợ quên mẹ mà, câu này cũng không phải không có lý, anh một lòng chỉ nghĩ đến em thôi." "Thật là, mẹ mà nghe thấy lời này của anh chắc sẽ đau lòng lắm." "Làm phiền bà xã đại nhân rồi." Lục Nghiêu miệng lưỡi ngọt ngào.

Mạc Hữu An chuẩn bị xong lẩu, lại bắt đầu gọi điện báo cho bố mẹ hai bên, nhưng các bậc phụ huynh đều nói Lục Nghiêu cứ giao cho cô, họ rất yên tâm, nên không qua góp vui nữa.

Chương 1603

"Anh Nghiêu Nghiêu, sau này những chuyện như thế này phải nhớ nói cho bố mẹ biết." Mặc dù bố mẹ chồng đều là người nhìn mình lớn lên, nhiều chuyện sẽ không so đo với cô.

Nhưng là một người con dâu, cô không thể chỉ hưởng thụ sự tốt đẹp của người ta mà bản thân cũng phải làm gì đó.

Mạc Hữu An phát hiện từ khi kết hôn, dường như có một số chuyện cô luôn thích suy nghĩ nhiều.

Nghĩ nhiều rồi, hình như cũng trở nên thấu tình đạt lý hơn trước. "Biết rồi, bà xã đại nhân." "Được rồi, anh ngồi yên đi, em đi gọi Y Y và mọi người qua ăn lẩu." "Ừ, nghe lời bà xã đại nhân." Nghe anh một tiếng "bà xã đại nhân", hai tiếng cũng "bà xã đại nhân", cảm giác này thật khó tả.

Mạc Hữu An đỏ mặt đi tìm Lâm Y Y và những người khác.

Lâm Y Y đang chăm sóc Tịch Phi, dáng vẻ người phụ nữ nhỏ bé đó khác hẳn với trước đây.

Cô dường như đến không đúng lúc. "Anh Tịch, bảo anh nằm thì cứ nằm đi mà, anh tự ngược đãi mình à, bao nhiêu ngày rồi không được nghỉ ngơi tử tế, anh ngủ một lát đi." "Anh không buồn ngủ." "Sao lại không buồn ngủ, anh yên tâm, em canh chừng anh, tuyệt đối không để mấy cô y tá nhỏ kia chiếm hời của anh đâu." "Em nói đi đâu vậy?" Y tá chiếm hời của anh lúc nào chứ. "Anh đừng tưởng em không thấy, vừa rồi em thấy cô y tá nhỏ kia nhân cơ hội sờ ngực anh chiếm hời rồi." Lâm Y Y ghen ra mặt.

Người đàn ông cô thích, chính cô còn chưa sờ mà đã bị người phụ nữ khác ra tay trước, càng nghĩ càng tức.

Thân hình của anh Tịch nhà cô là chuẩn nhất đấy.

Hừ, y tá nữ ở bệnh viện này đều là nữ háo sắc, đợi có thể di chuyển được sẽ đổi bệnh viện ngay lập tức. "Y Y, người ta đang băng bó cho anh." "Băng bó mà như vậy à?

Tưởng em mù chắc." Lâm Y Y bĩu môi, càng nghĩ càng tức.

Mạc Hữu An đứng ở cửa, tiến không được mà lùi cũng không xong. "Thật mà." "Hừ, đàn ông các anh đều như vậy, rất hưởng thụ phải không, chìm đắm trong đó, hoàn toàn không biết mình bị chiếm hời." "Vậy em muốn thế nào?" Bất kể Lâm Y Y nói gì, Tịch Phi đều ra vẻ một người đàn ông tốt, mặt đầy cưng chiều.

Mạc Hữu An nhạy bén nhận ra quan hệ của hai người này dường như đã tiến thêm một bước so với trước đây.

Trước kia Lâm Y Y ở trước mặt Tịch Phi rất cẩn thận, mang theo một vẻ rụt rè, giữa hai người dường như có một lớp giấy ngăn cách.

Lần này hình như đã chọc thủng rồi, trông không còn gượng gạo như vậy nữa.

Lâm Y Y, một người thẳng thắn phóng khoáng như vậy, dường như cũng đã trở thành một hũ giấm chua. "Em không biết." "Vậy để em sờ lại thì sao?" "Ối, em thấy đây là một ý hay, lại đây lại đây, bây giờ em sờ một cái trước đã." Tịch Phi: “...” Anh vừa ngẩng đầu lên đã thấy Mạc Hữu An, khuôn mặt vốn lạnh lùng xuất hiện một vệt hồng, anh đưa tay lên che miệng ho nhẹ một tiếng. "Sao thế, anh lại đổi ý rồi phải không, đây là anh tự hứa đấy nhé, đàn ông nói được là phải làm được." "Chị dâu, chị đến rồi." Tịch Phi đành phải nói.

Mạc Hữu An cười gượng, "Không làm phiền hai người chứ?" Lâm Y Y lập tức nhảy dựng lên, như không có chuyện gì xảy ra, chạy tới khoác tay Mạc Hữu An, "Chị dâu, chị nói gì vậy, sao lại làm phiền chứ, ban ngày ban mặt, chúng ta có thể làm chuyện gì mờ ám được sao?

Không phiền, không phiền." Da mặt của cô gái này cũng thật là dày, chẳng trách có thể theo đuổi được tảng băng lạnh như Tịch Phi. "Mọi người chắc vẫn chưa ăn cơm nhỉ, em có nhờ người làm lẩu ở phòng bệnh của Lục Nghiêu, chị bảo mọi người cùng qua ăn chút đi." "Lẩu à." "Ừm." "Chị dâu, chị tuyệt quá, thời tiết này ăn lẩu là tuyệt nhất, em đi tập hợp mọi người ngay đây." Lâm Y Y hấp tấp rời đi, trong phòng bệnh tức khắc chỉ còn lại Tịch Phi và Mạc Hữu An.

Tịch Phi vốn là người lạnh lùng, thường xuyên im lặng không nói.

Trong chốc lát, không khí có phần hơi gượng gạo.

Mạc Hữu An mỉm cười, "A Phi, cậu bị thương ở đâu vậy?" "Em bị một phát đạn ở ngực." "Vậy để chị đi lấy xe lăn cho cậu." "Làm phiền chị dâu rồi." "Không sao." Mạc Hữu An đi lấy một chiếc xe lăn, rồi đỡ Tịch Phi ngồi lên, vừa đẩy ra ngoài đã gặp Lâm Y Y quay lại. "Aiya, em cũng vừa mới nghĩ tới, cảm ơn chị dâu nhé, chị đi xem đại ca đi, để em đẩy anh Tịch." Lâm Y Y có chút ngại ngùng gãi đầu.

Dựa theo tính cách hay ghen của đại ca nhà mình, nếu thấy Mạc Hữu An đẩy Tịch Phi vào, lát nữa không chừng sẽ gây khó dễ cho anh Tịch.

Chuyện này tuyệt đối phải tránh. "Vậy được, những người khác không sao chứ, có cần chị qua giúp không?" "Không sao, em đã lo xong rồi, toàn là đám đàn ông thô kệch, không yếu ớt như vậy đâu." Mọi người đều tụ tập đông đủ, Mạc Hữu An phát hiện mấy người này ai cũng bầm dập, ít nhiều đều bị thương, chỉ có Lâm Y Y là lành lặn.

Có thể khiến đội đặc nhiệm của họ trở nên như vậy, sự nguy hiểm trong đó không cần nói cũng có thể đoán được.

May mà mọi người đều đã trở về. "Cảm ơn chị dâu." "Mọi người không cần khách sáo, ăn ngon nhé, còn muốn ăn gì cứ nói với tôi, tôi sẽ sắp xếp." "Chị dâu thật là chu đáo." Cả nhóm vừa nói vừa cười, tuyệt nhiên không nhắc đến chuyện đã xảy ra mấy ngày nay.

Mạc Hữu An phát hiện sức chiến đấu của mấy người đàn ông này thật sự rất đáng sợ, giữa chừng cô lại phải cho người mang thêm một ít đồ ăn tới.

Bữa lẩu này kéo dài đến tận chiều.

Sau khi ăn xong, mọi người trở về phòng của mình nghỉ ngơi. "Trời, có phải mấy người mấy ngày rồi không ăn cơm không?" "Hai ba ngày gì đó." "Ra là vậy, chẳng trách ai nấy đều như sói đói." Mạc Hữu An dọn dẹp phòng, rồi cho người mang hết bát đĩa đi, làm xong xuôi, cả người cô cũng toát ra một lớp mồ hôi. "Vợ yêu, em nghỉ một lát đi." "Nghỉ ngơi gì chứ, em về nhà một chuyến, lấy cho anh ít quần áo thay giặt, anh không ngửi thấy trên người anh có mùi à, bao nhiêu ngày rồi anh chưa tắm thế." Lục Nghiêu hít hít mũi, hình như đúng là rất khó ngửi, khổ thân cô bé này vừa rồi còn ôm ấp anh, "Vợ ơi, em chê anh, anh không vui." "Em nói thật mà, anh biến thành ông chú lôi thôi rồi.

Mấy người anh em của anh em cũng phải chuẩn bị cho họ một ít." Điều cô chưa nói là, anh còn để râu ria xồm xoàm. "Vậy được rồi, lái xe cẩn thận, tối nay nhất định phải đến với anh nhé, đừng có lừa anh, anh sợ." "Đi đi, một người đàn ông to xác như anh mà sợ cái gì." "Sợ không được ôm vợ chứ sao.

À, đúng rồi, đồ của Tịch Phi thì khỏi cần chuẩn bị, người ta bây giờ không phải là cẩu độc thân nữa, phải cho Y Y một cơ hội thể hiện chứ." "Hai người họ thật sự ở bên nhau rồi à?" Xem ra cảm giác của cô vẫn chính xác. "Ừm, vào thời khắc sinh tử, Lâm Y Y đã tỏ tình."

"Sau đó Tịch Phi đồng ý?" "Ừm." "Cảm giác thật đáng yêu." Tảng băng lớn đi với trái ớt nhỏ, cảm giác rất hài hước. "Đáng yêu cái gì, Lâm Y Y chỉ là một con bé điên, đanh đá ngang ngược, ba ngày là lộ nguyên hình, sau này Tịch Phi khổ dài dài." Nhớ lại cảnh tượng vừa thấy, Mạc Hữu An cũng bật cười, Lâm Y Y quá ngự tỷ rồi, vừa rồi còn định lột áo người ta để sàm sỡ ngực nữa chứ.

Chương 1604

Là cô đã phá hỏng chuyện tốt của người ta.

Không biết khi nào cô mới có được sự táo bạo đó. "Được rồi, em đi đây." Thấy Mạc Hữu An lại đi, Lục Nghiêu lại tủi thân nói: "An An." "Lại sao nữa?" "Đi nhanh về nhanh nhé." "Biết rồi, anh không cần phải lặp lại nữa đâu." Lắm lời, dính người. "Vậy em đi đi." Lục Nghiêu vẫy vẫy tay. "Được, em đi thật đây." Lục Nghiêu quay mặt đi, "Thôi, em mau đi đi." Mạc Hữu An thực ra cũng không nỡ rời xa anh, nhưng lại phải về nhà chuẩn bị đồ cho anh.

Họ trở về quá đột ngột, cô không có chút chuẩn bị nào.

Bây giờ cô cuối cùng cũng đã trải nghiệm được cái gọi là lưu luyến không rời của những cặp đôi trẻ, thực ra đó không phải là làm màu, những người yêu nhau thật sự sẽ như vậy, hận không thể ở trong tầm mắt của đối phương từng giây từng phút.

Mạc Hữu An dùng tốc độ nhanh nhất về nhà thu dọn đồ đạc, rồi vội vã chạy đến bệnh viện.

Quả nhiên thấy Lục Nghiêu đang mong ngóng chờ đợi, giống như một con hươu cao cổ.

Trong khoảnh khắc không khỏi cảm thấy có chút buồn cười. "Anh Nghiêu Nghiêu." "Vợ à, em là ốc sên hả?" "Anh mới là ốc sên ấy, em mới đi có một tiếng rưỡi thôi." "Cảm giác như đã lâu lắm rồi không gặp em." "Được rồi, đừng dẻo miệng nữa, để em sửa sang lại cho anh một chút, chú Lục." "Cô nhóc này, em nói gì thế." Lục Nghiêu định giãy giụa ngồi dậy, kết quả vừa dùng sức, chỗ xương sườn lại đau.

Mạc Hữu An sợ hết hồn, vội vàng đè vai anh xuống để anh ngồi yên. "Đừng giãy giụa nữa, anh bây giờ là người tàn phế một nửa, nghỉ ngơi cho tốt, dù sao em cũng không chê anh đâu." "Vẫn là vợ anh tốt nhất." Lục Nghiêu nằm xuống, thoải mái nhắm mắt lại, một tay quyến luyến ôm lấy eo nhỏ của Mạc Hữu An. "Được rồi, bắt đầu thôi." "Anh ôm em thế này, em không tiện làm." "Cứ như vậy đi, dù sao cứ từ từ, chúng ta cũng không vội." Mạc Hữu An cảm thấy người này thật sự quá dính người, cô liếc nhìn bàn tay trên eo mình, mỉm cười.

Thôi kệ anh vậy.

Thế là, trong phòng xuất hiện một khung cảnh vô cùng ấm áp, người đàn ông một tay ôm eo người phụ nữ, người phụ nữ thì cẩn thận bận rộn.

Không biết đã qua bao lâu.

Mạc Hữu An dùng một tư thế vô cùng khó chịu, dọn sạch râu trên cằm Lục Nghiêu, lại bôi cho anh đồ dưỡng da, lúc này mới hài lòng vỗ tay, cảm khái đầy thành tựu. "Cuối cùng cũng khôi phục lại thành anh Nghiêu Nghiêu đẹp trai của em rồi." Lục Nghiêu cảm thấy trên mặt và cổ mát lạnh, anh mở mắt ra, "Em bôi cái gì cho anh thế?" "Đồ dưỡng da của em, anh không phát hiện da anh xấu đi rất nhiều sao?" "Em dùng đồ của phụ nữ cho anh." "Đồ của phụ nữ thì sao, da dẻ mỏng manh của chúng em còn dùng được, một người đàn ông thô kệch như anh sao lại không dùng được.

Hôm nay thời gian gấp quá, để em tìm thời gian đi mua riêng cho anh một bộ sản phẩm dưỡng da cho nam, quyết định vậy đi, không được phản đối, phản đối vô hiệu." Mạc Hữu An vô cùng nghiêm túc. "Không cần những thứ đó đâu." "Em nói cần là cần, em không muốn mỗi lần anh thực hiện nhiệm vụ trở về lại biến thành một ông chú tang thương, tuổi không còn nhỏ nữa, phải bảo dưỡng cho tốt." "Tảng băng nhỏ, anh cảm nhận được sự ghét bỏ sâu sắc của em." "Em ghét bỏ anh đấy, thì sao nào?" "Cảm giác một thời gian không gặp, khí thế của tảng băng nhỏ nhà chúng ta tăng lên nhiều nhỉ." Nói đến đây, Mạc Hữu An lại nhớ ra một chuyện, cô khoanh tay trước ngực, "Đúng rồi, có một vấn đề em muốn hỏi anh, anh định làm thế nào để chấn chỉnh lại phu cương thế, đây là đã nghĩ ra cách trị em rồi à?" "Khụ khụ, chẳng phải chỉ nói đùa thôi sao, anh nói bừa, em nghe bừa là được rồi." Lục Nghiêu ngẩng đầu nhìn trần nhà. "Nhưng em lại coi là thật đấy." "Vợ à, anh thấy bây giờ có một chuyện cần em đối xử nghiêm túc hơn." "Chuyện gì?" "Cái mặt anh thì sửa sang xong rồi, nhưng trên người anh vẫn còn mùi, em nhìn được à, buổi tối em có thể yên tâm nép trong lòng anh không?" "Em có thể không nằm chung chăn với anh." "Em nhịn được chắc." Bốp.

Mạc Hữu An vỗ một cái vào trán Lục Nghiêu.

Á.

Cả hai đều sững sờ, Mạc Hữu An xoa xoa tay, cười gượng: "Sơ suất rồi." "Bạo hành gia đình, em đây là bạo hành gia đình trắng trợn." Mạc Hữu An lại muốn giơ tay lên, kết quả bị ánh mắt vô tội của Lục Nghiêu làm cho phải thu tay lại. "Em nói cho anh biết, đừng có giở trò lưu manh, nếu không cô nương đây không hầu hạ anh nữa." "An An, em đã không còn là cô nương nữa rồi, em là vợ của anh rồi." Đã hoàn toàn là người phụ nữ của anh, Diệp Việt gì đó, đi chết đi.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn thôi. "Lục Nghiêu, có thể nói chuyện tử tế được không?" "Được rồi mà, bà xã đại nhân, cầu xin được tắm rửa." "Lục Nghiêu, liêm sỉ của anh đâu rồi?" "Bị chó ăn rồi." Lục Nghiêu nghiêm túc, lý lẽ hùng hồn.

Mạc Hữu An không có cách nào với tên lưu manh này, cô lấy một chậu nước trong, sau đó nhắm mắt cởi quần áo của anh, một người đàn ông nào đó không hề nhúc nhích. "Lục lưu manh, anh không tự động tay được à?" "Trước đó hôn em quá nhập tâm, bị thương rồi, bây giờ không động đậy được nữa." "Anh lại bịa chuyện." "Không có, bác sĩ đã nói rồi, anh phải tĩnh dưỡng." Đây đâu phải là tĩnh dưỡng, đúng là một ông tướng thì đúng hơn.

Mạc Hữu An tiếp tục cởi, chỉ là bình thường tự mình cởi quần áo rất nhanh, cởi cho anh thì lại khó vô cùng.

Cộng thêm việc ai đó không hợp tác, loay hoay nửa ngày, cũng chỉ miễn cưỡng cởi được áo sơ mi của anh ra. "Anh Nghiêu Nghiêu, anh thật sự không động đậy được chút nào sao?" "Vợ à, em mở mắt ra là có thể làm việc tốt hơn rồi." "Anh..." Mạc Hữu An mở mắt ra.

Lần này nhìn, cô phát hiện trên người anh có những vết trầy xước ở các mức độ khác nhau, "Trời ạ, anh Nghiêu Nghiêu, anh đã lăn lộn ở đâu vậy, sao lại thành ra thế này?" "Bị vụ nổ làm bị thương." "Vậy còn có thể chạm vào nước không?" Mạc Hữu An đau lòng sờ lên. "Được mà, không sao đâu." Cho dù có bật máy sưởi, Mạc Hữu An cũng không dám chậm trễ, hít sâu một hơi, cắn răng cởi đồ Lục Nghiêu chỉ còn lại một chiếc quần lót.

Sau đó nhanh chóng lau người, lực đạo cũng không kiểm soát tốt, lúc nặng lúc nhẹ.

Lục Nghiêu vốn đang rất hưởng thụ sự phục vụ của vợ yêu, nhưng đột nhiên phát hiện, đôi tay nhỏ mềm mại không xương của cô cứ qua lại trên người anh, thật sự là một sự hành hạ to lớn.

Thế là, ai đó rất không biết xấu hổ mà có phản ứng.

Một cô nương nào đó cũng đỏ bừng mặt, "Lục lưu manh, anh đúng là..." "Vợ à, cái này anh có thể kiểm soát được sao?" Vẻ vô tội của Lục Nghiêu không phải là giả vờ.

Mạc Hữu An lau loạn xạ một hồi, vội vàng lau xong cho anh, sau đó ném một chiếc chăn lên người anh, "Tự mình yên phận đi, em đi giặt quần áo cho anh." "Anh vẫn luôn rất an phận mà, vợ ơi." "Em đang nói cái 'tiểu Lục Nghiêu' của anh ấy." Mạc Hữu An nghiến răng.

Nói xong, cô chạy thẳng vào phòng vệ sinh, giặt quần áo cho Lục Nghiêu.

Cô vò, vò thật mạnh.

Như vậy mới có thể làm cho nhiệt độ trên người mình giảm đi một chút.

Lục Nghiêu lúc này mới nhận ra mình bị vợ yêu trêu chọc, không nhịn được nói: "Lưu manh cũng lây được à?

Sao cảm giác tảng băng nhỏ cũng biến thành lưu manh rồi." Mạc Hữu An nghe thấy lời của Lục Nghiêu, suýt nữa thì ngã.

Rốt cuộc là ai lưu manh chứ, cô chỉ tốt bụng nhắc nhở một chút, sao lại dính líu đến lưu manh rồi.

Chương 1605

Mạc Hữu An mặt đỏ như gấc, đợi mọi thứ thu dọn xong, mới lề mề ra khỏi phòng vệ sinh.

Lưu manh Nghiêu đã như không có chuyện gì xảy ra, mỉm cười nhìn cô, chuyện vừa rồi cứ như là ảo giác của cô vậy.

Mạc Hữu An bị ánh mắt trần trụi của anh nhìn đến toàn thân không tự nhiên, hung dữ nói: "Nghỉ ngơi cho tốt đi, em vào phòng ngủ đây." Với thân phận của Lục Nghiêu, vừa chiến thắng trở về, phòng bệnh được sắp xếp cho anh tự nhiên là tốt nhất, bên trong cũng có phòng ngủ riêng.

Lục Nghiêu vỗ vỗ vào vị trí bên cạnh, "Vợ ơi, qua đây." "Không muốn." "Có cần tàn nhẫn như vậy không, muốn ngủ riêng với anh, anh là chồng yêu của em mà." Lục Nghiêu đáng thương nhìn Mạc Hữu An.

Mạc Hữu An có chút không nỡ, "Vậy anh phải đảm bảo không được làm bậy." "Làm ơn đi, anh làm bậy thế nào được, anh bị thương ở đâu em lại không biết sao." Anh cũng rất uất ức, rất đau khổ được không.

Mạc Hữu An nghĩ lại cũng đúng, dù sao anh cũng chỉ có thể dẻo miệng thôi, cũng không làm được gì.

Cô cong khóe môi, sau đó thoải mái nằm xuống bên cạnh anh, cô khoanh tay, hít hít mũi lên người anh, "Ừm, tuy vẫn còn chút mùi, nhưng đã đỡ hơn nhiều rồi, miễn cưỡng có thể ôm anh ngủ được." "Mạc Hữu An, em tuổi chó phải không, anh còn mùi ở đâu chứ." Sao anh không ngửi thấy. "Dù sao thì vẫn có.

Aiya, đi ngủ thôi, không nói những chuyện này nữa." Mạc Hữu An vốn định ôm eo Lục Nghiêu.

Cuối cùng cô rụt tay lại, quả quyết ôm lấy cánh tay không bị thương còn lại của anh.

Cô rúc vào lòng anh, Mạc Hữu An thoải mái thở dài, mùa đông lạnh giá vẫn là vòng tay của người này thoải mái nhất, giống như một lò sưởi lớn ấm áp.

Một làn hương thơm thoang thoảng từ người Mạc Hữu An truyền đến, Lục Nghiêu rõ ràng rất mệt rất buồn ngủ, nhưng lại không có chút buồn ngủ nào. "Vợ." "Ừm." "Vợ ơi, thương lượng với em một chuyện nhé." "Thương lượng gì?" "Anh khó chịu." Mạc Hữu An lập tức tỉnh ngủ, căng thẳng nói: "Có phải trong người không khỏe ở đâu không?

Em đi gọi bác sĩ." "Có bác sĩ sẵn ở ngay trước mắt rồi mà." "Hửm?" "Bệnh của anh chỉ có em mới chữa được." Cuối cùng, Mạc Hữu An vô cùng uất kết, cũng hiểu ra một đạo lý, cách chơi xấu thật sự có quá nhiều loại... (xin hãy tự tưởng tượng), cô mới bước chân vào giang hồ, đạo hạnh chưa đủ, đáng đời bị lừa gạt...

Nhưng mà, hai người lại có một giấc ngủ ngon.

Mạc Hữu An thậm chí còn có một giấc mơ đẹp, mơ thấy anh Nghiêu Nghiêu của cô đã trở về, vừa mở mắt ra quả nhiên đã thấy đôi mắt đen láy của ai đó. "Anh Nghiêu Nghiêu." "Chào buổi sáng, tảng băng nhỏ." Nhìn nụ cười mãn nguyện của anh, Mạc Hữu An lại nhớ đến những chuyện lộn xộn tối qua. "Anh Nghiêu Nghiêu, anh chỉ biết bắt nạt em thôi." Mạc Hữu An tố cáo. "Ngoan nào, sau này anh cũng sẽ giúp em." Thôi bỏ đi, không nói nữa, biệt danh "Lưu manh Nghiêu" không phải tự nhiên mà có, về phương diện này, cô giơ cờ trắng đầu hàng. "Anh Nghiêu Nghiêu, anh xuống giường được không?" "Phải cần xe lăn mới được." Muốn mau chóng hồi phục, vẫn nên nghe lời bác sĩ.

Tóm lại cả buổi sáng, Mạc Hữu An đều bận rộn vì Lục Nghiêu, phong thái ông tướng của ai đó thì khỏi phải bàn.

Mạc Hữu An lại hoàn toàn cam tâm tình nguyện, cô không đi làm mà ở lại bệnh viện chăm sóc Lục Nghiêu.

Lục Nghiêu cũng nghiêm cấm bất cứ ai đến thăm bệnh, đặc biệt hưởng thụ khoảng thời gian ở bên vợ.

Chưa ở được ba ngày, Lục Nghiêu đã đòi về nhà.

Bác sĩ cũng nói anh hồi phục rất tốt, về nhà tĩnh dưỡng cũng được, Mạc Hữu An cũng chiều theo ý Lục Nghiêu.

Lục Nghiêu nhìn từng cành cây ngọn cỏ trong nhà, cảm khái nói: "Aiya, cuối cùng cũng về lại căn nhà nhỏ của mình rồi, thật sự là nhớ quá đi mất." "Gần đây em đều ở nhà họ Mạc, chắc là một lớp bụi rồi, em đi dọn dẹp một chút." "Tảng băng nhỏ, hay là gọi người đến dọn dẹp đi?" "Không sao, em không mệt, chỉ là bụi thôi, lau một chút là xong." "Lấy được người vợ hiền huệ thế này anh thật sự là lời to rồi." "Anh bớt dẻo miệng đi, có muốn em gọt ít hoa quả cho anh ăn không?" "Không cần, anh xem tạp chí." "Vậy em không quan tâm đến anh nữa nhé." Mạc Hữu An thay một bộ đồ mặc ở nhà, sau đó lại bắt đầu bận rộn như con quay.

Không lâu sau, một giọng nói truyền vào. "Lục Nghiêu, sao con lại biến An An của chúng ta thành cô Tấm thế này?" "Bố mẹ, sao hai người lại đến đây?" "Sao, không chào đón chúng ta à." Giang Mạn không vui nói. "A a, làm gì có." "Được rồi, mẹ đi giúp An An dọn dẹp." "Vậy cảm ơn mẹ nhé." Giang Mạn thấy con trai được Mạc Hữu An chăm sóc tốt, cũng yên tâm, bà xắn tay áo lên cùng Mạc Hữu An bận rộn. "Mẹ, một mình con là được rồi, mẹ ngồi nghỉ đi." "Mẹ già rồi, nên vận động nhiều một chút, tốt cho sức khỏe." "Vâng ạ." Hai mẹ con dâu vừa bận rộn vừa trò chuyện, "An An, sao mẹ thấy con dạo này gầy đi thì phải?" "Không có đâu ạ, con không thấy thế." "Đó là con không phát hiện ra thôi, mặt nhỏ đi một vòng rồi." "Vậy hôm nay con ăn nhiều một chút." "Mẹ có mang gà mái già đến, lát nữa bảo bố con hầm canh cho hai đứa." "Mẹ cứ thế này sẽ làm chúng con hư mất." Mạc Hữu An cảm động nói.

Đây là biết cô không biết nấu ăn, Lục Nghiêu lại bị thương, nên chuyên môn đến nhà nấu cơm cho họ. "Cũng chỉ có một đứa con trai, một đứa con dâu này thôi, không chiều các con thì chiều ai chứ, Đóa Đóa cái đứa không đáng tin cậy kia, mẹ muốn tìm một chàng rể để cưng chiều cũng không dễ." "Đúng rồi, Ngôn Dục không phải vẫn ở nhà sao?" "Có, con bé đó dạo này an phận lắm, ngày nào cũng bám lấy Đóa Đóa đòi thi đấu với nó, thất bại rồi lại đến, càng thua càng hăng, mẹ bảo nó qua đây nó cũng không qua, cứ dính lấy Đóa Đóa thôi." Mạc Hữu An bật cười, "Xem ra sức hút của anh Nghiêu Nghiêu cũng không lớn đến thế." Người ta đối với anh cũng chỉ là nhất thời nhiệt tình, chưa đến mức bám riết không tha. "Chứ sao, vô tâm vô phế, y như Đóa Đóa." "Đóa Đóa phiền phức rồi đây." "Đóa Đóa cứ la làng đòi đánh ngất người ta rồi đóng thùng gửi về." "Haha, xem ra là bị nó bức đến thảm rồi." Buổi trưa, Mạc Hữu An gối đầu lên chân Lục Nghiêu, cặp vợ chồng trẻ thảnh thơi đút hoa quả cho nhau, tình chàng ý thiếp.

Trong bếp, một cặp vợ chồng già đang vui vẻ hầm canh, không khí vô cùng tốt đẹp. "Anh Nghiêu Nghiêu, anh nói xem hai chúng ta như vậy có phải là không tử tế lắm không?" Hai người trẻ tuổi thì nhàn rỗi, để hai người lớn tuổi bận rộn, thật quá bất hiếu. "Có gì mà không tử tế, người lớn cũng cần thời gian và không gian để yêu đương chứ, em đừng vào làm phiền họ, ở đây với anh là được rồi." "Yêu đương?" "Em tưởng sao, tình cảm của họ tốt lắm đấy.

Bố anh bao nhiêu năm nay năm nào cũng tạo bất ngờ cho mẹ anh." Mặc dù bất ngờ này thường xuyên lặp lại, ba năm năm mới đổi một lần, nhưng lần nào mẹ cũng vui như được mùa, dường như cả thế giới chỉ có bà là hạnh phúc nhất.

Anh và Đóa Đóa thật sự rất cạn lời.

Không biết có gì đáng cảm động chứ. "Không ngờ bố chúng ta còn có tế bào lãng mạn như vậy, thật không nhìn ra." "Ghen tị gì chứ, những thứ này anh đều có thể cho em." "Nói hay hơn hát, chúng ta đăng ký kết hôn cũng được một thời gian rồi, bất ngờ anh cho em đâu?" Mạc Hữu An tức giận nhìn Lục Nghiêu. "Chúng ta đăng ký kết hôn chính là bất ngờ lớn nhất rồi còn gì." "Đó là kinh hãi thì có?" Có ai vừa tan làm đã bị lôi vào Cục Dân chính đăng ký kết hôn không, chắc chỉ có mình cô thôi.

Lục Nghiêu véo véo má cô, "Tảng băng nhỏ, đợi đến khi tóc em bạc trắng, kể câu chuyện này cho cháu chắt chúng ta nghe, đây nhất định sẽ là một giai thoại, chúng nó sẽ cảm thấy ông của chúng nó quá lãng mạn, chiêu này cũng có thể nghĩ ra, đúng là nhân tài." "Mặt dày." "Thật mà, không tin đến lúc đó em thử xem." "Anh có phải nghĩ xa quá rồi không, đã nghĩ đến lúc làm ông rồi." "Anh vẫn luôn nhớ đấy, em phải sinh cho anh bốn năm đứa con, nếu có một đứa sớm kết hôn sinh con, làm ông bà cũng không cần quá nhiều thời gian." Con trai con gái còn chưa có, đã nghĩ đến chuyện làm ông, có ai đi một bước lên trời như vậy không? "Em nói bừa thôi, anh cũng nghe bừa đi." "Ăn vạ, phải không?" "Chính là ăn vạ đấy, anh làm gì được em?" Dù sao sinh hay không là chuyện của cô, nếu cô không sinh thì không ai làm gì được cô. "Xem anh trị tội người phụ nữ nói mà không giữ lời như em thế nào." Lục Nghiêu trực tiếp cù vào phần eo mềm của cô. "Aiya, anh hèn hạ, a a a, anh dừng tay lại." Mạc Hữu An sợ nhất là bị cù.

Chương 1606

"Rốt cuộc muốn sinh mấy đứa?

Nói lại lần nữa, nói xuôi tai anh thì anh sẽ tha cho em." "Anh bắt nạt người ta, em phải đi mách bố mẹ." "Đi đi, đi đi, cùng lắm là bị treo lên đánh một trận, từ nhỏ đến lớn anh cũng không phải chưa bị đánh qua, thêm một lần cũng không sao." Lục Nghiêu nhất quyết không buông tay. "Lưu manh Nghiêu, anh đáng ghét." "Phụ nữ thích nhất là khẩu thị tâm phi, anh biết em yêu anh đến chết đi được." Mạc Hữu An thật sự là bó tay, biết anh có vết thương, lại không dám giãy giụa quá mức.

Người đàn ông này chắc chắn đã nhìn thấu tâm tư của cô, nên mới không kiêng nể gì như vậy.

Đáng ghét. "Chúng ta giữ chút thể diện được không?" "Không cần thiết." "Có nói không?

Không nói anh cù chân em đấy." "Được rồi được rồi, em nói là được chứ gì, một người đàn ông to xác như anh, sao lại không biết nhường phụ nữ một chút nào cả." "Chuyện này có thể nhường được sao?

Có thể nhường được sao?" Điều hai người không thấy là, Giang Mạn vẫn luôn trốn trong bếp lén lút nhìn họ đùa giỡn, khóe miệng mỉm cười, vẻ mặt vô cùng hài lòng. "Mạn Mạn, bà đang làm gì thế?

Hành lá tôi cần bà cắt xong chưa?" "Đừng làm ồn, tôi đang xem kịch hay của con trai con dâu ông đây." Lục Minh, "Mạn Mạn, nhanh lên đi." "Được rồi được rồi, đến ngay đây." Miệng thì đồng ý, nhưng người thì không hề nhúc nhích.

Lục Minh quay người, liền thấy bà đang nấp ở cửa, chỉ thò một cái đầu ra ngoài.

Cái dáng vẻ này, thật là… Đã từng này tuổi rồi, mà vẫn còn hóng hớt như vậy.

Lục Minh bất đắc dĩ lắc đầu, cam chịu buông việc trong tay xuống, tự mình cắt hành lá. "Lục Minh, tôi đến đây." "Ủa, sao ông làm xong hết rồi, chuyện nhỏ này giao cho tôi là được rồi mà, tôi cũng muốn để con dâu nếm thử tay nghề của tôi chứ." Lục Minh: "..." Ông đã nhắc mấy lần rồi, mà bà có nghe đâu. "Lục Minh, lần đầu tiên tôi thấy hai đứa nó ở bên nhau, ai nói tính cách An An lạnh lùng chứ, tôi thấy nó giống như một con cừu non ngoan ngoãn, mặc cho con trai chúng ta nhào nặn." Nhìn cái dáng vẻ nằm trong lòng Lục Nghiêu kia, quá đáng yêu, giống như một con thú cưng nhỏ vậy. "Bà quên con trai bà đã phải ngồi ghế lạnh bao nhiêu năm rồi à." Ban đầu là ai sốt ruột đến mức định sắp xếp cho Lục Nghiêu đi xem mắt, còn cả đêm không ngủ được, cứ lẩm bẩm con bé An An này quá lạnh lùng, không sưởi ấm được. "Quá trình không quan trọng, kết quả mới quan trọng, bây giờ tôi nhìn chúng nó ở bên nhau, lại cảm thấy trái tim thiếu nữ của mình sống lại rồi." "Bà có thời gian đó thì quan tâm đến tôi còn hơn." Cả ngày quan tâm con trai con dâu có ích gì chứ. "Ông có gì đáng quan tâm." Lục Minh không nói nữa.

Giang Mạn nói một hồi không thấy ai trả lời, quay người lại thấy Lục Minh đang tức giận xào rau, bà cười. "Tôi nói này đồng chí Lục Minh, ông lại đang ghen à?" "Không có, có gì mà ghen, chua loét." "Vậy ông trưng bộ mặt khó coi ra cho ai xem?" "Tôi có trưng bộ mặt khó coi cho bà xem đâu." "Ông chính là có." Giang Mạn rất khẳng định. "Không nói với bà nữa." "Ối, còn nổi nóng nữa, tôi nói cho ông biết, ông nên học hỏi con trai ông xem nó tán tỉnh vợ thế nào đi, đừng cả đời cứ như một khúc gỗ, không có chút tiến bộ nào cả." "Ai là khúc gỗ chứ?" Lục Minh rất không vui. "Ông chứ ai, ở đây ngoài ông ra còn có ai khác sao?" Lục Minh nhàn nhạt nói: "Vậy bà là vợ của khúc gỗ, bà đã ngủ với khúc gỗ cả đời rồi." Giang Mạn đi tới, đánh ông mấy cái, "Ông đúng là khúc gỗ." "Cứ đánh đi, khúc gỗ không biết đau đâu." Giang Mạn bị chọc tức đến bật cười, bà đi tới ôm eo ông, giọng nói mềm mại, "Được rồi, đại quân trưởng Lục, thực ra ông không hề khô khan chút nào, tôi không nỡ đánh ông đâu." Dù người chồng này không giỏi nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng bà lại thích kiểu này, vô cùng thực tế, vô cùng có cảm giác an toàn. "Tôi biết mà, con gái các người đều thích khẩu thị tâm phi." "Con gái?" "Đúng vậy." "Người ông nói không phải là tôi chứ." "Ngoài bà ra ở đây còn có ai khác sao?" "Aiya, thật là, muốn khen người ta trẻ đẹp thì cứ nói thẳng ra, cần gì phải vòng vo tam quốc." Giang Mạn cọ cọ vào lưng Lục Minh. "Giang Mạn Mạn, mau đi rửa rau mùi đi, lát nữa làm nước chấm cần dùng đấy." "Biết rồi, cái gì cũng bắt tôi làm, chuyện nhỏ này ông không tự làm được à." Mãi đến khi Lục Nghiêu xuất viện, Diệp Việt mới biết tin, anh vội vàng gọi điện cho Mạc Hữu An. "Chị An An." "Tiểu Việt." Diệp Việt cảm nhận rõ sự vui mừng trong giọng nói của cô, quả nhiên Lục Nghiêu vừa về là cả người cô như sống lại.

Dù vẫn còn đau buồn, vẫn còn mất mát, nhưng anh thật lòng mừng cho cô.

Dù thế nào đi nữa, cô gái anh thích bao năm qua đã tìm được hạnh phúc.

Anh còn chưa kịp nói gì, trong điện thoại đã vọng đến giọng nói giận dữ của Lục Nghiêu: "Thằng nhãi thối, có phải mày nhân lúc tao vắng mặt mà đào góc tường nhà tao không?

Lại còn gọi điện cho vợ tao nữa." Lúc anh không có ở đây, chắc cậu ta cũng gọi không ít lần.

Sao cứ không chịu từ bỏ thế nhỉ, con gái dưới gầm trời này nhiều như vậy, cứ phải nhăm nhe vợ người khác mới chịu.

Thật không ra thể thống gì.

Diệp Việt câm nín đảo mắt, không phải nói bị thương nặng sao?

Sao cảm giác vẫn khỏe như vâm, chẳng có vấn đề gì cả.

Anh lo lắng uổng công rồi. "Không đào góc tường nhà mày thì đào nhà ai, ai bảo mày không ở bên cạnh vợ mình làm gì." "Thằng nhãi con nhà mày, mày còn chút lễ nghĩa liêm sỉ nào không hả?" "Thế mày cướp vị hôn thê của người khác thì có lễ nghĩa liêm sỉ à, nói thì hay hơn hát, đứng nói chuyện không đau lưng nhỉ." "Thằng nhãi thối, mày muốn chọc tức chết tao phải không?" "Tao chọc tức mày đấy, mày chết rồi thì vợ mày tao tiếp quản, không còn liên quan gì đến mày nữa." Lục Nghiêu gầm lên: "Nhóc con chết tiệt, mày có dám đến đây không?

Tao đảm bảo không đánh chết mày." "Có gì mà không dám, vênh váo cái gì, muốn đánh nhau à?" Bình thường đánh không lại anh ta, cậu không tin bây giờ còn không đánh lại một kẻ tàn phế. "Đến đây, đến đây, loại như mày, tao có tàn phế cũng hạ gục được mày.

Đồ cẩu độc thân, đến bạn gái còn tìm không nổi, lấy tư cách gì mà nói những lời này trước mặt tao." "Lục Nghiêu, mày lấy được vợ thì tự hào lắm à?" "Đương nhiên rồi, có người muốn lấy còn chẳng lấy được kìa, có bản lĩnh thì dắt một cô gái đến đây cho tao xem nào, mày cứ thế này tao còn nghi ngờ mày có vấn đề đấy." "Mày mới có vấn đề ấy, ba mươi tuổi mới lấy được vợ mà còn kiêu ngạo như con công, không biết mày tự hào cái nỗi gì." "Mày có nói nhiều lời vô ích hơn nữa thì mày vẫn là một con cẩu độc thân.

Tao mặc kệ bao nhiêu tuổi lấy vợ, dù sao bây giờ cũng có người sưởi ấm giường cho tao, có người tắm cho tao, có người giặt quần áo cho tao, còn mày, giặt quần áo chỉ có thể gửi tiệm giặt, lúc nào cũng chỉ có một mình cô đơn trống rỗng lạnh lẽo." Diệp Việt thật sự tức điên lên, cứ đi đi lại lại trong phòng.

Đúng là bị người nào đó nói trúng tim đen rồi, bây giờ anh đang một mình ở nhà run cầm cập.

Thật là bi thảm mà. "Sao, không nói nữa à, bị tao chọc trúng chỗ đau rồi chứ gì." Diệp Việt thật sự muốn chửi người. "Thằng nhãi thối, đấu với anh Nghiêu Nghiêu của mày đây, mày còn non và xanh lắm." Chứ còn gì nữa, nếu anh đấu lại được anh ta, thì người lấy được vợ bây giờ chính là anh rồi.

Mạc Hữu An nhìn hai người họ đấu khẩu qua điện thoại, bất đắc dĩ lắc đầu, cũng lười để ý đến họ, mặc kệ họ gây sự.

Cô xem như đã hiểu rõ, hai người này dù có cãi nhau thế nào thì tình anh em cũng sẽ không tan vỡ. "Hừ, Lục đầu to." "Thằng nhãi thối, nếu để tao biết mày còn có ý đồ với vợ tao, tao tuyệt đối không tha cho mày." "Tao nói cho mày biết, cả đời này tao sẽ không ngừng đào góc tường nhà mày, tao sẽ châm ngòi ly gián, tao sẽ khiến mày đêm không ngủ được." "Lăn đến đây, hôm nay ông đây phải đánh cho mày một trận." "Đợi đấy, đến thì đến, ai sợ ai." Mạc Hữu An nhìn hai người họ võ mồm, cuối cùng vẫn giật lấy điện thoại, nhẹ nhàng nói: "Tiểu Việt, qua đây uống canh đi, hôm nay bác trai Lục và bác gái Lục cũng ở đây." Nghe giọng nói dịu dàng của chị An An nhà mình, trái tim tổn thương của Diệp Việt cuối cùng cũng đỡ hơn một chút.

Chương 1607

"Chị An An, chị thật lòng mời em chứ ạ?" "Cậu nhóc này, chị lúc nào mà không thật lòng, mau qua đây, chị chờ em." "Ha ha, chỉ cần câu nói này của chị, em nhất định sẽ qua uống canh." "Cũng đừng vội, dù em đến lúc nào, chị cũng sẽ chừa phần cho em." Diệp Việt cảm động vô cùng: "Chị An An, vẫn là chị đối xử tốt với em nhất, không giống như Lục đầu to kia, vô lương tâm, vô nhân nghĩa." "Được rồi, không nói đùa với em nữa." Cúp điện thoại, lòng Diệp Việt lại trở nên trống rỗng.

Vừa muốn đi lại vừa không muốn đi, sợ bị Lục Nghiêu, cái tên huênh hoang đó, nhét cho một họng "cẩu lương", thế thì mất nhiều hơn được.

Làm sao bây giờ?

Diệp Việt đột nhiên nghĩ đến một người, Lãnh Yên Nhiên.

Cô gái đó không phải ngốc nghếch muốn báo ơn sao?

Hôm nay chính là lúc cô ấy báo ơn.

Lúc Lãnh Yên Nhiên nhận được điện thoại của Diệp Việt, cả người cô đều ngơ ngác, đặc biệt là yêu cầu của anh, muốn cô đóng giả làm bạn gái của anh.

Anh ta vậy mà không có bạn gái.

Một người ưu tú như vậy mà lại không có bạn gái, chuyện này sao nghe cũng thấy khó tin.

Chỉ là không hiểu sao, khi nghe được tin này, cô lại cảm thấy đáy lòng không kiểm soát được mà dâng lên một chút ngọt ngào.

Lãnh Yên Nhiên không lên tiếng, Diệp Việt liền nổi nóng. "Rốt cuộc có đi không?" Anh ta nghĩ ai cũng có tư cách đóng giả làm bạn gái anh ta sao?

Chẳng qua là thấy cô đáng thương nên mới cho cô một cơ hội. "Đi đâu ạ?" "Chỉ hỏi cô có đi không thôi?

Cô hỏi nhiều thế làm gì?" Lãnh Yên Nhiên oan ức bĩu môi: "Hỏi rõ ràng thì em mới biết phải diễn vai này như thế nào chứ ạ." "Lãnh Yên Nhiên, cô muốn đóng kịch đến phát điên rồi phải không?" "Không phải anh bảo em đi đóng kịch sao?" Lỡ diễn không tốt thì sao.

Lãnh Yên Nhiên là một em bé rất có tâm với nghề. "Nói nhảm nhiều thế làm gì, tôi qua đón cô, lát nữa lanh lợi một chút, bảo cô làm thế nào thì làm thế ấy, đừng có gây chuyện gì cho tôi là được." "Vâng ạ." "Đợi đã, có yêu cầu gì về trang phục không ạ?" "Bình thường mặc thế nào thì mặc thế ấy, có phải bảo cô đi dự tiệc rượu đâu, chẳng lẽ cô còn định mặc lễ phục qua đó à." Lãnh Yên Nhiên cảm thấy Diệp Việt hôm nay như ăn phải thuốc súng, chỉ cần một mồi lửa nhỏ là có thể bùng cháy, cô cũng không dám chọc anh nữa: "Em biết rồi." "Nhanh nhẹn lên, tôi đến đón cô." "Biết rồi, em chờ anh." Lãnh Yên Nhiên cũng không thay quần áo, vẫn là trang phục thường ngày, áo len cao cổ màu trắng phối với một chiếc áo khoác màu kaki, bên dưới là quần bò, tóc cũng chỉ buộc đuôi ngựa qua loa.

Trông cô vô cùng giản dị.

Diệp Việt nhìn thấy người thì càng đau đầu hơn, cô gái này thật sự không biết cách ăn diện, lãng phí cả khuôn mặt xinh đẹp.

Cách ăn mặc này thật sự là quê đến mức không còn gì để nói.

Lãnh Yên Nhiên bị Diệp Việt nhìn đến phát hoảng, thiếu tự tin hỏi: "Em ăn mặc thế này không được ạ?" Diệp Việt thở dài, thôi kệ, cứ vậy đi.

Anh không có tâm trạng dạy cô cách ăn mặc nữa.

Mạc Hữu An vẫn đứng bên ngoài chờ người, Lục Nghiêu vô cùng không vui: "Tảng băng nhỏ, chồng em ở đây này, nhìn sang đây, nhìn sang đây." "Lục Nghiêu, anh có nhàm chán không vậy." "Nhìn đây này, nhìn đây này, ở đây có trai đẹp." Giang Mạn cảm thấy từ khi con trai mình kết hôn, bà sắp không nhận ra nó nữa rồi, cái dáng vẻ tưng tửng này, cũng thật hết nói nổi. "An An, con gọi điện hỏi Tiểu Việt xem đến đâu rồi?" Giang Mạn và Lục Minh biết Diệp Việt sắp tới, lại đặc biệt làm thêm mấy món cậu thích. "Vâng ạ, mẹ." Mạc Hữu An vừa định gọi điện thì thấy Diệp Việt bước vào, bên cạnh anh còn có một cô gái trẻ non nớt, cô nhất thời ngây người ra.

Cô gái này là ai vậy? "Chị An An." Diệp Việt cười tủm tỉm nói.

Giọng nói này, thật sự rất dịu dàng.

Lãnh Yên Nhiên cảm thấy mình chắc chắn không nhìn nhầm, ánh mắt Diệp Việt nhìn người phụ nữ này hoàn toàn khác với khi nhìn người khác, tràn đầy một sự dịu dàng mà cô chưa từng thấy. "Tiểu Việt em đến rồi à, vị này là?" "Chị An An, đây là bạn gái mới quen của em, Lãnh Yên Nhiên." "Ồ, bạn gái à." Mạc Hữu An nhìn cô gái nhỏ.

Trông cũng khá thanh tú, chỉ là còn non nớt quá.

Rốt cuộc bao nhiêu tuổi rồi?

Chắc không phải là trẻ vị thành niên chứ.

Diệp Việt thấy Lãnh Yên Nhiên ngơ ngác như kẻ ngốc, không khỏi đưa tay lên vuốt tóc cô một cách thân mật: "Yên Nhiên, ngẩn ra làm gì?

Đây là chị An An của anh, mau chào người đi." Đầu ngón tay anh vô tình lướt qua tai cô, tai Lãnh Yên Nhiên lập tức đỏ bừng, cô vội vàng nói với Mạc Hữu An: "Em chào chị." "Chào em, mau vào đi, bên ngoài lạnh lắm." Diệp Việt đi vào trước, Lục Nghiêu vừa định mắng người thì thấy sau lưng cậu ta còn có một cô gái. "Anh Nghiêu Nghiêu, giới thiệu một chút, bạn gái của em." "Bạn gái của mày?" "Em nói không rõ sao?

Có cần em lặp lại cho anh nghe lần nữa không?" Diệp Việt chen đến bên cạnh Lục Nghiêu.

Anh còn tiện tay kéo kéo cánh tay anh ta: "Yo, Độc Tí Hiệp à, cảm giác chắc là đã lắm nhỉ." Lục Nghiêu: ...

Đắc ý cái gì. "Mày tìm đâu ra diễn viên nhí vậy?" Lục Nghiêu nhướng mày, hỏi một cách sắc bén.

Anh không tin thằng nhóc này chỉ trong một tháng mà đã có bạn gái. "Khốn kiếp, Lục Nghiêu, em cần phải tìm diễn viên sao?" "Dù sao thì xung quanh mày cũng đầy diễn viên, tao thấy cô bé này giống lắm." Mạc Hữu An lườm Lục Nghiêu một cái, ra hiệu cho anh ta biết chừng mực, có những chuyện trong lòng biết là được rồi, đừng vạch trần ra hết.

Người ta còn có cô gái nhỏ ở đây, đừng làm người ta khó xử quá.

Lãnh Yên Nhiên quả thực cũng rất khó xử, cô hoàn toàn không biết tại sao Diệp Việt lại gọi cô đến đóng kịch.

Còn hai người trước mắt này là ai, vừa nhìn đã biết là vợ chồng, một sự kết hợp trai tài gái sắc, thật sự khiến người ta không thể rời mắt.

Đặc biệt là người đàn ông này, thật sự đẹp trai hơn những ngôi sao trên tivi nhiều, vừa có dáng, vừa anh tuấn, quan trọng nhất là khí chất siêu phàm.

Chương 1608

Dù đang treo một cánh tay, cũng không hề che lấp được vẻ quyến rũ trên người anh.

Diệp Việt thấy ánh mắt mê muội của Lãnh Yên Nhiên, thật sự là tức không chịu nổi, cô gái này không biết nhìn chằm chằm một người đàn ông một cách công khai như vậy là rất không hay sao? "Tên gì?" Lục Nghiêu hỏi Lãnh Yên Nhiên. "Lãnh...

Yên Nhiên." Lãnh Yên Nhiên hơi lắp bắp.

Diệp Việt càng tức hơn, cô gái này nhìn trai đẹp đến mức nói năng cũng không lưu loát, thật quá đáng.

Xem lát nữa anh sẽ dạy dỗ cô thế nào. "Tên nghe hay đấy, đừng câu nệ, cứ tự nhiên như ở nhà, anh là Lục Nghiêu." Lục Nghiêu ôn hòa nói. "Chào anh Lục." Giang Mạn nghe thấy tiếng động cũng từ trong bếp đi ra: "Tiểu Việt, con dẫn bạn gái đến à?" "Vâng ạ, bác gái, bạn gái của con, Lãnh Yên Nhiên." "Chào bác gái ạ." Lãnh Yên Nhiên cũng lanh lợi chào. "Được, được, được, cô bé trông thật thanh tú, có khí chất." Lãnh Yên Nhiên trước đây đã nghe người ta nói không ít lần, khi một người không đẹp, người ta sẽ thích nói cô ấy có khí chất.

Xem ra đúng là như vậy. "Con và Tiểu Việt quen nhau bao lâu rồi?" Giang Mạn vui vẻ hỏi.

Diệp Việt thân mật choàng tay qua cổ Giang Mạn: "Bác gái, không thể dò hỏi chuyện riêng tư của người trẻ tuổi như vậy được đâu." "Bác tò mò thôi mà?

Sao nào, không thể nói cho bác gái biết à?" "Yên Nhiên, em nói đi." "Bác gái, chúng cháu thực ra mới bắt đầu quen nhau thôi ạ." Lãnh Yên Nhiên ngại ngùng nói. "Ôi chà, mới quen nhau à, vậy thì hãy yêu đương cho tốt nhé, lúc mới yêu là hạnh phúc và tuyệt vời lắm đấy." Lãnh Yên Nhiên đỏ mặt gật đầu. "Bác gái, có làm món con thích nhất không ạ?" "Đương nhiên rồi, sao thiếu được chứ?

Con từ nhỏ đến lớn thích ăn gì nhất, bác nhớ rất rõ, đến nhà chúng ta, tuyệt đối không để con thiệt thòi đâu." "Bác còn tốt hơn cả ba mẹ ruột của con nữa." Diệp Việt ôm Giang Mạn không chịu buông.

Mẹ ruột của anh đi du lịch rồi, bao nhiêu ngày nay không hỏi thăm hai anh em một câu.

Ba thì càng không cần nói, cả ngày cứ nhìn họ bằng ánh mắt khó chịu. "Buông vợ ta ra." Lục Minh vừa bước ra đã thấy Giang Mạn bị Diệp Việt ôm, không khỏi trầm giọng. "Hóa ra là bác trai vào bếp ạ, con thật là may mắn quá." Diệp Việt tiến lên khoác tay Lục Minh.

Sắc mặt Lục Minh tốt hơn một chút: "Ừ, có món con thích ăn nhất đấy." Lãnh Yên Nhiên có chút không quen với một Diệp Việt như thế này, sao lại có cảm giác hơi làm nũng, hoàn toàn khác với dáng vẻ trước mặt cô.

Xem ra, đây đều là những người anh xem trọng.

Lục Minh đánh giá Lãnh Yên Nhiên một lượt rồi nói: "Có mắt nhìn đấy." "Còn phải nói, con từ nhỏ mắt nhìn đã tốt rồi." "Chào bác trai ạ." "Chào cháu, đừng câu nệ, cứ tự nhiên như ở nhà." "Vâng ạ, bác trai." Sau khi Lãnh Yên Nhiên thích ứng, cô cũng trở nên cởi mở hơn.

Con bé này, cuối cùng cũng biết điều một chút rồi.

Diệp Việt bất giác nhướng mày, đi tới, choàng vai Lãnh Yên Nhiên: "Được rồi, bác trai, bác gái, Yên Nhiên nhà con da mặt mỏng, hai bác đừng cứ nhìn chằm chằm người của con nữa, làm người ta ngại hết cả rồi." "Cậu nhóc này, hôm nay cố tình mang bạn gái đến để ngược đãi chúng ta phải không?" "Đâu có, thường ngày con bị hai bác ngược đãi thảm thương lắm đấy ạ?

Hai bác lớn tuổi thì phát "cẩu lương", mấy đứa nhỏ cũng phát "cẩu lương", con sắp bị bội thực chết rồi, không cho phép con lật mình làm chủ một lần sao." "Được, được, được, hôm nay "cẩu lương" của con chúng ta nhận hết." Diệp Việt cười, nắm lấy bàn tay nhỏ của Lãnh Yên Nhiên.

Lãnh Yên Nhiên theo bản năng rụt tay lại, Diệp Việt quay đầu nhìn cô với ánh mắt cảnh cáo, cô lập tức ngoan ngoãn. "Lanh lợi chút đi." Diệp Việt hạ giọng nói. "Biết rồi." Diệp Việt đắc ý nắm tay Lãnh Yên Nhiên, đi đến ngồi xuống bên cạnh Lục Nghiêu, nói lần nữa: "Anh Nghiêu Nghiêu, nhìn rõ chưa?

Bạn gái tôi, bạn gái tôi đấy." Ai dám nói anh là cẩu độc thân nữa, anh sẽ nổi điên với người đó. "Nói cứ như thật vậy." Lục Nghiêu cười, đảo mắt. "Tin hay không tùy anh, dù sao thì các người nên tổ chức hôn lễ thì tổ chức, nên sinh con thì sinh con, đừng để ý đến cảm nhận của những con cẩu độc thân như chúng tôi, không thèm." Mạc Hữu An trong lòng khẽ thở dài, cậu nhóc này thật sự khiến người ta cảm động, miệng lưỡi cứng rắn như vịt chết, nhưng thực ra lại rất lương thiện, từ tận đáy lòng hy vọng cô và Lục Nghiêu được hạnh phúc.

Thật là một người khiến người ta đau lòng. ""Cẩu lương" còn chưa bị nhét đủ à?" Lục Nghiêu nhướng mày. "Khẩu vị lớn rồi, tùy tiện, dù sao cũng không chết vì bội thực được đâu." "Cậu nhóc giác ngộ có tiến bộ đấy." Lục Nghiêu nở nụ cười, cuối cùng cũng cho Diệp Việt một vẻ mặt hòa nhã. "Tắc kè hoa." Lục Nghiêu khoác vai Diệp Việt: "Vị trí phù rể giữ lại cho mày nhé?

Dành riêng đấy." "Được đằng chân lân đằng đầu." "Ồ, ra là mày không muốn làm phù rể à, vậy thôi, tao tìm người khác vậy." "Anh dám." "Là mày tự nói không làm mà." "Tôi nói lúc nào, Yên Nhiên em có nghe thấy không?" Lãnh Yên Nhiên ngẩn ra, dáng vẻ có chút ngây ngô. "Thấy chưa, người của mày cũng không ủng hộ mày nữa rồi." "Không, em ủng hộ Diệp Việt." Lãnh Yên Nhiên nói rất nghiêm túc.

Đây là ông chủ của cô, cũng là đại ân nhân của cô.

Cô không ủng hộ anh thì ủng hộ ai.

Mạc Hữu An không nhịn được cười thành tiếng, ngay cả Diệp Việt cũng cong khóe môi, lần đầu tiên cảm thấy con bệnh này thực ra cũng có nét đáng yêu của nó.

Đôi khi lại ngốc nghếch dễ thương.

Không nhìn ra anh và Lục Nghiêu đang đùa giỡn sao?

Lãnh Yên Nhiên muộn màng nhận ra mình hình như hơi kích động, đôi mắt nai ngơ ngác nhìn về phía Diệp Việt. "Anh biết mà, Yên Nhiên." Diệp Việt nhìn Lãnh Yên Nhiên đắm đuối.

Chương 1609

Lãnh Yên Nhiên nhìn vẻ mặt chuyên chú của anh, suýt nữa thì chìm đắm trong đôi mắt anh, cuối cùng chính tiếng cười của Diệp Việt đã kéo cô về với lý trí. "Lãnh Yên Nhiên cô thật ngốc." Lãnh Yên Nhiên bĩu môi, trong mắt thoáng qua một tia ảm đạm.

Phải, cô thật ngốc, suýt nữa thì tin là thật.

Suýt nữa thì quên mất cô chỉ đến đây để đóng kịch, chứ không phải bạn gái của anh. "Ôi ôi ôi, hôm nay có người đến để ngược đãi tôi phải không?" "Chứ còn gì nữa?" Diệp Việt rất kiêu ngạo. "Ngọt ngào thật đấy." Lục Nghiêu trêu chọc. "Lục Nghiêu anh đủ rồi đấy." "Khen mày, mày cũng không vui, em trai, rốt cuộc mày muốn thế nào?" Diệp Việt trực tiếp vớ lấy một cái gối, ném về phía Lục Nghiêu. "Nhóc con, mày tạo phản phải không, dám ném tao rồi." "Tao ném chính là mày đấy, sớm đã muốn đánh mày rồi." Mạc Hữu An kéo Lãnh Yên Nhiên, hai cô gái im lặng tìm một chỗ khác, tránh xa hai người họ. "Chị An An, hai người họ?" "Không sao, họ vẫn vậy đấy, để họ đánh đi, không gây ra sóng gió gì lớn đâu." Lãnh Yên Nhiên nhìn họ một lúc, không nhịn được mà cảm thán: "Sao em có cảm giác hai người họ vừa yêu vừa hận nhau thế nhỉ." "Ha ha, dùng từ này rất chính xác." Mạc Hữu An cười nói. "Ai mà vừa yêu vừa hận với nó, tao ghét nó, ghét nó." "Thằng nhãi con, thế sao mày còn đến nhà tao ăn chực, mau cút đi cho tao." "Nói cứ như cơm là do anh nấu vậy, là bác trai bác gái nấu, cũng là chị An An mời tôi đến, chẳng lẽ trong nhà này là anh làm chủ à?" "Đương nhiên là..." "Lục Nghiêu." Mạc Hữu An nhắc nhở.

Lục Nghiêu đổi giọng: "Đương nhiên là vợ tôi làm chủ." "Nhóc con, mày gài bẫy tao phải không?

Lại muốn phá hoại sự đoàn kết giữa vợ chồng chúng tao?

Mày thật là âm hiểm." "Lục Nghiêu, anh cũng có lúc thế này à." Lại là một kẻ sợ vợ. "Nghe lời vợ là chuyện thiên kinh địa nghĩa, loại người không có vợ như mày sẽ không hiểu đâu." "Tôi cũng có bạn gái." "Bạn gái và vợ là cùng một khái niệm à?

Giáo viên dạy văn của mày có thù với mày phải không, dạy mày toàn thứ gì đâu không." "Anh đừng có vu oan cho giáo viên dạy văn của tôi, chuyện này không liên quan đến người ta, rõ ràng là anh thích ngụy biện." "Chị thấy nếu một trong hai người họ là nữ, chắc chắn sẽ còn tình cảm hơn nữa." Mạc Hữu An nói. "Chị An An." "Vợ." Diệp Việt và Lục Nghiêu đồng thanh lên tiếng. "Ha ha." Lần này người cười là Lãnh Yên Nhiên.

Cảm nhận được ánh mắt của hai người đàn ông chiếu tới, Lãnh Yên Nhiên sợ hãi vội cúi đầu, rồi rúc vào bên cạnh Mạc Hữu An.

Cô thề cô không cố ý cười thành tiếng, mà là vì hai người này thật sự quá hài hước, cứ cảm thấy họ đang ngấm ngầm cạnh tranh, cũng không biết rốt cuộc họ đang tranh giành cái gì. "Được rồi, được rồi, các anh nhìn Yên Nhiên làm gì, hai người ấu trĩ như vậy, còn không cho phép người khác cười à." "Các con, ra ăn cơm đi." Giọng Giang Mạn vang lên từ một bên.

Trên bàn ăn, mọi người vừa nói vừa cười, không hề có chút câu nệ nào.

Lãnh Yên Nhiên dù sao cũng là người ngoài, vẫn chưa thân quen lắm, chỉ im lặng ăn cơm.

Diệp Việt nhíu mày, cơm trắng là để làm quen à?

Sao lại ăn từng hạt một thế?

Trước khi đến đây anh đâu có bảo cô phải thục nữ như vậy.

Nhìn thân hình gầy gò đến mức một cơn gió cũng có thể thổi bay của cô, Diệp Việt xắn tay áo, múc cho cô một bát canh lớn: "Uống cái này đi, rất bổ cho cơ thể." "A?" Lãnh Yên Nhiên không ngờ Diệp Việt sẽ đột nhiên múc canh cho cô. "A cái gì mà a, ngốc rồi à, bảo cô uống thì uống, tay nghề của bác trai không phải ai cũng được nếm đâu." Giọng Diệp Việt vẫn khá dịu dàng. "Ồ." Sau khi Lãnh Yên Nhiên uống xong một bát, trước mặt lại có thêm một bát nữa.

Lãnh Yên Nhiên nhìn Diệp Việt, Diệp Việt nhướng mày: "Vị này cũng không tệ, nếm thử đi." Hôm nay Lục Minh hầm mấy loại canh, loại nào cũng rất bổ dưỡng, tất cả đều để bồi bổ cho Lục Nghiêu. "Ồ." Đợi Lãnh Yên Nhiên uống xong, cô phát hiện trước mặt lại có thêm một bát, cô muốn khóc luôn rồi, tuy cô thừa nhận vị của canh rất ngon, nhưng cô đã uống hai bát rồi, có cho cô ăn món khác một cách tử tế được không.

Ông chủ cố ý phải không.

Quan trọng là, lần đầu tiên đến nhà người khác, cứ uống thả phanh như vậy có ra thể thống gì không?

Cô ra hiệu bằng mắt với Diệp Việt mấy lần, nhưng người này cứ như không thấy, tự ăn đồ của mình.

Lãnh Yên Nhiên bĩu môi, lại uống thêm một bát canh.

Diệp Việt lại chuẩn bị múc canh, Mạc Hữu An thực sự không nhìn nổi nữa, không nhịn được mà ho nhẹ một tiếng.

Cậu nhóc này, bị chập mạch ở đâu rồi, cứ một mực ép người ta uống canh, không thấy mặt cô bé nhăn như quả mướp đắng à. "Chị An An, chị bị cảm à?" "Không, chị muốn uống một bát canh." "Vậy em múc cho chị." Diệp Việt cuối cùng cũng đặt bát đang chuẩn bị múc canh xuống, ra tay giúp Mạc Hữu An múc canh.

Lãnh Yên Nhiên thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng không phải uống canh nữa, cô sắp no chết rồi.

Giang Mạn suýt nữa thì không nhịn được, Diệp Việt cái thằng nhóc chết tiệt này, có ai yêu đương như nó không?

Cứ một mực ép bạn gái nhỏ uống canh, đây là kiểu kỳ quặc gì vậy.

Không thấy mặt người ta nhăn lại thành một cục rồi sao.

Lục Nghiêu cũng không nhìn nổi nữa, trực tiếp đá một cước vào Diệp Việt, nào ngờ bị ba mình lườm cho một cái.

Hãi, đá nhầm người rồi.

Chân của thằng nhóc chết tiệt Diệp Việt ở đâu? "Ba, ăn cái này đi." Lục Nghiêu gắp thức ăn vào bát của Lục Minh.

Sau đó Diệp Việt không múc canh cho Lãnh Yên Nhiên nữa, mà gắp thức ăn cho cô, gắp đầy một bát, toàn là món mặn.

Chương 1610

Lãnh Yên Nhiên nhìn cái bát vun lên như ngọn núi nhỏ trước mặt, nội tâm vô cùng sụp đổ.

Không thể coi như không có chuyện gì xảy ra được nữa.

Cô yếu ớt hỏi: "Diệp Việt, trông em giống heo lắm sao?" Cô gầy không phải vì cô ăn uống kém, mà là vì sức ăn của cô không lớn, mỗi lần ăn không nhiều lắm.

Ha ha ha ha.

Tất cả mọi người đều không nhịn được cười thành tiếng, ngay cả Lục Minh cũng cong khóe môi, cười không rõ ràng, nhưng chắc chắn là đang cười. "Cười cái gì mà cười, các người?" Diệp Việt hoàn toàn không biết điểm gây cười ở đâu.

Không ai trả lời anh.

Lãnh Yên Nhiên ngơ ngác nhìn Diệp Việt, Diệp Việt bực bội tiếp tục thúc giục: "Tôi là đang quan tâm, mau, ăn nhiều vào, cơ hội khó có." Thật sự nghĩ rằng cơm do đại quân trưởng Lục đích thân vào bếp nấu, ai cũng có thể ăn được sao?

Cô gái này chẳng qua là thơm lây của anh thôi.

Sao nào, còn không biết thỏa mãn à?

Một bộ dạng khổ sở.

Lãnh Yên Nhiên phát điên rồi, không thể nhịn được nữa, phải bày tỏ ý muốn của mình một cách rõ ràng và hoàn chỉnh, nếu không cứ thế này chắc chắn sẽ bị no chết. "Diệp Việt, em không ăn được nhiều thế đâu." Diệp Việt nghĩ kỹ lại, hình như chỉ uống có ba bát canh thôi mà, chắc là không nhiều đâu. "Cô sao mà khó nuôi thế, chỉ ăn có một chút xíu, chưa thấy ai kén chọn như cô." Đóa Đóa và Niệm Niệm lần nào ăn cũng rất nhiều, ăn gì cũng khiến người ta cảm thấy rất ngon.

Sao cô lại ăn ít thế, như mèo vậy, kén cá chọn canh.

Diệp Việt miệng thì làu bàu bất mãn, nhưng vẫn gắp bớt thức ăn trong bát của cô vào bát mình. "Như vậy được chưa, ăn nhanh đi." Lục Nghiêu và Mạc Hữu An nhìn nhau, vừa nãy còn nghĩ cậu nhóc này tìm đâu ra một cô gái để đóng kịch, bây giờ xem ra dường như không hoàn toàn là như vậy.

Cậu ta quan tâm đến người ta đấy chứ.

Xem chừng có chút manh mối rồi.

Lãnh Yên Nhiên nhìn hành động của anh, mặt lại đỏ bừng lên.

Cái bát này là cô đã dùng qua.

Anh vậy mà không chê.

Chẳng phải là đóng kịch thôi sao?

Có cần phải diễn sâu thế không.

Chiêu của anh hình như chính là thể hiện tình cảm.

Cô hiểu rồi.

Nhăn mũi lại, cô nũng nịu nói: "Nuôi em thành một con heo, người phải khóc chính là anh đấy." Diệp Việt vừa định nói: "Cô có phải là heo hay không thì liên quan quái gì đến tôi", đột nhiên lại nhớ ra mình đến đây để đóng kịch. "Nếu em béo thành heo, thì ném em đi là được." "Có ai làm bạn trai người ta như anh không?" Lãnh Yên Nhiên chưa bao giờ biết làm nũng, Diệp Việt cũng chưa từng thấy khía cạnh này của cô, giờ phút này chỉ cảm thấy đặc biệt dễ chịu. "Phụ nữ ngay cả vóc dáng của mình cũng không quản được, đáng bị đàn ông đá." "Anh..." Lãnh Yên Nhiên rất tức giận.

Đây là ý gì, nói cô vóc dáng không đẹp sao?

Cô ngoài gầy một chút, ngực nhỏ một chút, ngoài ra vóc dáng không có khuyết điểm nào được không?

Cũng được coi là giá treo quần áo rồi, đồ Taobao mặc lên người cũng giống như người mẫu vậy. "Đừng nói nhảm nhiều nữa, ăn nhanh đi, ăn xong mới có sức giảm cân." Diệp Việt bực bội nói. "Anh đúng là không thể nói lý lẽ." Lãnh Yên Nhiên khẽ hừ một tiếng. "Tôi nói chẳng lẽ có sai à?

Ăn nhanh." "Thằng nhóc thối, cứ như mày thế này, cẩn thận Yên Nhiên đá mày đấy." Lục Nghiêu cười mắng. "Chẳng hiểu gì cả, anh đi ra đi." "Tiểu Việt, phải dịu dàng với con gái một chút, không ai như em đâu." Mạc Hữu An cũng không nhịn được nói. "Em không dịu dàng à?

Em chăm sóc cô ấy suốt cả quá trình còn gì, vừa gắp thức ăn, vừa múc canh, không ai chu đáo như em đâu." Diệp Việt tự cảm thấy rất tốt.

Chu đáo.

Lục Nghiêu muốn cười, mày đây là dùng vũ lực được không?

Thôi, lười truyền thụ cho mày kỹ năng tán gái, sau này mày cứ chờ mà vấp ngã đi.

Cứ như mày mà còn muốn lấy vợ, còn muốn đào góc tường nhà người khác, nằm mơ đi. "An An, đừng nói với thằng nhóc thối này, nói nó cũng không hiểu, lãng phí nước bọt." Mạc Hữu An luôn mỉm cười, cô càng ngày càng có niềm tin, Diệp Việt nhất định sẽ được cô gái này sưởi ấm.

Diệp Việt không chịu nổi ánh mắt như vậy của Mạc Hữu An: "Chị An An, chị cười gì vậy?" "Không có gì, chỉ là cảm thấy hai đứa rất xứng đôi." Diệp Việt liếc nhìn Lãnh Yên Nhiên, vừa hay cũng bắt gặp ánh mắt của cô, anh thở dài.

Xứng đôi, anh dù sao cũng cao to đẹp trai, Lãnh Yên Nhiên chỉ là một cây sào.

Chương 1611

Ồ, không, bộ xương di động thì thích hợp để hình dung hơn.

Lãnh Yên Nhiên vừa nhìn ánh mắt của Diệp Việt đã biết anh đang chê bai cô, lại còn là loại chê bai sâu sắc.

Người này có bị bệnh không vậy?

Chê cô như vậy sao còn bảo cô đến giả làm bạn gái anh, chẳng lẽ xung quanh anh không có người phụ nữ nào khác.

Sự trao đổi ánh mắt của hai người đều không thoát khỏi mấy cặp mắt trên bàn ăn. "Tiểu Việt, bác cũng phải nói con, đối xử tốt với con gái một chút, không thì để mẹ con biết, chúng ta đều không giúp con đâu." "Bác gái, bác đừng dọa con, chuyện này tuyệt đối đừng nói cho mẹ con biết, sẽ lật trời đấy." Mẹ ruột anh mà biết anh có bạn gái, chẳng phải sẽ đến hóng chuyện sao. "Sao?

Không dám đưa về ra mắt gia đình à?" "Vội gì chứ, mới quen nhau thôi mà, thời cơ chín muồi tự nhiên sẽ đưa về." "Bác thấy Yên Nhiên rất tốt, mẹ con nhất định sẽ thích." "Bác gái, con xin bác đấy." Bác đừng có mà hóng hớt chuyện này. "Được rồi, đến mức phải sợ thành ra thế này sao?" "Con sợ thật mà." Lãnh Yên Nhiên im lặng lắng nghe, rồi từ từ ăn.

Diệp Việt lại liếc cô một cái, còn nói mình không phải heo?

Đây không phải là vẫn ăn được sao?

Giả vờ e thẹn làm gì?

Dáng vẻ thảm hại nhất của cô anh cũng đã thấy rồi.

Ghét nhất là loại con gái õng ẹo.

Hai người ăn cơm trưa xong thì rời đi, lúc đi còn mang theo nửa con gà quay về.

Lãnh Yên Nhiên rất tự giác lên ngồi ở hàng ghế sau, Diệp Việt thấy hành động của cô, không khỏi nhíu mày, cô gái này bị sao vậy.

Sao vừa ra khỏi cửa đã không đúng rồi, một bộ dạng xa cách. "Lãnh Yên Nhiên, ngồi lên phía trước." Diệp Việt lạnh mặt. "Ông chủ, không cần đóng kịch nữa đâu, người ta không thấy chúng ta nữa rồi." "Nói nhảm nhiều thế làm gì, bảo cô lên phía trước thì lên phía trước, cô không hiểu lời tôi nói phải không?" "Ồ." Lãnh Yên Nhiên không cam tâm đáp.

Thấy cô lập tức trở nên ngoan ngoãn, Diệp Việt chỉ cảm thấy bực bội, anh cũng không biết mình bị làm sao nữa, dù sao thì vừa nãy thấy cô gái này ngồi ở phía sau, một bộ dạng giữ khoảng cách với anh, anh liền cảm thấy bực bội.

Tóm lại, từ khi gặp cô gái này, anh thường xuyên bực bội, đúng là gặp quỷ thật rồi.

Trong xe rất im lặng. "Lãnh Yên Nhiên, nói chuyện đi." "Nói gì ạ?" Diệp Việt trừng mắt nhìn Lãnh Yên Nhiên, Lãnh Yên Nhiên trong lòng thầm oán, người này rốt cuộc bị làm sao vậy?

Sao lại nắng mưa thất thường thế.

Tự nhiên bảo cô đi giả làm bạn gái của anh, rồi thể hiện tình cảm trước mặt người khác. "Ông chủ, anh thấy kỹ năng diễn xuất của em thế nào?" "Không ra sao cả." "Thật sự không ra sao ạ?

Em thấy em diễn khá tốt mà, đương nhiên so với anh, em vẫn còn kém một chút." "Đương nhiên, tôi là ông chủ của cô mà." Diệp Việt không có chỗ nào để trút giận. "Vậy anh có thể ra mắt được rồi đấy." "Làm diễn viên thì có gì hay." "Ông chủ, đừng quên, sau này anh còn phải dựa vào diễn viên để kiếm tiền đấy." Lại còn coi thường diễn viên như vậy, thật quá đáng. "Nói cứ như bây giờ cô kiếm được tiền vậy." "Em không nói em, em nói tiền anh đang có bây giờ đều là do nghệ sĩ kiếm về." "Cô..." Được rồi, ai bảo anh là tổng giám đốc của công ty giải trí.

Thấy anh cứng họng, Lãnh Yên Nhiên cảm thấy thoải mái: "Ông chủ, sau này giúp việc gì cũng được, nhưng việc này thì đừng gọi em nữa." "Việc này là bắt cô hiến thân à?

Cô tránh như tránh tà vậy." “Sếp, anh nói chuyện càng lúc càng quá đáng.” “Quá đáng chỗ nào?” “Thôi thôi thôi, anh không quá đáng chút nào, là tôi quá đáng.” Sao lại có cảm giác anh ta còn đang tính toán chi li vậy chứ, chẳng có chút lòng dạ bao dung nào cả.

“Phải rồi sếp, gia đình chúng ta vừa đến là ai vậy?” “Nhà họ Lục, là bạn bè thân thiết nhiều thế hệ với nhà chúng ta, quan hệ như người thân vậy.” “Là nhà họ Lục của tập đoàn Lục Thị sao?” Lãnh Yên Nhiên trừng lớn mắt.

“Xem ra cô cũng không ngốc.” “Em vốn định đến tập đoàn Lục Thị thực tập, nhưng họ tuyển rất ít sinh viên đại học, sức cạnh tranh quá lớn, em bị loại ngay từ vòng đầu rồi.” “Cỡ như cô thì không vào Lục Thị được đâu, Lục Tử Mặc nổi tiếng là kén chọn đấy.” Lục Tử Mặc, Lãnh Yên Nhiên biết người này, đó là tổng giám đốc của tập đoàn Lục Thị.

“Lục Tử Mặc và Lục Nghiêu có quan hệ gì ạ?” “Anh em họ.” “Ồ, vậy bác Lục vừa nãy là?” “Bố của Lục Nghiêu, bác cả của Lục Tử Mặc, là quân trưởng của quân khu thành phố A.” Lãnh Yên Nhiên kinh ngạc thốt lên: “A?” “A cái gì mà a, thế nên mới bảo cô ăn nhiều một chút, cơ hội hiếm có lắm, cơm do đại quân trưởng nấu không phải ai cũng được ăn đâu.” Lãnh Yên Nhiên khẽ che miệng: “Trời ơi, tôi lại được ăn cơm do lãnh đạo cấp cao nấu.” Người đó lại là quân trưởng, may mà bây giờ mới biết sự thật, nếu không bữa cơm này chắc chắn sẽ khó tiêu.

“Nửa con gà quay trong lòng cô cũng là do ông ấy làm đấy.” “Ha ha, thì ra tay nghề của bác Lục tốt như vậy, em phải mang về chia sẻ với Du Du mới được.” “Này này này, cô hỏi ý kiến tôi chưa?

Đó là người ta đặc biệt gói cho tôi đấy.” Diệp Việt sắp sụp đổ đến nơi, đây là anh chuẩn bị mang về làm bữa tối mà.

“Em thấy anh ăn nhiều lắm rồi, bữa tối anh còn muốn ăn nữa sao?” “Tôi ăn nhiều?

So được với cô uống ba bát canh à?” Lãnh Yên Nhiên đỏ mặt: “Đó là anh ép em, em cũng khó xử lắm chứ bộ?” Phải uống ba bát canh lớn trước mặt bao nhiêu người, cô cũng không tự tại chút nào.

“Đừng có không biết tốt xấu, tôi sợ cô ngại không dám tự múc, tôi múc cho cô cũng là tôi sai à?” Tưởng anh rảnh rỗi lắm chắc?

“Không phải vì muốn thể hiện tình cảm sao?” “Tôi có bệnh à, tôi lại không phải diễn viên, còn có thể nhập vai bất cứ lúc nào sao.” Thật ra là thấy vóc dáng nhỏ bé của cô khá gầy gò, nên múc chút canh cho cô tẩm bổ.

Lãnh Yên Nhiên cười: “Ồ.” “Cô cười cái gì?” Lãnh Yên Nhiên lập tức thu lại nụ cười: “Không có gì ạ.” “Cô tưởng tôi mù à.” Lãnh Yên Nhiên lảng sang chuyện khác: “Hì hì, sếp, mẹ anh có phải rất lợi hại không?” “Chắc chắn rồi.” “Vậy anh có bạn thân là nữ không?” “Không có.” Anh là loại người lăng nhăng vậy sao?

Người nhà họ Diệp tuy không si tình bằng nhà họ Lục, nhưng cũng đều là đàn ông tốt.

Bạn thân là nữ, nói trắng ra là dây dưa mập mờ với mấy người phụ nữ lộn xộn.

Anh không thèm làm chuyện đó.

“Chẳng trách anh không có bạn thân là nữ.” “Hai chuyện này có liên quan sao?” Sao lại không liên quan.

Nhà giàu cửa lớn phức tạp, đặc biệt là mấy bà mẹ chồng ghê gớm trong đó, những cô gái muốn trèo cao chắc cũng phải tự biết lượng sức mình.

Chương 1612

Điều mà Mễ Nặc không biết là, bà chẳng làm gì cả, nhưng lại vô cớ có thêm danh hiệu bà mẹ chồng tai quái.

Lãnh Yên Nhiên bĩu môi, không nói gì nữa.

Diệp Việt đột nhiên nhìn cô dò xét: "Lãnh Yên Nhiên, cô hỏi thăm những chuyện này làm gì?

Không phải cô đang có ý đồ với tôi đấy chứ?" Nụ cười trên môi Lãnh Yên Nhiên lập tức đông cứng, cô nhìn Diệp Việt, nói rất nghiêm túc: "Em không có." Cô thừa nhận trái tim mình dường như có chút xao động.

Nhưng cô sẽ dọn dẹp nó ổn thỏa, tuyệt đối không để nó phát triển.

Người này là sếp của cô, là chủ nợ của cô, cô tuyệt đối không thể có suy nghĩ gì khác với anh.

Người như cô sao có thể xứng với anh được.

Anh có thể giúp cô như vậy, cô đã vui lắm rồi.

"Không có là tốt.

Tôi giúp cô như vậy, cũng không phải vì có suy nghĩ thừa thãi gì với cô, đơn thuần là cảm thấy cô có tiềm năng, có thể bồi dưỡng thành công cụ kiếm tiền." Tim Lãnh Yên Nhiên nhói đau: "Sếp, em hiểu mà." "Phải rồi, tôi còn có chuyện cần cô giúp." "Chuyện gì ạ?" Lãnh Yên Nhiên nhíu mày nhìn Diệp Việt.

"Cô có biểu cảm gì thế?

Cô nợ tôi nhiều như vậy, tôi nhờ cô giúp một việc nhỏ mà cô còn không vui à." "Giúp gì ạ?" "Làm giúp việc, hôm nay đến dọn dẹp vệ sinh cho tôi, còn phụ trách bữa tối của tôi nữa.

Không phải cô nói tay nghề mình rất tốt sao?

Để tôi xem có phải lại khoác lác không." "Đến nhà anh ạ?" "Chỗ ở riêng của tôi, chỉ có một mình tôi thôi." "Không hay lắm đâu ạ." "Sợ tôi ăn thịt cô à?

Cũng không nhìn lại xem mình ra sao, làm ơn đi, cô trông an toàn lắm đấy." "Người như anh thảo nào không có bạn gái." Cần phải dẫn cô đi giả mạo, tất cả là vì cái miệng của anh quá độc.

"Cô nói gì?" Diệp Việt hung hăng nhìn Lãnh Yên Nhiên.

Lãnh Yên Nhiên có lẽ đã quen với dáng vẻ này của anh, cũng không thấy sợ, cô rụt cổ lại, rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, giả chết.

"Con nhóc thối, mắng cô một câu là cô giả chết với tôi à." "Em không nghe thấy gì hết, em không nghe thấy gì hết." "Ngoan ngoãn đi làm giúp việc cho tôi, không được có ý kiến." Nhà của Diệp Việt là một căn biệt thự nhỏ hai tầng kiểu duplex, ước chừng gần 200 mét vuông.

Lãnh Yên Nhiên vừa nhìn thấy đã run rẩy.

Tên nhà giàu này, một mình mà ở nhà lớn như vậy, quá xa xỉ, quá lãng phí.

Một mình cô dọn dẹp, một buổi chiều chưa chắc đã xong, huống chi còn phải nấu bữa tối.

Đây là cố tình hành hạ cô mà.

"Dọn dẹp đi, Lãnh Yên Nhiên." "Sếp, anh không tìm giúp việc theo giờ hay người giúp việc nhà sao?" "Cho nghỉ việc rồi, sau này đó là việc của cô.

Tôi nghĩ rồi, đầu tư vào cô một sớm một chiều cũng chưa thấy hiệu quả, nên tôi thu chút lãi trước, để không bị lỗ quá nặng.” “Cho nên, sau này ngày nào em cũng phải dọn dẹp?” “Cũng không đến mức đó, một tuần một lần là được.

Dọn dẹp xong thì nấu một bữa cơm.” Lãnh Yên Nhiên đành chịu: “Được ạ.” Diệp Việt ném một chùm chìa khóa lên người Lãnh Yên Nhiên: “Đây là chìa khóa nhà, mỗi tuần dọn dẹp lúc nào cô tự sắp xếp.

Nếu muộn quá không về được thì cho phép cô ở lại, tự đi mà dọn phòng cho khách.” “Ồ.” “Bất kể lúc nào, không có sự cho phép của tôi, không được lên tầng hai.” “Biết rồi ạ.” “Sếp, anh còn yêu cầu gì nữa không?” “Tạm thời chưa nghĩ ra, lúc nào nghĩ ra sẽ nói cho cô biết.” “Được rồi, em biết rồi.” Diệp Việt ngồi trên sô pha, bật tivi, vui vẻ xem tin tức buổi trưa.

“Đứng đó làm gì, có thể hành động rồi, không phải tôi để cô ăn no căng rồi sao?

Đi tiêu cơm đi.” Diệp Việt ra lệnh.

Diệp Bóc Lột.

Quả nhiên không lâu sau đã lộ bản chất, bắt đầu bóc lột cô rồi.

Lãnh Yên Nhiên chỉ biết thở dài, nhưng vừa nghĩ đến mấy triệu cô nợ anh, cô lập tức ngoan ngoãn.

Sau này nếu không trả nổi, chỉ có thể dựa vào công việc này để trừ nợ, nhưng nếu làm giúp việc thì cả đời cũng không trả hết.

Haiz, bắt đầu từ bây giờ, trả được chút nào hay chút ấy vậy. *** Vợ chồng Lục Minh ăn cơm trưa xong cũng về, trước khi đi còn chuẩn bị sẵn mấy món ăn, giống như trong siêu thị, tất cả đều được sơ chế sẵn, bọc màng bọc thực phẩm, cất trong tủ lạnh bảo quản.

“Nghiêu Nghiêu, bố đã chuẩn bị sẵn thức ăn cho bữa tối của hai đứa rồi, buổi tối con chỉ cần cho vào chảo xào lên là được, không tốn nhiều công sức đâu.

Canh cũng còn, hâm nóng lại là được.” “Con biết rồi, cảm ơn bố.” Lục Nghiêu cười toe toét.

Bố của anh là tuyệt vời nhất, tốt hơn chú nhỏ và chú Diệp nhiều, không có cái suy nghĩ con trai phải nuôi khổ.

Tóm lại, bất cứ lúc nào muốn ăn món bố nấu đều có thể ăn được.

Mạc Hữu An vô cùng ái ngại: “Bố, cái này con làm được mà.” Cô con dâu này đúng là hơi ngốc, gần như không biết nấu ăn.

Nhưng nếu đã sơ chế sẵn hết thế này, cô hẳn là có thể làm được.

“Tùy hai đứa, ai làm cũng được.

Có thời gian thì về nhà ăn cơm, bố làm món ngon cho các con.” “Vâng, bố, bố lái xe cẩn thận ạ.” Sau khi vợ chồng Lục Minh rời đi, Mạc Hữu An ngại ngùng ôm eo Lục Nghiêu: “Em làm vợ thế này có phải quá ngốc không?” Ngay cả chuyện nhỏ như ăn uống cũng phải để bố mẹ chồng sắp xếp.

“Ngốc cái gì mà ngốc, đàn ông nhà họ Lục chúng ta chỉ thích kiểu như em thôi.

Em xem mẹ anh và dì em đi, ai là người biết nấu cơm chứ?” “Các mẹ vẫn giỏi hơn em.” “Thôi được rồi, cứ yên tâm đi, không biết nấu cơm cũng chẳng phải chuyện gì to tát.” “Chỉ là rất bất tiện.” Mạc Hữu An có chút thất vọng.

Ví dụ như bây giờ anh bị thương, cô muốn làm chút gì đó ngon ngon để bồi bổ cho anh cũng lực bất tòng tâm, cảm giác này chẳng dễ chịu chút nào.

Lục Nghiêu véo má cô: “Ra là bây giờ đã tự giác thế rồi à, giác ngộ cao gớm nhỉ.” “Anh có thể đừng trêu em được không?” “Anh đâu có trêu em, anh nói thật mà.

Chương 1613

Chẳng lẽ em lại mong anh thường xuyên bị thương à?” Mạc Hữu An lườm Lục Nghiêu: “Em là loại người vô lương tâm thế sao?” “Thế mới đúng chứ, anh cũng đâu có thường xuyên gãy tay gãy chân, em cần tay nghề nấu nướng giỏi làm gì?

Em có bắt đầu luyện tập từ bây giờ cũng không thể vượt qua anh được.

Trong nhà có một đầu bếp là đủ rồi, lại chẳng mở nhà hàng lớn, cần nhiều người nấu làm gì?” Nói nghe có vẻ rất có lý, Mạc Hữu An không biết phải đáp lại thế nào.

“Vậy thôi vậy, sau này đừng nói em không biết thương anh, là tự anh từ chối đấy nhé.” “Đối với anh, sự quan tâm lớn nhất của em là làm ấm giường cho anh thật tốt.” Ở bên Lục Nghiêu lâu, Mạc Hữu An có thể hiểu ngay ý anh: “Anh đúng là lưu manh.” “Anh nói thật đấy, nhớ em lắm rồi.” Mạc Hữu An ném một chiếc gối ôm vào người Lục Nghiêu rồi chạy vọt lên lầu.

Lục Nghiêu sờ mũi mình, da mặt cô vẫn còn mỏng quá, hoàn toàn không chịu nổi trêu chọc.

Vẫn phải tăng cường huấn luyện mới được.

Mạc Hữu An xuống lầu không lâu sau đó, vì đã đến giờ Lục Nghiêu uống thuốc.

“An An, anh muốn em đút.” “Lục Nghiêu, anh là trẻ con à?” Uống thuốc cũng cần người đút.

“Chỉ là anh đặc biệt thích được bà xã chăm sóc, nhanh lên nhanh lên.” Đối với chiêu nũng nịu kiểu họ Lục của người đàn ông này, Mạc

Hữu An chẳng có cách nào, bực bội nói: “Há miệng ra.” “A.” Mạc Hữu An nhét một viên thuốc vào miệng anh, Lục Nghiêu cười: “An An, cho hết vào cùng lúc đi.” “Nhiều lắm đấy.” “Cứ cho hết vào đây.” Chăm sóc xong cho “em bé to xác” uống thuốc, anh lại sung sướng gối đầu lên đùi cô, để cô cắt móng tay cho mình.

Mạc Hữu An biết mình không làm được nhiều việc, nên gần như có yêu cầu gì là đáp ứng nấy, giống như một người vợ nhỏ dịu dàng chăm sóc gia đình, cầm ngón tay anh cắt tỉa móng tay gọn gàng.

Sau đó lại lấy ráy tai cho anh.

“Aiya, có vợ đúng là sướng thật, tảng băng nhỏ nhà chúng ta thật là hiền thục hết chỗ chê.” “Bớt tâng bốc em đi, dịch qua bên kia một chút.” Lục Nghiêu lại lật người, ôm lấy eo nhỏ của Mạc Hữu An, khoan khoái nhắm mắt lại.

Mạc Hữu An véo má anh một cái, ừm, mấy ngày nay ngày nào cũng dưỡng da cho anh, da có vẻ tốt hơn trước một chút rồi.

“Mạc Hữu An, em đang giở trò lưu manh phải không?” “Em thử xem có đàn hồi không thôi.” “Có không?” “Có rồi, không uổng phí mấy chục nghìn tệ mỹ phẩm của em.” “Em làm anh trắng trẻo mịn màng thế này, anh vừa đi làm là lại đen trở lại, đúng là công cốc.” “Đó là chuyện của anh, dù sao đen rồi xấu rồi, lúc em chê anh thì anh đừng có khóc lóc là được.” “Hay lắm, tảng băng nhỏ, bản lĩnh khác không học được, lại học được cách uy hiếp người khác rồi.” “Đừng động đậy, làm anh điếc em không chịu trách nhiệm đâu.” Mạc Hữu An vỗ một cái, ai ngờ lại vỗ trúng mông Lục Nghiêu.

Mạc Hữu An giật mình rụt tay lại như bị điện giật, còn Lục Nghiêu thì ngay lập tức có phản ứng.

Mạc Hữu An đương nhiên cũng nhìn thấy, sợ đến mức muốn buông tay bỏ chạy, nhưng Lục Nghiêu đã kịp thời nắm lấy cổ tay cô:

“Chạy đi đâu?” “Thời gian không còn sớm nữa… em đi chuẩn bị bữa tối cho anh.” “Mới ba rưỡi thôi, Mạc Hữu An.” “Em làm chậm, nên chuẩn bị sớm một chút.” “Cô nhóc này, chạy cái gì mà chạy.” Lục Nghiêu đứng dậy, bế ngang Mạc Hữu An lên, Mạc Hữu An sợ hãi vội vàng đấm anh: “Lục Nghiêu, anh không cần mạng nữa à, tay anh, eo anh.” “Ai bảo em không ngoan ngoãn.” “Anh thả em xuống, em đảm bảo sẽ ngoan.” “Không tin lời phụ nữ các cô, chẳng có chút độ tin cậy nào.” “Lục Nghiêu, anh còn như vậy nữa, em sẽ trở mặt với anh đấy.” Mạc Hữu An thật sự tức giận rồi.

Sao người này có thể bất chấp sức khỏe của mình mà làm bừa như vậy.

Lục Nghiêu đành phải đặt Mạc Hữu An xuống, ôm chặt cô: “Khó chịu quá, vợ ơi.” Mạc Hữu An đỏ mặt: “Em giúp anh.” “Không cần, anh muốn em chủ động.” “Anh đúng là không biết xấu hổ, giữa ban ngày ban mặt.” “Ai bảo em trêu chọc anh giữa ban ngày, lửa là do em nhóm lên, em phải tự chịu trách nhiệm dập tắt nó.” “Lục Nghiêu.” “Vợ ơi.” Mạc Hữu An cảm thấy, đối mặt với Lục Nghiêu, cô chẳng thể cứng rắn nổi, kết quả của sự việc chắc chắn sẽ phát triển theo hướng anh mong muốn.

Lục Nghiêu thì mãn nguyện, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của người phụ nữ trong lòng.

“Lục Nghiêu, anh đừng quậy nữa.” “Tảng băng nhỏ, mệt rồi thì nghỉ ngơi cho tốt, bữa tối để anh nấu.” Mạc Hữu An đột nhiên mở mắt: “Đừng mà, để em làm là được, anh vẫn chưa khỏi hẳn.” Lục Nghiêu cười như không cười nhìn Mạc Hữu An: “Sau này chuyện gì cũng giao cho bà xã đại nhân hết.” Mạc Hữu An nhớ lại những cảnh tượng vừa rồi, mặt lại đỏ bừng lên, thể lực giữa nam và nữ thật sự chênh lệch quá lớn.

Bình thường sau khi xong chuyện, người này vẫn có thể hăng hái, tinh thần vô cùng tốt.

Đổi lại là cô chủ động thì lại là chuyện khác, mệt vô cùng, chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon.

“Mặt dày.” “Anh chỉ không ngờ An An nhà chúng ta cũng có thể quyến rũ như vậy.” Lục Nghiêu khều nhẹ mũi cô.

“Anh im đi cho em.” Cô sắp mất hết mặt mũi rồi.

“Đừng ngại, đây là tình thú vợ chồng, chỉ là thể lực của em vẫn hơi kém, còn có chút không buông thả được, lần sau cứ mạnh dạn hơn nhé.” Còn có lần sau, sao người đàn ông này lại biết cách tưởng tượng thế nhỉ.

Mạc Hữu An thật sự không nghe nổi nữa, ra tay véo vào eo của ai đó, vừa véo vừa xoay.

“Mạc Hữu An em buông tay, em đang mưu sát chồng mình đấy à.” Đúng là ra tay độc ác thật.

“Anh còn nói nữa không?” “Tảng băng nhỏ, anh đau tay.” “Anh đau ở đâu?

Có phải động đến vết thương không?” Lục Nghiêu ôm chầm lấy Mạc Hữu An, lật người đè cô xuống dưới: “To gan rồi phải không?

Tưởng anh Nghiêu Nghiêu của em bây giờ không trị được em nữa, nên được đằng chân lân đằng đầu à?” Mạc Hữu An nhìn Lục Nghiêu, đột nhiên nghĩ ra điều gì đó.

Đầu tiên là sụt sịt mũi, sau đó đáng thương nói: “Không phải là anh cưng chiều em thành ra thế này sao?” “Đúng vậy, là anh cưng chiều.” “Vậy bây giờ anh sao thế?

Hối hận rồi à?

Cảm thấy cưng chiều em quá mức rồi?” Mạc Hữu An bĩu môi.

Lục Nghiêu chưa từng thấy cô nhóc này có dáng vẻ như vậy, chu đôi môi nhỏ, giống như một cô bé 16 tuổi.

Quá quyến rũ.

“Làm gì có, anh thích nhất là dáng vẻ này của tảng băng nhỏ.” “Vậy vừa rồi anh quát em làm gì?” Mạc Hữu An sắp khóc.

“Anh đâu có quát em.” “Anh có, giọng to lắm.” Mạc Hữu An tiếp tục tố cáo.

Chỉ có anh biết giả vờ đáng thương thôi sao?

Cô đây cũng biết, để anh bắt nạt tôi, tôi cũng bắt nạt lại anh xem.

“Không có mà, đây không phải là quát.” “Không phải quát, chẳng lẽ là tán tỉnh nhau à?” “Đúng vậy, đúng vậy, chính là như thế.” “Lục Nghiêu, anh coi em là trẻ con ba tuổi à?

Anh cũng chỉ có bản lĩnh thế thôi, quát em, bắt nạt em.

Quả nhiên cưới được về rồi là không biết trân trọng, em có chút hối hận rồi.” “Hối hận cái gì chứ, đừng mà, anh làm gì không tốt, em nói đi, anh sửa.” Lục Nghiêu nâng khuôn mặt nhỏ của Mạc Hữu An lên.

“Dù sao anh làm chẳng tốt chút nào cả, làm em lo lắng, làm em sốt ruột, về rồi còn nô dịch em, bắt nạt em.” Mạc Hữu An vốn chỉ định đùa với Lục Nghiêu, nhưng nói đi nói lại thì sống mũi cay cay, nhớ lại những ngày anh không ở đây, càng thêm khó chịu.

Chớp mắt một cái, nước mắt không kiểm soát được mà tuôn ra.

Lục Nghiêu hoảng sợ, cô nhóc này thật sự đau lòng rồi, làm thật rồi?

“Không có đâu, thật sự không có, bà xã đại nhân.” Lục Nghiêu ôm

Mạc Hữu An, dịu dàng dỗ dành cô.

Chương 1614

“Có, anh chính là có.” “Thật sự, anh không có.” Bình thường Lục Nghiêu có vô số cách để trêu chọc vợ mình, nhưng bây giờ thấy cô khóc, đầu óc anh như thắt lại, không biết phải an ủi cô thế nào.

“Xin lỗi em, vợ ơi, lần sau anh không như vậy nữa.” “Anh nói được mà không làm được, anh chỉ biết nói thôi.” “Không đâu không đâu, ngoan nào, ngoan nào.” “Anh buông em ra.” Sắc mặt Lục Nghiêu thay đổi: “Em muốn đi đâu?” “Bây giờ em không muốn nói chuyện với anh, em muốn chiến tranh lạnh với anh.” “Đừng mà, bà xã đại nhân, vợ chồng tối kỵ nhất là chiến tranh lạnh, có chuyện gì chúng ta nói rõ là được, tuyệt đối đừng chiến tranh lạnh.” Lục Nghiêu ôm chặt Mạc Hữu An không buông.

Dù thế nào cũng không để cô rời khỏi tầm mắt mình.

“Anh xem đi, anh còn có một khuyết điểm chết người, đó là bá đạo quá mức.” “Vợ ơi, anh…” “Em bảo anh buông tay.” “Anh vừa buông tay là em chạy mất.” “Em còn có thể chạy đi đâu được chứ?” “Vậy em thật sự không bỏ nhà đi chứ?” “Lục Nghiêu anh có buông không?” Mạc Hữu An nghiêm mặt.

Lục Nghiêu như bị điện giật vội buông ra, vẻ mặt vô tội nhìn Mạc Hữu An.

Mạc Hữu An nhếch môi, đứng dậy, thay quần áo, ung dung rời khỏi phòng.

“Tảng băng nhỏ, em đừng chạy thật nhé, phải giữ lời đấy.” Mạc Hữu An dừng bước: “Anh chưa nghe câu lời của phụ nữ không thể tin sao?” “Này, Mạc Hữu An, em lừa tôi đấy à.” Lục Nghiêu vội vàng đứng dậy, đuổi theo Mạc Hữu An xuống lầu, lại nghe thấy tiếng cười trong trẻo của cô vọng ra từ nhà bếp.

Lục Nghiêu dừng bước, cười bất đắc dĩ.

Con nhóc lừa đảo này từ lúc nào cũng trở nên tinh quái như vậy, lại dám trêu chọc cả anh.

“Mạc Hữu An, em thật không ngoan.” Lục Nghiêu nói. *Rầm.* Cửa nhà bếp bị người ta đóng lại.

Lục Nghiêu muốn cười, vợ nhỏ muốn thể hiện, vậy thì cứ để cô ấy, anh cũng lười chen vào.

Nửa người dựa vào cửa bếp: “Tảng băng nhỏ, anh ở ngay ngoài cửa, có gì không làm được thì gọi anh nhé.” “Bớt coi thường người khác đi, anh đi ra chỗ khác.” “Vậy anh nói chuyện với em, một mình em trong bếp buồn lắm.” “Không có thời gian rảnh, anh mau đi đi.” “Bà xã đại nhân.” Mạc Hữu An không lên tiếng nữa, bật máy hút mùi, bắt đầu chuyên tâm xào nấu.

Lục Nghiêu biết cô vụng về, nên cũng không lên tiếng làm phiền cô nữa, sợ cô làm mình bị thương.

Nhưng một lúc sau, vẫn nghe thấy tiếng hít vào của cô từ bên trong.

Lục Nghiêu sợ đến mức lập tức đá văng cửa, chỉ thấy Mạc Hữu An đang đặt tay dưới vòi nước xả: “Vợ ơi, sao rồi?” Mạc Hữu An ngơ ngác nhìn Lục Nghiêu, rồi lại nhìn cánh cửa bếp sắp đổ của nhà mình, yếu ớt nói: “Em không sao, cái cửa sau lưng anh có sao đấy.” “Cửa có sao thì có là gì?

Em không sao là tốt rồi.” “Anh Nghiêu Nghiêu, cửa sắp đổ rồi, mau đỡ lấy.” Mạc Hữu An nhanh chóng lao tới, Lục Nghiêu thấy vậy cũng vội vàng lao theo, trong khoảnh khắc quan trọng, hai người cùng lúc đỡ lấy cánh cửa.

Hai vợ chồng nhìn nhau, không kìm được mà bật cười.

“Anh Nghiêu Nghiêu, anh đúng là tên bạo lực.” Một cước đá hỏng cả cửa.

“Tảng băng nhỏ, em thật sự không sao chứ?” “Em có thể có chuyện gì chứ, chỉ là bị dầu bắn vào một chút thôi.” “Anh xem nào.” Mạc Hữu An đưa tay ra, quả nhiên mu bàn tay trắng nõn có một chút ửng đỏ.

“Ai bảo em không cẩn thận, đi, đưa em đi bôi thuốc.” “Không cần thiết, chúng ta sửa lại cửa trước đã.” Lục Nghiêu cười, vội vàng đặt cửa lại.

Đúng lúc này, Mạc Hữu An lại ngửi thấy mùi khét, sợ hãi vội chạy tới, thức ăn trong chảo đã cháy, thậm chí còn bén lửa.

“Anh Nghiêu Nghiêu, mau tới đây.” Lục Nghiêu vội vàng che Mạc Hữu An sau lưng, rồi đậy nắp chảo lên.

Mạc Hữu An nhìn cảnh tượng hỗn loạn trước mắt, mọi tội lỗi đều đổ lên đầu Lục Nghiêu: “Đều tại anh, đều tại anh, nếu không phải anh đột nhiên xông vào, chắc chắn sẽ không thành ra thế này.” Bình thường cô xào rau tuyệt đối không có vấn đề gì.

Nếu không phải anh đột nhiên xông vào, cô đã không luống cuống như vậy, lãng phí một đĩa thức ăn.

“Được được được, là lỗi của anh, anh nghe thấy em hít vào, anh chỉ lo em xảy ra chuyện.” “Tai anh là tai thính à?

Thế mà cũng nghe thấy.” “Em không biết thính lực của anh tốt hơn người thường à?” Đúng rồi, người này là lính đặc chủng mà.

“Thôi được rồi, anh ra ngoài đi, phiền phức quá.

May mà bố chuẩn bị cho chúng ta mấy món, không thì ăn gì chứ.”

Mạc Hữu An đẩy Lục Nghiêu ra ngoài.

Dù sao cũng không có cửa, Lục Nghiêu liền đứng ở cửa, nhìn vợ mình rửa tay nấu canh.

Cuộc sống bình dị ấm áp này, thật sự rất thú vị. *** Lãnh Yên Nhiên vất vả dọn dẹp xong, phát hiện Diệp Việt đã ngủ thiếp đi trên sô pha.

Thời tiết lạnh thế này, anh cứ thế ngủ, cũng không đắp chăn hay gì cả, quả nhiên đàn ông chịu lạnh giỏi hơn phụ nữ.

Lo anh bị cảm, Lãnh Yên Nhiên vẫn nhẹ nhàng đi tới, kéo tấm chăn mỏng bên cạnh đắp lên người anh.

Lần đầu tiên ở gần anh như vậy, Lãnh Yên Nhiên có cảm giác bị kinh ngạc, nhất thời không rời mắt được.

Lông mi của anh thật sự dài đến mức phi lý, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng, da không trắng nhưng rất mịn màng, không thấy một lỗ chân lông nào.

Đúng là một mỹ nam tiêu chuẩn, nhan sắc này tuyệt vời.

Lúc ngủ cũng rất thanh tú, một người đàn ông to lớn mà hơi thở nhẹ như muỗi kêu.

Bất chợt, Lãnh Yên Nhiên đưa tay lên, định chạm vào mặt anh, lúc phản ứng lại thì đã sắp chạm vào mặt Diệp Việt, sợ đến mức lập tức rụt tay về.

Trời ơi, cô rốt cuộc đang làm gì vậy, lại định sờ Diệp Việt.

Cô biến thành nữ háo sắc từ khi nào vậy.

Cô vừa định bỏ chạy, Diệp Việt đột nhiên nắm lấy cổ tay cô.

“A!” Lãnh Yên Nhiên sợ hãi hét lên, nhưng thấy Diệp Việt không tỉnh lại, vội vàng bịt miệng mình.

“Sếp, buông tay.” Cô muốn rút tay về, nhưng Diệp Việt nắm rất chặt, miệng còn lẩm bẩm, nói gì đó cô nghe không rõ lắm.

“Sếp, anh buông tay ra.” “Chị An An.” Lần này Lãnh Yên Nhiên nghe rõ rồi.

Chị An An?

Chương 1615

Hôm nay anh vẫn luôn gọi Mạc Hữu An như vậy, không ngờ ngay cả lúc ngủ cũng gọi thế.

“Chị An An, đừng đi, em sẽ cho chị hạnh phúc.” Khóe miệng anh còn mang theo một tia đau lòng.

Lãnh Yên Nhiên trừng lớn mắt, đờ đẫn nhìn người đàn ông đang ngủ say, cô nghĩ, có lẽ cô đã biết tại sao Diệp Việt lại bảo cô đi diễn kịch.

Người anh thích là Mạc Hữu An, nhưng Mạc Hữu An lại gả cho Lục Nghiêu.

Thì ra là vậy.

Chẳng trách cô cảm thấy ánh mắt anh nhìn Mạc Hữu An dịu dàng khác thường, thì ra đó là người anh yêu.

Người ưu tú như Mạc Hữu An, cũng khó trách anh sẽ thích.

Nhớ lại những lời anh nói hôm nay, Lãnh Yên Nhiên có chút thương cảm cho anh.

Anh chắc hẳn yêu rất sâu đậm, vì muốn họ hạnh phúc, mới cố ý đưa cô đi diễn vở kịch này.

Tại sao khi biết tin này, lòng cô lại khó chịu đến vậy.

Lãnh Yên Nhiên, mày chỉ là một con nhóc có xuất thân thấp kém, sao có thể so sánh với người ta.

Mày chỉ là người giúp việc nhỏ của anh ta, đừng có suy nghĩ lung tung, bảo vệ tốt trái tim của mình.

Chỉ có như vậy mới không làm mình bị tổn thương.

Cô gắng sức gỡ tay Diệp Việt ra, Diệp Việt đột nhiên mở mắt, bật ngồi dậy: “Chị An An.” Lãnh Yên Nhiên chỉ cảm thấy tim mình nhói đau: “Sếp, em không phải chị An An, em là Lãnh Yên Nhiên.” “Sao cô lại ở đây?” Diệp Việt có chút mơ màng.

“Là anh bảo em ở đây dọn dẹp vệ sinh cho anh mà.” Diệp Việt nhíu mày: “Ồ, biết rồi.” “Em vừa dọn dẹp xong, em đi nấu cơm đây.” Lãnh Yên Nhiên chạy trốn, Diệp Việt nhíu mày, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Cô nhóc này chạy cái gì.

Lãnh Yên Nhiên vào bếp, hít một hơi thật sâu, nén lại vị chua chát dâng lên trong lòng, bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Diệp Việt cầm một cuốn sách bên cạnh, vừa đọc vừa liếc nhìn Lãnh Yên Nhiên, cảm giác này cũng không tệ.

Xem ra sau này phải nô dịch cô nhóc này nhiều hơn.

Nô dịch cô, anh sẽ vui vẻ.

Một lúc sau, Lãnh Yên Nhiên đi ra, tức giận nhìn anh: “Sếp, nhà anh không có gì cả, anh bảo em nấu cơm cho anh kiểu gì đây?” “Không có sao?” Lãnh Yên Nhiên cạn lời: “Có phải anh chưa bao giờ nấu cơm không?” Nồi đã bám một lớp bụi, cô phải cọ rửa một lúc lâu, nhà bếp cũng sạch sẽ tinh tươm, không có một chút hơi khói bếp nào.

“Chưa từng nấu.” “Nhà bếp lớn thế này của anh là để trưng bày à?” “Chính là để trưng bày.” Diệp Việt thản nhiên nói.

Lãnh Yên Nhiên hít một hơi thật sâu, trên mặt lộ ra một nụ cười: “Vậy tối nay có lẽ phải ăn cơm muộn một chút, em ra siêu thị gần đây mua ít đồ cho anh.” Diệp Việt nhìn sắc trời, hình như sắp tối rồi, đứng dậy cầm lấy áo khoác: “Tôi đi cùng cô.” “Không cần đâu ạ, em tự đi được rồi.” “Nói nhảm nhiều làm gì?

Tôi là sếp hay cô là sếp.” “Ồ.” Trong siêu thị.

Lãnh Yên Nhiên chọn đầy một xe lớn, Diệp Việt cũng không có ý kiến gì, ngoan ngoãn đẩy xe.

“Lãnh Yên Nhiên, cô mua nhiều thế làm gì?” “Đây đều là những thứ cần dùng để nấu ăn, thiếu một thứ cũng không được.

Nhà anh không có gì cả, anh bảo em làm sao nấu cơm cho anh.” Lúc xếp hàng thanh toán, Lãnh Yên Nhiên nhìn về phía Diệp Việt, Diệp Việt cảm thấy khó hiểu: “Nhìn tôi làm gì?” Lãnh Yên Nhiên chỉ vào quầy thu ngân.

Diệp Việt xòe tay: “Tôi không mang ví tiền.” Lãnh Yên Nhiên trừng tròn mắt: “Vậy làm sao bây giờ?” “Dùng của cô đi.” Lãnh Yên Nhiên suýt tức hộc máu.

Cả một xe lớn thế này, cũng phải mấy trăm tệ.

Cô thật sự lỗ to rồi, không những làm không công, mà còn phải tự bỏ tiền túi ra.

Diệp Việt vừa nhìn thấy dáng vẻ của Lãnh Yên Nhiên, liền biết cô nhóc này lại mê tiền rồi, hạ giọng nói: “Cô có cần phải thế không?

Trả tiền đi, về tôi thanh toán lại cho.” “Đây là anh nói đấy nhé?” “Tôi nói.” Lãnh Yên Nhiên lúc này mới nở một nụ cười, nhưng khi nhìn thấy hóa đơn hơn 600 tệ, vẫn nhăn mặt nhìn Diệp Việt.

“Cô ơi, cô ơi, người phía sau còn đang đợi.” Nhân viên thu ngân nhắc nhở.

Ý là cô có thể nhanh lên một chút không.

Diệp Việt cảm thấy mất mặt, lớn thế này rồi chưa bao giờ bị giục khi trả tiền, hung hăng lườm Lãnh Yên Nhiên một cái.

Lãnh Yên Nhiên lúc này mới từ từ lấy 600 tệ từ trong ví ra đưa, đó là toàn bộ gia tài của cô rồi.

Ra khỏi siêu thị, Lãnh Yên Nhiên vẫn không vui.

Diệp Việt không nhịn được kéo đuôi tóc của cô, lôi cô lại: “Con nhóc chết tiệt, cô có thể đừng keo kiệt thế không, mấy trăm tệ mà cô cứ sầm mặt với tôi mãi à?

Tôi có nói không trả lại cho cô đâu?” Lãnh Yên Nhiên xòe lòng bàn tay ra trước mặt Diệp Việt: “Trả tiền.” *Bốp.* Diệp Việt đánh vào tay cô.

“Anh nói anh sẽ trả lại cho em mà.” Lãnh Yên Nhiên rất tủi thân, thổi thổi lòng bàn tay bị đánh đỏ của mình.

“Gấp cái gì, cũng phải đợi về nhà tôi mới đưa cho cô được, không phải tôi nói tôi không mang ví tiền sao?” “Vậy anh nhớ đấy, nhất định phải nhớ.” Về đến nhà, Lãnh Yên Nhiên lại nhắc nhở một lần nữa, Diệp Việt thật sự bó tay.

“Cô có thể đừng như vậy được không?” “Sếp.” Lãnh Yên Nhiên đứng trước mặt anh, lại chìa tay ra, sợ anh quên mất.

Diệp Việt vội vàng trả tiền lại cho cô.

Cô lúc này mới vui vẻ vào bếp.

Diệp Việt cạn lời, đây tuyệt đối là cô gái mê tiền nhất anh từng gặp, không có ai hơn.

Lãnh Yên Nhiên cắt nhỏ con gà quay mang về xếp ra đĩa, lại làm thêm ba món một canh: tôm xào cay, ngô xào ớt xanh, thịt heo xào gừng hành, canh chua cay cà chua.

Chương 1616

Diệp Việt nhìn những món ăn trên bàn, cười: “Không ngờ cô cũng có chút bản lĩnh, không biết mùi vị thế nào?” Lãnh Yên Nhiên vội vàng xới cho Diệp Việt một bát cơm, đưa đến tay anh.

Diệp Việt nhìn dáng vẻ ân cần của cô mà chỉ thấy buồn cười. "Ngồi xuống ăn cơm đi." "Hả?" "Cô không đói à?" Diệp Việt nhướng mày.

Lãnh Yên Nhiên mím môi, sao cô có thể không đói được chứ, đã bận rộn cả nửa ngày trời rồi, nhưng người giúp việc có thể ăn cơm cùng chủ nhà sao?

Hình như không có quy tắc này thì phải.

Cô luôn ghi nhớ thân phận của mình. "Đói ạ." "Ngơ ra đó làm gì, ăn đi, một mình tôi ăn hết được từng này sao?

Chẳng lẽ tất cả đều chuẩn bị cho tôi à." Chắc chắn là không phải.

Lãnh Yên Nhiên cũng ngồi xuống đối diện Diệp Việt.

Anh nhìn cô thật sâu, luôn cảm thấy cô gái này trở nên có chút kỳ quặc, trước đây khi ở bên anh, rõ ràng cô không phải như thế này. "Lãnh Yên Nhiên, cô bị sao vậy?" "Bị sao là sao ạ?" Lãnh Yên Nhiên ngơ ngác nhìn Diệp Việt, không biết anh đang hỏi gì. "Cô không thấy mình rất lạ à?" Lãnh Yên Nhiên nhếch môi, "Không có ạ, ông chủ, để tôi bóc tôm cho anh nhé." Lãnh Yên Nhiên đeo bao tay, bắt đầu bóc tôm cho Diệp Việt.

Vốn dĩ anh đang rất thèm ăn, nhưng nhìn dáng vẻ cúi đầu ngoan ngoãn của cô, anh lại bực bội không lý do. "Tôi tự làm được, cô ăn phần của mình đi." "Hay là để tôi giúp anh, đây là công việc của tôi."

"Ăn phần của cô đi, tôi tự làm được, tôi có phải bị gãy tay gãy chân đâu." Thật sự coi mình là người giúp việc rồi à. "Vâng." "Lãnh Yên Nhiên, cô có thể bình thường một chút được không?" "Tôi rất bình thường mà." Lãnh Yên Nhiên vô tội nhìn Diệp Việt.

Diệp Việt lườm cô một cái rồi bắt đầu ăn cơm.

Bàn ăn trở nên im lặng lạ thường, không ai nói một lời.

Một lúc sau, Lãnh Yên Nhiên vẫn lên tiếng hỏi: "Ông chủ, món tôi nấu khá dân dã, cũng chưa từng học qua trường lớp nấu ăn nào.

Nếu anh không thích phong cách này, tôi có thể dành thời gian đi học một lớp đào tạo chuyên nghiệp." "Không cần, như vậy là được rồi." Muốn ăn sơn hào hải vị, anh đâu phải không biết đến nhà hàng, cần gì phải hành hạ cô.

Anh chính là thích hương vị dân dã thế này, ăn vào có một cảm giác ấm áp nhẹ nhàng. "Về phần canh, cá nhân tôi khá thích ăn chua, nếu anh không thích thì cứ nói với tôi, sau này tôi sẽ không nấu vị chua nữa." "Canh hôm nay rất ngon, múc cho tôi thêm một bát nữa đi." Lãnh Yên Nhiên mỉm cười, vội vàng múc cho anh một bát, còn giải thích: "Vâng, đây là món tủ của tôi, nhưng vị chua tối nay vẫn còn thiếu một chút.

Món này phải dùng giấm trắng, độ chua của giấm trắng mới đủ, hôm nay tôi quên mua giấm trắng rồi, để lần sau tôi đi mua bổ sung." "Ừm, được." "Còn nữa, món cá quế hoa tôi làm cũng là tuyệt chiêu đấy, mẹ tôi nói tôi đi mở quán cá cũng có thể kiếm ra tiền." "Đúng rồi, tôi còn rất giỏi làm thịt bò, món thịt bò nào cũng biết làm đó nha, mì trộn cũng làm rất ổn.

Mấy năm trước tôi và mẹ có mở một gánh hàng rong, lúc đó buôn bán đắt khách lắm, rất nhiều người tìm đến để ăn..." Lãnh Yên Nhiên tíu tít nói, hoàn toàn quên mất lời tự nhủ lúc nãy, phải ít nói chuyện với người này, phải giữ chặt trái tim mình.

Diệp Việt nhìn Lãnh Yên Nhiên như thế này, cuối cùng cũng cảm thấy thuận mắt hơn nhiều, đây mới là con người thật của cô. "Ừ, sau này cô làm mì trộn cho tôi ăn, tôi chưa ăn bao giờ." Diệp Việt khẽ nhếch môi.

Nụ cười này khiến Lãnh Yên Nhiên cảm thấy mình bị mê hoặc đến choáng váng, mặt cũng không kìm được mà đỏ lên. "Được, sau này có thời gian tôi sẽ làm cho anh." "Khóa đào tạo của các cô sắp kết thúc rồi, cô có nghĩ sau này sẽ sống ở đâu chưa?" "Chắc là đi thuê nhà." Cô đã trả lại căn nhà ở khu ổ chuột, mẹ cô tạm thời cũng đang ở trong bệnh viện. "Cô còn định thuê nhà?" "Hay là tôi đến bệnh viện, ở cùng mẹ cũng được." Chỗ ở bệnh viện cũng giống như một căn hộ nhỏ, cô ở đó cũng được. "Chỗ đó ở ngoại ô rồi, tôi không tiện sắp xếp công việc cho cô.

Nhà tôi đủ lớn, cô chỉ cần không xâm phạm vào lãnh địa riêng của tôi, giúp tôi dọn dẹp vệ sinh sạch sẽ, lúc có thời gian thì nấu cơm, cô có thể ở thoải mái, phòng ở tầng một cô có thể tùy ý chọn, không thu tiền thuê nhà của cô." Lãnh Yên Nhiên nhìn Diệp Việt, yếu ớt nói: "Không phải nói một tuần chỉ nấu một bữa thôi sao?" Đã nếm thử tài nấu nướng của cô, một tuần một lần chẳng phải là quá thiệt thòi sao. "Cô không ăn cơm à?

Cô nấu cho mình ăn thì nấu thêm phần một người nữa thì có sao, tôi bao ăn bao ở, cô còn có gì không hài lòng?" Diệp Việt nói đầy lý lẽ.

Anh cũng là vì muốn tốt cho cô thôi.

Nhìn dáng vẻ tối nay của cô xem, một đồng mà cứ như muốn bẻ thành năm đồng để tiêu, đáng thương biết bao.

Anh nhìn không nổi nữa rồi.

Tất nhiên, điều quan trọng nhất là, anh muốn tìm một người nấu cơm cho mình.

Bình thường lười mời giúp việc, nhưng nếu người giúp việc nhỏ này là cô, anh cảm thấy cũng ổn?

Ít nhất nhìn cũng thuận mắt.

Lãnh Yên Nhiên nhíu mày, nghe qua thì có vẻ khá tốt.

Cô liếc nhìn anh một cái, sớm tối bên nhau như vậy, đối với cô không phải là chuyện tốt.

Hiện tại cô có cảm tình với anh, nếu cứ tiếp tục thế này, lỡ cô yêu người này thì phải làm sao? "Lãnh Yên Nhiên, cô đang lo ngại điều gì?" "Tôi... không có ạ." "Trả lời cho tử tế, được hay không được?" Lãnh Yên Nhiên hít một hơi thật sâu rồi gật đầu.

Không còn cách nào khác, cô chỉ có thể cúi đầu, vì như vậy có thể tiết kiệm được một khoản chi phí rất lớn. "Hừ, còn bĩu môi, làm ra vẻ tôi rất không vui, lo tôi đối xử tệ với cô à?

Tôi nói cho cô biết, chuyện tối nay sẽ không xảy ra lần thứ hai đâu, sau này tiền mua thức ăn trong nhà tôi sẽ để trong ngăn kéo, sẽ không để cô phải ứng tiền trước đâu." Cô nhóc mê tiền này.

Chương 1617

"Tôi không có ý đó." "Được rồi, chút tâm tư của cô đừng tưởng tôi không biết, tôi thông cảm cho cô là được chứ gì." Diệp Việt ra vẻ ta đây là một ông chủ tốt.

Hoàn cảnh gia đình cô quả thực không tốt lắm, anh hiểu cô, cũng lười so đo với cô.

Thấy anh hiểu lầm mình, Lãnh Yên Nhiên cũng không giải thích. "Vâng." Diệp Việt đau đầu, "Lãnh Yên Nhiên, tôi còn có một yêu cầu với cô." "Yêu cầu gì ạ?" "Nói chuyện với tôi đừng có cúi gằm mặt, làm ra vẻ đáng thương, tự tin lên một chút được không?

Cũng đừng dùng mấy từ đơn âm tiết như ừm, à, vâng để trả lời tôi." Nghe mà bực mình. "Vâng." "Lãnh Yên Nhiên." Diệp Việt nghiến răng, vừa mới nói với cô xong, lại quên rồi. "Vâng, thưa ông chủ." "Còn nữa, trong nhà không được có thức ăn thừa, nếu có thừa, cô chịu trách nhiệm ăn hết." Cái quy định quái quỷ gì vậy, thế lỡ nấu nhiều thì chẳng phải đều là của mình hết sao. "Vậy sau này tôi sẽ chú ý vấn đề này." "Còn nữa, mỗi bữa cơm trong nhà đều phải có thịt, không có thịt tôi ăn không vào." "Cái này chắc chắn không vấn đề gì, có thể đảm bảo ạ." "Còn nữa, thấy tôi đang bận trong thư phòng thì phải chịu trách nhiệm pha cà phê." "Tối muộn còn uống cà phê, sao không uống chết anh đi." Lãnh Yên Nhiên không nhịn được lẩm bẩm.

Nói là đưa ra một yêu cầu, mà một lần đưa ra nhiều như vậy, bắt nạt cô không biết đếm à?

Đây đã là cái thứ ba rồi. "Yên tâm, tôi không chết được đâu." Diệp Việt cười tủm tỉm nhìn Lãnh Yên Nhiên. "Ông chủ, anh nghe nhầm rồi, tôi không nói vậy, tôi không biết pha cà phê, hay là tôi pha cho anh loại hòa tan nhé, loại thương hiệu quốc tế nổi tiếng như Nestlé ở siêu thị, vị cũng rất tuyệt đó," vừa tiết kiệm tiền vừa đỡ tốn công, hương vị lại ngon. "Cô muốn hại chết tôi để chiếm đoạt tài sản của tôi à?" Lãnh Yên Nhiên nhe răng, "Vậy anh phải lập di chúc trước, tặng cho tôi vài triệu." Nếu không với mối quan hệ này của chúng ta, tuyệt đối không chia được tài sản của anh đâu. "Cô nói gì?" Lãnh Yên Nhiên vội vàng xua tay, cúi đầu, "Tôi không nói gì cả." Tên cậu ấm vừa khó tính vừa độc miệng này, để người khác nghe thấy lời này chắc tức chết.

Nhiều người uống cà phê hòa tan như vậy, có thấy ai bị sao đâu?

Sao đến lượt anh lại thành thuốc độc chết người thế.

Nói cho cùng, chính là thuộc tính của cậu ấm nhà giàu. "Bớt lải nhải đi, những gì tôi nói cô nghe rõ cả chưa?" "Nghe rõ rồi ạ." "Nhắc lại một lần nữa." Lãnh Yên Nhiên: ... "Nhìn tôi làm gì, cần tôi nhắc lại một lần nữa à?" "Không được lãng phí, ngày nào cũng phải có thịt, em gái cà phê." Lãnh Yên Nhiên nói một cách yếu ớt.

Cô dám chắc, càng về sau, yêu cầu của người này chắc chắn càng nhiều.

Đây mới chỉ là bắt đầu.

Quả nhiên thiên hạ không có bữa trưa miễn phí.

Ra đời làm việc, sớm muộn gì cũng phải trả.

Mấy triệu kia không phải cho không đâu. "Tóm tắt cũng khá chính xác đấy." "Ha ha." Lãnh Yên Nhiên cười như không cười.

Diệp Việt đặt bát đũa xuống, "Được rồi, bây giờ là lúc cô thể hiện rồi đấy." Lãnh Yên Nhiên nhìn thức ăn thừa trong đĩa, chỉ muốn khóc mà không có nước mắt, bất giác lườm Diệp Việt một cái.

Ông chủ lòng dạ đen tối này, lại gài bẫy cô.

Nhiều thức ăn thừa như vậy, làm sao cô có thể ăn hết được. "Lườm tôi làm gì?" "Ha ha, ông chủ, canh này có vị chua, có thể giúp tiêu hóa, anh uống thêm một bát nữa được không ạ." Lãnh Yên Nhiên quả quyết múc thêm một bát canh, cười tủm tỉm đặt trước mặt Diệp Việt.

Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia.

Nhiều thế này mà một mình cô ăn hết, chẳng phải sẽ no đến thành ngốc sao.

Sau này quả quyết giảm món, hai món một canh, hạ thấp tiêu chuẩn sống.

Xem anh ta còn gài bẫy cô thế nào.

Diệp Việt nhìn Lãnh Yên Nhiên, cô cười lấy lòng, "Ông chủ, tôi thật sự không lừa anh đâu, thật sự có thể tiêu hóa, mau uống đi, mau uống đi." Diệp Việt uống xong một bát canh, phát hiện trong bát mình lại có thêm hai miếng thịt gà, "Ông chủ, ăn thêm hai miếng nữa đi, đây là do lãnh đạo cấp cao làm đó nha, cơ hội hiếm có." Không hiểu sao, nhìn nụ cười rạng rỡ trên mặt cô, anh lại không nỡ từ chối.

Chà, sao mà ngoan ngoãn thế nhỉ.

Mắt Lãnh Yên Nhiên sáng lên, ân cần gắp thức ăn, "Ngô này cũng rất ngon, ăn thêm chút nữa đi, rất tốt cho sức khỏe." "Hành gừng bên trong cũng không tồi, mùa đông ăn vào ấm người, ăn thêm chút nữa đi." ...

Lúc Diệp Việt kịp phản ứng lại, anh đột nhiên phát hiện đĩa ăn trước mặt mình có rất nhiều xương gà, bụng cũng no đến mức hơi khó chịu. "Lãnh Yên Nhiên, trông tôi giống heo lắm à?" Diệp Việt nổi giận.

Lại dám coi anh là heo.

Anh càng thấy quái lạ, sao mình lại ngoan ngoãn như vậy, vừa rồi hình như đã trúng mỹ nhân kế thì phải.

Chết tiệt.

Mắt mũi kiểu gì vậy, lại cảm thấy bộ xương di động trước mặt là mỹ nhân.

Diệp Việt, gu thẩm mỹ của mày bị đảo lộn từ khi nào thế, sao lại thấp kém như vậy.

Nhìn mặt anh đen sì, Lãnh Yên Nhiên cố nén cười, "Không có, không có, ông chủ, phần còn lại tôi bao hết." Lãnh Yên Nhiên quả quyết gạt hết thức ăn trong đĩa vào bát của mình, không hiểu sao, nhìn khuôn mặt đen như Bao Công của Diệp Việt, cô ăn lại thấy đặc biệt ngon miệng.

Cho anh buổi trưa dám coi tôi là heo, bây giờ cũng cho anh nếm thử mùi vị chua cay này.

Diệp Việt nhìn dáng vẻ của Lãnh Yên Nhiên, cơn tức trong lòng cũng dần tan biến.

Chương 1618

Thức ăn thừa không còn nhiều, Lãnh Yên Nhiên ăn vài ba miếng là hết. "Ông chủ, phiền anh di chuyển, tôi phải dọn bàn đây." Diệp Việt đứng dậy, vừa đứng lên đã thấy bụng no đến khó chịu, sắc mặt cũng thay đổi. "Ông chủ, anh sao vậy?" "Tôi không sao." Diệp Việt lườm Lãnh Yên Nhiên một cái, sải bước ra khỏi phòng ăn.

Thật vô duyên vô cớ, lại làm sao nữa rồi.

Lãnh Yên Nhiên dọn bàn, rửa bát, lúc đi ra thì thấy Diệp Việt đang dựa vào sofa, sắc mặt có vài phần tái nhợt, trông có vẻ không ổn.

Cô vội vàng đi tới, "Ông chủ, anh sao vậy?" Diệp Việt hung hăng lườm Lãnh Yên Nhiên, cô nhóc chết tiệt này tự mình làm gì, chẳng lẽ không biết sao?

Anh sắp bị no chết rồi.

Vốn dĩ tài nấu nướng của cô không tồi, anh đã ăn nhiều hơn bình thường, kết quả cô lại còn nhét cho anh nhiều như vậy.

Đã vượt xa sức ăn của anh rồi. "Mau đi mua thuốc cho tôi." "Mua thuốc gì ạ?" Lãnh Yên Nhiên vẫn chưa phản ứng kịp. "Lãnh Yên Nhiên, cô cố ý phải không?" Lãnh Yên Nhiên nghiêm túc hỏi: "Ông chủ, tôi thật sự không biết phải đi mua thuốc gì?

Có phải thuốc trị viêm dạ dày không ạ?" Diệp Việt trong lòng phát điên, chỉ muốn túm tóc cô gái này ném ra ngoài, người không biết đoán ý cấp trên như cô, mau cút đi đâu cho mát.

Ngốc quá rồi.

Nhưng bây giờ rõ ràng không thể, anh còn trông cậy cô đi mua thuốc cho mình. "Thuốc tiêu thực." Diệp Việt nghiến răng nghiến lợi nói ra mấy chữ. "Phụt." Lãnh Yên Nhiên ngẩn người, rồi không kìm được mà bật cười. "Lãnh Yên Nhiên." Còn dám cười nhạo anh, tất cả chuyện này đều là do cô ban cho.

Lãnh Yên Nhiên lập tức nín cười, cong môi ngây thơ nhìn Diệp Việt.

Đúng, chính là dáng vẻ ngây thơ này của cô đã lừa anh.

Diệp Việt tức giận, gầm nhẹ, "Mau đi đi." Lãnh Yên Nhiên lập tức đứng dậy, quả quyết chạy trốn khỏi chiến trường này.

Diệp Việt đành phải đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng khách để tiêu thực.

Đây tuyệt đối là nỗi nhục lớn trong đời anh, nếu bị người thân quen biết, chắc chắn sẽ bị cười chết.

Cô gái Lãnh Yên Nhiên kia chẳng qua chỉ nấu vài món ăn dân dã, có ngon đến thế sao?

Anh lại ăn đến no căng.

Diệp Việt, mày trở nên vô dụng như vậy từ khi nào thế.

Chắc chắn là do kết bạn với hạng thường dân như Lãnh Yên Nhiên, nên con người cũng trở nên tầm thường rồi.

Lãnh Yên Nhiên chạy quá nhanh, phát hiện mình không mang theo ví, lại quay trở lại, vừa vào cửa đã thấy Diệp Việt chống hông, đi đi lại lại trong phòng khách.

Dáng người vẫn đẹp như mọi khi, nhưng khổ nỗi anh lại đang chống hông, trông thật hài hước.

Khóe miệng Lãnh Yên Nhiên không khỏi giật giật, rồi lại nhếch lên.

Khẩu vị của người này cũng tệ quá rồi, cô cảm thấy mình đâu có gắp cho anh nhiều thức ăn lắm đâu. "Cô lại quay lại làm gì?" Diệp Việt nhìn Lãnh Yên Nhiên đi rồi quay lại, sắc mặt vô cùng đặc sắc. "Ông chủ, tôi quên mang ví tiền, tôi quay lại lấy ví." "Lãnh Yên Nhiên, sao cô không ngốc chết đi." Diệp Việt đi tới, ném thẳng ví tiền của mình về phía cô.

Lãnh Yên Nhiên vững vàng bắt lấy, nhìn Diệp Việt với vẻ cổ vũ. "Lãnh Yên Nhiên, cô dám cười ra tiếng thử xem." Ánh mắt Diệp Việt đầy vẻ đe dọa.

Lãnh Yên Nhiên ho hai tiếng, cầm ví tiền rồi lại chạy đi.

Chỉ là Diệp Việt nghe thấy bên ngoài cửa truyền đến một tràng cười, cười rất ngang ngược, không phải của Lãnh Yên Nhiên thì còn có thể là của ai?

Con nhóc chết tiệt này, lá gan ngày càng lớn rồi.

Xem sau này anh xử lý cô thế nào.

Lúc Lãnh Yên Nhiên quay lại, Diệp Việt vẫn đang dựa vào sofa, thật sự no đến mức này sao.

Một người đàn ông to lớn mà hệ tiêu hóa lại kém như vậy. "Ông chủ, tôi về rồi." "Lề mề thế, bên ngoài tiểu khu không phải có hiệu thuốc sao?" Đi lâu như vậy, anh còn lo cô xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. "Tôi bị lạc đường, phải mở định vị mới về được." Lãnh Yên Nhiên ngại ngùng nói.

Cô từ nhỏ đã là một người mù đường, thường xuyên không tìm thấy đường.

Là loại người mà mở định vị vẫn không tìm được phương hướng, mỗi lần đều dùng định vị để thử sai, thấy báo lệch hướng thì lại đổi một hướng khác. "Sao cô không ngốc chết đi." Diệp Việt rất đau đầu. "Ai bảo tiểu khu anh ở lớn quá làm gì." Đi một vòng là cô đã chóng mặt rồi.

Chương 1619

"Đây là vấn đề của tôi à?

Rõ ràng là vấn đề của chính cô, đồ ngốc." "Anh còn mắng nữa, mắng nữa tôi không cho anh uống thuốc nữa, không ngốc cũng bị anh mắng thành ngốc." Bụt đất cũng có ba phần lửa, Lãnh Yên Nhiên phản kháng.

Mù đường là lỗi của cô sao?

Chuyện này và ngốc hay không có liên quan gì đến nhau. "Cô nhóc chết tiệt, cô cứng cánh rồi phải không?" "Là anh mắng tôi trước, tôi không thể cãi lại à?" Cô lớn lên ở khu ổ chuột, vốn dĩ không phải loại người mặc người ta bắt nạt, tính tình cũng rất bướng bỉnh và cứng đầu. "Ai bảo cô ngốc." "Tôi không hề ngốc, anh còn mắng tôi ngốc nữa tôi sẽ trở mặt với anh." Hốc mắt Lãnh Yên Nhiên đỏ lên.

Diệp Việt đang rất khó chịu, thấy cô như vậy cũng lười cãi nhau với cô, "Đưa thuốc cho tôi." "Anh còn mắng tôi nữa không?

Nếu anh mắng tôi, tôi sẽ không đưa cho anh nữa." "Cô nhóc chết tiệt, cô uy hiếp tôi, rốt cuộc cô có đưa không?" Diệp Việt sa sầm mặt.

Lãnh Yên Nhiên sợ hãi vội vàng nhét thuốc vào tay anh, nghĩ lại cô vẫn rất tốt bụng đi rót một cốc nước cho anh. "Lấy thuốc ra giúp tôi." Lãnh Yên Nhiên liếc nhìn, nhanh chóng lấy ra vài viên thuốc đưa cho anh.

Diệp Việt nuốt thuốc xong, Lãnh Yên Nhiên dìu anh ngồi xuống sofa. "Ông chủ, không phải tôi nói anh đâu, anh ngốc thật hay giả vậy, anh ăn không nổi thì không biết dừng lại à?" Cô gắp cho anh bao nhiêu, anh ăn bấy nhiêu.

Còn luôn miệng nói cô ngốc, anh mới là người ngốc nhất có biết không.

Diệp Việt lườm Lãnh Yên Nhiên, cô cũng không sợ, mặc kệ anh lườm. "Sao cô nói nhiều thế?" "Vậy được, thời gian không còn sớm, tôi về đây, tôi đi rồi sẽ không có ai làm phiền anh nữa." "Lãnh Yên Nhiên, bây giờ đã chín giờ rồi, cô còn định về căn cứ đào tạo?" "Chứ sao nữa ạ." "Nhà tôi thiếu phòng cho cô ở à?

Tự đi trải giường đi, sáng mai hẵng đi, nếu không gặp phải Khương Hồng thì tôi không có sức mà đi cứu cô đâu." Nhắc đến Khương Hồng, Lãnh Yên Nhiên quả thực có chút sợ hãi, thôi vậy, cô vẫn nên ngoan ngoãn đợi đến ngày mai rồi đi, nếu không xảy ra chuyện gì lại gây phiền phức cho Diệp Việt. "Vậy tôi đi trải giường đây." "Đi đi." Diệp Việt xua tay.

Lãnh Yên Nhiên tự chọn cho mình một căn phòng nhỏ, phòng thực ra khá sạch sẽ, chỉ có một lớp bụi mỏng, lau một chút là được.

Trong tủ có chăn sạch, cứ thế lấy ra dùng.

Lúc đi ra, cô phát hiện Diệp Việt không có ở đó, "Ông chủ." Gọi ba tiếng cũng không có ai trả lời.

Người này đi đâu rồi.

Một lúc sau, cô thấy Diệp Việt từ trong nhà vệ sinh đi ra, cả người sắc mặt có chút tái nhợt.

Lãnh Yên Nhiên lập tức đi tới, "Ông chủ, anh không sao chứ?" "Thức ăn cô nấu có bỏ độc không vậy?" "Bị tiêu chảy rồi à?" "Chứ sao nữa." Lãnh Yên Nhiên gãi đầu, "Ông chủ, có lẽ là dạ dày của anh không quen với mấy món dân dã này của tôi." Diệp Việt thật sự không muốn nói chuyện nữa, chỉ dựa vào sofa, khẽ nhắm mắt.

Lãnh Yên Nhiên cảm thấy bộ dạng này của anh thật đáng thương, "Ông chủ, hay là tôi dìu anh lên lầu nghỉ ngơi nhé." Diệp Việt gật đầu, vừa định lên lầu, bụng lại một trận cồn cào. "Cô không cần quan tâm tôi, cô cứ ngủ trước đi." Diệp Việt lại lao vào nhà vệ sinh.

Lãnh Yên Nhiên mỉm cười, không nhịn được cầm vỉ thuốc lúc nãy lên xem, vừa nhìn đã sợ đến mức phải ôm lấy trái tim nhỏ bé của mình, trời ơi, hình như cô đã cho anh uống quá liều.

Một lần chỉ được uống hai viên, cô lại cho anh uống sáu viên.

Gấp ba lần.

Hôm nay cô thật sự đã hại người ta thảm rồi.

Nếu bị anh phát hiện, không chừng sẽ tức giận đến mức ném cô ra ngoài.

Lãnh Yên Nhiên vội vàng đặt thuốc xuống, chạy về phòng mình.

Diệp Việt ra ngoài thì thấy bóng dáng cô lao vào phòng, không khỏi hỏi: "Lãnh Yên Nhiên, cô chạy cái gì?" "Ông chủ, tôi mệt rồi, nghỉ ngơi trước đây, anh cũng ngủ sớm đi." Diệp Việt có chút kiệt sức, ngồi trên sofa, ánh mắt bất giác nhìn về phía hộp thuốc trên bàn.

Con nhóc chết tiệt này, rốt cuộc đã mua cho anh thuốc gì vậy?

Uống vào còn có thể bị tiêu chảy.

Diệp Việt cầm lên xem, mặt lập tức xanh mét, gầm lên về phía phòng của Lãnh Yên Nhiên: "Lãnh Yên Nhiên, cô đến để hại tôi phải không?" Chết tiệt.

Cô nhóc chết tiệt này, không những mù đường, chẳng lẽ còn không biết chữ sao?

Số 2 và số 6 giống nhau chỗ nào mà cũng có thể nhìn nhầm.

Cái đồ chuyên gây họa này, đúng là tức chết người mà.

Anh còn nói sao lúc trước vẫn ổn, sao uống thuốc xong lại bị tiêu chảy.

Vai Lãnh Yên Nhiên run lên, cũng không dám lên tiếng, khóa trái cửa, trèo lên giường, đắp chăn, mặc kệ Diệp Việt ở bên ngoài gầm thét thế nào.

Cô thề, cô thật sự không cố ý, cô không phải loại người lòng dạ đen tối, tất cả chỉ là trùng hợp.

Hôm sau.

Lúc Lãnh Yên Nhiên thức dậy, phát hiện trong nhà vẫn chưa có động tĩnh gì, cũng không thấy bóng dáng Diệp Việt đâu.

Người này không phải tối qua bị tiêu chảy đến kiệt sức rồi chứ.

Nhưng tầng hai anh lại không cho cô lên, vậy cô tốt nhất không nên lên.

Cô làm xong bữa sáng, nhưng Diệp Việt vẫn chưa xuống.

Chương 1620

Lãnh Yên Nhiên nghĩ ngợi, vẫn quyết định gọi điện cho anh, "Lãnh Yên Nhiên, cô còn có gan gọi điện cho tôi?" "Ông chủ, anh không sao chứ?" "Cô hy vọng tôi có chuyện à?" Giọng của Diệp Việt trầm trầm, không nghe ra vui giận. "Sao có thể chứ ạ, tôi đã nấu cháo, anh xuống uống một chút nhé." Lãnh Yên Nhiên ngẩng đầu lên, liền thấy Diệp Việt đứng trên lầu, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô.

Cô chỉ có thể cứng đờ vẫy tay với anh, "Ông chủ, mau xuống uống cháo." Diệp Việt không lên tiếng, chỉ nhìn Lãnh Yên Nhiên.

Lãnh Yên Nhiên bĩu môi, tối qua cô thực ra đã tự kiểm điểm rồi, Diệp Việt thật sự đối xử với cô rất tốt, tuy nói chuyện không dễ nghe, nhưng không có ác ý gì.

Cho dù cô không cố ý, hôm qua cũng coi như đã hại người ta một vố rồi. "Ông chủ, xin lỗi, tôi thật sự sai rồi, tôi không cố ý đâu." Lãnh Yên Nhiên cúi đầu.

Diệp Việt ghét nhất là nhìn thấy bộ dạng này của cô, luôn khiến anh bực bội, "Lãnh Yên Nhiên, chuyện như thế này sau này nếu còn có thêm một lần nữa, cô cứ thử xem." "Ông chủ, tuyệt đối sẽ không ạ, tôi bảo đảm." Sự cố an toàn như thế này nhất định sẽ không xảy ra nữa.

Diệp Việt cũng không nói gì thêm, Lãnh Yên Nhiên thở phào nhẹ nhõm, vội vàng múc cháo cho anh. "Ăn được không?" "Ông chủ, anh nói gì vậy, cháo trắng, phù hợp nhất với tình trạng của anh bây giờ rồi." "Được rồi, đừng lôi thôi nữa, tôi còn phải đi làm." Lúc Lãnh Yên Nhiên quay lại căn cứ đào tạo, được thông báo có một đạo diễn đến chọn vai, nữ phụ hai và nữ phụ ba, một vai là tình địch của nữ chính, một vai là trợ lý của nữ chính.

Thiên Duyệt cũng là một trong những nhà sản xuất, Diệp Việt cũng đã thực hiện lời hứa của mình, tất cả các nghệ sĩ đều có cơ hội bình đẳng, mọi người đều có thể đi thử vai. "Nhiên Nhiên, chúng ta cũng mau đi thôi, mấy người họ đều đi rồi." Lê U Nhi nói. "Phim gì vậy?" "Hình như là một bộ phim truyền hình đề tài pháp y, nữ chính là Úy Lam, một nữ pháp y." "Úy Lam, đó là thần tượng của tôi, phim của chị ấy diễn rất hay." Mắt Lãnh Yên Nhiên sáng lên. "Vậy cậu cố gắng lên, biết đâu còn có thể diễn tay đôi với thần tượng của mình." Lãnh Yên Nhiên bị lời của Lê U Nhi làm cho rung động, hai người vội vàng thay quần áo rồi chạy qua.

Mỗi nghệ sĩ đều có thể tùy ý chọn vai diễn mình muốn tham gia để thử vai, lo lắng hai người sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh, sau khi Lê U Nhi chọn vai nữ phụ hai, Lãnh Yên Nhiên quả quyết chọn vai nữ phụ ba.

Lê U Nhi ôm Lãnh Yên Nhiên hôn một cái thật kêu, "Yên Nhiên, cậu thật sự quá tốt rồi, nếu tôi và cậu cùng cạnh tranh một vai diễn, tôi thật sự không có chút tự tin nào cả." "Thực ra tôi rất thích vai nữ phụ ba, một cô trợ lý ngốc nghếch đáng yêu, quan trọng nhất là hai phần ba cảnh quay đều là cùng với Úy Lam, cho dù cát-xê bằng không, cũng rất tốt rồi." Rất nhiều phim của Úy Lam cô đều đã xem, thật lòng cảm thấy diễn xuất của chị ấy rất tốt. "Không ngờ cô nhóc cậu cũng là người theo đuổi thần tượng, tôi còn tưởng cậu không có thần tượng nào cơ." "Sao có thể chứ, tôi cũng thích những diễn viên có diễn xuất tốt." Thử vai rất đơn giản, mỗi người cũng chỉ có năm phút, rất nhanh đã có kết quả.

Lê U Nhi phấn khích ôm lấy Lãnh Yên Nhiên, "Nhiên Nhiên, tôi qua rồi." "Chúc mừng cậu, U Nhi." "Cậu thế nào?" "Tôi không biết, đạo diễn không công bố tại chỗ người được chọn cho vai trợ lý, chắc là vẫn đang cân nhắc." "Không sao đâu, tôi tin tưởng ở cậu." Quả nhiên hai người còn chưa đi, đã có người đến thông báo, vai nữ phụ ba do Lãnh Yên Nhiên đảm nhận.

Lãnh Yên Nhiên cứ như đang mơ, nửa ngày trời không phản ứng lại được, đây có được coi là chính thức nhận một vai diễn rồi không? "Yên Nhiên, cậu ngẩn ra làm gì, cậu được chọn rồi." "Tốt quá." Lãnh Yên Nhiên cong môi cười. "Lần này chúng ta chắc chắn cũng có cảnh diễn chung, đến lúc đó hai chị em chúng ta có thể cùng lúc xuất hiện trên màn ảnh rồi." "Tốt quá." Lãnh Yên Nhiên và Lê U Nhi hai người vừa quay về ký túc xá, lại nhận được thông báo, nói rằng ba ngày sau họ phải vào đoàn phim, lần này lịch quay rất gấp, thời gian cho họ xem kịch bản cũng chỉ còn lại ba ngày.

Công ty cho phép họ trong khoảng thời gian này không tham gia đào tạo, tùy ý sắp xếp thời gian, đợi đến khi cảnh quay kết thúc rồi quay lại học bù những buổi đã bỏ.

Hai cô gái nhìn nhau, quả quyết thu dọn đồ đạc rời đi.

Đây là lần đầu tiên đóng phim, dù thế nào cũng phải nỗ lực.

Vì tất cả các cảnh quay đều được thực hiện tại thành phố A, nên không cần phải theo đoàn phim, mỗi ngày chỉ cần đến đoàn phim đúng giờ quy định là được.

Lãnh Yên Nhiên xem qua, địa điểm quay phim thật sự rất gần với tiểu khu của Diệp Việt, hiện tại cô cũng không có chỗ ở, chi bằng trực tiếp đến ở đó. "Yên Nhiên, cậu ở đâu vậy?" "Tôi ở nhà một người bạn." "Nhà tôi khá gần đoàn phim, lái xe cũng chỉ mất 20 phút, nếu cậu không tiện thì có thể ở nhà tôi, hai chúng ta cùng nhau nghiên cứu kịch bản, cùng nhau vào đoàn phim." "Nhà bạn tôi cũng không xa, tôi còn có việc khác phải làm." "Vậy thì, tôi không quản cậu nữa, chúng ta gặp nhau ở đoàn phim sau nhé." Chìa khóa nhà Diệp Việt Lãnh Yên

Nhiên đã có, nhưng trước khi chuyển vào ở, cô vẫn nhắn tin cho Diệp Việt, anh bảo cô cứ tự nhiên ở.

Tối hôm qua đã hại người ta quá thảm, hôm nay Lãnh Yên Nhiên quyết định nấu một bữa thật thanh đạm và bổ dưỡng.

Diệp Việt biết Lãnh Yên Nhiên đã đến nhà, tan làm liền về thẳng nhà, vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn.

Anh không khỏi nhếch môi, gọi: "Lãnh Yên Nhiên." Không có ai trả lời, anh lại gọi một tiếng nữa, "Lãnh Yên Nhiên." "Lãnh Yên Nhiên." Liên tục gọi ba tiếng.

Cuối cùng cũng thấy Lãnh Yên Nhiên mặc tạp dề, tóc búi củ tỏi, mặt có vài phần ngơ ngác. "Ông chủ, anh gọi tôi à?" "Ngoài cô ra còn có ai tên là Lãnh Yên Nhiên nữa?" "Vậy anh gọi tôi làm gì, nghênh giá à?" Cái bộ dạng này, giống như mấy ông hoàng đế ngày xưa chờ người ta nghênh giá vậy, về thì về rồi, la cái gì mà la, không biết cô đang bận sao? "Đúng vậy, sau này tôi về cô phải ra cửa đón tôi." "Anh bị thần kinh à." Lãnh Yên Nhiên để lại một câu, chạy về phòng bếp. "Cô nhóc chết tiệt, cô nói ai thần kinh, có bản lĩnh thì đứng yên đó đừng động, tôi đảm bảo không đánh cô." "Ông chủ, anh tốt nhất đừng làm phiền tôi, nếu không tối nay tôi tiếp tục hại anh đấy." Con nhóc chết tiệt, lá gan ngày càng lớn rồi, lại dám thách thức uy nghiêm của anh, ai cho cô cái gan đó?

Một lúc sau, Lãnh Yên Nhiên bưng một bát canh nóng ra, "Ông chủ, bên ngoài trời lạnh, anh uống chút cho ấm người đi, tôi đang xào rau rồi, sắp có cơm ăn ngay đây." "Uống được không?" "Anh thích uống thì uống, không uống thì thôi, tôi đang bận." Lãnh Yên Nhiên đặt bát canh lên bàn.

Diệp Việt thích con người thật của Lãnh Yên Nhiên, anh vắt chéo chân, uống canh nóng, chỉ cảm thấy những ngày tháng này thật hạnh phúc.

Nếu sớm biết có một người giúp việc ở nhà lại có không khí như vậy, anh đã mời từ lâu rồi.

Lúc Lãnh Yên Nhiên làm xong mọi thứ đi ra, phát hiện Diệp Việt không có ở đó, điện thoại của anh để trên bàn trà, đang rung ù ù. "Ông chủ, anh ở đâu vậy?

Điện thoại của anh reo này." "Tôi đang tắm, cô nghe giúp tôi một chút." Lãnh Yên Nhiên cạn lời, người này tắm cũng không phân biệt thời gian và địa điểm, sao lại ở nhà vệ sinh tầng một, không biết lên tầng hai à?

Cô cầm điện thoại lên xem, trên đó hiện lên ba chữ "Hoàng Thái Hậu." Ai đây nhỉ.

Lãnh Yên Nhiên bĩu môi, nhận cuộc gọi.

Còn chưa kịp lên tiếng, bên kia điện thoại đã vang lên tiếng mắng. "Diệp Việt, lá gan mày to rồi, không thèm gọi điện cho bà đây, cứ phải để bà đây gọi điện hỏi thăm mày, mày không muốn sống yên ổn với bà đây nữa phải không?

Tao nói cho mày biết, bà đây về rồi sẽ cho mày biết tay." "Chào chị." "Chào cái gì mà chào, bà đây không khỏe chút nào, mày..." "Khoan đã, cô là ai?" Mễ Nặc lúc này mới nhận ra người nghe điện thoại không phải con trai mình, mà là một người phụ nữ.

Phụ nữ à.

Trời sắp mưa máu rồi.

Chương 1621

Thằng nhóc thối tha biết tìm phụ nữ khác rồi à?

Giác ngộ cao lên rồi. "Tôi giúp ông chủ nhà chúng tôi nghe điện thoại, chị là?" Nhà chúng tôi.

Sao mà thân mật thế. "Tôi còn có thể là ai, tôi là người tình của nó, là người phụ nữ mà nó yêu nhất trên thế giới này, cho dù có một ngày nó bỏ vợ, nó cũng sẽ không bỏ tôi." Mễ Nặc nói chắc như đinh đóng cột. "Hả?" "Hả cái gì mà hả, nó mà dám không yêu tôi, tôi thiến chết nó." Trong lòng con trai, bà phải đứng thứ nhất.

Trong lòng Lãnh Yên Nhiên bỗng dâng lên một cảm giác tắc nghẽn, không biết rốt cuộc cô gái hoang dã này lại là thế nào.

Chẳng phải người Diệp Việt yêu nhất là Mạc Hữu An sao?

Sao lại lòi ra thêm một người phụ nữ nữa, mà ghi chú của Diệp Việt lại thân mật đến vậy, Hoàng thái hậu.

Phải cưng chiều một người đến mức nào mới có thể gọi như thế. "Ồ." Mễ Nặc là người từng trải, vừa nghe đã biết trong giọng điệu này có mấy phần mất mát.

Cô vắt óc suy nghĩ, cũng không nghĩ ra bên cạnh Diệp Việt ngoài đám bạn thân chơi từ nhỏ đến lớn ra thì còn có cô gái nào khác. "Cô nương, Diệp Việt đâu?

Sao điện thoại của nó lại ở trong tay cô?" "Anh ấy đang tắm, bảo tôi nghe điện thoại giúp." "Giờ này còn tắm, hai người đã làm chuyện gì mờ ám à?" Mễ Nặc hỏi thẳng thừng.

Lãnh Yên Nhiên suýt nữa thì bị nước bọt của chính mình làm cho sặc, người phụ nữ này cũng mạnh bạo quá rồi, hóa ra Diệp Việt ngoài kiểu của Mạc Hữu An ra, còn có hứng thú đặc biệt với kiểu người này.

Nghĩ đến việc người phụ nữ này có khả năng trở thành bà chủ của mình, dù trong lòng có khó chịu đến đâu, Lãnh Yên Nhiên cũng không dám qua loa, cẩn thận ứng đối. "Không phải đâu ạ, không phải, thưa cô, cô hiểu lầm rồi, Diệp tổng là sếp của tôi." "Ha ha, cô đang nói bà đây không có não à?" Mễ Nặc cười lạnh. "Không có, tôi…" "Sếp nhà ai đang tắm mà cấp dưới lại nghe điện thoại của anh ta chứ, tôi thấy hai người các người chính là có quan hệ mập mờ." Mễ Nặc khẳng định. "Thật sự không có." "Cô cũng đừng có ngụy biện với tôi, bà đây người nào mà chưa từng thấy." "Thưa cô, cô thật sự hiểu lầm rồi." Lãnh Yên Nhiên có cảm giác trăm miệng cũng không thể bào chữa, cô và Diệp Việt thật sự không phải như vậy. "Cô?

Mắt nào của cô thấy tôi giống cô rồi?" "Tôi không có ý đó." "Vậy cô có mấy ý?" Lãnh Yên Nhiên sắp khóc rồi, lần đầu tiên gặp phải người khó dây dưa như vậy. "Chị ơi, tôi bảo sếp lát nữa gọi lại cho chị, chị có chuyện gì cứ nói thẳng với anh ấy là được, tôi cúp máy trước…" Chị ơi.

Mễ Nặc trong lòng sướng rơn, nhất định là giọng của mình quá ngọt ngào nên mới khiến người ta có cảm giác như vậy.

Quả nhiên cô vẫn là gừng càng già càng cay.

Ngay khi Lãnh Yên Nhiên định cúp máy, Mễ Nặc kịp thời hét lên, "Cô dám cúp máy của tôi thử xem." "Vậy chị muốn thế nào ạ?" Trái tim nhỏ bé của Lãnh Yên Nhiên run lên, chỉ có thể kiên nhẫn. "Không muốn thế nào cả, chỉ là muốn giao lưu với cô một chút, nói chuyện nhân sinh thôi." "Tôi chỉ là một người giúp việc nhỏ bé thôi ạ, tôi không biết gì cả, tôi và mọi người cũng không cùng một thế giới." Tam quan đều không giống nhau, sao mà nói chuyện nhân sinh, nói chuyện lý tưởng được.

Giúp việc nhỏ?

Thằng nhóc thối đó chẳng phải trước nay không bao giờ thuê giúp việc sao?

Thuê từ lúc nào, sao cô lại hoàn toàn không biết gì cả. "Vậy à, Diệp Việt thuê cô từ khi nào?" "Cũng mới mấy ngày nay thôi ạ." Chả trách cô không biết, hóa ra là chuyện mấy ngày nay. "Trả lương cho cô bao nhiêu?" "Cái này còn chưa bàn ạ." "Vậy cô có thể đòi giá cao một chút, Diệp Việt nhiều tiền lắm." Mễ Nặc tốt bụng đề nghị. "À." "Không sao đâu, cứ nghe tôi.

À phải rồi, cô nương, bây giờ buổi tối cô có ở lại nhà Diệp Việt không?" "Có ạ." Nụ cười trên khóe môi Mễ Nặc càng sâu hơn, trực giác mách bảo cô rằng, Diệp Việt đối với cô gái này có chút khác biệt.

Nếu không thì cái thằng con ưa sạch sẽ của cô sao có thể để một người phụ nữ vào ở nhà nó được.

Càng đừng nói đến chuyện cho cô ấy nghe điện thoại. "Vậy cô làm những gì?" Lãnh Yên Nhiên biết người ta sợ lại hiểu lầm, vội vàng giải thích, "Chị, chị nhất định đừng hiểu lầm, tôi chỉ làm những việc mà một người giúp việc bình thường làm thôi, nấu cơm, dọn dẹp vệ sinh." Đây là khởi đầu sao?

Cứ thế này rồi sẽ không chỉ là giúp việc nhỏ nữa đâu.

Thằng nhóc thối bây giờ đang tuổi trẻ khí huyết hăng hái, không tin là không nảy sinh ra tia lửa nào.

Cô nương, cô cố gắng lên nhé, nhất định có thể leo lên giường của sếp cô, tôi tin ở cô.

Mễ Nặc thầm nghĩ. "Cô nương bao nhiêu tuổi rồi?" "21 tuổi ạ." Chà, chắc chắn là thằng nhóc đó đã để ý rồi, tìm một người giúp việc trẻ như vậy, nói cho quỷ nghe quỷ cũng không tin. "Ngoài làm giúp việc ra, cô không có công việc nào khác à?" "Tôi là nghệ sĩ của Thiên Duyệt Truyền Thông." "Đợt mới tuyển này à?" Mễ Nặc vô cùng hứng thú. "Vâng." "Cô nương, thương lượng với cô chuyện này nhé." "Chuyện gì ạ?" "Cô giúp tôi để mắt đến Diệp Việt, nếu nó tiếp xúc với cô gái nào, cô cứ báo cáo cho tôi, tôi đảm bảo sẽ không bạc đãi cô, tôi không muốn bỏ lỡ một người đàn ông tốt như vậy, tôi từ nhỏ đến lớn đã quyết tâm phải gả cho nó rồi, tôi thiếu một tai mắt." Lãnh Yên Nhiên không hề suy nghĩ mà từ chối, "Không được đâu ạ, tôi không thể phản bội sếp của tôi, anh ấy đối xử với tôi khá tốt." Lại giúp cô sắp xếp cho mẹ, lại cho cô công việc, cô không thể làm người vong ân bội nghĩa. "Nói thật cho cô biết nhé, tôi không thiếu tiền, ra một giá, cô cứ tùy tiện đưa ra, tôi đảm bảo còn cao hơn của Diệp Việt." "Chị ơi, đây không phải là vấn đề tiền bạc.

Tôi biết có thể chị rất yêu Diệp Việt, hai người cũng có thể đã có một đoạn tình cảm, nhưng tôi thật sự không thể phản bội sếp của mình, việc này tôi không giúp được chị đâu." "Cô nhóc thối, cả đời này chưa có ai dám từ chối yêu cầu của bà đây, cô là người đầu tiên, cô biết không?

Tôi chỉ cần nói một câu bâng quơ là có thể phong sát một người, loại tép riu như cô thì càng không thành vấn đề." Mễ Nặc lạnh giọng nói.

Chương 1622

Nhưng trên mặt lại luôn nở nụ cười, thằng nhóc này, mắt nhìn cũng khá đấy, không tệ đến vậy.

Lãnh Yên Nhiên không hề nghi ngờ, những người bên cạnh Diệp Việt, ai mà không có gia thế hiển hách.

Nhưng nếu thật sự bảo cô bán đứng Diệp Việt, dù cho cô bất kỳ loại báo đáp nào, cô cũng sẽ không đồng ý.

Mễ Nặc đang chờ, vốn tưởng câu trả lời sẽ khiến mình thất vọng, không ngờ lại hoàn toàn ngược lại. "Chị ơi, thật sự xin lỗi, tôi vẫn không thể đồng ý với chị được, đây là nguyên tắc làm người của tôi." "Cô nương, thời buổi này tiền nắm trong tay mình mới là chân lý, những thứ khác đều là vớ vẩn, đừng từ chối đề nghị của tôi nữa, đây là cơ hội có thể khiến cô trở thành triệu phú." Nhanh đồng ý đi, nhanh đồng ý đi. "Thật sự không được ạ." "Vừa rồi rõ ràng cô đã do dự." "Đúng vậy, tôi đã do dự, nhưng không có nghĩa là tôi chấp nhận đề nghị của chị.

Tôi do dự là vì tôi cần suy nghĩ kỹ xem có thể chịu đựng được cơn giận của chị hay không, chỉ đơn giản như vậy thôi." Con nhóc lừa đảo, suy nghĩ cũng thật rõ ràng. "Sự nghiệp của cô không cần nữa à?" "Tôi rất trân trọng sự nghiệp của mình, nhưng tôi cũng không thể bán đứng sếp của tôi, tôi còn trẻ, sự nghiệp cũng mới bắt đầu, không có gì không thể buông bỏ được, tôi tin rằng chỉ cần tôi chịu khó nỗ lực, sớm muộn gì cũng có ngày tôi sẽ thành công.

Tôi hy vọng thành công của mình được xây dựng trên sự nỗ lực của bản thân, chứ không phải dựa vào việc bán đứng người khác để đổi lấy." "Cô nương, đừng nói quá chắc chắn, số điện thoại của tôi là số này, cô ghi lại đi, nếu cô thay đổi ý định, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi cho tôi, lời hứa của tôi dành cho cô lúc nào cũng có hiệu lực." "Chị yên tâm, tuyệt đối sẽ không có ngày đó đâu ạ." Lãnh Yên Nhiên rất có khí phách nói. "Được rồi, cô nương, chúng ta nhất định sẽ gặp lại, lần sau gặp mặt nói chuyện tiếp." Thôi đi.

Không bao giờ gặp lại mới là tốt nhất cho cô, cô không có bản lĩnh để đấu với bà ta.

Khi Diệp Việt ra ngoài, anh thấy Lãnh Yên Nhiên cầm điện thoại, ngơ ngác ngồi trên sofa. "Ai gọi vậy?" "Hoàng thái hậu." Diệp Việt thầm mắng không ổn, hình như mấy ngày nay quên gọi điện cho mẹ rồi, nhà bọn họ có quy tắc bất thành văn, anh và Diệp Mộ mỗi tuần phải gọi cho người lớn trong nhà hai lần để "thỉnh an", thiếu một lần là có chuyện với họ. "Anh có muốn gọi lại không, biết đâu người ta có chuyện gấp tìm anh." Lãnh Yên Nhiên trong lòng dâng lên vị chua. "Không cần, lát nữa tôi sẽ gọi lại cho bà ấy, cô ăn cơm trước đi, tôi lên lầu thay đồ." "Ồ." "Bà ấy không nói gì với cô chứ?" "Không có." Lãnh Yên Nhiên cũng không muốn đi bàn tán về người khác.

Điều kiện mà Hoàng thái hậu đưa ra, dù thế nào cô cũng sẽ không nói cho Diệp Việt biết, nếu không đắc tội với người phụ nữ đó, cô sẽ phải chịu hậu quả không nhỏ. "Thật không?" Đây không giống phong cách của mẹ anh.

Nếu biết trong nhà anh có một người phụ nữ, chẳng phải sẽ lập tức từ nước ngoài bay về sao. "Đương nhiên là thật." Kỹ năng diễn xuất của Lãnh Yên Nhiên rất tốt.

Diệp Việt hoàn toàn không nhìn ra được cô nhóc này rốt cuộc có nói dối hay không. "Vậy cô nói với bà ấy thế nào?" "Tôi không nói gì cả, sếp, anh đang sợ gì vậy?" "Tôi sợ bà ấy hiểu lầm mối quan hệ của chúng ta." Diệp Việt bực bội nói. "Anh yên tâm, tuyệt đối sẽ không đâu, tôi nói tôi là người giúp việc anh thuê về, phụ trách dọn dẹp vệ sinh." "Cô nhóc thối." Diệp Việt để lại ba chữ, đi thẳng lên lầu thay quần áo, lúc xuống Lãnh Yên Nhiên đã bắt đầu ăn rồi, hai má phồng lên tròn vo, thỉnh thoảng còn gật gật cái đầu nhỏ, trông rất dễ thỏa mãn.

Chỉ là vừa nhìn món ăn trên bàn, sắc mặt anh liền thay đổi, một đĩa thịt bò xào tiêu xanh, một đĩa rau cải xào, một nồi nhỏ canh sườn bí đao.

Tuy có ba món, nhưng khẩu phần thật sự rất ít. "Sao lại nấu ít món thế?" "Hai chúng ta ăn đủ rồi, nấu nhiều quá lãng phí, tôi không muốn có người nào đó coi tôi như heo mà vỗ béo." "Tôi bảo cô ăn nhiều một chút mà cô còn không vui à." Chẳng phải thấy cô gầy gò, muốn cô ăn nhiều một chút, tăng thêm ít thịt, thật là không biết điều. "Ý gì vậy?" Lãnh Yên Nhiên không hiểu Diệp Việt đang nói gì. "Không có ý gì, ăn đi." "Sếp, tính tình anh thật mưa nắng thất thường." "Tôi đối xử không tốt với cô à?" "Cái đó thì không có, anh vẫn là một người sếp tốt." "À phải rồi, cô và Lê U Nhi đóng bộ phim này trước, nếu biểu hiện tốt, có được chút danh tiếng, công ty sẽ sắp xếp người quản lý chuyên nghiệp cho hai người." "Vậy nếu không có danh tiếng thì sao ạ?" "Thế hai người còn muốn thế nào nữa, muốn lừa công ty à?" Lãnh Yên Nhiên bĩu môi, "Không có." "Lần này tài nguyên sắp xếp cho hai người đã là tốt rồi, các người tưởng ai cũng có thể đóng chung với tiểu hoa đán đang nổi tiếng à?" "Vâng vâng, chúng tôi đã rất mãn nguyện rồi." "Mấy năm nay những người đóng cặp với Úy Lam cơ bản đều nổi lên cả, hai người các cô phải cố gắng cho tôi." "Tôi nhất định sẽ làm được, Úy Lam là thần tượng của tôi, tôi sẽ nỗ lực." "Mắt nhìn thật kém, người như vậy mà cũng lấy làm thần tượng." Diệp Việt cười khẩy.

Người phụ nữ đó rất hay gây chuyện, làm cho gia đình ba người nhà Lục Tử Mặc sống dở chết dở, cũng chỉ gần đây mới yên phận một chút.

Không phải người tốt gì. "Anh rất hiểu người ta à?

Sao lại nói người ta như vậy." "Tôi đương nhiên biết." "Anh biết những gì chứ, trên mạng nói cô ấy và tổng tài của tập đoàn Lục thị có gian tình, có phải thật không?

Cô ấy vì anh ta mà không có bạn trai cũng là thật sao?

Có phải cô ấy thật sự không thể mang thai sinh con không?" Mấy năm nay tin đồn xấu về Úy Lam nhiều không kể xiết, nhưng người bôi nhọ cô nhiều thì fan của cô cũng nhiều, tác phẩm cũng tốt.

Dù thế nào cũng không che giấu được ánh hào quang của một tiểu hoa đán lưu lượng, phái thực lực. "Đó đều là chuyện quá khứ rồi, ai mà chẳng có bạn gái cũ…" Diệp Việt nói được một câu thì dừng lại, chỉ thấy trong mắt Lãnh Yên Nhiên lóe lên ánh sáng hóng chuyện. "Cô nhóc thối, cô đang moi tin lá cải từ tôi đấy à." "Ha ha, tôi chỉ muốn tìm hiểu về thần tượng của mình thôi." "Đó không phải là người phụ nữ tốt lành gì, cô đừng học theo những thủ đoạn lăng nhăng của cô ta, không hợp với cô đâu." "Thủ đoạn gì ạ?" "Cô đừng học theo cô ta là được." "Anh không nói gì cả, làm sao tôi biết cô ấy chỗ nào tốt, chỗ nào không tốt." "Lãnh Yên Nhiên, cô là đứa trẻ ba tuổi à?

Tự mình không biết phán đoán sao." "Không nói thì thôi, đừng công kích cá nhân, tôi xinh đẹp và thông minh hơn đứa trẻ ba tuổi." Lãnh Yên Nhiên có chút tự luyến. "Chỉ là không đáng yêu." Diệp Việt hừ lạnh một tiếng. "Không đáng yêu thì không đáng yêu, cần đáng yêu như vậy để làm gì." "Cô là con gái, đừng lúc nào cũng như con nhím, cô phải dịu dàng một chút." Lãnh Yên Nhiên cúi đầu không nói gì, cô không có ai cưng chiều, không có ai yêu thương, nếu yếu đuối thì làm sao mà sống.

Cho nên, con đường đáng yêu gì đó không hợp với cô. "Lãnh Yên Nhiên, đừng nói chuyện được mấy câu cô lại im lặng giả chết." "Thì tôi với anh không có gì để nói cả, quan điểm của chúng ta không giống nhau, tôi lại không muốn cãi nhau với anh." "Thôi được rồi, mau ăn cơm đi, ăn xong tôi phải đi nghiên cứu kịch bản, thời gian của tôi rất gấp, tôi không muốn đến lúc đó làm mất mặt công ty." "Ừm." Ăn cơm xong, Lãnh Yên Nhiên dọn dẹp nhà bếp, rồi vào phòng mình nghiên cứu kịch bản, Diệp Việt ngồi xem tin tức tài chính ở phòng khách.

Thỉnh thoảng anh lại nhìn về phía phòng cô, ánh sáng nhàn nhạt hắt ra, Diệp Việt cảm thấy căn nhà của mình cũng trở nên ấm áp hơn.

Ba ngày trôi qua trong nháy mắt.

Khi Diệp Việt thức dậy, Lãnh Yên Nhiên đã đi rồi, trên bàn ăn có để lại một tờ giấy ghi chú: Sếp, bữa sáng ở trong nồi, em đi làm đây.

Phía sau còn vẽ một khuôn mặt cười.

Diệp Việt nhếch môi, lẩm bẩm: "Chữ viết xấu quá." Khi Lãnh Yên Nhiên đến đoàn phim, nhân viên đoàn phim đã đến rất nhiều, diễn viên thì chưa ai đến, cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Chương 1623

"Chờ đã, cô diễn vai ai?" Một người đàn ông nói với cô. "Thầy ơi, em đóng vai Tiểu Tây." "Trợ lý nhỏ à, vậy cô qua đây giúp một tay, tiện thể giúp tôi sắp xếp một chút." "Vâng ạ, thầy." Lãnh Yên Nhiên vui vẻ nhận lời. "Cứ gọi tôi là anh Ngô là được." "Anh Ngô, đây là…" "Thịt heo, lát nữa dùng để quay cảnh thi thể." "Hóa ra những cảnh máu me đó đều được quay như vậy ạ." Phân cảnh hôm nay quay là một vụ thảm sát diệt môn, một gia đình năm người trong một đêm đều bị giết sạch, thi thể cũng bị chặt thành tám mảnh.

Cô đóng vai một trợ lý mới vào nghề, chuyên phụ trách xách túi và hỗ trợ nữ pháp y làm việc. "Bây giờ những cảnh quá máu me không qua được kiểm duyệt, cảnh quay của chúng ta cũng sẽ bị làm mờ, nên chỉ cần có ý đó là được rồi." "Hóa ra là vậy." "Cô là nghệ sĩ mới của Thiên Duyệt à?" "Vâng ạ." "Ha ha, vậy thì vận khí cũng tốt đấy, lần đầu tiên đi đóng phim đã có cơ hội như vậy." Anh Ngô cười cười.

Lãnh Yên Nhiên luôn cảm thấy nụ cười của anh ta có chút thâm ý, cô biết mình mới đến, cũng không tiện hỏi gì, người khác bảo cô làm gì thì cô làm nấy.

Lại qua một tiếng nữa, người của đoàn phim lục tục đến, chỉ còn thiếu Úy Lam.

Có vài diễn viên nhỏ có chút không kiên nhẫn, đứng một bên xì xầm, "Quả nhiên là tiểu hoa đán, cái giá này đúng là ra vẻ thật." "Suỵt, cậu nói nhỏ thôi, bây giờ vẫn chưa đến thời gian đoàn phim quy định." "Chỉ còn năm phút nữa thôi, cô ta còn có thể xuất hiện từ không trung chắc.

Không phải còn phải trang điểm thay quần áo sao?

Cứ thế này lại phải trễ một hai tiếng nữa." "Nói nhỏ thôi, chúng ta chỉ là diễn viên quần chúng, không đắc tội nổi với những người đó đâu." "Diễn viên quần chúng cũng là người mà, chúng ta cứ đứng đây hóng gió lạnh, có ra thể thống gì không?

Tôi còn phải vội đến một đoàn phim khác nữa." Lãnh Yên Nhiên nhìn về phía đạo diễn, đạo diễn thì lại không hề vội vàng, vẻ mặt điềm tĩnh ngồi một bên, ra vẻ vô cùng tự tin.

Ngay lúc này, một chiếc xe dừng lại, Úy Lam và trợ lý của cô ấy bước xuống. "Chào đạo diễn Trương." "Úy Lam à, cô vẫn đúng giờ như vậy, toàn thích đến sát giờ." "Trời lạnh thế này, tôi đâu cần phải đến hóng gió lạnh chứ." Úy Lam mỉm cười. "Chuẩn bị xong chưa?" Úy Lam đưa áo khoác trên người cho trợ lý, nói: "Được rồi, trang điểm tôi cũng đã làm xong, nếu ông già ông không hài lòng tôi sẽ cho người làm lại." "Hài lòng, chuyên gia trang điểm của cô còn giỏi hơn của tôi nhiều, tôi thích phong cách nhanh gọn lẹ của cô đấy." "Trợ lý nhỏ Tiểu Tây của tôi đâu, ở đâu?" "Tôi ở đây ạ." Lãnh Yên Nhiên yếu ớt giơ tay.

Úy Lam nhìn Lãnh Yên Nhiên từ trên xuống dưới một lượt, hỏi: "Người mới?" "Vâng ạ, thưa cô." Úy Lam nhướng mày, "Đạo diễn, có thể bắt đầu rồi." Cảnh quay đầu tiên, chỉ NG một lần là qua, đạo diễn Trương không khỏi nhìn Lãnh Yên Nhiên thêm một cái.

Úy Lam cũng nhìn Lãnh Yên Nhiên một cái, cảm thấy cô gái này cũng không tệ, người phối hợp với cô lần này không quá kém.

Cảnh quay thứ hai là của người khác, Lãnh Yên Nhiên bị Úy Lam gọi sang một bên để khớp thoại, nhìn thấy thần tượng đang đứng ngay trước mặt mình, Lãnh Yên Nhiên căng thẳng không nói nên lời. "Không cần căng thẳng, tôi cũng không ăn thịt người, kịch bản xem hết chưa?" "Xem hết rồi ạ, tiền bối." "Từ bây giờ, gọi tôi là sư phụ, tôi gọi cô là Tiểu Tây, ở trong đoàn phim cứ gọi như vậy." "Vâng, sư phụ." Lãnh Yên Nhiên ngoan ngoãn nghe lời, ưỡn ngực. "Cảnh của hai chúng ta sẽ nhiều hơn một chút, về sau mối quan hệ của Tiểu Tây và sư phụ sẽ ngày càng tốt hơn, còn có một chút hương vị đam mỹ trong đó, có thể ngoài thời gian ở đoàn phim, tôi sẽ gọi điện thoại tìm cô khớp kịch bản bất cứ lúc nào, có vấn đề gì không?" Thì ra sự chuyên nghiệp của cô ấy là thật, không phải là do PR. "Không có ạ, sư phụ, ngài có thể gọi cho em bất cứ lúc nào." "Tiểu Tây, lịch trình quay phim lần này khá gấp, tôi không hy vọng cô kéo chân tôi, tự mình có thời gian thì nghiên cứu kịch bản nhiều hơn." "Không vấn đề gì ạ, sư phụ." Bất kể Úy Lam đưa ra yêu cầu gì, Lãnh Yên Nhiên đều vui vẻ đồng ý, khóe miệng luôn cong lên.

Úy Lam nhướng mày, quả nhiên người mới như thế này dễ nói chuyện hơn, đổi lại là một người có chút danh tiếng, cô nói nhiều như vậy, sớm đã không kiên nhẫn rồi. "Cố lên nhé." "Vâng, sư phụ." "Cô cũng khá nhanh nhạy đấy." "Sư phụ, cô là người em ngưỡng mộ nhất." Ngưỡng mộ.

Úy Lam không khỏi bật cười, "Cô ngưỡng mộ tôi ở điểm nào?" "Em ngưỡng mộ cô nghiêm túc với công việc, diễn xuất tốt." "Cảm ơn." "Sư phụ, thật sự rất vui khi được đóng chung với cô." "Tôi không dễ nói chuyện như vậy đâu, hôm nay cô diễn tốt, lúc nào diễn không tốt, tôi sẽ mắng người đấy, tôi đang vội." Cô vội vàng quay xong bộ phim này, sau đó đi tìm người mang thai hộ.

Hiện tại bên đó đã tìm được mấy người mẹ mang thai hộ, chỉ chờ cô đến đưa ra quyết định cuối cùng. "Không sao ạ, sư phụ mắng đồ đệ là chuyện đương nhiên." "Cái miệng nhỏ này của cô cũng thật biết nói chuyện." Lãnh Yên Nhiên ngại ngùng gãi đầu.

Buổi trưa ăn cơm hộp ở đoàn phim, quay một mạch đến hơn 7 giờ, lúc kết thúc, cả người Lãnh Yên Nhiên mệt rã rời.

Đây là lần đầu tiên cô quay phim với cường độ cao như vậy. "Tiểu Tây, về nhà nghiên cứu kỹ kịch bản thêm nhé, ngày mai cảnh của cô khá nhiều." "Vâng, sư phụ." Úy Lam thấy cô gái nhỏ không có quản lý, đề nghị: "Có cần tôi đưa cô một đoạn đường không?" "Sư phụ, không cần đâu ạ, em không muốn gây ra tắc nghẽn giao thông." Úy Lam cười cười, "Vậy cô tự sắp xếp nhé, chú ý an toàn." "Sư phụ đi thong thả." Lãnh Yên Nhiên ngơ ngác nhìn xe của Úy Lam, mãi cho đến khi xe của người ta đi xa, cô mới thu lại ánh mắt.

Vừa chuẩn bị đi, cô thấy một nữ diễn viên cùng đoàn phim đang tranh cãi với phó đạo diễn ở một bên, phó đạo diễn là một người đàn ông đã có tuổi. "Không phải ông nói vai nữ phụ ba là của tôi sao?

Tôi kém diễn viên mới đến kia ở điểm nào?" Cô gái vô cùng ấm ức. "Cô có hiểu quy tắc không, đây là nơi nào mà cô lại nói với tôi những chuyện này." Người đàn ông tức giận. "Vậy ông muốn tôi nói gì, bây giờ tôi thành nữ phụ thứ N rồi, lời hứa ban đầu của ông đâu." "Đủ rồi, những lời như vậy sau này đừng nói nữa, cô có thể tham gia diễn xuất là tốt rồi." "Dựa vào đâu chứ?" "Dựa vào việc Thiên Duyệt là nhà đầu tư lớn, người ta yêu cầu vai nữ phụ hai và nữ phụ ba bắt buộc phải là người của công ty họ, đạo diễn Trương cũng không vừa mắt diễn xuất của cô, cô bị từ chối thẳng thừng rồi, cô có thời gian rảnh rỗi tìm tôi gây chuyện, không bằng đi nâng cao diễn xuất của mình đi." Cô gái ôm lấy người đàn ông, "Vậy ông nói tôi phải làm sao?

Tôi còn định dựa vào bộ phim này để lật mình đấy." "Cô làm gì vậy, buông ra." Người đàn ông vừa nhìn xung quanh vừa gầm nhẹ. "Tôi không quan tâm, dù sao ông cũng phải nghĩ cách cho tôi." Cô đã ngủ với ông ta rồi, kết quả là ông già này làm việc không xong, làm mất vai nữ phụ ba của cô.

Cục tức này dù thế nào cũng không nuốt trôi được.

Lãnh Yên Nhiên vừa nhìn thấy cảnh này, đại khái cũng hiểu ra chuyện gì, quay người định đi, không ngờ lại giẫm phải một chai nước khoáng trên đất, phát ra tiếng động. "Ai ở đó?" Lãnh Yên Nhiên che miệng không lên tiếng. "Phó đạo diễn, ông có cần phải nhát gan như vậy không, làm gì có ai, tối nay để tôi hầu hạ ông thật tốt nhé." Cô gái lại quấn lấy ông ta. "Được rồi, sau này ở đoàn phim phải khiêm tốn một chút, đừng có gây chuyện cho tôi." Giả vờ quân tử làm gì, thực ra chỉ là một lão già dê xồm. "Biết rồi, đạo diễn Tôn, tôi vẫn rất biết chừng mực, tôi biết mọi người đều đi cả rồi." Cho đến khi phó đạo diễn và người phụ nữ đó rời đi, Lãnh Yên Nhiên mới lén lút ra ngoài.

Vận may của cô thật sự quá tệ, ngày đầu tiên đóng phim đã gặp phải chuyện lùm xùm của phó đạo diễn và nữ diễn viên cùng đoàn.

Điện thoại cứ reo không ngừng, nhìn thì là Diệp Việt gọi tới, "Sếp." "Sao cô còn chưa về?" "Em mới vừa xong việc, đang chuẩn bị ra trạm xe buýt." "Đợi đó, tôi qua đón cô ngay." "Không cần đâu ạ, sếp, em tự mình có thể…" Lời còn chưa nói xong, bên kia đã cúp máy.

Lãnh Yên Nhiên bĩu môi, chỉ có thể đứng tại chỗ chờ đợi.

Diệp Việt mười phút sau đã tới, từ xa đã thấy Lãnh Yên Nhiên đứng trong gió lạnh, vừa bịt tai vừa xoa tay, thỉnh thoảng còn nhảy tại chỗ vài cái.

Ngốc thật, không biết tìm một nơi không có gió để chờ sao?

Chương 1624

Diệp Việt hạ cửa kính xe, "Lãnh Yên Nhiên, lên xe." "Cảm ơn sếp, phiền anh rồi." Lãnh Yên Nhiên ngọt ngào cười.

Tiếp xúc với Diệp Việt một thời gian, Lãnh Yên Nhiên cũng có thể nắm bắt được tính khí của anh, ăn mềm không ăn cứng, thích con gái dịu dàng một chút.

Để chung sống hòa hợp, cô bằng lòng vì anh mà thay đổi.

Trong xe có máy sưởi, cô cảm thấy cả người ấm lên ngay lập tức, cả người dựa vào ghế xe, khóe miệng cong lên, giống như một chú heo con thỏa mãn.

Xe sang đúng là thoải mái hơn xe buýt. "Cô ngốc à?

Không biết tìm một nơi ấm hơn sao." "Em đứng ở nơi dễ thấy nhất, anh vừa nhìn là có thể thấy em." "Điện thoại dùng để làm gì, không thấy cô tôi sẽ gọi cho cô, tôi không phải kẻ ngốc." "Ồ." "Ngốc nghếch, thắt dây an toàn vào." Lãnh Yên Nhiên bĩu môi, không cãi lại, người ta trời đông giá rét đến đón cô, cô biết ơn lắm rồi. "Đi đâu?" "Về nhà, tôi còn chưa ăn cơm." Hóa ra là đến đón cô về nấu cơm, có cần phải tàn nhẫn như vậy không, cô đã mệt cả ngày rồi, còn phải nấu cơm cho anh. "Cho một phản ứng xem nào?" "Trong nhà hình như hết đồ ăn rồi, chúng ta phải đi mua đồ ăn trước." "Ừm." "Chẳng ga lăng chút nào, tôi làm việc cả ngày mệt rồi, cũng không cho tôi nghỉ ngơi một chút." Hắt xì.

Nói xong, Lãnh Yên Nhiên không nhịn được hắt hơi một cái. "Lãnh Yên Nhiên, cô cố ý phải không, đừng lại nói cô bị cảm không nấu cơm được nhé." Lãnh Yên Nhiên khẽ hừ một tiếng, "Không cần thiết, chỉ là nấu một bữa cơm, tôi nấu cho anh ăn là được rồi, dù sao tôi cũng phải ăn mà." Loại chuyện này cô không thèm làm. "Thế mới đúng, người trẻ tuổi là phải biết chịu khổ chịu khó." "Gian thương." Hắt xì.

Lãnh Yên Nhiên liên tục hắt hơi ba cái. "Thật sự bị cảm rồi à?" "Không biết nữa, có thể nhiệt độ trong xe quá cao, nhất thời không thích ứng được." Diệp Việt hạ nhiệt độ xuống một chút, lại nhìn cô một cái, "Sau này ra ngoài đóng phim thì mặc nhiều quần áo vào." "Em đã mặc rất nhiều rồi, em mặc hai cái quần, bên dưới em có loại quần bông dày, áo cũng có năm cái đó." Cô là kiểu người đặc biệt sợ lạnh, đến mùa đông là phải bọc mình kín mít. "Thật đúng là không nhìn ra." "Sếp, em có thể coi như anh đang khen em dáng đẹp một cách gián tiếp không?" "Cô có cần mặt mũi không?" "Trời lạnh quá, em nói chút chuyện cười cho anh nghe, anh còn không vui à?" "Vậy tôi có thể hiểu là, cô nói mình dáng đẹp, chính là một câu chuyện cười không?" Dáng người này gầy đét, như thể phát triển không tốt, toàn thân trên dưới không có hai lạng thịt, hai cái áo năm cái quần mặc trên người trông vẫn gầy. "Bao nhiêu người ngưỡng mộ dáng người như em đấy." "Tôi thì lại thích con gái mũm mĩm một chút." "Xạo đi anh, chị An An cũng đâu phải người có da có thịt." "Cô có ý gì?" Diệp Việt nhạy cảm nhìn chằm chằm Lãnh Yên Nhiên.

Không biết tại sao, anh rất không muốn cô biết chuyện anh đã thích Mạc Hữu An, theo đuổi Mạc Hữu An suốt bao nhiêu năm qua.

Anh cũng không biết đây là loại cảm xúc gì.

Chắc là cảm thấy mất mặt.

Yêu mà không được đáp lại.

Lãnh Yên Nhiên thầm mắng không ổn, sao lại bất cẩn nói ra như vậy, "Em thấy anh rất ngưỡng mộ chị An An, nên em nghĩ chắc anh thích kiểu con gái như chị ấy." "Chuyện của tôi không cần cô quản, cô quản tốt chuyện của mình là được rồi." "Em cũng đâu có muốn quản chuyện của anh." Cô cũng không quản được. "Được rồi, được rồi, cô vẫn nên nghĩ xem lát nữa nấu món gì đi." "Hình như em cũng chỉ có tác dụng này thôi." "Không thì cô còn muốn làm gì?" "Không có, thưa sếp." Lãnh Yên Nhiên khẽ cười.

Cô nhóc thối, cảm giác thật khó nắm bắt, có lúc anh thật sự không đoán được rốt cuộc cô đang nghĩ gì.

Phiền phức.

Hai người đến siêu thị mua đồ ăn, về đến nhà Lãnh Yên Nhiên nhanh chóng nấu hai món một canh, Diệp Việt bây giờ cũng đã quen với cách làm qua loa của cô.

Dù sao cũng đủ ăn, tối muộn rồi lười hành hạ cô nữa.

Ăn cơm xong, Lãnh Yên Nhiên lại một lòng một dạ đi nghiên cứu kịch bản, hoàn toàn bỏ mặc Diệp Việt ở một bên.

Diệp Việt tức muốn bốc hỏa, không phải chỉ là đóng một bộ phim truyền hình thôi sao?

Cảm giác còn bận hơn cả anh.

Diệp Việt vốn định về phòng sách, nhưng không biết tại sao, lại xử lý công việc ngay tại phòng khách, theo thói quen nhìn về phía cửa phòng cô.

Khi anh dừng lại, đèn trong phòng Lãnh Yên Nhiên vẫn sáng.

Nhìn đồng hồ, đã là 12 giờ rồi.

Cô gái này, có cần phải liều mạng như vậy không, ngày mai cô còn phải dậy từ hơn năm giờ.

Diệp Việt đi qua gõ cửa, "Lãnh Yên Nhiên, ngủ đi, mấy giờ rồi." Gọi liền ba tiếng, bên trong đều không có tiếng động.

Khi Diệp Việt đẩy cửa vào, Lãnh Yên Nhiên đã ngủ gật dựa vào đầu giường, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, một màu đỏ bất thường.

Diệp Việt trong lòng thắt lại, bước nhanh qua, đưa tay lên trán cô.

Nóng hổi.

Con nhóc chết tiệt này, chính mình bị sốt cũng không biết sao? "Lãnh Yên Nhiên, tỉnh lại." Diệp Việt vỗ nhẹ vào khuôn mặt nhỏ của cô, cô không có chút phản ứng nào.

Chẳng lẽ bị sốt đến ngốc rồi. "Lãnh Yên Nhiên." Gọi mấy tiếng, Lãnh Yên Nhiên mới mở mắt, "Sếp, sao anh lại ở đây?" "Cô bị sốt rồi, biết không?" "Không sao, uống hai viên thuốc là khỏi, phiền anh đi mua giúp em ít thuốc." "Tôi đưa cô đến bệnh viện." "Không cần, không cần, em uống thuốc là hạ sốt được rồi." Lãnh Yên Nhiên lắc đầu như trống bỏi, mắt lim dim cười ngây ngô.

Nhìn gò má hồng hào của cô, Diệp Việt không nhịn được véo một cái, Lãnh Yên Nhiên ngơ ngác nhìn anh, chu môi nói: "Sếp, anh đừng nhân lúc em bị bệnh mà trêu ghẹo em, em biết hết đó." Diệp Việt lần đầu tiên thấy dáng vẻ trẻ con như vậy của cô, "Ai trêu ghẹo cô?" Lãnh Yên Nhiên kéo tay Diệp Việt dụi lên mặt mình, "Ui da, em đau đầu, em chóng mặt, khó chịu quá." Dưới tay là làn da non mềm của cô, tay Diệp Việt run lên một chút, đè người cô xuống giường nằm ngay ngắn, "Cô đợi đó, tôi đi mua thuốc cho cô." Lãnh Yên Nhiên đột nhiên ôm lấy eo Diệp Việt, "Sếp, anh tốt thật." Thân thể Diệp Việt cứng đờ, "Lãnh Yên Nhiên, cô buông tay ra, cô cũng đừng nhân lúc bị bệnh mà trêu ghẹo tôi." "Em trêu ghẹo anh đấy, em trêu ghẹo chính là anh đó, hứ." "Cô đang giở trò lưu manh phải không?" "Ha ha, em chính là nữ lưu manh, ha ha, he he." Quả nhiên là không bình thường rồi. "Mau buông tay, còn muốn uống thuốc không." "Anh mới có bệnh, anh mới phải uống thuốc ấy." Diệp Việt đau đầu muốn chết, anh đúng là có bệnh, lại đi nói những chuyện này với một người phụ nữ đang sốt mê man. "Được rồi, Lãnh Yên Nhiên, nằm yên đi." Diệp Việt cũng không trì hoãn, vội vàng đến hiệu thuốc gần nhất mua thuốc hạ sốt, lúc trở về, Lãnh Yên Nhiên cả người co ro trên giường, một cục nhỏ xíu, trông thật đáng thương.

Diệp Việt rót nước nóng, bế cô từ trên giường dậy, "Lãnh Yên Nhiên, dậy uống thuốc rồi." "Anh đút em." "Tự mình uống." "Lúc em bị bệnh mẹ em đều đút cho em." "Tôi không phải mẹ cô." "Anh không đút em, em sẽ không uống đâu." Lãnh Yên Nhiên trẻ con nói.

Diệp Việt thật sự muốn vác gánh bỏ đi, rốt cuộc anh là ông chủ hay cô mới là ông chủ đây?

Chương 1625

Anh chỉ tìm một cô bảo mẫu nhỏ về nhà thôi, sao lại có cảm giác như rước hoàng hậu nương nương về vậy, đêm hôm khuya khoắt anh không những phải đội gió lạnh ra ngoài mua thuốc, mua về rồi còn phải tự mình đút cho cô.

Anh đối với hoàng thái hậu nhà mình còn chưa được như vậy.

Đương nhiên, đó là vì anh không có cơ hội.

Diệp Việt trừng mắt nhìn Lãnh Yên Nhiên, nhưng Lãnh Yên Nhiên chỉ mở to đôi mắt ngây thơ nhìn anh.

Diệp Việt đành chịu thua: “A, há miệng ra.” Lãnh Yên Nhiên cười hì hì, ngoan ngoãn há miệng, Diệp Việt nhét viên thuốc vào, rồi lại đút nước cho cô uống.

Cô khó khăn nuốt xuống, sau đó liền không ngừng oán giận: “Tại sao không phải là thuốc cốm?

Em ghét nhất là thuốc viên, a, chưa nuốt xuống được, cổ họng khó chịu quá.” Chưa nuốt xuống được.

“Vậy uống thêm chút nước nữa.” Diệp Việt lại đút nước cho cô.

“Bây giờ được chưa?

Nuốt xuống được chưa?” “Đắng, đắng quá, nhớ lần sau mua thuốc cốm cho em đấy.” Con nhóc chết tiệt, còn muốn có lần sau, một bệnh nhân sao lại có nhiều yêu cầu như vậy chứ.

“Tôi là ông chủ của cô, không phải người hầu của cô.” “Em biết mà, em biết anh đối xử rất tốt với em, thật đấy, em đều biết hết.” Lãnh Yên Nhiên nhào vào lòng Diệp Việt, đôi tay nhỏ như dây leo, ôm chặt lấy anh.

Diệp Việt nhếch môi, con nhóc này cũng còn có chút lương tâm, biết được anh đối tốt với cô.

Sợ cô bị lạnh, anh quấn chăn lên người cô, từ từ dụ dỗ: “Tôi tốt với cô như thế nào?” “Anh rõ ràng biết em ăn vạ, vậy mà còn cho em hai triệu.

Thiếu gia nhà giàu ngốc nghếch nhiều tiền như anh thật sự hiếm thấy lắm, thật đấy, em chưa từng gặp ai như vậy.” Thiếu gia nhà giàu ngốc nghếch nhiều tiền.

Sắc mặt Diệp Việt lập tức sa sầm, thì ra trong lòng cô, anh luôn là người như vậy, đúng là bỏ tiền bỏ sức mà chẳng được gì tốt đẹp.

“Rồi sao nữa?” “Sau đó anh lại cho em công việc, giúp em thoát khỏi sự trả thù của Khương Hồng, còn giúp em giải quyết vấn đề chữa bệnh cho mẹ em, em cảm thấy anh vẫn thật ngốc.” Diệp Việt nghiến răng, gầm nhẹ: “Lãnh Yên Nhiên.” Con nhóc chết tiệt này, lần này cuối cùng cũng chịu nói thật lòng rồi.

Sớm biết vậy đã không giúp cô ta.

“Nhưng mà, em rất thích anh, thật đấy.” Lãnh Yên Nhiên đột ngột chuyển chủ đề.

Trái tim Diệp Việt thắt lại, anh cúi đầu nhìn người trong lòng, cô vẫn nhắm mắt, tất cả những lời này đều là nói trong vô thức.

“Em cũng không biết là thích anh từ lúc nào, tóm lại là thích thôi, anh là một mỹ nam ấm áp.” Mỹ nam ấm áp.

Không phải vừa nói anh là thiếu gia nhà giàu ngốc nghếch nhiều tiền sao?

Diệp Việt cảm thấy tim mình đập hơi nhanh, thuận miệng nói: “Tôi sẽ không thích một con nhóc như cô đâu.” “Ừm, em biết mà, em có lòng tự trọng, cho nên em đã quyết định không thích anh nữa rồi.”

Diệp Việt nhíu mày: “Lại không thích nữa?” “Đúng vậy, em không thích anh nữa, em căn bản không xứng với anh, anh cũng sẽ không thích người như em, cho nên em quyết định không thích anh nữa.” “Lãnh Yên Nhiên, sự yêu thích của cô là trò đùa sao, thích và không thích chỉ trong một suy nghĩ thôi à?” Diệp Việt bỗng dưng nổi giận.

“Đó cũng đâu phải là chuyện em có thể quyết định.” Lãnh Yên Nhiên sụt sịt mũi.

“Cô có ý gì?” “Anh cũng đâu có thích em, tại sao em phải cứ mãi thích anh chứ?” Biết rõ đây là một cái bẫy, cô sẽ không ngốc nghếch nhảy vào nữa, thích một người không thích mình.

Diệp Việt không nói gì, chỉ dùng ánh mắt phức tạp nhìn người trong lòng.

Người trong lòng cũng mở mắt ra, đối diện với anh.

Rồi cô bĩu môi: “Em biết ngay mà.” Hai hàng nước mắt trong veo lăn dài trên khóe mắt Lãnh Yên Nhiên, Diệp Việt cảm thấy trái tim mình như bị giằng xé, cảm giác này hoàn toàn không xa lạ.

Mỗi lần Hữu An từ chối anh, anh cũng đều khó chịu như vậy.

Rốt cuộc anh có cảm giác gì với Lãnh Yên Nhiên?

Chính anh cũng không thể đưa ra một câu trả lời rõ ràng.

Có thể khẳng định rằng, lần đầu tiên ra tay giúp cô là vì cô quá đáng thương, những cô gái bên cạnh anh ai nấy đều là công chúa, được vạn người yêu chiều, đột nhiên gặp phải một cô gái sống ở tầng lớp thấp nhất.

Anh thật sự không thể làm ngơ.

Sau đó mọi chuyện có chút mất kiểm soát, qua những lần tiếp xúc, sự kiên cường của cô khiến người ta đau lòng.

Anh chỉ muốn ra tay giúp đỡ cô một chút, để cô có thể sống tốt hơn một chút.

“Lãnh Yên Nhiên, cô nhất định sẽ gặp được một người thật lòng thích cô.” Anh không biết mình còn có thể thích ai khác ngoài Mạc Hữu An hay không.

Lãnh Yên Nhiên sụt sịt mũi, cũng không biết có nghe lọt tai lời anh nói không, ấm ức nói: “Ông chủ, em đau đầu.” Diệp Việt nhẹ nhàng vỗ lưng cô: “Đau thì ngủ một giấc đi, ngủ dậy sẽ khỏe thôi.” Không lâu sau, Lãnh Yên Nhiên đã ngủ thiếp đi, có lẽ vì bị cảm nên hơi thở có chút nặng nề, khò khè.

“Cô ngủ cũng nhanh thật đấy.” Anh nhẹ nhàng vuốt má cô: “Chỉ cần cô đủ nỗ lực, cứ ở lại Thiên Duyệt, tôi sẽ cố gắng hết sức để giúp cô, coi như cô hợp mắt tôi đi.” Nói xong, anh lại nhẹ nhàng véo má cô, sau đó đặt cô nằm xuống giường, đắp chăn và tấm thảm cho cô.

Điều chỉnh lại nhiệt độ phòng, anh mới đi ra ngoài.

Đêm đó Diệp Việt ngủ không ngon giấc, trái tim anh dường như đã bị câu nói “thích anh” của Lãnh Yên Nhiên làm cho rối bời, sáng sớm đã tỉnh dậy.

Lãnh Yên Nhiên cũng đã dậy, giống như nàng Ốc đang bận rộn trong bếp, anh bất giác đi vào.

“Bị bệnh rồi thì đừng làm những việc này nữa.” “Ông chủ, em không sao rồi.” “Hết đau đầu rồi à?” Lãnh Yên Nhiên cười: “Chỉ là mũi còn hơi ngứa thôi, đầu không đau, cũng không choáng.” Cô gái này, trông có vẻ rất thản nhiên, chẳng lẽ đã quên mất chuyện tối qua tỏ tình với anh rồi sao?

“Cô còn nhớ tối qua đã làm những gì không?” “Ông chủ, em làm món bánh rán anh thích nhất đó.” “Tôi đang hỏi cô, cô lại lảng sang chuyện ăn uống làm gì?” “À à, đây là em đặc biệt làm cho anh đấy, nếu tối qua em có làm gì không phải, anh nhất định đừng chấp nhặt với em nhé, em cứ sốt lên là đầu óc hơi choáng váng, hay nói mấy lời linh tinh, em không… mắng anh đấy chứ?” Lãnh Yên Nhiên vô cùng lo lắng, cẩn thận nhìn Diệp Việt.

“Thì ra cô làm món bánh rán phức tạp như vậy là để lấy lòng tôi.” “Ông chủ, bất kể em đã làm gì, anh đại nhân không chấp tiểu nhân, được không?” “Cô thật sự không nhớ mình đã nói gì sao?” “Em không nhớ, từ nhỏ em cứ sốt là hay nói mê, lúc tỉnh lại thì không nhớ gì nữa.” Diệp Việt có chút tức giận, con nhóc chết tiệt này, làm trái tim anh rối bời cả lên, còn mình thì lại chẳng có chút ấn tượng nào, thật là đáng ghét.

Người khác thì say rượu tỉnh lại không biết mình nói bậy bạ gì, còn cô thì sốt xong không biết, đúng là đồ kỳ quặc.

“Ông chủ, em đã nói gì vậy ạ?” “Lười nói với cô, tự mình nghĩ đi.” “Ông chủ, anh đang giận à?” “Lười giận cô.” “Còn muốn chơi trò câu song hành với tôi à.” Lãnh Yên Nhiên nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Lãnh Yên Nhiên.” “À à, em không nói gì cả.” Lãnh Yên Nhiên vội vàng xua tay.

Chương 1626

“Thầm thì nói xấu cấp trên, cô không muốn làm việc nữa phải không?” “À à, không có đâu ạ.

Ông chủ anh mau ăn sáng đi, lát nữa nguội mất, em không ăn cùng anh đâu, em đi trước đây.” Lãnh Yên Nhiên chuẩn bị rời đi.

“Vội cái gì, ăn sáng xong rồi đi.” “Em không đi bây giờ là muộn làm mất, vào giờ cao điểm khó bắt xe lắm.” “Ăn đi.” Diệp Việt sa sầm mặt.

Mới vừa hạ sốt, sao có thể không ăn sáng chứ.

“Ông chủ, em đi làm muộn ai chịu trách nhiệm đây, em chỉ là người mới, em không thể đi muộn được, em không có tư cách đó.” Lãnh Yên Nhiên sắp khóc đến nơi.

“Gói lại đi, ăn trên đường.” Lãnh Yên Nhiên đành chịu, vội vàng gói đồ ăn lại, sau đó thấy Diệp Việt đứng dậy: “Tôi đưa cô đi.” “Ông chủ, bữa sáng của anh…” “Gói chung luôn đi.” “Ồ.” Lên xe, Lãnh Yên Nhiên cũng không dám lấy bữa sáng ra ăn, thỉnh thoảng liếc nhìn Diệp Việt, không biết tại sao anh lại đột nhiên muốn đưa cô đến đoàn phim.

“Bây giờ cô không ăn sáng thì định lúc nào ăn?” Diệp Việt bực bội nói.

“Ông chủ, ăn trên xe của anh, sẽ bị ám mùi mất.” “Tôi bảo cô ăn thì cô cứ ăn, nói nhảm nhiều thế làm gì.” Lãnh Yên Nhiên bắt đầu ăn.

“Ông chủ, anh ăn không?” “Tôi đến công ty ăn.” “Sẽ nguội mất.” “Có lò vi sóng.” Lấy ra hâm lại là được.

“Cảm ơn ông chủ.” Diệp Việt đưa Lãnh Yên Nhiên đến đoàn phim rồi lập tức lái xe đi.

Lãnh Yên Nhiên bĩu môi, cô phát hiện mình ngày càng không hiểu được suy nghĩ của anh, sự tốt bụng của anh dành cho cô dường như có chút bất thường.

Làm gì có ông chủ nào đưa đón cấp dưới đi làm, đúng là chuyện chưa từng nghe thấy. * Mễ Nặc biết trong nhà Diệp Việt đang giấu một người phụ nữ, đâu còn tâm trạng đi nghỉ mát nữa, liền lập tức bay về nước.

Vừa về đến nhà đã nhận được điện thoại của Mạc Noãn, bảo cô đến biệt thự của Lục Tử Mặc tụ tập, nói là Lục Sâm xuống quê mua được một con dê, rủ cô qua ăn lẩu dê.

“Mạc Noãn, bà lại muốn sai vặt tôi chứ gì, tôi qua sớm thế này lại phải giúp bà nấu cơm cho mà xem.” “Vẫn là bà hiểu tôi nhất, mau qua đây, bên này chúng ta không có nhiều nhân tài nấu ăn ngon đâu, vẫn phải nhờ bà ra tay.” “Được, qua ngay đây.” “Gọi cả hai thằng con đỡ đầu của tôi đi nữa.” “Lười quản chúng nó.” Nhất là Diệp Việt, có bạn gái nhỏ mà cũng không báo cáo với bà, bà đang tức đây.

Tạm thời đày nó vào lãnh cung.

“Bà làm mẹ kiểu gì vậy?

Tụi nó đâu phải nạp thẻ điện thoại được tặng, là bà đẻ ra đấy.” “Bà không biết nỗi buồn của tôi đâu, thôi không nói nữa, gặp rồi nói chuyện.” Cận Ngôn đã mang thai được năm tháng, bụng đã lộ rõ, cả nhà đều coi cô như hoàng hậu nương nương, không cho cô làm bất cứ việc gì.

Nhất là Lục Tử Mặc, chỉ muốn khóa cô ở nhà mọi lúc mọi nơi, không cho cô ra ngoài.

Mọi người thay phiên nhau nấu đồ ăn ngon cho cô, bây giờ sắc mặt cô hồng hào, nhìn là biết đang sống rất sung sướng.

“Mẹ, hôm nay con còn chưa nói chuyện với em trai, mẹ đừng động đậy, con phải giáo dục em ấy thật tốt.” Tiểu Anh Đào đội một chiếc mũ màu anh đào, mặc váy đông, đi đôi bốt nhỏ có gót một chút, trên đó còn đính kim cương giả, vô cùng đáng yêu.

Cô bé áp vào bụng Cận Ngôn, tay nhỏ nhẹ nhàng vuốt ve: “Em trai nhỏ, chị nói cho em biết nhé, em phải ngoan đấy, không được quấy mẹ, mẹ vất vả lắm.

Nếu em không nghe lời, đợi em ra đời, chị sẽ là người đầu tiên đánh vào mông đít nhỏ của em.” Nói xong, cô bé còn vỗ tay vào không khí.

Cận Ngôn lườm Lục Tử Mặc, đều là lỗi của anh, không dạy điều tốt, cứ toàn dọa nạt đứa bé trong bụng cô.

Bây giờ ngay cả Tiểu Anh Đào cũng học được chiêu này, ngày nào cũng phải dọa một lần.

Tội nghiệp em bé, bây giờ đã phải chịu đựng những điều này.

“Có gì sai đâu, sinh ra mà không nghe lời thì đương nhiên phải đánh.

Tất nhiên, nếu là công chúa nhỏ thì không được đánh.” “Đừng có trọng nữ khinh nam như vậy.” “Bắt buộc phải như vậy chứ.” “Nếu là em gái con cũng không đánh đâu ạ.” Tiểu Anh Đào nhào vào lòng Lục Tử Mặc, giọng nói mềm mại đáng yêu.

Lục Tử Mặc đỡ lấy cô bé, véo véo mũi con: “Bé ngoan nói đúng.” “Hôn bố một cái, con muốn đi chơi xích đu.” “Không thành vấn đề, bố đưa con đi.” Cận Ngôn nhìn hai bố con họ, vẻ mặt dịu dàng vô cùng.

“Bố ơi, cao lên, cao lên nữa.” “Vậy con vịn cho chắc vào.” “Vâng ạ.” “Con tên là Tiểu Anh Đào, tên thật là Lục Dư Hi, bố con là Lục Tử Mặc, mẹ con là Cận Ngôn, ông nội con là Lục Sâm, bà nội con là

Mạc Noãn, em trai nhỏ của con chưa ra đời, cả nhà chúng ta ở bên nhau thật vui.” Tiểu Anh Đào vừa chơi xích đu vừa hét lên, giọng nói trong trẻo của trẻ con vang vọng khắp mọi ngóc ngách trong nhà.

“Số điện thoại của bố con là…” “Nhà con ở…” Cận Ngôn dở khóc dở cười, những điều này đều do Lục Tử Mặc dạy, nói rằng trẻ con phải ghi nhớ kỹ tình hình gia đình, như vậy lỡ có đi lạc mới tìm được đường về nhà.

Mễ Nặc vừa đến đã thấy gia đình ba người của Lục Tử Mặc, khỏi phải nói là ghen tị đến mức nào, bà và Mạc Noãn bằng tuổi nhau, Mạc Noãn không chỉ có cháu gái, mà cháu trai cũng sắp ra đời, khoảng cách không phải là nhỏ.

“Tiểu Anh Đào.” “Bà xinh đẹp.” Tiểu Anh Đào miệng ngọt như mía lùi.

“Ui, cái miệng nhỏ này ngọt thế, lại đây cho bà hôn một cái.” “Bà cứ vào giúp trước đi ạ, lát nữa Tiểu Anh Đào sẽ qua hôn bà sau, gửi bà một cái hôn gió trước nhé.” “Con nhóc này, ngay cả con cũng sai vặt bà rồi.” Biệt thự bên cạnh.

Mạc Hữu An đúng là cạn lời, trưa nay cô ra ngoài bàn hợp đồng, xong việc liền về nhà xem người tàn tật trong nhà, không đến công ty.

Vừa bước vào cửa, cô đã bị Lục Nghiêu ôm lấy hôn ngấu nghiến một hồi, sau đó lại bi thảm bị đè ra.

“Anh Nghiêu, cơ thể anh mới vừa khỏe lại, có thể đừng kích động như vậy được không?” “Anh kích động à, em không biết anh Nghiêu của em đã phải nhịn khổ sở thế nào trong thời gian này sao?” Cảm giác như đã rất lâu, rất lâu rồi.

“Có ai bắt anh nhịn đâu?” Mạc Hữu An thật sự hết nói nổi, đã là một người đàn ông lớn tuổi rồi mà vẫn còn sung sức như vậy, không sợ tiêu hao quá độ, sau này có lòng mà không có sức sao.

Hơn nữa, trong thời gian này cô cũng thông cảm cho anh, về cơ bản là có cầu tất ứng.

“Anh vẫn thích làm người chủ động hơn, em bị động quá, căn bản không thể thỏa mãn anh được.” “Này, Lục Nghiêu, anh đừng có được hời còn ra vẻ.” “Ngoan nào, em nghe tiếng cười của Tiểu Anh Đào kìa, chúng ta nên cố gắng hơn, sớm tạo ra em bé, nếu không tuổi tác chênh lệch với con của Lục Tử Mặc quá lớn sẽ không hay.” “Vậy cũng không vội trong một lúc này, chúng ta phải qua đó giúp một tay rồi.” Mạc Hữu An muốn qua đó phụ giúp.

“Giúp gì chứ, anh là một người tàn tật, chỉ phụ trách đến ăn thôi là được rồi.” “Anh không biết ngại à, anh khỏe rồi mà.” “Có gì mà không ngại, là chú ruột, là nhà anh em mình cả.

Dù sao thời gian này cũng toàn ăn chực nhà họ, ăn thêm một bữa cũng không sao, ngoan nào, các bậc trưởng bối đều là người từng trải, nhất định có thể hiểu được nỗi khổ của anh, em đừng lo lắng những vấn đề này, không ai chấp nhặt đâu.” “Anh Nghiêu, sao mặt anh có thể dày như vậy chứ.” Diệp Việt cũng nhận được điện thoại của mẹ đỡ đầu, tan làm nói với Lãnh Yên Nhiên một tiếng rồi đến thẳng nhà Lục Tử Mặc, chỉ có một mình Tiểu Anh Đào đang chơi trong sân.

Thấy anh, cô bé mềm mại gọi: “Chú Việt.” “Tiểu Anh Đào, cháu càng ngày càng xinh đẹp, càng ngày càng đáng yêu rồi.” Tiểu Anh Đào vênh váo ngẩng cao đầu nhỏ, như một con phượng hoàng kiêu ngạo: “Đương nhiên ạ.” “Cái vẻ vênh váo này của cháu, y hệt bố cháu.” “Hi hi, chú Việt sao không đưa bạn gái nhỏ của chú qua đây?” Tiểu Anh Đào tò mò hỏi.

Diệp Việt suýt nữa thì sặc, bây giờ đứa trẻ ba tuổi cũng biết cái thứ gọi là bạn gái.

“Ai nói vậy?” “Bà Mễ xinh đẹp nói ạ.” Mẹ về lúc nào vậy, sao anh không nhận được tin tức gì cả.

Nếu biết bà ở đây, anh đã không đến rồi.

Chương 1627

“Bà ấy còn nói gì nữa?” “Bà ấy còn nói, hừ, thằng nhóc con này, xem mẹ xử lý nó thế nào.” Tiểu Anh Đào hai tay chống nạnh, bắt chước y như đúc.

Diệp Việt véo má cô bé, vừa buồn cười vừa có chút hoảng hốt, anh thật sự không biết giải thích chuyện của Lãnh Yên Nhiên với mẹ như thế nào.

Bây giờ con nhóc đó đối với anh mà nói, là một sự tồn tại vô cùng phức tạp.

Phức tạp đến mức anh không biết phải đối mặt ra sao.

“Bảo bối, chú đi trước đây, cháu đừng nói với ai là chú đã đến nhé.” Diệp Việt vừa quay đầu lại đã nghe thấy giọng của Tiểu Anh Đào: “Không xong rồi, chú Việt định bỏ trốn.” “Diệp Việt, con đứng lại cho mẹ, mẹ đã cho con chạy chưa?” Mễ Nặc nghe thấy tiếng liền lập tức từ trong nhà đi ra.

Diệp Việt chỉ có thể dừng bước, Lục Tử Mặc đúng là đại gia, biệt thự lớn như vậy, khiến anh muốn chuồn cũng không dễ.

Anh oán hận liếc nhìn Tiểu Anh Đào một cái, Tiểu Anh Đào quay đầu đi, tiếp tục chơi trò của mình.

Cô bé là một em bé giữ lời hứa, đã hứa với bà Mễ là chú Việt đến sẽ báo cho bà biết, vậy thì nhất định phải làm được.

“À à, mẹ, mẹ về rồi ạ.” Mễ Nặc cười như không cười nhìn Diệp Việt: “Sao, không chào đón mẹ à.” Diệp Việt khoác vai Mễ Nặc: “Mẹ, mẹ nói gì vậy, con nhớ mẹ lắm đấy.” “Con nói cho ma nghe à?” “Mẹ, mẹ nói gì thế, con nói thật mà, trong thời gian mẹ không có ở đây, bố lại ngược đãi bọn con rồi.” “Ồ, ông ấy ngược đãi các con thế nào?” “Chính là mắng bọn con, không nấu cơm cho bọn con ăn.” “Mẹ nghe nói con tìm một cô bảo mẫu nhỏ, còn dọn vào nhà ở, ngày nào cũng cơm bưng nước rót hầu hạ con.” Mễ Nặc nói giọng nửa đùa nửa thật.

“Mẹ, ai mách lẻo với mẹ vậy, đâu ra bảo mẫu nhỏ nào.” Mễ Nặc trực tiếp véo tai Diệp Việt, xoay mấy vòng: “Còn dám lừa mẹ phải không?

Cậu ta khai hết rồi.” “Mẹ, đau, buông tay ra.” “Mau khai thật cho mẹ.” “Khai cái gì ạ?” “Đương nhiên là khai mối quan hệ mờ ám không rõ ràng giữa hai đứa, cái gì mà mập mờ không rõ ấy.” “Mẹ, con không có mập mờ với ai cả.” “Vậy sao con có thể dẫn người ta đến trước mặt Nghiêu Nghiêu và An An, mà lại không thể dẫn đến trước mặt mẹ?” Được rồi, thì ra là chuyện này đã bị lộ.

“Mẹ, mẹ nên biết ý con mà, đó chỉ là con tạm thời tìm người đến cho đủ số thôi.” “Nếu con không có ý gì với người ta, tại sao lại để người ta dọn vào nhà ở?” “Mẹ ruột của con ơi, chuyện này một lời khó nói hết, tìm lúc nào đó con từ từ kể cho mẹ nghe được không, hoàn cảnh cô gái đó rất đáng thương, mẹ cô ấy bây giờ đã bị ung thư giai đoạn cuối rồi, con cũng chỉ cung cấp cho cô ấy một công việc, để cô ấy giải quyết khó khăn trước mắt thôi.” Đây là nhà người khác, dù sao cũng phải cho anh chút thể diện chứ.

“Vậy là cô ta rất thiếu tiền?” Trông không giống lắm, bà đã đưa ra điều kiện tốt như vậy mà cô ta không hề suy nghĩ đã từ chối.

“Là thế này, cả người cô gái đó như rơi vào hũ nút tiền vậy, chỉ cần cho tiền, cô ta cái gì cũng chịu làm.” “Mẹ, con đảm bảo, sau này con nhất định sẽ kể hết mọi chuyện giữa con và cô ấy cho mẹ nghe, không giấu diếm gì cả, hôm nay không nhắc đến chuyện này nữa được không, con cũng lớn rồi, cho con chút thể diện đi.” “Vậy tạm thời tha cho con." "Chuẩn bị ăn cơm được rồi, An An và Nghiêu Nghiêu đến chưa?" Mạc Noãn từ trong nhà đi ra.

"Bà nội, họ chưa đến, con đi gọi đây." Tiểu Anh Đào trong trẻo đáp lời.

Nói xong liền chạy đi, Mạc Noãn nhắc nhở: "Bảo bối, chạy chậm thôi, cẩn thận ngã đấy." "Không sao đâu ạ." Tiểu Anh Đào rất quen thuộc với nhà của Lục Nghiêu, cô bé đã qua đó chơi không ít lần.

Hơn nữa, bố cục của hai căn nhà giống hệt nhau.

Cửa lớn không khóa, Tiểu Anh Đào trực tiếp đẩy cửa đi vào, vào trong nhà, cô bé lon ton chạy lên lầu.

"Bác cả, bác gái cả, hai người đâu rồi?

Tiểu Anh Đào đến rồi đây." Lục Nghiêu ôm Mạc Hữu An ngủ say sưa, hai người hoàn toàn không nghe thấy tiếng của Tiểu Anh Đào, cho đến khi Tiểu Anh Đào đẩy cửa vào.

Lục Nghiêu mới giật mình vội vàng bật dậy, nhanh chóng mặc một chiếc quần dài vào, rồi đắp chăn kín cho Mạc Hữu An.

"Bác cả." Tiểu Anh Đào ngơ ngác nhìn Lục Nghiêu, không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Cô bé bây giờ thường xuyên thấy bố mình cởi trần nên cũng không thấy có gì lạ.

"Tiểu Anh Đào, sao cháu lại đến đây?" "Cháu đến gọi hai người ăn cơm, bà nội nói sắp ăn cơm rồi ạ." "Bác gái cả còn đang ngủ ạ?

Sao lười thế." Tiểu Anh Đào định chạy đến bên giường.

Lục Nghiêu kịp thời ôm lấy cô bé: "Bác gái cả của cháu hơi mệt, để bác ấy ngủ thêm một lát nữa." "A." Tiểu Anh Đào đột nhiên kêu lên.

“Sao vậy, bảo bối?” “Bác cả, cổ bác chảy máu kìa, còn chỗ này, chỗ này nữa, oa, nhiều chỗ chảy máu quá.” Tiểu Anh Đào ngây thơ sờ lên ngực Lục Nghiêu.

Lục Nghiêu cúi đầu nhìn, nửa thân trên của mình có mấy vết xước, đều rớm máu.

Nhưng đối mặt với một cô bé ngây thơ, anh mặt không đỏ tim không đập nói: “Chắc là bị mèo con cào.” Cô bé không dễ lừa như vậy: “Nói dối, nhà bác làm gì có nuôi mèo, người lớn các bác chỉ thích lừa trẻ con thôi.” “Vậy bác cả cũng không biết nữa, bác ngủ dậy đã thấy thế này rồi.” “Không phải là bác gái cả cào ạ?” “Sao có thể, bác gái cả của cháu là người dịu dàng như vậy, sao nỡ cào bác chứ.” Mạc Hữu An đã tỉnh lại, xấu hổ muốn chết, may mà lúc Tiểu Anh Đào đến họ chỉ đơn thuần là ngủ thôi.

Nếu không không chỉ mất mặt, mà còn làm bẩn mắt trẻ con, tội lỗi đó lớn lắm.

“Ồ, vậy ạ.” “Bảo bối, cháu đợi một chút, bác cả mặc quần áo đã.” “Mau mặc mau mặc, xấu hổ quá đi.” Lục Nghiêu nhanh chóng mặc xong quần áo, bế Tiểu Anh Đào xuống lầu trước.

Mạc Hữu An cũng vội vàng dậy mặc quần áo, chỉnh trang xong mới xuống lầu.

Chỉ là không biết có phải ảo giác của cô không, cô luôn cảm thấy Tiểu Anh Đào cứ nhìn chằm chằm vào mình, một cô bé nhỏ mà ánh mắt cũng khá có sức sát thương.

“Sao vậy bảo bối?” “Bác gái cả, mặt bác đỏ quá.” “Mùa đông ngủ dậy mặt dễ đỏ nhất đấy.” “Hai người ngủ đến tận bây giờ, buổi tối có ngủ nữa không ạ?” “Ngủ chứ, bác gái cả hôm nay đi nhiều nơi nên hơi mệt, ngủ thêm một chút thôi.” Lục Nghiêu nhìn vợ mình nói dối, khóe miệng luôn nở nụ cười, Mạc Hữu An lườm anh một cái, anh mới ngoan ngoãn quay mặt đi.

“Thì ra là vậy ạ.” Tiểu Anh Đào cười hì hì cảm thán.

“Được rồi, được rồi, cô nhóc, chúng ta qua đó thôi, đừng để mọi người đợi chúng ta nữa.” “Go.” Lúc vợ chồng Lục Nghiêu đưa Tiểu Anh Đào qua, mọi người đã ngồi vào bàn ăn.

Tiểu Anh Đào trực tiếp hùng hổ nói với mọi người: “Bác cả và bác gái cả vừa mới đánh nhau đấy ạ.” Đừng tưởng cô bé không biết, những vết tích trên người bác ấy đều là do đánh nhau, là bác gái cả cào.

Lời nói của trẻ con trực tiếp khiến sắc mặt của mọi người có mặt trở nên kỳ quặc, không ai lên tiếng.

Tiểu Anh Đào tưởng mọi người không tin lời mình, cô bé lại lặp lại một lần nữa: “Thật đấy, con không nói dối đâu, trên người bác cả có nhiều máu lắm.” “Phụt.” Mễ Nặc không nhịn được, bật cười thành tiếng.

Con nhóc này, thú vị thật.

Mạc Hữu An mặt đỏ bừng, cả người nép vào Lục Nghiêu, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

Tưởng rằng họ đã lừa được cô bé, ai ngờ con bé căn bản không bị lừa, trong lòng bé nhỏ của nó có suy nghĩ riêng, hoàn toàn không tin lời giải thích của họ.

Còn trước mặt bao nhiêu người trực tiếp vạch trần họ.

Cận Ngôn che mặt, cô con gái này đúng là hết chỗ nói, bóc mẽ ai cũng không nương tay.

Không khó để đoán ra Tiểu Anh Đào đến không đúng lúc, đã thấy một số thứ không nên thấy.

Lục Nghiêu vội vàng dúi Tiểu Anh Đào vào lòng Lục Tử Mặc: “Mau ôm lấy cục cưng của cậu đi.” Một đứa trẻ như vậy, anh không có phúc hưởng.

Chương 1628

Mấy đứa trẻ bây giờ, đứa nào cũng ranh ma.

Tiểu Anh Đào tức giận vô cùng: “Hứ hứ, sau này không cho bác bế nữa, ghét bác cả.” Có vẻ như rất ghét bỏ anh.

“Không không không, bảo bối, bác cả không có ý gì khác đâu.” “Không tin bác nữa, không bao giờ tin bác nữa.” Tiểu Anh Đào ôm chặt cổ Lục Tử Mặc, giấu đầu vào lòng anh không chịu ra, vẻ mặt rất tổn thương.

Lục Tử Mặc lườm Lục Nghiêu một cái, già mà không nên nết, làm cục cưng của anh tức giận đến mức nào rồi.

Lục Nghiêu hoảng sợ: “Tiểu Anh Đào, bác sai rồi, cháu tha thứ cho bác đi.” “Cô giáo nhất định đã dạy cháu, biết lỗi mà sửa thì là đứa trẻ ngoan, bác nhận lỗi rồi.” “Hứ, vậy bác còn lừa cháu nữa không?” “Không lừa nữa.” “Vậy bác tự nói đi, bác và bác gái cả có phải đã đánh nhau không?” Tiểu Anh Đào cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào Lục Nghiêu.

Nhìn vào đôi mắt to trong veo ngấn nước của đứa trẻ, Lục Nghiêu thật sự không biết có nên tiếp tục nói dối hay không.

Anh vừa định mở miệng, Tiểu Anh Đào bĩu môi, “oa” một tiếng khóc lên.

“Người lớn các bác đều là kẻ nói dối, kẻ nói dối.” “Bảo bối, bác còn chưa nói mà.” “Vậy bác nói đi chứ.” “Cái đó, bác và bác gái cả đúng là đã đánh nhau.” Lục Nghiêu vốn da mặt dày, trước mặt bao nhiêu cặp mắt, cũng hiếm khi đỏ mặt.

Ha ha ha ha.

Tất cả mọi người có mặt đều bật cười, chỉ có Diệp Việt là lòng đầy cay đắng, lặng lẽ nuốt xuống.

Mạc Hữu An túm áo Lục Nghiêu, hung hăng đấm anh mấy cái, đều tại anh, bây giờ thật sự quá mất mặt rồi.

Không biết khóa cửa mà đã làm bừa, đúng là hết nói nổi.

Lục Nghiêu cũng rất vô tội, ở nhà mình, anh đâu có nghĩ nhiều như vậy.

Nhưng lại tính sót đứa trẻ ở nhà bên cạnh.

"Bác gái cả, bác phải dịu dàng một chút, con gái dịu dàng mới được người ta yêu thích." Đây là lời mẹ thường nói với cô bé, Tiểu Anh Đào nhớ rất rõ.

Mạc Hữu An ngoài gật đầu, vẫn là gật đầu.

Thật sự là không nói nên lời.

Cận Ngôn thấy con gái mình làm mọi người khó xử như vậy, véo má con: "Sao con nói nhiều thế, mẹ đã xới cơm cho con rồi, mau ăn cơm đi." "Mẹ, mẹ lại muốn dùng cơm để bịt miệng con." "Biết rồi thì tự giác đi." "Được rồi được rồi, ông nội nói, bây giờ mẹ là lớn nhất trong nhà, mọi người đều phải nghe lời mẹ, nhất là Tiểu Anh Đào, vì lúc mẹ mang thai Tiểu Anh Đào cũng rất rất vất vả." Tiểu Anh Đào từ tiểu ma nữ, lập tức hóa thân thành em bé mềm mại đáng yêu, từ chân Lục Tử Mặc xuống, nhào vào lòng Lục Sâm.

"Những lúc như thế này, con thích ở bên cạnh ông bà nội, để bố chăm sóc mẹ thật tốt." Giọng nói non nớt khiến Cận Ngôn cảm động vô cùng, cũng khiến những người khác ghen tị, muốn có một em bé như vậy.

"Nghiêu Nghiêu, An An, hai đứa cũng mau ngồi xuống đi." "Ủa, sao cô Niệm Niệm của con còn chưa đến?" Nhắc đến chuyện này, Lục Sâm có chút sa sầm mặt: “Bảo bối đừng quan tâm đến họ, chúng ta ăn trước, không thể để Tiểu Anh Đào của chúng ta đói được.” “Ông nội là ông nội tốt nhất tốt nhất trên đời.” “Vậy bà nội thì sao.” “Bà nội cũng là bà nội tốt nhất trên đời, không có ai hơn.” “Vậy ông nội và bà nội ai tốt hơn?” “Ông nội là ông nội, bà nội là bà nội, hai người đâu có giống nhau, hai người đều là tuyệt nhất, yeah.” “Mạc Noãn, Tiểu Anh Đào nhà bà rốt cuộc ăn gì mà lớn vậy?

Cái miệng nhỏ này ngọt thế.” “Bà Mễ xinh đẹp, con ăn hoa quả mà lớn đấy, ngọt ơi là ngọt, con nói cho bà biết nhé, trước đây con thường trèo lên cây ăn quả, ăn rất nhiều rất nhiều.” “Cho nên mới ngọt như vậy à.” “Đúng vậy, đúng vậy.” “Con đó, thật sự khiến người ta ghen tị chết đi được.” Mễ Nặc đưa tay véo nhẹ mũi cô bé.

“Ăn cơm, ăn cơm.” Lục Sâm nói.

“Hỏi lại Niệm Niệm xem bọn nó đang ở đâu, đến rồi hẵng ăn.” Mễ Nặc nói.

“Mặc kệ chúng nó.” “Lục Sâm, ông ghen tuông cái gì mà dữ vậy, Niệm Niệm cũng không còn nhỏ nữa, ông cũng đừng cứ quản con bé mãi, đến lúc kết hôn thì cứ kết hôn đi, ông cứ kéo dài thế này chẳng có ý nghĩa gì cả.” Mễ Nặc đương nhiên biết suy nghĩ của Lục Sâm, chính là một người cuồng con gái.

Không muốn cô con gái mình vất vả nuôi lớn đi lấy chồng.

Nhưng đây là chuyện không thể tránh khỏi, con gái rồi cũng phải lấy chồng, Niệm Niệm đã 25 tuổi rồi, không còn nhỏ nữa.

Mộc Dung cũng là một người đáng tin cậy, bao nhiêu năm nay luôn nâng niu Lục Niệm Nhất trong lòng bàn tay.

Biết rằng chưa được bố vợ chấp thuận, cậu ta cũng không dám vượt rào một bước, rất thành thật.

Bây giờ tìm đâu ra một thanh niên đáng tin cậy như vậy.

“Mọi người đều là người quen, không cần phải đợi họ, ăn trước đi.” Lục Sâm vẫn không trả lời thẳng vào vấn đề này.

Mạc Noãn cũng cạn lời, cái ông già cổ hủ này.

Mọi người đều nói với ông như vậy, nhưng ông không nghe lời ai cả.

Chị dâu Giang Mạn đã nói riêng với cô mấy lần rồi, cô cũng đã thuyết phục chồng không chỉ một lần, nhưng lần nào cũng chỉ nhận lại sự im lặng của ông.

Cùng với vẻ mặt đau khổ của ông, như thể đang moi tim moi gan của ông vậy.

“Ông nội đừng giận, Tiểu Anh Đào yêu ông nhất, thương ông nhất.” Tiểu Anh Đào ôm mặt Lục Sâm, đầu nhỏ còn cọ cọ vào cổ ông.

“Cũng chỉ có cháu thương ông nội thôi.” Lục Sâm cảm thán.

“Không sao đâu, không sao đâu, bảo bối yêu ông.” Tiểu Anh Đào bây giờ hoàn toàn là một chuyên gia nịnh bợ, có thể dỗ dành tất cả mọi người trong nhà họ Lục vui vẻ.

Lục Sâm viên mãn, bèn phụ trách chăm sóc cô nhóc.

Lục Niệm Nhất và Mộc Dung cũng vừa kịp tới, hai người lần lượt chào hỏi các bậc trưởng bối.

Lục Niệm Nhất nhìn gương mặt đen như đít nồi của ba mình là biết ngay ông lại không hài lòng về mình rồi.

Cô cũng không cố ý, chỉ là vì kẹt xe. "Niệm Niệm, Mộc Dung, hai đứa mau ngồi đi, mọi người cũng mới ăn thôi." Mễ Nặc vẫy tay gọi. "Vâng ạ, mẹ nuôi." "Cô Niệm Niệm, cô và dượng Mộc đi đâu vậy ạ?" "Bảo bối, bọn cô vừa từ công ty đến." "Con nói cho mọi người biết nhé, lúc nãy bác trai và bác gái cãi nhau một trận, họ còn định lừa con, nhưng không lừa được con đâu." Bé Anh Đào vỗ vỗ ngực, ra vẻ 'mau khen con đi'. "Khụ khụ." Mộc Dung suýt nữa thì phun ngụm canh nóng vừa uống ra ngoài.

Lục Nghiêu day day thái dương, thật muốn quỳ lạy cô nhóc này, con bé gặp ai cũng phải kể một lần.

Vốn dĩ chỉ là chuyện vợ chồng, nhưng con bé hễ gặp ai là kể, khiến mặt già của anh không biết giấu vào đâu.

Chương 1629

"Bảo bối, chúng ta có thể đừng nhắc mãi chuyện này được không?" "Được ạ, con không nói nữa." Bé Anh Đào giơ tay đầu hàng. "Ngoan, phải thế chứ." "Đó là vì bác gái ngại, chứ không phải vì bác đâu." Bé Anh Đào liếc nhìn Mạc Hữu An. "Anh Đào!" Mạc Hữu An thật sự muốn khóc.

Cô có linh cảm, cô nhóc này sau này lớn lên nhất định sẽ là một cô gái có EQ cao, nhỏ thế này mà đã biết mọi chuyện, hoàn toàn được chân truyền từ dượng của mình. "Bác gái, bác ăn nhanh đi, ăn nhanh đi, con không nói nữa đâu." Bé Anh Đào đáng yêu che miệng nhỏ của mình lại. "Vậy cảm ơn bé Anh Đào nhé." Lục Sâm véo má cô nhóc, "Nhóc con tinh nghịch, ăn nhanh đi." Lục Niệm Nhất cảm thấy có chút không vui, ba cô bây giờ mọi sự chú ý đều dồn hết lên người cô cháu gái nhỏ, còn cô thì ông chẳng thèm để ý.

Cô về một lúc rồi mà ông còn không thèm liếc nhìn cô một cái. "Ba, ba còn chẳng nấu món con thích ăn." Lục Sâm ngước mắt lên, lạnh nhạt liếc Lục Niệm Nhất một cái, "Quên rồi." "Ba chưa bao giờ quên cả." "Lớn tuổi rồi, trí nhớ không tốt." Lục Niệm Nhất: "..." "Cô ơi, ông nội không quên món cháu thích ăn đâu ạ." Bé Anh Đào đột nhiên nhìn Lục Niệm Nhất, dáng vẻ kia có mấy phần khoe khoang, mấy phần tranh sủng. "Cô bây giờ không có địa vị nữa rồi, ông nội con chỉ thương con thôi, không thương cô nữa." Lục Niệm Nhất mếu máo.

Quả nhiên là cách một thế hệ thì càng thương, trong lòng trong mắt ba bây giờ chỉ có một mình bé Anh Đào.

Buồn quá đi mất. "Đó là vì cô cứ không về nhà, cháu thường xuyên ở bên cạnh ông nội, đương nhiên ông nội sẽ nhớ ạ." Người nói vô tình, người nghe hữu ý.

Những người khác đều cảm thấy trẻ con bây giờ thật ghê gớm, chỉ vài lời nói ngây ngô đã có thể nói toạc ra chân lý.

Lục Niệm Nhất trong lòng cũng không vui, cúi đầu ăn cơm.

Mộc Dung kéo tay cô, chuyện này cũng đành chịu thôi.

Con cái lớn lên rồi sẽ có cuộc sống riêng, không thể lúc nào cũng ở bên cạnh cha mẹ.

Đây là sự thật không ai có thể thay đổi được.

Lục Sâm bị lời cô nhóc nói làm cho mắt hoe hoe, giọng nói càng thêm dịu dàng, "Bảo bối, ông bóc tôm cho con nhé?" Bé Anh Đào lắc đầu, "Ông nội, ông ăn nhanh đi, Anh Đào ăn nhiều lắm rồi, ông vẫn chưa ăn gì cả." "Ông không đói." "Ông đã bận cả ngày rồi mà." Bé Anh Đào rất thương ông nội của mình, bận cả ngày thật vất vả. "Con gái cậu nịnh hót giỏi thật đấy." Cận Ngôn nói với Lục Tử Mặc. "Dỗ người khác vui là được rồi." Lục Tử Mặc vẻ mặt tự hào, con gái của anh, mang đến đâu cũng được người ta khen ngợi, đáng yêu biết bao. "Mẹ, mẹ nói bậy, con thật sự thương ông nội mà.

Mọi người ai cũng lười, không siêng năng bằng ông nội con đâu." "Bảo bối, ông ngoại bà ngoại cũng làm việc mà." Ba của Cận Ngôn ghen tị nói với cháu gái. "Con nói là mấy người trẻ tuổi này cơ, còn mấy người là siêng năng nhất rồi ạ." Bé Anh Đào chỉ vào mấy vị trưởng bối. "Anh Đào, ăn cơm ngoan đi, đừng nói nhiều nữa." "Mẹ thật đáng ghét, lúc nào cũng không cho người ta nói chuyện.

Mẹ không thấy con làm mọi người đều vui vẻ sao?" "Con đó." "Con là quả vui vẻ mà." Vì có bé Anh Đào điều tiết không khí nên bữa ăn cũng khá vui vẻ.

Ăn tối xong, Lục Niệm Nhất dứt khoát ôm bé Anh Đào, ngồi lì trên sofa, hằm hằm nói: "Con nhóc thối, con đang tranh ba với cô đấy, con biết không?" "Ba?

Cô nói ông nội con ạ?" "Đúng vậy." "Thế thì chịu thôi, ông nội bây giờ yêu con nhất." "Đó là ba của cô." "Là ông nội của con cơ." Bé Anh Đào không chịu yếu thế.

Lục Niệm Nhất cụng trán vào trán con bé, bực bội nói: "Anh Đào." Bé Anh Đào lắc lắc cái đầu nhỏ, "Cô út." Đột nhiên, bé Anh Đào kéo cổ áo của Lục Niệm Nhất, "Ủa, cô út, cô bị muỗi đốt à?

Sao lại đỏ cả một mảng thế này." "Nói bậy gì thế, đỏ ở đâu?" Lục Niệm Nhất đưa tay lên che.

Nhưng bé Anh Đào vẫn níu chặt cổ áo của Lục Niệm Nhất không buông, "Còn mấy chỗ nữa này." Trong một khoảnh khắc, Lục Niệm Nhất muốn ném cô nhóc trong lòng ra ngoài, con bé này chuyên đến để phá đám đúng không.

Cũng ngay lúc đó, Mộc Dung cảm nhận được mấy cặp mắt cùng lúc đổ dồn về phía mình, ánh mắt đó áp lực đến mức anh không dám ngẩng đầu lên, chỉ có thể giả vờ bình tĩnh cúi gằm mặt.

Lục Tử Mặc lập tức đứng dậy đằng đằng sát khí.

Cận Ngôn biết anh định làm gì, vội kéo anh lại nhưng không kịp.

Lục Tử Mặc này trong xương cốt không chỉ bá đạo mà còn là một kẻ cuồng em gái, chỉ cho phép đàn ông nhà họ Lục ngủ với con gái nhà người ta, chứ không cho phép đàn ông khác ngủ với con gái nhà mình.

Quan niệm này cũng thật hết nói nổi. "Đi, chúng ta ra ngoài nói chuyện." Lục Tử Mặc nói với Mộc Dung. "À thì, anh cả, có chuyện gì chúng ta ở nhà nói, bên ngoài... lạnh lắm." Lục Tử Mặc nhỏ hơn Mộc

Dung mấy tuổi, nhưng ai bảo anh muốn cưới em gái người ta, đành phải hạ mình, thân thiết gọi một tiếng 'anh'.

Vì để cưới được vợ, Mộc Dung thật sự chẳng còn để ý gì nữa, gọi một tiếng 'anh' có là gì đâu.

Thấy Lục Tử Mặc đã có hai con rồi, anh cũng sốt ruột lắm.

Lục Tử Mặc hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo, "Anh chắc chắn muốn nói chuyện trong nhà?" Mộc Dung do dự, Lục Tử Mặc không chút khách khí lôi Mộc Dung đi, Mộc Dung sợ khó coi, vội đứng dậy phối hợp với Lục Tử Mặc.

Hai người đi ra ngoài với một tư thế cực kỳ kỳ quái.

Lục Niệm Nhất có chút sốt ruột, "Lục Tử Mặc, anh làm gì thế?" Muốn đánh người à? "Anh làm gì em không biết sao?" Lục Niệm Nhất còn muốn nói gì đó, nhưng ánh mắt của ba cô thật sự có thể giết người, cô thấy da đầu tê dại, hoàn toàn không dám ngẩng đầu, không chút nghi ngờ sẽ bị đánh trước.

Cô run rẩy, tựa đầu vào vai bé Anh Đào. "Cô út, cô làm gì đè lên người con, nặng quá." Bé Anh Đào vẻ mặt ngây thơ, hoàn toàn không biết một câu nói vô tình của mình đã vạch trần sự thật, suýt nữa hại chết cô út của mình.

Chương 1630

Lục Niệm Nhất trong lòng không khỏi thầm mắng, Anh Đào, con đúng là cháu gái ngoan của ông nội, đúng là một gián điệp nhí. "Bảo bối ngoan, để cô út ôm con một lát, cô út lâu rồi không gặp con, nhớ con lắm." Lục Niệm Nhất ôm chặt bé Anh Đào, cô quyết định rồi, nếu ba cô qua đây, cô sẽ dúi bé Anh Đào vào lòng ông, rồi lập tức bỏ chạy, tiện thể kéo theo Mộc Dung.

Không khí trong nhà phải gọi là căng như dây đàn.

Diệp Việt khóe miệng cứ nhếch lên, một vở kịch hay, không xem thì phí. "Cậu cười cái gì, bây giờ cậu xem kịch của người ta, sau này đến lượt người ta xem kịch của cậu, đừng có mà đắc ý." Mễ Nặc đá một cái qua.

Diệp Việt rất vô tội, ba mẹ cậu đúng là một cặp trời sinh, ngay cả tư thế đá người cũng y hệt nhau. "Thôi được, con không cười nữa." Diệp Việt dứt khoát thu lại nụ cười.

Lục Nghiêu cũng nhếch miệng cười, ôm Mạc Hữu An, trước đó mọi người xem trò cười của vợ chồng họ, bây giờ đến lượt họ xem người khác.

Quả nhiên, tâm trạng xem kịch chỉ có một chữ, sướng. "Anh cũng đừng có hả hê như thế." Mạc Hữu An cũng hạ giọng nói. "Biết rồi, vợ yêu, em cứ ở đây đi, anh cũng ra ngoài hoạt động gân cốt một chút." Lục Nghiêu cũng đứng dậy đi ra ngoài.

Lục Niệm Nhất yếu ớt gọi: "Anh Nghiêu Nghiêu." Một Lục Tử Mặc đã đủ cho Mộc Dung chịu trận rồi, lại thêm một anh Nghiêu Nghiêu nữa.

Mộc Dung nhà cô chẳng phải sẽ bị ăn hiếp chết sao.

Thương quá đi mất. "Con gái chưa gả đi mà cùi chỏ đã quay ra ngoài, thật không ra thể thống gì." Lục Nghiêu cũng nghiêm mặt. "Anh Nghiêu Nghiêu." "Làm nũng với anh vô dụng, kia kìa, nhìn bên kia mới đúng." Lục Nghiêu chỉ về phía Lục Sâm. "Ba." Lục Niệm Nhất thử gọi.

Lục Sâm chỉ nhìn cô, không nói gì.

Lục Niệm Nhất luống cuống tay chân, từ nhỏ đến lớn cô không sợ ba mắng cô vài câu, chỉ sợ nhất là ông im lặng nhìn chằm chằm cô, cảm giác đó khiến cô khó chịu như sắp ngạt thở.

Bé Anh Đào tuy nhỏ, nhưng cũng có thể cảm nhận được không khí khác thường giữa người lớn, con bé nhìn ông nội, rồi lại nhìn cô út, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Cô bé bĩu môi, ánh mắt có mấy phần ngơ ngác. "Anh Đào, lại đây với mẹ." Cận Ngôn lên tiếng. "Dạ." Bé Anh Đào muốn xuống.

Nhưng vẫn bị Lục Niệm Nhất ôm chặt, con bé bĩu môi, "Mẹ ơi, cô út ôm con chặt quá." Lục Niệm Nhất cũng ra sức nháy mắt với Cận Ngôn, bảo chị đừng gọi bé Anh Đào về, bây giờ cô ôm bé Anh Đào mới cảm thấy an toàn, cô nhóc này chính là một lá bùa hộ mệnh.

Cận Ngôn cũng đành chịu, ba chồng cô chẳng lẽ lại ăn thịt cô hay sao, cô hoàn toàn không cần phải sợ hãi như vậy.

Mạc Noãn thở dài một hơi, nắm tay Lục Sâm, "Anh không thấy mệt à, con gái lớn thế rồi, anh còn quản nghiêm như vậy." Lục Sâm không nói gì, Mạc Noãn vỗ vỗ tay anh, "Cũng vừa phải thôi." Lục Sâm vẫn không nói gì.

Lục Niệm Nhất cảm giác như mình đang bị đặt dưới nắng gắt để hong khô, cả người đứng ngồi không yên, một mặt lo lắng Mộc Dung ở ngoài chịu thiệt, mặt khác lại suy nghĩ làm sao để dỗ dành ba mình.

Lông mày của bé Anh Đào cũng khẽ nhíu lại, cuối cùng con bé vẫn thoát khỏi vòng tay của Lục Niệm Nhất, rồi lao vào lòng Lục Sâm. "Ông nội, ông đang buồn phải không ạ?" Lục Sâm vẫn không nói, chỉ ôm chặt thân hình bé nhỏ trong lòng, hôn lên má con bé. "Ông nội đừng buồn nhé, Anh Đào nhảy cho ông xem được không ạ?" Nói rồi con bé xuống đất, bắt đầu nhảy bài "Táo nhỏ" mới học được, vừa hát vừa nhảy.

Hôm nay con bé mặc toàn đồ màu đỏ, ngay cả giày cũng vậy, rất hợp cảnh.

Có lẽ là để dỗ ông nội vui, cô nhóc nhảy rất hăng say, vừa đáng yêu vừa ngộ nghĩnh.

Lục Sâm cuối cùng cũng cong môi cười, những người khác đã không nhịn được mà cười phá lên.

Trẻ con đều thích được công nhận, bé Anh Đào thấy mọi người vui như vậy, nhảy càng hăng hái hơn.

Lục Sâm tiến lên một bước, bế cô nhóc lên lầu.

Bé Anh Đào cười khúc khích, tiếng hát vẫn không ngừng, người ở dưới lầu đều có thể nghe thấy.

Lục Sâm vừa đi, không khí trong phòng khách cuối cùng cũng tốt hơn. "Niệm Niệm, con với Mộc Dung nhà con gạo nấu thành cơm rồi à?" Mễ Nặc nói chuyện trước nay luôn thẳng thắn, trước mặt người quen lại càng không vòng vo, nghĩ gì nói nấy. "Khụ khụ, mẹ nuôi, nhiều người thế này..." Lục Niệm Nhất ngượng ngùng nói.

Ông bà ngoại của bé Anh Đào dứt khoát về phòng mình, đây là chuyện nhà của nhà họ Lục, họ không nên tham gia.

Diệp Việt cũng vội vàng đứng dậy, chuyện của phụ nữ anh không tham gia, anh quyết định ra ngoài xem một vở kịch lớn khác. "Bây giờ nói được chưa?" Mễ Nặc không bỏ cuộc tiếp tục hỏi.

Lục Niệm Nhất liếc nhìn mẹ mình, ngượng ngùng cúi đầu, "Chính là chuyện mà mọi người đang nghĩ đấy ạ." Cận Ngôn muốn cười, con nhóc Anh Đào đúng là một thám tử nhí, chuyện gì cũng bị đôi mắt nhỏ của nó nhìn thấu.

Sóng gió hôm nay đều do một mình nó gây ra. "Chuyện khi nào thế?" "Chuyện mấy ngày nay thôi ạ." Giọng Lục Niệm Nhất nhỏ như muỗi kêu.

Cô cũng là thấy Mộc Dung nhịn khổ quá, nên mới nghĩ ra chiêu này, vốn định tìm cơ hội nói thẳng với ba mẹ, ai ngờ lại đột nhiên bị bé Anh Đào phát hiện.

Chương 1631

Miệng Mễ Nặc cười toe toét, không chút hình tượng dựa vào người Mạc Noãn, "Người nhà họ Lục các cậu y như nhau, cô của con là Lục Tử Đồng năm đó cũng làm thế, đến lượt con cũng y chang." Nói cho cùng, vẫn là vì đàn ông nhà họ Lục quá cưng chiều con gái, đến mức ép con gái nhà mình phải 'vượt rào'.

Lục Niệm Nhất lại không biết chuyện này của cô út, bây giờ cô cũng chẳng có tâm trí đi hóng chuyện nữa. "Mẹ nuôi, mẹ đừng cười nữa, mau nghĩ cách cho con đi, ba chắc chắn giận con rồi." Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng làm ba buồn, thấy ông buồn, lòng cô cũng không vui. "Mẹ, mẹ cũng cho con một ý kiến đi." "Mẹ thì có ý kiến gì chứ, ba con chuyện gì cũng nghe mẹ, nhưng duy chỉ có chuyện của con là không chịu nhượng bộ, nếu mẹ có cách, đã sớm để con lấy chồng rồi, còn để một đứa sốt ruột lấy chồng như con kéo dài đến tận bây giờ sao." Lục Niệm Nhất ngượng ngùng bĩu môi, "Con có sốt ruột lấy chồng đâu." Thật ra cô không vội, còn chưa tròn 26 tuổi, cũng không vội.

Chỉ là không muốn phụ tấm chân tình của Mộc Dung dành cho cô, Mộc Dung đối với cô luôn rất tốt, cô không muốn làm anh thất vọng.

Anh đã đến nhà cầu hôn từ mấy năm trước, bây giờ tuổi cũng không còn nhỏ nữa.

Cả hai đều đã xác định rồi, nên muốn sớm định chuyện này.

Khổ nỗi ba cô dầu muối không ăn, họ đành phải dùng cách này. "Lục Niệm Nhất, hai đứa vẫn còn thiếu kinh nghiệm quá, Anh Đào chỉ nói bâng quơ vậy thôi, nếu hai đứa bình tĩnh một chút, mọi người cũng không dám chắc là hai đứa làm chuyện xấu, nam nữ thân mật hôn hít một chút cũng có sao đâu.

Nhưng mẹ nuôi lại khá nể phục Mộc Dung nhà con đấy, thì ra mấy năm nay hai đứa vẫn luôn là tình yêu trong sáng à." "Mẹ nuôi, lúc này mà mẹ còn trêu chúng con." "Mẹ có trêu con đâu, mẹ nói thật mà." "Lời thật này của mẹ đau lòng quá." Nhất là đâm vào tim Mộc Dung.

Mộc Dung mà nghe được lời này, chắc phải khóc mất, đây tuyệt đối không phải điều anh muốn, anh cũng là bị ép mà. "Được rồi, đừng ở đây đấu võ mồm nữa, lấy tuyệt chiêu của con ra, mau đi dỗ ba con đi." Mạc Noãn thân tình nhắc nhở.

Cô thì chẳng lo lắng chút nào, từ nhỏ đến lớn, Lục Niệm Nhất luôn là khắc tinh của Lục Sâm.

Lục Niệm Nhất hít một hơi thật sâu, vẫn lấy hết can đảm đi lên lầu.

Bé Anh Đào đang nhảy tưng tưng trên chiếc giường lớn trong phòng, cố gắng làm trò để dỗ Lục Sâm vui.

Lục Niệm Nhất thấy ba mình mặt mày tươi cười, lòng cũng bớt hoảng hơn, sau này có cô nhóc này ở bên ông, chắc cũng sẽ rất thú vị.

Cô nhẹ nhàng đi vào, không nói gì, chỉ ôm ông từ phía sau.

Lục Sâm cũng không nói gì, mặc cho cô ôm.

Bé Anh Đào thấy thế cũng thèm, liền dừng lại, lao vào lòng Lục Sâm từ phía trước, "Con cũng muốn ôm." Bé Anh Đào đứng trên giường, vừa vặn có thể ôm đến eo Lục Sâm, chỉ là cánh tay nhỏ của con bé quá ngắn, chỉ có thể níu lấy vạt áo bên hông của Lục Sâm.

Bị một lớn một nhỏ hai cô nhóc trước sau kẹp lấy, Lục Sâm không thể tiếp tục lạnh lùng được nữa. "Ông nội, ông cười rồi kìa, có phải ông thích bọn con ôm ông không?" Lục Sâm không nói.

Bé Anh Đào ôm càng chặt hơn, Lục Niệm Nhất cảm thấy dáng vẻ nịnh nọt này của cô nhóc rất tốt, cũng học theo ôm chặt hơn, khuôn mặt nhỏ nhẹ nhàng áp vào lưng Lục Sâm.

Lục Sâm bế bé Anh Đào lên, bé Anh Đào thơm chụt một cái lên má Lục Sâm, "Yêu ông nội lắm ạ." Lục Niệm Nhất cũng lấy hết dũng khí, hôn một cái lên bên má còn lại của Lục Sâm.

Lục Niệm Nhất cũng bạo gan, thơm lên má bên kia của Lục Sâm. "Ba." "Cô út, sao cô cứ học theo Anh Đào hoài vậy, đáng ghét." Trái tim già cỗi của Lục Sâm trong nháy mắt mềm nhũn ra, nhưng gương mặt dù đã có tuổi vẫn đẹp trai vô lý vẫn nghiêm nghị. "Anh Đào, ông nội đưa con xuống dưới." Lục Niệm Nhất ôm không buông, dù thế nào cũng không buông.

Bé Anh Đào nói: "Cô út, cô làm gì vậy?" "Anh Đào, cô làm sai rồi, làm ông nội con không vui, nhưng cô không cố ý, bây giờ cô muốn dỗ ông nội con vui, cô biết ông nội con thương con nhất, con giúp cô có được không?" "Hừ, mọi người ai cũng biết làm ông nội con tức giận, ông nội con tốt như vậy mà." Bé Anh Đào bĩu môi, sắp treo được cả bình dầu rồi.

Con bé rất không vui.

Hôm nay mọi người bị sao thế, ai cũng làm sai, ai cũng cần nó tha thứ.

Lại còn làm ông nội không vui, thật đáng ghét. "Cô út không cố ý, cô út biết sai rồi, Anh Đào cho cô một cơ hội sửa sai được không, giúp cô đi mà." Lục Niệm Nhất làm mặt đáng thương, năn nỉ bé Anh Đào. "Vậy sau này cô còn làm ông nội giận nữa không?" "Không, tuyệt đối không." "Nhưng mà con không tin lời mọi người đâu." Lục Niệm Nhất dở khóc dở cười, bé Anh Đào hoàn toàn là một fan cuồng của ông nội, coi ông nội như thần tượng, chuyện gì cũng ưu tiên ông nội trước. "Anh Đào, sau này nếu cô út còn làm ông nội con không vui, con cứ đánh cô út được không?" Bé Anh Đào nghiêng đầu suy nghĩ, rồi gật đầu.

Con bé yêu ông nội nhất, nhưng thật ra cũng rất thích cô út, con bé muốn mọi người đều vui vẻ.

Con bé giơ nắm đấm nhỏ lên, huơ huơ trước mặt Lục Niệm Nhất, "Con đang bắt đầu học võ rồi đấy nhé, con đánh người thật đấy." Bé Anh Đào bây giờ ra dáng chị đại, biết mình là đứa trẻ lớn nhất trong thế hệ này của nhà họ Lục, thề thốt muốn học võ để bảo vệ các em.

Mọi người đều thấy con gái biết chút võ phòng thân cũng không sai, bé Anh Đào có hứng thú, nên cũng tìm thầy cho con bé.

Bây giờ con bé rất hăng hái, mỗi ngày về nhà đều biểu diễn một lượt trước mặt người lớn, mọi người vừa khen, con bé càng phổng mũi, càng ra sức thể hiện.

Lục Niệm Nhất gật đầu, "Tùy Anh Đào đánh." "Mẹ con chắc chắn sẽ nói con vô lễ, cô phải nói với mẹ là tự cô nói đấy nhé." Mẹ ngày nào cũng dạy con bé phải lễ phép với người lớn, không được ngang ngược. "Đúng đúng đúng, là cô út tự nói." "Vậy cô nói đi, muốn con giúp thế nào?" "Vậy con giúp cô nói với ông nội con, là cô út rất yêu ông." Lục Sâm trong lòng hừ lạnh, cô đang ở ngay trước mặt ông mà cứ phải bày trò, nhờ bé Anh Đào truyền lời.

Đôi mắt to của bé Anh Đào đảo một vòng, ôm cổ Lục Sâm, thơm lên má ông một cái, không chỉ lồng ghép lời của Lục Niệm Nhất, mà còn mang theo ngữ khí đặc trưng của mình. "Ông nội, ông nội, ông nội, cô út nói cô ấy rất yêu ông, rất rất yêu ông ạ, yêu ông như Anh Đào vậy đó, chúng con đều rất yêu ông, ông có vui không, có vui không ạ?" Lục Niệm Nhất nhìn dáng vẻ đáng yêu này của con bé, giống hệt Hồ Lô Oa gọi ông nội.

Cô buồn cười cong môi, tiếp lời: "Rất rất yêu." "Bất kể sau này gả cho ai, ba vĩnh viễn là số một." Lục Niệm Nhất sợ bé Anh Đào nói không đầy đủ, mỗi câu đều cố gắng nói thật ngắn gọn.

Bé Anh Đào giỏi nhất là dỗ ông nội vui, mỗi lần nói một câu lại thơm Lục Sâm một cái, khóe miệng vốn đang mím chặt của Lục Sâm, dưới những nụ hôn của cháu gái, dần dần thả lỏng, cuối cùng nhếch lên một chút.

Bé Anh Đào thấy ông nội vui, càng ra sức dỗ dành, làm tan chảy cả trái tim Lục Sâm.

Lục Sâm nhìn bé Anh Đào như vậy, phảng phất như nhìn thấy Lục Niệm Nhất của hơn 20 năm trước, cô nhóc lúc đó cũng đáng yêu vô cùng, khiến người ta không nỡ nói nặng một lời, chỉ muốn nâng niu trong lòng bàn tay mà yêu thương.

Chớp mắt một cái, con bé đã đến tuổi kết hôn sinh con rồi.

Chương 1632

Thật ra ông vẫn luôn biết, sớm muộn gì con bé cũng phải gả đi, nhưng chính là không nỡ, thật sự không nỡ.

Phải tự tay giao con bé cho một người đàn ông khác, ông nghĩ thôi đã thấy đau lòng, giống như tự tay cắt đi một miếng thịt trên người mình.

Ông trước sau vẫn không tin, trên đời này có thể có một người đàn ông khác, có thể giống như ông, vô điều kiện cưng chiều con bé cả đời.

Thấy sắc mặt Lục Sâm đã thả lỏng, Lục Niệm Nhất cũng không cần bé Anh Đào giúp nữa, sụt sịt mũi, tự mình nói, "Ba, con biết từ nhỏ ba đã rất tận tâm với con, là một tay ba nuôi con lớn, ba không nỡ để con nhanh như vậy đã thành người nhà khác.

Nhưng Niệm Niệm sao có thể trở thành người nhà khác được chứ, con đi đến đâu, trong lòng con cũng đều nhớ đến ba, ba là người ba mà con yêu nhất.

Mộc Dung tuy có chút không lãng mạn, nhưng tuyệt đối trong sạch, mấy năm nay con tin ba cũng nhìn thấy, anh ấy thật lòng tốt với con gái, thương con như ba vậy, không nỡ để con chịu một chút tổn thương nào.

Con gái lúc nhỏ rất ngưỡng mộ mẹ, cảm thấy mẹ gặp được người đàn ông tốt như ba, người con gặp không ưu tú bằng ba, nhưng anh ấy giống như ba, có một trái tim yêu thương con gái, bao dung con gái, chuyện gì cũng đặt con gái lên hàng đầu.

Ba, xin ba hãy yên tâm, con nhất định sẽ sống hạnh phúc cho ba xem." Bé Anh Đào rất biết nhìn sắc mặt, thấy cô út nói đến mắt hoe

hoe đỏ, liền ngoan ngoãn đóng vai một em bé ngoan, ngồi một bên nghịch bàn tay to dài đẹp đẽ của ông nội.

Lục Sâm vẫn im lặng.

Lục Niệm Nhất sụt sịt mũi, dụi dụi vào lưng ông.

Bé Anh Đào cũng không chịu nổi sự im lặng này, cựa quậy trong lòng Lục Sâm, "Ông nội, ông nội, ông nói gì đi chứ, cô út biết sai rồi, ông đừng giận nữa được không ạ?" "Ừm." Lục Sâm đáp lại bé Anh Đào một tiếng. "Ông nội, ông đừng nhăn mặt nữa, Anh Đào thích ông như thế này này, smile, smile." Cô nhóc vừa nói vừa nhẹ nhàng kéo khóe miệng của Lục Sâm.

Lục Sâm dùng trán cụng vào trán nhỏ của con bé, "Quỷ tinh nghịch." "Hi hi, ông nội, con sẽ luôn ở bên ông." Bé Anh Đào nói rất nghiêm túc. "Ừm, Anh Đào ngoan nhất." "Ba." Lục Niệm Nhất kéo dài giọng. "Ông nội." Bé Anh Đào cũng học theo.

Lục Sâm thở dài một hơi, bị hai cô gái mà mình thương yêu nhất trước sau kẹp lấy, ông thật sự có chút không chịu nổi. "Ba." Lục Niệm Nhất trong lòng có rất nhiều lời muốn nói, nhưng không biết sao, đột nhiên lại không nói ra được.

Tâm tư của ba cô, cô hiểu rõ hơn ai hết, đều là vì muốn tốt cho cô.

Chỉ có tự mình hạnh phúc mới là lời thuyết phục nhất, nói gì cũng quá nhạt nhẽo. "Ba, tin con, tin vào mắt nhìn của con gái ba." "Được." "Ba, ba nói gì cơ?" "Ba nói được, còn trẻ mà đã lãng tai, nên đến bệnh viện khám đi." Lục Sâm bực bội nói. "Con biết ngay ba của con là người ba tốt nhất mà." "Yeah, ông nội của con là ông nội tốt nhất." Bé Anh Đào cũng reo hò theo.

Lục Niệm Nhất đưa tay ra trước mặt bé Anh Đào, bé Anh Đào ngẩn ra một lúc, rồi đập tay với cô.

Lục Niệm Nhất ôm lấy mặt bé Anh Đào, "Bảo bối nhỏ, cô yêu con chết mất." "Đừng nói chết, không tốt đâu ạ." "Được được được, vậy cô nói yêu con chết đi được, như vậy có được không?" "Được ạ." Bé Anh Đào khẽ gật đầu.

Lục Niệm Nhất đi đã khá lâu, Mạc Noãn lo Lục Sâm cái lão cổ hủ kia không chịu buông tha, mấy lần đều muốn xông lên xem xét tình hình.

Chỉ là bị Mễ Nặc giữ lại, "Mạc Noãn, cậu là gả con gái, chứ không phải cưới con dâu, người nên kích động không phải là cậu, bình tĩnh chút đi, cứ chờ đi." "Lục Sâm người đó, haiz." Mạc Noãn thật sự là một lời khó nói hết. "Mẹ, con thấy ba sẽ đồng ý thôi, mẹ đừng quá lo lắng, Niệm Niệm có thể giải quyết được mà." Cận Ngôn cũng khuyên. "Ừm, vậy thì chờ xem sao." Dù sao cô cũng đã quyết định rồi, dù thế nào, hôm nay nhất định phải để Lục Sâm đồng ý, và định ra ngày cưới rõ ràng.

Nếu chàng trai kia nhân phẩm có vấn đề thì còn dễ nói, nhà Mộc Dung gia thế và ngoại hình đều không có gì để chê, bao nhiêu cô gái đang nhòm ngó.

Cô cứ vô cớ câu người ta mấy năm như vậy, thật sự không ra thể thống gì, mỗi lần cô gặp Trình Kiều và Lâm Hữu đều có chút ngại ngùng.

Đúng lúc Mạc Noãn đang suy nghĩ miên man, thì thấy ba người trên lầu xuất hiện với một tư thế cực kỳ kỳ quái.

Lục Sâm bế bé Anh Đào, chỉ là Lục Niệm Nhất cứ nhất quyết chen vào người họ, không chỉ ôm cánh tay Lục Sâm, mà đầu còn phải tựa vào người ông.

Lục Sâm mặt mày bình thản, không nhìn ra điều gì khác thường, Lục Niệm Nhất thì cười hì hì, vẻ mặt nịnh nọt hết mức.

Mạc Noãn và Mễ Nặc nhìn nhau, rốt cuộc là giải quyết xong hay chưa? "Mẹ ơi, Anh Đào giỏi nhất." Bé Anh Đào đã vội vàng khoe công với Cận Ngôn.

Cận Ngôn hỏi: "Anh Đào làm gì rồi?" Bé Anh Đào tự hào vỗ ngực, "Nhờ con mà ông nội đã không còn giận cô út nữa, con sắp được làm phù dâu nhí rồi." "Thật không?" Mạc Noãn kích động đứng dậy. "Đúng ạ, ông nội vừa mới nói, Anh Đào đáng yêu như vậy, làm phù dâu cho cô út là cô út được hời rồi." Mạc Noãn giơ ngón cái với bé Anh Đào, "Làm tốt lắm." Lục Sâm lại có chút không vui, vợ anh có ý gì đây, kích động đứng dậy, có gì đáng để kích động chứ. "Noãn Noãn, em kích động cái gì?

Lại không phải em gả đi?" Mạc Noãn ném một cái gối qua, "Từng này tuổi rồi, nói chuyện vẫn không đứng đắn, nếu có người chịu cưới tôi, tôi thật sự sẽ gả thêm lần nữa đấy." "Em dám." Sắc mặt Lục Sâm lập tức đen lại.

Bất kể là ai, ông cũng phải đánh cho người đó tàn phế mới thôi.

Bé Anh Đào ngây thơ ôm gối, nhìn ông nội, rồi lại nhìn bà nội, sau đó mềm mại nói: "Ông bà nội, không được cãi nhau." Mạc Noãn lúc này mới nhận ra trong lòng Lục Sâm đang bế bé Anh Đào, "Bảo bối, bà có làm con đau không?" Bé Anh Đào lắc đầu, "Không đau ạ, chỉ là hai người đừng cãi nhau, con không thích hai người như vậy." "Ngoan nào, cháu gái bảo bối, ông bà không cãi nhau, chúng ta chỉ nói đùa thôi." "Dạ." Lục Niệm Nhất thấy Mộc Dung và mấy người đàn ông kia vẫn chưa vào, cũng sốt ruột, ra ngoài lâu như vậy rồi, không lẽ bị đánh đến mức không đứng dậy nổi rồi chứ.

Sức chiến đấu của hai người anh trai mình, cô rất rõ, một mình Lục Tử Mặc đã đủ rồi, huống chi còn có Lục Nghiêu, và cả cái tên không sợ chuyện lớn Diệp Việt nữa.

Cô thơm lên má Lục Sâm một cái, "Ba, con ra ngoài xem một chút." Nói xong người đã chạy đi mất.

Lục Sâm hừ lạnh, "Đúng là con gái lớn không giữ được trong nhà." "Ông nội đừng giận nhé." Vừa thấy Lục Sâm nhíu mày, bé Anh Đào lập tức dỗ dành.

Mọi người cuối cùng cũng hiểu ra, có hai cô nhóc này dỗ dành Lục Sâm, ông mà từ chối được mới lạ.

Lục Sâm bế bé Anh Đào ngồi xuống sofa, Mạc Noãn cười hỏi: "Bọn nó khi nào kết hôn?" "Không biết." Tùy chúng, muốn kết hôn lúc nào thì kết hôn lúc đó.

Dù sao ông cũng không giữ được trái tim người ta nữa rồi, sớm đã bay đi mất.

Chương 1633

Lười phát biểu ý kiến, kẻo lại bị người ta ghét bỏ.

Cứ vậy đi.

Mạc Hữu An che miệng cười, Mạc Noãn nghĩ đến điều gì đó, hỏi: "An An, con và Nghiêu Nghiêu khi nào tổ chức đám cưới?" "Dì, con và anh Nghiêu Nghiêu vẫn chưa đưa chuyện này vào kế hoạch, vẫn chưa biết khi nào ạ." "Ngôn Ngôn, con và Tử Mặc nghĩ sao?" Cận Ngôn và Lục Tử Mặc vẫn chưa tổ chức đám cưới, chuyện này Mạc Noãn cũng luôn ghi nhớ trong lòng.

Người ta sinh cho nhà họ Lục hai đứa con, công lao to lớn, chuyện đám cưới không thể qua loa.

Cận Ngôn nhìn bụng mình, và vòng eo ngày càng đầy đặn, mặt mày khổ sở, "Con và Tử Mặc nhanh nhất cũng phải đợi sau khi sinh con mới tổ chức ạ." Bây giờ vóc dáng này đến cô còn ghét bỏ chính mình, mặc váy cưới không biết sẽ trông thảm hại thế nào. "Mạc Noãn, theo tôi thấy, nhà cậu cứ tổ chức một thể đi, vừa gả con gái, vừa cưới con dâu, mấy cặp gộp chung lại cũng náo nhiệt, từng cặp một phiền phức lắm." Mễ Nặc nói. "Đúng, cứ lấy thời gian của Tử Mặc và Ngôn Ngôn làm chuẩn." Lục Sâm không nhịn được mở miệng.

Mạc Noãn dở khóc dở cười, rõ ràng đã nới lỏng đồng ý rồi, mà trong lòng vẫn muốn kéo dài thêm một chút.

Cuồng con gái đến mức này, cũng thật hết nói nổi. "Con không có ý kiến, con cũng muốn náo nhiệt một chút." Mạc Hữu An nói.

Mọi người cùng tổ chức đám cưới, sẽ không ai bị bày trò trêu chọc nữa.

Mạc Hữu An sợ nhất là cái này. "Chuyện này vẫn nên hỏi Niệm Niệm và Mộc Dung, hôn lễ cả đời chỉ có một lần, chúng nó muốn làm thế nào thì cứ làm thế đó." Mạc Noãn nói.

Lục Sâm không lên tiếng nữa.

Mạc Noãn khoác tay Lục Sâm, "Được rồi, sau này có Tiểu Anh Đào, cây hài này ở bên cạnh, anh sẽ không thấy vô vị đâu." "Ừm." Coi như là ngầm đồng ý với sự sắp xếp của Mạc Noãn.

Trong sân.

Lục Niệm Nhất nhìn Mộc Dung mặt mũi bầm dập, thật sự đau lòng chết đi được. "Lục Tử Mặc, Lục Nghiêu, hai anh sao lại tàn nhẫn như vậy?" Lục Niệm Nhất gầm gừ.

Hai tên đàn ông thối tha này, ra tay nặng như vậy.

Lục Tử Mặc và Lục Nghiêu nhìn nhau, khoác vai bá cổ đi vào nhà, chẳng thèm để ý đến cái đồ khuỷu tay hướng ra ngoài như Lục Niệm Nhất.

Diệp Việt liếc nhìn Lục Niệm Nhất và Mộc Đầu, trong lòng chua xót, cũng đi vào nhà.

Cậu có chút nhớ Lãnh Yên Nhiên, không biết hôm nay cô ấy quay phim có thuận lợi không, có ai bắt nạt cô ấy không. "Mộc Đầu, có đau không?" Lục Niệm Nhất nhẹ nhàng vuốt cằm Mộc Dung.

Mộc Dung luôn mỉm cười, "Không đau, bên ba em giải quyết xong chưa?" Lục Niệm Nhất vui vẻ nhếch môi, gật đầu, "Xong rồi, ba em đồng ý rồi." Mộc Dung thở phào nhẹ nhõm, "Vậy thì hôm nay bị đánh cũng đáng." "Làm gì có ai bị đánh mà còn vui như vậy." "Không phải vui vì bị đánh, mà là vì sắp cưới được vợ rồi." Mộc Dung ôm vai Lục Niệm Nhất.

Con đường này đi thật không dễ dàng gì, mấy năm rồi, chàng rể này cuối cùng cũng được công nhận.

Trước đây anh cũng từng bị đánh, nhưng không lần nào có giá trị như hôm nay. "Vô dụng." Lục Niệm Nhất lườm anh một cái. "Ai bảo con gái nhà họ Lục các em khó cưới như vậy." "Ông bố nào trên đời cũng thế thôi, thương con gái bao nhiêu thì sẽ thử thách bấy nhiêu, chỉ sợ người đó không thể chăm sóc con gái mình như ông ấy được." Lục Niệm Nhất rất hiểu ba mình, chỉ là thỉnh thoảng có chút oán trách nho nhỏ. "Sau này nếu chúng ta sinh con gái, sẽ đến lượt anh đi đánh người ta." Mộc Dung xoa tay, hăm hở.

Lục Niệm Nhất véo eo anh một cái, "Cái tốt không học, chuyên học mấy thứ này, Mộc Dung anh đừng để Lục Tử Mặc làm hư đấy." "Phong trào này tốt mà, phải để đàn ông biết, bạc đãi con gái nhà người ta là sẽ ăn đấm, để bọn họ biết điều một chút." Thấy Mộc Dung mặt mày hớn hở, không chút uất ức nào, Lục Niệm Nhất cũng yên tâm.

Bị kẹp giữa ba và chồng tương lai, cô thực sự cũng rất khó xử.

Thiên vị bên nào, bên còn lại cũng sẽ bị tổn thương. "Được rồi, chúng ta vào trong đi." Hai người vào nhà, mọi người đang ngồi tán gẫu trong phòng khách.

Mộc Dung rất biết điều, gọi thẳng là ba mẹ.

Mạc Noãn cười tươi đáp lại, chỉ có Lục Sâm lạnh lùng liếc anh một cái, không lên tiếng. "Mộc Dung, con và Niệm Niệm nghĩ thế nào, hai đứa muốn bao giờ tổ chức hôn lễ?" Lục Niệm Nhất ho nhẹ một tiếng, Mộc Dung mỉm cười, vỗ vỗ tay Lục Niệm Nhất an ủi rồi trả lời: "Chuyện này nghe theo ba mẹ ạ, phiền ba mẹ giúp chúng con sắp xếp." Lục Sâm không khỏi liếc Mộc Dung thêm một cái, lần này EQ cuối cùng cũng có tiến bộ.

Ông vẫn còn nhớ cảnh lần đầu tiên người này đến nhà cầu hôn, suýt nữa làm ông tức chết.

Lục Niệm Nhất cũng thở phào nhẹ nhõm, Mộc Đầu cuối cùng cũng không còn ngốc nữa, nếu anh mà nôn nóng muốn tổ chức hôn lễ ngay, chắc chắn ba cô lại không vui.

Khi nào gả con gái đi là do ông quyết, người khác không có quyền xen vào.

Ba cô khó chiều lắm.

Mộc Dung và nhà họ Lục "ngầm chiến" bấy lâu nay, sớm đã nắm rõ tính khí của họ, sai lầm như vậy tuyệt đối không thể phạm phải. "Mẹ và ba con chỉ muốn hỏi ý kiến của hai đứa, Tử Mặc và Nghiêu Nghiêu muốn tổ chức cùng nhau, chắc là khoảng một năm nữa." "Mẹ, chúng con cũng tổ chức cùng hai anh đi ạ." Mộc Dung nói.

Dù sao chỉ cần đăng ký kết hôn trước, hôn lễ tổ chức muộn một chút cũng không sao.

Hơn nữa một năm cũng không dài, chuẩn bị một hôn lễ cũng cần từng đó thời gian.

Để cho cô gái mình yêu một hôn lễ hoàn mỹ, chuyện này tuyệt đối không thể vội vàng. "Niệm Niệm con thấy thế nào?" "Em đương nhiên muốn tổ chức cùng với ông bạn già nhà mình rồi, bọn em cùng nhau ra đời, cùng nhau hoàn thành nghi thức quan trọng nhất của cuộc đời, em thấy rất hoàn mỹ." Lục Niệm Nhất không có ý kiến, chạy tới ôm cổ Lục Tử Mặc.

Chương 1634

"Đi ra, đi ra, không quen cô." Lục Tử Mặc lạnh mặt, quay đi.

Vốn dĩ cô có vị trí rất quan trọng trong lòng anh, giờ đột nhiên có người chen lên trước mặt anh, rất khó chịu.

Tiểu Anh Đào ở bên cạnh bụm miệng cười. "Đừng vậy mà, Lục Tử Mặc, con gái anh cười anh kìa." Lục Niệm Nhất không buông tay. "Đừng đụng vào tôi, tôi là người có vợ rồi." "Ai da, đúng là keo kiệt, em cứ không buông đấy, anh làm gì được em nào." Lục Niệm Nhất mặt dày mày dạn.

Mộc Dung thấy vợ mình ôm người đàn ông khác, rất không vui, nhưng anh cố gắng kiềm chế. "Được, vậy quyết định thế đi." Mạc Noãn nói. "Hai đứa tìm thời gian đi đăng ký kết hôn trước đi." Lục Sâm, người nãy giờ im lặng, cuối cùng cũng lên tiếng.

Ông không muốn con gái cứ không danh không phận mà đi theo Mộc Dung. "Ba, con cũng đang có ý này ạ." "Ừm." Mạc Noãn cảm thấy Lục Sâm vẫn còn làm cao, nhưng cuối cùng cũng đã đồng ý rồi, thật không dễ dàng gì, bà cũng không còn gì để nói nữa. "Ba, mẹ, con muốn tìm thời gian để dạm ngõ trước, hai người xem lúc nào thì thích hợp ạ?" Mộc Dung ở thành phố A nhiều năm, cũng hiểu một chút phong tục tập quán ở đây, trước khi kết hôn phải dạm ngõ, khâu này tuyệt đối không thể bỏ qua. "Việc này cần phải nhờ người xem ngày, con có thể nhờ mẹ con tìm một thầy xem giúp, chuyện này nhà gái chúng ta không can thiệp, xem ý nhà trai là được." "Vậy con sẽ nhờ mẹ và chú Lâm xem ngày giúp chúng con." Nhắc đến chuyện này, Cận Ngôn đột nhiên cảm thấy mình thiệt thòi quá, Lục Tử Mặc chỉ cầu hôn tặng nhẫn, còn lễ dạm ngõ thì chưa từng nhắc tới. "Lục Tử Mặc, anh học hỏi đi." Cận Ngôn hạ thấp giọng nói. "Không vấn đề, lúc nào cũng sẵn sàng, nhưng khi nào chúng ta đi đăng ký kết hôn?" "Anh mơ đẹp quá nhỉ, chẳng làm gì cả mà đã muốn đi đăng ký kết hôn." Người uất ức tương tự còn có Mạc Hữu An, cô cảm thấy mình mới là người thiệt thòi nhất, Lục Tử Mặc dù sao cũng đã cầu hôn, còn Lục Nghiêu thì thật sự chẳng làm gì cả, cứ thế đưa cô đi đăng ký kết hôn luôn.

Mạc Hữu An nhìn Lục Nghiêu, Lục Nghiêu ngại ngùng sờ mũi, "Khụ khụ, vợ ơi, rồi sẽ có cả mà." Mộc Dung cảm thấy có thêm hai ánh mắt đang dán vào người mình, lặng lẽ cúi đầu, không thèm để ý đến họ.

Anh thật sự không cố ý, ai mà biết hai người đàn ông này lại vô lý như vậy, những nghi lễ cần có này đều không có.

Đúng là không có chút phong độ nào. "Tôi xem như đã nhìn rõ bộ mặt của nhà họ Lục các người rồi, lừa con gái nhà người ta thì đơn giản, người khác muốn lừa con gái nhà các người thì khó hơn lên trời." Mễ Nặc nói. "Dì Nặc, nói toạc ra mất hay." Lục Nghiêu cười nói. "Các cậu đấy, ai cũng là cao thủ cả." "Thằng oắt con, học hỏi đi, xem người ta Tử Mặc và Nghiêu Nghiêu lừa con gái nhà người ta thế nào kìa, đừng có ngốc nghếch như thế." Mễ Nặc nói với Diệp Việt. "Biết rồi, mẹ." Đến đây, Mạc Noãn coi như đã hoàn toàn yên tâm, chuyện chung thân đại sự của hai đứa con cuối cùng đã được quyết định xong xuôi.

Bà vào bếp, chỉ để lại một miếng thịt cừu nhỏ, phần còn lại đều cho vào túi, ai đến cũng có phần, mấy nhà không đến cũng đều có phần.

Ra khỏi nhà họ Lục, Mễ Nặc cứ nhìn chằm chằm vào Diệp Việt.

Diệp Việt bị bà nhìn đến sởn gai ốc, "Mẹ, mẹ nhìn gì vậy?" "Sao con không có chút tự giác nào vậy." "Con phải tự giác cái gì chứ."

Diệp Việt giả vờ không hiểu.

Không hiểu vì sao, cậu chẳng muốn mẹ mình gặp Lãnh Yên Nhiên chút nào, cậu cũng không biết mình đang sợ cái gì. "Cô bảo mẫu nhỏ nhà con đâu rồi?

Không phải nói sẽ kể cho mẹ nghe sao?" "Mẹ, mẹ lại hỏi chuyện này rồi, con đã nói giữa chúng con không có gì cả, con chỉ đơn thuần nhờ cô ấy nấu cơm cho con, cô ấy ở tầng một, con ở tầng hai, chỉ vậy thôi." "Mẹ có hỏi con mấy chuyện đó đâu, con vội vàng khai báo như vậy, có tật giật mình à." Diệp Việt đột nhiên ôm lấy Mễ Nặc, tựa cằm lên vai bà, rồi im lặng.

Mễ Nặc cũng im lặng, con trai cao một mét chín, ôm bà như vậy, bà lại thấy nó thật đáng thương.

Có lẽ là bị lây nhiễm bởi hơi thở trên người nó. "Sao vậy?" Diệp Việt vẫn không lên tiếng. "Thằng nhóc này, chân dài tay dài, thấy người khác hạnh phúc lại thấy khó chịu phải không?" "Mẹ, con hy vọng chị An An sống tốt." "Vậy thì con hãy buông tay hoàn toàn đi, đừng có suốt ngày nghĩ đến nữa.

Sau này nơi nào có An An, con hãy đến ít thôi." Hôm nay bà không muốn gọi Diệp Việt đến cũng vì sợ nhìn thấy Mạc Hữu An, con trai sẽ buồn. "Những lúc thế này con vẫn phải đến, nhìn mãi có lẽ con sẽ quen, sẽ chai sạn, sẽ vô cảm, rồi con sẽ buông tay được thôi." Tim Mễ Nặc đột nhiên rất đau, rất đau, từ nhỏ đến lớn, đứa con trai này của bà luôn được gia đình nuông chiều, không có gì là không có được, vậy mà trên con đường tình cảm lại chẳng thuận lợi chút nào, vấp ngã một cú đau như vậy.

Bà rất không tán thành cách làm này của cậu, "Con đang tự ngược đãi bản thân đấy." "Có lẽ vậy." "Con có ngốc không hả, mẹ thấy cô bảo mẫu nhỏ của con khá tốt đấy, nếu con nói thích, cả nhà chúng ta cũng không có ý kiến." Bà thông gia của bà, bà cũng sẽ phụ trách giải quyết, tuyệt đối không để ai cản trở chúng nó. "Mẹ còn chưa gặp người ta mà đã nói rất tốt rồi." "Cảm giác thôi, cảm giác của mẹ con chuẩn lắm đấy." "Con cưới vợ, mẹ lại dựa vào cảm giác để phán đoán à?" Diệp Việt có chút buồn cười. "Cảm giác của mẹ chuẩn lắm đấy." Bà sớm đã có dự cảm, Mạc Hữu An sẽ không chọn cậu, mà sẽ chọn Lục Nghiêu.

Đây không phải đã chứng thực cảm giác của bà rồi sao? "Mẹ, con biết mẹ vội, nhưng mẹ cũng đừng đi làm phiền người ta, như vậy mọi người sẽ rất khó xử." Mễ Nặc đột nhiên cười, "Con thấy nếu mẹ đi gặp cô gái đó thì con sẽ thấy khó xử à?" "Vâng." "Nhóc con, chứng tỏ con đang sợ hãi, sợ sẽ bị mẹ làm hỏng chuyện, cũng chứng tỏ con không phải không có cảm giác gì với người ta, con có chút thích người ta rồi." Mễ Nặc hài lòng vỗ vai con trai, vô cùng khẳng định.

Theo bà thấy, nếu là một người không quan trọng, thì khó xử cái nỗi gì.

Cặp đôi nào cũng phát triển từ giai đoạn khó xử mà ra, cộng thêm hàng loạt hành động của con trai, tuyệt đối là có ý với người ta rồi. "Con không nhẫn tâm với cô ấy được." Diệp Việt nói thật.

Dù sao nhìn thấy bộ dạng thảm thương của cô, trong lòng cậu không dễ chịu, luôn nghĩ phải giúp cô, để cô sống tốt hơn một chút.

Mễ Nặc thoáng chốc cười còn rạng rỡ hơn hoa, "Con trai, đây là một khởi đầu tốt đấy, con đã rung động rồi." Rung động?

Diệp Việt không hiểu lắm, rốt cuộc cậu thích Lãnh Yên Nhiên ở điểm nào.

Cô gái đó tính cách phức tạp, chẳng dễ mến chút nào. "Ngẩn ra rồi phải không?

Chương 1635

Mẹ hỏi con, có phải con thích ở những nơi có cô ấy không?" "Vâng." Gần đây cậu có sở thích bệnh hoạn là xử lý công việc ở phòng khách, thỉnh thoảng lại liếc nhìn cửa phòng cô. "Vậy hôm nay con không về nhà ăn cơm, có phải con đã nghĩ đến cô ấy không?" Diệp Việt gật đầu, vành tai cũng bất giác đỏ lên.

Cậu cảm thấy mẹ mình thật thần kỳ, thế mà cũng đoán ra được. "Nhóc con, nghe lời mẹ con tuyệt đối không sai, về nhà đè cô ấy ra đi." Mễ Nặc cổ vũ. "Mẹ, có ai dạy người ta như mẹ không?" Diệp Việt kinh ngạc kêu lên. "Có gì đâu, con phải học hỏi Lục Tử Mặc và Lục Nghiêu nhiều vào, dốc lòng dốc sức lừa vợ về, đừng có giả làm chính nhân quân tử nữa, thời đại nào rồi, chiêu đó không còn hiệu quả nữa đâu." Trái tim nhỏ bé của Diệp Việt run lên, cậu cảm thấy đề nghị này rất không đáng tin, Lãnh Yên Nhiên là một cô gái bạo lực, ra tay một cái là phế luôn của quý của người ta, cậu tuyệt đối không dám giở trò lưu manh với cô.

Lỡ không cẩn thận là toi đời. "Không được." "Vậy thì dịu dàng một chút, hôn trước đã.

Nếu lúc con chạm vào môi cô ấy, cảm thấy toàn thân như có một luồng điện chạy qua, rồi lâng lâng, tim đập loạn nhịp.

Vậy thì đến lúc ra tay rồi, trước tiên kéo người ta vào lãnh địa riêng của mình, hẹn hò thử xem, biết đâu đó lại là chân mệnh thiên nữ của con." Mễ Nặc cảm thấy thật ưu sầu, chuyện thế này cũng phải để bà dạy, nếu không phải là con trai bà, bà đã đấm cho một phát rồi. "Mẹ, chiêu này của mẹ từ bao nhiêu năm trước rồi?

Con là con ruột của mẹ đấy, mẹ đừng có hại con." "Thằng nhóc thối, cái ánh mắt gì đây, dù qua bao nhiêu năm, chiêu này cũng không bao giờ lỗi thời, giữa nam và nữ chẳng phải chỉ có bấy nhiêu chuyện thôi sao." "Ồ." "Đừng do dự nữa, tối nay về thử xem." "Chuyện này không vội được, con sợ dọa người ta chạy mất." "Cô gái đó chắc chắn có ý với con, tuyệt đối sẽ không chạy đâu, lùi vạn bước mà nói, hôn xong mà không có cảm giác, chúng ta cứ chối bay chối biến, tìm cớ cho qua chuyện." "Mẹ, mấy cái chiêu vô lại này của mẹ, hồi trẻ chắc không ít lần hành hạ ba con đâu nhỉ." "Nói con đấy, lôi mẹ vào làm gì." "Con chỉ tò mò hỏi thôi." "Chuyện của mình còn chưa giải quyết xong, còn có thời gian rảnh rỗi này, đi mau, đưa mẹ già của con về nhà." "Mẹ không qua chỗ con ngồi chơi à?" "Nếu con mời thì mẹ cũng rất muốn đi đấy." Mễ Nặc cười như không cười nhìn Diệp Việt. "Ha ha, con vẫn nên đưa mẹ về nhà thôi, ba nhớ mẹ lắm rồi, con không dám tranh phụ nữ với ba đâu, sẽ bị đánh đấy." "Thằng nhóc thối, con cũng chỉ có thế thôi.

Yên tâm, mẹ sẽ không đi phá hoại đâu, mẹ chỉ là trợ thủ đắc lực của con thôi." Khó khăn lắm mới có người làm cậu rung động, bà phải giúp cậu giữ lấy, nâng niu. "Mẹ, mẹ cứ biết điều một chút đi, con sẽ tự lo được." Diệp Việt không tin tưởng mẹ mình lắm. "Được rồi, hôm nay mẹ hơi mệt, đợi tâm trạng tốt rồi đi chọc người ta sau." Lần trước chọc một lần, cảm giác cũng không tệ.

Diệp Việt đưa Mễ Nặc về nhà, Diệp Tử Hạo đã đứng ở cửa, mặt đen như đít nồi nhìn Diệp Việt, "Sao bây giờ mới đưa người về?" Diệp Việt vô tội vô cùng, nói cứ như là cậu chiếm dụng người của ông vậy, hôm nay cậu cũng có nói được mấy câu với mẹ đâu. "Anh mà còn đen mặt nữa, em đi với con trai em luôn đấy." Mễ Nặc có thừa chiêu để trị Diệp Tử Hạo.

Diệp Tử Hạo lạnh lùng nhìn Diệp Việt, vẻ mặt như muốn nói: Còn không mau cút đi, đợi tôi mắng cho à?

Diệp Việt vội vàng chuồn đi, không dám nán lại một khắc.

Diệp Việt vừa vào nhà đã ngửi thấy một mùi khó tả, lại gần mới phát hiện Lãnh Yên Nhiên đang ở phòng khách, ôm một thùng mì gói ăn ngon lành, bên cạnh còn đặt kịch bản, ngay cả cậu vào nhà cô cũng không nhận ra. "Lãnh Yên Nhiên." Lãnh Yên Nhiên giật mình, thùng mì trong tay suýt nữa thì rơi xuống, may mà kịp thời giữ lại.

Cô vỗ vỗ ngực, "Ông chủ, anh muốn dọa chết người à." Diệp Việt cảm thấy cái mùi này thật sự rất khó ngửi, nhíu mày nói: "Lén lút làm gì sau lưng tôi thế?

Vẻ mặt có tật giật mình." "Ơ, không có ạ." "Ăn gì đấy?" Đây không phải là biết rồi còn hỏi sao? "Mì gói." "Nhà tôi nghèo đến mức đó à?

Để cô chỉ có thể ăn mì gói, cô đúng là làm tôi mất mặt." Diệp Việt nghiêm mặt.

Thứ này chẳng có chút dinh dưỡng nào, ăn vào còn có hại cho sức khỏe. "Ha ha, ông chủ, sao có thể chứ." Anh là đại gia mà.

Nhưng mà cô lười nấu thôi, dù sao anh cũng không ăn cơm ở nhà, cô thà ăn tạm gì đó, rồi nhanh chóng nghiên cứu kịch bản. "Cầm lấy." Diệp Việt đưa chiếc túi lớn trong tay cho cô. "Đây là gì ạ?

Anh đặc biệt mang về cho tôi sao?" Trong mắt Lãnh Yên Nhiên đột nhiên lóe lên một tia sáng.

Người này lương tâm thật tốt, ra ngoài ăn uống no say mà vẫn không quên mang đồ về cho cô. "Là cho cô đấy, cầm lấy mà ăn." Lãnh Yên Nhiên mở ra xem, là một miếng thịt cừu lớn, nhưng hình như đã được nấu chín. "Ông chủ, cái này?" "Mang đi thái nhỏ ra, rồi cho vào nồi nấu lên, tự cho gia vị, đơn giản thế còn phải để tôi dạy à?

Mùa đông ăn mấy thứ này là hợp nhất." "Tôi biết làm, không cần anh dạy tôi." Lãnh Yên Nhiên nhỏ giọng lẩm bẩm. "Cô nói gì?" "Ha ha, ông chủ, không nói gì cả." "Còn đứng ngây ra đó làm gì, đổ cái thứ của cô đi cho tôi, rồi mở cửa sổ thông gió, khó ngửi chết đi được." Lãnh Yên Nhiên thấy bộ dạng chán ghét đến chết của anh, cũng không phản kháng nữa, vội vàng mang đi đổ.

Sau đó cam chịu đi vào bếp, nhớ ra điều gì đó, lại ló đầu ra, "Ông chủ, tôi định làm mì thịt cừu, anh có ăn nữa không?" "Không ăn nữa." Một lúc sau, Lãnh Yên Nhiên bưng ra một bát mì thịt cừu thơm nức.

Diệp Việt ngửi cũng thấy thơm, con nhóc này không có bản lĩnh gì khác, tài nấu nướng thì quả thực rất tốt.

Nấu ăn giỏi như vậy, cũng không thấy nuôi mình béo lên chút nào, đúng là lãng phí tay nghề tốt.

Lãnh Yên Nhiên bị Diệp Việt nhìn có chút không tự nhiên, cô chỉ có thể lặng lẽ quay lưng lại, đưa lưng về phía Diệp Việt. "Lãnh Yên Nhiên, cô có ý gì?" "Anh nhìn làm tôi thấy tê cả da đầu." "Cô là diễn viên, sau này sẽ có nhiều người nhìn cô hơn, chút này mà cô cũng không chịu được à?" Lãnh Yên Nhiên đành phải quay người lại, nhưng ánh mắt của Diệp Việt vẫn không rời khỏi cô.

Cô có chút hối hận vì đã ra ngoài tìm ngược, sớm biết vậy đã ăn trong bếp rồi hẵng ra.

Chỉ là bất giác đã hình thành thói quen, chỉ cần anh ở đây, cô lại quen sán lại gần anh, ngay cả ăn cơm cũng không ngoại lệ.

Ai, thói quen này thật không tốt.

Sau này phải nhớ sửa.

Chương 1636

Diệp Việt thấy vẻ mặt cô thay đổi liên tục, lúc thì nắng ráo tươi sáng, lúc thì lại sầu não vạn phần, mặt không biểu cảm nói: "Lãnh Yên Nhiên, cô có phải đến Tứ Xuyên rồi không?" "Hả?" "Bản lĩnh khác không học được, ngược lại học được cả biến diện rồi." Lãnh Yên Nhiên suýt nữa thì nghẹn, cảm giác như tuyết rơi trên đầu, "Ông chủ, câu chuyện cười này lạnh quá." "Ai kể chuyện cười cho cô, không có thời gian rảnh đó." Tôi thấy anh chính là rảnh rỗi sinh nông nổi.

Nếu không cũng sẽ không ngồi đây xem tôi ăn cơm.

Đương nhiên câu này Lãnh Yên Nhiên không dám nói ra, tính khí của ông chủ cô rất kỳ quặc, lúc nắng lúc mưa, cô thật sự không muốn chọc giận anh.

Thấy Lãnh Yên Nhiên im lặng, Diệp Việt lại khó chịu, hỏi với giọng bực bội: "Cảm cúm khỏi chưa?" "Khỏi rồi ạ." "Đừng có tùy tiện cảm cúm, bây giờ cả người cô đều là của tôi, cố gắng kiếm tiền cho tốt vào." Kiếm tiền trả nợ thì đúng rồi, nhưng cô là của anh từ khi nào, sao cô không biết? "Nhìn tôi làm gì?" "Thấy anh đẹp trai." "Dẻo miệng lưỡi trơn, tôi không chấp nhận nịnh nọt đâu." Rõ ràng tâm trạng rất tốt, lại cứ phải làm bộ mặt nghiêm nghị, có cần phải khó ở như vậy không.

Diệp Việt nhìn đôi môi hồng mọng của Lãnh Yên Nhiên, đột nhiên nhớ đến lời của mẹ mình, rốt cuộc có nên hôn thử một lần không.

Nếu hôn xong mà có cảm giác, vậy có phải thật sự phải 'ngầm' người ta không.

Chính anh đã nói không cho phép quy tắc ngầm, làm vậy có thật sự tốt không?

Trong lòng nghĩ ngợi lung tung, nhưng cơ thể đã không kiểm soát được mà nhích lại gần Lãnh Yên Nhiên một chút.

Lãnh Yên Nhiên ngẩn ra, vội vàng nhích sang bên cạnh.

Diệp Việt khó chịu, "Cô chạy cái gì?" Lãnh Yên Nhiên vô tội chớp mắt, "Tôi sợ chật chỗ của anh, anh ngồi không thoải mái." "Trời lạnh như vậy." Diệp Việt vừa nói ra, đã hận không thể tát cho mình một cái, đây là nói cái quỷ gì vậy.

Vì trời lạnh nên phải ngồi sát vào nhau, ôm nhau sưởi ấm, đây là lý do vớ vẩn gì.

Lãnh Yên Nhiên cảm thấy Diệp Việt tối nay rất kỳ quặc, đặc biệt không bình thường, rốt cuộc không bình thường ở đâu, cô cũng không biết.

Cô bất giác đưa tay sờ trán anh, "Ông chủ, có phải anh bị sốt không?

Không đúng, bình thường mà." Diệp Việt đột ngột nắm lấy cổ tay cô, Lãnh Yên Nhiên sợ hãi vội rụt tay lại, "Xin lỗi ông chủ, tôi vượt quá giới hạn rồi, tôi chỉ là lo anh bị bệnh." "Cô lo tôi bị bệnh?" "Đúng vậy, anh là ông chủ của tôi, là nhân viên thì tôi đương nhiên quan tâm anh rồi." "Chỉ có lý do này?" "Nếu không thì sao." Còn có thể có lý do gì nữa.

Diệp Việt rất bực bội, anh một tay kéo eo nhỏ của Lãnh Yên Nhiên, Lãnh Yên Nhiên trực tiếp đâm vào lồng ngực anh, sống mũi va vào đau điếng.

Trên người cô có mùi hương thoang thoảng, còn có một chút mùi khói dầu, nhưng Diệp Việt lại thấy rất thơm, thơm hơn các loại nước hoa nhiều.

Anh nâng cằm cô lên, cơ thể cũng bất giác căng cứng.

Lãnh Yên Nhiên cả quá trình đều như đang mơ, hoàn toàn không ngờ Diệp Việt lại có hành động này, ngây ngốc nhìn Diệp Việt.

Cô sớm đã biết người đàn ông này rất mê người, nhưng đổi một góc độ, cô phát hiện anh thực ra lại có một vẻ đẹp trai khác, trong sự ngang ngược lại có vài phần phóng khoáng.

Trời ơi, cô lại một lần nữa bị nam sắc mê hoặc.

Lãnh Yên Nhiên sợ hãi vội quay mặt đi.

Diệp Việt thấy bộ dạng vội vàng quay mặt đi của cô, trong mắt lóe lên một tia ảm đạm, buông cô ra, nói giọng không mặn không nhạt: "Sau này không có sự cho phép của tôi, không được đụng vào tôi." Thì ra là vì chuyện lúc nãy cô sờ trán anh mà tức giận, cô cũng không cố ý, chỉ đơn thuần là lo lắng cho anh.

Lãnh Yên Nhiên bĩu môi, "Tôi biết rồi." Diệp Việt bực bội đứng dậy, lên lầu.

Lãnh Yên Nhiên nhỏ giọng lẩm bẩm, "Hôm nay ra ngoài lại gặp ai rồi?

Sao cả người đều không bình thường, lẽ nào lại là chị An An." "Đến mức đó sao, người ta đã là gái có chồng rồi, còn mãi không buông được, như vậy thật vô vị." Khi Diệp Việt thức dậy, Lãnh Yên Nhiên đã đi từ sớm, trên bàn ăn đặt một hộp giữ nhiệt.

Trên đó dán một tờ giấy ghi chú: Ông chủ, đây là canh thịt cừu, anh có thể mang đến công ty làm bữa trưa, thịt cừu nấu chín để lâu sẽ không ngon, nên hai chúng ta cố gắng ăn hết nhé.

Phía sau còn vẽ một khuôn mặt cười.

Bữa sáng vẫn đã được chuẩn bị xong.

Con nhóc thối này, sao cậu lại có cảm giác cô đang cố tình lấy lòng cậu, từ khi nào lại chu đáo như vậy, không chỉ chuẩn bị bữa tối, mà ngay cả bữa trưa cũng nghĩ giúp cậu rồi. ... ...

Hôm nay Lê U Nhi cũng có cảnh quay, cảnh của Lãnh Yên Nhiên chủ yếu tập trung vào buổi chiều, lúc mọi người quay phim, cô liền đứng một bên quan sát học hỏi.

Lê U Nhi biểu hiện cũng không tồi, đạo diễn liên tục khen ngợi cô.

Quay xong, Lê U Nhi chạy thẳng đến bên cạnh Lãnh Yên Nhiên, "Thế nào, thế nào?" "Diễn đến mức tớ muốn lao thẳng lên tát cho cậu một cái luôn." "Xem ra cả đời này tớ chỉ hợp đóng vai người xấu thôi, vai người tốt không có duyên với tớ rồi." "Tớ có lòng tin ở cậu, cảm giác cậu diễn vai gì cũng được." "Được rồi, được rồi, cơm hộp đến rồi, mọi người mau qua ăn cơm." Đúng lúc này, nhân viên đoàn phim hô lên. "Đi thôi đi thôi, mau đi lấy cơm hộp." "Tớ có mang theo một ít canh, cậu lấy giúp tớ, tớ đi hâm canh." "Oa, giỏi quá, sao tớ không nghĩ ra nhỉ." Lãnh Yên Nhiên cắm điện hộp giữ nhiệt, vài phút là xong.

Cô rót cho Lê U Nhi một bát lớn, hai người vui vẻ ngồi một góc uống. "Lãnh Yên Nhiên, tay nghề nấu nướng của cậu không tệ đâu, thịt cừu này thơm quá, cậu mua ở đâu vậy?" "Tớ cũng không biết, bạn tớ mang cho." "Ừm, mùa đông uống canh thịt cừu là sướng nhất, sau này tớ cũng mang chút canh đến uống." "Cậu nghĩ lần nào cũng may mắn được ở nhà mình sao, lần này coi như chúng ta may mắn." "Vậy ngày mai còn canh uống không?" "Hết rồi, thịt cừu đã làm xong hết rồi." "Đúng rồi, Yên Nhiên, cậu mang cho sư phụ cậu một bát đi." Lê U Nhi đề nghị. "Như vậy không hay lắm, bị người khác thấy sẽ nghĩ tớ nịnh hót." "Ai da, cô Lãnh của tôi ơi, cậu có cần phải cứng nhắc như vậy không, một chút đối nhân xử thế cũng không hiểu, nịnh hót thì nịnh hót, có gì đâu, bao nhiêu người muốn nịnh hót mà còn không có cơ hội, tớ thấy Úy Lam đối với cậu rất tốt, lần nào cũng nhiệt tình với cậu, nên mới bảo cậu thử xem.

Diễn viên mới như chúng ta, quan hệ rất quan trọng, biết không?" "Đó là do kịch bản yêu cầu." "Nghe tớ đi, mau đi đi." "Vậy nếu người ta không nhận, chẳng phải sẽ rất khó xử sao." "Có gì đâu, mặt dày thì mới sống tốt được, chúng ta cứ lén lút ăn thế này càng không hay, dù sao trong đoàn phim có rất nhiều người là tiền bối của chúng ta." Những điều này Lãnh Yên Nhiên chưa từng nghĩ đến, "Vậy sau này tớ hoặc là không mang đồ, hoặc là mang nhiều một chút, vậy hôm nay phải làm sao?" "Thì chỉ hỏi Úy Lam thôi." Lãnh Yên Nhiên suy nghĩ một lúc, vẫn bưng một bát canh qua, diễn viên tầm cỡ như Úy Lam có phòng nghỉ riêng.

Lãnh Yên Nhiên gõ cửa, "Sư phụ, là em." "Vào đi." Trong phòng, Úy Lam vừa ăn cơm vừa xem kịch bản, Lãnh Yên Nhiên rất khâm phục, thầm hạ quyết tâm phải cố gắng hơn nữa, vì người nổi tiếng hơn cô, có tài năng hơn cô cũng đang nỗ lực. "Có chuyện gì vậy?" "Sư phụ, em mang một ít canh nóng từ nhà đến, em mang cho cô một bát." "Canh thịt cừu?" "Vâng." Lãnh Yên Nhiên căng thẳng đến mức không nói nên lời.

Úy Lam cười, "Ngửi đã thấy rất ngon rồi, em để giúp cô sang một bên nhé, cảm ơn em." "Vâng ạ, sư phụ, vậy cô uống lúc còn nóng nhé." Lãnh Yên Nhiên đặt xuống rồi đi, người quản lý của Úy Lam nói: "Đúng là một cô gái đơn thuần." "Đây là hai người mới mà Thiên Duyệt ưu tiên ra mắt, người mới mà có kỹ năng diễn xuất như vậy cũng không tệ, đặc biệt là cô bé này, là một cô gái chịu khó nỗ lực." "Vậy canh này cô có uống không?" "Đưa cho tôi." "Có uống được không?" Người quản lý không yên tâm lắm.

Giới nghệ sĩ bọn họ tranh đấu ngầm rất nhiều, bình thường sẽ không ăn đồ người khác tặng. "Lúc tôi vừa vào đã thấy cô bé đó và cô gái kia ngồi uống ở trong góc, chắc ban đầu cũng không định cho tôi, sau này nghĩ lại thấy không phải phép, mới mang cho tôi một bát, chắc không có vấn đề gì đâu." Úy Lam chủ động uống.

Úy Lam là người đầu tiên chủ động tiếp cận cô, danh tiếng hiện tại của cô ấy không tốt lắm, các nữ diễn viên trong cùng đoàn phim rất ít khi chủ động tiếp xúc với cô ấy.

Chương 1637

"Thế nào, thế nào?" "Nhận rồi." Lãnh Yên Nhiên cười. "Xem ra những tin đồn bên ngoài cũng không hoàn toàn là thật, Úy Lam cũng không tệ đến vậy." Lê U Nhi bĩu môi. "Nghe cho biết thôi, chuyện riêng của người khác chúng ta đừng bình luận, chúng ta đang làm việc, tớ thấy cô ấy trong công việc là một người rất nỗ lực và nghiêm túc, lúc nãy tớ vào tìm cô ấy, cô ấy cũng ăn cơm hộp của đoàn phim, bên cạnh còn đặt kịch bản nữa kìa." "Cô ấy là 'Tam nương liều mạng' trong giới, xem ra tin đồn này không giả." "Được rồi, tớ phải ăn nhanh lên, buổi chiều cảnh của tớ khá nhiều." "Cậu xem quầng thâm mắt của cậu kìa, cũng đừng cố quá." "Người mới sao có thể không cố gắng chứ." Quay phim cả buổi chiều, Lãnh Yên Nhiên và Lê U Nhi cùng nhau rời khỏi đoàn phim, hai cô gái vừa bước ra ngoài.

Một chiếc xe màu đen dừng lại trước mặt họ, hai người đàn ông từ trong xe bước xuống, không nói một lời liền kéo tay Lãnh Yên Nhiên. "Này, các người là ai, các người làm gì vậy?" Lê U Nhi hoảng hốt, cố sức kéo tay Lãnh Yên Nhiên. "Làm sao bây giờ?" "Còn làm sao nữa, bắt đi cùng luôn, ở đây đông người như vậy, nếu bị người ta thấy thì phiền phức lắm." Một khuôn mặt phụ nữ lớn tuổi ló ra từ cửa sổ xe.

Không phải ai khác, chính là người mà Lãnh Yên Nhiên gần đây sắp quên mất, Khương Hồng. "Là bà." "Thấy mẹ mày đây mà còn không nhận ra à?" Khương Hồng lạnh lùng hừ một tiếng.

Bà ta đã tìm mẹ con cô ta rất lâu, Lãnh Tâm thì không tìm thấy, nhưng lại nghe ngóng được một số tin tức của Lãnh Yên Nhiên, trước đây ở trung tâm huấn luyện của nhà họ Diệp, bà ta không có cách nào.

Bây giờ con bé chạy đến đoàn phim, là thời cơ tốt để bà ta ra tay.

Lê U Nhi ngẩn người, người phụ nữ này là mẹ của Lãnh Yên Nhiên, không thể nào.

Hai người chẳng giống nhau chút nào.

Hơn nữa không phải hoàn cảnh gia đình Lãnh Yên Nhiên không tốt sao?

Sao có thể có một người mẹ đi lại đều bằng xe sang như vậy. "Người các người muốn bắt là tôi, thả bạn tôi ra." "Yên Nhiên, cậu..." Lê U Nhi vô cùng lo lắng. "Thả nó ra, để nó đi tìm Diệp Việt báo tin à?

Không có chuyện đó đâu, bắt cả hai đứa nó lại." Khương Hồng lạnh giọng nói. "Này, Khương Hồng, bà đừng có quá đáng." "Con tiện nhân kia, rốt cuộc là ai quá đáng, mày tự mình không rõ sao?" "Mau trói chúng nó vào cho tao." Lãnh Yên Nhiên và Lê U Nhi đồng thời bị trói vào xe, miệng còn bị bịt lại.

Lãnh Yên Nhiên áy náy nhìn Lê U Nhi, đều tại cô mà liên lụy đến bạn mình.

Lê U Nhi lắc đầu, bây giờ không phải là lúc nói những chuyện này.

Cô đột nhiên phát hiện, trên người Lãnh Yên Nhiên dường như ẩn giấu không ít bí mật, và hiện tại cô lại đang quan tâm đến mấy chuyện tầm phào này.

Lãnh Yên Nhiên chỉ cần nhìn biểu cảm là đoán được cô đang nghĩ gì, có chút bất lực, sao mạch não của con người này lại không bình thường như vậy, bây giờ là lúc nghĩ đến những chuyện này sao?

Phía sau, xe của Úy Lam và người quản lý đang đỗ ở không xa.

Người quản lý nói: “Hai cô gái kia hình như gặp phải rắc rối rồi, chúng ta có nên xen vào không?” Úy Lam liếc nhìn vệ sĩ phía sau, hôm nay cô cũng chỉ đưa một vệ sĩ ra ngoài, dù muốn giúp cũng không có khả năng.

Hơn nữa, cô cũng không muốn dính dáng quá nhiều vào những chuyện lộn xộn.

Bề ngoài cô trông có vẻ hào nhoáng, nhưng thực chất cũng chỉ là cái gối thêu hoa, sau lưng không có người nào thực sự có thể dựa dẫm, không chịu nổi sóng gió.

Nhìn thấy cô gái nhỏ kia cũng thuận mắt, cô chỉ có thể làm được đến mức này thôi.

“Chúng ta cũng không biết là chuyện gì, không quản được đâu.

Ghi lại biển số xe, gọi điện liên lạc với bên Thiên Duyệt, nói nghệ sĩ của họ xảy ra chuyện rồi.” Còn về phía công ty họ xử lý thế nào, đó không phải là chuyện cô có thể quyết định.

Người quản lý gật đầu: “Vâng.” Lãnh Yên Nhiên và Lê U Nhi bị đưa đến nhà họ Chương, trực tiếp bị đẩy vào một căn gác mái trên tầng cao nhất, điện thoại trên người cũng bị tịch thu.

“Yên Nhiên, đây là đâu vậy?” “Đây có lẽ là gác mái trên tầng cao nhất của nhà họ Chương.” “Tớ sắp bị cậu làm cho hồ đồ rồi, cậu và gia đình này rốt cuộc có quan hệ gì?

Tại sao người phụ nữ vừa rồi lại nói bà ta là mẹ cậu.” Lãnh Yên Nhiên cười lạnh: “Bà ta không phải, mẹ ruột của tớ mất sớm rồi, mẹ nuôi của tớ hiện đang ở trong bệnh viện, bà ta chỉ là người phụ nữ mà bố đẻ của tớ lấy sau này thôi.” Đã đến nước này, Lãnh Yên Nhiên cũng không giấu giếm, đem toàn bộ ân oán giữa mình và nhà họ Chương giải thích một lượt cho Lê U Nhi nghe.

“Chết tiệt, đúng là cầm thú, nói thế nào đi nữa cũng là anh trai trên danh nghĩa của cậu, vậy mà lại có ý đồ với cậu.

Cho nên bây giờ anh trai cậu ngồi tù, mẹ anh ta nuốt không trôi cục tức này, liền đến gây sự với cậu?” Lãnh Yên Nhiên gật đầu, đúng là như vậy.

Cô sớm đã liệu được sẽ có ngày này, thời gian qua đi lại cũng luôn cẩn thận, chỉ là không ngờ Khương Hồng lại tìm đến tận đoàn phim.

Nhưng may là bà ta không tìm đến mẹ cô, nếu không cơ thể của mẹ căn bản không chịu nổi giày vò.

“Vậy bố cậu không quan tâm sao?” “U Nhi, nếu ông ta chịu quan tâm đến tớ, tớ cũng sẽ không bị đám người nhà họ Chương này bắt nạt.” Một người có thể vứt bỏ cô, làm sao có thể quan tâm đến sống chết của cô.

Lê U Nhi nghĩ lại, cũng cảm thấy đúng là như vậy.

“Nói vậy là, chúng ta bây giờ không thể cầu cứu ông bố tồi của cậu được.” “Chương Quân chắc là không có ở nhà, nếu không Khương Hồng sẽ không ngang nhiên đưa chúng ta về đây.” Mặc dù Chương Quân không có địa vị trong nhà, nhưng dù sao cũng là chủ một gia đình, Khương Hồng dù có ngang ngược đến đâu, chắc cũng không dám làm vậy.

“Vậy thì thảm rồi.” “U Nhi, lần này cậu cũng bị vạ lây rồi, lát nữa tớ sẽ cầm chân Khương Hồng, cậu tìm cơ hội trốn đi.” “Vậy cậu thì sao?” “Cậu ra ngoài được thì gọi điện cho ông chủ, bảo ông chủ đến cứu tớ.” Lê U Nhi chỉ có thể gật đầu. *Rầm.* Cửa bị mở ra, ngay sau đó ánh sáng chói mắt khiến cả hai không thể mở mắt nổi.

Một lúc sau, Lãnh Yên Nhiên mới nhìn rõ Khương Hồng.

Bà ta cầm trong tay một cây roi da rất thô, đang hung thần ác sát nhìn chằm chằm họ.

Lê U Nhi sợ đến mức nuốt nước bọt ừng ực, cảnh tượng này cô chỉ từng thấy trên phim, ngoài đời thực chưa bao giờ thấy qua.

Lãnh Yên Nhiên ánh mắt lóe lên: “Khương Hồng, người hại con trai bà ngồi tù là tôi, bà muốn đánh thì đánh một mình tôi thôi, đừng làm hại người vô tội.” “Yên Nhiên.” Trong lòng Lê U Nhi ấm áp, Lãnh Yên Nhiên thật sự rất có khí phách.

Cô nhìn thấy cây roi kia mà tim gan run rẩy.

Chương 1638

“U Nhi cậu đừng nói nữa.” “Chúng mày đều cùng một giuộc, đứa nào cũng không thoát được đâu.” Khương Hồng cười âm hiểm.

“Vậy trước khi đánh bà không thể điều tra thân phận của người khác một chút sao?

Bạn của tôi là người mà bà có thể chọc vào được à?” Lãnh Yên Nhiên luôn biết Lê U Nhi hẳn phải có gia thế tốt.

“Con nhóc nghèo kiết xác như mày thì kết giao được với bạn bè có quyền thế gì chứ, đừng có lừa tao.” “Vị phu nhân này, tôi là con gái độc nhất của Tống Mẫn, tên là Lê U Nhi, nếu không tin bà có thể đi điều tra, mẹ tôi không phải người dễ chọc đâu.” Tống Mẫn?

Khương Hồng đương nhiên biết, ở thành phố A này ngoài mấy gia tộc lớn ra, còn có mấy gia đình như nhà họ Chương của bà ta là những ngôi sao mới nổi.

Tống Mẫn chính là một con hổ cái nổi tiếng trong giới, chồng bà ta chỉ là một thầy giáo, nhưng bản thân bà ta lại mở công ty, đứng vững giữa một đám đàn ông, mà đám đàn ông đó đều phải nể bà ta mấy phần.

Nghe nói bà ta có một cô con gái.

“Tống Mẫn thật sự là mẹ mày?” “Lừa bà làm gì, tôi cho bà số điện thoại của mẹ tôi, không tin thì cứ gọi hỏi.” Thấy Khương Hồng có vẻ do dự, Lê U Nhi cũng có thêm tự tin, lần đầu tiên cảm thấy bà mẹ hổ cái vô dụng của mình lại hữu ích đến vậy, chỉ cần báo danh hiệu ra là có thể trấn áp được người khác.

Sau khi Lê U Nhi đọc số điện thoại, Khương Hồng liền ra ngoài xác thực.

“Không ngờ gia thế của cậu tốt như vậy, U Nhi.” “Aiya, thực ra cũng chẳng là gì, xin lỗi nhé Yên Nhiên, tớ đã giấu cậu.” “Có gì đâu, tớ cũng giấu cậu bao nhiêu chuyện còn gì, cậu được an toàn đối với tớ chính là tin tức tốt nhất rồi.” “Yên tâm, tớ ra ngoài nhất định sẽ tìm người đến cứu cậu.” “Ừm.” Một lúc sau, Khương Hồng đi vào, bà ta cũng đã xác thực được thân phận của Lê U Nhi.

Nhưng lúc này, bà ta sẽ không thả Lê U Nhi ra ngoài, nhiều nhất cũng chỉ là không làm hại cô mà thôi.

“Này, bà có ý gì, mau thả tôi ra.” “Xin lỗi nhé, cô Lê, cô cứ ở một bên xem kịch vui đi.” Khóe miệng Khương Hồng nhếch lên một nụ cười gian tà, vung roi lên, không chút lưu tình quất một roi lên người Lãnh Yên Nhiên.

Lãnh Yên Nhiên đau đến nhíu mày.

“Khương Hồng!” “Con tiện nhân có mẹ sinh mà không có mẹ dạy, hôm nay tao sẽ dạy dỗ mày cho tốt.” Khương Hồng ra tay không hề nương nhẹ, hai tay hai chân Lãnh Yên Nhiên bị trói chặt, không có chút khả năng phản kháng nào.

“Khương Hồng, bà có bản lĩnh thì hôm nay đánh chết tôi đi, nếu không đợi tôi ra ngoài, tôi nhất định sẽ không tha cho bà.” “Không tha cho tao?

Mày nghĩ mày dựa vào được nhà họ Diệp thì tao không làm gì được mày sao?

Loại phụ nữ hạ tiện như mày, mày nghĩ thiếu gia nhà họ Diệp thật sự coi trọng mày, thật sự có thể bảo vệ mày cả đời sao?

Mày đúng là suy nghĩ viển vông.” Roi của Khương Hồng không ngừng quất xuống, áo khoác ngoài của Lãnh Yên Nhiên đã rơi ra từ lúc giãy giụa, quần áo trên người cũng không dày.

Khương Hồng dùng sức rất lớn, đến quần áo cũng bị đánh rách.

“Vậy thì chúng ta cứ chờ xem, Khương Hồng, con trai bà ra nông nỗi ngày hôm nay, đều là do bà dung túng, là bà đã hại nó, bà đáng chết.” “Con ranh chết tiệt, mày câm miệng cho tao!” Khương Hồng như phát điên mà quất vào người Lãnh Yên Nhiên.

Lê U Nhi chỉ nhìn thôi cũng thấy đau chết đi được, nước mắt lã chã tuôn rơi.

“Yên Nhiên, cậu đừng nói nữa, chúng ta quân tử không chấp nhặt chuyện trước mắt, đừng nói nữa.” Lãnh Yên Nhiên trong lòng hiểu rõ, dù cô có nói hay không, Khương Hồng cũng sẽ không tha cho cô.

Bà ta muốn xử lý cô đã không phải là chuyện ngày một ngày hai, khó khăn lắm mới có cơ hội, đánh cô một trận chắc chắn chỉ là bắt đầu, phía sau chắc chắn còn có những chiêu trò ghê tởm hơn đang chờ cô.

Thà rằng cứ chửi cho đã, có khi còn kéo dài được thêm chút thời gian.

Chỉ là lúc này, còn ai sẽ đến cứu cô đây.

Diệp Việt phát hiện cô không về nhà, liệu có tìm đến đây không?

“Khương Hồng, bà cứ tiếp tục dung túng như vậy, con trai bà dù có ra tù, cũng sẽ lại vào tù lần nữa, bà không bảo vệ được nó đâu.

Nó bây giờ chẳng khác gì thái giám, không biết tại sao bà còn phải bảo vệ nó.” “Con tiện nhân, đều tại mày hại nó, xem tao có đánh chết mày không.” Lãnh Yên Nhiên siết chặt nắm đấm, gắng gượng chịu đựng.

“Yên Nhiên.” “U Nhi, tớ không sao.” “Con tiện nhân nhà mày, cũng có khí phách đấy nhỉ, vậy hôm nay tao sẽ đánh chết mày, xem mày còn có khí phách thế nào.” “Khương Hồng, bà mau dừng tay cho tôi, nếu không đợi tôi ra ngoài, tôi cũng sẽ không tha cho bà đâu.” Lê U Nhi hét lên.

“Cô Lê à, cô tưởng mẹ cô là nhà từ thiện sao, còn ra mặt giúp loại bạn bè này của cô.” “Mẹ tôi sẽ giúp, bà tốt nhất mau dừng tay cho tôi.” “Ồn ào chết đi được, bịt miệng nó lại cho ta, đừng để hàng xóm chú ý.” Diệp Việt về nhà không thấy Lãnh Yên Nhiên, gọi điện cũng không ai nghe máy, nhất thời có chút hoảng loạn, cô nhóc thối tha này không phải là xảy ra chuyện rồi chứ.

Cũng chính lúc này, anh nhận được điện thoại của trợ lý, nói bên Úy Lam gọi điện đến báo, diễn viên của họ sau khi quay phim xong trên đường về nhà đã bị người ta bắt cóc, chính mắt cô ấy đã chứng kiến.

Úy Lam.

Diệp Việt biết cô ta, cô ta và Lãnh Yên Nhiên cùng một đoàn phim, Lãnh Yên Nhiên còn coi cô ta là thần tượng.

Lời của cô ta, Diệp Việt tin, người ta không cần thiết phải lừa anh.

Nhắc nhở anh, chắc chắn cũng là có ý tốt.

“Cho người mau đi tra biển số xe, ngay lập tức.” Diệp Việt cũng không trì hoãn, trực tiếp xuất phát đến nhà họ Chương.

Cô gái đơn thuần như Lãnh Yên Nhiên, kẻ thù của cô cũng chỉ có một mình Khương Hồng mà thôi.

Thời gian qua Khương Hồng vẫn luôn tìm kiếm mẹ con cô, tìm đến đoàn phim cũng không phải chuyện gì khó.

Là anh đã quá sơ suất, cứ nghĩ bà ta không có bản lĩnh đó.

Sớm biết vậy đã đích thân đi đón cô rồi.

Diệp Việt điều động một đội vệ sĩ từ tập đoàn Diệp Thị qua, rồi dẫn người xông thẳng đến nhà họ Chương.

Cửa lớn nhà họ Chương khóa chặt, Diệp Việt trực tiếp cho người phá cửa xông vào.

“Này, các người đang làm gì vậy?

Sao lại tự ý xông vào nhà dân?” Một người giúp việc nghe thấy tiếng động, chạy ra hỏi.

“Cút ngay, Lãnh Yên Nhiên đâu?” “Cô Yên Nhiên gần đây không về nhà, chúng tôi cũng không biết cô ấy ở đâu.” Người giúp việc biết chuyện của Lãnh Yên Nhiên, chỉ là bà ta vừa hay không thấy Khương Hồng đưa người lên lầu.

Diệp Việt sao có thể tin, anh ra hiệu cho đám vệ sĩ phía sau: “Dẫn người đi lục soát cho kỹ.” Một đám người lập tức tiến vào nhà họ Chương.

Chương 1639

Hai tên đàn ông kia thấy tình hình không ổn, vội vàng chạy lên báo tin cho Khương Hồng.

“Phu nhân, không hay rồi, có người xông vào rồi.” “Ai xông vào?” Khương Hồng đang đánh rất hăng.

Nhìn Lãnh Yên Nhiên không chút sức phản kháng nằm trên đất, bà ta cảm thấy trong lòng khoan khoái, một sự khoan khoái chưa từng có.

Bà ta đã chờ ngày này rất lâu rồi, cuối cùng cũng chờ được cơ hội báo thù rửa hận này.

Con trai của bà ta, phải ở trong cái nơi như nhà tù mấy năm, bà ta cứ nghĩ đến những cực khổ nó phải chịu ở nơi đó là lại cả đêm không ngủ được.

Ăn không ngon, ngủ không yên, tất cả đều là do con tiện nhân này ban cho.

“Không biết, một đám người, nhưng bọn họ gọi người đó là Diệp thiếu gia.” Lãnh Yên Nhiên đã thoi thóp, nhưng nghe thấy “Diệp thiếu gia”, cô lập tức nghĩ đến Diệp Việt.

Trên đời này người đối xử tốt với cô, ngoài mẹ ra, cũng chỉ có một mình Diệp Việt.

Chỉ có anh mới vì cô mà làm lớn chuyện như vậy.

Diệp Việt, thật sự cảm ơn anh.

Cảm ơn anh vì tôi mà hết lần này đến lần khác đối đầu với nhà họ Chương.

Khương Hồng nhíu mày, chết tiệt, lại là Diệp Việt, lại đến phá hỏng chuyện tốt của bà ta.

“Phu nhân, làm sao bây giờ?” “Tôi xuống xem sao, hai người các anh mau giấu người đi, tuyệt đối đừng để người ta tìm thấy họ.” “Vâng, thưa phu nhân.” “U Nhi, đừng sợ, Diệp Việt đến cứu chúng ta rồi.” Lãnh Yên Nhiên nhìn về phía Lê U Nhi.

Lê U Nhi lắc đầu, không ngừng rơi nước mắt, bộ dạng đó như đang nói: “Tớ không sao, Yên Nhiên, là cậu mới có chuyện đó, cậu nhất định phải cố gắng lên.” Khương Hồng ném cây roi sang một bên, hai gã đàn ông cũng bịt miệng Lãnh Yên Nhiên lại rồi lôi cô đi.

“Diệp thiếu gia, anh dẫn người xông vào nhà họ Chương chúng tôi như vậy rốt cuộc là có ý gì?” Khương Hồng hùng hổ đi xuống lầu.

“Tôi vào đây vì chuyện gì, bà tự biết rõ trong lòng.” Diệp Việt hừ lạnh.

Khương Hồng cười: “Diệp thiếu gia nói đùa rồi, tôi đâu có thuật đọc tâm, làm sao biết được trong lòng anh đang nghĩ gì.

Anh tự tiện xông vào nhà người khác như vậy là phạm pháp đấy.” Diệp Việt tức giận đến mức vớ lấy một bình hoa, ném về phía Khương Hồng: “Đừng có giả vờ nữa, giao Lãnh Yên Nhiên và Lê U Nhi ra đây, nếu họ thiếu một sợi tóc, tôi sẽ san bằng nhà họ Chương của các người.” Vừa rồi anh đã nhận được điện thoại, biển số xe cho thấy, chiếc xe đó chính là xe của nhà họ Khương.

Khương Hồng né nhanh, nhưng vẫn bị mảnh vỡ của bình hoa văng trúng chân, tức đến biến sắc.

Nhưng lúc này chỉ có thể chối bay chối biến, dù sao cũng không có bằng chứng.

“Tôi thật sự không biết Diệp thiếu gia đang nói gì.” Ngay lúc đó, một người đàn ông lại vội vàng bước vào: “Thiếu gia, chúng tôi đã phát hiện chiếc xe trong gara của nhà họ Chương, trên xe còn tìm thấy một chiếc áo khoác của phụ nữ.” Ánh mắt Khương Hồng nhanh chóng thay đổi, chết tiệt, mải mê xử lý Lãnh Yên Nhiên, vậy mà lại quên xử lý chiếc xe gây án.

Diệp Việt liếc mắt một cái liền biết đó là áo khoác của Lãnh Yên Nhiên, cô nhóc đó không có nhiều quần áo, mặc đi mặc lại cũng chỉ có mấy bộ đó, anh không muốn nhớ cũng khó.

Nếu Khương Hồng không thành thật giao người ra, vậy thì đừng trách anh không khách khí.

Anh nhìn quanh một lượt, nhà họ Khương có mấy tầng, Khương Hồng vừa rồi cũng từ trên lầu đi xuống, người chắc chắn ở trên đó.

“Đập phá nhà họ Chương cho tôi, tất cả những nơi có thể giấu người đều lục soát cho tôi, cứ mạnh dạn mà đập, có chuyện gì tôi chịu trách nhiệm!” Diệp Việt gầm lên.

Các vệ sĩ được huấn luyện bài bản đồng thanh hét vang trời: “Vâng, thiếu gia!” Nói xong, một đám người như thổ phỉ, toàn bộ tràn lên lầu.

Cửa không mở được thì họ trực tiếp đập, lục soát từng phòng một, gặp thứ gì đập thứ đó, vô cùng ngang ngược.

Khương Hồng nhìn những bình hoa cổ trong nhà trong phút chốc biến thành mảnh vụn, đau lòng chết đi được, đó đều là những thứ Chương Quân đã bỏ ra rất nhiều tiền để mua về, rất có giá trị.

Nếu ông ta trở về thấy những thứ này đều bị hủy hoại, chắc chắn sẽ làm ầm lên với bà ta.

“Diệp Việt, anh quá đáng lắm rồi, các người mau dừng tay lại cho tôi!” Khương Hồng suy sụp, đuổi theo lên lầu định ngăn cản, nhưng không ai thèm để ý đến bà ta, cái gì cần đập vẫn đập, không bỏ sót thứ

gì.

“Diệp Việt, anh mau dừng tay lại cho tôi!” “Giao Lãnh Yên Nhiên ra đây.” Diệp Việt đã tức đến đỏ mắt.

Khương Hồng hận Lãnh Yên Nhiên đến tận xương tủy, Lãnh Yên Nhiên mà rơi vào tay bà ta, chắc chắn không có ngày nào tốt lành.

Từ lúc rời đoàn phim đến giờ đã hơn ba tiếng rồi, ba tiếng có thể làm được rất nhiều chuyện.

Lãnh Yên Nhiên, cô nhất định đừng xảy ra chuyện gì, hãy phát huy tốt tinh thần gián nhỏ của cô.

Nhất định phải bảo trọng.

Diệp Việt cảm thấy mình rất khó chịu, cả người như không phải là chính mình nữa, hận không thể ăn tươi nuốt sống Khương Hồng.

Bị ánh mắt của anh dọa cho sợ, Khương Hồng lùi lại một bước: “Tôi không biết anh đang nói gì.” Diệp Việt đi về phía phòng ngủ chính của bà ta.

Khương Hồng sốt ruột, định ngăn cản Diệp Việt, Diệp Việt liền tung một cú đá, Khương Hồng trực tiếp lăn xuống cầu thang.

Bà ta ôm đầu rên rỉ: “Ái ui.” “Phu nhân.” “Ngây ra đó làm gì, còn không mau đỡ tôi dậy.” Khương Hồng gào lên với người giúp việc.

Người giúp việc vội vàng đỡ bà ta dậy.

“Phu nhân, chúng ta có nên báo cảnh sát không, hoặc là gọi tiên sinh về, đám người này hung dữ quá.” “Chương Quân đi công tác rồi, gọi cái gì mà gọi, mấy người các ngươi không được báo cảnh sát.” Khương Hồng không dám, là bà ta bắt cóc người trước, còn suýt nữa đánh chết người ta, bà ta đâu dám báo cảnh sát.

Cũng là nhân lúc Chương Quân không có ở nhà, bà ta mới đưa người về đây, tưởng như vậy là an toàn rồi.

Vốn cũng đã quyết định, nếu Diệp Việt đến tìm người, bà ta sẽ chối bay chối biến là chưa từng thấy Lãnh Yên Nhiên.

Không ngờ Diệp Việt vì cô mà lại làm lớn chuyện như vậy, không hỏi han gì đã trực tiếp dẫn người xông vào.

Đúng là thổ phỉ cường đạo.

“Lãnh Yên Nhiên, cô ở đâu?

Chương 1640

Nghe thấy tiếng tôi thì lên tiếng đi.” Diệp Việt lo lắng hét lên.

Lãnh Yên Nhiên đương nhiên nghe thấy, nhưng bây giờ cô hoàn toàn không thể cử động, miệng cũng bị bịt chặt.

“Lãnh Yên Nhiên, cô ở đâu?” “Thiếu gia, trong căn phòng ở gác mái có vết máu, nhưng không thấy người.” Vết máu.

Diệp Việt hít sâu một hơi, gầm lên: “Mọi người nghe đây, người vẫn còn ở trong nhà, lục soát kỹ cho tôi, không được bỏ sót bất cứ nơi nào.” Một lúc sau, có người dẫn hai gã đàn ông đến: “Thiếu gia, hai người này có vẻ khả nghi, có thể họ biết người giấu ở đâu.” Diệp Việt lườm hai gã đàn ông, hai kẻ đó sợ đến run người.

“Nói, người ở đâu?” “Không biết.” “Tao hỏi người ở đâu?” “Chúng tôi chỉ là vệ sĩ trong nhà, không biết người ở đâu.” Diệp Việt mà tin mới lạ, hai kẻ này vừa nhìn đã biết là bọn bắt cóc do Khương Hồng đặc biệt tìm đến.

“Đi tìm một con dao lại đây.” “Vâng, thiếu gia.” Không lâu sau, có người mang một con dao phay đến.

Diệp Việt cười một nụ cười khiến người ta sởn gai ốc: “Đè chúng xuống đất, đã có khí phách như vậy, vậy thì tao sẽ cho chúng nếm thử mùi vị bị chặt ngón tay là thế nào.” Mấy vệ sĩ trực tiếp đè hai gã đàn ông xuống đất, Diệp Việt không do dự một giây nào, trực tiếp chém xuống ngón tay của một tên.

Diệp Việt thân với Hà Thành, lại khởi nghiệp từ những ngành như quán bar, hộp đêm, không hề vô hại như vẻ bề ngoài.

“A!” Gã đàn ông đau đớn hét lớn.

“Còn mày thì sao, cũng muốn nếm thử mùi vị này à?” Anh ta âm u nhìn sang kẻ còn lại.

“Đừng, đừng, tôi nói.” “Cô ấy ở bên kia.” Gã đàn ông giơ tay chỉ một hướng, nơi đó căn bản không có chỗ nào có thể giấu người.

Ánh mắt Diệp Việt thay đổi hẳn: “Còn muốn lừa người, người ở đâu?” “Ở bên ngoài.” “Bên ngoài nào?” “Bị treo ở bên ngoài.” Diệp Việt buông người ra, chạy thẳng đến đó, chỉ thấy trên ban công, Lãnh Yên Nhiên và Lê U Nhi bị trói ngược tay treo lơ lửng bên ngoài, chân không chạm đất.

Lê U Nhi còn đỡ, trên người không bị thương gì, chỉ là bị treo lâu nên hơi chóng mặt.

Lãnh Yên Nhiên thì thê thảm hơn nhiều, toàn thân đầy máu, cả người nhếch nhác không ra hình dạng.

Đương nhiên, bên cạnh còn đặt cây roi dính máu, đó là máu của Lãnh Yên Nhiên.

Diệp Việt mắt như muốn nứt ra, vội vàng đưa người lên, gạt mái tóc dài rối bời của cô ra, giọng khàn khàn: “Yên Nhiên.” Lãnh Yên Nhiên nghe thấy giọng nói quen thuộc, biết mình đã được cứu, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

“Còn cười, ra nông nỗi này rồi mà còn cười.” Diệp Việt tức giận vô cùng.

Một chút cũng không biết bảo vệ bản thân, tự biến mình thành bộ dạng này, đúng là xấu chết đi được.

Lần nào gặp cô cũng là bộ dạng đầy thương tích.

Một chút cũng không khiến người ta bớt lo.

Lãnh Yên Nhiên mơ màng mở mắt, yếu ớt nói: “Ông chủ, tôi… đã thế này rồi, có thể đừng mắng tôi nữa được không.” Diệp Việt nghe mà lòng chua xót, cô nhóc này, thật sự khiến người ta đau lòng.

Lãnh Yên Nhiên cảm thấy mình không nhìn nhầm, cô thấy trong mắt anh sự đau lòng sâu sắc.

Ông chủ đối với cô, có phải cũng có một tình cảm khác thường không?

Sống mũi cay cay, cơn đau vừa rồi không thể làm cô cúi đầu, nhưng một ánh mắt của anh lại có thể triệt để làm sụp đổ mọi lớp ngụy trang của cô.

Nước mắt chảy dài theo khóe mắt cô.

Diệp Việt mắng: “Khóc cái gì mà khóc, tôi có mắng cô đâu.” Lãnh Yên Nhiên vẫn khóc, cảm động, thật sự rất cảm động.

Những gì anh làm cho cô, cô thật lòng cảm kích.

“Này, Lãnh Yên Nhiên, không phải chứ, tôi nói cô hai câu là cô khóc lóc, cô bao nhiêu tuổi rồi, còn giở trò này, cô có ấu trĩ không?” “Còn khóc à, tôi thật sự không mắng cô.” “Tôi không mắng cô, cô có thể đừng khóc nữa được không.” “Này, cô nghiện rồi phải không, mấy người phụ nữ các cô thật là, động một tí là khóc lóc, khóc vui lắm à.” “Lãnh Yên Nhiên!” … Lãnh Yên Nhiên chỉ nhìn Diệp Việt, lặng lẽ gọi: “Ông chủ, cảm ơn anh.” “Được rồi, cô nợ tôi nhiều lời cảm ơn lắm rồi, cứ tích lại đi, tìm thời gian báo đáp tôi cho tốt, tôi không phải kẻ ngốc đâu.” “Tôi biết mà, ông chủ.” Nhìn bộ dạng lúng túng của Diệp Việt trước mặt Lãnh Yên Nhiên, Lê U Nhi ngơ ngác, Lãnh Yên Nhiên từ lúc nào đã giấu cô, quan hệ với ông chủ trở nên tốt như vậy.

Ánh mắt ông chủ nhìn cô ấy, rõ ràng là đau lòng, rõ ràng là yêu thương.

Nói giữa họ không có gì, cô có chết cũng không tin.

Hơn nữa cô vừa nhìn rất rõ, Lãnh Yên Nhiên tuyệt đối là một cô gái cứng cỏi, vừa rồi bị bà phù thủy già kia đánh, cô chỉ rên rỉ vài tiếng, còn chửi lại người ta, một câu xin tha cũng không nói, càng đừng nói đến khóc lóc.

Nếu là cô, cô không biết mình sẽ mất mặt đến mức nào.

Cô ấy suốt quá trình đều tỉnh táo, vừa rồi giọng nói lo lắng đau lòng của Diệp Việt khi không tìm thấy người hoàn toàn không thể giả được.

Tóm lại, giữa họ thật sự có vấn đề.

Nếu đã như vậy, thì mọi chuyện dễ giải quyết rồi.

Cây to bóng mát.

“Ông chủ, vừa rồi Yên Nhiên bị đánh rất nhiều roi, người đàn bà độc ác kia tuyệt đối không thể tha được, phải cho bà ta một bài học.” Lê U Nhi nhắc nhở.

Chuyện này không cần Lê U Nhi nói, Diệp Việt cũng sớm đã quyết định sẽ xử lý Khương Hồng như thế nào.

“Hai người đi, trói Khương Hồng lại, treo lên trước.” Tất cả những gì Lãnh Yên Nhiên phải chịu đựng, anh sẽ đòi lại toàn bộ trên người Khương Hồng.

Đã tống con trai bà ta vào tù mà bà ta vẫn không biết điều, anh không ngại cho bà ta biết thêm thủ đoạn của mình.

“Vâng, thiếu gia.” Mấy người đi xuống lầu, Khương Hồng biết họ đã tìm được người, theo bản năng muốn chạy, nhưng vì vừa rồi ngã cầu thang, chân bà ta bị thương.

Vừa đứng dậy, đã bị hai người đàn ông đè lại.

“Các người làm gì?

Buông tôi ra, đây là nhà tôi, các người mau cút đi, nếu không tôi sẽ cho các người không yên đâu.” Hai người đàn ông không nói gì, trực tiếp dùng dây thừng trói Khương Hồng lại, người giúp việc bên cạnh nhìn mà chết sững.

“Các người ngây ra đó làm gì?

Còn không mau cứu tôi.” Sắc mặt Khương Hồng vừa đen vừa đỏ, bà ta chưa bao giờ chịu sự sỉ nhục này.

Chương 1641

Lại còn trước mặt đám người hầu, mất mặt chết đi được.

Mấy người giúp việc nhìn thấy bộ dạng hung thần ác sát của đám người này, đâu dám tiến lên, chỉ nhìn nhau trân trối.

“Các người có phải không muốn làm nữa không, muốn tôi đuổi việc hết các người à?” Khương Hồng phát điên.

Mỗi người đều quý mạng sống của mình, thà bị đuổi việc còn hơn mất mạng.

Cứ đứng yên không nhúc nhích.

Một vệ sĩ nói: “Các người tốt nhất nên ngoan ngoãn một chút, đừng có la lối om sòm, nếu không đây chính là kết cục của các người.” “Chúng tôi sẽ ngoan ngoãn.” Hai người trực tiếp treo Khương Hồng lên xà nhà, Khương Hồng sợ đến mức la hét ầm ĩ.

“Các người làm gì vậy, mau thả tôi xuống.” “Bà cứ ngoan ngoãn ở trên đó đi.” Ngay sau đó, miệng của Khương Hồng bị bịt lại, mặc cho bà ta giãy giụa thế nào, cũng không thể hét lên một tiếng.

Đám người giúp việc cũng bị dồn vào một phòng, tất cả các thiết bị liên lạc đều bị thu đi.

Trên lầu.

“Yên Nhiên, tôi đưa cô đến bệnh viện trước nhé.” “Không cần đến bệnh viện đâu, tôi chỉ bị thương ngoài da thôi, về bôi chút thuốc là được rồi.” “Sao cô lại cố chấp như vậy?” “Đến bệnh viện người ta cũng chỉ tiêu viêm bôi thuốc, tối rồi đừng giày vò nữa.” “Vậy được, lát nữa tôi sẽ gọi bác sĩ đến nhà bôi thuốc cho cô.” “Cảm ơn ông chủ.” “Được rồi, bây giờ chúng ta xuống dưới xử lý bà phù thủy già kia.”

Diệp Việt trực tiếp bế bổng Lãnh Yên Nhiên lên.

Lãnh Yên Nhiên mặt đỏ bừng, đưa tay ôm lấy cổ Diệp Việt.

Đây đã không phải là lần đầu tiên anh bế cô, mỗi lần đều khiến tim cô đập nhanh không kiểm soát.

Lần này dường như còn đập nhanh hơn lần trước.

Đến Diệp Việt cũng cảm nhận được, không khỏi dừng bước: “Trong người còn chỗ nào không khỏe à?” “Không có ạ.” “Vậy sao tim cô đập nhanh thế?” Diệp Việt thật sự đang quan tâm, mấy tiếng đồng hồ qua anh luôn trong trạng thái thần kinh căng thẳng, sợ chậm một bước là không cứu được người.

Lúc này bế người trong tay, trong lòng cũng không có một chút ý nghĩ lả lơi nào.

Cho nên, cũng không nghĩ nhiều.

Lê U Nhi không nhịn được, bật cười thành tiếng.

Ông chủ này đúng là thú vị, có gì mà phải hỏi chứ.

Anh hùng cứu mỹ nhân, anh bế kiểu công chúa, người ta là con gái đương nhiên là cảm động cộng thêm rung động rồi.

Diệp Việt nhìn qua, Lê U Nhi vội vàng giải thích: “Ông chủ, có lẽ là được một soái ca như anh bế kiểu công chúa, Yên Nhiên ngại ngùng thôi ạ.” Diệp Việt nhíu mày, nhìn người trong lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô quả thực có chút đỏ bất thường, cố tỏ ra lạnh lùng nói: “Lại không phải lần đầu tiên bế cô, ngại ngùng cái gì.” Lãnh Yên Nhiên sợ đến mức ho sặc sụa, đám vệ sĩ phía sau cũng đều cúi đầu, giả vờ như không nghe thấy gì.

Lê U Nhi che miệng cười, cô hình như đã biết được bí mật gì đó không nên biết.

Chẳng trách Diệp Việt lại giúp Lãnh Yên Nhiên xử lý chuyện của anh trai cô ấy, hóa ra là đã để ý Lãnh Yên Nhiên rồi.

“Anh nói bậy bạ gì vậy?” Lãnh Yên Nhiên có chút cạn lời.

Trước mặt bao nhiêu người thế này, anh nói những lời như vậy, chẳng phải là khiến người ta hiểu lầm sao.

Cái gì mà lại không phải lần đầu tiên bế cô.

Lời này nghe qua thì không có gì, nhưng nếu nghĩ kỹ, thì có vấn đề đấy, nói cứ như thể cô và anh có quan hệ gì đó, như thể anh thường xuyên bế cô vậy.

Xin lỗi đi, họ chỉ là quan hệ đơn thuần giữa ông chủ và cấp dưới, cô còn là bảo mẫu nhỏ của anh, chịu trách nhiệm làm việc nhà cho anh.

“Cái gì gọi là tôi nói bậy, tôi nói sự thật, lần đầu tiên tôi bế phụ nữ, bế chính là cô.” Đám vệ sĩ phía sau và Lê U Nhi đều không nhịn được mà cười khúc khích.

Diệp Việt nhìn họ: “Cười cái gì?

Có gì đáng cười lắm à?” “Còn không phải tại anh, lại còn trách người khác.” Lãnh Yên Nhiên nhỏ giọng nói.

“Cô nói gì?” “À à, ông chủ, tôi không nói gì cả, anh nghe nhầm rồi.” “Nói thêm một câu vô nghĩa nữa tôi ném cô ra ngoài cửa sổ đấy.” Diệp Việt bực bội nói.

“Không nói nữa.” Lê U Nhi nhìn họ, đột nhiên cảm thấy rất đáng yêu, Lãnh Yên Nhiên ở trước mặt Diệp Việt, hoàn toàn là một con thỏ trắng nhỏ, hoàn toàn khác với khi ở trước mặt người ngoài.

Diệp Việt bế Lãnh Yên Nhiên xuống lầu, đám người giúp việc thấy Lãnh Yên Nhiên biến thành bộ dạng này cũng ngây người, hoàn toàn không ngờ cô thật sự ở trên lầu.

“Ư ư ư.” Khương Hồng bị treo trên xà nhà, cả người chóng mặt ghê gớm, bà ta càng giãy giụa, lại càng lắc lư dữ dội hơn.

“Bà phù thủy già, bà cũng có ngày hôm nay, không phải bà rất ngang ngược sao, ngang ngược nữa cho tôi xem.” Lê U Nhi chống nạnh chửi.

“Tôi nói cho bà biết, chuyện hôm nay không thể cứ thế mà xong được, mẹ tôi sẽ không tha cho bà đâu.” “Tiểu thư đây chưa từng bị ai đối xử như vậy, bà phù thủy già, bà thật là đáng ghét.” “Cô còn sức đánh người không?” Diệp Việt cũng hỏi Lãnh Yên Nhiên.

Lãnh Yên Nhiên biết ý của Diệp Việt, là muốn cô tự mình báo thù cho mình, đánh Khương Hồng một trận.

Chỉ là bây giờ cả người cô không còn chút sức lực nào, toàn thân mềm nhũn, với chút sức lực này của cô, chỉ như gãi ngứa cho Khương Hồng, quá hời cho bà ta rồi.

Cô lắc đầu: “Tôi hết sức rồi, đổi người khác đi.” “Lê U Nhi, cô có dám không?” Lê U Nhi lắc đầu, thật sự đi đánh một người như vậy, thực ra cô cũng không dám.

Diệp Việt nói với một vệ sĩ: “Nhúng roi vào nước muối, anh làm đi.” “Vâng, thiếu gia.” Khương Hồng trừng to mắt, liều mạng lắc đầu.

Diệp Việt trực tiếp bế Lãnh Yên Nhiên đến ghế sofa ngồi xuống, để cô yên tĩnh thưởng thức màn kịch hay này.

“Thiếu gia, xong rồi ạ.” “Thả người xuống, bắt đầu đánh đi.” Khương Hồng được thả xuống, thứ trên miệng cũng được gỡ ra.

“Diệp Việt, anh không thể đối xử với tôi như vậy, tôi là trưởng bối của anh, đây là nhà của tôi, anh làm vậy là phạm pháp, anh không thể làm vậy.” Khương Hồng liều mạng lắc đầu.

Trưởng bối.

Diệp Việt từ trước đến nay không phải loại quân tử, chọc vào anh, mặc kệ là thiên vương lão tử, vương mẫu nương nương hay vương tôn công chúa, đánh là đánh.

Khái niệm trưởng bối, ánh mắt thế tục của người khác, anh hoàn toàn không quan tâm.

Chương 1642

Anh làm việc chỉ dựa vào tâm trạng của mình.

“Những lời này bà có thể tùy tiện ra ngoài mà nói, tôi, Diệp Việt, không sợ, đánh!” Một tiếng ra lệnh.

Vệ sĩ bắt đầu quất roi, sức lực của đàn ông lớn hơn phụ nữ rất nhiều.

Mấy roi quất xuống, giọng nói của Khương Hồng đã nhỏ đi nhiều.

“Lãnh Yên Nhiên, mày đừng quên, tao là… mẹ kế của mày, mày lại liên kết với người ngoài đối phó với tao như vậy sao?

Bố mày về sẽ không tha cho mày đâu.” “Khương Hồng, tôi muốn xem thử, bà hủy nhà họ Chương thành ra thế này, tôi xem bà giải thích với ông ta thế nào.” "Cứ đánh tiếp đi, đừng dừng lại." Lãnh Yên Nhiên lạnh lùng nói.

Có người ra mặt giúp mình, cô sẽ không bỏ lỡ cơ hội như vậy.

Vệ sĩ lại bắt đầu ra tay, cuối cùng vì chê tiếng hét của Khương Hồng quá lớn nên đã nhét giẻ vào miệng bà ta.

Khương Hồng ngất đi mấy lần.

Mỗi lần như vậy, Diệp Việt đều cho người tạt nước cho bà ta tỉnh lại, rồi lại cho đánh một trận tàn nhẫn.

Cuối cùng, khi Khương Hồng chỉ còn thoi thóp một hơi, Diệp Việt mới cho người dừng tay.

Diệp Việt vẫn ôm Lãnh Yên Nhiên trong lòng, trầm giọng nói với đám người giúp việc: "Các người nhớ kỹ cho tôi, sau này Lãnh Yên Nhiên là người của tôi, nếu các người còn dám giúp Khương Hồng mưu hại cô ấy, đánh các người một trận vẫn còn là nhẹ, hiểu chưa?" Đám người giúp việc đã bị dọa sợ chết khiếp, ai nấy mặt mày trắng bệch gật đầu.

Diệp Việt lại bế Lãnh Yên Nhiên lên, trước mặt nhiều người như vậy, Lãnh Yên Nhiên không được tự nhiên cho lắm. "Anh thả em xuống đi, em tự đi được." "Cũng không nhìn lại xem mình ra cái dạng gì, đi cái gì mà đi, đi được nửa đường ngất xỉu tôi lại phải khiêng em à?

Ngoan ngoãn chút đi." "Ồ." "Thế mới ngoan chứ, em chỉ là một cô gái nhỏ, đừng lúc nào cũng nghĩ mình là đàn ông con trai." "Biết rồi." "À phải rồi, cô tự về nhà được không?" Diệp Việt đột nhiên quay đầu nhìn về phía Lê U Nhi.

Lê U Nhi thầm oán trong lòng: Ông tướng cuối cùng cũng nhớ tới tôi rồi, thật là hiếm có. "Không sao, không sao, sếp, tôi bắt xe là về được ạ." Diệp Việt vẫn không yên tâm lắm, bèn bảo hai vệ sĩ đưa cô về.

Lê U Nhi nhìn Lãnh Yên Nhiên với ánh mắt mờ ám: "Yên Nhiên, về nhà xử lý vết thương cho tốt nhé." "U Nhi, chuyện hôm nay thật sự là..." "Thôi, dừng lại, tớ có bị thương đâu?

Người bị thương là cậu đấy, chị em tốt không nói mấy lời này." "Ừ, U Nhi cậu đi đường cẩn thận nhé." Diệp Việt cũng bế Lãnh Yên Nhiên lên xe.

Vừa rồi nhìn Khương Hồng bị đánh, Lãnh Yên Nhiên quả thực rất hả hê, nhưng cứ thế xông vào nhà họ Chương, đập phá nhà họ, còn đánh cả Khương Hồng, Lãnh Yên Nhiên vẫn có chút lo lắng. "Sếp, làm như vậy có ổn không ạ?" "Có gì mà không ổn, Khương Hồng không dám báo cảnh sát đâu, em cứ yên tâm, bà ta không dám làm gì đâu." "Vậy còn phía Chương Quân thì sao?" "Ông ta đi công tác rồi, không có ở thành phố A.

Ông ta biết điều hơn Khương Hồng, sẽ không đến gây sự với nhà chúng ta đâu." "Sếp, vẫn phải cảm ơn anh, sao anh biết em gặp chuyện vậy?" "Úy Lam, Úy Lam nói thấy hai người bị người ta bắt cóc, còn gửi cả biển số xe cho tôi." "Ra là sư phụ ạ, trước đây anh còn nói người ta không phải người tốt, em thấy anh ấy tốt mà." "Có thể có chút tiền đồ được không, chút ân huệ nhỏ này đã khiến em cảm kích rồi à." "Không phải chuyện nhỏ đâu, đây là ân cứu mạng đấy." "Ân nhân cứu mạng của em là tôi, được không?" "Em biết, anh muốn em báo đáp thế nào, có cần lấy thân báo đáp không?" Lãnh Yên Nhiên cười cợt nói.

Diệp Việt nhìn dáng vẻ đùa giỡn ngây thơ của cô, đột nhiên cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, như sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Lãnh Yên Nhiên cũng không nói gì, chỉ mỉm cười, cố tỏ ra trấn tĩnh nhìn Diệp Việt.

Trời mới biết cô đang căng thẳng đến mức nào, móng tay sắp bấm vào da thịt trong lòng bàn tay.

Hỏi anh một cách nghiêm túc thì cô không dám, chỉ có thể dùng cách nói đùa này để hỏi ra nỗi nghi hoặc trong lòng.

Cô vốn đã tự nhủ phải từ bỏ, mình và anh không cùng một thế giới.

Nhưng tối nay nhìn thấy ánh mắt của anh, trong lòng cô lại nhen nhóm lên hy vọng.

Sự đối xử tốt của anh dành cho cô vượt xa sự quan tâm của một cấp trên đối với cấp dưới.

Diệp Việt cứ nhìn chằm chằm Lãnh Yên Nhiên, thấy anh im lặng, Lãnh Yên Nhiên thầm thở dài.

Xem ra lại là cô đơn phương rồi, người ta vẫn không có ý gì với mình. "Là do anh không cần em lấy thân báo đáp đấy nhé, em cũng chỉ có thể báo đáp anh như vậy thôi, dù sao bây giờ em cũng không làm được gì cả, ân tình của anh chỉ đành nợ lại thôi." Diệp Việt sốt ruột: "Lại cho tôi tấm séc khống nữa phải không?" Lãnh Yên Nhiên nhún vai: "Em cũng hết cách rồi, sếp, em nghèo thế này, em cũng khổ não lắm." "Nhóc con chết tiệt, bây giờ lại nói đùa rồi." "Không khí không tốt, em chọc anh vui thôi mà." "Em... tất cả những gì em vừa nói đều là trêu tôi thôi sao?" Cả người Diệp Việt trở nên tồi tệ, sắc mặt lập tức thay đổi.

Anh vừa rồi còn đang suy nghĩ nghiêm túc về vấn đề này.

Quay đi quay lại người ta bảo rằng đây là trêu anh cho vui, là nói đùa thôi.

Cảm giác này thật sự quá tệ.

Con nhóc thối tha, có ai làm việc như thế không?

Quá phiền phức.

Lãnh Yên Nhiên chớp chớp mắt: "Nếu anh coi là thật thì cũng được thôi." "Lãnh Yên Nhiên, em làm cao cái gì?" Lãnh Yên Nhiên cười: "Làm cao là ý gì ạ?" Diệp Việt véo má Lãnh Yên Nhiên: "Em còn giả vờ với tôi, còn giả vờ nữa, em mà không biết à?" "Sếp, anh ngược đãi người tàn tật bị thương, a, đau quá." Diệp Việt sợ đến mức lập tức buông tay: "Đau ở đâu?" "Chỗ nào cũng đau, toàn thân đều đau." "Đúng là cái đồ bệnh tật, chẳng để người ta yên tâm chút nào." Diệp Việt vừa đau lòng vừa bất lực.

Người tài xế phía trước thật sự không nhịn được, bật cười một tiếng rất không đúng lúc. "Này, cậu cười cái gì, còn cười nữa thì cút xuống xe cho tôi." "Xin lỗi, đại thiếu gia, tôi không cố ý." Thật sự là quá buồn cười, đại thiếu gia ở bên cô gái này cứ như biến thành một người khác.

Đại thiếu gia mà anh ta biết trước đây không phải thế này, không ngờ lúc riêng tư anh lại trẻ con đến vậy.

Một cô gái người ta đã nói đến mức này rồi mà anh vẫn còn làm giá.

Người làm cao là anh mới đúng. "Còn cười, cậu không muốn làm nữa phải không?" Diệp Việt tức giận. "Không có, không có, tôi sẽ lái xe cẩn thận." Diệp Việt bế Lãnh Yên Nhiên xuống xe, anh đã liên lạc với một bác sĩ gia đình, một nữ bác sĩ đã sớm đợi ở ngoài cửa.

Chương 1643

"Bác sĩ Hứa, xin lỗi, tối muộn còn phiền cô chạy một chuyến." "Thiếu gia Diệp, không sao đâu ạ." Bác sĩ Hứa kiểm tra cho Lãnh Yên Nhiên một lượt, cũng không có vấn đề gì lớn, đều là vết thương ngoài da, bôi thuốc cho cô một lần.

Lại kê thêm một ít thuốc, dặn dò vài điều rồi mới rời đi. "Cuộc sống của nhà giàu đúng là khác biệt, còn có thể để bác sĩ đến tận nhà." "Còn không phải tại em sao, em tưởng tôi muốn phiền người khác vào tối muộn à, là do chính em không chịu đến bệnh viện đấy." "Ha ha, sếp, thực ra em rất hưởng thụ, chỉ là tiện miệng nói đùa thôi." Diệp Việt đi rót một ly nước, rồi đưa thuốc cho cô: "Uống thuốc đi." "Cảm ơn sếp." "Tôi thấy em mới là sếp của tôi thì có." "Ha ha, sếp, số lượng viên thuốc này không sai chứ ạ?" "Im miệng, em tưởng tôi là em à?

Chuyên làm mấy chuyện hại người." "Ha ha, chuyện cũ rồi chúng ta không nhắc lại nữa." Lãnh Yên Nhiên uống thuốc xong, lại ừng ực uống một ly nước lớn.

Diệp Việt nhìn dáng vẻ của cô, chỉ thấy buồn cười, vừa rồi còn thảm hại không ra hình người, bây giờ như sống lại ngay lập tức.

Có thể ăn, có thể uống, có thể cười, đúng là một con gián nhỏ. "Đúng rồi, em đi xem kịch bản đây." Sắc mặt Diệp Việt đột nhiên u ám: "Đã là lúc nào rồi còn xem kịch bản?" "Phân cảnh ngày mai của em rất đơn giản, không tốn sức lực gì, em nghỉ ngơi một đêm là được rồi, đoàn phim đang tranh thủ thời gian quay, em không muốn làm chậm tiến độ của mọi người, em chỉ là người mới thôi." Lãnh Yên Nhiên nói một cách hiển nhiên. "Em không cần mạng nữa phải không?" Diệp Việt gầm nhẹ.

Lãnh Yên Nhiên không ngờ Diệp Việt sẽ đột nhiên nổi giận, lại còn tức giận như vậy, cũng có chút sợ hãi. "Sếp, em thật sự không sao rồi, anh xem em bây giờ khỏe như vâm này." "Em không sao ư?

Em không đi soi gương xem mình xấu thành cái dạng gì rồi à, em đóng phim, đóng cho quỷ xem à?" Nhìn dáng vẻ tức giận của Diệp Việt, Lãnh Yên Nhiên không cảm thấy sợ hãi, không thấy khó chịu, ngược lại còn thấy rất vui, điều này chứng tỏ anh thật sự quan tâm cô.

Chắc chắn là do cô ở cùng con người tính khí thất thường này lâu rồi, không chỉ mặt dày lên mà còn có khuynh hướng bị ngược đãi. "Sếp, anh đừng giận, em sợ chết lắm, rất trân trọng cái mạng nhỏ của mình, em cảm thấy mình không có vấn đề gì nên mới muốn đi đóng phim, anh nguôi giận đi." Cô bất giác khoác tay anh. "Em lại cười." "Không bá đạo như anh, chẳng lẽ anh hy vọng em cứ trưng bộ mặt đau khổ ra à, cười một chút tốt biết bao, có ích cho sức khỏe thể chất và tinh thần." Lãnh Yên Nhiên đáng yêu nhướng mày. "Cũng không thấy em khỏe mạnh đến đâu." Vừa nói, bụng Lãnh Yên Nhiên không kìm được kêu lên, cô nhìn Diệp Việt.

Diệp Việt hỏi: "Tiếng gì vậy?" Lãnh Yên Nhiên đỏ mặt: "Sếp, anh biết rõ còn cố hỏi, tối nay em còn chưa ăn gì." Nói cứ như anh đã ăn cơm rồi vậy, để tìm cô, anh cũng phải chịu đói, phụ nữ đúng là phiền phức. "Thế thì sao?

Muốn tôi nấu cơm cho em à?" "Không có, không có, em tự đi nấu, sao em dám phiền anh nấu cho em được." Lãnh Yên Nhiên nói rồi định đứng dậy. "Em ngồi yên cho tôi, ngồi im đừng động đậy." Diệp Việt ấn vai Lãnh Yên Nhiên.

Lãnh Yên Nhiên khoanh chân, ôm gối vẻ đáng thương: "Sếp, em đói thật rồi." "Tôi có nói sẽ để em bị đói à?

Tôi thiếu tiền ăn à?" Diệp Việt trừng mắt nhìn Lãnh Yên Nhiên.

Anh đối xử với cô đủ tốt rồi, mà lần nào cô cũng nghĩ anh là loại người vô lương tâm. "Đúng đúng đúng, anh không thiếu, vậy anh định tự nấu à?" "Tôi là người làm của em chắc?" Còn trông mong anh nấu cơm cho cô, đúng là giỏi mơ mộng.

Giây phút này, Lãnh Yên Nhiên bỗng cảm thấy Diệp Việt rất đáng yêu, đúng, chính là đáng yêu.

Rõ ràng là một người có nhân phẩm rất tốt, lại cứ phải lúc nào cũng tỏ ra hung dữ.

Anh có giả vờ hung dữ đến mấy, tôi cũng không sợ. "Sếp, có ai từng nói anh rất đáng yêu chưa?" Đáng yêu.

Gương mặt của Diệp Việt bỗng chốc trở nên đặc sắc, đầu tiên là nhíu mày, tiếp đó là méo mó: "Lãnh Yên Nhiên, em đang nói nhảm cái gì vậy?" "Em chỉ thấy anh đáng yêu thôi, anh không biết sắc mặt của mình đặc sắc thế nào đâu." "Tôi thấy cái dạng này của em là không muốn ăn cơm nữa rồi." Diệp Việt hằm hè. "Nếu tin tức anh ngược đãi người tàn tật bị thương truyền ra ngoài, không biết người khác sẽ nhìn anh thế nào." "Lãnh Yên Nhiên, em đúng là không biết điều." Lãnh Yên Nhiên nhìn bộ dạng mặt đỏ mày xanh của anh, ôm gối cười đến không thẳng lưng nổi.

Người này thật dễ bị chọc tức, ba hai câu đã có thể khiến anh nhảy dựng lên. "Lãnh Yên Nhiên, em lại cố ý trêu tôi phải không?" "Sếp, em đói thật rồi." Lãnh Yên Nhiên ôm gối vẻ đáng thương. "Đợi đấy, phiền chết đi được." Diệp Việt cầm điện thoại lên, ba hai lần đã đặt xong đồ ăn trên mạng. "Sếp, xem anh thành thạo như vậy, có phải anh thường xuyên ăn đồ ăn ngoài không?" Đó là lẽ dĩ nhiên, cả nhà anh đều có niềm đam mê với đồ ăn ngoài, trong nhà chỉ có mẹ anh biết nấu ăn, tài nấu nướng của bố anh thì không được tính, lúc nào cũng làm việc nhà rối tung lên.

Nhưng không biết họ nghĩ thế nào, lại không thích thuê giúp việc.

Cho nên những ngày mẹ không ăn cơm ở nhà, nhà anh phần lớn là ăn đồ ăn ngoài.

Kỹ năng sinh tồn này, anh đã học được từ khi mười mấy tuổi. "Ừ." Lãnh Yên Nhiên nghiêm mặt: "Đồ ăn ngoài thỉnh thoảng ăn một lần thì được, ăn thường xuyên không tốt cho sức khỏe, đặc biệt là doanh nhân như anh, cả ngày ở nhà rất ít, thời gian ăn ngoài nhiều, lúc ở nhà nhất định phải chú ý, nấu ăn không khó đến thế, chỉ cần chịu học là rất dễ học được." "Nấu ăn ở nhà vừa vệ sinh vừa dinh dưỡng, lại có thể theo khẩu vị của mình." Diệp Việt lạnh lùng nhìn Lãnh Yên Nhiên: "Thế sau này cần em để làm gì nữa, tôi học rồi thì có tác dụng gì?

Em cứ giữ gìn sức khỏe cho tốt đi, đừng để mất đi giá trị của mình." "Em lại không thể nấu cơm cho anh cả đời được, sớm muộn gì cũng có một ngày, em cũng sẽ kết hôn sinh con, có cuộc sống của riêng mình." "Không có sự cho phép của tôi, em kết hôn cái gì?" Diệp Việt trừng mắt. "Anh đừng bá đạo như vậy, em là phụ nữ, em phải lấy chồng chứ." "Cô gái này, vừa mới nói muốn lấy thân báo đáp, bây giờ lại nghĩ đến chuyện đi lấy chồng, em đúng là con sói mắt trắng đáng ghét." "Thì anh có nói cần em lấy thân báo đáp đâu, em tưởng anh không cần." Lãnh Yên Nhiên nhìn Diệp Việt.

Cô thật sự nghĩ như vậy, dù sao cô cũng biết, người anh yêu là Mạc Hữu An. "Em không thể cho tôi thời gian suy nghĩ à?" "Anh còn phải suy nghĩ cái gì nữa." "Em vội vàng gả cho tôi như vậy, tôi có cưới em hay không, còn không cho phép tôi suy nghĩ một chút sao?" Hả?

Cô nói muốn gả cho anh khi nào, cô đâu có nghĩ xa như vậy, cô chỉ muốn biết rốt cuộc anh có chút ý tứ nào với cô không.

Sao cảm giác, nghe vào tai anh lại hoàn toàn biến vị rồi.

Cô còn nhỏ, còn muốn phấn đấu cho sự nghiệp của mình, thật sự chưa nghĩ đến việc kết hôn quá sớm, càng không dám mơ tưởng có thể gả cho một người đàn ông như anh.

Thật sự, chưa từng nghĩ tới.

Phản ứng này của cô lại một lần nữa khiến Diệp Việt nổi giận: "Lãnh Yên Nhiên, em có biểu cảm gì vậy?

Chương 1644

Hôm nay em nói rõ cho tôi, lời em nói lúc trước rốt cuộc có ý gì?" Lãnh Yên Nhiên cúi đầu: "Sếp, mọi chuyện của em anh đều biết rõ, em căn bản không xứng với anh, càng không xứng với gia thế của anh." Bố mẹ anh làm sao có thể cho phép anh cưới một người phụ nữ như vậy. "Có xứng hay không là do tôi quyết, tôi cho phép em tự tiện quyết định rồi sao?" "Vậy... em cũng phải biết thân biết phận chứ." Không thể ảo tưởng về người không thuộc về mình. "Vậy nên, em chỉ muốn làm tình nhân của tôi." Lãnh Yên Nhiên bị sặc đến ho sù sụ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên: "Em không có ý đó." "Vậy em có mấy ý?" Diệp Việt nâng cằm cô lên, khiến cô không thể không đối mặt với anh.

Lãnh Yên Nhiên muốn quay đầu đi, không nhìn vào mắt anh, nhưng anh không cho phép. "Nói rõ ràng cho tôi." Đừng có suốt ngày chỉ biết trêu chọc lòng anh, trêu xong rồi chạy, thật sự khiến người ta bực bội vô cùng, anh rất không thích bị một người phụ nữ khống chế như vậy.

Anh không bao giờ muốn bị một người phụ nữ khống chế dễ dàng nữa. "Sếp, anh muốn em nói gì?" Diệp Việt nghiến răng, con nhóc chết tiệt này chắc chắn là đến để hành hạ anh, bảo cô trả lời một câu hỏi mà cứ lề mà lề mề. "Em có muốn ép tôi dùng đại hình không?" Lãnh Yên Nhiên cười, ánh mắt mang theo vài phần khinh thường: "Anh còn có chiêu lớn nào chưa tung ra à?

Hay là tung ra cho em xem thử." Tuyệt chiêu của anh cũng chỉ là giọng to một chút, cảm xúc thay đổi nhanh một chút.

Cô thật sự không thấy anh có chiêu lớn nào. "Nhóc con thối tha, em thử đánh trống lảng với tôi lần nữa xem." "Em không có." Diệp Việt đột nhiên bóp mũi Lãnh Yên Nhiên: "Đừng nói nhảm nữa, mau nói, hôm nay nếu không nói rõ tôi sẽ cho em biết tay." "Sếp, anh đang mưu sát đấy, em sắp không thở được rồi, anh mau buông tay ra." "Em mau nói, nói rồi sẽ tha cho em." "Em nói, em nói, anh buông tay trước đi." "Loại phụ nữ giảo hoạt như em, tôi không tin." Lãnh Yên Nhiên giả vờ trợn trắng mắt, vẻ mặt đau khổ, bộ dạng như sắp tắt thở: "Khó chịu... khó chịu, khó chịu quá." Diệp Việt vừa thấy bộ dạng này của cô, sợ đến mức lập tức rụt tay về: "Vừa mới cảm thấy em giống con gián, em lại lập tức làm tôi mất mặt." "Em không phải con gián, em là tiểu nữ nhân." Lãnh Yên Nhiên vẫn đau khổ nói.

Diệp Việt lúc này mới nhận ra, mình đã bị con nhóc này lừa.

Anh đưa tay ra định véo tai cô, còn chưa kịp thì điện thoại đã vang lên, không thèm nhìn đã gầm lên: "Ai đấy?" Giọng anh lớn, Mễ Nặc còn lớn hơn.

Tới đây, so giọng lớn ai mà không biết. "Mẹ làm phiền con làm việc à?

Tức giận thế, thằng nhóc chết tiệt, muốn mẹ tìm bố con nói chuyện nhân sinh, bàn chuyện lý tưởng không?" Lại dùng bố để uy hiếp anh.

Giọng Diệp Việt trở nên dịu dàng hơn: "Ha ha, con không biết là mẹ." "Thằng nhóc chết tiệt, gào cái gì mà gào, đời này người dám gào với mẹ già này đều không có kết cục tốt đẹp đâu." "Mẹ, con sai rồi." "Không chấp nhận lời xin lỗi của con." "Mẹ, tối muộn rồi mẹ tìm con làm gì?" "Thật sự đang làm việc à?" Mễ Nặc rất muốn biết vấn đề này.

Tối nay diễn ra một màn kịch lớn như vậy, chắc là có đột phá thực chất rồi chứ. "Mẹ, mẹ có thể đừng nhắc đến chuyện này được không." Giọng của Mễ Nặc đủ lớn, nên Lãnh Yên Nhiên nghe rất rõ, cô lo lắng nhìn Diệp Việt, hy vọng Diệp Việt giải thích rõ ràng.

Bị mẹ anh hiểu lầm, người ta sẽ nghĩ cô thế nào đây.

Nào ngờ Diệp Việt không thèm nhìn cô lấy một cái, cũng không giải thích. "Còn muốn giấu mẹ, cô gái nhà người ta thật sự không cảm động đến mức đè con ra à?

Đợi mẹ già này rảnh rỗi sẽ đi bắt gian, mẹ phải xem cô nàng hồ ly nhỏ con giấu trông như thế nào, xem đã mê hoặc con đến thần hồn điên đảo ra sao." Diệp Việt phiền muộn, ai cũng nghĩ Lãnh Yên Nhiên sẽ cảm kích đến rơi lệ, vậy mà con nhóc chết tiệt này lại không có. "Mẹ à." Mễ Nặc tức điên, vừa nhìn là biết chưa thành công. "Con đúng là ngu chết đi được, gọi cái gì cũng vô dụng, tối nay gây ra động tĩnh lớn như vậy, con giỏi quá nhỉ." "Mẹ cài gián điệp bên cạnh con phải không?" Sao một chút động tĩnh cũng có thể truyền đến tai bà. "Có cần thiết không?

Thằng nhóc con động đến người của Diệp thị, con tưởng bố con chết rồi à?" Không có sự đồng ý của Diệp Tử Hạo, anh có thể điều động người đi mới là lạ. "Bố thật là..." Chuyện nhỏ như vậy cũng phải báo cáo cho mẹ mình. "Nếu chuyện quan trọng như vậy mà ông ấy không nói cho mẹ biết, cái bàn giặt đồ trong nhà chắc phải đổi cái mới rồi." Mua cái tốt hơn. "Mẹ." "Cô nàng hồ ly nhỏ của con không sao chứ?" Diệp Việt liếc nhìn Lãnh Yên Nhiên, nói: "Không sao, khỏe lắm." Một người đang la hét đòi đi đóng phim ngày mai, có thể tệ đến đâu được. "Bảo nó giữ cái mạng nhỏ, hôm nào mẹ đến gặp nó." Lãnh Yên Nhiên rùng mình một cái, thật sự bị dọa sợ rồi.

Mẹ của Diệp Việt muốn gặp cô, không lẽ sẽ trực tiếp đuổi cô đi chứ.

Cô cần công việc này, cũng không nỡ rời xa Diệp Việt. "Con thấy gần đây mẹ nên ở bên bố nhiều hơn, trong thời gian mẹ đi du lịch, không ít cô gái trẻ liếc mắt đưa tình với ông ấy đấy." "Thằng nhóc chết tiệt, dám ly gián bố mẹ, con đủ lông đủ cánh rồi à?" Người trong điện thoại đã đổi thành Diệp Tử Hạo.

Diệp Việt muốn chửi thề, không có người mẹ nào chuyên nghiệp hại con trai như vậy, không nói trước một tiếng là bố đang ở bên cạnh. "Bố, con chỉ đùa với mẹ một chút, giải trí cho mọi người thôi." "Bảo vệ tốt cô nàng hồ ly nhỏ của con, đừng suốt ngày làm phiền mẹ con." Đâu phải anh làm phiền, rõ ràng là mẹ đến làm phiền anh, anh sắp hỏi ra được câu trả lời rồi, kết quả bị một cuộc điện thoại phá hỏng.

Thật sự rất phiền muộn. "Biết rồi, bố, chúc bố ngủ ngon." "Mẹ, chúc mẹ ngủ ngon, ngày mai trẻ hơn hôm nay mười tuổi." Cả người Lãnh Yên Nhiên trở nên tồi tệ, lần này không chỉ kinh động đến mẹ của Diệp Việt, ngay cả bố anh cũng biết đến sự tồn tại của cô rồi.

Cô có nên lên kế hoạch làm sao để đối mặt với họ không.

Diệp Việt vì cô mà gây ra động tĩnh lớn như vậy, rốt cuộc họ sẽ đối phó với cô thế nào.

Diệp Việt cúp điện thoại, liền thấy ánh mắt của Lãnh Yên Nhiên trở nên có chút đáng thương. "Sao vậy?

Tôi bắt nạt em à?" "Sếp, có phải mẹ anh đặc biệt không thích em không?" Lãnh Yên Nhiên nghĩ, chắc chẳng có bà mẹ nào lại thích một người chuyên gây phiền phức cho con trai mình cả, đặc biệt là khi thân phận của cô lại như thế này. "Em không phải đã nói chuyện với bà ấy qua điện thoại rồi sao?

Chương 1645

Em tự cảm nhận không ra à?" Diệp Việt bất lực đảo mắt.

Mẹ anh là người mẹ tốt nhất và cởi mở nhất, tuyệt đối sẽ không cản trở quá nhiều chuyện tình cảm của anh.

Cho dù anh có thích một kẻ ăn mày, chắc bà cũng sẽ vỗ tay hoan nghênh. "Em nói chuyện điện thoại với mẹ anh khi nào?" "Em ngốc rồi à, không phải em đã nói với mẹ tôi, em là bảo mẫu nhỏ của tôi sao?" Lãnh Yên Nhiên mở to mắt, cô cứ thắc mắc giọng của người phụ nữ trong điện thoại sao nghe quen quen.

Hóa ra là lần trước giúp Diệp Việt nghe điện thoại, người hiển thị trên điện thoại là 'Hoàng thái hậu'.

Lúc đó người đó không phải nói, mục tiêu từ nhỏ đến lớn của bà là gả cho Diệp Việt sao?

Cô lúc đó còn tưởng là đào hoa Diệp Việt trêu chọc, hoàn toàn không nghĩ đó là mẹ của anh.

Giọng của bà mẹ này cũng quá trẻ trung đi, cách nói chuyện lại vừa hợp thời vừa thú vị, lại còn đùa với cô một vố lớn như vậy.

Đúng là cao tay.

Lãnh Yên Nhiên vỗ trán mình, được rồi, là do cô quá ngốc, trên ghi chú ghi rõ là 'Hoàng thái hậu'.

Hoàng thái hậu chẳng phải là người cấp bậc mẹ sao?

May mà lần trước cô không bán đứng Diệp Việt, không thì chắc đã bị xử lý từ lâu rồi. "Lãnh Yên Nhiên, em lại suy nghĩ lung tung rồi phải không?" "Không có, em chỉ là không đoán ra đó là mẹ anh, mẹ anh thật sự rất trẻ." "Tin em mới lạ, lúc đó em chắc chắn tưởng đó là đào hoa thối tôi trêu chọc." "Ha ha, sếp, đồ ăn ngoài của chúng ta sao còn chưa đến?

Anh chắc chắn là đã đặt chưa vậy?

Hình như đã nửa tiếng rồi." "Đừng có đánh trống lảng với tôi, em có phải đã nghĩ tôi là người đàn ông xấu xa không?" "Ha ha." "Tôi nói cho em biết, Lãnh Yên Nhiên, tôi không phải loại đàn ông lăng nhăng bậy bạ." Nhìn anh hùng hổ tuyên bố, Lãnh Yên Nhiên muốn cười, nhưng cô cố gắng nhịn.

Lúc này mà cười thì quá ảnh hưởng đến không khí, chắc chắn sẽ khiến anh nhảy dựng lên.

Đối với người lần đầu gặp đã ra tay giúp đỡ, cô hoàn toàn không có một chút nghi ngờ nào về phẩm hạnh của anh.

Cô chỉ cảm thấy hào quang trên người anh quá nhiều, sức quyến rũ quá lớn, sẽ có phụ nữ nối đuôi nhau theo đuổi.

Nhưng quen biết anh một thời gian rồi, thật sự không thấy bên cạnh anh có người phụ nữ nào, buổi tối đi xã giao cũng ít, tan làm là ngoan ngoãn về nhà.

Ăn cơm xong, đều đặn xem tin tức tài chính, tiếp tục xử lý công việc. "Nói cứ như anh là người đàn ông tốt tuyệt thế vậy." "Chẳng lẽ không phải sao?" Diệp Việt quả quyết nói.

Trong đôi mắt đen sâu thẳm tràn đầy sự nghiêm túc, không cho phép người khác nghi ngờ.

Vấn đề này, Lãnh Yên Nhiên thật sự không trả lời được. "Sếp, em biết anh là người tốt." "Tôi nói là người đàn ông tốt tuyệt thế." Diệp Việt rất cố chấp về vấn đề này. "Ồ, em biết rồi." "Rốt cuộc em có biết không, ý tôi là, trước đây tôi không có phụ nữ lăng nhăng, hiểu không?" Anh thuần khiết vô cùng.

Đương nhiên, câu sau cùng, Diệp Việt không thể nói ra được.

Vì con nhóc ngốc này, anh đã phải rất kiên nhẫn rồi, đổi lại là người khác anh tuyệt đối không cần phải giải thích nhiều như vậy. "Vậy anh đã yêu ai bao giờ chưa?" "Em không phải đã đoán ra rồi sao?

Cần gì phải hỏi lại." Cô quả thực đã đoán ra, biết anh thích Mạc Hữu An, chỉ là Mạc Hữu An đã gả cho Lục Nghiêu. "Biết rõ còn cố hỏi, có cần phải khó chịu như vậy không?" "Em chỉ muốn nghe chính miệng anh nói." Đinh đong. "Sếp, đồ ăn ngoài đến rồi, em đi lấy." Diệp Việt liếc cô một cái: "Tôi đi, con gái đừng dễ dàng mở cửa cho người lạ, không an toàn." Lãnh Yên Nhiên nhìn bóng lưng anh, cảm thấy hốc mắt cay cay.

Cô nghĩ, cô đã hiểu ra rồi, sếp có ý với cô, nếu không sẽ không tức giận nói với cô những lời này.

Thật tốt.

Được anh thích, thật tốt.

Diệp Việt đặt rất nhiều món, cua lông, tôm hùm đất, bò hầm cà chua, sườn xào chua ngọt, cá vược hấp, cải thìa xào.

Lãnh Yên Nhiên thở dài, quả nhiên chuyện ăn đồ ngoài cũng phân biệt người, đồ ăn ngoài của công tử nhà giàu khác hẳn với những người dân thường như họ.

Vừa nhìn màu sắc đã biết chắc chắn là đặt từ nhà hàng cao cấp nào đó. "Sếp, anh lãng phí quá, hai chúng ta sao ăn hết nhiều thế này được." "Thích ăn thì ăn, không ăn thì thôi." Thấy cô hôm nay chịu khổ, đặt thêm cho cô mấy món, cô còn có ý kiến.

Lãnh Yên Nhiên thức thời ngậm miệng, ăn uống một cách không hề giữ hình tượng, cô đói thật rồi, đặc biệt những món này đều là món cô thích. "Cua lông mùa này khá béo, ăn nhiều một chút." "Vâng, sếp." "Em ngốc thế, cua lông không phải ăn như vậy, em xem tôi trước đi." "Vâng." Lãnh Yên Nhiên vui vẻ cong môi.

Diệp Việt thấy trên mu bàn tay cô có một vết sẹo dài, ánh mắt xót xa, bắt đầu bóc tôm cho cô.

Lãnh Yên Nhiên cũng không từ chối, hưởng thụ sự phục vụ của anh.

Không biết từ lúc nào, cô phát hiện hai phần ba số tôm hùm đất đã vào bụng mình, cua lông cũng ăn mấy con, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi đỏ lên.

Diệp Việt cười: "Bây giờ còn nói nhiều à?

Tôi thấy một mình em ăn bằng hai người." "Sếp, anh mau ăn đi." "Ừ." Lãnh Yên Nhiên cười tươi nhìn Diệp Việt, người này tính khí không tốt lắm, nhưng dáng vẻ ăn cơm chắc chắn là quyến rũ nhất, rất tao nhã, không giống như cô ăn như hổ đói.

Chẳng trách có người nói lời nói và hành động của một người đại diện cho sự giáo dưỡng của người đó.

Chương 1646

Sự tao nhã này, Lãnh Yên Nhiên cảm thấy mình dù thế nào cũng không học được, giống như thứ đã ngấm vào xương tủy, không dễ dàng bắt chước được.

Cuối cùng, hai người gần như đã xử lý hết tất cả các món ăn, nhưng cơm thì không ăn mấy.

Có lẽ vì trên người cô có vết thương, nên các món hôm nay đều khá thanh đạm.

Diệp Việt chủ động dọn dẹp bàn ăn, cả người trông có vẻ hậm hực, dáng vẻ đó rất đáng yêu.

Cuối cùng còn xách rác ra ngoài đổ.

Lãnh Yên Nhiên lại phát hiện ra một thói quen, người này có bệnh sạch sẽ, không cho phép nhà cửa bừa bộn, càng không để rác "qua đêm" trong nhà.

Người như vậy, nếu bồi dưỡng một chút, chắc sẽ trở thành một người đàn ông của gia đình.

Nghĩ đến đây, mặt Lãnh Yên Nhiên đỏ bừng, cô đúng là giỏi tưởng tượng, lại có ý nghĩ như vậy.

Khi Diệp Việt trở về, phát hiện Lãnh Yên Nhiên lại biến mất, nhất thời đau đầu kinh khủng.

Không cần nghĩ cũng biết, cô lại chạy đi xem kịch bản rồi.

Kịch bản có đẹp hơn anh không?

Chuyện của họ còn chưa nói xong đâu. "Lãnh Yên Nhiên." Diệp Việt gọi. "Sếp, em ở trong phòng của em." Diệp Việt đi vào, chỉ thấy cô khoác một chiếc chăn nhỏ màu xanh nhạt, đang dựa vào đầu giường xem kịch bản một cách ra dáng. "Em có phải đã coi lời tôi như gió thoảng bên tai không, ngày mai tôi sẽ xin nghỉ cho em." Lãnh Yên Nhiên trưng ra bộ mặt khổ sở, sắc mặt Diệp Việt cũng trầm xuống: "Em đừng có không biết điều." "Sếp, anh ngồi xuống đi, em nói chuyện tử tế với anh." Diệp Việt ngồi xuống mép giường, Lãnh Yên Nhiên nói: "Sếp, em biết anh lo cho sức khỏe của em, nhưng anh xem phân cảnh của em đi, đều là quay trong nhà, em lại không phải nhân vật chính, không có nhiều cảnh quay như vậy." "Nếu vì một mình em mà làm chậm tiến độ của mọi người, sau này em còn làm sao lăn lộn trong giới được, lúc em vào đoàn, đạo diễn đã nói với em, họ đang gấp rút thời gian, nên không cho phép chúng ta dễ dàng xin nghỉ." "Thật đấy, em không phải tiểu thư đài các gì, từ nhỏ đến lớn em chịu khổ nhiều rồi, chuyện này đối với em, thật sự không là gì cả." Lãnh Yên Nhiên chăm chú nhìn Diệp Việt, Diệp Việt luôn cảm thấy đôi mắt của Lãnh Yên Nhiên đặc biệt đẹp, rất linh động. "Ừ, nếu em đã kiên quyết, vậy tôi sẽ không cản em nữa, giữa chừng nếu cảm thấy không chịu nổi thì gọi điện thoại trực tiếp cho tôi, tôi đến giúp em giải quyết." Diệp Việt cũng không cản nữa.

Mỗi người đều có quyền theo đuổi ước mơ, anh cũng biết Lãnh Yên Nhiên đi đến bước này không hề dễ dàng. "Cảm ơn sếp." "Đừng xem quá muộn, nghỉ ngơi sớm đi." Diệp Việt đứng dậy, vừa chuẩn bị đi, liền cảm nhận được một bàn tay nhỏ mềm mại nắm lấy tay anh.

Tim anh thắt lại, quay người nhìn Lãnh Yên Nhiên.

Cả người Lãnh Yên Nhiên cứng đờ, ngơ ngác nhìn tay hai người, hành động này thực ra là vô thức, ngay cả chính cô cũng không kiểm soát được.

Chỉ là thấy anh quay người rời đi, cô đặc biệt muốn nắm tay anh.

Cô định rụt tay lại, nhưng Diệp Việt nắm chặt hơn, tay anh rất ấm, không giống cô, bốn mùa tay đều lạnh, mùa đông càng như cục băng.

Anh mím môi, nhìn cô không chớp mắt, Lãnh Yên Nhiên bị anh nhìn đến tê cả da đầu: "Sếp." "Em nắm tay tôi làm gì?" "Em có vài lời muốn nói." Anh hôm nay nói nhiều như vậy, cô thực ra vẫn rất có cảm xúc.

Chỉ là mỗi lần cô đều vô thức cắt ngang.

Cô cảm thấy mình như vậy không tốt lắm, không đủ thẳng thắn. "Nói đi." Diệp Việt vẫn không buông tay Lãnh Yên Nhiên ra. "Sếp, những lời anh nói hôm nay, có phải là có chút xíu thích em không?" "Em thấy sao?" Diệp Việt hỏi lại. "Không nói thì thôi." Lãnh Yên Nhiên quay đầu đi.

Diệp Việt nhếch môi, tính tình cũng lớn thật, anh đã nói nhiều như vậy mà cô cứ giả ngốc.

Chẳng lẽ không cho phép anh kiêu một chút sao. "Lãnh Yên Nhiên, anh thật sự đối xử với em có chút khác biệt, anh nghĩ đó chắc là thích rồi." Anh lớn từng này, ngoài Mạc Hữu An ra, thật sự chưa có cô gái nào khiến anh rung động.

Hành động của cô luôn khiến anh phiền lòng, rối trí, lay động tâm tư của anh.

Vì cô, anh đã hết lần này đến lần khác làm những chuyện khiến chính anh cũng không dám tin.

Khóe miệng Lãnh Yên Nhiên cong lên, đôi mắt cũng sáng lấp lánh như những vì sao trên bầu trời đêm, "Sếp, cảm ơn anh đã thích em." "Chỉ vậy thôi à?" "Vậy anh còn muốn thế nào nữa?" "Lời em nói trước đó không tính nữa à?" "Câu nào?

Lấy thân báo đáp sao?" "Chính là câu đó." Diệp Việt bực bội nói. "Sếp, em hứa với anh, không có sự cho phép của anh, em sẽ không thích người khác." Cũng sẽ không gả cho người đàn ông khác.

Chỉ cần anh cần cô, cô nhất định sẽ luôn ở bên cạnh anh.

Đây là lời hứa của cô dành cho anh. "Nhưng, anh được tự do." Anh có thể tùy ý thích người khác, em sẽ không can thiệp. "Hừ, em lại thấy anh lăng nhăng à." Diệp Việt giây trước còn đang vui vẻ, giây sau đã tức đến mức suýt nữa thì hất tay bỏ đi. "Không có, em không nghĩ vậy, em chỉ cảm thấy anh xứng đáng với người tốt hơn thôi." "Em có thể có chút tự tin vào bản thân hơn được không?" Anh thực sự không tệ, anh cảm nhận được sự tận tâm của cô dành cho mình.

Cô đối tốt với anh, anh cũng sẽ âm thầm báo đáp.

Lãnh Yên Nhiên xị mặt, "Ở cùng với những người như các anh, em không tìm thấy sự tự tin." "Lãnh Yên Nhiên, tối nay em muốn chọc tức chết anh phải không?" "Sếp, đừng giận, đừng giận, chúc ngủ ngon, mơ đẹp nhé." Diệp Việt cảnh cáo: "Lời là do chính em nói, anh coi là thật đấy, đừng có ra ngoài lẳng lơ ong bướm, nếu bị anh phát hiện, anh sẽ cho em biết tay." "Anh cũng đừng nghĩ em là cô gái hư hỏng, từ nhỏ đến lớn em chưa từng yêu ai, là một đứa bé ngoan không thể ngoan hơn được nữa." Ở thời đại này, học sinh tiểu học cũng đã có người mình thích, yêu đương lại càng nhiều.

Cô từ nhỏ đến lớn chưa từng thích ai, đời sống tình cảm có thể nói là một tờ giấy trắng. "Biết rồi, bé ngoan, ngủ ngon." Diệp Việt đột nhiên đưa tay xoa đầu Lãnh Yên Nhiên. "Ngủ ngon." Tâm trạng Lãnh Yên Nhiên lập tức tốt lên, tất cả những chuyện xảy ra tối nay đều chẳng là gì nữa.

Chương 1647

Cô cầm kịch bản đọc kỹ, nghiền ngẫm cảm xúc của nhân vật trong phim, bất tri bất giác đã là đêm khuya.

Đúng lúc này, điện thoại reo lên, là tin nhắn của Diệp Việt. *Em còn không ngủ, ngày mai đừng đến đoàn phim nữa.* Một câu nói mang đầy vẻ đe dọa, nhưng Lãnh Yên Nhiên đọc xong lại cảm thấy tâm trạng vô cùng tốt, vội vàng trả lời lại. *Hì hì, tắt đèn ngay đây.* Lúc Lãnh Yên Nhiên thức dậy, phát hiện Diệp Việt còn dậy sớm hơn cô, trên bàn đã bày sẵn bữa sáng nóng hổi.

Chắc là thấy cô là thương binh nên không bắt làm nô dịch nữa. "Oa, sếp, anh mua à?" "Ăn nhanh đi, ăn xong anh đưa em đến đoàn phim." "Vậy thì ngại quá?" "Em tưởng chút tình cảm của anh chỉ là nói suông thôi à." Lãnh Yên Nhiên chỉ cảm thấy một luồng hơi ấm tức thì lan tỏa khắp cơ thể, lập tức không còn lạnh nữa, "Vậy em không khách sáo nữa, không thể lãng phí tình cảm của anh dành cho em được." Lãnh Yên Nhiên kéo ghế ra, vui vẻ ăn sáng. "Anh mua ở đâu vậy, ngon quá." "Anh bảo người bên nhà cũ của chúng ta mang qua." Tối qua Diệp Việt đã gọi điện cho bà nội, nói muốn ăn bánh bao nhà làm, bà Diệp vội vàng cho người làm, sáng sớm đã cho người mang tới. "Người nhà anh tốt thật đấy." "Ừm, người nhà anh khá tốt, em đừng có gánh nặng tư tưởng gì cả." "Vâng." Lê U Nhi nhìn thấy Lãnh Yên Nhiên đến đoàn phim thì vô cùng kinh ngạc. "Yên Nhiên, sao cậu lại đến đây?" "Hôm nay có cảnh quay của tớ mà." Lê U Nhi tức đến mức không nói nên lời, tối qua cô đã tận mắt chứng kiến Lãnh Yên Nhiên suýt bị đánh cho gần chết, cứ ngỡ cô sẽ xin nghỉ mấy ngày, nào ngờ cô lại đến thẳng đây. "Đóng phim làm sao quan trọng bằng sức khỏe của cậu được, tối qua cậu bị thương nhiều như vậy." "Toàn là vết thương ngoài da thôi, cảnh của tớ cũng không quan trọng." "Tớ thật sự phục cậu rồi đấy, sao lại không coi trọng sức khỏe của mình gì cả.

Mà nói đi cũng phải nói lại, sao sếp lại để cậu đến đây?" "Là tớ khăng khăng đòi đi." "Đúng rồi, cậu không giải thích một chút về mối quan hệ giữa cậu và sếp của chúng ta à?" Lê U Nhi nhìn Lãnh Yên Nhiên với vẻ mặt mờ ám.

Nếu là trước đây, Lãnh Yên Nhiên cũng không biết trả lời câu hỏi này thế nào.

Nhưng bây giờ cô và Diệp Việt đã nói rõ ràng, chính Diệp Việt cũng thừa nhận có chút thích cô.

Tuy chưa phát triển thành bạn trai bạn gái, nhưng hướng đi đã rõ ràng. "Anh ấy có chút thích tớ, tớ cũng có chút thích anh ấy." "Hai người là bạn trai bạn gái à?" "Chắc là chưa tính." "Thế thì cậu còn không thừa thắng xông lên đi, người đàn ông tốt như vậy mà bỏ lỡ thì có lúc cậu khóc đấy.

Tối qua dáng vẻ bá đạo của sếp thật sự quá đẹp trai, nhìn là biết anh ấy rất thích cậu rồi." "Cậu còn đóng phim gì nữa, cậu không biết địa vị của nhà họ Diệp ở thành phố A sao?

Gả vào đó là cậu thành mợ chủ nhà giàu rồi, mấy mụ phù thủy già cấp bậc như tối qua tuyệt đối không dám bắt nạt cậu." "Người ta có nói muốn cưới tớ đâu." "Thế thì cậu có thể chủ động để anh ấy cưới cậu, cậu ngốc à?" "U Nhi, tớ vẫn muốn tự mình cố gắng diễn xuất, đây là việc tớ thích." "Yên Nhiên, cậu đừng cho là tớ thực dụng, có nhiều chuyện cậu nên tìm hiểu cho rõ trước.

Nhà họ Diệp có cho phép một diễn viên bước vào cửa nhà họ không, nếu không cho phép thì cậu bắt buộc phải lựa chọn.

Bây giờ rất nhiều gia tộc lớn chọn con dâu rất nghiêm khắc, rất coi trọng nghề nghiệp của con gái." "U Nhi, tớ không nghĩ nhiều như vậy, tớ không muốn từ bỏ diễn xuất." Cô cũng không muốn hoàn toàn dựa dẫm vào đàn ông, tự mình có bản lĩnh thì mới không bị người khác xem thường. "Thật ra tớ thấy cậu có thể đừng mạnh mẽ như vậy, tiểu Yên Nhiên à." "Tớ chỉ không muốn đặt hy vọng vào người khác, tớ thấy dựa vào bản thân vẫn thực tế hơn." "Thôi được rồi, cũng đúng, Yên Nhiên của chúng ta là tuyệt nhất, sau này sẽ thành sao lớn." Lãnh Yên Nhiên tựa vào vai Lê U Nhi, "Cảm ơn cậu, U Nhi." Tính cô khá cô độc, từ nhỏ đã không có bạn bè đặc biệt thân thiết, giao tiếp với người xung quanh cũng rất nhạt nhẽo.

Lê U Nhi là người đầu tiên thân mật với cô như vậy, cô có thể mở lòng nói với cô ấy những chuyện riêng tư. "Ngốc quá đi." "U Nhi, chuyện của tớ và sếp hy vọng cậu giữ bí mật." "Nói thừa, tớ đương nhiên biết, chuyện này tuyệt đối không thể nói ra ngoài, nếu không sẽ có lời đồn đoán lung tung.

Nhưng mà, với tư cách là bạn thân của cậu, có phải tớ cũng có thể được ưu đãi gì đó không?" "Mơ đẹp đi, tớ còn chẳng có ưu đãi gì." "Ha ha, đùa với cậu thôi, còn chưa là gì của người ta mà đã biết suy nghĩ cho người ta rồi." "Cậu đừng có trêu tớ nữa." "Mau khai thật đi, hai người sống chung rồi phải không?" Lê U Nhi ép hỏi.

Sắc mặt Lãnh Yên Nhiên không khỏi đỏ lên, "Đừng nói bậy." "Chậc chậc, còn không thừa nhận, tớ nghe ra cả rồi, tối hôm qua, tớ nhớ sếp có nói, chúng ta về nhà thôi, hai người chắc chắn ở cùng nhau rồi." Nếu không sẽ không nói như vậy. "Cậu đừng nghĩ lung tung, anh ấy thấy tớ đáng thương nên mới cho tớ chuyển đến nhà anh ấy ở.

Anh ấy ở tầng hai, tớ ở tầng một, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, tớ dùng việc nhà để trừ tiền thuê." "Vậy nên cậu nói hai người là quan hệ chủ nhà và người thuê trọ." Lãnh Yên Nhiên gật đầu rất nghiêm túc, "Cậu hình dung rất đúng." "Điểm quan trọng nhất là, bây giờ chủ nhà và người thuê trọ nảy sinh tình cảm rồi." "U Nhi." "Được rồi, được rồi, da mặt mỏng như tờ giấy, như vậy sao mà ôm được đùi sếp." "Để xem sau này cậu có bạn trai, tớ sẽ xử lý cậu thế nào." Lê U Nhi nhìn Lãnh Yên Nhiên từ trên cao xuống, "Chỉ với chút bản lĩnh của cậu, đến lúc đó ai xử lý ai còn chưa chắc đâu." "Ở cùng cậu, tớ sẽ trở thành một cổ phiếu tiềm năng đủ tiêu chuẩn." Úy Lam nhìn thấy Lãnh Yên Nhiên xuất hiện cũng sững sờ một chút.

Lãnh Yên Nhiên lại lập tức đứng dậy, vô cùng vui vẻ nói: "Sư phụ, chuyện hôm qua thật sự cảm ơn chị." Lê U Nhi cũng cười nói: "Cảm ơn chị Úy." Úy Lam nhìn thấy vết thương trên cổ và mu bàn tay của Lãnh Yên Nhiên, không khỏi nghĩ đến bản thân lúc mới gây dựng sự nghiệp, cũng là như đi trên băng mỏng.

Cô lại có thêm vài phần thiện cảm với cô gái này. "Tôi cũng không làm gì, không sao là tốt rồi." "Vẫn phải cảm ơn chị, nếu không phải chị cung cấp manh mối quan trọng như vậy, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa." Úy Lam gật đầu, cùng trợ lý đi vào phòng hóa trang riêng của mình. * Nhà họ Chương.

Chương Quân về sớm, vừa vào nhà đã thấy cảnh tượng vỡ nát, bừa bộn khắp nơi, mấy bình hoa cổ mà ông ta quý nhất đều biến mất, ông ta không khỏi trợn tròn mắt: "Có chuyện gì vậy?" Người giúp việc không ai dám lên tiếng, tất cả đều cúi đầu dọn dẹp vệ sinh. "Tôi hỏi các người có chuyện gì vậy?

Sao từng người một lại giả câm với tôi?

Bà chủ đâu?" Chương Quân tức đến mức huyết áp sắp tăng vọt. "Lão gia, bà chủ đang nghỉ ngơi trên lầu, ông qua hỏi bà ấy đi ạ." Người giúp việc không dám nói lung tung.

Tối qua Khương Hồng đã cảnh cáo họ rồi, dám nói với Chương

Quân một chữ thừa, bà ta sẽ không tha cho họ.

Chương Quân đặt vali xuống, tức giận đùng đùng lên lầu tìm Khương Hồng.

Khương Hồng bây giờ căn bản không xuống giường nổi, cả người chỉ có thể nằm liệt trên giường. "Tôi đã nói không có chuyện gì thì đừng vào làm phiền tôi, các người không hiểu à?

Có phải không muốn làm nữa không?" Khương Hồng tưởng là người giúp việc đi vào, bực bội không chịu nổi.

Hôm qua bà ta bị xử tệ như vậy cũng không đến bệnh viện, bà ta không mất nổi mặt mũi đó, cuối cùng phải tìm một người bạn bác sĩ đến xử lý qua loa. "Sáng sớm đã nổi nóng như vậy, ai lại chọc giận bà rồi?" Khương Hồng nghe thấy tiếng của Chương Quân, không khỏi quay đầu lại, "Chồng ơi, sao anh lại về?" "Tôi mà không về thì còn không biết trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, rốt cuộc bà lại lén lút sau lưng tôi làm chuyện gì rồi?" Chương Quân hừ lạnh.

Cứ như bị cướp viếng thăm, đồ đạc có giá trị trong nhà đều bị đập vỡ.

Khương Hồng không lên tiếng. "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Chương Quân gầm lên. "Ông gầm cái gì với tôi, ông chỉ quan tâm đến mấy món đồ quý của ông thôi, tôi là vợ của ông, ông không hỏi xem tôi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì à?" Lúc này Chương Quân mới phát hiện trên mặt và cổ Khương Hồng có vết đỏ, giống như bị tát.

Chương 1648

Cả người tiều tụy không chịu nổi, như già đi mấy tuổi. "Còn cả trên người nữa, ông nhìn cho kỹ đi." Khương Hồng kéo tay áo lên.

Chương Quân nhíu mày, giọng nói miễn cưỡng dịu đi một chút, "Ai đánh bà?" "Còn ai nữa, con gái của ông giỏi giang rồi, dựa vào việc bám được người nhà họ Diệp, không biết trên dưới, hại anh trai mình vào tù, bây giờ còn muốn đánh chết tôi, cái thứ con bất hiếu này.

Lần sau mà tôi có cơ hội, nhất định phải khiến nó sống không bằng chết." "Còn tưởng thiếu gia nhà họ Diệp coi trọng nó thật, người ta chỉ đang đùa giỡn với nó thôi, một con vịt xấu xí mà cứ tưởng mình là thiên nga trắng, sau này bị người ta đùa giỡn thế nào cũng không biết." Chương Quân coi như đã hiểu ra, "Thiếu gia nhà họ Diệp làm?" "Ngoài cậu ta ra thì còn ai nữa." "Bà vừa nói là có ý gì?

Gì mà bám vào nhà họ Diệp?

Thiếu gia nhà họ Diệp thích Lãnh Yên Nhiên?" Khương Hồng nhìn bộ mặt vui mừng của Chương Quân, không khỏi dội gáo nước lạnh, "Thích cái gì, chẳng qua chỉ là hứng thú nhất thời thôi." Chương Quân có suy tính của riêng mình, lần trước nhà họ Diệp ra tay giúp giải quyết chuyện của Chương Viễn, ông ta còn tưởng chỉ vì Lãnh Yên Nhiên đã vào Thiên Duyệt Truyền Thông, bây giờ xem ra còn có nguyên nhân mà ông ta không biết.

Thiếu gia nhà họ Diệp lại thích Lãnh Yên Nhiên.

Con nhóc đó xem ra cũng có bản lĩnh, có thể được người ta yêu thích. "Khương Hồng, tôi đã bảo bà tiết chế lại một chút, đừng đi gây sự với Lãnh Yên Nhiên nữa, bây giờ thiếu gia nhà họ Diệp đang bảo vệ nó." Đồ đàn bà phá gia chi tử, lần này khiến ông ta tổn thất bao nhiêu tiền.

Nghĩ đến là thấy đau lòng. "Gì mà tôi đi gây sự với nó?" "Bà không đi gây sự với người ta, người ta lại có thể đến tận nhà đập phá ra thế này à." Vợ chồng bao nhiêu năm, Chương Quân rất rõ tính cách của Khương Hồng, vì Chương Viễn vào tù, bây giờ bà ta đang tìm mọi cách để trả thù Lãnh Yên Nhiên.

Chuyện này chắc chắn là do bà ta tự chuốc lấy.

Nếu không người ta sẽ không vô duyên vô cớ đến nhà gây sự.

Ánh mắt Khương Hồng có mấy phần né tránh, bà ta sẽ không nói cho ông ta biết, là bà ta đã bắt Lãnh Yên Nhiên đến đánh đập trước. "Chương Quân, bây giờ vợ của ông bị người ta đến tận nhà đánh ra thế này, ông lại có phản ứng như vậy, ông không làm gì sao?" "Bà muốn tôi làm gì, để tôi đánh tới nhà họ Diệp à?

Bà không muốn sống tôi còn muốn sống, tình hình lần trước và lần này còn chưa đủ để bà nhìn rõ sự thật sao?

Nhà họ Diệp căn bản không nể mặt bà.

Bà muốn cả nhà họ Chương cùng bà toi đời à?

Bà không chỉ có một đứa con trai, bà còn có một đứa con gái, Tiểu Mộng còn đang học ở nước ngoài, nếu nhà họ Chương sụp đổ, bà nghĩ xem con bé sẽ ra sao?" Nhắc đến con gái út, Khương Hồng cũng bình tĩnh lại một chút.

Con gái út là một người thông minh.

Đúng, bà ta không thể để con gái mất đi chỗ dựa.

Đợi con gái về, bà ta nhất định sẽ khiến bọn họ phải trả giá.

Chương Quân thấy bà ta đã nghe lọt tai, lại nói: "Bà mà có đầu óc một chút thì đừng đi chọc tức Lãnh Yên Nhiên nữa, chính bà cũng cảm thấy thiếu gia nhà họ Diệp bây giờ đang cưng chiều nó, bà là đồ ngốc à?

Lại đi đoạt người trong lòng của người ta." "Sao bà không thể đợi đến lúc nó thất sủng rồi hãy ra tay, sự chân thành của mấy công tử nhà giàu này duy trì được bao lâu, bà sống gần hết đời người, chẳng lẽ đến đạo lý đơn giản này cũng không hiểu à?" Khương Hồng bị Chương Quân thuyết phục, bà ta cũng cảm thấy mình làm việc có chút lỗ mãng, mọi chuyện đều chưa sắp xếp ổn thỏa đã vội vàng hành động. "Vậy tôi phải đợi bao lâu?" "Cái đó tôi làm sao biết được." Chương Quân nhíu mày.

Ánh mắt Khương Hồng lộ ra vẻ hung ác, vừa nghĩ đến cảnh tượng tối qua, bà ta lại cảm thấy trong lồng ngực có một cục tức, không lên không xuống được, cả người rất khó chịu.

Cả đời chưa có ai sỉ nhục bà ta như vậy, thật sự hoàn toàn không thể nhẫn nhịn. "Ông tìm thấy Yên Nhiên ở đâu?" "Hừ, con gái của ông bây giờ đã là diễn viên rồi, đang đóng phim đấy." "Đóng phim ở đâu?" "Bên phim trường." Chương Quân xoay người đi ra ngoài. "Này, ông vừa mới về, ông lại muốn đi đâu?" Chương Quân không nói gì, ông ta mà ở lại đây thêm một giây nữa, ông ta sẽ không nhịn được mà động thủ.

Khương Hồng tức đến mức ném chiếc đèn bàn trên tủ đầu giường đi, từng người một, đều bắt nạt lên đầu bà ta, thật quá đáng.

Chương Quân, ông là đồ đàn ông vong ân bội nghĩa, ông tưởng không có sự chống lưng của nhà mẹ đẻ tôi, ông có thể đi đến ngày hôm nay sao?

Có chút tiền rồi, liền bắt đầu lạnh nhạt với bà ta.

Buổi trưa lúc Lãnh Yên Nhiên đang nghỉ ngơi ở phim trường, đột nhiên có người đến nói, bố cô đến tìm.

Lê U Nhi kéo Lãnh Yên Nhiên lại, "Là ông bố cặn bã của cậu à?" "Chắc là vậy." Lãnh Yên Nhiên không biết ông ta đến tìm mình lại có chuyện gì.

Nhưng không khó đoán, hôm qua họ làm nhà họ Chương ra nông nỗi đó, ông ta không thể không có động tĩnh gì được. "Đừng đi, cứ ở trong đoàn phim đi, tớ không tin ông ta dám xông vào làm gì cậu, không được thì chúng ta gọi điện cho sếp ngay bây giờ, để anh ấy đến xử lý." Lê U Nhi nói.

Lãnh Yên Nhiên lắc đầu, cô không muốn chuyện gì cũng phiền đến Diệp Việt.

Từ khi quen biết đến nay, cô đã gây cho anh quá nhiều phiền phức, cơ bản chuyện nào cũng dựa dẫm vào anh.

Anh là người có công việc bận rộn, chuyện gì cũng để anh lo lắng, cô cảm thấy áy náy.

Chuyện mình có thể giải quyết, cô vẫn hy vọng tự mình làm. "Yên tâm, ông ta không dám làm gì tớ đâu, ông ta không giống Khương Hồng." Nếu nói Khương Hồng là một người đàn bà chanh chua, thì Chương Quân là một kẻ ngụy quân tử, rõ ràng ghê tởm không chịu được nhưng vẫn giả vờ làm một người cha hiền.

Dù có muốn động thủ, ông ta cũng sẽ tìm một nơi không ai nhận ra họ để làm lén.

Ban ngày ban mặt đến tìm cô, lại còn ở gần phim trường, ông ta tuyệt đối sẽ không động thủ, ông ta còn cần cái mặt của mình. "Không được, cậu không được đi." Cảnh tượng đáng sợ tối qua vẫn còn trong đầu Lê U Nhi. "U Nhi, không sao đâu, tớ qua xem ông ta nói gì, nếu không tớ sẽ không được yên ổn, ông ta sẽ cứ đến làm phiền tớ mãi." "Vậy tớ đi cùng cậu nhé, mẹ tớ hình như có làm ăn với nhà họ Chương, nếu ông ta muốn gây bất lợi cho cậu, tớ cũng có thể trấn áp được ông ta." "Được thôi." "Yên Nhiên, ở bên này." Chương Quân thấy người, vui vẻ vẫy tay.

Lê U Nhi nhướng mày, cười vui vẻ như vậy, xem ra không giống đến gây sự.

Chương 1649

"U Nhi, cậu cứ ở đây đợi tớ đi, tớ qua nói chuyện với ông ta một chút." "Vậy được thôi." "Yên Nhiên, mau lại đây, xem ba mang đồ ăn cho con này." Lãnh Yên Nhiên lạnh mặt, nhìn bộ dạng giả tạo của Chương Quân chỉ cảm thấy ghê tởm, "Con ăn rồi." "Con bé này, ba nghe nói cơm hộp của đoàn phim không ngon, ba mang nhiều đồ ăn ngon cho con này.

Con thật có tiền đồ, nhanh như vậy đã bắt đầu đóng phim rồi, ba cảm thấy tự hào về con." "Con đã nói con không cần." Lãnh Yên Nhiên đưa tay ra chặn, hộp cơm trong tay Chương Quân rơi xuống đất.

Sắc mặt Chương Quân có mấy phần khó coi, nhưng rất nhanh ông ta lại khôi phục vẻ mặt tươi cười, "Yên Nhiên, dù sao ba cũng là ba của con, chuyện quá khứ ba thừa nhận là ba có lỗi với con, lúc đó ba còn trẻ, nông nổi, căn bản không có khả năng nuôi con.

Nếu con được nuôi ở bên cạnh ba, nói không chừng còn phải chịu nhiều khổ hơn.

Nhưng không sao rồi, bây giờ ba đón con về, tuyệt đối là thật lòng." Không có khả năng nuôi thì có thể vứt bỏ tùy tiện sao?

Lãnh Yên Nhiên khinh bỉ. "Con đã nói rồi, con sẽ không về cái nhà đó." "Được, ba biết con ghét nhà họ Chương, con không về nhà đó cũng được, nhưng ba vẫn luôn là ba của con, điểm này dù thế nào cũng không thể thay đổi." Lãnh Yên Nhiên kỳ quái nhìn chằm chằm Chương Quân, không biết từ lúc nào ông ta lại trở nên dễ nói chuyện như vậy.

Thái độ của ông ta đối với cô thay đổi một trăm tám mươi độ, điều này rất không bình thường.

Cô đã phế Chương Viễn, còn khiến Chương Viễn ngồi tù, hôm qua lại đến tận nhà đập phá nhà họ Chương, đánh vợ ông ta một trận, theo lý mà nói, thái độ của ông ta đối với cô không nên như thế này. "Chương Quân, rốt cuộc ông muốn có được gì từ tôi?" "Con nói gì vậy, Chương Viễn không phải con ruột của ba, con mới là con gái ruột của ba, giữa hai đứa, ba đương nhiên chọn con rồi, cái này còn phải hỏi sao?

Chương Viễn thật sự thiếu giáo dục, để nó vào đó ở vài năm cũng tốt." "Tối qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Có phải dì Hồng của con bắt nạt con không?" Lãnh Yên Nhiên vén tay áo lên, trên cánh tay trắng nõn toàn là những vết thương đáng sợ, "Vợ của ông bản lĩnh lớn lắm, trói tôi về nhà, đánh một trận tàn nhẫn." Chương Quân vừa nhìn thấy vết thương trên người Lãnh Yên Nhiên liền biết đại khái, Khương Hồng trả thù Lãnh Yên Nhiên, chọc giận Diệp Việt, Diệp Việt mới đập phá nhà họ Chương. "Thì ra là vậy, yên tâm, ba sẽ nói chuyện tử tế với dì Hồng của con, lần sau nếu xảy ra chuyện như vậy, con cứ gọi điện cho ba, ba sẽ làm chủ cho con." "Chuyện của tôi không phiền ông quan tâm, sau này đừng đến tìm tôi nữa, ông nói với Khương Hồng, tốt nhất đừng đến gây sự với tôi, cũng đừng đi làm phiền mẹ tôi.

Tôi đây chỉ có một cái mạng quèn, dồn tôi vào đường cùng, tôi sẽ cùng bà ta chết chung." Chương Quân sững sờ một chút, trên người đứa con gái này luôn mang một luồng khí u ám, không hề đáng yêu chút nào.

Nhưng tính cách cứng cỏi này lại khá tốt. "Con còn trẻ, đừng động một chút là nói đến chết.

Thiếu gia nhà họ Diệp đã quan tâm đến con, con cứ đối xử tốt với cậu ta, ba biết những năm qua con đã chịu không ít khổ cực, chỉ cần con gả vào nhà họ Diệp, sau này sẽ được hưởng phúc." Chẳng trách hôm nay thái độ tốt như vậy.

Thì ra là biết quan hệ của cô và Diệp Việt không tầm thường, muốn từ nhà họ Diệp mưu lợi. "Tôi và nhà họ Diệp không có quan hệ gì hết, không thể gả vào nhà họ Diệp." "Gả hay không không quan trọng, dù sao bây giờ thiếu gia Diệp đang cưng chiều con, con phải biết tự mình nắm bắt thời cơ, đừng quá cứng nhắc, nhà họ Diệp không phải gia đình bình thường, chỉ cần theo thiếu gia Diệp, con sẽ không thiếu thốn gì đâu." Theo thiếu gia Diệp, đây là ý khuyến khích cô đi làm tình nhân sao?

May mà không hề có một chút hy vọng nào đối với người cha này, nếu không nghe thấy lời này chắc phải đau lòng chết mất.

Có người cha nào lại khuyến khích con gái mình đi làm chuyện như vậy.

Lê U Nhi nói không sai.

Đây chính là một ông bố cặn bã.

Lãnh Yên Nhiên không lên tiếng, Chương Quân tưởng cô đã nghe lọt tai, tiếp tục nói: "Nghề nghiệp hiện tại của con cũng không ổn định, đều là ăn cơm tuổi trẻ, cho dù con nổi tiếng rồi, già đi không diễn được vai chính nữa cũng không kiếm được nhiều tiền, hơn nữa sự nghiệp lên xuống thất thường, không chắc là có thể nổi tiếng được." Nói đi nói lại.

Chẳng phải cũng chỉ có một ý: Phải ôm chặt đùi của Diệp Việt, tuyệt đối không thể bỏ lỡ cơ hội. "Chuyện của tôi tự tôi sẽ lo, thưa ông Chương, chuyện này không liên quan đến ông đâu nhỉ." "Yên Nhiên, sao lại không liên quan, ba là ba của con, ba tin con cho ba thêm một chút thời gian, con nhất định sẽ hiểu được tấm lòng của ba."

"Con phải tin ba, tài sản của nhà họ Chương có một nửa là của con, con cũng cần một hậu thuẫn vững chắc, nhà họ Chương lớn mạnh, đối với con là trăm lợi không một hại." Tài sản của nhà họ Chương.

Lãnh Yên Nhiên chưa bao giờ muốn, cô cũng sẽ không tin, Chương Quân sẽ chia tài sản của nhà họ Chương cho cô.

Nếu ông ta hào phóng như vậy, trước đây đã không tiếc tiền cho cô để chữa bệnh cho mẹ. "Thưa ông Chương, tôi nói lần cuối cùng, đối với tất cả những gì ông nói, tôi đều không có hứng thú, tài sản của ông ông cứ giữ lại cho mình đi." "Con là con gái của ba, cho dù ba chết đi, tài sản của ba cũng có một phần của con, dù con có muốn hay không, đây là sự thật không thể thay đổi." "Con có thể không biết, nhà họ Chương những năm nay không bằng trước đây, dì Hồng và Chương Viễn của con khá hoang phí, em gái con cũng còn đang đi học, con là người thừa kế thích hợp nhất, đây cũng là nguyên nhân ba tìm con về." "Ông không đùa đấy chứ, ông tìm tôi về làm người thừa kế, ông coi tôi là đồ ngốc à?

Lời như vậy mà cũng tin được." Cô học không phải ngành quản lý, cũng không có bản lĩnh đó, làm sao có thể quản lý công ty của nhà họ Chương.

Hơn nữa cô vẫn luôn tin rằng, nhà họ Chương không thể giao công ty vào tay cô. "Con không biết không sao, sau này ba sẽ dạy con, con muốn theo đuổi ước mơ của mình cũng không sao, ba còn có thể chống đỡ được vài năm, đợi đến lúc con không muốn làm diễn viên nữa, con quay về giúp ba." "Ba nói nhiều như vậy, chỉ là muốn nói cho con biết, ba luôn coi con là người nhà họ Chương, con cũng phải có ý thức này, chúng ta phải giữ lấy những thứ thuộc về chúng ta." "Để chứng minh thành ý của ba, Yên Nhiên, nếu con không muốn làm diễn viên nữa, con cứ đến tìm ba bất cứ lúc nào, ba sẽ sắp xếp cho con vào công ty, chức vụ tùy con chọn, ba cũng sẽ cho người hướng dẫn con."

"Đối với chuyện của mẹ nuôi con, ba cũng nghĩ thông rồi, một mình bà ấy nuôi con lớn bao nhiêu năm, thật sự không dễ dàng, sau này nếu cần gì ba sẽ giúp đỡ." "Trước đây không giúp cũng là vì trong lòng rất tức giận, con là con gái ruột của ba, nhưng con lại một lòng nhớ đến bà ấy, vì bà ấy mà ngay cả nhà cũng không về, con cứ coi như ba đang ghen đi." Lãnh Yên Nhiên trong lòng cười lạnh, nói còn hay hơn hát, ông ta có mấy phần thiên phú về diễn xuất.

Chắc chắn là cô được ông ta chân truyền rồi.

Chương Quân từ trên người lấy ra một tấm thẻ ngân hàng, "Trong thẻ ngân hàng này có 2 triệu, con cầm lấy tiêu tùy ý, trời lạnh rồi, mua thêm cho mình ít quần áo, đừng để bị lạnh." "Tôi không cần." "Cầm đi, đừng giận dỗi với ba nữa, chuyện trước đây ba xin lỗi con." Chương Quân cưỡng ép nhét vào tay Lãnh Yên Nhiên.

Lãnh Yên Nhiên rất không quen, cô có thể khẳng định Chương Quân không hề xem cô là con gái, nhưng vừa lấy lòng, vừa nói lời tâm phúc, lại vừa tặng thẻ ngân hàng, cô thật sự không thích ứng nổi.

Phong cách thay đổi quá nhanh.

Cô suy nghĩ một chút, vẫn nhận lấy, không cần phải làm khó tiền bạc. "Còn cái này, cầm lấy, đây là mỹ phẩm ba đi công tác chuyên mua cho con, con ở tuổi này, chính là tuổi chăm chút ăn diện, đừng vì tiết kiệm tiền mà không nỡ đầu tư." Lãnh Yên Nhiên nhìn qua, là một bộ mỹ phẩm của thương hiệu lớn quốc tế, cô nhận ra là vì quảng cáo rầm rộ khắp nơi.

Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo.

Chắc là muốn cô ăn diện xinh đẹp một chút, để đi ôm đùi đàn ông đây mà. "Con bé này, đừng dùng ánh mắt đó nhìn ba, chúng ta là cha con, đánh gãy xương vẫn còn liền gân, sau này con sẽ hiểu." "Chương Quân, rốt cuộc ông muốn thế nào?" "Ba muốn thế nào, không phải ba đã nói rất rõ rồi sao." Chương Quân cười nói. "Tin rằng sau này con sẽ hiểu." Chương Quân giơ tay lên định vỗ vai Lãnh Yên Nhiên.

Lãnh Yên Nhiên kịp thời né tránh, Chương Quân cũng không tức giận, hôm nay ông ta tỏ ra rất kiên nhẫn, "Con như vậy rất giống mẹ con." "Mẹ tôi?" Nhắc đến người vợ trước đã chết hơn hai mươi năm, Chương Quân thở dài một tiếng, "Đúng, mẹ ruột của con, tính cách của bà ấy cũng bướng bỉnh như con, không thích gần gũi với người khác." Đối với người mẹ ruột đó, Lãnh Yên Nhiên không có chút ấn tượng nào, nghe ông ta nhắc đến như vậy, vẫn không khỏi có mấy phần khó chịu. "Bà ấy cũng là một người phụ nữ kiên cường, trong hoàn cảnh khó khăn như vậy đã sinh con ra, chỉ tiếc là lúc đó điều kiện của chúng ta quá kém, bà ấy còn vì thế mà mất mạng, nếu bà ấy không chết, gia đình ba người chúng ta chắc chắn vẫn đang sống hạnh phúc bên nhau." "Thôi, đừng nói những chuyện này nữa, tôi phải vào đoàn phim đóng phim rồi." "Vậy con tự chú ý sức khỏe, đừng chặn số của ba nữa, dù sao cũng là cha con, xa cách bao nhiêu năm, cần có thời gian để tìm hiểu nhau hơn." Lãnh Yên Nhiên không để ý, đi thẳng về phía đoàn phim.

Chương Quân cũng lái xe đi. "Đồ mà ông bố cặn bã của cậu tặng à?" Lê U Nhi hỏi.

Chương 1650

"Không biết đang giở trò quỷ gì, tóm lại không phải có ý tốt." "Thẻ ngân hàng cũng là ông ta đưa?" "Ừm." 2 triệu, lúc đó cô không phải chưa từng cầu xin ông ta cho mượn 50 vạn, nhưng ông ta không chịu ra tay giúp đỡ.

Bây giờ lại hào phóng, một lúc vung ra 2 triệu.

Không phải cô có lòng dạ hẹp hòi, cô quyết định sẽ đến ngân hàng kiểm tra, xem rốt cuộc có nhiều tiền như vậy ở bên trong không.

Nếu thật sự có, cô sẽ tiếp tục dùng nó để chữa bệnh cho mẹ, đây là món nợ của Chương Quân, ông ta bỏ tiền ra là điều đương nhiên.

Cô sẽ không tùy hứng, cao ngạo mà từ chối. "Tớ vừa quan sát cách ông ta nói chuyện với cậu, cảm giác cũng không tệ như cậu nói, cả người cười toe toét, cảm giác tính tình rất tốt." "Hôm nay ông ta thật sự như biến thành người khác, trước đây không như vậy." Trước đây cô tùy tiện nói hai câu, ông ta đã có thể tức giận.

Huống chi hôm nay cô cứ gọi ông ta là ông Chương, ông ta cũng không tức giận.

Hoàn toàn không quen.

Nhưng phần lớn chắc không thoát khỏi liên quan đến Diệp Việt. "Vậy thì chắc chắn có mưu đồ." "Ừm." Nhưng hôm nay cô lại xác định được một chuyện, Chương Quân thật sự không có tình cảm gì với Khương Hồng, mỗi lần nhắc đến bà ta, cảm giác đều có một sự chán ghét bên trong.

Hôm nay đến tìm cô, càng không có một chút trách móc nào.

Đôi vợ chồng này rốt cuộc đang giở trò quỷ gì.

Kệ đi, cô chuẩn bị tối về hỏi Diệp Việt, đầu óc anh ấy nhanh nhạy, biết đâu có thể cho cô câu trả lời.

Nghĩ đến Diệp Việt, tâm trạng của Lãnh Yên Nhiên lập tức tốt lên.

Sáng nay lúc đưa cô đến, anh nói tối sẽ đến đón cô.

Chỉ còn vài tiếng nữa là được gặp anh rồi. "Lãnh Yên Nhiên, cậu đang nghĩ đi đâu vậy?

Vẻ mặt ngây ngất thế kia." "Khụ khụ, tớ không nghĩ gì cả." "Cái đồ mê trai này, chắc chắn là đang nghĩ đến sếp rồi, vừa nãy khóe miệng cong lên như thế nào cơ chứ." "Cậu đừng nói nữa." "Yên tâm, yên tâm, tớ rất hiểu mà, thiếu nữ nào mà chẳng mơ mộng, con gái khi yêu đều như vậy cả." "Lê U Nhi." Lãnh Yên Nhiên vỗ vào vai Lê U Nhi. "Được rồi, được rồi, không nói cậu nữa, chúng ta mau vào đoàn phim đi, đừng để đạo diễn tìm chúng ta." Lê Du Nhi tự mình lái xe tới, biết Diệp Việt sẽ đến đón Lãnh Yên Nhiên nên cô ấy đã đi trước.

Lãnh Yên Nhiên vừa ra khỏi đoàn phim đã thấy xe của Diệp Việt đậu ở đó.

Thấy còn có rất nhiều người, cô vội vàng gọi điện cho Diệp Việt, bảo anh lái xe đến một góc khuất để đợi.

Lúc Lãnh Yên Nhiên lên xe, cô phát hiện sắc mặt Diệp Việt có hơi đen, cô biết là hành động vừa rồi của mình đã làm anh không vui.

Với tính cách của anh, cô bằng lòng cúi đầu trước. "Sếp, em biết em sai rồi, em chỉ không muốn gây ra hiểu lầm, trong đoàn phim nhiều người lắm lời." "Ủa, thơm quá, là hoa à?" Lãnh Yên Nhiên quay đầu tìm kiếm, thấy trên ghế sau có một bó hoa tươi màu trắng rất lớn, rất đẹp, chỉ là cô không gọi được tên. "Sếp, đây là hoa tặng em sao?" "Vốn định tặng cô, nhưng bây giờ không muốn tặng nữa." Diệp Việt kiêu ngạo nói.

Lãnh Yên Nhiên đã sớm quen với dáng vẻ này của anh, cô nhoài người qua, ôm thẳng bó hoa vào lòng, hít một hơi thật sâu. "Thơm thật." "Không nói là cho cô." "Là của em thì chính là của em, vứt đi thì tiếc lắm, vẫn là cho em thì thực tế nhất." Lãnh Yên Nhiên ôm chặt không buông, cô rất thích, đây là lần đầu tiên cô nhận được hoa, lại còn đẹp như vậy, cô không nỡ buông tay.

Diệp Việt thấy Lãnh Yên Nhiên gần như vùi cả đầu vào bó hoa, không nhịn được mà cong môi. "Cô chưa từng nhận được hoa bao giờ à?" "Ai nói, hồi nhỏ em nhận được rồi." Cô nhớ hồi tiểu học, có một cậu bạn mập mạp bẻ một bông hồng trong vườn trường rồi lén nhét vào ngăn bàn của cô, kết quả bị cô giáo phát hiện, cậu bạn mập đó bị phạt đứng suốt cả buổi sáng.

Cô áy náy vô cùng.

Sắc mặt Diệp Việt đột nhiên sa sầm, bực bội nói: "Thế mà cô còn nói mình là một cô gái trong sáng không thể trong sáng hơn, lại tùy tiện nhận hoa của đàn ông." "Anh đang ghen à?" Lãnh Yên Nhiên cười rạng rỡ nhìn Diệp Việt. "Có cần thiết không?" Lãnh Yên Nhiên ôm hoa cười phá lên. "Cô còn cười thử xem." "Định ném tôi ra ngoài à?

Có cần tôi giúp anh mở cửa sổ không?" "Lãnh Yên Nhiên!" "Được rồi, được rồi, sếp, đừng có hỉ nộ vô thường nữa, anh dừng xe ở ngã tư phía trước một lát đi." "Cô muốn làm gì?" "Lát nữa anh sẽ biết thôi." Xe vừa dừng lại, Lãnh Yên Nhiên đã lao ra ngoài, một phút sau thì mặt mày ủ rũ quay về.

Diệp Việt hỏi: "Ai bắt nạt cô à?" "Nhân dân tệ bắt nạt tôi." Lãnh Yên Nhiên bực bội phồng má.

Cái bình hoa rẻ nhất cũng hơn 100 tệ, lại còn là bằng thủy tinh nữa chứ.

Sao không đi cướp ngân hàng luôn đi.

Coi tiền của người khác là gió thổi tới chắc?

Diệp Việt lại liếc nhìn nơi cô vừa lao vào, hình như đó là một cửa hàng bán bình hoa. "Cô muốn mua bình hoa?" "Đúng vậy, anh không biết nó đắt thế nào đâu, em chọn cái bình thường nhất mà cũng hơn 100 tệ, tưởng ai cũng là kẻ ngốc lắm tiền chắc?" Lần đầu tiên nhận được hoa, cô muốn cắm chúng vào bình, không ngờ chi phí cho một cái bình hoa lại cao như vậy, cô vẫn nên ôm về đặt ở đầu giường thì hơn.

Diệp Việt xoa trán, anh lười nói cho cô biết bó hoa này đã tốn hơn 1000 tệ rồi, nói ra chắc cô gái này sẽ chửi anh lãng phí tại chỗ mất.

Đối với tính cách yêu tiền này của cô, cũng chẳng ảnh hưởng gì, anh cũng lười thay đổi, thực ra cũng khá đáng yêu. "Không muốn mua thì thôi, ở nhà có rất nhiều bình hoa." "Có sao?" "Có." "Vậy thì tốt quá, không cần mua nữa, tiết kiệm được một khoản tiền." Vừa về đến nhà, Lãnh Yên Nhiên liền đi tìm ba cái bình hoa, cắm đầy cả ba.

Diệp Việt nhìn cách cô cắm hoa mà có chút cạn lời, anh bước tới điều chỉnh lại một chút.

Ánh mắt Lãnh Yên Nhiên lập tức sáng lên, "Sao cảm giác đẹp hơn của em cắm lúc nãy nhiều vậy?" "Cắm hoa là cả một nghệ thuật, cái này phải học." "Sếp, màu trắng và màu xanh này đều là cùng một loại hoa sao?" "Ừm, cát cánh trắng và cát cánh xanh." "Em chưa từng thấy bao giờ, bó lớn như vậy, bao nhiêu tiền thế ạ?" "Hỏi nhiều làm gì?" "Nếu đắt quá thì em nghĩ anh cứ tặng thẳng nhân dân tệ cho em là được, dù sao mục đích cũng như nhau cả, đều là dỗ em vui mà." Diệp Việt quay đầu đi, lười nói chuyện với Lãnh Yên Nhiên. "Sếp, anh đừng có vẻ mặt ghét bỏ như thế, em nói thật lòng đấy." "Tình thú là gì cô có hiểu không?" "Em không hiểu, em đi nấu cơm đây." Lãnh Yên Nhiên vào bếp, chưa đầy một phút lại đi ra, "Sếp, anh đói không?

Chương 1651

Có muốn em làm chút gì cho anh lót dạ trước không?" Anh đối xử tốt với cô, Lãnh Yên Nhiên cũng muốn cố gắng đối xử tốt với anh.

Diệp Việt lắc đầu: "Không cần đâu, nếu cô cần giúp gì thì cứ nói." Đã là người mình thích thì mình nên chia sẻ công việc với cô ấy, chứ không phải ngồi hưởng thành quả lao động của cô ấy. "Anh thật sự muốn giúp em à?" "Cô nghĩ tôi nói đùa chắc?" "Vậy được, anh vào giúp em rửa rau đi." Diệp Việt đi vào, Lãnh Yên Nhiên không chút khách khí, đưa thẳng những loại rau cần rửa cho anh.

Sau đó cô đứng một bên thái thịt, một lúc sau quay lại, cô phát hiện ai đó sắp vò nát cả mớ rau cải xanh mơn mởn rồi. "Sếp, làm ơn nhẹ tay một chút, em bảo anh rửa chứ không phải bảo anh vò." "Có khác nhau à?" Lãnh Yên Nhiên cạn lời, "Nhẹ thôi, rửa sạch đất bẩn trên lá là được rồi." Quả nhiên là đại thiếu gia ngậm thìa vàng từ bé, cái gì cũng không biết làm.

Nhưng Lãnh Yên Nhiên lại rất kiên nhẫn, anh có lòng như vậy là cô đã mãn nguyện rồi, dù sao cũng không trông mong anh sau này có thể trở thành đầu bếp giỏi. "Sếp, anh rửa rau xong thì bóc cho em mấy tép tỏi nhé." "Ừm." "À đúng rồi, rửa thêm một ít ngò nữa." "Ừm." "Đúng rồi, giúp em lấy tương đậu trong tủ lạnh ra." Diệp Việt ngẩng đầu nhìn Lãnh Yên Nhiên, đúng là biết sai người thật, vừa rửa rau vừa bóc tỏi, lại còn phải làm chân chạy vặt nữa. "Nhanh lên, em sắp xào rau rồi." "Ngay đây." "Tới rồi đây." "Được rồi, anh có thể ra ngoài được rồi, em chuẩn bị xào rau đây." "Cô nhìn tôi làm gì?" Diệp Việt nhìn chằm chằm vào tay Lãnh Yên Nhiên, mu bàn tay cô đỏ ửng, anh không nhịn được mà kéo tay cô, quả nhiên rất lạnh, đó là do bị cóng.

Lãnh Yên Nhiên mặt đỏ bừng, "Sếp, em thái thịt xong chưa rửa tay." "Có phải rất lạnh không?" Lãnh Yên Nhiên thấy sống mũi cay cay, rụt tay lại, "Không lạnh, thái rau thì lạnh gì chứ, anh mau buông tay em ra, tay em dính dầu mỡ." "Sau này chúng ta vẫn nên ra ngoài ăn đi, nấu cơm khá là khổ." Diệp Việt nhớ ra cô gái này thể chất hàn, hay bị lạnh chân gì đó.

Thịt lấy từ trong tủ lạnh ra, rã đông xong có hơi lạnh là chuyện bình thường. "Không cần đâu, em làm là được rồi, nhanh nhanh, ra ngoài đi." "Ừm." Diệp Việt vừa ra ngoài, chuông cửa nhà đã vang lên.

Anh còn chưa kịp ra mở cửa, tiếng ổ khóa được mở ra vang lên, ngay sau đó là người ba mặt mày nghiêm nghị và cậu em trai xuất hiện ở cửa.

Diệp Việt nhíu mày, "Sao hai người lại đến đây?" "Thằng nhóc thối, ba đến đây còn cần lý do sao?" "Mẹ con đâu?" Diệp Việt nhìn ra sau lưng họ, kết quả không thấy bóng dáng mẹ mình đâu.

Dù thế nào đi nữa, cũng phải là mẹ anh xông đến cửa trước mới đúng, sao lại dẫn cả ba và em trai tới đây. "Cả ngày cứ tơ tưởng đến phụ nữ nhà người ta thì ra thể thống gì?" Diệp Tử Hạo hừ lạnh. "Ba, ba yên tâm, con tuyệt đối không tranh phụ nữ với ba đâu." "Bảo mẫu nhỏ của con đâu, không có chút lễ phép nào, không biết có trưởng bối đến à?" Diệp Tử Hạo không thấy cô gái trong lời Mễ Nặc. "Ba, cô ấy đang xào rau, bật máy hút mùi nên có thể hơi ồn." Xào rau à, cũng đảm đang đấy chứ?

Chỉ không biết tài nấu nướng thế nào. "Hai chúng ta ăn cơm ở đây, đi làm thêm món đi." Diệp Tử Hạo nói một cách hiển nhiên, cứ như ở nhà mình vậy.

Nhà của con trai, chẳng phải cũng là nhà mình sao.

Khóe miệng Diệp Việt giật giật, trong lòng càng thêm bất bình, hóa ra đến đây là để ăn chực.

Lúc anh về nhà, ba toàn gọi đồ ăn ngoài cho anh, giờ lại mặt dày đến đây ăn chực?

Càng nghĩ càng tức. "Ngây ra đó làm gì?

Món ba thích ăn con không biết sao?

Cần ba đọc tên món ăn cho con à?" "Ba, cứ ăn tạm đi." Bàn tay thái rau của cô nhóc kia vừa rồi đã lạnh đến đỏ ửng, anh không muốn để cô làm thêm món nữa. "Ăn tạm?" Diệp Tử Hạo âm dương quái khí thốt ra hai từ.

Diệp Việt mặt mày đưa đám, "Được rồi." Vừa nói, anh vừa hung hăng lườm Diệp Mộ một cái, Diệp Mộ nhún vai, cậu cũng rất bất lực mà.

Tan làm đã bị lôi đến đây, cậu còn có cách nào nữa đâu.

Cậu thật sự không cố ý đến ăn chực.

Diệp Việt đành phải đi vào bếp, Lãnh Yên Nhiên thấy anh thì cười, "Sếp, anh đói rồi à?

Đợi chút nhé, sắp xong rồi." "Yên Nhiên, có người đến nhà chúng ta, chúng ta phải làm thêm mấy món nữa." "Ai đến vậy?" "Ba và em trai tôi." "Nhanh vậy sao?" Lãnh Yên Nhiên buột miệng.

Cô biết người nhà Diệp Việt đã biết sự tồn tại của cô, nhất định sẽ đến, chỉ là không ngờ lại đến nhanh như vậy, cô không có chút chuẩn bị nào. "Không sao đâu, họ chỉ đến ăn cơm thôi, làm thêm ba món nữa là được, không cần quá phức tạp, bình thường chúng ta làm thế nào thì cứ làm thế đó." "Em không… biết phải làm món gì." Lãnh Yên Nhiên căng thẳng đến nỗi nói không rành mạch.

Diệp Việt thấy dáng vẻ đáng thương của cô thì thấy thật buồn cười, hai tay nhẹ nhàng đặt lên vai cô, "Đừng căng thẳng, không sao đâu, anh vào phụ em." "Chân em mềm nhũn cả rồi, ba anh có dữ không?

Em trai anh có dễ nói chuyện không?" Dữ?

Hình như cũng có thể nói như vậy, trong mắt ba, chỉ có mẹ là người phụ nữ duy nhất đáng để ông dịu dàng đối đãi, còn những người khác, đừng hòng ông cho sắc mặt tốt.

Nhưng Diệp Việt chắc chắn sẽ không nói thật, nếu không cô gái này nhất định sẽ đứng không vững, "Ba anh rất hiền, em trai anh là người rất dễ nói chuyện, tính tình rất tốt, em yên tâm." "Thật không?" "Đương nhiên rồi." Diệp Việt nói dối không đỏ mặt, tim không đập nhanh. "Vậy thì tốt rồi." "Cho nên em không cần lo lắng, nghĩ xem còn phải làm món gì nữa?" "Họ có ăn được cay không?" "Được." Lãnh Yên Nhiên suy nghĩ một lúc, không thể để người ta đợi quá lâu, thế là quyết định làm mấy món đơn giản một chút, "Vậy làm món thịt luộc Tứ Xuyên, thịt heo xào Tứ Xuyên, và trứng xào cà chua đi, những thứ này trong tủ lạnh đều có nguyên liệu, sếp vẫn vào rửa rau giúp em nhé." "Ừm." Lãnh Yên Nhiên tay chân nhanh nhẹn, 20 phút đã làm xong ba món này.

Diệp Việt bưng thức ăn ra bàn ăn, ba và em trai anh rất tự giác, đã sớm ngồi chờ bên bàn ăn.

Còn nói không phải chuyên đến ăn chực, cái dáng vẻ tích cực này cũng không còn lời nào để nói.

Tưởng anh không biết chút tâm tư nhỏ của họ chắc?

Lãnh Yên Nhiên lề mề bưng hai món cuối cùng ra, Diệp Việt chủ động nhận lấy, sau đó giới thiệu: "Ba, em trai, đây là Lãnh Yên Nhiên." Lãnh Yên Nhiên chỉ liếc nhìn Diệp Tử Hạo một cái đã bị dung mạo của ông làm cho ngây người, trông ông chỉ như người hơn ba mươi tuổi, cử chỉ toát ra khí chất của người ở địa vị cao, đặc biệt có phong thái.

Nhất là đôi mắt dài hẹp, Diệp Việt hoàn toàn thừa hưởng từ ông.

Diệp Việt kéo nhẹ tay Lãnh Yên Nhiên, hạ giọng nói: "Yên Nhiên, chào người đi." Lãnh Yên Nhiên lúc này mới phản ứng lại, vội vàng nói: "Chào bác ạ, chào… em." Diệp Tử Hạo liếc nhìn Lãnh Yên Nhiên, mắt nhìn kiểu gì vậy, trông cũng bình thường, không có gì đặc sắc.

Giám định hoàn tất.

Chương 1652

"Ừm." Diệp Tử Hạo đáp lời.

Diệp Mộ mỉm cười, cử chỉ lịch thiệp như một quý tộc châu Âu, "Chị Nhiên, em tên là Diệp Mộ, chị có thể gọi em là Tiểu Mộ." "Chào Tiểu Mộ." Diệp Việt lúc này mới nhận ra mình chưa nói tên em trai cho Lãnh Yên Nhiên biết. "Mọi người ngồi xuống ăn cơm đi." "Yên Nhiên, ngồi đi." Diệp Việt ấn Lãnh Yên Nhiên ngồi xuống.

Lãnh Yên Nhiên biết thân phận của Diệp Tử Hạo, lần đầu tiên ăn cơm với một nhân vật lớn như vậy, cô thật sự rất căng thẳng, tay cầm đũa cũng có phần run rẩy.

Cô không ngừng tự nhủ trong lòng, nhưng vẫn không thể kiềm chế được sự căng thẳng này. "Tôi trông đáng sợ lắm sao?" Diệp Tử Hạo đột nhiên hỏi. "Không có ạ." "Ba." Diệp Việt có chút lấy lòng gọi.

Đối với con gái, có thể dịu dàng một chút được không, họ quen với cách nói chuyện của ông thì không sao, Lãnh Yên Nhiên lần đầu gặp ông, sao mà thích ứng nổi. "Vậy cô run cái gì?" Lãnh Yên Nhiên không ngờ Diệp Tử Hạo lại thẳng thắn chỉ ra như vậy, cả khuôn mặt ngượng ngùng đỏ bừng lên.

Diệp Việt đành phải nhẹ nhàng đá vào chân ba mình.

Diệp Tử Hạo trừng mắt lại, "Diệp Việt, con ngứa da rồi à?" Dám đá ông. "Ba." Trước mặt cô gái mình thích, có thể giữ cho con chút thể diện được không.

Diệp Mộ quay sang Lãnh Yên Nhiên nói: "Chị Nhiên, không cần căng thẳng đâu ạ, ba và em chỉ đến nhà anh trai ăn bữa cơm thôi, hôm nay ở nhà không có ai nấu cơm." Lãnh Yên Nhiên nhìn Diệp Mộ, không phải chuyên đến tìm cô sao?

Diệp Việt cũng nhân cơ hội chuyển chủ đề, "Em trai, mẹ đâu?" "Hẹn bạn đi ăn cơm rồi ạ." Chả trách, mỗi lần mẹ không ở nhà là nhà không nổi lửa. "Chị Nhiên, món chị nấu ngon thật đấy." Diệp Mộ đặc biệt khen ngợi.

Cô gái mà anh trai mình thích, cậu vô điều kiện ủng hộ.

Diệp Việt thầm giơ ngón cái cho Diệp Mộ, em trai mình đúng là biết ơn báo đáp, ăn cơm người ta nấu còn biết cảm ơn.

Không giống ai kia chỉ biết cắm đầu ăn.

Diệp Việt trong lòng không hài lòng, chỉ là không dám nói ra. "Nhìn cái gì, trong bát của ba ngon hơn à?" Diệp Tử Hạo quay sang Diệp Việt nói. "Ba, ba ăn nhiều vào, Yên Nhiên nấu ăn cũng rất ngon đấy ạ." "Tàm tạm." "Ngon hơn ba nấu." Diệp Việt đáp trả.

Có ăn là tốt rồi, còn kén cá chọn canh.

Đây là người của anh, chứ không phải mời về chuyên để nấu cơm cho mọi người.

Có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai, Diệp Việt quyết định đi thay ổ khóa, sau này họ đến thì không mở cửa. "Tao nấu cơm cho mày ăn mà mày còn không vui à, sau này không được ăn cơm tao nấu nữa." "Sau này có người nấu cơm cho con rồi." Diệp Việt đặt tay lên cánh tay Lãnh Yên Nhiên, cười vô cùng đắc ý.

Lãnh Yên Nhiên không quen thân mật với Diệp Việt trước mặt trưởng bối, thực tế trước đây họ cũng không có hành động thân mật nào.

Tuy anh nói thích cô, nhưng cũng chưa bảo cô làm bạn gái anh.

Giữa họ bây giờ nhiều nhất cũng chỉ là quan hệ mập mờ, thân mật như vậy không thích hợp. "Sếp, anh đừng như vậy." Lãnh Yên Nhiên hạ giọng nói. "Ngoan ngoãn đi." Diệp Tử Hạo cười lạnh, "Nói cứ như thật." "Đương nhiên là thật rồi." Tình cảm của anh dành cho Lãnh Yên Nhiên là thật, không có gì bất ngờ thì sau này họ cũng sẽ ở bên nhau, sẽ kết hôn.

Vợ anh nấu cơm cho anh là điều chắc chắn. "Nhóc con, đừng đắc ý sớm quá." Diệp Tử Hạo cười như không cười nhìn Diệp Việt.

Diệp Việt vừa thấy vẻ mặt đó của ông, sợ đến mức lập tức buông tay ra, vừa rồi anh suýt nữa đắc ý quên trời đất.

Ba anh rất gian xảo, chỉ cần động ngón tay là có thể khuấy đảo trời đất, lúc này tốt nhất anh không nên đắc tội với ông.

Diệp Việt không ôm Lãnh Yên Nhiên nữa, Lãnh Yên Nhiên cũng cảm thấy tự tại hơn một chút. "Món canh này hơi mặn rồi, sau này cho ít muối thôi." Lời này là nói với Lãnh Yên Nhiên, cô ngẩn ra một lúc rồi lập tức đáp: "Bác, lần sau con sẽ chú ý ạ." "Ừm." Diệp Việt hít sâu một hơi, sau này.

Ý là đã quyết tâm đến ăn chực rồi sao?

Có thể có chút liêm sỉ không?

Người mà anh còn không nỡ sai bảo, dựa vào đâu để người khác sai bảo. "Còn nữa, cho ít dầu thôi, dễ bị ba cao." Lãnh Yên Nhiên không khỏi quan sát Diệp Tử Hạo, thân hình cực kỳ đẹp, lại còn có gương mặt không tuổi, bảo dưỡng vô cùng tốt, người như vậy cũng bị ba cao?

Diệp Tử Hạo ho nhẹ một tiếng, ánh mắt cô gái nhỏ này là sao vậy, tưởng ông bị ba cao à, ông trông giống người bị ba cao sao?

Nhận ra ánh mắt của mình không đúng, Lãnh Yên Nhiên vội vàng thu lại ánh mắt, hơi cụp mắt xuống. "Biết dưỡng sinh không?" "Dạ?"

"Phòng ngừa ba cao." "Bác, con biết rồi ạ." "Còn nữa, bữa tối có thể ăn thanh đạm một chút, không cần làm quá nhiều thịt, chủ yếu là đồ chay đi, phải ăn uống khoa học." Ra là mỹ nam đều do tu luyện mà thành, "Vâng ạ, bác." Là cô suy nghĩ không chu toàn, cứ nghĩ đàn ông đều thích ăn thịt, nên tối nay đã làm mấy món mặn.

Diệp Việt tức giận bốc lên tận não, chủ yếu là đồ chay, tối nay người ăn nhiều thịt nhất chính là ông ta, không hề biết khách sáo.

Tiếc là, cơn tức giận đầy người lại bị một ánh mắt của Diệp Tử Hạo trừng cho dập tắt.

Có ai tự tiện quyết định như vậy không?

Chương 1653

Anh thích ăn thịt, anh còn trẻ, cần bổ sung dinh dưỡng.

Cớ gì tối phải ăn đồ chay, bữa trưa anh ăn đã đủ tệ rồi, chỉ mong tối về nhà có thể cải thiện bữa ăn.

Lãnh Yên Nhiên lại không nghĩ vậy, cô cảm thấy chủ tịch Diệp như thế này đặc biệt gần gũi, đặc biệt chân thật, ban đầu cô cảm thấy ông như một vị thần, xa không thể với tới, bây giờ đã bước xuống thần đàn, hòa nhập vào với dân thường. "Còn nữa, người nhà chúng tôi thích ăn thịt cá nhất." "Vậy không thành vấn đề, con làm cá là giỏi nhất, cá vị gì cũng làm được." Lãnh Yên Nhiên vui vẻ.

Làm cá là sở trường của cô.

Diệp Việt hừ lạnh, chẳng lẽ tất cả mọi người trong nhà anh đều định xem cô gái nhỏ anh thích là bảo mẫu sao?

Có lý nào lại như vậy.

Lãnh Yên Nhiên ném cho Diệp Việt một ánh mắt an ủi.

Diệp Tử Hạo thì hoàn toàn phớt lờ cảm xúc của Diệp Việt, lúc này làm gì có phần cho anh phát biểu ý kiến, "Đừng có khoác lác, tôi không thích người khác nói khoác." "Không đâu ạ, bác, lần sau làm cho bác nếm thử." Nghe câu này, Diệp Tử Hạo hài lòng, khẽ nhếch môi một cách khó nhận ra, cô gái này trông không xinh đẹp, nhưng cũng biết điều, biết hiếu thuận với ông.

Hơn hẳn thằng nhóc thối nào đó.

Quả nhiên, vẫn là con gái chu đáo, con trai khuỷu tay toàn hướng ra ngoài, không đáng tin cậy. "Ừm, vậy tối mai ăn cá đi, làm cá vược hấp, chú ý đừng để tanh quá." "Được ạ." Cái này quá đơn giản.

"Những món khác cô tự nghĩ, chú ý ăn chay." Diệp Tử Hạo lại lần nữa nhắc nhở. "Con hiểu rồi ạ, bác." Ừm, ngoan ngoãn như vậy, miễn cưỡng cộng thêm 10 điểm đi. "Ở nhà đều là cô làm việc nhà à?" "Sếp cũng giúp đỡ ạ, tất cả các món rau hôm nay chúng con ăn đều là sếp rửa." Lãnh Yên Nhiên không dám nhận công. "Nó cũng chỉ có chút bản lĩnh đó thôi." Diệp Việt không thể trút giận lên ba mình, chỉ có thể không ngừng lườm Diệp Mộ, Diệp Mộ nhún vai, tỏ vẻ bất lực.

Nói tốt giúp bạn gái của anh thì tuyệt đối không vấn đề gì, nhưng đối đầu với ba thì thôi đi.

Ông mà không vui xách mông bỏ đi, người khổ vẫn là cậu.

Lập trường của Diệp Mộ luôn rất vững chắc, không thể đắc tội với ba mẹ mình, hậu quả rất nghiêm trọng. "Tiểu Mộ, rồi sẽ đến lượt cậu thôi." Diệp Việt nói đầy ẩn ý.

Diệp Mộ cười cười không nói gì, người cậu thích tuyệt đối có thể áp chế được tất cả mọi người, cậu căn bản không cần lo lắng.

Điều cậu lo lắng là không dễ dàng hạ gục được cô nhóc đó.

Nhắc đến cô nhóc đó, cậu cũng thấy sầu, cậu ở bên cạnh cô ấy bao nhiêu năm, cô ấy không có chút giác ngộ nào về tình cảm nam nữ.

Diệp Việt trong lòng hừ lạnh, lại cười như một con hồ ly gian xảo, dường như không có gì thoát khỏi lòng bàn tay của cậu.

Rõ ràng còn nhỏ hơn anh một tuổi, thật không biết đầu óc cậu ta mọc như thế nào. "Đừng quá đắc ý." "Anh, miếng thịt này không tệ đâu, ăn nhiều vào." Diệp Mộ gắp thức ăn cho Diệp Việt. "Cậu giúp tôi một chút đi." "Anh à, thật sự là em bất lực, anh đừng hại em." Lẽ nào lúc ba muốn đến ăn chực, cậu có thể ôm đùi ông không cho đến sao?

Hay là về nhà dỗ mẹ nấu cơm, giữ ba ở lại.

Mẹ nói rồi, ông già từng này tuổi còn để bà nấu cơm, đó là bất hiểu. "Nhóc con, rốt cuộc có giúp không?" "Anh." "Đừng gọi tôi là anh, tôi cũng chỉ lớn hơn cậu một tuổi." Hai người ghé tai thì thầm, cảnh này lọt vào mắt Lãnh Yên Nhiên, đó chính là dáng vẻ anh em hòa thuận.

Gia đình họ, dường như không giống như cô tưởng tượng.

Diệp Tử Hạo thì biết chuyện gì đang xảy ra, trong lòng khinh thường hừ lạnh.

Muốn liên hợp để phản kháng ông, cũng không xem là giống của ai, ông đã trấn áp chúng bao nhiêu năm rồi, đối phó với chúng, ông có cả đống chiêu.

Diệp Tử Hạo và Diệp Mộ ăn cơm xong liền rời đi, trước khi đi Diệp Mộ còn nhiệt tình mời Lãnh Yên Nhiên đến nhà chơi, làm Lãnh Yên Nhiên kích động không thôi, không khỏi nhìn Diệp Mộ thêm mấy lần, thật đúng là một chàng trai ấm áp đáng yêu.

Diệp Tử Hạo không tỏ thái độ, chỉ nhàn nhạt nói với Diệp Việt: "Nhóc con, thành thật một chút, đừng ép tao phải phá cửa đấy." Ép ông nổi điên, chuyện gì ông cũng làm được.

Diệp Việt thật muốn đi đập đầu vào tường, quả nhiên gừng càng già càng cay, anh đang nghĩ gì, người ta biết rõ mồn một.

Anh chỉ vì cô gái mình thích mà muốn đi thay ổ khóa, có sai sao?

Có sai sao?

Ngày nào cũng đến ăn chực, không sợ khó tiêu à?

Lãnh Yên Nhiên không hiểu lắm, đợi người đi rồi mới hỏi. "Sếp, lời bác nói có ý gì vậy?

Phá cửa gì cơ?" "Ôi, xin lỗi em, Yên Nhiên." Diệp Việt đột nhiên nói, Lãnh Yên Nhiên ngơ ngác, "Sếp, anh không cần xin lỗi em, em biết anh cũng không biết bác sẽ đến, đây đâu phải lỗi của anh." Ban đầu cô bị dọa sợ, nhưng sau khi tiếp xúc, hình như chủ tịch Diệp cũng không đáng sợ chút nào.

Quan trọng nhất là, không gây khó dễ cho cô, không làm cô khó xử.

Diệp Việt nhíu mày, cô nhóc này hình như thần kinh hơi thô, "Anh nói không phải chuyện này." "Vậy anh nói gì." "Anh thay mặt ba anh xin lỗi em, thái độ của ông ấy hôm nay không được tốt lắm." Ông rõ ràng biết đây không phải là bảo mẫu nhà anh, mà là cô gái anh thích, vậy mà còn coi người ta như bảo mẫu, thật quá đáng ghét. "Thái độ của chủ tịch không tốt sao?" Lãnh Yên Nhiên không nhận ra, cô cảm thấy rất tốt, người ta chỉ đưa ra một vài yêu cầu nhỏ đối với món ăn cô nấu, cũng coi như là nhận xét xác đáng, thực tế.

Một là không gây khó dễ cho cô, hai là không tỏ thái độ gì với cô.

Chương 1654

Điều này hoàn toàn khác với dự đoán của cô, cô đã rất hài lòng rồi. "Yên Nhiên, em là cô gái anh thích, thật sự đã để em chịu ấm ức rồi." "Sếp, em bị anh làm cho hồ đồ rồi, anh đang nói gì vậy?

Em không hề ấm ức chút nào cả." Lãnh Yên Nhiên mày mắt cong cong cười, Diệp Việt thấy dáng vẻ này của cô, thật không giống đang bị tổn thương.

Trong chốc lát anh cũng có chút không hiểu, "Yên Nhiên, em…" "Sao vậy ạ?" "Ba anh có thể sẽ còn đến ăn cơm, lại phải vất vả cho em rồi." "Sếp, anh thật sự dọa chết em rồi, em còn tưởng là chuyện gì to tát, chỉ là nấu cơm thôi, đây là chuyện trong khả năng của em, chỉ cần bác thích, lúc nào đến ăn cũng được." Diệp Việt bá đạo ôm người vào lòng, "Không được, em là người của anh, anh còn không nỡ nô dịch em, cớ gì em phải làm bảo mẫu nhỏ của ông ấy, cách làm của ông ấy là không đúng." Là xem thường em.

Nhưng những lời phía sau, anh không nói ra.

Lãnh Yên Nhiên cuối cùng cũng nghe hiểu, Diệp Việt đây là đang đau lòng cho cô.

Cho rằng cách làm của chủ tịch Diệp có chút xem thường cô, không tôn trọng cô.

Cô lại không cảm thấy như vậy.

Như cô, làm bảo mẫu cho người ta, sau đó nảy sinh tình cảm với nam chủ nhân, nếu gặp phải loại nhân vật độc ác thật sự, chẳng phải sẽ bị mắng là tâm cơ sâu, mượn cớ để leo lên, nói thế nào khó nghe thì nói thế đó sao.

Cảnh này trong phim truyền hình và tiểu thuyết đầy rẫy.

Nhưng chủ tịch Diệp không làm vậy, tuy ông không cười, nhưng nhìn chung thái độ rất ôn hòa.

Điểm này, cô cảm nhận được.

Còn cho phép cô ăn cùng bàn nữa, chỉ riêng điểm này đã nói lên tất cả.

Ông vẫn công nhận cô.

Nhưng Diệp Việt đau lòng cho cô như vậy, cô rất vui.

Cô mạnh dạn đưa tay ôm eo anh, yên tâm nép vào lòng anh, "Sếp, sao anh lại nghĩ như vậy, em không cảm thấy có gì cả." "Yên Nhiên, đạo hạnh của em còn nông quá, có thể chưa hiểu rõ, họ đây là đang ăn chực." Lãnh Yên Nhiên bĩu môi, cô cảm thấy người không hiểu rõ là Diệp Việt, "Nhà anh có tiền, em tin là nhà anh không thiếu bảo mẫu, càng không cần thiết phải coi em là bảo mẫu, đến chỗ anh ăn chực thì càng không thể nói tới, em sao có thể so được với các đầu bếp lớn ở nhà hàng khách sạn, có gì đáng để ăn chực chứ.

Bác thích món em nấu, thích đến chỗ anh ăn cơm em nấu, đó là vinh hạnh của em, người khác còn không có đãi ngộ này đâu." Lãnh Yên Nhiên nghĩ, chủ tịch Diệp có lẽ đang tìm kiếm một sự ấm áp, muốn cùng ăn cơm với con trai mình.

Cùng ăn cơm với chủ tịch Diệp, đây chắc chắn là chuyện mà rất nhiều người vắt óc suy nghĩ cũng chưa chắc làm được.

Diệp Việt hoàn toàn không ngờ Lãnh Yên Nhiên sẽ nghĩ như vậy, "Yên Nhiên, em…" "Hơn nữa, người ta nói ăn của người thì phải nể nang, ông ấy ăn thêm mấy bữa cơm của em, sau này lỡ em có phạm lỗi, ông ấy cũng có thể nể tình em, chuyện tốt biết bao." Biết đâu còn có thể đồng ý cho họ qua lại.

Nói nghe có vẻ rất có lý.

Diệp Việt đành phải thừa nhận, quan tâm quá sẽ bị loạn.

Là anh nghĩ quá phức tạp rồi, quả nhiên là cô gái anh thích, tấm lòng này, khí độ này, sự kiên trì này, thật không phải là cô gái bình thường có thể so sánh được.

Bề ngoài cô giống như một tảng băng, nhưng khi bạn bước vào trái tim cô, bạn sẽ phát hiện cô sở hữu một trái tim nồng cháy.

Chỉ cần bạn đủ chân thành, đủ thật tâm, rất dễ dàng làm tan chảy cô ấy.

Điển hình của kiểu ngoài lạnh trong nóng. "Anh chỉ sợ vất vả cho em." Cô hình thành tính cách như vậy, chắc chắn có liên quan đến môi trường trưởng thành của cô, 20 năm đầu chỉ có một người yêu thương, thêm một người quan tâm cô, cô sẽ đặc biệt dễ cảm động.

Vì anh, cũng có thể bao dung cho người nhà anh.

Lãnh Yên Nhiên bật cười, "Có gì vất vả đâu, anh cũng thấy rồi đó, thêm hai người, em cũng chỉ mất thêm 20 phút là xong, lúc nấu cơm thì cho thêm nửa bát gạo, không phức tạp đến thế đâu.

Hơn nữa, không phải có anh giúp em sao?" "Ừm, anh sẽ giúp em." "Vậy thì cảm ơn sếp nhé." "Em thật sự cảm thấy không ấm ức sao?" Diệp Việt nghiêm túc nhìn Lãnh Yên Nhiên.

Lãnh Yên Nhiên quả quyết lắc đầu, "Không ấm ức, em không ấm ức chút nào cả." Đây đâu thể coi là ấm ức được, anh đối xử tốt với cô như vậy.

Nấu một bữa cơm cho người nhà anh, có gì to tát đâu. "Hơn nữa ba anh đẹp trai như vậy, em trai cũng đẹp trai như vậy, phục vụ cho hai soái ca, em vui lòng." Sắc mặt Diệp Việt lập tức sa sầm, anh đã thấy cô nhìn chằm chằm vào ba anh, còn nhìn chằm chằm vào Tiểu

Mộ nữa.

Đây lại cũng là một trong những nguyên nhân cô không thấy ấm ức.

Đơn giản là không thể nhịn được, "Lãnh Yên Nhiên, anh và hai người họ, rốt cuộc ai đẹp trai nhất?" Lãnh Yên Nhiên phì cười, đúng là bình giấm chua, cả người toàn mùi chua.

Cô sắp bị anh làm cho chua lây rồi. "Đương nhiên là ba anh đẹp trai nhất." "Nói bậy, ông ấy đã từng này tuổi rồi, đẹp trai cái gì mà đẹp trai, mắt nhìn của em kiểu gì vậy." "Càng ngày càng có phong vị, đây là điều mà mấy thanh niên các anh không thể so sánh được." "Lãnh Yên Nhiên!" Diệp Việt gầm nhẹ. "Được rồi, anh đẹp trai nhất được chưa?

Cả thế giới anh là người đẹp trai nhất." "Nói chẳng có chút thành ý nào." Lãnh Yên Nhiên cảm thấy có chút bất lực, người này thật là buồn cười.

Nhưng vòng tay của anh rất ấm áp, ấm đến mức cô không nỡ thoát ra. "Nhiên Nhiên." Lãnh Yên Nhiên cảm thấy trái tim nhỏ của mình rung lên một chút, cách gọi này chỉ có mẹ mới gọi cô như vậy.

Từ miệng Diệp Việt gọi ra, dường như có một hương vị khác. "Sếp." Diệp Việt gõ nhẹ vào trán Lãnh Yên Nhiên, "Anh gọi em là Nhiên Nhiên, em gọi anh là sếp, cô gái này sao lại không biết điều thế nhỉ." "Thì anh đúng là sếp của em mà." "Ngoài là sếp của em, anh còn là gì của em?" Diệp Việt nghiêm mặt. "Anh còn là người em thích." "Cho nên?" Lãnh Yên Nhiên đẩy Diệp Việt ra, cười nói: "Anh đừng dụ dỗ em, em mà nói ra, anh lại nói em không giữ giá." "Anh sẽ không, em nói đi." "Em không nói đâu, em là con gái mà nói những lời đó, chẳng phải quá thiệt thòi sao." "Lãnh Yên Nhiên, em có cần phải kiêu ngạo như vậy không?" "Người kiêu ngạo là anh, không phải em."

Đâu có ai dùng cách này để ép người khác tỏ tình chứ?

Cô đã chủ động nói thích, nhất định sẽ không chủ động nói thêm những lời như muốn làm bạn gái anh.

Quyết không. "Lãnh Yên Nhiên, em đứng lại cho tôi, có giỏi thì đừng chạy." "Không chạy mới là đồ ngốc." Hai người lớn trẻ con đuổi bắt nhau trong phòng khách, cuối cùng cô nàng họ Lãnh vẫn bị tóm được, rơi vào móng vuốt của người nào đó.

Chương 1655

Diệp Việt ôm Lãnh Yên Nhiên từ phía sau, "Nhiên Nhiên." "Diệp Việt." Lần này Lãnh Yên Nhiên không gọi sếp nữa mà gọi thẳng tên của Diệp Việt.

Diệp Việt nhếch môi, "Anh thích em gọi anh như vậy." "Nhưng em vẫn thấy gọi anh là sếp thì hơn." "Gọi Diệp Việt." "Sao anh cố chấp thế?" "Anh vốn dĩ đã cố chấp rồi." Lãnh Yên Nhiên lạnh lùng nghĩ, đúng là cố chấp thật, nếu không thì sao bao nhiêu năm qua chỉ thích một mình Mạc Hữu An chứ.

Quả là vừa cố chấp vừa si tình.

Thôi được, may mà anh si tình như vậy, chứ nếu có một dàn bạn gái cũ thì cô tức chết mất. "Nhiên Nhiên, em đang nghĩ gì thế?" "Em có nghĩ gì đâu." "Lại không thành thật rồi, nói đi, có phải đang nghĩ đến anh không?" Diệp Việt véo má cô.

Lãnh Yên Nhiên gạt tay anh ra, "Sao anh tự luyến thế." "Đây là tự tin, em nên học hỏi đi." Diệp Việt véo nhẹ mũi Lãnh Yên Nhiên.

Cô nhóc này nhiều lúc không được tự tin cho lắm. "Kiểu của anh thì em học không nổi rồi." "Nhiên Nhiên, làm bạn gái anh nhé." Chuyện cô không muốn nói, thì để anh nói.

Anh đã nghĩ kỹ rồi, một cô gái tốt như vậy tuyệt đối không thể bỏ lỡ, giống như lời mẹ nói, đã để mắt tới thì phải kéo vào vòng của mình, không thể lề mề được, nếu không lỡ một cái là mất người ngay.

Lãnh Yên Nhiên chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn, sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, cô chỉ có thể ép mình hít sâu, rồi lại hít sâu.

Nhìn bộ dạng này của Lãnh Yên Nhiên, Diệp Việt thật sự vô cùng yêu thích.

Chỉ vì một câu nói của anh mà cô đã căng thẳng như vậy, chứng tỏ cô rất để tâm đến anh.

Ừm, còn để tâm hơn cả anh tưởng tượng. "Nhiên Nhiên, đừng để anh đợi lâu quá, tim anh sắp ngừng đập rồi, rốt cuộc có đồng ý làm bạn gái anh không, em cho anh một câu trả lời rõ ràng được không?" Giọng Diệp Việt mang theo vài phần nũng nịu.

Lãnh Yên Nhiên lườm anh một cái, bộ dạng này của anh mà căng thẳng nỗi gì, rõ ràng là đang rất đắc ý.

Hừ.

Lãnh Yên Nhiên hừ một tiếng. "Được được được, là anh đắc ý quá rồi, anh xin lỗi, cô Lãnh Nhiên, làm bạn gái của anh được không?" "Thấy anh thành ý như vậy, em đồng ý." "Cô nhóc kiêu ngạo, nhưng con gái thì nên như vậy." "Sếp, vậy chúng ta tạm thời đừng công khai được không?" "Biết rồi, em muốn dựa vào năng lực của bản thân mà, anh biết hết." "Cảm ơn anh, em đúng là có hơi làm màu, nhưng đây là sự kiên trì của em." "Anh hiểu em." "Cảm ơn anh, Diệp Việt." Từ khi gặp anh, cô cảm thấy mình đã đổi vận, làm gì cũng thuận lợi.

Anh chính là quý nhân trong cuộc đời cô. "Trước đây không cần em cảm ơn, bây giờ em là bạn gái anh rồi thì càng không cần nữa, sau này không được nói hai từ này nữa, biết chưa?" "Vâng." "Được rồi, em đi dọn dẹp nhà bếp đây." Lãnh Yên Nhiên cười nói. "Cùng nhau đi." "Được ạ, sau này ở nhà em nấu cơm, anh rửa bát, anh cùng em chia sẻ nhé." "Không vấn đề." "Sếp, anh tốt thật đấy." "Lại gọi sếp rồi?" "Diệp Việt, anh tốt thật đấy." "Coi như em thức thời." "Vậy sau này ở nơi công cộng em gọi anh là sếp, ở nhà em gọi tên anh, công ra công, tư ra tư, chúng ta phân định rõ ràng như vậy nhé?" "Tùy Nhiên Nhiên nhà chúng ta vui là được." Lãnh Yên Nhiên đỏ mặt, "Ai là người nhà anh chứ." "Đã ở nhà anh rồi mà còn không phải người nhà anh, thế là người nhà ai, anh có cần ra ngoài cửa sổ hét lên xem có cô nhóc nhà ai bỏ quên ở nhà anh không, để họ mau tới nhận về này." "Anh dám?" "Anh không phải không dám, mà là không nỡ, ai dám giành với anh, anh sẽ nổi điên với người đó, muốn giành con gái với thiếu gia đây thì cũng phải hỏi nắm đấm của thiếu gia đây đã chứ." Lãnh Yên Nhiên phát hiện, Diệp Việt thực ra không hề lạnh lùng chút nào, miệng lưỡi ngọt ngào vô cùng, rất biết dỗ người khác. "Đại thiếu gia như anh thì có sức chiến đấu gì chứ." "Xem thường anh à, lần sau mà gặp phải lưu manh, em sẽ biết em đã tìm được một người bạn trai thế nào, trị lưu manh là nghề của anh đấy." "Trị lưu manh em cũng có tuyệt chiêu mà." Diệp Việt nghĩ đến chuyện gì đó, phá lên cười ha hả, "Đúng thật, Nhiên Nhiên nhà chúng ta đánh lưu manh cũng rất có nghề, anh xin bái phục." "Anh có thấy em hơi bạo lực không?" Lãnh Yên Nhiên ngại ngùng hỏi. "Cứ phải bạo lực như thế, anh thích kiểu đơn giản thô bạo này của em, lần sau gặp tình huống như vậy, em cứ thoải mái ra tay, có chuyện gì anh gánh cho." "Vậy cần anh làm gì nữa?" Lãnh Yên Nhiên nhỏ giọng lẩm bẩm.

Diệp Việt lại vui vẻ bật cười.

Lãnh Yên Nhiên thấy anh vui, cô cũng vui.

Hai người cùng vào bếp, cùng nhau dọn dẹp sạch sẽ.

Lãnh Yên Nhiên lại muốn vào phòng xem kịch bản, liền bị Diệp Việt kéo lại. "Ra phòng khách xem đi." "Ở trong phòng em dễ tập trung hơn." "Anh sẽ không làm phiền em đâu, anh cũng phải xử lý công việc." "Vậy anh vào phòng sách đi, ở đây không có bàn làm việc chuyên dụng, không tốt cho cột sống cổ đâu." Diệp Việt dang rộng vòng tay, "Nhiên Nhiên, không sao đâu, mau cầm kịch bản của em lại đây vào lòng anh này." Lãnh Yên Nhiên không chống cự nổi sự tấn công dịu dàng của Diệp Việt, lon ton đi lấy kịch bản, nhưng lại ngồi ở đầu kia của ghế sofa, cách Diệp Việt rất xa. "Nhiên Nhiên, em có ý gì vậy?

Xa cách thế làm gì, em là bạn gái anh mà." "Bây giờ là giờ làm việc." Thật ra cô rất không quen thân mật với một người như thế này. "Nhiên Nhiên, ngoan nào, qua đây với anh." Lãnh Yên Nhiên có chút bất đắc dĩ, sao cô lại cảm thấy sau khi hai người trở thành người yêu, Diệp Việt cứ như biến thành một người khác vậy, rất thích bám người.

Quan trọng là không có giai đoạn chuyển tiếp, anh thích ứng nhanh kinh khủng. "Em sợ ảnh hưởng đến công việc của anh." Điều Lãnh Yên Nhiên không biết là, trong lòng Diệp Việt đã mong chờ ngày này từ rất lâu rồi, trước đây chỉ có thể đứng ngoài nhìn cửa phòng cô, đuổi theo chút ánh sáng le lói đó.

Bây giờ khó khăn lắm mới chọc thủng lớp quan hệ này, sao anh có thể lãng phí cơ hội như vậy được. "Nhiên Nhiên, đừng lãng phí thời gian nữa, mau lại đây." "Vậy anh không được ảnh hưởng đến công việc của em." "Không đâu." Lãnh Yên Nhiên hít một hơi thật sâu, cuối cùng vẫn đi về phía Diệp Việt, anh kéo cô vào lòng, "Nhiên Nhiên, anh là bạn trai em, không phải lưu manh, bỏ phòng bị xuống được không?" "Diệp Việt, em không quen lắm." "Yên tâm đi, anh sẽ không làm gì em đâu, anh là chính nhân quân tử." Lãnh Yên Nhiên liếc nhìn Diệp Việt, anh mỉm cười, xoa đầu cô, "Thật đấy, không lừa em đâu." Lãnh Yên Nhiên cũng cảm thấy mình chuyện bé xé ra to, hai người ở chung một phòng lâu như vậy, anh quả thực chưa làm gì quá đáng.

Cô ngoan ngoãn tựa vào người anh, Diệp Việt nắm lấy tay cô, "Sao tay vẫn lạnh thế này, anh sưởi ấm cho em, đặt cả chân lên đây đi." Lãnh Yên Nhiên nghe lời làm theo, Diệp Việt lại đắp chiếc chăn lông lên người cô, sau đó cũng bắt đầu xử lý công việc.

Lãnh Yên Nhiên cong môi cười, không biết có phải ảo giác không, hình như ở bên cạnh anh, cả người đều ấm áp.

Cặp đôi nhỏ cứ thế ngồi trên sofa xử lý công việc của riêng mình.

Lãnh Yên Nhiên quá nhập tâm, đôi lúc còn đọc thoại thành tiếng, dùng nhiều giọng điệu khác nhau, phối hợp với đủ loại biểu cảm nhỏ, bộ dạng đó đáng yêu vô cùng.

Diệp Việt nhìn mà lòng đầy vui sướng, sao lại có cô gái đáng yêu như vậy chứ.

Đúng là càng nhìn càng thuận mắt, trước đây mắt anh mọc ở đâu không biết, sao không phát hiện ra sớm hơn.

Nếu phát hiện sớm hơn, đã chẳng còn là cẩu độc thân rồi.

Lãnh Yên Nhiên vốn rất nhập tâm, nhưng bị một người nhìn chằm chằm mấy phút liền, là người sống thì cũng nên có chút phản ứng.

Lãnh Yên Nhiên ném kịch bản trong tay vào mặt Diệp Việt, "Anh xử lý công việc của anh đi, nhìn em làm gì?" "Tự nhiên thấy cô nhóc em trông cũng xinh phết." "Em nhớ có người từng nói em xấu mà." "Nói lúc nào?

Sao anh không nhớ nhỉ?" Diệp Việt thật sự không nhớ ra, anh có nói những lời như vậy sao? "Anh còn chê dáng em không đẹp nữa." Diệp Việt liếc nhìn Lãnh Yên Nhiên, nghiêm túc nói: "Không bốc lửa, nhưng cũng coi như trong sáng thanh tú, cũng được." "Lưu manh, anh nhắm mắt lại cho em, nhìn đi đâu đấy." Lãnh Yên Nhiên giơ tay che trước mặt mình.

Chương 1656

"Có gì đâu mà che." Lãnh Yên Nhiên sắp sụp đổ, gầm nhẹ, "Còn nói không chê em, anh rõ ràng là đang chê em." "Anh có bao giờ thấy to là tốt đâu, nên chuyện này không liên quan đến chê bai." "Anh còn nói nữa." "Không sao đâu, nếu em không thích kiểu này, anh sẽ nghĩ cách giúp em." Tương lai vợ mình thì mình tự uốn nắn.

Cô gái này dáng người gầy gò như vậy, chắc là do suy dinh dưỡng.

Sau này dinh dưỡng tốt rồi, chắc chắn sẽ ổn thôi. "Anh còn nghĩ được cách gì nữa." "Bồi bổ, anh sẽ đại bổ cho em, anh sẽ dùng liệu pháp ăn uống cho em." "Nói cho cùng vẫn là chê bai." Lãnh Yên Nhiên đỏ bừng mặt, cô cũng đâu muốn vậy, từ nhỏ đến lớn, ngực cô phát triển không tốt, cô biết làm sao bây giờ. "Em còn nhỏ, sẽ còn phát triển nữa, anh lại không biết em có cái tính đó, anh thích em là vì con người em, không có một chút quan hệ nào với những thứ khác." Nghe thấy hai chữ "cái tính đó", Lãnh Yên Nhiên tức đến đỏ mặt.

Nhưng nghe những lời sau đó, sắc mặt cô lại dịu đi, con người này, thật là… "Được rồi, Nhiên Nhiên, anh không làm phiền em nữa, tiếp tục xem kịch bản của em đi, phải hiệu suất cao vào, bớt thức khuya đi." "Vâng." Lãnh Yên Nhiên lại nhập tâm vào công việc, đến khi kết thúc, cô phát hiện cả người mình đã thu gọn trong lòng Diệp Việt, đầu còn gối lên cánh tay anh.

Cô có chút ngại ngùng ngồi thẳng dậy, vừa rồi làm màu là cô, bây giờ phóng khoáng thế này cũng là cô. "Xem xong rồi à?" "Xong rồi ạ." "Diệp Việt, em có làm anh tê tay không?" "Không sao, em nặng được bao nhiêu chứ, ngày mai em còn phải dậy sớm, nghỉ ngơi sớm đi."

"Anh cũng vậy." Diệp Việt nâng đầu cô lên, đặt một nụ hôn nhẹ lên trán cô, "Ngủ ngon." "Anh cũng vậy." Khi Lãnh Yên Nhiên chuẩn bị vào phòng ngủ, Diệp Việt lại nói: "Trong mơ phải có anh đấy." "Anh cũng vậy." "Ha ha, tất nhiên rồi." Diệp Việt nhìn Lãnh Yên Nhiên bằng ánh mắt nóng rực.

Lãnh Yên Nhiên không chịu nổi ánh mắt như vậy của anh, đóng cửa lại, cả người dựa vào cánh cửa cười ngây ngô, cảm giác mọi chuyện xảy ra hôm nay giống như một giấc mơ.

Cô đã trở thành bạn gái của anh, còn ăn một bữa cơm với gia đình anh, gia đình anh có vẻ rất dễ gần.

Mọi thứ, dường như đang phát triển theo hướng tốt đẹp. * Lúc Diệp Tử Hạo và Diệp Mộ về đến nhà, thì thấy Mễ Nặc đang một mình tức giận ôm gối xem TV, thấy hai người họ bước vào, cô liền lườm một cái. "Mẹ, con về phòng đọc sách đây." Diệp Mộ chào xong liền quả quyết chuồn mất. "Đi đi." Con trai chăm học như vậy, Mễ Nặc thường không làm khó nó. "Nói, tối nay ông đi đâu?" Đã quen với việc ăn cơm với bạn bè về nhà là thấy ông, hôm nay không thấy người đâu, Mễ Nặc cảm thấy không ổn, chỉ thấy trong nhà lạnh lẽo vô cùng. "Dẫn con trai đi hẹn hò với gái xinh rồi." Diệp Tử Hạo cười.

Bao nhiêu năm qua, Mễ Nặc đã quá quen với kiểu nói chuyện này, "Dẫn theo cái bóng đèn to như thế, không sợ chói mắt à." "Không sợ." Mễ Nặc đá một cái, lười nói nhảm với ông, "Nói thật đi, rốt cuộc đã đi đâu?" "Thật sự là đi hẹn hò mà, ui da, ăn no quá đi mất." Mễ Nặc khinh bỉ nói: "Bụng cũng lòi ra rồi, còn ăn nữa là ông tiêu đời đấy, Diệp Tử Hạo, ông tự giác đi." "Bụng đâu ra?" Diệp Tử Hạo trợn tròn mắt. "Ông cúi đầu xuống tự nhìn thì đương nhiên không thấy, nhưng tôi nhìn rõ mồn một rồi, lòi ra rồi đấy." "Nói bậy, lòi ra đâu." "Không tin thì thôi, dù sao tôi thấy cái đà này của ông là phát triển theo chiều ngang rồi đấy, còn không biết kiềm chế, tối muộn còn ra ngoài ăn uống linh tinh." Mễ Nặc vô cùng ghét bỏ.

Diệp Tử Hạo có chút phiền muộn, "Đều tại cô bé đó nấu ăn ngon quá, tôi mà béo lên tôi sẽ nổi điên với con bé đó." Làm nhiều món thịt như vậy, lại còn ngon như thế, hại ông ăn nhiều như vậy.

Mễ Nặc nổi giận, "Rốt cuộc là cô bé nào nấu cơm cho ông, khai thật cho tôi." Để cho ông nổi điên, để cho ông bỏ chồng bỏ con ra ngoài chơi bời.

Diệp Tử Hạo mím môi không nói. "Nói ra bà cũng không biết đâu." "Tôi không biết à, là người ông mới tán tỉnh được?" "Chứ sao." "Diệp Tử Hạo, ông tạo phản à, từng này tuổi rồi còn ra ngoài làm hại các cô gái trẻ." Mễ Nặc vớ lấy chiếc gối, đập liên tiếp vào người Diệp Tử Hạo. "Nặc Nặc, là em ra ngoài hẹn hò trước, anh cũng ra ngoài thì sao chứ." "Tôi là đi với bạn gái." "Anh còn dẫn theo con trai nữa mà." Ý là, có gì mà phải lo lắng, còn có thể làm gì được chứ. "Ông còn dám nói, ông dẫn con trai tôi đi cùng với người phụ nữ không đứng đắn, ông đúng là vô đạo đức." "Ha ha, thằng nhóc Diệp Việt kia mà nghe thấy lời này của em, chắc nó nổi điên với em mất." Diệp Tử Hạo ung dung dựa vào sofa.

Mễ Nặc sững người một lúc, phản ứng lại rồi lại ném gối vào người Diệp Tử Hạo, "Ông từng này tuổi rồi, ông có thấy xấu hổ khi đi ăn chực không, người ta quay phim cả ngày mệt như vậy, ông còn bắt người ta nấu cơm cho ông?

Ông đúng là hết nói nổi." Quan trọng là, cô còn chưa được ăn, mà ông đã ăn trước rồi. "Lão già này cũng đi làm cả ngày mà, con bé còn trẻ nấu cho tôi bữa cơm thì sao chứ, đây không phải là chuyện hiển nhiên sao?

Con dâu không thể chiều chuộng, nếu không sau này có mà khổ." Diệp Tử Hạo giải thích một cách nghiêm túc. "Đó cũng là để tôi dạy dỗ, ông chạy nhanh thế làm gì." "Anh giúp em." "Thôi đi ông, đừng dọa cô bé người ta sợ, cô bé đó thế nào, ông nói cho tôi nghe xem nào." Mễ Nặc thay đổi thái độ ban nãy, cười rộ lên. "Trông không đủ xinh, gan lại nhỏ, nhìn thấy tôi là run như cầy sấy." "Nói bậy, tệ đến thế cơ à, sao ông chỉ toàn nhặt nhạnh khuyết điểm của người ta thế, ưu điểm đâu?" Mễ Nặc cạn lời nhìn Diệp Tử Hạo.

Cô luôn tin rằng, mắt nhìn của con trai mình sẽ không quá tệ, tuyệt đối không thể chỉ như lời ông nói.

Ông ở trước mặt người ngoài cứ trưng ra bộ mặt nghiêm nghị, đúng là rất dọa người. "Ưu điểm à, hào phóng hơn con trai em, biết điều hơn con trai em, biết kính trên nhường dưới hơn con trai em." Diệp Tử Hạo khá hài lòng về mấy điểm này.

Xinh hay không không quan trọng, gen nhà họ Diệp của họ một chọi hai, tuyệt đối không ảnh hưởng đến gen của thế hệ sau. "Thật sự trông không đẹp à?" Mễ Nặc thích những cô gái xinh đẹp.

Người đẹp mới mặc đồ đẹp được, nhìn mới thuận mắt. "Cũng tàm tạm thôi." "Sao tôi chẳng tin lời ông nói chút nào nhỉ." Mễ Nặc nghi ngờ nhìn Diệp Tử Hạo. "Không tin thì tự đi mà xem." "Tôi đương nhiên là phải đi xem rồi, chỉ là sợ dọa con dâu của con trai ông chạy mất, nên mới phải nhịn, ông thì hay rồi, lén lút sau lưng tôi chạy đi trước." "Phụ nữ các người cứ thích nghĩ lung tung, sợ gì chứ, nhưng anh phát hiện con trai em còn thích người ta hơn anh tưởng đấy." Diệp Tử Hạo vốn nghĩ con trai chỉ là rung động tuổi xuân, nhưng nhìn cảnh tượng tối nay.

Đúng là thương người ta thật, ngay cả nấu cơm cũng không nỡ.

Cứ thế này, chi bằng cưới cô bé đó về luôn đi, còn lề mề làm gì nữa. "Thật sự rất thích à?" "Anh vừa bảo cô bé nấu cơm, con trai em trông như muốn ăn tươi nuốt sống anh vậy, đây không phải là thích thì là gì." "Để cho ông thường ngày ngược đãi chúng nó, bây giờ người ta có người thương rồi, ông muốn sang hưởng ké, người ta đương nhiên không vui vẻ chấp nhận rồi, đây đều là do ông tự làm tự chịu." "Toàn là nói nhảm, là do con trai em không có lương tâm, con trai có lương tâm sẽ không làm ra chuyện như vậy, nhưng cô bé rất thức thời, mời anh ngày mai đến ăn cá." "Ông mới nói nhảm, chắc chắn là ông tự đi ăn chực." "Dù thế nào đi nữa, cơm ngày mai của anh có chỗ rồi, em không đi thì thôi." "Cơm con dâu tôi nấu, có thể để một mình ông hưởng lợi sao?" Diệp Tử Hạo ôm chầm lấy Mễ Nặc, thề thốt: "Vậy thì cùng đi, lần này chúng ta cùng nhau giữ vợ cho con trai, không tin như vậy mà còn bị người ta cướp mất." Con trai không cưới được Mạc Hữu An, Diệp Tử Hạo cũng rất phiền muộn, ông đã cố hết sức rồi, nhưng vẫn để mất con dâu.

Cô bé kia tuy không tài giỏi bằng Mạc Hữu An, nhưng tính tình trông cũng được, quan trọng là con trai thích, chỉ một điểm này là đủ rồi. "Được, cùng đi, giúp con trai chúng ta giữ vợ." Mễ Nặc cũng xúc động nói. "Nói nửa ngày trời, con dâu chúng ta rốt cuộc tên là gì?" "Lãnh Yên Nhiên, Yên Nhiên trong 'Yên nhiên nhất tiếu' (Mỉm cười dịu dàng)." "Đúng là một cái tên rất đẹp." "Chồng ơi, anh nói xem con trai chúng ta có thể thuận lợi không?" Mễ Nặc nép vào lòng Diệp Tử Hạo.

Lúc hai người hòa thuận thì rất ngọt ngào.

Lúc cãi nhau thì cũng long trời lở đất.

Chương 1657

"Cả hai chúng ta đều đích thân ra tay rồi, chắc chắn được thôi." "Lần này chuyện tình cảm của con trai mà còn xảy ra vấn đề, tôi sẽ không tha cho ông đâu." "Liên quan gì đến anh chứ?" "Là ông đi phá đám trước." "Được rồi, được rồi, có vấn đề anh sẽ đi quỳ ván giặt." Diệp Tử Hạo đành phải chấp nhận. "Ván giặt lỗi thời rồi, quỳ sầu riêng đi." "Có cần phải ác thế không." "Chuyện đại sự cả đời của người ta bị ông phá hỏng, chuyện này không lớn sao?" "Được rồi, anh nghe lời vợ, có vấn đề em cứ tùy tiện đánh, ngày mai chúng ta yên tâm đi ăn chực, đi xem con dâu." "Được ạ." Sau khi công khai quan hệ, Diệp Việt cảm thấy không nỡ bắt nạt cô bạn gái nhỏ của mình nữa, anh vốn định dậy sớm mua đồ ăn sáng, để Lãnh Yên Nhiên không phải tự làm.

Nhưng lúc dậy thì Lãnh Yên Nhiên đã làm xong từ lâu rồi. "Nhiên Nhiên, sớm vậy?" Lãnh Yên Nhiên đỏ mặt, vẫn chưa quen với cách xưng hô này lắm, "Mau qua đây, hôm nay em làm khá đơn giản." "Sau này ngủ thêm chút nữa, ngoài tiểu khu có bán đồ ăn sáng, chúng ta ra ngoài ăn cũng được." "Ăn được ở nhà thì cứ ăn ở nhà, đợi khi nào không có thời gian thì hãy ra ngoài ăn." "Anh chỉ là không nỡ để em vất vả, em ngày càng dậy sớm hơn rồi." Lòng Lãnh Yên Nhiên ấm áp, "Em nghĩ đến ngày mai bác trai qua ăn cơm, nên không ngủ nướng được." "E là không chỉ có bác trai, mà còn có mẹ anh nữa." Chuyện thế này sao có thể thiếu mẹ anh được. "Bác gái cũng đến ạ?" "Bố anh đã đến rồi, mẹ anh chắc chắn cũng sẽ đến thôi." "Mẹ anh và bố anh ai khó đối phó hơn?" "Hai người họ nói khó thì cũng khó, nhưng nói dễ thì cũng dễ, theo phân tích của anh, họ đối với em chắc là sẽ khá tốt." "Vậy lỡ bác gái muốn thử thách em thì sao." "Không phải có anh ở đây

sao?

Lại không phải để em một mình đối mặt, có gì mà phải sợ." "Vậy trông cậy vào anh cả đấy." "Tất nhiên rồi." "Đúng rồi, em có một chuyện quên nói với anh, hôm qua Chương Quân đến tìm em, không những không trách mắng em, mà còn mua cho em một bộ mỹ phẩm, đưa cho em một thẻ ngân hàng, còn nói mục đích tìm em về là để em thừa kế gia nghiệp nhà họ Chương." "Quà và tiền em nhận rồi chứ?" "Đương nhiên là nhận rồi, cần gì phải làm khó tiền bạc chứ." Lãnh Yên Nhiên chớp mắt.

Nếu cô không thiếu tiền, thì cô có thể vỗ ngực, cứng rắn nói tuyệt đối không nhận tiền của ông ta.

Nhưng cô không có tiền, ông ta đã cho, cô không có lý do gì để không nhận. "Thế mới đúng, không nhận thì phí." Lãnh Yên Nhiên bĩu môi, "Đương nhiên rồi, đầu óc em tỉnh táo lắm." "Em tin rồi à?" "Em ngốc đến thế sao?

Chuyện này mà cũng tin được, ông ta tuyệt đối không phải là lương tâm trỗi dậy đâu." "Vậy em muốn anh điều tra ông ta một chút à?" "Vâng, em muốn biết rốt cuộc ông ta muốn làm gì?

Không rõ mục đích của ông ta, em luôn cảm thấy bất an." "Chuyện này giao cho anh, anh tìm người điều tra kỹ lưỡng về ông ta cho em, tiện thể điều tra luôn cả công ty, như vậy được chưa?" Lãnh Yên Nhiên cười rạng rỡ, "Cảm ơn anh." "Chuyện nhỏ thôi, đừng lúc nào cũng cảm ơn." "Vâng ạ, hôm nay em chỉ có cảnh quay buổi sáng, buổi chiều em về sớm, em đi siêu thị mua thức ăn, nấu cơm xong đợi mọi người về ăn cơm được không?" "Đúng là hiếu thảo, đừng lo, bố mẹ anh chắc chắn sẽ thích em thôi." "Diệp Việt, thực ra có anh ở đây, lòng em luôn rất yên ổn." "Có anh cảm thấy an toàn, em thật sự rất may mắn." Diệp Việt vẫn đưa Lãnh Yên Nhiên đến phim trường, trước khi xuống xe, Lãnh Yên Nhiên hôn lên má Diệp Việt một cái, sau đó ngại ngùng lao xuống xe, chạy vội quá nên bị trẹo chân, may mà giữ được thăng bằng.

Cô ngượng ngùng và vô tội quay đầu lại nhìn Diệp Việt một cái, rồi lại chạy đi.

Diệp Việt dở khóc dở cười, da mặt cô gái này thật sự quá mỏng, hôn má anh một cái mà cũng ngại ngùng đến mức này, "Nhiên Nhiên, em cẩn thận một chút, đừng để mình bị ngã nữa." Cả ngày hôm đó Lãnh Yên Nhiên đều phấn chấn, trạng thái diễn xuất cũng đặc biệt tốt, ánh hào quang đó thật sự khiến Úy Lam cũng phải thầm khen ngợi trong lòng.

Úy Lam có một dự cảm, cô gái này nhất định sẽ nổi tiếng, quá có linh khí.

Đạo diễn cũng âm thầm ghi nhớ cô gái nhỏ mới vào nghề này.

Buổi trưa vừa kết thúc cảnh quay, không ăn cơm hộp ở đoàn phim, Lãnh Yên Nhiên chào Lê U Nhi một tiếng rồi lên xe buýt.

Chỉ là còn chưa đến trạm thì đã nhận được điện thoại của bác sĩ điều trị cho mẹ cô, "Cô Lãnh, cô mau đến đây một chuyến, hôm nay bệnh tình của mẹ cô đột nhiên trở nặng, hiện đã vào phòng cấp cứu." Nước mắt Lãnh Yên Nhiên lập tức tuôn ra, giọng run rẩy, "Bác sĩ, ông nhất định phải cứu mẹ tôi." "Cô Lãnh, cô yên tâm, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để cứu chữa, nhưng cô vẫn nên chuẩn bị tâm lý." Cúp điện thoại, Lãnh Yên Nhiên xuống xe buýt, bắt một chiếc taxi đi thẳng đến bệnh viện.

Phòng bệnh trống không, mẹ đã được đẩy vào phòng cấp cứu, Lãnh Yên Nhiên suy sụp gục xuống giường, trên đó vẫn còn hơi ấm, còn có mùi của mẹ.

Mấy hôm trước cô mới đến thăm, tinh thần của mẹ rất tốt, sao tự dưng lại trở nặng chứ.

Lãnh Yên Nhiên không thể ở trong phòng bệnh được, cô đi thẳng đến cửa phòng cấp cứu chờ đợi, rất nhanh đã hơn một tiếng trôi qua.

Mẹ cuối cùng cũng được đẩy ra, "Bác sĩ, sao rồi ạ?" "Cô Lãnh, đã cứu được rồi, may mà y tá phát hiện kịp thời, nếu không thì lành ít dữ nhiều rồi." Lãnh Yên Nhiên thở phào một hơi thật dài, "Cảm ơn bác sĩ." "Không có gì, cô vào thăm bà ấy đi, tình trạng của mẹ cô, tuyệt đối đừng kích động bà ấy, giữ một tâm trạng tốt rất quan trọng đối với bà ấy." "Bác sĩ, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

Mẹ tôi bị kích động gì ạ?" "Lúc y tá phát hiện, bà ấy đang nói chuyện điện thoại với ai đó, có lẽ người trong điện thoại đã nói gì đó, kích động đến bà ấy." Nói chuyện điện thoại.

Lãnh Yên Nhiên không nghĩ ra được rốt cuộc là ai gọi cho mẹ, số điện thoại của mẹ đã đổi rồi, người nhà họ Chương chắc là không biết.

Mẹ cũng chỉ nói cho mấy người bạn của bà, cũng chỉ ba năm người, toàn là những người ở khu ổ chuột đó, những người đó chơi thân với mẹ, nhưng có một khuyết điểm là hay buôn chuyện, muốn nói gì thì nói, lẽ nào đã nói chuyện gì khiến mẹ không vui?

Chuyện này chỉ có thể đợi mẹ tỉnh lại mới biết được.

Lãnh Yên Nhiên quay lại phòng bệnh, Lãnh Tâm vẫn chưa tỉnh, Lãnh Yên Nhiên nhìn gương mặt gầy gò của bà, lòng thắt lại.

Mẹ dường như còn gầy hơn so với mấy hôm trước.

Cô phải làm sao đây.

Lãnh Yên Nhiên gục bên giường, nắm lấy tay mẹ, cứ thế ngủ thiếp đi.

Cho đến khi cảm nhận được một trận ấm áp trên mặt, cô từ từ mở mắt, đối diện với đôi mắt cười của mẹ, "Mẹ, mẹ tỉnh rồi ạ?

Còn thấy khó chịu ở đâu không?" "Mẹ không sao rồi." Mẹ Lãnh yếu ớt mỉm cười. "Mẹ, mẹ dọa con chết khiếp, con còn tưởng không được gặp mẹ nữa." "Nói ngốc gì thế, mẹ không nỡ rời xa con đâu, nếu chỉ còn lại một mình Nhiên Nhiên của chúng ta thì đáng thương biết mấy." Mẹ Lãnh bây giờ đã nghĩ thông rồi, tích cực phối hợp điều trị với bác sĩ, bất kể có thể chữa khỏi hay không, dù sao cũng phải cố gắng hết sức, không thể để nỗ lực của con gái trở nên vô ích. "Đúng vậy, mẹ, đừng bỏ lại một mình Nhiên Nhiên." "Ừm." Mẹ Lãnh gật đầu. "Mẹ, có phải mẹ nghe được lời đồn đại gì không?" Lãnh Yên Nhiên thăm dò hỏi. "Ừm, nhưng mẹ không tin, mẹ tin vào phẩm hạnh của Nhiên Nhiên nhà chúng ta, con đã hứa với mẹ phải làm người đàng hoàng, Nhiên Nhiên nhà chúng ta nói lời giữ lời, đã hứa là nhất định sẽ làm được." Mẹ Lãnh kiên định nói.

Thấy mẹ tin tưởng như vậy, Lãnh Yên Nhiên cũng yên tâm. "Mẹ, vậy mẹ nói cho con nghe, rốt cuộc là ai đã nói xấu con trước mặt mẹ, con phải nghe xem họ nói con thế nào." "Những lời đó con nghe làm gì, đừng nghe nữa." Mẹ Lãnh không muốn nói.

Được rồi, nói như vậy, chắc chắn không phải là lời hay ý đẹp gì rồi. "Vậy rốt cuộc là ai nói?" "Nhiên Nhiên, con đừng hỏi nữa." "Sao con có thể không hỏi, chuyện này đã khiến mẹ vào phòng cấp cứu, con còn có thể không tìm hiểu tình hình sao?" Lãnh Yên Nhiên có chút kích động. "Nhiên Nhiên." "Mẹ, có chuyện gì mẹ nhất định phải nói cho con, nếu không con không yên tâm đâu." Lãnh Yên Nhiên lạnh mặt. "Chính là dì Vương trước đây ở cạnh nhà chúng ta, dì ấy nói có người nói vậy, bây giờ cả khu chúng ta ở đều biết con không phải là cô gái tốt rồi." Lãnh Yên Nhiên cau mày, "Có phải là Khương Hồng không?" Mẹ Lãnh cũng không chắc chắn, "Mẹ cũng đoán là bà ta, dì Vương của con nói người phụ nữ đó mặc một bộ đồ màu đỏ rực, bảo dưỡng khá tốt." Lãnh Yên Nhiên là người rõ nhất, Khương Hồng không biết có sở thích tệ hại gì, rất thích ăn mặc lòe loẹt.

Lần trước đánh bà ta một trận, có lẽ bà ta ghi hận trong lòng, không làm được gì, chỉ có thể nghĩ ra cách hạ tiện này, hủy hoại danh tiếng của cô. "Vậy mẹ đã biết không phải là thật, tại sao mẹ còn tức giận?" "Mẹ không kiềm chế được, con gái mẹ tốt như vậy, vừa hiếu thuận vừa hiểu chuyện, lại bị họ nói thành bị lão già bao nuôi, dựa vào việc ngủ với người khác để kiếm tiền chữa bệnh cho mẹ, con nói xem lời như vậy mẹ sao có thể chịu đựng được." Thì ra là vậy, thảo nào mẹ lại bị dao động cảm xúc.

Mẹ luôn cảm thấy bệnh tật của mình đã làm liên lụy đến cô, nghe người ta nói như vậy, tự nhiên là không chịu nổi.

Cộng thêm việc bà không yên tâm về việc mình có thể ở trong phòng bệnh cao cấp như vậy, không bị kích động mới lạ.

Nhưng, bây giờ cô có thể giải thích rõ ràng rồi.

Chương 1658

"Mẹ, những lời người ta nói đều không phải sự thật, con không làm những chuyện như vậy." "Con yêu, vậy phòng bệnh này rốt cuộc là sao?" "Mẹ, những lời con nói trước đây thật sự không phải lừa mẹ, đúng là sếp của con đã giúp đỡ, nhưng bây giờ sếp của con đã trở thành bạn trai của con rồi, chúng con đang yêu nhau." "Cái gì?" Mẹ Lãnh kích động muốn ngồi dậy.

Lãnh Yên Nhiên sợ hãi vội vàng đè bà lại, "Mẹ, mẹ đừng kích động, mẹ muốn biết gì con sẽ từ từ nói cho mẹ, muốn gặp người ta cũng được, con sẽ gọi anh ấy đến, người ta không phải là lão già, tuổi tác cũng xấp xỉ con, chúng con thật sự đang yêu nhau một cách nghiêm túc." Mẹ Lãnh nở nụ cười trên môi, "Vậy trước tiên nói cho mẹ nghe, cậu bé đó trông thế nào?

Có đẹp trai không?" "Mẹ, anh ấy thật sự rất đẹp trai, siêu đẹp trai luôn, con cảm thấy anh ấy có thể để mắt đến con gái mẹ, chắc chắn là mắt có vấn đề." "Nói bậy, Nhiên Nhiên của chúng ta cũng là một cô gái xinh đẹp, có được tình cảm của con, đó là may mắn của cậu ta." Mỗi đứa con trong mắt mẹ đều là tốt nhất, không ai có thể so sánh, mẹ Lãnh không nghe nổi Lãnh Yên Nhiên nói những lời như vậy. "Mẹ, trước đây con cũng cảm thấy mình khá tốt, nhưng ở trước mặt anh ấy con rất không tự tin." Cô cảm thấy mình trèo cao, không xứng với Diệp Việt.

Mẹ Lãnh nhìn thấy bộ dạng tình tứ trong ánh mắt của con gái, liền biết con gái thật sự thích người ta, bộ dạng nhỏ nhắn này thật sự rất e thẹn.

“Con bé này, mẹ nói con nghe, đừng suy nghĩ lung tung.

Không có chuyện con không xứng với người ta, người ta đã để ý con thì tức là con xứng với cậu ấy." Mẹ Lãnh an ủi.

"Mẹ, không ngờ mẹ cũng hiểu nhiều đạo lý lớn ghê." "Nói nhảm, mẹ lớn hơn con bao nhiêu tuổi, đương nhiên hiểu nhiều hơn con rồi." Lãnh Yên Nhiên đặt tay mẹ vào lòng bàn tay mình, nhẹ nhàng xoa nắn: "Vậy mẹ cũng đừng suy nghĩ lung tung nữa.

Con và người ta thật lòng mà, chúng con đang tìm hiểu nhau một cách bình thường, không phải như mọi người nói đâu.

Sau này mấy lời của mấy bà dì ở làng trong phố, mẹ đừng nghe nữa.

Họ là người thế nào chẳng lẽ mẹ không biết, miệng lưỡi lắm điều." "Nhưng chúng ta cứ yên tâm thoải mái hưởng sự chăm sóc của người ta thế này, dù sao cũng không hay, nhận của người ta thì há miệng mắc quai." Lãnh Yên Nhiên đảm bảo: "Mẹ yên tâm, sau này con có tiền, con nhất định sẽ trả lại cho người ta." Bà Lãnh gật đầu, tính cách con gái mình bà biết rõ.

Con bé làm việc gì cũng rất rạch ròi, tuyệt đối không nợ nần người khác.

"Ừ, mẹ tin con.

May mà chúng ta không cần quay về làng trong phố nữa, không thì con sẽ bị nước bọt dìm chết mất." "Mẹ, con không quan tâm đến ánh mắt của những người đó đâu.

Họ đều là những người không liên quan đến con, con sẽ không bị những lời đàm tiếu đó làm phiền.

Con chỉ cần biết mình sống đường đường chính chính là được rồi." "Ừ, con nghĩ được như vậy là đúng.

Miệng mọc trên người khác, chúng ta không thể nào kiểm soát được suy nghĩ của họ.” “Mẹ, bây giờ con chỉ quan tâm đến người thân và người con thích thôi, những người khác không nằm trong phạm vi suy nghĩ của con.” “Người con thích, chẳng phải chỉ có chàng trai đó thôi sao?” Mẹ Lãnh trêu.

“Mẹ…” Lãnh Yên Nhiên kéo dài giọng.

“Nhiên Nhiên, nếu tiện thì con dẫn cậu ấy đến cho mẹ xem mặt.” Gặp được người rồi, mẹ Lãnh mới có thể hoàn toàn yên tâm, nếu không dù con gái có nói hay như rồng leo, bà cũng cảm thấy không thật.

“Chuyện này có vấn đề gì đâu ạ.

Lần trước lúc chuyển viện cậu ấy đã nói muốn đến thăm mẹ rồi, con cũng không biết tại sao cuối cùng cậu ấy lại không vào.” Lãnh Yên Nhiên nói.

Nói rồi, cô đột nhiên nhớ ra, tối nay phải nấu cơm cho bác Diệp, cô còn định đi mua thức ăn sớm một chút.

“Chết rồi, con đã hứa nấu cơm cho bác Diệp.” “Bác Diệp là ai?” “Là ba của Diệp Việt ạ.” “Ba của bạn trai con?

Con đã gặp bố mẹ người ta rồi sao?

Là thật lòng à?” Mẹ Lãnh vô cùng phấn khích.

“Mẹ, mẹ đừng kích động, mẹ đang là bệnh nhân đấy, để con từ từ kể cho mẹ nghe.” “Mau nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?” “Mẹ, là con đã ăn một bữa cơm với ba và em trai của Diệp Việt.

Tối nay có lẽ họ còn muốn đến ăn cơm, có thể mẹ cậu ấy cũng sẽ đến.” “Vậy con còn đứng ngây ra đó làm gì?

Mau đi chuẩn bị đi chứ.” “Không được đâu ạ, hôm nay con ở đây với mẹ, con không đi đâu hết.” Lãnh Yên Nhiên vẫn chọn ở lại với mẹ

mình.

“Như vậy có được không?” “Không sao đâu ạ, con sẽ gọi điện cho Diệp Việt, con tin anh ấy sẽ hiểu cho con.” Không biết tại sao, cô lại có một niềm tin vô cớ vào anh.

“Vậy được rồi, mẹ không rõ phẩm hạnh của chàng trai đó, con tự xem mà liệu.” Lúc Lãnh Yên Nhiên gọi điện cho Diệp Việt, anh đang trên đường đến bệnh viện.

Vừa nhận điện thoại, anh đã mắng cô một trận.

“Nhóc thối, xảy ra chuyện lớn như vậy, bệnh viện không gọi cho anh, có phải em cũng không định chủ động khai báo không?

Đợi đến tối anh về nhà không thấy người mới liên lạc với em à?” Bị mắng, Lãnh Yên Nhiên ngược lại còn rất vui: “Chẳng phải em đang gọi cho anh rồi sao, anh hung dữ làm gì chứ, không biết an ủi em một câu à?” “Em đúng là thiếu dạy dỗ mà.” “Vậy đợi anh đến rồi dạy dỗ em sau nhé.

Phiền anh nói với bác trai và Tiểu Việt một tiếng, tối nay em không thể nấu cơm cho họ được rồi, thật sự rất xin lỗi họ, sau này có cơ hội em sẽ bù lại.” “Là tự em nói đấy nhé, nhà chúng ta không thiếu người nấu cơm, lần này không ăn được thì lần sau, chuyện của dì quan trọng hơn, họ sẽ hiểu cho em thôi.” “Vâng ạ.

Diệp Việt à, anh thật sự muốn qua đây sao?” Diệp Việt sa sầm mặt, ý cô là sao đây, anh vừa nhận được tin đã bỏ hết công việc chạy đến, sao người ta lại còn không chào đón anh.

“Em không hy vọng anh qua à?” “Không có, anh muốn qua thì qua thôi.” “Anh thấy em chẳng chào đón anh gì cả.” “Sao anh cứ như con nít vậy, em không chào đón thì anh không qua nữa à?

Em ngăn được anh sao?” Tính cách anh thế nào, cô biết rõ, cô không thể nào thay đổi được quyết định của anh.

“Anh sắp đến bệnh viện rồi, em nói với anh những lời này, em nghĩ anh sẽ đồng ý sao?

Anh là bạn trai em, anh đến thăm dì thì có sao đâu, anh có phải người không ra mắt được ai đâu.” Diệp Việt tỏ ra rất tức giận.

Lần trước anh đã định gặp bà Lãnh, nhưng sau đó lại không biết nên xuất hiện với thân phận gì, nên đã rời đi.

Lần này khác rồi, họ đã là bạn trai bạn gái.

“Vậy em nói trước với anh nhé, mẹ em trước giờ rất quan tâm đến chuyện của em, lát nữa nếu mẹ cứ giữ anh lại hỏi đông hỏi tây, anh tuyệt đối đừng nổi giận đấy.” Lãnh Yên Nhiên làm công tác tư tưởng trước cho Diệp Việt.

“Anh là người nhỏ mọn vậy sao?” “Anh không nhỏ mọn, nhưng anh hay sa sầm mặt, đặc biệt dễ nổi giận.” Nếu anh mà sa sầm mặt với mẹ cô, chẳng phải sẽ dọa bà ấy sợ sao.

Diệp Việt thật sự muốn mở đầu Lãnh Yên Nhiên ra xem, xem bên trong có phải toàn bã đậu không, sao lại nghĩ về anh như vậy.

Đối xử với cô và đối xử với bậc trưởng bối có thể giống nhau được sao?

“Lười nói với em nữa, anh đến ngay đây.

Chương 1659

Dì ăn gì chưa?

Có cần anh mua gì lên không?" "Anh mua chút cháo đi, chắc bây giờ mẹ không muốn ăn gì đâu." "Được." Tắt điện thoại, Lãnh Yên Nhiên quay lại phòng bệnh.

"Nhiên Nhiên, sao rồi con?" "Mẹ, con không về nấu cơm nữa, Diệp Việt đã ở ngoài bệnh viện rồi, anh ấy qua đây thăm mẹ." "Các con cho bậc trưởng bối leo cây như vậy có được không?" "Mẹ, chuyện này cũng là bất đắc dĩ, tin là bác trai họ có thể hiểu được." "Khoan đã, con vừa nói gì, chàng trai đó ở dưới lầu rồi à?" Mẹ Lãnh đột nhiên căng thẳng.

Lãnh Yên Nhiên thấy buồn cười: "Vâng ạ." "Trời ơi, mẹ lôi thôi lếch thếch thế này sao mà gặp người ta được, con mau giúp mẹ sửa soạn lại đi." "Mẹ, mẹ vội cái gì chứ." "Mẹ đương nhiên là vội rồi, lần đầu gặp mặt, không thể làm con mất mặt được, đúng không?" Lãnh Yên Nhiên giúp mẹ sửa lại quần áo, chải lại tóc: "Được rồi, như vậy là được rồi ạ." "Thật sự được chưa?

Con lấy gương cho mẹ, mẹ tự xem một chút." Mẹ Lãnh không mấy tin tưởng.

Lãnh Yên Nhiên dở khóc dở cười, nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo.

Mẹ Lãnh xem xong vẫn cảm thấy không hài lòng: "Mặt mẹ tái quá, một chút huyết sắc cũng không có." Lãnh Yên Nhiên nắm lấy tay mẹ: "Mẹ, mẹ yên tâm đi, Diệp Việt không phải loại người sẽ coi thường người khác đâu, mẹ cứ yên tâm.

Mẹ đang là bệnh nhân, sắc mặt không tốt là đương nhiên, nếu không ai lại tự dưng chạy vào bệnh viện làm gì.” “Cậu ấy thật sự tốt đến vậy sao?” “Mẹ, mẹ gặp người là biết ngay, con nói nhiều đến mấy mẹ chắc cũng không tin.” “Cũng phải, mẹ vẫn tin vào mắt mình hơn.

Mẹ chỉ lo sẽ làm gánh nặng cho con, người ta biết có người mẹ như mẹ, sẽ coi thường con, sẽ cảm thấy con không tốt.” Đây mới là điều mẹ Lãnh lo lắng nhất.

Bây giờ nhiều người mắt chó coi thường người khác, nhiều cặp đôi trẻ chia tay cũng vì hoàn cảnh gia đình, nhiều người miễn cưỡng ở bên nhau, nhưng cuối cùng rất khó hòa hợp, mâu thuẫn ngày càng chồng chất, rồi sẽ có một ngày bùng nổ.

“Mẹ, sao mẹ lại nói vậy.

Nếu anh ấy không tôn trọng mẹ, coi thường mẹ, thì chàng trai như vậy con cũng không dám qua lại, đúng không ạ?

Lát nữa, mẹ cứ giúp con thử lòng anh ấy, giúp con kiểm tra.” “Nói nghe có vẻ có lý đấy.” “Yên tâm đi mẹ, con rất tin anh ấy.” Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

Mẹ Lãnh lại căng thẳng, Lãnh Yên Nhiên vỗ nhẹ vào tay bà để an ủi.

“Mẹ, mẹ đừng căng thẳng, con đi mở cửa.” Mẹ Lãnh hít một hơi thật sâu, bộ dạng đó khiến Lãnh Yên Nhiên lại không nhịn được cười.

Cô chưa bao giờ thấy mẹ mình có bộ dạng như thế này, vì một chuyện nhỏ mà căng thẳng đến vậy.

Ngoài cửa, Diệp Việt khóe miệng mỉm cười, một tay ôm một bó hoa tươi, một tay xách giỏ trái cây, trong giỏ hình như còn có một chiếc hộp, là cháo mới mua.

“Dì đâu rồi?” “Ở ngay trong đó.” Diệp Việt dúi giỏ trái cây vào lòng Lãnh Yên Nhiên, rồi ôm hoa tươi đi vào trong.

Mẹ Lãnh hoàn toàn ngây người.

Chàng trai trẻ bà đã gặp không ít, nhưng một chàng trai đẹp trai như vậy thì là lần đầu tiên bà thấy, còn đẹp hơn cả những ngôi sao điện ảnh, đường nét góc cạnh, khí chất cũng tốt đến không tưởng, là một chàng công tử lịch lãm, phong độ ngời ngời.

Tóm lại, thật sự rất đẹp.

Diệp Việt thấy mẹ Lãnh nhìn mình đến ngẩn người, khóe miệng nhếch lên.

Anh biết ngay khuôn mặt này của mình là được lòng người nhất, trải dài cả ba thế hệ già, trung, trẻ.

“Chào dì, cháu là Diệp Việt.” “Ngồi đi, ngồi đi, vừa rồi Nhiên Nhiên còn nhắc đến cháu với dì.” “Dì, đây là hoa tặng dì.” “Cảm ơn, cháu thật có lòng.” Mẹ Lãnh vui lắm, đây là lần đầu tiên bà nhận được hoa người khác tặng.

“Vậy cháu để ở đầu giường cho dì nhé.” “Được, được, thơm quá, cảm giác phòng bệnh lập tức có sức sống hẳn.” “Hoa tươi và con gái là một cặp xứng đôi, nơi nào có con gái thì nên có hoa tươi.” “Ha ha, dì đã bao nhiêu tuổi rồi, đã là bà già rồi.” “Dì nói gì vậy, bà lão nào mà trẻ đẹp được như dì chứ?” Lãnh Yên Nhiên liếc Diệp Việt một cái, người này tâm cơ thật sâu, lại biết tặng hoa.

Phụ nữ đối với hoa tươi chẳng có chút sức đề kháng nào, nhìn mẹ cô mặt mày hớn hở thế kia, đã bao lâu rồi cô không thấy bà vui như vậy.

Ban đầu cô còn lo Diệp Việt và mẹ mình ở chung sẽ cảm thấy gượng gạo, nhưng bây giờ xem ra, hình như cô đã nghĩ nhiều rồi.

Cái miệng của Diệp Việt, có thể nói người chết thành người sống

được.

Lại còn nói mẹ là con gái, những lời như vậy cũng chỉ có anh mới nói ra được, dù sao cô cũng không nói được những lời trái lòng như thế.

“Cháu này, chỉ biết dỗ dì vui thôi.” “Dì, có cần cháu nâng giường cao lên một chút không?” Mẹ Lãnh gật đầu: “Chuyện này để Nhiên Nhiên làm là được rồi.” “Không sao đâu ạ, cháu làm được.” Diệp Việt vừa nói vừa hành động, nâng giường cao lên, rồi lại lót một chiếc gối sau lưng mẹ Lãnh.

Động tác vô cùng thành thục.

“Dì, như vậy có dễ chịu hơn chút nào không ạ?” “Được rồi, cháu ngồi đi, ngồi đi.” “Vâng ạ.

Dì, cháu có mua cháo kê cho dì, dì uống một chút trước đi.” “Dì chẳng muốn ăn gì cả.” “Dì ơi, cháu mua cả vị ngọt và vị mặn, dì xem thích vị nào.

Uống một chút dạ dày sẽ dễ chịu hơn, để bụng rỗng đương nhiên là khó chịu rồi.” “Vậy dì uống vị ngọt.” Lãnh Yên Nhiên vội vàng đưa tới, Diệp Việt cắm ống hút, đưa cho mẹ Lãnh.

“Dì, cẩn thận nóng.” “Được.” Diệp Việt lại lấy một quả táo, gọt một cách thành thạo.

Chẳng mấy chốc, một quả táo đã được gọt xong.

Anh cắt làm đôi, một nửa đưa cho mẹ Lãnh, một nửa đưa cho Lãnh Yên Nhiên.

“Em không đói.” Lãnh Yên Nhiên nói.

“Ăn chút lót dạ đi, đừng để đói.” “Không thích ăn táo.” Lãnh Yên Nhiên nhíu mày, cô thích ăn những loại quả nhiều nước.

“Ăn đi, táo dinh dưỡng nhất đấy.” Diệp Việt trực tiếp nhét vào tay Lãnh Yên Nhiên.

Lãnh Yên Nhiên không chịu nổi ánh mắt của anh, đành ôm quả táo gặm ở một bên.

Trái tim đang treo lơ lửng của mẹ Lãnh cuối cùng cũng được đặt xuống.

Chàng trai trước mắt trông rất tốt, vừa vào đã tất bật lo trước lo sau, ánh mắt nhìn con gái bà cũng rất cưng chiều, không thể giả được.

“Dì, nếu có chỗ nào không khỏe, dì cứ nói với y tá, đừng một mình chịu đựng nhé.” “Để cháu lo lắng rồi, dì đã đỡ nhiều rồi.

Nghe Nhiên Nhiên nói, phòng bệnh này là do cháu giúp sắp xếp, dì vẫn chưa có cơ hội cảm ơn cháu.” Mẹ Lãnh cười nói.

“Dì, cháu là bạn trai của Nhiên Nhiên, làm chút chuyện cho cô ấy là điều nên làm ạ.” “Đứa trẻ Nhiên Nhiên này, tính tình bướng bỉnh, cố chấp, còn tùy hứng, cả người toàn tật xấu, hy vọng cháu bao dung cho nó nhiều hơn.” “Mẹ, con đâu có tệ đến thế.” Lãnh Yên Nhiên bất mãn.

Chương 1660

Cô cảm thấy mình không có nhiều tật xấu như vậy.

Dù có, trước mặt Diệp Việt, cũng nên giữ cho cô chút thể diện chứ.

“Im miệng, ngoan ngoãn ăn đi.

Mẹ đang nói chuyện với Diệp Việt, không phải nói với con.” “Mẹ.” Diệp Việt đắc ý liếc Lãnh Yên Nhiên một cái, Lãnh Yên Nhiên lườm anh.

“Dì, dì cứ gọi cháu là Tiểu Việt là được rồi, người nhà cháu đều gọi cháu như vậy.” Ngụ ý là, anh đã xem mẹ Lãnh như người nhà rồi.

Một câu nói đơn giản lại một lần nữa dỗ mẹ Lãnh cười tít cả mắt.

“Tiểu Việt.” “Dì, thật ra cô gái Nhiên Nhiên này ngoài tính tình hơi bướng bỉnh ra thì mọi thứ khác đều không có vấn đề gì.

Ba và em trai cháu đều rất thích cô ấy.” Lãnh Yên Nhiên bĩu môi, người này đúng là biết nói dối không chớp mắt, bác Diệp nói thích cô lúc nào chứ.

“Dì nghe Nhiên Nhiên nói, vốn dĩ hôm nay nó phải gặp bố mẹ cháu, lỡ hẹn như vậy có không hay lắm không?” “Dì yên tâm, cháu đã gọi điện cho ba mẹ cháu rồi, họ bảo Nhiên Nhiên cứ chăm sóc dì trước, ăn cơm thì sau này có nhiều cơ hội, không vội ngày một ngày hai.” “Vậy thì tốt rồi.” “Dì đừng lo, bố mẹ cháu đều là những người rất dễ gần.

Đợi dì khỏe hơn một chút, cháu sẽ sắp xếp để họ gặp dì.” “Gặp mặt?” “Vâng ạ.” “Có phải là vội quá không?” “Không vội đâu ạ, bố mẹ cháu muốn sớm định đoạt cô con dâu tốt như Nhiên Nhiên, sợ bị người khác cướp mất.” “Nhưng nhà chúng ta…” “Dì, nhà chúng cháu là tuyển con dâu ạ.” Gia thế gì, xuất thân gì, những điều đó đều không nằm trong phạm vi cân nhắc, họ chỉ chọn con người Lãnh Yên Nhiên mà thôi.

Mẹ Lãnh thở dài một tiếng, nghiêm túc nói: “Ai, cái vòng tròn của các cháu dì chưa từng tiếp xúc.

Dì chỉ có một đứa con gái này, dù không phải ruột thịt, hai mẹ con dì cũng đã nương tựa vào nhau mà sống bao nhiêu năm nay.

Dì hy vọng nó có được không phải là thứ tốt nhất, mà là thứ phù hợp nhất với nó.” Tìm được một người chồng phù hợp, một gia đình chồng phù hợp, không cầu giàu sang phú quý, chỉ cần có thể bao dung những khuyết điểm nhỏ của nó là được.

Vợ chồng yêu thương nhau cả đời, cùng nhau đồng cam cộng khổ.

“Dì, cháu hiểu ạ.

Mỗi đứa con đều là bảo bối trong tay cha mẹ, cháu sẽ không phụ lòng Nhiên Nhiên đâu.” Xung quanh anh, các bậc trưởng bối đều một lòng một dạ với vợ mình, chưa từng xuất hiện người đàn ông nào vong ân phụ nghĩa, cũng không có trường hợp nào ly hôn.

Trong quan niệm từ nhỏ của anh, đã cưới con gái nhà người ta thì phải chịu trách nhiệm cho nửa đời sau của họ.

Mỗi cô gái đều là bảo bối trong lòng cha mẹ, người ta phải tốn bao nhiêu công sức mới có thể chấp nhận con gái rời xa mình, bước vào vòng tay của một người đàn ông khác.

Đối với con gái nhất định phải dịu dàng.

“Dì cảm thấy bây giờ nói những lời này thực ra còn sớm, hai đứa mới bắt đầu qua lại, tương lai có thể sẽ có biến số.

Hứa với dì, dù sau này hai đứa có đến được với nhau hay không, hãy đến với nhau trong vui vẻ, chia tay trong hòa bình, đừng làm tổn thương Nhiên Nhiên.

Nó là một đứa trẻ rất đáng thương, từ nhỏ đã theo mẹ chịu rất nhiều khổ cực, tuổi còn nhỏ đã phải cùng mẹ kiếm tiền, dì hy vọng chuyện tình cảm của nó có thể thuận buồm xuôi gió." "Mẹ, mẹ nói những chuyện này làm gì?" Mẹ Lãnh không để ý đến Lãnh Yên Nhiên, tiếp tục dặn dò: "Tiểu Việt, có thể hứa với dì không?" "Dì yên tâm, cháu sẽ không làm chuyện gì tổn thương Nhiên Nhiên đâu." Họ nhất định sẽ ở bên nhau, điểm này, anh rất chắc chắn.

"Dì tuy mới gặp cháu, nhưng cảm thấy cháu rất chững chạc, là một người đáng tin cậy." Diệp Việt giơ ngón tay cái lên, cười: "Dì có mắt nhìn hơn Nhiên Nhiên nhiều." "Thật sao?" Mẹ Lãnh bật cười.

"Này, Diệp Việt, anh có ý gì hả, anh đang nói em không có mắt nhìn sao?" "Em mà có mắt nhìn, bên cạnh có một báu vật như thế này sao lại ra tay chậm như vậy." Diệp Việt nói với giọng bực bội.

Ra tay chậm.

Lãnh Yên Nhiên trợn to mắt, cô là con gái, chẳng lẽ thích một chàng trai là phải cầm loa đi khắp nơi rêu rao sao?

Cô còn chưa trách anh ra vẻ lạnh lùng, âm thầm thích cô mà không nói, anh lại còn chê cô ra tay chậm.

Không có chuyện cào ăn vạ như vậy.

"Anh đừng xuyên tạc sự thật." "Dì, cháu kể cho dì nghe nhé, có một lần Nhiên Nhiên bị sốt, chính miệng cô ấy nói thích cháu, nhưng đến lúc tỉnh lại thì không nhận nữa.

Dì nói xem cô ấy có phải đang ăn vạ không?" "Không có chuyện đó, em nói lúc nào, em không có chút ấn tượng nào cả." Lãnh Yên

Nhiên hoàn toàn không nhớ ra có chuyện như vậy.

Cô đúng là đã thích Diệp Việt từ rất sớm, nhưng cô không nhớ mình đã tỏ tình, rõ ràng là anh tỏ tình trước mà.

“Em đừng giả vờ nữa.” Diệp Việt luôn cảm thấy Lãnh Yên Nhiên đang giả vờ, cố ý nói không nhớ.

Anh cũng hiểu cho cô, con gái da mặt mỏng mà.

“Anh đang hủy hoại danh tiếng của em, em không phục.” Mẹ Lãnh nhìn con gái chu môi, hoàn toàn là bộ dạng của một cô bé, đây chẳng phải là dáng vẻ của hạnh phúc sao.

Đây là lần đầu tiên bà thấy cô có bộ dạng này trước mặt người khác.

“Trông anh giống loại người vô phẩm chất, lấy chuyện này ra đùa giỡn lắm à?” “Mẹ, mẹ còn nói anh ấy tốt, mẹ xem anh ấy bắt nạt con ngay trước mặt mẹ kìa, đáng ghét lắm, con không hề nói những lời như vậy.” “Nhiên Nhiên, lần này mẹ đứng về phía Diệp Việt.” “Mẹ, con mới là con gái của mẹ.” “Chính vì con là con gái mẹ, mẹ mới biết rõ hơn.

Con mà bị sốt đúng là dễ nói năng lộn xộn, đợi hạ sốt rồi hoàn toàn không biết mình đã nói gì, làm gì.” Tình huống này, mẹ Lãnh từ nhỏ đến lớn cũng đã thấy mấy lần, con bé này cứ sốt là nói nhảm, đợi hạ sốt rồi hoàn toàn không biết mình đã nói gì.

“Dì, Nhiên Nhiên trước giờ đều như vậy sao ạ?” “Đúng vậy, từ nhỏ đã có cái tật xấu này rồi.” “Có đi bệnh viện kiểm tra chưa ạ?” Mẹ Lãnh lắc đầu: “Cái đó thì chưa, chỉ lúc sốt mới như vậy, còn lại thì rất bình thường.” Diệp Việt quay đầu nhìn Lãnh Yên Nhiên: “Hôm nào anh đưa em đi bệnh viện kiểm tra.” “Chắc là không có bệnh gì đâu.” “Em có bệnh gì, chẳng lẽ em không biết sao.” Lần anh lừa cô đi khám, đã kiểm tra ra không ít bệnh.

Lãnh Yên Nhiên lườm Diệp Việt một cái, Diệp Việt vội dừng lại, không nhắc đến những chuyện này trước mặt mẹ Lãnh.

“Hai đứa đang nói bóng nói gió gì thế, Nhiên Nhiên, có phải con có bệnh gì không?” “Mẹ, con có thể có bệnh gì chứ, mẹ xem con khỏe như trâu này.” “Con đừng có khoác lác nữa được không?

Gầy như que củi rồi còn trâu gì.” “Mẹ, mẹ cứ yên tâm đi, sau này có Diệp Việt chăm sóc con rồi, con cũng không phải một mình, mẹ cứ yên tâm chữa bệnh, những chuyện khác đừng nghĩ nhiều.” “Đúng vậy ạ, dì, dì cứ yên tâm giao Nhiên Nhiên cho cháu.

Nhiên Nhiên bây giờ đang ở nhà cháu, cháu tiện chăm sóc cô ấy.” “Khụ khụ.” Lãnh Yên Nhiên ho nhẹ, nháy mắt với Diệp Việt.

Mẹ cô tưởng cô đang ở nhà bạn, không hề biết cô đang ở nhà Diệp Việt, đây thuần túy là không đánh đã khai.

“Nhiên Nhiên.” Mẹ Lãnh biết mình bị lừa, sắc mặt có chút không vui.

“Dì, dì yên tâm, Nhiên Nhiên ở tầng một, cháu ở tầng hai.

Trước khi kết hôn, cháu tuyệt đối sẽ không bắt nạt Nhiên Nhiên.

Chương 1661

Nếu dì lo lắng về điểm này thì không cần đâu ạ.” Diệp Việt đảm bảo.

Mẹ Lãnh đối với sự thẳng thắn của Diệp Việt cũng có chút không quen, sắc mặt có phần không tự nhiên, nhưng lời cần nói vẫn phải nói: “Tiểu Việt, cũng không sợ cháu chê cười, dì có hơi bảo thủ, dù cho bây giờ xã hội thoáng hơn rồi, nhưng về mặt này dì không nghĩ thoáng được.” Đối với điều này, Diệp Việt tỏ ra rất hiểu.

Nghĩ đến Mộc Dung, yêu nhau mấy năm trời mới có được Lục Niệm Nhất.

Về phương diện này anh không hề lo lắng, mẹ vợ tương lai dễ nói chuyện như vậy, anh sớm cưới con gái người ta về là mọi chuyện đều không thành vấn đề.

“Dì, thật ra nên như vậy ạ, con gái là phải biết yêu thương bản thân.

Cháu phải cảm ơn sự bảo thủ của dì, dì thật sự đã giáo dục Nhiên Nhiên rất tốt.” “Mẹ, Diệp Việt, hai người đủ rồi, nói qua nói lại lại đi xa quá rồi.” Lãnh Yên Nhiên vô cùng xấu hổ.

Đàng hoàng quang minh nói những chuyện này, có ổn không vậy?

“Nhóc thối, sau này còn dám lừa mẹ, xem mẹ xử lý con thế nào.” Mẹ Lãnh nghiêm mặt mắng Lãnh Yên Nhiên.

Lãnh Yên Nhiên nhướng mày, vui vẻ nhận lời.

Thật ra chuyện này rất đơn giản, ban đầu cô chỉ là một bảo mẫu, bảo mẫu ở nhà chủ là chuyện hết sức bình thường.

Chỉ là bây giờ hai người đã trở thành bạn trai bạn gái, ở chung với nhau liền biến thành sống chung, rất dễ bị người khác nghĩ sai.

Nhưng những chuyện này, Lãnh Yên Nhiên sẽ không giải thích cặn kẽ cho mẹ Lãnh.

Sự kiên nhẫn của Diệp Việt còn tốt hơn Lãnh Yên Nhiên tưởng tượng, anh cứ ngồi trò chuyện với mẹ Lãnh, dỗ bà cười ha hả.

Mẹ Lãnh mệt quá, nói chuyện một lúc thì ngủ thiếp đi.

Diệp Việt hạ thấp giường bệnh, rồi cẩn thận đắp chăn cho bà, lúc này mới kéo Lãnh Yên Nhiên ra khỏi phòng bệnh.

Vừa ra khỏi phòng, một cú cốc đầu đã giáng xuống trán cô.

Lãnh Yên Nhiên lườm Diệp Việt: “Diệp Việt, anh làm gì thế?” Vừa rồi trước mặt mẹ cô thì dịu dàng hết mực, quay đi đã ngược đãi cô, đúng là kẻ hai mặt.

Diệp Việt lại giơ tay lên: “Còn dám lườm anh, em không biết mình sai ở đâu à?” “Em không nói cho anh biết em đến bệnh viện à?” “Chứ còn gì nữa?” “Anh đã mắng em một trận trong điện thoại rồi, còn muốn mắng em nữa à.

Anh sao mà hẹp hòi thế, cứ bám riết một vấn đề không buông.” “Không mắng em vài lần em có nhớ đời không?” “Em biết rồi, sau này có chuyện như vậy em nhất định sẽ nói cho anh biết đầu tiên.” Lãnh Yên Nhiên bĩu môi, thái độ lại rất tốt.

“Nhớ kỹ lời em nói đấy, đừng có tự vả vào mặt mình.” “Biết rồi, biết rồi.

Nhưng bác trai họ thật sự sẽ không tức giận chứ?” “Nếu họ mà tức giận, thì đúng là sống nửa đời người vô ích, không phân biệt phải trái rồi.” “Vậy rốt cuộc họ nói sao?” “Anh còn chưa nói.” “Sao anh không đáng tin cậy vậy, mấy giờ rồi mà anh còn chưa nói.” Lãnh Yên Nhiên nhìn trời sắp tối, sốt ruột không chịu được.

Diệp Việt lấy điện thoại ra, lập tức gọi cho ba mình, nhưng người nghe máy lại là mẹ anh.

"Con trai, mẹ và ba con vừa thay đồ xong, sắp ra ngoài rồi, bên các con chuẩn bị thế nào rồi?" Lãnh Yên Nhiên nghe vậy, hận không thể đá Diệp Việt mấy cái.

Vừa rồi có bao nhiêu thời gian, anh cứ không gọi điện, cô còn tưởng bố mẹ Diệp Việt đã biết rồi.

Người này làm việc sao mà không đáng tin cậy thế, bây giờ mới gọi điện, người ta sẽ nghĩ về cô thế nào đây.

"Mẹ, mẹ của Nhiên Nhiên vào phòng cấp cứu rồi, con và Nhiên Nhiên đang ở bệnh viện, tối nay không thể ăn cơm cùng nhau được." "A, có nghiêm trọng không, có cần chúng ta làm gì không?

Con mà không giải quyết được thì đi tìm dượng con, dượng con có nhiều mối quan hệ trong lĩnh vực này lắm." Diệp Việt nhếch miệng: "Mẹ, không cần đâu ạ, con đã nói với dượng từ trước rồi." "Nghiêm trọng không?" "Mẹ, tình hình cụ thể con sẽ tìm cơ hội nói với ba mẹ sau, một hai câu cũng không nói rõ được." Mẹ anh cảm thấy có chút tiếc nuối, nhưng đã xảy ra chuyện này thì cũng không còn cách nào khác: "Vậy được rồi, con trai ở trước mặt mẹ vợ phải thể hiện cho tốt, đừng làm hỏng chuyện.

Cô bé lúc này dễ cảm động nhất, đây là cơ hội ngàn năm có một, đừng bỏ lỡ." "Mẹ, con biết rồi." "Con biết cái gì, từ nhỏ EQ đã thấp, y hệt ba con, vừa không biết nói chuyện, vừa không biết dỗ con gái.

Có cần mẹ dạy cho vài chiêu không?" "Không cần đâu ạ, mẹ, dì thích con lắm.

Bây giờ dì ngủ rồi, con định đưa Nhiên Nhiên đi ăn cơm." "Đi đi, đi đi, để tâm một chút, dỗ dành cô bé nhiều vào." "Vâng ạ." Tắt điện thoại, Diệp Việt thấy Lãnh Yên Nhiên đang ngạc nhiên nhìn mình.

Anh nắm lấy bàn tay nhỏ của cô: “Anh không lừa em chứ, bố mẹ anh đều là người thông tình đạt lý.

Hơn nữa, họ đã công nhận em rồi.

Em xem, họ không một lời phàn nàn, chỉ có sự quan tâm dành cho hai mẹ con em.” Bố mẹ anh trong chuyện nhỏ có thể không đáng tin cậy lắm, nhưng trong chuyện lớn như thế này trước giờ đều là tấm gương sáng.

“Người vừa rồi thật sự là mẹ anh sao?

Em cảm thấy có chút không giống với lần trước.” Diệp Việt cười: “Anh không có thói quen gọi bừa người khác là mẹ.” Anh làm vậy, thật ra lý do rất đơn giản, chính là muốn để Lãnh Yên Nhiên hoàn toàn yên tâm, bố mẹ anh thật sự sẽ không làm khó cô, cũng là những người dễ gần.

Sau này đừng gặp phải chuyện như thế này là lại bất an lo lắng, thật sự không đáng gì.

“Bác gái có một câu nói sai rồi, EQ của anh không hề thấp chút nào, vừa rồi mẹ em được anh dỗ vui lắm đấy.” “Đúng thế, họ lúc nào cũng hiểu lầm anh, thật ra anh rất tốt.” Người này, khen một câu là đuôi có thể vểnh lên tận trời.

“Hôm nay anh ra ngoài có phải quên mang đồ không?” “Cái gì?” “Mặt.” Da mặt dày không chịu nổi.

“Hừ.” Diệp Việt hừ lạnh một tiếng, đi thẳng.

Lãnh Yên Nhiên bĩu môi, thế mà cũng giận, cô nói không sai mà, hôm nay da mặt anh đúng là rất dày.

Nhưng nhìn bóng lưng đẹp trai của anh, Lãnh Yên Nhiên trực tiếp lao tới, nhảy lên tấm lưng rắn rỏi rộng lớn của anh.

Diệp Việt không ngờ cô lại có hành động này, eo hơi chao đảo, nhưng vẫn vững vàng đỡ được Lãnh Yên Nhiên.

“Ây da, một người đàn ông to con mà không có chút sức lực nào à.” “Nhiên Nhiên, em muốn ăn đòn phải không, eo anh mà sái, sau này người chịu thiệt là em đấy.” “Em có phải ngày nào cũng bắt anh cõng đâu, không sao cả.” “Hạnh phúc của em không cần nữa à?” “Giữa hai việc này có mối liên hệ tất yếu gì chứ.” “Em không biết eo của đàn ông quan trọng đến mức nào sao?

Eo khỏe thì phụ nữ mới có hạnh phúc.” Lãnh Yên Nhiên lúc này mới nhận ra Diệp Việt đang nói gì, trực tiếp véo tai anh: “Vừa rồi anh nói với mẹ em thế nào, bây giờ lại muốn nuốt lời à?” “Nhiên Nhiên, em buông tai anh ra.” Diệp Việt cúi đầu.

Xung quanh người qua người lại, mọi người thấy cảnh này, khóe miệng đều mỉm cười.

Lãnh Yên Nhiên bất chấp: “Em không buông, đồ lưu manh.” Diệp Việt cảm thấy rất oan uổng, hai người còn chưa hôn nhau đàng hoàng, sao anh lại thành lưu manh được, anh không phục.

Chương 1662

“Anh không phục, muốn kháng cáo.” “Tại sao không phục?” “Anh hoàn toàn không sàm sỡ em, sao anh lại thành lưu manh được.” “Anh dùng lời nói trêu chọc em.” Miệng lưỡi dẻo quẹo, đó cũng là một biểu hiện của việc giở trò lưu manh.

“Không có, anh chỉ đang nói cho em biết một sự thật, để sau này em biết nhẹ tay một chút.” “Cãi cùn.” “Là em ngang ngược vô lý.” “Anh lại đang chê em.” “Em lại nghe ra từ đâu vậy?” Diệp Việt dở khóc dở cười.

“Em nghe ra ở khắp nơi.” Ý cười trên khóe miệng Diệp Việt càng đậm: “Nhiên Nhiên, sau này cứ như vậy, ở bên anh muốn thế nào cũng được.

Nếu anh làm em không vui, em đánh anh một trận cũng được.” Lãnh Yên Nhiên nằm trên lưng anh, lí nhí nói: “Em đánh anh làm gì chứ, cũng không giải quyết được vấn đề.” “Có thể để em trút giận, trút giận ra rồi tâm trạng sẽ tốt hơn.” “Anh đối xử tốt với em như vậy, nếu sau này chúng ta không ở bên nhau, thì phải làm sao đây.” “Nói bậy bạ gì thế, chúng ta sẽ ở bên nhau, ở bên nhau mãi mãi.” “Vâng ạ.” Lãnh Yên Nhiên nhỏ giọng nói.

“Nhiên Nhiên, em có thể có chút niềm tin vào anh được không?” “Được.” “Nhắc thêm một câu, sau này dù xảy ra chuyện gì, nhất định phải nhớ thông báo cho anh đầu tiên.

Có thể anh không thay đổi được gì, nhưng anh có thể nắm tay em, để em tựa vào vai anh, có một chỗ dựa, không còn cô đơn một mình.” Một mình đối mặt với tất cả, thật sự rất thảm.

Lãnh Yên Nhiên biết rõ tư vị trong đó, sống mũi cay xè: “Ừm.”

“Đừng chỉ biết ừm ừm ừm, phải ghi nhớ những lời này trong lòng, biết chưa?” “Biết rồi.” Diệp Việt đưa Lãnh Yên Nhiên đi ăn lẩu.

Lãnh Yên Nhiên thật sự đói lắm rồi, cô ăn như hổ đói chẳng màng hình tượng, còn Diệp Việt thì ngồi bên cạnh gắp rau cho cô. "Em ăn chậm thôi, có ai giành với em đâu." Diệp Việt thực sự thấy buồn cười. "Anh ăn nhanh lên, anh ăn nhanh lên, mẹ em một mình trong phòng bệnh, em không yên tâm về bà." Ăn xong còn phải vội vàng quay về. "Yên tâm đi, có y tá trông chừng mà." "Vậy lát nữa em mang gì về cho mẹ ăn đây?" Lãnh Yên Nhiên cảm thấy tội lỗi vô cùng, mình thì ở ngoài ăn lẩu, ăn được ngủ được, còn mẹ chỉ có thể nằm trên giường bệnh, chịu đựng sự giày vò của bệnh tật. "Em yên tâm đi, anh đã nhờ người chuẩn bị cho dì rồi, em không cần lo lắng." "Haiz." Ánh mắt Lãnh Yên Nhiên lại ảm đạm đi. "Nhiên Nhiên, bây giờ em nhất định phải thả lỏng, đừng để dì lo lắng.

Dì hy vọng em mỗi ngày đều vui vẻ." Diệp Việt đã tìm hiểu về bệnh tình của mẹ Lãnh, đã là giai đoạn cuối, không thể chữa khỏi, tìm chuyên gia nào cũng vô dụng.

Chỉ có thể sống được ngày nào hay ngày đó, là Lãnh Yên Nhiên kiên quyết muốn bà nhập viện. "Em biết rồi." Lãnh Yên Nhiên nghẹn ngào đáp. "Nhiên Nhiên, sau này em đã có anh rồi." "Diệp Việt." Lãnh Yên Nhiên nhìn thẳng vào Diệp Việt.

Diệp Việt thấy rõ mắt cô phủ một lớp sương mờ, đau lòng ngồi xuống bên cạnh, ôm cô vào lòng, "Không sao đâu." "Em không sao, chỉ là chén nước chấm này của em cay quá thôi." Cái cớ này vụng về đến mức nói cho đứa trẻ ba tuổi cũng không tin. "Vậy sau này bớt cho ớt đi là được." "Ai bảo anh đưa em đi ăn lẩu, ăn lẩu mà nước chấm không cho chút ớt thì chẳng có vị gì cả." "Lỗi của anh, lỗi của anh, sau này anh đưa em đi ăn món khác." "Nhưng em vẫn thích ăn lẩu." "Vậy thì anh vẫn nghe theo em." Hai người trở lại phòng bệnh, mẹ Lãnh đã ngủ dậy, y tá đang ngồi trò chuyện cùng bà.

Thấy họ vào, y tá liền rời đi. "Mẹ, đói chưa ạ?" Mẹ Lãnh vốn không có khẩu vị, nhưng thấy vành mắt con gái đỏ hoe thì cũng đoán ra được phần nào, liền cố gắng tỏ ra vui vẻ: "Đói rồi, đói từ sớm rồi, hai đứa không có lương tâm, lén đi ăn cơm mà không mang mẹ theo." "Dì ơi, là ý của cháu.

Để đền bù cho dì, cháu mang cháo hải sản cho dì đây." "Món đó dì thích, mau mang ra đây." "Mẹ, để con đút cho mẹ." "Được được, mẹ sẽ hưởng thụ tình yêu thương của Nhiên Nhiên nhà chúng ta." Mẹ Lãnh luôn giữ nụ cười trên môi.

Lãnh Yên Nhiên ngồi bên giường bệnh, vừa đút cháo vừa kể cho mẹ Lãnh nghe những chuyện thú vị ở đoàn phim, tâm trạng mẹ Lãnh tốt lên hẳn.

Diệp Việt lại đi tìm hiểu lại tình hình của mẹ Lãnh, còn tệ hơn trước.

Sức khỏe của mẹ Lãnh vốn không tốt, căn bệnh này lại càng giày vò người ta, mỗi ngày hóa trị cũng là chịu tội.

Bác sĩ đề nghị người nhà từ bỏ điều trị.

Lời này, Diệp Việt không biết phải nói với Lãnh Yên Nhiên thế nào.

Để cô tận mắt nhìn mẹ mình chờ chết, điều này đối với cô quá tàn nhẫn.

Để mẹ Lãnh tiếp tục điều trị, có lẽ cô sẽ cảm thấy khá hơn một chút. "Tiểu Việt, không còn sớm nữa, ngày mai cháu còn phải đi làm, mau về nghỉ ngơi sớm đi." "Đúng vậy, anh về trước đi, em ở lại với mẹ." Lãnh Yên Nhiên cũng nói. "Con cũng về đi, con ở lại đây làm gì, ngày mai còn phải đóng phim." "Mẹ, con không đi đâu cả, con ở lại với mẹ, mai con từ bệnh viện đến thẳng phim trường." "Dì à, để Nhiên Nhiên ở lại với dì đi, mai cháu lại qua đón em ấy." "Diệp Việt, không cần đâu, em tự đi được mà." "Để anh đến đón em, từ đây đến phim trường rất xa, không dễ bắt xe.

Dì ơi, vậy cháu về trước, chúc dì buổi tối có một giấc mơ đẹp." "Tiểu Việt, cháu đi đường cẩn thận." "Vâng ạ, thưa dì." Sau khi Diệp Việt đi, mẹ Lãnh liền cười, véo má Lãnh Yên Nhiên, "Con bé này vận khí thật tốt, sao lại gặp được một cậu trai tốt như vậy chứ." "Mẹ, mẹ chỉ thấy bề ngoài thôi, người này tính tình tệ lắm, suốt ngày trưng ra bộ mặt lạnh như tiền." "Con không biết lúc nói câu này vẻ mặt con thế nào à?" "A..." "Lúc con nói chuyện, khóe miệng con cứ cong lên, con tưởng lừa được mẹ sao." Mẹ Lãnh rất vui mừng, có thể trước lúc ra đi, được thấy con gái tìm được một người đàn ông tốt, bà thực sự quá đỗi hạnh phúc. "Mẹ, mẹ cứ thích vạch trần con." "Mẹ vui mà, thấy con tìm được một cậu bé tốt như vậy.

Sự giáo dưỡng của một người có thể cảm nhận được, mẹ cảm thấy cậu ấy rất ưu tú." "Chà, mắt nhìn của mẹ sắc bén vậy sao." "Đương nhiên rồi, Tiểu Việt đã nói, mắt nhìn của mẹ còn tốt hơn con." "Anh ấy chỉ dỗ mẹ vui thôi, mẹ lại tưởng thật à." Lãnh Yên Nhiên leo lên giường bệnh của mẹ Lãnh, rúc vào lòng bà. "Chân con lạnh thế." "Mẹ, mẹ ủ ấm cho con đi, người mẹ ấm lắm." "Mẹ là bệnh nhân đấy." Lãnh Yên Nhiên ôm eo mẹ Lãnh, "Mẹ là mẹ của con mà." "Con bé này." "Hi hi." "À phải rồi, nhà Tiểu Việt tình hình thế nào?" "Cụ thể thì con cũng không rõ lắm, anh ấy là cháu đích tôn của nhà họ Diệp, dưới anh ấy còn có một em trai, em trai hiện đang cùng bác trai Diệp quản lý tập đoàn Diệp thị, còn anh ấy kế thừa sự nghiệp của ông ngoại, quản lý Truyền thông Thiên Duyệt, cũng là công ty giải trí hiện tại của con." "Vậy gia đình họ có hòa thuận không?" "Rất hòa thuận ạ, mẹ khó mà tưởng tượng được, nhà họ thậm chí không có cả người giúp việc nấu ăn.

Diệp Việt nói, bình thường lúc bác gái Diệp không vào bếp thì bác trai sẽ vào bếp, tài nấu nướng của bác trai rất bình thường, nên họ thường xuyên gọi đồ ăn ngoài.

Hôm qua bác trai còn dẫn theo em trai nhà họ Diệp đến chỗ bọn con ăn cơm, Diệp Việt cứ ghét bỏ họ mãi, cảm thấy họ đến để ăn chực, mặt mày khó coi lắm, nhưng lại chẳng làm gì được bố mình." "Ha ha, cảm giác cả nhà họ rất hòa thuận." "Đúng là vậy ạ.

Mẹ, mẹ thật sự không cần lo lắng đâu, Diệp Việt là một người rất tốt, con nghĩ tương lai dù xảy ra chuyện gì, anh ấy nhất định sẽ đứng về phía con." Mẹ Lãnh nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của con gái, "Mẹ chỉ là không yên tâm về con." Lãnh Yên Nhiên cố nén xúc động muốn rơi lệ, "Mẹ, con là người lớn rồi." "Lớn đến đâu chứ, con cũng mới ngoài 20 thôi." "20 tuổi là kết hôn được rồi, con đương nhiên lớn rồi." "Con bé ngốc này, có phải con muốn kết hôn rồi không?" "Mẹ, con chỉ ví dụ thôi, mẹ lại tưởng thật à.

Mẹ cứ yên tâm trị bệnh trong viện, con sẽ làm việc chăm chỉ, sống thật tốt.

Sau này con sẽ cố gắng mỗi ngày đều đến thăm mẹ một lát." "Không cần đâu, con gọi điện cho mẹ là được rồi, mẹ chỉ cần nghe giọng con là mãn nguyện lắm rồi, đừng làm lỡ công việc của con." "Phần diễn của con cũng sắp đóng máy rồi, đợi bộ phim này kết thúc, con sẽ ngày ngày ở bên mẹ." "Được thôi." Hai mẹ con cứ trò chuyện mãi, cuối cùng Lãnh Yên Nhiên ngủ thiếp đi trước.

Mẹ Lãnh ban ngày đã ngủ một giấc, nên giờ không buồn ngủ lắm.

Diệp Việt cũng không ngủ được, lại gửi bệnh án của mẹ Lãnh cho một số chuyên gia nước ngoài, xem còn có thể tìm được giải pháp nào không.

Lục Nghiêu bị thương nghỉ phép một thời gian, công việc tồn đọng không ít, phải liên tục tăng ca mấy ngày mới xử lý xong.

Hôm nay thời gian còn sớm, buổi trưa không có việc gì, anh liền về nhà nấu cơm trưa, nói mỹ miều là mang cơm cho Mạc Hữu An, thực chất là đi kiểm tra đột xuất.

Vệ sĩ đương nhiên nhận ra anh, Mạc Hữu An cũng đã gỡ bỏ lệnh cấm, Lục Nghiêu có thể trực tiếp đi lên.

Lục Nghiêu đi thẳng vào thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc, dọa hai cô thư ký mới ở quầy lễ tân sợ hết hồn, liền chạy tới ngăn cản, "Thưa ngài, xin lỗi, đây là thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc chúng tôi, phiền ngài đi thang máy…" "Tôi là người đàn ông của tổng giám đốc Mạc nhà các cô." Để lại một câu, Lục Nghiêu đóng cửa thang máy.

Chương 1663

Hai cô gái ở quầy lễ tân nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương ánh lên vẻ hóng hớt, tin tức động trời. "Lục tiên sinh, phiền anh vào văn phòng đợi một lát, tổng giám đốc Mạc đang họp." Thư ký của Mạc Hữu An thấy người, vội vàng mời vào văn phòng.

Lục Nghiêu không phải lần đầu đến văn phòng của Mạc Hữu An, nhưng lần này thân phận đã khác, trước kia là người theo đuổi, bây giờ là chồng chính thức.

Bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Văn phòng của Mạc Hữu An theo phong cách tối giản, mọi thứ đều đơn giản, rất bình thường.

Trên bàn làm việc có đặt mấy chậu sen đá, Lục Nghiêu nhíu mày, con bé này có ý gì, đó là đồ Diệp Việt tặng, vậy mà cô vẫn chưa vứt đi.

Thật là hết nói nổi.

Lục Nghiêu vừa định ra tay với mấy chậu sen đá thì cửa văn phòng bị đẩy ra, kèm theo đó là giọng nói bực tức của Mạc Hữu An. "Hoàng thiếu, tôi đã nói rồi, tôi không có chút hứng thú nào với anh cả, anh tránh xa tôi ra một chút, nếu không tôi sẽ gọi bảo an đấy." "Tiểu An, em đừng từ chối anh, cho anh một cơ hội đi, anh thật sự rất yêu em, anh yêu em từ cái nhìn đầu tiên, lần đầu gặp em anh đã yêu em rồi." Mạc Hữu An gằn giọng, "Đi ra, tôi không có chút hứng thú nào với anh hết." Cô thật sự ghét cay ghét đắng người này, ỷ mình là khách hàng lớn liền tự cho mình là hay. "Đừng tuyệt tình như vậy, anh biết bên cạnh em căn bản không có người đàn ông nào, chúng ta đều đến tuổi kết hôn rồi, em không thấy chúng ta rất hợp nhau sao?" Lục

Nghiêu vắt chéo chân, dựa vào ghế của Mạc Hữu An, cười như không cười nhìn họ.

Mạc Hữu An cũng chú ý đến Lục Nghiêu, khóe môi cong lên, "Sao anh lại đến đây?" "Anh không đến thì làm sao biết em đi làm cũng không yên phận, còn đi tán tỉnh một đóa hoa nhỏ." Mạc Hữu An đã quen với tính hay ghen của anh, lườm anh một cái.

Ngược lại, Hoàng công tử nổi giận, chỉ vào Lục Nghiêu, "Mày là ai, sao lại ở trong văn phòng của Tiểu An." Cái gì mà hoa nhỏ, hắn ta không phải là hoa.

Lục Nghiêu đứng dậy, từng bước đi về phía Mạc Hữu An, rồi ôm lấy eo cô, "Tôi đương nhiên là đến đưa cơm cho An An nhà tôi rồi." "Buông tay, mày buông tay ra cho tao, mày buông Mạc Hữu An ra." Hoàng công tử tức đến nhảy dựng lên, chỉ thiếu điều xông thẳng tới tách hai người ra.

Lục Nghiêu ôm càng chặt hơn, còn tựa đầu lên vai Mạc Hữu An, "Tôi là người đàn ông của cô ấy, anh là vị nào đây?" "Tao là người theo đuổi cô ấy, mày là cái đồ vô lại, mày cút đi." "Tôi không buông đấy.

An An, anh đã nấu món em thích ăn nhất, em mau ăn đi." "Gần được rồi đó." Mạc Hữu An hạ thấp giọng. "Mày, mày, mày, cái đồ trai bao này." Trong mắt Hoàng công tử, Lục Nghiêu chẳng khác gì trai bao, làm gì có thằng đàn ông nào không đi làm, chỉ ở nhà nấu cơm mang cho phụ nữ. "Tiểu An, loại đàn ông này ngoài cái mặt ra thì chẳng có tác dụng gì cả, còn trông mong em kiếm tiền nuôi nó, thật quá đáng." Hoàng công tử nhìn bộ mặt cười cợt của Lục Nghiêu, tức đến đỏ cả mặt. "Đó là chuyện của tôi, không liên quan đến anh." Mạc Hữu An lạnh nhạt nói. "Tiểu An, em thật sự không thể như vậy được." Hoàng công tử thực sự lo lắng. "Không thể thế nào?" Lục

Nghiêu hỏi giúp Mạc Hữu An. "Sao lại có loại đàn ông mặt dày vô sỉ như mày, làm trai bao mà không có chút cảm giác xấu hổ nào." Hoàng công tử quay đầu đi, vẻ mặt khinh thường. "An An nhà tôi bằng lòng kiếm tiền nuôi tôi, liên quan gì đến anh một xu nào không?" "An An, anh để ý một chiếc xe rồi." "Lát nữa đi mua." Mạc Hữu An nói. "Anh hết tiền tiêu vặt rồi." Mạc Hữu An giật giật khóe môi, "Lát nữa chuyển cho anh." "An An, em đối với anh thật tốt." Lục Nghiêu nháy mắt với Mạc Hữu An.

Mạc Hữu An cũng không chịu nổi Lục Nghiêu đột nhiên biến thành một người đàn ông nhỏ bé, bắt đầu ngồi ăn cơm.

Bộ dạng này của Lục Nghiêu trong mắt Hoàng công tử chính là liếc mắt đưa tình, quyến rũ. "Loại đàn ông như mày đúng là nỗi sỉ nhục." "Anh đừng có ăn không được nho lại nói nho xanh, tôi có thể bám được vào đùi của An An là bản lĩnh của tôi.

Cái loại như anh, chắc chỉ có mấy bà cô trung niên giàu có mới chịu thu nhận thôi." Hoàng công tử biết mình trông không ra gì, không có chút đặc sắc nào.

So với gã đàn ông yêu mị này, tự nhiên là không bằng. "Tao không giống mày, mặt dày mày dạn, chỉ biết dùng mặt đi hại người." "An An nhà tôi cam tâm tình nguyện, phải không nào?" Lục Nghiêu nâng cằm Mạc Hữu An lên.

Mạc Hữu An đang ăn cơm, miệng bóng loáng dầu mỡ, anh còn cố ý dùng đầu ngón tay lau đi, vô cùng trêu chọc, "An An." Mạc Hữu An mặt đỏ lên, đáp một tiếng, "Ừm." Lục Nghiêu hài lòng, khiêu khích nhìn Hoàng công tử.

Hoàng công tử thấy cảnh này, tức đến mức gào lên không còn hình tượng, "Mày không biết xấu hổ." "An An nhà tôi lại thích cái dáng vẻ không biết xấu hổ này của tôi." "Mày mau cút ra ngoài cho tao."

"Người nên cút ra ngoài là anh mới phải, anh gào cái gì ở đây, đây là chỗ của anh à?" "Đây cũng không phải chỗ của mày." "Tôi là người đàn ông của An An, địa bàn của cô ấy chính là địa bàn của tôi, phải không An An?" Mạc Hữu An bật cười, chưa từng thấy ai ghen tuông đến mức này.

Cô và vị Hoàng công tử này thật sự không có gì, đây chỉ là một khách hàng của cô, Lục Nghiêu hoàn toàn không cần phải làm vậy.

Nhưng chồng của mình, tự nhiên là phải cưng chiều bảo vệ. "Ừm, chỗ của em chính là chỗ của anh." Hoàng công tử trợn to mắt, hắn chưa bao giờ thấy Mạc Hữu An như thế này, trông cô thực sự rất cưng chiều người đàn ông này, nhưng người đàn ông này vừa nhìn đã biết là kẻ vô công rồi nghề, có gì đáng để cô yêu thương chứ. "Tiểu An, em nhất định là bị nó mê hoặc rồi, em mau tỉnh lại đi, loại trai bao này thật sự không nên giữ." "Tôi tình nguyện, tôi vui vẻ." Hoàng công tử tức giận vô cùng, sa sầm mặt, "Tiểu An, em mà còn như vậy, tôi sẽ gọi điện cho chủ tịch Mạc, để ông ấy đến quản lý em." Nghe vậy, sắc mặt Lục Nghiêu cũng trầm xuống, anh bước về phía Hoàng công tử.

Hoàng công tử theo bản năng lùi lại, không biết có phải ảo giác không, hắn cảm thấy ánh mắt người đàn ông này bỗng trở nên đáng sợ.

Hắn khoanh hai tay trước ngực, ép mình bình tĩnh lại, đây chỉ là một tên trai bao, hắn không có gì phải sợ. "Mày muốn làm gì?

Tao nói cho mày biết… tao là khách hàng lớn đáng kính nhất của tập đoàn Mạc thị, tao vừa mới đàm phán xong một hợp đồng lớn với tập đoàn Mạc thị." "Ồ, đáng kính thế nào?

Treo anh lên tường thờ như tổ tiên?

Mỗi ngày ba bữa thưởng cho anh ba nén nhang thơm?" "Mày." Hoàng công tử tức đến trừng mắt nhìn Lục Nghiêu, gã đàn ông này lại dám rủa hắn chết. "Trừng mắt to thế làm gì, một con to một con nhỏ, tiếc là vẫn là mắt một mí, càng thêm xấu xí." Lục Nghiêu giơ tay vỗ vỗ vào mặt Hoàng công tử. "Mày, mày, mày…" Hoàng công tử tức đến nói không nên lời.

Lần đầu tiên gặp loại người miệng tiện thế này, quả nhiên là trai bao, chỉ được cái miệng lanh lợi, chẳng có bản lĩnh gì khác. "Chậc chậc, xem cái tu dưỡng của anh kìa, động một tí là lắp bắp, có tư cách gì đứng bên cạnh Mạc Hữu An.

Từ đâu đến thì cút về đó đi, đừng có làm mất mặt nữa." Lục Nghiêu đẩy Hoàng công tử một cái.

Chương 1664

Sức tay của anh vốn đã mạnh, cả đời này tất cả sự dịu dàng đều chỉ dành cho một mình Mạc Hữu An.

Hoàng công tử bị anh đẩy ngã xuống đất, căm hận nhìn chằm chằm vào anh. "Nhìn cái gì?

Muốn quyết đấu với tên trai bao này à?

Lại đây, come on." Lục Nghiêu nắm chặt nắm đấm, vang lên tiếng răng rắc.

Hoàng công tử lộ vẻ kinh hãi, không ngờ người này còn có bản lĩnh như vậy. "Mày đừng hòng ỷ thế hiếp người." "Sao lại thế được, tôi là tên trai bao được nuôi trong khuê phòng, anh sợ tôi à?

Không nên chứ.

Mau lại đây, mau lại đây." Mạc Hữu An cũng không nhịn được cười thành tiếng, người đàn ông này thấy cô làm việc quá khô khan, nên cố tình đến đây để chọc cười sao?

Có cần phải hài hước thế không?

Sao lời gì cũng nói ra được, không hề quan tâm đến tôn nghiêm của một người đàn ông. "Nghiêu Nghiêu ca." "Tiểu An, em cứ ngoan ngoãn ăn cơm đi, những chuyện này giao cho người đàn ông của em là được rồi." Cách gọi "Tiểu An" này từ miệng Lục Nghiêu thốt ra, Mạc Hữu An chỉ cảm thấy nổi da gà khắp người, vội vàng cúi đầu ăn cơm.

Dù Lục Nghiêu đang mỉm cười, Hoàng công tử nhìn thấy bộ dạng của anh vẫn theo bản năng sợ hãi, "Mày là đồ bạo lực." "Không phải anh nói tôi là trai bao sao?

Không cho anh thấy sự lợi hại của tên trai bao này, anh còn tưởng tôi ăn chay thật à." "Đứng lại, mày tránh xa tao ra, nếu không tao báo cảnh sát xử lý đấy." "Có cần tôi giúp anh bấm số không?" "Mày, mày, mày…" "Tiểu An." Hoàng công tử lại chuyển ánh mắt sang Mạc Hữu An.

Mạc Hữu An biết Lục Nghiêu đã nổi giận, lúc này cô sẽ không mở miệng giúp đỡ, nếu không Lục Nghiêu sẽ quậy cho long trời lở đất. "Thấy chưa, người ta vẫn thích tên trai bao này là tôi, hết cách rồi, ai bảo tôi đẹp trai chứ." Lục Nghiêu vô cùng kiêu ngạo.

Hoàng công tử tức đến sắp hộc máu.

Động tĩnh trong văn phòng lớn như vậy, cách âm tốt đến mấy cũng không thể ngăn cản hoàn toàn, người bên ngoài loáng thoáng nghe được một vài từ, như "trai bao", "Tiểu An".

Công ty lại là nơi sản sinh ra những chuyện phiếm, đúng lúc giờ ăn trưa, có người đứng ngoài cửa hóng chuyện, tin đồn cũng lan đi không cánh mà bay. "Chủ tịch, có một tin đồn chị có muốn nghe không?" Mạc Noãn ngẩng đầu, "Sao thế?" "Bây giờ cả công ty đang đồn, tiểu tổng giám đốc Mạc nuôi một tên trai bao, hiện tại Hoàng công tử đang ở trong văn phòng cãi nhau với người đó, hai người cãi nhau rất kịch liệt." "Trai bao?

Là Lục Nghiêu à?" Thư ký cười, "Không biết, em không thấy." "Cứ để họ quậy, chắc là Lục Nghiêu rồi." Người có thể vào văn phòng Mạc Hữu An cũng không có mấy người.

Trước kia còn có Diệp Việt, bây giờ nghe Mễ Nặc nói, người ta đã có bạn gái nhỏ rồi, sẽ không đến đây hóng chuyện. "Vậy không xử lý ạ?" "Lục Nghiêu tự mình sẽ xử lý, cần gì chúng ta xen vào." Đàn ông nhà họ Lục đều là người cưng vợ, sao có thể cho phép người khác nhòm ngó vợ mình.

Một lúc sau, có người thấy Hoàng công tử bị ném ra ngoài, khóe miệng còn bầm tím. "Quá đáng, tên trai bao nhà mày thật quá đáng." Thư ký của Mạc Hữu An vội vàng đỡ Hoàng công tử dậy, "Hoàng công tử, tôi đưa anh xuống lầu nhé." "Tôi sẽ không hợp tác với Mạc thị nữa." Cửa mở ra, Mạc Hữu An lạnh mặt bước ra, "Được thôi, dù sao hợp đồng các người cũng đã ký rồi, không hợp tác thì bồi thường tiền vi phạm hợp đồng đi, chúng tôi cũng không hiếm lạ gì." Mặt Hoàng công tử như bị táo bón, khó coi vô cùng.

Thư ký đứng bên cạnh nín cười, tưởng tổng giám đốc Mạc của họ là Bồ tát bằng đất sao?

Không có chút tức giận nào à.

Tổng giám đốc Mạc sớm đã phát ngán người này rồi, chỉ chờ ngày hôm nay thôi.

Khoản tiền vi phạm hợp đồng trên trời đó, Hoàng công tử làm sao có bản lĩnh tự quyết, tổng giám đốc Hoàng chắc chắn sẽ không đồng ý. "Tiểu An, em không thể đối xử với anh như vậy." "À phải rồi, tôi nói rõ cho anh biết một lần nữa, người bên trong là người đàn ông của tôi, tôi không hy vọng người khác sỉ nhục anh ấy, càng không hy vọng anh ấy không vui." "Tất cả mọi người nhớ kỹ cho tôi, ai chọc vào anh ấy, thì cút hết cho tôi, đừng làm việc ở công ty nữa." Câu sau Mạc Hữu An là nói với những người đang hóng chuyện. "Mọi người mau giải tán đi, tụ tập ở đây làm gì." Thư ký vội vàng đuổi mọi người đi.

Cô theo Mạc Hữu An đã lâu, tự nhiên biết mối quan hệ của Lục Nghiêu và cô, chỉ là không ngờ hai người đã thành người yêu từ lúc nào. "Tôi không tin." Hoàng công tử vẫn không từ bỏ. "Gọi bảo an kéo người này đi, đừng ở đây làm phiền nữa." Tiếng kêu như heo bị chọc tiết của Hoàng công tử khiến Lục Nghiêu nhếch môi, nhưng nghe thấy tiếng đóng cửa của Mạc Hữu An, anh lại sa sầm mặt.

Thấy Lục Nghiêu mặt mày u ám ngồi trên sofa, Mạc Hữu An đi tới, ôm cổ anh, "Nghiêu Nghiêu ca." "Tiểu An." Lục Nghiêu nhìn Mạc Hữu An. "Có thể đừng gọi em như vậy không?

Em nổi hết da gà rồi." "Sao anh lại cảm thấy em rất hưởng thụ nhỉ." Mạc Hữu An bĩu môi, dựa vào người Lục Nghiêu, "Không phải anh đều nghe thấy lời em nói rồi sao?

Anh còn ghen tuông cái gì nữa." "Người ta chạy đến văn phòng vợ anh tỏ tình, chẳng lẽ anh còn phải vui vẻ mở rộng cửa chào đón sao?

Anh không thích bị cắm sừng đâu." "Nói bậy bạ gì thế, ai cắm sừng anh." "Anh mà không đến, chắc là sắp rồi." "Lười nói với anh nữa." Mạc Hữu An cũng nổi giận, quay về chỗ của mình xử lý công việc. "Này, Mạc Hữu An, em không định giải thích gì sao?

Đây là thái độ em nên có à?" "Em chính là thái độ này, nếu anh không muốn nhìn thì anh đi đi, đỡ phải thấy em ngứa mắt." "Mạc Tiểu An, tính tình em càng ngày càng lớn rồi đấy." "Em chính là như vậy." Lục Nghiêu dở khóc dở cười, ngồi lên bàn Mạc Hữu An, nâng cằm cô lên, ánh mắt triền miên quyến luyến, "Nhưng sao anh lại thích cái dáng vẻ tức giận này của em đến thế." Mạc Hữu An lườm anh một cái, gạt tay anh ra, "Anh có phải là cuồng ngược đãi không?" "Chắc là vậy." Mạc Hữu An thực ra không thể nào giận Lục Nghiêu được, anh giữa trưa mang cơm đến cho cô, cô vui còn không kịp, sao có thể giận dỗi với anh chứ. "Tiểu An, đừng giận nữa." "Đổi cách gọi khác đi." "Bà xã." "Hoàng công tử đó là một khách hàng cũ của Mạc thị, trước đây đều là bố anh ta đích thân đến nói chuyện với dì, bây giờ chuẩn bị để Hoàng công tử tiếp quản công ty, nên để anh ta đến bàn công việc, dì cũng giao hợp tác này cho em, em cũng muốn giữ chân khách hàng này." "Nhưng anh ta yêu em từ cái nhìn đầu tiên đúng không?" "Đó cũng là anh ta đơn phương tình nguyện, em đã thể hiện rất rõ lập trường của mình rồi." "Nhưng anh ta không nghe." "Nghiêu Nghiêu ca, anh có thể để em nói hết câu không." Lục Nghiêu nhún vai, "Được, vậy em nói tiếp đi." "Anh ta đúng là đã theo đuổi em một thời gian, nhưng cách thức rất cũ kỹ, mỗi ngày chỉ biết tặng hoa, hẹn em đi ăn cơm." Lục Nghiêu nghiến răng, "Là khoảng thời gian anh đi làm nhiệm vụ?" "Coi là vậy đi." Cụ thể Mạc Hữu An cũng không nhớ rõ, dù sao thì Hoàng công tử đó đã quấn lấy cô rất lâu, nhưng hợp tác luôn chưa bàn xong, mỗi lần cô cũng chỉ có thể đối phó với hắn, không như hôm nay mạnh mẽ như vậy. "Thật hối hận hôm nay ra tay quá nhẹ." Lục Nghiêu buồn bực vô cùng, anh tưởng trước đây chỉ có Diệp Việt đào góc tường, không ngờ còn có một Hoàng công tử không mấy nổi bật đang có ý đồ.

Vợ quá thu hút người khác, cảm giác này thật là… "Em không nói với anh ta là em đã kết hôn à?" "Đương nhiên là nói rồi, nhưng người ta không tin, nói đó là cái cớ em tìm ra, em có cách nào chứ?" Mạc Hữu An vô tội nhìn Lục Nghiêu. "Anh nói xem, em có cách nào, lại không phải em chủ động đi trêu chọc, là người ta tự nhìn trúng em, anh nói xem, đây là lỗi của em sao?

Lỗi của em sao?" "Sao nói một hồi lại ấm ức thế, anh có trách em đâu." Lục Nghiêu vội vàng ôm cô vào lòng.

Chương 1665

"Bộ dạng này của anh không phải là đang trách em sao?

Anh nhìn xem sắc mặt của anh tệ đến mức nào, một bộ dạng đến để hỏi tội, cứ như em đã làm chuyện gì có lỗi với anh vậy." Làm sao để Lục Nghiêu mềm lòng, làm sao để dỗ dành hũ giấm chua Lục Nghiêu này, Mạc Hữu An đã mò ra được bí quyết, sẽ không bị anh dắt mũi đi. "Không có, anh rất tin em, chỉ với cái bộ dạng của gã đàn ông vừa rồi, em mà nhìn trúng hắn mới là lạ, dù sao chồng em cũng có vẻ đẹp trời ban, không phải hạng tầm thường có thể so sánh được." Chê bai người khác còn không quên âm thầm đạp người ta xuống bùn, cũng chỉ có một mình Lục Nghiêu, "Có cần mặt mũi không?" "Đương nhiên cần chứ, không có cái mặt này sao có thể mê hoặc em đến thần hồn điên đảo được." "Mồm mép tép nhảy, cũng không biết rốt cuộc di truyền từ ai.

Bố hoàn toàn không như vậy." "Cái này không liên quan đến di truyền, đây là do rèn luyện mà thành." "Bà xã, anh đấm tên họ Hoàng kia một cái, có ảnh hưởng gì đến các em không?" "Đương nhiên có chứ, nếu người ta không hợp tác với chúng ta nữa, chúng ta sẽ tổn thất lớn đấy." "Tiền vi phạm hợp đồng có thể bù đắp tổn thất không?" "Đương nhiên… có thể." "Ha ha, anh đã nói vợ anh là người làm ăn mà, tuyệt đối không để mình chịu thiệt." Lục Nghiêu cười lớn. "Không làm ăn sao nuôi nổi tên trai bao nhà anh." "Nói cũng đúng, trong nhà còn có một anh chàng đẹp trai phải nuôi." Mạc Hữu An dở khóc dở cười, "Nghiêu Nghiêu ca, anh thật sự không để ý người ta gọi anh là trai bao à." "Có gì phải để ý, không phải ai cũng có thể làm trai bao, cũng không phải trai bao nào cũng được một nữ tổng giám đốc trẻ trung xinh đẹp để mắt tới, anh nửa đêm nằm mơ cũng có thể cười tỉnh, tại sao anh phải để ý chứ." "Anh thật sự nghĩ thoáng đấy." "Đi đi, đi mua xe cho anh." "Cút đi, anh nhập vai nghiện rồi à, mua xe gì chứ." Còn chìm đắm trong vai diễn trai bao không thoát ra được. "Bà xã, em quên rồi à?

Tất cả thẻ của anh đều giao cho em rồi, anh không có tiền." Mạc Hữu An nghĩ lại, hình như có chuyện này, thẻ của anh đều đã đưa cho cô. "Anh thật sự muốn mua xe à?" "Ừm, sau này lúc anh đến đón em, anh phải đổi xe khác, không thể lái chiếc xe quân đội cấp cho, quá nổi bật.

Bây giờ vấn đề tác phong bị kiểm tra gắt gao, anh không muốn gây chuyện, hôm nay anh đi taxi đến đây." Lần này họ đi làm nhiệm vụ coi như đã lập công lớn, lãnh đạo có ý định đề bạt anh, vào thời điểm quan trọng này, anh bắt buộc phải hành sự kín đáo.

Mạc Hữu An bật cười, dù sao cũng là đại thiếu gia nhà họ Lục, sao lại sống thảm thế này, cứ như lấy phải một con hổ cái, ngay cả tiền tiêu vặt cũng không có. "Trên người anh thật sự không có tiền?" Có cần phải thật thà đến thế không, đưa hết tiền cho cô. "Thật sự không có tiền, tin nhắn báo tiền vào tài khoản thì anh nhận được rất nhiều, lương tháng này của anh cũng đã về rồi." Tiếc là, thẻ không có trên người. "Đợi một chút, em còn chút công việc, xử lý xong sẽ đưa anh đi mua xe." Mạc Hữu An cong môi cười.

Trong lòng cô đã có ý định, đợi cô sắp xếp lại một chút, vẫn là trả lại thẻ lương cho anh, nếu không anh sống thế nào.

Một người đàn ông cũng nên có những mối quan hệ xã giao bình thường của mình. "Còn phải mua thêm ít quần áo nữa." "Ừm, hôm nay em đi dạo phố với anh cả ngày." Mạc Hữu An cảm thấy nhà họ cứ như làm ngược lại, lần nào cũng là Lục Nghiêu hẹn cô đi dạo phố, đi mua đồ. "Cảm ơn bà xã đại nhân." Lúc ra ngoài, Lục Nghiêu muốn nắm tay Mạc Hữu An, Mạc Hữu An cũng mặc anh, cũng đến lúc phải nói cho những gã đàn ông đang rục rịch trong công ty biết, cô đã bị người khác đóng dấu rồi. "Tổng giám đốc Mạc, chị định ra ngoài ạ?" "Ừm, buổi chiều tôi không về văn phòng, có việc gấp thì gọi cho tôi." "Biết rồi, thưa tổng giám đốc Mạc." Lục Nghiêu suốt đường đi đều cảm thấy ánh mắt của mọi người trong công ty nhìn mình có chút kỳ quái, anh nhếch mép, giơ bàn tay đang nắm chặt tay Mạc Hữu An lên, bá đạo tuyên bố thẳng thừng, "Đây là vợ tôi, có cần tôi cho các người xem giấy đăng ký kết hôn không?" Từng người một đều có ánh mắt gì thế, thật sự coi anh là trai bao à?

Trai bao chỉ là một câu nói đùa thôi.

Giấy đăng ký kết hôn.

Những người biết thân phận của Lục Nghiêu thì không cảm thấy có gì lạ, những người không biết thân phận của anh đều lộ vẻ kinh ngạc.

Nữ tổng giám đốc của họ trước nay lòng như nước lặng, loại đàn ông nào cũng không để vào mắt, sao chớp mắt đã kết hôn rồi.

Lại còn tìm được một người đàn ông có khí chất như vậy. "Hôm nay tôi đến, chính là để nói cho các người biết, tổng giám đốc của các người đã là người của tôi, ai có ý đồ gì với cô ấy thì lập tức cắt đứt cho tôi, ai không có ý đồ thì cũng chú ý một chút, đừng có lún sâu vào, nếu không cái gì mà Hoàng công tử chính là kết cục của các người." "Chúc mừng tổng giám đốc Mạc." "Chúc mừng chúc mừng." … Lời của Lục Nghiêu vừa dứt, mọi người đều chúc phúc cho họ.

Bất kể họ là thật lòng hay giả dối, Lục Nghiêu nghe xong cũng cảm thấy khá thoải mái, còn nói cảm ơn người ta, cái dáng vẻ khóe miệng mỉm cười đó đã mê hoặc một đám cô gái trẻ đến mắt long lanh.

Mạc Hữu An thấy anh vui, cô cũng vui, đối với cô, công khai tin tức hai người kết hôn cũng không có gì không tốt.

Cô cũng cười nói: "Cảm ơn lời chúc phúc của mọi người, đợi tổ chức hôn lễ sẽ mời mọi người đến uống rượu mừng." "Nhất định nhất định." "Tổng giám đốc Mạc và tiên sinh thật sự rất xứng đôi." "Đúng vậy đúng vậy, trai tài gái sắc." … Đi xa rồi, hai người vẫn nghe thấy tiếng chúc mừng của mọi người, Mạc Hữu An nhìn độ cong trên khóe miệng Lục Nghiêu, cũng cảm thấy bất đắc dĩ. "Chả trách người ta đều nói nghìn chê vạn chê, nịnh nọt thì không chê, bây giờ xem ra đúng là như vậy." "Chuyện này cần có kỹ xảo, chỉ cần không nịnh nhầm chỗ, ai mà không thích người khác khen mình chứ." Lục Nghiêu tự mình lái xe chở Mạc Hữu An, sau đó cả hai đến cửa hàng 4S, trả tiền thẳng và lấy một chiếc Mercedes-Benz.

Mạc Hữu An đi thanh toán, Lục Nghiêu ngồi một bên chờ cô như một ông lớn, chỉ là ánh mắt anh vẫn luôn dõi theo Mạc Hữu An.

Anh thích nhìn vợ mình bận rộn lo liệu mọi việc cho mình.

Nếu sớm sinh một cô con gái xinh đẹp giống cô ấy thì cuộc đời này thật sự quá hoàn mỹ rồi.

Lục Nghiêu nghĩ đến cảnh một ngày nào đó, cùng Mạc Hữu An dắt tay một cô bé xinh xắn, trái tim bỗng chốc mềm nhũn.

Mạc Hữu An đi tới, liền thấy người đàn ông nào đó đang cười tủm tỉm, "Lục Nghiêu, anh đang nghĩ đến cô gái nào mà vui vẻ thế?" "Nghĩ đến người tình bé nhỏ của anh." "Ồ, còn có cả người tình bé nhỏ nữa cơ à, là ai thế, giới thiệu cho em làm quen với." "Ha ha, có phải em cảm thấy anh Nghiêu Nghiêu của em rất được săn đón không?" "Em cũng đâu có kém." Sắc mặt Lục Nghiêu sa sầm lại, nhớ tới lần cô đến thăm anh đã đụng phải một vị Hoàng công tử, những lúc anh không có ở đó, không biết còn có Trương công tử, Lý công tử nào nữa không. "Mạc Hữu An." "Đi thôi, không phải anh nói còn muốn đi dạo phố sao?" Mạc Hữu An bước đi, Lục Nghiêu lập tức đi tới, nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, "Thành thật khai báo, còn có công tử nào khác không?" Trong mắt Mạc Hữu An thoáng qua một tia ý cười, "Có lẽ có đấy." "Cái gì gọi là có lẽ có." "Em cảm thấy chắc chắn còn có rất nhiều người đang nhòm ngó em ẩn mình trong bóng tối." "Bọn họ dám, anh lột da bọn họ không chừng." "Được rồi, ai dám chọc vào anh chứ." "Anh nhớ Tiểu Anh Đào rồi, chúng ta cũng đi mua chút đồ cho con bé đi." "Đồ anh mua cho Tiểu Anh Đào còn thiếu sao?

Bây giờ Lục Tử Mặc phòng anh như phòng trộm, chỉ sợ anh giành con gái với cậu ấy, vậy mà anh vẫn không tự giác chút nào." Hiện tại hai nhà là hàng xóm, Lục Nghiêu gặp được món đồ nhỏ nào đáng yêu thú vị đều thích tặng cho Tiểu Anh Đào, địa vị trong lòng cô bé cao không kể xiết.

Tiểu Anh Đào luôn nói: Bác cả thú vị hơn bố. "Giành gì mà giành, anh đối xử tốt với cháu gái mình một chút thì có sao đâu." "Anh Nghiêu Nghiêu, chúng ta đi kiểm tra sức khỏe đi." "Kiểm tra sức khỏe gì chứ?" "Người ta bây giờ trước khi kết hôn đều phải khám sức khỏe, hai chúng ta còn chưa khám đã đi đăng ký kết hôn rồi." Lục Nghiêu nhìn Mạc Hữu An, biết ngay là cô muốn có con rồi, "Vợ à, em đang nghĩ gì thế, hai chúng ta mỗi năm đều khám sức khỏe, cơ thể tốt vô cùng, có thể có vấn đề gì được chứ." "Nhưng mà mãi không có thai là sao?" Sau khi kết hôn họ không dùng biện pháp phòng tránh nào, đáng tiếc là bụng cô vẫn chẳng có động tĩnh gì. "Cái gì gọi là mãi chứ, hai chúng ta kết hôn cũng chưa được bao lâu, anh còn phải đi làm nhiệm vụ lâu như vậy, thời gian ở bên nhau cũng không nhiều." "Người ta Ngôn Ngôn một lần đã có thai rồi." Mạc Hữu An đỏ mặt nói.

Bây giờ cô và Cận Ngôn quan hệ rất tốt, chủ đề hai người nói chuyện cũng khá rộng, Cận Ngôn cả hai lần mang thai đều khá dễ dàng. "Đó là heo." Mạc Hữu An đấm một cái vào hông săn chắc của anh, "Anh muốn đánh nhau với Lục Tử Mặc phải không, dám nói vợ cậu ấy như vậy." Rõ ràng là ghen tị đến phát hờn, lại còn ở đây nói mát. "Vốn dĩ là vậy mà, còn trẻ đã là bố của hai đứa con, thật không biết phải nói cậu ta thế nào." "Được rồi, em còn không biết anh nghĩ gì sao." Lục Nghiêu nghiêm túc nói: "An An, chuyện này chúng ta không vội, đừng tự tạo áp lực cho mình, chúng ta mới vừa kết hôn, muộn một chút hẵng có con." "Được, nếu anh không vội thì em cũng không vội, chúng ta muốn trông trẻ con thì cứ sang nhà bên cạnh, dù sao cũng chẳng mấy tháng nữa là lại có thêm một đứa nữa rồi." Mạc Hữu An thấy lần nào anh cũng thèm thuồng nhìn Tiểu Anh Đào, cứ tưởng anh rất vội có con. "Giành được mới vui chứ." Mạc Hữu An lại dắt Lục Nghiêu đi mua quần áo, cô phát hiện người này chẳng có chủ kiến gì cả, bất kể cô chọn cho anh cái gì, anh đều nói tốt.

Cuối cùng hai người mua mấy bộ quần áo, cũng mua cho Tiểu Anh Đào mấy bộ, chọn thêm một đống đồ chơi.

Lúc chuẩn bị về, Mạc Hữu An nhận được điện thoại của Mạc Tử Hi, nói là ông bà nội Đinh đến, muốn gặp cô và Lục Nghiêu.

Mạc Hữu An theo bản năng bài xích, chuyện lúc nhỏ cô nhớ rất rõ, ông bà nội của cô vẫn luôn phản đối Mạc Tử Hi và Đinh Duệ tái hôn, đối với cô thì càng cau có khó chịu, chê cô là con gái, rất không thích, cũng giới thiệu không ít phụ nữ cho Đinh Duệ.

Mãi sau này kéo dài mấy năm, không lay chuyển được Đinh Duệ, mới đồng ý cho họ tái hôn.

Chương 1666

Khi biết Mạc Tử Hi không chịu sinh con thứ hai, họ còn làm ầm ĩ cả nhà họ Mạc đến trời long đất lở, cuối cùng bị bố cô ép đưa về quê dưỡng lão.

Lúc này lại đến, cũng không biết là để làm gì. "Tảng băng nhỏ, sao vậy?" "Ông bà nội em đến rồi, bảo chúng ta qua đó." Lục Nghiêu nhíu mày, anh lớn hơn Mạc Hữu An mấy tuổi, những chuyện Mạc Hữu An nhớ được thì anh càng rõ hơn.

Hai người già nhà họ Đinh đó đức hạnh thế nào, anh thật sự lười phải chê bai. "Không muốn đi thì thôi, bây giờ em là con dâu nhà họ Lục chúng ta, không có quan hệ gì với nhà họ Đinh cả." "Chúng ta không đi chắc chắn không được, anh đâu phải không biết tính tình của hai người đó, không náo loạn một trận trời long đất lở sao chịu bỏ qua, em không muốn họ giày vò mẹ em nữa." Mạc Hữu An thực ra vẫn luôn rất thương Mạc Tử Hi, chỉ là từ nhỏ cô đã là một người kín tiếng, nhiều lúc không biết cách biểu đạt. "Vậy thì về xem sao, nếu phải đánh nhau thì chúng ta hội đồng, ai sợ ai chứ." Mạc Hữu An khẽ nhếch môi, khoác tay Lục Nghiêu, bây giờ cô ngày càng thích dính lấy Lục Nghiêu, bất kể phiền lòng đến đâu, anh luôn có thể khiến cô vui vẻ trở lại ngay lập tức. "Cũng phải, anh Nghiêu Nghiêu nhà chúng ta một mình địch hai, chúng ta không sợ." "Có gì mà phải sợ, đi, anh Nghiêu Nghiêu dẫn em lên núi đánh hổ đây." Lúc hai người về đến nhà họ Mạc, ông bà Đinh đang uống trà trong phòng khách, Đinh Duệ ngồi tiếp chuyện.

Hơn mười năm không gặp, Mạc Hữu An cảm thấy họ rất xa lạ.

Dù rất không muốn, nhưng chút thể diện này vẫn phải cho, cô chủ động gọi: "Ông nội, bà nội." Lục Nghiêu cũng cười nói: "Chào ông nội, bà nội." "Ôi, An An và Nghiêu Nghiêu về rồi à, An An nhà ta càng ngày càng xinh đẹp, đúng là nữ đại thập bát biến, Nghiêu Nghiêu cũng đẹp trai lắm." Bà Đinh nhiệt tình nắm lấy tay Mạc Hữu An và Lục Nghiêu, Mạc Hữu An trước nay không thân thiết với bà ta, theo bản năng muốn rụt tay lại, nhưng sau khi bắt gặp ánh mắt của Lục Nghiêu, lại cố gắng nhịn xuống.

Bà Đinh kéo họ ngồi xuống, hỏi thẳng: "An An, bây giờ có phải con đã tiếp quản Mạc thị rồi không?" Tim Mạc Hữu An chùng xuống, chẳng lẽ lại vì Mạc thị mà đến.

Trước đây họ muốn nuốt chửng Mạc thị, nhưng ông ngoại đã giao toàn bộ quyền kinh doanh của Mạc thị cho dì, chỉ để lại cho Mạc Tử Hi một chút tài sản.

Họ coi thường Mạc Tử Hi, kiên quyết không cho Đinh Duệ và Mạc Tử Hi tái hôn.

Bây giờ biết dì đã giao Mạc thị cho cô, lại đến để tính kế? "Bây giờ con chỉ phụ trách công việc thường ngày của Mạc thị thôi." Ngụ ý là, Mạc thị không phải của cô. "Ôi chao, thật là tài giỏi." "Bà quá khen rồi." "Nghiêu Nghiêu thì sao, nghe bố con nói con bây giờ ở trong quân đội cũng khá lắm." "Cũng được ạ." Lục Nghiêu cũng không khiêm tốn.

Đinh Duệ nhìn mẹ mình nói chuyện, trong lòng không thoải mái chút nào, chỉ sợ bà lại nói ra những lời quá đáng.

Mấy năm nay, anh khó khăn lắm mới cải thiện được quan hệ với vợ con. "Nghiêu Nghiêu, An An, hai đứa mới về, mẹ con đang ở trong bếp, hai đứa vào bếp uống chút canh nóng cho ấm người đi." "Vâng ạ, bố." Mạc Hữu An và Lục Nghiêu đi vào bếp.

Bà Đinh không vui, "Đinh Duệ, con có ý gì, cháu gái và cháu rể của mẹ mới về, mẹ mới nói với chúng nó được hai câu, con đã đuổi người đi, mẹ có thể ăn thịt chúng nó chắc." "Bố mẹ, con không muốn nhắc lại chuyện cũ, chẳng có ý nghĩa gì cả, hai người muốn An An nhận hai người thì tốt nhất nên tự giác một chút, đừng làm mọi người phiền lòng, như vậy ít nhất bề ngoài vẫn còn giữ được thể diện." "Con nói cái gì thế, cái gì gọi là phiền lòng, mẹ còn chưa nói con, chuyện lớn như An An kết hôn mà con cũng không báo cho chúng ta, nếu không phải chúng ta nghe bạn cũ nhắc tới thì hoàn toàn không biết chuyện này." "Nguyên nhân con không báo cho hai người, trong lòng hai người tự biết." Giọng Đinh Duệ rất nhạt. "Con vẫn còn oán chúng ta chuyện quá khứ sao?

Chuyện đó qua rồi, chúng ta cũng biết sai rồi, mấy năm nay vẫn luôn tự kiểm điểm." Bà Đinh nói. "Con không quên được." "Con cái đứa này, dù sao đi nữa, chúng ta đều là người một nhà, bố mẹ mấy năm nay cũng không đến làm phiền các con, chỉ là biết An An kết hôn rồi nên chúng ta qua xem, chúng ta đều đã có tuổi rồi, không biết lúc nào xuống lỗ, chỉ là nhớ cháu gái, suy nghĩ rất đơn giản thôi." Ông Đinh cũng không nhịn được xen vào. "Con cũng đâu có nói không cho hai người gặp, không phải đã để hai người vào cửa, để An An và Nghiêu Nghiêu về rồi sao, hai người còn muốn thế nào nữa?" Bà Đinh hừ lạnh, "Thật không thể nói chuyện được với con." Đúng là bị con hồ ly tinh kia mê hoặc rồi, nói chuyện với bố mẹ cũng khó nghe như vậy.

Trong bếp. "Hai đứa đã gặp ông bà nội chưa?" Mạc Tử Hi hỏi. "Gặp rồi ạ." "Họ nói gì rồi." "Còn chưa kịp nói gì đã bị bố con cắt ngang, bố bảo chúng con vào đây uống canh." "Xem ra bố con cũng sợ họ rồi, chỉ mong hai đứa không nói chuyện với họ câu nào." Mạc Tử Hi cười. "Mẹ, họ đến làm gì vậy?" Lục Nghiêu hỏi. "Tạm thời vẫn chưa biết, từ lúc vào cửa đến giờ cũng không nói gì quá đáng, mẹ cũng không biết họ định làm gì." Mạc Tử Hi không thích hai người đó nên đã xung phong vào bếp.

Sau đó hai người nói gì, e là chỉ có Đinh Duệ biết. "Mong là lần này họ có thể biết mình sai ở đâu, đừng làm mọi người khó xử như vậy." Lục Nghiêu vỗ vai Mạc Tử Hi, "Mẹ, mẹ yên tâm, có con ở đây, con sẽ không để An An chịu thiệt thòi đâu." "Có con ở đây, mẹ yên tâm nhất rồi." Hai ông bà còn kéo theo hành lý đến, e là sẽ ở đây một thời gian.

Với tính cách của họ, không phải là người có thể chung sống hòa bình, sớm muộn cũng xảy ra xích mích. "Mẹ, có cần con giúp gì không?" "Vậy con vào giúp mẹ xào rau đi, rau mẹ đã chuẩn bị xong hết rồi." "Không vấn đề gì ạ, mẹ." Mạc Hữu An thấy không có gì để giúp, lại không muốn ra ngoài đối mặt với ông bà Đinh, liền ngồi không trên chiếc ghế cao ở quầy bar, vừa uống canh nấm tuyết vừa nghịch điện thoại.

Mạc Tử Hi cũng ngồi bên cạnh cô, "Con bé này, vận may đúng là tốt hơn mẹ con nhiều lắm." "Đương nhiên rồi, đời sau phải hơn đời trước chứ, không thể nào càng ngày càng tệ đi được." "Bây giờ biết mình may mắn rồi hả, con suýt nữa thì bỏ lỡ người ta đấy." "Mẹ, đừng nhắc đến chuyện cũ đó nữa được không?

Đều là quá khứ cả rồi." "Sau này ngày nào mẹ cũng sẽ lải nhải bên tai con, để con biết mình đã lấy được người tốt thế nào, sau này con mới biết trân trọng." Đừng bao giờ giống như bà.

Đấy, đã qua bao nhiêu năm rồi mà vẫn không được yên, hai ông bà còn tìm đến tận cửa gây chuyện. "Bây giờ con đang rất trân trọng anh ấy mà." "Thế mới là vào guồng chứ." Bữa tối cả nhà quây quần bên nhau, nhưng vì có sự tham gia của ông bà Đinh nên không được vui vẻ như thường lệ.

Trải qua những chuyện trong quá khứ, Mạc Tử Hi cũng không muốn đi lấy lòng bất kỳ ai, chỉ cần giữ thể diện là được.

Bà Đinh cả đời thích kiểm soát cuộc sống của con trai, dù đã qua bao nhiêu năm, vẫn không hề thay đổi. "An An, con và Nghiêu Nghiêu định khi nào sinh con?" "Bà nội, chuyện này chúng con cứ để thuận theo tự nhiên, có thì sinh thôi ạ." "Con đừng chê bà lẩm cẩm, chuyện này không thể qua loa được, nếu muốn có con, Nghiêu Nghiêu phải cai thuốc cai rượu, con bình thường cũng phải tăng cường rèn luyện sức khỏe, tốt nhất là đến bệnh viện khám tiền sản, như vậy sinh con ra mới khỏe mạnh." "Bà nội, những kiến thức thông thường này chúng con đều biết cả, con và An An đều đang chú ý ạ." Lục Nghiêu cười tủm tỉm nói.

Đối với Lục Nghiêu, bà Đinh tự nhiên là hài lòng, thái độ này tốt hơn Mạc Tử Hi nhiều, Mạc Tử Hi chẳng bao giờ tươi cười với bà ta. "Hai đứa biết là tốt rồi, vậy bà không nhắc lại nữa, bà định ở đây một thời gian, cho đến khi chắt của bà ra đời." Bà Đinh tuyên bố quyết định của mình.

Sắc mặt Mạc Tử Hi thay đổi, chỉ có thể ra hiệu bằng mắt với Đinh Duệ, bà hoàn toàn không thể sống chung một mái nhà với bà cụ, sớm muộn cũng cãi nhau.

Đinh Duệ hiểu ý, "Mẹ, vậy hai người về nhà họ Đinh đi, nhà cửa vẫn luôn giữ lại cho hai người, con tìm người dọn dẹp một chút." "Không cần phiền phức vậy đâu, mẹ muốn ở cùng các con cho náo nhiệt một chút, bây giờ An An cũng lấy chồng rồi, nhà cửa vắng vẻ quá." "Nhà họ Mạc hai người ở chắc không quen đâu." "Sao lại không quen, bố mẹ ở quê còn được, nhà họ Mạc tốt hơn ở quê nhiều." "Đinh Duệ à, bố mẹ chỉ muốn ở cùng các con, gặp An An và Nghiêu Nghiêu nhiều hơn, nhà họ Mạc có sân vườn riêng, lúc rảnh rỗi chúng ta còn có thể cắt tỉa hoa cỏ, không có nơi nào thích hợp hơn nữa." Ông Đinh phụ họa.

Người lớn nói chuyện, Lục Nghiêu cũng lịch sự không xen vào, nhưng anh xem như đã hiểu rõ, ông bà Đinh đây là định ăn vạ ở nhà họ Mạc không đi nữa.

Cũng may là mặt dày, tâm lớn, có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra mà ở lại nơi này.

Mạc Tử Hi tức đến không chịu nổi, nhưng ngọn lửa này không có chỗ phát tiết, hai người này bề ngoài là bố mẹ chồng của bà, bà thật sự không thể làm gì họ.

Chương 1667

Chỉ là đây là căn nhà bố bà để lại cho bà, ông bà Đinh có tư cách gì mà dọn vào ở.

Bà Đinh thấy không ai phản bác quyết định của mình, cười mãn nguyện, lại quay sang Mạc Hữu An nói: "An An, con và Nghiêu Nghiêu định sinh mấy đứa con?" "Hai đứa ạ." "Ôi, An An con thật hiểu chuyện, sinh hai đứa con là tốt nhất cho một gia đình." Mạc Tử Hi càng nghe càng thấy khó chịu, bà cụ này có ý gì, là thấy bà chỉ sinh một đứa con, không hiểu chuyện sao?

Nếu bà không hiểu chuyện thì đã không để hai người họ vào nhà, càng không đãi ăn đãi uống tử tế.

Lão thái thái này kiểm điểm lâu như vậy rồi mà vẫn không biết điều.

Bà muốn sinh mấy đứa con, chẳng liên quan gì đến bà ta.

Nếu không phải Đinh Duệ đang nắm tay bà, Mạc Tử Hi thật sự muốn đuổi người đi rồi. "Mẹ, đây đều là chuyện An An và Nghiêu Nghiêu nên cân nhắc, chúng ta là người lớn không nên can thiệp." Đinh Duệ nói. "Mẹ cũng đâu có can thiệp, mẹ chỉ hỏi một chút thôi, con thấy mẹ can thiệp ở đâu." Bà Đinh nói một cách thản nhiên. "Mẹ, vậy mẹ nói chuyện đừng có bóng gió, lôi chuyện cũ ra nói làm gì.

Con và Tử Hi chỉ muốn có một mình An An, đó là ý của con, không liên quan đến Tử Hi." Lúc nhỏ Mạc Hữu An là một đứa trẻ kín tiếng, bác sĩ nói tâm lý cô có chút vấn đề.

Hai vợ chồng họ đều cảm thấy có lỗi với Mạc Hữu An, nên không muốn sinh thêm, muốn dành hết tình yêu cho Mạc Hữu An.

Dù vậy, bây giờ quan hệ với con gái cũng không thân thiết cho lắm.

Bà Đinh hít sâu một hơi, chuyện này bà đã ấm ức rất nhiều năm rồi, trong nhà không có một đứa cháu trai nào, bà chết đi cũng không có mặt mũi nào đối diện với tổ tiên.

Quan trọng hơn là, Mạc Hữu An còn không mang họ Đinh, mà mang họ Mạc, nhà họ Đinh đến đời cô coi như tuyệt tự.

Nhưng chuyện này bà cũng không muốn truy cứu nữa, bây giờ bà chỉ có thể đặt hy vọng vào cháu gái. "An An, Nghiêu Nghiêu à, bà biết lời này có thể sẽ làm hai đứa không vui, nhưng bà vẫn muốn nói." Lục Nghiêu mỉm cười, tỏ ra vô cùng có giáo dưỡng, "Bà cứ nói đi ạ." "Nghiêu Nghiêu à, bà nghĩ thế này, sau này nếu hai đứa sinh hai đứa con, con trai thì mang họ Đinh nhé." Lời này của bà Đinh vừa thốt ra, Đinh Duệ là người đầu tiên phản đối, "Mẹ, mẹ nói gì vậy, An An đã lấy chồng rồi, con của nó dù là trai hay gái đều phải mang họ Lục, mang họ Đinh thì ra thể thống gì nữa." "Sao lại không ra thể thống gì, con xem con bé Đóa Đóa kia kìa, người ta cũng mang họ ông ngoại, cũng do ông ngoại nuôi lớn.

An An là cháu gái của mẹ, nó vốn dĩ nên mang họ Đinh, nó không mang, để một đứa con của nó mang họ Đinh thì có sao đâu, yêu cầu này của mẹ có gì quá đáng." Bà Đinh không cảm thấy đề nghị của mình quá đáng.

Đây là quyết định sau khi bà và ông nhà bàn bạc, con của cháu gái, tuy có xa một chút, nhưng dù sao cũng là gốc gác của nhà họ Đinh bọn họ.

Nghe vậy, Mạc Tử Hi sa sầm mặt, quả nhiên không có ý tốt, là có mục đích mà đến.

Đinh Duệ tức đến hít sâu, "Nếu mẹ có thể đối xử với An An như ông ngoại của Đóa Đóa, An An sẽ mang họ Mạc sao?

Thủ phạm gây ra tất cả chuyện này còn cần con nhắc lại cho mẹ không?" Thì ra họ đến là vì mục đích này.

Biết An An kết hôn, muốn để con của cô mang họ Đinh.

Anh đã nói họ không thể vô duyên vô cớ đến, tuyệt đối không phải vì nhớ An An, bao nhiêu năm nay cũng không thấy họ gọi một cuộc điện thoại hỏi thăm tình hình của An An.

An An không thân với họ, hoàn toàn là do họ tự làm tự chịu. "Chuyện này không thể được." "Mày là đứa con bất hiếu, mày có biết mày đã tuyệt tự rồi không?" Ông Đinh cũng lên tiếng.

Đinh Duệ sắp bị đánh bại rồi, tư tưởng phong kiến của hai người này không những không thay đổi mà còn cố chấp hơn trước. "Con gái của con ở đây, sau này con cũng sẽ có cháu ngoại, huyết mạch của con sẽ được truyền thừa mãi mãi, con tuyệt tự ở đâu chứ." "Có quan hệ huyết thống thì sao, không có một ai mang họ Đinh, mày không biết điều đó có nghĩa là gì sao?

Có nghĩa là mày không có người nối dõi, nhà họ Đinh chúng ta không có người nữa, không có người nữa rồi, bất hiếu có ba điều, không có con nối dõi là lớn nhất, đạo lý đơn giản như vậy còn cần tao dạy mày sao?" Ông Đinh gầm lên. "Đừng có ở nhà tôi mà la lối om sòm, hai người muốn la muốn hét thì về nhà mình mà la." "Đinh Duệ, mày đừng quên, mày là con trai của chúng ta, bao nhiêu năm nay mày đưa chúng ta về quê, không làm tròn chữ hiếu thì thôi, bây giờ mày còn trước mặt con gái con rể mà nói chuyện với chúng ta như vậy, không sợ sau này con gái con rể mày cũng gào vào mặt mày như thế sao, mày cũng có ngày già đi, mày đừng đắc ý quá sớm." Mạc Hữu An và Lục Nghiêu từ đầu đến cuối không nói gì, hai người tay trong tay, Lục Nghiêu có thể cảm nhận được bàn tay nhỏ của cô đang nắm chặt thành nắm đấm, có lẽ cũng đã bị chọc tức đến nơi rồi. "Ông nội, bà nội, bố, mọi người có gì ngồi xuống từ từ nói, cãi nhau không giải quyết được vấn đề, đều bớt giận đi, đừng để hàng xóm láng giềng chê cười." Lục Nghiêu ra mặt hòa giải. "Xem cái tuổi của mày đi, còn không hiểu chuyện bằng Nghiêu Nghiêu." Lục Nghiêu ra hiệu bằng mắt với Đinh Duệ, Đinh Duệ không nói thêm gì nữa. "Nghiêu Nghiêu, con thấy đề nghị vừa rồi của bà thế nào?" "Cũng được ạ, hai người chỉ muốn đứa bé mang họ Đinh thôi ạ?" "Ha ha, Đóa Đóa là do ông ngoại nuôi lớn, con cháu nhà họ Đinh chúng ta tự nhiên là giao cho chúng ta nuôi rồi." Bà Đinh cười ha hả nói.

Lục Nghiêu nhướng mày, quả nhiên đây mới là mục đích của họ, không chỉ muốn đứa bé theo họ mình mà còn muốn nuôi đứa bé.

Cứ như bọn họ, đứa bé mà giao cho họ nuôi mới là lạ, không chừng bị giáo dục thành thứ phá gia chi tử nào đó. "Ông bà tuổi đã cao, nuôi một đứa trẻ bên cạnh vất vả lắm, nếu chúng con làm vậy thì là chúng con bất hiếu rồi." "Chà, vất vả gì đâu, đến lúc đó chúng ta tìm mấy người giúp việc cùng nuôi là được." Thật biết tính toán, còn muốn giao con của anh cho người khác nuôi.

Mạc Tử Hi quả thực không thể nhịn được nữa, "Hai người nằm mơ đi, sau này con của An An chúng tôi sẽ nuôi, không cần hai người xen vào." Bọn họ làm ông bà ngoại còn chưa được nuôi, lại giao cho người khác nuôi, ra thể thống gì nữa. "Tôi nói cho cô biết, Mạc Tử Hi, chuyện này không liên quan đến cô, cũng không phải cô sinh, cô nói cũng không tính." Bà Đinh và Mạc Tử Hi không ưa nhau, giọng của hai người càng lúc càng lớn. "Vậy thì càng không liên quan đến bà, bà đừng tưởng bà là mẹ của Đinh Duệ thì tôi không dám làm gì." "Vậy cô muốn làm gì, muốn giết tôi sao?

Cô tới đi." Mạc Tử Hi đang định nói gì đó, Lục Nghiêu gọi một tiếng "Mẹ", bà cũng không nói nữa, quay đầu sang một bên. "Bà nội, con hiểu ý của bà rồi, ý của bà là muốn nuôi con của con và An An bên cạnh?" "Nghiêu Nghiêu à, bà đúng là có ý đó, con thấy thế nào?

Con yên tâm đi, bà và ông nội nhất định sẽ chăm cháu thật tốt, không gây phiền phức cho các con." "Không thế nào cả." Lục Nghiêu khẽ nhếch môi, cười một cách vô hại. "Đây là một quyết định tồi tệ hết sức." "Nghiêu Nghiêu, con vừa rồi..." Không phải nói như vậy mà. "Bà nội, con bằng lòng gọi bà một tiếng bà nội, là vì chút quan hệ huyết thống giữa bà và An An, nếu không, con thấy bà căn bản không xứng." "Mày." Bà Đinh trừng lớn mắt.

Ông Đinh cũng tức giận nhìn chằm chằm Lục Nghiêu, "Đây là cách giáo dục của các người sao?

Bố mẹ mày dạy mày nói chuyện với người lớn như vậy sao?" Lục Nghiêu thong thả nói: "Cách giáo dục của bố mẹ tôi như thế nào có liên quan đến hai vị không?

Hai vị nên rõ, tôi họ Lục." "Thằng nhóc này." Ông bà Đinh tức đến xanh mặt, Mạc Tử Hi thấy con rể ra sức như vậy, trên mặt cuối cùng cũng hiện lên một tia cười.

Chương 1668

Đinh Duệ thì cúi đầu, không nhìn biểu cảm của họ.

Đối với bố mẹ mình, anh đã chết tâm từ hơn 10 năm trước, không còn ôm một chút hy vọng nào đối với họ, sự thật chứng minh anh đã đúng.

Họ quả thực không có chút tiến bộ nào, mượn danh nghĩa tốt cho con cái, thực chất là ích kỷ tư lợi.

Mạc Hữu An nhìn Lục Nghiêu, trong mắt lấp lánh ánh sáng, có anh ở đây, cô chỉ cần yên tâm ở một bên là được rồi, anh tuyệt đối sẽ không để cô chịu thiệt. "Nhà họ Lục tôi có rất nhiều người trông trẻ, mỗi người đều ưu tú hơn hai vị, con cái dạy dỗ ra tuyệt đối tốt hơn con cái hai vị nuôi gấp trăm nghìn lần.

Nhà họ Lục chúng tôi thiếu tiền đến vậy sao?

Cần phải bán con mình, để người khác nuôi con dạy con cho chúng tôi." Sắc mặt ông bà Đinh rất khó coi, "Chúng ta không phải người khác, chúng ta là ông bà nội của An An, sao có thể coi là bán được." "Quan hệ xa lắm rồi, hai vị tự mình không biết sao?

Về mặt y học, độ tương đồng gen của mối quan hệ này là cực kỳ thấp, tôi rất may mắn vì điều đó." "Mày đây là." "Tôi nghĩ có lẽ tôi đã nói quá thật." Ông bà Đinh vừa rồi còn cảm thấy Lục Nghiêu khá lễ phép, bây giờ chỉ thấy sai lầm hết sức, lời nói của Lục Nghiêu mới thực sự là giết người không dao, đây là nói thẳng họ tố chất thấp, không xứng nuôi con cho anh.

Còn nói anh may mắn vì họ và đứa bé cách xa như vậy. "Nghiêu Nghiêu, con nói vậy làm tổn thương lòng ông bà quá." "Vậy hai vị muốn mang con của tôi đi khỏi bên cạnh tôi, thì không làm tổn thương lòng chúng tôi sao?" Lục Nghiêu nhướng mày. "Nghiêu Nghiêu, ông bà không có ý đó, nó là con của hai đứa, hai đứa có thể đến thăm bất cứ lúc nào." Bà Đinh sốt ruột không thôi. "Con của mình mà tôi còn phải đi thăm, ông bà không cảm thấy đây là một chuyện cười lớn nhất thiên hạ sao?" "Chuyện này..." "Con cũng không vòng vo với ông bà nữa, con của chúng con, chúng con phải tự mình nuôi nấng bên cạnh, không thể giao cho người khác nuôi, càng không thể mang họ Đinh." "Không phải hai đứa định sinh hai đứa sao?

Chia cho chúng ta một đứa thì có sao đâu." "Bất kể chúng con sinh hai hay ba đứa, chúng nó đều là do An An vất vả sinh ra, đều đáng để chúng con dốc lòng đối đãi, tuyệt đối không thể giao cho người khác." Thái độ của Lục Nghiêu rất cứng rắn.

Ông bà Đinh nhìn nhau, định lùi một bước, con có thể không giao cho họ nuôi, nhưng ít nhất phải có một đứa mang họ Đinh.

Bà Đinh biết bây giờ mình nói không có tác dụng, thân phận địa vị của nhà họ Lục ở đó, họ thật sự không thể làm gì được. "Vậy Nghiêu Nghiêu, có thể để một đứa bé theo họ Đinh nhà chúng ta được không?

Tình hình trong nhà con cũng biết rồi, nhà họ Đinh chúng ta đến đời này không còn mống nào nữa." Bà Đinh sốt ruột, nhưng không thể không đè nén lửa giận và bất mãn, cố gắng dùng giọng điệu thương lượng. "Bà và ông nội không có cách nào ăn nói với nhà họ Đinh." "Đó là chuyện của hai vị, đứa bé tuy là của con và An An, nhưng cũng là con cháu nhà họ Lục, nó mang họ gì cũng không phải chuyện con và An An có thể quyết định, đó là đại sự của cả nhà họ Lục chúng tôi, ông cố của con vẫn còn, ông là người quyết định cao nhất trong nhà chúng tôi, ông trước nay luôn yêu thương con cháu, không cho phép huyết mạch nhà họ Lục lưu lạc bên ngoài, chuyện này nhất định phải được ông đồng ý, chúng con không dám tự ý quyết định.

Lúc trước Đóa Đóa theo họ ông ngoại con, cũng là do ông cố đồng ý.

Nếu hai vị muốn con cháu nhà họ Lục đổi họ, vậy thì đến tìm ông cụ nói chuyện, nếu ông đồng ý, con và An An tự nhiên cũng không có ý kiến gì." Lục Nghiêu đẩy hết mọi chuyện lên người ông cụ Lục, anh không tin hai người này dám đến nhà họ Lục gây chuyện.

Chưa kịp gặp người, e là đã bị đuổi ra ngoài rồi. "Con đây không phải làm khó chúng ta sao?

Con và An An đi nói đi." "Con họ Lục, An An họ Mạc, chúng con đi nói, cũng chỉ có thể để con mang họ Mạc, nếu dám đề nghị họ Đinh, ông cố của con chắc chắn sẽ đuổi chúng con ra ngoài, chuyện của mình còn chưa làm xong, quản chuyện vớ vẩn của người khác làm gì." Lục Nghiêu nói nhẹ như không.

Cãi cùn ai mà không biết, họ gây sự với anh, anh sẽ chơi với họ tới cùng.

Tính toán thì hay lắm, muốn con của anh mang họ Đinh.

Cửa cũng không có.

Cửa sổ cũng bị bịt kín rồi. "Nghiêu Nghiêu, ông bà chỉ có chút tâm nguyện nhỏ này thôi, nếu không chết không nhắm mắt." "Ông bà nói những lời này, con mang tội chết, thực ra người già rồi cũng đừng nghĩ nhiều như vậy, an hưởng tuổi già là được, nhà họ Đinh cũng không có tài sản hàng trăm triệu cần người thừa kế, đừng giày vò nữa." Bà Đinh nghẹn lời, năm đó Đinh Duệ rời khỏi nhà họ Đinh, Mạc thị và Lục thị lại liên thủ chèn ép, công ty nhà họ Đinh đã bị vợ chồng bà ta làm cho phá sản từ lâu, chỉ còn lại một chút tiền dưỡng lão, làm gì còn tài sản gì cần người thừa kế. "Hai vị cũng đừng chê con nói khó nghe, ông ngoại con để lại cho Đóa Đóa cả một đế chế kinh doanh, cần một người thừa kế, nhà họ Lục chúng tôi đâu có ngốc, để Đóa

Đóa đổi họ là một món hời lớn đấy." Bà Đinh mặt già đỏ bừng, Lục Nghiêu đây là đang nói vòng vo rằng để con mang họ Đinh là một vụ mua bán lỗ vốn. "Đinh Duệ, mày nói một câu cho tao." Bà Đinh chỉ có thể nhìn về phía con trai mình.

Đinh Duệ những năm nay đã nghĩ thông suốt rồi, anh không quan tâm con gái mình họ gì, càng không quan tâm cháu ngoại họ gì.

Những năm nay anh theo đuổi chính là cả nhà bình an, hòa thuận vui vẻ. "Không phải con của con, mẹ bảo con nói gì, hai người đi hỏi ông cụ Lục đi." "Mày, mày, mày, đó là cháu của mày, mày chắc chắn có quyền phát biểu chứ." "Con gái gả đi như bát nước hất đi, không phải cháu nội, là cháu ngoại, con không có quyền phát biểu." "Sao mày lại không có quyền phát biểu, mày không thể nghĩ cách được sao?

Đây cũng không phải chuyện gì to tát." Bà Đinh đập mạnh bát cơm xuống bàn, sắc mặt ông Đinh cũng rất khó coi.

Nhưng không ai để ý đến họ, những người khác vẫn ăn cơm như thường.

Ăn cơm xong, Lục Nghiêu và Mạc Hữu An liền rời đi.

Mạc Hữu An rất không vui, không biết tìm đâu ra một hòn đá nhỏ, cứ đá nó suốt dọc đường, đá qua đá lại liền đá trúng cửa.

Lục Nghiêu lái xe tới thấy cảnh này, không nhịn được cười, "Mạc Hữu An, em là Mạc ba tuổi à?" Giống hệt một đứa trẻ, còn nổi cáu với cả hòn đá nhỏ. "Phiền lòng." Nhìn thấy hai người đó thật sự là chẳng còn chút tâm trạng nào. "Cũng có sao đâu, bây giờ họ cũng không gây được sóng gió gì nữa rồi, xem hôm nay chồng em nói họ đến á khẩu không trả lời được kìa." "Đó đều là cái cớ cả, bọn họ đang nhắm vào công ty." Mạc Hữu An không ngốc, hai người đó bộ mặt thế nào, cô rõ ràng lắm. "Mạc thị?" "Em vừa đến họ đã hỏi công ty có phải giao cho em rồi không, đúng là giấu đầu hở đuôi.

Nếu con trai của chúng ta mang họ Đinh, sau này nếu công ty giao vào tay nó, không chừng sẽ bị đổi thành Đinh thị, họ sẽ cảm thấy công ty nhà họ Đinh đã quay trở lại, thật hết nói nổi." Mạc Hữu An tức giận bất bình.

Lục Nghiêu bật cười, anh lại không nhạy cảm như Mạc Hữu An, hoàn toàn không nghĩ đến điểm này. "À, đúng là tính toán chi li thật, chắc đã mưu tính từ lâu rồi." "Họ đúng là chết không đổi tính." Mạc Hữu An tức giận đá một cái, lần này lại đá trúng vào xe, không nhịn được hít một hơi khí lạnh. "Mạc ba tuổi, sao thế?" "Đau chân." "Anh xem nào." "Chắc không sao đâu, về rồi xem sau." "Bất cứ chuyện nhỏ nào liên quan đến em đối với anh đều là chuyện lớn, để anh xem." Gương mặt Lục Nghiêu lập tức sa sầm.

Mạc Hữu An bĩu môi, người đàn ông này một khi đã bá đạo thì bạn chẳng có cách nào với anh ta cả.

Chương 1669

"Vậy anh xem đi." Lục Nghiêu đặt chân Mạc Hữu An lên đầu gối mình, cẩn thận tháo giày của cô ra, nhìn thấy bàn chân nhỏ của cô đã đỏ ửng, may mà không bị rách da. "Em đã nói là không sao rồi mà, trời đông va phải thì đau hơn chút, nhưng sẽ không nghiêm trọng đâu." "Sau này tự mình chú ý một chút, Mạc ba tuổi." Lục Nghiêu véo nhẹ mũi Mạc Hữu An. "Anh gọi nghiện rồi đấy à, em chưa từng thấy người đàn ông nào lại thích đặt biệt danh cho vợ mình như vậy, thật không ra thể thống gì." Mạc Hữu An bất giác chu môi. "Cả đời này anh cưng chiều em như đứa trẻ ba tuổi, em nên thấy mình may mắn mới phải, đây chính là hình mẫu của người đàn ông tốt đấy." "Chỉ biết tự dát vàng lên mặt mình, cũng không thấy ngượng." Lục Nghiêu giúp Mạc Hữu An mang giày vào, nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, tiếp tục chủ đề vừa rồi: "An An, thế hệ của họ quả thực rất khó nghe lọt tai lời người khác, so đo với họ là em thua rồi." "Em cũng không muốn so đo với họ, chỉ là cảm thấy rất khó chịu, không ngờ mình lại là cháu gái của họ." "Cô ngốc, rồng sinh chín con, mỗi con một tính, em và họ không giống nhau." Mạc Hữu An gật đầu: "Em sẽ nói với dì, em có thể quản lý Mạc Thị, nhưng tình hình phân chia cổ phần vẫn giữ nguyên không đổi." Mạc Hữu An biết chuyện của các bậc trưởng bối, cũng biết Mạc Thị là giang sơn do mẹ của dì và ông ngoại cùng nhau gây dựng.

Bà ngoại ruột của cô là kẻ thứ ba, còn làm bao nhiêu chuyện tổn thương họ.

Những năm qua dì và dượng không tính toán chuyện cũ, cho cô và mẹ một cuộc sống ổn định giàu có, đối xử với cô như con gái ruột, thậm chí để cô vào Mạc Thị, cô đã rất biết ơn rồi.

Những năm qua cô nỗ lực như vậy, cũng chỉ là không muốn phụ sự tin tưởng của dì, những thứ khác, cô thật sự không quan tâm đến thế. "Bà xã đưa ra quyết định gì anh đều ủng hộ, nếu em muốn nhảy việc sang công ty của ông ngoại anh, anh nghĩ Đóa Đóa sẽ rất yêu em đấy." "Em không đi đâu, quy mô công ty của ông ngoại lớn hơn Mạc Thị nhiều, đến đó em chẳng phải sẽ mệt chết sao." Quan trọng là, Lục Niệm Nhất không có hứng thú kinh doanh Mạc Thị, Lục Tử Mặc lại phải gánh vác Lục Thị, cô đi rồi thì Mạc Thị phải làm sao.

Dì đã sớm muốn cùng dượng đi du lịch vòng quanh thế giới rồi, chỉ là lo lắng đám nhỏ bọn họ không gánh vác nổi nên mới trì hoãn chưa đi. "Haiz, nói đi nói lại, vẫn là do con cái quá ít." "Con cái không cần nhiều, quý ở chỗ tinh anh, sinh ra một đứa vô dụng cũng chẳng ích gì." "Haha, tảng băng nhỏ, em phát hiện từ khi gả cho anh, em ngày càng hài hước đấy." "Bớt tự tâng bốc mình đi." "Bà xã à, thật ra không cần nghĩ nhiều như vậy đâu, nếu thấy hai ông bà đó chướng mắt, anh Nghiêu trực tiếp tìm hai người cưỡng chế đưa họ về quê, đỡ cho em phiền lòng." "Tóm lại, con của chúng ta không thể có bất kỳ dính dáng gì đến họ, đó là hại con của chúng ta." "Ừm, cứ xem sao đã, dù sao lập trường của chúng ta đã thể hiện rõ rồi, nếu họ còn gây chuyện, thì cứ làm theo lời anh nói.

Nếu họ biết điểm dừng, thì chúng ta làm phận con cháu cũng cho họ chút thể diện." "Nói ra cũng thật buồn cười, con của chúng ta còn chưa ra đời, họ đã nhắm đến đứa bé rồi, cái vẻ sốt ruột này đúng là nực cười." "Vậy chúng ta có phải nên tranh thủ thời gian về nhà tạo người không?" "Nghiêu lưu manh." Mạc Hữu An gầm nhẹ. "Được rồi được rồi, trêu em thôi mà, nổi nóng thế làm gì, dọa anh sợ rồi này." "Sao anh có thể nói hươu nói vượn như vậy?" "Bà xã, chẳng lẽ em không thích một con người như anh sao?" "Mau lái xe đi, hai chúng ta ở đây nửa tiếng rồi, không phải còn phải đưa quần áo cho Tiểu Anh

Đào sao?

Muộn nữa con bé sẽ đi ngủ mất." "Đúng đúng đúng, mau đến chơi với cô nhóc một lúc." Hai người lái xe thẳng đến nhà Lục Tử Mặc, vừa đến cửa đã nghe thấy tiếng trống jazz, chỉ thấy mọi người đều yên lặng ngồi một bên, Tiểu Anh Đào ngồi bên dàn trống, bàn tay nhỏ linh hoạt mạnh mẽ, mái tóc vung vẩy, đôi mắt đen láy như quả nho lấp lánh ánh sáng rực rỡ, vừa ngầu vừa quyến rũ.

Nhịp trống dồn dập, như mưa rào, như cuồng phong, không khí lạnh lẽo dường như cũng trở nên nóng rực.

Mạc Hữu An nhìn cô nhóc như vậy, vừa kích động vừa phấn khích, bất giác ôm chặt cánh tay Lục Nghiêu.

Làm sao bây giờ, thật muốn có một cô con gái giống như Tiểu Anh Đào. "Bác, bác gái, sao hai người lại đến?" Mãi đến khi tiếng gọi của Tiểu Anh Đào vang lên, hai vợ chồng mới hoàn hồn.

Lần này Lục Nghiêu còn chưa kịp ôm, Mạc Hữu An đã nhanh tay bế cô nhóc lên: "Tiểu Anh Đào, con tuyệt quá, đánh hay lắm." Tiểu Anh Đào hôn lên má Mạc Hữu An một cái: "Cảm ơn ạ." Vẻ mặt kiêu hãnh nhỏ bé đó khiến Mạc Hữu An cười không khép được miệng, hôn con bé mấy cái. "Có phải hai người bị con mê hoặc rồi không?" "Đúng vậy, đúng vậy." Tiểu Anh Đào quay đầu, vui vẻ gọi: "Ông ngoại bà ngoại, ông nội bà nội, ba mẹ, mọi người xem con giỏi không này." Cô nhóc thích được người khác khen, bạn càng khen, con bé càng có động lực, lần sau sẽ làm tốt hơn.

Mọi người cũng không keo kiệt, mỗi người khen một câu.

Tiểu Anh Đào được khen đến ngây ngất, mím môi cười toe toét.

Lục Nghiêu nhìn khuôn mặt hồng hào của con bé, nhẹ nhàng véo một cái: "Tiểu Anh Đào, bác mua cho con một bộ quần áo." "Ôi da, bác, yêu bác." Tiểu Anh Đào tặng Lục Nghiêu một nụ hôn gió.

Lục Nghiêu muốn bế Tiểu Anh Đào, nhưng Mạc Hữu An đã bế con bé đi vào trong. "Anh Nghiêu, chị An, hai người không cần mua nhiều quần áo cho Tiểu Anh Đào như vậy đâu, quần áo của con bé đã đủ nhiều rồi." Lục Tử Mặc nói. "Anh thấy không phải quần áo của Tiểu Anh Đào nhiều, mà là em không muốn Tiểu Anh Đào thích anh." Bị vạch trần tâm tư, Lục Tử Mặc bực bội nói: "Biết là tốt rồi." "Vậy thì em phải thất vọng rồi, trong lòng anh, Tiểu Anh Đào cũng giống như con gái của anh vậy." "Haha, vậy con có phải đã trở thành con gái quốc dân rồi không?" Mạc Hữu An chấm nhẹ vào mũi Tiểu Anh Đào: "Đúng vậy, con là con gái quốc dân người gặp người yêu." "Tiểu Anh Đào, lại đây cho bác ôm một cái." "Thấy bác đáng thương như vậy, Tiểu Anh Đào đành thỏa mãn bác vậy." Tiểu Anh Đào chìa tay về phía Lục Nghiêu, Mạc Hữu An dù chưa bế đã nghiền cũng đành phải đưa người qua.

Lục Nghiêu vui vẻ bế Tiểu Anh Đào xoay vòng vòng.

Sắc mặt Lục Tử Mặc có chút đen, Cận Ngôn ôm trán: "Lục Tử Mặc, anh không thể rộng lượng hơn một chút sao, mắt sắp lòi ra ngoài rồi kìa." Hễ gặp chuyện của con gái là lại sa sầm mặt, đúng là một kẻ cuồng con gái chính hiệu.

Cận Ngôn có chút lo lắng, cái tính cưng chiều con gái này của nhà họ Lục là di truyền, Lục Niệm Nhất cũng muộn như vậy mới đính ước với Mộc Dung.

Nhìn bộ dạng này của Lục Tử Mặc, cô không hề nghi ngờ, sau này đến lượt Tiểu Anh Đào, chắc sẽ bị nuôi đến 30 tuổi mất.

Lục Tử Mặc nắm tay Cận Ngôn, rồi nhẹ nhàng xoa bụng cô, nghiêm túc giáo huấn: "Con gái yêu, sau này con nhất định không được học theo chị con, phải chống lại được cám dỗ, tốt nhất là lạnh lùng một chút, cô bé lạnh lùng rất ngầu đó." Tiểu Anh Đào quá đáng yêu, ai cũng tranh giành con gái với anh, trong lòng anh thật không dễ chịu. "Ngôn Ngôn, rốt cuộc là con trai hay con gái vậy?" Mạc Hữu An rất tò mò, sao mỗi người nói một kiểu. "Không biết nữa, vẫn chưa kiểm tra, Tiểu Anh Đào nói là em trai, Lục Tử Mặc nói là con gái." Lục Tử Mặc sớm đã muốn đi kiểm tra, nhưng Cận Ngôn không cho, với tính cách của Lục Tử Mặc, nếu là một thằng cu, chắc chắn sẽ bị ghét bỏ chết mất.

Dù là trai hay gái, cô đều yêu thương, không muốn Lục Tử Mặc phân biệt đối xử.

Lục Tử Mặc cam đoan mấy lần nhưng cô cũng không tin. "Cứ để thuận theo tự nhiên là tốt nhất, còn có chút bất ngờ." "Đúng vậy." "Sắp đến ngày dự sinh rồi nhỉ?" "Còn chưa đến hai tháng nữa." "Thật hạnh phúc." Mạc Hữu An vô cùng ngưỡng mộ.

Trước đây không có khao khát có con như vậy, nhưng bây giờ ngày nào cũng nghe thấy tiếng cười nói của Tiểu Anh Đào, thấy con bé đáng yêu như vậy, cô không động lòng cũng khó. "Hai người cũng sẽ có thôi, hai người cũng chỉ thấy được mặt đáng yêu của Tiểu Anh Đào thôi, lúc nó nghịch ngợm cũng khiến người ta phát điên đấy." "Vậy cũng cam tâm tình nguyện." Cận Ngôn cười, cô phát hiện ai cũng trúng độc của Tiểu Anh Đào rồi, con gái mình được mọi người yêu thích như vậy, cô làm mẹ tự nhiên cũng vui. "An An, con qua đây?" Lục Sâm đột nhiên gọi Mạc Hữu An.

Mạc Hữu An mỉm cười, ngồi giữa Lục Sâm và Mạc Noãn, lần lượt khoác tay họ.

Mạc Noãn hỏi: "An An, ông bà nội con đến làm gì vậy?" "Dì dượng, tin tức của hai người thật nhanh nhạy." Hai ông bà hôm nay mới đến, mà họ đã biết tin rồi. "Mẹ con buổi sáng có gọi cho dì, vừa rồi dì gọi lại cho bà ấy, chắc là không nghe thấy, không bắt máy." Mạc Noãn cười nói. "Còn có thể thế nào nữa, bao nhiêu năm rồi không hề thay đổi, nói sau này con và anh Nghiêu sinh hai đứa, họ muốn đứa con trai mang họ Đinh, tốt nhất là giao cho họ nuôi." "Sao họ lại có thể nghĩ như vậy chứ." Mạc Noãn thật sự bái phục.

Năm đó cũng vì Mạc Hữu An là con gái, hai ông bà ép Đinh Duệ và Mạc Tử Hi ly hôn.

Sau này Đinh Duệ theo đuổi lại được vợ con, vì Mạc Tử Hi không chịu sinh con thứ hai, họ lại ra gây sự, làm ầm ĩ mỗi ngày, bị Đinh Duệ cưỡng chế đưa về quê dưỡng lão.

Ông bà Đinh đừng nói là chưa từng chăm sóc Mạc Hữu An, Mạc Hữu An lớn thế này, chắc cũng chưa từng nhận được món quà nào của ông bà, chưa từng cảm nhận được tình thương của ông bà nội là gì.

Bây giờ họ sao có mặt mũi mở lời với Mạc Hữu An, đòi con trai của người ta.

Chương 1670

"Đúng vậy ạ." "Nếu để dì gặp họ, dì phải mắng cho họ một trận, đừng có cậy mình lớn tuổi mà cậy già lên mặt, quá không biết xấu hổ." Mạc Noãn rất tức giận. "Dì không cần tức giận, dù sao con và anh Nghiêu đều kiên quyết không đồng ý, hai người họ không nuôi dạy được đứa trẻ tốt đâu." "Vậy hai đứa cũng phải cứng rắn lên, lúc đó con còn nhỏ, có thể nhiều chuyện không nhớ rõ, dì thì rõ tính cách của họ, hai người đó căn bản là không biết điều." Mạc Noãn trước nay không thích nói xấu người khác, nhưng ấn tượng về ông bà Đinh thật sự quá tệ. "Dì yên tâm, con và anh Nghiêu đã bàn bạc rồi, cùng lắm là cưỡng chế đưa họ về quê, bất hiếu thì bất hiếu, dù sao những năm nay cũng đã quen rồi, chúng con cũng không quan tâm danh tiếng này nữa." "Anh còn tưởng họ định tung chiêu gì lớn, xem ra cũng chỉ có vậy." Lục Sâm nói.

Chuyện nhỏ này Lục Sâm không lo lắng, bọn trẻ có thể tự mình giải quyết được. "Lục Sâm, đối phương là người không có giới hạn, chuyện này không phải là chuyện nhỏ." "Noãn Noãn, em coi Nghiêu Nghiêu là đồ ăn chay à, em không cần lo lắng đâu." Mạc Noãn nhìn Lục Nghiêu đang quấn quýt bên Tiểu Anh Đào, nghĩ lại cũng phải, Lục Nghiêu làm việc trước nay đều đáng tin cậy. "Dượng, dì, để hai người phải lo lắng rồi." "Người một nhà còn khách sáo làm gì." "Dì, còn có một chuyện con muốn bàn với dì, lần trước không phải dì nói muốn chuyển một ít cổ phần trong tay cho con sao, con đã suy nghĩ rồi, vẫn cảm thấy không ổn, cổ phần ở trong tay dì là an toàn nhất." "Con sợ ông bà nội con nhòm ngó?" Mạc Noãn nhìn thấu ngay. "Một phần là lý do đó, quan trọng nhất là con cảm thấy Mạc Thị là tâm huyết của dì, để lại cho Niệm Niệm thì thích hợp hơn, Niệm Niệm sắp kết hôn rồi, cho nó làm của hồi môn đi." "Con bé này đang nghĩ gì vậy, trong lòng dì, con cũng là con gái của dì, của hồi môn của Niệm Niệm chúng ta đã có sắp xếp rồi, phần để lại cho con chính là của con.

Mạc Thị không phải của một mình dì, mà là tâm huyết của mấy đời nhà họ Mạc chúng ta, mẹ con những năm qua cũng đã có không ít cống hiến cho công ty.

Lúc đó ông ngoại con giao Mạc Thị cho dì, là vì ông thấy mẹ con chưa đủ chín chắn, còn dì có thể giữ được, chứ không phải thiên vị bất kỳ ai." "Dì, con biết ông ngoại rất tốt." Đối với người ông ngoại chưa từng gặp mặt, Mạc Hữu An cũng rất biết ơn, trước khi mất đã sắp xếp mọi thứ cho cô và mẹ. "Con biết là tốt rồi, bây giờ dì muốn giao Mạc Thị cho con, cũng là vì dì cảm thấy con có bản lĩnh giữ được cơ nghiệp.

Khởi nghiệp dễ, giữ nghiệp khó, người có bản lĩnh thì lên nắm quyền, đó là chuyện hợp tình hợp lý." "Dì." Mạc Hữu An thì thầm, tựa vào người Mạc Noãn.

Từ nhỏ cô đã thích tựa vào người dì, cảm thấy rất ấm áp.

Mạc Noãn vuốt tóc cô: "Con bé này từ nhỏ đã suy nghĩ nhiều, thích nghĩ ngợi lung tung, con tưởng cho con cổ phần là chuyện dễ dàng sao?

Điều này có nghĩa là sau này con không còn là một người quản lý đơn thuần nữa, con còn là cổ đông lớn, gánh nặng trên vai con càng nặng hơn." "Còn những người khác chúng ta, có thể ung dung hưởng thụ thành quả lao động của con, con mới là người chịu thiệt nhất, bài toán này con cũng không tính ra sao?

Còn tưởng mình được hời lớn." "Dì, hay là để sau đi, dì vẫn còn trẻ mà." Mạc Hữu An kiên trì. "Con bé này thật cố chấp, nói thế nào cũng không thông, được được được, nghe con đó." "Noãn Noãn, em không phát hiện sao, An An giống hệt em?

Em cũng là một người cố chấp." Lục Sâm nói. "Em cố chấp chỗ nào?" Mạc Noãn bực bội nói. "Người cố chấp thường tự mình không nhận ra." "Anh đang nói em tự cho là đúng?" "Anh chính là thích sự tự cho là đúng của em." "Cho có lệ." Mạc Noãn mím môi cười.

Lúc Lục Nghiêu và Mạc Hữu An ra về, Cận Ngôn đưa cho họ một xấp vé xem phim.

Mạc Hữu An vừa nhìn đã vui vẻ, tên phim là: Tình Yêu Hay Tình Bạn.

Trước đây cô từng nghe các nữ đồng nghiệp trong công ty nhắc đến, hình như là do Úy Lam đóng. "Ngôn Ngôn, cậu đang giúp bạn gái cũ của Tử Mặc tuyên truyền phim à?" Cận Ngôn bây giờ đối với Úy Lam đã không còn bận tâm, cô đã sắp là mẹ của hai đứa trẻ, Úy Lam cũng giữ lời hứa, không xuất hiện trước mặt họ nữa, như vậy đã đủ rồi, cô không có yêu cầu cao hơn. "Tuyệt đối không phải, là tiểu thuyết của bạn thân tớ được chuyển thể, bạn thân tớ là biên kịch số một, tác phẩm đầu tay của cậu ấy tớ không có lý do gì không ủng hộ.

Trước đó định chiếu vào dịp Tết, tớ còn lo lúc đó có thể sắp sinh rồi, bây giờ chiếu sớm hơn, đúng ý tớ." "Cái tên này khá là văn nghệ, chắc sẽ rất hay." "Chị An, vậy em đưa thêm cho chị một ít, chị mang đi tặng người khác đi, em bao mấy suất rồi." "Được chứ, công ty chị đông người lắm." Cùng lúc đó, Lãnh Yên Nhiên cũng đang vui vẻ cầm điện thoại săn vé, phim điện ảnh và phim truyền hình của Úy Lam cô đa số đều xem, tự nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Đặc biệt là bây giờ cô không phải một mình, thể loại phim văn nghệ tươi mới này đi xem cùng bạn trai là thích hợp nhất.

Bộ phim này cô đã chú ý từ rất lâu, vì cô cũng là fan tiểu thuyết, tất cả tiểu thuyết của Thất Sắc Cẩn cô đều đã đọc. "Nhiên Nhiên, em cười gì vậy?" "Em đang săn vé, em mời anh đi xem phim được không?

Đây là phim chuyển thể từ tiểu thuyết em thích, em đặc biệt thích tác giả đó, lại còn do Úy Lam đóng chính nữa." "Người em thích thật đúng là nhiều." Diệp Việt khẽ nhíu mày. "Không đâu, Thất Sắc Cẩn là một ngoại lệ, tất cả tiểu thuyết của chị ấy em đều đã đọc, không chỉ một lần, rất mong chờ tất cả tiểu thuyết của chị ấy đều có thể được chuyển thể thành phim." "Muốn đóng không?" Lãnh Yên Nhiên chớp chớp mắt, nhìn Diệp Việt, đây là có ý gì?

Là muốn cô tham gia diễn xuất sao?

Đóng vai chính? "Em có thể diễn sao?" Diệp Việt hào phóng nói: "Em muốn diễn thì anh đi mua bản quyền phim ảnh, công ty nhà mình đầu tư, không có gì là không thể." Lãnh Yên Nhiên suy nghĩ một lát, rất trịnh trọng nói: "Sếp, em có thể giới thiệu tiểu thuyết của Thất Sắc Cẩn cho anh, thật sự rất hay, rất nhiều người xung quanh em đang đọc.

Nhưng em diễn thì thôi đi, em cảm thấy diễn xuất của mình không gánh nổi, em không muốn chính mình hủy hoại ảo mộng về những tiểu thuyết đó." "Quan trọng nhất là, nếu em đóng vai chính, công ty rất có khả năng sẽ lỗ vốn." "Lúc nào cũng không có tự tin như vậy." "Đây không phải là vấn đề tự tin, em là một người mới toanh, nếu sau này em có danh tiếng, có kinh nghiệm rồi, anh cho em diễn, em nhất định sẽ nhận." "Tiểu thuyết của Thất Sắc Cẩn thật sự hay đến vậy sao?" Diệp Việt biết Thất Sắc Cẩn chính là Trần Tiểu Mỹ, hồi Lục Tử Mặc thất tình thường đến quán bar của cô ấy uống rượu, say rồi đều chui vào chỗ Trần Tiểu Mỹ.

Anh còn từng nghi ngờ mối quan hệ của Lục Tử Mặc và cô ấy.

Qua lại vài lần, anh và Trần Tiểu Mỹ cũng coi như có chút giao tình. "Đúng vậy." "Vậy anh đi tìm cô ấy bàn chuyện." "Được ạ.

Aiya, không săn được vé, xem ra không xem được buổi công chiếu rồi." Lãnh Yên Nhiên méo mặt. "Nếu em muốn đi xem, anh tìm người đến chỗ Trần Tiểu Mỹ lấy vé." "Thất Sắc Cẩn?" "Ừ." Lãnh Yên Nhiên kích động nhào tới Diệp Việt: "Anh quen chị ấy sao?" "Coi là vậy đi." "Vậy thì tốt quá, em có thể xin một quyển sách có chữ ký của chị ấy không?" Lãnh Yên Nhiên ôm eo Diệp Việt, vui vẻ ngẩng đầu nhìn anh, môi vừa vặn chạm vào cằm của Diệp Việt.

Diệp Việt rất hưởng thụ, cong khóe môi nói: "Anh bảo cô ấy ký cho em cả một bộ thì thế nào?

Tất cả sách đã xuất bản của cô ấy em đều có thể có." "Thật sự có thể sao?" "Không có vấn đề gì." "Diệp Việt, anh thật sự quá tốt." Lãnh Yên Nhiên giống như một chú cún cưng, trong lòng Diệp Việt lắc đầu vui sướng.

Diệp Việt nào đã từng thấy Lãnh Yên Nhiên như thế này, cô gái này tính tình lạnh nhạt, vui mừng cũng không cười lớn thành tiếng, càng đừng nói đến bộ dạng này.

Trong mắt Diệp Việt, đáng yêu đến mức cả trái tim anh đều tan chảy.

Bây giờ dù Lãnh Yên Nhiên bảo anh đi hái sao trên trời, anh chắc cũng sẽ mê muội đồng ý đi hái. "Sau này anh sẽ đối xử với em tốt hơn, tốt cả đời." Lãnh Yên Nhiên sụt sịt mũi, tựa vào lòng Diệp Việt.

Diệp Việt bảo cô gặp gia đình anh, còn đi gặp mẹ của cô, thực ra điều này đã nói lên tất cả, anh đối với cô là nghiêm túc, là mang tâm tư kết hôn mà qua lại với cô.

Chương 1671

"Đây là anh nói đó nhé?

Không được nuốt lời." "Anh là một người đàn ông, nói lời giữ lời." Diệp Việt bực bội nói. "Đúng rồi, sếp, có một chuyện em muốn báo cáo với anh?" Dạo này, Lãnh Yên Nhiên nói chuyện riêng quen gọi thẳng tên, nhưng chuyện công việc thì gọi là sếp.

Diệp Việt cũng biết thói quen nhỏ này của cô. "Công việc có vấn đề gì sao?" "Ngày mai phim của em sẽ đóng máy." "Ừ, anh biết, anh sẽ sắp xếp cho em tiếp tục đi học, bù lại những khóa học đã bỏ lỡ." "Em nói chính là chuyện này, em có thể phải trì hoãn vài ngày nữa mới quay lại trung tâm huấn luyện, thầy giáo của em gọi điện thoại, nói để em đi cùng đoàn phim quảng bá, khoảng một tuần." "Quảng bá cái gì?" "Trước đây em không phải đã đóng một bộ phim sao?

Chính là lần trước anh thấy em ở phim trường, là thầy giáo giới thiệu em đi, bộ phim đó tuần sau sẽ công chiếu, cần đi quảng bá." "Em là diễn viên quần chúng mà đi quảng bá cái gì?" "À à, không tính là diễn viên quần chúng đâu, chắc có khoảng hai ba tập phim, anh sắp có thể thấy được tạo hình cổ trang của em rồi, rất phiêu dật." Diệp Việt không thể tưởng tượng được cô gái này trong trang phục cổ trang sẽ như thế nào, người anh đã chọn, chắc sẽ không đến nỗi quá tệ.

Nhưng vừa nghĩ đến một tuần không gặp được người, trong lòng lại không thoải mái: "Nhất định phải đi sao?

Em chỉ là một vai phụ." "Em biết ạ, nhưng thầy nói, đây là một cơ hội, có thể giúp em tích lũy danh tiếng, danh tiếng đều là từ từ mà có, rất ít người có thể một đêm thành sao, rất nhiều diễn viên nổi tiếng trước khi thành danh đều có một thời gian dài chìm lắng." Lãnh Yên

Nhiên không dám nói thật.

Thực ra thầy không giấu cô, là vì nữ phụ của bộ phim đó chảnh chọe, chê việc đi quảng bá ở các thành phố quá mệt, bảo cô đi cứu nguy, cô đã đồng ý rồi. "Không có tác phẩm nào ra hồn, em có chạy khắp cả nước cũng chẳng có tác dụng gì." "Diệp Việt, em rất muốn đi." Lãnh Yên Nhiên nhìn Diệp Việt với ánh mắt vô tội.

Chính nhờ sự dẫn dắt của thầy, cô mới từng bước bước vào giới giải trí, rồi quen biết Diệp Việt.

Thầy chính là bá nhạc của cô.

Thầy nhờ cô một việc nhỏ như vậy, cô nhất định phải giúp đỡ.

Còn việc tích lũy danh tiếng gì đó, cô thực sự không nghĩ nhiều. "Em không đọc kỹ hợp đồng sao?

Tất cả nghệ sĩ dưới trướng Thiên Duyệt không được nhận việc riêng, tất cả đều phải tuân theo sự sắp xếp của công ty." "Cho nên em đang xin phép anh đây ạ." "Vậy em xin phép với tư cách gì?" Diệp Việt nhẹ nhàng nâng cằm Lãnh Yên Nhiên. "Em xin phép với tư cách bạn gái của anh, coi như là anh cho em một ngoại lệ được không?" Diệp Việt không muốn xa cô, nhưng càng không muốn nhìn thấy sự thất vọng trong mắt cô: "Không có lần sau, lần này là chuyện trước khi em vào công ty, anh không so đo với em, sau này không được tự ý nhận việc riêng sau lưng công ty." "Em biết rồi, Diệp Việt, cảm ơn anh." Lần đầu tiên mở lời, đã khiến anh làm chuyện trái với quy định của công ty, cô thực sự cảm thấy rất áy náy. "Cách em thể hiện sự cảm ơn chỉ có vậy thôi sao?" Lãnh Yên Nhiên khựng lại một chút, rồi ôm lấy đầu Diệp Việt, hôn lên má anh một cái, cười thì thầm: "Sao em không nghĩ ra nhỉ." Diệp Việt sao có thể thỏa mãn với điều đó, ôm lấy đầu cô, hôn một cách thỏa thích, hôn đến mức Lãnh Yên Nhiên mềm nhũn cả chân. "Đúng rồi, thầy giáo của em là nam hay nữ?" "Là nam ạ." Sắc mặt Diệp Việt tối sầm: "Ông ta cũng đi sao?" "Thầy không đi, gần đây sức khỏe thầy không tốt lắm." "Bao nhiêu tuổi rồi?" "Chắc khoảng năm mươi tuổi rồi ạ." "Trông thế nào?" "Aiya, cũng bình thường thôi, không trẻ trung đẹp trai như anh, cũng không có sức hút như bác Diệp, ưu điểm duy nhất là hòa ái dễ gần." Cái vẻ ghen tuông này quá rõ ràng, Lãnh Yên Nhiên muốn không nhìn ra cũng khó. "Em thật sự thấy anh đẹp trai?" Lãnh Yên Nhiên lại ôm eo Diệp Việt: "Anh vừa đẹp trai vừa tốt bụng, mê hoặc em đến mức không thể không yêu, em đã gục ngã dưới chân quần tây của anh rồi." "Coi như em biết nói chuyện." "Diệp Việt, em hy vọng anh luôn vui vẻ, trước đây em chưa từng yêu ai, từ nhỏ cũng không có bạn thân khác giới, em thực sự không giỏi giao tiếp với người khác, bây giờ mối quan hệ của chúng ta khá phức tạp, vừa là bạn trai bạn gái, vừa là sếp và nhân viên, đôi khi em không biết làm sao để cân bằng.

Nếu em có làm gì không tốt, không đúng, anh phải kịp thời sửa cho em, được không?" "Lúc em làm anh không vui, anh đừng tự mình giận dỗi, anh nói cho em biết được không?" Những lời này Lãnh Yên Nhiên đã suy nghĩ rất lâu, chỉ là luôn không biết nên mở lời thế nào, hôm nay nhân tiện chuyện này, cô bèn nói thẳng ra.

Khóe miệng Diệp Việt càng lúc càng cong lên, là bị câu "chưa từng yêu ai, không có bạn thân khác giới" của Lãnh Yên Nhiên chọc cười.

Lãnh Yên Nhiên nói xong, phát hiện Diệp Việt không có phản ứng gì, có chút sốt ruột kéo áo trước ngực anh: "Diệp Việt, thế nào?" "Đương nhiên là được rồi." "Vậy nếu anh không muốn em đi quảng bá, em sẽ không đi nữa." Lãnh Yên Nhiên nhỏ giọng nói. "Thật hay giả vậy?" Diệp Việt buồn cười nhìn Lãnh Yên Nhiên. "Thật, chỉ cần anh nói không cho em đi, em sẽ không đi, em nghe lời anh, anh nói sao thì là vậy." "Đi đi, anh có phải là phát xít đâu, em có lòng như vậy là được rồi, chỉ là một mình đến đó phải chú ý bảo vệ bản thân." Lãnh

Yên Nhiên cong môi: "Vâng ạ, em đã hỏi thăm rõ ràng rồi, lần này đi quảng bá chỉ có đạo diễn Tần Nghệ và nam nữ chính của đoàn phim, đều là nghệ sĩ." Đạo diễn Tần Nghệ, Diệp Việt tin tưởng vào nhân phẩm của ông ấy. "Dù sao có chuyện gì thì gọi cho anh." "Tất nhiên ạ." Được sự đồng ý của Diệp Việt, Lãnh Yên Nhiên ngay tối hôm đó đã thu dọn đồ đạc, ngày hôm sau liền lên đường.

Diệp Việt nhìn cô kéo vali từ trong phòng ra, đột nhiên hối hận, sớm biết đã không cho cô đi. "Diệp Việt, anh ở nhà tự mình ăn cơm cho tốt, ăn ít đồ ăn ngoài thôi." "Anh lại không biết nấu cơm." "Vậy thì về nhà ăn, ăn mấy bữa rồi bảo họ mang đồ thừa về hết, em sẽ bù đắp, quyết không để họ chịu thiệt." Lãnh Yên Nhiên vỗ ngực. "Vậy anh nói với ba anh, đây là em nói đó nhé." "Được ạ, nhưng anh nói khéo một chút, em không muốn làm bác Diệp không vui." Sau khi Lãnh Yên Nhiên đi, Diệp Việt đột nhiên cảm thấy trong nhà trở nên yên tĩnh hẳn, mặc dù Lãnh Yên Nhiên mỗi ngày đều gọi điện thoại cho anh, báo cáo tình hình công việc trong ngày, nhưng trong nhà không có cô.

Anh một mình ở lại chẳng có chút ý nghĩa gì, tan làm sớm thì đến bệnh viện trò chuyện với mẹ Lãnh, muộn thì không quấy rầy người ta, về nhà ăn cơm thừa.

Ngày ngày đều như vậy, tuy vẫn như cũ gặp phải ánh mắt xem thường, nhưng anh cam tâm tình nguyện.

Hôm nay vừa đến bệnh viện, đã thấy mẹ Lãnh khó chịu nôn khan trên giường bệnh, nôn đến mức nước mắt cũng chảy ra, sắc mặt càng thêm trắng bệch đáng sợ.

Y tá thấy Diệp Việt, gọi: "Diệp thiếu gia." "Cô ra ngoài trước đi, để tôi." "Bác gái." Mẹ Lãnh ngẩng đầu, thấy Diệp Việt, trên mặt gượng ra một nụ cười: "Tiểu Việt đến rồi à." Diệp Việt đi đến bên giường, nhẹ nhàng vỗ lưng mẹ Lãnh, lại giúp bà xoa bóp vai.

Anh phát hiện, trên quần áo của mẹ Lãnh có rất nhiều tóc rụng, nhẹ nhàng vén mũ lên, một mảng tóc dưới mũ đã rụng hết.

Cổ họng anh có chút khô khốc, động tác tay không ngừng, cười hỏi: "Bác gái, như vậy đã đỡ hơn chút nào chưa?" "Đỡ hơn nhiều rồi, không ngờ Tiểu Việt còn có tài này." Mẹ Lãnh vỗ vỗ tay Diệp Việt. "Bác gái, bác vừa mới hóa trị xong sao?" Mẹ Lãnh gật đầu: "Ừ, hôm nay sao lại đến sớm vậy?" "Chiều nay không có việc gì." "Không có việc gì thì nghỉ ngơi cho tốt, đừng chạy đến bệnh viện làm gì, mệt lắm, bác sĩ và y tá ở đây đều rất có trách nhiệm, chăm sóc bác rất chu đáo." "Họ là họ, cháu là bạn trai của Nhiên Nhiên, đây là tấm lòng của cháu." Mẹ Lãnh cũng không nói gì thêm, hỏi: "Yên Nhiên vẫn chưa về sao?" "Mới ngày thứ tư thôi, con bé phải đi một tuần." "Thấy nó làm công việc mình thích, bác thật lòng vui cho nó." Diệp Việt mở một tin tức, đưa đến trước mặt mẹ Lãnh: "Nhiên Nhiên lên báo rồi, bác gái xem này." Mẹ Lãnh nhìn bức ảnh trên đó, Lãnh Yên Nhiên một thân trang phục cổ trang, áo trắng như tuyết, rất oai phong, "Nhiên Nhiên nhà chúng ta ăn mặc thế này, bác suýt nữa không nhận ra." "Nền tảng của Nhiên Nhiên rất tốt, trang điểm một chút là một cô gái rất xinh đẹp." Mẹ Lãnh liên tục gật đầu: "Đúng vậy, đúng vậy." Trước khi Diệp Việt rời đi, mẹ Lãnh nắm lấy tay anh, nhờ vả: "Tiểu Việt, chuyện hôm nay đừng nói cho Nhiên Nhiên biết." "Có phải Nhiên Nhiên chưa bao giờ thấy bộ dạng của bác sau khi hóa trị không?" Nếu đã thấy, chắc sẽ không kiên trì như vậy. "Thường thì buổi sáng hóa trị, lúc cơ thể bác không chịu nổi thì sẽ hoãn lại một chút, sẽ sắp xếp vào buổi chiều, nếu Nhiên Nhiên đến, bác sẽ bảo bác sĩ dời thời gian đi." Diệp Việt hiểu tấm lòng của mẹ Lãnh, là không muốn Lãnh Yên Nhiên thấy dáng vẻ đau khổ của bà mà không vui, có lẽ mỗi người làm mẹ đều như vậy, chỉ hy vọng con gái cả đời vô lo. "Bác gái, có lẽ nên để Nhiên Nhiên xem, có lúc con bé quá cố chấp." Mẹ Lãnh đỏ hoe mắt, nắm chặt tay Diệp Việt: "Đừng phá vỡ chút hy vọng cuối cùng đó của nó, tàn nhẫn lắm." "Nhưng bác cứ như vậy sẽ rất đau khổ." Chuyên gia nước ngoài đã có phản hồi cho anh, kết quả cũng giống như chuyên gia trong nước, cơ bản không còn hy vọng gì, hóa trị không có tác dụng gì, chỉ làm bệnh nhân thêm đau đớn. "Bác không sao, bác chỉ cần Nhiên Nhiên vui vẻ là được." Lãnh Yên Nhiên ngày nào cũng bận rộn với đoàn phim, hoàn toàn không biết trên mạng đã có không ít tin đồn bôi nhọ mình.

Phim truyền hình chuyển thể từ tiểu thuyết đều như vậy.

Diễn viên bắt buộc phải được fan nguyên tác công nhận, nếu không sẽ bị cho là phá nát nguyên tác.

Lãnh Yên Nhiên là người mới, lại diễn một vai phụ được fan tiểu thuyết đặc biệt yêu thích, chỉ dựa vào vài lần xuất hiện đương nhiên không thể lay động được độc giả.

Trên Weibo chính thức của bộ phim toàn là những lời chửi mắng Lãnh Yên Nhiên, nói rằng cô đã phá hỏng cả bộ phim, nhìn thấy cô là không muốn xem tiếp nữa.

Trong văn phòng.

Diệp Việt nghe thư ký báo cáo, mặt lập tức đen lại, "Để tôi xem." Diệp Việt cầm điện thoại lướt xem. "Đây là con quỷ ở đâu ra vậy, trông thế này mà cũng đóng vai tiểu công chúa Lục Nguyệt của chúng ta à." "Nhìn là biết người mới, không biết bị ai dùng quy tắc ngầm rồi." "Mấy cô gái trẻ bây giờ thật không biết tự trọng." "Hỏng rồi, hỏng hết rồi." "Trông thế kia mà còn dám ra ngoài làm ăn, nói năng còn không lưu loát thì diễn được cái gì hay ho." … Đủ loại lời chửi bới khó nghe.

Chương 1672

Diệp Việt nhíu chặt mày, "Bắt đầu từ khi nào?" "Từ thứ hai đã bắt đầu rồi, nhưng Lãnh Yên Nhiên chỉ là một người mới, đất diễn không nhiều, nên số người chửi cũng không đông, loanh quanh cũng chỉ là những lời đồn đoán vô căn cứ này thôi." "Bên nhà sản xuất có phản ứng gì không?" "Họ không có bất kỳ phản hồi nào." Diệp Việt nổi giận, người của anh ra ngoài tuyên truyền cho họ, gặp phải chuyện như vậy mà họ không hề có chút phản ứng nào. "Tổng giám đốc Diệp, thực ra chuyện này cũng chẳng có gì to tát.

Phim cũng sắp chiếu rồi, cô Lãnh có thể được đạo diễn Tần Nghệ công nhận, tôi tin là diễn xuất cũng ổn.

Tôi thấy để cô ấy dùng thực lực chứng minh mọi thứ chính là cách đáp trả tốt nhất.

Bây giờ chúng ta có dùng biện pháp PR nào cũng không có tác dụng đâu." Quan trọng là cũng không cần thiết.

Chuyện vặt vãnh này, bên nhà sản xuất đương nhiên sẽ không quan tâm.

Đương nhiên, những lời này thư ký không dám nói ra, dù anh ta có là người mù cũng nhìn ra được mối quan hệ không tầm thường giữa Diệp Việt và Lãnh Yên Nhiên.

Lãnh Yên Nhiên là một người mới hoàn toàn, sao có thể được Tổng giám đốc Diệp ưu ái đến vậy, trừ khi giữa họ có mối quan hệ mờ ám. "Được rồi, cậu ra ngoài đi.

Sau này những chuyện liên quan đến Lãnh Yên Nhiên, dù lớn hay nhỏ, phải báo cáo cho tôi ngay lập tức." Diệp Việt gọi một cuộc điện thoại, giọng Lãnh Yên Nhiên trong điện thoại nghe mơ màng, có chút mệt mỏi, nhưng lại rất mềm mại đáng yêu. "Đang ngủ à?" "Vâng ạ, chiều nay không có hoạt động, tối mới có, nên em nghỉ ngơi một chút." "Khi nào về?" "Sáng ngày kia là về rồi ạ." "Cái gì gọi là ‘là về rồi’, chẳng lẽ em không muốn về à?" Lãnh Yên Nhiên cầm điện thoại cười khẽ. "Cười cái gì mà cười?" Diệp Việt bực bội nói. "Vẫn cảm thấy anh rất đáng yêu, nhớ em thì cứ nói thẳng đi, biết đâu em sẽ về sớm hơn." "Làm việc cho tốt vào, mau kiếm tiền đi." Diệp Việt nghiêm mặt. "Biết rồi, sau này em sẽ kiếm tiền nuôi anh." "Chỉ giỏi nói khoác.

Được rồi, mệt thì nghỉ ngơi đi, anh còn đang đi làm đây." Diệp Việt không hỏi Lãnh Yên Nhiên, nhưng nghe giọng cô là biết cô ngốc này chẳng hay biết gì về những bình luận tiêu cực trên mạng.

Không thấy cũng tốt, đỡ phải phiền lòng.

Một tuần tuyên truyền nhanh chóng kết thúc, trước khi trở về, đạo diễn Tần mời mọi người ăn cơm.

Lãnh Yên Nhiên tính tình tốt, không tranh giành, tuy ít nói nhưng mọi người vẫn rất quý cô.

Đặc biệt là đạo diễn Tần Nghệ, ánh mắt nhìn cô có vài phần ôn hòa, đó là sự nâng đỡ của bậc tiền bối đối với hậu bối. "Lãnh Yên Nhiên, sau Tết tôi sẽ quay một bộ phim võ hiệp, nếu có hứng thú có thể đến thử vai." "Vâng ạ, thưa đạo diễn." Lãnh Yên Nhiên kích động đứng dậy.

Nhận ra đang ở trên bàn ăn, cô có chút ngượng ngùng gãi đầu. "Đạo diễn Tần, xem anh kìa, làm người ta kích động quá." Người nói là nữ chính Trương Lam.

Khuôn mặt luôn nghiêm túc của Tần Nghệ hiếm khi lộ ra một nụ cười, "Yên Nhiên, không cần đứng lên, ngồi xuống nói chuyện." "Ồ." Lãnh Yên Nhiên lúng túng sờ mũi. "Đạo diễn, anh thiên vị quá, sao không gọi chúng tôi đi thử vai?" Nữ phụ thứ ba Bạch Tuyết cũng hùa theo. "Tất cả mọi người ở đây đều có thể đến, nhưng tôi phải nói trước, vai nữ chính và nữ phụ thứ hai đã được định rồi." "Vậy thì thôi vậy." Tần Nghệ đen mặt, "Biết ngay là các cô không muốn đi mà." "Đạo diễn Tần, sau này có vai nữ chính thì cân nhắc em nhé, tuyệt đối không làm anh mất mặt đâu." Trương Lam cười nói. "Còn chưa bị mắng đủ à." "Chưa đủ, chưa đủ, anh càng mắng em, em càng vui." "Nói chứ, lúc Yên Nhiên quay phim tôi có ở đó, cô ấy là người duy nhất trong đoàn chưa từng bị đạo diễn Tần mắng.

Yên Nhiên, em giỏi thật đấy." Nam chính Tiêu Hà nói. "Thật sao?

Thế mà cũng gọi là giỏi à, tôi ngày nào cũng bị mắng đây này.

Yên Nhiên, mau nói xem, em làm thế nào vậy?" Trương Lam nói.

Lãnh Yên Nhiên đỏ bừng mặt, cô thực sự không biết cách giao tiếp với mọi người, sợ mình nói sai. "Tiểu Yên Nhiên, đừng sợ, chúng tôi chỉ hỏi vu vơ thôi." Nín một lúc lâu, Lãnh Yên Nhiên yếu ớt nói: "Chắc là vì kịch bản của em tương đối đơn giản ạ." "Ha ha, câu trả lời này tôi rất thích.

Tôi bị mắng chắc chắn là vì thoại của tôi quá nhiều, tình tiết quá khó.

Đạo diễn, anh thấy chưa, đây không phải lỗi của tôi, Tiểu Yên Nhiên đã nói ra sự thật rồi." Tính cách của Trương Lam thuộc tuýp thẳng thắn, hào sảng. "Còn dám nói nữa à." Ăn cơm xong, Lãnh Yên Nhiên bị Trương Lam lôi đi mua sắm.

Trương Lam là một tín đồ mua sắm, toàn lượn lờ ở các cửa hàng đồ xa xỉ, đi một vòng trên tay đã lỉnh kỉnh các túi đồ.

Lãnh Yên Nhiên lặng lẽ nhìn tin nhắn ngân hàng trên điện thoại, cô thật sự rất nghèo, trong thẻ chỉ có vài nghìn tệ, ngay cả một chiếc túi xách nhỏ cũng không mua nổi. "Tiểu Yên Nhiên, sao em không mua gì thế?" "Em không có gì cần mua cả." Trương Lam không hỏi kỹ, vẫn vui vẻ kéo cô đi mua sắm, Lãnh Yên Nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng, khi đi ngang qua một cửa hàng nhỏ, Lãnh Yên Nhiên bước vào mua một chiếc cà vạt, lúc ra ngoài thì bắt gặp ánh mắt mỉm cười của Trương Lam. "Mua gì thế?

Bí ẩn vậy." "Em mua một món đồ nhỏ thôi." "Nhìn em cười ngọt ngào thế kia, tặng cho bạn trai à?" Lãnh Yên Nhiên gật đầu. "Tiểu Yên Nhiên, em bây giờ mới vào nghề, chuyện có bạn trai phải giấu cho kỹ vào." Là người từng trải, Trương Lam nhắc nhở. "Vậy nếu không giấu được thì sao ạ?" "Đợi đến lúc không giấu được rồi hãy nói.

Là một nghệ sĩ, nhất cử nhất động đều sẽ bị phóng đại, em mặc một bộ quần áo cũng là chuyện lớn, huống chi là chuyện hẹn hò." "Vậy sau này bị phát hiện, fan có buồn không ạ?" Trương Lam mỉm cười, không nói gì thêm.

Lãnh Yên Nhiên ngơ ngác nói: "Em bây giờ cũng không có fan, chắc là không cần lo lắng những chuyện này." "Tiểu Yên Nhiên, chị đã xem bản dựng rồi, chị thấy em diễn rất tốt.

Hồi chị mới vào nghề, căn bản không bằng em đâu.

Chương 1673

Em sẽ có fan của riêng mình." "Vâng vâng." Hai người trở về khách sạn, Lãnh Yên Nhiên vừa chuẩn bị quẹt thẻ phòng thì nghe có người gọi: "Yên Nhiên." "Thầy Tiêu." Tiêu Hà cười, "Gọi là thầy làm anh thấy mình già đi rồi.

Anh chỉ lớn hơn em vài tuổi thôi, em cứ gọi tên anh, hoặc là anh Tiêu cũng được." Lãnh Yên Nhiên gật đầu. "Ngày mai là về rồi, anh có thể xin số điện thoại của em được không?

Sau này có vai diễn phù hợp anh có thể giới thiệu cho em." Tiêu Hà cười nói. "Vậy thì cảm ơn anh Tiêu nhiều ạ." Lãnh Yên Nhiên mừng rỡ. "Chuyện nhỏ thôi, không cần khách sáo." Hai người trao đổi số điện thoại. "Ngủ ngon, Yên Nhiên." Lãnh Yên Nhiên trở về phòng, vừa tắm rửa xong nằm xuống thì điện thoại của Diệp Việt lại gọi đến. "Mấy giờ bay ngày mai?" "Chín giờ là đến nơi rồi ạ." Lãnh Yên Nhiên cong khóe miệng, cô thích được nghe giọng anh trước khi ngủ mỗi tối, cảm thấy vô cùng ấm áp. "Anh đến đón em." "Không cần đâu, em tự về được rồi." "Lãnh Yên Nhiên." "Thôi được rồi, đến đi, anh tìm chỗ đỗ xe, em sẽ ra tìm anh." "Cảm giác như anh là người tình bí mật của em vậy." "Anh chẳng biết ví von gì cả.

Anh là người đàn ông đứng sau lưng em, nếu em nổi tiếng, anh chính là người đàn ông thầm lặng ủng hộ sau lưng người phụ nữ thành công, địa vị cao cả biết bao, đừng nói dung tục như vậy chứ." "Ra ngoài một chuyến, miệng lưỡi càng ngày càng lanh lợi rồi." Trên máy bay không hề nhàm chán, Trương Lam tính tình phóng khoáng, không hề coi thường người mới, Tiêu Hà cũng hoạt bát, cả chặng đường nói chuyện vui vẻ.

Lúc chia tay, Tiêu Hà vỗ vai Lãnh Yên Nhiên, "Tạm biệt, Tiểu Yên Nhiên, hy vọng lần sau có thể hợp tác cùng em." Lãnh Yên Nhiên khẽ rụt người lại, cười nói: "Cảm ơn anh Tiêu." Tiêu Hà thu tay lại một cách tự nhiên, "Đi đâu vậy, có cần anh đưa em một đoạn không?" "Không cần đâu ạ, có người đến đón em rồi." Tiêu Hà nhìn bóng lưng Lãnh Yên Nhiên, nhất thời có chút ngẩn người, cô gái này trông rất thanh tú, chỉ là hơi gầy một chút. "Công tử Tiêu, để ý người ta rồi à?

Tôi quen cậu mấy năm rồi mà còn chưa được ngồi xe của cậu lần nào đâu đấy." Trương Lam trêu chọc. "Cũng được." Tiêu Hà cũng không phủ nhận.

Thích là thích, anh khá thích cô bé này. "Bỏ ý định đó đi, nói không chừng người ta có bạn trai rồi." Tiêu Hà không cảm thấy có vấn đề gì, thản nhiên nói: "Chỉ là bạn trai thôi mà." "Dù sao thì nên nhắc tôi cũng đã nhắc cậu rồi, tùy cậu thôi." Lãnh Yên Nhiên tìm thấy xe của Diệp Việt ở góc khuất, nhưng vừa lên xe đã thấy anh đen mặt, không hề có sự phấn khích như cô mong đợi.

Cô ngồi ở ghế sau, người lái xe là thư ký của anh, cô đã gặp một lần. "Anh." Diệp Việt không lên tiếng, Lãnh Yên Nhiên sờ mũi, chuyện gì thế này?

Công ty gặp phải vấn đề khó giải quyết à?

Có người ngoài ở đây, Lãnh Yên Nhiên cũng không hỏi tiếp, ngoan ngoãn ngồi yên.

Diệp Việt càng tức giận hơn, gọi một tiếng rồi thôi, là có ý gì đây. "Lãnh Yên Nhiên." Diệp Việt nghiến răng.

Lãnh Yên Nhiên liên tục nháy mắt với Diệp Việt, ý bảo có người ngoài, có chuyện gì về nhà hãy nói.

Nhưng Diệp Việt lại làm như không thấy gì, tiếp tục hằm hằm nói: "Giải thích cho rõ ràng." "Giải thích cái gì ạ?" Lãnh Yên Nhiên không biết mình đã sai ở đâu, trái tim nhỏ đập thình thịch, lo lắng có chuyện gì không hay xảy ra.

Diệp Việt tức đến mức bóp cằm Lãnh Yên Nhiên, động tác trông có vẻ mạnh bạo nhưng Lãnh Yên Nhiên có thể cảm nhận được sự dịu dàng trong đó, cô mỉm cười.

Mọi lo lắng và căng thẳng đều trở nên thừa thãi. "Anh không nói thì em không biết đâu.

Anh đã hứa với em, có chuyện gì cũng phải nói thẳng ra mà." "Có những chuyện cần em phải tự suy ngẫm, nếu không có lần một sẽ có lần hai." Lãnh Yên Nhiên bĩu môi, ôm lấy cánh tay Diệp Việt, "Em thật sự không biết mà." Lúc này cô chỉ muốn Diệp Việt vui vẻ, hoàn toàn quên mất phía trước còn có thư ký. "Người đàn ông vừa vỗ vai em là ai?" Lãnh Yên Nhiên bật cười, cô còn tưởng là chuyện gì to tát, hóa ra là vì chuyện này. "Là nam chính trong cùng đoàn phim thôi ạ." "Em thích hắn ta?" Lãnh Yên Nhiên xua tay, lắc đầu, "Anh đừng vu oan cho em, em không có ý đó." "Vậy là hắn ta thích em?" Lãnh Yên Nhiên lại xua tay, "Anh đừng dọa em, em không muốn bị fan của anh ta tấn công đâu." Diệp Việt tự nhiên là không tin.

Anh là đàn ông, đặc biệt hiểu suy nghĩ của đàn ông, người kia rõ ràng đã để ý Lãnh Yên Nhiên, nếu không sẽ không có hành động thân mật như vậy. "Người đó tên là gì?" "Anh muốn làm gì?" Lãnh Yên Nhiên có chút đề phòng nhìn Diệp Việt. "Em nói xem anh muốn làm gì?" Diệp Việt từ từ tiến lại gần Lãnh Yên Nhiên.

Lãnh Yên Nhiên ngửi thấy hơi thở nóng rực bên cánh mũi và mùi hương thoang thoảng trên người anh, hình như là mùi nước hoa, không nồng, rất dễ chịu.

Mặt cô lập tức đỏ bừng, quay đi chỗ khác. "Em không biết." "Em dám không biết?" "Em thật sự không biết mà." Cô cảm thấy môi Diệp Việt lướt qua tai mình, toàn thân như có một luồng điện chạy qua, tê tê dại dại. "Vậy vừa rồi em nhìn anh với ánh mắt gì?" Lãnh Yên Nhiên cảm thấy người này thật thần kỳ, chỉ từ ánh mắt của cô mà có thể nhìn thấu tâm tư, cô bất giác bĩu môi nói: "Anh đều biết rồi, còn cần em nói à." "Anh chính là muốn nghe em nói." "Ôi trời, anh ghen lung tung, em không hy vọng anh giận cá chém thớt người không liên quan." "Người không liên quan?" "Đúng vậy.

Chính là không liên quan, em chỉ cùng người ta đi tuyên truyền phim, có thể có quan hệ gì lớn chứ." "Vậy còn anh?" "Anh nói thừa quá.

Anh là bạn trai em mà." Lãnh Yên Nhiên không hiểu rốt cuộc Diệp Việt đang nghĩ gì.

Sao cảm giác anh còn thiếu tự tin hơn cả cô.

Gặp được người ưu tú như anh, không phải là cô nên lo được lo mất, ghen tuông lung tung sao?

Sao lại hoàn toàn ngược lại thế này. "Vậy em có thích hắn ta không?" Đây là câu hỏi gì vậy, tại sao cô phải thích người ta, cô đối với Tiêu Hà một chút cảm giác cũng không có. "Em cảm thấy anh là tốt nhất." Lãnh Yên Nhiên nâng cằm Diệp Việt, vô cùng kiên định nói.

Có bạn trai tốt như vậy, những người khác cô một chút hứng thú cũng không có.

Khuôn mặt đen sì của Diệp Việt trong nháy mắt mưa tạnh trời quang, nhưng vẫn hừ lạnh một tiếng, kiêu ngạo nói: "Sau này cách xa người đó ra một chút, nhìn không thuận mắt." "Biết rồi, em sẽ cách xa tất cả đàn ông." Bạn trai của mình, Lãnh Yên Nhiên bằng lòng cưng chiều, bằng lòng nói những lời anh thích nghe.

Chương 1674

Diệp Việt hài lòng, viên mãn, ôm lấy eo Lãnh Yên Nhiên, khẽ cắn lên môi cô một cái.

Lãnh Yên Nhiên mặt đỏ bừng, "Anh làm gì vậy?" "Không làm gì cả, hôn em." Diệp Việt không còn kiềm chế nữa, ôm Lãnh Yên Nhiên vào lòng hôn sâu, đây là việc anh đã muốn làm từ lâu, chỉ là anh vui vẻ đi đón người, kết quả lại thấy có người dám vỗ vai cô, tức chết anh rồi.

Lãnh Yên Nhiên liếc thấy người phía trước, sợ hãi giãy giụa.

Diệp Việt chẳng thèm để ý, mối quan hệ của anh và Lãnh Yên Nhiên căn bản không giấu được thư ký, cũng không cần phải giấu.

Thư ký mặt già đỏ bừng, lặng lẽ nâng tấm chắn lên, hít sâu một hơi, cẩn thận lái xe.

Hai người từ lúc hẹn hò đến nay, vẫn luôn chỉ là hôn lên trán, thật sự chưa từng có nụ hôn nồng cháy đúng nghĩa như vậy, huống chi phía trước còn có một người.

Lãnh Yên Nhiên xấu hổ đến mức không ngẩng đầu lên được, rúc vào lòng Diệp Việt, nhỏ giọng nỉ non: "Sao anh lại như vậy?" "Sau này lúc anh không có ở đây, hoặc là không liên lạc được với anh, có chuyện gì cứ trực tiếp gọi cho thư ký Trịnh, cậu ấy sẽ phụ trách xử lý tốt." "Là chuyện công việc ạ?" Diệp Việt véo má Lãnh Yên Nhiên, "Em ngốc à?

Bất kể là công việc hay chuyện riêng, không hiểu sao?" Lãnh Yên Nhiên cười hì hì, "Em biết rồi, thưa sếp." "Về nhà nấu cơm, anh chưa ăn sáng, đói chết mất." "Không vấn đề gì, anh cứ gọi món, em tiện thể làm một ít mang đến bệnh viện, đi thăm mẹ em." "Chiều một giờ em hãy đi, nghỉ ngơi trước đã, cũng không vội lúc này." "Cũng được, tối em đi.

Phim sắp chiếu tập đầu rồi đó, em muốn cùng mẹ xem." "Vậy còn anh?" Lãnh Yên Nhiên chột dạ nói: "Anh tự sắp xếp đi." Diệp Việt thở dài, Lãnh Yên Nhiên ôm cánh tay anh, "Đừng giận, đừng giận, em có mang quà cho anh này." "Ở đâu?" "Trong vali, về nhà rồi đưa cho anh." Vừa về đến nhà, Diệp Việt liền nhìn chằm chằm vào vali của Lãnh Yên Nhiên.

Lãnh Yên Nhiên hiểu ý, vội vàng lấy đồ ra như dâng vật báu, nhưng nghĩ đến điều gì đó, cô lại giấu ra sau lưng.

Diệp Việt có hứng thú, khoanh tay nhìn Lãnh Yên Nhiên, "Cái gì vậy?

Bí ẩn thế." Sự mong đợi và vui mừng trong mắt anh, Lãnh Yên Nhiên thấy rất rõ, nhưng cô sợ anh sẽ thất vọng. "Diệp Việt, đồ em mua không đáng bao nhiêu tiền, điểm này chắc anh biết." Lãnh Yên Nhiên hơi cúi đầu, ánh mắt có chút ảm đạm.

Chưa bao giờ cô cảm thấy bất lực như lúc này, muốn mua cho người mình thích một món đồ tốt cũng không thể. "Đồ đắt tiền chưa chắc đã tốt, em tặng anh một viên kẹo anh cũng vui.

Quan trọng nhất là tấm lòng, tấm lòng của em, hiểu không?

Cô ngốc, đưa anh xem nào." Một viên kẹo, món quà của cô vẫn quý giá hơn thế. "Vậy anh đừng chê nhé, sau này em có tiền em sẽ bù lại cho anh." "Biết rồi." Lãnh Yên Nhiên thấp thỏm đưa qua, Diệp Việt lấy ra xem, là một chiếc cà vạt, trên mác giá ghi hơn 3000 tệ.

Diệp Việt sờ thử, cảm giác không được tốt lắm.

Nếu là trước đây ai tặng anh món quà như vậy, anh chắc chắn sẽ không thèm liếc mắt nhìn, nhưng người tặng quà là Lãnh Yên Nhiên, anh lại tràn đầy vui sướng.

Thế là, anh rất nể mặt nói: "Cũng không rẻ, rất tốt, anh thích." "Được giảm giá 30% đấy ạ." Lãnh Yên Nhiên không giấu giếm.

Đó cũng là tiền lương cả tháng của cô.

Cô chưa bao giờ mua thứ gì đắt như vậy.

Nếu là trước kia, cô căn bản không nỡ. "Bất kể giảm giá bao nhiêu, em có mua cho anh đồ vỉa hè, anh cũng thích." Lãnh Yên Nhiên ôm lấy Diệp Việt, "Diệp Việt, em sẽ cố gắng, cố gắng đứng ở vị trí bình đẳng với anh, để có thể xứng với anh.

Anh đừng chê em, cho em một chút thời gian." "Em ngốc à, anh thích em, thì em đã xứng với anh rồi.

Đừng lúc nào cũng nghĩ những chuyện linh tinh, cũng đừng biến mình thành nữ cường nhân gì đó, anh không thích nữ cường nhân." "Em cũng không thích, em chỉ muốn thực hiện giá trị của bản thân, dù chỉ là một chút giá trị nhỏ, em cũng phải cố gắng hết sức để làm." Tương lai nếu đứng bên cạnh anh, người ta sẽ nói cô gái này là một diễn viên thực lực, từng đóng những tác phẩm xuất sắc nào đó, chứ không phải nói cậu cả nhà họ Diệp cưới một con bé nhà quê đến từ khu ổ chuột, hoặc là con gái riêng của nhà họ Chương.

Cô không muốn vì sự tồn tại của mình mà hạ thấp hình tượng của anh, khiến anh phải mang vết nhơ nào đó.

Nhất quyết không được như vậy.

Đây là sự kiên trì của cô.

Lúc này Diệp Việt không nghĩ nhiều, anh đã che chở cô dưới đôi cánh của mình, anh không sợ cô bay ra khỏi tầm kiểm soát của anh.

Nhưng không ngờ, cô bé này thật sự không chỉ nói suông.

Có một ngày, cô thật sự tỏa sáng rực rỡ, đủ để sánh vai cùng anh. "Nhiên Nhiên, em có biết Úy Lam là bạn gái cũ của Lục Tử Mặc không?" Lãnh Yên Nhiên không biết tại sao Diệp Việt đột nhiên nhắc đến chuyện này, nhưng vẫn gật đầu, "Em biết ạ." Những chuyện này không phải là bí mật, trên mạng đều có cả. "Vậy em có biết tại sao họ chia tay không?" "Cái này thì em không rõ." "Đó là vì Úy Lam không cam tâm, cảm thấy xuất thân không tốt, cô ta bức thiết muốn thành công.

Cô ta tự cho rằng Lục Tử Mặc yêu cô ta say đắm, Lục Tử Mặc không thể thiếu cô ta, nên không một lời giải thích đã tự mình ra nước ngoài xông xáo.

Cô ta quả thực đã thành công, trở thành một người mẫu quốc tế nổi tiếng." "Nhưng vì vậy mà cô ấy đã mất đi Lục Tử Mặc đúng không ạ?" "Đúng vậy, Lục Tử Mặc quả thực rất yêu cô ta.

Đàn ông nhà họ Lục khi yêu một người đều rất si tình, không có hai lòng.

Nhưng khi không yêu em nữa, cũng rất tuyệt tình.

Đến khi cô ta trở về, bên cạnh Lục Tử Mặc đã xuất hiện Cận Ngôn, Úy Lam hoàn toàn trở thành bạn gái cũ, bất kể cô ta níu kéo thế nào, dù sẵn lòng vì Lục Tử Mặc mà hy sinh tính mạng, cũng không thể có được trái tim của Lục Tử Mặc nữa." Lòng Lãnh Yên Nhiên run lên, "Cô ấy đã làm rất nhiều chuyện không tốt đúng không ạ?" "Đúng." Diệp Việt nghiêm túc nhìn Lãnh Yên Nhiên.

Lãnh Yên Nhiên cảm thấy lòng mình chua xót, cô lao vào lòng Diệp Việt, cô biết ý của Diệp Việt rồi, đây là anh đang nhắc nhở cô, tuyệt đối đừng đi theo vết xe đổ của Úy Lam. "Diệp Việt, giới hạn cuối cùng của em là anh, em sẽ không quên đi mục đích ban đầu của mình.

Người tốt như anh, có cho em thứ gì em cũng không muốn đổi." Nếu cuối cùng cô thành công, nhưng lại mất đi anh, vậy thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa. "Nhiên Nhiên, anh chỉ muốn nói cho em biết chuyện này thôi." "Em biết, anh muốn nói với em đừng nóng vội, dù em thành công hay thất bại, em đều có anh, anh không quan tâm em là ai.

Và còn muốn nói với em phải thành thật, làm quyết định gì cũng phải nói cho anh biết, anh sẽ cố gắng hết sức ủng hộ em." Diệp Việt không nói thêm nữa, chỉ số cảm xúc của Lãnh Yên Nhiên thực ra rất cao, anh không cần nói nhiều, cô cũng có thể hiểu anh đang nói gì.

Hai người lặng lẽ dựa vào nhau, tận hưởng sự ấm áp sau những ngày xa cách ngắn ngủi.

Chương 1675

Một lúc sau, Lãnh Yên Nhiên nói: "Diệp Việt, vậy tối nay em thật sự không ở cùng anh đâu nhé." "Biết rồi, bác gái nhớ em, em cứ ở bên cạnh bác ấy đi." Diệp Việt cũng không phải người không hiểu chuyện, đến cả việc người ta muốn ở bên mẹ mà cũng không cho phép.

Huống chi tình hình của mẹ Lãnh bây giờ, thật sự là sống ngày nào hay ngày đó.

Chỉ cần không phải đi gặp người khác phái là được. "Diệp Việt, anh tốt thật." "Anh cũng chỉ tốt với một mình em thôi.

Anh cho em nghỉ mấy ngày, em ở bên cạnh bác gái cho tốt." "Em biết rồi." Lãnh Yên Nhiên làm cho Diệp Việt một bữa trưa thịnh soạn, còn hầm canh cho mẹ Lãnh.

Diệp Việt cảm thấy mình rõ ràng đã ăn quá no, Lãnh Yên Nhiên nhìn bộ dạng của anh chỉ thấy buồn cười.

Thật là một người đàn ông đáng yêu.

Lãnh Yên Nhiên ngủ một giấc trưa, Diệp Việt đưa cô đến bệnh viện, chào hỏi mẹ Lãnh một tiếng rồi mới rời đi. "Nhiên Nhiên." "Mẹ, con nhớ mẹ chết đi được." Lãnh Yên Nhiên ôm chặt lấy mẹ Lãnh. "Mẹ cũng nhớ con, đi một lần là cả tuần.

Công việc có thuận lợi không?

Có ai bắt nạt con không?

Có chịu ấm ức gì không?

Làm việc có vui không?" "Mẹ, mẹ nghĩ nhiều quá rồi, không ai bắt nạt con đâu, mọi người đối xử với con rất tốt.

Nhưng con nói cho mẹ nghe, lúc đầu con căng thẳng lắm, nói năng còn không lưu loát, đạo diễn của chúng con còn động viên con nữa." "Mãi đến cảnh thứ ba, thứ tư, con mới tự nhiên hơn một chút." Mẹ Lãnh vỗ lưng Lãnh Yên Nhiên, "Đừng sợ, lúc đầu là vậy đó, Nhiên Nhiên của chúng ta sẽ ngày càng tốt hơn." "Vâng ạ, con cũng có chút tự tin rồi." Lãnh Yên Nhiên làm nũng trong lòng mẹ Lãnh.

Mẹ Lãnh cảm thấy con gái mình dường như đã yêu rồi, cả người như biến thành một người khác, hoạt bát, cởi mở hơn trước rất nhiều.

Đứa trẻ này từ nhỏ tính tình đã có chút u uất, từ khi biết mình bị bệnh, biết mình là con của nhà họ Chương, lại càng lạnh lùng đến mức khó tin.

Bây giờ như vậy, thật sự rất tốt. "Nhiên Nhiên, con và Tiểu Việt có phải đang rất tốt không?" Lãnh Yên Nhiên ngại ngùng gật đầu, trên mặt có vài phần e thẹn, vẫn là câu nói cũ, "Anh ấy là người rất tốt." "Mấy ngày nay, thằng bé thường xuyên qua đây với mẹ, lần nào cũng mang đồ ăn ngon đến, lo trước lo sau cho mẹ, rất hiếu thuận, người cũng rất chững chạc." "Anh ấy có đến ạ?" "Con không biết sao?" Lãnh Yên Nhiên lắc đầu, cô thật sự không biết, họ ngày nào cũng gọi điện, nhưng Diệp Việt một chữ cũng không hề nhắc tới.

Anh biết cô bận, nên đã thay cô làm tròn chữ hiếu sao?

Nghĩ đến đây, tâm trạng của Lãnh Yên Nhiên càng tốt hơn. "Thằng bé này nhân phẩm thật tốt, không hề kể công trước mặt con." "Anh ấy rất tốt ạ." Mẹ Lãnh không nhịn được cười thành tiếng, "Mẹ có nói nó không tốt đâu, con đừng lặp lại trước mặt mẹ nữa, câu này con đã nói rất nhiều lần rồi." "Mẹ." "Ha ha, mẹ không ngờ, Nhiên Nhiên nhà chúng ta có một ngày cũng có thể yêu một người đàn ông say đắm như vậy, khác với dự đoán của mẹ." "Vậy mẹ nghĩ con sẽ không thích ai à?" "Mẹ nghĩ tình cảm của con sẽ không đến mức nồng nhiệt như vậy." Kết quả lại hoàn toàn ngược lại.

Mẹ Lãnh vừa mừng vừa có chút lo lắng, tình yêu nồng cháy như vậy, sau này nếu có biến cố gì, thì phải làm sao đây. "Mẹ, con đâu phải khúc gỗ, người ta đối xử tốt với con, con đương nhiên sẽ cảm động chứ." "Ừm, Nhiên Nhiên, hãy dùng cả trái tim để vun đắp tình yêu của mình, bất kể kết quả thế nào, đều phải bình thản chấp nhận." Mẹ Lãnh nói đầy ẩn ý. "Mẹ, con biết mà." "Lát nữa con xem TV với mẹ nhé, tập một và hai là có con đó." "Tốt quá, cuối cùng cũng có thể thấy Nhiên Nhiên nhà chúng ta lên TV rồi." Diệp Việt vừa ra khỏi bệnh viện liền nhắn tin cho tất cả mọi người: "Phim của Nhiên Nhiên nhà tôi tối nay chiếu tập đầu, mọi người nhớ xem đúng giờ, vận động người thân bạn bè ủng hộ nhiều vào nhé." Phía sau còn kèm theo biểu cảm cảm ơn.

Sau đó nhận được một đống tin nhắn, Diệp Việt kiên nhẫn trả lời từng tin một.

Mạc Hữu An đưa điện thoại đến trước mặt Lục Nghiêu, "Xem Tiểu Việt kìa, người ta tâm lý thế, giúp bạn gái quảng bá phim." "Lại không phải nhân vật chính, có gì mà phải quảng bá." "Sao em lại chọn một người chẳng có chút lãng mạn nào như anh nhỉ.

Em thấy Tiểu Việt đáng tin hơn anh, lãng mạn hơn anh." "Mạc Hữu An, em ngứa da rồi phải không?" Mạc Hữu An cười khúc khích né đi.

Diệp Việt trở về nhà, đã kêu gọi bạn bè ủng hộ rồi, sao có thể bỏ qua người nhà được.

Trong phòng khách, cả nhà đã ngồi trên sofa, Diệp Việt vừa nhìn thấy cảnh đó liền cười, "Cảm ơn bố mẹ, cảm ơn em trai." "Con trai này, con là tổng giám đốc, sao không sắp xếp cho Nhiên Nhiên một vai chính?

Đóng vai phụ có ra thể thống gì không?" Mễ Nặc biết Lãnh Yên Nhiên không phải vai chính, liền không vui. "Đây là bộ phim Nhiên Nhiên nhận từ trước rồi ạ.

Sau này con sẽ cho em ấy nhiều cơ hội hơn, nhưng Nhiên Nhiên thích dựa vào thực lực của mình, không muốn dựa vào con." "Con bé không muốn dựa vào con là chuyện của nó, con cứ cho là được rồi.

Mẹ còn đang chờ nhà mình có một Ảnh hậu đấy, nhà chúng ta từ trước đến nay chưa có ai hoạt động trong giới giải trí cả." Diệp Việt ôm cánh tay Mễ Nặc, "Mẹ, sẽ có thôi.

Con có niềm tin vào Nhiên Nhiên, em ấy rất nỗ lực, nhất định sẽ thành công." Mễ Nặc thấy vẻ hạnh phúc trên mặt Diệp Việt không phải là giả, cũng vui vẻ theo.

Diệp Việt nhớ ra điều gì đó, nói với Diệp Mộ: "Tiểu Mộ, em dùng mạng xem đi, TV và mạng chiếu đồng bộ đấy, lát nữa em gửi nhiều bình luận bay một chút, tăng thêm chút độ hot cho chị dâu em." Tuy anh có niềm tin vào Lãnh Yên Nhiên, nhưng vẫn sợ sẽ xuất hiện tin đồn bôi nhọ, làm ảnh hưởng đến sự tự tin của cô.

Chị dâu.

Diệp Mộ hỏi: "Anh, anh xác định là cô ấy rồi sao?" "Nói thừa." Nếu không xác định, sao anh lại giới thiệu cô cho gia đình.

Diệp Mộ nhún vai, cậu cũng chỉ là xác nhận lại một lần nữa, dù sao trước đây anh trai cậu cũng từng yêu Mạc Hữu An sâu đậm, còn thời gian quen biết Lãnh Yên Nhiên không dài.

Đột nhiên tốt đẹp như vậy, thật sự nằm ngoài dự đoán của cậu. "Em biết phải làm gì rồi." "Một mình Tiểu Mộ sao đủ, cùng làm đi.

TV và điện thoại cùng mở, đều dùng điện thoại gửi bình luận bay.

Có cần phải tải ứng dụng gì trên điện thoại không?" Mễ Nặc nói.

Con dâu tương lai ra mắt, bà phải ủng hộ chứ.

Diệp Việt cười, vui vẻ lấy điện thoại của Mễ Nặc và Diệp Tử Hạo, giúp họ tải ứng dụng.

Diệp Tử Hạo đen mặt, cảm thấy cả nhà đều bị điên rồi, lại vì chuyện này mà lãng phí thời gian, "Tôi không gửi đâu." Không đời nào làm chuyện trẻ con như vậy.

Chương 1676

Mễ Nặc đá một cái, uy hiếp: "Anh dám, anh không ủng hộ con dâu xem anh có yên không." "Chuyện này trực tiếp thuê đội quân seeding là được rồi, mấy người chúng ta thì có tác dụng gì chứ." Diệp Tử Hạo tỏ ra rất khó hiểu. "Bố, trong phim này Nhiên Nhiên không phải vai chính, chúng ta chỉ cần ủng hộ tối nay là được rồi, đừng để màn ra mắt của em ấy quá thảm hại." Diệp Việt sẽ không đi ủng hộ người khác.

Chỉ cần rating tập đầu không quá thảm là được, rating sau này anh không quan tâm. "Đúng vậy, anh không nghe con trai anh nói gì à?

Anh đã ăn cơm người ta nấu rồi, ủng hộ một chút thì chết à?

Người khác cũng có biết Chủ tịch Diệp vĩ đại đang gửi bình luận bay đâu, anh lo cái gì?

Sĩ diện hão, tôi thấy anh là không biết gửi thì có." Mễ Nặc nói. "Tôi không phải không biết gửi, tôi là không biết gửi cái gì..." "Anh ngốc à.

Lát nữa tôi dạy anh.

Không phải tiên nữ cũng khen thành tiên nữ, không phải Ảnh hậu cũng nói thành Ảnh hậu.

Nào là diễn xuất bùng nổ, diễn xuất như phẫu thuật thẩm mỹ.

Bảo anh lên mạng nhiều vào, anh không nghe, bây giờ lỗi thời rồi chứ gì.

Tóm lại cứ nói lời hay ý đẹp là được, có gì khó đâu?" Diệp Tử Hạo biết rõ nếu không đồng ý, Mễ Nặc sẽ lải nhải bên tai anh mãi, "Biết rồi." "Thế mới đúng chứ.

Đây là sự nghiệp của con dâu tương lai, cả nhà chúng ta đều phải ủng hộ.

Không được, mẹ phải gọi cho Noãn Noãn và mọi người, bảo họ mau vận động người thân ủng hộ, thêm một người là thêm một sức mạnh." Diệp Việt thấy mẹ mình còn kích động và để tâm hơn cả mình thì vui mừng khôn xiết: "Mẹ, con đã nói với các mẹ nuôi rồi, họ bảo nhất định sẽ ủng hộ ạ." "Còn Tử Mặc, Niệm Niệm, An An thì sao?" "Cũng nói rồi ạ." Mễ Nặc hiếm khi công nhận Diệp Việt: "Thằng ranh này, làm tốt lắm, thế mới gọi là thực lực sủng vợ chứ.

Vợ mình thì mình phải tự chiều chuộng, đừng có để dành cho người khác sủng, nếu không sớm muộn gì con cũng hối hận cho xem." Diệp Việt rất nghiêm túc tiếp thu lời dạy bảo của lão mẫu thân: "Con biết rồi mẹ ạ, con sẽ tiếp tục cố gắng." "Coi như con biết điều.

Sau này đừng có bắt nạt người ta, việc nhà trong gia đình cũng phải giúp một tay, đừng có dồn hết lên vai con bé.

Người ta cũng phải đi làm, tính chất công việc của họ lại còn đảo lộn ngày đêm, mệt mỏi lắm đấy." "Mẹ, con biết mà." Mễ Nặc nhìn bộ dạng này của con trai, cảm thấy không cần nói chi tiết thì nó cũng đã tự hiểu rõ rồi.

Bà quay sang nhìn Diệp Mộ: "Tiểu Mộ, con có cần mẹ dạy không?

Con có biết khen chị dâu thế nào không?" Diệp Mộ vội vàng lắc đầu: "Mẹ ơi, không cần đâu ạ, con biết làm mà." "Lát nữa phải ăn nói cho hẳn hoi vào.

Cả nhà bốn người chúng ta nhất định phải chống lưng cho Nhiên Nhiên thật tốt." Cuối cùng cũng đợi được đến giờ phát sóng, cả nhà vô cùng kích động, đặc biệt là Mễ Nặc và Diệp Việt.

Trên màn hình, Tần Lục Nguyệt do Lãnh Yên Nhiên giả nam mặc bộ đồ trắng như tuyết, tay cầm quạt giấy, phong lưu phóng khoáng xuất hiện.

Từng nụ cười, từng ánh mắt của cô đều được lột tả vô cùng tinh tế, hoàn toàn không khiến người ta nhận ra đây là một cô gái.

Diệp Việt nhìn đến ngây người.

Lãnh Yên Nhiên rất hiếm khi trang điểm trước mặt anh, lúc đóng phim xong trở về cũng đã tẩy trang sạch sẽ, cho nên anh chưa từng thấy dáng vẻ của cô sau khi trang điểm, càng đừng nói đến tạo hình cổ trang như thế này.

Anh luôn cảm thấy cô chỉ thuộc diện thanh tú, ưa nhìn, không ngờ khi hóa trang lên lại anh khí đến vậy. "Đây là Nhiên Nhiên sao?" Mễ Nặc hỏi.

Diệp Việt vô cùng tự hào, quả nhiên cô không làm anh thất vọng.

Dù anh không hiểu nhiều về diễn xuất, nhưng cũng biết Lãnh Yên Nhiên diễn rất tốt. "Vâng mẹ, đây là Nhiên Nhiên." Mễ Nặc tức giận đá Diệp Việt một cái, thấp giọng mắng: "Diệp Tử Hạo, ông bị mù đúng không?

Một tiểu thiên tiên thế này mà ông dám bảo tôi là trông bình thường?

Tôi khuyên ông nên đi khám bác sĩ đi, mắt nhìn người tệ hại quá rồi đấy." Diệp Tử Hạo từng nói Lãnh Yên Nhiên trông cũng bình thường thôi, khiến Mễ Nặc tin thật.

Bà vốn không đặt nhiều kỳ vọng vào nhan sắc của Lãnh Yên Nhiên, nghĩ bụng gen nhà họ Diệp đã rất tốt rồi, chỉ cần con trai thích thì ngoại hình của con dâu không quan trọng, sau này có gen nhà nội bù đắp, đứa trẻ sinh ra cũng chẳng thể xấu được.

Nhưng giờ nhìn xem, ai dám bảo cô bé này không xinh đẹp chứ?

Bước ra đây, bà hứa là sẽ không đánh người đó đâu.

Diệp Tử Hạo bị đá một cái, vội nghiêm túc lại, nhìn kỹ lên màn hình, nhất thời nghi ngờ mắt mình có vấn đề.

Đây đúng thật là cô gái ông gặp đêm hôm đó sao?

Trông khá xinh đẹp đấy chứ, quan trọng là không hề có chút rụt rè nào, cứ như biến thành người khác vậy.

Mới nhìn qua quả thực rất kinh diễm. "À, hình như tôi nhìn nhầm thật, là lỗi của tôi." Diệp Tử Hạo hiếm khi thừa nhận sai lầm. "Ông đúng là làm tôi tức chết mà." Diệp Tử Hạo cười, Mễ Nặc lại đá thêm một cái nữa: "Còn ngây ra đó làm gì, mau phát bình luận đi!" "Tiểu Mộ, sao con không nói với mẹ là chị dâu tương lai của con trông cũng được như vậy?" "Mẹ có hỏi con đâu." Diệp Mộ cũng thấy mình hơi kém mắt.

Hôm đó cậu thật sự không nhận ra Lãnh Yên Nhiên khi trau chuốt lên lại rực rỡ đến thế.

Suy cho cùng, cậu lớn lên bên cạnh một đại mỹ nhân như Lan Đóa Đóa, nên người bình thường khó mà lọt được vào mắt cậu.

Mễ Nặc nhìn biểu cảm của cậu con trai út là hiểu ngay: "Mẹ thấy con cũng chẳng có mắt nhìn gì cả, không nhìn ra nổi." Diệp Mộ sờ sờ mũi, lẳng lặng cúi đầu phát bình luận.

Trên mạng tràn ngập những lời khen ngợi. "Con gái nhà ai mà xinh thế này, thích quá đi mất." "Mê mẩn luôn rồi, kinh diễm quá đi thôi." "Trời ơi, tim tôi!

Chương 1677

Mấy kẻ chê bai trước đó biến đâu hết rồi?

Công chúa nhỏ kiêu kỳ xinh đẹp thế này, hỏi các người đã thấy bao giờ chưa?

Đã thấy bao giờ chưa?" "Tần Lục Nguyệt của tôi, cảm giác như nhân vật sống dậy vậy." "Cô bé này tên Lãnh Yên Nhiên, là nghệ sĩ của Thiên Duyệt Truyền Thông đấy." "Gào gào gào, đột nhiên thấy sếp của Thiên Duyệt thật có mắt nhìn, nhất định là bố mẹ sếp có mắt nhìn mới sinh ra được người con trai tinh tường như vậy." ... "Câu này ai phát thế?" Mễ Nặc hỏi.

Diệp Tử Hạo giơ tay, vô cùng tự hào: "Tôi phát đấy." "Diệp Tử Hạo, ông có cần mặt mũi nữa không?

Bảo ông khen con dâu, ông lại đi khen mình là sao?" "Chẳng phải đều cùng một ý sao?

Chúng ta chọn được cô con dâu giỏi giang thế này, chẳng lẽ lại không có mắt nhìn?" "Đó là do Tiểu Việt có mắt nhìn." "Chúng ta không có mắt nhìn thì sao nó có mắt nhìn được?" Nói nghe cũng có vẻ hợp lý, Mễ Nặc nhất thời câm nín, lúc này cũng lười tranh luận với ông, bà nhanh tay tiếp tục phát bình luận.

Lãnh Yên Nhiên rúc vào lòng mẹ Lãnh.

Mẹ Lãnh nhìn dáng vẻ anh dũng hiên ngang của con gái, xúc động đến rơi nước mắt. "Tốt, tốt lắm, Nhiên Nhiên con diễn rất tốt." "Mẹ, mẹ cũng là một mọt phim chính hiệu mà, đừng vì con là con gái mẹ mà nói tốt nhé.

Con muốn nghe suy nghĩ thật lòng nhất của mẹ, có thế con mới tiến bộ và trưởng thành được." "Thì đúng là diễn tốt mà, mẹ không lừa con đâu, thật sự rất hay." Mẹ Lãnh nắm lấy tay Lãnh Yên Nhiên. "Hắc hắc, đạo diễn không mắng con, con cơ bản chỉ quay một hai lần là qua rồi." "Đó là vì con diễn tốt đấy." Lãnh Yên Nhiên biết phim cũng đang được chiếu trực tuyến, cô hơi run cầm tay lấy điện thoại mở xem bình luận.

Vừa nhìn thấy những dòng bình luận trôi qua, cô kinh ngạc trợn tròn mắt, đứng hình như hóa đá. "Sao thế Nhiên Nhiên, có phải bình luận không tốt không?

Mẹ thấy hay lắm mà, con đừng để tâm quá." "Không phải đâu mẹ." Lãnh Yên Nhiên kích động nắm chặt áo mẹ.

Mẹ Lãnh cũng lo lắng không kém: "Cái con bé này, rốt cuộc là sao, con nói mau đi, làm mẹ sốt ruột chết mất!" "Mẹ ơi, trên đó toàn là lời khen con thôi." "Thật sao?" Đôi mắt mẹ Lãnh sáng rực lên. "Vâng, thật ạ." Lãnh Yên Nhiên trào nước mắt, đôi bàn tay run rẩy dữ dội.

Một niềm vui sướng khó tả dâng trào trong lồng ngực khiến cả người cô không thể khống chế được.

Suốt bốn năm đại học, cô chỉ có thể lặng lẽ đứng bên ngoài cửa phòng học diễn xuất để lắng nghe, âm thầm học tập.

Cô chưa từng nghĩ có một ngày mình được xuất hiện trên màn ảnh, lại còn được khán giả công nhận.

Dù chỉ là một vai phụ nhỏ xuất hiện trong hai tập, cô cũng đã mãn nguyện lắm rồi. "Nhiên Nhiên, tốt quá rồi, mẹ mừng cho con." Lãnh Yên Nhiên ôm lấy mẹ khóc lớn. "Được rồi, ngoan nào.

Khán giả yêu quý con, đây là một khởi đầu tốt.

Sau này phải cố gắng hơn nữa, mẹ tin con nhất định sẽ ngày càng xuất sắc." "Mẹ, con vui lắm." "Mẹ cũng rất vui vì con." Sau khi khóc một trận, Lãnh Yên Nhiên nghiêm túc cầm điện thoại lướt bình luận, không bỏ sót một câu nào.

Bình luận tiêu cực cũng có nhưng rất ít, hoàn toàn bị những lời khen ngợi lấn át.

Sau cơn hưng phấn, cô đọc cả những bình luận tiêu cực, hầu hết đều nói cô chưa có danh tiếng.

Điều này cô buộc phải thừa nhận, vì cô vốn dĩ là một tân binh mới toanh.

Lãnh Yên Nhiên mỉm cười, gửi cho Diệp Việt một tin nhắn: "Diệp Việt, hôm nay em rất vui." Diệp Việt vừa xem đã biết cô thấy phản hồi của buổi phát sóng đầu tiên rất tốt.

Có một số bình luận là do người của anh cài vào, nhưng phần lớn là của khán giả thật.

Cô gái này đã dùng diễn kỹ của mình để chinh phục mọi người, đây là một khởi đầu thuận lợi.

Diệp Việt gọi điện ngay cho cô, vừa nhấc máy đã nói: "Nhiên Nhiên, anh tự hào về em." Lòng Lãnh Yên Nhiên ngọt ngào vô cùng, cô cười khúc khích. "Chẳng phải em muốn bộ sách có chữ ký trọn bộ của Trần Tiểu Mỹ sao?

Anh đã chuẩn bị xong rồi, mai sẽ đưa cho em." Vốn dĩ sau khi anh về là định đưa ngay cho cô, nhưng kết quả là cô phải vào bệnh viện nên anh cũng quên mất việc này. "Hay quá!

Diệp Việt, cảm ơn anh, tối nay em thực sự rất hạnh phúc." "Lần này cảm ơn anh thì hơi vô lý rồi, phim này em đóng trước khi quen anh mà, chẳng liên quan gì đến anh cả." "Anh biết em đang nói về điều gì mà." Dù với tư cách là bạn trai hay là sếp, anh đều đối xử với cô cực kỳ tốt. "Được rồi, nghỉ ngơi sớm đi, thay anh chào bác gái nhé, ngủ một giấc thật ngon nào." "Vâng, chúc anh ngủ ngon." Phân cảnh của Lãnh Yên Nhiên cơ bản không bị cắt giảm chút nào.

Đến đoạn cuối khi công chúa nhỏ qua đời, bình luận càng bùng nổ hơn.

Mọi người đều chỉ trích biên kịch quá đáng, đòi gửi dao găm cho biên kịch vì nỡ để công chúa nhỏ hết vai chỉ sau hai tập, họ xem vẫn chưa đã thèm, thậm chí chẳng muốn xem tiếp nam nữ chính nữa.

Mễ Nặc cũng là một trong những người đang nổi hỏa.

Bà vừa mới xem đến đoạn gay cấn thì đã bị ngắt quãng, cảm giác này thật sự chẳng dễ chịu chút nào. "Sao lại thế này?

Hai tập là hết rồi ư?" "Hết rồi ạ, Nhiên Nhiên vốn chỉ là vai khách mời thôi.

Con cứ ngỡ chỉ có mười mấy phút, xuất hiện hai tập là nhiều lắm rồi, chắc là cảnh quay không bị cắt xén tí nào đâu." "Diệp Việt, mẹ bảo con này, con nhất định phải lăng xê con bé." Mễ Nặc nói rất nghiêm túc.

Bà có linh cảm Lãnh Yên Nhiên nhất định sẽ nổi tiếng.

Lần đầu chạm ngõ màn ảnh rộng mà đã có diễn xuất tốt như vậy, người thế này thật sự rất khó tìm.

Chương 1678

Đây không chỉ là một cây rụng tiền mà còn làm rạng danh nhà họ Diệp. "Mẹ, tất nhiên là con biết rồi, người phụ nữ của con thì con chắc chắn phải nâng đỡ chứ." "Con có hiểu ý mẹ không?

Vợ mình thì đừng có đặt ra mấy cái quy định rắc rối đó, mẹ nghe nói đến người quản lý cô bé cũng chưa có, con làm ăn thế mà coi được à?" "Mai con sẽ tìm người dẫn dắt em ấy, bồi dưỡng em ấy thật tốt." "Tìm người quản lý nào giỏi một chút, biết điều một chút ấy." "Mẹ, con biết rồi ạ." Mễ Nặc chỉ tay vào Diệp Tử Hạo và Diệp Việt: "Hai người các ông cũng phải ủng hộ con bé vô điều kiện, nghe rõ chưa?" "Nặc Nặc, em đừng có tham gia vào linh tinh, Tiểu Việt tự biết cách xử lý mà." Diệp Tử Hạo đau đầu.

Ban đầu là vì con trai nên mới ủng hộ Lãnh Yên Nhiên, sao giờ nhìn lại, bà ấy còn trở thành fan cuồng của con bé luôn rồi?

Diễn xuất của Lãnh Yên Nhiên được đấy, nhưng cũng chưa đến mức thần thánh, người diễn giỏi hơn, xinh hơn cô bé đầy ra, có đến mức đó không? "Sao lại gọi là linh tinh, tôi là mẹ chồng tương lai của nó đấy." Mễ Nặc vô cùng hài lòng với cô con dâu Lãnh Yên Nhiên này.

Xinh đẹp, diễn giỏi, quan trọng là trị được Diệp Việt ngoan ngoãn.

Tìm đâu ra một cô gái như thế chứ. "Mẹ, con sẽ vô điều kiện ủng hộ chị dâu ạ." Diệp Mộ luôn rất biết điều, cậu luôn cố gắng ủng hộ mọi yêu cầu của Mễ Nặc. "Diệp Tử Hạo, biểu thị thái độ đi." "Biết rồi." Ngày hôm sau.

Lãnh Yên Nhiên vừa tỉnh dậy đã thấy điện thoại có không ít tin nhắn chúc mừng của Trương Lam, Tiêu Hà, Lê U Nhi, và cả thầy

Huống nữa.

Cô trả lời từng tin một.

Vừa rep xong, Lê U Nhi đã gọi điện tới: "Yên Nhiên, cậu nổi tiếng rồi, cậu xem tin tức chưa?" "Tin gì cơ?" "Tin buổi phát sóng đầu tiên đại thắng ấy!

Rating tối qua đứng đầu luôn, đặc biệt là phân đoạn công chúa nhỏ qua đời, lượt xem trực tuyến phá kỷ lục mới, đây là công của cậu cả đấy." "Rating đứng đầu sao?" "Đúng thế, có nhà phê bình phim đánh giá cậu rất cao, rất kỳ vọng vào cậu, giờ cậu lên hot search rồi kìa." "Hot search á?" "Cậu ngủ quên trời đất luôn à, sao cứ ngẩn ra thế?

Tự mình đi mà xem đi, chúc mừng cậu nhé Yên Nhiên, cậu sắp thành sao rồi!" "Cảm ơn U Nhi." "Khách sáo gì chứ, sau này tớ còn đợi ôm chân cậu nữa mà." "Phân cảnh của cậu cũng quay xong rồi phải không?" "Xong rồi, vốn dĩ tớ định tiếp tục đi học, nhưng sáng nay mới nhận được điện thoại của công ty, bảo tớ lên công ty một chuyến, hình như là để ký hợp đồng." "Ký hợp đồng gì vậy?" "Không biết nữa, cậu không nhận được thông báo à?" "Chưa, tớ vừa mới ngủ dậy." "Ôi dào, chắc là vì ngài sếp tổng của chúng ta sợ làm phiền cậu ngủ nên chưa cho người gọi sớm thế đấy." Lãnh Yên Nhiên đỏ mặt: "U Nhi, cậu nói gì thế." "Trước mặt tớ thì cậu đừng có ngại, tớ lạ gì mấy chuyện giữa hai người nữa.

Thôi không nói với cậu nữa, tớ chuẩn bị đi công ty đây." Lãnh Yên Nhiên vừa cúp máy thì Diệp Việt đã đến đón.

Mẹ Lãnh vẫy vẫy tay bảo cô mau đi đi, đừng để Diệp Việt phải đợi lâu.

Diệp Việt đưa thẳng Lãnh Yên Nhiên đến công ty.

Để tránh dị nghị, anh không đi cùng cô mà để người khác dẫn cô vào.

Lãnh Yên Nhiên gặp Lê U Nhi, cô bạn nhướng mày với cô một cái, vẻ mặt kiểu "tớ biết ngay là cũng có cậu mà".

Hai người vừa ngồi xuống thì có hai người phụ nữ bước vào.

Cả hai đều mặc vest công sở, chân đi giày cao gót đen, vô cùng quyến rũ.

Họ nhìn nhau một cái, dường như cũng không ngờ mình lại cùng được mời đến đây. "Cô đến đây làm gì?" Trình Tĩnh hỏi.

Tôn Trân lạnh lùng hừ một tiếng: "Tôi còn đang định hỏi cô đến đây làm gì đây?" "Tất nhiên là tôi đến để ký hợp đồng rồi, chẳng lẽ cô cũng vậy?" "Đương nhiên, nghệ sĩ tôi ký là Lê U Nhi." "Tôi ký Lãnh Yên Nhiên." Hai người hừ nhau một tiếng, rồi lần lượt đưa hai bản hợp đồng vào tay Lãnh Yên Nhiên và Lê U Nhi.

Lãnh Yên Nhiên và Lê U Nhi nhìn nhau, sau đó đều lộ ra nụ cười kinh ngạc.

Ai mà không biết Trình Tĩnh và Tôn Trân là hai người quản lý át chủ bài của Thiên Duyệt Truyền Thông.

Hai người họ đã đào tạo ra không ít ngôi sao lớn, hiện giờ dưới trướng mỗi người vẫn đang dẫn dắt một tiểu hoa đán.

Có lẽ vì cạnh tranh nên hai người không mấy thuận hòa, địa vị cũng ngang ngửa nhau.

Được hai quản lý vàng dẫn dắt, cả hai đều không biết mình đã gặp may mắn lớn đến mức nào. "Hai đứa xem kỹ hợp đồng đi, nếu không có vấn đề gì thì ký tên." Hai người cầm hợp đồng lên đọc, một lát sau lại nhìn nhau, trong mắt đối phương đều hiện lên hai chữ: Quá hố.

Tất cả thu nhập từ phim ảnh, quảng cáo, diễn thương mại...

đều phải phân chia theo tỷ lệ 8:2.

Công ty lấy tám phần, họ chỉ được nhận hai phần, còn phải trừ đi các loại thuế phí liên quan và một phần phí quản lý.

Một khi có tình huống khẩn cấp xảy ra phải báo cáo ngay cho quản lý.

Bản thân không có quyền tự ý nhận việc, mọi chuyện đều do quản lý phụ trách sắp xếp...

Một loạt các điều khoản hoàn toàn là hiệp ước bất bình đẳng.

Lãnh Yên Nhiên nhớ trước đây có nói với Diệp Việt về vấn đề phân chia hoa hồng, lúc đó anh chưa phải bạn trai cô mà chỉ là sếp.

Không ngờ đổi thân phận rồi anh vẫn làm vậy, thật chẳng nể mặt chút nào.

Được rồi, cô thừa nhận mình hơi nhõng nhẽo.

Một mặt không muốn đi cửa sau, mặt khác lại muốn anh ưu ái mình một chút để chứng minh vị trí của mình trong lòng anh, thật là mâu thuẫn.

Trình Tĩnh nhìn Lãnh Yên Nhiên một cái.

Tối qua bà cũng xem phim rồi, cô gái này đúng là một nhân tố triển vọng: "Hợp đồng của hai đứa đều giống nhau cả, hợp đồng cho người mới đều như vậy, muốn sửa cũng không sửa được đâu.

Sau này tùy theo giá trị thương mại của hai đứa mà tỷ lệ phân chia sẽ được điều chỉnh, phải xem bản lĩnh của các em đến đâu thôi." "Bản hợp đồng này có thời hạn 10 năm, nghĩa là trong 10 năm tới hai chúng tôi sẽ dẫn dắt các em.

Nếu muốn hủy hợp đồng, các em phải bồi thường một khoản phí vi phạm rất lớn, tốt nhất hãy cân nhắc cho kỹ." Tôn Trân cũng nói thêm. "Các em có 20 phút để suy nghĩ." Trình Tĩnh bảo.

Chương 1679

"Chỗ tôi chỉ có 10 phút thôi, tôi còn bận đi sắp xếp việc cho nghệ sĩ khác nữa." Trình Tĩnh liếc xéo một cái, đúng là làm màu.

Tôn Trân lườm lại.

Hai cô gái không chút do dự mà ký tên.

Lê U Nhi nhà không thiếu tiền, sau này nếu có lối thoát tốt hơn, mẹ cô chắc chắn sẽ lo liệu êm xuôi.

Còn Lãnh Yên Nhiên thì vô điều kiện tin tưởng Diệp Việt, vả lại kiếm tiền cho anh, cô cũng cam tâm tình nguyện. "Hai đứa không cần quay lại căn cứ huấn luyện nữa.

Tuần tới sẽ có giáo viên dạy nhảy và giáo viên thể hình được sắp xếp riêng để đào tạo cho hai đứa." "Vâng ạ." "Lãnh Yên Nhiên, hãy làm cho tốt vào, tôi không muốn dẫn dắt một kẻ vô dụng đâu." Trình Tĩnh nói.

Tôn Trân cũng tiếp lời: "Lê U Nhi, em cũng đừng có mà làm hỏng danh tiếng cả đời của tôi đấy." Sau khi Trình Tĩnh và Tôn Trân ra ngoài, Lãnh Yên Nhiên và Lê U Nhi kích động ôm chầm lấy nhau. "Yên Nhiên, tớ cảm giác như mình được hưởng sái từ cậu vậy." "Không đâu, là do cậu có thực lực thật sự mà.

Diệp Việt không phải người làm việc công mà tư túi đâu." "Bạn trai cậu hố quá đi mất, cảm giác như ký hiệp ước bất bình đẳng vậy, cậu nhất định phải phản ánh vấn đề này với anh ấy nhé." Lãnh Yên Nhiên gật đầu: "Để tớ nói với anh ấy xem sao." "Vậy chúng ta thế này có tính là đi cửa sau không?" "Cửa sau gì chứ, chúng ta đều dựa vào nỗ lực của chính mình mà.

Hai đứa mình là những người ra ngoài đóng phim sớm nhất trong đám tân binh đấy thôi." "Cũng đúng." Lãnh Yên Nhiên đến văn phòng của Diệp Việt đợi anh.

Văn phòng của anh trang trí tông màu đen trắng xám điển hình, lạnh lẽo vô cùng.

Lãnh Yên Nhiên nghĩ, lần sau tới mình có thể mang mấy chậu cây cảnh nhỏ đến trang trí cho anh.

Mới ngoài 20 tuổi đầu mà cứ làm như ông cụ non, chẳng hợp với khí chất của anh chút nào.

Một lát sau Diệp Việt bước vào.

Dáng người anh cao rảnh, cao quý và kiêu ngạo, mỗi cử chỉ đều toát lên vẻ nho nhã, đi đến đâu cũng khiến người ta không thể phớt lờ.

Thư ký Trịnh thấy Lãnh Yên Nhiên thì gật đầu chào hỏi, rồi lẳng lặng đóng cửa lại. "Nhiên Nhiên, ký hợp đồng xong rồi chứ?" "Ký xong rồi ạ." Lãnh Yên Nhiên mỉm cười, tiến lên khoác tay anh. "Trình Tĩnh là một quản lý rất giỏi, cô ấy đã lâu không dẫn dắt người mới rồi, lần này là ngoại lệ đấy.

Sau này mọi việc lớn nhỏ của em đều do cô ấy phụ trách, có gì không hiểu thì cứ hỏi cô ấy, hãy khiêm tốn một chút.

Có thắc mắc gì đừng để trong lòng, cứ hỏi và học hỏi thật nhiều.

Dù sao cũng là tân binh, không biết là chuyện bình thường, đừng thấy ngại.

Chỉ cần nỗ lực, anh tin em sẽ tiến bộ rất nhanh." "Em biết rồi, em chưa từng nghĩ quản lý của mình lại là chị ấy.

Chẳng phải chị ấy còn đang dẫn dắt một tiểu hoa đán sao?

Liệu có đủ tâm trí lo cho em không?" "Cô nàng kiêu kỳ của anh ơi, em tưởng mình là ngôi sao hạng A đang nổi chắc mà lo có nhiều việc để bận rộn thế?" Diệp Việt cưng chiều nhéo mũi cô.

Một quản lý dẫn dắt hai người là chuyện rất bình thường.

Ở nhiều công ty, một quản lý còn phải lo cho mấy nghệ sĩ một lúc. "Hi hi, cũng đúng, chắc là việc của em cũng ít thôi." Lãnh Yên Nhiên hơi ngượng ngùng cúi đầu, cọ cọ trán vào cánh tay Diệp Việt. "Ơ hay, anh biết thì cũng đừng nói ra chứ, để cho em tí sĩ diện đi." "Ha ha." Diệp Việt không nhịn được mà bật cười thành tiếng. "Anh còn cười à, không thể cổ vũ em chút sao?

Em vừa mới có tí tự tin thì anh đã dội gáo nước lạnh vào đầu em rồi.

Anh quá đáng thật đấy, chẳng có ai làm bạn trai như anh cả." "Những lúc em đang đầu óc nóng nảy thì cần có một người tỉnh táo như anh ở bên cạnh, nếu không đuôi em vểnh lên tận trời thì tính sao?" Lãnh Yên Nhiên đẩy Diệp Việt một cái: "Đầu óc anh mới nóng nảy ấy, em tỉnh táo lắm nhé." "Được rồi, em ngồi chơi một lát đi, trưa nay chúng ta đi ăn, ăn xong anh đưa em đến bệnh viện." "Thôi không cần đâu, anh bận thế này, em tự đi là được mà, em đâu có mong manh dễ vỡ đến vậy." Giọng Diệp Việt hơi trầm xuống, không cho phép phản kháng: "Nghe lời nào." "Vâng." "Trên giá sách của anh có sách đấy, em có thể tự xem một lát." "Biết rồi ạ.

Ờ mà đúng rồi Diệp Việt này, tỷ lệ phân chia của chúng ta có phải hơi thấp quá không?" Khóe miệng Diệp Việt nhếch lên, anh càng lúc càng thích giọng điệu nói chuyện của Lãnh Yên Nhiên, đặc biệt là khi gọi tên anh, cô hay kéo dài âm cuối rồi thêm chữ "à" vào. "Tám hai không thấp đâu, người mới đều có tỷ lệ đó cả." "Đồ gian thương." "Nhiên Nhiên, chúng ta là người một nhà, đừng tính toán nhiều thế làm gì." "Hửm?" Diệp Việt ngẩng đầu lên, nụ cười trên đôi môi màu hoa hồng càng thêm đậm: "Đầu óc em chuyển chậm thật đấy.

Em là bạn gái anh, sau này còn là vợ anh, của anh chính là của em.

Sau này đến thẻ ngân hàng anh cũng nộp cho em hết.

Anh có trích lại bao nhiêu thì sau này cũng đều là của em thôi.

Tiền để trong tay anh, anh còn có thể đầu tư sinh lời, giá trị hơn nhiều so với việc để trong tay em.

Em hời to rồi còn gì?

Đúng là không biết tính toán." Lãnh Yên Nhiên nghe mà đầu óc hơi mụ mị, hình như cũng đúng thật.

Cô quả thực không có đầu óc đầu tư, tiền cầm trong tay cũng chẳng để ra tiền được.

Để chỗ Diệp Việt quả thực tốt hơn, dù sao anh cũng rất hào phóng với cô, hiện giờ cô vẫn còn đang nợ tiền anh kia mà.

Cô đâu có lỗ.

Nhìn vẻ mặt ngây ngô của Lãnh Yên Nhiên, Diệp Việt thấy buồn cười không chịu nổi, anh lại cúi đầu tiếp tục xử lý công việc.

Trước đây anh cứ ngỡ mình thích phụ nữ tinh ranh, nhưng giờ lại thấy những cô nàng ngơ ngác một chút cũng rất đáng yêu, chẳng hạn như kiểu của Lãnh Yên Nhiên, thường xuyên khiến anh thấy mủi lòng.

Lãnh Yên Nhiên lẳng lặng suy nghĩ, càng nghĩ càng thấy sai sai, cô đột nhiên vỗ mạnh vào trán mình.

Chương 1680

Cô và anh có mối quan hệ này thì không nói, nhưng Lê U Nhi và anh đâu có quan hệ gì?

Anh cũng hố người ta như vậy.

Nói đi nói lại, anh vẫn là một tên gian thương.

Lúc nãy cô suýt chút nữa bị anh dắt mũi rồi, đúng là đáng ghét.

Lãnh Yên Nhiên hậm hực ngẩng đầu lên định nói gì đó, nhưng thấy anh đang tập trung làm việc, cô lại ngoan ngoãn ngậm miệng, lôi điện thoại ra chơi.

Diệp Việt ngước mắt lên nhìn bộ dạng hậm hực của cô, trong lòng vui vẻ vô cùng.

Cô gái này đúng là một cây hài mà, chẳng còn chút vẻ lạnh lùng nào nữa.

Lãnh Yên Nhiên ở bệnh viện chăm sóc mẹ Lãnh vài ngày, Diệp Việt hễ rảnh là lại đến thăm họ.

Mẹ Lãnh đã hoàn toàn yên tâm về Diệp Việt, nhìn anh chẳng khác nào nhìn con rể tương lai, thân thiết vô cùng.

Lãnh Yên Nhiên thường xuyên thấy hai người họ thì thầm to nhỏ sau lưng mình, không biết là nói chuyện gì.

Dù sao khung cảnh cũng rất ấm cúng nên cô cũng chẳng buồn hỏi thăm.

Sau vài ngày ở bệnh viện, Lãnh Yên Nhiên bắt đầu bận rộn.

Trình Tĩnh sắp xếp cho cô giáo viên dạy nhảy, từ múa cổ điển đến nhảy hiện đại, múa dân tộc không thiếu thứ gì, còn giúp cô mở tài khoản Weibo.

Cùng với sức nóng của bộ phim "Thần Kiếm Kỳ Hiệp Truyện", số lượng người theo dõi trên Weibo của cô cũng tăng dần, vừa mới cán mốc mười nghìn.

Lãnh Yên Nhiên cười đến không khép được miệng, Trình Tĩnh lần đầu thấy một cô gái dễ thỏa mãn đến thế: "Lãnh Yên Nhiên, em có thể có tiền đồ một chút được không?" Tiếp xúc được một tuần, Lãnh Yên Nhiên và Trình Tĩnh cũng đã thân thiết hơn.

Trình Tĩnh vừa tròn 30 tuổi, hiện vẫn độc thân, nhìn thì nghiêm khắc nhưng thực chất lại như một người chị cả vậy. "Thì em vui mà chị." "Thật là thiếu tiền đồ, có mười nghìn fan mà đã vui thế này rồi, sau này lên cả triệu fan chắc em kích động đến mất ngủ luôn quá." "Cái đó là cái chắc rồi ạ." "Đúng là được đà lấn tới mà." "Nhờ bộ phim Thần Kiếm đang hot mà em cũng coi như được quen mặt với khán giả.

Chị nhận được hai kịch bản, một phim hiện đại, một phim cổ trang, một vai nữ thứ và một vai nữ ba.

Chị đã xem qua và chọn cho em bộ phim hiện đại về đề tài học đường.

Loại vai này không yêu cầu diễn kỹ quá cao, nhân vật lại khá được lòng khán giả, có lợi cho việc tích lũy nhân khí.

Em cũng vừa mới tốt nghiệp, đóng mấy vai này sẽ dễ tìm được cảm giác hơn." Người mà Diệp Việt chọn cho mình, Lãnh Yên Nhiên tin tưởng tuyệt đối: "Em tin mắt nhìn của chị Tĩnh." "Ngoài ra còn có một quảng cáo sô-cô-la, chỉ cần một buổi sáng là quay xong thôi." "Em thích lắm!" Trình Tĩnh nhướng mày, cô gái này xem ra khá ngoan ngoãn, dẫn dắt không tốn sức, chỉ không biết sau này khi nổi tiếng rồi có còn được như bây giờ không. "Vậy quyết định thế nhé." "Chị Tĩnh, em hỏi một câu được không ạ?" "Em nói đi." "Em sẽ nhận được bao nhiêu tiền ạ?" Trình Tĩnh không nhịn được mà ho sặc sụa: "Cô nương à, đây là trọng điểm mà em cần quan tâm hả?" Lãnh Yên Nhiên chớp chớp mắt: "Em quan tâm thù lao là đúng mà chị." Cô giờ đang mang nợ ngập đầu, thiếu tiền lắm.

Trình Tĩnh dở khóc dở cười, chưa từng thấy đứa trẻ nào thật thà như vậy: "Vậy tốt nhất em đừng hy vọng nhiều, chẳng được mấy đồng đâu.

Được rồi, đây là kịch bản, em tự về mà xem cho kỹ, nửa tháng nữa là khai máy rồi, đừng có làm chị mất mặt đấy." "Vâng ạ, chị Tĩnh." "Còn nữa, sau này đi lại thì nhớ bắt taxi, đừng có chen chúc xe buýt hay tàu điện ngầm.

Nếu có người nhận ra sẽ gây ra rắc rối không đáng có đâu." Lãnh Yên Nhiên trợn tròn mắt: "Đi taxi tốn kém lắm chị, thù lao của em ít thế mà." "Công ty tuyển đâu ra một đứa kỳ quặc như em không biết, em rơi vào hố tiền rồi đúng không?" "Thì em không có tiền thật mà." "Cô nương à, đầu tư, em có biết đầu tư không?

Đây là khoản đầu tư ban đầu đấy.

Còn cả quần áo em đang mặc nữa, toàn đồ vỉa hè, nhìn qua là thấy kém chất lượng rồi.

Hãy theo giáo viên học cách phối đồ cho tốt, bỏ chút tiền ra mà chăm chút cho bản thân đi.

Rõ ràng là một cô gái xinh đẹp thế này, đừng có suốt ngày để mình trông quê mùa như thế.

Em nhìn Lê U Nhi mà xem, cậu ấy làm rất tốt khoản này, biết cách khoe ưu điểm che khuyết điểm, làm sao để mình luôn rực rỡ nhất." Lãnh Yên Nhiên há miệng định nói gì đó thì bị Trình Tĩnh giơ tay ngắt lời: "Đừng có nói với chị về vấn đề tiền bạc nữa.

Chỉ khi em nâng tầm được ngoại hình của mình lên, sau này công việc nhiều hơn thì mới kiếm được tiền lớn.

Đến lúc đó chị sẽ xin công ty cấp xe riêng và vệ sĩ cho em, mấy thứ đó đều có thể thu xếp được." "À còn một vấn đề em phải trả lời thật lòng, không được giấu giếm chị." "Vấn đề gì ạ?" "Em có bạn trai chưa?" Lãnh Yên Nhiên biết nghệ sĩ yêu đương là chuyện đại sự, cô cúi thấp đầu: "Dạ, có rồi ạ." Trình Tĩnh thở dài một hơi, không ngờ cô lại thật thà đến thế: "Em cũng ngoài 20 rồi, yêu đương cũng là chuyện bình thường, chị cũng không ép em phải chia tay hay gì cả.

Nhưng chị phải nhắc nhở em, tuyệt đối đừng để có thai.

Một khi mang thai, em sẽ phải lỡ dở mất một hai năm, mà em bây giờ mới bắt đầu phát triển, kỵ nhất là những chuyện này." Lãnh Yên Nhiên đỏ mặt tía tai, giọng nhỏ lý nhí: "Chị Tĩnh yên tâm, không có chuyện đó đâu ạ." Diệp Việt là một người đàn ông rất lịch thiệp, ngoài hôn ra thì không có hành động nào quá trớn, hai người họ buổi tối cũng không ngủ cùng nhau, anh còn hứa với mẹ cô là sẽ không làm bậy rồi.

Cô tin anh. "Đừng có thể hiện tình cảm ở nơi công cộng, bị chụp được là phiền phức lắm đấy." "Vâng ạ." "Được rồi, mấy ngày nay không có việc gì, em về nhà nghiên cứu kịch bản đi, có việc chị sẽ gọi điện thông báo.

Chị đi làm việc đây." Lãnh Yên Nhiên vừa chuẩn bị ra về thì điện thoại reo, nhấn vào xem thì thấy trên Weibo có mấy tin nhắn riêng của fan gửi tới.

Cô mỉm cười, trả lời từng tin một, đây là đợt fan đầu tiên của cô nên cô phải dốc lòng chăm sóc.

Đặc biệt là cái người có nickname "Con gái ruột nhà tôi" này, nói là vì cô mà lập tài khoản Weibo, đặt tên riêng cho cô, đúng là một fan cứng bé nhỏ.

Lần đầu tiên Lãnh Yên Nhiên nếm trải cảm giác được người khác yêu thích, cảm thấy toàn thân tràn đầy động lực, dù thế nào cũng không thể phụ sự tin tưởng của mọi người.

Cô thu dọn đồ đạc, đang định đi xe buýt thì lại nhớ tới lời Trình Tĩnh nói không được đi xe buýt.

Bấm bụng nhìn ví tiền, cuối cùng cô vẫn ngoan ngoãn chuẩn bị gọi taxi.

Đúng lúc này, Lê U Nhi gọi điện tới: "Yên Nhiên, có chuyện này tớ không biết có nên nói hay không." "Chuyện gì thế, giữa chúng mình còn gì mà không thể nói chứ?" "Là thế này, tớ với mẹ tớ đang đi mua sắm thì bắt gặp bố cậu." "Chương Quân sao?" "Đúng thế, tớ thấy hơi quen nên không dám chắc, nhưng mẹ tớ bảo đúng là ông ấy rồi.

Bà ấy có làm ăn với nhà họ Chương nên chắc không nhìn nhầm đâu." Thấy ông ta đi mua sắm thì có gì lạ đâu, Lãnh Yên Nhiên không hiểu lắm: "Các cậu còn thấy gì nữa không?" "Thì là bố cậu đi cùng một người phụ nữ, cử chỉ thân mật lắm, quan trọng là người đó không phải Khương Hồng." Lãnh Yên Nhiên ngẩn ra một lúc, dù ngốc đến đâu cô cũng hiểu ý của Lê U Nhi là gì.

Nghĩa là Chương Quân có bồ nhí bên ngoài.

Từng tuổi đó rồi mà không biết xấu hổ.

Chương 1681

Có thì có thôi, dù sao cô cũng chẳng quan tâm. "Loại vợ như Khương Hồng thì ai mà chịu nổi, chuyện này chẳng có gì lạ cả, mặc kệ ông ta." Nhà họ Khương loạn xị ngầu như vậy, người đàn ông vất vả cả ngày bên ngoài về nhà sao chịu thấu cái không khí đó, Chương Quân ra ngoài tìm đàn bà cũng là chuyện thường tình thôi.

Được rồi, cô thừa nhận mình có chút hả hê, ngồi đợi nhà họ Khương đại loạn. "Ha ha, Yên Nhiên, cậu đúng là thoáng thật đấy." "Tớ chẳng có chút tình cảm nào với cái nhà đó cả, nên chẳng có gì mà không thoáng, cứ để họ tự giày vò nhau đi, mắt không thấy thì tim không đau." "Em đã chụp ảnh rồi, có muốn em gửi cho chị một tấm không?

Dù chị không thừa nhận cái gia đình đó, nhưng có những mối quan hệ không phải chị muốn rũ bỏ là có thể rũ bỏ được, chị cứ chuẩn bị tâm lý đi." "Được, em gửi ảnh cho chị xem thử, để chị xem đó là loại phụ nữ thế nào." Lãnh Yên Nhiên nhanh chóng nhận được bức ảnh Lê U Nhi gửi tới, đó là một người phụ nữ trung niên trông rất giản dị, ngoại hình bình thường, trông có vẻ hiền lành, nhu mì, không giống kiểu đanh đá như Khương Hồng.

Chương Quân thích một người phụ nữ như vậy cũng không có gì lạ.

Trong lòng cô trào dâng một cảm xúc khó tả, có chút nghẹn ngào, không biết người mẹ ruột chưa từng gặp mặt của mình nếu thấy cảnh này sẽ cảm thấy thế nào.

Đang lúc cô mải suy nghĩ, một chiếc xe dừng lại trước mặt cô. "Yên Nhiên." Lãnh Yên Nhiên nhíu mày, thật là trùng hợp, chẳng phải lúc nãy ông ta còn đang đi dạo phố với người phụ nữ kia sao?

Sao đột nhiên lại xuất hiện trước mặt cô rồi. "Sao ông lại ở đây?" "Yên Nhiên, lên xe đi, hôm nay chúng ta về nhà ăn cơm, ba đặc biệt đến đón con." Về nhà họ Chương ăn cơm, cô thấy buồn nôn. "Không đi, tôi bận." Lãnh Yên Nhiên quay người bước đi.

Chương Quân cũng không giận, lại lái xe dừng trước mặt cô: "Không về nhà ăn cơm cũng được, ba đưa con đi mua mấy bộ quần áo.

Tối qua ba có xem phim con đóng, con gái của ba chỉ cần trang điểm một chút là thật sự rất xinh đẹp." "Không cần, tôi có thể tự mua." "Yên Nhiên, ba đã nói rồi, con là con gái của ba, điều này con có làm thế nào cũng không thay đổi được." Lãnh Yên Nhiên cười lạnh, có nhiều lời cô không muốn lặp lại nữa.

Nói quá nhiều lần, ông ta chưa nghe chán thì cô cũng đã mỏi miệng rồi. "Thật ra con không muốn về nhà ăn cơm cũng không sao, chỉ là em gái con, Chương Tuyết đã về rồi.

Hồng di của con nói muốn mời con đi ăn cơm, chuyện lần trước là bà ấy làm không đúng, muốn nhân cơ hội này xin lỗi con." Chương Tuyết, từ ngày vào nhà họ Chương cô đã nghe qua cái tên này, đó là con gái út của Khương Hồng, kém cô hai tuổi, đang du học ở nước ngoài.

Hai mẹ con họ cùng nhau kiếm chuyện thì còn nghe được, chứ làm sao có chuyện xin lỗi.

Thấy Lãnh Yên Nhiên không nói lời nào, Chương Quân lại nói: "Vì chuyện của Chương Viễn nên con về nhà cũng sẽ không được yên tĩnh, ba đưa con ra ngoài đi dạo nhé." Lãnh Yên Nhiên nhìn Chương Quân, lạnh lùng nói: "Tôi thấy không cần thiết đâu, ông đã đi dạo cả ngày rồi, ông không thấy mệt nhưng tôi còn có việc." Trong mắt

Chương Quân loé lên một tia hoảng loạn, ông ta cảnh giác nhìn Lãnh Yên Nhiên: "Con đang nói gì vậy?" "Tôi đang nói gì trong lòng ông tự hiểu rõ, hà tất phải để tôi nói quá toạc ra, tôi cũng không thích vòng vo với ông.

Dù sao tôi cũng chẳng ưa gì Khương Hồng, những chuyện lộn xộn của ông ở bên ngoài, tôi sẽ không nói cho bà ta đâu, ông cứ yên tâm đi." Quả nhiên, cô đã biết chuyện ông ta có người phụ nữ khác bên ngoài, cô rốt cuộc biết được bao nhiêu?

Chương Quân hoảng hốt vô cùng: "Yên Nhiên, chuyện này ba có thể giải thích, con biết đấy, Hồng di của con người đó..." Lãnh Yên Nhiên giơ tay ngắt lời Chương Quân: "Ông không cần giải thích với tôi, tôi chẳng quan tâm chút nào đâu." "Có phải con đã điều tra ba không?" "Tôi không rảnh rỗi như vậy, là do chính ông quá thiếu kiềm chế, dám đưa người phụ nữ bên ngoài đi dạo trung tâm thương mại.

Dù sao ông cũng là người có danh tiếng, tốt nhất nên thu liễm lại." "Còn nữa, ông muốn nuôi bao nhiêu người phụ nữ bên ngoài là việc của ông, chẳng liên quan gì đến tôi, tốt nhất đừng có đến làm phiền tôi.

À, không phải chỉ mình ông, người nhà họ Chương cũng đừng có đến làm phiền tôi.

Ông tốt nhất nên quản lý vợ và con gái của mình cho tốt, nếu không lúc nào đó tôi không vui, biết đâu miệng lại không giữ kín được." Đe dọa.

Sắc mặt Chương Quân trầm xuống, giận dữ nhìn Lãnh Yên Nhiên: "Có ai lại đi đe dọa cha mình như con không?" Loại người như ông ta mà giống làm cha chỗ nào chứ.

Lãnh Yên Nhiên thầm mỉa mai trong lòng. "Dù sao lời tôi cũng đã nói đến đây, làm được hay không là tùy ông.

Công việc của tôi rất bận, không có thời gian can thiệp vào chuyện của nhà họ Chương.

Nếu ông thật sự quan tâm đến đứa con gái này như lời ông nói, tôi không ngại nếu ông chuyển nhượng cổ phần trực tiếp cho tôi, hoặc lập di chúc chuẩn bị chia cho tôi một khoản tiền lớn." "Ngoài chuyện đó ra, đừng bao giờ đến tìm tôi nữa." "Con đang rủa ba chết đấy à?" "Tôi không có ý đó, ông muốn nghĩ vậy thì tôi cũng chịu." Lãnh Yên Nhiên trực tiếp vẫy một chiếc xe rồi rời đi.

Chương Quân tức đến lồng ngực phập phồng.

Vừa về đến nhà, một cô gái ăn mặc thời thượng, xinh đẹp đã từ trong nhà chạy ra, vui vẻ ôm lấy cánh tay ông ta. "Ba, sao giờ ba mới về?

Chị của con đâu ạ?" Chương Tuyết nhìn về phía sau Chương Quân nhưng không thấy ai.

Ánh mắt Chương Quân trở nên ôn hòa: "Xin lỗi Tiểu Tuyết, ba có việc nên không đi đón con được, chị con có việc nên không về nhà." "Không sao mà, con đâu phải không biết đường về nhà, con biết ba làm việc rất vất vả.

Chị không đến, có phải vì không thích con không ạ?" "Tiểu Tuyết con đừng nghĩ nhiều, chị con không lớn lên ở nhà họ Chương nên không thân thiết với gia đình, không phải có ý nhắm vào con đâu." "Vậy thì tốt rồi." "Lãnh Yên Nhiên thì có việc gì chứ, chẳng qua là bây giờ dựa vào đại thiếu gia nhà họ Diệp nên không coi chúng ta ra gì, làm sao có chuyện quay về nhà họ Chương nữa." Khương Hồng bất mãn nói.

Chương Tuyết quay sang nói với Khương Hồng: "Mẹ, ba đã vất vả cả ngày rồi, mẹ đừng nói mấy chuyện không đâu đó nữa.

Dù sao đó cũng là chị con, người một nhà mà không khí tệ quá thì sau này làm sao chung sống." Chương Quân cười: "Đúng vậy, vẫn là con gái rượu của chúng ta hiểu chuyện." Khương Hồng còn định nói gì đó nhưng bị con gái lườm một cái đành thôi. "Ba, ba mau đi thay quần áo đi, sắp được ăn cơm rồi ạ." "Được." Chương Quân vỗ nhẹ vào tay con gái. "Mẹ, không phải con đã nói với mẹ rồi sao, sau này đừng có luôn nói xấu Lãnh Yên Nhiên trước mặt ba, dù sao đó cũng là con gái của ba, mẹ nói nhiều quá ba sẽ không vui đâu." "Con tiện nhân đó tống anh trai con vào tù, hại anh con thê thảm như vậy, lần trước còn cho người đánh mẹ một trận, cả đời này mẹ chưa từng chịu nhục nhã như thế, mẹ không nuốt trôi cục tức này." Chương Tuyết ngồi xuống trước mặt Khương Hồng, nói: "Mẹ, việc nhỏ không nhẫn sẽ làm loạn mưu lớn, bất kể thế nào mẹ cũng phải bình tĩnh, muốn làm gì thì cũng phải từ từ, không được vội." "Đại ca không phải con trai của ba, trong lòng ba chắc chắn là thiên vị đứa con gái ruột Lãnh Yên Nhiên kia rồi.

Mẹ bảo ba vì chuyện của đại ca mà đi xử lý Lãnh Yên Nhiên, khả năng đó rất thấp, chưa kể hiện tại Lãnh Yên Nhiên có nhà họ Diệp bảo vệ, ba nịnh bợ cô ta còn không kịp, sao có thể đối đầu với cô ta." "Vậy chẳng lẽ cứ phải nhịn nhục thế này sao?" "Mẹ, đừng vội, con phải nói bao nhiêu lần nữa đây.

Lần này con về sẽ không đi nữa, đợi con nắm được đại quyền của công ty, cái gì cũng dễ nói." "Ba con hiện tại vẫn còn trẻ, không đời nào giao công ty cho con quản lý đâu." "Không đưa con thì đưa ai?

Đưa cho Lãnh Yên Nhiên à?" "Cái đó chắc chắn là không được!" Khương Hồng gầm nhẹ.

Tài sản nhà họ Chương dựa vào cái gì mà đưa cho Lãnh Yên Nhiên, cô ta không xứng. "Cho nên mẹ à, mẹ cũng đừng có suốt ngày cãi nhau với ba nữa, hiện tại tình thế này bất lợi cho chúng ta, hãy đối xử tốt với ba đi, lát nữa con sẽ đề cập với ba chuyện vào công ty." "Được được được, con về là mẹ yên tâm rồi, từ nhỏ con đã là đứa có chủ kiến, mẹ tin con." Trên bàn ăn, Chương Tuyết cân nhắc rồi lên tiếng: "Ba, con về rồi sẽ không đi nữa, con muốn vào công ty làm việc." Tay cầm đũa của Chương Quân khựng lại, ông ta nhìn Chương Tuyết: "Sao tự nhiên con lại đưa ra quyết định này, không tiếp tục học cao học nữa à?" "Dạ thôi ạ, con ở nước ngoài từ cấp hai rồi, con chán lắm rồi.

Cao học con muốn học ở trong nước, đại ca xảy ra chuyện, con muốn ở bên cạnh ba mẹ nhiều hơn, không có gì quan trọng bằng việc cả nhà ở bên nhau.

Thời gian qua ở nước ngoài con lo lắng lắm, cứ sợ ba và mẹ buồn quá mà bên cạnh lại không có ai để trò chuyện." "Vẫn là Tiểu Tuyết của chúng ta có hiếu nhất.

Chương 1682

Ông xã, ông sắp xếp cho Tiểu Tuyết một vị trí trong công ty đi, Tiểu Tuyết thông minh, chắc chắn chuyện gì cũng không làm khó được con bé." Chương Quân không nói gì.

Ánh mắt Chương Tuyết thoáng đổi, cô ta cười nói: "Ba, ba có điều gì lo ngại sao?" "Ba sợ con còn trẻ, không chịu được vất vả đó thôi." "Ba, con là con gái của ba mà, sao con lại không chịu được khổ chứ.

Những năm qua ở nước ngoài một mình, con đều tự chăm sóc bản thân, không có gì là con không làm được cả." "Vậy được rồi, nhưng ba phải nói trước, hiện tại con chưa có kinh nghiệm làm việc, ba không thể một phát sắp xếp cho con vị trí cao ngay được.

Dù ba là chủ tịch hội đồng quản trị nhưng vẫn còn các cổ đông khác, chuyện của công ty không phải mình ba quyết định là được, con phải chuẩn bị tâm lý cho tốt." Khương Hồng vừa nghe đã cuống quýt nói: "Thế không được, công ty nhà mình, chẳng lẽ lại để Tiểu Tuyết đi bưng trà rót nước, làm nhân viên tạp vụ sao?" Con gái bà vào công ty, kiểu gì cũng phải sắp xếp chức phó tổng hay gì đó chứ, nếu không thì vào làm gì. "Bà tưởng kinh doanh công ty là trò trẻ con à?

Muốn thế nào thì thế đó sao?" Chương Quân lạnh lùng nhìn Khương Hồng.

Khương Hồng cảm thấy địa vị của mình trong nhà đang dần thay đổi, Chương Quân không biết từ khi nào đã không còn nghe lời bà ta nữa. "Vậy tôi không cần biết, Tiểu Tuyết là đại tiểu thư, ông phải sắp xếp cho con bé một chức vụ ra hồn." "Cái ba cần là người có thể giúp ba, chứ không phải người vào công ty để chơi bời.

Nếu đã vậy thì thà để Tiểu Tuyết ở nhà làm đại tiểu thư cho rồi, ba đâu phải không nuôi nổi các người, hà tất phải vào công ty làm mất mặt, một Chương Viễn là chưa đủ sao, giờ lại muốn thêm một người nữa à?" "Rồi ông cũng sẽ già đi thôi, hiện tại người có thể giúp ông chỉ có Tiểu Tuyết, chẳng lẽ ông còn trông chờ vào cái đồ ăn cháo đá bát kia sao?

Chương Quân, rốt cuộc giờ ông có ý gì?

Lúc nào cũng tỏ thái độ với tôi." Khương Hồng nổi nóng. "Đó đều là tại bà hết, Chương Viễn đã bị bà chiều hư rồi, nó lâm vào kết cục như bây giờ, bà không biết tự kiểm điểm sao?

Tôi không cho phép bà dạy hư Tiểu Tuyết nữa, làm người thì phải thực tế, đừng có mơ tưởng một bước lên mây." Chương Tuyết lắc đầu, xen vào nói: "Ba mẹ, hai người đừng cãi nhau nữa." "Tiểu Tuyết, mẹ đang đòi quyền lợi cho con mà." "Mẹ, đừng nói nữa ạ.

Ba, ba sắp xếp chức vụ gì con cũng chấp nhận, con nghĩ con nhất định có thể khiến ba công nhận năng lực của con." Chương Quân hài lòng gật đầu, trên mặt lộ ra nụ cười ôn hòa: "Quả nhiên vẫn là Tiểu Tuyết biết điều." "Tiểu Tuyết nghe theo sự sắp xếp của ba." "Được rồi, con vừa ở nước ngoài về, ba cho con nghỉ nửa tháng, nghỉ ngơi một thời gian rồi hãy vào công ty.

Dù sao cũng là công ty nhà mình, con muốn vào lúc nào cũng được, chức vụ ba sẽ sắp xếp ổn thỏa cho con." "Vậy con cảm ơn ba ạ." Khương Hồng hậm hực ngồi một bên, nếu không phải Chương Tuyết liên tục nháy mắt ra hiệu, bà ta hận không thể lật tung cái bàn này lên.

Lãnh Yên Nhiên về nhà tập trung nghiên cứu kịch bản, đến giờ thì nấu cơm tối chờ Diệp Việt, Diệp Việt tan làm là về ngay.

Hai người giống như một cặp vợ chồng nhỏ, sống những ngày tháng bình dị nhưng vô cùng sung túc.

Thoắt cái đã đến ngày ra mắt tác phẩm đầu tay của Trần Tiểu Mỹ mang tên "Tình yêu hay tình bạn", hai người hẹn nhau đi xem phim.

Đến rạp phim mới phát hiện ra gia đình Lục Tử Mặc, Lục Nghiêu và Mạc Hữu An đều ở đó.

Trần Tiểu Mỹ và Sử Đông Giác cũng đến.

Lãnh Yên Nhiên từng xem phỏng vấn của Trần Tiểu Mỹ, giờ thấy người thật, cô không nhịn được túm lấy áo Diệp Việt: "Đó có phải là Thất Sắc Cẩm không anh?" "Làm ơn đi Nhiên Nhiên cô nương, em có tiền đồ chút đi, em mới là ngôi sao đấy." Sao cảm giác cô ấy đột nhiên biến thành fan nhí thế này. "Lần đầu tiên em thấy người thật, có chút kích động mà." "Có gì mà kích động, chẳng phải cũng một đôi mắt, một cái mũi, một cái miệng sao." "Giới thiệu đi, giới thiệu đi, cầu xin anh giới thiệu đi mà." Lãnh Yên Nhiên hạ giọng năn nỉ, nhìn Diệp Việt đầy mong đợi. "Đồ không có tiền đồ." Mồm thì mắng vậy nhưng Diệp Việt vẫn rất hào phóng giới thiệu cô với Trần Tiểu Mỹ. "Diệp đại thiếu gia, không ngờ anh cũng tinh mắt đấy, tìm được cô bạn gái xinh đẹp thế này." Trần Tiểu Mỹ trêu chọc. "Chào chị, em là fan sách của chị, Lãnh Yên Nhiên." Trần Tiểu Mỹ nhìn cô gái có chút rụt rè trước mặt: "Em thích sách của chị sao?" "Vâng ạ, em hầu như đã đọc hết các tác phẩm của chị rồi." "Cảm ơn em." "Sách của cô chẳng phải vẫn còn mấy bộ chưa bán bản quyền sao?

Chúng ta bàn chút đi." Diệp Việt nói. "Cái này anh phải đi hỏi Lục Tử Mặc, bản quyền sách của tôi đều ở công ty cả rồi." "Cô ngốc à, sao lại để hết ở công ty thế?" Diệp Việt cảm thấy đau đầu, anh sợ nhất là bàn chuyện làm ăn với người nhà họ Lục, ai nấy đều là gian thương.

Trần Tiểu Mỹ cảm thán, cô làm sao biết được có ngày mình lại nổi tiếng như vậy: "Ầy, thời trẻ dại không hiểu chuyện mà." "Diệp

Việt, cậu lại định chia rẽ nội bộ đấy à." Lục Tử Mặc nghe thấy họ nhắc đến mình liền bước tới. "Đồ gian thương, đang định bàn với cậu chuyện bản quyền đây, nể tình anh em, cho cái giá hữu nghị đi." "Của Trần Tiểu Mỹ sao?" "Chính là cô ấy." "Thế thì chịu rồi, với giá trị của cô ấy hiện tại, mỗi cuốn sách chúng tôi báo giá ra ngoài đều lên đến mấy chục triệu, hiện có rất nhiều công ty điện ảnh đang tiếp xúc với chúng tôi.

Nếu cậu cũng muốn thì cứ tìm bộ phận bản quyền mà thương lượng.

Nếu doanh thu phòng vé tối nay tốt, e là giá sẽ còn cao hơn nữa đấy." "Lục Tử Mặc, không cần phải nghiêm túc thế chứ, cậu là sếp tổng, cậu quyết một câu là xong mà." "Tôi là thương nhân, không làm ăn thua lỗ đâu." "Tôi với người khác có giống nhau đâu, chúng ta lớn lên cùng nhau mà." Diệp Việt cố gắng tranh luận. "Bài tình cảm vô dụng thôi, tôi không mắc bẫy đâu, tôi còn phải kiếm tiền mua sữa cho con gái nữa." Lục Tử Mặc nói một cách nghiêm túc. "Mẹ kiếp, cậu mà thiếu mấy đồng tiền sữa đó à?" "Sữa con gái tôi uống đương nhiên phải khác biệt rồi." Con gái anh nhất định cái gì cũng phải dùng loại tốt nhất, sau này chỗ cần tiêu tiền còn nhiều lắm. "Tôi thấy cậu sinh con trai chắc luôn, con gái gì chứ, đừng có mơ." "Cậu dù có trả giá cao đi chăng nữa, lão tử cũng không bán bản quyền cho cậu đâu." Để lại một câu, Lục Tử Mặc trực tiếp quay đầu bỏ đi. "Cái lão già này thật là, có vợ có con là quên luôn anh em, thật chẳng đáng để thâm giao chút nào." "Tiểu Mỹ, gần đây cô có tác phẩm mới nào không, hay là ký hợp đồng với tôi luôn đi, cô chỉ cần viết ra thôi, tôi sẽ đầu tư đóng thành phim, đảm bảo sẽ nổi tiếng." "Diệp tổng nói đùa rồi, Tiểu Mỹ ký hợp đồng dài hạn với công ty, trong vòng mười năm tất cả tác phẩm dưới tên cô ấy đều thuộc về công ty." Sử Đông Giác nói. "Lục Tử Mặc đúng là đồ gian thương, quá lừa lọc mà." Diệp Việt tức đến điên người, thật sự là cạn lời. "Đa tạ Diệp tổng đã đánh giá cao tôi, nếu anh không ngại thì đợi khi tôi lấy lại tự do chúng ta hợp tác nhé." Trần Tiểu Mỹ hớn hở nói. "Xem ra cuộc sống của cô cũng không tệ, cô và Đông Giác khi nào thì kết hôn?" "Anh nói gì vậy." "Đông Giác, anh nói xem." Diệp Việt nhìn về phía Sử Đông Giác. "Bất kể khi nào kết hôn, chắc chắn sẽ không thể thiếu Diệp tổng rồi." Lãnh Yên Nhiên rất muốn hỏi gì đó nhưng lại không chen vào lời được, chỉ có thể nắm chặt cánh tay Diệp Việt.

Diệp Việt nhận ra điều đó, cười hỏi: "Nhiên Nhiên nhà anh muốn nói gì à?" Lãnh Yên Nhiên biết có những chuyện là vấn đề riêng tư của người ta nên vội vàng lắc đầu: "Dạ không, em không có gì muốn hỏi đâu ạ." "Lãnh tiểu thư nếu không phiền thì chúng ta kết bạn WeChat đi, sau này có rảnh có thể trò chuyện nhiều hơn." Trần Tiểu Mỹ đề nghị. "Đương nhiên là được rồi ạ." Hai cô gái nhìn nhau cười, rồi kết bạn WeChat.

Chỉ còn hơn mười phút nữa là phim bắt đầu, cả nhóm cùng vào chỗ ngồi.

Nội dung phim có đến gần hai phần ba là thời cấp ba, chàng trai và cô gái không phải bạn cùng bàn, cũng không ngồi trên dưới nhau, mà thuộc hai tổ khác nhau.

Bất kể vị trí ngồi thay đổi thế nào, giữa hai người luôn cách nhau một lối đi, tưởng chừng có thể chạm tới nhưng lại luôn có khoảng cách.

Họ dần quen thuộc, có nụ cười, có nước mắt, rồi nảy sinh những cảm xúc ngây ngô.

Chàng trai sẽ vì cô gái nói chuyện nhiều với nam sinh khác mà cảm thấy bực bội, nhưng vẫn tỏ ra thờ ơ trêu đùa.

Chương 1683

Cô gái cũng vì từng hành động của chàng trai mà trong lòng có sự để tâm, có sự hụt hẫng.

Kỳ thi đại học ngày càng cận kề.

Một ngày nọ, chàng trai đột nhiên nói với cô gái một câu ẩn ý: "Khoảng cách xa nhất trên thế giới này..." Trong phút chốc, trái tim cô gái loạn nhịp.

Nhưng cô chỉ mỉm cười đáp lại: "Cậu đừng có hù tớ, mấy lời đó đừng có nói lung tung." Họ nhìn nhau cười, dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Cả hai đều là những người yêu thích học tập, toàn tâm toàn ý vào việc học, gặp khó khăn thì giúp đỡ, thảo luận cùng nhau và khích lệ lẫn nhau.

Những ngày tháng ấy thật đơn thuần và tốt đẹp.

Chàng trai vốn có học lực tương đương cô gái, nhưng trong kỳ thi đại học, anh đã phát huy vượt bậc, trở thành một "hắc mã".

Ban đầu hai người một người đăng ký trường ở miền Bắc, một người miền Nam, nhưng sau khi biết nguyện vọng của đối phương, họ đã bí mật đổi nguyện vọng.

Những tưởng có thể ở cùng một thành phố, cuối cùng vẫn lỡ mất nhau.

Diễn biến sau đó đương nhiên là những vòng xoáy đời thường nhất.

Có những người, đi mãi rồi cũng tan, đi mãi rồi cũng mất liên lạc.

Họ không còn chủ đề chung để nói.

Dù có nỗ lực quan tâm đến tình hình của đối phương đến đâu, họ cũng không thể mở lời lại được nữa.

Suốt cả bộ phim, Trần Tiểu Mỹ luôn nắm chặt tay Sử Đông Giác, cô tỏ ra bình thản nhưng đôi mắt đã đỏ hoe.

Sử Đông Giác không làm phiền cô, anh rất thấu hiểu, đây chính là cả tuổi thanh xuân của cô.

Thanh xuân của mỗi người đều là duy nhất, những người và việc gặp gỡ lúc đó có lẽ cả đời cũng không thể hoàn toàn quên đi.

Bất kể bao nhiêu năm trôi qua, trong sâu thẳm trái tim chắc chắn vẫn sẽ dành một vị trí riêng, chỉ cần một ngòi nổ là có thể lay động.

Một câu nói vô tình hay một việc nhỏ nhặt trong cuộc sống cũng có thể dễ dàng chạm đến.

Anh thật ra có chút ghen tị, cũng có chút ngưỡng mộ chàng trai đã chiếm giữ trái tim cô suốt mười mấy năm qua.

À không, giờ phải dùng từ người đàn ông thì đúng hơn.

Trần Tiểu Mỹ xem phim, cuối cùng không nhịn được mà tựa đầu vào vai Sử Đông Giác. "Tiểu Mỹ, anh sẽ luôn ở bên cạnh em." Trần Tiểu Mỹ thút thít, không nói nên lời.

Cô nghĩ đã đến lúc mình phải bước ra khỏi cái vòng luẩn quẩn này rồi, thay vì cứ vương vấn một bóng hình, thà rằng hãy trân trọng người trước mắt.

Cô nên sống cuộc đời của một người bình thường, đó mới là cuộc sống thực sự.

Bộ phim kết thúc bằng cảnh nam nữ chính gặp lại nhau sau mười năm, hai người trò chuyện như những người bạn cũ.

Qua cuộc trò chuyện, họ biết được tình cảnh của nhau, cả hai đều đã có nửa kia của mình, cả hai đều chuẩn bị bước vào lễ đường hôn nhân.

Thời gian gặp gỡ không dài, nữ chính bị một cuộc điện thoại gọi đi.

Ca khúc "Đã lâu không gặp" vang vọng khắp quán cà phê, nam chính nhìn theo bóng lưng nữ chính, khóe miệng nở một nụ cười khổ, trong lòng thầm hỏi: Rốt cuộc em có từng thích anh không?

Khi nữ chính quay người đi, khóe mắt lăn dài hai giọt lệ: Sự kiên trì bấy lâu nay, rốt cuộc là tình bạn hay tình yêu.

Câu nói đùa năm nào dường như đã trở thành một bí ẩn không lời giải của cả hai.

Khi phim hạ màn, Trần Tiểu Mỹ nghe thấy tiếng khóc nức nở trong rạp phim, cùng những tiếng thở dài bất lực và cả tiếng bàn tán của mọi người. "Mọi người nói xem, câu nói năm đó của chàng trai có phải là đang tỏ tình không?" "Có khả năng lắm chứ." "Vậy mười năm sau họ còn thích nhau không?" "Chẳng ai biết được nữa..." ...

Cô gái vừa rồi còn đang rất buồn, đột nhiên trên mặt lộ ra nụ cười.

Sử Đông Giác nâng mặt Trần Tiểu Mỹ lên, rất nghiêm túc nói: "Tiểu Mỹ, em thành công rồi." Trần Tiểu Mỹ gật đầu: "Em biết." Nhìn ánh mắt long lanh nước của cô, Sử Đông Giác như bị ma xui quỷ khiến mà thốt lên một câu: "Tiểu Mỹ, chúng ta kết hôn đi?" Trần Tiểu Mỹ không hề do dự: "Được." "Em nói gì cơ?" "Đông Giác, em nói là được." Trần Tiểu Mỹ rất nghiêm túc lặp lại.

Sử Đông Giác kích động ôm chặt lấy Trần Tiểu Mỹ, Trần Tiểu Mỹ cũng ngoan ngoãn ôm lấy anh.

Nhìn đoạn thanh xuân ngây ngô không ai biết đến của mình được dựng thành phim và xuất hiện trên màn ảnh lớn, cô bỗng cảm thấy nhẹ lòng, không còn chấp niệm với quá khứ, không còn chấp niệm với những người đó nữa.

Có những người chỉ là một đoạn phong cảnh trong những năm tháng thanh xuân mà thôi. "Vậy mới đúng chứ, Tiểu Mỹ, Đông Giác, chúc mừng hai người nhé." Cận Ngôn thấy cảnh này liền mỉm cười nhẹ nhõm.

Lục Tử Mặc cũng nhếch môi, rõ ràng rất hài lòng với kết quả này. "Mẹ nuôi, mẹ sớm sinh em bé đi nhé, để con dắt em cùng đi quậy phá." Tiểu Anh Đào nói giọng nũng nịu.

Cô bé vẫn còn là một đứa trẻ, tuy không hiểu phim đang nói gì nhưng biết đó là tác phẩm của mẹ nuôi nên vô điều kiện tới ủng hộ và góp vui.

Cả nhóm ai nấy đều bật cười trước lời nói của Tiểu Anh Đào.

Thấy mọi người nhìn mình với ánh mắt đầy ẩn ý, Trần Tiểu Mỹ đỏ mặt tưng bừng, nhất là khi quá khứ của mình bị phơi bày thế này, cảm giác như mình vừa trở thành một người trong suốt trước mặt mọi người, chẳng còn chút bí mật nào nữa. "Tiểu Anh Đào." "Mẹ nuôi, mẹ đừng nghi ngờ năng lực của con nhé, sau này con sẽ là một người chị cả đạt chuẩn, thương các em, yêu các em, và giúp các em đánh nhau nữa." Tiểu Anh Đào vỗ ngực tự tin.

Vì vậy, không cần lo lắng gì đâu nhé, cô bé nhất định sẽ chăm sóc tốt cho các em, để mọi người được yên tâm. "Mẹ nuôi đâu có nói con không đạt chuẩn đâu." "Vậy thì mau sinh em đi ạ, sau này em trai con cũng sẽ bảo vệ em gái nhỏ thôi." Tiểu Anh Đào chỉ vào bụng của Cận Ngôn.

Chương 1684

"Đúng vậy, sau này sẽ có con trai tớ bảo kê cho." Cận Ngôn cũng hùa theo Tiểu Anh Đào. "Ngôn Ngôn!" Trần Tiểu Mỹ thẹn đến mức muốn tìm cái lỗ nào chui xuống cho rồi.

Lục Nghiêu bế thốc Tiểu Anh Đào lên: "Được rồi bảo bối, bác cả bế con về nhà nào." Lục Tử Mặc dù ghen nổ mắt nhưng cũng chẳng làm gì được, Cận Ngôn hiện tại bụng mang dạ chửa, sắp đến ngày dự sinh rồi, không được để xảy ra chút sai sót nào.

Trong nơi đông người thế này, anh chỉ có thể bảo vệ vợ, với con gái thì thật sự là có lòng mà không có sức.

Khi Tiểu Anh Đào đi ngang qua Diệp Việt và Lãnh Yên Nhiên, cô bé lại nói: "Chú Việt, con cũng có thể trông em bé nhà chú nữa nhé, con không thiên vị ai đâu." Diệp Việt nựng má cô bé: "Chú biết rồi, bảo bối nhỏ, sau này con cứ dẫn chúng nó đi đánh nhau tập thể đi, không ai dám bắt nạt các con đâu." Tiểu Anh Đào cười giòn tan, vẫy tay chào mọi người và gửi nụ hôn gió: "Tạm biệt mọi người, khi nào rảnh qua nhà con chơi nhé." Ra khỏi rạp phim, Lãnh Yên Nhiên ôm lấy cánh tay Diệp Việt, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ vào tay anh như một chú mèo nhỏ. "Sao thế em?" "Trong lòng thấy có chút hụt hẫng, có chút cay đắng, nhưng em thích nội dung bộ phim này, đó mới là thanh xuân của những người bình thường chúng em." "Hửm?" "Mấy năm nay những bộ phim đề tài thanh xuân không ít, nhưng đa số đều là kiểu 'gái ngoan - trai hư', rồi thì có mấy tình tiết như mang thai, phá thai, một thời thanh xuân điên rồ đến cực hạn, xem nhiều thấy rất nhàm chán.

Thật ra làm gì có chuyện khoa trương đến thế, thanh xuân của đa số chúng em phải là thế này mới đúng, ngoan ngoãn học hành, còn giữ mình hơn cả sư thầy sư cô, đôi khi còn phải kìm chế những ý nghĩ không nên có.

Có lẽ sẽ nảy sinh tình cảm ngây ngô với một chàng trai nào đó, nhưng lại không thể mở lời." "Em thấy viết rất hay, rất chân thực.

Diễn xuất của Úy Lam thật sự rất tốt, thể hiện một cô gái bình thường đạt đến độ hoàn hảo." Ánh mắt Diệp Việt trầm xuống: "Khai mau, có phải em cũng từng thầm thương trộm nhớ chàng trai nào không?" "Có chứ ạ, hồi tiểu học em thấy bạn nam ngồi bàn trên đẹp trai kinh khủng, không có việc gì làm là em lại đá vào ghế của bạn ấy để gây sự chú ý.

Hồi trung học em cực kỳ ghét lớp trưởng lớp em, vừa xấu vừa hay tỏ ra mình đẹp trai, tự cao tự đại hết mức.

Còn có bạn cùng bàn của em nữa, vừa đen vừa gầy, nhưng trông cũng được, cao một mét tám mươi ba, lúc chơi bóng rổ trông cuốn hút lắm, chỉ là không biết sau này có cao thêm nữa không..." Cái con bé này, nói nãy giờ toàn nhắc về đàn ông.

Không thích bạn nam bàn trên mà lại đi đá ghế người ta để gây sự chú ý à?

Rồi còn cái anh chàng tự luyến kia nữa?

Rồi cả anh chàng đen gầy kia là sao?

Toàn là hạng người gì đâu không.

Cô gái này đúng là đào hoa, đúng là không chuyên nhất mà.

Nếu không phải chính cô tự nói ra thì anh thật sự không nhìn ra được đấy.

Không ra thể thống gì, thật sự không ra thể thống gì cả. "Em nói xong chưa?" Giọng nói của Diệp Việt đột nhiên trở nên lạnh lẽo. "Dạ?" Lãnh Yên Nhiên lúc này mới nhận ra mặt Diệp Việt đang đen xì lại, cô ngây thơ chớp chớp mắt: "Sao vậy anh?" "Chẳng phải nói chưa từng yêu đương bao giờ sao?" "Thì đúng là chưa từng yêu mà." "Vậy thì là giống như Trần Tiểu Mỹ, yêu đơn phương à?" Ghen tuông rồi.

Lãnh Yên Nhiên cuối cùng cũng biết người này đang khó chịu vì chuyện gì: "Không có đâu, tuyệt đối không có, mắt nhìn của em cao lắm, chỉ có người như anh mới lọt được vào mắt em thôi, anh biết mà." "Anh không biết, anh chẳng biết gì cả." Diệp Việt đanh mặt lại. "Cái lòng dạ của anh sao mà nhỏ nhen như lỗ kim vậy chứ.

Chỉ có bấy nhiêu thôi mà.

Thanh xuân của ai mà chẳng có một hai người khác giới trông vừa mắt, chuyện đó đâu có đại diện cho điều gì." "Không đại diện cho điều gì sao?

Trần Tiểu Mỹ bao nhiêu năm qua không hề yêu đương đấy thôi." Chuyện đó chẳng phải đều là nhờ một người đàn ông ban cho sao.

Anh thật sự không hiểu nổi những người phụ nữ này, vì một bóng hình mà cố chấp suốt bao nhiêu năm, thật vô vị. "Cái đó khác mà, chàng trai và cô gái trong phim thích nhau, chỉ là họ đều không chắc chắn về tình cảm của đối phương, kiểu đó mới là dằn vặt nhất có biết không.

Có câu nói thế này, thứ không có được mới là thứ khiến người ta luôn khao khát, trường hợp của em khác hoàn toàn." "Nghe ý của em, có vẻ như em thấy rất nuối tiếc nhỉ?" "Gì mà nuối tiếc chứ, chẳng qua là xem phim xong thấy có chút cảm xúc nên nói linh tinh vài câu thôi, sao anh lại nghiêm túc thế.

Nhưng mà Diệp Việt này, nếu anh là chàng trai trong phim, mười năm trôi qua, trong lòng anh có còn nhung nhớ cô gái đó không?"

"Không." Lãnh Yên Nhiên bĩu môi: "Đàn ông các anh đúng là tuyệt tình, lòng dạ còn sắt đá hơn phụ nữ." "Đã bao nhiêu năm rồi, mười năm đấy, chứ có phải một hai ngày đâu, nói thích hay không thích em không thấy nực cười à." "Vậy ý anh là tình cảm dành cho một người, thời gian trôi đi thì sẽ thay đổi sao?" "Đó không phải cùng một khái niệm, hai người trong phim còn chưa từng ở bên nhau mà." "Chưa từng ở bên nhau thì cũng đã từng thích nhau, cũng một ý nghĩa cả thôi." Lãnh Yên Nhiên có chút giận dỗi mím môi. "Nhiên Nhiên, em đang vô lý đùng đùng đấy." "Em không có, các anh chính là tuyệt tình, em không nói sai đâu." Diệp Việt vò đầu Lãnh Yên Nhiên một cái: "Được rồi, hai người lớn chúng ta vì một bộ phim mà cãi nhau, không cần thiết đâu đúng không." "Anh biết mà, đó không chỉ là phim, trong đó phần lớn là sự thật về Trần Tiểu Mỹ." "Lãnh cô nương, đó là do Trần Tiểu Mỹ ngốc, cứ quẩn quanh với quá khứ không thoát ra được.

Con người sống phải thực tế một chút, người bên cạnh biết quan tâm lo lắng mới là chân thực nhất, mới đáng để bảo vệ, còn lại đều là viển vông." "Vậy nếu người đàn ông đó xem phim xong quay lại tìm Trần Tiểu Mỹ, nói rằng vẫn luôn nhung nhớ cô ấy, thì cô ấy sẽ chọn ai?" Đây là điều Lãnh Yên Nhiên tò mò nhất.

Một bên là mối tình đầu tươi đẹp luôn ghi tạc trong lòng, thậm chí đã trở thành chấp niệm, một bên là người luôn kề cạnh quan tâm, lặng lẽ ở bên. "Lãnh cô nương, đây là hiện thực, không phải trong mơ." Diệp Việt thấy chuyện đó là không thể, đã bao nhiêu năm rồi, muốn đến thì đã đến từ lâu, hà tất phải đợi tới bây giờ.

Trừ phi là không đủ thích.

Cứ nhìn Lục Tử Mặc và Cận Ngôn mà xem, lúc đầu hai người căng thẳng như thế, nói với nhau bao nhiêu lời tổn thương, cả hai đều quyết tâm chia tay, Lục Tử Mặc cũng hạ quyết tâm không đi tìm người, thậm chí còn ra lệnh cho người nhà họ Lục không được can thiệp.

Nhưng chẳng được bao lâu, chẳng phải anh ta lại lật đật đi tìm người đó sao, chỉ là tìm không thấy thôi.

Như vậy mới là tình yêu. "Nói cho cùng, anh chính là không tin vào tình yêu chung thủy đến chết không phai." "Nhiên Nhiên, anh đảm bảo, anh sống bao lâu thì sẽ thích em bấy lâu, yêu thương em bấy lâu." Ánh mắt Lãnh Yên Nhiên thoáng qua một nụ cười, nhưng vẫn đanh mặt lại: "Không đáng tin." "Vậy sau này để anh chứng minh cho em thấy nhé." "Vậy anh nói cho em biết, thời thanh xuân của anh ngoài chị An An ra, còn có cô nàng nào khiến anh xao xuyến không?" "Không có nữa." "Anh nghĩ cho kỹ đi, em không muốn sau này bỗng nhiên lòi ra mấy cô người thầm thương trộm nhớ anh, hay người anh thầm thương trộm nhớ đâu đấy." "Thật sự là không có mà." Lãnh Yên Nhiên cũng không hỏi thêm nữa, cô thật ra biết rằng, hơn hai mươi năm trước của anh, trong lòng trong mắt chỉ có một người duy nhất.

Nhưng không sao cả, những ngày tháng dài đằng đẵng sau này của anh, cô nhất định sẽ trở thành người duy nhất trong mắt anh. "Không tin à?" "Đương nhiên là tin chứ, lòng dạ em rộng lượng hơn ai đó nhiều, không có thèm chấp nhặt đâu." "Được rồi, em đại lượng, anh hẹp hòi, được chưa?" Diệp Việt ôm lấy Lãnh Yên Nhiên bước đi, Lãnh Yên Nhiên vui vẻ tựa vào người anh.

Mùa đông này, vì có anh, cô dường như đã thấy hoa nở sớm.

Đúng lúc này, phía sau vang lên một giọng nữ dịu dàng: "Diệp Việt." Lãnh Yên Nhiên dừng bước: "Diệp Việt, có người đang gọi anh kìa." "Em nghe nhầm rồi, anh có nghe thấy gì đâu." "Diệp Việt." Lãnh Yên Nhiên nhìn Diệp Việt, lần này Diệp Việt cũng nghe rõ rồi, đúng là có người đang gọi anh. "Diệp Việt, đã lâu không gặp.

Không ngờ lại gặp anh ở đây, em còn tưởng mình nhìn nhầm nữa." Một cô gái với nụ cười nhàn nhạt trên môi, bước đến trước mặt họ.

Diệp Việt cảm thấy cô gái trước mắt có chút quen thuộc, hình như dần trùng khớp với một khuôn mặt nào đó trong ký ức.

Dường như trước đây họ khá thân thiết, nhưng trong phút chốc anh lại không nhớ ra đó là ai.

Chương 1685

Cô gái kia không hề bận tâm, trêu chọc nói: "Xem dáng vẻ này của anh là quên thật rồi." "Xin lỗi, quả thực tôi không nhớ ra." "Là bạn cùng bàn tiểu học của anh đây." Nghe vậy, Lãnh Yên Nhiên trừng mắt nhìn Diệp Việt.

Lúc nãy anh vừa khẳng định chắc nịch ngoài Mạc Hữu An ra thì không còn ai khác, giờ lại lòi đâu ra cô bạn cùng bàn tiểu học thế này.

Cô cảm thấy ánh mắt cô gái này nhìn Diệp Việt không hề bình thường, tuyệt đối không phải ánh mắt của bạn học cũ gặp lại nhau.

Diệp Việt lục lọi trong trí nhớ, cuối cùng cũng nhớ ra người này là ai.

Đúng là bạn cùng bàn thời tiểu học, trước đây quan hệ của hai người khá tốt, anh thậm chí còn từng cứu cô ấy.

Sau khi tốt nghiệp tiểu học, cô ấy đã ra nước ngoài du học. "A, nhớ ra rồi chứ gì?

Nghe nói bây giờ anh đã tiếp quản Thiên Duyệt Truyền Thông, tôi nên gọi anh là Diệp tổng nhỉ?" "Diệp tổng, xin được giúp đỡ nhiều hơn." Chương Tuyết chìa tay về phía Diệp Việt.

Anh đành phải đưa tay ra bắt.

Cô ta tên gì nhỉ?

Hình như là Chương Tuyết.

Chờ đã, họ Chương.

Chẳng lẽ có quan hệ gì với Chương Viễn?

Người nhà họ Chương? "Nhớ ra tên tôi rồi đúng không." Diệp

Việt theo bản năng nhìn về phía Lãnh Yên Nhiên, cô gái nhỏ đang khẽ rũ mi mắt.

Anh biết cô không vui, nhưng liệu cô có biết người đứng trước mặt chính là cô em gái cùng cha khác mẹ của mình không?

Chắc là không biết đâu, nếu không đã chẳng phải biểu cảm hờn dỗi thế này. "Nếu đã quên rồi thì tôi xin giới thiệu lại một lần nữa.

Diệp Việt, chào anh, tôi là Chương Tuyết, rất vui được gặp lại anh." Lãnh Yên Nhiên chợt ngước đầu lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô gái đối diện.

Cô ta trông rất văn tĩnh, ánh mắt trong trẻo, ngũ quan nhu mì tinh tế như búp bê sứ, hoàn toàn không di truyền chút tính đanh đá nào từ Khương Hồng, đúng là một tiểu thư khuê các. "Chị, rất vui được gặp chị.

Không ngờ lại gặp chị trong hoàn cảnh này.

Em đã nghe ba nhắc về chị từ lâu, nhưng chưa có cơ hội gặp mặt." "Đừng gọi tôi là chị, tôi không quen cô." Lãnh Yên Nhiên trầm giọng nói.

Người nhà họ Chương, cô không thừa nhận một ai, càng miễn bàn đến việc đây là con gái của Khương Hồng.

Chương Tuyết cũng không giận, mỉm cười đánh giá Lãnh Yên Nhiên.

Tuy không xinh đẹp lộng lẫy như trên tivi nhưng khá thanh tú và ưa nhìn, đúng kiểu đàn ông yêu thích. "Vốn dĩ mấy hôm trước em đã bảo ba gọi chị về nhà ăn cơm, nhưng chị không về.

Em biết giữa chị và anh cả có chút chuyện không vui.

Tính cách anh cả thế nào em rõ nhất, bị mẹ em chiều hư rồi, chẳng phải chính nhân quân tử gì.

Em tin rằng anh ấy rơi vào kết cục này là lỗi của anh ấy, em sẽ không trách chị đâu, phía mẹ em thì em cũng sẽ làm công tác tư tưởng cho bà." "Cô không cần phải nói với tôi những lời này." Cô ta có trách hay không, chẳng liên quan gì đến cô, cô cũng chẳng thèm quan tâm. "Em biết nói nhiều cũng bằng thừa, chị cũng sẽ không tin, nhưng em thực sự xem chị là người nhà.

Chúng ta có chung một người ba, dù thế nào cũng không thay đổi được huyết thống." Đúng là con gái của Chương Quân, lời nói ra y hệt ông ta.

Lãnh Yên Nhiên biết mình làm vậy là thiếu phong độ, nhưng bản năng khiến cô chán ghét người nhà họ Chương, đặc biệt là những kẻ dính dáng đến tên cầm thú Chương Viễn kia.

Cô hừ lạnh một tiếng, sải bước đi thẳng. "Nhiên Nhiên!" "Diệp Việt, mau đi đuổi theo chị tôi đi, nửa đêm nửa hôm rồi đừng để xảy ra chuyện gì." Diệp Việt liếc nhìn Chương Tuyết một cái rồi vội vàng đuổi theo Lãnh Yên Nhiên. "Nhiên Nhiên, em đi chậm thôi, cẩn thận kẻo ngã!" Diệp Việt gọi lớn.

Lãnh Yên Nhiên không dừng bước, dáng vẻ đó là thực sự giận rồi.

Diệp Việt chạy tới ôm lấy cô từ phía sau: "Nhiên Nhiên, em sao vậy?" "Đừng nói chuyện với tôi, bây giờ tôi không muốn nói chuyện với anh." "Lại bảo anh hẹp hòi, em cũng hẹp hòi y hệt còn gì.

Bạn học cũ nói với anh vài câu mà em đã giận đến mức này rồi." Diệp Việt dở khóc dở cười. "Chỉ đơn giản là bạn học cũ thôi sao?

Người nhà họ Chương đều là những kẻ tôi ghét nhất, tại sao anh không nói với tôi?" "Nói cái gì?

Nói Chương Tuyết là bạn cùng bàn tiểu học của anh à?" "Chẳng lẽ anh thấy chuyện này không đáng để nói?" Lãnh Yên Nhiên trừng mắt nhìn Diệp Việt.

Người này thật không thật thà chút nào, dám giấu giếm một sự thật quan trọng như thế. "Nhiên Nhiên, mấy chuyện vặt vãnh này anh thật sự không nhớ ra mà." "Anh nhớ ra rồi còn bắt tay với cô ta." "Oan uổng quá, lúc bắt tay anh chưa nhớ ra cô ta là con gái Khương Hồng, sau đó mới nhớ ra tên rồi mới liên kết với nhà họ Chương đấy chứ." Nếu biết trước là con gái Khương Hồng, anh thề sẽ không chạm vào một sợi tóc của cô ta. "Diệp Việt, anh còn bốc phét được nữa không?" "Nhiên Nhiên, anh nói thật mà, anh quên thật rồi, chuyện từ hồi tiểu học xa xôi lắm rồi." Lãnh Yên Nhiên há miệng, định mắng thêm nhưng thấy xung quanh toàn người nên kéo tay Diệp Việt đi thẳng, vừa đi vừa nghiến răng: "Về nhà giải thích cho rõ ràng cho tôi." "Được, được, vừa hay để anh có thời gian nghĩ lại xem giữa anh và cô bạn tiểu học đó rốt cuộc có chuyện gì, chứ bây giờ nhất thời anh cũng không nhớ ra." "Anh tốt nhất đừng có mà bịa chuyện, nếu không tôi không để yên cho anh đâu." Lãnh Yên Nhiên cảnh cáo.

Diệp Việt véo má cô: "Có xu hướng phát triển thành sư tử hà đông rồi đấy." "Đó là do anh tự chuốc lấy." "Được được được, là anh tự chuốc lấy." Về đến nhà, Lãnh Yên Nhiên thay đồ bộ, ôm túi chườm nóng, ngồi khoanh chân trên sofa nhìn chằm chằm Diệp Việt không rời mắt.

Chương 1686

Diệp Việt cười xòa: "Anh và cô ta chắc quen nhau lúc tám, chín tuổi gì đó, ngồi cùng bàn suốt bốn năm.

Tốt nghiệp tiểu học xong cô ta đi du học luôn, từ đó không còn liên lạc gì." "Chi tiết, tôi muốn nghe chi tiết." "Chi tiết gì cơ?" "Ví dụ như hồi đó hai người đã xảy ra chuyện gì?" "Nhiên Nhiên, anh thật sự không nhớ rõ, chỉ có một việc ấn tượng nhất là có lần anh đánh nhau với bọn lưu manh, sau đó tên đó gọi một đám người tới." "Anh bị đánh à?" "Chắc chắn rồi, lúc đó anh còn nhỏ mà, sao đấu lại cả đám người được, suýt nữa thì bị đánh chết.

Chính cô ta nhìn thấy nên đã gọi điện báo cảnh sát, anh mới được cứu." "Thế cô ta là ân nhân cứu mạng của anh à?" "Đừng nói quá lên thế, chuyện nhỏ thôi mà." "Hì hì." Lãnh Yên Nhiên nở một nụ cười rạng rỡ với Diệp Việt.

Diệp Việt bỗng cảm thấy sống lưng lạnh toát, nghĩ ngợi một lát rồi nói tiếp: "Khụ khụ, lúc đó còn nhỏ, Chương Tuyết được coi là một người bạn chơi khá thân của anh.

Ban đầu anh không thích cô ta đâu, nhưng sau đó cô ta giúp anh nên thỉnh thoảng anh cũng rủ cô ta đi chơi cùng." "Bây giờ trẻ con mẫu giáo còn biết yêu đương rồi đấy." "Trước đây anh thích ai chẳng lẽ em không biết?" "Thế cô ta đi nước ngoài rồi hai người không liên lạc gì sao?" Lãnh Yên Nhiên không tin.

Chơi thân như vậy sao có thể không liên lạc.

Diệp Việt dè dặt nhìn biểu cảm của Lãnh Yên Nhiên: "Hình như cô ta có gửi email cho anh..." "Thế anh có trả lời không?" "Hình như là có..." "Hì hì." Lãnh Yên Nhiên lại cười lạnh.

Diệp Việt cảm thấy da đầu tê dại, nịnh nọt nhìn cô: "Nhiên Nhiên..." "Hừ!" Lãnh Yên Nhiên hừ một tiếng rõ to.

Mới tiểu học mà đã biết trao đổi email với con gái người ta, bảo không có gì thì quỷ mới tin.

Vừa rồi còn dám bày đặt làm mặt lạnh với cô, anh mới là kẻ đáng bị hỏi tội nhất.

Đối tượng lại còn là Chương Tuyết, con gái của Khương Hồng, cứ nghĩ đến là cô lại thấy khó chịu như nuốt phải ruồi vậy. "Nhiên Nhiên, anh sai rồi." "Sai ở đâu?

Anh biết không?" "Sai ở chỗ không nên có bạn cùng bàn, mà bạn cùng bàn đó lại là Chương Tuyết.

Nhưng Nhiên Nhiên à, chuyện này anh đâu có kiểm soát được, anh cũng không biết trước được sẽ có ngày người anh yêu lại là kẻ thù không đội trời chung của Chương Tuyết.

Nếu biết trước, anh đã tránh xa cô ta từ tám đời rồi, tuyệt đối không dính vào vũng nước đục này." "Ý anh là tôi vô lý đùng đùng chứ gì?" "Nhiên Nhiên, anh đâu có nói vậy." Diệp Việt cuống quýt xua tay. "Nhưng ý anh chính là như thế." Diệp Việt sấn lại gần Lãnh Yên Nhiên, nhưng chưa kịp chạm vào người thì đã bị cô dùng gối ôm nện liên tiếp: "Anh đứng im đó cho tôi, tôi cho anh lại đây chưa?

Ngồi ngay ngắn bên kia cho tôi!" Diệp Việt luôn cảm thấy Lãnh Yên Nhiên có khuynh hướng bạo lực, ra tay thật chẳng nể tình chút nào. "Nhiên Nhiên, anh sai rồi." Ba anh đã dạy, phụ nữ không vui thì đàn ông nhất định phải xin lỗi, bất kể lỗi của ai. "Tôi bảo anh sang kia ngồi hẳn hoi!" "Anh ngồi, anh ngồi, ngồi ngay đây." Diệp Việt có chút nhếch nhác ngồi xuống.

Dưới ánh đèn, gương mặt phong hoa tuyệt đại của anh vẫn lấp lánh như ngọc, đúng là một đại mỹ nam, bộ da này thật sự quá cực phẩm.

Bảo sao từ nhỏ đã đào hoa đến thế. "Nhiên Nhiên." Diệp Việt nhìn cô chằm chằm. "Đừng có dùng mỹ nam kế với tôi, tôi không mắc mưu đâu." "Cần gì phải dùng?

Bản thân anh vốn đã là mỹ nam rồi mà." Lãnh Yên Nhiên suýt thì phì cười, cái tên mặt dày này, mấy lời như thế cũng nói ra được. "Đừng có mà mồm mép." "Nhiên Nhiên, em nói xem anh phải làm thế nào, quỳ bàn giặt hay nhảy thảm đinh, anh đều làm được hết." "Quỳ sầu riêng đi, cách đó hay đấy, quỳ xong còn có cái mà ăn." Khóe miệng Diệp Việt giật giật, phụ nữ đúng là không nên đắc tội, ra tay độc thật. "Nhiên Nhiên, đổi cách khác đi." "Vậy thì bàn giặt, ngày mai tôi sẽ ra siêu thị mua.

Anh quỳ đến khi nào tôi thấy sướng thì thôi, chuyện này mới coi như xong, không thì tôi chưa xong với anh đâu." "Thật á?" "Hóa ra anh chỉ nói suông thôi à?" Lãnh Yên Nhiên mỉm cười.

Lòng Diệp Việt như có tuyết rơi giữa tháng sáu, lạnh lẽo vô cùng, chỉ biết gật đầu lia lịa.

Lãnh Yên Nhiên biết thật ra Diệp Việt không có lỗi gì cả, đó đều là chuyện thời thơ ấu, lúc anh quen Chương Tuyết cô còn đang nghịch bùn ở xó nào không biết.

Bây giờ chỉ vì cô và nhà họ Chương mâu thuẫn mà cô lại làm khó anh thế này.

Thực ra người không đúng là cô, người vô lý cũng là cô.

Nhưng cô không nhịn được, trong lòng không thoải mái thì cô muốn trút ra thôi.

Có lẽ Diệp Việt cũng biết điều đó nên mới sẵn sàng chiều chuộng

cô.

Cô nhìn Diệp Việt chằm chằm, đôi mắt ngấn nước như sắp khóc đến nơi.

Diệp Việt xót xa: "Sao thế, hay là như vậy vẫn chưa đủ hả?

Nói đi, em muốn anh làm gì nữa, anh sẽ phối hợp hết mình, lên núi đao xuống biển lửa cũng không từ." "Diệp Việt, rõ ràng là vấn đề của em, tại sao anh lại nhận lỗi?" "Nói gì thế, mẹ anh bảo rồi, bạn gái không vui thì đó là lỗi của đàn ông, đây là chân lý tuyệt đối." Những đạo lý của Mễ Nặc lúc nào cũng hùng hồn, từ nhỏ anh em Diệp Việt và Diệp Mộ đã được nghe đến mòn tai, muốn không ngấm cũng không được. "Bác gái đúng là có trí tuệ lớn." "Cái đó thì chuẩn rồi, chỉ số cảm xúc của mẹ anh cực cao, em xem bà dạy dỗ ba anh ngoan ngoãn chưa kìa.

Ở ngoài ba anh là ác ma, về nhà địa vị thấp lè tè, chẳng dám thở mạnh." "Thế sau này chúng ta kết hôn, anh cũng sẽ đối xử với em như vậy chứ?" "Tất nhiên rồi, nếu không để em giận, mẹ anh sẽ đánh anh chết." Lãnh Yên Nhiên rất tò mò về mẹ chồng tương lai, không biết người phụ nữ thế nào mới có thể điều hành gia đình ấm áp và thú vị như vậy, cả Diệp Việt và Diệp Mộ đều được giáo dục rất tốt. "Lần trước không được gặp bác gái thật là đáng tiếc." Diệp Việt nắm lấy bàn tay nhỏ của Lãnh Yên Nhiên: "Mẹ anh thấy em trên tivi rồi, bà rất hài lòng về em, còn luôn mồm chê ba anh và em trai anh không có mắt nhìn, bảo em xinh hơn bà tưởng tượng nhiều." "Thật không?" Diệp Việt ngồi xuống cạnh Lãnh Yên Nhiên: "Tất nhiên là thật.

Chắc là do ba anh về nói gì đó khiến bà tưởng em trông bình thường lắm, ai dè tối đó thấy em mặc váy trắng thanh thoát là bà bị hớp hồn luôn." Lãnh Yên Nhiên hoàn toàn không nhận ra hành động của Diệp Việt: "Hôm đó bác trai có vẻ không hài lòng về em lắm, nhưng hình như cũng không ghét." Tay Diệp Việt đã đặt lên vai cô, kéo vào lòng: "Cho nên mới nói thế này lại hay, em đột ngột xuất hiện với diện mạo xinh đẹp như thế trước mặt họ, tạo ra sự tương phản cực lớn, một phát chiếm trọn cảm tình luôn." "Xem ra bác trai bác gái đều là người mê cái đẹp nhỉ." Tay Diệp Việt tiếp tục trượt xuống, đắc ý ôm lấy vòng eo nhỏ của cô: "Con người ai chẳng vậy, ai cũng thích chiêm ngưỡng những thứ tốt đẹp, giống như ra đường thấy trai đẹp em cũng chẳng kìm lòng được mà liếc thêm cái nữa đấy thôi." "Cũng đúng, thế anh thấy gái xinh cũng sẽ như vậy à?" "Khụ khụ, không ai nói với em là anh bị mù bẩm sinh sao?" Lãnh Yên Nhiên hừ lạnh: "Thôi đi, anh chẳng phải mắt tinh lắm à?

Một phát là chấm trúng cái cổ phiếu tiềm năng là tôi đây còn gì." "Cũng đúng, nhưng sau khi bị một người làm cho kinh ngạc đến ngây người thì anh mù luôn rồi, chẳng còn thấy ai đẹp nữa." "Em biết vì sao bác trai lại chiếm được trái tim bác gái rồi, chắc chắn là vì cái miệng quá dẻo." "Haha, chính xác, miệng lưỡi ba anh thời trẻ cũng lợi hại lắm." "Anh cũng chẳng vừa." Đâu còn thấy dáng vẻ cao ngạo lạnh lùng như hồi mới quen nữa. "Nhiên Nhiên, em nhìn xem bên cửa sổ có cái gì kìa?" Lãnh Yên Nhiên quay đầu lại, đột nhiên cảm thấy má mình lành lạnh, vừa quay lại đã thấy khuôn mặt tuấn tú phóng đại của Diệp Việt, cô không khỏi trợn tròn mắt.

Chẳng phải lúc nãy anh còn ngồi đối diện sao?

Sang bên cạnh từ lúc nào thế?

Mà cô đã lọt thỏm vào lòng anh từ bao giờ vậy?

Chiêu trò, Lãnh Yên Nhiên cảm thấy mình bị Diệp Việt gài bẫy rồi.

Chương 1687

Lúc cô định nói gì đó, ai kia đã dùng nụ hôn chặn miệng cô lại, khiến cô không thốt nên lời.

Lãnh Yên Nhiên cũng không làm bộ, khẽ đáp lại anh.

Chuyện tối nay cứ nói ra là được rồi.

Anh là người sáng suốt, sau này chắc chắn sẽ giữ khoảng cách với Chương Tuyết, không cần phải cứ túm mãi không buông, biết dừng đúng lúc mới là tốt nhất. "Nhiên Nhiên, sau này anh sẽ giữ khoảng cách với Chương Tuyết." "Vâng, em biết rồi." "Thế em cũng không được phép nhớ đến mấy người trong thời thanh xuân của em đâu đấy." Lãnh Yên Nhiên ôm trán: "Trời ơi, đó là những ai thế nhỉ, sao em chẳng nhớ ra được ai vậy?" "Con bé hư này, em lại diễn với anh đấy à?" "Thế anh thấy em diễn có giống không?" "Giống gì mà giống, chẳng giống chút nào." "Thôi đi, em biết em là nữ thần của anh mà." Diệp Việt véo mũi cô: "Tự luyến." "Thế có đúng không nào?" "Đúng, anh mà dám coi người phụ nữ khác là nữ thần, chắc em sẽ truy sát anh tới tận chân trời mất." Đối với cô gái mình yêu, Diệp Việt sẵn sàng chiều chuộng vô điều kiện, dỗ dành không giới hạn. "Em cũng đâu có hung dữ đến thế." "Ba anh chỉ mong em hung dữ hơn một chút để giúp anh đuổi khéo mấy cô nàng đang dòm ngó anh đấy." "Ai có ý đồ xấu với anh, nói em nghe xem nào." "Haha, anh nói đùa thôi mà." Lãnh Yên Nhiên rúc vào lòng Diệp Việt, nghịch những chiếc cúc áo sơ mi của anh: "Sắp đến Tết rồi, em muốn đón mẹ em về đây ăn Tết, có được không?" "Tất nhiên là được rồi, chúng ta đều đã ra mắt gia đình hai bên rồi mà, mẹ em cũng như mẹ ruột anh thôi." "Cảm ơn anh, Diệp Việt." Diệp Việt sực nhớ ra điều gì đó, nói: "Nhiên Nhiên, bệnh tình của mẹ em chắc em cũng rõ nhất, hay là sau này đừng để mẹ ở bệnh viện nữa, để bà về ở cùng chúng ta đi.

Như vậy mỗi lần về nhà em đều thấy bà, đi đóng phim mệt mỏi cũng không cần phải chạy qua chạy lại bệnh viện nữa." Sắc mặt Lãnh Yên Nhiên trầm xuống: "Không được, mẹ em phải tiếp tục điều trị." Dù trong lòng không nỡ, Diệp Việt vẫn quyết định nói rõ chuyện này với cô, không thể cứ kéo dài mãi được.

Anh nắm lấy tay cô: "Nhiên Nhiên, mẹ hóa trị thực sự rất đau đớn.

Để em không nhìn thấy, lần nào bà cũng nhờ bác sĩ sắp xếp lệch thời gian đi." Nước mắt Lãnh Yên Nhiên bắt đầu rơi, cô ngơ ngác nói: "Nhưng nếu không điều trị, mẹ còn ở bên em được bao lâu nữa?" "Nhiên Nhiên, anh nghĩ điều quan trọng nhất bây giờ là để mẹ được vui vẻ mỗi ngày, đó mới là điều ý nghĩa nhất với bà.

Để bà nhìn thấy em hạnh phúc vui vẻ còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì khác.

Em nên đi hỏi ý kiến của mẹ, chứ đừng tự mình quyết định thay bà." Lãnh Yên Nhiên gục đầu vào ngực Diệp Việt: "Lòng em rối bời quá, em không biết phải chọn thế nào, em không biết nữa, anh đừng ép em có được không?" Diệp Việt biết quyết định này quá tàn nhẫn với cô, khi phải tận mắt chứng kiến mẹ mình từng bước tiến gần đến cái chết, đó không phải chuyện dễ dàng gì. "Nhiên Nhiên, anh không ép em, nhưng em đừng đẩy anh ra ngoài, lúc này hãy lắng nghe anh một lần được không?" "Em không muốn, không muốn đâu." Lãnh Yên Nhiên suy sụp. "Thời gian qua anh cũng đã tích cực liên hệ với các chuyên gia trong và ngoài nước, bệnh tình của mẹ thực sự là phát hiện quá muộn rồi." Sắc mặt cô trắng bệch như tờ giấy, móng tay suýt nữa đâm thủng lòng bàn tay, cô nhắm nghiền mắt: "Là lỗi của em, đáng lẽ em phải ép mẹ đi khám bác sĩ sớm hơn, như vậy nhất định sẽ phát hiện ra sớm.

Sau này khi phát hiện rồi, em lại không có tiền cho mẹ chữa bệnh, nếu em không trì hoãn thì kết quả đã không thế này.

Sao em lại ngốc thế cơ chứ, vay nặng lãi cũng được mà, chắc chắn có rất nhiều cách để xoay tiền, chỉ tại em vô dụng.

Em thật vô dụng, mẹ nuôi em khôn lớn mà em chẳng làm được gì cho mẹ cả, em bất hiếu, em bất tài, em hận chính bản thân mình." Diệp Việt xót xa vô cùng: "Nhiên Nhiên, đừng nói vậy nữa, giá mà anh gặp em sớm hơn thì tốt biết mấy, như thế em đã có thêm một chỗ dựa rồi." "Diệp Việt, em phải làm sao đây?" "Nhiên Nhiên, đón mẹ về đây đi, chúng ta cùng chung sống, cùng bà đi nốt đoạn đường cuối cùng.

Anh sẽ thuê một người giúp việc chuyên chăm sóc bà, sẵn tiện nấu cơm tối cho chúng ta luôn, em đi làm về mệt lại còn phải nấu cơm thì vất vả quá." Lãnh Yên Nhiên nhìn anh: "Em không muốn mẹ làm phiền anh, em đã nợ anh quá nhiều rồi." "Nhiên Nhiên, giờ này mà em còn nói chuyện nợ nần với anh, em làm anh đau lòng quá đấy." "Em nói thật mà, từ trước đến nay anh đã giúp em quá nhiều, em chỉ mới là bạn gái của anh thôi." Giờ lại còn mang cả mẹ sang cho anh chăm sóc, ra thể thống gì nữa, chính cô cũng sẽ coi thường bản thân mình. "Vậy em muốn thế nào thì mới thấy những việc anh làm cho em là lẽ đương nhiên?" Diệp Việt hơi bực mình, đến giờ phút này mà cô vẫn coi anh là người ngoài, cảm giác này thật tệ. "Diệp Việt." Lãnh Yên Nhiên nhìn anh đầy vẻ tội nghiệp.

Thấy đôi mắt sắp đỏ hoe của cô, lòng anh lại mềm nhũn: "Nhiên Nhiên, chúng ta đi đăng ký kết hôn ngay đi, có giấy tờ rồi, chồng chăm sóc mẹ vợ là chuyện thiên kinh địa nghĩa, thấy sao nào?" Lãnh Yên Nhiên trợn tròn mắt, không tin nổi nhìn Diệp Việt.

Cô biết anh thật lòng với mình, chỉ là không ngờ anh lại muốn kết hôn sớm như vậy.

Diệp Việt xoa đầu cô: "Anh không đùa đâu, anh nghiêm túc đấy, anh chăm sóc mẹ vợ mình thì chắc không vấn đề gì chứ?" "Diệp Việt..." Giọng cô nghẹn ngào. "Đừng vội cảm động, cuộc đời còn dài lắm, những chuyện cảm động hơn vẫn còn ở phía sau." Cô cố gắng kìm nén, nhưng nước mắt vẫn trào ra: "Diệp Việt." Anh nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, cười nói: "Đừng chỉ gọi tên anh thế chứ, đề nghị của anh thấy sao?" Lãnh Yên Nhiên sụt sịt, kiêu ngạo quay mặt đi: "Chẳng ra làm sao cả." "Lãnh cô nương, cân nhắc đi mà, đề nghị tuyệt vời thế cơ mà.

Bao nhiêu người muốn làm Diệp thái thái còn không được, tiếc là anh chỉ chấm mình em thôi, em định để anh độc thân mãi à, thế là không tốt đâu." Lãnh Yên Nhiên không nói gì, cô muốn gả cho Diệp Việt, nhưng không muốn gả vì lý do như thế này. "Nhiên Nhiên, anh muốn cưới em không phải chuyện ngày một ngày hai đâu.

Em xem đám bạn quanh anh đều kết hôn cả rồi, em phải nghĩ cho trái tim của ông già này chứ." Ông già.

Lãnh Yên Nhiên không nhịn được khẽ mỉm cười, lườm anh một cái: "Có ai lại nói mình như thế không." "Anh tả thực thế còn gì.

Anh đã hứa với mẹ là không ngủ với em, nhưng kết hôn xong là anh có thể đường đường chính chính ngủ với em rồi, cảm giác như anh vớ được món hời lớn vậy.

Chà chà, nhìn Nhiên Nhiên nhà mình xem, làn da mịn màng như em bé, tối nào cũng được ôm cái eo thon này thì còn gì bằng." Lãnh Yên Nhiên đỏ mặt: "Hóa ra anh chỉ nghĩ đến chuyện đó." "Nhiên Nhiên, không nghĩ đến chuyện đó thì không phải đàn ông.

Nhưng loại đàn ông như anh có nguyên tắc lắm, tuyệt không ăn cơm trước kẻng, nhất định phải ngủ với vợ mình cơ." "Thôi đi, mặt dày quá rồi đấy, chuyện đó mà cũng cứ treo đầu cửa miệng, anh không biết ngượng à." "Thực ra anh thẹn thùng lắm, chỉ là em không nhận ra thôi." Lãnh Yên Nhiên ôm chặt lấy Diệp Việt, anh đã nói đến mức này rồi, cô cũng không muốn để anh cảm thấy mình không đủ tin tưởng hay coi trọng anh. "Diệp Việt, em nghe theo anh, đón mẹ về đây, nhưng chuyện kết hôn chúng ta từ từ đã." Cô muốn bản thân mình ưu tú hơn một chút nữa, ưu tú đến mức có thể sánh vai cùng anh. "Được, vậy cũng tốt, đăng ký vội vàng quá cũng bất công cho em." Diệp Việt là người thiên về hành động, ngay hôm sau anh đã đón mẹ Lãnh từ bệnh viện về.

Mẹ Lãnh biết mình không qua khỏi, thời gian chẳng còn bao lâu, thực ra bà cũng không muốn điều trị ở bệnh viện nữa, cố gắng bấy lâu chỉ để Lãnh Yên Nhiên yên lòng.

Giờ con gái đã quyết định buông tay, bà tự nhiên là người vui nhất.

Hai người đích thân đón bà về, phòng ngủ của bà ngay cạnh phòng Lãnh Yên Nhiên ở tầng một, mọi đồ đạc bên trong đều do Diệp Việt sai người mang tới, sắp xếp vô cùng chu đáo khiến bà hài lòng vô cùng. "Bác gái, bác xem còn thiếu gì không, cháu sai người mang đến." "Tiểu Việt, không thiếu gì nữa đâu, bác thấy thế này là tốt lắm rồi." Căn nhà thế này so với nơi hai mẹ con bà từng ở trong khu phố ổ chuột đúng là một trời một vực, không thể so sánh nổi.

Diệp Việt nắm tay bà: "Bác đừng khách sáo với cháu, cứ coi cháu như con trai là được.

Nhiên Nhiên không chịu đăng ký kết hôn với cháu, cháu cũng chẳng biết làm sao.

Bác mà còn khách sáo nữa là cháu buồn lắm đấy." Trong mắt mẹ Lãnh thoáng hiện vẻ ngạc nhiên, bà biết Diệp Việt là một chàng trai tốt, nhưng không ngờ anh đã chuẩn bị đi đăng ký kết hôn với con gái mình rồi.

Nhanh thế này khiến bà cũng thấy bất ngờ.

Bà nhìn sang Lãnh Yên Nhiên, thấy con gái rõ ràng là thích người ta, sao lại không muốn đi đăng ký chứ?

Lại dở chứng gì rồi?

Lãnh Yên Nhiên lườm Diệp Việt một cái, chuyện này là sao đây, dám đi mách mẹ cô, thật quá đáng.

Cô đâu có bảo là không cưới, chỉ là không muốn nhanh như vậy thôi. "Mẹ, mẹ đừng nghe anh ấy nói bậy, con đâu có bảo là không muốn đăng ký, con chỉ thấy nhanh quá thôi." "Nhanh cái gì mà nhanh, đằng nào em chẳng phải gả cho anh?

Hay là em còn định giấu anh ra ngoài quyến rũ trai trẻ?" "Em chỉ sợ anh quyến rũ gái trẻ thôi." "Anh là hạng người thiếu tiết tháo thế sao?

Chương 1688

Nhân phẩm anh tốt lắm đấy nhé." Mẹ Lãnh nhìn đôi trẻ đấu khẩu mà thấy ấm lòng, tình cảm trong mắt hai đứa thật sự không giấu đi đâu được. "Tiểu Việt, thế bên bố mẹ cháu có ý kiến gì không?" "Bố mẹ cháu không có ý kiến gì đâu ạ, họ luôn chỉ quan tâm đến cảm nhận của cháu thôi, những thứ khác họ chẳng bận tâm đâu.

Bác cứ yên tâm ở đây, đừng lo lắng gì cả." Mẹ Lãnh thực ra cảm thấy ở nhà Diệp Việt như thế này không hợp lẽ lắm, nhưng thời gian của bà không còn nhiều, bà cũng chẳng muốn nệ hà lễ tiết nữa, chỉ muốn những ngày còn lại được ở bên con gái và thử thách con rể tương lai một chút. "Bác biết rồi, làm phiền cháu quá." Người giúp việc Diệp Việt thuê cũng đã đến vào buổi chiều, là một người phụ nữ trung niên ngoài 40 tuổi, được anh tìm từ bệnh viện về, có kiến thức về sơ cứu và y tế, lại giàu kinh nghiệm chăm sóc bệnh nhân ung thư.

Mẹ Lãnh thấy ấm lòng, cảm thấy con gái mình gặp được chàng trai tốt thế này đúng là có phúc. "Tiểu Việt, cháu thật chu đáo." "Dì Trương, phiền dì chăm sóc mẹ cháu nhé." "Yên Nhiên tiểu thư khách khí quá, hai người cứ yên tâm giao bà ấy cho tôi, tôi nhất định sẽ chăm sóc thật tốt." "Dì Trương, dì cứ gọi cháu là Yên Nhiên hoặc Nhiên Nhiên là được rồi." Trương Xuân Hoa cũng không gò bó, cười bảo: "Vậy dì gọi cháu là Nhiên Nhiên nhé." Lãnh Yên Nhiên quan sát dì Trương ở nhà vài ngày, thấy nỗi lo của mình hoàn toàn thừa thãi.

Người này không chỉ kiên nhẫn, nhanh nhẹn mà các tố chất khác đều rất tốt.

Một tuần trôi qua nhanh chóng, Lãnh Yên Nhiên lại bắt đầu lao vào quay phim mới.

Lần này tuy là phim truyền hình kinh phí thấp nhưng cô đóng vai nữ chính, kịch bản cũng không quá phức tạp, là kiểu phim thần tượng ngọt ngào.

Lãnh Yên Nhiên đặc biệt thích kịch bản này, vì trong phim cô tìm thấy được cách mình và Diệp Việt chung sống hàng ngày, rất đơn giản và ấm áp.

Chỉ có một vấn đề khiến cô vô cùng trăn trở, đó là phim có khá nhiều cảnh hôn.

Có hôm đang đọc kịch bản thì bị Diệp Việt nhìn thấy, cô nhớ lúc đó mặt anh đen kịt lại luôn.

Có lẽ vì ấn tượng quá sâu với phản ứng lúc đó của anh nên khi đóng cảnh hôn, cô cứ không sao tập trung nổi.

Cứ mỗi lần nam chính ghé sát mặt lại là cô lại vô thức quay mặt đi chỗ khác.

Ban đầu đạo diễn thấy cô diễn tốt lại nỗ lực nên không nỡ mắng, nhưng liên tiếp mấy lần như vậy, đạo diễn cũng phát hỏa: "Lãnh Yên Nhiên, cô làm sao thế hả?

Cô là diễn viên cơ mà, nam chính tôi chọn xấu lắm hay sao?

Chưa kịp chạm vào người mà cô đã ghét bỏ tránh ra thế kia rồi." "Xin lỗi đạo diễn, tôi chưa chuẩn bị tâm lý xong." Nam diễn viên cũng có chút gượng gạo nhìn cô.

Lãnh Yên Nhiên giải thích: "Là do tâm lý tôi có chút rào cản, tuyệt đối không phải vấn đề của anh đâu." "Thôi được rồi, cô đi điều chỉnh lại đi, chúng ta quay cảnh của người khác trước." Trình Tĩnh kéo Lãnh Yên Nhiên ra một góc: "Chuyện gì vậy?

Đây đâu phải trình độ của em?" Lúc đầu công ty bảo bà dắt người mới, bà thực ra không mặn mà lắm, nhưng sau khi xem Lãnh Yên

Nhiên đóng vai Tần Lục Nguyệt, bà cảm thấy đây là một hạt giống tốt, một ngọn lửa nhỏ nhen nhóm tinh thần thử thách trong bà nên đã đồng ý nhận.

Bà thực sự rất tâm huyết với công việc này, đặc biệt là quá trình dìu dắt một người mới đi lên, cảm giác đó rất hưởng thụ. "Chị Tĩnh, em chưa đóng cảnh hôn bao giờ." "Đại tiểu thư của tôi ơi, em là diễn viên, đóng cảnh hôn là tố chất cơ bản nhất.

Sau này biết đâu còn có cảnh giường chiếu nữa ấy chứ, em đang diễn cuộc đời của người khác, không phải của chính mình." "Em không vượt qua được rào cản của bản thân." "Khiết phích tình cảm à?" Lãnh Yên Nhiên gật đầu: "Cũng có thể coi là vậy." "Được rồi, chị hiểu, nhưng em nhất định phải khắc phục.

Chẳng phải em có bạn trai rồi sao?

Em cứ tưởng tượng nam chính là bạn trai mình, rồi nhập tâm vào là được." Lãnh Yên Nhiên không kìm được lầm bầm nhỏ: "Nhưng anh ta đâu có đẹp trai bằng bạn trai em." Cô hoàn toàn không thể nhập tâm nổi.

Trình Tĩnh chẳng bận tâm đến lời cô nói mà chỉ thấy buồn cười: "Cô nương ơi, lời này em nói cho chị nghe thì được, chứ nam chính đóng cặp với em là tiểu thịt tươi đang hot đấy, fan của cậu ta mỗi người chỉ cần động ngón tay là dìm chết em luôn.

Fan vẫn luôn nghĩ em là người mới làm vướng chân vướng tay cậu ta, thế mà em còn dám chê người ta không đẹp trai, em muốn bị hội đồng à?" "Chị Tĩnh, em có thể mượn góc quay được không?

Chẳng phải người ta bảo cảnh hôn có thể dùng góc quay để đánh lừa thị giác sao?" Cô không nhập tâm được là một lẽ, chủ yếu là cô không muốn làm Diệp Việt không vui.

Một người bá đạo và mạnh mẽ như anh sao có thể chịu đựng được cảnh cô hôn người đàn ông khác, dù chỉ là đóng phim. "Đại tiểu thư, chẳng lẽ sau này em định không bao giờ đóng cảnh hôn sao?" Trình Tĩnh cạn lời. "Có kịch bản nào như thế không chị?

Em thích lắm." Trình Tĩnh suýt thì chịu thua Lãnh Yên Nhiên, không nhận ra cô đang mỉa mai mình.

Bà lặng lẽ nhìn cô.

Lãnh Yên Nhiên chớp chớp mắt, tủi thân kéo tay áo Trình Tĩnh: "Chị Tĩnh, em cầu xin chị đấy." "Chị không có cách nào đâu." "Chị Tĩnh, em biết chị nhất định có cách mà." Lãnh Yên Nhiên thừa biết Trình Tĩnh là người quản lý vàng, bà đã từng dìu dắt rất nhiều ngôi sao lớn, hoa đán đang hot hiện nay cũng là do một tay bà nâng đỡ.

Vừa rồi đạo diễn đối xử với cô cũng khá khách sáo, nếu chị ấy ra mặt, chắc chắn có thể giải quyết được.

Hơn nữa, Diệp Việt đã lén kể với cô rằng, chồng của Trình Tĩnh thực chất cũng là một nhân vật lợi hại trong giới phim ảnh, bất kể là đạo diễn hay nhà sản xuất đều phải nể mặt ông ấy vài phần. "Lãnh Yên Nhiên, tôi phát hiện ra cô luôn giả heo ăn thịt hổ trước mặt tôi đấy nhé." Trình Tĩnh nheo mắt, trực giác mách bảo chị rằng cô gái này không đơn giản như những gì thể hiện bên ngoài.

Cô rất thông minh, nhìn thấu rất nhiều chuyện. "Chị Tĩnh, phiền chị rồi." "Chỉ lần này thôi, không có lần sau đâu đấy." Lãnh Yên Nhiên gật đầu như bổ củi: "Em biết rồi, em biết rồi." Sau khi Trình Tĩnh chào hỏi đạo diễn, dù ông không hài lòng lắm nhưng vẫn nể mặt chị.

Cuối cùng đạo diễn sắp xếp quay mượn góc máy, sau khi quay xong một lượt tất cả các cảnh hôn trong phim, Lãnh Yên Nhiên mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc xong việc, Trình Tĩnh vốn định đưa Lãnh Yên Nhiên về một đoạn, nhưng cô kiên quyết đòi đi taxi, sự nghi ngờ trong lòng Trình Tĩnh càng sâu hơn.

Cô gái này hình như có người chống lưng.

Ánh mắt chị trở nên hơi âm trầm, những năm qua ở giới giải trí, chị đã thấy quá nhiều người vì muốn thăng tiến mà bán rẻ nhan sắc, ngay cả tiểu hoa đán dưới tay mình cũng chẳng vừa gì, chị chướng mắt nhưng cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở cho qua.

Cứ ngỡ tân binh này là người đơn thuần, không ngờ cũng là một kẻ chẳng vừa.

Chút thiện cảm tích lũy được bấy lâu nay bỗng chốc sụt giảm không ít.

Khi Lãnh Yên Nhiên về đến nhà, Diệp Việt vẫn chưa về, chỉ nghe thấy tiếng cười nói của mẹ Lãnh và dì Trương truyền ra từ bếp.

Lãnh Yên Nhiên rảo bước vào bếp: "Mẹ, con đã bảo là không cho mẹ vào bếp rồi mà, sao mẹ lại..." Trong bếp, mẹ Lãnh đang ngồi trên xe lăn, người bận rộn thực ra là dì Trương.

Chương 1689

Mẹ Lãnh nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của con gái thì biết ngay cô đã hiểu lầm: "Mẹ không có động tay vào, nãy giờ vẫn là dì Trương làm đấy thôi, mẹ chỉ thấy buồn chán nên vào đây trò chuyện với dì ấy một chút." Lãnh Yên Nhiên hơi ngại ngùng gãi đầu: "Con cứ tưởng mẹ lại không ngoan rồi chứ." "Nhiên Nhiên thật lòng lo lắng cho mẹ quá rồi." Dì Trương cười nói. "Con xin lỗi nhé dì Trương, lời con vừa nói không có ý gì khác đâu ạ." "Dì hiểu mà, làm con gái thì quan tâm lo lắng cho mẹ là chuyện bình thường." Dì Trương cười hì hì, tâm trạng không hề bị ảnh hưởng.

Làm hộ công ngần ấy năm, dì đã gặp rất nhiều gia đình khó tính, chỉ cần một vấn đề nhỏ xíu cũng có thể đổ lỗi dì chăm sóc không tốt, dì đã quen rồi.

Hơn nữa, Lãnh Yên Nhiên vừa rồi cũng đâu có trách mắng gì dì. "Nhiên Nhiên, con yên tâm, mẹ biết mình nên làm gì và không nên làm gì mà.

Sao hôm nay con lại xong việc sớm thế?" "Phân cảnh ít, quay xong thì về sớm thôi mẹ.

Mẹ ơi, con hầm canh cho mẹ uống nhé?" Mẹ Lãnh mỉm cười: "Mẹ thì sao cũng được, con hỏi xem Tiểu Việt muốn ăn gì thì làm cho cậu ấy một ít, cậu ấy vất vả lắm." Lãnh Yên Nhiên giả vờ ghen tị: "Mẹ, yên tâm đi, không thiếu phần anh ấy đâu, mẹ không cần cứ nhớ mong anh ấy suốt thế.

Anh ấy không kén ăn, chỉ cần là con làm thì anh ấy đều thích ăn cả." "Cái con bé này, phải đối tốt với Tiểu Việt một chút, phải biết tri ân báo đáp." "Mẹ, những chuyện này con đều hiểu mà, để con đẩy mẹ đi xem tivi nhé." "Mẹ còn muốn xem bộ phim con đóng nữa cơ." "Mẹ xem bao nhiêu lần rồi không chán ạ?" "Hay mà, Nhiên Nhiên nhà chúng ta xinh đẹp lắm." "Mẹ, lần trước con có đóng một bộ phim đề tài pháp y đấy?

Có lẽ sau Tết sẽ phát sóng, trong đó con đóng vai nữ thứ ba, phân cảnh rất nhiều, có mặt từ đầu đến cuối luôn, lúc đó mẹ có thể xem cho đã đời." "Mẹ mong chờ quá." Trong mắt mẹ Lãnh hiện lên sự hứng thú nồng nhiệt. "Trong phim đó con khá là ngây thơ đáng yêu, có lẽ không giống với hình ảnh mẹ thấy hằng ngày đâu." "Ngây thơ đáng yêu?" Mẹ Lãnh không hiểu rõ lắm mấy từ ngữ mới mẻ này. "Thì là kiểu cảm giác hơi ngơ ngơ, ngốc nghếch ấy ạ." Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Việt truyền đến: "Thế thì là em diễn bằng bản năng rồi." Lãnh Yên Nhiên ngẩng đầu, thấy Diệp Việt đã xuất hiện trong nhà từ lúc nào, anh mặc một chiếc áo khoác đen dáng dài, khóe miệng khẽ nhếch một nụ cười, dáng vẻ đủ để làm điên đảo chúng sinh.

Chỉ nhìn anh một cái thôi, Lãnh Yên Nhiên đã thấy tim đập nhanh, không thể kiềm chế được: "Em không có ngơ, cũng chẳng ngốc." "Tự mình thừa nhận rồi nhé, yên tâm đi, anh không chê em đâu." Diệp Việt ôm lấy vai Lãnh Yên Nhiên.

Lãnh Yên Nhiên không quen thân mật với Diệp Việt như vậy trước mặt mẹ Lãnh, cô muốn hất tay anh ra nhưng anh lại ôm chặt hơn, dường như cảm thấy hai người vốn nên như thế, chẳng có gì là không tốt cả.

Mẹ Lãnh nhìn thấy mà lòng vui như mở hội. "Trên người anh đầy hơi lạnh, anh lái xe không bật sưởi à?" "Hình như anh quên mất." Lãnh Yên Nhiên lườm Diệp Việt, chuyện này mà cũng quên được, sao lại hồ đồ thế: "Thế sao anh không quên luôn đường về nhà đi?" "Có em ở nhà, sao anh quên được chứ." "Đừng có dẻo miệng với em." Lãnh Yên Nhiên đón lấy túi xách trong tay Diệp Việt, anh nhân cơ hội cởi áo khoác ra: "Giúp anh treo quần áo lên với nhé, cảm ơn em." "Biết rồi mà." Lãnh Yên Nhiên giống như một cô vợ nhỏ, treo áo khoác của Diệp Việt lên, rồi chạy tót lên lầu mang cặp công văn của anh vào thư phòng. "Nhiên Nhiên nhà chúng ta hình như cũng có tiềm năng làm hiền thê lương mẫu đấy bác nhỉ." "Bác mẫu, Nhiên Nhiên trừ việc hơi bướng bỉnh ra thì thực sự rất đảm đang." Mẹ Lãnh cảm thán: "Chớp mắt một cái, đứa trẻ ngày nào trong lòng bác chỉ biết khóc oa oa nay đã trưởng thành rồi, sắp gả cho người ta rồi, thời gian trôi nhanh quá." "Bác mẫu, ngày đó vì sao bác lại nhận nuôi Nhiên Nhiên ạ?" "Nhắc đến chuyện này, cả đời bác cũng không quên được.

Lúc nhặt được con bé, người nó lạnh cóng đỏ rực lên, tiếng khóc đứt quãng, nhưng vừa được bác bế lên là nó ngừng khóc ngay, còn mở to mắt nhìn bác trân trân.

Khoảnh khắc đó bác không thể nào từ chối được, dù lúc ấy bác chẳng có khả năng mang lại cho con bé một môi trường tốt." "Thực ra bác cũng từng do dự, nhưng bác nghĩ, đi theo bác chịu khổ một chút còn hơn là mất mạng ở đó, bác có một miếng cơm ăn thì tuyệt đối không để con bé thiếu phần." Diệp Việt nắm lấy tay mẹ Lãnh: "Bác mẫu, cảm ơn bác, nếu không có bác thì con chẳng có vợ rồi." "Cái thằng bé này nói gì thế, Nhiên Nhiên gặp được con, bác thấy rất yên tâm, là do con bé may mắn thôi." "Tất nhiên rồi, bác là quý nhân đầu tiên của cô ấy, con là người thứ hai.

Có con ở đây, cô ấy nhất định sẽ hạnh phúc cả đời." Mẹ Lãnh gật đầu. "Bác mẫu, hôm nay ở nhà bác thấy thế nào?" "Rất tốt, cảm giác như bỗng dưng có nơi nương tựa vậy, từ lúc ăn cơm trưa xong là bác cứ ngóng hai đứa về, hạnh phúc hơn ở bệnh viện nhiều." "Vậy thì tốt rồi, con chỉ sợ bác ở không quen." "Đừng lo, với bác mà nói, nơi nào có Nhiên Nhiên là tốt rồi." "Nếu bác thấy buồn chán thì cứ bảo dì Trương đẩy bác đi dạo trong khu chung cư, bên ngoài còn có một công viên sinh thái, phong cảnh cũng rất đẹp." "Hôm nay Tiểu Trương cũng đề nghị rồi, nhưng bác thấy hơi lạnh nên không ra ngoài.

Đợi mai có nắng bác sẽ đi dạo." Khi Lãnh Yên Nhiên xuống lầu, cô thấy Diệp Việt đang nhẹ nhàng ôm vai mẹ mình, hai người thân thiết như mẹ con ruột thịt, Lãnh Yên Nhiên cố nén cơn cay xè nơi sống mũi. "Hai người đang buôn chuyện gì đấy, có phải nói xấu con không?" "Đúng rồi, đang kể chuyện cái đứa nhóc nào đó hai ba tuổi vẫn còn tè dầm ấy mà." Diệp Việt cười hì hì nói.

Lãnh Yên Nhiên trợn tròn mắt: "Làm gì có chuyện đó, anh đừng có vu khống em." "Bác mẫu nói đấy chứ." "Mẹ, mẹ nhớ nhầm rồi phải không?

Con chắc chắn không bao giờ như thế." "Con đúng là như thế mà." Mẹ Lãnh chẳng nể mặt con gái tí nào.

Mặt Lãnh Yên Nhiên đỏ bừng như sắp nhỏ máu đến nơi, chuyện xấu hổ như thế mà lại bị người mình yêu nhất biết được, thật là quá mất mặt. "Mẹ, mẹ đừng nói nữa, giữ thể diện cho con tí đi." "Nhiên Nhiên, thực ra anh chỉ nói bừa thôi, chúng ta đâu có nói chuyện đó, nhưng mà giờ thì anh biết chuyện xấu hồi nhỏ của em rồi nhé." Diệp Việt nói. "Anh lừa em!" Mẹ Lãnh tiếp lời: "Bác sĩ nói lúc nhỏ Nhiên Nhiên bị nhiễm lạnh, nên từ nhỏ đến lớn thể chất con bé không được tốt, rất suy yếu.

Trẻ con nhà người ta đa phần một hai tuổi đã biết đi, con bé đến hai tuổi rưỡi mới biết đi vững.

Cộng thêm lúc đó điều kiện của mẹ không tốt, chẳng mua nổi sữa bột, Nhiên Nhiên lớn lên bằng cháo loãng, cổ thường xuyên không ngẩng lên nổi, cứ như bị trẹo trên vai ấy, lớn lên được như thế này đã là tốt lắm rồi." Nghe vậy, ánh mắt Diệp Việt nhìn Lãnh Yên Nhiên đầy vẻ xót xa. "Mẹ, chuyện quá khứ cứ để nó qua đi, mẹ xem giờ con khỏe như vâm này." Lãnh Yên Nhiên biểu diễn chút "cơ bắp" trước mặt mẹ Lãnh. "Đi ra đi, xem cái tay con gầy như cái que ấy, cơ bắp chỗ nào chứ." "Sao lại không có, mẹ nắn thử xem, cứng ngắc đây này." "Đấy là xương mà con." Mẹ Lãnh dở khóc dở cười.

Nhắc đến chuyện này, Diệp Việt nhớ đến một việc khác, trước đó anh vốn đã liên hệ với một bác sĩ đông y cho Lãnh Yên Nhiên, nhưng sau đó vì bận rộn nên cứ trì hoãn mãi, nghe mẹ Lãnh nói vậy, vấn đề của cô gái này là từ nhỏ đã để lại mầm bệnh, phải nhanh chóng để bác sĩ điều lý lại mới được.

Diệp Việt đi ra một bên gọi điện thoại, vị bác sĩ đông y liên hệ trước đó vừa hay đã về, đồng ý tối nay sẽ qua xem cho Lãnh Yên Nhiên.

Mẹ Lãnh thấy Diệp Việt gọi điện thì bảo Lãnh Yên Nhiên: "Nhiên Nhiên, bảo Tiểu Việt đừng tìm bác sĩ cho mẹ nữa, phiền phức lắm." "Mẹ, anh ấy là con rể tương lai của mẹ, quan tâm mẹ là chuyện nên làm, mẹ kệ anh ấy đi." "Cái con bé này, thật đúng là chẳng khách sáo chút nào." Diệp Việt đi tới, nói: "Nhiên Nhiên, anh tìm bác sĩ cho em đấy." "Cho em á?" "Tất nhiên rồi, là một bác sĩ đông y, giúp em điều dưỡng cơ thể, không phải bác mẫu nói em thể nhược sao?

Đông y giỏi nhất là mảng này đấy." Diệp Việt nháy mắt với Lãnh Yên Nhiên.

Lãnh Yên Nhiên biết Diệp Việt đang ám chỉ điều gì, chính là vấn đề kiểm tra ra ở bệnh viện lần trước, quả thực cần phải điều dưỡng cho tốt, chỉ là trước mặt mẹ, cô tự nhiên sẽ không nói ra. "Vâng, nghe theo anh hết." "Ngoan lắm." Vị bác sĩ đông y mà Diệp Việt mời đến vào khoảng hơn tám giờ tối, khi họ vừa dùng xong bữa tối.

Ông cụ bác sĩ hỏi han tỉ mỉ một số vấn đề, bắt mạch, cuối cùng kê cho Lãnh Yên Nhiên mấy đơn thuốc đông y điều dưỡng. "Bác sĩ, con gái tôi không có gì đáng ngại chứ?" Mẹ Lãnh lo lắng hỏi.

Diệp Việt đã trao đổi trước với bác sĩ, không để ông tiết lộ tình trạng bệnh thực sự của Lãnh Yên Nhiên cho mẹ cô biết.

Ông cụ mỉm cười: "Không có gì đáng ngại cả, là mấy bệnh vặt mà các cô gái trẻ thường gặp thôi, khí huyết không thông, chân tay dễ bị băng giá, tôi dùng nửa năm là có thể điều chỉnh tốt cho cô ấy." "Đúng đúng đúng, Nhiên Nhiên nhà chúng tôi giống tôi, thể hàn, mùa đông chân tay lạnh ngắt như cục đá vậy." "Bây giờ các cô gái đều như thế cả, không phải vấn đề gì lớn đâu." "Tôi nghe nói các cô gái bây giờ nếu bị thể hàn thì sau này khó mang thai phải không bác sĩ?" "Cũng có một chút liên quan, nhưng đều không thành vấn đề, tôi có thể điều lý tốt cho cô ấy, cô ấy giờ vẫn còn trẻ, chuyện có con chắc cũng không vội." Bác sĩ cười đáp.

Mẹ Lãnh cuối cùng cũng yên tâm: "Vậy thì tốt quá, tốt quá rồi." "Mẹ, bây giờ bên cạnh con có Diệp Việt, anh ấy sẽ tính toán cho con mà, mẹ cứ lo hưởng phúc đi thôi." Diệp Việt đích thân tiễn bác sĩ ra ngoài, lại bàn thêm về bệnh tình, bác sĩ nói cô gái này nhìn thì hoạt bát nhanh nhẹn, không có vấn đề gì lớn, nhưng cơ thể bị suy nhược trầm trọng, kiến nghị nên chậm rãi điều dưỡng, hằng ngày đừng quá lao lực, tâm trạng phải giữ được vui vẻ, không được kích động cô ấy, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Còn về chuyện sinh con, đúng là thực sự không thể vội vàng được.

Diệp Việt day day tâm mày, ghi nhớ toàn bộ những gì bác sĩ nói, rồi gọi điện bảo thư ký sáng sớm mai đi lấy thuốc rồi mang đến nhà.

Diệp Việt lấy điện thoại ra gọi cho Mễ Nặc, vừa mở lời đã nói: "Mẹ, con muốn kết hôn." Mễ Nặc lập tức ngồi bật dậy: "Đừng có đùa với mẹ chứ?" "Thật đấy ạ." "Kết thì kết thôi, mẹ và ba con không có ý kiến gì." Mễ Nặc thản nhiên nói.

Diệp Việt có chút thất lạc: "Nhiên Nhiên thấy còn quá sớm, cô ấy vẫn chưa muốn đăng ký kết hôn với con." "À, hóa ra là tự mình không xử lý được bạn gái, muốn lão nương đây ra mặt chứ gì?" Chút tâm tư của con trai, Mễ Nặc chẳng cần đoán cũng biết.

Chương 1690

"Đúng là ý đó ạ." "Đồ ngốc, chút chuyện này cũng làm không xong, cứ chờ đấy, ngày mai mẹ sẽ xử lý giúp con, liên hệ người của Cục Dân chính đến tận nhà đăng ký cho hai đứa, tối mai về nhà sớm là được." Diệp Việt vô cùng hài lòng, anh hoàn toàn tin tưởng vào chiến lực của mẹ mình, bà mà ra tay thì chuyện này coi như đã ván đóng thuyền, không thay đổi được nữa. "Vậy thì cảm ơn mẹ yêu nhé, đăng ký xong con sẽ sắp xếp cho hai gia đình gặp mặt, bác mẫu hiện đang ở chỗ con, hai người có việc gì thì đừng có qua đây nhé, con sợ bác ấy sẽ ngại." "Cái thằng nhóc thối này, có vợ là quên mẹ ngay, giờ còn đón cả mẹ vợ tương lai về nhà rồi cơ đấy." Mễ Nặc ghen tị ra mặt.

Quả nhiên con trai nuôi là để cho mẹ vợ mà, vì sợ mẹ vợ ngại mà không cho ông bà qua luôn.

Thật là quá đáng. "Mẹ, đợi chúng con đăng ký xong, mẹ và ba muốn dọn qua đây ở cũng được mà." "Xì, mẹ chẳng thèm đến đó góp vui đâu." Mễ Nặc bực mình nói. "Mẹ, con yêu mẹ." Diệp Việt đột ngột nói.

Mặt Mễ Nặc đỏ lên, thằng nhóc này mồm mép tép nhảy, biết rõ nhất là điểm yếu của bà ở đâu, có bà mẹ nào lại không thích nghe câu này chứ, bà cũng không ngoại lệ. "Chỉ giỏi dỗ dành mẹ thôi." "Con yêu mẹ thật mà." "Được rồi được rồi, bất kể con có yêu mẹ hay không thì con cũng là do mẹ đẻ ra, chuyện của con mẹ sẽ xử lý xong xuôi, lúc mấu chốt vẫn phải dựa vào lão nương này ra tay thôi." "Cảm ơn mẹ ạ." "Thằng nhóc thối." Mễ Nặc lầm bầm rồi cúp điện thoại.

Diệp Việt vừa quay người lại đã thấy Lãnh Yên Nhiên đứng cách đó không xa, tò mò nhìn mình.

Diệp Việt không biết lời vừa rồi cô nghe được bao nhiêu, anh nhẹ nhàng ho một tiếng, đi tới ôm vai cô: "Sao lại ra đây?

Trời lạnh thế này, không biết rúc trong nhà à?" "Thì chỉ muốn xem anh ra đây làm gì thôi?" Diệp Việt mở áo khoác của mình ra, bọc Lãnh Yên Nhiên vào trong, ôm chặt trong lòng: "Anh còn làm gì được nữa, chỉ là trò chuyện với bác sĩ một lát thôi." "Vấn đề của em nghiêm trọng lắm phải không?" Diệp Việt lúc này mới biết cô không nghe thấy gì, anh cười: "Đúng là kiểu nhìn thì được mà dùng không được, cơ mà bác sĩ đông y nói rồi, nhất định trị được em, kiên trì uống thuốc nửa năm là ổn thôi." "Thế thì không thành vấn đề, em sẽ ngoan ngoãn uống mà." "Thật là ngoan quá đi mất." Lãnh Yên Nhiên lườm anh: "Thế anh có cho em viên kẹo nào không?" Cảm giác này cứ như đang dỗ trẻ con vậy. "Muốn ăn à?" "Anh có không?" "Tất nhiên là có rồi." Diệp Việt đưa tay vào túi áo mò mẫm, Lãnh Yên Nhiên nhìn bộ dạng này của anh thì cạn lời, thật là biết diễn. "Nhiên Nhiên, xòe tay ra, anh biến ra viên kẹo cho em xem." Lãnh Yên Nhiên đưa bàn tay trắng nõn về phía Diệp Việt, anh đặt một thứ vào lòng bàn tay cô. "Cái gì đây?" "Socola." Lãnh Yên Nhiên cười, không ngờ anh có thật: "Sao trong túi anh lại có socola thế?" "Hôm nay gặp Tiểu Anh Đào, con bé tặng anh đấy, nói là một anh chàng đẹp trai ở mẫu giáo tặng, người lớn không cho con bé ăn nên nó mang về đi tặng người khác, kiên quyết không lãng phí." "Cái con bé này, thật là đáng yêu quá chừng." "Ăn đi, chắc là ngon lắm đấy." "Em để dành sáng mai ăn, đêm hôm ăn vào lại béo ra." "Dáng em thế này, béo thêm mười cân nữa mới hợp." Lãnh Yên Nhiên hít một hơi lạnh, nhéo mạnh vào bàn tay Diệp Việt đang vòng quanh eo mình: "Anh đừng có trù ẻo em, nếu em béo lên mười cân thì chắc chắn chẳng ai mời em đóng phim nữa đâu." "Thì anh nuôi em cả đời." "Người ta nói, lời tình tứ độc địa nhất của đàn ông chính là 'anh nuôi em cả đời', chẳng mấy người thực sự làm được đâu." "Đấy là do họ không đủ giàu thôi, còn cỡ như anh đây, nuôi em hoàn toàn không thành vấn đề." Diệp Việt chẳng mảy may để tâm.

Lãnh Yên Nhiên nghĩ ngợi, hình như đã hiểu ra nguyên nhân, nghiêm túc nói: "Cũng đúng, sau này dù có ly hôn em cũng nhận được một khoản phí chia tay kếch xù, thế cũng coi như là nuôi cả đời rồi." Những người phụ nữ thấy câu nói đó độc địa, phần lớn là do người đàn ông không thực hiện lời hứa, bỏ rơi họ giữa chừng mà lại chẳng cho một xu nào. "Chỉ giỏi nói bậy bạ, ai muốn chia tay với em chứ, bước ra đây xem, anh đảm bảo không đánh chết kẻ đó mới lạ." Diệp Việt tức đến nổ phổi, ánh mắt nhìn Lãnh Yên Nhiên như muốn nuốt chửng cô vậy.

Lãnh Yên Nhiên tin rằng lúc này Diệp Việt chắc chắn là chân tâm, nhưng cô không chắc anh có thể đối xử với cô như thế cả đời hay không.

Cô khá thiếu tự tin vào bản thân, không biết mình có thể nắm giữ trái tim một người đàn ông cả đời được không. "Đừng giận nữa, em chỉ đùa thôi mà." "Sau này không được đùa như thế nữa." Lãnh Yên Nhiên bĩu môi, cúi thấp đầu: "Em biết rồi." "Lãnh Yên Nhiên, em có dám ngẩng đầu nhìn anh không, em nói những lời như vậy là đang đâm vào tim anh đấy, có phải anh còn chỗ nào làm chưa đủ tốt không?

Em nói đi." Anh có chỗ nào làm chưa tốt chứ, anh đã quá tốt rồi, cô thực sự không bới ra được lỗi lầm nào cả. "Em đâu có nói anh không tốt." "Vậy sao em không thể dành thêm cho anh một chút tin tưởng?" "Em đâu có không tin anh." "Anh chẳng thấy em tin anh chút nào cả." "Sao em lại không tin anh chứ, em đã dọn qua đây sống chung với anh rồi, đây coi như là giao phó bản thân cho anh, đây chẳng phải là sự tin tưởng to lớn vào nhân phẩm của anh sao." Lãnh Yên Nhiên cố gắng tranh luận. "Vậy có dám tin tưởng thêm chút nữa không?" "Tin tưởng thế nào?" "Trực tiếp đi đăng ký kết hôn với anh." Diệp Việt cười tủm tỉm nói. "Anh bớt gài bẫy em đi." Lãnh Yên Nhiên đẩy mạnh Diệp Việt ra, chạy biến vào nhà.

Diệp Việt bất lực thở dài, cô nàng họ Lãnh này thật là khó đối phó, chẳng chịu nghe lời gì cả, thế này mà cũng không lừa được.

Cô ấy mà cứ gật đầu đồng ý thì có phải tốt không.

Nhưng không sao, cứ chờ màn thể hiện của lão mẫu thân nhà mình vậy.

Tim Lãnh Yên Nhiên đập thình thịch như đánh trống, đây là lần thứ hai Diệp Việt nói chuyện này với cô, thực ra cô cũng thấy rất cảm động.

Chẳng biết phải làm sao, cô chỉ còn cách bỏ chạy.

Cô vốn dĩ không thể từ chối bất kỳ yêu cầu nào của anh, đây coi như là chuyện duy nhất cô từng từ chối anh.

Cô sợ anh mà nói thêm vài lần nữa, cô sẽ không tự chủ được mà gật đầu mất. "Nhiên Nhiên, con chạy cái gì thế, ai đuổi theo sau con à?" "Mẹ, con với Diệp Việt đang đùa nhau thôi ạ, để con đẩy mẹ đi vệ sinh nhé." Mẹ Lãnh gật đầu.

Lãnh Yên Nhiên đẩy mẹ Lãnh vào phòng tắm, giúp bà bóp kem đánh răng, rồi cẩn thận giúp bà rửa mặt, lấy nước nóng cho bà ngâm chân, cô ngồi trên chiếc ghế nhỏ, xoa bóp các huyệt đạo dưới bàn chân cho bà. "Nhiên Nhiên, mẹ tự làm được mà con." "Mẹ cứ tận hưởng đi ạ, con thích rửa chân cho mẹ mà, mẹ nuôi con lớn, con chăm mẹ già, đó là chuyện đương nhiên." Những ngày như thế này không biết còn lại bao nhiêu, cô chỉ có thể cố gắng hết sức mà thôi. "Cái con bé này thật là, con mệt cả ngày rồi." Mắt mẹ Lãnh chợt cay cay. "Không mệt đâu ạ, một lát là xong thôi." Mẹ Lãnh đưa tay nhẹ nhàng xoa đỉnh đầu cô, Lãnh Yên Nhiên ngẩng đầu nở nụ cười ngọt ngào với bà, rồi lại cúi đầu xuống.

Diệp Việt quay lại thì thấy cảnh tượng này, một lần nữa cảm thấy quyết định của mình thật sáng suốt, có thể để hai mẹ con họ có thêm thời gian ở bên nhau, sau này sẽ bớt đi nhiều tiếc nuối.

Lãnh Yên Nhiên giúp mẹ Lãnh ổn định xong xuôi mới quay về phòng mình nghiên cứu kịch bản.

Vừa xem được vài trang, điện thoại đã vang lên, cô thấy là một số lạ nên không nghe, tiếp tục xem kịch bản.

Đúng lúc này, điện thoại lại báo có tin nhắn: "Con nhóc thối, gan to gớm nhỉ, không nghe điện thoại của mẹ chồng tương lai à." Lãnh Yên Nhiên run tay, lập tức đoán ra là mẹ Diệp Việt gọi, vội vàng chủ động gọi lại ngay. "Con xin lỗi bác ạ, con đang xem kịch bản." Lãnh Yên Nhiên nhỏ giọng nói. "Kịch bản quan trọng hay ta quan trọng?" "Bác mẫu, con sai rồi ạ." Nếu biết là bà gọi, cô đâu dám không nghe. "Ta hỏi cô kịch bản quan trọng hay ta quan trọng?" Mễ Nặc lặp lại lần nữa. "Dĩ nhiên là bác quan trọng ạ." "Lưu số điện thoại của ta cho kỹ vào, lần sau tốc độ nghe máy không được quá ba giây đâu đấy." "Con biết rồi ạ, bác mẫu." Lãnh Yên Nhiên thầm nghĩ, Diệp Việt chắc chắn là lừa người rồi, chẳng phải nói mẹ anh rất hài lòng về cô sao?

Còn trở thành fan nhỏ của cô nữa chứ.

Đây là giọng điệu fan nói chuyện với thần tượng à?

Hoàn toàn không nghe ra chút nào.

Chương 1691

Cảm giác như đến để gây sự thì đúng hơn.

Đang lúc Lãnh Yên Nhiên thầm nghĩ trong lòng, câu chất vấn tiếp theo của Mễ Nặc lại ập đến. "Cô đang chửi thầm gì ta trong bụng đấy hả?" "Con không có ạ." "Đừng tưởng ta không biết mấy cái trò lặt vặt của cô, mấy tiểu xảo này của cô đúng là quá lỗi thời rồi." Lãnh Yên Nhiên sắp khóc đến nơi, mẹ chồng tương lai này rốt cuộc muốn làm gì đây?

Nghe bà nói chuyện mà lòng cô hoảng loạn vô cùng, cứ như sắp có chuyện đại sự gì xảy ra vậy. "Nghe nói mẹ cô cũng dọn đến nhà con trai ta ở rồi à?" Tim Lãnh Yên Nhiên bỗng chùng xuống, nhìn bộ dạng này giống như đến để tính sổ vậy, cô luống cuống vô cùng: "Bác mẫu, chuyện này con có thể giải thích được ạ." "Nói đi, ta cũng muốn nghe xem cô định giải thích thế nào." Mễ Nặc lạnh lùng nói. "Bác mẫu, cái này, cái này..." Lãnh Yên Nhiên lắp bắp, cô thực sự không biết phải giải thích thế nào về tất cả chuyện này. "Bác mẫu, con xin lỗi, con sẽ tìm chỗ khác cho mẹ con, con cũng sẽ dọn đi, chúng con sẽ không làm liên lụy đến Diệp Việt đâu ạ." Mễ Nặc không nghĩ là lời mình nói lại mang ý nghĩa đó, mạch não của cô gái này sao mà bất thường thế không biết. "Cô nghĩ ta đang đuổi cô đi à?" "Bác mẫu, con biết bác là muốn tốt cho Diệp Việt." Lãnh Yên Nhiên không trách Mễ Nặc, làm mẹ thì phải luôn suy tính cho con mình. "Lãnh Yên Nhiên, nói thật lòng, cô thực sự không xứng với con trai ta đâu." Mễ Nặc cố ý khích tướng.

Tim Lãnh Yên Nhiên thắt lại, tuy cô cũng nghĩ như vậy, nhưng bị mẹ của Diệp Việt vạch trần thế này, cô thấy rất khó chịu. "Con biết ạ bác mẫu, nhưng con sẽ khiến bản thân trở nên ưu tú hơn, ưu tú đến mức có thể xứng với Diệp Việt." Mễ Nặc cảm nhận được cô gái nhỏ đang đau lòng, nhưng vì hạnh phúc của con trai, bà phải tiếp tục diễn vở kịch này cho trót, nếu không thất bại thì mất mặt lắm. "Nói vậy là cô chỉ dọn đi chứ không chia tay với Diệp Việt?" "Xin lỗi bác mẫu, con sẽ không chia tay với Diệp Việt đâu, chúng con yêu nhau.

Nếu một ngày nào đó Diệp Việt tìm được người anh ấy yêu hơn, anh ấy muốn chia tay với con, vậy con sẽ buông tay để anh ấy được hạnh phúc.

Nhưng hiện tại thì không thể, con sẽ không bỏ rơi anh ấy." Cô nợ anh thực sự quá nhiều, nếu anh có người yêu hơn, dù việc rời đi có khiến cô đau đớn vạn phần, cô cũng sẽ buông tay. "Đừng có nói mình như thánh nữ thế, mấy cô gái như các cô ta gặp nhiều rồi, chỉ thích chơi trò lạt mềm buộc chặt.

Đợi sau này có con của nhà họ Diệp chúng ta rồi, không phải cô muốn đi là được đâu, mà là nhà họ Diệp chúng ta cầu xin cô đừng đi đấy.

Cho dù có chia tay thật thì vẫn có thể kiếm được một khoản tiền lớn, bàn tính này gảy cũng kêu đấy chứ." Lãnh Yên Nhiên thấy rất khó chịu, cô hít một hơi thật sâu: "Bác mẫu, con biết nói gì bác cũng không tin, nhưng con vẫn muốn thưa với bác, con đối với Diệp Việt là nghiêm túc, con không có nhiều tâm tư loạn thất bát táo như vậy đâu ạ." "Thôi đi, đừng có giả vờ nữa, cô đừng tưởng ta không biết hai người quen nhau thế nào, lần đầu gặp mặt cô đã tống tiền nó hai triệu tệ, chuyện này không sai chứ?" "Không sai ạ, nhưng sau đó con đã nói với Diệp Việt rồi, đợi con kiếm được tiền con sẽ trả lại cho anh ấy." "Cô đang đùa ta đấy à?

Cô lấy gì mà trả?

Hay là cô đang nghĩ, đợi sau này kiếm được tiền thì trả, không kiếm được tiền thì cô cũng chẳng còn cách nào khác chứ gì?" Lãnh Yên Nhiên mím môi, không biết phải nói gì.

Phải thừa nhận rằng, mẹ của Diệp Việt đã đi guốc trong bụng cô rồi. "Còn cả tiền viện phí nó trả hộ mẹ cô nữa, không cần ta phải đếm tỉ mỉ cho cô chứ." Lãnh Yên Nhiên không còn lời nào để nói. "Sao?

Không cãi lại được ta rồi à?" "Bác mẫu, bất kể bác có tin hay không, con sẽ trả lại ạ." "Được rồi, giải thích chính là che giấu, cô xác định là cô thực sự không phải đang lạt mềm buộc chặt chứ?" "Con không có." "Ta nghe nói rồi nhé, con trai ta muốn cô đăng ký kết hôn với nó mà cô còn không đồng ý?

Có chuyện này chứ, ta không oan uổng cô chứ?" "Bác mẫu, con thực sự chỉ cảm thấy quá nhanh thôi ạ." "Quá nhanh, con trai ta có điểm nào không xứng với cô à?" "Không phải vấn đề của Diệp Việt, là vấn đề của con ạ." Lãnh Yên Nhiên thành thật nói. "Cô có bệnh à?" "Dạ không phải bác mẫu, con chỉ cảm thấy mình hiện tại không xứng với anh ấy." "Cũng biết tự lượng sức mình đấy." "Bác mẫu..." "Được rồi, ta nói cho cô hay, ta cũng chẳng hài lòng về cô lắm đâu, nhưng con trai ta đã nhìn trúng rồi, ta cũng lười so đo với cô nhiều như vậy, hai đứa phải kết hôn ngay lập tức." Lãnh Yên Nhiên sững sờ, chẳng phải đến để chia rẽ uyên ương sao?

Sao bỗng chốc lại thành bắt họ kết hôn thế này, mạch phim xoay chuyển hơi nhanh quá. "Bác mẫu, con không nghe nhầm chứ ạ?" "Cô không nghe nhầm đâu, đừng có diễn mấy cái trò hư ảo đó với ta, thích con trai ta thì kết hôn đi, không thích thì cút cho xa một chút, ta chỉ cho cô cơ hội duy nhất này thôi, bỏ lỡ rồi sau này có khóc lóc cầu xin ta cũng không cho cô bước chân vào cửa nhà họ Diệp đâu." Lãnh Yên Nhiên vẫn chưa lên tiếng.

Mễ Nặc tiếp tục: "Rốt cuộc là cô không coi trọng con trai ta hay không coi trọng ta?

Chê người làm mẹ chồng như ta quá đáng ghét à?" "Bác mẫu, con không có ý đó đâu ạ." "Vậy rốt cuộc cô có ý gì?" "Bác mẫu, con biết làm mẹ thì đều muốn tốt cho con trai, bác làm vậy là đúng ạ." Lãnh Yên Nhiên trong lòng thấy khó chịu, nhưng không hề trách Mễ Nặc, duyên phận giữa cô và Diệp Việt bắt đầu vốn đã có chút không mấy tốt đẹp.

Người làm cha mẹ nào mà chẳng muốn chấp nhận một người phụ nữ như thế, giờ người ta bằng lòng lùi một bước cho họ kết hôn đã là ân huệ lớn lao lắm rồi.

Cô không dám xa cầu gì thêm nữa. "Ta thấy cô vẫn chưa đủ yêu con trai ta đâu, cô đúng là quá quắt." Mễ Nặc phủ định Lãnh Yên Nhiên. "Bác mẫu, con thực sự rất yêu Diệp Việt ạ." "Vậy ta hỏi lại lần nữa, cuộc hôn nhân này hai đứa rốt cuộc có kết hay không?" "Kết ạ, đương nhiên là kết rồi ạ." Lãnh Yên Nhiên vội vàng nói.

Giờ mà không đồng ý, vạn nhất mẹ chồng tương lai hối hận thì biết làm sao.

Bất kể thế nào, cô cũng hy vọng được cùng Diệp Việt đi tiếp.

Khoảng cách giữa cô và Diệp Việt, kết hôn rồi cũng có thể từ từ đuổi kịp mà.

Lãnh Yên Nhiên bỗng thấy thông suốt hẳn ra, những vấn đề lo lắng trước kia dường như không còn là vấn đề nữa. "Sau này ta sẽ dạy bảo cô, cô có chấp nhận không?" "Dạy bảo con ạ?" "Cái điệu bộ thiếu tự tin của cô hằng ngày ấy, ta mà dắt cô ra ngoài, người làm mẹ chồng như ta sẽ mất mặt lắm biết không." "Con đâu có thiếu tự tin đâu ạ." "Thôi đi, đừng tưởng ta không biết mấy cái tâm tư nhỏ của cô, sau này vào cửa nhà họ Diệp rồi thì cứ ngẩng cao đầu mà làm người cho ta, có kẻ mắng cô thì mắng lại, có kẻ đánh cô thì cứ trực tiếp tẩn lại, có nhà họ Diệp chúng ta chống lưng, dù trời có sập xuống chúng ta cũng gánh được hết." "Như vậy hình như không tốt lắm ạ." "Gan cô không thể lớn hơn chút được à?" "Gan con đâu có nhỏ đâu bác." "Không nhỏ thì kẻ nào bắt nạt cô thì cứ phản kháng cho ra trò vào." "Con biết rồi ạ." "Cứ như cô vợ nhỏ ấy, chẳng hiểu Diệp Việt thích cô ở điểm nào nữa." Mễ Nặc tiếp tục chê bai. "Chắc là do anh ấy nhìn nhầm rồi ạ." "Cũng biết tự lượng sức mình đấy, thế ta hỏi cô, nếu cô với Diệp Việt cãi nhau thì phải làm thế nào?" "Con với anh ấy sẽ không cãi nhau đâu ạ, anh ấy rất lịch thiệp." "Vợ chồng chung sống kiểu gì chẳng có lúc xô bát xô đũa, cô cứ tự hình dung xem." "Con sẽ không động thủ với anh ấy đâu ạ." "Vậy cô chịu để nó đánh à?" "Anh ấy sẽ không đánh con đâu." Lãnh Yên Nhiên trước sau vẫn tin rằng Diệp Việt không phải loại người sẽ động tay động chân, chắc chắn sẽ không có ngày đó. "Thế ngộ nhỡ nó đánh thật thì sao?" "Thì đành chịu vậy ạ." "Mất mặt quá, cô đúng là làm xấu mặt chị em phụ nữ chúng ta, một kẻ bạo hành gia đình mà cô cũng nhịn được à, nó mà dám đánh cô, cô cứ việc tẩn nó cho ta, tẩn hỏng ta cũng không trách cô đâu." Mễ Nặc tuyên bố.

Lãnh Yên Nhiên âm thầm rơi một giọt lệ đồng tình cho Diệp Việt, mẹ của anh hình như không hành động theo lẽ thường chút nào cả. "Mẹ biết rồi." "Mẹ nói cho con biết, đàn ông là không được nuông chiều, cứ nuông chiều là họ định leo lên trời đấy.

Sau này đại quyền trong nhà con cứ tự mình nắm giữ, đặc biệt là tài chính, mỗi tháng đưa cho nó ba vạn tệ là được rồi, nếu không đàn ông cứ hễ có tiền là sẽ sinh hư." "Ba vạn tệ liệu có đủ cho Diệp Việt mua một bộ quần áo không mẹ?" "Quần áo của nó không cần mua, đều là đồ đặt may riêng cả rồi.

Ba vạn mẹ nói là tiền sinh hoạt phí của nó thôi.

Con cũng có thể đưa ít hơn một chút, để nó ngày nào cũng phải về nhà ăn cơm." "Vậy còn xã giao thì sao ạ?" "Mấy chuyện xã giao của công ty thì cứ tính hết vào tài khoản công ty, không liên quan gì đến tiền tiêu vặt của nó hết." "Nghe mẹ nói vậy, anh ấy căn bản chẳng tiêu được bao nhiêu tiền nhỉ, cùng lắm là để lại cho anh ấy ít tiền đổ xăng với tiền ăn thôi." Lãnh Yên Nhiên yếu ớt nói.

Ái chà chà, cuối cùng cũng hiểu ý rồi.

Chương 1692

Mễ Nặc suýt chút nữa thì phì cười, cô bé này thật là thú vị, còn ra tay độc hơn cả bà nữa.

Bà đã có thể tưởng tượng ra cuộc sống sau này của đôi trẻ rồi, chắc chắn là sẽ thú vị lắm đây. "Đúng thế, dù sao sau này trong nhà cũng là phụ nữ làm chủ, con muốn thế nào thì thế nấy, thằng nhóc thối đó không dám có ý kiến đâu." "Nhưng mà thôi ạ, con không muốn anh ấy phải sống khổ sở quá đâu." Tiền mình kiếm được mà mình lại không được tiêu, chẳng có lý lẽ nào như thế cả.

Huống hồ đó còn là người cô yêu, cô còn hận không thể đem những thứ tốt nhất, giá trị nhất của mình trao cho anh, sao có thể quay lại khắt khe với người ta được.

Mễ Nặc đỡ trán, cô bé này sao mới ngầu được chưa đầy ba giây đã hiện nguyên hình rồi.

Bà đang dạy cô bí kíp trị chồng, chiêu hay như vậy mà cô lại chẳng nghe lọt tai.

Trong đầu cô đang chứa cái gì không biết. "Thật là đồ không có tiền đồ, đàn ông của mình mà con không quản chặt, sau này sẽ thành của người khác đấy." "Con tin Diệp Việt không phải loại đàn ông ba lòng hai ý như vậy." "Thế nếu nó thật sự trở thành loại đàn ông đó thì sao?" "Thì con cũng không phải hạng vừa đâu, từ nhỏ con cũng chẳng thiếu lần đánh nhau với người ta." "Vậy con có biết đàn ông nhà họ Diệp chúng ta từ nhỏ đã bị ném vào quân đội huấn luyện không?

Con đánh lại được nó không?" Điểm này thì Lãnh Yên Nhiên không biết, nhưng cô chẳng lo lắng chút nào về nhân phẩm của Diệp Việt. "Từ nhỏ con đánh nhau với người ta toàn thắng thôi, dù nhìn bên ngoài có vẻ con chẳng có cơ hội thắng nào.

Phụ nữ đánh nhau có cách đánh riêng, không nhất thiết phải dùng sức mạnh đâu ạ." Về phương diện này, Lãnh Yên Nhiên thấy mình khá có kinh nghiệm, dù sao bất luận thế nào cô cũng sẽ không để mình chịu thiệt.

Mễ Nặc không kìm được nữa, bật cười thành tiếng.

Lãnh Yên Nhiên lúc này mới hậu tri hậu giác nhận ra mình vừa nói những lời không nên nói, có lẽ chẳng có bậc cha mẹ nào lại hy vọng con trai mình cưới một người phụ nữ có khuynh hướng bạo lực về làm vợ cả. "Bác gái, bác yên tâm, con sẽ đối xử tốt với Diệp Việt, những chiêu trò xấu xa trước đây con học được nhất định sẽ không dùng lên người anh ấy đâu." Mễ Nặc nhướn mày: "Ồ, con định đối xử tốt với Diệp Việt thế nào?

Mẹ không thích những người chỉ biết nói suông đâu." "Bác gái, con là một người rất bình thường, rất phổ thông, con có lẽ không thể trở thành một người ưu tú như Diệp Việt.

Nhưng con sẽ dốc hết sức mình để đối đãi với anh ấy, lo những gì anh ấy lo, yêu những gì anh ấy yêu, bất kể tương lai có xảy ra chuyện gì, con đều sẽ cùng anh ấy đối mặt, không rời không bỏ." "Được rồi, mấy lời thề thốt này mẹ nghe trong đám cưới không thiếu đâu, toàn là giả dối, toàn là lời nói dối thôi." "Bác gái, con nói nghiêm túc đấy ạ." "Đợi sau khi kết hôn mẹ sẽ khảo sát con thật kỹ, xem xem con có đạt yêu cầu hay không." "Vâng, con chấp nhận thử thách của bác ạ." "Được rồi, không nói nhảm với con nữa, mẹ mong chờ hành động sau này của con.

Xét thấy con hiện tại đang là nghệ sĩ, nhất cử nhất động đều phải chú ý, mẹ sẽ bảo người của Cục dân chính đến tận nhà giúp hai đứa làm giấy đăng ký kết hôn." "Cảm ơn bác gái, bác thật là tâm lý quá đi."

Ngay cả chuyện này mà bác cũng nghĩ tới rồi. "Ngày mai dù có chuyện lớn bằng trời cũng không được phép đến muộn cho mẹ, bảy giờ đúng phải có mặt ở nhà chờ đấy." "Bác gái yên tâm, con sẽ có mặt ạ." "Ngoan thế, vậy thì gọi một tiếng Mẹ trước để mẹ nghe xem nào." Mễ Nặc chuyển tông, lại lái sang chuyện khác. "Hả?" "Hả cái gì mà hả, yêu cầu này của mẹ khó lắm sao?

Những lời hào hùng lúc nãy của con đâu mất rồi?

Muốn đối xử tốt với con trai mẹ mà ngay cả mẹ nó con cũng không nguyện ý đối xử tử tế, vậy thì tốt lành gì chứ." Lãnh Yên Nhiên cảm thấy cách nói chuyện này có chút quen thuộc, nghĩ kỹ lại, chẳng phải trước đây Diệp Việt cũng hay nói chuyện với cô như vậy sao?

Lần đầu tiên gặp Chủ tịch Diệp, hình như ông ấy cũng nói giọng điệu này.

Cả gia đình họ thật là thú vị.

Nhưng cái danh "không đối xử tử tế" này cô không dám nhận đâu. "Bác gái, con chỉ là chưa quen thôi ạ." "Có gì mà không quen, mẹ thích những cô gái miệng lưỡi ngọt ngào một chút, con học dần đi." "Dạ." "Dạ cái gì mà dạ, mau gọi một tiếng nghe xem nào, con là gà trống lớn à, ở trước mặt mẹ mà lại thẹn thùng thế.

Ngoan nào, gà trống mở miệng, có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, mau gọi đi, mau gọi đi." Gà trống mở miệng?

Cái quái gì thế này. "Bác gái, bác biết nhiều thật đấy." Ngay cả tập tính của gia cầm bác cũng biết luôn. "Đừng có nói lăng nhăng với mẹ, con có gọi hay không, không gọi là mẹ giận đấy, mẹ mà giận thì hậu quả nghiêm trọng lắm.

Mẹ mà đã nhìn ai không thuận mắt là sẽ nhìn không thuận mắt cả đời luôn, ấn tượng đầu tiên quan trọng lắm đấy." "Mẹ." Lãnh Yên

Nhiên vội vàng gọi. "Mẹ thích người khác gọi là Mẹ mẹ, hai tiếng cơ, đừng gọi một tiếng." Mễ Nặc cười đến híp cả mắt, nhưng vẫn giữ vẻ đoan trang.

Lãnh Yên Nhiên đỏ mặt, lại gọi: "Mẹ mẹ." "Ơi, ngoan lắm, lát nữa mẹ phát bao lì xì cho con." Lãnh Yên Nhiên không biết tại sao, nhìn thấy dòng tin này, bóng tối trong lòng lúc nãy quét sạch sành sanh, tâm trạng trở nên vui vẻ hẳn lên.

Vừa định nói không cần, cô lại nghĩ đến tính cách đặc biệt của bà mẹ chồng tương lai này, lúc này mà nói không cần chắc chắn sẽ bị bà nói là không xem bà là mẹ.

Vì vậy, cô nói: "Con cảm ơn mẹ." "Mẹ mẹ." Mễ Nặc nhấn mạnh. "Mẹ mẹ ạ." Diệp Tử Hạo thấy nụ cười trên mặt vợ cũng vui lây, ông chỉ chỉ vào mình.

Mễ Nặc lập tức hiểu ý, bật loa ngoài: "Ba con cũng đang ở bên cạnh mẹ đây, đổi cách xưng hô luôn một thể đi." Lãnh Yên Nhiên hít sâu một hơi, đỏ mặt lý nhí: "Ba ạ." Từ nhỏ đến lớn chưa từng gọi xưng hô này, vừa gọi một tiếng, cảm giác thật lạ lẫm. "Thằng nhóc Diệp Việt không cho con ăn cơm à?

Gọi bé thế mẹ chẳng nghe rõ gì cả, gọi lại xem nào." Diệp Tử Hạo nghiêm mặt nói. "Ba ạ!" Lần này Lãnh Yên Nhiên gọi khá to. "Sau này gọi ba phải to rõ ràng vào, gọi nhỏ là ba sẽ tìm con gây rắc rối đấy." Diệp Tử Hạo mím môi nói. "Vâng ạ ba." Mễ Nặc lại nói: "Bé cưng Nhiên Nhiên, lời con nói hôm nay mẹ tạm thời tin, mẹ cứ tin con một lần này, cho con một cơ hội thể hiện, con phải hiếu kính mẹ và ba con, đối xử với ba mẹ tốt hơn với Tiểu Việt, biết chưa?" Đối với người lớn tuổi đương nhiên là phải tốt hơn rồi.

Lãnh Yên Nhiên không thấy có vấn đề gì, nói: "Cảm ơn ba mẹ đã tin tưởng con, thật sự cảm ơn ba mẹ nhiều lắm, con nhất định sẽ làm một người con dâu khiến ba mẹ hài lòng." "Được rồi, đừng phụ sự tin tưởng của ba mẹ, nhớ chuyện tối mai đấy." "Con biết rồi ạ, thưa ba mẹ." Diệp Mộ ngồi một bên lặng lẽ nhìn cha mẹ mình, cảm giác chị dâu nhỏ sắp bị họ chơi hỏng mất rồi, trên đời này chắc chẳng có cha mẹ nhà nào giống như họ.

Đe dọa người ta đi đăng ký kết hôn, đe dọa người ta đổi cách xưng hô, cuối cùng còn làm cho cô gái nhỏ trông bộ dạng cảm kích rơi nước mắt.

Chiêu trò quá sâu rồi.

Có phải nên để họ đi gài bẫy Đóa Đóa, cũng giúp anh kiếm một người vợ về không.

Cúp điện thoại, tâm trạng Lãnh Yên Nhiên cực kỳ phức tạp.

Chương 1693

Cô cứ mãi không hiểu nổi một vấn đề, rốt cuộc cha mẹ Diệp Việt là ghét cô hay là thích cô nữa.

Sao cứ thấy thái độ của họ kỳ lạ thế nào ấy.

Lúc thì tốt, lúc thì xấu, buồn vui thất thường.

Nhưng họ nguyện ý chấp nhận cô, cô thật sự đã rất mãn nguyện rồi, được kết hôn với người mình thích, đó là niềm hạnh phúc lớn lao biết bao.

Trên thế giới này có biết bao nhiêu người ăn không no mặc không ấm, biết bao nhiêu người khổ công tìm kiếm cũng chưa chắc tìm được một người mình thích, phải tạm bợ với một người đàn ông bình thường, cô đã may mắn biết nhường nào.

Nghĩ thông suốt điểm này, Lãnh Yên Nhiên cười hì hì.

Cười một lúc, đột nhiên nhớ ra kịch bản vẫn chưa đọc xong, cô vội vàng chui vào chăn nghiên cứu kịch bản.

Lúc này điện thoại vang lên, cô thấy trên WeChat có hai thông báo kết bạn, ghi chú là "Ba của con", "Mẹ của con", sợ đến mức vội vàng đồng ý ngay lập tức.

Sau đó cung kính đổi ghi chú thành "Ba ba", "Mẹ mẹ".

Vừa đồng ý xong, hai số điện thoại đồng thời vang lên tiếng ting ting, nhìn kỹ thì là chuyển khoản WeChat, phần lời nhắn còn viết: "Bé cưng, tiền đổi miệng, cầm lấy mà tiêu." Lãnh Yên Nhiên nhớ lại lúc nãy Mễ Nặc nói sẽ phát bao lì xì đổi miệng, sao giờ lại thành chuyển khoản thế này?

Cô không dám không nhận, thu xong mới phát hiện cả hai người đều gửi cho cô 5 vạn tệ tròn trĩnh.

Cô vừa nhận xong, điện thoại lại ting ting ting vang lên liên tiếp, toàn bộ đều là tiếng chuyển khoản của họ.

Nội tâm Lãnh Yên Nhiên cực kỳ giằng xé, cứ tưởng họ gửi vài cái rồi thôi, không ngờ cả hai người đều gửi đúng 20 cái.

Nếu mỗi lần đều là 5 vạn tệ... vậy thì mỗi người cho cô 100 vạn, hai người cộng lại là 200 vạn.

Lãnh Yên Nhiên vỗ vào trán mình một cái, đột nhiên cảm thấy mình thật giá trị, gọi một tiếng ba mẹ mà đổi lại được tận 200 vạn.

Có lẽ thấy cô mãi không nhận, phía Mễ Nặc lại gửi tin nhắn tới.

Mẹ mẹ: "Gan vẫn nhỏ thế à, mau nhận đi." Lãnh Yên Nhiên: "Mẹ ơi, nhiều quá ạ." Mẹ mẹ: "Con chê nhà mình nghèo, không cho nổi con chút tiền đổi miệng này sao?" Lãnh Yên Nhiên: "Dạ không có ạ." Mẹ mẹ: "Mau nhận đi." Lãnh Yên Nhiên: "Mẹ ơi, con biết tâm ý của mẹ và ba rồi, thế này là đủ rồi ạ." Mẹ mẹ: "Nói vậy là con định từ chối tâm ý của mẹ?" Ngay lập tức, Lãnh Yên Nhiên cảm nhận được một sự đe dọa nồng đậm, ngón tay cô run rẩy nhấn nhận tiền.

Cô thấy mình cũng khá yêu tiền, nhưng chưa bao giờ nếm trải cảm giác bị người ta ép nhận tiền thế này, đúng là quá sảng khoái.

Thu xong tiền chuyển khoản của mẹ chồng, cô lại sang thu tiền của ba chồng.

Hai người lúc này mới hài lòng, chắc là sợ làm phiền cô nghỉ ngơi nên đều gửi biểu tượng "Chúc ngủ ngon".

Lãnh Yên Nhiên gửi lại cho họ một biểu tượng "Dễ thương".

Thấy không còn tin nhắn nào gửi tới nữa, cô thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng dỗ dành xong hai vị đại thần này.

Nhìn số dư WeChat hơn 200 vạn, cô vội vàng chuyển vào thẻ ngân hàng, cứ thấy để ở số dư WeChat không an toàn chút nào.

Cảm giác như từ trên trời rơi xuống hai vị ba mẹ đại gia vậy.

Tâm trạng tuy có chút thăng trầm nhưng Lãnh Yên Nhiên ngủ rất ngon, nếu không phải mẹ cô thấy cô mãi không dậy mà sang gõ cửa thì cô đã ngủ quên mất rồi.

Buổi sáng là Diệp Việt đưa cô đến đoàn phim, Lãnh Yên Nhiên có chút vội vàng nên cũng quên hỏi xem anh rốt cuộc có biết chuyện tối nay họ đi đăng ký kết hôn hay không.

Đợi đến lúc cô phản ứng lại thì xe của Diệp Việt đã đi xa mất rồi. "Bạn trai đưa em đến à?" Trình Tĩnh đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, Lãnh Yên Nhiên giật bắn mình: "Chị Tĩnh, chị đến sớm thế ạ." Trình Tĩnh trên môi luôn nở nụ cười, nhưng Lãnh Yên Nhiên thấy nụ cười ấy có chút rợn tóc gáy. "Chị Tĩnh, biểu cảm này của chị hơi đáng sợ đấy." "Những chuyện lần trước chị nói với em, em còn nhớ không?" "Em nhớ mà, chị bảo em cư xử với bạn trai phải kiêng dè một chút, đừng để mang thai.

Chị yên tâm, hôm nay là ngoại lệ thôi, bình thường em đều tự bắt xe đến mà, lúc xuống xe em cũng đã nhìn kỹ xung quanh rồi, không có ai cả." Lãnh Yên Nhiên giải thích. "Yên Nhiên, bạn trai em giàu lắm phải không?" Trình Tĩnh vừa rồi chỉ nhìn thoáng qua từ xa, nhưng cô tin mắt mình không lầm, đó là một chiếc xe hạng sang. "Sao chị Tĩnh lại hỏi vậy ạ?" "Em không phủ nhận nghĩa là chị đoán đúng rồi." Lãnh Yên Nhiên gật đầu, Diệp Việt là người khiến cô an tâm, nói ra những chuyện này chắc cũng không sao. "Cậu ta giàu như vậy, em còn cần phải đi đóng phim nữa sao?" Lãnh Yên Nhiên nhìn chằm chằm Trình Tĩnh: "Chị Tĩnh, anh ấy có tiền là của anh ấy, không phải của em, em đi đóng phim vì em thích công việc này, em còn muốn kiếm tiền nữa, tiêu tiền do chính mình kiếm được em mới thấy an tâm." "Hơn nữa, em đã hứa với anh ấy, và cả cha mẹ anh ấy nữa, là sẽ trở thành một người thật ưu tú." Trình Tĩnh nhìn cô gái trước mắt, ánh mắt cô trong veo, giữa chân mày cũng toát lên một luồng chính khí.

Cô tự nhận mình lăn lộn trong giới giải trí bao nhiêu năm, khả năng nhìn người vẫn có.

Cô gái này thật sự không phải loại người có tâm địa lệch lạc.

Cô lắc đầu, tự nhủ hãy tin vào cảm giác của mình. "Chị Tĩnh?" "Được rồi, chị không sao, hôm nay chị đến thăm em chút rồi đi ngay, chị phải sang chỗ sư tỷ của em, em đóng phim cho tốt vào." "Chị Tĩnh yên tâm, em sẽ không gây chuyện cho chị đâu." "Chị cũng không có ý đó, nghệ sĩ của Thiên Duyệt chúng ta không thể để bị bắt nạt vô ích được, đặc biệt là người do chị dẫn dắt, nếu bị bắt nạt thì cứ gọi điện cho chị." "Vâng ạ chị Tĩnh." Lãnh Yên Nhiên vui vẻ nói.

Trình Tĩnh nheo mắt, cảm thấy trạng thái hôm nay của cô gái này rất lạ, từ đầu đến chân đều toát ra một sự hạnh phúc nồng đậm, cô muốn lờ đi cũng không được: "Sao chị thấy hôm nay em hưng phấn thế nhỉ?

Uống thuốc kích thích à?" Lãnh Yên Nhiên cũng không giấu giếm: "Hi hi, hôm nay có chuyện vui nên em thấy phấn khởi ạ." "Chuyện vui gì?

Nhặt được vàng à?" "Chị Tĩnh, chị đúng là hiểu em thật đấy, em là yêu tiền nhất mà, lần này em cứ như nhặt được vàng thật ấy." Đổi cách xưng hô thôi mà nhận được tận 200 vạn.

Huống chi còn nhặt được một người đàn ông tốt như Diệp Việt, chẳng phải là nhặt được vàng mà là nhặt được kim cương lớn rồi.

Nhắc đến đây, Lãnh Yên Nhiên nhìn vào ngón tay mình, hình như họ kết hôn mà vẫn chưa có nhẫn.

Diệp Việt chắc sẽ không quên chuyện này đâu nhỉ, anh là người chu đáo như thế mà. "Xem cái bộ dạng không tiền đồ của em kìa, đợi em nổi tiếng rồi, em chắc chắn sẽ giá trị hơn vàng nhiều." "Hắc hắc, cái đó khác nhau mà." Trình Tĩnh nhìn nụ cười thuần khiết trên mặt cô, mỉm cười rồi lái xe rời đi.

Hôm nay tâm trạng Lãnh Yên Nhiên cực kỳ tốt, diễn xuất cứ như được gắn hack vậy, hầu như cảnh nào cũng chỉ một lần là qua, đạo diễn hài lòng vô cùng.

Chương 1694

Ngay cả những diễn viên đóng cặp với cô cũng bị cô truyền cảm hứng, kỹ năng diễn xuất đột nhiên được nâng tầm.

Khi kết thúc cảnh quay thì mới chỉ ba giờ chiều.

Lãnh Yên Nhiên bắt xe về thẳng nhà, trên đường đi qua siêu thị cô lại vào mua thêm ít thức ăn.

Cô hơi lo cha mẹ Diệp Việt sẽ ghé qua, tối qua quên không hỏi, nhưng những gì cần chuẩn bị thì vẫn phải chuẩn bị.

Mẹ Lãnh thấy Lãnh Yên Nhiên xách túi lớn túi nhỏ đi về thì mỉm cười: "Cái đứa trẻ này, sao càng ngày càng về sớm thế, có phải lại lười biếng không đấy?" "Mẹ yên tâm, con làm tốt lắm, công việc không có vấn đề gì đâu, chỉ là tối nay có chuyện quan trọng thôi ạ." "Chuyện gì quan trọng thế?" "Hi hi, giữ bí mật đã, lát nữa mẹ sẽ biết ngay thôi." "Cái đứa này, ngay cả mẹ mà cũng giấu, rốt cuộc là chuyện gì thế?" "Sáng nay Diệp Việt không nói gì với mẹ sao?" "Tiểu Việt đáng lẽ phải nói gì với mẹ à?" "Không nói thì thôi ạ, tóm lại là chuyện tốt, con vào bếp bận rộn đây." Mẹ Lãnh nhìn dáng vẻ hưng phấn của con gái cũng thấy vui lây.

Sau khi Lãnh Yên Nhiên vào bếp thì đẩy dì Trương ra ngoài, tự mình bận rộn. "Nhiên Nhiên sao thế nhỉ?

Cảm thấy nó có vẻ rất hưng phấn." Dì Trương cũng nhận ra điều đó. "Tôi cũng không biết, hỏi nó cũng không nói, nhưng chắc chắn là chuyện tốt, nó hiếm khi hưng phấn đến mức này lắm." Một lúc sau, Diệp Việt cũng về tới nhà.

Mẹ Lãnh cười vui vẻ, có dự cảm sắp có chuyện tốt xảy ra: "Hai đứa hôm nay làm sao vậy?

Người này rồi đến người kia về sớm, công việc đều nhẹ nhàng thế sao?" Diệp Việt ngẩn ra một chút: "Nhiên Nhiên cũng về rồi ạ?" Mẹ Lãnh chỉ về phía nhà bếp: "Mới về xong, còn mua một đống thức ăn nữa, vào bếp rồi." Diệp Việt mỉm cười: "Vậy con vào xem em ấy thế nào." Diệp Việt nhẹ chân nhẹ tay đi vào, thấy Lãnh Yên Nhiên đang đeo tạp dề, vừa ngân nga tiểu khúc vừa bận rộn.

Đúng là một cô nàng Ốc sên đáng yêu, thật đảm đang, càng nhìn càng thấy thích.

Diệp Việt ôm lấy cô từ phía sau: "Đoán xem anh là ai nào?" "Kẻ có lá gan lớn dám ôm em mà em không thèm đánh lại thì chỉ có anh thôi." Lãnh Yên Nhiên cười nói. "Cô bé này, thông minh thật đấy." "Được rồi, anh phụ em một tay đi, chúng ta nấu cơm sớm chút." "Nhiên Nhiên, có phải em đã biết hôm nay sẽ làm gì rồi không?" Lãnh Yên Nhiên lườm Diệp Việt một cái, cái điệu bộ được hời còn khoe mẽ này đúng là chẳng ai bằng.

Chuyện cô không đồng ý cùng anh đi đăng ký kết hôn ngay lập tức, chỉ có hai người họ biết.

Không phải anh nói với cha mẹ thì còn ai vào đây nữa. "Thôi đi, chẳng phải do chính anh gây ra sao." Nghĩ lại những gì xảy ra tối qua, thật đúng là buồn cười.

Trái tim nhỏ bé của cô suýt chút nữa thì không chịu nổi. "Em không nguyện ý sao?" Lãnh Yên Nhiên tiếp tục lườm, tiền đổi miệng cô cũng nhận rồi, còn có thể nói không nguyện ý sao?

Vả lại tâm ý của cô dành cho anh, anh đâu phải không biết, còn bày đặt nói mấy lời này với cô.

Đúng là cố ý mà.

Lãnh Yên Nhiên hầm hừ nói: "Diệp Việt, em quyết định tối nay không cho anh ăn cơm nữa." "Tại sao chứ?" "Tại vì anh làm em không vui.

Mẹ nói rồi, sau khi kết hôn thì phụ nữ làm chủ, trong cái nhà này em là người quyết định." Lãnh Yên Nhiên hùng hổ nói.

Mẹ.

Tối qua Mễ Nặc nói Lãnh Yên Nhiên đã đổi cách xưng hô, Diệp Việt còn hơi không tin, cô gái này gan nhỏ mặt mỏng, sao có thể đổi nhanh như vậy được.

Giờ thấy cô nói trơn tru thế này, Diệp Việt tin rồi.

Xem ra mẹ già ra tay thì đúng là không có chuyện gì không giải quyết được.

Nhưng cũng tốt, sau này anh cũng là người có vợ rồi. "Trưa nay anh ăn không ngon, giờ đã đói bụng rồi đây này." Diệp Việt đáng thương nhìn Lãnh Yên Nhiên.

Ngụ ý là, nếu không cho ăn cơm thì sẽ xảy ra vấn đề đấy. "Ăn không ngon sao?" Lãnh Yên Nhiên lập tức lo lắng. "Ầy, đồ ăn ở công ty chán lắm.

Đồ gọi về thì cũng chỉ có vị đó, ăn nhiều là chẳng cảm giác gì nữa, anh ăn được hai miếng là không nuốt trôi rồi." "Vậy tối nay anh muốn ăn gì?

Em làm cho anh." "Thịt bò." "Thịt bò cay được không anh?" "Được chứ, anh thích lắm, vẫn là Nhiên Nhiên nhà mình hiểu anh nhất." "Muốn ăn không thì phụ em rửa rau đi." "Không vấn đề gì." Trong lòng Diệp Việt sướng râm ran.

Vợ mình đúng là dễ dụ, chỉ cần nghe thấy anh đói là mọi cơn giận đều tan biến hết, một lòng một dạ lo cho anh.

Cô gái tốt như vậy mà anh nhặt được, đúng là kiếp trước đã cứu cả ngân hà rồi.

Lãnh Yên Nhiên thấy cái bộ dạng xuân phong đắc ý của anh thì cũng không thấy chuyện anh cầu cứu cha mẹ có gì sai nữa. "Nhiên Nhiên, đừng làm nhiều quá, tối nay ba mẹ không qua ăn cơm đâu." "Sao anh biết?" "Anh nói với họ rồi, đợi hai đứa mình nhận giấy kết hôn xong xuôi đã rồi mới sắp xếp cho các bậc trưởng bối gặp nhau." "Có phải anh sợ mẹ em không được tự nhiên không?" Thế nên mới đợi họ kết hôn xong mới để cha mẹ sang. "Sắp không còn là mẹ em nữa rồi, là mẹ của chúng ta." Quan trọng nhất là anh muốn để mẹ Lãnh yên tâm, tình hình của bà hiện giờ không biết lúc nào sẽ ra đi, để bà thấy con gái mình hạnh phúc trước khi đi là điều quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Nguyện vọng cuối cùng của người già, anh muốn cố gắng hết sức để thỏa mãn. "Diệp Việt, cảm ơn anh." "Khách sáo quá rồi, vợ tương lai." Lãnh Yên Nhiên đỏ mặt: "Chỉ giỏi khéo mồm." Hai người hợp tác, rất nhanh đã nấu xong một bàn thức ăn, mẹ Lãnh đã quen rồi, chỉ có dì Trương là lộ ra nụ cười kinh ngạc, không ngờ cô gái mới ngoài 20 tuổi này lại có tay nghề như vậy. "Nhiên Nhiên, cháu thật là giỏi quá." "Dì Trương, vợ cháu giỏi lắm đấy ạ, nấu ăn với cô ấy là chuyện nhỏ như con thỏ thôi, hôm nay thời gian gấp gáp, chứ không cô ấy còn làm được cả một bàn đại tiệc cơ." "Anh nói ít thôi, em sợ anh nói quá lại sái quai hàm đấy." "Dì Trương, vào ngồi ăn chung luôn đi ạ, lát nữa cháu với Nhiên Nhiên còn có việc đại sự đời người cần giải quyết." Mẹ Lãnh và dì Trương nghe Diệp Việt nói vậy thì mặt mày ngơ ngác, mẹ Lãnh không nhịn được hỏi: "Hai đứa tối nay rốt cuộc định làm gì thế?" "Bác gái, bây giờ sẽ có người đến nhà giúp con và Nhiên Nhiên làm giấy đăng ký kết hôn, hai đứa con sắp kết hôn rồi ạ." "Tối nay sao?" Mẹ Lãnh xúc động vô cùng. "Vâng thưa bác, tụi con hẹn lúc bảy giờ." "Thảo nào mẹ thấy hôm nay hai đứa biểu hiện lạ thế, hóa ra là có chuyện vui thật, tốt quá rồi, hai đứa kết hôn là mẹ cũng yên tâm, sau này có người che chở cho con bé, cái giới giải trí đó phức tạp lắm, đâu phải nơi dành cho những cô gái trẻ." Mẹ Lãnh thật sự hài lòng không gì bằng. "Mẹ, người ta gả con gái thì thường hay buồn bã, mẹ có thấy mình đang vui quá mức không ạ?" "Dù sao con cũng ở đây, mẹ cũng theo con rồi, con có gả hay không thì cũng vậy thôi, có ảnh hưởng gì đâu." "Nghe mẹ nói cũng có lý ghê." "Chứ còn gì nữa." Dì Trương cũng cười nói: "Chúc mừng hai cháu nhé, chúc hai cháu bách niên hảo hợp." "Cảm ơn dì Trương ạ." Ăn cơm xong không lâu thì có hai người tự xưng là nhân viên của Cục dân chính đến, cả hai đều xách theo cặp công tác.

Diệp Việt mỉm cười chào hỏi họ, dưới sự chứng kiến của mẹ Lãnh, hai người điền tờ khai, chụp ảnh, đóng dấu.

Rất nhanh sau đó, hai cuốn sổ đỏ đã được trao tận tay họ.

Chương 1695

Lãnh Yên Nhiên nhìn bức ảnh hai người tựa đầu vào nhau, đôi mắt cong cong, tràn đầy vẻ hạnh phúc.

Diệp Việt tiễn nhân viên ra ngoài. "Nhiên Nhiên, đưa mẹ xem với nào." Lãnh Yên Nhiên cười híp mắt đưa giấy kết hôn qua, mẹ Lãnh nhìn hồi lâu, hốc mắt dần ươn ướt, con gái bà cuối cùng cũng tìm được một chàng trai biết yêu thương chăm sóc rồi, thật tốt quá. "Mẹ, ngày vui của con mẹ lại khóc cái gì chứ." Mẹ Lãnh nắm tay Lãnh Yên Nhiên: "Mẹ khóc vì mừng đấy, con biết không?

Từ hồi con học cấp hai mẹ đã cứ nghĩ mãi sau này Nhiên Nhiên nhà mình sẽ gả cho người đàn ông thế nào, giờ mẹ cuối cùng cũng biết rồi, Diệp Việt là một chàng trai tốt, con gả cho nó tuyệt đối sẽ không phải chịu thiệt đâu." Lãnh Yên Nhiên rúc vào lòng mẹ Lãnh, nũng nịu ôm lấy eo bà: "Thật sự vui đến thế sao mẹ?" Mẹ Lãnh véo mũi Lãnh Yên Nhiên: "Thật mà, mẹ vui lắm." "Thật ra con cũng thấy rất vui, trước đây là do con hay nghĩ quẩn nên mới từ chối yêu cầu của anh ấy, tối qua mẹ anh ấy gọi điện tới, nghe bà nói xong con mới thấy cái nhìn của mình thật hẹp hòi." "Cha mẹ nó đối xử với con có tốt không?" "Mẹ, tối qua mỗi người họ cho con một triệu tệ, bảo là tiền đổi miệng, ban đầu con không muốn nhận đâu, nhưng họ cứ đe dọa con, không nhận không được." Nhìn dáng vẻ cười tươi như hoa của con gái, mẹ Lãnh cũng yên tâm hẳn, bà véo má cô: "Thôi đi, người ta đe dọa con, người ta đe dọa con kiểu gì được chứ, chẳng qua người ta nhiều tiền quá nên muốn cho con thôi." "Mẹ ơi, con thấy mẹ nói chuyện sắc sảo thật đấy." "Thì sự thật nó là thế mà, mẹ nói đúng quá còn gì." "Mẹ, sắp đến sinh nhật Diệp Việt rồi, con muốn chuẩn bị cho anh ấy một món quà, mẹ thấy nên chuẩn bị cái gì thì tốt ạ?" "Trong túi con chẳng phải đang có hai triệu tệ đó sao?

Còn sợ không mua nổi quà à?" "Con muốn tự tay làm cơ, không muốn đi mua, Diệp Việt không thiếu những thứ đó, từ nhỏ đến lớn thứ gì anh ấy chẳng có, dù con có tiêu hết hai triệu tệ thì cũng chưa chắc mua được thứ tốt nhất." "Cũng đúng, hay là để mẹ dạy con đan khăn quàng cổ hoặc áo len nhé." "Giờ này còn ai mặc áo len đan tay nữa ạ?

Liệu có bị lỗi thời quá không?" "Thật là chẳng có mắt nhìn gì cả, mấy thứ này căn bản không bao giờ lỗi thời đâu, tự tay mình đan thì ấm áp biết bao nhiêu, không tin con cứ lên mạng mà tìm, đầy rẫy ra đấy.

Áo len hồi nhỏ của con toàn là mẹ đan cho đấy, mẹ con hơi bị giỏi đấy nhé." "Hi hi hi, vậy mẹ dạy con nhé." "Được chứ, ngày mai con cứ đi mua ít len về đi, mấy màu sặc sỡ cũng mua một ít, mẹ đang rảnh rỗi chẳng có việc gì làm, sau này dùng cái này để giết thời gian vậy." Để sau này còn đan cho cháu nội hoặc cháu ngoại nữa, thật đúng lúc. "Tuân lệnh mẹ đại nhân.

Nhưng của Diệp Việt con phải mua màu xám, anh ấy thích màu này." "Tùy con, chồng con thì con tự lo liệu đi." "Mẹ." "Mẹ nói sai à?" Lãnh Yên Nhiên bĩu môi: "Không sai ạ." "Kết hôn rồi thì con dọn lên tầng trên mà ở đi, đừng có lười ở mãi tầng một nữa." Lãnh Yên Nhiên ôm chặt cánh tay mẹ Lãnh: "Không được, con phải ở cạnh mẹ, nhỡ mẹ có việc gì còn gọi con được." "Có dì Trương ở đây rồi, không cần đến con đâu, cũng chỉ cách nhau có một tầng lầu, làm gì mà dữ vậy." "Sao mẹ lại đuổi con đi thế." "Hai người ngủ chung một chăn thì mới ấm áp chứ, cái đạo lý đơn giản vậy mà cũng phải để mẹ dạy con sao?" Lãnh Yên Nhiên xấu hổ muốn tìm lỗ nẻ chui xuống: "Mẹ!" "Được rồi được rồi, không trêu con nữa, mau đi thu dọn đồ đạc đi, kẻo lát nữa Tiểu Việt lại xuống đây giục con bây giờ." "Anh ấy không thế đâu." "Vợ ơi, vừa kết hôn đã sống ly thân thì không hợp lý lắm đâu." Giọng của Diệp Việt truyền vào từ cửa. "Đúng thế, đúng thế, Tiểu Việt, mau vào giúp Nhiên Nhiên thu dọn đồ đạc đi." Mẹ Lãnh phụ họa theo. "Vâng thưa mẹ." Một tiếng "mẹ" làm mẹ Lãnh xúc động vô cùng, lúc này trong mắt bà Diệp Việt chẳng khác gì con trai ruột, bất kể anh có yêu cầu gì bà cũng đều đồng ý hết. "Nhiên Nhiên, con còn đứng ngây ra đó làm gì?

Hay là muốn để mẹ vào thu dọn cho con?" "Mẹ, mẹ cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi ạ, chuyện của con con tự giải quyết được." "Đi thôi vợ ơi, dọn phòng thôi, em đã được thăng cấp rồi đấy." Diệp Việt choàng vai Lãnh Yên Nhiên, hai người cùng nhau đi vào phòng. "Chị Lãnh à, em thấy Nhiên Nhiên đúng là tìm được một người chồng đáng tin cậy, em chưa từng thấy người đàn ông nào chiều vợ như vậy đâu." Dì Trương đứng một bên nói. "Tôi cũng thấy thế, lần này Nhiên Nhiên nhà tôi đúng là gặp đại vận rồi, tôi cũng có thể yên tâm rồi." "Chị Lãnh, chị cứ thả lỏng tâm trạng ra, tâm trạng tốt thì đau đớn cũng sẽ bớt đi." Quần áo của Lãnh Yên Nhiên không nhiều lắm, chỉ hai chiếc túi lớn là xong, Diệp Việt nhíu mày: "Đồ đạc của em sao ít thế?" "Không ít đâu ạ, đủ mặc rồi, lúc đóng phim toàn mặc phục trang, mấy thứ này căn bản chẳng mấy khi dùng tới, em còn đang thấy mình mua quá nhiều đây này." "Ngày mai anh sẽ bảo người gửi thêm ít đồ qua." "Không cần đâu, lãng phí tiền lắm." "Bà Diệp, giờ em đã là người có thân phận rồi, xin đừng từ chối những thứ phù hợp với thân phận của mình." "Anh thấy em làm anh mất mặt sao?" Lãnh Yên Nhiên không vui.

Cô thừa nhận mình dù xét về phương diện nào cũng không xứng với anh, nhưng đây là lựa chọn của chính anh, muốn hối hận cũng không kịp đâu. "Không phải sợ em làm anh mất mặt, dù sao cũng chẳng ai biết em là vợ anh.

Anh chỉ là không muốn người mình yêu phải chịu thiệt thòi thôi, muốn dành cho người mình yêu những gì tốt nhất, chúng ta đâu có thiếu tiền." Nói đoạn, Diệp Việt nắm lấy tay Lãnh Yên Nhiên, khẽ xoa xoa: "Xem kìa, tay lạnh ngắt thế này, vẫn là do em mặc quá ít đấy." "Anh biết thừa không phải do nguyên nhân đó mà." "Không được từ chối, anh chỉ muốn đem những thứ tốt nhất của mình cho em, anh tin là em cũng nghĩ như vậy." Lãnh Yên Nhiên mỉm cười, cô đúng là cũng nghĩ như thế thật, vì thích anh nên luôn muốn dành cho anh những gì tốt nhất.

Hóa ra anh cũng nghĩ giống mình.

Hai người họ tâm đầu ý hợp. "Vậy tùy anh vậy, dù sao cũng là tiêu tiền của anh mà." "Không vấn đề gì, anh vẫn luôn thiếu một người phụ nữ giúp anh tiêu tiền đây." Đôi vợ chồng trẻ đi lên lầu, Lãnh Yên Nhiên dù đã ở trong căn biệt thự này khá lâu nhưng vẫn luôn ghi nhớ thỏa thuận ban đầu, chưa từng lén lút lên tầng hai lần nào.

Vừa lên tới nơi cô đã bị choáng ngợp bởi cách trang trí trên này, thật sự là quá xa hoa, còn hơn cả tầng một nữa. "Còn bảo thiếu người tiêu tiền giúp anh, em thấy chính anh mới là người biết tiêu tiền nhất đấy." "Anh cũng chẳng tiêu bao nhiêu tiền mà." "Anh là người trẻ tuổi mà sắm nhiều bình hoa cổ thế này làm gì?

Chẳng phải mấy thứ này chỉ người già mới thích sao?" Lãnh Yên Nhiên chỉ vào chiếc bình hoa ở đầu cầu thang. "Khụ khụ, Nhiên Nhiên, là do cái nhìn của em hẹp hòi quá thôi." Lãnh Yên Nhiên làm mặt quỷ với Diệp Việt, sau đó mang đồ đạc vào phòng ngủ chính, vừa định thu dọn thì Diệp Việt đã giành lấy công việc đó. "Em đi xem kịch bản đi, để anh thu dọn giúp em, nếu không lát nữa lại muộn quá không ngủ được." Lãnh Yên Nhiên mỉm cười ngọt ngào: "Cảm ơn ông xã." Diệp Việt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo ngọt ngào của cô, khẽ hôn lên môi cô một cái: "Coi như em biết nói chuyện đấy." Lãnh Yên

Nhiên lườm một cái rồi chui tọt vào chăn, khoanh chân tựa vào đầu giường bắt đầu lật xem kịch bản, Diệp Việt xắn tay áo, đứng một bên giúp cô sắp xếp quần áo, dáng vẻ đúng chuẩn một người đàn ông nội trợ mẫu mực.

Nhìn đống quần áo sặc sỡ của cô treo cạnh những bộ đồ của mình, anh khẽ nhếch môi.

Cảm giác này thật không tệ chút nào.

Nhưng quần áo của cô so với anh thì đúng là ít thật, chỉ chiếm một góc nhỏ là đã hết sạch rồi.

Diệp Việt thật sự rất không hài lòng, sợ làm phiền cô xem kịch bản nên anh trực tiếp ra ngoài gọi điện thoại, bảo người ta sáng sớm mai mang mấy bộ quần áo hàng hiệu mùa này qua.

Lãnh Yên Nhiên xem kịch bản đến mệt lử, vừa lật người đã ngủ thiếp đi.

Đợi đến lúc Diệp Việt dưới lầu cùng mẹ Lãnh xem xong tivi đi lên, chỉ thấy ai đó đang cuộn tròn trên giường, ngủ rất nề nếp, tiếng thở đều đều rất ngon lành.

Diệp Việt bất lực day day chân mày, đêm động phòng hoa chúc của anh thế là đi tong rồi.

Anh đã cố tình lên sớm như vậy, mà ai đó chẳng có chút tự giác nào.

Diệp Việt tắm rửa xong liền leo lên giường, ôm lấy người kia vào lòng.

Bộ đồ ngủ trên người cô không dày, khi ôm vào lòng một cách chính thức thế này, Diệp Việt mới biết cô gái này gầy đến nhường nào, cảm giác như đang ôm một bộ xương sườn vậy.

Được rồi, ví von này nghe không hay lắm, nhưng thật sự quá sát thực tế, trên người cô nàng này đúng là chẳng có lấy vài lạng thịt.

Chẳng biết những năm qua cô đã sống thế nào, một cơn gió thổi qua chắc cũng đủ quật ngã cô rồi.

Diệp Việt kẹp lấy đôi bàn chân lạnh lẽo của cô, cô có lẽ cảm thấy thoải mái nên cứ thế rúc vào lòng anh, còn chủ động ôm lấy eo anh.

Diệp Việt nhìn dáng vẻ đó của cô, mọi sự uất ức tối nay đều được lấp đầy, nha đầu này lúc ngủ trông vẫn rất đáng yêu, còn biết ai là chồng mình.

Đêm nay, có lẽ vì bên cạnh có một "lò sưởi" lớn như vậy nên Lãnh Yên Nhiên ngủ đặc biệt ngon, hoàn toàn không lạ giường, cũng không có chút khó chịu nào.

Vừa đúng giờ, cô đã mở mắt ra.

Ngay lúc đó, một bàn tay lớn vỗ nhẹ sau lưng cô: "Ngủ thêm chút nữa đi, vẫn còn sớm." "Diệp Việt?" "Ngoài chồng em ra, em còn muốn ai nằm cạnh mình nữa hả?" "Ái chà, có phải tối qua em ngủ trước không đợi anh nên anh vẫn còn ấm ức trong lòng không?" Cô nàng này quả là thông minh.

Lãnh Yên Nhiên ôm lấy eo Diệp Việt: "Đừng giận mà, em không cố ý đâu, em xem kịch bản rồi ngủ quên mất lúc nào không hay, em cũng bất lực lắm." "Con nít ranh, anh có gì mà phải giận." "Anh mới là con nít ranh ấy, hai chúng ta cùng tuổi mà." "Vậy thì đúng là quá hợp nhau rồi, chúng ta ngủ chung giường, uống chung nồi canh, đúng là trời sinh một cặp." "Thôi đi, đừng có lẻo mép nữa, em dậy làm bữa sáng cho anh đây." "Dì Trương nói sau này dì ấy sẽ lo bữa sáng cho chúng ta." Diệp Việt nói. "Có phải anh tăng thêm tiền lương cho dì ấy không?" "Ừ." "Làm tốt lắm, nên tăng thêm tiền cho người ta." "Là anh tự quyết định đấy nhé, sau này đừng có nói em làm vợ mà không biết chăm sóc anh." Lãnh Yên Nhiên bĩu môi.

Chương 1696

"Anh là vì thương em thôi, đợi hôm nào em nghỉ ngơi anh sẽ thưởng thức bữa tối tình yêu của em, còn lúc em đang đóng phim thì thôi đi, mệt lắm." Diệp Việt rất thương Lãnh Yên Nhiên mỗi ngày phải đi sớm về khuya. "Cảm ơn chồng nhé." "Không biết điều gì cả, chỉ động đậy đầu môi mà gọi là cảm ơn à?" Lãnh Yên Nhiên ôm lấy cổ anh, đặt nụ hôn lên môi anh, Diệp Việt lập tức giành lấy quyền chủ động, hai người hôn nhau nồng cháy một hồi lâu.

Cuối cùng thấy thời gian không còn sớm nữa mới chịu dậy.

Hai người nắm tay nhau xuống lầu, mẹ Lãnh đã dậy từ sớm, người có tuổi giấc ngủ thường không tốt, chưa kể tình trạng sức khỏe bà hiện giờ không ổn định nên càng không ngủ được lâu. "Tiểu Việt, lúc nãy có người mang rất nhiều quần áo tới, nói là con bảo họ mang qua." "Vâng mẹ, con chuẩn bị cho mẹ và Nhiên Nhiên, dạo này trời lạnh rồi, cần mặc thêm áo ấm." Lãnh Yên Nhiên nhìn hai dãy quần áo dài dằng dặc mà xót ruột, chỗ này phải tốn bao nhiêu tiền chứ.

Diệp Việt đã đi tới, chọn một chiếc áo khoác và áo mặc trong đưa cho Lãnh Yên Nhiên: "Nhiên Nhiên, mặc cái này đi cho ấm." "Mắt nhìn của Tiểu Việt thật không tồi, Nhiên Nhiên, mau đi thay đi con." Lãnh Yên Nhiên hít sâu một hơi, cô tự nhủ phải cố gắng thích nghi với sự quan tâm của Diệp Việt, đây là chồng mình, cô chẳng có lý do gì để từ chối.

Lãnh Yên Nhiên cười tủm tỉm lên lầu thay đồ, khi đi xuống, mẹ Lãnh liền khen ngợi: "Đẹp lắm." "Đúng là rất đẹp." Diệp Việt cũng phụ họa theo.

Thực ra lúc nãy soi gương Lãnh Yên Nhiên đã phát hiện ra, bộ quần áo này không chỉ có đường cắt may tinh tế mà chất liệu cũng đặc biệt thoải mái, cô vừa mặc vào đã cảm thấy hình tượng và khí chất của mình thay đổi hẳn. "Mẹ, dãy phía sau là của mẹ đấy, mẹ tự mình thử xem nhé.

Nhiên Nhiên sắp muộn rồi, con đưa em ấy đến đoàn phim trước." "Được được, các con mau ăn sáng rồi đi, lúc nào rảnh mẹ sẽ thử sau." Lúc xuống xe, Diệp Việt lại đưa cho cô một đôi găng tay da đen rất đẹp. "Chồng à, anh thật là chu đáo quá đi." Lãnh Yên Nhiên vội vàng đeo vào, không biết có phải là ảo giác không mà cô cứ thấy quần áo hôm nay đặc biệt ấm áp, chẳng thấy lạnh chút nào.

Phải nói rằng Trình Tĩnh là một người quản lý cực kỳ chuyên nghiệp, khi Lãnh Yên Nhiên đến nơi thì Trình Tĩnh đã ở đó rồi. "Chà, có phải mắt chị hoa mắt không nhỉ?

Cô nàng thôn nữ của chúng ta sao mới một đêm không gặp đã thay đổi chóng mặt thế này?" "Chị Tĩnh, chị cứ trêu em mãi." Trình Tĩnh cảm thấy bộ đồ trên người Lãnh Yên Nhiên hơi quen mắt, hình như đã thấy ở đâu đó, chị đưa tay sờ chất vải: "Chất liệu này tốt đấy chứ, em đào ở đâu ra vậy, chất lượng khá ổn đấy." "Hì hì, chị Tĩnh đừng trêu em nữa, tầm mắt chị làm sao mà thèm để ý đến quần áo của em." "Chị không đùa đâu, thật sự rất đẹp, mua ở đâu thế?" "Em không biết, chồng em mua đấy." Khóe miệng Lãnh Yên Nhiên đầy ý cười.

Trình Tĩnh phì cười lắc đầu: "Cô Lãnh này, chị phải nhắc nhở em, đám thiếu gia nhà giàu chẳng mấy ai đáng tin đâu, yêu đương thì được chứ đừng để mình lún sâu quá, mới yêu đã gọi chồng rồi, giới trẻ các em bây giờ thật là..." "Chúng em kết hôn rồi." "Kết hôn gì cơ?

Chờ đã... cô nương, em nói cái gì?

Em kết hôn rồi á?

Từ bao giờ?

Sao chị không biết?" Trình Tĩnh kinh ngạc nhìn Lãnh Yên Nhiên. "Cũng mới thôi, mới từ hôm qua thôi ạ." Lãnh Yên Nhiên lý nhí nói.

Trình Tĩnh ôm trán, cô nàng này rốt cuộc có biết mức độ nghiêm trọng của sự việc không, mới chân ướt chân ráo vào showbiz đã kết hôn, thật là cạn lời. "Chị thật không biết phải nói em thế nào nữa." "Chị Tĩnh, em biết đột ngột kết hôn như vậy là không tốt, nhưng em không hối hận." "Em đã nói vậy thì chị còn nói được gì nữa, em mới bao nhiêu tuổi mà đã tự nhốt mình vào lồng sắt hôn nhân rồi, em có biết nghệ sĩ kết hôn sẽ ảnh hưởng rất lớn đến danh tiếng không?

Thật chẳng hiểu em đang nghĩ cái gì nữa." "Kết hôn ảnh hưởng đến danh tiếng là dành cho phái thần tượng, em quyết định sẽ đi theo phái thực lực.

Hơn nữa, chồng em đối xử với em rất tốt, anh ấy muốn kết hôn thì em kết thôi." Lãnh Yên Nhiên giải thích.

Trình Tĩnh cười, chí hướng của cô nàng này cũng xa đại đấy chứ, muốn làm phái thực lực cơ à.

Được rồi, để xem cô ấy có thể đi xa đến đâu. "Đừng có nói với chị là chồng em ba bốn mươi tuổi rồi nên mới vội kết hôn như thế nhé." "Không có ạ, anh ấy bằng tuổi em." Trình Tĩnh giơ ngón tay cái về phía Lãnh Yên Nhiên: "Coi như các em giỏi, tầm tuổi các em mà kết hôn đúng là hiếm thấy, thời buổi này nam nữ thường kết hôn muộn." "Chị Tĩnh, hi vọng chị giữ bí mật giúp em." "Sợ chị tiết lộ mà còn khai hết cho chị biết à." Trình Tĩnh lườm Lãnh Yên Nhiên một cái. "Em thấy chị là người đáng tin cậy." Nội tâm Trình Tĩnh có chút dao động: "Được rồi, đừng nịnh nọt nữa, hôm nay chị sẽ đi cùng em, sáng nay quay phim, chiều chị đưa em đi quay quảng cáo, chị đã nói khéo với đạo diễn rồi, em tập trung một chút thì sáng nay là xong thôi." "Vâng ạ." Lãnh Yên Nhiên vừa định đi, Trình Tĩnh liền nắm lấy tay cô: "Chị nhớ ra đã thấy bộ đồ này ở đâu rồi, trong tuần lễ thời trang Paris mới nhất đấy." "Ơ, em cũng không rõ nữa." Lãnh Yên Nhiên chạy biến, Trình Tĩnh nhìn dáng vẻ bỏ chạy của cô mà không nhịn được cười.

Cô nàng này, xem ra đúng là vớ được đại gia rồi.

Bằng tuổi cô ấy, vậy xem ra không phải là ông già khọm nào.

Chẳng trách một người mới như cô lại được công ty hết lòng lăng xê, còn cử cả chị đến dẫn dắt riêng, xem ra chống lưng cũng mạnh lắm.

Chị lướt qua một lượt các công tử hào môn trong đầu, nhưng đúng là không tìm thấy ai bằng tuổi cô cả.

Ngoại trừ vị tân tổng tài mới nhậm chức của công ty mình.

Nhưng tin vỉa hè chị nghe từ chồng mình thì vị đó đã có người trong mộng rồi, không thể là cô được.

Chồng cô nàng này rốt cuộc là ai, chị thật sự tò mò chết đi được.

Buổi chiều Trình Tĩnh đưa Lãnh Yên Nhiên đi quay quảng cáo socola, đến nơi Lãnh Yên Nhiên mới biết đó là công ty của nhà họ Chương, người phụ trách lại chính là Chương Tuyết.

Cô nhớ ra rồi, nhà họ Chương kinh doanh thực phẩm, socola là sản phẩm chủ đạo của công ty.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt Lãnh Yên Nhiên lạnh dần. "Yên Nhiên, giới thiệu với em một chút, đây là đại tiểu thư nhà họ Chương, Chương Tuyết, hôm nay cô ấy đặc biệt đến xem buổi quay quảng cáo." Trình Tĩnh giới thiệu.

Lãnh Yên Nhiên không phản ứng gì, Trình Tĩnh quay sang thấy khuôn mặt lạnh tanh của cô thì trong lòng thấy không ổn chút nào.

Chị tiếp xúc với cô một thời gian rồi, cô nàng này đối nhân xử thế luôn hào phóng tự nhiên, thỉnh thoảng hơi ngơ ngác một chút, nhưng chưa bao giờ lạnh mặt trước mặt người khác, đây là lần đầu tiên.

Trình Tĩnh không biết đã xảy ra chuyện gì, gọi lại lần nữa: "Yên Nhiên." "Chị, rất vui được gặp lại chị ở đây, em không ngờ nghệ sĩ họ mời lại chính là chị." Bốc phét, nhìn tên là phải biết rồi chứ, còn ở đây mà diễn kịch. "Cô gọi nhầm người rồi, tôi không phải chị cô." Lãnh Yên Nhiên lạnh lùng nói. "Chị à, em biết chị và gia đình vẫn luôn có chút hiểu lầm, hay là lúc nào đó chúng ta ngồi lại nói chuyện cho rõ ràng, cả nhà hòa thuận mới là điều tốt đẹp nhất." Trình Tĩnh nghe đến đây thì hiểu rồi, hai người này là chị em.

Lãnh Yên Nhiên này đúng là luôn mang lại bất ngờ cho chị, cứ tưởng chỉ là một cô gái bình thường, không ngờ lại lấy được công tử nhà giàu, giờ còn dính dáng đến nhà họ Chương, hóa ra lại là con gái nhà họ Chương.

Chương 1697

"Tôi đã nói rồi, tôi với các người chẳng có gì để nói cả." Chương Tuyết vẫn giữ nụ cười trên môi: "Chị, em là em gái chị, quan hệ huyết thống này chị không thay đổi được đâu, chị không muốn thừa nhận cũng phải thừa nhận thôi." "Chị Trình Tĩnh, bên đạo diễn chuẩn bị xong rồi, em đưa mọi người qua đó." Trình Tĩnh nhìn Lãnh Yên Nhiên, cô gật đầu: "Chị Tĩnh, đi thôi chị." Công việc là công việc, cô không muốn lẫn lộn giữa công việc và chuyện cá nhân.

Hơn nữa, hợp đồng đã ký rồi, nếu cô đột ngột hủy kèo thì phải bồi thường một khoản tiền vi phạm không nhỏ.

Trình Tĩnh vỗ vai Lãnh Yên Nhiên, cô nàng này vào thời điểm mấu chốt vẫn rất tỉnh táo, biết chọn lựa điều gì tốt nhất cho mình.

Tuy nhiên lúc đầu chị chưa nghĩ thông, tại sao quảng cáo socola của nhà họ Chương lại chọn Lãnh Yên Nhiên, trước đây họ toàn dùng diễn viên nổi tiếng, cô bây giờ chỉ là một lính mới.

Giờ nhìn lại, chắc hẳn đây là ý đồ cố tình rồi.

Cô nàng này quan hệ với gia đình không tốt, nên gia đình muốn dùng cách này để lôi kéo cô.

Lãnh Yên Nhiên vào phòng trang điểm tạm thời, Chương Tuyết thấy Trình Tĩnh không đi theo liền lẻn vào, đứng cạnh Lãnh Yên Nhiên với vẻ mặt kiêu ngạo. "Cô vào đây làm gì?" "Chị, đừng có thù hằn với em như vậy chứ, quảng cáo này là do ba chỉ định, em cũng chẳng có cách nào khác." Chương Tuyết tỉ mỉ quan sát Lãnh Yên Nhiên, người chị này trang điểm lên trông cũng xinh đẹp đấy chứ, hèn chi Diệp Việt lại thích cô ta.

Nghĩ đến người đó, Chương Tuyết thấy tim hơi thắt lại, thực ra cô đã thích anh từ nhỏ, sau khi ra nước ngoài vẫn luôn gửi email cho anh, nhưng anh hồi âm thưa dần rồi bặt vô âm tín.

Sau này cô mới biết, anh thích người chị lớn lên cùng mình từ nhỏ nên không làm phiền anh nữa.

Không ngờ bây giờ anh lại thích một cô gái khác.

Biết thế cô đã không từ bỏ, nếu không bây giờ người ở bên cạnh anh đã là cô rồi.

Ánh mắt Lãnh Yên Nhiên thay đổi, là Chương Quân chỉ định sao?

Ông ta đúng là có ý lấy lòng, không biết mục đích là gì, tóm lại làm cô thấy rất không an lòng. "Chỉ có lần này thôi, lần sau chuyện của nhà họ Chương tôi sẽ không dính vào, tôi cũng từ chối hợp tác với các người." "Vậy thì chị đi mà nói với ba, bây giờ ba là người làm chủ công ty, em không có quyền lên tiếng." Lãnh Yên Nhiên không nói nữa.

Chương Tuyết cũng không đi, vẫn đứng đó: "Chị và Diệp Việt quen nhau thế nào vậy?" "Có liên quan gì đến cô không?" "Em cũng chỉ quan tâm bạn cũ thôi mà, chị không cần phải như con nhím xù lông lên thế, người không biết lại tưởng chị đang sợ hãi điều gì đó." "Vậy thì cô có thể đi tìm anh ấy, nói với tôi có ích gì." Lãnh Yên Nhiên cười lạnh. "Bạn trai chị mà, em cứ thế đi tìm anh ấy thì không tiện lắm." Lãnh Yên Nhiên thản nhiên đáp: "Ồ, cô biết không tiện là đúng rồi đấy." Chương Tuyết: ...

Sao cảm thấy người chị này không hề đơn giản như vẻ bề ngoài nhỉ.

Quảng cáo socola quay ở ngoài trời, thực ra cũng không khó, chỉ một buổi chiều là xong, có điều khi quay xong cảnh của mình, Lãnh Yên Nhiên không cẩn thận bị vấp phải thứ gì đó dưới chân ngã nhào, làm nhân viên công tác một phen hú hồn. "Yên Nhiên, không sao chứ?" Trình Tĩnh vội chạy lại đỡ cô dậy. "Không sao ạ, em dùng tay đỡ một cái, chắc không nghiêm trọng lắm." Trình Tĩnh nắm lấy tay cô: "Tay trầy da cả rồi, đầu gối thế nào?" "Chắc chỉ bị bầm thôi, không đáng ngại đâu ạ." "Chị đưa em đi bệnh viện kiểm tra nhé?" "Không cần đâu ạ, em về nhà bôi thuốc là được." "Vậy cũng được, lát nữa chị nói với đạo diễn một tiếng, ngày mai không xếp lịch quay cho em, ngày kia em hãy đến." "Như vậy có được không chị?" "Bé cưng à, em không phải nữ chính đâu, không ảnh hưởng gì lớn đâu." "Cũng đúng ạ." Quảng cáo đã quay xong, Trình Tĩnh đưa Lãnh Yên Nhiên về, chị khăng khăng đòi đưa cô vào tận nơi, cô cũng chẳng còn cách nào. "Cô nương, em thật sự là con gái nhà họ Chương sao?" "Bị bỏ rơi từ nhỏ nên không thân thiết lắm." Giọng điệu Lãnh Yên Nhiên thản nhiên, như thể đó là một chuyện hoàn toàn không quan trọng.

Sắc mặt Trình Tĩnh hơi sững lại: "Cùng cha khác mẹ với Chương Tuyết à?" "Coi như là vậy đi ạ." Trình Tĩnh chẳng cần đoán cũng biết chuyện gì rồi, không hỏi thêm nữa: "Lần này là sai sót của chị, sau này công việc liên quan đến nhà họ Chương chúng ta sẽ không nhận nữa." "Chị Tĩnh, là em gây phiền phức cho chị rồi, dù sao cũng cảm ơn sự thấu hiểu của chị, em thật sự không muốn dính dáng đến họ." "Thôi, hai chị em mình đừng khách khí thế nữa." Trình Tĩnh đưa Lãnh Yên Nhiên đến khu biệt thự, thấy một người phụ nữ trung niên đang đứng chờ ở đó. "Chị Tĩnh, chị cứ thả em ở đây là được rồi." "Cái cô này, sợ chị tranh mất chồng hay sao mà chẳng thèm mời chị vào nhà ngồi chơi thế." "Hì hì, em quên mất, đi thôi, vào nhà em tham quan chút, nhưng cảnh báo trước là chắc chồng em vẫn chưa đi làm về đâu." "Đó là mẹ em à?" "Không ạ, là dì giúp việc trong nhà, em thuê đến để giúp chăm sóc mẹ." "Ồ, vết thương của em nhớ về bôi thuốc nhé, chị không vào nhà nữa đâu." "Vâng ạ, chị Tĩnh." "Nhiên Nhiên, con làm sao thế này?" Dì Trương vội vàng chạy lại đỡ Lãnh Yên Nhiên. "Không sao đâu dì, con chỉ bị ngã một cái thôi, về bôi thuốc là khỏi ạ." "Trời đông giá rét thế này ngã đau lắm đấy." "Không sao, không sao, con thường xuyên bị ngã mà." "Mẹ con thấy chắc xót xa lắm đây." "Dì ơi, chỉ là vết thương nhỏ thôi, thật sự không đau đâu.

Thôi chết, con quên mua len cho mẹ rồi." Lãnh Yên Nhiên chợt nhớ ra việc này. "Mẹ nào mà chẳng hiểu con gái, mẹ con đã đoán là con sẽ quên nên trưa nay dì đã mua về rồi, mẹ con đã bắt đầu đan lát từ sớm rồi đấy." "May quá, may quá, không thì tính trẻ con của mẹ con lại nổi lên, chắc bà sẽ càm ràm con suốt cả tối mất." Lãnh Yên Nhiên thở phào nhẹ nhõm. "Làm mẹ ai cũng vậy mà." "Dì Trương, dì có con trai con gái không?" "Có chứ, dì có một con gái một con trai, con trai năm nay mới kết hôn, con gái thì bằng tuổi con, năm nay chắc cũng tốt nghiệp rồi." "Có cả nếp cả tẻ, thật là hạnh phúc quá." "Nuôi hai đứa trẻ khôn lớn chẳng dễ dàng gì, nhất là khi tuổi tác không chênh nhau mấy, nghịch ngợm làm mình mệt phờ cả người." Mẹ Lãnh thấy con gái đi khập khiễng về, sắc mặt lập tức thay đổi, bà đẩy xe lăn ra ngay cửa: "Nhiên Nhiên, con làm sao thế này?" "Mẹ, mẹ đừng lo lắng, con chỉ bị ngã ở đoàn phim một cái thôi, trầy da chút xíu, không có gì đáng ngại đâu." "Con đã lớn nhường này rồi mà vẫn như trẻ con, hở chút là ngã." "Mẹ, mẹ tưởng con muốn thế chắc, con không cẩn thận thôi mà." "Chị Lãnh à, chị đừng cuống lên, để tôi bôi thuốc cho Yên Nhiên là được rồi." Dì Trương mang hộp cứu thương ra, lấy thuốc mỡ bôi cho cô: "May mà không thương vào xương, không thì khổ, chỉ là vết thương ngoài da thôi, nghỉ ngơi hai ngày là khỏe." "Nhiên Nhiên, mai con có đi đóng phim nữa không?" Mẹ Lãnh hỏi. "Quản lý của con nói xin nghỉ cho con một ngày, con sẽ ở nhà nghỉ ngơi." "Vậy thì tốt." "Đúng rồi Nhiên Nhiên, thuốc bắc của con dì Trương đã sắc xong rồi, vẫn đang hâm ấm đấy, con nhớ uống nhé.

Sau này mỗi ngày sáng trưa tối ba lần, buổi trưa thì con mang đi."

"Không vấn đề gì, có đắng đến mấy con cũng uống." "Con đúng là ngoan thật đấy." "Đó là tâm ý của chồng con mà, con không thể phụ lòng anh ấy được." "Nhìn cái vẻ đắc ý của con kìa, lúc đầu còn làm bộ làm tịch bảo không muốn kết hôn." "Mẹ, không có ai xỉa xói con gái mình như mẹ đâu, 'làm bộ làm tịch' là từ nghĩa xấu, mẹ phải nói là con 'giữ giá' chứ." Sắp đến giờ cơm vẫn chưa thấy Diệp Việt về, mẹ Lãnh nói: "Nhiên Nhiên, con gọi điện hỏi Tiểu Việt xem tối nay bao giờ nó về?" "Mẹ, đừng giục anh ấy, chúng ta cứ ăn trước cũng được, trời tối rồi lái xe không an toàn đâu." "Được được được, chúng ta ăn trước, con đúng là cô vợ nhỏ biết điều đấy." Cửa công ty truyền thông Thiên Duyệt.

Diệp Việt nhìn Chương Tuyết đột nhiên xuất hiện ở đây, hơi khựng lại: "Sao cô lại ở đây?" "Lần trước gặp vội vàng quá chưa kịp hàn huyên, không phiền nếu nể mặt tôi cho tôi mời một bữa tối nay chứ?" Chương Tuyết vẫn giữ nụ cười thanh lịch, cô ta là người phụ nữ thông minh, biết thể hiện thế nào mới thu hút sự chú ý của đàn ông.

Ngày hôm đó chỉ lướt qua một cái, cô ta đã không kiềm lòng được mà bị anh thu hút, trên người anh mang một sự lịch lãm phong độ đầy nam tính, ngay lập tức đã chạm đến trái tim nhỏ bé của cô ta.

Mấy ngày nay, hình ảnh anh cứ hiện lên trong đầu cô ta.

Cô ta cũng luôn tìm cơ hội để gặp lại anh, nhưng sinh hoạt của anh đúng là quá nề nếp, tan làm là lái xe về thẳng nhà, chẳng có chút đời sống ban đêm nào cả.

Đến cả cơ hội tạo ra cuộc gặp gỡ tình cờ cũng không có.

Tối nay cô ta liều một phen, đến tận cửa công ty chờ anh.

Diệp Việt nhìn trời, vẻ mặt lạnh lùng: "Để hôm khác đi, người nhà đang đợi tôi về ăn cơm." Chương Tuyết lộ vẻ ngượng ngùng, nhưng cô ta vẫn cười như không có chuyện gì, trêu chọc nói: "Diệp Việt, anh không đến mức đó chứ, có bạn gái cũng đâu cần phải né tránh tôi như vậy, tôi có phải thú dữ đâu.

Bạn gái anh còn là chị ruột tôi, tôi là bạn học cũ của anh, tôi còn có thể làm gì anh được chứ?

Tôi là con gái còn chẳng sợ, anh sợ cái gì?" Diệp Việt xua tay: "Xin lỗi nhé, vợ và mẹ vợ tôi đang đợi tôi về ăn cơm, tôi không thể để họ chờ lâu được." Sắc mặt Chương Tuyết tái nhợt, bị làm cho kinh hãi: "Diệp Việt, anh và chị tôi kết hôn rồi sao?" "Ừ, hiện giờ thân phận của tôi đúng là không thích hợp để đi chơi với con gái độc thân vào đêm hôm khuya khoắt thế này, hy vọng cô hiểu cho." Đối với người bạn học cũ này, Diệp Việt cũng không thể quá gay gắt, nhưng khoảng cách cần có anh vẫn sẽ giữ vững.

Đặc biệt người này còn là người mà vợ anh ghét.

Chương Tuyết còn có thể nói gì nữa, chỉ đành mỉm cười đồng ý: "Được rồi, vậy sau này tôi sẽ gọi thêm mấy người bạn học nữa, mọi người chúng ta cùng tụ tập, như vậy thì không cần lo lắng không thể ăn nói với chị tôi rồi." Diệp Việt gật đầu. "Diệp Việt, thật lòng chúc mừng anh nhé, tôi không ngờ anh kết hôn sớm như vậy." Chương Tuyết cảm thấy cơ mặt mình sắp cứng đờ vì phải cười gượng rồi.

Nhanh đến mức cô ta chẳng kịp chuẩn bị gì cả, mấy ngày trước rõ ràng vẫn là người yêu, chớp mắt cái đã kết hôn rồi. "Cảm ơn." "Vậy tôi không làm phiền anh nữa, tôi đi trước đây, anh cũng về nhà sớm đi nhé, bạn học cũ." Lãnh Yên Nhiên vừa mới ăn cơm xong đã nôn sạch ra hết, mẹ Lãnh sợ hết hồn: "Nhiên Nhiên, con làm sao vậy?" Dì Trương cũng hỏi: "Nhiên Nhiên, có phải con mang thai rồi không?" Lãnh Yên Nhiên lại không nhịn được nôn tiếp, dì Trương đưa một ly nước lọc qua, Lãnh Yên Nhiên súc miệng một cái. "Mẹ, dì ơi, chắc chắn là do đống thuốc bắc kia gây ra rồi, con vừa mới kết hôn hôm qua, làm gì mà dễ mang thai thế được." Họ còn chưa tiến triển đến bước đó mà. "Nhưng trước đó các con đã là người yêu của nhau rồi mà." Mẹ Lãnh nói.

Chương 1698

"Mẹ, mẹ cứ yên tâm đi, con gái mẹ bây giờ vẫn còn nguyên vẹn, chuyện mang thai mang thiếc gì đó còn xa vời với con lắm." "Vậy cũng tốt, con cứ điều dưỡng cơ thể cho tốt đã, sau này cháu ngoại của mẹ mới trắng trẻo mập mạp được." "Vậy sau này uống thuốc bắc sau khi ăn đi, có thể là con uống lúc bụng đói nên khó chịu, bác sĩ nói uống trước hay sau khi ăn đều được mà." Dì Trương nói. "Vâng, mai đổi cách uống xem sao." Lãnh Yên Nhiên tựa vào sofa, một lúc sau mới lấy lại sức, vẫn chưa thấy Diệp Việt về.

Cô lấy điện thoại ra xem giờ, cô có tải một ứng dụng tin tức, vừa mở ra đã có một tin nóng được đẩy lên.

Từ khi vào showbiz, mỗi ngày cô đều xem tin tức một chút, vừa mở ra cô đã thấy Chương Tuyết và một người đàn ông đứng đối diện nhau, địa điểm chính là cửa công ty Thiên Duyệt.

Cô nheo mắt, hít sâu một hơi, chồng mình sao cô lại không nhận ra cơ chứ, hóa ra đêm hôm không về nhà ăn cơm là để đi hẹn hò với phụ nữ sao.

Tối qua mới kết hôn, hôm nay đã dám lén lút đi tán tỉnh bạn học cũ, đúng là quá quắt.

Lãnh Yên Nhiên cảm thấy rất tức giận, vốn định gọi điện cho anh nhưng suy nghĩ một lát lại thôi, để xem rốt cuộc bao giờ anh mới chịu vác mặt về.

Đang lúc cô hừng hực lửa giận thì ngoài nhà vang lên tiếng xe, biệt thự ở đây là biệt thự biệt lập, mỗi nhà đều có vườn riêng và chỗ đậu xe riêng.

Lãnh Yên Nhiên nhìn thời gian, tính theo giờ tan làm bình thường cộng thêm thời gian đi đường thì giờ này anh về đến nhà là đúng khung giờ, không có thời gian đi lăng nhăng với phụ nữ.

Nghĩ đến đây, khóe môi Lãnh Yên Nhiên khẽ nhếch lên, coi như anh còn biết thân biết phận.

Nghe thấy tiếng bước chân lên lầu, Lãnh Yên Nhiên vội vàng rúc vào trong chăn, Diệp Việt bước vào, ngồi xuống cạnh giường, sờ sờ mặt cô: "Vợ ơi, ngủ rồi à?" Lãnh Yên Nhiên im lặng. "Ngủ sớm thế này, xem ra chẳng lo lắng gì cho ông chồng chưa về nhà, ôi, thật đau lòng quá." "Anh đau lòng, người nên đau lòng chẳng lẽ không phải là em sao?" Lãnh Yên Nhiên đột ngột ngồi dậy.

Diệp Việt cười: "Chà, hóa ra là chưa ngủ à, anh còn tưởng ngủ rồi chứ." "Anh rõ ràng biết em chưa ngủ mà." Lãnh Yên Nhiên lườm Diệp Việt.

Diệp Việt cười ôm Lãnh Yên Nhiên vào lòng: "Sao vậy?

Có phải vì anh không về ăn cơm cùng em nên giận không?" "Nói đi, rốt cuộc anh đã đi đâu, làm gì?" "Có làm gì đâu, lúc ra khỏi công ty thì gặp Chương Tuyết ở cửa, nói với cô ta vài câu, cô ta muốn mời anh ăn cơm nhưng anh từ chối rồi." Diệp Việt thản nhiên khai báo, cứ như là báo cáo hành tung bình thường vậy, chẳng thấy có gì to tát.

Lãnh Yên Nhiên biết ngay là thế mà, đoán cũng đoán ra được, nhưng thấy anh thản nhiên nói ra như vậy, tâm trạng cô lại tốt hơn hẳn. "Cô ta thích anh đúng không?" "Em không cảm nhận được à?

Trong lòng em tự mình chẳng nhẽ không biết sao?

Em muốn làm anh tức chết à?" "Thực ra cũng chẳng có gì lạ, đàn ông ưu tú thì nhiều người nhắm đến là chuyện thường, nếu không có ai nhắm đến anh thì em nên nghi ngờ bản thân mình đã lấy phải một người đàn ông vô dụng rồi." "Ngụy biện, lý lẽ cùn, anh có biết anh đã gây rắc rối cho em không, trên đầu em sắp mọc cỏ luôn rồi đây này." "Rắc rối gì cơ?" "Tự mình đi mà xem tin tức nóng hổi ấy." Diệp Việt vẻ mặt vô tội, nhìn lướt qua tin tức, sắc mặt liền thay đổi: "Cái này là phóng viên nào viết vậy, toàn lỗi chính tả." "Chắc người ta muốn bắt trend nên vội vàng đăng lên thôi." "Còn cái này nữa, viết cái quái gì thế này?

Anh và Chương Tuyết thì có quan hệ gì chứ?

Lại dám nói anh là bạn trai Chương Tuyết, mắt nhìn của anh kém thế sao mà thèm để ý đến cô ta." Diệp Việt ban đầu không muốn tiếp quản công ty cũng là vì lý do này, một khi đã dính dáng đến giới giải trí thì dường như chẳng còn chút riêng tư nào, chuyện gì cũng bị đào bới.

Đặc biệt là bây giờ anh mới nhậm chức, không biết có bao nhiêu đôi mắt đang chằm chằm theo dõi từng hành động của anh. "Không thèm để ý à, vậy năm xưa ai gửi email qua lại với người ta, mới tí tuổi đầu đã xuân tâm phơi phới thế hả?" Lãnh Yên Nhiên ghen tuông ra mặt. "Khụ khụ, Nhiên Nhiên, anh cam đoan với em, anh và Chương Tuyết tuyệt đối không có chút quan hệ nào, là anh sơ suất rồi, cửa công ty Thiên Duyệt lúc nào cũng có cánh phóng viên, em cũng biết đám đó thích đổi trắng thay đen mà, lời họ viết chẳng thể tin được đâu." "Không có lửa làm sao có khói." Lãnh Yên Nhiên lạnh lùng nói. "Nhiên Nhiên, em còn thế này nữa là anh giận đấy." "Hừ, người nên giận là em mới đúng nhé?

Đừng có mà đổ lỗi ngược lại cho em." "Em thật là vô lý, em tùy tiện suy đoán chân tâm của anh, đối với anh đây là một sự bôi nhọ, là sự sỉ nhục nhân cách của anh, anh rất thất vọng về em, cũng rất thất vọng về tình yêu của chúng ta." "Anh cứ ngỡ hai ta đều hiểu rõ lòng nhau, đều biết đối phương là duy nhất, xem ra chỉ có mình anh biết thôi, còn ai đó thì chẳng hề hay biết." Diệp Việt ôm trán, làm ra vẻ đau đớn vô cùng.

Anh nói tiếp: "Hóa ra đúng là không nên đặt quá nhiều hy vọng vào một người, hy vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều, đột nhiên thấy đau lòng quá, cuộc sống chẳng còn ý nghĩa gì nữa." Diệp Việt không nói gì nữa, anh ngồi thẫn thờ, vì chỉ bật đèn đầu giường nên Lãnh Yên Nhiên cảm thấy anh trông thật cô độc.

Trái tim cô thắt lại từng nhịp, thực ra cô cũng không phải không tin anh, chỉ là muốn thử lòng anh chút thôi, không ngờ phản ứng của anh lại lớn đến vậy.

Cô không khỏi tự vấn, chẳng lẽ lời lúc nãy quá đáng thật sao?

Ừm, hình như cũng hơi quá một chút thật.

Nhưng anh là đàn ông đại trượng phu gì mà hẹp hòi thế, đùa chút cũng không được.

Trời ạ, cô thật sự không phải không tin anh mà.

Lãnh Yên Nhiên cúi đầu, túm lấy tay áo Diệp Việt, khẽ giật giật.

Diệp Việt không mảy may động lòng, khuôn mặt vẫn lạnh như tiền, kéo dài thượt ra.

Vốn là một soái ca, bỗng dưng bày ra biểu cảm chẳng hề phù hợp với khí chất và phong độ của mình, trông đúng là không ăn nhập chút nào. "Chồng ơi." Lãnh Yên Nhiên mếu máo, gọi khẽ một tiếng mềm mỏng.

Diệp Việt vẫn không phản ứng.

Lãnh Yên Nhiên nghiến răng, cao giọng hơn: "Chồng ơi, hôm nay lúc đóng phim em bị thương, anh không thèm quan tâm em lấy một câu, em đau lắm, vậy mà anh về nhà còn bày sắc mặt với em." Quả nhiên, mí mắt Diệp Việt khẽ cử động, anh lo lắng nâng cằm cô lên, lập tức biến thành một người khác: "Bị thương ở đâu?

Để anh xem nào." Lãnh Yên Nhiên thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đưa tay ra trước mặt anh: "Xem đi, trầy da rồi, sưng đỏ lên rồi này, em không lừa anh đâu." "Bị ngã à?

Giờ còn đau không?" "Không đau nữa rồi ạ." "Còn chỗ nào bị thương nữa không?" Lãnh Yên Nhiên tiếp tục giả vờ đáng thương đến cùng: "Còn có đầu gối nữa, bầm tím hết rồi." Diệp Việt kiểm tra một lượt, sắc mặt càng tệ hơn: "Lần sau phải cẩn thận đấy, còn để mình bị thương nữa là anh không cho em đi đóng phim nữa đâu." "Chà, đây coi như là đe dọa hả?" Lãnh Yên Nhiên nhếch môi cười. "Anh đang nói chuyện nghiêm túc đấy, đừng có mà cười cợt với anh." Lãnh Yên Nhiên sà vào lòng Diệp Việt, rúc vào ngực anh nũng nịu: "Hôm nay em uống thuốc bắc xong còn bị nôn nữa, nôn đến chảy cả nước mắt luôn." "Sao lại thế?" "Em không biết nữa, chắc là do em uống lúc đói, dì Trương nói mai đổi sang uống sau khi ăn xem có quen không." "Có bất kỳ sự khó chịu nào phải nói ngay với anh đấy." "Vâng ạ, tối nay còn một lần nữa, lúc nãy em về uống là của buổi chiều.

Em nói anh nghe, thuốc đắng lắm luôn ấy." "Vậy anh chuẩn bị cho em ít mứt hoặc kẹo, sau này uống xong thì ăn một chút." "Dạ, được ạ." Diệp Việt hết giận, Lãnh Yên Nhiên cũng yên tâm: "Chồng à, chắc anh vẫn chưa ăn cơm, để em xuống hâm nóng thức ăn cho anh nhé." Diệp Việt giữ vai cô, vẻ mặt không đồng tình: "Nằm im đó đi, anh tự hâm được." "Vậy anh bưng lên phòng ăn đi, em muốn nhìn anh ăn." Lãnh Yên Nhiên nũng nịu. "Ừ." Một lúc sau, Diệp Việt bưng một cái khay lớn đi lên, Lãnh Yên Nhiên nhìn thấy liền phì cười: "Chồng ơi, anh ăn cái gì vậy?

Dì Trương chẳng phải nấu rất nhiều món sao?" "Anh chọn mấy món trộn chung với cơm rồi hâm nóng lại thôi." “Ăn ngon không?” Diệp Việt đút một miếng đến trước mặt Lãnh Yên Nhiên, “Em nếm một miếng là biết ngay.” Lãnh Yên Nhiên phồng má, ăn một cách ngon lành: “Qua sự giám định của đại đầu bếp Lãnh, hương vị cũng được đấy, anh mau ăn đi.” “Ừ.” Lãnh Yên Nhiên nhìn Diệp Việt, cảm thấy mỗi động tác của anh đều thật nhã nhặn.

Anh Diệp của cô quả thực rất mê người, hèn gì có kẻ muốn tới cướp người với cô.

Mơ đi nhé, cô sẽ không nhường người chồng tốt thế này cho kẻ khác đâu.

Chương 1699

Mấy cô nàng ngốc nghếch kia, mau dẹp ngay cái ý định đó đi.

“Chồng ơi, anh nói xem liệu có phải Chương Tuyết cố ý tìm phóng viên giải trí chụp lén không?” “Tạm thời vẫn chưa biết được, bình thường trước cửa công ty cũng thường xuyên có phóng viên lảng vảng xung quanh, khó mà nói là trùng hợp hay có người cố ý sắp xếp.” Lãnh Yên Nhiên càng nghĩ càng cảm thấy Chương Tuyết này tâm cơ thật sâu.

Không phải cô thích suy diễn âm mưu, mà là Chương Tuyết thực sự quá biết chọn địa điểm.

“Chồng ơi, thực ra lúc nãy em không phải không tin anh, em đã tính toán thời gian của anh rồi, anh căn bản không có thời gian để ngoại tình, thời gian anh nói chuyện với cô ta cũng không dài.

Hơn nữa, chồng của em mà em còn chưa cùng anh lên trang nhất lần nào, vậy mà lần đầu tiên của anh đã hiến dâng cho người khác rồi, anh nói xem em có tức không cơ chứ, em sắp tức chết rồi đây này.” Lãnh Yên Nhiên phồng má lải nhải...

Cô cảm thấy giữa vợ chồng vẫn nên thành thật với nhau, nói ra suy nghĩ trong lòng mới tốt.

Diệp Việt nhìn bộ dạng đó của Lãnh Yên Nhiên, chỉ thấy vô cùng đáng yêu.

Anh có thể nói lúc nãy anh cũng chỉ là đang dỗ dành cô không?

Nhìn bộ dạng cô là biết không phải thật sự tức giận.

Cô gái này mà tức giận thì chỉ cười càng vui vẻ, ngược lại, nếu không giận thì sẽ cố ý bày ra vẻ mặt này.

Tính tình trẻ con này của cô, anh đã sớm nắm thấu rồi.

“Vậy sau này chúng ta cùng nhau lên trang nhất là được chứ gì.” “Là chính anh nói đấy nhé, sau này anh không được cùng người phụ nữ nào khác ngoài em lên trang nhất đâu đấy.” “Ừ, anh hứa.” “Vậy thì em yên tâm rồi.” “Em thật là...” Diệp Việt cưng chiều nhéo mũi cô.

“Chồng ơi, dựa vào trực giác phụ nữ của em, Chương Tuyết chắc chắn là yêu anh rồi.

Anh đối với người phụ nữ đó phải để tâm một chút, đừng để mình bị lừa, nếu không em chắc chắn sẽ không xong với anh đâu.” “Biết rồi, bà xã.” “Ngoan lắm.” Diệp Việt lập tức hiện lên ba vạch đen trên trán.

Lời này nghe từ miệng cha mẹ thì không thấy gì, nhưng từ miệng Lãnh Yên Nhiên nói ra, cứ thấy kỳ kỳ thế nào ấy.

“Sau này không được nói với anh những lời như vậy, anh nghe thấy gượng gạo lắm.” “Hì hì, còn phải xem tâm trạng của em đã.” “Nhiên Nhiên, chuyện lần trước em bảo anh đưa em điều tra Chương Quân, anh đã tra được một vài manh mối rồi.” “Em cũng biết một chút rồi, Chương Quân bên ngoài còn có một người phụ nữ khác, ông ta cũng không phủ nhận trước mặt em.” “Em biết rồi sao?” Diệp Việt ngạc nhiên nhướng mày.

“Vâng, U Nhi và mẹ cậu ấy đi mua sắm tình cờ bắt gặp.

Đúng lúc hôm đó ông ta tới tìm em, em thử một chút, ông ta đã thừa nhận.” “Vậy em có biết, em còn có một đứa em trai không?” “Ở đâu ra em trai cơ chứ?” Lãnh Yên Nhiên không kìm được cao giọng.

“Xem ra em chỉ biết ông ta có người phụ nữ khác, chứ không biết người phụ nữ đó còn sinh cho ông ta một đứa con trai.

Thằng bé năm nay gần 5 tuổi rồi, được Chương Quân bảo vệ rất kỹ, không cho đi học mẫu giáo.

Người của anh cũng tình cờ thấy họ mua sắm đồ dùng trẻ em, theo dõi một thời gian mới phát hiện ra." Lãnh Yên Nhiên vỗ trán, bực bội nói: "Thật chẳng muốn có quan hệ huyết thống với ông ta chút nào, nếu không em thực sự không biết khi nào mình lại lòi ra thêm đứa em trai em gái nào nữa." "Anh cứ nghĩ mãi không thông, ông ta đã có con trai rồi mà còn luôn miệng nói muốn em về thừa kế gia sản." Diệp Việt lại thấy chuyện này chẳng có gì khó hiểu: "Con trai ông ta mới năm tuổi, đợi đến lúc trưởng thành còn mười mấy năm nữa, còn sớm lắm.

Sau này có nên người hay không lại là chuyện khác." "Chồng ơi, anh tra rõ chưa?

Bên ngoài ông ta còn có người phụ nữ nào khác không?

Em còn đứa em trai em gái nào khác không?

Đừng để qua một thời gian nữa lại lòi ra một đứa, cảm giác này giống như ăn phải ruồi vậy, buồn nôn chết đi được." Lãnh Yên Nhiên cảm thấy không thể đánh giá thấp độ vô liêm sỉ của một người đàn ông.

Diệp Việt cười: "Chuyện này anh sẽ tiếp tục chú ý giúp em." "Thật là tức chết em mà, sao lại có loại người như vậy chứ." "Em biết ông ta có người phụ nữ bên ngoài cũng không giận, sao biết ông ta có con trai lại tức giận thế?" Lãnh Yên Nhiên ngẩng đầu nhìn Diệp Việt: "Em chỉ là nghĩ đến bản thân mình thôi.

Nếu em là con trai, ước chừng lúc nhỏ đã không bị bỏ rơi rồi.

Cái tư tưởng trọng nam khinh nữ này đúng là quá đáng mà." "Em thử nghĩ xem, em gặp được mẹ tốt biết bao nhiêu.

Nếu em theo ông ta, từ nhỏ lớn lên ở Chương gia, chẳng phải là sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng sao?

Mẹ kế chèn ép, có lẽ em gái cũng bắt nạt em, còn có một ông anh trai trên danh nghĩa thì lúc nào cũng nhòm ngó, cuộc sống như vậy có phải dành cho người ở không?” Trước đó trong lòng Lãnh Yên Nhiên còn thấy khó chịu, nhưng nghe Diệp Việt nói vậy, đột nhiên cô lại cảm thấy mình thật may mắn.

Dù đi theo mẹ cuộc sống có khổ cực một chút, nhưng cuối cùng vẫn rất ấm áp, chắc chắn là tốt hơn nhiều so với việc ở bên cạnh Chương Quân.

“Chồng ơi, anh đi làm bác sĩ tâm lý nhất định sẽ rất hợp đấy.

Anh nói vài ba câu đã chữa lành vết thương nhỏ trong lòng em rồi.

Bây giờ em thấy trong lòng thoải mái hơn nhiều, dường như chẳng còn bị ảnh hưởng chút nào nữa.” “Anh không muốn chữa trị cho người khác, người khác anh cũng không chữa được.” “Ha ha ha, anh chỉ giỏi dỗ dành em thôi.

Anh nói đi, có phải anh chuyên môn học từ trong sách ra không?” “Cần gì chứ, anh tự học thành tài thôi.

Anh di truyền từ mẹ anh, từ nhỏ chỉ số cảm xúc đã cao rồi.” “Được rồi, em khen anh một câu là anh lập tức bay bổng ngay, em trêu anh thôi.” “Con bé này, để anh đi bưng thuốc đông y lên cho em.” Lãnh Yên Nhiên nhăn mũi, vẻ mặt chê bai cả Diệp Việt: “Đi đi, đi đi.

Em vừa mới nảy sinh lòng sùng bái với anh, anh lại nói chuyện này với em, em lập tức hết thiện cảm với anh luôn rồi.” “Có chồng ở bên cạnh, thuốc đông y em uống chắc chắn cũng sẽ ngọt thôi.” “Anh là đa cấp à, bớt tẩy não em đi, em sẽ không tin lời anh nói đâu.” “Ha ha.” Tiếng cười của Diệp Việt vang vọng ngoài hành lang.

Lãnh Yên Nhiên thấy dùng từ “ma mị” để hình dung thì cực kỳ hợp lý.

Tóm lại mỗi lần nghe anh cười lớn, cả người cô đều không ổn, mặt đỏ tim đập nhanh, giống như một cô gái nhỏ chưa hiểu sự đời.

Mẹ Lãnh thấy Diệp Việt tâm trạng vui vẻ xuống lầu, liền hỏi: “Đã dỗ dành được con bé bướng bỉnh kia chưa?” “Dỗ xong rồi ạ.” “Rõ ràng là nó không cho con về nhà ăn cơm, kết quả con về muộn, nó lại tự mình giận dỗi, chẳng ai như nó cả.” Lãnh Yên Nhiên không nói cho mẹ Lãnh chuyện Diệp Việt lên trang nhất, nên bà không biết chuyện này.

“Mẹ, con gái là vậy mà, có chút hờn dỗi nhưng rất đáng yêu.” “Cũng chỉ có con mới chịu nổi nó thôi, nhiều lúc mẹ cũng chịu không thấu.” “Đây chắc là nguyên lý trái dấu hút nhau đấy ạ.” “Xem ra là bị con nuông chiều hư rồi, tội đồ chính là con đấy.” Diệp Việt “hầu hạ” Lãnh Yên Nhiên uống thuốc.

Thấy cô gái nhỏ khổ sở đến mức cả người không ổn, anh liền ôm lấy cô hôn một trận nồng cháy, tiêu diệt toàn bộ vị đắng trong miệng cô, rồi thần kỳ móc từ trong túi ra một miếng socola.

Cuối cùng, người phụ nữ nhỏ nào đó vui đến mức không còn biết trời đất là gì.

Vì Lãnh Yên Nhiên bị thương nên đêm động phòng hoa chúc của Diệp Việt lại tan thành mây khói.

Thấy anh yên phận, Lãnh Yên Nhiên liền rúc vào lòng anh ngủ một giấc ngon lành.

Dù sao chuyện này cô cũng quyết định sẽ giữ giá, phải dựa vào sự chủ động của Diệp Việt.

Chương 1700

Nếu không, đừng hòng.

Nửa đêm, điện thoại của Diệp Việt cứ vang lên liên hồi.

Hiện tại công việc của anh rất bận, thường thì buổi tối anh sẽ không tắt máy.

Tiếng chuông điện thoại làm Lãnh Yên Nhiên thức giấc.

Từ nhỏ cô đã rất dễ bị đánh thức, chỉ một chút động tĩnh nhỏ cô cũng tỉnh dậy.

Diệp Việt cũng tỉnh, cầm điện thoại lên xem, toàn là tin nhắn WeChat của Lục Tử Mặc gửi tới. *Vợ tôi sinh rồi, con trai nhé.

Tôi có đủ cả nếp lẫn tẻ rồi, ghen tị chết các ông đi.

Con trai tôi giống tôi lắm, đẹp trai cực kỳ.

Nhớ chuẩn bị hồng bao nhé, không là không cho xem đâu.* ......

Một chuỗi dài toàn là tin nhắn của Lục Tử Mặc.

Diệp Việt đau đầu đỡ trán, cái tên này phát điên rồi, nửa đêm nửa hôm không biết người ta đang ngủ sao?

Sinh con trai mà cũng vui thế à, không phải nói là muốn con gái sao?

Một người đàn ông trưởng thành mà thay đổi nhanh thế, thật mất mặt.

“Sao vậy anh?” “Vợ của Lục Tử Mặc sinh rồi, một thằng nhóc kháu khỉnh.” “Oa, anh ấy đúng là người thắng cuộc trong đời mà, trẻ thế này đã có đủ cả con trai con gái rồi.” Lãnh Yên Nhiên vô cùng ngưỡng mộ.

“Cũng bình thường thôi, cậu ta chỉ số cảm xúc thấp, để vợ và con gái bỏ chạy mất mấy năm, mãi đến năm nay mới tìm lại được đấy.” Giọng điệu Diệp Việt thản nhiên.

“Chồng ơi, sao em cảm thấy anh đang ghen tị thế nhỉ?” “Không cần thiết.” “Đúng vậy, có gì đâu chứ, chẳng qua là sinh con thôi mà, người phụ nữ nào chẳng sinh được con.

Sau này em cũng sinh cho anh một trai một gái, để họ phải ghen tị.” Cổ họng Diệp Việt thắt lại, cơ thể mềm mại trong lòng càng khiến anh sắp sửa sụp đổ.

Anh nhéo vào phần thịt mềm bên eo cô, đe dọa: “Con bé này, nói mau, có phải em đang quyến rũ anh không?

Có phải đang mời gọi anh làm chuyện gì đó không?” “Chồng ơi, em bị thương rồi, đầu gối đau, tay cũng đau.” “Em đang nhắc nhở anh rằng những chuyện đó thực ra không quan trọng sao?” “Ngủ thôi chồng ơi, em buồn ngủ lắm rồi, chúc ngủ ngon.” Lãnh Yên Nhiên xoay người quay lưng về phía Diệp Việt, nhưng vẫn được Diệp Việt ôm chặt trong lòng.

“Gần đây em quay phim mệt rồi, đợi bộ phim này của em kết thúc rồi tính tiếp.” Diệp Việt hiểu đàn ông đối với chuyện này rất dễ bị nghiện, một khi đã bắt đầu thì khó mà dừng lại được.

Hôm nọ bác sĩ đông y đã nói, hiện tại cơ thể cô rất yếu, cần chú ý nghỉ ngơi nhiều, không được quá mệt mỏi.

Nhưng cô gái này lại đam mê đóng phim, hầu như dồn hết tinh lực vào đó, tối qua nằm mơ còn đọc lời thoại, thế thì sao nghỉ ngơi tốt được.

Lòng Lãnh Yên Nhiên ấm áp, hóa ra anh đang nghĩ cho cô.

“Chồng ơi, anh thật ấm áp, yêu anh.” Lãnh Yên Nhiên hạ thấp giọng nói.

“Nhiên Nhiên, em nói gì cơ?” Diệp Việt xúc động xoay người cô lại.

Đây là lần đầu tiên nghe cô gái nhỏ nói như vậy, quả thật hiếm thấy.

“Anh rõ ràng nghe thấy rồi còn bắt em lặp lại.

Đàn ông các anh có phải đặc biệt thích nghe phụ nữ nói những lời như vậy không?” “Bà xã, anh cũng yêu em, anh cũng thấy em là tốt nhất, hiểu anh nhất.” Lãnh Yên Nhiên hớn hở rúc vào lòng anh.

“Em định làm anh mất ngủ luôn đúng không?” “Ngoan nào, nhắm mắt ngủ đi.” Diệp Việt nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Lãnh Yên Nhiên, cô lập tức chìm vào giấc ngủ trong lòng anh.

Diệp Việt lại không ngủ được, cầm điện thoại nhắn tin cho Lục Tử Mặc: “Bớt đắc ý đi, làm ông bố bỉm sữa không dễ thế đâu.” “Tôi thích thế, ông có muốn ghen tị cũng chẳng được.” Diệp Việt nhắn lại một câu “Bệnh thần kinh”, sau đó tắt máy đi ngủ.

Đầu anh chắc phải mọc sừng mới đi nhắn tin với cậu ta giữa đêm thế này.

Đàn ông nhà họ Lục bình thường trông cũng đứng đắn, nhưng hễ phát điên lên thì người sau quá đáng hơn người trước.

Chẳng thể nào khiêm tốn được như anh, anh kết hôn cũng đâu có như họ, chỉ muốn thông báo cho cả thế giới biết.

Chương Tuyết khi về đến nhà, cả người đều không ổn.

“Tiểu Tuyết, con làm sao vậy?” Chương Tuyết nhìn Khương Hồng, ánh mắt có phần trống rỗng: “Mẹ, Lãnh Yên Nhiên và Diệp Việt đã kết hôn rồi.” “Cái gì?

Tiểu Tuyết, có phải con nghe nhầm không?

Diệp gia sao có thể để người có thân phận như Lãnh Yên Nhiên gả vào được?

Lãnh Yên Nhiên là một đứa con rơi, lại có một bà mẹ nuôi không ra gì.

Mẹ nó trước đây từng làm nhân viên rửa chân, hai mẹ con họ sống ở khu ổ chuột, nơi đó lộn xộn đủ thứ, nó có còn trong sạch hay không vẫn là một ẩn số.” “Con không nghe nhầm, chính Diệp Việt đã nói như vậy.” Chương Tuyết vô cùng thất vọng.

Khương Hồng nhìn dáng vẻ khẳng định của con gái, cũng tức đến sắp phát điên.

Con nhỏ thối tha đó sao lại có vận may tốt thế chứ?

Cứ ngỡ cậu ấm nhà họ Diệp chỉ chơi đùa chút thôi, sớm muộn gì nó cũng bị vứt bỏ.

Không ngờ họ mới ở bên nhau được vài tháng ngắn ngủi mà nó đã khiến cậu ấm nhà họ Diệp cưới nó về nhà.

Rốt cuộc nó đã dùng thủ đoạn hồ ly tinh gì không biết.

Bây giờ nó đã trở thành thiếu phu nhân nhà họ Diệp, vậy mối thù của bà biết báo thế nào đây?

Chương 1701

“Tiểu Tuyết, vậy chúng ta phải làm sao?” “Mẹ, bây giờ đầu óc con đang rất rối.” Cô cũng không biết phải làm sao.

Vốn dĩ còn muốn dựa vào mối quan hệ cũ với Diệp Việt để giành lại người yêu, nhưng bây giờ Diệp Việt căn bản không cho cô cơ hội, ngay cả mời anh đi ăn cơm cũng không mời nổi.

Cô cũng không biết nên bắt đầu từ đâu nữa.

“Mẹ, thực ra Diệp Việt chính là người bạn cùng bàn của con năm đó.” “Là người bạn cùng bàn có quan hệ rất tốt với con trước khi ra nước ngoài sao?” Khương Hồng có chút ấn tượng, hình như nhớ con gái từng nhắc tới.

“Vâng.” “Chuyện lớn như vậy sao con không nói cho mẹ tên của cậu ta?

Nếu con nói bạn cùng bàn của con họ Diệp, mẹ chắc chắn đã biết đó là con cháu Diệp gia rồi.” “Mẹ, bây giờ nói những chuyện này còn ý nghĩa gì nữa đâu.” Ánh mắt Khương Hồng đảo qua đảo lại: “Tiểu Tuyết, Diệp Việt cũng chỉ mới kết hôn thôi mà.

Con chỉ cần nỗ lực một chút, khiến họ ly hôn là được.

Thực ra chuyện này cũng không phải vấn đề gì quá lớn.” Chương Tuyết nhíu mày nhìn Khương Hồng: “Khiến họ ly hôn?” “Đúng vậy, các con đều còn trẻ, con đường tương lai còn dài.

Cuối cùng ai mới là người ngồi vững vị trí Diệp thái thái thì chưa biết được đâu, chúng ta không thể nhận thua sớm như vậy.” Chương Tuyết không nói gì, Khương Hồng lại tiếp: “Tiểu Tuyết, con phải tin mẹ.

Con là sinh viên xuất sắc, gia thế tốt, con lại xinh đẹp hơn con nhỏ Lãnh Yên Nhiên kia nhiều.

Chỉ cần là thứ con muốn, mẹ nhất định sẽ giúp con đạt được.

Có gì cần mẹ giúp con cứ việc nói.

Thích Diệp Việt thì cứ đi mà tranh giành, mẹ tin con nhất định làm được.” “Mẹ...” “Bản lĩnh của mẹ không bằng con, nhưng giúp con một tay thì vẫn được.” Chương Tuyết nhào vào lòng Khương Hồng: “Mẹ, con chỉ là thấy rất khó chịu.” “Khó chịu cái gì chứ, người cười cuối cùng mới là người chiến thắng.

Mẹ là người từng trải, điểm này mẹ rõ nhất.” “Vâng, con tin mẹ.

Nhưng mẹ ơi, con thấy sau khi trở về, ba dường như đã thay đổi.” “Con cũng nhận ra rồi sao?

Từ khi tìm thấy con nhỏ Lãnh Yên Nhiên đó, bây giờ ông ta không còn quan tâm đến mẹ con mình như trước nữa.” “Con cũng thấy ba đối với con không tốt như lúc nhỏ nữa.” “Tất cả đều là do Lãnh Yên Nhiên gây ra.

Từ khi nó xuất hiện, Chương gia chúng ta không ngày nào được yên bình.

Trước khi nó xuất hiện, gia đình mình hài hòa biết bao.

Bây giờ anh trai con thì vào tù, con cũng phải tạm dừng việc học ở nước ngoài để về đây, tất cả đều là tại nó.” Nếu Lãnh Yên Nhiên thực sự đứng trước mặt Khương Hồng, chắc chắn bà ta sẽ lao tới đâm cho vài nhát.

Nó quá giỏi trong việc phá hỏng chuyện của bà ta.

Từ khi nó xuất hiện, không có việc gì là thuận lợi cả.

“Mẹ, con biết mẹ hận nó, nhưng bây giờ mẹ vẫn nên để tâm hơn vào ba đi, con cứ thấy ba không ổn.” “Không ổn chỗ nào?” “Chuyện này con cũng không nói rõ được, tóm lại mẹ cứ để mắt kỹ vào.

Con nghe bên bộ phận tài chính nói, mấy hôm trước ba đã đưa cho Lãnh Yên Nhiên một khoản tiền, hàng triệu tệ rồi đấy.” Chương Tuyết nhấn mạnh.

“Cho hàng triệu?

Mấy triệu lận?” Khương Hồng kinh hô.

“Chuyện này thì con không rõ, người đó kín miệng lắm, căn bản không thăm dò được gì.

Con cũng mới vào công ty, chức vụ thấp, cũng chỉ dựa vào thân phận mới dò hỏi được bấy nhiêu thôi.” “Ông ta đúng là hào phóng, đối với tôi chưa bao giờ rộng rãi như vậy.

Cứ xin tiền là ông ta lại trưng bộ mặt hình sự ra, vậy mà đối với đứa con rơi thì lại tốt thế.” “Mẹ cũng đừng cãi nhau với ba.

Ba đưa tiền cho con gái mình cũng là chuyện bình thường, mẹ đừng có làm quá lên.

Con chỉ muốn mẹ lưu tâm đến chồng mình một chút, đừng suốt ngày chỉ biết bài bạc mua sắm, chẳng có ý nghĩa gì cả.” “Được rồi, được rồi, mẹ sẽ để mắt tới ông ta.

Ông ta thì làm nên trò trống gì chứ, cả đời này cũng chỉ thế thôi, nhu nhược, gặp ai cũng khúm núm.” Khương Hồng thực ra chẳng yêu thương gì Chương Quân, chỉ là bao nhiêu năm nay cứ thế mà sống thôi.

Bà tận hưởng cuộc sống giàu sang mà Chương Quân mang lại, và không cho phép bất cứ ai phá hoại nó.

“Mẹ, đừng nói thế, đó là ba con.

Mẹ cũng nên dành tâm sức cho chồng mình một chút đi, đó là người đàn ông của mẹ mà.” “Sự thật vốn là thế mà.” “Ba mà không có bản lĩnh thì bao nhiêu năm qua có thể kinh doanh công ty được như thế này sao?” “Đó là nhờ ông ngoại con năm xưa hỗ trợ thôi.” “Hỗ trợ được mấy chục năm sao?” Chương Tuyết cảm thấy cha mình vẫn là người có bản lĩnh.

Khương Hồng không còn gì để nói: “Tiểu Tuyết, rốt cuộc con đứng về phía ai thế?” “Hai người là ba mẹ con, con chỉ mong gia đình mình tốt đẹp, đừng xảy ra chuyện gì nữa.” Chương Tuyết nói.

“Yên tâm đi, chúng ta thì xảy ra chuyện gì được chứ.” “Con lên lầu nghỉ ngơi đây.” “Bé cưng của mẹ, đừng buồn nhé.

Họ chẳng qua mới kết hôn thôi, có gì to tát đâu, con đừng làm mình tức giận.” Khương Hồng hét lớn phía sau.

“Ai kết hôn cơ?” Chương Quân vừa về đến nhà đã nghe thấy tiếng Khương Hồng la hét, giữa lông mày đầy vẻ chán ghét.

Bản tính khó dời, cả đời vẫn cái nết đó.

“Còn ai vào đây nữa, cái đứa con gái vô ơn của ông đấy.” “Yên Nhiên?

Nó kết hôn với ai rồi?” Chương Quân có người theo dõi phía Lãnh Yên Nhiên nhưng vẫn chưa nhận được tin tức.

“Xem ra người làm ba như ông chẳng có chút vị trí nào trong lòng người ta cả, người ta kết hôn mà chẳng thèm báo với ông một tiếng.” Chương Quân tuy có chút không hài lòng, nhưng nhìn chung là vô cùng vui mừng: “Bà lấy tin tức đó ở đâu ra?” “Tiểu Tuyết nói, là chính miệng Diệp Việt nói đấy.

Thật là trùng hợp, Diệp Việt là bạn cùng bàn cũ của Chương Tuyết.

Nếu không có con nhỏ Lãnh Yên Nhiên kia xuất hiện, người kết hôn với Diệp Việt chắc chắn là Tiểu Tuyết nhà mình rồi, đến lúc đó chúng ta và Diệp gia đã là thông gia." "Bà bị chứng hoang tưởng à?" Chương Quân cười lạnh.

Đối với ông mà nói, Lãnh Yên Nhiên kết hôn với Diệp Việt là chuyện đáng mừng.

Chương Tuyết có một bà mẹ như thế này, bản thân dù tốt đến đâu thì điểm số cũng bị kéo thấp xuống không ít.

Chương 1702

Muốn gả vào Diệp gia hoàn toàn là chuyện viển vông.

“Ông nói cái kiểu gì thế?

Đứa con rơi của ông gả vào đó thì là chuyện tốt, còn Tiểu Tuyết nhà chúng ta thì là hoang tưởng?

Hai đứa nó có thể so sánh được với nhau sao?

Không cùng đẳng cấp chút nào cả.” “Chẳng thèm nói với bà nữa.

Tốt nhất các người đừng có nảy ra ý đồ không nên có nào.

Lần trước chuyện của Chương Viễn các người cũng thấy rõ rồi đấy, Diệp gia ra tay là chúng ta không còn đường chống đỡ luôn.” Chương Quân muốn đi, nhưng bị Khương Hồng kéo lại: “Ông vội đi đâu thế?

Chúng ta nói chuyện chút đi.” “Bà muốn nói chuyện gì với tôi?” “Còn chuyện gì nữa, chúng ta là vợ chồng, đã bao lâu rồi chúng ta không cùng nhau trò chuyện.” Khương Hồng đã nghe lọt tai lời Chương Tuyết, cảm thấy nên cải thiện quan hệ với Chương Quân, dù sao hiện tại con gái vẫn chưa nắm quyền công ty, công ty vẫn nằm trong tay ông.

Chương Quân cảnh giác nhìn Khương Hồng, không biết người phụ nữ này đột nhiên tỏ ra thân mật là muốn làm gì.

“Chương Quân, ông nhìn tôi làm gì?” Khương Hồng xích lại gần Chương Quân, nịnh nọt khoác lấy cánh tay ông.

“Bà muốn làm gì?” “Ông không thấy hôm nay tôi có gì thay đổi sao?” Khương Hồng đưa mặt đến trước mặt Chương Quân.

Chương Quân cau mày, hơi quay mặt đi: “Không thấy.” “Hôm nay tôi vừa mới đi chăm sóc da mặt xong đấy, ông không thấy sao, da mặt tôi căng mọng hơn nhiều, cũng trẻ ra mấy tuổi.” Chương Quân nhìn lấy lệ: “Bà lại đi tiêm thuốc gì rồi chứ gì.” “Không ngờ mắt nhìn của ông cũng tốt đấy, thế mà cũng không giấu được ông.” “Mấy cái thứ linh tinh đó bớt tiêm thôi, không tốt cho sức khỏe đâu.” Khương Hồng không vui: “Tôi làm vậy là vì ai chứ?

Chẳng lẽ ông muốn tôi biến thành mụ già da vàng, như thế ông dắt tôi đi đâu có nể mặt ông không?

Tôi hoàn toàn là vì thể diện của ông thôi, ông dắt tôi đi tham gia sự kiện, ai mà chẳng khen tôi xinh đẹp.” “Người ta đó là nói khách sáo, trước mặt bà mới nói thế thôi.” Sau lưng họ toàn nói bà là con hổ cái không biết lý lẽ, vậy mà còn tưởng mình thế nào.

“Sao lại có người đàn ông không hiểu phong tình như ông chứ.

Nếu tôi mà xấu thì người ta cũng chẳng thốt ra được những lời như thế.” “Được rồi, được rồi, rốt cuộc bà muốn nói gì với tôi.” Khương Hồng ôm lấy cổ Chương Quân: “Chồng ơi, bao lâu rồi chúng ta không ở bên nhau?” Nói xong, bà ta thuận thế ngồi lên đùi Chương Quân.

Chân mày Chương Quân càng nhíu chặt hơn, hiện tại ông thực sự không có tâm trạng làm những chuyện này: “Tôi còn công sự phải xử lý.” “Xử lý cái gì chứ, tối muộn rồi, phải đi ngủ thôi.” Chương Quân bất ngờ đứng bật dậy, Khương Hồng suýt chút nữa thì ngã nhào, tức đến xanh cả mặt: “Chương Quân, nếu để tôi biết ông có tiểu tam ở bên ngoài, tôi nhất định sẽ vác dao chém chết con tiểu tam đó.” Cái lão già quê mùa này, thật chẳng có chút phong tình nào cả.

“Bà ăn nói hàm hồ gì thế, tôi là hạng người đó sao?” Sắc mặt Chương Quân có chút thay đổi, nhưng vẫn tỏ ra vô cùng chính trực.

“Chắc ông cũng không dám.” “Bà không biết bây giờ là cuối năm rồi sao?

Ở công ty bao nhiêu là việc, tôi đâu có rảnh rỗi như bà.” “Ông thực sự không có làm bậy sau lưng tôi ở bên ngoài chứ?” “Tôi từng này tuổi rồi, tôi còn cần mặt mũi nữa chứ.” “Cũng đúng.

Ông đừng quên, ông là người có đủ cả con trai con gái, đừng làm chuyện gì để con cái phải mất mặt.” “Tôi biết rồi, tôi có chừng mực.

Tôi lên lầu xử lý công việc đây, hy vọng Tiểu Tuyết có thể sớm trưởng thành để tiếp quản công việc của tôi.” Sắc mặt Khương Hồng lập tức trở nên rạng rỡ: “Ông định để Tiểu Tuyết tiếp quản sao?” “Nếu không thì còn ai nữa?

Thằng Viễn thì bộ dạng như thế, Yên Nhiên giờ cũng đã gả đi rồi, tôi chỉ có thể trông cậy vào Tiểu Tuyết thôi.” “Đúng là vậy, con gái gả đi như bát nước đổ đi, hơn nữa Lãnh Yên Nhiên cũng chẳng có năng lực đó, chuyện gánh vác đại nghiệp này chỉ có Tiểu Tuyết nhà chúng ta mới làm được.” Khương Hồng hớn hở nói.

Trong phòng bệnh.

Mới sáng sớm đã chật ních người.

Vợ chồng Lục Sâm, vợ chồng Lục Minh, vợ chồng Lục Nghiêu, ngay cả Tần Tuệ và Chu Thanh Vận cũng đến.

Nhưng không một ai bế được cậu nhóc, bởi vì từ khoảnh khắc được bế ra khỏi phòng sinh, cậu nhóc đã bị một mình Lục Tử Mặc độc chiếm, thực sự không hề nói quá chút nào.

Trong lúc đó, khi bé được bế đi kiểm tra sức khỏe, anh cứ nhìn chằm chằm đi theo, kiểm tra xong lại lập tức bế bé vào lòng.

Anh lúc nào cũng cảnh giác nhìn mọi người, sợ mọi người tranh con trai với mình, dáng vẻ đó mọi người chưa từng thấy bao giờ.

Từ nhỏ đã bị gọi là “ông cụ non”, anh luôn trưng ra bộ mặt không cảm xúc, rất hiếm khi lộ ra khía cạnh này.

Cũng không biết anh học được kỹ năng từ đâu mà còn có thể vừa chăm sóc con nhỏ, vừa chăm sóc Cận Ngôn, tóm lại là cả hai đều chu toàn.

Vợ được an ủi tốt, con cũng được chăm sóc kỹ.

Những người đến thăm cũng chỉ có thể đứng từ xa nhìn một cái, ai dám giơ tay chạm vào là anh sẽ gạt ra ngay, anh chê tay họ có vi khuẩn.

Ngay cả ông bố đẻ cũng không tha, lúc đó mặt Lục Sâm đen kịt lại, sắp sửa nổi trận lôi đình đến nơi.

Nhưng Lục Tử Mặc coi như không thấy, ánh mắt anh chỉ dán chặt vào khuôn mặt con trai.

Cuối cùng, chính Tiểu Anh Đào ôm lấy cổ ông nội, hôn mấy cái thật kêu, rồi dùng chất giọng mềm mại đáng yêu nói bao nhiêu lời mới khiến sắc mặt Lục Sâm dịu lại.

Tóm lại, từ sáng sớm, trong phòng bệnh đã tràn ngập một bầu không khí “sặc mùi thuốc súng”.

Tiểu Anh Đào vội vàng chứng minh địa vị của mình trong gia đình, bĩu môi ghé sát vào Lục Tử Mặc: “Ba ơi, ba cho con xem em trai với, ba bế cao quá, ba ngồi xuống đi.” Lục Tử Mặc ngẩng đầu mỉm cười, ngồi xuống.

Tiểu Anh Đào ghé sát vào, “chụt” một cái hôn lên mặt cậu nhóc.

Mọi người cứ ngỡ Lục Tử Mặc sẽ đổi sắc mặt, nào ngờ anh chẳng hề thay đổi gì, anh vẫn là ông bố cuồng con gái như vậy: “Nhóc con, đây là nụ hôn thơm phức của chị con đấy, có thơm không nào?” Đứa bé trong lòng anh còn chưa mở mắt, trẻ sơ sinh ngủ rất nhiều.

“À à, con bảo rất thơm đúng không, đúng là có mắt nhìn, chị con là thiên thần nhỏ đáng yêu nhất đấy, sau này con phải nhường nhịn chị, có biết không?” “Con bảo ‘vâng’ đúng không, con trai ba ngoan quá, ba cũng muốn thưởng cho con một nụ hôn nào.” Lục Nghiêu nhìn Lục Tử Mặc như nhìn một kẻ ngốc, đúng là phát điên thật rồi.

Mạc Noãn lại thấy rất đáng yêu, lấy điện thoại ra ghi lại khoảnh khắc đó.

“Ba ơi, trong nhà mình ba thích em trai hay thích con nhất?” Tiểu Anh Đào hỏi.

“Chuyện này còn phải hỏi sao?

Đương nhiên là con rồi.” Lục Tử Mặc không cần suy nghĩ, con trai chắc chắn xếp sau con gái.

Tiểu Anh Đào mãn nguyện, đắc ý nhướng mày với mọi người, dáng vẻ như muốn nói: “Thấy chưa, ba yêu nhất vẫn là con, em trai phải xếp sau nhé.” Cô bé dùng cằm cọ cọ vào cậu nhóc, cậu nhóc bị làm phiền thức giấc, “òa” một tiếng khóc lớn, tiếng khóc đúng là kinh thiên động địa.

Chương 1703

Tiểu Anh Đào sợ hãi lập tức đứng thẳng người dậy, tưởng mình làm sai chuyện gì, uất ức che cái miệng nhỏ lại.

“Tiểu Anh Đào, không sao đâu, em trai con còn nhỏ quá nên chưa hiểu chuyện thôi, con không có lỗi gì cả.” Lục Tử Mặc bế cậu nhóc dỗ dành, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng bé: “Con trai, mình phải kiên cường lên chứ, chị yêu con nên mới muốn gần gũi với con, con thế này là không được đâu.” “Trong nhà mình chị là đáng yêu nhất, con cũng phải yêu thương chị, biết chưa hả?” Cậu nhóc chắc chắn là không nghe hiểu rồi, nhưng càng khóc càng thảm là thật, Lục Tử Mặc hoàn toàn không dỗ được.

Cận Ngôn vốn đang ngủ nhưng bị tiếng khóc của cậu nhóc làm tỉnh giấc.

Lần này cô sinh thường, lại có người yêu bên cạnh, nên chỉ lúc sinh mới phải chịu khổ một chút, nhưng suốt quá trình đều được chăm sóc rất tốt, chỉ là hơi mệt, còn lại không có gì quá khó chịu.

“Lục Tử Mặc, rốt cuộc anh có biết chăm con không hả?” “Biết chứ, trẻ con khóc có lẽ là để phát tiết thôi, phát tiết ra được là tốt rồi.” “Nói bậy, anh xem có phải con tè rồi không?” “Để anh xem.” “Tử Mặc, đưa đứa bé cho mẹ nào, một người đàn ông như con thì biết thay bỉm thế nào được?

Để mẹ làm cho.” “Không cần đâu mẹ, để con tự làm.

Mọi người cứ đứng xem đi, chỗ nào không đúng thì mẹ chỉ cho con ngay nhé.” Lục Tử Mặc nói.

Lục Sâm trầm giọng: “Noãn Noãn, đừng mặc kệ nó, thằng ranh con này giỏi rồi, tôi để xem nó có bản lĩnh chăm được mãi không.”

Ông không tin nó định không đi làm nữa, suốt ngày quẩn quanh bên thằng bé chắc.

“Đó là cháu nội của ông đấy.” Mạc Noãn biết người này lại đang dỗi, thực sự thấy có chút buồn cười.

“Tôi đến con trai còn chẳng có, lấy đâu ra cháu nội.” Lục Tử Mặc nghiêm túc kiểm tra mông nhỏ của cậu nhóc, thấy vẫn khô ráo: “Ngôn Ngôn, không có ướt.” “Vậy chắc là đói rồi, anh đưa con cho em, để em cho con bú.” “Không bú sữa mẹ đâu, anh chuẩn bị sẵn sữa bột tốt nhất rồi, để anh pha cho...” Lục Tử Mặc còn chưa nói hết câu đã cảm thấy mặt mình có một luồng hơi ấm, bên tai truyền đến tiếng cười nổ trời của mọi người.

Đặc biệt là Tiểu Anh Đào cười phóng túng nhất, hống hách nhất, cô bé làm điệu bộ đáng yêu: “Trời ơi, nước tiểu của em trai giống như vòi nước nhỏ vậy, bắn thẳng lên mặt ba rồi, ô dê!” Tiểu Anh Đào hơn bốn tuổi, khả năng diễn đạt ngôn ngữ đã mạnh hơn trước rất nhiều.

Những người khác cũng nhìn thấy cảnh tượng này, thi nhau cười lớn.

Tần Tuệ vừa cười vừa đỏ hoe mắt, huyết mạch nhà họ Lục cứ thế đời đời truyền nối, bà thấy rất an lòng.

Chu Thanh Vận nắm chặt tay bà: “Chị dâu, nhà họ Lục sau này nhất định sẽ nhân đinh hưng vượng, chúng ta không cần phải lo lắng gì nữa rồi.” Bởi vì lúc nãy Lục Tử Mặc đã đắc tội hết mọi người, nên giờ ai nấy đều hả hê, không một ai muốn đưa khăn giấy cho anh.

Lục Tử Mặc hít sâu một hơi, cũng không để tâm, điềm tĩnh nhìn Tiểu Anh Đào: “Tiểu Anh Đào, rút cho ba tờ giấy với nào.” Tiểu Anh Đào không hiểu nhiều chuyện, nhưng lời của ba cô bé vẫn nghe theo, lon ton chạy qua rút rất nhiều giấy đưa cho Lục Tử Mặc.

“Ba ơi, ba lau đi, nước tiểu của em trai chắc chắn là hôi lắm.” “Không sao, đây là món quà em trai tặng ba, ba rất thích.” Trên mặt Lục Tử Mặc vẫn mang nụ cười.

Thằng nhóc trong lòng anh sau khi làm loạn một trận thì cũng yên vị, mở to đôi mắt to tròn vô tội nhìn Lục Tử Mặc, trên hàng lông mi dài vẫn còn đọng những giọt nước mắt.

Lục Tử Mặc không kìm được cúi đầu, hôn lên hàng lông mi của bé, sau đó bế bé vào phòng tắm.

Cận Ngôn dở khóc dở cười: “Em cũng không biết sao Lục Tử Mặc lại biến thành thế này, từ khi con sinh ra đến giờ em còn chưa được bế lần nào.” “Ngôn Ngôn, kệ nó đi, nó thích chăm thì cứ để nó chăm.

Nó tưởng chăm một đứa trẻ đơn giản thế sao?

Qua ba ngày hăng hái ban đầu, đến lúc đó nó có khóc cũng chẳng có chỗ mà khóc đâu.” Mạc Noãn nói.

Lục Sâm hừ hừ: “Tôi thấy chưa chắc đâu.” Ông nhìn thấy ở con trai hình bóng của chính mình khi lần đầu làm cha, lúc đó thực sự chỉ muốn lúc nào cũng đặt hai đứa con ở bên cạnh, chỉ khi đi làm mới đành lòng buông ra.

“Chú nhỏ, thím nhỏ, con thấy hai người cứ mặc kệ cậu ấy đi.

Chăm con mệt như vậy, hai người cứ nghỉ ngơi cho khỏe.

Cậu ấy cũng không thể bế con đi làm được, lúc hai người được bế cháu vẫn còn nhiều mà.” Lục Nghiêu nói.

Tuy có chút ghen tị nhưng biết làm sao được, ai bảo Lục Tử Mặc là em trai anh chứ, thôi thì ráng chịu vậy.

Mọi người đều đang đợi xem trò cười của Lục Tử Mặc, nhưng anh lại bế nhóc con ra ngoài một cách cực kỳ bài bản.

Cả nhóm người vây quanh, chỉ thấy nhóc con đang nhắm mắt, trông có vẻ vô cùng thoải mái.

Không thể không nhìn Lục Tử Mặc bằng con mắt khác, xem ra thời gian qua anh đi học lớp chuẩn bị làm bố thật sự không uổng công, đã luyện đến trình độ này rồi. "Ba ơi, em trai lại ngủ rồi ạ?" "Sắp ngủ rồi, em trai con cứ như một chú heo con vậy." "Đừng nói thế mà, em trai đáng yêu lắm đó." Tiểu Anh Đào vẫn rất bảo vệ em trai mình. "Ừ, em trai con rất đáng yêu, chỉ là kém con một chút xíu thôi." Tiểu Anh Đào vui mừng nhảy cẫng lên.

Mạc Noãn và Lục Sâm nhìn nhau, chỉ số cảm xúc của con trai họ đã tiến bộ rồi, tuy có thêm đứa thứ hai nhưng lúc nào cũng chú ý đến cảm xúc của đứa lớn, chỉ một câu nói đơn giản mà đã dỗ dành Tiểu Anh Đào vui đến thế. "Ngôn Ngôn, em xem con trai chúng ta đáng yêu chưa kìa." Lục Tử Mặc bế đứa bé đến bên cạnh Cận Ngôn.

Cận Ngôn mỉm cười ghé sát vào hôn một cái, Lục Tử Mặc không nói gì.

Tuy nhiên Cận Ngôn thấy hơi áy náy, mọi người đều đến thăm đứa bé, nhưng vào đây lâu như vậy mà chưa ai được bế con.

Cận Ngôn cảm thấy thế này không tốt lắm, liền trao cho Lục Tử Mặc một ánh mắt cảnh cáo: "Lục Tử Mặc, đưa con cho mọi người bế đi." Đừng có mà độc chiếm như thế.

Lục Tử Mặc ngẩng đầu nhìn mọi người, nói: "Tôi nói trước nhé, không được hôn con đâu, trên người người lớn có nhiều vi khuẩn lắm, sức đề kháng của trẻ con chưa mạnh đâu." "Cậu thì biết cái gì, trẻ con lúc mới sinh ra sức đề kháng rất mạnh đấy." "Tôi đã bảo là không được hôn, không được chạm vào mà." Dù là ông trời có đến thì Lục Tử Mặc cũng không nể mặt, anh chỉ tin vào bộ lý luận của chính mình. "Được rồi được rồi, không hôn con trai cậu là được chứ gì." Tần Tuệ nói.

Bà đã sớm thèm bế lắm rồi, nhưng cháu trai cứ khăng khăng không chịu buông, bà chỉ đành lùi một bước.

Lục Tử Mặc cuối cùng cũng cười: "Vậy thì cho bà cố bế trước nhé.

Con trai, đi tìm bà cố nào, phải ngoan nhé." Sau khi đưa con đi, Lục Tử Mặc ngồi lại bên giường Cận Ngôn, nắm lấy tay cô nói: "Vợ ơi, em vất vả rồi." Sến súa như vậy, Cận Ngôn chịu không nổi: "Câu này anh nói nhiều lần lắm rồi đấy." "Nói bao nhiêu lần cũng là nên mà." Lục Tử Mặc nắm chặt tay Cận Ngôn.

Nhưng Cận Ngôn phát hiện ánh mắt Lục Tử Mặc luôn nhìn chằm chằm vào con trai mình.

Anh vốn luôn muốn có thêm con gái, Cận Ngôn cứ ngỡ sinh con trai anh sẽ ghét bỏ lắm.

Ngờ đâu anh không những không ghét mà còn cưng như báu vật. "Tử Mặc, anh đừng căng thẳng quá, làm hỏng không khí đấy." Cận Ngôn nhắc nhở.

Cô cảm thấy con trai được mọi người yêu quý thì làm cha mẹ nên thấy tự hào, Lục Tử Mặc không cần phải phòng bị như thế.

Chương 1704

Tần Tuệ mãn nguyện bế nhóc con: "Cũng phải nói thật, nhóc này đẹp trai thật đấy, trẻ sơ sinh thường da dẻ nhăn nheo, nhưng nhóc này lại rất trắng trẻo." Cận Ngôn thầm nghĩ, không trắng sao được?

Trong lúc mang thai, cô được nuôi dưỡng như heo vậy, cái gì tốt cho con là Lục Tử Mặc đều tìm bằng được mang đến trước mặt cô.

Cô không ăn thì anh dỗ, thời gian qua không chỉ cô béo lên mà ngay cả Lục Tử Mặc cũng tăng thêm mấy cân.

Nhìn một người vốn cực kỳ coi trọng hình tượng như anh lại chấp nhận béo lên cùng mình, xấu đi cùng mình, Cận Ngôn hoàn toàn không tìm được lý do để từ chối. "Tất nhiên rồi, đó là thành quả tâm huyết của con mà." Lục Tử Mặc đắc ý. "Bớt đắc ý đi, tội của cậu còn lớn lắm đấy." "Ôi chao, cái dáng vẻ này thật sự khiến người ta muốn chạm vào quá." Tần Tuệ vừa định đưa tay ra.

Lục Tử Mặc vội vàng hét lên: "Bà nội, đừng chạm!" Tần Tuệ sợ tới mức run tay, rụt lại ngay: "Biết rồi, con trai cậu làm bằng thủy tinh chắc, chạm cũng không cho chạm." "Vốn là thủy tinh mà, bà xem nó nhỏ bé, mềm mại như thế kia." "Cái thằng bé này, lần sau đừng có hét to như thế, không sợ tôi trượt tay à?" "Bà nội, con không đùa đâu, con trai con quý giá lắm, bà cẩn thận chút." Tần Tuệ cạn lời luôn rồi, trước đây bà quý đứa cháu trai này nhất, giờ đột nhiên thấy nó thật đáng ghét, cái kiểu người gì không biết?

Bà già ngần này tuổi rồi mà lại không bằng nó sao. "Đợi xuất viện rồi thì đưa con đi thăm ông cố, ông nội biết nhóc con ra đời là kích động đến mức mất ngủ đấy.

Trước mặt ông cố, đừng có bày ra cái bộ dạng này, nếu không sẽ làm ông đau lòng lắm đấy." "Con biết rồi." Lục Tử Mặc cuối cùng cũng nghe lọt tai lời của Tần Tuệ.

Cuối cùng, mỗi người bế nhóc con chơi một lát mới rời đi, cái mặt Lục Tử Mặc kéo dài ra tận đâu, ngay cả Tiểu Anh Đào cũng thấy anh thật hẹp hòi.

Trước khi đi, cô bé ôm cổ anh, chân thành căn dặn: "Ba ơi, ba đừng như vậy, như vậy sẽ không có bạn đâu.

Bất kể ai đến thăm em trai, ba cứ để người ta bế một chút, nhìn một chút đi mà." Những lời nói mềm mỏng khiến người lớn bật cười ha hả.

Cô bé chỉ xin nghỉ buổi sáng, tuy không muốn đi nhưng Cận Ngôn không nuông chiều con về khoản này, giao cho Lục Nghiêu phụ trách đưa cô bé đến nhà trẻ.

Diệp Việt vốn không muốn đi tìm sự kích thích từ gia đình hạnh phúc này, nhưng Lãnh Yên Nhiên được nghỉ một ngày, đột nhiên muốn dẫn anh đi dạo một vòng trước mặt người thân bạn bè.

Thật trùng hợp, khi hai người đến nơi thì mọi người đã đi hết, chỉ còn Lục Sâm và Mạc Noãn.

Đêm qua bố mẹ nhà họ Cận đã thức cả đêm, giờ đến lượt họ thay ca. "Mẹ nuôi, ba nuôi, đây là vợ con, Lãnh Yên Nhiên." Diệp Việt tự hào giới thiệu.

Lãnh Yên Nhiên cũng gọi theo anh, dịu dàng chào hỏi mọi người.

Mạc Noãn vỗ vai Diệp Việt: "Khá lắm nhóc con, nhanh như vậy đã cưới được vợ rồi, có người bây giờ còn chưa có giấy đăng ký kết hôn đâu kìa." Lục Sâm cũng không nhịn được mà nhìn Diệp Việt thêm mấy cái, không ngờ con trai của Diệp Tử Hạo lại giỏi giang thế này. "Ai mà vẫn chưa có giấy thế ạ?" Diệp Việt cố ý la lên. "Không giỏi bằng cậu thôi, chẳng còn cách nào cả." Mạc Noãn và Diệp Việt tung hứng với nhau. "Theo tôi thấy thì chắc chắn là do cái tính tình của cậu ta mà ra nông nỗi này." "Chứ còn gì nữa." Lãnh Yên Nhiên hoàn toàn không biết họ đang nói về ai, sau khi thấy ánh mắt của Diệp Việt mới biết Lục Tử Mặc chưa có giấy đăng ký.

Một kẻ nào đó bị nói trúng tim đen nhưng chẳng cảm thấy sao cả, dù sao vợ và con đều đang ở trong tay, cái tờ giấy kia chưa có thì từ từ cũng được, chẳng có gì to tát. "Nhóc con đâu rồi?" "Y tá bế đi tắm rồi." "Trước khi muốn bế con trai tôi thì đi rửa tay trước đi." Lục Tử Mặc lên tiếng trước. "Lục Tử Mặc, cậu bị cuồng sạch sẽ à?

Tay tôi thì có cái gì chứ." "Tiểu Việt, mau đi đi, vừa nãy mọi người nói mãi Lục Tử Mặc mới chịu thả lỏng cho bế con đấy, các em thế là còn may rồi." Mạc Noãn cười nói. "Hừ, đợi sau này em có con gái, em cũng sẽ làm thế này." Diệp Việt kéo Lãnh Yên Nhiên đi rửa tay.

Rửa xong quay ra thì nhóc con cũng vừa được bế về, Lục Tử Mặc lại bắt đầu lải nhải: "Diệp Việt, không được chạm vào thằng bé, cũng không được hôn, chỉ được nhìn thôi.

Bế cho chắc vào, đừng để đau lưng nó." "Được rồi được rồi, không động vào trứng vàng của cậu đâu, chúng tôi chỉ nhìn thôi." Tay Diệp Việt khẽ run, anh chưa bao giờ bế một đứa trẻ nhỏ như thế này.

Mạc Noãn ở bên cạnh chỉ dẫn, một lúc lâu sau, cuối cùng anh cũng bế được ra dáng một chút. "Đáng yêu quá." Lãnh Yên Nhiên thèm bế, ghé sát lại nhìn.

Nhóc con cũng không sợ người lạ, mở đôi mắt đen láy nhìn người, miệng khẽ máy động như đang ăn thứ gì đó ngon lành. "Sau này chúng mình sinh con nhất định cũng sẽ đáng yêu thế này." "Ừm, em cũng muốn sinh một đứa con trai." "Con gái tốt hơn chứ, con trai có gì tốt đâu." "Em cứ thấy con trai tốt, anh xem nhóc này đẹp trai chưa kìa." Lãnh Yên Nhiên vốn định đưa tay ra chạm thử, nhưng cảm thấy sau lưng lạnh toát, nhớ đến lời Lục Tử Mặc vừa nói, lập tức rụt tay về.

Diệp Việt lườm Lục Tử Mặc: "Có thể đừng làm vợ tôi sợ không?" Suốt ngày đen mặt, tưởng mình là Bao Công chắc?

Lục Tử Mặc nhún vai: "Tôi đã nói gì đâu?" Diệp Việt: "..." Cái tính khí như ông cụ non này vẫn đáng ghét như ngày nào, không hiểu Cận Ngôn nhìn trúng anh ta ở điểm gì mà lại sinh cho anh ta tận hai đứa con khi còn trẻ thế này.

Lãnh Yên Nhiên hạ thấp giọng: "Em không sao đâu." "Anh chỉ không đành lòng để em chịu uất ức thôi." Diệp Việt ra dáng một người chồng sủng vợ hết mực. "Yên Nhiên thật có phúc, Tiểu Việt nhà chúng ta từ nhỏ đã là một cậu bé ấm áp rồi." Mạc Noãn cười nói.

Lãnh Yên Nhiên cũng chẳng hề khiêm tốn: "Mẹ nuôi, con cũng thấy vậy ạ." Mạc Noãn nhìn Lãnh Yên Nhiên, cảm thấy đúng như Mễ Nặc nói, cô gái này ngốc nghếch đáng yêu thật.

Sự ngưỡng mộ và tình cảm dành cho Diệp Việt không hề che giấu, trông rất chân thành.

Lãnh Yên Nhiên và Diệp Việt cũng không ở lại lâu.

Từ khi quen nhau đến nay, họ thật sự chưa có buổi hẹn hò chính thức nào.

Diệp Việt đưa Lãnh Yên Nhiên đi ăn lẩu, ăn xong định đi xem phim, nhưng khi thanh toán xong quay lại thì không thấy Lãnh Yên Nhiên đâu.

Tìm mãi mới thấy cô đang ở trong góc chụp ảnh cùng hai cô gái trẻ.

Vừa định bước tới thì thấy cô cứ liên tục nháy mắt ra hiệu, anh đành phải dừng bước. "Chị Yên Nhiên, tụi em thật sự rất thích chị, chị tốt bụng quá." "Cảm ơn các em đã yêu mến chị nhé." Lãnh Yên Nhiên cười chân thành.

Chương 1705

"Vậy ảnh chụp chung của tụi em với chị có được đăng lên mạng không ạ?

Xung quanh tụi em có rất nhiều người thích vai Tần Lục Nguyệt của chị lắm." Lãnh Yên Nhiên gật đầu: "Được chứ." Diệp Việt đợi bên ngoài mãi mới thấy Lãnh Yên Nhiên chạy về phía mình, đôi mắt cô ngập tràn ý cười, bước chân nhẹ nhàng.

Diệp Việt dang rộng hai tay đón cô vào lòng.

Lãnh Yên Nhiên ôm lấy anh: "Diệp Việt, hai cô gái đó là fan của em đấy." Ánh mắt Diệp Việt hiện rõ ý cười: "Anh thấy rồi, họ thật sự có mắt nhìn đấy." Lãnh Yên Nhiên chuyển sang một tay khoác tay anh, một tay che miệng cười: "Em cũng thấy thế." "Ừ, Nhiên Nhiên nhà chúng ta là tuyệt nhất." "Vốn dĩ em cũng không thấy gì, nhưng nghe anh nói thế, em thấy chúng mình giống như ông Vương bà Vương vậy." "Cái gì cơ?" "Thì cái người bán dưa vừa bán vừa khen dưa mình ngon ấy." "Có ông Vương à?" "Chắc là có đấy, chỉ là chúng mình không biết thôi." Lãnh Yên Nhiên tựa vào cánh tay Diệp Việt, cười đến mức mắt cong thành hình vầng trăng khuyết. "Mệt chưa?

Hay là về nhà nghỉ ngơi nhé?" "Không, em chưa mệt, chúng mình đi dạo thêm chút nữa đi.

Sau này nếu em nổi tiếng rồi, nói không chừng sẽ không còn cơ hội thế này đâu, dù sao bây giờ em cũng là người có fan rồi mà." Diệp Việt thật sự cạn lời, cô gái này chỉ vì có hai fan xin chụp ảnh cùng mà đã vui đến thế này, đúng là giản đơn thật.

Khoảnh khắc này, Diệp Việt thầm quyết định sẽ đẩy cô lên đến đỉnh cao sự nghiệp. "Vậy muốn đi đâu nào?" "Thật ra cũng không có nơi nào đặc biệt muốn đi, chúng mình cứ đi dạo trên phố thế này thôi, vừa đi vừa dừng, nói chuyện với nhau là tốt lắm rồi, lại còn tiêu hóa được thức ăn nữa, tối nay em ăn hơi nhiều." "Được, thỏa mãn nguyện ước nhỏ bé này của em." Khi đi vào phố thương mại, Diệp Việt mua mũ, găng tay, khăn quàng cổ, trang bị đầy đủ cho Lãnh Yên Nhiên, gần như chỉ lộ ra mỗi đôi mắt. "Diệp Việt, anh làm em thành ra thế này thì em đi đứng kiểu gì." Lãnh Yên Nhiên bĩu môi, rất không hài lòng với bộ dạng này của mình. "Em không mặc thế này thì anh không đi cùng nữa đâu, em quên mình bị thể hàn và thấp khớp rồi à?

Trời lạnh thế này không thích hợp để đi lung tung bên ngoài đâu." Diệp Việt nghiêm mặt nói.

Lãnh Yên Nhiên cảm thấy rất ấm lòng: "Được rồi được rồi, em nghe anh là được chứ gì." "Ngoan." "Ngoan lắm luôn ấy." "Ngày mai ba mẹ đến nhà ăn cơm, em thấy có vấn đề gì không?" "Ngày mai á?

Sao nhanh vậy anh?" "Chúng mình đã kết hôn rồi, em còn chưa chính thức gặp ba mẹ anh, em thấy thế là nhanh sao?" "Em không có ý đó, em định nói là xem có ngày nào em không phải đóng phim không, để em trổ tài nấu nướng cho ba mẹ xem.

Em cũng chẳng có ưu điểm gì khác, muốn lấy điểm ấn tượng thì chỉ còn cách này thôi." Cô không có gia thế tốt, ngoại hình cũng bình thường, Lãnh Yên Nhiên cảm thấy mình không có gì nổi bật. "Lại đang suy nghĩ vẩn vơ nữa đúng không?" Bị nhìn thấu, Lãnh Yên Nhiên có chút ngượng ngùng, chỉ là cái bộ dạng hiện tại của cô chỉ lộ ra mỗi đôi mắt đen láy, Diệp Việt thấy rất buồn cười. "Không có mà." "Vậy quyết định thế nhé, ba mẹ chúng mình không câu nệ mấy chuyện đó đâu." "Vâng.

Nhưng em phải nói trước với mẹ em một tiếng, em sợ mẹ lo lắng." "Anh thấy là em đang lo lắng thì đúng hơn." "Em nói cho anh biết, em lo lắng là chuyện bình thường, chỉ có quan tâm đến anh thì em mới muốn thể hiện tốt trước mặt ba mẹ.

Nếu em tỏ thái độ bất cần thì người phải khóc là anh đấy." "Vợ nói gì cũng đúng hết." "Đáng ghét." Hai người nép vào nhau, cứ thế thong thả dạo bước.

Lãnh Yên Nhiên cảm thấy một sự bình yên chưa từng có, cô rất muốn cứ thế này đi mãi, mãi không dừng lại.

Đúng lúc này, Lãnh Yên Nhiên cảm thấy bắp chân mình bị va phải, cúi xuống thì thấy một cậu bé đang nhào vào chân mình, còn ôm chặt lấy đùi cô. "Bé con ở đâu ra thế này?" Lãnh Yên Nhiên dịu dàng hỏi.

Cậu bé ngước đầu lên, đôi mắt trong veo đầy thắc mắc: "Chị xinh đẹp ơi, sao chị biết tên em là Bảo Bảo?" "Vì chị thấy em rất đáng yêu, một đứa trẻ đáng yêu thế này đương nhiên phải gọi là Bảo Bảo rồi." Một bé cưng được cha mẹ nâng niu trong lòng bàn tay.

Cậu bé được Lãnh Yên Nhiên khen thì đôi má đỏ bừng, đưa cây kẹo bông trong tay ra: "Chị ơi, em thích chị, em tặng kẹo bông cho chị này." Diệp Việt thấy mặt Lãnh Yên Nhiên đầy ý cười nên cũng không làm phiền họ. "Em phải suy nghĩ kỹ đấy nhé?

Cho chị rồi là em không còn gì để ăn đâu." Bảo Bảo đáng yêu nghiêng đầu: "Bảo Bảo suy nghĩ kỹ rồi, em muốn tặng cho chị." "Bảo Bảo nhiệt tình như vậy, chị không từ chối đâu nhé." Lãnh Yên Nhiên ngồi thụp xuống.

Bảo Bảo đưa thẳng kẹo đến bên miệng cô, Lãnh Yên Nhiên nới lỏng khăn quàng cổ một chút, há miệng cắn một miếng lớn: "Ừm, ngon thật đấy." Bảo Bảo liếm môi, nhìn chằm chằm Lãnh Yên Nhiên.

Lãnh Yên Nhiên cười: "Chị một miếng, em một miếng nhé?" "Dạ!" Bảo Bảo reo hò cũng cắn một miếng.

Hai người cứ thế người một miếng ta một miếng ăn ngon lành, còn tầm mắt Diệp Việt thì quan sát xung quanh. "Bảo Bảo, sao em lại chạy đến đây một mình?

Ba mẹ em đâu?" "Ba thường xuyên đi công tác, chỉ có mẹ chăm em thôi, mẹ ở đằng kia kìa." Bảo Bảo đưa tay chỉ về một hướng.

Diệp Việt nhìn theo, chỉ thấy một bóng lưng. "Vậy em mau quay lại đi, đừng để mẹ lo lắng, mẹ mà không thấy em sẽ buồn lắm đấy." "Không đâu chị ơi, em còn muốn chơi với chị một lát nữa.

Bình thường mẹ không cho Bảo Bảo ra ngoài đâu, hôm nay em xin mãi mẹ mới cho đi chơi đấy." Bảo Bảo ôm chân Lãnh Yên Nhiên, kẹo bông dính hết lên chân cô.

Lãnh Yên Nhiên dở khóc dở cười: "Tuổi này em chưa đi học mẫu giáo sao?" "Sức khỏe của Bảo Bảo không tốt, mẹ không yên tâm cho em đi mẫu giáo, sợ em bị bắt nạt.

Bảo Bảo chẳng có mấy người bạn cả." Lãnh Yên Nhiên véo mũi cậu bé: "Ôi trời, hóa ra Bảo Bảo là một nhóc đáng thương sao." "Hừ, Bảo Bảo không đáng thương đâu, ba bảo Bảo Bảo là đứa trẻ hạnh phúc nhất trần đời đấy." "Được rồi được rồi, em không chỉ hạnh phúc nhất mà còn đáng yêu nhất nữa." Bảo Bảo vui mừng cầm kẹo bông múa may quay cuồng: "Yo Yo Check it out!

Cho em bộ bánh quẩy áp chảo nào!

Một quả trứng một đồng tiền!

Thích ăn giòn thì cho nhiều bột..." Lãnh Yên Nhiên suýt thì bị sự dễ thương này đánh gục, cô nhéo má cậu bé: "Bảo Bảo, sao em lại đáng yêu thế này nhỉ." "Chị ơi, sau này lớn lên em muốn làm ca sĩ." "Kiểu ca sĩ nhạc rock đúng không?" "Chị ơi, chị giỏi quá, sao chị lại biết?" Đôi mắt nhỏ của Bảo Bảo sáng rực lên.

Cuối cùng cũng tìm được người hiểu mình rồi, ba mẹ đều không cho cậu nghe nhạc rock, lần nào nghe cũng bị mắng, nhưng cậu thích lắm. "Bảo Bảo của chúng ta nhất định sẽ thực hiện được nguyện vọng, chị tin em." "Cảm ơn chị ạ." Đúng lúc này, từ xa có tiếng gọi: "Bảo Bảo, con đang làm gì đấy?

Mau lại đây, nếu không lần sau mẹ không dắt đi chơi nữa đâu." Bảo Bảo bĩu môi, nhét kẹo bông vào tay Lãnh Yên Nhiên: "Chị ơi, em phải về rồi, chị nhớ đến tìm em chơi nhé." Lãnh Yên Nhiên cũng tháo mũ xuống, đội lên đầu Bảo Bảo: "Chị tặng em cái mũ này, trời lạnh lắm." "Cảm ơn chị ạ." Nói xong, Bảo Bảo chạy đi mất.

Lãnh Yên Nhiên thấy một người phụ nữ trung niên bế Bảo Bảo lên, vội vã rời đi. "Đúng là trẻ con, còn chưa nói cho mình biết nhà ở đâu đã bảo mình đến tìm chơi." Ánh mắt Diệp Việt biến đổi, như đang suy tư điều gì: "Nhiên Nhiên, đi thôi, thời gian không còn sớm nữa." Suốt dọc đường, Lãnh Yên Nhiên cứ nghĩ về cậu bé đó: "Diệp Việt, anh có thấy cậu bé lúc nãy rất đẹp trai không?" "Trẻ con bây giờ chẳng đứa nào thế." Đều được cha mẹ cưng chiều mà lớn lên, tính cách cởi mở, hoạt bát đáng yêu. "Ôi trời, Diệp Việt, có phải anh không thích trẻ con lắm đúng không?" "Không có mà." "Lúc nãy đối diện với Bảo Bảo đáng yêu như thế, anh lại chẳng nói câu nào, vậy mà còn dám bảo là thích trẻ con." "Anh thấy hai người trò chuyện vui vẻ nên không muốn làm phiền thôi." "Được rồi, anh nói sao thì là vậy đi." Dù sao tối nay Lãnh Yên Nhiên cũng đã chơi rất vui, bước chân về nhà cũng nhẹ nhàng hơn hẳn.

Sau đó Diệp Việt lo cô đau đầu gối nên đã cõng thẳng cô lên.

Chương 1706

Khi về đến nhà, mẹ Lãnh và dì Trương đang ngồi xem tivi ở phòng khách, mẹ Lãnh còn đang đan áo len. "Mẹ, sao mẹ vẫn chưa ngủ?" "Mẹ có phải là heo đâu mà lúc nào cũng ngủ.

Hai đứa đi đâu chơi mà nhìn cái mặt hớn hở thế kia." "Chỉ là đi dạo ngoài đường thôi, tục ngữ gọi là đi bát phố đấy ạ." "Trời lạnh thế này, chỉ có người trẻ các con mới có cái thú vui đó, chứ mẹ là chẳng muốn ra khỏi cửa tí nào." "Mẹ ơi, tối mai ba mẹ của Diệp Việt sẽ qua đây, bảo là mọi người gặp mặt một chút." "Không vấn đề gì." Mẹ Lãnh cười nói.

Bà cũng muốn xem ba mẹ của Diệp Việt là người như thế nào, con gái lấy chồng mà có được ba mẹ chồng thấu tình đạt lý thì tuyệt đối là phúc khí.

Nghe Lãnh Yên Nhiên nói tốt nhưng bà chưa thấy tận mắt thì cũng không yên tâm. "Mẹ ơi, mẹ không thấy lo lắng sao?" Lãnh Yên Nhiên không ngờ phản ứng của mẹ mình lại bình thản thế này. "Có gì mà phải lo." Bà là người đã nhìn thấu cả chuyện sinh tử rồi, chẳng lẽ còn có thể lo lắng sao.

Lãnh Yên Nhiên hạ thấp giọng: "Nhưng con lo lắm." "Con đúng là tâm lý 'nàng dâu xấu xí đi gặp ba mẹ chồng' đây mà, bình thường thôi." "Mẹ ơi, con biết ba mẹ anh ấy rất tốt, nhưng con cứ không kìm chế được sự lo lắng, phải làm sao bây giờ?" Điều hạnh phúc nhất của Lãnh Yên Nhiên lúc này là về đến nhà có thể thoải mái dựa vào vòng tay ấm áp của mẹ. "Không sao, có mẹ đây rồi." Mẹ Lãnh vỗ vỗ tay cô.

Nhìn mẹ Lãnh điềm tĩnh, Lãnh Yên Nhiên sụt sịt mũi, cả đời này người phụ nữ này luôn là cây đại thụ che bóng mát cho cô, cô không dám tưởng tượng nếu bà ngã xuống thì cô phải làm sao. "Mẹ." "Đứa trẻ ngốc này, đa sầu đa cảm quá, không sao đâu." Ngày hôm sau, khi Lãnh Yên Nhiên quay xong phim, Diệp Việt đến đón cô, cô vội vàng hỏi: "Ba mẹ đã qua đó chưa anh?" "Trưa nay đã qua rồi, mẹ anh tối nay xuống bếp, chúng mình có phúc ăn ngon rồi." "Mẹ xuống bếp ạ?" "Ừ, tay nghề của mẹ anh rất tốt, chỉ là mấy năm nay ít khi nấu nướng vì bảo là không muốn thành bà hoàng mặt vàng." Lãnh Yên Nhiên thật khó tưởng tượng người phụ nữ mạnh mẽ đã dùng chiêu 'uy hiếp dụ dỗ' với cô qua điện thoại đêm đó lại bận rộn trong bếp trông sẽ thế nào. "Mẹ có dữ không anh?" "Dữ với con trai thôi, còn với con gái thì tốt lắm.

Nhà anh không có con gái, mẹ luôn muốn có một cô con gái, nên em cứ yên tâm đi, sau này mẹ chắc chắn sẽ coi em như con gái ruột thôi." "Mẹ chồng nàng dâu mà có thể hòa thuận thế sao?" "Em cứ yên tâm đi, mẹ anh không phải người bình thường đâu, đừng lo." "Ý anh là mẹ không hành động theo lẽ thường sao?" "Đúng là cái ý đó đấy." "Anh càng nói em càng thấy lo hơn." Đúng lúc này, điện thoại của Lãnh Yên Nhiên vang lên, cô thấy là Mễ Nặc gọi đến thì hoảng hốt nhìn Diệp Việt: "Làm sao bây giờ, mẹ gọi này." Diệp Việt nhướng mày: "Nghe đi, có phải chưa nghe bao giờ đâu, đưa cái khí thế càng thua càng đánh ra xem nào." "Mẹ ạ." Lãnh Yên Nhiên dịu dàng gọi.

Cô luôn nhớ lời Mễ Nặc nói, thích được gọi hai tiếng như vậy, nghe thật sự rất thân thiết. "Bé cưng à, khi nào các con mới về đến nhà?" Bé cưng.

Lãnh Yên Nhiên suýt chút nữa hoài nghi lỗ tai mình có vấn đề, ngơ ngác nhìn Diệp Việt.

Giọng nói trong điện thoại và giọng nói mấy ngày trước gọi cho cô hoàn toàn khác nhau. "Bé cưng ơi, có phải không nghe rõ không con?" "Mẹ ơi, con nghe rõ rồi ạ." "Vậy đừng vội nhé, con bảo Tiểu Việt lái xe chậm thôi, mẹ ở nhà đợi các con." "Vâng ạ, thưa mẹ." "Ngoan quá, bé cưng của mẹ." Cúp điện thoại, lông tơ của Lãnh Yên Nhiên dựng đứng hết cả lên: "Diệp Việt, anh nói xem có phải mẹ đang chuẩn bị tung chiêu lớn gì không?

Sao em thấy bất an thế này." "Nghĩ nhiều rồi, đều gọi em là bé cưng mà.

Anh và Tiểu Mộ từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ được đối xử như thế, toàn là gọi 'thằng ranh này', 'thằng nhóc thối' thôi." "Có khoa trương thế không anh?" "Sau này em sẽ biết thôi." Lãnh Yên Nhiên cũng không còn đường lui, nắm tay Diệp Việt xuống xe rồi đi vào nhà.

Vừa đến cửa, một bóng dáng yểu điệu đã nhào về phía mình, Diệp Việt sợ tới mức vội tránh ra, Lãnh Yên Nhiên bị ôm đầy vòng tay: "Bé cưng ơi, con về rồi, mẹ thật là nhớ chết con mất." Dù không nhìn thấy mặt, nhưng nghe giọng nói này Lãnh Yên Nhiên cũng biết mình đang bị ai ôm. "Mẹ đã sớm muốn đến xem con là vị thánh phương nào rồi, mà lại có thể thu phục được thằng con yêu nghiệt của mẹ nhanh như vậy, thật là tò mò chết đi được.

Đến khi mẹ nhìn thấy con phong thái ngời ngời trên tivi, mẹ mới hiểu ra thì ra là ngọc quý bị bụi phủ mờ, bị thằng nhóc xấu xa nhà mẹ nhặt được món hời lớn.

Chẳng biết nó lấy đâu ra cái phúc phận đó nữa, thật là ganh tị chết mẹ rồi." Mễ Nặc nói liến thoắng.

Lãnh Yên Nhiên hoàn toàn không chen vào được lời nào, cũng quên luôn việc phải thoát ra khỏi vòng tay của Mễ Nặc.

Trên người Mễ Nặc có một mùi hương thoang thoảng, mùi hương này không phô trương, không dung tục, đặc biệt dễ ngửi và cũng khiến người ta thấy an lòng.

Diệp Việt nhìn hai người phụ nữ quan trọng nhất đời mình ôm nhau, nhướng mày đi vào trong. "Mẹ nói cho con nghe nhé, con dâu, thằng nhóc hỗn xược nhà mẹ tuy người trông cũng chẳng ra sao, tính tình cũng chẳng ra gì, khoản làm việc nhà lại càng mù tịt, nhưng nó được cái chung thủy.

Thời buổi này loại người như vậy khó tìm lắm, đốt đuốc lên cũng chưa chắc tìm thấy đâu.

Quan trọng nhất là nó có ba mẹ rất cởi mở, chỉ cần nó thích là tụi mẹ nhất định ủng hộ cả hai tay hai chân." Mễ Nặc cuối cùng cũng tạm dừng một lát, Lãnh Yên Nhiên vội nói: "Mẹ ơi, con biết mà, Diệp Việt đối xử với con rất tốt, từ nhỏ đến lớn chưa từng có ai đối đãi với con như vậy." "Bé cưng ơi, mẹ nói cho con hay, cái đó chưa là gì đâu, phải tiếp tục bồi dưỡng, để nó cả đời làm kiếp thê nô, cả đời phải có cảm giác nguy cơ mới là mục tiêu cuối cùng của chúng ta.

Giống như ba con ấy, mỗi ngày mẹ chỉ cần ăn mặc đẹp một chút là ông ấy đã nghi ngờ mẹ định ra ngoài tìm tiểu tam rồi.

Cả đời này bên cạnh ông ấy chỉ dám dùng thư ký nam, chính là sợ mẹ không vui.

Mẹ mà không vui là mẹ có thể lật cả cái nhà này lên, ba cha con họ đừng hòng ai được yên thân.

Bé cưng à, con cứ học cái khí phách này của mẹ nhé, đàn ông cái giống này cũng 'tiện' lắm, đặc biệt là ba cái ông đàn ông nhà mình, cứ phải 'phũ' một chút, không được cho họ sắc mặt tốt, biết chưa?

Hiểu không?" Lãnh Yên Nhiên hoàn toàn không dám đáp lời, cô mà đáp lời thì chẳng phải là thừa nhận ba chồng 'tiện', chồng 'tiện' và em chồng cũng 'tiện' sao?

Mẹ chồng đào cho cô một cái hố lớn quá, cô đâu dám nhảy xuống.

"Nhiên Nhiên, lời mẹ nói con có nghe lọt tai không đấy?" "Mẹ ơi, con nghe thấy rồi ạ." "Vậy con có thể cho chút phản ứng được không?" "Sau này con nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Diệp Việt, vun vén cho tổ ấm nhỏ của chúng con, không để ba mẹ phải lo lắng ạ." Mễ Nặc buông Lãnh Yên Nhiên ra, lườm cô một cái: "Sao con lại thật thà thế không biết, bất kể có chuyện gì mẹ cũng sẽ chống lưng cho con, sợ cái gì chứ.

Trong nhà chỉ có hai người phụ nữ chúng ta thôi, chúng ta phải học cách đối kháng với lũ đàn ông, tranh thủ quyền lợi hợp pháp của mình." Lãnh Yên Nhiên hoàn toàn không nghe lọt lời của Mễ Nặc, cô ngây người nhìn bà, chỉ thấy bà thật đẹp, thật trẻ trung.

Lần trước gặp Mạc Noãn cô đã bị làm cho kinh ngạc, lần này còn hơn thế nữa.

Một người phụ nữ như vậy, nếu gặp trên đường, cô nhất định sẽ tưởng chỉ là chị gái của Diệp Việt thôi.

Quan trọng nhất là giọng nói của bà ngọt ngào như thiếu nữ, chẳng hề có chút dấu vết nào của thời gian. "Bé cưng ơi, ngẩn ngơ cái gì thế?" "Mẹ ơi, mẹ thật sự rất đẹp." Lãnh Yên Nhiên chân thành nói.

Mễ Nặc hài lòng rồi, biểu cảm của cô gái này mang theo sự kinh ngạc, nhìn là biết không phải đang cố ý nịnh bợ.

Làm gì có người phụ nữ nào không thích người khác khen mình đẹp, đặc biệt là phụ nữ đã có tuổi, chỉ mong người ta bảo mình là thiếu nữ mười tám thôi. "Sao con cứ hay nói thật thế nhỉ, thật là đáng ghét mà." Mễ Nặc nháy mắt.

Lãnh Yên Nhiên cảm thấy toàn thân hơi tê dại, hoàn toàn là bị 'điện' trúng, cô nghĩ mình đã biết tại sao ba chồng lại nguyện ý cả đời sủng ái một người phụ nữ như vậy rồi, thật sự là quá có sức hút, đúng là một yêu tinh.

Chương 1707

"Bé cưng ơi, trong lòng con có phải đang bảo mẹ giống yêu tinh không?" Lãnh Yên Nhiên vội vàng xua tay. "Ngốc nghếch quá đi, người bảo mẹ giống yêu tinh nhiều lắm rồi, thêm con cũng chẳng sao, mẹ lấy việc làm yêu tinh làm vinh dự mà.

Nếu đặt vào thời cổ đại, mẹ tuyệt đối là một Tô Đát Kỷ làm nghiêng nước nghiêng thành đấy." "Mẹ ơi, mẹ thật hài hước." Mễ Nặc đưa tay lên sờ mặt Lãnh Yên Nhiên: "Trẻ tuổi đúng là tốt thật, da dẻ đàn hồi lắm, phúc lợi của thằng nhóc nhà mẹ cũng khá đấy chứ." Nói rồi, tay Mễ Nặc định sờ vào eo nhỏ của Lãnh Yên Nhiên, cô không chịu được nhột nên chạy tán loạn: "Mẹ ơi, mẹ đừng làm thế." Chuyện Mễ Nặc muốn làm thì chẳng ai ngăn nổi, bà dứt khoát kéo Lãnh Yên Nhiên vào lòng một lần nữa, tay chân không yên.

Sau đó bà nghiêm túc nói: "Ừm, hơi gầy một chút, bế lên cảm giác chắc chắn sẽ kém đi một chút, nhưng không sao, bồi bổ tốt vào, rồi cũng sẽ như một viên bánh nếp thôi, mềm mại ngọt ngào, cắn một miếng là ngọt tận tim.

Kiểu 'nuôi từ bé' thế này chắc cũng không tệ đâu." Nếu không phải được Mễ Nặc ôm, Lãnh Yên Nhiên đã suýt ngã quỵ.

Phải nuôi cô thành như viên bánh nếp ngọt ngào, còn phải cắn một miếng, cái quái gì thế này?

Ai có thể nói cho cô biết được không?

Sao nghe cứ thấy quỷ dị thế nào ấy.

Mẹ Lãnh thấy Lãnh Yên Nhiên có thể hòa nhập với mẹ chồng tương lai như vậy, trong lòng có chút ghen tị nhưng nhiều hơn là vui mừng.

Hôm nay Mễ Nặc đến khá sớm, một người phụ nữ xinh đẹp tinh tế như vậy mà lại cởi áo khoác, đeo tạp dề bận rộn trong bếp, khung cảnh thật đẹp.

Bà muốn vào giúp nhưng lần nào Mễ Nặc cũng ấn bà ngồi xuống sofa, không cho bà làm gì cả.

Không hề có một chút ý tứ xem thường nào đối với bà.

Diệp Tử Hạo thấy vợ mình 'động tay động chân' với con dâu, chỉ cảm thấy đau mắt: "Diệp Việt, quản lý vợ con đi." "Ba ơi, ba nên quản lý mẹ con thì đúng hơn, ai nhìn vào cũng thấy là mẹ đang bắt nạt người ta, vợ con hoàn toàn là bên bị chèn ép mà." "Đây là địa bàn của con, gặp chuyện này mà con không ra mặt hòa giải thì ra thể thống gì?" "Em trai, em đi đi." Diệp Việt nói.

Diệp Mộ xua tay: "Chuyện này em không tham gia đâu." "Được rồi được rồi, tôi và đại minh tinh nhà mình thân mật một chút, các người ganh tị đúng không?" Mễ Nặc ôm Lãnh Yên Nhiên đi tới. "Mễ Nặc, trời lạnh rồi, nên khai tiệc thôi." Diệp Tử Hạo thân thiện nhắc nhở. "Cũng đúng, bé cưng ơi, lát nữa chúng mình vừa ăn vừa nói chuyện nhé." "Vâng ạ, thưa mẹ." "Ba người đàn ông các anh nghe cho rõ đây, sau này nhà mình lại có thêm một thành viên mới, các anh nâng niu tôi thế nào thì cũng phải nâng niu Nhiên Nhiên như thế, biết chưa?

Bắt nạt Nhiên Nhiên chính là bắt nạt tôi, rõ chưa?" Mễ Nặc tuyên bố đầy bá đạo.

Lãnh Yên Nhiên vô cùng ngượng ngùng, cứ ngỡ sẽ không có ai hưởng ứng.

Ngờ đâu, ba người đàn ông nhà họ Diệp đều ngoan ngoãn bày tỏ thái độ, đúng là làm mới lại tam quan của cô.

Mẹ Lãnh và dì Trương đều không nhịn được mà mỉm cười, không khí nhà họ Diệp thật sự rất tốt.

Lãnh Yên Nhiên vẫn chưa chào hỏi Diệp Tử Hạo, nghĩ lại vị cha chồng này cũng có chút lạ lẫm, cô tuyệt đối không thể bên trọng bên khinh, chỉ thân thiết với mẹ chồng được.

Cô vội vàng gọi: "Ba ạ." Cơn muộn phiền vì bị ngó lơ của Diệp Tử Hạo cuối cùng cũng tan biến, ông nhếch môi cười nhẹ: "Ừ." Lãnh Yên Nhiên cũng vui lây, tính cách của Diệp Việt thực ra rất giống cha chồng, đều đặc biệt dễ dỗ dành.

Thấy Diệp Mộ đứng bên cạnh nhìn mình, Lãnh Yên Nhiên lại gọi: "Tiểu Mộ." Đối với cậu em trai này, Lãnh Yên Nhiên có ấn tượng rất tốt. "Chào chị dâu." Diệp Mộ đáp lời. "Được rồi, bảo bối, chúng ta khai tiệc thôi, vừa ăn vừa nói chuyện." Lãnh Yên Nhiên nhận ra sự lo lắng của mình hoàn toàn là dư thừa, mẹ cô và mẹ chồng nói chuyện rất hợp nhau.

Mẹ chồng thân thiết gọi mẹ cô là Tiểu Tâm, còn mẹ cô gọi mẹ chồng là chị Mễ.

Họ bàn bạc chi tiết về sính lễ và hôn lễ, thậm chí còn thảo luận cả tên cho đứa cháu tương lai.

Lãnh Yên Nhiên càng lúc càng cảm thấy trước đây mình đã hiểu lầm mẹ chồng, bà ấy chẳng hề hung dữ chút nào, tính cách này trái lại còn rất đáng yêu.

Nhà nào có một nữ chủ nhân như vậy thì làm sao thiếu được niềm vui.

Chẳng trách cha chồng cô lúc nào cũng có vẻ phong độ ngời ngời, điều này hoàn toàn dễ hiểu.

Cô luôn thấy tính cách mình có chút trầm mặc, chẳng có chút tình thú nào, xem ra sau này phải học tập mẹ chồng thật tốt, học cách làm sao để nắm thóp Diệp Việt, khiến anh trở thành một chú chó trung thành.

Diệp Việt cảm thấy ánh mắt của người phụ nữ nhỏ bên cạnh có gì đó không đúng, từ lúc vào bàn ăn, cô cứ nhìn chằm chằm mẹ anh, ánh mắt còn lấp lánh vẻ hưng phấn.

Nhìn vẻ sùng bái thế kia, không lẽ sau này định học theo mẹ anh sao?

Tuyệt đối đừng nhé, trong nhà có một con hổ cái là đủ rồi, nhiều hơn nữa chắc anh chịu không nổi mất. "Nhiên Nhiên, ăn nhiều một chút." Diệp Việt gắp thức ăn vào bát cho Lãnh Yên Nhiên. "Tay nghề của mẹ thật tuyệt, con ăn đến no căng cả bụng rồi." "Bảo bối à, đây cũng là chiến lược đấy.

Những thứ ngon thế này không được làm mỗi ngày, nếu không sẽ làm hư khẩu vị của đàn ông.

Con nhìn mấy lão đàn ông này xem, ai nấy ăn đến mức miệng đầy dầu mỡ, cứ như chết đói đầu thai vậy." Mấy người đàn ông liếc nhìn nhau, không hẹn mà cùng cầm khăn giấy lau miệng, lau xong lại tiếp tục cúi đầu ăn.

Lãnh Yên Nhiên suýt nữa thì bật cười. "Mẹ biết tay nghề của con cũng không tệ, con cứ học theo mẹ, cách khoảng một năm rưỡi hãy trổ tài một lần, để treo ngược khẩu vị của họ lên." "Mẹ, con biết phải làm sao rồi ạ." "Mẹ, mẹ đừng có dạy hư vợ con." Diệp Việt thực sự nghe không nổi nữa, đây là dạy dỗ kiểu gì vậy, sao càng nghe càng thấy sai sai. "Mẹ dạy hư nó chỗ nào chứ?

Mẹ đang dạy nó cách làm dâu nhà họ Diệp, đây là chuyện của mẹ chồng nàng dâu chúng ta, đàn ông các anh không có chỗ xen vào đâu." "Mẹ, vợ của con thì con tự dạy được." "Thế thì không giống nhau, anh đi ra chỗ khác cho tôi, còn nói thêm câu nào nữa là tôi cho anh biết tay đấy." Mễ Nặc cười mỉm mắng.

Diệp Việt không dám lên tiếng nữa, im lặng vài giây rồi lại nói: "Mẹ, mẹ đừng có bắt nạt vợ con đấy." "Anh cứ yên tâm, chắc chắn là không đâu, mẹ chỉ dạy con bé cách bắt nạt anh thôi." Diệp Việt đau đầu đỡ trán, đây có phải mẹ ruột không vậy?

Đúng là chuyên gia hố con trai mà. "Bảo bối à, gần đây con có phim mới nào sắp chiếu không?" "Dạ, một bộ phim về pháp y ạ.

Vốn dĩ sau Tết mới chiếu, nhưng mấy hôm trước con nhận được tin có thể sẽ chiếu sớm hơn." "Con đóng vai nữ pháp y à?" "Dạ không, là trợ lý của nữ pháp y thôi ạ." "Nữ chính số hai?" "Chắc là nữ chính số ba ạ." Mễ Nặc không hài lòng, lườm Diệp Việt: "Thằng ranh này, mẹ bảo anh lăng xê Nhiên Nhiên, anh lăng xê kiểu này đấy hả?

Chương 1708

Lại để con bé đóng vai nữ chính số ba, thì có được bao nhiêu đất diễn cơ chứ?" "Mẹ, cô ấy là người mới, phải đi từng bước một." Diệp Việt không nghĩ việc một bước lên mây là tốt, có tài nguyên nhưng năng lực phải tương xứng, nếu không sẽ phản tác dụng, biến một ván bài tốt thành hỏng bét.

Vả lại bộ phim pháp y đó là do Lãnh Yên Nhiên tự đi thử vai và tự chọn lấy.

Tất nhiên, anh không phủ nhận năng lực của vợ mình, nhưng việc lựa chọn kịch bản cụ thể anh đã giao toàn bộ cho Trình Tĩnh, cô ấy là người đại diện vàng, con mắt nhìn người trong giới nổi tiếng là độc địa. "Mẹ không quan tâm, đây là con dâu mẹ, nhất định phải đóng nữ chính.

Bất kể tốn bao nhiêu tiền, nhất định phải làm con bé nổi tiếng cho mẹ, nhà chúng ta cần một Ảnh hậu." Lãnh Yên Nhiên vô cùng cảm động: "Mẹ ơi, hóa ra là mẹ bảo anh Diệp Việt nâng đỡ con ạ?" Chẳng trách đột nhiên anh lại sắp xếp cho cô một người đại diện hàng đầu, hóa ra đều là công lao của mẹ chồng. "Chứ còn gì nữa, mẹ tin tưởng thực lực của con, cảm thấy con nhất định sẽ nổi tiếng.

Mẹ đã mắng thằng ranh kia một trận, bắt nó phải lăng xê con.

Nếu không chờ đến khi nó tự khai khiếu, nhận ra cái tốt của con thì chẳng biết đến bao giờ, nói chung mẹ chẳng có chút lòng tin nào vào nó cả." Diệp Việt nói quả không sai, cô chưa bao giờ nghe thấy mẹ chồng gọi anh bằng một cái tên tử tế, toàn là "thằng ranh" với "thằng nhóc". "Cảm ơn mẹ, mẹ tốt với con quá." Diệp Việt thở dài, chưa thấy bà mẹ nào ham tranh công như mẹ mình.

Dù bà không nói thì đó cũng là vợ anh, anh chắc chắn sẽ nâng đỡ.

Bà nói như vậy làm cô vợ ngốc nghếch của anh dồn hết công lao lên đầu bà rồi. "Thằng nhóc kia, lần sau nhất định phải là vai nữ chính trong một tác phẩm lớn, mấy vai phụ này đóng một hai lần là đủ rồi.

Con dâu nhà họ Diệp chúng ta mà đi làm nền cho kẻ khác, mặt mũi họ lớn đến thế sao?" "Mẹ ơi, là chị Úy Lam ạ, chính là người có diễn kỹ đặc biệt tốt ấy." Lãnh Yên Nhiên không muốn Diệp Việt bị mắng, vội vàng giải thích.

Mễ Nặc cười lạnh: "Là cô ta à, diễn hay mà nhân phẩm kém thì cũng chẳng ai ưa.

Lần này tạm thời chịu thiệt thòi cho con, lần sau để cô ta làm lá xanh cho con." Úy Lam diễn xuất ra sao Mễ Nặc không biết, tóm lại bà không thích cô nàng đó, bất kể Úy Lam có nổi tiếng đến đâu bà cũng không xem phim của cô ta.

Chính cô ta đã khiến Tiểu Anh Đào, con bé đáng yêu như thế, bị thiếu thốn tình cha suốt mấy năm, khiến Mạc Noãn nhà bà phải lo lắng bao nhiêu lâu. "Mẹ ạ." "Mẹ tin Nhiên Nhiên của chúng ta không chỉ có nhân phẩm tốt mà diễn xuất cũng sẽ giỏi hơn cô ta." "Mẹ, con sẽ cố gắng ạ." Suốt bữa cơm, toàn là Mễ Nặc và Lãnh Yên Nhiên trò chuyện, những người khác chẳng xen vào được câu nào.

Sau bữa ăn, Diệp Mộ về nhà trước, Mễ Nặc kéo Lãnh Yên Nhiên ngồi trên sofa nói chuyện líu lo không ngớt, mẹ Lãnh ngồi bên cạnh họ, tay đan len, thỉnh thoảng mới góp một câu.

Diệp Việt và Diệp Tử Hạo, hai người đàn ông ngồi ở đầu kia, mắt to trừng mắt nhỏ, không hiểu sao phụ nữ lại có nhiều chuyện để nói đến thế, cứ như thể sau này không gặp lại nữa, phải nói hết trong một lần mới chịu. "Tiểu Tâm thật khéo tay, chị chẳng làm được mấy thứ này." Lãnh Yên Nhiên nghe thấy cách xưng hô "Tiểu Tâm" là lại muốn cười. "Nhiên Nhiên, cười cái gì mà cười, mẹ con kém mẹ mấy tuổi, mẹ gọi là Tiểu Tâm thì có sao đâu, con không thấy đặc biệt thân thiết à?" "Dạ đúng là rất thân thiết ạ." "Chị Mễ, Nhiên Nhiên từ nhỏ đã như đứa ngốc vậy, chẳng có chút lãng mạn nào, chị đừng chê con bé nhạt nhẽo nhé." "Mẹ, con giống đứa ngốc chỗ nào chứ, chỉ số thông minh của con bình thường mà." Mễ Nặc vỗ vỗ ngực: "Tiểu Tâm, em cứ yên tâm đi, chị nói nhiều, đứa trẻ có ngốc nghếch đến đâu ở bên cạnh chị vài ba tháng cũng sẽ trở nên hoạt bát thôi." "Lục Tử Mặc hồi nhỏ từng ở bên cạnh em nửa năm đấy thôi." Diệp Tử Hạo cứ nhìn đồng hồ suốt, khổ nỗi có người chẳng có chút tự giác nào, càng tán chuyện càng hăng. "Đi đi đi, đừng có tới quấy rối, Lục Tử Mặc mà là người bình thường à?

Nhiên Nhiên nhà chúng ta vốn chẳng nhạt nhẽo, chỉ là không quen nói nhiều trước mặt người lạ thôi, khác biệt về bản chất đấy." Lục Tử Mặc từ nhỏ đã lầm lì, Mạc Noãn lo lắng thằng bé bị tự kỷ, Mễ Nặc cam đoan chắc nịch cứ để nó ở bên cạnh bà nửa năm bảo đảm chữa khỏi.

Kết quả là thằng bé ở nhà họ Diệp nửa năm mà chẳng có tác dụng gì. "Đúng rồi, mẹ nói đúng ạ, con chẳng nhạt nhẽo chút nào đâu." "Thấy chưa, mắt nhìn người của mẹ lúc nào cũng chuẩn mà." "Vâng." Mẹ Lãnh nhìn con gái và mẹ chồng tung hứng nhịp nhàng, chỉ cảm thấy khóe mắt cay cay.

Bà nặn nặn mặt Lãnh Yên Nhiên, dặn dò: "Cái con bé này, sau này phải nghe lời mẹ chồng nhiều vào, người lớn hiểu biết nhiều, tuyệt đối không hại con đâu, có gì khó khăn cứ tâm sự với mẹ nhé." "Mẹ, con biết rồi ạ." Mãi đến tận mười một giờ đêm, Mễ Nặc và Diệp Tử Hạo mới rời đi, đôi vợ chồng trẻ cũng về phòng.

Diệp Việt thấy dáng vẻ mắt cười cong cong của Lãnh Yên Nhiên là biết cô rất thích mẹ chồng, anh không nhịn được ôm vai cô: "Mẹ của anh thế nào?" "Rất tuyệt ạ." Lãnh Yên Nhiên trực tiếp giơ ngón tay cái, đưa ra hai chữ nhận xét. "Anh đã nói là em không cần lo lắng mà, ở nhà anh con gái là bảo bối, con trai là cỏ rác, đó là quy luật rồi." "Haha, giờ thì em tin rồi." Lãnh Yên Nhiên rúc vào lòng Diệp Việt. "Hôm nào anh đưa em về đại viện bên kia, các bậc trưởng bối vẫn còn sống ở đó, chuyện chúng ta kết hôn anh cũng chưa nói." "Không vấn đề gì ạ, bộ phim hiện tại của em cũng sắp đóng máy rồi.

Nhưng lần trước đài truyền hình có bảo em đi thử vai, quay xong bộ này chắc em sẽ đi thử xem sao." "Phim gì thế?" "Cụ thể em cũng không rõ lắm, chỉ là lần trước đi quảng bá đài có nhắc tới một chút, chắc không phải vai chính đâu." "Thế thì đừng đi nữa, đợi phim này kết thúc, em cũng là người đã đóng qua ba bộ phim rồi, có thể giao vai chính cho em được rồi đấy." Anh đã bỏ giá cao mua lại một cuốn tiểu thuyết của Trần Tiểu Mỹ từ tay Lục Tử Mặc, Trần Tiểu Mỹ cũng đang tiến hành sáng tác kịch bản, nếu không có gì bất ngờ thì sau năm mới có thể khởi quay. "Không được, em đã hứa với nhà đài rồi, làm người phải giữ chữ tín.

Em muốn đi xem thử là phim gì, phim của đài truyền hình thì dù là vai phụ cũng tốt mà, anh xem lần trước em chỉ đóng hai tập mà đã tích lũy được bao nhiêu người hâm mộ rồi đấy thôi." "Ừ, vậy em đi đóng khách mời một chút cũng được, sau năm mới anh có sắp xếp mới cho em rồi." "Anh định sắp xếp gì cho em thế?" "Cái này tạm thời giữ bí mật." "Cứ thần thần bí bí.

Ông xã này, tuy mẹ muốn em đóng vai nữ chính trong tác phẩm lớn, nhưng em hy vọng khi anh đưa ra quyết định, trước hết hãy để đạo diễn đánh giá thực lực của em, hoặc để em tự đi thử vai.

Năng lực của bản thân diễn viên rất quan trọng đối với bộ phim, đừng vì em mà khiến công ty thua lỗ, anh là tổng tài, không được lạm dụng chức quyền đâu đấy." Diệp Việt nhìn Lãnh Yên Nhiên, anh biết rõ cô gái này khao khát thành công đến mức nào, sao bây giờ ngược lại lại tỏ ra không quan tâm nữa. "Anh đừng nhìn em như thế, em nói những lời này tuy có hơi giả tạo nhưng là thật lòng đấy.

Em còn trẻ, em có thể chờ đợi vài năm cũng được.

Hơn nữa, có mọi người ủng hộ em, em thấy mãn nguyện lắm rồi." "Vợ à, nếu anh không thể tạo thuận lợi cho em, thì cái chức quyền kia có ích gì chứ." Vì cô, lạm dụng chức quyền thì đã sao, dù sao cũng là công ty nhà mình, phải mưu lợi cho người nhà mình chứ. "Ái chà, anh đừng nói thế chứ, anh phải cân nhắc lợi ích lâu dài của công ty nữa.

Hay là anh gửi em sang đoàn phim do người khác đầu tư đi, để em đi 'hại' các nhà đầu tư khác." Lãnh Yên Nhiên đùa. "Diệp phu nhân, em còn nói anh là gian thương, anh thấy em còn xảo trá hơn cả anh nữa đấy." Gửi cô đi hại người ta, chiêu này mà cô cũng nghĩ ra được.

Vợ của anh, đương nhiên phải ở dưới mí mắt của anh rồi. "Là anh nói mà, tiền của anh cũng là tiền của em, em chẳng có lý do gì để làm khó tiền của chính mình đúng không?" "Đồ mê tiền nhỏ." Diệp Việt nặn mũi cô. "Đừng có táy máy tay chân." "Em là vợ anh, anh táy máy tay chân với em là được pháp luật bảo vệ đấy nhé." "Ghét anh thế.

Em đi ngủ đây, chúc ngủ ngon." Lãnh Yên Nhiên chui tọt vào trong chăn.

Diệp Việt nhìn cô từ trên cao xuống, thở dài, thở dài, rồi lại thở dài. "Ông xã, anh có ngủ không, đêm hôm khuya khoắt anh thở dài cái gì thế?" "Em nói đúng đấy, anh đang suy nghĩ xem có nên 'ngủ' em luôn không." Nghe vậy, tim Lãnh Yên Nhiên đập thình thịch như đánh trống, cô vùi mặt vào gối, khẽ mắng một câu: "Lưu manh." "Vợ ơi, em nói gì thế?" "Em chẳng nói gì cả." Lãnh Yên Nhiên nhanh tay nhấn công tắc đèn đầu giường.

Chương 1709

Diệp Việt nhào về phía Lãnh Yên Nhiên, nhưng chú ý lực đạo, lúc rơi xuống thì lật người lại, để cô nằm đè lên người anh.

Nếu không anh lo cái thân hình nhỏ nhắn kia của cô sẽ bị anh đè bẹp mất. "Á!" "Kêu cái gì mà kêu, hôm nay mẹ bảo anh phải nuôi em thành 'viên bánh trôi nếp', để anh xem xem, anh còn phải nuôi thế nào, phải ra sức ra sao đây." Diệp Việt bắt đầu táy máy trên người cô gái họ Lãnh. "Anh buông em ra." "Anh vẫn chưa kiểm tra hàng xong mà." "Ai là hàng chứ, anh còn nói nữa là em đá anh đấy." Lãnh Yên Nhiên không phải nói đùa, cô định đá thật, chỉ là vừa mới giơ chân lên đã bị ai kia nắm gọn trong tay: "Chà, cái chân nhỏ này đúng là mềm mại thật đấy, sắp thành bánh trôi nếp rồi." Lãnh Yên Nhiên chỉ cảm thấy một luồng điện xẹt thẳng từ lòng bàn chân lan tỏa khắp tứ chi, cảm giác này vừa lạ lẫm vừa sợ hãi, lại mang theo chút mong chờ nhỏ nhoi. "Có thể đừng nhắc đến chuyện đó nữa được không?

Em nghe mà thấy kỳ cục chết đi được." "Anh lại thấy mẹ nói rất đúng, vợ à, anh sẽ cố gắng." Diệp Việt ôm chặt Lãnh Yên Nhiên vào lòng, Lãnh Yên Nhiên có cảm giác mình được trân trọng, nhưng cũng có chút thắc mắc nhỏ.

Hai người đã là vợ chồng hợp pháp rồi, những chuyện nên làm cũng làm rồi, chỉ thiếu bước cuối cùng thôi.

Có đôi khi cô còn nghi ngờ không biết có phải vì dáng người mình quá gầy gò nên không có sức hấp dẫn với anh hay không, rõ ràng phản ứng của anh mạnh mẽ đến thế mà. "Ông xã, có phải anh bị liệt..." Chữ cuối cùng còn chưa kịp nói ra, ai kia đã nhảy dựng lên như sấm bên tai, nghiến răng nghiến lợi, hận không thể dày vò cô thật mạnh: "Lãnh

Yên Nhiên, em dám nói chữ cuối cùng ra thử xem." Cái con bé này gan to thật rồi, chuyện gì cũng dám nói.

Tim Lãnh Yên Nhiên run lên một cái, cô nhắm tịt mắt nằm im bất động.

Giả chết là ngón nghề sở trường nhất của cô. "Nói đi chứ, Lãnh Yên Nhiên." "Ông xã, anh phiền quá đi, đêm hôm khuya khoắt anh gào thét cái gì thế.

Ôi chao, em đang mệt đây này, ngủ ngon nhé." Nói đoạn, cô còn rất hợp cảnh bịt miệng ngáp một cái, vẻ mặt đầy buồn ngủ.

Gào thét cơ đấy.

Khả năng đổi trắng thay đen của cô nàng này đúng là đã lên một tầm cao mới, rõ ràng là cô sỉ nhục anh, vậy mà còn dám đánh ngược lại một ván, thật là quá đáng.

Cuối cùng, Diệp Việt ôm chặt Lãnh Yên Nhiên vào lòng: "Được rồi, cái đồ ranh con, mau ngủ đi.

Suốt ngày chỉ biết trêu chọc chồng mình, chẳng tử tế chút nào." Thực ra Lãnh Yên Nhiên là cố ý, chỉ là cô phát hiện Diệp Việt chẳng có phản ứng gì, lập tức có một dự cảm chẳng lành.

Nghĩ đến bát thuốc đông y lớn mỗi ngày kia, cô lo lắng hỏi: "Ông xã, có phải cơ thể em có vấn đề gì không?" "Bản thân em có vấn đề gì mà em không rõ à?

Em bị đau khớp chân, người thì bị hàn, bệnh lớn bệnh nhỏ đầy một đống, nói chung chỗ nào của em cũng không ổn, yếu ớt cứ như cái gì ấy." "Nhưng những cái đó cũng đâu có ảnh hưởng gì đâu." "Anh là cầm thú chắc?" Diệp Việt hùng hồn nói. "Anh đương nhiên không phải rồi." Có con cầm thú nào mà nhịn được thế chứ. "Anh là chồng em, anh xót em không được à?" Lại là lý do này.

Thôi bỏ đi, dù sao chuyện cần nhắc nhở cô cũng đã nhắc rồi, nghĩa vụ làm vợ cô cũng đã tận lực rồi. "Ngủ ngon, ông xã." Ngày tháng trôi qua thật nhanh, phim của Lãnh Yên Nhiên cũng đã đóng máy.

Gần đến Tết Nguyên Đán, bộ phim pháp y trước đó cũng bắt đầu quảng bá, chính thức lấy tên là 《Nữ Pháp Y》.

Vì diễn viên chính là Úy Lam nên phim chưa chiếu đã nổi, các trang mạng và truyền thông đều bắt đầu rầm rộ đưa tin.

Nhưng Úy Lam có việc bận nên vắng mặt trong đợt quảng bá, chỉ có đạo diễn dẫn theo nam chính cùng nữ phụ số hai và số ba đi tour.

Mẹ Lãnh đích thân thu xếp hành lý cho Lãnh Yên Nhiên. "Mẹ, mẹ để cả len của con vào nhé, gần đây con không đóng phim nên phải tranh thủ đan áo thôi." May mà Diệp Việt không ở bên cạnh, cô có thể thoải mái đan. "Cái con bé này, công việc một ngày mệt mỏi như thế, Tiểu Việt xót con như vậy, sao bản thân con lại không biết tự thương lấy mình chứ, thật là quá đáng." "Mẹ, đây là tình hình đặc biệt mà, con cũng chỉ bận mấy ngày này thôi, mẹ cứ coi như thỉnh thoảng con tăng ca đi." "Được rồi, nhưng phải chú ý sức khỏe đấy.

Tiểu Việt tối nay không về tiễn con được, nói là đã sắp xếp trợ lý đưa con ra sân bay rồi.

Thuốc đông y của con thì cứ mang đến khách sạn, bảo họ sắc giúp.

Còn nữa, nó chuẩn bị cho con một hộp y tế, bên trong có một số loại thuốc khẩn cấp, thuốc mỡ cũng rất tốt, bất kể là muỗi đốt hay bị thương gì cũng có thể bôi, sẽ không để lại sẹo đâu." "Tiểu Việt dặn mẹ bảo con là nơi các con đến lần này rất ẩm ướt, khi ra ngoài nhớ mặc thêm áo, đừng để bị lạnh." "Anh ấy nói với mẹ thế ạ?" "Đúng vậy, lúc nó đi làm buổi sáng đã dặn mẹ rồi." Lãnh Yên Nhiên nhìn mẹ Lãnh đăm đăm, lắc đầu: "Mẹ, mẹ có thấy Diệp Việt rất lôi thôi không, mới ngoài 20 tuổi đầu mà ngày nào cũng lẩm bẩm như ông cụ non ấy.

Chuyện này tối qua anh ấy đã dặn con rồi, thế mà lại còn nói với mẹ một lần nữa, con đâu phải đứa trẻ ba tuổi đâu mà cần phải dặn đi dặn lại N lần như thế." Mẹ Lãnh tát một phát vào mông Lãnh Yên Nhiên, cô đưa tay xoa mông, nhìn mẹ đầy vẻ vô tội. "Mẹ, sao mẹ lại đánh con?" "Con cứ biết sướng mà không biết hưởng đi.

Mẹ chưa từng thấy đứa trẻ nào biết lo cho gia đình và vợ như Tiểu Việt, đi công tác mà vẫn không quên sắp xếp mọi việc cho con, vậy mà con còn chê người ta lôi thôi.

Nó đi công tác rồi, con có gọi điện hỏi thăm người ta câu nào không?" "Có chứ ạ, tối nào con cũng gọi điện cho anh ấy mà, con hỏi han ân cần lắm, còn hát cho anh ấy nghe nữa, anh ấy bảo con hát nghe cũng hay đấy chứ." Lãnh Yên Nhiên toe toét cười.

Vốn dĩ cô không tự tin lắm vào việc ca hát, giọng các cô gái khác thường rất ngọt ngào, còn giọng cô thì luôn hơi trầm, không phù hợp với lứa tuổi lắm.

Nhưng Diệp Việt nói, giọng hát như vậy rất có cảm xúc, rất khác biệt.

Sau này có thể thử lấn sân sang ca hát, chắc chắn sẽ có thị trường. "Nói chung, con phải tốt với Tiểu Việt một chút.

Lòng người ai cũng bằng thịt cả, nó tốt với con thì con cũng phải tốt với nó, có như thế hôn nhân của hai đứa mới bền lâu được." "Mẹ, không tin mẹ cứ đi hỏi Diệp Việt mà xem, con đối với anh ấy cực kỳ tốt luôn." "Thế sao mẹ chẳng thấy bao giờ nhỉ?" Lãnh Yên Nhiên nhún vai: "Chắc là vì lúc con làm thì mẹ lại không thấy đấy thôi." "Cái con bé này, mẹ bảo con này..." "Mẹ ơi con vội quá, con đi trước đây, xuống máy bay con sẽ gọi điện cho mẹ sau ạ." Lãnh Yên Nhiên kéo vali chạy biến, thư ký Trịnh đưa cô ra sân bay.

Đến sân bay, cô mới phát hiện chỗ ngồi của mình và Lê U Nhi ở cạnh nhau, hai chị em đã một thời gian không gặp nên ôm nhau nói chuyện không dứt.

Sau đó có thêm hai người nữa đi tới, là Trình Tĩnh và Tôn Trân.

Cả hai cùng chào: "Chị Tĩnh, chị Trân, hai chị cũng đi ạ?" "Công ty không yên tâm về hai đứa nên bảo tụi chị đi cùng." Trình Tĩnh nói.

Lãnh Yên Nhiên hiểu ra ngay, đây chắc chắn là ý của Diệp Việt, anh đúng là quá lo lắng cho cô rồi, cô đâu phải làm bằng giấy đâu cơ chứ, vậy mà còn phải có người đại diện theo sát, chỉ là đi quảng bá phim thôi mà.

Lê U Nhi ghé sát tai cô, hạ thấp giọng: "Sau này tớ nhất định phải ôm chặt chân cậu, làm chị em với cậu tớ thấy phúc lợi tốt quá đi mất." "Suỵt, đừng có nói ra ngoài." Lê U Nhi vỗ ngực: "Yên tâm đi." "Hai đứa thì thầm cái gì thế?

Chương 1710

Lê U Nhi, thể hiện cho tốt vào, đừng có làm xấu mặt đấy." Tôn Trân dặn. "Biết rồi mà chị Trân." Lê U Nhi dứt khoát đáp. "Nhiên Nhiên, còn em thì sao?" "Em cũng sẽ thể hiện thật tốt ạ." Vừa xuống máy bay, Lãnh Yên Nhiên đã va phải một người phụ nữ ở cửa, sau lưng cô ta còn có mấy tên vệ sĩ áo đen đi theo. "Xin lỗi." Lãnh Yên Nhiên vội vàng xin lỗi. "Hóa ra là cô." Người phụ nữ lạnh lùng nhìn Lãnh Yên Nhiên.

Lãnh Yên Nhiên còn chưa kịp phản ứng thì một cái tát đã giáng thẳng xuống mặt cô.

Lê U Nhi lập tức xông lên, chắn trước mặt Lãnh Yên Nhiên, quát lớn: "Cô bị điên à, vừa mới gặp đã động tay động chân đánh người ta." "Lê U Nhi." Người phụ nữ nghiến răng. "Hoàng Văn San." Lê U Nhi nhận ra người phụ nữ trước mặt, dường như là bạn học tiểu học của cô, nhà cô ta cũng có quan hệ làm ăn với nhà cô.

Hình như cô nghe mẹ nói cô ta cũng gia nhập làng giải trí.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, lại đụng mặt nhau ở đây. "Chính là tôi đấy." "Cô bị thần kinh à, sao lại đánh bạn thân của tôi, cô ấy đắc tội gì cô?" "Lê U Nhi, cô tránh ra, đây là chuyện giữa tôi và nó, tôi không muốn làm khó cô, dù sao chúng ta cũng là bạn học cũ." "Mẹ kiếp, bổn tiểu thư cũng chẳng sợ cô đâu." Gia thế nhà cô và nhà họ Hoàng cũng tương đương nhau, chẳng ai kém ai cả.

Lãnh Yên Nhiên hoàn toàn không biết mình có thù hằn gì với người này, cô không nhớ mình đã đắc tội với cô ta ở đâu. "Tiểu thư, cô có phải là quá đáng quá rồi không?

Tôi và cô chưa từng gặp gỡ, vậy mà cô vừa lên đã tát tôi một cái."

Mặt Lãnh Yên Nhiên nóng rát, sắc mặt cũng trầm xuống.

Thời gian qua cô luôn được Diệp Việt và nhà họ Diệp cưng chiều, sớm đã không còn là cô gái nhỏ yếu đuối ngày nào nữa, cô không sợ chuyện.

Bởi vì cô biết, dù thế nào Diệp Việt cũng sẽ không để cô phải chịu uất ức. "Mày còn không biết à?

Mày đã cướp vai diễn của tao, vốn dĩ vai Tần Lục Nguyệt đã định là tao rồi." Hoàng Văn San phẫn nộ nói.

Cô ta rất thích vai diễn đó, vả lại đã định cô ta rồi, nào ngờ giữa chừng nhận được thông báo vai này đã đổi người.

Lúc đó thực ra cô ta cũng không để tâm lắm, chỉ là một vai khách mời, cũng chẳng có bao nhiêu đất diễn, cô ta còn chẳng buồn đi.

Nào ngờ vai diễn này lại gây được tiếng vang lớn đến thế, Lãnh Yên Nhiên nhận vai này có thể nói là đã hơi nổi tiếng một chút rồi.

Cô ta tin rằng nếu đổi lại là mình thì nhất định có thể nổi hơn Lãnh Yên Nhiên, cô ta xinh đẹp hơn cô nhiều cơ mà.

Lãnh Yên Nhiên sững người, cô hoàn toàn không biết chuyện này là thế nào, lúc đó là do thầy giáo tiến cử cô, cô cũng không nghe nói vai này ngay từ đầu đã định sẵn diễn viên rồi. "Cô đóng Tần Lục Nguyệt á?

Cô định làm tôi cười chết đấy à?

Mặt cô phẫu thuật đến méo xệch rồi, cô chắc chắn là mình đóng được không?

Cô có đóng đi nữa thì cuối cùng cũng bị đạo diễn cắt thành người qua đường Giáp thôi, bản thân mình thế nào mà trong lòng không tự biết sao?" Lê U Nhi độc mồm độc miệng nói.

Gia thế của Lãnh Yên Nhiên cô biết rõ, cô cũng chẳng sợ đắc tội nhà họ Hoàng.

Hoàng Văn San tức đến méo cả mặt: "Lê U Nhi, cô dám nói thêm câu nữa xem." "Tôi nói chính cô đấy, cái loại diễn xuất như cô thì đừng có ra ngoài làm xấu mặt nữa." Lãnh Yên Nhiên vốn dĩ đã nghĩ sẵn lời phản bác rồi, nhưng lại bị Lê U Nhi tranh nói trước, cô âm thầm nuốt lại những lời định nói, nếu bàn về độ độc mồm thì chắc chắn cô không bằng Lê U Nhi rồi.

Nhìn cô ấy mắng người đúng là sướng thật.

Chỉ có điều mấy tên vệ sĩ sau lưng Hoàng Văn San đã bắt đầu rục rịch, nếu thực sự động thủ thì chắc chắn hai người họ sẽ chịu thiệt.

Dù có thêm Trình Tĩnh và Tôn Trân thì cũng không phải đối thủ của họ.

Anh hùng không chịu thiệt trước mắt, tốt nhất là nên chuồn sớm thôi. "U Nhi, thôi được rồi đấy." "Thế sao được, không cho cô ta một bài học, cô ta lại tưởng chúng mình dễ bắt nạt chắc." "Lê U Nhi!" "Gào cái gì mà gào, gọi hồn chắc?

Cái loại như cô thì cả đời này cũng đừng hòng nổi tiếng, đừng có ra ngoài làm xấu mặt nữa." Hoàng Văn San lao về phía Lê U Nhi, Lê U Nhi cũng chẳng phải hạng vừa, hai người nhanh chóng lao vào cấu xé nhau.

Lãnh Yên Nhiên đương nhiên không thể đứng nhìn, chuyện này do cô mà ra, không thể để Lê U Nhi chịu trận thay mình được, cô cũng xông vào giúp một tay.

Hai đánh một, đương nhiên là không thành vấn đề.

Tóc Hoàng Văn San bị Lê U Nhi túm chặt, còn Lãnh Yên Nhiên thì khống chế cánh tay cô ta, vặn thật mạnh.

Bàn về đánh nhau thì từ nhỏ cô đã chẳng phải đứa trẻ ngoan hiền gì, số lần đánh nhau cũng không ít đâu. "Mấy người là lũ chết tiệt à?

Xông lên cho tôi!" Hoàng Văn San đau không chịu nổi, mặt nhăn nhó gào lên với đám vệ sĩ phía sau.

Lãnh Yên Nhiên nhìn bốn tên vệ sĩ đang tiến về phía mình, tim thắt lại một cái.

Ngay khi cô tưởng rằng mình sắp bị ăn đòn thì từ phía sau họ cũng có mấy tên vệ sĩ xông lên, vệ sĩ đánh nhau với vệ sĩ. "U Nhi, đây là...?" Lê U Nhi kiêu ngạo nói: "Chị đây cũng có vệ sĩ nhé." Mẹ cô sớm đã sắp xếp vệ sĩ bảo vệ cô rồi, vừa xuống máy bay cô đã thấy họ rồi, nếu không cô đâu dám đánh nhau, cô quý mạng mình lắm chứ.

Hai nhóm người đánh nhau túi bụi trong sân bay, đương nhiên nhanh chóng thu hút lực lượng bảo an.

Đợi đến khi Trình Tĩnh và Tôn Trân lấy xong hành lý đi tới thì thấy mấy người bọn họ đang bị cảnh sát áp giải đi, cả hai vội vàng chạy tới.

Chương 1711

"Chuyện gì thế này?" Một viên cảnh sát trả lời: "Mấy người này đánh nhau ở nơi công cộng, ảnh hưởng nghiêm trọng đến trật tự công cộng, bây giờ chúng tôi phải đưa họ về đồn lấy lời khai." Đánh nhau.

Hai người trừng mắt nhìn Lãnh Yên Nhiên và Lê U Nhi, cả hai lấm lét nhìn nhau, cúi đầu không dám nói gì. "Lãnh Yên Nhiên, em giỏi thật đấy." "Lê U Nhi, em cũng chẳng vừa đâu, tính tình đại tiểu thư thì cũng phải biết tiết chế chứ?" Hai chị em nhìn nhau, đồng thanh nói: "Tụi em sai rồi ạ." "Cảnh quan, chúng tôi là người đại diện của họ, hai người này là nghệ sĩ, có thể đừng đến đồn cảnh sát không, nếu không sẽ ảnh hưởng rất lớn đến họ." Cảnh sát chẳng thèm quan tâm, đây lại còn là ở địa phương khác, chẳng ai nể mặt ai cả: "Nghệ sĩ cũng là người, tất cả mang đi hết.

Các chị là người phụ trách thì cũng đi cùng luôn." Trình Tĩnh và Tôn Trân thực sự sắp tức chết rồi, cả hai đều là người đại diện tên tuổi, nếu ở thành phố A thì còn có chút tiếng nói, nhưng ở nơi xa lạ này thì chỉ đành theo về đồn một chuyến thôi.

Bốn người chen chúc ở ghế sau chật hẹp. "Rốt cuộc là có chuyện gì?" Trình Tĩnh hỏi.

Lê U Nhi tự tin nói: "Em và Yên Nhiên vừa bước ra, cái cô Hoàng Văn San kia đã xông tới tát Yên Nhiên một cái, đây không phải lỗi của tụi em, là lỗi của đối phương, nên không cần phải sợ đâu." Tôn Trân trầm giọng: "Đại tiểu thư của tôi ơi, hai đứa là nghệ sĩ, không biết chú ý hình tượng công chúng một chút à?

Có chuyện gì không thể giải quyết kín đáo sao, cứ phải phát tác ngay tại chỗ mới chịu." "Hai đứa ngẩng đầu lên cho tôi, cúi đầu làm gì?" Hai người đành phải ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên mặt và cổ họ đều có vết cào, trên mặt Lãnh Yên Nhiên còn có dấu ngón tay rõ mồn một, da cô vốn mỏng nên chỉ cần chạm nhẹ là hiện lên rất rõ. "Nhìn xem, ra cái nông nỗi gì rồi, ngày mai hai đứa còn phải đi quảng bá phim, nữ chính không đến, chỉ trông cậy vào hai đứa gánh vác thôi, vậy mà hai đứa lại làm loạn ra thế này." Tôn Trân là người nóng tính.

Trình Tĩnh cũng đau đầu: "Hai đứa có mang theo thuốc mỡ không?" "Không ạ, ai đi ra ngoài mà lại mang theo thứ đó chứ." Lê U Nhi nói. "Em còn dám nói thế à." Tôn Trân mắng. "Thôi được rồi, giờ nói những chuyện này chẳng ích gì, mau đến đồn làm xong biên bản rồi đưa tụi nó đi xử lý mấy vết thương này, ngày mai trang điểm đậm một chút chắc cũng che giấu được." Trình Tĩnh nói. "Trong vali của em hình như có một hộp y tế, chắc là có thuốc mỡ tương ứng đấy ạ." Lãnh Yên Nhiên lý nhí nói.

Cô cảm thấy ông xã nhà mình đúng là thần toán, dường như đã biết trước cô sẽ bị thương nên đã chuẩn bị sẵn cho cô từ sớm.

Trình Tĩnh bảo cảnh sát dừng xe một chút, lục vali của Lãnh Yên Nhiên, quả nhiên tìm thấy một hộp y tế bên trong.

Trong đó có thuốc cảm sốt, băng cá nhân, thuốc mỡ, nước sát trùng y tế, và rất nhiều thứ khác mà ngay cả cô cũng không biết là gì. "Được đấy Yên Nhiên, em chuẩn bị đầy đủ thật." "Là mẹ em chuẩn bị cho em đấy ạ." Lòng Lãnh Yên Nhiên ấm áp lạ thường, nhưng cô không tiện nói là Diệp Việt chuẩn bị, đành phải đẩy công lao sang cho mẹ mình. "Dì giỏi thật đấy, cứ như biết trước tụi mình sẽ bị thương vậy." Trình Tĩnh cầm tuýp thuốc mỡ lên xem, trên đó ngay cả hướng dẫn sử dụng cũng không có: "Cái này có tác dụng không?

Tuyệt đối đừng để lại sẹo đấy, hai đứa đều sống nhờ cái mặt mà." "Không đâu, không đâu, em bảo đảm đây là thuốc mỡ tốt, em có thể thử nghiệm trước ạ." Đồ Diệp Việt đưa chắc chắn không tệ rồi.

Trình Tĩnh nhìn sâu vào Lãnh Yên Nhiên một cái, nói: "Nghiêng đầu qua đây một chút, chị bôi cho.". "Dạ." Thuốc mỡ vừa bôi lên, Lãnh Yên Nhiên đã cảm thấy một luồng khí mát lạnh, cảm giác nóng rát biến mất hẳn. "Em cũng muốn bôi, em cũng muốn bôi nữa." Lê U Nhi hớn hở nói.

Lãnh Yên Nhiên vừa cười vừa bôi thuốc mỡ cho Lê U Nhi, Lê U Nhi không ngừng khen ngợi, chẳng khách sáo chút nào mà nói: "Loại thuốc mỡ này tốt thật đấy, có dư không?

Tặng tớ một tuýp đi." "Cô còn muốn để dành lần sau đánh nhau dùng tiếp đấy à?" Tôn Trân tức giận cực kỳ, nhìn chằm chằm Lê U Nhi với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống.

Lê U Nhi vốn tính da dày tâm lớn, căn bản không thấy có vấn đề gì: "Ha ha, chị Trân cứ hay đùa, em chỉ thích cái tính u mặc phong thú của chị thôi." Lãnh Yên Nhiên mỉm cười, thực ra cô có chút sợ Tôn Trân, cảm thấy chị ấy lúc nào cũng bản mặt nghiêm túc như thể có chuyện gì trọng đại lắm.

Cô hạ thấp giọng nói bên tai Lê U Nhi: "Đợi về đến thành phố A tớ sẽ đưa cho cậu, mấy ngày nay hai đứa mình dùng chung một tuýp là được rồi." "Yên Nhiên, cậu thật tốt." "Hai người xem kìa, vẫn còn cười được, họ không biết là đang trên đường đến cục cảnh sát sao?

Thế mà còn thảo luận mấy chuyện vớ vẩn này." "Dù sao chuyện cũng đã xảy ra rồi, chị cứ bản mặt như thế cũng chẳng ích gì." Trình Tĩnh tỏ vẻ không sao cả nói.

Thực ra chuyện cũng không lớn lắm, là Hoàng Văn San ra tay trước chứ không phải hai người bọn họ cố ý gây sự, nếu thực sự không dìm xuống được thì phiền phức cũng chẳng lớn đến mức đó, cô có thể xử lý tốt. "Chính là vì có người như cô nên mới dạy ra loại nghệ sĩ như thế này." Tôn Trân vốn dĩ luôn không tán thành cách xử sự của Trình Tĩnh. "Này, Tôn Trân, ở đây chỉ có mỗi nghệ sĩ của tôi thôi sao?" "Thì cũng đều bị cô ảnh hưởng cả đấy, nhìn cái dáng vẻ hộ con của cô bây giờ đi, có lần một sẽ có lần hai, cô tin không lần sau bọn nó cũng sẽ làm như vậy tiếp." Thấy hai đại quản lý sắp cãi nhau đến nơi, Lê U Nhi và Lãnh Yên Nhiên lẳng lặng quay đầu đi chỗ khác, cố gắng thu nhỏ sự hiện diện của mình.

Dù sao hai người này cũng thường xuyên cãi vã, trong công ty chẳng còn là bí mật gì nữa, ai nấy đều biết nên họ cũng không buồn khuyên ngăn.

Suốt quãng đường ồn ào đến cục cảnh sát, Hoàng Văn San cũng đã tới nơi.

Trình Tĩnh vừa nhìn thấy ả ta đã không nhịn được cười, mặt và cổ ả bị cào đến mức thê thảm, nghiêm trọng hơn Lãnh Yên Nhiên và Lê U Nhi nhiều.

Người phụ nữ này đánh nhau chỉ có thể dùng một từ "thảm" để hình dung, túm được chỗ nào là cào chỗ nấy, hai cô nàng nhà cô đúng là không phải hạng vừa, ra tay chẳng nể nang chút nào.

Tôn Trân nhìn thấy cảnh này, khóe miệng cũng giật giật, nhưng tâm trạng đã thoải mái hơn đôi chút, bắt nạt người khác thành ra thế này thì cô cũng thấy nở mày nở mặt. "Lãnh Yên Nhiên, Lê U Nhi, tôi sẽ không tha cho các người đâu." Hoàng Văn San tức giận lườm hai người. "Nói như thể chúng tôi muốn tha cho cô không bằng." Lê U Nhi hừ lạnh.

Nếu để Diệp Việt biết người này đánh vợ mình thì không tha cho ả mới là chuyện lạ.

Chuyện Lãnh Yên Nhiên và Diệp Việt kết hôn Lê U Nhi đã biết từ sớm.

Cô bạn thân có chỗ dựa lớn như thế, mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn nhiều.

Hoàng Văn San vừa định nhào tới thì bị cảnh sát giữ lại: "Đến cục cảnh sát rồi mà còn không yên phận, còn muốn đánh nhau à?

Không muốn bị nhốt lại thì ngoan ngoãn một chút cho tôi." Hoàng Văn San lập tức im bặt.

Mấy người bị cảnh sát tách ra để lấy lời khai, đúng lúc này điện thoại của Lãnh Yên Nhiên vang lên, cô liếc nhìn cảnh sát một cái rồi nói: "Diệp Việt." "Bà xã, đã đến khách sạn chưa?" "Đến rồi, đến rồi." Người này đúng là canh chuẩn thời gian thật, không chậm một phút nào. "Mọi chuyện thuận lợi chứ?" "Dương nhiên là thuận lợi rồi, em chỉ đi máy bay thôi mà, có thể xảy ra chuyện gì được chứ." "Có chuyện gì không được giấu anh đâu đấy." Vậy chuyện vào cục cảnh sát này có nên nói không?

Lãnh Yên Nhiên suy nghĩ một chút rồi quyết định không nói, chuyện này mất mặt quá, đánh nhau đến mức vào cục cảnh sát, cô không mở miệng nổi. "Biết rồi, biết rồi.

Chương 1712

Có phải anh sắp lên máy bay rồi không?" "Ừ, anh đã đến sân bay rồi, chuẩn bị lên máy bay ngay đây." "Vậy anh đi đường cẩn thận, ở nhà ngoan ngoãn nhé." Thấy đồng chí cảnh sát đã lộ vẻ thiếu kiên nhẫn, Lãnh Yên Nhiên vội vàng nói: "Em đang có việc, chị Tĩnh sắp sắp xếp công việc cho em rồi, tối em gọi lại cho anh sau nhé." Lãnh Yên Nhiên vội vàng cúp máy. "Dám đánh nhau mà sao không dám thừa nhận trước mặt người nhà?" Cảnh sát lên tiếng.

Lãnh Yên Nhiên bị nói đến mức xấu hổ muốn chui xuống đất, trước đây cô cũng hay đánh nhau thật, nhưng đây đúng là lần đầu tiên vào cục cảnh sát: "Hì hì, có hơi mất mặt chút ạ." "Nhưng mà chú cảnh sát ơi, tụi cháu thực sự là chính đáng phòng vệ thôi, cháu vừa ra khỏi sân bay đã bị tát một cái vô cớ, cháu cũng vô tội lắm chứ, đâu thể cứ đứng yên một chỗ cho người ta đánh được..." Thực ra vấn đề cũng không quá nghiêm trọng, cảnh sát làm xong biên bản, Trình Tĩnh nộp tiền bảo lãnh xong thì mấy người cùng trở về.

Chỉ là cảnh tượng ngày hôm nay vẫn bị người ta chụp được và đăng lên mạng, hai vị quản lý khi nhìn thấy tin tức thì mặt mũi đều xanh mét, vội vàng gọi điện thoại làm công tác quan hệ công chúng.

Một tiếng sau, tin tức đã bị gỡ xuống, may mà danh tiếng của Lãnh Yên Nhiên và Lê U Nhi hiện tại chưa quá lớn nên rất dễ thao tác.

Nhưng tất cả chuyện này vẫn bị thư ký Trịnh nhìn thấy, Diệp Việt luôn dặn anh phải chú ý đến chuyện của Lãnh Yên Nhiên, dù lớn hay nhỏ đều phải báo cáo lại, chuyện đánh nhau lên cả tin tức thế này anh đương nhiên không dám bỏ sót.

Thư ký Trịnh đi đón máy bay, cất hành lý của Diệp Việt vào cốp xe rồi mở cửa xe.

Diệp Việt ngồi vào, tiện miệng hỏi: "Gần đây công ty có chuyện gì không?" "Chuyện công ty thì không có, chỉ là phía Lãnh tiểu thư xảy ra chút chuyện." "Chuyện gì?" "Hôm nay họ vừa xuống máy bay đã đánh nhau với người ta, bị cảnh sát đưa về đồn, còn lên cả tin tức nữa, nhưng đã được Trình Tĩnh và Tôn Trân xử lý ổn thỏa rồi." Vừa xuống máy bay đã đánh nhau, còn vào đồn cảnh sát.

Vậy mà lúc nãy gọi điện còn nói mình đang ở khách sạn, rõ ràng là đang ở trong đồn, con nhóc này bây giờ giỏi thật rồi, nói dối mà mặt không đỏ tim không đập, anh thực sự không nhận ra một chút sơ hở nào. "Người có bị thương không?" "Cả hai đều bị thương nhẹ." "Rốt cuộc là có chuyện gì?" "Tôi đã gọi điện hỏi phía Trình Tĩnh, là do lần trước Lãnh tiểu thư nhận vai Tần Lục Nguyệt, đối phương nói Lãnh tiểu thư cướp vai của cô ta, vốn dĩ vai đó thuộc về cô ta." "Có thể đổi cách xưng hô rồi, tôi kết hôn rồi." Diệp Việt đột nhiên lên tiếng.

Lãnh tiểu thư, cái xưng hô này nghe thế nào cũng thấy không thuận tai.

Trợ lý Trịnh ngẩn người một lát, không ngờ cô gái kia lại có phúc khí như vậy, trong thời gian ngắn ngủi mà đã gả cho Diệp tổng, nhìn dáng vẻ quan tâm của Diệp tổng là biết tình cảm của hai người rất tốt rồi. "Chúc mừng Diệp tổng." "Sau này chuyện của cô ấy cậu phải để mắt kỹ hơn, hễ có tin tức gì bất kể tôi đang làm gì cũng phải báo cáo ngay cho tôi." Đến khách sạn, Lãnh Yên Nhiên và Lê U Nhi vừa nằm vật ra giường thì điện thoại của Diệp Việt lại gọi tới.

Không hiểu sao Lãnh Yên Nhiên có một dự cảm chẳng lành, chẳng lẽ chuyện lên tin tức đã bị anh biết rồi?

Không đến mức bi đát thế chứ? "Ông xã." "Nhiên Nhiên, đã về khách sạn chưa?" Giọng nói của Diệp Việt vẫn dịu dàng như mọi khi.

"Đến rồi ạ." "Vậy thì nghỉ ngơi cho tốt đi, dưỡng sức cho khỏe." "Em vừa mới nằm xuống giường xong." "À không, em đã ngủ được một giấc rồi." Lãnh Yên Nhiên sợ tới mức vội vàng bật dậy.

Người đàn ông này lại bắt đầu gài bẫy cô, cố ý hỏi cô có phải đã về khách sạn không. "Còn định tiếp tục bịa chuyện với anh nữa không?" Quả nhiên, giọng nói đầu dây bên kia đã lạnh đi.

Thấy không lừa được nữa, Lãnh Yên Nhiên chỉ đành xuống giọng nũng nịu: "Ông xã, em sai rồi." "Sai ở đâu?" "Em nói dối." "Chỉ đơn giản thế thôi sao?" Diệp Việt hiển nhiên không hài lòng. "Vốn dĩ chuyện cũng không phức tạp mà." Đầu dây bên kia im lặng.

Lãnh Yên Nhiên vội vàng dỗ dành: "Ông xã, em không nghĩ ra nữa, anh nói cho em biết đi được không?

Anh biết mà, em vốn hơi ngốc, não bộ xoay chuyển làm sao nhanh bằng anh được." Ở trước mặt anh, cô sẵn sàng tỏ ra yếu thế. "Trước đây anh đã bảo em rồi, bất kể là ai bắt nạt em, em đều phải bắt nạt lại cho anh." "Em bắt nạt lại rồi mà, anh không biết đối phương bị em và U Nhi chỉnh cho thê thảm thế nào đâu." Diệp Việt mở cuộc gọi video, Lãnh Yên Nhiên chỉ đành chấp nhận, khuôn mặt vẫn còn dấu ngón tay lập tức hiện ra trước mắt anh. "Anh thấy chính em mới thảm hơn thì có?" "Cái này thực sự không có gì đâu mà, mai là tan ngay thôi, thuốc mỡ anh chuẩn bị cho em dùng tốt lắm." Lãnh Yên Nhiên chẳng mấy để tâm nói. "Em thử nói thêm một câu như thế nữa xem?" "Ái chà, ông xã ơi, giờ vẫn còn hơi đau nè." Lãnh Yên Nhiên vội vàng đổi giọng. "Chăm sóc bản thân cho tốt, khi nào rảnh anh sẽ qua thăm em." "Không cần đâu, mấy ngày nữa tụi em về rồi." Sắc mặt Diệp Việt lại trầm xuống, Lãnh Yên Nhiên dở khóc dở cười, sao lại có người đáng yêu thế chứ, giống như một con tắc kè hoa vậy, sắc mặt lúc nắng lúc mưa thất thường. "Vậy anh rảnh thì cứ đến nhé, nhưng mà phải lén lút đến thôi." "Anh mất mặt đến thế sao?" "Không phải anh mất mặt, mà là sức ảnh hưởng của anh lớn quá, em phải giấu anh đi cho kỹ." Lãnh Yên Nhiên dỗ dành hồi lâu mới làm Diệp Việt nguôi giận.

Cúp điện thoại xong, cô thấy Lê U Nhi đang nhìn mình đầy vẻ hóng hớt.

Lúc này cô mới nhớ ra trong phòng không chỉ có mình cô mà còn một người nữa, mặt cô đỏ bừng lên ngay lập tức. "Hóa ra cậu và sếp của tụi mình chung sống như thế à, sến súa đến mức tớ muốn nổi da gà luôn rồi.

Có ông sếp nào như thế nữa không?

Mau giới thiệu cho tớ một người đi, tớ cũng muốn có một mối tình oanh oanh liệt liệt." "Thôi đi, đại tiểu thư như cậu mà thiếu người theo đuổi chắc?

Chắc chắn mẹ cậu đã nhắm cho cậu không ít đối tượng rồi." "Bà ấy giới thiệu cho tớ nhiều lắm, nhưng chẳng có ai tớ thích cả, làm sao giờ, tớ chỉ thích kiểu như chồng cậu thôi." "Cậu đừng có dọa tớ." Lãnh Yên Nhiên cảnh giác nhìn Lê U Nhi.

Lê U Nhi ném một chiếc gối qua: "Tớ là loại người đi cướp chồng của bạn thân à?

Tớ thèm vào hàng đã qua sử dụng nhé, cậu có gì mà phải sợ." "Không cách nào khác, chồng tớ hơi bị ưu tú mà, người thích anh ấy nhiều lắm nên tớ phải đề phòng thôi, đây là việc Diệp phu nhân tớ bắt buộc phải làm, nếu không chồng tớ sẽ không vui đâu." Lê U Nhi tựa vào thành giường làm bộ dạng buồn nôn. "U Nhi, cậu đừng có làm tớ ghê tởm, làm tớ khó chịu cả dạ dày đây này." "Nhiên Nhiên, tớ phát hiện ra sau khi kết hôn cậu khác hẳn trước kia đấy." So với hồi mới quen, tính cách của cô thực sự đã hoạt bát hơn không chỉ một chút, từ một con nhím đầy gai nhọn biến thành một con thú nhỏ mềm mại. "Có gì khác nhau đâu." "Bây giờ cậu giống như một con thú nhỏ, tớ nhìn thấy cậu là chỉ muốn nhào vô ôm ấp thôi." Lê U Nhi nhào về phía Lãnh Yên Nhiên, cô sợ tới mức vội tránh ra nhưng vẫn bị ôm chầm lấy. "Á, U Nhi, cậu thả tớ ra." "Nói mau, tớ với chồng cậu ai ôm cậu bá đạo hơn?" "Cái đồ nữ lưu manh này, chuyện đó mà cũng nói ra được." "Mau nói đi, năng lực chiến đấu của chồng cậu thế nào?" Những chuyện riêng tư thế này Lãnh Yên Nhiên làm sao nói ra được, cô mím chặt môi không nói, hai người cười đùa ầm ĩ trên giường. "Nhiên Nhiên, tớ cảm giác có kẻ sắp gặp xui xẻo rồi." "Ai cơ?" "Hoàng Văn San chứ ai." "Tụi mình đã đánh ả một trận rồi, ả còn chưa đủ xui xẻo sao?" "Tớ không ý nói cái đó, ý tớ là chồng cậu sắp ra tay rồi, nhìn ngữ khí lúc anh ấy nói chuyện là tớ biết ngay." "Không đến mức đó chứ." "Cậu quá không hiểu đàn ông của mình rồi, đặc biệt là đàn ông nhà họ Diệp.

Chủ tịch Diệp và Chủ tịch Lục đều là những người cuồng vợ nổi tiếng, bao năm qua ở thành phố A vẫn lưu truyền không ít giai thoại về họ, tớ thấy chồng cậu cũng không kém cạnh đâu." "Nhìn cậu đắc ý thế kia, tớ cảm thấy như bị cậu tính kế vậy." "Nói tính kế nghe khó nghe quá, tớ thấy cậu bị bắt nạt nên mới giúp một tay thôi mà đúng không?

Dù sao tớ cũng chẳng sợ chuyện làm lớn, còn có chồng cậu chống lưng nữa mà." "Cái con bé này.

Thôi được rồi, không đùa với cậu nữa, tớ còn việc chính phải làm." Lãnh Yên Nhiên lôi từ trong vali ra một cuộn len, bắt đầu cặm cụi đan.

Lê U Nhi nhìn mà rớt cả cằm: "Oa, tớ không ngờ Nhiên Nhiên nhà mình lại đúng là mẫu hiền thê lương mẫu, tự tay đan áo len cho chồng luôn, ừm, không tệ, người vợ tốt." "Cậu đừng có trêu nữa, tớ mới tập thôi mà." Lê U Nhi kéo ra xem thử một chút: "Đúng thật, xấu quá, cho tớ thì tớ cũng chẳng mặc đâu." "Có tệ đến thế không?" "Dù sao cũng chẳng ra sao cả, nhưng quan trọng là ở tấm lòng, tớ tin chồng cậu sẽ chịu đựng được thôi." "Cậu đừng có đả kích lòng tin của tớ có được không." "Cậu có thể mang cái này ra để thử lòng chồng mình, nếu anh ấy hoàn toàn không chê bai thì chứng tỏ anh ấy thực sự yêu cậu." Điểm này Lãnh Yên Nhiên rất tự tin, lần trước cô mua cho anh một chiếc cà vạt rẻ tiền, Diệp Việt ngày nào cũng đeo, cô khuyên thế nào anh cũng không chịu thôi. "Tớ có niềm tin vào chồng mình." "Trời ạ, cẩu độc thân lại phải nhận thêm một vạn điểm sát thương rồi, ngày tháng này sống không nổi nữa." "Ngược chết cậu luôn." "Tớ đi ngủ đây, cậu tự mình lọ mọ tiếp đi, mệt quá rồi." "Cậu bôi thuốc thêm lần nữa đi, chắc mai là khỏi thôi." Lãnh Yên Nhiên dặn dò. "Biết rồi, làm vợ người ta rồi có khác, lải nhải quá." "Tớ quan tâm cậu mà." Được rồi, cô hằng ngày chê Diệp Việt lải nhải, nhưng người ta cũng là vì thực lòng quan tâm cô.

Chương 1713

Làm sao giờ, mới có mấy ngày không gặp mà đã thấy nhớ rồi, không biết khi nào anh mới có thể tới thăm cô.

Diệp Việt sau khi tìm hiểu rõ ngọn ngành câu chuyện cũng không để yên, lập tức hạ lệnh phong sát Hoàng Văn San, đồng thời đào bới sạch sành sanh những bê bối quan hệ nam nữ hỗn loạn của ả tung hết lên mạng.

Anh còn thăm dò chuyện kinh doanh của nhà họ Hoàng, thậm chí chẳng thèm về nhà mà trực tiếp dẫn người tự tay thao túng cổ phiếu nhà họ Hoàng.

Thế là sáng hôm sau, vừa mở phiên giao dịch, cổ phiếu nhà họ Hoàng đã giảm mạnh 50%, gây ra một cú chấn động cực lớn. "Diệp tổng, còn tiếp tục không ạ?" Thư ký Trịnh bưng mấy ly cà phê đi vào, cả người vẫn còn đang ngơ ngác.

Anh không ngờ tổng tài nhà mình lại có bản lĩnh này, chẳng khác gì những cao thủ tài chính trong phim ảnh.

Càng không ngờ hơn là, tất cả những chuyện này chỉ vì một người phụ nữ.

Hoàng Văn San không phải diễn viên quá nổi tiếng nhưng cậy nhà có chút tiền nên nổi danh bá đạo trong giới giải trí, tát nữ diễn viên, trêu ghẹo nam diễn viên, ép nam diễn viên đi ngủ với mình, bao nhiêu chuyện kỳ quặc ả đều tham gia, chẳng biết đã đắc tội với bao nhiêu người.

Diệp Việt chỉ là người khơi mào, sau đó hàng loạt tin đồn ác ý thi nhau bùng nổ, không thể nào đặc sắc hơn, những vết đen về ả bay đầy trời.

Sáng sớm tinh mơ, Lãnh Yên Nhiên đã bị tiếng kêu kinh ngạc của Lê U Nhi làm cho tỉnh giấc, cô uể oải trở mình, thấy Lê U Nhi đối diện đã dậy từ lúc nào, đang ôm điện thoại không biết là đang đọc tin tức gì. "Oa." "Trời đất ơi, ngầu quá đi mất." "Hoàng Văn San này hóa ra đê tiện như vậy, dám cưỡng ép 'tiểu thịt tươi' ngủ với mình, người ta không chịu ả còn dám hạ thuốc, thiếu đàn ông đến mức đó sao?

Thứ vứt đi này đúng là làm mới lại tam quan của tớ luôn." "U Nhi, sáng sớm cậu không ngủ đi còn la hét cái gì đấy?" Lãnh Yên Nhiên dụi dụi mắt. "Đồ heo này, ngủ nghê gì tầm này nữa, chồng cậu tung chiêu lớn rồi kìa, dậy mau mà ăn mừng đi." "Chiêu lớn gì cơ?" Lê U Nhi ôm chầm lấy Lãnh Yên Nhiên, đưa điện thoại ra trước mặt cô: "Nhìn cho kỹ đi, bút pháp của chồng cậu đấy, giờ danh tiếng của Hoàng Văn San đã thối nát rồi, chắc chắn là không còn cửa ở lại giới giải trí nữa.

Công ty nhà ả vừa mở phiên cổ phiếu đã giảm 50%, cứ đà này chắc chắn sẽ bị đình chỉ giao dịch, nguy to rồi." "Đắc tội với cậu đúng là họa cả gia đình, sau này tớ phải ôm chặt đùi cậu mới được, tuyệt đối không được làm cậu giận, nhà tớ không chịu nổi nhiệt từ chồng cậu đâu.

Mới chỉ có một đêm mà đã hành người ta thành ra thế này, bá đạo quá." "Đừng có đổ oan cho chồng tớ, chuyện này chắc không phải anh ấy làm đâu." Lãnh Yên Nhiên cong môi cười.

Miệng thì nói không tin nhưng thực ra trong lòng đã tin sáu bảy phần.

Hôm qua nghe giọng điệu của anh dường như anh thực sự rất giận.

Nghĩ đến việc những chuyện này có khả năng là do Diệp Việt làm, cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc, bởi vì biết anh làm vậy là vì xót xa khi cô bị bắt nạt.

Đúng chuẩn phong thái tổng tài bá đạo.

Mà sao cô lại thích thế không biết.

Kể từ khi gặp anh, mỗi khi cô chịu uất ức, anh luôn là người đầu tiên đứng ra che chở, cảm giác luôn có một người đứng phía sau mình bất kể lúc nào thực sự rất tuyệt vời. "Não cậu bị vào nước à, không vì cậu thì còn vì ai được nữa, nhìn cái bộ dạng đắc ý của cậu kìa, rõ ràng là tin sái cổ rồi còn ở đó khẩu thị tâm phi, giả dối quá đi." "Cậu là đang ngưỡng mộ ghen tị chứ gì." Lãnh Yên Nhiên đáp lại. "Tớ đúng là ngưỡng mộ đấy, vậy cậu có thể nhường chồng cậu cho tớ không?" "Nằm mơ đi, tớ cũng vất vả lắm mới ôm được cái đùi lớn này đấy." Nhưng mà Diệp Việt thực ra không hề khó tán, cô thậm chí còn chưa kịp tán anh đã tự cắn câu rồi, đúng là chiếc bánh bao từ trên trời rơi xuống, trúng ngay đầu cô. "Nhiên Nhiên, tớ thấy cậu sướng râm ran rồi đấy, miệng cười toe toét đến tận mang tai rồi kìa." "Làm gì có." "Nhiên Nhiên, đùi chồng cậu còn thiếu chỗ treo đồ không?" "Không thiếu, nhưng chỉ cần mình tớ là đủ rồi." "Đồ keo kiệt." "Thôi dậy được rồi đấy, không phải bảo chiều nay còn phải ghi hình chương trình sao?" Lãnh Yên Nhiên cười nói. "Haiz, thật chẳng muốn dậy chút nào." Phòng bên cạnh. "Lãnh Yên Nhiên rốt cuộc là có lai lịch thế nào?" Tôn Trân đặt câu hỏi.

Họ lăn lộn trong nghề này bao lâu nay, những mánh khóe bên trong đương nhiên hiểu rõ hơn ai hết.

Lãnh Yên Nhiên và Lê U Nhi vừa xảy ra xung đột với người ta ở sân bay, ngày hôm sau phốt của người đó đã bay đầy trời, kéo theo cả doanh nghiệp gia đình cũng bị vạ lây, đây chắc chắn không phải là sự trùng hợp, tuyệt đối là có người đứng sau đẩy thuyền.

Gia thế của Lê U Nhi cô đã nắm rõ, cũng chỉ ngang ngửa với nhà họ Hoàng, không đến mức khiến nhà họ Hoàng sụp đổ nhanh chóng

như vậy.

Vì thế, vấn đề chắc chắn nằm ở Lãnh Yên Nhiên. "Cô hỏi tôi, tôi biết hỏi ai?" Trình Tĩnh thực sự không biết, chỉ biết Lãnh Yên Nhiên gả cho một thiếu gia nhà giàu, còn là ai thì cô thực sự chịu, con bé đó kín miệng lắm.

Chuyện này cô cũng thấy kinh hãi, người đứng sau Lãnh Yên Nhiên dường như vượt xa trí tưởng tượng của cô, nhưng nghệ sĩ nhà mình có một người chồng quyền thế thì cũng chẳng có gì không tốt cho sự nghiệp sau này. "Trình Tĩnh, cô càng sống càng thụt lùi rồi đấy, lâu như thế rồi mà lai lịch của nghệ sĩ cũng không nắm rõ." Trong cái giới này, chỉ có diễn xuất thôi là không đủ, phải có hậu thuẫn.

Với cái hậu thuẫn mạnh mẽ như thế này, cô tin rằng tiền đồ của Lãnh Yên Nhiên sẽ vô cùng xán lạn. "Tôi rảnh rỗi quan tâm hậu thuẫn của nghệ sĩ làm gì?

Không cần thiết." Trình Tĩnh sẽ không tiết lộ tin tức Lãnh Yên Nhiên đã kết hôn và có chồng ra ngoài.

Mặc dù họ cùng thuộc một công ty, bề ngoài trông có vẻ cùng một phe nhưng thực tế sự đấu tranh bên trong vô cùng khốc liệt. "Cô thật ngu xuẩn." "Nói như thể cô thông minh lắm không bằng." Buổi chiều, mấy người cùng tham gia một chương trình tạp kỹ nổi tiếng ở địa phương, chủ yếu mang tính chất giải trí, người dẫn chương trình gồm một nam một nữ, nhiệm vụ chính là chơi các trò chơi nhỏ theo sắp xếp của tổ chương trình.

Khi xuất hiện, mỗi người đều có một màn biểu diễn ngắn.

Lê U Nhi nhảy điệu mở màn cùng nam chính, cô chuẩn bị một bài hát, chính là một bản nhạc phim trong "Nữ pháp y", phong cách khá trầm buồn, trước đó cô đã luyện tập rất nhiều.

May mà giọng hát của cô khá trầm ấm nên hiệu quả rất tốt.

Nam MC tên là Trần Hào, đã có hơn bốn mươi năm kinh nghiệm dẫn chương trình, bẩm sinh sở hữu gương mặt trẻ thơ, mấy chục năm vẫn như một, rất có sức hút và uy tín trong nghề.

Bất cứ lễ trao giải nào cũng thường thấy bóng dáng của ông.

Trần Hào nói: "Hôm nay đến với chương trình 'Chủ nhật vui vẻ' của chúng ta là đoàn phim 'Nữ pháp y'.

Hình như mọi người đều là lần đầu tiên đến đây, mời các diễn viên đáng yêu của chúng ta lần lượt gửi lời chào tới mọi người nào, Tống Thiên lên trước đi." Nam chính Tống Thiên là người đầu tiên lên tiếng: "Chào mọi người, tôi là Tống Thiên, thủ vai cảnh sát Trần Hạo Nhiên, cũng là người yêu của nữ pháp y trong phim." "Tôi là Lê U Nhi, vào vai Lâm Tiểu Bắc - người thầm thương trộm nhớ người yêu của nữ pháp y, biệt danh là 'Tiểu ma nữ', thanh mai trúc mã với cảnh sát Trần, chuyên môn đi phá đám các cặp đôi, tôi tin rằng diễn xuất của mình chắc chắn sẽ khiến mọi người phải nghiến răng nghiến lợi đấy." "Tôi là Lãnh Yên Nhiên, đóng vai Tiểu Tây - trợ lý nhỏ của nữ pháp y." Lãnh Yên Nhiên vừa dứt lời chào, phía dưới đã vang lên tiếng hò reo sôi động, có người hét lớn: "Tiểu Tây, Tiểu Tây!" "Xem ra trợ lý nhỏ ngốc nghếch đáng yêu của chúng ta vẫn là người có nhân khí nhất, được khán giả vô cùng yêu mến." Trần Hào tiếp lời.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lãnh Yên Nhiên đỏ bừng, đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được sự nhiệt tình của người hâm mộ.

Chương 1714

Lần đầu tiên cô đi quảng bá cùng đạo diễn, cơ bản chẳng có ai đoái hoài, tham gia chương trình cũng rất gượng gạo, gần như không chen được lời nào.

Không ngờ lần này tham gia chương trình, MC lại ưu tiên hỏi cô trước. "Không biết mọi người có cảm thấy Tiểu Tây của chúng ta trông hơi quen mắt không, thời gian trước cô ấy cũng thủ vai một nhân vật trong bộ phim đang hot và được mọi người rất yêu thích." "Tiểu công chúa, tiểu công chúa của chúng ta!" "Cô bé kia ơi, tôi thấy em kích động cứ chồm về phía trước suốt, em có câu hỏi gì muốn đặt ra sao?" Trần Hào chú ý đến sự bất thường của một cô gái ở hàng ghế khán giả. "Em chỉ muốn hỏi chị Tiểu Tây một chút là tại sao cuối cùng chị lại không đến với sư phụ, tụi em biết hai người mới là chân ái mà." "Trần Hạo Nhiên, có thấy nhói lòng không, ngay cả khán giả cũng muốn giúp trợ lý nhỏ cướp vợ của cậu kìa." "Chẳng còn cách nào khác, thực ra tôi cũng thấy Pháp y đại nhân nhà chúng tôi thích Tiểu Tây hơn." Tống Thiên trêu chọc.

Trong phim, Tiểu Tây là trợ lý của nữ pháp y, thường đội mũ lưỡi trai, trông như một cậu nhóc, dáng vẻ ngốc nghếch nhưng thỉnh thoảng lại thốt ra một câu trúng phóc trọng tâm.

Cô và nữ pháp y phối hợp vô cùng ăn ý, phá được hết vụ án ly kỳ này đến vụ án khác.

Những người hâm mộ tiểu thuyết vẫn luôn ủng hộ cặp đôi thầy trò này, để cảnh sát Trần cho tiểu ma nữ, thế là vẹn cả đôi đường. "Tiểu Tây, tại sao em không đến với sư phụ của mình?" Lãnh Yên Nhiên mềm mại đáp: "Em đối với chị ấy là chân ái, đáng tiếc là sư phụ lại không nhìn trúng em." "Không, sư phụ đối với Tiểu Tây cũng là chân ái." "Vậy thì chỉ có thể trách những cái bóng đèn khác quá sáng, tiểu ma nữ chưa đủ yêu nghiệt thôi." Câu trả lời hài hước khiến cả trường quay bật cười, cũng thành công dẫn dắt chủ đề sang Lâm Tiểu Bắc. "Tiểu Bắc, Tiểu Tây nói em không đủ yêu nghiệt kìa, em tính sao đây?" Lâm Tiểu Bắc trực tiếp nâng cằm Trần Hạo Nhiên, ánh mắt đưa tình như một nữ lưu manh, diễn lại ngay một phân đoạn trong phim.

Màn biểu diễn xuất sắc của hai người nhận được tràng pháo tay ròn rã.

Trần Hào vỗ vỗ lồng ngực mình, quay sang nữ MC Trương Vân nói: "Tôi thấy mấy người hôm nay ai cũng không đơn giản, người nào người nấy đều rất ghê gớm, yêu mị có, ngốc nghếch có, lạnh lùng cũng có luôn." "Vậy hay là chơi một trò chơi đi, để xem chỉ số EQ trong tình yêu của các nam thanh nữ tú này thế nào?" "Ý kiến hay đấy." "Tôi sẽ vào vai đối đáp, bà làm người dẫn chuyện nhé." Trương Vân cười nói. "Được, Tống Thiên lên trước, gió lạnh thổi vi vút, cậu đứng đợi trong gió rét hơn nửa tiếng đồng hồ, bạn gái cậu cuối cùng cũng đến, lúc đó cậu sẽ làm gì?" Trần Hào nói.

Tống Thiên hắng giọng, hầm hầm đi về phía Trương Vân: "Em lại tắc đường à?

Sao giờ mới đến, mắt anh sắp biến thành đường thẳng luôn rồi nè, cầu bồi thường, cầu bồi thường đi!" Tống Thiên rũ bỏ hình tượng nam nhi góc cạnh trong phim để bắt đầu làm nũng, khiến cả trường quay cười bò. "Đúng là cái câu 'anh hùng cũng có lúc dịu dàng'." "Đến lượt U Nhi nào." Lần này đích thân Trần Hào vào vai đối đáp, Trương Vân dẫn chuyện: "Gió lạnh rít gào, em đứng yên tại chỗ run cầm cập vì rét, lúc này bạn trai em cuối cùng cũng cưỡi mô tô tới." Lê U Nhi lập tức lao lên, lôi Trần Hào xuống khỏi chiếc mô tô tưởng tượng:

"Lại muộn, bộ anh là giống ốc sên à?

Lề mề chậm chạp.

Mau lên xe, ôm chặt lấy em, chị đây đưa anh đi hóng gió, cho anh nếm mùi run rẩy trong gió lạnh là thế nào." Một loạt động tác vô cùng bá đạo.

Cuối cùng đến lượt Lãnh Yên Nhiên, cô nhẹ nhàng bước lên khoác tay Trần Hào: "Sao thế anh?

Có chuyện gì không vui sao, đừng sợ, bất kể gió lạnh thế nào, mưa lớn ra sao, em vẫn sẽ luôn nắm chặt tay anh." Ba cách biểu hiện hoàn toàn khác nhau đều nhận được sự tán thưởng.

Lãnh Yên Nhiên lúc đầu còn hơi căng thẳng nhưng dần dần đã bắt nhịp được, biểu hiện lần sau xuất sắc hơn lần trước.

Trong phần thi hát Karaoke, cô còn cho người hâm mộ thấy được một khía cạnh khác của mình.

Trình Tĩnh và Tôn Trân vẫn luôn ở hậu trường, Trình Tĩnh nhìn thấy biểu hiện của Lãnh Yên Nhiên thì hài lòng gật đầu liên tục.

Cô vẫn luôn dạy cô gái này cách ứng phó với truyền thông, cách ăn nói và hành sự, xem ra hiệu quả khá tốt, cô ấy đã bắt đầu thạo việc rồi. "Có gì mà cười chứ." Tôn Trân mỉa mai. "Tôi thấy cô là đang ghen tị đỏ mắt thì có." "Tôi có gì mà phải ghen tị, U Nhi nhà tôi cũng đâu có kém, hiệu quả lên hình thế nào phải đợi phát sóng mới biết được." "Lối đi của hai cô bé này khác nhau, họ lại là bạn tốt, sau này đừng có đem hai đứa ra so sánh, lâu dần sẽ không tốt cho tình bạn đâu." "Trong giới giải trí này thiếu gì những cặp chị em 'nhựa' chứ?

Tốt đẹp được bao lâu, tôi lại muốn xem kết quả cuộc đấu của hai đứa nó đây." Tôn Trân không mấy để tâm. "Cô có bệnh à, lại muốn chúng tự tàn sát lẫn nhau." "Cái tôi cần chính là hiệu quả cạnh tranh này đấy." Tôn Trân vốn dĩ thích sự cạnh tranh.

Buổi ghi hình diễn ra vô cùng thuận lợi, dù sao cũng không phải trực tiếp nên nếu có khung hình nào không ổn thì hậu kỳ sẽ cắt bỏ.

Cả nhóm quay lại hậu trường tẩy trang, vừa bước ra khỏi đài truyền hình, Hoàng Văn San đã lao về phía Lãnh Yên Nhiên và Lê U Nhi với vẻ mặt hung thần ác sát: "Có phải là hai đứa bây làm không?" Quầng thâm mắt của ả rất đậm, trông như vừa mới khóc một trận ra trò, cả người tiều tụy không ra hình thù gì, bỗng chốc như quả cà tím bị sương muối, sự kiêu ngạo ngày hôm qua hoàn toàn biến mất.

Lê U Nhi bĩu môi: "Không biết cô đang nói gì cả." "Vậy là cô sao?" Hoàng Văn San chỉ tay vào Lãnh Yên Nhiên.

Tiêu rồi, ả tiêu đời thật rồi, hiện tại gia đình cũng đang tự lo không xong, chẳng còn ai muốn quản ả nữa.

Tất cả chuyện này đều là do bọn họ ban tặng. "Tôi cũng không biết cô đang nói gì." Lãnh Yên Nhiên đời nào chịu thừa nhận. "Chính là do hai con tiện nhân các người làm, tôi sẽ không tha cho các người đâu, làm ma tôi cũng không tha cho các người!" Ngay tại cổng đài truyền hình, nhân viên bảo vệ vội vàng lao tới kéo Hoàng Văn San ra. "Hoàng tiểu thư, mong cô tự trọng một chút, đừng đến quấy rối nghệ sĩ của chúng tôi nữa, nếu còn lần sau chúng ta sẽ gặp nhau ở tòa." Trình Tĩnh vốn là người rất bảo vệ cấp dưới. "Là các người, chính các người đã hại tôi, các người không thừa nhận tôi cũng biết, chính là các người!" "Là một nghệ sĩ, không lo trau dồi diễn xuất mà chỉ biết làm bậy, cô rơi vào kết cục này hoàn toàn là do tự mình chuốc lấy, chẳng liên quan gì đến ai cả.

Những chuyện đó là do cư dân mạng bóc phốt, chẳng liên quan gì đến chúng tôi hết." Trình Tĩnh lên tiếng. "Không, là lỗi của họ, nếu không có họ, tôi tuyệt đối sẽ không thành ra thế này, tôi sẽ không như vậy đâu...

Tiêu rồi, tôi thực sự tiêu đời rồi." Hoàng Văn San ôm lấy đầu mình gào thét.

Trình Tĩnh và Tôn Trân thấy tình hình không ổn, vội vàng hộ tống Lãnh Yên Nhiên và Lê U Nhi rời đi. "Xem ra phải xin công ty cấp xe và vệ sĩ thôi, nếu không mỗi lần đi lại đều bất tiện, lại còn dễ xảy ra sự cố nữa.

Lần này may mà ở ngay cổng đài truyền hình, chứ nếu không có bảo vệ thì không biết sẽ náo loạn thành cái dạng gì." Trình Tĩnh nhíu mày nói. "Tôi cũng là lần đầu tiên phải chịu cái loại tức khí này, mèo hoang chó dại gì cũng dám nhảy ra trước mặt chúng ta làm oai làm phước.

Nói đi cũng phải nói lại, vẫn là do hai đứa này không có năng lực, đến cái xe cũng không xin nổi." Tôn Trân cũng vô cùng tức giận. "Chị Trân, tụi em sẽ cố gắng mà.

Thực ra một chọi bốn tụi em vẫn có cơ hội thắng lắm đấy." Lê U Nhi cười hì hì.

Chương 1715

Tôn Trân lập tức lườm Lê U Nhi một cái cháy mắt.

Lãnh Yên Nhiên huých khuỷu tay vào người Lê U Nhi: "Đừng nói nữa." "Hoàng Văn San giờ phát điên rồi, mấy ngày nay chúng ta đi đứng phải chú ý một chút, đừng gây thêm chuyện nữa, chạy xong đợt quảng bá này thì mau chóng về nhà thôi, tôi cứ có dự cảm chẳng lành." Trình Tĩnh dặn dò. "Với hạng điên khùng đó thì chẳng có gì để nói cả, lần sau cứ báo cảnh sát thẳng tay." Hoàng Văn San trừng mắt nhìn theo hướng họ rời đi.

Ả sẽ không tha cho họ đâu, có chết cũng phải chết chung, ả tuyệt đối không cho phép họ tiếp tục đứng rạng rỡ trên sân khấu trong khi mình lại trở thành chuột chạy qua đường, tuyệt đối không bao giờ. "Tiểu thư, tôi khuyên cô tốt nhất là đừng quấy phá nữa, mau về nhà đi thôi." Một người bảo vệ khuyên nhủ. "Các người biết cái gì, các người chẳng hiểu gì hết, tất cả mọi thứ của tôi đều bị họ hủy hoại hết rồi!" Hai người bảo vệ cũng không nói thêm gì nữa, một lát sau thì thả Hoàng Văn San đi.

Lãnh Yên Nhiên trở về khách sạn, việc đầu tiên cô làm là lấy cuộn len ra.

Lê U Nhi nhìn thấy chỉ biết lắc đầu: "Yên Nhiên, cậu thật chẳng có chút tình thú nào cả, vừa về đến nơi đã bày cái trò này ra rồi." "Tớ thích, tớ thấy vui là được." Lãnh Yên Nhiên toe toét cười. "Thôi được rồi, nghìn vàng khó mua được niềm vui của cậu.

Chẳng biết chồng cậu làm sao chịu nổi cái người khô khan như cậu nữa." "Chồng tớ chỉ thích kiểu này của tớ thôi." "Nói thật đấy, tối nay cậu thật sự không đi dạo phố sao?

Đi đi mà, hai chị em mình lâu lắm rồi mới có dịp đi cùng nhau." Lê U Nhi dùng chân khều khều Lãnh Yên Nhiên. "Không đi, tớ không có thời gian, tớ phải mau chóng làm cho xong.

Sắp đến sinh nhật chồng tớ rồi, muốn đi dạo phố thì về thành phố A cũng vậy thôi, trung tâm thương mại ở đây cũng chẳng ra sao." "Nói cứ như thể cậu đã đi rồi không bằng." "U Nhi, cậu ngoan nào, để tớ yên tĩnh một chút, tớ thật sự không đi đâu." "Vậy cậu muốn ăn gì?

Chị mua về cho, bất kể là món gì chị cũng mua hết." "Không cần đâu, đoàn phim chẳng phải nói trong thời gian ở khách sạn sẽ bao hết tiền ăn uống sao?

Việc gì phải lãng phí tiền." Lãnh Yên Nhiên thực ra khá kỹ tính trong chuyện ăn uống, từ nhỏ cô đã thích len lỏi vào những con hẻm nhỏ để tìm đồ ăn, cảm thấy đó mới là mỹ vị nhân gian.

Sau khi gả cho Diệp Việt, mức sống của cô tăng vọt, nhưng cô vẫn giữ quan niệm mỹ vị không nhất thiết phải đi đôi với giá cả. "Đây cũng có phải khách sạn năm sao gì đâu, đồ ăn trong này chán lắm." "Tớ không quan tâm." "Diệp phu nhân, cậu không biết mình có ông chồng giàu cỡ nào sao?

Có tiền không tiêu thì cậu nghĩ cái gì vậy, lại còn muốn ăn đồ trong khách sạn, thật chẳng biết tận hưởng gì cả.

Bây giờ cậu nên nằm ở spa, gọi vài cô nhân viên xinh đẹp đến làm liệu trình thủy trị liệu, massage vai, bóp chân cho, đó mới là cuộc sống cậu nên có." "Không thích." "Được rồi, được rồi, cậu đúng là bướng bỉnh.

Chị đi ngủ một tiếng đây, nhớ gọi chị nhé, chị có hẹn với chị Tĩnh và chị Trân rồi." "Ngủ đi, em sẽ gọi chị." Lê U Nhi ngủ một giấc rồi cùng hai người quản lý đi dạo phố.

Lãnh Yên Nhiên tinh thần phấn chấn, không nghỉ ngơi chút nào, cô làm miết đến bảy giờ tối.

Sau khi gọi bữa tối và ăn xong, cô quyết định ngủ một tiếng rồi mới làm tiếp.

Trong cơn mơ màng, cô bị đánh thức bởi một trận ồn ào, dường như có người đang la hét "cháy rồi".

Cô giật mình mở bừng mắt, chạy đến bên cửa sổ, bên dưới là một mảnh khói đặc, không nhìn rõ thứ gì.

Đúng là đen đủi, ở khách sạn thôi cũng gặp hỏa hoạn.

Lãnh Yên Nhiên lập tức tỉnh táo, cô mặc quần áo chuẩn bị lao ra ngoài, cũng không quên vơ lấy chiếc áo len đang đan dở.

Chỉ là cô vặn tay nắm cửa mấy lần mà cửa phòng vẫn không mở được.

Chuyện gì thế này?

Hình như cửa đã bị ai đó khóa trái từ bên ngoài. "Có ai không?

Làm ơn mở cửa giúp tôi với!" Lúc này mọi người đều đang mải chạy thoát thân, bên ngoài vô cùng hỗn loạn, tiếng của cô bị nhấn chìm hoàn toàn.

Cho dù có người nghe thấy thì lúc này cũng chẳng ai rảnh rỗi mà đứng lại giúp đỡ.

Lãnh Yên Nhiên gào đến khản cả cổ cũng không có ai tới cứu.

Khói đặc tràn vào phòng, Lãnh Yên Nhiên bị sặc đến chảy nước mắt.

Cô nhớ lại một chút kiến thức thoát hiểm đã học, chạy vào phòng tắm thấm ướt khăn lông rồi bịt mũi miệng lại.

Như vậy mới thấy dễ chịu hơn một chút.

Cô quay lại bên cửa sổ, đây là tầng mười bảy, nhảy xuống từ đây thì hoàn toàn không có đường sống.

Lãnh Yên Nhiên vội vàng tìm điện thoại, đầu tiên cô gọi cho lễ tân nhưng không thể kết nối được.

Gọi cho bọn Lê U Nhi cũng không thông, ngay cả điện thoại của Diệp Việt cũng báo đang bận.

Lãnh Yên Nhiên tuyệt vọng tựa vào góc tường, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Cô không biết mình trở nên yếu đuối từ bao giờ, hễ gặp chuyện là lại rơi nước mắt, chẳng giống trước kia chút nào.

Cô chưa muốn chết, cô còn mẹ phải chăm sóc, còn chồng, còn bố mẹ chồng nhà họ Diệp hết mực yêu thương mình.

Họ khai minh và nhân từ như vậy, cô phải khó khăn lắm mới tìm được một gia đình tốt như thế.

Cô còn chưa làm tròn bổn phận con dâu.

Hơn nữa, mỗi lần Diệp Việt nhìn thấy con gái của Diệp Tử Mặc đều vô cùng ngưỡng mộ, cô vẫn chưa sinh cho anh một cô công chúa nhỏ đáng yêu.

Cô còn rất nhiều việc phải làm.

Chương 1716

Sao có thể chết thế này được.

Không thể nào.

Diệp Việt, anh đang ở đâu?

Em nhớ anh lắm.

Đúng lúc này, Diệp Việt gọi tới, Lãnh Yên Nhiên vội vàng bắt máy: "Alo, anh..." "Yên Nhiên, đừng cuống." Lúc này sao có thể không cuống được, Lãnh Yên Nhiên vội nói: "Anh ơi, khách sạn em ở bị cháy rồi, bây giờ em không mở được cửa phòng, hình như bị ai đó khóa trái rồi, em không ra ngoài được." "Bà xã, em đừng cuống, tình hình bên em anh đều biết rồi, anh đang trên đường đến đây." "Anh đến rồi sao?" Đôi mắt u ám của Lãnh Yên Nhiên chợt lóe lên tia sáng. "Ừm, khoảng hai ba phút nữa là tới.

Em chú ý đừng để bị sặc khói, tìm khăn lông bịt mũi miệng lại.

Em ở tầng mười bảy, lửa chưa cháy lên ngay được đâu, đừng tự dọa mình, phải giữ gìn cẩn thận, anh đến ngay đây." Diệp Việt vốn định tạo cho Lãnh Yên Nhiên một bất ngờ.

Ngay khi nghe cô kể bị người ta tát, anh đã không ngồi yên được mà muốn đích thân tới xem cô thế nào.

Anh thật may mắn vì mình đã đến, nếu không để một mình vợ anh ở trong khách sạn đang cháy thì cô ấy sẽ bất lực đến nhường nào.

Chỉ nghĩ đến thôi anh đã thấy đau lòng.

Hình như lần nào anh cũng chỉ đến để bù đắp sau khi sự việc đã xảy ra, không thể ngăn chặn trước, đó là lỗi của anh. "Anh ơi, anh đừng cúp máy, em sợ lắm." Nghe Diệp Việt nói đang trên đường tới, lòng Lãnh Yên Nhiên bỗng chốc bình tĩnh lại, giống như vừa được tiêm thuốc an thần vậy.

Cô tham luyến giọng nói của anh, nó thật êm tai. "Anh không cúp, anh đã nhìn thấy khách sạn của em rồi, anh tới rồi đây." "Vâng.

Nhưng anh ơi, anh vào bằng cách nào, lửa lớn như vậy mà." "Em yên tâm, anh đã nghĩ ra cách rồi, em cứ an tâm chờ anh." Lãnh Yên Nhiên gật đầu thật mạnh: "Vâng, anh, em tin anh, em không sợ nữa, em sẽ ngoan ngoãn đợi anh." "Ngoan lắm." Trước cửa khách sạn, ngọn lửa lớn như một con hỏa long đang nuốt chửng mọi thứ.

Xe cứu hỏa đã đến, các chiến sĩ cứu hỏa một phần đang dập lửa, một phần đang đeo trang bị lao vào bên trong.

Xe cấp cứu của bệnh viện cũng đã tới, những người bị thương liên tục được khiêng ra ngoài.

Hiện trường hỗn loạn vô cùng, có người nhà đứng một bên gào khóc xé lòng, cũng có đám đông đứng xem náo nhiệt.

Ngọn lửa bên ngoài còn lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của Lãnh Yên Nhiên. "Diệp tổng, làm sao lên trên được đây, hỏa thế còn lớn hơn chúng ta nghĩ." "Hành động theo kế hoạch ban đầu, chúng ta vòng ra phía sau, leo cửa sổ vào." Ánh mắt Diệp Việt không hề lay chuyển. "Nhưng mà..." "Đừng nói nhảm nữa, vợ tôi còn ở bên trong.

Cậu ở dưới ứng cứu, tôi leo lên phá cửa sổ vào." Lãnh Yên Nhiên nghe thấy cuộc đối thoại của họ thì cuống quýt hét lên: "Anh ơi, anh đừng làm bừa, anh phải giữ mình bình an, tuyệt đối đừng để bị thương, nếu không em sẽ không tha cho anh đâu." Cái gì mà phá cửa sổ vào, anh định leo lên sao?

Tầng lầu cao như vậy, ngã xuống chẳng phải sẽ tan xương nát thịt sao, rủi ro quá lớn. "Bà xã, đừng căng thẳng, anh có chừng mực mà.

Đừng quên, từ nhỏ anh đã bị ném vào quân đội huấn luyện rồi, chút chuyện này đối với anh không khó đâu.

Chúng anh cũng đã chuẩn bị đầy đủ thiết bị rồi, rất an toàn." Diệp Việt vừa nói vừa thắt dây cáp quanh eo mình. "Anh đừng để em phải lo lắng." Khói quá dày, Lãnh Yên Nhiên cứ hễ nói chuyện là lại hít phải khói, không nhịn được mà ho sặc sụa. "Bà xã, đừng nói nữa, chuẩn bị sẵn chăn đi, lát nữa đứng đợi anh ở gần cửa sổ, năm phút nữa anh sẽ lên tới nơi." Nói xong, Diệp Việt dứt khoát ngắt điện thoại.

Lãnh Yên Nhiên còn định nói gì đó nhưng nghe thấy tiếng tít tít báo hiệu cuộc gọi đã kết thúc, cô cuống cuồng nhìn ra cửa sổ.

Vừa nhìn một cái chân cô đã bủn rủn, leo từ dưới kia lên thì nguy hiểm biết bao nhiêu.

Cô gọi lại lần nữa nhưng người nghe máy là thư ký Trịnh.

Thư ký Trịnh giả vờ bình tĩnh nói: "Phu nhân, đừng lo lắng, Diệp tổng đã xuất phát rồi, tôi thấy chút chuyện này đối với ngài ấy chẳng có gì khó khăn cả." "Sao lại không khó chứ, tầng lầu cao thế kia mà." Lãnh Yên Nhiên thật sự sắp phát điên rồi, cô chẳng thể làm được gì cả. "Phu nhân, cô đang ở trên đó, Diệp tổng không thể nào đứng nhìn mà không làm gì, trơ mắt nhìn cô mất mạng được." Nghe vậy, Lãnh Yên Nhiên không nói thêm gì nữa.

Cô đỏ hoe mắt, nước mắt chảy dài, biết rằng nói gì cũng vô ích.

Nếu đổi lại là Diệp Việt bị kẹt trong đám cháy, chỉ cần cô có cách cứu anh, cô nhất định cũng sẽ dốc hết sức, tuyệt đối không ai có thể ngăn cản.

Trái tim cô yêu anh cũng giống như anh yêu cô vậy.

Ông chồng ngốc này.

Lãnh Yên Nhiên thề, lần này nếu có thể bình an sống sót, sau này cô nhất định sẽ nỗ lực đối tốt với anh hơn, yêu thương anh thật nhiều, để anh trở thành người đàn ông hạnh phúc nhất thế giới.

Đúng lúc này, cô cảm thấy có người đang gõ cửa kính.

Vội vàng mở cửa sổ ra, cô thấy một khuôn mặt đen nhẻm, nhưng vẫn không che giấu được vẻ anh tuấn soái khí của anh.

Không phải ông chồng soái ca của cô thì còn là ai nữa. "Anh ơi!" Lãnh Yên Nhiên nức nở.

Diệp Việt nhảy vào trong, ôm chặt Lãnh Yên Nhiên vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về lưng cô. "Không sợ nữa, anh đến rồi." Lãnh Yên Nhiên đấm thùm thụp vào ngực anh, nhưng lực đạo đó chẳng khác gì mèo con gãi ngứa. "Sao anh ngốc thế, tầng lầu cao như vậy mà anh cũng dám leo lên.

Chương 1717

Lời em nói anh cũng không nghe, anh rõ ràng đã bảo em là chủ gia đình, mọi việc trong nhà đều nghe em mà." "Hóa ra chỉ là lừa em thôi, em nhìn thấu anh rồi, anh chỉ biết dỗ ngọt em thôi, Diệp Việt, anh là đồ lừa đảo lớn!" Lãnh Yên Nhiên khóc nấc lên. "Bà xã, đây tuyệt đối không phải lỗi của anh, đây là sức mạnh của tình yêu." "Lúc này rồi... mà anh còn nói mấy lời đường mật đó để dỗ em." "Được rồi, được rồi, chúng ta không nói chuyện yêu đương nữa, xuống dưới trước đã.

Giữ được cái mạng nhỏ này rồi, sau này anh dùng cả đời để dỗ em có được không?" Lãnh Yên Nhiên gật đầu như gà mổ thóc.

Diệp Việt nhìn dáng vẻ này của cô, chỉ thấy đáng yêu vô cùng.

Anh ngồi xổm xuống trước mặt cô: "Bà xã, lên đi, anh cõng em xuống." "Anh cõng em thì xuống kiểu gì?" "Lúc này anh đột nhiên thấy vóc dáng của vợ mình thật tốt, mảnh mai quá.

Nếu em mà nặng thêm chút nữa chắc anh cõng không nổi mất." Thấy anh lúc này vẫn còn cười đùa được, Lãnh Yên Nhiên lo lắng thay cho anh, không dám trì hoãn thêm, cô vội vàng quấn chiếc chăn đã chuẩn bị sẵn lên người rồi nhào tới.

Diệp Việt mỉm cười, quấn dây cáp trên người mình sang người Lãnh Yên Nhiên rồi chốt chặt lại. "Sợi dây này có chịu nổi cả hai chúng ta không?" "Được mà." "Nếu không chịu nổi, anh cứ bỏ em ra đi, hai chúng ta phải có một người sống chứ.

Bỏ mặc em thì xác suất anh sống sót sẽ cao hơn." "Ngốc ạ, em nói nhảm gì thế." Làm sao anh nỡ bỏ cô lại được. "Anh ơi, em nói thật đấy." Lãnh Yên Nhiên sốt ruột không thôi. "Đừng nghĩ lung tung, bà xã, ôm chặt lấy anh, đừng buông tay.

Nếu sợ thì cứ nhắm mắt lại, loáng cái là xuống đến nơi thôi." Diệp Việt trấn an. "Có anh bên cạnh, em không sợ gì hết.

Anh phải cẩn thận đấy, đừng để mình bị thương." Khi Diệp Việt cõng Lãnh Yên Nhiên leo ra ngoài, cô lén mở mắt liếc nhìn một cái.

Vừa nhìn thấy cảnh tượng đó cô suýt chút nữa ngất xỉu, lửa lớn bừng bừng cháy, bên dưới người đông nhốn nháo. "Bà xã, nhắm mắt lại." "Vâng, anh." Lãnh Yên Nhiên nhắm nghiền mắt, ôm chặt lấy cổ Diệp Việt.

Cô có thể cảm nhận được mình đang hạ xuống từng chút một, nhưng cô không hề sợ hãi chút nào, trái lại khóe môi luôn nở nụ cười.

Không biết qua bao lâu, Lãnh Yên Nhiên cảm thấy có người đang hôn lên mặt mình, vừa mở mắt ra đã thấy khuôn mặt tuấn tú phóng đại của Diệp Việt. "Anh ơi." "Bà xã, chúng ta an toàn rồi." Lãnh Yên Nhiên ngẩng đầu nhìn lại, cả tòa khách sạn đã chìm trong biển lửa, vậy mà cô lại có thể bình an nằm trên tấm lưng vững chãi của anh.

Nước mắt cô trào ra ngay lập tức. "Anh ơi, anh giỏi quá." "Có chỗ nào không thoải mái không?

Có cần đi bệnh viện không?" "Anh, em không sao, em chỉ hơi mệt thôi." "Vậy được, chúng ta đổi sang khách sạn khác nghỉ ngơi." Thư ký Trịnh hoàn toàn đờ người ra, sếp nhà mình lại một lần nữa làm mới nhận thức của anh ta.

Anh ấy thế mà lại một mình leo lên tòa nhà cao hơn mười tầng, cứu được người ra khỏi biển lửa bình an vô sự. "Đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau đi lái xe đi!" Diệp Việt quát thư ký Trịnh.

Thư ký Trịnh vội vàng chạy đi lái xe. "Anh ơi, anh thả em xuống đi, em tự đi được." "Không sao, em có nặng đâu, anh sợ em bị bủn rủn chân thôi." Diệp Việt cười nói. "Nói bậy, em không có bủn rủn chân."

"Lúc anh chưa đến, có phải em đã sợ khiếp vía rồi không?" Lãnh Yên Nhiên sụt sịt mũi, cũng không giấu giếm: "Dĩ nhiên rồi, em sợ chết khiếp đi được.

Em sợ mình bị thiêu thành tro, sợ không được tiếp tục làm vợ anh nữa, em còn chưa sinh con cho anh mà, sao em có thể bỏ lại anh một mình được.

Anh đối với em tốt như vậy, em còn chưa kịp làm gì cho anh, cứ thế mà đi thì chẳng phải là quá bạc bẽo sao." "Ngốc ạ, anh sẽ không để em có chuyện gì đâu, anh còn chưa được ngủ với em mà." "Đồ khốn, lúc này mà còn nói mấy chuyện đó, cũng có phải em không cho anh ngủ đâu." Mặt Lãnh Yên Nhiên đỏ bừng.

Người này cứ thích lôi chuyện cũ ra nói, làm như thể cô có lỗi với anh lắm không bằng.

Muốn làm chính nhân quân tử rõ ràng là do anh tự chọn, chẳng liên quan gì đến cô cả. "Anh nghĩ thông rồi." "Nghĩ thông chuyện gì?" "Kiểu gì thì cũng phải ngủ với em trước đã." Diệp Việt nói một cách nghiêm túc.

Lãnh Yên Nhiên ho khan mấy tiếng, ra hiệu cho anh nói nhỏ thôi, thư ký Trịnh vẫn còn ngồi phía trước kìa, đừng có mà không biết giữ ý tứ. "Cứ coi như cậu ta không tồn tại đi." Diệp Việt nói. "Em không làm được cái trò bịt tai trộm chuông đó đâu." "Haha." Bên môi Diệp Việt bật ra tiếng cười trầm thấp.

Lãnh Yên Nhiên rúc vào lòng anh, ra sức dụi: "Cười cái gì mà cười, có gì hay mà cười chứ, đúng là không biết xấu hổ." "Anh cười chính mình thôi, anh ngốc quá." "Anh vốn dĩ đã ngốc rồi, anh tưởng mình là Người Dơi chắc, vèo vèo leo mười mấy tầng lầu, may mà không ngã xuống, không thì anh tiêu đời rồi, em nhất định sẽ chê anh là người tàn phế cho xem." "Sao mà bạc tình thế, lại còn định chê anh nữa." Diệp Việt than thở. "Không chê anh thì chê ai, sau này anh còn bắt em chăm sóc nữa cơ à." Diệp Việt ôm Lãnh Yên Nhiên cười khẽ, Lãnh Yên Nhiên nhéo cằm anh, bất mãn bĩu môi: "Anh, em nói nghiêm túc đấy, sau này tuyệt đối đừng làm mấy chuyện ngốc nghếch thế này nữa, nguy hiểm lắm." "Yên Nhiên ngốc, em không thể tin tưởng chồng mình thêm chút nữa sao?

Anh không phải loại người không biết lượng sức mình, việc anh làm đều có nắm chắc cả, việc không chắc chắn anh sẽ không làm.

Mất vợ thì có thể lấy vợ khác, nhưng mất mạng thì chẳng còn gì nữa.

Cái nào nặng cái nào nhẹ anh tự biết mà, không cần em phải càm ràm bên tai anh đâu." "Diệp Việt!" Lãnh Yên Nhiên lạnh lùng quát.

Rõ ràng là cô muốn nghe anh nói những lời như vậy, nhưng khi thật sự nghe thấy, trái tim cô vẫn thắt lại, khó mà chấp nhận được.

Cô thấy mình thật mâu thuẫn, một mặt hy vọng lúc nguy hiểm sẽ có một vị thần xuất hiện trước mặt, một mặt lại sợ kéo anh vào vòng nguy hiểm. "Bà xã, đừng có khẩu xà tâm phật nữa, anh là chồng em, bảo vệ em, yêu thương em là trách nhiệm của anh.

Sau này đừng nói mấy lời như thế nữa, đau lòng anh lắm, nó làm anh thấy em không coi anh là chồng mình." "Được rồi, em không nói nữa, không nói gì nữa hết.

Sau này anh muốn thế nào thì thế ấy, em để anh lên trời luôn được chưa?" Lãnh Yên Nhiên đảo mắt trắng.

Chương 1718

"Được chứ, vậy anh đưa em cùng bay luôn nhé." "Đại thần, xin hãy dẫn dắt em." Lãnh Yên Nhiên chắp hai tay lại, nhìn Diệp Việt với vẻ đáng thương, giọng nói mềm mại đáng yêu. "Không vấn đề gì, sẽ không bỏ rơi em đâu." Diệp Việt xoa đầu cô, đặt một nụ hôn lên trán cô.

Thư ký Trịnh ngồi phía trước khó khăn lắm mới kìm nén được khóe miệng đang giật giật, sắp bị hai vợ chồng này làm cho tức cười rồi.

Hóa ra sếp và phu nhân khi ở bên nhau lại tình cảm như thế này, hoàn toàn khác hẳn với hình ảnh cao ngạo, độc miệng thường ngày.

Lãnh Yên Nhiên mím môi cười: "Hì hì, anh nói đấy nhé." "Anh nói mà." "Thôi chết, cái chăn của em!" Lãnh Yên Nhiên đột nhiên kêu lên.

Cô quấn chiếc áo len bên trong chăn, không lẽ đã bị vứt đi rồi chứ.

Diệp Việt nhướn mày: "Cái chăn rách đó có gì mà em phải lưu luyến, em giấu cái gì trong đó à?" "Không nói với anh.

Chăn của em đâu rồi?" "Phu nhân, chăn tôi đã vứt vào cốp xe rồi, tôi chưa đụng vào đâu." "Cảm ơn thư ký Trịnh." "Không có gì ạ." Diệp Việt và Lãnh Yên Nhiên vào một khách sạn năm sao mới, Diệp Việt còn vung tiền thuê một phòng tổng thống.

Lãnh Yên Nhiên dù xót tiền nhưng nỗi ám ảnh vụ hỏa hoạn vẫn còn đó nên cô ngoan ngoãn không nói gì.

Về đến khách sạn, Diệp Việt đi tắm trước.

Cô đã được chứng kiến thói sạch sẽ của anh rồi, cả người đầy mùi khói lửa này chắc anh đã phải nhẫn nhịn suốt quãng đường, có lẽ đã tới giới hạn rồi.

Lãnh Yên Nhiên tựa vào ghế sofa nhỏ, đung đưa đôi chân trần, cảm thấy mọi chuyện xảy ra hôm nay thật khó tin.

Đang yên đang lành sao khách sạn lại bị cháy, quan trọng hơn là tại sao cửa phòng cô lại không mở được.

Chẳng lẽ có người cố tình phóng hỏa?

Vừa nghĩ đến khả năng đó, Lãnh Yên Nhiên đã thấy rùng mình sợ hãi, cô vội vàng chạy tới gõ cửa phòng tắm: "Anh ơi, em thấy vụ hỏa hoạn hôm nay không phải là tai nạn đâu, giống như có người cố ý làm vậy." Diệp Việt nhếch môi, cái người phản ứng chậm chạp này đúng là hiếm có, giờ mới nhận ra sao.

Ngốc quá.

Sau này chỉ mong trí thông minh của con đừng giống cô ấy, không thì anh lo chết mất. "Ừm, anh biết rồi." "Anh, anh nói xem rốt cuộc là ai làm chứ?

Sao lại ác độc như vậy, trong khách sạn có bao nhiêu người ở cơ mà." Cái cô nàng này, không thể đợi anh ra ngoài rồi mới nói chuyện tử tế sao?

Cứ nhất định phải gõ cửa phòng tắm lúc này.

Diệp Việt mở cửa, chỉ quấn một chiếc khăn tắm mỏng rồi kéo tuột Lãnh Yên Nhiên vào trong.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô dán chặt vào lồng ngực trần của anh, cô mở mắt nhìn, đập vào mắt là tám múi cơ bụng rõ rệt.

Cô không tự chủ được mà nuốt nước bọt, vóc dáng của người này đúng là cực phẩm, bất kể nhìn thấy bao nhiêu lần cô cũng vẫn bị mê hoặc.

Cô đã hiểu rồi, với thân hình rắn chắc này thì việc anh leo mười mấy tầng lầu cũng chẳng có gì lạ, cơ thể anh khỏe mạnh lắm. "Bà xã, nhìn cho kỹ vào, sau này hãy tin tưởng chồng em thêm một chút." Diệp Việt thấy dáng vẻ đó của cô thì biết ngay cô đang nghĩ gì, anh nói với giọng cợt nhả. "Nhìn cái gì mà nhìn, có gì hay mà nhìn chứ." Lãnh Yên Nhiên kiên quyết không thừa nhận mình bị quyến rũ, cô nhắm nghiền mắt lại.

Diệp Việt cầm vòi hoa sen, bắt đầu xối nước từ trên đỉnh đầu cô xuống.

Lãnh Yên Nhiên bị ướt sũng cả người, tức giận mở mắt ra, dẫm chân lên chân anh: "Này, anh làm gì thế?" "Bà xã, anh tắm cho em." Diệp Việt chớp chớp mắt đầy vẻ vô tội, vô cùng quyến rũ.

Dụ dỗ.

Lãnh Yên Nhiên cảm thấy người này cố tình dùng mỹ nam kế với cô: "Sao anh lại mặt dày thế hả." Diệp Việt ôm chặt cô gái mình yêu thương vào lòng: "Chỉ thích đối xử với em như vậy thôi, em làm gì được anh nào." Lãnh Yên Nhiên cảm thấy cánh tay anh giống như gọng kìm, siết chặt lấy cô, bao bọc cô đến kín kẽ không một kẽ hở, ngay cả hơi thở cũng sắp ngưng trệ.

Ánh mắt anh nhìn cô giống như rượu ủ lâu năm, như muốn khiến cô hoàn toàn say sưa, tan chảy.

Chỉ cần tiếp xúc ánh mắt với anh một lát thôi là cô đã thấy rã rời cả người.

Tuy là vợ chồng chính thức rồi, nhưng người này chưa bao giờ đối xử với cô như thế này.

Cô lờ mờ dự cảm được điều gì sắp xảy ra hôm nay, nói năng cũng không còn lưu loát: "Anh buông em ra, lát nữa em tự tắm." "Không muốn, tắm chung đi, anh muốn em kỳ lưng cho anh." Anh giống như một đứa trẻ, bướng bỉnh không chịu buông tay, giọng điệu lại còn đầy vẻ ủy khuất.

Cố ý, rõ ràng là cố ý.

Lãnh Yên Nhiên chỉ thấy buồn cười: "Anh ơi, anh đừng thế này, thế này em không quen." "Anh thế nào nào?" Diệp Việt vừa nói vừa phà hơi vào má cô.

Lãnh Yên Nhiên không biết là do nước nóng hay là do lời nói của anh, tóm lại là đôi má cô đỏ bừng đến mức không thể tin nổi, nhịp tim cũng loạn xạ cả lên. "Anh đừng như thế này được không?" "Anh cứ muốn thế này đấy." "Đồ biến thái ngầm." Lãnh Yên Nhiên mắng.

Lúc cô chuẩn bị sẵn tâm lý thì anh giả bộ dè dặt, đợi đến lúc cô buông lỏng cảnh giác thì anh lại tới trêu chọc, thật đáng ghét.

Diệp Việt nhéo nhéo đôi má nhỏ của cô: "Bà xã, chúng ta động phòng đi, đây là nợ của em đấy." Lãnh Yên Nhiên mở to mắt nhìn Diệp Việt, ai đó khẽ cười, loáng cái đã lột sạch đồ của cô, động tác vô cùng thành thục.

Lãnh Yên Nhiên còn chưa kịp nói câu nào.

Diệp Việt quyết định không nhịn nữa.

Vợ để ngay bên cạnh mà không ngủ, lại cứ phải đi làm hòa thượng, nghĩ thôi anh đã thấy mình ngốc rồi. "Được không?" Lãnh Yên Nhiên tức giận đấm anh mấy cái, chuyện này mà còn hỏi cô làm gì, anh muốn thế nào thì thế ấy đi, cô còn nói không được chắc. "À, hóa ra bà xã cũng muốn." Anh tự hỏi tự trả lời.

Nếu không được anh ôm, Lãnh Yên Nhiên cảm thấy mình nhất định đã ngã quỵ rồi, thật là quá biết cách quyến rũ người ta.

Chương 1719

Đàn ông mà đã muốn quyến rũ ai thì tuyệt đối không thua gì phụ nữ.

Một đêm nồng nàn.

Trước cửa khách sạn.

Lê U Nhi và Trình Tĩnh nhìn khách sạn vẫn đang bốc cháy, thật sự lo lắng đến phát điên.

Ba người họ chia nhau hành động, Tôn Trân đến bệnh viện để thăm dò tình hình.

Họ vừa nhận được điện thoại của Tôn Trân báo rằng phía bệnh viện không có ai tên là Lãnh Yên Nhiên được đưa đến. "Phải làm sao bây giờ?

Yên Nhiên chắc chắn vẫn chưa được cứu ra, cậu ấy gọi cho mình mấy cuộc điện thoại mà mình không nhận được cuộc nào cả, mình thật đáng chết, hu hu hu..." Lê U Nhi òa khóc nức nở. "U Nhi, cậu đừng thế này, lính cứu hỏa vẫn còn ở đó, họ nhất định sẽ dốc hết sức cứu người mà." Trình Tĩnh cũng đỏ hoe mắt.

Không ai ngờ được chuyện hỏa hoạn ở khách sạn với xác suất nhỏ như vậy lại rơi trúng đầu họ.

Nếu ba người họ không đi dạo phố thì e rằng cũng đã bị kẹt trong biển lửa rồi. "Yên Nhiên tội nghiệp của mình..." Lê U Nhi mấy lần định lao vào bên trong nhưng đều bị Trình Tĩnh giữ lại.

Mãi đến ba bốn giờ sáng, ngọn lửa ở khách sạn cuối cùng cũng được dập tắt hoàn toàn, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Lãnh Yên Nhiên đâu.

Tôn Trân cũng từ bệnh viện quay lại hội quân với họ.

Trình Tĩnh vẫn liên tục liên lạc với phía khách sạn, nhưng họ cũng không dám hứa hẹn điều gì, chỉ có thể nói công tác tìm kiếm vẫn đang tiếp tục, họ sẽ không dừng lại.

Lãnh Yên Nhiên ngủ một mạch đến sáng rõ.

Chiều hôm qua ghi hình chương trình, tối đến lại trải qua chuyện đáng sợ như vậy, cộng thêm việc bị ai đó "bóc lột", cô thật sự mệt rã rời.

Khi mở mắt ra, cô đang rúc trong lòng Diệp Việt.

Nhớ lại những hình ảnh không biết xấu hổ đêm qua, Lãnh Yên Nhiên chỉ biết vô thức rúc sâu hơn vào ngực anh, giống như một chú chim nhỏ. "Bà xã, em cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn sao?

Sao mà không yên phận thế." Giọng nói của người đàn ông mang theo chút khàn khàn, vô cùng gợi cảm.

Lãnh Yên Nhiên sợ tới mức nằm im bất động, bối rối nói: "Em mệt, em còn muốn ngủ nữa." "Vậy thì ngủ tiếp đi." Lãnh Yên Nhiên tội nghiệp mở mắt ra: "Nhưng hình như em không ngủ được nữa rồi." "Vậy chứng tỏ là em chưa thực sự mệt." Ai đó trở mình đè trực tiếp xuống, muốn làm gì thì làm.

Khi tỉnh lại lần nữa đã là buổi trưa, Lãnh Yên Nhiên bị đói đến thức giấc.

Ai đó vẫn bá đạo ôm lấy eo thon của cô, cô đẩy đẩy anh: "Anh ơi, em đói." Diệp Việt mở mắt ra, độ cong nơi khóe môi hiện rõ vẻ thỏa mãn.

Ngón tay thon dài gẩy gẩy mái tóc dài của cô, khẽ quấn quanh đầu ngón tay nghịch ngợm, thỉnh thoảng lại đưa lên cánh mũi ngửi một cái: "Muốn ăn gì?

Anh bảo người mang lên." "Lẩu nhỏ." "Yêu cầu của em sao mà đơn giản thế, chỉ ăn cái này thôi à?" Diệp Việt khẽ cắn vào mũi cô. "Đừng nghịch, em đói thật rồi, muốn ăn lẩu." "Tiền phòng của chúng ta bao gồm cả tiền ăn rồi, ăn nhiều hay ít thì tiền phòng cũng không trả lại một xu đâu." Lãnh Yên Nhiên mở to mắt: "Sao anh không nói sớm!" Diệp Việt đau đầu đỡ trán, bản tính ham tiền nhỏ của cô lại lộ ra rồi. "Vậy trong đó có những món gì?" "Em muốn ăn gì thì bảo họ làm món đó, tùy em quyết định." Lãnh Yên Nhiên nghiêng đầu suy nghĩ một chút: "Em vẫn muốn ăn lẩu, mùa đông đại hàn ăn lẩu là thoải mái nhất." Diệp Việt dở khóc dở cười, cô vợ này đúng là dễ nuôi quá, chẳng kén ăn chút nào. "Đợi đấy." Diệp Việt gọi điện bảo người chuẩn bị lẩu, sau đó đứng dậy.

Lãnh Yên Nhiên lập tức lấy tay che mắt: "Anh dậy sao không nói một tiếng, chỉ biết giở trò lưu manh, chẳng đứng đắn gì cả." "Trên người anh chỗ nào em chưa thấy qua chứ, việc gì phải làm bộ làm tịch." "Ai làm bộ làm tịch chứ!" Lãnh Yên Nhiên lén mở mắt ra, thấy trên lưng anh có mấy vết cào, nhất thời đôi má cô đỏ bừng như sung huyết. "Muốn nhìn thì cứ đường đường chính chính mà nhìn, đừng có lén lén lút lút." "Ai lén lén lút lút chứ, không có chuyện đó đâu." Diệp Việt cười, Lãnh Yên Nhiên lăn lộn trên chiếc giường lớn, một lúc sau mới hỏi: "Anh ơi, điện thoại em đâu?" "Ở trong ngăn kéo." Lãnh Yên Nhiên tìm thấy điện thoại nhưng phát hiện đã hết pin, sạc dự phòng các thứ cô cũng không mang ra được, chỉ đành nhờ lễ tân mang một bộ sạc lên.

Vừa mở máy, cô thấy có rất nhiều cuộc gọi nhỡ, đặc biệt là cuộc gọi của Lê U Nhi là nhiều nhất.

Cô vội vàng gọi lại, hôm qua nếu bọn họ về mà biết khách sạn bị cháy chắc là lo lắng đến phát khiếp rồi. "Yên Nhiên, là cậu phải không?" "U Nhi, tớ đây." Lê U Nhi òa khóc ngay lập tức: "Hu hu hu, cậu làm tớ sợ chết khiếp rồi, cậu đang ở đâu?

Bọn tớ tìm cậu khắp nơi mà không thấy, cậu có đang ở bệnh viện không?

Cậu ở đâu?

Tớ đến thăm cậu ngay." "Cậu yên tâm đi, tớ không sao, hôm qua chồng tớ đến rồi." Lãnh Yên Nhiên nói với tâm trạng vui vẻ.

Lê U Nhi ngừng khóc, thở phào một cái thật mạnh: "Cậu ra ngoài trước khi khách sạn bị cháy à?" "Không phải, tớ bị khóa trái trong phòng khách sạn, nhưng chồng tớ đã leo lên cứu tớ ra ngoài.

Bây giờ tớ đang ở cùng anh ấy, cậu bảo chị Tĩnh cũng đừng lo lắng nhé, sắp xếp công việc cứ gửi trực tiếp vào điện thoại cho tớ, tớ sẽ tham gia đúng giờ." Lãnh Yên Nhiên nói. "Yên Nhiên, xin lỗi cậu nhé, tớ đã không nhận được điện thoại của cậu, giá mà lúc đó tớ nghe máy thì tốt biết mấy." "Không sao, tớ không trách cậu đâu, cũng tại tớ đen đủi thôi, nếu tớ đi dạo phố cùng các cậu thì đã chẳng có chuyện gì xảy ra rồi." "Tớ cũng thấy cậu đen thật đấy, chuyện này mà cũng gặp phải.

May mà chồng cậu có bản lĩnh, trong tình cảnh đó mà vẫn leo lên cứu cậu được." Lê U Nhi nói với giọng khàn đặc. "Ừm mà, đừng buồn nữa nhé, tớ thật sự rất ổn.

Chỉ là đồ đạc của chúng ta tớ không kịp mang ra thôi." "Mấy thứ đó cháy thì thôi, sao quan trọng bằng cái mạng nhỏ của cậu được, cậu nghĩ cái gì vậy hả." Hai chị em trò chuyện một hồi lâu mới cúp máy. "Yên Nhiên không sao đúng không?" Trình Tĩnh lo lắng nhìn Lê U Nhi.

Lê U Nhi ôm chầm lấy Trình Tĩnh, hôn một cái lên mặt cô: "Hú hồn một trận, cậu ấy không sao, cậu ấy đã được chồng đưa đi rồi, lúc này chắc đang 'tiểu biệt thắng tân hôn' với chồng rồi, chúng ta đừng làm phiền cậu ấy nữa.

Cái con bé này đúng là phúc lớn mạng lớn, không chết được đâu." Trình Tĩnh ghét bỏ lau mặt: "Đừng có làm trò ghê tởm đó với tôi, chồng cô ấy rốt cuộc là ai mà giỏi thế?" Lê U Nhi vội vàng lắc đầu: "Tớ không biết, tớ không biết, tớ không biết gì hết." Tôn Trân lúc này mới sực tỉnh hỏi: "Lãnh Yên Nhiên kết hôn rồi sao?" Lê U Nhi chợt nhận ra mình vừa lỡ lời trước mặt Tôn Trân, cô vội lấy chiếc áo khoác trùm kín đầu, lẩm bẩm như bà ni cô tụng kinh: "Tớ không biết, tớ không biết gì hết, không biết, không biết." "Thôi đi, chắc chắn là cậu biết." "Biết tớ cũng không thể nói, không thể làm chuyện có lỗi với chị em được, các cậu muốn biết thì tự đi mà hỏi cô ấy." Lê U Nhi đánh chết cũng không nói.

Chương 1720

"Chuyện này cậu biết à?" Tôn Trân nhìn sang Trình Tĩnh. "Dĩ nhiên là biết." "Cậu không quản sao?" "Nực cười, tôi quản thế nào được, người ta cũng có làm chuyện gì bất chính đâu mà tôi ngăn cản, người ta là kết hôn sinh con đường hoàng." Tôn Trân lạnh lùng hừ một tiếng: "Cậu biết tôi đang nói về chuyện gì mà." "Bây giờ tất cả chúng ta đều biết bí mật của Lãnh Yên Nhiên rồi, nếu có ngày nào đó bị lộ ra ngoài, tôi sẽ tìm cậu đấy." Trình Tĩnh nói. "Vô vị, cô ấy có phải người của tôi đâu, tôi quản cô ấy làm gì." "Như vậy là tốt nhất." Lãnh Yên Nhiên ăn xong lẩu, cuối cùng cũng cảm thấy mỹ mãn.

Ánh mắt cô nhìn Diệp Việt mang theo ý xuân ấm áp, đuôi chân mày còn thoáng hiện vẻ phong tình của người phụ nữ vừa mới nếm trải tình đời.

Diệp Việt cảm nhận rõ sự thay đổi của cô: "Nhiên Nhiên, dáng vẻ hiện tại của em rất đẹp." "Nói cứ như thể trước đây em không đẹp vậy." Lãnh Yên Nhiên bĩu môi, cái miệng nhỏ nhắn vểnh lên, tỏ vẻ không hài lòng với câu nói đó. "Đẹp, em là đẹp nhất." "Nhìn bộ dạng này của anh là biết không thành tâm rồi." Diệp Việt ôm lấy Lãnh Yên Nhiên, hôn một cái lên má cô: "Bà xã, vậy em nói xem, em muốn nghe lời thế nào?" "Không thèm nghe anh nói lời lấy lệ như vậy đâu." "Bà xã, nếu bây giờ em mang thai, em có để ý không?" Diệp Việt đột ngột chuyển chủ đề.

Tuy bác sĩ nói khả năng Lãnh Yên Nhiên mang thai lúc này rất nhỏ, nhưng Diệp Việt vẫn lo lắng về những chuyện ngoài ý muốn, vốn chẳng ai có thể kiểm soát được.

Là một người đàn ông, anh phải cân nhắc thấu đáo mọi chuyện.

Câu hỏi này thực ra Lãnh Yên Nhiên đã suy nghĩ từ sớm.

Nếu là trước kia, có lẽ cô còn do dự, cảm thấy mình còn quá trẻ, sự nghiệp vừa mới bắt đầu, mang thai đồng nghĩa với việc phải nghỉ ngơi hơn một năm, ảnh hưởng quá lớn đến sự nghiệp.

Nhưng sau chuyện tối qua, cô đã thông suốt rồi.

Cô muốn sinh cho Diệp Việt một đứa con, nếu không sau này gặp phải chuyện tương tự thì biết làm sao.

Vả lại, sinh sớm hồi phục sớm, lớn tuổi mới sinh sẽ không tốt cho cả mẹ lẫn con. "Em không để ý.

Nếu có thai thì chúng ta sinh thôi, nhưng anh phải chuẩn bị tâm lý làm bố cho tốt, em không muốn con mình có một người bố không trách nhiệm đâu." "Anh là người không có trách nhiệm thế sao?" "Cái đó thì không phải, chồng em vừa đẹp trai vừa có bản lĩnh mà." Lãnh Yên Nhiên tựa đầu vào người Diệp Việt. "Em không sợ ảnh hưởng đến công việc à?" "Không sợ.

Em muốn lăn lộn trong giới giải trí thì còn nhiều thời gian mà, lại có một ông chủ lớn như anh ở phía sau nâng đỡ và ủng hộ, em không lo lắng một hai năm này đâu.

Em còn trẻ, dù sao con cái sớm muộn gì cũng phải sinh, có một nhóc tì mang dòng máu của chính mình ở bên cạnh, em nghĩ mình sẽ rất hạnh phúc." Nhìn vào đôi mắt sáng rực của cô, Diệp Việt biết cô nói thật lòng chứ không phải dỗ dành anh: "Bà xã, cảm ơn em." "Cảm ơn cái gì chứ, sinh con là thiên chức của phụ nữ mà." "Nhưng anh muốn có con gái cơ." "Chuyện này chúng ta phải nói trước, sinh trai hay gái là do anh quyết định, không liên quan đến em.

Nếu sinh con trai, em không gánh tội thay anh đâu nhé." "Ha ha, chỉ cần đẹp trai hơn con trai của Lục Tử Mặc là được." Diệp Việt trêu chọc.

Lãnh Yên Nhiên cạn lời lườm anh một cái, không hiểu sao anh cứ thích so đo với Lục Tử Mặc, rốt cuộc Lục Tử Mặc đã đắc tội gì anh không biết: "Sao anh cứ thích so với Lục Tử Mặc thế?" "Chỉ thích đè đầu cưỡi cổ cậu ta thôi." Diệp Việt ôm vai Lãnh Yên Nhiên. "Anh thật là..." Có đôi khi cô thấy anh rất trưởng thành, nhưng cũng có lúc lại ấu trĩ như một đứa trẻ, luôn khiến cô dở khóc dở cười.

Đúng lúc này, thư ký Trịnh gọi điện tới, báo rằng vụ hỏa hoạn ở khách sạn không phải là tai nạn mà là do có người cố tình phóng hỏa.

Kẻ phóng hỏa đã bị bắt, không ai khác chính là Hoàng Văn San - người từng xảy ra xung đột với Lãnh Yên Nhiên trước đó.

Hoàng Văn San vì hận Lãnh Yên Nhiên và Lê U Nhi nên luôn dò la tung tích của họ.

Biết họ ở khách sạn đó, cô ta nảy sinh ý đồ xấu, lẻn vào phóng hỏa.

Tuy nhiên, vụ việc này cô ta làm không hề có tổ chức hay mưu tính kỹ lưỡng, sơ hở chồng chất.

Vì là tay ngang nên camera giám sát đã ghi lại rõ nét khuôn mặt cô ta.

Sau khi phóng hỏa, cô ta sợ hãi định lên máy bay bỏ trốn nhưng đã bị bắt tại cửa an ninh. "Đúng là đồ não tàn." Diệp Việt hừ lạnh.

Lãnh Yên Nhiên cũng nghe thấy nội dung cuộc gọi, cô không khỏi bàng hoàng.

Hoàng Văn San này rốt cuộc có não không vậy?

Đây là ân oán cá nhân giữa họ, vậy mà cô ta lại tàn nhẫn đến mức phóng hỏa khách sạn, nơi có biết bao nhiêu người đang ở đó. "Người này đúng là có bệnh, còn bệnh không hề nhẹ nữa." Lãnh Yên Nhiên cũng cực kỳ tức giận.

Diệp Việt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của cô, khẽ véo mũi cô: "Lần đầu tiên anh phát hiện em lại là một cô gái ghét ác như kẻ thù đấy." "Anh còn đùa được à, tình hình phía khách sạn thế nào rồi?" "Thời điểm phóng hỏa còn sớm, khách sạn đó là khách sạn thương mại, nhiều người đi làm chưa về nên nhìn chung tình hình không quá thảm khốc.

Nhiều người chỉ bị thương nhẹ, có năm người bị thương nặng, không có ai tử vong.

Nếu là nửa đêm thì e là tệ hại vô cùng rồi." Nghe vậy, Lãnh Yên Nhiên thở phào nhẹ nhõm: "May mà không có ai chết, nếu không tội của em lớn lắm.

Hoàng Văn San vì hận chúng ta mới đi phóng hỏa." "Không sao, đừng tạo áp lực tâm lý quá lớn cho mình.

Đây là vấn đề cá nhân của Hoàng Văn San, từ nhỏ đã được gia đình nuông chiều sinh hư, thích làm gì thì làm.

Cô ta rơi vào kết cục này là do tính cách và sự thất bại trong giáo dục gia đình, không liên quan đến em." "Chồng ơi, chuyện của cô ta là do anh tung ra à?" "Đúng vậy, nhưng anh chỉ khơi mào thôi, phần sau hoàn toàn là sức mạnh của quần chúng, không còn liên quan đến anh nữa." "Vậy còn công ty nhà họ Hoàng?" "Anh xử lý rồi.

Nhưng giờ xem ra không cần nương tay nữa, triệt hạ luôn thôi." Diệp Việt vốn định chỉ cho nhà họ Hoàng một bài học để họ quản lý con gái cho tốt, nhưng giờ thấy không còn cần thiết nữa. "Chồng à, đây là anh đang trút giận cho em sao?" "Em ngốc à?" "Anh mới ngốc ý." "Vậy mà em còn hỏi." "Anh không thể kiên nhẫn một chút sao?

Em hỏi thì đã làm sao, em thích có câu trả lời xác thực, không thích tự mình đa tình.

Anh nói cho em nghe thì chết ai đâu, em thấy anh cứ chê bai em suốt thôi." Lãnh Yên Nhiên giả vờ lên án. "Ai mà lại đi chê một đại mỹ nữ da trắng mặt xinh như em chứ, có bệnh mới làm thế." "Nói lấp liếm, trong lòng chắc chắn vẫn đang thầm chê em." "Bà xã, cho dù sau này bên cạnh anh xuất hiện người đẹp hơn em, quyến rũ hơn, trẻ trung hay thông minh hơn, nhưng đó đều không phải là kiểu người anh thích.

Anh chắc là cái loại thích bị ngược đãi rồi, chỉ thích mỗi kiểu của em thôi.

Anh thích gương mặt mối tình đầu này của em, em có ngốc anh cũng thích, dù có trở nên xấu xí anh vẫn sẽ thích mãi, nhớ kỹ chưa?" "Anh đúng là đồ lừa đảo, lại dỗ ngọt em rồi." Lãnh Yên Nhiên cảm thấy sống mũi cay cay.

Chương 1721

Gương mặt mối tình đầu... thôi được rồi, coi như tạm chấp nhận, vì trước đây cô toàn thầm thương trộm nhớ, chưa từng yêu đương thực sự bao giờ, họ chính là mối tình đầu của nhau. "Vậy lừa em cả đời có được không?" "Vậy anh tốt nhất là cứ lừa em mãi đi.

Dù có một ngày anh đổi thay, không còn thích em nhiều nữa thì cũng đừng để em biết, cứ để em làm kẻ khờ khạo cả đời." "Vớ vẩn." Diệp Việt không giải thích thêm, những chuyện này cần thời gian để chứng minh, chỉ nói miệng thì chẳng có sức thuyết phục nào cả.

Buổi chiều, Diệp Việt đưa Lãnh Yên Nhiên đến đồn cảnh sát một chuyến.

Ở đó họ nhìn thấy một Hoàng Văn San đang phát điên, cô ta khăng khăng không thừa nhận mình phóng hỏa, nhưng vô ích, mọi chứng cứ đều đã rành rành.

Lãnh Yên Nhiên cũng không buồn nói chuyện với Hoàng Văn San, cô và cô ta vốn không quen thân, cũng chẳng có gì để nói.

Cô chỉ nhìn kết cục của cô ta mà thầm hạ quyết tâm, dù sau này có chuyện gì xảy ra cũng tuyệt đối không được trở thành một kẻ đầy lòng thù hận, nếu không sẽ tự mình nếm trái đắng.

Con cái của cô sau này cũng không được giáo dục thành ra như thế này. "Nhiên Nhiên, đi thôi." "Chồng ơi, sau này con của chúng ta cũng giống như anh, đưa vào quân đội rèn luyện một chút nhé." Không chỉ học hỏi được bản lĩnh mà còn tôi luyện được khí chất chính nghĩa. "Em khao khát sinh con cho anh đến thế à?" Lãnh Yên Nhiên lườm anh một cái, người này chẳng bao giờ nghiêm túc được lâu, không thèm phân biệt hoàn cảnh gì đã nói mấy lời này: "Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy, con cái thật sự không được để nuôi dạy sai lệch, nếu không sẽ không kéo lại được, còn làm hại cả gia tộc nữa." "Được, nghe em hết, sau này con muốn đi lính cũng không vấn đề gì." Lãnh Yên Nhiên cứ ngỡ Diệp Việt chỉ ở lại đây hai ngày rồi phải đi, không ngờ anh cứ ở lỳ không chịu đi, một lần ở là ba ngày liền.

Mỗi lần trở về khách sạn, thấy dáng hình cao lớn tuấn tú của anh, trong lòng cô vui không sao tả xiết.

Cô thường đứng ngây người ở cửa nhìn anh phát ngốc.

Khi anh làm việc nghiêm túc trông rất đĩnh đạc, mỗi cử chỉ đều toát lên sức hút khó cưỡng, đặc biệt là khi ánh hoàng hôn chiếu rọi lên người anh, luôn mang lại cảm giác như một vị thần hạ phàm.

Thấy cô về, anh sẽ dang rộng vòng tay, rồi cô sẽ hiểu ý mà lao về phía anh, ngẩng đầu nũng nịu đầy mãn nguyện. "Chồng ơi, em có cảm giác như mình đang nuôi một tiểu bạch kiểm vậy." "Nếu em sẵn lòng nuôi anh, anh cũng sẵn lòng làm tiểu bạch kiểm thôi.

Làm tiểu bạch kiểm sướng biết bao, cơm bưng nước rót, không phải làm gì." "Đợi em công thành danh toại, nhất định sẽ thu phục anh dưới chân mình, thỏa mãn nguyện ước nhỏ nhoi của anh." "Nhiên Nhiên, em càng lúc càng dẻo mồm rồi đấy." "Chẳng phải học từ anh mà ra sao.

Chồng ơi, khi nào anh đi?" "Sao hả?

Chê anh nên muốn đuổi anh đi à?" Sắc mặt Diệp Việt hơi trầm xuống. "Không không không, em muốn anh ở bên em thêm vài ngày, nhưng lại sợ làm lỡ công việc của anh." Khóe môi Diệp Việt khẽ cong lên: "Anh sẽ đợi em làm xong việc, rồi chúng ta cùng về nhà." "Thật sao?

Thế còn công việc của anh?" "Không ảnh hưởng, anh xử lý ở khách sạn cũng được." "Cảm ơn chồng yêu." Diệp Việt xoa đầu cô: "Mệt không?" "Có một chút ạ." "Vậy em nằm xuống đi." Lãnh Yên Nhiên cảnh giác nhìn anh: "Anh lại định làm gì?" "Trong đầu em đang nghĩ cái gì thế?" "Tại anh cầm thú quá nên em mới dễ nghĩ lệch lạc đấy." "Anh massage cho em một chút không được à?" "À ra vậy, thế thì được." Lãnh Yên Nhiên cởi áo khoác, nằm sấp trên giường.

Diệp Việt xắn tay áo, giúp cô bóp vai, đấm lưng từng chút một.

Lãnh Yên Nhiên thoải mái nheo mắt lại, uể oải nói: "Chồng em không chỉ đảm đang mà còn toàn năng nữa, trên thì làm được mọi việc, dưới thì bóp vai đấm lưng." "Dừng lại, anh nghe mà thấy đau cả tai." "Đừng thế mà, em thật lòng khen anh đấy, tuyệt đối không phải nịnh nọt đâu." Diệp Việt phát một cái vào mông cô.

Lãnh Yên Nhiên xoay người lại, trợn tròn mắt, ánh mắt vẫn còn chút mơ màng: "Anh đánh vào đâu đấy?" Trên mặt Diệp Việt thoáng hiện vẻ lúng túng, anh thề là mình không cố ý, chỉ là thấy cô dẻo mồm quá nên muốn trừng phạt nhẹ một chút: "Tại em không ngoan." "Em nói cho anh biết, anh mà còn giở trò lưu manh với em nữa là anh đi về luôn đi." Diệp Việt tức mình túm lấy bàn chân cô: "Bép bép bép", đánh ba cái: "Cái đồ nhóc con này, thật không biết tốt xấu." "Sao anh biến thái thế, lại đi đánh vào gan bàn chân người ta." "Nói năng kiểu gì đấy, anh là chồng em đấy nhé." Lãnh Yên Nhiên bỗng ngồi quỳ dậy, ôm lấy cổ Diệp Việt, hôn một cái lên khuôn mặt tuấn tú của anh: "Yêu anh." Diệp Việt khẽ búng mũi cô: "Giờ em nắm thóp anh giỏi lắm rồi đấy." Lần nào cô cũng nói trúng tim đen làm anh sướng rơn cả người. "Chồng ơi, sau này em sẽ đối xử với anh thật tốt, thật tốt.

Nhưng tiền đề là anh phải luôn tốt với em, anh tốt với em thì em mới tốt với anh." Lãnh Yên Nhiên cực kỳ nghiêm túc nói. "Còn phải trao đổi nữa à?" "Tất nhiên rồi, tình yêu là từ hai phía, không phải chuyện của một người." "Được, vậy để anh bước bước đầu tiên, rồi em cứ thế bước theo dấu chân anh." Lãnh Yên Nhiên đáng yêu ra dấu tay "OK". "Muốn ăn gì?

Anh đưa em đi ăn." "Đi không nổi nữa, em muốn ăn tại khách sạn." "Đúng là đồ trạch nữ." "Em trạch chỗ nào?

Em làm việc cả ngày rồi đấy." Lãnh Yên Nhiên bất mãn nói. "Vậy chúng ta ăn ở khách sạn." Lãnh Yên Nhiên định nói gì đó, Diệp Việt lập tức ngăn lại: "Không được đòi ăn lẩu nữa đâu đấy." "Hi hi, chồng à anh đúng là hiểu em thật." Lãnh Yên Nhiên ngượng ngùng gãi đầu, mấy ngày nay cô toàn ăn lẩu, chắc ai kia phát ngấy luôn rồi. "Em cũng chỉ có bấy nhiêu sở cầu thôi, anh còn lạ gì em nữa." Ngày tháng trôi qua nhanh chóng, Lãnh Yên Nhiên kết thúc lịch trình.

Khi về cô không đi cùng đoàn phim mà đi cùng Diệp Việt.

Trước khi đi, cô mua rất nhiều quà nhỏ, ai trong nhà cũng có phần, ngay cả hai đứa trẻ nhà Lục Tử Mặc cũng có quà.

Bé Anh Đào vui lắm.

Lãnh Yên Nhiên thực ra không biết con bé vui vì cái gì, bởi quà cô chọn rất bình thường, cô tin là những món đó Anh Đào có đầy.

Sau này Anh Đào nói nguyên văn thế này: "Với một người không mấy quen thuộc mà cũng nghĩ đến việc mang quà cho cháu, thì chắc chắn là sự thông minh đáng yêu của cháu đã chinh phục được người ta rồi." Khi biết câu trả lời này, ý muốn sớm có con của Lãnh Yên Nhiên càng mãnh liệt hơn.

Cái vẻ tự luyến này cô thích.

Một đứa trẻ vốn dĩ nên được lớn lên trong muôn vàn sủng ái như vậy, tự tin, kiêu hãnh, những đứa trẻ lớn lên như thế chắc chắn sẽ rất được yêu mến.

Phim "Nữ Pháp Y" cũng đã công chiếu.

Với cái tên bảo chứng là Úy Lam, ngay tập đầu đã gặt hái thành công vang dội, đồng thời dẫn đầu về tỉ suất người xem, lượt truy cập trên mạng cũng rất cao.

Gia đình họ Diệp vẫn như mọi khi, huy động cả nhà ủng hộ.

So với lần trước, Lãnh Yên Nhiên đã bình tĩnh hơn nhiều.

Chỉ sau một đêm, lượng người theo dõi trên Weibo của cô tăng thêm hơn một triệu, Lãnh Yên Nhiên xúc động suýt nữa thì đánh rơi điện thoại. "Chồng ơi, anh xem giúp em với, có phải em nhìn nhầm không, fan của em hình như phá mốc triệu rồi." Diệp Việt liếc nhìn một cái, cười nói: "Em không nhìn nhầm đâu, đúng là phá triệu rồi.

Chúc mừng em, sự nghiệp diễn xuất của em đã chính thức bước một bước quan trọng nhất." Lãnh Yên Nhiên ôm lấy Diệp Việt: "Cảm ơn sự ủng hộ của chồng." "Anh có làm gì đâu." "Anh không phản đối em vào giới giải trí đã là sự ủng hộ lớn nhất đối với em rồi." Lãnh Yên Nhiên cầm điện thoại lướt bình luận, toàn là những lời khen ngợi, nói cô đã diễn sống dậy nhân vật cô trợ lý nhỏ ngốc nghếch đáng yêu, đây chính là hình mẫu trợ lý nhỏ trong lòng các fan nguyên tác.

Chương 1722

Cả ngày hôm đó, nụ cười trên môi Lãnh Yên Nhiên không dứt.

Ngay cả mẹ Lãnh cũng xúc động đến mất ngủ, ôm máy tính bảng xem đi xem lại, cứ đến giờ là ngồi canh trước tivi.

Suốt một tuần liên tục, tỉ suất người xem tăng vọt, các hợp đồng đại diện và quảng cáo cũng bay đến tấp nập.

Vừa quay xong một bộ phim, Trình Tĩnh cũng không nhận thêm việc cho Lãnh Yên Nhiên mà để cô nghỉ ngơi một thời gian.

Lãnh Yên Nhiên cũng vui vẻ dành thời gian cho gia đình.

Buổi sáng khi Diệp Việt đi chạy bộ, cô sẽ đẩy mẹ đi dạo.

Mẹ Lãnh chắc vì tâm trạng tốt nên bệnh tình cũng thuyên giảm.

Bác sĩ nói nếu cứ tiếp tục thế này, những trường hợp sống thêm được hai ba năm là hoàn toàn có thể.

Buổi tối, cô tự tay chuẩn bị bữa trưa, thỉnh thoảng mời bố mẹ chồng và em chồng sang ăn cơm chung, quan hệ gia đình vô cùng hòa hợp.

Chiếc áo len cô đan cho Diệp Việt cũng đã hoàn thành, chỉ là không biết kích cỡ có vừa vặn không.

Hôm đó, Lãnh Yên Nhiên vẫn như thường lệ đẩy mẹ đi dạo bên ngoài.

Mẹ Lãnh đột nhiên hỏi: "Nhiên Nhiên, dạo này người nhà họ Chương không đến làm phiền con chứ?" Lãnh Yên Nhiên nghi hoặc nhìn mẹ: "Mẹ, sao mẹ lại hỏi thế?" "Mẹ chỉ hỏi bừa thôi, dù sao giờ con cũng thành đạt rồi, biết đâu nhà họ Chương lại muốn đổi ý thì sao." Mẹ Lãnh cụp mắt, ánh mắt có chút né tránh. "Muốn đổi ý gì ạ?

Mẹ biết mà, con chưa bao giờ coi họ là người thân, người thân thiết nhất của con chỉ có mẹ, giờ có thêm nhà họ Diệp nữa, mấy hạng người hỗn tạp đó con không muốn bận tâm." Mẹ Lãnh gật đầu: "Như vậy cũng tốt, dù sao giờ đã có nhà họ Diệp bảo vệ con, con muốn thế nào thì thế, không cần để ý đến họ." Hai mẹ con nương tựa vào nhau bao nhiêu năm qua, Lãnh Yên Nhiên là người hiểu rõ mẹ mình nhất, bà sẽ không vô duyên vô cớ hỏi chuyện này.

Sắc mặt cô trầm xuống, cô ghét nhất là người nhà họ Chương đến quấy rầy mẹ cô, họ có tư cách gì chứ. "Mẹ, mẹ không nói thật với con." "Thật lòng gì chứ." Mẹ Lãnh mỉm cười nhẹ.

Lãnh Yên Nhiên ngồi xổm xuống, hai tay đặt lên tay vịn xe đẩy: "Mẹ, mẹ nhìn vào mắt con đi." "Nhìn mắt con làm gì?" "Mẹ biết con đang nói gì mà.

Ai đã đến tìm mẹ?

Là Chương Quân hay Khương Hồng?

Hay là Chương Tuyết?" "Chương Tuyết là ai?" "Còn ai vào đây nữa, đứa con gái suốt ngày du học nước ngoài của họ ấy, đã về nước rồi." Không chỉ về nước mà còn đang dòm ngó Diệp Việt nữa, nhưng tình huống này Lãnh Yên Nhiên không nói ra vì sợ mẹ lo lắng. "Mẹ không quen ai tên Chương Tuyết cả." Xem ra không phải Chương Tuyết, vậy chỉ có thể là Chương Quân hoặc Khương Hồng.

Loại người mặt dày như thế giờ chỉ có Chương Quân thôi, còn Khương Hồng là kẻ thù rồi. "Mẹ, là Chương Quân phải không?" Mẹ Lãnh thở dài, biết mình không giấu được nữa: "Ài, đúng là Chương Quân đã tìm đến mẹ." "Cái đồ vô lại đó tìm mẹ làm gì?" "Chắc là thấy con gả vào nhà hào môn, lần này thái độ ông ta tốt lắm, hoàn toàn khác hẳn với vẻ hống hách trước kia.

Nghe ý của ông ta thì vẫn muốn nhận con làm con gái.

Ông ta nói con gả vào gia đình như vậy ông ta rất mừng cho con, nhưng cũng có chút lo lắng." "Đến lượt ông ta lo lắng chắc." Lãnh Yên Nhiên lạnh mặt.

Mẹ Lãnh nắm lấy tay cô, yếu ớt giải thích: "Ông ta nói gia đình như nhà họ Diệp, nói tốt thì cũng tốt nhưng không hẳn vậy.

Con gả vào đó đúng là đáng mừng, nhưng con lại không có nhà mẹ đẻ chống lưng.

Khi Diệp Việt đối xử tốt thì con đúng là thiếu phu nhân, nhưng nếu Diệp Việt đổi lòng thì con sẽ chẳng còn là gì cả.

Có nhà mẹ đẻ bao bọc dù sao cũng tốt hơn là một thân một mình." "Cho nên mẹ đã dao động rồi sao?" Mẹ Lãnh không lên tiếng. "Mẹ, mẹ đừng tin những lời Chương Quân nói.

Thực ra ông ta chỉ muốn nịnh bợ nhà họ Diệp thôi, ông ta chẳng quan tâm gì đến đứa con gái này đâu.

Bộ mặt trước kia của ông ta chúng ta chẳng còn lạ gì sao.

Giờ ông ta thấy mẹ quan tâm đến con nên mới nắm thóp điểm yếu của mẹ để đến trước mặt mẹ khích bác, mẹ đừng có mắc mưu." "Ài, mẹ chỉ thấy con có một mình đơn thương độc mã, mẹ lại không thể ở bên con cả đời được." Máu mủ tình thâm, dù sao cũng là tình cảm.

Nếu Chương Quân thực sự có thể đảm đương trách nhiệm làm cha, sau này nếu cô có chịu uỷ khuất ở nhà họ Diệp thì cũng có nơi để giãi bày. "Dừng lại đi mẹ, mẹ nói thế con không muốn nghe đâu.

Con tin tưởng Diệp Việt nhà con, ngược lại con chẳng đặt chút hy vọng nào vào nhà họ Chương cả." "Được rồi, vậy sau này mẹ không nói nữa, mẹ cũng đâu phải không tin Diệp Việt." Bà chỉ là không tin vào thời gian, cả đời dài như vậy, ai mà đoán trước được tương lai sẽ xảy ra biến cố gì. "Mẹ, sau này tuyệt đối đừng có ý nghĩ đó nữa, nhà họ Diệp đối xử với chúng ta quá tốt rồi." "Là lỗi của mẹ, bảo bối, sau này mẹ tuyệt đối sẽ không có ý nghĩ đó nữa." "Vâng, con gái mẹ giờ cũng thành đạt rồi, sau này biết đâu con còn trở thành Ảnh hậu nữa, tự mình cũng kiếm được không ít tài sản, mẹ đừng lo lắng.

Tình thân nhà họ Chương tuyệt đối không trông mong gì được, tiền bạc thì con có thể dựa vào chính mình, nhà họ Chương chưa chắc đã bằng được con đâu." Mẹ Lãnh vỗ vỗ tay cô: "Mẹ đúng là già lẩm cẩm rồi, nghe con nói vậy mẹ bỗng thấy nhẹ lòng hẳn." "Quan tâm quá hóa loạn mà, con biết mẹ vì nghĩ cho con nhiều quá nên mới suýt bị dụ dỗ thôi." Lãnh Yên Nhiên ôm lấy mẹ. "Nhiên Nhiên nhà ta thật hiểu chuyện, hãy cùng Tiểu Việt vun đắp cuộc hôn nhân của hai đứa thật tốt nhé, mẹ thấy hai đứa thực sự rất đẹp đôi." "Con biết rồi ạ.

Còn một vấn đề nữa, mẹ gặp Chương Quân ở đâu?" "Ngay công viên ở cổng khu chung cư thôi, chắc ông ta đã tìm hiểu kỹ là mẹ hay ra đó dạo nên mới đứng đó đợi." "Đúng là hèn hạ." Lãnh Yên Nhiên mắng. "Bảo bối đừng giận, lần sau mẹ sẽ không gặp ông ta nữa, ông ta nói gì mẹ cũng không nghe." "Con sẽ tìm thời gian nói chuyện lại với ông ta, nếu ông ta còn dám đến quấy rầy mẹ, con sẽ không để nhà họ Chương được yên đâu." Lời cảnh cáo lần trước xem ra ông ta không để tâm, phải cho ông ta nếm mùi lợi hại mới được.

Cứ để Khương Hồng biết những chuyện ông ta làm bên ngoài, để họ tự cắn xé nhau đi. "Cái tính của con đừng có nóng nảy quá, giờ con cũng có chút danh tiếng rồi, chuyện làm ầm lên cũng chẳng có lợi gì cho con đâu." "Mẹ yên tâm đi, con chỉ tìm ông ta nói chuyện thôi, chẳng lẽ lại đi đánh nhau với ông ta chắc, không có vấn đề gì đâu ạ." Lãnh Yên Nhiên đùa. "Cũng đúng, là mẹ lo xa quá.

Đúng rồi Nhiên Nhiên, con và Tiểu Việt có kế hoạch sinh con chưa?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lãnh Yên Nhiên đỏ bừng: "Tất nhiên là có rồi, hai đứa con cứ thuận theo tự nhiên thôi, có thai thì sinh." "Thật à?" Mẹ Lãnh vui mừng khôn xiết. "Tất nhiên là thật rồi, chuyện này con đâu cần phải lừa mẹ làm gì." "Vậy thì mau sinh đi, mẹ muốn được thấy cháu ngoại của mẹ lắm rồi." Trong mắt mẹ Lãnh bừng lên tia sáng.

Chương 1723

Lúc đầu bà chỉ mong trước khi nhắm mắt xuôi tay được thấy con gái tỏa sáng rực rỡ trên màn ảnh.

Bây giờ, bà lại muốn được nhìn thấy cháu ngoại nữa. "Chuyện này đâu phải con muốn sinh là sinh ngay được đâu mẹ, phải có quá trình chứ ạ." "Cũng đúng, chuyện này không vội được, chỉ cần hai đứa có tâm là mẹ thấy có hy vọng rồi." "Mẹ cứ chờ đi, nhất định con sẽ khiến mẹ toại nguyện." "Ngoan, ngoan lắm." Đẩy mẹ về nhà xong, Lãnh Yên Nhiên lên lầu gọi điện cho Chương Quân. "Con gái, sao con lại nhớ ra mà gọi điện cho bố thế?" Chương Quân mừng rỡ không thôi.

Lãnh Yên Nhiên cũng chẳng buồn nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề: "Nếu tôi còn phát hiện ông tìm mẹ tôi nói những lời vớ vẩn nữa, tôi đảm bảo sẽ lập tức cho vợ và con gái ông biết chuyện ông nuôi nhân tình bên ngoài." Sắc mặt Chương Quân chợt trầm xuống: "Nhiên Nhiên, rốt cuộc bố phải làm thế nào con mới tin bố?

Trong lòng bố thực sự có đứa con gái này, bố muốn gia đình chúng ta được chung sống hạnh phúc bên nhau." "Bất cứ lời nào ông nói tôi cũng không tin, tôi cũng chẳng có ý định bước chân vào nhà họ Chương đâu.

Tốt nhất là đừng có đến trêu chọc tôi nữa, hãy yên phận đi, nếu không đừng trách tôi vô tình." Cứ ngỡ Chương Quân sẽ sợ hãi, không ngờ ông ta hừ lạnh một tiếng: "Nhiên Nhiên, bố nói thật cho con hay, con cũng đừng đe dọa bố, bố sẽ ngả bài với Khương Hồng, bố chịu đựng bà ta đủ rồi." Với loại phụ nữ như vậy, Chương Quân cảm thấy nhịn thêm một khắc cũng không nổi.

Lãnh Yên Nhiên sững người, mỉa mai: "À, ông cũng ghê gớm đấy, nuôi nhân tình mà cũng có thể hùng hồn thế này." "Không hợp thì tan, đó là lẽ thường tình, bố đã nhịn bà ta bao nhiêu năm nay rồi." "Đây mới là lời nói thật lòng của ông chứ gì?" "Nhiên Nhiên, dì La của con tốt hơn Khương Hồng nhiều lắm, cô ấy là người chất phác, không có nhiều tính tiểu thư như bà ta, sau này các con nhất định sẽ chung sống hòa thuận." Chương Quân không muốn chờ đợi thêm nữa, ông ta dự định sẽ dần dần cho Lãnh Yên Nhiên biết sự thật.

Lãnh Yên Nhiên tức giận không thôi, vô sỉ, quá vô sỉ, Chương Quân thực sự không còn chút quan niệm đạo đức nào cả.

Tuy cô căm ghét Khương Hồng, nhưng bản thân cô bây giờ cũng là người đã kết hôn, cô ghét nhất hạng người ngoại tình. "Chương Quân, đừng làm tôi thấy buồn nôn nữa có được không?" "Con chưa tiếp xúc với cô ấy nên không hiểu, đợi con gặp rồi con sẽ biết cô ấy là người phụ nữ thế nào, cô ấy tuyệt đối xứng đáng để con gọi một tiếng dì thật lòng." Chương Quân ra sức thuyết phục. "Câm miệng, đừng có kể với tôi về chuyện của ông và con giáp thứ mười đó, tôi không có chút hứng thú nào đâu." "Nhiên Nhiên, bố biết con cần thời gian để chấp nhận, nhưng cô ấy thực sự tốt hơn Khương Hồng, điểm này sớm muộn gì con cũng sẽ nhận ra." "Ông chỉ cần cho tôi một câu thôi, rốt cuộc ông cần tôi làm gì mới có thể không quấy rầy mẹ tôi nữa?

Ông không biết bà ấy không còn nhiều thời gian sao?

Lương tâm ông bị chó tha rồi à, lúc này mà còn đến làm phiền bà ấy, ông không sợ bị sét đánh sao?" Đầu dây bên kia im lặng một hồi, Chương Quân mới nói: "Nhiên Nhiên, con đừng kích động, nếu con không vui thì bố sẽ không đến làm phiền mẹ nuôi của con nữa.

Bố thực sự chỉ mong gia đình chúng ta ổn thỏa, ở tuổi này bố thực sự không còn mong cầu gì khác." Lời của ông ta, Lãnh Yên Nhiên không tin lấy một chữ: "Ông đúng là đồ khốn, ông cứ đi mà sống tốt với nhân tình của ông đi, đừng có lôi tôi và họ vào cùng một giuộc, tôi và các người chẳng có quan hệ gì hết." "Nhiên Nhiên, bố sẽ cho con thời gian suy nghĩ." "Đừng gọi tôi là Nhiên Nhiên, nghe tởm lắm." Lãnh Yên Nhiên trực tiếp cúp máy, ném điện thoại lên bàn, thật sự là không thể giao tiếp nổi.

Cô thực sự phát phiền với sự đeo bám của nhà họ Chương, không biết bao giờ mới kết thúc đây. "Sao thế, sao lại nổi hỏa khí lớn vậy, ai chọc em giận à?" Diệp Việt chạy bộ về, ôm lấy cô từ phía sau.

Lãnh Yên Nhiên tựa vào lòng Diệp Việt: "Dạo này Chương Quân lại đến quấy rầy mẹ, sáng nay mẹ nói hớ nên em mới biết." "Ông ta nói gì?" "Vẫn là bảo em thừa nhận ông ta, hôm nay còn quá đáng hơn, em lấy chuyện ông ta ngoại tình ra đe dọa nhưng ông ta cũng chẳng sợ nữa, nói là vốn dĩ đã định bỏ Khương Hồng rồi.

Nghe ý của ông ta, hình như còn định rước cả nhân tình về, bảo em coi bà ta như người một nhà nữa." Lãnh Yên Nhiên tức đến mức lồng ngực phập phồng, chưa thấy ai mặt dày đến thế. "Chưa chắc đâu, anh thấy ông ta vẫn sợ đấy, nếu không đã ngả bài với Khương Hồng từ lâu rồi, có lẽ chỉ là không muốn để em nắm thóp nên mới gồng mình lên vậy thôi." Diệp Việt nói. "Vậy em có nên vạch trần chuyện này trước mặt Khương Hồng không, cho nhà họ Chương loạn cào cào lên luôn." "Nhiên Nhiên, đừng nóng nảy.

Chương Quân dù sao cũng là người biết điều, giờ em là người của công chúng, dù em không nhận ông ta nhưng trong mắt người ngoài hai người vẫn có quan hệ huyết thống, làm ông ta mất mặt cũng chẳng có lợi gì cho em cả." "Nhưng nếu ông ta cứ tiếp tục quấy rầy mẹ em thì sao?" "Mẹ bình thường chỉ đi loanh quanh trong khu chung cư thôi, anh sẽ tìm vài vệ sĩ đi theo bà, sẽ không để bà gặp chuyện gì đâu, sau này cũng không để ông ta tiếp cận được mẹ nữa." Diệp Việt luôn cảm thấy có chuyện gì đó mà anh chưa tra ra được, Chương Quân nhất định đang mưu tính điều gì đó, không thể đơn giản như vẻ bề ngoài là chỉ muốn nhận lại con gái được.

Nếu ông ta muốn nhận cô, bao nhiêu năm qua thực tế có rất nhiều cơ hội, sao phải đợi đến tận lúc cô lớn ngần này mới tìm về. "Bà xã, lúc đó Chương Quân tìm thấy em như thế nào?" "Hả?" "Chính là quá trình tìm em về nhà họ Chương thuở ban đầu ấy." "Cái này em cũng không rõ lắm, tự dưng một ngày ông ta tìm đến tận cửa, cầm tờ xét nghiệm DNA nói em là đứa con gái thất lạc nhiều năm của ông ta, hình như trước đó có tiếp xúc với mẹ em rồi, quá trình cụ thể thế nào em cũng không rành.

Em có hỏi mẹ nhưng mẹ cũng mơ hồ lắm, không biết sao lại bị tìm ra nữa, dù sao trong mắt người ngoài chúng em chính là mẹ con ruột thịt mà." "Được rồi, vậy để anh tiếp tục cho người điều tra, xem rốt cuộc ông ta định làm gì." Diệp Việt thay quần áo, Lãnh Yên Nhiên thắt cà vạt cho anh, trông hơi xấu nhưng Diệp Việt chẳng hề nhíu mày, trái lại còn khẽ nhếch môi cười.

Tâm trạng tồi tệ của Lãnh Yên Nhiên cũng nhờ nụ cười nhạt của anh mà tan biến.

Cô quyết định sẽ mua thêm mấy chiếc cà vạt cho anh, lần nào cũng thắt cái này, ai không biết lại tưởng anh nghèo lắm. "Chồng ơi, tối anh về sớm nhé, hôm nay em xuống bếp làm món ngon cho anh, có bất ngờ đấy nha." "Mẹ chẳng phải dạy em là phải 'thả thính' anh sao?

Em đã xuống bếp mấy ngày liên tiếp rồi đấy." "Em đang 'thả' anh đấy chứ, nếu em không giữ chân anh lại, anh vừa tan làm đã chạy đi tìm tiểu tam tiểu tứ thì sao, làm sao mà ngoan ngoãn về nhà được." "Lại nghịch ngợm rồi." Lãnh Yên Nhiên làm mặt quỷ với Diệp Việt.

Thấy dáng vẻ đáng yêu của cô, anh không tự chủ được mà nuốt nước bọt, ôm lấy cô hôn một trận ngấu nghiến.

Lãnh Yên Nhiên cười nép vào lòng anh, giẫm lên giày da của anh: "Mau đi làm đi, anh sắp muộn rồi kìa." "Muộn vài phút cũng không sao đâu, ngoan nào." "Diệp Việt, đừng quậy nữa." "Ngoan nào." Lãnh Yên Nhiên không còn cách nào khác, chỉ đành ôm cổ anh đáp lại.

Người đàn ông như được tiếp thêm động lực, càng lúc càng quá đáng, bàn tay lớn bắt đầu không yên phận. "Chồng ơi, dừng lại, anh phải đi làm, anh còn phải kiếm tiền nuôi gia đình nữa." "Một lát nữa thôi, đợi thêm chút nữa." Ai kia trông có vẻ đáng thương vô cùng.

Cuối cùng, nhìn ánh mắt oán hận của ai đó, Lãnh Yên Nhiên thực sự vừa buồn cười vừa bực.

Rõ ràng là anh tự châm lửa, kết quả sao lại đổ lỗi cho cô được chứ.

Đây đâu phải lỗi của cô, cô đã nhắc nhở từ sớm rồi mà.

Lãnh Yên Nhiên như một người vợ hiền, mặc bộ đồ ở nhà, đi dép lê tiễn anh ra tận cửa.

Cho đến khi không còn thấy bóng dáng xe của anh nữa, cô mới quay vào nhà, trong lòng mang theo chút hụt hẫng nhè nhẹ.

Thật sự là hận không thể lúc nào cũng được ở bên cạnh anh.

Lãnh Yên Nhiên suốt cả ngày hôm đó đều bận rộn trong bếp, hết làm bánh kem lại nướng điểm tâm, khiến trong nhà tràn ngập một mùi hương nồng nàn hấp dẫn. "Yên Nhiên đúng là giỏi thật đấy, mùi thơm quá, làm tôi sắp chảy cả nước miếng rồi đây này." Dì Trương lên tiếng khen ngợi. "Cái đứa nhỏ này chẳng có bản lĩnh gì khác, chỉ có khoản nấu nướng là rất cừ, đúng là một chuyên gia ẩm thực nhỏ mà.

Giống như người ta hay gọi bây giờ là 'đồ háo ăn' ấy, có thích ăn thì mới thích làm." "Thế thì tiểu Việt có phúc rồi, lấy được cô vợ khéo léo thế này." "Chứ còn gì nữa." "Chúng ta phải giữ bí mật nhé, Diệp Việt vẫn chưa biết đâu." "Biết rồi ạ." Diệp Việt vừa tan làm là ngoan ngoãn về nhà ngay.

Thư ký Trịnh cũng thấy buồn cười, đây là lần đầu tiên cậu thấy một người đàn ông yêu gia đình đến thế.

Là tổng giám đốc của một công ty giải trí lớn, vậy mà buổi tối anh lại chẳng có lấy một cuộc tiếp khách nào.

Những ông chủ công ty khác, ai mà chẳng tối tối lại cùng các minh tinh, người mẫu nóng bỏng tụ tập, hoặc là đủ loại tiệc tùng không thể chối từ.

Chương 1724

Sếp của cậu đúng là một ngoại lệ, tuổi còn trẻ đã kết hôn, lại còn chung thủy tuyệt đối với vợ, Lãnh Yên Nhiên đúng là quá may mắn rồi. "Nhìn tôi làm gì?" Diệp Việt quay sang hỏi thư ký Trịnh. "Diệp tổng, hôm nay trông anh rất vui." "Nhìn ra à?" "Vâng." "Vì vợ tôi bảo tối nay có bất ngờ dành cho tôi." Diệp Việt tự hào khoe.

Thư ký Trịnh có chút cạn lời, cậu còn tưởng là gặp được chuyện đại hỉ gì, hóa ra chỉ vì lý do này mà vui vẻ cả ngày, đúng là quá dễ thỏa mãn.

Thấy thư ký Trịnh không phản ứng gì, Diệp Việt bồi thêm một câu: "Thôi bỏ đi, tôi nói với cái đồ độc thân lâu năm như cậu làm gì, nói cậu cũng chẳng hiểu được đâu." Nhìn bóng lưng Diệp Việt, thư ký Trịnh cảm thấy tim mình như bị đâm một nhát.

Cậu còn chưa đến ba mươi, sao đã thành 'lão quang côn' rồi?

Rõ ràng là 'độc thân kim cương' mà!

Tại anh kết hôn sớm quá nên mới thấy người khác không bình thường thôi.

Thật là bất công quá đi!

Diệp Việt tâm trạng phơi phới về đến nhà.

Lãnh Yên Nhiên nghe thấy tiếng xe, vội vàng tắt hết đèn trong nhà, chỉ để lại mấy ngọn đèn tường nhỏ chiếu sáng lối vào.

Diệp Việt đứng sững lại nhìn đèn trong nhà vụt tắt.

Chẳng lẽ mất điện sao?

Nhưng không phải, xung quanh đèn đuốc vẫn sáng trưng.

Anh mở cửa bước vào, vừa vào đến phòng khách đã thấy ở giữa đặt một chiếc bánh kem lớn, trên đó đã thắp nến lung linh.

Sau đó, người vợ yêu quý của anh vừa hát bài chúc mừng sinh nhật, vừa chậm rãi tiến về phía anh.

Cô ăn mặc rất đơn giản, một chiếc váy liền màu nhạt, khoác thêm chiếc áo khoác mỏng, tóc búi củ tỏi cao, cách trang điểm cũng rất nhẹ nhàng.

Nhưng trong đầu anh lúc này chỉ hiện lên bốn chữ: "Tiên nữ hạ phàm". "Ông xã, sinh nhật vui vẻ!" Diệp Việt nôn nóng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Lãnh Yên Nhiên: "Cảm ơn bà xã." "Đây là sinh nhật đầu tiên em cùng anh đón, sau này mỗi năm sinh nhật anh, em đều sẽ tự tay làm bánh kem cho anh." "Đây là em tự làm sao?" "Dĩ nhiên rồi, tự tay làm mới ý nghĩa chứ.

Anh yên tâm, hương vị tuyệt đối ngon, không thua kém gì ngoài tiệm mua đâu." "Cô gái ngốc này, anh không chê hương vị đâu, anh chỉ sợ em vất vả thôi.

Làm một chiếc bánh lớn thế này phiền phức lắm." "Làm bánh cho chồng mình thì sao dùng từ phiền phức được, anh phải nói là hạnh phúc chứ." "Em đấy, dẻo miệng thật, cái miệng cứ như bôi mật ấy, chỉ toàn chọn những lời anh thích nghe để nói thôi." "Hừ, trong lòng em nghĩ thế nào thì em nói thế đó." Diệp Việt ôm lấy Lãnh Yên Nhiên, đặt một nụ hôn lên môi cô: "Thật tuyệt." Lãnh Yên Nhiên không kịp phản ứng, vội né tránh: "Đừng mà." "Để anh hôn một cái đã, cả ngày không gặp em, anh nhớ em lắm rồi." "Có người mà." "Làm gì có ai đâu." Diệp Việt vứt túi xách trong tay qua một bên, ép cô vào tường rồi hôn tới tấp.

Mẹ Lãnh và dì Trương vốn định ra cửa ngó nghiêng xem thế nào, thấy cảnh này thì nhìn nhau một cái rồi vội thụt đầu lại.

Ánh mắt Diệp Việt khẽ lóe lên, cổ họng phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, anh cười thấp: "Giờ thì thực sự không có ai rồi nhé." "Anh biết mẹ đang ở đó mà." "Dĩ nhiên là anh biết." Lãnh Yên Nhiên vừa thẹn vừa giận, đấm anh mấy cái.

Người này càng ngày càng da mặt dày, rõ ràng biết có người đang xem mà vẫn to gan như vậy, cô còn tưởng anh không biết cơ đấy.

Xem ra là cô quá đơn thuần, không theo kịp bước chân của anh rồi.

Khi môi lưỡi giao nhau, có lẽ vì biết mẹ mình đang nhìn nên cô rất căng thẳng, mấy lần lỡ cắn vào môi Diệp Việt.

Anh chẳng hề chê bai, cứ như một cao thủ võ lâm tuyệt đỉnh, kiên nhẫn dẫn dắt, từ từ cảm hóa, khiến cô dần trở nên thuần thục hơn.

Trời mới biết, anh thích nhất là dáng vẻ ngây ngô này của cô, mỗi lần nhìn cô từ vụng về trở nên quen thuộc, anh đều có một cảm giác thành tựu khó tả.

Phụ nữ của mình thì phải do mình dạy dỗ chứ.

Nụ hôn kết thúc, mặt Lãnh Yên Nhiên đỏ bừng như sắp nhỏ máu, nóng ran cả người.

Cô tựa vào người Diệp Việt như một chú chim nhỏ, hơi thở dập dồn, lồng ngực khẽ phập phồng.

Diệp Việt vừa cúi đầu đã nhìn thấy những đường cong tuyệt đẹp của cô, cơ thể anh chợt căng cứng.

Nhận ra sự thay đổi của anh, cô trợn tròn mắt nhìn anh như muốn cảnh báo.

Diệp Việt thầm thở dài, thật đáng tiếc, nếu không phải vì xung quanh có người thì phúc lợi của anh chắc chắn còn tốt hơn nhiều.

Anh hôn nhẹ lên má cô: "Được rồi, anh không cầm thú đến thế

đâu.

Món quà lớn em dành cho anh, anh để dành đến tối mới từ từ 'mở' ra." "Em có chuẩn bị quà cho anh mà, em đâu có nói là tặng bản thân mình cho anh." "Cái đó không phải do em quyết định đâu, quyền chủ động nằm trong tay anh, đúng không?" Diệp Việt lại cười, cô thừa nhận mình đã bị mê hoặc, tiếng cười khi tình tứ của người đàn ông này thực sự quyến rũ chết người.

Chưa kể đến nhan sắc nghịch thiên kia, chiếc cằm sắc sảo, ngũ quan vừa cứng rắn vừa nhu hòa, mâu thuẫn nhưng lại hài hòa đến lạ lùng.

Cô khẽ kéo vạt áo vest của anh, vô thức làm nũng: "Ông xã, anh bảo giờ phải làm sao đây, mẹ không dám ra ngoài nữa rồi, bữa tối nay ăn thế nào đây?" Lát nữa ra ngoài chắc chắn sẽ bị họ cười chết mất, cô chỉ muốn tìm cái lỗ nào mà chui xuống thôi.

Ăn uống gì tầm này nữa. "Có gì đâu mà lo, em bật hết đèn lên đi, anh đi gọi mọi người." Lãnh Yên Nhiên lườm anh một cái: "Chỉ có anh là da mặt dày, em chẳng biết phải đối mặt với họ thế nào nữa." Anh thì hay rồi, cứ như chẳng có chuyện gì xảy ra. "Tình cảm nồng nàn mà, họ đều là người từng trải, chắc chắn sẽ hiểu thôi." "Anh đừng có nói mấy lời bậy bạ với họ đấy nhé." Cô thật sự lo anh sẽ chạy sang nói một câu: "Ngại quá, tuổi trẻ khiến mọi người chê cười rồi." Thế thì cô chỉ có nước độn thổ. "Em nghĩ nhiều quá rồi, anh chỉ gọi họ ra ăn bánh kem thôi mà." Trên bàn ăn, chiếc bánh kem tinh xảo được đặt giữa những món ăn mà anh thích, còn có đủ loại điểm tâm nhỏ với hình dáng đa dạng từ động vật, hoa cỏ đến trái cây, trông vô cùng sống động.

Lãnh Yên Nhiên ngượng ngùng không dám ngẩng đầu lên, cứ cúi gằm mặt xuống. "Bà xã, tay em khéo thật đấy, mấy thứ này là dùng khuôn hay em tự nặn đấy?" Lãnh Yên Nhiên bất mãn bĩu môi, ngẩng đầu lên: "Đừng có coi thường em, dĩ nhiên là em tự tay nặn từng cái rồi.

Giờ thì biết mình nhặt được bảo bối chưa, em đây là 'tâm linh thủ xảo' đấy nhé." "Anh thấy rồi, đúng là một bảo bối." "Thế thì anh phải biết trân trọng." "Anh có lúc nào không trân trọng em đâu?" Lãnh Yên Nhiên mỉm cười: "Cũng đúng, hiện tại anh thể hiện khá tốt." Anh vẫn luôn trân trọng cô, nói cô là bảo bối cũng không quá lời. "Anh sẽ tiếp tục cố gắng." "Hừ, không cố gắng thử xem, em sẽ lập tức ra ngoài tìm một anh chàng cao phú soái khác, lúc đó anh có khóc cũng không kịp đâu.

Chương 1725

Anh phải tin vào sức hút của em chứ, với nhan sắc này của em, chắc chắn là dễ tìm lắm." "Nói cứ như anh đây khó tìm lắm không bằng." "Ồ, lộ bản tính rồi nhé, có phải anh cũng sớm muốn ra ngoài tìm người khác rồi không?" Lãnh Yên Nhiên nói giọng mỉa mai.

Diệp Việt suýt thì sặc, suýt nữa thì rơi vào bẫy của vợ: "Nói gì thế, anh là loại người đó sao?" "Hì hì, hình như cũng không phải." Lãnh Yên Nhiên tự cười một mình. "Được rồi hai đứa, thế là đủ rồi đấy, mẹ nghe mà sắp đỏ cả mặt rồi đây." Mẹ Lãnh bất lực lên tiếng.

Đứa con gái này của bà đúng là da mặt càng ngày càng dày, đôi khi còn ngang ngược vô lý, nhưng chỉ cần Diệp Việt nói gì là nó lại tin sái cổ ngay.

Phản ứng trước sau đúng là cạn lời, nếu không tận mắt chứng kiến bà cũng không dám tin. "Thôi nào, hai vợ chồng đừng có mải nói chuyện nữa, một bàn thức ăn thế này, mau ăn đi kẻo nguội, mẹ sắp bị hai đứa làm cho sún răng vì ngọt quá rồi đây." "Mẹ, mẹ nói gì thế, trong thức ăn con có bỏ đường đâu, Diệp Việt không thích ăn ngọt mà." Dứt lời, cô thấy mọi người trên bàn đồng loạt nhìn mình, cô ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

Dì Trương cười giải thích: "Yên Nhiên à, mẹ cháu nói là tình cảm của hai đứa ngọt ngào quá, chứ không phải nói thức ăn đâu." "Ha ha!" Mọi người đều bật cười.

Mặt cô đỏ bừng, suýt nữa thì chúi đầu xuống gầm bàn, dù vậy cô vẫn cảm nhận được ánh mắt trêu chọc của mọi người.

Cuối cùng, cô không chịu nổi nữa: "Mọi người đừng cười nữa, có gì hay mà cười chứ?" "Yên Nhiên, trông con buồn cười lắm." Mẹ

Lãnh cố tình trêu. "Mẹ, lúc này mà mẹ cũng trêu con, mẹ có phải mẹ ruột của con không đấy?" Cô hậm hực hớp một ngụm nước trái cây, kết quả là bị sặc ho sù sụ.

Diệp Việt vội vàng vỗ lưng cho cô: "Được rồi, mọi người không cười em nữa, em uống từ từ thôi." Cô ho đến chảy cả nước mắt, tội nghiệp nhìn anh: "Mất mặt quá." "Có gì mà mất mặt, ở đây toàn người nhà cả, ai mà chẳng quen nhau rồi." Mẹ Lãnh nói. "Mẹ, con cầu xin mẹ đừng nói nữa, chính mẹ là người khơi mào đấy." "Yên Nhiên, giờ tính tình con bị tiểu Việt chiều hư rồi, chỉ giỏi đổ thừa thôi." "Anh ấy tự nguyện chiều con mà, còn chê con chưa đủ 'hư' nữa, con biết làm sao được." Cô nhún vai, giọng điệu mang theo vẻ kiêu ngạo và tự tin.

Diệp Việt cảm thấy dáng vẻ này của vợ mình cuối cùng cũng ra dáng rồi, không còn lo âu được mất như lúc mới đầu nữa.

Anh thích cô của hiện tại hơn. "Được rồi, hai đứa tình trong như đã, là bà già này đa sự rồi." "Mẹ, mẹ chẳng già tí nào đâu, đừng nói mình như vậy, mẹ mà diện lên thì đẹp lắm đấy." "Chỉ giỏi dỗ mẹ vui thôi." Sau bữa tối, dì Trương dọn dẹp, Diệp Việt kéo Yên Nhiên lên lầu đòi xem quà sinh nhật.

Nhìn dáng vẻ háo hức của anh, cô thấy buồn cười vô cùng, có ai mà cấp bách thế không cơ chứ?

Đâu phải chưa từng nhận quà bao giờ. "Yên Nhiên, quà là gì thế?" Thấy anh mong chờ như vậy, cô bỗng thấy hơi ngại, sợ hy vọng càng nhiều thì thất vọng càng lớn.

Cô dừng bước: "Ông xã." "Sao thế?

Đi thôi em." "Ông xã, món quà này không quý giá gì đâu, là em tự tay chuẩn bị, vả lại đây là lần đầu em làm nên có lẽ không được đẹp lắm." "Chỉ cần là em tặng, bất kể là cái gì anh cũng thích." "Đây là anh nói đấy nhé." "Bà xã, nhanh lên nào." Lãnh Yên Nhiên đóng cửa phòng, chậm chạp lấy từ trong tủ quần áo ra một chiếc túi, giấu ra sau lưng: "Ông xã, anh cởi áo khoác ra trước đã." "Em chắc là chỉ cởi áo khoác thôi chứ?

Cởi hết cũng được mà." Diệp Việt nở nụ cười gian tà. "Đừng có lưu manh, cởi áo khoác thôi là được rồi." "Hì hì." Diệp Việt hớn hở cởi áo khoác, rồi giơ tay lên: "Lại đây, thay đồ cho chồng nào." "Sao anh biết là quần áo?" "Thì không phải quần áo chẳng lẽ là quần đùi à?

Em bắt anh cởi áo rồi mà, chỉ số thông minh của anh không có vấn đề đâu." "Em biết rồi, anh lại bảo em ngốc chứ gì.

Ngốc thì ngốc, em biết anh chỉ thích mỗi cái kiểu ngốc này của em thôi." Cô lấy chiếc áo ra, Diệp Việt nhận ra đó là một chiếc áo len màu xám.

Lúc anh cứu cô ra khỏi khách sạn, thứ giấu trong chăn chính là chiếc áo len này sao?

Đúng là cô gái ngốc, lúc đó rồi mà vẫn còn nhớ đến chiếc áo len. "Cúi người xuống đi." Cô bảo.

Diệp Việt cúi đầu để cô mặc áo vào cho mình.

Anh cười bảo: "Vừa vặn lắm." "Dĩ nhiên rồi." Cô đã tranh thủ lúc anh ngủ, lấy tay làm thước đo tới đo lui, nếu không vừa thì cô khóc mất.

Nghĩ đến cảnh vợ mình sau một ngày làm việc mệt mỏi vẫn nhẫn nại đan từng mũi kim để làm quà cho mình, trong lòng anh trào dâng niềm hạnh phúc.

Anh khẽ mỉm cười, đứng trước gương ngắm nghía, trên mặt lộ ra đủ loại biểu cảm nhỏ khiến cô cười không dứt. "Ông xã, anh đáng yêu quá đi." "Bà xã, anh rất thích món quà này, đây là quà sinh nhật tuyệt nhất mà anh từng nhận được." "Thế bình thường sinh nhật anh, ba mẹ tặng gì?" "Lúc nhỏ á, thường là luộc cho một quả trứng gà là xong." "Hả?" "Ba mẹ 'ngược đãi' tụi anh lắm.

Lúc nhỏ anh và tiểu Mộ sinh nhật thì mỗi đứa chỉ được một quả trứng luộc thôi." Bà nội nhìn không nổi nên lần nào cũng đặt cho hai anh em một cái bánh kem thật lớn. "Thật hay đùa đấy?

Anh nói giỡn phải không?" Cô bật cười.

Trước đây cô sống với mẹ dù vất vả nhưng năm nào cũng có bánh kem, không đến nỗi chỉ dùng một quả trứng luộc để qua chuyện.

Gia thế như nhà họ Diệp thì làm sao có chuyện đó được. "Không tin em cứ tìm dịp mà hỏi ba xem ông ấy có dám thừa nhận không.

Ba thấy tụi anh là con trai nên không vừa mắt, chỉ muốn có con gái thôi.

Sinh nhật Lục Niệm Nhất và Đóa Đóa thì ông ấy chưa bao giờ quên mua quà." "Ba đúng là cuồng con gái không ai bằng." Con gái nhà người ta thì cưng như trứng, con trai mình thì cứ thế mà ngược đãi. "Chứ còn gì nữa, bà xã, anh đáng thương lắm, sau này mỗi sinh nhật em đều phải chuẩn bị quà cho anh để bù đắp những tổn thương tâm hồn từ nhỏ của anh đấy nhé." "Tại sao ba lại làm thế nhỉ, dù sao cũng là con trai ruột mà." Lãnh Yên Nhiên cảm thấy khó hiểu. "Ai mà biết ba nghĩ gì chứ.

Con trai ruột mà nỡ lòng nào ngược đãi như thế." Lãnh Yên Nhiên suy nghĩ một chút rồi nói: "Có câu nói thế này: Trời giao sứ mệnh lớn cho người nào..." "Dừng lại bà xã, ba cũng toàn nói thế với mẹ đấy." "Thật sao?

Ba thật sự nói thế với mẹ à?

Sao em đoán trúng hay vậy nhỉ." Diệp Việt búng mũi cô: "Sao anh thấy em có vẻ đang cười trên nỗi đau của anh thế?" "Cuối cùng em cũng thấy anh và em là người cùng một thế giới rồi." Cô cười lớn ôm chầm lấy anh. "À đúng rồi, ông xã, anh giơ tay lên làm động tác mở rộng ngực xem nào, để em xem còn chỗ nào cần chỉnh không.

Chương 1726

Anh còn phải mặc áo khoác bên ngoài nữa, nếu không vận động thoải mái được sẽ khó chịu lắm." Diệp Việt ngoan ngoãn làm theo, đột nhiên cô thấy ở dưới nách có một lỗ hổng nhỏ, nụ cười trên mặt cứng đờ: "Á, chỗ đó chưa thu chỉ kỹ.

Ông xã, anh cởi ra đi để em sửa lại một chút." "Không sao, cứ thế này đi, mai anh mặc đi làm luôn." "Không được, chỗ đó lộ lắm." Cô toan ra tay cởi áo. "Mặc bên trong mà, có ai thấy đâu, không sao hết." Diệp Việt nhất quyết không chịu cởi. "Anh định mặc đi làm thật à?" Cô thấy món quà này có vẻ không được sang trọng cho lắm, không phù hợp với thân phận của anh. "Thật mà, vợ anh tự tay làm cho anh, sao anh có thể không nể mặt được chứ." "Nói vậy là vì nể mặt em mới mặc chứ không phải vì em đan đẹp à?" "Không phải vì nể mặt em, cũng không phải vì em đan đẹp, mà vì anh cảm nhận được tình yêu nồng cháy của em trong đó, anh thấy vui, thấy hạnh phúc." Diệp Việt ôm lấy cô: "Vì anh cảm nhận được em yêu anh rồi, lý do này hài lòng chưa?" "Ông xã, sao anh dẻo miệng thế không biết." "Thì vì đối tượng là em nên anh mới nói được thế chứ, đổi thành người khác là anh chịu chết đấy." "Anh thật là..." "Yên Nhiên, tối nay còn 'món quà lớn' nào nữa không?" Nhìn thấy sự rực cháy trong mắt anh, cô hiểu ngay anh đang ám chỉ điều gì, trong lòng như có hàng trăm con kiến bò qua: "Ông xã..." "Yên Nhiên, Yên Nhiên, Yên Nhiên à..." Diệp Việt lắc lắc cánh tay cô làm nũng. "Sao anh lại như vậy chứ?" "Anh làm sao?" "Anh chẳng phải luôn muốn thế nào thì thế đó sao?" Cô ghét nhất là anh cứ hỏi, làm như cô làm chủ được không bằng, rõ ràng là cô chẳng quyết định được gì hết.

Diệp Việt hiểu ý ngay: "Anh muốn em mặc bộ đồ anh mua cho em." "Cái gì?" "Bộ váy ngủ màu hồng mận ấy." Mặt cô đỏ bừng trong nháy mắt, bộ váy đó hở hang quá, chỉ có hai sợi dây mỏng dính, mặc kiểu gì bây giờ. "Bộ đó khó mặc lắm." "Sao lại không mặc được, bà xã yêu quý, một năm anh mới có một cái sinh nhật mà.

À không, sinh nhật năm nay là vui nhất rồi, đã có một khởi đầu tốt đẹp, em nỡ lòng nào không cho anh một kết thúc viên mãn sao?" "Với lại, đằng nào mà chẳng phải cởi ra?" Đối mặt với Diệp Việt, tim cô là mềm nhất, không tài nào cưỡng lại được sự vòi vĩnh của anh.

Cô đỏ mặt gật đầu, rồi ngượng nghịu vào tủ tìm bộ váy đó ra.

Dưới ánh nhìn thiêu đốt của anh, cô chậm chạp thay đồ, rồi lấy hai tay che trước ngực, từ từ ngẩng đầu lên. "Ông xã, tắt đèn đi." "Không, anh muốn ngắm em thật kỹ." "Sao anh lại thế chứ." "Anh thích thế đấy." Diệp Việt nở nụ cười gian xảo như một tên lưu manh. "Anh đừng có như vậy mà." Lãnh Yên Nhiên cuống lên, kêu một tiếng rồi theo bản năng nhào vào lòng anh, nhào tới rồi mới nhận ra mình nhầm to.

Diệp Việt cười không ngớt, cô vợ nhỏ này đúng là quá đáng yêu, chắc là bình thường lúc xấu hổ hay có thói quen sà vào lòng anh nên quên mất lúc này chẳng khác nào 'mỡ treo miệng mèo', tự mình dâng tận cửa.

Cô muốn trốn, nhưng anh làm sao có thể để cô thoát được.

Sinh nhật này Diệp Việt trôi qua rất mãn nguyện, đến tận ngày hôm sau vẫn còn phơi phới như mùa xuân, cứ như được ngâm trong hũ mật cả đêm vậy.

Mẹ Lãnh nhìn hai đứa dắt tay nhau xuống lầu thì thầm nghĩ chắc ngày bà có cháu ngoại không còn xa nữa.

Lãnh Yên Nhiên đóng gói một ít điểm tâm nướng từ tối qua, bảo

Diệp Việt mang đến nhà họ Diệp.

Diệp Việt có vẻ không vui: "Cái này để lại cho anh ăn chứ." "Anh ăn hết được không?

Ăn hết chỗ này chắc anh béo thành cái gì luôn rồi." "Nói vậy là em bảo anh mang đi 'hại' người khác à?" "Nếu anh nghĩ thế mà thấy thoải mái hơn thì cứ nghĩ vậy đi." Cô cạn lời. "Thế cũng được, tặng cho ba đi, để ba phát tướng một chút." "Diệp Việt, anh thôi đi, sao còn tính toán thế, giờ này vẫn còn thù vụ quả trứng luộc lúc nhỏ ba cho anh ăn à?" "Phải nhớ chứ, nhớ cả đời mới biết vợ mình tốt thế nào, không có so sánh thì làm sao biết ai thương mình nhất, đúng không?" "Được rồi, mau đi làm đi, sắp muộn rồi đấy." Diệp Việt chỉ tay vào má mình, cô hậm hực lườm anh một cái rồi giẫm vào chân anh một cái rõ đau.

Anh thản nhiên phủi bụi trên giày, tâm đắc lái xe rời đi.

Lãnh Yên Nhiên ngồi trò chuyện với mẹ một lát rồi vào lướt Weibo.

Vì tối qua cô có đăng một tấm hình chụp chiếc bánh kem tự làm nên giờ trên Weibo đang rộn ràng lắm, mọi người thi nhau đoán xem là sinh nhật của ai.

Rất nhiều người tag cô vào, và fan hoạt động tích cực nhất vẫn là người tên "Con gái ruột nhà tôi".

Hễ có bình luận nào không hay là người này lại xuất hiện, chiến đấu cực kỳ dũng mãnh.

Có người bảo cô làm màu, nhìn là biết dàn dựng chứ sao tự làm bánh được, người đó lập tức nhảy vào cãi cho đối phương không kịp vuốt mặt.

Cũng có không ít fan hưởng ứng theo.

Thấy người này bảo vệ mình như vậy, cô gửi một tin nhắn riêng:

"Ngàn lời muốn nói, cũng chỉ gói gọn trong hai chữ cảm ơn." Bên kia không trả lời ngay, cô chọn thêm vài bình luận nữa để phản hồi rồi mới thoát ra.

Đến trưa, cô nhận được điện thoại của Trình Tĩnh, nói rằng một bộ phim chuyển thể từ tiểu thuyết của Trần Tiểu Mỹ do chính tác giả làm biên kịch đã nhắm cô vào vai nữ chính. "Chị Tĩnh, thật sao ạ?" Trước đó Diệp Việt có bảo cô để trống thời gian sau Tết vì đã mua bản quyền tiểu thuyết của Trần Tiểu Mỹ, lúc đó cô cũng không để ý lắm, không ngờ chuyện lại tiến triển nhanh như vậy. "Dĩ nhiên là thật rồi, chị vừa họp xong, đã có nửa phần đầu của kịch bản, hôm nào chị đưa cho em.

Đợi ăn Tết xong là khởi quay ngay, em lo mà xem trước đi nhé." "Vâng, em sẽ cố gắng ạ." "Chị thích nhất cái tính ngoan ngoãn này của em đấy." "Chị Tĩnh, chị chỉ giỏi trêu em thôi." "Nói đi, tối qua đón sinh nhật cùng ai thế?" "Chồng em ạ, sinh nhật anh ấy." "Hóa ra em đảm đang thế, còn biết tự làm bánh kem nữa." "Em còn biết làm nhiều thứ lắm, hôm nào mời chị qua nhà chơi, em sẽ đích thân xuống bếp đãi chị." "Không giấu chồng nữa à?" "Hì hì, khi nào không giấu nữa thì em mời chị, trước mắt là chị chưa có phúc ăn đâu." "Cái đồ quỷ này, tin sốt dẻo đây, chị nói em nghe, hôm nay Diệp tổng nhà mình tâm trạng cực tốt, gặp ai cũng cười hớn hở, họp sáng nay lạ lùng là không mắng mỏ ai một câu nào.

Chị nhân tiện đề xuất chuyện xe cộ, anh ấy đồng ý ngay tắp lự, còn phái thêm hai vệ sĩ nữa, sau này chúng ta đi lại thuận tiện hơn nhiều rồi." "Thế thì tốt quá." Sao mà không tốt được chứ?

Tối qua anh đã thỏa mãn thế kia mà.

Với lại cô là vợ anh, lần trước đã xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy, nếu anh không sắp xếp chu đáo thì lỡ xảy ra chuyện nữa thì sao.

"Đâu chỉ là tốt, đây gọi là đặc cách khai ân đấy.

Em không biết bình thường anh ấy họp hành là cái mặt cứ hầm hầm như ai nợ mấy triệu đô ấy, sáng nay thì dễ tính lạ thường.

Đúng rồi, bên trong áo vest anh ấy còn mặc một cái áo len màu xám nữa, nên mọi người nhất trí cho rằng sếp đang yêu rồi." "Yêu thì yêu thôi, dù sao anh ấy cũng đến tuổi rồi, yêu đương là chuyện bình thường mà." Cô thản nhiên nói. "Cô nương à, em không tò mò tí nào sao, chẳng lẽ không muốn biết 'tiểu yêu tinh' nào đã thu phục được vị tổng tài băng giá của chúng ta à?

Với lại sếp mình đã già đâu, mới ngoài hai mươi thôi mà." Lãnh Yên Nhiên suýt chút nữa không nhịn được mà nói: Em chính là tiểu yêu tinh đó đây. "Đó là việc của Diệp tổng, chúng ta soi mói thế này có tốt không?" "Lãnh Yên Nhiên, em đừng có giả vờ chính kinh, đừng tưởng chị không biết bình thường em với Lê U Nhi hay buôn chuyện gì, đây chẳng phải là chuyện em quan tâm nhất sao?" Lãnh Yên Nhiên chợt nhớ ra điều gì đó, hớn hở hỏi: "Chị Tĩnh, vẫn là chị hiểu em nhất.

Thực ra em muốn biết nhất là trong công ty có nghệ sĩ nào leo lên giường của Diệp tổng không, có ai muốn quyến rũ anh ấy không?" "Đúng là nghiêm túc không quá ba giây mà.

Dĩ nhiên là có rồi, cái cô tiểu hoa đán Lâm Ngải dưới trướng Tôn Trân ấy, nghe nói lần trước ở trong văn phòng Diệp tổng đã cố tình lả lướt, ưỡn ẹo áp sát vào người anh ấy đấy." Tim cô thắt lại, chuyện này Diệp Việt chưa từng kể, mà cô cũng chưa bao giờ hỏi anh về phương diện này.

Giỏi thật, hóa ra ở công ty có người dám công khai quyến rũ chồng cô như thế, đúng là quá đáng mà. "Kết quả thế nào ạ?" "Thì em cũng biết tổng tài mới của chúng ta nghiêm túc thế nào rồi đấy, anh ấy ném thẳng cô ta ra ngoài chứ sao, suýt nữa thì gãy cả chân.

Chương 1727

Vì vụ này mà Tôn Trân thấy mất mặt, hằm hằm suốt thời gian dài, bà ta cũng ghét nghệ sĩ dùng chiêu trò như thế để nổi tiếng." Phụt.

Lãnh Yên Nhiên cười phá lên không màng hình tượng, ông xã nhà mình thể hiện tốt lắm, thật là hả dạ. "Cô nương, em lạc hậu quá đấy, mấy tin này mà cũng không nghe thấy sao?" "Đâu có, chẳng phải em ngày nào cũng đi đóng phim sao, lấy đâu ra thời gian mà đi nghe ngóng mấy chuyện đó." "Sau này chị kể cho nghe, mấy chuyện kỳ lạ trong cái giới này nhiều lắm." Cô nổi hứng thú: "Còn gì nữa không chị?" "Đến tiểu hoa đán mà còn bị như vậy thì mấy người khác ai dám làm càn nữa, có gan thỏ đế thôi." "Cũng đúng, nhưng anh ấy thật sự khó gần đến thế sao?" "Lãnh Yên Nhiên, em có ý gì đấy?

Em là người đã có chồng rồi, đừng có mà làm loạn." "Chị Tĩnh, chị nói gì thế, em chỉ yêu mỗi chồng em thôi." "À đúng rồi, thù lao phim trước đã chuyển vào thẻ của em rồi, em chú ý kiểm tra nhé." "Vâng ạ, để em đi kiểm tra." "Làm ơn đi, ra ngân hàng đăng ký tin nhắn thông báo đi, sau này tiền về nó báo ngay cho khỏe." "Em biết rồi, em biết rồi." Cô cười híp mắt cúp máy.

Buổi trưa cô làm mấy món ngon, bảo thư ký Trịnh qua lấy rồi mang đến cho Diệp Việt.

Anh thể hiện tốt thế thì xứng đáng được khen thưởng.

Cái người này cũng thật là, mấy chuyện lập công như thế mà chẳng bao giờ kể với cô, nếu không phải cô nổi hứng đi hóng hớt thì chắc cũng không biết anh lại anh minh thần võ đến vậy.

Diệp Việt mừng rỡ vô cùng, hoàn toàn không ngờ lại được đối xử tốt thế này.

Sáng nay lúc đi, cô vợ nhỏ vẫn còn hậm hực vì chuyện tối qua, nhìn anh bằng ánh mắt như muốn mắng anh là đồ cầm thú. "Diệp tổng, phu nhân nói là lúc tan làm cô ấy sẽ đến tìm anh, muốn hẹn anh đi xem phim." Thư ký Trịnh truyền đạt lại. "Cô ấy thật sự nói thế sao?

Tâm trạng cô ấy có vẻ tốt chứ?" "Trông có vẻ là vậy ạ." Diệp Việt cũng vui lây, xem ra phụ nữ đúng là khẩu thị tâm phi, chuyện đó thực ra cô cũng thích lắm mà.

Nhìn đôi vợ chồng trẻ tình tứ, thư ký Trịnh thấy tim mình thắt lại.

Cậu nghĩ mình cũng nên đi tìm bạn gái thôi, nếu không thì sớm muộn gì cũng bị ăn 'cẩu lương' đến chết mất.

Là người ngoài cuộc mà nhìn họ còn thấy ngọt ngào như vậy, huống hồ là người trong cuộc.

Đây chắc hẳn là cái kiểu người ta hay nói, biến hôn nhân thành tình yêu, biến tình yêu thành một bài thơ tình lãng mạn.

Vừa tan làm, Diệp Việt đã đến điểm hẹn.

Lãnh Yên Nhiên bao bọc kín mít, trên mặt còn đeo kính râm to bản. "Bà xã, em thế này anh suýt nữa không nhận ra đấy." "Thế thì tốt, anh còn không nhận ra thì người khác càng không thể nhận ra rồi." Cô tựa vào người anh. "Chúng ta đi đâu bây giờ?" "Mình đi ăn đồ nướng trước, sau đó đi xem phim." "Tất cả nghe theo sắp xếp của em." Sau bữa tối, vì chưa đến giờ chiếu phim nên hai người dắt tay nhau đi dạo phố.

Cô chợt thấy phía trước có một mỹ nữ, giữa mùa đông mà vẫn diện váy ngắn khoe chân dài, đi tất đen trông vô cùng quyến rũ. "Ông xã, anh nhìn kìa, có mỹ nữ đấy!" Cô đột ngột lên tiếng. "Đâu?" "Ơ hay, mắt anh nhìn đi đâu đấy, phía trước kìa, ngay phía trước ấy!" Một cái búng trán đau điếng giáng xuống đầu cô, Diệp Việt lạnh mặt nói: "Lãnh Yên Nhiên, em có thôi đi không." Lại còn đùa kiểu đó với anh, tưởng anh sẽ bị mấy cái thứ linh tinh đó thu hút à, em coi anh là loại người gì thế?

Anh đang rất giận đấy nhé.

Ánh mắt cô lóe lên vẻ tinh nghịch, cô xoa trán: "Em cho anh ngắm mỹ nữ mà, sao lại bảo em vô vị." "Anh không thấy chỗ đó có mỹ nữ nào cả." Giọng anh vẫn cứng ngắc. "Thật sự không đẹp sao?

Dù sao giữa mùa đông thế này em không dám hở chân, cũng chẳng quyến rũ được, trên phố nhiều người đẹp hơn em lắm, em nhìn mà phát ghen tị đây này." "Lãnh Yên Nhiên, anh nói cho em biết, nếu em mà dám mặc giống mấy người đó, anh nhất định sẽ đánh gãy chân em." "Ghê vậy sao, em sợ quá cơ." Miệng thì nói sợ nhưng anh chẳng thấy chút vẻ sợ hãi nào trong mắt cô cả, chỉ toàn thấy ý cười.

Anh bất lực thở dài: "Được rồi, sau này đừng nói mấy lời đó nữa." "Thôi mà, đùa chút cho vui thôi, đừng giận, đừng giận nhé." "Vô vị thì hai đứa mình về nhà đi ngủ." "Anh chỉ biết có chuyện đó thôi, phiền chết đi được." "Chẳng phải em cũng rất thích sao?

Cả ngày hôm nay em đều vui vẻ thế còn gì." "Hứ, anh toàn nghĩ đi đâu thế, em vui không phải vì chuyện đó đâu!" Mặt cô đỏ bừng lên.

Cái tên này đầu óc toàn chứa mấy thứ đen tối gì đâu không, lại cứ tưởng hôm nay cô tâm trạng tốt là vì chuyện đêm qua, đúng là cái mạch não kỳ quặc hết chỗ nói.

Lãnh Yên Nhiên ngoài việc đọc kịch bản, cô còn cùng dì Trương bắt tay vào chuẩn bị đồ Tết.

Trước đây cô thường cùng mẹ làm những việc này nên rất thành thạo, cần chuẩn bị những gì cô đều nắm rõ trong lòng.

Cô cải trang một chút rồi cùng dì Trương ra phố mua sắm đồ Tết, nào ngờ lại gặp Bảo Bảo ở khu vui chơi trong trung tâm thương mại.

Cậu nhóc trực tiếp chạy từ xa tới ôm chầm lấy chân cô, giọng nói vẫn mềm mại như trước: "Chị ơi, sao chị lại ở đây?" Lãnh Yên Nhiên cúi đầu nhìn, thấy một cậu bé trắng trẻo như tạc đang ôm chân mình, gương mặt nhỏ nhắn hồng hào, trên trán lấm tấm mồ hôi mỏng, rõ ràng là vừa chạy từ khu vui chơi ra. "Bảo Bảo, sao em lại ở đây?" "Em đến khu vui chơi chơi ạ." Bảo Bảo phấn khởi nói.

Cậu bé thấy gần đây ba mẹ thật tốt, lại cho phép cậu ra ngoài chơi. "Ai đưa em đến thế, người lớn đâu?" "Dì giúp việc nhà em ạ, dì ấy ở đằng kia, em bảo là quen chị nên dì ấy cho em qua đây." Lãnh Yên Nhiên nghĩ đến bộ dạng cải trang của mình, nhiều người còn không nhận ra, vậy mà cậu nhóc này lại nhìn một cái là ra ngay, trẻ con bây giờ thật chẳng đơn giản chút nào.

Lãnh Yên Nhiên kéo Bảo Bảo sang một bên: "Sau này không được tùy tiện chạy đến chỗ người lạ như vậy, không an toàn đâu, nếu nhận nhầm người thì sao?" "Em không nhận nhầm đâu, chị xinh đẹp thế này em nhìn một cái là nhận ra ngay.

Hơn nữa, em không phải tùy tiện đi theo người ta đâu, nếu người lạ dám chạm vào, em sẽ hét thật to." "Rõ ràng thế sao?" "Tất nhiên rồi ạ." Cậu nhóc ngẩng cao đầu.

Lãnh Yên Nhiên véo má cậu bé: "Nhưng Bảo Bảo vẫn phải nghe lời chị, bây giờ có nhiều người bắt cóc trẻ con lắm, em đáng yêu thế này, nếu bị bắt đi thì ba mẹ sẽ đau lòng biết bao." "Đúng rồi, lần trước vội quá chị chưa kịp hỏi, em tên là gì?" "Em tên là Tống Hữu, tên ở nhà là Bảo Bảo, là bảo bối của ba mẹ em." "Tống Hữu, cái tên này nghe hay đấy." "Từ nhỏ sức khỏe em đã không tốt, đây là tên ba tìm đại sư đặt cho em, nói là để phù hộ em bình an lớn lên." Bảo Bảo tự hào nói.

Lãnh Yên Nhiên xoa đầu cậu bé: "Ba mẹ em rất yêu em, em nhất định sẽ bình an lớn lên thôi.

Em mấy tuổi rồi?" "Năm tuổi ạ." Bảo Bảo đáng yêu giơ năm ngón tay ra. "Vậy là đang được nghỉ học sao?" "Chị không để tâm gì cả, lần trước em đã nói rồi mà, em không đi học mẫu giáo." "Tại sao vậy?" "Vì sức khỏe em không tốt, lúc phát bệnh mệt lắm, ba mẹ lo em sẽ phát bệnh ở trường." Lãnh Yên Nhiên thực sự không nhìn ra cậu nhóc hoạt bát này lại bị bệnh. "Em bị bệnh gì thế?" "Em cũng không biết nữa, ba mẹ không nói cho em, em chỉ biết là rất khó chịu thôi." Lãnh Yên Nhiên ôm chặt lấy Bảo Bảo: "Đừng sợ, Bảo Bảo của chúng ta dũng cảm thế này, nhất định sẽ vượt qua bệnh tật, bình bình an an." "Hi hi, ba mẹ em cũng nói vậy." "Hôm nay là lần thứ hai chúng ta gặp nhau, chúng ta thật có duyên, chị tặng em một món đồ chơi nhé?" "Thật không ạ?" "Chị tặng em một con robot biến hình Transformers nhé?

Chắc là con trai các em đều thích cái này." Bảo Bảo vừa định gật đầu, nhưng sực nhớ ra điều gì đó liền lắc đầu ngay: "Mẹ em nói không được nhận quà lung tung, em không thể để chị tốn tiền được, như vậy không tốt.

Đúng, không tốt chút nào." "Cái cậu nhóc này, nhớ lời mẹ kỹ thế.

Chương 1728

Em đã gọi chị là chị rồi thì chị không phải là người lạ, chị tặng quà cho em là chuyện bình thường mà." Bảo Bảo rất lưỡng lự, gương mặt nhỏ nhắn nhăn nhó, đôi lông mày cũng nhíu lại. "Trẻ con không được nhíu mày, đây có phải chuyện gì phức tạp đâu, em chỉ cần nói đồng ý hay không thôi." "Dạ, vậy được ạ, Bảo Bảo cũng sẽ chuẩn bị quà cho chị, đợi lần sau gặp em sẽ tặng chị, như vậy là có qua có lại." "Nhỏ tuổi mà hiểu biết gớm." "Mẹ em dạy đấy ạ." "Xem ra mẹ em giáo dục em rất tốt." "Mẹ em tốt lắm nha, là người mẹ tốt nhất trần đời." "Biết rồi, mẹ em là nhất." Lãnh Yên Nhiên đưa Bảo Bảo đi chọn một con robot biến hình thật lớn, cậu nhóc vui sướng vô cùng, đòi bóc ra chơi cùng cô ngay tại chỗ. "Bảo Bảo, về nhà rồi hãy bóc, hôm nay chị phải về nấu cơm rồi, không có thời gian chơi cùng em." Bảo Bảo có chút thất vọng, khó khăn lắm mới gặp lại chị gái này, cậu rất luyến tiếc, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy gấu áo của Lãnh Yên Nhiên: "Vậy khi nào em mới được gặp lại chị nữa?" Lãnh Yên Nhiên nhìn bộ dạng đáng thương của cậu bé, mượn giấy ghi chú từ cửa hàng bên cạnh, viết số điện thoại của mình cho Bảo Bảo: "Đây là số điện thoại của chị, khi nào nhớ chị thì bảo mẹ gọi vào số này rồi nói chuyện với chị, nếu chị có thời gian chị sẽ ra gặp em." Bảo Bảo cẩn thận gấp tờ giấy lại rồi nhét vào túi áo, bĩu môi nhìn Lãnh Yên Nhiên: "Vậy em gọi điện lúc nào thì không làm phiền chị ạ?

Chị chắc chắn phải đi làm, mẹ nói không được gây phiền phức cho người lớn." Đúng là một đứa trẻ hiểu chuyện, Lãnh Yên Nhiên càng nhìn càng thích, cô gõ nhẹ vào trán cậu bé: "Khoảng bảy tám giờ tối đi, lúc đó chị đã ăn cơm xong và làm xong việc rồi." "Vâng ạ, chị không được ghét bỏ em phiền đâu nhé, tối nay em sẽ gọi cho chị." "Sẽ không đâu, Bảo Bảo đáng yêu thế này mà." "Ha ha." Tiếng cười của đứa trẻ như ánh nắng tháng ba, Lãnh Yên Nhiên thực sự rất quý mến cậu nhóc, cô xoa đầu rồi véo nhẹ cái má phúng phính của cậu.

Bảo Bảo mếu máo, nghiêm túc bảo Lãnh Yên Nhiên: "Chị không được làm thế, Bảo Bảo là nam tử hán, sao chị có thể xoa đầu nam tử hán được." "Bé tí tẹo mà nam tử hán gì, em bây giờ là cậu bé nhỏ." "Em là nam tử hán, một nam tử hán kiên cường dũng cảm." Thấy cậu nhóc cố chấp như vậy, Lãnh Yên Nhiên cũng không tranh cãi nữa: "Được rồi Bảo Bảo, em đi tìm dì đi, chị phải về nhà đây." Bảo Bảo lưu luyến rời đi, Lãnh Yên Nhiên đứng nhìn đến khi dì giúp việc bế cậu lên mới rời khỏi. "Bảo Bảo, mẹ cháu đã lái xe đến dưới lầu rồi, chúng ta đi thôi." Dì giúp việc nói. "Dạ vâng." Bảo Bảo vừa lên xe đã sà vào lòng một người phụ nữ: "Mẹ ơi, hôm nay con lại gặp chị rồi, chính là chị lần trước chúng ta gặp trên phố ấy, chị còn tặng quà cho con nữa." "Mẹ thấy rồi." "Chị tốt lắm ạ, còn để lại số điện thoại cho con, bảo sau này có thể gọi điện cho chị, mẹ giúp con được không?" "Tất nhiên rồi, người Bảo Bảo thích thì mẹ cũng thích." "Mẹ vạn tuế!

Hôm nay ba có về không mẹ?" Ánh mắt người phụ nữ thoáng qua một tia u ám: "Ba con hôm nay không về, nhưng ba bảo mai sẽ về ăn trưa với con." "Dạ, vậy đợi đến ngày mai ạ." Bảo Bảo bĩu môi. "Bảo Bảo, đừng thế, ba bận công việc, ba vất vả như vậy là để kiếm tiền nuôi chúng ta, con xem con muốn gì ba cũng cho, đó đều là thành quả lao động vất vả của ba mỗi ngày đấy." "Bảo Bảo biết rồi, chỉ là con hơi buồn thôi." Bảo Bảo cúi đầu.

Người phụ nữ ôm Bảo Bảo vào lòng, cô cũng không biết những ngày tháng thế này còn phải kéo dài bao lâu, nhưng cô tin rằng sẽ có một ngày, gia đình ba người họ có thể ở bên nhau.

Cùng lúc đó, Diệp Việt nhận được tài liệu từ Diệp Mộ gửi tới, thời gian trước anh đã nhờ Diệp Mộ điều tra đời tư của Chương

Quân.

Vừa xem qua, sắc mặt anh lập tức trầm xuống, Chương Quân này thật biết tính toán, tính kế cả lên đầu họ rồi.

Trước đây anh thực sự không nhận ra tâm cơ của ông ta lại sâu như vậy.

Lãnh Yên Nhiên cũng phát hiện ra điểm bất thường của Diệp Việt, dạo này anh về nhà đều rất vui vẻ, hiếm khi thấy anh lạnh mặt như hôm nay. "Chồng ơi, công ty có chuyện gì sao?" "Không phải, không phải chuyện công ty." "Vậy là chuyện gì, anh đừng lạnh mặt như thế, làm em lo chết mất." "Em chẳng phải nhờ anh tra chuyện của Chương Quân sao?

Anh đã tra được rồi, đứa con của ông ta và tiểu tam mắc bệnh máu trắng." "Cái gì?" Lãnh Yên Nhiên kích động đứng bật dậy. "Em không nghe nhầm đâu, đứa trẻ đó bị bệnh máu trắng." Lãnh Yên Nhiên tức đến mức lồng ngực phập phồng, ngay giây phút này, mọi nghi vấn trước đó đều đã có lời giải đáp.

Cô đã thắc mắc tại sao bao nhiêu năm không đoái hoài gì tới cô mà đột nhiên lại tìm cô về.

Gần đây ông ta còn liên tục tỏ vẻ quan tâm, nhồi nhét tư tưởng rằng người phụ nữ kia rất lương thiện, còn nói cô và họ mới là người một nhà, hóa ra tất cả đều có mục đích.

Tìm cô về, rõ ràng là để cô hiến tủy cho con trai ông ta.

Tại sao không tìm Chương Tuyết, điểm này chỉ cần suy nghĩ một chút là ra ngay, Khương Hồng luôn muốn chiếm đoạt gia sản nhà họ Chương, lúc cô mới trở về Chương gia, bà ta đã năm lần bảy lượt cảnh cáo cô không được nhòm ngó tài sản, tất cả đều là của Chương Tuyết và Chương Viễn.

Nếu để Khương Hồng biết sự tồn tại của hai mẹ con kia, bà ta nhất định sẽ phát điên mà làm ra những chuyện tàn độc, Chương Tuyết và đứa trẻ đó có liên quan đến lợi ích, nên chắc chắn không thể tính kế lên đầu Chương Tuyết được.

Điểm này Chương Quân chắc chắn hiểu rõ hơn ai hết. "Chính Chương Quân không phù hợp sao?" "Ông ta không phù hợp, hai năm nay vẫn luôn tìm tủy thích hợp nhưng mãi không có tin tức, chắc chắn vì thế mới nhắm vào em." "Ông ta đúng là mơ tưởng hão huyền, em sẽ không hiến tủy đâu." Lãnh Yên Nhiên đỏ mắt gầm nhẹ.

Diệp Việt ôm cô vào lòng: "Nhiên Nhiên, em bình tĩnh lại đi, chúng ta không muốn hiến thì không hiến, sức khỏe của em cũng không tốt lắm, anh cũng kiên quyết phản đối việc em hiến tủy." "Trên đời này sao lại có người ghê tởm như vậy, vứt bỏ con gái mình, hơn hai mươi năm sau lương tâm trỗi dậy muốn nhận lại con, hóa ra cũng chỉ là lợi dụng, chỉ có lợi dụng mà không có một chút tình thân nào." Lãnh Yên Nhiên không ngừng tự nhủ không được hy vọng gì ở Chương Quân, nhưng khi sự thật phơi bày trước mắt, cô vẫn không kìm được cảm thấy đau lòng. "Sao em lại yếu đuối thế này, em đã nói là không quan tâm đến người đó rồi, nhưng em vẫn không nhịn được." "Nhiên Nhiên, anh hiểu cảm giác của em, muốn khóc thì cứ khóc đi." Diệp Việt ôm chặt cô, anh cũng cảm thấy thông tin này quá tàn nhẫn, không biết có nên nói tiếp hay không. "Em không khóc, em tài nào mà khóc cho hạng người đó." Lãnh Yên Nhiên lau nước mắt, gương mặt lạnh lùng.

Nhìn cô như vậy, Diệp Việt dường như lại thấy bóng dáng của Lãnh Yên Nhiên lúc mới quen, giống như một con nhím, cứng nhắc và lạnh lùng, đẩy mọi người ra xa hàng nghìn dặm.

Đúng là một bước trở lại thời kỳ cũ, anh vẫn thích dáng vẻ mềm mại của cô hơn. "Nhiên Nhiên, chúng ta cả đời này không bao giờ thay đổi được quyết định của người khác, nhưng chúng ta có quyền lựa chọn chấp nhận hay không." Diệp Việt an ủi.

Lãnh Yên Nhiên không nói gì, chỉ rúc vào lòng anh. "Nhiên Nhiên, anh..." "Anh vẫn chưa nói hết đúng không?" Lãnh Yên Nhiên nhìn Diệp Việt một cách vô hồn. "Đứa bé đó thực ra em đã gặp rồi, chính là cậu bé chúng ta gặp trên phố hôm trước." "Cái gì?" Lãnh Yên Nhiên không thể tin vào tai mình. "Em không nghe nhầm đâu, chính là cậu bé tên Bảo Bảo đó, cậu bé là em trai cùng cha khác mẹ của em." Bảo Bảo bị bệnh máu trắng?

Sắc mặt Lãnh Yên Nhiên càng khó coi hơn, một đứa trẻ đáng yêu như vậy lại bị bệnh máu trắng. "Diệp Việt, hôm nay em lại gặp đứa bé đó." "Hôm nay em lại gặp sao?" Lãnh Yên Nhiên gật đầu, đúng là một bàn cờ lớn, cô bây giờ nghi ngờ cuộc gặp gỡ giữa mình và Bảo Bảo không phải ngẫu nhiên mà là do Chương Quân cố ý sắp đặt.

Để cô và Bảo Bảo nảy sinh tình cảm, như vậy cô có thể khoanh tay đứng nhìn sao?

Chương Quân đúng là tốn bao công sức.

Nếu không phải Diệp Việt tra ra những chuyện này, cô chắc chắn đã ngốc nghếch lọt vào bẫy của ông ta rồi. "Nhiên Nhiên, anh nghĩ chắc em đã đoán ra rồi." "Thực sự là cố ý sắp xếp sao?" Lãnh Yên Nhiên hoàn toàn nguội lạnh trái tim. "Đúng là tình phụ tử sâu nặng thật, nghe mà phát thèm." Nhưng một đứa trẻ đáng yêu như thế lại mắc căn bệnh này, Lãnh Yên Nhiên nhận ra tận sâu trong lòng mình có một chút không nỡ. "Đứa bé đó có cố ý phối hợp diễn kịch không anh?" "Nhiên Nhiên, chúng ta đừng làm phức tạp hóa vấn đề, đứa trẻ còn nhỏ thế làm sao hiểu được những chuyện này." "Em cũng muốn tin tưởng cậu nhóc đó." Lãnh Yên Nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Tình trạng sức khỏe hiện tại của cô không tốt chút nào, hoàn toàn không chịu nổi sự giày vò, anh thực sự lo lắng. "Nhiên Nhiên, hứa với anh, em sẽ có trách nhiệm với cơ thể mình, và cũng có trách nhiệm với anh nữa, được không?" "Chồng ơi, em biết anh lo lắng điều gì, yên tâm đi, em sẽ không mềm lòng đâu.

Em chưa bao giờ nợ họ cái gì, em không cần thiết phải làm hại sức khỏe của chính mình." Lãnh Yên Nhiên nhìn vào mắt Diệp Việt. "Em nghĩ được như vậy là tốt rồi, bệnh tình của đứa bé đó thực ra chưa đến mức quá nghiêm trọng, có lẽ chờ đợi thêm sẽ tìm được tủy thích hợp thôi." "Cho nên đó là lý do Chương Quân chưa lập tức ngửa bài với em, mà lại dùng bài tình cảm với em." "Chắc chắn là vậy rồi." Diệp Việt vuốt tóc cô.

Chương 1729

"Đúng là bảo bối quý giá, con trai có khác." Lãnh Yên Nhiên cảm thán. "Biết thế anh đã không nói với em rồi." "Chồng ơi, cảm ơn anh đã kịp thời cho em biết sự thật, hôm nay em còn cho cậu nhóc đó số điện thoại nữa." "Nhiên Nhiên, chúng ta là vợ chồng, anh hy vọng dù có chuyện gì xảy ra cũng đừng giấu giếm nhau.

Đừng nhân danh 'muốn tốt cho đối phương' mà đơn phương đưa ra quyết định, vợ chồng là phải có thương có lượng, khó khăn cùng đối mặt, chuyện vui cùng sẻ chia, như vậy mới đúng nghĩa vợ chồng." Diệp Việt một lần nữa nhấn mạnh.

Lãnh Yên Nhiên khịt mũi, kiễng chân lên, nâng mặt Diệp Việt: "Chồng ơi, em biết rồi." Diệp Việt thuận thế nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, đặt vào lòng bàn tay xoa nhẹ: "Em còn cần biết một điều nữa, bất kể chuyện gì xảy ra, đã có chồng ở đây rồi, không có khó khăn nào là không vượt qua được." "Em biết, từ khi quen anh, em cảm thấy cuộc sống của mình như có một lớp màng bảo vệ, dù chuyện gì xảy ra cũng có anh chắn phía trước, em rất thích và cũng đã quen với sự che chở của anh." "Ngốc ạ, thích là đúng rồi, em phải tập quen với cảm giác được chồng bao bọc này đi." "Vâng, em biết rồi." Diệp Việt xoa đầu cô: "Được rồi, không còn sớm nữa, hôm nay em bận rộn cả ngày rồi, tắm rửa rồi đi ngủ thôi." "Anh cũng nghỉ sớm đi nhé." Bảo Bảo tắm xong liền leo lên giường, quấn lấy Tống Tiểu La đòi gọi điện cho Lãnh Yên Nhiên: "Mẹ ơi, chị ạ, con muốn nói chuyện với chị." Tống Tiểu La mỉm cười nhìn con trai: "Bảo Bảo, tại sao con lại thích chị ấy đến thế?" "Con không biết ạ, chỉ là thích thôi, thích thì làm gì có tại sao." Tống Tiểu La nghĩ, đây có lẽ chính là sợi dây liên kết huyết thống, cậu nhóc này lần đầu tiên gặp chị ruột đã thích ngay, nghĩ lại thì đây cũng là chuyện tốt.

Hy vọng một ngày nào đó hai chị em có thể hòa hợp, nương tựa lẫn nhau. "Bảo Bảo con phải ngoan nhé, chỉ được nói năm phút thôi, nói lâu quá sẽ làm phiền chị nghỉ ngơi đấy, chị bây giờ là ngôi sao lớn, ngày nào cũng phải đóng phim, mệt lắm." "Con biết rồi, con không làm phiền chị đâu.

Mẹ ơi, điện thoại thông rồi, mẹ cứ nói là Bảo Bảo nhớ chị là được ạ." Bảo Bảo phồng má, thấy mẹ thật lôi thôi, lời này mẹ đã nói bao nhiêu lần rồi, cậu đã nhớ rõ mồn một mà mẹ vẫn cứ lặp lại.

Tống Tiểu La run rẩy bấm số điện thoại trên tờ giấy ghi chú, cô biết cách này là lừa dối, nếu Lãnh Yên Nhiên biết được chắc chắn sẽ không tha thứ cho cô và Chương Quân.

Nhưng cô cũng không còn cách nào khác, Bảo Bảo là mạng sống của cô, đời này cô khó khăn lắm mới có được một mụn con, cô không muốn con mình còn nhỏ đã phải chịu đựng những đau đớn dằn vặt này.

Lãnh Yên Nhiên vừa định đi ngủ thì thấy một số lạ gọi đến, cô bắt máy: "Alo, xin hỏi ai đấy ạ?" "Xin lỗi đã làm phiền cô, tôi là mẹ của Bảo Bảo, Bảo Bảo muốn nói chuyện với cô một chút." Tay Lãnh Yên Nhiên nắm chặt điện thoại, người tình của Chương Quân ở bên ngoài đây mà.

Thật là khéo, cô vừa mới biết sự thật thì bà ta đã gọi điện đến.

Lãnh Yên Nhiên không lên tiếng, Tống Tiểu La cũng lo lắng không kém, khẽ khàng hỏi: "Xin lỗi, có phải tôi đã làm phiền cô không?" Lãnh Yên Nhiên nghiến răng, nói thẳng thừng: "Bà nghe đây, tôi biết bà là ai, tôi biết tất cả mọi chuyện của bà và Chương Quân, cũng biết hai người đang âm mưu chuyện gì.

Tôi có thể nói thẳng cho hai người biết, đừng có mơ.

Nếu bà là một người mẹ đúng nghĩa thì đừng lợi dụng tình cảm thuần khiết của trẻ con như vậy, bà làm thế là vô đạo đức và không xứng đáng làm mẹ.

Đừng gọi cho tôi nữa, tôi cũng sẽ không nghe đâu, loại người như các người biến đi cho khuất mắt tôi, đừng có đến đây làm tôi buồn nôn." Tống Tiểu La không ngờ mọi chuyện lại bại lộ nhanh đến thế, nước mắt lã chã rơi, cô hoảng loạn nói: "Nhiên Nhiên, con nghe dì giải thích, mọi chuyện dì đều có thể giải thích được, tất cả đều là do số phận trêu ngươi." "Không có gì để giải thích cả, tôi không cần, và còn nữa, đừng gọi tôi như vậy, tôi nghe thấy mà buồn nôn." Tống Tiểu La cuống cuồng: "Nhiên Nhiên, con ra ngoài đi, chúng ta gặp nhau một lát, có chuyện gì chúng ta gặp mặt rồi nói." "Không đời nào." Lãnh Yên Nhiên định cúp máy, Tống Tiểu La vội vàng kêu lớn: "Nhiên Nhiên, dì biết tất cả mọi chuyện về mẹ ruột của con, nếu con muốn biết thì hãy đến tìm dì, chúng ta là người thân, là người thân duy nhất trên thế giới này của con rồi." Lãnh Yên Nhiên nhận ra trong lời bà ta có ẩn ý, tim cô thắt lại, trực giác mách bảo cô còn có chuyện gì đó mà cô chưa biết. "Bà có ý gì?" "Nhiên Nhiên, dì không phải ai khác, dì là dì út của con, dì ruột đấy!" Lãnh Yên Nhiên chỉ cảm thấy như đang nghe một chuyện cười, người tình của Chương Quân lại là dì ruột của cô, hèn gì Chương Quân nói họ là người một nhà.

Mặc kệ cái quan hệ huyết thống đó đi, cô không thừa nhận thì quan hệ gì cũng chẳng là cái thá gì cả. "Vậy bây giờ bà muốn nói cho tôi biết bà đáng tởm thế nào sao?

Chị gái chết rồi thì bà đi quyến rũ anh rể, trở thành người thứ ba của anh rể mình, tôi nói không sai chứ?" Tống Tiểu La rơi lệ, cô lắc đầu: "Không phải như vậy, không phải như vậy đâu, chúng ta gặp mặt rồi nói được không, dì xin con đấy Nhiên Nhiên, dì sẽ cho con một câu trả lời thỏa đáng." Lãnh Yên Nhiên hít sâu một hơi, cô nghĩ mình cần phải làm rõ sự thật hoàn toàn, chuyện đã quá lâu rồi, những gì điều tra được dù sao cũng không toàn diện bằng nghe chính người trong cuộc nói.

Gần đây cô cũng có thời gian. "Được, ba giờ chiều mai, gặp ở quán cà phê Tả Hữu đường Trung Sơn, tôi cũng muốn nghe xem các người còn có thể biên ra câu chuyện gì nữa." "Được được được, dì nhất định sẽ giải thích cho con, dì thề, dì sẽ không lừa con nữa." Lãnh Yên Nhiên cúp máy, cô cảm thấy tâm trạng tối nay thật tệ hại, cứ lên xuống thất thường, vừa mới bình tâm lại bị những người rắc rối này làm loạn lên.

Người tình của Chương Quân lại là dì ruột của cô, đúng là một vở kịch cẩu huyết lớn.

Những gì nói trong điện thoại Diệp Việt đều nghe thấy, nên anh cũng đã hiểu chuyện. "Mai em cần anh đi cùng không?" Lãnh Yên Nhiên không tỏ ra mạnh mẽ: "Có chứ, anh đi cùng em đi, như vậy em mới giữ được bình tĩnh." Nếu không cô thực sự lo mình sẽ không kìm chế được mà hất cả tách cà phê vào đầu người ta mất. "Ngủ đi, mai anh đi cùng em." Tống Tiểu La cúp máy xong cũng bật khóc nức nở, Bảo Bảo thấy vậy cuống quýt ôm lấy mẹ: "Mẹ ơi, mẹ sao thế, sao mẹ lại khóc ạ?" "Bảo Bảo, mẹ không sao." "Có phải chị không muốn nói chuyện với Bảo Bảo nên mẹ mới buồn không?

Nếu vậy thì con không nói chuyện với chị nữa, mẹ đừng khóc nhé." Bảo Bảo cũng mếu máo, quỳ trên đùi Tống Tiểu La, lúng túng lau nước mắt cho mẹ.

Tống Tiểu La nhìn đứa con ngoan ngoãn hiểu chuyện mà lòng đau như cắt, tại sao ông trời lại bất công như vậy, để một đứa trẻ đáng yêu thế này phải chịu đựng nỗi đau đớn này.

Tống Tiểu La nhớ tới lời Lãnh Yên Nhiên vừa nói, tuyệt vọng ôm chặt lấy con: "Bảo Bảo đừng nghĩ lung tung, không có chuyện đó đâu, mẹ không khóc nữa, không khóc nữa." "Mẹ ơi, lần sau con sẽ không bắt mẹ gọi điện cho chị nữa đâu." "Bảo Bảo, cô ấy thực sự là chị của con, chị ruột đấy, hai con chảy chung một dòng máu." Nói đến nước này, Tống Tiểu La cũng không giấu giếm nữa.

Bảo Bảo không hiểu lắm: "Chảy chung một dòng máu là ý gì ạ?" "Nghĩa là hai con là những người thân thiết nhất trên đời này.

Con phải biết là ba mẹ có lỗi với chị, sau này nếu chị không để ý đến con, con cũng đừng giận chị nhé, được không?" "Vậy chị có mắng con không ạ?" "Chắc là không đâu, Bảo Bảo của chúng ta đáng yêu thế này mà, chỉ là chị có thể không đối xử với con như trước được nữa, con đừng buồn nhé, chị là người rất tốt, con chỉ cần hiểu điều đó là được." Bảo Bảo bán tín bán nghi, cậu nhóc suy nghĩ một chút rồi nói: "Vậy sau này dù chị có nói gì đi nữa, con cũng sẽ ôm chặt chân chị, ôm cổ chị không buông, như vậy chị sẽ không làm gì được con nữa." "Sao con lại đem chiêu đối phó với ba mẹ ra đối phó với chị thế?" "Chẳng phải mẹ nói chỉ có người thân thiết nhất mới mắc chiêu này sao?

Mẹ bảo chị là người thân thiết nhất của con trên đời này mà." Suy nghĩ của trẻ con thật trực tiếp, Tống Tiểu La nhìn đôi mắt ngây thơ của con, thực sự không biết phải trả lời thế nào. "Con đúng là quỷ nhỏ thông minh." "Vậy nghĩa là con nói đúng rồi phải không ạ?" Bảo Bảo đắc ý. "Đúng, con nói đúng lắm." Tống Tiểu La véo mũi Bảo Bảo.

Lãnh Yên Nhiên muốn ra ngoài, mẹ Lãnh cũng không hỏi gì nhiều, chỉ dặn cô về sớm, mùa đông trời tối nhanh, con gái đi đêm không an toàn.

Lãnh Yên Nhiên bảo trưa sẽ đi tìm Diệp Việt, mẹ Lãnh bèn yên tâm, không lải nhải nữa.

Cà phê Tả Hữu.

Tống Tiểu La lo lắng xoa tay liên tục, không ngừng ngoái nhìn ra ngoài, Bảo Bảo ngồi đối diện đội một chiếc mũ tuần lộc đáng yêu, mặc áo phao màu đỏ rực, ngồi trên ghế đung đưa đôi chân nhỏ, trông cực kỳ dễ thương.

So với sự căng thẳng của Tống Tiểu La, cậu nhóc có vẻ thong thả hơn nhiều. "Mẹ ơi, mẹ căng thẳng à?

Mẹ đừng nhìn ra ngoài mãi thế, chị đến là con thấy ngay mà, con sẽ bảo mẹ." Tống Tiểu La gật đầu: "Bảo Bảo, nhớ lời mẹ dặn chưa?" "Con nhớ rồi ạ, nếu chị không muốn nói chuyện với Bảo Bảo thì Bảo Bảo sẽ không quấn lấy chị nữa." "Ừ, lát nữa mẹ có chuyện cần nói với chị, để dì đưa con đi khu vui chơi chơi nhé." "Con biết rồi, con thấy chị đến là con đi ngay." Lãnh Yên Nhiên và Diệp Việt vừa bước vào cửa, Bảo Bảo đã reo lên: "Chị ơi!" Lãnh Yên Nhiên không ngờ người phụ nữ này lại dắt cả Bảo Bảo theo, đây lại là bài tình cảm nữa sao?

Thấy sắc mặt Lãnh Yên Nhiên thay đổi, Tống Tiểu La mới hiểu mình đã phạm một sai lầm lớn, việc đưa Bảo Bảo đến chỉ khiến Lãnh Yên Nhiên thêm chán ghét hành động của họ mà thôi.

Đúng là câu chuyện "sói đến rồi" nói nhiều quá sẽ dễ mất lòng tin.

Trời mới biết, lần này cô thực sự là vì Bảo Bảo năn nỉ mãi mới đưa cậu bé đi cùng, tuyệt đối không có tư tâm gì khác.

Bảo Bảo chẳng hiểu gì về suy nghĩ của người lớn, cậu nhóc cứ làm theo cảm giác của mình, trực tiếp nhảy xuống ghế rồi chạy đến ôm chặt lấy chân Lãnh Yên Nhiên, gọi chị không ngớt. "Bảo Bảo, buông tay ra." Lãnh Yên Nhiên nhàn nhạt nói.

Đối diện với một đứa trẻ, cô vẫn không thể hoàn toàn lạnh lùng, sợ làm tổn thương cậu bé, dù sao đây cũng là một đứa trẻ mắc bệnh máu trắng, nếu bị kích động mà phát bệnh thì lúc đó thực sự sẽ rước lấy một rắc rối không thể dứt ra được.

Chương 1730

"Chị ơi, em nhớ chị lắm, em ôm chị một cái được không, em chỉ ôm một tí thôi, một tí thôi là được rồi ạ." Lãnh Yên Nhiên không nói gì, chỉ nhìn người phụ nữ cách đó không xa, bà ta mặc một chiếc áo khoác màu xanh lục đậm, tóc búi gọn gàng phía sau, gương mặt thanh tú, có chút nhan sắc, chỉ có điều những dấu vết thời gian trên mặt không thể giấu được.

Trông bà ta chắc chỉ kém Chương Quân vài tuổi.

Cô cứ ngỡ ông ta tìm một cô gái trẻ trung, xem ra cô đã nhầm, khẩu vị của Chương Quân cũng thật lạ lùng.

Tống Tiểu La vội nói: "Bảo Bảo, con hứa với mẹ thế nào, con đi khu vui chơi chơi đi." Bảo Bảo bĩu môi, cười hì hì buông chân Lãnh Yên Nhiên ra: "Chị ơi tạm biệt, Bảo Bảo yêu chị lắm nha." Dì giúp việc đưa Bảo Bảo đi, cậu nhóc đi một bước lại ngoái đầu nhìn một cái, gương mặt nhỏ nhắn trông thật đáng thương.

Lãnh Yên Nhiên giận dữ nhìn Tống Tiểu La: "Tôi đã nói là đừng lợi dụng tình cảm của trẻ con, xem ra bà hoàn toàn không để tai lời tôi nói, đó là con trai bà đấy." "Nhiên Nhiên, con hiểu lầm rồi, Bảo Bảo tối qua không nói chuyện được với con nên rất thất vọng, biết dì và con gặp nhau nên nó mới quấn quýt đòi theo." "Bà cố ý nói cho nó biết tôi và bà gặp nhau." "Nhiên Nhiên, dì không có." Chỉ là lúc dỗ con không cẩn thận nói hớ ra thôi.

Tống Tiểu La chú ý đến người đàn ông đứng sau Lãnh Yên Nhiên, anh mặc một bộ vest lịch lãm, khí chất thanh cao thoát tục khiến người ta không thể phớt lờ.

Đây chắc là Diệp Việt, đại thiếu gia nhà họ Diệp rồi.

Cô từng nghe Chương Quân nhắc đến, lúc đó cô còn thầm mừng cho đứa trẻ này. "Nhiên Nhiên, đây là chồng con phải không?" "Bà không cần thiết phải biết, những gì chúng ta nói anh ấy đều có thể nghe." "Dì biết rồi, biết rồi, hai con ngồi xuống đi, xem muốn uống gì thì cứ gọi, dì út mời.

Mẹ con nếu biết con lấy được người chồng tốt thế này, dưới suối vàng chắc chắn sẽ yên lòng." Tống Tiểu La nở nụ cười trên môi.

Lãnh Yên Nhiên hừ lạnh trong lòng, cái vẻ mặt hiền từ nhân hậu này nếu là diễn ra thì đúng là quá ghê tởm. "Được rồi, tôi không có thời gian nói nhảm với bà, muốn nói gì thì nói mau đi." Lãnh Yên Nhiên ngồi xuống.

Diệp Việt cũng ngồi xuống bên cạnh cô.

Tống Tiểu La gọi phục vụ, nhưng hai người không gọi gì cả, Tống Tiểu La ngượng ngùng xua tay. "Nhiên Nhiên, dì tên là Tống Tiểu La, mẹ ruột con tên là Tống Tiểu Ngải, chúng dì là chị em sinh đôi, còn là sinh đôi cùng trứng nữa, hai người chúng dì giống hệt nhau." Sinh đôi.

Hèn gì, họ lại dày công bày ra cái bẫy này cho cô, xét về mặt di truyền, gen của cô và Bảo Bảo có độ tương đồng rất cao, tương đương với chị em ruột cùng cha cùng mẹ, xác suất ghép tủy thành công tất nhiên cũng cao hơn. "Hóa ra còn có nguyên nhân này nữa." Lãnh Yên Nhiên châm chọc nói.

Khóe miệng Tống Tiểu La nở một nụ cười ngượng nghịu, cô biết Lãnh Yên Nhiên chắc chắn đã hiểu ra vấn đề, cô liền đánh trống lảng: "Nhiên Nhiên, nếu con muốn biết mẹ ruột mình trông thế nào, cứ nhìn dì là biết." Lãnh Yên Nhiên không khỏi nhìn kỹ Tống Tiểu La thêm mấy lần, mẹ ruột của cô trông như thế này sao?

Thật lòng mà nói, trước đây cô chưa từng hình dung qua. "Được rồi, đừng nói nhảm nữa, vào thẳng vấn đề đi." Tống Tiểu La thở dài: "Dì muốn các con nghe dì kể một câu chuyện, có lẽ sẽ chiếm dụng của các con chút thời gian." "Nói đi, hôm nay tôi muốn biết rốt cuộc mọi chuyện là thế nào, bà thấy cách nào nói rõ được thì cứ nói." Lãnh Yên Nhiên có chút mất kiên nhẫn.

Tống Tiểu La nhận ra điều đó nên không trì hoãn thêm, bắt đầu kể: "Dì và mẹ con là chị em sinh đôi, đương nhiên là giống hệt nhau, đến cả tính tình cũng tương đương, thành tích học tập cũng vậy.

Ông bà ngoại của con đôi khi còn gọi nhầm, hai chị em dì cũng thích thú với việc đóng giả đối phương, gần như không ai có thể phân biệt được." "Ba của cháu và dì là bạn cùng lớp, hầu hết thời gian ông ấy đều phân biệt được hai chúng dì, nhưng thỉnh thoảng cũng có lúc nhận nhầm." "Dì và ba cháu bắt đầu yêu nhau từ hồi cấp ba.

Lúc đó yêu sớm là bị cấm tuyệt đối, may mà có mẹ cháu che giấu giúp nên mối tình bí mật của chúng dì mới không bị phát hiện.

Quan hệ của ba người chúng dì thật sự rất tốt." Lãnh Yên Nhiên nhíu mày: "Nói vào trọng tâm đi, đừng có nói mấy chuyện lộn xộn đó nữa." "Mẹ cháu là một tài nữ, một nữ thanh niên văn nghệ.

Năm 18 tuổi, bà ấy đã xuất bản tập thơ và tiểu thuyết, khi đó ở trường cũng là nhân vật nổi tiếng, rất nhiều người theo đuổi, nhưng bà ấy kiêu ngạo lắm, chẳng coi ai ra gì." "Bà ấy cũng nhìn trúng Chương Quân sao?" Lãnh Yên Nhiên nhịn không được cắt ngang.

Rốt cuộc là mắt nhìn kiểu gì mà lại nhìn trúng người đàn ông như Chương Quân, cô chẳng thấy ông ta đẹp trai ở chỗ nào.

Trông rất bình thường.

Với cái bộ mặt hiện giờ của ông ta, hồi trẻ tính tình chắc cũng chẳng tốt đẹp gì cho cam.

Cô thấy Chương Quân chẳng được nết gì, trên người không có điểm nào thu hút cả. "Không, bà ấy không thích Chương Quân chút nào, Chương Quân cũng không phải kiểu người bà ấy thích.

Bà ấy có người đàn ông mình thầm thương trộm nhớ, người đó lịch sự nhã nhặn, rất phù hợp với hình mẫu người yêu của bà ấy.

Cuối cùng họ cũng ở bên nhau, cả hai đôi chúng dì đều rất viên mãn.

Sau khi tốt nghiệp đại học, dì và Chương Quân thuận lợi kết hôn." "Bà và ông ta kết hôn, vậy còn tôi là sao?" Lãnh Yên Nhiên kích động thốt lên.

Hai chị em đều có người yêu riêng, vậy cô từ đâu mà ra, sao cô có thể là con gái của Chương Quân được?

Cô lờ mờ đoán được, sự ra đời của mình chính là một sai lầm, cô là một đứa trẻ không được chúc phúc.

Diệp Việt nắm lấy tay Lãnh Yên Nhiên: "Nhiên Nhiên, đừng kích động, có anh ở đây." Lãnh Yên Nhiên đỏ mắt nhìn Diệp Việt.

Sự bẽ bàng của mình bị phơi bày trước mặt chồng, cô cảm thấy không thoải mái.

Nhưng ánh mắt của Diệp Việt như có ma lực, có thể xoa dịu mọi lo âu và bất an, khiến trái tim cô dần bình tĩnh lại.

Tống Tiểu La nhìn sự tương tác giữa hai người, cảm thấy rất ấm áp.

Người đàn ông này thật lòng đặt Nhiên Nhiên trong tim, không nỡ để cô nhíu mày hay đỏ mắt.

Một người phụ nữ cả đời tìm được người đàn ông biết nóng biết lạnh như vậy là một phúc phần lớn lao. "Thấy hai đứa như vậy, dì cũng thấy mừng cho hai đứa." "Bà tiếp tục nói đi." Diệp Việt nhìn Tống Tiểu La. "Dì và Chương Quân kết hôn, sau khi cưới chúng dì sống rất hạnh phúc.

Lúc đó dì ngây thơ nghĩ rằng chúng dì sẽ mãi như vậy, dù không giàu có nhưng cũng có thể tự tay kiếm tiền nuôi sống bản thân.

Cho đến khi nhìn thấy cảnh tượng đó, dì cảm thấy trời đất như sụp đổ." Lãnh Yên Nhiên căng thẳng đến mức răng đánh vào nhau lập cập, cô siết chặt lấy tay Diệp Việt. "Một đêm nọ, dì về nhà và thấy hai người họ ngủ cùng nhau.

Chương 1731

Cảnh tượng đó quá đỗi chói mắt, dì cả đời này cũng không thể quên được, thậm chí đến tận bây giờ dì vẫn còn nhớ rõ cảm giác trời đất đảo điên khi đó." "Điều này không thể nào." "Đúng vậy, họ là những người thân thiết nhất của dì, sao có thể phản bội dì chứ?

Lúc đó dì bị cơn giận làm mờ mắt, chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, xông lên tát mỗi người một cái rồi bỏ đi.

Dì đi thật xa, dì thề cả đời này sẽ không bao giờ nhìn mặt họ nữa, họ không còn là người thân của dì." "Dì đi biền biệt gần một năm.

Năm đó quê nhà xảy ra động đất, rất nhiều người bị thương.

Dì rốt cuộc vẫn không yên lòng về cha mẹ ở nhà nên chuẩn bị về thăm một chuyến.

Khi dì trở về, mọi thứ đã đổi thay.

Dì nghe hàng xóm kể rằng, mẹ cháu vì sinh cháu mà bị băng huyết qua đời, đứa trẻ cũng không giữ được.

Ông ngoại cháu không chịu nổi cú sốc này, lên cơn đau tim rồi cũng đi theo.

Chỉ trong vòng một năm ngắn ngủi, dì đã mất đi cả cha và chị gái." "Bà ngoại kể với dì rằng sau khi tỉnh táo lại và biết chuyện gì đã xảy ra, mẹ cháu đau khổ vạn phần.

Cộng thêm việc thất tình, bà ấy cứ u uất mãi, ngay cả khi mang thai cũng không biết, mãi đến khi bụng lớn lên mới nhận ra.

Thể chất mẹ cháu đặc thù, nếu bỏ đứa bé thì có lẽ không bao giờ làm mẹ được nữa.

Ông bà ngoại cháu đương nhiên không đồng ý, không thể vì thế mà hủy hoại cả đời con gái.

Để tránh điều tiếng, ông bà ngoại chỉ đành nói với mọi người rằng mẹ cháu chính là dì, như vậy một phụ nữ đã kết hôn mang thai là chuyện bình thường." "Mẹ cháu chắc chắn không cố ý." Lãnh Yên Nhiên bình tĩnh nói. "Phải, mẹ cháu không cố ý.

Lúc đó bà ấy vừa chia tay bạn trai nên đã uống rượu, trong cơn say khướt bà ấy đến nhà tìm dì.

Hai chúng dì là chị em ruột, từ nhỏ đã rất thân thiết, bà ấy có chìa khóa nhà dì.

Dì bảo bà ấy ở nhà đợi dì, hôm đó dì tăng ca đến muộn, bà ấy ngủ quên mất.

Chương Quân đi tiếp khách về sau cũng say khướt, ông ấy nhận nhầm mẹ cháu thành dì.

Những chuyện sau đó không cần dì nói chắc các cháu cũng hiểu, tất cả là do hơi men." "Chương Quân biết mình nhận nhầm người thì rụng rời chân tay, ông ấy không chấp nhận nổi sự thật này nên muốn tìm dì giải thích.

Ông ấy đi khắp nơi tìm dì, nhưng dì đã quyết tâm trốn tránh thì sao ông ấy tìm được.

Khi ông ấy trở về thì mẹ cháu cũng sắp sinh rồi." "Vậy sao cháu lại bị bỏ rơi?" "Đó là việc Chương Quân làm.

Ông ấy cảm thấy sự tồn tại của đứa trẻ sẽ khiến ông ấy mất dì vĩnh viễn, cũng khiến mẹ cháu không thể bắt đầu lại cuộc đời, nên đã sớm định bụng đem cháu cho người khác.

Đôi vợ chồng ông ấy liên hệ vốn không có con, gia cảnh cũng khá giả, ông ấy nghĩ đó là nơi nương tựa tốt nhất cho cháu, tốt hơn là để cháu ở lại với ông ấy và chị gái.

Chỉ là ông ấy không ngờ mẹ cháu sẽ qua đời vì khó sinh, còn gia đình nhận nuôi cháu sau khi biết mình có con đã vứt bỏ cháu.

Nhiên Nhiên, ba cháu cũng không cố ý muốn bỏ rơi cháu, tất cả đều có nguyên do cả." Tống Tiểu La ôm mặt khóc nức nở.

Mỗi lần nhớ lại đoạn quá khứ này, dì lại thấy đau nhói như kim châm.

Đáng lẽ kết cục không đến nông nỗi này, nhưng vì sự thiếu lý trí của mọi người mà nó đã trở thành một bi kịch trọn vẹn.

Dì mất đi người thân, mất đi chồng, giờ đây chỉ có thể làm một kẻ thứ ba trong mắt người đời.

Kẻ tội đồ gây ra cảnh tượng này chính là dì. "Nhiên Nhiên, nỗi bất hạnh của cháu cũng là do dì gây ra, cháu muốn trách thì cứ trách dì đi." Tống Tiểu La sụp đổ ôm mặt.

Trách bà ấy sao?

Trách bà ấy không tin tưởng chị gái và chồng mình ư?

Nói một cách công bằng, bất kỳ người phụ nữ nào bắt gặp cảnh đó cũng không thể chấp nhận được.

Nếu là cô bắt gặp Diệp Việt như vậy, dù nguyên nhân là gì, cô cũng sẽ không thể chịu đựng nổi.

Chuyện đã xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi, dù có giải thích thì cái dằm trong tim vẫn còn đó, cả đời không yên ổn.

Lãnh Yên Nhiên không biết trong vở kịch cẩu huyết này ai đúng ai sai, nhưng giờ cô đã hiểu rõ mọi chuyện.

Hóa ra sự ra đời của cô chỉ là một sai lầm do người khác phạm phải, thật là một trò đùa lớn lao.

Cô cứ ngỡ khi biết sự thật mình sẽ rất đau khổ, nhưng lúc này, cô lại thấy bình tĩnh đến lạ kỳ.

Hiện tại cô đã có một gia đình hạnh phúc, cô không muốn lấy lỗi lầm của thế hệ trước để trừng phạt bản thân mình nữa. "Bà chẳng phải đã kết hôn với Chương Quân rồi sao?

Sao giờ lại thành ra thế này?" "Sau khi mẹ cháu mất, cháu bị đem đi cho, Chương Quân cũng bỏ đi.

Khi dì trở về thì đã mất tin tức của ông ấy.

Dì gặp lại ông ấy là chuyện của mấy năm sau, lúc đó ông ấy và Khương Hồng đã kết hôn rồi." "Bà không hiểu ý tôi, bà và Chương Quân là vợ chồng, sao ông ta có thể cưới Khương Hồng?" "Dì và ba cháu lúc đó căn bản chưa đăng ký kết hôn, chỉ mới tổ chức tiệc cưới thôi.

Chúng dì định đợi đến ngày Lễ Tình Nhân mới đi đăng ký, ai ngờ sau đó lại xảy ra những chuyện như vậy.

Về mặt pháp lý, chúng dì không phải vợ chồng hợp pháp, nên ông ấy kết hôn với Khương Hồng cũng không phạm tội đa thê." Tống Tiểu La cũng cảm thấy định mệnh thật trớ trêu, quá nhiều sự trùng hợp ngẫu nhiên ập đến cùng một lúc, chắp vá thành một tấn bi kịch. "Vậy bà không biết chen chân vào hôn nhân của người khác là đáng hổ thẹn sao?

Chương 1732

Nếu là thời xưa, bà sẽ bị người ta ném trứng thối và lá rau vào mặt đấy." "Nhiên Nhiên, chuyện tình cảm thật sự không nói trước được, dì và ông ấy vẫn còn tình cảm." Tống Tiểu La không muốn nói nhiều về chuyện của bà và Chương Quân, bà cúi đầu.

Lãnh Yên Nhiên có thể thấy bà ấy cũng đang dằn vặt: "Con gái của ông ta và Khương Hồng là Chương Tuyết chỉ kém tôi hơn một tuổi, bà có biết điều đó có nghĩa là gì không?" Điều đó chứng tỏ Chương Quân rời đi chưa bao lâu đã qua lại với Khương Hồng. "Nhiên Nhiên, chúng ta đừng nói chuyện này nữa được không?" "Được thôi, vậy bà nói chuyện bà muốn nói đi." Lãnh Yên Nhiên nhún vai. "Nhiên Nhiên, dì biết yêu cầu của mình rất vô sỉ, nhưng dì thật sự hết cách rồi.

Bảo Bảo bây giờ đang bệnh nặng, chỉ có cháu mới cứu được nó.

Xin cháu hãy nhìn vào quan hệ máu mủ tội nghiệp của chúng ta mà cứu nó, chúng dì sẽ mang ơn cháu cả đời." Tống Tiểu La nước mắt lưng tròng nói. "Dù bà có nói rõ những chuyện này, tôi cũng không muốn dính dáng gì đến các người.

Tôi coi như mình vừa nghe một câu chuyện, nghe xong rồi thôi." Lãnh Yên Nhiên đanh mặt, thái độ kiên quyết. "Nhiên Nhiên, cháu suy nghĩ lại một chút được không?

Chúng dì đã đợi tủy thích hợp suốt hai năm nay nhưng vẫn không tìm thấy.

Dì sợ Bảo Bảo sẽ không trụ nổi nếu bệnh tái phát, cháu giúp chúng dì một tay đi." "Tôi không biết các người phải vô sỉ đến mức nào mới có thể mở miệng nói với tôi câu đó.

Các người chưa từng thực hiện bất kỳ trách nhiệm nào với tôi, giờ lại dựa vào chút quan hệ máu mủ đó mà đòi hỏi tôi một cách lý sở đương nhiên.

Có biết ba chữ 'da mặt dày' viết thế nào không?

Tôi nói cho bà biết, tôi không có nghĩa vụ phải giúp các người." Tống Tiểu La đứng bật dậy, quỳ rạp xuống trước mặt Lãnh Yên Nhiên.

Sắc mặt Lãnh Yên Nhiên trầm xuống: "Bà làm gì vậy?

Đứng lên!" Tống Tiểu La lắc đầu, nắm chặt lấy tay Lãnh Yên Nhiên không buông, Lãnh Yên Nhiên vùng vẫy thế nào cũng không thoát. "Nhiên Nhiên, dì biết mình không nên làm thế này, làm thế là làm khó cháu.

Nhưng dì thật sự hết cách rồi, nếu cháu không muốn nhận người thân như chúng dì, thì cháu cứ coi chúng dì là người lạ đi.

Cháu chỉ đơn giản là cứu giúp một đứa trẻ không quen biết, coi như cháu làm việc thiện một lần đi." "Tôi không phải Lôi Phong, tôi cũng chẳng vĩ đại đến thế." Lãnh Yên Nhiên hừ lạnh.

Những người xung quanh bắt đầu đổ dồn ánh mắt kỳ quặc về phía họ, Lãnh Yên Nhiên vẫn dửng dưng như không, bộ dạng lạnh lùng xa cách. "Bà muốn quỳ thì cứ việc quỳ ở đó đi, quỳ cho thỏa thích vào." Lãnh Yên Nhiên kéo Diệp Việt định đi ra ngoài.

Tống Tiểu La nhìn theo bóng lưng của họ, khóc không thành tiếng.

Sự thật đã phơi bày mà Nhiên Nhiên vẫn kiên quyết như vậy, xem ra thật sự hết hy vọng rồi.

Phải làm sao đây, con trai bà phải làm sao đây.

Tống Tiểu La đau đớn tự mình đứng dậy.

Đúng lúc này, bà thấy Diệp Việt quay trở lại, đứng ngay trước mặt mình. "Cậu Diệp." Bà kinh ngạc thốt lên. "Nếu các người còn chút lương tâm thì đừng đến làm phiền vợ tôi nữa.

Sức khỏe của vợ tôi cũng không tốt, bệnh vặt rất nhiều, không thích hợp để cấy ghép tủy đâu." Diệp Việt thản nhiên nói. "Nhiên Nhiên bị bệnh gì vậy?" Tống Tiểu La lo lắng hỏi.

Diệp Việt không nói chi tiết, chỉ bảo: "Sức khỏe của cô ấy không tốt từ nhỏ.

Lúc bị bỏ rơi là giữa mùa đông giá rét, cô ấy suýt chút nữa đã chết cóng rồi." Để lại câu nói đó, Diệp Việt cũng rời đi.

Tống Tiểu La bịt miệng, lặng lẽ rơi lệ. "Ông xã, anh nói gì với bà ấy vậy?" Lãnh Yên Nhiên tò mò nhìn Diệp Việt. "Còn gì nữa, khẳng định lập trường thôi, chúng ta sẽ không hiến tủy." "Vâng." Lãnh Yên Nhiên khởi động xe chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc đó, một bóng dáng nhỏ bé vội vàng chạy tới: "Chị ơi, chị ơi, chị đi ạ?" Nhìn đứa trẻ mặt mày đỏ bừng vì chạy, Lãnh Yên Nhiên cuối cùng cũng không đành lòng, lên tiếng: "Chị đi đây, em đi tìm mẹ đi." "Chị ơi, nếu mẹ làm gì khiến chị không vui, em thay mẹ xin lỗi chị, chị đừng trách mẹ có được không?" Bảo Bảo ngước khuôn mặt nhỏ nhắn lên hỏi. "Bảo Bảo, đây là chuyện của người lớn, em còn nhỏ không hiểu đâu." "Chị ơi, em hiểu mà, làm sai chuyện thì phải xin lỗi.

Em xin lỗi chị." Bảo Bảo vừa nói vừa cúi người chào trước cửa xe.

Cậu bé không biết giữa mẹ và chị đã xảy ra chuyện gì, nhưng cậu biết chắc chắn là mẹ đã làm sai khiến chị giận.

Đồng tử Lãnh Yên Nhiên co rút lại, đứa trẻ này thật hiểu chuyện đến mức khiến người ta đau lòng: "Đừng đứng sát lề đường thế, mau đi tìm dì bảo mẫu đi." "Vâng ạ, chị đi nhé.

Trời lạnh chị nhớ mặc thêm áo vào nha." Cậu bé nhắc nhở.

Lãnh Yên Nhiên lái xe đi thật xa rồi mà vẫn thấy cậu bé ra sức vẫy bàn tay nhỏ xíu, khuôn mặt lộ vẻ thất vọng, đầy luyến tiếc.

Đứa trẻ này thật khiến người ta xót xa.

Nếu nó không phải con riêng của Chương Quân và Tống Tiểu La thì tốt biết mấy.

Diệp Việt thu hết mọi biểu cảm tinh tế của Lãnh Yên Nhiên vào mắt.

Cô gái này rốt cuộc vẫn là người mềm lòng, không nỡ nhìn trẻ con chịu uất ức.

Chương 1733

Nếu không gặp đứa trẻ này, có lẽ cô có thể dửng dưng, nhưng gặp rồi thì sao có thể thanh thản được. "Nhiên Nhiên, nếu em muốn giúp đứa bé đó, anh có thể ra mặt.

Anh sẽ nhờ dượng tìm kiếm trong các kho tủy trên toàn thế giới, anh tin là sẽ có hy vọng thôi.

Bệnh của Bảo Bảo cũng chưa đến mức quá khẩn cấp, vẫn có thể đợi được." "Như vậy có phiền người ta quá không anh?" "Không đâu, chỉ là một câu nói thôi.

Gia đình dượng anh là dòng dõi y học, mấy đời đều làm bác sĩ, trong lĩnh vực này rất có tầm ảnh hưởng." "Vậy được, anh giúp Bảo Bảo lưu ý một chút đi, trẻ con không có tội." Lãnh Yên Nhiên cuối cùng vẫn quyết định lùi một bước.

Tống Tiểu La thẫn thờ từ quán cà phê bước ra, thấy con trai đang vẫy tay thì đau lòng ôm chặt lấy cậu bé. "Bảo Bảo." "Mẹ, mẹ sao vậy ạ?" "Không có gì, ngoài trời lạnh, mình về nhà thôi con." "Chẳng phải ba bảo trưa nay về sao mẹ?

Sao ba không đến ạ?" "Ba có việc bận rồi, nhưng tối ba sẽ về ăn cơm với con, con phải ngoan nhé." "Con biết rồi ạ." Bảo Bảo ôm chặt lấy cổ Tống Tiểu La.

Tống Tiểu La làm những việc này giấu Chương Quân.

Khi Chương Quân đến vào buổi tối, Bảo Bảo ôm chặt lấy cổ ông: "Ba ơi, hôm nay sau khi mẹ gặp chị xong thì cứ buồn mãi, hình như chị cũng không thích con như trước nữa." Việc Bảo Bảo gặp Lãnh Yên Nhiên là do Chương Quân sắp xếp.

Thế nên Chương Quân luôn biết Lãnh Yên Nhiên rất thích Bảo Bảo. "Sao có thể chứ?" "Bảo Bảo cũng không biết nữa.

Ba ơi, ba vào xem mẹ thế nào đi." Nhìn đứa con trai nhỏ tuổi mà hiểu chuyện, Chương Quân chỉ cảm thấy thắt lòng.

Đây mới là kết tinh tình yêu của ông, đáng tiếc ông không thể cho nó một thân phận đàng hoàng, ngay cả sức khỏe của nó ông cũng không lo được.

Ông thật sự vô dụng. "Bảo Bảo, chị cháu chắc chắn là thích cháu mà.

Cháu ngoan ngoãn nghe lời như thế, ai mà chẳng thích." "Vâng, con biết rồi ạ.

Dù sao thì con thích chị là được rồi." Chương Quân xoa đầu con trai rồi đi vào phòng.

Tống Tiểu La đang nằm trên giường nhưng vẫn mở mắt, ánh mắt vô hồn nhìn trần nhà, trông không còn chút sức sống nào. "Tiểu La, em sao vậy?" Tống Tiểu La nhìn trân trân vào Chương Quân: "Anh đến rồi." Chương Quân đỡ bà ngồi dậy: "Bảo Bảo nói em chưa ăn tối, có phải trong người không khỏe không?

Có cần đi bệnh viện kiểm tra không?" "Em không sao.

Hôm nay em đi gặp Nhiên Nhiên rồi, em đã thú nhận mọi chuyện với nó." "Cái gì?

Nó biết hết rồi sao?

Em đã nói những gì với nó?" "Tất cả." "Tiểu La, chuyện này sao em không bàn bạc với anh một tiếng?

Em có biết em làm đảo lộn hết kế hoạch của anh rồi không?

Em làm thế này thì bước tiếp theo anh phải làm sao đây?" Chương

Quân nổi giận. "Chuyện chúng ta để Bảo Bảo cố ý tiếp cận nó, đại thiếu gia nhà họ Diệp đã điều tra rõ từ lâu rồi.

Họ đều biết hết rồi, em cũng chỉ còn cách thú nhận thôi.

Em cũng nói cho nó biết quan hệ giữa em và nó, cả những chuyện lộn xộn năm xưa nữa." "Hồ đồ, em đúng là hồ đồ quá rồi!

Sao em có thể nói cho nó những chuyện đó chứ, nói ra rồi chưa chắc đã nhận được sự tha thứ của nó đâu." "Vậy anh nghĩ cứ cắn răng không nhận là xong sao?" Tống Tiểu La gằn giọng, mười ngón tay luồn vào tóc, không kìm được cơn giận mà trút lên đầu Chương Quân.

Năm đó nếu ông tỉnh táo một chút, không nhận nhầm người thì tuyệt đối sẽ không có cảnh tượng này.

Hai người họ chắc chắn đã sớm con cái đề huề, nếu con cái kết hôn sớm thì có khi giờ đã lên chức ông bà rồi.

Sao bà phải rơi vào kết cục này chứ.

Chương Quân không nói nên lời.

Qua vài lần tiếp xúc, ông cũng biết Lãnh Yên Nhiên là kiểu người ưa ngọt không ưa nặng, anh cứng với cô thì cô còn cứng hơn anh.

Cách duy nhất là đánh vào tình cảm.

Nhưng giờ ngay cả con đường này cũng bị chặn đứng rồi, con trai ông phải làm sao đây. "Tiểu La, anh xin lỗi, anh không cố ý lớn tiếng với em.

Anh chỉ là xót con trai chúng ta thôi, nó còn nhỏ thế đã phải chịu khổ sở như vậy.

Anh đã thấy cảnh nó phát bệnh, thật sự quá đáng thương.

Chẳng lẽ chúng ta cứ trân trân nhìn nó chết trước mặt mình sao?

Sao em không thể kiên định thêm một chút nữa." Tống Tiểu La cũng gần như sụp đổ: "Em cũng hết cách rồi, trách thì trách năm đó anh đem Nhiên Nhiên cho người ta." "Chuyện quá khứ đã xảy ra rồi, anh có hối hận thì cũng làm được gì nữa.

Tiểu La, chúng ta đừng nhắc lại chuyện cũ được không?" Tống Tiểu La cười khổ.

Chương Quân nắm tay Tống Tiểu La: "Sau khi biết sự thật, nó phản ứng thế nào?" "Nó nói nó sẽ không cứu Bảo Bảo, nó chẳng liên quan gì đến chúng ta cả, bảo chúng ta đừng hy vọng gì nữa." "Đứa trẻ này, sao lòng dạ nó sắt đá thế nhỉ." "Thật ra nếu em là Nhiên Nhiên, chắc chắn em cũng hận.

Những gì chúng ta làm thật sự quá đáng.

Vả lại Diệp Việt nói sức khỏe Nhiên Nhiên không tốt, không thích hợp hiến tủy, chúng ta làm vậy là đang ép người ta." "Nó bị bệnh gì?" "Chuyện này em cũng không rõ, chắc là di chứng từ nhỏ.

Chương 1734

Diệp Việt nói Nhiên Nhiên được mẹ nuôi nhặt về vào giữa mùa đông, lúc đó suýt thì chết cóng rồi." Nghĩ đến đây, Tống Tiểu La cũng thấy giận: "Anh nói xem, hồi trước Nhiên Nhiên vì chuyện của mẹ nó mà cầu cứu anh, sao anh không đồng ý giúp đỡ?

Nếu anh đồng ý thì quan hệ cha con các người đã không đến nỗi này, biết đâu Nhiên Nhiên cũng sẽ dốc lòng giúp chúng ta nghĩ cách, dù sao thực lực nhà họ Diệp cũng mạnh hơn chúng ta rất nhiều." Nghĩ đến đây Chương Quân cũng hối hận, lúc đó vì sao lại làm ngơ trước chuyện của Lãnh Tâm. "Sau đó anh có đưa tiền cho nó mà." "Tiền cứu mạng mà anh để đến lúc sau mới đưa thì còn ý nghĩa gì nữa?" "Em biết mà, Khương Hồng luôn để mắt đến dòng tiền của anh, nếu anh đột ngột đưa cho Nhiên Nhiên mấy triệu tệ thì Khương Hồng sẽ nghi ngờ ngay." "Vậy anh định cứ giấu giếm đến bao giờ?

Em đã đợi anh bao nhiêu năm rồi, Bảo Bảo cũng mấy tuổi rồi." Nếu là trước đây, Tống Tiểu La sẽ không thúc giục ông, nhưng hôm nay những lời của Lãnh Yên Nhiên đã chạm vào nỗi lòng bà.

Hiện giờ bà sống trong bóng tối, là một kẻ thứ ba.

Rõ ràng từng là vợ chính thức, vòng vo thế nào lại thành kẻ thứ ba, chuyện này đặt lên người ai cũng không chịu nổi.

Chương Quân thật sự rất thấu hiểu, ông biết người phụ nữ này đã chịu nhiều uất ức khi ở bên mình nên không thể nổi giận với bà. "Tiểu La, xin lỗi em, có lẽ phải đợi thêm một thời gian nữa.

Chương Tuyết về rồi, nó tinh ranh hơn mẹ nó nhiều, chuyện này không vội được đâu, nếu không anh sợ mẹ con em sẽ không được yên ổn.

Anh cũng là vì lo cho hai mẹ con thôi." "Tình trạng của Bảo Bảo hiện giờ thực sự không thể để ai làm phiền được.

Tiểu Tuyết giờ đã vào công ty, rất dễ nghe ngóng hành tung của anh.

Anh cảm giác có vài lần nó đã dò xét anh rồi, may mà anh lấp liếm qua được, tuyệt đối không được coi thường nó." "Tiểu La, lúc này chúng ta nhất định không được nôn nóng, phải từ từ." Tống Tiểu La nở một nụ cười giễu cợt, bà bất lực lắc đầu: "Tùy anh vậy, dù sao em cũng tuyệt vọng rồi." Cứ sống như vậy đi.

Hiện giờ bà dồn hết tâm trí vào Bảo Bảo, chuyện của Chương Quân bà chẳng muốn bận tâm nữa. "Anh xin lỗi, Tiểu La." "Thôi đi, những lời như vậy anh nói nhiều quá rồi, tai em sắp mọc kén luôn rồi, em không nghe nổi nữa.

Em mệt rồi, anh để em yên tĩnh một lát, anh ra ngoài chơi với Bảo Bảo đi, nó cứ nhắc anh suốt đấy.

Đứa trẻ cần có sự bầu bạn của ba, chỉ có tình yêu của mẹ thôi là không đủ." Chương Quân đắp chăn cho Tống Tiểu La rồi ra ngoài với con.

Bảo Bảo đang đắp một chiếc chăn mỏng, tựa vào sofa xem hoạt hình, cậu bé cười khúc khích một mình, trông thật ngây thơ không chút ưu tư. "Ba ơi." "Ba xem TV với con nhé." Chương Quân bế Bảo Bảo vào lòng.

Bảo Bảo hôn lên má Chương Quân một cái, yên tâm rúc vào lòng ông: "Dạ được chứ ạ, mình cùng xem TV." Chương Quân càng nhìn đứa trẻ này càng thấy yêu, nhìn kiểu gì cũng thấy thuận mắt.

Nếu Lãnh Yên Nhiên cũng nghe lời như nó thì chắc chắn ông cũng sẽ đối đãi với cô như con gái ruột.

Chỉ là tính tình đứa trẻ đó thực sự quá ngang ngạnh, y hệt như Tống Tiểu Ngải, ông thật sự không có cách nào. "Ba ơi, ba đang nghĩ gì vậy ạ?" "Không có gì, ba chỉ đang nghĩ vài chuyện của người lớn thôi." "Người lớn các ba mẹ cứ hay nghĩ ngợi lung tung." Chương Quân lòng nặng trĩu, ôm chặt con trai.

Bảo Bảo không hề biết cha mẹ đang vì chuyện của mình mà rầu đến bạc đầu.

Cậu bé yên tâm dựa vào lòng cha, vẫn cười hì hì xem hoạt hình.

Chương Quân cũng không dám ở lại lâu, cùng con ăn xong bữa tối là phải đi ngay.

Bảo Bảo luyến tiếc ôm chặt lấy chân ông, ánh mắt đầy mong đợi: "Ba lại phải đi ạ?" Chương Quân thấy hết, ông cũng rất không nỡ: "Con trai, ba phải đi rồi." "Sao ba mẹ của các bạn khác đều ở bên cạnh họ, mà ba lại không ạ?" Chương Quân bị hỏi đến cứng họng: "Bảo Bảo, ba có lỗi với con." "Haizz, mẹ bảo ba phải đi kiếm tiền, ba đi đi ạ." Bảo Bảo dù không vui cũng chỉ đành buông tay. "Con trai ngoan quá." "Đó là vì con biết mình có khóc cũng chẳng ích gì đâu ạ." Ba rồi cũng sẽ đi thôi.

Chương Quân nước mắt chực trào ra, ông không ngoảnh đầu lại: "Bảo Bảo, rồi sẽ có ngày ba hết bận, lúc đó ba sẽ ở bên con nhiều hơn." "Vâng ạ, ba." Cậu bé đáng yêu nghiêng đầu. "Ngoan lắm." Chương Quân vừa quay người đi thì nghe con trai nói: "Ba, ba nhớ giữ gìn sức khỏe nhé, đừng để yếu ớt như Bảo Bảo, chẳng làm được việc gì cả." Ông sụt sịt mũi, không quay đầu lại, rảo bước đi thẳng.

Lãnh Yên Nhiên vừa về đến nhà đã sà vào lòng mẹ Lãnh.

Diệp Việt nhìn cô với ánh mắt sủng nịnh rồi cười bỏ đi chỗ khác.

Anh mở laptop, ngồi trên sofa xử lý công việc.

Mẹ Lãnh mỉm cười xoa tóc cô: "Sao thế con?" "Một ngày không gặp mẹ nên con nhớ mẹ thôi mà." Biết được xuất thân của mình, cô lại càng cảm kích Lãnh Tâm.

Không có bà thì sao có cô của hiện tại.

Người phụ nữ này vì cô mà cả đời không kết hôn, chính là đại ân nhân của cô. "Cái đứa này, lời này con nên nói với Tiểu Việt chứ, nói với mẹ là có ý gì hả?" Mẹ Lãnh dở khóc dở cười. "Làm nũng ạ." Lãnh Yên Nhiên cười híp mắt thốt ra hai chữ. "Thật là chịu con luôn, lớn chừng này rồi, trước mặt chồng mà cũng chẳng biết ngại." "Thì anh ấy tình nguyện chiều chuộng con mà." Chính vì biết có một người đàn ông dung túng cho mình nên cô mới có thể không kiêng dè gì như thế. "Đúng là trẻ con." "Mẹ ơi, tối nay con muốn ngủ với mẹ." "Đừng mà, giữa mùa đông thế này mẹ đi tranh vợ với Tiểu Việt thì kỳ lắm.

Hai đứa cứ ôm nhau mà ngủ cho ấm." "Mẹ ơi, con ôm mẹ ngủ cũng ấm mà." Lãnh Yên Nhiên thật sự rất nhớ hơi ấm của mẹ.

Cô luôn nghĩ mình sinh ra trong một gia đình bình thường, chỉ là Chương Quân lòng lang dạ thú đã bỏ rơi cô.

Hôm nay mới biết, sự ra đời của mình ngay từ đầu đã là một sai lầm, không được ai chúc phúc.

Đối với người mẹ sinh ra mình, cô cũng không nỡ oán trách, bà ấy cũng là một nạn nhân.

Mẹ Lãnh cũng nhận thấy tâm trạng Lãnh Yên Nhiên có gì đó không ổn: "Nhiên Nhiên, có phải đã xảy ra chuyện gì mà mẹ không biết không?" "Mẹ ơi, mẹ đừng hỏi gì hết, mọi chuyện đã có ông xã con lo rồi.

Con chỉ muốn ngủ với mẹ thôi, nguyện vọng nhỏ nhoi vậy thôi mẹ đáp ứng con đi mà." Mẹ Lãnh giờ đây hoàn toàn yên tâm về Diệp Việt, bà tin rằng dù có chuyện gì xảy ra thì Diệp Việt cũng sẽ gánh vác cùng con gái.

Thấy con gái không muốn nói nhiều, bà cũng không truy cứu thêm.

Chương 1735

"Vậy con hỏi ý kiến Diệp Việt trước đi." "Ông xã, tối nay em ngủ với mẹ nhé, anh có ý kiến gì không?" Lãnh Yên Nhiên cao giọng hỏi. "Không có." Lãnh Yên Nhiên nhún vai: "Mẹ thấy chưa, con đã bảo rồi, anh ấy cái gì cũng nghe con hết." "Cái đứa này thật là..." "Mẹ ơi, mẹ ôm con thật chặt đi." Lãnh Yên Nhiên cứ thế rúc vào lòng mẹ Lãnh. "Được rồi, tối mẹ ủ chân cho con." Mẹ Lãnh nựng má con gái.

Lãnh Yên Nhiên nắm lấy tay Lãnh Tâm, khẽ hôn một cái, tinh nghịch nói: "Cảm ơn mẹ yêu." "Cái miệng dẻo kẹo." "Chỉ cần mẹ vui là được, bảo con nói gì con cũng nói." "Nhiên Nhiên, đời người vui cũng một ngày mà buồn cũng một ngày, ngày trôi qua là đời ngắn lại, sao không hướng về niềm vui mà sống?

Hãy làm một chú chim nhỏ vô tư lự đi con.

Con người ta chỉ cần lòng dạ rộng mở một chút, tâm thái bình thản một chút, nhìn nhận cuộc sống tích cực lạc quan thì niềm vui sẽ tự đến thôi.

Thật đấy, chẳng có rào cản nào là không vượt qua được." "Hai mẹ con mình ngày xưa ai mà ngờ được có ngày lại được ở trong căn nhà lớn thế này, con lại có một người chồng tâm lý, có ba mẹ chồng khai sáng và thương con như con gái ruột.

Đó là điều mà bao nhiêu phụ nữ mơ cũng không thấy đấy.

Còn sự nghiệp của con nữa, giờ con cũng là diễn viên có chút tiếng tăm rồi, có Diệp Việt hậu thuẫn, tài nguyên của con sẽ rất tốt, sau này chắc chắn sẽ tỏa sáng thôi." "Nói thật lòng, những gì chúng ta đang có hiện giờ đã là quá nhiều rồi, biết đủ thường vui con ạ." Lãnh Yên Nhiên đỏ mắt gật đầu lia lịa. "Con gái yêu của mẹ, bất kể gặp chuyện gì cũng hãy nghĩ đến những điều vui vẻ, nghĩ đến những gì con đang có, có lẽ như vậy lòng con sẽ nhẹ nhàng hơn.

Tâm địa quá tham vọng thì dù có thành đại phú hào cũng chưa chắc đã hạnh phúc đâu." "Những gì chúng ta không thể thay đổi, những gì không thuộc về mình thì chúng ta không cần, cũng chẳng thèm khát." Mẹ Lãnh không biết con gái đã gặp phải chuyện gì, chỉ có thể khuyên nhủ như thế. "Mẹ nói chí phải, nghe mẹ nói một câu bằng đọc sách mười năm, con xin tiếp thu ạ." "Con ấy mà, cứ hay tự chui vào ngõ cụt, nhưng chỉ cần mẹ dẫn lối là lại nghĩ thông ngay.

Nói chung là cái đầu vẫn hơi chậm hiểu một tí." Lãnh Yên Nhiên sụt sịt mũi, bĩu môi: "Mẹ ơi, mai mẹ làm món cá quế cho con ăn nhé?" "Cuối cùng con cũng chịu để mẹ vào bếp rồi sao?

Mẹ sắp rảnh đến mức hỏng cả người rồi đây." "Hì hì, mẹ đừng mừng vội, mẹ chỉ được làm một con cá thôi nhé, con sẽ phụ bếp cho mẹ, mẹ không được làm quá sức đâu đấy." Mẹ Lãnh không thấy phiền, bà thích cảm giác được con gái quản giáo như thế này.

Con cái muốn báo hiếu thì làm mẹ sao nỡ ngăn cản. "Được, mẹ nghe con tất, trong nhà này con làm chủ, con nói sao mẹ nghe vậy." Lãnh Yên Nhiên vui vẻ cười khúc khích.

Diệp Việt nhìn cô cười rạng rỡ trong lòng mẹ Lãnh thì cũng yên tâm, xem ra nút thắt trong lòng cô đã được tháo gỡ.

Quả nhiên sức mạnh của người mẹ là vĩ đại nhất.

Anh làm chồng mà vẫn còn kém một chút xíu, Diệp Việt có chút ghen tị nhẹ.

Trước đây thấy Lục Tử Mặc cứ khép nép trước vợ, đàn ông khác nhìn vợ một cái là đã không xong, hoàn toàn là một hũ giấm chua.

Lúc đó anh không hiểu lắm, giờ thì anh đã thấm thía cảm giác này

rồi.

Anh chỉ muốn trong tim trong mắt vợ chỉ có mỗi mình anh thôi.

Mẹ Lãnh ghé tai Lãnh Yên Nhiên nói nhỏ: "Mẹ thấy ánh mắt Tiểu Việt có gì đó là lạ." "Mẹ ơi, chắc chắn là anh ấy đang ghen đấy, người thì cao to lừng lững thế mà tâm tính nhỏ nhen như đầu kim ấy." Lãnh Yên Nhiên chẳng cần đoán cũng biết. "Đó là vì nó quan tâm con thôi, không quan tâm thì thèm vào mà quản." "Con biết mà, nên con cũng đối xử với anh ấy tốt lắm, rất là chiều anh ấy luôn." Hai mẹ con cứ thế thầm thì to nhỏ, Diệp Việt vừa xử lý công việc vừa thỉnh thoảng liếc nhìn họ, chỉ cảm thấy khung cảnh thật ấm áp lạ thường.

Nhận được điện thoại của Chương Quân, Lãnh Yên Nhiên chẳng thấy kỳ lạ chút nào.

Cô đã bày tỏ rõ thái độ của mình, làm sao Chương Quân có thể ngồi yên cho được. "Tôi và ông không còn gì để nói nữa, những gì cần nói tôi đã nói với Tống Tiểu La rồi, cúp đây." "Nhiên Nhiên, đừng, con không muốn nói với ta thì hãy nghe ta nói thôi, ta sẽ không chiếm nhiều thời gian của con đâu, ta chỉ nói vài câu thôi, thật sự chỉ vài câu thôi." Lãnh Yên Nhiên lúc này mới không cúp điện thoại.

Giọng điệu của Chương Quân tỏ ra rất chán chường: "Nhiên Nhiên, Tiểu La là dì của con, việc đưa con đi năm đó là ý của ta, không liên quan gì đến cô ấy cả, cô ấy cũng là một nạn nhân." "Con có thể hận ta, nhưng xin đừng hận cô ấy, những năm qua cô ấy sống không tốt chút nào.

Sau khi Bảo Bảo phát hiện bị bệnh máu trắng, cả người cô ấy càng suy sụp hơn.

Bác sĩ nói cô ấy bị trầm cảm nhẹ, ta sợ cứ thế này thì bệnh tình sớm muộn cũng trở nặng." Bàn tay cầm điện thoại của Lãnh Yên Nhiên hơi siết chặt, Tống Tiểu La bị trầm cảm nhẹ sao?

Điểm này cô quả thật không nhìn ra. "Nhiên Nhiên, tất cả đều là lỗi của ta, ta xin lỗi con.

Chuyện cơ thể của con ta cũng nghe nói rồi, nếu con không thích hợp hiến tủy thì ta cũng không cưỡng cầu nữa.

Con hãy bảo trọng nhé, nhớ uống thuốc và nghỉ ngơi đầy đủ, đừng để bản thân quá mệt mỏi." "Dù thế nào đi nữa, chúng ta vẫn là cha con ruột thịt, những lời ta nói trước đây đều là thật, tài sản của nhà họ Chương sẽ để lại cho con và Bảo Bảo, xem như là sự bồi thường của ta cho hai chị em con.

Ta sẽ không đưa cho Khương Hồng và Chương Tuyết, điểm này con cứ yên tâm.

Ta cũng sẽ không đi làm phiền con nữa, con cũng nên thu bớt cái tính quật cường đó lại, sống tốt với Diệp Việt.

Đời này tìm được người mình thích không dễ dàng gì, được ở bên người mình thích lại càng là một loại vận may." Nói đoạn, Chương Quân thở dài một hơi sâu: "Còn Bảo Bảo, đành vậy thôi, có lẽ là do ta tạo nghiệp quá nhiều nên báo ứng lên người con trai ta, ta cũng không biết phải trách ai nữa." "Chúng ta sẽ tiếp tục chờ tủy xương thích hợp." "Nhiên Nhiên, thật sự xin lỗi con." Nói xong, Chương Quân liền cúp điện thoại.

Lòng Lãnh Yên Nhiên thắt lại, Chương Quân đột nhiên đổi tính rồi sao?

Sao bỗng dưng lại ra dáng người làm cha như vậy?

Đây không phải phong cách của ông ta.

Chẳng lẽ là lùi để tiến, muốn tỏ ra yếu thế để chiếm lòng thương hại của cô?

Thôi bỏ đi.

Cảm xúc của Lãnh Yên Nhiên đã bình tĩnh hơn nhiều, cô cũng lười suy nghĩ sâu xa.

Chuyện của thế hệ trước cô không muốn bình phẩm, dù sao họ cũng không cố ý gây ra tất cả chuyện này, để đến cục diện ngày hôm nay, mỗi người trong bọn họ đều không dễ dàng gì.

Hơn nữa, Diệp Việt đã cho người giúp tìm tủy xương thích hợp cho Bảo Bảo rồi.

Chỉ là chuyện này cô sẽ không nói cho Chương Quân biết trước, đợi tìm được rồi hãy hay.

Chương 1736

Nếu không sẽ chỉ làm người ta thất vọng thêm.

Thời gian trôi đi trong sự hạnh phúc bình lặng.

Chẳng mấy chốc đã đến đêm Giao thừa, đây là cái Tết đầu tiên của cô và Diệp Việt, Lãnh Yên Nhiên đặc biệt coi trọng, mỗi góc trong nhà đều được trang trí tinh tế.

Sáng sớm cô đã bắt đầu bận rộn trong bếp, Diệp Việt ở bên cạnh phụ giúp.

Vợ chồng cùng làm, chẳng thấy mệt mỏi.

Buổi trưa, Diệp Tử Hạo và Mễ Nặc cũng đưa Diệp Mộ đến, đây là lời mời đặc biệt của Lãnh Yên Nhiên.

Mọi người đã bàn bạc xong, tối ba mươi sẽ qua nhà cô đón Tết, đến mùng một tất cả sẽ về lại nhà cũ họ Diệp để đón năm mới cùng các bậc trưởng bối.

Diệp Tử Hạo đẩy Diệp Mộ vào bếp với cái cớ mỹ miều là: Ông đã bận rộn suốt 365 ngày rồi, giờ là lúc phải nghỉ ngơi.

Diệp Mộ mặt mày đau khổ đi vào.

Ở công ty thì bị áp bức, đến Tết rồi vẫn bị áp bức, có thể cho anh chút tự do được không?

Lãnh Yên Nhiên thấy Diệp Mộ đi vào thì ngẩn ra: "Tiểu Mộ, em ra ngoài đi, chị với anh em làm là được rồi." "Chị dâu, là ba bắt em vào đấy." Lãnh Yên Nhiên mỉm cười, cô cũng dần nắm bắt được phong cách của ông bố chồng này, người thì rất tốt nhưng tính tình hơi ngang ngạnh.

Diệp Việt trước khi kết hôn thật sự rất giống ông ấy. "Vậy em giúp một tay nhé, con trai biết chút nữ công gia chánh sau này mới dễ lấy vợ." "Vâng, điểm này em tán thành." Diệp Mộ nhếch môi cười. "Nghe ý của Tiểu Mộ là đã có người mình thích rồi sao?" Lãnh Yên Nhiên khá tò mò. "Có rồi ạ, chỉ là thời cơ chưa thích hợp, đợi đến lúc chín muồi em sẽ đưa cô ấy đến trước mặt mọi người." Diệp Việt hừ một tiếng: "Chú mày cứ theo đuổi được người ta đi rồi hãy nói." Nếu thằng nhóc này thật sự để ý Đóa Đóa, dù anh có ranh mãnh đến đâu thì cũng thấy quan ngại thay cho nó.

Đóa Đóa chẳng phải hạng người dễ trêu chọc đâu. "Sẽ được thôi." "Diệp Việt, anh không thể có niềm tin vào Tiểu Mộ hơn một chút sao?" "Bà xã, sau này anh sẽ giải thích với em, thực sự là đối thủ quá mạnh, đó là một tiểu ma nữ vô pháp vô thiên, không phải người bình thường có thể hàng phục được đâu." Chưa kể còn có ông ngoại Lan hết mực cưng chiều cháu gái, muốn cưới được cô nàng thì mới lạ đấy.

Lãnh Yên Nhiên không nhịn được mà nhìn Diệp Mộ thêm một cái, tuổi còn nhỏ, trông dáng vẻ ôn hòa nhã nhặn mà lại thích kiểu con gái đanh đá, khẩu vị này đúng là độc đáo thật.

Diệp Mộ tự nhiên hiểu được ánh mắt của Lãnh Yên Nhiên: "Chị dâu, thích là thích thôi, không giải thích được đâu." "À à, chị không nói gì cả." "Bà xã, đây là con cáo nhỏ của nhà mình đấy, người ranh ma nhất nhà chính là chú nó, không có gì qua mắt được nó đâu." "Em thấy ra rồi." Ba người làm một bàn đầy thức ăn, Diệp Tử Hạo và Mễ Nặc vô cùng hài lòng.

Đôi bàn tay của cô con dâu này thật sự quá khéo léo, động tác cũng nhanh nhẹn.

Bận rộn xong trong bếp, đôi vợ chồng trẻ lại bận rộn dán câu đối từ trong ra ngoài.

Tiếng pháo vang rền.

Cả nhà quây quần bên nhau.

Mễ Nặc khen ngợi cô con dâu Lãnh Yên Nhiên không ngớt: "Tiểu Tâm, em thực sự nuôi dạy Nhiên Nhiên tốt quá, vừa ưu tú vừa nấu ăn tuyệt đỉnh." "Không phải do em dạy tốt đâu, chủ yếu là con bé có tâm hồn ăn uống, thích ăn nên thích làm thôi." "Đó cũng là công của em mà.

Chị xem hai thằng con trai nhà chị kìa, đứa nào đứa nấy vụng về chết đi được, xuống bếp chắc đốt luôn cái bếp quá." "Mẹ, làm gì mà quá đáng thế." Diệp Việt nói. "Không quá đáng đâu nhé.

Nhiên Nhiên, sau này bếp núc trong nhà giao cho Diệp Việt đi, nó tự cảm thấy mình giỏi lắm mà." "Vâng thưa mẹ." Diệp Việt nhận ra mình bị vào tròng: "Mẹ, mẹ gài bẫy con." "Thế giới này đầy rẫy cạm bẫy mà, con có bản lĩnh thì gài lại mẹ đi." Mễ Nặc nhún vai, tỏ vẻ cực kỳ vô tội. "Ai mà so được với mẹ, dùng lời của ba con thì mẹ là yêu tinh tu luyện nghìn năm rồi." "Nói tiếp đi xem nào." Mễ Nặc cười như không cười nhìn chằm chằm Diệp Việt.

Diệp Việt vội vàng im bặt, cúi đầu ăn cơm. "Là yêu tinh thì sao chứ, đời này mẹ thích làm yêu tinh đấy, để trấn áp các anh, tránh cho các anh ra ngoài không thành thật." Mễ Nặc chỉ tay vào ba người đàn ông trong nhà.

Lời của Mễ Nặc khiến mọi người cười ha hả.

Không khí vô cùng hòa hợp, bát đũa là do Diệp Mộ và Diệp Tử Hạo phụ trách dọn dẹp, lý do vẫn là: Ngày Tết đàn ông phải vào bếp.

Dù sao hai người cũng đã quen với những cái cớ kỳ quặc của Mễ Nặc, hai cha con nhìn nhau rồi ngoan ngoãn hành động.

Mễ Nặc giống như một vị hoàng hậu nương nương, tựa vào ghế quý phi vừa ăn trái cây vừa tán gẫu với mẹ Lãnh. "Chị Mễ, nhà các chị thực sự không giống như em tưởng tượng." Mẹ Lãnh nói. "Sao lại gọi là nhà các chị, chúng ta đều là người một nhà mà." Mễ Nặc trách khéo. "Phải phải, là em lỡ lời." Diệp Việt nắm tay Lãnh Yên Nhiên cùng ra ngoài đốt pháo hoa, anh vòng tay ôm cô từ phía sau, cô tựa vào lòng anh.

Pháo hoa rợp trời phản chiếu lên hai khuôn mặt lúc sáng lúc tối. "Ông xã, em hy vọng mỗi năm sau này chúng ta đều có thể cùng nhau đốt pháo hoa, mãi cho đến khi già đi." "Nguyện vọng chỉ đơn giản vậy thôi sao?" "Nó không đơn giản đâu, ý em là chúng ta phải ở bên nhau cả đời, tình cảm lúc nào cũng thật tốt thật tốt." "Sẽ như vậy mà, bất kể em bao nhiêu tuổi, anh cũng sẽ ôm em cùng ngắm pháo hoa rực rỡ, ngắm đến khi nào em chán thì thôi." "Sau này dắt cả cháu nội nhỏ của chúng ta cùng đi nữa." Lãnh Yên Nhiên nói. "Được chứ." "Ông xã, lúc nhỏ em chưa từng được đốt pháo hoa, lúc đó em cảm thấy cái đó lãng phí tiền quá, em không nỡ tiêu tiền mồ hôi nước mắt của mẹ.

Đến khi em lớn rồi, có thể giúp mẹ kiếm tiền thì em lại không còn tâm trí đó nữa, có lẽ là vì bên cạnh thiếu một người mình yêu thương bầu bạn." "Câu cuối cùng anh rất thích nghe." Diệp Việt thích nghe thì Lãnh Yên Nhiên cũng không ngần ngại: "Ông xã, em chưa bao giờ thích một người đến thế." Cô luôn cảm thấy mình rất chậm chạp trong chuyện tình cảm, khi những người xung quanh lần lượt yêu đương, cô chẳng có cảm giác gì với sinh vật gọi là con trai cả.

Cho đến khi gặp Diệp Việt, cô mới biết thế nào là thích.

Thích chính là bất kể khi nào, bất kể ở đâu, nhìn thấy chuyện gì hay người nào cũng đều có thể vô thức liên tưởng đến anh, giống như bị bỏ bùa vậy, luôn đi cùng nhau như hình với bóng.

Không biết yêu từ lúc nào, nhưng đến khi nhận ra thì tình yêu đã ăn sâu vào trong tim. "Anh nhất định sẽ chứng minh rằng anh xứng đáng để em thích." "Em tin anh." Đôi vợ chồng đốt pháo hoa xong liền nắm tay nhau đi vào, Mễ Nặc vẫy tay gọi họ: "Nhiên Nhiên, Tiểu Việt, lại đây, lại đây." "Mẹ ạ." Mễ Nặc đưa hai bao lì xì qua: "Cầm lấy, đây là bao lì xì Tết cho hai đứa." "Mẹ, tụi con kết hôn rồi mà vẫn được nhận lì xì ạ?

Hình như không hợp lý lắm." Thông thường kết hôn rồi là người lớn, phải đi phát lì xì cho trẻ con chứ, sao lại còn được nhận.

Chương 1737

Mễ Nặc bá đạo nói: "Mẹ nhiều tiền, mẹ thích thế đấy, mẹ muốn cho thế nào thì cho.

Sau này mỗi năm Tết đến mẹ đều bao lì xì cho con." "Mẹ..." Lãnh Yên Nhiên cảm động đến đỏ cả mắt.

Kết hôn với Diệp Việt chưa lâu, nhưng cô thực sự cảm nhận được hơi ấm của một gia đình, cảm nhận được họ thực lòng xem cô là người nhà chứ không phải một cô con dâu, một người ngoài.

Mẹ chồng thỉnh thoảng sẽ gọi điện cho cô, lần nào cũng hỏi han ân cần, lo lắng cô bị Diệp Việt bắt nạt.

Người ta thường bảo mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu là khó chiều nhất, nhưng mẹ chồng cô gặp lại không phải như vậy.

Có phúc ba đời mới gặp được Diệp Việt, còn gặp được người mẹ chồng như thế này chắc phải tu tám kiếp mới có được.

Mễ Nặc sợ nhất là thấy nước mắt của con gái, đời này điều hối tiếc nhất của bà là không có một cô con gái biết thấu hiểu, khó khăn lắm con trai lớn mới lấy vợ, xem như giúp bà hoàn thành ước nguyện. "Kìa kìa, có gì mà cảm động chứ, lại đây mẹ ôm cái nào, không khóc nhé." Lãnh Yên Nhiên sà vào lòng Mễ Nặc, người bà tỏa ra mùi hương thanh khiết lại rất ấm áp, cô vô thức dụi dụi đầu. "Mẹ, con không có khóc." "Vậy thì càng ngoan.

Mẹ nói con nghe nhé, sau này con phải đối tốt với mẹ một chút, có gì ngon gì vui cũng phải nhớ đến mẹ, hai mẹ con mình lúc nào cũng phải đứng cùng một chiến tuyến." "Vâng ạ, thưa mẹ." "Bé cưng, mau nói con yêu mẹ đi." Mễ Nặc đột nhiên đổi tông giọng, nhìn Lãnh Yên Nhiên bằng ánh mắt mong chờ.

Lãnh Yên Nhiên phì cười, cảm thấy mẹ chồng mình thực sự thú vị quá đỗi, làm gì có ai đưa ra yêu cầu này với con dâu chứ.

Cô hơi ngượng ngùng cúi đầu. "Mau lên nào bé cưng, ngoan đi, nói con yêu mẹ đi." Nhìn ánh mắt thiết tha của mẹ chồng, Lãnh Yên Nhiên thực sự không thể từ chối, cô lí nhí nói: "Mẹ, con yêu mẹ." "Thật là ngoan quá đi." Mễ Nặc cực kỳ yêu thích dáng vẻ này của con dâu mình: "Tiểu Việt, phúc khí này của con đến mẹ còn ghen tị đấy, tìm đâu ra một bông hoa nhỏ xinh đẹp thế này chứ." Bông hoa nhỏ xinh đẹp.

Cái từ miêu tả gì vậy trời.

Lãnh Yên Nhiên thẹn thùng đến mức không ngẩng đầu lên nổi, Mễ Nặc còn cố ý nhéo nhéo má cô: "Chà, mặt nóng thế này, hay là bị sốt rồi?

Thuốc hạ sốt của con đâu, có phải là thằng con ngốc nhà mẹ không?" "Con trai ngốc, con đâu rồi, mau lại đây, vợ con bị sốt rồi này, mau đưa đi hạ nhiệt đi." Mễ Nặc cố tình ngoảnh đầu đi khắp nơi tìm Diệp Việt dù anh đang ở ngay bên cạnh. "Mẹ ơi..." Lãnh Yên Nhiên thực sự bái phục cái sở thích quái chiêu của mẹ chồng.

Nhưng cô không thấy giận, ngược lại thấy lòng ngọt ngào vô cùng, như thể vừa ăn mật vậy. "Mẹ, con ở đây này." Diệp Việt yếu ớt phối hợp với màn biểu diễn của mẹ mình. "Ô kìa, con ở đây à, mẹ thật sự già rồi, mắt mờ rồi, chẳng nhìn thấy gì cả." Kỹ năng diễn xuất này đúng là tuyệt đỉnh.

Lãnh Yên Nhiên cảm thấy mẹ chồng hoàn toàn có thể lấn sân sang showbiz được rồi.

Diệp Việt ôm Lãnh Yên Nhiên vào lòng, che chở rất kỹ: "Mẹ, đừng bắt nạt vợ con, con ở đây mà." "Ai bắt nạt nó chứ, mẹ rõ ràng đang phát lì xì cho nó mà." "Mẹ không bắt nạt cô ấy thì sao mặt cô ấy lại đỏ bừng lên thế kia." Lãnh Yên Nhiên nhéo eo Diệp Việt một cái, cái người đàn ông này sao càng lúc càng hùa theo thế không biết.

Diệp Việt cười khẽ, ánh mắt nhìn cô đầy vẻ sủng ái.

Mễ Nặc mỉm cười, mẹ Lãnh ở bên cạnh cũng cười không dứt. "Tiểu Việt, con lại đây, mẹ có bao lì xì cho con này." Mẹ Lãnh nói. "Mẹ, mẹ thiên vị quá, con cũng là trẻ con mà, sao không lì xì cho con." "Con lớn bằng ngần này rồi còn đòi lì xì gì nữa, mẹ là lì xì cho con rể mới, không có phần của con đâu." Mẹ Lãnh chẳng thèm để ý đến Lãnh Yên Nhiên. "Hừ, không cho thì thôi, mẹ muốn cho chồng con thì cho, dù sao mẹ đưa cho anh ấy bằng cửa trước thì anh ấy cũng đưa lại cho con bằng cửa sau thôi, tất cả đều là của con, không chạy đi đâu được cả." Lãnh Yên Nhiên hóm hỉnh nói.

Diệp Việt che miệng ho nhẹ một tiếng.

Mẹ Lãnh cười ngất: "Diệp Việt, có phải vậy không?" "Đúng thế mẹ ạ, nhà con do Nhiên Nhiên quản tiền, tiền này lát nữa con cũng đưa cho cô ấy thôi." Diệp Việt thành thật đáp. "Được, lì xì cho con rồi, con muốn cho ai thì cho." Mẹ Lãnh nhét bao lì xì vào tay Diệp Việt. "Cảm ơn mẹ." Nói xong, anh quay đầu thấy Lãnh Yên Nhiên đang nhìn mình, liền lập tức đưa qua: "Bà xã, cầm lấy này." "Duyệt luôn!" "Đồ ham tiền nhỏ." "Anh đâu phải không biết tính em, là anh tự đưa đấy nhé, em đâu có cướp." Mẹ Lãnh và Mễ Nặc nhìn nhau rồi cùng phá lên cười, hai đứa trẻ này thật là thú vị.

Mùng một, cả gia đình đến nhà cũ họ Diệp, mẹ Lãnh cũng đi cùng.

Lãnh Yên Nhiên nhận được sự công nhận tuyệt đối của người nhà họ Diệp, đặc biệt là bà nội Diệp.

Đây là điều Lãnh Yên Nhiên không ngờ tới, bà cụ dù tuổi đã cao nhưng vẫn rất thích xem phim truyền hình, bộ phim "Nữ Pháp Y" bà không bỏ sót tập nào, và cực kỳ thích vai cô trợ lý nhỏ.

Vừa gặp mặt lần đầu bà đã ôm chầm lấy cô, thân thiết nắm tay trò chuyện suốt cả buổi sáng.

Còn ông cụ họ Diệp thì khỏi phải nói, là một ông lão rất thú vị, nếu không đang cho cá ăn thì cũng đang trêu chim, tính cách ngang ngạnh một cách đáng yêu.

Lãnh Yên Nhiên nghe ngóng được chuyện phiếm từ Mễ Nặc, rằng bà nội Diệp trước đây không đáng yêu như vậy đâu.

Năm đó bà Mễ về làm dâu nhà họ Diệp vì là người xem mắt quá nhiều, dù gia thế không tồi nhưng bà nội Diệp vẫn chẳng hề thích, cuối cùng phải dùng đủ mọi cách mới có được sự công nhận.

Lãnh Yên Nhiên thầm thấy may mắn, tình yêu là thế, quan trọng là đúng lúc, gặp đúng người ở đúng thời điểm.

Tình thân cũng vậy, cần có sự mài hợp, nhưng càng cần thời điểm thích hợp hơn.

Từ sau khi Chương Quân gọi điện cho cô vào dịp trước Tết, ông ta không còn đến làm phiền cô nữa, cuộc sống của Lãnh Yên Nhiên trôi qua rất thoải mái.

Sau Tết, cô cũng bắt đầu quay lại làm việc.

Bộ phim mới được chuyển thể từ tiểu thuyết của Trần Tiểu Mỹ, là một bộ phim võ hiệp huyền huyễn — Cổ Kiếm Kỳ Hiệp.

Ban đầu đạo diễn Tần Nghệ có một bộ phim có vai nữ thứ ba với khá nhiều đất diễn, ông rất kỳ vọng vào cô, nhưng lịch quay của hai bộ phim bị trùng nhau, mà diễn viên lại rất kỵ việc nhận hai phim cùng lúc.

Tần Nghệ khuyên cô nên tham gia "Cổ Kiếm Kỳ Hiệp", dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô đảm nhận vai nữ chính, lại có dàn diễn viên hùng hậu như vậy, cơ hội rất hiếm có.

Lãnh Yên Nhiên càng thêm thiện cảm với đạo diễn Tần, người này thực sự dồn hết tâm trí vào phim ảnh, một người như vậy rất đáng được tôn trọng.

Chương 1738

Tại lễ khai máy, Lãnh Yên Nhiên mới biết nam chính là người quen cũ, Tiêu Hà.

Vì trước đây từng hợp tác nên hai người gặp lại khá thân thiết. "Anh Tiêu Hà, chào anh." Tiêu Hà vẫn dáng vẻ của một quý công tử phong lưu, đôi môi đỏ hồng luôn nở nụ cười nhẹ khiến người ta thấy ấm áp dễ gần, hèn chi người hâm mộ lại gọi anh là "Tiêu công tử", đúng là danh bất hư truyền. "Yên Nhiên nhỏ nhắn, chúng ta lại gặp nhau rồi." "Thật là trùng hợp quá." Tiêu Hà đánh giá rất cao diễn xuất của Lãnh Yên Nhiên, cô gái này mỗi lần gặp đều mang vẻ không kiêu ngạo không nóng nảy, điềm tĩnh ung dung. "Mấy bộ phim em đóng anh đều xem rồi, tiến bộ rất lớn, diễn vai nào ra vai nấy, rất có thiên phú, em sinh ra là để làm nghề này rồi." "Anh Tiêu Hà nói làm em ngại quá, được một ngôi sao lớn như anh khen ngợi em thực sự không quen chút nào." "Anh chỉ dễ tính lúc này thôi, lúc đóng phim mà em dám lơ là là anh mắng cho đấy nhé." "Chuyện đó thì không đâu ạ." Lãnh Yên Nhiên rất tự tin ở khoản này, cô luôn làm việc nghiêm túc khi quay phim. "Đúng rồi, anh nghe Trương Lam nói cô ấy cũng nhận bộ phim này, chỉ là vai diễn của cô ấy ở phần sau, vài ngày nữa mới vào đoàn." "Thật tốt quá, mấy người chúng ta lại được tụ tập cùng nhau rồi." Sau khi kết thúc lễ khai máy thì đã sang buổi chiều, đoàn làm phim chỉ quay đơn giản vài cảnh.

Lúc kết thúc, Trình Tĩnh đã đi tới: "Yên Nhiên, chị nhận được lời mời từ Liên hoan phim Kim Lộc, ban tổ chức mời em tham gia." "Em đi tham gia sao?" Lãnh Yên Nhiên chỉ vào mình.

Liên hoan phim Kim Lộc với nội dung chính là bình chọn và trao giải thưởng Kim Lộc, là giải thưởng tổng hợp nghệ thuật truyền hình mang tính toàn quốc do khán giả bình chọn là chính, có tầm ảnh hưởng vô cùng lớn trong nước. "Tự tin lên một chút đi chứ, dù sao hiện tại em cũng đã đóng vài bộ phim rồi, tuy toàn là vai phụ nhưng tranh giải Tân binh xuất sắc nhất và Nữ phụ xuất sắc nhất cũng là điều có thể mà." "Vậy là em có thể đoạt giải rồi sao?" "Em được đề cử nhờ phim Nữ Pháp Y, nhưng có đoạt giải hay không thì khó nói, dù vậy chị vẫn có niềm tin ở em." "Chị nói vậy làm em thấy hồi hộp quá." "Có gì mà hồi hộp, không lấy được giải cũng chẳng sao, em là con gái rượu của công ty, lẽ nào công ty không dồn tài nguyên lăng xê em à?

Nổi tiếng chỉ là chuyện sớm muộn thôi, cứ thả lỏng đi." "Vâng ạ." "Đi thôi." Hai người vừa chuẩn bị lên xe thì Tiêu Hà chạy tới: "Yên Nhiên nhỏ nhắn, đợi đã." "Anh Tiêu Hà." "Yên Nhiên, chị Tĩnh, mọi người có thời gian không?

Tôi mời mọi người đi ăn cơm." Tiêu Hà mỉm cười nói.

Trình Tĩnh nhướng mày nhìn Lãnh Yên Nhiên, cô nàng này đào hoa cũng khá thật, ngay cả Tiêu công tử cũng có ý với cô.

Lãnh Yên Nhiên không hiểu chuyện gì, nhìn Trình Tĩnh một cái.

Trình Tĩnh thầm cười, cô nàng này ngốc nghếch thật, chắc chẳng nhận ra điều gì rồi, tội cho tấm lòng nhiệt tình của Tiêu công tử quá. "Chị thì rảnh lắm, quan trọng là ý của tiểu chủ nhà mình thôi." Trình Tĩnh nhún vai, cũng không quyết định thay Lãnh Yên Nhiên, chuyện này phải để cô tự mình quyết định.

Lãnh Yên Nhiên hơi khó xử, cuối cùng vẫn nói: "Xin lỗi anh Tiêu Hà, tối nay em về nhà có việc rồi ạ." Sáng nay khi đến đoàn phim, Diệp Việt đã ra lệnh giới nghiêm cho cô, bắt cô trước tám giờ tối phải về nhà ăn cơm cùng anh, cô đã hứa với anh rồi, không muốn làm anh thất vọng.

Một tia thất vọng thoáng qua gương mặt Tiêu Hà, nhưng thấy cô tan làm là về nhà ngay, anh cũng xác định được đây là một cô gái tốt, quả nhiên anh không nhìn lầm người. "Được rồi, có việc thì mau về nhà đi, chúng ta hẹn dịp khác." "Vậy chào anh Tiêu Hà, em về trước." Lên xe rồi, Trình Tĩnh mới hỏi: "Em thân với Tiêu công tử từ khi nào vậy?" "Thì lúc em đóng bộ phim của đạo diễn Tần đó, em đi quảng bá cùng họ, anh Tiêu Hà và chị Lam đều rất tốt, chiếu cố em rất nhiều nên cũng trở nên thân thiết." "Em không nhìn ra điều gì sao?" "Chị Tĩnh, ý chị là sao ạ?" Lãnh Yên Nhiên hoàn toàn không hiểu gì cả. "Tiêu công tử có ý với em đấy." "Chị Tĩnh, em thấy chị còn hóng hớt hơn cả em nữa, người ta mời em ăn bữa cơm là có ý với em sao, logic này không đúng rồi.

Đừng dọa em chứ, em không muốn dây dưa mập mờ với những người như thế đâu." Hình như Diệp Việt cũng từng nói như vậy, thật là nhạt nhẽo, cô đâu phải miếng bánh ngon lành gì mà ai cũng thích chứ.

Hơn nữa, Tiêu Hà là ai, là nam thần đấy, người hâm mộ của anh ấy mà khạc nhổ một cái thôi cũng đủ dìm chết cô rồi.

Cứ nghĩ đến cảnh trang cá nhân bị tấn công là cô đã rùng mình, cô không muốn nghĩ nhiều, chỉ muốn yên tĩnh đóng phim thôi.

Trình Tĩnh cạn lời, cũng không biết người đàn ông nào phúc lớn mạng lớn mới lấy được cô vợ thế này, hoàn toàn không biết bị tán tỉnh là gì, tội nghiệp cho mấy anh chàng đang rung động rồi. "Sao chị nghe giọng điệu của em có vẻ ghét bỏ người ta thế?" "Không có mà, em chỉ thấy mọi người làm bạn là tốt rồi, đừng làm mọi chuyện trở nên phức tạp, bộ não của em đơn giản lắm, không suy nghĩ được mấy vấn đề phức tạp đó đâu." Trình Tĩnh rất nghi ngờ cái tính tình này của cô, cô bị người ta bán đi chắc còn giúp họ đếm tiền mất. "Thôi được rồi, không hiểu thì thôi, dù sao em cũng là phụ nữ đã có chồng, hiểu quá chỉ thêm phiền lòng." "Đúng thế, hà tất phải tự chuốc lấy phiền muộn." Lãnh Yên Nhiên tựa vào ghế, lại bắt đầu nghiên cứu kịch bản, toàn tâm toàn ý đầu tư vào vai diễn.

Trình Tĩnh mỉm cười, cô gái này thật sự chẳng hiểu chút nhân tình thế thái nào, tài nguyên của Tiêu công tử tốt biết bao, người ta mời khách ăn cơm mà cô ấy lại chẳng nể mặt chút nào.

Những nữ minh tinh khác muốn ôm chân Tiêu công tử còn chẳng được, anh ấy vốn nổi tiếng là người giữ mình trong sạch trong giới, cha mẹ cũng là những nghệ sĩ gạo cội, những năm gần đây còn chuyển sang làm nhà sản xuất, quen biết vô số đạo diễn và ngôi sao lớn.

Nhưng may mà cô gái này là một kẻ cuồng đóng phim, không có quá nhiều tâm tư lộn xộn, đúng kiểu chị thích.

Sau này những chuyện xã giao này chị sẽ giúp cô gánh vác.

Khi Lãnh Yên Nhiên về đến nhà, Diệp Việt đã đứng ở cửa, cô mỉm cười ngọt ngào, sà vào lòng anh. "Ông xã, sao anh lại đứng ngoài này đợi em, trời lạnh thế này." "Anh sợ em bị cỏ dại bên ngoài làm mờ mắt, không nhìn rõ đường về nhà." "Xì, có một anh chàng đẹp trai như anh đứng đợi thế này, hoa thơm cỏ lạ bên ngoài em chẳng thèm để mắt tới đâu, em miễn nhiễm rồi." Diệp Việt nhướng mày: "Hôm nay không có ai hẹn em sao?" Lãnh Yên Nhiên nhìn Diệp Việt, người này đúng là thần toán, ngay cả chuyện này cũng đoán được.

Khoan đã, bộ phim này Thiên Duyệt là nhà đầu tư, anh chắc chắn đã biết Tiêu Hà là nam chính từ sớm rồi, nên mới cố ý ra lệnh giới nghiêm cho cô.

Thế nhưng sao anh biết Tiêu Hà sẽ mời cô ăn cơm chứ? "Rốt cuộc là có hay không?" "Có ạ, nhưng em từ chối rồi." Diệp Việt vỗ vai Lãnh Yên Nhiên, ánh mắt đầy vẻ khích lệ: "Vậy mới đúng chứ, em là phụ nữ đã có chồng, phải xem những người đàn ông khác như thú dữ, tránh xa ra một chút." Lãnh Yên Nhiên nhìn Diệp Việt hồi lâu, rồi mới muộn màng bật cười thành tiếng: "Ông xã, máu ghen của anh cũng lớn quá rồi đấy.

Em là diễn viên, sau này chắc chắn sẽ hợp tác với đủ kiểu đàn ông, hơn nữa còn có cảnh thân mật nữa, đến lúc đó anh không phải tự uống giấm chua đến no bụng sao?

Tuy uống giấm có nhiều lợi ích nhưng cẩn thận bị thừa axit dạ dày nhé." Diệp Việt bẹo mũi cô: "Chuyện này anh sẽ nhắc với Trình Tĩnh, sau này tất cả cảnh hôn của em đều phải dùng diễn viên đóng thế." "Có cần thiết phải vậy không?" Lãnh Yên Nhiên cạn lời. "Có chứ, hoặc là để anh đi đóng thế." "Anh nói gì cơ?" "Em chỉ được phép hôn anh thôi." "Ông xã, anh thật sự đáng yêu quá đi." Lãnh Yên Nhiên kiễng chân, nựng khuôn mặt điển trai của Diệp Việt. "Em cứ yên tâm đi, bộ phim em đang đóng không có cảnh hôn đâu." "Sao chuyện này anh cũng biết vậy?" "Cảnh hôn anh đã cho người xóa sạch từ lâu rồi." Lãnh Yên Nhiên: "..." Thảo nào cô lướt qua kịch bản thấy nó "trong sáng" lạ thường.

Nam nữ chính dù tình nồng ý đậm cũng chỉ hôn trán một cái, hoặc ôm chặt vào lòng thôi.

Một lúc lâu sau cô mới thốt ra được một câu: "Làm vậy có ổn không anh?" "Có gì mà không ổn, anh ghét nhất mấy bộ phim bây giờ, hở ra là dùng cảnh hôn với cảnh nóng để câu khách, chẳng có ý nghĩa gì cả.

Hơn nữa, đây là phim tiên hiệp, cần gì cảnh hôn, không dùng nụ hôn để thể hiện tình cảm mới là thử thách lớn nhất đối với một diễn viên, phải dùng ánh mắt, dùng ngôn ngữ cơ thể mới có sức thuyết phục, hiểu chưa?

Cố lên nhé bà xã, anh tin em làm được." Tự mình đầu tư đóng phim đúng là sướng thật, có quyền tuyệt đối trong việc sửa đổi kịch bản.

Mấy cuốn tiểu thuyết bây giờ đúng là quá sắc, hở ra là hôn.

Còn tên Tiêu Hà kia, lần trước anh đã thấy rõ rành rành, anh ta còn vỗ vai Lãnh Yên Nhiên nữa, nói anh ta không có ý gì với cô thì anh tuyệt đối không tin.

Lãnh Yên Nhiên: "..." Nghe có vẻ cũng rất có lý, cô cũng chẳng còn lời nào để phản bác.

Anh không biết cô là người mới sao?

Chương 1739

Đưa ra yêu cầu cao thế, tất cả cảnh tình cảm đều phải diễn bằng ánh mắt, cô phải nghiên cứu kỹ mới được. "Ông xã, em không nghi ngờ quyết định của anh, em chỉ sợ cứ thế này sau này sẽ ảnh hưởng đến tỷ lệ người xem, rồi anh bị lỗ vốn." "Dù sao cũng là để cho em chơi thôi, em thấy vui là được." Diệp Việt hào phóng nói.

Lãnh Yên Nhiên thầm cảm thán trong lòng, cái điệu bộ này đúng là giống hệt mẹ chồng.

Không phải mẹ con mới lạ đấy.

Đầu tư cả trăm triệu chỉ để cho cô chơi, từ nhỏ tới lớn cô còn chưa bao giờ thấy nhiều tiền như vậy. "Vậy em không thể làm vướng chân anh Tiêu Hà với chị Lam được, hai người họ chưa bao giờ đóng phim dở, nếu lần này thất bại thì em biết ăn nói sao với họ." "Với danh tiếng và diễn xuất của Tiêu Hà, vấn đề tỷ lệ người xem hoàn toàn không phải lo, hơn nữa hai hoa đán của Thiên Duyệt cũng sẽ cùng tham gia, chỉ mấy người họ thôi là đủ rồi." Nếu không phải vì để kéo tỷ lệ người xem, anh đã chẳng thèm dùng cái tên Tiêu Hà đang có ý đồ với Lãnh Yên Nhiên kia. "Ơ, còn có người khác nữa ạ?" "Tất nhiên rồi, anh mà không lăng xê em cho tốt thì mẹ với bà nội cũng chẳng để yên đâu, ngày nào họ cũng cằn nhằn bên tai anh đây này." "Làm vậy liệu có ổn không, nhiều người làm nền cho em như vậy." Lãnh Yên Nhiên lo lắng cảm thấy không ổn.

Thế này thì sẽ rước bao nhiêu kẻ thù đây, cô chẳng dám nghĩ sâu nữa.

Tính cách của chị Lam thì cô thấy còn ổn, chị ấy hào sảng chắc sẽ không chấp nhặt với cô.

Nhưng hai hoa đán trong công ty thì thôi đi, người nào người nấy mắt mọc trên đầu, bình thường nhìn thấy mấy người mới như cô đều vênh mặt mà đi.

Sau khi cô có chút tiếng tăm, gặp mặt họ mới liếc nhìn cô một cái nhưng cũng chỉ nhìn thôi chứ chẳng thèm nói lời nào.

Đến lúc đó đoàn phim chẳng phải sẽ loạn cào cào lên sao. "Em ngốc thật đấy, danh phận bà Diệp này đã định sẵn là tâm điểm của muôn người rồi, cứ coi như cho em diễn tập và thích ứng trước đi." "Vậy nếu em không gánh vác nổi thì sao?" "Gánh không nổi thì tìm anh, ông xã sẽ gánh giúp em." Lãnh Yên Nhiên thở dài: "Em chỉ lo anh để hai người họ làm nền cho em sẽ càng làm họ tức giận thêm, nếu họ rời đi có khi sẽ ảnh hưởng đến công ty." "Hợp đồng của họ vẫn chưa hết hạn, muốn đi cũng không dễ dàng vậy đâu, anh sẽ khiến họ phải nôn sạch số tiền kiếm được bấy lâu nay ra.

Hơn nữa thật ra anh cũng đã có ý kiến với hành động của họ từ lâu rồi, họ mà muốn đi thì cũng chẳng còn cách nào khác." Diệp Tử Hạo chẳng quan tâm đến hai hoa đán đó, đặc biệt là người dưới trướng Tôn Trân, nhìn đã thấy không đứng đắn, suốt ngày muốn leo lên giường anh, phiền chết đi được. "Họ đi rồi thì công ty tính sao ạ?" "Em và Lê U Nhi đều là những hạt giống tốt, Thiên Duyệt có thể lăng xê được hai hoa đán đang nổi thì công ty thiếu ai cũng vẫn hoạt động bình thường, lăng xê thêm hai người nữa cũng chẳng thành vấn đề.

Nếu họ muốn ở lại thì tất nhiên vẫn sẽ tiếp tục lăng xê họ, còn nếu ngay cả sự sắp xếp này của công ty mà họ cũng không chấp nhận được, chỉ muốn độc chiếm hết tài nguyên thì đó là lỗi của họ." "Trước khi có họ cũng đã có những đàn chị khác rồi, nếu công ty không dồn tài nguyên cho họ thì sao họ có được ngày hôm nay.

Là một nghệ sĩ phải biết ơn, phải có lòng dạ rộng lượng, sóng sau xô sóng trước, dù ở bất kỳ ngành nghề nào cũng là chân lý, ngay cả sự độ lượng dung nạp người mới cũng không có thì sao có thể trở thành cây đại thụ trong nghề được." "Bà xã, lời này anh cũng tặng cho em, nếu sau này em có nổi tiếng, em cũng phải nhìn xa trông rộng một chút." "Em biết rồi, thưa tổng giám đốc Diệp." Lãnh Yên Nhiên cũng không nói thêm gì nữa, về độ ranh mãnh thì Diệp Việt bỏ xa cô mấy con phố, chuyện trên thương trường cô càng không bì kịp anh.

Nói cho cùng, người đàn ông này chỉ là hộ thân và ghen tuông quá mức, không muốn cô tiếp xúc với bất kỳ người đàn ông nào khác thôi.

Được rồi, cái máu ghen này của anh cô đã nhận ra rồi.

Sau này nhất định cô sẽ làm cho anh yên tâm hơn, không dây dưa mập mờ với bất kỳ người đàn ông nào cả.

Lãnh Yên Nhiên là một cô gái rất tận tâm với nghề.

Vào đoàn phim được vài ngày, cảnh quay nào cô cũng thực hiện một cách chắc chắn, không chủ động nịnh bợ ai, cũng không gây rắc rối cho bất kỳ ai.

Cả đạo diễn lẫn nhân viên trong đoàn đều dành cho cô nhiều lời khen ngợi.

Tuy nhiên, đến ngày quay thứ ba, những tin đồn không hay bắt đầu lan truyền trong đoàn phim.

Có người nói cô là người của một đại gia nào đó nhét vào, thậm chí còn tung tin cô đã chấp nhận đánh đổi bản thân suốt ba ngày ba đêm để có được vai diễn này.

Tin đồn được thêu dệt sống động như thật, đến mức nếu Lãnh Yên Nhiên không phải là chính chủ, có lẽ cô cũng đã tin vào những lời ác ý đó.

Những nhân viên vốn có thiện cảm với cô trước đây giờ cũng bắt đầu thay đổi ánh mắt.

Lãnh Yên Nhiên dù có khờ khạo đến đâu cũng nhận ra sự khác lạ, trong lòng không khỏi cảm thấy khó chịu.

Đây là lần đầu tiên cô thực sự cảm nhận được giới giải trí đúng là một cái lò nhuộm khổng lồ.

Cô biết nhận vai diễn này sẽ phải chịu áp lực rất lớn, nhưng không ngờ những tin đồn thất thiệt lại lan nhanh đến vậy.

Cô thực sự không biết phải giải thích thế nào, chỉ đành tin vào câu 'cây ngay không sợ chết đứng' mà lẳng lặng tập trung đóng phim.

Cứ ngỡ những tin đồn này sẽ dịu xuống sau vài ngày, nhưng không, chúng ngày càng bùng phát dữ dội hơn, thậm chí còn bị đưa lên mạng.

Có người đăng ảnh cô gặp gỡ Chương Quân từ rất lâu trước đó.

Trong ảnh, Chương Quân chỉ lộ bóng lưng, nhưng gương mặt cô lại hiện rõ mồn một.

Lãnh Yên Nhiên nhìn tấm ảnh hồi lâu mới nhận ra đó là cảnh lúc cô mới vào Thiên Duyệt, đang ở căn cứ huấn luyện thì Chương Quân đến tìm.

Cô đau đầu day thái dương, đám truyền thông này đúng là không chừa một kẽ hở nào, ngay cả loại ảnh cũ rích này cũng đào bới ra được, còn dám gán ghép cô với Chương Quân. 'Tiểu Yên Nhiên.' Lãnh Yên Nhiên quay người lại, thấy Tiêu Hà đang đứng phía sau. 'Anh Tiêu.' Tiêu Hà an ủi: 'Anh biết em không phải người như vậy.

Truyền thông chỉ thích thêu dệt thôi, họ sống nhờ những tin tức đó mà.

Em vừa mới bắt đầu khởi sắc, giờ lại nhận một bộ phim lớn, họ thấy được giá trị khai thác tin tức trên người em nên mới ra tay.' 'Thật ra em nên thấy mừng, làm nghề này của chúng ta mà không được lên báo thì chỉ chứng minh được một vấn đề thôi.' 'Là không có danh tiếng phải không anh?' Lãnh Yên Nhiên tiếp lời. 'Được rồi, xem ra em cũng nghĩ thoáng đấy chứ, sự an ủi của anh thành ra thừa thãi rồi.' Tiêu Hà nhún vai, thấy cô bé như vậy anh cũng yên tâm phần nào. 'Họ cũng chỉ có vậy thôi, có giỏi thì đưa ra bằng chứng xác thực hơn đi, em chẳng sợ đâu.' Lãnh Yên Nhiên mỉm cười. 'Không ngờ tâm lý của em lại vững vàng như vậy.' 'Nước ở đây sâu thế, em không vững thì sao mà trụ được?' 'Cứ tiếp tục duy trì nhé.

Sẽ có ngày em sẽ không còn chút dao động cảm xúc nào trước những chuyện này đâu, giống như anh bây giờ, đã trở thành mình đồng da sắt rồi.' 'Anh thì quá mạnh mẽ rồi, đã đạt đến một cảnh giới khác.

Ai mà dám báo tin xấu về anh, fan của anh chắc chắn sẽ 'xé xác' người đó ra mất.' Sức mạnh của người hâm mộ Tiêu Hà quá lớn, dần dần các tin tức về anh đều là tích cực, chẳng ai dám bôi đen.

Hiện nay trong giới giải trí có hai người đang rất nổi tiếng: một là công tử Tiêu Hà với hình ảnh toàn diện, hai là Úy Lam – người có lượng fan trung thành cực lớn nhưng cũng có lượng antifan ghét cay ghét đắng.

Chương 1740

'Em cũng sẽ có ngày đó thôi.

Công ty chẳng phải đang dốc sức lăng xê em sao?

Khả năng tạo sao của Thiên Duyệt rất đáng nể đấy.' 'Công ty thực sự đối xử với em rất tốt.' 'Tiểu Yên Nhiên, tối nay em có thời gian không?' Lãnh Yên Nhiên ngại ngùng gãi đầu, mỉm cười không nói gì, chẳng biết phải giải thích sao. 'Thôi xong, anh lại bị từ chối rồi.

Tiểu Yên Nhiên, đây là lần thứ hai em từ chối anh đấy, anh sắp nghi ngờ sức hút cá nhân của mình rồi.

Anh tệ đến thế sao?' Tiêu Hà nháy mắt trêu chọc.

Tiêu Hà nổi tiếng với đôi mắt 'điện ảnh', trong giới có câu nói rằng chỉ cần vị công tước này nháy mắt một cái, bất kể phụ nữ ở lứa tuổi nào cũng sẽ đổ gục.

Lãnh Yên Nhiên phì cười.

Tiêu Hà nhìn dáng vẻ đó của cô, thấy cô chẳng hề có chút rung động nào, bỗng cảm thấy thật thất vọng. 'Tiểu Yên Nhiên, không đến mức đó chứ?

Anh thật sự không có sức hút sao?' 'Em xin lỗi anh Tiêu, em có người mình thích rồi.

Có lẽ anh ấy không có sức hút như anh, không có nhiều fan như anh, nhưng em thực sự rất yêu anh ấy.

Từ nhỏ đến lớn, em chưa từng yêu và tin tưởng ai sâu đậm như thế.

Ở bên anh ấy, em có được cảm giác an toàn và thuộc về.

Em biết anh chỉ coi em là em gái, là hậu bối muốn nâng đỡ, nhưng nhà em có một 'bình giấm chua' to lắm.

Em sợ anh ấy ghen đến mức sinh bệnh, nên vì sức khỏe của anh ấy, em tốt nhất nên ít đi riêng với nam giới.' Lãnh Yên Nhiên nghiêm túc nói.

Cô đã nhận ra rồi, mọi người nói không sai, Tiêu Hà có vẻ thật sự có ý với cô.

Thấy Lãnh Yên Nhiên thành thật như vậy, Tiêu Hà tuy có chút hụt hẫng nhưng lại càng thêm thiện cảm với cô gái chính trực này.

Cô thật sự chẳng biết lươn lẹo là gì, nếu là những nữ minh tinh khác, chắc chắn sẽ mập mờ để trục lợi từ anh.

Cô thì ngược lại, nói rõ ngay từ đầu, lại còn khéo léo tìm cho anh một lối thoát đầy tinh tế. 'Được rồi, từ giờ em chính là sư muội của anh.

Nói đi, kẻ nào mà may mắn thế, làm anh ghen tỵ đến méo mó cả người rồi đây.' Tiêu Hà đùa. 'Anh Tiêu lại hay đùa, anh không phải người như vậy.' 'Thôi được, sau này nhất định đừng quên mời anh uống rượu mừng đấy.' Tiêu Hà thử lòng. 'Chuyện đó là tất nhiên rồi, lúc đó anh nhất định phải đến nhé.' Trong lòng Tiêu Hà dâng lên nỗi buồn man mác, xem ra mối quan hệ của Lãnh Yên Nhiên và người kia rất ổn định, thậm chí đã nghĩ đến chuyện kết hôn.

Lần đầu tiên có hứng thú với một người phụ nữ, không ngờ đối phương đã có nơi có chốn, cuối cùng anh cũng nếm trải được cảm giác bị từ chối. 'Ôi, Tiểu Yên Nhiên, em thẳng thắn quá làm anh đau lòng thật đấy.' 'Vậy thì anh đi tìm những 'hồng phấn tri kỷ' của mình mà uống một ly đi.' 'Thật là ác mà, cứ thế đẩy anh vào vòng tay kẻ khác.' 'Anh cũng lớn tuổi rồi còn gì.' 'Đừng mà, anh sợ mình không giữ được sự thanh bạch, anh thuần khiết lắm đấy.' Lãnh Yên Nhiên che miệng cười.

Nhìn nụ cười dịu dàng của cô, Tiêu Hà cảm thấy tim mình lỗi nhịp mất mấy nhịp.

Anh thầm than hỏng bét, trái tim 'lão xử nam' này đi giữa ngàn hoa bao lâu không ưng ai, sao lại bị một con nhóc thu phục mất rồi.

Thật không hiểu nổi. 'Nhưng thật lòng, cảm ơn anh Tiêu đã tin tưởng em.

Anh không hỏi gì mà đã tin em ngay, em vui lắm.' Hiếm khi có ai dành cho cô sự tin tưởng vô điều kiện như vậy. 'Anh thích tin vào mắt mình hơn.

Ánh mắt một người không biết nói dối, em không phải loại con gái đó, mà em cũng chẳng cần phải làm vậy.

Công ty để Trình Tĩnh làm quản lý của em, chứng tỏ Thiên Duyệt rất coi trọng em.

Bộ phim này lại do Thiên Duyệt đầu tư, các nhà đầu tư khác muốn nhét người vào vị trí nữ chính là chuyện không thể nào, anh cũng có não để suy nghĩ chứ.

Có việc gì cần giúp cứ nói trực tiếp với anh, đừng để tiếng 'anh Tiêu' gọi phí đi.' Lãnh Yên Nhiên gật đầu: 'Anh Tiêu đúng là lão làng mà.' 'Chứ còn gì nữa, anh đóng phim bao nhiêu năm rồi, bao nhiêu cô gái lớn lên cùng phim của anh đấy.' Khi Trình Tĩnh còn chưa kịp ra tay, những tin đồn về Lãnh Yên Nhiên đã bị dập tắt.

Bởi vì Tiêu Hà đã đăng một dòng trạng thái trên Weibo: 'Tiểu Yên Nhiên mà tôi biết là một cô gái vô cùng chính trực, một người cực kỳ nghiêm túc với diễn xuất.

Mong các bạn truyền thông nương tay, trả lại sự công bằng cho cô ấy.' Anh còn tag tên Lãnh Yên Nhiên vào.

Lãnh Yên Nhiên cũng đáp lại: 'Cảm ơn công tử Tiêu.' Chỉ một dòng Weibo đơn giản đã ngay lập tức lên top tìm kiếm.

Fan của Tiêu công tử nổi giận lôi đình, kẻ nào dám bôi đen người mà thần tượng của họ nhìn trúng đúng là chán sống rồi.

Người hâm mộ lập tức hóa thân thành chiến binh, tấn công các cơ quan truyền thông, chỉ trong nửa ngày đã khiến các báo gỡ bỏ tin tức về Lãnh Yên Nhiên.

Sau đó, Úy Lam và Trần Lam – những người từng hợp tác với cô – cũng chia sẻ lại bài viết của Tiêu Hà.

Nhất thời, tân binh Lãnh Yên Nhiên lại trở thành tâm điểm, danh tiếng nổi như cồn.

Vì chuyện này mà Diệp Việt lại ghen.

Anh bảo người phụ nữ của mình mà anh còn chưa kịp bảo vệ đã bị kẻ khác nhanh chân hơn, cảm giác này đúng là tệ hại.

Lãnh Yên Nhiên chẳng biết làm sao với 'ông chủ' hay ghen này.

Chương 1741

'Ông xã, nếu anh thật sự không thích Tiêu Hà, đóng xong phim này em sẽ không liên lạc với anh ấy nữa, tránh thật xa luôn.' Lãnh Yên Nhiên cố ý trêu. 'Không cần thiết, anh đây chẳng lẽ lại thiếu tự tin đến thế sao?

Anh nhất định sẽ khiến anh ta tự động rút lui, chỉ coi em là bạn thôi.' Diệp Việt ngạo kiều nói.

Anh biết nhân phẩm và năng lực của Tiêu Hà, chính vì thế dù biết tâm tư nhỏ của anh ta, anh vẫn để cô đóng cặp.

Tất nhiên, anh cũng muốn cô có mối quan hệ tốt trong giới.

Dù sao ở cái vòng tròn này, anh không thể một tay che trời, cô có thêm bạn tốt không phải chuyện xấu.

Giống như lần này, một bài đăng của Tiêu Hà là giải quyết xong xuôi, nếu là anh ra tay thì chắc chỉ có thể cưỡng ép gỡ tin, không bao giờ đạt được hiệu ứng tích cực như vậy.

Anh không thể lúc nào cũng ở bên cạnh cô, sẽ có lúc sơ suất hoặc không kịp giúp đỡ, có thêm một người bạn chân thành là điều tốt.

Lãnh Yên Nhiên ôm lấy cánh tay Diệp Việt cười hì hì: 'Em biết ông xã của em là người hiểu lý lẽ nhất, là người chồng tuyệt vời nhất thế giới mà.' Mọi quyết định của anh đều xuất phát từ lợi ích của cô, nghĩ cho bản thân thì ít mà lo cho cô thì nhiều.

Diệp Việt véo má cô: 'Bớt nịnh hót đi.

Anh đã đặt sườn xám và lễ phục cho em rồi, nhân viên đang đợi đấy, em vào thử xem có vừa không.' 'Có chuyện gì vậy anh?' 'Đồ ngốc, tối mai là lễ trao giải Kim Lộc rồi, chị Trình Tĩnh chưa nói với em sao?

Em được đề cử và mời tham dự đấy.

Đây là lần đầu tiên em tham gia một buổi lễ lớn như vậy, phải sửa soạn cho thật tốt, đừng làm mất mặt công ty.' Lãnh Yên Nhiên bĩu môi: 'Hình như chị ấy có nói, mà tại em quên mất.' Lãnh Yên Nhiên gật đầu chào các nhân viên đứng ở cửa.

Nhân viên lập tức cung kính: 'Diệp phu nhân, mời đi lối này.' Lãnh Yên Nhiên vui vẻ theo họ vào phòng thay đồ.

Diệp Việt đã đặc biệt làm một phòng thay đồ cực lớn ở tầng một cho cô để tiện thay đổi trang phục hàng ngày.

Khi Lãnh Yên Nhiên bước ra, ánh mắt Diệp Việt bỗng trở nên rực cháy. 'Ông xã, đẹp không anh?' Lãnh Yên Nhiên xoay một vòng trước mặt anh.

Bộ lễ phục màu xanh băng càng tôn lên làn da trắng ngần của cô, tạo nên một khí chất thanh thoát như tiên tử.

Kiểu dáng áo choàng quyền lực khiến Lãnh Yên Nhiên vốn mang nét dễ thương thường ngày bỗng thêm vài phần khí chất bá đạo.

Vòng eo thon gọn được thắt bởi chiếc đai vàng, mái tóc búi cao cùng màu son đỏ lì mang lại một cảm giác mới lạ, đầy thu hút. 'Đẹp lắm.' Diệp Việt mỉm cười. 'Hì hì, em cũng thấy đẹp.

Anh đợi chút, em đi thử bộ sườn xám kia xem sao.' Khi Lãnh Yên Nhiên bước ra lần nữa, Diệp Việt chỉ muốn lao đến 'ăn tươi nuốt sống' cô ngay lập tức.

Họa tiết mang phong cách Âu Lạc kết hợp với đường xẻ cao bên hông cực kỳ tôn dáng, làm nổi bật khí chất thanh lịch nhưng không kém phần quyến rũ. 'Ông xã, bộ này em cũng thích, anh thấy cái nào đẹp hơn?' 'Không bộ nào đẹp cả.' Sắc mặt Diệp Việt trầm xuống.

Thật là chết tiệt, anh đã bảo họ thiết kế kín đáo nhất có thể, nhưng cô gái này mang vẻ băng thanh ngọc khiết, mặc vào lại trông như một tiểu tinh linh gợi cảm, tạo cảm giác lôi cuốn đến khó cưỡng.

Nhân viên vội vàng giải thích: 'Thưa Diệp tổng, nếu ngài không hài lòng, chúng tôi có thể gấp rút làm lại bộ khác.

Nhưng đây đã là thiết kế kín đáo nhất rồi, làm lại chưa chắc đã hiệu quả bằng hai bộ này.

Tôi thấy Diệp phu nhân rất hợp với sườn xám.' 'Diệp Việt, thế này là được rồi, em thích hai kiểu này, đẹp mà.

Tối mai là lễ trao giải rồi, không kịp làm lại đâu, đừng bày vẽ nữa anh.' Lãnh Yên Nhiên thấy thế này đã rất tốt, chẳng hở hang chút nào, lại rất thanh tân.

Nhân viên nhìn Diệp Việt, anh khẽ nhíu mày: 'Để lại hết đi, mọi người có thể về rồi.' Sau khi nhân viên rời đi, Lãnh Yên Nhiên chạy đến trước mặt mẹ Lãnh: 'Mẹ ơi, mẹ thấy bộ nào đẹp hơn?' 'Bộ nào cũng đẹp cả con ạ.' 'Con cũng thấy vậy, nên chọn bộ nào đây, phân vân quá đi.' Mẹ Lãnh nãy giờ vẫn quan sát biểu cảm của Diệp Việt, ở chung lâu cô đã nắm rõ tính nết của con rể: 'Mai mặc bộ đầu tiên đi con.' Lãnh Yên Nhiên nhướng mày, đứng trước mặt Diệp Việt chống nạnh tạo dáng, đường xẻ của sườn xám lộ ra đôi chân dài trắng nõn.

Cô cong môi cười: 'Ông xã, có phải anh thấy bộ sườn xám này quá quyến rũ, sợ người đàn ông khác nhìn thấy vẻ đẹp này của em nên muốn giấu em đi không?' Ánh mắt Diệp Việt tối sầm lại, đôi chân trắng ngần cứ đong đưa trước mặt làm anh 'bốc hỏa'.

Cái đồ yêu tinh nhỏ này, dám khiêu khích anh sao.

Anh tiến tới ôm lấy eo cô: 'Lên lầu, chúng ta cần 'thảo luận' kỹ chuyện này.' Lãnh Yên Nhiên thấy yết hầu anh chuyển động, sợ hãi định bỏ chạy: 'Chẳng có gì để thảo luận cả, em không nói chuyện với anh đâu.' Nhưng vì đang đi giày cao gót nên cô không chạy nhanh được, suýt chút nữa thì ngã, lại rơi đúng vào vòng tay của Diệp Việt.

Anh bế thốc cô lên lầu.

Lãnh Yên Nhiên gào thét: 'Mẹ ơi, cứu con với, cứu con!' 'Tự con bày trò thì tự chịu đi, mẹ không quản.' Mẹ Lãnh cười híp mắt nói. 'Mẹ à, mẹ có phải mẹ ruột của con không đấy?

Sao lại đẩy con vào miệng hổ thế này.' 'Diễn đi, con đúng là nghiện đóng phim quá rồi.' Cô nàng bị ép chặt lên cửa, những nụ hôn nồng cháy lập tức bùng nổ. 'Này, Diệp Việt, đừng quá đáng quá, mai em còn phải đi sự kiện đấy.' 'Có chỗ nào mà anh không thể hôn được chứ?' 'Này, anh nghiêm chỉnh lại cho em.' 'Diệp Việt, anh quá đáng lắm rồi, đừng có xé mà...' 'Để tự em cởi, không phiền anh ra tay đâu.' 'Ngao ngao ngao...' Tiếng mắng mỏ phẫn nộ nhỏ dần, thay vào đó là những tiếng rên rỉ khe khẽ.

Lãnh Yên Nhiên không biết mình thiếp đi từ lúc nào, cô chỉ thấy đau lòng cho bộ sườn xám đẹp như thế, chưa kịp mặc ra ngoài đã bị tên 'bạo lực' kia hủy hoại.

Mai nhất định phải giáo huấn lại người đàn ông này mới được, càng lúc càng quá đáng, chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả.

Tại lễ trao giải, để tránh điều tiếng, Lãnh Yên Nhiên cùng Tiêu Hà đi thảm đỏ.

Đây là lần đầu tiên cô tham dự sự kiện lớn thế này, tay chân run lẩy bẩy.

Tiêu Hà như một người anh lớn, luôn miệng an ủi giúp cô bình tĩnh lại.

Hai người đứng cạnh nhau trông rất đẹp đôi.

Fan của Tiêu Hà chia làm hai phe: một phe ủng hộ họ thành đôi, phe còn lại cho rằng Lãnh Yên Nhiên không xứng với 'công tước' của họ và yêu cầu cô tránh xa nam thần ra.

Chương 1742

Đám fan này rất hung hãn, cãi vã nảy lửa trên Weibo.

Lãnh Yên Nhiên đương nhiên không biết vì cô chẳng buồn lướt mạng.

Diệp Việt vốn không thích những dịp này, nhưng vẫn cùng Trình Tĩnh tham gia buổi lễ.

Vợ mình ngốc nghếch như vậy, lúc nào anh cũng phải đặt trong tầm mắt mới yên tâm được. 'Diệp tổng, không đến mức đó chứ?

Một 'tiểu tiên nhục' như ngài mà lại đi cùng 'bà già' này, ngài không có lấy một bạn nữ nào ra hồn để dẫn đi à?' Trình Tĩnh trêu chọc. 'Anh chỉ thích đi cùng phụ nữ đã có chồng.' Diệp Việt thản nhiên đáp.

Nghe vậy, Trình Tĩnh suýt ngã, lần đầu cô nghe thấy kiểu giải thích này: 'Diệp tổng, ai không biết lại tưởng ngài đang thủ thân như ngọc vì ai đó, nên mới coi các nghệ sĩ nữ trong công ty như rắn rết ấy.' Bình thường chọn đại một người đi cùng là chuyện quá đỗi bình thường giữa sếp và nghệ sĩ, thế mà anh lại chọn quản lý. 'Không được à?' Trình Tĩnh ngẩn ra: 'Được chứ, ngài là sếp, ngài muốn sao cũng được.' Đàn ông có gia giáo đúng là khác hẳn.

Danh tiếng cưng vợ của Chủ tịch Diệp đã lừng lẫy xa gần, Tiểu Diệp tổng này tương lai chắc chắn cũng sẽ như vậy, chưa kết hôn mà tác phong đã chuẩn mực thế này rồi.

Nếu cô trẻ lại vài tuổi, chắc chắn phải dốc sức mà theo đuổi loại đàn ông này.

Trình Tĩnh vừa nghĩ vẩn vơ vừa nhìn về phía Lãnh Yên Nhiên đang ở giữa thảm đỏ.

Con bé này trang điểm vào đúng là như thiên tiên hạ phàm, tỏa sáng rực rỡ. 'Diệp tổng, không phải tôi khen quá lời đâu, nhưng Tiểu Yên Nhiên thực sự rất tốt.

Cô bé đạt mọi yêu cầu của ngài, chỉ tập trung vào diễn xuất chứ không màng mấy chuyện lăng nhăng.

Làm quản lý bao năm, đây là lần đầu tôi thấy một nghệ sĩ nỗ lực và có thiên phú như vậy.

Cô bé chắc chắn không phụ sự kỳ vọng của ngài.

Tôi có linh cảm, bộ phim sắp tới sẽ là bước ngoặt lớn trong sự nghiệp của cô ấy, sau này ngài sẽ kiếm bộn tiền nhờ cô ấy cho xem.' 'Về điểm này thì chị cứ yên tâm, công ty sẽ không bạc đãi bất kỳ nghệ sĩ nào có nỗ lực.' Diệp Việt hứa hẹn.

Có câu nói này của Diệp Việt, Trình Tĩnh thở phào nhẹ nhõm.

Cô gái nhỏ kia gả vào nhà giàu, nhưng hôn nhân hào môn thì cô vẫn luôn có cái nhìn dè dặt, sướng khổ chỉ người trong cuộc mới thấu, số người hạnh phúc thực sự quá ít.

Phụ nữ vẫn nên độc lập về kinh tế.

Lãnh Yên Nhiên phải tự tạo dựng sự nghiệp cho mình mới là điều tốt nhất cho tương lai. 'Vậy tôi xin thay mặt Tiểu Yên Nhiên cảm ơn sự nâng đỡ của Diệp tổng.' 'Còn phải xem biểu hiện sau này của cô ấy thế nào đã, công ty không lăng xê người vô dụng.' Diệp Việt nói bằng giọng công sự. 'Chuyện này thì Diệp tổng cứ yên tâm.' Thật trùng hợp, chỗ ngồi của bốn người được sắp xếp cạnh nhau, Lãnh Yên Nhiên ngồi sát ngay Diệp Việt.

Cô ngẩn người, lúc ra khỏi nhà cô đã hỏi anh có đến không, anh bảo không, sao giờ lại ở đây? 'Diệp tổng.' Lãnh Yên Nhiên chào.

Diệp Việt tỏ vẻ hững hờ, chỉ ừ hử một tiếng trong cổ họng.

Lãnh Yên Nhiên suýt phì cười, anh nhà diễn còn giỏi hơn cả cô, bộ dạng giả vờ không quen này đúng là đỉnh cao, tí nữa thì cô quên mất anh là chồng mình luôn. 'Yên Nhiên, Diệp tổng rất kỳ vọng vào em đấy, cố gắng lên.' Trình Tĩnh nói. 'Diệp tổng, tôi sẽ cố gắng ạ.' Lãnh Yên Nhiên bày tỏ thái độ.

Diệp Việt không nói gì thêm, ngồi ngay ngắn như một bức tượng, không khí có chút đông cứng.

Tiêu Hà nói: 'Tiểu Yên Nhiên, cố lên nhé.' Người dẫn chương trình là Trần Hào và một nữ minh tinh khác.

Sự hài hước của Trần Hào nhanh chóng làm nóng bầu không khí.

Anh và nữ minh tinh trêu chọc hết thảy các ông lớn có mặt, Lãnh Yên Nhiên ngồi cạnh Tiêu Hà tự nhiên cũng trở thành đối tượng bị trêu.

Cô đỏ bừng cả mặt, hình ảnh đó lọt vào mắt Diệp Việt thấy đẹp không sao tả xiết.

Giải Nữ chính xuất sắc thuộc về Úy Lam, nhưng cô không đến nên quản lý nhận thay.

Tiêu Hà cũng được đề cử Nam chính xuất sắc nhưng cuối cùng giải thưởng thuộc về một diễn viên gạo cội khác.

Lãnh Yên Nhiên cũng trượt giải Nữ phụ xuất sắc khi chỉ kém đối thủ 2 phiếu. 'Tiểu Yên Nhiên, đừng sợ, vẫn còn giải Tân binh xuất sắc mà.' 'Em không sao đâu ạ.' Lãnh Yên Nhiên lắc đầu.

Cô cũng không quá hy vọng vào việc đạt giải, có thì là may mắn, không có cũng chẳng sao, dù gì cô cũng chỉ là người mới.

Ngay lúc đó, một bàn tay lớn lặng lẽ nắm chặt lấy tay cô dưới gầm bàn.

Không cần nhìn cô cũng biết đó là tay Diệp Việt, chỉ có anh mới đem lại cho cô cảm giác bình yên đến thế.

Trái tim đang bồn chồn bỗng chốc dịu lại. 'Và sau đây, chúng ta sẽ công bố giải thưởng cuối cùng của tối nay: Nữ diễn viên mới xuất sắc nhất.

Mỗi năm hạng mục này đều cạnh tranh vô cùng khốc liệt, đại diện cho sự kế thừa và tài năng trẻ của làng điện ảnh.

Hãy nhìn lên màn hình, các tác phẩm đề cử gồm có...' Màn hình lớn hiện ra một loạt tác phẩm, toàn là những 'ngựa ô' của năm qua với dàn diễn viên mới đầy tiềm năng.

Chương 1743

'Tất cả các tác phẩm đều rất xuất sắc, đặc biệt là các diễn viên.

Người chiến thắng giải Tân binh xuất sắc tối nay chính là cô trợ lý ngốc nghếch Tiểu Tây, xin mời diễn viên Lãnh Yên Nhiên lên sân khấu nhận giải.' Tiếng vỗ tay vang dội, Lãnh Yên Nhiên hoàn toàn ngây người, mọi chuyện đến quá bất ngờ. 'Tiểu Yên Nhiên, ngẩn ra đấy làm gì, lên nhận giải kìa con bé này.' Tiêu Hà thúc giục. 'Đồ ngốc, lên đi em.' Trình Tĩnh cũng sốt ruột.

Diệp Việt khẽ bóp tay cô một cái, Lãnh Yên Nhiên mới sực tỉnh đứng dậy, bước về phía sân khấu.

Trần Hào dành cho cô một cái ôm khích lệ, nói nhỏ: 'Chúc mừng em, Tiểu Yên Nhiên.

Đừng run, không sao đâu.' Gương mặt trẻ con của Trần Hào khi cười luôn tạo cảm giác thân thiện, Lãnh Yên Nhiên thấy ấm lòng: 'Cảm ơn thầy Trần.' Người dẫn chương trình còn lại trao cúp cho cô, Lãnh Yên Nhiên trịnh trọng đón lấy.

Chiếc cúp nặng trĩu, không chỉ ở đôi tay mà còn ở trong lòng. 'Bây giờ mời Tiểu Yên Nhiên phát biểu cảm nghĩ.' Lãnh Yên Nhiên cầm micro, đứng vững, chân hơi run, vô thức nhìn về phía Diệp Việt.

Ánh mắt anh tràn đầy vẻ dịu dàng cổ vũ.

Cô mỉm cười an tâm, mắt hơi đỏ lên: 'Cảm ơn hội đồng giám khảo giải Kim Lộc, cảm ơn đoàn phim Nữ Pháp Y, cảm ơn tất cả khán giả đã bình chọn cho tôi.

Cũng xin cảm ơn công ty Thiên Duyệt, chị quản lý, và đặc biệt cảm ơn những người đã luôn quan tâm và yêu thương tôi.

Tôi sẽ trân trọng sự công nhận này và tiếp tục nỗ lực để mang đến những tác phẩm tốt hơn cho mọi người.' Lãnh Yên Nhiên cúi đầu thật thấp, trong lòng thầm nói: 'Cảm ơn anh, ông xã.' Lúc về, khi Lãnh Yên Nhiên định đi cùng Trình Tĩnh thì xe của Diệp Việt dừng lại trước mặt: 'Để tôi đưa hai người về.' 'Thế thì ngại quá, Diệp tổng.' 'Lên xe đi.' 'Vậy chúng tôi không khách sáo nhé.' Hai người phụ nữ lên xe, Trình Tĩnh ôm lấy Lãnh Yên Nhiên: 'Tiểu Yên Nhiên, cố lên, đây là một khởi đầu tốt đẹp.' 'Cảm ơn chị Tĩnh.' 'Đó là nỗ lực của chính em thôi, không liên quan đến chị đâu.' 'Không có chị thì sao có em ngày hôm nay, em cứ tưởng mình trượt rồi, không ngờ giải cuối cùng lại là của mình.' 'Em phải mạnh dạn lên chứ, đây mới chỉ là bắt đầu, hào quang sau này còn lớn hơn nhiều.

Lần này là Tân binh xuất sắc, lần sau sẽ là Nữ chính xuất sắc.' 'Em không dám nghĩ đâu.' 'Đừng có nhát thế, nghĩ thì đã sao, phải có chút tham vọng và hoài bão chứ.' Trình Tĩnh dở khóc dở cười. 'Hì hì.' Lãnh Yên Nhiên mím môi cười. 'Nhìn cái dáng vẻ không có tiền đồ này của em thật làm chị phát cáu.' Lãnh Yên Nhiên ôm lấy cánh tay Trình Tĩnh: 'Em thấy chị rất quý em đấy nhé.' Trình Tĩnh lại ngắm nghía bộ lễ phục của cô: 'Nói thật đi con bé này, bộ này ai chuẩn bị cho em mà hợp thế không biết.' 'Ông xã em đấy.' 'Chà chà, có chồng đại gia đúng là khác hẳn.

Khi nào bảo chồng em vung ít tiền đầu tư cho sự nghiệp của em đi.' Lãnh Yên Nhiên vô thức liếc nhìn Diệp Việt, Trình Tĩnh cười nói: 'Diệp tổng đâu có cấm em kết hôn, em sợ cái gì. ' 'Để lúc nào em nói với anh ấy.' 'Phải thế chứ, làm phu nhân hào môn không dễ đâu, em cũng phải biết tính toán cho mình.

Nhân lúc đang được sủng ái thì tranh thủ mượn lực của cậu ta mà phát triển sự nghiệp.

Sự nghiệp là của mình, chẳng ai cướp đi được, hiểu không?'

'Chồng em không phải người như vậy đâu.' 'Chị không bảo cậu ta là người xấu, nhưng em phải học cách lo cho mình, lòng người dễ đổi thay, chẳng ai biết trước điều gì đâu.' 'Chị Tĩnh, chồng chị mà nghe thấy câu này chắc buồn lắm đấy.' 'Chị vẫn nói thẳng với anh ấy như thế mà.' Đó là lý do bao năm kết hôn chị vẫn không ở nhà làm bà nội trợ mà tiếp tục theo đuổi sự nghiệp, và chồng chị cũng rất ủng hộ. 'Vâng, chị là nhất rồi.' 'Mà khi nào dẫn chồng ra mắt chị xem thử, chị nhìn người chuẩn lắm đấy.' 'Hì hì, khi nào có cơ hội em sẽ nói.' 'Xì, giấu như giấu vàng ấy.' Trình Tĩnh xuống xe trước, Lãnh Yên Nhiên lập tức chuyển lên ghế phụ, nhìn Diệp Việt cười ngây ngô. 'Vui lắm à?' 'Vâng, vui lắm anh, em không ngờ mình lại đạt giải nhanh thế, bất ngờ và hạnh phúc quá.' 'Đó là những gì em xứng đáng nhận được.' Diệp Việt buông một tay ra xoa đầu cô. 'Em cũng không ngờ mình có nhiều phiếu vậy, fan của em đâu có nhiều thế đâu.' 'Các cụ già đâu có chơi Weibo, không phải fan của em nhưng vẫn bầu cho em đấy thôi.' 'Ông xã, chuyện này có bàn tay của anh không đấy?' 'Vớ vẩn, anh không làm mấy trò đó.

Em đoạt giải là chuyện sớm muộn, sớm hay muộn anh không quan tâm, đó chỉ là công việc của em thôi.' Lãnh Yên Nhiên vẫn chưa tin lắm: 'Thật không anh?' 'Dù sao thì anh không tham gia.' Lãnh Yên Nhiên nhướng mày: 'Nghe anh nói thế hình như đúng là có uẩn khúc gì thật.' 'Anh không có nói vậy nha.' 'Thôi được rồi, vậy em cứ coi như đó là công lao của mình đi, không nghĩ nhiều nữa, cứ nỗ lực tiếp là được.' 'Ừm, cứ nỗ lực là được.' Về đến nhà, mẹ Lãnh đã ngóng trông ở cửa: 'Sao rồi, sao rồi con?' Lãnh Yên Nhiên đưa cúp cho mẹ: 'Mẹ nhìn này, giải Tân binh xuất sắc nhất đấy.' Mẹ Lãnh ôm lấy chiếc cúp, ngắm nghía hồi lâu, nước mắt xúc động trào ra: 'Nhiên Nhiên của mẹ lớn thật rồi, giỏi quá, đoạt cả giải thưởng rồi.

Con là niềm tự hào của mẹ.' 'Mẹ kìa, ngày vui mà mẹ khóc gì chứ.

Đây mới chỉ là bắt đầu thôi, sau này con sẽ mang về nhiều giải thưởng lớn hơn nữa, tất cả giao cho mẹ quản lý nhé.' 'Được, mẹ sẽ giữ cho con, đảm bảo không để dính hạt bụi nào.' 'Hì hì.' Mẹ Lãnh đưa tay lau nước mắt, bỗng thấy một cơn choáng váng ập đến, cả người đổ gục xuống sàn. 'Mẹ!' Diệp Việt đứng ngay cạnh đó, nhanh tay đỡ lấy bà: 'Mẹ ơi!' Mẹ Lãnh đã rơi vào hôn mê.

Diệp Việt vừa bế bà vào phòng vừa bảo Lãnh Yên Nhiên: 'Nhiên Nhiên, gọi điện bảo bác sĩ Trương qua đây ngay.' Lãnh Yên Nhiên cũng hoảng hốt, dù mẹ đã về nhà dưỡng bệnh nhưng Diệp Việt vẫn thuê bác sĩ riêng kiểm tra định kỳ cho bà. 'Vâng ạ.' Tay cô run bần bật.

Gọi điện xong, cô vội chạy vào phòng nắm chặt tay mẹ không rời. 'Nhiên Nhiên đừng sợ, có anh ở đây rồi.' Bác sĩ Trương chưa đến thì mẹ Lãnh đã tỉnh lại.

Thấy con gái và con rể lo lắng nhìn mình, bà mỉm cười: 'Hai đứa sao vậy?

Sao lại nhìn mẹ thế kia?' 'Mẹ, mẹ vừa ngất xỉu làm con sợ chết khiếp.' Mẹ Lãnh nhớ lại chuyện vừa rồi, vỗ vỗ tay con gái: 'Không sao đâu, chắc tại mẹ vui quá thôi, con biết mẹ hay bị thiếu máu mà.' 'Mẹ không được hù con như thế, con đau tim mất.

Thế này sau này có tin vui con chẳng dám kể cho mẹ nghe nữa đâu.' Lãnh Yên Nhiên dỗi. 'Được rồi, lần sau mẹ không thế nữa, đừng khóc nhé.' Mẹ Lãnh vẫn cười hiền hậu.

Đúng lúc đó bác sĩ Trương tới khám.

Bà quả thật chỉ vì quá xúc động dẫn đến hôn mê, không phải bệnh tình ác hóa.

Bệnh ung thư của bà vẫn đang được kiểm soát tốt bằng thuốc, không gây nguy hiểm tính mạng trong thời gian ngắn.

Nghe bác sĩ nói vậy, Lãnh Yên Nhiên mới thở phào nhẹ nhõm, hóa ra chỉ là một phen hú vía.

Lãnh Yên Nhiên kiên quyết tiễn bác sĩ ra ngoài: 'Bác sĩ Trương, mẹ cháu như vậy thì bình thường tụi cháu cần chú ý gì ạ?' 'Thuốc tôi kê phải uống đúng hạn, đừng để bà ấy chịu kích động mạnh, dù vui quá hay buồn quá đều không tốt.

Tâm thái phải bình hòa, vì nó ảnh hưởng trực tiếp đến kết quả kháng ung thư.

Phải để bà ấy có ý chí cầu sinh mạnh mẽ thì mới sống thêm được nhiều năm.' 'Bệnh tình của mẹ cô thực ra được kiểm soát rất tốt, tế bào ung thư chưa phát tán thêm, gia đình cứ tiếp tục cố gắng.

Nhưng cũng đừng quá gượng ép, hãy cứ đối xử với bà ấy như một người bình thường, để bà ấy làm những việc đơn giản mà bà ấy thích.' 'Chẳng ai muốn bị nhắc nhở suốt ngày rằng mình là bệnh nhân ung thư cả, tâm lý tốt đến đâu cũng sẽ bị ảnh hưởng đấy.' Điều này Lãnh Yên Nhiên đã vô tình bỏ qua.

Từ khi có điều kiện, cô luôn muốn dành cho mẹ sự chăm sóc tốt nhất, không để mẹ làm bất cứ việc gì, nhưng không ngờ như vậy đôi khi lại không tốt. 'Cháu cảm ơn bác sĩ Trương, cháu hiểu rồi ạ.' Chuyện tối nay tuy chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ, nhưng lại khiến Lãnh Yên Nhiên sợ hãi vô cùng.

Thời gian qua cuộc sống quá đỗi êm đềm, mọi chuyện thuận lợi đến mức cô suýt quên mất mẹ mình đang mắc bệnh ung thư, chẳng còn sống được bao lâu nữa.

Chương 1744

Lúc này Lãnh Yên Nhiên vẫn còn trong trạng thái lo sợ, cô nằm bên cạnh mẹ Lãnh không muốn rời đi, nắm chặt tay bà trò chuyện, dường như chỉ có thế mới xoa dịu được tâm trạng lo âu.

Diệp Việt giúp hai người đắp chăn cẩn thận rồi tự giác lên lầu, chịu cảnh phòng không chiếc bóng.

Cơn ghen của mẹ vợ, anh sẽ cố gắng không để tâm. "Cái đứa nhỏ này, mẹ không sao mà, sao con lại đòi ngủ cùng mẹ nữa rồi?" Mẹ Lãnh tỏ vẻ hơi đau đầu.

Con gái đã kết hôn rồi mà cứ ba ngày hai bữa lại đòi ngủ với mẹ già.

Lãnh Yên Nhiên rúc vào lòng mẹ: "Mẹ, mẹ lại chét bỏ con đúng không?

Chẳng phải mẹ nói con là người mẹ yêu nhất sao?" "Mẹ còn đang đợi bế cháu ngoại đây, con cứ ngủ với mẹ thì cháu của mẹ ở đâu ra?" Lãnh Yên Nhiên thật sự cạn lời: "Mẹ ơi, sao chuyện gì qua miệng mẹ cũng trở nên 'sống động' thế nhỉ?" "Mẹ không thấy thế." "Chuyện con cái chúng con cũng đang cân nhắc mà, cái gì đến sẽ đến thôi." "Được rồi, con không muốn nói vấn đề này thì thôi vậy.

Nhiên Nhiên, có chuyện gì con nhất định phải kịp thời nói với mẹ, mẹ luôn là chỗ dựa của con, con đừng quên điều đó." Dù chỉ còn sống được một ngày, bà cũng muốn chống đỡ một phương trời cho con gái. "Mẹ, ngày nào mẹ cũng ở nhà chắc là buồn chán lắm nhỉ?" "Buồn chán thì không hẳn, mẹ ở nhà đan áo len cho cháu ngoại.

Chỉ là gần đây trong lòng cứ thấy bất an, có chuyện gì xảy ra mà con không nói cho mẹ biết, cảm giác đó khó chịu lắm.

Trước đây con luôn có gì nói nấy với mẹ mà." Lãnh Yên Nhiên nhớ lại lời bác sĩ nói tối nay, cảm thấy cách làm của mình đối với một người mẹ quả thực không tốt lắm.

Mẹ Lãnh càng không biết thì lại càng khó an lòng.

Cô không giấu giếm nữa, đem chuyện của Chương Quân và Tống Tiểu La kể lại một lượt, cả chuyện Bảo Bảo bị bệnh cũng nói luôn.

Mẹ Lãnh thở dài, có chút bất lực trước sự thật này: "Mẹ từng nằm viện ung thư một thời gian, mẹ biết căn bệnh này tàn nhẫn thế nào.

Con còn nhớ cậu bé ở phòng bệnh trước của mẹ không?

Mẹ đã trơ mắt nhìn thằng bé từ một đóa hoa rực rỡ từ từ héo tàn.

Mẹ chuyển sang phòng VIP không lâu thì thằng bé đi rồi, mẹ tình cờ gặp bố mẹ nó mới biết." Tim Lãnh Yên Nhiên thắt lại, cảm giác như có gì đó nghẹn ở cổ họng.

Cậu bé đó cô ấn tượng rất sâu sắc, lúc đó cô còn an ủi nó phải mỉm cười đối mặt, nhỏ tuổi mà hiểu chuyện vô cùng, hóa ra đã không còn nữa sao?

Sự hiểu chuyện đó khiến cô không kìm được mà nghĩ đến Bảo Bảo.

Cô thật sự không dám tưởng tượng một ngày nào đó cậu bé hiểu chuyện như vậy cũng sẽ chết trước mặt mình.

Đó còn là đứa trẻ có quan hệ huyết thống với mình, cứ luôn miệng gọi cô là chị bằng giọng lảnh lót, khiến cả trái tim cô mềm nhũn.

Chương Quân chết tiệt, thật sự quá biết cách nắm thóp cô rồi, cô quả thực không thể bỏ mặc đứa nhỏ đó được. "Mẹ, ý mẹ thế nào?" "Chuyện này phải hỏi con thôi.

Mẹ nghe Diệp Việt nói cơ thể con vốn không tốt lắm, giờ lại đang chuẩn bị có con, tình trạng của con quả thực không thích hợp để hiến tủy." "Vâng, con muốn sinh cho nhà họ Diệp một đứa con khỏe mạnh." Nhưng cô cũng không thể trơ mắt nhìn Bảo Bảo gặp chuyện. "Nhiên Nhiên, thời gian qua con vẫn luôn phiền muộn chuyện này phải không?" "Vâng, con đang rất rối bời.

Nhưng Diệp Việt đã cho người lưu ý rồi, chỉ là mãi vẫn chưa có tin tức gì truyền về, con hơi lo lắng, sợ rằng sẽ mãi không đợi được." "Con à, chuyện đó không gấp được đâu." Bên này đang yên ổn trôi qua, thì nhà họ Chương đã loạn thành một đoàn.

Chương Tuyết phát hiện Chương Quân có bồ nhí bên ngoài, về nhà mách với Khương Hồng.

Khương Hồng nổi điên, đập phá tan tành mọi thứ trong nhà.

Ngay khi Chương Quân vừa về đến nhà, Khương Hồng đã túm lấy cổ áo ông ta, dồn thẳng vào góc tường: "Chương Quân, cái đồ không biết xấu hổ, ông nói đi, con hồ ly tinh ông nuôi bên ngoài là ai?" "Bà buông tay ra." Chương Quân có chút bất ngờ nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Ông ta sớm đã biết sẽ có ngày này.

Chương Tuyết quá thông minh, bị con bé nhìn thấu chỉ là chuyện sớm muộn, chỉ là ngày này đến sớm hơn ông dự kiến.

Khương Hồng không thể bình tĩnh nổi, cơn giận toàn thân bùng phát, tiếng gào thét như muốn hất văng mái nhà, lồng ngực phập phồng dữ dội: "Muốn tôi buông tay thì ông phải nói cho tôi biết con hồ ly tinh đó là ai!

Tôi nhất định phải tiêu diệt bọn chúng, dám đào góc tường nhà tôi à!" Chương Quân không lên tiếng mà dùng sức hất tay Khương Hồng ra: "Đừng có suốt ngày giống như mụ đàn bà chanh chua thế này, làm người ta phát phiền.

Bà muốn làm cho cả khu phố này thức giấc hết mới chịu thôi sao?

Phải để mọi người xem trò cười bà mới cam tâm à?" Khương Hồng suýt chút nữa ngã nhào, may mà được Chương Tuyết đỡ kịp.

Bà ta tức đến mức thở hồng hộc: "Tiểu Tuyết, con xem kìa, cái loại người đạo mạo giả nhân giả nghĩa này, nói cứ như thể mẹ là người làm sai vậy.

Xem trò cười thì cũng là trò cười của cả nhà này chứ không phải của mình mẹ!

Ông là bậc cha chú mà không giữ lễ nghĩa, ông đã không cần mặt mũi nữa thì tôi cần làm gì?

Năm xưa nếu không nhờ tôi thì ông có được ngày hôm nay không?

Chắc chắn ông sẽ nghèo cả đời, sống ở tầng lớp thấp kém nhất cả đời!

Giờ ông có chút tiền đồ liền muốn bỏ tôi, ra ngoài tìm hồ ly tinh, giờ còn dám trưng bộ mặt đó với tôi, thật là vô liêm sỉ cực điểm!" Chương Tuyết day day thái dương, nhìn về phía Chương Quân, bình tĩnh nói: "Ba, ba nợ mẹ và con một lời giải thích." "Lời giải thích của ba các người có nghe lọt tai không?" Chương Quân cười khổ. "Mọi lời giải thích đều không thể che đậy được sự thật ông đã ngoại tình.

Tôi không cần ông giải thích, ông chỉ cần nói cho tôi biết nó là ai thôi, tôi nhất định sẽ khiến nó phải hối hận vì đã đụng vào tôi!" Khương Hồng căn bản không thể bình tĩnh lại, trong đầu chỉ toàn ý nghĩ đi tìm con hồ ly tinh kia để trả thù. "Mẹ, mẹ có thể bình tĩnh một chút không?

Mẹ làm thế này không phải cách giải quyết vấn đề.

Mẹ xông tới giết người ta thì sao nào?

Chương 1745

Mẹ muốn vào tù ở với anh cả, rồi cuối cùng người được lợi là ai mẹ không tự hiểu sao?" Chương Tuyết ôm chặt lấy Khương Hồng. "Ba không có gì để giải thích cả." Chương Quân tuyệt đối sẽ không nói ra chuyện của Tống Tiểu La và Bảo Bảo.

Cơn giận của Khương Hồng vừa được con gái ép xuống lại bùng lên dữ dội.

Bà ta trưng ra bộ mặt dữ tợn: "Tiểu Tuyết, con thấy thái độ của ông ta chưa?

Tự mình làm sai mà không có lấy một chút hối lỗi, lại còn dám quát tháo mẹ như vậy!" "Chẳng lẽ ông ra ngoài tìm tiểu tam lại là lỗi của tôi?

Là tôi bảo ông đi tìm chắc?

Đồ cầm thú!" "Bản thân bà đức hạnh thế nào bà không biết sao?

Bà có dáng vẻ của một người vợ không?

Tôi chịu đựng được bà đến giờ thì bà nên thấy may mắn đi." Ông ta sớm đã chán ngấy bộ dạng này của Khương Hồng rồi. "Nghe thấy chưa, nghe thấy chưa!

Hôm nay cuối cùng cũng nói ra lời thật lòng rồi.

Cũng không nhìn lại xem ông đức hạnh thế nào, tôi không chê ông thì thôi, giờ ông lại dám chê tôi à?

Tôi không tin hạng người như ông ra ngoài mà tìm được loại hàng tử tế nào.

Mấy con ranh bây giờ đúng là mù mắt thật rồi, thấy đàn ông là nhào vô, chẳng thèm nhìn xem cái loại quỷ quái gì." "Không sống được nữa thì chúng ta ly hôn đi." Chương Quân lạnh lùng buông một câu.

Khương Hồng ngẩn người, không thể tin nổi nhìn người đàn ông lòng lang dạ thú trước mặt.

Năm đó bà không chê ông ta nghèo, vốn tưởng đây là một người đàn ông thành thật bổn phận, không ngờ đàn ông trong thiên hạ đều cùng một giuộc.

Có tiền rồi là bắt đầu chê bai vợ tào khang.

Khương Hồng vớ lấy một cái bình hoa, ném thẳng về phía Chương Quân: "Muốn ly hôn à?

Ông dẹp cái ý nghĩ đó đi!

Tôi có chết cũng không để ông và con hồ ly tinh đó được yên ổn đâu, chúng ta cứ thế mà giày vò nhau đi!" Bình hoa đập thẳng vào đầu Chương Quân, máu tươi theo đó chảy xuống.

Chương Quân cảm thấy hoa mắt, suýt nữa thì đứng không vững. "Ba, ba có sao không?" Chương Tuyết vội vàng đỡ lấy Chương Quân, dìu ông ngồi xuống sofa.

Chương Quân xua tay: "Ba không sao." Khương Hồng chạy vào bếp xách một con dao ra, Chương Tuyết nhìn mà thấy nhức cả mắt, vội vàng chắn trước mặt Chương Quân.

Khương Hồng mắt đỏ ngầu: "Tiểu Tuyết, con tránh ra cho mẹ!

Hôm nay mẹ nhất định phải nói lý lẽ với ông ta, dựa vào cái gì mà ông ta dám nói ly hôn với mẹ?

Ông ta có tư cách gì?

Muốn ly hôn thì sớm dẹp cái ý nghĩ đó đi!" "Mẹ, mẹ bỏ dao xuống đi, mẹ làm người ta bị thương thì sao giờ?" "Con tránh ra!" Chương Tuyết kiên quyết không nhường, đoạt lấy con dao trong tay Khương Hồng rồi đem vào bếp khóa cửa lại.

Sau đó cô tìm hộp y tế để băng bó cho Chương Quân. "Tiểu Tuyết, con dừng tay lại cho mẹ!

Loại người cha như thế con còn băng bó cho ông ta làm gì?

Ông ta chết đi cho rảnh nợ, tất cả chúng ta đều được giải thoát!" "Mẹ, mẹ im miệng cho con!" Chương Tuyết cao giọng. "Tiểu Tuyết, ông ta đòi ly hôn với mẹ mà con còn nói giúp ông ta, con rốt cuộc có đứng về phía mẹ không hả?" Khương Hồng cũng tức con gái không chịu nổi, không hiểu vì sao lúc này nó lại còn giúp Chương Quân. "Mẹ làm thế này thì giải quyết được vấn đề sao?

Hôn nhân có vấn đề là lỗi của cả hai người, không phải từ một phía." Tiếng của Chương Tuyết còn lớn hơn cả Khương Hồng: "Lúc này mọi người hãy bình tĩnh lại đi, bình tĩnh để tìm phương pháp thích hợp giải quyết vấn đề." Chương Quân thấy Chương Tuyết bảo vệ mình như vậy, trong lòng không khỏi thở dài.

Mắng Khương Hồng xong, Chương Tuyết quay sang Chương Quân: "Ba, con biết mẹ con không phải là người dịu dàng hiền thục, nhưng dù sao mẹ cũng đã theo ba bao nhiêu năm nay, không có công lao cũng có khổ lao.

Cả đời mẹ chỉ là phụ nữ gia đình, giờ mà ly hôn thì ba bảo mẹ phải làm sao?

Mẹ đã lớn tuổi thế này rồi, ly hôn xong biết sống thế nào?

Cả đời mẹ hiếu thắng, ba làm vậy chẳng phải là ép mẹ vào đường cùng sao?" Chương Quân ngước mắt lên: "Về tiền bạc ba sẽ không để bà ấy chịu thiệt, bà ấy vẫn có thể duy trì cuộc sống như hiện tại." Ánh mắt Chương Tuyết lạnh đi, tia nhìn biến đổi liên tục: "Ba, ba quyết tâm muốn ly hôn, thật sự không còn đường cứu vãn sao?" "Tiểu Tuyết, đây là chuyện của ba và mẹ con." Chương Quân không muốn nói chuyện với Chương Tuyết.

Đứa con gái này quá thông minh, ở trước mặt nó, nói sai một câu là lộ sơ hở ngay. "Không, đây là chuyện của cả ba người chúng ta.

Con là con gái của hai người, hai người muốn ly hôn thì mãi mãi không thể gạt con ra ngoài được." "Suýt..." Chương Quân hít một hơi lạnh vì đau.

Chương Tuyết trấn an: "Ba, hơi đau một chút, ba ráng chịu nhé, con băng bó cho ba." "Cảm ơn con." "Con là con gái của ba, đó là sự thật không bao giờ thay đổi được.

Cho dù ba và mẹ có ly hôn, ba vẫn là cha của con, trước đây con đối xử với ba thế nào thì sau này vẫn sẽ như vậy." "Chương Tuyết!" Khương Hồng nghe con gái nói vậy thì cuống lên. "Mẹ, mẹ không thể nói ít đi vài câu sao?

Nếu mẹ không nhịn được cái tính nóng nảy đó thì mẹ đi ngủ đi, đừng ở phòng khách nữa!" Chương Tuyết gắt lên.

Khương Hồng sụt sịt mũi, quay mặt đi không lên tiếng nữa.

Chương 1746

Sau khi xử lý xong vết thương, Chương Quân định nói gì đó nhưng Chương Tuyết ngắt lời ngay: "Ba, thời gian không còn sớm nữa, con đưa ba về phòng nghỉ ngơi, có chuyện gì để sáng mai rồi nói.

Ba phải chú ý giữ gìn sức khỏe, bao nhiêu nhân viên công ty còn đang đợi ba đấy." Chương Quân đi vào thư phòng, sau khi đỡ ông nghỉ ngơi, Chương Tuyết xuống lầu.

Khương Hồng vẫn còn đang hậm hực đứng ở phòng khách. "Mẹ, sao mẹ lại thiếu kiên nhẫn thế?

Con đã dặn mẹ là đừng có làm rùm beng lên mà?

Đợi con điều tra ra con hồ ly tinh đứng sau là ai rồi chúng ta hãy hành động, mẹ làm thế này chỉ tổ đánh rắn động cỏ thôi." Nhắc đến chuyện này, Chương Tuyết cũng bực bội.

Đã dặn đi dặn lại là bảo Khương Hồng cứ vờ như không biết gì, vậy mà Chương Quân vừa về là bà ta đã bùng nổ, khai hết sạch sành sanh, thế này thì cô điều tra kiểu gì nữa?

Sau này có chuyện gì, nhất định không được nói cho bà ta biết trước, nếu không chỉ có hỏng việc. "Thế con bảo mẹ nhịn thế nào được?

Cứ nghĩ đến lão già đó nuôi đàn bà bên ngoài là mẹ thấy buồn nôn như nuốt phải ruồi vậy.

Loại như ông ta mà cũng dám ngoại tình cơ đấy!" "Mẹ, mẹ coi thường ba như thế, vậy năm xưa sao mẹ lại lấy ba?

Mẹ nhìn xem bao nhiêu năm qua hai người sống với nhau kiểu gì, chẳng có điểm nào giống vợ chồng cả." "Hồi trẻ ông ta còn tạm được, càng già càng thấy tởm." Năm đó Khương Hồng chính là nhìn trúng vẻ thành thật của Chương Quân, nghĩ ông ta không phải loại người trăng hoa, ai ngờ thời gian trôi qua lại thành ra thế này. "Sao mẹ không nhìn lại nguyên nhân từ phía mình đi?

Ngày nào mẹ cũng giương nanh múa vuốt, người đàn ông nào mà thích cho nổi?" Từ nhỏ đến lớn, trong nhà luôn cãi vã không dứt, cô cũng vì chán ghét nên mới đi du học từ sớm để tìm sự thanh tịnh.

Không ngờ bao nhiêu năm qua, cách hành xử của hai người này vẫn y như cũ, chẳng tiến bộ chút nào. "Thế nào gọi là giương nanh múa vuốt?

Mẹ mà không dùng chút uy nghiêm thì làm sao trị được ông ta?" Chương Tuyết cạn lời: "Thế mẹ đã trị được ông ta chưa?" Khương Hồng cứng họng: "Con cố tình xem trò cười của mẹ phải không?" "Mẹ, con nói thật đấy, dù thế nào đi nữa cái hôn nhân này cũng không được ly hôn.

Ly hôn rồi mẹ tính sao?" "Mẹ đương nhiên là không ly hôn rồi, trừ phi ông ta ra đi tay trắng, để lại công ty cho mẹ con mình, bằng không ông ta muốn rũ bỏ chúng ta á?

Không có cửa đâu!" Kết quả này cũng là điều Chương Tuyết muốn, nhưng đó là chuyện hoàn toàn không khả thi: "Ba không phải kẻ ngốc, không đời nào ba chịu ra đi tay trắng đâu." "Cho nên mẹ đã quyết định rồi, cái hôn này không ly hôn." "Mẹ, mẹ nhất định phải giữ bình tĩnh đấy, đợi con điều tra rõ người phụ nữ bên ngoài kia đã rồi tính." Khương Hồng khó khăn gật đầu: "Được, mẹ sẽ kiềm chế cơn giận." Chương Quân căn bản không ngủ được, ngay đêm đó ông ta gọi điện cho Tống Tiểu La, bảo hai mẹ con cô cứ theo kế hoạch cũ ra nước ngoài lánh mặt một thời gian, đợi ông xử lý xong mọi chuyện rồi hãy về.

Nếu không chuyện này nhất định sẽ ầm ĩ lên.

Tống Tiểu La lập tức tỉnh cả ngủ, nhìn đứa con trai đang ngủ say sưa bên cạnh, cô đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve thằng bé.

Đứa nhỏ dường như cảm nhận được hơi ấm, khẽ mím môi, dụi đầu vào lòng bàn tay cô, tay nhỏ đè lên tay cô, vẻ mặt tràn đầy mãn nguyện.

Nước mắt Tống Tiểu La trào ra, cô khẽ lẩm bẩm: "Bảo Bảo, chúng ta không thể ở lại đây được nữa, ngày mai chúng ta phải đi rồi." Sáng sớm khi Chương Quân vừa dậy đã bị Khương Hồng chặn ngay cửa phòng.

Cả hai vợ chồng đều không ngủ được cả đêm nên sắc mặt cực kỳ kém.

Khương Hồng thấy ông ta đã thu dọn xong hành lý thì càng điên tiết, lao tới túm lấy áo ông ta. "Ông có ý gì hả?

Ông vội vàng muốn sà vào lòng con hồ ly tinh kia đến thế sao?" Dám cả gan vừa sáng sớm đã thu dọn đồ đạc định bỏ đi. "Thỏa thuận ly hôn tôi sẽ bảo luật sư gửi sớm cho bà, bà xem qua nếu không có ý kiến gì thì ký tên vào.

Dù sao cũng là vợ chồng bao năm, tôi không muốn làm chuyện này trở nên quá khó coi." "Đã ly hôn rồi còn nói không muốn khó coi, Chương Quân, ông đúng là đồ súc sinh bạc tình bạc nghĩa!" "Bao năm qua tôi đối xử với bà như thế là quá tốt rồi, đừng có mà không biết hưởng." Chương Quân lạnh lùng nói.

Được, cái "tốt" của ông chính là ly hôn với bà, Khương Hồng chẳng cảm nhận được chút tốt đẹp nào cả.

Bà ta đá một nhát vào vali của Chương Quân: "Chương Quân, tôi nói cho ông biết, không có cửa đâu!

Chuyện đó là không thể nào, trừ phi ông ra đi tay trắng!" "Bà nằm mơ hão huyền quá đấy." Chương Quân lách qua người Khương Hồng, xách vali xuống lầu.

Thư ký đã đợi sẵn ở cầu thang. "Chương Quân, ông đứng lại đó cho tôi, không được đi!" Khương Hồng đuổi theo. "Tôi không có gì để nói với bà nữa." "Sao lại không có gì để nói?

Ông không được đi, tôi bảo không được đi mà!" Khương Hồng điên cuồng lao về phía Chương Quân.

Chương Quân không đề phòng, bị bà ta húc mạnh một cái, mất đà lăn thẳng xuống cầu thang. "Chủ tịch!" Thư ký hét lớn một tiếng, định chạy tới nhưng không kịp.

Chương Quân lăn dài xuống cầu thang rồi nằm bất động trên mặt đất. "Á!" Khương Hồng nhìn thấy đôi mắt nhắm nghiền của Chương Quân và dòng máu chảy ra từ đầu ông ta, kinh hãi hét lên.

Khi Chương Tuyết nghe thấy tiếng thét chạy ra thì chỉ thấy một cảnh tượng đầy máu, cô cũng sững sờ tại chỗ.

Thư ký còn nhanh trí, vội nói: "Đại tiểu thư, cô mau đi lấy xe đi, chúng ta phải đưa Chủ tịch đến bệnh viện ngay!" Chương Tuyết lườm Khương Hồng một cái sắc lẹm rồi vội vàng đi lấy xe.

Thư ký bế Chương Quân lao ra ngoài, Khương Hồng cũng run rẩy, chẳng màng đến hình tượng mà lảo đảo chạy theo.

Lãnh Yên Nhiên không hề biết chuyện này.

Đến chập tối, cô nhận được điện thoại của Tống Tiểu La.

Giọng Tống Tiểu La rất hoảng loạn, có vẻ như nếu không còn cách nào khác thì cô ấy đã không tìm đến cô.

Chương 1747

"Nhiên Nhiên, em đừng cúp máy, dì... dì chỉ muốn hỏi em một chuyện thôi, hỏi xong dì sẽ cúp máy ngay." Lãnh Yên Nhiên lạnh nhạt: "Dì hỏi đi?" "Em có thể giúp dì đến nhà họ Chương xem thử, xem ba em rốt cuộc bị làm sao không?" Lãnh Yên Nhiên có chút ngơ ngác: "Bị làm sao là sao?" "Tối qua ông ấy gọi cho dì nói là bên nhà họ Chương đã biết chuyện ông ấy có người bên ngoài, ông ấy cũng đã đề nghị ly hôn.

Vì sợ dì và Bảo Bảo bị liên lụy nên ông ấy bảo hai mẹ con đi ra nước ngoài lánh mặt.

Vốn dĩ sáng nay chúng dì phải đi rồi nhưng ba em vẫn chưa xuất hiện.

Dì không dám gọi điện cho ông ấy, dì sợ sẽ làm lộ Bảo Bảo.

Dì sao cũng được, nhưng Bảo Bảo không thể gặp chuyện, thằng bé tuyệt đối không được chịu bất kỳ sự quấy rối nào." Lãnh Yên Nhiên đại khái đã hiểu rõ, chẳng qua là chuyện xấu đã bị bại lộ.

Phải nói rằng quyết định của Tống Tiểu La là đúng đắn, không ngốc nghếch mà gọi điện cho Chương Quân, nếu không thì đã sớm bị lộ rồi.

Dù có hận Tống Tiểu La không giữ mình nhưng đứa trẻ là vô tội: "Hai người đã ra nước ngoài chưa?" "Vẫn chưa đi, Chương Quân chắc chắn là đã xảy ra chuyện rồi, sao dì có thể rời đi lúc này được, ít nhất cũng phải đợi tin tức của ông ấy chứ." "Dì hồ đồ quá!

Con nói cho dì biết, dì lập tức đưa Bảo Bảo ra nước ngoài ngay đi.

Tin tức của Chương Quân con thăm dò được sẽ báo cho dì sau.

Lúc này quan trọng nhất là đứa trẻ, Bảo Bảo không thể gặp chuyện được!" Lãnh Yên Nhiên mắng. "Khương Hồng và Chương Tuyết chắc chắn đang dò la tin tức của hai người, một khi họ biết được thì hai người không đi nổi đâu.

Đến lúc đó Bảo Bảo phải chịu đựng những gì dì không biết sao?" Đến lúc đó Bảo Bảo sẽ bị người đời chỉ trích.

Tống Tiểu La biết Khương Hồng là hạng đàn bà ghê gớm, nghe Lãnh Yên Nhiên nói vậy cũng sợ mất vía: "Dì biết, dì biết chứ, chỉ là dì có cảm giác không lành." "Bây giờ không phải lúc dì hành động theo cảm tính, đi ngay đi!" "Được, dì sẽ đưa Bảo Bảo đi ngay.

Trông cậy cả vào em đấy Nhiên Nhiên, em nhất định phải đi xem Chương Quân thế nào, dù sao ông ấy cũng là cha của em và Bảo Bảo." Lãnh Yên Nhiên thấy phiền lòng vô cùng: "Con biết rồi, dì đừng chần chừ nữa, đi mau đi, nếu không lát nữa sẽ không kịp đâu." "Được được, dì biết rồi." "Đừng có lề mề nữa, có cần con bảo người đến đón không?" "Không cần đâu, dì và Bảo Bảo đã thu dọn xong xuôi hết rồi, chúng dì xuất phát ngay đây." Lãnh Yên Nhiên hít sâu một hơi: "Chăm sóc Bảo Bảo cho tốt.

Chuyện tủy xương chồng con cũng đang giúp lưu ý rồi, có tin tức sẽ thông báo ngay cho dì.

Nhưng trước đó, dì phải chăm sóc Bảo Bảo thật tốt, đừng để xảy ra sai sót gì." Tống Tiểu La xúc động đến rơi nước mắt, biết ngay đứa trẻ này miệng cứng lòng mềm, điểm này giống hệt người chị hiếu thắng của mình: "Được, được, dì cảm ơn em nhiều lắm, Nhiên Nhiên." "Đưa điện thoại cho Bảo Bảo đi, con nói với em mấy câu." Bảo Bảo không biết chuyện gì đã xảy ra, cậu bé chỉ biết cả ngày hôm nay mẹ cứ như người mất hồn nên cũng lo lắng theo.

Nhưng nghe nói chị gái muốn nói chuyện với mình, cậu bé vẫn rất vui vẻ, cất giọng mềm mại gọi: "Chị ơi!" Lãnh Yên Nhiên nghe giọng điệu không mấy vui vẻ của Bảo Bảo cũng thấy xót xa.

Chuyện của người lớn lại bắt trẻ con phải gánh chịu, điều này thật chẳng công bằng chút nào. "Bảo Bảo, em nghe lời chị, cùng mẹ ra nước ngoài ở một thời gian, khi nào chị rảnh chị sẽ sang thăm em." Bảo Bảo không hỏi lý do mà ngoan ngoãn đáp: "Vâng ạ, chị." "Bảo Bảo, em phải nhớ kỹ, em là một đứa trẻ rất đáng yêu, chị rất yêu em.

Trước đây vì người lớn có chút mâu thuẫn nhỏ nên chị đối xử với em không tốt, em tha lỗi cho chị có được không?" "Chị ơi, em biết mà, em chưa bao giờ trách chị cả, em vẫn rất yêu chị." Nghe giọng nói ngây ngô của cậu bé, Lãnh Yên Nhiên rốt cuộc không cầm được nước mắt: "Được được, Bảo Bảo thật ngoan.

Vậy sang bên đó em phải nghe lời mẹ, có chuyện gì thì gọi điện cho chị, chị nhất định sẽ nghe máy." "Chị ơi, Bảo Bảo yêu chị lắm." Tống Tiểu La ôm chặt lấy Bảo Bảo, khóc không thành tiếng: "Nhiên Nhiên, cảm ơn em, dì đưa Bảo Bảo đi đây." Cổ họng Lãnh Yên Nhiên nghẹn đắng: "Vâng, hai người bảo trọng, sang đến nơi ổn định rồi thì báo bình an cho con." "Dì sẽ làm thế." Cúp điện thoại, Lãnh Yên Nhiên vội vàng gọi cho Diệp Việt.

Diệp Việt đến phim trường đón cô. "Nhiên Nhiên, đừng lo, anh sẽ cho người đi kiểm tra ngay." Nửa tiếng sau, Diệp Việt nhận được tin tức, nói với Lãnh Yên Nhiên: "Chương Quân đang ở bệnh viện trung tâm thành phố.

Sáng nay bị ngã cầu thang, người thì đã cứu được rồi nhưng hiện tại vẫn đang hôn mê bất tỉnh." Ánh mắt Lãnh Yên Nhiên biến đổi, xem ra linh cảm của Tống Tiểu La đã đúng, Chương Quân quả thực đã gặp chuyện. "Rốt cuộc là thế nào?" "Cụ thể vẫn chưa dò hỏi ra được, nếu em không yên tâm thì chúng ta qua đó xem sao." "Đi thôi, đi xem tình hình thế nào." Dù không thừa nhận Chương Quân nhưng Bảo Bảo là vô tội, Chương Quân là chỗ dựa của thằng bé, nếu ông ta có mệnh hệ gì thì người chịu ảnh hưởng nhiều nhất chính là đứa trẻ, cô phải đi xem tình hình ra sao.

Khi Lãnh Yên Nhiên và Diệp Việt xuất hiện ở phòng bệnh, Khương Hồng lập tức nhảy dựng lên, lao đến trước mặt Lãnh Yên Nhiên.

Diệp Việt chắn trước mặt vợ, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm Khương Hồng.

Khương Hồng nhớ lại lần trước bị Diệp Việt dọa cho khiếp vía, người đàn ông này là hạng tàn nhẫn, chẳng nể mặt ai bao giờ, nên bà ta từ từ lùi lại.

Chỉ có thái độ kiêu ngạo là vẫn không đổi: "Các người đến đây làm gì?

Ai báo cho các người biết hả?

Đây không phải chỗ các người nên đến đâu." "Vì sao chúng tôi đến đây bà tự hiểu rõ.

Tôi chỉ muốn biết, vì sao người lại thành ra thế này?" Lãnh Yên Nhiên đanh mặt lại, chỉ vào Chương Quân đang nằm trên giường bệnh. "Chồng tôi có làm sao cũng không đến lượt người ngoài như cô quản, mau biến đi cho tôi, không tôi báo cảnh sát đấy." "Tùy bà, tôi cũng đang muốn mời cảnh sát đến điều tra xem, vì sao một người đang yên đang lành lại nằm đây hôn mê bất tỉnh, rốt cuộc là lỗi của ai." Nghe vậy, mặt Khương Hồng thoáng hiện vẻ hoảng loạn, cơ thể đẫy đà trở nên cứng nhắc, giọng nói cũng mất đi vài phần khí thế: "Không biết cô đang nói cái gì." Lãnh Yên Nhiên nhìn biểu cảm của bà ta là biết ngay suy đoán của mình không sai, Chương Quân thành ra thế này chắc chắn có liên quan đến Khương Hồng.

Người đàn bà này quả thật tàn nhẫn, dám hại người đến mức này.

Dù không thích Chương Quân nhưng thấy ông ta nằm đó như vậy, tâm trạng cô vẫn có chút dao động.

Cô không do dự nữa mà trực tiếp rút điện thoại báo cảnh sát.

Khương Hồng thấy vậy thì cuống lên: "Lãnh Yên Nhiên, cô làm gì đấy?

Tôi nói cho cô biết, đây là việc riêng của gia đình tôi, cảnh sát đến cũng chẳng làm gì được đâu!" "Tôi thấy đây giống như một vụ cố ý mưu sát hơn." Điện thoại đang trong quá trình kết nối thì đột nhiên bị giật mất, Chương Tuyết đã đứng trước mặt cô từ lúc nào. "Chị à, đều là người nhà cả, không cần thiết phải báo cảnh sát đâu.

Thư ký của ba có thể làm chứng, tất cả chỉ là tai nạn thôi.

Lúc đó ba đang xách vali định đi, mẹ muốn ngăn lại nên hai người xảy ra chút tranh chấp.

Sau khi ba ngã xuống cầu thang, chúng em cũng đã đưa ba đến bệnh viện ngay lập tức, nên không hề có chuyện cố ý mưu sát như chị nói đâu.

Cùng lắm chỉ tính là mâu thuẫn gia đình thôi, chị nói vậy thì nghiêm trọng quá rồi.

Ba không chỉ là ba của chị mà còn là ba của em, ba bị thế này em cũng đau lòng lắm.

Hiện tại không phải lúc truy cứu lỗi lầm của ai, mà là chúng ta phải phối hợp với bác sĩ để ba sớm tỉnh lại." Chương Tuyết lý luận rất rành mạch.

Chương 1748

Khương Hồng bên cạnh vội vàng phụ họa: "Đúng thế, đúng như Tiểu Tuyết nói, tất cả chỉ là tai nạn thôi." Lãnh Yên Nhiên luôn cảm thấy Chương Tuyết là một kẻ lợi hại, từ lần đầu gặp mặt cô đã biết điều đó, hôm nay chứng kiến lại càng thấy cô nàng này không hề đơn giản.

Chỉ vài câu nói đã xoay chuyển được cục diện. "Chị ơi, điện thoại của chị này." Chương Tuyết trả lại điện thoại cho Lãnh Yên Nhiên.

Lãnh Yên Nhiên nhận lấy điện thoại, nhìn sang người đàn ông nãy giờ vẫn đứng một bên, người này chắc là thư ký của Chương Quân, cô cũng từng gặp một lần trước đó. "Thư ký Hà, có đúng như vậy không?" "Tôi vốn đứng ở dưới lầu, nghe thấy tiếng cãi vã trên lầu và cũng chứng kiến toàn bộ quá trình.

Phu nhân quả thực không cố ý đẩy Chủ tịch xuống lầu đâu ạ." Thư ký Hà đáp.

Lãnh Yên Nhiên còn định nói gì đó nhưng Diệp Việt khẽ siết nhẹ tay cô, ra hiệu cô đừng nói nữa.

Cô liền chuyển chủ đề: "Tình trạng của Chương Quân thế nào rồi?" "Chỉ bị tụ máu nhẹ trong não thôi, không có gì đáng ngại, chắc không lâu nữa sẽ tỉnh lại." Chương Tuyết vừa nói, ánh mắt không tự chủ được mà liếc về phía Diệp Việt.

Một thời gian không gặp, khí chất lạnh lùng trên người anh dường như càng đậm nét hơn, toát lên sức hút của một người đàn ông trưởng thành, đầy nam tính, khiến ai nhìn vào cũng thấy đỏ mặt tim đập nhanh.

Đã lâu lắm rồi cô ta không có cảm giác này với một người đàn ông.

Khi tuổi tác lớn dần, hình như rất khó để thích một người đến vậy.

Một người đàn ông ưu tú như thế, sao lại thành chồng của Lãnh Yên Nhiên chứ?

Lãnh Yên Nhiên làm sao mà xứng với anh.

Chỉ là anh vào đây lâu như vậy mà chẳng thèm liếc nhìn cô ta lấy một cái.

Trước đây quan hệ giữa họ rõ ràng rất tốt kia mà, sao giờ lại thành ra thế này.

Lãnh Yên Nhiên rất ghét ánh mắt Chương Tuyết nhìn Diệp Việt, nó quá lộ liễu.

Phụ nữ bây giờ thật chẳng còn chút liêm sỉ nào, rõ ràng biết Diệp Việt đã có vợ mà vẫn nhìn chằm chằm như thế.

Cô cố ý tựa sát vào cánh tay Diệp Việt, như muốn tuyên bố chủ quyền của mình.

Diệp Việt làm sao không biết chút tâm tư nhỏ này của vợ, anh cố ý giơ tay lên sủng nịnh nhéo má cô.

Lãnh Yên Nhiên lúc này mới để lộ một chút ý cười, người này phối hợp diễn kịch giỏi thật.

Cô nhìn Chương Quân một cái rồi kéo Diệp Việt đến văn phòng bác sĩ.

Bác sĩ cũng nói giống như Chương Tuyết, không có gì đáng ngại, vài ngày nữa sẽ tỉnh. "Ông xã, em cứ thấy bất an thế nào ấy." "Em lo cho Chương Quân à?" "Cũng có thể coi là vậy, còn cả đứa bé kia nữa, em cảm thấy sắp có chuyện không hay xảy ra." Lãnh Yên Nhiên phiền lòng.

Diệp Việt ôm vai vợ, hai người cũng không ở lại bệnh viện lâu, sau khi xác định không có gì nguy hiểm thì rời đi. "Ông xã, em lo cho Chương Tuyết.

Nhìn cô ta là biết hạng người tâm cơ thâm hiểm.

Tống Tiểu La nói Chương Quân đã định ly hôn với Khương Hồng, nếu lúc này Chương Quân mãi không tỉnh lại thì đó là cơ hội tốt nhất cho cô ta.

Cô ta hiện cũng đang ở công ty, chỉ cần Chương Quân không tỉnh, người nắm quyền đương nhiên sẽ là cô ta." "Có lẽ anh sẽ thấy em đang thuyết âm mưu, nhưng hạng người như cô ta chúng ta không thể không đề phòng.

Em chỉ suy luận từ tình hình hiện tại thôi, không phải vì cô ta thích anh mà em ghen tuông rồi cố ý bôi nhọ đâu nhé." Diệp Việt bật cười, vuốt ve mái tóc cô: "Em muốn bôi đen cô ta thế nào cũng được, anh chẳng quan tâm đâu." "Em nói thật đấy." "Lúc nãy ánh mắt cô ta nhìn anh vẫn nồng nhiệt như thế, em nhìn mà thấy khó chịu cực kỳ." "Đó là chuyện của cô ta, đâu phải chuyện của anh.

Trong mắt và trong tim anh chỉ có một người tên là Lãnh Yên Nhiên thôi." "Coi như anh biết nói chuyện đấy.

Thế anh bảo Chương Tuyết có dám ra tay với Chương Quân không?" "Cô ta chắc chưa có gan lớn đến thế đâu.

Nếu em nghi ngờ Khương Hồng thì anh thấy còn có khả năng, đó là hạng người không não, làm việc chỉ dựa vào cảm tính.

Thủ đoạn của Chương Tuyết chắc chắn không thấp như vậy, hơn nữa hôm nay cô ta đã khẳng định trước mặt chúng ta là Chương Quân không sao, vài ngày nữa sẽ tỉnh.

Nếu cô ta ra tay lúc này chẳng phải là tự chuốc họa vào thân sao?" "Chuyện đó hoàn toàn không phải phong cách của cô ta.

Từ nhỏ cô ta đã là người cực kỳ thông minh, thủ đoạn sẽ không sơ đẳng như thế." "Xem ra em cũng hiểu rõ cậu bạn học cũ đó của anh quá nhỉ." "Bà xã à, sao máu ghen của em còn lớn hơn cả anh vậy?" "Em không có ghen, em chỉ đang nói một sự thật thôi.

Anh không biết lúc nãy anh nói về cô ấy trông chắc chắn thế nào đâu." Diệp Việt kêu oai oái, giả vờ vỗ mạnh vào trán mình một cái: "Đúng là làm người đàn ông tốt khó mà, hảo tâm giúp vợ phân tích sự việc, chuẩn bị giải quyết vấn đề, kết quả là vợ không những không cảm kích mà còn làm mình đau lòng quá đi mất." "Được rồi, bớt diễn đi, anh biết rõ em không có ý đó mà." "Biết chứ, phụ nữ mà, lúc nào chẳng có chút ngang bướng." "Nói đến ngang bướng thì ai so được với mấy người đàn ông nhà họ Diệp các anh chứ, từ cụ nội đến anh và Diệp Mộ, ai nấy đều y như nhau, đúng rồi, cả bà nội cũng vậy nữa." "Bà xã, câu này em có dám đến trước mặt họ mà nói không?" "Đừng có khích em, em không ngốc thế đâu." "Cái đồ nhóc con này, chỉ biết bắt nạt chồng mình thôi." Khi Lãnh Yên Nhiên gọi điện cho Tống Tiểu La, máy bay của họ đã hạ cánh và đã đến nơi ở, mọi chuyện đều thuận lợi.

Lãnh Yên Nhiên thở phào nhẹ nhõm, cũng may Chương Quân xảy ra chuyện, Chương Tuyết phải bận rộn ở bệnh viện, nếu không họ chưa chắc đã đi suôn sẻ được như vậy. "Nhiên Nhiên, rốt cuộc Chương Quân thế nào rồi?" Tống Tiểu La lo lắng không thôi. "Chỉ là một chút tai ngoài ý muốn, bị ngã từ cầu thang xuống, hiện giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh.

Bác sĩ nói không quá nghiêm trọng, vài ngày tới sẽ tỉnh lại thôi, dì bên đó đừng quá lo lắng, em bé vẫn khỏe chứ?" "Thằng bé vẫn khỏe, chắc là chưa quen múi giờ nên giờ đang ngủ rồi." "Vâng, dì nhớ chăm sóc bé cẩn thận, sức khỏe của bé không tốt, đến nơi ở mới chưa chắc đã thích nghi ngay được." "Nhiên Nhiên, bây giờ cháu có tiện nói chuyện không?" Lãnh Yên Nhiên liếc nhìn Diệp Việt một cái: "Cháu đang ở nhà, bên cạnh chỉ có chồng cháu thôi, dì có chuyện gì cứ nói đi ạ." "Nhiên Nhiên, dì nói vạn nhất, vạn nhất ba cháu có chuyện gì, cháu hãy đến văn phòng luật sư Thiên Hoa tìm một luật sư họ Chung.

Ba cháu đã lập xong di chúc và sắp xếp tài sản rồi.

Công ty là của cháu và em bé, còn phần để lại cho Khương Hồng và Chương Tuyết chỉ là một ít tiền mặt và bất động sản thôi." Lãnh Yên Nhiên sửng sốt, chuyện này Chương Quân từng nhắc với cô trước đây, nhưng cô luôn không tin ông ta sẽ giao công ty cho mình.

Cô lo lắng Tống Tiểu La cũng bị lừa, vì người phụ nữ đó trông có vẻ đơn thuần lương thiện: "Dì tin sao?" Tống Tiểu La cười khẽ, Lãnh Yên Nhiên nghĩ như vậy cũng phải, dù sao Chương Quân đã làm quá nhiều chuyện tuyệt tình với cô, nếu bà là Lãnh Yên Nhiên, bà cũng tuyệt đối không tin Chương Quân lại tốt bụng như vậy.

Nhưng dù thế nào, Lãnh Yên Nhiên và em bé đều là chị em ruột, họ đều là con của Chương Quân.

Một người cha dù thế nào cũng không thể quá tàn nhẫn với con cái mình. "Nhiên Nhiên, dì đương nhiên tin chứ.

Chương 1749

Những chuyện khác có lẽ dì không có quyền lên tiếng, nhưng chuyện này dì có thể khẳng định được.

Vì lúc đó chính dì đã cùng ông ấy đến văn phòng luật sư, di chúc dì cũng đã tận mắt nhìn thấy, từng chữ từng chữ dì đều đọc kỹ rồi.

Ba cháu không xấu xa như cháu tưởng đâu, trong lòng ông ấy có đứa con gái là cháu đấy." Lãnh Yên Nhiên dù sao vẫn không tin nổi tâm ý của Chương Quân đối với mình: "Chắc ông ta thấy em bé còn nhỏ quá, muốn cháu quản lý giúp em bé thôi." "Không phải đâu, cổ phần trong tay ông ấy chia cho hai chị em mỗi người một nửa.

Nếu trước khi em bé trưởng thành mà ông ấy có mệnh hệ gì, thì nửa còn lại của em bé sẽ do cháu quản lý giúp, chứ không phải tất cả đều là của em bé đâu.

Cháu cũng có phần, phần của cháu là của cháu, của em bé là của em bé." Tống Tiểu La cực lực giải thích. "Nhiên Nhiên, dù nói thế nào thì dì cũng là dì của cháu, dì và mẹ cháu là chị em ruột thịt, đến lúc này rồi dì không cần thiết phải lừa cháu làm gì." Nghĩ đến lời Chương Quân nói rằng Tống Tiểu La có triệu chứng trầm cảm nhẹ, cô không khỏi trấn an: "Được rồi, cháu tin lời dì nói.

Dì cứ chăm sóc em bé cho tốt đi, dì cứ yên tâm, Chương Quân thực sự không vấn đề gì đâu, di chúc cũng chưa dùng đến đâu.

Đợi ông ấy tỉnh lại cháu sẽ bảo ông ấy tự liên lạc với dì.

Dì đừng có thần hồn nát thần tính như vậy không tốt đâu, thả lỏng đi, chuyện gì rồi cũng sẽ qua thôi." Tống Tiểu La lệ tuôn đầy mặt: "Được, được, Chương Quân tỉnh lại rồi cháu hãy bảo ông ấy là mẹ con dì bình an, bảo ông ấy tự chăm sóc bản thân cho tốt." "Cháu biết rồi, dì hãy kiên cường lên, dì là một người mẹ, dì không phải có một mình đâu." "Dì biết rồi." Sau khi cúp điện thoại, Lãnh Yên Nhiên mệt mỏi tựa vào lòng Diệp Việt, cô cũng không biết giúp Tống Tiểu La như vậy là đúng hay sai.

Dù sao đi nữa, mối quan hệ giữa Tống Tiểu La và Chương Quân là không hợp pháp, em bé chính là con ngoài giá thú.

Nhưng Khương Hồng kia cũng chẳng phải hạng người tốt lành gì, cô thâm thù đại hận người đó. "Chồng ơi, em không thèm khát gì đồ của Chương Quân đâu." Diệp Việt mỉm cười: "Anh biết, nhưng em cũng không muốn để Khương Hồng được lợi có đúng không?" "Chồng à, anh có thuật đọc tâm đấy hả, sao em nghĩ gì anh cũng biết vậy?" Trên mặt Lãnh Yên Nhiên lộ ra một nụ cười. "Anh còn không hiểu em sao?" Lãnh Yên Nhiên cười hì hì, Diệp Việt nói tiếp: "Nếu đúng là như vậy thì cứ nắm lấy trong tay đi, sau này đứa bé kia lớn lên thành tài thì đưa lại cho nó cũng được.

Nhà chúng ta cũng không thiếu mấy thứ đó, trước nay chỉ thiếu người thừa kế thôi, chứ tài sản nhà họ Chương anh chưa bao giờ để vào mắt." "Cũng đúng, mẹ nói anh kế thừa Thiên Duyệt đều là vì bị ông ngoại ép buộc." "Chẳng phải sao." "Chồng em giỏi nhất." "Đừng có nịnh hót anh nữa, mệt mỏi cả ngày rồi, đi tắm rửa nghỉ ngơi thôi." "Không muốn đâu, em chẳng muốn cử động nữa." Lãnh Yên Nhiên chỉ thấy đến một ngón tay cũng không muốn nhấc lên, cứ dính lấy người Diệp Việt không chịu dậy.

Hiếm khi thấy cô có dáng vẻ trẻ con như vậy, Diệp Việt bật cười: "Để anh giúp em." Nếu là bình thường, cô nàng này đã sớm xấu hổ mà nhảy dựng lên rồi, nhưng hôm nay cô thật sự không còn tâm trạng đó nữa, nhắm mắt lại nói thẳng: "Được thôi." Dù sao cũng là vợ chồng rồi, chuyện thân mật hơn cũng đã làm qua, không cần thiết phải kiểu cách.

Diệp Việt cười một tiếng, bế ai đó vào phòng tắm, còn chưa tắm xong, ai đó đã tựa vào bồn tắm ngủ khì rồi.

Diệp Việt cam chịu lắc đầu, bế cô ra giường, lại kiên nhẫn sấy khô tóc cho cô rồi mới ôm cô đi ngủ.

Giấc ngủ của Lãnh Yên Nhiên không mấy yên ổn, nửa đêm giật mình tỉnh giấc mấy lần, lần nào trán cũng lấm tấm mồ hôi lạnh, phải có Diệp Việt vỗ về mới ngủ lại được.

Kết quả của việc ngủ không ngon là sáng hôm sau tinh thần không tốt, nhưng lần này cô là nữ chính, đất diễn rất nặng, nếu cô trì hoãn thì tiến độ của cả đoàn phim sẽ bị kéo lùi.

Diệp Việt bảo cô ở nhà nghỉ ngơi một ngày cô cũng không chịu, cứ khăng khăng đòi đến phim trường, Diệp Việt cũng chẳng còn cách nào.

Biểu hiện của Lãnh Yên Nhiên hôm nay không tốt lắm, không chỉ Trình Tĩnh mà ngay cả đạo diễn cũng nhận ra. "Yên Nhiên, tôi thấy cô mệt quá rồi, cô ra kia nghỉ ngơi một lát đi, tôi quay cảnh của người khác trước." Đạo diễn Tống nói.

Lãnh Yên Nhiên không cố chấp, cô quả thật đang tâm thần bất định, ngay cả bản thân cô cũng không hài lòng với biểu hiện của chính mình. "Yên Nhiên, em sao vậy?" Trình Tĩnh hỏi. "Chắc là tối qua em ngủ không ngon nên hơi mệt ạ." "Cãi nhau với chồng à?" "Chị Tĩnh, không có chuyện đó đâu, chỉ là mấy chuyện phiền lòng bên nhà họ Chương thôi, Chương Quân đang nằm viện hôn mê bất tỉnh." "Hóa ra là vậy.

Sau này gặp chuyện như thế cứ nói với chị, chị sẽ giúp em trao đổi với đạo diễn, xin nghỉ một buổi không phải vấn đề gì lớn, quay cảnh của người khác trước cũng vậy thôi." "Vâng, chị Tĩnh, chị cứ bận việc của chị đi, không phải chị Quan cũng vào đoàn rồi sao?

Chị đi xem chị ấy đi, em ở đây không sao đâu." Người mà Lãnh Yên Nhiên gọi là chị Quan tên là Quan Tư, là một tiểu hoa đán do Trình Tĩnh dẫn dắt, danh tiếng rất lớn.

Lần này cô ấy đóng vai phụ cho mình, Lãnh Yên Nhiên không cần nghĩ cũng biết đối phương chắc chắn là không hài lòng. "Được rồi, vậy chị ra ngoài xem sao, đại tiểu thư đó tính tình khó chìu lắm, sáng nay lúc đến đây đã rất khó chịu rồi." Trình Tĩnh vừa đi khỏi, Quan Tư và Nhạc Phỉ Nhi liền đi vào.

Hai người họ vốn không ưa nhau, nay lại cùng xuất hiện trước mặt cô, Lãnh Yên Nhiên có chút bất ngờ, cô lập tức đứng dậy, nhiệt tình chào hỏi: "Chị Quan, chị Phỉ." Nói đoạn, cô không nhịn được nhìn Nhạc Phỉ Nhi thêm vài cái, đây chính là người đã đi quyến rũ Diệp Việt rồi bị anh ném ra ngoài.

Dáng người đúng là rất chuẩn, dù mặc trang phục diễn rộng thùng thình cũng không che giấu được vòng một đầy đặn của cô ta. "Lãnh Yên Nhiên, tôi cứ tưởng kỹ năng diễn xuất của cô xuất sắc thế nào, hôm nay xem ra cũng chỉ có vậy thôi." Nhạc Phỉ Nhi hừ lạnh một tiếng.

Một người như vậy mà dám đảm nhận vai nữ chính, bắt cô và Quan Tư làm vai phụ, thật là nực cười.

Lãnh Yên Nhiên biết mình là người mới nên thái độ luôn rất khiêm nhường: "Đó chỉ là lời đồn thôi, em còn nhiều chỗ cần học hỏi ở hai đàn chị lắm ạ." "Đừng có mà nhận vơ, cô ta mới là đàn chị của cô, tôi thì không phải đâu." Nhạc Phỉ Nhi kiêu ngạo chỉ vào Quan Tư.

Quan Tư và Lãnh Yên Nhiên cùng một người quản lý, nên nói là quan hệ chị em cùng công ty cũng không sai.

Lãnh Yên Nhiên không nói gì, chỉ mỉm cười.

Quan Tư không khỏi nhìn cô thêm mấy cái, Trình Tĩnh thỉnh thoảng cũng nhắc đến Lãnh Yên Nhiên trước mặt cô, nói cô gái này rất giống cô lúc mới vào nghề, rất có linh tính.

Nhưng từ biểu hiện hôm nay của cô, cô ta chẳng thấy linh tính đâu cả.

Nhạc Phỉ Nhi đi thẳng vào vấn đề: "Lãnh Yên Nhiên, nói đi, cô đã bám được cành cao nào mà lại khiến cô được đóng vai nữ chính trong một bộ phim chế tác lớn thế này?" Cô ta sắp phát điên vì đố kỵ rồi, bộ phim truyền hình này từ đạo diễn đến diễn viên đều là tiêu chuẩn hàng đầu, một dàn diễn viên gạo cội, lại thêm cả tiểu hoa đán tham gia, ai mà chẳng nghĩ được là để làm nền cho một con nhóc mới vào nghề.

Lãnh Yên Nhiên giả vờ như không rõ lắm: "Chị Phỉ quá lời rồi, đây đều là sự sắp xếp của công ty, em cũng không rõ lắm." "Diễn, cô cứ tiếp tục diễn đi, thật là buồn nôn, có gan làm mà không có gan nhận.

Nói cô bám cành cao là còn đề cao cô đấy, lẽ ra tôi nên hỏi là, cô đã leo lên giường của ai rồi?" Nhạc Phỉ Nhi nói năng không chút nể nang.

Lãnh Yên Nhiên được Diệp Việt chiều chuộng nên tính tình cũng có chút nóng nảy, cộng thêm tâm trạng đang phiền muộn, sắc mặt cô sa sầm, trực tiếp cười mỉm đáp trả: "Chị Phỉ chắc là leo giường nhiều quá rồi nên trong mắt chị, ai cũng thăng tiến bằng cách leo giường nhỉ." "Cô nói cái gì?" Nhạc Phỉ Nhi như con chuột bị giẫm phải đuôi, lập tức nhảy dựng lên. "Em nói là, chị Phỉ chắc là leo giường nhiều quá rồi." Lãnh Yên Nhiên mặt không đổi sắc nói.

Thật sự coi cô là quả hồng mềm muốn nắn thế nào thì nắn sao?

Nắn có gì hay ho đâu chứ?

Cô thừa nhận là nhờ Diệp Việt mới có được vai diễn này, nhưng đó cũng là bản lĩnh của cô cơ mà?

Chương 1750

Cô có bản lĩnh khiến Diệp Việt cưới mình, khiến Diệp Việt cam tâm tình nguyện nâng đỡ mình.

Còn cao quý hơn nhiều so với những diễn viên dựa vào việc bồi ngủ để thăng tiến.

Quan Tư vốn không ưa Nhạc Phỉ Nhi, thấy Nhạc Phỉ Nhi bị chọc tức đến mức này, chỉ thấy tâm trạng vui vẻ hẳn lên, che miệng cười thầm. "Quan Tư, cô cười cái gì?

Tôi không thoải mái, cô nghĩ những ngày qua cô sống tốt lắm chắc?" Quan Tư nhún vai: "Tôi cười cái gì thì cô chắc cũng biết mà, câu chuyện của cô cả công ty ai mà không biết, án tích rành rành ra đó." Diệp Việt đã ra lệnh không được làm những chuyện lộn xộn đó, vậy mà cô ta còn định leo lên giường của Diệp Việt, chuyện này đã sớm đồn khắp công ty rồi. "Cô im miệng cho tôi!" "Lãnh Yên Nhiên, nếu cô không có bản lĩnh đóng tốt bộ phim này thì hãy nhường vị trí nữ chính cho tôi, đừng kéo tôi xuống nước cùng, tôi không muốn hợp tác với hạng người như cô đâu." "Chuyện này chị nên đi tìm nhà sản xuất, tìm đạo diễn mà nói, đây không phải chuyện em có thể quyết định.

Nếu đạo diễn bảo em đi, em tự nhiên sẽ đi." Lãnh Yên Nhiên thản nhiên nói. "Nói đi, có phải cô bám lấy Diệp Việt rồi không?" Nhạc Phỉ Nhi biết rất rõ nhà sản xuất lần này là Diệp Việt, nhà đầu tư cũng là công ty, nếu nói Lãnh Yên Nhiên bị ai đó "quy tắc ngầm", ngoài Diệp Việt ra, cô ta không nghĩ ra được ai khác.

Lông mày Lãnh Yên Nhiên nhếch lên, phải nói rằng trực giác của người phụ nữ này thật sự chuẩn, cô đúng là đã "bám" lấy Diệp Việt rồi. "Diệp tổng là người thế nào, không phải chị đã lĩnh giáo qua rồi sao?

Chị định nói với em là em có sức hút hơn chị, nên chị quyến rũ không thành công còn em thì thành công rồi à?" "Im miệng, cô câm miệng ngay cho tôi!" Nhạc Phỉ Nhi thẹn quá hóa giận.

Cô ta giơ tay định tát Lãnh Yên Nhiên, nhưng Lãnh Yên Nhiên đã chuẩn bị từ trước, nhân cơ hội chộp lấy tay cô ta. "Đừng có lúc nào cũng dùng cái tư duy bẩn thỉu của mình để nghĩ về người khác, em cũng không phải hạng người để chị muốn đánh là đánh đâu, chị nên cân nhắc xem mình có bản lĩnh đó không đã." Nói xong, cô hất mạnh một cái, Nhạc Phỉ Nhi suýt nữa thì ngã nhào. "Con tiện nhân này, cô có gì mà kiêu ngạo chứ, cô tốt nhất là nên để kim chủ của cô nâng đỡ cả đời đi, nếu không tôi nhất định sẽ khiến cô thân bại danh liệt." Lãnh Yên Nhiên khoanh hai tay trước ngực, giọng điệu lạnh lùng: "Tôi đợi cái ngày chị nói đấy." "Sao thế này, có chuyện gì vậy?" Trình Tĩnh bước vào, cùng đi với cô còn có Tôn Trân. "Quan Tư, sao cô không ở ngoài đợi đến cảnh của mình mà lại ở đây làm gì?" Quan Tư nhún vai: "Em có làm gì đâu, em chỉ vào đây hóng chuyện thôi mà." Trình Tĩnh và Tôn Trân nhìn nhau, nhìn biểu cảm trên mặt Lãnh Yên Nhiên và Nhạc Phỉ Nhi là đoán được ngay vừa rồi ai đã xảy ra tranh chấp với ai. "Nhạc Phỉ Nhi, cô sao thế?

Cô lên đây làm gì?" Tôn Trân nổi giận. "Tôi chỉ đến hỏi thăm tình hình thôi." "Tình hình tôi chẳng phải đã nói rồi sao?

Đây là quyết định của công ty, tại sao cứ không chịu nghe vậy?

Có ý kiến thì đi mà tìm Diệp tổng mà kiến nghị, cô tìm Lãnh Yên Nhiên gây sự là thế nào?

Tìm cô ấy thì thay đổi được gì?

Lăn lộn trong nghề bao nhiêu năm rồi mà chẳng có chút lòng bao dung với hậu bối gì cả, bảo cô đến diễn mấy tập là bạc đãi cô rồi chắc?

Cô cũng từ người mới mà leo lên từng bước, lúc đó các đàn anh đàn chị không giúp đỡ cô sao?

Sao lại gây nội chiến thế này." Tôn Trân mắng xối xả.

Bà vốn tính nóng nảy, nhìn thấy cảnh này thì lửa giận bốc lên ngùn ngụt. "Diệp tổng không công bằng." "Vậy cô có bản lĩnh thì đi tìm Diệp tổng mà nói, đầu cô bị úng nước rồi hả, công ty tại sao phải nâng đỡ người mới, các người không nghĩ thông suốt được sao?

Cô lén lút tiếp xúc với công ty khác, cô tưởng công ty không biết sao?

Cô nghĩ Tiểu Diệp tổng của chúng ta đơn giản quá rồi.

Nếu không phải mấy người các cô tâm tính không định thì chuyện hôm nay có xảy ra không?

Hợp đồng của các người còn chưa hết hạn, muốn nhảy việc thì cũng phải tự cân nhắc xem mình có bản lĩnh đó không, nếu không có thì cứ yên phận cho tôi, đừng suốt ngày bày trò này trò nọ, nhìn vào thấy phiền lòng." Tôn Trân tiếp tục mắng.

Quan Tư nhìn sang Trình Tĩnh, Trình Tĩnh chỉ đáp lại cô một nụ cười thâm sâu, cô thu cổ lại, thầm may mắn vì mình còn giữ được bình tĩnh hơn Nhạc Phỉ Nhi, hóa ra mọi hành động của họ công ty đều biết hết.

Nhạc Phỉ Nhi tiếp xúc với công ty khác, thực ra cô cũng đang tiếp xúc, công ty hiện giờ dốc sức nâng đỡ người mới, họ luôn cảm thấy địa vị tiểu hoa đán của mình bị đe dọa nên bắt đầu tìm đường lui. "Chị Trân, đó cũng là vì công ty khiến chúng em thất vọng quá." "Công ty có thiếu của các người một đồng nào không?

Những phim nên nhận tôi cũng đã nhận cho các người rồi, tài nguyên của cô có kém hơn trước không?

Đừng có chỉ nhìn chằm chằm vào những thứ mình không có được mà không nghĩ đến những gì mình đã có." Tôn Trân càng nói càng giận.

Những người này bây giờ đúng là có chút danh tiếng là lông cánh cứng rồi, chẳng khác gì lũ vong ơn bội nghĩa.

Trình Tĩnh kéo tay áo Tôn Trân, ra ý bảo bà bớt lời lại, dù sao đây cũng là ở đoàn phim, tai vách mạch rừng, để người khác nghe thấy những lời này thì không hay.

Quan trọng nhất là mấy người này đều là những người có tên tuổi, không thể để họ quá mất mặt, nếu không sau này còn làm việc thế nào được. "Còn đứng ngây ra đó làm gì, hay là muốn đạo diễn đích thân lại đây mời các người đi quay phim?" Tôn Trân nói với Nhạc Phỉ Nhi.

Nhạc Phỉ Nhi lườm Lãnh Yên Nhiên một cái sắc lẹm rồi mới bước ra ngoài.

Trình Tĩnh cũng nhìn Quan Tư, Quan Tư cười hì hì rồi cũng đi theo ra ngoài. "Quan Tư bao giờ cũng biết điều hơn Nhạc Phỉ Nhi." Tôn Trân nhận xét. "Đều là những kẻ chẳng khiến người ta yên lòng được." Trình Tĩnh lắc đầu, quay sang hỏi: "Yên Nhiên, em không sao chứ?" "Em không sao, chỉ là nói chuyện vài câu với hai đàn chị thôi." Lãnh Yên Nhiên không phải hạng người thích mách lẻo, đã không sao thì cũng không cần làm to chuyện.

Trình Tĩnh vẫn rất hài lòng với cách xử sự của Lãnh Yên Nhiên, không vì mình có lý mà cứ bám riết không buông: "Hai cô ta tâm lý không cân bằng cũng là chuyện bình thường, đúng là không cần thiết phải chấp nhặt với bọn họ." "Em biết mà, cảm ơn chị Tĩnh và chị Trân ạ." Tôn Trân vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng như thể ai nợ bà ta tám mươi vạn vậy: "Tôi có làm gì đâu." Lãnh Yên Nhiên đã quen với việc đó, chỉ mỉm cười.

Sau khi Trình Tĩnh và Tôn Trân ra ngoài, Lãnh Yên Nhiên hít một hơi thật sâu, ép mình phải bình tĩnh lại để tập trung vào kịch bản.

Buổi chiều quay phim khá thuận lợi, Lãnh Yên Nhiên dần lấy lại được trạng thái.

Chương 1751

Lúc tan làm cũng khá sớm, khi về nhà dì Trương cũng đã về, trên bàn bày rất nhiều đồ, nhìn qua là biết những sản vật quê hương bà mang lên.

Trong bếp, mẹ Lãnh đang vui vẻ vừa trò chuyện với dì Trương vừa nấu cơm.

Lãnh Yên Nhiên giờ không còn hạn chế mẹ Lãnh nữa, bà muốn làm gì cũng được, miễn sao không để mình quá mệt mỏi là được. "Nhiên Nhiên, thuốc bắc của con sắc xong rồi, vẫn luôn để ấm cho con đấy." Lãnh Yên Nhiên bưng lên uống một hơi cạn sạch. "Mẹ ơi, mẹ đừng mệt quá nhé, thấy mệt thì đi nghỉ ngơi, đừng cố quá." Mẹ Lãnh xua xua tay: "Yên tâm, yên tâm, mẹ tự biết chừng mực mà.

Tối nay hầm canh thịt bò, là dì Trương mang từ quê lên đấy, bò ăn cỏ mà lớn nên chắc chắn là ngon lắm.

Con gọi điện cho Tiểu Việt bảo nó về sớm mà húp canh." Lãnh Yên Nhiên cảm thấy hơi ngại: "Dì Trương, dì vất vả quá, lại còn mang bao nhiêu đồ lên thế này." Dì Trương cười hì hì nói: "Ái chà, có gì đâu, chỉ là ít đồ quê thôi, mọi người đừng chê là được." "Lát nữa cháu sẽ bảo Diệp Việt tăng lương cho dì." "Đừng mà, lương mọi người trả đã cao hơn nhà người khác nhiều lắm rồi, tôi làm bao nhiêu năm nay chưa gặp được chủ nhà nào tốt như mọi người đâu." Coi bà như người nhà vậy, những chủ nhà như thế này thật sự hiếm có. "Đó cũng là vì dì Trương người tốt, làm việc tận tâm tận lực, đó là những gì dì xứng đáng được nhận." Lãnh Yên Nhiên cũng từng trải qua những ngày nghèo khó nên cô hiểu kiếm tiền bên ngoài không hề dễ dàng. "Cô nói thế làm tôi ngại quá." "Không có gì đâu ạ, mọi người sống chung bấy lâu nay đã như người thân rồi, nếu dì Trương gặp khó khăn gì cứ nói với chúng cháu, giúp được gì chúng cháu nhất định sẽ giúp." Hai ngày tiếp theo, những ngày của Lãnh Yên Nhiên ở đoàn phim trôi qua khá bình lặng, chắc là vì bị Trình Tĩnh mắng cho một trận nên Nhạc Phỉ Nhi cũng biết điều hơn hẳn, chỉ là mỗi khi chạm mặt cô ta cứ hầm hầm hừ hừ, nhìn đâu cũng thấy ngứa mắt.

Lãnh Yên Nhiên cũng chẳng có tâm trạng mà để ý, hôm đó vừa quay xong thì nhận được điện thoại của Diệp Việt nói là Chương Quân đã tỉnh lại. "Chồng ơi, sao anh biết vậy?" Diệp Việt khẽ hắng giọng, thành thật khai báo: "Chương Tuyết gọi điện báo cho anh." Lãnh Yên Nhiên đúng là thấy đau đầu, hận không thể giấu bé Diệp Việt đi: "Đúng là mặt dày thật đấy, bỏ qua em để tiếp xúc với anh, mục đích quá rõ ràng rồi." "Đừng giận nữa, anh đến đón em, chúng ta qua đó một chuyến." "Vâng, anh đến đi." Khi hai người đến bệnh viện, trong phòng bệnh chỉ có người hộ lý ở đó, Diệp Việt bảo hộ lý ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Chương Quân nhìn những người xuất hiện trước mặt, cảm thấy trong lòng vẫn khá ấm áp, đứa con gái này tuy bình thường chẳng nể mặt ông nhưng biết ông xảy ra chuyện vẫn chịu đến thăm, ông đã thấy mãn nguyện lắm rồi.

Sau lần thoát chết này, ông cảm thấy tâm thế của mình dường như cũng tốt hơn trước nhiều, đặc biệt dễ thấy hài lòng.

Ngay cả khi nghĩ đến vẻ mặt lạnh nhạt trước kia của Lãnh Yên Nhiên, ông cũng chẳng thấy có gì to tát.

Dẫu sao vẫn tốt hơn những kẻ bên cạnh lúc nào cũng cười nói hỉ hả nhưng lại ngấm ngầm đâm sau lưng.

Cô có lạnh nhạt với ông đến đâu thì ít nhất cũng không nảy sinh ý định hại ông. "Diệp Việt, Nhiên Nhiên, cảm ơn các con đã đến thăm ba." Chương Quân mỉm cười.

Nhưng sắc mặt ông vẫn còn rất nhợt nhạt, không chút huyết sắc, sau tai nạn lần này dường như ông đã già đi cả chục tuổi.

Lãnh Yên Nhiên nhìn dáng vẻ của ông, trong lòng ngược lại càng thấy khó chịu hơn, cô thu lại sự gai góc trên người, hỏi bằng giọng dịu dàng: "Ông thấy thế nào rồi?" "Không có vấn đề gì lớn đâu, nằm viện vài ngày là có thể ra ngoài rồi." Sau vài lời hỏi thăm ngắn ngủi, phòng bệnh rơi vào im lặng, Lãnh Yên Nhiên và Chương Quân nhìn nhau trân trân.

Diệp Việt nhìn cảnh đó chỉ thấy buồn cười, hai người họ thực sự chẳng giống cha con chút nào, trước kia gặp nhau là cãi vã, giờ không cãi nữa lại càng khiến người ta không quen, anh đành lên tiếng phá vỡ sự im lặng. "Hai người trong nhà ông đều không phải hạng vừa đâu, chuyện lần này là một ví dụ, bất kể ông định làm gì cũng phải từ từ thôi, gấp quá chỉ tổ hỏng việc." "Tôi cũng hiểu, nhưng cứ kéo dài mãi thế này tôi không biết phải đến bao giờ nữa, tôi cũng đã chán ghét cuộc sống thế này rồi, phiền lòng quá." Con trai ruột của chính mình không thể ở bên cạnh, người phụ nữ mình yêu cũng không thể cho một danh phận đàng hoàng, ngày ngày phải giữ lấy một gia đình tan nát, thật sự chẳng có ý nghĩa gì cả.

Đặc biệt là em bé còn mắc căn bệnh đó, không biết có chữa khỏi được không, nếu không chữa khỏi được ông muốn dành nhiều thời gian hơn cho thằng bé, đó là món nợ của ông với đứa trẻ đó.

Chương Quân đột nhiên tỏ vẻ yếu đuối không chỉ Diệp Việt không quen mà Lãnh Yên Nhiên cũng không quen, cô đảo mắt một cái, bực bội nói: "Tất cả những chuyện này đều do ông tự chuốc lấy thôi, trách được ai chứ." Lãnh Yên Nhiên hạ thấp giọng: "Nhiên Nhiên, chuyện đã đến nước này rồi ba cũng chỉ còn cách đối mặt thôi, dì cháu có liên lạc với cháu không?

Hai mẹ con họ lúc nào cũng giám sát ba, ba căn bản không tiện liên lạc với cô ấy." "Liên lạc rồi, hai người họ đã ra nước ngoài thuận lợi rồi, ông cứ lo mà giải quyết việc gia đình của mình cho tốt đi, trước khi giải quyết xong đừng có mà làm phiền họ, nếu không chỉ mang lại nguy hiểm cho họ thôi." Đạo lý này Chương Quân tự nhiên hiểu, hiện giờ ông tránh xa hai mẹ con họ thì mới giữ an toàn được cho họ. "Vậy thì tốt, giờ ba chỉ lo cho họ thôi, còn cháu đã tìm được nơi nương tựa tốt, ba cũng chẳng còn gì phải lo lắng nữa." Trên mặt Chương Quân lộ ra vẻ như trút được gánh nặng.

Có một vấn đề mà Lãnh Yên Nhiên từ lúc biết nội dung di chúc đã thấy lạ lùng, nếu nói về năng lực và bản lĩnh, Chương Tuyết chắc chắn giỏi hơn cô, cũng hợp để kế thừa gia nghiệp hơn em bé, hoàn toàn không cần thiết phải giao toàn bộ công ty cho cô và em bé.

Cách phân chia như vậy vốn không hợp lý chút nào, Khương Hồng và Chương Tuyết không làm loạn mới là lạ. "Cháu biết ông đã lập di chúc và cũng biết nội dung của nó rồi.

Nếu ông muốn ly hôn mà chia chác kiểu đó thì tuyệt đối không xong đâu, ông phải nhượng bộ thêm nữa.

Cổ phần công ty có cho cháu hay không cháu cũng không quan tâm đâu, bao nhiêu năm qua cháu vẫn sống tốt đấy thôi, sau này bên cạnh cháu còn có Diệp Việt nữa, căn bản chẳng cần dùng đến." Lãnh Yên Nhiên nói.

Chương Quân nắm chặt lấy tấm chăn, gân xanh trên tay nổi lên cuồn cuộn, trông như đang kìm nén điều gì đó.

Lãnh Yên Nhiên và Diệp Việt nhìn nhau, xem ra trong chuyện này còn có điều gì đó mà họ không biết. "Nếu ông không muốn nói thì thôi, gia sản ông muốn chia thế nào là việc của ông, cháu không có quyền can thiệp, coi như cháu chưa nói gì đi." Chương Quân nhìn Lãnh Yên Nhiên, trong ánh mắt đó mang theo vài phần thâm trầm mà cô hoàn toàn không hiểu nổi.

Ngay khi cô tưởng ông sẽ không nói thì ông lại đột ngột lên tiếng: "Ba chỉ có cháu và em bé là hai đứa con thôi." Lãnh Yên Nhiên thấy tim mình đập thình thịch, trong đầu hiện lên một suy nghĩ cực kỳ táo bạo, cô nhìn chằm chằm vào Chương Quân, chờ đợi lời giải thích tiếp theo của ông. "Cháu nghĩ không sai đâu, Chương Tuyết không phải con gái ba." "Vậy là con của ai?" Lãnh Yên Nhiên không kìm được mà thốt ra. "Là con của ai ba cũng không biết, chuyện này chắc chỉ có thể đi hỏi Khương Hồng thôi." Nhắc đến chuyện này, Chương Quân chỉ cảm thấy trên đầu nặng trĩu, trong đáy mắt tràn ngập sự chán ghét.

Cái sừng này ông đã mang quá nhiều năm rồi, nếu không phải dồn đến nước này, có đánh chết ông cũng không nói ra, nhất là trước mặt Lãnh Yên Nhiên và Diệp Việt.

Lãnh Yên Nhiên khẽ ôm ngực, chỉ thấy nơi đó nghẹn đắng.

Cô luôn cảm thấy Chương Tuyết và cô chênh lệch tuổi tác quá ít, nhưng chưa bao giờ nghĩ theo hướng này.

Chương Quân mang cái sừng này đúng là... hóa ra cả Chương Viễn và Chương Tuyết đều không phải con của ông, bao nhiêu năm qua ông vẫn luôn nuôi con của người khác.

Xem những năm qua ông đối xử với hai người kia khá tốt, nếu ông không nói thì họ tuyệt đối không bao giờ đoán ra được.

Vì vậy có nhiều chuyện cũng đã nghĩ thông suốt, Chương Tuyết và em bé không có quan hệ huyết thống, nên việc tìm cô ta hiến tủy tuyệt đối không khả thi, không đơn thuần chỉ là vấn đề Chương Tuyết không đồng ý.

Với mức độ sủng ái của Chương Quân dành cho em bé, nếu Chương Tuyết phù hợp thì có lẽ bắt cô ta nhượng bộ thế nào ông cũng làm được. "Ông biết chuyện này từ khi nào?" "Từ lúc nó bốn năm tuổi là đã biết rồi." "Ông đúng là nhẫn nhịn giỏi thật đấy." Lãnh Yên Nhiên thực sự muốn giơ ngón tay cái cho Chương Quân, nhưng nghĩ lại thôi, như vậy quá tổn thương người khác, quá giống kiểu xát muối vào vết thương, ai mà chẳng không muốn chuyện như vậy xảy ra chứ. "Ba cũng chẳng còn cách nào khác, những năm qua ba đối với Chương Tuyết cũng coi như tốt rồi, cho nó cuộc sống tốt nhất, giáo dục tốt nhất, chỉ có điều công ty ba phấn đấu cả đời thì ba không thể giao cho nó được.

Chương 1752

Những năm qua ba nuôi con người khác nhưng luôn nợ con đẻ của mình, nên đó là những gì các con xứng đáng được nhận, cháu đừng có từ chối, cứ coi như ba ích kỷ, chỉ để trong lòng ba thấy thanh thản hơn một chút thôi." Lãnh Yên Nhiên không biết nói gì nữa, im lặng hồi lâu mới lên tiếng: "Nhưng ông phải tìm được cách giải quyết ổn thỏa, nếu không vụ ly hôn này ông tuyệt đối không ly được đâu." Biết được sự thật xong Lãnh Yên Nhiên không hề thấy nhẹ nhõm mà ngược lại càng thấy lo lắng hơn. "Yên tâm đi, ba nhất định sẽ xử lý tốt thôi." "Ông mà xử lý tốt được thì đã không kéo dài đến tận bây giờ, đã bao nhiêu năm rồi chứ." Lãnh Yên Nhiên càng nói càng thấy trong lòng dâng lên một cơn giận vô cớ nhưng rồi lại không thể phát hỏa được. "Nhiên Nhiên, chỉ cần em bé và dì cháu không sao thì ba bên này không còn gì phải lo lắng nữa, dù thế nào ba cũng nhất định sẽ xử lý xong xuôi, lần này chuyện đã khác rồi, ba có quyết tâm đó." "Có quyết tâm thì có ăn được không?" Lãnh Yên Nhiên vặn lại.

Chương Quân hiền lành lạ thường, cúi đầu nói: "Nhiên Nhiên, lần này ba thật sự muốn kết thúc tất cả chuyện này rồi." Lãnh Yên Nhiên định nói gì nữa nhưng bị Diệp Việt ngăn lại, cô chỉ có thể hậm hực quay mặt đi chỗ khác.

Diệp Việt lên tiếng: "Nhiên Nhiên nói đúng đấy, không thể ép người quá đáng, nếu không cuối cùng chẳng nhận được kết quả tốt đẹp gì đâu.

Bất kể ông định xử lý theo cách nào thì ông cũng phải nhớ rằng mình còn một đứa con trai nhỏ đang chờ mình, họ đã đợi ông lâu lắm rồi." Chương Quân gật đầu: "Tôi biết, tôi sẽ cẩn trọng xử lý." "Nếu không xử lý được, cần đến tôi thì cứ nói." Diệp Việt nói thêm.

Dù sao đi nữa đây cũng là cha của Lãnh Yên Nhiên, cha của em bé, coi như là người thân duy nhất có quan hệ huyết thống với Lãnh Yên Nhiên trên cõi đời này.

Bao nhiêu oán ghét cũng chỉ có thể tạm thời đè nén lại để giải quyết vấn đề trước mắt.

Chương Quân nhìn chàng thanh niên trẻ tuổi trước mặt tuy tuổi đời còn nhỏ nhưng hành xử đại độ, trầm ổn, ông mỉm cười: "Nhiên Nhiên lấy được cậu đúng là may mắn của nó." "Chuyện đó không cần ông phải nói, cháu cũng tự biết rồi." Lãnh Yên Nhiên bướng bỉnh đáp.

Chương Quân cũng không nói gì thêm, chỉ đáp: "Ba biết rồi." Lãnh Yên Nhiên cũng chẳng biết nói gì nữa, cô bảo Diệp Việt: "Chúng ta về thôi." "Nhiên Nhiên, ngồi chơi thêm lúc nữa đi con." Chương Quân thấy họ định về liền thấy lòng dạ hẫng hụt.

Lãnh Yên Nhiên nhìn ánh mắt khẩn cầu của Chương Quân, cuối cùng cũng không nỡ, cô ngồi xuống cạnh giường bệnh, tiện tay cầm lấy một quả táo rồi bắt đầu gọt.

“Nhiên Nhiên, con lớn lên trông giống hệt mẹ và dì con lúc còn trẻ, nên ngay lần đầu gặp mặt, ba đã có thể khẳng định con nhất định là con gái ba.” “Không làm xét nghiệm DNA sao?” Lãnh Yên Nhiên ngước mắt lên nhìn.

“Đã xét nghiệm rồi, đúng là con gái ba không sai.” Sau khi trải qua vụ nhầm lẫn với Chương Tuyết, ông đặc biệt cẩn thận trong chuyện này.

Ngay khi nghe được tin tức về Lãnh Yên Nhiên, ông đã đi xác minh ngay lập tức.

“Con thật sự chẳng muốn làm con gái ông chút nào.” Lãnh Yên Nhiên nói một câu thật lòng.

Thực ra sâu trong lòng, cô từng mong Chương Quân nhận nhầm, cha của cô phải là một người cha yêu thương, từ ái và lương thiện.

Chương Quân cũng không giận, bình tĩnh nói: "Cũng đúng thôi, trước kia quả thật là ba có lỗi với con." Ông thừa nhận sai lầm như vậy, Lãnh Yên Nhiên ngược lại không biết nói gì thêm.

Cô đưa quả táo đã gọt vỏ cho ông: "Ăn đi." Chương Quân nhướng mày, Lãnh Yên Nhiên thở hắt ra một hơi, giúp ông điều chỉnh lại giường bệnh để ông nằm thoải mái hơn.

Ông chưa từng thực hiện trách nhiệm gì, giờ hay rồi, cô còn phải chăm sóc ông, càng nghĩ càng thấy bực mình.

Chương Quân cảm thấy mãn nguyện, cười híp mắt nói: "Ba không ngờ hai cha con mình lại có lúc chung sống bình yên thế này, đây là điều trước kia ba không dám nghĩ tới, thế này thật sự rất tốt." "Con thấy Chương Tuyết đối xử với ông cũng không tệ, chạy vây quanh lo liệu cho ông." "Đó là vì nó không biết thân thế của mình, nếu biết rồi tuyệt đối sẽ không như thế nữa." Chương Tuyết là người thế nào, Chương Quân nhìn cô ta lớn lên nên hiểu rõ mồn một, lòng dạ tàn độc lắm.

Cô ta chỉ muốn độc chiếm gia sản, tuyệt đối không để người khác chia chác dù chỉ một chút.

Chuyện này vốn dĩ không thể lưỡng toàn, trừ phi giao toàn bộ tài sản cho cô ta.

Nhưng như thế tuyệt đối không được, Bảo Bảo cần chi phí y tế đắt đỏ, Tống Tiểu La nửa đời sau cũng phải có tài sản làm chỗ dựa.

Bắt ông phải lựa chọn, ông đương nhiên nghiêng về phía con ruột và người yêu của mình.

"Ông cứ đối tốt với cô ta một chút là được." "Rõ ràng toàn bộ đều là đồ của nó, đột nhiên nhảy ra hai người tranh giành, lại còn nói cho nó biết tất cả những thứ này vốn dĩ không thuộc về nó mà là của người khác, cho nó chỉ là tình nghĩa, con nghĩ nó sẽ chấp nhận sự thật đó sao?

Nó sẽ không chấp nhận đâu, trong xương tủy nó là kẻ ích kỷ lợi mình, hoàn toàn giống hệt Khương Hồng, trong mắt không chịu được một hạt cát.” Chương Quân khẳng định chắc nịch.

Lãnh Yên Nhiên không phản bác, Chương Quân chứng kiến Chương Tuyết lớn lên, cô tin sự hiểu biết của ông về cô ta chắc chắn hơn xa cô.

Trong chuyện này, cô không có quyền lên tiếng.

“Thôi đi, chuyện của mọi người con cũng không muốn quản, ông tự xem mà giải quyết.” “Yên tâm, ba sẽ giải quyết ổn thỏa.

Chờ những việc này kết thúc, ba nhất định sẽ học cách làm một người cha tốt, để con và Bảo Bảo mỗi ngày đều được vui vẻ.” Lãnh Yên Nhiên không lên tiếng, cô không muốn nghe những lời sến súa này, cũng không quá tin lời Chương Quân.

Cô ở lại với Diệp Việt một lúc rồi đi.

Tại công viên bệnh viện.

Chương Tuyết nhìn chằm chằm Khương Hồng mà không nói lời nào.

Khương Hồng bị cô ta nhìn đến mức da đầu tê dại, đứa nhỏ này rốt cuộc bị làm sao vậy, sao lại nhìn mình bằng ánh mắt đó, nhìn đến mức bà ta thấy chột dạ, cảm giác như mình đã phạm phải sai lầm tày đình vậy.

“Sao thế, ba con chẳng phải đã tỉnh rồi sao?

Người cũng không sao cả, sao con lại nhìn mẹ như thế?

Mẹ đã giải thích với con rồi, mẹ không cố ý, lúc đó mẹ chỉ muốn ngăn ông ấy đi thôi, đâu có ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.” Khương Hồng giải thích.

“Con không nói chuyện đó, mẹ còn chuyện gì giấu con nữa không?” “Cái đứa nhỏ này, sao lại nói chuyện với mẹ như vậy?

Mẹ còn gì giấu con được nữa chứ?

Con thấy mẹ không đủ thông minh sao, thời gian này mẹ rất an phận, muốn làm gì đều nói trước với con, mẹ thật sự không tự ý làm chuyện gì qua mặt con cả.” Khương Hồng không biết Chương Tuyết đang nói về chuyện gì.

Chương Tuyết không nhịn được nữa, gầm nhẹ: “Con rốt cuộc là con gái của ai?” Cô vừa đến cửa phòng bệnh thì nghe thấy Chương Quân nói cô không phải con gái ông, sao cô có thể không phải con gái ông được?

Chương Quân còn nói sẽ giao công ty cho Lãnh Yên Nhiên và một đứa trẻ tên Bảo Bảo, ông ta ở bên ngoài còn có con gái hay con trai nữa sao?

Dựa vào cái gì, những thứ này rõ ràng đều là của cô, tại sao phải cho người khác?

Ánh mắt Khương Hồng có chút né tránh: “Con nói cái gì vậy, con đương nhiên là con của ba con rồi.” “Con muốn nghe sự thật, con rốt cuộc có phải con gái Chương Quân không?” “Phải mà.” “Đến lúc này rồi mẹ còn không nói thật với con, con hỏi mẹ lần cuối có phải hay không?

Có phải mẹ ép con đi xét nghiệm DNA thì mẹ mới chịu thừa nhận không?” Chương Tuyết trợn tròn mắt, như muốn phun ra lửa.

“Con nghe những lời đồn thổi đó ở đâu ra vậy, chẳng phải là đang sỉ nhục mẹ sao?” “Ba nói đấy!

Chương 1753

Lúc nãy con đứng ở cửa phòng bệnh nghe thấy ông ấy nói sẽ giao công ty cho Lãnh Yên Nhiên và đứa con riêng bên ngoài của ông ấy, lý do là vì con không phải con ruột của ông ấy!" Khương Hồng sững sờ, không tự chủ được lùi lại hai bước: "Con nói cái gì?

Chương Quân cái lão rùa già đó có con riêng ở bên ngoài?" "Đó là vấn đề mẹ nên quan tâm lúc này sao?

Con rốt cuộc có phải con gái Chương Quân không!" Chương Tuyết hét lên.

Cô sắp phát điên rồi, cô không thể tin tất cả những chuyện này là thật.

Cô sao có thể không phải con của Chương Quân, điều này hoàn toàn vô lý.

Khương Hồng cũng hoảng loạn, hoàn toàn không ngờ Chương Quân lại nói như vậy, bà ta run giọng nói: "Mẹ cũng không biết." Nếu không phải người trước mắt là mẹ mình, Chương Tuyết thật sự muốn đập hết đồ đạc trong tay vào đầu bà ta.

Đây là lời gì vậy?

Một đứa con gái hỏi mẹ mình cha mình là ai, người mẹ đó lại trả lời là không biết.

Đây đâu chỉ là vấn đề không trách nhiệm, mà là vô đạo đức.

"Cái gì mà mẹ không biết?" "Có lẽ là của ba con, cũng có lẽ không phải." Khương Hồng vốn dạn dĩ nhưng lúc này cũng thấy có chút xấu hổ.

Sau khi gả cho Chương Quân, bà ta còn quan hệ với mối tình đầu một lần, đứa trẻ lại mang thai đúng vào khoảng thời gian đó, bà ta làm sao phân biệt được là của ai.

Lúc đó bà ta cũng có chút sợ hãi, nhưng nghĩ bụng chắc mình không xui xẻo đến mức chỉ một lần mà dính bầu với người khác đâu, sau đó cũng không để ý nữa, dần dần quên bẵng đi.

Nếu hôm nay Chương Tuyết không hỏi, bà ta thật sự đã không nhớ ra.

“Tiểu Tuyết, con chắc là con của ba con thôi, mẹ vẫn rất có lòng tin.” “Lòng tin có ăn được không?

Ba chắc chắn là đã xét nghiệm rồi mới nói những lời đó.” Chương Tuyết không nghĩ Chương Quân là loại người nói năng tùy tiện, hơn nữa chuyện này còn liên quan đến quyền thừa kế công ty.

Ông đối xử với cô từ nhỏ khá tốt, nếu cô thật sự là con gái ông, cô không tin mình thua kém Lãnh Yên Nhiên – đứa con gái mới tìm về, hay đứa con hoang bên ngoài kia.

“Ba con bây giờ một lòng muốn ly hôn, lời ông ta nói tin được mới lạ, biết đâu là vì đứa con hoang bên ngoài nên cố tình bôi nhọ mẹ, chúng ta mà tin là mắc bẫy ngay.” Khương Hồng nói.

Bà ta càng nghĩ càng thấy suy đoán của mình đúng, nhất định là như vậy, Chương Quân nhất định muốn tìm cái cớ để rũ bỏ bà ta và Chương Tuyết, thật là ghê tởm, lại có thể bịa ra cái cớ vụng về đến thế.

Chương Tuyết thấy dáng vẻ chắc nịch của Khương Hồng, cơn giận trong lòng cũng dịu đi đôi chút: “Sự thật thế nào, con sẽ tự mình đi kiểm tra cho rõ.” “Tiểu Tuyết, ba con thật sự chính miệng nói ông ta có con riêng sao?” “Tai con thính lắm, chưa đến mức nghe nhầm đâu.” “Vậy ông ta còn nói gì nữa không?” “Những chuyện khác con nghe không rõ lắm, tóm lại là ông ta có con riêng, còn định giao công ty cho nó và Lãnh Yên Nhiên, điểm này con nghe rất rõ.” Khương Hồng khẽ thốt lên: “Ồ.” “Những năm qua mẹ và gã đàn ông bên ngoài đó còn liên lạc không?” Chương Tuyết không khách khí hỏi.

Khương Hồng đỏ bừng mặt, chuyện này bị con gái nói toạc ra, bà ta thật sự thấy xấu hổ không có chỗ chui: “Không còn nữa, những năm qua mẹ chỉ có mình ba con, không có ai khác cả.” “Mẹ tốt nhất nên nói thật với con, nếu không đừng trách con không nhận người mẹ này.” Chương Tuyết tàn nhẫn nói.

Nói xong, cô ta sải bước rời đi, Khương Hồng cuống cuồng lo lắng, cũng hoảng loạn cả lên.

Nếu Chương Tuyết thật sự không phải con của Chương Quân, vậy tài sản nhà họ Chương làm sao còn phần của mẹ con họ nữa.

Nghĩ đến điểm này, Khương Hồng cũng vội vàng đuổi theo Chương Tuyết.

Khi Chương Tuyết đẩy cửa bước vào, Diệp Việt và Lãnh Yên Nhiên đã đi rồi, Chương Quân đang tựa người trên giường, trông trạng thái tốt hơn trước.

Cô ta thu liễm mọi cảm xúc, giả vờ như không nghe thấy gì, đi tới nắm lấy tay Chương Quân: “Ba, ba thấy đỡ hơn chưa?” Chương Quân khẽ cười: “Đỡ nhiều rồi, mấy ngày nay vất vả cho con chạy tới chạy lui.” Trước mặt Chương Quân, Chương Tuyết luôn là một đứa con gái ngoan, trước khi sự thật được điều tra rõ ràng, cô ta sẵn sàng tiếp tục diễn kịch: “Ba còn thấy chỗ nào khó chịu không?

Khó chịu thì bảo con, con đi gọi bác sĩ.” “Không có đâu, bác sĩ nói khi nào ba được xuất viện?” Chương Quân hỏi.

“Nằm viện thêm một tuần nữa để quan sát rồi mới xuất viện được ạ.” “Ừ, ba chẳng muốn ở đây thêm phút nào nữa.” “Ba cứ ở bệnh viện nghỉ ngơi cho tốt, chuyện công ty đã có con, mấy ngày nay con vẫn giúp ba xử lý công việc, con thấy cũng không khó lắm.” Chương Tuyết thăm dò.

Cô ta luôn chú ý quan sát biểu cảm của Chương Quân, quả nhiên thấy sắc mặt ông trở nên hơi khó coi, tim cô ta hẫng một nhịp.

Cô ta lờ mờ hiểu ra tại sao ông luôn không trọng dụng mình, không cho mình nắm thực quyền ở công ty.

Nếu cô ta không phải con gái ông, thì tất cả đều có thể giải thích được, ông đã sớm đề phòng cô ta, sợ cô ta chiếm đoạt gia sản.

Cho nên khi cô ta về nước đề nghị vào công ty, ông luôn do dự, cuối cùng nhượng bộ một bước cũng chỉ sắp xếp cho cô ta vào một vị trí vô giá trị, chẳng khác gì nhân viên chạy vặt.

Nghĩ đến đây, Chương Tuyết càng thấy lạnh lòng, hèn gì cô ta luôn thấy ánh mắt ông nhìn mình rất lạ, hóa ra đều có nguyên do cả.

“Mấy ngày này vất vả cho con rồi, cứ để ba xử lý đi, có mấy dự án đang ở giai đoạn then chốt, không thể sai sót được, vẫn nên cẩn thận thì hơn.” “Được ạ, vậy con bảo thư ký gửi tài liệu đến bệnh viện, ba tự mình xem dần, nhưng không được để mệt quá đâu đấy, nếu không con không đồng ý đâu.” Chương Tuyết nũng nịu nói.

Chương Quân trong lòng thở dài, giá như đây là con gái mình thì tốt biết mấy, bồi dưỡng tốt nhất định sẽ là một người kế nghiệp đạt yêu cầu, nhưng ngặt nỗi cô ta không phải.

Đây còn là nỗi sỉ nhục lớn nhất đời ông.

“Yên tâm, ba sẽ chú ý sức khỏe.” Chương Quân nén xuống những dao động trong lòng.

Khi Khương Hồng đuổi theo vào trong cũng không dám nói gì, ngoan ngoãn đứng sang một bên.

Chương Quân thấy hơi lạ, đây không phải tính cách của Khương Hồng, nhưng cũng không để ý, nghĩ chắc là bà ta biết sợ rồi.

Chương Tuyết lặng lẽ lấy vài sợi tóc của Chương Quân bỏ vào túi, sau đó nói với Khương Hồng: “Mẹ, mẹ chăm sóc ba đi, sáng mai con đến thay cho mẹ.” “Được rồi, con về trước đi, ở bệnh viện đã có mẹ.” Chương Tuyết lập tức mang tóc của hai người đi làm xét nghiệm, cô ta bây giờ cần một câu trả lời, chỉ khi có được câu trả lời này, cô ta mới biết bước tiếp theo nên làm gì.

Khi Lãnh Yên Nhiên về đến nhà, cô cứ nhìn Diệp Việt mà cười, Diệp Việt bị cô cười đến mức sởn gai ốc, nhìn là biết cô nàng này đang định làm chuyện gì rồi.

“Ông xã.” “Đừng nói gì cả, hiện giờ anh không muốn nghe em nói đâu.” “Ông xã à.” Diệp Việt bịt tai lại, giả vờ như không nghe thấy gì.

Lãnh Yên Nhiên: ...

Cái người này sao giống trẻ con vậy chứ, trẻ con quá đi mất.

“Ông xã, em biết anh nghe thấy mà, em nói thẳng luôn nhé, em muốn đến bệnh viện làm xét nghiệm tương thích trước.” Lời Lãnh Yên Nhiên vừa dứt, Diệp Việt hất tay cô ra, sải bước đi thẳng về phía trước.

Lãnh Yên Nhiên đứng sững tại chỗ, chỉ cảm thấy khi anh vừa đi khỏi, luồng gió lạnh quanh cô bỗng lớn hơn hẳn, từng đợt hơi lạnh thấm vào cơ thể, khiến cô lạnh từ trong ra ngoài.

Ý nghĩ này thực ra cô đã ấp ủ từ lâu, giờ nhìn thấy tình cảnh của Chương Quân, cô mới đưa ra quyết định này.

Chương 1754

Cô cũng biết sức khỏe mình không tốt, nếu đi hiến tủy có lẽ sẽ gây tổn thương cho cơ thể.

Nhưng bao nhiêu ngày qua chẳng có tin tức gì về tủy xương phù hợp, cô thật sự thấy lòng hơi lạnh, rất sợ đến lúc Bảo Bảo phát bệnh vẫn không đợi được.

Cô muốn chuẩn bị trước, vạn nhất có chuyện ngoài ý muốn xảy ra còn có thể đối mặt.

Lãnh Yên Nhiên nhìn bóng lưng anh, vành mắt đỏ lên, chắc là anh giận rồi.

Anh giận cũng đúng thôi, với tư cách là một người vợ, cô nghĩ cho anh thực sự quá ít.

Cô cũng tự giận chính mình, sao lại yếu lòng, không tiền đồ như thế.

Lãnh Yên Nhiên đứng lặng tại chỗ hứng gió lạnh, không biết qua bao lâu, cô cảm thấy mình được ôm vào một vòng tay ấm áp, mùi hương nam tính quen thuộc khiến mũi cô cay xè, nước mắt cứ thế lã chã rơi.

Diệp Việt đau lòng mắng: “Anh đã làm gì em đâu chứ?

Khóc thành thế này, người chịu uất ức đáng lẽ phải là anh chứ không phải em sao?” Lãnh Yên Nhiên cũng không nói gì, chỉ đứng đó mà khóc.

Diệp Việt thấy cô khóc như một đứa trẻ không nơi nương tựa, càng ôm chặt hơn, dỗ dành: “Bà xã, đừng khóc nữa, có chuyện gì chúng ta về xe rồi nói, ngoài trời lạnh thế này, đừng để mình bị cảm, anh xót lắm.

Em còn là nghệ sĩ nữa, bị người ta chụp được thì không hay đâu." Lãnh Yên Nhiên cuối cùng cũng nghe lọt tai, được Diệp Việt hộ tống lên xe.

Vừa bật sưởi lên, Lãnh Yên Nhiên đã hắt hơi liên tục, Diệp Việt chỉ đành ôm chặt lấy cô, xoa tay sưởi ấm cho cô.

Anh chu đáo và ấm áp như vậy, càng làm tăng thêm cảm giác tội lỗi trong lòng Lãnh Yên Nhiên, cô cắn môi, những lời định nói lúc nãy giờ không thốt ra được nữa.

Lần nào cũng chỉ có anh là người hy sinh đơn phương, những gì cô mang lại cho anh vĩnh viễn chỉ là rắc rối.

Đúng là ứng với câu nói, cưới phải một "vị tổ tông" rồi.

Diệp Việt lấy cô đúng là quá xui xẻo, xui xẻo tám đời luôn.

"Ấm hơn chút nào chưa?" Diệp Việt hỏi.

"Ấm rồi ạ." Lãnh Yên Nhiên như một học sinh tiểu học phạm lỗi, cúi đầu đáp.

Diệp Việt khẽ bóp vai Lãnh Yên Nhiên: "Ngẩng đầu lên nhìn anh xem nào." Cái cô nàng này cứ hễ chọc anh giận là lại bày ra cái bộ dạng này, khổ nỗi anh lại cứ mắc bẫy.

Lãnh Yên Nhiên lắc đầu, nhất quyết không chịu nhìn anh.

"Thấy chưa, ngay cả em cũng thấy yêu cầu này của mình quá đáng lắm đúng không?" Lãnh Yên Nhiên ôm chặt lấy eo Diệp Việt: "Xin lỗi anh, ông xã, nếu em có thể nghĩ ra cách nào tốt hơn, em nhất định sẽ không đưa ra quyết định này.

Em cũng muốn có một cơ thể khỏe mạnh, em cũng muốn sớm sinh cho anh một bảo bối nhỏ.

Chỉ là em không thể cứ đứng chờ như vậy, không thể cứ mặc kệ một sinh mạng tươi trẻ khác đối mặt với nguy cơ kết thúc, đó không phải người lạ, đó là em trai em.” Dù cô có kháng cự thế nào cũng phải chấp nhận sự thật này.

Hơn nữa mẹ cũng mong chờ bế cháu ngoại như vậy, cô càng không nỡ để bà thất vọng.

Nhưng cuộc sống thật sự có quá nhiều điều bất ngờ, Chương Quân đang yên đang lành lại ngã lầu, may mà chỉ bị tụ máu não nhẹ, nếu nghiêm trọng hơn chút nữa chắc là đi đời nhà ma rồi.

Cô sợ, sợ đến lúc muốn làm gì đó thì không còn cơ hội nữa, nên cô phải chuẩn bị trước, bất kể có dùng đến hay không.

Diệp Việt nhíu mày, thực ra từ trước đến nay không phải vì vấn đề con cái, thể trạng của cô vốn không dễ mang thai, anh cũng không gấp gáp muốn có con ngay.

Anh chỉ muốn cô điều dưỡng cơ thể cho tốt để cùng anh đón chờ bảo bối nhỏ của họ, dù sao họ vẫn còn trẻ.

Lãnh Yên Nhiên tiếp tục: “Em đã tra trên mạng rồi, sau khi hiến tế bào gốc tạo máu có thể kích thích tủy xương tăng tốc tạo máu, trong vòng 1-2 tuần, các loại tế bào máu trong máu sẽ khôi phục về mức ban đầu, hiến tế bào gốc tạo máu sẽ không ảnh hưởng đến sức khỏe.

Em hứa, sau này em nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời hơn, sớm điều dưỡng cơ thể cho tốt, không gây thêm rắc rối cho anh nữa.” “Anh là sợ em gây rắc rối cho anh sao?” Diệp Việt khẽ véo tai Lãnh Yên Nhiên.

Lãnh Yên Nhiên bĩu môi: “Em biết anh thương em mà, em biết mà ông xã.” “Nếu anh nói không đồng ý, em có từ bỏ không?” Diệp Việt nhìn chằm chằm Lãnh Yên Nhiên.

Lãnh Yên Nhiên không lên tiếng, Diệp Việt liền biết cô sẽ phản ứng thế này.

Cô gái này bề ngoài thì hiền lành, lúc nào cũng thấp mày xuôi mắt, thực ra bên trong đầy phản cốt, tính tình bướng bỉnh vô cùng, quyết định của mình thì người khác thật sự rất khó thay đổi.

“Đã vậy rồi em còn hỏi anh làm gì?” “Ông xã, em muốn có được sự ủng hộ của anh.” “Anh không ủng hộ thì còn biết làm thế nào nữa đây.” Diệp Việt hậm hực nói.

Chuyện anh lo lắng cuối cùng vẫn xảy ra, tính cách của cô chính là không chịu nổi sự mềm mỏng, nếu Chương Quân cứ ép buộc thì có lẽ còn đỡ, đằng này Chương Quân lùi một bước, cô ngược lại không nỡ.

Mắt Lãnh Yên Nhiên sáng lên, cô ngẩng đầu: “Ông xã, anh nói gì cơ?

Anh đồng ý rồi phải không?” Diệp Việt thở dài một hơi sâu, vẻ mặt đầy bất lực: “Chưa từng có ai có thể hành hạ anh như thế này, cũng chỉ có mình em thôi.” Đánh không được mắng không xong, những gì cô nghĩ cô muốn, anh cũng chỉ có thể vô điều kiện ủng hộ.

Tình yêu đúng là thứ hành hạ người ta ghê gớm, dấn thân vào rồi mới biết mùi vị này thế nào.

“Ông xã, cảm ơn sự ủng hộ của anh, em hứa sau này nhất định sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa, những việc anh không thích em sẽ không làm nữa.” “Anh không nghe lời hứa của em đâu, lời hứa của em với anh chẳng có chút uy tín nào cả.” “Em sai rồi.” Lãnh Yên Nhiên nói.

“Em sai ở đâu?” “Lòng tốt đặt không đúng chỗ.” “Được rồi, đừng nói gì nữa, không được lén lút đi một mình, tìm thời gian anh đưa em đi.” “Em sẽ không đi một mình đâu, em hứa với anh bất kể có chuyện gì xảy ra nhất định sẽ nói với anh, cơ thể của em không phải là chuyện của riêng em, điểm này em hiểu rất rõ.” “Vậy em nói thế, anh có phải còn nên cảm ơn vì em đã thành thật với anh không?” Lãnh Yên Nhiên mím môi: “Em không có ý đó.” “Anh nghe ra là ý đó đấy.” Lãnh Yên Nhiên cuống lên: “Em thật sự không có ý đó mà, anh đừng hiểu lầm em, em không muốn anh hiểu lầm em đâu.” “Được rồi, đùa với em thôi, chúng ta về thôi kẻo mẹ lo lắng.” Diệp Việt khởi động xe, Lãnh Yên Nhiên cứ thế lặng lẽ nhìn góc nghiêng hoàn hảo của anh, khẽ nở nụ cười.

Có một người chồng vô điều kiện ủng hộ mình thế này đúng là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

Quyết định này của Lãnh Yên Nhiên cũng không giấu mẹ Lãnh, mẹ Lãnh nghe xong cũng không phản đối, chỉ vỗ vỗ tay cô khích lệ.

Mẹ Lãnh tin con gái đã lớn, có tư tưởng và suy nghĩ riêng, đưa ra quyết định chắc chắn đã qua cân nhắc kỹ lưỡng.

Diệp Việt tìm một bác sĩ quen thuộc, đưa Lãnh Yên Nhiên đi kiểm tra sức khỏe toàn diện.

Nền tảng sức khỏe của cô không tốt lắm, nhưng hiện nay kỹ thuật hiến tủy đã tiên tiến và trưởng thành, không còn cực khổ như trước kia là phải chọc hút tủy từ xương chậu, phải chịu nhiều đau đớn và nằm liệt giường một thời gian dài.

Hiện nay chỉ cần lấy từ máu ngoại vi thông qua máy móc vận hành là có thể dễ dàng hoàn thành toàn bộ quá trình thu thập.

Chương 1755

Sau khi tìm hiểu một số kiến thức cơ bản, Diệp Việt mới miễn cưỡng thở phào nhẹ nhõm, như vậy dường như có thể giảm bớt phần nào đau đớn.

Kết quả xét nghiệm tương thích vẫn chưa thể biết ngay được, chỉ có thể về nhà chờ đợi.

Tuy nhiên khi bước ra bước này, Lãnh Yên Nhiên cảm thấy tâm trạng nặng nề của mình bỗng chốc nhẹ nhõm hẳn, không còn u uất như trước nữa.

Diệp Việt nhìn thấu nhưng không nói toạc ra: “Được rồi, anh đưa em về đóng phim, khi nào có kết quả anh sẽ thông báo cho em ngay.” “Ông xã, cảm ơn sự bao dung của anh.” “Ai bảo anh xui xẻo, lấy phải đồ tiểu vô lương tâm như em chứ.” “Sau này em sẽ đền đáp anh mà.” “Em còn nói sẽ trở thành một người ưu tú nữa, cố lên nhé, Lãnh Yên Nhiên.” “Vâng.” Lãnh Yên Nhiên đến đoàn phim, việc quay phim mọi thứ đều thuận lợi.

Tiêu Hà không hổ là nam thần phái thực lực, diễn chung với anh ta, cô cảm thấy diễn xuất của mình ngày càng thuần thục và tinh tế hơn, nhiều chi tiết trước đây không chú ý tới giờ đã biết cách nắm bắt đúng chỗ.

Sau khi tan làm, cô lại nhận được lời mời của Tiêu Hà đi ăn cơm.

Lãnh Yên Nhiên gãi gãi đầu, đùa: “Anh Tiêu, anh thế này thật sự làm em thấy khó xử quá.” “Ý là tình cảm của em và bạn trai vẫn rất tốt sao?” “Anh Tiêu, em nghĩ mình nên đính chính một chút, bấy lâu nay em vẫn chưa thú thực với anh, không phải là bạn trai đâu, mà là ông xã rồi ạ.

Mấy ngày nay anh thấy tâm trạng em không tốt không phải vì cãi nhau với bạn trai mà là vì những chuyện phiền lòng khác.

Ngược lại, ông xã em luôn ở bên cạnh khuyến khích và ủng hộ em.” Sắc mặt Tiêu Hà biến đổi: “Em kết hôn rồi sao?” “Vâng ạ.

Xin lỗi, em cũng không cố ý giấu anh đâu.” “Em... trẻ thế này đã vội bước chân vào hôn nhân, liệu có đáng không?” Tiêu Hà hồi lâu vẫn chưa phản ứng kịp.

“Chuyện này tùy người thôi anh ạ, gặp được người phù hợp thì cưới thôi, không liên quan đến tuổi tác.” “Nói vậy là anh hoàn toàn bị loại khỏi cuộc chơi rồi.” “Công tử Tiêu, không phải tôi nói anh đâu, anh chưa bao giờ có trong cuộc chơi cả.” Trình Tĩnh mỉm cười bước vào từ bên ngoài.

“Chuyện này chị Tĩnh cũng biết sao?” “Chị biết chứ.” “Vậy ông xã em là ai?” “Coi như là người ngoài ngành đi ạ, em cũng không tiện tiết lộ thông tin của anh ấy.” Lãnh Yên Nhiên nói lấp liếm.

“Em giấu kỹ thật đấy.” “Em thấy chuyện này cũng không có gì đáng để rêu rao.” “Được rồi, được rồi, sau này anh thật sự không dám hẹn người phụ nữ đã có chồng như em đi ăn nữa đâu, không thì nói ra mất mặt lắm, em cứ coi anh là anh trai là được rồi.” “Hi hi, em cũng nghĩ vậy ạ.” Ba ngày sau, Diệp Việt nhận được điện thoại từ bệnh viện, kết quả xét nghiệm tủy của Lãnh Yên Nhiên và Bảo Bảo đã thành công, có thể tiến hành cấy ghép.

Lãnh Yên Nhiên biết tin này thì vui mừng khôn xiết, còn Diệp Việt thì vừa mừng vừa lo.

Chương Tuyết cũng nhận được báo cáo DNA, cô ta và Chương Quân quả thực không phải cha con ruột.

Khi cô ta ném bản báo cáo vào mặt Khương Hồng, Khương Hồng cũng bị dọa cho khiếp vía, lắp bắp mãi không thốt nên lời.

“Nói đi, mẹ giải thích cho con nghe xem, con rốt cuộc là con gái của ai?” “Tiểu Tuyết à, chuyện này... chuyện này...” “Không nói được đúng không, mẹ làm con thấy tởm quá.” Trước khi cưới đã có Chương Viễn, dắt theo một đứa con trai đi lấy chồng, kết hôn rồi còn tằng tịu với người đàn ông bên ngoài, rồi sinh ra cô ta.

“Mẹ cũng không ngờ lại như vậy.” “Vậy người đàn ông đó rốt cuộc là ai?” “Bây giờ con cũng không cần thiết phải biết những chuyện đó nữa.” Khương Hồng nói.

“Không cần thiết?

Con là đứa con hoang nào, con có quyền được biết chứ.” Chương Tuyết bình tĩnh đến lạ thường.

Đối với kết quả này, cô ta đã sớm có chuẩn bị tâm lý.

“Tiểu Tuyết, con đừng nói mình như vậy, con là con gái của mẹ, là đại tiểu thư nhà họ Chương.” “Nực cười, con nên mang họ Chương sao?

Con họ gì con còn chẳng biết, con khuyên mẹ nên nói ra toàn bộ sự thật đi.” Khương Hồng nhìn Chương Tuyết như vậy, trong lòng bỗng thấy sợ hãi lạ kỳ: “Tiểu Tuyết, cha ruột của con đã ra nước ngoài từ lâu rồi, ông ta cũng có gia đình riêng rồi, bây giờ mẹ cũng không biết ông ta ở đâu, bao nhiêu năm rồi không liên lạc, chắc chắn ông ta cũng không biết đến sự tồn tại của con đâu, mẹ cũng vừa mới biết con và Chương Quân không phải cha con ruột mà.” “Vậy thì mẹ ngậm miệng lại cho con, đừng có lỡ lời với bất kỳ ai.” “Mẹ biết, mẹ biết chứ, chuyện này mẹ sẽ không nói cho ai đâu, con vẫn là đại tiểu thư nhà họ Chương.” “Ba con vốn chẳng coi con là người nhà.” “Ông ấy đối xử với con khá tốt mà.” Chương Tuyết cười lạnh: “Tốt với con sao?

Nếu thật sự tốt với con, ông ấy có đề phòng con đủ đường ở công ty không?

Có luôn không cho con nắm thực quyền ở công ty không?

Tất cả những điều đó chỉ vì con không phải con gái ông ấy.” “Ông ấy đâu có nói ra đâu?” “Không nói là tốt sao?

Trong lòng ông ấy rõ mồn một đấy.” Khương Hồng nhất thời không biết nói gì.

“Vậy con và cha của Chương Viễn có cùng một người không?” Khương Hồng không dám giấu giếm, lắc đầu.

Chương Viễn là kết quả của tình một đêm, còn Chương Tuyết là con của bà ta với mối tình đầu.

“Con chưa từng biết mẹ lại có bản lĩnh đến thế đấy.” Hai đứa con hoang, hai ông bố khác nhau.

Chương Tuyết đứng một mình trên sân thượng hứng gió lạnh, có một số việc bắt đầu phải hành động rồi, nếu không sợ là sẽ không kịp mất.

Nhà họ Chương là của cô ta, không ai có thể cướp đi được.

Sau khi Chương Quân xuất viện, ông lập tức bảo luật sư đưa thỏa thuận ly hôn cho Khương Hồng.

Bản thỏa thuận ghi rõ việc phân chia tài sản, chỉ cho Khương Hồng và Chương Tuyết 5 triệu tệ tiền mặt và hai căn hộ, ngoài ra không còn gì khác.

Khương Hồng đương nhiên không chịu, 5 triệu tệ sao đủ cho hai mẹ con bà ta sinh sống.

“Không được, thế này tuyệt đối không được, 5 triệu tệ sao mà đủ.” Chương Quân cũng không còn kiên nhẫn, sớm đã lường trước phản ứng của Khương Hồng: “Nếu bà không ký, chúng ta cứ chờ ra tòa đi, tôi đảm bảo đi theo trình tự pháp luật bà còn chẳng nhận được số tiền này đâu.” Bất kể phải trả cái giá nào, ông nhất định phải ly hôn cho bằng được, dù có bị vạch áo cho người xem lưng, mất hết mặt mũi cũng không sao.

“Chương Quân, chúng ta là vợ chồng bao nhiêu năm nay, ông thật sự tuyệt tình đến thế sao?” “Bao nhiêu năm qua tuy trong mắt người ngoài chúng ta vẫn là vợ chồng, nhưng tình hình thực sự thế nào trong lòng bà rõ hơn ai hết.

Những năm qua tôi đối với ba mẹ con bà đã nhân chí nghĩa tận rồi, tôi không vì chúng không phải con tôi mà bỏ mặc chúng.

Đừng nói với tôi về chuyện nhà ngoại bà đã hỗ trợ tôi thế nào nữa, tôi đã trả hết sạch sành sanh từ lâu rồi.” “Ông không được làm thế.” “Còn cần tôi phải nói huỵch toẹt ra nữa không?” Khương Hồng từ sau khi biết sự thật cũng không còn vẻ kiêu ngạo như trước, bà ta tiến lên ôm lấy cánh tay Chương Quân, dịu giọng: “Ông xã, đừng như thế có được không?” “Buông tay ra.” “Tôi không buông, dù thế nào tôi cũng không buông đâu, chỉ cần không ly hôn, ông bảo tôi làm gì cũng được.” “Bây giờ tôi chỉ muốn ly hôn.” “Ông không được đối xử với tôi như vậy, tôi biết tôi sai rồi, nhưng ông đã nhìn Tiểu Tuyết lớn lên mà, sao ông có thể nhẫn tâm đối xử với con bé như thế?” “Tiểu Tuyết là đứa có năng lực, dù nó đi đến đâu cũng có thể tự dựa vào bản thân mà nuôi sống mình.” “Ba, con đã gọi ba suốt hơn 20 năm rồi.” Chương Tuyết đẩy cửa bước vào.

“Tiểu Tuyết, con biết hết rồi sao?” “Con biết rồi, và con cũng hiểu tại sao mỗi lần ba nhìn con, ánh mắt lại phức tạp đến thế.

Dù không có quan hệ huyết thống, ba cũng đã nuôi nấng con bao nhiêu năm nay, con đã gọi ba bấy nhiêu năm, tình cảm giữa chúng ta không thể là giả được.

Nuôi một con chó chắc chắn cũng có tình cảm rồi, huống chi con là một con người bằng xương bằng thịt.” Chương Tuyết thản nhiên nói.

Chương Quân không nói gì mà chỉ chuyển chủ đề: “Ly hôn là quyết định ba đã cân nhắc kỹ rồi, hai mẹ con suy nghĩ thêm đi.” “Ba, ba thật sự muốn tàn nhẫn như vậy sao?” “Tiểu Tuyết, con không hiểu đâu, mỗi ngày nhìn thấy bằng chứng ngoại tình của vợ mình, ba phải quyết tâm lớn nhường nào mới không ra tay với mẹ con, ba đã rất nỗ lực kiềm chế bản thân rồi.” Hồi Chương Tuyết còn nhỏ đi khám sức khỏe, ông đã tiện tay bảo người ta kiểm tra nhóm máu, kết quả nhóm máu của cô ta khác cả cha lẫn mẹ.

Vì luôn nghi ngờ phẩm hạnh của Khương Hồng, ông đã tiện thể làm một bản xét nghiệm DNA, kết quả đúng như ông đoán, cô ta quả nhiên không phải con gái ông.

Chương 1756

Khi mới biết sự thật, ông hận không thể bóp chết Chương Tuyết ngay lập tức.

Cả đời này ông đã cưới được người phụ nữ mình yêu, nhưng lại xảy ra tai nạn ngoài ý muốn khiến gia đình tan nát.

Sau đó lòng ông nguội lạnh, tái hôn, vốn dĩ cũng muốn sống yên ổn, cưới một người phụ nữ mang theo con trai về làm vợ, nhưng người vợ đó lại phản bội ông, tặng ông một “chiếc sừng” thật lớn trên đầu.

Nếu không phải vì sự nghiệp lúc đó đang khởi sắc, ông đã ly hôn từ lâu rồi.

Tâm trạng chán ghét đó kéo dài cho đến khi ông gặp lại Tống Tiểu La mới được xoa dịu.

Sau đó ông và Tống Tiểu La ở bên nhau, nhưng sức khỏe bà không tốt, mãi mới mang thai được, lại là một đứa con trai, chỉ tiếc sinh ra được hai ba tuổi thì phát hiện bị bệnh bạch cầu.

Đúng là họa vô đơn chí. "Hóa ra lý do bấy lâu nay ông luôn ủng hộ tôi ra nước ngoài du học là vì vậy." "Đúng, nhìn thấy cô mỗi khắc, tôi đều cảm thấy mình sống quá nhu nhược, chẳng giống đàn ông chút nào." "Nhưng tôi luôn xem ông như cha ruột của mình!" Chương Tuyết gầm lên đầy phẫn nộ.

Chương Quân mặt không cảm xúc nói: "Đó là việc của cô, dù sao tôi cũng không bạc đãi cô, đối xử với cô như vậy là đủ tốt rồi.

Nếu cô còn chút lương tâm thì hãy khuyên mẹ cô mau chóng ký vào đơn ly hôn đi.

Cứ kéo dài thế này cũng chẳng có chút lợi ích nào cho hai người đâu. 5 triệu tiền mặt, nếu cô muốn tự khởi nghiệp thì cũng đủ rồi.

Năm đó tôi bắt đầu chỉ với 2 triệu, cô nhất định cũng có thể làm được.

Tôi nói rõ cho hai người biết, công ty tuyệt đối sẽ không giao cho hai người.

Cho dù có theo trình tự pháp luật, tỷ lệ thắng của hai người cũng rất nhỏ.

Nếu thực sự phải náo loạn đến bước đó thì đừng trách tôi không nể tình xưa nghĩa cũ." "Thật sự phải tuyệt tình như vậy sao?" Hai tay Chương Tuyết buông thõng bên sườn siết chặt, gần như nghiến răng nghiến lợi thốt ra từng chữ. "Phải như vậy." "Thật sự không còn chút dư địa nào để cứu vãn ư?

Ông không hề quan tâm đến tôi và mẹ chút nào sao?" "Hai người không xứng." Chương Quân nói xong, kéo vali đi thẳng không hề ngoảnh lại.

Khương Hồng muốn đuổi theo nhưng bị Chương Tuyết giữ lại.

Cô ta nở nụ cười thê lương, cứ như vậy đi, thực ra thế này cũng chẳng có gì không tốt: "Đừng đuổi theo nữa, vô ích thôi." "Vậy rốt cuộc phải làm sao bây giờ?

Con nhìn tờ hiệp nghị ly hôn này đi, chúng ta cơ bản chẳng có gì cả, chỉ có 5 triệu và hai căn nhà thôi." "Không có chuyện hời như vậy đâu." "Có phải con đã nghĩ ra cách gì rồi không?" "Cách thì chắc chắn là có.

Ông ta muốn đưa cho ai thì cũng phải xem những kẻ đó có mạng để nhận hay không." Ánh mắt Khương Hồng thay đổi, đột nhiên cảm thấy con gái mình có chút đáng sợ: "Tiểu Tuyết, con muốn làm gì?"

"Không làm gì cả, chỉ muốn đoạt lại những gì chúng ta nên được nhận thôi." "Vậy nếu cần mẹ phối hợp gì thì con cứ nói, sau này mẹ con mình đồng lòng." "Vâng." "Vậy tờ hiệp nghị ly hôn này tính sao?" "Cứ kéo dài đã, để con nghĩ xem bước tiếp theo phải làm gì." Chương Tuyết nhất thời cũng chưa nghĩ ra được cách gì hay. "Tiểu Tuyết, con định làm gì thì nhất định phải nói trước với mẹ, nếu không trong lòng mẹ không yên tâm." "Nếu mẹ biết kế hoạch của con thì người không yên tâm sẽ là con đấy." Chương Tuyết lạnh lùng hừ một tiếng.

Bà mẹ này của cô ta đúng là đồ không não, hết lần này đến lần khác làm hỏng việc của cô ta.

Khương Hồng cũng không dám hỏi thêm, bà biết con gái mình xưa nay luôn có chủ kiến, đầu óc nhanh nhạy hơn bà nhiều, bà cũng chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào cô ta, mong cô ta có thể tranh thủ thêm chút lợi ích.

Chương Quân chuyển đến nơi mà trước đó Tống Tiểu La từng ở, sau khi dọn vào, cả người ông đều cảm thấy an lòng.

Lãnh Yên Nhiên và Diệp Việt tranh thủ thời gian qua thăm Chương Quân, chủ động thông báo rằng kết quả phối hợp tủy với Bảo Bảo đã thành công.

Chờ chuyện ly hôn của ông xử lý xong, Bảo Bảo quay về sẽ tiến hành cấy ghép.

Chương Quân không thể tin nổi nhìn Lãnh Yên Nhiên, không ngờ cô lại âm thầm đi làm xét nghiệm phối hình, hơn nữa còn thực sự thành công. "Thật sao?" "Tôi có cần thiết phải lừa ông không?" "Cảm ơn con, Nhiên Nhiên, cảm ơn con." Chương Quân xúc động vô cùng. "Tôi thích Bảo Bảo, chuyện này chẳng liên quan gì đến ông cả.

Chuyện ly hôn của ông xử lý đến đâu rồi?" "Bên kia họ vẫn không đồng ý ký hiệp nghị, nhưng tôi đã nộp đơn kiện lên tòa án, sẽ giải quyết dứt điểm thông qua trình tự pháp luật." "Hai ngày nay bọn họ có tới làm phiền ông không?" "Không có, rất lạ là hai mẹ con họ bình tĩnh đến kỳ lạ, mấy ngày nay thực sự không thấy đến làm phiền tôi nữa." Lãnh Yên Nhiên cau chặt mày, chuyện này quá bất thường.

Tính tình của Khương Hồng cô biết rõ, bà ta căn bản không thể kiềm chế được, trừ khi bị Chương Tuyết áp chế.

Chương Tuyết chắc chắn sẽ không cam tâm như vậy, trừ khi cô ta đang mưu tính chuyện gì đó.

Không hiểu sao, dù không tiếp xúc nhiều nhưng Lãnh Yên Nhiên vốn dĩ không yên tâm về Chương Tuyết, bản năng cảm thấy bụng dạ cô ta toàn là nước xấu. "Ông tự cẩn thận đi, Chương Tuyết chắc chắn đang tính toán gì đó." "Không sợ, mọi chuyện tôi đã sắp xếp ổn thỏa rồi, di chúc cũng đã lập xong.

Hai mẹ con họ có mưu tính gì cũng không thông được.

Tôi cũng không liên lạc với Bảo Bảo, nói thật là họ đang ở đâu tôi cũng không biết, lúc đó căn nhà bên kia là tôi nhờ người đi làm thủ tục, Chương Tuyết không hại được họ đâu.

Còn bên con, có Diệp Việt ở đây, tôi càng không phải lo lắng, khu tiểu khu đó của các con tôi còn chẳng vào nổi." Nghe Chương Quân nói vậy, Lãnh Yên Nhiên cũng thấy không có vấn đề gì.

Cô cũng không hỏi Bảo Bảo và Tống Tiểu La hiện đang ở quốc gia nào, sống ở đâu, mục đích chính là để đảm bảo an toàn cho họ.

Không ngờ Chương Quân cũng nghĩ như vậy. "Vậy ông tự bảo trọng, chúng con đi đây." "Đừng mà, tôi đang nấu cơm rồi, hai đứa ở lại ăn cơm tối rồi hãy đi, cơm chín rồi, tôi đi xào thêm vài món nữa là được." Lãnh Yên Nhiên do dự một chút rồi gật đầu đồng ý.

Hai người ngồi ở phòng khách, vì đây là nhà của Bảo Bảo nên trong phòng khách vẫn còn đặt rất nhiều đồ chơi, nhưng đều được thu xếp gọn gàng ở một bên.

Căn nhà thực ra không quá lớn, hơn 100 mét vuông nhưng bài trí rất ấm cúng và tinh tế, từ đệm sofa đến rèm cửa đều được chọn lựa kỹ càng, nhìn là biết có bàn tay phụ nữ chăm chút. "Chồng ơi, ở đây có hơi thở gia đình thật đấy." Chương Quân thích nơi này thực ra cũng là điều dễ hiểu.

Bất kỳ người đàn ông nào vất vả bên ngoài cả ngày trở về nhà đều hy vọng có một người vợ dịu dàng hiền thục và đứa con đáng yêu chờ đợi.

Chương 1757

Rõ ràng Khương Hồng không phải loại người đó, và nhà họ Chương cũng lạnh lẽo như băng. "Sau này chúng ta có con, chúng ta cũng sẽ như thế này." Nhắc đến con cái, Lãnh Yên Nhiên lại cảm thấy áy náy: "Chờ sức khỏe em hồi phục, chúng ta sẽ sinh con." "Anh không có ý giục em đâu, chúng ta còn trẻ mà, cứ tận hưởng thế giới hai người thêm chút nữa." Lãnh Yên Nhiên gật đầu.

Trong bếp, Chương Quân đang hăng hái bận rộn.

Nửa giờ sau, Chương Quân bưng thức ăn lên.

Bốn món mặn một món canh, đều là những món cơm gia đình bình thường nhưng hương vị lại rất ngon.

Lãnh Yên Nhiên liếc nhìn Chương Quân một cái, không ngờ người này lại biết nấu ăn. "Hồi tôi mới kết hôn với dì nhỏ của con, việc bếp núc trong nhà đều do tôi làm hết.

Dì nhỏ thích điểm này ở tôi, nói tôi là người thiết thực, biết lo cho gia đình, mang lại cảm giác an toàn, tốt hơn nhiều so với những kẻ có tiền có thế." Chương Quân nói.

Lãnh Yên Nhiên không lên tiếng, Chương Quân cũng không thấy có gì, tự mình lẩm bẩm: "Những năm qua, lúc rảnh rỗi tôi cũng thường nấu cơm cho cô ấy và Bảo Bảo.

Cô ấy cứ bảo tay nghề tôi giảm sút, không ngon bằng ngày xưa.

Tôi biết không phải do tay nghề mà là do tâm thái.

Tôi có lỗi với dì nhỏ và Bảo Bảo, chính tôi đã khiến mẹ con họ rơi vào cảnh ngộ khó xử như vậy.

Bản thân dì nhỏ cũng chịu nhiều dằn vặt nhưng vì tôi, vì con cái, cô ấy vẫn luôn âm thầm chịu đựng.

Cô ấy thực sự là một người phụ nữ tốt, cũng là người thân của con.

Sau này hai người hãy chung sống hòa bình nhé, tôi không hy vọng con phải quá thân thiết nhưng mong con đừng oán hận cô ấy nữa, có thể cùng Bảo Bảo là chị em tốt là được rồi." Cổ họng Lãnh Yên Nhiên hơi ngứa ngáy, lúc này cô mới thấy Chương Quân có chút gần gũi giống như một người cha, những lời này cô nghe cũng thấy lọt tai: "Tôi biết rồi." "Hôn nhân của mình thì mình phải tự vun vén, hãy tâm huyết một chút.

Không phải ai cũng may mắn có được một cuộc hôn nhân tốt đẹp như các con đâu.

Cả đời này của tôi, muốn cùng người mình yêu và con cái sống những ngày tháng yên bình cũng là một điều xa xỉ.

Nói ra thì đúng là thất bại toàn tập, tôi chẳng còn mặt mũi nào mà nói." "Không còn mặt mũi thì đừng nói, tôi cũng có bắt ông nói đâu." Lãnh Yên Nhiên lại nổi tính khí. "Con xem con kìa, lúc nào cũng cứng đầu như thế, đúng là chỉ có Diệp Việt mới chịu được con thôi." "Dù sao tôi cũng sống với anh ấy, chỉ cần anh ấy chịu được tôi là được." "Cũng đúng, chỉ cần cậu ấy nhẫn nhịn được con là được.

Đây là sườn tươi, sáng nay tôi đặc biệt ra chợ mua đấy, con ăn nhiều một chút để bồi bổ cơ thể." Chương Quân gắp vài miếng sườn vào bát của Lãnh Yên Nhiên.

Ánh mắt Lãnh Yên Nhiên thoáng thay đổi, cô đáp lại: "Yên tâm đi, trước khi cấy ghép tủy, tôi nhất định sẽ nuôi mình béo tốt." Chương Quân cười gượng: "Cái con bé này, ý tôi không phải như thế." "Tôi mặc kệ ông đấy." Diệp Việt cảm thấy Lãnh Yên Nhiên lúc này giống như một đứa trẻ đang dỗi, có chút bướng bỉnh và tùy hứng. "Diệp

Việt, con cũng ăn nhiều vào.

Gia đình chúng ta khó lắm mới ngồi lại ăn một bữa cơm tử tế thế này.

Nói thật lòng, ngày này tôi đã mong đợi từ lâu rồi, trước đây tôi còn chẳng dám nghĩ chúng ta sẽ có một ngày như hôm nay.

Chờ Bảo Bảo và Tiểu La về, Bảo Bảo khỏe lại, đó mới thực sự là đại đoàn viên." Chương Quân không gắp thức ăn cho Diệp Việt, sâu trong thâm tâm vẫn có chút e dè thân phận của anh.

Đối với Lãnh Yên Nhiên, ông không có nhiều lo ngại như vậy, dù sao nói gì thì nói, đó cũng là con gái ruột của mình. "Vâng." Diệp Việt không nói nhiều.

Lãnh Yên Nhiên tự tay gắp thức ăn cho Diệp Việt.

Chương Quân dù là cha nhưng chưa bao giờ cho cô sự quan tâm hay giúp đỡ nào, ăn một bữa cơm của ông cũng coi như là chuyện nhỏ.

Chương Quân thấy Lãnh Yên Nhiên thích ăn món mình nấu, mặt mày rạng rỡ nụ cười: "Thích thì cứ đến, tôi sẽ nấu cho hai đứa.

Bây giờ không phải quay về căn nhà đó nữa, tôi cảm thấy cả người nhẹ nhõm hẳn." "Nhà tôi cũng có người nấu cơm, không thèm bữa cơm này của ông đâu." Tính tình Chương Quân lúc này tỏ ra đặc biệt tốt: "Thế sao giống nhau được, đây là ba nấu cho con mà, tôi là ba ruột của con." Nghe thấy câu này, Lãnh Yên Nhiên chỉ cảm thấy sống mũi cay xè, không kìm được mà cao giọng: "Ăn cơm thì cứ ăn đi, đâu ra mà lắm lời thế.

Tôi sẵn lòng giúp đỡ không có nghĩa là tôi tha thứ cho những việc ông đã làm với tôi trong quá khứ.

Tôi chỉ nể mặt Bảo Bảo thôi, còn phải để tôi nhắc lại bao nhiêu lần nữa đây?" "Được được được, tôi biết rồi.

Vậy chúng ta cứ bắt đầu từ đây, thời gian sau này còn dài, tôi sẽ từ từ bù đắp cho con." "Tôi đã qua cái tuổi cần tình cha rồi." "Đừng nói lẫy, vai trò người cha là cả đời.

Tôi cảm thấy chẳng bao giờ là muộn cả, cứ bắt đầu từ bây giờ đi." Chương Quân vui vẻ nói.

Lãnh Yên Nhiên phát hiện ra Chương Quân nói chuyện rất bài bản, cô thực sự không tìm được lời nào để phản bác lại ông. "Nếu Bảo Bảo ở đây thì tốt rồi, thằng bé thích nhất món trứng hấp tôi làm, mình nó có thể ăn hết nửa bát con, cơm cũng chẳng cần.

Trước đây tôi đã hứa với nó là khi nào rảnh sẽ nấu cho nó, nhưng cứ nhắc đi nhắc lại mãi mà tôi vẫn chưa có thời gian.

Bây giờ xảy ra chuyện thế này, đợi xong vụ kiện tụng, chẳng biết bao giờ mới được gặp lại nó." "Thằng bé không phải thích món trứng hấp ông làm đâu, nó thích sự bầu bạn của ông đấy.

Ông có nấu gì nó chắc chắn cũng sẽ thích ăn." Lãnh Yên Nhiên đã gặp Bảo Bảo vài lần, đứa trẻ đó thực sự hiểu chuyện đến đau lòng, được giáo dục rất tốt. "Đúng vậy, thằng nhóc đó rất biết giữ thể diện cho người lớn, nhỏ tuổi mà đã biết quan tâm đến cảm xúc của người khác rồi." Nhắc đến Bảo Bảo, Lãnh Yên Nhiên cũng khẽ mỉm cười, không còn lạnh lùng như trước. "Đó đều là công lao của dì nhỏ con đấy.

Chắc là vì thấy đức hạnh của Chương Viễn như thế nào nên dì nhỏ sợ con mình sẽ hỏng mất, hết cho đi học lớp năng khiếu lại đi tư vấn chuyên gia, bận rộn vì đứa trẻ đó suốt thôi." Chương Quân thực ra là cố ý, Chương Viễn không phải con ông nên nó thành ra thế nào ông cũng chẳng quan tâm.

Ông thấy mình nuôi dưỡng nó đã là nhân từ lắm rồi, nên dù biết cách giáo dục của Khương Hồng sai lầm ông cũng không bao giờ can thiệp, Khương Hồng muốn dạy thế nào thì dạy.

Lãnh Yên Nhiên nhận ra cảm xúc bi thương của Chương Quân, cô an ủi: "Bảo Bảo sẽ ổn thôi, thằng bé được mọi người bảo vệ rất tốt." "Ừ, tôi tin thế.

Con là chị ruột của nó, phẫu thuật nhất định sẽ thành công rực rỡ." Sau bữa tối, hai người cũng không ở lại lâu.

Chương 1758

Khi hai người đi tới cửa, Chương Quân đột nhiên gọi Diệp Việt lại.

Diệp Việt quay người nhìn Chương Quân.

Chương Quân mỉm cười với anh: "Diệp Việt, hãy chăm sóc tốt cho con gái tôi." Diệp Việt gật đầu: "Con biết rồi ạ." "Vậy hai đứa đi đi, lái xe cẩn thận." Lãnh Yên Nhiên nhìn sâu vào Chương Quân một cái rồi ôm cánh tay Diệp Việt rời đi.

Chương Quân vẫn giữ nụ cười trên môi, nhìn theo bóng họ ở cửa rất lâu mới thu hồi ánh mắt. "Chồng ơi, ông ấy như vậy em không quen chút nào, vẫn cảm thấy cái người đáng ghét trước kia nhìn thuận mắt hơn." Lãnh Yên Nhiên hầm hừ nói. "Vậy thì tập thích nghi đi." "Thích nghi không nổi, em không muốn tiếp xúc với ông ấy lắm." "Vậy thì e là không được rồi, sau này em còn phải tiếp xúc với ông ấy nhiều đấy." "Chờ Bảo Bảo khỏe lại, em sẽ không đi lại với ông ấy nữa.

Nhà họ tự sống cuộc sống của họ, chúng ta sống cuộc sống của chúng ta, đều có cuộc đời riêng cả rồi, không cần thiết phải dây dưa quá sâu." "Ngốc ạ." Diệp Việt sủng nịnh nói.

Cái cô nàng này chỉ giỏi nói lẫy, đến lúc đó, người đầu tiên không nỡ chắc chắn chính là cô.

Mấy lời này hiện tại chỉ là nói suông thôi.

Lãnh Yên Nhiên bĩu môi, nói: "Diệp Việt, theo hiểu biết của anh về Chương Tuyết, cô ta thực sự cứ thế để Khương Hồng và Chương Quân ly hôn sao?" "Anh không hiểu cô ta." Lãnh Yên Nhiên bực bội thúc vào tay Diệp Việt một cái: "Đừng có giả vờ với em.

Lúc cần anh cho ý kiến thì anh lại im thin thít, anh định làm sao đây?" "Anh đâu có làm sao, anh thực sự không hiểu cô ta mà." "Diệp Việt, anh còn thế nữa là em giận đấy." Lãnh Yên Nhiên mím chặt môi.

Cái vẻ môi nhỏ mím chặt đó thực sự rất đáng yêu, anh tiếp tục giả vờ vô tội: "Anh thực sự không biết mà." "Không thèm nói với anh nữa." Lãnh Yên Nhiên định bỏ đi thì bị Diệp Việt túm cổ áo sau kéo lại.

Anh nghiêm túc nói: "Anh cảm thấy cô ta đang ủ mưu một đòn lớn đấy." Mắt Lãnh Yên Nhiên sáng lên: "Đòn lớn gì?" Diệp Việt nhún vai: "Anh không biết." "Vậy anh nói cũng như không." "Thế nên anh mới bảo là anh không biết mà." "Anh đừng có làm em rối lên, em quay cuồng đến chóng mặt rồi đây này." "Được rồi bà xã, những gì chúng ta nên làm đều đã làm rồi, nhưng chúng ta thực sự không thể quản hết mọi chuyện, chỉ cầu sao cho không thẹn với lòng là được." Diệp Việt nói.

Không thẹn với lòng.

Lãnh Yên Nhiên nghiền ngẫm mấy chữ này.

Đúng vậy, thời gian qua cô thực sự đã gạt bỏ mọi định kiến và oán hận, việc gì cần giúp đều đã giúp hết rồi.

Nếu là trước kia, cô tuyệt đối không thể bình tâm ngồi nói chuyện với Chương Quân, càng không nói đến chuyện cùng bàn ăn cơm.

Lại một tuần nữa trôi qua.

Lãnh Yên Nhiên nhận được tin nhắn từ Chương Quân, nói rằng Khương Hồng đã đồng ý ly hôn.

Tin tức này khiến Lãnh Yên Nhiên vừa ngạc nhiên vừa lo lắng khôn nguôi.

Chương Quân nói ông sẽ lập tức khởi hành đi đón Tống Tiểu La và Bảo Bảo.

Diệp Việt luôn cảm thấy chuyện này có gì đó kỳ quái nên bảo ông hãy đợi thêm một thời gian nữa, chờ ký xong hiệp nghị ly hôn rồi hãy đi.

Chương Quân nôn nóng nhưng bị những phân tích của Diệp Việt làm cho chấn động nên chưa lên đường ngay.

Sáng hôm đó, Diệp Việt vừa định đưa Lãnh Yên Nhiên đến đoàn phim thì nhận được điện thoại của Chương Tuyết, nói rằng Chương Quân đã mất rồi.

Đầu óc Diệp Việt như thắt lại, đôi mắt đen sâu thẳm xuất hiện một khoảnh khắc đờ đẫn, hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn.

Anh cứ ngỡ mình nghe nhầm nên xác nhận lại lần nữa, nhưng câu trả lời nhận được vẫn là tin tức đó. "Chồng ơi, anh đứng ngẩn ra đó làm gì thế, em sắp muộn rồi, anh mau đưa em đi đi." Lãnh Yên Nhiên đi vào, thấy Diệp Việt đứng như tượng trong phòng khách.

Tim cô thắt lại, mấy ngày nay mí mắt cứ giật liên tục, tổng cảm giác như sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Cô tiến lên, ôm lấy cánh tay Diệp Việt, trầm giọng hỏi: "Có chuyện gì vậy anh?" Diệp Việt dần hồi thần, nhìn Lãnh Yên Nhiên đầy lo lắng: "Bà xã, bất kể lát nữa em nghe thấy tin gì, em nhất định phải bình tĩnh." Lãnh Yên Nhiên nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, cố tỏ ra thoải mái: "Em bình tĩnh mà, còn chuyện gì lớn như trời sập có thể xảy ra được chứ?" Chẳng phải chính là chuyện trời sập sao?

Diệp Việt ôm chặt lấy Lãnh Yên Nhiên, cô có thể cảm nhận được sự cứng nhắc nơi lưng anh, không nhịn được mà khẽ mắng: "Chồng ơi, có ai gặp chuyện gì sao?" "Chương Quân." "Ông ấy làm sao?"

Lãnh Yên Nhiên cắn chặt môi. "Ông ấy đang ở bệnh viện, chúng ta qua đó xem sao." "Lại hôn mê sao?" Diệp Việt thấy cô không muốn chấp nhận sự thật, liền đặc biệt nghiêm túc nói: "Nhiên Nhiên, ông ấy mất rồi." Nghe vậy, Lãnh Yên Nhiên chỉ cảm thấy một luồng máu xộc thẳng lên não, choáng váng dữ dội, răng môi run rẩy: "Mất rồi là ý gì?" Diệp Việt biết cô đã nghe hiểu nhưng chỉ là không muốn đối mặt, anh ôm cô đi ra ngoài: "Nhiên Nhiên, chúng ta đi thôi." "Ông ấy ở bệnh viện nào?" "Chính là bệnh viện trước kia ông ấy nằm hôn mê." Người Lãnh Yên Nhiên lảo đảo suýt ngã, Diệp Việt sợ hãi: "Em không sao chứ?" Lãnh Yên Nhiên ổn định tâm thần: "Không sao, chúng ta đi thôi." "Nhiên Nhiên, có chỗ nào không thoải mái thì phải nói nhé, đừng để anh lo lắng có được không?" "Được." Mẹ Lãnh từ trong bếp thò đầu ra, vừa lúc thấy bóng dáng hai vợ chồng họ vội vã rời đi, liền gọi với theo: "Hai đứa đi đâu mà hớt ha hớt hải thế?" Diệp Việt quay đầu lại: "Mẹ, không có gì đâu, bọn con đi trước đây." Diệp Việt nhìn Lãnh Yên Nhiên đang thất thần, làm sao anh có thể yên tâm cho được.

Nhìn cô như vậy anh thực sự sốt ruột mà chẳng có cách nào.

Mối quan hệ của cô với Chương Quân tuy không tốt, nhưng dù sao cũng là máu mủ tình thâm, quan hệ vừa mới dịu đi một chút thì đột ngột xảy ra chuyện này, không đau lòng mới là lạ.

Suốt chặng đường, Lãnh Yên Nhiên tỏ ra đặc biệt bình tĩnh.

Diệp Việt nắm chặt tay cô, bàn tay cô lạnh ngắt không chút hơi ấm, đáng sợ vô cùng. "Nhiên Nhiên, em đừng như vậy." "Tại sao người lại mất?" "Ngộ độc khí gas.

Lúc nửa đêm, có hàng xóm đi làm ca đêm về ngửi thấy mùi gas nồng nặc nên báo cảnh sát mới phát hiện ra.

Chỉ là lúc đưa đến bệnh viện thì đã muộn rồi, thời gian quá lâu, cấp cứu không có hiệu quả.

Bệnh viện đã liên hệ với nhà họ Chương, vừa nãy là Chương Tuyết gọi điện đến." "Không thể nào trùng hợp như vậy được, chắc chắn là mưu sát!

Chắc chắn là do Chương Tuyết và Khương Hồng làm.

Bọn họ cảm thấy không cam tâm nên đã ra tay tàn ác." Giọng Lãnh Yên Nhiên có phần sụp đổ. "Nhiên Nhiên, em bình tĩnh một chút.

Tình hình thế nào chúng ta qua đó mới biết được, những điều em nói hiện tại chỉ là suy đoán thôi." "Chỉ có bọn họ mới có động cơ đó!

Chắc chắn bọn họ không cam tâm, không cam tâm vì chẳng vớt vát được gì." "Nhiên Nhiên..." Diệp Việt thực sự không biết phải an ủi thế nào nữa. "Chồng ơi, báo cảnh sát đi.

Chuyện này chúng ta nhất định phải báo cảnh sát xử lý, tuyệt đối không thể coi là tai nạn được." "Người nhà chúng ta có nghi vấn thì đúng là có thể báo cảnh sát.

Chương 1759

Yên tâm đi, nếu thực sự là cố ý mưu sát, anh nhất định sẽ không tha cho hung thủ đâu." Lãnh Yên Nhiên tựa vào người Diệp Việt, cả người như con cá mất nước, không chút sức sống, chẳng khác gì một người chết tầng.

Khi đến bệnh viện, Khương Hồng và Chương Tuyết đều có mặt, cả hai khóc lóc thảm thiết, nước mắt nước mũi giàn giụa. "Chương Quân ơi, tôi sắp ly hôn với anh rồi, tôi đã quyết định để anh đi tìm cuộc sống riêng của mình, vậy mà anh lại cứ thế mà đi.

Anh bỏ lại một mớ hỗn độn này cho mẹ con tôi phải làm sao đây, anh đúng là đồ lòng lang dạ thú mà!

Hu hu hu, anh đúng là cái đồ không có lương tâm, sao ngày xưa tôi lại nhìn trúng anh cơ chứ!" "Mẹ, mẹ đừng như vậy, ba đã đi rồi, mẹ có khóc cạn nước mắt cũng chẳng giải quyết được gì đâu." Chương Tuyết an ủi. "Tiểu Tuyết, con nói xem sau này chúng ta biết làm sao bây giờ, ba con cứ thế bỏ mẹ con mình mà đi rồi." "Mẹ, mẹ bình tĩnh lại đi, bây giờ quan trọng nhất là lo hậu sự cho ba, mấy chuyện khác cứ gạt sang một bên đã." Mắt Chương Tuyết cũng sưng húp, khóc đến khàn cả giọng.

Lãnh Yên Nhiên và Diệp Việt đến nơi thì nhìn thấy cảnh tượng này.

Cô tức đến mức hận không thể xông lên xé xác cặp mẹ con ghê tởm này ra.

Bọn họ mới thực sự là diễn viên, hạng chuyên nghiệp như cô cũng phải đứng sang một bên. "Được rồi, đừng có ở đây làm tôi buồn nôn nữa." Lãnh Yên Nhiên gầm nhẹ.

Chương Tuyết quay người lao về phía Lãnh Yên Nhiên, Diệp Việt kịp thời ôm Lãnh Yên Nhiên né sang hướng khác nên Chương Tuyết không ôm trúng người.

Cô ta khóc đến nấc nghẹn: "Chị, chị đến rồi!

Ba mất rồi, ba cứ thế mà đi rồi, sau này chúng ta biết phải làm sao đây?

Biết làm sao đây?" "Cô im miệng cho tôi!

Ba chết như thế nào, trong lòng cô chắc chắn rõ hơn tôi nhiều." Chương Tuyết nhìn Lãnh Yên Nhiên với vẻ mặt ngơ ngác: "Chị, chị đang nói gì vậy?" Nói rồi, cô ta lùi lại vài bước, vẻ mặt không thể tin nổi, run rẩy đưa tay che miệng: "Trời ạ, sao chị có thể nghĩ về em như vậy?

Chị thật đáng sợ!

Em là con gái của ba, cho dù không phải con ruột thì ông cũng đã nuôi nấng em hơn hai mươi năm rồi.

Cho dù bây giờ ông và mẹ em ly hôn, em vẫn đứng về phía ông ấy.

Em biết đó là lỗi của mẹ em, ba đối xử với em như vậy đã là tốt lắm rồi, trong lòng em chỉ có sự cảm kích, ngoài cảm kích ra thì vẫn là cảm kích.

Chị, sao chị lại là người như vậy, sao chị có thể nghĩ về em như thế chứ?" Lãnh Yên Nhiên nhìn Chương Tuyết diễn kịch mà tức đến mức suýt ngất đi.

Trên đời này sao lại có loại đàn bà như thế này chứ? "Sự thật thế nào tôi nhất định sẽ điều tra rõ ràng.

Nếu thực sự có liên quan đến cô, tôi nhất định sẽ không tha cho cô đâu." "Chị cứ tự nhiên mà điều tra, em không sợ đâu." Chương Tuyết dõng dạc nói. "Mọi người làm sao vậy?

Đây là bệnh viện chứ không phải chỗ cho mọi người cãi vã ầm ĩ.

Tất cả giữ yên lặng cho tôi, muốn cãi nhau thì ra ngoài kia, đừng làm ảnh hưởng đến các bệnh nhân khác nghỉ ngơi." Một y tá bước tới trách mắng. "Xin lỗi, người nhà chỉ vì quá xúc động thôi ạ." Diệp Việt nói.

Cô y tá thở hắt ra một cái: "Đừng có cãi nhau nữa." Nói xong cô y tá bỏ đi.

Diệp Việt nhìn sâu vào mắt Chương Tuyết, cô ta thản nhiên nhìn lại anh.

Diệp Việt không nhịn được mà cau mày.

Nếu cái chết của Chương Quân thực sự có liên quan đến cô ta, thì cô ta quả thực quá bình tĩnh, bình tĩnh đến mức đáng sợ.

Sau này e là anh và Lãnh Yên Nhiên khó mà có những ngày tháng bình yên. "Nhiên Nhiên, chúng ta vào nhìn ông ấy lần cuối đi." Lãnh Yên Nhiên đã đi đến cửa phòng bệnh nhưng đột ngột dừng bước, vừa lắc đầu vừa lùi lại: "Em không vào đâu." Khương Hồng tức giận nói: "Còn bảo có liên quan đến Tiểu Tuyết nhà chúng tôi, tôi thấy có liên quan đến cô thì đúng hơn!

Ngay cả thi thể cũng không dám vào nhìn, chắc chắn là cô làm việc xấu nên mới chột dạ.

Năm đó ba cô bỏ rơi cô là ông ấy không đúng, ông ấy khoanh tay đứng nhìn mẹ nuôi cô chết cũng là lỗi của ông ấy, nhưng cô không được dùng phương thức tàn nhẫn này để đối xử với ông ấy!

Ông ấy dù sao cũng là cha ruột của cô, cô làm vậy đúng là đồ súc sinh cũng không bằng!" "Bà im miệng ngay cho tôi!" Diệp Việt phẫn nộ nhìn Khương Hồng.

Khương Hồng chạm phải ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của Diệp Việt thì sợ hãi nép sau lưng Chương Tuyết, yếu ớt nói: "Tôi cũng chỉ suy đoán hợp lý thôi mà.

Cả thế giới đều biết quan hệ giữa Chương Quân và Lãnh Yên Nhiên không tốt, cô ta có thể nghĩ xấu cho Tiểu Tuyết nhà tôi thì tôi nghĩ về cô ta như vậy cũng là hợp tình hợp lý.

Ai biết được có phải cô ta vì muốn che đậy sự sợ hãi và hốt hoảng trong lòng nên mới vừa vào đã đổ vấy, vu oan cho Tiểu Tuyết nhà tôi không?" "Mẹ, mẹ nói ít đi vài câu.

Di thể của ba vẫn còn trong phòng bệnh chờ chúng ta xử lý, bây giờ không phải lúc tranh luận mấy chuyện này." Mắng Khương Hồng vài câu xong, Chương Tuyết lại quay sang nói với Diệp Việt: "Diệp Việt, tôi thay mặt mẹ tôi xin lỗi anh.

Hôm nay tâm trạng mọi người đều không tốt, nếu có nói lời nào mạo phạm thì mong anh rộng lòng bỏ qua cho." Diệp Việt không nói thêm gì nữa mà ôm chặt lấy Lãnh Yên Nhiên đang run rẩy trong lòng: "Nhiên Nhiên, đừng sợ, có anh luôn ở bên em.

Nếu không muốn nhìn thì chúng ta không nhìn nữa." "Nhìn, phải vào nhìn chứ." Lãnh Yên Nhiên nắm chặt lấy tay áo Diệp Việt.

Đây là lần cuối cùng rồi, sao có thể không nhìn được chứ? "Được, vậy chúng ta vào nhìn." Di thể của Chương Quân vẫn nằm trên giường bệnh.

Có lẽ do ngộ độc khí gas nên môi và má ông có màu đỏ anh đào, trông vô cùng quái dị.

Lãnh Yên Nhiên chỉ nhìn một cái đã không kìm được mà nhắm mắt lại.

Chương 1760

Cô cảm thấy ngực mình như bị một tảng đá lớn đè nặng, trầm trọng vô cùng, gần như không thở nổi.

Diệp Việt nhẹ nhàng vỗ lưng cô: "Nhiên Nhiên, em ổn chứ?" Lãnh Yên Nhiên lắc đầu: "Em không sao." "Chị, nhìn thì cũng đã nhìn rồi, chúng ta đưa ba đến nhà hỏa táng đi, để ông ấy sớm được mồ yên mả đẹp." Lãnh Yên Nhiên trừng mắt nhìn Chương Tuyết: "Cô vội vàng cái gì?" Chương Tuyết thở dài, mệt mỏi nói: "Chị, lúc này chúng ta thực sự phải đối đầu gay gắt thế sao?

Chẳng có ý nghĩa gì cả, chúng ta nên bàn xem lo hậu sự thế nào đi." "Tôi yêu cầu tiến hành khám nghiệm tử thi." Lãnh Yên Nhiên lạnh lùng nói. "Chị, chuyện này không cần thiết đâu.

Bác sĩ đã chứng thực rồi, tình trạng của ba chắc chắn là ngộ độc khí CO rồi.

Chị còn muốn khám nghiệm tử thi, chẳng phải là cố tình để ba chết không nhắm mắt sao?" "Cô làm vậy là bất hiếu!

Một người đang lành lặn mà cô cứ nhất định phải để pháp y mổ xẻ trên người ông ấy, sao cô lại nhẫn tâm như vậy chứ!" Khương Hồng cũng lên tiếng kết tội. "Tôi tin rằng ông ấy muốn một sự thật rõ ràng, ông ấy sẽ không bận tâm đến chuyện đó đâu." "Cô thì biết gì chứ, nói cứ như cô hiểu ông ấy lắm không bằng.

Cô mới tìm về được có một năm, còn chúng tôi đã chung sống với ông ấy hơn hai mươi năm rồi." "Tôi mới là con gái ruột của ông ấy, lời tôi nói mới có giá trị.

Các người cút hết cho tôi!" Lãnh Yên Nhiên kiên trì quan điểm của mình. "Chị, sao chị cứ phải cố chấp như vậy?

Bác sĩ đã xác định nguyên nhân tử vong rồi, chị cứ nhất định phải tra." "Tôi muốn tra thì tra, không liên quan gì đến cô cả.

Tránh xa tôi ra, ở đây không có chỗ cho cô lên tiếng, đừng có ở trước mặt tôi làm tôi buồn nôn nữa.

Chỗ nào mát mẻ thì xéo sang đó mà ở.

Tôi sẽ khởi kiện các người, đến lúc đó các người sẽ là nghi phạm đấy!" Lãnh Yên Nhiên phẫn nộ đến cực điểm. "Lãnh Yên Nhiên, tôi gọi cô một tiếng chị là hoàn toàn nể mặt ba.

Ba đã xảy ra chuyện như vậy, tôi biết lòng cô không dễ chịu gì nên tôi cũng không chấp nhặt với cô nữa." Chương Tuyết tức đến mức muốn giết người, nhưng cũng chỉ có thể ép mình nén xuống, cố gắng nói chuyện bình tĩnh với Lãnh Yên Nhiên. "Cút!

Còn không cút tôi sẽ cho người khiêng các người ra ngoài!" Diệp Việt cũng lạnh lùng nhìn Chương Tuyết và Khương Hồng: "Đi đi, hai người đừng có đến chọc giận vợ tôi nữa." Khương Hồng không cam tâm, định nói thêm gì đó thì bị Chương Tuyết lôi đi.

Khương Hồng thực sự rất tức giận: "Tiểu Tuyết, con lôi mẹ đi làm gì?" "Mẹ không thể dùng não một chút được sao?

Định ở đó chờ người ta đuổi cổ mình đi à?" Đến lúc đó người chịu nhục nhã là họ thôi. "Dựa vào cái gì chứ?

Hiệp nghị ly hôn mẹ còn chưa ký, mẹ vẫn là vợ ông ta!" "Mẹ nghĩ cái danh nghĩa người vợ này có ích gì không?

Diệp Việt muốn làm gì thì làm, sao đến giờ mẹ vẫn không nhìn rõ vấn đề thế?" "Mẹ nói thật nhé, Chương Quân chết đúng là rất hay.

Ông ta chết một cái là tài sản nhà họ Chương đều thuộc về chúng ta hết." "Mấy lời này mẹ đừng có nói trước mặt người ngoài." "Nói thì nói thôi, dù sao cũng đâu phải chúng ta làm.

Lãnh Yên Nhiên muốn làm loạn thì cứ tùy cô ta, chúng ta chẳng có gì phải lo lắng cả." "Ba con mất rồi, con thực sự không thấy buồn chút nào sao?" Sắc mặt Khương Hồng thay đổi: "Cũng có một chút, nhưng cứ nghĩ đến việc ông ta đối xử tàn nhẫn với mẹ con mình là mẹ chẳng thấy buồn nữa." Nói đến đây, Khương Hồng cảm thấy rất khó hiểu: "Con nói xem ông ta cũng thật lạ.

Bao nhiêu năm nay có bao giờ ông ta tự nấu cơm đâu, thế mà dọn ra ngoài ở lại còn tự mình vào bếp, giờ thì hay rồi, đánh đổi cả mạng sống luôn." "Thôi đi, đừng nói mấy chuyện không đâu nữa." Trong phòng bệnh.

Lãnh Yên Nhiên ngồi trước giường bệnh như một bức tượng.

Diệp Việt nhìn bờ vai gầy yếu của cô mà lòng đau thắt lại. "Nhiên Nhiên." "Chồng ơi, anh thấy bước tiếp theo em nên làm gì?" Diệp Việt ôm lấy vai Lãnh Yên Nhiên: "Suy nghĩ của em không sai.

Nếu thực sự có người cố ý mưu sát thì quyết định của em là để đòi lại công bằng cho ông ấy.

Nếu thực sự chỉ là tai nạn thì ông ấy cũng sẽ không trách em đâu.

Sâu thẳm trong lòng ông ấy vẫn luôn có người con gái là em." "Vậy anh giúp em liên hệ với pháp y nhé?" "Yên tâm đi, chuyện này cứ giao cho anh xử lý.

Chỉ là còn một việc nữa, đến anh cũng không biết phải làm sao." "Em biết anh định nói gì.

Anh muốn hỏi có nên nói cho dì nhỏ và Bảo Bảo biết không đúng không?

Suốt dọc đường em cũng đã nghĩ đến vấn đề này, nhưng em cũng không biết nữa.

Bảo Bảo còn nhỏ quá, nếu biết chuyện này em không chắc liệu có gây kích động quá lớn cho thằng bé hay không." Lãnh Yên Nhiên luồn mười ngón tay vào tóc, vẻ mặt đầy đau khổ.

“Nhưng mà Nhiên Nhiên, nếu không nói cho họ biết, em định để hai mẹ con họ bơ vơ như vậy sao?

Em muốn Bảo Bảo đến mặt cha lần cuối cũng không được nhìn thấy à?” Lãnh Yên Nhiên đã nhẫn nhịn rất vất vả, cuối cùng vì một câu nói này của Diệp Việt mà nước mắt vỡ òa.

“Nhưng Bảo Bảo còn nhỏ như vậy, hai mẹ con họ khó khăn lắm mới sang nước ngoài sống được vài ngày yên ổn, giờ mà quay về chẳng phải là đổ sông đổ biển hết sao.

Cặp mẹ con kia chẳng phải hạng vừa, cứ nhìn tính cách của Tống Tiểu La mà xem, sao có thể đấu lại Khương Hồng và Chương Tuyết được.” Trong mắt Lãnh Yên Nhiên, Tống Tiểu La quá nhu nhược, tính cách như vậy rất dễ chịu thiệt.

“Chẳng phải còn có chúng ta sao?

Chúng ta có thể giúp đỡ trông nom.

Vả lại chắc chắn sắp tới sẽ tiến hành phân chia di sản, họ không về không được.” Lãnh Yên Nhiên lắc đầu, cô và Chương Quân quan hệ không tốt mà cô còn thấy khó thở đến mức này, huống chi là Tống Tiểu La và Bảo Bảo, “Chuyện này tàn nhẫn quá, em không nói thành lời được.” “Để anh nói, anh sẽ nhờ bạn bè ở nước ngoài giúp đỡ, cho người đón hai mẹ con cô ấy về, dọc đường nhất định sẽ không có vấn đề gì đâu.

Đương nhiên, nếu Tống Tiểu La không muốn về, chúng ta sẽ tôn trọng ý kiến của cô ấy.

Nhưng giấu thì chắc chắn không thể giấu mãi được, như vậy không công bằng với họ.” “Được, vậy cứ theo ý anh đi, anh nói với họ nhé.” Lãnh Yên Nhiên vẫn chọn cách làm đà điểu trốn tránh.

Chương 1761

Diệp Việt lập tức gọi điện thoại, Tống Tiểu La nghe được tin này thì òa khóc nức nở, khóc đến tê tâm liệt phế: “Sao lại như vậy?

Chuyện sao lại thành ra thế này, tôi không tin đây là một vụ tai nạn.” “Tôi và Nhiên Nhiên sẽ nhờ cảnh sát điều tra chân tướng sự việc, nếu hai người muốn về, tôi sẽ cho người đi đón.” “Về, nhất định phải về chứ, đã xảy ra chuyện lớn thế này, chúng tôi... sao có thể không về.” “Được rồi, cô cho tôi địa chỉ, tôi nhờ bạn qua đón.” Diệp Việt ôm Lãnh Yên Nhiên vào lòng, hai người không về nhà ngay mà đi đến căn hộ Chương Quân ở.

Bên trong vẫn rất ngăn nắp, trên bàn ăn còn bày mấy món thức ăn thừa, nhìn là biết bữa tối qua Chương Quân ăn dở chưa kịp dọn.

“Sao lại thế này, sao lại thế này cơ chứ.” Lãnh Yên Nhiên không thể chấp nhận sự thật này.

Dù Chương Quân từng tàn nhẫn với cô như thế nào, cô cũng chưa bao giờ mong ông ấy chết, đặc biệt là trong tình cảnh hoàn toàn không có sự chuẩn bị tâm lý nào thế này.

Rõ ràng một tuần trước, cô còn ở đây ăn cơm ông nấu, còn nghe ông lải nhải đủ thứ, lúc đó cô còn thấy phiền phức, cứ thích đối đầu và chẳng bao giờ cho ông sắc mặt tốt.

Rõ ràng cô còn nghe ông hào hứng gọi điện nói rằng Khương Hồng đã đồng ý ký đơn ly hôn.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, một sinh mạng tươi roi rói đã biến mất trước mắt cô.

Biết thế, cô nên đối xử với ông tốt hơn một chút, không nên cãi bướng hay đối đầu với ông trong những giây phút cuối cùng ấy.

Thật quá sai lầm mà.

“Hiện trường chắc chưa có ai đến, anh đã báo cảnh sát rồi, họ sẽ sớm phái người đến phong tỏa thôi, chúng ta đợi kết quả điều tra thêm nhé.” “Anh cứ xem mà làm đi, em chẳng hiểu gì cả.” “Được.” Lãnh Yên Nhiên ngồi trên sofa bất động, Diệp Việt gọi vài cuộc điện thoại xong thấy cô vẫn như vậy, chỉ đành nắm tay và ngồi bên cạnh bầu bạn với cô.

Đến khi trời tối, cô vẫn không có phản ứng gì, “Nhiên Nhiên, mình về thôi, sáng nay mẹ thấy chúng ta vội vàng rời đi chắc chắn là lo lắng lắm, mình không thể để mẹ lo thêm được, sức khỏe mẹ cũng không tốt mà.” “Diệp Việt, có phải cuối cùng những người bên cạnh em đều sẽ lần lượt rời bỏ em không?” Chương Quân là thế, và mẹ cũng sẽ như thế.

“Sẽ không đâu, anh vĩnh viễn không rời bỏ em, anh sẽ bên em mãi mãi.” “Em sợ lắm, sợ cuối cùng chẳng giữ nổi ai bên mình.” “Ngốc quá, sẽ không có ngày đó đâu, mình đi thôi.” “Cho em ở lại thêm mười phút nữa đi, em muốn ở lại nơi ông ấy từng sống thêm một lát.” Diệp Việt chỉ đành chiều theo cô, Lãnh Yên Nhiên lẩm bẩm: “Diệp Việt, thật ra em chẳng sợ gì cả, ở đây em chỉ cảm thấy lòng mình tĩnh lặng hơn.” “Ừm, muốn ở thì ở thêm chút nữa, anh đợi em.” Khi hai người về đến nhà, mẹ Lãnh lo lắng ra đón: “Sao hai đứa về muộn vậy, gọi điện cũng không nghe máy.” Lãnh Yên Nhiên ôm lấy mẹ: “Mẹ ơi.” “Sao thế này, đã xảy ra chuyện gì sao?” Lãnh Yên Nhiên không nói nên lời, Diệp Việt lên tiếng: “Mẹ, Chương Quân qua đời rồi.” “Sao lại như vậy?” Mẹ Lãnh vô cùng chấn động, mắt trợn tròn.

Một người đang yên đang lành sao đột nhiên lại xảy ra chuyện này, bà là bệnh nhân ung thư mà còn đang thoi thóp ở đây.

Chương Quân trông vốn rất khỏe mạnh, bình thường cũng chẳng nghe thấy đau ốm gì.

“Rạng sáng nay người ta phát hiện ông ấy chết tại nhà, nguyên nhân sơ bộ là do ngộ độc khí CO.” Mẹ Lãnh vỗ vỗ lưng Lãnh Yên Nhiên, cũng chẳng biết an ủi thế nào, quan hệ giữa họ vừa mới khởi sắc một chút đã xảy ra chuyện này, thật sự là quá tồi tệ.

“Con yêu, không sao đâu, có mẹ ở đây mà.” Mẹ Lãnh dìu Lãnh Yên Nhiên ngồi xuống sofa, rồi quay sang hỏi Diệp Việt: “Hai đứa đã ăn gì chưa?” “Chưa ạ, Nhiên Nhiên từ trưa đến giờ chưa ăn gì cả.” Mẹ Lãnh nháy mắt với dì Trương, dì Trương lập tức nói: “Hai đứa đợi một lát, dì đi hâm nóng thức ăn ngay đây.” Diệp Việt gật đầu: “Làm phiền dì Trương quá.” Đến khi dì Trương bưng cơm nước ra thì Lãnh Yên Nhiên đã gục đầu lên gối mẹ ngủ thiếp đi, mẹ Lãnh hạ thấp giọng hỏi: “Có nên gọi nó dậy không?” “Mẹ cứ để cô ấy ngủ một lát đi ạ, tối nếu cô ấy đói con sẽ chuẩn bị sau, giờ chắc cô ấy cũng không nuốt nổi đâu, thà cứ để cô ấy ngủ một giấc cho khỏe.” “Được, vậy con ăn chút đi, hậu sự của Chương Quân ai lo?” “Con và Nhiên Nhiên sẽ lo ạ, Nhiên Nhiên nghi ngờ cái chết của ông ấy có liên quan đến cặp mẹ con kia nên kiên quyết không cho họ can thiệp.” “Haizz, vậy vất vả cho con rồi, chuyện này rất hại não, con cũng phải chú ý sức khỏe của mình đấy.” “Mẹ yên tâm ạ.” Diệp Việt ăn cơm xong liền bế Lãnh Yên Nhiên về phòng, mẹ Lãnh nhìn theo bóng lưng họ mà không ngừng thở dài.

Bà không thể tưởng tượng nổi khi bà ra đi, con bé này sẽ thành ra thế nào.

Giờ bà chỉ hy vọng mình có thể sống thêm được ngày nào hay ngày nấy, nếu không con bé quá khổ cực rồi.

“Chị Lãnh, chị cũng đi nghỉ sớm đi, người chết không thể sống lại, xin chị bớt đau thương.” “Tôi vốn chẳng có cảm tình gì với Chương Quân, nhưng đột nhiên nghe tin ông ấy đi rồi, lòng tôi cứ thấy nghẹn lại.

Ông ấy còn một đứa con trai nhỏ như vậy, trẻ con thế mà đã mất cha thì làm sao được chứ.” Mẹ Lãnh thở dài liên tục.

“Đó có lẽ là số mệnh, mỗi người đều có duyên phận riêng.” “Đúng vậy, cũng may là Nhiên Nhiên gặp được người chồng dịu dàng chu đáo như thế này, nếu không những trắc trở này chắc đè bẹp nó mất.

Âu cũng là ông trời bù đắp, không bạc đãi cô gái lương thiện hiểu chuyện, Nhiên Nhiên của chúng ta tốt như vậy, đợi khó khăn qua đi rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi.” Lãnh Yên Nhiên ngủ rất sâu, ngủ một mạch đến tận sáng hôm sau, tối qua cũng chưa ăn gì.

Khi Diệp Việt tỉnh dậy, thấy cô đang mở to mắt thẫn thờ nhìn lên trần nhà.

“Vợ ơi.” Lãnh Yên Nhiên không phản ứng, Diệp Việt hôn nhẹ lên má cô: “Vợ ơi, phản ứng với anh một chút đi mà.” “Bao giờ Bảo Bảo đến?” Lãnh Yên Nhiên không muốn Diệp Việt lo lắng nên mỉm cười hỏi.

Diệp Việt nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng xoa nắn: “Trưa nay là đến rồi, em yên tâm, bạn anh hộ tống họ suốt chặng đường, không sao đâu.” “Chúng ta đón họ về nhà mình đi, chỗ cũ không ở được nữa, mấy căn nhà dưới tên Chương gia cũng đừng đến, không an toàn.” “Ừm, nghe em hết, chúng ta đón họ về đây, nhà mình rộng thế này, ở thêm hai người hoàn toàn không vấn đề gì.” “Xin lỗi, em lại gây phiền phức cho anh rồi.” “Đừng nói thế, chúng ta là vợ chồng, vợ chồng là một thể, không có chuyện ai làm phiền ai cả.” “Vâng.” “Hôm qua em chưa ăn gì rồi, mau xuống ăn chút đi, lát nữa Bảo Bảo đến rồi, em không được gục ngã đâu đấy.” “Được, em muốn uống chút gì đó ngọt

ngọt, trong miệng chẳng có vị gì cả.” “Sữa bò hay sữa đậu nành?” “Sữa đậu nành, em muốn loại tự xay, cho thêm cả đậu đỏ nữa.” “Không vấn đề gì, em vệ sinh cá nhân đi, anh xuống xay cho em.” Lãnh Yên Nhiên gật đầu, Diệp Việt âu yếm xoa đầu cô rồi mới mặc quần áo xuống lầu.

Khi Lãnh Yên Nhiên xuống nhà, mẹ Lãnh và dì Trương cũng đã dậy, nhưng người đang bận rộn trong bếp lại là Diệp Việt.

Thấy ánh mắt lo lắng của mẹ, Lãnh Yên Nhiên cười bảo: “Mẹ, con không sao rồi.” “Đừng giả vờ trước mặt mẹ, đau lòng thì cứ nói là đau lòng, chúng ta đều là người thân nhất của con, không ai cười con đâu.” “Vâng, con sẽ cố gắng điều chỉnh, Bảo Bảo sắp đến rồi, con không muốn để đứa trẻ phải buồn lây.” “Cậu nhóc đó sắp đến sao?” “Vâng, chuyện này không thể giấu họ mãi được, trưa nay họ sẽ đến, con và Diệp Việt định đón họ về nhà ở một thời gian, đợi chuyện xong xuôi mới tính tiếp.” “Nên như vậy, không sao cả, mẹ và dì Trương cũng có thể giúp trông cháu.” Tống Tiểu La và Bảo Bảo đến vào lúc hơn một giờ chiều, sau khi đưa người đến nơi, bạn của Diệp Việt mới rời đi.

Bảo Bảo vừa thấy cô liền hớn hở chạy nhào tới, vừa chạy vừa gọi: “Chị ơi, chị ơi, Bảo Bảo đến rồi đây.” Lãnh Yên Nhiên cúi người bế cậu nhóc lên, cậu bé gầy đi nhiều, bế chẳng thấy nặng chút nào, “Bảo Bảo đến rồi à.” Bảo Bảo áp hai tay vào mặt Lãnh Yên Nhiên, hôn một cái lên cằm cô: “Chị có nhớ Bảo Bảo không?” “Nhớ chứ.” “Nhớ nhiều chừng nào?” “Nhớ ơi là nhớ luôn.” “Da, em biết là em có sức hút lắm mà.” Bảo Bảo cười khanh khách.

Nghe tiếng cười của cậu nhóc, lòng Lãnh Yên Nhiên thắt lại, có vẻ Tống Tiểu La vẫn chưa nói cho Bảo Bảo chuyện của Chương Quân, như vậy cũng tốt, đứa trẻ còn quá nhỏ, không thể chịu đựng nổi cú sốc này.

Tống Tiểu La mắt sưng húp, nhìn Lãnh Yên Nhiên: “Nhiên Nhiên, làm phiền con rồi.” “Không phiền đâu, vào nhà ngồi đi cô, nhà chuẩn bị sẵn cơm rồi, ăn xong con sẽ đưa cô đi gặp ông ấy.” “Được.” Tống Tiểu La vào nhà trước, Lãnh Yên Nhiên thấy gương mặt nhỏ của Bảo Bảo đầy vẻ lo lắng, “Sao thế Bảo Bảo?” “Tối qua mẹ cứ lén khóc suốt, em nhìn thấy hết đấy.

Trên máy bay em hỏi mà mẹ chẳng nói gì.

Chị ơi, chị có biết mẹ em bị sao không?” Lãnh Yên Nhiên ấn đầu Bảo Bảo vào vai mình, nhẹ nhàng vỗ lưng cậu bé, giọng nghẹn ngào: “Chị cũng không biết nữa.” “Haizz.” Bảo Bảo thở dài một tiếng.

“Trẻ con không được thở dài đâu, không tốt đâu đấy.” “Em lo cho mẹ lắm, chị giúp em gọi điện cho ba được không, em muốn ba qua đây thăm mẹ, mỗi lần ba đến là mẹ lại cười tươi lắm.” Lãnh Yên Nhiên không biết nói gì, cô chẳng biết phải nói thế nào với đứa trẻ yếu ớt này rằng cậu bé đã không còn ba nữa.

“Chị không có số điện thoại của ba em.” “Không đúng nha, ba bảo chị là chị ruột của em mà, hai hôm trước ba còn nói đợi em và ba về sẽ dọn đến ở cùng nhau.” Bảo Bảo nghiêng đầu, ngây thơ nói.

“Chị đưa em đi ăn cơm trước nhé?” “Em muốn ăn cùng ba cơ, lâu rồi em không được ăn cơm với ba, em thích món ba nấu lắm.” Bảo Bảo sốt sắng giải thích.

“Ba em đang bận công việc, chắc chắn lát nữa không qua được đâu, em cứ ăn với mẹ trước đi nhé.” Lãnh Yên Nhiên không kìm được mà nghiêm mặt lại.

Cậu nhóc rụt cổ, ấm ức nói: “Dạ.” Thấy cậu bé như vậy, Lãnh Yên Nhiên lại thấy tự trách, sao lúc này lại nổi nóng với trẻ con cơ chứ, “Bảo Bảo, chị không có ý mắng em đâu, chị chỉ mong em ăn ngon ngủ tốt, lớn lên thật khỏe mạnh thôi.” Bảo Bảo gật đầu lia lịa:

“Em biết mà, ba mẹ lạnh lùng với em, chị lạnh lùng với em đều là muốn tốt cho em cả, sau này em sẽ nghe lời mọi người.” Lãnh Yên Nhiên xoa đầu cậu bé: “Xin lỗi nhé, sau này chị sẽ không mắng em nữa.” “Chị ơi, hôm nay chị cũng không vui à?” Trẻ con là những người nhạy cảm nhất, có lẽ chúng không biết bạn đang buồn vì chuyện gì, nhưng chúng có thể nhìn thấu tâm trạng của người lớn ngay lập tức.

“Sao có thể chứ, Bảo Bảo đến chị vui lắm, sau này đi làm về ngày nào chị cũng được thấy Bảo Bảo rồi.” Bảo Bảo mím môi cười toe toét, tâm trạng trẻ con đến nhanh mà đi cũng nhanh: “Bảo Bảo là quả táo nhỏ vui vẻ mà, ai gặp em cũng thấy vui hết.” “Ừm, Bảo Bảo giỏi lắm.” Lãnh Yên Nhiên bế cậu nhóc vào trong, mẹ Lãnh vốn thích trẻ con, đặc biệt là một cậu bé đáng yêu như Bảo Bảo, nhìn một cái là mến ngay, bà vẫy vẫy tay: “Tên là Bảo Bảo phải không, lại đây với bà nào.” Bảo Bảo hơi nhát người lạ, Lãnh Yên Nhiên đặt cậu bé xuống đất, vỗ nhẹ vào tay cậu: “Đó là mẹ của chị, em qua đó đi, không sao đâu.” “Bảo Bảo, lại đây.” Bảo Bảo nhìn Lãnh Yên Nhiên một cái rồi mới sà vào lòng mẹ Lãnh.

Mẹ Lãnh biết đứa trẻ này bị bệnh bạch huyết nên sợ hãi đỡ lấy thân hình nhỏ bé của cậu: “Chạy chậm thôi, chậm thôi con.” “Chào bà ạ.” Bảo Bảo ngước đầu lên, bộ quần áo màu đỏ rực càng tôn lên gương mặt bầu bĩnh hồng hào, quả là một cậu bé khôi ngô.

“Đẹp quá, đúng là một tiểu mỹ nam mà.” Bảo Bảo cười, nũng nịu rúc vào lòng mẹ Lãnh như một chú cún con đáng yêu.

Mẹ Lãnh xúc động vô cùng: “Dáng vẻ này giống hệt chị con lúc nhỏ, chị con lúc bé và bây giờ vẫn cứ thích nũng nịu như vậy đấy.” “Mẹ, con giờ đâu có thế nữa.” “Mẹ thấy hết rồi, con vẫn thế, mà đối tượng lại là Diệp Việt nữa chứ.” Ánh mắt Bảo Bảo đầy vẻ trêu chọc khiến Lãnh Yên Nhiên vô cùng ngượng ngùng.

Dì Trương không nhịn được nhắc nhở: “Chị Lãnh ơi, sai vai vế rồi.” “Hả?” Mẹ Lãnh nhất thời chưa phản ứng kịp.

Lãnh Yên Nhiên vỗ trán: “Con cũng lú lẫn rồi, sao lại gọi là bà được, Bảo Bảo là em trai con, mẹ là mẹ của con mà.” Mẹ Lãnh cười: “Lỗi của mẹ, lỗi của mẹ, mẹ cứ nghĩ mình đến tuổi làm bà rồi, thấy trẻ con là cứ ngỡ là cháu mình.” “Bảo Bảo, vừa nãy người lớn sai rồi, sau này phải gọi là...” Gọi là gì thì Lãnh Yên Nhiên nhất thời cũng chưa nghĩ ra.

“Gọi là gì bây giờ?” Mẹ Lãnh cũng không tìm được cách gọi hợp lý.

Chương 1762

“Ôi dào, nghĩ nhiều làm gì, cứ gọi là dì đi, gọi thế cho trẻ, tốt quá còn gì.” Lãnh Yên Nhiên chốt hạ.

Bảo Bảo lập tức ngọt ngào gọi: “Cháu chào dì ạ.” Lãnh Yên Nhiên mỉm cười, xới cơm cho Bảo Bảo rồi đưa cho mẹ Lãnh: “Mẹ, mẹ bón cho Bảo Bảo ăn đi.” “Con tự ăn được ạ.” “Không, để dì bón cho con, dì thích bón cho Bảo Bảo ăn cơ, Bảo Bảo của chúng ta đáng yêu thế này mà.” “Dạ được ạ, vậy cháu cho dì cơ hội đó nhé.” Trên bàn ăn, Tống Tiểu La hoàn toàn không nuốt trôi, cứ cầm bát cơm thẫn thờ.

Lãnh Yên Nhiên bước tới khuyên nhủ: “Dù thế nào cô cũng phải ăn một chút, Bảo Bảo đã mất cha rồi, giờ chỉ còn mẹ thôi, cô không được gục ngã, nếu không sau này Bảo Bảo phải làm sao?” “Tôi không ăn nổi, rõ ràng hai ngày trước anh ấy còn gọi điện cho tôi, sao có thể đột nhiên mất tăm như vậy.

Tôi đã chờ anh ấy nửa đời người, kết quả nhận lại là thế này, tôi không thể chấp nhận được.” “Không chấp nhận được cũng phải chấp nhận, chuyện đã xảy ra rồi.” Lãnh Yên Nhiên lạnh lùng nói.

“Nhiên Nhiên, con đừng nói nữa, để cô bình tĩnh một chút.” Lãnh Yên Nhiên định nói thêm gì đó nhưng Diệp Việt vỗ nhẹ vào tay cô, cô đành ngoan ngoãn im lặng.

“Có nên nói cho Bảo Bảo không?” Tống Tiểu La dứt khoát lắc đầu: “Không được.

Tuy quyết định này hơi tàn nhẫn nhưng tôi buộc phải làm thế để bảo vệ thằng bé.

Nếu nó là một đứa trẻ khỏe mạnh thì còn dễ nói, nhưng đằng này nó lại...” “Vậy đã nghĩ ra lý do gì chưa?

Cứ giấu mãi không phải là cách, vừa vào cửa nó đã đòi gặp ba mấy lần rồi đấy.” “Cứ bảo ba bận việc, thằng bé hiểu chuyện lắm, lý do này sẽ có tác dụng thôi.” Đó là quyết định của Tống Tiểu La, Lãnh Yên Nhiên cũng không tiện nói thêm.

Tống Tiểu La cơ bản chẳng ăn được gì, dưới sự ép buộc của Lãnh Yên Nhiên mới uống hết một bát canh, sau đó cả ba xuất phát đến bệnh viện.

Dù sao cũng phải để Tống Tiểu La gặp mặt lần cuối trước khi đưa đi hỏa táng.

Khương Hồng và Chương Tuyết vẫn luôn nấp ở một khách sạn gần đó, họ đợi từ sáng đến giờ, Khương Hồng đã bắt đầu mất kiên nhẫn: “Tiểu Tuyết, con nhỏ tiểu tam đó có đến không hả?” “Mẹ có thể kiên nhẫn một chút không, không đợi được thì mẹ về trước đi.” “Sao mà về được, mẹ phải xem con nhỏ tiểu tam đó trông thế nào mà dám quyến rũ chồng mẹ chứ.” “Vậy thì im lặng mà đợi đi, đừng làm phiền con.” Đúng lúc này, ánh mắt Chương Tuyết thay đổi: “Xe của Diệp Việt kìa, con đàn bà đó chắc chắn đang ở trên xe.” “Đâu?” “Chúng ta xuống thôi.” Tống Tiểu La đứng khựng lại trước cổng bệnh viện, đôi chân như đổ chì, đột nhiên cô không muốn vào nữa, cô muốn trốn tránh, cô không biết phải đối diện với một Chương Quân không còn sự sống như thế nào.

“Cô không muốn vào sao?” Tống Tiểu La nắm chặt tay Lãnh Yên Nhiên: “Có chứ, nhất định phải vào gặp anh ấy một lần.” Lãnh Yên Nhiên ôm lấy cô: “Vậy thì vào thôi, bệnh viện đã giục chúng ta nhận thi thể về rồi.” Tống Tiểu La hít một hơi thật sâu: “Được, mình vào thôi.” Khi nhìn thấy người nằm đó, chân Tống Tiểu La nhũn ra, suýt nữa thì ngất đi, nhờ có Lãnh Yên Nhiên đỡ lấy mới đứng vững.

Sau đó, cô nắm lấy tay Chương Quân, quỵ xuống khóc nức nở.

Lãnh Yên Nhiên và Diệp Việt không nói gì, chỉ lặng lẽ đứng một bên.

Tống Tiểu La bên giường Chương Quân, không nói một lời, cứ thế khóc suốt gần một tiếng đồng hồ.

Nếu Lãnh Yên Nhiên không kịp thời đỡ dậy, chắc cô đã khóc đến ngất lịm đi rồi.

Khương Hồng và Tống Tiểu La, ai là chân tình, ai là giả ý, Lãnh Yên Nhiên nhìn thấu hết.

Cô cảm thấy Chương Quân vẫn còn may mắn, ít nhất trong giờ phút này vẫn có một người phụ nữ đối xử với ông bằng cả trái tim.

“Đi thôi, không còn sớm nữa, mình về thôi.” Diệp Việt nói: “Nhiên Nhiên, hai người ra xe đợi anh trước, anh đi xử lý nốt thủ tục hậu cần.” Lãnh Yên Nhiên gật đầu, dìu Tống Tiểu La ra ngoài.

Vừa đến cổng bệnh viện, Tống Tiểu La đã bị ai đó đấm một cú vào mặt.

Từ khi nghe tin Chương Quân mất, cô chưa hề được nghỉ ngơi, cú đấm này trực tiếp khiến cô ngã nhào xuống đất.

Lãnh Yên Nhiên ngẩng đầu nhìn, thấy Khương Hồng đang đứng hầm hầm sát khí, bên cạnh là Chương Tuyết.

Lãnh Yên Nhiên đỡ Tống Tiểu La dậy, khóe miệng cô ấy đã rỉ máu, “Cô có sao không?” Đúng lúc này, Tống Tiểu La rên khẽ một tiếng, Lãnh Yên Nhiên thấy Khương Hồng dùng túi xách đập vào đầu Tống Tiểu La, đòn này vốn nhắm vào cô nhưng Tống Tiểu La đã chắn hộ.

“Các người định làm gì?” “Lãnh Yên Nhiên, mày tránh ra cho tao, bà đây là vợ chính thức đánh tiểu tam là chuyện đương nhiên, cẩn thận tao đánh luôn cả mày đấy.” Khương Hồng hung hăng quát.

“Đủ rồi, đây là nơi nào mà bà làm loạn hả?” “Tao không quan tâm đây là nơi nào, tao chỉ biết con đàn bà này đã phá hoại gia đình tao.

Tao cứ tưởng là tiên giáng trần cơ đấy, hóa ra cũng chỉ thường thôi, nhìn tuổi tác này chắc cũng già rồi, lớn tuổi rồi mà không biết xấu hổ, chỉ biết ra ngoài quyến rũ chồng người khác.

Nếu mày thiếu đàn ông đến thế thì bảo tao một tiếng, tao bỏ tiền cho mày đi ‘chơi’!” Khương Hồng gào thét như một mụ đàn bà chanh chua.

Cổng bệnh viện vốn là nơi đông người qua lại, bị bà ta làm rùm beng lên như vậy lập tức thu hút sự chú ý của rất nhiều người, vòng trong vòng ngoài vây kín.

“Mọi người phân xử giùm tôi với, con tiện nhân này quyến rũ chồng tôi, khiến ông ấy đòi ly hôn với tôi.

Giờ chồng tôi chẳng may qua đời, con đàn bà này còn mặt dày vác mặt đến đây, nhìn là biết định đến tranh giành di sản rồi, thật là không biết xấu hổ mà!” Thời nay, người ta ghét nhất là đàn ông ngoại tình nuôi tiểu tam, nên chỉ cần nghe loáng thoáng là họ bắt đầu chỉ trích ngay mà chẳng cần biết sự thật.

“Con đàn bà này đúng là không biết nhục, thiếu gì việc không làm, lại đi làm tiểu tam.” “Nhìn cũng ra dáng trí thức, không ngờ xương tủy lại đê tiện thế.” “Giờ hạng người này lại được ưa chuộng đấy, đàn ông cứ thích kiểu này để khơi gợi cảm giác muốn bảo vệ mà.” “Này chị gái, đối với hạng người này cứ phải đánh cho ra bã, đúng là loạn hết rồi, trơ trẽn quá thể.” “Đúng thế, đúng thế!” Đủ loại lời chỉ trích bủa vây, Tống Tiểu La cảm thấy đầu óc choáng váng.

Cô biết sẽ có ngày này, nhưng khi thực sự đối mặt, cô vẫn thấy mặt mình như đang bốc hỏa.

Những lời này, cô hoàn toàn không thể phản bác, cô đã trở thành kẻ thứ ba trong mắt mọi người.

Thấy có nhiều người ủng hộ mình, Khương Hồng đắc ý vô cùng, tiếp tục chửi rủa: “Thấy chưa, làm tiểu tam thì kết cục là thế này đấy.

Tao khuyên mày tốt nhất là dắt theo đứa con hoang của mày biến sớm đi, đừng lởn vởn trước mặt tao nữa, nếu không tao tuyệt đối không để mày yên đâu.” “Trời ơi, lại còn có con riêng nữa à, đúng là không biết nhục.” “Cái này mọi người không hiểu rồi, mấy con tiểu tam này không nuôi con riêng thì sao tranh được gia sản, đứa trẻ là công cụ tốt nhất để tranh đoạt mà.” “Đứa trẻ đó cũng thật tội nghiệp, sinh ra chỉ để làm quân cờ.” Lãnh Yên Nhiên thấy sắc mặt Tống Tiểu La vô cùng tệ hại, không nhịn được nữa liền hét lớn: “Tất cả câm miệng hết cho tôi!

Chuyện này có liên quan gì đến mấy người không?

Ai không đi tôi báo cảnh sát bắt hết bây giờ!” Lãnh Yên Nhiên thực sự hận thấu những kẻ chẳng phân biệt trắng đen đã nhảy vào bàn tán chuyện riêng tư của người khác.

“Lãnh Yên Nhiên, sao cô lại bênh vực con tiểu tam này?” “Bà câm miệng cho tôi Khương Hồng!

Tôi nói cho mọi người biết, có một loại đàn bà còn đáng sợ hơn cả đàn ông ngoại tình, đó là loại trong lúc hôn nhân vẫn còn tồn tại mà sinh ra hai đứa con đều không phải của chồng, loại đàn bà đó có tư cách gì mà lên tiếng?” “Người mà mọi người vừa giúp chính là hạng người như vậy đấy!

Làm ra loại chuyện đê tiện đó mà còn mặt dày không chịu ly hôn, còn định để hai đứa con hoang không biết từ đâu chui ra tranh giành gia sản.” “Người đàn ông kia không bóp chết hai đứa con của bà mà còn nuôi nấng chúng nên người, bà còn gì không hài lòng nữa?

Một người đàn bà không những không biết nhục mà còn không có chút lòng biết ơn nào.” “Giờ người ta chết rồi, bà còn định dắt hai đứa con hoang đến tranh đoạt di sản, thật là quá đủ rồi!

Giờ tôi còn nghi ngờ cái chết của ông ấy có liên quan đến mẹ con bà đấy, vì bà kiên quyết không ly hôn nên bà mới là người hưởng lợi lớn nhất!” “Mọi người chẳng biết nội tình gì cả, chắc chắn vẫn muốn tiếp tục giúp bà ta nói chuyện chứ?” Khí thế của Lãnh Yên Nhiên vô cùng mạnh mẽ, trông rất dữ dằn.

Cô chưa bao giờ là quả hồng mềm để ai muốn nắn thì nắn, lúc chưa quen Diệp Việt, cô cũng là một nữ hán tử có thể đấu lại lũ lưu manh vô lại.

Chuyện này cô đang bực sẵn trong người, đâu có chỗ cho kẻ khác đứng bên cạnh lải nhải.

Khương Hồng tức điên người: “Mày nói nhảm cái gì đấy?” “Tôi nói nhảm sao?

Chương 1763

Sự thật thế nào, chính bà là người rõ nhất." Những người vừa bàn tán xôn xao lập tức đổi sắc mặt, hoàn toàn không ngờ sự thật lại là như vậy, ánh nhìn dành cho Khương Hồng cũng trở nên đầy ác cảm.

"Loại người như bà đúng là vô sỉ thật, cắm sừng chồng lớn như thế, là đàn ông ai mà chịu nổi, người ta nuôi con cho bà là phúc đức lắm rồi, biết điều chút đi." "Uổng công nãy giờ chúng tôi tin bà, còn thấy thương cho hoàn cảnh của bà, hóa ra bà mới là kẻ đáng tởm nhất." "Nhìn cách bà hành xử thế này, ở nhà chắc chắn là mụ đàn bà chanh chua, chẳng người đàn ông nào chịu thấu đâu." "Trời đất, đúng là đảo lộn tam quan mà, hai đứa con mà không đứa nào là của chồng cả." "Tôi mà là chồng bà, tôi đã tống cổ cả lũ ra khỏi nhà từ lâu rồi." Những người vừa chửi hăng nhất giờ thấy mình quá đáng nên lẳng lặng rút lui.

Những kẻ đứng xem kịch nãy giờ lại bắt đầu quay sang chỉ trích Khương Hồng.

"Tản ra đi thôi, đừng có nghe gió bảo mưa, nghe thấy tin gì là hùa vào, bị người ta dắt mũi làm quân cờ đấy." Một vài người nói lời xin lỗi rồi vội vàng chạy mất.

Đám đông vây xem tản dần.

Lãnh Yên Nhiên vẫn ôm lấy Tống Tiểu La: "Khương Hồng, nếu bà còn dám gây chuyện nữa thì đừng trách tôi không khách sáo." Chương Tuyết mỉm cười nhìn Lãnh Yên Nhiên: "Lãnh Yên Nhiên, cô làm tôi ngạc nhiên đấy, sức chiến đấu mạnh thật." "Cái đó phải cảm ơn các người, nhờ sự vô sỉ của các người đã kích phát sức chiến đấu của tôi đấy." "Lãnh Yên Nhiên!" Khương Hồng lao về phía Lãnh Yên

Nhiên.

Lãnh Yên Nhiên trực tiếp tung một cú đá, trúng ngay bụng Khương Hồng, khiến bà ta ôm bụng ngồi bệt xuống đất.

“Xem ra bà đúng là chẳng rút ra được bài học nào cả.” Lãnh Yên Nhiên cười lạnh.

Chương Tuyết cũng bị ánh mắt hung hãn của Lãnh Yên Nhiên làm cho kinh hãi, vội vàng chạy lại đỡ Khương Hồng: “Cô làm cái gì vậy?

Mẹ tôi dù sao cũng là trưởng bối của cô.” “Đây là trả lại cho các người đấy.

Muốn động thủ thì tôi luôn sẵn sàng chờ đợi, tôi đánh chính là các người đấy.” “Lãnh Yên Nhiên, cô đừng có đắc ý, tài sản của Chương gia tôi sẽ không để cho cô đâu.” Chương Tuyết cũng chẳng buồn che giấu dã tâm của mình nữa.

“Vốn dĩ tôi cũng chẳng ham, nhưng nghe cô nói thế, tôi quyết định sẽ lấy hết, cô và mẹ cô đừng hòng lấy được một xu nào.” Lãnh Yên Nhiên dìu Tống Tiểu La quay lại xe, Tống Tiểu La tựa vào ghế như người mất hồn.

Lãnh Yên Nhiên thấy cô như vậy cũng không nói gì, tìm hộp y tế trong xe để xử lý vết thương trên trán cho cô, vừa làm vừa nói: “Con biết bây giờ cô rất đau buồn, phiền muộn, cũng chẳng tâm trí đâu mà bàn chuyện khác, nhưng cái gì thuộc về chúng ta, chúng ta nhất định phải giành lại, nếu không để tài sản rơi vào tay Chương Tuyết và Khương Hồng thì chúng ta sẽ chịu thiệt.

Có tiền dễ làm ác, đó là đạo lý hiển nhiên, chúng ta không được dung túng cho họ, nếu không người chịu khổ chắc chắn là chúng ta.

Chúng ta đã chịu thiệt bao nhiêu năm nay rồi, lần này không thể nhẫn nhịn thêm được nữa.” “Nhiên Nhiên, con thật sự rất kiên cường.” Tống Tiểu La ngẩn ngơ nhìn Lãnh Yên Nhiên.

Như thể cô thấy được hình bóng của chị gái mình trên người đứa trẻ này, dù thế nào đi nữa, sâu thẳm trong người vẫn luôn có một sự bền bỉ, phong ba bão táp cũng không thể quật ngã.

“Không kiên cường thì biết làm sao bây giờ, người chết cũng đã chết rồi, người sống vẫn phải tiếp tục.

Cô phải xốc lại tinh thần ngay bây giờ để đấu tranh vì Bảo Bảo và nửa đời còn lại của cô.

Nói một câu thực tế nhé, bây giờ cô không việc làm, không thu nhập, cô sống dựa hoàn toàn vào Chương Quân, giờ Chương Quân ngã xuống rồi, cô phải đứng lên, cô là chỗ dựa duy nhất của Bảo Bảo trên thế giới này.” Chỗ dựa duy nhất.

Mấy chữ đó đâm trúng tim Tống Tiểu La, ánh mắt cô bắt đầu có chút sức sống, cô chậm rãi nói: “Được, cô... cô sẽ kiên cường.” “Muốn kiên cường thì cô phải biết kìm nén cảm xúc, nửa đời còn lại hãy sống vì Bảo Bảo.” Vừa rồi khi đối mặt với sự sỉ nhục của Khương Hồng, Tống Tiểu La không hề phản kháng lấy một câu, bị đánh cũng chẳng thấy đau, như thể không còn thiết tha gì cuộc đời nữa.

Lãnh Yên Nhiên nhìn mà thấy sợ, cô nghĩ chắc phải để một người bận rộn lên thì họ mới quên đi nỗi đau mất mát, vì vậy dù thế nào cũng phải tìm việc cho Tống Tiểu La làm, để cô ấy không suy nghĩ lung tung.

“Chuyện của Bảo Bảo...” “Con đã đi làm xét nghiệm tủy và đã thành công rồi, sức khỏe của Bảo Bảo sớm muộn gì cũng tốt lên thôi, cô phải ở bên cạnh nhìn thằng bé lớn lên khỏe mạnh, nhìn nó cưới vợ sinh con, đó mới là việc một người mẹ nên làm.” “Con nói gì cơ?” “Cô không nghe lầm đâu, con nói thật đấy.

Dù sao đi nữa, Bảo Bảo và cô cũng là người thân của con, con nguyện ý đóng góp một phần sức lực, chỉ mong lòng mình không hổ thẹn.” “Nhiên Nhiên, cảm ơn con.” “Dì có thể giúp bé con một lần, nhưng thằng bé dù sao cũng còn nhỏ, con đường tương lai còn rất dài, người nó thực sự cần là con.” Tống Tiểu La gật đầu lia lịa: “Ừ ừ, con nhất định sẽ sống tốt, nuôi nấng cốt nhục của Chương Quân nên người.

Nhưng chẳng phải sức khỏe của con không được tốt sao?” “Con đã bắt đầu điều dưỡng cơ thể từ sớm rồi, cũng đã tư vấn chuyên gia, việc này có ảnh hưởng nhưng không lớn lắm.” “Vậy chuyện này đã thương lượng với nhà họ Diệp chưa?” Nghe Tống Tiểu La hỏi vậy, Lãnh Yên Nhiên cảm nhận được một tia ấm áp, chỉ khi một người thực sự tốt với mình mới lo lắng cho mình những vấn đề này.

Phản ứng của Tống Tiểu La không làm cô thất vọng, cô cảm thấy quyết định của mình là đúng đắn.

“Diệp Việt đã đồng ý rồi, con cũng đã báo cáo với bố mẹ chồng, họ tôn trọng ý kiến của con, dù sao dì cũng là người thân cuối cùng của con rồi.

Dì cứ yên tâm đi, nhà họ Diệp là một gia đình lớn rất ấm áp, không giống như những gì chúng ta tưởng tượng đâu.” Lãnh Yên Nhiên đã nói chuyện này với Mễ Nặc, cô ấy thậm chí không do dự một giây mà trực tiếp bỏ phiếu tán thành.

Tống Tiểu La ôm chặt lấy Lãnh Yên Nhiên, cô cũng không vùng vẫy, cứ để dì ấy ôm như vậy.

Lúc Diệp Việt trở về, anh thấy hai người phụ nữ đang ôm nhau, Tống Tiểu La nức nở khe khẽ, còn Lãnh Yên Nhiên cũng đỏ hoe mắt, nhẹ nhàng vỗ lưng dì.

Anh nhạy cảm nhận ra đã có chuyện gì đó xảy ra mà mình không biết: “Nhiên Nhiên, có chuyện gì vậy?” “Không có gì.

Lúc nãy tình cờ gặp Khương Hồng và Chương Tuyết nên có cãi nhau một chút.” “Có động thủ không?” Lãnh Yên Nhiên gật đầu.

Diệp Việt sốt sắng kéo cô lại kiểm tra một lượt từ trên xuống dưới, Lãnh Yên Nhiên nhìn Diệp Việt chăm chú rồi cười khúc khích: “Em không bị thiệt đâu, đừng lo.” “Làm anh hết hồn, xem ra sau này em đi đâu cũng phải thuê vệ sĩ đi cùng mới được.” “Anh làm quá rồi, không nghiêm trọng thế đâu.” “Dì à, dì còn thấy chỗ nào không khỏe không?” Tống Tiểu La ngẩng phắt đầu lên, ngơ ngác nhìn Lãnh Yên Nhiên: “Nhiên Nhiên, con vừa gọi dì là gì?” “Dì ạ, chẳng phải dì vốn là dì của con sao?

Bây giờ xảy ra chuyện như vậy, mấy người chúng ta nên nương tựa lẫn nhau, đây cũng là nguyện vọng của ba.” Số lần Lãnh Yên Nhiên gọi Chương Quân là ba rất ít, trừ mấy ngày đầu mới vào nhà họ Chương, sau đó ông ấy làm cô quá thất vọng nên cô toàn gọi thẳng tên.

Bây giờ gọi lại, cô vẫn thấy hơi không quen.

Nhưng người cũng đã mất rồi, dù thế nào đi nữa, người sống cứ mãi so đo chuyện cũ cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

“Tốt, tốt quá, ba con mà biết chúng ta thế này chắc chắn ông ấy sẽ vui lắm.” Tống Tiểu La liên tục nói tốt.

Lãnh Yên Nhiên ôm vai dì: “Sau này dì cứ ở với con mà sống cho tốt, chỉ cần con có miếng ăn thì tuyệt đối không để dì và bé con phải nhịn đói.” Tống Tiểu La lại rơi nước mắt: “Được, được.” “Ba có nói gì với dì trước khi mất không?” “Khoảng một tuần trước, chúng ta có ăn cơm với ông ấy một lần, ông ấy nói rất nhiều, nguyện vọng của ông ấy là mong cả nhà chúng ta bình an, bé con khỏe mạnh.” “Vâng, con nhất định sẽ chữa khỏi cho bé con, cùng thằng bé trưởng thành.”

Thấy cảm xúc của Tống Tiểu La đã ổn định hơn một chút, Lãnh Yên Nhiên không nhắc lại chuyện này nữa: “Chồng ơi, chúng ta về nhà thôi.” Diệp Việt vừa lái xe vừa nói: “Tang lễ định vào bốn ngày sau, ngày mai bác sĩ pháp y anh mời sẽ tiến hành khám nghiệm tử thi để xem có phát hiện mới nào không.” “Cái chết của Chương Quân có vấn đề gì sao?” “Dì ơi, con đã báo cảnh sát rồi, ba là người trưởng thành, cũng không phải lần đầu nấu ăn, không thể nào xảy ra tai nạn đơn giản như vậy được, con không tin lắm, con muốn làm rõ chân tướng sự việc.” “Con đang nghi ngờ mẹ con Khương Hồng sao?” “Cũng có thể coi là vậy, tóm lại con thấy chuyện này quá trùng hợp, lại xảy ra ngay lúc đang ly hôn, dù thế nào thì làm rõ vẫn an tâm hơn.” “Ừ, con làm gì dì cũng ủng hộ.” “Vâng, vậy chuyện này cứ để con xử lý, dì và bé con tạm thời cứ ở nhà con, đừng nghĩ nhiều, cứ coi như nhà mình là được, con cũng muốn bồi dưỡng tình cảm với bé con nhiều hơn.” Tống Tiểu La cũng biết bây giờ không còn ai bảo vệ mẹ con mình, nếu dọn ra ngoài ở thì Khương Hồng và Chương Tuyết chắc chắn sẽ đến quấy nhiễu, chỉ có ở chỗ Lãnh Yên Nhiên mới được thanh tịnh.

“Được, dì nghe theo sự sắp xếp của các con, chỉ là sợ làm phiền các con thôi.” “Đều là người nhà cả, dì đừng nói lời khách sáo như vậy.” Người lên tiếng là Diệp Việt.

Tống Tiểu La không nói gì thêm, cũng chẳng trách Lãnh Yên Nhiên lại một lòng một dạ với Diệp Việt, một người đàn ông lễ phép và tinh tế như vậy thực sự quá tốt, bất kể vợ làm gì anh cũng âm thầm bảo vệ và ủng hộ.

Khi cần thiết, anh lại lên tiếng đúng lúc, đúng chỗ, không thừa không thiếu.

“Đúng đó, chồng con đã nói vậy rồi thì dì đừng áp lực gì cả, dì muốn ở bao lâu cũng được, ở đến chán thì thôi.” “Ừm.” Về đến nhà, bé con đang ngồi trên ghế sofa, đung đưa đôi chân nhỏ, ăn hoa quả nghiền, mặt mũi dính lem nhem một ít, mẹ Lãnh đang dùng khăn giấy lau cho bé, thỉnh thoảng bé còn đút cho bà một thìa, gọi dì này dì nọ làm bà cười hớn hở.

Nhóc tì thấy họ về thì hưng phấn chạy lại, nhưng chạy quá đà nên đâm sầm vào chân Diệp Việt, cậu bé sợ hãi lùi lại hai bước.

Thằng bé luôn cảm thấy chú này không thích mình lắm, lần nào nhìn mình ánh mắt cũng kỳ kỳ.

Cho nên theo bản năng nó không dám tiếp xúc nhiều.

Diệp Việt thấy phản ứng của nhóc tì thì nhướn mày, xách cậu bé lại, xoa đầu một cái: “Anh trông đáng sợ thế à, bộ anh ăn thịt nhóc chắc?

Chương 1764

Chạy cái gì?" "Chú nghiêm túc quá." Bé con rụt rè nói.

"Chú?" "Đúng ạ." Bé con nghiêng cái đầu nhỏ.

Diệp Việt cảm thấy như bị trúng một vạn điểm sát thương, anh mới ngoài hai mươi mà bị một đứa nhóc năm sáu tuổi gọi là chú, nếu là đứa bé hai ba tuổi thì không sao, nhưng năm sáu tuổi là không còn nhỏ nữa rồi.

Quan trọng hơn là nó gọi Lãnh Yên Nhiên là chị, mà lại gọi anh là chú, trong khi anh và Lãnh Yên Nhiên bằng tuổi nhau.

Vấn đề này lớn rồi đây.

Anh không hài lòng nói: "Sau này gọi là anh." "Anh ạ?" Nhóc tì khó hiểu nhìn Diệp Việt.

"Không gọi anh thì gọi là anh rể." "Anh rể là gì ạ?" Diệp Việt đau đầu: "Anh rể là chồng của chị nhóc." "À, ra là vậy." Lãnh Yên Nhiên nhìn Diệp Việt là biết tính bướng bỉnh của anh lại nổi lên rồi, cô cười bế bé con lên: "Sau này cứ gọi anh ấy là anh rể." Bé con nghe lời Lãnh Yên Nhiên nhất, liền gọi to: "Anh rể." "Ngoan lắm." "Anh rể, anh rất đáng yêu nha." Khóe miệng Diệp Việt giật giật, anh nhéo mũi cậu bé: "Nhóc biết thế nào là đáng yêu không?" "Thì giống như em nè, và giống như anh rể nữa." Thôi xong, nói cũng như không.

Không nên tranh luận chữ nghĩa với trẻ con, tụi nhỏ không hiểu đâu.

"Cái thằng nhóc này." Bé con nhận ra rồi, anh rể vẫn rất thích mình, sau này phải thân thiết với anh rể nhiều hơn.

"Mẹ ơi, bế con." Bé con đưa tay về phía Tống Tiểu La.

Tống Tiểu La ôm chặt thân hình nhỏ bé của con trai, nén lại nỗi đau đang cuộn trào, thầm nhủ trong lòng: Xin lỗi con, mẹ không thể để con đi nhìn ba lần cuối, hãy tha thứ cho sự ích kỷ của mẹ, sau này lớn lên nếu con có trách thì cứ trách mẹ đi.

Bé con rất nghiêm túc hỏi: "Mẹ ơi, mẹ vẫn còn buồn ạ?" "Không, mẹ hết buồn rồi." "Vậy khi nào ba mới đến thăm con?" Bé con lại truy hỏi.

Tâm trạng khó khăn lắm mới vực dậy được của Lãnh Yên Nhiên suýt chút nữa lại sụp đổ vì một câu nói của bé con, mẹ Lãnh hạ thấp giọng nói: "Thằng bé cả buổi chiều cứ hỏi mẹ mấy lần rồi, mẹ cũng không biết trả lời thế nào." Người lớn xảy ra chuyện thế này, đáng thương nhất vẫn là những đứa trẻ ngây thơ.

"Bé con, chẳng phải mẹ đã nói rồi sao?

Ba bận lắm, lần này ba đi công tác ở một nơi rất xa, chắc là lâu lắm mới về thăm chúng ta được, sau này chỉ có mẹ và chị ở bên con thôi." Đôi mắt nhóc tì lập tức đỏ hoe, nhưng bé rất nghe lời, bặm môi lại, dáng vẻ chực khóc khiến người lớn nhìn mà xót xa.

"Phải bao lâu ạ?" Tống Tiểu La nghẹn ngào: "Mẹ cũng không biết nữa, nhưng lúc đi ba có dặn mẹ phải giám sát con ăn uống đầy đủ, đợi khi ba về, ba muốn thấy một cậu con trai thật khỏe mạnh." "Vậy con có được gọi điện cho ba không?" "Nơi ba đến tín hiệu không tốt lắm, không nói chuyện được với con đâu." "Ồ." Tâm trạng bé con lập tức chùng xuống.

"Bé con, ngoan nào, chúng ta tạm thời ở nhà chị nhé, được không?" "Chúng ta không về nhà mình ạ?

Ở nhà có nhiều đồ chơi lắm, nhiều cái là ba mua cho con, con không gặp được ba thì con ôm đồ chơi cũng giống như ba đang ở bên cạnh, chúng ta đi lấy đồ chơi qua đây đi mẹ." Lãnh Yên Nhiên âm thầm gạt nước mắt, Diệp Việt cười nói: “Bé con, lát nữa anh rể đi lấy giúp nhóc, lấy hết qua đây luôn được không?” “Vâng, cảm ơn anh rể.” “Tiểu Việt, phiền con quá, trẻ con thật là rắc rối, cứ nghĩ ra hết chuyện này đến chuyện khác.” “Không có gì to tát đâu ạ, con sai người đi một loáng là xong ngay, ngày mai con sẽ cho người trang trí lại phòng theo phong cách bé con thích.” “Không cần phiền phức vậy đâu, dì và bé con ở chung một phòng là được, để dì tiện chăm sóc nó, dì không muốn xa con, đứa trẻ chuyển chỗ ở chắc cũng cần thời gian để thích nghi.” “Diệp Việt, cứ làm theo lời dì nói đi.” Lãnh Yên Nhiên bảo.

“Vậy cũng được, nhưng trong phòng vẫn cần sắm sửa thêm một số thứ, ngày mai anh sẽ cho người làm xong.” “Vâng.” Tống Tiểu La thấy Lãnh Yên Nhiên và Diệp Việt lo lắng cho mình như vậy liền âm thầm lau nước mắt, bé con lập tức nói: “Mẹ ơi đừng buồn, có bé con ở đây mà.” “Sau này mẹ sẽ không buồn nữa.” Lãnh Yên Nhiên đã xin nghỉ hai ngày, cô cảm thấy rất ngại nên định đi làm lại.

“Nhiên Nhiên, đừng ép bản thân quá, nếu không được thì cứ nghỉ thêm mấy ngày.” “Không cần đâu, ở nhà em chỉ toàn nghĩ ngợi lung tung thôi, em muốn khiến mình bận rộn lên, nhưng em sẽ trao đổi với đạo diễn, cố gắng quay xong trong buổi sáng, buổi chiều khoảng một giờ là về để cùng anh lo hậu sự cho ba.” “Nhiên Nhiên, hậu sự của ba cứ để anh lo là được rồi, em đừng đi nữa kẻo lại đau lòng.” Lãnh Yên Nhiên ôm lấy eo Diệp Việt: “Chồng ơi, em vẫn muốn tự tay làm, anh cũng bận, em không thể dồn hết mọi chuyện lên vai anh được, em sợ anh kiệt sức.

Vừa hay ông ấy dù sao cũng là cha em, những chuyện trước kia em không muốn so đo nữa, coi như em làm tròn bổn phận người con, tiễn ông ấy một đoạn đường.” “Được rồi, vậy em cứ đi cùng anh một vòng, anh cũng không có nhiều kinh nghiệm, chúng ta cùng bàn bạc.”

“Vâng.” Chương Quân dù sao cũng là chủ tịch của một công ty lớn, tin tức ông qua đời cũng đã bị lộ ra, giá cổ phiếu biến động rất mạnh, hiện tại tập đoàn Chương thị đang rơi vào tình cảnh như rắn mất đầu.

Trình Tĩnh xem tin tức trên mạng nên cũng hiểu lý do Lãnh Yên Nhiên xin nghỉ, cô ấy cũng muốn Lãnh Yên Nhiên nghỉ ngơi thêm vài ngày.

“Nhiên Nhiên, em có muốn nghỉ thêm mấy ngày không?” “Không cần đâu chị, chỉ là em muốn xong việc sớm để đi xử lý chuyện gia đình, chuyện nhà họ Chương không phải một sớm một chiều là xong, cần khá nhiều thời gian, em không thể dừng lại, dừng lại sẽ ảnh hưởng đến tiến độ của cả đoàn phim.” “Được, vậy chị sắp xếp cho em, hai giờ chiều xong việc có muộn quá không?” “Không ạ, cứ sắp xếp như vậy đi.” Những ngày sau đó của Lãnh Yên Nhiên trôi qua rất tất bật, vừa phải chạy đến đoàn phim, vừa lo hậu sự cho Chương Quân.

Kết quả khám nghiệm tử thi đã có, nhưng không phải điều Lãnh Yên Nhiên mong đợi, Chương Quân thực sự chết vì ngộ độc khí gas, ngoài ra không có bất kỳ điểm nghi vấn nào.

Phía đồn cảnh sát cũng đang điều tra nhưng vẫn chưa tìm thấy thông tin hữu ích nào, căn nhà Chương Quân ở ngày hôm đó hoàn toàn không có người ngoài đột nhập, kết quả sơ bộ vẫn là tai nạn.

“Không thể nào, chồng ơi, em có linh cảm chuyện này chắc chắn không phải tai nạn.” “Đừng vội, đây mới chỉ là bắt đầu, công tác điều tra của cảnh sát vẫn đang tiếp tục, một khi có phát hiện gì họ sẽ báo ngay cho chúng ta.” Diệp Việt đột nhiên nhớ tới một người: “Chờ đã, anh tìm người giúp một tay.” “Tìm ai ạ?” “Có khả năng là vợ tương lai của Tiểu Mộ, nhưng hiện tại vẫn chưa chắc chắn.” Diệp Việt gọi điện cho Đóa Đóa, cô nàng vừa bắt máy đã la lối: “Cái gì đấy, cái gì đấy, làm phiền người ta ngủ, phiền quá đi.” “Mấy giờ rồi mà còn ngủ hả Lan Đóa Đóa.” “Lỗi của em chắc?

Em là một đứa thất nghiệp vô nghề nghiệp, không đi làm thì làm gì, chỉ biết ngủ để nuôi mỡ thôi.” Diệp Việt nhếch môi, không thèm đôi co, đi thẳng vào vấn đề: “Điều tra án, có hứng thú không?” “Cái quỷ gì cơ?” Đóa Đóa bật dậy khỏi giường, lập tức tỉnh táo hẳn.

“Anh đang ở Thiên Duyệt, ở cùng chị dâu em, em qua đây tìm anh, chúng ta nói chuyện hẳn hoi.” “Đợi đấy, mười phút nữa có mặt.” Lãnh Yên Nhiên lén lút lẻn vào văn phòng của Diệp Việt, thư ký Trịnh biết mối quan hệ của họ nên luôn giúp họ che đậy.

Mười phút sau.

Lãnh Yên Nhiên thấy một cô gái đẹp như tiên giáng trần bước vào, chỉ mặc một chiếc áo khoác màu hồng phấn đơn giản, chân đi bốt nhỏ, mái tóc dài buông xõa tự nhiên, không chút phấn son mà vẫn nghiêng nước nghiêng thành.

Lãnh Yên Nhiên hoàn toàn ngẩn người, đây là lần đầu tiên cô thấy một cô gái xinh đẹp đến vậy, đẹp hơn nhiều so với các hoa đán hay đại minh tinh trong giới giải trí.

Đóa Đóa đã quen với việc bị người khác nhìn chằm chằm, cô nàng kiêu hãnh ngẩng đầu, trêu chọc: “Anh Việt, bảo vợ anh thu nước miếng lại đi kìa.” “Lớn nhỏ không biết gì cả, gọi là chị dâu.” “Chị dâu nhìn cũng chẳng lớn hơn em bao nhiêu.” “Lớn hơn một hai tuổi cũng là lớn.” Đóa Đóa vốn mồm mép linh hoạt, mỉm cười với Lãnh Yên Nhiên: “Chào chị dâu nhỏ, em là Lan Khuynh Tâm, chị cứ gọi em là Đóa Đóa.” Lãnh Yên Nhiên chỉ thấy lóa cả mắt, Diệp Mộ thích một cô gái như thế này thực sự không khó hiểu, quá đẹp.

“Chào em, chào em.” Đóa Đóa khoác vai Diệp Việt: “Mau nói xem, án gì vậy?” Diệp Việt nhìn bàn tay trên vai mình, bất lực nói: “Bỏ cái vuốt ra.” “Xì, bày đặt đoan trang cái gì, hồi trước em chẳng khoác vai các anh suốt à?

Có vợ rồi thì ghê gớm lắm chắc?

Mới đó đã vội vạch rõ ranh giới với em, đừng để em coi thường nhân phẩm của anh.” Diệp Việt che miệng ho nhẹ một tiếng, Đóa Đóa hiểu ý, hỏi: “Chị dâu nhỏ, chị có để ý không?” “Chị không để ý đâu.” Lãnh Yên Nhiên cười, một người phụ nữ có ý đồ gì với đàn ông hay không cô vẫn có thể nhận ra được.

Ánh mắt Đóa Đóa rất chính trực, rõ ràng chỉ coi Diệp Việt là anh em.

Nghe vậy, Đóa Đóa trái lại lập tức buông tay ra: “Bản cô nương khoác vai là nể mặt anh thôi, cũng chẳng thèm nhìn xem anh trông thế nào.” Bị chê bai nhưng Diệp Việt cũng không thấy sao cả, người nhà họ Diệp đều đẹp trai kiểu yêu nghiệt, nhưng Lan Khuynh Tâm hoàn toàn thừa hưởng nhan sắc của ông bà ngoại, đó tuyệt đối là “chiến hạm” trong giới yêu nghiệt, không thừa nhận không được.

Lãnh Yên Nhiên cũng âm thầm so sánh, cô gái này nói vậy thực sự là có vốn liếng.

Nhưng tính cách này có vẻ hơi quá hiếu động, Diệp Mộ muốn cưa đổ cô nàng chắc cũng phải khổ sở đây.

“Anh đúng là không đẹp bằng em, nhưng anh thực sự có việc cần em giúp.” “Nói đi, không công đâu nhé, bản cô nương dạo này cũng đang rảnh rỗi, định ra ngoài vận động gân cốt một chút.” Diệp Việt kể lại chuyện của Chương Quân, Lan Đóa Đóa có chút bực mình: “Anh có chút tố chất chuyên nghiệp nào không thế, chuyện thế này giờ mới nói, hung thủ mà có để lại bằng chứng gì thì cũng qua mất thời gian vàng để phá án rồi, vả lại mấy ngày nay trời còn mưa mấy trận nữa.” “Không biết anh nghĩ cái gì, đầu vào nước à, gọi một cuộc điện thoại cho em khó thế sao?

Cứ phải đợi người ta tra không ra mới tìm em, em thấy anh chẳng thông minh bằng Diệp Mộ, nếu là Diệp Mộ thì tuyệt đối không làm ra chuyện ngu ngốc này.” Diệp Việt:...

Nội tâm anh đang sụp đổ, liên tục nháy mắt với Đóa Đóa nhưng cô nàng không thèm để tâm: “Đừng có nháy mắt với em bảo có vợ anh ở đây nên bắt em nể mặt anh, em chỉ hỏi là em nói có gì sai không?” Lãnh Yên Nhiên thấy chồng bị mắng đến tối tăm mặt mũi, âm thầm quay mặt đi.

“Đóa Đóa, vậy tóm lại em có giúp không?” Đóa Đóa trượng nghĩa vỗ ngực: “Yên tâm đi, em sẽ tra giúp anh, nhất định sẽ cho mọi người một đáp án hài lòng.” Lãnh Yên Nhiên vội vàng nói với Đóa Đóa: “Cảm ơn em nhé.” Đóa Đóa bỗng ôm chầm lấy Lãnh Yên Nhiên: “Khách sáo quá, chị dâu nhỏ, đợi em tra rõ rồi, chị ngủ với em một đêm được không?” “Hả?” Đóa Đóa nâng cằm Lãnh Yên Nhiên lên: “Không cần ngạc nhiên thế đâu, em chỉ thích những mỹ nhân nhỏ nhắn yếu đuối như chị thôi.” Cô nàng vốn cao ráo, làm hành động này chẳng khác nào tên lưu manh đang trêu ghẹo vợ hiền.

Lãnh Yên Nhiên có chút không chịu nổi, lúng túng nói: “Chị làm sao đẹp bằng em được.” “Cái đó thì đúng, nhưng em chỉ thích ngủ với những người phụ nữ xấu hơn em thôi.” “Đóa Đóa!” Diệp Việt không vui.

Tuy cô nàng này nói thật lòng nhưng anh không muốn ai chê vợ mình không xinh, rõ ràng vợ anh là duy nhất kia mà.

“Thôi được rồi, hai người cứ thong thả nhé, em đi đây, về ngủ tiếp, không cần tiễn đâu.” “Tính cách của Đóa Đóa là vậy đó.” “Cô ấy là em gái của Lục Nghiêu, bác Lục và bác gái Lục em cũng gặp rồi đấy, đều là người thấu tình đạt lý.

Chương 1765

Chỉ có cô nàng này là ngày nào cũng không chịu ở nhà, cứ đòi đi lính, không ai đồng ý, sau đó cô ấy lùi một bước muốn làm cảnh sát, vẫn không ai đồng ý, dạo này đang đối đầu với gia đình.” Lãnh Yên Nhiên kinh ngạc há hốc mồm: “Một cô gái xinh đẹp thế này mà vào quân đội thì chẳng phải là đi làm hại anh em đồng chí sao?

Nhìn thấy cô ấy thì ai mà cầm súng lên nổi nữa?” Diệp Việt bị chọc cười, nhìn Lãnh Yên Nhiên đắm đuối, vợ nhỏ của anh dạo này tư tưởng ngày càng phong phú rồi.

“Anh đừng cười, em nói thật mà, đẹp quá sẽ làm đồng nghiệp mất đoàn kết đấy, vả lại lỡ bị bắt nạt thì sao?” “Mất đoàn kết là thật, nhưng tuyệt đối không bị ai bắt nạt đâu, chỉ có cô ấy đi bắt nạt người ta thôi, sức chiến đấu của cô nàng này y hệt anh trai cô ấy, nếu đánh nhau thật thì chưa biết ai thắng ai thua đâu.” “Đến mức đó cơ ạ?” “Thật sự không ngoa đâu, cô ấy bẩm sinh không phải mệnh tiểu thư khuê các, chỉ thích múa đao múa kiếm thôi.” “Thật đáng tiếc, cô ấy nên vào giới giải trí mới đúng, đẹp thế này sau này Diệp Mộ mà cưới được cô ấy thì con cái chúng ta chắc chắn không bì được với con họ rồi.” Diệp Việt:...

Tư duy của cô vợ này nhảy vọt nhanh quá, anh suýt nữa không theo kịp.

“Cái này có gì mà phải bì?” “Đứa trẻ xinh đẹp thì ai cũng thích.” “Vậy em không cần lo lắng đâu, đợi đến khi Lan Đóa Đóa sinh con thì công chúa nhỏ của chúng ta đã lớn lên trong sự săn đón của mọi người rồi, họ sẽ không bao giờ đứng trên cùng một vạch xuất phát đâu.” “Có nói quá không vậy anh?” “Có chứ, hay là cá cược đi?” “Cược gì ạ?”

"Cược xem con của Lan Đóa Đóa kém con chúng ta bao nhiêu tuổi." Lãnh Yên Nhiên giơ năm ngón tay lên: "Năm tuổi." "Anh nói khoảng mười tuổi, sai số chỉ một năm thôi." "Không đến mức đó đâu Diệp Việt." Diệp Việt suy nghĩ một lát rồi nói: "Anh còn thấy mình nói ít đấy, cô nàng này hiện tại còn chưa đầy 21 tuổi, cô ấy mà chịu lấy chồng trước 30 tuổi thì anh thấy là do Tiểu Mộ nhà anh may mắn, coi như thằng nhóc đó có bản lĩnh, mà chúng ta thì chuyện có con cũng chỉ trong vòng một hai năm tới thôi." "Được, cược thì cược, em nghĩ anh thua chắc rồi." Lãnh Yên Nhiên thấy không đến mức đó.

Một cô gái nếu gặp được người đàn ông thực sự yêu thương mình thì sao lại không cưới, trừ khi không gặp được người phù hợp thôi.

Cô chính là một ví dụ, trước đây cô cũng chưa từng nghĩ mình sẽ kết hôn sớm như vậy, mẹ Lãnh thường bảo cái tính cách nửa nóng nửa lạnh của cô chắc chắn sẽ thành gái ế lâu năm, nhưng kết quả thì sao, cô cưới sớm hơn bất kỳ ai.

Tính cách ôn hòa, trầm ổn của Diệp Mộ bù trừ cho Đóa Đóa, chắc chắn sẽ là người định mệnh của cô ấy, không cần phải đợi đến 30 tuổi mới cưới đâu.

"Tiền cược là gì?" "Tùy ý thôi, dù sao chuyện này cũng còn xa, đến lúc đó ai thắng có thể đưa ra bất kỳ yêu cầu nào với đối phương." Diệp Việt nhướng mày: "Cược lớn vậy sao?" "Thì phải lớn mới vui chứ." "Được, cứ theo ý em." Lãnh Yên Nhiên muộn màng sờ mũi: "Chúng ta thế này có vẻ không được tốt cho lắm nhỉ, sau lưng lại bàn tán chuyện hôn nhân của một cô bé." Người ta vừa chạy đến giúp một tay, hai người lại lén lút đem người ta ra cá cược, giống như đang đợi xem trò vui vậy.

"Cuộc sống cần chút gia vị mà." Lãnh Yên Nhiên ôm cổ Diệp Việt: "Em biết anh đang cố ý làm em vui.

Chúng ta cũng đừng gây áp lực quá lớn cho Đóa Đóa, có thêm một người điều tra có lẽ em sẽ thấy an tâm hơn, nếu kết quả vẫn như vậy thì em cũng sẵn lòng chấp nhận.” “Em thấy anh gây áp lực cho Đóa Đóa khi nào?” “Em sợ anh âm thầm hành động.” “Không đâu, anh cũng nghĩ giống em thôi.” Diệp Việt ôm eo Lãnh Yên Nhiên, để cô ngồi lên đùi mình, Lãnh Yên Nhiên rúc vào lòng anh như một đứa trẻ, Diệp Việt ôm chặt lấy cô.

“Anh đưa em đi ăn chút gì đó, rồi chúng ta đi xử lý công việc.” “Không đi đâu, em không muốn cử động, cơm trưa cũng mới ăn chưa được bao lâu mà.” “Vậy anh bảo thư ký Trịnh đi mua ít đồ ngọt, chúng ta ăn tại văn phòng, em phải bổ sung thể lực, không được để kiệt sức đâu, sắc mặt em không tốt lắm.” Không muốn Diệp Việt lo lắng, Lãnh Yên Nhiên đồng ý.

Hai người ăn chút đồ ngọt trong văn phòng rồi đến nhà hỏa táng, di thể của Chương Quân đã được đưa vào trong, Tống Tiểu La cùng nhân viên công tác đã giúp ông thay quần áo mới, còn trang điểm nhẹ cho ông.

Lớp trang điểm rất khéo, trông ông vẫn như lúc sinh thời.

Lãnh Yên Nhiên nhìn một cái rồi thu hồi ánh mắt, không dám nhìn thêm nữa.

Mấy ngày nay Tống Tiểu La đã khóc quá nhiều, có lẽ nước mắt cũng đã cạn, cả quá trình hỏa táng bà tỏ ra đặc biệt bình tĩnh.

Một hũ tro cốt nhỏ cuối cùng được Lãnh Yên Nhiên ôm vào lòng.

Tang lễ được tổ chức vào một buổi sáng nắng ráo, diễn ra rất thuận lợi, Khương Hồng và Chương Tuyết suốt quá trình đều bị họ kiểm soát, không dám gây chuyện.

Buổi sáng cử hành tang lễ xong, buổi chiều Lãnh Yên Nhiên đã quay lại đoàn phim.

Cô vừa trang điểm xong thì nhận được điện thoại của Diệp Việt, nói rằng hai mẹ con Chương Tuyết và Khương Hồng đề nghị họp hội đồng quản trị, hiện tại cuộc họp của Chương thị đã diễn ra được một nửa, sắp sửa bầu ra chủ tịch mới.

Người đó chính là Chương Tuyết, cô ta học quản trị kinh doanh ở nước ngoài, vào công ty cũng đã được một thời gian, bản lĩnh của cô ta mọi người đều thấy rõ, chưa kể cô ta là con gái của Chương Quân, ít nhất trong mắt mọi người là như vậy.

Lãnh Yên Nhiên thực sự phẫn nộ đến cực điểm, buổi sáng mới xong tang lễ, buổi chiều Chương Tuyết đã vội vàng họp hội đồng quản trị, quả nhiên là nóng lòng muốn chiếm đoạt tài sản nhà họ Chương.

“Nhiên Nhiên, em lập tức đến Chương thị đi, anh đến văn phòng luật sư, bây giờ là lúc công bố di chúc.

Nhớ mang theo hai vệ sĩ anh đã sắp xếp cho em, đừng dùng xe bảo mẫu của em, mục tiêu lớn quá, hai người hãy gọi một chiếc xe khác.” “Vâng, em qua ngay.” Khi Lãnh Yên Nhiên đến công ty, quyết định để Chương Tuyết đảm nhận chức chủ tịch công ty đã được thông qua, Lãnh Yên Nhiên bất chấp tất cả, đẩy cửa bước vào: “Khoan đã!” Chương Tuyết cau mày: “Ai cho phép cô ta vào đây, bảo vệ đâu?” Phía sau Lãnh Yên Nhiên, cô ta thấy có hai vệ sĩ áo đen và nhân viên bảo vệ công ty đang thở hổn hển đuổi theo, rõ ràng Lãnh Yên Nhiên đã cưỡng ép xông vào.

“Tôi còn đang định hỏi cô đây, ở đây có chỗ cho cô lên tiếng sao?

Chương Tuyết, à không, cô không họ Chương, tôi cũng chẳng biết cô họ gì nữa.” Lời này vừa nói ra, các thành viên hội đồng quản trị đều nhìn về phía Chương Tuyết và Lãnh Yên Nhiên, có một số người đã thấy Lãnh Yên Nhiên ở tang lễ, tuy thắc mắc nhưng đó là việc riêng của gia đình người ta nên họ không tiện hỏi nhiều.

Bây giờ lại càng không biết vở kịch này là thế nào.

Lãnh Yên Nhiên giới thiệu: “Tôi xin tự giới thiệu lại, tôi tên Lãnh Yên Nhiên, là con gái của Chương Quân, còn Chương Tuyết đang đứng trước mặt các vị thực chất chẳng có quan hệ gì với Chương Quân cả, không biết là loại con hoang từ đâu đến.” Hai chữ “con hoang” hoàn toàn kích động thần kinh của Chương Tuyết: “Lãnh Yên Nhiên, cô đừng có ở đây mà nói nhăng nói cuội, hiện tại tôi là chủ tịch của công ty này, cô cút ngay cho tôi!” Lãnh Yên Nhiên cười: “E rằng sẽ làm cô thất vọng rồi, hôm nay tôi đến đây chính là vì việc này, bây giờ tôi sẽ nói chuyện chính.” Lãnh Yên Nhiên nói rồi cầm lấy micro trên bàn: “Xin lỗi các vị cổ đông, đã để mọi người phải chê cười rồi, mục đích tôi đến đây hôm nay thực chất không phải để kể chuyện gia đình mình, mà là về bước sắp xếp tiếp theo của cha tôi đối với công ty.” “Ba đã đi rồi, ông ấy còn có sắp xếp gì được nữa?” “Chưa nghe nói đến di chúc sao?” “Không thể nào, ba căn bản không lập di chúc.” Chương Tuyết có chút sợ hãi.

Cô ta nhìn về phía Khương Hồng, sắc mặt Khương Hồng cũng trở nên trắng bệch, về việc này bà ta thực sự không biết, tuy trong thỏa thuận ly hôn ghi rõ hai người họ không có cổ phần, nhưng chưa từng nghe nói còn có di chúc nào khác.

Chương Quân còn trẻ như vậy, sao có thể lập di chúc được.

Chương Tuyết nhìn biểu cảm của Khương Hồng là biết bà ta hoàn toàn không biết gì về chuyện di chúc, cũng đúng, với mối quan hệ giữa bà ta và Chương Quân, bà ta biết được chuyện của ông mới là lạ.

“Di chúc đâu?” “Người của tôi đang liên hệ với văn phòng luật sư, người của văn phòng luật sư sẽ đến ngay.” “Các vị cổ đông, mọi người đừng để cô ta lừa, Lãnh Yên Nhiên chỉ đến để phá rối thôi, tôi thấy cô ta căn bản chẳng có di chúc gì cả, cô ta chỉ đang kéo dài thời gian.” “Chương Tuyết, cô đang sợ cái gì?

Nếu không sợ thì đợi thêm 10 phút nữa, mọi chuyện sẽ rõ trắng đen.” “Đây là công ty, các cổ đông ở đây đều là những người bận rộn, không ai có thời gian ở đây tiếp cô đâu.” “Chuyện này là do các vị cổ đông quyết định, không phải cô nói là được.” Lãnh Yên Nhiên vẫn luôn rất bình tĩnh.

Các cổ đông cũng rất khó xử, cái chết của Chương Quân là một tai nạn, ai ngờ được người buổi sáng còn họp với họ, buổi tối đã không còn nữa, cho nên họ căn bản không biết lời của Lãnh Yên Nhiên và Chương Tuyết ai đúng ai sai.

Dù sao họ cũng không vội vã gì lúc này, đợi 10 phút cũng chẳng sao.

Một cổ đông lớn tuổi lên tiếng: “Chúng tôi sẵn lòng đợi 10 phút, nhưng thưa cô, nếu cô trêu đùa chúng tôi, chúng tôi sẽ truy cứu trách nhiệm pháp lý của cô đấy.” “Cảm ơn sự thấu hiểu của ông, tôi đảm bảo tất cả những gì tôi nói đều là sự thật.” Lãnh Yên Nhiên vừa nói xong thì có ba người đàn ông bước vào, người đi đầu nói: “Xin lỗi đã để mọi người đợi lâu, tôi xin tự giới thiệu, tôi là luật sư Tống của văn phòng luật sư Thiên Hoa, tôi tên Tống Kỳ Sơn, tin rằng nhiều người ở đây đã nghe qua tên tôi, nên tôi cũng không giới thiệu nhiều nữa.” Tống Kỳ Sơn, những người có mặt ở đây không hề xa lạ, đây là một luật sư rất nổi tiếng trong giới, chuyên trị các vụ án kinh tế.

“Hôm nay tôi còn một thân phận khác, tôi là luật sư được Chủ tịch Chương Quân thuê để đặc biệt xử lý việc phân chia di sản cho ông ấy.

Phía sau tôi là hai đồng chí thuộc cơ quan công chứng, họ có thể bảo chứng cho nội dung tôi sắp công bố tới đây, hoàn toàn là những sắp xếp của Chủ tịch Chương Quân đối với tài sản của mình khi ông còn minh mẫn.” Lãnh Yên Nhiên nhếch môi cười, sắp xếp chỗ ngồi cho mấy người họ, sau đó họ ngồi xuống.

Chương Tuyết cuống cuồng: “Có phải các người là do Lãnh Yên Nhiên thuê đến không?

Ba tôi căn bản không hề lập di chúc!” “Thưa cô, cô có ý kiến hay suy nghĩ gì thì có thể đợi tôi công bố xong rồi hãy nói, xin đừng ảnh hưởng đến công việc của tôi, gây cản trở công lý.” Tống Kỳ Sơn nói.

Chương Tuyết trong lòng không cam tâm, nhưng cũng chỉ có thể ngậm miệng.

Tống Kỳ Sơn dừng lại một chút, sau đó nhìn về phía Lãnh Yên Nhiên hỏi: "Đã thông báo cho cô Tống Tiểu La chưa?" "Thông báo rồi, cô ấy đang trên đường tới." Lãnh Yên Nhiên vừa dứt lời, Tống Tiểu La đã đẩy cửa bước vào.

Khương Hồng vừa thấy người, theo bản năng định lao lên nhưng đã bị vệ sĩ của Lãnh Yên Nhiên ngăn lại.

Tống Kỳ Sơn lấy từ trong cặp công văn ra một túi tài liệu, rút ra một bản văn kiện: "Được rồi, hiện tại các đương sự liên quan đã có mặt đầy đủ, tôi xin công bố tình hình phân chia di sản của thân chủ tôi." "Bản di chúc này được lập vào tháng 9 năm ngoái.

Trong thời gian này, thân chủ đã cùng tôi xác nhận tính hoàn chỉnh của thủ tục, nhưng không sửa đổi nội dung.

Tất cả đều có nhân viên công chứng, ghi âm, video làm bằng chứng phụ trợ.

Chương 1766

Nếu người liên quan có bất kỳ thắc mắc nào, có thể đến văn phòng Thiên Hoa để tra chứng, mọi tài liệu đều có đủ." "Chủ tịch Chương nắm giữ tổng cộng 60% cổ phần của Chương thị, 30% do tiểu thư Lãnh Yên Nhiên nắm giữ, 30% do con trai út Tống Hữu nắm giữ.

Trước khi Tống Hữu thành niên, mẹ cậu bé là Tống Tiểu La sẽ toàn quyền đại diện." "Không thể nào!" Khương Hồng thét lên. "Bà này, tôi đã nói rồi, có vấn đề gì thì đợi tôi tuyên bố xong hãy nêu ra, đừng cản trở công lý tư pháp." Tống Kỳ Sơn thản nhiên nhìn Khương Hồng. "Thân chủ của tôi còn có bốn căn nhà đứng tên mình.

Căn ở vịnh Trung Á thuộc sở hữu của bà Khương Hồng và cô Chương Tuyết; căn ở đường Hải Nam thuộc sở hữu của cô Lãnh Yên Nhiên; hai căn ở đường Cung Hải do cô Tống Tiểu La nắm giữ." "Tổng số tiền tiết kiệm là 10 triệu tệ, 5 triệu tệ do bà Khương Hồng và cô Chương Tuyết thừa kế, 2.5 triệu tệ do cô Lãnh Yên Nhiên nắm giữ, 2.5 triệu tệ do cô Tống Tiểu La nắm giữ." "Bốn cửa hàng và xe cộ đứng tên ông ấy toàn bộ do con thứ Tống Hữu thừa kế, cô Tống Tiểu La quản lý thay.

Còn một số tài sản vụn vặt khác tôi không nói nhiều nữa, tất cả đều thuộc về cô Tống Tiểu La." "Thủ tục chuyển nhượng tài sản sau này cũng do tôi toàn quyền xử lý.

Các vị đương sự nếu tiện thì xin mời đến văn phòng để phối hợp cùng tôi làm các thủ tục liên quan." Chương Tuyết tức đến mức suýt không thở nổi, cảm xúc của Khương Hồng cũng chẳng khá hơn là bao.

Tài sản hai người họ nhận được so với thỏa thuận ly hôn chẳng khác là mấy.

Họ không cần nghĩ kỹ cũng biết di chúc là thật.

Họ thật sự đã sơ suất, không ngờ Chương Quân lại lập di chúc từ sớm như vậy. "Đúng rồi, còn một điều quan trọng nhất liên quan đến bà Khương Hồng và cô Chương Tuyết." Mắt Khương Hồng sáng lên: "Cái gì?

Có phải Chương Quân còn để lại tài sản gì cho tôi không?" Tống Kỳ Sơn lắc đầu: "Bà Khương Hồng, thân chủ của tôi có đặc biệt đặt ra một điều khoản yêu cầu đối với việc phân chia tài sản của hai người.

Đó là hai người không được phép làm ra bất cứ chuyện gì gây tổn hại đến mẹ con Tống Tiểu La.

Thời hạn là 20 năm.

Trong thời gian này, tiền tiết kiệm đưa cho hai người sẽ được chia theo kỳ, nhà ở hai người có thể tiếp tục ở.

Một khi hai người vi phạm thỏa thuận, tất cả tài sản này sẽ được quyên góp cho Dự án Hy vọng." Bộp!

Trong phòng họp yên tĩnh vang lên một tiếng động, chỉ thấy Khương Hồng ngã nhào khỏi ghế, bốn chân chổng ngược lên trời.

Bà ta cũng không đứng dậy ngay mà nằm đờ đẫn dưới đất. 5 triệu tệ mà còn phải chia ra đưa trong 20 năm, vậy mỗi năm chỉ có 250 nghìn tệ.

Bà ta và Chương Tuyết cộng lại một tháng chỉ có hơn 20 nghìn tệ, còn không đủ mua một cái túi xách, những ngày tháng sau này biết sống sao đây.

Chương Tuyết cũng cảm thấy toàn thân lạnh toát, ngẩn người hồi lâu mới đỡ Khương Hồng dậy.

Di chúc vừa công bố, Khương Hồng và Chương Tuyết đương nhiên là không chấp nhận.

Không chấp nhận thì thôi, chắc chắn họ sẽ làm loạn, mà đã định làm loạn thì dứt khoát không cho họ cái gì cả.

Lãnh Yên Nhiên hài lòng nhếch môi, đây chính là kết quả cô muốn, cặp mẹ con đó không xứng đáng có được bất cứ thứ gì. "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, tôi không chấp nhận!

Tôi là vợ ông ấy, sao tôi có thể không được gì chứ!" "Sẽ không đâu, không thể nào..." Khương Hồng vẫn không thể tin được. "Bà Khương nếu có thắc mắc gì cũng có thể tự mời luật sư." Tống Kỳ Sơn đã rất có kinh nghiệm trong những việc này, ông không ít lần xử lý tranh chấp cho những người như thế này.

Gặp chuyện thế này, bên không đạt được lợi ích mong đợi sẽ không đời nào chịu thôi. "Được rồi, hôm nay tôi chuyên trình đến để tuyên bố chuyện này.

Cô Lãnh, cô Tống, tài sản của hai người không có gì nghi vấn, tôi có thể làm thủ tục sang tên cho hai người bất cứ lúc nào." Lãnh Yên Nhiên và Tống Tiểu La gật đầu.

Tống Kỳ Sơn cùng hai nhân viên công chứng rời đi.

Lãnh Yên Nhiên liếc nhìn Chương Tuyết và Khương Hồng một cái sâu sắc, sau đó nói với vệ sĩ ngoài cửa: "Mời hai người này ra ngoài cho tôi." Vệ sĩ lập tức tiến vào.

Chương Tuyết khá biết điều, đỡ Khương Hồng dậy: "Chúng tôi tự biết đi." Lãnh Yên Nhiên cười lạnh, coi như cô ta thức thời.

Chỉ là khi đi ngang qua người cô, Chương Tuyết cười nói: "Lãnh Yên Nhiên, đừng quá đáng quá, nếu không chúng ta cứ cá chết lưới rách." Lãnh Yên Nhiên không lên tiếng, chỉ nhìn cô ta cười.

Chương Tuyết đưa Khương Hồng cùng rời đi.

Lãnh Yên Nhiên nói với các cổ đông: "Lời luật sư Tống vừa rồi chắc mọi người đều đã rõ.

Rất xin lỗi vì đã để mọi người xem trò cười.

Việc bầu lại hội đồng quản trị hôm nay chắc chắn không tính.

Hiện tại tôi và em trai tôi là cổ đông lớn nhất của công ty này, nhưng cả hai chúng tôi đều không hiểu kinh doanh, chủ tịch của chúng ta vẫn nên chọn từ trong số mọi người.

Lần tới họp hội đồng quản trị tôi sẽ đến tham gia." Đây là kết quả cô đã bàn bạc với Diệp Việt.

Nhân sự chủ tịch vẫn bầu từ các thành viên hội đồng quản trị cũ, cô và Tống Tiểu La chỉ làm cổ đông lớn là được, nếu có vấn đề gì thì đổi sau.

Cô và Tống Tiểu La đều không phải người có tố chất làm chủ tịch.

Nói xong, Lãnh Yên Nhiên và Tống Tiểu La cũng rời đi.

Các cổ đông nhìn nhau ngơ ngác, không ai lên tiếng.

Lãnh Yên Nhiên vừa ra ngoài đã thấy Diệp Việt đang mỉm cười nhìn mình, cô không nhịn được trách móc: "Sao anh không vào trong?" "Anh biết chút chuyện nhỏ này em có thể giải quyết được.

Hơn nữa, anh ở bên ngoài làm chỗ dựa cho em, chẳng phải rất tốt sao?" "Ừm, định đoạt xong rồi.

Chương 1767

Không ngờ mẹ con họ lại giở quẻ như vậy, chắc họ đều không lường trước được là có di chúc đâu, nếu không chắc chắn sẽ không vội vàng như thế." "Nhưng sau này anh vẫn nên đi vào cùng em đi, em có chút căng thẳng." "Em là cổ đông lớn, sau này việc tham gia họp hành là không thiếu được, sớm muộn gì em cũng phải đối mặt, cứ bắt đầu từ hôm nay đi.

Thật sự không phải chuyện gì lớn lao, cũng chỉ có vậy thôi." "Anh muốn huấn luyện vợ mình thành nữ siêu nhân à?

Thế thì em cần anh làm gì nữa?" Lãnh Yên Nhiên bĩu môi. "Nữ siêu nhân cũng tốt mà." "Không thèm nói với anh nữa, chúng ta về nhà thôi." Lãnh Yên Nhiên một tay khoác tay Tống Tiểu La, một tay khoác tay Diệp Việt. "Dì Út, con vẫn chưa hỏi dì, dì định thế nào?" "Dì hiện tại ngần này tuổi rồi, thực ra cũng không giỏi quản lý công ty.

Nhưng dì nghĩ giờ dì có nhiều thời gian, ngoài chăm sóc Bảo Bảo cũng không có việc gì làm, nếu có thể, dì muốn học hỏi thêm một chút.

Không cầu tinh thông, nhưng ít nhất phải có chút cơ bản, có năng lực phân biệt đúng sai.

Nếu trong công ty có kẻ làm xằng làm bậy, dì cũng phải biết đường mà tính, không thể lúc nào cũng dựa dẫm vào các con.

Con và Tiểu Việt cũng có công việc riêng, các con đã giúp dì rất nhiều rồi." Tống Tiểu La nói. "Dì Út, con rất ủng hộ ý nghĩ này của dì.

Ông xã, có lớp đào tạo hay trường học nào về mảng này không?" "Có thì chắc chắn là có, chỉ là học sẽ khá vất vả, dì Út căn bản chưa có nền tảng gì." "Dì không sợ vất vả đâu, dì sẵn sàng học." Cô không thể cả đời cứ nấp trong góc kẹt, chẳng có chút tiến bộ nào.

Nay đã khác xưa, chỗ dựa lớn nhất của cô không còn nữa, dù tài sản để lại đủ cho cô cả đời không lo âu, nhưng cô muốn làm gương cho Bảo Bảo. "Được rồi, vậy chuyện này để anh sắp xếp." Diệp Việt gật đầu. "Dì Út, con rất mừng cho dì.

Con cũng muốn mỗi ngày dì đều có việc để làm, một người khi rảnh rỗi quá sẽ dễ suy nghĩ lung tung." "Đúng rồi ông xã, bây giờ có lớp học qua video hay học online gì đó không?" "Có chứ." "Vậy có thể học tại nhà.

Hiện tại Khương Hồng và Chương Tuyết vẫn chưa yên phận, dì cứ đi ra đi vào con sợ họ sẽ làm hại dì." "Được, phiền các con sắp xếp giúp dì.

Bây giờ để Bảo Bảo ở nhà một mình dì cũng không yên tâm." "Dì Út không cần khách khí, đều là người một nhà cả." Diệp Việt nói.

Ba ngày sau, hội đồng quản trị lại họp lần nữa.

Lãnh Yên Nhiên và Tống Tiểu La chỉ tham gia vào hội đồng quản trị chứ không tham gia kinh doanh công ty.

Chủ tịch công ty do cổ đông lớn thứ ba đảm nhiệm, tổng giám đốc điều hành giữ nguyên không đổi.

Chuyện của công ty coi như cũng đã hạ màn.

Lãnh Yên Nhiên cũng tập trung đóng phim, sức khỏe của Bảo Bảo cũng rất ổn định.

Cả nhà quyết định đợi Lãnh Yên Nhiên đóng xong bộ phim hiện tại, bồi bổ cơ thể thêm một thời gian nữa rồi mới tiến hành ghép tủy.

Tống Tiểu La cũng rất nỗ lực, ở nhà chăm chỉ học kiến thức quản lý.

Bảo Bảo thông minh đáng yêu, có đứa trẻ ở đây, ngôi nhà bỗng chốc trở nên tràn đầy sức sống.

Có lẽ vì lo lắng không nhận được di sản của Chương Quân nên Khương Hồng và Chương Tuyết tỏ ra đặc biệt yên tĩnh, không làm gì cả.

Phía Lan Đóa Đóa cũng phát hiện ra một số manh mối, đêm hôm khuya khoắt đã trực tiếp xông tới. "Đóa Đóa, em phát hiện ra gì rồi?" Diệp Việt và Lãnh Yên Nhiên từ trên lầu đi xuống.

Những người khác đều đã ngủ cả, nhưng Lãnh Yên Nhiên đã thông báo cho Tống Tiểu La, dì cũng đã dậy rồi. "Chị dâu nhỏ, chị đoán không sai đâu, đây không phải tai nạn mà là mưu sát có chủ đích." Tim Lãnh Yên Nhiên thắt lại: "Đã tra ra ai làm chưa?" "Tạm thời vẫn chưa." Đóa Đóa kết nối các đoạn video giám sát đã sao chép vào máy tính, "Mọi người xem qua các đoạn video này trước đi." Mọi người nín thở tập trung.

Video giám sát quay tòa nhà của Chương Quân, nhưng mọi thứ hiển thị rất bình thường, chỉ có vài người tan làm muộn đi vào.

Đóa Đóa chuyển đổi màn hình, những người này sau khi vào thang máy thì trực tiếp về nhà, cũng không có gì bất thường. "Có nhìn ra gì không?" Mọi người đồng thanh lắc đầu.

Lan Đóa Đóa: "...

Mọi người nhìn kỹ lại đi." Mấy người xem đi xem lại mấy lần vẫn không thấy vấn đề gì. "Anh Việt, anh cũng không nhìn ra sao?" Diệp Việt lắc đầu: "Rất bình thường, không có gì bất thường cả." "Cho nên đám người ở đồn cảnh sát cũng là lũ vô năng." Đóa Đóa đảo mắt, giờ cô đã hiểu tại sao lại có nhiều vụ án không phá được đến thế, cái khả năng quan sát này thật là...

Đóa Đóa dừng màn hình lại, con trỏ chuột đặt vào một vùng bóng tối: "Đây là cái gì?" Lãnh Yên Nhiên nhìn sang Diệp Việt, Diệp Việt nhíu mày, dừng một lát rồi nói: "Đen thùi lùi, giống như cái bóng của cái gì đó." "Coi như chỉ số thông minh của anh cũng không thấp, chính là cái bóng đó, mọi người nhìn cho kỹ đây." Đóa Đóa nhấn phát lại lần nữa, khối bóng đen đó lập tức biến mất.

Nhưng một lát sau, cái bóng đó lại xuất hiện, nhưng rất nhanh sau đó lại biến mất. "Hiểu rồi chứ?" Lãnh Yên Nhiên chưa lên tiếng, cô vẫn chưa kịp phản ứng kịp, Diệp Việt nói: "Ý em là người này chính là hung thủ." Lan Đóa Đóa cũng không vòng vo với họ nữa, trực tiếp nói cho họ nghe những gì mình điều tra được mấy ngày nay. "Em đã nghiên cứu qua camera giám sát ở đó, có điểm mù.

Cửa sổ tòa nhà đó có một góc ngoặt nhỏ mà camera không quay tới được.

Nếu một người leo lên từ đó thì căn bản là không quay được.

Chính em buổi tối cũng đã đi thử nghiệm rồi, với chiều cao hơn 1m7 của em thì camera ngay cả cái bóng cũng không quay được.

Người từ 1m78 đến 1m82 cũng không quay được, chỉ có người trên 1m83 mới có thể bị quay trúng bóng.

Em đã tham khảo ý kiến chuyên gia hình ảnh, thông qua độ dài của cái bóng, sơ bộ có thể xác định người này cao khoảng 1m88." "Nhưng có khả năng là cư dân trong khu đó mà?" Lãnh Yên Nhiên không nhịn được nói. "Chị dâu nhỏ, chị đừng vội, nghe em nói từ từ.

Chương 1768

Cái bóng này chỉ có thể bị quay trúng khi người đó đứng ở đúng vị trí góc ngoặt cửa sổ đó.

Hơn nữa dưới cửa sổ là thảm cỏ, nếu là cư dân trong khu thì đường về nhà phải rất rõ rồi, không đến mức mù quáng mà không đi đường chính lại đi dẫm lên bồn hoa." "Vậy lỡ là người say rượu thì sao?" Đóa Đóa lắc đầu, tiếp tục nói: "Thứ nhất, em đã rà soát cư dân trong khu đó, người cao trên 1m88 chỉ có 5 người.

Đêm đó họ đều không tăng ca hay đi tiếp khách, các camera khác cho thấy họ đã về nhà nghỉ ngơi từ sớm, vả lại đường về nhà của họ cũng không đi qua con đường đó, hoàn toàn loại trừ khả năng là cư dân trong khu." "Thứ ba, em đã hỏi nhân viên làm vườn phụ trách cây cỏ trong khu.

Theo trí nhớ của ông ấy, sáng hôm xảy ra chuyện quả thực có thấy vài dấu chân lớn trên thảm cỏ đó." "Có để lại dấu vân tay không?" Đóa Đóa lắc đầu: "Quỹ đạo bò của hung thủ và dấu vân tay... mấy ngày đó có mưa nhỏ, bằng chứng đã mất sạch rồi.

Em thu thập được vài nhóm dấu vân tay ở van khóa gas, có hai nhóm là của Chương Quân và Tống Tiểu La, còn một nhóm là của một người bên ban quản lý, nhóm còn lại rất mờ nhạt, chắc là của hung thủ.

Hung thủ có ý thức phản trinh sát rất mạnh, đeo găng tay khi gây án." "Nếu là vậy, hung thủ làm sao rời đi được?" Diệp Việt nhíu mày.

Từ lúc hung thủ xuất hiện đến khi rời đi, làm sao có thể tránh được mọi camera? "Đúng vậy, trong khu đó chỗ nào cũng có camera mà?" Lãnh Yên Nhiên cũng không nghĩ thông. "Hung thủ am hiểu mọi ngóc ngách của camera trong khu.

Lúc đầu em cũng không chắc chắn lắm, sau đó em hỏi bảo vệ trực ca, trước và sau khi xảy ra chuyện, khu đó thực sự có bị mất điện một lần.

Để giảm áp lực cung cấp điện, khu này dùng hai hệ thống điện, bãi đỗ xe ngầm và các tòa từ 1 đến 4 dùng một hệ thống, khu tòa 5 đến 10 dùng hệ thống khác, bác Chương ở tòa số 5.

Hung thủ rất cao tay, hắn chỉ phá hoại hệ thống điện thứ nhất, tự cho rằng làm vậy có thể giảm bớt sự nghi ngờ, dù sao chẳng có tên ngốc nào lại gây án ở nơi camera đang hoạt động cả.

Hắn chỉ cần đảm bảo lúc hắn lẻn vào và đi ra không bị quay trúng là được.

Rất tiếc, thông minh quá hóa dại, hắn tự cho là có thể khéo léo tránh được camera, nào ngờ vẫn bị quay trúng bóng đen." Nghe xong phân tích của Đóa Đóa, Lãnh Yên Nhiên thật sự sắp phát điên vì tức giận: "Vậy sao cảnh sát không tra ra?" "Chị dâu nhỏ, đừng kích động.

Thực ra mất điện ở khu đó cũng coi là bình thường, dạo này điện áp không ổn định, chuyện như vậy thỉnh thoảng vẫn xảy ra, ban quản lý chắc chắn cũng không để ý.

Hơn nữa đêm hôm khuya khoắt, nhân viên quản lý cũng nửa tỉnh nửa mê, chắc là không chú ý tới.

Em cũng là khi điều tra tất cả video giám sát của họ mới phát hiện ra có khoảng ngắt quãng." "Vả lại, em là Lan Đóa Đóa, Lan Đóa Đóa chỉ có một trên đời thôi." Đóa Đóa ngẩng cao đầu nhỏ, giống như một con phượng hoàng kiêu ngạo, đắc ý vô cùng.

Diệp Việt lắc đầu, cô nàng này, lúc này rồi mà không quên khoe khoang một phen.

Nhưng chỉ số thông minh và khả năng phán đoán của cô, anh thật sự khâm phục, người bình thường đúng là không có khả năng quan sát nhạy bén như thế. "Dù sao hiện tại đã sơ bộ khoanh vùng được hung thủ: Nam, cao trên 1m88, có ý thức phản trinh sát cực mạnh.

Thông tin dư thừa thì không có nữa, một người như vậy không thể có thù hằn cá nhân gì với bác Chương, rất rõ ràng là giết người thuê.

Chút bằng chứng này chưa đủ để bắt người, bước tiếp theo các anh chị phải làm là khóa chặt đối tượng nghi ngờ, xem có thể tra thêm bằng chứng đanh thép nào khác không." "Chương Tuyết và Khương Hồng." "Anh Việt, chuyện tiếp theo các anh chị tự lo đi, bản cô nương còn đại sự phải làm.

Nhưng em phải báo trước cho mọi người, kẻ địch rất xảo quyệt, mọi người phải chuẩn bị tinh thần đánh trận dài hơi, có lẽ không phải ngày một ngày hai mà lôi hắn ra được đâu." Từng bước một, quả thực là dàn dựng khéo léo, suýt chút nữa đã qua mặt được mọi người.

Nếu không gặp phải một thiếu nữ tinh ranh như cô, chỉ sợ vụ này đã được kết luận là tai nạn rồi.

Diệp Việt gật đầu: "Cảm ơn em." Lan Đóa Đóa thân thiết ôm lấy cánh tay Diệp Việt: "Anh Việt, nếu anh muốn cảm ơn em thì anh đi nói với ba và ông ngoại em đi, nói về chiến công của em này, nói em sinh ra đã là người của ngành hình sự, cho em một công việc đi." "Anh sợ bị ông ngoại em đánh gãy chân lắm." "Anh chưa thử sao biết được.

Ông ngoại và ba em đối xử với các anh tốt lắm mà, chắc chắn sẽ không mắng các anh đâu.

Em nói một trăm câu không bằng các anh nói một câu, anh đi thử đi mà." "Đóa Đóa à, em cứ ngoan ngoãn tiếp quản công ty của ông ngoại đi.

Ông ngoại không còn trẻ nữa, sao em nỡ lòng nào." Lan Đóa Đóa bĩu môi không nói gì: "Công ty có đội ngũ chuyên nghiệp vận hành rồi, thiếu em cũng có sao đâu." "Anh không dám đi nói đâu." Đóa Đóa hất tay Diệp Việt ra: "Hừ, các anh ai nấy đều không có lương tâm, em đi đây." "Đóa Đóa, đêm hôm rồi, em ở lại đây một đêm rồi hãy đi." Đóa Đóa phong trần vẫy vẫy tay: "Lưu manh gặp em còn phải đi đường vòng, em sợ ai chứ, đi đây!" Vừa đi được một đoạn, cô lại quay đầu lại nói: "Còn một cách đơn giản thô bạo nhất, bắt cóc đối tượng nghi ngờ, đánh cho một trận nhừ tử đến khi hắn tự miệng thừa nhận thì thôi.

Hoặc giả là tìm một đại sư thôi miên, thôi miên hắn rồi muốn hỏi gì thì hỏi." "Cách này hay đấy." Lãnh Yên Nhiên nói. "Em chỉ nói miệng thế thôi, tùy mọi người liệu mà làm." Đóa Đóa lần này là đi thật. "Ông xã, thật sự không thể giúp cô ấy sao?" "Nhà họ Lục vốn hiếm con gái, làm gì có ai đồng ý để cô ấy làm những việc như thế.

Những năm qua không ít người nói đỡ cho cô ấy rồi, nếu có thể thay đổi được ý định của các trưởng bối thì đã không kéo dài đến tận bây giờ." "Nếu cứ ép mãi cũng không phải cách, Đóa Đóa trông có vẻ là kiểu người thích gì làm nấy, căn bản không ai quản nổi cô ấy, ép quá chắc cô ấy làm phản mất." Diệp Việt thấy Lãnh Yên Nhiên nói rất đúng, Lan Đóa Đóa sớm muộn gì cũng làm phản, chỉ là vấn đề thời gian thôi: "Đó là chuyện mà các trưởng bối nhà họ Lục phải lo lắng." "Em chỉ thấy cô ấy rất giỏi, trong thời gian ngắn như vậy mà tìm ra được bao nhiêu bằng chứng, đúng là nhân tài, không làm công việc mảng này đúng là quá đáng tiếc." "Quả thực là đáng tiếc." Sau cuộc điều tra này của Đóa Đóa, Diệp Việt đã có manh mối.

Lãnh Yên Nhiên vừa quay đầu lại đã thấy Tống Tiểu La đang ngồi thẫn thờ: "Dì Út." Tống Tiểu La ngơ ngác ngẩng đầu: "Nếu là cặp mẹ con đó làm thì đúng là quá đáng sợ." "Dì Út, không sao đâu, dì và Bảo

Bảo cứ ở cùng chúng con, sẽ không để chuyện như vậy xảy ra nữa.

Con và Diệp Việt cũng sẽ sớm tìm ra bằng chứng để tống bọn họ vào tù." "Dì Út, dì thử nghĩ xem ba con có kẻ thù nào không?" Tống Tiểu La lắc đầu: "Dì cũng không biết, ba con không bao giờ nói với dì những chuyện đó.

Nhưng làm kinh doanh thì khó tránh khỏi đắc tội người khác, nhưng kiểu hận thù đến mức giết người thế này chắc là không có đâu, nếu không ba con đã nói với dì rồi.

Dì thấy nghi phạm lớn nhất vẫn là Khương Hồng và Chương Tuyết, ba con mất rồi, nếu không có di chúc thì họ sẽ là người hưởng lợi lớn nhất." "Vậy được rồi, dì Út nghỉ ngơi sớm đi, đừng suy nghĩ quá nhiều, đã có chúng con ở đây rồi." Tống Tiểu La về phòng ngủ, Lãnh Yên Nhiên và Diệp Việt cũng lên lầu.

Lãnh Yên Nhiên lại chẳng thấy buồn ngủ chút nào, cứ trằn trọc mãi không ngủ được. "Nhiên Nhiên, dạo này có phải tinh thần em căng thẳng quá không?

Chất lượng giấc ngủ của em rõ ràng là không tốt." "Chắc vậy, cứ thấy bất an thế nào ấy, một khi đã tỉnh là rất khó ngủ lại." Diệp Việt vỗ nhẹ vào lưng Lãnh Yên Nhiên: "Mọi chuyện rồi sẽ qua thôi, đừng nghĩ ngợi nhiều quá." "Ông xã, anh đừng mặc kệ em, anh cứ ngủ trước đi, em từ từ rồi sẽ ngủ được thôi." "Anh không sao, mỗi ngày cảnh quay của em đều nặng như thế, nghỉ ngơi không tốt thì làm sao được?

Hay mai chúng ta đi bệnh viện kiểm tra chút nhé?" Lãnh Yên Nhiên bật cười: "Kiểm tra cái gì chứ, em vẫn khỏe mà, chỉ là dạo này áp lực hơi lớn thôi.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, nếu em vẫn mỗi ngày ăn ngon ngủ kỹ thì em đúng là hạng vô tâm vô tính rồi." "Anh chỉ lo cho em thôi.

Hai vệ sĩ anh bố trí cho em đều là những tay sừng sỏ, bất cứ lúc nào cũng đừng để họ rời khỏi em, có họ ở đó an toàn của em tuyệt đối được đảm bảo." Tin tức Đóa Đóa mang đến khiến Diệp Việt không khỏi lo lắng, người đàn bà đó tâm kế quá sâu hiểm. "Trước đây em cứ tưởng chỉ là vệ sĩ bình thường thôi." Nếu không phải hôm xông vào Chương thị, tận mắt chứng kiến hai người đó dễ dàng khống chế cả đám bảo vệ, cô còn chẳng phát hiện ra bên cạnh mình lại ẩn giấu hai nhân vật lợi hại đến thế. "Nói đùa, vợ của anh sao có thể giống nghệ sĩ bình thường được.

Đó là anh tuyển chọn kỹ lưỡng đấy, đều là lính đặc chủng giải ngũ, một người chấp năm." "Biết rồi ạ, cuối cùng em cũng được tận hưởng đặc quyền của phu nhân tổng tài rồi." Lãnh Yên Nhiên nói rồi lại trở mình.

Chương 1769

Diệp Việt thực sự lo lắng cho sức khỏe của cô: "Nhiên Nhiên, anh hát cho em nghe nhé?" "Được ạ, được ạ." Diệp Việt thấp giọng ngân nga, Lãnh Yên Nhiên mỉm cười, điều chỉnh nhịp thở.

Nghe thấy hơi thở của cô dần trở nên sâu hơn, Diệp Việt mới yên tâm nhắm mắt đi ngủ.

Nào ngờ một lúc sau, Lãnh Yên Nhiên lại bực bội mở mắt ra.

Cô cũng không biết mình bị làm sao, dạo này chất lượng giấc ngủ giảm sút trầm trọng, cô đã liên tục mất ngủ mấy ngày liền, thường xuyên thức trắng đến tận sáng.

May mà không ảnh hưởng đến công việc ban ngày.

Ban ngày khi đóng phim cô vẫn đặc biệt tỉnh táo, hễ nhập tâm vào là không thấy mệt mỏi nữa.

Bộ phim "Cổ Kiếm Kỳ Hiệp" diễn ra rất thuận lợi.

Thấm thoắt mùa đông đã qua, chớp mắt đã đến mùa xuân ấm áp hoa nở.

Chứng mất ngủ của cô vẫn không có gì khởi sắc, ngược lại ngày càng nghiêm trọng, thời gian dài khiến cô trông giống hệt một con gấu trúc.

Hôm đó, cô vừa bế Bảo Bảo lên, thằng bé đã chỉ vào mắt cô: "Chị ơi, có phải chị không ngủ được không?

Chị trông giống gấu trúc quá đi thôi." "Cái thằng nhóc này, chị dù là gấu trúc thì cũng là gấu trúc xinh đẹp nhé." Bảo Bảo ôm cổ cô cười khanh khách: "Chị ơi, cái này chắc là mọi người hay gọi là tự luyến đấy." "Nhóc con, cái tốt không học, toàn học mấy thứ linh tinh." "Chị giận rồi, chắc chắn là vì em nói đúng tim đen rồi." Tống Tiểu La từ trong bếp đi ra, nghe thấy cuộc đối thoại của hai chị em: "Nhiên Nhiên, con không sao chứ?" "Dì Út, con không sao đâu, chỉ là dạo này hơi mệt thôi.

Đợi đóng xong bộ phim này con sẽ nghỉ ngơi một thời gian, nghỉ ngơi xong là khỏe ngay ấy mà." "Làm diễn viên đúng là không dễ dàng gì, ngày nào cũng đi sớm về khuya." "Dì Út, con như vậy là tốt lắm rồi, mọi việc đều có Diệp Việt sắp xếp cho, con không phải lo lắng về mấy quy tắc ngầm, chỉ cần yên tâm đóng phim là được.

Những người không có ai chống lưng mới thực sự vất vả." Đóng phim xong còn phải đi tiếp khách các kiểu, còn cô hễ xong việc là phi thẳng về nhà, đã hạnh phúc hơn bao nhiêu người rồi. "Thực ra con không cần đóng phim, chỉ cần Chương thị không đổ thì mỗi năm con vẫn có một khoản thu nhập rất khá." "Đó không phải là điều con muốn.

Diễn kịch không chỉ là nghề nghiệp mà còn là sở thích của con, khi con đắm mình vào đó thì mọi phiền não đều tan biến hết." "Vậy sau này em cũng đi đóng phim." Bảo Bảo nói giọng ngây ngô. "Em á?

Em thì hiểu cái gì, em biết diễn phim là gì không?" "Biết chứ ạ, giống như mấy anh trai chị gái em thấy trên tivi ấy, đứng trên sân khấu biểu diễn rất ngầu." Lãnh Yên Nhiên cười lớn: "Em muốn tỏ ra ngầu lắm sao?" "Muốn chứ ạ, như vậy em sẽ có rất nhiều rất nhiều bạn bè." Lãnh Yên Nhiên biết trẻ con đều thích có bạn chơi cùng, nhưng Bảo Bảo từ nhỏ đến lớn bên cạnh chẳng có lấy một người bạn, ngoài mẹ thì chỉ có bảo mẫu, ba cũng chỉ thỉnh thoảng mới được gặp. "Bảo Bảo, chị hứa với em, đợi em khỏe hẳn rồi em có thể đến trường đi học, lúc đó em sẽ có rất nhiều bạn." "Thật không ạ?" "Đương nhiên là thật rồi, chị làm sao lừa em được." "Chị là nhất!" Bảo Bảo tặng cô một cái hôn.

Diệp Việt trở về vừa vặn chứng kiến cảnh này, sắc mặt hơi biến đổi.

Bảo Bảo cố tình rúc vào lòng Lãnh Yên Nhiên: "Anh rể về rồi, anh rể ghen rồi, anh rể mặt đen thui kìa." Diệp Việt bước tới, xách Bảo Bảo từ trong lòng Lãnh Yên Nhiên ra, vác lên vai: "Thằng nhóc thối, nói gì đấy?" "Nói anh trẻ con, đến cả ghen với trẻ con cũng ghen." "Em mà là trẻ con à?

Không phải chính em nói mình là nam tử hán sao?" "Anh rể, lời trẻ con nói mà anh cũng tin à?" "Thằng nhóc thối, em dám lừa anh hả!" Diệp Việt bế Bảo Bảo chạy đuổi nhau trong phòng khách, trong phòng chỉ còn lại tiếng cười của hai người. "Nhiên Nhiên, Tiểu Việt sau này chắc chắn sẽ là một người cha tốt." "Con cũng không ngờ anh ấy lại thích trẻ con đến thế, ở cùng Bảo Bảo lại hợp nhau như vậy." Lãnh Yên Nhiên mỉm cười. "Dì nghe mẹ con nói, con và Tiểu Việt vốn định có con, nhưng vì chuyện của Bảo Bảo mà trì hoãn lại, dì thực sự cảm thấy rất có lỗi." "Dì Út, đến giờ mà dì còn nói mấy lời khách sáo đó là xa cách lắm đấy.

Bảo Bảo là em trai con, chuyện chúng con có con có thể muộn một chút, dù sao chúng con vẫn còn trẻ mà." "Ừm." "Được rồi, có thể ăn cơm rồi." Giọng của mẹ Lãnh từ trong bếp truyền ra. "Để con đi bưng thức ăn." Cả nhà quây quần bên nhau ăn cơm, không khí rất đầm ấm.

Lãnh Yên Nhiên ăn xong lại ngậm ngùi bưng bát thuốc bắc đen ngòm lên, uống cạn một hơi.

Chỉ là vừa uống vào, trong bụng đã cuộn lên một hồi, cô vội vàng chạy vào nhà vệ sinh.

Diệp Việt sợ hãi vội vàng chạy theo sau.

Lãnh Yên Nhiên bám vào bồn cầu nôn thốc nôn tháo, một bàn tay lớn nhẹ nhàng vỗ lưng cho cô, còn đưa cho cô nước súc miệng.

Lãnh Yên Nhiên súc miệng xong cuối cùng cũng thấy dễ chịu hơn một chút.

Diệp Việt ôm lấy cô, nhìn gương mặt tái nhợt của cô mà xót xa không thôi: "Bà xã, em không sao chứ?" "Không sao, lâu rồi không nôn thế này, nôn đến mức em chảy cả nước mắt ra rồi." "Ra ngoài ăn miếng mứt gừng đi." Lãnh Yên Nhiên gật đầu, sau khi ăn một miếng mứt gừng cuối cùng cũng thấy đỡ hơn: "Dì Trương ơi, thuốc bắc của cháu còn phải uống bao nhiêu ngày nữa ạ?" Dì Trương mỉm cười: "Còn lượng thuốc một tháng nữa." Lãnh Yên Nhiên ôm trán: "Trời ơi, sao còn nhiều thế, cháu cảm thấy mình đã uống lâu lắm rồi mà." "Nếu em thực sự uống không nổi thì chúng ta tạm dừng vài ngày." Diệp Việt cũng thấy không đành lòng, mỗi ngày phải uống một bát lớn, anh ngửi mùi thôi đã thấy buồn nôn, vậy mà cô gái này vẫn im lặng uống lâu như vậy. "Đừng mà, thuốc bắc là phải theo liệu trình, em vẫn nên kiên trì uống hết đi, nếu không công sức bấy lâu nay của em đổ sông đổ biển hết." Diệp Việt cũng không khuyên thêm nữa: "Sau này uống thuốc xong thì ăn ngay một viên mứt để nén lại đã." Liên tục mấy ngày liền, lần nào Lãnh Yên Nhiên uống thuốc cũng đều nôn, hơn nữa ngày càng nghiêm trọng, chuyện này khiến cả nhà lo sốt vó. "Tiểu Việt, trước đây dì không thấy Nhiên Nhiên nôn, chỉ mới mấy ngày nay thôi, hay là đưa nó đi kiểm tra chút đi, ngàn vạn lần đừng để xảy ra chuyện gì." Tống Tiểu La lo lắng nói. "Đúng đấy, mẹ nhớ hình như chỉ có lần đầu tiên uống là nôn thôi, sau này đều không sao cả, dạo này không biết bị làm sao nữa." Mẹ Lãnh cũng nói.

Diệp Việt nghe mọi người nói vậy thì không thể ngồi yên được nữa, trực tiếp bế bổng Lãnh Yên Nhiên lên: "Nhiên Nhiên, chúng ta đi bệnh viện kiểm tra thôi." "Không sao đâu mà, mọi người có thể đừng cuống lên thế được không?" "Chị ơi, đi nhanh đi, nghe lời bác sĩ ạ." Khuôn mặt non nớt của Bảo Bảo cũng đầy vẻ lo lắng.

Dì Trương cũng vội vàng đưa áo khoác cho hai người: "Mặc thêm áo vào rồi hãy đi, bên ngoài trời lạnh lắm." Diệp Việt đặt Lãnh Yên Nhiên xuống, giúp cô mặc áo khoác, quàng khăn rồi bế cô ra ngoài.

Tống Tiểu La không yên tâm nên cũng đi theo: "Bảo Bảo, ở nhà nghe lời dì Lãnh nhé, mẹ đi xem chị con thế nào." "Mẹ đi đi, con ngoan lắm ạ." Bảo Bảo vẫy vẫy tay.

Bệnh viện đã hết giờ làm việc, Diệp Việt đăng ký vào khoa cấp cứu.

Nhưng khoa cấp cứu đang bận rộn cứu chữa bệnh nhân, một bác sĩ nam trẻ tuổi thấy Diệp Việt bế người trên tay, tưởng có chuyện lớn nên vội vàng hỏi: "Triệu chứng thế nào?" "Dạo này cô ấy đang uống thuốc Bắc để điều dưỡng cơ thể, nhưng lại xuất hiện tình trạng nôn mửa bất thường, đã kéo dài một tuần rồi." Diệp Việt nói. "Có tiền sử viêm dạ dày hay viêm ruột không?" "Không có." "Kinh nguyệt có bình thường không?" "Cơ thể cô ấy bị hàn, kinh nguyệt vốn không đều, lúc thì sớm, lúc thì muộn, rất hỗn loạn." Diệp Việt đáp. "Tháng này đã có chưa?" "Chưa ạ, đã chậm hơn mười ngày rồi." Từ đầu đến cuối, Lãnh Yên Nhiên chẳng có cơ hội mở lời, đều là Diệp Việt trao đổi với bác sĩ.

Nghe bác sĩ hỏi những vấn đề này, cô cảm thấy vô cùng ngại ngùng, cứ rúc đầu vào lồng ngực anh mãi.

Nhưng đây cũng là lần đầu cô biết Diệp Việt lại nhớ rõ chuyện này của mình đến vậy, ngay cả cô còn chẳng nhớ rõ, toàn phải xem ứng dụng trên điện thoại.

Thấy dáng vẻ nghiêm túc, toàn thân căng cứng của anh, cô lại thấy buồn cười, khẽ vỗ cánh tay anh ra hiệu cho anh thả lỏng một chút, đừng quá căng thẳng.

Có lẽ vì nãy giờ chỉ có người đàn ông lên tiếng nên bác sĩ không nhịn được nhìn họ thêm một cái, rồi hỏi tiếp: "Ngoài nôn mửa ra còn triệu chứng nào khác không?" Lần này Diệp Việt không trả lời mà nhìn Lãnh Yên Nhiên: "Nhiên Nhiên, em còn chỗ nào khó chịu nữa không?" "Không ạ, những chỗ khác đều ổn, chỉ là dạo này chất lượng giấc ngủ không tốt lắm." Bác sĩ khựng lại một chút rồi bảo: "Tình trạng này của hai người, trước tiên hãy đi mua que thử về kiểm tra xem có phải mang thai không nhé." Lông mày Diệp Việt nhíu chặt lại, ngay cả Lãnh Yên Nhiên cũng trở nên căng thẳng.

Tống Tiểu La là người phản ứng nhanh nhất: "Hai đứa đợi đó, dì đi mua ở hiệu thuốc ngay." Diệp Việt dắt Lãnh Yên Nhiên ngồi xuống một bên, sắc mặt cả hai đều không ổn.

Chương 1770

"Anh à, chắc không phải đâu nhỉ?

Thời gian qua chúng ta vẫn luôn dùng biện pháp tránh thai mà." "Đừng gấp, có khả năng chỉ là phản ứng đơn thuần với thuốc Bắc thôi." Lãnh Yên Nhiên thấy sắc mặt anh rất tệ nên không nói gì thêm nữa.

Trong lòng họ đều hiểu rõ, thời gian qua cô vẫn luôn uống thuốc Bắc, nếu thực sự có thai, không biết có giữ được đứa bé hay không.

Mười phút sau, Tống Tiểu La mang đồ về.

Diệp Việt đợi bên ngoài, Tống Tiểu La đi cùng Lãnh Yên Nhiên vào nhà vệ sinh.

Tống Tiểu La có thể cảm nhận được cơ thể Lãnh Yên Nhiên căng cứng vì lo lắng, dì vội trấn an: "Nhiên Nhiên, đừng căng thẳng, dù kết quả thế nào cũng có mọi người ở đây, không sao đâu." Lãnh Yên Nhiên nín thở nhìn chằm chằm vào que thử thai, khi nhìn thấy kết quả, nước mắt cô lập tức trào ra.

Tống Tiểu La nhìn qua, thấy hai vạch đỏ chói mắt, lập tức hiểu ngay. "Đừng cuống, Nhiên Nhiên, chúng ta ra hỏi bác sĩ xem có ảnh hưởng gì không." Diệp Việt vừa thấy Lãnh Yên Nhiên mặt đầy nước mắt bước ra là đã đoán được kết quả, Tống Tiểu La cũng gật đầu với anh.

Anh cũng không ngờ kết quả lại như thế này, rõ ràng đã rất cẩn thận, lần nào cũng dùng biện pháp, không ngờ sự cố vẫn xảy ra. "Nhiên Nhiên, đừng sợ, chúng ta đi tư vấn bác sĩ xem sao.

Thuốc Bắc không giống thuốc Tây, không có nhiều tác dụng phụ

đâu.

Anh nghe nói rất nhiều người khó mang thai đều đi bốc thuốc Bắc để điều lý, có người mang thai ngay trong lúc đang điều trị mà con sinh ra vẫn khỏe mạnh đấy thôi, chuyện này không thể đánh đồng tất cả được.

Em đừng khóc, cũng đừng nóng lòng, nếu con chúng ta vẫn khỏe mà em cứ khóc lóc đau buồn thế này sẽ ảnh hưởng không tốt đến bé đâu." Diệp Việt vội vàng an ủi. "Đúng đúng đúng, Tiểu Việt nói đúng đấy, bây giờ những trường hợp như vậy nhiều lắm.

Tiểu Việt nói thế dì mới nhớ ra, trước đây trong khu nhà dì cũng có đôi vợ chồng như vậy, sau đó họ sinh được một cậu bé mập mạp, giờ đứa bé đó lớn hơn Bảo Bảo một chút, lần nào Bảo Bảo gặp cũng gọi là anh béo đấy." Tống Tiểu La cũng phụ họa theo.

Lãnh Yên Nhiên ngơ ngác nhìn họ, trong mắt rốt cuộc cũng le lói một chút hy vọng: "Thật sự có khả năng đó sao ạ?" "Có chứ, chúng ta đi hỏi bác sĩ ngay đây." Diệp Việt trình bày tình hình, bác sĩ cũng nói: "Thuốc Bắc so với thuốc Tây đúng là ít gây hại hơn, nhưng phải xem loại thuốc cô ấy uống là gì." "Vợ tôi cơ thể hơi yếu, khí huyết không thông, chủ yếu là thuốc điều hòa khí huyết ạ." "Vậy thì tôi khuyên hai người nên giữ lại thai nhi.

Thuốc Bắc bổ khí huyết khá ôn hòa, sau này hai người định kỳ đi khám thai, nếu có tình trạng gì thì lúc đó chấm dứt thai kỳ cũng chưa muộn." Bác sĩ dặn dò thêm một số lưu ý rồi Diệp Việt mới đưa Lãnh Yên Nhiên rời đi. "Anh à, hay là mai chúng ta đến khoa sản khám lại đi, em vẫn không tin tưởng trình độ của bác sĩ cấp cứu lắm." "Đứa bé hiện giờ còn quá nhỏ, đi bây giờ cũng chưa kiểm tra được gì rõ ràng đâu.

Đừng gấp, đợi hơn một tháng nữa chúng ta hãy đi, anh sẽ tìm bác sĩ giỏi nhất cho em." "Làm sao em không gấp cho được." "Nhiên Nhiên, em căng thẳng quá rồi, hãy thả lỏng đi, căng thẳng quá không tốt cho con đâu." Lãnh Yên Nhiên đột nhiên nhớ ra một chuyện, giờ cô mang thai, nếu đứa bé khỏe mạnh thì cũng phải mất hơn một năm nữa, lỡ như Bảo Bảo phát bệnh thì phải làm sao?

Cô còn có thể hiến tủy được không? "Anh ơi, chuyện tủy xương thì tính sao ạ?" Diệp Việt chưa kịp lên tiếng, Tống Tiểu La đã cười nói: "Nhiên Nhiên, con lo xa quá rồi.

Bảo Bảo bây giờ được chăm sóc rất tốt, việc hiến tủy không cấp thiết đến thế đâu.

Dì tin chắc con sẽ chờ được đến lúc con sinh em bé bình an." Nếu thực sự phát bệnh sớm thì đó cũng là số mệnh của Bảo Bảo.

Trước đây khi Lãnh Yên Nhiên không muốn hiến tủy, Tống Tiểu La đã chuẩn bị tâm lý rồi.

Dì biết Lãnh Yên Nhiên mang thai không phải cố ý mà là ngoài ý muốn, hơn nữa cô uống thuốc Bắc chính là để điều dưỡng cơ thể chuẩn bị sinh con.

Giờ có thai sớm là chuyện tốt, dì sẽ không vì chuyện này mà nảy sinh hiềm khích gì trong lòng.

Lãnh Yên Nhiên và Diệp Việt thực sự đã giúp đỡ gia đình dì quá nhiều rồi, họ có được cuộc sống bình yên như hiện tại cũng là nhờ sự che chở của hai người. "Dì à..." "Dì nói thật đấy, lần trước Bảo Bảo kiểm tra con cũng có mặt mà, bệnh tình của thằng bé được kiểm soát rất tốt, nhất định không sao đâu." Tống Tiểu La nói vậy, Lãnh Yên Nhiên cũng chẳng biết nói gì hơn.

Diệp Việt cũng hiểu ý của dì Tống, người phụ nữ này đúng là hiểu chuyện và biết suy nghĩ.

Mọi người ở nhà đều chưa ngủ, chỉ đợi ba người họ về. "Thế nào rồi?" Trong lòng Diệp Việt thực ra cũng không chắc chắn lắm, nhưng đối mặt với ánh mắt lo lắng của mẹ vợ, anh vẫn mỉm cười nói: "Mẹ, Nhiên Nhiên không có vấn đề gì lớn đâu ạ, cô ấy mang thai rồi, chỉ mới có thôi." Mẹ Lãnh bị niềm vui làm cho choáng ngợp, căn bản không nghĩ ngợi nhiều: "Thật sao?

Mẹ sắp được bế cháu ngoại rồi sao?" "Vâng, thưa mẹ." "Ôi trời, con bé này giỏi quá, làm mẹ xúc động chết đi được." Mẹ Lãnh kéo Lãnh Yên Nhiên ngồi xuống. "Thế này thì tốt quá rồi, mấy bộ quần áo nhỏ với mũ nhỏ mẹ đan sắp có chỗ dùng rồi.

Không được, mẹ phải đan thêm vài bộ nữa để thay đổi, nhỡ đâu sinh đôi một lần thì không đủ dùng mất." "Không được không được, Tiểu Trương, ngày mai chị đi mua thêm ít len về cho tôi, tôi phải đan tiếp." "Vâng, vâng." Bảo Bảo đang được dì Trương bế trong lòng, nghe thấy tiếng người lớn nói chuyện thì lơ mơ mở mắt: "Vậy là sau này có em trai em gái chơi với cháu rồi ạ?" Diệp Việt đón lấy Bảo Bảo, bế cậu bé vào lòng: "Đương nhiên rồi, à không đúng, không phải là em trai em gái của con đâu, sau này con phải làm cậu nhỏ rồi." "Cậu nhỏ ạ?" Bảo Bảo không hiểu rõ từ này có nghĩa là gì. "Sau này trước mặt em bé, con là người lớn, còn là bậc bề trên nữa, vai vế cậu là cao lắm đấy." "Vậy sao ạ, thế mọi người đừng gọi con là Bảo Bảo nữa, hãy gọi tên khai sinh của con đi, Tống Hữu, gọi con là Hữu Hữu cũng được ạ." "Được, đợi em bé sinh ra, mọi người sẽ gọi con là Hữu Hữu." "A a, tốt quá." Bảo Bảo buồn ngủ quá, chỉ nói được vài câu đã ôm cổ Diệp Việt ngủ thiếp đi, Tống Tiểu La bế cậu bé về phòng. "Nhiên Nhiên, nghe mẹ này, đừng đi đóng phim nữa.

Phụ nữ mang thai ba tháng đầu không ổn định, nhất định phải ở nhà nghỉ ngơi, không được lao lực." Mẹ Lãnh nói.

Vấn đề này Lãnh Yên Nhiên đã suy nghĩ trên suốt quãng đường về: "Mẹ, chỉ còn một chút cảnh quay nữa thôi, nếu con không đóng sẽ ảnh hưởng đến cả đoàn phim.

Mẹ yên tâm, tất cả cảnh hành động con đều đã quay xong rồi, mấy cảnh còn lại rất đơn giản, đều quay trong nhà, con vẫn muốn đi hoàn thành cho xong." "Con muốn làm mẹ tức chết hả?

Đóng phim quan trọng hay con cái quan trọng?" Mẹ Lãnh biến sắc. "Mẹ, mẹ nghĩ gì vậy, thực sự chỉ là mấy cảnh đơn giản thôi, con không có động tác gì lớn cả, chỉ đứng đó nói chuyện thôi, hậu kỳ còn lồng tiếng lại mà, con thực sự không mệt lắm đâu.

Bây giờ mới bắt đầu, con không thể cứ ru rú ở nhà mãi được, như vậy con sẽ suy sụp mất." "Thế là con vẫn không nghe lời mẹ phải không?" "Mẹ, mẹ yên tâm đi, con sẽ cho người chăm sóc Nhiên Nhiên thật tốt.

Tiến độ đóng phim của cô ấy con vẫn luôn theo dõi, đúng là chỉ còn lại những cảnh rất nhẹ nhàng thôi, không sao đâu ạ." Diệp Việt lên tiếng. "Tiểu Việt, con đừng có chiều nó quá." Mẹ Lãnh có chút ý kiến với việc Diệp Việt chiều vợ vô điều kiện.

Diệp Việt cũng có toan tính của riêng mình, nếu Lãnh Yên Nhiên cứ ở nhà mãi thì rất dễ suy nghĩ lung tung, thà rằng để cô tiếp tục đóng phim.

Hơn nữa thai kỳ dài như vậy, thực sự không thể bắt đầu ru rú ở nhà ngay từ đầu được.

Chương 1771

"Mẹ, mẹ cứ yên tâm, con nhất định sẽ chăm sóc Nhiên Nhiên thật tốt." Mẹ Lãnh là người hiểu Lãnh Yên Nhiên nhất, nhìn dáng vẻ của cô, chẳng có chút vui sướng nào của người mang thai, ngược lại trên mặt còn vương nét ưu sầu không dứt.

Chuyện này không đúng lắm, chẳng lẽ vì mang thai lúc này ảnh hưởng đến sự nghiệp diễn xuất của cô sao?

Mẹ Lãnh chưa từng sinh con nên nhiều chuyện không nhạy cảm, phản ứng không nhanh lắm. "Nhiên Nhiên, có phải con không vui không?" "Con không có." Sắc mặt mẹ Lãnh hơi trầm xuống, có chút sợ con gái lúc này nghĩ không thông: "Con đừng có lừa mẹ, phụ nữ sớm muộn gì cũng phải sinh con, trước đây con đã hứa với mẹ rồi, có thai là sẽ sinh.

Bố mẹ chồng đối xử với con tốt như thế, Tiểu Việt cũng tốt như thế, chẳng lẽ con còn không cam lòng?" "Con tuyệt đối đừng như vậy, không thì mẹ không nhận đứa con gái này đâu.

Chúng ta phải biết ơn mà báo đáp, đừng chỉ biết nhận lấy từ người khác." Mẹ Lãnh là người phụ nữ truyền thống, bà cảm thấy đã nhận ơn huệ của nhà họ Diệp thì phải báo đáp.

Nhà họ Diệp chẳng thiếu thứ gì, chỉ thiếu một đứa trẻ để cả nhà được vui vẻ. "Mẹ, mẹ đừng nói nữa." Lãnh Yên Nhiên thực sự không nhịn được, nước mắt lập tức trào ra.

Mẹ Lãnh sợ nhất là thấy con gái khóc, thấy cô khóc bà liền cuống quýt, vội vàng ôm cô vào lòng: "Sao vậy, mẹ không có ý trách con, mẹ chỉ đang giảng giải đạo lý cho con thôi, đừng khóc, đừng khóc, có khó khăn hay uất ức gì cứ nói với mẹ, có mẹ ở đây rồi." "Mẹ ơi, thời gian qua con vẫn luôn uống thuốc Bắc, thuốc đó có tác dụng phụ, đứa bé rất có khả năng bị dị tật, không giữ được đâu mẹ ơi." Lãnh Yên Nhiên suy sụp nói.

Sắc mặt mẹ Lãnh biến đổi, có chút tái đi, Lãnh Yên Nhiên không nhìn thấy nhưng Diệp Việt thấy rất rõ. "Mẹ, mẹ đừng kích động, bác sĩ cũng nói rồi, đứa bé vẫn có khả năng khỏe mạnh.

Loại thuốc Nhiên Nhiên uống có tác dụng phụ khá nhỏ, bác sĩ khuyên chúng con nên giữ lại, định kỳ kiểm tra sức khỏe, theo dõi sát sao." Mẹ Lãnh vẻ mặt bi thương, thở dài một tiếng thật sâu: "Nhiên Nhiên, chúng ta cũng đừng quá lo lắng, hai đứa thực sự còn rất trẻ, sau này cơ hội còn nhiều." Lãnh Yên Nhiên không lên tiếng, chỉ im lặng nép vào lòng mẹ. "Mẹ ơi, để con bế cô ấy về phòng nghỉ ngơi, mẹ cũng đi nghỉ sớm đi ạ, thời gian không còn sớm nữa, đừng để bị mệt." "Hai đứa đi đi." Mẹ Lãnh nhìn Diệp Việt bế Lãnh Yên Nhiên về phòng, không nén nổi tiếng thở dài.

Dạo này không biết sao nữa, chuyện gì cũng không thuận lợi, đầu tiên là Chương Quân mất, chuyện nhà họ Chương vẫn chưa dứt điểm hoàn toàn, giờ Nhiên Nhiên lại thế này.

Đứa bé này nếu không sao thì tốt, chứ lỡ có chuyện gì thì biết làm thế nào. "Chị Lãnh, chị cũng đừng nghĩ nhiều quá, Nhiên Nhiên và Tiểu Việt là người tốt như vậy, nhất định sẽ không sao đâu.

Để em đỡ chị về nghỉ ngơi, giờ chị là chỗ dựa của Nhiên Nhiên, không được để xảy ra chuyện gì đâu đấy." "Được, chị biết rồi." Sau khi biết tin này, Lãnh Yên Nhiên càng mất ngủ, hoàn toàn không có chút buồn ngủ nào, cứ mở mắt nhìn trần nhà thẫn thờ. "Nhiên Nhiên." "Anh à, thực ra em đã bảo mình đừng nghĩ nữa, nhưng em vẫn không ngủ được, em cũng hết cách rồi." Lãnh Yên Nhiên cũng rất bất lực. "Vậy để anh nói chuyện với em nhé." "Vâng.

Anh ơi, chuyện đứa bé tạm thời đừng nói với bố mẹ bên kia nhé, đợi khi cơ bản ổn định, xác định được không có vấn đề gì thì chúng ta hãy nói, em sợ họ sẽ thất vọng." "Được, đều nghe theo em, chúng ta tạm thời chưa nói.

Em đừng có gánh nặng tư tưởng lớn như thế, phải tin rằng cuộc sống luôn tốt đẹp.

Dạo này cảm xúc của em hơi tiêu cực rồi đấy, cứ hay nghĩ về hướng xấu." "Thế ạ?" "Chính em không cảm nhận được sao?" "Em chỉ thấy hễ rảnh rỗi là em lại cảm thấy không thoải mái, em cũng không biết bị làm sao nữa, cả người cứ bứt rứt, chỉ khi em tập trung đóng phim mới thấy yên ổn một chút." "Bứt rứt thế nào?" "Em cũng không nói rõ được, đại loại là cứ nóng nảy, tâm thần không yên, chỉ muốn bùng nổ ngay tại chỗ thôi." Tim Diệp Việt thắt lại, lông mày nhíu chặt, anh khẽ nâng mặt cô lên: "Vợ ơi, em đừng làm anh sợ." Lãnh Yên Nhiên sợ anh lo lắng nên nói: "Em đùa anh thôi, thực ra là hơi phiền muộn chút, không đến mức khoa trương thế đâu, chắc là do dạo này nghỉ ngơi không tốt thôi." Diệp Việt rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm: "Phụ nữ mang thai đúng là dễ bị rối loạn cảm xúc, nhưng chính em cũng phải chú ý điều tiết, phàm chuyện gì cũng nên nghĩ theo hướng tích cực một chút.

Có gì phiền muộn, nghĩ không thông thì hãy tâm sự với anh ngay, hoặc tìm mẹ và dì nói chuyện, tuyệt đối đừng để trong lòng." "Có những lúc em chẳng biết mình phiền vì cái gì nữa, nên cũng chẳng biết nói thế nào." "Vậy sau này mỗi ngày về nhà em hãy luyện hát đi, anh định bảo Trình Tĩnh giúp em lấn sân sang mảng ca hát, hát hò cũng có lợi cho việc giải tỏa cảm xúc đấy." Lãnh Yên Nhiên phì cười: "Vì con trai anh mà anh đúng là nghĩ ra đủ mọi cách, ca hát tốn sức lắm đấy, không cẩn thận lại làm con đau." "Anh muốn có con gái cơ." "Chuyện này không phải em nói là được đâu, phải hỏi anh ấy chứ.

À đúng rồi, mẹ bảo rồi, nhà anh không có gen sinh con gái đâu." "Mẹ nói lẫy đấy thôi, anh còn có cô cơ mà." Lãnh Yên Nhiên mỉm cười, Diệp Việt ôm chặt lấy cô, hai người chia sẻ những chuyện thú vị hồi nhỏ của nhau.

Lãnh Yên Nhiên nhận ra cuộc sống của Diệp Việt thực sự rất đa dạng và màu sắc, chỉ nghe thôi mà tưởng như trước mắt hiện ra từng thước phim sống động.

Diệp Việt kể rất nhiều, rất nhiều, nhờ có anh ở bên mà lần này Lãnh Yên Nhiên thực sự đã ngủ thiếp đi.

Diệp Việt đợi rất lâu, không thấy cô mở mắt mới thở phào một cái.

Chuyện Lãnh Yên Nhiên giả vờ ngủ anh cũng chỉ mới phát hiện mấy ngày trước, cô nhóc này cứ giả vờ ngủ nhưng thực ra chưa đầy năm phút sau là lại mở mắt ra ngay.

Việc này làm anh lo lắng héo hon mà chẳng làm gì được.

Bữa sáng, Lãnh Yên Nhiên vừa ăn xong là nôn ra hết sạch, nôn đến mức trời đất tối sầm lại.

Diệp Việt thực sự cuống cuồng hết mức, hận không thể lôi thằng nhóc thối tha kia ra đánh cho một trận, mới chỉ là một hạt mầm nhỏ xíu mà đã bắt đầu hành hạ người ta rồi, đợi đến lúc ra đời không biết còn quậy phá đến mức nào. "Thế này thì phải làm sao đây?" Diệp Việt lo lắng khôn nguôi. "Tiểu Việt con đừng gấp, phụ nữ mang thai là như vậy đấy.

Lúc dì mang thai Bảo Bảo, ba tháng đầu cũng nôn suốt, chẳng có lúc nào yên ổn cả, sau này dần dần sẽ hết thôi." Tống Tiểu La nói. "Vậy thế này có bị suy dinh dưỡng không ạ?" "Không đâu, con cứ yên tâm đi, bây giờ đứa bé còn nhỏ thế kia, cần bao nhiêu dinh dưỡng đâu, chỉ là người lớn bị hành hạ thôi." Nói cũng lạ, ở nhà Lãnh Yên Nhiên nôn kinh khủng nhưng lúc đóng phim trạng thái lại rất tốt, chẳng có dấu hiệu buồn nôn nào, cứ hết cảnh quay mới thấy buồn nôn khan. "Nhiên Nhiên, em làm sao vậy?

Chẳng lẽ có thai rồi?" Trình Tĩnh cực kỳ nhạy cảm với chuyện này. "Vâng, mới kiểm tra ra là có thai ạ, nhưng thời gian còn ngắn." Trình Tĩnh đập mạnh một cái vào trán mình: "Cô nương của tôi ơi, chị chẳng phải đã nói với em rồi sao?

Thời điểm này không thích hợp để mang thai mà." Lãnh Yên Nhiên rũ mắt: "Chị Tĩnh, em cũng không muốn thế đâu, thời gian qua em đang điều dưỡng cơ thể, em còn chuẩn bị hiến tủy cho em trai, kết quả lại xảy ra chuyện này, em cũng không muốn kết quả như vậy." Trình Tĩnh thấy trạng thái của Lãnh Yên Nhiên không tốt, cảm xúc cũng không cao: "Được rồi, chị cũng không có ý trách em.

May mà bộ phim này đã đến giai đoạn cuối, vài ngày nữa là quay xong rồi.

Quay xong bộ phim này em hãy nghỉ ngơi thật tốt đi, em đang mang thai rồng thai phượng đấy, chị sẽ không nhận thêm việc cho em nữa." Cô gái này giờ đã là cổ đông lớn của tập đoàn Chương thị rồi, mỗi năm nhận không biết bao nhiêu cổ tức, bớt đóng một hai bộ phim cũng chẳng ảnh hưởng gì lớn. "Có khả năng là không giữ được." "Ý em là sao?" Trình Tĩnh căng thẳng hẳn lên. "Em uống thuốc Bắc được gần nửa năm rồi, thuốc nào chẳng có độc.

Có công việc nào phù hợp chị cứ lưu ý giúp em, chỉ là khoan hãy ký hợp đồng thôi." Trình Tĩnh cũng nhận ra sự bất thường, cô gái này vốn là người lạc quan, thường xuyên tìm thấy niềm vui trong gian khổ: "Lãnh Yên Nhiên, sao chị thấy suy nghĩ của em bây giờ hơi cực đoan thế nhỉ, em không thể mong chờ điều gì tốt đẹp hơn sao?" "Luôn phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, nếu không hy vọng càng nhiều thất vọng càng lớn." "Cô bé ngốc, chị biết gần đây gia đình em xảy ra nhiều chuyện, nhưng em phải suy nghĩ lạc quan lên một chút, đừng cứ tiêu cực mãi thế, em cứ thế này là không xong đâu.

Chị nói cho em hay, phụ nữ mang thai là dễ bị trầm cảm nhất đấy, trạng thái này của em không ổn đâu." "Em cũng biết đạo lý đó, nhưng em cứ không kiềm chế được mà nghĩ nhiều.

Hay là đợi bộ phim này kết thúc, chị lại nhận cho em một công việc khác đi, kiểu không mệt nhọc, đơn giản nhanh chóng là xong ấy." "Vậy có thể nhận quảng cáo chẳng hạn, hiện tại trong tay chị đang có vài hợp đồng quảng cáo đây." "Chị cứ xem sắp xếp là được, tóm lại là em không thể rảnh rỗi được, rảnh rỗi là cả người em cứ thấy không ổn." "Nhiên Nhiên, chị thấy em nên đi gặp bác sĩ đi." "Em biết vấn đề của mình ở đâu mà, chỉ là áp lực tâm lý quá lớn, cần từ từ giải tỏa thôi.

Chương 1772

Giờ em đi gặp bác sĩ cũng chẳng có cách nào tốt cả, lại không được dùng thuốc." Trình Tĩnh nhíu mày: "Thì trò chuyện với bác sĩ tâm lý, luôn sẽ có cách mà, dùng công việc để giải tỏa áp lực cũng không phải là cách lâu dài." "Em không muốn nói chuyện, chuyện đứa bé chưa ngã ngũ thì em không thể nào thực sự yên tâm được, có nói cũng chẳng ích gì đâu.

Yên tâm đi, em cũng không để mình quá bận đâu, đợi phim này kết thúc, mỗi ngày em chỉ làm việc nửa buổi thôi." "Trạng thái này của em, chồng em có biết không?" "Có chứ ạ, tối nào anh ấy cũng trò chuyện với em rất lâu, cho đến khi em ngủ thiếp đi mới thôi.

Chúng em rất yêu nhau, chồng em tốt lắm, em thế này anh ấy còn lo hơn cả em nữa." Lãnh Yên Nhiên hiểu rõ trong lòng, Diệp Việt thực sự là một người chồng tuyệt vời.

Trình Tĩnh hơi cạn lời, cảm thấy mạch não của mình và Lãnh Yên Nhiên không cùng tần số: "Chị có bảo chồng em không tốt đâu." "Vâng, tóm lại là chị đừng nghĩ xấu về anh ấy." Trình Tĩnh phì cười: "Lãnh Yên Nhiên, chị thật không ngờ em lại là người bênh chồng đến vậy, chị chỉ mới thoáng nghĩ trong đầu thôi đã bị em bắt bài rồi, chẳng ai như em cả." Cô gái này đúng là khi đã yêu một người đàn ông thì toàn tâm toàn ý, không để ai nói xấu một câu nào. "Đó là vì chồng em thực sự rất tốt mà." Lãnh Yên Nhiên một lần nữa khẳng định. "Thôi dừng, dừng lại, chủ đề này phải dừng ở đây thôi, không thì chị thấy về nhà chẳng thể sống nổi với chồng chị nữa mất." "Chị Tĩnh, chồng chị không tốt với chị sao?" "Nếu chị nói là không bằng chồng em thì em có thấy vui hơn chút nào không?" Lãnh Yên Nhiên nở nụ cười tươi: "Hình như là có một chút xíu ạ." "Ghét thật, chẳng ai lại đi cười trên nỗi đau của người khác như em." Lãnh Yên Nhiên vẫn cười híp mắt, Trình Tĩnh nói tiếp: "Chị với chồng chị ở với nhau nhiều năm rồi, giờ coi như là giai đoạn nương tựa vào nhau mà sống thôi, chẳng còn tình yêu gì mấy nữa, chỉ còn lại tình thân thôi." "Vậy sau này em với chồng em cũng sẽ trở nên giống như hai người sao?" "Không đâu, có những người cả đời đều sống trong tình yêu, chị tin em là người may mắn đó.

Chị với chồng chị hồi mới cưới cũng chẳng có nhiều nhiệt huyết như hai người đâu, lúc đó chị chỉ chấm anh ấy được 80 điểm thôi." "Chồng em 100 điểm luôn." Lãnh Yên Nhiên kiêu hãnh nói. "Thế nên là em với bọn chị khác nhau, đừng nghĩ nhiều nữa, bà mẹ tương lai ạ." "Vâng, em đi đây, em về nhà đây." "Em đi trước đi, chị đợi chồng chị, anh ấy bảo sẽ qua đón chị." "Được ạ, tối nay em cũng có việc, vệ sĩ với xe bảo mẫu đều để lại cho chị đấy." "Đừng mà, để vệ sĩ lại thôi, lát nữa chồng em lái xe qua rồi." Trình Tĩnh xoa đầu cô: "Được rồi, có chồng đưa đón là nhất, tối nay đi chơi vui vẻ nhé." Trình Tĩnh vừa đi trước thì Diệp Việt đã tới, anh che chở đưa cô lên xe.

Diệp Việt đưa cô đi ăn một bữa thịnh soạn, rồi đi xem phim, là kiểu phim hài hước mà Lãnh Yên Nhiên thích, ngôn ngữ đặc biệt hóm hỉnh làm cô cười đến nghiêng ngả.

Lúc đi ra, Diệp Việt thấy cô quá mệt nên cõng cô luôn, cõng cô suốt quãng đường về nhà, vừa đi vừa trò chuyện với cô, Lãnh Yên Nhiên cứ thế ngủ thiếp đi trên lưng anh.

Về đến nhà cô cũng không tỉnh, Diệp Việt nhìn gương mặt ngủ bình yên của cô thì mỉm cười, giúp cô lau mặt và chân tay, cô chẳng có dấu hiệu gì là sẽ tỉnh giấc.

Anh cảm thấy tất cả những gì mình làm tối nay đều xứng đáng, hy vọng cô sẽ có một giấc ngủ ngon.

Mẹ Lãnh không yên tâm nên lên lầu xem, vừa lúc thấy cảnh này, trên mặt lập tức tràn ngập ý cười.

Tìm đâu ra một người chồng như thế này chứ, bà sống già nửa đời người rồi mà chưa thấy đôi vợ chồng nào mặn nồng đến thế.

Diệp Việt cũng nhìn thấy mẹ Lãnh, anh đóng cửa lại rồi đi xuống lầu. "Mẹ ạ." "Mẹ nấu cho con ít đồ ấm bụng đây.

Mấy ngày nay Nhiên Nhiên tâm trạng không tốt, nhìn con bị nó hành hạ kìa, giữa mùa đông mà cõng người đi bộ cả tiếng đồng hồ, cũng chỉ có cái thằng ngốc như con mới làm được thôi." Diệp Việt vừa ăn vừa nói: "Nhiên Nhiên như thế này đều là lỗi của con." Anh vẫn luôn dùng biện pháp, cô lại khó mang thai nên anh chủ quan không chú ý vấn đề này, ai ngờ lại xảy ra sự cố ngoài ý muốn.

Những lời này anh cũng chỉ dám nói với mẹ Lãnh, Lãnh Yên Nhiên hiện tại quá nhạy cảm, hay suy nghĩ lung tung, hễ có chuyện gì là cô có thể tưởng tượng ra đủ thứ tồi tệ. "Tiểu Việt, sao con cũng giống Nhiên Nhiên cứ đâm đầu vào ngõ cụt thế, chuyện này chẳng ai muốn cả, vả lại giờ vẫn chưa xác định được đứa bé có vấn đề gì mà.

Hai đứa đừng có tự dọa mình nữa." "Mẹ, con cũng chỉ nói với mẹ thế thôi, thực ra trong lòng con cũng sợ lắm.

Con sợ lỡ đứa bé có chuyện gì, Nhiên Nhiên sẽ không chịu đựng nổi cú sốc này." Mẹ Lãnh nghĩ đến trạng thái gần đây của con gái, thở dài: "Nhiên Nhiên nhà mình từ nhỏ đã là đứa lạc quan, hồi đó biết mẹ bị bệnh nặng thế kia mà ngày nào trước mặt mẹ nó cũng cười híp mắt.

Dạo này không biết sao nữa, đúng là có hơi khác thường thật." Mẹ Lãnh đã nói vậy, Diệp Việt không thể không coi trọng: "Mẹ ơi, con muốn đưa Nhiên Nhiên đi gặp bác sĩ tâm lý." "Con thấy Nhiên Nhiên có khả năng vẫn chưa vượt qua được cú sốc của Chương Quân sao?"

"Có khả năng ạ, chắc là nhiều chuyện dồn dập quá khiến cô ấy không chịu đựng nổi." "Vậy Nhiên Nhiên có chấp nhận không?" "Đó cũng là vấn đề khiến con đau đầu ạ.

Cô nhóc này hơi bướng bỉnh, cứ luôn bảo con là cô ấy sẽ tự điều tiết cảm xúc, bảo con đừng lo, nhưng tinh thần của cô ấy thì ngày một tệ đi.

Con đã hỏi bác sĩ tâm lý rồi, chuyện này nhất định người bệnh phải tự nguyện tiếp thụ điều trị, sẵn lòng mở lòng trò chuyện với bác sĩ, nếu không bác sĩ cũng chịu chết." "Vậy con đừng đề cập, để mẹ nói cho.

Mẹ là mẹ của nó, mẹ nói chắc nó dễ tiếp nhận hơn." Thực ra Diệp Việt cũng có ý đó, vì anh đã thăm dò vài lần và Lãnh Yên Nhiên rất bài xích việc gặp bác sĩ.

Anh cũng không dám ép cô, sợ cảm xúc của cô bị kích động quá mức. "Mẹ ơi, hay là mời bác sĩ tâm lý về nhà ạ, có mọi người ở đây chắc Nhiên Nhiên sẽ không bài xích đến thế." "Cũng được, cả nhà cùng xem luôn." Ngày hôm sau, bên bàn ăn.

Mẹ Lãnh vừa nói ra ý định, không ngoài dự đoán, Lãnh Yên Nhiên lập tức biến sắc, còn có chút kích động: "Mẹ, mẹ có ý gì vậy?

Mẹ thấy tâm thần con có vấn đề nên mới bắt con đi gặp bác sĩ tâm lý à?" "Nhiên Nhiên, con không nghe kỹ ý mẹ rồi.

Mẹ bảo là dạo này áp lực của mọi người đều lớn, nghe bảo trò chuyện với bác sĩ tâm lý sẽ giúp thả lỏng hơn.

Chuyện này không chỉ cho riêng con, mà cả nhà mình đều có nhu cầu đó." "Nhiều bác sĩ tâm lý bản thân họ còn có bệnh tâm lý ấy chứ, chẳng đáng tin chút nào." Lãnh Yên Nhiên đặt đũa xuống.

Diệp Việt và mẹ Lãnh nhìn nhau, quả nhiên đúng như họ nghĩ, cô nhóc này rất bài xích.

Càng như vậy, họ càng khẳng định trạng thái tinh thần của cô thực sự có vấn đề.

Đây không còn là cô gái lạc quan trước đây nữa rồi.

Nếu là trước đây, chắc chắn cô sẽ quay lại an ủi họ, thậm chí sẽ chủ động đi gặp bác sĩ để gia đình được yên tâm. "Nhiên Nhiên, con nghe mấy chuyện đó ở đâu vậy?

Nếu bác sĩ tâm lý không có ích thì đã chẳng ai đi khám rồi.

Chuyện con nói chỉ là một bộ phận rất nhỏ thôi, không phải ai cũng thế cả." "Vậy nên tóm lại là mọi người vẫn thấy con có bệnh?" "Nhiên Nhiên, bọn anh không nghĩ em như vậy." "Không nghĩ như vậy thì em gặp bác sĩ tâm lý làm gì?

Tại sao mọi người cứ không chịu tin em, em thực sự rất ổn, em chẳng có vấn đề gì cả." "Nhiên Nhiên, con không thể để mẹ yên tâm sao?

Mẹ chỉ muốn được an lòng thôi, con cứ nói chuyện với bác sĩ đi để mẹ được thanh thản, nếu không mẹ chẳng tài nào ngủ ngon được, con muốn mẹ cứ ăn không ngon ngủ không yên mãi sao?" Sắc mặt mẹ Lãnh cũng không tốt, bà trầm mặt xuống. "Mẹ, cơ thể của con thế nào con tự biết." Lãnh Yên Nhiên rất phiền não, tại sao hết người này đến người khác cứ muốn cô đi gặp bác sĩ tâm lý, cô trông giống người bị tâm thần lắm sao? "Con không phải bác sĩ, cảm giác chủ quan của con không thể làm mẹ yên lòng được, mấy ngày nay mẹ chẳng đêm nào ngủ ngon cả." Lãnh Yên Nhiên lo lắng nhìn mẹ: "Mẹ, mẹ đừng như vậy, mẹ làm thế là ép con đấy." "Diệp Việt, có phải anh cũng giống mẹ, thấy em có bệnh, bệnh đến mức phải đi gặp bác sĩ rồi không?" Lãnh Yên Nhiên nhìn về phía Diệp Việt.

Diệp Việt biết cô đang muốn tìm sự ủng hộ từ mình để đi thuyết phục nhạc mẫu, nhưng những lời đêm qua của bà cũng làm anh sợ hãi.

Sự khác thường của cô không chỉ mình anh nhận ra mà mọi người đều cảm thấy.

Lần này anh sẽ không ủng hộ cô vô điều kiện nữa, nhất định phải để cô đi gặp bác sĩ tâm lý, nếu không chính anh cũng sắp suy sụp rồi. "Nhiên Nhiên, chúng ta cứ coi như để mẹ được yên lòng, đi gặp người ta một lát thôi, coi như cả nhà cùng ngồi tán dóc thôi mà." Lãnh Yên Nhiên trợn tròn mắt, cô không ngờ ngay cả Diệp Việt cũng không đứng về phía mình, cô không kìm được mà cao giọng: "Mọi người muốn tán dóc thì tự đi mà tán, em chẳng có chuyện gì để nói với bác sĩ cả." Bảo Bảo rụt cổ lại, ngoan ngoãn ngồi thu mình trên chiếc ghế nhỏ của mình, không dám lên tiếng.

Chương 1773

Cậu bé chưa bao giờ thấy chị gái có tính khí nóng nảy như vậy, trông rất đáng sợ.

Đôi mắt nhỏ của cậu tràn đầy vẻ lo lắng.

Lúc này, Tống Tiểu La cũng không biết phải khuyên thế nào, chỉ đành giữ im lặng.

Bà vỗ nhẹ vào bàn tay nhỏ của Bảo Bảo, ra hiệu cho cậu đừng lo lắng.

"Nhiên Nhiên, con đừng kích động, hiện tại con đã là người làm mẹ rồi." Nghe vậy, Lãnh Yên Nhiên bình tĩnh lại một chút.

Cô giơ tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, nghĩ đến điều gì đó, nước mắt cô lập tức trào ra: "Nhưng đứa trẻ chưa chắc đã giữ được mà." Diệp Việt đứng dậy, ôm lấy vai Lãnh Yên Nhiên: "Nhiên Nhiên, chúng ta phải dốc hết sức mình.

Để mẹ yên tâm, để con của chúng ta được trưởng thành khỏe mạnh, em phải luôn giữ tâm trạng vui vẻ, đừng để anh lo lắng có được không?" "Các người chỉ muốn an ủi tâm hồn mình thôi, đều không cân nhắc đến cảm nhận của tôi.

Tôi không có bệnh, xem bác sĩ cái gì chứ?

Các người làm loạn rồi, cứ thế này tôi không bệnh cũng bị các người ép cho phát bệnh mất.

Tôi không có gì để nói với các người cả." Lãnh Yên Nhiên đứng dậy, xách túi đi ra ngoài.

Diệp Việt vội vàng đuổi theo: "Nhiên Nhiên, để anh đưa em đi." "Không cần, tôi gọi xe đến đón rồi." "Nhiên Nhiên, chúng ta đều vì tốt cho em thôi, thật sự không có ý gì khác đâu.” Diệp Việt ôm lấy Lãnh Yên Nhiên.

“Có phải anh đã bàn bạc với mẹ tôi, để bà ấy nói với tôi không?

Thực chất đây đều là ý của anh.” Lãnh Yên Nhiên rất thông minh, lập tức đoán ra ngay.

“Anh và mẹ đều có chung suy nghĩ, chúng ta là những người thân cận nhất của em, thật sự là vì muốn tốt cho em thôi.” Lãnh Yên Nhiên đứng lại, cô tỉ mỉ quan sát người đàn ông trước mặt.

Thấy dưới mắt anh có quầng thâm đậm, nhìn là biết thời gian qua anh không được nghỉ ngơi tốt, cô giơ tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt anh.

Không biết có phải do tâm lý hay không, cô cảm thấy da dẻ không còn tốt như trước, nhan sắc dường như cũng giảm sút một chút.

Diệp Việt vốn tưởng cô sẽ nói lời đồng ý, không ngờ cô đột nhiên buông tay, có chút ghét bỏ nói: “Anh xấu đi rồi.” Diệp Việt suýt chút nữa thì ngã ngửa, dở khóc dở cười nói: “Lãnh Yên Nhiên, em thật quá vô lương tâm.

Đêm nào anh cũng kể chuyện cho em nghe đến rạng sáng, em thì lăn ra ngủ khò khò, còn anh thì mãi chẳng ngủ được.” “Chuyện này là lỗi tại em sao?” Lãnh Yên Nhiên chỉ tay vào mũi mình.

“Anh không có ý trách em, anh sớm đã biết em là tiểu yêu tinh hay hành hạ người khác rồi, chuyện này đâu phải ngày một ngày hai anh mới biết.” “Vậy để em suy nghĩ đã, các người đừng ép em nữa, nếu không sớm muộn gì em cũng bị các người ép thành thần kinh mất.” Diệp Việt mặt mày hớn hở: “Ngốc ạ, không ai muốn ép em cả, chúng ta chỉ muốn em thấy nhẹ nhàng vui vẻ, đơn giản vậy thôi.” “Vậy thì em vẫn cần phải suy nghĩ thêm.” Lãnh Yên Nhiên bằng lòng suy nghĩ, Diệp Việt đã thấy rất vui rồi: “Được, đừng căng thẳng quá, chúng ta chỉ là trò chuyện với bác sĩ một chút thôi.” Buổi chiều, Diệp Việt nhận được tin nhắn của Lãnh Yên Nhiên nói rằng cô đồng ý trò chuyện với bác sĩ tâm lý.

Diệp Việt lập tức liên hệ với bác sĩ, mời cô ấy đến nhà dùng cơm.

Buổi tối khi ăn cơm, Lãnh Yên Nhiên phát hiện trên bàn ăn có thêm một cô gái trẻ xinh đẹp, lông mày thanh tú, đôi mắt phượng rất quyến rũ.

Mái tóc xoăn gợn sóng buông lơi trên vai, trông như người bước ra từ trong tranh, ngay cả một người phụ nữ như cô nhìn vào cũng thấy rung động.

Sắc mặt cô thay đổi, nhưng không biểu hiện ra ngoài.

Tô Nhược liếc mắt một cái đã nhận ra sự địch ý trong ánh mắt Lãnh Yên Nhiên: “Diệp thái thái, chào cô.

Tôi là bạn của bạn anh Diệp, hôm nay mạo muội đến nhà làm khách, hy vọng không làm phiền cô.” Lãnh Yên Nhiên cười nói: “Chào mừng, chào mừng.

Cô là bạn của ai thế?” “Tôi là bạn của Lục Niệm Nhất.” Diệp Việt bổ sung: “Chính là em gái song sinh của Lục Tử Mặc đấy.” “À.” Trên bàn ăn, Tô Nhược không vội vàng giao lưu với Lãnh Yên Nhiên vì sợ làm cô phản cảm.

Diệp Việt cũng khuấy động bầu không khí, chia sẻ với mọi người về quá trình yêu đương với Lãnh Yên Nhiên.

Lãnh Yên Nhiên bị anh làm cho có chút ngượng ngùng, nhưng trong lòng lại thấy ngọt ngào: “Anh có biết xấu hổ không, rõ ràng là anh theo đuổi em trước, sao lại thành em theo đuổi anh rồi?” “Đó là vì em khá là kín tiếng, anh dám cá, em nhất định là người rung động trước.” “Câu này em không đồng ý đâu nhé.

Ai là người vừa gặp lần đầu đã đưa cho em một số tiền lớn?

Đổi lại là người khác anh có đưa không?

Rõ ràng là anh đã yêu em từ cái nhìn đầu tiên rồi.

Sau đó còn giả vờ thần bí bảo em làm bảo mẫu trả nợ, thực chất là đã có ý đồ xấu từ lâu, kết quả là em cuối cùng bị anh 'quy tắc ngầm' luôn." Lãnh Yên Nhiên lý sự.

"Được rồi được rồi, không tranh cãi với em nữa, nhưng anh vẫn nhớ có người nhìn anh với ánh mắt như sắp chảy nước miếng ấy." "Nói bừa, không có chuyện đó đâu, người anh thấy nhất định không phải em." Mẹ Lãnh xen vào: "Xem ra hai đứa đều là kiểu người ngoài lạnh trong nóng gặp nhau, chẳng dễ dàng gì nhỉ." "Mẹ, sao mẹ cũng hùa theo anh ấy thế." Tô Nhược vẫn luôn chú ý đến từng biểu cảm nhỏ của Lãnh Yên Nhiên.

Trông cô ấy có vẻ bình thường, nhưng kinh nghiệm nghề nghiệp nhiều năm mách bảo cô rằng, không bình thường chút nào, cô ấy có vấn đề.

"Anh Diệp và Diệp thái thái trông thật ân ái.

Thấy hai người thế này, tôi lại nhớ đến hồi mới yêu chồng mình, cũng rất ngọt ngào." Lãnh Yên Nhiên nhướng mày, ngạc nhiên hỏi: "Tô tiểu thư kết hôn rồi sao?" "Đúng vậy, tôi kết hôn lâu rồi, hồi đó Lục Niệm Nhất còn làm phù dâu cho tôi đấy.

Con tôi hai tuổi rồi, là một bé gái rất đáng yêu, khi nào tôi cho cô xem ảnh nhé." Tô Nhược từng bước khiến Lãnh Yên Nhiên thả lỏng.

Tâm trạng Lãnh Yên Nhiên quả nhiên tốt lên hẳn, sự địch ý trong mắt tan biến đi nhiều: "Tô tiểu thư thật hạnh phúc." "Đúng vậy, tôi và chồng kết hôn được năm năm rồi, thuộc kiểu vừa tốt nghiệp là cưới luôn, đến tận bây giờ tình cảm vẫn rất tốt.

Thực ra trước đó tôi không mấy tin tưởng đàn ông, sau khi kết hôn cũng sống trong nơm nớp lo sợ, nhưng chồng tôi đã dùng thực tế để chứng minh rằng đàn ông tốt vẫn còn nhiều, và tôi cũng thật may mắn khi gặp được một người." Nhắc đến đây, Diệp Việt cũng cười tiếp lời: "Nhiên Nhiên, anh thấy em cũng là một người may mắn đấy." "Lại tự dát vàng lên mặt mình rồi." "Em cứ tìm ra điểm nào anh làm không tốt đi, anh nhận thua ngay." "Anh nhận thua thế nào?" Lãnh Yên Nhiên hứ một tiếng.

"Thì anh tiếp tục cải thiện thôi." Diệp Việt lẻo mép.

"Thôi được rồi, đừng nói mấy chuyện này trên bàn ăn nữa, mọi người đang ở đây mà." Lãnh Yên Nhiên cười.

Ăn cơm xong, Tống Tiểu La gọt trái cây, cả nhóm cùng ngồi trò chuyện.

Tô Nhược cũng không nói chuyện riêng với Lãnh Yên Nhiên.

Cô là bác sĩ tâm lý, biết cách dùng ngôn ngữ để dẫn dắt bệnh nhân nói ra thông tin mình muốn.

Lãnh Yên Nhiên tự nhiên không hề hay biết, cô cứ thế từng bước bị Tô Nhược dẫn dắt.

Trò chuyện mãi đến chín giờ tối, mẹ Lãnh gọi Lãnh Yên Nhiên vào đấm lưng cho mình để tách cô ra.

Chương 1774

Bảo Bảo cũng chạy theo vào trong, Tống Tiểu La đương nhiên không yên tâm về đứa nhỏ nên cũng đi theo.

Trong phòng khách, lúc này chỉ còn lại Diệp Việt và Tô Nhược, cùng dì Trương đang dọn dẹp ở một bên.

“Tình hình thế nào?” Diệp Việt hỏi.

“Anh Diệp, vợ anh gần đây có chịu kích động gì không?” “Thời gian trước cha cô ấy đột ngột qua đời, hiện tại cô ấy đang mang thai, nhưng chúng tôi không biết đứa trẻ có bị dị tật hay không.

Trước khi phát hiện mang thai, cô ấy liên tục uống thuốc Đông y, ít nhiều cũng sẽ ảnh hưởng đến đứa trẻ.

Gần đây cô ấy bị mất ngủ nghiêm trọng, thường xuyên thức trắng đêm, hai ngày nay mới đỡ hơn một chút nhưng chất lượng giấc ngủ vẫn kém hơn trước rất nhiều.” “Tối nay tôi đã quan sát cô ấy rất kỹ, tôi phát hiện cô ấy nhạy cảm, bi quan, thiếu cảm giác an toàn, đặc biệt là đối với anh, sự chiếm hữu của cô ấy rất mạnh.” “Lần đầu tiên gặp tôi, cô ấy đã cảm thấy không thoải mái rồi.” “Điểm này thì vợ tôi trước đây cũng thế, cả hai chúng tôi đều vậy.

Nhưng thiếu cảm giác an toàn thì tôi lại không thấy, trong tiềm thức cô ấy rất tin tưởng tôi.” “Chính cô ấy cũng rất mâu thuẫn, dường như không tự tin nhưng lại dường như rất tin tưởng anh.

Đây chính là điểm kỳ lạ, ngôn hành và tư tưởng của cô ấy mâu thuẫn với nhau.” “Vậy ý kiến của cô là sao?” “Bệnh trầm cảm.” Tô Nhược khẳng định.

Dì Trương run tay, chiếc bình hoa pha lê trong tay rơi xuống đất vỡ tan tành.

“Dì Trương, dì không sao chứ?” “Tôi không sao, thực sự xin lỗi, bình hoa vỡ mất rồi.” “Người không sao là tốt rồi.” Diệp Việt thu lại sự chú ý, tiếp tục hỏi Tô Nhược: “Tình hình của vợ tôi có nghiêm trọng không?” “Hiện tại nhìn qua thì có vẻ là nhẹ, đầu óc cô ấy rất tỉnh táo, biết mình nên làm gì, chỉ là đôi khi không khống chế được hành vi của mình.

Hiện giờ tư vấn tâm lý là phương án phù hợp nhất cho cô ấy.

Chuyện này nói sao nhỉ, thực ra thanh niên đô thị hiện nay áp lực đều khá lớn, rất nhiều người đều có một chút trầm cảm, lúc này bệnh nhân nhất định phải coi trọng, đừng nghĩ không có gì.

Nếu trở nên nghiêm trọng thì sẽ rất rắc rối, vì bệnh nhân trầm cảm không thể khống chế được cảm nhận và phản ứng đối với nỗi đau.

Có những lúc cô ấy biết làm vậy là sai nhưng không kiểm soát được, thường vô thức làm ra những chuyện tự làm hại bản thân, nghiêm trọng hơn là tự sát.” Tô Nhược thấy sắc mặt người đàn ông đối diện trắng bệch.

Người nhà họ Diệp cô chưa tiếp xúc nhiều, chỉ biết mấy gia đình có quan hệ tốt với nhà họ Lục từ già đến trẻ đều là những người chung tình, chưa từng xuất hiện kẻ trăng hoa.

Bây giờ nhìn Diệp Việt, quả nhiên là như vậy, anh thật sự đặt vợ lên vị trí hàng đầu.

“Hiện tại còn một vấn đề nan giải nữa, nếu đứa trẻ có một chút sơ suất nào, chắc chắn sẽ kích động đến cô ấy.” “Đây cũng là vấn đề tôi lo lắng, tình hình hiện tại của Diệp thái thái e rằng không chấp nhận nổi sự thật như vậy.

Cô ấy hiện đang trong thời kỳ mang thai, cũng không thể uống thuốc chống trầm cảm.

Điều duy nhất có thể làm hiện nay là sự đồng hành của người thân, hãy dành nhiều thời gian ở bên cô ấy, chú ý bồi dưỡng sở thích để cô ấy chuyển hướng chú ý, đừng luôn chìm đắm trong tâm trạng sa sút.” “Thực ra thời gian tôi ở bên cô ấy khá nhiều, nhưng tình hình vẫn không thuyên giảm, chúng tôi đều cảm nhận rõ tâm trạng cô ấy ngày một tệ đi.” “Thế này đi, sau này cứ cách hai ngày anh đưa cô ấy đến chỗ tôi một lần, tôi sẽ trò chuyện cùng cô ấy.” “Tôi không chắc có được không, nhưng tôi sẽ cố gắng thuyết phục cô ấy.

Để thuyết phục cô ấy cho cô tới đây lần này, chúng tôi đã suýt cãi nhau đấy.” “Nhiều bệnh nhân trầm cảm thực sự không nghĩ mình có bệnh, rất bài xích việc gặp bác sĩ.

Người nhà cũng đừng cảm thấy cô ấy đang làm nũng hay làm mình làm mẩy, đây là một biểu hiện của bệnh lý, gia đình nhất định phải có đủ kiên nhẫn.” Tô Nhược nói.

“Cả gia đình tôi đều có đủ kiên nhẫn.” Đúng lúc này, từ trong phòng ngủ truyền đến tiếng cười đùa của Lãnh Yên Nhiên và Bảo Bảo, hai người dường như đang tranh nhau xem tivi.

“Đúng rồi, còn một tình huống nữa, tôi cảm thấy trạng thái của vợ tôi lúc tốt lúc xấu.” “Điều đó là bình thường.” Diệp Việt coi như đã hiểu rõ, tình hình của Lãnh Yên Nhiên hiện tại rất nan giải, không chỉ cần tư vấn tâm lý mà còn cần sự chăm sóc và đồng hành tận tình của người thân, hơn nữa không phải ngày một ngày hai là có thể khỏi ngay được.

Tô Nhược đi rồi, sắc mặt Diệp Việt lập tức sa sầm xuống, nhưng khi đi tìm Lãnh Yên Nhiên, trên mặt anh lại khôi phục nụ cười.

“Thế nào?

Em không có bệnh chứ?” Lãnh Yên Nhiên vừa thấy người đã lập tức hỏi.

“Đúng là chúng ta đã nghĩ nhiều rồi, em chỉ là áp lực quá lớn thôi.

Sau này mỗi ngày anh sẽ dành ra một ít thời gian đưa em đi chơi để giải tỏa áp lực.” “Em đâu phải trẻ con mà chơi với bời.” Lãnh Yên Nhiên lườm anh.

“Chị ơi, đi đi mà, đi đi mà, anh rể đưa chị đi chơi, tiện thể mang em theo luôn, tốt biết mấy.” “Cái thằng nhóc này, hóa ra là em muốn đi chơi à.” Bảo Bảo đáng thương lay lay cánh tay Lãnh Yên Nhiên: “Đi đi mà, đi đi mà.” “Được rồi, chị đi đâu chơi cũng tính cả phần em, được chưa nào?” “Thế thì tốt quá rồi.” Biết mình không có bệnh, Diệp Việt thấy Lãnh Yên Nhiên bỗng chốc vui vẻ hẳn lên.

Điều này khiến anh phải suy nghĩ lại, liệu có phải mấy ngày qua họ đã ép cô quá mức không, thực tế vấn đề của cô có lẽ không nghiêm trọng đến thế.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, thấm thoát đã được một tháng, bộ phim của Lãnh Yên Nhiên cũng đã quay xong.

Ý của Trình Tĩnh là để cô nghỉ ngơi nửa tháng rồi tính tiếp.

Ngày nào Diệp Việt cũng đưa Lãnh Yên Nhiên đi chơi, bên cạnh còn kèm theo một "cái đuôi nhỏ", ba người trông cực kỳ giống một gia đình ba người.

Nếu đi xa, Tống Tiểu La cũng đi cùng.

Tô Nhược thường xuyên "tình cờ" gặp họ, Lãnh Yên Nhiên biết đây là sự sắp xếp của Diệp Việt nhưng cũng không vạch trần.

Cô dần dần thả lỏng, chất lượng giấc ngủ được cải thiện, cả người tinh thần sảng khoái.

Nếu không phải Tô Nhược nhắc nhở Diệp Việt vẫn không được lơ là, thì anh đã nghĩ Lãnh Yên Nhiên đã hoàn toàn bình phục.

Rất nhanh đã đến buổi khám thai đầu tiên, tâm trạng Lãnh Yên Nhiên vốn đang tốt bỗng chốc trở nên tệ đi.

“Nhiên Nhiên, đừng sợ, chúng ta đã tìm bác sĩ giỏi nhất rồi.” “Chị ơi cố lên, em luôn ủng hộ chị.” Bảo Bảo cũng ở bên cạnh nắm chặt tay nhỏ cổ vũ, dáng vẻ nhỏ nhắn cực kỳ đáng yêu.

Lãnh Yên Nhiên gật đầu, trên mặt lộ ra nụ cười.

Diệp Việt đưa Lãnh Yên Nhiên đến bệnh viện.

Mẹ Lãnh vốn cũng muốn đi nhưng bị Diệp Việt thuyết phục ở nhà, cuối cùng Tống Tiểu La đi cùng đôi vợ chồng trẻ.

Bùi Chính Nam đã đợi họ ở cửa từ sớm.

“Dượng ạ.” Bùi Chính Nam cười nói: “Hai đứa đừng căng thẳng, lần này dượng tìm cho các cháu bác sĩ giỏi nhất thành phố đấy.” “Làm phiền dượng quá ạ.” “Người nhà cả đừng nói mấy lời đó.

Cháu khéo giấu thật đấy, hôm qua mới nói với dượng, ở nhà chắc vẫn chưa biết đâu nhỉ?” “Cháu chưa dám nói với họ, đợi hôm nay kiểm tra xong rồi tính sau ạ.” “Vậy cũng tốt, vào đi thôi.” Kết quả kiểm tra rất tệ.

Hai vợ chồng nhìn biểu cảm của bác sĩ là hiểu ngay, Diệp Việt còn chưa biết mở lời thế nào thì Lãnh Yên Nhiên đã lên tiếng: “Bác sĩ, bất kể kết quả là gì chúng tôi cũng có thể chấp nhận được, ông không cần phải e ngại, cứ nói đi ạ.” Bùi Chính Nam cũng gật đầu với bác sĩ, bác sĩ lên tiếng: “Là thai ngoài tử cung, phải phẫu thuật càng sớm càng tốt.” Diệp Việt cảm thấy hơi thở nghẹn lại, như bị ai đó bóp nghẹt cổ họng, suýt nữa không thở nổi.

Chương 1775

Vừa biết mình sắp làm cha, giờ lại được báo rằng đứa trẻ không giữ được.

Anh theo bản năng nhìn sang vợ mình, Lãnh Yên Nhiên bình tĩnh đến lạ thường: “Vậy thì làm phẫu thuật sớm đi ạ, liệu có ảnh hưởng đến việc mang thai sau này của tôi không?” “Chuyện này cô yên tâm, chúng tôi sẽ mời bác sĩ giỏi nhất, nhất định không ảnh hưởng đến việc mang thai sau này đâu.” “Vậy làm phiền bác sĩ rồi.” Khóe miệng Lãnh Yên Nhiên thậm chí còn nở một nụ cười.

Diệp Việt lại bị nụ cười đó làm cho nổi da gà, lực tay ôm vai cô siết chặt thêm vài phần: “Nhiên Nhiên, em đừng như vậy.” “Em rất ổn mà, anh đừng lo lắng.

Em đã chuẩn bị tâm lý cho chuyện này từ sớm rồi.

Bác sĩ, hãy sắp xếp cho chúng tôi nhập viện đi, tôi biết loại phẫu thuật này làm càng sớm càng tốt, tôi không muốn trì hoãn.” “Được, vậy nhập viện ngay.” Sau khi bác sĩ đi, Diệp Việt không kìm được mà ôm chặt Lãnh Yên Nhiên vào lòng.

Cô an ủi anh: “Chồng ơi, không sao đâu, bác sĩ nói không ảnh hưởng đến việc mang thai lần sau mà, sau này chúng ta nhất định sẽ sinh một em bé thật khỏe mạnh.

Thực ra thế này cũng chưa hẳn là không tốt, tình hình hiện tại quả thực không thích hợp để có con, cả hai chúng ta đều chưa chuẩn bị sẵn sàng, đặc biệt là trạng thái tinh thần của em cũng chưa được tốt lắm.

Em bé của chúng ta xứng đáng được đến với thế giới này trong một môi trường lành mạnh nhất, em hy vọng đón chào con sẽ là một bầu không khí tràn ngập tiếng cười.” Chuyện của Chương Tuyết và Khương Hồng vẫn chưa giải quyết xong, Bảo Bảo cũng đang đợi phẫu thuật, mẹ lại như vậy, thật sự không thích hợp để có con lúc này.

Cổ họng Diệp Việt nghẹn đắng, không ngờ lúc này cô lại quay ra an ủi anh.

Anh rất muốn có con, nhưng không gì quan trọng bằng sức khỏe của cô.

Phẫu thuật sẽ hại thân thể biết bao.

“Nhiên Nhiên, xin lỗi em, là lỗi của anh.” Diệp Việt thật sự thấy áy náy vô cùng.

“Chồng ơi, đừng nghĩ nhiều nữa, chúng ta là vợ chồng, nói những lời đó làm gì chứ.

Không ai có lỗi với ai cả, không được nói như vậy nữa nhé.” “Được, không nói nữa, chúng ta không nói gì cả.

Bất kể xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ ở bên em.” “Vậy lúc em phẫu thuật, anh phải đứng ngoài cửa, trong lòng thầm niệm ‘Vợ ơi anh yêu em’ liên tục nhé, thấy sao?” Diệp Việt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, trịnh trọng gật đầu: “Không vấn đề gì, anh sẽ niệm một trăm lần.” Tống Tiểu La nhìn đôi vợ chồng họ như vậy, thực sự không kìm được nước mắt, khẽ khàng rút khỏi phòng bệnh.

Lãnh Yên Nhiên nhìn thấy bà, liền gọi: “Dì ơi, dì không được về nhà một mình đâu nhé, con sẽ bảo vệ sĩ đến đón dì, đi đâu dì cũng phải đi cùng họ đấy.” Đến lúc này mà Lãnh Yên Nhiên vẫn còn lo lắng cho mình, Tống Tiểu La thật sự thấy ấm lòng vô cùng: “Dì chỉ ra ngoài hít thở chút không khí thôi.

Hai đứa cứ ở đây đi, lát nữa dì về thu xếp ít đồ dùng cá nhân mang qua cho.” “Vâng ạ.” Lãnh Yên Nhiên thấy Diệp Việt sắp khóc đến nơi, liền vỗ tay anh: “Chồng ơi, chuyện này anh không được tự trách mình đâu, không phải lỗi của ai trong chúng ta cả, chỉ có thể nói là đứa trẻ chưa có duyên với chúng ta thôi.

Chúng ta cứ sống tốt, biết đâu lần sau con lại đến tìm chúng ta thì sao.” “Ừm, em nằm xuống nghỉ ngơi cho tốt đi, anh không sao đâu, em cũng đừng nghĩ ngợi lung tung.” Lãnh Yên Nhiên lắc đầu, khóe miệng nở một nụ cười khổ: “Thực ra sau khi biết kết quả, cả người em bỗng thấy nhẹ nhõm hẳn đi.” “Ừm, chuyện này e là không giấu được lâu đâu, lát nữa có lẽ bố mẹ sẽ qua đây.” “Không sao, em biết họ sẽ lo lắng, cứ để họ đến đi ạ.” Tống Tiểu La ở lại bệnh viện một lúc rồi cùng vệ sĩ về nhà thu dọn đồ đạc.

Khi mẹ Lãnh nghe tin này, bà cảm thấy trời đất tối sầm, suýt chút nữa đứng không vững, làm Tống Tiểu La và dì Trương sợ khiếp vía.

Bảo Bảo cũng ngoan ngoãn đứng một bên không dám nghịch ngợm nữa.

Thấy mẹ Lãnh đã tỉnh táo lại, cậu bé vội vàng bưng một ly nước đưa qua: “Uống nước, uống nước đi ạ.” Mẹ Lãnh hớp một ngụm nước, hít một hơi thật sâu mới thấy đỡ hơn đôi chút.

Tống Tiểu La vội vàng trấn an: “Chị Lãnh à, chị nhất định phải giữ gìn sức khỏe, Nhiên Nhiên và Tiểu Việt hiện giờ tâm trạng đang rất tệ.” “Tôi không sao, chỉ là nhất thời chưa thích nghi được thôi.

Tôi từng này tuổi rồi, chuyện này vẫn có thể nghĩ thông suốt được.” “Chị Trương, phiền chị chăm sóc cho họ nhé.

Lát nữa tôi sẽ mang đồ qua cho hai đứa, tôi đưa Bảo Bảo đi cùng để nó vào thăm chị nó.” Dì Trương cười nói: “Không sao đâu, ở nhà cứ để tôi lo.” Tống Tiểu La thu dọn đồ đạc xong, đưa theo Bảo Bảo đến bệnh viện.

Bảo Bảo rất biết cách làm người khác vui, chỉ một lát đã khiến Lãnh Yên Nhiên cười nắc nẻ, bầu không khí trong phòng bệnh cũng khá tốt.

Nhưng vì sức khỏe cậu bé không tốt, ở lại được hai ba tiếng thì bị Tống Tiểu La đưa về.

Lúc đi, cái miệng cậu bé chu lên thật cao, cứ đi một bước lại quay đầu lại nhìn.

“Chị ơi, em đợi chị ở nhà, chị về sớm nhé.” “Chị biết rồi, chị sẽ về sớm thôi.” “Vậy lúc tiêm chị đừng có khóc đấy nhé, cũng đừng có sợ, cứ nhắm mắt lại là xong ngay thôi, không sao đâu.” Lãnh Yên Nhiên vẫy tay: “Em yên tâm, chị sẽ kiên cường giống như em vậy.” “Chị sao mà so với em được, em là trẻ con, chị là người lớn, chị nhất định phải kiên cường hơn em rất nhiều, rất nhiều luôn ấy.” Nói đoạn, cậu bé nắm chặt nắm tay nhỏ hướng về phía Lãnh Yên Nhiên.

Dáng vẻ ấy khiến trái tim Lãnh Yên Nhiên như tan chảy: “Được rồi, chị sẽ kiên cường hơn em rất nhiều, rất nhiều.” Bảo Bảo thấy lời nói của mình có tác dụng, lúc này mới hớn hở cùng Tống Tiểu La ra về.

“Cái thằng bé này thật sự là càng nhìn càng thấy yêu, chẳng giống mấy đứa trẻ bị nuông chiều sinh hư chút nào, vừa hiểu chuyện vừa lương thiện.” “Sau này con của chúng ta cũng sẽ như vậy thôi.” “Đương nhiên rồi, chồng em và em ưu tú thế này, sau này giáo dục con cái sao mà kém được chứ?” Mễ Nặc và Diệp Tử Hạo đến thăm vào buổi chiều, còn xách theo một đống đồ, mang cả bữa tối đến.

Vừa nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Lãnh Yên Nhiên, bà lập tức lao đến ôm chặt lấy cô, mắt đỏ hoe nói: “Con yêu, con chịu thiệt thòi rồi, mẹ đến muộn quá.” Mọi người đều không nhắc đến chuyện đứa trẻ, tự động phớt lờ chủ đề đó.

Nước mắt Lãnh Yên Nhiên trào ra, cô làm nũng: “Mẹ, mẹ đến để an ủi con hay là để làm con khóc thế ạ?” “Con khóc cái gì, để Diệp Việt khóc hộ con.

Diệp Tử Hạo, ông ra đánh con trai ông đi, để con trai ông khóc thay cho Nhiên Nhiên nhà mình.” Lãnh Yên Nhiên sợ hãi: “Đừng mà mẹ, mẹ đánh chồng con làm gì ạ?” “Mẹ còn không được đánh nó sao?

Chăm sóc con thành ra thế này, đánh nó là đáng lắm.” “Mẹ, đừng mà.” Lãnh Yên Nhiên túm áo Mễ Nặc.

“Bố con còn chưa ra tay đâu, con ấm ức cái gì chứ.” “Mẹ, có phải mẹ đang lừa con không?” Mễ Nặc nhún vai: “Chuyện này thì thật sự không lừa con đâu, bảo bối ạ.

Con bảo đánh là chúng ta đánh ngay, con trai ruột thì đã sao, tuyệt đối không nương tay.

Dù sao vẫn còn một đứa con trai nữa, đánh hỏng đứa này thì để đứa nhỏ nuôi già vậy.” Đối với những lời của mẹ chồng, Lãnh Yên Nhiên thật sự không biết là thật hay giả: “Mẹ, đừng đánh anh ấy mà, đánh hỏng con đau lòng lắm.” Diệp Việt cũng không muốn phá hỏng bầu không khí, cười nói: “Giờ con đã có vợ bảo vệ rồi, mọi người đừng tùy tiện ngược đãi con nữa nhé.” “Đồ vô dụng.” Diệp Tử Hạo mắng một câu.

“Hôm nay mẹ đích thân xuống bếp hầm canh gà cho con, con uống nhiều một chút, mẹ thấy dạo này con gầy đi nhiều rồi đấy.” “Vậy thì con nhất định phải nể mặt mẹ rồi.” Tài nấu nướng của Mễ Nặc thực sự rất tốt, Lãnh Yên Nhiên uống cả một bát lớn.

Những phần thừa lại mới đến lượt Diệp Việt ăn.

Diệp Việt một lần nữa cảm thấy mình không phải con ruột.

Tại sao không thể làm nhiều thêm một chút, mà cứ bắt anh phải ăn đồ thừa của vợ chứ.

“Sao nào?

Còn không phục à?” Mễ Nặc là người hiểu rõ tâm tư của con trai nhất.

“Không có ạ.” “Mẹ bảo này, có cái để ăn là tốt lắm rồi.

Vốn dĩ mẹ định để con nhịn đói đấy, nhưng bố con bảo, để con đói quá thì không lấy công chuộc tội được.

Mẹ ngẫm lại, dù sao cũng là từ bụng mình chui ra, làm sao mà nỡ ác quá được.” “Coi như hai người giỏi.” Mễ Nặc lườm Diệp Việt một cái, sau đó lại nghiêm túc nhìn Lãnh Yên Nhiên: “Bảo bối, sau này bất kể xảy ra chuyện gì cũng không được giấu mẹ và bố con đâu nhé.

Chương 1776

Chúng ta từng này tuổi rồi, sóng gió gì mà chưa từng thấy qua, khả năng chịu đựng của chúng ta mạnh hơn giới trẻ các con nhiều." Nghe vậy, Lãnh Yên Nhiên gật đầu: "Mẹ ơi, con biết rồi ạ." "Con cứ nghĩ kỹ đi, ngày mai muốn ăn gì cứ bảo, mẹ lại xuống bếp tiếp.

Chỉ cần con gọi tên món, mẹ nhất định sẽ làm cho con." "Con không nỡ để mẹ vất vả đâu ạ." "Chà chà, cái miệng nhỏ này thật ngọt quá đi mất, không uổng công mẹ thương con.

Không sao đâu, dạo này mẹ cũng rảnh rỗi, coi như vận động gân cốt chút thôi." "Lúc bảo mẹ nấu cơm cho con thì mẹ bảo sẽ thành bà già da vàng, còn nấu cho con dâu thì mẹ tích cực thế, cả vận động gân cốt cũng lôi ra nói được." Diệp Tử Hạo ghen tị ra mặt.

"Ông cứ vào đây nằm vài ngày đi, tôi bảo đảm cơm bưng nước rót hầu hạ ông chu đáo." Mễ Nặc chỉ vào giường bệnh, cười nửa miệng nhìn Diệp Tử Hạo.

"Thôi bỏ đi." "Sao lại bỏ đi?

Con dâu nằm viện, ông không biểu hiện chút gì à?

Còn không mau đi gọt quả đi." Mễ Nặc sai bảo.

Diệp Tử Hạo thở dài, ngoan ngoãn ngồi một bên gọt táo.

Diệp Việt ngồi đối diện, hai cha con thỉnh thoảng lại lườm nguýt nhau, ánh mắt đầy vẻ oán hận.

Vì Mễ Nặc nói quá nhiều, toàn là chủ đề phụ nữ nên hai người họ cơ bản chẳng chen vào được câu nào.

Nhìn thấy họ như vậy, tâm trạng bi thương ban đầu của Lãnh Yên Nhiên cũng dần dần tan biến.

Đường đời còn dài, cô và Diệp Việt chỉ mới bắt đầu, hà tất phải vì một chút chuyện nhỏ mà tự giam cầm bản thân.

Mễ Nặc vốn định ở lại trông đêm, nhưng cuối cùng bị Diệp Tử Hạo kéo đi.

“Cách cư xử của bố mẹ thực sự rất hạnh phúc.” Lãnh Yên Nhiên đầy vẻ ngưỡng mộ.

“Vậy em thấy cách chúng ta cư xử với nhau không ổn sao?” “Không có, em thích thế này hơn.” “Chồng ơi, anh lên đây ôm em ngủ đi, em buồn ngủ rồi.” “Tuân lệnh vợ đại nhân.” Cuộc phẫu thuật của Lãnh Yên Nhiên được ấn định vào ba ngày sau.

Mễ Nặc và Diệp Tử Hạo ngày nào cũng đến, lại còn đến đúng giờ cơm, nhưng lần nào Diệp Việt cũng phải ăn đồ thừa của cô, chưa ngày nào được ăn một bữa tử tế.

Lúc đầu Diệp Việt còn lầm bầm phàn nàn vài câu, sau đó anh hoàn toàn buông xuôi, chẳng buồn càu nhàu nữa vì biết có nói cũng vô ích, anh đúng là con nuôi mà.

Ngày phẫu thuật, mẹ Lãnh cũng đến, tất cả người thân đều đứng đợi ở ngoài.

Diệp Việt lại là người lo lắng nhất, anh ngồi ngồi đứng đứng không yên.

“Diệp Việt, con cho mẹ nhờ chút đi, ngồi xuống, đi qua đi lại làm mẹ hoa hết cả mắt rồi.” “Vợ con đang ở bên trong, sống chết chưa biết thế nào, bảo con làm sao mà bình tĩnh được.” “Anh đang rủa con dâu tôi đấy à?” “Mẹ.” “Ngồi xuống cho tôi, phiền chết đi được.” Mễ Nặc quát khẽ một tiếng, Diệp Việt cuối cùng cũng chịu ngồi yên.

Cuộc phẫu thuật diễn ra rất thuận lợi, hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc mang thai sau này của Lãnh Yên Nhiên, cả gia đình cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Việt nhìn sắc mặt tái nhợt của Lãnh Yên Nhiên, lòng đau thắt lại.

Bầu không khí trong phòng bệnh rất ấm cúng, nhưng bên ngoài, tin tức về Lãnh Yên Nhiên lại đang bùng nổ trên mạng xã hội.

Có người tung tin đồn thất thiệt rằng cô mang thai rồi đi phá thai, còn nói cô cùng lúc được nhiều đại gia bao nuôi, mà những đại gia đó đều là những ông già khú đế, tuổi tác đủ làm ông nội cô.

Hơn nữa, đây không phải lần đầu tiên cô phá thai.

Toàn bộ bản tin nói năng rất có bài bản, lại còn có ảnh chụp Lãnh Yên Nhiên ra vào khoa phụ sản làm bằng chứng.

Thậm chí có người còn đào bới việc cô tham gia bộ phim 《Cổ Kiếm Kỳ Hiệp》 cũng là do đổi tình lấy vai diễn.

Cô còn bị bắt gặp cãi vã với một tiểu hoa đán của Thiên Duyệt ngay tại trường quay, hình ảnh chụp lại rõ nét bộ mặt giận dữ, kiêu ngạo của cô.

Khi những bức ảnh này được tung ra, nó lập tức đẩy cô vào tâm bão dư luận.

Hiện tại cô đã có chút tiếng tăm, nhưng làm sao có thể đối đầu với tiểu hoa đán đang nổi như vậy, nếu nói sau lưng không có ai chống lưng thì chắc chắn chẳng ai tin.

Đây rõ ràng là dựa thế bắt nạt người khác, cậy vào thế lực phía sau để tung hoành ngang ngược trong giới giải trí.

Tin tức ngày càng lan rộng, một lúc sau lại có người tung tin mẹ nuôi của Lãnh Yên Nhiên xuất thân là gái rửa chân ở làng trong phố, tiện thể làm luôn nghề môi giới mại dâm, nhân phẩm tệ hại vô cùng.

Hai mẹ con họ đã sống ở làng trong phố hàng chục năm, cô từ nhỏ đã chẳng còn trong sạch, danh tiết và danh tiếng cô căn bản chẳng hề quan tâm.

Mẹ đẻ của cô lại càng là kẻ thứ ba, quyến rũ Chương Quân.

Sau khi Chương Quân chết, Lãnh Yên Nhiên còn nhờ vào lão già phía sau mà chiếm đoạt gia sản nhà họ Chương, khiến vợ chính và con gái nhà họ Chương chẳng còn gì cả.

Những chuyện này bị phơi bày, cư dân mạng càng thêm phẫn nộ, đồng loạt chửi bới: “Nhà dột từ nóc”, “Mẹ nào con nấy”.

Cả hai mẹ con đều cùng một giuộc, chẳng có ai tốt đẹp cả.

Tóm lại, các tin bôi nhọ bay đầy trời, sau đó còn có người nói cô phẫu thuật thẩm mỹ, đưa ra những bức ảnh cũ và ảnh hiện tại để so sánh, thậm chí còn đánh dấu rõ cô đã sửa chỗ nào, nói như thể chính mắt họ chứng kiến quá trình phẫu thuật vậy.

Mạng xã hội hiện nay đầy rẫy những “anh hùng bàn phím”, họ chẳng quan tâm đến sự thật ra sao, chỉ cần đánh hơi thấy chút manh mối là sẽ thêu dệt, thêm mắm dặm muối để thỏa mãn tâm hồn trống rỗng cô đơn của mình.

Những thông tin này vừa nổ ra, trang Weibo cá nhân của Lãnh Yên Nhiên lập tức bị tấn công.

Chút danh tiếng và hình tượng tích lũy được bấy lâu nay bỗng chốc sụp đổ hoàn toàn.

Cư dân mạng đồng loạt kêu gọi cô cút khỏi giới giải trí, giới giải trí không cần loại tiện nhân như cô.

Trên Weibo chính thức của Thiên Duyệt Media cũng ngập tràn tiếng chửi bới.

Chẳng phải đã nói không cho phép quy tắc ngầm sao?

Chẳng phải đã nói không nhận diễn viên thẩm mỹ sao?

Tất cả mọi người đều la hét, yêu cầu Thiên Duyệt Media phải đứng ra đưa ra một lời giải thích thỏa đáng.

Chương 1777

Diệp Việt thì dốc toàn bộ tâm trí vào Lãnh Yên Nhiên, muốn bù đắp thật tốt cho cô nên điện thoại đã tắt máy quăng sang một bên, căn bản không hề biết bên ngoài đang sóng gió ngập trời.

Trình Tĩnh và thư ký Trịnh gọi điện đến cháy máy cũng không liên lạc được với Diệp Việt, và cũng không liên lạc được với Lãnh Yên Nhiên.

Trình Tĩnh không dám tự ý phát biểu thanh minh.

Đối với chuyện của Lãnh Yên Nhiên, cô có biết một chút nhưng không đầy đủ.

Lúc này mà đứng ra làm truyền thông phải tìm đúng điểm mấu chốt, nếu không chỉ có lợi bất cập hại.

Mễ Nặc là người đầu tiên nhận được tin tức này, vì người của tạp chí hỏi ý kiến bà có nên đưa tin về scandal của Lãnh Yên Nhiên hay không.

Chuyện này quá chấn động, cực kỳ có giá trị truyền thông.

Lúc đó bà đã mắng bọn họ xối xả, bảo bọn họ cút ngay lập tức.

Diệp Tử Hạo thấy Mễ Nặc tức giận đến mức muốn nhảy dựng lên, bèn cưng chiều hỏi: "Sao thế Nặc Nặc?" "Con dâu ông lên trang nhất rồi kìa, con trai ông thì biến thành lão già lụ khụ, chắc chẳng mấy chốc ông cũng thành lão già của lão già luôn rồi đấy." Mễ Nặc bực bội nói.

Diệp Tử Hạo: ...

Có thể nói tiếng người được không, nghe chẳng hiểu gì cả. "Nhìn tôi làm gì, tự đi mà xem điện thoại đi, tin sốt dẻo nhất đấy." Diệp Tử

Hạo cầm điện thoại lên xem một lúc, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Đám truyền thông hiện nay thật sự chẳng còn chút đạo đức nghề nghiệp nào, khả năng đổi trắng thay đen đúng là thượng thừa, loại chuyện này mà cũng viết ra được.

Con dâu ông đã ôm được cái cây cổ thụ là nhà họ Diệp này rồi, còn cần phải lôi kéo quan hệ với ai nữa chứ?

Coi nhà họ Diệp là người chết hết rồi chắc? "Vậy giờ phải làm sao?" "Còn làm sao được nữa?

Bây giờ chuyện trời sập cũng không được làm ảnh hưởng đến bảo bối nhà tôi.

Kết hôn bí mật cái gì chứ, bí mật đến mức xảy ra vấn đề thế này thì giữ bí mật làm quái gì nữa?" Mễ Nặc hầm hầm khí thế, ra dáng chuẩn bị đi đánh lộn đến nơi. "Chuyện này có nên hỏi ý kiến của đôi trẻ một chút không?

Có lẽ chúng nó có dự tính riêng." Diệp Tử Hạo vẫn khá là dân chủ. "Không cần thiết, tôi tự quyết định.

Đi, đi gặp đám phóng viên đó, tức chết bà đây rồi." Lồng ngực Mễ Nặc phập phồng dữ dội. "Từng này tuổi rồi mà tính tình chẳng sửa được tí nào, sao càng ngày càng nóng nảy thế, có gì mà phải giận, cẩn thận kẻo hại thân." Mễ Nặc xắn tay áo lên: "Diệp Tử Hạo, ông đừng có lảm nhảm nữa, tóm lại là có đi chiến đấu với tôi không?" "Đi đi đi, chiến đấu thôi." Diệp Tử Hạo cả đời này đều bất lực với bà vợ này, lúc này biết làm sao được, đương nhiên là vô điều kiện ủng hộ rồi.

Mễ Nặc và Diệp Tử Hạo vừa ra đến cửa đã thấy một đám đông phóng viên đứng đợi ở cổng bệnh viện, ồn ào náo loạn, nếu không bị bảo vệ ngăn lại thì chắc đã xông thẳng vào trong rồi.

Diệp Tử Hạo nhíu mày, đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi, ngày nào cũng bới móc đời tư người khác, làm nghệ sĩ đúng là không dễ dàng gì.

Có người nhìn thấy họ, lập tức hỏi: "Diệp chủ tịch, Diệp phu nhân, nghệ sĩ Lãnh Yên Nhiên thuộc công ty của quý tử, ông bà có quen biết không?

Cô ấy thật sự là loại người đó sao?" "Cô ấy thật sự bị đại gia bao dưỡng à?" "Chuyện sảy thai là thật sao?" "Một nghệ sĩ đạo đức kém như vậy, ông bà có còn dùng nữa không?"...

Đám phóng viên giải trí mồm năm miệng mười hỏi dồn.

Bất kể bọn họ hỏi gì, Mễ Nặc vẫn nở nụ cười nửa miệng nhìn họ, tuyệt nhiên không hé răng.

Các phóng viên bị ánh mắt đó nhìn đến nổi da gà: "Diệp phu nhân." Họ sợ mình nói sai câu nào đó sẽ đắc tội với Diệp phu nhân.

Ai mà chẳng biết Diệp phu nhân được Diệp chủ tịch nâng niu trong lòng bàn tay cả đời, khiến bà nhíu mày một cái thôi là chỉ có đường chết. "Vừa nãy mấy người nói ai cơ?" Mễ Nặc giả vờ hỏi lại. "Lãnh...

Yên Nhiên, chính là nữ nghệ sĩ đang rất nổi tiếng của Thiên Duyệt Truyền Thông." "À, mấy người nói con dâu tôi làm sao cơ?" Một câu nói nhẹ nhàng như mây bay gió thổi lại như tiếng sấm giữa trời quang, khiến toàn bộ phóng viên có mặt tại đó sợ hãi đứng hình.

Sau vài giây chết lặng, hiện trường lại một lần nữa rơi vào hỗn loạn. "Diệp phu nhân, ý của bà là sao?

Lãnh Yên Nhiên là con dâu của bà ạ?" "Lãnh Yên Nhiên thật sự là con dâu bà sao?" "Xin hỏi cô ấy gả cho Diệp đại thiếu hay Diệp nhị thiếu ạ?"...

Bất kể phóng viên náo loạn ra sao, Mễ Nặc vẫn đứng thẳng tắp như cây tùng trên vách núi, trên mặt mang theo nụ cười thâm sâu, nhìn xuống đám đông.

Bà lại hỏi thêm một câu: "Mấy người nói con trai tôi là lão già lụ khụ à?" "Không phải, không phải, đó không phải do chúng tôi đưa tin." Bọn họ mà biết Lãnh Yên Nhiên là dâu nhà họ Diệp thì có cho kẹo cũng không dám đến đây góp vui, chẳng khác nào tự tìm đường chết. "Đúng thế, không biết là ai nói bậy nữa." "Diệp thiếu gia và Lãnh Yên Nhiên đẹp đôi vô cùng, đứng cạnh nhau đúng là nam tài nữ mạo, trời sinh một cặp."...

Bà hỏi hết câu này đến câu khác: "Mấy người rủa con dâu tôi sảy thai à?" "Không có, không có, chúng tôi chỉ là bày tỏ sự quan tâm thôi." "Sao có thể chứ, Diệp thái thái cát nhân thiên tướng mà." "Chúng tôi chỉ quan tâm Diệp thái thái thôi." "Mấy người thấy nhân phẩm con dâu tôi có vấn đề?" "Không có, không có." "Còn nói con dâu tôi bị người ta quy tắc ngầm?

Tôi không nghe nhầm chứ?" "Không phải chúng tôi, tuyệt đối không phải chúng tôi." Một đám phóng viên lắc đầu như trống bỏi, cảnh tượng đó thật sự rất buồn cười.

Diệp Tử Hạo nhìn mà nhịn cười không nổi, nhưng vợ mình đang huấn thị người khác, ông phải đứng đó chống lưng cho bà. "Vậy mấy người còn hùa theo làm gì?" Ông trầm giọng nói. "Xin lỗi Diệp phu nhân, Diệp chủ tịch, chúng tôi thật sự không cố ý." Một đám phóng viên cúi đầu ủ rũ, muốn chạy mà không dám chạy công khai.

Mễ Nặc lườm bọn họ một cái rồi lạnh lùng nói: "Mấy tòa báo có mặt ở đây tôi đều nhớ mặt rồi.

Chương 1778

Sau này hễ con dâu tôi có bất kỳ tin xấu nào bị lộ ra, tôi sẽ tìm mấy người.

Đừng trách tôi tâm xà dạ độc, gan mấy người cũng to đấy, dám giẫm lên đầu nhà họ Diệp chúng tôi mà đoán mò, coi chúng tôi chết hết rồi à?" Đại diện các tòa báo vẫn rụt cổ lại vì sợ hãi.

Ai mà ngờ được cô minh tinh suýt chút nữa bị bôi xấu này lại có màn đảo ngược ngoạn mục như vậy, chỗ dựa hóa ra lại là nhà họ Diệp.

Nhìn dáng vẻ này của Diệp phu nhân và Diệp chủ tịch thì rõ ràng là hoàn toàn công nhận, không chỉ vậy còn vô cùng yêu quý, không cho phép ai nói một câu không phải.

Họ có linh cảm, tương lai một ngôi sao rực rỡ đang trỗi dậy trong giới giải trí. "Tôi nói cho mấy người biết, con dâu tôi muốn tài nguyên gì mà chẳng có?

Chẳng qua là con bé muốn dựa vào bản lĩnh của mình để lăn lộn trong giới giải trí, những người làm gia đình như chúng tôi tôn trọng con bé, sẵn lòng cho con bé một khoảng trời tự do phát triển.

Nếu là bà đây thì đã sớm vung tiền cho con bé đóng vai chính mỗi ngày rồi, việc gì phải đóng từ vai phụ đi lên?

Muốn lên trang nhất thì cho lên mỗi ngày, cái gì mà tiểu sinh lưu lượng, tiểu hoa đán đều dạt hết ra một bên cho tôi.

Một khi bảo bối nhà tôi muốn tiến lên thì những kẻ đó đều phải biến hết." "Còn đứa nào nói con dâu tôi bị quy tắc ngầm thì cút hết đi cho tôi.

Con trai tôi quy tắc với vợ nó chẳng phải là lẽ đương nhiên à?

Bớt lèm bèm lại." "Mấy người cứ tự soi lại lương tâm mà nói đi, con dâu tôi nhan sắc có nhan sắc, diễn xuất có diễn xuất, rõ ràng có chỗ dựa mà không dùng, một diễn viên tốt như vậy tìm đâu ra?" "Đừng có nói Nhiên Nhiên nhà tôi gay gắt với cô minh tinh nào đó, đều là do tôi chiều đấy.

Bình thường tôi toàn dạy con bé, đứa nào cố ý kiếm chuyện thì cứ tát thẳng tay, đánh thoải mái, có vấn đề gì bà đây gánh hết.

Con bé lễ phép lịch sự như vậy, chỉ là nói lý lẽ thôi, mấy người còn muốn thế nào?" "Hôm nay tôi chỉ hỏi mấy người một câu thôi, mấy người còn muốn thế nào nữa?" Các phóng viên im phăng phắc, Mễ Nặc tiếp tục: "Tài sản nhà họ Chương thì Nhiên Nhiên nhà chúng tôi không thèm chấp.

Nói một câu không khiêm tốn nhé, mười cái nhà họ Chương cũng không bằng cái vị trí con dâu nhà họ Diệp." "Tôi cảnh cáo mấy người, đụng đến Lãnh Yên Nhiên là đối đầu với cả nhà họ Diệp này.

Nhân quả có báo ứng, trước khi muốn làm gì thì hãy nghĩ đến hậu quả trước đi." Mễ Nặc luyên thuyên khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ rồi mới cùng Diệp Tử Hạo hiên ngang rời đi.

Lãnh Yên Nhiên vừa phẫu thuật xong, Diệp Việt cấm cô chạm vào điện thoại, thậm chí anh cũng không xử lý công việc luôn mà ở lại bệnh viện bầu bạn với cô.

Ngặt nỗi điện thoại của Lãnh Yên Nhiên cứ đổ chuông liên hồi, cô đáng thương nhìn Diệp Việt: "Ông xã, em nghe điện thoại một chút được không?" Diệp Việt lắc đầu. "Ông xã, đừng thế mà, anh làm vậy em khó chịu lắm.

Mà em khó chịu là cả người em không ổn đâu, đừng như vậy có được không?" "Không thoải mái chỗ nào sao?" "Trong lòng cứ bồn chồn ấy, anh cho em nghe điện thoại là em khỏe ngay, ông xã à." Diệp Việt lo lắng tâm trạng của cô bị ảnh hưởng nên đành đưa điện thoại cho cô: "Chỉ được nghe điện thoại thôi đấy, không được nghịch đâu.

Em vừa phẫu thuật xong, không được lơ là." "Biết rồi, ông xã lôi thôi quá." Lãnh Yên Nhiên nhìn điện thoại, là Trình Tĩnh gọi đến: "Chị Tĩnh." "Nhiên Nhiên, em đang ở bệnh viện thật à?" Lãnh Yên Nhiên cũng không giấu giếm: "Vâng chị Tĩnh, đứa bé vẫn xảy ra vấn đề, em vừa phẫu thuật xong." "Nhiên Nhiên, thả lỏng đi, em và Diệp tổng còn trẻ, muốn có con thì thiếu gì cơ hội, không cần gấp gáp lúc này đâu.

Em điều dưỡng thân thể cho tốt mới là quan trọng nhất." Trình Tĩnh an ủi.

Lãnh Yên Nhiên lập tức nắm được điểm then chốt trong lời Trình Tĩnh: "Sao chị biết chồng em là Diệp Việt?" "Không dễ dàng gì nha, đại tiểu thư cuối cùng cũng chịu thừa nhận rồi à.

Giấu kỹ thật đấy, hóa ra đã sớm câu dẫn được Diệp tổng sau lưng chị rồi.

Chị đã bảo mà, trong giới này đào đâu ra một thanh niên tài tuấn giữ mình trong sạch như vậy, hóa ra là đang nói Diệp tổng à." "Là anh ấy câu dẫn em, không phải em câu dẫn anh ấy đâu, cái nồi đen này em tuyệt đối không đội đâu nha." Lãnh Yên Nhiên cười nói.

Trình Tĩnh nghe cô còn đùa được thì biết tâm trạng cô cũng ổn, xem ra mấy ngày nay được nhà chồng chăm sóc rất tốt.

Nghĩ đến đoạn video vừa xem, chị cũng thật sự yên tâm, người nhà họ Diệp rất ủng hộ cô vào giới giải trí. "Được rồi, cứ coi như người ta câu dẫn em đi, nhưng với chị mà em cũng giấu thì không hay chút nào đâu nhé." "Hì hì, em ngại mà." "Thôi đi, chị thấy mặt em dày lắm.

Có người nhà họ Diệp cưng chiều em thế này chị cũng yên tâm rồi." Lúc xem tin tức chị cũng lo sốt vó, sợ cô gái này thật sự gả cho một lão già lụ khụ, còn chuyện thanh niên tài tuấn chỉ là lừa chị, lúc đó lại không liên lạc được với cô.

Diệp Việt cũng không ở công ty nên chị chẳng biết phải xử lý khủng hoảng từ đâu. "Chị Tĩnh, có chuyện gì xảy ra ạ?" "Chuyện em nằm viện bị người ta tuồn lên mạng rồi, một đống tin bôi nhọ tung ra.

Nhưng em yên tâm đi, giờ chẳng còn gì nữa đâu.

Sức chiến đấu của mẹ chồng em đúng là một cân mười, đã giúp em dẹp loạn hết rồi.

Cả thế giới đều biết em là Diệp thái thái, chỗ dựa của em là nhà họ Diệp." "Chị Tĩnh, chị đang nói gì vậy?" "Em lên mạng mà xem, video mẹ chồng em dằn mặt phóng viên vẫn còn trên đó kìa.

Đây là lần đầu tiên chị thấy phu nhân nhà giàu bảo vệ con dâu làm diễn viên như vậy đấy, em đúng là có một bà mẹ chồng tuyệt vời." "Mẹ em ạ?

Bà vừa về rồi mà." Trình Tĩnh chỉ cười: "Tự em xem đi, chị nói thì em không cảm nhận được đâu.

Dù sao thì giờ chị cũng không cần xử lý gì nữa, mẹ chồng em lo liệu hết rồi.

Bây giờ toàn bộ tin tức về em đều là tích cực, họ khen em như hoa luôn ấy." "Thôi được rồi, em vừa phẫu thuật xong, cứ nghỉ ngơi cho tốt, chị không làm phiền em nữa." Cúp điện thoại, Lãnh Yên Nhiên thấy Diệp Việt đang cầm điện thoại với vẻ mặt ấm ức, càng xem sắc mặt càng đen lại. "Ông xã, anh sao thế?" "Có người cứ thích tranh cơ hội làm anh hùng của anh." "Ai tranh cơ hội của anh vậy?" "Mẹ chúng mình." Chuyện công khai quan hệ với Lãnh Yên Nhiên vốn dĩ phải là anh làm, đằng này bố mẹ anh hay thật, chẳng thèm bàn bạc gì với anh đã tự ý công bố rồi.

Mẹ anh còn nhân cơ hội này mà nổi bần bật, người đáng ra nên đứng ở đó phải là anh - một người chồng - mới đúng. "Phụt, anh tranh giành tình cảm với mẹ làm gì chứ?

Quan hệ của chúng mình nếu đã không giấu được thì công khai thôi, ai công khai mà chẳng giống nhau, có khác biệt lớn thế sao?" Diệp Việt buồn bực ôm Lãnh Yên Nhiên vào lòng: "Khác biệt lớn lắm chứ, vợ của anh mà anh không tự bảo vệ được lại để người khác bảo vệ, ra cái thể thống gì nữa." "Không được, chuyện này anh phải nói với mẹ mới được, sau này hai người họ bớt can thiệp lại đi, để anh tự làm." Diệp Việt cảm thấy không được tạo tiền lệ này, cứ với tính ham vui của mẹ anh thì có lần một chắc chắn sẽ có lần hai lần ba, sau này chuyện của vợ anh mà anh không chen chân vào được mới là lạ.

Thế là không ổn.

Nói đoạn, Diệp Việt bật máy gọi điện cho Mễ Nặc.

Điện thoại vừa kết nối, chưa kịp lên tiếng thì đầu dây bên kia đã mắng xối xả. "Diệp Việt, anh là người chết rồi hả?

Chương 1779

Cơm anh ăn bao nhiêu năm qua đúng là phí phạm lương thực.

Vợ anh bị người ta nhục mạ đến mức đó mà anh không thèm hé răng lấy một câu, nếu không có bà đây thì anh chỉ có nước khóc tiếng Mán thôi.

Từng này tuổi rồi mà làm việc ngày càng không ra đâu vào đâu.

Vợ mình mà mình không biết chiều à?

Nếu anh không bảo vệ được con bé thì trả về đây cho tôi, tôi tự chăm sóc, tôi làm quản lý cho con bé, xem đứa nào còn dám lèm bèm nữa.

Tôi nói cho anh biết, đây là lần đầu cũng là lần cuối, sau này mà để tôi biết chuyện thế này nữa, tôi nhất định sẽ cho anh một trận." Diệp Việt đau hết cả đầu, chưa thấy ai vô lý như vậy: "Mẹ, vợ con con tự biết bảo vệ, mẹ cứ yên tâm đi.

Sau này có chuyện gì mẹ bàn bạc với con một chút, đừng có tự ý quyết định như vậy." "Thằng ranh con, anh còn quay sang trách tôi à?

Tôi đây là đang đi dọn bãi chiến trường cho anh, anh không biết ơn thì thôi lại còn ăn nói với tôi kiểu đó hả?

Nếu anh có bản lĩnh thì đã không để chuyện như vậy xảy ra." "Giới giải trí phức tạp lắm, có những chuyện không đơn giản như vậy đâu." "Tôi thì thấy đơn giản lắm, tôi chỉ thấy anh vô dụng thôi.

Người đàn ông có bản lĩnh là phải biết bảo vệ vợ mình kín kẽ, không để xảy ra bất kỳ sơ suất nào.

Người đàn ông vô dụng mới biết đi bù đắp sau sự việc, cách xử lý như anh thì có tác dụng gì chứ?" "Anh có thấy trên mạng người ta nhục mạ Nhiên Nhiên nhà mình thế nào không?

Tôi còn chẳng thốt ra lời được, tôi nhìn không lọt mắt nên tôi ra tay đấy thì đã sao, anh còn không hài lòng, gọi điện đến đây hỏi tội à?" "Anh không chỉ bất tài, mà còn ngu ngốc, bất hiếu.

Bà đây nhìn anh bây giờ thấy ngứa mắt lắm, dạo này anh đừng có vác mặt đến trước mặt tôi, tôi mà thấy anh là tôi chỉ muốn cầm dao thôi đấy." "Mẹ, sao mẹ chẳng nể tình lý gì thế?" Diệp Việt thật sự đau đầu. "Tôi không nể tình lý đấy, tôi thấy não anh vào nước rồi, tôi không thèm nói chuyện với kẻ ngốc." "Mẹ, mẹ có thể nghe con nói hết câu được không?" "Tôi chẳng muốn nghe gì hết, tôi thấy cách làm đơn giản thô bạo này của mình chẳng có gì sai cả.

Anh nhìn trên mạng bây giờ đi, xem đứa nào còn dám nói một câu không phải về Nhiên Nhiên nhà mình nào." "Đó là do bị mẹ dọa cho sợ thôi." "Tôi cũng chẳng dọa suông đâu, nếu cái trang web nào, tòa báo nào còn dám đụng đến Nhiên Nhiên nhà mình, tôi nhất định sẽ diệt chúng trong vòng ba nốt nhạc, không thèm lằng nhằng với bọn họ." Mễ Nặc hậm hực nói. "Mẹ, mẹ bình tĩnh một chút đi.

Con bảo là sau này chuyện của Nhiên Nhiên cứ để con xử lý là được rồi, con đâu có nói lần này mẹ xử lý không đúng.

Thật đấy, thực ra con cũng cảm kích mẹ lắm, mẹ con ra tay đúng là khác biệt hẳn." Diệp Việt nói những lời nịnh nọt nhưng trong lòng thì uất ức vô cùng. "Tùy cơ ứng biến đi, chẳng buồn nói với anh nữa, nói đến khô cả miệng rồi." Mễ Nặc dứt khoát cúp điện thoại.

Lãnh Yên Nhiên nhìn Diệp Việt, Diệp Việt cũng nhìn cô, Lãnh Yên Nhiên cười đến mức suýt không đứng thẳng được.

Diệp Việt sợ hết hồn: "Vợ ơi, em nhẹ tay thôi, em vừa phẫu thuật xong, đừng làm mình bị thương." Diệp Việt không nói thì Lãnh Yên Nhiên cũng không thấy gì, hình như là có chút không thoải mái thật, cô hơi nhíu mày. "Vợ ơi, sao thế, chỗ nào không ổn để anh đi gọi bác sĩ." Lãnh Yên Nhiên hì hì cười: "Ông xã, em trêu anh thôi." Diệp Việt nghiêm mặt nhưng vẻ dịu dàng nơi đáy mắt không giấu được: "Cái cô nàng này, sao mà nghịch thế không biết." Lãnh Yên Nhiên rúc vào lòng Diệp Việt: "Ông xã, em phát hiện ra một quy luật rồi, anh thật sự đừng có đụng vào mẹ mình.

Khả năng tranh luận của mẹ đúng là đỉnh cao, lúc nãy em thấy anh rõ ràng là mang bộ mặt đến hỏi tội, sau đó thì xìu dần, cuối cùng là bất lực, cái vẻ mặt đó ấy mà, thật là buồn cười chết đi được, em không cười không được mà." Với cái miệng đó của mẹ chồng, tuyệt đối có thể nói đen thành trắng, nói chết thành sống.

Mỗi lần đàn ông nhà họ Diệp giao đấu với bà đều chỉ có một kết cục: thua thảm hại, đi về tay trắng. "Bà xã, em cố tình xem anh làm trò cười đấy hả?" "Đâu có, em thấy ông xã em rất đáng yêu mà." "Xin lỗi bà xã, anh tắt máy nên không biết trên mạng có tin bôi nhọ em." "Ái chà, mẹ chẳng phải xử lý hết rồi sao?

Bây giờ câu 'mấy người còn muốn thế nào nữa' của mẹ đã thành câu nói kinh điển rồi, mẹ cũng trở thành bà mẹ chồng quốc dân luôn rồi kìa.

Em thấy cũng đúng thôi, mẹ thật sự rất tốt." "Em xem, mẹ làm quá thế cơ mà, ngay cả em cũng đứng về phía bà ấy rồi." "Vợ anh và mẹ chồng hòa thuận, anh phải thấy vui mới đúng chứ." "Haizz." Lãnh Yên Nhiên nựng mặt anh: "Đừng thế mà, em thấy lần này mẹ xử lý rất kịp thời, chúng mình nên cảm ơn mẹ mới phải." "Được được được, cảm ơn mẹ, nghe lời em tất." Sau đó, Diệp Việt lấy danh nghĩa công ty đưa ra một thông cáo, trong đó đề cập đến việc anh và Lãnh Yên Nhiên yêu nhau chân thành, đã kết hôn được một năm, hiện đã gửi thư luật sư cho những tòa soạn đưa tin sai sự thật và sẽ giải quyết theo con đường pháp luật.

Sau khi Lãnh Yên Nhiên xuất viện, hai người cùng nhau chấp nhận một cuộc phỏng vấn ngắn, coi như một lần nữa xác nhận mối quan hệ của họ.

Diệp Việt trịnh trọng tuyên bố sẽ vô điều kiện ủng hộ sự nghiệp diễn xuất của Lãnh Yên Nhiên, nhưng sẽ không đi cửa sau cho cô, những vai diễn cô có được nhất định phải là do diễn xuất của cô xứng đáng.

Ngay lập tức, Lãnh Yên Nhiên trở thành cái tên hot nhất giới giải trí, chủ đề và lưu lượng không ngớt, vài người bạn thân hiếm hoi trong giới đều gửi lời chúc phúc cho cô.

Chương Tuyết khi xem những tin tức này suýt chút nữa đã đập nát tivi.

Cô ta không ngờ Lãnh Yên Nhiên lại được nhà họ Diệp sủng ái đến thế, người đầu tiên đứng ra bảo vệ cô lại chính là mẹ của Diệp Việt.

Cô ta thật sự đố kỵ đến phát điên, bây giờ cô ta đúng là chẳng còn gì trong tay nữa. "Cái đồ tiện nhân đó cũng chỉ là gặp may nhất thời thôi, sớm muộn gì cũng bị nhà họ Diệp tống ra khỏi cửa, tao không tin nó ở lại đó được cả đời." Khương Hồng cũng tức đến mức mặt mũi biến dạng.

Mẹ con họ bây giờ vẫn chưa lấy được tài sản của Chương Quân, tuy căn nhà này vẫn có thể ở nhưng ngay cả tiền lương của người giúp việc cũng không trả nổi, người giúp việc đã đi hết cả rồi, mỗi ngày họ đều phải tự nấu ăn.

Bà ta hiện tại không có bất kỳ nguồn thu nhập nào, chỉ dựa vào mấy nghìn tệ một tháng mà Chương Tuyết kiếm được thì thật sự sống không nổi. "Tiểu Tuyết, con mau nghĩ cách đi chứ, chúng ta không thể ngồi chờ chết thế này được.

Bây giờ mẹ đi thăm anh con cũng chẳng có tiền, anh con ở trong tù bị người ta đánh rồi đấy." Trước đây mỗi lần Khương Hồng đi thăm Chương Viễn đều dùng tiền để lo lót quan hệ, Chương Viễn ở bên trong sống cũng khá ổn.

Giờ bà ta không còn tiền chạy chọt, lần nào đi thăm Chương Viễn cũng thấy anh ta mặt mũi bầm dập.

Nhìn thấy cảnh đó, tim bà ta đau như kim châm.

Đứa con bà ta cưng chiều hơn hai mươi năm trời lại bị đối xử như vậy.

Khốn nỗi bây giờ bà ta chẳng nghĩ ra được cách gì cả. "Đánh chết cũng đáng đời." Chương Tuyết chẳng có mấy tình cảm với ông anh đó, từ nhỏ đã là một kẻ khốn nạn, chỉ biết gây chuyện sinh sự.

May mà giờ phải ngồi tù, nếu không ở bên ngoài cô ta còn phải đi dọn dẹp hậu quả cho anh ta nữa. "Tiểu Tuyết, sao con có thể nói như vậy, đó là anh trai cùng mẹ cùng cha với con mà." Khương Hồng tức giận nói.

Chương Tuyết rất tuyệt tình: "Con không có ông anh chỉ biết làm vướng chân vướng tay đó.

Chương 1780

Con nói cho mẹ biết, lương của con hiện giờ chỉ đủ duy trì chi tiêu hàng ngày của hai mẹ con mình thôi, còn phải thắt lưng buộc bụng đấy.

Nếu mẹ muốn nhét tiền cho con trai mẹ thì mẹ cứ nhịn ăn nhịn uống đi." Khí thế của Khương Hồng lập tức yếu hẳn đi: "Mẹ tiết kiệm thế nào được nữa, ngay cả trang sức mẹ cũng bán hết rồi, phía cậu con bây giờ cũng chẳng thèm ngó ngàng đến chúng ta, lần trước mẹ còn chẳng gặp được người." "Nhà họ Khương mà thèm quản mẹ mới là lạ, bây giờ ngày tháng của cậu cũng chẳng dễ dàng gì, nhà họ Khương bản thân cũng chẳng có mấy tiền.

Xã hội này thực tế thế đấy, mẹ sa cơ lỡ vận rồi thì ai thèm quản mẹ nữa." Thời gian qua Chương Tuyết đã thấm thía điều này sâu sắc. "Vậy Tiểu Tuyết, chúng ta không thể cứ thế này mãi được, nhất định phải lấy được số tiền kia của bố con, con mau nghĩ kế đi." "Mẹ cứ giữ bình tĩnh cho con, họ sẽ không có những ngày yên ổn đâu, lần này coi như họ may mắn." "Lần này scandal của Lãnh Yên Nhiên là do con tung ra à?" Khương Hồng ướm hỏi. "Con có ngu thế không?" Chương Tuyết đảo mắt trắng dã.

Tung scandal thì có ích gì, với quyền thế của nhà họ Diệp, họ dễ dàng dìm xuống được ngay.

Chẳng gây ra được thương tổn gì cả.

Còn khiến Diệp Việt thù hằn rồi ra tay với họ, đúng là tự chuốc khổ vào thân.

Đánh rắn phải đánh dập đầu, cái cô ta muốn là khiến Lãnh Yên Nhiên hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời Diệp Việt, mấy trò vặt vãnh này không phải mục tiêu của cô ta.

Bây giờ mỗi ngày cô ta đều tự nhủ với bản thân một chữ: Nhẫn.

Khương Hồng thắc mắc: "Vậy rốt cuộc con định làm gì?" Đã lâu thế rồi mà chẳng thấy cô ta nghĩ ra cách gì, bà ta thật sự sốt ruột lắm rồi, những ngày nghèo túng khổ sở thế này thật sự không sống nổi nữa. "Đừng hỏi nữa, nói mẹ cũng không hiểu đâu." Chương Tuyết lên giọng, Khương Hồng cũng không dám hỏi thêm nữa.

Bà ta giờ chỉ còn biết trông cậy vào đứa con gái này dưỡng lão thôi, nếu không thì đời này coi như bỏ.

Trong những ngày Lãnh Yên Nhiên nằm viện, Mễ Nặc thay đổi thực đơn hàng ngày, hầm đủ loại canh bổ dưỡng.

Lúc Lãnh Yên Nhiên xuất viện, sắc mặt cô vô cùng tốt, trạng thái tinh thần lại càng khởi sắc hơn.

Tô Nhược đến một lần, nói trạng thái của Lãnh Yên Nhiên rất tốt, chứng trầm cảm được kiểm soát khá ổn.

Diệp Việt cảm thấy nỗi đau mất con cũng chẳng đáng là gì nữa, lần này coi như trong họa có phúc, trạng thái tinh thần của Lãnh Yên Nhiên không bị kích động mà ngược lại còn tốt lên, điều này quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Về đến nhà, Lãnh Yên Nhiên cảm thấy cả người khoan khoái, không còn phải ru rú trong bệnh viện đến mức mốc meo nữa.

Mẹ Lãnh thấy con gái không hề sụt cân, khuôn mặt nhỏ nhắn trái lại còn tròn trịa và hồng hào hơn, nhìn là biết được mẹ chồng chăm sóc rất tốt, lập tức gọi điện cho Mễ Nặc, hai người tán gẫu rất lâu.

Chỉ có Bảo Bảo là nói thật: "Chị ơi, chị béo lên rồi đấy." Mặt Lãnh Yên Nhiên lập tức xị xuống, cô kéo cậu bé vào lòng: "Bảo Bảo, em hư lắm, có phải em chê chị rồi không?" "Đâu có, chị như thế này xinh lắm luôn." Cậu nhóc còn làm động tác bắn tim cực kỳ đáng yêu với Lãnh Yên Nhiên. "Mấy ngày không gặp, cái miệng nhỏ này của em sao lại ngọt thế rồi." Hai chị em rúc vào ghế sofa nói chuyện.

Cả nhà đều thấy Lãnh Yên Nhiên phục hồi rất tốt, không chỉ sắc mặt mà trạng thái tinh thần cũng tốt hơn nhiều, không còn nhạy cảm như trước nữa.

Tối hôm đó, Mễ Nặc và Diệp Tử Hạo lại ghé qua một chuyến, mang theo rất nhiều thuốc bổ bảo để hầm cho Lãnh Yên Nhiên uống.

Lãnh Yên Nhiên nhìn thấy mà đau hết cả đầu, than vãn: "Bố mẹ ơi, con sắp béo thành lợn rồi." "Vậy để Tiểu Việt tìm cho con một vai béo, đảm bảo chắc chắn sẽ có phim cho con đóng." "Mẹ ơi, mẹ đừng có như thế chứ." "Chị ơi, chị có biến thành lợn con em cũng vẫn thích chị." "Em mà dám chê chị thì xem chị có đánh đòn em không." Bảo Bảo ôm mông, sợ hãi rúc vào lòng Mễ Nặc: "Chị đáng sợ quá đi mất." Mễ Nặc đúng là chúa tể của đám trẻ con.

Trong thời gian Lãnh Yên Nhiên nằm viện, Bảo Bảo thường xuyên đến chơi, cậu bé lại không sợ người lạ nên đã sớm thân thiết với Mễ Nặc, thường xuyên sà vào lòng bà. "Không sao, có dì Mễ bảo vệ con rồi." Mễ Nặc cực kỳ thích cách xưng hô này.

Hiện giờ rất nhiều đứa trẻ tầm tuổi Bảo Bảo đều gọi bà là bà nội rồi, bà bỗng chốc trở thành dì, trong lòng vui nở hoa.

Bảo Bảo lại hướng về phía Mễ Nặc bắn tim. "Ai dạy con chiêu này thế, đáng yêu chết đi được." "Con học trên tivi ạ." "Cứ học thêm mấy chiêu làm nũng này đi, sau này lớn lên chắc chắn chỉ số thông minh cảm xúc sẽ cao lắm đấy." "Tuân lệnh dì Mễ!" Lãnh Yên Nhiên quyết định nghỉ ngơi ở nhà thêm hai tháng nữa rồi mới cho Bảo Bảo làm phẫu thuật sớm, nhưng có những chuyện thật sự không phải cô muốn khống chế là được.

Lúc ở nhà, trạng thái tinh thần của cô lại không ổn.

Cô bắt đầu mất ngủ, thời gian ngủ mỗi ngày ngày càng dài ra, lúc dậy cũng chỉ chơi được với Bảo Bảo.

Cảm giác thèm ăn cũng giảm sút, sắc mặt vừa được bồi bổ ở bệnh viện lại trở nên kém đi, Diệp Việt thật sự lo sốt vó.

Tô Nhược đến một lần, đưa ra đáp án là chứng trầm cảm lại tái phát. "Diệp tổng, tình trạng của Diệp thái thái bây giờ tôi cũng mới thấy lần đầu.

Thông thường trầm cảm tái phát đều có nguyên nhân kích thích, Diệp tổng anh hãy nghĩ lại xem thời gian qua có chuyện gì làm cô ấy kích động không?" Diệp Việt nghĩ một lượt: "Không có, mỗi ngày tôi vẫn dành phần lớn thời gian bên cô ấy, gần đây trong nhà mọi việc cũng suôn sẻ, tôi khẳng định không có chuyện gì kích động cô ấy cả." "Cứ thế này không ổn, tôi kê một ít thuốc chống trầm cảm cho anh, anh hãy nhắc cô ấy uống đúng giờ." "Có tác dụng phụ không?" "Chắc chắn là có, nhưng bệnh trầm cảm này một khi tư vấn tâm lý không còn tác dụng thì bắt buộc phải dùng thuốc, nếu không sẽ xảy ra hậu quả chúng ta không lường trước được.

Bất kể lúc nào cũng phải có người túc trực bên cạnh cô ấy." "Cho cô ấy đi làm liệu có hiệu quả không?" "Chỉ có thể thử xem sao, trạng thái mỗi người mỗi khác.

Diệp thái thái là một người mê diễn xuất, có lẽ sẽ có tác dụng.

Diệp tổng, nếu hiệu quả vẫn không tốt thì tôi khuyên anh nên đưa cô ấy nhập viện đi." "Nhập viện?" "Đúng vậy, chuyên trị loại bệnh này, để các chuyên gia uy tín hơn hội chẩn xem xử lý thế nào." Tô Nhược nói rất ẩn ý, nhưng Diệp Việt nghe là hiểu ngay - đưa vào bệnh viện tâm thần.

Tâm trạng Diệp Việt rất nặng nề, anh hoàn toàn không biết Lãnh Yên Nhiên đang yên đang lành sao bệnh tình lại tái phát, nhưng trừ phi vạn bất đắc dĩ, anh sẽ không đưa cô nhập viện, vì như vậy chẳng khác nào coi cô là bệnh nhân tâm thần.

Vợ anh rõ ràng vẫn ổn, chưa đến mức đó.

Diệp Việt dự định để Lãnh Yên Nhiên tiếp tục công việc, anh lập tức liên hệ với Trình Tĩnh bảo chị sắp xếp việc cho cô. "Diệp tổng, chẳng phải nói để Nhiên Nhiên nghỉ ngơi một thời gian sao?" "Trạng thái của cô ấy không tốt lắm, tôi muốn cô ấy ra ngoài làm việc, ở nhà mãi trái lại không hay." "Vậy được, tôi sẽ nhận cho cô ấy hai cái quảng cáo, loại nào không quá mệt mỏi ấy." "Chị cứ xem mà sắp xếp." Diệp Việt bế Bảo Bảo cùng lên lầu, Lãnh Yên Nhiên vẫn đang ngủ, cô đã ngủ từ trưa đến tối rồi. "Chị ơi, chị sao rồi?" Bảo Bảo sờ vào khuôn mặt nhỏ của Lãnh Yên Nhiên. "Bảo Bảo, sao em lại lên đây?

Bây giờ là mấy giờ rồi?" "Chị ơi muộn lắm rồi, mọi người ăn cơm hết rồi, anh rể cũng về rồi đấy." Lãnh Yên Nhiên mở mắt, yếu ớt gọi: "Ông xã." "Nhiên Nhiên, có phải trong người không khỏe không, sao lại ngủ đến giờ này?" "Em thấy rệu rã cả người, cứ hay đổ mồ hôi trộm, cơ thể không có chút sức lực nào, chỉ muốn ngủ thôi." "Có đói không em?" "Hình như là có một chút." Lãnh Yên Nhiên vừa dứt lời, Bảo Bảo đã chạy tót ra ngoài, hét xuống dưới lầu: "Mẹ ơi, chị tỉnh rồi, cơm, mau, mau!" Lãnh Yên Nhiên dở khóc dở cười: "Cái thằng nhóc này, đúng là ngày càng hiểu chuyện, không yêu không được mà." "Đấy là do em đấy, xem em làm đứa nhỏ lo lắng kìa." "Em thấy anh mới là người phải lo lắng đi.

Sau này Bảo Bảo lớn lên nhất định sẽ là chỗ dựa vững chắc nhất của em, cậu em vợ này của anh không phải dạng vừa đâu, anh xem, thương chị chưa kìa." "Không sợ, bây giờ nó vẫn là một nhóc con thôi, đợi nó lớn lên còn nhiều năm nữa." "Chớp mắt cái là trẻ con lớn ngay ấy mà." Diệp Việt cảm thấy Lãnh Yên Nhiên lần này khác với lần trước.

Chương 1781

Lần trước cô rất bài xích việc mình là người bệnh, nhưng lần này cô rất ngoan, không quấy phá, không suy nghĩ lung tung, thỉnh thoảng còn làm nũng với anh, chỉ là trạng thái của bản thân cô không tốt, rất hay buồn ngủ. "Nhiên Nhiên, Trình Tĩnh sắp xếp cho em hai cái quảng cáo đấy." "Sao lại bảo em đi làm rồi, chẳng phải chúng mình đã nói rồi sao?

Nghỉ ngơi một thời gian mà." "Không ảnh hưởng gì đâu, hai cái quảng cáo đơn giản lắm.

Anh chỉ cảm thấy em ở nhà không có việc gì làm, ngủ nhiều quá người cũng sẽ bị oải đấy." Lãnh Yên Nhiên nửa nhắm nửa mở mắt, chỉ cảm thấy cơn buồn ngủ lại ập tới: "Cũng đúng, em đúng là số vất vả, cuộc sống phu nhân hào môn không hợp với em thật.".

Thực tế chứng minh, sau khi Lãnh Yên Nhiên đi làm, trạng thái tinh thần luôn tốt hơn khi ở nhà.

Chỉ là trạng thái của cô cứ lúc tốt lúc xấu, Diệp Việt ngày nào cũng nơm nớp lo sợ, chỉ sợ xảy ra chuyện gì không hay.

Vừa về tới nhà, Bảo Bảo đã chạy lại ôm chặt lấy đùi Diệp Việt, gọi: "Anh rể!" Diệp Việt nhướng mày, cái thằng nhóc này vốn chỉ bám lấy Lãnh Yên Nhiên, hiếm khi thấy nó chủ động lao vào lòng mình như vậy.

Anh xoa đầu cậu bé: "Sao thế?" Bảo Bảo kéo tay Diệp Việt: "Bảo Bảo có chuyện muốn nói với anh." Diệp Việt dở khóc dở cười, mới có mấy tuổi đầu đã có bí mật rồi: "Em có chuyện gì mà không thể nói với chị, cứ nhất định phải nói với anh rể thế?" "Chị vất vả lắm rồi, chị đi nghỉ ngơi đi ạ." "Khá khen cho nhóc, hóa ra là sợ chị vất vả, thế anh rể cũng mệt cả ngày rồi thì sao?" Diệp Việt véo mũi cậu bé.

Ở chung lâu ngày, anh càng lúc càng thích nhóc con này. "Anh là đàn ông, mà đàn ông thì phải bảo vệ phụ nữ chứ ạ." Câu nói của Bảo Bảo làm cả nhà cười ồ lên.

Diệp Việt bế nhóc con ra ngoài: "Nào, em muốn nói gì với anh rể?" "Anh rể, hôm nay dì Trương khóc đấy ạ." "Khóc sao?" Diệp Việt nhíu mày. "Vâng, em thấy dì ấy đang gọi điện thoại cho ai đó, rồi vừa mắng người ta vừa khóc lớn lắm." "Em muốn nói với anh chuyện này thôi à?" "Vâng, dì Trương tốt lắm, anh rể hỏi dì ấy xem rốt cuộc có chuyện gì đi." "Em muốn anh giúp dì ấy phải không?" Nhóc con cười tươi, hôn chụt một cái lên khuôn mặt điển trai của Diệp Việt: "Đúng rồi ạ, anh rể thông minh quá!" "Cái thằng nhóc này." Hóa ra nó cũng biết nên nhờ cậy ai, người làm chủ gia đình này đúng là anh thật. "Bình thường dì Trương đối xử với em tốt lắm." Bảo Bảo nói.

Có lẽ vì từ nhỏ ít người bên cạnh nên nhóc con đặc biệt biết ơn, ai tốt với mình cậu đều nhớ rõ. "Thế anh đối xử với em cũng tốt mà." "Sau này lớn lên em cũng sẽ đối xử tốt với anh." Bảo Bảo bày ra vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Diệp Việt phì cười lắc đầu, trẻ con bây giờ thật không thể coi thường, mới mấy tuổi mà nói năng như ông cụ non, dỗ dành người khác đâu ra đấy.

Thấy Diệp Việt không đáp ứng ngay, Bảo Bảo sốt sắng lay tay anh: "Anh rể, em nói thật đấy, anh giúp dì Trương đi, dì ấy khóc thương tâm lắm." Thời gian qua Diệp Việt chỉ tập trung vào Lãnh Yên Nhiên nên không để ý đến những người khác trong nhà.

Nhưng thấy cậu em vợ lo lắng như vậy, anh liền đồng ý: "Được rồi, để anh hỏi xem sao." Tối hôm đó, Diệp Việt tìm gặp Trương Xuân Hoa.

Bà đứng khép nép, người căng cứng: "Tiểu Việt, cậu tìm tôi có việc gì à?" "Dì Trương, dì đến nhà mình cũng lâu rồi, chúng cháu đều coi dì như người nhà.

Nếu dì có khó khăn gì cứ nói với chúng cháu, mọi người sẽ tìm cách giúp đỡ." Dì Trương lắc đầu, trong mắt thoáng qua sự hoảng loạn, bà cúi gầm mặt xuống đất, không dám nhìn thẳng vào Diệp Việt: "Không có... tôi không có khó khăn gì cả." Diệp Việt cau mày.

Tuy thời gian ở nhà không nhiều nhưng anh cũng hiểu phần nào về Trương Xuân Hoa.

Hồi đó chính anh đích thân tuyển bà, bình thường bà làm việc rất ngăn nắp, cư xử hào phóng, chưa bao giờ thấy bà căng thẳng như lúc này.

Anh chỉ thuận miệng hỏi thăm chứ không hề trách mắng, bà thực sự không cần phải như vậy. "Có phải trong nhà có chuyện không?

Nếu cần dì cứ xin nghỉ vài ngày cũng được." "Không, không có đâu, có phải tôi làm gì không tốt không ạ?" Diệp Việt cười: "Dì Trương, không phải vậy đâu.

Chỉ là Bảo Bảo lo cho dì nên bảo cháu hỏi thăm xem có giúp được gì không." "Không có gì đâu, tôi vẫn khỏe... không sao cả." Diệp Việt cũng không tiện hỏi thêm, chuyện này chỉ là phép lịch sự, hỏi dồn quá lại không hay.

Đúng lúc này, Bảo Bảo ló cái đầu nhỏ vào từ ngoài cửa, hớn hở hỏi: "Dì Trương, dì không sao chứ ạ?" Nhìn khuôn mặt đáng yêu của Bảo Bảo, dì Trương cảm thấy vừa ấm lòng vừa tội lỗi: "Dì không sao đâu con." "Nhưng hôm nay dì khóc mà, khóc buồn lắm luôn." Bảo Bảo rõ ràng không tin. "Không có đâu, dì không khóc, chắc chắn là Bảo Bảo nhìn nhầm rồi." Trương Xuân Hoa lúng túng xoắn hai tay vào nhau, tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Bảo Bảo nghiêng đầu, không hiểu tại sao dì Trương lại bảo không khóc, rõ ràng cậu thấy rất rõ mà. "Cháu thấy thật mà." Trương Xuân Hoa xua tay: "Không có chuyện đó đâu, chắc là trong bếp... bị khói hun vào mắt nên dì mới chảy nước mắt thôi." "Nhưng rõ ràng dì khóc ở trong phòng mà." "Không có, không có đâu." Trương Xuân Hoa nhất quyết không thừa nhận.

Diệp Việt đi tới dắt tay cậu bé: "Bảo Bảo, chúng ta đi thôi, dì không sao đâu.

Dì Trương cũng nghỉ sớm đi nhé." Diệp Việt bế Bảo Bảo ra khỏi phòng, nhưng sắc mặt anh không còn nhẹ nhàng như lúc nãy nữa.

Phản ứng của Trương Xuân Hoa rất kỳ lạ, xem ra anh cần phải cho người điều tra một chút. "Anh rể, em không lừa anh đâu, em là đứa trẻ trung thực, em thật sự thấy dì Trương khóc." "Anh rể tin em." Diệp Việt tin trẻ con không nói dối, Bảo Bảo đã sáu tuổi rồi, không thể nào đến việc một người có khóc hay không cũng không phân biệt được.

Lãnh mẫu và Tống Tiểu La vẫn đang xem tivi ở phòng khách, Diệp Việt hỏi: "Mẹ, dì nhỏ, gần đây hai người có thấy dì Trương có gì lạ không?" "Tiểu Trương sao thế?" "Cháu thấy dì Trương khóc, nhưng dì ấy lại bảo không, cháu không nói dối đâu ạ." Bảo Bảo nhấn mạnh lần nữa. "Bảo Bảo, không ai nói con nói dối cả." Tống Tiểu La cười, kéo cậu bé vào lòng.

Nghe vậy, Lãnh mẫu cũng nhớ ra điều gì đó: "Dạo gần đây đúng là Tiểu Trương có hơi lơ đãng, trạng thái không được tốt lắm." "Mẹ, tình trạng này kéo dài bao lâu rồi?" "Cũng một thời gian rồi, mẹ nhớ hình như có hỏi một lần nhưng cô ấy không nói nên mẹ cũng không hỏi nữa, dù sao cũng là chuyện riêng tư." Lãnh mẫu nói.

Trong lòng Diệp Việt đã lờ mờ đoán ra, xem ra không phải Bảo

Bảo nói bừa, mà là dì Trương thật sự có chuyện giấu mọi người. "Mẹ, dì nhỏ, hai người để ý trạng thái của dì Trương giúp con.

Nếu dì ấy có đi ra ngoài thì gọi điện báo cho con ngay nhé." "Tiểu Việt, ý con là sao?" "Mẹ đừng nghĩ nhiều, con chỉ muốn xem có giúp được gì không thôi.

Nhưng dì Trương có vẻ là người tự trọng, hỏi thẳng dì ấy sẽ không nói đâu.

Hai người đừng nói cho dì ấy biết ý định của con nhé." "Yên tâm đi, mẹ biết rồi." "Anh rể tốt quá đi!" Bảo Bảo nghe thấy thế thì cười híp mắt.

Diệp Việt thấy cần phải nói chuyện với Bảo Bảo một chút, nhóc con này lanh lợi lắm.

Chương 1782

Anh bế cậu bé lên: "Đi, tìm chị em chơi tí nào." Bảo Bảo rúc vào lòng anh cười khúc khích.

Trong phòng, Lãnh Yên Nhiên vừa tắm xong, thấy Diệp Việt bế Bảo Bảo vào thì tò mò nhướng mày.

Gần đây quan hệ giữa anh và Bảo Bảo ngày càng tốt lên. "Chị ơi!" "Sao em lại lên đây?" "Hừ, chị không hoan nghênh em à?" Bảo Bảo khoanh tay, tỏ vẻ không vui. "Giờ này em phải đi ngủ rồi, trẻ con phải ngủ sớm." "Chị ơi, dạo này chị mới giống heo con ấy, giờ vẫn còn sớm mà." "Chúng ta là chị em, nếu chị là heo con thì em cũng là heo con." "Em không phải đâu!" Bảo Bảo lăn lộn trong lòng Lãnh Yên Nhiên.

Sắc mặt Diệp Việt bỗng thay đổi, Lãnh Yên Nhiên đang mặc váy ngủ, bị nhóc con cọ quậy như vậy, những đường cong trước ngực không tài nào giấu nổi, khiến cổ họng anh khô khốc.

Anh xách nhóc con ra khỏi lòng vợ.

Đang lúc làm nũng mà bị bế đi, cậu bé bĩu môi, mặt đầy vẻ không cam lòng. "Đến giờ đi ngủ rồi, anh rể bế em đi ngủ." "Anh đáng ghét quá, em mới lên đây chưa được một phút." "Chắc chắn là mười phút rồi." "Nhiều nhất là ba phút thôi!" Lãnh Yên Nhiên nghe hai người tranh luận mà bất lực vô cùng.

Một lát sau Diệp Việt quay lại, anh không muốn giấu Lãnh Yên Nhiên chuyện của Bảo Bảo hôm nay. "Nhiên Nhiên, anh hỏi em chuyện này, em nhất định phải nhớ lại thật kỹ rồi hãy trả lời anh." Thấy anh nghiêm túc như vậy, Lãnh Yên Nhiên cảm thấy bất an: "Sao thế anh?" "Từ sau khi ở bệnh viện về, có phải em càng lúc càng hay buồn ngủ không?" "Đúng vậy, em cũng không biết mình bị làm sao nữa." "Thế từ lúc về nhà, em có ăn uống gì đặc biệt không?" "Thì vẫn là mấy thứ đồ bổ mẹ gửi qua đó thôi, em vẫn kiên trì ăn để điều dưỡng cơ thể mà." "Ai là người nấu?

Là mẹ nấu hay dì Trương làm?" "Dì Trương chứ, mẹ không thạo mấy món cao cấp này nên đều giao cho dì Trương phụ trách.

Với lại trong nhà có nhóc con kia, mẹ chỉ lo cho mỗi nó thôi, thỉnh thoảng mới vào bếp, còn lại việc nấu nướng đều là dì Trương lo." Diệp Việt đã có thể khẳng định được một vài việc: "Vậy sau khi ăn xong em cảm thấy thế nào?" "Hả?" Diệp Việt nắm tay Lãnh Yên Nhiên, ánh mắt dịu dàng: "Ý anh là ăn xong những thứ đó em thấy trong người ra sao?" "Cũng không có gì đặc biệt, hình như hơi buồn ngủ một chút." Tim Diệp Việt thắt lại, sợi dây căng thẳng trong lòng bấy lâu nay bỗng đứt phựt.

Xem ra không phải anh đa nghi, mà mọi chuyện thực sự có liên quan đến nhau. "Lúc ở bệnh viện em có cảm giác này không?" "Không, lúc đó muốn ngủ cũng chẳng ngủ được.

Ông xã, anh sao vậy?

Sao tự nhiên hỏi mấy câu kỳ quái thế, anh lại nghĩ em có bệnh à?" Nghe cô nói vậy, Diệp Việt vô thức siết chặt nắm tay.

Vợ anh kiên cường như cỏ dại, bao nhiêu năm qua chưa từng gục ngã, không thể nào chỉ vì cái chết của Chương Quân mà mắc bệnh trầm cảm được.

Trước đây cô vẫn uống thuốc Đông y, thuốc đó cũng qua tay Trương Xuân Hoa.

Nếu tất cả những chuyện này thực sự liên quan đến bà ta, thì người này quả thực ẩn mình quá sâu. "Không có gì, anh chỉ hỏi bừa thôi." "Cứ thấy tối nay anh cứ lạ lạ thế nào ấy." "Nhiên Nhiên, mấy thứ đồ bổ mẹ gửi em đừng ăn nữa.

Anh thấy sắc mặt em đã tốt lắm rồi.

Hai ngày tới anh sẽ hẹn bác sĩ để em kiểm tra tổng quát xem hồi phục đến đâu nhé?" "Có thể không ăn nữa sao?" "Đúng, kiểm tra xong là không cần ăn nữa đâu.

Anh sẽ bảo dì Trương đừng nấu nữa, sau này chúng ta cứ ăn cơm bình thường thôi, không cần bồi bổ thêm làm gì." Lãnh Yên Nhiên cười hì hì: "Em cũng thấy không nên ăn nữa, em là diễn viên mà, ăn thành heo thì sao đóng phim được?" Đêm đó, sau khi Lãnh Yên Nhiên ngủ say, Diệp Việt gọi điện cho Tô Nhược.

Tô Nhược nói thuốc cũng có thể khiến tinh thần con người xuất hiện vấn đề.

Diệp Việt rùng mình, không dám chậm trễ, lập tức đưa Lãnh Yên Nhiên đi bệnh viện kiểm tra.

Đó là một chuyên gia mời từ nước ngoài về, qua xét nghiệm nước tiểu và máu của Lãnh Yên Nhiên, họ thực sự tìm thấy một loại thuốc gây kích thích não bộ. "Giáo sư Ngô, tình hình thế nào ạ?" "Thưa cậu Diệp, theo báo cáo, trong cơ thể bà Diệp có tổng cộng hai loại thuốc, cả hai đều can thiệp vào thần kinh não bộ, hiệu quả loại sau mạnh hơn loại trước.

Thời gian đầu rất dễ bị chẩn đoán nhầm thành trầm cảm, nếu dùng lâu dài thần kinh não sẽ bị tổn thương, cuối cùng sẽ dẫn đến điên loạn hoàn toàn.

Hơn nữa, sự rối loạn tinh thần do loại thuốc này gây ra là tổn thương vĩnh viễn, thật may là đã phát hiện kịp thời." Diệp Việt như rơi vào hầm băng, suýt chút nữa không nói nên lời.

Anh không dám tưởng tượng ngay dưới mí mắt mình lại để xảy ra chuyện như vậy: "Có thể biết vợ tôi đã dùng thuốc trong bao lâu không ạ?" "Cũng may, thực ra mới chỉ khoảng bốn năm tháng nay thôi, lại dùng ngắt quãng.

Nếu ngày nào cũng dùng thì có lẽ bà Diệp đã phát điên từ lâu rồi." Bốn năm tháng.

Nghĩa là trước khi mang thai Lãnh Yên Nhiên đã dùng rồi, lúc đó cô vẫn đang uống thuốc Đông y. "Trước đây vợ tôi có thai nhưng lại bị thai ngoài tử cung, có liên quan gì đến loại thuốc này không?" "Thai ngoài tử cung thì chắc không liên quan lắm, nhưng loại thuốc này sẽ khiến thai nhi bị dị tật bẩm sinh." Diệp Việt hít một hơi thật sâu, nén cơn giận trong lòng.

Nghĩa là dù lần này không phải thai ngoài tử cung thì đứa bé cũng không thể giữ được. "Vậy giáo sư, giờ phải cứu vãn thế nào ạ?" "Đừng quá lo lắng, phát hiện sớm thế này tôi có thể xử lý được.

Lát nữa tôi sẽ kê cho cậu một ít thuốc để đào thải độc tố ra ngoài, điều dưỡng khoảng hai ba tháng là sẽ ổn thôi." "Vậy sau này phiền giáo sư giúp đỡ." Diệp Việt không giấu Lãnh Yên Nhiên chuyện này, vừa ra khỏi bệnh viện anh đã kể hết cho cô nghe.

Sắc mặt Lãnh Yên Nhiên trầm xuống đáng sợ, cô thốt ra hai chữ: "Chương Tuyết!" "Anh cũng nghi là cô ta, ngoài cô ta ra không ai có động cơ hại em như vậy." "Ông xã, lần này chúng ta đừng vội.

Cô ta muốn em thành kẻ điên phải không, vậy thì em sẽ điên cho cô ta xem, để xem rốt cuộc cô ta muốn làm gì?" "Nhiên Nhiên, không được lấy thân thể mình ra đùa giỡn." "Ông xã, anh ngốc à, em nói là diễn kịch cơ mà, đó chẳng phải chuyên môn của em sao?

Em phải nhổ tận gốc cái ung nhọt này, nếu không em ăn ngủ không yên, cũng không biết phải ăn nói thế nào với Bảo Bảo." Diệp

Việt đau lòng ôm chặt vợ, anh cảm nhận được cô đang căng thẳng tột độ.

Anh hiểu tâm trạng của cô, cô cảm thấy anh đã không bảo vệ tốt cho mình. "Ông xã, đừng như vậy, cứ coi như chúng ta tích lũy kinh nghiệm đi, em không trách anh đâu, sau này anh yêu em nhiều hơn là được.

Nhưng lần này đúng là phải cảm ơn Bảo Bảo, nếu nhóc con không phát hiện ra điều bất thường thì e là em đã hóa điên lúc nào không biết rồi." "Dù em có trở thành thế nào đi nữa, anh cũng sẽ không bỏ mặc em." "Thôi đi, nếu em điên thật chắc anh sẽ tống em vào bệnh viện tâm thần luôn ấy chứ." "Không bao giờ." Lãnh Yên Nhiên nhận ra giọng Diệp Việt có gì đó khác lạ, nhìn lại thì thấy mắt anh đã đỏ hoe, cô liền nói: "Em đùa thôi mà, ông xã." Diệp Việt không nói gì nữa mà chỉ ôm cô thật chặt.

Suýt chút nữa thôi, anh đã để cô phải chịu tổn thương chí mạng.

Mẹ mắng đúng lắm, lúc nào anh cũng chỉ biết khắc phục hậu quả, sao không biết phòng bệnh hơn chữa bệnh. "Ông xã, chuyện này thực sự không phải lỗi của anh.

Chương 1783

Ai mà ngờ được dì Trương lại bị Chương Tuyết mua chuộc cơ chứ.

Haiz, anh bảo bình thường nhà mình đối xử với dì ấy tốt như thế, sao dì ấy lại nhẫn tâm làm vậy, em thấy lạnh lòng quá." "Chuyện này để anh xử lý, giờ cứ theo dõi sát sao dì ta là sẽ tra ra chân tướng." "Em thấy chuyện này khoan hãy nói với mẹ, mẹ không giỏi diễn kịch đâu, nếu biết Trương Xuân Hoa hại em như thế mẹ sẽ không chịu nổi mà làm hỏng chuyện mất." Lãnh Yên Nhiên góp ý. "Anh biết rồi." "À ông xã, cô ta có ra tay với mọi người không?

Em lo Chương Tuyết sẽ hại cả những người khác." "Anh sẽ cho lắp camera giám sát, rồi dặn dì nhỏ chú ý một chút.

Mục tiêu của Chương Tuyết chắc chắn là em, dù thế nào anh cũng không để mọi người xảy ra sơ suất gì đâu.

Cô ta không ngốc, không thể làm hại cả nhà mình được, như thế lộ quá.

Cái cô ta muốn là thần không biết quỷ không hay để rũ bỏ trách nhiệm.

Vả lại người cô ta hận nhất là em, nên mới dùng cách vòng vo thế này." Lãnh Yên Nhiên chỉ muốn chửi thề, cái cô Chương Tuyết này đúng là một kẻ điên có lòng đố kỵ quá lớn, chỉ vì cô kết hôn với Diệp Việt mà bỗng dưng trở thành cái gai trong mắt cô ta.

Lúc cô và Diệp Việt yêu nhau rồi kết hôn thì cô ta đang ở đâu?

Cô đâu có cướp người từ tay cô ta. "Trong nhà toàn người già trẻ nhỏ và người bệnh, không chịu nổi đả kích đâu." "Yên tâm đi, lần này sẽ không xảy ra chuyện gì nữa đâu." Diệp Việt khẳng định chắc nịch.

Lần này dù thế nào cũng phải quét sạch cái ung nhọt bên cạnh, nếu không họ sẽ mãi không có được cuộc sống bình yên.

Hai người vừa chuẩn bị về nhà thì nhận được điện thoại của Tống Tiểu La, nói dì Trương vừa nghe điện thoại xong đã vội vàng đi ra ngoài, trông có vẻ như có chuyện gấp.

Địa điểm là công viên Bán Hồ không xa trung tâm thành phố, dì mặc áo khoác màu kaki, xuất phát khoảng mười phút trước, chắc là chưa tới nơi, họ qua đó bây giờ vẫn kịp. "Cháu thấy dì nhỏ có tố chất làm đặc công đấy chứ, hôm ấy cháu chỉ thuận miệng nói một câu mà dì nhớ kỹ thật, còn nghe ngóng rõ ràng cả nơi đi nữa." Lãnh Yên Nhiên gật đầu: "Dì nhỏ là người thật thà, tốt tính, ai tốt với dì là dì biết ơn và luôn tìm cách trả ơn.

Anh dặn dì lưu ý nên dì coi đó là việc trọng đại hàng đầu ngay.

Nhìn Bảo Bảo là biết, dạy dỗ đứa trẻ ngoan như thế thì người mẹ chắc chắn không tệ." "Lát nữa chúng ta ghé trung tâm mua quà cho Bảo Bảo nhé, nhóc con đúng là đại công thần." Tại công viên Bán Hồ.

Dì Trương sốt ruột đứng đợi, một lát sau có một cô gái trẻ đi tới. "Mẹ." Trương Xuân Hoa thực sự sắp phát điên vì đứa con gái không nên thân này, bà nghiến răng nói: "Mẹ đã bảo con đừng gọi điện cho mẹ nữa, cũng đừng hẹn gặp mẹ nữa, sao con không nghe lời hả?" Cô gái khóc lóc vẻ đáng thương: "Mẹ, con cũng hết cách rồi, chuyện con nhờ mẹ làm mẹ đã làm xong chưa?" Trương Xuân Hoa thực sự sắp suy sụp, nhà họ Diệp đối xử với bà tốt như vậy, vậy mà bà lại đi làm chuyện tổn thương Lãnh Yên Nhiên.

Bây giờ bà vừa tự trách vừa hối hận, chỉ sợ Lãnh Yên Nhiên xảy ra vấn đề gì.

Đặc biệt là gần đây, bà cũng nhận thấy Lãnh Yên Nhiên không được bình thường. "Thứ con đưa cho mẹ rốt cuộc là thuốc gì?

Sao con lại bảo mẹ đi hại người ta, nếu cô ấy có mệnh hệ gì mẹ sẽ phải ngồi tù đấy, không có ai lại đi hại mẹ ruột mình như con cả." "Mẹ, con chẳng bảo rồi sao, chỉ là thuốc an thần bình thường thôi." "Đến giờ mà con vẫn còn muốn lừa mẹ, tinh thần của Nhiên Nhiên đã không ổn định rồi, bây giờ cả nhà đều đang lo sốt vó lên đây." "Không thể nào, đó chỉ là thuốc an thần thôi." Cô gái khăng khăng. "Nói thật cho mẹ nghe, nếu không mẹ sẽ coi như không có đứa con gái như con, chuyện của con mẹ tuyệt đối không quản nữa!" Cô gái bỗng "bộp" một cái quỳ xuống, ôm chặt lấy đùi Trương Xuân Hoa: "Mẹ, cầu xin mẹ cứu con với, con thật sự hết cách rồi.

Nếu những việc con làm bị người ta biết được thì con không sống nổi mất." "Rốt cuộc chuyện con nói là chuyện gì?

Con không nói rõ làm sao mẹ biết được, có phải con bị ai đe dọa không?" Cô gái gật đầu: "Vâng, con bị người ta đe dọa." "Vậy con đã làm chuyện xấu gì mà để người ta đe dọa?" Cô gái cúi đầu im lặng.

Trương Xuân Hoa sốt ruột không chịu nổi, mặt đanh lại: "Rốt cuộc là chuyện gì?

Nếu con không thành thật nói hết mọi chuyện cho mẹ biết, lần này mẹ tuyệt đối không giúp con nữa đâu!" "Ảnh nóng, người đó có ảnh nóng của con.

Nếu con không làm theo lời họ nói, họ sẽ tung video của con lên mạng, lúc đó đời con coi như tiêu đời." "Ảnh nóng gì cơ?" Cô gái cúi gằm mặt: "Là ảnh của con với một người đàn ông, người đó đã kết hôn và có vợ rồi." Trương Xuân Hoa giơ tay tát cho cô gái một cái, run giọng mắng: "Hồ đồ!

Con làm cái gì thế hả, đàn ông có vợ mà con cũng đâm đầu vào, còn để người ta quay chụp mấy thứ bậy bạ, con đúng là không biết xấu hổ!" "Mẹ vất vả nuôi con ăn học đại học, cuối cùng con báo đáp mẹ thế này sao?

Con đi quyến rũ đàn ông có vợ, gây ra chuyện tày đình như thế, cuối cùng còn kéo mẹ vào vũng bùn này, mẹ không có đứa con như con!" "Người đàn ông đó rốt cuộc là ai?" "Là tổng giám đốc công ty con ạ." "Chẳng phải con bảo tổng giám đốc công ty con đã hơn bốn mươi tuổi rồi sao?" Cô gái bất lực gật đầu.

Trương Xuân Hoa tức đến mức suýt ngất xỉu, con gái bà mới tốt nghiệp đại học mà đã qua lại với một lão già hơn bốn mươi tuổi.

Đúng là nghiệp chướng mà! "Kẻ đe dọa con rốt cuộc là ai?" "Con không biết, nhưng con đã thấy video và ảnh họ gửi rồi, họ thực sự có giữ nó, con không thể làm họ giận được, tuyệt đối không thể." "Đều là do con tự chuốc lấy thôi." Trương Xuân Hoa mệt mỏi nói.

Trên mặt cô gái hiện rõ dấu bàn tay đỏ lựng, nhưng cô ta vẫn ngoan cố ôm chặt đùi bà không buông: "Mẹ, mẹ cứu con với, cứu con đi mà, con cũng vì hết cách nên mới phải làm vậy thôi." Trương Xuân Hoa khóc không thành tiếng, bà hoàn toàn không ngờ sau lưng lại có chuyện như vậy, đau đớn nói: "Vậy ai cứu mẹ đây?

Nhà họ Diệp đối tốt với mẹ như thế, tin tưởng mẹ như thế, hở tí là tăng lương cho mẹ, mẹ làm vậy sao đối diện được với họ đây?" "Mẹ, mẹ không được bỏ mặc con, con là con gái ruột của mẹ mà." Trương Xuân Hoa mạnh mẽ hất tay cô gái ra, bà đã quyết định rồi: "Lần này mẹ sẽ không làm gì nữa hết, chuyện của con con tự đi mà giải quyết, mẹ không nhúng tay vào nữa." "Mẹ, mẹ không thể đối xử với con như vậy được, nếu chuyện này bại lộ thì đời con coi như xong đời!" "Thế thì chúng ta cũng không thể làm chuyện thất đức này được." Những ngày gần đây, vì hạ dược vào đồ bổ của Lãnh Yên

Nhiên mà bà ăn không ngon ngủ không yên, chỉ sợ người nhà họ Diệp nhận ra điều gì, lại còn phải chịu đựng sự cắn rứt của lương tâm.

Hôm trước Bảo Bảo còn bảo thấy bà khóc, rồi bảo Diệp Việt giúp bà, Diệp Việt đã đích thân tìm gặp hỏi thăm xem bà có cần giúp đỡ gì không.

Họ là những người tốt như vậy.

Bà thực sự không thể làm chuyện thương thiên hại lý đó nữa.

Trương Xuân Hoa muốn rời đi, nhưng lại nghe thấy tiếng nói hằn học của con gái: "Mẹ, bây giờ mẹ không còn đường lui nữa rồi, mẹ đã làm rất nhiều chuyện sai trái, mẹ và con bây giờ đang cùng hội cùng thuyền rồi!" "Không, chỉ cần sau này mẹ không làm nữa thì mẹ sẽ có đường lui." Bà sẽ quỳ xuống xin lỗi nhà họ Diệp, dù thế nào bà cũng phải nói ra sự thật.

Nhất định phải dừng tay trước khi gây ra sai lầm lớn hơn. "Mẹ, mấy hôm trước con xem tin tức thấy Lãnh Yên Nhiên bị sảy thai rồi, đó đều là do mẹ hại đấy.

Mẹ nghĩ họ biết chuyện này là do mẹ làm thì họ sẽ tha cho mẹ sao?" Trương Xuân Hoa phẫn nộ nói: "Nói bậy!

Nhiên Nhiên sảy thai là do uống thuốc Đông y, bị thai ngoài tử cung, liên quan gì đến mẹ, con đừng có mà vu khống cho mẹ!" "Mẹ, mẹ quên rồi sao, lần trước chính con cùng mẹ đi bệnh viện lấy thuốc Đông y đấy, con đã sớm động tay động chân vào đó rồi, nên Lãnh Yên Nhiên mới bị như vậy.

Tất cả đều là do mẹ, việc con làm cũng giống như việc mẹ làm thôi!" "Con nói cái gì?" Trương Xuân Hoa không tin nổi nhìn đứa con gái này, đây đâu còn là đứa con gái đơn thuần lương thiện của bà nữa.

Bà nhớ lần cuối đi lấy thuốc, tình cờ gặp con gái, cô ta chủ động nói muốn đi cùng bà, lâu ngày không gặp con nên bà cũng muốn ở bên con thêm một lát.

Chương 1784

Lần đó con gái đúng là luôn ở cạnh bà.

Hóa ra từ lúc đó nó đã tính kế bà rồi.

Trời ơi, hóa ra đứa trẻ của Nhiên Nhiên mất đi là có liên quan đến bà sao, là do bà không cẩn thận để con gái động tay động chân. "Con đang muốn giết mẹ đấy à!" "Mẹ, mẹ cứ yên tâm đi, chuyện chúng ta làm họ tuyệt đối không phát hiện ra đâu.

Bố Lãnh Yên Nhiên mất rồi, đứa bé cũng không còn, cô ta có bị bệnh tâm thần cũng là hợp tình hợp lý, không ai nghĩ theo hướng đó đâu, mẹ cứ yên tâm.

Mẹ giúp con đi, con thật sự không còn đường sống nữa rồi." Trương Xuân Hoa đau đầu vô cùng: "Giờ con thừa nhận rồi chứ?

Ăn vào sẽ khiến người ta phát điên phải không?" Cô gái ánh mắt né tránh: "Con không biết, là mẹ bảo tinh thần cô ta không tốt đấy chứ." "Con thực sự không biết sao?" "Mẹ, người đó không nói gì với con cả, ngay cả thuốc cũng gửi bưu điện cho con, con còn chẳng biết họ là ai, mặt mũi thế nào nữa, chẳng phải con đã kể với mẹ rồi sao." "Con không biết là thuốc gì mà cũng dám mạo nhận là thuốc an thần để bảo mẹ bỏ vào thang thuốc của người ta!" Trương Xuân Hoa thực sự thất vọng tột cùng về đứa con gái này, là bà đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, cuối cùng lại hại chết Lãnh Yên Nhiên. "Con không nói thế thì sao mẹ chịu giúp con chứ." Cô gái lí nhí nói.

Trương Xuân Hoa hít một hơi thật sâu: "Vậy con tự giải quyết đi." "Mẹ, mẹ đừng đi, chuyện của con rốt cuộc mẹ có đồng ý không?" "Mẹ sẽ không làm nữa, nghiệp con tự gây ra thì con tự đi mà chịu hậu quả đi." "Mẹ, mẹ không thể không quản con, con là con gái ruột của mẹ mà.

Chẳng lẽ mẹ trơ mắt nhìn con đi chết sao?

Con nói cho mẹ biết, nếu những thứ đó bị công khai thì con không sống nữa đâu, con sẽ nhảy lầu tự tử ngay lập tức, mẹ sẽ không bao giờ được thấy mặt con nữa đâu!" Cô gái gào lên trong nước mắt.

Bước chân Trương Xuân Hoa khựng lại, bà quay đầu nhìn con gái: "Có phải mẹ chết trước mặt con thì con mới thấy dễ chịu hơn không?" "Mẹ..." Trương Xuân Hoa không nói gì thêm, dứt khoát bỏ đi.

Cô gái thấy Trương Xuân Hoa đi rồi, một lát sau cũng lồm cồm bò dậy rời đi.

Lãnh Yên Nhiên và Diệp Việt trốn trong bóng tối thấy hai người đi rồi mới bước ra.

Hai người cũng đã hiểu rõ mọi chuyện, dì Trương là vì muốn giúp con gái, còn con gái bà ta lại bị kẻ khác đe dọa.

Chương Tuyết quả nhiên là kẻ biết tính toán, không từ thủ đoạn nào, ngay cả con gái dì Trương cũng có thể lợi dụng được. "Ông xã, anh nghĩ Trương Xuân Hoa có tiếp tục hạ dược em nữa không?" Lãnh Yên Nhiên hỏi. "Anh không biết, sự hy sinh của một người mẹ dành cho con gái có thể đến mức nào, chúng ta không thể tưởng tượng được đâu." Diệp Việt và Lãnh Yên Nhiên về nhà, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Họ mua cho Bảo Bảo một con gấu bông lớn cao bằng cậu bé.

Bảo Bảo rất thích nhưng lại ấm ức: "Chị ơi, chị nghĩ em là đứa trẻ ba tuổi chắc?

Em là con gái hay sao mà tặng gấu?" Lãnh Yên Nhiên xoa đầu cậu bé: "Giữ lấy sau này tặng cho cô gái em thích." Bảo Bảo thẹn thùng gật đầu: "Hóa ra là thế ạ." Hai người chỉ đem chuyện này kể với Tống

Tiểu La, Tống Tiểu La vốn không phải người quá sôi nổi trong nhà, bà bận rộn học kiến thức quản lý.

Thế nên không khí trong nhà không hề thay đổi, Bảo Bảo vẫn cứ tíu tít mỗi ngày, mọi người vẫn xoay quanh cậu bé.

Lãnh Yên Nhiên thỉnh thoảng ra ngoài đóng quảng cáo, phần lớn thời gian là ở nhà, nhưng tinh thần của cô bỗng nhiên trở nên sa sút.

Trương Xuân Hoa hoảng loạn, những ngày qua bà thực sự không hề hạ dược nữa.

Có một lần nhận được điện thoại cầu cứu của con gái, bà đã định hạ quyết tâm, nhưng khi chuẩn bị ra tay, bà đột nhiên thấy Bảo Bảo ló cái đầu nhỏ ở cửa bếp, nhìn bà bằng ánh mắt ngây thơ vô số tội.

Khoảnh khắc đó, bà cảm thấy mình như một con quỷ dữ, một con quỷ đáng sợ.

Cuối cùng, bà dứt khoát vứt bỏ liều thuốc đó đi.

Nhóc con chắc cũng không biết bà đang làm gì, còn chạy lại ôm đùi bà làm nũng đòi ăn cam.

Cứ thế, bà trải qua ba ngày trong thấp thỏm lo âu.

Cuối cùng bà không chịu đựng nổi nữa.

Khi Diệp Việt vừa về, bà bỗng "phịch" một tiếng quỳ sụp xuống, khiến Lãnh mẫu sợ hãi vì bà hoàn toàn không biết chuyện gì. "Tiểu Trương, cô làm cái gì thế này?

Sao tự nhiên lại quỳ trước mặt Tiểu Việt, có chuyện gì thì chúng ta ngồi xuống nói hẳn hoi." Lãnh mẫu định đỡ Trương Xuân Hoa dậy.

Trương Xuân Hoa không đứng dậy mà tự giơ tay tát mình một cái: "Chị Lãnh, tôi có lỗi với chị, có lỗi với Nhiên Nhiên và Tiểu Việt." Thấy Trương Xuân Hoa tự hành hạ mình như vậy, Lãnh mẫu ngớ người ra.

Bà nhìn sang Diệp Việt, nhưng anh chỉ đứng đó vô cảm, không nói lời nào.

Bà hiểu rõ tính cách của Diệp Việt, Tiểu Trương tuy là người làm nhưng cũng đáng tuổi tiền bối, nếu một người lớn tuổi quỳ trước mặt mình mà anh vẫn giữ vẻ mặt đó thì chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó mà bà không biết.

Lãnh mẫu không đỡ Trương Xuân Hoa nữa mà hỏi: "Tiểu Trương, rốt cuộc cô đang nói gì thế?

Cô nói rõ ra xem nào, tôi không hiểu gì cả." "Tiểu Việt, tôi có lỗi với cậu, Nhiên Nhiên trở nên thế này đều là do tôi hại.

Tôi có lỗi với mọi người, tôi không dám cầu xin sự tha thứ, mọi người muốn xử phạt tôi thế nào cũng được." Nghe vậy, mặt Lãnh mẫu sầm lại, chuyện này sao lại liên quan đến con gái bà rồi: "Tiểu Trương, cô nói thế là ý gì?" "Chị Trương, thuốc Đông y trước đây của Nhiên Nhiên đã bị hạ thuốc, sau khi cô ấy xuất viện về, thuốc bổ tôi nấu cũng bị bỏ thuốc vào.

Tinh thần Nhiên Nhiên không tốt đều là do tôi hại, chính tôi đã làm cô ấy thành ra thế này.

Tôi đáng chết, tôi là kẻ lòng lang dạ thú, mọi người mau đưa cô ấy đi bệnh viện khám đi, khi tình hình còn chưa quá nghiêm trọng." Lãnh mẫu tức không chịu nổi, Tống Tiểu La thấy tình hình không ổn liền vội vàng lại đỡ bà: "Chị Lãnh, chị đừng kích động." Lãnh mẫu chỉ tay vào Trương Xuân Hoa: "Cô tự hỏi lòng mình xem, nhà chúng tôi đối xử với cô có gì không tốt không?" Trương Xuân Hoa vừa rơi lệ vừa lắc đầu: "Không, mọi người đối xử với tôi rất tốt, tất cả đều là lỗi của tôi." “Sao bà có thể làm ra chuyện như vậy?

Chúng tôi đối đãi với bà như người nhà, vậy mà bà lại đối xử với chúng tôi như thế, bà đúng là không có chút lương tâm nào!" "Nhiên Nhiên nhà chúng ta hóa ra bị hạ thuốc, vậy mà làm mẹ như tôi lại chẳng hề hay biết.

Tôi lại để một kẻ như bà ở trong nhà, hạ độc con gái tôi ngay dưới mí mắt mình, tôi thật đáng chết!" Mẹ Lãnh tự trách đến mức muốn chết đi cho xong.

"Chị Lãnh, đây không phải lỗi của chị, chị đừng kích động." "Nhiên Nhiên nhà chúng ta, phải mau chóng đưa con bé đi bệnh viện thôi.

Nó ngủ từ chiều đến giờ vẫn chưa tỉnh, không biết cơ thể có gặp vấn đề gì không." Mẹ Lãnh nắm chặt lấy áo của Tống Tiểu La, không kìm được mà bật khóc.

Mới đầu bà còn tưởng con gái mình thay đổi, cậy sủng sinh kiêu, ỷ vào sự nuông chiều của Diệp Việt mà tùy hứng, làm loạn.

Chương 1785

Bà thậm chí còn mắng con bé một trận thậm tệ.

Có ngờ đâu con gái bà vẫn vậy, thứ thay đổi chính là lòng người, là những kẻ không biết ơn ở ngay bên cạnh.

“Chị Lãnh, con xin lỗi, con không muốn như vậy, con thật sự không muốn.

Con biết mình tội đáng muôn chết, con không dám xa cầu sự tha thứ của mọi người.” Diệp Việt bước tới, ôm lấy vai mẹ Lãnh: “Mẹ, chuyện này con sẽ xử lý, mẹ yên tâm, con không để Nhiên Nhiên xảy ra chuyện đâu.” “Bà ta nói bà ta đã hạ thuốc con bé, nghĩ lại thôi mẹ đã thấy sợ rồi.” Đúng lúc này, Lãnh Yên Nhiên từ trên lầu đi xuống, mỉm cười nói: “Mẹ, con không sao đâu.” Mẹ Lãnh thấy con gái thì nhào tới ôm chầm lấy: “Nhiên Nhiên, con thấy trong người thế nào rồi?” “Mẹ yên tâm đi, con không sao.

Con và Diệp Việt đã biết chuyện này từ mấy ngày trước rồi, con cũng đã đi bệnh viện kiểm tra và uống thuốc, giờ con ổn lắm.” “Thật không?” “Con lừa mẹ làm gì chứ?

Mấy ngày nay con đều giả vờ thôi, mục đích là để xem dì Trương đây có thể che giấu lương tâm đến bao giờ.” Lãnh Yên Nhiên nhìn về phía Trương Xuân Hoa.

Trương Xuân Hoa ánh mắt né tránh, hoàn toàn không dám nhìn Lãnh Yên Nhiên.

Mẹ Lãnh kéo Lãnh Yên Nhiên kiểm tra một lượt từ trên xuống dưới: “Giả vờ sao?

Thế còn những loại thuốc trước đó?” “Đúng là có ảnh hưởng đến con, nhưng vì phát hiện kịp thời nên giờ đã ổn định hơn nhiều rồi.” “Trời đất, dọa chết mẹ rồi.

Sao ở ngay trong nhà mình mà cũng không an toàn thế này?

Lúc đó mẹ còn tưởng con vì quá đau buồn chuyện cái thai mà không vượt qua được, hóa ra tất cả đều là do có người hãm hại.

Là mẹ không tốt, mẹ đã không cảm thông cho con.” “Mẹ, đừng nói thế, giờ con chẳng phải đang khỏe mạnh đây sao.” “Nhiên Nhiên, dì xin lỗi con.

Đứa bé của con mất đi chắc cũng có liên quan đến dì, các con cứ đưa dì đến đồn cảnh sát đi, dì đáng bị ngồi tù.” Trương Xuân Hoa nói với Lãnh Yên Nhiên.

“Dì nghĩ ngồi tù là có thể bù đắp được những tổn thương dì gây ra cho tôi sao?

Đứa con của tôi, cơ thể của tôi... nếu chúng tôi không phát giác ra, tôi phát điên lúc nào cũng không biết!” Lãnh Yên Nhiên cao giọng.

Nếu không phải vì thai ngoài tử cung phải bỏ, thì sau này chắc chắn đứa bé cũng sẽ bị dị tật.

“Gia đình hạnh phúc của tôi sẽ vì hành vi của dì mà tan nát.

Mẹ tôi đã ngần nấy tuổi, làm sao chịu đựng nổi cú sốc này?

Nếu tôi điên rồi, bà ấy có thể sống tốt được không?” Đến lúc đó, cái nhà này coi như xong hẳn.

Mẹ Lãnh tuổi cao lại đang bị ung thư giai đoạn cuối, Chương Tuyết chắc chắn không thèm đối phó.

Nhưng nếu Yên Nhiên phát điên hoặc chết đi, Bảo Bảo sẽ không còn đường sống, Tống Tiểu La cũng chẳng thể yên ổn.

Đây là một chuỗi kế hoạch liên hoàn.

Phải thừa nhận, Chương Tuyết tính toán rất xa, bắt đầu từ điểm đột phá là cô.

Chương Quân để lại di chúc không được làm hại Khương Hồng và Bảo Bảo, nên cô ta đi đường vòng đánh vào cô, kết quả cuối cùng vẫn như vậy là được.

"Con xin lỗi, con xin lỗi!" Trương Xuân Hoa quỳ rạp xuống sàn nhà, dập đầu liên tiếp đến mức trán chảy máu.

Bảo Bảo đứng một bên ngơ ngác chớp đôi mắt to tròn.

Tống Tiểu La thấy không nên để trẻ con chứng kiến những cảnh tranh chấp của người lớn, liền bế Bảo Bảo về phòng.

Mẹ Lãnh quay mặt đi chỗ khác, tuy không nỡ nhưng nghĩ đến những tổn thương con gái phải chịu, bà cũng chẳng muốn nói gì thêm.

Định biến một người bình thường thành kẻ điên, tâm địa phải độc ác đến mức nào mới làm ra được chuyện đó.

"Tiểu Việt, Nhiên Nhiên, lúc đầu dì không biết thuốc đó có tác hại như vậy, dì mới biết vài ngày trước thôi.

Dì thề từ lúc biết xong dì không dám hạ thuốc nữa, dì thật sự biết lỗi rồi." "Đến giờ dì vẫn chưa chịu nói thật sao?

Là ai sai khiến dì làm việc này?

Tôi tự nhận gia đình mình đối xử với dì rất tốt, dì hoàn toàn không cần thiết phải làm vậy." "Là tự con, là con nhất thời hồ đồ." Diệp Việt cuối cùng cũng lên tiếng, ánh mắt anh hiện lên tia nhìn lạnh lẽo đáng sợ: "Trương Xuân Hoa, dì tưởng dì không nói thì tôi không tra ra được sao?

Khi tôi còn sẵn lòng nói chuyện tử tế với dì, tốt nhất dì nên thành thật khai báo để nhận được sự khoan hồng." Trương Xuân Hoa nhìn anh một cái liền rùng mình run rẩy.

Bà biết thực lực của nhà họ Diệp, nếu Diệp Việt muốn tra thì bà không thể giấu nổi.

Chỉ là vấn đề thời gian, con gái bà chắc chắn sẽ bị bại lộ.

“Con nói, con nói...

Có người đe dọa con gái con, con gái con không còn cách nào mới tìm đến con.

Ngàn sai vạn sai đều là lỗi của con, các người cứ tống con vào tù đi, xin hãy tha cho con gái con.

Nó còn trẻ như vậy, cuộc đời nó mới bắt đầu, không thể vì chuyện này mà hủy hoại được.” “Làm sai thì phải trả giá.

Nếu đã đưa vào tù, cả hai mẹ con dì đều không thoát được đâu.” “Tiểu Việt, Nhiên Nhiên, xin lỗi, thật sự xin lỗi.” “Nếu dì thực sự thấy có lỗi thì nên tìm cách bù đắp, chứ cứ ở đây nói mấy lời này chẳng có ý nghĩa gì cả.” Trương Xuân Hoa đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt ánh lên hy vọng.

Nếu có thể bù đắp, bà đương nhiên sẵn lòng.

Bà đã hối hận từ lâu rồi.

“Các con sẵn lòng cho dì cơ hội, dì nhất định sẽ cố gắng hết sức.” Lãnh Yên Nhiên và Diệp Việt nhìn nhau.

Đây chính là lý do họ chưa vạch trần ngay từ đầu.

Chương 1786

Ban đầu họ muốn lừa cả Trương Xuân Hoa, nhưng bà ấy đã tự nhận lỗi, nên họ đành thay đổi chiến thuật, để bà ấy tham gia vào.

Chuyện Chương Tuyết hạ thuốc, chứng cứ không khó thu thập, cái họ cần là bằng chứng cô ta mưu hại Chương Quân.

“Vậy... có thể cho con gái dì một cơ hội không?” “Chúng tôi không thương lượng điều kiện với dì.

Nếu dì không muốn làm, chúng tôi cũng không ép.” “Con làm, con sẵn lòng làm.” “Vậy thì đứng lên đi, đừng để người ngoài nhìn vào lại tưởng nhà chúng tôi ngược đãi dì.” Lãnh Yên Nhiên hờ hững nói.

Trương Xuân Hoa lúc này mới đứng dậy, lúng túng bảo: “Tiểu Việt, Nhiên Nhiên, cần làm gì các con cứ bảo, dì nhất định sẽ phối hợp.” “Việc dì cần làm bây giờ là gọi điện cho con gái dì, nói rằng trạng thái tinh thần của tôi hiện giờ rất tệ, suốt ngày chỉ biết ngủ mê mệt, người nhà đều sắp phát điên rồi.” Lãnh Yên Nhiên dặn dò.

“Gọi cho con gái con có tác dụng không?

Nó cũng chỉ là bị người khác sai khiến.” “Cứ làm theo yêu cầu của tôi là được, những việc khác dì không cần lo, tôi và Diệp Việt sẽ tự có tính toán.” Trương Xuân Hoa định bấm số, Lãnh Yên Nhiên lại ngăn lại: “Thu xếp lại cảm xúc trước đi, đừng để con gái dì nhận ra điểm bất thường mà làm hỏng kế hoạch của chúng ta.” Trương Xuân Hoa hít sâu vài hơi, bình ổn cảm xúc mất vài phút mới gọi điện cho con gái, đồng thời mở loa ngoài.

“Mẹ, sao rồi ạ?” “Tiểu Nhiễm, lần này con hài lòng rồi chứ?

Lãnh Yên Nhiên tinh thần đã sụp đổ hoàn toàn, giờ suốt ngày chỉ ngủ thôi, người nhà họ Diệp đang cuống hết cả lên rồi.” Giọng Trương Xuân Hoa mang theo vẻ trách cứ nặng nề.

Giọng nói trong điện thoại trở nên phấn khích: “Thật sao mẹ?” “Mấy chuyện này mẹ lừa con làm gì.

Mẹ khuyên con nên dừng tay đi, nhân lúc mọi chuyện chưa bị bại lộ, hai mẹ con mình họa may còn thoát được một kiếp, được không?” “Mẹ...” “Tiểu Nhiễm, đừng giúp người đó làm việc nữa.

Tình trạng của Lãnh Yên Nhiên bây giờ cách cái điên không xa đâu, con tha cho cô ấy đi.

Tha cho cô ấy cũng là tha cho chính chúng ta.

Nếu người nhà họ Diệp biết cô ấy phát điên là do thuốc thì sẽ dễ dàng tra ra chúng ta ngay.” “Mẹ, không phải con không tha cho cô ta.

Con với cô ta không thù không oán, con cũng thật sự hết cách rồi, nếu không con sao lại để mẹ làm chuyện này chứ?

Mẹ là mẹ ruột của con, con không có lý do gì để hại mẹ cả.” “Vậy lần này những đoạn video và ảnh đó đã lấy lại được chưa?” “Mẹ, con không biết, nhưng con thật sự rất vui.

Mẹ đúng là mẹ ruột của con.

Mẹ ơi, sau chuyện này, con hứa nhất định sẽ không vì mấy chuyện này mà làm phiền mẹ nữa, đây là lần cuối cùng thôi.” Trương Xuân Hoa mệt mỏi nói: “Sau này đừng tìm mẹ vì mấy chuyện này nữa, con tự lo liệu đi.” Nói xong, bà cúp máy luôn.

“Tiểu Việt, Nhiên Nhiên, chắc là qua ải rồi, con gái dì chắc không nghi ngờ gì đâu.” Lãnh Yên Nhiên gật đầu.

“Vậy bước tiếp theo dì nên làm gì?” “Tạm thời không cần làm gì cả.

Nếu con gái dì gọi lại thì dì cứ nói như cũ, nói tình trạng của tôi càng tệ càng tốt." "Dì biết rồi." Diệp Việt và Lãnh Yên Nhiên cùng nhau lên lầu.

Trương Xuân Hoa đứng ngẩn ngơ tại chỗ, mẹ Lãnh liếc bà một cái, hừ mạnh một tiếng rồi cũng về phòng.

Trình Nhiễm cúp máy của mẹ mình xong liền lập tức gọi cho một số máy lạ.

Diệp Việt đã sớm cho người giám sát điện thoại của Trình Nhiễm từ khi biết sự thật, nên cuộc hội thoại của hai người họ được nghe thấy rõ mồn một.

"Tôi chẳng phải đã nói, chuyện chưa thành thì đừng gọi cho tôi sao?" "Tôi làm được rồi, Lãnh Yên Nhiên điên rồi, cô trả lại ảnh và video cho tôi đi." Trình Nhiễm nói.

Đầu dây bên kia im lặng một lát: "Cô chắc chắn chứ?" "Tôi chắc chắn, mẹ tôi vừa mới gọi điện cho tôi xong, bà ấy sẽ không lừa tôi đâu.

Tôi đã quỳ xuống xin bà ấy mãi bà ấy mới chịu giúp đấy." Trình Nhiễm giải thích.

"Được rồi, đợi tôi xác nhận xong xuôi việc cô đã làm, thứ thuộc về cô tôi tự khắc sẽ trả." Cùng lúc đó, trên mạng xuất hiện những bức ảnh Diệp Việt đưa Lãnh Yên Nhiên đến bệnh viện Tâm thần số 3.

Trong ảnh, Diệp Việt ôm chặt Lãnh Yên Nhiên trong lòng, không nhìn rõ mặt cô nhưng thấy rõ cô đang vùng vẫy.

Còn có một tấm Lãnh Yên Nhiên thoát ra được, máy ảnh chộp đúng gương mặt cô tái nhợt, đáy mắt đầy vẻ hoảng loạn sợ hãi, nhìn qua là biết trạng thái tinh thần có vấn đề.

Bệnh viện số 3 ai mà chẳng biết, nói giảm nói tránh thì là bệnh viện chuyên trị thần kinh, nhưng thực chất đó là bệnh viện tâm thần.

Tin tức này vừa nổ ra lập tức gây xôn xao cộng đồng mạng.

Có người đoán là do cú sốc mất con khiến cô không nghĩ thông mà phát điên.

Có người lại bình luận là do hôn nhân rạn nứt, vì làm gì có mấy cuộc hôn nhân hào môn mà hạnh phúc thực sự.

Tóm lại là đủ mọi loại suy đoán.

Lãnh Yên Nhiên mới trước đó còn là phu nhân nhà giàu quyền quý, chớp mắt đã trở thành người vợ bị hào môn ruồng rẫy.

Đương nhiên, đây chỉ là tin tức lá cải trên mạng, các trang truyền thông lớn vẫn đang quan sát, bởi lần trước Mễ Nặc đã lên tiếng cảnh cáo nên họ không dám tùy tiện đưa tin.

Chuyện này Diệp Việt chưa báo trước với gia đình, nên khi tin tức nổ ra, cả nhà đều hoảng sợ, cuối cùng nghe giải thích mới biết đây là một cái bẫy để dụ hung thủ lộ diện.

Khương Hồng hiện giờ chẳng còn ai muốn đi mua sắm hay đánh bài cùng.

Chuyện của nhà họ Chương đã sớm truyền tai nhau, những bà bạn bài hay chị em thân thiết trước đây đều lánh xa bà ta.

Giờ đây ngày ba bữa của bà ta đều phải tằn tiện, bà ta cũng chẳng còn mặt mũi nào ra ngoài, suốt ngày ru rú ở nhà xem tivi và dùng điện thoại.

Vô tình thấy báo cáo về Lãnh Yên Nhiên, bà ta phấn khích nhảy dựng lên, đập bàn hét lớn: “Tiểu Tuyết, con mau ra đây xem này, Lãnh Yên Nhiên điên rồi!” “Ha ha ha, Lãnh Yên Nhiên điên rồi, đúng là báo ứng, báo ứng đến rồi!” “Tiểu Tuyết, con ra đây mà xem, lần này cô ta điên thật rồi, để xem cô ta còn vênh váo được đến đâu.” Chương Tuyết nghe thấy động tĩnh cũng vội vàng chạy xuống lầu.

Cô ta nhìn dáng vẻ đó của Lãnh Yên Nhiên liền biết lời Trình Nhiễm nói là thật, cô ta thực sự điên rồi.

Khóe môi cô ta nở một nụ cười sâu hiểm.

Gần nửa năm trời, cuối cùng cô ta cũng đợi được đến ngày này.

Chương 1787

“Tiểu Tuyết, con nói xem đây có phải báo ứng không?

Cái con bé Lãnh Yên Nhiên đó vào nhà họ Diệp là chẳng coi chúng ta ra gì, giờ nó thành con điên rồi, nhà họ Diệp chắc chắn sẽ không cần nó nữa, nó sẽ sớm bị đuổi ra khỏi nhà thôi.

Ha ha ha ha, sao mẹ thấy vui thế này không biết, để xem lúc đó nó còn kiêu ngạo kiểu gì.” “Mẹ cũng vui mừng quá sớm rồi đó.” Chương Tuyết tuy nói vậy nhưng vẻ mặt hân hoan đã bán đứng cô ta.

“Con không vui sao?” “Đừng vội mừng, Diệp Việt đối với Lãnh Yên Nhiên rất có tình cảm, sẽ không đuổi cô ta đi ngay đâu.” “Thì cũng là chuyện sớm muộn thôi, nhà giàu nào mà cho phép một con điên làm nữ chủ nhân chứ?

Cho dù Diệp Việt có đồng ý thì bà nội cậu ta cũng không đời nào chịu, giờ người cầm trịch nhà đó là bà nội cậu ta đấy.” Nói đến đây, ánh mắt Khương Hồng lộ rõ vẻ tham lam: “Tiểu Tuyết, hay là con cố gắng một chút, phát triển với Diệp Việt xem sao?

Chỉ cần con gả được vào nhà họ Diệp, hai mẹ con mình còn cần phải trông chờ vào mấy đồng di sản của Chương Quân để sống sao?” “Đến lúc đó diệt luôn cả mẹ con Tống Tiểu La và đứa con hoang kia, độc chiếm tài sản nhà họ Chương cũng được.” “Vâng.” “Con đồng ý rồi à?” “Con vốn dĩ vẫn luôn thích Diệp Việt mà.” Nếu không cô ta đã chẳng tốn công làm nhiều việc như vậy.

Nếu Lãnh Yên Nhiên thực sự điên, nghĩa là não bộ đã bị tổn thương vĩnh viễn, không thể chữa khỏi.

Diệp Việt có thể thương xót cô ta một ngày hai ngày, chứ làm sao thương xót được một năm, ba năm hay mười năm?

Cô ta không tin vào cái gọi là thề non hẹn biển, cũng không tin một người đàn ông có thể chung sống cả đời với một con điên.

Dựa vào mối giao tình từ nhỏ với Diệp Việt, cô ta tự tin mình có thể hạ gục được anh.

Nhưng chuyện này quả thực không thể nóng vội, đặc biệt là vào thời điểm mấu chốt này, sai một ly là đi một dặm.

Chương Tuyết ép mình phải giữ cái đầu lạnh, nói với Khương Hồng: "Mẹ, thời gian này mẹ cứ ngoan ngoãn ở nhà cho con." "Mẹ nghe lời con, mẹ sẽ ở nhà." Tin tức trên mạng là do Diệp Việt cố ý tung ra, nhưng một tuần trôi qua Chương Tuyết vẫn không có động tĩnh gì.

Người chịu trách nhiệm giám sát báo về rằng Chương Tuyết vẫn như trước, đi làm và về nhà rất đúng mực.

Lãnh Yên Nhiên bắt đầu thấy bất an, sợ rằng những suy đoán bấy lâu nay là sai, chuyện của Chương Quân không liên quan đến Chương Tuyết: "Ông xã, anh nói xem có khi nào chúng ta đoán sai không?" "Không thể nào, chắc là Chương Tuyết vẫn chưa hoàn toàn tin em đã điên, cô ta còn đang quan sát thôi." Nhìn vào chuỗi thủ đoạn của Chương Tuyết, có thể thấy đây là một kẻ sát nhân có tâm cơ và kiên nhẫn, nếu không cô ta đã chẳng thể nhởn nhơ lâu như vậy ngay dưới mắt họ.

Đúng lúc này, Mễ Nặc từ bên ngoài bước vào: "Diễn kịch thì phải diễn cho trót, đưa Nhiên Nhiên vào Bệnh viện số 3 đi." "Mẹ, sao mẹ lại tới đây?" "Xảy ra chuyện như vậy đương nhiên mẹ phải tới chứ, dám có kẻ muốn biến con dâu mẹ thành con điên sao." Mễ Nặc thật sự rất tức giận.

Diệp Việt nhìn biểu cảm của mẹ mình là biết ngay đó chỉ là một phần lý do, thực chất bà tới để góp vui: "Mẹ, mẹ muốn tới diễn một vai phải không?” “Tất nhiên rồi, có mẹ ra tay chẳng phải sẽ càng có sức thuyết phục sao?

Nhiên Nhiên nhà mình 'điên' rồi, bà mẹ chồng luôn ủng hộ con dâu như mẹ chẳng lẽ lại không có thái độ gì?” “Mẹ, con đâu có điên thật.” Lãnh Yên Nhiên hơi ngại ngùng nói.

“Ngoan nào, thời gian tới con cứ đóng tốt vai một người điên, còn mẹ sẽ trở thành một bà mẹ chồng ác độc, mấy vai này mẹ rành nhất đấy.” Mễ Nặc tự tin vỗ tay.

“Chẳng phải sao, ngày xưa mẹ cũng từng diễn rồi còn gì.” Diệp Việt trêu.

Làm cô sợ đến mức lập tức cùng Diệp Việt đi đăng ký kết hôn.

Sợ chậm một bước là không vào nổi cửa nhà họ Diệp.

Giờ nghĩ lại thấy cũng thật buồn cười, lúc đó mình đúng là ngây thơ thật, bị lừa dễ dàng như thế.

Tuy nhiên, cuộc hôn nhân này khiến cô hài lòng trăm phần trăm.

“Ơ kìa, con có ý trách mẹ đấy à?” “Mẹ ơi, đâu có, con đang khen khéo mẹ mà.” Lãnh Yên Nhiên nịnh nọt khoác tay Mễ Nặc.

Mễ Nặc vỗ vai cô: “Bé cưng, con ra ghế sofa ngồi đi, mẹ có chút việc cần 'xử lý' với thằng nhóc thối này.” Nhìn ánh mắt cười như không cười của mẹ chồng, Lãnh Yên Nhiên đột nhiên cảm thấy chuyện này có vẻ lớn rồi, trông bà cứ như đang giấu kim trong bọc vậy.

Nhưng lời mẹ chồng cô không dám không nghe, chỉ đành lo lắng nhìn Diệp Việt một cái: “Dạ.” “Con trai, đi lên lầu với mẹ, mẹ có chuyện muốn nói.” Mễ Nặc bảo Diệp Việt.

Hai mẹ con lên lầu, mẹ Lãnh cũng nhận ra điều gì đó lạ lùng, liền bảo: “Nhiên Nhiên, con lên xem thử đi, mẹ thấy trong mắt mẹ chồng con đầy sát khí đấy.” “Mẹ cũng nhận ra ạ?” Mẹ Lãnh gật đầu, Bảo Bảo cũng gật đầu lia lịa.

Hôm nay dì Mễ từ lúc vào cửa đã cười đến là đáng sợ, cậu bé chẳng dám chạy lại ôm chân bà như mọi khi.

“Cái thằng bé này, con thì hiểu gì mà gật đầu lia lịa thế.” Tống Tiểu La bật cười xoa đầu Bảo Bảo.

“Mẹ, anh rể nguy to rồi.” Nghe vậy, Lãnh Yên Nhiên lập tức đứng dậy chạy lên lầu.

Cửa phòng sách đã khóa trái, Lãnh Yên Nhiên không vào được, chỉ có thể áp tai sát cửa.

Cô chỉ nghe thấy bên trong phát ra những tiếng “chát, chát, chát” vang dội.

Nghe là biết có người đang bị ăn đòn.

Mí mắt Lãnh Yên Nhiên giật liên hồi, không biết bà dùng thứ vũ khí gì nữa: “Ông xã, anh không sao chứ?” “Nhiên Nhiên, không sao đâu, mẹ đang đàm đạo nhân sinh và lý tưởng với Diệp Việt thôi.” Người trả lời là Mễ Nặc.

Lãnh Yên Nhiên có điên mới tin: “Mẹ, con cũng thích nghe mấy chuyện đó, mẹ mở cửa cho con vào với.” “Đừng vào, mấy chuyện này chỉ nói cho đàn ông nghe thôi, con gái con lứa nghe làm gì cho bẩn tai.” Mễ Nặc vừa nói vừa đánh, tiếng động bên trong không dứt, khiến Lãnh Yên Nhiên sốt ruột không thôi.

“Mẹ, mẹ đánh nhẹ tay chút thôi.” “Nhiên Nhiên bé bỏng, mẹ con không phải hạng người bạo lực thế đâu, mẹ đang giảng đạo lý thật mà.” Cứ như vậy, khoảng hai mươi phút sau, Mễ Nặc hiên ngang bước ra, Diệp Việt cũng tỏ vẻ nghiêm túc đi theo sau, như thể chẳng có chuyện gì xảy ra.

Nhưng Lãnh Yên Nhiên tuyệt đối không tin là không có chuyện gì.

“Diệp Việt, anh không sao chứ?” Diệp Việt lắc đầu: “Không sao, vẫn ổn.” Lãnh Yên Nhiên vào phòng sách tìm khắp nơi mà không thấy “hung khí”: “Mẹ dùng cái gì đánh anh vậy?” “Cái gậy.” “Trong nhà làm gì có gậy?” Diệp Việt vẻ mặt khổ sở: “Ở trong túi xách của mẹ ấy.” Lãnh Yên Nhiên kinh ngạc há hốc miệng: “Sao mà để vừa được?” “Gậy rút đấy.” Phụt!

Lãnh Yên Nhiên cười không đứng thẳng nổi.

Mẹ chồng cô đúng là cao thủ, đi đánh người còn mang theo gậy, lại còn là gậy rút.

Đánh xong lại cất vào túi.

Đánh người cũng phong thái ưu nhã thế thì chịu rồi.

“Ông xã, anh thật sự không sao chứ?” Cô nghe tiếng lúc nãy thấy ra tay khá nặng tay.

“Muốn nghe thật không?” “Tất nhiên rồi.” “Suýt nữa thì phế luôn đấy.” “Để em xem nào.” Lãnh Yên Nhiên sợ hãi, không kịp nghĩ ngợi gì liền vội vàng cởi áo Diệp Việt ra.

Nhìn một cái mà cô hết hồn, mẹ chồng ra tay đúng là không nương tình, trên người Diệp Việt chằng chịt những lằn đỏ.

Tuy không chảy máu nhưng đỏ rực cả lên.

Chương 1788

Cô đưa tay nhẹ nhàng chạm vào, hốc mắt bỗng đỏ hoe: “Mẹ ra tay sao mà ác thế, con trai ruột mà sao lại đánh như vậy chứ.” Diệp Việt xoa đầu cô, khẽ thở dài: “Anh đáng đời mà.” “Đây cũng đâu phải lỗi của anh, ai mà ngờ được dì Trương lại làm ra mấy chuyện quái đản này.” Cô rất xót chồng.

“Nhiên Nhiên, đừng sờ nữa, mau bôi thuốc cho anh đi.

Em mà cứ sờ nữa là anh có 'cảm giác' đấy.” Lãnh Yên Nhiên đỏ mặt, định đấm cho anh một cái nhưng lại không biết xuống tay chỗ nào, đánh vào đâu chắc cũng đau cả, cô vội rụt tay lại.

“Bớt trêu ghẹo em đi, không thì người chịu khổ là anh đấy.” “Ha ha.” Diệp Việt bật cười sảng khoái, ánh mắt rạng rỡ nhìn cô.

Lãnh Yên Nhiên lườm anh một cái, lúc này cô xấu hổ cái gì chứ, người phải xấu hổ là anh mới đúng.

Từng này tuổi đầu còn bị mẹ đánh, thật mất mặt.

“Bà xã, mau lại đây hầu hạ vi phu nào.” Lãnh Yên Nhiên ném cho anh một chiếc chăn mỏng rồi đi tìm thuốc mỡ.

Sau khi bôi thuốc khắp người cho Diệp Việt, hai người mới xuống lầu.

Dưới lầu, Mễ Nặc đang đấu khẩu với Bảo Bảo, trông rất vui vẻ.

“Dì Mễ, lúc nãy dì cười đáng sợ lắm, cứ như mấy bà phù thủy xinh đẹp vậy.” “Vì có một thằng nhóc thối rất đáng ăn đòn.” Bảo Bảo đáng yêu bịt miệng lại: “Chắc chắn không phải cháu rồi.” “Tất nhiên không phải cháu, Bảo Bảo nhà mình thông minh ngoan ngoãn thế này mà.” “Thế dì có đánh chú ấy không?” “Có chứ, đánh sướng tay lắm luôn.” “Bạo lực quá đi.” “Bởi vì phải làm thế mới có hiệu quả chứ.” Diệp Việt cảm thán: “Thực ra lần này mẹ vẫn còn giữ thể diện cho anh lắm rồi.

Không đánh anh trước mặt mọi người mà đóng cửa lại đánh.

Nếu là ngày xưa thì đâu có đơn giản thế này, chỗ nào đông người bà mới lôi anh ra đánh ấy chứ.” “Thật là không biết ngượng, vậy mà còn tỏ vẻ may mắn được.” Lãnh Yên Nhiên cạn lời.

Làm gì có ai bị đánh một trận mà vẫn tỉnh bơ như không có việc gì, chẳng thèm buồn bực lấy một giây?

Điều Lãnh Yên Nhiên không biết là, khi xảy ra chuyện này, người tự trách nhất chính là Diệp Việt, nhưng anh không thể bộc lộ ra ngoài.

Được mẹ đánh một trận, anh trái lại cảm thấy dễ chịu hơn đôi chút.

“Bà xã, anh đây là khổ quá nên phải tìm niềm vui đấy.” “Không sao rồi, thật đấy.

Bây giờ chúng ta đã biết mục đích của Chương Tuyết, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

Sẽ có ngày chúng ta nhổ sạch cái gai tâm cơ đó.” Diệp Việt mỉm cười, rõ ràng người chịu khổ chịu mệt là cô, vậy mà cô không mảy may trách móc anh, ngược lại còn an ủi anh.

Cô gái này, bảo cô thiếu dây thần kinh cũng được, nhưng đôi khi cô lại như một đóa hoa hiểu lòng người, có thể thấu hiểu cảm xúc của anh ngay lập tức.

Bảo cô thông minh cũng đúng, nhưng đôi khi lại ngốc nghếch đến mức khiến anh đau lòng.

“Em nhìn anh làm gì thế?” “Đột nhiên thấy bà xã của anh rất xinh đẹp.” Lời tỏ tình bất chợt khiến đôi mắt Lãnh Yên Nhiên cong lên, gò má ửng hồng: “Ghét ghê.” Nói xong, cô buông tay anh ra, tự mình chạy xuống lầu.

“Ái chà, hai đứa vừa làm gì trên đó mà mặt mũi đỏ bừng thế kia?” “Mẹ, mẹ nói gì linh tinh thế, không sợ làm hư trẻ con ạ?” Lãnh Yên Nhiên dở khóc dở cười.

Bảo Bảo ngây thơ hỏi: “Cháu cũng muốn biết mọi người làm gì trên đó ạ?” “Trẻ con trẻ cái, đừng có tọc mạch chuyện người lớn.” “Xì, cháu biết hết rồi, dì Mễ đánh anh rể, chuyện này có gì bí mật đâu.” Diệp Việt đưa tay lên miệng khẽ ho một tiếng: “Nhóc con, còn muốn đồ chơi nữa không?” “Dì Mễ bảo rồi, sau này cháu muốn gì dì cũng mua cho, dì nhiều tiền lắm, tiêu không hết nên thấy ngứa ngáy chân tay.” Mễ Nặc bên cạnh cười sằng sặc, Bảo Bảo cũng cười ngả nghiêng trong lòng bà, hai người vui vẻ đập tay nhau.

Diệp Việt: “...” Không biết cảnh tượng này mà để ông bố nhà mình thấy được thì sẽ gây ra sóng gió gì đây.

“Bảo Bảo, con học hư rồi đấy nhé.” Lãnh Yên Nhiên nói.

“Đàn ông không hư đàn bà không yêu.

Cháu hư thế này mà mọi người vẫn yêu cháu đấy thôi.” Nói xong, Bảo Bảo tự bịt miệng cười trộm.

“Thằng bé này, hết thuốc chữa rồi.” Dưới sự dẫn dắt của Mễ Nặc, Bảo Bảo ngày càng trở nên nghịch ngợm.

“Bảo Bảo, dì Mễ thích cháu lắm, hôm nào dì giới thiệu bạn gái cho nhé.

Dì biết một cô bé tên là Tiểu Anh Đào, xinh xắn lắm luôn.” Lãnh Yên Nhiên không nói nên lời, có ai dạy trẻ con như thế không?

Sau này con của cô không biết sẽ bị bà dạy thành cái dạng gì nữa.

Bảo Bảo háo hức nhìn Mễ Nặc: “Tên đáng yêu quá ạ.” “Chứ còn gì nữa?

Tên đẹp mà người còn đẹp hơn.” “Thế cháu với bạn ấy có đẹp đôi không ạ?” “Đôi lứa xứng đôi luôn, đúng là trai tài gái sắc.” “Ái chà, thế thì giới thiệu ngay đi ạ, cháu muốn có bạn gái.” Diệp Việt và Lãnh Yên Nhiên: “...” Mẹ ơi, mẹ nói thế này mẹ có nghĩ đến cảm giác của Lục Tử Mặc không?

Không sợ anh ấy ném Bảo Bảo lên trời à?

Với cái tính cuồng con gái như Lục Tử Mặc, đời nào anh ấy để cho đứa con trai nào tiếp cận Tiểu Anh Đào chứ.

Chương Tuyết vẫn luôn chờ đợi.

Chờ đợi một bằng chứng xác thực về việc Lãnh Yên Nhiên đã phát điên.

Lãnh Yên Nhiên hiện giờ là người của công chúng, nhất cử nhất động đều được truyền thông chú ý.

Ngay khi nhận được tin, cô ta liền đến Bệnh viện số 3.

Quả nhiên, một lát sau, Diệp Việt bế Lãnh Yên Nhiên xuống xe, đi cùng còn có Mễ Nặc.

Chỉ thấy Lãnh Yên Nhiên đang yên lặng bỗng dưng gào thét ầm ĩ, cào cấu Diệp Việt loạn xạ.

“A a a, buông tôi ra, buông tôi ra!” “Nhiên Nhiên, em đừng quậy nữa, chúng ta vào bệnh viện được không?

Vào viện là sẽ chữa khỏi bệnh thôi.” “Đồ lừa đảo, đồ lừa đảo!

Tất cả các người đều là đồ lừa đảo!” “Nhiên Nhiên, ngoan nào.” “Anh là ai?

Anh buông tôi ra, tôi không quen anh!” Lãnh Yên Nhiên há miệng cắn mạnh vào tay Diệp Việt.

“Nhiên Nhiên, em buông ra đi, sao em lại cắn Tiểu Việt chứ, nó là chồng em mà.” Mễ Nặc vỗ nhẹ vào mặt Lãnh Yên Nhiên.

Chương 1789

Lãnh Yên Nhiên như phát cuồng, cắn chặt không buông: “Ư ư...” Diệp Việt rên khẽ một tiếng nhưng không hề trách móc, vẫn dịu dàng nói: “Nhiên Nhiên, em muốn cắn cứ cắn đi, em ngoan một chút, chúng ta sắp chữa khỏi rồi.” Mễ Nặc không chịu nổi nữa, quát lên: “Diệp Việt, con bớt nhu nhược đi được không?

Sao con lại để nó cắn như thế?

Nó bây giờ điên rồi, hoàn toàn không nhận ra con đâu, cứ thế này mãi thì làm sao được?” “Mẹ, mẹ đừng nói nữa, cô ấy là vợ con, dù cô ấy có biến thành thế nào con cũng vẫn cần cô ấy.” “Ngu ngốc!

Con định để nhà họ Diệp chúng ta trở thành trò cười cho thiên hạ sao?

Nhà họ Diệp tuyệt đối không thể chấp nhận một con điên làm con dâu, mẹ không đồng ý!

Vốn dĩ mẹ đã không hài lòng về nó, nhưng vì con thích nên mẹ mới coi nó như con gái ruột, hết lòng bảo vệ.

Thế mà con nhìn nó xem, chẳng ra làm sao cả.

Mang thai thì không giữ được, sảy thai xong lại để mình bị trầm cảm rồi hóa điên, chẳng lẽ con định sống cả đời với một con điên à?

Con mau dẹp bỏ cái ý nghĩ đó đi, bà nội và ông cố của con còn đang mong bế chắt nội đấy.” “Mẹ, mẹ nói ít đi vài câu được không?” Lãnh Yên Nhiên trong lòng Diệp Việt đột nhiên buông răng ra, mặt mày tái nhợt nhìn chằm chằm Mễ Nặc, thẫn thờ lẩm bẩm: “Con... con của tôi...” “Con tôi đâu rồi?

Các người buông tôi ra, tôi phải đi tìm con, con tôi mất rồi, con tôi không còn nữa!” Lãnh Yên Nhiên đấm đá Diệp Việt túi bụi, nhưng anh vẫn nhất quyết không buông tay: “Nhiên Nhiên, đừng như vậy, con cái sau này chúng ta sẽ lại có, giờ quan trọng nhất là em phải tẩm bổ cho khỏe lại.” “Là anh!

Chính anh đã hại chết con tôi!” Lãnh Yên Nhiên đột nhiên chỉ thẳng vào mũi Diệp Việt.

“Nhiên Nhiên, đừng thế mà.” Chát!

Lãnh Yên Nhiên giáng một cái tát trời giáng vào mặt Diệp Việt.

Diệp Việt hơi ngẩn người, Mễ Nặc tức giận định tát trả Lãnh Yên Nhiên nhưng Diệp Việt đã kịp che chắn cho cô.

Cái tát của Mễ Nặc rơi trúng lưng Diệp Việt.

“Diệp Việt, con định làm loạn đến bao giờ nữa?

Đến nước này rồi mà con còn muốn bảo vệ nó sao?” Mễ Nặc vừa nói vừa cưỡng ép kéo tay Lãnh Yên Nhiên ra, cô vừa được thả liền vùng chạy đi.

Chương Tuyết nhìn rõ gương mặt của Lãnh Yên Nhiên.

Sắc mặt cô trắng bệch, đôi mắt không chút tiêu cự, tóc tai bù xù sau một hồi giằng co, đích thị là một con điên rồi.

“Nhiên Nhiên!” Diệp Việt đuổi theo.

Mễ Nặc phía sau tức giận giậm chân: “Sao tôi lại có đứa con trai nhu nhược thế này không biết, một con điên mà cũng không nỡ bỏ.” Mắng vài câu, bà cũng vội vã đuổi theo.

Chương Tuyết từ sau gốc cây bước ra.

Có vẻ như Lãnh Yên Nhiên đã thực sự phát điên, chẳng lẽ cô ta đã quá đa nghi?

Loại thuốc cô ta tìm được, một khi đã uống vào sẽ gây tổn thương não vĩnh viễn, khả năng phục hồi gần như bằng không.

Thái độ của Diệp Việt đối với Lãnh Yên Nhiên cũng không có gì lạ, dù sao tình cảm giữa họ cô ta cũng thấy rõ.

Nếu Diệp Việt bỗng dưng trở nên tuyệt tình với Lãnh Yên Nhiên thì đó mới không phải là anh.

Ha ha.

Chỉ tiếc là, cả đời này Lãnh Yên Nhiên coi như xong đời rồi.

Chương Tuyết kéo thấp vành mũ, chỉnh lại kính râm, khóe môi nở một nụ cười đắc thắng rồi rời khỏi Bệnh viện số 3.

Trong phòng bệnh, Lãnh Yên Nhiên vội vàng buộc tóc lên, xót xa sờ vết cào trên cổ Diệp Việt: "Có đau không anh?" "Đau chứ." "Haiz, xin lỗi mà, tại em diễn kịch lúc nào cũng không tự chủ được mà nhập tâm quá." "Thật sự không sao, đã thỏa thuận là phải diễn như thật rồi mà, nếu không sao dễ dàng khiến Chương Tuyết tin tưởng được." "Bảo bối à, con thấy mẹ diễn thế nào?" Mễ Nặc nóng lòng hỏi. "Mẹ ơi, mẹ có thể xuất đạo làm diễn viên được rồi đấy." "Mẹ cũng thấy mình diễn rất khá, lần này Chương Tuyết chắc chắn là tin rồi.

Bước tiếp theo mẹ thấy Chương Tuyết kiểu gì cũng lượn lờ trước mặt Tiểu Việt thôi.

Tiểu Việt, có phải con nên tung chiêu 'mỹ nam kế' rồi không?" "Mẹ, mẹ đừng có thêm dầu vào lửa nữa." "Mẹ nói thật mà, còn chiêu nào hiệu quả hơn chiêu này chứ?

Con muốn từ miệng cô ta moi ra bằng chứng cô ta mưu hại Chương Quân, thì cũng phải trả chút giá chứ?" "Hay là anh xã ơi, anh đi thử xem sao, thành bại tại anh cả đấy." Lãnh Yên Nhiên cũng trêu chọc.

Diệp Việt tức đến xanh cả mặt, ngồi một bên không thèm lên tiếng.

Hai mẹ chồng nàng dâu nhìn nhau cười ngặt nghẽo.

Sắc mặt Diệp Việt càng lúc càng đen, đúng là gần mực thì đen, người vợ nhỏ ngây ngô đáng yêu của anh ở cạnh bà mẹ này đã học thành cái dạng gì rồi không biết, càng lúc càng ác thú vị. "Chồng ơi, em đến bệnh tâm thần cũng diễn rồi, anh dùng chút mỹ nam kế thì có vấn đề gì đâu, em cho phép mà." "Đúng đấy, bắt con dùng mỹ nam kế chứ có bắt con hiến thân đâu, bộ môn Ngữ văn hồi xưa chưa qua môn à?" Hai mẹ chồng nàng dâu kẻ tung người hứng, Diệp Việt vẫn kiên quyết giữ im lặng. "Chồng ơi, anh thấy thế nào?" "Con trai cưng à, tuy Chương Tuyết trông có hơi khó nuốt, nhưng nhắm mắt đưa chân một cái là qua thôi." "Mẹ, vợ, hai người định làm cái gì thế hả?" Diệp Việt giận đến mức muốn bùng nổ tại chỗ.

Hai mẹ chồng nàng dâu cười lớn ha hả. "Chồng à, chỉ số thông minh của anh bị chó tha rồi à?

Anh mà dám tiếp xúc với Chương Tuyết, em đảm bảo sẽ là người đầu tiên lao lên đâm anh một nhát." "Mẹ sẽ đâm nhát tiếp theo." "Nãy giờ hai người là đang thử thách con đấy à?" "Chúc mừng con, con đã vượt qua bài kiểm tra của chúng ta." "Hai người không thấy vô vị à?" Diệp Việt vừa dứt lời thì điện thoại của Chương Tuyết gọi đến.

Anh nhếch môi, cá cắn câu nhanh thật đấy.

Mễ Nặc và Lãnh Yên Nhiên nhìn nhau rồi cũng im lặng. "Alo." Giọng Diệp Việt vẫn bình thản như mọi khi.

Chương 1790

"Diệp Việt, tôi thấy tin tức về chị gái trên tivi, chị ấy vẫn ổn chứ?" "Cô ấy nhất định sẽ khỏe lại thôi." Ánh mắt Chương Tuyết hiện lên vẻ đố kỵ, đã đến nước này rồi mà Diệp Việt vẫn luôn miệng bảo vệ cô ta, thật khiến người ta căm hận. "Chị ấy tốt số, chắc chắn sẽ khỏe lại.

Vốn dĩ tôi muốn nói chuyện tử tế với chị ấy, nhưng giờ xem ra không được nữa rồi." "Cô ấy là vợ tôi, cô muốn nói gì thì cứ tìm tôi." Chương Tuyết thở dài: "Thời gian qua tôi và mẹ đã suy nghĩ rất nhiều, bố cũng đã đi rồi, chúng ta không cần cứ giữ khư khư chuyện quá khứ không buông.

Tôi đã khuyên mẹ rồi, tôi sẽ đưa bà ấy ra nước ngoài sống, đời này tuyệt đối không làm phiền đến bà Tống Tiểu La và đứa em trai kia nữa." "Mấy chuyện này không phải nói suông là xong.

Nếu cô muốn chúng tôi đứng ra nói chuyện di sản với luật sư Tống thì tôi lực bất tòng tâm, trạng thái tinh thần của Nhiên Nhiên hiện giờ không tốt." "Diệp Việt, tôi nói mấy lời này không phải vì muốn có di sản của bố, tôi chỉ đơn giản là muốn bày tỏ thái độ thôi.

Thực ra tôi và chị gái vốn không có thâm thù đại hận gì, chẳng cần thiết phải gây gổ thành thế này.

Giờ chị ấy ra nông nỗi đó, tôi cũng nghĩ thông rồi, người còn sống là tốt hơn hết thảy, cứ vậy đi." Giọng điệu Chương Tuyết rất nhẹ nhàng.

Lãnh Yên Nhiên nghe những lời đó mà chỉ thấy buồn nôn, sao lại có hạng người trơ trẽn đến mức đó, làm ra những chuyện như vậy mà ban đêm vẫn có thể ngủ yên sao.

Chương Quân đối xử với cô ta thực sự đã quá tốt rồi, đổi lại là bất cứ người đàn ông nào khác trên đời chắc chắn không thể làm đến mức đó. "Mấy lời này cô cứ giữ lấy sau này tự mình nói với cô ấy." "Diệp Việt, nếu giữa chúng ta không có chị gái, chúng ta còn có thể trở thành bạn tốt như trước không?" Khi hỏi câu này, Chương Tuyết căng thẳng đến mức tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cô ta rất muốn nghe một câu trả lời kiểu như "Cũng có lẽ" hay "Có thể", nhưng cô ta đã thất vọng.

Thứ cô ta nghe được là giọng nói lạnh lùng của Diệp Việt: "Không có nhiều 'nếu như' như thế, tôi không thích giả định." "Tôi đang nói là làm bạn cơ mà." "Tôi không hiểu sai ý đâu." Lãnh Yên Nhiên đứng bên cạnh mà sốt ruột không chịu nổi, cái anh chàng này đúng là chẳng biết diễn kịch gì cả, cứ nói chuyện với Chương Tuyết kiểu đó thì bao giờ mới moi được thông tin hữu dụng từ miệng cô ta chứ.

Ngay cả làm bạn cũng chẳng thèm giả định.

Viền mắt Chương Tuyết đỏ hoe, thật sự là chẳng biết dỗ dành con gái chút nào, lại nói thẳng thừng như vậy.

Cô ta mỉm cười, giả vờ như không để tâm: "Diệp Việt, anh đúng là chẳng biết nói lời nào cho người ta vui lòng cả." "Tôi là người như vậy đấy.

Nếu không có việc gì thì tôi cúp máy đây." "Được." Diệp Việt vừa cúp điện thoại đã bị Lãnh Yên Nhiên siết cổ: "Chồng à, anh có nghe lời em nói không hả, không thể dỗ dành Chương Tuyết một chút à?" "Chương Tuyết có phải kẻ ngốc đâu, thái độ của anh đột ngột thay đổi sẽ dễ gây nghi ngờ." "Chúng ta đã diễn bao nhiêu vở kịch rồi, anh không cần phải dọn đường nữa đâu.

Một ngày Chương Tuyết chưa cắn câu là vợ anh còn phải đóng vai người điên thêm một ngày, phải ở trong cái bệnh viện này thêm một ngày, anh có nỡ không?" "Không sao, anh ở bên em." Diệp Việt thản nhiên đáp.

Lãnh Yên Nhiên: "..." "Diệp Việt, có phải anh có cách nào tốt hơn không, nếu không có thì cứ làm theo lời chúng ta đã bàn đi." "Để anh nghĩ thêm đã." "Chồng yêu à." Lãnh Yên Nhiên không thể không dùng chiêu làm nũng. "Nghe anh, đừng vội, Chương Tuyết là kẻ đa nghi, thà dọn đường thêm vài lần còn hơn là nóng vội hỏng việc." "Mẹ ơi, anh ấy bảo anh ấy không hiểu rõ Chương Tuyết, mẹ xem giờ đi, anh ấy nói năng như thể hiểu rõ lắm ấy." Lãnh Yên Nhiên nồng nặc mùi giấm. "Ây dà, cái hũ giấm như con mà còn đòi bắt chồng dùng mỹ nam kế à, chồng con là người hiểu con nhất đấy." "Mẹ ơi, mẹ chẳng giúp con gì cả." "Mẹ nói sự thật mà." Mễ Nặc ở lại một lúc rồi đi.

Diệp Việt đoán không sai, Chương Tuyết không phải người dễ tin tưởng, cô ta vốn đã rời bệnh viện nhưng lại quay lại, đến khu nội trú hỏi thăm xem Lãnh Yên Nhiên có ở đó không, thậm chí còn đích thân lên nhìn một cái.

Chỉ thấy Lãnh Yên Nhiên mặc bộ đồ bệnh nhân xanh trắng, tựa vào đầu giường, vùi mặt vào giữa hai chân, còn Diệp Việt đang ngồi bên cạnh gọt hoa quả cho cô.

Dường như đã thấy được điều mình muốn thấy, cô ta mới rời đi.

Qua một hồi lâu, Lãnh Yên Nhiên mới ngẩng đầu lên: "Lần này chắc không quay lại nữa đâu nhỉ?" "Chắc là không đâu, vệ sĩ thấy cô ta lên xe đi rồi." Lãnh Yên Nhiên hít một hơi thật sâu, nghĩ lại vẫn thấy hơi sợ, may mà họ đã chào hỏi trước với bệnh viện, cũng bảo vệ sĩ luôn chú ý tình hình bên dưới. "Cái con yêu tinh này đúng là khó nhằn, suýt nữa thì diễn hỏng." "Cho nên mới nói, chúng ta cứ ngoan ngoãn ở đây vài ngày đi, kịch phải diễn sâu dần dần, sự chuyển biến của anh cũng phải từ từ mới được." "Nghe anh vậy." Lãnh Yên Nhiên không dám thúc giục nữa.

Diệp Việt và Lãnh Yên Nhiên ở lại bệnh viện hơn nửa tháng, vốn dĩ tin tức này được phong tỏa rất kỹ, nhưng bỗng một ngày giới truyền thông chụp được cảnh Lãnh Yên Nhiên phát điên, cô cố gắng chạy trốn khỏi bệnh viện, cuối cùng bị Diệp Việt cưỡng chế bắt trở lại, cô còn lên cơn điên cuồng cào rách mặt Diệp Việt.

Tin tức này gây xôn xao dư luận, nhà họ Diệp chỉ tìm cách ép xuống chứ không hề đứng ra đính chính.

Khi nhìn thấy tin tức, Chương Tuyết lại nảy ra một ý đồ đáng sợ.

Lãnh Yên Nhiên một ngày chưa ly hôn, một ngày chưa chết, thì dù có là con điên, cô ta vẫn chiếm giữ danh hiệu Diệp thái thái, chi bằng giải quyết triệt để một lần cho xong.

Nhưng làm thế nào mới đạt được mục đích mà vẫn thoát khỏi sự liên can?

Ngày hôm đó, Diệp Việt thấy Chương Tuyết xách lẵng hoa đến cửa phòng bệnh, anh sững người một lát rồi nhíu mày: "Cô đến đây làm gì?" Chương Tuyết nhìn kỹ Diệp Việt, sắc mặt anh rất tệ, gầy đi trông thấy, ngay cả hốc mắt cũng hơi lõm vào, tim cô ta thắt lại một lúc.

Vì một con điên mà hành hạ mình thành ra thế này, có đáng không.

Chương Tuyết không tự chủ được mà đưa tay lên, nhưng mới đến giữa chừng đã rụt lại: "Diệp Việt, anh gầy đi nhiều quá." Diệp Việt hơi quay mặt đi: "Đó là chuyện của tôi." "Tôi muốn thăm chị gái." "Không cần đâu, tôi không muốn bất cứ ai làm phiền cô ấy." Diệp Việt trực tiếp từ chối. "Diệp Việt, chị gái vốn không thích tôi, còn nghi ngờ cái chết của bố có liên quan đến tôi, tôi nghĩ khi chị ấy nhìn thấy tôi chắc chắn sẽ có phản ứng gì đó, biết đâu lại giúp ích cho bệnh tình của chị ấy, cứ để tôi thử xem, tôi sẽ không làm hại chị ấy đâu, anh cứ yên tâm." Diệp Việt vẫn còn đang do dự, Chương Tuyết bèn thừa thắng xông lên: "Diệp Việt, chị ấy đã như vậy rồi, cứ để tôi thử xem có sao đâu, chúng ta đừng bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào có thể khiến chị ấy tỉnh lại, tôi cũng muốn góp một phần sức cho chị mình." Cuối cùng Diệp Việt cũng gật đầu.

Chương Tuyết mừng rỡ, cô ta ngồi trước giường Lãnh Yên Nhiên: "Chị ơi, chị còn nhớ em không?" Lãnh Yên Nhiên nhìn cô ta một cái rồi cứ thế co rúm người lại phía đầu giường, Chương Tuyết gọi: "Diệp Việt, anh xem kìa, chị ấy có phản ứng đấy." Diệp Việt lập tức tiến lên ôm lấy vai Lãnh Yên Nhiên: "Nhiên Nhiên." Lãnh Yên Nhiên vùng vẫy dữ dội, Diệp Việt chỉ đành nản lòng buông tay.

Sâu trong mắt Chương Tuyết lóe lên một tia đắc thắng, nhưng miệng lại nói: "Diệp Việt, đừng vội, cứ từ từ thôi, chuyện này không vội được đâu." "Chị ơi, em là Tiểu Tuyết đây." Lãnh Yên Nhiên ngẩn ngơ nhìn Chương Tuyết, Diệp Việt căng thẳng hỏi: "Nhiên Nhiên, em nghe thấy cô ấy nói gì phải không?" Lãnh Yên Nhiên không lên tiếng, chỉ nhìn chằm chằm vào Chương Tuyết.

Chương Tuyết nhìn thấy sự hận thù trong mắt cô, quả nhiên tâm thần nhưng lòng vẫn hận.

Hừ, cô ta đáng bị hận mà, chính cô ta đã khiến Lãnh Yên Nhiên ra nông nỗi này. "Tôi đi gọi bác sĩ." Diệp Việt vội vàng chạy ra ngoài.

Sắc mặt Chương Tuyết lập tức thay đổi, cô ta nhẹ nhàng nâng cằm Lãnh Yên Nhiên lên, những ngón tay dài mơn trớn trên mặt cô: "Mày biết không?

Chỉ cần tao nhẹ tay một cái, mày không chỉ điên mà còn trở thành một con quái vật xấu xí, một người phụ nữ xấu xí khiến chồng mày nửa đêm nằm mơ cũng phải giật mình tỉnh giấc." Lãnh Yên Nhiên nghiến chặt răng, nhìn Chương Tuyết với ánh mắt đầy sợ hãi, cơ thể run rẩy bần bật.

Chương Tuyết nắm lấy tay cô: "Lại đây, có giỏi thì tát tao hai cái đi." Lãnh Yên Nhiên điên cuồng lắc đầu, Chương Tuyết hất mạnh tay cô ra. "Đừng thế chứ, chị gái tốt của tôi, chị thế này chỉ khiến tôi đắc ý và vui sướng thôi.

Nhìn xem kiệt tác của tôi hoàn hảo đến mức nào.

Loại bệnh này lúc đầu chị vẫn còn chút ý thức, nhưng lâu dần chị sẽ giống như người bị bệnh dại, thấy người là phát điên phát cuồng.

Tôi không lừa chị đâu, chị không khỏi được đâu, chị sẽ cả đời chìm trong điên loạn thế này, không còn một chút ý thức nào nữa." Nước mắt Lãnh Yên Nhiên trào ra từ khóe mắt, Chương Tuyết bóp chặt cằm cô, gương mặt trở nên vặn vẹo: "Khóc à, mày có gì mà phải khóc, chính sự xuất hiện của mày đã cướp đi tất cả những gì vốn thuộc về tao, người phải khóc chẳng lẽ không phải là tao sao?

Chương 1791

Mày không có tư cách để khóc." "Giờ nghĩ lại tao lại thấy hối hận rồi, làm mày điên thì có ích gì, tao nên trực tiếp lấy mạng mày mới đúng, như vậy mày sẽ không chiếm giữ cái danh Diệp thái thái, tao cũng có thể sớm có được người đàn ông mình yêu." "Mày biết không?

Nhìn anh ấy sủng ái mày, tao đố kỵ đến phát điên.

Giờ mày đã thành con điên rồi mà anh ấy vẫn không rời bỏ mày.

Mày dựa vào cái gì chứ, tao có chỗ nào không bằng mày?

Nhưng không sao, mày biến mất là được rồi." Chương Tuyết thấy mình sắp hết kiên nhẫn, cô ta đã chờ đợi quá lâu rồi.

Đúng lúc này, cô ta nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa, lập tức buông Lãnh Yên Nhiên ra, dịu dàng nói: "Đó chính là cảnh tượng lần đầu tiên em gặp hai người, lúc đó em suýt không tin vào mắt mình, Diệp Việt lại có thể cưng chiều một cô gái đến thế, mà người đó lại là chị mình, chị ơi, em thật sự mừng cho chị.

Vì người mình yêu, chị nhất định phải cố gắng vượt qua, Diệp Việt đang đợi chị đấy." Lãnh Yên Nhiên thực sự sắp buồn nôn chết mất, nhưng trong lòng càng sốt ruột hơn, không biết phải làm sao mới moi được bằng chứng Chương Tuyết sai người mưu hại Chương Quân.

May mà cô là diễn viên, dạo này kỹ năng diễn xuất cũng tiến bộ hơn chút, có thể đè nén được cảm xúc chân thực nhất của mình. "Bác sĩ, ông mau xem đi, vợ tôi có thể nghe hiểu lời nói đấy." "Đúng vậy, chị ấy có thể nghe thấy em nói gì, vừa nãy em nói chuyện với chị ấy, chị ấy cứ nhìn em mãi." Bác sĩ kiểm tra một hồi rồi lắc đầu với Diệp Việt: "Diệp tổng, Diệp thái thái không có khởi sắc gì.

Tình trạng này của phu nhân thì y học hiện tại thực sự không có cách nào chữa khỏi, có lẽ sau này y học phát triển hơn thì mới có khả năng." "Vậy là bao lâu?" Diệp Việt gầm nhẹ. "Cái này... chúng tôi cũng không thể dự đoán được, có lẽ mười năm, có lẽ hai mươi năm..." Bác sĩ chưa kịp nói hết câu đã bị Diệp Việt ngắt lời: "Có lẽ là cả đời chứ gì?" Các bác sĩ cúi đầu không nói gì, cơ thể Diệp Việt cứng đờ.

Chương Tuyết an ủi: "Diệp Việt, anh đừng thế, bác sĩ cũng nói là không được vội mà." "Tất cả cút hết cho tôi!" Diệp Việt gầm lên với bác sĩ.

Bác sĩ vội vàng rời đi, có lẽ vì bị tiếng gầm của anh làm cho sợ hãi, Lãnh Yên Nhiên hét lên một tiếng, chân không thèm xỏ dép đã định xông ra ngoài.

Diệp Việt nhanh tay lẹ mắt ôm chặt lấy cô: "Nhiên Nhiên, em đừng sợ, anh không mắng em, anh mắng bọn họ mà." Lãnh Yên Nhiên vẫn không ngừng vùng vẫy, bất kể Diệp Việt nói gì, cô ngoài hét lên thì chính là đấm đá Diệp Việt túi bụi, nhưng Diệp Việt vẫn luôn ôm chặt lấy cô, tuyệt đối không đánh trả.

Dần dần Lãnh Yên Nhiên mệt lả, nhắm mắt lại ngủ thiếp đi trong vòng tay anh.

Diệp Việt đặt cô lên giường, đắp chăn cẩn thận. "Cô về đi, người cũng đã thấy rồi, giờ cô nói gì với cô ấy cũng vô dụng thôi, đừng đến nữa." Diệp Việt nói.

Chương Tuyết bỗng tiến lên ôm lấy cánh tay Diệp Việt: "Diệp Việt, nếu chị gái cả đời này cứ như vậy, anh định sẽ thủ tiết bên chị ấy cả đời sao?" "Đó là chuyện của tôi, không mượn cô quản." Diệp Việt rút tay ra.

Chương Tuyết ôm chặt không buông: "Anh thừa biết ý tôi là gì mà, Diệp Việt, anh nên biết chứ, tôi thích anh." Diệp Việt nhìn chằm chằm

Chương Tuyết, lòng cô ta hơi hoảng hốt, không nhìn thấu người đàn ông này đang nghĩ gì: "Diệp Việt, tôi chỉ muốn anh cho tôi một cơ hội, nếu chị gái cứ mãi thế này, tôi hy vọng anh cho tôi một cơ hội theo đuổi anh.

Tôi không muốn anh cứ phải canh giữ chị ấy mà sống qua ngày, anh còn sự nghiệp, còn gia đình, họ đều không muốn anh cả đời này cứ như vậy đâu.

Nếu chị ấy thực sự không khỏi được, anh cũng phải bắt đầu lại cuộc sống của chính mình chứ." "Không được nói như vậy nữa, vợ tôi sẽ khỏe lại thôi." "Lời bác sĩ anh cũng nghe thấy rồi đấy, tôi nghĩ đây không phải lần đầu anh nghe thấy những lời như vậy, anh hà tất phải tự lừa mình dối người, đối mặt với hiện thực đi được không?" "Buông tay ra." Giọng Diệp Việt trầm xuống.

Chương Tuyết càng lấn tới, ôm chầm lấy eo Diệp Việt, mùi hương nam tính trên người anh khiến cô ta thấy đê mê, vòng tay này cô ta đã mong chờ quá lâu rồi, trong mơ cũng như trong lòng.

Hôm nay cuối cùng cũng ôm được. "Chương Tuyết, cô đang làm gì thế?" "Diệp Việt, anh nhớ lại hồi nhỏ xem, chúng ta đã từng tốt đẹp biết bao.

Tôi biết anh cũng muốn chơi với tôi mà, tôi dạy anh gấp sao, anh dạy tôi chơi bắn bi, chúng ta vừa mới vẽ vạch ranh giới trên bàn không ai xâm phạm ai, thì giây sau đã cùng nhau ăn vặt rồi.

Những miếng socola đó chính tôi còn chẳng nỡ ăn nữa, còn cả kem nữa, tôi vẫn nhớ nó rất ngọt ngào.

Anh còn kể chuyện cho tôi nghe, từ nhỏ anh đã hiểu biết rộng, biết bao nhiêu thứ, những chuyện đó anh quên rồi sao?

Anh nghĩ lại đi, không chỉ anh và Lãnh Yên Nhiên mới có những kỷ niệm đẹp, giữa chúng ta cũng có mà, chúng ta là thanh mai trúc mã kia mà." Nhắc lại những điều tốt đẹp thuở nhỏ, gương mặt Chương Tuyết tràn ngập hạnh phúc.

Bao nhiêu năm qua, sâu thẳm trong lòng cô ta luôn có một người như thế.

Bất kể cô ta ở bên ai, cũng không có người đàn ông nào có thể thay thế vị trí của anh trong lòng cô ta.

Chương Tuyết đang quay lưng về phía Lãnh Yên Nhiên nên không thấy được biểu cảm của cô.

Diệp Việt nhìn sắc mặt thay đổi liên tục của Lãnh Yên Nhiên mà trong lòng cảm thấy bất lực vô cùng.

Mỹ nam kế đâu phải do anh đề xuất, anh cũng khổ lắm chứ bộ.

Những lúc này lại không thể hoàn toàn cự tuyệt.

Diệp Việt khẽ thở dài: "Chương Tuyết, những chuyện đó qua rồi." Giọng điệu Diệp Việt rõ ràng đã mềm mỏng hơn, Chương Tuyết sao lại không hiểu, cô ta vui mừng nói: "Sao có thể qua được chứ, chuyện gì cũng có thể là giả, nhưng chỉ duy nhất ký ức là thật thôi, dù qua bao lâu đi nữa cũng không thể xóa nhòa khỏi đại não được." Diệp Việt không lên tiếng nữa, Chương Tuyết nhếch môi nói tiếp: "Anh nhớ ra rồi phải không, anh vẫn còn nhớ phải không?" "Bất kể thế nào thì chuyện đó cũng đã qua rồi." "Không, anh có thể lựa chọn mà, anh thấy nó chưa qua thì nó vẫn chưa qua." Chương Tuyết càng thêm lấn tới, quàng tay qua cổ Diệp Việt định hôn anh, nhưng bị Diệp Việt né tránh.

Anh nhanh chóng gạt tay cô ta ra: "Cô về đi." "Diệp Việt, rõ ràng là anh có cảm giác mà." "Tôi đã kết hôn rồi, vợ tôi đang ở ngay đây, cô rốt cuộc muốn thế nào?" Diệp Việt gầm nhẹ.

Chương Tuyết bình tĩnh lại, nhìn Lãnh Yên Nhiên một cái rồi thề thốt: "Tôi có thể đợi anh, chỉ cần anh đừng từ chối tôi, tôi đợi bao lâu cũng được." Diệp Việt đau đầu xoa trán, Chương Tuyết biết anh là người đàn ông rất có trách nhiệm, không giống mấy gã công tử đào hoa ngoài kia.

Đàn ông nhà họ Diệp đều là người tốt, đó cũng là lý do cô ta quyết tâm phải có được anh bằng được, người phụ nữ nào chẳng khao khát được một người đàn ông nâng niu chiều chuộng, cô ta cũng không ngoại lệ. "Diệp Việt, tôi biết điều này làm khó anh, nhưng đây không phải lỗi của anh, thật đấy.

Chị gái đã như vậy, anh là người đàn ông bình thường, bên cạnh anh luôn cần một người phụ nữ biết quan tâm chăm sóc, dù anh không cho tôi danh phận, tôi cũng nguyện ý đi theo anh, làm bất cứ điều gì cho anh." Chương Tuyết vứt bỏ cả liêm sỉ.

Cô ta không tin một người đàn ông có thể cưỡng lại được sự tấn công dồn dập của phụ nữ, huống hồ giữa họ còn có nền tảng tình cảm nhất định, không giống như những cặp đôi chỉ vì bốc đồng nhất thời.

Diệp Việt hít sâu một hơi, nói: "Cô đi đi." "Được, tôi đi trước, tôi sẽ không ép anh, hôm nay tôi chỉ muốn nói cho anh biết tâm ý của mình thôi." Nói xong, Chương Tuyết lưu luyến rời đi.

Lãnh Yên Nhiên đứng bên cửa sổ, thấy Chương Tuyết đi ra cổng lớn bệnh viện mới nhào tới chỗ Diệp Việt.

Diệp Việt cười ôm lấy thân hình cô, cúi đầu cọ cọ vào mặt cô. "Sao nào?

Chương 1792

Sợ rồi à, sợ chồng mình bị người ta cướp mất hả?

Em xem anh đào hoa chưa kìa." "Thật là trơ trẽn, trước mặt chính cung nương nương là em đây mà dám ôm ấp chồng em, cũng may là bản cô nương đây diễn xuất giỏi, nếu không thì em đã xông lên xé xác cô ta ra, cho cô ta biết mặt rồi." "Thực ra em có thể đánh người mà, dù sao bây giờ em cũng là con điên, điên đánh người là chuyện đương nhiên." "Anh mới điên ấy, nhưng lần sau có thể thử xem, anh nhớ giúp em nhé." Diệp Việt vừa bế Lãnh Yên Nhiên xoay nhẹ một vòng vừa cười khẽ: "Anh không giúp em thì còn giúp ai được nữa." Lãnh Yên Nhiên gặm một cái vào cằm anh: "Còn cười à." "Em cầm tinh con chó đấy à?" "Em là người điên mà, cắn anh mấy miếng thì đã sao." "Đúng là nhà có vợ dữ." Lãnh Yên Nhiên bĩu môi với Diệp Việt: "Nói mới nhớ, anh biết gấp sao hả?" Diệp Việt che miệng ho khẽ một tiếng: "Vợ à, em nói gì thế?" "Còn giả vờ nữa." "Thì đó đều là chuyện hồi nhỏ rồi." "Chà chà, còn vẽ vạch ranh giới, cùng ăn kem, cùng ăn socola, tuổi thơ của anh đúng là đa sắc màu quá nhỉ, khiến kẻ hèn này ngưỡng mộ chết đi được." "Vợ ơi, chuyện xưa như trái đất rồi." "Vậy có thể cho em biết, những ngôi sao anh gấp đó đã tặng cho ai không?" "Dù sao cũng không phải là Chương Tuyết." "Vậy là chị An An rồi." Diệp Việt không nói gì được nữa, đúng là bị cô đoán trúng rồi.

Lúc đó anh kéo Diệp Mộ gấp cả một hộp đầy tặng cho Mạc Hữu An làm quà sinh nhật, nhưng chị ấy lại chê anh trẻ con.

Vì thế mà anh đã mắng Chương Tuyết một trận, thế nên mới có vụ vạch ranh giới Chương Tuyết nói, sau đó anh lại thấy mình hơi nhỏ mọn nên lại làm hòa.

Sự việc thực ra rất đơn giản, nhưng qua miệng Chương Tuyết thì dường như trở nên cực kỳ mờ ám.

Biểu cảm của Diệp Việt đã nói lên tất cả, Lãnh Yên Nhiên cũng không truy cứu nữa, là chị An An thì vẫn tốt hơn cái con mụ Chương Tuyết đáng ghét kia nhiều: "Thế này đi, anh gấp một hộp cho em làm quà sinh nhật đi, năm nay em xui xẻo quá rồi." "Vợ à, anh quên cách gấp rồi." Đùa chứ, anh là đàn ông đại trượng phu mà đi ngồi gấp sao may mắn, ra thể thống gì nữa, truyền ra ngoài chẳng phải để người ta cười chết sao.

Lãnh Yên Nhiên vỗ vỗ vai anh: "Không sao đâu mà, học lại thôi, dù sao em cũng không chê anh chậm chạp, chỉ số hạnh phúc năm nay của em đều trông chờ vào mấy ngôi sao may mắn của anh đấy.

Cố lên nhé chồng yêu." Diệp Việt: "..." Sao lúc nào anh cũng bị vợ mình xoay như chong chóng thế này, chỉ trách vợ anh quá lém lỉnh. "Được rồi, thả em xuống đi." Lãnh Yên Nhiên lúc này mới nhận ra mình vẫn đang treo trên người Diệp Việt, nhìn lại tư thế này thực sự có chút ngại ngùng. "Giờ mới biết thẹn thùng à?

Lúc nãy cái thế nhào tới chỗ anh đâu mất rồi?" "Ngậm miệng, ngậm miệng, ngậm miệng ngay!" "Vợ à, thực ra lúc nào đó chúng ta có thể thử tư thế này, em chủ động một chút." Lúc đầu Lãnh Yên Nhiên chưa phản ứng kịp, đến khi thấy ánh mắt rực lửa của anh thì sợ hãi lập tức nhảy xuống: "Đừng có mà giở trò lưu manh với em, bây giờ em là bệnh nhân tâm thần đấy, là bệnh nhân đấy nhé." "Giờ mới biết sợ thì muộn rồi." Diệp Việt nhào tới chỗ Lãnh Yên Nhiên.

Cô sợ hãi dùng gối đập anh: "Nghiêm túc chút đi, đây là bệnh viện đấy." Từ sau vụ mang thai ngoài tử cung lần trước, cô có chút sợ chuyện đó, mà Diệp Việt cũng luôn xót vợ, hai người thời gian qua đều không có sinh hoạt vợ chồng. "Em đúng là con yêu tinh hành hạ người ta mà." Diệp Việt nằm xuống cạnh cô, ôm chặt cô vào lòng.

Lãnh Yên Nhiên cảm nhận được hơi thở nóng rực của anh, rụt cổ lại: "Đợi chuyện này kết thúc rồi hãy tính được không?" "Hửm?" "Em nói là đợi xử lý xong Chương Tuyết đã." "Vậy anh có thể tùy ý chứ?" "Diệp Việt, bây giờ là lúc để nói chuyện này à?

Chương Tuyết đã có ý định giết em rồi, chắc chắn sắp tới cô ta sẽ hành động." "Cô ta có nói gì không?" "Đại khái là cô ta thấy ngay cả khi em là con điên thì vẫn chiếm chỗ của Diệp thái thái, nên cô ta hối hận vì chỉ làm em phát điên, đáng lẽ nên giết quách em đi cho xong.

Cô ta nói nhiều lắm, nhưng tóm lại là ý đó." Sắc mặt Diệp Việt đen như nhọ nồi: "Cái người phụ nữ này đúng là độc ác thật." "Để dì Trương đến chăm sóc em đi, anh đi làm việc của anh, nếu không anh cứ ở cạnh em mãi thì cô ta không có cơ hội ra tay đâu.

Chỉ khi cô ta ra tay thì chúng ta mới phản công được." "Chuyện này anh sẽ sắp xếp, em đừng nghĩ nhiều nữa." Ngày hôm đó, Lãnh Yên Nhiên đột nhiên chạy khỏi bệnh viện, đến khi Diệp Việt nhận được điện thoại của Trương Xuân Hoa chạy tới thì Lãnh Yên Nhiên đã biến mất.

Cả nhóm tìm khắp nơi cũng không thấy cô đâu. "Xin lỗi cậu Việt, tôi cũng không biết mọi chuyện lại thành ra thế này." Trương Xuân Hoa trực tiếp quỳ xuống trước mặt Diệp Việt. "Nếu vợ tôi có mệnh hệ gì, tôi sẽ không tha cho bà đâu." Trương Xuân Hoa run bần bật, Chương Tuyết cũng đến góp vui: "Bà cũng thật là, sao không trông chừng chị tôi cho kỹ, rõ ràng biết đầu óc chị ấy không bình thường, có thể phát điên bất cứ lúc nào, đối với người như vậy bà phải cẩn thận gấp vạn lần chứ." "Tôi chỉ đi vệ sinh một lát, lúc ra thì đã không thấy người đâu rồi." "Thôi được rồi, bây giờ không phải là lúc nói mấy chuyện này." Chương Tuyết mỉm cười quay người đi.

Xem ra Vương Văn bên kia đã ra tay rồi, cuối cùng cũng chờ được đến ngày này, lần này nhất định phải khiến Lãnh Yên Nhiên một đi không trở lại.

Chương Tuyết bước ra khỏi bệnh viện, liền liên lạc với Vương Văn: "Thế nào?

Đã ra tay thành công rồi chứ?" "Người tôi đã bắt được rồi, tôi đang đợi cô ở địa điểm đã hẹn trước, lúc cô đến nhớ chú ý đừng để bị theo dõi." "Biết rồi, trông chừng người cho kỹ, đừng động vào cô ta, đợi tôi đến rồi tính." "Tôi biết rồi." Khi Lãnh Yên Nhiên tỉnh dậy, xung quanh tối đen như mực, cô có thể cảm nhận được mình đang di chuyển, ngẩn người vài giây cô mới nhận ra mình đang ở đâu.

Trong lòng tức đến mức suýt hộc máu, mẹ kiếp, dám nhét mình vào cốp xe, con tin cũng có lòng tự trọng chứ, thật là quá đáng.

Từ nhỏ đến lớn chưa ai dám đối xử với cô như vậy.

Suốt quãng đường xóc nảy, Lãnh Yên Nhiên bị trói chặt cả tay chân, miệng cũng bị nhét giẻ, không phát ra được một chút âm thanh nào, bị va đập đến mức đầu váng mắt hoa.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng cũng có người mở cốp xe, cô hơi khó chịu nheo mắt lại.

Lãnh Yên Nhiên lúc này mới nhìn rõ kẻ bắt cóc mình là một người đàn ông to cao, ước chừng hơn mét tám, nước da ngăm đen chắc là do dãi nắng dầm mưa nhiều.

Mặt mũi không hề xấu, thậm chí có thể coi là anh tuấn, chỉ có điều trên má phải có một vết sẹo đáng sợ.

Đúng là đáng tiếc cho khuôn mặt đó.

Lãnh Yên Nhiên vùng vẫy vài cái, người đàn ông mới lấy giẻ trong miệng cô ra: "Ở đây không có người đâu, cô có hét rách cổ họng cũng chẳng ai đến cứu đâu." "Anh là ai?" "Tôi là ai cô không cần biết." "Anh không nói em cũng biết, anh là người của Chương Tuyết chứ gì." Lãnh Yên Nhiên cười nói.

Người đàn ông như nhớ ra điều gì đó, ánh mắt thay đổi hẳn, Chương Tuyết rõ ràng bảo anh ta rằng Lãnh Yên Nhiên bị tổn thương não vĩnh viễn, đã phát điên rồi, xem ra anh ta bị lừa rồi. "Cô không hề điên." "Suýt điên thôi, nhưng giờ khỏi rồi." Lãnh Yên Nhiên nhếch môi cười đắc ý, nhìn chằm chằm vào Vương Văn.

Vương Văn sững sờ, hoàn toàn không ngờ Lãnh Yên Nhiên lại chẳng hề sợ anh ta một chút nào. "Cô không cần phải cười, lựa chọn dành cho cô chỉ có hai: một là điên, hai là chết.

Nếu cô không điên thì cô chỉ có con đường chết thôi." Lãnh Yên Nhiên thở dài: "Anh đúng là u mê không lối thoát." "Đó là chuyện của tôi." "Đại ca à, đừng lạnh lùng thế chứ, chẳng đáng yêu tí nào cả, chúng ta trò chuyện chút đi.

Nhìn thân thủ của anh chắc cũng là người được huấn luyện bài bản nhỉ?

Anh là lính đánh thuê hay sát thủ thế?" Sắc mặt Vương Văn lại thay đổi lần nữa, không ngờ người phụ nữ này lại thông minh đến vậy, ngay cả chuyện này cũng đoán ra được.

Thảo nào Chương Tuyết thông minh thế kia mà cũng nhất quyết đòi giết cô cho bằng được, bởi vì đối thủ cũng không phải dạng vừa.

Lãnh Yên Nhiên chặc lưỡi: "Chậc chậc, thật là đáng tiếc, người tài giỏi như anh sao lại cam tâm làm việc cho Chương Tuyết chứ, anh thích cô ta phải không?" Ánh mắt Vương Văn lại biến đổi: "Đó là chuyện của tôi." "Đại ca à, đừng thế mà, tôi nói cho anh biết, Chương Tuyết làm tất cả những chuyện này không chỉ để đoạt lại tài sản nhà họ Chương đâu, cô ta là vì muốn cướp người đàn ông của tôi.

Anh đã thích cô ta thì chẳng việc gì phải giúp cô ta làm mấy chuyện này, hay là chúng ta hợp tác đi, anh ở bên Chương Tuyết, còn tôi với chồng tôi sống cuộc đời nhỏ của mình." "Cô im miệng cho tôi." "Rồi rồi, tôi im, anh cứ suy nghĩ kỹ về đề nghị của tôi đi, hời lắm đấy.

Giải quyết được chuyện đại sự cả đời của mình chẳng phải tốt hơn sao, tôi thấy anh cũng chẳng còn trẻ trung gì nữa đâu, đừng trì hoãn thêm, còn trì hoãn nữa là thành ông già cô đơn đấy." Lãnh Yên Nhiên thong dong dựa vào một bên, nhưng trên mặt lại là biểu cảm cười trên nỗi đau của người khác.

Vương Văn chẳng mảy may nghi ngờ rằng nếu không vì đang bị trói, chắc chắn cô ta sẽ đắc ý mà vắt chân chữ ngũ cho mà xem. "Cô không sợ chút nào à?" "Sợ thì có ích gì, tôi nói sợ anh có thả tôi ra không?

Nếu anh thả tôi ra thì tôi sẽ bảo là tôi sợ, thấy sao?" Lãnh Yên Nhiên bắt đầu mặc cả.

Vương Văn: "..." "Đại ca à, đừng cao lãnh thế chứ, nào, chúng ta tiếp tục tám chuyện đi, bàn về nhân sinh lý tưởng gì cũng được, anh cứ coi tôi là em gái nhỏ tâm tình của anh đi." "Tôi chẳng có gì để nói với anh cả." "Được rồi, vậy tôi ngủ một chút, Chương Tuyết đến thì nhớ gọi tôi nhé." Lãnh Yên Nhiên cười híp mắt rồi nhắm mắt lại.

Chương 1793

Vương Văn vốn định gọi điện báo cho Chương Tuyết rằng Lãnh Yên Nhiên không điên, nhưng hắn nhìn thời gian, chắc Chương Tuyết đã sắp đến nơi rồi, giờ có gọi cũng không kịp nữa, chỉ có thể ra tay giải quyết Lãnh Yên Nhiên trước, nếu không mọi chuyện hôm nay đều uổng phí.

Vương Văn vừa định động thủ thì Chương Tuyết đã tới: "Người đâu?" "Ở bên trong.

Có điều, cô ta căn bản không hề điên." Chương Tuyết trợn to mắt, không thể tin vào tai mình: "Anh nói gì?

Không điên là sao?" Chính mắt cô ta thấy cô ở viện tâm thần, thấy mẹ Diệp Việt ghét bỏ cô, thậm chí còn đi hỏi thăm bệnh viện, Lãnh Yên Nhiên chắc chắn phải điên rồi mới đúng.

Làm sao có chuyện không điên được. "Có phải anh bắt nhầm người không?" "Không nhầm, chính là người trong ảnh của cô, cũng là bệnh nhân tâm thần trốn từ bệnh viện ra, cô tự vào mà xem." Khi Chương Tuyết đi vào, thấy Lãnh Yên Nhiên đang cuộn tròn trong góc, không phải Lãnh Yên Nhiên thì còn ai vào đây nữa.

Tâm cũng lớn thật đấy, lúc này mà vẫn còn ngủ được. "Lãnh Yên Nhiên, cô tỉnh lại cho tôi!" Chương Tuyết không khách khí vả vào mặt Lãnh Yên Nhiên mấy cái. "Chương Tuyết, cô bắt tôi tới đây làm gì?" Chương Tuyết nhìn dáng vẻ này của Lãnh Yên Nhiên, chỗ nào giống kẻ điên, rõ ràng đầu óc cực kỳ tỉnh táo. "Cô giả điên?" "Cô muốn tôi điên, thì tôi đương nhiên phải điên cho cô xem rồi." "Cô..." Chương Tuyết tức điên người. "Lãnh Yên Nhiên, cô tưởng mình có thể sống sót rời khỏi đây sao?" "Này, tôi nói này, anh chàng đầu đinh kia trông cũng được đấy, vết sẹo trên mặt cũng nam tính lắm, cô thật sự nhất định phải treo cổ trên cái cây là chồng tôi sao?

Không cân nhắc anh ta một chút à?" Sắc mặt Chương Tuyết không tốt lắm, liếc nhìn Vương Văn một cái, ánh mắt nóng bỏng của Vương Văn khiến cô ta lập tức thu hồi tầm mắt: "Lãnh Yên Nhiên, đừng có nói nhảm nhí với tôi." "Chậc chậc, tôi thấy vị đại ca này thích cô lắm đấy, việc gì cô phải tàn nhẫn thế." "Lãnh Yên Nhiên!" "Thật đấy Chương Tuyết, đừng có nhìn chằm chằm vào người đàn ông không thuộc về mình.

Có một người đàn ông sẵn sàng vì cô mà đi giết người, vì cô mà đi bắt cóc, cô còn muốn anh ta phải thế nào nữa?" "Đó là chuyện của tôi, không liên quan đến cô." "Sao lại không liên quan, người cô mưu sát là cha tôi đấy.

Tôi thật không biết lương tâm cô có bị chó tha mất không, một người đàn ông rõ ràng biết cô không phải con gái ông ấy mà vẫn đối xử tốt với cô, thế mà cô nỡ ra tay giết người.

Nếu trời có đánh lôi, người đầu tiên bị sét đánh chính là cô." "Tôi không biết cô đang nói cái gì?" Ánh mắt Lãnh Yên Nhiên chợt trầm xuống, tông giọng cũng cao lên, nhìn chằm chằm Chương Tuyết: "Vậy thì hỏi người đàn ông bên cạnh cô xem, hỏi anh ta làm thế nào lẻn vào khu nhà, rồi lén lút mở bình gas.

Thật sự cho rằng mình làm thần không biết quỷ không hay sao?

Thế giới này có rất nhiều thám tử tài ba, những gì các người làm đều sẽ lộ ra ánh sáng thôi." Vừa gặp Vương Văn lần đầu, Lãnh Yên Nhiên đã biết đây chính là hung thủ, chiều cao và thân thủ hoàn toàn khớp.

Hơn nữa nhìn ánh mắt anh ta dành cho Chương Tuyết là biết anh ta yêu sâu đậm người phụ nữ này.

Loại phụ nữ tâm cơ như Chương Tuyết, lợi dụng một người đàn ông yêu mình để giết người phóng hỏa, tuyệt đối là việc cô ta có thể làm.

Sắc mặt Chương Tuyết thoáng qua sự hoảng loạn: "Không biết cô đang nói gì." "Diễn, cô cứ tiếp tục diễn đi.

Biết vì sao Diệp Việt không thích cô không?

Là vì cô lúc nào cũng thích ra vẻ đấy." "Lãnh Yên Nhiên, cô tưởng gả cho Diệp Việt là ghê gớm lắm sao?" "Đương nhiên là ghê gớm rồi, có một người đàn ông ưu tú như vậy cưng chiều yêu thương, hơn hẳn loại người nửa đêm một mình cô đơn lạnh lẽo như cô nhiều.

Tôi biết mỗi khi cô tỉnh giấc lúc nửa đêm, chắc chắn là đang điên cuồng đố kỵ với tôi.

Mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt vặn vẹo vì đố kỵ của cô, tôi lại vui đến mức nằm mơ cũng bật cười." "Con tiện nhân!" Chương Tuyết tát một cái thật mạnh.

Lãnh Yên Nhiên vội vàng né tránh nhưng vì đang bị trói chặt nên vẫn bị đánh trúng.

Cô nghiến răng, mẹ kiếp, cả đời này chưa ai dám tát bà đây một cái, lát nữa xem bà thu dọn cô thế nào. "Cô giận cái gì, bị tôi nói trúng tim đen rồi chứ gì?" Khóe miệng Chương Tuyết nhếch lên một nụ cười tà ác, dùng lực bóp cằm Lãnh Yên Nhiên: "Thì đã sao?

Hiện giờ người sắp chết không phải tôi, mà là cô." "Loại người như cô có xuống địa ngục cũng là nhẹ, phải bị ngũ mã phanh thây mới đúng." "Cô nói ông ta tốt với tôi?

Ông ta tốt với tôi chỗ nào?

Chính miệng ông ta nói lúc tôi mới sinh ra đã hận không thể bóp chết tôi rồi, ông ta không ra tay chẳng qua là muốn duy trì cuộc hôn nhân này để mưu lợi cho mình thôi.

Tôi gọi ông ta là cha bao nhiêu năm, cuối cùng ông ta chẳng để lại gì cho tôi cả.

Nuôi một con chó còn có tình cảm, tôi là người bằng xương bằng thịt, ông ta vô tình thì đừng trách tôi vô nghĩa..." "Chậc chậc, đúng là loài rắn độc." "Người không vì mình, trời tru đất diệt." "Cô không sợ nửa đêm gặp ác mộng sao?" "Ác mộng?

Đó là chuyện của kẻ yếu, tôi thì không.

Cô biết không?

Khi nghe tin Chương Quân qua đời, tâm trạng tôi vô cùng sảng khoái, nhưng tôi vẫn rất hiếu thảo nhé, tôi đã khóc đấy.

Dù sao ông ta cũng nuôi tôi mấy chục năm, tôi nghĩ mình nên rơi vài giọt lệ, nếu không thì bất hiếu quá." Chương Tuyết vẫn nhếch môi cười.

Lãnh Yên Nhiên lắc đầu, xem ra người phụ nữ này không chỉ điên cuồng mà còn chẳng có chút lương tâm nào, thà là cô ta phụ người chứ không để người phụ cô ta, thật tàn nhẫn. "Lãnh Yên Nhiên, cô phải cảm ơn tôi mới đúng, tôi rõ ràng có thể chọn cách tàn nhẫn khác để kết liễu ông ta, nhưng cuối cùng vẫn nể mặt cho ông ta được chết thanh thản đấy thôi." "Cô giỏi thật đấy." Chương Tuyết cười: "Tôi thật không hiểu nổi cô, Chương Quân đối xử với cô như thế, vứt bỏ cả cô, thế mà cô vẫn có thể tha thứ, nên nói cô là thánh mẫu hay là bạch liên hoa đây?" "Tùy cô." "Nếu là ai đối xử với tôi như vậy, tôi nhất định sẽ khiến kẻ đó sống không bằng chết." "Bởi vì tôi không phải cô, cho nên tôi sống hạnh phúc hơn cô, Diệp Việt chính là thích sự lương thiện của tôi." "Cô cũng rộng lượng thật đấy, nhưng nói chuyện với tôi nãy giờ, cô đã nghĩ xem mình nên chết thế nào chưa?" "Cô nói làm tôi tò mò rồi đấy, tôi sẽ chết thế nào đây?" Lãnh Yên

Nhiên nhìn chằm chằm Chương Tuyết với ánh mắt trong veo.

Chương Tuyết thấy cô bình tĩnh như vậy thì trong lòng tức giận khôn cùng.

Dáng vẻ không sợ hãi này của cô chẳng phải dựa vào sự sủng ái của Diệp Việt sao?

Diệp Việt dù có muốn sủng cô cả đời thì cô cũng phải có mạng mà hưởng mới được. "Tiện nhân, cô đang tìm cái chết!" Chương Tuyết lại định tát một cái nhưng Lãnh Yên Nhiên đã né được. "Chương Tuyết, đi đêm lắm có ngày gặp ma, cô thật sự nghĩ tôi chỉ biết mỗi chuyện ngu ngốc này thôi sao?

Chuyện cô mưu hại tôi, tôi cũng biết rồi.

Cô đe dọa con gái Trương Xuân Hoa, ép bà ta hạ dược tôi, muốn biến tôi thành kẻ điên, cô tưởng chúng tôi là lũ ngốc để cô xoay như chong chóng à?" "Hóa ra các người tương kế tựu kế, cố ý giả điên cho tôi xem." Chương Tuyết không hề ngu, nhanh chóng hiểu ra mục đích của họ. "Chẳng thế thì sao." Vương Văn đứng bên cạnh nhắc nhở: "Tiểu Tuyết, đội cứu viện chắc chắn đang trên đường tới đây rồi, chúng ta phải đi ngay, nếu không sẽ không kịp nữa." Chương Tuyết cũng biết tình thế nguy hiểm, không nói nhảm nữa: "Đi dễ dàng thế này tôi không cam tâm.

Chương 1794

Vương Văn, ra tay đi, làm nhục cô ta cho tôi." Lãnh Yên Nhiên hoàn toàn bị Chương Tuyết làm cho sốc nặng, không ngờ lại có thể vô sỉ đến mức này.

Vương Văn nhíu mày nhìn Chương Tuyết, trực tiếp từ chối: "Tôi không làm được." "Chương Tuyết, cô quá nhẫn tâm rồi, người đàn ông này thích cô, giữ thân như ngọc vì cô, thế mà cô lại đưa ra yêu cầu này với anh ta, cô quá đáng rồi đấy.

Đại ca, tôi nghĩ giờ anh cũng nhìn rõ rồi chứ, người phụ nữ này chỉ muốn lợi dụng anh thôi, không đáng để anh tiếp tục làm việc cho cô ta đâu." Vương Văn nhìn về phía Lãnh Yên Nhiên, Chương Tuyết cuống lên: "Vương Văn, đừng nghe cô ta nói bậy, cô ta cố ý ly gián đấy, mau ra tay đi!" "Tôi không làm được." Người đàn ông vẫn lặp lại câu đó. "Vương Văn, lúc nào rồi mà anh còn lề mề thế?

Tôi đã cứu anh, chính anh nói cả đời này dù tôi yêu cầu gì anh cũng đồng ý, giờ anh lại thế này à?

Tôi bảo anh ngủ với một người phụ nữ mà anh cũng lề mề.

Lãnh Yên Nhiên dù sao trông cũng xinh đẹp, không đến nỗi không xuống tay được chứ." Chương Tuyết thật sự sốt ruột lắm rồi, nhóm Diệp Việt chắc chắn đang tới. "Cô ta nói đúng, người tôi thích là cô." Vương Văn bất lực nói.

Từ khi được Chương Tuyết cứu mấy năm trước, anh đã thề sau này chỉ cần là yêu cầu của cô, anh nhất định sẽ làm.

Nhưng dần dần, anh nhận ra mình đã yêu cô.

Anh luôn biết cô không phải người phụ nữ tốt.

Anh không để tâm vì chính anh cũng chẳng phải người tốt lành gì.

Chỉ là yêu cầu này, anh thật sự không làm được.

Làm sao anh có thể ngủ với người phụ nữ khác ngay trước mặt cô chứ.

Sắc mặt Chương Tuyết thay đổi liên tục: "Giờ là lúc nói mấy chuyện này sao?

Anh cứ làm theo lời tôi, xong việc tôi sẽ gả cho anh." "Chương Tuyết, cô cũng khá thật đấy, lúc này mà còn nói được câu đó, ai tin cô đúng là đồ ngốc." "Cô câm miệng cho tôi, Lãnh Yên Nhiên!" Vương Văn vẫn không đồng ý, Chương Tuyết trực tiếp tiến lên ôm lấy eo anh ta, dịu giọng: "Vương đại ca, chỉ một lần này thôi, em hứa chỉ một lần này thôi.

Chờ chuyện này kết thúc em sẽ đi cùng anh, chúng ta cùng sống qua ngày, em cũng không chấp nhặt chuyện anh và cô ta phát sinh quan hệ, chúng ta sẽ cùng nhau sống hạnh phúc.

Em biết yêu cầu của em hơi quá đáng, anh không thích cô ta, bắt anh làm vậy anh sẽ thấy ghê tởm, nhưng vì em, anh nhẫn nhịn một chút được không?

Một ngày chưa giải quyết được người này, em không thể sống yên ổn được.

Chính cô ta đã cướp đi tất cả những gì vốn thuộc về em, em cũng phải cho cô ta nếm mùi thân bại danh liệt, em muốn cô ta có chết cũng phải mang theo một thân nhơ nhuốc mà đi." Lãnh Yên Nhiên đảo mắt liên tục, Chương Tuyết này đúng là biến thái, hèn gì anh Việt lại phải mời vị khách mời nặng ký như cô ra tay, chứ để chị dâu tới thì căn bản không đối phó nổi. "Đại ca, anh bình tĩnh một chút, không một người phụ nữ nào có thể chấp nhận được người chồng tương lai của mình làm ra chuyện như vậy đâu, anh đừng bị Chương Tuyết lừa, cô ta chỉ đang lợi dụng anh thôi." Vương Văn vẫn còn do dự: "Tiểu Tuyết, chúng ta đổi cách khác đi." Chương Tuyết không hề lay chuyển, đanh mặt lại: "Không được, Vương đại ca, nhất định phải như vậy.

Chúng ta không còn thời gian nữa, nếu anh không muốn thấy em chết trước mặt anh thì hãy tốc chiến tốc thắng đi, em ra ngoài đợi anh." Nói xong Chương Tuyết đóng cửa lại, sau đó lấy điện thoại ra bật camera.

Khóe miệng cô ta mang theo nụ cười đắc thắng, chỉ chờ quay xong video rồi phát tán, cả thế giới sẽ biết Lãnh Yên Nhiên bị nhục mạ mà chết.

Cái gì mà tân binh xuất sắc nhất, cái gì mà mợ chủ nhà hào môn, tất cả những danh hiệu đó sẽ trở thành trò cười.

Cô ta sống không tốt thì tuyệt đối cũng không để Lãnh Yên Nhiên được yên, Lãnh Yên Nhiên có chết cũng đừng hòng chết một cách trong sạch.

Vương Văn vẫn còn đang đấu tranh, bên ngoài truyền vào tiếng thúc giục của Chương Tuyết: "Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau cởi quần áo đi, chẳng lẽ chuyện này còn cần tôi dạy anh sao?" Vương Văn cuối cùng cũng cởi quần áo của mình ra, Lãnh Yên Nhiên lập tức lộ vẻ kinh hãi, kêu lên: "Đại ca, có gì thì thương lượng, việc gì phải làm vậy.

Tôi nói cho anh biết, nếu anh động vào tôi, Chương Tuyết tuyệt đối sẽ không ở bên anh đâu, đừng bị cô ta lừa, giờ cô ta chỉ bị thù hận làm mờ mắt thôi." "Tôi biết." Vương Văn vẫn bước tới phía Lãnh Yên Nhiên.

Đột nhiên Lãnh Yên Nhiên thoát khỏi dây thừng, cả người bật dậy, tung một cước trực tiếp vào ngực Vương Văn. "Sát!

Trên đời sao lại có người đàn ông ngu xuẩn như anh chứ, rõ ràng biết một người phụ nữ đang lợi dụng mình mà chuyện gì cũng sẵn lòng làm, anh đúng là làm mất mặt cánh đàn ông.

Sớm biết anh ngoan cố như vậy, bà đây đã chẳng thèm nói nhảm với anh." Vương Văn không ngờ Lãnh Yên Nhiên lại có võ công giỏi như vậy, một cước này trực tiếp đá văng hắn xuống đất.

Chương Tuyết bên ngoài cũng hoảng sợ, cô ta chưa từng nghe nói Lãnh Yên Nhiên biết võ, thế mà lại có thể đá ngã một Vương Văn xuất thân từ lính đánh thuê chỉ bằng một cước.

Vương Văn phản ứng rất nhanh, lập tức đứng dậy lao vào đánh nhau với Lãnh Yên Nhiên.

Hai người ra chiêu nhanh như gió, vô cùng sắc bén, Chương Tuyết biết không còn nhiều thời gian nữa nên hét lên: "Vương đại ca, giết cô ta luôn đi, không còn thời gian nữa đâu!" Vương Văn không dám lơ là, sau vài chiêu, anh ta đã hiểu ra người phụ nữ này rất mạnh, anh ta rất có thể không phải đối thủ của cô.

Đừng nói là giết cô, đến việc thoát khỏi tay cô cũng là một vấn đề. "Tiểu Tuyết, em đi trước đi, đừng quản anh!" "Không được, em phải tận mắt nhìn thấy anh giết chết người phụ nữ này!" Chương Tuyết cực kỳ cố chấp.

Ngay cả kẻ điên cô ta thấy tận mắt còn có thể là giả, lần này dù thế nào cô ta cũng không mắc lừa nữa, nhất định phải nhìn Lãnh Yên Nhiên chết trước mặt mới chịu đi.

Vương Văn căn bản không rảnh để nói nhiều với Chương Tuyết, thế tấn công của Lãnh Yên Nhiên quá mạnh, anh ta dốc toàn lực đối phó mà vẫn thấy vô cùng chật vật. "Đại ca, tôi thấy anh nên nhận thua đi, anh không phải đối thủ của tôi đâu." Tông giọng của Lãnh Yên Nhiên cũng thay đổi. "Cô là ai?" Vương Văn nhận ra điều bất thường.

Chương Tuyết cũng ý thức được vấn đề, ánh mắt sắc lẹm: "Cô không phải Lãnh Yên Nhiên?

Cô là ai?" Lãnh Yên Nhiên không cao như vậy, cũng không có thân thủ giỏi thế này. "Mẹ kiếp, mắt kém thế, phản ứng của cô còn có thể chậm hơn được nữa không?" Lãnh Yên Nhiên hiên ngang lột lớp mặt nạ trên mặt ra, lộ ra một khuôn mặt nhỏ tuyệt mỹ: "Nhìn cho kỹ xem bà nội cô là ai!" Đóa Đóa đắc ý nhướng mày, công nghệ cao bây giờ đúng là tốt thật, ngay cả mặt nạ cũng làm giống y như thật, có thể giả mạo hoàn mỹ.

Diệp Việt cái bộ dạng cuồng vợ đó, sao có thể nỡ để vợ mình mạo hiểm lớn như vậy.

Khi Lãnh Yên Nhiên đưa ra kế sách này, đã bị phủ định hoàn toàn.

Lúc này, đương nhiên phải là cô ra trận rồi.

Chương 1795

Chương Tuyết hoàn toàn không biết đây là ai, cô ta muộn màng nhận ra đây là một cái bẫy từ đầu đến cuối, Lãnh Yên Nhiên giả điên, còn kẻ trước mặt này là kẻ mạo danh.

Từ đầu, cô ta đã bước chân vào bẫy của họ.

Họ rốt cuộc muốn gì?

Chứng cứ.

Có lẽ họ chỉ mới tra ra chuyện của Chương Quân là tai nạn, nhưng không có bằng chứng nên mới bày ra cái bẫy này để lấy lời thú tội. "Tiểu Tuyết, mau chạy đi!" Chương Tuyết không màng gì nữa, vắt chân lên cổ mà chạy. 'Rầm!' Cánh cửa gỗ đổ sập xuống, Đóa Đóa lao ra ngoài, chộp lấy cổ Chương Tuyết, cười híp mắt khống chế cô ta lùi lại: "Muốn chạy đi đâu, con rắn độc nhỏ." Chương Tuyết không thở nổi, mặt đỏ bừng, khó khăn nói: "Cô... rốt cuộc là ai?" "Lan Khuynh Tâm." "Tôi không quen biết cô." Đóa Đóa cũng chẳng buồn giải thích nhiều: "Cô dám hạ dược chị dâu tôi, cô chán sống rồi phải không?" Chị dâu?

Chương Tuyết biết Diệp Việt không có em gái, vậy rất có thể đây là con gái của một trong những gia tộc thân thiết với nhà họ Diệp.

Vương Văn từng bước tiến về phía họ, Đóa Đóa cũng không thèm quay đầu lại, trực tiếp nói: "Dám bước thêm bước nữa, cái cổ xinh đẹp của mỹ nhân này sẽ gãy đấy.

Cái cổ thon thế này, không biết có chịu nổi một cái vặn của kẻ thô lỗ như tôi không, nếu vặn gãy xương thì làm ma cũng không đẹp đâu, tiếc lắm đấy." Vương Văn cuống quýt: "Cô thả cô ấy ra, người là do tôi giết, không liên quan đến cô ấy, tôi sẽ đi tự thú với các người."

"Chậc chậc, ai không biết còn tưởng hai người tình sâu hơn vàng ấy chứ.

Anh tự đa tình thế, anh hỏi con rắn độc nhỏ này xem cô ta có đồng ý không?

Anh hỏi bà nội đây xem có đồng ý không?" Đóa Đóa cười lạnh. "Mắt anh bị mù à mà lại đi yêu hạng người này, tôi cũng thấy không đáng thay anh.

Nhìn anh thế này chắc cũng là một hảo hán, ơn cứu mạng cũng không đến mức khiến anh làm việc mất nguyên tắc thế này chứ." Vương Văn ít nói, anh ta cũng biết người phụ nữ mình yêu không phải người tốt, nhưng cái mạng này là do cô cứu về, chỉ cần anh ta còn sống ngày nào thì không thể nhìn cô đau khổ, càng không thể nhìn cô chết trước mặt mình. "Vậy cô muốn thế nào?" Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Việt truyền tới: "Các người không ai chạy thoát được đâu." Phía sau Diệp Việt còn có năm sáu người đàn ông mặc áo đen, có người cầm súng chỉ thẳng vào đầu Vương Văn. "Anh Việt, anh mà không tới nữa là sau này em không thèm làm việc cho anh nữa đâu, lề mề quá, tìm mãi mới thấy." Diệp Việt khẽ mỉm cười: "Xin lỗi, anh tới muộn." Thực sự là nơi này quá hẻo lánh, địa hình phức tạp, núi non bao quanh, tín hiệu thiết bị định vị trên người Lan Đóa Đóa cũng không tốt lắm, suýt chút nữa thì không tìm ra.

Chương Tuyết nhìn người đàn ông đang bước tới, trên người anh vẫn là bộ vest không đổi qua bao năm, ôn nhuận như ngọc, nụ cười trên khóe môi vẫn có thể khiến người ta say đắm.

Cô ta nhớ mình từng ôm anh, từng ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người anh.

Khoảng thời gian đó, anh cũng ngầm đồng ý cho cô ta tiếp xúc, cô ta cứ ngỡ anh vẫn còn cảm giác với mình, không ngờ tất cả chỉ là diễn kịch, chỉ là trêu đùa cô ta.

Thật quá đáng hận. "Diệp Việt, tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy?" Chương Tuyết cười hỏi.

Đóa Đóa nhướng mày, xem ra mấy người này còn có chuyện để nói, cô hơi nới lỏng tay trên cổ Chương Tuyết. "Tôi còn muốn hỏi tại sao cô lại đối xử với tôi như vậy?

Tôi đã đắc tội gì với cô, mà khiến cô sống chết không buông, vì muốn có được tôi mà làm ra bao nhiêu chuyện tổn hại đến vợ tôi?" Diệp Việt hỏi ngược lại.

Người phải kêu oan chẳng phải là anh sao?

Chẳng làm gì cả mà bỗng dưng từ trên trời rơi xuống một đóa hoa đào nát, làm đảo lộn cả cuộc sống của anh.

Nếu có thể chọn, anh sẽ chẳng thèm liếc nhìn cô ta lấy một cái.

Chương Tuyết gầm lên: "Tôi chính là thích anh, tôi thì có cách nào chứ?

Nếu tôi có cách thì hai chúng ta đã không đi đến bước đường hôm nay." Sau khi về nước, chỉ một cái nhìn thoáng qua, cô ta đã như bị ma ám mà mê luyến anh.

Từng cảnh tượng lúc nhỏ ùa về, hóa thành ký ức độc quyền của hai người, như mật ngọt quanh quẩn trong tim.

Mỗi khi nhớ lại, cô ta luôn cảm thấy hạnh phúc đến khó tin, cảm giác đó không người đàn ông nào khác mang lại được.

Cô ta nghĩ, đó có lẽ chính là tình yêu.

Cô ta không phải chưa từng nghĩ đến chuyện buông tay, nhưng chính là buông không được. "Lãnh Yên Nhiên rốt cuộc có gì đáng để anh thích?

Cô ta tầm thường chẳng có điểm nào tốt, dù là học vấn, gia thế hay năng lực, không có cái nào bằng tôi cả.

Cô ta chỉ là một con hát trong giới giải trí, dựa vào việc khoe khoang phong tao để kiếm cơm, dựa vào sự nâng đỡ của anh để từng bước leo lên, không có anh, cô ta căn bản chẳng tồn tại nổi.

Loại phụ nữ như vậy ngoài đường vơ đại cũng được cả nắm, dựa vào cái gì mà được anh thích?" "Tôi và anh quen biết bao nhiêu năm, tại sao anh không thấy được cái tốt của tôi, mà chỉ một lòng hướng về người phụ nữ đó, tôi không cam tâm!

Anh bảo tôi làm sao cam tâm được đây!" Nếu Diệp Việt thích một vị đại tiểu thư hào nhoáng, có lẽ cô ta còn cam tâm.

Nhưng anh lại chọn một người tầm thường như thế.

Người này còn cướp mất tất cả những gì vốn dĩ thuộc về cô ta.

Cô ta thật sự không thể nuốt trôi cơn giận này. "Không cam tâm thì đi chết đi, không ai cản cô đâu." Đóa Đóa chen ngang.

Nhưng đừng có sống mà đi phá hoại gia đình người khác, làm hại những người vô tội.

Nước mắt Chương Tuyết lập tức tuôn rơi, không thể tin nổi nhìn Diệp Việt, không ngờ lời tàn nhẫn như vậy lại thốt ra từ miệng anh. "Diệp Việt, tôi chưa bao giờ làm hại anh mà." "Nhưng cô làm hại người tôi yêu nhất, thì có khác gì làm hại tôi đâu." Đóa Đóa chán ghét nhìn vệt nước mắt trên tay mình: "Khóc lóc cái gì, phiền chết đi được." "Cô thì hiểu cái gì?

Chương 1796

Cô chẳng hiểu gì cả, cô có biết cảm giác yêu một người là thế nào không?" "Chẳng cần hiểu làm gì, tôi là kiểu người được người ta theo đuổi, được người ta yêu, không giống cô, tự dâng tận nơi mà người ta còn chẳng thèm liếc mắt lấy một cái.

Không thèm nhìn đã đành, cô còn mặt dày lao tới, làm người đến mức này cũng hiếm thấy thật đấy, da mặt phải dày thế nào, tâm địa phải rộng cỡ nào mới làm được vậy nhỉ." Đóa Đóa cười mỉa mai.

Nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ nhưng vô tội này, Chương Tuyết thực sự muốn cào nát nó, nhưng vừa mới động đậy đã bị Đóa Đóa vặn cổ tay: "Con rắn độc nhỏ, trước mặt tôi mà còn dám huênh hoang, chán sống rồi hả." Chương Tuyết đau đớn nhăn mặt. "Cô buông tay ra!" Vương Văn đỏ mắt hét lên. "Này đại ca, có phải anh bị lừa đá vào đầu không đấy?

Người phụ nữ vừa mới gào lên đòi gả cho anh, giờ lại đang tỏ tình thắm thiết với một người đàn ông khác, anh cũng rảnh quá nhỉ?" Đóa Đóa vừa nói vừa vả vào mặt Chương Tuyết.

Cô là kẻ rất hay thù vặt, vừa nãy người phụ nữ này tát cô một cái, kiểu gì cô cũng phải trả lại hai mươi cái mới thôi.

Đóa Đóa căn bản không cho Chương Tuyết cơ hội nói chuyện, đánh đến khi mỏi tay mới dừng.

Vương Văn nhìn mà mắt đỏ ngầu: "Cô thả cô ấy ra, có chuyện gì cứ trút lên đầu tôi đây này!" "Tầm này rồi còn bày đặt làm anh hùng, lo cho cái mạng mình trước đi." Chương Tuyết chỉ thấy mặt tê dại, đầu óc quay cuồng, máu mũi chảy ra, cô ta trừng mắt nhìn Lan Đóa Đóa với vẻ đầy căm hận.

Khuôn mặt này, cô ta ghi nhớ kỹ rồi, chỉ cần có cơ hội thoát thân, nhất định cô ta sẽ không bỏ qua. "Sao hả, vẫn thấy bà nội đây tặng bạt tai chưa đủ à?

Muốn thử thêm nữa không?" Đóa Đóa lại giơ tay lên.

Chương Tuyết thực sự rất đau, chỉ có thể quay mặt đi. "Cũng biết điều đấy." Vương Văn biết chỉ có mệnh lệnh của Diệp Việt mới có tác dụng, ánh mắt anh ta mang theo vài phần khẩn cầu: "Diệp tiên sinh, Chương Quân là do tôi mưu hại, không liên quan đến Chương Tuyết, là tôi thấy cô ấy bị ức hiếp nên mới tự ý ra tay.

Tôi sẽ theo các người về đồn cảnh sát, xin hãy thả cô ấy ra." "Vương đại ca, việc em làm thì em nhận, là em bảo anh đi làm, em chẳng có gì không dám thừa nhận cả." Dù sao thì vừa rồi cô ta cũng đã thừa nhận rồi, họ bày ra vở kịch này chắc chắn đã lấy được chứng cứ họ muốn, cô ta cũng chẳng còn gì để che giấu nữa.

Chỉ là cô ta quá hận, cái bẫy dày công sắp đặt, không ngờ cuối cùng lại là một bàn tay trắng, còn tự rước họa vào thân.

Rốt cuộc là lộ sơ hở ở đâu? "Diệp Việt, tôi muốn biết tại sao các người lại nghi ngờ tôi?" Thực ra, đây cũng là điều Vương Văn thắc mắc, anh ta tự nhận thấy kế hoạch mưu sát Chương Quân được chuẩn bị rất chu toàn, mọi người sẽ chỉ coi đó là một tai nạn, sao có thể bị nghi ngờ là mưu sát được. "Cái bóng của anh đã tố cáo anh.

Anh đã né tránh camera giám sát, nhưng khi anh trèo lên, camera tuy không quay được người anh nhưng lại quay được cái bóng của anh, anh vẫn còn quá sơ suất." Đóa Đóa tự hào nói. "Là cô tra ra sao?" Vương Văn nhìn Lan Đóa Đóa.

Cô gái này trông còn trẻ mà thân thủ quá đáng sợ, ngay cả anh ta cũng không phải đối thủ của cô. "Chứ còn ai nữa." Đóa Đóa kiêu ngạo hếch mặt lên. "Vậy còn chuyện hạ dược?" "Cái sai lớn nhất của cô là hạ dược lần thứ hai.

Lần đầu cô nhờ con gái Trương Xuân Hoa lén đổi thuốc, Trương Xuân Hoa không biết chuyện nên chúng tôi rất khó phát hiện.

Nhưng lần thứ hai cô lại để Trương Xuân Hoa tham gia vào, bà ta ở cạnh chúng tôi sớm tối, tự nhiên sẽ dễ bị phát hiện ra sơ hở.

Cô vẫn là quá nôn nóng muốn vợ tôi biến thành kẻ điên rồi." Diệp Việt nói.

Nếu đổi cách khác, có lẽ kết cục đã hoàn toàn khác.

Chương Tuyết hiểu ra, không nhịn được mà cười lớn: "Diệp Việt, anh có từng nghĩ tôi làm tất cả những chuyện này là vì ai không?" Diệp Việt lạnh lùng nhìn Chương Tuyết, không biết cô ta muốn nói gì. "Diệp Việt, tôi làm tất cả chỉ để được ở bên anh, anh mới chính là kẻ tội đồ thật sự.

Lãnh Yên Nhiên chỉ vì ở bên anh mà phải chịu đựng bao nhiêu chuyện, nếu nói ai là hung thủ thì anh mới chính là kẻ giết người không thấy máu đấy!" Đóa Đóa đã từ bỏ việc tranh luận, con rắn độc nhỏ này đúng là hết thuốc chữa, quá giỏi đổi trắng thay đen.

Ngay cả câu Diệp Việt mới là hung thủ mà cũng nói ra được.

Hiển nhiên Diệp Việt cũng nghĩ vậy, anh nói với Đóa Đóa: "Đưa người đi đi." Đóa Đóa gật đầu, đúng lúc này, Vương Văn đối diện bất chấp tất cả lao về phía Đóa Đóa, thuộc hạ áo đen nổ súng, bắn trúng một cánh tay của anh ta, nhưng anh ta dường như không hề cảm giác thấy đau đớn.

Anh ta chộp lấy Chương Tuyết, ôm cô ta lao vào trong căn nhà. "Oa, trời đất, người này đúng là không cần mạng nữa rồi." "Nổ súng đi, hai người này tội ác đầy mình." Đóa Đóa và những người mặc áo đen đuổi theo vào trong, Đóa Đóa lấy súng từ tay thuộc hạ, định bắn

Chương Tuyết nhưng lại bị Vương Văn chắn đường. "Mẹ kiếp, đến nước này mà vẫn bảo vệ loại phụ nữ đó, đúng là cạn lời." Đóa Đóa không kìm được mà văng tục.

Chương Tuyết cũng trợn to mắt, Vương Văn chỉ hừ nhẹ một tiếng, sau đó trực tiếp bế Chương Tuyết trèo lên cửa sổ. "Không xong rồi, họ muốn nhảy xuống vực!" Vương Văn mở cửa sổ, ôm chặt Chương Tuyết, tung người nhảy xuống.

Đóa Đóa vội vàng bò lên, bắn theo vài phát xuống dưới, nhưng phía dưới căn nhà gỗ mục nát là vực sâu vạn trượng, tốc độ rơi quá nhanh, dù có bắn trúng Vương Văn cũng chưa chắc đã trúng Chương Tuyết. "Mẹ kiếp, nhảy xuống thật rồi, chắc chắn chỗ này là do tên đó cố tình chọn đây mà, có chết cũng không để rơi vào tay chúng ta, quả nhiên là đủ bình tĩnh và tuyệt tình, chỉ là hơi đáng tiếc." Đóa Đóa là người rất quý trọng tài năng, cái người tên Vương Văn này nhìn mặt rất chính trực, nếu đi theo con đường chính đạo thì tuyệt đối là một đấng nam nhi thép.

Tiếc là lại đâm đầu vào cái gọi là tình yêu, đúng là quá ngu ngốc. "Anh đã báo cảnh sát rồi, việc tìm người thế này vẫn cần cảnh sát tham gia." Ánh mắt sâu thẳm của Diệp Việt không hề lay chuyển.

Dù có là thi cốt cũng phải tìm cho bằng được. "Cứ thế mà rơi xuống chết thì hời cho họ quá, hạng người như Chương Tuyết phải để cô ta ngồi tù mọt gọng, cho cô ta nếm hết những chiêu trò cô ta định dùng với chị dâu mới đúng." Đóa Đóa phẫn nộ nói.

Đúng lúc đó, cảnh sát đã đến, nhóm người mà Diệp Việt bố trí phía sau cũng đã tới nơi.

Cảnh sát bắt đầu tìm kiếm suốt đêm, Diệp Việt cũng để lại một số người của mình để phối hợp tìm kiếm, nhất định phải tìm thấy thi thể.

Chương 1797

"Đóa Đóa, chúng ta về trước đi, em có bị thương không?" "Không bị thương, em là ai chứ." Cả nhóm vừa xuống núi đã thấy xe của Diệp Mộ, Đóa Đóa cười nói: "Anh Việt, dừng xe, hình như Diệp Mộ tới rồi." Diệp Việt nhếch môi rồi dừng xe lại.

Cậu em trai này đúng là bám sát thật, đêm hôm khuya khoắt cũng đuổi tận tới đây.

Với cái tính bướng bỉnh của Đóa Đóa thì sao mà chịu thiệt cho được.

Diệp Mộ cũng xuống xe, không nói hai lời, trực tiếp tiến tới kéo Đóa Đóa kiểm tra từ trên xuống dưới một lượt, khuôn mặt cực kỳ nghiêm nghị.

Đóa Đóa cũng chẳng biết sao mình lại nghĩ đến từ này, cô có chút chột dạ nháy mắt. "Lan Đóa Đóa, quay người lại." Đóa Đóa hơi ngẩn ngơ, nhướng mày, ngoan ngoãn quay người lại một vòng: "Á á, nhột, Diệp Mộ, anh đừng có lợi dụng em nha, anh sờ đi đâu đấy?" Diệp Mộ tức giận nói: "Trên người có chỗ nào bị thương không?" "Không có mà, sao em bị thương được." "Sao mặt lại hơi đỏ thế này?" Diệp Mộ xót xa.

Đóa Đóa bĩu môi, ánh mắt của Diệp Mộ đúng là ngày càng tinh tường, vậy mà cũng nhìn ra: "Không có gì đâu." "Có phải bị đánh không?" Đóa Đóa gãi đầu: "Nói đùa à, đây chẳng phải đang diễn kịch sao, em không thèm động thủ thôi, chứ không thì cô ta ngay cả một sợi tóc của em cũng chẳng chạm tới được đâu.

Nhưng mà em cũng trả đũa rồi nhé, em đánh cho mặt cô ta sưng vù lên luôn, nên là không sao đâu." "Mặt người khác sao so được với mặt em?

Em xinh đẹp thế này, da dẻ mịn màng thế này, đánh một cái đau biết bao nhiêu." Trong lòng Diệp Mộ, đánh người ta mười cái mà để Đóa Đóa phải chịu một cái thì cũng chẳng lời lộc gì, vẫn là chịu thiệt.

Đóa Đóa vốn định nói là chẳng đau tí nào, nhưng thấy mặt Diệp Mộ hầm hầm nên thôi không nói nữa. "Thật sự không sao chứ?" "Thì có chuyện gì được chứ, Diệp Mộ của em." Diệp Mộ của em.

Bốn chữ ngắn ngủi đã dỗ dành được Diệp Mộ, khóe môi anh nhếch lên, thấy cô thực sự không sao mới hoàn toàn yên tâm.

Đóa Đóa vô tội chớp mắt, rồi kinh ngạc trợn to mắt, Diệp Mộ vốn luôn chú trọng hình tượng thế mà giờ lại đang mặc bộ đồ mặc nhà màu xanh nhạt, chân thì xỏ đôi dép lê bông.

Người anh em à, anh đây là vừa bò từ trên giường xuống đấy hả?

Hình tượng này đúng là cạn lời thật sự.

Cứ thế này mà lái xe, chú cảnh sát không mời anh đi uống cà phê đúng là anh gặp may rồi đấy.

Diệp Mộ chậm chạp nhận ra dáng vẻ hiện tại của mình có chút khoa trương, anh đưa tay lên miệng khẽ ho một tiếng, yếu ớt giải thích: "Lúc tớ ra ngoài gấp quá, quên mất chưa thay quần áo." Đóa Đóa chẳng mảy may để tâm, vỗ nhẹ vào ngực Diệp Mộ một cái rồi khoác vai anh: "Gấp cái gì chứ, cậu vẫn chưa yên tâm về tớ à?

Chuyện nhỏ nhặt này tuyệt đối không thành vấn đề.

Thật là, trẻ tuổi thế này mà đã đa sầu đa cảm rồi, như vậy có tốt không hả?" Đa sầu đa cảm...

Lan Đóa Đóa, cậu có chắc cậu là thủ khoa kỳ thi đại học không?

Thành ngữ này dùng trong ngữ cảnh này được sao?

Đúng là hữu danh vô thực.

Nội tâm Diệp Mộ đang gào thét, trong lòng không khỏi cảm thán.

Khoảng cách xa nhất trên thế giới không phải là sự sống và cái chết, mà là khi anh đã bày tỏ rõ mồn một rồi, nhưng em vẫn coi anh là anh em.

Tuy nhiên, anh vẫn kiên nhẫn, nghiêm túc nhấn mạnh: "Đóa Đóa, sau này mấy chuyện kiểu này bớt nhúng tay vào đi.

Đây là ân oán tình cảm của người khác, cậu xen vào thì ra thể thống gì?" "Thế không được, cậu không biết sao, tớ thích nhất là xen vào mấy chuyện thế này, tớ sắp rảnh đến mức mốc cả người rồi, khó khăn lắm mới được ra ngoài vận động gân cốt một chút.

Hơn nữa, tớ là giúp anh trai và chị dâu ruột của cậu mà, chị dâu cậu sắp bị người ta ép đến phát điên rồi, cậu làm chú mà không muốn làm gì sao?

Cậu như vậy là không hiếu thuận." Diệp Mộ biết nói lý lẽ với Đóa Đóa là vô ích, đầu sỏ gây ra chuyện này chính là người đứng đằng sau.

Anh đi ra phía sau, trực tiếp đấm một phát vào ngực Diệp Việt, tức giận nói: "Sau này những chuyện như vậy không được tìm Đóa Đóa nữa." Anh ta không nỡ để vợ mình mạo hiểm nên mới đi tìm Đóa Đóa, nghe có lý không cơ chứ?

Anh ta rõ ràng biết anh thích Đóa Đóa mà.

Tên nhóc thối này, làm thật đấy à.

Diệp Việt giả vờ ho một tiếng, lạnh giọng nói: "Diệp Mộ, gan cậu to thật đấy, dám mưu hại anh trai mình.

Nếu cậu đánh anh tàn phế, xem chị dâu cậu có tìm cậu tính sổ không." "Em nói thật đấy, sau này không được tìm Đóa Đóa nữa, nếu không em sẽ không nhận anh là anh trai nữa." Diệp Mộ rũ bỏ vẻ ôn hòa thường ngày, cau chặt mày. "Chú không muốn nhận thì thôi, chuyện này chú nói không tính đâu, đi mà hỏi ông già nhà mình xem ông ấy có đồng ý không." "Diệp Việt, đừng có lôi ba vào.

Đóa Đóa lần trước đã giúp anh một lần rồi, anh còn muốn thế nào nữa?

Chuyện của mình thì tự mình giải quyết, lôi người khác vào làm gì?" "Chú chưa bao giờ coi Đóa Đóa là người ngoài, đúng không?" "Diệp Việt!" Diệp Mộ tức giận gầm nhẹ.

Anh cảm thấy ông anh trai này chỉ giỏi hố anh thôi, từ nhỏ đến lớn đều có bản lĩnh khiến anh phát điên.

Diệp Việt xòe tay, nhìn đứa em vốn điềm tĩnh nhất của mình đang nhảy dựng lên thì cảm thấy buồn cười, ác ý trêu chọc: "Diệp Mộ, chú là gì của Đóa Đóa mà quản rộng hơn cả bác Lục vậy?

Những chuyện này không đến lượt chú quản đâu nhé.

Hay là chú muốn làm chồng của Đóa Đóa?

Nếu chú là chồng em ấy, hôm nay anh sẽ để chú quản chuyện bao đồng này, sau này không tìm vợ chú nữa." Mặt Diệp Mộ lúc đỏ lúc trắng, ông anh này đúng là chuyên đi phá đám, có ai nói chuyện kiểu đó không chứ?

Quả nhiên, Diệp Mộ còn chưa kịp nói gì, Đóa Đóa nghe thấy thế đã nhảy dựng lên, hai tay chống nạnh, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Anh Tiểu Việt, đầu anh bị lừa đá rồi à?

Toàn nói mấy lời hồ đồ gì đâu không.

Diệp Mộ là anh em của em, anh đùa kiểu đó là muốn đơn đấu đúng không?

Nhào vô!" Diệp Việt triệt để cạn lời, rốt cuộc là đầu ai bị lừa đá đây hả, chuyện rõ ràng như vậy mà cũng không nhìn ra.

Đứa em ngốc nghếch này của tôi dùng tình sâu nặng với cô, vậy mà cô chỉ coi người ta là anh em.

Chương 1798

Uổng công cô lúc nào cũng tự xưng là anh minh thần võ.

Diệp Việt định nói thêm gì đó nhưng lại nhận được ánh mắt cầu xin của em trai mình, đành phải ngậm miệng.

Chuyện tình cảm của đôi trẻ, anh tốt nhất là đừng xen vào, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì khiến em trai không tán được vợ, anh gánh không nổi trách nhiệm này. "Được rồi được rồi, coi như anh nói bừa.

Nhưng Lan Đóa Đóa này, em đừng suốt ngày múa đao múa kiếm nữa, em cũng có thể yêu đương rồi đấy." "Xì, giống như anh sao, sớm bước vào nấm mồ hôn nhân, rồi bị một đám fan cuồng đến đào chân tường, hở ra một tí là ra tay với vợ anh, anh thấy hay lắm à?

Không có người múa đao múa kiếm này thì tối nay anh có thể dẹp loạn đám fan cuồng đó nhanh thế không?

Đừng có được lợi mà còn khoe mẽ, cẩn thận trời đánh đấy." Đóa Đóa nói liến thoắng.

Diệp Việt khẽ cười: "Lan Đóa Đóa, em không hiểu được ý anh nói rồi." "Không thèm hiểu." Nói rồi Đóa Đóa ngân nga hát: "Tha thứ cho tôi một đời phóng khoáng yêu tự do..." Hát được một lúc, cô quay sang nói với Diệp Mộ: "Diệp Tiểu Mộ, chuyện hôm nay là tớ chủ động xin đi, cậu đừng trách anh trai cậu.

Tớ biết cậu coi tớ là anh em, anh trai cậu cũng là anh trai tớ, mọi người đều là anh em cả, đương nhiên phải tương trợ lẫn nhau, gặp vấn đề thì cùng giải quyết, đừng có để nảy sinh xa cách.

Anh Tiểu Việt, sau này gặp chuyện thế này cứ gọi em, em bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc." Nói xong, cô còn khoác vai mỗi người một bên, dáng vẻ vô cùng hào sảng.

Diệp Việt: "..." "Khoác vai hai soái ca thế này, cảm giác sướng thật đấy.

Nhìn chúng ta có giống bộ ba kiếm khách không?" Mấy người bên cạnh nhìn mà khóe miệng giật giật, bọn họ đều nhìn ra cả rồi, chỉ có nhân vật chính là vẫn chẳng biết cái quái gì. "Đóa Đóa, anh là người đã có vợ rồi, em làm thế này không hay đâu." Diệp Việt định gỡ tay Đóa Đóa xuống.

Đóa Đóa càng ôm chặt hơn, còn đấm nhẹ vào ngực anh một cái: "Trước mặt vợ anh, tức là chị dâu nhỏ của em, em vẫn ôm bình thường." "Đóa Đóa, chúng ta thục nữ một chút có được không?" "Cái ngữ như em, có cạo trọc đầu cũng không giả vờ bặm trợn được đâu, anh bảo em giả làm thục nữ, anh thấy có khả thi không?" "Được rồi, anh cãi không lại em." Đóa Đóa buông Diệp Việt ra: "Hừ, không ôm anh nữa, anh không đẹp trai bằng Diệp Mộ nhà em." "Được được được, ôm chặt Diệp Mộ nhà em đi, nghìn vạn lần đừng buông tay.

Diệp Mộ nhà em đẹp trai quá, sớm muộn gì cũng bị mấy cô gái khác câu mất đấy." "Đương nhiên rồi." Diệp Mộ trong lòng thầm thở dài, phải làm sao bây giờ, thích một người vô tâm với chuyện tình cảm, thật mệt mỏi quá đi.

Về việc Diệp Mộ đang nghĩ gì, Đóa Đóa chưa bao giờ đoán được.

Cô ngáp một cái, khoác vai Diệp Mộ: "Đi thôi, đi thôi, mau đưa tớ về nhà, tớ cần phải nằm xuống ngủ ngay lập tức, tiêu tốn thể lực quá." Nói xong, cô rất tự giác leo lên xe của Diệp Mộ.

Diệp Mộ trước khi lên xe còn nói với Diệp Việt: "Đừng để có lần sau nữa." "Biết rồi." Thật sự không phải anh cố ý, là Đóa Đóa xem tin tức rồi tự chạy đến, chuyện cô đóng giả Lãnh Yên Nhiên phát điên chạy khỏi bệnh viện cũng là cô chủ động yêu cầu.

Đương nhiên, ban đầu Diệp Việt cũng nghĩ như vậy, hai người vô tình tâm đầu ý hợp.

Thực ra Diệp Việt hiểu rõ, điều Đóa Đóa hứng thú chính là gã đàn ông đã mưu hại Chương Quân đêm hôm đó.

Nói sao nhỉ, Đóa Đóa chỉ là rảnh rỗi sinh nông nổi, muốn đánh nhau thôi.

Chuyện như vậy anh cũng không thể từ chối, Đóa Đóa là lựa chọn phù hợp nhất rồi.

Diệp Việt nhìn xe của bọn họ đi xa, thở dài lắc đầu, chuyện tình yêu của cậu em trai anh thật sự là lực bất tòng tâm, phải dựa vào bọn họ từ từ bồi đắp thôi.

Lãnh Yên Nhiên căn bản không ngủ được, cô cứ đi đi lại lại trong phòng khách.

Những người khác cũng bồn chồn lo lắng chờ đợi tin tức của Diệp Việt.

Ngày hôm nay đối với mọi người đều thật khó khăn.

Lãnh Yên Nhiên muốn gọi điện thoại nhưng lại sợ cuộc gọi của mình sẽ làm phiền đến hành động của họ, nên cứ cố nhịn.

Khi thấy Diệp Việt bình an vô sự trở về, cô vui mừng nhào tới, kéo Diệp Việt xem xét một lượt từ trên xuống dưới: "Ông xã, anh và Đóa Đóa không sao chứ?" Diệp Việt thấy ấm lòng, xem ra vị trí của mình trong lòng vợ cũng khá cao, cô lo lắng cho an toàn của họ trước tiên chứ không phải là chuyện có thành công hay không. "Yên tâm đi, anh và Đóa Đóa đều bình an vô sự." "Vậy có tìm thấy Chương Tuyết không?" "Lấy được bằng chứng phạm tội rồi, cũng thấy cả kẻ sát nhân kia rồi.

Gã đàn ông đó thích Chương Tuyết, tình nguyện bán mạng cho cô ta.

Trong quá trình hai bên tranh đấu, gã đã đưa Chương Tuyết nhảy xuống vực, chắc là không muốn để cô ta ngồi tù, chết cũng muốn chết một cách có tôn nghiêm." Kiểu suy nghĩ này thật sự chỉ có những người đã qua huấn luyện nghiêm ngặt mới có, thật đáng tiếc. "Vực sâu vạn trượng, khả năng sống sót không lớn nhưng vẫn có thể xảy ra.

Cảnh sát và người của anh đang tìm kiếm xuyên đêm, sống phải thấy người, chết phải thấy xác." Lãnh Yên Nhiên thở dài: "Như vậy đúng là hời cho bọn họ quá." "Đóa Đóa cũng nói y như vậy." "Anh đã đưa Đóa Đóa về nhà chưa?

Chuyện hôm nay đa tạ có em ấy giúp đỡ, nếu không thực hiện sẽ chẳng đơn giản chút nào." "Em cứ yên tâm, giữa đường đã bị Diệp Mộ đón đi rồi, chắc giờ đã về đến nhà.

Tên nhóc Diệp Mộ này đúng là canh chừng kỹ thật, một khắc cũng không lơi lỏng." Lãnh Yên Nhiên có chút buồn cười, thích thì đi tỏ tình đi chứ, sao cứ mãi không chịu mở lời. "Chả thế, tên nhóc thối còn đấm anh một phát đây này." "Có phải Đóa Đóa vẫn chưa biết chuyện Diệp Mộ thích em ấy không?" "Hôm nay anh đã nói đùa rồi, nhưng Đóa Đóa rất giận, nghiêm túc nhấn mạnh mọi người đều là anh em.

Đây có lẽ là lý do Diệp Mộ mãi không dám tỏ tình, Đóa Đóa khác với những cô gái bình thường, dù là chỉ số thông minh hay tài chính thì Diệp Mộ cũng khó mà kiểm soát được em ấy, chắc là sợ dọa em ấy chạy mất." Với người như Đóa Đóa, nếu cô ấy mà bỏ chạy thì bảo đảm không ai tìm thấy được, cô ấy vốn đã là một tiểu phú bà rồi.

Một người phụ nữ đáng sợ nhất chính là có tiền và có trí tuệ, có hai thứ đó thì đàn ông căn bản không kiểm soát nổi.

Trước đây Diệp Việt cũng không hiểu lắm suy nghĩ của em trai mình, tại sao cứ mãi chạy theo sau Đóa Đóa, thà làm cái đuôi nhỏ chứ không chịu tiết lộ cảm xúc.

Hôm nay anh lại một lần nữa chứng kiến sự vô tư đến mức ngốc nghếch của Đóa Đóa, chuyện tình cảm của người khác thì cô hiểu rõ mồn một, nhưng cứ đụng đến bản thân là lại thành một con gà mờ. "Diệp Mộ đúng là bi thảm thật." Lãnh Yên Nhiên bật cười. "Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, nghỉ ngơi thôi.

Mẹ, dì, mọi người cũng nghỉ sớm đi ạ." "Được rồi, con mệt cả ngày rồi, mau đi nghỉ đi." Diệp Việt dắt Lãnh Yên Nhiên lên lầu.

Vừa vào phòng, thân hình cao lớn của Diệp Việt đã áp tới, trực tiếp hôn lên môi Lãnh Yên Nhiên.

Mặt cô đỏ bừng: "Diệp Việt, anh làm gì thế?" "Em đã nói rồi mà, đợi chuyện giải quyết xong thì sẽ như thế này." Đôi mắt dài hẹp của Diệp Việt khẽ nheo lại, vô cùng quyến rũ.

Tim Lãnh Yên Nhiên đập loạn nhịp, cảm thấy toàn thân mềm nhũn, hơi nghiêng đầu, nói nhỏ như tiếng muỗi kêu: "Em...

Chương 1799

không nhớ nữa." "Bà xã, không được quỵt nợ như thế đâu, rõ rành rành ra đấy thôi." "Em... hơi sợ." "Không cần sợ, anh sẽ nhẹ nhàng thôi." Nắng hạn gặp mưa rào, hai người quấn quýt đến nửa đêm.

Khi Diệp Việt tỉnh dậy, Lãnh Yên Nhiên vẫn còn đang ngủ say.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn hơi mệt mỏi của cô, anh lại thấy tự trách, cúi đầu hôn lên má cô một cái.

Khi xuống lầu, Bảo Bảo vừa thấy anh đã nhào tới: "Anh rể, chị đâu rồi ạ?" "Chị vẫn còn đang ngủ." "Chị lười hơn cả em nữa, thật không tốt chút nào." Bảo Bảo lắc đầu nguầy nguậy nói. "Nhóc con, người lớn có việc của người lớn, không giống như em suốt ngày vô tư lự đâu." "Hừ, không thèm nói chuyện với anh nữa." Khoảng hơn 11 giờ trưa, người của cục cảnh sát đến.

Họ đã tìm kiếm suốt đêm nhưng vẫn chưa thấy xác của Vương Văn và Chương Tuyết.

Dưới chân núi là rừng rậm, việc tìm kiếm rất khó khăn, họ sẽ tiếp tục tìm.

Diệp Việt cũng giao Trương Xuân Hoa cho cảnh sát.

Bằng chứng bà ta dính líu đến việc mưu hại Lãnh Yên Nhiên đã rõ ràng, con gái bà ta cũng đã bị khống chế vào ngày hôm qua.

Trương Xuân Hoa đỏ hoe mắt, rất muốn cầu xin nhưng bị ánh mắt của Diệp Việt làm cho khiếp sợ, căn bản không dám mở miệng. "Bà nên thấy may mắn vì tôi đã giao hai mẹ con bà cho cảnh sát." Diệp Việt nói.

Trương Xuân Hoa bật khóc: "Tôi ngồi tù cũng không sao, tôi già rồi, có tiền án tiền sự cũng chẳng hề gì, chỉ là con gái tôi, nó mà ngồi tù vài năm thì sau này ra xã hội làm sao sống nổi, một người phụ nữ có tiền án phải chịu bao nhiêu lời gièm pha chứ.

Tiểu Việt, tôi cầu xin cậu, cứu lấy nó đi, là tôi quản giáo không nghiêm, mọi chuyện cứ đổ hết lên đầu tôi là được rồi..." "Chính vì có người mẹ nuông chiều vô điều kiện như bà nên con gái bà mới không phân biệt được đúng sai, làm việc xấu để bị người ta nắm thóp.

Bà không hỏi rõ nguyên nhân đã thiên vị, đó là vấn đề giáo dục của bà.

Bà không biết giáo dục thì để người khác giáo dục vậy." "Lần này chỉ là ngồi tù vài năm thôi, còn tốt hơn sau này nó phải ngồi mục xương trong đó." Nói đến đây, Diệp Việt không nói thêm gì nữa.

Cảnh sát cũng trực tiếp đưa người đi.

Mẹ Lãnh đứng nhìn, chỉ thở dài một tiếng.

Sống chung lâu ngày không có tình cảm là giả, nhưng chuyện này làm hại đến chính con gái bà, bà cũng đồng tình với cách làm của Diệp Việt, vi phạm pháp luật thì phải gánh chịu hậu quả.

Nếu không, loại người giúp việc này mà bỏ qua, sau này không biết sẽ gây họa cho gia đình nào nữa, tuyệt đối không được dung túng.

Cùng là người mẹ, cũng may bà luôn nghiêm khắc trong việc giáo dục Lãnh Yên Nhiên.

Tống Tiểu La nói: "Chị Lãnh, chị cũng đừng cảm thấy khó chịu, kết cục như vậy là bà ta phải gánh chịu." "Chị biết." "Mẹ ơi, có phải dì Trương làm sai chuyện gì rồi không?

Lại còn sai rất nghiêm trọng nữa?" Tống Tiểu La ôm chặt lấy Bảo Bảo: "Đúng vậy, Bảo Bảo sau này nhất định không được phạm sai lầm đâu nhé, phạm lỗi lớn là sẽ bị chú cảnh sát bắt đi đấy." "Lỗi nhỏ cũng không được sao ạ?" "Không được, mỗi lỗi lớn đều tích lũy từ những lỗi nhỏ mà ra.

Con phải hình thành thói quen tốt, con có thể không có tiền nhưng nhất định phải làm một người thành thực, chính trực, đó là yêu cầu duy nhất của mẹ đối với con, biết chưa?" Bảo Bảo nghe không hiểu lắm, ngây thơ hỏi: "Mẹ ơi, thế nào là chính trực ạ?" Mẹ Lãnh mỉm cười: "Tiểu La, Bảo Bảo còn nhỏ, chưa biết thế nào là chính trực đâu, chuyện này sau này từ từ dạy là được." "Chị Lãnh, không sao đâu ạ, trẻ con là dễ tiếp thu tư tưởng nhất, dù bé không hiểu thì cũng phải để bé có một khái niệm mơ hồ trước đã, đợi quan niệm này ăn sâu bám rễ thì sau này tiếp nhận sẽ tốt hơn." "Hèn gì Bảo Bảo được em dạy dỗ ngoan thế này, em thực sự rất biết dạy con." "Mẹ cháu là người mẹ tuyệt vời nhất!" Bảo Bảo khen ngợi.

Lãnh Yên Nhiên lại điều dưỡng ở nhà thêm một tháng nữa.

Trong khoảng thời gian này, xác của Vương Văn đã được tìm thấy, nhưng xác của Chương Tuyết vẫn bặt vô âm tín.

Dù cô ta chết hay chưa, phía cảnh sát đã ban bố lệnh truy nã toàn quốc đối với Chương Tuyết, nhà họ Diệp còn treo thưởng 3 triệu tệ cho ai cung cấp thông tin.

Nhưng vẫn chưa có ai trình báo, Chương Tuyết cứ thế biến mất không dấu vết.

Khương Hồng rốt cuộc cũng không nhịn nổi nữa, vào một buổi sáng đã đến quấy rối trước cửa, than khóc ầm ĩ ở lối vào khu biệt thự. "Người nhà họ Diệp không phải hạng tốt lành gì, bọn giàu có đều không phải người tốt, lại dám hại chết con gái tôi." "Lãnh Yên Nhiên là ác quỷ, cô ta sẽ không có kết cục tốt đâu, loại người như vậy nhất định phải đuổi khỏi giới giải trí." "Diệp Việt, Lãnh Yên Nhiên, tôi làm ma cũng không tha cho các người đâu, trả con gái lại cho tôi, trả con trai lại cho tôi!"...

Khương Hồng thực sự đã suy sụp, sau khi Chương Tuyết biến mất, cuộc sống của bà ta không còn chỗ dựa.

Dựa vào số tiền Chương Tuyết đưa trước đó, bà ta cầm cự được một tháng đã là giới hạn rồi.

Chuyện của nhà họ Chương xôn xao dư luận, các tình tiết liên quan đều được cảnh sát công bố trên báo chí, sự náo loạn của Khương Hồng không được bất kỳ ai cảm thông.

Người đi đường chỉ coi bà ta như không tồn tại, một đứa con gái có thể nhẫn tâm sai người giết cha nuôi, loại người như vậy không ai thương xót nổi.

Diệp Việt trực tiếp báo cảnh sát.

Khương Hồng chưa kịp gặp Diệp Việt và Lãnh Yên Nhiên đã bị người của cục cảnh sát đưa đi.

Diệp Việt còn sai người lật lại hồ sơ cũ của Chương Viễn, phát hiện trước kia anh ta từng phạm tội cưỡng hiếp thiếu nữ chưa thành niên, vài lần là do Khương Hồng bỏ tiền ra dàn xếp, thậm chí bà ta còn cưỡng ép đưa thiếu nữ đi phá thai dẫn đến tử vong.

Những vết đen này bị khui ra, Khương Hồng chắc chắn phải ngồi tù.

Ngôi nhà của Chương gia đã được Lãnh Yên Nhiên đứng ra bán đi, cùng với số tiền mặt còn lại, tất cả đều được quyên góp cho công trình Hy Vọng.

Tình trạng của Bảo Bảo rất tốt, nhưng mãi vẫn chưa đợi được tủy xương phù hợp.

Lãnh Yên Nhiên vẫn quyết định tự mình hiến tủy cho em trai, tiến hành phẫu thuật sớm để Bảo Bảo nhanh chóng hồi phục và sống như một đứa trẻ bình thường.

Cả nhà đều ủng hộ quyết định của cô.

Cuộc phẫu thuật rất thành công, Bảo Bảo đã từ phòng vô trùng chuyển sang phòng bệnh sạch sẽ, cũng không xảy ra hiện tượng đào thải nào.

Gương mặt nhỏ nhắn vốn nhợt nhạt giờ đã trở nên hồng hào, phấn nộn, ai nhìn thấy cũng muốn nựng một cái.

Còn về phần Lãnh Yên Nhiên, vì hiến tủy nên cả nhà coi cô như lão phật gia mà hầu hạ, sắc mặt của hai chị em mỗi ngày một tốt hơn.

Vào ngày Bảo Bảo xuất viện, Mễ Nặc cuối cùng cũng thực hiện lời hứa, đưa Tiểu Anh Đào đến.

Chương 1800

Tiểu Anh Đào sau nửa năm lại cao thêm một đoạn, tuy nhỏ tuổi hơn Bảo Bảo nhưng hai đứa cao bằng nhau.

Khi gặp người lạ, Bảo Bảo thẹn thùng núp sau lưng Mễ Nặc.

Cô em gái này thật xinh đẹp quá, cậu bé chưa bao giờ thấy ai xinh xắn đến thế.

Mễ Nặc cười, kéo cậu bé ra khỏi sau lưng mình: "Ngại gì chứ, dì Mễ đặc biệt tìm bạn cho con đây, chúc mừng Bảo Bảo của chúng ta khỏe mạnh xuất viện." Tiểu Anh Đào chớp đôi mắt to tròn, không hiểu tại sao một đứa con trai lại đặt cái tên sến súa như vậy: "Bảo Bảo?

Bà nội Mễ ơi, bạn ấy tên là Bảo Bảo ạ?" Mễ Nặc chưa kịp lên tiếng, Bảo Bảo đã vội vàng giải thích: "Không phải đâu, mình tên là Tống Hữu, bạn cứ gọi mình là Tống Hữu là được rồi." "À, vậy bạn gọi mình là Tiểu Anh Đào nhé." "Ừm." "Mình có mang quà cho bạn đây, bạn xem có thích không." Bảo Bảo đỏ mặt mở quà ra, rồi mỉm cười: "Mình rất thích, Tiểu Anh Đào." Tiểu Anh Đào hào phóng nựng má cậu bé: "Thích là tốt rồi, cái má này mềm thật đấy." Bảo Bảo tròn mắt ngạc nhiên: "Sao bạn lại nựng má mình?" "Vì mình thấy bạn đẹp trai mà." Tiểu Anh Đào nhún vai. "Mình đẹp trai thật sao?" "Đúng vậy, mình không nói dối đâu." Bảo Bảo vui sướng, hớn hở chạy lại ôm lấy đùi Mễ Nặc: "Dì Mễ ơi, Tiểu Anh Đào nói cháu đẹp trai kìa." "Bảo Bảo nhà ta vốn dĩ đã đẹp trai rồi." "Đừng gọi cháu thế nữa, xin hãy gọi cháu là Tống Hữu." Mễ Nặc phì cười, trẻ con bây giờ tinh thật, mới tí tuổi đầu đã biết có những cái tên nghe rất ngại rồi. "Được rồi, bạn nhỏ Tống Hữu." Bảo Bảo lại quay về bên cạnh Tiểu Anh Đào, hai đứa trẻ cùng nhau chơi đồ chơi, một lúc sau cậu bé còn mời Tiểu Anh Đào ở lại ăn cơm.

Tiểu Anh Đào vốn thích kết bạn nên đồng ý ngay.

Bảo Bảo phấn khích vô cùng, trên bàn ăn chỉ nghe thấy tiếng trò chuyện ngọt ngào của hai đứa trẻ, những câu nói như ông cụ non của chúng làm không khí thêm phần sôi nổi.

Cuối cùng, ông bố cuồng con gái Lục Tử Mặc đến đón Tiểu Anh Đào đi.

Cô bé nhiệt tình mời Bảo Bảo đến nhà mình chơi, Bảo Bảo vui đến mức cả đêm không ngủ được, cứ nghĩ mãi xem nên chọn món quà gặp mặt nào cho phù hợp với Tiểu Anh Đào.

Cậu bé đã nhận quà của người ta thì không thể không đáp lễ.

Điều cậu bé không biết là, sau này muốn gặp lại Tiểu Anh Đào một lần thật sự là vô cùng khó khăn.

Vì lần này Mễ Nặc đi đón người đã nói dối là đưa Tiểu Anh Đào đi gặp một bé gái, kết quả lại là một bé trai, khiến Lục Tử Mặc rất giận, liệt Bảo Bảo vào danh sách đen luôn.

Đương nhiên là Bảo Bảo không hề biết những chuyện này, trong nhiều năm sau đó, việc được gặp Tiểu Anh Đào một lần đã trở thành chấp niệm của cậu bé.

Tất nhiên, đó là chuyện của sau này.

Trong thời gian đó, Lãnh Yên Nhiên đã phát hành một đĩa đơn mang tên 《Tìm Kiếm Tình Yêu》 do Diệp Việt viết lời và phổ nhạc.

Cô đột nhiên phát hiện ra chồng mình thực chất là một người đa tài đa nghệ.

Giọng hát của Lãnh Yên Nhiên không giống như những cô gái khác thường nhẹ nhàng, giọng cô có chút khàn, âm sắc độc đáo này đã thể hiện bài hát một cách hoàn hảo, lập tức nổi tiếng khắp mọi miền đất nước.

Mễ Nặc đi đâu cũng có người đuổi theo đòi xin chữ ký của Lãnh Yên Nhiên, khiến cô sướng rơn cả người.

Rất nhiều công ty băng đĩa tìm đến Lãnh Yên Nhiên mời cô ra album nhưng đều bị cô từ chối.

Hát hò dù sao cũng không phải sở thích chính của cô, thứ cô yêu thích vẫn là diễn xuất.

Sau khi nghỉ ngơi vài tháng, cô bắt đầu nhận đóng một bộ phim hiện đại, vào vai một nữ luật sư tinh anh tháo vát.

Chỉ có điều lời thoại chuyên môn quá nhiều, mỗi ngày cô đều phải dành một lượng lớn thời gian để học thoại.

Vì đã công khai quan hệ nên cô cũng không còn né tránh việc ra vào văn phòng của Diệp Việt, dù sao ai cũng biết cô là phu nhân tổng tài rồi.

Chỉ là hôm nay khi đẩy cửa bước vào, cô phát hiện trong văn phòng của Diệp Việt còn có một người phụ nữ khác.

Hai người đứng rất gần nhau, nhìn từ cửa vào giống như người phụ nữ đó đang nhào vào người anh vậy.

Cơn giận bốc lên đầu, cô trực tiếp ném chai nước trên tay vào lưng người phụ nữ kia. "Ái chà!" "Ai đánh tôi đấy?" Người phụ nữ giận dữ nhíu mày, khi quay lại thấy Lãnh Yên Nhiên đang đùng đùng nổi giận thì sững người.

Đây là vợ của Diệp Việt, Lục Niệm Nhất biết chứ, dù sao cũng là đại minh tinh mà.

Phim của cô ấy Niệm Nhất cũng theo dõi, lúc đầu chỉ định ủng hộ vợ của anh bạn Diệp Việt, sau đó thì bị diễn xuất của cô gái này thu hút luôn.

Đúng là một diễn viên đầy mị lực.

Lãnh Yên Nhiên cũng sững người, cô và Lục Niệm Nhất chỉ mới gặp qua một lần nên không chắc chắn lắm mình đã thấy cô ấy ở đâu.

Dù sao thì cô cũng biết mình đánh nhầm người rồi, người này chắc là bạn của Diệp Việt.

Không khí nhất thời trở nên ngượng ngùng, Diệp Việt cưng chiều nắm lấy tay Lãnh Yên Nhiên, nói: "Bình giấm chua này, sao ai cũng ghen thế hả?

Em quên đây là ai rồi sao?

Lục Niệm Nhất, cô của Tiểu Anh Đào đấy." Lãnh Yên Nhiên xấu hổ sờ mũi, vẻ mặt đầy hối lỗi: "Xin lỗi nhé, tôi có chút hiểu lầm, hy vọng chị không giận tôi." "Tiểu Yên Nhiên, công phu trong phim của em là thật đấy nhỉ, ném chai nước khoáng chuẩn thế kia mà." Lục Niệm Nhất trêu chọc.

Lãnh Yên Nhiên hận không thể tìm cái lỗ nào chui xuống, thật là mất mặt quá đi, đáng ra cô phải nhìn rõ rồi mới ra tay chứ. "Nhưng mà cứ phải như thế mới được, giới giải trí nhiều cám dỗ quá, em nhất định phải mạnh mẽ vào.

Lần sau gặp trường hợp tương tự cứ tiếp tục ném nhé." Lục Niệm Nhất không hề giận, gương mặt tinh xảo xinh đẹp hiện lên nụ cười.

Cùng là phụ nữ, cô vốn còn bá đạo hơn Lãnh Yên Nhiên nhiều, bây giờ mấy cô gái trong công ty của Mộc Dung thấy cô đều né từ xa.

Nghe nói thủ đoạn xử lý người khác của cô vừa ưu nhã vừa vô hại.

Cô thì không nghĩ vậy, cô thấy mình đâu có làm gì đâu. "Chị Niệm Niệm, chị đừng nói nữa, nói nữa là vợ em chui xuống đất mất." Diệp Việt che chở cho Lãnh Yên Nhiên. "Chị nói thật mà, làm vợ người ta thì phải như thế.

Nếu đứa nào dám léng phéng với anh Khúc Gỗ nhà chị, chị bảo đảm sẽ xử lý không đơn giản chỉ bằng một cái chai nước đâu." "Hỏng rồi, em ném chị, anh Khúc Gỗ nhà chị có ném lại em không?

Chương 1801

Sau này thấy anh ấy chắc em phải đi đường vòng thôi." Lãnh Yên Nhiên muộn màng nhận ra. "Em xong đời rồi, tính của anh ấy là không ai được đụng vào dù chỉ một ngón tay của chị đâu nhé." Lục Niệm Nhất nói như thật. "Ông xã, anh phải bảo vệ em đấy." Lãnh Yên Nhiên cầu cứu.

Nghĩ một lát, cô lại nói: "Thế này đi, chị Niệm Niệm, hay là chị ném lại em một cái đi." "Ha ha, chúng ta định oan oan tương báo sao?

Chị ném em một cái, chồng em lại giúp em trả thù à?" Hai cô gái nhìn nhau cười, đều là những người trẻ tuổi, tính tình khoáng đạt nên chẳng ai chấp nhặt chuyện nhỏ nhặt này, đây chỉ là một đoạn nhạc đệm nho nhỏ.

Lục Niệm Nhất đến hôm nay là để bàn chuyện hôn sự với Diệp Việt.

Cô và Mộc Dung, Lục Tử Mặc và Cận Ngôn, Lục Nghiêu và Mạc Hữu An định cùng nhau tổ chức đám cưới tập thể.

Thấy chuyện của hai người họ rùm beng cả lên nên muốn hỏi xem họ có ý định tổ chức cùng không.

Ý của Diệp Việt là muốn làm chung, mọi người đều là anh em tốt, cùng nhau lớn lên, nếu có thể tổ chức đám cưới cùng nhau thì đó sẽ là kỷ niệm đẹp nhất trong đời.

Lãnh Yên Nhiên đương nhiên không có ý kiến gì, mấy chuyện lễ nghi này cô vốn không để tâm, có thể gả cho Diệp Việt và được cả gia đình họ Diệp công nhận, cô đã thấy mãn nguyện lắm rồi.

Chuyện này cứ thế được quyết định.

Lục Niệm Nhất mỉm cười: "Chị không làm bóng đèn nữa, chị đi trước đây.

Tiểu Yên Nhiên, nhớ tiếp tục luyện tập tuyệt chiêu ném chai nhé, đừng có từ bỏ đấy." "Chị Niệm Niệm!" Lục Niệm Nhất vừa đóng cửa lại, Lãnh Yên Nhiên đã nhào vào lòng Diệp Việt: "Ông xã, hôm nay mất mặt quá đi mất.

Sao anh không nói với em là chị Niệm Niệm đang ở đây, làm em cứ tưởng là con hồ ly tinh nào định quyến rũ chồng em chứ." "Haiz, anh đã làm gì sai cơ chứ?" "Được rồi, đừng có buồn bực nữa, toàn là người quen cả, không ai để ý đâu." Diệp Việt nựng má Lãnh Yên Nhiên. "Ông xã, anh có thấy hành động vừa rồi của em rất thiếu phong độ, giống như một bà vợ hay ghen không?" "Anh thích, anh tận hưởng điều đó." Diệp Việt trực tiếp ôm cổ Lãnh Yên Nhiên hôn lên.

Nửa người trên của cô đang tựa vào bàn làm việc: "Này, Diệp Việt, sao anh cứ thích hành hạ người ta thế, eo em không mềm đến thế đâu." "Đến lúc chúng ta phải sinh con rồi." "Ai thèm sinh con với anh chứ." Lãnh Yên Nhiên bướng bỉnh nói. "Sinh hay không là do anh quyết định mà, đúng không?" Diệp Việt bế thốc Lãnh Yên Nhiên lên, đưa vào phòng nghỉ phía trong, nơi anh nghỉ trưa hàng ngày. "Ông xã, chúng ta làm thế này không hay đâu, giữa ban ngày ban mặt..." "Đây là em tự dẫn xác đến đấy nhé, anh là động vật ăn thịt, muốn anh ăn chay á, mơ đi." "Không phải, em sợ... có người vào." "Á này, Diệp Việt, anh là giống chó à?" Lần nào hôn anh cũng thích cắn một cái, làm cô mỗi lần ra ngoài đều theo thói quen phải kiểm tra cổ mình, sợ để lại "bằng chứng phạm tội" nào đó, mất mặt chết đi được.

Thật sự sắp bị anh làm cho tức chết rồi. "Bà xã, tập trung một chút, đừng có kêu loạn lên, cẩn thận người bên ngoài nghe thấy đấy." Diệp Việt nhếch mép cười.

Trong lòng Lãnh Yên Nhiên sắp tức chết rồi, người này trong lòng hiểu rõ hơn ai hết đây là đâu, nhưng vẫn nhất định không buông tha cô.

Rõ ràng là cố ý mà.

Thật quá đáng quá đi.

Nhưng chính ở nơi như thế này, sự hưng phấn của cơ thể dường như lại nhiều hơn những chỗ khác, khiến cô không thể không đầu hàng.

Cô bĩu môi, cũng để lại trên người anh một dấu ấn riêng của mình.

So độ quậy hả, ai sợ ai chứ?

Nhào vô!

Hai tiếng sau.

Diệp Việt tinh thần sảng khoái ra ngoài xử lý công việc, còn Lãnh Yên Nhiên thì rã rời cả người, chẳng còn chút sức lực nào, chỉ có thể nằm bẹp trên giường.

Cái người đàn ông này thật là quá đáng, đi đến đâu cô cũng không thoát khỏi móng vuốt của anh.

Có ai đi làm như anh không cơ chứ?

Tốn bao nhiêu thời gian vào chuyện này, cũng may anh là ông chủ, chứ nếu là người làm thuê với hiệu suất công việc kiểu này chắc chắn sẽ bị đuổi cổ từ lâu rồi.

Nhưng dù biết vậy, anh vẫn cứ thích quấn lấy cô không rời.

Cuộc sống vợ chồng phải nói là vô cùng hòa hợp.

Nghĩ lại cảnh tượng xấu hổ vừa rồi, cô nằm trên giường khẽ mỉm cười, gả cho tình yêu có lẽ chính là như vậy.

Cô thực sự là một cô gái may mắn.

Tay cô khẽ đặt lên bụng, nếu nơi này có thể sớm mang thai một đứa con thì thật sự là hoàn hảo.

Lãnh Yên Nhiên không biết rằng, lúc này Diệp Việt đang bàn việc với thư ký Trịnh ở bên ngoài, vì thế thư ký Trịnh đã nghe thấy tiếng của cô.

Ánh mắt thư ký Trịnh lướt qua xung quanh, quả nhiên thấy túi xách của Lãnh Yên Nhiên.

Trong lòng đã hiểu rõ, không còn gì lạ lẫm nữa, nhưng vẫn nghiêm túc hỏi: "Phu nhân đến rồi ạ?

Có cần tôi đi chuẩn bị chút gì đó để ăn không?" "Trà sữa, vị việt quất, loại nóng nhé." "Tôi biết rồi." "À đúng rồi, mua một cái bánh bao dứa ở Tiệm Bánh Ngọt, một hộp bánh trứng nữa, nhanh lên nhé." Dạo này Lãnh Yên Nhiên thích ăn đồ ngọt, nhưng vì khối lượng công việc lớn nên cô không hề bị béo lên, chẳng biết đống thực phẩm calo cao đó trôi đi đâu mất rồi.

Thư ký Trịnh hiện tại vừa làm thư ký, vừa sắm luôn vai chân chạy vặt.

Biết sao được, tổng tài cưng vợ thì anh cũng phải theo kịp nhịp điệu thôi.

Bây giờ trong công ty ai mà chẳng biết, muốn làm thành việc gì thì tìm Lãnh Yên Nhiên là hiệu quả nhất, chứ tìm Diệp Việt nhiều khi còn bị xui xẻo.

Đặc biệt là những nữ diễn viên biết điều, bọn họ đều giữ khoảng cách với Diệp Việt.

Chương 1802

Tất nhiên cũng có những tân binh muốn học theo Lãnh Yên Nhiên, một bước thành phượng hoàng, cứ thế lao vào.

Không ngoài dự đoán, kết cục chỉ có một, bị Diệp Việt tống cổ ra ngoài, những kẻ làm quá còn bị đuổi thẳng cổ khỏi Thiên Duyệt Truyền Thông.

Đương nhiên, Lãnh Yên Nhiên cũng biết chừng mực, không độc chiếm những tài nguyên tốt của Thiên Duyệt, cô cũng chẳng có thời gian và sức lực đó, hiện tại cô và Diệp Việt đang bận rộn... chuẩn bị mang thai.

Vì vậy, những người thông minh ở Thiên Duyệt Truyền Thông cơ bản không bị ảnh hưởng gì, tài nguyên tốt vẫn còn rất nhiều, chỉ có giấc mộng gả cho Diệp Việt là tan tành mây khói mà thôi.

Vào buổi tối, Diệp Việt nhận được điện thoại từ cục cảnh sát, nói rằng có người trình báo đã nhìn thấy một người rất giống Chương Tuyết xuất hiện.

Người đó quấn khăn kín mít toàn thân, nhưng khi gió thổi bay khăn trùm đầu thì vẫn bị người khác nhìn thấy.

Lãnh Yên Nhiên nhận thấy sắc mặt Diệp Việt không ổn, liền hỏi: "Chồng à, có chuyện gì thế?".

Diệp Việt không giấu giếm, trực tiếp nói: "Có người nói đã nhìn thấy Chương Tuyết xuất hiện." "Không thể nào, người đó là mèo chín mạng sao?

Rơi từ nơi cao như thế xuống mà không sao, còn có thể sống sót xuất hiện nữa.

Hay là có người cố ý báo tin giả để lấy tiền thưởng, dù sao 500 vạn cũng không phải là con số nhỏ, người bình thường phấn đấu cả đời cũng không kiếm nổi." Lãnh Yên Nhiên không mấy tin tưởng, làm gì có ai mạng lớn đến thế. "Nhiên Nhiên, không thể lơ là được, tai họa thường sống lâu, thi thể Chương Tuyết vẫn chưa tìm thấy, nói cô ta còn sống cũng là một khả năng." Đấu với Chương Tuyết bấy lâu nay, Diệp Việt thật sự không dám khinh suất.

Nếu cô ta còn sống, với bản tính ghi thù của mình, chắc chắn cô ta sẽ trả thù bọn họ điên cuồng hơn. "Nhưng thi thể của người đàn ông kia đã tìm thấy rồi, Chương Tuyết sao có thể sống nổi?" "Người đàn ông đó ôm lấy Chương Tuyết khi nhảy xuống, anh ta lại trúng mấy phát đạn, chết là chuyện bình thường.

Phía dưới tuy là vực sâu nhưng cây cối rậm rạp, nếu mắc vào cành cây thì có thể giảm bớt lực va chạm, việc còn sống là hoàn toàn có thể." "Vậy với tính cách của Chương Tuyết, cô ta chắc chắn sẽ không bỏ qua, hẳn là sẽ quay lại báo thù." "Anh lo lắng chính là điều này, sau này em ra ngoài anh sẽ sắp xếp thêm vài vệ sĩ.

Phía Bảo Bảo và tiểu di cũng phải chú ý một chút, kẻ điên đó không biết sẽ nhắm vào ai." Sau khi Bảo Bảo hồi phục sức khỏe, cậu bé đã nôn nóng muốn đi học.

Ban đầu cậu định vào mẫu giáo của Tiểu Anh Đào, nhưng vì tuổi tác đã đủ để học tiểu học nên đã vào thẳng lớp một.

Cậu bé có tính cách mềm mỏng, đáng yêu, vừa đi học đã kết giao được nhiều bạn, mỗi ngày đi học đều tích cực hơn bất cứ ai.

Mỗi lần Lãnh Yên Nhiên nhìn nụ cười của con, cô đều cảm thấy mọi nỗ lực đều xứng đáng.

Chương Quân ở trên trời hẳn đã có thể an nghỉ, đứa con trai mà anh ta quan tâm nhất cuối cùng đã được sống khỏe mạnh. "Em biết rồi, thực ra đây chỉ là một manh mối, chúng ta không được lơ là nhưng cũng không thể lúc nào cũng nơm nớp lo sợ làm ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường.

Ngày tháng vẫn phải tiếp tục, cuộc sống tươi đẹp biết bao." "Nhiên Nhiên của anh càng ngày càng có tâm thế bình thản rồi đấy." "Bình thản gì chứ, em còn không hiểu mấy từ đó, anh chỉ giỏi dùng từ mạng thôi." "Được rồi, đi chọn váy cưới nào, anh đã đặc biệt đặt làm riêng đấy, chúng ta đi thử thôi." "Đã xong rồi sao?" "Xong từ lâu rồi, lúc chúng ta kết hôn anh đã cho người chuẩn bị.

Những thứ này không thể làm gấp gáp được, hơn nữa có nhiều cặp cùng kết hôn như vậy, chúng ta tuyệt đối không thể để bị người khác vượt mặt." Lãnh Yên Nhiên mỉm cười đấm nhẹ vào vai Diệp Việt: "Anh đừng có đi so bì như thế, đây là kết hôn, em không quan tâm quy mô, em chỉ quan tâm đến quá trình này, một chi tiết nhỏ để tuyên bố với cả thế giới anh là chồng em, những thứ khác em đều không để ý." "Chuyện này không phải em và anh quyết định là được, đây là đại sự của hai nhà Diệp - Lục.

Chúng ta không muốn so nhưng các bậc tiền bối thì không hẳn vậy.

Ngay cả cụ nội anh và cụ nội nhà họ Lục đã so bì với nhau từ thời trẻ đến giờ, rồi cả ba anh và chú Lục Sâm nữa, họ vẫn luôn âm thầm đấu đá, đám con cháu chúng ta căn bản không ngăn cản nổi.

Cứ tùy họ đi, dù sao hiếm khi náo nhiệt như vậy, đừng tước đi niềm vui của họ." "Còn phải như vậy sao?" "Những việc này cứ để các bậc tiền bối lo liệu, chúng ta chỉ việc chọn váy cưới, chụp những bức ảnh thật đẹp là được.

Sau khi tổ chức hôn lễ xong chúng ta sẽ ra nước ngoài du lịch, anh có rất nhiều nơi muốn đưa em đi." "Vâng ạ." Lãnh Yên Nhiên nhào vào lòng Diệp Việt, nũng nịu. "Sau khi bộ phim này kết thúc thì em hãy nghỉ ngơi đi, năm nay chỉ quay một bộ này thôi, chúng ta chuẩn bị sinh con." "Nghe theo lời tướng công vậy." "Ngoan lắm, nương tử." Lãnh Yên Nhiên rùng mình một cái: "Lúc đóng phim nói lời thoại thế này không thấy sao, nhưng tự mình nói ra cứ thấy nổi hết da gà." Diệp Việt cười lớn, hai người nắm tay nhau đi hẹn hò.

Nhưng vừa ra ngoài đã thấy Tống Hữu mặt mũi oán hận chạy tới, Lãnh Yên Nhiên cúi người ôm lấy cậu bé: "Hữu Hữu, sao thế, đi học không vui à?" "Không có, con chỉ là muốn gặp Tiểu Anh Đào, con có rất nhiều thứ muốn tặng cho em ấy." "Chồng à..." Diệp Việt cũng thấy ưu sầu, chỉ cảm thấy mẹ mình thật biết gây chuyện, giới thiệu bạn nhỏ cho Bảo Bảo thì giới thiệu ai không được, lại đúng là Tiểu Anh Đào.

Lục Tử Mặc căn bản sẽ không để cậu bé nào dòm ngó con gái mình, muốn gặp Tiểu Anh Đào, Lục Tử Mặc chưa chắc đã đồng ý. "Anh rể, anh đưa con đi gặp em ấy một lần đi, chúng ta đến nhà Tiểu Anh Đào làm khách." Tống Hữu đáng thương nhìn Diệp Việt.

Lần này nhất định phải lấy được số điện thoại của Tiểu Anh Đào, sau này dù không gặp được vẫn có thể gọi điện. "Chồng à, chúng ta không đi hẹn hò nữa, chúng ta đưa Hữu Hữu đi tìm Tiểu Anh Đào đi." Lãnh Yên Nhiên thật sự rất nuông chiều cậu em trai này.

Diệp Việt bế Tống Hữu lên: "Vậy anh rể phải nói trước, ba của Tiểu Anh Đào không thích các cậu bé đến tìm em ấy chơi đâu, nếu lát nữa chú ấy không thân thiện thì con không được buồn đấy." "Dạ dạ, chỉ cần Tiểu Anh Đào thích con là được, người khác con không quan tâm." "Vậy đi thôi." Diệp Việt không báo trước, dẫn đến khi Lục Tử Mặc thấy hai vợ chồng họ mang theo một "cái đuôi nhỏ" xuất hiện tại nhà mình, sắc mặt anh thật sự rất khó coi.

Chỉ là hai đứa trẻ chẳng thèm quan tâm anh trông như thế nào.

Tống Hữu trực tiếp chạy tới: "Tiểu Anh Đào!" Tiểu Anh Đào cũng lao ra: "Tống Hữu Hữu!" Hai đứa nhỏ ôm chầm lấy nhau như thể vừa hội quân thành công, Tống Hữu đỏ mặt nói: "Tớ tên là Tống Hữu, không phải Tống Hữu Hữu." "Tớ cứ thích gọi cậu là Tống Hữu Hữu đấy." "Vậy được rồi, cậu vui là được." Sau khi ôm nhau xong, Tiểu Anh Đào vui vẻ dắt Tống Hữu vào nhà, căn bản không thèm liếc nhìn Lục Tử Mặc lấy một cái.

Tống Hữu cũng vậy, cậu bé biết ba của Tiểu Anh Đào không thích mình nên cũng chẳng thèm nhìn.

Lục Tử Mặc nheo mắt nhìn bóng lưng của Tống Hữu, thằng nhóc này chắc chắn là ở với Diệp Việt lâu quá nên cũng thành kẻ vô lại rồi. "Diệp Việt, cậu không định giải thích cho tôi sao?" Diệp Việt nhét hộp quà vào tay Lục Tử Mặc: "Giải thích gì chứ, tôi đến thăm con trai cậu mà, có mang quà đây này, nhìn đi, đây là loại sữa bột tốt nhất, đảm bảo con trai cậu uống vào sẽ trắng trẻo mập mạp." "Tôi thấy cậu nên giữ lại cho con trai mình uống đi." "Nói bậy, tôi và bà xã định sinh con gái." "Hừ." Lục Tử Mặc lạnh lùng hừ một tiếng. "Này ông bạn già, tôi nói cho cậu biết, nhân quả tuần hoàn đấy, cậu cũng là người có con trai, cẩn thận sau này con trai cậu chạy theo con gái tôi, lúc đó tôi sẽ dùng gậy đánh uyên ương đấy." "Vô vị, cậu cứ sinh được con gái đi đã rồi hãy nói, nói mấy lời hão huyền này có ích gì không?" "Bà xã, chúng ta phải nỗ lực thôi." Lãnh Yên Nhiên ban đầu không thích cách nói chuyện của họ, nhưng tiếp xúc vài lần cô đã quen: "Vô vị, hai người cứ nói chuyện đi, em đi tìm Ngôn Ngôn." "Giỏi thật, bị vợ chê cười đến mức này." Lục Tử Mặc mỉa mai. "Nói như thể cậu không bị chê ấy, chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân thôi." Lục Tử Mặc nghiêm mặt lại: "Nói nghiêm túc đấy, lần sau cậu còn dám đưa thằng nhóc đó đến đây, tôi sẽ không để yên cho cậu đâu." Diệp Việt khoác vai Lục Tử Mặc, cả hai đều có vóc dáng cao ráo ngang nhau, dáng vẻ khoác vai nhau trông rất đẹp mắt: "Đừng thế mà, em vợ tôi cũng rất cừ đấy chứ." "Cút đi." Diệp Việt giơ tay nhéo má Lục Tử Mặc một cái, ừm, cảm giác thật tốt.

Mặt Lục Tử Mặc đen xì lại.

Diệp Việt thì vui vẻ cười thành tiếng.

Anh không biết tương lai mình có sinh được con gái không, nhưng nếu có, anh nhất định sẽ để con trai Lục Tử Mặc phải chạy theo con gái mình.

Để xem lúc đó Lục Tử Mặc còn kiêu ngạo được không.

Cận Ngôn và Lãnh Yên Nhiên nhìn thấy hai người đàn ông khoác vai nhau liền mỉm cười, cảnh tượng này trông có vẻ giống như một cặp đôi oan gia.

Chương 1803

Những người này ngày thường thích đấu khẩu, nhưng khi thật sự cần thiết, chỉ cần gọi một tiếng, ai nấy đều sẵn lòng giúp đỡ.

Lãnh Yên Nhiên bế tiểu Dư Dung đang ngủ trong lòng, cậu bé chưa đầy một tuổi nhưng đã vô cùng khôi ngô, hoàn toàn đúc từ một khuôn với Lục Tử Mặc.

Cận Ngôn nói: "Nếu không phải họ đều đã kết hôn, mình chắc chắn sẽ nghĩ họ là một cặp trời sinh đấy." "Nhìn đúng là giống thật." "Đúng rồi, lát nữa ký cho mình vài cái tên nhé, mình mang về thưởng cho nhân viên, công ty mình có nhiều cô gái xinh đẹp là fan của cậu lắm." "Oa, Ngôn Ngôn, cậu keo kiệt thế." "Chứ sao, mình làm kinh doanh mà, không thể để bản thân chịu thiệt được." Buổi tối, sau khi hai vợ chồng ăn cơm tại nhà Lục Tử Mặc xong, Tống Hữu nhận được một món quà từ Tiểu Anh Đào, tuy không nỡ rời đi nhưng cậu bé vẫn mãn nguyện ra về.

Lục Tử Mặc bế Tiểu Anh Đào vào lòng, nghiêm túc giáo dục một hồi: "Con gái không được tùy tiện tặng quà cho con trai, như thế sẽ làm mất giá đấy." Con gái là phải nhận quà đến mỏi tay, làm gì có lý nào lại đi tặng quà cho con trai. "Ba nói bậy bạ." "Phải nghe lời ba chứ." "Mẹ nói thỉnh thoảng ba rất hẹp hòi, con thấy hôm nay đúng là như vậy, chẳng có phong độ chút nào cả." Tiểu Anh Đào phản bác.

Lục Tử Mặc đau đầu, con gái quá thông minh và sớm hiểu chuyện thật sự không phải chuyện tốt, cảm giác như sắp bị con leo lên đầu đến nơi, lại còn thêm một bà vợ chuyên môn thích phá đám nữa. "Vậy tại sao con lại tặng quà?" "Vì lần trước con đã nhận quà của Tống Hữu Hữu, đây gọi là có qua có lại." Tiểu Anh Đào vừa nói vừa nghịch ngón tay mình. "Vậy con có thích cậu ta không?" Tiểu Anh Đào bĩu môi nói: "Tất nhiên là thích chứ, con thích tất cả các anh trai xinh đẹp." "Có nhiều không?" "Tất nhiên rồi, họ thích con và con cũng thích họ." Lục Tử Mặc: "..." Thế giới của trẻ con đúng là khó hiểu thật.

Cận Ngôn nghe cuộc đối thoại của hai cha con họ, cạn lời lắc đầu: "Lục Tử Mặc, bế con trai đi tắm đi, không còn sớm nữa đâu." "Đến ngay đây." Cận Ngôn tiến lại ôm lấy thân hình mềm mại của Tiểu Anh Đào: "Bảo bối, đừng nghe lời ba con, phải yêu quý bạn bè nhé." "Ba là lo con nhìn trúng anh trai nào đó rồi sau này gả cho người ta đấy mà." Cận Ngôn véo mũi cô bé, trẻ con bây giờ thật đáng sợ, cái gì cũng biết. "Đúng là thông minh thật." "Mẹ ơi, ba nghĩ nhiều quá rồi, con không gả cho ai đâu, con chỉ đơn thuần là thưởng thức thôi." Như sợ mẹ mình không hiểu, Tiểu Anh Đào bồi thêm một câu: "Chính là thưởng thức những thứ đẹp đẽ ấy." Cận Ngôn: "..." Ngày tháng cứ thế bình lặng trôi qua.

Gần đây Lãnh Yên Nhiên luôn cảm thấy sau lưng có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm mình, nhưng khi quay đầu lại thì chẳng thấy gì cả.

Cô đem cảm giác này nói với Diệp Việt, anh liền tăng thêm ba vệ sĩ bên cạnh cô.

Chỉ cần Diệp Việt có thời gian rảnh, anh đều tự mình đến đoàn phim đón cô, khiến không biết bao nhiêu người phải ghen tị.

Qua vài ngày sau cũng không phát hiện điều gì bất thường, Lãnh Yên Nhiên cũng không để Diệp Việt đến đoàn phim nữa, vì mỗi khi anh đến, đạo diễn và nhân viên công tác đều nơm nớp lo sợ, vô cùng cẩn thận, làm hỏng hết không khí làm việc.

Lãnh Yên Nhiên vẫn tiếp tục đóng phim một cách nghiêm túc.

Tại văn phòng Thiên Duyệt Truyền Thông.

Đã đến giờ tan làm, nhân viên công ty lần lượt ra về, nhưng Diệp Việt vì có việc phải xử lý nên ở lại.

Thư ký Trịnh vừa mới có bạn gái, Diệp Việt liền bảo cậu ta tan làm đúng giờ.

Ngay lúc này, một người mặc bộ đồ lao công, kéo thấp vành mũ, đi thang máy lẻn lên văn phòng tổng tài.

Diệp Việt vẫn cúi đầu, nhận thấy có người vào phòng, liền nói: "Thư ký Trịnh, không phải bảo cậu đi hẹn hò sao?

Sao lại quay lại rồi?" Không có tiếng trả lời, Diệp Việt không khỏi ngẩng đầu lên.

Người ở cửa mặc bộ đồ lao công, trên mặt đeo khẩu trang, chỉ để lộ đôi mắt đầy thù hận, vóc dáng đó, ánh mắt đó, không phải Chương Tuyết thì còn ai vào đây nữa.

Ánh mắt Diệp Việt khẽ biến đổi, anh cười nói: "Cô đúng là mạng lớn thật." "Tất nhiên rồi, ân oán chưa dứt, tôi mà chết sớm chẳng phải là hời cho các người sao.

Xem ra thời gian qua anh sống khá tốt nhỉ." Khí sắc không tệ, ngay cả gương mặt vốn gầy gò dường như cũng có thêm chút thịt, trông ôn hòa hơn nhiều. "Chứ sao, không còn mối lo ngại lớn là cô, tôi đương nhiên sống thoải mái rồi." Diệp Việt rất bình tĩnh. "Diệp Việt, anh đúng là bình tĩnh thật, đúng như anh mong muốn, thời gian qua tôi sống không bằng chết." Vương Văn đã bảo vệ cô ta, cô ta mắc vào cành cây nên giữ được mạng, nhưng lúc rơi xuống mặt đã bị thương, giờ đây diện mạo đáng sợ, đi đến đâu cũng bị người ta phỉ nhổ.

Cả nước đang truy nã cô ta, cô ta chẳng có nơi ẩn náu, mỗi ngày chỉ có thể trốn trong góc tối tăm nhất để sống tạm bợ qua ngày, sống không bằng chết.

Ngủ ngoài đường, ngủ dưới gầm cầu, tranh giành chỗ ở với những kẻ lang thang, bới đồ ăn trong thùng rác.

Niềm tin duy nhất chính là nhất định không để bọn họ được sống yên ổn.

Ban đầu cô ta định nghe theo lời Vương Văn, rời xa mọi thứ để bắt đầu lại cuộc sống, nhưng bọn họ hoàn toàn không cho cô ta một cơ hội nào.

Đều là do bọn họ ép cô ta. "Nhìn ra rồi, đó là cái giá cô phải trả." Sớm biết cô ta đối với anh chẳng có chút tình cảm nào, nhưng thấy anh đến giờ vẫn bình tĩnh và dửng dưng như thế, cô ta càng cảm thấy mình đúng là một trò cười từ đầu đến cuối. "Diệp Việt, anh dựa vào cái gì mà chà đạp chân tình của một người như thế, anh dựa vào cái gì chứ?" Chương Tuyết gầm gừ.

Cô ta đã trao trọn trái tim cho anh, nhưng anh lại đối xử với cô ta như vậy, thực sự là quá đáng lắm rồi. "Chân tình của cô làm tôi thấy buồn nôn, sự yêu thích của cô làm tôi thấy ghê tởm." Chương Tuyết siết chặt nắm đấm: "Được rồi, nếu anh đã ghê tởm tôi như thế, vậy tôi cũng ghê tởm anh cho xong." "Cô muốn làm gì?" "Diệp Việt, tôi đã nói rồi, tôi sẽ không tha cho các người đâu.

Anh xem, ngay cả ông trời cũng nghe thấy lời kêu gọi của tôi, để tôi đại nạn không chết, chẳng phải là để tôi quay lại báo thù sao?

Anh, Lãnh Yên Nhiên, tôi sẽ không tha cho một ai hết." Ban đầu cô ta định ra tay với thằng nhóc thối tha kia nữa, nhưng giờ cô ta túng quẫn, không có tiền nên rất khó ra tay.

Còn cả Lan Khuynh Tâm nữa, cô ta thật sự không tìm được cơ hội, nên đành thôi.

Dù sao người cô ta hận nhất vẫn là Diệp Việt và Lãnh Yên Nhiên.

Kéo bọn họ cùng đi theo là đủ rồi.

Gương mặt điềm tĩnh của Diệp Việt cuối cùng cũng xuất hiện một vết rạn, Chương Tuyết nhìn thấy thì vô cùng mãn nguyện, khóe môi cô ta nhếch lên, nụ cười ngày càng mất kiểm soát, trông như ác quỷ giáng trần. "Sao hả?

Không nhịn được nữa rồi, cuối cùng cũng đổi sắc mặt rồi à." Diệp Việt không lên tiếng, nhưng tay đang cầm điện thoại nhanh chóng soạn tin nhắn. "Sớm biết thế này, tôi nên nói cho anh biết sớm hơn, có lẽ giờ đã không kịp nữa rồi." "Cô đã làm gì cô ấy?" "Anh nghĩ tôi sẽ nói cho anh biết sao?" Diệp Việt ép mình phải bình tĩnh lại, không được mắc mưu Chương Tuyết, vệ sĩ anh sắp xếp bên cạnh Lãnh Yên Nhiên không phải dạng vừa, có họ ở bên cạnh cô sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. "Đừng có lừa tôi nữa." "Không tin thì tùy." Chương Tuyết tháo khẩu trang ra, Diệp Việt nhìn thấy khuôn mặt khiến người ta buồn nôn của cô ta, một vết sẹo dài từ sau tai kéo xuống như một con rết.

Thấy sự ghê tởm trong mắt anh, cô ta cười, nụ cười làm vết sẹo càng lộ rõ, trông vô cùng hãi hùng.

Chương 1804

"Sao hả?

Thấy chưa?

Tất cả đều là nhờ ơn anh đấy.

Diệp Việt, tôi từng móc cả trái tim mình ra đặt trước mặt anh, nhưng anh ngay cả một cái liếc nhìn cũng không thèm, còn vô tình chà đạp nó.

Chà đạp xong vẫn chưa đủ, anh còn hận không thể vứt nó đi thật xa, anh có biết tôi đau lòng thế nào không?

Tôi thề, tôi nhất định sẽ không để các người được sống yên ổn.

Anh không phải yêu chị gái tốt của tôi sao?

Vậy thì hai người hãy xuống âm phủ mà tiếp tục dây dưa đi." "Tôi rất vui khi thấy cô trở nên thê thảm như hiện nay." "Diệp Việt, anh tuyệt đối là người đàn ông vô tình nhất tôi từng gặp." Chương Tuyết gào lên như điên dại. "Tình cảm của tôi chỉ dành cho người tôi yêu, những hạng người tạp nham như cô tôi không rảnh để ban phát." "Được thôi, vậy thì đó là lựa chọn của anh." Chương Tuyết từng bước tiến về phía Diệp Việt.

Diệp Việt nhíu mày nói: "Nếu không muốn chết thì tôi khuyên cô nên đứng yên tại chỗ, tôi có vô số cách để khiến cô phải chết đấy." "Tôi cũng tặng lại anh câu đó, tôi muốn anh chết cũng có vô số cách.

Hơn nữa, hôm nay tôi đã xuất hiện trước mặt anh thì tôi đã không định sống sót rời khỏi đây rồi." Bước chân Chương Tuyết không dừng lại, trên mặt vẫn luôn mang nụ cười thanh tao.

Tất nhiên đó là cô ta tự nghĩ thế, chứ thực tế nụ cười đó kết hợp với gương mặt cô ta chỉ khiến người khác thấy méo mó dị dạng.

Nhìn vẻ bất cần của Chương Tuyết, Diệp Việt đột nhiên có linh cảm xấu, anh nắm chặt con dao trong ống tay áo. "Diệp Việt, không kịp nữa đâu, người khác căn bản không kịp đến cứu anh đâu." "Chương Tuyết, cô đứng lại cho tôi!" Ngay lúc này, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, bảo an qua camera giám sát đã thấy có người đột nhập vào văn phòng Diệp Việt, họ không chậm trễ mà lập tức xông lên. "Diệp tổng, anh ở bên trong có sao không?" Chương Tuyết ngoái đầu lại nhìn: "Đến nhanh thật đấy, nhưng có bao nhiêu người đến cũng vô dụng thôi." "Tôi không sao, các anh đừng vào đây!" Diệp Việt hét lớn ra bên ngoài.

Diệp Việt nhìn về phía Chương Tuyết, thấy quần áo cô ta có vẻ phồng lên, bên dưới dường như giấu thứ gì đó.

Anh lập tức nghĩ đến một khả năng.

Bom?

Hay là xăng?

Nhìn ánh mắt Diệp Việt, Chương Tuyết biết anh đã đoán ra, người đàn ông cô ta thích đúng là đủ nhạy bén, nhưng rất tiếc, cô ta cũng không ngốc.

Đã đến đây thì cô ta đã chuẩn bị sẵn sàng rồi. "Diệp Việt, tôi biết anh không thích tôi, người anh luôn nhớ nhung chỉ có Lãnh Yên Nhiên.

Nhưng thì đã sao, tôi có thể khiến hai người không thể sống chết có nhau.

Chúng ta hãy cùng chết đi, tôi nghĩ hình phạt lớn nhất đối với anh chính là phải ôm một kẻ mình không yêu mà chết, tôi chết cũng phải làm anh thấy ghê tởm." Chương Tuyết cởi áo khoác ngoài, Diệp Việt nhìn thấy trên eo cô ta quấn một quả bom hẹn giờ đang đếm ngược đến giây thứ 6, xung quanh còn buộc nhiều chai nhỏ, rõ ràng là xăng.

Sự độc ác của người đàn bà này thật sự vượt xa tưởng tượng của anh, cô ta lại chọn cách tan xương nát thịt này để cùng chết với anh.

Tại đoàn phim, Lãnh Yên Nhiên đang quay phim, không hiểu sao mí mắt cứ giật liên hồi, nhịp tim cũng nhanh dần như có chuyện gì sắp xảy ra.

Cảm giác này khiến cô vô cùng khó chịu, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch. "Nhiên Nhiên, em có chỗ nào không khỏe sao?" Trình Tĩnh hỏi. "Chị Tĩnh, em thấy hoảng hốt lắm, cứ như sắp có chuyện gì đó xảy ra vậy." "Hay là nghỉ ngơi một lát nhé?" Lãnh Yên Nhiên hít sâu vài hơi: "Thôi ạ, hôm nay chỉ còn cảnh cuối cùng này nữa thôi, vốn đã là làm thêm giờ rồi, đừng để ảnh hưởng đến việc mọi người tan làm." "Vậy được, cố gắng một chút, sắp xong rồi." Cảnh quay này của Lãnh Yên Nhiên rất đơn giản, là một cảnh giết người.

Cô phải đâm con dao găm vào người kẻ thù để báo thù cho nỗi đau mất con. "Diễn!" Trong ống kính, Lãnh Yên Nhiên thong thả bước tới, mỉm cười nhìn người phụ nữ đang bị trói chặt, cô nâng cằm cô ta lên: "Lạc Thủy, e rằng cô chưa từng nghĩ mình sẽ rơi vào tay tôi nhỉ." "Nói nhảm cái gì, muốn giết muốn mổ thì tùy, rơi vào tay cô tôi chấp nhận." "Cô thật sự nghĩ tôi không dám giết cô sao?" Lãnh Yên Nhiên cầm lấy con dao từ tay người bên cạnh. "Cô có bản lĩnh thì đâm xuống đây, tôi nói cho cô biết, cha và anh trai tôi là hoàng đế, nếu cô dám động đến một sợi tóc của tôi, tôi đảm bảo kỵ binh của cha tôi sẽ san bằng nơi này..." Người phụ nữ đó còn chưa nói hết câu đã trợn tròn mắt, vì con dao của Lãnh Yên Nhiên đã đâm vào ngực cô ta.

Người phụ nữ trừng mắt: "Cô... cô..." "Này, cô làm sao thế, tối qua không học thuộc lời thoại à, đây đâu phải nội dung lời thoại." Lãnh Yên Nhiên cũng nhận ra nữ diễn viên đối diễn có biểu cảm không ổn, nữ diễn viên này có danh tiếng và diễn kỹ đều tốt nhưng vì không có chống lưng nên mãi không nổi tiếng, với trình độ của cô ấy không lẽ lại phạm sai lầm sơ đẳng như vậy.

Hơn nữa, cảm giác đâm vào cơ thể vừa rồi quá rõ ràng, cô dường như thực sự cảm nhận được con dao đã lún vào.

Cô cúi đầu nhìn, thấy máu tươi theo chuôi dao không ngừng chảy xuống, tay cô cũng đã dính đầy máu, cô hoảng sợ hét lên: "Máu, chảy máu rồi!" Nữ diễn viên thều thào: "Dao thật..." Nói xong liền ngất lịm đi.

Mọi người trong đoàn phim lúc này mới nhìn rõ, con dao găm trong tay Lãnh Yên Nhiên vừa rồi là dao thật, tay cô đã nhuốm đầy máu. "Á, giết người rồi!" Có người sợ hãi hét lên.

Lãnh Yên Nhiên sắc mặt tái nhợt ngay tức khắc: "Tôi không biết... sao lại như vậy, đạo cụ là do nhân viên chuẩn bị, tôi căn bản không biết chuyện gì cả." Trình Tĩnh cũng vội vàng chạy lên ôm vai Lãnh Yên Nhiên: "Nhiên Nhiên đừng cuống, chuyện này sẽ được làm sáng tỏ, không phải chúng ta làm thì không liên quan đến chúng ta." Đạo diễn và phó đạo diễn vừa bận rộn gọi điện, vừa báo cảnh sát, đoàn phim xảy ra chuyện thế này không thể giải quyết riêng được, bắt buộc phải báo cảnh sát xử lý.

Trình Tĩnh đỡ Lãnh Yên Nhiên ngồi xuống một bên, sau đó gọi điện cho Diệp Việt.

Từ khi hai người công khai quan hệ, mọi chuyện lớn nhỏ liên quan đến Lãnh Yên Nhiên, Diệp Việt đều bảo Trình Tĩnh báo cho anh ngay lập tức.

Nhưng lần này gọi điện lại không có ai nghe máy.

Sắc mặt Lãnh Yên Nhiên càng tệ hơn, cảm giác bất an trong lòng càng thêm mãnh liệt. "Chị Tĩnh, em cảm giác chồng em bên kia cũng có chuyện rồi." "Đừng nghĩ lung tung, chỉ là điện thoại chưa kết nối được thôi, chắc anh ấy đang bận việc gì đó." Trình Tĩnh an ủi, nghĩ một lát rồi hỏi: "Vậy chuyện bên này gọi cho ai bây giờ?" "Gọi cho mẹ em đi." "Diệp phu nhân sao?" "Vâng." Trình Tĩnh gọi cho Mễ Nặc nhưng không ai nghe, gọi cho Diệp Tử Hạo cũng vẫn không ai nghe máy.

Lãnh Yên Nhiên nghĩ đến Diệp Mộ, nhen nhóm tia hy vọng cuối cùng: "Gọi cho Diệp Mộ đi." Lần này cuối cùng cũng thông suốt, Trình Tĩnh đưa điện thoại cho Lãnh Yên Nhiên.

Chương 1805

"Chị dâu." "Tiểu Mộ, chị bên này xảy ra chuyện khẩn cấp, chị gọi cho anh em mãi mà không được." Diệp Mộ và Đóa Đóa đang ở trên xe, Diệp Mộ khựng lại một lát rồi hỏi: "Chị dâu, bên chị xảy ra chuyện gì, chị nói cho em nghe." "Lúc chị đóng phim đã xảy ra vấn đề, con dao găm đạo cụ bị tráo thành dao thật, hiện giờ nữ diễn viên đóng cùng chị chưa rõ sống chết, vừa mới lên xe cấp cứu." Diệp Mộ lập tức quay đầu xe: "Chị dâu đừng lo, em và Đóa Đóa đến ngay đây." "Ừ." Khi Diệp Mộ và Đóa Đóa đến nơi, cảnh sát cũng đã có mặt, tất cả nhân viên đoàn phim đều bị giữ lại, cảnh sát đang lấy lời khai của họ. "Chị dâu." "Tiểu Mộ, anh em đi đâu rồi?" Hiện giờ tâm trí Lãnh Yên Nhiên đều dồn vào Diệp Việt.

Diệp Mộ ngẩn người, không biết phải giải thích thế nào.

Đóa Đóa tiếp lời: "Chị dâu nhỏ, bọn em cũng không biết mà, anh Việt chắc là đang bận thôi, chị yên tâm, có em và Diệp Mộ ở đây, nhất định sẽ trả lại sự trong sạch cho chị." Lãnh Yên Nhiên không tin: "Mọi người thật sự không biết Diệp Việt đi đâu sao?" "Không biết thật mà." Đóa Đóa vô tội chớp chớp mắt.

Lãnh Yên Nhiên tuy hy vọng là mình nghĩ nhiều, nhưng hai người này vừa đến ánh mắt đã không đúng, cô thật sự không thể tin họ.

Điều kỳ lạ hơn là điện thoại của mẹ chồng, bố chồng và chồng đồng thời không gọi được, chuyện này thật sự không khả quan chút nào.

Hơn nữa Diệp Mộ và Đóa Đóa vừa rồi rõ ràng là định đi đâu đó, nhận được điện thoại của cô mới quay đầu xe, cô đã nghe thấy tiếng trên điện thoại.

Nhưng vì họ không muốn nói, cô tự nhiên không có được câu trả lời.

Cảnh sát hỏi han một hồi, nhân viên đoàn phim không ai chạm vào con dao, người duy nhất tiếp xúc với con dao là nhân viên đạo cụ và Lãnh Yên Nhiên, nhưng nhân viên đạo cụ hôm nay căn bản không đến, nên hiện giờ nghi phạm lớn nhất là Lãnh Yên Nhiên. "Diệp thiếu gia, thực sự xin lỗi, chúng tôi phải đưa người về cục cảnh sát để thẩm vấn, đây là quy trình." Viên cảnh sát dẫn đầu nói với Diệp Mộ. "Được thôi, lát nữa tôi sẽ bảo luật sư của chúng tôi đến cục cảnh sát làm thủ tục bảo lãnh, tôi muốn chị dâu ngồi xe của tôi, như vậy có được không?" Viên cảnh sát gật đầu: "Được." Lãnh Yên Nhiên theo Diệp Mộ và Đóa Đóa lên xe, Trình Tĩnh không yên tâm nên cũng đi theo.

Lòng Lãnh Yên Nhiên vẫn chưa hết hoảng loạn, cô cầm điện thoại lên gọi lại cho Diệp Việt một lần nữa, vẫn là không có ai nghe.

Đột nhiên, cô phát hiện trong hộp thư tin nhắn có một tin nhắn từ Diệp Việt gửi đến từ nửa giờ trước: "Cẩn thận Chương Tuyết." Ngay lúc đó, trên điện thoại đồng thời hiện lên một tin tức, cô nhìn lướt qua, sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

Tòa nhà nơi Thiên Duyệt Truyền Thông tọa lạc đột ngột xảy ra một vụ nổ, tổng tài của Thiên Duyệt Truyền Thông kẹt trong biển lửa, hiện đã được đưa đến bệnh viện cấp cứu, sống chết chưa rõ. "Mọi người... sớm đã biết rồi phải không?" Lãnh Yên Nhiên nước mắt giàn giụa, cô ôm chặt vị trí trái tim, chỉ cảm thấy nơi đó như bị một con dao đâm vào, đau đớn vô cùng.

Trình Tĩnh cũng đang xem tin tức, tình cờ thấy bản tin đó.

Đóa Đóa thấy không thể giấu được nữa, đành phải nói thật: "Chị dâu nhỏ, bọn em cũng không cố ý giấu chị, anh Việt đã được đưa vào bệnh viện, hiện giờ chú và dì đã vội vàng đến đó rồi." "Tôi muốn đến bệnh viện, tôi không đến cục cảnh sát, không đến cục cảnh sát!" Lãnh Yên Nhiên đột nhiên náo loạn hẳn lên.

Diệp Việt sống chết chưa rõ, cô không muốn đến cục cảnh sát nào hết, người không phải cô giết, là có người cố ý hãm hại cô.

Cô không sợ.

Tất cả những chuyện này chắc chắn là do Chương Tuyết gây ra, tin nhắn của Diệp Việt đã nói như vậy, chứng tỏ anh đã gặp Chương Tuyết rồi. "Là Chương Tuyết đúng không?

Có phải Chương Tuyết chưa chết quay lại báo thù không?" Đóa Đóa nói: "Chị dâu nhỏ, vừa rồi em có ghé qua hiện trường, chắc chắn là do con tiện nhân đó làm rồi, camera giám sát cho thấy có một người phụ nữ đi vào văn phòng anh Việt.

Trên người cô ta mang theo bom và xăng, cô ta còn khóa trái cửa văn phòng rồi lao về phía anh Việt, hiện trường lập tức thành một biển lửa, anh Việt nhảy ra từ cửa sổ nên bị trọng thương." Không chỉ vậy, còn làm liên lụy đến những người vô tội.

Ngay cả vệ sĩ chạy tới bên ngoài và một số nhân viên văn phòng đang tăng ca ở các tầng trên tầng dưới cũng bị thương.

Chương Tuyết thực sự muốn Diệp Việt phải chết, quả bom hẹn giờ đó là mua từ chợ đen, là loại mới nhất được nghiên cứu ra.

Tim Lãnh Yên Nhiên thắt lại, trong đầu chỉ còn hai chữ "trọng thương", ba giây sau cô liền ngất lịm trên vai Trình Tĩnh. "Nhiên Nhiên, em tỉnh lại đi, đừng làm chị sợ." Trình Tĩnh sợ hãi, nhẹ nhàng vỗ vào má Lãnh Yên Nhiên. "Chị dâu nhỏ, chị nhất định phải trụ vững đấy, đừng để xảy ra chuyện gì, anh Việt còn đang đợi chị đến cổ vũ tiếp sức cho anh ấy mà." Đóa Đóa có chút hối hận vì đã nói sự thật tàn nhẫn này cho cô biết. "Diệp Mộ, làm sao bây giờ?" Đóa Đóa cũng cuống lên. "Cục cảnh sát tính sau đi, chúng ta đưa chị dâu đến bệnh viện trước đã." Diệp Mộ cảm thấy không để Lãnh Yên Nhiên đến đó là một chuyện rất tàn nhẫn, nếu anh trai xảy ra chuyện gì mà chị dâu không có bên cạnh thì sự hối tiếc đó cả đời này cũng không thể bù đắp được. "Được, lái nhanh lên một chút." Lãnh Yên Nhiên mất hơn 10 phút mới dựa vào ý chí kiên cường mà tỉnh lại, gương mặt cô trắng bệch, cô nhìn ra ngoài cửa sổ hỏi: "Vẫn chưa đến bệnh viện sao?" Trình Tĩnh nhìn mà thấy xót xa, không biết nếu Diệp Việt xảy ra chuyện gì thì cô bé ngốc nghếch này sẽ ra sao nữa: "Nhiên Nhiên đừng vội, hai ba phút nữa là đến thôi." Khi xuống xe, chân Lãnh Yên Nhiên mềm nhũn, căn bản không đứng vững nổi, phải để Diệp Mộ bế vào bệnh viện.

Lúc này cũng không còn câu nệ chuyện em chồng với chị dâu nữa.

Trước cửa phòng phẫu thuật, Mễ Nặc và Diệp Tử Hạo đang sốt ruột chờ đợi.

Một Mễ Nặc vốn dĩ mạnh mẽ lúc này lại gục trong lòng Diệp Tử Hạo khóc nức nở.

Khi Diệp Việt được đưa đến bệnh viện, bà đã kịp nhìn qua một cái, khắp người anh không có chỗ nào nguyên vẹn, máu chảy ra từ cả miệng và mũi.

Cảnh tượng ấy, không một người mẹ nào có thể chịu đựng nổi.

Lãnh Yên Nhiên nhìn thấy cảnh này liền hiểu rõ mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Ngay cả mẹ chồng cô cũng khóc đến mức này thì chắc chắn tình hình rất tệ.

Diệp Tử Hạo thấy Diệp Mộ bế Lãnh Yên Nhiên đi tới, khẽ thở dài một tiếng: "Yên Nhiên cũng tới rồi." Thực ra lúc nãy họ có thấy điện thoại của Lãnh Yên Nhiên gọi đến, nhưng họ không biết phải giải thích thế nào, cũng không biết bên cô cũng xảy ra chuyện nên đã không nghe máy.

Để Lãnh Yên Nhiên nhìn thấy tình trạng thảm hại của Diệp Việt lúc này thật sự quá tàn nhẫn, e rằng đó sẽ là cơn ác mộng ám ảnh cô cả đời. "Bố, mẹ..." Lãnh Yên Nhiên nghẹn ngào mấp máy môi, gần như không phát ra được tiếng nào.

Thấy cô, Mễ Nặc bước lên phía trước, ôm chặt cô vào lòng, vừa khóc vừa an ủi: "Con yêu, Tiểu Việt của chúng ta nhất định sẽ không sao, chắc chắn sẽ ổn thôi.

Chúng ta phải tin tưởng nó.

Nó có người vợ tốt như con, còn có bao nhiêu người lớn quan tâm như vậy, nó nhất định sẽ kiên trì." Lãnh Yên Nhiên cũng lệ nhòa hàng mi: "Vâng, đúng vậy, chồng con nhất định sẽ vượt qua được cửa ải này.

Chúng con khó khăn lắm mới có được vài ngày bình yên, anh ấy nhất định sẽ không nỡ bỏ con lại đâu.

Chương 1806

Con đã hứa sẽ sinh cho anh ấy thật nhiều con, con vẫn chưa làm được, anh ấy chắc chắn sẽ không cam tâm đâu." "Chỉ cần anh ấy khỏe lại, con nhất định sẽ sinh con gái cho anh ấy.

Thật đó, chúng con chắc chắn sẽ có một cô con gái đáng yêu như Tiểu Anh Đào." "Phải rồi, mẹ còn đang đợi hai đứa sinh cháu nội cho mẹ đây.

Đời này của mẹ, nuối tiếc nhất là không có được một đứa con gái." "Mẹ, con và Diệp Việt nhất định sẽ nỗ lực." Trước tai họa và biến cố, dù là người mạnh mẽ đến đâu cũng khó lòng chống chọi.

Hai mẹ con ôm nhau khóc nức nở, vừa khóc vừa động viên đối phương, tiếng nấc vang lên khiến người nghe không khỏi thắt lòng.

Trình Tĩnh thấy bên cạnh Lãnh Yên Nhiên đã có nhiều người thân chăm sóc nên cũng rời đi để giải quyết chuyện ở đoàn phim.

Diệp Tử Hạo ngồi cứng đờ trên ghế, ánh mắt dán chặt vào cửa phòng phẫu thuật.

Sống mấy chục năm cuộc đời, đây là lần đầu tiên ông gặp phải chuyện như thế này, ông thà rằng tất cả mọi đau đớn này đều đổ dồn lên đầu mình.

Đóa Đóa nghe vậy, mắt cũng đỏ hoe, vô thức tựa đầu vào vai Diệp Mộ.

Cầu mong anh Việt nghe được lời cầu nguyện của mọi người, đừng từ bỏ hy vọng sống, đừng để những người yêu thương anh phải thất vọng.

Diệp Mộ biểu cảm bình thản, nhưng nắm đấm buông thõng bên sườn lại siết chặt.

Ca phẫu thuật kéo dài suốt năm tiếng đồng hồ.

Đến một giờ sáng, Diệp Việt mới được đẩy ra và đưa vào phòng hồi sức tích cực (ICU).

Việc anh có thể sống sót hay không vẫn còn phải theo dõi thêm.

Nhìn thấy Diệp Việt bị băng gạc quấn kín mít, Lãnh Yên Nhiên gần như suy sụp.

Mễ Nặc cũng tạm thở phào một chút, trong lòng bà lúc này vô cùng căm ghét Chương Tuyết.

Người đàn bà đó quá độc ác, lại có thể nghĩ ra cách đồng quy vu tận như vậy.

Lúc này Lãnh Yên Nhiên mới hỏi về tình hình của Chương Tuyết: "Mẹ, Chương Tuyết sao rồi?

Con muốn đi gặp cô ta." "Nếu nó còn sống, mẹ nhất định sẽ đâm cho nó vài nhát.

Nó đã tự làm mình nổ tan xác rồi." Mễ Nặc hận thù nói.

Lãnh Yên Nhiên rùng mình, người đàn bà đó thật sự quá tàn nhẫn, ngay cả với bản thân mình cũng ác như thế, cô ta rõ ràng là ôm quyết tâm phải chết cùng Diệp Việt.

Chồng của cô chắc chắn đã dùng hết sức bình sinh mới giữ lại được mạng sống.

Nước mắt Lãnh Yên Nhiên rơi lã chã, cô tội nghiệp bám vào cửa phòng hồi sức, mắt không rời khỏi các chỉ số trên máy móc, chỉ sợ đột nhiên có biến cố gì đó rồi người đàn ông yêu cô nhất sẽ biến mất.

Mễ Nặc thấy vậy cũng không ngăn cản, vì bà bây giờ cũng có suy nghĩ như thế, ai khuyên cũng chẳng ích gì, phải tự mình canh chừng mới yên tâm.

Đúng lúc đó, người bên cục cảnh sát đến, một phía muốn điều tra vụ tai nạn của Diệp Việt, một phía là vụ việc ở đoàn phim, muốn mời Lãnh Yên Nhiên về đồn một chuyến.

Cuối cùng chuyện này làm Diệp Tử Hạo nổi giận, ông mắng cho bọn họ một trận, bảo muốn hỏi gì thì hỏi ngay tại bệnh viện, hỏi xong thì biến ngay lập tức.

Lãnh Yên Nhiên làm biên bản tại bệnh viện, cô thực sự không biết chuyện gì đã xảy ra.

Lúc đó cô hơi thẫn thờ, cộng thêm việc đạo diễn quá nghiêm túc, yêu cầu đạo cụ phải tinh xảo, bình thường đạo cụ đều làm giống như thật nên lúc đó cô hoàn toàn không nghĩ ngợi nhiều.

Hiện giờ cô cũng không còn tâm trí để bận tâm quá nhiều, chỉ tường thuật lại sự việc của mình.

Nữ diễn viên kia bị thương rất nặng nhưng sau khi đưa đi cấp cứu đã giữ được mạng sống.

Hiện tại nghi điểm lớn nhất của vụ án nằm ở nhân viên đạo cụ, tất cả đạo cụ của đoàn phim đều do hắn chuẩn bị, nhưng người này hiện tại không thấy đâu, giống như bốc hơi khỏi thế gian vậy.

Mặc dù có bác sĩ và y tá trực 24/24 nhưng cả gia đình đều không muốn rời đi, tất cả đều đứng chờ ở cửa phòng bệnh.

Chuyện này cũng không dám báo về nhà cũ của họ Diệp, vì ông nội tuổi đã cao, không thể chịu nổi cú sốc này.

Thời gian chờ đợi thật khó khăn, đặc biệt là chờ đợi một kết cục chưa rõ sống chết.

Không biết đã qua bao lâu, trời cuối cùng cũng sáng, nhưng mới chỉ qua 6 tiếng, vẫn còn quá sớm để nói là đã thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm.

Mễ Nặc khẽ ôm vai Lãnh Yên Nhiên: "Con yêu, con đi nghỉ một lát đi, để mẹ và bố canh cho.

Con đã đóng phim cả ngày, lại thức suốt một đêm rồi, đừng để mình kiệt sức." "Mẹ, con không sao đâu, mẹ và bố đi nghỉ một lát rồi ra thay con.

Con còn trẻ, còn chịu đựng được." Mặc dù không được vào trong nhìn người, nhưng Lãnh Yên Nhiên cảm thấy nếu cô đứng ở ngoài này nhìn anh, anh nhất định sẽ cảm nhận được, và khi cảm nhận được, anh sẽ càng kiên cường để sống tiếp.

Đó là sự cố chấp của cô. "Nặc Nặc, chúng ta đi nghỉ một lát trước đã, không thể tất cả cùng hao mòn ở đây được, lát nữa lại ra thay người." Diệp Tử Hạo nói.

Diệp Mộ cũng tiếp lời: "Bố mẹ đi đi, chị dâu ở đây đã có con rồi, có tình hình gì con sẽ báo ngay cho mọi người." Mễ Nặc gật đầu, cùng Diệp Tử Hạo vào phòng VIP nghỉ ngơi.

Đóa Đóa mua một ít đồ ăn sáng mang đến, cứ ngỡ Lãnh Yên Nhiên sẽ không ăn nổi, nhưng cô không hề từ chối, ăn hết nửa lồng bánh bao nhỏ, một quả trứng kho và một cốc sữa đậu nành lớn, khẩu vị tốt đến lạ kỳ.

Con người là vậy, sau khi trải qua những chuyện tồi tệ nhất, họ sẽ thấy những chuyện hiện tại chẳng là gì cả.

So với việc chờ đợi trong lo âu trước cửa phòng phẫu thuật, Lãnh Yên Nhiên thấy hiện tại đã tốt hơn nhiều, ít nhất là đã có thêm nhiều hy vọng sống.

Hơn nữa, Diệp Việt đã thế này rồi, cô không được phép gục ngã để làm phiền mọi người thêm nữa, cô phải luôn sẵn sàng để chăm sóc chồng mình.

Phải kiên cường lên.

Đóa Đóa thấy vậy cũng yên tâm, cô vốn đã chuẩn bị sẵn lời khuyên nhủ nhưng may mà không cần dùng đến.

Chương 1807

Diệp Mộ thấy chị dâu kiên cường như vậy cũng không nói gì thêm, cùng Đóa Đóa lặng lẽ ở bên cạnh cô.

Lãnh Yên Nhiên canh chừng đến tận buổi tối thì bị Mễ Nặc và Đóa Đóa cưỡng chế đưa đi vì sợ cô quá mệt mỏi.

Cứ thế, cả nhà thay phiên nhau canh giữ trước cửa phòng hồi sức suốt hai ngày, tình hình của Diệp Việt cuối cùng cũng chuyển biến tốt và được chuyển sang phòng bệnh thường.

Trái tim đang căng như dây đàn của Lãnh Yên Nhiên cuối cùng cũng được thả lỏng.

Mễ Nặc và Diệp Tử Hạo lại bắt đầu chế độ "khẩu chiến", chí cha chí choét cãi nhau trong phòng bệnh, dường như đám mây đen bao phủ trên đầu mọi người đã tan biến.

Chỉ có điều Diệp Việt vẫn chưa tỉnh lại, nhưng bác sĩ đã kiểm tra nhiều lần và nói không có gì đáng ngại, việc tỉnh lại chỉ là vấn đề thời gian.

Lãnh Yên Nhiên luôn ngồi bên giường bệnh, không rời mắt khỏi Diệp Việt, không khí trong phòng bệnh khá tốt.

Khi trong phòng chỉ còn lại một mình cô, cô cuối cùng mới dám khóc thành tiếng.

Khi có mọi người ở đây, cô luôn cố gắng kiềm chế vì không muốn ai phải lo lắng.

Khóc mệt rồi, cô vừa sụt sịt nhỏ lệ vừa lau mặt, chỉnh trang lại diện mạo cho Diệp Việt.

Cô biết anh rất yêu sạch sẽ, đặc biệt để ý đến vẻ ngoài của mình, vậy nên cô sẽ chăm sóc anh thật tốt, dù không cử động được thì anh vẫn phải là một mỹ nam.

Tất nhiên, đó là trong mắt Lãnh Yên Nhiên.

Thực tế là cả đầu Diệp Việt đều bị quấn băng gạc, chỉ lộ ra một chút khuôn mặt. "Ông xã, anh nhất định phải sớm tỉnh lại đó.

Chính anh đã nói không để em phải đau lòng cơ mà, giờ anh nằm ngủ thế này là ý gì đây, định tâm làm khó em đúng không?" Mỗi khi nói một câu, Lãnh Yên Nhiên lại khẽ cấu vào mặt anh một cái.

Nhưng lực tay của cô thật sự rất nhẹ, vì cô không nỡ. "Em nói cho anh biết, bây giờ em vẫn còn là diện nghi phạm đấy, chắc chắn là do Chương Tuyết làm rồi.

Suýt chút nữa em đã tự tay giết người, em sợ lắm." Mặc dù là đóng phim, nhưng đến tận bây giờ Lãnh Yên Nhiên vẫn nhớ như in cảnh tượng đẫm máu đó, đặc biệt là cảm giác khi mũi dao đâm vào cơ thể người, cứ nghĩ đến là tay cô lại run rẩy.

May mà người kia không sao, nếu chết thì chắc chắn sẽ trở thành cơn ác mộng cả đời của cô. "Anh mau tỉnh lại đi có được không, có anh ở bên cạnh chắc em sẽ không sợ như vậy nữa." Nhưng dù cô có nói gì, Diệp Việt vẫn không có phản ứng. "Được rồi, được rồi, anh muốn nghỉ ngơi thì cứ nằm cho thoải mái đi, coi như cho anh nghỉ phép vậy." "Haizz, em cũng buồn ngủ quá, em đi ngủ đây." "Ông xã, ngủ ngon nhé." Đêm đó, vì được ở bên cạnh Diệp Việt nên Lãnh Yên Nhiên ngủ có phần ổn định hơn, nhưng vẫn bị ác mộng làm tỉnh giấc mấy lần, lần nào cũng mơ thấy Diệp Việt bỏ lại cô một mình mà đi.

Cô luôn nghĩ mình yêu Diệp Việt rất sâu đậm, giờ đây cô càng cảm thấy nếu không có anh, cô thật sự không thể sống nổi.

Nhìn thấy Diệp Việt vẫn nằm đó bình yên, cô mới miễn cưỡng nhắm mắt lại.

Nắm lấy tay anh, ngửi mùi hương quen thuộc trên người anh, cứ lặp đi lặp lại như vậy cho đến khi trời sáng.

Trước đó khi Diệp Việt chưa thoát khỏi nguy hiểm, mọi người không được vào thăm, giờ chuyển sang phòng thường rồi thì mọi người mới kéo đến nườm nượp.

Mạc Noãn và Lục Sâm là những người đến sớm nhất.

Mạc Noãn đã muốn đến từ sớm rồi, đây chính là con trai nuôi của bà, bà và Mễ Nặc lại là chị em thân thiết cả đời, khi thấy tin tức bà sợ đến mức suýt ngất xỉu.

Có tuổi rồi, khả năng chịu đựng thực sự không còn như trước, không sợ bản thân gặp chuyện, chỉ sợ con cháu trong nhà xảy ra mệnh hệ gì.

Cảnh người đầu bạc tiễn người đầu xanh thật quá đáng sợ.

Lục Sâm nhìn thấy bộ dạng này của Diệp Việt, dường như nhớ lại thời trẻ của mình, khi đó ông và Mạc Noãn cũng từng vì chuyện tình cảm mà gây náo loạn cả thành phố, Mạc Noãn thậm chí còn cửu tử nhất sinh, cảnh tượng ông cùng cặp sinh đôi canh giữ bên giường bệnh của bà dường như vẫn còn hiện rõ mồn một.

Lịch sử quả thực lặp lại một cách kinh ngạc.

May mắn là hai đứa con của ông đều không phải trải qua những khoảnh khắc như vậy, coi như đã ổn định cả rồi. "Thằng bé Tiểu Việt này đúng là xui xẻo thật." Mạc Noãn cũng cảm thán: "Tớ thấy Tiểu Việt gặp phải đúng là trà xanh mạnh nhất hệ mặt trời." Bất kể là Quý Anh Ngữ hay Úy Lam, bọn họ tuy đáng ghét nhưng cũng chưa đến mức vì không có được mà muốn đồng quy vu tận.

Nhìn Chương Tuyết này mà xem, không chỉ lên kế hoạch giết cha nuôi, suýt làm Lãnh Yên Nhiên phát điên, cuối cùng nhảy xuống vực không chết lại quay về báo thù, quấn bom và xăng trên người để chết cùng Diệp Việt, đúng là tuyệt tình.

Thứ tình cảm vặn vẹo như vậy sao xứng gọi là yêu. "Ha ha." Lục Sâm cười.

Mễ Nặc và Diệp Tử Hạo vừa bước tới, nghe lời Mạc Noãn cũng gật đầu đồng tình: "Chẳng phải sao, đó là một con điên.

Nếu nó còn sống, bà đây nhất định sẽ khiến nó biến thành tâm thần thật sự rồi nhốt vào nhà thương điên, cho nó nếm trải cảm giác phát điên là thế nào." "Người ta căn bản chẳng cho bà cơ hội đó đâu, ngay cả việc quất xác cũng không thể." Diệp Tử Hạo nói. "Cho nên mới nói đây đúng là một kẻ biến thái." "Cậu xem con cái nhà người ta yêu đương thì bình yên vô sự, sao đến lượt nhà mình thì cứ như đang đi đánh quái vật vậy, đứa nào cũng phải trải qua tám mươi mốt kiếp nạn, thiếu một cái cũng không xong, thật là khổ cho mấy đứa nhỏ quá." Mạc Noãn nói. "Điều đó chứng tỏ con trai tớ ưu tú mà.

Chỉ có người ưu tú mới bị một đám người dòm ngó, mới tranh giành đến mức đầu rơi máu chảy.

Nhìn con trai tớ ưu tú chưa, trực tiếp làm người ta phải vác cả bom theo luôn, con trai cậu còn chưa đến mức đó đâu.

Nói đi cũng phải nói lại, con trai tớ vẫn ưu tú hơn con trai cậu nhé." Mễ Nặc tự luyến vỗ vai Mạc Noãn. "Nặc Nặc, cậu có thể giữ chút liêm sỉ được không?" Mạc Noãn dở khóc dở cười, cứ tưởng sẽ thấy bộ dạng ủ rũ khổ sở của bà, không ngờ người này vẫn giống hệt thời trẻ, nỗi đau vừa qua đi là lập tức trời quang mây tạnh ngay, chẳng cần thời gian chuyển đổi gì cả.

Lại còn vụ vác bom nữa chứ.

Chuyện vốn dĩ khiến người ta nghiến răng nghiến lợi, qua miệng bà lại bỗng nhiên có chút hài hước.

Chương 1808

"Ghét ghét, Mạc Tiểu Noãn, cứ thích bóc mẽ tớ thôi, không thể để tớ đắc ý một lúc được à?" "Tớ sợ cậu vừa đắc ý là bay lên tận nóc nhà luôn, tớ cũng là vì lo cho an toàn tính mạng của cậu thôi." "Yên tâm đi, bay không nổi đâu, tối qua tớ ăn nhiều lắm, quá tải rồi." Cả nhóm người cười khẽ, Lãnh Yên Nhiên bị tiếng nói chuyện làm thức giấc, cô ngơ ngác dụi mắt, ngại ngùng chào hỏi mọi người. "Con yêu, sao con không về phòng ngủ?

Nằm bò ở đây ngủ mệt lắm, mau về phòng ngủ một lát đi con." Mễ Nặc xót xa nói.

Lãnh Yên Nhiên xoa xoa cánh tay bị tê: "Mẹ, con ngủ được rồi ạ, ở bên cạnh Diệp Việt con thấy yên tâm hơn." "Cái con bé này, thật làm người ta xót mà.

Con cứ thế này, lát nữa thằng nhóc Diệp Việt tỉnh lại lại mắng mẹ không biết thương con cho xem." Mễ Nặc véo má Lãnh Yên Nhiên. "Mẹ, con không sao thật mà." "Nặc Nặc, chúng ta đều từng trẻ mà, đừng quản Yên Nhiên nữa, phải hiểu tâm lý của bọn trẻ chứ.

Yên Nhiên, con ăn chút đồ ăn sáng mẹ mang tới đây này." Mạc Noãn nói. "Con cảm ơn mẹ nuôi ạ." Diệp Việt tỉnh lại giữa tiếng trò chuyện của mọi người.

Anh chỉ cảm thấy khắp người đau nhức, đầu đau như búa bổ, dường như cả cơ thể này không còn là của mình nữa.

Cảnh tượng Chương Tuyết điên cuồng trước đó vẫn còn hiện rõ.

Anh nhớ Chương Tuyết đã nhấn nút kích nổ bom hẹn giờ, sau đó lao tới ôm chặt lấy anh.

Khi bom chỉ còn 5 giây, anh cuối cùng cũng thoát khỏi cô ta và nhảy xuống từ cửa sổ.

Nhưng biển lửa vẫn nuốt chửng lấy anh.

Trước khi hôn mê, anh chỉ nhớ sau lưng mình nóng rực như bị thiêu đốt.

Sống sót thật tốt.

Nghe giọng nói quen thuộc của mọi người, anh cảm thấy ấm áp vô cùng, vừa mở mắt ra đã thấy cô vợ nhỏ của mình đang nhìn chằm chằm. "Bà xã..." Anh mấp máy môi, cảm thấy cổ họng nghẹn đắng, vừa nói chuyện là dây thanh quản lại đau nhói. "A, Diệp Việt, anh tỉnh rồi!" Lãnh Yên Nhiên phấn khích reo lên.

Tiếng reo của cô khiến mọi người lập tức quây lại.

Diệp Việt nhìn rõ từng gương mặt đang xúc động, khẽ nhếch môi: "Sao mọi người...

đều tới đây hết vậy?" "Không tới sao được?

Con suýt nữa thì đi tong cái mạng nhỏ rồi, bố nuôi mẹ nuôi của con phải vội vàng đến nhìn con lần cuối đấy." Mễ Nặc gắt gỏng. "Mẹ, mẹ không thể mong cho con tốt đẹp chút được sao." "Mau uống chút nước đi anh." Lãnh Yên Nhiên đã nhanh chóng đi rót một ly nước mang tới. "Vẫn là vợ anh tốt nhất." Diệp Việt mỉm cười uống hết ly nước, sau đó nhớ ra điều gì đó, hỏi Lãnh Yên Nhiên: "Bà xã, có phải anh bị hủy dung rồi không?" Lãnh Yên Nhiên buồn cười nhìn Diệp Việt, đây là điều mà một đại nam nhân như anh nên quan tâm nhất lúc này sao?

Thấy biểu cảm đó của cô, sắc mặt Diệp Việt thay đổi liên tục: "Bà xã, anh muốn soi gương." "Anh vẫn khỏe mạnh, vẫn đẹp trai như cũ mà." Diệp Việt không tin lắm, cơ thể mình thế nào anh tự cảm nhận được: "Bà xã, nghe lời anh, tìm cho anh cái gương đi." "Anh không sao thật mà." "Anh không tin.

Em đang lừa anh đúng không." "Em cũng đâu có chê anh đâu." "Anh tự chê mình được chưa!" Lãnh Yên Nhiên đúng là dở khóc dở cười, cái tính điệu đà này đúng là không ai bằng: "Em không có gương." "Hỏi mẹ kìa." Thấy anh cứ khăng khăng không thấy mặt mình là không chịu thôi, Lãnh Yên Nhiên đành chiều theo: "Mẹ ơi, mẹ có gương nhỏ không ạ?" Mễ Nặc nhịn cười lấy cái gương nhỏ ra.

Diệp Việt vừa nhìn thấy liền chửi thề: "Đứa nào quấn cái đầu anh như trái hành thế này?" "Nói bậy, đầu hành chỗ nào chứ, rõ ràng vẫn rất đẹp trai, mạo tựa Phan An, soái hơn cả Lương Triều Vỹ nhé." "Tóc của anh đâu rồi?" Diệp Việt gần như suy sụp.

Sao anh cảm thấy sau một giấc ngủ dậy, cả hình tượng và khí chất của mình đều biến mất sạch sẽ, mất mặt quá đi mất. "Bị lửa sém một chút nên phải cạo đi, nhưng mặt anh thực sự không có vấn đề gì lớn đâu, chỉ có vài vết trầy xước nhỏ thôi, bác sĩ nói sẽ không để lại sẹo, chỉ cần nghỉ ngơi tốt là được." Lãnh Yên Nhiên thành thật nói.

Diệp Việt nghi ngờ nhìn cô: "Vậy còn da trên lưng anh thì sao?" "Ờ...

đợi anh hồi phục một chút sẽ làm phẫu thuật ghép da, đảm bảo không để lại một dấu vết nào luôn." Ánh mắt Diệp Việt lập tức tối sầm lại, bộ dạng như không còn thiết sống nữa, anh kéo chăn trùm kín đầu: "Bà xã, không được cho ai vào thăm anh nữa.

Từ hôm nay, anh không gặp bất kỳ ai hết!" Hình tượng này chắc chắn sẽ bị mọi người cười chết mất.

Mấy cái gã thích đùa dai kia chắc chắn sẽ chụp ảnh anh lại rồi đăng lên vòng bạn bè để cười nhạo anh cả đời cho xem.

Anh thật sự không chịu nổi cái nhục này.

Lãnh Yên Nhiên kéo chăn xuống, cố gắng trấn an.

Cô thực sự thấy chồng mình vẫn đẹp trai như thế, chẳng thay đổi gì cả: "Diệp Việt, ngoại trừ việc không có tóc ra thì mọi thứ khác của anh đều rất ổn mà." "Đừng an ủi anh nữa bà xã, anh sắp tự chê chết chính mình rồi đây." "Đừng thế mà, cuộc sống tươi đẹp lắm, phải có tâm thái tốt chứ, anh thế này không được đâu." Lãnh Yên Nhiên cố gắng rót "canh gà tâm hồn". "Bà xã, anh nói thật đấy, nếu em còn nhận người chồng này thì đừng cho ai vào thăm anh.

Như vậy anh chắc chắn sẽ hồi phục nhanh hơn, nếu không anh sẽ bị tức chết mất." "Nói bậy bạ gì đấy, không được nói từ chết, không hên chút nào hết, cấm anh nói nữa." Giọng Lãnh Yên Nhiên bỗng trở nên nghiêm khắc. "Ờ, vậy anh không nói nữa." Những người lớn đứng bên cạnh nghe cuộc đối thoại của đôi trẻ mà thấy thật đáng yêu.

Chuyện tình cảm có lẽ là vậy, đã được định sẵn cả rồi, nồi nào úp vung nấy, ghép râu ông nọ chắp cằm bà kia chỉ thấy lạc lõng mà thôi.

Đúng lúc đó, một giọng nói trêu chọc vang lên từ bên ngoài: "Muốn không gặp bọn này thì cũng muộn rồi." Không ai khác chính là Lục Nghiêu.

Đi sau anh là vợ chồng Lục Tử Mặc.

Tiểu Anh Đào vừa nhìn thấy Diệp Việt liền tò mò mở to mắt như nhìn thấy vật thể lạ gì đó.

Sau vài giây im lặng, cô bé phán: "Chú Diệp thế này trông xấu quá đi." Diệp Việt thực sự muốn độn thổ ngay lập tức, anh nhìn Lãnh Yên Nhiên với vẻ mặt đau khổ: "Bà xã, làm ơn trùm kín anh lại đi." "Đúng là cháu gái lớn của bác, toàn nói lời thật lòng thôi." Lục Nghiêu đắc ý bế Tiểu Anh Đào vào lòng. "Đi đi đi, đúng là vô vị mà.

Lục Tử Mặc, cậu đến đây làm gì, không lo chăm sóc con trai cậu đi, thật là phiền chết đi được.

Chương 1809

Còn cả Lục Nghiêu nữa, cậu không lo cùng An An tạo ra em bé đi, đúng là rảnh rỗi quá mà, biến ra ngoài hết cho tôi!" Mạc Hữu An không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn Diệp Việt.

Cái tính cách này của anh ngày càng khó chiều rồi.

Nhưng sự hạnh phúc trên khuôn mặt đó không thể giả vờ được, thấy anh như vậy, cô cũng yên tâm. "Khoảnh khắc thú vị thế này sao thiếu tôi được.

Nhìn thấy tình địch cũ của mình biến thành thế này, tôi thấy không khí xung quanh cũng thanh tịnh hơn hẳn." Lục Nghiêu cười nói. "Thật là thất đức.

Chị An An, em khuyên chị nên đổi chồng đi." "Thằng nhóc kia, cậu còn định xúi vợ tôi 'vượt tường' đấy à?

Yên Nhiên, mau chuẩn bị gia pháp đi, đánh cho cậu ta không phân biệt được đông tây nam bắc luôn." Lục Nghiêu nói.

Lãnh Yên Nhiên thấy chồng mình bị bắt nạt thảm hại, bị bao nhiêu người vây công, định nổi cáu mà cơ thể không khỏe nên không làm gì được, cô không đành lòng nói: "Ông xã, em hứa sẽ không đánh anh đâu, anh yên tâm đi." Câu nói ngây ngô này vang lên càng khiến mọi người trong phòng cười òa lên.

Diệp Việt cũng phải bật cười, cô nàng này thật thà quá mức rồi, anh ngoại tình mà cô cũng không đánh sao? "Em nói gì sai ạ?" Lãnh Yên Nhiên chỉ tay vào mũi mình. "Không sai, cảm ơn sự tin tưởng này của bà xã, anh sẽ thể hiện thật tốt." "Còn tâm trạng điều tình với vợ, tôi thấy cậu vẫn ổn chán." Lục Tử Mặc thản nhiên nói. "Lục Tử Mặc, tôi biết cậu không có lương tâm từ lâu rồi, hôm nay cậu lại một lần nữa làm mới nhận thức của tôi đấy." "Chú Diệp, cháu làm chứng, thực ra ba cháu rất quan tâm chú đó." Tiểu Anh Đào nói. "Thật sao?" Ngay khi Diệp Việt cảm thấy ấm lòng một chút thì Tiểu Anh Đào bồi thêm một nhát dao: "Đúng ạ, ba nói có trò hay để xem rồi, phải mau đến nhìn chú, cơ hội ngàn năm có một mà." "Lục Tử Mặc, cậu giỏi thật, con gái cậu còn giỏi hơn.

Một đứa là Lục Tiểu Đao, một người là Lục Đại Đao, tội nghiệp tôi quá, phải chịu đựng sự dày vò của bố con nhà cậu." Diệp Việt giả vờ đau lòng.

Tiểu Anh Đào che miệng cười khúc khích, Lục Tử Mặc thì mang vẻ mặt kiêu ngạo. "Đừng có đặt biệt danh linh tinh cho con gái tôi." Nhìn cái bộ dạng "nô lệ của con gái" của Lục Tử Mặc, Diệp Việt thấy ngứa mắt vô cùng.

Ai mà ngờ được cái tên lầm lì hồi nhỏ, hỏi ba câu không đáp lấy một câu lại là người thành công nhất trong đám, còn trẻ mà đã đủ cả nếp lẫn tẻ.

Con gái lại còn đáng yêu lanh lợi như vậy nữa chứ.

Diệp Việt cảm thấy mặt mình vì ghen tị mà sắp vặn vẹo thêm lần nữa rồi. "Đủ rồi Lục Tử Mặc, có con gái thì ngon lắm à?" "Chính xác là ngon lắm đấy." "Lục Tử Mặc, cậu cứ đợi bị vả mặt đi, tôi hy vọng tiếng vả sẽ kêu thật to." "Tùy thôi." Lục Tử Mặc thản nhiên nhún vai.

Diệp Việt tức đến mức không nói nên lời.

Tiểu Anh Đào khẽ hừ một tiếng, nói giọng như người lớn: "Mấy người đàn ông các chú đúng là trẻ con thật, chẳng biết cả ngày các chú nghĩ cái gì nữa." "Mẹ ơi, bế con." Cận Ngôn chỉ đành bế Tiểu Anh Đào lên.

Lục Nghiêu mếu máo: "Cháu gái lớn ơi, bác có nói gì đâu." "Bác cũng là đàn ông mà." Không khí vô cùng tốt đẹp, nhưng Diệp Việt dù sao cũng vừa mới tỉnh, thể lực không đủ, trò chuyện một lát rồi lại ngủ thiếp đi.

Cả nhóm cũng không rời đi ngay, mà tụ tập lại chơi bài, Lãnh Yên Nhiên cũng tham gia cùng họ.

Mọi người cùng ăn cơm tối xong mới rời đi.

Khi trong phòng chỉ còn lại hai vợ chồng, Diệp Việt nhíu mày bắt đầu làm nũng, đòi đi tắm. "Ông xã, giờ anh tắm táp cái gì chứ." Diệp Việt nắm tay Lãnh Yên Nhiên: "Bà xã, em đi hỏi bác sĩ xem, ít nhất cũng cho anh lau người một cái, người anh toàn mùi gì đâu không ấy." Hình như còn có cả mùi thịt cháy nữa.

Lãnh Yên Nhiên đi hỏi bác sĩ, bác sĩ nói có thể lau người được nhưng phải chú ý tránh những chỗ bị bỏng.

Nhìn những chỗ bị băng gạc quấn kín, nước mắt Lãnh Yên Nhiên lại rơi.

Chắc là đau lắm. "Bà xã, không sao đâu, không đau lắm đâu mà." "Anh nói câu đó mà anh tự tin được à?

Cơ bắp anh gồng chặt thế kia kìa." Lãnh Yên Nhiên có thể cảm nhận rõ anh đang nghiến chặt răng.

Cái con mụ Chương Tuyết đó, đúng là chết ngàn lần cũng không hết tội.

Cô chưa từng hận ai đến thế, Chương Tuyết là người đầu tiên và cũng là người duy nhất. "Rồi sẽ ổn thôi, không sao đâu." Lời an ủi của Diệp Việt không có tác dụng gì, trái lại còn làm Lãnh Yên Nhiên khóc to hơn.

Cô khóc khiến anh cuống cuồng: "Bà xã, đừng khóc mà, em khóc làm anh cũng muốn khóc theo đây này." "Em đã tạo nghiệt gì mà chồng em phải chịu đựng những thứ này chứ, có gì cứ nhắm vào em có phải hơn không." Đúng là tai họa từ trên trời rơi xuống.

Diệp Việt chưa bao giờ bắt đầu với Chương Tuyết, vậy mà tự nhiên lại dính phải cái loại hoa đào nát này, đúng là cạn lời.

Như Lục Tử Mặc và Úy Lam thì ít ra họ còn từng yêu nhau một thời gian, Úy Lam luôn làm hại Cận Ngôn chứ chưa từng muốn Lục Tử Mặc phải chết.

Cô thà rằng Chương Tuyết làm hại cô còn hơn. "Không được nói thế, nhắm vào em hay làm hại anh cũng như nhau thôi, anh đều đau lòng cả." Diệp Việt nhớ ra chuyện gì đó, hỏi: "Mà không đúng, Chương Tuyết đáng lẽ cũng phải đi hại em chứ, bên em sao rồi?" "Lúc đóng phim có một cảnh em dùng dao găm đâm vào đối thủ, nhưng dao găm bị ai đó tráo thành dao thật, em đã đâm vào người ta." Sắc mặt Diệp Việt thay đổi hẳn, hồi lâu mới nói: "Con mụ Chương Tuyết này đúng là không chừa chỗ nào." "Nhưng ông xã đừng lo, tất cả đạo cụ đều do nhân viên chuẩn bị, em sẽ không bị hàm oan đâu.

Nhiệm vụ lớn nhất của anh bây giờ là nghỉ ngơi cho tốt, Tiểu Mộ và Đóa Đóa đang phụ trách xử lý chuyện này, họ nhất định sẽ trả lại sự trong sạch cho em." Diệp Việt cũng không hỏi thêm nữa, có Đóa Đóa và Diệp Mộ, anh cũng không lo chuyện này bị đổ lên đầu Lãnh Yên Nhiên. "Bà xã, em có bị sợ hãi lắm không?" Trước mặt Diệp Việt, Lãnh Yên Nhiên cũng không gồng mình nữa, cô ủy khuất nói: "Tất nhiên là có chứ, cảm giác giết người đó quá rõ ràng, em muốn quên cũng không quên được, giờ nhìn thấy thịt em cũng thấy sợ nữa." Diệp Việt nhẹ nhàng vỗ lưng cô: "Đừng sợ, sau này có anh ở đây rồi, chúng ta sẽ từ từ thích nghi, thích nghi là ổn thôi." "Vâng, có anh ở đây em không sợ gì hết." Lãnh Yên Nhiên thực sự đã bị dọa sợ.

Một người vốn yêu nghề đóng phim như cô đã xin nghỉ phép dài hạn, chậm tiến độ cũng được, không có gì quan trọng bằng Diệp Việt lúc này cả.

Nếu không có Diệp Việt, dù cô có đứng trên sân khấu cao đến đâu, trở thành người ưu tú nhường nào thì cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Cô túc trực hẳn trong bệnh viện, cả ngày ở bên cạnh Diệp Việt, ngày nào cũng tự đi mua nguyên liệu về nấu canh cho anh trong bếp nhỏ của bệnh viện.

Chương 1810

"Bà xã, em đừng bận rộn quá, cứ chạy đi chạy lại thế này mệt lắm." Diệp Việt xót vợ. "Không sao đâu, em nhất định sẽ nuôi anh cho đến khi 'mỡ màng hồng hào' mới thôi." Lúc đầu Diệp Việt chưa hiểu từ đó có ý nghĩa gì, khi hỏi Lãnh Yên Nhiên, cô chỉ cười đầy bí hiểm, như muốn nói rồi anh sẽ hiểu thôi.

Một thời gian sau, khi tình cờ đứng lên cân của bệnh viện và sờ vào lớp thịt trên mặt mình, anh cuối cùng cũng hiểu ý nghĩa của nó là gì.

Từ đó chắc chắn là dùng để tả lợn!

Ngày hôm đó, anh hét lớn một tiếng: "Lãnh Yên Nhiên, em lại đây ngay cho anh, anh hứa là sẽ không đánh em đâu!" Lãnh Yên Nhiên vội vàng chạy tới, nhìn thấy vẻ mặt tức giận đùng đùng của anh, tim cô run rẩy một chút.

Cô nhìn vào cái cân, thầm làm một phép tính trong đầu.

Bốn cân, à không, năm cân.

Một tháng, cô đã nuôi Diệp Việt béo lên tận 5 ký.

Cô nghiêm túc quan sát chồng mình.

Ừm, không tồi, sắc mặt trông thực sự tốt hơn trước rất nhiều, khuôn mặt vốn có đường nét rõ ràng giờ đã có thêm chút thịt, trông càng đẹp trai hơn. "Lãnh Yên Nhiên, em không định giải thích cho anh một câu à?" "Ơ kìa ông xã, anh bắt em giải thích cái gì chứ, em đâu có ép anh uống đâu, là anh tự mình uống hết mà." Diệp Việt tức không chịu nổi: "Ai bảo em nấu ngon quá làm gì!" "Biết sao được, sinh ra đã có tố chất hiền thê lương mẫu rồi mà." Nhìn cái miệng nhỏ đang lý sự của vợ, Diệp Việt giơ tay bóp mạnh một cái: "Lãnh Yên Nhiên, cái đồ con gái hư này." Lãnh Yên Nhiên vỗ vào trán Diệp Việt một cái: "Đúng là không biết tốt xấu, tìm được người vợ hiền huệ như em là phúc đức mấy đời của anh đấy.

Thời buổi này con gái chịu vào bếp nấu nướng như em hiếm lắm nghe chưa." "Nhưng em làm chồng em biến thành xấu xí thế này đây?" "Đâu có thấy vậy, anh bây giờ trông rất soái, em rất thích." Diệp Việt thở dài một tiếng thật sâu, đúng là anh chẳng có cách nào với người phụ nữ nhỏ bé này cả: "Em thích là được rồi." "Chẳng thế thì sao." Nói rồi, cô còn ngân nga hát: "Anh trong lòng em là đẹp nhất, chỉ những người yêu nhau mới hiểu được thấu..." Diệp Việt: "..." Lần này Diệp Việt bị thương khá nặng, phải nằm viện tròn một tháng.

Tóc cũng đã mọc ra được một ít, nhưng vẫn còn thấy vài vết sẹo do bị bỏng.

Lãnh Yên Nhiên chiều theo tính điệu đà của anh, mua cho anh mấy cái mũ để đội thay đổi.

Sau đó anh còn làm phẫu thuật ghép da, mặc dù da trên lưng vẫn hơi xấu và nhăn nheo, nhưng đã tốt hơn trước rất nhiều, bác sĩ nói từ từ sẽ hồi phục lại được.

Chuyện ở đoàn phim cũng đã điều tra rõ ràng, đúng là vấn đề của nhân viên đạo cụ, và người bỏ trốn đó đã bị bắt.

Anh ta là một ông bố đơn thân, có một đứa con đang học mẫu giáo, bình thường đều do bảo mẫu đưa đón.

Không biết bằng cách nào mà Chương Tuyết đã nhắm trúng anh ta, dùng đứa con nhỏ để uy hiếp, bắt anh ta phải giở trò với Lãnh Yên Nhiên.

Hiện tại ai cũng biết thân phận của Lãnh Yên Nhiên, mọi người đều nịnh nọt cô, không ai dám đắc tội, anh ta đương nhiên cũng không dám.

Nhưng vì sợ con mình gặp nguy hiểm, anh ta lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan, đành phải bịa ra một cảnh diễn khác, nói là có cảnh người khác dùng dao găm đâm về phía Lãnh Yên Nhiên.

Chương Tuyết lập tức nghĩ ra cách tráo dao thật.

Nói cách khác, ban đầu Chương Tuyết muốn Lãnh Yên Nhiên phải chết chứ không phải gán cho cô tội cố ý giết người, nhưng vì bị nhân viên đạo cụ lừa nên sự việc mới biến thành Lãnh Yên Nhiên đâm dao vào một nữ diễn viên tuyến ba tuyến bốn không có bối cảnh trong đoàn.

Suy nghĩ của anh ta cũng rất đơn giản, kết quả này dù sao cũng tốt hơn là để Lãnh Yên Nhiên bị thương.

Nhà họ Diệp là nơi anh ta vạn lần không dám đắc tội, nên đành dẫn họa sang cho một nữ diễn viên vô tội không có chỗ dựa.

Cuối cùng anh ta bị cảnh sát đưa đi, nhưng nghe nói anh ta ra đi với nụ cười trên môi vì đã yên tâm rằng Chương Tuyết đã chết, không còn ai có thể đe dọa con mình nữa.

Khi Lãnh Yên Nhiên nghe kết quả này, cô chỉ cảm thấy bùi ngùi.

Một Chương Tuyết đã làm đảo lộn cuộc đời của biết bao nhiêu người, lại còn khiến người khác phải chịu đựng thay mình.

Cô cảm thấy vô cùng áy náy.

Sau khi Diệp Việt xuất viện, hai người cùng đi thăm nữ diễn viên kia, cô ấy đã xuất viện về nhà nghỉ ngơi và bày tỏ rằng mình không để bụng.

Để bù đắp, Diệp Việt đã giúp cô ấy giành được hai vai nữ chính, không ngờ cơ hội này đã giúp nữ diễn viên vốn lận đận ở tuyến ba tuyến bốn bỗng chốc đổi đời.

Sau này dù xuất hiện ở bất cứ đâu, cô ấy cũng luôn nhắc đến Lãnh Yên Nhiên, nói rằng cô là quý nhân trong cuộc đời mình.

Tất nhiên, đó là chuyện sau này.

Lãnh Yên Nhiên cũng quay lại công việc, hoàn thành nốt các cảnh quay dở dang, sau đó toàn tâm toàn ý chuẩn bị cho hôn lễ.

Thực tế, cô và Diệp Việt cũng chẳng phải làm gì nhiều, tất cả đều do các bậc trưởng bối lo liệu.

Họ chỉ việc chụp vài bộ ảnh cưới, rồi mấy cô dâu tương lai hẹn nhau đi làm đẹp, spa.

Theo lời Lục Niệm Nhất thì phải làm sao cho da dẻ mượt mà nhất, phải trở thành những cô dâu xinh đẹp nhất thế giới, vì dù sao cũng mang tâm thế "chỉ cưới một lần duy nhất".

Đám trẻ thực sự không xen vào được việc gì, sau khi tự chụp ảnh cưới riêng, cả nhóm lại cùng nhau đi chụp một bộ ảnh chung.

Cùng nhau lớn lên, cùng chụp ảnh cưới, cùng kết hôn, sau này nghĩ lại chắc chắn sẽ rất ý nghĩa.

Phụ nữ thường cảm tính, còn huyễn tưởng rằng sau này khi già đi, đám cưới Kim, đám cưới Bạc vẫn sẽ tổ chức cùng nhau.

Các quý ông đương nhiên sẽ không tạt nước lạnh vào sự hào hứng đó, dù ngày đăng ký kết hôn không trùng nhau thì đã sao, chỉ cần vợ mình vui là được.

Ngay khi nhà họ Diệp và nhà họ Lục công bố tin tức đám cưới của các con, Lãnh Yên Nhiên đã nhận được rất nhiều cuộc gọi từ các nhà tài trợ, muốn cung cấp miễn phí toàn bộ trang sức cho hôn lễ.

Trong đó có một thương hiệu mà cô từng đại diện và quay quảng cáo với phản hồi rất tốt.

Nhưng vì mình chỉ là một trong các cô dâu, cô cảm thấy mình không thể tự quyết định nên đã xin ý kiến các trưởng bối.

Họ vui vẻ đồng ý, không phải vì tham chút lợi nhỏ – chút tiền đó mấy gia đình này chẳng thiếu – mà vì kết hôn là chuyện hỷ, càng náo nhiệt càng tốt.

Trang sức không lo nhiều quá, dù sao trong hôn lễ cũng phải thay nhiều bộ đồ, cứ đổi bộ nào thì phối bộ nấy.

Điều duy nhất khiến Lãnh Yên Nhiên không yên lòng là bệnh tình của mẹ cô có vẻ đang chuyển biến xấu, ban đêm bà thường bị đau đến mức không ngủ được.

Chương 1811

Cô không dám lơ là, dành rất nhiều thời gian ở bên bà.

Ngược lại, tâm thái của mẹ Lãnh rất tốt, bà cảm thấy mình sống được đến giờ, thấy con gái hạnh phúc gả đi đã là may mắn lớn nhất rồi.

Tâm nguyện duy nhất là trước khi đi có thể nhìn thấy cháu ngoại chào đời.

Lãnh Yên Nhiên hiểu ý bà nên cùng Diệp Việt tích cực chuẩn bị mang thai.

Hiện tại sức khỏe cô rất tốt, bác sĩ cũng nói thích hợp để mang bầu.

Chỉ có điều người đàn ông nào đó cứ mãi để tâm chuyện cũ, ban đêm chỉ ngoan ngoãn ôm cô ngủ.

Lãnh Yên Nhiên đã nói nhiều lần rằng mình không chê vết sẹo trên người anh nhưng anh vẫn không chịu.

Đối với người đàn ông quá coi trọng hình tượng này, cô thực sự thấy bất lực.

Hôm đó, Lãnh Yên Nhiên nổi cáu: "Diệp Việt, nếu anh cứ tiếp tục thế này, em sẽ ra ngoài tìm 'anh trai mưa' để tâm sự đấy!" Quả nhiên, bình giấm chua kia lập tức bật dậy khỏi giường, trừng mắt: "Lãnh Yên Nhiên, em gan lỳ rồi đúng không?

Chẳng coi chồng mình ra gì cả." Lãnh Yên Nhiên đắc ý nhướng mày, nói nhỏ: "Em cũng có nhu cầu mà." Mắt Diệp Việt đỏ lên, anh trực tiếp bế bổng cô lên ném xuống giường, thân hình cao lớn ép xuống, nghiến răng nói: "Con bé chết tiệt, em đang nghịch lửa đấy."

Lãnh Yên Nhiên nhẹ nhàng nâng cằm Diệp Việt, chớp mắt: "Anh mới biết à?" "Lãnh Yên Nhiên!" "Chồng ơi, không ai nói với anh là sau khi tắt đèn thì nam hay nữ đều như nhau sao?" Diệp Việt: "..." Hậu quả của một đêm phóng túng là ngày hôm sau Lãnh Yên Nhiên không thể dậy nổi, ngủ mãi đến tận trưa.

Mọi người trong nhà đều tự hiểu, không ai vào làm phiền cô.

Tống Hữu từ khi đi học, tiếp xúc với nhiều bạn nhỏ nên càng giống như một ông cụ non, vô cùng tâm lý.

Sau vụ bảo mẫu trước đó, nhà họ cũng chưa tìm được người mới ưng ý, nên mẹ Lãnh và Tống Tiểu La tạm thời lo việc nhà, hôm nào Yên Nhiên ở nhà thì cô sẽ tự tay làm.

Cuộc sống của đôi vợ chồng trẻ vô cùng ngọt ngào, và ngày hôn lễ cũng nhanh chóng đến.

Quy mô của hôn lễ lớn đến mức chưa từng có, nhiều năm sau vẫn còn được người ta nhắc lại.

Nghe nói ngày hôm đó, mấy trục đường chính đều bị cấm đường, đoàn xe hoa hùng hậu của bốn cặp đôi di chuyển theo lộ trình đã định sẵn quanh thành phố mấy vòng, cuối cùng có người phát hiện ra lộ trình đó tạo thành một từ tiếng Anh: "Forever".

Nghe nói, vị Chủ tịch Lục vốn luôn ôn hòa, thanh lãnh lại khóc nức nở ngay tại chỗ, khóc đến nghẹn ngào.

Ngược lại, Chủ tịch Diệp thì cười tươi như hoa, đôi mắt đào hoa dài hẹp vẫn có thể hớp hồn phụ nữ ở mọi lứa tuổi, trông anh ta hăng hái cứ như thể mình mới là chú rể.

Quân trưởng Lục thì vẫn giữ vẻ cao lãnh, khiến người ta không đoán được anh đang nghĩ gì.

Hai gia đình bày tiệc tại khách sạn suốt ba ngày ba đêm, bất kỳ ai đi ngang qua không cần mừng lễ, chỉ cần mang theo trái tim chúc phúc đều có thể vào ăn thoải mái.

Các trung tâm thương mại và câu lạc bộ dưới trướng hai nhà cũng tung ra các đợt giảm giá chưa từng có, cả thành phố A dường như sôi động hẳn lên vì hôn lễ của họ.

Sau khi nghi thức kết hôn kết thúc, các cặp đôi cùng lên chuyên cơ bắt đầu chuyến du lịch tuần trăng mật.

Những người anh em, chị em thân thiết nhất cùng kết hôn, ai cũng là tân hôn nên chẳng ai bày trò trêu chọc ai.

Điểm dừng chân đầu tiên của Lãnh Yên Nhiên và Diệp Việt là làng nghỉ dưỡng Eskimo ở Phần Lan.

Cặp đôi may mắn ngay đêm đầu tiên đã được ngồi bên lò sưởi, ngắm nhìn cực quang trong căn nhà băng mái vòm bằng kính.

Sau khi thưởng thức cảnh đẹp, cả hai cùng trải qua đêm xuân ngọt ngào.

Ngày hôm sau, Diệp Việt đích thân dạy cô trượt tuyết và săn tuần lộc.

Sau đó, họ lại chuyển sang Iceland, đi thám hiểm trong núi lửa Thrihnukagigur – một ngọn núi lửa đã nguội lạnh từ trạng thái đang phun trào, cũng là nơi duy nhất trên thế giới cho phép du khách vào bên trong.

Đến nơi, Lãnh Yên Nhiên mới biết phải đặt chỗ trước hai ba tháng vì số lượng người được vào mỗi lần rất ít, nhiều người chờ mãi cũng không đến lượt.

Cô cảm động vô cùng, biết rằng người đàn ông này đã âm thầm lên kế hoạch từ lâu.

Cô được chiêm ngưỡng cấu trúc nham thạch, những hòn đá ngũ sắc, suốt hành trình cô cứ như một đứa trẻ tò mò, nghe người yêu giảng giải còn chuyên nghiệp hơn cả hướng dẫn viên.

Ở bên anh, cô dường như chẳng cần lo nghĩ gì, chỉ việc đi theo anh.

Rõ ràng tuổi tác họ sàn sàn nhau, nhưng cô cảm thấy anh sủng ái mình như người cha đối với con gái.

Thế mới nói, con gái tìm bạn trai đôi khi tuổi tác thực sự không quan trọng, không nhất thiết phải lớn hơn vài tuổi mới tốt, quan trọng là đối phương có đủ trưởng thành hay không.

Họ còn được nếm thử nhiều loại thức ăn lạ như cá voi, hải ưng và các loài chim biển.

Lãnh Yên Nhiên được mở mang tầm mắt, vì ở trong nước, ăn cá voi là phạm pháp.

Ấn tượng sâu sắc nhất với cô là loài ngựa lùn Iceland, dáng người nhỏ bé nhưng kiểu tóc cực kỳ phong cách.

Vừa đến nơi cô đã bị dọa, cô chỉ giơ tay vẫy vẫy mà con ngựa lùn đã chạy xộc về phía mình.

Cô sợ đến mức nhảy phốc lên lưng Diệp Việt, hai tay ôm chặt cổ, hai chân quấn quýt trên người anh, khiến du khách xung quanh cười ồ lên, khen cô là người vợ đáng yêu nhất.

Cô ngượng đến mức muốn tìm lỗ nẻ chui xuống, thật là mất mặt đến tận nước ngoài.

Sau đó Diệp Việt mới nói cho cô biết ngựa lùn rất hiền lành và quấn người, người dân Iceland để bảo vệ dòng máu thuần chủng nên không cho phép ngựa bên ngoài lai tạo với ngựa bản địa.

Cô liền hỏi: "Thế thì chúng đều là họ hàng à?

Kết hôn cận huyết có ổn không anh?" Dưới sự cổ vũ của Diệp Việt, cô đã thân thiết ôm ngựa lùn chụp rất nhiều ảnh.

Khi đứng dưới thác nước Godafoss, cô cảm thấy như mình đang thực sự tiếp cận với lời sấm truyền của thần linh, cô thầm chắp tay, thành tâm hứa nguyện sẽ ở bên Diệp Việt cả đời và đối xử tốt với anh mãi mãi.

Chuyến du lịch vòng quanh Bắc Âu kéo dài nửa tháng.

Lãnh Yên Nhiên thấy hơi mệt, hai người tìm một khách sạn nghỉ ngơi.

Chương 1812

Trước khung cửa kính sát đất lớn, họ cùng ngắm bình minh, hoàng hôn, ôm lấy nhau, dù chẳng làm gì cũng cảm thấy hạnh phúc tràn trề. "Diệp Việt." "Ơi?" "Từ khi quen anh, em thấy mình rất hạnh phúc." Diệp Việt véo má cô: "Ngốc ạ, anh cũng thế." Vốn cứ ngỡ sẽ không yêu thêm người phụ nữ nào ngoài chị An An, nhưng duyên phận thật kỳ diệu, vào lúc anh thất thần nhất, cô gái này đã xuất hiện.

Cô không phải tuyệt sắc giai nhân, tính tình cũng hơi lạnh lùng, lại còn ngốc nghếch.

Nhưng chính con bé này đã lặng lẽ mở toang trái tim đang đóng kín của anh, thực sự không biết anh thích cô ở điểm nào nữa.

Lãnh Yên Nhiên bĩu môi không hài lòng: "Chồng ơi, vừa nãy anh đang nghĩ gì thế?

Có phải đang nghĩ sao mình lại nhìn trúng một con bé như em không?" "Chà, thông minh lên rồi đấy." "Hừ, có phải anh hối hận rồi không?" Diệp Việt cúi đầu nhẹ nhàng cắn lên môi cô một cái: "Hối hận lâu rồi." "Diệp Việt, em nhất định sẽ bắt anh quỳ sầu riêng!" Lãnh Yên Nhiên xù lông. "Anh hối hận vì đã không gặp em sớm hơn." Lãnh Yên Nhiên lập tức giãn cơ mặt, như một chú rắn nhỏ rúc vào lòng anh: "Phiền quá đi, cứ thích nói mấy câu đó để tán tỉnh em." "Nhiên Nhiên, em có hối hận vì đã quen anh không?" "Nói gì thế, em chỉ sợ anh hối hận vì quen em thôi." Vì quen cô mà anh dường như đen đủi hẳn đi, phải giúp cô xử lý đống rắc rối của nhà họ Chương, hỗ trợ sự nghiệp cho cô, lại còn suýt mất mạng.

Nếu nói đến hối hận, cô lo anh hối hận nhất. "Ngốc thế, anh không bao giờ hối hận." "Vậy em tin anh, hy vọng hai mươi năm sau anh vẫn nói như vậy." "Nhà chúng ta không có gen đàn ông tồi, cứ yên tâm đi." Lãnh Yên Nhiên cười hì hì: "Chồng ơi, lần đầu gặp mặt, sao anh lại để mặc cho em 'chặt chém' thế?" "Anh cũng không nói rõ được, có lẽ vì những cô gái quanh anh đều lớn lên trong sự nuông chiều, còn em lúc đó nhìn đáng thương quá.

Hoặc có lẽ là lúc đó nhìn em thấy thuận mắt, yêu em từ cái nhìn đầu tiên chăng.

Câu hỏi này anh cũng tự hỏi mình rồi, nhưng chính anh cũng không có đáp án chính xác." "Vậy em cứ coi đó là chân ái đi.

Có người nói, thích thật lòng thì không nói ra được nguyên do." "Ừ, là chân ái." "Chồng ơi, giờ em vẫn có cảm giác không chân thực, giống như đang mơ một giấc mơ về Lọ Lem, và trong mơ em đã biến cuộc sống thành truyện cổ tích." "Em yên tâm, truyện cổ tích của em sẽ còn kéo dài mãi." "Chồng ơi, anh còn nhớ lời em từng nói với anh không?" "Có phải câu 'Em muốn trở thành một người ưu tú' không?" "Chính là câu đó, em luôn ghi nhớ." "Cần gì phải khiến mình mệt mỏi như vậy, em có thể mãi mãi trốn dưới đôi cánh của anh mà." "Chồng ơi, em không làm ký sinh trùng đâu." Chuyến đi lần này giúp cô cảm nhận rõ hơn khoảng cách giữa mình và Diệp Việt, thực sự không phải là một chút.

Trước đó, cô là một con bé nghèo đến mức máy bay cũng ít khi được ngồi, nói gì đến xuất ngoại du lịch, ngắm nhìn những cảnh đẹp chỉ có trên TV.

Dù là học thức hay tầm nhìn, cô đều bị Diệp Việt bỏ xa cả một con phố.

Không phải đố kỵ, mà là trong sự tự hào có chút thất lạc nhạt nhòa.

Một người đàn ông ưu tú như vậy là chồng mình, nhưng cô dường như chẳng có gì nổi bật để xứng đáng, sao anh lại nhìn trúng cô chứ?

Đó là câu hỏi cô luôn tự vấn mình.

Cô một lần nữa nhận thức sâu sắc ý nghĩa của cụm từ "môn đăng hộ đối".

Những gia đình hào môn coi trọng điều đó cũng có lý do, vì hai người có xuất thân tương đồng mới dễ hòa hợp. "Lại nghĩ linh tinh rồi đúng không?

Anh chỉ thích sự ngây thơ của em thôi." Lãnh Yên Nhiên cười không nói, nếu cô ngây thơ cả đời, rồi cũng có lúc anh chán.

Diệp Việt dở khóc dở cười vì nhìn thấu tâm tư của cô: "Được rồi, vậy anh đợi em trở thành một người ưu tú." "Vâng." "Thật là ngốc, giờ em đã ưu tú lắm rồi, mới đóng vài bộ phim mà đã đoạt giải Tân binh xuất sắc nhất, em còn muốn lên trời chắc?" "Đúng vậy, em muốn lên trời, vì trong lòng em, chồng em luôn như một vị thần." "Vợ à, em tâng bốc anh như thế có tốt không?

Anh cũng là con người, anh sẽ kiêu ngạo đấy." Lãnh Yên Nhiên khoát tay gọn lẹ: "Em cho phép đấy, anh cứ việc kiêu ngạo đi." Diệp Việt cúi đầu hôn lên môi cô, dưới ánh hoàng hôn rực rỡ, hai người trao nhau nụ hôn nồng cháy.

Sau khi kết thúc chuyến đi châu Âu, cả hai lại bay tới Maldives, đi dạo trên bờ cát trắng dưới bầu trời xanh biển biếc, lặn sâu xuống đáy biển khám phá.

Cuối cùng, họ còn đi xem show diễn của người chuyển giới, tham quan Taj Mahal rồi mới thong thả trở về.

Vừa xuống máy bay, Lãnh Yên Nhiên bắt đầu nôn thốc nôn tháo, có kinh nghiệm từ lần trước nên Diệp Việt lo lắng vô cùng.

Khi đi qua hiệu thuốc, anh trực tiếp mua que thử thai. "Chồng ơi, anh làm em căng thẳng quá." "Đừng căng thẳng, anh có dự cảm con của chúng ta chắc chắn đã trở lại rồi." Nỗi đau mất con lần trước cả hai đều không nhắc lại, nhưng không có nghĩa là họ không để tâm. "Thế cũng phải đợi về nhà mới thử được chứ, trên xe anh bắt em làm sao." "Lỗi của anh, đi thôi, chúng ta tìm nhà vệ sinh." Diệp Việt dắt Lãnh Yên Nhiên vào một trung tâm thương mại của tập đoàn Diệp Thị.

Trên tường trung tâm thương mại vẫn còn treo ảnh cưới của họ ở vị trí nổi bật nhất.

Vừa vào trong đã làm kinh động đến người phụ trách, vị quản lý vội vàng chạy tới. "Cậu chủ Diệp, tôi có thể giúp gì cho anh không?" Diệp Việt nhướng mày, thản nhiên thốt ra ba chữ: "Nhà vệ sinh." Quản lý sững người một lát rồi dẫn họ đến phòng vệ sinh cao cấp nhất.

Lãnh Yên Nhiên suốt dọc đường cứ nhịn cười, biểu cảm của vị quản lý kia đúng là khó tả, vội vàng chạy tới chắc định thể hiện trước mặt Diệp Việt để mở đường cho tiền đồ của mình, không ngờ họ chỉ đến tìm nhà vệ sinh. "Muốn cười thì cứ cười đi, nhịn làm gì cho khổ." Diệp Việt khẽ búng vào trán cô. "Em muốn đi theo phong cách thục nữ." "Vợ ơi, chuyện cười này chẳng buồn cười chút nào." "Ghét quá, thực ra chỉ cần không có người phụ nữ nào đến mồi chài anh thì em vẫn rất hiền huệ, hiểu chuyện đấy chứ." Diệp Việt gật đầu vẻ nghiêm túc: "Nói nghe cũng có vẻ đúng đấy." "Cái gì mà nghe có vẻ, vốn dĩ là thế mà." Dưới ánh mắt mong chờ của Diệp Việt, Lãnh Yên Nhiên đi vào nhà vệ sinh.

Chỉ có điều khi trở ra, mắt cô đỏ hoe.

Diệp Việt thấy vậy thì lo lắng cuống cuồng: "Không sao, không sao mà, cứ thuận theo tự nhiên thôi." "Chồng ơi..." "Được rồi, được rồi, mình về nhà thôi, ba mẹ đang đợi chúng ta đấy." Lãnh Yên Nhiên sụt sịt mũi, vừa định giải thích thì Diệp Việt lại nói: "Vợ à, đừng gây áp lực quá lớn cho mình, con cái là chuyện sớm muộn thôi." Lãnh Yên Nhiên định nói cho anh biết ngay lập tức, nhưng nhìn bộ dạng này của anh, mắt cô lóe lên một tia ranh mãnh, không nói gì nữa.

Trên suốt quãng đường về, Diệp Việt liên tục trò chuyện để cô vui hơn.

Lãnh Yên Nhiên cười thầm trong bụng nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh.

Ở nhà, cả đại gia đình đều có mặt, Mễ Nặc và Diệp Tử Hạo cũng đến, mấy người đang chơi mạt chược, Tống Hữu thì ngồi trong lòng Mễ Nặc.

Mẹ chồng cô đúng là một "vua trẻ con", rất thích trẻ nhỏ. "Chà, đôi vợ chồng mới cưới của chúng ta về rồi đấy à?" Mễ Nặc cười nói.

Tống Hữu đã lao về phía họ: "Chị, anh rể!" "Hữu Hữu, dạo này ở nhà có ngoan không?" "Ngoan ạ, cực kỳ ngoan luôn.

Á, chị ơi sắc mặt chị tốt quá, có phải đi chơi vui lắm không?" "Tất nhiên rồi." Diệp Việt xách một chiếc vali lớn, xoa đầu Tống Hữu: "Đi thôi, anh rể có quà cho nhóc đây." Nghe thấy có quà, Tống Hữu hớn hở chạy theo.

Lãnh Yên Nhiên cười, thằng nhóc này đúng là chỉ biết có quà.

Sau khi Diệp Việt phát quà xong, Lãnh Yên Nhiên cũng trịnh trọng tuyên bố: "Con cũng có quà muốn tặng mọi người." Tống Hữu cười: "Chị ơi đừng lừa bọn em, quà của chị đâu?" Diệp Việt cũng ngạc nhiên nhìn cô, cô chuẩn bị quà từ bao giờ mà anh không biết?

Chương 1813

Lãnh Yên Nhiên khẽ tựa vai Diệp Việt: "Con có thai rồi." "Cái gì?" Diệp Việt phấn khích ôm chầm lấy cô. "Vừa nãy em đã định nói rồi mà anh cứ ngắt lời em, không phải lỗi của em đâu nhé." Lãnh Yên Nhiên nhìn Diệp Việt với vẻ mặt vô tội, đôi mắt nhỏ trông giống hệt một chú hươu con. "Có thật không?" "Thật mà." "Nhưng không đúng, sao lúc đó em lại khóc?" "Em có khóc đâu, em chỉ là kích động quá nên mắt hơi đỏ thôi, chẳng lẽ không bình thường à?" Nói nghe cũng rất có lý. "Diệp Việt, con không biết à?" Mễ Nặc cười hỏi.

Diệp Việt tự vỗ vào trán mình, biết là mình đã hiểu lầm, anh phấn khích bế bổng Lãnh Yên Nhiên lên xoay vòng vòng, kết quả là bị một trận mắng mỏ. "Thằng ranh này, làm cái gì thế, mau đặt con bé xuống!" "Diệp Việt, con muốn bị đòn phải không?" "Tiểu Việt, đặt người xuống đi, con bé không chịu được con hành hạ thế đâu." Thấy mọi người căng thẳng như vậy, Lãnh Yên Nhiên cũng thấy ngại, nhưng nhìn ai đó bị mắng đến tối tăm mặt mũi mà vẫn hớn hở như đứa trẻ, lòng cô trào dâng một dòng nước ấm áp.

Vừa nãy anh tỏ ra không bận tâm thực chất là vì sợ cô buồn, sợ cô tự tạo áp lực cho mình.

Tình cảm của người đàn ông này dành cho cô thực sự khiến cô không biết dùng từ gì để tả.

Nghĩ đến đây, mắt cô lại đỏ lên, làm cả nhà sợ khiếp vía.

Mễ Nặc vội vàng kéo cô khỏi tay Diệp Việt: "Bảo bối, sao thế con?

Có phải thằng ranh này bắt nạt con không, mẹ dạy dỗ nó cho." Lãnh Yên Nhiên lắc đầu nguầy nguậy, vốn không muốn khóc nhưng nước mắt cứ thế trào ra, không thể kiểm soát nổi. "Con cái nhà này, con định làm mẹ lo chết đi được à?

Có phải chỗ nào không khỏe không?" Diệp Việt cười giải thích: "Mẹ, vợ con không sao đâu, cô ấy bị mọi người làm cho cảm động đấy." "Thật là hú vía, có gì mà cảm động chứ.

Mẹ con nuôi con lớn bằng chừng này, rồi gả vào nhà mình, sau này phải sinh con đẻ cái cho nhà họ Diệp, hiếu thuận với chúng ta, cả đời gắn bó với gia đình này.

Mẹ đương nhiên phải tranh thủ lúc mình còn trẻ mà nịnh nọt con, để con nhớ đến cái tốt của chúng ta, chứ không sau này mẹ và ba con già rồi không cử động được nữa thì biết làm sao?" "Đến lúc đó chẳng phải phải dựa vào con sao?

Người ta thường nói con trai lúc nào cũng hướng về vợ, con thấy mẹ có thông minh không?

Có gì mà cảm động, mẹ đều là vì bản thân mình thôi." Lãnh Yên Nhiên nghe vậy càng khóc dữ hơn, cô biết bà đang an ủi mình.

Không muốn không khí quá đau buồn, cô nói: "Mẹ ơi, sau này con nhất định sẽ hiếu thuận với mẹ và ba, con còn sinh cho nhà họ Diệp một đứa con trai, một đứa con gái nữa." "Câu này mẹ thích nghe nhất đây.

Nhà họ Diệp chỉ thiếu mỗi bé gái thôi, đó cũng là điều nuối tiếc nhất đời này của mẹ." Nếu không phải hồi trẻ Diệp Tử Hạo xót bà nên lén đi thắt ống dẫn tinh, thì bà dù thế nào cũng phải sinh thêm một đứa con gái. "Ha ha." Lãnh Yên Nhiên phá lên cười, thầm thề trong lòng nhất định phải sinh một bé gái để không phụ lòng tốt của mọi người.

Không khí gia đình tuyệt vời thế này, sinh mấy đứa cô cũng sẵn lòng, các con chắc chắn sẽ còn hạnh phúc hơn cả cô.

Mẹ Lãnh nghe họ nói chuyện, mắt cũng đỏ hoe.

Tống Tiểu La cũng vậy, sự ấm áp của nhà họ Diệp khiến bà vô cùng ngưỡng mộ.

Tống Hữu thì mở to đôi mắt sáng rực nhìn người này người kia, trong mắt dường như có những cảm xúc không thuộc về lứa tuổi này.

Sau khi hai người về mới biết chỉ có Mạc Hữu An và Lục Nghiêu đã về, hai cặp kia vẫn chưa thấy đâu.

Lần mang thai này tâm trạng Lãnh Yên Nhiên đặc biệt tốt, Mễ Nặc cũng thường xuyên qua đây, cô theo bà học cắm hoa, học đạo lý đối nhân xử thế.

Cô thích nhất là đọc sách, bất kể loại sách nào cũng muốn tìm hiểu một chút.

Diệp Việt biết vợ ngốc đang muốn nâng cao bản thân để xứng đáng với anh hơn.

Anh cũng cố ý hoặc vô tình giới thiệu cô với một số người bạn.

Lúc mới bắt đầu giao thiệp Lãnh Yên Nhiên còn hơi gượng gạo, nhưng sau vài lần cô đã trở nên đoan trang, phóng khoáng, cử chỉ điệu bộ có sự thay đổi rất lớn.

Rất nhanh đã đến kỳ khám thai đầu tiên, Mễ Nặc nói gì cũng đòi đi cùng, mẹ Lãnh và Tống Tiểu La cũng vậy, còn kéo theo cả một cái đuôi nhỏ là Tống Hữu.

Cả đoàn người rầm rộ đến bệnh viện, Lãnh Yên Nhiên phát hiện Diệp Việt còn căng thẳng hơn cả mình, người anh cứng đờ ra. "Chồng ơi, anh đừng lo lắng thái quá, lần này em cảm thấy rất tốt, con của chúng ta chắc chắn sẽ khỏe mạnh." "Thằng ranh này, con không thể có tiền đồ chút à, làm mẹ cũng thấy căng thẳng theo đây này." Mễ Nặc cũng vỗ vỗ ngực mình.

Đã bao nhiêu năm trải qua sóng gió, thực sự rất hiếm khi bà thấy căng thẳng như hiện tại. "Mẹ, là tại mẹ tự căng thẳng chứ, liên quan gì đến con." "Thằng ranh này, ai cho con nói thế hả." Hai mẹ con đấu khẩu vài câu khiến mọi người không nhịn được cười. "Đi mau, nói chuyện với kẻ ngốc như con làm chỉ số thông minh của mẹ cũng giảm sút." Mễ Nặc cười mắng.

Có nhiều người đi cùng như vậy, Lãnh Yên Nhiên bình thản nằm xuống, để bác sĩ dùng đầu dò xoay vòng trên bụng mình.

Diệp Việt dán chặt mắt vào màn hình máy móc, chỉ có điều trên đó đen sì sì, anh hoàn toàn không hiểu gì. "Bác sĩ, tình hình thế nào ạ?

Sao tôi không nhìn thấy gì cả?" Diệp Việt sốt ruột không thôi. "Anh nhìn hiểu được thì cần bác sĩ làm gì?

Giữ im lặng đi." Mễ Nặc gắt gỏng nói, nhưng mắt bà còn nhìn chằm chằm hơn cả Diệp Việt.

Nữ bác sĩ mỉm cười, đây đúng là một gia đình hạnh phúc, chỉ là một ca khám thai nhỏ mà cả nhà đi đông đủ thế này.

Bỗng nhiên, ánh mắt nữ bác sĩ thay đổi, khẽ "ồ" một tiếng, làm mọi người sợ thót tim.

Mễ Nặc lo lắng hỏi: "Sao vậy bác sĩ?

Có vấn đề gì không?" "Đừng dọa tôi chứ." Diệp Việt cũng nói.

Chương 1814

"Bà Diệp đừng căng thẳng, thai nhi phát triển rất tốt, không có vấn đề gì cả, chỉ là... hình như không phải đơn thai." "Là song thai ạ?" Diệp Việt hỏi.

Mẹ ruột Lãnh Yên Nhiên và Tống Tiểu La là chị em song sinh, nhà họ có gen sinh đôi nên mang thai đôi cũng là chuyện bình thường.

Diệp Việt thực ra đã thầm nghĩ đến chuyện này từ lâu nhưng sợ Yên Nhiên áp lực nên không nói.

Nữ bác sĩ vẫn im lặng, vài giây sau mới giải thích: "Không phải song thai, là tam thai.

Chúc mừng mọi người, sắp tới sẽ có ba em bé chào đời." Mọi người đều hóa đá tại chỗ, kể cả chính Lãnh Yên Nhiên cũng trợn tròn mắt.

Cô còn đang nghĩ sẽ sinh cho Diệp Việt thêm vài đứa con, lẽ nào ông trời nghe thấy lời cầu nguyện của cô nên cho cô một lúc ba đứa luôn?

Diệp Việt nhìn chằm chằm vào màn hình không thể tin nổi, nữ bác sĩ thấy vậy liền chỉ kỹ cho họ xem: "Này, ở đây có ba túi thai, đây một cái, đây một cái, và ở đây còn cái nữa.

Lúc nãy tôi thấy chỗ này hơi lạ nên mới 'ồ' một tiếng, thực ra là hai túi thai này nằm gần nhau quá thôi." "Thế thì không có vấn đề gì chứ bác sĩ?" "Không sao, chắc là các bé hơi nghịch ngợm thôi." "Bảo bối, con giỏi quá, ba đứa lận nha!" Mễ Nặc thực sự không biết nói gì cho hết niềm vui.

Diệp Việt cũng nhìn Lãnh Yên Nhiên đầy tình tứ, cô bị anh nhìn đến đỏ cả mặt.

Nữ bác sĩ rút một tờ khăn giấy định lau cho cô, Diệp Việt lập tức nói: "Bác sĩ, để tôi." Sau đó, anh quỳ một chân bên cạnh Lãnh Yên Nhiên, cẩn thận lau sạch lớp gel trên bụng cô rồi kéo áo xuống.

Anh chẳng màng đến sự có mặt của các trưởng bối, khẽ nâng cằm cô lên, đặt một nụ hôn dịu dàng lên trán cô. "Vợ ơi, vất vả cho em rồi, cảm ơn em." Lãnh Yên Nhiên thẹn thùng đẩy khuôn mặt tuấn tú của anh ra, hạ thấp giọng: "Bao nhiêu người đang nhìn kìa, chú ý ảnh hưởng chút đi, đỡ em dậy nào." Diệp Việt bấy giờ mới đỡ cô dậy: "Bác sĩ, vợ tôi cần chú ý những gì ạ?" "Hiện tại tình hình rất tốt, chỉ cần khám định kỳ, tăng cường bảo trợ sức khỏe, có gì khó chịu thì đến bệnh viện ngay.

Người mang đa thai sẽ vất vả hơn nhiều, rủi ro trong thai kỳ và lúc sinh cũng cao hơn, nhiều biến chứng, được coi là thai kỳ nguy cơ cao.

Nếu điều kiện cho phép, có thể mời chuyên gia dinh dưỡng riêng để lên thực đơn, nguyên tắc là tăng cường nhiệt lượng, protein, khoáng chất, vitamin và các axit béo thiết yếu trong giai đoạn đầu, đồng thời bổ sung sắt và axit folic thích hợp.

Giai đoạn giữa và cuối thai kỳ nên nằm nghỉ ngơi nhiều hơn, nếu không yên tâm có thể nhập viện sớm." Diệp Việt nghe xong càng căng thẳng hơn, giữa mùa đông mà lòng bàn tay toát mồ hôi hột.

Nữ bác sĩ thấy sắc mặt người nhà thay đổi liền nói tiếp: "Rủi ro thì chắc chắn là có, sinh con vốn không phải chuyện đơn giản, nhưng nhiều thứ có thể phòng tránh được từ sớm, gia đình chú ý nhiều hơn thì không có vấn đề gì lớn đâu.

Hiện tại số ca sinh ba cũng nhiều, mẹ tròn con vuông rất nhiều, mọi người cũng đừng quá căng thẳng." Nghe vậy, mọi người mới cùng thở phào nhẹ nhõm.

Cậu bé Tống Hữu cũng nắm chặt nắm tay reo lên: "Yeah!" Khi đi ra ngoài, Diệp Việt hăng hái ôm eo Lãnh Yên Nhiên, khóe môi khẽ nhếch, cộng với khuôn mặt yêu nghiệt đó, thực sự đi đến đâu cũng tạo nên một khung cảnh đẹp mắt.

Lãnh Yên Nhiên thực sự thấy hơi ngán, cô nhéo eo anh một cái: "Chồng ơi, anh thu liễm chút đi." "Hử?" Diệp Việt không hiểu, nhìn cô đầy sủng nịnh. "Em nói là anh đừng có cười đắc ý như thế nữa." "Đắc ý à?" Diệp Việt buồn cười chỉ vào mũi mình.

Anh cười đắc ý chỗ nào chứ, anh chẳng cảm thấy gì cả.

Từ ngữ này nghe cứ như nghĩa tiêu cực ấy nhỉ. "Thì là đừng cười hớn hở quá mức như vậy, Ok?" Nhìn các cô y tá nhỏ trong bệnh viện kìa, ánh mắt của họ nhìn anh đúng là quá lộ liễu, làm cô thấy khó chịu lắm. "Anh vui mà, đương nhiên anh phải cười rồi chứ." Vợ mang thai ba, vượt xa bao nhiêu người, chẳng lẽ anh lại phải trưng ra bộ mặt mếu máo, thế thì không được. "Em không cấm anh vui, nhưng về nhà rồi cười được không?" "Tại sao chứ?" "Tại sao lại yêu anh nhiều như thế?" "Được rồi, nghe lời em tất." Trời cao đất dày, vợ là lớn nhất, vợ nói gì cũng đúng.

Diệp Việt không cười nữa, nhưng đôi mắt đào hoa dài hẹp kia cùng những bước chân nhẹ tênh vẫn là tâm điểm của sự chú ý.

Lãnh Yên Nhiên thật sự cạn lời, gả cho một ông chồng yêu nghiệt thế này, cảm giác quả thật là rất khó tả.

Những người đi phía sau nghe cuộc đối thoại của đôi vợ chồng trẻ, chỉ cảm thấy vô cùng đáng yêu.

Đây mới là dáng vẻ nên có của tình yêu, chỉ cần lại gần là thấy hương thơm ngọt ngào của tình cảm lan tỏa.

Lên xe, Diệp Việt cẩn thận thắt dây an toàn cho Lãnh Yên Nhiên, khóe miệng lại vô thức cong lên. "Vợ à, sao lúc nãy em không cho anh cười?" "Bởi vì chỉ một Chương Tuyết thôi đã khiến em kiệt sức rồi, em không muốn có thêm tình địch đâu.

Anh cười lên thật sự là đang bức phụ nữ phạm tội đấy." Lãnh Yên Nhiên thành thật đáp.

Diệp Việt che miệng ho nhẹ một tiếng: "Có khoa trương thế không?" Anh đào hoa thật, nhưng cũng không đến mức đó chứ. "Không tin anh cứ hỏi mọi người xem." "Thằng nhóc kia, sau này còn dám ra ngoài cười loạn quyến rũ người khác, mẹ sẽ dùng gia pháp xử con." Mễ Nặc hoàn toàn đứng về phía Lãnh Yên Nhiên. "Vậy sau này mọi người cứ nhốt con ở nhà luôn cho rồi." Diệp Việt thật sự thấy buồn cười, nhan sắc cao đâu phải lỗi của anh.

Đây là cha mẹ cho, không từ chối được. "Chính có ý đó." "Mẹ, mẹ còn là mẹ ruột của con không vậy?" Diệp Việt kêu gào. "Sau này lười quản con rồi, mẹ sắp có cháu gái nhỏ rồi nhé." Ánh mắt Mễ Nặc dịu dàng vô cùng.

Diệp Việt hơi ghen tị, nhưng vẫn nhìn vào bụng Lãnh Yên Nhiên: "Liệu có không mẹ?" Mễ Nặc nói: "Xác suất rất cao mà, ba đứa trẻ lận, chẳng lẽ lại toàn là con trai hết sao, kiểu gì cũng phải có một đứa chứ." "Ha ha, đúng vậy, thế nào cũng sẽ có một đứa con gái thôi." "Thằng nhóc, không ngờ con lại có phúc như vậy, một lúc có tận ba đứa con." "Đó là do con lợi hại, cái này gọi là thực lực áp đảo." Lục Tử Mặc chẳng qua cũng chỉ là đủ nếp đủ tẻ, mà vợ anh ta còn phải chịu khổ hai lần.

Vợ mình thì một lần sinh ba luôn.

Nếu là ba cô con gái thì tốt biết mấy, nhất định phải để con trai của Lục Tử Mặc đuổi theo con gái mình mà chạy.

Để anh ta dám kiêu ngạo trước mặt mình, sau này phải ngoan ngoãn dắt con trai đến cầu hôn.

Anh nhất định sẽ dùng mười tám loại võ nghệ để tiếp đón con trai anh ta, cho anh ta nếm thử mùi vị này.

Vừa nghĩ đến cảnh tượng đó, Diệp Việt đã cảm thấy vô cùng sướng rơn. "Ông xã, anh đang nghĩ gì vậy?

Chương 1815

Sao lại cười... như thế..." "Dừng lại, nuốt ngay hai từ em định nói vào trong bụng đi." "Anh biết em định nói gì sao?" "Em định nói anh ngạo kiều chứ gì." Lãnh Yên Nhiên che miệng cười khẽ, kiên quyết không nói cho anh biết từ cô muốn nói là: vênh váo. "Xem ra anh cũng rất có tự nhận thức đấy." Diệp Việt nắm chặt tay Lãnh Yên Nhiên, nghiêm túc nói: "Vợ à, có em thật tốt." Lãnh Yên Nhiên khẽ rút tay ra, nhưng anh lại nắm chặt hơn, ánh mắt thâm tình kia làm mặt cô nóng bừng, các bậc tiền bối còn ngồi phía sau kìa, anh quên rồi sao? "Được rồi, đừng sến súa nữa, mau về nhà thôi." Mễ Nặc nhắc nhở.

Diệp Việt vừa lái xe vừa vô thức ngân nga hát.

Lãnh Yên Nhiên: ...

Có cần biểu hiện rõ ràng như vậy không, cứ như sợ người ta không biết anh có chuyện đại hỷ vậy.

Về đến nhà, Diệp Việt dựa vào sofa nghịch điện thoại.

Điện thoại Lãnh Yên Nhiên cũng vang lên một tiếng, phát hiện mình bị kéo vào một nhóm WeChat lạ, bên trong có Lục Nghiêu, Mạc Hữu An, Lục Tử Mặc, Cận Ngôn, Lục Niệm Nhất, Mộc Dung, Đóa Đóa, Diệp Mộ.

Lục Nghiêu: [Diệp Việt, cậu bị thần kinh à, lập nhóm làm gì.] Đóa Đóa: [Em có cảm giác sắp phải xem người ta khoe ân ái rồi.] Diệp Mộ: [Ngoan, có anh ở bên em.] Mạc Hữu An: [Tiểu Việt có chuyện gì vui muốn chia sẻ sao?] Diệp Việt: (Gửi biểu tượng cười lớn).

Lục Tử Mặc: [Vô vị.] Diệp Việt nhướng mày, ông chú nhỏ này lại đang ngạo kiều rồi, chẳng qua là có đủ nếp đủ tẻ thôi, có gì mà khoe khoang.

Cận Ngôn: [Có phải Nhiên Nhiên mang thai rồi không?] Diệp Việt: [Thông minh.] Mạc Hữu An: [Chúc mừng nhé.] Diệp Việt: [Cảm ơn chị An An, nhưng còn một tin tốt nữa cơ.] Lục Tử Mặc: [Có thể nói một lần cho hết được không, cứ thế này tôi rời nhóm đây.] Diệp Việt: [Không phải một đứa đâu nha.] Cận Ngôn: [Mấy đứa?] Diệp Việt: [Mọi người đoán xem?] Lục Tử Mặc: [...] Lục Nghiêu: [...] Diệp Việt: [Mọi người chắc chắn là đang ngưỡng mộ, ghen tị và căm ghét đây mà.] Đóa Đóa: [Chẳng lẽ là sinh ba sao?] Diệp Việt: [Vẫn là thám tử nhí của chúng ta thông minh nhất.] Đóa Đóa cạn lời đảo mắt, không phải một đứa lại còn bắt mọi người đoán, thì không phải hai thì là ba thôi, đáp án là hai thì thường quá, có gì mà phải đoán.

Lục Nghiêu: [...] Lục Tử Mặc: [...] Cận Ngôn: [Nhiên Nhiên giỏi quá.] Diệp Việt: [Đây là công lao của tôi đấy.] Lục Tử Mặc: [Đồ không biết xấu hổ.] Diệp Việt: [Lục Tử Mặc, tôi có dự cảm, sau này con trai cậu nhất định sẽ đuổi theo con gái tôi mà chạy.] Mạc Hữu An: [Biết giới tính của các bé chưa?] Diệp Việt: [Chắc chắn có con gái mà.] Lục Tử Mặc: [Ba đứa con trai.] Diệp Việt lập tức xù lông: [Cút, cái đồ miệng quạ đen.] Lục Tử Mặc: [Tôi nói sự thật thôi.] Diệp Việt: [Cậu nhất định là đang ghen tị.] Lục Tử Mặc: [Tôi có cả trai cả gái, ghen tị cái con khỉ.] Diệp Việt: [Tôi có ba đứa, cậu có không?

Thực lực áp đảo, không phục thì chiến.] Lục Niệm Nhất: [Yếu ớt thông báo với mọi người, em cũng có rồi.] Mộc Dung: [Anh cũng sắp được làm ba rồi. (Mỉm cười)] Lục Nghiêu: [...] Lục Tử Mặc: [Đến đây so đi, tôi sắp được làm cậu rồi, cậu có cháu không?] Diệp Việt: [...] Lục Tử Mặc: (Gửi biểu tượng ngạo kiều).

Diệp Việt: [Cậu cứ đợi đấy, con trai cậu nhất định sẽ theo đuổi con gái tôi.] Lục Tử Mặc: [Nhà tôi không có thói quen yêu đương chị em đâu, con trai cậu cẩn thận một chút.] Diệp Việt: [...] Lục Nghiêu: [Con cái không cốt ở nhiều, cốt ở chất lượng.

Tôi và An An chỉ định sinh một đứa thôi, mọi người cứ từ từ mà khoe, đi thong thả không tiễn.] Một lát sau, Diệp Việt nhận được tin nhắn Lục Nghiêu đã rời nhóm, tiếp theo là Mạc Hữu An.

Lãnh Yên Nhiên lướt qua cuộc đối thoại của bọn họ, thật sự sắp cười chết mất.

Diệp Việt đúng là bị ám ảnh rồi, còn đặc biệt lập một cái nhóm để khoe chuyện cô mang thai ba.

Đám người này cũng thật là trẻ con, lúc nào cũng thích ganh đua nhau mấy chuyện này, không biết có ý nghĩa gì nữa. "Ông xã, đừng nghịch nữa, nói chuyện với em đi." Vừa nghe thấy tiếng Lãnh Yên Nhiên, Diệp Việt lập tức đặt điện thoại xuống, vỗ vỗ đùi mình, Lãnh Yên Nhiên vui vẻ gối đầu lên đó. "Các con có quấy em không?" "Chưa đâu, em thấy mấy đứa nhỏ này ngoan lắm." Từ lúc mang thai đến giờ, thật sự rất ít khi bị nghén, mỗi ngày đều ăn ngon ngủ kỹ. "Coi như chúng biết điều, biết hiếu thảo với mẹ." Lãnh Yên Nhiên nhìn chiếc cằm hoàn mỹ của anh, khóe miệng dần cong lên, thật sự muốn cứ thế này suốt đời. "Cười gì vậy?" "Ông xã, em cảm thấy rất hạnh phúc." "Đây mới chỉ là bắt đầu thôi, những ngày tốt đẹp còn ở phía sau." "Vậy anh có đối xử tốt với em mãi không?" "Tất nhiên rồi, chỉ cần anh còn sống ngày nào, em sẽ là công chúa của anh ngày đó." Lãnh Yên Nhiên nghĩ, gặp được anh, kết thúc của cô nhất định sẽ đẹp như trong truyện cổ tích.

Cô tin rằng, tương lai dù có bao nhiêu sóng gió, bọn họ nhất định sẽ nắm tay nhau cùng đi đến cuối con đường.

Ba tháng trước.

Tuần trăng mật của Lục Niệm Nhất và Mộc Dung khá đơn giản, hai người không đi chơi lung tung khắp nơi, nhiều địa điểm bọn họ đều đã đi qua rồi, họ chỉ đơn thuần muốn cho mình vài ngày nghỉ phép kết hôn, cùng người mình yêu thư giãn là đủ rồi.

Lục Niệm Nhất đã chuẩn bị sẵn bikini từ trước, nhưng khi cô mở vali ra, phát hiện bộ đồ mình chuẩn bị đã âm thầm biến mất.

Cô bĩu môi, anh có chiêu của anh, cô cũng có chiêu của cô.

Cô trực tiếp gọi điện cho quầy lễ tân khách sạn.

Khi Mộc Dung từ phòng tắm đi ra, Lục Niệm Nhất đã biến mất.

Mộc Dung nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt tối sầm lại, sải bước ra bãi biển.

Quả nhiên, vừa ra đến bãi biển đã thấy Lục Niệm Nhất mặc một bộ bikini màu hồng mười giờ, đeo kính râm lớn, thong thả dạo bước trên cát.

Đôi chân dài trắng nõn nà thẳng tắp như muốn làm hoa cả mắt người xem.

Những người đàn ông đi ngang qua cô đều vô thức huýt sáo trêu chọc, cô còn phóng khoáng nháy mắt với người ta nữa. "Lục Niệm Nhất!" Mộc Dung gầm khẽ, đúng là một giây cũng không thể lơ là, nếu không cái cô nàng này sẽ chiêu chọc về một đống đào hoa thối cho xem.

Lục Niệm Nhất nhìn gương mặt đen như Bao Công của Mộc Dung, bày ra một tư thế phong tình vạn chủng, sau đó gửi cho anh một nụ hôn gió.

Những chiêu này cô đều học từ mẹ nuôi cả, nghe nói ba nuôi ghét nhất là mẹ nuôi mặc bikini, mẹ nuôi có đầy chiêu để đối phó với tình huống này.

Mộc Dung thật sự sắp tức chết rồi, cô nàng này chẳng có chút tự giác của một người vợ gì cả, có ai như cô không, ánh mắt của những người đàn ông kia cứ như loài sói, anh là đàn ông nhìn vào còn thấy khó chịu, vậy mà cô lại có vẻ rất tận hưởng.

Lục Niệm Nhất phớt lờ gương mặt đen xì của anh: "Khúc gỗ kia, mau lại đây em bôi dầu chống nắng cho anh nào." Mộc Dung hít sâu một hơi, giả vờ như mình rất phóng khoáng, giả vờ không giận lắm, nhưng cái dáng vẻ hậm hực kia vẫn làm Lục Niệm Nhất bật cười. "Nằm xuống đi." Mộc Dung đón lấy chai dầu chống nắng từ tay Lục Niệm Nhất, ấn cô nằm xuống ghế dài, Lục Niệm Nhất biến sắc: "Em nói cho anh biết, anh Mộc, anh đừng có làm loạn nhé." Hai người ra ngoài được mấy ngày rồi, nhưng cơ bản là toàn ở trong khách sạn.

Theo lời Mộc Dung nói thì tân hôn phải tận hưởng hết mình.

Khó khăn lắm mới ra ngoài một chuyến, Lục Niệm Nhất thật sự không muốn lãng phí thời gian như vậy. "Phụ nữ đều nói một đằng làm một nẻo, xem ra là em muốn rồi." Mộc Dung u ám nói.

Lục Niệm Nhất đấm vào người Mộc Dung: "Bớt giở trò lưu manh với em đi, cẩn thận bà cô đây phế anh luôn đấy." Mộc Dung cười, kiểu cười không ra tiếng nhưng mắt mày đều hớn hở, vô cùng ưu nhã mê người.

Lục Niệm Nhất thầm mắng trong lòng là đồ yêu nghiệt, chỉ biết dụ dỗ cô.

Chương 1816

"Anh biết em không nỡ phế anh đâu." "Mộc Dung, bôi nhanh lên, nếu em bị cháy nắng đen thui thì xem em xử anh thế nào." "Niệm Niệm, em hung dữ thế này thật sự ổn sao?" "Còn lề mề nữa à?" Mộc Dung bĩu môi, từng chút một thoa dầu chống nắng lên người Lục Niệm Nhất.

Nhìn làn da mịn màng của cô, anh cảm thấy cả người đều không ổn, thấy mình đúng là tự tìm rắc rối cho mình.

Cô nàng này sinh ra đã quá yêu mị, quyến rũ vô cùng. "Mộc Dung, hôm nay anh mà giở trò lưu manh với em, em sẽ tự đi mở phòng riêng đấy." "Ba chắc chắn hy vọng được bế cháu gái rồi, anh thấy chúng ta nên nỗ lực lên, cố gắng mang thai một em bé tuần trăng mật, biết đâu hai đội kia về cũng có rồi, chúng ta mà lạc hậu quá là không tốt đâu." "Vô vị, các bậc tiền bối thích so bì, anh cũng bị lây rồi à.

Ba em đã có Anh Đào, có Tiểu Dư Dung rồi." "Thế sao mà giống nhau được, con em sinh là của em, con nhà anh vợ sinh là của anh vợ, ý nghĩa khác hẳn nhau." "Nói như thể em không tự nguyện ấy, là vấn đề của em sao?

Hả?" Lục Niệm Nhất hừ một tiếng. "Thì chẳng phải trước đó chưa tổ chức đám cưới, anh không dám để em mang thai sao." Mộc Dung gãi mũi.

Đây đúng là vấn đề của anh.

Lục Niệm Nhất đã nói từ sớm là không ngại mang thai trước khi cưới, nhưng Mộc Dung lại không dám.

Cuộc chạy đua tình yêu của hai người đã kéo dài rất nhiều năm, nhưng nhạc phụ đại nhân mãi không chịu gật đầu, anh thật sự uất ức vô cùng.

Sau này vất vả lắm mới qua cửa được, vậy mà vẫn cứ như đang đi trên lưỡi dao.

Anh lớn nhường này, chưa từng sợ ai, ngay cả ông già nhà mình anh cũng dám đối đáp trôi chảy.

Duy chỉ có sợ nhạc phụ đại nhân của mình, mỗi lần gặp đều phải lên dây cót tinh thần, sẵn sàng "chiến đấu", chỉ sợ sơ hở một chút là bị nhạc phụ gài bẫy, làm hỏng chuyện cưới xin ngay.

Anh cảm thấy gặp phải một nhạc phụ như vậy vừa bi thảm lại vừa may mắn.

May mắn là nhạc phụ không chỉ uyên bác mà còn là tấm gương về cách đối nhân xử thế, anh thấy chỉ cần học được một phần ba từ ông là cả đời hưởng lợi không hết.

Đó không chỉ là nhạc phụ, mà còn là thần tượng mà anh luôn nỗ lực hướng tới.

Bi thảm là ở chỗ nhạc phụ là một kẻ cuồng con gái. "Anh sợ cái gì, chẳng phải đã bảo em bảo kê anh rồi sao." "Niệm Niệm, em có biết không?

Em càng bảo vệ anh thì ánh mắt ba nhìn anh càng đáng sợ, cứ như dao găm bay vèo vèo ấy." "Anh đang bảo ba em bất chấp lý lẽ đấy à?" Giọng điệu Lục Niệm Nhất có chút không vui.

Cô không cho phép bất kỳ ai nói một câu không tốt về ba mình, điểm này từ trước đến nay chưa từng thay đổi.

Mộc Dung: ...

Đúng là cái cô nàng cuồng ba này, anh căn bản không có ý đó.

Chính vì hiểu rõ điểm này nên anh làm việc gì cũng luôn rụt rè sợ hãi. "Không có, tuyệt đối không có, anh chỉ là quá muốn làm ba thôi." "Chuyện này cứ từ từ thôi, đừng tưởng em không biết cái tính toán nhỏ nhặt trong lòng anh." "Bà xã đại nhân ơi." Mộc Dung tỏ vẻ đáng thương. "Mẹ nuôi em nói rồi, sau khi kết hôn, việc đầu tiên là không được nuông chiều đàn ông.

Vì cái giống đàn ông ấy mà, anh chỉ cần chiều chuộng một chút là hỏng ngay, không chịu nổi bất kỳ thử thách nào đâu." Mộc Dung bật cười, anh nhớ lại bộ lý luận của cô lúc mới quen: Phụ nữ đời này tuyệt đối không được đi theo sau đàn ông để phòng tiểu tam hay đấu tiểu tam, mà phải để đàn ông chạy theo mình, lấy lòng mình để không tìm tiểu tam.

Màn hôm nay chắc lại là ảnh hưởng từ bộ lý luận đó rồi, muốn chứng minh mình vẫn là vạn người mê, nếu anh dám làm gì có lỗi với cô, cô sẽ cho anh out trong vòng một nốt nhạc. "Bà xã, đạo xử thế trong hôn nhân em cứ học theo mẹ ruột là được rồi, một bộ lý luận là đủ, không cần phải để trăm hoa đua nở đâu." Lý luận của mẹ nuôi Mễ Nặc thực sự quá mạnh mẽ, anh thật sự không hưởng thụ nổi.

Nếu Lục Niệm Nhất cứ chơi kiểu này, sớm muộn gì anh cũng phát điên mất. "Thế không được, lúc nào cũng phải có chiêu trị anh, bất kể dùng phương pháp gì." "Niệm Niệm, bao năm nay anh đã sớm quỳ rạp dưới chân em rồi, cầu xin em tha cho." Đúng lúc này, một người nước ngoài đi ngang qua, dùng tiếng Trung lơ lớ nói với Lục Niệm Nhất: "Cô gái phương Đông xinh đẹp, cô thật sự quá tuyệt vời, cô chính là nữ thần Muse của tôi." Lục Niệm Nhất gửi một nụ hôn gió cho người đó: "Cảm ơn." "Oh, my god, you are so cute." "Cảm ơn, anh cũng rất nam tính." "Đây là vợ tôi, mời anh rời đi cho, nếu không tôi sẽ không khách sáo với anh đâu." Mộc Dung tức khắc như một con gà chọi, ném cái khăn lên người Lục Niệm Nhất, hoàn toàn ngăn cách tầm mắt của người nước ngoài kia. "Bớt đi đại ca, tôi chỉ đơn thuần là hâm mộ thôi, là đàn ông thì phải có phong độ quý ông chứ, anh thế này là không được đâu, không được đâu, không được đâu." Người nước ngoài nói liền ba chữ không được.

Lục Niệm Nhất suýt nữa thì cười bò, tính chiếm hữu của người đàn ông này mạnh quá, thế này mà cũng giận. "Đừng có nói tiếng Trung với tôi, nghe chán chết đi được." Mộc Dung bày tỏ sự chê bai. "Bớt đi, tôi là người nước ngoài mà." "Lão tử đây nói tiếng Anh cũng rất chuẩn, lo mà uốn lưỡi cho thẳng đi rồi hãy tới tán gái." "Anh đang mắng tôi đấy à?

Tôi đã nói rồi, tôi đang chiêm ngưỡng cái đẹp thôi." Mộc Dung không thèm nói nhảm nữa, bốc một nắm cát ném thẳng vào người anh ta.

Người nước ngoài sợ tới mức nhảy dựng lên: "Anh thật sự quá thô lỗ, quá thô lỗ, sao lại có hạng đàn ông như anh chứ, anh không xứng với quý cô phương Đông xinh đẹp lương thiện đáng yêu này đâu." Người nước ngoài còn định nói gì đó, Mộc Dung lại bốc thêm nắm nữa, lần này ném thẳng lên đầu anh ta, người kia liền bỏ chạy thục mạng như bị lửa đốt vào mông.

Lục Niệm Nhất cười đến mức ngón chân cũng run lên, Mộc Dung cảnh giác nhìn quanh một vòng, kéo cái khăn trên người cô xuống, cố gắng che đôi chân lại, nhưng vừa kéo thì bờ vai trắng nõn tròn trịa của cô lại lộ ra.

Anh tức đến mức nghiến răng.

Lục Niệm Nhất nắm ngón tay anh lắc qua lắc lại, nháy mắt vô tội: "Anh Mộc, em vẫn rất tin tưởng anh mà, anh không cần phải như thế đâu." "Lục Niệm Nhất, cái đồ yêu tinh nhỏ mê người này." "Ha ha ha ha." Lục Niệm Nhất cười lớn. "Được rồi, được rồi, khó khăn lắm mới được thư giãn, mau qua đây nằm đi." "Không muốn nằm." "Đừng lề mề nữa, chúng ta nắm tay nhau thì sao?" Nắm tay nhau, Mộc Dung nhướng mày, nghe có vẻ cũng không tệ.

Anh qua loa bôi ít kem chống nắng lên người mình, sau đó cũng nằm xuống cạnh Lục Niệm Nhất, hai người nắm tay nhau lắc qua lắc lại.

Ngước nhìn bầu trời, đấu khẩu mấy câu, ngày tháng không gì tuyệt vời hơn.

Ai ngờ đâu, qua nửa giờ sau, cái người đàn ông lúc nãy bị Mộc Dung ném cát dắt theo hai người anh em to cao lực lưỡng cũng như anh ta tới.

Ba người không nói một lời, trực tiếp bốc cát ném lên người Mộc Dung. "Các anh làm gì vậy?" "Theo lời cổ của các anh, gậy ông đập lưng ông, tận hưởng đi nhé." "Trong thời tiết thế này mà bị cát vùi lấp thì cảm giác tuyệt lắm đấy." Mộc Dung lúc đầu chưa phản ứng kịp, sau đó trực tiếp bật dậy khỏi ghế dài, bắt đầu đánh trả.

Lục Niệm Nhất vẫn nằm một bên, vỗ tay reo hò: "Anh Mộc cố lên, cố lên!" Cô nhìn ra mấy người đàn ông kia không có ác ý gì, chỉ đơn thuần muốn chơi đùa một chút.

Chương 1817

"Em đặt niềm tin vào anh đấy!" "Anh Mộc là nhất!" Vừa nói cô vừa lôi điện thoại ra quay phim Mộc Dung.

Cô vừa hô hào như vậy, mấy người nước ngoài kia càng hăng máu hơn, Mộc Dung thật sự muốn chết quách cho xong, người ta ba người, anh có một mình, đương nhiên là thua đến mức mặt mũi đầy đất cát.

Cuối cùng, cả người anh đầy bụi đất.

Lục Niệm Nhất không muốn cười đâu, nhưng thực sự nhịn không nổi, ánh mắt Mộc Dung oán hận cực kỳ.

Lục Niệm Nhất đối phó anh lúc nào cũng có chiêu, trực tiếp nhảy phóc lên lưng anh, thuận tiện lấy cái khăn che lên người mình.

Dùng hành động chứng minh: "Anh Mộc, em thực sự không chê anh đâu, chúng ta có phúc cùng hưởng có họa cùng chia." "Coi như em còn có lương tâm." "Anh Mộc, cõng em đi bơi đi." "Ừ, cùng đi." Đôi vợ chồng trẻ vừa bơi xong, người nước ngoài lúc nãy lại tới, Mộc Dung chẳng cần nghĩ ngợi, lại ném một nắm cát lên đầu người ta. "Anh đúng là một kẻ hẹp hòi." "Biết rồi mà còn dám sáp lại gần tôi." "Tôi không đến tìm anh, tôi đến để mời quý cô xinh đẹp này tham gia buổi tiệc lửa trại của chúng tôi." "Vợ tôi không đi." "Tôi đang hỏi quý cô đây mà." "Có lẽ anh nên gọi tôi là Mộc phu nhân thì đúng hơn." Lục Niệm Nhất rất biết cách dừng lại đúng lúc. "Thật là đáng tiếc, Mộc phu nhân, tôi có thể mời cô tham gia buổi tiệc không?" "Tất nhiên là được, tôi và chồng tôi nhất định sẽ đến." Người nước ngoài vẻ mặt đầy tiếc nuối, nhưng vẫn nói một tràng lời khen ngợi rồi mới không nỡ rời đi.

Lục Niệm Nhất vẫn nhảy lên lưng Mộc Dung, quàng cổ anh: "Anh Mộc, chúng ta về thay quần áo thôi." "Không đi có được không?" "Thôi mà anh Mộc, anh đến từ xã hội nguyên thủy à?

Người ta thực sự không có nhiều ý đồ với em thế đâu, chẳng phải còn có anh ở đây sao?" "Vậy mặc quần jean đi có được không?" Quần jean, Lục Niệm Nhất suýt chút nữa thì cười đến xỉu, yêu cầu này đúng là tuyệt phẩm. "Có vấn đề gì đâu, nghe lời anh Mộc nhà em hết." Đến tối khi Lục Niệm Nhất thay quần jean vào, Mộc Dung hối hận đến xanh ruột, đây đúng là một quyết định sai lầm.

Với dáng người trời sinh là móc treo quần áo, chiều cao của Lục Niệm Nhất chẳng kém gì người mẫu, mặc quần jean vào càng khiến đôi chân đẹp của cô trông thẳng tắp vô cùng.

Thêm vào đó, cô còn buộc vạt áo sơ mi trắng lại thành một nút thắt ở thắt lưng, vòng eo thon nhỏ thoắt ẩn thoắt hiện, quả thật còn chấn động hơn mặc bất kỳ loại quần áo nào.

Thất sách rồi, đáng lẽ nên bắt cô mặc váy dài chấm gót mới đúng...

Suốt buổi Mộc Dung không cho Lục Niệm Nhất đi tìm ai khiêu vũ, dẫn đến việc anh và Lục Niệm Nhất nhảy với nhau cả tối.

Lục Niệm Nhất đa tài đa nghệ, loại vũ đạo nào cũng nắm rõ trong lòng bàn tay, còn Mộc Dung chỉ biết mấy điệu nhảy trong các buổi tiệc chính thức, thực sự không điêu luyện bằng Lục Niệm Nhất, về sau tay chân có chút không phối hợp được.

Làm cho cả đám người cười nghiêng ngả.

Kết quả là tất cả mọi người đều biết, Mộc Dung là một người đàn ông hẹp hòi.

Nhưng anh chẳng thèm để ý, ngược lại còn rất đắc ý.

Chính vì như vậy, mọi người lại càng thích tới "trêu chọc" Lục

Niệm Nhất để xem màn biểu diễn của ai đó.

Dù biết rõ nhưng ai đó vẫn cứ vô thức mà nổi máu ghen.

Lục Niệm Nhất cảm thấy tối nay trôi qua rất vui vẻ, cô nói với Mộc Dung: "Anh Mộc, anh lại một lần nữa làm mới tam quan của em đấy." "Lục Niệm Nhất, việc đầu tiên anh làm khi về nhà là vứt hết tất cả quần jean của em đi, quần jean thực sự không hợp với em đâu." Lục Niệm Nhất đảo mắt: "Có cần vứt luôn tất cả váy ngắn với quần short luôn không?" "Ý kiến này rất hay, vì em đã yêu cầu nên cứ thế mà làm đi, sau này tiêu chuẩn của nhà mình sẽ là váy dài chấm gót." "Anh Mộc à, cho dù em có mặc giẻ lau lên người thì vẫn ra dáng người mẫu thôi, tin hay không tùy anh." Lục Niệm Nhất vô cùng tự tin nói.

Mộc Dung: ...

Mộc Dung đánh giá cô từ trên xuống dưới một lượt, tâm trạng thực sự rất phức tạp.

Vợ mình sinh ra đã quyến rũ thế này, làm chồng như anh đúng là khó xử vô cùng. "Hay là chúng ta thương lượng thế này, sau này khi ra ngoài em cứ làm sao cho mình thật xấu vào, còn ở nhà thì phụ trách việc xinh đẹp như hoa được không?" Lục Niệm Nhất cạn lời: "Mơ đẹp quá nhỉ, em tự làm mình xấu đi, còn anh thì làm mình đẹp trai lên, anh muốn gia đình không hòa thuận à?" Xưa nay phụ nữ làm đẹp là vì người mình yêu, cô ăn diện xinh đẹp thế này chẳng phải là vì muốn giữ thể diện cho anh sao. "Sao có thể chứ." "Bởi vì lúc nào cũng có những loại tiểu tam không biết xấu hổ muốn đào tường khoét vách mà.

Anh nhìn Diệp Việt kìa, suýt chút nữa là bị hủy dung rồi, thật chẳng đáng chút nào." "Nói cũng có lý." "Thế nên em cứ phải thật xinh đẹp chứ, em xinh đẹp thế này chắc chắn có thể dọa lui được khối người đấy." Lục Niệm Nhất bĩu môi.

Mộc Dung suy nghĩ một chút rồi nói: "Thực ra đây không phải lỗi ở phía nữ, trách nhiệm nằm ở phía nam.

Em xem anh có mấy vụ tiểu tam lăng nhăng kia đâu." Mối tình đầu của anh là Lục Niệm Nhất, vợ cũng là Lục Niệm Nhất, người đàn ông có tình cảm trống rỗng và thuần khiết như anh thực sự rất hiếm đấy.

Anh cảm thấy bản thân mình rất tốt mà. "Đó là vì không ai thèm yêu anh thôi, nói như thể vinh quang lắm ấy." "Không ai yêu thì không ai yêu, dù sao chỉ cần một mình em yêu anh là đủ rồi, hiện tại anh rất mãn nguyện." Lục Niệm Nhất mím môi cười, nhảy lên lưng Mộc Dung, ôm cổ anh: "Em mệt rồi, anh cõng em về đi, đồ người gỗ." "Tuân lệnh, công chúa của anh, chúng ta xuất phát thôi." Mộc Dung chạy vụt đi, Lục Niệm Nhất hoảng sợ: "Này, anh chậm lại một chút." "Yên tâm, anh không để em ngã đâu." Mộc Dung thề thốt. "Này, em nói thật đấy, anh đi chậm lại cho em." "Yên tâm, tuyệt đối an toàn." Lời Mộc Dung vừa dứt, bỗng nhiên bị cái gì đó vấp phải, cả người chúi xuống đất.

Giây phút rơi xuống, anh để Lục Niệm Nhất ở phía trên, tự biến mình thành tấm đệm thịt.

Lục Niệm Nhất nghe thấy ai đó rên khẽ một tiếng, cô cuống cuồng, chẳng kịp nghĩ gì nữa, vội vàng bật dậy kiểm tra vết thương của anh: "Anh Mộc, anh sao rồi?" "Nhất Nhất, em nên giảm cân đi thôi." Mộc Dung nhấn mạnh từng chữ. "Bây giờ là lúc để nói mấy chuyện đó sao?

Có phải bị trẹo lưng rồi không?" "Anh nói thật đấy, thật hơn cả vàng luôn." "Mộc Dung!" Lục Niệm Nhất gắt lên.

Mộc Dung lật người một cái đã đè Lục Niệm Nhất xuống dưới, một nụ hôn sâu nồng nàn lập tức ập đến, Lục Niệm Nhất thực sự chẳng kịp chuẩn bị gì.

Cô đấm vào vai anh mấy cái rồi cũng mặc kệ anh.

Cô coi như hiểu ra rồi, cô bị lừa.

Một lát sau, Mộc Dung thở hổn hển gục bên vai cô: "Lục Niệm Nhất, thắt lưng của anh rất tốt." Lục Niệm Nhất bật dậy, đưa tay ra cho anh: "Biết rồi, mau đứng dậy đi, cả người đầy cát mà không thấy bẩn à." "Không sao, về nhà chúng ta cùng ngâm bồn tắm hoa hồng." "Cút đi, tự đi mà ngâm." "Thôi mà, đi thôi, công chúa của anh." Mộc Dung lại bế ngang Lục Niệm Nhất lên, cô cảnh báo: "Nếu anh còn dám làm em ngã nữa, em sẽ tự đi về, không thèm hưởng tuần trăng mật này nữa đâu." "Làm gì mà căng thế, sao mà ngã được chứ." Mộc Dung một mạch bế Lục Niệm Nhất về khách sạn, phớt lờ ánh nhìn của nhân viên, trực tiếp ném cô vào bồn tắm trong phòng.

Lục Niệm Nhất lập tức như một mỹ nhân ngư bơi ra xa, đủ loại tư thế, thay đổi tùy ý.

Còn anh thì cứ như một gã khờ, chống cằm ngồi bên cạnh cười ngô nghê.

Vợ mình quả thực là quá tuyệt vời, cái gì cũng biết...

Lục Niệm Nhất cạn lời vô cùng, bĩu môi tiếp tục bơi qua bơi lại.

Cô bơi bao lâu thì Mộc Dung nhìn bấy lâu, Lục Niệm Nhất lên bờ lúc nào anh cũng chẳng hay.

Chương 1818

Đến khi anh phản ứng lại thì đã bị cô đá xuống bể bơi, làm nước bắn tung tóe.

Cô cũng vui vẻ bơi đi.

Lục Niệm Nhất lấy một chai vang đỏ ra, thong thả nhấp từng ngụm.

Đúng lúc này, điện thoại Mộc Dung để bên cạnh hồ bơi vang lên, cô định đi nghe thì một bàn tay lớn đã nhanh hơn một bước cầm lấy điện thoại rồi nghe máy.

Không phải Mộc Dung thì còn ai vào đây nữa.

Lục Niệm Nhất: ...

Cái người này tai thính kiểu gì vậy, ở dưới nước cũng nghe thấy. "Ba ạ." Mộc Dung cười tươi như hoa, giọng điệu vô cùng thân thiết.

Nói đùa chứ, trước kia dù nhạc phụ đại nhân có gật đầu nhưng anh gọi "ba", chưa một lần nào Lục Sâm đáp lại.

Sau vài lần tự rước lấy nhục, anh đã học khôn, ngoan ngoãn gọi là "bác".

Cũng phải sau khi tổ chức đám cưới xong, anh mới gọi một cách danh chính ngôn thuận như vậy.

Nhưng giọng nói trong điện thoại vẫn lạnh lùng như trước: "Đang làm gì đấy?" "Con và Nhất Nhất vừa tham gia tiệc lửa trại xong, hiện tại đang bơi ở phòng khách sạn ạ." "Vậy khi nào thì về?" "Tạm thời vẫn chưa xác định được ạ." Trước mặt Lục Sâm, Mộc Dung tuyệt đối không dám lấp liếm, càng không dám nói dối, có sao nói vậy.

Theo lời Lục Niệm Nhất thì nhạc phụ và con rể chẳng khác nào mèo với chuột. "Vậy thì cứ chơi thêm mấy ngày đi, khó khăn lắm mới đi được một chuyến, để Niệm Niệm thư giãn thêm chút nữa." "Vâng ạ, thưa ba." Lục Sâm đột nhiên thay đổi giọng điệu, nói: "Nhanh chóng để ta được làm ông ngoại đi nhé." "Ba, con nhất định sẽ nỗ lực ạ." "Được rồi, vậy thôi." Lục Sâm định cúp máy thì Lục Niệm Nhất đón lấy điện thoại, gọi: "Ba ơi, con là Niệm Niệm đây." "Niệm Niệm, ở ngoài đó thế nào con?" Giọng Lục Sâm lập tức trở nên dịu dàng, hoàn toàn khác hẳn khi nói chuyện với Mộc Dung lúc nãy. "Ba không cần lo đâu, con ăn ngon chơi vui, tất cả đều tốt ạ.

Ba và mẹ thế nào rồi?" "Ba mẹ cũng mọi sự bình an, không cần lo lắng." "Ba, con nhớ ba mẹ quá." Khóe môi hoàn mỹ của Lục Sâm khẽ mím lại, không hề tiếc lời mà nói: "Ba mẹ cũng nhớ con." "Ba ơi, ba thích quà gì nào, khi nào về con mua cho ba." "Cái gì cũng được, chỉ cần là con chọn, ba đều thích." "Ghét quá, con ghét nhất kiểu đáp án này đấy, ba chọn cái khác đi." "Ờ, vậy mua cho ba mấy chiếc áo sơ mi nhé." "Màu hồng thì sao ạ?" "Đừng mà con, ba già rồi còn gì." Lục Niệm Nhất đung đưa đôi bàn chân nhỏ, bĩu môi không đồng tình: "Nói bậy, ba con đâu có già, rõ ràng còn trẻ trung phong độ ngời ngời thế kia.

Tâm nguyện lớn nhất đời con là lấy được người như ba, tiếc thay ba của con là độc nhất vô nhị trên đời này, con đành phải lùi lại một bậc chọn người kém hơn vậy." "Ba ơi, hay là kiếp sau ba bỏ mẹ đi, rồi nhào vào lòng con nhé?" Lục Sâm dở khóc dở cười: "Lớn nhường này rồi mà vẫn còn thích nói nhảm." "Con không có nói nhảm đâu, nếu con không phải con gái ba, con nhất định sẽ giành ba với mẹ.

Biết đâu người ba thích lại không phải mẹ mà là con thì sao." "Ba vẫn luôn thích con mà, chưa từng thay đổi." "Cái đó đâu có giống nhau đâu ba." Mộc Dung ở bên cạnh trố mắt nhìn, anh đã quen với cách Lục

Niệm Nhất nói chuyện với nhạc phụ rồi.

Lúc đầu anh còn ghen, nhưng càng hiểu rõ về con người nhạc phụ, anh càng thấy bình tâm lại.

Người đàn ông như nhạc phụ chẳng khác nào một vò rượu lâu năm, càng để lâu càng tỏa hương thơm ngát.

Khoảng cách giữa anh và ông còn lớn lắm.

Tâm nguyện lớn nhất của anh bây giờ là sớm ngày đuổi kịp đẳng cấp của nhạc phụ đại nhân.

Lục Niệm Nhất và Lục Sâm nói chuyện gần nửa tiếng đồng hồ.

Mộc Dung vốn định nói vài câu với Lục Sâm, nhưng Lục Niệm Nhất đã sớm cúp điện thoại.

Vừa quay đầu lại, cô đã thấy Mộc Dung với vẻ mặt vừa cười vừa oán trách nhìn mình: "Chà, bộ dạng này không giống đang ghen đâu nhỉ?" "Ghen chứ, nhưng biết làm sao được, chính anh cũng thấy mình không bằng ba mà.

Phụ nữ thích người đàn ông như ba là chuyện hiển nhiên rồi." "Cuối cùng cũng ngộ ra rồi sao?" "Chứ còn gì nữa?" "Hì hì." Lục Niệm Nhất chỉ cười lạnh một tiếng. "Nhất Nhất, sau này em đừng cúp máy nhanh như vậy, để anh có thêm thời gian nói chuyện với ba, bồi dưỡng tình cảm chút.

Sau này chúng ta còn sống chung lâu dài, em phải tạo không gian cho bọn anh chứ." "Ba em chẳng có chuyện gì để nói với anh đâu." "Thế nên mới cần em ở giữa điều hòa.

Đó là ba của chúng ta, sau này anh sẽ cùng em hiếu thuận với ông." Lục Niệm Nhất nhướng mày, nhìn anh đầy phòng bị: "Muốn tranh giành ba với em sao?

Anh bỏ ý định đó đi, ba chỉ có thể là ba của em thôi." Mộc Dung:...

Anh cảm thấy trong chuyện này, anh và kẻ "cuồng ba" như Lục Niệm Nhất vĩnh viễn không cùng đẳng cấp.

Thôi bỏ đi, bà xã vui là được, những thứ khác không quan trọng. "Nhất Nhất, có chuyện này anh phải nói với em." "Chuyện gì?" "Ba nói muốn sớm được làm ông ngoại." Lục Niệm Nhất đảo mắt trắng dã.

Người đàn ông này giờ càng lúc càng biết mượn lực, biết cô nghe lời ba nên cứ lôi ông ra nói: "Vậy thì sao?" "Đêm xuân ngắn ngủi, sao có thể phụ lòng." Lục Niệm Nhất trực tiếp ném chiếc khăn tắm trên người vào mặt Mộc Dung, tức giận chống hai tay lên cái eo thon thả: "Tối nay anh mà dám chạm vào một sợi lông chân của em, em sẽ cho anh biết tay.

Hôm nay em mệt lắm rồi, phải nghỉ ngơi tử tế, mai còn đi dạo trên đảo nữa." "Nhất Nhất..." Lục Niệm Nhất xoa xoa nắm đấm: "Giả vờ đáng thương hay làm nũng đều vô dụng thôi." "Nhất Nhất." "Hừ." Mộc Dung thở dài một hơi thật sâu, ra vẻ ấm ức: "Anh biết rồi." "Nào, uống chút rượu vang cho dễ ngủ, chúc anh ngủ ngon." Lục Niệm Nhất đưa cho Mộc Dung một ly rượu vang. "Nhất Nhất." "Mộc Đầu, trong lòng anh thì nhạc phụ đại nhân quan trọng hay em quan trọng?" Mộc Dung chớp mắt, rồi lại chớp mắt.

Câu hỏi này chẳng khác nào câu kinh điển mà phụ nữ hay hỏi: "Em và mẹ cùng rơi xuống nước thì anh cứu ai trước?".

Nói chung là một cái bẫy, trả lời kiểu gì cũng chẳng ích gì. "Sao em lại hỏi thế, hai người không thể đặt lên bàn cân so sánh được." "Sao lại không?

Em thấy bây giờ anh nghe lời ba còn nhiều hơn nghe lời em.

Ba nói gì anh cũng nghe, còn lời em nói thì anh tai trái vào tai phải ra.

Em thấy tim anh lệch về phía ba rồi." Mộc Dung xua tay, vội vàng bày tỏ thái độ: "Không có, sao có thể chứ, cả hai đều quan trọng như nhau." "Vậy tại sao lời em nói anh không nghe?" "Nghe chứ, sao lại không nghe.

Tối nay anh ngủ sofa được chưa?" Mộc Dung gào thét trong lòng, chiêu trò của bà xã đúng là quá nhiều. "Em bắt anh ngủ sofa hồi nào?

Nói cứ như em ngược đãi anh không bằng." "Không có, sao thế được, Nhất Nhất nhà mình là người hiểu chuyện nhất mà." "Trên mặt anh hiện rõ hai chữ 'ấm ức' kìa." Mộc Dung sụt sịt mũi: "Thì người ta cũng có chút ấm ức thật mà." Lục Niệm Nhất trực tiếp phun ngụm sữa vào mặt Mộc Dung: "Mộc Đầu, anh bớt làm trò buồn nôn với em đi.

Mấy cái chiêu làm nũng bán manh này anh học ở đâu ra đấy, em nhất định không tha cho kẻ đó." "Anh học từ Tiểu Anh Đào đấy." "Nói bậy, đừng có đổ oan cho Tiểu Anh Đào." "Em không thấy Tiểu Anh Đào rất đáng yêu sao?

Chương 1819

Mỗi lần nghe con bé gọi Tử Mặc là daddy, tim anh đều mềm nhũn ra." "Chúng ta đang nói cùng một vấn đề à?" "Đúng vậy, anh muốn có một đứa con gái như Tiểu Anh Đào, nên anh mới học theo con bé." "Anh còn lý sự nữa hả?" "Chứ sao?" Mộc Dung nhìn chằm chằm Lục Niệm Nhất không chớp mắt.

Lục Niệm Nhất cười như một tiểu ma nữ đáng sợ, tiến lên nhéo má anh: "Nhưng mà, bà xã anh đã quyết rồi, chúc ngủ ngon.

Anh cứ ngủ sofa đi nhé." Lục Niệm Nhất nhón chân đi về phòng, ném một chiếc chăn ra sofa, sau đó đóng cửa lại, khóa chốt.

Mộc Dung thở dài mấy tiếng, lại nhảy xuống hồ bơi bơi lội thỏa thích.

Lục Niệm Nhất thì cầm điện thoại chơi game, nhưng mãi không nghe thấy tiếng Mộc Dung quay lại phòng khách.

Cô và Mộc Dung dần dần quen với cách chung sống này, nhưng thực ra cô là người không chịu nổi nhất khi thấy Mộc Dung chịu ấm ức.

Hoàn cảnh trưởng thành của Mộc Dung bi thảm hơn cô rất nhiều, nên cô luôn nỗ lực đối xử tốt với anh.

Cô khẽ mở khe cửa, một bàn tay lớn bất chợt kéo cô vào lòng, mang theo hơi lạnh thanh mát.

Cô đánh nhẹ vào người anh vài cái: "Sao bơi lâu thế?" "Hạ hỏa." Lục Niệm Nhất:...

Đây đâu còn là "khúc gỗ" mà cô quen biết lúc đầu nữa, rõ ràng đã thành một tên cáo già dẻo miệng rồi.

Quả nhiên, thời gian là con dao điêu khắc con người thành những hình dạng khác nhau. "Đồ cáo già." "Không già sao được?

Vì cưới em làm vợ mà anh lỡ dở bao lâu, em có phải nên chịu trách nhiệm không?" Lục Niệm Nhất ngáp một cái: "Không tán dóc với anh nữa, mệt quá, em đi ngủ đây." Mộc Dung thuận thế chen vào, Lục Niệm Nhất muộn màng hỏi: "Sao anh lại vào đây?" "Anh vào ngủ mà, yên tâm đi, anh cũng muốn nghỉ ngơi.

Hôm nay nhảy cùng em, bộ xương già này sắp rã rời rồi." "Tại anh ngốc quá thôi." "Cái điệu nhảy đó đàn ông nhảy trông cứ yểu điệu thế nào ấy." "Nói đi nói lại vẫn là ngốc, ba em cái gì cũng giỏi hết." Lục Niệm Nhất bĩu môi.

Mộc Dung cũng bĩu môi theo: "Cùng lắm thì sau này em dạy anh là được chứ gì, anh nhất định sẽ học tử tế." Anh chẳng dám nói xấu anh vợ yểu điệu nữa, Lục Niệm Nhất không chỉ cuồng ba mà còn cuồng anh trai, tình thương cô dành cho Lục Tử Mặc không ít hơn bất cứ ai.

Lục Niệm Nhất mơ màng nói: "Sau này em dạy anh." "Nhất Nhất, em mãi mãi là duy nhất của anh, ngủ đi thôi." Mộc Dung khẽ vỗ về lưng cô. "Em sẽ nỗ lực học hỏi theo ba, không để mình mãi là lựa chọn thứ hai của anh đâu." Lục Niệm Nhất không biết đã ngủ chưa, nhưng Mộc Dung mơ hồ nghe thấy cô thốt lên một câu: "Đồ ngốc".

Anh nhếch môi cười, cảm thấy mãn nguyện vô cùng.

Trước đây anh chưa từng biết tình yêu là gì, nhưng cô gái trong lòng đã cho anh trải nghiệm điều đó một cách trọn vẹn.

Cô không chỉ cứu rỗi anh, mà còn sưởi ấm anh và cả gia đình anh.

Nếu không có cô, anh đã không kiên quyết kéo mẹ mình ra khỏi vũng lầy đó, cũng sẽ không thấy nụ cười đã mất bấy lâu trên khuôn mặt mẹ, lại có thêm một đứa em trai đáng yêu và một gia đình trọn vẹn.

Bây giờ cả gia đình sống hạnh phúc như thế này, anh còn được tiếp xúc với nhiều tiền bối và người trẻ tuổi ưu tú, tất cả đều là công lao của cô.

Nếu không gặp cô, cũng sẽ không có anh của ngày hôm nay.

So với hai cặp đôi kia khi đi tuần trăng mật, Mạc Hữu An cảm thấy mình thật bi thảm.

Bởi vì ngay ngày đầu tiên ra nước ngoài, cô và Lục Nghiêu đã vô duyên vô cớ bị cuốn vào một trận đấu súng.

Sống đến chừng này tuổi, đây là lần đầu tiên cô gặp phải cảnh tượng kinh hoàng như vậy.

Lục Nghiêu không bị thương, đưa cô rời đi an toàn, nhưng cô lại sơ ý bị ngã, cú ngã đó khiến chân cô bị gãy xương.

Tin tức này đôi vợ chồng trẻ dĩ nhiên không dám nói cho người nhà, đành giấu nhẹm đi.

Các bậc tiền bối chắc cũng không ngờ tới sự cố này nên không hề hay biết.

Mạc Hữu An ngày thường là người cuồng công việc, khó khăn lắm mới được đi chơi một chuyến, thật sự cảm thấy rất uất ức khi mỗi ngày chỉ có thể nằm trên giường.

Lục Nghiêu gọi thức ăn xong, thấy vẻ mặt buồn bực của cô thì cười hỏi: "Tiểu Băng Sơn, sao thế này?" "Em cảm thấy mình không phải đi tuần trăng mật, mà là đi chịu kiếp nạn thì đúng hơn." Cô rất hối hận vì hồi nhỏ không học chút võ thuật phòng thân, nếu lúc đó phản ứng nhanh hơn một chút thì đã không đến nỗi thành bộ dạng "tàn phế" thế này. "Vậy thì tốt rồi, vượt qua kiếp nạn sẽ thành tiên, lúc đó đừng chê phàm nhân như anh nhé.

Chúng ta làm một đoạn tình duyên tiên - phàm, cùng nhau sinh ra một tiểu tiên đồng hoặc tiểu tiên nữ.

Oa, nhóc con từ nhỏ đã biết cưỡi mây đạp gió, thế thì ông bố này sướng rên mất." Mạc Hữu An bật cười: "Anh chỉ biết chọc em vui thôi." "Anh nói thật mà, trong lòng anh, từ nhỏ đến lớn em lúc nào cũng như tiểu tiên nữ, khí chất thanh tao thoát tục." "Anh chắc chắn người bị anh đặt biệt danh là Tiểu Băng Sơn như em có 'tiên khí' sao?" "Có chứ, sao lại không." "Thôi đi.

Mà hôm qua người đàn ông đó anh phải chú ý đấy." "Chắc chắn rồi, lần sau gặp lại, lão tử sẽ phế hắn." "Hừ." Mạc Hữu An hừ mũi một tiếng. "Tiểu Băng Sơn." Lục Nghiêu không biết cô đang giận dỗi chuyện gì. "Đừng nói chuyện với em, đi mà nói chuyện với 'bạn trai' của anh ấy." Lục Nghiêu nhíu mày, dở khóc dở cười.

Lần này họ bị một người đàn ông tên Jerry tấn công, đó là một lính đặc chủng của nước Y.

Họ từng chạm trán nhau trong một giải đấu đặc chủng toàn năng, cả hai đều là những nhân tài hiếm có.

Trong trận chung kết tranh ngôi vô địch, người đó chỉ kém anh một điểm mà ngậm ngùi về nhì.

Tên Jerry đó kiêu ngạo, luôn không phục, cứ gặp anh là lại tìm rắc rối để chứng minh mình mạnh hơn.

Sau này nghe nói hắn giải ngũ, càng giống như con ngựa hoang đứt cương, không còn gì kiềm chế.

Anh thật sự không ngờ lần này đi tuần trăng mật mà tên khốn đó cũng bám theo, suýt chút nữa còn khiến Tiểu Băng Sơn mất mạng. "Tiểu Băng Sơn, anh thề là không có chút cảm giác nào với hắn ta hết." "Nghe giọng điệu của anh, hình như anh còn muốn có cảm giác với hắn à?" "Oan uổng quá, Tiểu Băng Sơn, anh tuyệt đối không có ý đó, xu hướng tính dục của anh luôn bình thường mà." "Em không thấy vậy, em thấy hai người là kiểu yêu nhau lắm cắn nhau đau đấy." Lục Nghiêu:...

Anh thật sự nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Anh dám khẳng định tên biến thái Jerry đó không phải thích anh, hắn chỉ là một kẻ cuồng đấu, một đối thủ muốn làm khó anh vì chuyện năm xưa thôi.

Chương 1820

Nếu không phải vì suýt chút nữa làm hại đến Mạc Hữu An, thì anh thực sự cũng cần một đối thủ mạnh như vậy. "Băng Sơn à, anh thấy loại ghen này tốt nhất là đừng nên ăn thì hơn." "Anh Nghiêu, anh phải tin vào trực giác của phụ nữ, cái tên Jerry đó chắc chắn có ý với anh." Mạc Hữu An nói đầy nghiêm túc. "Anh thật sự không nhận ra." "Thì chịu thôi, phản ứng của đàn ông các anh thường chậm mà.

Ánh mắt hắn nhìn anh không đúng chút nào, đó là một kiểu khao khát chinh phục trần trụi." "Hắn đúng là muốn chinh phục anh, nhưng không phải về mặt tình cảm." "Em thấy là về mọi mặt luôn đấy." "Tiểu Băng Sơn, với cái chỉ số EQ đó của em, anh thật sự không dám tán thành." Mạc Hữu An tức giận đá một cái vào người Lục Nghiêu, nhưng chẳng may lại chạm vào cái chân đang bị thương, khiến cô đau đớn kêu oai oái.

Lục Nghiêu cuống quýt: "Tiểu Băng Sơn, đừng kích động, đừng kích động.

Nếu em đã nói vậy thì cứ cho là vậy đi." "Thái độ của anh thật là lấy lệ quá đi." "Sau này gặp lại thằng cháu đích tôn đó, anh nhất định sẽ thịt hắn, thế nào?" "Làm vậy có hợp pháp không?

Đừng để mình phải ngồi tù, thân phận và địa vị bây giờ của anh không cho phép làm bậy đâu." "Haha, anh biết chứ." Lục Nghiêu khẽ ôm lấy vai Mạc Hữu An.

Mạc Hữu An tựa vào người anh, nghe nhịp tim trầm ổn của anh, cảm thấy thật an tâm.

Thực ra trong lòng cô khó chịu là vì thấy mình thật vô dụng.

Lục Nghiêu rất khó xin nghỉ phép, lần này là vì phép kết hôn nên mới được vài ngày, kết quả cô vừa ra ngoài đã thế này, chẳng khác nào kéo chân sau của anh. "Tiểu Băng Sơn, em biết không?

Chỉ cần được ở bên cạnh em, phong cảnh đẹp đến mấy cũng không bằng em.

Để anh được chăm sóc em như thế này, anh cũng thấy mãn nguyện lắm rồi." "Anh chỉ biết dỗ em vui thôi." Lục Nghiêu nâng cằm Mạc Hữu An lên: "Chẳng lẽ em không nghĩ như vậy sao?" "Cái đó thì không, anh Nghiêu, ở bên anh em rất hạnh phúc." "Câu này anh thích nghe nhất đấy, hay là để anh đút em ăn nhé." "Đừng có sến súa thế, em bị thương ở chân chứ có phải ở tay đâu." "Trong phòng này có ai nhìn thấy đâu.

Tiểu Băng Sơn, làm ơn đi, em cứ nằm yên như một đại gia, tận hưởng sự chăm sóc chu đáo của phu quân đi nào." Mạc Hữu An mỉm cười, rồi nằm xuống sofa, há miệng chờ Lục Nghiêu.

Lục Nghiêu cười đáp lại: "Ngoan lắm." Lục Nghiêu đút từng miếng một, vừa đút vừa dỗ: "Ngoan nào, một miếng cơm, một miếng canh." "Chiêu này của anh đem đi dỗ Tiểu Anh Đào, con bé còn chẳng thèm tiếp nhận đâu." "Tiểu Anh Đào chỉ có vẻ ngoài là trẻ con thôi, chứ tâm tư thì chẳng khác gì bà cụ non cả." "Anh Nghiêu, em nhớ Tiểu Anh Đào rồi." Vì hai nhà ở sát nhau, Tiểu Anh Đào dành phần lớn thời gian ở bên họ.

Hơn nữa Mạc Hữu An và Lục Nghiêu mãi vẫn chưa có con, nên cô rất quý mến Tiểu Anh Đào.

Tuy miệng cô không biết dỗ trẻ con như Lục Nghiêu, nhưng cô thật lòng coi Tiểu Anh Đào như con đẻ.

Bên tai không có tiếng trẻ con líu lo, cô thật sự thấy không quen. "Ha ha, em làm đại bác mẫu (bác dâu cả) ngày càng ra dáng rồi đấy." "Thì em nhớ thật mà." "Đợi đến giờ tan học, chúng ta gọi điện cho con bé." "Vâng." "Hôm nay muốn đi đâu chơi không?" "Em muốn đi leo núi, được không?" Mạc Hữu An nói đầy vẻ oán hận. "Được chứ, anh cõng em lên." "Em không nỡ để anh vất vả thế đâu." "Vậy chúng ta đi ra biển chơi." "Thôi bỏ đi, anh Nghiêu, chúng ta về thôi." "Không về, nhất định không về.

Anh chỉ muốn được ở bên em như thế này thôi." "Vậy mai anh cõng em ra ngoài đi dạo nhé, chúng ta cứ đi dọc theo thành phố này, dù chỉ là ngắm phong cảnh bên ngoài thôi cũng tốt.

Mệt thì mình lên xe buýt ngồi." "Được, anh thích thế." Mạc Hữu An tính tình thích yên tĩnh, lúc tâm trạng không tốt cô thích ngồi trên xe buýt, cứ thế ngẩn ngơ ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài.

Lục Nghiêu mỉm cười, anh biết ngay lời đề nghị này cô sẽ thích.

Đi tuần trăng mật đối với anh, chỉ cần được ở bên cô, làm gì cũng đã là quá đủ.

Mạc Hữu An và Lục Nghiêu ở nước ngoài một thời gian rồi quay về.

Những người xung quanh đều đã mang thai, Mạc Hữu An cũng sốt ruột không kém, đặc biệt là hai cụ nhà họ Đinh, lần nào gặp cũng lải nhải còn hơn cả Đường Tăng.

Cứ tưởng họ sẽ không ở nhà họ Mạc lâu, ngờ đâu mới đó đã hơn nửa năm.

Mạc Hữu An thực sự bái phục khả năng chịu đựng của mẹ mình khi không đuổi người đi.

Thấy Mạc Hữu An có vẻ thẫn thờ, Lục Nghiêu từ phía sau ôm lấy cô: "An An, có phải cảm thấy thất vọng không?" "Nhiên Nhiên và Tiểu Việt giỏi thật đấy, một lần mà sinh ba luôn." "Đó là do gen di truyền của gia đình thôi, không liên quan gì đến họ cả.

Với lại mang thai đa bào vất vả lắm, Diệp Việt đúng là không biết thương vợ, sao lại để vợ phải chịu khổ như thế." "Thực ra là anh đang ngưỡng mộ ghen tị chứ gì." "Cần gì chứ, cứ từ từ thôi, con cái không quan trọng số lượng, quan trọng là chất lượng." Cái kiểu ngụy biện này rõ ràng quá rồi.

Đúng lúc này, cả hai nghe thấy tiếng của Diệp Mộ: "Anh Nghiêu, chị An An, hai người có nhà không?" "Hình như là Tiểu Mộ." Mạc Hữu An nói.

Khi hai người xuống lầu, thấy Diệp Mộ đang đứng bồn chồn trong phòng khách.

Trong ấn tượng của họ, Diệp Mộ điềm tĩnh và nội liễm hơn Diệp Việt nhiều, là một mỹ nam tử thanh tịnh, hiếm khi thấy anh thất thố như vậy.

Lục Nghiêu lờ mờ đoán được chuyện này liên quan đến ai, sắc mặt cũng trở nên căng thẳng: "Có chuyện gì vậy, Tiểu Mộ?" "Anh Nghiêu, Đóa Đóa có đến đây không?" "Không có, dạo này không thấy con bé đâu, không phải nó ở căn hộ riêng thì cũng là ở bên chỗ ông bà ngoại mà." Sắc mặt Diệp Mộ tối sầm lại, dường như bị suy sụp ngay lập tức, toàn bộ tinh thần trong phút chốc bị rút cạn. "Tiểu Mộ, em sao thế?

Đừng làm bọn chị sợ." Mạc Hữu An nói. "Em đến chỗ đó rồi, không có." "Vậy có khi con bé đi đâu đó chơi rồi, Đóa Đóa ham chơi, em lạ gì nữa." Lục Nghiêu là người hiểu em gái mình nhất, tuy hay quậy phá nhưng con bé làm việc rất có chừng mực, nhiều chuyện giao cho nó mọi người đều yên tâm.

Nó cũng chưa từng đột ngột mất tích bao giờ, đi đâu cũng đều báo cáo với gia đình.

Anh cầm điện thoại lên gọi, nhưng dù gọi bao nhiêu lần cũng đều báo không liên lạc được. "Tiểu Mộ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Em nghi ngờ cô ấy bỏ trốn rồi." Mạc Hữu An phì cười: "Bỏ trốn?

Con bé có thể trốn đi đâu được?

Đây là nhà của nó mà, đang yên đang lành sao lại phải trốn?" Nhắc đến đây, Lục Nghiêu nhận thấy cơ thể Diệp Mộ hơi cứng đờ, không khỏi nhướng mày: "Có liên quan đến em sao?" "Em không biết." Lục Nghiêu thấy dáng vẻ đau khổ của Diệp Mộ cũng không hỏi tiếp, mà nói: "Em phát hiện con bé biến mất từ khi nào?" "Hai ngày trước, em gọi điện cho cô ấy đã không được rồi." Diệp Mộ đan hai tay vào tóc, vô cùng tự trách.

Lẽ ra anh nên liên lạc với cô sớm hơn. "Tiểu Mộ, em cũng đừng cuống, khả năng tự vệ của Đóa Đóa rất mạnh, sẽ không có chuyện gì đâu." Lục Nghiêu cũng gọi điện cho tất cả các bậc trưởng bối, nhưng không ai biết Đóa Đóa đã đi đâu. "Anh Nghiêu, chứng minh thư và hộ chiếu của Đóa Đóa vẫn còn, xe cũng vẫn ở đây." Chỉ là người đã lặng lẽ biến mất, hoàn toàn không tìm thấy dấu vết.

Một lúc sau, Lục Minh và Giang Mạn cũng vội vã chạy tới.

Chương 1821

Giang Mạn kích động nói: "Chuyện gì thế này?

Cái gì mà Đóa Đóa biến mất rồi?

Con bé đó lại bày trò gì nữa đây?" Giang Mạn thật sự sắp bị đứa con gái này đánh bại rồi, từ nhỏ đã không phải hạng người để ai yên tâm. "Mạn Mạn, em đừng cuống, nghe các con nói xem sao đã." Lục Minh ôm vai vợ.

Đối với đứa con gái lông bông này, Lục Minh cũng rất đau đầu.

Những đứa trẻ cùng trang lứa đều đã kết hôn hết rồi, chỉ có nó đến cả ý định yêu đương cũng không có, chẳng biết suốt ngày nó nghĩ cái gì trong đầu nữa, chẳng ra dáng con gái chút nào.

Lục Nghiêu nói: "Hiện tại chưa biết con bé chạy đi đâu, nhưng không tìm thấy người, điện thoại cũng không liên lạc được.

Con đã hỏi một vòng rồi, không ai biết nó đi đâu, bên chỗ Niệm Nhất cũng không biết." Giang Mạn nghe xong thì thực sự phát hoảng.

Hai chị em này thân nhau như một, đến cả Lục Niệm Nhất cũng không biết thì e là không ai biết tung tích của nó rồi. "Mạn Mạn, đừng lo, anh sẽ cho người đi tìm." "Lục Minh, chính tại anh bình thường quá nuông chiều nó, xem anh chiều nó thành ra thế nào rồi kìa.

Đi đâu cũng không thèm báo với gia đình một tiếng, sao nó không bay lên trời luôn đi, cái đồ con gái bất hiếu này!" Giang Mạn đỏ hoe mắt.

Lục Minh vỗ về: "Lỗi của anh, đợi tìm được người về anh sẽ giáo huấn tử tế, tuyệt đối không để nó làm loạn như thế nữa." "Tạm thời đừng nói cho ông bà ngoại biết, tránh để họ lo lắng." Lục Minh dặn dò. "Ba yên tâm, có điều ông ngoại thông minh như vậy, chắc chắn sẽ đoán ra thôi, không giấu mãi được đâu." Lục Nghiêu đáp.

Chuyện của Đóa Đóa gây xôn xao không nhỏ, nhưng cô ấy dường như đã bốc hơi khỏi thế gian.

Suốt một tháng liên tục không có một chút tin tức nào về cô, nhưng dĩ nhiên cũng không có tin xấu nào truyền tới.

Lão thái gia cũng đã biết chuyện, nhưng ông cụ có vẻ rất bình thản, bảo mọi người đừng tìm nữa, khi nào Đóa Đóa chơi đủ thì tự khắc sẽ về.

Thái độ này khiến những người khác không sao hiểu nổi.

Có một ngày Lục Nghiêu tò mò hỏi ông nội: "Thái ông, có phải ông biết điều gì không?" Thái độ của ông cụ thực sự quá bình tĩnh, trong khi ông là người thương hai cô cháu gái này nhất.

Lão thái gia ngẩng đầu nhìn bầu trời, u uẩn nói: "Chim trời sao nỡ cam lòng nhốt mình trong lồng." "Thái ông..." "Đợi nó bay mệt rồi, bay cao rồi, sẽ có ngày nó nhớ nhà thôi." Từ đó, mọi người cũng không còn nháo nhào đi tìm Đóa Đóa nữa.

Người chịu khổ sở nhất chính là Diệp Mộ, khi tất cả đã bỏ cuộc, chỉ mình anh vẫn kiên trì tìm kiếm, dùng mọi mối quan hệ để tìm.

Nhưng kết quả duy nhất nhận được chỉ là thất vọng. "Anh Nghiêu, tình cảm Tiểu Mộ dành cho Đóa Đóa không ít hơn tình cảm anh dành cho em đâu." Mạc Hữu An nói. "Thích thì đã sao, Đóa Đóa là đứa vô tâm vô tính, Tiểu Mộ chắc chắn là không có cách nào với con bé rồi." Lục Nghiêu cười khổ. "Em thấy giữa họ nhất định đã xảy ra chuyện gì đó." "Sao em lại hóng hớt thế?" "Em cũng là quan tâm Đóa Đóa mà, sao con bé lại ngang tàng thế, không lời từ biệt đã bỏ đi." "Thực ra anh đã sớm có dự cảm rồi." Lục Nghiêu trầm ngâm. "Hửm?"

"Đóa Đóa chưa bao giờ từ bỏ ý định vào quân đội.

Bẩm sinh chẳng ai đồng ý cả, mọi người luôn áp chế con bé.

Với tính cách của nó, nhẫn nhịn được ngần ấy năm đã là không dễ dàng gì, chuyện nổi loạn chỉ là sớm muộn thôi.

Lần này nó đã dùng hành động để chứng minh tất cả.

Chỉ là con bé này giỏi thật, vừa ra tay đã làm một vố lớn thế này, chắc là mưu tính từ lâu rồi mới biến mất không tì vết như vậy." "Anh Nghiêu, vậy thật sự không tìm nữa sao?

Đóa Đóa liệu có bị bắt nạt không?

Ở thành phố A còn có gia đình, một mình con bé ra ngoài lăn lộn, nếu xảy ra chuyện gì đến một người bạn để nói chuyện cũng không có." Mạc Hữu An đã hiểu ý Lục Nghiêu, nhưng cô thật lòng lo lắng. "Đó là lựa chọn của chính con bé, dù có đắng cay thế nào nó cũng phải tự gánh chịu.

Phải thấy khổ, thấy mệt thì nó mới biết được ở dưới đôi cánh của gia đình là hạnh phúc đến nhường nào." Mạc Hữu An không tin Lục Nghiêu nghĩ như vậy.

Thời gian qua người tìm kiếm ráo riết nhất chính là anh, đúng là một ông anh cuồng em gái mà còn bày đặt nói thế. "Thật sự không lo sao?" "Tiểu Băng Sơn, em đừng hỏi nữa được không?" Lục Nghiêu nhăn nhó mặt mày.

Làm sao mà không lo cho được, bảo bối được cả nhà nâng niu chiều chuộng từ nhỏ, mang lại bao nhiêu niềm vui cho mọi người, cứ thế biến mất thì ai mà yên tâm cho nổi.

Đặc biệt là con đường con bé chọn vốn dĩ đã khó đi hơn người thường, lại còn ở một nơi xa lạ. "Em biết ngay là anh giả vờ mà." Mạc Hữu An bật cười. "Đợi cái đồ không có lương tâm đó về, anh nhất định phải đánh cho nó đến mức ba mẹ cũng không nhận ra." Lục Nghiêu bực bội vô cùng.

Có chuyện gì không thể nói với anh trai này chứ, cứ phải một mực làm theo ý mình.

Chỉ cần nó nói ra, anh nhất định sẽ giúp mà. "Đợi Đóa Đóa nhà mình rèn luyện một chuyến trở về, chưa biết chừng hai người ai lợi hại hơn đâu." Lục Nghiêu cúi đầu, thân mật cọ mũi vào mũi Mạc Hữu An: "Tiểu Băng Sơn, em không có lòng tin vào ông xã mình thế à?" "Bởi vì anh vĩnh viễn không bao giờ nỡ ra tay nặng với Đóa Đóa mà." Chỉ riêng điểm này thôi là Lục Nghiêu đã thua chắc rồi. "Chỉ tội nghiệp cho thằng nhóc Diệp Mộ thôi." Diệp Mộ có biểu hiện rất bất thường, người nhà họ Diệp ai cũng nhận ra.

Mễ Nặc và Diệp Tử Hạo dĩ nhiên biết là vì Đóa Đóa, khi mà cô ấy mãi vẫn không có tin tức gì.

Nhưng nhìn con trai ngày càng tiều tụy, làm cha làm mẹ ai mà không xót.

Mễ Nặc trực tiếp đá văng cửa phòng Diệp Mộ.

Chương 1822

Anh đang tựa lưng trên ghế nằm ngoài ban công, hai tay đan sau gáy, trông có vẻ lười biếng và thong thả.

Dáng vẻ này Mễ Nặc không lạ gì, trước đây anh còn hay khẽ đung đưa chân, tạo cảm giác tiêu sái tự tại, nhưng hôm nay bà chỉ thấy ở anh một vẻ chán đời, chẳng còn thiết tha gì nữa.

Con trai bà vốn dĩ luôn mang phong thái quý công tử, sao giờ lại ra nông nỗi này.

Trái tim Mễ Nặc thắt lại một cái, rồi cơn giận bốc lên: "Thằng ranh con, con còn giả vờ chết đến bao giờ?

Gọi con xuống ăn cơm không nghe thấy à?" Giọng Diệp Mộ có chút khàn đặc: "Con không có hứng ăn." Chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi, Diệp Mộ gầy rộc đi hẳn, khuôn mặt thanh tú giờ đây trông hốc hác thấy rõ.

Mễ Nặc đầy vẻ ghét bỏ, nâng mặt anh lên rồi nhào nặn một trận: "Thằng nhóc này, con có biết bây giờ con xấu xí thế nào không?" "Xấu thì xấu thôi." Đóa Đóa đẹp rạng ngời như thế, nên mỗi lần bên cạnh cô ấy, anh đều muốn xuất hiện với trạng thái tốt nhất.

Nhưng bây giờ, người mình thích cũng chẳng thấy đâu, có chải chuốt đẹp đẽ cũng chẳng để làm gì.

Chẳng còn ý nghĩa gì cả.

Mễ Nặc cạn lời, xem ra thằng ranh này bị tổn thương thật rồi, người ngày thường vốn quan tâm đến diện mạo nhất giờ đây cũng chẳng màng tới nữa. "Diệp Mộ, con định làm loạn đến bao giờ?" Diệp Mộ ngẩng đầu, cứ thế ngẩn ngơ nhìn Mễ Nặc.

Mễ Nặc nhìn thấy nỗi u sầu nồng đậm trong mắt con, bà hơi né tránh ánh mắt đó: "Thôi được rồi, đừng có diễn vai vương tử u sầu với mẹ nữa.

Chuyện lớn gì đâu chứ, Đóa Đóa có phải không về luôn đâu, khi nào con bé chơi chán thì nó sẽ về thôi.

Con thích nó thì cứ đi mà nói với nó." "Nhưng ngộ nhỡ cô ấy không thích con thì sao?" "Thì tìm người khác thích con.

Con trai mẹ đẹp trai thế này, điều kiện tốt thế này, những cô gái thích con đầy rẫy ngoài đường kia kìa." "Mẹ, thực ra con đã tỏ tình rồi." Diệp Mộ đột ngột nói.

Khựng lại một giây, anh tiếp tục: "Có lẽ là vì con làm cô ấy sợ nên mới bỏ chạy." Mễ Nặc:...

Tỏ tình rồi?

Từ bao giờ thế? "Chuyện là thế nào?" Tâm trí Diệp Mộ không khỏi quay về một buổi tối ba tháng trước.

Anh thấy xung quanh bao nhiêu người kết hôn nên lòng cũng nôn nao, không kìm nén được nữa.

Anh hẹn Đóa Đóa ra ngoài.

Đóa Đóa vẫn như trước đây, mỉm cười với anh một cái là anh cảm thấy cả trái tim mềm nhũn, chỉ muốn dâng tặng tất cả những điều tốt đẹp nhất thế gian này cho cô.

Cô vẫn thói quen cũ, khoác vai Diệp Mộ cười vô tư lự: "Sao thế?

Định đưa tớ đi ăn đại tiệc à?" "Ừ, đưa em đi ăn cơm." Đóa Đóa hớn hở bá cổ Diệp Mộ, cả hai không lái xe mà cùng nhau đi bộ.

Khi đến nhà hàng, Đóa Đóa mới phát hiện không có một bóng người, cô không khỏi nhướng mày: "Diệp Mộ, cậu làm gì vậy?

Sao chẳng có ai thế này?" "Tớ bao trọn rồi." "Có cần xa xỉ vậy không?

Ăn uống là phải chỗ đông người mới vui chứ, chỉ có hai đứa ăn chẳng thấy ngon gì cả." Khuôn mặt tinh tế của Đóa Đóa khẽ nhăn lại.

Gia đình cô tuy giàu có, cô cũng được ông ngoại nuôi dạy theo kiểu phú dưỡng, nhưng về khoản ăn uống cô chưa bao giờ quá xa hoa, sống khá giản dị. "Hôm nay anh chỉ muốn ăn riêng với em thôi." Đóa Đóa chống cằm, quan sát Diệp Mộ một lúc rồi nói: "Diệp Mộ, hôm nay cậu lạ thật đấy." Diệp Mộ rất muốn nói: "Cuối cùng em cũng nhận ra rồi sao".

Nhưng anh chỉ nhếch môi nói: "Nể mặt anh chút đi, hai chúng ta cùng dùng bữa tối nào." "Rồi rồi, nể mặt cậu đấy." Diệp Mộ là một người rất ga lăng, từ đầu đến cuối đều chăm sóc Đóa Đóa rất chu đáo, bít tết đều được cắt thành từng miếng nhỏ rồi mới đưa tới trước mặt cô.

Bởi vì anh biết rõ cái tính con bé này cực kỳ ghét việc phải tự cắt bít tết, vì thấy tốn thời gian.

Hai người dùng xong bít tết, lại uống chút rượu vang. "Được rồi, Diệp Mộ, cậu có chuyện gì thì nói đi." Đóa Đóa đã sớm biết người này tối nay có chuyện muốn nói, nếu không đã chẳng bao trọn nhà hàng làm gì.

Diệp Mộ nhìn Đóa Đóa, cô chợt nhận thấy ánh mắt anh rất nồng cháy, dường như là ánh mắt mà cô chưa từng thấy trước đây: "Gì vậy?

Có chuyện gì thì nói đi chứ, cứ lúng búng thế, cậu đừng có làm tớ sợ đấy nhé." Đúng lúc này, nhân viên phục vụ mang tới một bó hồng phấn, Diệp Mộ đón lấy rồi đưa cho Đóa Đóa: "Tặng em." "Diệp Mộ, cậu không bị chập mạch đấy chứ?

Tặng tớ hồng phấn à, cái này là dành cho bạn gái mà, cậu tặng nhầm rồi, chưa chuẩn bị kỹ bài vở gì cả." Diệp Mộ không đáp lời ngay, chỉ chăm chú nhìn Đóa Đóa.

Đóa Đóa chớp mắt: "Lại làm sao nữa đây?" "Lan Khuynh Tâm." Diệp Mộ đột ngột gọi tên thật của cô, Đóa Đóa rùng mình một cái: "Diệp Mộ, cậu bình thường chút đi được không?

Tớ vẫn thích cậu gọi tớ là Đóa Đóa hơn." "Lan Khuynh Tâm, làm bạn gái anh nhé." Diệp Mộ nói đầy chân thành.

Đóa Đóa suýt nữa bị sặc nước miếng, cô nhìn Diệp Mộ đầy vẻ không tin nổi, không hiểu vì sao anh lại nói như vậy.

Cô bưng ly rượu vang lên uống một ngụm lớn, miệng lầm bầm: "Chắc chắn là tớ nghe nhầm rồi, tớ bị ảo giác rồi." "Lan Khuynh Tâm, anh nói thật đấy, làm bạn gái anh đi, anh thích em." Đóa Đóa vẫn không dám tin vào những gì mình vừa nghe thấy, lại uống thêm một ngụm rượu nữa. "Lan Khuynh Tâm, anh thích em, thích từ rất lâu rồi, từ lúc anh biết thế nào là thích một người." Diệp Mộ vẫn tiếp tục bày tỏ đầy thâm tình.

Đóa Đóa bất thình lình đứng phắt dậy, đẩy ghế ra rồi chạy thẳng ra ngoài.

Thật sự quá đáng sợ, Diệp Mộ lại nói thích cô, đây không phải chuyện đùa sao?

Cô vẫn luôn coi anh là anh em, vậy mà anh lại nói thích cô.

Đây tuyệt đối là chuyện nực cười nhất mà cô từng nghe thấy.

Ánh mắt Diệp Mộ tối sầm lại, anh đã sớm biết cô sẽ có phản ứng này, cũng đã chuẩn bị tâm lý để đón nhận.

Anh ôm bó hoa hồng đuổi theo.

Chương 1823

Đóa Đóa chạy rất nhanh, dù Diệp Mộ có đuổi thế nào cũng luôn cách cô một đoạn.

Anh chỉ còn cách hét lớn: "Lan Khuynh Tâm, em đứng lại đó cho anh!" Đóa Đóa chẳng có chút phản ứng nào, Diệp Mộ đành vừa chạy vừa hét: "Đóa Đóa, em là đồ nhát gan, chỉ một câu thích của anh mà đã khiến em thành ra thế này sao?

Có giỏi thì đứng lại cho anh, nghe anh nói cho rõ ràng.

Đứng lại, Lan Khuynh Tâm!" Đóa Đóa cuối cùng cũng dừng bước, Diệp Mộ lao đến trước mặt cô, bá đạo nhét bó hoa hồng vào lòng cô: "Cầm lấy, tặng em đấy." Đóa Đóa giấu tay ra sau lưng, không chịu nhận: "Tôi không cần." Chấp nhận chẳng phải là thừa nhận làm bạn gái anh sao?

Hiện tại cô không có tâm trí đó, cô còn rất nhiều việc phải làm. "Đóa Đóa, chẳng lẽ những năm qua anh đối xử tốt với em thế nào em đều không thấy sao?" Đóa Đóa ngẩn người, Diệp Mộ luôn đối xử tốt với cô, còn tốt hơn cả anh trai ruột, nhưng từ trước đến nay cô vẫn luôn coi anh là anh em, chưa từng nghĩ sẽ có ngày hai người hẹn hò.

Cứ nghĩ đến vấn đề này là cô lại luống cuống. "Diệp Mộ, đừng như vậy." Diệp Mộ nhận ra Đóa Đóa không vui, nhưng ngày này anh đã nghĩ từ lâu, cũng đã đợi rất lâu, anh không muốn trốn tránh nữa. "Đóa Đóa, em hãy nghĩ kỹ đi, rốt cuộc em có chút tình cảm nào với anh không?" Nhìn ánh mắt nhiệt tình của anh, Đóa Đóa phát hiện mình thật sự không biết nói gì.

Cô thích người bạn thanh mai trúc mã này, trong đám trẻ con bọn họ, hai người trạc tuổi nhau, tính tình hợp nhau nên chơi thân nhất, nói là hình với bóng cũng không quá lời.

Nhưng tất cả chỉ giới hạn ở bạn bè, chuyện tình cảm cô thật sự chưa từng nghĩ tới. "Diệp Mộ, anh đừng như vậy." "Đóa Đóa, chúng ta không còn nhỏ nữa, đều là người trưởng thành rồi, anh hy vọng em hãy nghiêm túc cân nhắc." Diệp Mộ nhìn Đóa Đóa bằng ánh mắt thâm tình.

Đóa Đóa nhíu mày rồi lại nhíu mày, cô không hiểu tại sao cứ bắt cô phải đối mặt với vấn đề này, hai người cứ như trước kia không tốt sao?

Cô thích cách cư xử cũ, nếu thay đổi, cô không biết mình có thể chấp nhận được không. "Tôi đi trước đây." Đóa Đóa xoay người định đi.

Diệp Mộ cuống lên, trực tiếp ôm chặt cô từ phía sau: "Không cho phép đi." Mặt Đóa Đóa đỏ bừng lên, tim đập loạn nhịp, Diệp Mộ cảm nhận được điều đó, khóe môi khẽ cong lên: "Đóa Đóa, đừng trốn tránh nữa, anh cảm nhận được rồi, em cũng thích anh mà." "Diệp Mộ, buông tay ra!" "Không buông, trừ khi em đồng ý với anh." Đóa Đóa tức đến mức suýt giậm chân, người này trước đây rất quý ông, sao bỗng chốc lại biến thành kẻ vô lại thế này, thật khiến người ta phải ngã ngửa. "Anh còn không buông tay, tôi sẽ ra tay đấy." "Đánh đi đánh đi, dù sao bây giờ anh cũng đang rất đau lòng, em cứ đánh chết anh luôn đi." Diệp Mộ quyết định giở trò vô lại.

Cuối cùng Đóa Đóa vẫn không ra tay, hai người cứ giằng co như vậy, không ai lên tiếng.

Cuối cùng Đóa Đóa là người không chịu nổi trước, hai người đang ở trên phố lớn, tuy là buổi tối nhưng vẫn có người đi ngang qua, những ánh mắt tò mò dò xét khiến cô rất khó chịu.

Cô nổi giận: "Diệp Mộ, anh có phải thật sự muốn nếm thử nắm đấm của tôi không?" Diệp Mộ vẫn nhất quyết không buông: "Chuyện anh nói, em cân nhắc thế nào rồi?" "Tôi không cân nhắc gì hết!" Đóa Đóa tức tối nói.

Diệp Mộ cảm thấy thắt lòng, đứng đây nãy giờ mà cô lại chẳng thèm nghĩ đến. "Vậy em cứ từ từ mà nghĩ." "Diệp Mộ, không có ai như anh cả, đừng thách thức giới hạn của tôi." Đóa Đóa thật sự nổi giận, cô thấy Diệp Mộ đêm nay thật sự rất cố chấp, hoàn toàn không nghe lọt tai lời cô nói. "Anh rất muốn biết giới hạn của em ở đâu?" Diệp Mộ không lùi bước.

Cơ hội như thế này chỉ có một, anh nhất định phải ép được suy nghĩ chân thực nhất trong lòng cô ra. "Anh quá đáng vừa thôi!" Đóa Đóa khẽ dùng lực, xoay người khóa tay Diệp Mộ lại. "Tôi nói cho anh biết, Diệp Mộ, tôi không có chút ý nghĩ gì với anh cả." Nói xong, Đóa Đóa xoay người bỏ đi.

Diệp Mộ nhìn theo bóng lưng cô, khẽ gọi: "Lan Khuynh Tâm." Đóa Đóa như bị đánh trúng tim, đứng sững tại chỗ, cô dường như nhận ra Diệp Mộ đang đau lòng. "Đừng cho anh câu trả lời ngay lập tức, cân nhắc thêm một thời gian nữa được không?" Đóa Đóa không lên tiếng, lẳng lặng bỏ đi.

Diệp Mộ cứ đứng yên tại chỗ, nhìn chằm chằm bóng dáng cô cho đến khi khuất hẳn.

Mễ Nặc nghe con trai kể lại thì khẽ nhíu mày: "Đóa Đóa mất tích từ khi nào?" "Ba ngày sau khi con tỏ tình." "Mẹ, mẹ nói xem có phải con bị từ chối rồi không?" Chuyện này Mễ Nặc thật sự khó nói, Đóa Đóa đang nghĩ gì thì bà không tài nào đoán được, cô bé đó từ nhỏ đã tinh quái, không ai biết trong đầu cô nàng đang toan tính chuyện gì.

Nhưng lúc này bà không muốn xát muối vào vết thương của con trai, nên nói: "Chắc là có một chút thích đấy." "Sao mẹ lại nói vậy?"

"Nếu con bé không quan tâm đến con thì đã trực tiếp từ chối rồi, hà tất phải chơi trò mất tích.

Chắc chắn con bé vẫn chưa nghĩ thông suốt, muốn tìm một nơi để bình tĩnh lại rồi mới trả lời con.

Con đã nhẫn nhịn bao nhiêu năm mới tỏ tình, thì hãy tiếp tục nhẫn nhịn thêm đi.

Đương nhiên, nếu con muốn từ bỏ thì mẹ cũng ủng hộ, cái con bé Đóa Đóa đó con không nắm thóp được đâu." Mễ Nặc thực sự rất thích Đóa Đóa, nhưng chuyện tình cảm không thể cưỡng cầu, nếu Đóa Đóa không có ý đó thì cũng không cần để Diệp Mộ lãng phí thanh xuân.

Bà có linh cảm, con trai mình sẽ phải nếm mùi đau khổ vì Đóa Đóa. "Mẹ, đời này con phi Đóa Đóa bất thủ (không phải Đóa Đóa thì không cưới)." Diệp Mộ nhíu mày, ánh mắt kiên định. "Đừng nói trước điều gì, Diệp Việt ngày xưa cũng thề thốt không phải An An thì không cưới, cuối cùng chẳng phải vẫn tìm được chị dâu con đó sao?

Con nhìn anh ấy bây giờ hạnh phúc thế nào, sắp có đứa con thứ ba rồi đấy.

Chuyện tình cảm thật sự không đến phút cuối thì không nói trước được.

Nhưng có một nguyên tắc là dưa hái xanh không ngọt, bước vào hôn nhân phải vì tình yêu chứ không phải yếu tố khác, tình yêu là tiền đề của hạnh phúc." "Đóa Đóa đời này chỉ có thể là của con." Mễ Nặc cạn lời, thầm cảm thán trong lòng: Đến người ta đi đâu con còn không tìm thấy mà còn dám nói người ta là của mình, không sợ lẹo lưỡi sao. "Nếu đã vậy thì chấn tác lên, con cứ thế này mỗi ngày Đóa Đóa cũng không nhìn thấy.

Có khi con bé đang ở một thành phố khác có những khởi đầu mới, thậm chí bên cạnh đã xuất hiện người theo đuổi khác rồi." "Cô ấy khó tán lắm, không người đàn ông nào dễ dàng theo đuổi được cô ấy đâu.

Quan trọng là bây giờ cô ấy hoàn toàn chưa khai khiếu (chưa hiểu chuyện tình yêu), cô ấy có thể coi con là anh em thì cũng sẽ coi những người đàn ông khác là anh em thôi." Về điểm này, Diệp Mộ vẫn có lòng tin.

Anh ở bên cô bao nhiêu năm mà cô còn chưa cảm nhận được tình cảm nam nữ, anh không tin có người đàn ông nào có thể dễ dàng làm lay động trái tim cô. "Thằng nhóc thối, con thì hiểu cái gì, tình yêu đôi khi chỉ nảy sinh trong một khoảnh khắc thôi." "Với người khác thì thế, nhưng Đóa Đóa tuyệt đối không bao giờ như vậy." Mễ Nặc thấy thật sự không thể trò chuyện tử tế được nữa, cậu con út này quá tự tin mù quáng rồi. "Được rồi, nếu con đã khẳng định vậy thì đi ăn cơm với mẹ." Mễ Nặc kéo Diệp Mộ dậy.

Chương 1824

Diệp Mộ lúc này mới bò dậy, dáng người anh cao hơn Mễ Nặc cả một cái đầu.

Mễ Nặc buồn cười vỗ vào lưng anh một cái: "Tay chân dài ngoằng thế này, đã là người lớn rồi mà còn làm nũng với mẹ, thật là." "Con xin lỗi mẹ, làm mẹ lo lắng rồi.

Nói ra được con thấy dễ chịu hơn nhiều." "Con ngốc à, mẹ con là chuyên gia tình ái đấy, gặp chuyện thế này mà lại cứ lủi thủi một mình, đáng đời con bị u sầu." "Mẹ, vậy mẹ hiến kế cho con đi, con phải làm sao để theo đuổi Đóa Đóa?" "Thì cũng phải đợi Đóa Đóa về đã, giờ người không có ở đây, mẹ đưa ra phương án nào cũng vô dụng." "Vậy mẹ cứ nghĩ trước đi, con nhất định sẽ tìm được Đóa Đóa về." Mễ Nặc thực ra không mấy lạc quan, ngay cả nhà họ Lục cũng không dò hỏi được chút tin tức nào về Đóa Đóa, điều đó chứng tỏ đây là một cuộc bỏ trốn được lên kế hoạch tỉ mỉ.

Nha đầu đó đã hạ quyết tâm không để họ tìm thấy, đây không đơn giản là đi khuây khỏa, muốn cô trở về chắc chắn không phải chuyện ngày một ngày hai.

Con đường truy thê của Diệp Mộ còn chưa đứng ở vạch xuất phát, sau này còn gian nan dài dài.

Mễ Nặc thở dài, chuyện tình cảm của bọn trẻ cứ để chúng tự xoay xở, bà thỉnh thoảng nhúng tay vào là được.

Đứa trẻ nào mà chẳng phải trải qua chín chín tám mươi mốt kiếp nạn mới được viên mãn.

Dùng lời của Diệp Tử Hạo mà nói, ai bảo đám trẻ này đứa nào đứa nấy đều quá ưu tú.

Người ưu tú thì định sẵn phải chịu nhiều thử thách hơn người bình thường. "Giải quyết xong con trai bà rồi à?" Diệp Tử Hạo hỏi. "Đấy là con trai ông, sao lại thành con trai tôi?" "Ha ha, lỡ miệng, con trai chúng ta." "Thằng nhóc đó sao rồi?" Mễ Nặc cười, mắt lóe lên tia hóng hớt: "Tin đại hỷ, trước khi Đóa Đóa rời đi, con trai ông đã tỏ tình rồi!" "Cuối cùng cũng không nhịn được nữa à, tôi còn tưởng nó là ninja rùa cơ đấy." Diệp Tử Hạo nhướng mày.

Thằng nhóc này cuối cùng cũng biết yêu đương rồi, chắc thấy mọi người xung quanh cưới hết nên cũng sốt ruột. "Chứ sao, thế Đóa Đóa có đồng ý không?" "Ông thấy sao?" "Thôi xong, chắc chắn là không thèm rồi nên mới bỏ trốn chứ gì." Diệp Tử Hạo nhún vai. "Có người làm bố như ông không, sao tôi thấy ông có vẻ đắc ý thế, con trai không tán được vợ mà ông vui lắm à?" "Không phải, vì tôi luôn biết con gái nhà họ Lục không dễ cưới, bị từ chối là chuyện bình thường mà?

Không sao, thất bại là mẹ thành công, chuyện nhỏ thôi." Diệp Tử Hạo không mấy bận tâm.

Nhìn Lục Niệm Nhất là biết, Lục Sâm hành hạ Mộc Dung thừa sống thiếu chết, dây dưa mấy năm mới cho cưới.

Thằng nhóc nhà mình mới tỏ tình thôi mà, đường về nhà chồng còn xa lắm, không vội được. "Ông không sợ Đóa Đóa đi biệt tích luôn à?" "Ấy, đừng nói thế, cũng có khả năng đó thật.

Đóa Đóa từ nhỏ đã như ngựa hoang đứt cương, bề ngoài thì vâng lời người lớn nhưng thực chất bên trong lại rất phản nghịch, tiểu Mộ nhà mình không trị nổi đâu, tôi có linh cảm không lành." "Vậy ông không ủng hộ hai đứa nó thành một đôi sao?" "Vấn đề không phải tôi ủng hộ hay không, mà là thằng nhóc đó có tán nổi người ta không kìa." Diệp Mộ vừa đi ra đã nghe thấy cuộc trò chuyện của bố mẹ, thật sự chỉ muốn chết quách cho xong, có bố mẹ nào lấy chuyện đau lòng của con cái ra làm trò cười thế không? "Chắc chắn con là con nhặt về rồi." Diệp Mộ kéo ghế, hậm hực ngồi xuống. "Ái chà, quý ông nhà chúng ta cũng biết nổi loạn cơ đấy." Mễ Nặc cười trêu. "Con định dọn ra ngoài ở, nhà con đã tìm xong rồi." "Đi đi, đi đi, muốn thế nào thì làm thế nấy." Diệp Tử Hạo không chút do dự.

Mễ Nặc cũng nói: "Đúng là nên ra ngoài ở riêng, lớn nhường này rồi còn bám lấy bố mẹ thì ra thể thống gì, thế thì bao giờ mới có bạn gái được." Diệp Mộ cảm thấy trái tim bị tổn thương sâu sắc, nhìn bố mẹ mình xem, chẳng ai thèm giữ anh lại cả.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã tối, không biết Đóa Đóa đã ăn cơm chưa, có bị ai bắt nạt không.

Hai vợ chồng thấy con trai mặt mày ủ rũ thì nhìn nhau, tự kiểm điểm xem mình có nói quá lời không. "Lỗi tại ông đấy." "Nói như thể bà không có vấn đề gì vậy." "Thôi được rồi, ba mẹ ăn cơm đi." Diệp Mộ rất im lặng, chỉ ăn một chút rồi buông bát đũa: "Con về phòng đây." Mễ Nặc lập tức đá Diệp Tử Hạo một cái: "Khó khăn lắm mới gọi được con dậy ăn cơm, đều tại ông hết." "Thằng nhóc vô dụng, vì một cô gái mà thành ra thế này." "Ông không trẻ lại chắc?

Ngày xưa ông không vì tôi mà lao tâm khổ tứ à?

Sao không biết thông cảm cho con trai một chút." "Nặc Nặc, đừng vội, chuyện của con cái cứ để chúng tự lo.

Chúng có phải ba mươi mấy tuổi đâu mà phải cuống, mới ngoài 20 thôi, cứ để nó chơi vài năm đi, biết đâu lại gặp được người con gái khác biết trân trọng nó.

Đóa Đóa tốt thật, nhưng nếu không hợp thì cũng đành chịu." "Tôi cũng sợ chứ, ông xem tiểu Việt ngày xưa theo đuổi An An mãi cuối cùng cũng không thành, tôi sợ tiểu Mộ cứ mải đuổi theo một người mà làm lỡ dở chính mình." "Thì chắc chắn sẽ có một cô gái khác đợi tiểu Mộ của chúng ta thôi." Về chuyện này, Diệp Tử Hạo nghĩ thoáng hơn nhiều, tính cách con trai mình ông biết rõ, không đến mức vì chuyện này mà tìm sống tìm chết, sớm muộn gì cũng sẽ chấn tác lại.

Trong phòng, Diệp Mộ hết lần này đến lần khác gọi vào số máy của Đóa Đóa, nhưng lần nào cũng là thông báo tắt máy.

Khóe môi anh hiện lên một nụ cười khổ, nha đầu này thật tuyệt tình, cứ thế không một lời mà biến mất, cô có bao giờ nghĩ anh sẽ phát điên không?

Thôi bỏ đi, ngay cả người thân cô còn chẳng thèm chào hỏi, nữa là anh.

Trong mắt cô, anh vẫn luôn là người anh em tốt.

Anh em tốt, quả là một từ mang tính mỉa mai sâu sắc.

Trước đây anh thấy cô dựa dẫm vào mình là chuyện tốt, giờ đây anh chỉ thấy đau nhói.

Nhưng bảo anh buông tay, anh thật sự không làm được.

Anh thở dài, tương lai dù thế nào, anh cũng quyết định sẽ theo đuổi Lan Khuynh Tâm đến cùng, trừ khi cô lấy chồng, bằng không anh nhất định sẽ bám lấy cô.

Nghĩ thông suốt điểm này, Diệp Mộ dường như nhẹ nhõm hẳn.

Thế là ngày hôm sau, Mễ Nặc và Diệp Tử Hạo lại thấy một đứa con trai như trước kia, dường như việc Đóa Đóa mất tích chẳng ảnh hưởng gì đến anh.

Nhưng dù sao cũng là con mình, họ vẫn nhận thấy trong mắt anh có thêm một phần kiên định.

Xem ra là đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu rồi. "Con trai, khi nào con chuyển nhà?" "Ngay hôm nay thôi, con đã bảo trợ lý qua rồi."

"Thật ra mẹ vẫn hy vọng con ở nhà, nếu không sau này mỗi ngày về nhà chỉ phải đối mặt với cái bản mặt già của bố con, mẹ thấy đời không còn gì luyến tiếc nữa." Mễ Nặc đưa tay nhào nặn gương mặt tuấn tú của con trai.

Trong mấy đứa trẻ, ngoại hình của Diệp Mộ rất xuất chúng, chỉ kém Đóa Đóa một chút xíu thôi.

Hai đứa mà thành một đôi thì đúng là trai tài gái sắc. "Mẹ, khi nào mẹ mới bỏ được cái thói quen này, con lớn rồi mà." Đừng có hơi tí là nặn má anh, cảm giác kỳ lắm.

Chương 1825

"Con có lớn thế nào vẫn là con của mẹ.

Tiểu Mộ, chuyện tình cảm cứ từ từ, một mình ở ngoài phải chú ý sức khỏe, nhớ nhà thì bảo mẹ, mẹ làm món ngon cho ăn." Diệp Mộ chớp mắt: "Mẹ già, giờ mẹ mới giống dáng vẻ của một người mẹ đấy." "Thằng nhóc thối, mới đối tốt với con một tí đã không quen rồi à?" "Vâng ạ, mẹ yêu." Diệp Mộ ôm Mễ Nặc một cái, khiến bà thấy sống mũi cay cay: "Chứ có phải đi luôn không về đâu mà sến súa thế." "Mẹ già, con sẽ nhớ mẹ lắm đấy." Diệp Mộ cười nói. "Được rồi, đi đi." Mễ Nặc không biết rằng, Diệp Mộ không phải ra ngoài ở riêng mà là bỏ đi tìm người.

Chuyện này ba ngày sau bà mới biết, Diệp Mộ không đi làm, Diệp Tử Hạo thấy bất thường đi tìm mới phát hiện anh chỉ chuyển đồ đạc đi thôi, còn người thì biến mất. "Thật là tức chết mà, cái tốt không học, lại đi học Đóa Đóa trò bỏ nhà ra đi." Diệp Mộ đi đâu thực ra không khó đoán, Đóa Đóa mãi không tìm thấy, anh ngồi yên được mới lạ, chắc chắn là đích thân đi tìm rồi. "Bỏ nhà ra đi cái gì, con trai là đang thiên lý truy thê, đi tìm vợ đấy, chúng ta phải ủng hộ." Diệp Tử Hạo lại rất bình tĩnh. "Quan trọng là nó đi đâu mà tìm, tôi hỏi Lục Minh rồi, Đóa Đóa không mang theo chứng minh thư và hộ chiếu, con bé có thể tự do đi lại chắc chắn là dùng thân phận giả, thế mới rắc rối." "Rắc rối đến mấy cũng là việc của nó, chúng ta cứ ủng hộ đi." "Vậy ông tự mà gánh vác công ty, giờ trợ thủ đắc lực chạy mất rồi." Mễ Nặc lườm một cái. "Thì cũng đành chịu thôi, sau này không sợ nữa, nhà Diệp Việt có tận ba đứa cơ mà." Diệp Tử Hạo cứ nghĩ đến việc sắp có ba đứa cháu nội là thấy mọi chuyện chẳng còn là vấn đề gì.

Bất kể trai hay gái, chỉ cần bồi dưỡng tốt thì chắc chắn đều gánh vác được giang sơn.

Nghe vậy, sắc mặt Mễ Nặc mới tốt lên: "Ầy, nhắc đến chuyện đó tôi cũng thấy nôn nao quá." Ba tháng sau Diệp Mộ trở về, kết quả là hoàn toàn không tìm được tin tức gì của Đóa Đóa, anh thất thểu quay về.

Lục Nghiêu nghe tin cũng chỉ biết thở dài.

Nha đầu Lan Khuynh Tâm này thật là, xem con nhà người ta bị giày vò thành ra thế nào rồi.

Chuyện Diệp Mộ thích Đóa Đóa cũng không giấu được nữa, các bậc tiền bối đều biết cả, mọi người bắt đầu quay sang trách móc Đóa Đóa.

Tại quân khu Tây Nam, tỉnh S.

Một cô gái mặc quân phục hiên ngang bước tới, dáng vẻ oai phong lẫm liệt, mỗi lần xuất hiện đều thu hút mọi ánh nhìn của các binh sĩ nam lẫn nữ. "Nghiêm túc chút đi, nhìn kìa nhìn kìa, đó là hoa khôi quân đội của chúng ta đấy." "Nghe nói là từ đơn vị địa phương chuyển lên, không ngờ đi lính mà cũng được bổ mắt thế này." "Tôi khuyên cậu đừng có dại mà thử sức, nghe nói sức chiến đấu của cô nàng đáng sợ lắm đấy." "Một cô gái thì mạnh đến mức nào chứ, tôi không tin." "Không tin thì tự đi mà thử, tự cầu phúc cho mình đi." ...

Đóa Đóa từ nhỏ đã quen với việc trở thành tâm điểm, huống chi là ở nơi toàn đàn ông thế này.

Có điều bây giờ cô đã có một thân phận mới: Giang Đóa Nhi.

Sau vài tháng ở đơn vị địa phương, cô tình cờ được quân khu tỉnh S tuyển chọn gia nhập đội đặc nhiệm "Hồng Xích", hôm nay là ngày đầu tiên cô đến báo danh.

Khổ nỗi vì sở hữu gương mặt quá xinh đẹp nên dù người chưa tới, danh tiếng đã đồn xa. "Đến rồi, đến rồi, hình như là đến chỗ chúng ta." "Không thể nào, một phụ nữ mà đòi gia nhập Hồng Xích chúng ta sao, muốn chết chắc?" ...

Một người đàn ông đứng lại, nói: "Được rồi, bây giờ giới thiệu với mọi người thành viên mới, Giang Đóa Nhi.

Đây là người được thủ trưởng đích thân chọn từ đơn vị địa phương, từ hôm nay cô ấy sẽ gia nhập Hồng Xích, chúng ta hãy nhiệt liệt hoan nghênh." Mọi người nhìn nhau, chẳng ai thèm vỗ tay. "Mọi người điếc hết rồi à?

Tôi nói hoan nghênh thành viên mới!" Lâm Tuấn quát một tiếng, mọi người mới uể oải vỗ tay. "Sao có vẻ miễn cưỡng thế, ai có ý kiến gì thì nêu ra?" "Báo cáo đội trưởng, Hồng Xích chúng ta chuyên thực hiện những nhiệm vụ nguy hiểm và khó khăn nhất, chúng ta luôn phối hợp rất ăn ý, chưa từng thất bại, chúng ta không cần một nữ đồng chí." Lâm Tuấn khẽ nhếch môi, lúc đầu anh cũng phản đối chuyện này, nhưng thủ trưởng chỉ cười đầy ẩn ý mà không giải thích gì.

Anh cũng biết ý không hỏi thêm.

Một người có thể được phá cách đề bạt từ địa phương lên, chắc chắn phải có điểm hơn người. "Tôi nhấn mạnh một lần nữa, đại đội đặc nhiệm Hồng Xích là đội quân mũi nhọn của chúng ta, là lưỡi gươm sắc bén nhất của toàn quân, luôn sẵn sàng dấn thân vào chiến tranh.

Ở đây không có lính con ông cháu cha, không có quan hệ, mỗi người vào đây đều phải trải qua quy trình tuyển chọn nghiêm ngặt, các anh có gì mà không phục?" Lâm Tuấn quát lớn. "Báo cáo đội trưởng, chúng tôi xin phép được chứng kiến bản lĩnh của đồng chí mới." Lâm Tuấn nhìn sang Giang Đóa Nhi: "Đồng chí Giang Đóa Nhi, cô có lời gì muốn nói không?" Giang Đóa Nhi mỉm cười, nhìn người đàn ông vừa phát biểu: "Vị đồng chí này, anh đang kỳ thị giới tính một cách nghiêm trọng đấy." "Đồng chí Giang, tôi cũng là vì lo cho cô thôi, chiến đội của chúng ta không phải chiến đội bình thường." Lưu Đại Sơn nói. "Tôi lại thích những chiến đội không bình thường đấy.

Nếu anh có ý kiến về năng lực của tôi, có thể thi đấu với tôi.

Báo cáo đội trưởng, tôi xin phép được chứng minh bản lĩnh của mình." Đóa Đóa đứng nghiêm chào Lâm Tuấn.

Cô ghét nhất là bị người khác nghi ngờ. "Đồng ý." "Lưu Đại Sơn, bước ra!" Lưu Đại Sơn sững người, không ngờ cô gái này lại ngạo mạn như vậy, hở ra là đòi đấu đơn. "Nói đi, thi cái gì?" Lưu Đại Sơn chưa kịp lên tiếng thì Đóa Đóa đã hỏi trước.

Lưu Đại Sơn thấy mình là đàn ông đại trượng phu, không cần thiết phải bắt nạt con gái nhà người ta quá, chỉ cần làm cho có lệ là được: "Cô nói đi, thi môn gì cô giỏi nhất ấy." "Không cần đâu, tôi giỏi tất cả các môn, anh cứ chọn môn anh giỏi nhất đi." Đóa Đóa mặt đầy nghiêm túc, trông không giống đang đùa chút nào.

Nực cười, cô từ nhỏ đã lớn lên trong doanh trại, là con cháu đời thứ tư của gia đình quân nhân chính tông, ngoài cái danh phận chính thức ra thì cái gì cần học cô đều đã học cả, tuyệt đối không thua kém bất kỳ ai ở đây.

Những người này đa số đều là tay ngang, đến tuổi nhất định mới gia nhập thôi.

Lưu Đại Sơn ban đầu còn định nhường nhịn, nhưng nhìn vào ánh mắt kiên định của cô gái, anh chợt nhận ra suy nghĩ vừa rồi của mình có vẻ hơi phiến diện. "Vậy bắt đầu từ cận chiến nhục bác (đánh giáp lá cà) trước đi." Lưu Đại Sơn nói. "Không vấn đề gì." Tiếp theo đó là các màn cận chiến, bắn tốc độ mục tiêu di động 100 mét, tháo lắp bom, hành quân dã chiến 20 km.

Sau một loạt các màn đọ sức, Lưu Đại Sơn nằm bẹp dưới đất thở hồng hộc như trâu, trong khi Đóa Đóa vẫn tràn đầy năng lực đứng một bên chống đẩy bằng một tay, còn cười trêu chọc: "Đồng chí Đại Sơn, tiếp tục chứ?" "Cô đúng là... không phải người mà." Lưu Đại Sơn trợn tròn mắt, lắp bắp thốt ra một câu.

Đóa Đóa kiêu ngạo đáp: "Tôi không chỉ là người, tôi còn là phụ nữ đấy." "Cút đi, cô là đồ đàn ông bà thì có." Thế này mà là phụ nữ chỗ nào chứ.

Chương 1826

À không, ngoại trừ cái mặt giống phụ nữ ra thì những chỗ khác chẳng giống tí nào.

Đã xinh đẹp thế này không dựa vào nhan sắc mà sống, cứ thích đâm đầu vào ổ đàn ông, thật là hết nói nổi.

Đóa Đóa khẽ nhảy một cái đã đứng dậy, đi đến trước mặt Lưu Đại Sơn, không khách khí đá anh một cái: "Cho anh chừa cái tội khinh thường phụ nữ, phụ nữ mà điên lên thì đàn ông các anh chạy không kịp đâu." Lưu Đại Sơn trợn mắt: "Cô cô cô, cô thật quá đáng." "Tôi dùng thực lực để áp đảo đấy, không phục thì chiến tiếp." Đóa Đóa tự hào ưỡn ngực.

Lưu Đại Sơn sợ đến mức lăn một vòng dưới đất, tránh xa Đóa Đóa ra, không trêu vào được thì trốn đi không được sao?

Đã mất mặt một lần rồi, tuyệt đối không để mất mặt lần thứ hai.

Những người khác cười phá lên, ánh mắt nhìn Đóa Đóa cũng đã thay đổi, không còn vẻ khinh bỉ như lúc nãy nữa. "Đại Sơn, mất mặt quá ông ơi." "Ông làm anh em mình mất mặt lây rồi đấy." "Đi đi đi, giỏi thì các ông lên đi." Lưu Đại Sơn đỏ mặt quát lại, lén lút nhìn Đóa Đóa một cái, trong ánh mắt đã thoáng chút khâm phục.

Xem ra cô là người tính tình hào sảng, sẽ không vì chuyện này mà để bụng.

Những người như họ chỉ cúi đầu trước những kẻ thực sự mạnh mẽ. "Xì, bọn tôi không lỗ mãng như ông, định bắt nạt con gái nhà người ta ai ngờ bị người ta hành cho ra bã, có giỏi thì chống đẩy tiếp đi." "Các cậu thôi đi, đứng đó nói thì hay lắm." Lâm Tuấn âm thầm đánh giá Giang Đóa Nhi, trong lòng vô cùng chấn động, sức chiến đấu của cô gái này thực sự mạnh hơn bất kỳ ai ở đây, anh cũng không chắc nếu mình đấu với cô thì có thắng nổi không, nhìn thế nào cũng không giống loại lính tay ngang. "Được rồi, bây giờ đội đặc nhiệm Hồng Xích đã tập hợp đầy đủ, sau này chúng ta là một đội, chuyện không tin tưởng đồng đội như hôm nay không được phép tái diễn, cũng không được tự ý thách đấu thành viên mới.

Có vấn đề gì thì báo cáo với tôi, chúng ta sẽ tổ chức thi đấu công khai minh bạch, rõ chưa?" "Rõ!" Các chiến sĩ đồng thanh hô vang. "Giang Đóa Nhi, về đội!" "Rõ, thưa đội trưởng!" Sau khi giới thiệu xong, Lâm Tuấn đích thân đưa Giang Đóa Nhi về ký túc xá, khóe môi Đóa Đóa luôn nở nụ cười, Lâm Tuấn ngẩn người một lát: "Giang Đóa Nhi, cô chắc chắn không phải là lính mới chứ?" "Báo cáo đội trưởng, tôi mới nhập ngũ vài tháng trước." "Nói thật đi?" "Báo cáo đội trưởng, Giang Đóa Nhi đúng là mới nhập ngũ vài tháng trước, còn nếu đội trưởng muốn hỏi chuyện trước khi nhập ngũ, thứ cho tôi không thể tiết lộ." Giang Đóa Nhi nghiêm túc nói.

Cô khó khăn lắm mới làm được thân phận giả để vào quân đội, dù thế nào cũng không được để lộ, nếu không sớm muộn gì cũng bị gia đình bắt về.

Trời mới biết cô đã chờ đợi ngày này bao nhiêu năm rồi.

Trong mắt Lâm Tuấn thoáng qua tia cười, cô gái này thật thú vị.

Mang gương mặt yêu nghiệt thế kia mà lại chọn gia nhập Hồng Xích, không biết cô đang nghĩ gì nữa. "Được rồi, nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai sẽ bắt đầu huấn luyện nghiêm ngặt." "Cảm ơn đội trưởng." "Đúng rồi, có chuyện này nói với cô, trong Hồng Xích còn có một đội đột kích bảo mật cấp cao, là lực lượng đặc biệt của đặc biệt, phiên hiệu đối ngoại là Cô Lang Vô Ảnh, một đội quân bóng đêm không tồn tại trên giấy tờ, chuyên thực hiện những nhiệm vụ tuyệt mật nhất.

Cô có một đêm để cân nhắc, nếu quyết định gia nhập Cô Lang, thì kể từ ngày đó, mọi thông tin của cô sẽ trở thành cơ mật tối cao, làm vậy không chỉ để ngăn kẻ thù trả thù chính bản thân cô mà còn để bảo vệ người thân, bạn bè, tất cả những người liên quan đến cô." "Tôi gia nhập." Đóa Đóa không cần suy nghĩ, trả lời ngay.

Cô biết tính chất của đội quân này vì anh trai cô cũng ở trong một đơn vị như vậy.

Đây chính là điều cô mong muốn, một khi thông tin của cô được bảo mật cấp cao, gia đình muốn tra ra cô ở đâu thì đúng là khó hơn lên trời.

Họ cũng sẽ không cưỡng ép điều tra, dù sao đều là người trong quân đội, đều hiểu rõ quy định. "Cô không cần trả lời ngay, cô có một đêm để suy nghĩ." "Không cần đâu, tôi gia nhập đặc nhiệm thì đương nhiên phải trở thành tinh anh của tinh anh rồi." Đóa Đóa không bao giờ hời hợt trong những chuyện này, càng không đùa giỡn.

Lâm Tuấn nhìn sâu vào mắt cô: "Được, cô sắp trở thành nữ thành viên đầu tiên trong lịch sử của đội." Đóa Đóa vào ký túc xá, cô còn một người bạn cùng phòng nữa nhưng người đó đã đi huấn luyện chưa về.

Đóa Đóa nằm trên giường, chỉ những lúc yên tĩnh thế này cô mới sắp xếp lại tâm tư của mình.

Đôi lông mày thanh tú khẽ nhíu lại, cô bỏ đi mà không lời từ biệt thế này, ở nhà chắc chắn đã loạn thành một đoàn rồi, nhưng cô sẽ không thay đổi kế hoạch, đây là chuyện cô đã nung nấu bao nhiêu năm.

Không phải cô không đấu tranh, nhưng cả thế giới đều ngăn cản cô.

Thực ra cô chỉ muốn làm những việc mình thích, tuổi tác ngày một lớn, cô không thể chờ thêm được nữa.

Ngoại lệ duy nhất chính là, vào lúc cô quyết định bí mật rời đi, Diệp Mộ lại nói thích cô, còn nhấn mạnh đó là tình cảm nam nữ.

Đến tận bây giờ nghĩ lại cảnh tượng ngày hôm đó, cô vẫn thấy khó tin.

Sao Diệp Mộ lại thích cô được nhỉ?

Cô thấy mình ngoài gương mặt xinh đẹp ra thì chẳng có gì hấp dẫn cả, tính tình lại quá bay nhảy, lại còn ngông cuồng, người như vậy sao có thể thu hút Diệp Mộ chứ.

Thật là nghĩ không thông mà.

Với những chuyện nghĩ không thông, Đóa Đóa thường không nghĩ sâu thêm nữa, cứ vậy đi.

Hoặc giả Diệp Mộ sẽ gặp được cô gái phù hợp với anh hơn.

Chỉ là khi nghĩ đến đây, lòng cô không khỏi có chút khó chịu, đợi đến lúc cô trở về, chắc anh đã lấy vợ rồi, cô và anh không thể vô tư như trước nữa.

Nghĩ đến gương mặt tinh xảo của anh, Đóa Đóa khẽ nhếch môi, anh là chàng trai đẹp nhất mà cô từng thấy, dù so với cô thì vẫn kém một chút xíu.

Nghĩ đến đây, Đóa Đóa tự vỗ vào trán mình một cái, sao lại nghĩ đến Diệp Mộ rồi.

Liệu điều này có nghĩa là... cô thực sự có một chút nhớ Diệp Mộ không?

Ôi, phiền thật đấy, đã bảo không nghĩ đến chuyện đó nữa mà sao cứ hiện lên trong đầu thế này.

Đều tại Diệp Mộ cả, tự dưng lại nói mấy lời kỳ cục đó với cô.

Còn cả chú chó Điểm Điểm nữa, không có nó bên cạnh, cô thật sự không quen chút nào.

Tiếc là Điểm Điểm già rồi, không thể theo cô đi chinh chiến được nữa.

Lại hai tháng nữa trôi qua.

Lục Nghiêu nhận được một kiện bưu phẩm gửi đến từ tỉnh S, nội dung rất đơn giản: "Anh trai, chăm sóc tốt cho người nhà và bé cưng Điểm Điểm của em nhé, em sống rất tốt, khi nào đến thời điểm thích hợp em sẽ quay về.

Chương 1827

Ngoài ra, không được cho Diệp Mộ biết tin tức của em, nếu không em sẽ không bao giờ liên lạc với anh nữa đâu, anh tự mà liệu đấy." Giọng điệu mang đậm tính đe dọa khiến Lục Nghiêu không khỏi bất lực. "Tảng băng nhỏ, mau lại đây." "Anh Nghiêu, anh càng ngày càng nóng nảy rồi đấy, đêm hôm khuya khoắt anh gào thét cái gì thế?" "Con chim nhỏ nhà mình gửi bưu phẩm về này." Lão thái gia đã nói rồi, con chim Đóa Đóa này bay cao bay xa cũng chẳng có gì lạ.

Mạc Hữu An lập tức chạy ra: "Là Đóa Đóa sao?" "Ừ, con nhóc thối đó hóa ra đang ở tỉnh S." "Vậy em phải gọi điện báo ngay cho Tiểu Mộ, cậu nhóc đó sắp biến thành hòn vọng thê luôn rồi." "Thôi đi, tỉnh S rộng lớn như vậy, không dễ tìm đâu, đừng để Diệp Mộ phải thất vọng.

Cứ đợi con bé tự mình trở về đi.

Đóa Đóa không cho phép anh nói với Diệp Mộ, nếu không con bé sẽ cắt đứt liên lạc với anh luôn." "Hai người này rốt cuộc là sao nữa?

Em thấy họ rất xứng đôi mà, cứ phải làm khổ nhau thế này..." Ngay lúc đó, Mạc Hữu An nhận được điện thoại của bà nội Đinh: "An An, con mau đến đây, bà và ông nội đang ở cửa bệnh viện, gọi điện cho ba mẹ con mãi mà không được, ông nội con gặp chuyện rồi." Mạc Hữu An cau mày, cô suýt chút nữa đã quên mất việc này, hai cụ nhà họ Đinh vẫn đang ở nhà họ Mạc: "Hai người sao thế ạ?" "Ông nội con bị ngã, khá nghiêm trọng đấy." "Đợi chút, con đến ngay đây." "Nếu Nghiêu Nghiêu có ở đó thì bảo nó đi cùng nhé, bà sợ hai người già này không bế nổi ông nội con." "Vâng, con biết rồi." Tắt điện thoại, hai người vội vã chạy đến bệnh viện, nhưng hai cụ nhà họ Đinh đã không còn ở cửa nữa mà đã đi vào trong, hai người chỉ còn cách nhanh chóng đuổi theo. "An An, Nghiêu Nghiêu, hai đứa đến rồi à." "Bà nội, ông nội đâu rồi ạ?" Bà nội Đinh đẩy Lục Nghiêu một cái: "Đang kiểm tra ở bên trong, Nghiêu Nghiêu, cháu vào xem thế nào đi, bà và An An là phụ nữ, vào không tiện." Lục Nghiêu có chút không thoải mái nhưng cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp đi vào.

Bà lão cũng kéo Mạc Hữu An đi về phía một phòng khám khác. "Bà nội, bà kéo con làm gì thế?" "Bà đột nhiên nhớ ra mình cũng cần kiểm tra một chút, con đi cùng bà đi." Đừng thấy bà lão đã có tuổi mà lầm, sức lực vẫn còn lớn lắm, Mạc Hữu An lại không tiện dùng sức hất ra, chỉ có thể để bà kéo đi.

Một bác sĩ đã chờ sẵn ở đó, thấy họ vào liền hỏi: "Người đến rồi à?" "Đến rồi, đến rồi, bác sĩ, cô mau kiểm tra cho con bé đi." Bà lão đẩy Mạc Hữu An lên phía trước, cô ngơ ngác: "Bà nội, bà đang làm gì vậy?" "An An, con cứ phối hợp với bác sĩ, kiểm tra một chút là được rồi, bà ở đây với con, đừng sợ." Mạc Hữu An nhìn thấy bảng tên trước ngực bác sĩ: Bác sĩ phụ khoa.

Cô lập tức phản ứng lại, bà lão căn bản không có vấn đề gì cả, mà là lừa cô đến đây để kiểm tra phụ khoa. "Bà nội, sao bà lại làm thế?" Mạc Hữu An đặc biệt ghét việc bà lão can thiệp vào cuộc sống của mình.

Không chỉ vì cô không có nhiều tình cảm với người bà này, mà chủ yếu là vì bà lão chưa bao giờ biết tôn trọng người khác, thích gì làm nấy, không bao giờ để ý đến cảm nhận của đối phương.

Những chuyện như thế này hoàn toàn có thể bàn bạc trước với họ, chứ không phải dùng cách lừa gạt thế này.

Ước chừng phía Lục Nghiêu cũng đang gặp tình cảnh tương tự.

Thật cạn lời. "An An, bà cũng chỉ muốn tốt cho các con thôi, con và Nghiêu Nghiêu đã kết hôn hơn một năm rồi mà vẫn chưa có con.

Con nhìn Diệp Viễn xem, kết hôn sau con bao lâu mà con người ta sắp sinh rồi, lại còn là sinh ba nữa.

Con không gấp nhưng bà gấp chứ, kiểm tra một chút đều tốt cho cả hai đứa thôi." "Vậy tại sao bà không nói trước?" "Nói trước chắc gì các con đã đồng ý." Mạc Hữu An thật sự cạn lời: "Bà không nói sao biết được con không đồng ý." Thực ra cô cũng từng muốn đi kiểm tra, nhưng Lục Nghiêu nói không cần gấp, muốn tận hưởng thế giới của hai người thêm một thời gian nên họ không nhắc lại nữa.

Thế nhưng bị hai cụ dùng cách này lừa đến đây, cảm giác thật sự rất khó chịu.

Bác sĩ thấy hai người sắp cãi nhau, liền khuyên nhủ: "Người trẻ tuổi các cháu đừng sợ bác sĩ, nếu thật sự có vấn đề thì kiểm tra một chút không chỉ các cháu yên tâm mà người lớn cũng nhẹ lòng." "Được rồi, được rồi, chúng ta nghe lời bác sĩ.

An An, bà ra ngoài đợi con nhé." Bà nội Đinh nở nụ cười gượng gạo, nói xong liền đóng cửa lại.

Hai tiếng sau, Mạc Hữu An gặp lại Lục Nghiêu với gương mặt đen xì không kém.

Cô rất hiểu tâm trạng của anh lúc này, thật sự rất bẽ mặt.

Việc này rõ ràng là đang nghi ngờ họ có vấn đề. "Anh Nghiêu, em xin lỗi." Đều là vì ông bà nội cô nên anh mới phải chịu sự bẽ mặt này.

Lục Nghiêu không nói gì, chỉ vỗ nhẹ vào tay Mạc Hữu An.

Bà nội Đinh thì chạy về phía ông nội Đinh: "Tình hình thế nào rồi?" "Không vấn đề gì." "Bên tôi cũng không có vấn đề gì." Hai người nhìn nhau, bà nội Đinh nói: "Haha, hai đứa đều không có vấn đề gì à, bác sĩ nói như vậy cũng là bình thường thôi, đừng căng thẳng, đừng căng thẳng, con cái sớm muộn gì cũng sẽ đến thôi." Lục Nghiêu và Mạc Hữu An thật sự muốn bỏ đi luôn nhưng vẫn cố nhẫn nhịn đưa hai cụ về nhà.

Chỉ là bầu không khí trong xe thật sự căng thẳng vô cùng.

Mạc Hữu An không thể nhịn được nữa: "Ông bà nội, con gọi hai người như thế hoàn toàn là vì một chút huyết thống này thôi, nhưng hai người đừng có dựa vào đó mà làm càn.

Việc con và anh Nghiêu khi nào sinh con là chuyện của chúng con, không liên quan gì đến hai người hết." "Sao lại không liên quan, đây là huyết mạch nhà họ Đinh chúng ta mà." Sắc mặt bà nội Đinh khó coi vô cùng.

Mạc Hữu An thật sự lười phải giảng đạo lý với họ, vì căn bản là không thông được: "Con nói thẳng luôn, sau này nếu còn xảy ra chuyện như thế này, con sẽ không nhận hai người nữa, hai người cũng đừng gọi điện cho con nữa." "An An, sao con có thể vô tình như vậy, chúng ta là ông bà nội ruột của con, là những người thân duy nhất trên đời này đấy." Mạc Hữu An rất muốn nói rằng cô chẳng cần chút nào: "Con gái gả đi như nước đổ đi, huống chi con chỉ là cháu nội đã gả đi của hai người.

Con mang họ Mạc, quan hệ huyết thống giữa chúng ta thực sự không thân thiết đến thế đâu, đừng lấy chuyện đó ra nói nữa.

Hơn nữa, hiện giờ con là người nhà họ Lục, những chuyện này người nên lo lắng là bố mẹ chồng con chứ không phải hai người, tỉnh lại đi, đừng làm con thấy kinh tởm nữa." Mạc Hữu An thật sự bị chọc giận, lời nói không nể tình chút nào.

Bà nội Đinh căn bản không chịu được sự nhục mạ này: "Cô... cô... cô nói chúng tôi kinh tởm?

Chúng tôi đều là vì tốt cho các người, vậy mà các người không biết điều chút nào." Nói xong, bà nội Đinh trực tiếp òa khóc.

Từng tuổi này rồi mà khóc lóc như vậy, thật sự chẳng đẹp đẽ gì.

Mạc Hữu An phiền muộn không thôi, thật muốn đuổi hai người này xuống xe ngay lập tức. "An An, sao con lại nói chuyện kiểu đó, lại dám bảo chúng ta kinh tởm." "Đủ rồi, dừng lại đi, con thật sự không muốn nói thêm câu nào với hai người nữa." Mạc Hữu An gầm nhẹ.

Tiếng quát này khiến bà lão cũng phải nín khóc.

Khi về đến nhà họ Mạc, Mạc Tử Hi vừa nhìn thấy vẻ mặt của mấy người này là đã muốn bùng nổ.

Sau khi nghe con gái kể lại sự việc, bà tức đến mức suýt lật tung cái bàn.

Bà chỉ tay vào hai cụ nhà họ Đinh, mạnh mẽ nói: "Hai người, dọn ra khỏi nhà họ Mạc ngay, chỗ này không hoan nghênh hai người ở lại nữa." Làm cái chuyện gì thế không biết, chuyện của con gái và con rể mà bà còn chẳng can thiệp, vậy mà họ lại dám tự tiện làm ra chuyện như vậy.

Bà nội Đinh không chịu, gào lên hướng về phía lầu: "Con trai ơi, con mau xuống đây, vợ và con con muốn đuổi chúng ta đi rồi, khổ thân chúng ta già rồi còn phải chịu cảnh này.

Chương 1828

Nếu chúng ta có chết ở ngoài kia thì người mất mặt chính là các người.

Các người quá đáng đến mức nào, ngay cả hai kẻ sắp xuống lỗ này cũng không dung nổi.

Nếu muốn chúng ta chết, chi bằng đưa cho chúng ta một gói thuốc độc cho xong, đỡ phải sống chướng mắt các người.

Chúng ta chết đi là đúng ý các người rồi chứ gì." Mạc Hữu An hôm nay mới hiểu rõ vì sao hai người này có thể ở lại nhà lâu đến thế, hóa ra là bản lĩnh ăn vạ đã được nâng cấp. "Phải, tôi nhìn hai người chướng mắt lắm rồi, chướng mắt mấy chục năm nay rồi, chẳng lẽ hai người mới biết ngày đầu tiên chắc.

Tóm lại hôm nay hai người phải đi cho tôi, muốn về căn nhà cũ của nhà họ Đinh hay về quê thì tùy hai người chọn, tóm lại là đừng có xuất hiện trước mặt tôi nữa." Mạc Tử Hi đã nhẫn nhịn đến cực hạn rồi, một khắc bà cũng không muốn nhịn thêm nữa. "Mạc Tử Hi, cô đối xử với bố mẹ chồng như thế, cô sẽ bị trời đánh thánh đâm đấy." "Đánh thì đánh tôi, không phiền hai cụ phải lo lắng, để dành sức mà đi đi." Nói rồi, bà quay sang bảo người giúp việc: "Trương tẩu, lên lầu giúp họ thu dọn hành lý, nhà này tôi làm chủ, hôm nay nhất định phải đuổi họ ra ngoài." Người giúp việc khó xử vô cùng, ngập ngừng một lát nhưng vẫn đi về phía phòng ngủ của hai cụ. "Không được thu dọn!" Bà nội Đinh quát lớn. "Da mặt bà dày đến mức nào vậy, đây là địa bàn của tôi." "Nhà của cô thì đã sao, cô gả cho con trai tôi thì của cô cũng là của con trai tôi, của con trai tôi là của tôi, tôi muốn ở bao lâu thì ở." Bà nội Đinh ngang ngược vô cùng.

Vừa rồi còn nước mắt lưng tròng, chớp mắt đã lộ nguyên hình.

Mạc Tử Hi thật sự muốn chửi đổng lên rồi, bà nội Đinh này thật chẳng khác gì mụ đàn bà chanh chua ngoài chợ, cái vẻ mặt này nhìn đâu ra người xuất thân từ gia đình giàu có chứ. "Bà tự đi mà nghiên cứu luật hôn nhân đi, đây là nhà của tôi, chẳng liên quan gì đến con trai bà cả." "Đừng có đem pháp luật ra nói với tôi, tôi không phải đứa trẻ lên ba." Đinh Duệ nghe thấy tiếng động trên lầu liền đi xuống, đập vào mắt là cảnh cha mẹ và Mạc Tử Hi đang cãi nhau kịch liệt, dáng vẻ hai bên như thể chỉ cần một lời không hợp là lao vào đánh nhau ngay. "Có chuyện gì vậy?

Thế này là sao?" "Đinh Duệ, vợ con phát điên rồi, lại đòi đuổi chúng ta đi đây." "Tôi phát điên à?

Tôi thấy người phát điên là bà thì có, tôi đã luôn nghĩ bà là một bà già điên rồi." "Xem đi xem đi, mẹ đã nói vợ con chẳng có chút hiếu tâm nào mà, mẹ nói con không tin, giờ thì chính tai con nghe thấy rồi đấy.

Cô ta giờ giỏi rồi, trước mặt con mà dám mắng mẹ là bà già điên, sau lưng không biết còn nói mẹ cái gì nữa." "Đinh Duệ, anh hỏi xem họ đã làm những gì, càng già càng không thấu đáo, sống uổng cả đời." Mạc Tử Hi cũng nhìn về phía Đinh Duệ. "Cái gì gọi là sống uổng, chẳng phải cô chỉ muốn tôi chết đi sao.

Cô tới đây, muốn giết muốn mổ thì tùy, tôi đứng đây không chạy đâu, trong bếp có nhiều dao thế kia mà." "Bà đúng là không thể lý luận nổi." Đinh Duệ thật sự rất đau đầu, ông cũng không còn trẻ nữa, con gái cũng đã lấy chồng rồi, vậy mà từng tuổi này còn phải đứng ra giải quyết mâu thuẫn giữa mẹ và vợ, đúng là càng sống càng thụt lùi, cảm thấy mệt mỏi vô cùng. "Mẹ, Tử Hi, hai người cứ bình tĩnh một chút đi, bình tĩnh lại rồi hãy nói." "Tôi không thể bình tĩnh được, Đinh Duệ, hôm nay họ phải dọn ra khỏi nhà tôi." Mạc Tử Hi kiên quyết. "Tôi nhất quyết không đi." Bà nội Đinh ngồi xuống sofa, khoanh tay trước ngực. "Bà đúng là đồ vô lại." "Tôi là người già, cô phải hiếu thuận với tôi." Bà nội Đinh hừ lạnh một tiếng.

Mạc Tử Hi tức giận vung tay một cái, bình hoa trên kệ trang trí rơi xuống, vỡ tan tành: "Trước khi tôi quay về, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, nếu không tôi không bảo đảm mình sẽ làm ra chuyện gì đâu." Mạc Tử Hi quay người bước ra khỏi phòng khách, Đinh Duệ gọi với theo: "Tử Hi, em đi đâu vậy?" Mạc Tử Hi không thèm ngoảnh đầu lại, Đinh Duệ định đuổi theo nhưng bị bà nội Đinh giữ chặt: "Đừng có nuông chiều vợ con nữa, cứ thế này cô ta định leo lên đầu lên cổ ngồi đấy." "Mẹ, mẹ có thể đừng xen vào nữa được không?" "Mẹ xen vào chỗ nào chứ?" Mạc Hữu An và Lục Nghiêu không nói gì, cũng đuổi theo Mạc Tử Hi ra ngoài. "Mẹ, mẹ đợi chút." "Tức chết mẹ rồi, tức chết mẹ rồi, ngày tháng này thật sự không sống nổi nữa, mẹ phải sang chỗ các con ở một thời gian." Mạc Tử Hi thật sự sắp phát điên. "Mẹ, chỗ chúng con lúc nào cũng chào đón mẹ, mẹ muốn ở bao lâu cũng được." Lục Nghiêu nói.

Mạc Tử Hi áy náy nắm lấy tay Lục Nghiêu: "Nghiêu Nghiêu, là mẹ có lỗi với các con, sớm biết thế mẹ nên đuổi họ đi sớm hơn, suốt ngày chỉ biết gây rắc rối cho người khác." "Mẹ, mẹ nói gì vậy, đó có phải lỗi của mẹ đâu." Mạc Tử Hi không nói thêm gì nữa, suốt dọc đường đều im lặng.

Hai người đó hành hạ bà, bà có thể tạm nhịn vì đó là con đường bà đã chọn, nhưng đi hành hạ con gái và con rể bà thì thật không chấp nhận nổi, họ không thấy xấu hổ nhưng bà thì thấy nhục nhã thay. "Mẹ, mẹ đừng giận nữa, giận quá hại thân, không đáng đâu." Mạc Hữu An trấn an. "An An, thật sự đấy, có bố mẹ chồng tốt quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Mẹ con năm xưa đúng là mù mắt mới phải đấu với mẹ chồng đến tận tuổi này.

May mà bố mẹ chồng con đều là những người hiểu đạo lý." "Mẹ, đừng nói những chuyện đó nữa, qua cả rồi." "Sau này con cái của các con, nhất định phải giáo dục chúng, dù có yêu một người đàn ông đến đâu mà bố mẹ chồng không cởi mở, không hiểu đạo lý thì nhất định phải sớm cắt đứt tình cảm đó, nếu không hậu họa khôn lường.

Chuyện tình cảm có thể bỏ qua được, nhưng cái rào cản bố mẹ chồng này thật sự quá nhức đầu." Vốn dĩ bà và Đinh Duệ đang sống rất tốt, giờ hai người này nhảy vào xen ngang, khiến bà ngày nào cũng phát cáu. "Được rồi, được rồi, mẹ dựa vào con nghỉ ngơi một lát cho hạ hỏa đi." Mạc Hữu An ôm vai Mạc Tử Hi.

Mạc Tử Hi làm gì có tâm trạng ngủ, bà dặn dò: "An An, Nghiêu Nghiêu, hai con hãy chặn luôn số điện thoại của hai người đó đi, sau này kiên quyết không nghe máy nữa, nếu không chiêu trò của họ nhiều không đếm xuể đâu." "Mẹ yên tâm, chúng con cũng tính thế rồi, sẽ không để ý đến họ nữa." "Không được, giờ mẹ cứ nghĩ đến hai người đó là cái tính nóng nảy lại bốc lên." "Vậy thì không nói nữa, mẹ ngủ một giấc đi." Khi về đến nhà, Mạc Hữu An dọn dẹp một căn phòng, bảo Mạc Tử Hi đi nghỉ ngơi rồi mới ra ngoài.

Lục Nghiêu đang nấu cơm tối, vừa bước vào, hai người nhìn nhau rồi ăn ý bật cười thành tiếng.

Cái ngày hôm nay rốt cuộc là chuyện gì không biết, đầu tiên là bị gọi đến bệnh viện kiểm tra một cách khó hiểu, sau đó lại chứng kiến một trận khẩu chiến nảy lửa. "Đúng là đủ thứ chuyện trên đời." Lục Nghiêu tự kiểm điểm: "Xem ra sau này những chuyện kiểu này tuyệt đối không được nói cho mẹ biết, nhìn xem hôm nay bà bị chọc giận đến mức nào, nếu tức đến đổ bệnh thì chúng ta tội lỗi lớn lắm." "Em cũng thấy cách làm hôm nay của chúng ta không hay lắm, đúng là không nên nói cho họ biết." Mạc Hữu An cũng không ngờ hậu quả lại như vậy.

Lục Nghiêu nhéo má Mạc Hữu An: "Chúng ta vẫn còn trẻ quá." Đối phó với những chuyện vụn vặt gia đình này thật sự không có kinh nghiệm.

Mạc Hữu An cười: "Anh chắc chắn là chưa từng thấy qua rồi, không khí nhà họ Lục vốn rất hòa thuận, dù có bàn bạc chuyện gì cũng ít khi đỏ mặt tía tai, làm gì có chuyện náo loạn đến mức này.

Lúc nhỏ em có thấy vài lần nhưng ấn tượng không còn sâu sắc nữa, hôm nay coi như giúp em nhớ lại rồi." Mẹ chồng bảo con dâu cầm dao chém mình, đúng là làm mới lại tam quan của cô mà.

Gia đình này vốn dĩ đã méo mó, không bình thường chút nào. "Sao anh thấy em có vẻ khoái chí thế nhỉ?" "Bị tức đến tức cười đấy, anh không biết sao?" Thật sự quá bất lực. "Cũng đúng, lúc đó cảnh tượng ấy anh chẳng chen nổi lấy một lời, hoàn toàn không biết nên nói gì." "Nhìn mẹ em tức đến thế, em cũng lo bà gặp vấn đề gì." "Mẹ ở tuổi này, đúng là đừng để bà giận quá, không tốt cho sức khỏe." "Hửm?" "Mãn kinh mà, phụ nữ ở giai đoạn này tâm trạng vốn dễ bực bội, lại suốt ngày phải đối mặt với bố mẹ chồng vô lý, không suy sụp mới lạ." "Anh cũng hiểu biết gớm nhỉ." "Chứ sao, cưới vợ rồi đương nhiên phải tìm hiểu kỹ những chuyện này chứ." Hai vợ chồng vốn dĩ rất uất ức, nhưng sau khi chứng kiến trận đại chiến ở nhà họ Mạc, họ lại cảm thấy nhẹ nhõm hẳn.

Đinh Duệ đến vào lúc ăn cơm tối, ông hiện giờ vẫn còn đang ngơ ngác, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà cả nhà lại cãi nhau om sòm như thế.

Hỏi bố mẹ thì họ nhất quyết không nói gì, ngược lại cứ lôi ông ra để nói xấu Mạc Tử Hi.

Ở nhà cảm thấy nghẹt thở nên ông chỉ còn cách tìm đến chỗ con gái và con rể. "Ba, sao ba lại đến đây?

Chương 1829

Ba ăn cơm chưa?" "Chưa." Đinh Duệ rón rén nhìn về phía Mạc Tử Hi.

Mạc Tử Hi sa sầm mặt mày, ngay cả một cái nhìn cũng không thèm cho, Đinh Duệ chỉ biết cười trừ.

May mà con gái và con rể lấy cơm giúp ông, cũng không nhắc lại chuyện vừa nãy, lúc này ông mới cảm thấy thoải mái hơn đôi chút.

Ăn xong, Đinh Duệ mới hỏi: "An An, hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Bà nội không nói cho ba biết ạ?" "Họ chẳng nói gì cả." Mạc Hữu An cũng không biết nên nói thế nào, chuyện này khá khó xử, cô có chút không thốt nên lời.

Mạc Tử Hi nói: "Chỉ là cái thói chó bắt chuột, xen vào việc người khác thôi.

Con gái và con rể tôi đang sống yên lành, bà ta cứ phải nhảy vào phá phách, chuyện của mình lo chưa xong mà còn bày đặt đi lo chuyện người khác." "Vậy rốt cuộc họ đã làm gì?" Lục Nghiêu hắng giọng, giải thích lại sự việc hôm nay một lần.

Sắc mặt Đinh Duệ cũng biến đổi: "Quả thật là quá đáng quá." "Haiz, ba thay mặt họ xin lỗi hai đứa." "Ba, đừng nói những chuyện đó nữa." "Đinh Duệ, thật đấy, anh tự nghĩ cách giải quyết chuyện của bố mẹ anh đi, nếu không hai chúng ta cứ thế này thôi.

Tôi thật sự không thể sống chung với họ được nữa, ly hôn mới là lựa chọn tốt nhất.

Tôi không muốn sau này hai người đó ngày nào cũng quấy rầy con gái và con rể tôi." Chuyện này để người nhà họ Lục thấy thì biết giấu mặt vào đâu, đúng là làm mất mặt Mạc Hữu An.

Sắc mặt Đinh Duệ trầm xuống: "Tử Hi, từng tuổi này rồi còn nói chuyện ly hôn làm gì." "Sống không nổi thì ly hôn thôi, dù sao giờ con gái cũng đã lớn rồi, tôi cũng không lo chuyện đó ảnh hưởng đến tâm sinh lý của nó nữa.

Tôi sống một mình thấy thanh tịnh hơn, anh và bố mẹ anh muốn sống thế nào thì sống, tôi lười quản các người." Mạc Hữu An cười khổ: "Mẹ, đừng nói lời giận dỗi nữa, có vấn đề gì thì mọi người cùng nhau nghĩ cách giải quyết, đừng động chút là nói ly hôn, đau lòng lắm." "An An, con không biết đâu, mẹ thật sự sắp phát điên rồi.

Mẹ cảm thấy tái hôn chính là một sai lầm." Đinh Duệ nhận ra sự việc nghiêm trọng hơn ông tưởng tượng, đã khiến Mạc Tử Hi định ly hôn rồi.

Từ khi hai người tái hôn đến nay, tuy cũng có tranh cãi nhưng cả hai đều rất trân trọng những ngày tháng quay lại bên nhau, chưa bao giờ nói ra những lời như vậy.

Họa hoằn lắm mới có lúc nói đùa một câu, nhưng đó đều không phải lời thật lòng. "Tử Hi." "Tôi không đùa với anh đâu." Gương mặt Mạc Tử Hi đầy nghiêm túc.

Bà không muốn ép Đinh Duệ, nhưng hai cụ nhà họ Đinh thật sự không phải những người già có thể lý luận được, bà biết Đinh Duệ kẹp ở giữa cũng khó xử. "Mẹ..." Mạc Hữu An định nói gì đó nhưng bị Mạc Tử Hi giơ tay chặn lại, cô đành ngậm miệng.

Đinh Duệ nói: "Ba biết phải làm gì rồi." Ăn cơm tối xong, Đinh Duệ rời đi.

Mạc Tử Hi nhìn theo bóng lưng ông, thực ra bà cũng có chút không đành lòng.

Bản thân bà chịu thiệt thòi chút cũng không sao, nhưng bà không muốn con gái và con rể cũng phải chịu ấm ức theo.

Sau này khi hai đứa có con, trong nhà chắc chắn sẽ lại là một trận gà bay chó sủa.

Nhất định phải giải quyết mớ rắc rối trong nhà này trước khi đôi trẻ sinh con. "Mẹ, mẹ làm gì vậy?" "An An, con đừng nói gì cả, mẹ hoàn toàn tuyệt vọng với ông bà nội con rồi, thật sự không thể sống chung với họ được, ngày nào họ cũng có thể khiến con phải kinh sợ.

Người ngoài muốn đánh giá mẹ là người con dâu thế nào mẹ cũng mặc kệ, họ cứ quay về quê hoặc ở riêng thì tốt hơn." "Được rồi, con không nói gì nữa, tóm lại nếu mẹ ở đó không vui thì cứ ở lại chỗ con." "Được rồi, không nói chuyện đó nữa, Đóa Đóa có tin tức gì chưa?" "Hôm nay con nhận được bưu phẩm em ấy gửi, con bé đang ở tỉnh S, chắc là đang chơi vui lắm." "Cũng nửa năm rồi nhỉ, con bé vẫn chưa chịu về sao.

Tuổi trẻ thật tốt, có vốn liếng để tiêu sái." "Mẹ, hay là con đăng ký tour du lịch cho mẹ nhé, mẹ đi chơi một thời gian đi cho khuây khỏa, đỡ phải ở nhà đối mặt với mấy chuyện phiền lòng." "Được thôi, mẹ đi chơi một chuyến, con đặt cho mẹ sớm nhé, tốt nhất là mai đi được luôn." "Con biết rồi ạ." Ngày hôm sau Mạc Tử Hi đã bay ra nước ngoài nghỉ dưỡng, khi ở sân bay, bà tình cờ gặp Diệp Mộ.

Nửa năm nay, chỉ cần được nghỉ là Diệp Mộ lại đi khắp nơi tìm Đóa Đóa, chuyện này người lớn ai cũng biết, muốn giấu cũng không giấu nổi. "Dì Hi." "Tiểu Mộ, con đã tìm thấy Đóa Đóa chưa?" Diệp Mộ lắc đầu.

Mạc Tử Hi thấy đứa trẻ này thật sự quá chung tình, bà biết một chút tin tức, nếu không nói thì thấy thật áy náy, bèn bảo: "Dì vừa từ chỗ Lục Nghiêu đến, nó bảo Đóa Đóa đang ở tỉnh S." "Tỉnh S ạ?"

"Đúng thế, nhưng cụ thể ở đâu thì dì không biết." Diệp Mộ mừng rỡ: "Con biết rồi, cảm ơn dì Hi." Nhìn theo bóng lưng vui sướng của cậu, Mạc Tử Hi cũng không biết mình làm thế là đúng hay sai.

Diệp Mộ không về nhà mà quay người mua ngay một vé máy bay đi tỉnh S, tự nhiên là đi đến thành phố C - thủ phủ của tỉnh S, nơi đó có quân khu Tây Nam.

Nửa năm nay, thực ra cậu cũng dần nghĩ thông suốt vài chuyện, Đóa Đóa tuyệt đối không đơn thuần là đi giải sầu, nếu không đã sớm quay về rồi.

Cậu đã chạy đến mấy quân khu trên cả nước rồi, cậu hiểu rõ Đóa Đóa, cô có niềm đam mê đặc biệt với việc đi lính, đó là ước mơ, là sự theo đuổi của cô.

Chỉ là khi cậu đến các quân khu dò hỏi rất lâu vẫn không có bất kỳ tin tức gì của cô, hơn nữa nơi đó không phải ai cũng có thể hỏi được tin tức, giờ cậu ngay cả Đóa Đóa đang dùng tên gì cũng không biết, chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Quân khu Tây Nam, nhất định cô đang ở trong đó.

Dù thế nào đi nữa, cậu nhất định phải tìm thấy cô.

Cậu cầm điện thoại gọi cho Diệp Tử Hạo, đi thẳng vào vấn đề: "Ba, con muốn đến chi nhánh ở thành phố C tỉnh S, con định rèn luyện ở bên này vài năm." "Con điên rồi à, cái nơi đó có gì tốt đâu?" "Ba, con không phải đang xin phép ba, con là đang thông báo cho ba thôi, con không về nữa đâu.

Nếu ba không muốn con nhậm chức thì con sẽ làm một kẻ nhàn rỗi." Diệp Tử Hạo tức đến mức suýt nhảy dựng lên, thằng con trai này càng lớn càng không khiến ông yên tâm, giờ còn dám thông báo thẳng với ông nữa.

Nhưng trong lòng ông hiểu rất rõ, đứa con út này khó trị hơn đứa cả nhiều, đẳng cấp cũng cao hơn, nếu thật sự muốn đối đầu với nó thì ông cũng chẳng có cách nào. "Cho ba một lý do." "Tìm vợ." Diệp Mộ thản nhiên thốt ra hai chữ.

Lý do này chắc là đủ thuyết phục rồi nhỉ. "Con muốn làm ta tức chết hả?" "Con trai ba vất vả lắm mới theo đuổi được vợ, ba không nên ủng hộ sao?

Hay ba muốn thấy con ế đến già mới thôi?

Nếu vậy con sẽ làm theo ý ba." "Hừ, đe dọa ta, con có cần thế không?

Con muốn ế là việc của con, chẳng lẽ ta còn lo không có cháu bế chắc?

Sắp có rồi đây, ta chẳng sợ con đâu." Lãnh Yên Nhiên sắp sinh rồi, giới tính của ba đứa trẻ đã được xác định, hai gái một trai.

Tin tức này chẳng khác nào một quả bom.

Giờ ông đi đến đâu cũng cảm thấy hãnh diện, cảm giác đó thật tuyệt vời.

Chương 1830

"Vậy thì càng tốt, ba tự lo mà quản công ty của ba đi, con không tham gia nữa.

Con sẽ tự mình khởi nghiệp ở bên này." "Thằng nhóc thối này, thời gian thì sao?

Con định ở bên đó bao lâu?" Diệp Tử Hạo cảm thấy thật nghẹn lòng, vất vả lắm mới bồi dưỡng được một người thừa kế, vừa mới bắt đầu bộc lộ tài năng đã chạy đi đuổi theo vợ rồi.

Ông thật sự không biết nên dùng từ gì để diễn tả tâm trạng lúc này. "Không biết nữa, khi nào con đuổi kịp vợ thì khi nào con về, không đuổi được thì cứ thế thôi." Diệp Mộ thản nhiên nói.

Nhưng Diệp Tử Hạo có thể cảm nhận được sự lạc lõng trong lòng con trai, bèn mắng: "Đồ không có tiền đồ." Diệp Tử Hạo trực tiếp ngắt điện thoại, Diệp Mộ biết đây là đã đồng ý rồi, tin rằng thư bổ nhiệm của cậu sẽ sớm được gửi đến thôi.

Cậu cứ yên tâm ở lại đây là được.

Diệp Mộ là người thuộc phái hành động, ngay lập tức liên hệ với trung giới để chuẩn bị xuống máy bay là đi xem nhà ngay, định cư ở đó luôn. * Đinh Duệ về nhà lại hỏi hai cụ nhà họ Đinh một lần nữa, hai cụ thấy không giấu được nữa mới ấp úng kể ra.

Đinh Duệ không còn hy vọng gì nữa, lập tức liên hệ với tài xế riêng, bảo thu dọn đồ đạc chuẩn bị đưa hai người rời đi.

Ngay tối hôm đó, nhân viên của tổ dân phố bỗng nhiên gõ cửa.

Đinh Duệ hoàn toàn ngơ ngác, sau khi hỏi ra mới biết, hóa ra hai cụ nhà họ Đinh đã chạy đến tổ dân phố để khiếu nại, nói rằng con trai họ không có lương tâm, không chịu nuôi dưỡng cha mẹ già, muốn tống họ về quê.

Những chuyện này thực ra không thuộc thẩm quyền của tổ dân phố, họ khuyên hai cụ nên đi theo con đường pháp luật, nhưng hai cụ không chịu, cứ bám lấy họ yêu cầu đến hòa giải, họ chỉ còn cách dựa trên nguyên tắc quan tâm cư dân mà tìm đến để tìm hiểu tình hình.

Gương mặt Đinh Duệ lúc đó tái mét, xấu hổ trong nhà còn chưa đủ, còn vác mặt ra ngoài bêu rếu, thật sự muốn không nổi giận cũng khó.

Đinh Duệ cảm thấy với tư cách là con trai ruột mà ông còn không chịu nổi, trách không được Mạc Tử Hi phải trốn sang chỗ con gái.

Có bố mẹ chồng như thế này thì biết sống sao cho nổi.

Sau khi giải thích rõ ràng, nhân viên tổ dân phố ra về.

Bà lão họ Đinh còn chặn người không cho đi, chắn ngay cửa: "Vấn đề của chúng tôi còn chưa giải quyết xong, đi cái gì mà đi, thái độ làm việc của các người kiểu gì thế, tôi sẽ khiếu nại các người." "Mẹ, mẹ còn định gây chuyện đến bao giờ nữa?" "Cái đồ con bất hiếu này, đừng có gọi tôi." "Vậy mẹ muốn thế nào, mẹ có thể ra tòa khởi kiện con." "Xin lỗi, để mọi người phải xem trò cười rồi, cụ nhà tôi tinh thần không được bình thường lắm, phiền mọi người phải đi một chuyến, để tôi tiễn mọi người." Đinh Duệ đích thân tiễn người đi, quay đầu lại đã thấy bà lão trừng mắt nhìn mình đầy hung dữ: "Anh vừa nói cái gì, anh nói tôi bị bệnh tâm thần à?

Anh mới là kẻ thần kinh không bình thường ấy, vì một người đàn bà mà đòi tống chúng tôi về quê, vứt bỏ một lần chưa đủ còn muốn vứt lần thứ hai sao." "Mẹ đừng có nói lời khó nghe như thế, những năm qua con không hề bạc đãi bố mẹ một chút nào, nhà cửa sửa sang đàng hoàng cho bố mẹ, còn thuê riêng bảo mẫu chăm sóc, tiền nong cũng chưa bao giờ thiếu một xu." "Anh làm thế thì khác gì bố thí cho kẻ ăn mày, chúng tôi già rồi, chúng tôi chỉ muốn được ở bên cạnh con trai mình, muốn được bế cháu thôi.

Người già ai chẳng có tâm nguyện đó, anh không được tước đoạt quyền lợi của chúng tôi, nếu không chúng tôi sẽ đi kiện anh." "Là chúng con không cho bố mẹ bế sao?

Năm đó là bố mẹ không cần An An, đó mới là cháu nội của bố mẹ đấy.

Con của An An thực sự chẳng có mấy quan hệ với bố mẹ đâu, bố mẹ muốn kiện cứ việc đi kiện, một khi đã đến bước đó con sẽ đoạn tuyệt quan hệ cha con với bố mẹ, sau này cuộc sống của bố mẹ con sẽ không đoái hoài tới nữa, bố mẹ cứ thử mà xem." Đinh Duệ gầm lên một tiếng.

Khí thế của bà lão họ Đinh lập tức bị xì hơi, hiện giờ họ vẫn đang trông chờ vào Đinh Duệ để dưỡng già, nếu Đinh Duệ không quản nữa thì họ biết sống sao đây. "Thì giờ chúng tôi hối hận rồi mà, chúng tôi cũng đâu có làm chuyện gì quá đáng đâu, chỉ đơn thuần là quan tâm đến hai đứa nhỏ thôi.

Nhất định là Mạc Tử Hi lại thêm mắm dặm muối nói xấu chúng tôi rồi, cô ta lúc nào cũng tìm cớ để không phụng dưỡng chúng tôi, tâm địa người đàn bà này thật độc ác." "Tôi biết ngay từ khi chúng tôi dọn vào đây, cô ta đã chờ ngày này rồi, nắm được một chút sơ hở của chúng tôi là làm mình làm mẩy, thật là quá đáng." Đinh Duệ thật sự không thể nghe thêm được nữa, từ lúc họ dọn vào, Mạc Tử Hi đã luôn nhẫn nhịn, luôn cố gắng tránh xung đột trực diện với họ, ấm ức gì cũng tự nuốt vào trong, không hề than vãn với ông.

Lần này là vì họ can thiệp vào chuyện của Mạc Hữu An và Lục Nghiêu mới khiến bà hoàn toàn bùng nổ.

Ông biết Mạc Tử Hi đang nghĩ gì, thực ra từ lúc trẻ cho đến tận bây giờ, bà vẫn luôn cảm thấy không thể ngẩng đầu lên được vì xuất thân của mình, vì có một người mẹ như thế.

Dù sau này bà đã đủ nỗ lực, có sự nghiệp riêng, không còn áp lực khi đối mặt với những người đó, nhưng sâu thẳm trong lòng, bà vẫn cảm thấy việc Mạc Hữu An gả được cho Lục Nghiêu là một sự trèo cao.

Gia đình như nhà họ Lục mới thực sự là hào môn.

Nguyện vọng lớn nhất của bà là con gái được sống tốt, họ không nên làm gánh nặng cho con. "Anh không nói gì, chắc chắn là tôi đoán đúng rồi, đáng ghét, thật đáng ghét." Đinh Duệ không nói thêm lời nào, mặc kệ bà lão vùng vẫy, ông bế thốc bà lên xe rồi khóa chặt cửa lại. "Ba, ba cũng muốn con bế ba lên không?" Ông nội Đinh hừ lạnh một tiếng, mặt đen như nhọ nồi lầm lũi lên xe.

Đinh Duệ cũng không chậm trễ, trực tiếp lái xe đích thân đưa hai người về quê cũ.

Đóa Đóa đã ở đội đặc chiến Hồng Xích được hơn hai tháng và hoàn toàn thích nghi.

Những đồng đội từng có thành kiến với cô lúc đầu giờ đây cũng dần bị cô chinh phục, bởi thành tích mọi hạng mục huấn luyện của cô đều đứng thứ nhất, nghiền nát đám đàn ông, khiến họ không thể không tâm phục khẩu phục.

Đàn ông trong quân ngũ luôn có máu nóng, họ luôn tôn trọng người mạnh hơn mình.

Huống chi, Giang Đóa Nhi lại là một cô gái vô cùng xinh đẹp, theo cách nói của họ thì mỗi ngày được nhìn gương mặt ấy thêm vài lần là động lực làm việc lại tăng vọt.

Tuy nhiên, vì cô là phái nữ nên mọi người thường sẵn lòng nuông chiều, nhường nhịn, chỉ có cô nàng này là luôn coi mình như một đấng nam nhi.

Dù là huấn luyện hay thực hiện nhiệm vụ, cô chưa bao giờ lười biếng, lúc nào cũng tràn đầy nhiệt huyết.

“Đóa Nhi, được nghỉ hai ngày, cậu có về nhà không?” Trang Hiểu Nhàn, bạn cùng phòng hỏi.

Ánh mắt Đóa Đóa thoáng u ám: “Tớ không về.” “Tớ cũng không về.

Nghe nói bên ngoài bộ đội mới mở một quán ăn dân dã, có rất nhiều món đặc sản của thành phố A, chúng ta đi nếm thử đi.” “Món ăn ở đâu cơ?” “Thành phố A đó.” Đóa Đóa nhảy dựng lên, hào sảng nói: “Đi, đi ăn thôi, tớ mời.” Từ khi đến thành phố C tỉnh S, Đóa Đóa thực sự rất nhớ món ăn quê hương.

Khẩu vị ở đây quá cay, ăn một hai lần thì được, chứ ăn nhiều cô chịu không nổi.

Hai cô gái bàn bạc xong liền lập tức đi ngay.

Ông chủ vừa thấy Đóa Đóa bước vào, mắt liền sáng rực lên.

“Hai đồng chí, muốn ăn gì nào?” “Mang hết các món đặc sản của quán lên một lượt đi ạ.” “Đóa Nhi, chúng ta không ăn hết nhiều thế đâu.” “Không sao, tớ mời mà.” Đóa Đóa tuyệt đối không thiếu thốn về vật chất, cô vốn được nuôi dưỡng trong nhung lụa từ nhỏ.

Chương 1831

Lần bỏ nhà đi này cô đã chuẩn bị rất kỹ, tiền nong cô có phương thức mang theo riêng để không bị phát hiện.

“Thật không đó?” “Lừa cậu làm gì, cứ tự nhiên đi.” Trang Hiểu Nhàn cười hì hì, hỏi vẻ tinh quái: “Đóa Nhi, tớ thấy trên người cậu có một loại khí chất.” “Khí chất gì?” “Khí chất của phú nhị đại.” Đóa Đóa nhướng mày, trực giác của cô nàng này cũng chuẩn đấy chứ.

“Bớt nịnh hót đi, tớ là kẻ ham ăn thôi.

Cứ đi theo tớ, cậu sẽ không bao giờ thiếu cái ăn.” “Thế thì tớ phải ôm chặt lấy đùi cậu rồi.” “Cứ ôm thoải mái, cho phép đấy.” Cùng lúc đó, Diệp Mộ nhận được tấm ảnh do ông chủ nhà hàng gửi tới.

Anh tham luyến nhìn người con gái trong ảnh, cô gầy đi, cũng đen hơn một chút nhưng vẻ hăng hái thì không hề thay đổi, hiện giờ đáy mắt cô toàn là ánh sáng.

Cô cuối cùng cũng thực hiện được ước mơ của mình, cô nên là như thế này.

Vốn dĩ lúc đầu anh còn muốn tìm cô, thuyết phục cô trở về.

Nhưng giờ anh đã quyết định để cô làm điều cô thích, dù bao lâu đi nữa, anh cũng nguyện ý đợi.

Diệp Mộ không dám chậm trễ, lái xe thẳng đến quán ăn.

Đúng lúc đó, Đóa Đóa và Trang Hiểu Nhàn nhận được điện thoại, hai người đang ăn dở thì vội vàng rời đi.

Khi Diệp Mộ đến nơi thì đã hụt mất.

“Chú ơi, người đâu rồi?” “Xin lỗi cậu, tôi vốn định giúp cậu giữ người lại nhưng họ nhận được điện thoại xong là đi ngay.

Hình như là nhiệm vụ của bộ đội, tôi cũng không biết nói gì để giữ lại." Diệp Mộ mỉm cười nhẹ: "Không sao đâu ạ, không phải lỗi của chú.

Dù sao cháu cũng xác định được cô ấy ở đâu rồi, cô ấy chạy không thoát đâu, gặp mặt chỉ là chuyện sớm muộn thôi." Quân đội có kỷ luật của quân đội, quân nhân phục tùng mệnh lệnh là thiên chức, ngay cả bản thân họ cũng không tự chủ được.

Đây có lẽ là cái duyên, vậy mà lại bỏ lỡ nhau như thế.

Quán ăn này là do Diệp Mộ đầu tư, ông chủ cũng là người anh đặc biệt tìm từ thành phố A tới, không chỉ để dẫn dụ Đóa Đóa lộ diện mà còn để cô có thể ăn được món ăn quê hương nơi đất khách quê người.

Đã xác định được Đóa Đóa ở quân khu này, anh cũng yên tâm, có thể kiên trì chờ đợi.

Anh tin rằng họ nhất định sẽ gặp lại.

Nhưng có những chuyện Diệp Mộ không ngờ tới, anh lại đợi thêm ba năm nữa mà vẫn không thấy Đóa Đóa ra ngoài ăn cơm lần nào.

Sau nhiều lần dò hỏi, anh mới biết có một nữ quân nhân rất xinh đẹp tên là Giang Đóa Nhi.

Diệp Mộ có thể khẳng định đó chính là hóa danh của Đóa Đóa, cô đã đổi sang họ Giang của ông ngoại.

Cô gia nhập đội bóng ma thuộc đại đội đặc chủng Hồng Xích, chỉ có điều ba năm trước cả đội đã đi thực hiện nhiệm vụ và đến nay vẫn chưa có ai trở về.

Không biết tin tức từ đâu truyền ra rằng cả đội đã hy sinh toàn quân.

Diệp Mộ nghe tin này thì trước mắt tối sầm, suýt nữa không đứng vững, anh hoàn toàn không dám tin vào những gì mình nghe được.

“Tin này có đáng tin không?” “Ai mà biết được, quân khu đều đang đồn đại tin hành lang này, không có lửa làm sao có khói, chắc là thật đấy.

Cậu là gì của cô ấy?” Diệp Mộ không lên tiếng, anh vẫn đang tiêu hóa tin tức vừa nghe được.

Không thể nào, Đóa Đóa nhất định vẫn ổn, cô ấy không thể xảy ra chuyện được.

Người binh sĩ kia lại tiếp tục: “Nói đi cũng phải nói lại, Giang Đóa Nhi này cũng là người nổi tiếng đấy, xinh đẹp quá mà.

Nghe nói lúc mới vào Hồng Xích đã thách đấu với một lão binh, từ đó mà nổi danh.” “Anh còn biết gì nữa không?” “Nhiều hơn thì tôi không rõ, đều là nghe kể lại thôi.

Cô ấy ở bộ đội huấn luyện không lâu, chúng tôi cũng không rành lắm.

Nhưng tôi có anh bạn, bạn gái của cậu ta trước kia ở cùng ký túc xá với Giang Đóa Nhi, có lẽ cô ấy biết nhiều hơn.” Diệp Mộ xúc động nắm lấy tay đối phương: “Đồng chí, phiền anh liên lạc giúp tôi, tôi là vị hôn phu của cô ấy.” Tiểu binh lần đầu thấy một người đàn ông tuấn tú như vậy, thấy anh lo đến đỏ cả mắt liền lập tức đồng ý: “Cậu đợi ở đây nhé, tôi đi liên lạc với bạn tôi bảo cậu ấy bắt cầu cho.

Cậu đừng đi đâu nhé, hôm nay là ngày nghỉ, tôi sẽ bảo cô ấy đến gặp cậu ngay.” “Cảm ơn đồng chí.” Diệp Mộ ngồi cứng đờ ở đó như hóa đá, từ sáng đến tối mịt, cuối cùng cũng đợi được Trang Hiểu Nhàn - người trước kia từng ở cùng Đóa Đóa.

Trang Hiểu Nhàn khi nhìn thấy Diệp Mộ thì sững sờ, không ngờ người này lại là vị hôn phu của Giang Đóa Nhi.

Nhìn qua là thấy một người đàn ông có điều kiện cực tốt, từ ngoại hình, cách ăn mặc cho đến khí chất toát ra đều giống hệt Giang Đóa Nhi.

Họ thực sự như người của cùng một thế giới.

Một cách vô thức, Trang Hiểu Nhàn đã tin đây chính là vị hôn phu của Giang Đóa Nhi.

“Chào anh, có phải anh đang tìm tôi không?” “Trước đây cô ở cùng Giang Đóa Nhi phải không?” Trang Hiểu Nhàn gật đầu.

“Vậy cô có biết hiện giờ cô ấy thế nào không?” Trang Hiểu Nhàn lắc đầu: “Tôi không biết.

Ba năm trước chúng tôi đang đi ăn cơm cùng nhau thì giữa chừng cậu ấy nhận được nhiệm vụ nên chúng tôi phải quay về ngay.

Lúc đó cậu ấy chỉ nói là đi làm nhiệm vụ, chúng tôi không cùng đội nên cậu ấy không thể nói cho tôi biết, vì vậy tôi cũng không rõ họ đã đi đâu.” Diệp Mộ cảm thấy sống mũi cay cay, anh đã đợi ba năm, hóa ra cô đã rời khỏi bộ đội từ ngày hôm đó.

“Tiên sinh, anh cũng đừng quá lo lắng, Đóa Nhi là cô gái có bản lĩnh nhất mà tôi từng gặp, cậu ấy nhất định sẽ bình an trở về.” “Ở bộ đội cô ấy sống tốt không?” “Sống rất tốt, cậu ấy rất tâm huyết, tôi có thể thấy được sự yêu nghề trong đôi mắt của cậu ấy.” Trang Hiểu Nhàn kể cho Diệp Mộ nghe rất nhiều chuyện về Đóa Đóa.

Chưa bao giờ Diệp Mộ lại kiên nhẫn nghe một người phụ nữ nào khác ngoài Đóa Đóa nói chuyện như hôm nay.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, Diệp Mộ đương nhiên phải quay về thành phố A một chuyến.

Lục Nghiêu khi nghe tin này sắc mặt cũng vô cùng ngưng trọng.

Một tiểu đội đặc chủng tinh nhuệ không một ai trở về, điều đó có nghĩa là gì, anh quá rõ.

Hoặc là cả đội đã hy sinh, hoặc là họ vẫn đang lẩn trốn chờ đợi thời cơ thích hợp.

Chương 1832

Mấy năm nay anh cũng không cố ý dò hỏi tin tức của Đóa Đóa, không ngờ tin tức vừa đến lại như thế này.

Mạc Hữu An đã sinh hạ một bé trai, đứa trẻ đã hơn một tuổi, tên là Lục Kha, vừa mới học đi, đang lúc tràn đầy năng lượng, lúc này chơi mệt nên nằm trong lòng mẹ ngủ rất say.

Nghe tin này, mặt cô cũng trắng bệch.

“Tiểu Mộ, tin này có chắc chắn không?” “Chính xác ạ.” “Anh Nghiêu, anh có thể...” Diệp Mộ chưa kịp nói hết đã bị Lục Nghiêu ngắt lời: “Tiểu Mộ, đây là quy định của bộ đội, không ai có thể phá vỡ, cậu nên biết điều đó.

Cho dù anh có đi hỏi thăm thì chưa chắc đã dò được tin tức.

Anh cũng sẽ không làm vậy, đó là gây rắc rối cho lãnh đạo.” “Nhưng còn Đóa Đóa.” Lục Nghiêu lạnh giọng, tàn nhẫn nói: “Đây là con đường Đóa Đóa tự chọn.

Từ nhỏ con bé đã lớn lên trong quân ngũ, nó hiểu rõ việc trở thành một lính đặc chủng có ý nghĩa gì.

Đó chưa bao giờ là trò đùa, không phải là nơi chào đón những kẻ yếu đuối.

Đó là đội quân luôn tiến vào chiến trường đầu tiên và rút lui cuối cùng.

Từ khoảnh khắc mặc lên bộ quân phục, con bé đã bước vào một con đường không có lối về, con đường dẫn tới địa ngục.” Mắt Mạc Hữu An đã đỏ hoe, nhưng cô cũng đã làm vợ quân nhân vài năm rồi, có nhiều chuyện thực sự không phải họ có thể tự mình quyết định.

Cô cũng biết, cha chồng năm xưa đi làm nhiệm vụ cũng phải giả chết, người nhà đều tưởng ông đã hy sinh, mãi đến khi ông còn sống trở về mới biết tin.

Gia đình quân nhân thực sự không hề hào nhoáng như vẻ ngoài, nỗi khổ tâm trong đó chỉ họ mới thấu.

Diệp Mộ đương nhiên hiểu, đó cũng là lý do tại sao mọi người luôn ngăn cản Đóa Đóa vào bộ đội, đó thực sự là dùng tính mạng để đánh cược.

Nhưng đó lại là ước mơ của cô, anh sớm đã biết không ai có thể ngăn cản được.

“Tiểu Mộ, chúng ta hãy tin tưởng Đóa Đóa thêm một chút, tin rằng con bé nhất định sẽ khải hoàn trở về, con bé ưu tú như vậy mà.” Mạc Hữu An nói.

“Tiểu Mộ, anh biết cậu thích Đóa Đóa, nhưng nếu gặp được cô gái nào tốt thì hãy từ bỏ con bé đi.” Lục Nghiêu nói.

Diệp Mộ trợn tròn mắt, đôi mắt đào hoa đặc trưng của nhà họ Diệp lập tức tối sầm lại, không còn chút sức sống nào.

Lục Nghiêu nhìn mà không đành lòng, nhưng vẫn tiếp tục: “Không cần thiết phải cứ chờ đợi thế này, chúng ta đều không biết kết quả ra sao.” Diệp Mộ cười: “Anh Nghiêu, chỉ cần Đóa Đóa còn sống ngày nào, em sẽ đợi ngày đó.” “Nhưng tâm tư của Đóa Đóa, chúng ta cũng không rõ.” “Em biết, có lẽ cô ấy không thích em nhiều đến thế, có lẽ trong mấy năm qua cô ấy đã gặp được người mình thích.

Nhưng đó là chuyện của cô ấy, còn em chọn chờ đợi, đó là chuyện của em.” Khóe miệng Diệp Mộ hiện lên nụ cười khổ.

“Bảo em từ bỏ cô ấy, em không làm được.” “Diệp Mộ!” Lục Nghiêu gọi cả tên lẫn họ của anh.

Anh thực sự không muốn thấy Diệp Mộ cứ chờ đợi như vậy, dùng thanh xuân tươi đẹp của mình để chờ một kết quả có lẽ không có hy vọng.

“Dù có phải buông tay, em cũng phải đợi Đóa Đóa về, đợi cô ấy đích thân nói rằng cô ấy không hề thích em, cả đời này không thể gả cho em.

Không nghe được câu trả lời của cô ấy, em sẽ không bỏ cuộc.” Lục Nghiêu còn muốn nói gì đó nhưng bị Mạc Hữu An ngăn lại.

Chuyện tình cảm thực sự không phải người ngoài có thể xen vào, giống như đi thỉnh kinh vậy, có lẽ phải trải qua chín chín tám mươi mốt kiếp nạn mới tu thành chính quả.

Đều là người từng trải, thực ra Lục Nghiêu cũng hiểu, chỉ là không nỡ nhìn Diệp Mộ chờ đợi như vậy.

Chớp mắt đã gần bốn năm, bao giờ mới là điểm dừng.

Người chờ đợi mới là người đau khổ nhất.

“Anh Nghiêu, anh yên tâm, nếu có một ngày Đóa Đóa trở về, bên cạnh cô ấy đã có người mình yêu, em cũng sẽ không dùng sự chờ đợi này để ràng buộc cô ấy.

Đây đều là lựa chọn của em, em sẽ không oán trách ai cả.” Mạc Hữu An nói: “Tiểu Mộ, anh Nghiêu không phải ý đó đâu, anh ấy là đang thương cậu thôi.” Diệp Mộ gật đầu: “Không sao đâu ạ, em thấy thế này cũng tốt.” Đúng lúc này, cậu nhóc trong lòng Mạc Hữu An tỉnh dậy, đôi môi nhỏ mấp máy, thút thít ra chiều sắp khóc.

“Chị An An, để em bế một lát.

Rất xin lỗi vì tiệc thôi nôi của bé em đã không về được.” “Nói gì thế chứ, quà chúng chị đều nhận được cả rồi.” Diệp Mộ bế trẻ con cũng rất khéo, các cháu ở nhà mỗi lần anh về đều được anh bế.

Anh vỗ nhẹ vào lưng cậu nhóc vài cái, cậu nhỏ liền im lặng, tiếp tục ngủ khò khò.

"Tiểu Mộ, lần này về cậu có định quay lại tỉnh S nữa không?" "Tạm thời em không quay lại, đợi Đóa Đóa về rồi tính sau.

Ba em cứ giục em về suốt, việc ở công ty nhiều quá, mình ông xoay xở không xuể." Lục Nghiêu vỗ vai Diệp Mộ: "Ừm, về giúp việc gia đình cũng tốt, cậu ở bên kia chờ đợi mãi cũng không phải cách hay." "Mũi đứa nhỏ này rất giống Đóa Đóa, nhỏ nhắn nhưng rất thanh tú.

Cả mắt nữa, hồi Đóa Đóa còn nhỏ cũng là mắt một mí lót, sau này mới thành hai mí rõ." "Thế à?" Lục Nghiêu thực sự không để ý mắt Đóa Đóa lúc nhỏ thế nào.

"Lục Nghiêu, anh làm anh trai kiểu gì mà không bằng một góc của người ta thế.

Tiểu Mộ và Đóa Đóa xấp xỉ tuổi nhau nên cậu ấy nhớ rõ, còn anh thì chẳng biết gì." "Ai cũng bảo thằng bé này giống Đóa Đóa hồi nhỏ, chứ anh thì chẳng thấy giống chỗ nào." Lục Nghiêu nói.

"Chị An An, là sau này em xem ảnh mới phát hiện ra, mắt Đóa Đóa sau ba tuổi mới thành hai mí rõ đấy ạ." Diệp Mộ đỏ mặt, hơi ngượng ngùng nói.

Trước đây anh luôn giấu kín tâm tư dành cho Đóa Đóa, không ai biết cả.

Giờ thì anh cũng chẳng thèm che giấu nữa, cứ đường hoàng mà thừa nhận tình yêu này.

Mạc Hữu An trong lòng thấy cảm động, nói vậy nghĩa là Diệp Mộ đã để tâm đến Đóa Đóa từ khi còn nhỏ, quan sát tỉ mỉ đến thế này quả thực là hiếm có.

“Vậy ra con trai chị sau này chắc chắn sẽ có mắt hai mí rồi.” Mạc Hữu An cười nói.

“Chắc chắn ạ, chị và anh Nghiêu đều là mắt hai mí mà.” Diệp Mộ không ở lại lâu, Mễ Nặc giục anh về.

Sau khi anh đi, Lục Nghiêu nghiến răng nói với Mạc Hữu An: “Nếu cái con bé chết tiệt kia mà về, nếu nó không lấy Diệp Mộ thì anh nhất định sẽ trói nó lại rồi đóng gói gửi cho cậu ấy.

Một người tốt như thế ở ngay bên cạnh mà nó không biết trân trọng, cứ đòi đi lính, đi lính có gì tốt chứ, đến mức cần một đứa con gái như nó phải xông pha trận mạc sao.” Mạc Hữu An biết chồng mình chỉ đang nói lẫy, anh ấy tuyệt đối không nỡ để Đóa Đóa chịu uất ức.

Hiện giờ tâm trí anh có lẽ đang phải chịu đựng sự giày vò rất lớn.

Chương 1833

Cô ôm lấy eo anh: “Anh Nghiêu, Đóa Đóa của chúng ta nhất định sẽ bình an trở về.” Lục Nghiêu hít sâu một hơi, tuy tin tưởng vào thực lực của em gái nhưng trong lúc làm nhiệm vụ có quá nhiều biến cố, lại còn phải tác chiến tập thể.

Con bé đó dù lúc huấn luyện thể hiện rất tốt nhưng dù sao cũng chưa từng thực sự ra chiến trường họng súng thật đạn thật.

Nếu có chuyện gì xảy ra, không biết nó có đối phó nổi không.

“Hy vọng là thế.” “Anh phải tự tin vào Đóa Đóa hơn, chúng ta phải tin con bé.” Về tin tức này, Lục Nghiêu không để Diệp Mộ lan truyền ra ngoài, dù sao Đóa Đóa cũng là nỗi bận tâm của cả nhà, nếu để các cụ biết tin này không biết sẽ gây ra chấn động thế nào.

“An An, thực ra anh rất sợ.” Lục Nghiêu thành thật thú nhận.

“Vậy bây giờ anh đã hiểu được nỗi sợ đó của em chưa?

Các anh đi làm nhiệm vụ thì không thấy gì, thời gian đối với các anh có lẽ không quá khó khăn, nhưng đối với những người thân ở hậu phương như tụi em thì mỗi phút mỗi giây đều là sự dày vò, rất sợ đột nhiên có tin xấu truyền về.” “Anh xin lỗi.” “Đừng nói vậy, là em tự chọn anh mà.

Dù anh làm gì em cũng ủng hộ, cũng giống như Diệp Mộ vậy, Đóa Đóa làm gì cậu ấy cũng ủng hộ.” “Vậy em có hận anh hồi đó bám riết không buông không?” Mạc Hữu An đẩy Lục Nghiêu ra, cười nói: “Nói gì thế, con cũng sinh cho anh rồi, chẳng lẽ em còn hối hận vì lấy anh sao.” “An An, cảm ơn sự thấu hiểu của em.” “Được rồi, hễ Đóa Đóa đã chọn con đường này thì chúng ta cùng ủng hộ con bé.” “Được, tiểu băng sơn, nghe em hết.” “Sau này đừng gọi em như thế nữa, con trai nghe thấy thì không hay đâu.” “Có sao đâu, đó là tên thân mật ba gọi mẹ, để nó học tập dần đi, sau này còn biết đường mà thương vợ.

Chuyện này phải giáo dục từ nhỏ, đợi lớn lên mới nhồi nhét tư tưởng đó thì không kịp nữa rồi.

Thái độ của một đứa trẻ đối với hôn nhân và cuộc sống hoàn toàn bị ảnh hưởng bởi cha mẹ đấy.” “Em nhìn Đóa Đóa xem, nếu con bé sinh ra trong một gia đình bình thường thì từ nhỏ đã không đòi đánh đòi giết, liều mạng gia nhập quân đội như thế rồi.” “Nếu chúng ta có con gái, tuyệt đối không cho nó léng phéng đến doanh trại quân đội từ nhỏ nữa, cái hiệu ứng dây chuyền này đáng sợ quá.” Mạc Hữu An đấm nhẹ vào ngực anh: “Anh có nghĩ xa quá không, đợi có con gái rồi hãy nói.” “Chao ôi, vẫn là ngưỡng mộ bộ ba nhà Diệp Việt quá, anh ghen tị đến đỏ cả mắt đây này.” “Cái đồ giả vờ, ai là người dõng dạc nói không ghen tị, chẳng qua chỉ là con gái thôi, sau này cũng gả đi như bát nước hắt đi thôi.” “Tiểu băng sơn.” “Đừng có làm nũng với em, em là người hay nói thật đấy.” “Vợ ơi.” Lục Nghiêu đổi cách xưng hô.

Mạc Hữu An nhét cậu nhóc trong lòng vào tay anh: “Mau đưa con trai anh đi tắm đi.” Lại hơn hai năm nữa trôi qua.

Diệp Mộ nhận được tin từ ông chủ nhà hàng, nói có tin đồn Giang Đóa Nhi và đội đặc chủng của cô đã trở về, nhưng đó chỉ là tin hành lang, ông chủ vẫn chưa thấy người.

Diệp Mộ đương nhiên bất chấp tất cả mà lao đến đó.

Nhưng anh đã đợi ở quán liên tục nửa tháng mà vẫn không thấy Đóa Đóa xuất hiện.

Cùng lúc đó tại bệnh viện tổng hợp quân khu.

Một người phụ nữ đang đẩy một người đàn ông ra ngoài.

Gương mặt người phụ nữ rất tinh tú, mỗi tội tóc tai thì trông như một thằng nhóc, cắt đầu đinh, nhưng dù tóc ngắn như vậy cũng không giấu được khí chất toát ra từ người cô.

“Đội trưởng, anh phải giữ tâm thái bình thản.

Bác sĩ nói rồi, chỉ cần anh kiên trì tập vật lý trị liệu, nhất định có thể hồi phục.” Ánh mắt người đàn ông hơi u ám, không lên tiếng.

Người phụ nữ thở dài một tiếng, một lính đặc chủng ưu tú khi biết mình có lẽ không thể cầm súng được nữa, thậm chí có thể không đứng dậy được, cả đời này phải sống dựa vào xe lăn thì ai cũng không chịu nổi.

Đóa Đóa nén nỗi xót xa trong lòng, cười nói: “Đội trưởng, anh phản ứng một chút được không?” Lâm Tuấn hơi ngước mắt lên, ngây người nhìn Đóa Đóa.

Đóa Đóa không dám đối mắt với anh, tầm mắt hơi lệch đi: “Đội trưởng, anh mãi mãi là đội trưởng của chúng em, là em có lỗi với anh.” “Chúng ta là đồng đội, những gì anh làm đều là việc anh nên làm.

Em không sai, anh rất cảm ơn em vì lúc đó đã làm vậy, nếu không thì không một ai trong chúng ta có thể sống sót trở về.

Cứu được nhiều mạng người như vậy, điều đó quan trọng hơn bất cứ thứ gì.” Đóa Đóa vừa nhớ lại cảnh tượng đó, đến tận bây giờ tim vẫn còn thắt lại.

Ở khoảnh khắc cuối cùng, chính Lâm Tuấn đã dụ kẻ địch đi để tranh thủ thời gian cho họ hành động.

Lúc đó không ai muốn bỏ mặc anh, nhưng chính anh đã nhất quyết bảo họ đi trước.

Thực tế đã chứng minh quyết định của anh là đúng, họ đã ẩn náu nhiều năm và cuối cùng hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc.

Chỉ có điều khi họ quay lại cứu Lâm Tuấn thì anh chỉ còn thoi thóp.

Lúc đó còn một tên địch chưa chết, bắn ra phát súng cuối cùng, lại là Lâm Tuấn nhào người che cho cô, nếu không người ngồi trên xe lăn bây giờ chính là cô rồi.

Tất cả các chuyên gia đã cấp cứu suốt đêm mới giành lại được mạng sống cho Lâm Tuấn.

Nhưng chân anh lại bị thương, cơ hội đứng dậy là rất mong manh.

“Cấp trên nói rồi, vị trí của anh không ai thay thế được.” “Đóa Nhi, đợi anh xuất viện xong, anh sẽ chuyển ngành.

Anh đã đóng góp hết sức mình cho tổ quốc và nhân dân rồi, giờ anh thế này, anh sẽ không ở lại nữa.” “Đội trưởng.” Nước mắt Đóa Đóa chực trào ra.

“Không cần thấy tiếc cho anh, anh nghỉ rồi sẽ có người thích hợp hơn thay thế vị trí của anh.

Thực ra anh luôn thấy em đã đủ năng lực để tiếp quản công việc của anh rồi, anh nghĩ cấp trên chắc chắn cũng có ý định đó, giao tiểu đội Cô Lang vào tay em, anh tuyệt đối yên tâm.” “Tuy em là con gái nhưng không hề kém cạnh đám con trai đâu.

Tư duy ngược của em, khả năng phán đoán linh hoạt, cái đầu lạnh, không ai hợp hơn em cả.” Đóa Đóa vẫn thấy khó lòng chấp nhận: “Vậy đơn vị chuyển ngành của đội trưởng đã định chưa?” “Anh không nhận sự sắp xếp của quân đội, anh về nhà tiếp quản sản nghiệp gia đình.” “Anh là người nhà họ Lâm ở thành phố C?” “Ừm.” “Không nhận ra luôn đấy, anh còn là phú nhị đại nữa cơ à.” “Đóa Đóa, trên người em cũng có rất nhiều bí mật, em tưởng anh không biết chắc?”

“Hì hì, em thì có bí mật gì đâu.” “Chắc chắn em đã được huấn luyện từ nhỏ, em không giống như những người tay ngang như mọi người.” Đóa Đóa cũng không giấu giếm nữa, bao nhiêu năm qua họ đã là những đồng đội thân thiết nhất rồi: “Coi như là vậy đi ạ.

Anh trai, ba, ông nội và cả ông cố của em đều là quân nhân.

Từ nhỏ em đã chịu ảnh hưởng của họ khá nhiều.” “Hóa ra là gia đình nhà binh hèn chi tố chất quân sự của em vượt xa mọi người như vậy.” Nhắc đến đây, đôi mắt Đóa Đóa sáng rực lên: “Em tự hào vì được sinh ra trong gia đình như thế.” “Đóa Nhi, lời em nói với anh trước khi phẫu thuật còn tính không?” Đóa Đóa sững người: “Em đã nói gì cơ?” “Đóa Nhi, là em thực sự quên rồi hay là cố ý giả ngốc đấy?” Đóa Đóa chột dạ cúi đầu: “Đội trưởng, để em đẩy anh ra kia phơi nắng nhé, anh ở trong phòng bệnh mấy ngày nay chắc bí bách lắm rồi.” Lâm Tuấn nắm lấy tay Đóa Đóa, nghiêm túc nói: “Đóa Đóa, vì em anh sẽ nỗ lực đứng dậy.

Em không cần lo lắng phải cả đời chăm sóc một kẻ tàn phế như anh đâu.” Đóa Đóa rút tay lại, lòng rối bời: “Đội trưởng, em không có ý đó.” “Vậy em cân nhắc thêm một chút được không?” Đóa Đóa thực sự rất phân vân.

Sáu năm rồi, cô thực sự không biết Diệp Mộ đã cưới vợ sinh con chưa, cô không dám dò hỏi tin tức của anh, cô phát hiện ra mình hơi sợ phải biết kết quả.

Đóa Đóa không lên tiếng, Lâm Tuấn lại nói: “Đóa Nhi, có phải em có người mình thích rồi không?” “Em không biết.” Cô vẫn không hiểu rõ tình cảm mình dành cho Diệp Mộ là gì, rốt cuộc là anh em hay là tình cảm nam nữ.

Những năm qua mỗi ngày đều vật lộn trên ranh giới sinh tử, cô căn bản không có thời gian nghĩ đến chuyện tình cảm.

Hễ cứ nghĩ đến Diệp Mộ là cô lại thấy tâm phiền ý loạn.

Hơn nữa đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, e là mọi người đều đã thay đổi hết rồi.

“Vậy có thể cho anh một cơ hội theo đuổi em được không?

Tình cảm của anh dành cho em, chắc là em biết mà.” Đóa Đóa đương nhiên là biết.

Chương 1834

Kể từ khi Diệp Mộ tỏ tình với cô, cô đã không còn dám nhìn những người bạn nam bên cạnh mình một cách đơn thuần nữa, đồng đội cũng vậy.

Cô đã sớm nhận ra tình cảm Lâm Tuấn dành cho cô không phải tình đồng đội bình thường, nó còn pha lẫn những yếu tố phức tạp.

Lúc anh đang cấp cứu, trong miệng anh vẫn luôn gọi tên cô, vì vậy để anh có ý chí cầu sinh, cô đã hứa bừa.

Không ngờ anh vẫn còn nhớ, còn tưởng thật nữa.

Đóa Đóa có cảm giác mình đang tự lấy đá đập vào chân mình, nhưng cô cũng không hối hận, không có gì quan trọng hơn mạng sống của đồng đội cả.

Đóa Đóa gật đầu.

“Tốt quá rồi, Đóa Nhi.” Lâm Tuấn mừng rỡ.

“Ngày mai em đưa anh về bộ đội đi dạo một vòng nhé, anh muốn nhìn lại chiến trường xưa một lần cuối.” “Được, sáng mai chúng ta đi sớm.” Ngày hôm sau, Đóa Đóa dậy sớm đưa Lâm Tuấn về bộ đội.

Vừa đến cổng quân khu đã bị các anh em vây quanh.

“Đội trưởng.” “Đội trưởng.” Mọi người đồng thanh hô lên.

Nhóm 10 người, không thiếu một ai.

Ánh mắt Lâm Tuấn lướt qua gương mặt từng người, tràn đầy tự hào.

Điều mà mỗi người chỉ huy sợ nhất chính là phải thu xác cho lính của mình, anh rất may mắn vì những người anh đưa đi đều đã trở về.

Dù không thể làm đội trưởng của họ nữa nhưng anh cũng thấy an lòng.

“Đừng có đứa nào mặt mày ủ rũ thế, đứng trước mặt các cậu không phải cái xác đâu, tôi vẫn còn sống nhăn răng ra đây này.” Lâm Tuấn mắng.

Trước mặt đám anh em này, anh đã rũ bỏ được tâm trạng u sầu trước đó.

“Đội trưởng.” “Các cậu ngoài việc gọi hai tiếng đó ra thì không còn gì để nói à?” Đóa Đóa cũng lườm họ một cái: “Mấy anh có thể có chút triển vọng không, khẩu hiệu của chúng ta là gì?

Đổ máu không đổ lệ.” “Đội trưởng, anh có chắc là muốn cưới cái cô nàng nam tính này về không đấy?

Chẳng có chút nữ tính nào cả, cưới về đúng là sư tử hà đông luôn đó.” “Đúng đấy, dù cái mặt này có đẹp như thiên tiên đi chăng nữa thì cũng không ai chịu thấu đâu.” Nghe họ nói, mặt Đóa Đóa có chút không tự nhiên, cô vung chân đá tới: “Mấy người chán sống rồi phải không, không đánh cho một trận là các người tưởng tôi hiền chắc.” Nói rồi cô xắn tay áo lên như muốn đánh người.

Lâm Tuấn nắm lấy tay cô, vỗ nhẹ: “Được rồi, muốn đánh thì về nhà rồi đánh, đây là bên ngoài, ảnh hưởng không tốt đâu, đừng chấp nhặt với lũ nhóc này.” Đóa Đóa bấy giờ mới im lặng, tiếp tục nắm lấy tay cầm xe lăn.

“Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, lúc hai người kết hôn nhất định phải báo trước cho tụi này một tiếng đấy nhé, để tụi này còn gom tiền mừng.” “Lại còn nói nhảm nữa.” “Anh em ơi, mọi người bảo tôi nói nhảm hay nói thật?

Ai là người hồi đó nước mắt ngắn nước mắt dài nắm tay đội trưởng, bảo chỉ cần anh ấy tỉnh lại là sẽ làm bạn gái anh ấy, sẽ gả cho anh ấy?

Cái cảnh tình cảm dạt dào đó, có cần tụi này diễn lại một lần cho xem không?" "Đúng đấy, Giang Đóa Nhi, tụi này đều nhìn thấy hết rồi, cô muốn quỵt cũng không quỵt được đâu." Đóa Đóa hít sâu một hơi, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tôi nhịn các người đấy, tốt nhất là đừng để rơi vào tay tôi, nếu không tôi cho các người biết tay." "Ôi giời ơi, phu nhân đội trưởng thẹn quá hóa giận kìa." "Hiếm thấy quá nha, 'anh bạn' của chúng ta đỏ mặt rồi kìa." "Cuối cùng cũng có chút nữ tính rồi đấy." "Còn nói nữa, nói nữa là tôi đánh thật đấy." Đóa Đóa vung nắm đấm.

"Thôi, chúng ta đi thôi." Cả nhóm đi vào trong quân khu, Đóa Đóa đột nhiên quay đầu nhìn về một hướng.

Lâm Tuấn nhận ra sự bất thường của cô: "Sao thế, Đóa Nhi?" Đóa Đóa lắc đầu: "Chắc là em ảo giác thôi, em cứ cảm thấy vừa rồi có một đôi mắt cứ chằm chằm nhìn chúng ta." "Không đâu, có phải em căng thẳng quá không?" "Đóa Nhi, đừng có tự dọa mình, chúng ta về rồi, không còn ở tiền tuyến nữa, đừng có lúc nào cũng làm mình căng thẳng thế." Đóa Đóa không tìm thấy ai: "Chắc là em căng thẳng quá thật." Cả nhóm đi vào trong, Diệp Mộ mặt mày tái mét từ một góc bước ra, gương mặt tuấn tú không còn một giọt máu, trắng bệch đến đáng sợ.

Anh không dám tin vào những gì mình vừa nhìn thấy, nghe thấy.

Đóa Đóa sắp lấy người khác rồi.

Gả cho người đàn ông ngồi trên xe lăn đó.

Người đàn ông đó trông cũng rất ưu tú, gương mặt anh tuấn, khí chất cũng rất tốt, lại còn là đội trưởng của họ.

Anh ta vỗ tay cô mà cô cũng mặc nhiên chấp nhận.

Nhìn họ cười nói vui vẻ, anh thậm chí không có đủ dũng khí để bước ra chào hỏi một tiếng.

Không biết khi gặp lại cô thì phải nói gì đây.

Hơn sáu năm không gặp, cô thực sự đã trưởng thành hơn rất nhiều, mái tóc đen dài ngày nào đã cắt ngắn như con trai.

Nhưng cái vẻ hăng hái trên người cô vẫn không hề thay đổi, rời xa gia đình, cô vẫn sống rất tốt.

“Tiểu Mộ, sao cậu quay lại rồi?

Chưa gặp được vị hôn thê à?” Ông chủ quán hỏi.

“Chú ơi, không sao đâu ạ, cháu muốn ăn bát mì, cháu đói rồi.” Chú ấy không hỏi thêm gì nữa, đi xuống bếp nấu mì.

Diệp Mộ ngơ ngác nhìn ra ngoài, cảm thấy toàn bộ sức lực như bị rút cạn, lúc này anh vẫn chưa nghĩ ra mình nên làm gì.

Anh cũng không biết tình cảm giữa Đóa Đóa và người đàn ông kia đã tiến triển đến mức nào, trước khi làm rõ những điều này, anh không muốn đưa ra bất kỳ quyết định nào.

Anh thực sự không muốn nghĩ tới những chuyện như vậy ngay lúc này.

Đúng lúc này, điện thoại của Lục Nghiêu gọi tới, Diệp Mộ sững lại một lát rồi vẫn bắt máy: “Anh Nghiêu.” “Gặp được Đóa Đóa chưa?” “Gặp rồi ạ, nhưng vẫn chưa nói chuyện được với nhau.” “Cái con bé chết tiệt đó thế nào rồi?” “Chắc là ổn ạ, em thấy cô ấy vẫn giống như trước đây, không có gì thay đổi cả.” “Hơn sáu năm rồi, nó cũng quậy phá đủ rồi, cậu tìm lúc nào đó đưa nó về đi, cả nhà già trẻ lớn bé đều đang mong nó đấy.” “Anh Nghiêu...” Sau niềm vui sướng, Lục Nghiêu nhạy cảm nhận ra tâm trạng của Diệp Mộ có gì đó không đúng.

Lẽ ra sau khi gặp Đóa Đóa anh phải vui mừng mới phải, không nên thất lạc u ám như thế này. "Có phải đã xảy ra chuyện gì không?" "Hình như Đóa Đóa có bạn trai rồi?" "Cái gì?" Lục Nghiêu bật dậy ngay lập tức.

Chẳng lẽ tình huống dự đoán vẫn xảy ra sao, con nhóc chết tiệt kia trong mấy năm qua đã gặp được người đàn ông mình thích rồi? "Nói cho tôi biết là tôi nghe nhầm đi." "Em nghe thấy họ nói chuyện, hình như họ sắp kết hôn rồi." "Con nhóc này, ở bên ngoài đúng là hoang dã thật rồi, chuyện lớn thế này mà không thèm chào hỏi gia đình một tiếng đã dám tự định chung thân." Thấy Lục Nghiêu quá kích động, Diệp Mộ lại nói: "Anh Nghiêu, đây là cuộc đối thoại của họ, sự thật thế nào để em xác định lại đã.

Lúc đó biểu cảm của Đóa Đóa có phần gượng gạo, trông không giống như đang vui mừng, em nghĩ trong chuyện này chắc chắn có điều gì đó em không biết.

Chương 1835

Đương nhiên, lời hứa lúc trước của em với anh vẫn giữ nguyên, nếu Đóa Đóa đã có người thương, đối với em chỉ là tình anh em, em cũng sẽ không nhất quyết cưỡng cầu.

Mọi người cũng không cần ra mặt làm chủ cho em, tất cả đều là lựa chọn của chính em, em không oán trách ai cả." "Đóa Đóa đúng là bị cậu chiều hư rồi, đến giờ này mà cậu còn nói thế, cái gì của cậu thì phải là của cậu." Diệp Mộ rất cảm ơn mọi người đã ủng hộ mình, khóe môi khẽ hiện một nụ cười: "Anh Nghiêu, đừng như vậy.

Thực ra nếu không chiều hư cô ấy, sao cô ấy biết được em mới là người bao dung và yêu cô ấy nhất?

Nếu có thể chiều cô ấy đến mức không ai khác lọt được vào mắt cô ấy nữa, em nghĩ có lẽ em đã thành công rồi." "Cậu không sợ con bé có xu hướng tự ngược, không thích người đối xử tốt với mình à?" "Điều đó không thể nào, Đóa Đóa là người có lòng tự trọng rất cao." Lục Nghiêu không thể bình tĩnh nổi, hít một hơi thật sâu rồi nói: "Được rồi, có tin tức gì báo ngay cho tôi, xem ra tôi phải ra tay thôi." Diệp Mộ hiện tại cũng không còn tâm trí nói nhiều với Lục Nghiêu, nói vài câu rồi cúp máy. *** Lâm Tuấn chính thức giải ngũ rồi.

Lần này tiểu đội mười người của họ đã lập công lớn, Đóa Đóa được thăng chức trực tiếp thành phó đội trưởng, quân hàm Thiếu tá.

Lâm Tuấn trực tiếp đưa Đóa Đóa về Lâm gia, khi đến nơi, Đóa Đóa mới phản ứng lại: "Đội trưởng, anh đưa em đến đây làm gì?" "Đưa em đến gặp bố mẹ anh." Đóa Đóa vừa xuống xe đã muốn bỏ chạy, nhưng lại bị Lâm Tuấn kịp thời nắm lấy tay: "Giang Đóa Nhi, lúc này đừng có hèn nhát trước mặt anh, anh dạy em như vậy sao?"

"Đội trưởng, em... em chưa chuẩn bị tâm lý." "Có gì phải chuẩn bị đâu, chỉ là về nhà anh ăn một bữa cơm thôi." Mắt Đóa Đóa sáng lên: "Chỉ đơn giản là ăn một bữa cơm thôi sao?" Đôi mắt đen sâu thẳm của Lâm Tuấn thoáng hiện ý cười, thực ra anh đã phát hiện ra từ lâu, cô nàng này trong vấn đề tình cảm cực kỳ thiếu nhạy bén, không hề thông suốt, tâm tư của cô hoàn toàn không đặt ở phương diện này. "Nếu không thì sao?

Hay là em muốn lấy thân phận bạn gái anh để vào nhà?" Đóa Đóa vội vã xua tay: "Không muốn, không muốn đâu, em là chiến hữu của anh." "Vậy thì vào đi, thả lỏng một chút." "A... vâng, để em đẩy anh vào." Đóa Đóa đẩy Lâm Tuấn đi vào, vừa mới vào cửa, một cô gái đã lao tới, ôm chầm lấy cổ Lâm Tuấn: "Anh Lâm Tuấn, anh đã về rồi!" Đóa Đóa sợ hãi vội buông tay ra, đứng sang một bên.

Lâm Tuấn bất lực nhìn Đóa Đóa một cái, Đóa Đóa nhún vai xua tay, cô cũng chẳng còn cách nào.

Người ta đã chủ động ôm ấp thế kia, cô không thể không biết điều mà xen vào. "Bạch Như, em buông anh ra." "Anh Lâm Tuấn, anh không nhớ em sao?

Em đã nhớ anh rất nhiều năm rồi đó.

Mấy hôm trước em định vào viện thăm anh, nhưng bố mẹ không cho, sợ ảnh hưởng đến việc anh nghỉ ngơi.

Hôm nay biết anh về nhà ăn cơm, em liền chạy tới ngay, anh có vui không, có thấy hạnh phúc không?" "À, đúng rồi, em có mang cho anh món anh thích nhất lúc trước, anh nhất định phải ăn nhiều vào nhé.

Những năm qua anh chắc chắn rất ít khi được ăn món này đúng không?" Lâm Tuấn cảm thấy đau đầu, cô gái nhỏ này vẫn giống hệt ngày xưa, là một kẻ nói nhiều không dứt.

Ở bên cạnh cô ta thì tai bạn chẳng bao giờ được yên tĩnh lấy một khắc, anh thực sự không chịu nổi. "Em buông anh ra trước đã." "Vậy anh đừng giống như trước kia không thèm để ý đến em nữa, hãy nói chuyện với em đi, em thực sự rất nhớ anh rồi." Lâm Tuấn bất lực gật đầu, sau đó nhìn về phía bố mẹ Lâm đang đứng bên cạnh.

Anh đã nói với họ hôm nay sẽ dẫn người về ăn cơm, vậy mà họ vẫn để cô gái này đến đây.

Bố mẹ Lâm cũng tỏ vẻ bất lực, nhà họ Bạch là gia tộc lớn ở thành phố C, muốn biết khi nào anh xuất viện thì chẳng cần thông qua họ.

Người ta xách một đống quà đến, họ cũng chẳng còn cách nào, không thể đuổi người ta ra ngoài được. "Bố, mẹ, đây là chiến hữu thân thiết nhất của con, Giang Đóa Nhi." "Đồng chí Giang, mau vào đi, sớm đã nghe Lâm Tuấn nhà bác nhắc về cháu rồi." Mẹ Lâm nhiệt tình nói. "Chào bác gái ạ, trước đó đội trưởng không nói với cháu là về nhà nên cháu chưa kịp chuẩn bị quà gì cả." Đóa Đóa nói năng rất hào phóng, tự nhiên.

Cô lớn lên trong một gia đình giàu có, bất kể đứng trước ai cũng không cảm thấy thấp kém, cho dù Lâm gia là gia tộc lớn ở thành phố C, trong mắt cô cũng giống như những gia đình bình thường khác. "Quà cáp gì chứ, cứ coi như về nhà ăn bữa cơm thường thôi, không cần nhiều quy tắc thế đâu." Mẹ Lâm càng nhìn Đóa Đóa càng thấy hài lòng, cô gái này dù để đầu đinh nhưng vẫn xinh đẹp như tiên nữ.

Bà chưa từng thấy cô gái nào xinh đẹp đến thế, một cô gái như vậy mà lại giống con trai mình, là lính đặc chủng, đúng là hơi phí phạm.

Trước đây bà thấy Bạch Như cũng xinh đẹp, nhưng giờ dù mặc quần áo lộng lẫy, đứng trước cô gái này cũng chẳng thấm vào đâu.

Có một loại khí chất mà chỉ cần đứng yên thôi cũng đủ để lấn át tất cả mọi người, bây giờ bà mới thực sự hiểu ý nghĩa của câu nói đó. "Lại đây, lại đây ngồi đi cháu." Mẹ Lâm đon đả mời Đóa Đóa.

Bạch Như cũng chú ý đến người đi cùng Lâm Tuấn, thực sự là quá rực rỡ, đứng trước mặt cô ấy, Bạch Như cảm thấy có chút tự ti.

Nhưng là một thiên kim tiểu thư kiêu ngạo, cô ta sẽ không thừa nhận mình kém cỏi hơn ai. "Cô là chiến hữu của anh Lâm Tuấn à?

Cô tên là gì?

Nhà cô ở đâu?" Bạch Như nhìn Đóa Đóa hỏi. "Giang Đóa Nhi, tôi không phải người địa phương." Lâm Tuấn rất không thích thái độ của Bạch Như, giọng nói lạnh đi: "Được rồi, mọi người ngồi xuống đi." So với sự nhiệt tình của mẹ Lâm, bố Lâm lại có vẻ cứng nhắc và nghiêm túc hơn nhiều, ông rất ít lời.

Đóa Đóa có thể đọc được từ trong mắt ông rằng ông không mấy thiện cảm với mình.

Cô nhướng mày, chẳng sao cả, cô không cần ông thích mình.

Vì mẹ Lâm là người rất hiền hậu nên bữa cơm diễn ra khá hòa hợp.

Vườn hoa của Lâm gia rất đẹp, sau bữa ăn, Bạch Như đẩy Lâm Tuấn ra ngoài.

Đóa Đóa thì thong dong tự tại, nhàn nhã đi bên cạnh họ, thỉnh thoảng lại bẻ một bông hoa hay ngắt một cọng cỏ dại cầm trên tay nghịch.

Nhưng dù cô có làm gì, Bạch Như cũng nhận ra ánh mắt Lâm Tuấn nhìn cô rất ôn nhu.

Với trực giác của một người phụ nữ, anh Lâm Tuấn thích cô ta!

Không được, anh Lâm Tuấn là của cô ta, không ai được phép cướp mất. "Chẳng có chút nữ tính nào cả." "Tôi là quân nhân mà." Đóa Đóa cười đáp.

Chương 1836

"Tôi thấy cô trông giống lưu manh thì có." Đóa Đóa bỗng nhiên tiến đến trước mặt Bạch Như, nâng cằm cô ta lên: "Cô đừng có nảy sinh ý đồ gì với tôi là được." Bạch Như tức đến xanh mặt, trừng đôi mắt đẹp nhìn Đóa Đóa: "Cô buông tôi ra!" "Đừng thẹn thùng mà, thích tôi thì cứ nói thẳng.

Tuy cô không xinh bằng tôi, nhưng cô cũng chẳng tìm được ai xinh hơn tôi đâu, tôi sẽ miễn cưỡng chấp nhận cô vậy." "Ai thèm thích cô chứ, đừng có nói bừa, tôi chẳng có chút ý đồ gì với cô cả.

Cô đừng có ăn nói hàm hồ, làm hỏng danh tiếng của tôi." "Anh Lâm Tuấn, em không thích phụ nữ đâu!" "Ai nói tôi là phụ nữ?" "Hả, cô không phải phụ nữ, chẳng lẽ cô là đàn ông sao?" Bạch Như kinh ngạc hét lên.

Đóa Đóa vuốt mái tóc húi cua của mình, đôi môi xinh đẹp nhếch lên một nụ cười tà mị, ngay lập tức toát ra vẻ phong trần lôi cuốn: "Không giống sao?" "Cô đúng là... một người đàn ông mà lại đẹp hơn cả phụ nữ." Bạch Như mắng. "Cái này gọi là trời sinh xinh đẹp, thế nào, nếu cô nói thích tôi, tôi có thể thu nhận cô đấy." "Tôi mới không thích hạng người không nam không nữ như cô, tôi chỉ thích anh Lâm Tuấn thôi." Bạch Như sợ hãi vội vàng bày tỏ thái độ, chỉ sợ Lâm Tuấn hiểu lầm cô ta thích Giang Đóa Nhi. "Anh Lâm Tuấn của cô cũng chẳng đẹp bằng tôi đâu." "Tôi không cần kiểu như cô, không an toàn chút nào." Bạch Như phòng bị nhìn Đóa Đóa, ôm chặt lấy cổ Lâm Tuấn. "Đóa Nhi, đừng trêu cô ấy nữa." Lâm Tuấn nuông chiều nói.

Cô gái này cứ như chưa lớn vậy, bản thân là con gái mà lại rất thích đi trêu ghẹo các cô gái khác.

Cái đầu đinh này của cô không biết đã khiến bao nhiêu cô gái lầm tưởng là đàn ông rồi, trong lúc thực hiện nhiệm vụ cũng chẳng thiếu lần gây ra hiểu lầm đào hoa. "Vậy ra... cô vẫn là phụ nữ à?" "Cái đó thì tùy cô hiểu thế nào thôi." Đóa Đóa nhìn thẳng vào Bạch Nhứ.

Bạch Nhứ đẩy Lâm Tuấn chạy mất dép.

Ánh mắt Đóa Đóa chợt trầm xuống, hôm nay nhìn thấy bố mẹ Lâm, cô lại nhớ đến bố mẹ và gia đình mình.

Đã hơn sáu năm không về rồi, họ cũng không đi tìm cô, chắc là thực sự giận đứa con gái bất hiếu này rồi.

Còn cả Diệp Mộ nữa, tên nhóc thối đó cũng không thèm đến tìm cô.

Gạt bỏ chuyện tình cảm nam nữ sang một bên, dù sao thì họ cũng là anh em lớn lên bên nhau từ nhỏ. "Đóa Nhi, em đứng đó làm gì vậy?" "Em không sao." Đóa Đóa đi theo.

Sát cánh chiến đấu nhiều năm, Lâm Tuấn nghĩ mình cũng phần nào hiểu được Giang Đóa Nhi: "Có phải nhớ nhà rồi không?" "Có một chút ạ." "Nhớ nhà thì về thăm đi, bao nhiêu năm em không về, gia đình chắc chắn là lo phát sốt lên rồi.

Bây giờ em xin nghỉ, nhất định cấp trên sẽ phê chuẩn thôi." Đóa Đóa lầm bầm: "Em là trốn nhà đi mà." "Cái gì cơ?" Lâm Tuấn nghe không rõ lắm. "Không có gì, không có gì đâu." Đóa Đóa chớp chớp mắt.

Lâm Tuấn khẽ nhíu mày, lần đầu tiên anh phát hiện ra trên người cô còn che giấu rất nhiều bí mật.

Anh không hiểu cô nhiều đến thế, ngoài việc biết nhà cô ở thành phố A, thì tình hình gia đình cô anh hoàn toàn mù tịt.

Thấy Lâm Tuấn lại đặt sự chú ý lên người Giang Đóa Nhi, Bạch

Như tức tối vô cùng: "Anh Lâm Tuấn, thứ Hai tuần tới là tiệc sinh nhật 22 tuổi của em, anh nhất định phải đến đấy nhé." "Anh không đi đâu, anh đã ra nông nỗi này rồi..." Lâm Tuấn nhìn xuống chân mình, Bạch Như lập tức đỏ hoe mắt: "Anh Lâm Tuấn, dù anh có trở nên thế nào thì anh vẫn là anh Lâm Tuấn của em, có em ở đây, không ai dám nói gì anh đâu.

Anh nhất định phải đi, được không?

Em đã nói khéo với bác trai rồi." Lâm Tuấn im lặng, Bạch Như thực sự cuống lên, quay sang nói với Giang Đóa Nhi: "Cô cũng nói gì đi chứ!" Đóa Đóa nhún vai, chỉ vào mũi mình: "Chuyện này có liên quan gì đến tôi?" "Tôi mời cô cùng đi tham gia có được không?" Bạch Như nháy mắt với Đóa Đóa, ý bảo cô hãy thuyết phục Lâm Tuấn cùng đi.

Đóa Đóa giả vờ như không hiểu, cô vốn tính kiêu ngạo: "Tôi không có thời gian tham gia mấy buổi tiệc tùng đó, cũng chẳng có hứng thú." Bạch Như lườm Đóa Đóa một cái sắc lẹm.

Cái người phụ nữ này rốt cuộc có biết hiện tại bao nhiêu người khao khát có được một tấm thiệp mời của nhà họ Bạch không, vậy mà nhà cô ta chỉ phát ra đúng 30 tấm. "Tôi trịnh trọng mời cô đi đấy." "Tôi đã bảo là tôi không hứng thú rồi mà." Đóa Đóa không muốn ở lại Lâm gia nữa, nói với Lâm Tuấn: "Đội trưởng, em về trước đây." Lâm Tuấn thấy tâm trạng cô có vẻ không ổn, liền nói: "Được, em về trước đi." Đóa Đóa xoay người bước đi đầy tiêu sái, dáng vẻ ngông cuồng không chịu gò bó của cô khiến Bạch Như tức giậm chân.

Nhưng nhớ ra Lâm Tuấn đang ở ngay bên cạnh, cô ta lập tức nở nụ cười: "Anh Lâm Tuấn, chiến hữu này của anh sao lại như vậy chứ?" "Cô ấy tính tình là vậy, giống như một con ngựa hoang, không ai có thể chế ngự được đâu." Đây là người lính đặc chủng đặc biệt nhất anh từng gặp, trong xương tủy là sự ngông cuồng nhưng ý thức quân nhân lại cực kỳ mạnh mẽ, luôn tỉnh táo biết mình đang làm gì, bất kể chuyện gì xảy ra cũng đều đưa ra được phán đoán chính xác nhất. "Cô ta lợi hại lắm sao?" Lâm Tuấn cười mà không nói.

Bạch Như bĩu môi, cô ta không tin cho lắm: "Chắc chắn cô ta không lợi hại bằng anh Lâm Tuấn của em rồi." "Tiểu Như, thời gian không còn sớm nữa, anh bảo người đưa em về." "Anh Lâm Tuấn, anh đi đi mà, anh nhảy với em điệu nhảy khai mạc nhé." "Tiểu Như, anh không đi đâu, anh thế này thì khiêu vũ kiểu gì." Bạch Như nhìn xuống chân anh, lập tức bật khóc: "Anh Lâm Tuấn, bây giờ anh không còn thương em nữa rồi, ngày trước anh đâu có thế này.

Em chỉ muốn anh tham gia một buổi tiệc thôi mà anh cũng không đi, hu hu hu..." Lâm Tuấn: "..." "Có chuyện gì thế?

Tiểu Tuấn, sao con lại làm con bé khóc thế này?" Mẹ Lâm nghe tiếng vội chạy tới. "Bác gái, anh Lâm Tuấn không muốn tham gia tiệc sinh nhật của cháu." "Tiểu Như đừng khóc, chuyện này để bác nói với nó." "Bác gái..." "Để bác bảo người đưa cháu về trước đã." Sau khi tiễn Bạch Như về, mẹ Lâm đẩy Lâm Tuấn đi dạo trong vườn hoa: "Con trai, mẹ biết tâm trạng con hiện giờ không tốt, nhưng con nhất định phải phấn chấn lên.

Trốn tránh không giải quyết được vấn đề, sau này khi con tiếp quản công ty, sớm muộn gì con cũng phải đối mặt với công chúng, lần này cứ coi như là một sự khởi đầu đi." Lâm Tuấn im lặng hồi lâu rồi hỏi: "Bố muốn con liên hôn với nhà họ Bạch phải không?" "Bố con đúng là có ý đó.

Những năm qua con đi làm nhiệm vụ không về, bố con cứ tưởng con đã hy sinh nên suy sụp, sức khỏe cũng yếu đi.

Chuyện làm ăn mẹ không rành, nhưng thực tế mấy năm nay việc kinh doanh của nhà mình không được tốt, luôn được nhà họ Bạch giúp đỡ, cũng vì Bạch Như thích con nên họ có ý định gả con gái cho con." "Cho nên bố thà hy sinh hạnh phúc của con?" "Tiểu Tuấn, Bạch Như là một cô gái tốt, con bé thích con từ nhỏ, tình cảm hai đứa cũng rất tốt mà." "Được rồi, mẹ đừng nói nữa, mẹ đẩy con về phòng đi." "Có phải con thích cô gái lúc nãy không?" Lâm Tuấn vẫn im lặng, mẹ Lâm thực sự lo lắng đến phát điên.

Con trai trở về lần này cứ như biến thành một người khác, luôn trầm mặc ít nói, chẳng nói với bà được mấy câu, bà không biết phải làm sao nữa. "Con trai, con đừng như vậy được không, con nói chuyện với mẹ đi." "Bây giờ đã có con rồi, Lâm gia chúng ta không cần thiết phải liên hôn với Bạch gia nữa." Lâm Tuấn nhàn nhạt nói. "Con trai, vậy con cứ đến tham gia buổi tiệc của nhà họ Bạch đi, coi như chính thức ra mắt mọi người.

Con đã nhiều năm không xuất hiện rồi, những người Bạch gia mời đều là những nhân vật có tầm ảnh hưởng, con làm quen với họ thì sau này làm việc cũng thuận tiện hơn." Lâm Tuấn không tỏ thái độ gì, mẹ Lâm nói tiếp: "Con trai, mẹ biết làm lính đặc chủng là ước mơ của con, nhưng con đã nhập ngũ mười năm rồi, con không còn trẻ nữa, lại còn phải trả giá đau đớn như vậy, thế là đủ rồi.

Mẹ và bố con giờ không có tâm nguyện gì lớn lao, chỉ hy vọng con sớm thích nghi với sản nghiệp của Lâm thị, sớm ngày phấn chấn trở lại." "Mẹ, con biết mình sau này nên làm gì, nhưng hôn nhân của con, con không muốn do bố mẹ sắp đặt." Mẹ Lâm biết con trai vốn dĩ rất kiêu hãnh, việc dựa vào liên hôn thương mại để giải quyết vấn đề là phương thức mà anh khinh bỉ nhất. "Được, mẹ không ép con, nhưng con cứ đi dự tiệc của Bạch gia trước đã nhé.

Nếu con thực sự không thích Bạch Như, mẹ cũng sẽ cố gắng làm công tác tư tưởng cho bố con.

Mẹ thấy cô chiến hữu nhỏ của con hôm nay thực ra không kém Bạch Nhứ đâu, quan trọng là mẹ biết con thích cô ấy, đó mới là điều quan trọng nhất." Lâm Tuấn gật đầu, mẹ Lâm nhìn anh một cái thật sâu rồi thở dài đi ra khỏi phòng.

Chương 1837

Diệp Mộ vẫn luôn dò hỏi tung tích của Đóa Đóa, thấy cô đến Lâm gia, mãi đến tối muộn mới trở ra.

Rõ ràng là cô đã dùng bữa tối tại đó.

Chỉ là anh thấy sắc mặt cô không được tốt, có phải cô đang đau lòng không?

Trưởng bối Lâm gia không đồng ý hôn sự của họ sao?

Hay là đã làm khó cô?

Diệp Mộ vốn định bước ra, nhưng anh vẫn kiềm chế được.

Anh sợ mình sẽ bất chấp tất cả mà đưa cô về nhà, khiến mọi nỗ lực bao năm qua của cô trở nên vô nghĩa.

Sau khi biết tất cả những gì cô có được đều là dùng mạng đổi lấy, anh không thể tàn nhẫn đến mức tự tay hủy hoại ước mơ của cô.

Anh đã hứa với cô, bất kể cô làm gì, anh cũng sẽ vô điều kiện ủng hộ.

Nhưng trước khi cô thực sự kết hôn với người đó, anh sẽ không bao giờ bỏ cuộc.

Đóa Đóa quay về đến cổng đơn vị, thấy quán ăn món quê kia vẫn còn mở cửa, cô vô thức bước vào.

Mấy năm trước, cô và bạn cùng phòng đang ăn dở thì cô nhận nhiệm vụ.

Cơm nước ở Lâm gia thực sự không hợp khẩu vị của cô, cô ăn chẳng thấy ngon lành gì. "Cô bé, cháu muốn ăn gì?" Một người đàn ông trung niên bước tới, ôn hòa mỉm cười hỏi. "Bác chủ quán, vẫn là bác ạ?" "Hì hì, thực ra bác không phải là ông chủ thực sự, bác chỉ là người làm thuê thôi." Ông chủ cười nói.

Trí nhớ của Đóa Đóa rất tốt, cô nhớ lại một chút, chắc chắn là mình không nhớ nhầm: "Nhưng cháu nhớ mấy năm trước bác đã ở đây rồi mà." "Đúng vậy, nhưng bác chỉ trông tiệm giúp người ta thôi, đằng sau quán này có nhà đầu tư đấy." Đóa Đóa mỉm cười, gọi vài món đặc sản của thành phố A.

Cô quan sát cách trang trí của cửa tiệm nhỏ này, phải nói là tuy mặt bằng nhỏ nhưng trang trí rất cao cấp, treo tranh tường phong cách Mỹ, trên bàn còn đặt hoa tươi, mang lại cảm giác rất sạch sẽ và sảng khoái.

Tay nghề của bác đầu bếp rất nhanh nhẹn, loáng cái đã làm xong vài món gia đình.

Đóa Đóa nhìn mà thấy thèm ăn vô cùng.

Cô vốn là người hay nói, vừa ăn vừa trò chuyện với bác đầu bếp. "Bác ơi, quán mình mấy giờ đóng cửa ạ?" "Khoảng hơn mười giờ cháu ạ." "Muộn vậy sao ạ?" "Ông chủ nhà bác lo vị hôn thê của cậu ấy lúc muốn ăn món quê mà lại không có chỗ ăn, nên bác mới nghỉ muộn một chút.

Nhưng mà lương của bác cao lắm đấy." Nghe vậy, trong lòng Đóa Đóa trào dâng một cảm giác kỳ lạ, cô chăm chú nhìn bác đầu bếp.

Bác đầu bếp thong thả giải thích: "Vị hôn thê của ông chủ nhà bác ở quân khu này cũng được nhiều năm rồi.

Ông chủ thương cô ấy lắm, nên mới đặc biệt mở quán ở đây, tất cả đều là vì vị hôn thê của cậu ấy cả.

Cháu nhìn giá cả ở đây mà xem, thực ra chẳng đắt đỏ gì đâu, chỉ bằng giá vốn thôi, ông chủ nhà bác tự bỏ tiền túi ra bù lỗ đấy." Đóa

Đóa sững sờ hồi lâu không nói nên lời.

Thực ra cô tin điều đó.

Những người đàn ông bên cạnh cô, từ già đến trẻ, cứ như bị lây lan vậy, người nào người nấy đều chung tình, si tình đến lạ.

Một người đàn ông vì một người phụ nữ mà làm ra chuyện như vậy, cô chẳng thấy lạ chút nào.

Cô cảm thán: "Người phụ nữ đó đúng là hạnh phúc thật." "Chứ còn gì nữa, đời người quan trọng nhất là tìm được người đàn ông đối xử tốt với mình." "Gia đình bác đâu ạ?" "Vợ bác mất rồi, bác còn một đứa con trai cũng đã lập gia đình.

Ngày trước ở thành phố A bác cũng mở quán nhỏ, giờ bác cũng chẳng còn vướng bận gì, coi như ở đây giúp mấy đứa trẻ bây giờ thực hiện một giấc mơ vậy.

Với lại chỗ này cũng dễ sống, cháu nhìn xem, giờ bác còn trắng trẻo hơn trước nữa đấy." Trong lòng Đóa Đóa bỗng thấy nghẹn lại: "Bác ơi, bác và vợ chắc hẳn là yêu nhau lắm phải không ạ?" "Ài, thế hệ tụi bác thực ra không giống như giới trẻ tụi cháu bây giờ, không lãng mạn thế đâu.

Bác chẳng bao giờ nói lời yêu thương gì với bà ấy cả, nhưng hai bác cứ thế bình yên đi bên nhau mấy chục năm trời.

Cả hai đều không nỡ để đối phương phải chịu thiệt thòi, cùng nhau gây dựng tổ ấm nhỏ, nuôi dạy con cái qua ngày, gặp chuyện gì cũng cùng nhau giải quyết, không biết như thế có được coi là yêu không?" Đóa Đóa khẳng định chắc nịch: "Tất nhiên là có rồi ạ.

Các bậc tiền bối bên cạnh cháu cũng đều như vậy.

Cháu từng nghe họ nói rằng, tình yêu thực sự chính là dòng nước chảy mãi không ngừng, cả đời dài như vậy không thể lúc nào cũng oanh oanh liệt liệt được, rồi cũng có ngày trở về với sự bình lặng.

Vợ chồng phải biết tận hưởng những bất ngờ, kích thích, nhưng cũng phải cam lòng với sự bình tĩnh và đạm nhiên, đó mới là sự giải thích tốt nhất cho tình yêu.

Nói trắng ra, kết hôn chính là phương thức kết hợp viên mãn nhất của hai người yêu nhau, cùng ở trong một ngôi nhà, cùng nấu cơm, cùng chơi với con cái, cùng trò chuyện và cuối cùng là ôm nhau ngủ." Bác đầu bếp ngẩn người, Diệp Mộ nói cô gái cậu ấy thích chỉ số cảm xúc thấp, nhưng nghe thế này thì chẳng thấp chút nào, cảm giác như cái gì cô ấy cũng hiểu vậy.

Bác đầu bếp thu lại dòng suy nghĩ, ngại ngùng gãi đầu: "Cũng đúng nhỉ." "Bác ơi, tay nghề của bác giỏi quá, đúng là hương vị quê hương cháu." "Cháu thích thì cứ ghé thường xuyên, quán bác lúc nào cũng mở cửa đón cháu." Bác đầu bếp rất muốn nói rằng, chỉ cần cháu còn ở đây ngày nào, quán này nhất định sẽ mở ngày đó.

Nhưng nghĩ lại, bác vẫn không nói quá rõ ràng, chuyện của Diệp Mộ cứ để cậu ấy tự giải quyết, bác không thể làm hỏng chuyện được.

Chỉ cần gợi ý vài câu là được rồi. "Vâng ạ, sau này cháu nhất định sẽ ghé thường xuyên." "Cô bé, cháu cũng là người thành phố A à?" "Vâng, cháu từ bên đó tới đây, không, đúng hơn là cháu trốn từ bên đó sang đây ạ." "Trốn sao?" Tha hương ngộ cố tri (Gặp người quen nơi đất khách quê người).

Đó chính là suy nghĩ của Đóa Đóa lúc này, đối diện với một người đồng hương chất phác, thiện lương, cô vô tình nói nhiều hơn: "Vâng, cháu là một đứa rất nghịch ngợm, chuyện gì gia đình không cho làm cháu càng muốn làm.

Cháu bất chấp sự đồng ý của họ, một đi là đi biệt mấy năm trời, mấy năm nay cháu cũng chưa về thăm họ lần nào." "Bác nhìn ra được mà." "Dạ?" "Cháu đúng là một con nhóc nghịch ngợm, tóc tai cắt ngắn ngủn thế kia, trông y như một thằng nhóc vậy." Đóa Đóa bật cười không ngớt: "Nhưng cháu không hề hối hận.

Những năm qua cháu sống rất sung túc, rất thanh thản, cảm giác như chưa bao giờ được sống tốt như hiện tại.

Nếu cháu không làm những việc mình muốn, cháu nghĩ cả đời này mình cũng sẽ không yên ổn, lúc nào cũng sẽ để lại nuối tiếc." "Đã là suy nghĩ từ nội tâm thì cứ kiên trì đến cùng, bác tin bố mẹ cháu nhất định sẽ không trách cháu đâu." "Bác nghĩ họ sẽ không trách cháu sao ạ?" "Sao lại trách được chứ, làm cha mẹ ai lại đi trách một đứa trẻ đang theo đuổi ước mơ.

Hơn nữa ước mơ của cháu đâu phải chuyện gì xấu, đây là chí hướng lớn, là vì nước vì dân, họ nhất định sẽ không thực sự trách cháu đâu.

Chương 1838

Một cô gái trẻ trung xinh đẹp như cháu, có mấy ai chịu được nỗi khổ trong quân ngũ này." "Nếu cháu theo đuổi những chuyện vi phạm pháp luật thì mới đáng lo, nhưng cháu không phải vậy, đây là việc tốt mà." Nước mắt Đóa Đóa suýt nữa trào ra, cô khịt mũi: "Bác ơi, cháu thấy bác sống rất thấu đáo." "Chứ còn gì nữa, bằng này tuổi đầu rồi, nếu còn mờ mịt thì chẳng bằng đám nhỏ các cháu sao." "Cháu xuất thân từ một gia đình quân nhân, từ nhỏ đã lăn lộn trong quân ngũ mà lớn lên.

Cháu đã thấy những người chiến sĩ đổ mồ hôi sôi nước mắt trên thao trường, thấy họ hiên ngang ra đi thực hiện nhiệm vụ.

Ước mơ từ nhỏ của cháu là được khoác lên mình bộ quân phục, cháu thấy đó là điều ngầu nhất, rực rỡ nhất, những việc họ làm thực sự rất có ý nghĩa." "Đứa trẻ có chí khí, cháu làm tốt lắm, bác biết cháu nhất định là một quân nhân ưu tú." "Nhưng cháu à, bất kể cháu bay cao bao nhiêu, xa bao nhiêu, cũng đừng bao giờ quên những người thân đang mong ngóng cháu, có thời gian hãy về thăm họ, họ nhất định rất nhớ cháu đấy." Đóa Đóa gật đầu, giọng nói nghẹn ngào: "Cảm ơn bác, nói chuyện với bác xong cháu thấy lòng mình nhẹ nhõm hẳn ra." "Ha ha, bác chỉ là lớn tuổi hơn cháu thôi, chứ nói về kiến thức và tầm nhìn thì bác chắc chắn kém xa cháu." "Bác đừng nói thế, mỗi người đều có những điểm sáng riêng mà, cháu đã học được ở bác rất nhiều điều mà trước đây cháu chưa từng hiểu." Đóa Đóa cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm. "Vậy thì thường xuyên ghé bác ăn cơm nhé, mấy món gia đình thành phố A bác đều làm rất thành thạo." "Không thành vấn đề ạ, thời gian tới cháu sẽ ở lại quân khu, cháu nhất định sẽ thường xuyên qua ủng hộ bác." Khi Đóa Đóa sắp ăn xong, bác đầu bếp lại vào bếp sau, bưng ra một đĩa cà chua bi: "Hôm nay quán có chương trình ưu đãi lớn, hóa đơn trên 100 tệ sẽ được tặng miễn phí một đĩa trái cây nhỏ." Mắt Đóa Đóa sáng rực lên.

Cô trước đây vẫn vậy, mỗi lần ăn cơm xong đều thích ăn một đĩa trái cây nhỏ, không lần nào ngoại lệ.

Người nhà đều biết thói quen nhỏ này của cô nên luôn chiều chuộng cô.

Kể cả khi đi ăn ngoài, Diệp Mộ cũng sẽ thương lượng với chủ quán để họ mang ra một đĩa trái cây.

Cô thực sự nhớ nhà rồi, trước đây cô coi sự tốt đẹp của người thân là điều hiển nhiên, bao năm ở bên ngoài, cô mới thấy mình nhớ những ngày tháng trước kia biết bao.

Đóa Đóa bốc ngay một quả cho vào miệng: "Ngon quá ạ." "Ngon thì cứ từ từ mà ăn, sau này chỉ cần cháu đến ăn, bác đều tặng cháu một đĩa trái cây." "Thế thì ngại lắm ạ, cháu ăn khỏe thế này, làm bác lỗ vốn mất thì sao, sau này bác cứ tính cả tiền trái cây vào cho cháu nhé." Đóa Đóa ngại ngùng nói.

Bác đầu bếp cười lắc đầu: "Bác đã nói với cháu rồi, quán nhỏ này của tụi bác không phải vì mục đích lợi nhuận, là ông chủ bác mở riêng cho vị hôn thê của cậu ấy, dùng từ của giới trẻ các cháu thì đây là bán vì cái tâm, vì tình cảm.

Ông chủ bác còn dặn, người thành phố A đến đây ăn đều được giảm giá và tặng quà.

Ông chủ bác giàu lắm, kinh doanh lớn lắm, nói gọn một chữ thôi là: Giàu, cháu không phải lo ăn đến mức cậu ấy phá sản đâu." Thấy bác đầu bếp kể về ông chủ đứng sau với vẻ đầy hào phóng như thế, Đóa Đóa bỗng thấy buồn cười: "Vậy là cháu được hưởng ké hào quang của đồng hương rồi." "Chứ sao nữa, chẳng phải có câu 'Đồng hương gặp đồng hương, hai mắt lệ nhòa' đó sao?" "Vậy nếu ông chủ của bác có tới, bác hãy thay cháu gửi lời cảm ơn đến anh ấy nhé, thực sự cảm ơn anh ấy rất nhiều.

Tối nay cháu ăn rất vui, lúc ở nhà, người thân của cháu cũng chiều cháu như thế này đấy." "Không thành vấn đề, nhưng tuyệt đối đừng vì ngại mà không đến nữa nhé, lần sau nhất định phải quay lại, ông chủ bác thích nhất là được phục vụ đồng hương của mình." Đóa Đóa vỗ ngực đầy hào sảng: "Mặt cháu dày lắm, không thấy ngại đâu ạ.

Có chuyện tốt thế này, lần sau cháu không chỉ đi một mình đâu, cháu còn dắt cả bạn bè tới nữa, dù sao thì ông chủ của bác cũng nhiều tiền mà." Cuối cùng, Đóa Đóa bước những bước chân nhẹ tênh trở về.

Diệp Mộ thong dong từ trong bếp sau bước ra, bác đầu bếp chỉ vào một đĩa thức ăn trên bàn: "Nhìn xem, món này cậu làm, Đóa Đóa ăn nhiều nhất đấy." Đóa Đóa đã lầm, cô cứ tưởng bác đầu bếp nhanh nhẹn, thực ra vì trong bếp có hai người, Diệp Mộ đã lẻn vào cửa sau từ lâu để phụ giúp.

Diệp Mộ hài lòng nhếch môi, gương mặt thanh tú như được phủ một lớp hào quang nhạt, cực kỳ mê người.

Bác đầu bếp thấy mình là người già mà nhìn còn thấy rung động, thanh niên bây giờ đúng là lãng mạn vượt xa tưởng tượng của bác.

Nhớ ngày đầu, cậu nhóc này còn là một kẻ mù mờ về nấu nướng, lần nào cũng biến phòng bếp của bác thành bãi chiến trường, nhưng cậu ấy không hề nản lòng, dù công việc có bận rộn đến đâu, sau giờ làm cũng đều đến chỗ bác để học nấu ăn.

Chỉ là học ròng rã ba năm, đến khi có thể xuất sư thì lại nhận được tin Đóa Đóa không còn ở trong quân đội nữa.

Luôn không thể tự tay nấu cho cô gái mình yêu một bữa cơm ngon lành.

Giờ bác nhớ lại, vẫn có thể hình dung ra biểu cảm của cậu ấy lúc đó, dùng từ "lòng đau như cắt" để miêu tả cũng không hề quá đáng. "Cô ấy thích là tốt rồi." "Chậc chậc, sau này cậu nhất định sẽ là một người chồng tốt, ai lấy được cậu đúng là có phúc.

Cậu làm việc gì cũng tự nguyện, không bao giờ phàn nàn hay tính toán thiệt hơn." "Bác à, thực ra cháu không tốt như bác nghĩ đâu." "Cỡ như cậu mà còn không tốt thì hạng đàn ông nào mới gọi là tốt?

Phải bác thì bác chưa thấy ai hơn đâu." Nhìn thấy Đóa Đóa vui vẻ, nghe cô nói sẽ về nhà thăm mọi người, tâm trạng u uất của Diệp Mộ suốt hai ngày qua cũng tan biến sạch sành sanh. "Bác ơi, hôm nay cháu vui quá, bác uống với cháu vài chén nhé?" "Có vấn đề gì đâu, đi, tụi mình vào làm thêm vài món nhắm nữa." Hai người vào bếp, nhanh chóng xào thêm vài món, sau đó đóng cửa quán, ngồi ngay vào vị trí Đóa Đóa vừa ngồi, vừa nhâm nhi chút rượu vừa tán gẫu. "Bác ơi, bác thấy tay nghề của cháu thế nào rồi?" Bác đầu bếp dở khóc dở cười, bác không ngờ cậu nhóc vốn ít nói này lại có những lúc đáng yêu thế này, cứ như một cậu trai mới biết yêu, lo lắng đủ điều: "Cậu vẫn chưa tự tin à?

Nhìn kìa, lúc nãy Đóa Đóa ăn món đó nhiều nhất đấy thôi." "Đó là vì cháu biết đây là món cô ấy thích nhất, có lẽ không phải vì tay nghề cháu giỏi mà là vì cô ấy nhớ quê hương thôi." "Thực sự là rất khá rồi, chỉ là việc nắm bắt lửa chưa được chuẩn lắm, lần sau phải dùng lửa lớn." "Cháu biết đạo lý đó mà, chỉ là lúc nãy hơi run thôi." Diệp Mộ gãi đầu đầy ngại ngùng.

Bác đầu bếp cười lớn: "Nhóc con cậu cũng có ngày hôm nay à." Diệp Mộ lần đầu tiên mở lòng: "Chú à, từ nhỏ đến lớn cháu chỉ thích mỗi cô gái này thôi.

Cháu đã chạy theo sau cô ấy rất nhiều năm, trước đây cháu từng tặng quà cho cô ấy, nhưng chưa lần nào cháu thấy vui như ngày hôm nay." "Thằng bé ngốc này, vì điều này không hề dễ dàng, là tự tay cậu chuẩn bị sau bao nhiêu năm xa cách.

Người ta thường nói muốn nắm giữ trái tim người đàn ông thì phải nắm giữ dạ dày của anh ta, nhưng muốn nắm giữ trái tim người phụ nữ chẳng lẽ không phải như vậy sao?

Chú nói cho cậu biết, thím của cậu năm xưa chính là nhìn trúng tài nấu nướng của chú đấy.

Vì bà ấy ghét nhất là nấu cơm, lúc nào cũng sợ ám mùi dầu mỡ, nên khi chú cầu hôn, chú đã hứa sau này sẽ nấu cơm cho bà ấy cả đời." "Chú đã làm được chưa?" "Tất nhiên rồi, chú mở quán ăn mà, dù thím cậu có nấu thì chú cũng chẳng thèm nhìn.

Thím cậu cũng có chút tâm cơ đấy, mỗi lần nấu cơm đều cố ý nấu thật dở, bà ấy tưởng chú không biết, thực ra chú biết hết cả." "Ha ha." Diệp Mộ mỉm cười, rồi nâng ly chạm với bác đầu bếp. "Đúng rồi, Đóa Đóa có biết nấu ăn không?" "Chắc là không đâu ạ, nhà cô ấy toàn đàn ông nấu cơm thôi.

Nhưng cháu nhớ cô ấy có một món tủ, đó là cá nướng hoặc gà nướng, đặc biệt là nướng bằng củi.

Miệng cô ấy kén ăn lắm, hồi trước đi huấn luyện cùng mọi người, cô ấy chê người khác làm không ngon nên tự mình học lấy." "Vậy xem ra nếu cậu cưới được con bé đó, cậu chính là kiểu người cả đời phải chôn chân trong bếp rồi." Diệp Mộ không giỏi uống rượu trắng, mới uống một chút mặt đã đỏ ửng: "Chú à, cháu tình nguyện mà.

Cháu học nấu ăn không chỉ để theo đuổi cô ấy, mà còn muốn sau này được chăm sóc cô ấy." "Có tố chất làm người đàn ông tốt đấy, chú ủng hộ cậu." "Chú à, sau này nếu Đóa Đóa lại đến ăn cơm, chú nhất định phải thông báo ngay cho cháu, cháu sẽ tới tự tay làm." "Chuyện này không cần cậu nhắc chú cũng biết, sau này chú lại có thêm một người giúp việc rồi." "Chú, cạn ly!" "Đủ rồi, nhóc con cậu mặt đỏ hết rồi kìa, đừng có say khướt trong tiệm của chú đấy." "Chú đừng cản cháu, cháu đang vui, bao nhiêu năm qua cháu chưa bao giờ vui như hôm nay." Kể từ khi Đóa Đóa rời đi, anh cảm thấy cuộc sống của mình cứ trôi qua một cách mụ mẫm, giống như một cỗ máy đã được lập trình sẵn, mỗi ngày đều vận hành khô khan. "Được rồi, chú uống với cậu, cậu mà say thì cứ trải chiếu ngủ ở đây, biết đâu sáng mai còn có thể làm bữa sáng cho cô gái cậu yêu." Không ngờ lời nói ấy lại thành thật, sáng hôm sau Đóa Đóa thực sự đến tiệm ăn sáng.

Diệp Mộ vốn còn đang ngủ, nhưng nghe bác đầu bếp nói Đóa Đóa tới, anh lập tức bật dậy, vội vàng rửa mặt rồi chạy vào hậu bếp chuẩn bị.

Bác đầu bếp nhìn bộ dạng đó của anh, cảm thấy như mình trẻ lại mấy tuổi.

Giới trẻ bây giờ yêu đương đúng là ngọt chết người ta mà. "Bác đầu bếp, cháu lại tới đây, bữa sáng hôm nay có món gì ạ?" "Chỉ cần cháu gọi tên được là bác đều làm được." "Cháu muốn ăn bánh hành, cháo kê và một quả trứng chần." "Đơn giản vậy sao?" "Vâng, tối qua cháu ăn hơi nhiều, hôm nay cần thanh lọc đường ruột một chút." Đóa Đóa nghĩ lại cũng thấy buồn cười, tối qua cô ăn tận hai bữa, làm cô phải chạy bộ mấy cây số lúc nửa đêm mới tiêu hóa hết.

Nhưng sáng nay tỉnh dậy lại thấy đói cồn cào, và tự nhiên nghĩ ngay đến tiệm nhỏ này.

Một nơi bán cả sự hoài niệm, thật sự rất thú vị. "Không vấn đề gì, chờ một chút là có ngay." Những món Đóa Đóa thích ăn, Diệp Mộ những năm nay đều đã luyện tập thành thục.

Anh thắt tạp dề, thao tác thoăn thoắt, khóe môi luôn giữ nụ cười không dứt.

Chương 1839

Chẳng mấy chốc, bữa sáng đã được dọn lên.

Diệp Mộ nấp trong góc tối, đứng bất động như một bức tượng, chăm chú nhìn ra ngoài.

Đóa Đóa đột nhiên nhìn về phía anh, khiến anh sợ tới mức vội vàng né người. "Bác đầu bếp, hậu bếp vẫn còn người ạ?" Bác đầu bếp không hề hoảng hốt, giải thích: "Có chứ, là một người phụ việc khác, thi thoảng cậu ấy tới giúp bác một tay khi bác bận quá." Đóa Đóa cũng không nghĩ nhiều, cô vốn nhạy cảm nhưng không hề cảm nhận được ác ý từ người đó. "Đúng rồi Đóa Đóa, tối mốt tiệm bác có món mới, có thời gian thì ghé qua nếm thử nhé." "Chắc cháu không có thời gian rồi, cháu phải đi dự tiệc nhà họ Bạch.

Sau đó bác còn tổ chức nữa không ạ?" Tối qua mẹ Lâm đích thân gọi điện, bảo cô đi dự tiệc nhà họ Bạch.

Cô vốn không muốn đi, nhưng mẹ Lâm nghĩ nên để Lâm Tuấn ra ngoài tiếp xúc nhiều hơn để vơi bớt nỗi đau tâm lý, sớm đứng dậy.

Để Lâm Tuấn có thể đứng dậy, cô sẵn sàng làm bất cứ điều gì.

Huống hồ chỉ là đi dự tiệc, cũng chẳng phải việc gì to tát, nên cô đã đồng ý. "Có chứ, nếu vậy bác sẽ lùi lịch nếm thử món mới lại, cố gắng chọn ngày mà mọi người đều rảnh." "Hôm nào cháu nhất định phải làm quen với ông chủ của bác, thật sự quá tốt bụng luôn." Nụ cười của bác đầu bếp có phần thâm sâu: "Các cháu nhất định sẽ gặp nhau thôi." Diệp Mộ nghe thấy lời Đóa Đóa, lập tức gọi điện thoại, bằng mọi giá phải có được một tấm thiệp mời dự tiệc của nhà họ Bạch.

Tại bữa tiệc nhà họ Bạch, Đóa Đóa mặc một bộ vest nam trực tiếp đi tới.

Hiện tại tóc cô quá ngắn, mặc váy dạ hội trông sẽ rất kỳ quặc, còn mặc đồ bình thường lại là không tôn trọng chủ nhà.

Cô không muốn gây sự, chỉ muốn giúp Lâm Tuấn sớm hòa nhập lại với vòng tròn xã hội.

Bạch Như thấy tạo hình của Đóa Đóa thì phì cười.

Cô ta đẩy Lâm Tuấn đi, cứ như thể đã chiếm hữu được cả thế giới, hơn nữa tạo hình này của Đóa Đóa thực sự chẳng tạo chút áp lực nào cho cô ta.

Lúc nãy cô ta còn lo lắng cô gái này xinh đẹp như vậy, nếu trang điểm lộng lẫy thì chẳng phải sẽ cướp hết hào quang của mình sao. "Giang Đóa Đóa, cậu có sở thích làm đàn ông à, sao cậu cứ thích giả trai thế?" "Mặc thế này cho thoải mái.

Lại đây nào tiểu cô nương, cười một cái cho đại ca xem nào." Đóa Đóa khẽ nâng cằm Bạch Như lên.

Bạch Như sợ hãi vội né ra: "Giang Đóa Đóa, đủ rồi đấy!

Cậu đừng tưởng mặc vest thắt thắt lưng là thành đàn ông thật nhé, cậu rõ ràng là phụ nữ mà." "Cậu chắc chứ?" Đóa Đóa nhướng mày, khẽ nheo mắt.

Ở trong môi trường toàn đàn ông lâu ngày, trên người cô luôn toát ra khí chất nam tính nồng đậm, thu phóng tự nhiên.

Bạch Như ban đầu còn chắc chắn, nhưng bị Đóa Đóa trêu thế này lại bắt đầu nghi ngờ, cô ta có chút phát điên nói: "Rốt cuộc cậu là nam hay nữ vậy?" Sao cô ta thấy Đóa Đóa còn "men" hơn cả đàn ông thế này.

Dáng dấp này, khí chất này, là đàn ông cũng hoàn toàn có khả năng nha.

Đóa Đóa một tay ôm lấy eo thon của Bạch Như, kéo sát vào ngực mình: "Cậu cảm nhận kỹ xem, tớ là nam hay nữ?" "Á, cậu phẳng ngực quá!" Bạch Như trợn tròn mắt. "Vậy giờ cậu biết chưa?" "Cậu... cậu buông tớ ra, cái tên 'đàn ông' này, đừng có ôm tớ nữa!" Đóa Đóa đột ngột buông tay, Bạch Như không chuẩn bị kịp suýt ngã, Đóa Đóa lại bá đạo ôm lấy eo cô ta, ga-lăng hết mức. "Rốt cuộc có muốn tớ buông ra không?" Đóa Đóa từ từ ghé sát mặt vào Bạch Như.

Khoảng cách quá gần, Bạch Như thấy da mặt cô đẹp đến lạ lùng, không thấy một lỗ chân lông nào, chỉ hơi đen một chút, nhưng nếu đây là đàn ông thì làn da này vẫn tính là trắng. "Cậu... cái đồ đại yêu nghiệt này!" "Mặt đỏ rồi kìa, ngại ngùng rồi sao?" Bạch Như thực sự sắp phát điên vì cảm nhận được tim mình đang đập nhanh: "Cậu buông tớ ra đi, tớ ghét cậu chết đi được!" "Người ta bảo phụ nữ thường nói ngược, cậu nói ghét nghĩa là thích, mà cậu đã thích thì sao tớ buông ra được.

Chừng nào cậu nói thích tớ thì tớ mới tin là cậu ghét tớ." "A a a!

Tớ rất thích cậu, cậu buông tớ ra nhanh lên!" "Ồ, hóa ra cậu thích tớ à, sao không nói sớm." "Cậu trêu tớ!" Bạch Như trừng mắt. "Chính cậu nói thích tớ mà, đội trưởng anh nghe thấy rồi phải không?" Lâm Tuấn chỉ biết cười trừ, cái tính tình ác độc hay trêu chọc này đúng là không ai địch nổi. "Anh Lâm Tuấn, cứu em với, cứu em!" Đóa Đóa giơ tay vỗ vỗ má Bạch Như, Bạch Như cảm nhận được sự thô ráp trên bàn tay cô, đây tuyệt đối không phải tay phụ nữ, làm gì có tay phụ nữ nào như thế này. "Cậu thật sự là đàn ông à?" Đúng lúc này, có tiếng nói từ bên ngoài vang lên: "Bảo bối, sao con còn chưa xuống, yến hội sắp bắt đầu rồi." Đó là giọng của mẹ Bạch.

Nghe vậy, Đóa Đóa mới buông Bạch Như ra, rồi soi gương chỉnh lại bộ vest, còn thuận tay vuốt lại tóc, nháy mắt với mình trong gương đầy hài lòng.

Chỉ ở những nơi khác cô mới dám phóng túng thế này, chứ ở nhà là ông ngoại đã nhảy ra ngăn cản ngay lập tức.

Ông ngoại luôn muốn nuôi dưỡng cô thành một tuyệt thế mỹ nhân, nếu biết tạo hình bây giờ của cô chắc ông tức đến hộc máu mất. "Đại yêu nghiệt, cậu đáng sợ quá." Bạch Như vẫn còn sợ hãi, khẽ vỗ vỗ ngực mình. "Vậy nên đừng có trêu chọc tớ, nếu không lỡ yêu tớ thì rắc rối lắm đấy." Bạch Như hừ lạnh một tiếng, rồi đi về phía Lâm Tuấn, chủ động đẩy xe cho anh: "Anh Lâm Tuấn, em đẩy anh xuống nhé?" "Anh không sao, hai đứa xuống trước đi, lát nữa anh xuống sau." "Đội trưởng, xuống thôi anh." Lâm Tuấn vẫn lắc đầu, Bạch Như còn muốn nói gì đó đã bị Đóa Đóa lôi đi. "Cậu kéo tớ đi làm gì, tớ muốn anh Lâm Tuấn đi cùng mà." "Anh ấy chịu đến đây đã là nhượng bộ lớn lắm rồi, cậu không thể kiên nhẫn một chút sao, lần đầu tiên mà đã ép anh ấy vào chỗ đông người thế này." "Tớ sai rồi sao?" Đóa Đóa thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói: "Cứ từ từ thôi, không vội được." Nếu cô ở vào hoàn cảnh đó, cô cũng không chắc mình có thể đối diện với mọi người sớm như vậy, nhất là những kẻ đầy mưu mô trên thương trường này. "Được rồi." "Có cần tớ hy sinh thân mình nhảy với cậu điệu khai mạc không?" Đóa Đóa lại khôi phục vẻ cà lơ phất phơ.

Bạch Như sợ hãi ôm lấy ngực: "Không cần, ai thèm cái thứ yêu nghiệt nam không ra nam nữ không ra nữ như cậu chứ, cậu tự đi mà chơi, đừng quản tớ." "Bản thiếu gia tình nguyện nhảy với cậu là nể mặt cậu lắm đấy nhé." "Không cần, cậu tự chơi đi." Bộ vest đỏ rượu này cùng khuôn mặt yêu nghiệt kia, mới nhìn thì chưa thấy gì, nhưng càng nhìn càng thấy cuốn hút, nếu đứng cạnh Đóa Đóa, cô ta chắc chắn sẽ bị lu mờ.

Đóa Đóa bước đi, khóe môi nhếch lên nụ cười đầy thú vị.

Bạch Như theo sau, một người soái khí yêu nghiệt, một người thanh thuần đoan trang, vừa xuất hiện đã thu hút mọi ánh nhìn.

Đóa Đóa là gương mặt lạ, nhưng khí chất cao quý kiêu ngạo trên người cô quá rực rỡ, mọi người xì xào bàn tán không biết đây là công tử nhà ai, đi cùng tiểu thư nhà họ Bạch thế kia, chẳng lẽ là vị hôn phu?

Chương 1840

Nhưng ai cũng biết nhà họ Bạch định liên hôn với nhà họ Lâm, nhà họ Bạch và nhà họ Lâm thân thiết như anh em, chẳng lẽ đây là thiếu gia nhà họ Lâm?

Có người nhìn về phía vợ chồng ông Bạch, bà Bạch chỉ đành giải thích: "Đây là bạn của con gái tôi." "Trông đẹp trai quá." Bà Bạch cũng chẳng biết nói gì hơn, tối qua rõ ràng nghe nói là một cô gái, sao hôm nay lại biến thành một chàng trai yêu mị thế này. "À, quả thực rất ưa nhìn." Đóa Đóa cũng biết điều, sau khi xuống lầu liền hòa vào đám đông, cố gắng thu hẹp sự hiện diện của mình.

Chỉ có điều cô đi tới đâu là thu hút một đám phụ nữ tới đó, ngay cả cánh đàn ông cũng ném về phía cô những cái nhìn không mấy thiện cảm.

Cô nhướng mày, thế này là đắc tội với ai chứ?

Mặc bộ vest thôi mà cũng khiến nhiều người ghen ăn tức ở thế này, nếu mặc đồ nữ chắc thành tâm điểm của cả buổi tiệc mất.

Mặc kệ ai nhìn mình, cô đều không quan tâm, đôi mắt luôn hướng về phía Bạch Nhứ trên đài cao.

Diệp Mộ đứng sau đám đông, anh đeo một chiếc mặt nạ quỷ, đôi mắt đen dài thâm trầm nhìn chằm chằm về hướng Đóa Đóa.

Anh còn lo cô quá xinh đẹp sẽ quyến rũ người khác, không ngờ cô gái này lại mặc vest xuất hiện một cách cực ngầu thế kia.

Nhìn tình hình này, không chỉ đàn ông bị mê hoặc, mà mắt của các tiểu thư danh giá cũng như dính chặt lên người cô.

Đúng là một cô nàng đi đâu cũng không chịu yên ổn.

Đóa Đóa cảm giác có người nhìn mình, nhanh chóng quay đầu quan sát một lượt nhưng không thấy gì bất thường.

Sau khi ông Bạch phát biểu khai mạc, Bạch Như sẽ nhảy điệu nhảy mở đầu.

Bạn nhảy của cô ta là người anh họ, nhưng khi so sánh anh họ với Giang Đóa Nhi, cô ta thấy sự chênh lệch quá lớn, liền dứt khoát đi về phía Đóa Đóa.

Đóa Đóa nhướng mày, rất biết ý đưa tay ra mời, thậm chí còn đặt một nụ hôn lịch thiệp lên tay cô ta, rồi dẫn cô ta vào sàn khiêu vũ.

Mặt Bạch Như đỏ bừng, cô ta cũng không biết tại sao mình lại làm vậy, cô ta cảm thấy ở đây chỉ có người này mới xứng đáng nhảy cùng mình.

Lâm Tuấn không có ở đây, cô ta nhảy với ai cũng thấy chán, chi bằng chọn một người hợp rơ với mình. "Tớ bảo này, cậu nhảy cho hẳn hoi vào, đừng có làm hỏng chuyện đấy." "Yên tâm, tớ chỉ sợ cậu không theo kịp bước nhảy của tớ thôi." "Xì, cậu là cái đồ lăn lộn trong quân ngũ bao nhiêu năm, mà đòi so với tớ sao?" "Vậy thì thử xem." Hai người bắt đầu bằng điệu Waltz, nhưng sau đó âm nhạc liên tục thay đổi, từ Latin chuyển sang Samba rực lửa.

Dù nhạc có đổi thế nào, Đóa Đóa cũng ứng phó tự nhiên, Bạch Như cũng tạm ổn nhưng hơi đuối sức, không được thuần thục như Đóa Đóa.

Kết thúc điệu nhảy, tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Bạch Như nhìn Đóa Đóa như nhìn một kẻ biến thái.

Cô ta học khiêu vũ từ nhỏ, nếu không phải đã luyện tập nhiều lần thì chắc chắn đã bị Đóa Đóa dắt cho loạn nhịp rồi. "Cái đồ yêu nghiệt nhà cậu." Đóa Đóa nhướng mày với Bạch Như, sau đó Bạch Như bị bố mẹ dắt đi mời rượu mọi người.

Ông Bạch lại hỏi: "Rốt cuộc là nam hay nữ?" "Là nam ạ." Nói xong, Bạch Như len lén nhìn Đóa Đóa một cái.

Giờ chính cô ta cũng mông lung, nhìn giống nữ nhưng lại càng giống nam hơn, quan trọng là tên lại là tên con gái.

Giang Đóa Nhi.

Bà Bạch đầy vẻ hóng hớt: "Tiểu Như, có phải con thích người ta rồi không?" "Mẹ, mẹ nói gì vậy, đừng làm con sợ, con chỉ thích mỗi anh Lâm Tuấn thôi." "Mẹ không đùa đâu, nếu con thích cậu bé này, để chúng ta xem gia thế nhà cậu ấy thế nào.

Nếu tốt thì hoàn mỹ, nếu bình thường thì chúng ta tuyển con rể ở rể.

Mẹ thấy chàng trai vừa nhảy với con có ngoại hình, có khí chất, rất được đấy." Trước đây bà Bạch rất ưng Lâm Tuấn, nhưng giờ chân anh không biết có khỏi được không, nếu cả đời phải ngồi xe lăn thì bà sẽ không để con gái mình gả cho một người tàn tật. "Mẹ, người con thích là anh Lâm Tuấn, cậu ấy là đồng đội của anh Lâm Tuấn mà." "Cũng là quân nhân sao?" "Vâng, chắc cũng là một nhân vật rất lợi hại đấy ạ." Ông Bạch nói với bà Bạch: "Bà đừng có nói lung tung nữa, người vừa nãy chắc là một cô gái đấy, không phải con trai đâu." Ông Bạch lăn lộn trên thương trường lâu năm, đôi mắt nhìn người quả thực rất tinh tường. "Không thể nào, tôi nhìn rõ ràng là một chàng trai khôi ngô mà." Bà Bạch vẫn bảo lưu ý kiến. "Thôi thôi, đừng nói chuyện đó nữa.

Nhà mình với nhà họ Bạch không chỉ là quan hệ làm ăn, hai gia đình đã giao thiệp nửa đời người rồi.

Bác sĩ nói chân của Lâm Tuấn có khả năng hồi phục, thằng bé đó chúng ta nhìn nó lớn lên, chờ nó phấn chấn lại tập vật lý trị liệu chắc chắn sẽ ổn thôi.

Lâm Tuấn từ nhỏ đã có chủ kiến và đầu óc kinh doanh, nhà mình không chỉ tìm con rể mà sau này còn cần người gánh vác trọng trách nữa." Ông Bạch nói. "Đúng đấy mẹ, mẹ đừng có gán ghép con với cái đồ yêu nghiệt kia nữa." "Được rồi, tùy con vậy." Đóa Đóa cầm một ly rượu vang đỏ, một nhóm tiểu thư vây quanh, cô vui vẻ trò chuyện với họ, thi thoảng nhấp một ngụm rượu đầy phong lưu.

Diệp Mộ thực sự nhịn không được, chụp một bức ảnh gửi thẳng cho Lục Nghiêu.

Các cô gái liên tục mời Đóa Đóa nhảy, cô khẽ nhếch môi, giơ tay lướt nhẹ qua má họ: "Nhiều mỹ nữ thế này, tôi nhảy với ai thì những người còn lại cũng sẽ đau lòng, thật là làm khó tôi quá." "Tôi là đại tiểu thư nhà họ Trương, tất nhiên phải nhảy với tôi rồi." "Nhà họ Trương thì sao chứ, ai mà chẳng biết nhà cô sắp phá sản đến nơi rồi, tôi là người nhà họ Huống đây." "Cô nói bậy bạ gì đó, nhà tôi vẫn rất tốt nhé, làm như nhà các cô hay lắm không bằng." "Tôi là người nhà họ Từ, tất nhiên phải nhảy với tôi." ...

Đóa Đóa luôn biết mình có sức hút, nhưng không ngờ khi giả trai lại đào hoa đến thế.

Nghe họ líu lo bên tai, cô thấy đầu đau như búa bổ.

Đúng lúc này, một bàn tay đưa ra trước mặt cô, kèm theo một giọng nói trầm thấp đầy từ tính, cực kỳ mê hoặc: "Không biết tôi có vinh hạnh được mời cô nhảy một điệu không?" Đóa Đóa chẳng thèm suy nghĩ, đặt ngay tay mình lên đó, cô chỉ muốn thoát khỏi đám tiểu yêu tinh phiền phức này.

Diệp Mộ dắt Đóa Đóa vào sàn nhảy, làm đám tiểu thư kia tức nổ mắt. "Đều tại các cậu cả, nếu không phải các cậu tranh giành thì soái ca nhà họ Giang đã không đi nhảy với một người đàn ông rồi." "Chẳng phải tại cậu sao, thấy trai đẹp là chân không bước nổi." "Làm như cậu không mê trai ấy." ...

Nghe tiếng tranh cãi phía sau, nụ cười trên môi Đóa Đóa càng đậm. "Rõ ràng là thân nữ nhi, lại cứ thích đóng giả thiếu niên lang." Đóa Đóa nhướng mày: "Mắt nhìn của anh khá đấy." Nói rồi, cô định với tay lấy chiếc mặt nạ của người đàn ông, nhưng bị anh nhanh chóng ngăn lại. "Giang tiểu thư, không nên đánh lén như vậy chứ." Đóa Đóa cười vẻ vô tội, đôi mắt đen như lưu ly lấp lánh, chẳng hề thấy hành động vừa rồi của mình có gì sai, thản nhiên nói: "Chẳng lẽ tiên sinh đây trông rất xấu xí nên không dám lộ mặt sao?" "Mắt nhìn của tiểu thư quả thực rất tốt." "Sao tôi cứ thấy anh đang mỉa mai tôi vậy?" "Chẳng lẽ Giang tiểu thư thấy mắt nhìn của mình không tốt sao?" Đóa Đóa tự nhủ phải nhẫn nhịn, nhưng không hiểu sao, dù người đàn ông này nói chuyện chẳng mấy lọt tai, cô lại không hề thấy ghét.

Chương 1841

Thậm chí còn thấp thoáng cảm giác quen thuộc, đặc biệt là hơi thở trên người anh, dường như cô đã từng ngửi thấy ở đâu đó.

Đúng rồi, mùi hương này giống hệt trên người Diệp Mộ.

Nhưng hình như lại không phải.

Đóa Đóa vẫn rất tò mò về diện mạo của anh, bàn tay nhỏ bé của cô khẽ di chuyển lên trên, nhưng lại bị anh bắt lấy: "Giang tiểu thư đừng quên mình là phụ nữ, sờ ngực đàn ông thế này thực sự ổn sao?

Cẩn thận bạn trai cô ghen đấy." "Cảm giác tay không tệ, còn có cả cơ bụng nữa." Đây chắc chắn là ảo giác của cô rồi, Diệp Mộ trong ấn tượng của cô không có cơ bụng, đó chỉ là một thư sinh yếu ớt thôi.

Bàn tay lớn của Diệp Mộ cũng vuốt ve eo của Đóa Đóa, cô thực sự đã gầy đi không ít, vòng eo nhỏ nhắn như thể chỉ cần bẻ nhẹ là gãy. "Giỏi thật, anh sờ đi đâu đấy?" Nụ cười trên mặt Đóa Đóa đông cứng lại, cô vậy mà lại bị người ta chiếm tiện nghi. "Cô sờ ngực tôi, tôi sờ eo cô chẳng phải rất công bằng sao?" Diệp Mộ cố tình thổi hơi vào tai cô.

Cô gái này không hiểu gì về tình cảm cả, lần này anh nhất định phải dạy bảo cô cho tốt.

Đóa Đóa cười lạnh, ánh mắt lộ vẻ tinh quái.

Những năm qua để hoàn thành nhiệm vụ, cô đã đóng đủ loại vai diễn, tất nhiên cũng từng trêu ghẹo đàn ông: "Chắc anh tưởng hơi thở của mình thơm tho lắm hả, định quyến rũ tôi sao?" Nói rồi, cô véo mạnh vào eo Diệp Mộ một cái, xoay trái ba vòng, xoay phải ba vòng, chẳng hề khách sáo chút nào.

Diệp Mộ khẽ nhíu mày, con nhóc này đúng là có bản lĩnh, ra tay chẳng nể tình chút nào. "Đại ca à, eo anh đầy mỡ thừa rồi kìa, còn mặt dày định dựa vào nhan sắc để kiếm cơm sao, đúng là tự tin mù quáng." Diệp Mộ: ...

Gương mặt dưới lớp mặt nạ hoàn toàn đen sầm lại.

Những năm qua để đuổi kịp bước chân của cô, anh đã chủ động nhờ Lục Nghiêu sắp xếp các buổi huấn luyện, nên anh biết rõ cơ thể mình thế nào.

Thấy cô khẳng định chắc nịch như vậy, anh suýt nữa đã nghi ngờ mình thực sự có mỡ thừa.

Diệp Mộ ôm chặt eo Đóa Đóa, ép cô áp sát vào người mình: "Là một mỹ nữ, tôi thấy ai đó dường như hơi thiếu thịt ở vài chỗ đấy." "Khốn kiếp, đồ lưu manh!" Đóa Đóa thực sự không giữ được bình tĩnh nữa, cô nâng chân định thúc vào chỗ hiểm của anh nhưng bị Diệp Mộ dễ dàng né được.

Cô tức đến phát run.

Từ nhỏ ông ngoại đã nuôi dạy cô thành một tiểu thư khuê các, bà ngoại lại càng chú ý đến hình thể của cô, nên một số bộ phận phát triển hơi chậm hơn người khác một chút.

Nhưng bà ngoại đã tẩm bổ cho cô đủ loại thực phẩm tốt cho sự phát triển, nên cũng không tệ lắm, ít ra cũng được cỡ B.

Thế nhưng những năm lăn lộn trong quân đội, cô đã coi mình như đàn ông, nên cũng chẳng chú trọng chuyện đó nữa.

Ngay cả bản thân cô cũng không biết mình bị "ngót" đi từ bao giờ.

Nghĩ lại mà thấy lệ rơi đầy mặt, chẳng biết có hồi phục được không nữa.

Diệp Mộ từ nhỏ đã chạy theo sau Đóa Đóa nên anh quá hiểu tâm trạng của cô, nhìn biểu cảm đó là biết cô đang uất ức.

Thế là, anh lại ghé sát tai cô nói: "Không sao đâu, có đàn ông rồi có thể phát triển lần hai mà." "Cút đi!" "Sao thế?

Vẫn chưa có đàn ông à?" Diệp Mộ ướm hỏi.

Đóa Đóa giận đến mức phì cười, lúc nãy cô còn thấy người này có khí chất của Diệp Mộ, giờ chỉ thấy đầu mình bị lừa đá mới nghĩ thế.

Diệp Mộ nổi tiếng là một quý ông nho nhã, tuyệt đối không thể là một tên lưu manh thế này.

Đóa Đóa chẳng còn tâm trạng nhảy nhót gì nữa, chút cảm giác thân thuộc vừa nãy đã tan thành mây khói.

Cô muốn đẩy người đàn ông ra, nhưng không biết anh lấy từ đâu ra một chiếc còng tay, nhanh chóng khóa hai người lại với nhau. "Khốn kiếp, buông tôi ra ngay, nếu không tôi sẽ cho anh biết tay!" Đóa Đóa hạ thấp giọng quát.

Đúng là sơ suất quá, lại để rơi vào tay một tên thối tha thế này.

Diệp Mộ từ từ dẫn Đóa Đóa ra khỏi sàn nhảy, rồi ép cô vào cửa nhà vệ sinh: "Tôi nói thật đấy, tôi chưa kết hôn, đằng nào cô cũng chưa có ai, hay là cân nhắc tôi xem sao?" "Ai bảo tôi không có đàn ông, bà đây sắp kết hôn đến nơi rồi." "Kết hôn?

Ai mà thèm thích cái loại 'nữ hán tử' như cô chứ." "Cái đó không cần anh bận tâm, cô nãi nãi đây nam nữ đều ăn tất." Bàn tay của Diệp Mộ lưu luyến vuốt ve khuôn mặt cô.

Đóa Đóa vốn định chửi rủa, nhưng không hiểu sao lại thấy nỗi u buồn sâu thẳm trong mắt anh.

Anh có đôi mắt giống hệt Diệp Mộ, khiến cô vô thức bình tĩnh lại, buột miệng hỏi: "Này, anh bị làm sao vậy?" "Có phải phụ nữ đều lòng lang dạ thú không, anh càng đối tốt với họ, họ càng không coi anh ra gì?" "Anh nói thế là quá phiến diện rồi, đừng có vơ đũa cả nắm như vậy." "Tôi nói sai sao?" Đóa Đóa trợn trắng mắt: "Sao nào?

Anh bị phụ nữ đá à?

Nói năng tuyệt vọng thế, không có phụ nữ cũng đâu có chết được, có gì to tát đâu, độc thân muôn năm!" "Đúng vậy, từng bị một người phụ nữ làm tổn thương, tổn thương rất sâu sắc." Diệp Mộ cảm thán, anh u u nhìn Đóa Đóa, như muốn nhìn thấu tận tâm can cô. "Cô có thấy mình là người lòng lang dạ thú không?" "Anh hỏi cái kiểu gì đấy?

Định gây sự à?" Đóa Đóa không chịu nổi ánh mắt đó của anh, chỉ thấy lòng mình nhói đau, khẽ quay mặt đi.

Rõ ràng biết anh không phải Diệp Mộ, nhưng cô lại như thấy Diệp Mộ đang đứng trước mặt mình.

Cô nhớ lại khoảnh khắc khi cô từ chối anh, gương mặt anh dường như già đi cả chục tuổi.

Huống chi sau khi cô rời đi, không biết anh đã sống những ngày tháng thế nào.

Cô thực sự không dám nghĩ tới. "Trước đây, tôi rất thích một cô gái, tôi đã theo đuổi cô ấy rất nhiều năm, nhưng cô ấy luôn coi tôi như không tồn tại." Đóa Đóa thu lại mọi cảm xúc, trở lại bình thường: "Đáng đời, cái loại lưu manh như anh không bị tổn thương mới lạ đấy." Đóa Đóa vốn định an ủi vài câu, nhưng không hiểu sao lại thốt ra lời mắng mỏ, hoàn toàn không kiểm soát được.

Đôi mắt Diệp Mộ khẽ nheo lại, anh ép sát người vào Đóa Đóa.

Chương 1842

Cô vùng vẫy nhưng tay bị còng, không tiện ra tay.

Bàn tay còn lại vừa định cử động đã bị Diệp Mộ bắt lấy.

Diệp Mộ nhìn chiếc mũi thanh tú và khuôn mặt tinh xảo của cô, rồi cúi đầu đặt một nụ hôn lên môi cô.

May mà anh chỉ hôn nhẹ kiểu chuồn chuồn đạp nước rồi buông ra ngay.

Đóa Đóa sắp phát điên rồi, lớn từng này chưa bao giờ cô thấy uất ức như vậy: "Đồ lưu manh, đó là nụ hôn đầu của tôi đấy!" "Không ngờ Giang tiểu thư lại thuần tình thế, từng này tuổi rồi mà vẫn còn nụ hôn đầu sao?

Cô chắc chứ?" Đóa Đóa sực nhớ ra điều gì đó, mặt đỏ bừng.

Nụ hôn đầu của cô hình như không còn nữa, đã bị cái tên Diệp Mộ khốn khiếp kia cướp mất từ lâu, hình như là trong một lần chơi trò chơi thì phải.

Giờ nghĩ lại, cái tên Diệp Mộ đó đúng là không ít lần chiếm tiện nghi của cô, mà hồi đó cô ngốc nghếch chẳng biết gì.

Nhưng dù không phải hôn đầu thì đó vẫn là nụ hôn, để người khác ăn đậu hũ không phải phong cách của cô.

Cô định ra tay, nhưng lần nào người đàn ông này cũng có chiêu đối phó. "Cô nhớ ra gì rồi à?" "Anh câm miệng cho tôi, đồ tồi!" Khóe môi Diệp Mộ khẽ nhếch lên.

Anh thầm mừng vì những năm qua mình đã nỗ lực rèn luyện, nếu không làm sao tiếp cận nổi cô.

Lần này thuận lợi hơn anh tưởng rất nhiều, ngửi mùi hương thanh khiết thoang thoảng trên tóc cô, cả người anh thư thái hẳn ra, trái tim trống rỗng bấy lâu nay như được lấp đầy trong thoáng chốc.

Đóa Đóa, em có biết anh đã chờ ngày này lâu lắm rồi không.

Hiện tại anh vẫn thấy như đang mơ khi cuối cùng cũng được ôm cô gái mình yêu nhất vào lòng. "Ừm, thơm thật." Diệp Mộ thở hắt ra một hơi. "Cút đi!" Đóa Đóa gầm nhẹ, cô chưa từng rơi vào tình thế bế tắc như thế này, chỉ một phút sơ hở mà giờ bị một gã đàn ông xa lạ ôm ấp ăn đậu hũ mà không làm gì được.

Chuyện này mà để đám đồng đội biết được, chắc họ cười cô thối mũi mất.

Nghĩ cô đường đường là một phụ nữ xuất sắc nhất trong đội đặc nhiệm, chẳng thua kém bất kỳ ai, vậy mà giờ lại thế này. "Giang tiểu thư chắc là thiếu hơi đàn ông nên mới hỏa khí lớn vậy, tìm một người đàn ông đi, sẽ giúp hạ hỏa đấy." "Đồ lưu manh thối tha, Giang Đóa Nhi tôi thề không đội trời chung với anh, sau này gặp một lần đánh một lần!" "Hóa ra cô tên là Giang Đóa Nhi, vậy sau này tôi gọi cô là Đóa Đóa nhé." Đóa Đóa.

Cái tên này đã mấy năm rồi không có ai gọi, lâu đến mức cô đã dần quen với cái tên Đóa Nhi rồi. "Nhìn biểu cảm này của cô, có vẻ cô rất thích cái tên này, Đóa Đóa." "Câm miệng, đó không phải cái tên để anh gọi!" Giọng Đóa Đóa run run. "Cô đang đau lòng sao?" "Liên quan gì đến anh, lo việc của mình đi!" Diệp Mộ giơ tay khẽ vuốt má Đóa Đóa, cô nghiến răng cắn mạnh vào tay anh.

Dù cô cắn đau đến mấy, người đàn ông này cũng không hề rên một tiếng.

Đóa Đóa thấy cách này chẳng có tác dụng gì, liền buông tay ra: "Anh bị bệnh à?

Bị cắn thế mà không thèm né sao?" Diệp Mộ cười khổ, u u nói: "Bởi vì trước đây tim tôi còn đau hơn thế này nhiều, chút đau đớn thể xác này thấm vào đâu.

Cắn đi, cắn tiếp đi, cắn mạnh hơn nữa cũng được." Đóa Đóa thấy trên người anh toát ra vẻ bi thương, cô nhíu mày, không hiểu sao nhìn anh thế này cô lại thấy hơi khó chịu. "Một đại nam nhân mà cứ ủy mị thế làm gì, đại trượng phu cầm lên được thì buông xuống được, tình cảm sai lầm thì cứ phủi tay là xong, việc gì phải thương xuân bi thu như thế?" "Giang Đóa Nhi, cô đã từng cảm thấy có lỗi với ai chưa?" Có lỗi với một người.

Đóa Đóa nghĩ, chắc là có, đó chính là Diệp Mộ. "Chuyện của tôi không mượn anh xen vào, bớt hỏi chuyện riêng tư của người khác đi." "Thật ngưỡng mộ cái sự vô tâm vô tính này của cô, tôi mà được như cô thì chắc đã bớt được bao nhiêu chuyện rồi." Đóa Đóa tâm phiền ý loạn, chẳng còn tâm trí nào mà nói chuyện với anh ta: "Tôi nói thật đấy, nếu anh còn không buông tôi ra, tôi sẽ khiến anh không gánh vác nổi đâu." "Tôi cũng nói thật, hiện tại tôi đang độc thân, ngoại hình cũng không tệ, tôi chấm em rồi, hay là em gả cho tôi đi, tôi bảo đảm sẽ đối xử tốt với em." "Cút đi." "Con gái con lứa đừng có thô lỗ như vậy, không tốt đâu." Đúng lúc này, hai người nghe thấy tiếng bước chân, rõ ràng có người đang đi về phía này.

Đóa Đóa cuống quýt bắt đầu vùng vẫy. "Tôi khuyên em đừng cử động, nếu không tôi sẽ hôn em, kiểu hôn sâu nồng cháy ấy." Diệp Mộ lên tiếng đe dọa.

Đóa Đóa mím chặt môi, trừng mắt nhìn Diệp Mộ: "Anh bớt giở trò lưu manh đi." Tiếng bước chân càng lúc càng gần, Diệp Mộ kéo Đóa Đóa né vào một gian phòng vệ sinh rồi đóng cửa lại. "Anh..." Diệp Mộ đưa một ngón tay đặt lên môi Đóa Đóa, một lần nữa hạ thấp giọng: "Ngoan ngoãn chút đi, nếu không lát nữa tất cả mọi người sẽ biết quan hệ bất chính giữa tôi và em đấy." Đóa Đóa định nói gì đó thì nghe thấy có người đi vào. "Này, đây là nhà vệ sinh nữ, anh vào đây không hay lắm đâu." "Bảo bối, đóng cửa lại thì ai biết được chứ." "Ái chà, anh buông em ra đi, ghét chết đi được, người ta không muốn đâu." "Đàn bà các cô cứ thích nói một đằng nghĩ một nẻo, tôi biết em đã sớm muốn tôi rồi, ngoan nào, tôi sẽ thỏa mãn em ngay, bảo đảm đủ kích thích." ...

Hai người kia nói vài câu rồi thôi, nhưng tiếng động phát ra không hề nhỏ, cái kiểu va chạm đó kẻ ngốc cũng biết là chuyện gì.

Huống chi bọn họ là hai người nam nữ trưởng thành, chưa ăn thịt heo thì cũng đã thấy heo chạy.

Sắc mặt Đóa Đóa và Diệp Mộ đồng thời thay đổi, nhưng vì Diệp Mộ đang đeo mặt nạ nên không rõ ràng, còn gương mặt nhỏ nhắn của Đóa Đóa thì đỏ bừng như thoa phấn đỏ.

Người thời nay thật quá đáng, phát tình hoàn toàn không phân biệt thời gian địa điểm.

Ngay trong nhà vệ sinh nữ mà cũng dám làm bừa.

Diệp Mộ thực sự chịu không nổi nữa, anh đang là chàng trai trẻ tuổi khí huyết phương cương, sao chịu được sự kích thích thế này, huống chi trong lòng còn đang ôm cô gái mình yêu thương nhiều năm.

Bàn tay đặt trên eo Đóa Đóa không tự chủ được mà siết chặt, cơ thể cũng căng cứng.

Hai người dán sát vào nhau, Đóa Đóa cảm nhận được sự cứng nhắc của cơ thể anh, lập tức trừng mắt ra hiệu cho anh thành thật một chút.

Diệp Mộ cũng có chừng mực, trêu chọc bằng lời nói thì được, chứ chuyện quá đáng hơn anh thật sự không dám làm.

Đặc biệt là với thân phận hiện tại, đối với Đóa Đóa anh là một người lạ, rất dễ bị coi là kẻ lưu manh. "Tôi rất thành thật mà." Diệp Mộ dùng khẩu hình ra hiệu.

Chương 1843

Nhưng âm thanh bên cạnh vẫn không ngừng lại, những lời lẽ thô tục lọt vào tai khiến Đóa Đóa cảm thấy không ổn chút nào, cô chịu không nổi nữa, trực tiếp gầm thấp: "Có chút ý thức công cộng nào không hả, mau cút đi cho tôi!" "Cô là ai chứ, người ta làm việc quan trọng gì đến cô, cô ghen ăn tức ở hay sao?" Cô ghen ăn tức ở?

Cô thấy buồn nôn thì có!

Đóa Đóa tức đến mức suýt nhảy dựng lên, chưa thấy ai vô ý thức như vậy, cô trực tiếp đá mạnh vào cánh cửa: "Muốn chết phải không, dám nói chuyện với cô bà đây như thế, có giỏi thì ra đây đơn đấu!" *Rầm!* Hình như có người ngã xuống đất.

Mi tâm Diệp Mộ giật giật, lực đạo của nha đầu này đúng là lớn thật. "Mẹ kiếp, hạng người gì vậy không biết." Gã đàn ông chửi thề một tiếng.

Hai người bên cạnh vội vã chạy mất.

Đợi đến khi cả nhà vệ sinh yên tĩnh lại, Diệp Mộ mới đưa Đóa Đóa ra ngoài.

Mặt Đóa Đóa đỏ đến mức không thể tin nổi, Diệp Mộ nhìn cô như vậy chỉ thấy thú vị, xem ra những năm qua nha đầu này đã hiểu chuyện nam nữ rồi.

Anh cười nói: "Có cần tôi đưa em đi rửa mặt không?" "Anh câm miệng cho tôi, còn không mau buông ra." "Tôi không nỡ, tôi nghĩ đại khái là tôi yêu em rồi." Chỉ khi đeo mặt nạ, Diệp Mộ mới dám trắng trợn tỏ tình như vậy.

Đóa Đóa nhìn vào mắt anh, suýt chút nữa đã tưởng mình là người phụ nữ anh yêu nhất, ánh mắt anh chứa chan tình cảm nhu mì, căn bản không giống như đang diễn kịch.

Ngày trước, dường như Diệp Mộ cũng từng nhìn cô như thế, đáng tiếc lúc đó cô hoàn toàn chưa hiểu chuyện, chưa bao giờ nghĩ theo hướng tình cảm nam nữ.

Đúng lúc này, giọng của Lâm Tuấn từ bên ngoài truyền vào, cắt đứt dòng suy nghĩ của cô. "Đóa nhi, em ở đâu?" Đóa Đóa nghiến răng: "Tôi nói rồi, buông tôi ra." Nếu để Lâm Tuấn thấy cô thế này, anh ấy sẽ đau lòng biết bao.

Đóa Đóa càng khẩn trương, Diệp Mộ càng ghen tuông dữ dội, anh trầm giọng hỏi: "Em yêu người đàn ông bên ngoài đó lắm sao?" Nghĩ đến việc những năm qua cô luôn ở bên cạnh người đàn ông đó, tim anh lại đau nhói.

Nghĩ đến việc cô thậm chí đã hứa gả cho gã, anh không thể kiềm chế được sự bạo lực trong lòng. "Liên quan gì đến anh." Đóa Đóa nổi hỏa, người trước mắt này cứ lặp đi lặp lại những câu hỏi vớ vẩn, đúng là có khả năng khiến người ta phát điên.

Vốn dĩ chuyện phát triển với Lâm Tuấn đã không như ý cô, thiên hạ này lại còn có kẻ phá đám như vậy. "Nếu em không cho tôi một câu trả lời, vậy chúng ta cứ thế này đi, dù sao đó cũng không phải người đàn ông em quan tâm, chúng ta ôm ấp nhau thì đã sao." "Anh là đồ biến thái, anh cố tình đến để hành hạ tôi phải không?" "Nói đi, đó có phải người em yêu không?" Diệp Mộ ép hỏi.

Đóa Đóa chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi móng vuốt của người này, cô nghiến răng nói: "Phải, anh ấy chính là người tôi yêu." "Cho nên, anh cút xa tôi ra một chút, đừng có tơ tưởng đến phụ nữ của người khác." Toàn thân Diệp Mộ cứng đờ, anh hít sâu một hơi, sau đó tháo còng tay một cách dứt khoát, không nói thêm lời nào mà đi thẳng.

Đóa Đóa nhìn bóng lưng anh, cảm thấy giống hệt dáng vẻ của Diệp Mộ năm đó.

Cô lắc đầu, tự nhủ phải tỉnh táo lại, Diệp Mộ đang ở phương xa, không thể xuất hiện ở đây được.

Hơn nữa tính cách của Diệp Mộ cũng không như thế này, giọng nói càng không giống.

Cái tên thần kinh này, tốt nhất đừng để cô gặp lại, nếu không cô không bảo đảm mình sẽ làm ra chuyện gì đâu.

Thấy Đóa Đóa đi ra, Lâm Tuấn lo lắng hỏi: "Đóa nhi, em không sao chứ?" "Đội trưởng, em thì có chuyện gì được, em chỉ đi vệ sinh thôi mà." "Bạch Như nói em biến mất rồi." "Cái cô nàng đó cứ thích làm quá lên, em là người sống sờ sờ thế này thì chạy đi đâu được, em ở đây mà.

Em đã nói là sẽ cùng anh rời đi, không lẻn chạy mất đâu." "Vậy còn người đàn ông vừa nãy?" Đóa Đóa nhất thời chưa phản ứng kịp: "Người đàn ông nào?" Lâm Tuấn cũng không hỏi thêm, ánh mắt người đàn ông vừa nãy nhìn anh rất kỳ lạ, giống như đang nhìn tình địch vậy, nhưng anh không hề quen biết hắn, cũng không nhớ có ân oán gì.

Trực giác mách bảo anh rằng người đàn ông đó có liên quan đến Đóa nhi.

Nhưng Đóa Đóa không muốn nói nhiều, anh cũng không miễn cưỡng cô. "À, có lẽ là anh nhìn nhầm." Đóa Đóa đi tới đẩy xe lăn cho Lâm Tuấn: "Đội trưởng, chúng ta về thôi, thời gian muộn rồi, bác trai bác gái sẽ lo lắng đấy." "Đi thôi, anh cũng không muốn ở lại chỗ này lâu, không thoải mái." Khi hai người ra ngoài, Bạch Như còn phụng phịu: "Hai người không thể ở lại thêm một chút sao?" "Chúng tôi là quân nhân, không quen được mấy dịp thế này, xin phép đi trước một bước." "Anh Lâm Tuấn." Bạch Như nhìn Lâm Tuấn với vẻ khẩn cầu.

"Anh ở đây cũng không làm được gì, anh về trước đây, trong người hơi khó chịu." Nghe thấy Lâm Tuấn không khỏe, Bạch Nhứ lập tức cuống lên: "Anh Lâm Tuấn, anh sao vậy, có cần em đưa anh đi bệnh viện không?" "Chắc là do mệt thôi, anh về nghỉ ngơi một lát là ổn, hôm nay là tiệc sinh nhật của em, em cứ ở lại tiếp đãi mọi người đi." "Giang Đóa nhi, cô phải đưa anh Lâm Tuấn của tôi về nhà cẩn thận, nếu anh ấy mất một sợi tóc nào, tôi sẽ hỏi tội cô đấy." Bạch Nhứ hống hách nói. "Yên tâm đi, nhất định sẽ đưa anh Lâm Tuấn của cô về tận nhà." Khi Đóa Đóa và Lâm Tuấn ra ngoài, cô nhìn thấy người đàn ông lúc nãy, xe của anh ta đỗ ngay cửa, mặt nạ vẫn chưa tháo, nhưng trên miệng đã có thêm một điếu thuốc, đang nhả khói mù mịt.

Trong bóng đêm, anh ta giống như một con dã thú cô độc, đang tự liếm láp vết thương của mình.

Nếu không có Lâm Tuấn bên cạnh, Đóa Đóa thật sự rất muốn lên đập cho anh ta một trận để báo thù chuyện bị trêu ghẹo. "Đóa Đóa, em quen người đó à?" "Không quen, chỉ vừa nhảy chung một bản nhạc thôi, cảm thấy anh ta hơi kỳ quái." Chuyện này Lâm Tuấn đã nghe Bạch Nhứ kể lại, cô gái này gây ra quá nhiều hoa đào, cuối cùng lại khiêu vũ với một người đàn ông trước mặt bao nhiêu người.

Chắc chắn là người này rồi, người vừa nãy ra khỏi nhà vệ sinh cũng là hắn.

Chẳng lẽ hắn có mưu đồ gì với Đóa nhi?

Diệp Mộ cũng nhìn về phía này, ánh mắt hai người đàn ông chạm nhau, vô tình tạo ra những tia lửa điện.

Đóa Đóa trừng mắt nhìn Diệp Mộ một cái: "Đội trưởng, đi thôi." "Đóa Đóa, em chắc chắn là không quen anh ta chứ?" "Chắc là không quen, em không nhớ ra là ai cả." Lúc đầu cô nghi ngờ là Diệp Mộ, nhưng sau khi tiếp xúc lại thấy không giống.

Trong mắt Lâm Tuấn thoáng qua một vẻ sâu xa: "Không nhớ ra thì đừng nghĩ nữa, chúng ta đi thôi." Nhìn bọn họ cùng nhau rời đi, Diệp Mộ đấm mạnh lên vô lăng mấy cái.

Đóa Đóa đưa Lâm Tuấn về xong liền quay lại quân đội, lúc đi vào cô vô thức nhìn về phía quán ăn nhỏ kia, ông chủ già đang đóng cửa.

Cô mỉm cười, có lẽ vì là đồng hương nên cô cảm thấy đặc biệt ấm lòng.

Đóa Đóa nhớ lại cuộc trò chuyện với đại sư phó tối hôm đó, cô thấy dù thế nào đi nữa cũng phải báo bình an cho gia đình, đã bao nhiêu năm rồi.

Không biết nhà giờ đã thay đổi thế nào.

Cô bấm số điện thoại của Lục Nghiêu, hồi hộp đến mức suýt bóp nát điện thoại, cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị ông anh thối mắng cho một trận, nhưng giọng của anh trai không vang lên như mong đợi, mà là một giọng trẻ con nũng nịu. "Hello." Đóa Đóa nhíu mày: "Cháu là ai?" Có lẽ vì giọng điệu cô không tốt lắm nên âm thanh trong điện thoại rất hống hách: "Tôi mới phải hỏi bà là ai chứ?" Xác định đúng là giọng trẻ con không sai, Đóa Đóa nhìn lại số điện thoại một lần nữa, đúng là số của anh trai cô.

Chẳng lẽ mấy năm nay anh cả đổi số rồi?

Chuyện này thực ra không khả quan lắm, anh cả bao nhiêu năm nay chưa từng đổi số.

Chương 1844

"Cô là Đóa Đóa, cháu là ai?" "Cháu là Lục Kha, cô có thể gọi cháu là tiểu A Kha." Họ Lục à.

Đóa Đóa không kìm nén được sự xúc động trong lòng, Lục Kha, chẳng lẽ đây là con trai của anh cả, cháu đích tôn của cô.

Đã bảy năm rồi.

Anh cả chị dâu có con cũng là chuyện bình thường.

Trời ạ, nghe giọng thôi đã biết đây là một đứa bé cực kỳ đáng yêu. "Cái tên nghe hay thật đấy, tiểu A Kha, cô là cô của cháu." "Lừa đảo, cô của cháu cháu biết mà, cô ấy không phải giọng này, bà có phải kẻ lừa đảo không đấy?" Cậu bé Lục Kha tỏ ra rất tức giận, hiện tại thủ đoạn của mấy kẻ lừa đảo này thấp kém quá, đến đứa trẻ như cậu còn chẳng lừa nổi. "Sao cô lại lừa cháu chứ, bố cháu tên Lục Nghiêu, mẹ cháu tên Mạc Hữu An đúng không?" Lục Kha suy nghĩ một lát rồi nói: "Ai mà chẳng biết bố mẹ cháu tên đó, tùy tiện hỏi thăm là biết ngay thôi." Rõ ràng là không tin.

Đóa Đóa hít sâu một hơi: "Cô thật sự là cô của cháu, bố cháu chưa bao giờ nhắc tới cô sao?" "Không có ạ, cháu chỉ có một người cô thôi, cô Niệm Niệm của cháu xinh lắm." "Cô còn xinh hơn cô Niệm Niệm của cháu nhiều." "Nói láo.

Bà tên gì?" "Cô tên Lan Khuynh Tâm." "Lừa đảo, nghe tên là biết không phải người nhà họ Lục chúng cháu rồi, nếu bà là cô cháu thì phải là em gái của bố cháu, nhất định phải họ Lục chứ." "À, cô lấy họ theo ông ngoại, ông ngoại của bố cháu họ Lan mà." "Cháu không biết." Đứa nhỏ trong điện thoại hung dữ đáp.

Đóa Đóa cảm thấy mình sắp bị đánh bại rồi: "Bảo bối, rốt cuộc cháu mấy tuổi rồi?" "Đến cháu mấy tuổi còn không biết mà còn dám tự nhận là cô cháu." "Cô đúng là cô của cháu mà." "Bố cháu chưa bao giờ nói cháu còn có người cô nào khác ngoài cô Niệm Niệm cả, đồ lừa đảo to gan, tạm biệt!" Điện thoại bị ngắt, Đóa Đóa dở khóc dở cười, trong lòng nghẹn lại, cô sụt sịt mũi, chắc là vì cô bỏ đi đã làm người nhà tổn thương quá nhiều, đến mức mọi người không thèm nói cho cháu nhỏ biết về sự tồn tại của người cô này.

Lúc đầu bỏ chạy vốn là cô sai, nhưng cô cũng không còn cách nào khác.

Cô kiên trì gọi lại lần nữa, gọi liên tiếp ba lần người nghe vẫn là đứa nhỏ, vừa nghe thấy giọng cô là nhóc tì định cúp máy.

Cô lập tức gọi to: "Bảo bối, đừng mà, cô nói với cháu thêm mấy câu thôi, dù sao cháu thông minh thế này, kẻ lừa đảo chắc chắn không lừa được cháu đâu, cháu không cần phải sợ cô đúng không?" Đóa Đóa dùng hết mọi chiêu trò để dụ dỗ.

Đứa nhỏ hừ nhẹ một tiếng, cảm thấy hình như đúng là đạo lý này: "Cháu mới không sợ bà, cháu sẽ không mắc mưu đâu." "Vậy thì nói chuyện thêm chút đi, cô cũng muốn xem thử cháu nhỏ thế này mà thông minh đến mức nào." "Nói đi." Cậu bé kiêu ngạo bảo.

Khóe môi Đóa Đóa mím lại, quả nhiên là con cháu nhà họ Lục, cái vẻ kiêu ngạo tự tin này đúng là y đúc.

Cô hiện tại có thể tưởng tượng ra đứa nhỏ ở đầu dây bên kia tinh xảo đến nhường nào. "Ông bà nội của cháu sức khỏe tốt không?" "Tất nhiên là tốt rồi, khỏe lắm luôn." "Vậy còn cụ nội thì sao?" "Bà biết cháu có cụ nội à?" "Tất nhiên là biết chứ, cô đã bảo cô là cô cháu mà.

Cụ nội vẫn khỏe chứ?" "Không khỏe lắm, cụ nội giờ mỗi ngày chỉ ăn được nửa bát cơm thôi, cháu còn ăn nhiều hơn cụ, mẹ nói cụ nội già rồi." Sống mũi Đóa Đóa cay cay, nước mắt cứ thế trào ra, cô khóc thút thít.

Lúc cô đi, sức khỏe của cụ đã không tốt rồi, huống chi đã qua bao nhiêu năm, không biết đã yếu đến mức nào. "Đồ lừa đảo, bà khóc cái gì?" "Không có gì, chỉ là cô thấy buồn thôi." "Cụ nội cháu nói rồi, không có gì phải buồn cả, sinh lão bệnh tử là quy luật, ai cũng thế thôi." Cậu bé thản nhiên nói.

Nhưng Đóa Đóa có thể nhận ra một chút hụt hẫng trong giọng điệu của đứa nhỏ: "Bảo bối à, bình thường cháu phải thường xuyên đến thăm cụ nội nhé." "Tất nhiên rồi, cháu cùng chị Tiểu Anh Đào và anh Hãn tuần nào cũng đến mà." Tiểu Anh Đào.

Con bé đó cũng đã hơn mười tuổi rồi, không biết giờ đã lớn thành thế nào, gen nhà họ Lục đã bày ra đó, chắc chắn sẽ không tệ.

Anh Hãn, Lục Dư Hãn, đó là con trai của anh nhỏ, chắc phải lớn hơn Lục Kha vài tuổi.

Còn có chị Niệm Niệm, nhà họ chắc chắn cũng có con rồi.

Rồi cả ba đứa trẻ sinh ba nhà anh Tiểu Việt nữa.

Chớp mắt một cái, anh chị em không chỉ lập gia đình mà còn có con bế con bồng, đám trẻ này tụ tập lại chắc chắn sẽ náo nhiệt lắm.

Thời gian trôi nhanh thật. "Thật là hiếu thảo." "Vậy cụ nội có nhắc tới cô không?" "Không có, nhưng cụ nội cứ luôn miệng nói một câu, hình như là, nếu cái con bé hư hỏng đó mà dám vác mặt về, cụ sẽ treo nó lên mà đánh." Cậu bé ngây ngô kể lại.

Đóa Đóa khóc nghẹn ngào, không nói nên lời. "Ái chà, bà đừng khóc nữa, người lớn gì mà thích khóc thế, thật là ghét quá đi." "Cô chỉ là nhớ người thân thôi." "Thật kỳ lạ, nhớ người thân thì về nhà đi chứ." Một câu nói vô tâm của đứa trẻ lại khiến Đóa Đóa òa khóc nức nở, đến đứa trẻ còn hiểu đạo lý này, vậy mà cô cứ mãi không thông suốt. "Bảo bối à, cô thật sự là cô của cháu, cô tên Lan Khuynh Tâm, không tin cháu cứ đi hỏi bố mẹ đi, ngày mai cô sẽ về thành phố A, lúc đó sẽ mang quà về cho cháu nhé?" "Cháu chẳng thèm quà của bà đâu, cháu có nhiều lắm rồi." Lục Kha hừ hừ.

Đóa Đóa lại bật cười: "Nhưng chưa có cái nào là cô tặng cả, cái đó khác chứ, cháu đợi cô nhé, cháu sẽ thích cô thôi." "Cháu chưa gặp bà bao giờ, sao mà thích bà được." "Cháu sẽ thích thôi, vì cô xinh đẹp lắm đấy." "Nổ vừa thôi." Đóa Đóa cũng không giải thích thêm, chỉ hỏi: "Bố mẹ không có nhà sao?

Tại sao cháu lại nghe điện thoại của bố?" "Bố đưa mẹ đi dạo rồi." "Vậy ở nhà chỉ có mình cháu thôi à?" "Không có đâu, còn có dì bảo mẫu nữa ạ." Nghe vậy, Đóa Đóa yên tâm: "Bảo bối, tạm biệt nhé, đợi cô về gặp cháu." Đóa Đóa chưa kịp cúp máy thì bên kia đã nhanh tay cúp trước, Đóa Đóa bật cười lắc đầu, cảm thấy đứa nhỏ này thật đúng ý mình.

Đóa Đóa không biết rằng, lúc cô gọi điện lần thứ hai, bên cạnh Lục Kha đã có Lục Nghiêu và Mạc Hữu An ngồi đó, nếu không Lục Kha đã sớm cúp máy rồi, chẳng nói chuyện với cô lâu đến thế.

Cúp điện thoại, Lục Kha nhào vào lòng Lục Nghiêu: "Bố ơi, người đó thật sự là cô của con ạ?" Lục Nghiêu lạnh lùng hừ một tiếng: "Ừ, nhưng cô ấy không hiếu thảo, mọi người đều không thích cô ấy." "Vậy con cũng không thích cô ấy nữa." Mạc Hữu An lườm Lục Nghiêu một cái: "Có ai dạy con như anh không?

Đóa Đóa cũng chẳng dễ dàng gì." "Trong cái nhà này ai dễ dàng chứ, nó ở bên ngoài, người chịu khổ tâm nhất chính là chúng ta." "Thôi đi, rõ ràng là rất mong nó về, giờ lại nói thế này." Mạc Hữu An buồn cười.

Cậu bé Lục Kha nhìn bố rồi nhìn mẹ, sau đó bịt cái miệng nhỏ lại, ra vẻ như đã biết điều gì đó: "Đó có phải người mà cụ nội bảo sẽ treo lên đánh không ạ?" Lục Nghiêu béo cái má của nhóc tì: "Con trai bố thông minh thật đấy." "Nhưng vừa nãy con nói thế với cô ấy, cô ấy có biết rồi không dám về nữa không ạ?" "Đó không phải việc con cần lo." "Vâng ạ." "Vậy cô ấy có thật sự xinh đẹp không?" Mạc Hữu An dở khóc dở cười, đối với cậu con trai này cô chẳng có cách nào, không biết tính nết giống ai, từ nhỏ đã thích người xinh đẹp, đại khái là vì cậu bé lớn lên quá mức xinh đẹp, lại rất giống Đóa Đóa, gen của Lan Hành Chi lại truyền đến đời cậu rồi. "Xinh đẹp." "Có xinh bằng con không?" "Y hệt luôn." Lục Kha toét miệng cười: "Thế thì con thích cô ấy." "À, bố phải gọi điện cho cụ nội ngay, bảo cụ chuẩn bị một chút." "Chuẩn bị gì ạ?" Mạc Hữu An hỏi. "Treo lên đánh chứ gì." Mạc Hữu An: "..." Lục Nghiêu cười, hôn lên má con trai mấy cái: "Đúng là con trai ruột của bố, chí lý quá." "Không nghe lời thì phải dạy dỗ, dạy dỗ vài lần là nghe lời ngay thôi." Lục Kha chu môi nói. "Đúng đúng đúng, con trai bố nói gì cũng đúng hết." "Nghiêu Nghiêu à, ngày nào anh cũng nhồi nhét tư tưởng gì vào đầu Kha Kha thế hả?" Mạc Hữu An đau đầu vô cùng, đứa nhỏ mới mấy tuổi đầu mà nói đạo lý cả tràng, khiến người lớn không cãi lại được câu nào. "Làm vậy là đúng mà." Lục Kha đã lạch bạch đôi chân ngắn chạy đi gọi điện cho Lục lão thái gia, khiến ông cụ cười ha hả.

Ngày hôm sau.

Đóa Đóa dậy sớm đến cửa văn phòng thủ trưởng: "Báo cáo thủ trưởng." "Vào đi." Lão thủ trưởng thấy là Đóa Đóa thì mỉm cười: "Nha đầu này sao lại đến đây?" "Báo cáo thủ trưởng, tôi có việc muốn báo cáo." "Được rồi, ở đây không có ai khác, đừng nghiêm túc quá, cứ gọi bác Trần là được rồi." "Không được, quân đội có kỷ luật của quân đội." Thủ trưởng Trần dở khóc dở cười: "Được được được, tùy cháu, cái dáng vẻ chính khí này của cháu rất hợp đi lính, mắt nhìn của bác đúng là không sai." "Thủ trưởng, tôi muốn xin nghỉ vài ngày để về nhà một chuyến." "Cuối cùng cũng nghĩ thông rồi, bác đã bảo cháu về nhà thăm mọi người từ lâu rồi, cứ đứng đó mà phân vân.

Thế này đi, bác cho cháu nghỉ nửa tháng, về nhà ở bên người thân cho tốt, những năm qua mấy đứa ở ngoài, thật sự vất vả cho cháu rồi." "Vâng, thưa thủ trưởng." "Nhưng cháu phải chuẩn bị tâm lý, bác gọi điện cho bố cháu, nhưng vừa nghe thấy tiếng bác là ông ấy cúp máy ngay." Tim Đóa Đóa thắt lại: "Cháu xin lỗi thủ trưởng, đã làm liên lụy đến bác." Lúc đầu cô đến quân khu tỉnh S là để tìm thủ trưởng Trần, đây là đồng đội cũ của Lục Minh, học trò của ông nội, cô đã quen biết bác từ nhỏ.

Lúc trước cô đổi tên đổi họ đến đây, nếu không có thủ trưởng Trần sắp xếp mọi thứ, cô đến cả vòng thẩm tra lý lịch cơ bản nhất cũng không qua nổi, nói gì đến việc gia nhập đại đội đặc chủng Hồng Xích.

Tất cả những điều này đều nhờ công lao của thủ trưởng Trần.

Chương 1845

Tuy nhiên, ngoài việc nhờ vả chuyện thẩm tra, các phương diện khác cô đều dựa vào nỗ lực của chính mình.

Đầu tiên là ở đơn vị địa phương, sau đó vì biểu hiện xuất sắc mới được đề bạt lên. "Không sao, tính tình bố cháu thế nào bác còn lạ gì nữa, ông ấy chẳng lẽ lại giận bác thật sao, cùng lắm lần tới gặp mặt bác để ông ấy mắng vài câu, đấm cho một trận là được mà." "Cháu là hạt giống tốt mà bác luôn coi trọng, nếu bị bố cháu đấm một trận mà có được hạt giống tốt như cháu, bác cũng cam lòng." "Cảm ơn thủ trưởng." "Được rồi, thu dọn đồ đạc đi, ngày mai về, mọi người chắc chắn đều nhớ cháu lắm." Thủ trưởng Trần ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng cũng khá lo lắng, đứa con gái hiếm hoi của nhà họ Lục lại bị ông lôi đi lính, ông thật sự thấy có lỗi.

Lần sau đến thành phố A, có lẽ ông phải mang roi đến nhận tội mới xong.

Sau khi xin nghỉ, Đóa Đóa nói với Lâm Tuấn một tiếng.

Lâm Tuấn vốn định đi cùng cô, nhưng giờ anh đang ngồi xe lăn, căn bản không tiện đi đâu, anh cũng không muốn gặp người nhà Đóa Đóa trong tình trạng này.

Lúc đầu Đóa Đóa cũng hoảng hốt, nhưng thấy Lâm Tuấn bảo không đi, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô bắt chuyến máy bay sớm nhất về thành phố A, điểm dừng chân đầu tiên tất nhiên là khu đại viện, chỉ là khi đến nơi lại không vào được.

Mấy năm trôi qua, lính gác cổng đại viện đã thay đổi, Đóa Đóa không quen ai. "Đây là nhà tôi." "Nói bậy, tôi ở đây năm năm rồi, chưa bao giờ thấy cô." Đóa Đóa gãi đầu: "Chẳng phải là vì tôi chưa về lần nào sao?" "Vậy nhà cô ở chỗ nào, làm gì có ai năm năm không về nhà chứ." Anh lính gác cũng là người cứng nhắc, rất có trách nhiệm với công việc, người lạ nhất quyết không cho vào. "Anh chờ chút, tôi gọi điện cho người nhà." Đóa Đóa gọi điện cho ông bà nội trước, không ai nghe máy, bất đắc dĩ cô đành gọi vào số điện thoại bàn ở nhà, vẫn không có ai nghe.

Nhất thời cô thấy đau đầu vô cùng, thôi xong, cô thật sự bị liệt vào danh sách đen của gia đình rồi.

Ngẩng đầu lên, ánh mắt anh lính nhìn cô đã thay đổi, giống như đang nhìn một kẻ lừa đảo đại tài. "Tôi là trốn nhà đi đấy, đi mấy năm rồi mới về." Cái cớ vụng về như vậy anh lính gác đương nhiên không tin: "Cô gái à, cô còn không đi, tôi sẽ ra tay đấy." "Vậy anh cứ thử xem, xem ai lợi hại hơn." "Dân có nghề à?" "Tôi cũng là quân nhân đấy." Đúng lúc đó, xe của bà nội Diệp vừa vặn từ bên trong đi ra, Đóa Đóa như thấy cứu tinh, kích động gọi lớn: "Bà nội Diệp, bà mau nói với anh lính này đi, đây là nhà cháu mà." Bà nội Diệp dường như không tin vào mắt mình, nhìn đi nhìn lại rồi nghi hoặc hỏi: "Đóa Đóa?" "Đúng ạ, bà nội Diệp, cháu là Đóa Đóa đây, cháu về rồi." Đóa Đóa nở một nụ cười rạng rỡ.

Bà nội Diệp lạnh lùng hừ một tiếng: "Chẳng biết cô là ai cả, Tiểu Lý, lái xe đi." Cái con bé hư hỏng này vừa đi là bặt vô âm tín, xem nó hành hạ cháu trai bảo bối của bà thành ra nông nỗi nào rồi, mỗi lần bà gặp cháu trai là lại đau lòng khôn xiết, trong lòng vẫn còn cục tức to đùng đây.

Ai mà quen nó chứ, không quen.

Đóa Đóa: "..." "Bà nội Diệp!" Đóa Đóa gọi với theo.

Nhưng xe của bà nội Diệp không hề dừng lại, trực tiếp bỏ mặc cô với cái đuôi xe dứt khoát.

Đóa Đóa muộn phiền vô cùng, sao cảm giác đi mấy năm về là rơi vào cảnh chúng bạn xa lánh thế này.

Trước đây bà nội Diệp cũng rất quý cô, mỗi lần cô và Diệp Mộ sang chơi, bà đều coi cô như cháu gái ruột mà yêu chiều.

Đúng là thời thế đổi thay mà. "Cô thấy chưa, người ta còn không nhận cô, cô còn không mau đi đi." "Tôi cứ không đi đấy." Đóa Đóa chỉ cần nhảy một cái là nhẹ nhàng vượt qua hàng rào, rồi bất chấp tất cả lao về phía trước.

Anh lính gác kinh ngạc há hốc mồm, đến khi phản ứng lại mới vội vã đuổi theo. "Cái con bé trộm cắp này, đứng lại ngay, đây không phải nơi cô được phép vào đâu!" Thấy Đóa Đóa lao thẳng về hướng nhà họ Lục, anh lính càng trợn tròn mắt, cuống quýt gọi: "Đứng lại ngay cho tôi, không được chạy tới đó nữa, nếu không tôi nổ súng đấy!" Đóa Đóa vừa chạy vừa hét: "Cụ nội ơi, cháu về rồi, Đóa Đóa về rồi đây!" Vừa tới cửa nhà, một con chó Ngao Tạng khổng lồ từ bên trong lao ra vồ lấy cô, Đóa Đóa sợ đến mức nhanh như khỉ, lập tức leo tót lên cây.

Con Ngao Tạng ngẩng đầu, nhe cái miệng đỏ lòm ra, nhưng Đóa Đóa không hề sợ hãi, chỉ thấy rất gần gũi.

Cô quan sát kỹ, đây không phải Điểm Điểm của cô, Điểm Điểm chắc chắn sẽ nhận ra chủ nhân.

Nếu Điểm Điểm còn sống thì cũng đã già lắm rồi, không thể có sức chiến đấu thế này.

Nghĩ đến đây, Đóa Đóa lại sụt sịt mũi, nếu không phải vì Điểm Điểm quá già, cô đã không bao giờ bỏ nó lại mà đi như thế.

Chẳng biết cái tên đó giờ thế nào rồi. "Này, nhóc con, chắc mày là hậu duệ của Điểm Điểm nhà tao hả, mày thành thật một chút đi, mau tránh ra." Mặc kệ Đóa Đóa nói gì, con Ngao Tạng vẫn cứ nhe răng trợn mắt lượn lờ quanh gốc cây, nhất quyết không đi.

Đóa Đóa tức quá, về đến cửa nhà rồi mà lại bị một con chó Ngao chặn đường, lại còn là hậu duệ của chó nhà mình nữa, chắc chẳng ai bi thảm hơn cô.

Đóa Đóa thật sự bó tay rồi.

Đúng lúc này, một cô bé mỉm cười đi tới, đằng sau còn có mấy nhóc tì nữa, chỉ tiếc là Đóa Đóa chẳng quen ai cả.

Tiểu Anh Đào nhìn cảnh tượng này, cười đến gập người.

Tuy các đường nét đã nảy nở nhưng vẫn còn bóng dáng lúc nhỏ, Đóa Đóa lập tức nhận ra: "Tiểu Anh Đào!" Tiểu Anh Đào nghiêng đầu suy nghĩ một lát rồi nói: "Chị là ai thế, em không quen chị." Con Ngao Tạng thấy Tiểu Anh Đào đến liền quấn quýt quanh chân cô bé.

Đóa Đóa sực nhớ ra, đây chắc là con Ngao nhỏ mà cô tặng cho Tiểu Anh Đào năm đó khi con bé trở về nhà họ Lục, hình như tên là Lạp Lạp, không ngờ đã lớn thế này rồi.

Đúng là "tạo nghiệt" mà, món quà chính tay cô tặng giờ lại trở thành rào cản cô về nhà.

Anh lính gác thấy cảnh này cũng có chút phân vân, hỏi: "Tiểu Anh Đào?" Tiểu Anh Đào nói: "Không sao đâu chú Lý, để chúng cháu xử lý chị ấy là được rồi, chú về trước đi ạ." "Được được." Đóa Đóa ôm trán, cái gì mà xử lý cô chứ: "Tiểu Anh Đào, cô là cô Đóa Đóa của cháu mà." "Cô Đóa Đóa là ai chứ, không quen." Trong mắt Tiểu Anh Đào thoáng qua một tia cười cợt.

Nói xong, con bé còn quay lại hỏi mấy nhóc tì phía sau: "Các em có biết không?" "Không biết ạ!" Đóa Đóa nheo mắt, nhắm trúng một đứa bé, giọng nói này nghe giống như người đã gọi điện cho cô tối qua -

Lục Kha, cô khẽ cao giọng: "Lục Kha, bước ra khỏi hàng!" "Có!" Đứa nhỏ bị gọi tên liền đáp lại theo bản năng.

Đáp xong mới sực nhớ ra điều gì, vội vàng bịt miệng lại, tức giận dậm chân. "Á, sao em lại trả lời bà ta thế!" Lục Dư Hãn bực bội nói. "Lục Dư Hãn, em cũng im miệng cho chị." Tiểu Anh Đào cạn lời trước sự ngây ngô của cậu em trai, vội lên tiếng nhắc nhở.

Đúng là chưa đánh đã khai, càng nói càng lộ, cứ như thể bọn trẻ đã có âm mưu từ trước vậy.

Lục Dư Hãn bĩu môi: "Chị ơi, chị hung dữ thế này sau này không ai thèm lấy đâu." "Lấy hay không là việc của chị, không liên quan đến em." "Chị không lấy chồng thì em phải nuôi chị à, em sẽ thảm lắm đấy." "Không sao đâu anh Hãn, em sẽ cùng anh nuôi chị ấy." Lục Kha xung phong nhận việc.

Hai nhà ở cạnh nhau, bình thường hay nô đùa, Lục Kha rất thích người chị Tiểu Anh Đào này. "Nghe thấy chưa, học hỏi tiểu Kha nhiều vào." Tiểu Anh Đào dịu dàng xoa đầu em trai.

Chương 1846

Thôi, Đóa Đóa coi như hiểu rồi, xem ra mọi người đều biết cô sắp về nên cố tình trêu chọc đây mà.

Cô từ nhỏ đã là yêu nữ hỗn thế, thật sự chẳng sợ mấy trò này đâu.

Lúc đầu, lòng Đóa Đóa khá hụt hẫng, nhưng thấy mấy đứa nhóc này như vậy, chứng tỏ chúng chắc chắn biết cô, mọi người vẫn quan tâm cô.

Chút uất ức trong lòng tan biến ngay lập tức. "Chị Anh Đào, em cũng sẽ nuôi chị." Người nói là một đứa trẻ nhỏ hơn Lục Dư Hãn một chút, nhưng lại lớn hơn Lục Kha một chút.

Đóa Đóa khựng lại một lát, lập tức đoán được đó là con nhà ai, trông quá giống anh Mộc Đầu rồi. "Cô biết rồi, ba cháu tên Mộc Dung, mẹ cháu tên Lục Niệm Nhất." "Sao cô biết?" "Đã nói cô là cô của các cháu mà, lại đây, mau gọi một tiếng cô nghe xem nào." Năm đứa nhóc đồng thanh làm mặt quỷ với cô.

Đóa Đóa: ...

Ơ, dường như có thêm một bé gái, trông tầm tuổi Lục Kha, đây lại là con nhà ai nhỉ. "Bé gái ở cuối cùng kia, cháu là con nhà ai vậy?" Cô bé bĩu môi, đi lên phía trước, cười híp mắt thốt ra ba chữ: "Cô đoán xem?" Nội tâm Đóa Đóa sụp đổ, cô quan sát kỹ cô bé một chút, thực sự không nhìn ra giống ai.

Tiểu Anh Đào chê bai: "Đúng là ngốc." Đại tỷ này vừa lên tiếng, những đứa trẻ khác cũng lần lượt chê Đóa Đóa, nói cô ngốc.

Hừ, các cháu đứa nào đứa nấy không coi trưởng bối ra gì, thế này thực sự ổn sao?" "Dù sao chúng cháu cũng không quen cô." "Đi thôi."

Tiểu Anh Đào nói với đám nhóc tì.

Lũ nhóc tì tất cả đều cười hì hì đi theo Tiểu Anh Đào vào trong. "Tiểu Anh Đào, dắt theo con ngao tuyết của cháu đi chứ." "Không đâu, cụ cố bảo rồi, cô vừa tới là phải thả ngao tuyết, cho cô nếm mùi lợi hại." Đóa Đóa bĩu môi, quả nhiên là ý của cụ nội, thực sự hụt hẫng quá, cụ nội là người cưng cô nhất, giờ lại đối xử tàn nhẫn với cô như thế.

Đóa Đóa quan sát môi trường xung quanh, ước lượng khoảng cách, cô nhảy từ cái cây này sang cái cây khác, chỉ cần cô cử động là con ngao tuyết lớn kia cũng chuyển động theo, nhe răng trợn mắt nhìn cô.

Đóa Đóa rùng mình, trước đây toàn là cô thả ngao tuyết dọa người, giờ phong thủy luân chuyển, biến thành người khác dọa cô rồi. "Tiểu Anh Đào, cháu quên mất trước đây cô thương cháu thế nào rồi sao?

Cháu không được đối xử với cô như vậy đâu." Đóa Đóa than vãn.

Những điều này thực ra Tiểu Anh Đào có nhớ, khi Đóa Đóa rời đi, con bé đã sáu tuổi, lúc đó người cô này thực sự rất thương con bé.

Nhưng cô đột nhiên bỏ đi, khiến bao nhiêu người đau lòng buồn bã, con bé thấy cần phải để cô chịu chút khổ sở. "Cháu không nhớ." Tiểu Anh Đào lạnh lùng thốt ra vài chữ. "Tiểu Anh Đào, chân cô tê hết rồi, bụng cô đói quá, từ sáng tới giờ chưa ăn gì cả, cháu nỡ lòng để cô nhịn đói sao?

Cô là cô ruột của cháu mà." Giọng Đóa Đóa rất lớn, không chỉ nói cho Tiểu Anh Đào nghe mà còn nói cho những người trong nhà nghe. "Cụ cố nói rồi, nhịn một hai ngày không chết đói được." "Nhưng sẽ đau dạ dày mất, không được không được, dạ dày cô đau rồi, cô bị đau dạ dày nghiêm trọng lắm." Đóa Đóa đưa tay ôm bụng, cố gắng rặn ra vài giọt mồ hôi trên mặt.

Lục Kha kéo kéo ống tay áo Tiểu Anh Đào: "Chị ơi, hình như cô ấy không ổn thật rồi." Tiểu Anh Đào nghiêm túc nâng cằm Lục Kha lên, giáo dục: "Kha Kha, em vẫn còn nhỏ quá, đây gọi là khổ nhục kế." "Khổ nhục kế là gì ạ?" "Là giả vờ đáng thương để tranh thủ sự đồng tình thôi, cô ấy thực ra khỏe lắm, đều là giả vờ đấy." Lục Kha tức không chịu được, huơ huơ nắm đấm về phía Đóa Đóa, hậm hực nói: "Cô thật đáng ghét, đồ lừa đảo lớn, đáng ác, lừa gạt tình cảm trẻ con." "Đi, chúng ta mau đi thôi, để cô ấy ngồi trên cây mà tận hưởng." Đóa Đóa: ...

Lũ nhóc tì này thực sự quá khó lừa, không, chủ yếu là Tiểu Anh Đào - đứa trẻ cầm đầu này, những đứa khác thì không khó.

Phải làm sao bây giờ.

Đóa Đóa cảm thấy rất uất ức, thế mà lại thua trong tay mấy đứa nhóc tì. "Cụ nội ơi, con nhớ cụ lắm, con về rồi, con biết lỗi rồi, cụ cho con vào đi được không?" Đóa Đóa cũng chẳng màng hình tượng nữa, dù sao từ nhỏ da mặt cô đã dày.

Lại đang ở cửa nhà mình, không có gì là cô không làm được.

Liều luôn. "Cụ nội, ông bà nội, ba mẹ, anh cả chị dâu, anh Tử Mặc chị Ngôn, chị Niệm Niệm, anh Gỗ, Đóa Đóa yêu quý nhất của mọi người về rồi đây, con về rồi đây!" Đóa Đóa gọi thảm thiết.

Đóa Đóa thấy lũ trẻ đã tề tựu đông đủ là biết chắc chắn mọi người đều đã đến.

Cũng đúng, muốn biết hành tung của cô thực sự chẳng khó chút nào, tối qua cô đã nói với Kha Kha rồi. "Con thực sự không cố ý như vậy đâu, vốn dĩ con định đợi ổn định lại sẽ báo cho mọi người, sẽ về thăm mọi người, nhưng xảy ra một số chuyện đột xuất nên giờ con mới về." "Con biết con bất hiếu, những năm qua để mọi người phải lo lắng cho con, con sẽ kiểm điểm kỹ lưỡng, sau này không bao giờ làm chuyện như vậy nữa." "Thật đấy, con thề, đây là lần cuối cùng." "Những năm qua ở bên ngoài, con thực sự rất nhớ mọi người, hễ rảnh rỗi là con lại nghĩ đến việc mọi người yêu thương con có thể đang bí mật gạt nước mắt ở nhà, mỗi lần nghĩ đến con đều khóc, trước đây con chưa từng khóc, kể cả bị đánh cũng không khóc." "Từ khi rời xa mọi người, con đã trở nên như vậy, từ khi rời xa mọi người, con mới biết ở bên cạnh mọi người con đã hạnh phúc biết bao, là do con không biết tốt xấu." "Nhưng điều con muốn nói với mọi người là, con không hối hận, con thấy những việc mình làm đều có ý nghĩa, con là con cái gia đình quân nhân, từ nhỏ con đã nhìn thấy ông nội, ba và anh trai mình nỗ lực vì đất nước này, con cũng có hoài bão, có chấp niệm của riêng mình, con cũng muốn góp một phần sức lực cho đất nước." "Về điểm này con thấy mình không sai, mọi người cũng không thể trách con, nếu con không có chút suy nghĩ nào như vậy thì đó là sự thất bại trong giáo dục gia đình của mọi người rồi, lỗi lớn nhất của con là bỏ đi không một lời từ biệt, làm tổn thương lòng mọi người." "Xin lỗi những người thân của con, con sai rồi, con ở đây chân thành cầu xin sự tha thứ của mọi người." "Dù thế nào đi nữa, con sẽ mãi ở đây đợi mọi người tha thứ, lần này con sẽ không chạy nữa đâu." Trong nhà.

Giang Mạn một bên gạt nước mắt, đối với đứa con gái này bà cũng nghiến răng nghiến lợi, nhưng xót xa nhiều hơn.

Đặc biệt là khi biết con bé gia nhập lực lượng đặc biệt, mỗi lần đi thực hiện nhiệm vụ là mất mấy năm trời, một đứa con gái ở bên ngoài phải chịu bao nhiêu cực khổ, bà không thể tưởng tượng nổi. "Mạn Mạn, con bé bình an vô sự là tốt rồi, đừng như thế nữa." Lục Minh nói.

Giang Mạn cực lực kìm nén nước mắt nhưng không kìm được, đứa con mình mang nặng đẻ đau, thực sự là miếng thịt rơi ra từ cơ thể mình: "Cái con bé hư đốn này, giờ mới biết đường về, sớm hơn chút thì chết ai.

Anh xem con bé bây giờ thế kia, làm gì còn chút dáng vẻ con gái nào nữa, cứ như một đứa con trai ngổ ngáo vậy." "Lúc đi vẫn còn là một cô bé, lúc về đã thành gái ế quá lứa rồi, còn hành hạ bản thân ra nông nỗi đó, làm sao mà gả đi được đây." Những người khác cũng đỏ hoe mắt, nhưng không ai lên tiếng, chỉ nghe Đóa Đóa tự kiểm điểm bên ngoài.

Đóa Đóa thấy bên trong không có bất kỳ âm thanh nào truyền ra, cô cũng không nản lòng, tiếp tục nói: "Cụ nội, những năm qua, con càng hiểu rõ ý nghĩa của trung thành và nỗ lực, đây đều là những điều cụ dạy con từ nhỏ, con luôn ghi nhớ trong lòng, con không phụ sự kỳ vọng của cụ, con làm được rồi, giờ con là Trung tá rồi, con không dựa dẫm vào bất kỳ ai, đây đều là nỗ lực của chính con đổi lấy." "Ông bà nội, con yêu ông bà, con nhớ ông bà lắm." "Mẹ, con biết mẹ có thể đang giận con, nhưng xin đừng quên tự hào về con gái mẹ, con gái mẹ rất ưu tú, con đã làm được rất nhiều việc mà nhiều phụ nữ không làm được." "Ba, con luôn tự hào vì ba, ba là động lực để con phấn đấu, con muốn trở thành một người ưu tú như ba." "Anh cả, ngay từ đầu em đã nói em sẽ đánh bại anh, em nghĩ cơ hội của em đến rồi, anh chuẩn bị tinh thần đi." ...

Đóa Đóa như một kẻ ngốc giãi bày bên ngoài, nhưng không khí trong phòng vẫn nghiêm túc vô cùng.

Lũ nhóc tì thấy mọi người nghiêm túc như vậy cũng ngoan ngoãn ngồi một bên, không dám thở mạnh.

Cuối cùng, Tần Tuệ không chịu nổi nữa, người già thường là vậy, ngày càng yêu thương con cháu, muốn kìm lòng cũng không được, bà đề nghị: "Hay là cứ để con bé vào trước đi, con bé rời nhà bao nhiêu năm như vậy, chắc hẳn nhớ nhà, nhớ hơi ấm gia đình lắm, giờ đến cửa nhà mà không được vào, chắc hẳn đau lòng lắm.

Nó có chỗ làm không đúng, nhưng nó không làm sai, từ nhỏ nó đã có bản lĩnh như vậy, không để nó thi triển sở trường, chúng ta đang bóp chết lý tưởng và theo đuổi của nó, bản thân chúng ta cũng ép người quá chặt, nếu không con bé cũng chẳng nghĩ ra chiêu đó." Không ai dám phụ họa vì cụ lão gia vẫn chưa lên tiếng.

Nhưng khóe miệng lão gia tử dần hiện lên nụ cười: "Cái con bé ranh con này đúng là con cháu nhà họ Lục tôi, đủ bản lĩnh, đủ kiên trì nguyên tắc, đến giờ vẫn thấy mình không sai." Nếu giờ cô nói mình hối hận vì quyết định ban đầu, hoặc xám xịt bò về nói muốn bỏ cuộc, ông nhất định sẽ khinh bỉ cô.

Chương 1847

Nhưng chắt nội của ông, đến lúc này vẫn kiên trì nguyên tắc của mình, lão gia tử rất hài lòng.

Lục Kha sớm đã không chịu nổi, cậu bé nhỏ tuổi nhất, thiếu kiên nhẫn nhất, bình thường cũng là một đứa trẻ hay nói: "Cụ cố ơi, vậy người cô bên ngoài đó rốt cuộc là làm đúng hay làm sai ạ, con nghe mà lùng bùng hết cả tai." "Đúng và sai không có ranh giới rõ ràng như vậy đâu, có khi đúng lại là sai, có khi sai lại là đúng." Giải thích như vậy, gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Lục Kha nhăn tít lại, gãi gãi đầu: "Chẳng hiểu gì ạ." Mạc Noãn kéo con trai lại: "Con còn nhỏ, những chuyện này tự nhiên là không hiểu rồi, sau này lớn lên sẽ biết, đừng vội." "Vâng ạ, còn phải đợi lâu nữa cơ." "Vội cái gì chứ, lớn lên rồi phiền não sẽ tới thôi." Những lời ngây ngô của tiểu Lục Kha khiến lão thái gia khẽ nhíu mày, lão thái gia gọi Tiểu Anh Đào: "Tiểu Anh Đào." "Con biết rồi, cụ cố." Đúng lúc Đóa Đóa có chút tuyệt vọng, Tiểu Anh Đào đi ra, cười với cô một cách đầy thâm ý, rồi dắt con ngao tuyết đi.

Đóa Đóa mừng rỡ, nhanh nhẹn leo từ trên cây xuống.

Chỉ là cô vừa bước tới cửa, vài mũi tên gỗ bay vút về phía cô, dọa cô chạy tán loạn, có một mũi tên sượt qua tóc cô, may mà cô tóc ngắn phản ứng nhanh nên mới né kịp.

Đóa Đóa la oai oái: "Cụ nội, cụ không thương con nữa rồi, con suýt chút nữa bị tên bắn trúng rồi." Tuy la hét nhưng Đóa Đóa không dám lơ là, trong lòng cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý, phía sau chắc chắn còn những chiêu lớn khác đợi cô.

Mấy đứa trẻ là nghịch ngợm nhất, chạy ra quan sát đầu tiên, từng đứa vỗ tay reo hò.

Đóa Đóa thấy một bóng người xanh nhạt, hét lớn: "Lục Nghiêu, anh có giỏi thì ra đây, trốn trong bóng tối thì ra thể thống gì." Thật là trẻ con, còn chơi tên gỗ, đây là trò cô chơi chán từ hồi nhỏ rồi.

Lục Nghiêu cười híp mắt bước ra: "Lan Khuynh Tâm, em nhìn cái dáng vẻ nhe răng trợn mắt này của em xem, có chút nữ tính nào không?" "Không có nữ tính." "Giống đàn ông." "Ế chắc rồi." "Không ai thèm yêu." ...

Lũ nhóc tì như học vẹt, từng đứa vỗ tay nói theo.

Mặt Đóa Đóa sắp xanh mét đến nơi, lũ nhóc này đúng là thiếu đòn, đợi cô xoay chuyển tình thế thành công, nhất định phải đánh cho chúng một trận tơi bời, cô là cô của chúng, chúng chẳng tôn trọng cô chút nào. "Cô có nghiến răng cũng vô ích thôi, các bậc tiền bối sẽ không để cô đánh cháu đâu." Lục Kha có chỗ dựa nên không sợ gì.

Cậu bé hiện là đứa trẻ nhỏ nhất nhà, từ già đến trẻ ai cũng cưng chiều. "Lục tiểu Kha, cháu nói gì hả?" Đóa Đóa nghiến răng ken két. "Cháu nói cô không đánh được cháu đâu." Đóa Đóa từng bước tiến lên, Lục Kha sợ quá lập tức nhảy phắt lên người Lục Nghiêu, ôm chặt lấy.

Đóa Đóa nói: "Anh, con trai không được nuông chiều như vậy đâu, để em dạy bảo nó một chút." "Trong cái nhà này, em là người không có tư cách nói câu đó nhất." Lục Nghiêu bế cậu nhóc đi vào nhà, lũ nhóc tì cũng lần lượt đi theo.

Đôi mắt to linh động của Đóa Đóa đảo liên tục, ông anh không ngăn cô vào nhà, có phải điều này đại diện cho việc cô có thể vào rồi, mọi người đã tha thứ cho cô rồi không.

Cô đắc ý nhướng mày, rồi đi theo bước chân mọi người vào trong.

Cô không dám lơ là, lúc nào cũng chú ý xung quanh.

Đi mãi đến cửa nhà vẫn không có "ám khí" nào tấn công nữa.

Nụ cười nở trên môi cô, nhưng niềm vui ngắn chẳng tày gang, chân cô còn chưa bước vào nhà đã cảm thấy bốn phía có vật gì đó bay tới, khi cô nhận ra thì đã không kịp nữa, cả người bị một tấm lưới lớn trùm kín, rồi thấy Lục Tử Mặc và Mộc Dung đang kéo dây, còn cô thì nằm chổng vó, chẳng còn chút hình tượng nào, bị treo thẳng lên xà nhà.

Đóa Đóa dở khóc dở cười, đúng là sai lầm mà, cô phải biết cái cửa nhà này không dễ vào như thế chứ, hóa ra nãy giờ đám người này chỉ đang dụ dỗ cô, mục đích là để cô từng bước lơ là cảnh giác.

Cô quá chủ quan rồi, không ngờ chiêu cuối cùng lại nằm ngay cửa nhà.

Cái nhà cổ quái gì thế này, còn có cả xà nhà, cô thực sự chưa bao giờ nghĩ mình sẽ thua ở đây.

Đợi cô xuống được, nhất định phải dỡ cái xà nhà này đi.

Gia đình này giỏi chơi khăm quá, cô sắp bị chơi hỏng rồi. "Cuối cùng cháu cũng biết rồi, đây gọi là treo lên mà đánh." Lục Kha hả hê cười nói. "Cô Đóa Đóa, cô bảo trọng nhé." Tiểu Anh Đào mỉm cười duyên dáng, đôi môi đỏ hồng xinh đẹp khẽ mím lại. "Đây là cụ cố quyết định từ sớm rồi đó." Lục Dư Hãn nói. ...

Đóa Đóa rất muốn che mặt lại, đáng tiếc tay và chân cô đều bị quấn chặt, căn bản không cử động được.

Thực sự là xấu hổ chết mất. "Cụ nội ơi!" Cô chỉ có thể khó khăn, đáng thương van nài. "Ông nội, bà nội, ba, mẹ." "Anh cả, chị dâu." "Chị Niệm Niệm, anh Gỗ." "Anh Mặc, chị dâu." Dù cô gọi ai cũng không ai thèm để ý.

Chỉ nghe thấy tiếng lão thái gia từ bên trong truyền ra: "Cứ tưởng những năm qua ở bên ngoài em giỏi giang lên rồi, hóa ra cũng chỉ đến thế thôi, xem ra chỉ được cái mồm." "Cụ nội, chuyện này không trách con được, vì con thấy mọi người là người thân thiết nhất nên con mới không đề phòng, nếu không chắc chắn con không chịu thiệt đâu." Đóa Đóa không phục nói.

Những trò trẻ con này nếu là bình thường thì căn bản không làm gì được cô.

Lần này đúng là quá chủ quan. "Lý do lý trấu, từ nhỏ ta dạy con tìm lý do bao giờ chưa?" Đóa Đóa mếu máo: "Dạ chưa." "Vậy con giải thích nhiều thế làm gì?" "Con không giải thích nữa." Đóa Đóa đành liều vậy.

Thôi, nhận thua, dù sao giờ cô cũng chẳng còn liêm sỉ gì nữa, chẳng việc gì phải vùng vẫy vô ích.

Nếu treo cô một trận mà làm các bậc tiền bối trong lòng thoải mái hơn chút thì cô sẵn lòng.

Dù sao những năm qua cô thực sự nợ mọi người quá nhiều, tạo chút niềm vui cho họ cũng chẳng sao.

Các bậc tiền bối nữ ban đầu thấy Đóa Đóa khá đáng thương, nhưng thấy cô bị treo lủng lẳng trên xà nhà thì chỉ thấy cực kỳ buồn cười, cũng không ai nói gì thêm nữa.

Tiểu bá vương nhà họ, từ nhỏ được muôn vàn sủng ái mà lớn lên, muốn gì được nấy, hô phong hoán vũ, đúng là hiếm khi thấy bộ dạng thảm hại này của cô.

Đóa Đóa thả lỏng, bắt chuyện với mấy đứa nhóc tì, đặc biệt là Tiểu Anh Đào, đúng là một thiếu nữ xinh đẹp: "Tiểu Anh Đào này, cháu học lớp mấy rồi?" "Lớp 8." "Có thích bạn nam nào chưa?" Cô vừa dứt lời, Tiểu Anh Đào còn chưa lên tiếng, Lục Tử Mặc đã quát khẽ: "Lan Đóa Đóa, treo em đến sáng mai cũng không quá đáng đâu." Tư tưởng kiểu gì thế không biết, câu hỏi như vậy rõ ràng là dạy con gái anh yêu sớm. "Anh Mặc, phụ huynh cổ hủ như anh là không được đâu, con gái tuổi dậy thì xuân tâm manh động là bình thường, anh càng bóp chẹt thì chúng càng thích làm ngược lại, anh đừng để tác dụng ngược, phải biết dẫn dắt đúng lúc." "Câm miệng cho anh, một bà cô độc thân già đầu thì biết cái gì." Đóa Đóa bĩu môi, rồi lại cười hì hì nhìn về phía Lục Kha: "Kha Kha nhỏ bé, cô là cô ruột của cháu đó, đợi cô xuống được cô sẽ mua kẹo cho cháu ăn." Lục Kha liếm môi, vẻ mặt rất rung động.

Đóa Đóa cười, trẻ con mà, sinh ra đã không có sức đề kháng với những thứ như kẹo bánh. "Cháu không ăn kẹo đâu, cháu là đàn ông, đó là thứ phụ nữ ăn." "Tư tưởng này là không đúng rồi, cô bảo cháu nhé, trẻ con đều có thể ăn kẹo mà." Lục Kha cười gian xảo: "Vậy cháu nói cho cô một bí mật nhé?" "Cháu nói đi, cô tuyệt đối sẽ giữ bí mật cho cháu." "Cháu muốn nói là, tin cô sắp về là cháu nói cho cụ cố biết đấy, chính cháu là người nói có thể bắt đầu treo lên đánh rồi." Đóa Đóa suýt thì ngất xỉu vì tức, cuối cùng rặn ra một câu: "Cháu đúng là cháu ruột của cô, chuyên môn hố cô." "Thế cô có chắc là vẫn mua kẹo cho cháu không?" "Kiên quyết không mua nữa, trẻ con ăn kẹo làm gì." "Đồ tắc kè hoa, nói như kiểu cháu thèm lắm ấy, cháu chẳng thèm, kẹo thì ai mà chẳng có." Lục Kha lôi từ trong túi ra mấy cây kẹo mút, đưa cho Lục Dư Hãn và Tiểu Mộc Thần: "Ăn đi, ngon lắm." Ba đứa nhóc tì thản nhiên ăn kẹo mút trước mặt Đóa Đóa, còn không quên lè lưỡi với cô.

Chương 1848

"Kha Kha, em cũng muốn." Cô bé nhỏ nhất ló đầu ra. "À đúng rồi, suýt quên phần của em gái nhỏ nhà mình." Lục Kha vội vàng lôi thêm một cây kẹo mút nữa đưa cho cô bé.

Mấy đứa nhóc tì cười đùa tận hưởng kẹo mút của chúng.

Sắc mặt Đóa Đóa lại thay đổi, đám nhóc tì bây giờ sao đứa nào đứa nấy cũng như tiểu ma đầu vậy, căn bản không dỗ dành được. "Cô bé này, ba mẹ cháu rốt cuộc là ai thế?" Đóa Đóa thực sự tò mò chết đi được.

Nhìn con bé tầm tuổi Kha Kha, tuyệt đối không phải con nhà Lục Nghiêu, nhưng Lục Kha lại nói là "em gái nhỏ nhà mình". "Không nói cho cô biết đâu, cho cô thèm chết luôn." Cô bé làm mặt quỷ với Đóa Đóa. "Các cục cưng ơi, thầy cô chắc chắn đã dạy các cháu phải hiếu thuận với trưởng bối, các cháu làm vậy là không đúng đâu." "Cụ cố bảo, cô không phải là một trưởng bối đủ tư cách, có thể tùy tiện bắt nạt." Lục Dư Hãn nói.

Đóa Đóa than vãn: "Cụ nội ơi, mấy nhóc tì này đều bị cụ dạy hư rồi, thế này không được đâu, thế này không tốt đâu." "Chúng có quậy phá đến mấy cũng không giống như con đâu." "Đúng vậy, chúng cháu sẽ không giống cô đâu." Bốn đứa nhóc tì đồng thanh nói.

Cái sự ăn ý này khiến Đóa Đóa bắt đầu nghi ngờ chúng được huấn luyện chuyên biệt để trị cô.

Cô chỉ là về nhà thôi mà, sao gian nan thế này.

Gió đêm hiu hiu.

Nhà họ Lục tổ chức tiệc tối ngay trong sân, Đóa Đóa nhìn họ ăn uống vui vẻ, trò chuyện rôm rả, cô uất ức muốn chết.

Thế này đúng là quá bắt nạt người ta.

Cái thằng nhóc con còn chuyên môn bê ghế ngồi gần cô, gặm chân gà, gặm đến mức mặt đầy dầu mỡ, chẹp chẹp ngon lành.

Đóa Đóa thực sự sắp suy sụp, lần đầu tiên thấy thính lực quá nhạy bén là một sai lầm, cô còn có thể làm gì nữa chứ, chỉ biết lặng lẽ quay mặt đi, không nhìn họ.

Đây nhất định là cố ý, cô từ nhỏ đã thích gặm chân gà, bất kể là muối hay kho, lúc rảnh rỗi cô luôn thích gặm vài cái. "Cô Đóa Đóa, hay là cô đưa tay ra đón, cháu ném cho cô hai cái gặm nhé." "Cháu cũng có thể đóng góp một cái." "Đây là ông nội Lục Sâm đích thân xuống bếp làm đấy." Lục Kha nói. "Nước miếng cô sắp chảy ra rồi kìa." ... "Đi đi, các cháu đi đi, cô sợ các cháu rồi, mấy tiểu tổ tông ạ." Đóa Đóa đành phải cầu xin.

Trêu không nổi thì cô trốn không được sao. "Đừng thế mà, tụi cháu nói thật đấy, tụi cháu thực sự có thể chia cho cô ăn." "Cô trông đáng thương quá." "Đúng vậy, một đứa trẻ như cháu còn không nỡ nhìn tiếp nữa là." "Các cháu đúng là lũ nhóc quậy phá." Đóa Đóa bất lực nói. "Không lấy thì thôi vậy, cháu gặm thêm vài cái nữa cho bõ." Nghe nói, ngày hôm đó Đóa Đóa thực sự bị treo đến nửa đêm, treo đến mức cô hoa mắt chóng mặt, máu dồn lên não, cuối cùng là bà nội Tần Tuệ nửa đêm lén dậy thả cô xuống, cô lập tức ôm lấy bà khóc như mưa, trông vô cùng ủy khuất. "Bà nội, chỉ có bà là thương con nhất thôi, bọn họ đứa nào cũng không yêu con nữa rồi." "Bà nội, con đói." "Bà nội, con nhớ mọi người lắm." Mỗi câu một tiếng bà nội khiến lòng Tần Tuệ mềm nhũn, lập tức đi hâm lại thức ăn cho cô, lúc này Đóa Đóa mới phát hiện ra vẫn còn rất nhiều món ngon.

Trong nhà không có thói quen lãng phí, thường ăn bao nhiêu làm bấy nhiêu, rõ ràng những thứ này đều là chuẩn bị cho cô.

Trong lòng Đóa Đóa dâng lên một luồng ấm áp, quả nhiên nhà mới là nơi ấm áp nhất, các bậc tiền bối ai cũng khẩu xà tâm phật.

Dù có phạm lỗi lớn đến đâu, khiến gia đình đau lòng thế nào, họ sẽ mãi mãi không bao giờ từ bỏ bạn.

Cô vừa ăn vừa rơi nước mắt, đúng là ăn ngấu nghiến không sai chút nào. "Đóa Đóa, ăn từ từ thôi, có ai tranh với con đâu, con nhịn đói cả ngày rồi, đừng ăn nhanh quá." "Bà nội, những năm qua con chưa bao giờ được ăn cơm ngon thế này." Câu nói này khiến Tần Tuệ xót xa không thôi: "Chỉ cần con về nhà, muốn ăn gì bà cũng làm cho con, muốn ăn bao nhiêu cũng được." "Bà nội, những năm qua bà có ghét chết con không?" "Tất nhiên rồi, không ghét con thì ghét ai, con có biết bà sắp bị bệnh tim luôn rồi không, giờ con xem, đứa nào đứa nấy đều đã thành gia lập nghiệp, chỉ còn mình con vẫn lẻ bóng, lẻ bóng đã đành, con ở đâu bà cũng không biết.

Cứ đến cuối tuần bà lại ngóng cổ chờ đợi, mong ngày nào đó con lại đột nhiên xông về như trước đây, bà đợi đến mức cổ dài như hươu cao cổ rồi mà vẫn chẳng thấy bóng dáng con đâu." Đóa Đóa mím môi, nhìn Tần Tuệ đầy đáng thương: "Bà nội, con biết lỗi rồi." Tần Tuệ xua tay: "Thôi, chuyện qua rồi cứ để nó qua đi, bà cũng không chấp nhặt với con nữa, sau này làm việc gì đừng có bốc đồng như vậy, có chuyện gì không thể mở lòng nói với mọi người sao, cứ nhất định phải dùng phương thức tuyệt tình như thế." "Sau này con sẽ không thế nữa." "Con xem này, mái tóc dài đẹp thế kia mà nỡ cắt đi, phải mất bao lâu mới mọc lại được chứ." "Bà nội, không sao đâu mà, ba tháng là ổn thôi, tóc con vốn dĩ mọc nhanh mà." Đóa Đóa gãi gãi đầu. "Con gái con lứa, để thế này ra làm sao?" "Bà nội, cháu gái bà bẩm sinh đã xinh đẹp, dù có cạo trọc đầu cũng vẫn tinh xảo khác người, bà cứ yên tâm đi." Tần Tuệ lườm Đóa Đóa một cái: "Bao nhiêu năm rồi, cái tài khua môi múa mép vẫn là hạng nhất, không biết tư tưởng có trưởng thành chút nào chưa?" "Chín rồi, chín nhừ luôn rồi ạ." "Bà thấy con còn chưa phát dục hết nữa là." Đóa Đóa liếc nhìn ngực mình: "Bà nội, mình đừng nhắc đến chủ đề đau thương này được không ạ?" Nhìn ánh mắt đau thương của cháu gái, Tần Tuệ cười lớn: "Cái dạng này mà còn dám nói mình chín nhừ rồi." "Con không nói nữa, con ăn đây." Tần Tuệ ở bên cạnh gắp thức ăn, Đóa Đóa chỉ việc ăn, ăn đến khi không nạp thêm được nữa mới thôi.

Thức ăn trên bàn cũng bị quét sạch sành sanh. "Cái nết ăn lớn này đúng là chẳng thay đổi chút nào, hồi con gái con cũng ăn nhiều như thế." "Giờ con vẫn là con gái mà." Đóa Đóa không hiểu nói.

Cô đúng là một cô gái chính hiệu, những năm qua tuy lăn lộn giữa đám đàn ông nhưng chưa bao giờ vượt quá giới hạn, cực kỳ sạch sẽ thuần khiết. "Thì cũng là gái già quá lứa rồi, còn tưởng mình vẫn là thiếu nữ mười tám tuổi xuân sắc mơn mởn chắc?" "Bà nội, đừng thế mà, bà nói làm con mất hết tự tin luôn rồi." Đóa Đóa ôm cánh tay Tần Tuệ nũng nịu. "Bà thấy con kiêu ngạo lắm mà, làm gì có vẻ gì là người mất tự tin chứ." "Hì hì, con có vốn liếng mà đúng không bà?" "Những năm qua có gặp được đối tượng nào phù hợp không?" "Bà nội, người ta còn nhỏ mà, bà đừng như vậy." Đối với Lâm Tuấn, Đóa Đóa thực sự không biết giải thích thế nào, bản năng cô không muốn cho gia đình biết sự tồn tại của người đó. "Con xòe ngón tay ra tính cho bà xem, rốt cuộc con bao nhiêu tuổi rồi?" "Oa, bài toán này phức tạp quá, để con phải suy nghĩ kỹ đã." Tần Tuệ gõ nhẹ vào trán cô, cháu gái bà nuôi nấng từ nhỏ sao bà lại không biết cô đang nghĩ gì, rõ ràng là đang trốn tránh chủ đề này. "Con đã trốn tránh mấy năm rồi, có những chuyện đừng trốn tránh nữa." Tim Đóa Đóa hẫng một nhịp, tự giác liên tưởng đến Diệp Mộ, năm đó Diệp Mộ cũng từng nói cô như vậy, nói cô luôn trốn tránh chủ đề này. "Bà nội, Diệp Mộ vẫn khỏe chứ?" Trong lòng Đóa Đóa bỗng thấy nghẹn lại.

Tần Tuệ lắc đầu, thở dài một tiếng não nề, cố ý làm vẻ thâm trầm: "Con còn mặt mũi hỏi câu đó à?" Tim Đóa Đóa thắt lại, hoảng loạn hỏi: "Diệp Mộ làm sao vậy ạ?

Anh ấy sống không tốt sao?" Tần Tuệ không lộ vẻ gì, chỉ khẽ lắc đầu, không nói một lời.

Đóa Đóa lập tức cuống cuồng, lại liên tưởng đến biểu cảm của bà nội Diệp khi nhìn thấy cô, trong đầu hiện ra vô số khả năng đáng sợ, khả năng nào cũng khiến cô khó chịu: "Bà nội, Diệp Mộ rốt cuộc làm sao vậy?" "Bà chỉ có thể nói, nó sống rất không tốt, tất cả đều là do con gây ra." "Bà nội, anh ấy rốt cuộc làm sao?" Đóa Đóa sốt ruột không chịu nổi.

Tần Tuệ không giải thích thêm, chỉ vỗ vỗ vai cô: "Thời gian không còn sớm nữa, đi nghỉ sớm đi, chuyện của con thì tự con đi mà giải quyết, người khác không giúp được đâu.

Bà già rồi, nửa đêm dậy thế này là nửa đêm sau bà không ngủ được nữa rồi." Lòng Đóa Đóa bồn chồn lo lắng, nhưng đang lúc nửa đêm, cô chẳng làm được gì cả.

Bà nội đã nói thế rồi, cô cũng chẳng thể gặng hỏi thêm.

Chỉ đành về phòng mình, cách bài trí bên trong vẫn y như cũ nhưng sạch không một hạt bụi, trên ga giường còn thoang thoảng mùi nước giặt, là mùi hoa nhài cô thích nhất.

Chương 1849

Cô tắm rửa, sấy khô tóc, trăn trở mãi trên giường mà không ngủ được.

Cuối cùng cô bò dậy, lén lút lẻn vào phòng của Lục Minh và Giang Mạn, thấy cha mẹ hai người bao năm như một, ôm nhau ngủ, ân ái như xưa.

Cô vui sướng nhếch môi, rồi rón rén gỡ tay Lục Minh ra, bảo Giang Mạn xoay người lại, cô cố chen vào giữa hai người.

Rồi giống như trước đây, cô lần lượt đặt một nụ hôn lên trán họ: "Ba, mẹ, chúc ngủ ngon." Lục Minh vốn luôn cảnh giác, từ khi có người vào đã biết rồi.

Giang Mạn thì lo lắng cho Đóa Đóa cả đêm, căn bản không ngủ được, hai vợ chồng biết con gái chen vào giữa mình nên đều ăn ý chọn cách giả vờ ngủ, coi như không biết gì.

Nằm giữa cha mẹ, Đóa Đóa lại chẳng thấy buồn ngủ chút nào.

Hồi nhỏ cô cũng thích làm thế này, luôn thích rúc vào giữa cha mẹ, cha mẹ luôn chiều chuộng cô, cơ bản là không bao giờ từ chối.

Thực sự là chớp mắt một cái đã trôi qua bao nhiêu năm rồi.

Đóa Đóa ngủ một mạch đến hơn mười một giờ trưa hôm sau, khi tỉnh dậy cha mẹ vẫn còn đó, cô vừa mở mắt đã thấy mẹ nghiêm mặt chất vấn: "Lan Khuynh Tâm, con làm cái trò gì thế?

Sao lại chạy lên giường mẹ thế này, con bao nhiêu tuổi rồi, không biết xấu hổ à?" Đóa Đóa không nói gì, cứ như một con bạch tuộc quấn chặt lấy người Giang Mạn: "Người ta nhớ ba mẹ mà." "Lời con nói không tin được chữ nào hết." Giang Mạn hậm hực quay mặt đi.

"Ôi trời ơi, mẹ con dù có giận vẫn đẹp thế này, đúng là làm con ghen tị chết mất, nhìn cái mặt nhỏ này xem, mịn màng làm sao." Đóa Đóa đưa tay định sờ mặt Giang Mạn.

Giang Mạn gạt tay cô ra: "Cái con bé hư này, đừng có được đằng chân lân đằng đầu, mẹ không quen con đâu." "Mẹ nhà con không chỉ trở nên xinh đẹp mà còn trở nên hài hước nữa, hèn chi ba con lại cưng mẹ thế, tiểu tiên nữ thế này ai mà không thương chứ." Lục Minh nhìn con gái, không biết có phải là ảo giác hay không, nhưng ông luôn cảm thấy bộ dạng này của con bé cứ như đang trêu ghẹo người ta vậy, mà còn cực kỳ điêu luyện nữa.

Chẳng có người phụ nữ nào lại không thích nghe những lời tán dương, huống chi lời đó lại thốt ra từ miệng con gái mình.

Giang Mạn rất muốn nhịn cười, nhưng cuối cùng vẫn phá công, khóe môi khẽ cong lên một chút. "Nhìn xem, nhìn xem kìa, lúc cười lên trông mẹ đúng là phong thái rạng ngời, mê chết người ta rồi." "Lan Khuynh Tâm, con im miệng ngay cho mẹ.

Mấy năm nay điều tốt chẳng học, chỉ học được cái thói dẻo mỏ thôi." Đóa Đóa cười hì hì, rồi lại trở mình ôm lấy Lục Minh, nũng nịu gọi: "Ba ơi." Lục Minh không đáp, con bé lại giống như một đứa trẻ, cứ một câu lại một câu gọi "Ba ơi", chẳng khác nào Đường Tăng niệm kinh.

Lục Minh chỉ cảm thấy có tiếng vò ve bên tai, ồn đến mức đầu ông đau nhức, cuối cùng đành bất lực "ừ" một tiếng. "Hắc hắc, lão ba." "Con bao nhiêu tuổi rồi mà còn chạy vào giữa bố mẹ ngủ thế này, không biết xấu hổ à?" "Có gì mà xấu hổ chứ, dù sao hai người cũng chẳng làm chuyện gì thiếu nhi không nên xem, mà con cũng đâu còn là thiếu nhi nữa." Đóa Đóa nằm bò trực tiếp lên lồng ngực Lục Minh. "Dừng lại, càng nói càng không ra thể thống gì rồi." "Lão ba, ba vẫn đẹp trai như vậy." "Đừng tưởng nói vài câu tốt đẹp là ba sẽ tha thứ cho con." "Vậy ba nói đi, phải làm sao ba mới chịu tha thứ cho con?

Chỉ cần ba nói ra, con nhất định sẽ làm được." Lục Minh vốn là người ít nói, ngẩn ra một lúc cũng chẳng nghĩ ra được điều kiện gì.

Đóa Đóa biết ngay là thế, bèn gợi ý: "Lão ba, hay là hai cha con mình làm vài ly, chuyện gì cũng có thể giải quyết trên bàn rượu mà." "Im miệng, con tưởng ba con còn trẻ à?

Rượu chè gì chứ, sức khỏe ba con giờ không được tốt như trước nữa đâu." Giang Mạn mắng. "Lão ba, ba bị sao thế?" "Con có quan tâm không?" "Ai da, đừng nói lời hờn dỗi thế mà, con không quan tâm ba thì còn quan tâm ai được nữa." "Không có vấn đề gì lớn, chỉ là hơi cao huyết áp thôi." "Lão ba của con sao có thể bị thế được, ba gầy thế này cơ mà." Đóa Đóa khó tin nói. "Có gì mà không thể, bệnh người già thôi, chẳng liên quan gì đến béo gầy cả." Giang Mạn giải thích. "Được rồi, được rồi, dậy cả đi thôi, thời gian không còn sớm nữa, chắc chỉ còn mấy người chúng ta là đang ngủ thôi." Lục Minh nói. "Lão ba dậy trước đi, con với mẹ xinh đẹp còn có chuyện muốn nói." Lục Minh cũng không hỏi nhiều, con gái có những chuyện chỉ nói với mẹ, ông tỏ ra rất thấu hiểu. "Nói đi, có chuyện gì?" Giang Mạn nghiêm túc nhìn Đóa Đóa. "Mẹ, Diệp Mộ sao rồi ạ?" Đóa Đóa vào thẳng vấn đề. "Con muốn hỏi về chuyện tình cảm, sức khỏe hay là cái gì?

Con phải cho mẹ một chủ đề chứ, câu hỏi này phạm vi rộng quá mẹ không biết trả lời thế nào.

Dù sao mẹ cũng chẳng biết cái con bé thối nhà con đang nghĩ gì trong đầu nữa." Giang Mạn mặt không cảm xúc nói. "Thì... mẹ cứ tiện thể kể cho con nghe là được mà." "Nó kết hôn rồi, con cái giờ chắc cũng đi mua tương được rồi đấy." Giang Mạn tùy tiện nói một câu.

Sắc mặt Đóa Đóa biến đổi hẳn, bàn tay đặt trên chăn khẽ run lên.

Dù cô đã cố gắng kìm nén nhưng Giang Mạn vẫn bắt gặp được.

Thực ra bà cảm thấy kỹ năng diễn xuất của mình rất vụng về, chỉ là có người nào đó đang mải chìm đắm trong cảm xúc riêng nên chẳng buồn đào sâu, có lẽ đã bị tin tức này đả kích cho tan tác rồi.

Hồi lâu sau, Đóa Đóa u uất thở dài một tiếng: "Anh ấy cũng không còn nhỏ nữa, quả thực nên kết hôn rồi." Chỉ là tại sao cô lại cảm thấy khó chịu thế này, lồng ngực cứ như bị thứ gì đó chặn đứng, vừa nặng nề vừa ngột ngạt. "Con hiểu được đạo lý này là tốt.

Diệp Mộ kết hôn rồi, còn con thì sao?

Có đối tượng chưa?" "Coi như là có đi ạ." "Là sao?" Giang Mạn kích động hỏi. "Là một người đồng đội của con, chúng con sát cánh chiến đấu nhiều năm, con từng hứa sẽ gả cho anh ấy." Giang Mạn giận quá hóa liều, không nhịn được mà động tay động chân, nhéo tai Đóa Đóa: "Cái con bé chết tiệt này, cái gì mà con từng hứa?

Con tưởng kết hôn là trò chơi đồ hàng à?

Hôn nhân là chuyện của hai người yêu nhau quyết định bên nhau trọn đời, con có thích người đàn ông đó không?" "Đau đau đau, lão mẫu, buông tay ra, con là con gái ruột của mẹ mà." "Mẹ không có đứa con gái ruột nào như con hết." Đóa Đóa kéo dài giọng: "Mẹ, chẳng phải mẹ cũng biết đấy thôi, con trong chuyện tình cảm vốn không được thông suốt lắm." "Con đúng là không thông suốt, nhưng cái đáng ghét nhất là gặp chuyện không biết hỏi ý kiến mọi người mà cứ lén lút bỏ chạy.

Mẹ nghe nói năm đó Diệp Mộ đã tỏ tình với con?" "Mẹ, đó đều là chuyện quá khứ rồi.

Diệp Mộ bây giờ đã làm cha, nhắc lại mấy chuyện này chẳng còn ý nghĩa gì nữa." Đóa Đóa không còn hứng thú mấy.

Cô thực sự không thể hình dung nổi cảnh Diệp Mộ làm cha sẽ như thế nào.

Chương 1850

Rõ ràng là cùng tuổi với cô, rõ ràng là người từng nói thích cô...

Hazzz, cô có tư cách gì để nghĩ đến những chuyện này chứ?

Ngay từ đầu cô còn chẳng cho người ta một câu trả lời, sao có thể yêu cầu người ta cứ đứng đó đợi mình mãi?

Đây không phải là một hai ngày, mà là mấy năm trời kia mà. "Vậy con bày ra cái vẻ mặt này làm gì?

Hối hận rồi à?" Giang Mạn tiếp tục truy vấn.

Sau này nghe Mễ Nặc kể lại chuyện Diệp Mộ tỏ tình với Đóa Đóa, bà thực sự cảm thấy tiếc nuối.

Diệp Mộ là đứa trẻ bà nhìn lớn lên từ nhỏ, phẩm chất tuyệt đối không có chỗ nào để chê.

Tuy cùng tuổi với Đóa Đóa nhưng từ nhỏ đã chín chắn, ổn trọng, biết chăm sóc người khác.

Những năm qua, nhìn Diệp Mộ từng bước đi tới, bà thực sự xót xa vô cùng.

Cũng may mà vợ chồng Mễ Nặc và Diệp Tử Hạo cởi mở, chứ nếu là con trai bà mà cứ chờ đợi một kẻ "lòng lang dạ thú" như vậy suốt mấy năm trời, bà nhất định phải nhúng tay ngăn cản, quá uất ức rồi. "Con không biết mẹ đang nói gì cả." Giang Mạn lại nhéo tai cô, lần này thực sự dùng sức.

Bà đang rất giận, đã bao nhiêu năm trôi qua rồi mà con bé này vẫn chẳng tiến bộ chút nào.

Thích là thích, không thích là không thích, một câu trả lời đơn giản vậy mà khó khăn thế sao? "Trả lời thật lòng cho mẹ." Tai Đóa Đóa đỏ bừng lên vì bị nhéo, cô khẽ hít một hơi: "Mẹ, nếu lúc đầu con không rời đi, nếu con luôn ở bên cạnh Diệp Mộ, con nghĩ chúng con sẽ ở bên nhau thôi.

Diệp Mộ thực sự là người đối xử tốt nhất với con trên thế giới này." Cái tốt đó, ngay cả Lâm Tuấn cũng không so bì được.

Diệp Mộ là một người đàn ông đẹp trai, tinh tế và chu đáo vô cùng. "Hối hận không?" "Mẹ..." "Con có biết không?

Con đã bỏ lỡ một người yêu con sâu sắc, và có lẽ đó cũng là người con yêu." Đóa Đóa mím chặt môi, không nói gì. "Đây có lẽ sẽ trở thành niềm tiếc nuối cả đời của con." Đóa Đóa cười một cách tiêu sái: "Không đâu, Lan Khuynh Tâm con không phải hạng người cầm lên được mà không buông xuống được.

Con đường con tự chọn, dù có phải quỳ con cũng sẽ đi hết, con cũng chẳng oán trách ai.

Con không phải là một người tình tốt, cũng sẽ không là một người vợ tốt, thậm chí có lẽ cũng chẳng trở thành một người mẹ tốt.

Diệp Mộ không ở bên con, biết đâu lại là con đã cho anh ấy một con đường sống." Tất nhiên, đó là sự tiêu sái mà Đóa Đóa tự huyễn hoặc mình thôi. "Con của anh ấy là con gái hay con trai ạ?

Con và Diệp Mộ lớn lên bên nhau từ nhỏ, thân thiết như anh em, con cũng là cô của đứa nhỏ, bao nhiêu năm không gặp, để con đi mua phần quà cho bé." Giang Mạn chẳng thấy chút sái thoát nào ở cô, chỉ thấy toàn sự đắng chát.

Bà lạnh lùng cười một tiếng: "Lan Khuynh Tâm, con đúng là không phải con người mà." Đóa Đóa thấy mẹ mình cười lạnh lùng đến đáng sợ, cô sắp không nhận ra mẹ nữa rồi: "Mẹ ơi, có phải mẹ hiểu lầm gì không?" "Mẹ có thể hiểu lầm cái gì chứ?

Lúc này con tiếp cận người ta làm gì?

Lúc người ta thích con thì con trốn biệt tích ở đâu?" "Mẹ, chúng con lớn lên cùng nhau, chẳng lẽ sau này lại không nhìn mặt nhau nữa?

Sau này hai gia đình tụ tập thì ngại biết bao nhiêu, chuyện này sớm muộn gì cũng phải hóa giải chứ ạ?

Mẹ cứ yên tâm đi, nhân phẩm con gái mẹ tốt lắm, tuyệt đối không đi phá hoại gia đình anh ấy đâu, con chỉ đi gặp một chút thôi.

Diệp Mộ cũng không phải hạng tra nam, đã kết hôn rồi thì nhất định sẽ có trách nhiệm với gia đình.

Chúng con từ đầu đến cuối còn chẳng có chút tàn tro nào, không lo lửa bén lại đâu." Giang Mạn cảm thấy không thể nói chuyện tiếp với đứa con gái này được nữa, nếu không bà sẽ lên cơn đau tim mất, đúng là vừa ngốc vừa ngây thơ. "Được rồi, con nghĩ được vậy là tốt rồi, dậy đi thôi." "Mẹ ơi, con còn một câu hỏi nữa." Giang Mạn nghiến răng, lạnh lùng thốt ra một chữ: "Hỏi." "Diệp Mộ anh ấy... có hạnh phúc không ạ?" "Không có cái loại tiểu yêu tinh quấy nhiễu như con ở bên cạnh, làm sao mà không hạnh phúc cho được." "Sức khỏe anh ấy không có vấn đề gì chứ ạ?" "Cái con cần quan tâm là sức khỏe của cả nhà già trẻ lớn bé nhà mình này, chứ không phải một người trạc tuổi con đâu." Đóa Đóa thở phào nhẹ nhõm, xem ra tối qua bà nội nói năng ngập ngừng là vì không muốn nhắc đến chuyện Diệp Mộ kết hôn, chứ không phải anh ấy xảy ra chuyện gì không may.

Giang Mạn đứng dậy đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng mẹ, Đóa Đóa sụt sịt mũi, lăn lộn trên giường hai vòng rồi mới lề mề thức dậy.

Giang Mạn đã dặn dò tất cả mọi người trong nhà là tuyệt đối không được nhắc chuyện của Diệp Mộ, cứ để con bé thối này tự chủ động đi gặp người ta, để hai đứa tự giải quyết với nhau.

Cô đã thích giả vờ tiêu sái thì chắc chắn sẽ đi tìm Diệp Mộ thôi.

Bà rất mong đợi cảnh tượng hai đứa gặp nhau.

Đóa Đóa đã giải quyết xong ba người, người thứ tư đương nhiên là lão thái gia.

Sau khi thu xếp lại cảm xúc, cô cười tươi rói bước ra ngoài.

Lão thái gia nhìn người vừa từ trên lầu chạy xuống, ngoại trừ tóc ngắn hơn một chút, da đen hơn một chút, còn lại thì chẳng khác gì ngày xưa. "Thái gia gia!" Đóa Đóa thấy lão thái gia liền chạy thẳng từ trên lầu xuống.

Cậu bé Lục Kha rùng mình một cái, lầm bầm: "Người từng này tuổi rồi mà còn gọi như thế, đúng là đáng sợ." Lục Dư Hãn cũng bồi thêm: "Đúng là đáng sợ thật." Đóa Đóa lườm tụi nhỏ một cái cảnh cáo: "Hai cái đứa nhóc tì này, cẩn thận cho chị.

Hôm qua dám trêu chị, lát nữa chị cho mấy đứa nát đít, nếu không chị không phải là Lan Khuynh Tâm." Hai nhóc tì nhìn nhau, sợ quá chạy biến ra ngoài.

Đóa Đóa sà vào cạnh lão thái gia.

Chương 1851

Ông đang nuôi một bể cá vàng lớn và đang cho chúng ăn: "Thái gia gia, để con giúp ông." Lão thái gia chẳng thèm lên tiếng, cứ như bên cạnh không có người vậy.

Đóa Đóa cũng chẳng nản lòng, ngược lại còn quá đáng hơn khi tựa đầu vào vai ông, thò tay bốc thức ăn cho cá cùng ông, rồi tự mình kể lể về hành trình đi lính những năm qua, đa số đều là những tình huống ngàn cân treo sợi tóc.

Lão thái gia tuy không nói gì nhưng trong lòng cũng toát mồ hôi hột thay cho cô. "Thái gia gia, thực ra con luôn muốn làm con trai.

Nếu con là con trai, con nghĩ con đường của con chắc chắn sẽ thuận lợi hơn một chút.

Chỉ vì con là con gái nên mọi người mới xót con, không muốn con phải chịu khổ, con biết mà." "Được rồi, đừng nói nữa." "Thái gia gia, con biết trong lòng ông nhất định là công nhận con, ủng hộ con, và cũng sẽ vì con mà tự hào." "Bớt tự luyến đi, con có gì mà tự hào chứ?

Vừa về đến nhà đã bị ta dùng một tấm lưới lớn trói lại, còn treo lên xà nhà cả ngày trời." Đóa Đóa gãi cằm: "Hì hì, đó là ngoài ý muốn mà, dù sao khi làm nhiệm vụ con cũng chưa bao giờ làm mất mặt gia đình." "Đó cũng là con tự nói thôi, ai biết được có phải con nói quá lên không, dù sao cũng chẳng ai biết." Lão thái gia nói một cách bướng bỉnh. "Thái gia gia, thật mà, mấy năm nay con đã nỗ lực rất nhiều, ông có thể đi nghe ngóng xem.

Con luôn ghi nhớ mình là con cháu nhà họ Lục, không thể làm ông mất mặt, con đều làm được cả rồi." "Nguyện vọng lớn nhất hiện giờ của con là nói cho tất cả mọi người biết, con là con cháu nhà họ Lục."

Khóe miệng lão thái gia giật giật, hỏi: "Tên giả của con là gì?" "Hì hì, Giang Đóa Nhi ạ." "Tại sao không gọi là Lục Đóa Nhi?" Lão thái gia hừ lạnh, vẫn để tâm đến vấn đề này.

Đóa Đóa thấy nụ cười trên môi mình hơi cứng lại: "Thì... chẳng phải sợ bị mọi người tóm được sao." "Ta thấy con chưa bao giờ nghĩ mình là người nhà họ Lục thì có." "Thái gia gia, ông nói vậy là oan cho con quá.

Con nhớ rất rõ ràng, rành mạch đấy chứ.

Bất kể con họ Lan hay họ Giang, con đều biết trong huyết quản mình đang chảy dòng máu nào." "Sau này cấm cái gã thủ trưởng kia xuất hiện ở nhà họ Lục chúng ta." "Đừng mà thái gia gia, con đã cầu xin thủ trưởng suốt ba năm trời chú ấy mới đồng ý giúp con đấy." "Nói vậy là con đã có ý định này từ lâu rồi?" Đóa Đóa gãi cằm, ngượng ngùng nói: "Vâng ạ, mọi người không cho con vào trường quân đội làm con buồn lắm, nên con đã lên kế hoạch từ sớm rồi." Tiếc là ở thành phố A không thích hợp cho cô, chỉ sợ cô vừa có chút động tĩnh là người nhà phát hiện ngay, nên cô mới nhắm đến quân khu Tây Nam.

Tiếc là chú Trần và ba cô thân nhau quá, chú ấy không muốn "dụ dỗ" con gái của bạn mình, cô đã phải hết lời khuyên nhủ, dùng thực lực chứng minh hết lần này đến lần khác, chú ấy mới gật đầu giúp đỡ.

Thực sự là không dễ dàng gì. "Con cũng nhẫn nại thật đấy." Không ngờ lại có kiên trì mưu tính suốt bao nhiêu năm như vậy. "Thái gia gia, chuyện này đương nhiên phải có lòng kiên nhẫn rồi." Trong mắt Đóa Đóa vô thức hiện lên ý cười.

Thực tế đã chứng minh, cô đã thành công. "Con đang tự đắc đấy à?" Lão thái gia vểnh râu, trừng mắt.

Đóa Đóa lập tức xua tay: "Không có, không có, sao có thể chứ, con có gì để tự đắc đâu.

Con đã làm bao nhiêu người phải đau lòng, hôm qua còn bị thái gia gia trói lại một cách dễ dàng, khoảng cách giữa con và ông đúng là còn xa lắm ạ." "Im miệng đi, cái khác không học được chứ cái mồm thì dẻo hơn rồi đấy." "Hi hi, con lớn rồi mà." "Tự đi mà xin lỗi ông bà ngoại con đi." "Phải đi, phải đi chứ ạ, một giờ chiều nay con sẽ đi ngay." Đóa Đóa chột dạ nói.

Nhưng thực ra cô cũng không sợ lắm, ông ngoại vốn sủng ái cô vô điều kiện, chỉ cần cô nói vài lời ngọt ngào, đảm bảo trong tích tắc sẽ dỗ được hai người họ vui vẻ ngay. "Lần này ở nhà được bao lâu?" "Con được nghỉ nửa tháng ạ." "Thế thì cũng khá nhiều đấy." "Thái gia gia, vậy là ông đã tha thứ cho con rồi phải không?" Lão thái gia búng nhẹ vào mũi Đóa Đóa, hừ một tiếng: "Từ lúc con biến mất là ta đã biết cái con bé ranh ma này chạy đến xó xỉnh nào đó đi lính rồi, tưởng ta không biết con đi làm gì chắc?

Ta chưa bao giờ nghĩ con bỏ chạy vì từ chối Diệp Mộ, chẳng qua là hai chuyện tình cờ xảy ra cùng lúc thôi." Bởi vậy ông mới bảo Lục Nghiêu đừng đi tìm nữa, coi như là ngầm đồng ý.

Một con bé đã tâm tâm niệm niệm bấy lâu, cũng phải để nó toại nguyện, nếu không sẽ thành niềm tiếc nuối cả đời.

Đi lính cũng không phải chuyện cả đời, đợi nó chơi chán rồi sớm muộn gì cũng biết thu tâm thôi.

Đóa Đóa trợn tròn mắt: "Thái gia gia, ông đã đoán ra từ sớm rồi ạ?" "Biết từ lâu rồi, con tưởng ai cũng là kẻ ngốc chắc?" Đóa Đóa chắp tay vái lão thái gia: "Thái gia gia nhà con đúng là gừng càng già càng cay mà, cái gì cũng nhìn thấu hết." "Được rồi, bớt nịnh nọt đi." "Thực ra cũng trách mọi người cứ luôn phản đối con, không màng đến nguyện vọng của con, nếu không con cũng chẳng phải bỏ chạy." "Thái gia gia, con không trách mọi người đâu, con biết mọi người làm vậy là vì tốt cho con, con hiểu mà." Lão thái gia vỗ vỗ tay Đóa Đóa.

Thấy ông có vẻ mệt mỏi, Đóa Đóa đi ra phía sau bóp vai cho ông, rồi lại ngồi dưới chân đấm chân cho ông.

Nghĩ đến việc mấy năm qua mình không ở bên cạnh phụng dưỡng ông, lòng Đóa Đóa lại thấy nghẹn ngào.

Trong nhà, người cô ngưỡng mộ nhất chính là thái gia gia.

Lão thái gia một lát sau đã nhắm mắt ngủ thiếp đi, Đóa Đóa đắp thêm cho ông một chiếc chăn mỏng.

Lúc này, Tần Tuệ vẫy tay gọi cô, Đóa Đóa cười hì hì chạy lại: "Bà nội." "Trưa nay muốn ăn gì nào, bà nội nấu cho." Đóa Đóa hào sảng vung tay: "Món tủ của bà nội, cứ lên hết cho con một lượt ạ." "Con ăn hết được không đấy?" "Đương nhiên rồi ạ, bản lĩnh của con bà còn lạ gì nữa." Cơ bản là đã lấy lòng xong mấy nhân vật lớn, coi như cả nhà họ Lục đều đã được giải quyết.

Đóa Đóa cười tươi đi về phía mấy nhóc tì.

Đám trẻ thấy cô đi tới thì sợ hãi chạy tán loạn. "Lục Kha, Lục Dư Hãn, Mộc Thần, mấy đứa nhỏ kia, cẩn thận cái mông nhé, cô tới đây!" Cô như một vị vua trẻ con, đuổi theo mấy "củ cà rốt nhỏ" chạy khắp sân. "Oa, sói xám tới rồi!" "Cô xấu xa, cô chẳng giống người lớn gì cả." "A, đừng đánh mông cháu, cháu là nam tử hán rồi mà!" Trong chốc lát, ngoài sân đầy rẫy tiếng cười đùa vui vẻ.

Giang Mạn nhìn mà thở dài: "Cái này mà giống người hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi sao, rõ ràng vẫn còn là một đứa trẻ." Mạc Noãn cười: "Tâm tính trẻ con là tốt mà, Đóa Đóa sống như thế này thì niềm vui mới nhiều." "Thực ra vẫn là thay đổi rồi, ngày xưa là thực sự vô tâm vô tính, bây giờ là đang giả vờ thôi, nó đã biết nghĩ ngợi và có phán đoán riêng rồi." "Như vậy suy cho cùng vẫn là tốt, chỉ có thằng bé Tiểu Mộ là đáng thương thôi." Mạc Noãn rất xót cho Diệp Mộ. "Ở tỉnh S cũng có một cậu trai thích nó, không biết con bé này cuối cùng định xử lý thế nào đây." Ánh mắt Mạc Noãn khẽ lóe lên: "Vậy thì cứ để hai cậu trai cạnh tranh công bằng đi, xem ai mới là người làm lay động được Đóa Đóa nhà ta nhất." "Chị nói xem, con cái nhà họ Lục chúng ta đứa nào đứa nấy EQ đều cao, sao đến lượt nó lại thấp thế không biết, chuyện tình cảm cứ rối tung rối mù cả lên." "Chị dâu, thế này là còn tốt chán rồi, EQ của Tử Mặc mới gọi là... em chẳng buồn than vãn nữa, Niệm Niệm thì khá hơn một chút." "Chị thấy là di truyền từ Lục Minh, nhưng Lục Minh cũng đâu đến mức này.

Thích là thích, dù anh ấy không biết cách diễn đạt nhưng luôn rõ ràng, chẳng giống cái đồ hồ đồ nhỏ này chút nào." Mỗi khi nhắc đến Đóa Đóa, Giang Mạn lại có cảm giác nghiến răng nghiến lợi. "Hì hì, chị dâu cũng đừng lo lắng quá, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi, chuyện tốt thường gian nan mà." "Sắp 30 tuổi đến nơi rồi, không biết còn phải dây dưa đến bao giờ nữa." "Vẫn còn mấy năm nữa mà, hồi em kết hôn cũng tầm tuổi đó, thực ra chẳng muộn chút nào, chỉ cần gặp đúng người là được." Tối qua Mạc Noãn đã gọi điện cho Diệp Mộ, nhưng Diệp Mộ đã biết chuyện rồi.

Cậu ấy bảo Đóa Đóa gặp bà nội Diệp ở cửa khu đại viện quân đội, và bà đã kể cho cô nghe rồi. "Cũng đúng, chị thì hy vọng nó đừng lấy chồng xa, đã rời nhà bao nhiêu năm rồi, mong sau này nó ở lại thành phố A, gần gũi mọi người một chút, cũng để tiếp quản công ty của ông ngoại nó nữa." Đóa Đóa chơi đùa ở sân rất vui vẻ, cuối cùng mấy nhóc tì đều bị cô đuổi cho thở hổn hển, đứa nào đứa nấy ngồi bệt xuống đất.

Cô chống nạnh: "Mấy nhóc thối, đều là con cháu nhà họ Lục mà chỉ có chút năng khiếu này thôi à, tiếp chiêu đi chứ!" "Không chơi nữa, không chơi nữa, cô lấy lớn hiếp nhỏ." Lục Kha kêu lên. "Đúng thế, chỉ biết bắt nạt trẻ con thôi, ba ơi ba cứu con với!" Lục Dư Hãn chọn cách gọi cứu viện.

Lục Tử Mặc che miệng ho khẽ một tiếng, nghiêm chỉnh nói: "Chuyện của trẻ con, người lớn không tham gia." "Không đâu, cô Đóa Đóa là người lớn, cô ấy chẳng phải trẻ con chút nào hết!" Lục Tử Mặc thì dù thế nào cũng sẽ không tham gia, ngày trước anh đã chẳng đánh lại Đóa Đóa rồi, huống chi Đóa Đóa còn vào quân đội rèn luyện bao nhiêu năm nay.

Chương 1852

Để giữ gìn hình tượng, anh kiên quyết không can thiệp. "Mẹ ơi, mẹ nhìn ba kìa, sao ba có thể như thế chứ?" Giọng của Lục Dư Hãn hơi có chút âm mũi, lúc nũng nịu là khiến người ta không cầm lòng được nhất.

Cận Ngôn cũng cảm thấy có lẽ Tiểu Anh Đào quá có phong thái ngự tỷ nên cậu em trai trông mới đáng yêu như vậy.

Tuy nhiên chị cũng biết Lục Tử Mặc đang nghĩ gì: "Các con tự chơi đi, đừng lôi kéo ba vào." Lục Dư Hãn bĩu môi: "Chẳng vui chút nào cả." "Được rồi, mấy đứa đều thua rồi, mau gọi một tiếng 'cô' cho cô nghe xem nào.

Gọi mà làm cô hài lòng thì cô sẽ coi như chuyện hôm qua chưa từng xảy ra, còn mua quà cho nữa, thích gì mua nấy." Lục Kha mím môi, có chút lay động.

Lục Dư Hãn cũng vậy nhưng vẫn hơi khó mở miệng.

Mộc Thần thì không quan tâm mấy cái đó, trực tiếp lớn tiếng gọi: "Cô Đóa Đóa!" Lục Kha tức không chịu được: "Cái đồ phản bội này, chẳng phải chúng ta đã giao kèo là không đầu hàng trước thế lực xấu sao?

Sao cậu lại..." Lời còn chưa dứt lại nghe thấy tiếng của Lục Dư Hãn: "Cô Đóa Đóa!" Lục Kha dậm chân một cái, cúi đầu gọi: "Cô ạ." Người lớn nhìn cảnh này đều bật cười thành tiếng.

Đóa Đóa tò mò nhìn bé gái trước mặt: "Bé con, sao con không gọi?" "Con cũng gọi là cô ạ?" Vẻ mặt cô bé có chút băn khoăn. "Đợi đã, con nói cho cô biết trước, con là con nhà ai thế?" Ngay lúc đó, một giọng nói vang lên: "Lan Khuynh Tâm, sao em lại tò mò thế?

Con gái anh, đương nhiên cũng phải gọi em là cô rồi." Đóa Đóa không tin nổi nhìn người vừa bước tới, cô bé đã chạy lại sà vào lòng người đó.

Đóa Đóa dụi mắt một lần nữa để chắc chắn mình không nhìn lầm, người tới chính là cậu em họ Bùi Dĩ Thành: "Cái gì?

Em họ, em đi lừa được đứa con gái này ở đâu về thế?" "Con đẻ đấy." "Em lừa chị à, em bao nhiêu tuổi mà đã nuôi được đứa con gái lớn nhường này rồi?" "Cô ơi, con đúng là con của ba con mà, con đẻ luôn đấy, con tên là Bùi Ngải." "Ngoan lắm, bảo bối." Đóa Đóa bước tới, đấm một phát vào ngực Bùi Dĩ Thành: "Chú em được đấy chứ, tốc độ này đúng là nể thật, vợ em đâu?" Nghe vậy, sắc mặt Bùi Dĩ Thành thoáng thay đổi, giọng điệu hơi lạnh lùng: "Không có." Bùi Ngải cười hì hì nói: "Tạm thời vẫn chưa có, con đang tìm đối tượng cho ba rồi ạ." Đóa Đóa đột nhiên có cảm giác như đứng hình giữa trời gió, năm đó cô đi thì cậu em họ chắc mới thi đại học xong, mấy năm không gặp mà con gái người ta đã lớn thế này, quan trọng hơn là không có mẹ, con gái còn biết tự đi tìm mẹ cho ba nữa.

Tuy nhiên có những lời cô sẽ không nói trước mặt trẻ con, chỉ có thể giơ ngón tay cái về phía Bùi Dĩ Thành: "Em giỏi thật đấy." "Chứ sao nữa?

Còn tốt hơn chị, từng này tuổi đầu rồi vẫn chưa gả đi được, nghe nói cảnh tượng chị về nhà hôm qua oai phong lắm cơ mà." Sắc mặt Đóa Đóa thay đổi xoạch xoạch, hừ lạnh: "Bùi Dĩ Thành, không được vạch trần chị như thế." Bùi Dĩ Thành cũng không nói tiếp mà nhìn vào cục cưng trong lòng: "Hôm nay có về nhà không?

Ông bà nội nhớ con đấy." "Ai da, con không về đâu, con muốn ở đây chơi với các anh cơ, ba bảo các anh qua đây đi." "Được được được, vậy để các anh qua đây, con muốn sao cũng được." "Cảm ơn

Daddy!" Bùi Ngải hôn một cái rõ kêu lên má Bùi Dĩ Thành.

Đóa Đóa rùng mình, chỉ thấy nổi hết cả da gà.

Tiểu Anh Đào ngày trước cũng hay quấn quýt với Lục Tử Mặc như vậy, nhưng cô thấy rất bình thường.

Cô nghĩ chắc là do mình chưa có sự chuẩn bị tâm lý, đột ngột biết chuyện em họ có con gái nên mới thế.

Ngay lúc đó, Lục Nghiêu gọi: "Lan Khuynh Tâm, em lại đây cho anh." "Lão ca, anh muốn tìm em đấu tay đôi à?

Có thể thử xem sao nhé." "Một ngày em không đòi đánh đòi giết thì không chịu được à?

Đi xem Điểm Điểm đi." Vừa nhìn thấy vẻ mặt của Lục Nghiêu, Đóa Đóa nghe rõ tiếng tim mình hẫng đi một nhịp, vẻ hoảng loạn hiện lên trên mặt, cô sải bước chạy về hướng Lục Nghiêu.

Đám trẻ con cũng không dám nghịch ngợm nữa, ngoan ngoãn đi theo.

Các bậc tiền bối đứng xem náo nhiệt cũng bước tới.

Đóa Đóa đã nhìn thấy Điểm Điểm - người bạn trung thành của mình.

Điểm Điểm thực sự đã già lắm rồi, già đến mức không thể đứng dậy nổi nữa.

Tuổi thọ của Tuyết Ngao và Tạng Ngao cũng tương đương nhau, mười mấy năm đã là cực hạn, nhưng Điểm Điểm từ lúc Đóa Đóa tròn một tuổi đã được đưa đến bên cạnh cô, đến nay đã sống trọn vẹn 26 năm, có thể nói tuổi thọ dài như vậy đã tạo nên một kỳ tích.

Nhưng khi nhìn thấy Đóa Đóa, đôi mắt vẩn đục của nó bỗng bừng lên một tia sáng, rõ ràng nó đã nhận ra đây chính là chủ nhân của mình, là người bạn của mình.

Đóa Đóa cứ đứng yên như vậy, cảm giác như chân mình nặng ngàn cân, không thể quỳ xuống nổi: "Điểm Điểm..." Đóa Đóa nghẹn ngào gọi thành tiếng.

Điểm Điểm há miệng, vẫy vẫy cái đuôi để thể hiện niềm vui sướng.

Đóa Đóa lúc này mới nhìn rõ, răng của Điểm Điểm đã rụng hết sạch, không biết làm sao nó có thể gắng gượng đến tận bây giờ.

Lục Nghiêu nói: "Cái tuần em bỏ đi, Điểm Điểm đã tuyệt thực suốt một tuần trời, mọi người nghĩ đủ mọi cách cũng không hiệu quả, cuối cùng phải dùng ảnh của em lắc lư trước mắt nó, nó mới chịu ăn uống hẳn hoi.

Mấy năm nay sức khỏe nó ngày một kém đi, hai năm trước còn bị một trận ốm nặng suýt chết, nhưng nhờ nỗ lực của bác sĩ, nó vẫn kiên cường vượt qua.

Bác sĩ nói có lẽ trong lòng nó có điều gì đó trăn trở, khi trăn trở chưa dứt, nó sẽ không dễ dàng từ bỏ sinh mạng mình.

Sau khi răng rụng hết, nó sống dựa vào dịch dinh dưỡng và cháo loãng." Viền mắt mọi người đều đỏ hoe.

Động vật đôi khi còn hữu tình hơn con người, huống chi Điểm Điểm vốn dĩ đã linh tính hơn những loài vật khác, cả đời này nó chỉ coi Đóa Đóa là chủ nhân duy nhất.

Để hoàn thành nguyện vọng của nó, cả nhà đã nghĩ đủ mọi cách, mời cả chuyên gia nước ngoài về chăm sóc riêng.

Cũng chính vì nghe tin Đóa Đóa trở về, Lục Nghiêu mới sáng sớm đã đi đón nó về.

Chuyên gia nói sinh mệnh của Điểm Điểm đã đi đến điểm cuối, nếu Đóa Đóa còn chưa về thì cũng chỉ là chuyện trong vài ngày tới thôi.

Ý chí dù mạnh mẽ đến đâu cũng không trái nổi quy luật sinh lão bệnh tử.

May thay, Đóa Đóa đã kịp trở về vào lúc này.

Đóa Đóa òa khóc nức nở, ngồi bệt xuống đất ôm chặt lấy thân hình Điểm Điểm.

Điểm Điểm khẽ nheo mắt, dụi đầu vào lòng cô như đang nũng nịu. "Xin lỗi, Điểm Điểm, chị không cố ý bỏ rơi em đâu.

Chị đã từng nghĩ đến việc mang em đi cùng, nhưng chị biết sức khỏe em không còn tốt nữa, chị muốn em được ở nhà an hưởng tuổi già chứ không phải theo chị bôn ba khắp nơi." "Xin lỗi, chị về muộn rồi, lẽ ra chị nên về sớm hơn để thăm em.

Chị không phải là một người chủ tốt, xin lỗi, xin lỗi em." Điểm Điểm rướn người từ trong lòng Đóa Đóa, giơ móng vuốt khẽ chạm vào mặt cô, rồi lắc lắc đầu như muốn nói nó không hề trách cô.

Chương 1853

Mọi người nhìn thấy rõ ràng dưới mắt Điểm Điểm có hai vệt lệ như rãnh nhỏ.

Nó cũng khóc.

Đóa Đóa cũng nhìn thấy cảnh đó, ôm lấy Điểm Điểm, một lần nữa khóc đến thương tâm.

Mọi người đứng xung quanh cũng đưa tay quẹt nước mắt, đám trẻ con cũng bị lây cảm xúc, khóc òa lên.

Đối với mọi người, Điểm Điểm không chỉ là một con thú cưng, mà giống như một thành viên trong gia đình, một người thân đã gắn bó với họ suốt hơn hai mươi năm qua.

Khóc một hồi, Đóa Đóa đi bưng một bát cháo loãng lại, một tay ôm Điểm Điểm, một tay đưa bát lại gần miệng nó, nói: "Điểm Điểm ngoan, ăn thêm một chút đi, dưỡng sức khỏe cho tốt, lần này chị sẽ không bao giờ bỏ rơi em nữa, chị đi đâu cũng sẽ mang em theo." Điểm Điểm như hiểu được lời cô, nó liếm láp hăng hái hơn, ăn vài miếng lại nũng nịu với cô một cái.

Đóa Đóa vừa khóc vừa cười, vuốt ve bộ lông của nó, mắng yêu: "Vẫn cái nết này, cứ gặp đồ ngon là thế, y hệt cái hồi gặm đùi gà ngày xưa." "Cái này có phải mỹ thực gì đâu mà em phải thế chứ?

Thật là thiếu tiền đồ mà, đi theo Lan Đóa Đóa này sao có thể nhỏ mọn như vậy được." Bất kể cô nói gì, Điểm Điểm đều ăn rất vui vẻ, bát cháo lớn đã bị nó chén sạch hơn một nửa. "Ngoan lắm, bảo bối nhỏ, ăn thêm chút nữa nào." Lục Nghiêu ngăn lại: "Đóa Đóa, đủ rồi, cẩn thận kẻo nó bị đầy bụng, bình thường nó không ăn được nhiều thế đâu, hôm nay là ngoại lệ rồi." Sống mũi Đóa Đóa lại cay cay, Điểm Điểm của cô, ngày xưa cũng giống cô, ăn khỏe kinh khủng, vậy mà giờ đây chỉ nửa bát cháo đã no rồi.

Điểm Điểm ăn xong liền rúc vào lòng Đóa Đóa làm nũng, thân hình to lớn trực tiếp cuộn tròn lại, nói gì cũng không chịu đi.

Nó cứ thế bám lấy cô suốt cả buổi sáng, Đóa Đóa cũng chẳng làm gì khác, chỉ ở bên cạnh nó phơi nắng.

Hai người chẳng biết đang trò chuyện gì, chỉ thi thoảng nghe thấy tiếng Đóa Đóa cười lớn, còn Điểm Điểm thỉnh thoảng lại gầm gừ vài tiếng như thể đang phát cáu.

Các bậc tiền bối nhìn vào, cứ ngỡ như thấy lại hình ảnh lúc nhỏ, sau lưng con bé này lúc nào cũng có một chú chó ngao tuyết đi cùng.

Giang Mạn trước đây thường xuyên đau đầu, chưa từng thấy cô bé nào lại chơi thân với một sinh vật khổng lồ như thế.

Hiện tại nhìn hai đứa nương tựa vào nhau, trong lòng bà chỉ còn lại sự cảm khái vô hạn.

Đến giờ cơm trưa, Đóa Đóa mới buông Điểm Điểm ra.

Nó ngoan ngoãn nằm phủ phục dưới chân cô, nhắm mắt thiu thiu ngủ. "Anh cả, em muốn mang Điểm Điểm đi có được không?" Lục Nghiêu nhíu mày, không biết phải nói với em gái thế nào, Điểm Điểm chỉ còn sống được vài ngày nữa thôi, không biết có cầm cự được đến lúc cô quay về hay không.

Anh không nói ra sự thật, chỉ bảo: "Để anh hỏi ý kiến chuyên gia đã, dù sao tình trạng sức khỏe của Điểm Điểm hiện tại không được tốt lắm." Đóa Đóa mỉm cười: "Anh phải nhớ chuyện này đấy, đừng có quên, nếu không em không để yên cho anh đâu." "Anh còn chưa tìm em tính sổ, em đã đòi gây rắc rối cho anh rồi à?

Da em lại ngứa rồi đúng không?" "Hì hì, anh làm anh trai thì phải nhường nhịn em gái một chút chứ." "Trước đây chính vì quá nhường nhịn nên em mới vô pháp vô thiên, muốn làm gì thì làm như vậy đấy." Hai anh em cãi cọ ngay trên bàn ăn.

Đóa Đóa theo thói quen quay sang phía lão thái gia: "Thái gia gia ơi..." Trước đây chỉ cần cô gọi như vậy, Lục Nghiêu nhất định sẽ bị lão thái gia mắng.

Nhưng bây giờ, lão thái gia chỉ hừ lạnh một tiếng: "Cháu không còn là cô bé năm xưa nữa, mà ta cũng chẳng còn là lão già ngày xưa đâu." "Bây giờ thái thái gia sủng ái chúng cháu nhất!" Lục Kha nói. "Cả cháu nữa." "Cháu nữa." "Im lặng hết đi, mấy nhóc tỳ này." Đóa Đóa nuông chiều nói. "Cô hứa tặng quà cho chúng cháu đâu?" "Cho chứ, ăn cơm xong cô dẫn các cháu đi mua, muốn mua gì mua nấy." Nói đến đây, ánh mắt Đóa Đóa chợt tối sầm lại.

Cô còn phải mua thêm một phần quà nữa tặng cho bảo bối nhỏ nhà Diệp Mộ.

Thật là đau lòng mà.

Trước đây cô từng nghĩ khi gặp lại, có lẽ anh đã cưới vợ sinh con, nhưng giờ nghe tin này thật, lòng cô không tránh khỏi cảm giác phiền muộn khó tả.

Lục Kha gọi Đóa Đóa mấy tiếng mà cô không phản ứng.

Lục Niệm Nhất huých vào tay cô: "Đóa Đóa, em ngẩn người gì thế?

Kha Kha gọi em kìa." "Bảo bối, cháu gọi cô có việc gì?" "Không có gì ạ, cháu chỉ bảo cô ăn cơm đi thôi." Lục Kha đỏ mặt nói xong liền xấu hổ cúi đầu.

Với người cô này, cậu bé cũng rất thích.

Thật ra từ sớm cậu đã biết mình có một người cô, ba mẹ cứ nhắc suốt, nói cô mình đẹp như tiên giáng trần, là một tiểu mỹ nhân.

Cậu thấy mình trông cũng giống cô lắm.

Đóa Đóa mỉm cười: "Ngoan quá, cháu đích tôn của cô, lát nữa cô thưởng cho một cái hôn nhé." "Cháu là nam tử hán, cô không được hôn cháu!" Sau bữa trưa, Đóa Đóa lại đi thăm Điểm Điểm.

Nó đang ngủ trưa nhưng thấy cô đến vẫn mở mắt nhìn, rồi nhe răng cười. "Điểm Điểm, mày ngoan ngoãn ở nhà nhé, tao dẫn mấy nhóc tỳ ra ngoài mua đồ, tối tao sẽ về." Điểm Điểm đột nhiên chồm lên người Đóa Đóa, lực rất mạnh khiến cô suýt ngã.

Cô cười ôm lấy đầu nó, nhẹ nhàng xoa xoa: "Tao chỉ đi một lát thôi, sẽ về mà, tuyệt đối không bỏ rơi mày đâu." Điểm Điểm cứ nhìn cô chằm chằm, Đóa Đóa dở khóc dở cười.

Điểm Điểm nhà cô bây giờ còn bám người hơn trước: "Tao thề, tao chỉ đi một lát thôi." Lúc này Điểm Điểm mới buông ra, rồi đứng nhìn theo bóng Đóa Đóa chở mấy nhóc tỳ ra khỏi đại viện.

Đi cùng còn có Lục Niệm Nhất và Cận Ngôn.

Trẻ con quá đông, sợ Đóa Đóa một mình lo không xuể, vả lại cô chưa có kinh nghiệm chăm trẻ nên người lớn thật sự không yên tâm.

Trên đường đi, Đóa Đóa đột nhiên hỏi: "Chị Niệm Niệm, con của Diệp Mộ là trai hay gái ạ?" Lục Niệm Nhất và Cận Ngôn nhìn nhau cười.

Niệm Nhất nói: "Em quan tâm thế thì tự gọi điện mà hỏi.

Vì chuyện của em mà mấy năm nay Diệp Mộ chẳng mấy thân thiết với bọn chị nữa, bọn chị cũng chẳng biết bảo bối nhà cậu ấy thích gì đâu." "Diệp Mộ không qua lại với mọi người sao?" "Còn qua lại thế nào được nữa?

Em còn hy vọng mọi người vẫn như trước sao?

Đâu phải ai cũng vô tâm vô tính như em." Lục Niệm Nhất diễn sâu như một diễn viên bẩm sinh, khiến Đóa Đóa ngẩn người.

Thực tế là Diệp Mộ luôn dõi theo bước chân cô, bôn ba giữa tỉnh S và thành phố A, nên mọi người ít có cơ hội gặp nhau.

Chương 1854

"Cái anh Diệp Mộ này thật là, chuyện giữa em và anh ấy thì liên quan gì đến mọi người chứ?

Sao lại có thể như vậy?

Mọi người đều lớn lên cùng nhau mà, không qua lại với lão tử này thì thôi, né tránh mọi người là sao?

Chờ gặp anh ấy, em nhất định phải mắng cho một trận.

Có gì thì cứ nhắm vào em đây này!" "Đóa Đóa à, Diệp Mộ của hôm nay không còn là Diệp Mộ của năm xưa nữa đâu.

Em nghĩ lời em nói cậu ấy còn nghe lọt tai chắc?" Cận Ngôn bồi thêm một câu. "Đúng thế, đàn ông khi thích một người phụ nữ thì sẽ chiều chuộng đủ đường, cô ta muốn hái sao trên trời họ cũng nỗ lực hái cho bằng được.

Nhưng một khi đã không còn thích nữa thì người phụ nữ đó coi như 'out' rồi, dù cô ta nói gì người đàn ông cũng không nghe nữa." Cận Ngôn tiếp lời: "Chẳng phải sao, điểm này chị thấu hiểu sâu sắc lắm.

Ví dụ như năm đó, lúc Lục Tử Mặc thích Úy Lam, cậu ấy đã làm bao nhiêu chuyện không hợp với tính cách mình.

Nhưng khi đã thay lòng đổi dạ thì Úy Lam trong lòng cậu ấy chẳng còn chút trọng lượng nào, dù cô ta có chết trước mặt, cậu ấy cũng chẳng thèm chớp mắt." "Cho nên Đóa Đóa à, em đừng cư xử với Diệp Mộ như trước nữa.

Dù sao người ta cũng đã có gia đình, đừng làm gia đình người ta mất hòa khí." Lục Niệm Nhất và Cận Ngôn kẻ xướng người họa khiến Đóa Đóa đờ đẫn cả người. "Em biết rồi." Đóa Đóa phiền muộn đáp. "Dù sao em cũng chẳng thích người ta, chúng ta đều mong các em được hạnh phúc.

Chị tin nút thắt này sớm muộn gì cũng mở được thôi, không cần vội vã.

Dù gì cũng có nền tảng tình cảm từ nhỏ, lớn lên xa cách một chút cũng là lẽ đương nhiên, đừng quá để tâm." Nhìn sắc mặt Đóa Đóa thay đổi liên tục, khóe môi hai người kia đều thoáng nụ cười. "Cô Niệm Niệm, cô và thím nhỏ đang cười..." Lục Kha định hỏi thì bị Niệm Nhất bịt miệng: "Kha Kha ngoan, người lớn đang nói chuyện, tiểu quý tộc không được ngắt lời đâu nhé, như thế là không tốt." "Dạ." Cận Ngôn cũng bịt miệng con trai mình.

Mộc Thần thì rất nghe lời, thấy người lớn bịt miệng mọi người, cậu bé cũng đáng yêu tự lấy tay che miệng mình lại.

Tiểu Anh Đào ngồi ở ghế phụ, cô bé đã hơn mười tuổi, không giống mấy đứa nhóc kia.

Cô bé biết rõ chú Diệp Mộ chưa có con, nhưng thông minh không nói gì, mặc kệ người lớn diễn kịch.

Đóa Đóa chìm đắm trong suy nghĩ của mình, hoàn toàn không nhận ra sự khác thường giữa người lớn và trẻ nhỏ.

Cô chọn cho mỗi nhóc tỳ mấy món quà, cốp xe chật ních, khiến lũ trẻ phấn khích tột độ.

Trẻ con chẳng bao giờ thấy đồ chơi là nhiều, cũng giống như phụ nữ chẳng bao giờ chê mình nhiều quần áo vậy.

Dù ở nhà có đầy đồ chơi đi nữa, mỗi lần mua đồ mới chúng vẫn cứ vui mừng khôn xiết.

Khi về đến đại viện, quả nhiên Điểm Điểm đã đợi sẵn ở cửa.

Thấy cô vào, nó nhe răng cười với cô. "Thấy chưa, tao đã bảo là sẽ về mà." Điểm Điểm gật đầu lia lịa để thể hiện sự vui mừng.

Ăn tối xong, Đóa Đóa đi thăm Lan Hành Chi và Nam Tịch.

Vừa thấy người, cô liền lao tới ôm lấy lưng Lan Hành Chi.

Ông còn chưa nhìn rõ là ai đã thấy cái lưng già của mình đau nhói.

Đóa Đóa cũng giật mình: "Ông ngoại, ông không sao chứ?" "Cái đồ ranh con này, vừa về đã tới hành hạ ta, cái lưng già của ta gãy mất rồi." Lan Hành Chi lườm Đóa Đóa. "Ông ngoại, con không cố ý mà." Đóa Đóa giả vờ đáng thương. "Cái đồ ranh con không có lương tâm này...

Ơ, sao lại biến thành xấu xí thế kia?

Cháu có đúng là Đóa Đóa nhà ta không đấy?

Hay là giả mạo?" Lan Hành Chi hồi thần lại, túm cổ áo Đóa Đóa, nhìn lên nhìn xuống một lượt, suýt nữa thì tức chết.

Đứa cháu ngoại như hoa như ngọc của ông đâu rồi?

Cái con bé đen nhẻm này ở đâu ra thế?

Nghĩ ngày xưa ở bên cạnh ông, ông nuôi nấng cô bé thành vẻ ngoài khuynh quốc khuynh thành. "Mất mặt quá, thật là làm mất mặt ta mà.

Ra ngoài đừng có nói là có quan hệ huyết thống với ta nhé, trông cái bộ dạng này xem." Đóa Đóa uất ức sờ mặt mình: "Thật sự xấu đến thế sao ông?" Ngày mai cô còn định đi gặp Diệp Mộ, nếu thực sự xấu đi nhiều quá, cô chẳng muốn đi nữa.

Người ta kết hôn sinh con, hạnh phúc viên mãn, còn cô thì thê thảm thế này, đúng là không so sánh thì không có đau thương mà.

Lan Hành Chi vẫn câu đó: "Xấu chết đi được, ai cắt tóc cho cháu thế này?" "Tự con cắt đấy, năm phút là xong ngay." "Lan Khuynh

Tâm, cháu đây là tự đọa lạc bản thân.

Đừng quên cháu là con gái, tóc chưa dài ra thì đừng có lởn vởn trước mặt ta, ta nhìn mà thấy đau cả mắt." "Đừng mà, con không thể rời xa ông được." Đóa Đóa nũng nịu ôm cánh tay Lan Hành Chi. "Thôi được rồi, từ sáng tới giờ ông cứ lải nhải suốt.

Bây giờ cháu nó về rồi ông lại nói lời cay đắng.

Lại đây con, ngoại bà hầm canh cho con rồi, tranh thủ uống lúc còn nóng.

Chương 1855

Xem mấy năm qua con thành ra cái dạng gì rồi này, nhìn là biết ăn không ngon ngủ không yên." "Con cảm ơn ngoại bà." "Làm gì mà bưng ra vội thế, nhỡ nóng thì sao." Lan Hành Chi nói giọng ngượng nghịu.

Nam Tịch thật sự cạn lời, chưa thấy ai sủng cháu như ông: "Yên tâm, nhiệt độ vừa vặn rồi, không làm bỏng bảo bối nhỏ của ông đâu." "Bảo bối gì nữa, chẳng còn xinh đẹp đáng yêu chút nào." Lan Hành Chi lườm Đóa Đóa, liên tục lắc đầu.

Đóa Đóa thấy đau lòng quá: "Ông ngoại, không được nhìn mặt mà bắt hình dong như thế, con sẽ đẹp lại thôi." Lan Hành Chi vẫn lắc đầu: "Cháu không còn nhỏ nữa, muốn khôi phục lại phong độ như trước không đơn giản đâu.

Qua tuổi 25, lỗ chân lông sẽ to ra.

Hồi trước cháu mọc cái mụn thì khỏi nhanh, không để lại vết thâm, bây giờ cháu thử xem." Đóa Đóa dở khóc dở cười, ông ngoại mình đúng là tuyệt thật.

Chính cô còn chẳng coi trọng nhan sắc của mình đến thế, vậy mà ông lại lo sốt vó lên. "Ông ngoại, con chưa bao giờ mọc mụn cả." "Đừng có đắc ý, sau này cháu sẽ biết." Đóa Đóa sờ mặt mình, nghiêm túc hỏi lại: "Ông ngoại, bảo bối của ông thật sự xấu thế sao?" "Cần ta tặng cho cái gương không?" "Hừ, ông ngoại thật thiển cận, chỉ thích người đẹp thôi." "Đừng nghe ông ngoại cháu nói bậy, trong mắt ông, cháu lúc nào cũng đẹp nhất." "Không không không, Tiểu A Kha đẹp hơn cháu nhiều." Những năm Đóa Đóa biến mất không dấu vết, Tiểu A Kha đã trở thành bảo bối trong lòng Lan Hành Chi.

Nếu không có nhóc tỳ đó ở bên, ông chắc chắn đã lật tung cả trời đất để tìm Đóa Đóa về rồi. "Ông ngoại, ông thay lòng đổi dạ rồi." "Kha Kha ngoan hơn cháu." "Ông ngoại đừng có đùa, đứa trẻ do ông nuôi dưỡng thì chẳng có đứa nào hiền lành cả, Tiểu Kha Kha cũng không phải dạng vừa đâu." Đóa Đóa bĩu môi.

Rõ ràng nhỏ tuổi hơn Lục Dư Hãn, nhưng nhìn lại có chủ kiến hơn nhiều, đầy một bụng mưu mẹo.

Nhận được điện thoại của cô là lập tức đi mách lão thái gia ngay, thế mới có chuyện cô bị treo lủng lẳng trên xà nhà nửa ngày trời.

Ông ngoại cô hồi trẻ cũng là một nhân vật bất kham, một mình ra nước ngoài gây dựng cả một đế quốc thương mại, lấy việc thâu tóm công ty người khác làm niềm vui.

Cô thấy cái gen nổi loạn của mình chắc chắn là từ ông ngoại mà ra. "Nhưng người ta không bỏ trốn." "Đó là vì nó còn nhỏ, lớn lên rồi cũng sẽ giống con thôi, thành kẻ vô ơn hết." "Cháu cũng tự biết mình đấy nhỉ." Đóa Đóa ôm cánh tay Lan Hành Chi lắc tới lắc lui: "Con sai rồi mà, hay là để con đi quỳ sầu riêng nhé?" "Dừng lại, đừng có mang cái thứ đó về nhà, ta không chịu nổi cái mùi đó đâu." "Hi hi, vậy thì khỏi quỳ nhé." "Không quỳ cũng được, nhưng trước tiên đi thay bộ đồ trên người ra đi, trông cứ như thằng nhóc ấy." "Con không có quần áo." "Bảo bối, ông ngoại con từ sáng sớm đã cho người gửi mấy bộ quần áo tới rồi, toàn mẫu mới nhất thôi, con lên lầu mà chọn, ở trong tủ đồ ấy." Đóa Đóa "chụt" một cái hôn lên mặt Lan Hành Chi: "Con cảm ơn ông ngoại!" Lan Hành Chi ra vẻ ghét bỏ lau vết nước bọt, Nam Tịch cười nói: "Trong lòng thì sướng rơn ra mà còn bày đặt làm bộ, đúng là càng già càng khó tính." Lan Hành Chi nghiêm mặt: "Nam Tịch, bà cũng phải lấy chút uy nghiêm ra chứ.

Chính vì chúng ta từ nhỏ đã quá dung túng nên con bé mới không sợ gì cả.

Bà xem, suốt ngày hì hì hố hố, chẳng thấy tiến bộ chút nào." "Nói cứ như là mình tôi chiều hư nó không bằng, rõ ràng là ông làm, từ nhỏ đã nuôi nó như tổ tông rồi." "Cháu gái tôi, tôi nuôi như tổ tông thì đã sao?

Nó xứng đáng được như vậy, có mỗi đứa con gái này thôi mà." "Thế thì bây giờ ông nói mấy lời đó có ý nghĩa gì nữa?" Nam Tịch nhún vai.

Lan Hành Chi: "..." Nhìn những hàng quần áo dài dằng dặc, mắt Đóa Đóa đỏ hoe, nhưng cô nhanh chóng nén lại, trên mặt lộ ra ý cười.

Cô chọn một bộ váy ngắn của Chanel mặc vào, cảm thấy khí chất cả người lập tức thăng hạng.

Quả nhiên người đẹp vì lụa.

Đây mới là dáng vẻ năm xưa của cô.

Cô xoa xoa mái tóc, hy vọng nó mau dài ra để không ai bảo mình thiếu nữ tính nữa.

Đóa Đóa ở nhà bầu bạn với Lan Hành Chi và Nam Tịch cả buổi sáng rồi đòi ra ngoài, mặt Lan Hành Chi lập tức tối sầm.

Nam Tịch vội nháy mắt với Đóa Đóa, cô hiểu ý liền giải thích ngay: "Ông ngoại, con ra ngoài gặp một người, tối nhất định sẽ về ăn cơm với ông." "Ai mà còn quan trọng hơn cả ta?" "Không ai quan trọng hơn ông cả, nhưng kỳ nghỉ của con không nhiều, luôn phải xử lý một số việc mà.

Con đi gặp Diệp Mộ." Lan Hành Chi nhướng mày, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm: "Vậy cháu đi đi, đi sớm về sớm." "Dạ." Diệp Mộ vốn dĩ đang ở tỉnh S, nhưng vừa nhận được điện thoại của bà nội báo Đóa Đóa đã về thành phố A, anh liền vội vã quay về ngay trong ngày.

Từ lúc về, anh cứ cầm điện thoại chờ mãi, nhưng đợi suốt một ngày cũng không thấy cuộc gọi nào của cô.

Nói không thất vọng là giả, cô còn nợ anh một câu trả lời, năm đó đã hứa sẽ cho anh cơ hội, vậy mà bây giờ về rồi lại chẳng thèm liên lạc.

Mễ Nặc thấy bộ dạng tâm hồn treo ngược cành cây của anh, liền vỗ vai: "Mẹ đã nói rồi, đừng có gấp, Đóa Đóa nhất định sẽ liên lạc với con thôi." Mễ Nặc tuy không biết vì sao Mạc Noãn lại khẳng định như vậy, nhưng bà biết tính nết của Mạc Noãn, chuyện gì không chắc chắn cô ấy sẽ không nói bậy, cô ấy đã nói vậy thì chắc chắn là có cơ sở.

Bà không quan tâm họ dùng cách gì, chỉ cần Đóa Đóa và Diệp Mộ gặp được nhau là được, hai đứa xa nhau bao nhiêu năm nay, nghĩ mà thấy tội.

Đúng lúc này, điện thoại của Diệp Mộ vang lên, là một số máy lạ địa phương.

Ánh mắt Diệp Mộ chợt tối lại, anh không nghe máy mà cúp luôn. "Không phải Đóa Đóa sao?" "Không phải." Số của cô anh biết, không phải số này. "Aizz, hay là con gọi cho nó đi.

Con là đàn ông, phải có khí phách một chút, không nhất thiết cứ phải đợi nó liên lạc trước." "Không." Diệp Mộ đặc biệt kiên định. "Chẳng biết con đang chấp nhất cái gì nữa.

Một là từ bỏ, hai là tiếp tục đeo bám, cái thái độ dở dở ương ương này của con là sao đây?" Diệp Tử Hạo xen vào. "Đúng đấy, ba con nói đúng, đại trượng phu phải co được duỗi được, cưới về rồi dạy dỗ sau, giờ còn chưa theo đuổi được người ta mà con tưởng mình kiểm soát được người ta chắc?

Đừng có tự lừa mình dối người nữa." "Ba mẹ, hai người đừng quản chuyện của con." Diệp Mộ vẫn kiên trì.

Anh thật sự muốn xem, trong lòng Đóa Đóa anh có vị trí thế nào, có phải thật sự đã bị cô hoàn toàn phớt lờ rồi không, có phải cô đến cả một cuộc điện thoại cũng không thèm gọi cho anh không.

Ngay lúc đó, điện thoại lại vang lên, vẫn là số máy vừa nãy.

Anh lập tức ngồi thẳng người, lưng căng cứng, dường như đã đoán ra điều gì đó. "Còn đờ ra đó làm gì, nghe đi chứ!

Chắc chắn không phải gọi nhầm đâu, là Đóa Đóa đấy, chắc chắn con bé chủ động tìm con rồi." Mễ Nặc cực kỳ kích động, nói liền ba chữ "chắc chắn".

Khóe môi Diệp Mộ khẽ nhếch lên, nhưng sắc mặt nhanh chóng trầm xuống: "Alo." Đóa Đóa cũng đang lo lắng, nhất là khi cuộc gọi đầu tiên bị dập máy.

Sau đó cô nghĩ chắc Diệp Mộ tưởng là điện thoại quảng cáo nên không nghe, chứ không hẳn vì là cô gọi, vì cô mới đổi số, chẳng ai biết cả.

Thế là cô lấy dũng khí gọi lại lần nữa.

Chương 1856

Lúc này nghe tông giọng lạnh lùng của anh, cô chỉ thấy xa lạ vô cùng, chẳng còn chút ấm áp nào như năm xưa. "Diệp Mộ, là tôi, Đóa Đóa đây." "Ờ." Ờ?

Thế là xong à?

Đóa Đóa thấy thật không thể tin nổi, Diệp Mộ này rốt cuộc có ý gì đây?

Là vì cô bỏ đi nên anh hận cô, hay là vì đã có gia đình nên muốn giữ khoảng cách?

Để không ảnh hưởng đến hạnh phúc gia đình người ta, cô lại hỏi dò: "Anh nghe điện thoại có tiện không?" "Tiện." Lại im bặt.

Đóa Đóa trong lòng bực bội vô cùng, cô ghét nhất là ai nói chuyện với mình bằng cái thái độ này, đặc biệt người đó lại là Diệp Mộ.

Vốn dĩ cô định chân thành xin lỗi anh, hạ mình xuống hết mức, nhưng nghe cách anh nói chuyện thế này, cô cũng chẳng thiết tha gì nữa, thẳng thừng bảo: "Nếu tiện thì ra ngoài gặp mặt một lát đi, tôi có chuyện muốn nói với anh." "Ở đâu?" "Quán cà phê cũ mình hay đến." "Giải tỏa ba năm trước rồi." "Vậy ra tiệm đồ ngọt." "Đóng cửa dẹp tiệm rồi." Đóa Đóa nhíu chặt mày: "Vậy anh định địa điểm đi." "Công viên trước cửa nhà tôi." "Được, nửa tiếng nữa tôi tới." "Ừ." Cứ thế, hai người kết thúc cuộc gọi đầu tiên sau nhiều năm.

Mễ Nặc tức giận vì con trai không có khí chất, còn Diệp Tử Hạo thì cười hì hì ngồi xem tivi, thú vị, thật thú vị.

Phong cách thay đổi rồi đây.

Xem ra sau này không phải Diệp Mộ chạy theo người ta nữa, mà đổi thành Đóa Đóa chạy theo anh rồi, thế này mới hay chứ.

Mễ Nặc cầm cái gối ném thẳng vào người Diệp Tử Hạo: "Cười cái gì mà đắc ý thế?" Diệp Tử Hạo: "..." Ông đã đắc tội ai chứ, ở nhà mình mà cũng không được cười sao.

Ông càng thấy cách làm của Diệp Mộ là đúng, phụ nữ đôi khi không được quá nuông chiều, nếu không sẽ có kết cục như ông đây.

Ông đã sủng vợ đến mức không sửa được nữa rồi, nhưng con trai ông vẫn còn cơ hội.

Ông thấy giống như Lãnh Yên Nhiên và Diệp Việt thì rất tốt, Lãnh Yên Nhiên lúc nào cũng bảo vệ Diệp Việt. "Diệp Mộ, cố lên, ba ủng hộ con." Diệp Mộ gật đầu rồi ra khỏi nhà.

Điều này đã trở thành thói quen ăn sâu vào máu thịt, mỗi lần hẹn hò với Đóa Đóa, anh luôn đến sớm, không bao giờ để cô phải chờ lâu.

Đóa Đóa mang tâm trạng phức tạp đến công viên, từ xa đã thấy Diệp Mộ ngồi trên ghế dài, hai chân vắt chéo ưu nhã, khí chất thanh cao thoát tục như một quý công tử bước ra từ thời Trung cổ châu Âu.

Cô khựng lại một chút mới tiến về phía anh.

Diệp Mộ liếc mắt đã thấy món quà trên tay cô, cứ ngỡ cô đặc biệt mua tặng mình, gương mặt không tự chủ được mà hiện lên niềm vui.

Nhưng khi nhìn kỹ, đó lại là một con robot Transformers, khóe môi anh giật giật.

Đóa Đóa thấy vậy liền hỏi: "Diệp Mộ, anh làm cái vẻ mặt đó là sao?" "Vẻ mặt gì?" Nói rồi anh xích sang một bên, Đóa Đóa cũng chẳng khách sáo ngồi ngay xuống cạnh anh.

Sau đó cô nhét món quà vào lòng anh: "Cầm lấy." "Cô coi tôi là đứa trẻ ba tuổi à?" Diệp Mộ thật sự không biết dùng từ gì để diễn tả tâm trạng mình lúc này.

Đóa Đóa đảo mắt: "Không phải cho anh, cho con trai anh đấy." Diệp Mộ tưởng mình nghe nhầm, hỏi lại: "Cho ai cơ?" "Con trai anh, cần tôi nhắc lại bao nhiêu lần nữa?

Xem ra mấy năm không gặp, tai anh cũng chẳng còn nhạy nữa rồi." Lúc này Diệp Mộ mới nghe rõ, rồi liên tưởng đến lời mẹ vừa nói, anh biết ngay là Đóa Đóa đã hiểu lầm gì đó.

Chắc chắn là người nhà họ Lục lừa cô rằng anh đã kết hôn sinh con, nên cô mới đặc biệt chọn quà cho "con trai" anh.

Cơn giận bùng lên trong lòng Diệp Mộ, tim cô rốt cuộc lớn đến mức nào mà hẹn anh ra ngoài chỉ để tặng quà cho con trai anh chứ?

Thật là giỏi tưởng tượng mà!

Diệp Mộ suýt chết vì nghẹn, anh nghiến răng.

Đóa Đóa hừ lạnh một tiếng: "Không thèm thì trả lại đây, dù sao tôi cũng chẳng có nghĩa vụ phải mua quà cho con trai anh.

Tôi có là gì của nó đâu?

Tôi dẫn mấy nhóc tỳ nhà tôi đi mua đồ, sẵn tay mua đại thôi, không lấy thì thôi." Đóa Đóa định giật lại, Diệp Mộ vội để nó sang bên trái mình: "Đã tặng rồi thì tôi sẽ mang về, bảo bối nhà tôi chắc chắn sẽ thích." Dù sao anh cũng có một cháu trai và hai cháu gái, không lo không có người chơi.

Đóa Đóa nhận ra khi nhắc đến con trai, khóe môi Diệp Mộ khẽ nhếch lên, không rõ ràng nhưng quả thực rất dịu dàng.

Cô thấy cổ họng như vừa ăn phải quả đắng, vị đắng chát lan tỏa mãi không tan.

Trong phút chốc, giữa hai người rơi vào sự im lặng đáng sợ.

Hơn sáu năm trôi qua, quá nhiều thứ đã thay đổi.

Cô không thể cư xử tùy tiện với anh như trước, còn anh đối với cô dường như cũng không còn sự bao dung và chiều chuộng nữa.

Trước kia cô không nhận ra, nhưng giờ so sánh lại, cô hiểu ra nhiều điều.

Có những thứ dường như đã thực sự mất đi, không bao giờ tìm lại được nữa.

Cả hai không ai nói gì, như thể đang thầm phân thắng bại. "Mẹ ơi nhìn kìa, hai người kia kỳ lạ quá, cứ ngồi im phăng phắc chẳng nói câu nào." Một cậu bé đi ngang qua nắm tay mẹ nói.

Người phụ nữ nhìn họ một cái rồi khẽ mắng con: "Đừng nói bậy." "Chắc họ cãi nhau rồi, mẹ với ba cãi nhau xong cũng thế này, chẳng ai thèm để ý đến ai cả." "Thôi được rồi, về nhà mau." Người phụ nữ dắt đứa trẻ đi nhanh.

Đóa Đóa nghe thấy cuộc đối thoại đó, bỗng thấy cách mình và Diệp Mộ đối mặt thật nực cười.

Đều là người lớn cả rồi, hà tất phải như vậy.

Có chuyện gì nói rõ ra là xong. "Diệp Mộ, những năm qua anh sống tốt chứ?" Đóa Đóa chọn cách hạ mình trước.

Chương 1857

"Cô muốn nghe câu trả lời thế nào?" Khóe môi Diệp Mộ hiện lên vài phần giễu cợt.

Giữa ngày xuân ấm áp, Đóa Đóa lại thấy hơi lạnh lẽo: "Tôi đang hỏi anh, anh cứ trả lời là được." "Nếu cô muốn nghe là tôi sống tốt, thì tôi sẽ nói là tốt.

Nếu cô không hy vọng tôi sống tốt, thì tôi sẽ nói là không tốt." Nghe câu trả lời này, mặt Đóa Đóa tối sầm vì tức giận: "Diệp Mộ, có thể nói chuyện hẳn hoi được không?

Đừng có kiểu âm dương quái khí thế, không thấy mỏi miệng à?" "Tôi đang nghiêm túc trả lời câu hỏi của cô đấy chứ, không hề mập mờ chút nào." Diệp Mộ tỉnh bơ nói.

Đóa Đóa bỗng thấy anh thật xa lạ, dường như cô không còn nhận ra Diệp Mộ trước mắt nữa.

Cô từng tưởng tượng ra cảnh gặp lại, anh sẽ mắng cô một trận, hoặc trực tiếp không thèm gặp.

Chứ cái kiểu không nóng không lạnh thế này là điều cô chưa từng nghĩ tới. "Diệp Mộ, bây giờ anh ghét tôi lắm phải không?" "Sự ghét bỏ của tôi có ảnh hưởng gì đến cô không?" Đóa Đóa lại suýt chết vì tức, cô gầm khẽ: "Diệp Mộ, tôi không thích cách nói chuyện này của anh.

Nếu anh cứ muốn nói chuyện kiểu này thì chúng ta chẳng việc gì phải nói tiếp nữa.

Coi như hôm nay tôi chưa từng đến gặp anh, mấy năm qua chúng ta thế nào thì cứ tiếp tục như thế đi!" Tay Diệp Mộ khẽ run lên, anh ngước mắt nhìn Đóa Đóa: "Vậy cô muốn tôi nói chuyện bằng giọng điệu thế nào?

Vẫn giống như trước đây sao?

Móc hết cả trái tim chân thành ra đặt trước mặt cô để cô mặc sức giày xéo?

Vẫn cứ mặt dày mày dạn đi theo sau lưng cô vẫy đuôi xin xỏ, chờ đợi một chút bố thí của cô à?" "Anh nói cái gì vậy?

Tôi coi anh là thú cưng từ bao giờ?" Đến cả "vẫy đuôi xin xỏ" cũng thốt ra được, có cần phải nói thảm hại thế không? "À không đúng, thật ra cô luôn coi tôi là anh em, cái này còn mỉa mai hơn.

Thật chẳng hiểu nổi một số người nghĩ gì nữa.

Có người anh em nào cứ bám đuôi cô suốt ngày không, anh trai ruột của cô còn chẳng làm được thế, huống chi là anh em khác giới." Cái tính nóng nảy của Đóa Đóa lại bốc lên, cô thật sự muốn tát cho anh một cái, nói năng kiểu gì vậy chứ.

Cô vốn định đến để giải thích rõ chuyện năm đó, cô thực sự không cố ý bỏ chạy sau khi anh tỏ tình, đó chỉ là sự cố thôi, ai bảo anh chọn đúng lúc cô đang chuẩn bị chuồn đi mà tỏ tình làm gì.

Nhưng nhìn thái độ này của anh, cô bỗng chẳng muốn giải thích nữa.

Mọi lời giải thích đều trở nên thừa thãi, không cần thiết, vì anh đã sớm mặc định là cô không tôn trọng, giày xéo tình cảm của anh rồi. "Diệp Mộ, đừng dùng tông giọng đó nói chuyện với tôi nữa, đáng ghét lắm." Đóa Đóa tức giận đứng phắt dậy. "Vậy cô muốn tông giọng thế nào?" "Tông giọng nói chuyện với người lạ ấy." Diệp Mộ im lặng.

Đóa Đóa cũng cố nén cơn bốc hỏa trong lòng, nhớ lại mục đích mình đến đây: "Tôi biết bây giờ anh đã lập gia đình, tôi và anh không thể quay lại như xưa được nữa.

Tôi cũng chẳng hy vọng gì, lần này tôi đến thực ra chỉ vì thấy mình năm đó bỏ đi như vậy là sai, đã làm tổn thương bao nhiêu người quan tâm mình.

Vì chuyện đó, tôi xin lỗi anh.

Tôi có thể khẳng định với anh rằng, tôi bỏ đi không phải vì anh tỏ tình với tôi.

Việc đến tỉnh S gia nhập đội đặc nhiệm là kế hoạch tôi đã ấp ủ từ lâu, lẽ ra tôi phải đi trước đó ba tháng, nhưng vì muốn dự đám cưới của mọi người nên tôi mới hoãn lại mấy tháng.

Lúc anh hẹn tôi gặp mặt, mọi thứ tôi đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi, định bụng hai ngày sau sẽ lên đường." Diệp Mộ khẽ nhíu mày, đột ngột nhìn Đóa Đóa: "Cô giấu kỹ thật đấy, tôi chẳng nhận ra chút nào." "Nếu ngay cả anh cũng nhận ra, thì anh nghĩ tôi còn giấu được mấy con cáo già ở nhà sao?" "Cô có thể nói với tôi mà?" "Anh có ủng hộ tôi không?

Đừng đùa nữa Diệp Mộ, tôi biết anh cũng giống họ thôi, đều không tán thành cả." Diệp Mộ không phản bác, anh đúng là không tán thành.

Đi lính đâu phải chuyện đùa, sao anh có thể cam lòng nhìn cô là con gái mà cứ suốt ngày lăn lộn với đám binh lính, càng sợ cô chịu khổ chịu cực, anh không nỡ. "Nhìn biểu cảm của anh là tôi biết câu trả lời rồi.

Nếu tôi mà nói với anh, biết đâu người đầu tiên bán đứng tôi chính là anh đấy." "Tôi sẽ không làm vậy." "Mấy chữ này của anh rõ ràng là thiếu tự tin, chứng tỏ chính anh cũng không chắc chắn." Bả giá ta thoại thuyết xuất lai chi hậu, Đóa Đóa minh hiển giác đắc toàn thân đô khinh tùng liễu, tượng thị nhất hạ tử tựu tùng liễu nhất đại khẩu khí nhất dạng.

Quả nhiên, nhân bất năng biệt trứ, tưởng thuyết thập yêu tựu thuyết thập yêu đích nhân sinh tối thị tự tại. "Hảo liễu, cai thuyết đích ngã dã dĩ kinh thuyết liễu, ngã đắc hồi gia bồi ngã ngoại công dụng vãn phạn liễu, dĩ kinh đáp ứng tha liễu." Đóa Đóa khởi thân chuẩn bị ly khai.

Diệp Mộ bình tĩnh đích kiểm sắc chung vu xuất hiện nhất ti quân liệt, tha thân thủ, trực tiếp lạp trụ liễu Đóa Đóa đích tiểu thủ.

Đóa Đóa cảm giác đáo tha thủ tâm đích ôn noãn, nhiên hậu tưởng đáo liễu thập yêu, hách đắc nhất bả phách khai liễu Diệp Mộ đích thủ, tượng thị đóa ôn dịch nhất dạng viễn ly Diệp Mộ.

Diệp Mộ: ......

Cái con bé này thật là, động vào tay một chút cũng không cho.

Anh còn chưa kịp nói gì, Đóa Đóa đã bắt đầu bắn liên thanh: "Diệp Mộ, anh 28 tuổi rồi, làm người thì nên chín chắn một chút, phải phân biệt rõ chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm." Con bé này dám bàn chuyện chín chắn với anh sao?

Anh luôn nghĩ người không chín chắn nhất chính là cô, vậy mà cô lại chẳng có chút tự giác nào. "Người không chín chắn là em mới đúng." "Tôi đã không còn là tôi của ngày xưa nữa rồi.

Diệp Mộ, anh đã kết hôn rồi thì đừng có dây dưa lôi kéo với phụ nữ bên ngoài, dù chúng ta có lớn lên bên nhau từ nhỏ thì anh cũng phải biết giữ khoảng cách.

Để vợ con anh thấy được thì ra thể thống gì, họ sẽ đau lòng biết bao.

Tôi cũng chẳng có hứng thú mập mờ với đàn ông đã có vợ, đó không phải phong cách của tôi." Diệp Mộ cảm thấy đầu mình to ra gấp đôi, tự nhiên bị gán cho cái mác đã kết hôn, rồi cả vợ con không biết từ đâu chui ra nữa.

Một người đến yêu đương còn chưa từng trải qua như anh, các bậc tiền bối biên ra câu chuyện này thật sự thích hợp sao?

Khổ nỗi, anh lại không muốn giải thích, không muốn nói cho cô biết anh đã chờ đợi cô bao nhiêu năm qua.

Chương 1858

Như vậy thật sự là quá mất mặt. "Xem ra anh đã nghe lọt tai lời tôi nói, vậy tôi không nhắc lại nữa.

Sau này chúng ta nói chuyện cứ như thế này, giữ khoảng cách một chút." "Tùy em." "Ghét nhất là cái giọng điệu này của anh đấy." Diệp Mộ đăm đăm nhìn Đóa Đóa.

Có lẽ vì đang đứng nên Đóa Đóa cảm thấy nhìn Diệp Mộ rất rõ ràng.

Anh dường như gầy hơn so với năm đó, cũng trưởng thành hơn, đường nét khuôn mặt góc cạnh hơn, đúng là dáng vẻ của một người đàn ông thành đạt. "Nhìn cái gì mà nhìn?" "Đẹp trai thế này mà không cho người ta nhìn thì anh muốn thế nào, muốn làm xấu xí à?" Đóa Đóa tự tin nói.

Diệp Mộ cạn lời, cô luôn có một đống lý lẽ cùn, mà lần nào cũng nói rất hùng hồn, cứ như cô là người có lý nhất không bằng. "Anh vẫn còn nợ tôi một câu trả lời?" Nghe vậy, sắc mặt Đóa Đóa thay đổi ngay lập tức, dường như có chút dáng vẻ của một người phụ nữ nhỏ bé.

Diệp Mộ suýt chút nữa đã đưa tay lên dụi mắt để xem mình có nhìn nhầm không, cô vậy mà lại biết thẹn thùng. "Trả lời anh đi." Ánh mắt Đóa Đóa né tránh: "Đó là chuyện của bao nhiêu năm trước rồi, giờ anh cũng vợ con huề vốn, câu trả lời đó chẳng còn ý nghĩa gì với anh cả." "Sao lại không có ý nghĩa?

Đó là lần đầu tiên anh tỏ tình với một cô gái, anh muốn biết rốt cuộc là thành công hay thất bại." Đóa Đóa khẽ hừ một tiếng: "Chẳng biết những năm này anh học đâu ra cái thói xấu đó, tư tưởng đại nam tử nặng nề quá.

Thất bại thì thất bại, thành công cũng chẳng đại diện cho việc mặt anh được dát vàng." "Đây là em nợ anh." "Làm ơn đi, đừng làm như mình là chủ nợ vậy, anh đâu có nghèo." "Lan Khuynh Tâm, đừng lảng tránh chủ đề nữa.

Thích là thích, không thích là không thích, đối với em mà nói, nói ra thật sự khó đến thế sao?" "Anh muốn nghe lời thật hay lời giả?" Diệp Mộ cảm thấy câu này quen thuộc một cách kỳ lạ, liền trừng mắt nhìn Đóa Đóa: "Đừng có bắt chước anh nói chuyện." Thấy không trốn được nữa, đôi bàn tay nhỏ bé của Đóa Đóa không tự chủ được mà vân vê tà áo, nói: "Có thể, đại khái, tôi nói là có thể thôi nhé, anh đừng có hiểu lầm gì đấy." Tim Diệp Mộ đập thình thịch vì căng thẳng, khổ nỗi Đóa Đóa nói chuyện chẳng dứt khoát chút nào, cứ như đang trêu ngươi anh vậy. "Lan Khuynh Tâm, có phải em xem chương trình truyền hình nhiều quá rồi không?" Hình như dạo này bố mẹ anh đang xem một chương trình giải trí, lúc công bố thứ hạng cứ ấp úng như thế để thử thách giới hạn tâm lý của thí sinh.

Lan Khuynh Tâm ngơ ngác: "Chương trình gì?" Những năm qua, cô làm gì có ngày tháng tốt đẹp để nằm dài xem tivi, ngày nào cũng mệt như chó, sống trong nơm nớp lo sợ.

Diệp Mộ thầm bực bội một chút, anh đúng là bị ma xui quỷ khiến rồi, lại đi nói mấy chuyện không đâu với cô.

Không thể nói tiếp nữa, nếu không nhất định sẽ bị cô dẫn đi chệch hướng. "Câu trả lời, câu trả lời của em là gì?" "Ờ, tôi nói là chuyện lúc trước, tức là mấy năm trước ấy, anh đừng có hiểu lầm, không phải nói bây giờ đâu." Đóa Đóa nhấn mạnh lần nữa. "Đừng nói nhảm nữa." Đóa Đóa hơi nhíu mày, sao cô cứ thấy trên người Diệp Mộ có bóng dáng của chú Diệp thế nhỉ, chú Diệp mỗi lần nói chuyện cũng bằng cái giọng điệu này.

Đúng là "gần mực thì đen, gần đèn thì rạng".

Mỗi giây mỗi phút trôi qua đối với Diệp Mộ đều là sự giày vò, vậy mà Đóa Đóa vẫn ung dung, nhìn anh với vẻ mặt dò xét.

Anh thật sự hận không thể hóa thành sâu bọ bò vào đầu cô xem rốt cuộc cô đang nghĩ gì, não chứa cái gì mà lại biết hành hạ người khác đến thế. "Lan Khuynh Tâm, đủ rồi, không cần nhấn mạnh nhiều thế, anh hỏi chính là vấn đề năm đó." "Vậy thì dễ rồi, có lẽ đại khái là có một chút xíu thích đấy." "Em nói gì cơ?" Đóa Đóa cúi đầu, nhìn cái bóng của mình dưới chân, khẽ đung đưa cơ thể để giảm bớt sự ngượng ngùng lúc này. "Có một chút xíu thích." "Chỉ một chút xíu thôi sao?" "Chứ không thì sao?

Anh nghĩ thế nào?" Đóa Đóa đột nhiên ngẩng đầu lên, liên tục đảo mắt trắng dã với Diệp Mộ.

Thực ra cô không biết lúc này Diệp Mộ đang cảm thấy vô cùng, vô cùng mãn nguyện.

Anh biết câu trả lời này tuyệt đối là thật lòng, không phải lấy lệ, cũng không phải để an ủi anh.

Đây là câu trả lời cô đưa ra sau hơn sáu năm, chắc chắn đã qua suy nghĩ chín chắn.

Bỗng nhiên, anh cảm thấy sự chờ đợi bao nhiêu năm qua của mình là xứng đáng, cuối cùng cũng được nghe chính miệng cô nói một tiếng thích. "Diệp Mộ, biểu cảm của anh bây giờ lạ lắm đấy." "Có gì mà lạ, đúng là chưa thấy sự đời." Diệp Mộ cố gắng thu liễm cảm xúc, không để lộ ra chút nào.

Đóa Đóa nhún vai, trong lòng thấy khó chịu, biểu cảm của Diệp Mộ thật sự quá bình thản.

Phải rồi, anh nên như vậy, dù sao anh cũng là người đã có vợ.

Cô còn mong chờ anh có phản ứng gì nữa chứ? "Được rồi, là tôi kém hiểu biết, anh hiểu biết rộng." Diệp Mộ lại vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh: "Ngồi xuống ôn lại chuyện cũ đi, em cứ đứng thế này anh nói chuyện mệt lắm." Đóa Đóa bĩu môi rồi cũng ngồi xuống. "Những năm qua sống thế nào?" Cả hai đồng thanh hỏi.

Đóa Đóa khẽ đung đưa chân, thoải mái nói: "Cuộc sống của lính đặc chủng anh cũng đâu phải chưa thấy, thì cũng giống họ thôi, còn có thể thế nào nữa?" "Có hối hận không?

Không, câu này không cần hỏi nữa, em là loại người đâm đầu vào tường cũng không quay lại, vĩnh viễn không hối hận về quyết định của mình." Đóa Đóa không kìm được đưa tay vỗ vai Diệp Mộ: "Vẫn là anh hiểu tôi nhất." Nhận ra điều gì đó, cô rụt tay lại: "Xin lỗi, phản xạ có điều kiện, lại coi anh là anh em rồi." "Đừng có nói với anh hai chữ anh em nữa." Diệp Mộ nghiến răng trắc trở.

Trong những cơn ác mộng mấy năm qua của anh, mười lần thì có đến tám lần liên quan đến cái danh nghĩa anh em quái quỷ kia, anh thật sự ghét thấu xương rồi. "Diệp Mộ, phong độ quý ông của anh đâu mất rồi?

Thế này chẳng giống anh chút nào, sao lại dễ nổi nóng thế." "Đem cho chó ăn rồi." "Không đến mức đó chứ, con trai anh quậy hay vợ anh quậy mà hành anh thành ra thế này?" "Vợ quậy." Diệp Mộ quyết định diễn kịch thì diễn cho trọn bộ. "Thì dạy bảo đi chứ, chuyện này chẳng lẽ còn phải để tôi dạy anh?" "Cầu xin cô Lan Khuynh Tâm chỉ giáo, tôi nhất định sẽ rửa tai lắng nghe." Diệp Mộ cười hiền lành, lại trở thành chàng quý công tử phong nhã. "Có thể đừng cười như con hồ ly tinh được không?

Nhìn đáng sợ lắm." Hồ ly tinh?

Diệp Mộ thật sự muốn chết quách cho xong, lần đầu tiên bị mắng là hồ ly tinh, mà còn là bị cô gái mình thích mắng nữa chứ. "Diệp Mộ này, tôi bảo anh nhé, đàn ông đừng có chiều chuộng phụ nữ quá, không là cô ta sớm muộn gì cũng cưỡi đầu cưỡi cổ đấy.

Lúc cần ác thì phải ác, nắm thóp được điểm yếu của cô ta, ra chiêu phải nhanh, chuẩn, hiểm, tuyệt đối đừng nể tình.

Chương 1859

Trị một hai lần là ngoan ngoãn ngay, anh bảo đi hướng đông cô ta không dám đi hướng tây đâu." "Nói nghe có vẻ rất có lý, sau này nhất định tôi sẽ thử xem sao." "Ái chà, thực ra chuyện này tôi cũng không rành lắm đâu, anh nên đi thỉnh giáo anh Tiểu Việt ấy.

Lần trước ở sân bay tôi thấy ảnh quảng cáo của anh ấy với chị dâu, còn có một bé trai kháu khỉnh nữa, anh Tiểu Việt cười trông mãn nguyện lắm luôn." "Không cười sao được?

Hai cô con gái, nghe nói Lục Dư Hãn, Lục Kha và Mộc Thần đều thích cả." Đóa Đóa há hốc mồm kinh ngạc: "Hai chị em đó ghê gớm vậy sao?" "Chứ sao nữa, ai thấy cũng yêu, mấy tên con trai nhà họ Lục của các em sắp khổ rồi, sau này không chừng bố anh sẽ hành hạ tụi nó cho xem." "Xì, đừng có coi thường sức chiến đấu của nhà chúng tôi, biết đâu lớn lên lại là bọn họ chạy theo con trai nhà chúng tôi thì sao, còn nhỏ thế này ai mà biết được." "Yên tâm, anh nhất định sẽ giáo dục tụi nó, tuyệt đối đừng để dính vào người nhà họ Lục, ai nấy đều lòng lang dạ thú." Đóa Đóa lập tức nhảy dựng lên, chỉ tay vào mũi Diệp Mộ, suýt chút nữa là mắng xối xả.

Nghĩ đến lời tự dặn lòng lúc ra khỏi cửa là phải làm một thục nữ, cô lại kìm xuống: "Đừng tưởng tôi không biết anh đang lươn lẹo mắng tôi nhé." Diệp Mộ cũng không phủ nhận: "Không tệ, những năm này EQ có tiến bộ đấy, không còn ngốc nghếch như trước." "Làm như EQ của anh cao lắm không bằng.

Tôi EQ thấp thì anh không biết nghĩ cách à?

Nói đi nói lại thì anh cũng có trách nhiệm đấy." "Thôi được rồi, anh không tranh luận với em nữa." "Anh là không cãi lại tôi thì có.

Tôi nói cho anh biết, khua môi múa mép thì Lan Đóa Đóa này chưa bao giờ thua ai cả." "Em thực sự lợi hại." Diệp Mộ khẽ mỉm cười.

Đúng lúc này, Đóa Đóa nhận được điện thoại của Lục Nghiêu, nghe xong nước mắt cô rơi lã chã.

Diệp Mộ cũng bật dậy, ôm lấy vai cô: "Có chuyện gì vậy?" "Em phải về, em bây giờ... phải lập tức quay về đại viện." Đóa Đóa run giọng nói. "Có phải xảy ra chuyện gì không?" "Điểm Điểm của em sắp chết rồi." Đóa Đóa suy sụp nói.

Cô cảm thấy đôi chân mình bỗng chốc rụng rời, dù trước đó đã biết sức khỏe của Điểm Điểm rất tệ, nhưng việc nghe tin phải về gặp mặt lần cuối là một khái niệm hoàn toàn khác.

Diệp Mộ đương nhiên hiểu Điểm Điểm có ý nghĩa thế nào đối với Đóa Đóa, nó còn quan trọng hơn cả anh.

Ngày trước anh thường xuyên ăn giấm với con chó Samoyed lớn này, Đóa Đóa từ khi một tuổi đã ở bên cạnh nó rồi. "Đóa Đóa, em bình tĩnh một chút, chúng ta phải khẩn trương quay về ngay." "Đúng đúng đúng, xe của em vẫn ở bãi đỗ, em đi lấy xe ngay." Diệp Mộ làm sao có thể yên tâm để Đóa Đóa như vậy: "Để anh đưa em đi, em yên tâm, anh lái xe rất giỏi." "Được được được, chúng ta đi mau." Suốt dọc đường Đóa Đóa đều khóc, Diệp Mộ thực sự không biết phải an ủi thế nào.

Điểm Điểm chắc chắn là sắp đi rồi, trước đó anh đã đến thăm, nó thực sự quá già rồi, sống rất vất vả.

Nhưng nó vẫn nhận ra anh, còn vẫy đuôi với anh nữa. "Đóa Đóa, có lẽ như thế này đối với Điểm Điểm là một sự giải thoát." "Đừng nói nữa, em không muốn nghe gì hết." Diệp Mộ khẽ thở dài, không nói nữa mà tập trung lái xe.

Vừa vào đến cửa nhà, Đóa Đóa đã lao ngay đến chỗ Điểm Điểm.

Điểm Điểm đang gục đầu, mắt nhắm hờ, mọi người đều đã có mặt, chỉ thiếu mỗi cô.

Cô ngồi bệt xuống đất, ôm lấy Điểm Điểm, tự lẩm bẩm: "Điểm Điểm thối tha, tôi vừa mới rời xa cậu một chút thôi mà cậu đã giận dỗi rồi, dạo này tính tình cậu càng ngày càng tệ đấy." "Sao cậu lại có thể như vậy chứ, cậu thế này sau này tôi làm sao yên tâm đi làm việc một mình được, sau này đừng thế này nữa có được không?" "Cậu phải ngoan một chút, tôi chắc chắn sẽ không bỏ rơi cậu đâu." Điểm Điểm chỉ mở mắt, lặng lẽ nhìn Đóa Đóa, đôi mắt nó ngấn lệ, từ từ chảy xuống.

Đóa Đóa nhìn mà đau lòng khôn xiết, nói: "Điểm Điểm, cậu cố gắng thêm một chút nữa có được không, cậu ở bên tôi thêm vài năm nữa đi, tôi vừa mới gặp lại cậu mà, tôi không muốn xa cậu đâu." "Điểm Điểm, là tôi nuôi cậu khôn lớn, cậu phải nghe lời tôi chứ, cậu nghe lời lần cuối cùng này thôi được không." Bất kể Đóa Đóa nói gì, Điểm Điểm vẫn nhìn cô, dường như muốn dùng hết sức lực cuối cùng để khắc ghi hình bóng cô chủ nhỏ, người bạn nhỏ yêu quý của mình vào trong tâm trí.

Những người xung quanh cũng khóc không ngừng, đặc biệt là trẻ con, chúng chưa từng thấy cái chết nhưng lại dễ bị tác động cảm xúc nhất.

Đột nhiên, Điểm Điểm không nhìn Đóa Đóa nữa mà rúc đầu vào lòng cô.

Mọi người chỉ thấy đầu nó dụi dụi vài cái như thường lệ, rồi sau đó bất động hoàn toàn.

Đóa Đóa là người nhận ra đầu tiên, cô "òa" lên khóc nức nở, tiếng khóc ấy thật sự xé lòng.

Mọi người đều hiểu, Điểm Điểm biết mình sắp trút hơi thở cuối cùng nên không muốn Đóa Đóa nhìn thấy, mà chọn cách tránh đi ánh mắt của cô.

Động vật thật sự còn nặng tình hơn cả con người.

Lục Tử Mặc không khỏi nhìn sang con La La bên cạnh Tiểu Anh Đào, có lẽ một ngày nào đó con gái anh cũng sẽ giống như Đóa Đóa, phải trải qua nỗi đau mất mát này.

Nuôi một con chó ba năm năm năm tình cảm đã sâu đậm lắm rồi, huống chi là nuôi suốt 20 năm.

Không ai khuyên bảo Đóa Đóa, cô cứ thế ôm Điểm Điểm mãi cho đến tối.

Cuối cùng Lục Nghiêu chỉ đành nói: "Đóa Đóa, anh đã sớm tìm sẵn nghĩa trang cho Điểm Điểm rồi, chúng ta để nó được mồ yên mả đẹp đi." "Chôn rồi là em sẽ không bao giờ được thấy nó nữa." "Em biết đấy, em cũng không thể để nó mãi như thế này được." Đóa Đóa quẹt nước mắt rồi đứng dậy.

Điểm Điểm rất to lớn, Đóa Đóa dù khỏe đến mấy cũng không thể tự mình ôm nổi.

Lục Nghiêu và Diệp Mộ phải giúp một tay mới đưa được nó lên xe.

Mọi người không biết có phải là ảo giác không, nhưng họ thấy khóe miệng Điểm Điểm hơi nhếch lên, trông rất mãn nguyện.

Đóa Đóa không cho những người khác đi theo, ba người họ đưa Điểm Điểm đi, thức đêm để nó được an nghỉ và lập cả bia mộ cho nó. "Anh, có phải anh đã sớm biết Điểm Điểm chỉ còn sống được vài ngày nữa không?" Lục Nghiêu ôm vai Đóa Đóa: "Phải, chỉ là không nỡ nói cho em biết thôi." Đóa Đóa khẽ tựa vào người anh: "Cái đứa nhỏ này giống như em gái ruột của em vậy, không, nó còn thân hơn cả em gái ruột.

Từ nhỏ chúng ta đã cùng nhau lớn lên, em đi đâu cũng quen có nó đi cùng, nó còn cứu em mấy lần, hồi nhỏ còn giúp em đánh nhau nữa, đám bạn nhỏ không biết là ngưỡng mộ em đến mức nào." "Điểm Điểm rất giỏi, cũng giống như em vậy." Lục Nghiêu khẳng định. "Không, nó còn giỏi hơn em.

Em thật khốn nạn, em đã bỏ rơi nó bao nhiêu năm qua, vậy mà nó vẫn một lòng một dạ chờ em về, chẳng hề giận em chút nào, nó thực sự là tuyệt vời nhất." "Ừ, nhưng nó hy vọng em sống tốt.

Nó đợi thấy em bình an trở về mới ra đi, nó đi rất thanh thản, nhẹ nhàng." "Vâng." Suốt dọc đường đi, tâm trạng Đóa Đóa không được tốt, Lục Nghiêu đưa cô thẳng về đại viện.

Lan Hành Chi đã gọi điện mấy lần mà Đóa Đóa không hay biết, cuối cùng ông gọi cho Lục Nghiêu.

Lục Nghiêu kể lại chuyện của Điểm Điểm, Lan Hành Chi dặn mọi người chăm sóc cô cho tốt.

Đóa Đóa một mình về phòng.

Diệp Mộ lo lắng hỏi: "Cô ấy còn chưa ăn tối nữa." "Giờ con bé cũng chẳng nuốt trôi đâu, cứ để nó đi, tình cảm của nó với Điểm Điểm sâu đậm quá.

Cũng may lần này về được gặp mặt lần cuối, nếu không chẳng biết sẽ hối hận đến mức nào." "Vâng." "Tiểu Mộ, cậu với Đóa Đóa nói chuyện đến đâu rồi?" "Bọn em mới nói được một nửa thì nhận được điện thoại của anh, vẫn chưa nói xong." "Con bé Đóa Đóa này có hơi bướng bỉnh một chút, nhiều lúc anh cũng muốn đánh cho nó một trận, nhưng những gì nó làm không hề sai, nó chỉ có lỗi với người thân chúng ta thôi, anh cũng không nỡ trách mắng nó, anh hy vọng cậu bao dung cho nó nhiều hơn." Lục Nghiêu đặt tay lên vai Diệp Mộ.

Chương 1860

"Anh Nghiêu, anh yên tâm, em biết mình nên làm gì, em cũng chưa bao giờ thực sự trách cô ấy.

Hôm nay nghe cô ấy giải thích, thực ra lòng em đã nhẹ nhõm đi rất nhiều." Diệp Mộ khẽ mỉm cười.

Anh vẫn luôn thích cô, chỉ là lần tỏ tình đó không đúng lúc thôi.

Chỉ bấy nhiêu thôi đã đủ xua tan những bực bội và khổ tâm tích tụ trong lòng anh bấy lâu nay. "Cố gắng lên, anh ủng hộ hai đứa, cái cậu Lâm Tuấn gì đó anh chẳng thích nổi chút nào." Lục Nghiêu đã sớm cho người điều tra Lâm Tuấn, người đó thực sự rất ưu tú, nhưng so với Diệp Mộ thì anh thấy vẫn kém một bậc.

Những gì Diệp Mộ làm cho Đóa Đóa mấy năm qua, họ đều nhìn thấy và ghi lòng tạc dạ.

Tính cách của Đóa Đóa cần sự bao dung như vậy, chỉ có Diệp Mộ và Đóa Đóa mới là hợp nhất. "Vậy em xin cảm ơn anh vợ trước nhé." "Ha, tiếng anh vợ này nghe mát lòng mát dạ đấy, cố lên." Hai người đàn ông nhìn nhau cười.

Diệp Mộ không về ngay mà ở lại nhà họ Lục trò chuyện rôm rả với mọi người.

Khoảng hơn mười một giờ đêm, Đóa Đóa mới bước ra khỏi phòng, thấy Diệp Mộ vẫn còn đó thì hơi sững lại: "Diệp Mộ, sao anh vẫn còn ở đây?" "Anh ở đây lạ lắm sao?" Diệp Mộ chỉ vào mũi mình. "Không lạ à?" "Từ nhỏ anh đã thế này rồi mà." Diệp Mộ nói với vẻ vô tội.

Phải rồi, hình như từ bé Diệp Mộ đã thích chạy sang nhà cô, dù là ở đại viện hay nhà của bố mẹ ở nội thành, Diệp Mộ thực sự là quá đỗi quen thuộc.

Đóa Đóa thở dài, giờ cô chẳng còn tâm trí đâu mà suy nghĩ sâu xa mấy chuyện này.

Cô đi thẳng vào bếp, cơm canh vẫn còn ấm, cô liền ăn ngấu nghiến.

Lục Nghiêu cười không ngớt: "Cái con bé này cũng may là vô tư." "Tình cảm của Đóa Đóa thực ra giấu rất kỹ, cô ấy hồi phục nhanh như vậy chẳng qua là không muốn để mọi người lo lắng thôi." "Ừ, cứ để nó diễn đi." Sau khi ăn xong, thấy Diệp Mộ vẫn chưa về, Đóa Đóa không khỏi vẫy vẫy tay gọi anh.

Hai người đi ra ban công.

Đóa Đóa đi thẳng vào vấn đề: "Diệp Mộ, muộn rồi, anh không định về à?" Diệp Mộ thản nhiên nói: "Không về được nữa, giờ chạy về nội thành muộn quá rồi." Đóa Đóa đảo mắt trắng dã, chẳng biết anh với người nhà cô có chuyện gì mà nói lắm thế, nói mãi không hết chuyện. "Tôi bảo là về nhà cũ nhà họ Diệp cơ mà." "Thì cũng chỉ vài bước chân thôi, lát nữa anh về, mọi người vẫn chưa ngủ mà, không vội." "Anh ở nhà tôi thì làm sao họ đi ngủ được, dù thế nào anh cũng là khách." "Mọi người có coi anh là khách đâu." "Tôi thấy anh coi mình quá quan trọng rồi đấy." Đóa Đóa nói. "Làm người thì phải thế chứ." "Chẳng thèm chấp anh, tùy anh vậy, tôi đi ngủ đây." "Đóa Đóa, ở lại nói chuyện với anh thêm lát nữa đi." "Nói cái gì chứ, bây giờ tôi chẳng có tâm trạng, anh cũng biết mà." Đóa Đóa đảo mắt, ngồi phịch xuống một bên chẳng màng hình tượng. "Khi nào em đi?" "Tôi có nửa tháng nghỉ phép." "Vậy em có quay lại thành phố A nữa không?" Ánh mắt Đóa Đóa thoáng qua một tia sâu thẳm rồi nói: "Nếu có cơ hội, tôi sẽ cố gắng tranh thủ điều về quân khu bên này, dù sao đây cũng là nhà tôi, trên có già dưới có trẻ, tôi không yên tâm về ai cả." Bây giờ gia đình đã chấp nhận nghề nghiệp của cô, cô quay về chắc họ cũng không ép buộc cô chuyện gì nữa.

Diệp Mộ trong lòng vui mừng nhưng không để lộ ra ngoài, chỉ bình tĩnh hỏi: "Vậy còn những vướng bận bên kia thì sao?" Đóa Đóa nheo mắt, nhìn Diệp Mộ với vẻ dò xét.

Cô cứ thấy hình như Diệp Mộ biết chuyện gì đó của mình. "Có phải anh biết gì rồi không?" Diệp Mộ rất thản nhiên, cười hiền lành: "Em là người trọng tình cảm, đừng nói với anh là bên đó em chẳng có chút vướng bận nào, chuyện đó là không thể." Đúng rồi, Đóa Đóa nghĩ đến Lâm Tuấn, dù sao cũng phải đợi Lâm Tuấn đứng dậy được đã, cô mới có thể nói thẳng với anh ta.

Đây thực sự là một vấn đề lớn.

Cô chưa từng yêu đương nên thực sự không biết từ chối Lâm Tuấn thế nào để không làm anh ta tổn thương. "Nếu em có vấn đề gì thì cứ nói với anh, dù sao quan hệ của chúng ta cũng đâu có bình thường." Đóa Đóa lườm Diệp Mộ một cái: "Đừng có nói bậy, cái gì mà không bình thường, nghe sao mà chướng tai thế, đừng để vợ con anh nghe thấy mấy lời này." "Sao anh thấy em có vẻ quan tâm đến vợ con anh thế nhỉ?" Diệp Mộ cười híp mắt nói.

Dưới ánh trăng, vóc người anh cao ráo, khí chất thanh tao, nụ cười nhẹ nhàng thật khiến lòng người rung động. "Cút, tôi chẳng có ý kiến gì với vợ con anh cả, anh cứ yên tâm đi." "Cút cái gì, anh có ý đó đâu?" Đóa Đóa trợn tròn mắt: "Cút, anh đừng có bắt chước tôi nói chuyện!

Đừng có bôi nhọ hình tượng của anh trong lòng tôi nữa." "Ồ, nói vậy là hình tượng của anh trong lòng em cũng tốt đấy chứ." "Diệp Mộ, anh phải nhớ kỹ, anh là một quý ông." Đóa Đóa tức tối nói. "Làm quý ông thì có gì tốt chứ, chẳng ai thèm thích." "Sao lại không, tôi thấy thế rất tốt." Diệp Mộ từng bước tiến lại gần Đóa Đóa, cô không tự chủ được mà lùi lại: "Anh muốn làm gì?" "Em đoán xem?" "Cút, chẳng thèm chấp anh." Đóa Đóa quay người định đi, Diệp Mộ liền nắm lấy tay cô kéo vào lòng, ấn đầu cô áp vào lồng ngực mình nhưng không hề có hành động gì quá đáng.

Anh chỉ nói: "Ở lại nói chuyện với anh một lát nữa thôi." "Anh buông tôi ra, anh có biết mình đang làm gì không?" Đóa Đóa tức điên lên. "Để anh ôm em một chút thôi." "Một, hai, ba, tôi đếm đến mười nếu anh không buông tay, tôi sẽ ném anh từ ban công này xuống dưới." Đóa Đóa đe dọa. "Có cần phải bạo lực thế không?" "Anh cứ thử xem." Đóa Đóa kiên định nói.

Tay Diệp Mộ run lên, liền buông cô ra.

Đóa Đóa nghiến răng với Diệp Mộ: "Lần sau còn dám đối xử với tôi như vậy thì đừng có xuất hiện trước mặt tôi nữa." "Lan Khuynh Tâm, em quên hết ngày xưa em đối xử với anh thế nào rồi à, động một chút là ôm ấp, nhào vào lòng anh, giờ anh ôm em một cái thì sao chứ, đây là em nợ anh." Diệp Mộ thản nhiên nói.

Trong đầu Đóa Đóa lướt qua nhanh chóng những hình ảnh cũ, ngày xưa đâu chỉ có những chuyện Diệp Mộ nói, cô còn thường xuyên nằm lì trên lưng anh không chịu xuống, bắt anh cõng về nhà, hay gối đầu lên đùi anh ngủ ngon lành, đúng là thân thiết vô cùng.

Thực sự, ngày xưa cô không thấy có gì sai, vì lúc đó cô luôn coi Diệp Mộ là anh em.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, càng nghĩ càng thấy sai sai, sao ngày đó cô lại làm ra những chuyện ấy, mà sao lại hoàn toàn không nghĩ tới chuyện Diệp Mộ thích mình nhỉ, đúng là ngốc hết chỗ nói, đến chính cô cũng thấy khinh bỉ mình, cái EQ này không phải là thấp nữa mà là hoàn toàn không có, như bị chó tha mất rồi. "Có thể đừng lôi chuyện cũ ra nói nữa được không, chúng ta có thể đối diện với tình hình hiện tại một cách tử tế không?" "Sao em lại đỏ mặt thế?" "Trời tối quá nên anh bị mù rồi đúng không?" "Lan Khuynh Tâm, giờ đã biết mình ngốc nghếch thế nào chưa?" Diệp Mộ đại khái đoán được nãy giờ Đóa Đóa đang nghĩ gì. "Anh cũng chẳng khá hơn đâu, chuyện này dừng lại ở đây đi, đừng nhắc lại chuyện cũ nữa.

Anh cũng chấn chỉnh lại thái độ cho tôi, bây giờ tôi chỉ là một người bạn thuở nhỏ của anh thôi, có thể trò chuyện nhưng phải giữ khoảng cách, đừng để người khác hiểu lầm." "Lan Khuynh Tâm, anh không làm được, hiện tại anh vẫn thích em, rất thích, rất thích." "Không, hiện tại anh vẫn yêu em, rất yêu, rất yêu em." Cảm thấy từ "thích" không đủ để diễn tả cảm xúc của mình, Diệp Mộ dứt khoát đổi thành từ "yêu".

Lần này, dù thế nào đi nữa, anh nhất định phải luôn miệng nói lời yêu.

Phải nhắc nhở cô từng giây từng phút rằng anh không muốn làm anh em của cô, kiên quyết không.

Đóa Đóa sững sờ, cô thấy được sự kiên định trong mắt Diệp Mộ, vốn dĩ đã có chút cảm động, nhưng rồi nghĩ đến điều gì đó, trong lòng bỗng dâng lên một cơn giận không tên.

Cô tiến lại gần Diệp Mộ, anh không biết cô định làm gì nhưng sự chủ động của cô khiến lòng anh tràn ngập niềm vui.

Đúng lúc này, bắp chân anh đau nhói, suýt chút nữa là đứng không vững, anh khẽ hừ một tiếng.

Chương 1861

"Lan Khuynh Tâm, em đá anh làm gì?" "Tôi đá chết cái đồ tra nam nhà anh, đã có vợ con rồi mà còn dám tỏ tình với tôi, xem ra mấy năm này anh thay đổi nhiều quá, thay đổi đến mức tôi sắp không nhận ra anh nữa rồi." "Tra nam, tôi đá, đá tiếp này." Đóa Đóa liên tiếp đá Diệp Mộ mấy cái.

Diệp Mộ vốn định nổi cáu, nhưng thấy cô cứ đinh ninh về chuyện "vợ" anh, anh bỗng bật cười.

Rõ ràng là cô đang ghen mà.

Lan Khuynh Tâm, em cũng có ngày hôm nay sao? "Cười cái gì mà cười, hay là thấy tôi đá nhẹ quá nên như gãi ngứa à?

Được thôi, bổn cô nương dùng thêm lực là được chứ gì." Đóa Đóa tăng thêm lực chân. "Này, Lan Đóa Đóa, em vừa phải thôi chứ, nếu đá anh tàn phế thì sau này anh ăn vạ em đấy." "Cút đi, cút về với vợ con anh đi, đừng có lượn lờ trước mặt tôi nữa, nhìn thấy cái bản mặt này của anh là tôi thấy bực mình rồi." "Lan Khuynh Tâm, vợ anh không xinh bằng em, anh không thích cô ấy, người anh thích vẫn luôn là em." "Diệp Mộ, hôm nay tôi không đánh chết cái đồ tra nam nhà anh thì tôi không mang họ Lan!

Anh là đồ trông mặt mà bắt hình dong, không thích vợ thì anh lấy người ta làm gì, anh tưởng đang chơi đồ hàng chắc?

Con trai cũng có rồi mà giờ anh nói không thích vợ, anh đúng là loại cặn bã nhất trong số những gã tồi." "Chuyện tình cảm đâu phải anh có thể khống chế được, Lan Khuynh Tâm, anh yêu em quá sâu đậm rồi." Đóa Đóa tức đến đỏ mặt, răng đánh vào nhau lập cập.

Diệp Mộ rốt cuộc đã biến thành cái đức hạnh này từ bao giờ vậy, cô thật sự sắp không nhận ra nổi nữa. "Anh đúng là làm xấu mặt nhà họ Diệp, đàn ông nhà họ Diệp đều là người tốt, sao lại lòi ra một gã tra nam thay lòng đổi dạ như anh chứ." "Em yên tâm, anh sẽ đưa cho họ một khoản tiền lớn, đảm bảo họ sống sung túc, có cuộc sống mà ai cũng phải ghen tị." Đóa Đóa giậm chân tại chỗ: "Diệp Mộ, ngày xưa tôi đúng là mù mắt rồi mới thấy có chút xíu thích anh.

Cái loại phẩm chất như anh thì dẹp đi, hoàn toàn không lọt nổi vào mắt tôi đâu.

Từ hôm nay, anh bị liệt vào danh sách đen của tôi rồi, sau này còn dám xuất hiện trước mặt tôi, tôi sẽ cầm dao đâm anh thật đấy." "Đóa Đóa, anh thật sự là vì em mà.

Anh sai rồi, ngày trước anh cứ tưởng mình trao tình cảm nhầm chỗ, nên lấy ai cũng được, vì thế khi người ta theo đuổi là anh đồng ý luôn.

Anh nghĩ sống như vậy cũng tốt, có con rồi sẽ ổn định thôi.

Nhưng khi gặp lại em, anh biết mình đã sai lầm nghiêm trọng.

Tình yêu không thể tạm bợ, hôn nhân cũng không thể tạm bợ.

Anh chưa đến 30 tuổi, anh không thể vì hai chữ trách nhiệm mà để cả đời mình không hạnh phúc, đánh cược cả cuộc hôn nhân của mình, như thế là quá tàn nhẫn với anh.

Anh dừng lại đúng lúc cũng là để cho đối phương thêm một cơ hội lựa chọn, người ta rời xa anh biết đâu lại tìm được người yêu mình hơn, anh làm vậy hoàn toàn là giải thoát cho họ." Lời thoại chẳng cần tập dượt, Diệp Mộ cứ thế tuôn ra như thật.

Anh cảm thấy mình nên cảm ơn bộ gen mạnh mẽ của mẹ, đã cho anh tài năng ngôn ngữ phong phú đến vậy, nói như thật mà chẳng sợ bị cắn vào lưỡi.

Chân Đóa Đóa đá đến mỏi nhừ, vậy mà cái miệng đẹp đẽ của Diệp Mộ vẫn cứ liến thoắng nói những lời khiến cô phẫn nộ. "Cút đi, anh là tra nam thì đó là chuyện của anh, chẳng liên quan gì đến tôi cả, đừng có lấy tôi ra làm lá chắn, tôi không chấp nhận đâu." "Đóa Đóa, em cân nhắc lại đi mà, hai chúng ta mới là chân ái." "Cút đi, ai là chân ái với anh chứ, anh mà còn nói thêm câu nào nữa là tôi quăng anh xuống dưới thật đấy.

Tôi khuyên anh đừng có thử thách giới hạn của tôi, hậu quả nghiêm trọng lắm đấy." "Thì em cứ quăng đi, nói một trăm lần anh vẫn chỉ có một câu trả lời thôi: chân ái vô địch." Diệp Mộ nhắm mắt lại, ra vẻ phó mặc cho cô xử trí.

Đóa Đóa tiến lên, không khách khí túm lấy cổ áo anh, hung tợn nói: "Có giỏi thì nói lại lần nữa xem." "Nói một trăm lần cũng vậy thôi, anh sẽ về ly hôn ngay, vợ con anh đều không cần nữa, anh chỉ cần em thôi, Lan Khuynh Tâm.

Đó là quyết tâm của anh, không ai có thể thay đổi được." "Anh chỉ cần em, Lan Khuynh Tâm." Dường như thấy nói một lần là chưa đủ, Diệp Mộ lặp lại hẳn ba lần.

Đóa Đóa trừng trừng nhìn Diệp Mộ, mắt như phun ra lửa, lồng ngực phập phồng vì tức giận.

Diệp Mộ ngửi thấy mùi hương thanh khiết thoang thoảng trên người cô, chỉ cảm thấy vô cùng hưởng thụ, khóe miệng không tự chủ được mà khẽ nhếch lên. "Diệp Mộ, cái thằng nhóc này, anh thật sự muốn làm tôi tức chết mà!" "Đóa Đóa, em cứ việc ra tay đi." "Khoan đã, anh cười cái gì?" "Anh cười vì thực ra bây giờ em vẫn còn thích anh, nếu không sẽ chẳng có phản ứng lớn đến thế.

Dù sao anh cũng đã quyết định rồi, anh quyết định vì em mà bỏ vợ bỏ con.

Đây là lựa chọn của riêng anh, anh nhất định sẽ giải thích rõ ràng với vợ anh, tất cả chuyện này không liên quan gì đến em, là quyết định đơn phương của anh, bảo cô ấy đừng ký hận em, đôi bên chia tay trong êm đẹp." Diệp Mộ tiếp tục diễn kịch.

Đóa Đóa đột nhiên buông tay ra, rồi nói: "Loại đàn ông không có giới hạn như anh, bà đây khinh bỉ anh.

Tôi còn chẳng buồn động thủ, đánh anh tàn phế rồi anh lại bám lấy tôi thì tôi ghê tởm cả đời mất." "Nhân lúc tôi còn chưa cầm dao đâm anh, tốt nhất anh nên cút đi cho khuất mắt, nhìn thấy anh là thấy buồn nôn." Đóa Đóa quay lưng bỏ đi, còn chưa kịp xuống lầu đã nghe thấy tiếng cười trầm thấp của Diệp Mộ từ phía sau truyền tới, nghe chừng tâm trạng đang rất tốt.

Chết tiệt, cái thuộc tính tra nam này đúng là không ai bằng, thế mà cũng cười ra được. "Lan Khuynh Tâm, em đúng là kẻ ngốc nhất thiên hạ." "Diệp Mộ, anh dám nói thêm câu nữa xem." Đóa Đóa cảm thấy tính nóng nảy của mình lại bốc lên.

Lần này gặp lại Diệp Mộ, hỏa khí của cô thực sự lớn hơn rất nhiều, người đàn ông này giản trực là quá vô liêm sỉ, đã đảo lộn hoàn toàn thế giới quan của cô. "Chẳng lẽ em không ngốc sao?

Anh nói anh có vợ có con từ bao giờ thế?" "Chậc chậc, tốc độ lật mặt này đúng là đỉnh cao đấy, giờ không phải là muốn bỏ vợ con nữa, mà là đến vợ con cũng không thừa nhận là có luôn à?" Diệp Mộ giơ một ngón tay khẽ gõ vài cái lên trán mình, dáng vẻ vô cùng bất đắc dĩ.

Bộ dạng này của Diệp Mộ trong mắt Đóa Đóa chính là chột dạ, là không có bản lĩnh gánh vác. "Sao?

Giờ cuối cùng cũng biết xấu hổ rồi, che mặt không dám nhìn tôi à?

Tôi còn tưởng anh định mặt dày mãi thế cơ chứ." Anh đột ngột ngẩng đầu, cười nói: "Lan Khuynh Tâm, anh thực sự không có vợ con." "Tin anh thì tôi là đồ bạch si." "Anh thật sự không có." "Đừng bảo là anh chưa đăng ký kết hôn với người ta nhé.

Tôi cảnh báo anh, người ta đã sinh con cho anh rồi, trong mắt mọi người hai người là một cặp, đây là hôn nhân thực tế, anh có muốn chối cũng không chối được đâu.

Loại đàn ông không có trách nhiệm, tôi khinh." "Người phụ nữ không có não, anh cũng khinh." "Thế thì cút đi, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa." Diệp Mộ: "..." "Tôi khuyên anh lúc muốn phủi bỏ trách nhiệm thì tốt nhất nên nghĩ cho kỹ, làm tra nam là phải trả giá đấy, không đơn giản thế đâu." Diệp Mộ thật sự không nhịn nổi nữa, gầm lên: "Lan Khuynh Tâm, lão tử chưa kết hôn, không có bạn gái, càng không có con trai!

Tất cả những chuyện đó là mọi người bịa ra để lừa em thôi, nhưng tại em quá ngốc, quá dễ dàng mắc mưu." Đóa Đóa ngay lập tức hóa đá, biểu cảm trên mặt biến hóa cực kỳ phong phú.

Diệp Mộ cũng không vội, cứ đứng yên tại chỗ mỉm cười nhìn cô, đợi cô từ từ tiêu hóa thông tin.

Đột nhiên, trong mắt Đóa Đóa bắn ra hai luồng tinh quang, sau đó từng bước tiến về phía Diệp Mộ.

Chương 1862

Trong lòng Diệp Mộ bỗng nhiên có một dự cảm không lành.

Quả nhiên, Đóa Đóa trực tiếp túm lấy cổ áo trước ngực anh, dùng lực kéo anh xuống lầu.

Sức lực đó quá lớn, anh nhất thời không tài nào thoát ra được.

Đây vẫn còn là ở Lục gia, Diệp Mộ cảm thấy mình không thể mất mặt thế này được, vội vàng cười xòa lấy lòng: "Đóa Đóa, em buông tay trước đã, chúng ta có chuyện gì thì từ từ nói." "Đừng thế mà, em là con gái, phải có chút dáng vẻ con gái chứ." "Này, Đóa Đóa, em đi chậm thôi, anh trẹo chân rồi." "Đóa Đóa, giữ thể diện cho anh chút đi, mọi người đang nhìn kìa." "Đóa Đóa, Đóa Đóa ngoan." "Lan Khuynh Tâm, anh yêu em bao nhiêu năm như thế, em giữ chút mặt mũi cho anh đi mà..." Diệp Mộ liên tục cầu xin, nhưng Đóa Đóa chẳng hề phản ứng.

Cô đanh mặt lại, động tác không ngừng, trước ánh mắt chú ý của cả nhà, cô mạnh bạo đẩy Diệp Mộ ra khỏi cửa phòng khách.

Lực đẩy quá mạnh khiến Diệp Mộ ngã ngồi bệt xuống đất.

Còn chưa kịp phản ứng gì thì cánh cửa đã "rầm" một cái đóng sập lại, ngăn cách mọi tầm mắt của anh. "Đóa Đóa!" Tiếng gọi của anh nghẹn lại ở cổ họng không phát ra được.

Vừa ngẩng đầu lên, anh đã thấy bên cửa sổ trong nhà là những đôi mắt đang cười rạng rỡ, từ già đến trẻ, không thiếu một ai.

Thậm chí còn có cả nhóc tì Lục Kha nữa.

Cái thằng nhóc này, nửa đêm rồi sao vẫn chưa đi ngủ hả trời?

Mặt Diệp Mộ đỏ bừng lên tận mang tai.

Nhưng dù sao anh cũng chẳng còn là chàng trai mới lớn nữa, trải qua bao nhiêu năm rèn luyện, vẻ non nớt đã sớm phai nhạt, thay vào đó là sự trưởng thành vững chãi.

Anh tao nhã đứng dậy từ dưới đất, bình tĩnh phủi quần áo, tỏ vẻ phong thái nhẹ nhàng nói: "Ngại quá, để mọi người xem trò cười rồi, thật xin lỗi, tôi và Đóa Đóa có chút mâu thuẫn nhỏ." Lời anh vừa dứt, giọng nói hung dữ của Đóa Đóa lại vọng ra: "Diệp Mộ, lần sau còn dám xuất hiện trước mặt tôi, xem tôi có đánh gãy chân anh không.

Mau cút đi cho khuất mắt bà đây, nhìn thấy anh là thấy buồn nôn." Diệp Mộ suýt chút nữa thì nghẹt thở, chỉ thấy hôm nay mất mặt quá lớn rồi, lại còn mất mặt ngay tại Lục gia.

Biết thế này đã chẳng diễn sâu quá làm gì, dồn Đóa Đóa đến mức này, cuối cùng bản thân lại phải chịu khổ.

Tuy nhiên, anh vẫn mỉm cười ưu nhã: "Cái tính khí này của con bé Đóa Đóa đúng là càng ngày càng lớn, nhưng mà anh thích." "Cô Đóa Đóa ơi, chú Diệp bảo thích bị đánh kìa, lần sau cô đánh người nhớ gọi cháu với nhé, cháu cũng lợi hại lắm đấy." Cậu bé Lục Kha hướng về phía Đóa Đóa nói bằng giọng mềm mại đáng yêu.

Diệp Mộ bị sặc, ho khụ khụ không ngừng.

Mọi người cuối cùng không nhịn nổi nữa, tất cả đều cười rộ lên ha hả.

Nội tâm Diệp Mộ sụp đổ, anh đưa tay khẽ ôm trán, đúng là anh danh một đời bị hủy hoại trong chốc lát.

Thật không thể tin nổi tất cả những gì xảy ra tối nay là sự thật.

Sao mọi chuyện lại diễn biến thành thế này nhỉ?

Trong nhà, Đóa Đóa hùng hổ quát mọi người: "Không được cười!" Lời đe dọa của cô chẳng có mấy uy lực, mọi người ai nấy vẫn cứ cười, khiến cô tức đến mức dậm chân bình bịch. "Mọi người có còn là người thân, là trưởng bối của con không hả?

Sao lại hùa vào với cái tên Diệp Mộ kia để lừa con, mọi người làm con khổ sở quá rồi đấy." Hóa ra nãy giờ cô mắng mỏ trên kia đều là giả hết.

Cô đúng là đồ ngốc, thế mà lại tin lời mẹ, còn hớn hở đi mua quà tặng con trai người ta, rồi cứ nhấn mạnh phải giữ khoảng cách với anh.

Lúc cô nói những lời đó, chắc chắn Diệp Mộ đang cười thầm trong bụng rồi.

Dùng từ "bạch si" để hình dung hành vi hôm nay của cô đúng là chẳng sai chút nào.

Đã bao nhiêu năm trôi qua rồi mà cô chẳng tiến bộ lên được tí nào cả.

Đóa Đóa hoàn toàn bị chính mình làm cho tức nghẹn. "Ai bảo con ngốc quá làm chi, trách được ai chứ." Giang Mạn thong dong nói.

Đầu têu là bà, bà đã đoán chắc đứa con gái ngốc nghếch này sẽ mắc mưu mà, quả nhiên, ngốc thật.

Bà còn nghi ngờ không biết đứa con gái quay về hiện tại có bị tráo đổi không nữa.

Đóa Đóa nhìn sang Lục Niệm Nhất, Niệm Nhất vội xua tay: "Đừng đổ oan cho chị, chị chưa bao giờ khẳng định điều gì nhé, là em tự suy đoán thôi, Ngôn Ngôn có thể làm chứng." "Bà nội..." "Bảo bối, bà có nói gì đâu nào?" "Bà bảo Diệp Mộ..." Đóa Đóa tức đến nghẹn lời, nhất thời không nhớ ra nguyên văn lời Tần Tuệ là gì, hình như bà chỉ ấp úng muốn nói lại thôi, đúng là chẳng tiết lộ chút thông tin chính xác nào. "Anh cả." "Anh từ đầu đến cuối không hề tham gia nhé." Lục

Nghiêu nhún vai. "Anh Tiểu Mặc, anh rõ ràng nghe thấy chúng em đang nói gì, sao anh không nhắc em một câu?

Em thấy em đối xử với anh tốt lắm mà, coi anh như anh trai ruột vậy." "Anh căn bản không nghe thấy mọi người nói gì cả, hôm nay em tức giận chuyện gì thế?

Nói cho anh nghe để anh nhớ lại xem nào." "Ba!" "Ba thực sự không biết gì cả, con và mẹ con nói chuyện thì thầm toàn tránh mặt ba thôi." Hỏi một vòng, Đóa Đóa phát hiện ra người ta đúng là chưa bao giờ nói rõ ràng cả, toàn là cô tự mình suy diễn lung tung, ngay cả việc người ta có con cũng là cô đoán mò.

Chết tiệt, cả nhà hùa nhau bắt nạt cô.

Uất ức, thật sự là quá uất ức. "Mọi người có còn là người thân của con không vậy, lúc này mà không ai an ủi con lấy một câu sao?" "Tại sao phải an ủi con, rõ ràng người bị tổn thương là Diệp Mộ mà.

Con xem người ta vẫn còn đứng ngoài kia kìa, cái tính tình của con bé này cũng quá bá đạo rồi, làm gì có ai đối xử với người ta như thế." Giang Mạn nói.

Thú thật, nhìn thấy con gái bị Diệp Mộ trêu cho tức điên lên, bà thấy khá là sảng khoái.

Cái con bé này bỏ đi biền biệt mấy năm làm khổ bao nhiêu người, giờ thì đúng là phong thủy luân chuyển rồi.

Con bé cũng có lúc như thế này. "Mẹ, mẹ là mẹ ruột của con đấy, sao mẹ lại bênh người ngoài như thế?" Giang Mạn cười nhạt: "Mẹ là giúp lý không giúp thân, ai bảo có kẻ nào đó cứ mãi vô tâm, làm việc quá đáng quá làm chi." Vừa nhắc đến chuyện này, nhuệ khí của Đóa Đóa lập tức xì hơi.

Chương 1863

Cô chợt nghĩ đến điều gì đó, Diệp Mộ đã không kết hôn sinh con, giờ lại xuất hiện trước mặt cô, nói thích cô, yêu cô, vậy chẳng lẽ anh vẫn luôn đợi cô sao?

Trời ạ, sao lại như vậy được.

Cốt truyện hình như đột ngột bị lật ngược rồi.

Tin tức này cô cần phải từ từ tiêu hóa. "Con mệt rồi, không nói với mọi người nữa, con lên lầu ngủ đây." "Mẹ thấy là con tự thấy chột dạ, không biết nói gì với bọn mẹ thì có." Đóa Đóa vểnh mặt lên, khẽ hừ một tiếng: "Không có chuyện đó đâu." Đi được vài bước, cô lại quay đầu dặn cả nhà: "Không được mở cửa cho cái tên khốn Diệp Mộ kia, cứ để anh ta cút về nhà mình đi." Nói xong, cô đi thẳng lên lầu.

Nào ngờ, cô vừa đi khỏi, Lục Nghiêu đã mở cửa ra, cười tủm tỉm nói: "Chú em, cậu chơi hơi quá đà rồi đấy." "Anh Nghiêu, anh đừng trêu em nữa." Lục Nghiêu nhếch môi đầy vẻ phong lưu, tò mò hỏi: "Nói đi, hai đứa ở trên đó rốt cuộc đã nói những chuyện gì, có xảy ra chuyện gì mà cả nhà đang mong đợi không?

Tiểu ma nữ nhà chúng tôi thực ra không phải là người không nói lý lẽ đâu, nhưng bị đối xử như thế này thì cậu chắc chắn là người đầu tiên đấy." Lục Nghiêu vừa dứt lời, Diệp Mộ cảm giác mình lại bị ánh mắt của mọi người vây công, có chút ngại ngùng gãi đầu: "Em làm sao biết mọi người mong đợi cái gì." "Cái thằng này đừng có mà giả ngơ, cậu lại không biết bọn này đang nghĩ gì chắc?" "Anh Nghiêu, mọi người nghĩ nhiều quá rồi, chẳng phải mọi người cũng thấy kết cục của em rồi đó sao." "Haha, cũng đúng, đây chắc chắn là lần đầu tiên trong lịch sử của Diệp Mộ cậu, một chàng quý tộc nhỏ của chúng ta đã bao giờ phải chịu sự đãi ngộ như thế này đâu." "Anh Nghiêu à..." "Tiểu Mộ, đừng đứng ngoài nữa, vào đây nói chuyện với mọi người thêm lát nữa đi." Còn nói gì nữa chứ, chẳng còn gì để nói cả.

Diệp Mộ vội vàng từ chối: "Thôi ạ, thời gian không còn sớm nữa, cháu phải về rồi.

Nếu không về thăm bà nội, bà lại mắng cháu cho xem." Tuy nhiên anh vẫn rất phong độ, vào nhà chào hỏi mọi người rồi mới rời đi.

Cả gia đình đặc biệt hài lòng với cách hành xử của anh, Đóa Đóa đúng là nên ở bên cạnh một người như thế này.

Đóa Đóa đứng bên cửa sổ, nhìn bóng lưng Diệp Mộ rời đi, hằn học thốt ra hai chữ: "Đồ khốn!" Thế mà dám trêu cợt cô như vậy.

Diệp Mộ trước đây tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện như thế, mấy năm nay anh đã trải qua những gì mà lại trở nên đáng ghét như vậy chứ.

Nhưng không thể phủ nhận, nghe tin anh chưa kết hôn, trong lòng cô bỗng dâng lên một chút ngọt ngào.

Đây chắc không phải là tin xấu đâu nhỉ.

Dưới phòng khách, Lục Niệm Nhất bắt đầu tổng kết: "Nhìn hai đứa nó thế này, hình như em đã ngửi thấy mùi vị của tình yêu rồi đấy." "Hình như đúng là vậy thật." Cận Ngôn cũng nói. "Hai đứa nó mà thực sự yêu nhau thì với cái tính nóng nảy của Đóa Đóa, chắc ngày nào cũng xảy ra đại chiến thế kỷ mất, mấy năm nay tính tình con bé càng lớn hơn rồi." Giang Mạn trong lòng cũng thấy vui lây.

Cuối cùng bà cũng thấy được chút hy vọng gả được con gái đi. "Bác gái, cháu thấy cách chung sống này cũng khá tốt mà, không có gì không ổn cả.

Dù sao Diệp Mộ cũng sẽ không đánh Đóa Đóa đâu, anh ấy không bắt nạt được Đóa Đóa đâu ạ." "Haha, đúng là vậy." "Ái chà, không biết mẹ có đang vui mừng quá sớm không nữa, hai đứa nó mới chỉ bắt đầu thôi, còn chưa đâu vào đâu cả." "Không đâu bác gái, có một khởi đầu tốt đẹp là quan trọng nhất rồi.

Chỉ cần hai người bọn họ có ý định đó thì dù gặp phải khó khăn lớn đến mấy chắc chắn cũng sẽ vượt qua thôi." "Cũng đúng." Xem xong kịch hay, cả nhà cũng giải tán.

Cậu bé Lục Kha vừa nãy còn lăng xăng, giờ đã nằm gọn trong lòng Lục Nghiêu ngủ khì khì.

Giang Mạn nựng má cậu bé: "Nhìn cháu nội của mẹ kìa, lúc ngủ trông đáng yêu thế không biết.

Đóa Đóa mà sinh một đứa với Diệp Mộ thì chắc chắn cũng không kém đâu, hai đứa nó là đẹp nhất trong đám trẻ các con mà, gen chắc chắn là cực tốt." Giang Mạn đã bắt đầu tưởng tượng ra dáng vẻ của cháu ngoại rồi, càng nghĩ càng thấy vui.

Lục Minh thấy vợ vui như vậy cũng bị lây cảm xúc, khóe môi khẽ cong lên. "Mạn Mạn, đi thôi, đi ngủ thôi." "Được, trong lòng em giống như vừa được tiêm một liều thuốc trợ tim vậy, cuối cùng cũng thấy thoải mái rồi." "Yên tâm đi, mọi chuyện đang phát triển theo hướng tốt đẹp, chúng ta cứ thong thả mà chờ thôi." Đêm nay, nhờ màn cãi cọ nhỏ của hai người kia mà Giang Mạn và Lục Minh đã có một giấc ngủ ngon.

Ngay cả Đóa Đóa, tâm trạng đau buồn cũng đã được xoa dịu phần nào.

Mặc dù cả đêm đều mơ thấy những hình ảnh ở bên Điểm Điểm, nhưng cô vẫn ngủ một mạch đến sáng, không hề bị mất ngủ.

Chỉ là cơ thể hơi mệt mỏi, sau khi tỉnh dậy vẫn nằm lười trên giường không muốn dậy, tùy tay mở ngăn kéo lật xem một cuốn album ảnh.

Trên đó toàn là ảnh của cô, nhưng hễ chỗ nào có cô xuất hiện thì nhất định sẽ có Điểm Điểm.

Ngón tay cô khẽ chạm lên tấm ảnh, mắt lại phủ một lớp sương mờ.

Điểm Điểm của cô, sao lại ra đi như thế chứ?

Cô thực sự không muốn chấp nhận kết quả này.

Một lát sau, cô lại phát hiện ra một sự thật, ảnh chụp chung của cô và Diệp Mộ cũng cực kỳ nhiều.

Vì tuổi tác xấp xỉ nhau, bọn họ từ lúc đi mẫu giáo cho đến đại học hầu như đều đi cùng nhau, cùng nhau nhảy lớp, chỉ là lên đại học không học cùng chuyên ngành, không cùng lớp.

Cô vì muốn sớm vào công ty giúp đỡ nên học sớm hơn anh hai khóa.

Diệp Mộ trong ảnh tấm nào cũng cười, ôn nhu như gió.

Nhưng khi chụp chung với người khác, độ cong nơi khóe môi rõ ràng không lớn đến thế, rất nội liễm.

Sự khác biệt thực sự rất rõ ràng. "Đồ ngốc, không biết anh có gì mà cười vui thế." Đóa Đóa giơ tay chọc chọc vào mặt Diệp Mộ trong ảnh, lẩm bẩm nói.

Càng lật về sau, cô dường như lại nhớ lại rất nhiều chuyện khi ở bên Diệp Mộ, những chuyện giữa bọn họ thực sự quá nhiều, cứ ngỡ là đã quên từ lâu, nhưng nhờ những tấm ảnh này mà tất cả lại ùa về.

Càng nghĩ cô càng thấy mình ngốc, tâm tư của Diệp Mộ rõ ràng đến mức không thể rõ hơn được nữa.

Chỉ cần cô để ý một chút thôi thì chắc chắn đã sớm nhận ra rồi.

Cô dùng lực đập vài cái vào trán mình.

Thế mà lại ngốc nghếch suốt bao nhiêu năm như vậy.

Thật là hết chỗ nói.

Cuối cùng, cô bị chính mình làm cho bật cười, đấm thình thịch vào giường: "Lan Khuynh Tâm, mày đúng là ngốc đến một cảnh giới nhất định rồi, chắc chắn không có ai ngốc hơn mày nữa đâu." Đang lúc cô suy nghĩ vẩn vơ thì Lâm Tuấn gọi điện tới.

Chương 1864

Đóa Đóa cảm thấy như bầu trời bỗng chốc đổ cơn mưa phùn miên man: "Đội trưởng." Lâm Tuấn khựng lại một chút rồi hỏi: "Sao thế?

Nghe giọng em có vẻ không ổn, có phải em bỏ nhà đi nên người nhà không chịu tha thứ cho em không?" "Em đã được tha thứ rồi, chỉ là con thú cưng em nuôi hơn hai mươi năm không còn nữa." "Xin chia buồn với em." Lâm Tuấn nói.

Đóa Đóa cảm thấy tính tình của vị đội trưởng này có chút giống cha mình, vụng chèo khéo chống, không biết nói năng gì mấy, nhưng những phương diện khác thì không vấn đề gì. "Không sao đâu, em đã nghĩ thông suốt rồi." "Đội trưởng tìm em có việc gì không?" "Không có gì, chỉ là gọi điện cho em xem tình hình bên đó thế nào thôi, anh không yên tâm lắm về em." Đóa Đóa cười: "Đội trưởng, anh nghĩ nhiều rồi, em chắc chắn không sao mà, người nhà giận em cũng chỉ một lát thôi, em về được là họ mừng lắm rồi." "Đóa Đóa, anh đã không còn là đội trưởng của em nữa rồi, em đừng cứ gọi đội trưởng mãi thế." "Một ngày làm đội trưởng, cả đời làm đội trưởng mà." "Em cứ gọi tên anh đi." "Như thế em không quen." "Gọi nhiều lần thì sẽ quen thôi." Vừa nghĩ đến Diệp Mộ là Đóa Đóa lại đau đầu, không biết phải làm sao.

Diệp Mộ đã chờ đợi cô bao nhiêu năm như thế, nếu cô không cho người ta một câu trả lời thỏa đáng, e là tất cả mọi người xung quanh sẽ không tha cho cô đâu, đặc biệt là mẹ cô, cái ánh mắt bà nhìn Diệp Mộ còn thân thiết hơn cả nhìn con trai ruột. "Lâm Tuấn." Lâm Tuấn chỉ cảm thấy trong lòng bồn chồn khó hiểu, dường như có một biến số nào đó đang phát triển theo hướng không xác định.

Kể từ khi Đóa Đóa rời khỏi thành phố C, lòng anh chưa lúc nào được yên định. "Đóa nhi, em sẽ quay lại chứ?" "Tất nhiên rồi, em chỉ về thăm thân thôi, vẫn phải quay lại bên đó mà." "Vậy khi nào em quay lại, để anh đi đón em được không?" "Vâng, khi nào em về sẽ báo cho anh." "Đóa Đóa, con làm gì trong phòng thế, mau xuống ăn cơm đi!" Giọng Giang Mạn vọng vào.

Lâm Tuấn cũng nghe thấy tiếng nói trong điện thoại, liền bảo: "Đóa nhi, em đi ăn cơm trước đi, lúc khác chúng ta nói chuyện tiếp." "Tạm biệt anh." Đóa Đóa vừa bước ra ngoài đã đụng ngay vào Giang Mạn: "Con đang gọi điện thoại cho ai thế, mẹ gọi mấy câu mà không nghe thấy?" "Chỉ là một người bạn thôi ạ." Sắc mặt Giang Mạn lập tức sa sầm: "Là cái cậu thanh niên mà con kể đó hả?" "Vâng." "Lan Đóa Đóa, mẹ cảnh báo con nhé, làm việc gì cũng phải có lương tâm, phải cẩn thận, nghĩ cho kỹ xem mình thực sự muốn cái gì, đừng có mà làm loạn cho mẹ." "Mẹ ơi, dùng từ 'làm loạn' ở đây là không đúng rồi đấy, con chỉ nghe điện thoại thôi mà, mẹ đâu cần phải như thế." "Mẹ tiêm phòng trước cho con đấy.

Mẹ nói thật cho con biết, con rể mẹ chỉ chấm mỗi Diệp Mộ thôi, những người khác dẹp hết đi." "Mẹ, mẹ còn chưa gặp người ta mà đã vội kết luận rồi, có sớm quá không ạ?" "Mẹ chẳng cần gặp ai hết, mẹ tin vào phán đoán của chính mình." Đóa Đóa khẽ thở dài, cảm thấy mấy năm nay Diệp Mộ thực sự đã thu phục được trái tim của cả nhà cô rồi, ngay cả ông ngoại hôm qua biết cô đi tìm anh cũng vui mừng hết sức.

Ông ngoại trước đây vốn chẳng mấy thích Diệp Mộ cơ mà.

Khi Đóa Đóa xuống lầu, cô thấy bóng dáng Diệp Mộ bên bàn ăn, lập tức quát lên: "Diệp Mộ, ai cho phép anh đến nhà tôi ăn cơm hả?" Diệp Mộ thong thả lau khóe miệng: "Thái gia gia mời đấy, nói là có hầm món canh gà mà anh thích." Lão thái gia nhìn sang Đóa Đóa: "Cái con bé này, mặt mày cau có thế là ý gì?

Ta gọi Tiểu Mộ đến uống canh thì ảnh hưởng gì đến con, con đang nghi ngờ quyết định của ta đấy à?

Nếu con không muốn ăn cơm ở đây thì đi đi, nhà này ta làm chủ, chưa đến lượt con lên tiếng đâu." "Thái gia gia, con đã nói gì đâu." "Hi hi, thế là trong nhà lại có thêm một người bị thái thái gia bắt nạt rồi." Cậu bé Lục Kha nói.

Lão thái gia vừa liếc mắt nhìn sang, cậu bé lập tức sợ hãi cúi đầu, ngoan ngoãn húp canh. "Thái gia gia, ông xem ông làm Kha Kha sợ rồi kìa." "Nhiều lời quá!" Đóa Đóa chỉ biết lườm Diệp Mộ một cái, sau đó ngoan ngoãn ngồi xuống ăn cơm.

Đồ lừa đảo, để xem ăn cơm xong tôi xử lý anh thế nào.

Ăn cơm xong, Đóa Đóa chuẩn bị sang nhà ông bà ngoại, Diệp Mộ cũng đi theo ra ngoài.

Đóa Đóa trực tiếp giáng một bạt tai vào lưng anh: "Diệp Mộ, anh dám lừa tôi, anh chán sống rồi phải không?" "Thế thì em đánh chết anh luôn đi." Diệp Mộ nhìn chằm chằm Đóa Đóa.

Sắc mặt Đóa Đóa thay đổi một chút, cô đi thẳng về phía trước.

Nhìn dáng vẻ khó ở này của cô, Diệp Mộ lại càng thấy vui.

Anh đưa tay khẽ nắm lấy vai Đóa Đóa: "Lan Đóa Đóa, em rất để ý việc anh đã cưới vợ sinh con hay chưa, điều đó đã nói lên tất cả rồi.

Em thích anh, em không phủ nhận được đâu." Đóa Đóa quay mặt đi: "Bớt tự luyến đi, tôi quan tâm đến tất cả mọi người mà, dù sao chúng ta cũng bao nhiêu năm không gặp rồi." "Em vẫn không chịu thừa nhận phải không?" "Diệp Mộ, anh đừng ép tôi." "Đóa Đóa, anh đã chờ em gần bảy năm rồi, em có biết mấy năm nay anh đã trải qua thế nào không?

Em có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của anh chưa?

Anh đã hứa với anh Nghiêu là sẽ không dùng chuyện này để ràng buộc em, nếu em thực sự không thích anh, muốn kết hôn với người khác, anh thực sự sẽ chấp nhận, coi như mấy năm thanh xuân của anh đổ sông đổ bể, coi như mua một bài học.

Nhưng nếu em thích anh, thì bất kể bên cạnh em xuất hiện người như thế nào, mấy năm nay đã xảy ra chuyện gì, anh chắc chắn sẽ cùng em giải quyết tất cả." "Trọng điểm hiện giờ là, Lan Khuynh Tâm, trước đây em thích anh, vậy bây giờ em còn thích anh không?

Anh còn cơ hội chứ?" Đóa Đóa không thể không nhìn về phía Diệp Mộ, Diệp Mộ lại nói: "Em chỉ cần nói cho anh biết, em có còn thích anh hay không là được." "Tôi cũng đâu có nói là không thích anh, nhưng mà..." "Dừng lại, anh chỉ cần nghe vế trước của em là đủ rồi." Diệp Mộ trực tiếp ôm Đóa Đóa vào lòng.

Đóa Đóa sững sờ một lát, tay đấm thình thịch vào vai anh: "Anh buông tôi ra, đừng có mà được nước lấn tới.

Tôi mới chỉ nói là tôi thích anh, chứ chưa thừa nhận anh là gì của tôi, cũng chưa hứa hẹn gì với anh đâu nhé." "Cứ coi như đây là một cái ôm tình bạn đi, dù sao chúng ta cũng bao nhiêu năm không gặp rồi." "Có kiểu tính toán như thế à?" "Tất nhiên rồi, đây là phép lịch sự mà." Diệp Mộ khẽ tựa đầu lên vai Đóa Đóa.

Đang lúc Diệp Mộ đang tận hưởng cảm giác hạnh phúc thì Đóa Đóa lại buông một câu làm mất hứng: "Diệp Mộ, cái dáng vẻ khép nép như chim nhỏ của anh thế này là sao đây?" Diệp Mộ bủn rủn chân tay, suýt chút nữa thì ngã quỵ, anh nghiến răng nói: "Lan Khuynh Tâm, em là phụ nữ đấy, đừng tưởng em cắt tóc ngắn thì em thành đàn ông luôn rồi, em vẫn còn thiếu linh kiện cơ bản để làm đàn ông đấy nhé." "Tôi biết mà, là chính anh tự coi mình là phụ nữ thôi." "Anh không có!"

"Anh thấy bộ dạng hiện giờ của mình không giống à?

Nói câu đó cho quỷ nghe quỷ cũng chẳng tin." Diệp Mộ dở khóc dở cười, khẽ gõ vào cái đầu nhỏ của cô: "Lan Khuynh Tâm, em có thể có chút tế bào lãng mạn nào không hả?" "Xin lỗi, tôi là người của quân đội." "Hừ, mấy cái gã anh em của em không làm gì quá đáng với em chứ?" Diệp Mộ ướm hỏi. "Họ dám à, bà đây chặt tay họ ngay." "Có thể đừng nói tục được không?" Diệp Mộ cạn lời. "Xin lỗi, ở cùng một đám đàn ông lâu quá nên bị ảnh hưởng chút." "Đúng rồi, tôi phải nhắc anh, mấy năm nay tôi thay đổi không ít đâu, không còn là con bé Lan Khuynh Tâm được ông ngoại nuôi chiều như công chúa nữa.

Tôi thô lỗ lắm đấy, anh chắc chắn vẫn muốn thích một người như tôi chứ?" "Lan Khuynh Tâm, em bớt tự sướng đi, em từ trước tới nay có bao giờ là công chúa đâu, toàn là ngoài vàng mã trong mục nát thôi." Thì ra chỉ có cách ăn mặc là giống công chúa, chứ cốt cách bên trong thì chẳng phải, anh còn lạ gì nữa. "Này, Diệp Mộ, có thể nói chuyện tử tế được không, anh đang hạ thấp tôi đấy à?" "Thực ra anh muốn nói em là nữ vương hơn." Diệp Mộ nhếch môi cười, nhìn Đóa Đóa đầy tình tứ. "Sát, có thể đừng có quyến rũ tôi không hả Diệp Mộ?" Cái gương mặt này của anh, lúc cười lên đúng là có sức công phá cực lớn. "Anh chỉ hỏi là có bị quyến rũ không thôi?" Diệp Mộ nháy mắt. "Anh đúng là mặt dày thật đấy, xem ra tuổi tăng lên, da mặt cũng dày lên theo rồi, đồ mặt dày." "Em tưởng anh vẫn là chàng trai đôi mươi chắc, anh sắp ba mươi đến nơi rồi đấy.

Em họ của em đều đã lên chức cha rồi, mà anh mới đợi được người mình thích trở về, rồi còn phải đấu với tình địch, theo đuổi em, chắc cũng mất thêm một năm nữa.

Sau đó đợi em từ thành phố C trở về, ước tính cũng phải hai ba năm nữa.

Nếu chúng ta kết hôn được thì chắc lúc đó anh đã 30 tuổi rồi, đợi em sinh con chắc cũng phải ba mươi mốt ba mươi hai tuổi.

Trời ạ, không tính thì thôi, tính ra anh chỉ muốn đập đầu vào tường cho xong." "Anh chỉ lo cháu trai nhà anh yêu đương rồi mà anh vẫn chưa cưới được em thôi." Đóa Đóa đảo mắt trắng dã, nghe anh nói thế thì đúng là anh cũng đáng thương thật. "Diệp Mộ, anh nên đi diễn hài kịch đi." "Anh sẽ cân nhắc." "Đúng rồi, hai đứa cháu gái nhà anh trông thế nào rồi, tôi vẫn chưa được gặp nữa, anh Diệp Việt và chị dâu đi quay quảng cáo cũng không dắt theo chúng à?" "Con trai thì để đi kiếm tiền, con gái là để yêu thương.

Anh trai anh không nỡ để hai tiểu tiên nữ của mình bị ai dòm ngó đâu.

Mấy năm nay chúng chưa bao giờ xuất hiện trước truyền thông cả." Đóa Đóa lấy làm hứng thú: "Đẹp như tiên nữ cơ à, có đẹp bằng tôi hồi nhỏ không?" "Đại khái là có lẽ không bằng đâu, nhưng anh không dám chắc vì trong mắt người tình hóa Tây Thi mà." "Cái mồm mép của anh đúng là dẻo thật đấy.

Đi thôi, chúng ta đi xem thử xem, dạo một vòng rồi tôi mới sang nhà ông bà ngoại." "Không vấn đề gì, rất sẵn lòng làm tài xế cho em." Hai người vừa cười đùa vừa rời đi, Giang Mạn mãn nguyện thu hồi tầm mắt: "Tốt lắm, tốt lắm, Đóa Đóa rốt cuộc cũng không làm mẹ thất vọng, khởi đầu thế này là rất ổn rồi." Hai người vừa đến cửa nhà Diệp Việt, đã thấy hai cô bé con chạy thẳng về phía mình.

Chương 1865

Đóa Đóa đã ngồi xuống dang rộng hai tay, nhưng hai cô bé lại trực tiếp ôm chầm lấy đùi Diệp Mộ, coi cô như không khí.

Diệp Mộ mỉm cười, mỗi tay bế một đứa lên, hai cô bé cười hì hì hôn lên mặt anh một cái.

Tính tình Diệp Mộ ôn hòa, đối với hai đứa cháu gái lại càng kiên nhẫn, nên hai cô bé cực kỳ yêu quý anh. "Chú ơi, một tháng rồi chú không đến thăm cháu." Diệp Anh bất mãn bĩu môi, dáng vẻ nũng nịu đáng yêu.

Diệp Tư lắc đầu: "Không đúng, là bốn mươi mốt ngày rồi, thật là đáng ghét quá đi." Ba đứa trẻ là sinh khác trứng nên trông không giống nhau, nhưng diện mạo đứa nào đứa nấy đều vô cùng xinh đẹp, hoàn toàn thừa hưởng gen tốt của Diệp gia. "Hai đứa nhớ rõ thế, có phải là nhớ chú nhất không nào?" "Tất nhiên rồi ạ, tụi cháu thích chú nhất luôn." Đóa Đóa thấy chúng không thèm để ý đến mình liền tự giới thiệu: "Này hai tiểu nha đầu, cô là Lan Khuynh Tâm, là cô Đóa Đóa của hai cháu đây." "Ơ, cháu biết rồi." Diệp Anh nói. "Cháu cũng biết rồi." Diệp Tư cũng phụ họa theo. "Thế hai đứa biết những gì rồi nào?" Hai chị em đồng thanh nói: "Cô là đồ tồi!" Đóa Đóa vô tội chỉ vào mũi mình, sau đó lườm Diệp Mộ một cái: "Diệp Mộ, có phải anh bôi nhọ danh tiếng của tôi không đấy, không được làm thế nhé." "Cô còn có danh tiếng à?

Cô đến bạn trai của mình cũng không cần nữa, tự mình bỏ chạy." "Cô là đồ lòng dạ đen tối, bao nhiêu năm rồi không thèm về." "Chú của cháu thật đáng thương." "Cháu không thích người như cô đâu." Đóa Đóa: "..." Nếu cô không nhớ nhầm thì mấy đứa trẻ này chắc chỉ mới gần 6 tuổi thôi chứ mấy, sao mà biết nhiều chuyện thế không biết. "Bảo bối à, cô rời đi là có nguyên nhân cả, không phải chạy đi làm việc xấu đâu nhé, sự nghiệp của cô là vô cùng vĩ đại đấy." "Không hiểu." "Cháu cũng không hiểu, cháu chỉ biết cô là người phụ nữ xấu xa thôi." "Đúng, người phụ nữ xấu xa." Đóa Đóa ôm trán, được rồi, cô phải thừa nhận là ở cái tuổi này, cô đã từ một cô bé trở thành một người phụ nữ rồi.

Cô cầu cứu nhìn sang Diệp Mộ, Diệp Mộ mỉm cười nói với hai cô bé: "Hai đứa đừng thế, sau này cô ấy sẽ trở thành thím nhỏ của hai đứa đấy." "Diệp Mộ, anh lại nói linh tinh rồi." "Em đây là chê anh già sao?" "Cô lấy tư cách gì mà chê chú ấy chứ?" "Đúng đấy, tụi cháu còn thấy cô xấu xí, không xứng với chú cháu đâu." "Còn định tranh giành chú với tụi cháu nữa, lấy cái gì mà tranh chứ?" "Tóc còn không dài bằng cháu." "Da cũng không trắng bằng cháu." ...

Hai cô bé ríu rít mỗi đứa một câu, thể hiện sự chiếm hữu mãnh liệt đối với Diệp Mộ.

Điều này làm Đóa Đóa nhớ đến chị Niệm Nhất của mình, từ nhỏ đến lớn đều là con gái rượu của ba.

Hai cô bé này hóa ra lại là fan cuồng của chú. "Các bảo bối ơi, hai đứa yêu chú của mình như thế, ba của hai đứa có biết không hả?" "Liên quan gì đến cô chứ?" "Đúng thế!" Đóa Đóa hoàn toàn bại trận.

Nghĩ ngày xưa mình cũng là tay cãi lộn có hạng, vậy mà giờ đây hết lần này đến lần khác bị người ta chặn họng, đối phương lại còn là trẻ con, cô chẳng nỡ lòng nào mà phản công lại.

Phụt!

Đóa Đóa lập tức bật cười, cuối cùng mấy đứa nhỏ cũng có chút dáng vẻ của trẻ con rồi, nếu không cô lại cứ tưởng trẻ con thời nay toàn là IQ 200 hết. "Cười cái gì mà cười, có gì đáng cười chứ, cháu mơ mộng một chút không được sao?" "Cháu biết là cháu không thể gả cho chú nhỏ được, nhưng nói một chút không được à?

Sau này cháu tìm một người giống như chú nhỏ là được chứ gì." Đóa Đóa len lén liếc mắt ra hiệu với Diệp Mộ: Anh giỏi thật đấy.

Lãnh Yên Nhiên từ trong phòng bước ra, hiện tại cô đã trở thành nữ diễn viên tuyến một, giải thưởng cầm đến mỏi tay, hơn nữa còn thành công tiến quân vào Hollywood, là đối tượng tranh giành của các nhà sản xuất và đạo diễn lớn. "Hai cái con bé này, sao có thể nói chuyện với cô Đóa Đóa như thế hả?" Hai cô nhóc cúi gầm mặt xuống: "Cô ấy đến để cướp chú nhỏ đi mà." "Chú nhỏ mãi mãi là chú nhỏ của các con, không ai cướp đi được đâu, đừng nói bậy nữa." Đóa Đóa nhìn Lãnh Yên Nhiên gọi: "Chị dâu nhỏ." Lãnh Yên Nhiên bước tới, nhẹ nhàng ôm cô một cái: "Cuối cùng cũng chịu về rồi, Diệp Mộ nhà chúng ta sắp thành hòn vọng thê luôn rồi đấy." "Làm gì mà khoa trương thế chị." Lãnh Yên Nhiên định nói thêm gì đó, nhưng thấy Diệp Mộ nháy mắt ra hiệu với mình, cô liền đổi chủ đề: "Thật sự không lừa em đâu, sau này em sẽ biết, Diệp Mộ tuyệt đối si tình hơn Diệp Việt nhiều." "Vợ à, không được như vậy đâu nhé, làm gì có ai vì khen em chồng mà hạ thấp chồng mình như thế?" Diệp Việt bế một bé trai đi ra, đứa bé quả thực là trắng trẻo xinh trai, đẹp đến mức không tưởng nổi, vừa nhìn thấy Đóa Đóa đã đưa tay ra: "Chị xinh đẹp, bế bế." Diệp Việt vỗ nhẹ vào tay cậu nhóc: "Thằng ranh này, vừa thấy chị xinh đẹp là mắt sáng rỡ lên, cái này học của ai thế không biết, thật là chẳng ra sao cả." "Con học từ bố mà." "Diệp Việt!" Lãnh Yên Nhiên nhìn Diệp Việt đầy cảnh cáo. "Vợ ơi, đừng nghe thằng ranh này nói bậy, nó nhất định là đến đòi nợ rồi, không có đứa con nào lại hố cha như nó cả." "Con đâu có nói bậy, lần trước bố cứ nhìn chằm chằm vào một chị chân dài suốt một phút, mẹ ơi, con còn đếm nữa đấy, vừa vặn đếm đến 60 luôn." Diệp Cảnh nheo đôi mắt đào hoa, cười híp mí nói.

Diệp Việt thật sự bó tay với con trai mình, chẳng tâm lý chút nào cả, xem Lục Kha nhà người ta kìa, là bảo bối tâm lý của bố mẹ, còn con trai anh thì chuyên môn làm trái ý anh. "Cái thằng ranh này, con thì hiểu cái gì?" "Con không hiểu ạ, cho nên con chỉ nói ra những gì con thấy thôi." "Diệp Việt, xem ra những năm nay anh cũng xuân tâm nhấp nhô nhỉ?" "Vợ ơi, anh thật sự bị oan mà." Anh nhìn chân dài của người ta bao giờ chứ?

Anh chẳng có chút ấn tượng nào, cũng chẳng biết thằng ranh này bịa chuyện kiểu gì nữa. "Diệp Việt, anh giải thích cho tử tế cho tôi!" Lãnh Yên Nhiên hung thần ác sát nhìn chằm chằm Diệp Việt.

Trong lòng Diệp Việt thầm kêu khổ không thôi. "Hì hì." Bé Diệp Cảnh che miệng cười trộm.

Đóa Đóa nhìn mà thấy rất thích, đón lấy cậu nhóc, nựng mũi cậu: "Thông minh quá đi." "Đó là đương nhiên rồi, ai bảo ông già nhà cháu cứ đối xử phân biệt, chọc vào cháu thì không dễ sống đâu." Diệp Cảnh ghé tai Đóa Đóa nói nhỏ.

Nhìn ba đứa trẻ, Đóa Đóa thật sự cảm khái vô cùng, Diệp Việt chỉ lớn hơn cô và Diệp Mộ hơn một tuổi, vậy mà con cái người ta đã có thể cãi tay đôi với bố nó rồi, còn cô hiện tại vẫn lẻ bóng một mình.

Đừng nói là anh ấy, ngay cả cậu em họ nhỏ tuổi hơn con cũng đã mấy tuổi rồi.

Trước đây cô không thấy có gì, vẫn nghĩ mình còn nhỏ, nhưng về nhà nhìn lại những người xung quanh, mới thấy mình thật sự tụt hậu quá nhiều. "Đóa Đóa, em đang ngưỡng mộ đấy à?" "Em ngưỡng mộ thì cũng không ngưỡng mộ anh, anh cũng cùng một giuộc với em thôi, đồ chó độc thân." Đóa Đóa đốp chát lại.

Diệp Anh và Diệp Tư hai cô nhóc lập tức không đồng ý, như mấy con gà chọi xù lông: "Không được nói chú nhỏ của cháu như thế!" "Được rồi được rồi, cô nói chính mình được chưa?" "Tùy cô." "Không ngờ bây giờ anh cũng có mấy cô nhóc bảo vệ cơ đấy?" "Cái này thì em có ngưỡng mộ cũng không được đâu." "Đợi em về nhà lôi kéo mấy thằng nhóc nhà em." "Em tin không, bọn nó cũng đứng về phía anh đấy." "Không tin, cứ chờ mà xem." Lãnh Yên Nhiên nhìn hai người bọn họ, trong lòng khá cảm khái, năm đó khi cô mới quen biết họ, họ cũng như thế này, luôn như hình với bóng, bây giờ bao nhiêu năm trôi qua, hình như giữa họ chẳng hề xa lạ đi, ngược lại còn thêm chút gì đó. "Được rồi, chúng ta mau vào nhà thôi, Đóa Đóa, em và Diệp Mộ hôm nay ở lại nhà ăn cơm, chị nấu cho hai đứa." "Chị dâu nhỏ, thế thì phiền quá, chúng ta ra ngoài ăn là được rồi." "Đã đến nhà rồi sao có thể ra ngoài ăn, hai đứa giúp chị trông mấy đứa nhỏ, chị làm nhanh lắm, có hai dì giúp việc giúp đỡ nữa, không sao đâu." Mẹ Lãnh đã qua đời từ mấy năm trước, lúc đó ba đứa nhỏ chưa đầy một tuổi, bà ra đi với nụ cười trên môi, vào ngày bà đi, Diệp Cảnh đột nhiên gọi được hai tiếng "Bà ngoại", bà thật sự vô cùng mãn nguyện.

Sau đó, Tống Tiểu La cũng đưa Tống Hữu ra ngoài ở riêng.

Trong nhà đông trẻ con nên họ thuê hai người giúp việc. "Lan Đóa Đóa, từ khi nào em biết khách sáo thế, cái này không giống em chút nào." Diệp Việt nói. "Em là vì thương vợ anh, anh đừng có mà không biết tốt xấu." "Anh tự thương là được rồi, không cần các em thương đâu." "Thế thì thôi vậy, xem em có ăn cho anh nghèo luôn không." Đóa Đóa thật sự rất nể mặt, cũng chẳng chú ý hình tượng gì, Diệp Mộ đã quen với việc gắp thức ăn cho cô, cô chỉ việc tập trung ăn là được. "Không biết còn tưởng em mấy kiếp chưa được ăn cơm rồi đấy." Diệp Mộ nói. "Đây là nể mặt chị dâu nhỏ, anh tưởng ai nấu em cũng thích ăn chắc?

Anh cũng coi thường Lan Đóa Đóa này quá rồi." "Em còn nhớ mình họ Lan à, nghe nói em tự đổi tên thành Giang Đóa Nhi, nghe hay hơn Lan Đóa Đóa nhiều đấy." "Anh Việt, anh muốn ăn đòn phải không, hay là muốn nếm thử nắm đấm của em?" Thật là đúng lúc nào cũng chạm vào nỗi đau của người ta. "Sắp băm đến nơi rồi mà vẫn tưởng mình là thiếu nữ xinh đẹp à?" "Anh Việt, có phải anh tiếc tiền cơm không, thành tâm không cho em ăn ngon lành đúng không?" Diệp Việt vừa nói xong, cô nhóc Diệp Anh lập tức tiếp lời: "Già rồi." Diệp Tư cũng đang bấm ngón tay tính toán, rồi phụ họa theo: "Lớn hơn cháu bao nhiêu tuổi liền, có xứng với chú nhỏ của cháu không đây?" "Chú nhỏ nên phối với một thiếu nữ xinh đẹp mới đúng." "Ừm, thiếu nữ xinh đẹp mới xứng với chú." Đóa Đóa che mặt, hiện tại cô đúng là "chúng bạn xa lánh" mà, chẳng ai chịu nói giúp cô một câu, ngay cả mấy đứa nhỏ này cũng vậy. "Ngoan nào, chú nhỏ của các cháu không thích thiếu nữ xinh đẹp, chú ấy thích thiếu nữ già cơ." "Hì hì, khẩu vị độc đáo thật đấy." Diệp Cảnh nói. "Diệp Tiểu Cảnh, con cũng không thương cô nữa sao?" Đóa Đóa gào thét với cậu nhóc bên cạnh.

Chương 1866

"Cháu vẫn rất thương cô mà, cơ mà bao giờ cô mới gả cho chú nhỏ nhà cháu thế?" Đóa Đóa suýt nữa thì sặc: "Cô với chú nhỏ của con không có quan hệ gì hết." "Sao lại thế được, cháu còn tưởng cô là bạn gái chú ấy chứ, hôm nay chú ấy dẫn bạn gái về nhà ăn cơm mà." Mọi người đều mỉm cười nhìn Đóa Đóa, cô khẽ ho một tiếng giải thích: "Cô đặc biệt đến thăm các con thôi, cô và bố con cũng lớn lên cùng nhau, quan hệ của bọn cô rất tốt nha." "Không quen biết em." Diệp Việt dứt khoát nói. "Anh Việt, có thể đừng ấu trĩ như thế không?" "Anh nói thật mà, ai mà biết Giang Đóa Nhi là ai chứ." "Hừ hừ, sau này không bao giờ đến nhà anh ăn cơm nữa, anh Việt anh thật sự đáng ghét quá rồi." "Ái chà, bố cháu trêu cô thôi mà, ngốc thật đấy." Diệp Anh nói.

Đóa Đóa: ...

Thật sự rất uất ức, có con thì ghê gớm lắm à, còn liên kết với con cái để bắt nạt cô, đợi sau này cô có con rồi cũng phải bắt nạt lại.

Nói như thể ai mà không sinh được con vậy.

Nhưng nghĩ đến sau này, con của cô chắc chắn kém người ta quá nhiều tuổi, có khi bị bắt nạt cũng không chừng. "Đóa Đóa, sau này hãy bắt nạt lại." Diệp Mộ cười mỉm nói.

Đóa Đóa liếc nhìn Diệp Mộ một cái, luôn cảm thấy anh như nhìn thấu cô đang nghĩ gì, mặt già đỏ bừng lên.

Vừa nãy cô đang nghĩ cái gì thế không biết, vậy mà lại muốn sinh con, đúng là bị kích động không hề nhẹ.

Đóa Đóa đi thăm hết người thân bạn bè một vòng, kỳ nghỉ của cô cũng hết.

Ngày rời đi, Lục Nghiêu và cháu trai nhỏ tiễn cô ra sân bay, nhìn đôi lông mày tinh tế của cháu trai, cô bế lên hôn một cái thật mạnh. "Cô ơi, cô nhẹ một chút được không ạ, da cháu mỏng lắm, cô hôn hỏng rồi thì làm sao?" Lục Kha nhíu đôi chân mày nhỏ. "Cái thằng nhóc này, lúc cô không ở đây, cháu phải ở bên cạnh cụ nội, cụ ngoại nhiều vào, biết chưa?" "Cái này cần gì cô phải dặn, bây giờ cháu được sủng ái lắm, mọi người đều thích cháu." Lục Kha lắc lắc cái đầu nhỏ.

Lúc kiểm tra an ninh, Đóa Đóa lại không kìm được ngoảnh đầu lại, Lục Nghiêu nhìn thấu tâm tư của cô, thầm cười trộm trong lòng: "Đang tìm Diệp Mộ à?" Đóa Đóa thu hồi ánh mắt, cụp mi xuống, mất tự nhiên nói: "Em chỉ tùy tiện nhìn thôi, tìm anh ấy làm gì?" "Khẩu thị tâm phi, bố ơi, bây giờ dùng thành ngữ này ở đây là hợp lý rồi phải không?" Lục Kha nũng nịu hỏi. "Ừm, thông minh lắm." Đóa Đóa ngẩng đầu lườm một cái, bọn trẻ con bây giờ thật sự quá đáng ghét mà. "Lan Khuynh Tâm." Lục Nghiêu đột nhiên nghiêm túc gọi. "Gì thế anh?" "Anh bảo em này, em sắp 30 tuổi đến nơi rồi, tốt nhất là hãy nghiêm túc một chút cho anh.

Bất kể em có vướng mắc tình cảm gì, sớm mà giải quyết cho rõ ràng.

Diệp Mộ đã đợi em bao nhiêu năm nay, không phải em không biết, nếu còn dám để cậu ấy đau lòng buồn bã nữa, anh coi như không có đứa em gái như em." Đóa Đóa nhe răng, đến cả lúc cô đi cũng không thèm đến tiễn, cô ý kiến lớn lắm đấy. "Tâm hồn treo ngược cành cây thế, có nghe thấy anh nói gì không đấy?" "Nghe thấy rồi." "Có lọt tai không?" "Có lọt tai ạ." "Anh bảo cho em biết, một người đàn ông độc thân hoàng kim như Diệp Mộ hiện tại có khối người dòm ngó, người đến cầu thân sắp đạp đổ ngưỡng cửa nhà họ Diệp rồi.

Tùy tiện chọn đại một người cũng dịu dàng hơn em, hiểu chuyện hơn em, thích Diệp Mộ hơn em nhiều.

Em đừng có cậy vào tình nghĩa thanh mai trúc mã mà không coi trọng người ta, nếu bị người khác cướp mất, em có khóc cũng chẳng có chỗ mà khóc đâu." "Anh ơi, có phải anh đến thời kỳ mãn kinh rồi không, sao còn nói nhiều hơn cả mẹ thế?" Đóa Đóa ngước mắt nhìn. "Cái con bé này, em muốn ăn đòn phải không?" Lục Nghiêu tức giận giơ tay lên.

Đóa Đóa lập tức giữ lấy tay anh: "Được rồi được rồi, em sẽ xử lý tốt những chuyện đó mà, không cần mọi người nói, em cũng sẽ cho Diệp Mộ một câu trả lời thỏa đáng.

Nhưng xin hãy cho em một chút thời gian, trong thời gian ngắn em thật sự không thể bỏ lại tất cả ngay được." Lục Nghiêu cũng biết sự hiện diện của Lâm Tuấn, dù thế nào đi nữa cũng không thể làm tổn thương ân nhân cứu mạng của mình được: "Tự em trong lòng có tính toán là được rồi." "Được rồi, em đi kiểm tra an ninh đây." Vô cùng luyến tiếc, Đóa Đóa vẫn không quay đầu lại mà bước đi.

Hốc mắt Lục Nghiêu hơi đỏ lên, con gái trong nhà vốn đã không nhiều, Niệm Niệm đã yên bề gia thất, hiện tại đang hạnh phúc mỹ mãn.

Bây giờ chỉ còn lại một Lan Khuynh Tâm không đâu vào đâu này, thật sự là đau đầu mà.

Đúng lúc này, một đôi tay nhỏ xoa lên mặt anh, Lục Kha nói: "Bố đừng buồn, đợi cô được nghỉ cô lại về mà." Lục Nghiêu hôn một cái lên má cậu nhóc: "Kha Kha nhà mình thật hiểu chuyện." "Cháu hiểu chuyện như vậy, tại sao bố còn phải bàn bạc với mẹ sinh thêm một em gái nữa?" Lục Nghiêu lập tức bật cười: "Cháu nghe ai nói thế?" "Cháu tự nghe thấy hai người nói mà, Kha Kha buồn lắm đấy." "Bố mẹ làm vậy là vì tốt cho cháu thôi, cháu không muốn có một em gái sao?

Cháu xem Diệp Cảnh kìa, nó có tận hai em gái đấy, cháu không thấy thích sao?" Lục Kha suy nghĩ rất nghiêm túc: "Hình như cũng tốt thật, sau này lúc bố mẹ không có nhà thì có người chơi cùng cháu." "Đúng là lý lẽ đó đấy." "Thế sau này cháu và em gái đánh nhau, bố mẹ có đánh cháu không?" Lục Nghiêu mặt không đỏ tim không đập nói: "Sao có thể chứ, không phải lỗi của cháu thì sẽ không đánh cháu." "Nhưng mà bất kể cháu có lỗi hay không, em gái đều nhỏ hơn cháu, nên bố mẹ vẫn sẽ đánh cháu phải không?" "Không đánh, không đánh, đứa nào cũng không đánh, bố là người giảng đạo lý mà." "Cháu chẳng tin đâu, bố có phải chưa đánh cháu bao giờ đâu." "Đó là vì cháu quá nghịch ngợm thôi." "Trẻ con ai mà chẳng nghịch hả bố." Lục Kha nói như người lớn. "Lỗi của bố, sau này kiên quyết không động thủ, chỉ giảng đạo lý cho cháu thôi." "Thế thì cháu phải quan sát cho kỹ xem bố có làm được không đã." "Được, để cháu kiểm tra thoải mái." Hai cha con cười khẽ, Lục Nghiêu cũng yêu thương thằng con này hết mực.

Đóa Đóa vừa lên máy bay đã phát hiện người bên cạnh mình đã đến rồi, vé là do trợ lý của Lan Hành Chi đặt, hạng thương gia.

Người bên cạnh dựa vào ghế, tờ báo che trên mặt, nhưng Đóa Đóa luôn cảm thấy có một sự quen thuộc khó hiểu, vừa định lên tiếng thì người đó đã vén tờ báo ra, khóe môi nhếch lên một nụ cười: "Hi, Lan Khuynh Tâm." "Diệp Mộ!" "Có bất ngờ không, có ngạc nhiên không?" Diệp Mộ nháy mắt với Đóa Đóa, đôi mắt đào hoa dài đẹp đẽ đầy vẻ quyến rũ.

Đóa Đóa thu lại nụ cười trên mặt, cô luôn cảm thấy Diệp Mộ bây giờ không giống như trước kia nữa, dường như cả người anh thêm mấy phần tinh nghịch. "Ngạc nhiên cái con khỉ ấy." Hôm qua cô hỏi anh có đến tiễn cô không, anh bảo có việc.

Cô cứ tưởng anh chỉ nói đùa thôi, kết quả hôm nay nhìn xem, quả thực chẳng thấy ai.

Ngờ đâu, người ta chạy thẳng đến ngồi cạnh cô luôn rồi.

Diệp Mộ sờ sờ tai mình: "Hôm nay tai anh cứ nóng bừng lên, anh bấm ngón tay tính toán, là vì có người đang mắng anh, người đó chắc không phải là em đấy chứ?

Bởi vì anh không đến tiễn nên em mắng anh từ đầu đến chân một lượt luôn." Bị đoán trúng ý nghĩ trong lòng, Đóa Đóa chẳng hề hoảng loạn: "Em mắng anh chẳng lẽ không đúng sao?

Thời khắc quan trọng như thế mà anh không xuất hiện, xem có ra gì không?" "Ôi trời, anh chẳng có lập trường gì cả, anh cũng không biết nên xuất hiện với tư cách gì, ngại lắm." Đóa Đóa lườm một cái: "Ngại cái quái gì chứ, lý do lý trấu." "Đóa Đóa, anh là không muốn nhìn thấy bóng lưng em rời đi nhất." Diệp Mộ đột nhiên nghiêm túc nói.

Đóa Đóa thấy mũi cay cay, quay mặt đi: "Được rồi, lần này em đâu có lén lút đi đâu, đừng nói chuyện thương cảm như thế nữa.

Mọi người đều biết em ở đâu mà, muốn đến thăm em cũng chỉ mất hai tiếng máy bay thôi." "Nhưng anh vẫn sợ em lại đột ngột biến mất tăm, nếu lại thêm một lần sáu năm nữa, anh không biết mình còn chịu đựng nổi không." "Em..." Đóa Đóa không dám đưa ra một câu trả lời rõ ràng, hiện tại cô là quân nhân, nếu có nhiệm vụ cấp trên giao xuống, cô bắt buộc phải phục tùng mệnh lệnh. "Thôi bỏ đi, em đừng nói gì cả, anh biết nỗi khổ của em, anh sẽ không ép em." "Thế này tính là anh tiễn em sao?" "Không phải, anh đến thành phố C công tác." "Đi công tác à?" "Không, công tác dài hạn, coi như bị đày đi vậy, bố anh thấy anh làm việc không hiệu quả, nhìn anh ngứa mắt nên tống anh đi đấy." "Nói cho quỷ nghe quỷ cũng không tin, hồi anh 21 tuổi, chú Diệp đã muốn quẳng hết mọi việc cho anh rồi, với năng lực hiện tại của anh, chú ấy thả anh đi mới là lạ." "Suỵt." Diệp Mộ đặt hai ngón tay lên đôi môi đẹp đẽ của mình.

Đóa Đóa nghĩ ra điều gì đó, mắng: "Chết tiệt, Diệp Mộ, anh không học điều tốt mà lại học em bỏ nhà đi bụi à?" "Chẳng phải đều bị em làm hư rồi sao." "Anh đang hại em đấy anh biết không?

Bố mẹ anh tuy đối xử với em vẫn như trước, nhưng em biết trong lòng họ chắc chắn bực em lắm, bây giờ anh lại đi nữa, chú Diệp chẳng đổ hết tội lên đầu em chắc." Đóa Đóa lửa giận bừng bừng.

Nhiều chuyện Đóa Đóa thực ra trong lòng đều hiểu rõ, không bậc làm cha làm mẹ nào lại muốn con trai mình chờ đợi một người phụ nữ nhiều năm như vậy.

Người ta ngoài mặt không nói, không có nghĩa là trong lòng không có suy nghĩ gì.

Chương 1867

Huống hồ, ngay cả người nhà cô còn bực cô, bố mẹ Diệp Mộ bực cô quả thật là hợp tình hợp lý. "Lan Khuynh Tâm, anh có thể hiểu là em đang lo lắng về cách nhìn của bố mẹ chồng tương lai đối với em không?" "Cút đi, đừng có được đằng chân lân đằng đầu, em đang nói lý lẽ với anh đấy." "Lan Khuynh Tâm em mà cũng có ngày nói lý lẽ cơ à, đúng là làm anh mở mang tầm mắt." Diệp Mộ dở khóc dở cười, cái người không thèm nói lý nhất chính là cô ấy. "Cút, em nói thật đấy." "Nhà họ Diệp chúng ta ở thành phố C cũng có chi nhánh, gần đây doanh thu sụt giảm, anh qua đó xử lý chút thôi." "Thật sự là vậy sao?" "Nếu không thì sao, em tưởng anh chạy theo em chắc?

Anh có kém cỏi thế đâu." Diệp Mộ nói.

Đóa Đóa nhìn sâu vào mắt Diệp Mộ, trong lòng vẫn ôm sự hoài nghi, hiện tại cô hơi không nhìn thấu được thằng nhóc này rồi, tâm tư dường như giấu kín hơn trước nhiều, ngược lại là cô, hình như chỉ một ánh mắt là anh đã nhìn thấu cô đang nghĩ gì. "Lan Khuynh Tâm, cái EQ đó của em thì thôi đi, em không đoán được anh đang nghĩ gì đâu." "Thôi đi, đừng tưởng mình cái gì cũng biết." "Chẳng lẽ không phải sao?" Hai người cãi vã vụn vặt, chẳng mấy chốc đã đến thành phố C.

Đóa Đóa sực nhớ ra điều gì đó, sắc mặt lập tức thay đổi, tối qua Lâm Tuấn nói sẽ đến đón cô, chuyện này mà để họ chạm mặt nhau thì gay go to.

Thấy Đóa Đóa ngẩn người, Diệp Mộ nhướng mày, điềm tĩnh giúp cô tháo dây an toàn. "Diệp Mộ, anh đi đâu đấy?" "Nhà anh ở bên này có phòng ở." "Ở đâu cơ?" "Nói ra chắc em cũng chẳng biết đâu." Đóa

Đóa nói: "Thế thì chúng ta chắc không cùng đường rồi, xuống máy bay chúng ta đường ai nấy đi nhé." "Sao có thể thế được, nếu người lớn biết anh làm vậy chắc chắn sẽ xử anh mất, anh là một quý ông, phải có phong độ chứ, anh chịu trách nhiệm đưa em về." Trong lòng Đóa Đóa kêu khổ không thôi, đúng là đâm lao phải theo lao: "Không cần đâu." "Lan Khuynh Tâm, có phải có người đón em không?" "Đúng thế đúng thế, nên anh không cần quản em đâu, anh cứ đi việc của anh là được." "Thế tiện đường cho anh đi nhờ với, anh không có xe." Diệp Mộ mặt dày nói. "Như vậy không hay lắm đâu." "Không có gì không hay cả, cứ quyết định vui vẻ thế nhé." Diệp Mộ một tay xách một cái vali hành lý, Đóa Đóa cứ lững thững đi theo sau anh, chỉ muốn chết quách cho xong, cái da mặt này của Diệp Mộ đúng là dày lên rồi, cô chẳng còn cách nào cả. "Lan Khuynh Tâm, mau theo kịp đi chứ, đừng lề mề nữa." "Diệp Mộ à, có một chuyện em muốn nói với anh." Diệp Mộ đứng lại, nhìn Đóa Đóa, đồ nhóc con, cuối cùng cũng nhịn không được mà định nói gì rồi à, giỏi thì cứ im lặng mãi đi. "Nói đi." Đóa Đóa che miệng khẽ ho một tiếng: "Thì là cái đó, lát nữa có một người đến đón em." "Nam à?" Đóa Đóa cúi gầm mặt, gật gật đầu.

Diệp Mộ quả thực rất hiếm khi thấy Đóa Đóa có dáng vẻ túng quẫn thế này, trong lòng thấy hơi buồn cười: "Nam thì nam, anh cũng chẳng hy vọng em giao du với bạn nữ nào, trong quân đội vốn dĩ con gái đã ít rồi." "Đúng đúng đúng, đúng là như vậy đấy, con gái quá ít thật sự rất sầu não, muốn kết bạn cũng chẳng tìm thấy ai." "Không sao đâu, anh không để ý." Diệp Mộ quay đầu đi tiếp, Đóa Đóa lại nắm lấy tay anh, lòng bàn tay một sự mềm mại, Diệp Mộ cười: "Vẫn còn chuyện chưa nói hết à?" "Nói thế nào nhỉ, quan hệ giữa em và anh ấy ấy mà, hơi phức tạp một chút, nhưng tuyệt đối không giống như những gì nhìn thấy bên ngoài đâu, chuyện này anh hiểu chứ?" "Ra là vậy.

Có phải mọi người đều tưởng hai người là một cặp không?" "Vâng ạ." "Thế hai người có phải là một cặp không?" "Không phải mà, anh chỉ cần biết điểm này là được rồi, có một số chuyện sau này em sẽ từ từ giải thích với anh, vài ba câu không giải thích hết được đâu, lát nữa anh đừng có quậy phá đấy nhé, tất cả phải nhìn sắc mặt em mà hành sự." "Không vấn đề gì." Diệp Mộ đáp ứng rất dứt khoát.

Đóa Đóa nhận ra mình đang nắm tay Diệp Mộ, vội vàng buông ra, thói quen là một thứ đáng sợ, dù cô và Diệp Mộ cách nhau bao nhiêu năm, nhưng giữa họ là thanh mai trúc mã, rất nhiều chuyện cô đã thành thói quen.

Cô không ngừng tự nhắc nhở mình, sau này phải chú ý hơn đến vấn đề này.

Diệp Mộ đã thu hết những hành động nhỏ của cô vào tầm mắt.

Hai người vừa ra ngoài đã thấy một chiếc xe màu đen đỗ ở đó, cửa sổ xe hạ xuống, khuôn mặt tuấn tú điển trai của Lâm Tuấn lộ ra: "Đóa Nhi." Nhưng khi nhìn thấy Diệp Mộ bên cạnh cô, đồng tử anh co rụt lại dữ dội.

Trên mặt Diệp Mộ luôn nở một nụ cười, khẽ gật đầu chào Lâm Tuấn một cách lịch sự, coi như chào hỏi.

Đóa Đóa luôn chú ý đến sự giao lưu ánh mắt giữa hai người, thấy cả hai không quá mức gay gắt thì cười: "Lâm Tuấn, tôi về rồi đây, thực ra anh không cần phiền phức thế đâu, tôi bắt taxi là được mà." "Không phiền, hai người lên xe trước đi." Có trợ lý xách vali của Đóa Đóa và Diệp Mộ vào cốp xe, hai người cùng ngồi ở phía sau.

Đóa Đóa giới thiệu: "Lâm Tuấn, đây là bạn thanh mai trúc mã của tôi, Diệp Mộ, lần này anh ấy qua đây công tác nên chúng tôi đi cùng nhau, phải phiền anh đưa anh ấy một đoạn rồi." "Không sao, chào Diệp tiên sinh." "Rất vui được gặp anh, Lâm tiên sinh." "Diệp Mộ, Lâm Tuấn là đồng đội của em, còn là đội trưởng của em nữa, những năm đó bọn em cùng vào sinh ra tử, Lâm Tuấn giúp đỡ em rất nhiều." "Ra là vậy, cảm ơn Lâm tiên sinh đã chăm sóc cho Đóa Đóa nhà chúng tôi nhé." Một câu nói đã khẳng định chủ quyền của mình.

Đóa Đóa trước đây tuyệt đối sẽ không cảm thấy câu này có gì sai, vì cô cũng thường xuyên treo câu "Diệp Mộ nhà chúng ta" bên miệng, nhưng hiện tại tình hình rốt cuộc đã khác.

Cô cảnh cáo bóp mạnh vào cổ tay Diệp Mộ một cái, Diệp Mộ mỉm cười nhìn cô.

Cảnh tượng này vừa vặn rơi vào mắt Lâm Tuấn, điều này khiến anh cảm thấy khó chịu một cách khó hiểu, người tên Diệp Mộ này khiến anh cảm nhận được một sự đe dọa nồng nặc, ánh mắt anh ta nhìn Đóa Nhi của anh cũng tuyệt đối không hề đơn giản.

Tâm tư cuộn trào, anh vẫn giữ phong độ tốt: "Đóa Nhi là đồng đội của tôi, chăm sóc cô ấy là chuyện nên làm." "Diệp tiên sinh muốn đi đâu, tôi đưa anh đi trước." "Bách hóa Thượng Mỹ." Lâm Tuấn khựng lại một chút rồi phản ứng lại ngay: "Anh là thiếu gia nhà họ Diệp ở thành phố A?" Thượng Mỹ là chuỗi bách hóa quy mô toàn quốc, trụ sở chính nằm ở thành phố A, người nắm quyền họ Diệp.

Thời gian qua anh cũng đã tìm hiểu qua những kiến thức này. "Đúng vậy." Diệp Mộ cũng không giấu giếm.

Anh vốn dĩ đến để giành vợ mà, những thứ cộng thêm điểm cho mình thế này chẳng việc gì phải giấu giếm, cái gì cần phô trương thì cứ phô trương.

Lâm Tuấn lại nhìn Đóa Đóa một cái, cô và Diệp Mộ là thanh mai trúc mã, điều này chứng tỏ gia thế của cô chắc chắn cũng rất tốt. "Đã nghe danh từ lâu, không ngờ hôm nay lại được gặp người nhà họ Diệp, quả nhiên danh bất hư truyền." "Lâm tiên sinh cũng là một người ưu tú, Đóa Đóa nhà tôi cứ luôn nhắc đến chuyện của anh với tôi mãi." Đóa Đóa cạn lời cực kỳ, cô nhắc đến Lâm Tuấn bao giờ chứ, cũng chỉ là lúc sắp đi tùy miệng nói một hai câu thôi, cái khả năng bịa chuyện của Diệp Mộ này đúng là tuyệt đỉnh.

Nghe hai người họ cứ một câu "Lâm tiên sinh", một câu "Diệp tiên sinh", nghe kiểu gì cũng thấy kỳ quặc hết sức. "Ồ, không biết Đóa Đóa đã nói gì về tôi vậy?" "Nói đội trưởng của cô ấy rất trọng tình nghĩa, gặp nguy hiểm gì cũng một mình gánh vác, không tìm được người nào tốt như thế nữa, hai người là anh em tốt của nhau." Diệp Mộ đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "anh em", phát âm cũng rất nặng.

Không chỉ Lâm Tuấn nghe ra, mà Đóa Đóa cũng nghe ra được mùi vị nghiến răng nghiến lợi trong đó. "Trước đây là anh em, sau này e là không phải nữa rồi, hiện tại tôi đã giải ngũ, không còn là đội trưởng của cô ấy nữa, cũng không phải anh em tốt gì, chỉ là Lâm Tuấn thôi." Lâm Tuấn cũng nhếch môi cười nhạt. "Cái đó cũng đúng, anh em không thể làm cả đời được, nhưng tôi nghĩ vẫn nên trân trọng, vì đến cả anh em cũng không làm nổi thì còn bi thảm hơn nữa." Lâm Tuấn không phải kẻ ngốc, ngược lại anh là người có EQ và IQ khá cao, sớm đã nghe ra ý tứ cảnh cáo trong lời nói của Diệp Mộ. "Không ngờ Diệp tiên sinh lại có lĩnh ngộ sâu sắc như vậy, chẳng lẽ đã từng đích thân trải nghiệm qua?" "Coi là vậy đi, nhưng tôi chưa bao giờ ham hố làm anh em cái gì cả." Đóa Đóa nháy mắt ra hiệu với Diệp Mộ không biết bao nhiêu lần, nhưng anh căn bản chẳng thèm nhìn sang phía cô.

Đóa Đóa thấy mình thật ngốc nghếch và ngây thơ, nghe lời Diệp Mộ thì mới lạ, anh bảo không quấy phá mà cô cũng tin được, lẽ ra cô phải biết mọi chuyện sẽ không đơn giản như thế.

Anh xuất hiện trên máy bay, lại còn ngồi cạnh cô, tất cả vốn dĩ đã được dự mưu từ trước. "Cũng đúng, đối với một số người, làm anh em chẳng có ý nghĩa gì cả." "Chính là ý đó đấy." Đóa Đóa không nghe nổi nữa, xen vào nói: "Được rồi, IQ em thấp, hai người đàn ông các anh có thể đừng thảo luận cái chủ đề này nữa được không?

Sau này các anh đều là người kinh doanh, cổ phiếu kỳ hạn không phải mới là đối tượng các anh nên thảo luận sao?

Thảo luận ý nghĩa của từ anh em, không cảm thấy quá cao siêu sao?" Cả hai đồng thanh đáp: "Không cảm thấy." Đóa Đóa: ...

Vừa nãy còn đang đấu đá nhau, đột nhiên lại đứng cùng một chiến tuyến, như vậy có ổn không vậy? "Lâm tiên sinh, chúng ta tiếp tục." "Được thôi, Diệp tiên sinh." "Tôi thấy anh và Đóa Đóa thật sự quá thân thiết rồi." "Chứ sao nữa, chúng tôi tuổi tác tương đương, cùng nhau lớn lên từ nhỏ, đi học cũng đi cùng nhau, phụ huynh hai bên cũng có ý tác hợp cho chúng tôi nữa." Diệp Mộ đã nói rất rõ ràng rồi.

Anh là người được bố mẹ Đóa Đóa công nhận.

Lâm Tuấn lại không mắc mưu, mỉm cười đáp lại: "Bố mẹ tôi cũng thường gán ghép tôi với người khác, chuyện này thực ra không khó hiểu, dù sao tuổi tác của chúng ta cũng không còn nhỏ nữa, nhưng dù sao đó cũng chỉ là ý muốn của bố mẹ, thế hệ chúng ta căn bản sẽ không chấp nhận hôn nhân sắp đặt, tự do yêu đương mới là chân ái." "Thanh mai trúc mã thì nhiều lắm, nếu thành được thì chắc chắn đã thành từ lâu rồi, không đợi đến bây giờ đâu, điểm này tôi khá có quyền phát ngôn đấy, gần đây cũng có một cô nhóc cứ bám lấy tôi, chúng tôi cũng lớn lên cùng nhau." "Lâm tiên sinh nói vậy tôi không tán thành lắm, bất kể là tình yêu hay hôn nhân, đều phải đúng thời điểm, thời điểm không đúng thì làm gì cũng sai hết.

Có câu nói thế này, việc tốt thường gian nan, phải không Đóa Đóa?" Đóa Đóa hai tay che mặt, ngáp một cái: "Vừa nãy em ngủ mơ màng, nghe không rõ lắm, hai người nói gì thế?" Diệp Mộ lườm Đóa Đóa một cái, cái con bé này lại đang giả vờ giả vịt đây mà.

Chương 1868

"Anh đang nói với Lâm tiên sinh, em là một đứa ngốc nghếch, đặc biệt là chuyện tình cảm chẳng hiểu gì cả, nhưng lớn lên rồi thì sẽ ổn thôi." "Đúng vậy, chỉ khi lớn lên rồi mới biết mình thực sự muốn cái gì, phải không Giang Đóa Nhi?" "Làm ơn đi, đừng có giảng triết học nữa, từ nhỏ em đã cực ghét học môn văn rồi, hai người làm em lú hết cả đầu rồi đây, em ngủ tiếp đây, hai người cứ tiếp tục đi." Đóa Đóa vẫn không chịu tiếp chiêu.

Hiện tại cô chỉ cảm thấy mình đang tự bê đá đập chân mình, sao lại để hai người này gặp nhau cơ chứ, trông cả hai đều là quý ông ôn hòa, thực ra nói chuyện thâm sâu lắm, chẳng ai đơn giản cả.

Một người là thanh mai trúc mã bao năm không rời không bỏ, một người là đội trưởng bao năm qua luôn hết mực quan tâm.

Cô chẳng muốn làm tổn thương ai cả.

Suốt dọc đường, hai người đều ngấm ngầm đấu đá nhau, Đóa Đóa chỉ thấy như đang bị hành hình.

Cuối cùng cũng đưa được Diệp Mộ đến nơi, Đóa Đóa hỏi: "Diệp Mộ, anh không ở chỗ này à?" "Không, anh đến công ty xem tình hình thế nào đã." "Diệp Mộ, anh có cần thiết phải vậy không?

Tài vừa xuống máy bay đã chạy đến công ty, anh coi mình là người sắt à?

Anh cứ về nhà nghỉ ngơi đi, mai hãy đến." Nghe thấy sự quan tâm của cô, Diệp Mộ vui mừng khôn xiết, thuận tay xoa đầu Đóa Đóa một cái: "Anh không sao, trong nước bay không lệch múi giờ, không mệt đâu." "Thôi đi, anh tự xem mà làm, em chẳng buồn quản anh nữa." Diệp Mộ và Lâm Tuấn nhìn nhau một cái, nói lời cảm ơn rồi xuống xe.

Lâm Tuấn cứ nhìn theo bóng lưng anh mãi không rời mắt. "Lâm Tuấn, anh nhìn cái kiểu gì thế, phải lòng Diệp Mộ nhà tôi rồi à?" "Nhà cô?" Đóa Đóa suýt nữa thì cắn vào lưỡi mình, sao cái câu như vậy lại lỡ miệng tuôn ra nữa rồi. "Cái đó, tôi với Diệp Mộ thân thiết quá rồi, nên nói chuyện theo thói quen ấy mà." Biểu cảm này của Đóa Đóa, rõ ràng là đang nói cho anh biết, cô và Diệp Mộ lớn lên cùng nhau từ nhỏ, tình cảm cực kỳ tốt. "Ừm." "Đúng rồi, tôi có mang nhiều đặc sản qua đây, các anh em đều có phần cả, lát nữa anh cũng mang một ít về nhà mà ăn." "Ai cũng có sao?" "Đương nhiên rồi, không thiếu một ai, tôi là người công bằng lắm đấy." "Thực ra, tôi hy vọng cô đối xử với tôi đặc biệt hơn một chút, Đóa Nhi." Lâm Tuấn nghiêm túc nói.

Đóa Đóa tránh ánh mắt anh: "Cái đó, Lâm Tuấn, chúng ta đừng nói những chuyện này vội được không?

Hiện tại tôi chỉ muốn thấy anh đứng lên được, mấy ngày nay anh có chăm chỉ tập vật lý trị liệu không đấy?" "Đóa Nhi, em sốt ruột lắm sao?" "Tất nhiên rồi, anh vì cứu tôi nên mới biến thành thế này, cứ hễ nghĩ đến chuyện đó là tôi lại thấy khó chịu vô cùng.

Từ nhỏ cụ nội đã dạy tôi không được ngáng chân người khác, vậy mà tôi lại hại anh ra nông nỗi này." "Vậy sau khi anh đứng lên được thì sao?" Lâm Tuấn nhìn chằm chằm vào Đóa Đóa.

Trong mắt cô, anh chỉ thấy toàn là sự áy náy, ngoài ra không còn gì khác.

Trong phút chốc, tim anh như bị một bàn tay lớn bóp nghẹt, đau đớn vô cùng.

Đóa Đóa chột dạ dời mắt đi, lớn tiếng nói: "Sau khi anh đứng lên được, tất nhiên là hai anh em mình lại tiếp tục tung hoành rồi, tôi rất hy vọng ngày đó sớm đến." Lâm Tuấn cảm thấy sau chuyến trở về vừa rồi, dường như có thứ gì đó ở Đóa Đóa đang lặng lẽ thay đổi, sự thay đổi này khiến anh rất phiền muộn.

Trực giác mách bảo anh rằng chuyện này có liên quan đến người tên Diệp Mộ kia.

Đó quả thực là một người đàn ông phong hoa tuyệt đại, khi đặt mình cạnh anh ta, anh chỉ thấy mình bị lu mờ. "Cậu bạn thanh mai trúc mã đó của em trông đẹp trai thật đấy." Nhắc đến ngoại hình của Diệp Mộ, mắt Đóa Đóa ngập tràn ý cười: "Đó là chuyện đương nhiên, gen nhà anh ấy tốt mà.

Nhưng tôi thấy mình vẫn xinh hơn anh ấy, anh ấy mà so với tôi thì vẫn kém một chút xíu thôi." Dáng vẻ đắc ý đó của cô lọt vào mắt Lâm Tuấn khiến anh ghen tuông dữ dội: "Vậy anh và anh ta thì sao?" "Anh và anh ấy có gì mà so sánh chứ, hai người là hai kiểu hoàn toàn khác nhau, không có gì để so cả.

Anh có cái hay của anh, anh ấy có cái tốt của anh ấy." "Anh đang nói về khuôn mặt." Lâm Tuấn cố chấp hỏi.

Sự xuất hiện của Diệp Mộ thực sự khiến anh hoảng loạn.

Trước đây anh không muốn ép Đóa Đóa, nhưng nhìn cô thế này, anh cảm thấy mình nên nói rõ ràng hơn. "Tôi thật sự không so sánh được, tóm lại là cả hai người đều không đẹp bằng tôi." Đóa Đóa giả lơ đánh trống lảng.

Lâm Tuấn bật cười: "Giang Đóa Nhi, em càng ngày càng lươn lẹo rồi đấy." "Hì hì, cảm ơn đội trưởng đã khen ngợi." Xuống xe, Đóa Đóa hít sâu một hơi.

Lần sau nhất định không được để hai người này chạm mặt nhau nữa, cứ hễ gặp nhau là đội trưởng như biến thành người khác, cứ thích ép người quá đáng.

Vừa về đến đơn vị, Đóa Đóa đã thấy một người phụ nữ đứng ngoài cửa ký túc xá.

Lại gần nhìn kỹ, cô thấy ngũ quan hơi quen nhưng vóc dáng dường như hơi khác. "Giang Đóa Nhi, đúng là cậu rồi!" Đóa Đóa sững người một lát rồi kêu lên: "Trang Hiểu Nhàn?" "Chẳng lẽ lại là ai khác?" "Sao cậu lại tới đây?" "Tớ nghe nói các cậu đã về nên muốn qua thăm chút thôi, thấy cậu không sao là tớ yên tâm rồi." "Vào nhà ngồi đi, đừng đứng ngoài cửa nữa." "Được." Trang Hiểu Nhàn thấy Đóa Đóa xách một chiếc vali, liền hỏi: "Cậu vừa về thăm nhà mới lên à?" "Ừm, tớ xin nghỉ mấy ngày về quê một chuyến.

Đúng rồi, tớ có mang nhiều đặc sản lắm, lát nữa cậu cầm một ít về nhé." "Tuyệt quá, vậy là tớ đến đúng lúc rồi." "Mấy năm nay cậu sống thế nào?

Tớ cứ ngỡ cậu đã giải ngũ rồi chứ." "Tớ chưa, nhưng giờ tớ ở đoàn văn công, bên đó nhàn hạ hơn một chút.

Tớ cũng kết hôn rồi, con tớ được nửa tuổi rồi đấy." "Không nhận ra luôn nhé, vóc dáng cậu khác hẳn lúc trước, tớ suýt thì không nhìn ra." "Đừng đả kích tớ có được không?

Tớ đang nỗ lực tập luyện đây này.

Hắc hắc, không nói về tớ nữa, lần này về cậu có gặp vị hôn phu của mình không?

Hai người vẫn bên nhau chứ?" "Vị hôn phu?" "Đúng vậy, trời ạ, vị hôn phu đó của cậu đúng là đẹp trai xuất thần, cực kỳ xứng đôi với cậu luôn, đúng là trai tài gái sắc." Đóa Đóa hoàn toàn mờ mịt, cô có vị hôn phu từ bao giờ mà chính cô cũng không biết vậy? "Cậu có nhầm không đấy?" "Nhỏ này, tớ kết hôn rồi mà cậu còn giấu diếm với tớ làm gì, tớ có thèm tranh đàn ông với cậu đâu mà sợ.

Nói ra thì hai người cũng thật trớ trêu, hình như hôm sau khi cậu đi làm nhiệm vụ thì anh ta tới tìm cậu, nhưng lại vừa vặn lỡ mất." Trong lòng Đóa Đóa hiện lên một cái tên: Diệp Mộ.

Chỉ có khuôn mặt của Diệp Mộ mới có thể khiến người ta kinh diễm và khó quên đến thế.

Trang Hiểu Nhàn tự nói tiếp: "Sau đó anh ta không đi ngay mà hình như đã đợi cậu ở đây hơn ba năm.

Anh ta không biết nghe ngóng từ đâu được tin các cậu đi nhiệm vụ mãi chưa về, rồi lặn lội tìm đến tớ.

Tớ bảo anh ta là cậu không còn ở đơn vị lâu rồi, đi nhiệm vụ chưa thấy về, lúc đó sắc mặt anh ta trắng bệch ra, như bị đả kích lớn lắm.

Tớ nhớ rõ mồn một, nhìn bộ dạng anh ta lúc đó mà tớ sắp rơi nước mắt theo luôn." "Cậu nói anh ấy luôn ở đây là ý gì?" "Chắc là ở thành phố C, đúng vậy, ý tớ là thế." Đóa Đóa kinh ngạc vô cùng, cô không ngờ Diệp Mộ lại biết mình ở quân khu Tây Nam sớm như thế, còn ở đây chờ đợi cô bao nhiêu năm trời.

Cô chỉ biết những năm qua anh vẫn chờ mình, chứ không biết anh từng lưu lại thành phố C.

Cái tên Diệp Mộ chết tiệt này, làm nhiều việc như vậy mà sao chẳng nói năng gì cả, thật khiến cô không biết phải làm sao với anh.

Chương 1869

Trang Hiểu Nhàn thấy biểu hiện của Đóa Đóa không ổn, tưởng mình nói sai gì đó, bèn thắc thỏm hỏi: "Hai người... không còn bên nhau nữa hả?" Đóa Đóa không biết giải thích thế nào, cười nói: "Hôm nay cậu đến để hóng hớt hay là đến thăm tớ vậy?" "Hì hì, cả hai luôn, vừa được gặp bạn cũ vừa được hóng chuyện của cậu, chẳng phải là vui lắm sao." "Vậy cậu sẽ phải thất vọng rồi, miễn bàn luận." "Đừng mà, nói một chút đi, kể về chuyện tình cảm của cậu đi.

Cậu không biết đâu, giờ cậu được mọi người đồn là cao thủ đấy, trẻ tuổi thế này đã là trung tá, một người phụ nữ mà có thể đứng vững giữa bầy lính đặc chủng." "Thôi đi, mấy chuyện đó nghe cho vui thôi." "Nhưng cậu thực sự rất giỏi, cậu là nữ binh ưu tú nhất tớ từng thấy." "Đó là do cậu kiến thức hạn hẹp thôi." "Giang Đóa Nhi, cái miệng của cậu vẫn độc địa y như cũ, thế này thì sau này gả đi đâu được?

Tớ nghi ngờ lắm nha." "Lại muốn gài bẫy tớ à?

Cậu coi tớ là kẻ ngốc sao." "Ha ha ha, Giang Đóa Nhi, sao cậu tinh như khỉ thế, chẳng lừa được lời nào từ cậu cả." Tinh như khỉ.

Đóa Đóa lắc đầu, nếu cô thực sự thông minh thì đã chẳng để chuyện tình cảm của mình rối ren thế này.

Cứ nghĩ đến Diệp Mộ và Lâm Tuấn là cô lại đau hết cả đầu. "Cậu đi bảo mấy tên nhóc hay đồn thổi linh tinh kia, có giỏi thì ra trước mặt tớ mà lượn lờ, xem tớ có đánh cho tơi tả không, cứ hóng hớt như đàn bà ấy." "Được, tớ hứa sẽ chuyển lời, để bọn họ được nếm mùi nắm đấm của cậu.

Mà này, rốt cuộc bao giờ cậu mới lấy chồng?" "Cậu ham nộp phong bì thế à?

Không để dành tiền mua sữa cho con đi." "Xì, đợi đến lúc cậu kết hôn thì con tớ chắc đã thôi bú sữa từ lâu rồi, cứ yên tâm đi, tớ chắc chắn sẽ mừng thật to." Hai người tíu tít trò chuyện, đều là người giỏi giao tiếp nên một buổi sáng trôi qua rất nhanh.

Trang Hiểu Nhàn không có nhiều thời gian nên phải đi ngay.

Đóa Đóa thì cầm điện thoại thẫn thờ, muốn hỏi Diệp Mộ rốt cuộc chuyện là thế nào, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thôi, để lần sau gặp mặt hỏi cho rõ.

Nếu anh không nói thật, cô sẽ có cách trị anh.

Việc đầu tiên Đóa Đóa làm sau khi về là đi báo cáo với thủ trưởng.

Thủ trưởng vừa thấy cô đã cười ngay: "Đóa Đóa, cuối cùng cháu cũng đến rồi." Đóa Đóa thấy vẻ mặt lo lắng của thủ trưởng, liền hỏi: "Có chuyện gì vậy ạ?

Có phải đã xảy ra chuyện gì không?" "Vừa nhận được yêu cầu hỗ trợ từ Sở Công an.

Tại bách hóa Thượng Mỹ ở trung tâm vừa xảy ra một vụ cướp quy mô lớn.

Băng cướp có súng đã cướp một tiệm vàng lâu đời, hiện tại toàn bộ trung tâm thương mại Thượng Mỹ đã bị phong tỏa.

Không ít khách hàng và nhân viên đã trở thành con tin trong tay chúng, tất cả đang bị dồn lại trong tiệm vàng đó, bên kia yêu cầu chúng ta hỗ trợ." "Không chỉ vậy, bọn cướp còn tuyên bố đã chuẩn bị lượng lớn xăng và thuốc nổ.

Nếu không thả chúng đi, chúng sẽ lập tức châm lửa thiêu rụi cả trung tâm thương mại, tất cả cùng chết chùm.

Tình hình này chưa biết thật giả, vẫn cần xác minh thêm." "Trung tâm thương mại Thượng Mỹ?" Cái tên này nghe quen thế nhỉ. "Chắc cháu cũng biết, đó là một trung tâm thuộc tập đoàn Diệp thị, rất nổi tiếng ở thành phố C, toàn là các thương hiệu cao cấp thôi." Chết tiệt.

Đóa Đóa thầm chửi thề trong lòng, cô và Lâm Tuấn vừa mới đưa Diệp Mộ đến chỗ đó, chẳng lẽ lại đẩy anh vào hố lửa rồi sao.

Không biết cái tên đó đã ra ngoài chưa, nếu chưa ra thì chẳng phải cũng bị kẹt trong đó rồi à.

Cái thằng nhóc thối này, bảo về nhà nghỉ ngơi không nghe, vừa xuống máy bay đã chạy ra trung tâm thương mại.

Đúng là cái kết của việc không nghe lời.

Cô cầm điện thoại gọi cho Diệp Mộ nhưng máy anh lại tắt.

Cô không biết rằng Diệp Mộ cũng không may trở thành một trong các con tin, và bọn cướp đã bắt ép tất cả mọi người phải tắt máy điện thoại.

Tim Đóa Đóa thắt lại, sắc mặt thay đổi liên tục. "Đóa Đóa, cháu sao thế?" "Cháu không sao, thủ trưởng cứ tiếp tục đi, cháu đang nghe đây." "Hiện tại bên kia nắm bắt được là có tổng cộng bảy tên cướp, hai tên ở cùng con tin, năm tên còn lại tản ra ở các lối vào trung tâm thương mại.

Một vài người của đội Cô Lang đã qua đó nhưng nhân lực vẫn thiếu, tình hình phản hồi về cũng không mấy khả quan vì có vật cản, không thể khóa mục tiêu hai tên đang giữ con tin, lính bắn tỉa không thể ra tay." "Đã có lệnh nổ súng chưa ạ?" "Có rồi, sự việc khá nghiêm trọng.

Nếu đúng như bọn chúng nói là có thuốc nổ và xăng thì hậu quả khôn lường, vì lượng người ở đó quá đông.

Ta sẽ cho người đưa cháu qua đó chi viện ngay, hiện tại Trung tá

Hình đang chỉ huy, cháu qua đó phối hợp hành động với cậu ấy, nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc." "Rõ, thưa thủ trưởng!" Thủ trưởng nhìn đồng hồ: "Năm phút nữa xuất phát, giờ cháu về thay đồ và mang trang bị đi." Khi Đóa Đóa đến hiện trường, nơi này đã bị phong tỏa hoàn toàn, nhưng bên ngoài hàng rào thì vô cùng hỗn loạn.

Cô cầm ống nhòm quan sát, chỉ thấy rèm cửa sổ kính đã được kéo kín, hoàn toàn không biết tình hình bên trong ra sao.

Bên ngoài thì ồn ào không tả xiết, người nhà con tin khóc lóc thảm thiết, mặc dù có người đang điều tiết đám đông nhưng hiệu quả không cao.

Cô cũng rất thông cảm, trong hoàn cảnh này, ít ai có thể giữ được bình tĩnh. "Chào Trung tá Hình, thủ trưởng cử tôi đến báo cáo, mọi hành động xin nghe theo chỉ huy của anh." Hai người chào nhau theo điều lệnh, tuy cùng cấp bậc nhưng Đóa Đóa vừa đến đã bày tỏ thái độ rõ ràng.

Trung tá Hình đã hiểu ý, vì tình hình quá khẩn cấp nên cả hai không nói nhảm mà đi thẳng vào vấn đề. "Trung tá Giang, hiện tại cô hãy sang tòa nhà đối diện.

Hai tên cướp quan trọng nhất vẫn chưa thể khóa mục tiêu, chúng di chuyển liên tục, rèm cửa lại kéo kín chỉ để hở một khe nhỏ, tầm nhìn bị hạn chế rất nhiều.

Hãy sang đó đợi lệnh của tôi." "Rõ!" Đóa Đóa leo lên một tòa nhà đối diện, rèm cửa quả thực chỉ để hở một khe nhỏ, thấp thoáng thấy một tên cướp đang không ngừng di chuyển, dường như đang nói gì đó, tay hắn lăm lăm một khẩu súng xung kích, trông có vẻ hỏa lực rất mạnh. "Trung tá Giang, tình hình bên cô thế nào?

Hết." "Mục tiêu liên tục di chuyển, tầm nhìn vẫn bị cản trở, không thể khóa mục tiêu.

Hết." "Tiếp tục khóa mục tiêu." "Người bên trong nghe đây, các anh đã bị bao vây rồi, cách tốt nhất là thả con tin ra, mở cửa trung tâm thương mại và đầu hàng để được khoan hồng.

Nếu cứ tiếp tục chống đối, các anh chỉ có con đường chết." "Không đời nào!

Các ông mau chuẩn bị xe cho chúng tôi ngay, chúng tôi phải đi ngay bây giờ, nếu không tất cả mọi người ở đây sẽ phải chôn cùng chúng tôi!" Tên cầm đầu băng cướp hét lên.

Chương 1870

"Vậy các anh phải mở cửa trung tâm thương mại trước, sơ tán quần chúng ra ngoài.

Các anh lùi một bước, chúng tôi sẽ đáp ứng mọi yêu cầu.

Những thứ các anh muốn chúng tôi đã cho người chuẩn bị rồi, sắp tới nơi rồi đây." "Vậy thì cứ đợi đến lúc đó rồi tính!" Tại tiệm vàng trong trung tâm thương mại. "Đại ca, làm sao bây giờ?" Một gã đàn ông đội mũ trùm đầu, chỉ lộ mắt và mồm hỏi.

Tên đại ca trợn tròn mắt: "Gấp cái gì, kiên nhẫn chút đi, để xem bọn chúng làm được gì đã." "Em cảm giác bọn chúng đang kéo dài thời gian." "Chúng ta có nhiều con tin trong tay thế này, bọn chúng không dám làm liều đâu.

Cùng lắm thì tất cả cùng chết, xem ai là người gánh trách nhiệm này nổi." Đúng lúc này, từ trong đám đông vang lên tiếng nói: "Không xong rồi, có người bị ngưng tim, chúng tôi cần bác sĩ!" Tên đại ca liếc nhìn một cái rồi mắng: "Phiền phức thật, chết thì chết đi, tao làm gì có thời gian mà quản nó sống hay chết." "Thứ các anh cần chẳng qua là tiền tài, nếu để xảy ra mạng người, chưa chắc các anh đã ra ngoài được đâu.

Các anh có thể truyền tin ra ngoài, bảo họ phái một bác sĩ vào đây." Người vừa lên tiếng chính là Diệp Mộ.

Anh cảm thấy mình thật đen đủi, vừa định tan làm thì thấy cả trung tâm thương mại bị phong tỏa, rồi tất cả bị lùa vào tiệm vàng này.

Anh mới biết có tiệm vàng bị cướp, và họ xui xẻo trở thành con tin.

Vừa nói, anh vừa không quên ép tim ngoài lồng ngực cho người phụ nữ kia.

Sau vài lần liên tục, anh mới cứu được người từ cõi chết trở về và thở phào nhẹ nhõm. "Bớt nói nhảm đi, không đến lượt mày lên tiếng, mày cứ trị cho nó là được!" Một họng súng gí sát vào trán Diệp Mộ.

Diệp Mộ không hề hoảng sợ mà thản nhiên nói: "Đại ca, tôi nói thật đấy, tôi không phải bác sĩ, tôi chỉ tình cờ biết cách hồi sức tim phổi thôi, tôi không cứu nổi cô ấy đâu.

Tình hình này nếu không được cứu chữa chuyên sâu, cô ấy sẽ không qua khỏi mất." Tên đại ca nheo mắt: "Sao mày chẳng thấy hoảng hốt gì vậy?

Mày không sợ bọn tao à?" "Sợ chứ, ai mà chẳng sợ, nhưng sợ cũng có ích gì đâu." Diệp Mộ giả bộ run rẩy hai chân một chút. "Thằng ranh, liệu hồn mà ngồi yên, dám giở trò là tao cho đầu mày nở hoa trước đấy." "Tôi đang ở đâu thế này?" Người phụ nữ được Diệp Mộ cứu vừa tỉnh lại, thều thào hỏi. "Không sao đâu, cô vừa bị ngất.

Nói cho tôi biết, cô có tiền sử bệnh gì không?" "Tôi bị bệnh tim... trong túi tôi có thuốc, phiền anh... tìm giúp tôi với." Diệp Mộ tìm thấy thuốc trong áo người phụ nữ, định đứng dậy đi lấy nước thì nghe thấy tiếng quát lạnh: "Đứng lại!

Mày định đi đâu?" "Tôi đi lấy nước cho cô ấy uống thuốc.

Với lại trong phòng quá đông người, phải mở cửa sổ ra, nếu không cô ấy không thở được không khí trong lành thì sẽ chết mất.

Mọi người tản ra một chút đi, đừng vây quanh cô ấy nữa." Tiếng Diệp Mộ vừa dứt, những người xung quanh bắt đầu tản ra, đám đông trở nên xôn xao.

Đúng lúc này, một tên cướp bắn một phát súng chỉ thiên, hét lớn:

"Tất cả đứng im cho tao!

Đứa nào không nghe lời tao bắn chết ngay, không tin cứ thử xem!" Mọi người sợ hãi hét lên, ai nấy đều run rẩy nép vào tường.

Người phụ nữ nằm dưới đất lại bắt đầu phát bệnh, khó thở.

Diệp Mộ lại nói: "Tôi không làm gì cả, tôi chỉ đi lấy ly nước cho cô ấy uống thuốc thôi, nếu không tin thì các anh tự làm đi." Cây nước nóng lạnh ngay cạnh cửa sổ, bọn cướp dẫu sao cũng không dám lại gần, liền chỉ súng vào Diệp Mộ: "Mày qua đó đi, dám động đậy là đầu mày nở hoa đấy." Diệp Mộ gật đầu, đi tới bên cửa sổ, cúi người lấy nước.

Cửa sổ không được kéo rèm kín hoàn toàn, Đóa Đóa lập tức nhìn thấy Diệp Mộ.

Tuy nhìn không rõ lắm nhưng cô quá quen thuộc với anh nên nhận ra ngay.

Cô không nhịn được chửi thầm một tiếng: "Cái thằng Diệp Mộ chết tiệt này, sao lại ở bên trong thật chứ, đúng là đen đủi." Sau khi lấy nước xong, Diệp Mộ quay lại, ngoan ngoãn cho người phụ nữ uống thuốc.

Bên ngoài nghe tiếng súng cũng lập tức phát ra cảnh báo: "Người bên trong chú ý, yêu cầu không được nổ súng tùy tiện, hậu quả các anh không gánh nổi đâu!" Tên cướp thứ hai bên cạnh bắt đầu hoảng loạn, đây là lần đầu bọn chúng làm vụ lớn thế này, hắn chẳng có chút kinh nghiệm nào, bèn nói: "Đại ca, hay là làm theo lời bọn chúng đi.

Nếu có người chết thì phiền phức lắm, hay là cho một nữ bác sĩ vào xem thử, chắc không có đe dọa gì đến mình đâu." Tên cầm đầu cũng suy nghĩ về khả năng này, cuối cùng gật đầu, hét ra ngoài: "Người bên ngoài nghe đây, có một con tin lên cơn đau tim, các ông phái một bác sĩ vào đây xem, chúng tôi chỉ nhận nữ, không nhận nam!" Diệp Mộ cười lạnh trong lòng, nếu mà gặp phải hạng người như Đóa Đóa nhà anh thì nữ còn cường hãn hơn cả nam, không biết mấy tên này biết chuyện có khóc hận không nữa.

Có lính đặc chủng tham gia rồi, không biết Đóa Đóa có đến không.

Hy vọng là cô không đến.

Sau khi nghe tin này, Đóa Đóa lập tức xung phong: "Trung tá Hình, để tôi vào!" Không chỉ vì các con tin, mà còn vì Diệp Mộ nhà cô nữa.

Nếu anh mà xảy ra chuyện gì dưới mắt cô, chắc các bậc trưởng bối lột da cô mất.

Diệp Mộ bây giờ được lòng mọi người lắm. "Được, cô xuống ngay đi, tôi sẽ tìm người thay thế vị trí của cô.

Cô thay thường phục rồi chuẩn bị vào, chú ý phối hợp với lính bắn tỉa, vào trong đó tùy cơ ứng biến." "Rõ!" Đóa Đóa lập tức thay một bộ đồ bình thường, áo sơ mi trắng phối với quần jean, nhưng trong giày vẫn giấu một khẩu súng lục loại nhỏ.

Đây là loại mới nhất được nghiên cứu, kích thước rất nhỏ, khó bị phát hiện nhưng uy lực cực lớn.

Với trí thông minh của bọn cướp này, chắc không nhận ra được đâu. "Người bên trong chú ý, bác sĩ của chúng tôi đã sẵn sàng, yêu cầu mở cửa cho bác sĩ vào!" "Không được mang theo bất kỳ vũ khí nào!" "Không có, chỉ là một người dân bình thường thôi." "Bảo cô ta giơ hai tay lên tự đi vào đây!" Đóa Đóa giơ hai tay, từng bước đi vào bên trong.

Đến cửa trung tâm thương mại, cửa cuối cùng cũng mở, cô bị một bàn tay lôi tuột vào trong, sau đó cửa lập tức đóng sầm lại.

Cô tự giác giơ tay lên, tên thứ hai lục soát khắp người cô: "Đại ca, không có vũ khí." "Tôi chỉ là bác sĩ, tôi đến để đưa bệnh nhân ra ngoài thôi." Đóa Đóa mang vẻ mặt hơi hoảng loạn, đối phó với hạng người này cô có thừa kinh nghiệm. "Cho cô ta vào!

Giơ hai tay lên, đi vào đây!" Đóa Đóa giơ hai tay đi vào trong.

Chương 1871

Bốn mắt nhìn nhau, Đóa Đóa thấy sự lo lắng tột độ trong mắt Diệp Mộ, cô nhướng mày ra hiệu bảo anh đừng lo. "Đứng ngẩn ra đó làm gì, không mau xem bệnh đi!" "À, vâng." Đóa Đóa đi tới, giả vờ kiểm tra một lượt rồi nói: "Không khí ngột ngạt quá, bây giờ điều quan trọng nhất là phải mở cửa sổ ra cho không khí lưu thông." "Câm miệng!

Cô tưởng tao không biết người bên ngoài định làm gì à?

Chắc chắn họ đã bố trí lính bắn tỉa rồi!" Tên đại ca hung hãn nói. "Cái đó tôi không biết, tôi chỉ biết tình hình bệnh nhân đang rất tệ, cứ thế này cô ấy sẽ bị thiếu oxy mất." Diệp Mộ xen vào: "Nếu các anh không yên tâm, để tôi đi mở cửa sổ, tôi sẽ đứng luôn ở đó để đảm bảo an toàn cho các anh." Đóa Đóa lườm Diệp Mộ một cái đầy vẻ không đồng tình, anh có biết mình đang nói gì không hả, chê mạng mình quá dài à?

Tên đại ca xông tới đấm một cú vào mặt Diệp Mộ: "Câm miệng!

Sao lúc nào cũng có mặt mày thế hả, mày có phải thông đồng với người bên ngoài không?" Hắn nhìn Diệp Mộ thấy ngứa mắt vô cùng.

Các con tin khác ai nấy đều sợ đến chết khiếp, riêng anh ta cứ như một quý công tử phong nhã, không hề hoảng loạn, thật khiến người ta phát bực.

Đóa Đóa khẽ nhắm mắt, lòng thấy xót xa.

Cú đấm vừa rồi lực rất mạnh, khuôn mặt đẹp trai của Diệp Mộ chắc chắn sẽ sưng vù như đầu heo mất. "Diệp tổng!" Có người kêu lên. "Anh ấy là tổng giám đốc công ty chúng tôi, không liên quan gì đến người bên ngoài cả!" Trợ lý của Diệp Mộ lên tiếng. "Vậy thì câm miệng cho tao, không đến lượt mày nói!" "Hai vị đại ca, tình hình cô gái này thực sự không ổn, thực sự cần không khí trong lành." Diệp Mộ kiên trì nói.

Tên đại ca cũng đang đấu tranh tư tưởng, hắn hét ra ngoài: "Xe chuẩn bị cho chúng tôi xong chưa?" "Đang chuẩn bị, mười phút nữa sẽ có!" "Đại ca, giờ tính sao?" Tên thứ hai hỏi. "Câm mồm!

Chỉ biết hỏi tao, mày là người chết à, không biết tự nghĩ cách sao?" Tên thứ hai không dám nói nữa, chỉ đưa mắt nhìn quanh vì sợ mọi người có động tĩnh gì.

Tên đại ca chỉ vào Diệp Mộ: "Thằng ranh kia, qua đó, làm theo lời mày nói, mở cửa sổ ra, rồi đứng yên đó cho tao, để không khí lọt vào một chút là được." "Tôi biết rồi." Diệp Mộ đi tới, kéo rèm cửa sổ ra. "Đợi đã, dừng tay cho tao!" Tên đại ca hét lên.

Diệp Mộ khựng lại.

Tên đại ca hít sâu một hơi, quẹt mồ hôi lạnh trên trán, rồi lôi trong đám đông ra một người cao hơn hắn, chắn ngay trước mặt mình.

Hắn làm vậy thì tên thứ hai cũng bắt chước, tìm cho mình một "tấm khiên thịt".

Đóa Đóa nhíu mày, xem ra hai tên này cũng có chút kiến thức, sợ bị bắn vỡ đầu đây mà. "Được rồi, mày mở cửa sổ đi, mở xong đứng yên đó không được nhúc nhích!" "Tôi biết rồi." Diệp Mộ mở cửa sổ, đứng im phăng phắc ở đó.

Lúc này, lính bắn tỉa ở tòa nhà đối diện đã nhìn thấy mọi thứ bên trong nhưng không thể nổ súng.

Trong bộ đàm lại vang lên tiếng Trung tá Hình: "Trung tá Giang, tìm cách khiến bọn cướp thả con tin ra để tạo điều kiện cho lính bắn tỉa.

Hết." Đóa Đóa liền nói: "Giờ các anh yên tâm rồi chứ?

Bây giờ tôi phải cõng bệnh nhân ra ngoài, phiền ai đó giúp tôi đưa cô ấy lên lưng với." "Sao cô lắm chuyện thế, cõng người mà cũng không biết à?" Tên đại ca cáu tiết. "Tôi là phụ nữ, thể lực đâu có tốt thế, tôi chưa bao giờ cõng người cao bằng mình cả." "Phiền phức thật!

Thằng hai, qua giúp cô ta đi!" Tên đại ca ra lệnh. "Đại ca, như vậy ổn không?" Tên thứ hai thực sự sợ hãi, toàn thân hắn đang vã mồ hôi lạnh. "Nói nhảm gì thế, bảo mày qua giúp một tay thì chết được ai?" "Vậy anh đi đi!" "Thằng này mày định phản à?

Tao là đại ca hay mày là đại ca?" "Vậy tìm đại người nào đó đi, tóm lại là em không đi!" Tên thứ hai nhát gan, cực kỳ quý mạng. "Mày định làm tao tức chết hả!" Tên đại ca quét mắt nhìn đám đông, rồi chỉ vào một người đàn ông: "Mày, qua giúp cô ta!" Người đàn ông đó run cầm cập, đứng không vững, vừa bước tới đã ngã nhào.

Tên đại ca quay người lại đá mạnh một cú vào người anh ta: "Đồ vô dụng, bảo mày qua giúp cơ mà!" Chính vào lúc này, hắn quên mất lính bắn tỉa bên ngoài, để lộ lưng ra hướng cửa sổ.

Người đàn ông quỳ dưới đất cầu xin: "Đừng giết tôi, đừng giết tôi, tôi đi là được chứ gì!" "Một thằng đàn ông mà chẳng làm nên trò trống gì!" Lại thêm một cú đá nữa. "Đã khóa mục tiêu tên đại ca.

Trung tá Giang, cô chịu trách nhiệm giải quyết tên thứ hai.

Hết." Đóa Đóa nháy mắt với Diệp Mộ, anh lập tức hiểu ý.

Ba, hai, một.

Đoàng!

Tên đại ca còn chưa kịp phản ứng thì một viên đạn đã xuyên qua trán, hắn ngã vật ra đất.

Đóa Đóa cũng chớp thời cơ bật dậy, rút súng lục nã một phát trúng tim tên thứ hai.

Á á á!

Cảnh tượng máu me khiến đám đông hét lên chói tai, nhưng Diệp Mộ và Đóa Đóa lại nhìn nhau mỉm cười. "Mọi người đừng sợ, nguy hiểm đã được giải quyết, giờ hãy trật tự rời khỏi hiện trường!" Đúng lúc này, Đóa Đóa lại nhận được thông tin qua thiết bị liên lạc đang để chế độ loa ngoài: "Trung tá Giang, hiện còn một tên cướp chưa bị tiêu diệt, hắn có mang theo bom, yêu cầu cô lập tức dẫn mọi người sơ tán.

Hết." Mọi người đang ngẩn ngơ, nghe thấy vậy thì hoảng loạn tột độ, điên cuồng chạy về phía lối ra.

Chương 1872

Đám đông xô đẩy khiến không ai thoát ra được, có người còn ngã xuống và bị giẫm đạp. "Mọi người bình tĩnh!

Lần lượt sơ tán trật tự, đã có người vào truy bắt tên cướp cuối cùng, các bạn chắc chắn sẽ ra ngoài an toàn!" Đóa Đóa quát lớn. "Nếu còn thế này thì không ai ra được đâu, ai không muốn chết thì bình tĩnh lại cho tôi!" Bị Đóa Đóa quát một tiếng, đám đông cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Diệp Mộ trật tự dẫn dắt mọi người đi về phía lối ra, người trong tiệm vàng dần dần thoát ra hết.

Đóa Đóa lại ra lệnh cho Diệp Mộ, cứ như anh là lính dưới quyền cô vậy: "Diệp Mộ, sau khi đưa cô gái kia ra ngoài, anh phải lập tức rời xa hiện trường ngay!" "Còn em thì sao?" "Vẫn còn một tên nữa chưa tìm thấy, tôi phải tiếp tục truy bắt." Diệp Mộ hít sâu một hơi, biết rằng lúc này không phải lúc dây dưa, liền dặn dò: "Vậy em bảo trọng, nghìn vạn lần đừng để xảy ra chuyện gì." "Yên tâm đi, tôi biết rồi.

Anh mau ra ngoài đi, đừng có ngáng chân tôi." "Được." Diệp Mộ bế người phụ nữ dưới đất lên định chạy ra ngoài thì đúng lúc đó, một tên cướp chắn ngang đường bọn họ: "Không ai đi đâu được hết, tất cả ở lại đây chết cùng tao!" Đội Cô Lang cũng đã xông vào, đồng loạt chỉ súng về phía tên cướp: "Bỏ vũ khí xuống, nếu không chúng tôi sẽ nổ súng tiêu diệt ngay!" Họng súng của tên cướp chỉ thẳng vào Đóa Đóa: "Các người cứ thử xem, xem súng của các người nhanh hay súng của tao nhanh!" "Mọi người đừng quản tôi, mau đi lục soát xem còn ai trong trung tâm thương mại không, đưa họ sơ tán hết đi!" Trung tâm thương mại rất lớn, camera cho thấy vẫn còn nhiều người trốn trong các góc kẹt chưa được sơ tán an toàn. "Đội trưởng!" "Tôi là đội trưởng, nghe lệnh tôi!" "Đừng nói nhảm nữa, mau đi đi, muốn tất cả cùng chết ở đây à?

Chết ở nơi này các anh thấy vẻ vang lắm sao?

Đi mau, thời gian không còn nhiều đâu!" Những người khác liền tản ra các hướng.

Tên cướp bảo Đóa Đóa: "Vứt súng trong tay xuống, rồi bảo họ chuẩn bị xe cho tao rời khỏi đây!" Đóa Đóa không nói hai lời, ném khẩu súng lục ra thật xa, giơ hai tay lên: "Thế này được chưa?" Tên cướp không nói gì, Đóa Đóa lại bảo: "Tôi làm con tin cho anh là được rồi, anh thả hai người kia đi trước đi, cô gái kia cần phải đi cấp cứu ngay." "Không được, đứa nào cũng không được đi!" "Vậy anh cũng không muốn đi sao?

Tôi phải dẫn anh ra ngoài lên xe chứ." "Trung tá Giang, xe đã chuẩn bị xong, có thể đưa tên cướp ra ngoài." "Nghe thấy chưa, thứ anh muốn đã có rồi.

Anh cứ để hai người họ đi, tôi sẽ dẫn anh ra ngoài ngay lập tức." Đóa Đóa nói. "Tao không tin, bọn mày lừa tao!" "Vậy anh muốn thế nào mới chịu tin?" "Tao phải tận mắt nhìn thấy!" "Đại ca, anh không ra ngoài thì sao thấy được?" Đóa Đóa nhún vai. "Video, tao muốn xem video!" "Trung tá Hình, tên cướp muốn xem video về chiếc xe, phiền anh quay một đoạn gửi vào đây.

Hết." Khoảng ba phút sau, một đoạn video được gửi vào điện thoại Đóa Đóa.

Cô định đi tới thì tên cướp quát ngay: "Đừng... lại gần tao!

Ném qua đây là được!" Đóa Đóa mỉm cười thoải mái, rồi ném chiếc điện thoại về phía hắn.

Cô cố tình ném lệch khiến tên cướp không bắt được, điện thoại rơi xuống đất.

Hắn tức điên lên mắng: "Mày cố ý đúng không?" "Xin lỗi nhé, tôi vừa bị dọa sợ quá nên tay hơi run, phiền anh tự nhặt vậy." Tên cướp thở hổn hển, hắn hoàn toàn không tin cô gái trước mặt này sợ hãi, nhìn vẻ thản nhiên của cô là biết. "Tao cảnh cáo mày, đừng giở trò, giơ tay lên, đứng cách tao năm mét!" "Được, tôi đứng xa anh ra là được chứ gì." Đóa Đóa vừa nói vừa lùi lại. "Được rồi, đứng đó đi, liệu hồn mà ngồi yên!" Diệp Mộ khẽ nhíu mày, liếc nhìn khẩu súng dưới đất.

Khi tên cướp hơi nghiêng người, cúi xuống nhặt điện thoại, Diệp Mộ nhanh như cắt cúi xuống nhặt khẩu súng lục lên, nã một phát trúng tên cướp.

Hắn ngã gục ngay tại chỗ, trợn trừng mắt nhìn Diệp Mộ, dường như không thể tin nổi người đàn ông trông bình thường này lại biết dùng súng và có thân thủ nhanh nhẹn đến vậy.

Đóa Đóa thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười đi tới bên Diệp Mộ, liếc nhìn tên cướp.

Một phát trúng tim, chết ngay tức khắc.

Anh vui vẻ vỗ vai Diệp Mộ, khen ngợi: "Khá lắm Diệp Mộ, không hổ là con cháu Diệp gia, không làm mất mặt lão thái gia nhà cậu." Diệp Mộ lại chẳng có tâm trạng nghe mấy lời này, lúc nãy nhìn anh có vẻ bình tĩnh nhưng trái tim đã sớm treo ngược lên rồi, anh cạn lời đáp: "Sao chỗ nào cũng thấy mặt cậu thế?" "Ha ha, công việc của tớ là vậy mà, cậu tưởng tớ ngày nào cũng chỉ ở trong bộ đội huấn luyện sao?

Chuyện này chỉ là chuyện nhỏ thôi, không có vấn đề gì lớn đâu." Diệp Mộ thở dài một tiếng, không nói thêm gì. "Được rồi, cậu đưa mỹ nữ trong lòng ra ngoài trước đi, tớ còn phải tiếp tục xử lý công việc hậu cần." "Cậu cẩn thận một chút." "Yên tâm đi, ây da, cô gái trong lòng cậu đúng là xinh đẹp thật đấy, cậu đúng là diễm phúc không nhỏ nha, trong lúc nguy nan thế này vẫn có mỹ nữ bên cạnh." Diệp Mộ tức đến nghiến răng, lúc này mà còn nói những lời đó được sao?

Anh trực tiếp đẩy người vào lòng Đóa Đóa, "Tự cậu mà bế, đây là công việc của cậu, không phải của tớ." "Đừng vậy mà, cậu cứ coi như ủng hộ công việc của tớ đi, tớ bế không nổi, tớ cũng không có sở thích bế phụ nữ đâu." Đóa Đóa liên tục lùi bước.

Cái gì mà không có sở thích đó, chẳng lẽ anh thì có chắc? "Thế mà cậu còn nói nữa." Đóa Đóa chắp tay cười hi hi, "Tớ sai rồi, chẳng phải chỉ đùa với cậu một chút thôi sao, việc gì phải kích động thế, mau bế người ta ra ngoài đi." Diệp Mộ không nói thêm nữa, bế cô gái trong lòng đi ra.

Đóa Đóa nhanh chóng gia nhập đội ngũ, cùng những người khác xử lý hậu quả.

Sự cố lần này được giải quyết viên mãn, không có thương vong về người, chỉ là một số người tận mắt chứng kiến cảnh tên cướp bị bắn vỡ đầu nên bị hoảng sợ, đặc biệt là mấy đứa trẻ, đã có chuyên gia tâm lý đến tư vấn.

Những việc khác đã có người khác lo, không liên quan đến họ nữa.

Tiểu đội Cô Lang cũng hoàn thành nhiệm vụ, mấy người ôm vai nhau cười rạng rỡ.

Ngay khi họ chuẩn bị rời đi, Diệp Mộ bước tới, gọi: "Lan Khuynh Tâm." "Diệp Mộ, sao cậu vẫn chưa đi?

Vết thương trên mặt đã xử lý chưa?

Để tớ xem nào, đừng để mình bị tàn tật đấy, lúc đó tớ sẽ cực kỳ ghét bỏ cậu cho xem." Đóa Đóa không màng những người khác có mặt ở đó, tự nhiên nâng cằm Diệp Mộ lên quan sát kỹ lưỡng.

Sau đó, cô lẩm bẩm: "Ừm, chắc là không sao đâu, chỉ hơi sưng một chút, không đến mức bị hủy dung.

Nghỉ ngơi vài ngày là lại trắng trẻo mịn màng ngay thôi." Diệp Mộ nhếch môi, "Không sao, chỉ là vết thương nhỏ." "Không phải tớ nói cậu đâu, nhưng có phải lúc ra cửa cậu không xem hoàng lịch không?

Ngày đầu tiên đi làm lại đã gặp phải chuyện thế này." Diệp Mộ cũng thấy buồn cười, chuyện xác suất nhỏ như vậy mà cũng vấp phải, anh cũng thấy mình nên đi mua vé số, "Tớ làm sao biết được." "Tại cậu không nghe lời tớ, tớ đã bảo cậu về nghỉ ngơi sớm rồi, nếu cậu nghe lời thì làm gì gặp phải chuyện này." Diệp Mộ rất tận hưởng sự quan tâm của Đóa Đóa, "Sau này nhất định sẽ nghe lời cậu." "Thế mới đúng chứ, cậu phải tin rằng tớ sẽ không hại cậu đâu, hại ai chứ không bao giờ hại cậu." "Ừ, tớ tin cậu." Những thành viên trong tiểu đội Cô Lang nhìn nhau, không biết người đàn ông này ở đâu ra mà đội trưởng của họ lại thân thiết đến thế.

Hơn nữa, nhìn thế nào cũng thấy giữa hai người có gì đó không bình thường.

Họ đã quen cảnh Đóa Đóa trêu chọc cả nam lẫn nữ, nhưng đây rõ ràng không phải kiểu đó, đây là sự mập mờ lộ liễu.

Khác hẳn với trước đây.

Chương 1873

Ánh mắt mỗi người đều lấp lánh tia sáng hóng hớt.

Có người nhịn không được, lên tiếng hỏi trước: "Đội trưởng, vị này là ai thế?" Đóa Đóa khoác vai Diệp Mộ, giới thiệu: "À, quên giới thiệu với mọi người, đây là bạn nối khố của tớ, Diệp Mộ, bọn tớ lớn lên cùng nhau từ nhỏ.

Lúc nãy nhờ có sự phối hợp ăn ý của cậu ấy mà tớ mới thuận lợi tiêu diệt được tên cướp." "Chào Diệp tiên sinh." Mọi người đồng thanh chào. "Đội trưởng, anh ấy cũng đi lính sao?" "À không, trung tâm thương mại này là của nhà cậu ấy, người ta làm kinh doanh." Diệp Mộ mỉm cười nói: "Chào mọi người, tôi ngoài là bạn thanh mai trúc mã của cô ấy thì còn là người đang theo đuổi cô ấy nữa.

Sau này mong mọi người quan tâm đến Đóa Đóa nhà tôi nhiều hơn, mọi người đến trung tâm thương mại mua sắm đều sẽ được giảm giá năm mươi phần trăm." Mọi người trợn tròn mắt, còn có chuyện tốt thế này sao?

Đóa Đóa khẽ ho một tiếng, đấm một phát vào ngực Diệp Mộ, "Còn dám nói nhăng nói cuội nữa tớ sẽ không thèm nhìn mặt cậu đâu." Diệp Mộ không giải thích thêm, cũng không kịp nữa, vì một cô gái đã lao tới, ôm chặt lấy cánh tay anh, "Tiên sinh, cảm ơn anh vừa rồi đã cứu tôi, anh tên là gì?

Tôi có thể tìm anh ở đâu?

Tôi có thể theo đuổi anh không?

Lúc nãy anh thật sự quá ngầu, tôi chưa từng thấy ai dũng cảm như anh cả." Mặt Đóa Đóa lập tức biến sắc, cô nhận ra người phụ nữ này chính là người mà Diệp Mộ đã cứu.

Sắc mặt Diệp Mộ cũng không tốt lắm, anh theo bản năng liếc nhìn Đóa Đóa, sau khi biến sắc thì chỉ một giây sau cô đã khôi phục vẻ thản nhiên, khoanh tay đứng nhìn Diệp Mộ như đang xem kịch vui. "Tiểu thư, cô buông tôi ra trước đã, có gì thì từ từ nói.

Người cứu cô không phải tôi, mà là tất cả các chiến sĩ đặc chủng ở đây." Cô gái vẫn không buông tay, nhưng lại tươi cười cảm ơn mọi người: "Cảm ơn các anh, hôm nay tôi giữ được mạng đều nhờ vào mọi người cả, các anh thực sự rất giỏi.

Tôi tên là Cốc Tiểu Tây, mọi người cứ gọi tôi là Tiểu Tây." Vừa nói, cô vừa phát danh thiếp cho mọi người.

Đóa Đóa không rõ lắm về tình hình ở thành phố C, nhưng tập đoàn Cốc thị là doanh nghiệp lớn ngang tầm với Lâm thị, muốn không biết cũng khó.

Xem ra Diệp Mộ đã chọc vào một vị thiên kim tiểu thư rồi.

Diệp Mộ muốn rút tay ra nhưng cô gái kia bám rất chặt, nói gì cũng không buông.

Anh cũng biết thân phận của người này, Cốc chủ tịch là đối tác của anh, đã không dưới một lần đề cập đến việc sắp xếp cho con gái gặp mặt anh, nhưng anh đều từ chối, không ngờ lần này lại tình cờ gặp nhau trong hoàn cảnh này.

Anh còn cứu mạng người ta, đúng là chạy trời không khỏi nắng. "Họ là ân nhân của tôi, và anh cũng vậy.

Chính anh đã luôn giúp tôi giành giật sự sống, anh đút thuốc cho tôi, anh bế tôi ra ngoài suốt chặng đường.

Nghe nói lúc anh bế tôi còn hạ gục được một tên cướp nữa, anh thực sự là thần tượng của tôi, tôi thích anh quá!" Cốc Tiểu Tây mắt sáng lấp lánh, đầy vẻ sùng bái.

Dù tình trạng của cô không tốt lắm nhưng sau khi uống thuốc đã ổn hơn nhiều, cô biết rõ mọi chuyện, nhất là việc người đàn ông này đã bảo vệ mình ra sao. "Ây da, Diệp Mộ của chúng ta đúng là diễm phúc không nhỏ nha." Đóa Đóa đứng bên cạnh nói mát, đôi mắt lưu ly xinh đẹp hàm chứa ý cười nhưng cảm xúc không rõ ràng.

Diệp Mộ lườm cô nàng chỉ thích xem náo nhiệt một cái, rồi tiếp tục giải thích với Cốc Tiểu Tây: "Tiểu thư, cô đừng như vậy, đó là việc tôi nên làm, đổi lại là bất kỳ ai tôi cũng sẽ ra tay giúp đỡ." "Hóa ra anh tên là Diệp Mộ à, tên hay thật đấy, là chữ 'Mộ' nào thế?" Diệp Mộ chưa kịp lên tiếng thì Đóa Đóa đã nói chen vào: "Chữ 'Mộ' trong 'Ái mộ' đấy." "Ừm, đúng là tên hay, người đẹp trai mà tên cũng đẹp.

Nhưng cái tên này nghe quen quen, hình như đã nghe ở đâu rồi." Cốc Tiểu Tây suy nghĩ. "Chẳng phải là như vậy sao?" Trên mặt Đóa Đóa mang theo một nụ cười giễu cợt, nhưng ý cười không chạm đến đáy mắt. "Tiểu thư, làm ơn buông tôi ra trước." Diệp Mộ bắt đầu cảm thấy phiền phức.

Cô gái nhận ra điều đó, cô chớp mắt nhưng vẫn không buông, ngược lại còn quá đáng hơn khi tựa đầu vào vai Diệp Mộ, "Không xong rồi, đầu tôi lại choáng váng, chắc bệnh tim lại tái phát, làm ơn đưa tôi đến bệnh viện với." Diệp Mộ đau đầu vô cùng, cảm thấy hôm nay ra đường đúng là không xem ngày, tốt bụng cứu người lại cứu phải một kẻ mê trai, dai như kẹo kéo thế này thì đúng là không ai bằng.

Nếu cô ta không phải bệnh nhân tim mạch và anh không quen biết cha cô ta thì anh thật sự đã ném cô ta đi rồi, thật sự quá phiền phức.

Chuyện đó vẫn chưa là gì, ngay trước mặt còn có một Lan Khuynh Tâm đang đổ thêm dầu vào lửa: "Diệp Mộ, ngẩn ra đó làm gì?

Làm người tốt thì phải làm cho trót, tiễn Phật phải tiễn đến Tây

Phương chứ, vị tiểu thư này không khỏe, cậu mau đưa cô ấy đến bệnh viện đi.

Nếu xảy ra chuyện gì thì mọi nỗ lực của cậu hôm nay coi như đổ sông đổ biển hết đấy." "Lan Khuynh Tâm, em có thể nói năng tử tế được không?" Diệp Mộ nghiến răng, con bé này đang quậy cái gì vậy, không thấy anh đang phiền não lắm sao? "Tôi nói năng không tử tế chỗ nào chứ?

Những gì tôi nói đều rất đúng mà." "Cậu thật là..." Diệp Mộ tức đến không nói nên lời.

Đóa Đóa khẽ hừ một tiếng, quay sang bảo mọi người: "Cô Lang, toàn thể chú ý, thu đội!" Nói xong, tiểu đội Cô Lang đồng loạt nhảy lên một chiếc xe quân sự, chiếc xe lao vút đi.

Diệp Mộ nhìn theo đuôi xe, nói là nghiến răng nghiến lợi cũng không quá lời.

Anh cảm thấy dù tính tình có tốt đến mấy cũng không chịu nổi sự khiêu khích của Lan Đóa Đóa.

Trên xe, tâm trạng Đóa Đóa cũng không cao lắm, cô khép hờ đôi mắt, tựa lưng vào thành xe không nói một lời. "Đại ca, chị không sao chứ?" Đóa Đóa lườm một cái, đá một phát qua, "Cút đi, tôi thì có chuyện gì được chứ, để tôi yên tĩnh chút đi, các cậu không thấy phiền à?

Tôi vừa xuống máy bay đã bị kéo đi thu dọn tàn cuộc cho các cậu, đúng là đồ vô dụng." "Hì hì, đại ca, mấy anh em cộng lại cũng không bằng chị, đây đâu phải lỗi của tụi em, tại chị quá mạnh thôi.

Mà mặt chị đen kịt suốt cả đoạn đường, chắc chắn là không sao chứ?" "Tôi đen mặt lúc nào?

Mắt cậu bị mù à?" Đóa Đóa xù lông.

Mọi người nhìn nhau, rồi một người lên tiếng: "Tớ đột nhiên nhớ ra rồi, cái này gọi là gì nhỉ?

À, đúng rồi, ghen!" "Hình như là vậy đấy." "Xì, một lũ đàn ông các cậu đến vợ còn chẳng có, biết cái gì là ghen chứ?" "Sao lại không biết, một người phụ nữ thích một người đàn ông thì tuyệt đối không cho phép người phụ nữ khác đến gần người đàn ông đó, nếu không trong lòng sẽ nổi đầy bong bóng chua, nói năng toàn gai góc thôi." "Nói vậy thì đại ca nhà mình đúng là khớp quá rồi, mấy lời vừa nãy của chị ấy, ngay cả tớ cũng ngửi thấy mùi chua nồng nặc luôn." "Haiz, cũng chẳng trách được, Diệp tiên sinh kia đẹp trai như thế, mặt sưng lên mà vẫn thu hút ong bướm, đó gọi là thực lực đấy.

Nhìn tụi mình xem, mặt đen thế này chẳng có tương lai gì cả, vị thiên kim tiểu thư kia thèm nhìn tụi mình lấy một cái mới lạ." Đóa Đóa: ...

Mấy đứa nhóc này giờ càng ngày càng vô phép vô tắc, dám đem cô ra làm trò đùa, đúng là hổ không gầm chúng tưởng là mèo bệnh.

Chương 1874

"Ai không muốn chết thì ngậm miệng hết lại cho tôi!" "Đại ca, đừng vậy mà, dù chị hay lăn lộn với đám đàn ông tụi em nhưng tụi em biết thực ra chị là phụ nữ mà.

Tóc mà dài ra thì chắc chắn là một đại mỹ nữ khuynh thành tuyệt sắc, không cần phải tự ti đâu.

Em thấy cô nàng họ Cốc kia chắc chắn không phải đối thủ của chị." "Ai thèm làm đối thủ với cô ta chứ, các cậu đừng có nói bậy." "Tụi em có nói bậy hay không, tự chị biết rõ nhất." "Tôi không biết gì hết, còn không im miệng thì về chạy bộ mang tạ mười cây số cho tôi." "Đại ca, đừng có trốn tránh hiện thực nữa, thích một người thì dũng cảm thừa nhận đi.

Em thấy Diệp tiên sinh kia cũng thích chị mà, hai người trông rất đẹp đôi.

Duyên phận đến rồi thì đừng từ chối, làm vậy không tốt cho thân tâm đâu.

Chị cũng chẳng còn nhỏ nhắn gì, thành bà cô già đến nơi rồi, thấy ổn thì chốt thôi." "Mẹ kiếp, cậu nói ai là bà cô già?

Có giỏi thì nói lại lần nữa xem!" Đóa Đóa lôi người đó ra đánh cho một trận.

Nhưng vì đông người quá, cô đánh một người thì những người khác lại hùa vào trêu: "Đấy, bị nói trúng tim đen nên mới thẹn quá hóa giận kìa.

Ây da, hóa ra 'người đàn bà thép' của chúng ta cũng biết thích người ta cơ đấy." "Ha ha, hôm nay tôi mới được mở mang tầm mắt."

"Mà không đúng, vậy Lâm đại ca của tụi mình thì tính sao?

Chẳng phải hai người họ mới là một cặp à?" Có người sực nhớ ra hỏi. "Đúng rồi, Giang đại ca và Lâm đại ca mới là một cặp, giờ đây là có người thứ ba xuất hiện à?" "Nói năng kiểu gì thế, khi chưa kết hôn thì đại ca của chúng ta có quyền lựa chọn chứ.

Đại ca của chúng ta vừa giỏi đánh đấm vừa giỏi gánh vác, lại còn cực kỳ ngầu, phải chọn lựa kỹ càng vào, sao có thể chết đứng ở một gốc cây được." "Nghe cũng có lý đấy." Đóa Đóa cảm thấy mình sắp hộc máu đến nơi, người thứ ba?

Nếu Diệp Mộ mà nghe thấy lời này chắc sẽ nghẹn chết mất, anh mới là người đến trước, sao tự nhiên lại biến thành tiểu tam rồi. "Được rồi, im miệng hết cho tôi, càng nói càng quá đáng." Đóa Đóa thật sự nổi giận, hét lên rất to.

Mọi người cuối cùng cũng im lặng, không ai dám nói gì nữa.

Một lúc sau, có một giọng nói yếu ớt vang lên: "Đại ca, chị phải nhanh chóng quyết định chọn ai đi, nếu không bắt cá hai tay là tụi em khinh chị đấy.

Em thấy cả hai đều là đàn ông tốt, chị chọn đại một người đi, tụi em đều ủng hộ chị." Bắt cá hai tay...

Đóa Đóa cảm thấy đau đầu vô cùng, rơi vào trầm tư. "Được rồi, đừng nói nữa, đây là chuyện của tôi, tôi tự biết phải làm gì." Diệp Mộ thật sự sắp bị Cốc Tiểu Tây đánh bại, nhưng nhìn cô ta mặt mũi trắng bệch, anh lại không thể hoàn toàn mặc kệ, dù sao cũng có chút giao tình với cha cô ta, chỉ đành đưa cô ta về nhà.

Nhưng nhiệt huyết của Cốc chủ tịch còn lớn hơn cả con gái, suốt cả quá trình đều nhiệt tình kinh khủng, ánh mắt nhìn anh cứ như sói nhìn thấy thịt, khiến anh có cảm giác như mình vừa sa vào hang sói.

"Diệp tổng, thật sự quá cảm ơn cậu, Tiểu Tây nhà tôi gặp được cậu đúng là may mắn của nó, nếu không ở cái tuổi này tôi đã phải chịu cảnh mất con rồi." Trước sự nhiệt tình của Cốc chủ tịch, Diệp Mộ thật sự khó lòng chống đỡ, anh cố gắng giữ bình tĩnh: "Cốc chủ tịch quá khách khí rồi, đổi lại là bất kỳ ai cũng sẽ giúp đỡ Cốc tiểu thư thôi." "Ầy, sao mà giống nhau được, lúc đó ai mà dám xen vào chứ, ai cũng lo giữ mạng mình, chỉ có cậu mới dám thôi." "Đúng vậy đó cha, lúc đó chẳng có ai thèm để ý đến con cả, chỉ có Diệp Mộ ra tay giúp đỡ, đến cuối cùng cũng không bỏ rơi con, anh ấy mạo hiểm tính mạng cứu con ra ngoài.

Lúc đó con sợ phát khiếp đi được, may mà Diệp Mộ nổ súng bắn chết tên cướp đó ngay lập tức, nếu không con thật sự không được gặp lại cha mẹ nữa rồi.

Cha nhất định phải cảm ơn Diệp Mộ, Cốc gia chúng ta nợ anh ấy một ân tình lớn, ân tình cứu mạng." Cốc chủ tịch lại một lần nữa cúi đầu cảm ơn Diệp Mộ, làm anh bối rối vô cùng, "Cốc chủ tịch, thật sự đừng khách sáo như vậy." Cốc phu nhân cũng góp lời: "Tiểu Diệp, đã đến đây rồi thì hôm nay ở lại dùng cơm nhé, bác sẽ đích thân xuống bếp, đảm bảo nấu cho cháu một bàn thức ăn thật ngon." "Bác gái, thật sự không cần phiền phức vậy đâu ạ, đây không phải chuyện gì to tát." "Ân tình cứu mạng mà không to tát sao?

Mau ngồi xuống đi, ông Cốc, ông còn đứng đó làm gì, mau pha trà đi, mang loại Bích Loa Xuân ngon nhất ra đây mau." "Xem tôi này, thật là hồ đồ, Diệp tổng đến lâu như vậy rồi mà tôi chẳng có biểu hiện gì cả." "Còn gọi Diệp tổng gì nữa, nghe xa cách quá, cứ gọi Tiểu Diệp là được rồi, Tiểu Diệp chắc không để ý đâu, phải không cháu?" Cốc phu nhân nói.

Diệp Mộ nhăn nhó, "Dạ không sao ạ." "Ha ha, vậy thì gọi là Tiểu Diệp nhé, dù sao chúng ta cũng đều là người quen cả, không cần phải khách sáo thế đâu." Diệp Mộ bị Cốc phu nhân và Cốc Tiểu Tây ấn xuống ghế sofa, anh thấy đau đầu kinh khủng, cuối cùng cũng hiểu tính cách của Cốc Tiểu Tây giống ai rồi, hóa ra cả nhà này đều như vậy cả.

Đúng là kiểu "tự nhiên như người nhà" không ai bằng. "Tiểu Diệp, cháu đã hứa với bác gái rồi đấy nhé, tối nay nhất định phải ăn cơm ở đây, không được lén chạy mất đâu, nếu không bác sẽ giận đấy." Diệp Mộ mỉm cười gật đầu.

Lời đã nói đến mức này rồi, anh còn có thể làm gì khác ngoài việc cắn răng đồng ý.

Trong khi Cốc phu nhân và người giúp việc bận rộn trong bếp, Cốc chủ tịch kéo Diệp Mộ trò chuyện, còn Cốc Tiểu Tây thì ngồi bên cạnh nhìn chăm chú, ánh mắt sáng rỡ, chẳng có vẻ gì là đang bệnh cả. "Tiểu Diệp này, chuyện trước đây bác đề cập với cháu, cháu đã suy nghĩ thế nào rồi?" "Bác à, những lời cháu nói trước đây thật sự không phải là thoái thác đâu, cháu thật sự đã có vị hôn thê rồi." Nghe vậy, mặt Cốc Tiểu Tây bỗng chốc trắng bệch, vẻ mặt hốt hoảng vô cùng.

Cốc chủ tịch cười, vỗ vỗ tay con gái, rồi nói với Diệp Mộ: "Cái thằng bé này, lúc nào cũng bảo có vị hôn thê, mà sao chẳng thấy bóng dáng đâu cả, bao nhiêu năm nay bên cạnh cháu cũng chẳng có ai xuất hiện, không lẽ cháu bịa chuyện đấy chứ?" "Cháu thật sự không lừa bác đâu, sở dĩ cháu đến thành phố C cũng là vì cô ấy, hôm nay Cốc tiểu thư cũng đã thấy rồi đấy." Diệp Mộ nhìn về phía Cốc Tiểu Tây. "Vị hôn thê của anh?

Tôi thấy rồi sao?" Cốc Tiểu Tây kinh ngạc chỉ vào mũi mình. "Đúng vậy, chính là cô gái đã nói chuyện với cô hôm nay đấy, cô ấy đã đến thành phố C đi lính từ vài năm trước, tôi là theo bước chân cô ấy mà tới đây." "Anh đang nói đến nữ đội trưởng của đội đặc nhiệm đó sao?" "Chính là cô ấy." "Nhưng tại sao cô ấy lại nói năng như vậy?

Cứ như thể cố ý vun vào cho chúng ta ấy." Tâm trạng Diệp Mộ hôm nay giống như đang chơi tàu lượn siêu tốc vậy, thấy Đóa Đóa giận anh rất vui, nhưng hành động đẩy anh ra ngoài của cô lại khiến anh bực mình. "Tính cô ấy nhỏ mọn, chắc là đang giận dỗi nên mới cố tình nói thế thôi, đều là lời nói lẫy cả, đã gây phiền hà cho Cốc tiểu thư, tôi rất xin lỗi." Cốc Tiểu Tây bắt đầu thấy mất tự tin, cô đã gặp cô gái đó, cô ấy xinh đẹp đến mức nhìn một cái là thấy kinh diễm, khó mà quên được. "Diệp Mộ, anh thật sự không lừa tôi chứ?" "Sao có thể chứ, bác Cốc biết mà, cháu đã nói với bác ấy từ lâu rồi, cháu ở đây chờ vị hôn thê của mình đã nhiều năm rồi.

Cô ấy là một chiến sĩ đặc chủng xuất sắc, mấy năm trước đi thực hiện nhiệm vụ, gần đây mới quay về nên cháu cũng theo qua đây luôn." "Ba, đúng là vậy sao?" Cốc Tiểu Tây sắp khóc đến nơi, trái tim thiếu nữ vỡ vụn từng mảnh.

Lần đầu tiên thích một người, còn chưa kịp bắt đầu đã phát hiện người ta có một vị hôn thê yêu sâu đậm.

Cốc chủ tịch chỉ biết gật đầu với con gái, Diệp Mộ vẫn luôn nói như vậy, và cũng dùng lý do này để từ chối gặp mặt Cốc Tiểu Tây.

Bao nhiêu năm qua đi, không ngờ vẫn như vậy.

Bây giờ ông cũng đã thông suốt tại sao Diệp Mộ ở thành phố C vài năm rồi bỏ về, giờ lại đột ngột quay lại, hóa ra là vì vị hôn thê của cậu ấy đã hoàn thành nhiệm vụ trở về.

Một người tốt như thế mà đã có chủ, thật sự là một tổn thất lớn. "Tiểu Diệp này, dù sao đi nữa, cháu vẫn là ân nhân của Cốc gia chúng ta, sau này ở đây có chuyện gì cứ việc đến tìm bác." "Bác Cốc khách khí quá." "Haiz, thật là đáng tiếc, nếu biết cháu sớm hơn thì tốt rồi, đây là lần đầu tiên bác đánh giá cao một người trẻ tuổi như vậy." Cốc

Tiểu Tây rơi nước mắt, ngồi bên cạnh thút thít.

Cốc chủ tịch cũng hết cách, chỉ biết vỗ nhẹ vào lưng con gái, còn Diệp Mộ thì mang vẻ mặt vô tội.

Anh thề, sau này mấy chuyện giúp người làm niềm vui này nên bớt làm lại thì hơn, nhìn xem đã khiến cô gái nhỏ người ta đau lòng đến mức nào rồi.

Chương 1875

"Cốc tiểu thư, cô đừng như vậy." "Anh vẫn gọi tôi là Cốc tiểu thư sao, oa oa..." Diệp Mộ: ... "Xin lỗi nhé Tiểu Diệp, con bé này vì bị bệnh tim nên từ nhỏ đã được chúng tôi cưng chiều quá mức, muốn gì được nấy.

Nó chỉ nhất thời chưa nghĩ thông thôi, rồi sẽ ổn thôi." "Không sao đâu ạ, cháu hiểu mà." "Diệp Mộ, sau này anh đừng gọi tôi là Cốc tiểu thư nữa, gọi tôi là Cốc Tiểu Tây, hoặc Tiểu Tây cũng được, đừng gọi Cốc tiểu thư, nghe xa lạ quá." Diệp Mộ nhếch môi, "Được rồi." Hai chữ đơn giản của Diệp Mộ khiến Cốc Tiểu Tây lập tức tươi cười trở lại.

Bữa tối trôi qua khá vui vẻ, Cốc Tiểu Tây là người hay nói, cứ líu lo suốt, sức sống dồi dào đến mức Diệp Mộ khó mà liên tưởng đến cô gái vừa ngất xỉu trong tiệm vàng lúc sáng.

Sau bữa ăn, Cốc Tiểu Tây tiễn Diệp Mộ ra ngoài, cô đột nhiên hỏi: "Diệp Mộ, anh và vị hôn thê nhất định sẽ kết hôn chứ?" Diệp Mộ ngẩn người một lát, có chút thẫn thờ, nhưng sau đó anh kiên định đáp: "Sẽ, chúng tôi sẽ kết hôn." "Anh ở bên cô ấy có thật sự vui không?" Vui.

Điều này chắc chắn không cần bàn cãi.

Từ nhỏ anh đã cam tâm tình nguyện chạy theo sau cô, yêu cầu của anh thực sự rất đơn giản, chỉ cần một nụ cười của cô là anh đã thấy mãn nguyện rồi. "Vui chứ." "Vậy tại sao anh lại chờ cô ấy nhiều năm như vậy?

Có phải vì cô ấy không thích anh không?" "Không, cô ấy thích tôi, chỉ là cô ấy hơi kém nhạy cảm trong chuyện tình cảm, không nhìn rõ lòng mình.

Nhưng đã bao nhiêu năm rồi, chắc cô ấy cũng đã nghĩ thông suốt, tôi tin chúng tôi sẽ ở bên nhau." "Anh không định nói lời an ủi nào sao?

Cứ phải nói tuyệt đối thế à, chưa kết hôn thì vẫn còn nhiều khả năng mà." "Tôi chỉ nói sự thật thôi." Cốc Tiểu Tây bĩu môi, luyến tiếc nhìn gương mặt của Diệp Mộ.

Cô lớn ngần này rồi mà chưa từng thấy gương mặt nào tuyệt mĩ đến thế, cô nghe rõ tiếng tim mình đập loạn nhịp.

Nghĩ đến điều gì đó, cô rụt rè hỏi: "Vậy nếu như, nếu như hai người không ở bên nhau, anh có thể cho tôi một cơ hội không?" Diệp Mộ nhìn Cốc Tiểu Tây, cô lại lo lắng nói tiếp: "Tôi nói là nếu như thôi, tôi không có ý trù ẻo anh đâu, thật đấy, tôi chỉ giả sử thôi, có thể cho tôi cơ hội không?" Diệp Mộ đã là người trưởng thành, sắp ba mươi rồi, và cũng là người đã nếm trải sự giày vò từ ngày biết yêu, anh hiểu rõ một lời hứa như vậy có ý nghĩa gì, đó là trao cho người ta một hy vọng hão huyền, điều đó là không nên. "Xin lỗi, cô không phải kiểu người tôi thích." "Huhu, vậy anh thích kiểu người thế nào?" "Tôi thích người xinh đẹp." Đó là một câu trả lời khá tầm thường, nhưng ban đầu Diệp Mộ bị Đóa Đóa thu hút đúng là vì cô đủ xinh đẹp và tinh tế.

Từ nhỏ cô đã là một đứa trẻ cực kỳ xinh xắn, Đóa Đóa là người duy nhất anh thấy còn đẹp hơn cả mình, cũng chính vì thế mà anh chú ý đến cô nhiều hơn người khác.

Dần dần, anh nhận ra dưới vẻ ngoài tuyệt mỹ đó là một linh hồn thú vị, anh bắt đầu quen với việc quan sát cô.

Cứ thế, không biết từ lúc nào anh đã nảy sinh hứng thú và những suy nghĩ khác lạ về cô.

Cho đến khi không thể dứt ra được, dù phải chịu khổ sở vì tương tư suốt bao nhiêu năm, anh cũng nhất định phải đợi cô trở về. "Diệp Mộ, anh thật tàn nhẫn." Cốc Tiểu Tây uất ức nói. "Cốc Tiểu Tây, cô còn trẻ, nhiều chuyện cô vẫn chưa nhìn thấu được đâu." "Anh cũng mới hai mươi tám tuổi, lớn hơn tôi bao nhiêu đâu chứ." Diệp Mộ cười không nói gì, cho đến khi anh lái xe rời đi, anh vẫn thấy qua gương chiếu hậu hình bóng nhỏ bé của cô gái vẫn đứng đó không chịu rời đi.

Nếu Đóa Đóa mà đối xử với anh được như vậy thì đời này anh đúng là không còn gì mong cầu nữa.

Anh lấy điện thoại ra, trên màn hình không có bất kỳ cuộc gọi nhỡ nào, ngay cả một tin nhắn cũng không.

Một cơn giận bốc lên trong lòng, Lan Khuynh Tâm này đúng là quá đáng, chính cô đã nói bao nhiêu lời quá đáng như vậy mà đến một lời giải thích cũng không có, thật đáng ghét.

Lần này anh quyết định sẽ không xuống nước trước nữa.

Phải để con bé đó có chút cảm giác cấp bách, nếu không anh cứ mải miết đuổi theo sau cô thì biết đến bao giờ mới tu thành chính quả.

Diệp Mộ giận, mà Đóa Đóa lại càng giận hơn, trong đầu cô cứ hiện lên cảnh Cốc Tiểu Tây nũng nịu tựa vào tay Diệp Mộ.

Còn cả lời của đại ca lúc nãy nữa, nói rằng Diệp Mộ đào hoa vô cùng.

Đáng chết thật.

Những năm qua không biết có bao nhiêu người phụ nữ chạy theo sau anh, cũng không biết anh có rung động với ai không.

Cô phát hiện ra mình rất để tâm đến những chuyện xảy ra với Diệp Mộ trong những năm qua, đặc biệt là những chuyện phong lưu của anh.

Nghĩ đến đây, tính khí nóng nảy của cô không nhịn được nữa, cô không do dự mà lấy điện thoại gọi thẳng cho anh.

Vừa nghe thấy tiếng Diệp Mộ, cô đã mắng xối xả: "Thằng nhóc chết tiệt, cậu đang ở đâu đấy?" Thằng nhóc chết tiệt.

Diệp Mộ bị cách xưng hô này làm cho dở khóc dở cười, anh kém cô có một chút thôi mà lần nào cô cũng gọi anh là "nhóc", thật là quá quắt.

Anh thản nhiên thốt ra hai chữ: "Cậu đoán xem?" "Đoán cái đầu cậu ấy, tôi không có tâm trạng, muốn nói thì nói, không nói tôi cúp máy đây." Có trẻ con quá không chứ, lại còn bắt cô đi đoán, bộ tưởng cô là đứa trẻ ba tuổi à?

Diệp Mộ kịp thời lên tiếng trước khi cô cúp máy: "Đương nhiên là nghe lời cậu rồi, đưa Cốc Tiểu Tây về nhà." "Sau đó thì sao?" Tưởng cô là đồ ngốc à, đưa người ta mà đưa đến tận bây giờ vẫn còn lượn lờ bên ngoài, cô đã nghe thấy tiếng ồn trong điện thoại rồi, rõ ràng là vẫn còn ở ngoài đường. "Sau đó Cốc chủ tịch và phu nhân quá nhiệt tình, để cảm ơn ơn cứu mạng nên đã giữ tớ lại ăn cơm.

Họ nhiệt tình quá tớ không từ chối được nên mới ăn một bữa cơm thôi, tớ cũng bất lực lắm chứ bộ." "Ồ, Diệp đại công tử mà cũng có người không xử lý được cơ à." Đóa Đóa lại bắt đầu nói mỉa.

Diệp Mộ tâm trạng cực tốt, "Dù sao cũng không thể phụ lòng nhiệt tình của người ta, vả lại tớ và Cốc chủ tịch đã quen nhau từ trước, có quan hệ hợp tác.

Tớ không lo cho mình thì cũng phải lo cho chuyện làm ăn của gia đình chứ." Đóa Đóa trợn trắng mắt, Diệp gia mà thèm để ý chút chuyện làm ăn cỏn con này sao?

Nhưng đầu óc cô xoay chuyển rất nhanh, ướm hỏi: "Không lẽ trước đây người ta đã muốn giới thiệu thiên kim cho cậu rồi chứ gì?

Hôm nay cậu lại tự dẫn xác đến cửa." "Đóa Đóa nhà chúng ta đúng là thông minh, khả năng logic thực sự quá mạnh, vậy mà cũng suy luận ra được.

Không hổ danh là lính đặc chủng, lại còn rộng lượng vô cùng, không phải hạng dân thường như bọn tớ có thể so sánh được." "Sao tôi cứ cảm thấy cậu đang mỉa mai tôi thế nhỉ?" "Đâu dám đâu dám, tại hạ không có gan đó." "Nói năng tử tế đi, bày đặt dùng từ cổ ngữ làm gì, bài vở của bản cô nương từ nhỏ cũng không kém cậu đâu nhé." "Lan Khuynh Tâm, đó là tớ nhường cậu đấy." "Cút đi, đừng tưởng tôi không biết lần nào thi cuối kỳ cậu cũng thức đêm ôn bài, còn tôi thì cứ ngủ thẳng cẳng thôi.

Ở trước mặt tôi mà nói khoác không sợ ngượng miệng à." Đóa Đóa nói.

Đừng tưởng cô không biết, chuyện của anh chưa bao giờ giấu được cô, ngoại trừ chuyện anh thích cô.

Điều đó cô thực sự chưa từng nhận ra.

Họ đã quá thân thiết, thân đến mức cô coi việc họ ở bên nhau là lẽ đương nhiên, nên chẳng bao giờ nghĩ sâu xa về ý nghĩa đằng sau nó.

Chương 1876

"Hóa ra cậu cũng quan tâm đến tớ cơ đấy." "Cái đó còn cần quan tâm sao?

Mẹ cậu nói đấy, mẹ cậu còn bảo tớ phải kèm cặp cậu, tìm phương pháp học tập tốt cho cậu, tớ bảo bác ấy phương pháp tốt nhất là đi ngủ." Nhắc đến chuyện này, Diệp Mộ đúng là dở khóc dở cười, anh phải thừa nhận Đóa Đóa là một thiên tài trong lĩnh vực này, việc học hành đối với cô cực kỳ nhẹ nhàng.

Bình thường cô suốt ngày dẫn anh đi chơi, để thành tích không quá bết bát thì cuối kỳ anh đương nhiên phải nỗ lực bù lại rồi. "Lan Khuynh Tâm." Giọng điệu Diệp Mộ bỗng trở nên nghiêm túc.

Đóa Đóa nhận ra điều đó, cô cũng thu lại nụ cười trên mặt, "Ừ, có gì thì nói đi, đừng có ấp a ấp úng làm tôi khó chịu." "Tối nay Cốc Tiểu Tây hỏi tớ, tớ và cậu có nhất định sẽ kết hôn không?" Nghe vậy, tim Đóa Đóa không kìm được mà đập nhanh hơn, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô chỉ biết đưa tay lên khẽ che lại.

Cả hai không ai nói thêm gì nữa, cứ thế im lặng, dường như có thể nghe thấy tiếng tim đập của đối phương. "Vậy... cậu trả lời cô ta thế nào?" "Cậu đoán xem?" "Diệp Mộ, sao cậu lề mề thế, vấn đề là cậu nêu ra, tại sao lại bắt tôi đi đoán, cậu trả lời thế nào thì nói luôn đi." "Lan Khuynh Tâm, cậu biết mà, giữa chúng ta chưa bao giờ là do tớ quyết định, trước giờ luôn là cậu làm chủ.

Cho nên tớ rất muốn nghe suy nghĩ của cậu, vấn đề này cậu thấy thế nào?" Diệp Mộ dứt khoát đẩy quả bóng sang phía cô. "Mà cái cô Cốc Tiểu Tây đó là sao chứ, cô ta thật sự thích cậu à?" "Chứ còn gì nữa, nhất kiến chung tình đấy, còn bảo tớ cho cô ta cơ hội nữa kìa."

Điểm này thì Đóa Đóa không nghi ngờ gì, dù sao Diệp Mộ cũng đẹp trai đến mức yêu nghiệt, người phụ nữ nào thích anh cũng chẳng có gì lạ. "Tôi nói cho cậu biết nhé Diệp Mộ, cái cô Cốc Tiểu Tây đó trông xấu quá, không xứng xách dép cho cậu đâu.

Hơn nữa cô ta còn bị bệnh tim, tôi không phải kỳ thị gì người ta, chỉ là thấy cậu mà ở bên người như vậy, bệnh này sẽ di truyền cho đời sau đấy, cậu sẽ không được yên ổn cả đời đâu.

Là bạn nối khố, tôi không đành lòng thấy cậu chịu thiệt thòi nên mới nói thật lòng với cậu thôi." Đóa Đóa ngượng nghịu nói.

Diệp Mộ cau mày, ánh mắt trầm xuống: "Lan Khuynh Tâm, em chắc chắn đây là câu trả lời em muốn đưa cho anh sao?" "Tôi đưa câu trả lời như vậy thì làm sao, có chỗ nào không tốt à?" Đóa Đóa âm thầm nuốt nước bọt, đó hoàn toàn là do quá căng thẳng. "Lan Khuynh Tâm, anh hỏi lại em một lần nữa, hy vọng em trả lời cho hẳn hoi.

Câu trả lời của em sẽ quyết định hành động tiếp theo của anh." Diệp Mộ rất ít khi nói chuyện với cô bằng giọng điệu này, khiến Đóa Đóa phiền lòng không thôi: "Tôi chẳng phải đã nói rồi sao?

Anh đừng có ép tôi, tôi nhất định sẽ cho mọi người một lời giải thích thỏa đáng." "Anh không ép em, anh chỉ muốn một câu trả lời.

Em không thể cứ treo lửng anh mãi như vậy được, thế là không đạo đức đâu." "Ai treo lửng anh chứ, nói như thể tôi là kẻ ác lắm không bằng." Đóa Đóa tức giận đá mạnh vào thành giường một cái. "Nếu Lan Khuynh Tâm em mà không phải đại ác nhân, thì thế giới này chẳng tìm đâu ra kẻ ác nữa, em tuyệt đối đứng đầu danh sách mười đại ác nhân." Đóa Đóa nghiến răng nói: "Được rồi, chẳng phải chỉ là một câu trả lời thôi sao?

Tôi không gả cho anh thì còn gả cho ai được nữa?

Trên đời này chỉ có anh mới chịu đựng nổi cái tính hỏa tiễn của tôi, cũng chỉ có anh đối xử với tôi mười mấy năm như một.

Lan Khuynh Tâm tôi cũng đâu có mù mà buông tay một người tốt như anh.

Với lại, tôi mà không gả, người nhà tôi cũng đóng gói tôi đem tặng cho anh thôi, chuyện này tôi có quyết định được đâu?

Cái đồ phúc hắc nhà anh sớm đã thắng rồi còn gì." Chuyện này mà cũng phải hỏi sao?

Tâm ý của cô thực ra anh đã sớm biết rõ, vậy mà cứ nhất quyết phải hỏi cho bằng được. "Lan Khuynh Tâm, em đừng chê anh phiền." Ngừng lại hai giây, anh lại cảm thán: "Hazzz, anh chỉ là có chút lo sợ được mất mà thôi." Bởi vì quá để tâm nên mới khao khát có được một câu trả lời, một lời hứa hẹn.

Nghe vậy, lòng Đóa Đóa khẽ nhói lên vì xót xa, cô thu lại tính khí nóng nảy, giọng mềm mỏng hơn: "Tôi biết rồi, tôi không có ý chê anh.

Tôi nói chuyện trước giờ vẫn vậy, anh thừa hiểu mà." "Ừ." "Được rồi, đừng có ủ rũ nữa, câu trả lời anh muốn tôi đã đưa rồi.

Lời Lan Khuynh Tâm này nói ra chắc chắn sẽ giữ lời, có gì mà phải lo sợ, nhân phẩm của tôi tốt lắm đấy." "Ừ." "Lạy anh luôn, sao nói chuyện cứ như hết hơi thế?

Anh còn muốn nghe gì nữa, tôi nói một thể cho mà nghe luôn này." Lan Khuynh Tâm ngồi bật dậy, dựa lưng vào gối, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc hiếm thấy.

Bốn chữ "lo sợ được mất" thật sự đã đâm trúng tim cô.

Diệp Mộ của cô những năm qua rốt cuộc đã trải qua những gì, mới khiến anh trở nên thiếu cảm giác an toàn đến mức này.

Đột nhiên, Diệp Mộ lấy lại khí thế: "Hừ, Lan Khuynh Tâm, hành vi hôm nay của em quá tệ hại, trong lòng em không tự biết sao?

Có cần anh liệt kê ra từng tội một không?" "Tôi tệ hại chỗ nào?" Đóa Đóa chỉ tay vào mũi mình, không hiểu chuyện gì. "Em rõ ràng biết tình cảm anh dành cho em, vậy mà còn cứ đẩy anh ra ngoài, làm vậy em thấy dễ chịu lắm phải không?" Dễ chịu?

Chẳng dễ chịu chút nào hết!

Tối nay cô tức đến mức cơm còn chưa ăn, tiêu rồi, bụng bắt đầu thấy đói. "Tôi chẳng phải thấy anh và người ta liếc mắt đưa tình nên mới thành toàn cho anh sao?

Anh không cảm ơn tôi thì thôi chứ." "Đó mà là thành toàn à?

Đó là em đang tổn thương anh, em làm anh đau lòng thấu xương rồi đấy." Diệp Mộ bắt đầu giở quẻ kể khổ.

Để sớm rước được vợ về nhà, anh cảm thấy liêm sỉ hay khí tiết gì đó đều có thể vứt hết. "Bớt làm màu đi, đến mức đó cơ à?" Đóa Đóa đảo mắt trắng dã: "Anh không biết tôi là người thế nào sao?

Cả tâm trí tôi đều đặt trên người anh, chân tình tôi dành cho anh không cho phép ai xúc phạm.

Anh cứ đẩy tôi ra ngoài như thế, tôi sẽ nghĩ là anh chẳng có ý gì với tôi cả, tôi sẽ thấy bấy lâu nay mình đã sai rồi." Đóa Đóa vò đầu bứt tai, nghe anh nói vậy, cô thấy đúng là mình có hơi quá đáng.

Nhưng lúc đó cô cũng chẳng biết sao mình lại thốt ra những lời ấy, rõ ràng không phải lời lòng. "Thôi mà, anh lại chẳng biết phụ nữ đều khẩu thị tâm phi sao, anh cứ giữ khư khư chuyện đó làm gì?

Chương 1877

Chuyện bé xíu hà." "Nhưng em vốn đâu có coi mình là phụ nữ." "Này, Diệp Mộ, anh đừng có quá đáng nhé!

Tôi không phải phụ nữ thì là cái gì?

Bản cô nương là mỹ thiếu nữ đường hoàng, sao lại không phải phụ nữ?" Đóa Đóa suýt nữa thì nhảy dựng lên. "Được, em cứ coi mình là phụ nữ là tốt rồi." "Anh giỡn mặt với tôi đấy à?" "Không có, anh chỉ nhắc nhở em thôi." Diệp Mộ cười khẽ, giọng trầm ấm đi vào lòng người.

Đóa Đóa thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng dỗ được tên này cười.

Trước đây Diệp Mộ đâu có thế này, sao giờ lại đa sầu đa cảm vậy chứ?

Thật là, nếu sau này cứ thế mãi, chẳng lẽ cô phải dỗ dành anh suốt đời sao?

Không được, cô không rảnh để đi dỗ một người đàn ông to xác, nổi hết cả da gà. "Sau này không được nói mấy lời đó nữa, lão tử rất không thoải mái đâu..." Hình như cách đây không lâu còn bị ai đó chê là ngực nhỏ, giờ lại nghe Diệp Mộ nói mình không phải phụ nữ, đúng là tức chết đi được. "Em nói cái gì?

Lão tử?

Em là lão tử của ai?" Đóa Đóa vỗ trán một cái: "Ái chà, lỡ miệng.

Trong đội tôi có một người Tứ Xuyên, đó là câu cửa miệng của anh ta, tôi bị lây rồi." Từ "lão tử" trong miệng người Tứ Xuyên thực ra không phải lời gì quá đáng, nếu xét kỹ thì có lẽ chỉ coi là một thán từ tăng sắc thái thôi.

Hồi mới nghe cô cũng không quen, nghe mãi rồi cũng thành quen. "Sau này không được học theo mấy gã đàn ông đó nói tục, em là nữ thần cơ mà." "Nữ thần kinh hả?" Đóa Đóa bật cười.

Anh chàng này lại bắt đầu giở thói quản gia, quản đông quản tây rồi. "Bất kể trong mắt người khác em thế nào, trong mắt anh, em chính là nữ thần." Đóa Đóa chột dạ sờ mũi, cô thấy ánh mắt của Diệp Mộ chắc chắn có vấn đề, cỡ như cô mà gọi là nữ thần?

Chính cô còn thấy mình làm vấy bẩn hai chữ đó.

Cô và nữ thần thật sự chẳng liên quan gì nhau.

Nhưng những lời này đúng là rất bùi tai, nghe sướng rơn. "Ừm, Diệp Mộ nhà chúng ta đúng là trước giờ mắt nhìn vẫn luôn tốt như vậy." Đóa Đóa tán thưởng.

Diệp Mộ hoàn toàn được dỗ dành đến vui vẻ, liền nói: "Lan Khuynh Tâm, giờ em ra ngoài được không?

Chúng ta gặp nhau một lát nhé?" Đóa Đóa sẵn lòng dỗ dành khiến anh có cảm giác mình được trân trọng.

Dù biết bản thân hiện tại có chút ấu trĩ, nhưng anh không hề bài xích cách thức này. "Được thôi, á... nhưng mà tôi chưa ăn cơm, đói quá." Hôm nay đúng là bị chọc tức đến nghẹn, cứ ngồi đợi điện thoại của Diệp Mộ, kết quả cái tên nhóc này chẳng có lương tâm gì cả, mình ăn no nê rồi còn để cô phải tự gọi điện hỏi.

Kiêu kỳ ghê nhỉ. "Em đến quán ăn gia đình chữ A ở ngoài quân khu đi, chắc vẫn còn mở cửa đấy." Đóa Đóa chớp mắt hỏi: "Sao anh biết chỗ đó có quán ăn?" "Ha ha." Đóa Đóa vỗ đùi cái báp, kết hợp với thông tin nghe được từ Trang Hiểu Nhàn hôm nay, cô đã có thể khẳng định một điều: Ông chủ đứng sau quán ăn đó chính là Diệp Mộ.

Cái người này có cần phải lãng mạn như phim vậy không, nữ chính mà cô ngưỡng mộ bấy lâu không ngờ lại chính là mình, cô cứ ngỡ anh đang đóng phim ngôn tình cơ đấy.

Những năm qua, hóa ra anh vẫn luôn ở đây, vẫn luôn nỗ lực hết mình để đứng ở vị trí thật gần bên cô.

Nói không cảm động thì tuyệt đối là giả. "Diệp Mộ, anh cứ đợi đấy cho tôi." Đóa Đóa nghiến răng.

Diệp Mộ cảm thấy thật khó hiểu, nhưng tối nay anh thực sự rất vui.

Cô nhóc này cuối cùng cũng thừa nhận vị trí của anh, còn nói sau này chắc chắn sẽ gả cho anh, đó là lời nói khiến tim anh rung động biết bao.

Anh chờ đợi đã bao nhiêu năm, thật sự không dễ dàng gì. "Sao thế này?" "Đừng hỏi nhiều, mau qua đây, đi gọi món cho tôi trước đi." "Anh sắp đến nơi rồi, anh nấu cho em ăn nhé?" "Bốc phét vừa thôi, anh mà biết nấu ăn á, coi tôi là con ngốc chắc?

Ba người đàn ông nhà anh chẳng ai biết nấu nướng cả." Chuyện này ai mà chẳng biết, đàn ông nhà họ Diệp sủng vợ thì ngang ngửa nhà họ Lục, nhưng đều là lũ mù công nghệ bếp núc.

Bởi vì chuyện này mà luôn bị đàn ông nhà họ Lục đè đầu cưỡi cổ. "Nay đã khác xưa rồi." Diệp Mộ cảm thán. "Được thôi, vậy anh tự đi mà chuẩn bị." Đóa Đóa từ tận đáy lòng không tin nổi. "Sẽ không làm em thất vọng đâu." Khi Đóa Đóa đến nơi, vị đầu bếp chính đang chuẩn bị ra về: "Bác ơi, bác về ạ?" Bác đầu bếp chỉ vào nhà bếp, cười híp mắt nói: "Có người chuẩn bị cho cháu rồi, bác không làm phiền hai đứa nữa, bác ra ngoài đi dạo đây." "Muộn thế này rồi ạ." "Yên tâm, chỗ này bác rành lắm." Đóa Đóa không nói gì thêm, có lẽ lần này biết được chân tướng, khi bước vào cô thấy mọi thứ đều khác hẳn.

Cách trang trí của tiệm nhỏ này hoàn toàn theo phong cách cô thích, đơn giản mà ấm áp.

Cô bước vào hậu bếp, chỉ thấy tay áo sơ mi của Diệp Mộ xắn cao, đang thuần thục xào nấu, dáng vẻ đó nhìn kiểu gì cũng giống một đại sư chứ không phải kẻ mù nấu nướng.

Trời ạ, Diệp Mộ của cô những năm qua rốt cuộc đã trải qua những gì mà trở nên đảm đang thế này?

Cô lại nhớ đến bóng dáng mình thấy lúc ăn sáng lần trước, lúc đó bác đầu bếp nói là người phụ việc, rõ ràng chính là tên nhóc này.

Đúng là lừa cô thảm quá.

Chương 1878

Nói vậy, có lẽ chuyện của cô và Lâm Tuấn căn bản không giấu nổi anh, anh đã biết từ sớm rồi.

Diệp Mộ nghiêng đầu nhìn Đóa Đóa, thấy cô đang ngẩn người, anh cười hỏi: "Sao thế?

Ngây ra rồi à?" Hừ hừ, Diệp Mộ, anh thấy lừa tôi vui lắm phải không?" "Anh lừa em cái gì nào?" "Tiệm này là anh mở?" "Đúng vậy." "Vậy sao anh không nói với tôi?" "Em cũng đâu có hỏi." Đóa Đóa tức giận lao tới đá anh một cái: "Sao cái gì cũng phải để tôi hỏi?

Miệng anh sinh ra để làm gì hả?" Lần trước lừa cô là có vợ con, giờ chuyện quan trọng thế này cũng giấu nhẹm.

Nếu tối nay cô không đói bụng, e là cô sẽ chẳng bao giờ biết anh đã vì cô mà làm những việc này.

Diệp Mộ vẻ mặt vô tội: "Những năm qua xảy ra quá nhiều chuyện, em không hỏi sao anh biết em muốn tìm hiểu điều gì cơ chứ." "Anh..." Đóa Đóa tức đến nghẹn lời. "Thật mà, anh không lừa em, thật sự có quá nhiều chuyện.

Nếu em muốn biết điều gì, cứ việc hỏi, anh nhất định không giấu giếm." Thái độ của Diệp Mộ cực kỳ tốt, dáng vẻ khóe môi hơi nhếch lên trông như một trích tiên không nhuốm bụi trần, vậy mà việc anh đang làm lại vô cùng gần gũi thực tế.

Đóa Đóa cảm thấy để một đại mỹ nam thế này vào bếp đúng là một sự phí phạm.

Cô suy nghĩ một lát, nhất thời lại không biết nên hỏi từ đâu. "Đúng rồi, có chuyện này, anh phải giải thích cho rõ ràng.

Tại sao anh lại dùng danh nghĩa vị hôn phu của tôi để đi lừa gạt khắp nơi?

Anh làm vậy là hủy hoại danh dự của tôi đấy." Đóa Đóa giơ chân, cứ thế đá nhẹ từng cái vào bắp chân Diệp Mộ, lực đạo chẳng khác gì gãi ngứa. "Em nói chuyện đó à, lúc đó là để dễ bề thăm dò tin tức thôi.

Không nói vậy thì cô bạn cùng phòng của em căn bản chẳng tin tưởng anh, cũng sẽ không nói thật với anh." "Chỉ đơn giản vậy thôi?" "Chứ còn gì nữa." Diệp Mộ hơi nghiêng đầu.

Đóa Đóa vốn định nói gì đó thêm, nhưng đột nhiên quên mất tiêu, cứ thế hầm hầm nhìn Diệp Mộ.

Diệp Mộ bật cười, cứ để cô nhìn như vậy, còn anh thì thong dong xào nấu.

Một lát sau, một món ăn sắc hương vị vẹn toàn được bưng ra, Diệp Mộ rửa chảo tiếp tục món tiếp theo.

Đóa Đóa liếc nhìn một cái, không nhịn được đưa tay bốc một miếng, thổi vài cái rồi gặm luôn.

Đây là món móng giò hầm tương cô thích nhất, không ngờ Diệp Mộ lại biết làm, đúng là quá bất ngờ.

Diệp Mộ nhìn sang, lắc đầu cười. "Lắc đầu cái gì, bản cô nương trông lôi thôi thế nào anh còn lạ gì nữa, giờ lại thấy tôi không ưu nhã à?

Tôi nói cho anh biết, tôi chưa bao giờ là người ưu nhã cả." Đóa Đóa hừ hừ. "Anh đã nói gì đâu, em cứ ăn tiếp đi." "Đừng có dùng ánh mắt đó nhìn tôi, bản cô nương thấy không tự nhiên chút nào." "Không tự nhiên là chuyện tốt." Cuối cùng cũng có chút cảm giác làm bạn gái người ta rồi, đã biết phải giữ hình tượng trước mặt anh. "Chuyện tốt gì chứ?" "Lo ăn đi, cẩn thận nóng." Đóa Đóa hừ một tiếng, sau đó đi ra phía quầy trước, tự mình gặm móng giò, trong lòng thầm thắc mắc không biết Diệp Mộ rốt cuộc thích cô ở điểm nào, thật sự nghĩ mãi không ra.

Đôi khi cô cũng thấy một "nữ hán tử" như mình chẳng đáng yêu chút nào.

Vậy có nên thay đổi một chút không nhỉ, dù sao cũng là bạn gái người ta, nên dịu dàng hiền thục một chút thì dắt ra ngoài mới có mặt mũi chứ.

Đóa Đóa nhẩm tính trong lòng, càng nghĩ càng thấy Diệp Mộ thiệt thòi, bỏ ra bao nhiêu năm thanh xuân chỉ để đợi một nữ hán tử.

Mải mê suy nghĩ, tay vẫn gặm móng giò, chẳng mấy chốc một đĩa móng giò đã hết sạch.

Đến chính cô cũng phải ngẩn người.

Diệp Mộ đã sớm liệu được kết quả này, lẳng lặng đặt đĩa chân gà và bánh chuối sang một bên.

Đóa Đóa che miệng khẽ ho một cái để che giấu sự ngượng ngùng: "Diệp Mộ, động tác của anh có thể lẹ làng hơn được không?

Làm nãy giờ mới được có hai món." "Không sao, trước khi em ăn hết đĩa này, anh nhất định sẽ làm xong mấy món kia." Đóa Đóa giả bộ thở dài: "Hazzz, răng cỏ dạo này hơi chán, tôi nghỉ một lát vậy." "Em có thể ăn tạm ít bánh chuối." "Trông cũng không tệ, tôi nghe theo lời khuyên của anh, nếm thử xem sao." Diệp Mộ nhịn cười, nhưng vẫn nghiêm chỉnh quay lại bếp tiếp tục bận rộn.

Khi anh trở ra lần nữa, đĩa chân gà cũng chỉ còn lại hai chiếc nằm trơ trọi, một bàn đầy xương gà, bánh chuối cũng mất tiêu ba cái.

Đóa Đóa giải thích: "Cái đó... hôm nay trên máy bay tôi chỉ ăn có tí xíu nên hơi đói." "Anh hiểu mà." Diệp Mộ nói đầy ẩn ý. "Hừ hừ, Diệp

Mộ, ánh mắt đó của anh là ý gì, anh không biết hôm nay tôi đi làm nhiệm vụ sao?

Nếu không phải vì cứu anh, tôi có đến mức này không?" Cảm giác như anh đang nhìn cô như nhìn một thùng cơm vậy.

Làm quá à!

Cùng lắm cô trả tiền là được chứ gì, tiền ăn một bữa cơm cô vẫn có mà. "Ừ.

Thế nên anh mới đang bồi dưỡng cho em đây." Diệp Mộ thản nhiên nói.

Đóa Đóa cảm thấy công phu Thái Cực của Diệp Mộ quá lợi hại, bất kể cô nói gì cũng như đánh vào bông, vài câu nói của anh đã hóa giải sạch sẽ. "Ăn đi, Lan Khuynh Tâm." "Tôi phát hiện dạo này anh rất thích gọi tên cả họ lẫn tên tôi đấy." "Gọi thế này nghe rất hay." "Đóa Đóa mới hay chứ." Diệp Mộ xới cho cô một bát cơm, Đóa Đóa bĩu môi, chớp mắt vẻ không chắc chắn: "Có hơi nhiều quá không anh?" "Không đâu, nhưng mà không được lãng phí lương thực." "Tôi không có thói quen đó." Đóa Đóa nhướng mày.

Đóa Đóa chỉ việc ăn, dù sao cũng có Diệp Mộ gắp thức ăn cho.

Đến khi ăn no, cô mới hậu tri hậu giác phát hiện mình đã đánh chén hết hai bát cơm, mấy món Diệp Mộ làm cũng bị cô quét sạch sành sanh, chỉ còn sót lại tí tẹo.

Chương 1879

Đóa Đóa nhìn Diệp Mộ đầy vẻ vô tội, ra đòn phủ đầu trước: "Diệp Mộ, sao anh keo kiệt thế, phần ăn gì mà ít xịt hà." "Ừm, dạo này quán làm ăn thua lỗ nặng quá nên anh cắt bớt khẩu phần một chút.

Lỗi của anh, sau này sẽ tăng gấp đôi lượng thức ăn lên nhé." Diệp Mộ nghiêm túc nói. "Tôi đã bảo mà, chắc chắn là do anh làm ít chứ tôi đâu có ăn nhiều thế.

Có phải anh cũng ăn một ít rồi không?" "Em vui là được, cứ coi như anh đã ăn rồi đi." Nói xong, Diệp Mộ không nhịn được nữa, bật cười thành tiếng.

Chưa bao giờ anh nghĩ Lan Khuynh Tâm lại có khía cạnh nhỏ bé, nữ tính như vậy, thật sự là một bất ngờ lớn. "Đồ Diệp Mộ thối, cười cái gì mà cười, có gì đáng cười đâu, chẳng qua tôi chỉ ăn hơi nhiều một tí xíu thôi mà?

Tôi vẫn còn đang tuổi lớn đấy nhé." Người sắp băm đến nơi rồi mà còn bảo đang tuổi lớn, cũng may cô nói ra được câu đó.

Diệp Mộ đánh giá Đóa Đóa từ trên xuống dưới một lượt: "Ừm, đúng là vẫn cần lớn thêm một chút thật." Đóa Đóa lập tức phản ứng lại, từ phía sau siết lấy cổ Diệp Mộ, hung dữ nói: "Anh vừa nói gì, có giỏi thì nói lại lần nữa xem nào." "Lan Khuynh Tâm, anh thật sự không có chê em mà." "Ánh mắt anh đã tố cáo tất cả rồi, còn dám nói dối." Diệp Mộ khẽ kéo một cái, đã ôm được Đóa Đóa vào lòng, để cô ngồi trên đùi mình, ôm thật chặt.

Anh im lặng vùi đầu vào cổ cô.

Tim Đóa Đóa đập loạn nhịp, cảm thấy chỗ cổ hơi ngứa.

Cô chưa từng yêu đương, đây là lần đầu tiên chung đụng với Diệp Mộ thế này, cảm thấy ngượng ngùng vô cùng. "Diệp Mộ, tóc anh đâm vào cổ tôi rồi, anh dậy đi." "Đừng nói gì cả, để anh ôm em một lát.

Anh muốn biết đây là thật hay là mơ." Nghe vậy, Đóa Đóa bỗng im lặng, thả lỏng cơ thể để mặc Diệp Mộ ôm. "Diệp tiểu mộ, là thật đấy, tôi về rồi, tôi thật sự về rồi, tôi sẽ gả cho anh mà." Đóa Đóa ôm đầu Diệp Mộ vỗ về. "Khi nào?" "Cái này tôi cũng không biết nữa." "Càng trì hoãn anh càng thấy bất an." "Vậy một năm thì sao?" "Lâu quá." "Hazzz, Diệp Mộ, Lâm Tuấn vì cứu tôi mà đôi chân mới thành ra như vậy.

Tôi biết anh ấy thích tôi, anh ấy cũng nói muốn cưới tôi.

Lúc đó tính mạng anh ấy ngàn cân treo sợi tóc, bác sĩ bảo phải tăng cường ý chí cầu sinh cho anh ấy, mà miệng anh ấy cứ gọi tên tôi mãi, tôi chỉ còn cách hứa rằng chỉ cần anh ấy sống sót, tôi sẽ gả cho anh ấy." "Lời đó nói vào lúc ấy, dù không phải lời thật lòng của tôi, nhưng tôi đã lỡ nói ra rồi, và Lâm Tuấn cũng đã tin là thật." Đóa Đóa thành thật giải thích.

Ánh mắt Diệp Mộ sáng lên: "Vậy nên em không hề yêu anh ta?" "Yêu cái khỉ gì, lão tử hoàn toàn không hiểu chuyện đó luôn.

Anh ấy là chiến hữu, là anh em, là đội trưởng của tôi, rõ chưa?" Diệp Mộ bật cười, lòng bỗng chốc thấy cân bằng hẳn, không còn ghen tị với người kia nữa, cùng lắm cũng chỉ là anh em thôi. "Lan Khuynh Tâm, em có biết những năm qua anh sợ nhất điều gì không?" "Điều gì?" Diệp Mộ chạm nhẹ chóp mũi mình vào mũi cô, u uất nói: "Anh sợ rằng mình đã dạy em cách yêu, nhưng cuối cùng em lại đem lòng yêu người khác." Một câu nói khiến tim Đóa Đóa nhói đau.

Đúng vậy, chính vì Diệp Mộ tỏ tình với cô nên cô mới chợt nhận ra tình cảm nam nữ không hề đơn giản như vậy, từ đó cô mới có thêm sự cân nhắc về phương diện này.

Thế nên cô đã sớm biết Lâm Tuấn thích mình, không phải cái kiểu thích giữa những người chiến hữu.

Nhưng càng như thế, cô lại càng nhớ đến Diệp Mộ.

Đóa Đóa thầm hứa, sau này nhất định sẽ đối xử tốt với chàng mỹ nam này, không để anh phải phiền lòng vì những chuyện như thế nữa. "Không có đâu mà." Cô khẽ nói. "Vậy thì anh yên tâm rồi." "Được rồi, đừng có thương xuân bi thu nữa, cho tôi thời gian một năm, tôi sẽ gả cho anh." "Một năm dài quá, em cũng chẳng nghĩ xem em bao nhiêu tuổi rồi, anh bao nhiêu tuổi rồi.

Qua 30 tuổi là em thành sản phụ cao tuổi rồi đấy." "Xì, anh tưởng bở quá nhỉ, ai thèm sinh con cho anh chứ." Mặt Đóa Đóa đỏ bừng đến tận mang tai.

Chuyện này bao nhiêu năm qua cô chưa từng nghĩ tới, chỉ là lần này về thấy nhiều nhóc tì quá nên cũng có chút cảm xúc. "Vậy nửa năm thì sao?

Anh phải cho tôi thời gian để giải quyết món nghiệt duyên này chứ." Nghiệt duyên.

Ừ, đúng vậy, giữa cô và Lâm Tuấn chẳng phải là nghiệt duyên sao.

Anh rất thích hai chữ này.

Khóe môi nhếch lên, anh đồng ý: "Ừm, được, đã chờ bao nhiêu năm rồi, chờ thêm nửa năm nữa cũng chẳng sao.

Chúng ta cũng cần chút thời gian để hẹn hò yêu đương nữa chứ." "Chứ còn gì nữa, yêu đương còn chưa được buổi nào mà đã kết hôn thì sai quy trình quá." "Vậy em đã hứa với anh rồi đấy, không được nuốt lời đâu." Diệp Mộ cười. "Không nuốt lời." "Nhưng trong thời gian này anh có yêu cầu." "Được được được, anh nói đi, tôi nghe đây."

Đóa Đóa nhìn chăm chằm Diệp Mộ. "Không được nắm tay anh ta." "Cái đó còn cần anh phải nói sao?

Tuyệt đối không bao giờ." Những chuyện mờ ám như vậy cô sẽ không làm. "Không được để anh ta hôn em." Đóa Đóa đảo mắt, giữa cô và Lâm Tuấn thật sự trong sạch vô cùng, chưa bao giờ có hành vi nào quá giới hạn: "Anh tưởng ai cũng như anh à, đồ lưu manh." "Nghiêm túc một chút đi nào." "Biết rồi, biết rồi, sẽ không để anh ấy hôn được tôi đâu, anh đừng có coi thường thân thủ của tôi." Diệp Mộ bật cười: "Không tin lắm.

Nói xem, ngoài anh ra thì còn ai từng hôn em nữa?" "Hết rồi." "Thật không?

Em không nhớ lại cho kỹ đi à?" Đóa Đóa chợt nhớ đến chuyện ở buổi dạ tiệc nhà họ Bạch: "Diệp Mộ, người đàn ông đeo mặt nạ đó chính là anh?" "Anh không hiểu em đang nói gì cả." Đóa Đóa đấm một phát vào ngực Diệp Mộ: "Còn giả bộ với tôi nữa hả?" "Chắc là vậy rồi." Đóa Đóa trực tiếp véo hai tai Diệp Mộ, cái tên nhóc này dám dùng còng tay còng cô lại, còn nói mấy lời vớ vẩn: "Gan to bằng trời, mới gặp mặt đã dám chiếm tiện nghi của tôi.

Tôi đã thề rồi, để tôi bắt được anh thì anh biết tay tôi ngay." "Đó là người sắp gả cho em làm chồng mà, có phải người ngoài đâu, nghĩ thế có thấy bớt giận không?" Diệp Mộ vẫn luôn là một quý công tử hào hoa, khóe môi ngậm cười, phong thái ung dung.

Đóa Đóa hít sâu một hơi, đến giờ vẫn không thể liên tưởng Diệp Mộ với người tối hôm đó được, hai người có nét giống nhưng khác biệt vẫn rất lớn. "Bớt giận cái gì, là ai thì tôi cũng không bớt giận được, tôi chưa từng chịu nhục nhã như thế bao giờ." "Em đang tiến bộ, anh cũng đang tiến bộ mà Lan Khuynh Tâm, ai bảo em dám coi thường anh." Đóa Đóa chợt nhớ ra điều gì, lập tức đưa tay sờ lên ngực Diệp Mộ: "Để tôi xem nào, có phải anh thật sự có cơ bụng không?" Tai Diệp Mộ đỏ bừng ngay lập tức, chỉ cảm thấy nơi bị Đóa Đóa chạm vào nóng hổi như lửa đốt: "Lan Khuynh Tâm, em làm gì thế?" "Tôi kiểm chứng chút thôi mà." Đóa Đóa hoàn toàn không nghĩ nhiều, chỉ đơn thuần muốn xem thử. "Lan Khuynh Tâm, em vạch áo một người đàn ông thế này, thật sự ổn không đấy?" Hơi thở của Diệp Mộ có chút không ổn định, một người đàn ông chưa từng nếm mùi đời, đứng trước người phụ nữ mình yêu, thật sự không chịu nổi bất kỳ sự khiêu khích nào.

Tay Đóa Đóa khựng lại, cũng thấy động tác và tư thế của mình hiện tại đúng là có hơi khiếm nhã: "Xì, làm như bản cô nương ham hố xem anh lắm không bằng.

Chẳng qua là cơ bụng thôi mà, tôi thiếu gì lần thấy rồi." "Em thấy ở đâu?" "Mấy anh em chiến hữu của tôi ấy, ai mà chẳng có, người nào người nấy sáu múi tám múi rõ mồn một." "Lan Khuynh Tâm!" Thấy Diệp Mộ có vẻ giận, Đóa Đóa mỉm cười, chớp mắt: "Thì lỡ thấy rồi chứ biết làm sao, sau này tôi sẽ cố gắng không nhìn nữa." Cơn ghen của Diệp Mộ bùng lên: "Cái gì mà cố gắng không nhìn?

Chương 1880

Em còn muốn nhìn nữa à?" "Được rồi, được rồi, không nhìn nữa.

Nói như thể tôi là loại háo sắc không bằng, đều là vô tình thấy thôi, tôi cũng đâu có kiểm soát được." Suốt ngày lăn lộn trong đống đàn ông, kiểu gì chẳng có lúc thấy, đó đâu phải chuyện cô muốn. "Em thật là..." Diệp Mộ chẳng biết dùng từ gì để hình dung cô nữa. "Thôi bỏ qua chuyện đó đi, sau này tôi sẽ chú ý.

Nhưng mà anh chắc chắn là không cho tôi xem thật à?" Diệp Mộ bất ngờ vén áo sơ mi lên, Đóa Đóa liếc nhìn một cái, khuôn mặt nhỏ lập tức đỏ lựng như gấc chín.

Diệp Mộ bình thản kéo áo xuống, hỏi: "Nhìn rõ chưa?" Đóa Đóa không nói nên lời, đưa tay che mặt.

Diệp Mộ đúng là kiểu người cởi áo có thịt, mặc áo thấy gầy, dáng người bẩm sinh đã đẹp.

Anh có cơ bụng, nhưng rất săn chắc và thẩm mỹ, không phải kiểu cơ bắp cuồn cuộn cục mịch đáng sợ.

Diệp Mộ cũng không hỏi thêm, mà mỉm cười tuyên bố: "Được rồi, vậy anh tuyên bố, kể từ bây giờ Lan Khuynh Tâm chính là bạn gái của Diệp Mộ." "Ở đây có ai khác đâu mà tuyên bố, anh có thấy mình ấu trĩ không?" "Anh nói cho chính anh nghe không được à?" Đóa Đóa lắc đầu: "Tùy anh vậy, Diệp tiểu mộ." Diệp Mộ đi dọn dẹp hậu bếp, Đóa Đóa ngồi một bên nghịch điện thoại.

Đột nhiên thấy Lâm Tuấn gọi rất nhiều cuộc, cô thấy hơi chột dạ, vội vàng nhắn tin lại. "Đóa Nhi, em không sao chứ?

Chuyện ở trung tâm thương mại hôm nay là đội các em đi đúng không?" Lâm Tuấn thấy tin tức nên lo lắng. "Yên tâm đi, hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc.

Anh em đều giỏi cả, mấy chuyện nhỏ này tự nhiên không vấn đề gì." "Vậy thì tốt." "Lâm Tuấn, chiều mai em sắp xếp thời gian qua bồi anh tập phục hồi chức năng nhé?" "Không cần đâu, anh tự làm được mà.

Việc ở đơn vị bận rộn thế, em đừng có chạy tới chạy lui làm gì." "Bận mấy cũng không quan trọng bằng đôi chân của anh, tối mai em qua." Lòng Lâm Tuấn bồn chồn không yên, anh cũng thấy Diệp Mộ trên tin tức.

Anh luôn cảm nhận được giữa Đóa Nhi và Diệp Mộ có một sợi dây liên kết vô hình, dường như không ai có thể xen vào.

Sự ăn ý đó luôn khiến anh hoảng loạn, cảm giác như sắp mất đi điều gì đó: "Đóa Nhi." "Sao thế anh?" "Anh thấy Diệp tiên sinh trên tin tức." "Vâng, anh ấy đen đủi đúng lúc có mặt ở đó.

Chúng em thành công được cũng nhờ sự phối hợp ăn ý của anh ấy." Đóa Đóa không hề cố ý che giấu chuyện này.

Đầu dây bên kia rơi vào im lặng.

Đóa Đóa cũng thấy rầu rĩ, Lâm Tuấn từ khi phải ngồi xe lăn tính tình thay đổi rất nhiều, tuy bề ngoài không lộ ra nhưng anh trở nên nhạy cảm và yếu lòng hơn hẳn, không còn sảng khoái như trước.

Có đôi khi nói chuyện với anh, nói được vài câu là lại rơi vào sự im lặng đáng sợ, khiến cô thấy rất không tự nhiên. "Anh ấy đúng là lợi hại thật." "Anh ấy có lợi hại đến đâu cũng không bằng đội trưởng của em đâu." "Anh giờ đã không còn là người của ngày xưa nữa rồi." "Lâm Tuấn, không được nói mấy lời đó nữa.

Trong lòng anh em, anh mãi là anh hùng, em không cho phép anh tự ti như vậy." "Anh không có, chỉ là đột nhiên thấy cảm khái thôi." ...

Diệp Mộ thấy Đóa Đóa đang gọi điện, trong lòng cũng có chút chua xót.

Dù Đóa Đóa đã thừa nhận anh, anh không còn quá lo lắng, nhưng vẫn thấy đố kỵ với Lâm Tuấn kia, vì người đó đã luôn ở bên cạnh cô suốt những năm qua.

Nếu anh biết sớm Đóa Đóa sẽ vào quân ngũ, có lẽ anh đã đi cùng cô rồi, thật đáng tiếc.

Anh đã để lỡ những năm tháng ấy bên cạnh cô.

Sau khi thu dọn xong, Đóa Đóa cũng đã gọi điện xong, Diệp Mộ trực tiếp nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, kiểu mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Đóa Đóa nhìn bàn tay hai người, vành tai đỏ ửng: "Gì thế?" "Em đừng vội về, chúng ta đi dạo quanh đây một chút được không?" "Được thôi." Hai người tay trong tay thong thả tản bộ.

Đóa Đóa có một loại ảo giác, dường như thời gian đã quay trở lại mấy năm trước, chỉ khác là ngày xưa họ khoác vai bá cổ nhau, còn bây giờ lại giống như đôi tình nhân nắm tay nhau. "Diệp Mộ, tôi thấy kỳ cục quá hà." Đóa Đóa rút tay lại, choàng tay lên vai Diệp Mộ: "Tôi thấy thế này mới tự nhiên nè." "Không được thế này, phải nắm tay cơ." Diệp Mộ lại nắm lấy tay cô, mười ngón đan chặt. "Anh đúng là rơi vào lối mòn rồi, đâu phải cứ nắm tay mới là tình nhân, khoác vai bá cổ cũng được mà, thế mới đặc sắc chứ." "Không, cứ phải thế này." Diệp Mộ rất cố chấp. "Diệp Mộ, sau này anh già rồi chắc chắn sẽ là một ông lão cực kỳ bảo thủ, tính tình vừa thối vừa cứng cho xem." Hai cách này có khác gì nhau đâu, miễn sao họ thấy thoải mái là được rồi. "Em cứ chờ mà xem." "Xì, có gì mà xem." "Lan Khuynh Tâm, anh sẽ đối xử thật tốt với em." Đóa Đóa nhìn Diệp Mộ một cái: "Tôi đâu có nghi ngờ chuyện đó đâu." Từ nhỏ đến lớn, anh đối với cô còn tốt hơn cả anh trai ruột của cô nữa. "Ê Diệp Mộ, chẳng lẽ anh đang muốn trả thù tôi đấy chứ?

Vì tôi đi biền biệt mấy năm khiến anh khổ sở, nên anh mới tìm cách tán tỉnh rồi cưới tôi về để hành hạ đúng không?" "Lan Khuynh Tâm, em đúng là kẻ khuyết tật về cảm xúc mà." "Đừng có miệt thị nhân phẩm nha, mấy bộ ngôn tình cẩu huyết chẳng toàn thế sao?" "Em đang bảo bản thân mình rất cẩu huyết đấy à?" "Tôi chỉ thuận miệng nói thế thôi." Diệp Mộ vuốt mái tóc ngắn của cô, rất nghiêm túc nói: "Sau này để tóc dài được không em?

Đợi khi tóc em dài ngang thắt lưng, anh cưới em nhé, được không?" "Tóc ngắn tôi không đẹp hả?" Đóa Đóa mặt nóng bừng, khẽ hỏi. "Đẹp, nhưng mà anh đã có nhiều tình địch nam lắm rồi, không muốn có thêm tình địch nữ nữa đâu.

Già rồi, sức chiến đấu giảm sút, không đỡ nổi." Diệp Mộ thành thật nói.

Với cái kiểu con gái mặc vest vào là có thể thu hút cả ong lẫn bướm như cô, anh thực sự thấy rất lo ngại.

Lòng Đóa Đóa ngọt ngào lạ kỳ.

Cái tên Diệp Mộ này từ nhỏ đã khéo ăn khéo nói, bao nhiêu năm qua vẫn chẳng thay đổi chút nào.

Câu trả lời này cô cho 99 điểm, 1 điểm còn lại trừ bớt kẻo anh lại kiêu ngạo. "Coi như anh biết nói chuyện đấy.

Anh mà dám bảo tóc ngắn tôi không đẹp là tôi liều với anh luôn." "Em thế nào anh cũng thích." "Có vấn đề này tôi hơi thắc mắc, thân thủ của anh có vẻ hơi bị khá đấy." "Chứ còn gì nữa, anh rể tương lai đích thân huấn luyện mà, chính là sợ sau này bị em bắt nạt đấy." "Anh trai tôi á?" "Tất nhiên rồi." Đóa Đóa tỏ vẻ đau lòng: "Đúng là cái ông anh chuyên hố em gái mà.

Người ta như chị Niệm Niệm hồi đó lấy chồng, anh Mặc ca còn tìm đủ cách thử thách anh Mộc Đầu, mặt nặng mày nhẹ đủ kiểu.

Chương 1881

Sao đến lượt tôi, anh ấy lại còn đặc biệt huấn luyện anh để áp bức tôi thế này, thật là không có thiên lý mà!" “Đại khái là họ thấy anh chịu thiệt thòi nhiều quá, anh Nghiêu trước đó còn bảo sẽ đóng gói em gửi cho anh đấy.” Diệp Mộ cảm thấy rất an ủi, hiện tại người nhà họ Lục đều đối xử với anh như con trai ruột.

Những năm tháng anh sống khổ cực như vậy cuối cùng cũng có ích.

“Sì, anh Lục Nghiêu dám à, hiện tại anh ấy chưa chắc đã đánh thắng được em đâu.” “Đây không chỉ là nguyện vọng của anh trai em, mà còn là nguyện vọng của tất cả mọi người nhà họ Lục, em đánh lại được hết không?” Đóa Đóa: “...” “Lan Khuynh Tâm, em cũng đừng tưởng là anh chiếm được hời lớn gì, dù sao anh cũng đã chuẩn bị tâm lý từ sớm rồi.

Con gái nhà họ Lục các em chẳng dễ cưới chút nào, anh Mộc Dung và chị Niệm Niệm đã dây dưa bao nhiêu năm, đến lượt anh cũng thế thôi.” “Dù sao họ tuy chưa kết hôn nhưng vẫn luôn yêu nhau, còn chúng ta thì trực tiếp xa nhau mấy năm trời, anh đến cái bóng của em cũng chẳng thấy đâu.

Anh là người chịu uất ức nhất, chẳng lẽ trong lòng em không biết chút nào sao?” Đóa Đóa suy nghĩ một chút: “Nói như vậy, hình như anh đúng là đáng thương hơn anh Mộc Đầu thật.” “Lan Khuynh Tâm, em phải đối xử tốt với anh đấy.” “Biết rồi, sao em cứ thấy anh đang kể khổ mãi thế nhỉ.” “Anh khổ thật mà.” Đóa Đóa hào sảng vỗ vai Diệp Mộ: “Được rồi, được rồi, yên tâm đi, sau này anh Đóa Đóa của anh sẽ bảo kê anh, không để ai bắt nạt anh nữa đâu.” Diệp Mộ đau đầu: “Ý anh nói không phải chuyện đó.” “Chứ là chuyện gì?

Em bắt nạt anh là điều chắc chắn rồi, muốn em không bắt nạt anh á, chuyện đó không khả năng đâu.” Đóa Đóa nhún vai.

Diệp Mộ bật cười, cô bạn gái dã man này đúng là không ai bằng.

Anh đã có thể tưởng tượng ra những ngày tháng sau này, nhưng anh hoàn toàn cam tâm tình nguyện, anh cảm thấy nhiều lúc mình đúng là tự tìm khổ.

Lần đầu tiên hai người chính thức hẹn hò cũng chỉ là đi ăn một bữa cơm, sau đó đi dạo một vòng quanh khu vực lân cận.

Dù sao Đóa Đóa cũng thấy rất mất tự nhiên, cứ cảm thấy nghẹn nghịu kiểu gì đó, mấy lần định rụt tay lại nhưng thấy ai đó đang tận hưởng niềm vui nên cô cũng đành mặc kệ anh.

Ngày hôm sau, Đóa Đóa tranh thủ thời gian đi cùng Lâm Tuấn tập phục hồi chức năng.

Cô luôn đứng ở cửa, nhìn Lâm Tuấn khó khăn đứng lên rồi lại ngã xuống, ngã xuống rồi lại đứng lên, lặp đi lặp lại rất nhiều lần.

Cuối cùng cô không nhịn được, bước tới đỡ anh ta một tay.

Trán Lâm Tuấn đầy mồ hôi lạnh, ngay cả lòng bàn tay cũng ướt đẫm.

“Lâm Tuấn, đừng vội, cứ từ từ thôi.” “Tôi không sao, tôi nghỉ một lát là có thể luyện thêm vài lần nữa.” “Vậy anh uống chút nước đi.” Đóa Đóa mở một chai nước khoáng đưa cho Lâm Tuấn.

“Cảm ơn.” Lâm Tuấn uống nửa chai nước, cười nói: “Người khác đều là đàn ông giúp mở nắp chai, đến lượt tôi thì lại thành một cô gái như em giúp đỡ rồi.” “Đức hạnh của em thế nào anh còn không biết sao, em chẳng việc gì phải giả vờ cả.” Đóa Đóa khẽ cười.

"Cũng đúng, nếu em mà đổi cách sống khác, tôi còn thấy không tự nhiên ấy chứ." "Lâm Tuấn, em có chuyện muốn nói với anh." Lâm Tuấn cảm giác bầu không khí bỗng chốc không ổn, liền lảng sang chuyện khác: "Đóa Nhi, em ăn cơm chưa?" "Đội trưởng, hôm nay em muốn nói rõ ràng mọi chuyện với anh." "Là về chuyện của Diệp Mộ sao?" Đóa Đóa gật đầu: "Cũng coi là vậy, em muốn kể cho anh nghe một câu chuyện, em hy vọng anh lắng nghe." Lâm Tuấn hít sâu một hơi: "Em nói đi." Đóa Đóa kể lại chuyện giữa cô và Diệp Mộ một lượt, từ khi còn nhỏ cho đến lúc Diệp Mộ tỏ tình và cô bỏ nhà ra đi.

Sau đó là việc Diệp Mộ đã chờ đợi cô suốt ngần ấy năm.

Chân mày Lâm Tuấn nhíu chặt lại, dự cảm của anh ta không sai, giữa họ thực sự không đơn giản chỉ là bạn nối khố, hai người còn có sự ràng buộc sâu sắc như vậy, thanh mai trúc mã, hình bóng không rời.

"Đội trưởng, gia đình chúng em đều ủng hộ chúng em ở bên nhau, em cũng có ý định đó.

Chỉ có thể nói lời xin lỗi anh, thực ra anh luôn là đội trưởng của em, là người anh trai mà em kính trọng.

Vì Diệp Mộ dạy em biết thế nào là yêu, nên em sớm đã hiểu rõ cảm xúc của mình dành cho anh." "Cho nên vào thời khắc mấu chốt của cuộc phẫu thuật, em mới nói ra những lời như vậy." Lòng Lâm Tuấn có chút nguội lạnh.

Thực ra anh ta đã sớm nhận ra rồi, Đóa Đóa đối với anh ta căn bản không có tình cảm nam nữ, anh ta chỉ là đội trưởng, là chiến hữu của cô.

Nhưng anh ta vẫn luôn tự lừa mình dối người, dù sao bên cạnh cô cũng không có người đàn ông nào khác, anh ta sẽ nỗ lực hết mình để theo đuổi cô.

“Đội trưởng, xin lỗi anh, lúc đó ở tình thế cấp bách, em chỉ có thể làm như vậy.

Chuyện này là do em thiếu cân nhắc, nhưng em không hối hận vì đã làm thế, không có gì quan trọng hơn là được sống, dù chỉ có một tia khả năng, em cũng muốn chiến hữu của mình được sống tốt trước mặt em.” Lâm Tuấn hít sâu một hơi, cười khổ: “Em thì có lỗi gì chứ, em chỉ là đang cứu mạng tôi thôi.” “Rất xin lỗi vì đã đem lại phiền phức cho anh.” “Em thích anh Diệp chứ?” Đóa Đóa thừa nhận, loại chuyện này cô cũng không thích dây dưa kéo dài, nói ra vẫn thấy nhẹ nhõm hơn, nếu không cứ cảm thấy như mình đang bắt cá hai tay, có lỗi với cả hai người đàn ông này.

“Thích chứ, em quen biết rất nhiều đàn ông, nhưng chỉ có mình anh ấy là luôn xuất hiện bên cạnh em.

Em không hề bài xích anh ấy, càng không cảm thấy mất tự nhiên, em đã quen với sự hiện diện của anh ấy giống như tay trái và tay phải của mình vậy.

Cũng chính vì thế mà những năm qua em đã ngó lơ anh ấy, khiến anh ấy phải đợi em lâu như vậy.

Nhưng giờ em đã nghĩ thông suốt rồi, anh ấy chính là người đàn ông em muốn.” Lâm Tuấn chỉ nhìn chằm chằm xuống đất, hồi lâu không lên tiếng.

“Đội trưởng.” “Ừm.” Lâm Tuấn khẽ đáp.

“Xin lỗi anh.” “Em không có gì phải xin lỗi tôi cả, em nói rõ ra tôi cũng thấy thoải mái hơn, nếu không tôi cứ mãi suy đoán quan hệ giữa em và anh Diệp, khiến cả người tôi cũng sắp thần kinh đến nơi rồi.” “Anh thực sự nghĩ như vậy sao?” “Tất nhiên, tôi chúc phúc cho em, nhưng trước khi các em kết hôn, tôi vẫn sẽ không từ bỏ việc theo đuổi em.

Em và anh ấy có nền tảng tình cảm bao nhiêu năm, tôi thấy giữa chúng ta cũng có nền tảng.

Trước đây em coi Diệp Mộ là anh em, nhưng em cũng coi tôi là chiến hữu mà, anh em biến thành người yêu, chiến hữu biến thành người yêu, chẳng phải đều có khả năng sao?" "Đội trưởng." Nội tâm Đóa Đóa sụp đổ, cô giải thích nửa ngày trời mà cứ như chưa giải thích gì, dường như trong lòng Lâm Tuấn chỉ là biết thêm một sự thật mà thôi.

"Đóa Nhi, tôi biết rồi mà, tôi biết hiện tại em đối với tôi vẫn là tình cảm chiến hữu." "Không không không, không chỉ có vậy, em đã ở bên Diệp Mộ rồi." "Tôi biết, nhưng chẳng phải các em vẫn chưa kết hôn sao?

Đâu phải cứ yêu một lần là sẽ kết hôn được, đây chẳng qua chỉ là mối tình đầu của em thôi." Đóa Đóa đau đầu không chịu nổi, nói nghe thì cũng có vẻ có lý.

"Đội trưởng." "Được rồi, đừng nói nữa, tôi biết em muốn nói gì, nhưng tôi sẽ không dễ dàng từ bỏ em đâu, tôi sẽ cạnh tranh công bằng với anh Diệp." Đóa Đóa vỗ trán một cái, nằm vật ra ghế than vãn: "Đội trưởng, anh có thể nghiêm túc một chút được không?" "Tôi rất nghiêm túc mà, tôi chỉ muốn tranh thủ một chút thôi, chẳng lẽ em ngay cả cơ hội như vậy cũng không cho tôi?" Khóe miệng Lâm Tuấn nhếch lên một nụ cười nhạt, chỉ là nụ cười đó không chạm tới đáy mắt.

"Anh làm thế này em đau đầu lắm, em cũng có tuổi rồi, anh không thể để em yên tâm yêu đương một năm rồi gả mình đi sao?

Anh em bạn bè lớn lên cùng em đứa nào cũng lập gia đình rồi, có con cái cả rồi, chỉ còn mình em lẻ bóng, anh có biết em cũng sốt ruột lắm không." Đóa Đóa cuống cuồng.

Cô không ngờ Lâm Tuấn lại có phản ứng này.

Lâm Tuấn thấy hơi buồn cười: “Nếu em muốn kết hôn trong vòng một năm, vậy tôi sẽ truy đuổi em trong một năm này, nếu không theo đuổi được, em cứ đi mà kết hôn với Diệp Mộ.” “Đội trưởng, anh tha cho em đi mà.” Đóa Đóa khổ sở nói.

“Con gái thì vẫn nên cho mình thêm hai sự lựa chọn, đừng có treo mình trên một cái cây như thế.” “Ôi trời, đội trưởng, anh không biết đâu, nhà em Diệp Mộ ranh mãnh lắm, anh mà lại gần em, em sợ anh ấy làm hại anh, em không muốn anh bị tổn thương đâu.” Trong mắt Lâm Tuấn bùng lên ý chí chiến đấu: “Tôi lại thích đối thủ như vậy, thế thì tôi càng muốn xem xem, hai chúng tôi đấu với nhau kết quả sẽ thế nào.” “Đội trưởng, anh làm thật đấy à?” “Tôi nói thật đấy, Giang Đóa Nhi, có thêm một người đàn ông theo đuổi thì đã sao.

Tôi đảm bảo thủ đoạn của tôi tuyệt đối quang minh lỗi lạc, không chơi chiêu trò bẩn thỉu.

Nếu em vẫn khăng khăng chọn Diệp Mộ, tôi sẽ chúc em hạnh phúc, nhưng nếu bảo tôi chưa làm gì đã từ bỏ em thì tôi tuyệt đối không cam tâm.” Đóa Đóa không lo lắng về thủ đoạn của Lâm Tuấn, cô tin tưởng nhân phẩm của anh ta, cô chỉ thấy làm vậy sẽ khiến Lâm Tuấn lún sâu hơn, không đạt được kết quả mong muốn.

Một mình Diệp Mộ cô đã phụ lòng ngần ấy năm, giờ thêm một Lâm Tuấn nữa, cô thấy mình như đang tạo nghiệt vậy.

“Đội trưởng.” “Đóa Nhi, em đừng khuyên tôi nữa, quyết định của tôi không ai thay đổi được đâu.” “Nhất định phải thế sao?” Đóa Đóa đỡ trán.

Chương 1882

“Bắt buộc phải thế.” “Vậy em kẹp ở giữa khó xử lắm.” “Em không cần quan tâm gì hết, đây là chuyện giữa đàn ông chúng tôi, cứ để đàn ông chúng tôi xử lý.” “Haiz, đau đầu quá, em ghét nhất mấy chuyện tình cảm nam nữ này, các anh mà ép em quá, em đi tu luôn, không cần ai hết.” “Đừng nói lẫy nữa, vừa nãy có người còn bảo mình đang sốt ruột cơ mà.” “Đội trưởng, em đi đây, anh cứ thong thả mà tập phục hồi, nói chuyện với anh làm em tức đến đau cả dạ dày rồi.” Đóa Đóa đứng dậy, định bỏ đi.

“Giang Đóa Nhi, tôi nói là nghiêm túc đấy.” “Không muốn nghe.” Đóa Đóa xua xua tay.

Đóa Đóa vừa ra ngoài đã gặp mẹ Lâm, bà cười nói: “Đóa Nhi, về rồi hả cháu?” “Vâng ạ, thưa dì.” “Tiểu Tuấn thế nào rồi?” “Đội trưởng đã có tiến bộ rất lớn, hiện tại anh ấy có thể đứng vững được vài giây rồi, cứ từ từ thì việc đi lại chắc chắn không thành vấn đề đâu ạ.” Mẹ Lâm bước tới nắm lấy tay Giang Đóa Nhi, khẽ vỗ về: “Lâm Tuấn có được tiến bộ như vậy, công lao của cháu là lớn nhất.” “Dì ơi, dì nói thế làm cháu ngại quá, cháu có làm gì đâu ạ.” “Chỉ cần có cháu ở đây là được rồi, cháu là chỗ dựa tinh thần của nó, đây chính là sức mạnh của tình yêu.” “Dì à, làm gì mà khoa trương thế ạ, cháu và Lâm Tuấn thực ra không phải quan hệ như mọi người nghĩ đâu, chúng cháu chỉ là tình chiến hữu đơn thuần thôi.” Đóa Đóa giải thích.

“Dì biết, dì biết, chắc chắn là thằng Lâm Tuấn nhà dì quá ngốc, chưa triển khai tấn công cháu chứ gì, cháu cứ yên tâm đi, dì biết thằng bé đó thích cháu mà.” “Dì ơi, chắc là phải làm dì thất vọng rồi, ở quê cháu đã có vị hôn phu rồi ạ.” “Cái gì?” Mẹ Lâm không thể tin nổi.

“Cháu có một vị hôn phu, nếu không có gì bất ngờ thì chúng cháu sẽ kết hôn, anh ấy đã đợi cháu rất nhiều năm rồi.” “Vậy sao, thật là đáng tiếc, dì rất thích cháu đấy.” “Cảm ơn dì đã yêu quý cháu ạ.” Đóa Đóa vừa ra khỏi nhà họ Lâm, xe của Diệp Mộ đã đỗ ở đó: “Lan Khuynh Tâm, lên xe.” “Ái chà, Diệp Tiểu Mộ, anh bám sát thế, sợ em bị cướp mất hay sao?” “Đúng là có sợ thật.” “Vậy em có một tin xấu muốn báo cho anh đây.” Diệp Mộ nhếch môi nói: “Em đã ngửa bài với anh ta rồi, nói hai đứa mình đang quen nhau, sau này sẽ kết hôn, em và anh ta chỉ có tình chiến hữu, nhưng anh ta không chấp nhận và muốn cạnh tranh công bằng với anh chứ gì?” “Oa, Diệp Mộ, anh là con sâu trong bụng em đấy à, đoán trúng phóc luôn.” “Chẳng có gì khó đoán cả, Lâm Tuấn mà dễ dàng buông tay mới là lạ.” Vốn dĩ Đóa Đóa đã từng hứa sẽ kết hôn với anh ta, chính những lời đó đã cho anh ta hy vọng sống, nếu người đàn ông đó có thể dễ dàng buông tay thì anh mới thấy không tin nổi.

“Haiz, vậy giờ tính sao?” “Cứ để anh lo, em đừng quản, cứ như bình thường thôi, đây là cuộc chiến của hai người đàn ông.” “Anh nói thì nhẹ nhàng lắm, chuyện này không liên quan đến em chắc?

Em kẹp ở giữa khó xử lắm đấy nhé.” “Em chỉ cần đi theo tiếng gọi của trái tim mình là được, nếu Lâm Tuấn có thể làm em rung động thì em cứ tiếp cận, nếu em thiên về phía anh thì hãy dựa vào anh nhiều hơn.” Diệp Mộ không tin mình lại không thắng nổi Lâm Tuấn.

“Anh có cần tự tin quá thế không, Diệp Tiểu Mộ, đây là lần đầu tiên em thấy có anh người yêu rộng lượng như vậy đấy.

Anh đừng coi thường đội trưởng của em, anh ấy cũng ưu tú lắm, vạn nhất em bị anh ấy làm rung động thì anh có mà khóc nhè.” “Nếu em bị rung động thì đó là do anh kém cỏi, anh sẽ không trách cứ bất cứ ai.

Hơn nữa, nếu em đối với tình cảm mà không trung trinh như thế, dễ dàng bị cám dỗ như thế, chỉ cần một người đàn ông là có thể câu mất hồn em, thì loại phụ nữ như em anh cũng không dám lấy đâu, vì kết hôn rồi cũng sẽ ly hôn thôi.” Diệp Mộ nghiêm túc nói.

Đóa Đóa đảo mắt trắng dã, luôn cảm thấy Diệp Mộ hiện tại toát ra một vẻ trưởng thành, không còn là chàng thiếu niên ôn nhu chạy theo sau cô năm nào nữa, tư tưởng của anh đã chín muồi rồi: “Diệp Tiểu Mộ, anh có cần chảnh thế không?” “Anh đây là tự tin, biết chưa?” “Được rồi, coi như anh nói có lý, dám cả gan thử thách em, được lắm.

Có phải anh thấy từ nhỏ đến lớn cứ phải chạy theo em nên thấy lỗ vốn, giờ hơi hối hận rồi không?” “Lan Khuynh Tâm, em nói thế là không có lương tâm rồi.” Diệp Mộ dở khóc dở cười.

“Em thấy anh hiện tại đúng là có xu hướng đó đấy.” “Thôi đi, cái EQ của em thì biết cái gì chứ.” “Này, Diệp Tiểu Mộ, không thể cho em chút lòng tin được à?

Em kém cỏi thế sao?

Chẳng phải em đã chấp nhận anh rồi à?

EQ của em thấp chỗ nào?” “Ngoan nào.” Diệp Mộ đưa tay xoa đầu Đóa Đóa.

“Em có phải chó đâu, đừng có xoa đầu em.” Đóa Đóa hơi xù lông.

“Chiều cao của chúng ta thế này, em không thấy rất vừa vặn sao?” “Vừa vặn cái con khỉ.” “Lan Khuynh Tâm, em đang giận cái gì thế?” “Anh đã không dám lấy em thì còn yêu đương với em làm gì?” “Anh chỉ nói miệng vậy thôi mà, em làm gì mà nổi giận lôi đình thế.” “Em xé miệng anh ra bây giờ, em ghét nhất mấy lời như vậy.

Một khi Lan Khuynh Tâm em đã nhận định ai thì sẽ không thay đổi, nhà em cũng không có gen lăng nhăng, cái vẻ mặt nghi ngờ của anh làm em khó chịu lắm đấy.” Đóa Đóa nhào tới phía Diệp Mộ, định véo miệng anh, Diệp Mộ cũng không thèm tránh, mặc cho cô xé véo khóe miệng mình.

“Hóa ra là vậy à.” Anh còn cười một cái.

“Còn cười được nữa, anh không thấy mình nói sai rồi à?” “Chẳng sai chút nào.” Diệp Mộ vẫn luôn cười híp mắt, khiến người ta không thể bới lông tìm vết được chút nào.

Đóa Đóa cảm thấy Diệp Mộ hiện tại thực sự có bản lĩnh khiến cô phát điên, cô nâng cằm Diệp Mộ lên: “Đi, Diệp Tiểu Mộ, chúng ta xuống xe đánh một trận, em phải cho anh biết tay mới được.” “Tay ngứa rồi à?

Muốn đánh nhau à?” “Dám không?” Đóa Đóa nghiến răng.

“Có rất nhiều cách để đánh nhau mà, ví dụ như thế này.” Diệp Mộ ôm lấy chiếc eo nhỏ của Đóa Đóa, cúi đầu áp lên làn môi cô.

Đóa Đóa giật nảy mình, trợn tròn mắt nhưng lại quên mất phản ứng.

Cô tuy đã ngấp nghé ba mươi rồi nhưng kinh nghiệm tình trường căn bản là con số không.

Đến khi phản ứng lại được thì chỉ thấy cảm giác hơi lành lạnh, một mùi vị thanh khiết tấn công vị giác của cô.

Diệp Mộ đang hôn cô, thực sự đang hôn cô.

Cô chưa kịp suy nghĩ nhiều thì ai đó đã bắt đầu nhấm nháp một cách nhẹ nhàng, giống như đang thưởng thức một miếng thạch rau câu vậy.

Cô nhìn thấy trong con ngươi anh sự dịu dàng như nước, giống như một hũ rượu lâu năm khiến người ta đắm say không lối thoát.

Cô vô thức nhắm mắt lại.

Đáy mắt Diệp Mộ thoáng qua một tia cười, anh đặt tay cô lên cổ mình, rồi chậm rãi thưởng thức.

Không biết qua bao lâu, Đóa Đóa mới hít thở được một ngụm không khí trong lành, cô cảm thấy nếu Diệp Mộ còn không buông cô ra, cô chắc chắn sẽ nghẹt thở mà chết mất.

“Diệp Mộ, anh đúng là...” Đóa Đóa nhất thời không tìm được từ ngữ nào để diễn tả.

“Đây chính là cách đánh nhau của chúng ta sau này, một khi em nói muốn đánh nhau, anh sẽ xử lý em thế này, biết chưa?” Diệp Mộ đe dọa.

Bất kể anh lộ ra bộ mặt thế nào, Đóa Đóa đều thấy người này toát lên vẻ ưu nhã, đẹp đẽ đến không tưởng.

Cô tức đến mức lồng ngực phập phồng: “Diệp Mộ, anh có thể đứng đắn một chút được không?” “Thế này rất đứng đắn mà, bạn trai bạn gái hôn nhau là chuyện bình thường, chúng ta quen nhau hai ngày rồi, nếu anh không có ham muốn hôn em thì chắc là em phải buồn lắm, phải âm thầm nghi ngờ sức hấp dẫn của mình rồi.

Thực ra tối qua anh đã muốn hôn em rồi, chỉ sợ đường đột thôi, thế là cả ngày hôm nay anh cứ mải mê suy nghĩ về chuyện này.” Đóa Đóa nhìn Diệp Mộ như nhìn người ngoài hành tinh: “Anh là một người đàn ông lớn tướng, không lo làm việc hẳn hoi, anh còn rảnh rỗi nghĩ mấy chuyện này à?” “Đừng nói với anh là cả ngày hôm nay em không nhớ anh nhé.” Đóa Đóa chột dạ dời mắt đi, chẳng lẽ cô lại nói là mình chỉ kích động được một lúc vào tối qua thôi sao?

Rồi hôm nay có một nhóm “lính mới” muốn gia nhập lực lượng đặc biệt, cô phải dẫn đầu huấn luyện, mệt đứt hơi cả ngày trời, làm gì có tâm trí đâu mà nghĩ đến mấy chuyện này.

Huấn luyện xong là cô vội vàng chạy đến nhà họ Lâm để xem tình hình phục hồi của Lâm Tuấn.

Cả ngày hôm nay cô đúng là chưa từng nghĩ đến Diệp Mộ thật.

Biểu cảm của Đóa Đóa đã nói lên tất cả, Diệp Mộ hít sâu một hơi, đau đầu nói: “Lan Khuynh Tâm, em có thể để tâm đến anh nhiều hơn một chút không?” “Anh muốn em để tâm thế nào, em làm gì có thời gian chứ.” “Bây giờ anh gia nhập quân đội liệu còn kịp không?” Đóa Đóa suýt thì cười sặc: “Anh có thể có tiền đồ một chút không, yêu đương thôi mà anh đòi truy tận vào quân đội, không thấy mất mặt à?” “Không lượn lờ trước mắt em, anh sợ em không có tính tự giác.” “Được thôi, có bản lĩnh thì cứ vào, xem xem mỗi ngày em có huấn luyện cho anh nằm bò ra không, cho anh biết thế nào là bắt nạt em.” “Anh chỉ nói đùa với em thôi mà em cũng tin thật à, Lan Khuynh Tâm.” Đóa Đóa đấm Diệp Mộ hai cái: “Mau lái xe đi, phiền anh quá đi mất.” Diệp Mộ ngẩng đầu nhìn về một hướng nào đó, rồi đáy mắt thoáng qua một tia cười kín đáo.

Muốn tranh người với anh à, anh cũng muốn xem xem anh ta có những chiêu trò gì.

Với cái tính khí vô tư lự của Đóa Đóa, Lâm Tuấn thực sự không có hy vọng gì đâu, anh ta có hy sinh bao nhiêu đi nữa thì cô nàng này cũng chẳng thể phản ứng lại ngay lập tức hay thấu hiểu được đâu.

Lâm Tuấn đứng ngay bên cửa sổ, mọi chuyện trên xe anh ta đều nhìn thấy rõ mồn một.

Hóa ra quan hệ giữa họ đã phát triển đến mức này rồi, cô và Diệp Mộ ở bên nhau thực sự quá tự nhiên.

Chương 1883

Trong phút chốc, anh ta chỉ thấy một sự thất bại tràn trề, cả người ngập tràn cảm giác lực bất tòng tâm.

“Diệp Tiểu Mộ, anh còn lề mề cái gì thế, hôm nay em mệt sắp chết rồi, chỉ muốn về ngủ một giấc thật ngon thôi.” “Được, đi ngay đây.” Đóa Đóa cũng không nói gì thêm, nghiêng đầu dựa vào ghế, nhắm mắt bắt đầu chợp mắt.

Diệp Mộ nhìn cô một cái, mỉm cười lắc đầu.

“Diệp Tiểu Mộ, không được nhìn trộm em nữa.” Anh cứ nhìn cô là cô lại thấy không tự nhiên, rõ ràng trước đây không như vậy, kể từ khi mối quan hệ giữa họ được làm sáng tỏ, cô thấy ở bên anh có chút thay đổi, lúc nào cũng thấy ngượng ngùng.

“Anh nhìn bạn gái mình thì có gì không được chứ.” Diệp Mộ rất thích nhìn dáng vẻ nhỏ bé của Đóa Đóa lúc này, nó khiến anh thấy mình rất thành công, rất có cảm giác tựu thành.

Để chinh phục được con ngựa nhỏ bất kham này, anh thực sự đã tốn quá nhiều thời gian.

Đóa Đóa gầm gừ để che giấu sự bối rối của mình: “Em bảo không được là không được.” Diệp Mộ rướn người tới, gương mặt phong hoa tuyệt đại ghé sát lại gần: “Lan Khuynh Tâm, có phải em không tự tin vào gương mặt mình không, sợ anh nhìn thấy khuyết điểm gì trên mặt em à?” Đóa Đóa cảm thấy như bị điện giật, vội vàng ngồi thẳng dậy, cái tên yêu nghiệt này, sao lại đẹp trai thế không biết: “Diệp Mộ, anh có thể ngậm cái miệng đó lại được không.” Chưa bao giờ cô thấy cái miệng của Diệp Mộ đáng ghét như vậy, cứ hễ mở mồm là nói câu nào chặn họng cô câu đó, đúng là khắc tinh của cô mà.

Sự thay đổi cảm giác này không biết bắt đầu từ lúc nào nữa.

“Em thực sự nghĩ vậy à.” Rõ ràng biết anh cố ý khích mình, nhưng cô vẫn không nhịn được mà mắc bẫy.

“Anh thích nhìn thì cứ nhìn đi, bản cô nương không sợ.” Diệp Mộ quan sát vài giây, rồi nghiêm túc nói: “Vẫn đen quá, đống mỹ phẩm dưỡng da ngoại công chuẩn bị cho em không chịu bôi à?” “Không muốn bôi, dù sao cũng thế rồi, hiện tại anh vẫn còn quyền hủy kèo đấy, bản cô nương vẫn còn một ứng cử viên dự phòng, không đến mức bám lấy anh không buông đâu.” “Yên tâm đi, bất kể em biến thành dạng gì anh cũng không chê em đâu, con đường mình đã chọn, có phải quỳ anh cũng sẽ đi hết.” “Em nói này, Diệp Mộ anh có phải thực sự thèm đòn không?” “Ngoan nào, anh trêu em thôi mà.” Diệp Mộ lại vò đầu Đóa Đóa.

“Đừng vò nữa, tóc có đâu mà vò.” “Anh thích, đây là quyền lợi của anh.” “Anh lắm quyền lợi thế, vậy với tư cách là bạn gái anh, em có quyền lợi gì?” “Quyền lợi của em cũng nhiều lắm chứ, người anh ở ngay đây, em muốn động tay động chân tùy ý, bảo anh hiến thân cũng được luôn, anh chuẩn bị sẵn sàng cho em từ lâu rồi.” Diệp Mộ dang rộng hai tay.

Đóa Đóa nghiến răng ken két: “Đợi xuống xe xem em thu xếp anh thế nào, hiện tại em chưa muốn sáng mai lên trang đầu tin tức xã hội đâu, lo mà lái xe đi.” “Nếu được chết cùng em, anh cũng không ngại đâu.” Diệp Mộ hào phóng nói.

“Cút đi, em còn chưa sống đủ đâu, chết chóc gì chứ, sau này không được nói mấy lời như vậy nữa.” “Tuân lệnh, bà xã tương lai.” Đóa Đóa trợn tròn mắt: “Ai là bà xã của anh chứ?” “Thì tương lai mà, em đã nói là sẽ gả cho anh rồi còn gì.” Đóa Đóa lại một lần nữa cạn lời, về khoản này cô lần nào cũng không cãi lại được Diệp Mộ, cái miệng của cậu nhóc này ngày càng lợi hại, không còn là cậu nhóc năm xưa nữa rồi.

Cứ như vậy, hai người tận hưởng những ngày tháng yêu đương ngọt ngào.

Thời gian của Đóa Đóa thực sự không nhiều, mỗi tuần hai người chỉ gặp nhau được một hai lần, nhưng hễ nghĩ đến việc bên ngoài có một người đàn ông không oán không hối chờ đợi mình, nội tâm cô lại thấy thư thái, mỗi lần gặp mặt cô đều vô cùng mong đợi.

Diệp Mộ cũng vậy thôi, cuộc sống hiện tại chính là điều anh hằng mơ ước, dù những ngày gặp mặt không nhiều nhưng lòng anh luôn bình an, Lan Khuynh Tâm chính là viên thuốc an thần của anh, khiến trái tim phiêu bạt bấy lâu nay của anh bỗng chốc được bến đỗ.

Nếu nói có điểm nào duy nhất không hài lòng thì chính là mỗi khi Đóa Đóa rảnh rỗi, cô lại luôn đi cùng Lâm Tuấn tập phục hồi chức năng.

Ngoài ra, còn xảy ra một chuyện khiến anh đặc biệt đau đầu, Cốc Tiểu Tây không hề vì sự từ chối thẳng thừng lần trước của anh mà tránh xa, trái lại cứ dăm bữa nửa tháng lại xuất hiện ở công ty anh, còn đi cùng bà Cốc nữa.

Lần nào họ cũng hẹn anh đi ăn cơm, anh đã từ chối bảy lần rồi, hôm nay thực sự không từ chối nổi nữa, đành phải đi dự hẹn.

Người ta lần nào xuất hiện cũng nói là đến thăm ân nhân cứu mạng, anh thật sự không có cách nào cả.

“Tiểu Diệp, bên này, dì ở đây.” Diệp Mộ vừa bước vào nhà hàng, bà Cốc đã vẫy tay gọi anh.

Diệp Mộ gật đầu chào họ.

“Phu nhân, dì thật sự quá khách sáo rồi, mọi người không cần phải thế này đâu ạ.” Từ lúc Diệp Mộ xuất hiện, đôi mắt Cốc Tiểu Tây cứ dính chặt lấy anh, nếu không phải bà Cốc che miệng khẽ ho một tiếng thì cô ta còn chưa nỡ thu hồi ánh mắt.

Bà Cốc cười híp mắt nói: “Ây da, đằng nào cháu cũng phải ăn cơm trưa mà, một người đàn ông lớn tướng như cháu sao mà biết chăm sóc bản thân, bác trai của cháu cũng không rảnh rỗi tiếp dì, dì liền nghĩ ngay đến cháu.

Có một đại soái ca như cháu ngồi ăn cùng, dì chắc phải ăn thêm được hai bát cơm mất.” “Phu nhân cứ hay đùa ạ.” Diệp Mộ khẽ nhếch môi.

Phu nhân.

Bà Cốc cũng không vạch trần, phớt lờ khoảng cách mà Diệp Mộ cố tình tạo ra.

Con gái bà từ nhỏ đến lớn chưa từng thích ai, đây là lần đầu tiên bà thấy con gái say mê một người đàn ông đến vậy, đương nhiên bà cũng muốn giúp một tay.

Tuy nói người ta đã có vị hôn thê rồi, nhưng đó là một quân nhân, xa nhau thì nhiều gần nhau thì ít, cũng chưa chắc đã thuận lợi kết hôn được.

Bà phải để con gái mình sẵn sàng dự phòng, vạn nhất người ta không đi tiếp được nữa thì con gái bà vẫn còn cơ hội.

Đúng là có chút không đạo đức, nhưng khi chưa kết hôn thì mọi chuyện đều chưa tính, họ cứ xử sự như bạn bè trước thì cũng không có gì quá đáng phải không.

Bà Cốc tự nhủ với bản thân như vậy.

“Thôi mà mẹ, mẹ đừng nói giỡn nữa, mau gọi người lên món đi ạ, chắc là Diệp Mộ đói lắm rồi.” Cốc Tiểu Tây đỏ mặt nói.

“Xem kìa, dì đúng là hay chuyện, cứ nói là lại quên mất việc chính.

Tiểu Mộ, cháu thích ăn gì nào?” Bà Cốc là một người phụ nữ rất có chừng mực, bất kể là giọng điệu hay ánh mắt đều không khiến người ta thấy quá khó chịu.

Diệp Mộ nhìn thấu tất cả, nói: “Phu nhân, cháu không kén ăn đâu ạ, dì cứ tùy ý là được.” “Vậy để dì quyết định nhé.” Bà Cốc gọi mấy món tiểu khiết đặc sản của thành phố C, đầu bếp của nhà hàng này cũng rất giỏi, hương vị rất ngon.

Diệp Mộ rất hài lòng, anh nghĩ hôm nào có thể đưa Lan Khuynh Tâm - cái đồ ham ăn đó đến nếm thử.

Con bé đó đến thành phố C lâu như vậy rồi nhưng toàn ở trong quân đội, thời gian nghỉ ngơi rất ít, chắc là chưa được nếm qua món ăn thành phố C chính tông như thế này.

Bà Cốc vẫn luôn quan sát kỹ từng cử chỉ của Diệp Mộ, càng nhìn càng thấy hài lòng, sao lại có người đàn ông thanh quý ưu nhã như vậy, khí chất nam tính trên người không thừa một phân cũng chẳng thiếu một ly, vô cùng vừa vặn.

Nếu người đàn ông này trở thành con rể mình thì tốt biết mấy.

Diệp Mộ biết ánh mắt bà Cốc đang nhìn mình như nhìn con rể, nhưng lúc này anh chỉ có thể giả vờ như không biết gì.

Cốc Tiểu Tây thì khỏi phải nói rồi, ánh mắt đó hoàn toàn không thèm che giấu.

Diệp Mộ quyết định, sau này tuyệt đối không đi dự hẹn nữa, nếu không anh sẽ bại trận trước ánh mắt của Cốc Tiểu Tây mất.

Hóa ra được người khác thích lại là một gánh nặng trầm trọng đến vậy.

Anh đột nhiên cảm thấy mình thật may mắn, ít nhất anh thích Đóa Đóa và Đóa Đóa cũng thích anh, nếu không anh cũng sẽ trở thành gánh nặng của người khác rồi.

Một bữa cơm, Diệp Mộ ăn không được thoải mái cho lắm, nhưng cuối cùng cũng vượt qua được.

Chương 1884

Giữa chừng bà Cốc đi vệ sinh một lát, sau đó lại nói có việc đột xuất phải đi trước, để hai người thong thả ăn.

Diệp Mộ biết bà Cốc cố tình làm vậy để tạo cơ hội cho anh và Cốc Tiểu Tây.

Thủ đoạn này đúng là quá sơ cấp.

“Diệp Mộ, ngại quá nhé, mẹ tôi dạo này hơi bận, họ mới lập một tổ chức từ thiện, mẹ tôi là một trong những người sáng lập nên nhiều lúc khá bận rộn.” “Tôi hiểu mà.” Diệp Mộ nhàn nhạt đáp, chưa bao giờ nhiệt tình, dường như từ trong xương tủy anh đã là một người thanh lãnh như vậy rồi.

“Diệp Mộ, có phải anh rất phản cảm với hành vi này của chúng tôi không?” Cốc Tiểu Tây rụt rè hỏi.

“Ừm.” Những năm qua, những người phụ nữ xuất hiện bên cạnh anh bằng đủ mọi cách thức như thế này thực sự quá nhiều rồi, anh đã quá quen thuộc nhưng vẫn không khỏi phản cảm như trước.

“Cô Cốc, tôi nghĩ tối hôm đó tôi thực sự đã nói rất rõ ràng rồi.” Diệp Mộ vì bản thân cũng từng trải qua tình đơn phương khổ sở nên đối với những người này sẽ có thêm một chút kiên nhẫn.

Chỉ cần họ không quá đáng, anh thường sẽ không ra tay quá nặng khiến người ta quá khó xử.

“Anh đã nói rồi, nhưng tôi vẫn không buông bỏ được.

Diệp Mộ, chúng ta trước tiên làm bạn có được không?” Diệp Mộ lắc đầu: “Không được, tôi sẽ không để vị hôn thê của mình hiểu lầm tôi.

Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng tôi ra ngoài ăn cơm với cô, sau này tôi sẽ không ra ngoài nữa đâu.” Nước mắt Cốc Tiểu Tây lập tức rơi xuống.

Vốn là thiên kim tiểu thư, luôn được người khác chạy theo, cô ta chưa bao giờ phải thấp giọng cầu xin một người đàn ông như thế này.

Đây là lần đầu tiên, vậy mà lại bị từ chối một cách triệt để như vậy.

“Diệp Mộ, tôi thực sự không dám xa cầu gì cả, tôi chỉ muốn gặp anh thôi mà.” “Cô Cốc, đừng lãng phí thời gian vào tôi nữa, không đáng đâu.” “Diệp Mộ, tôi chỉ là muốn thấy anh thôi, tôi không nghĩ nhiều đến thế đâu.” “Người phụ nữ có ý đồ với tôi thì không thể làm bạn với tôi được, tôi đi trước đây.

À còn nữa, nhắc nhở cô một chút, đừng có đi chọc vào vị hôn thê của tôi.

Nhìn cô ấy có vẻ hiền lành vậy thôi chứ từ nhỏ đã là một tiểu ma nữ rồi, đụng vào cô ấy thì cô ấy có thừa thủ đoạn để xử lý người khác, lúc đó tôi cũng không bảo vệ nổi cô đâu.” Đương nhiên, lời nhắc nhở của Diệp Mộ, Cốc Tiểu Tây hoàn toàn không lọt tai.

Cô ta không nghĩ cái người tên Giang Đóa Nhi đó lại khó chọc đến thế.

Hiện tại cô ta chỉ cảm thấy rất khó chịu, nước mắt lã chã rơi xuống, nhưng điều đó cũng không đổi lại được một cái quay đầu của Diệp Mộ.

Diệp Mộ định đi thanh toán, nhưng bà Cốc đã trả tiền trước rồi.

Cốc Tiểu Tây nhìn theo bóng lưng của anh, chỉ cảm thấy đặc biệt không cam lòng.

Tại sao Diệp Mộ lại không thèm nhìn cô lấy một lần, cô thật sự không cam tâm mà.

Nếu bảo cô bây giờ phải từ bỏ như thế này, cô tuyệt đối không đành lòng.

Chớp mắt đã trôi qua ba tháng.

Hễ có thời gian là Đóa Đóa lại cùng Lâm Tuấn tập vật lý trị liệu.

Dưới sự giám sát của em và sự kiên trì của Lâm Tuấn, cuối cùng cũng có kết quả nhất định.

Lâm Tuấn đã có thể tự mình đứng dậy, mỗi ngày đi lại được vài phút.

Bác sĩ nói chỉ cần kiên trì thêm nửa tháng nữa là anh có thể đi đứng bình thường như trước. "Lâm Tuấn, anh sắp trở lại thành một người bình thường rồi đấy." Đóa Đóa hào hứng nói.

Trong mắt Lâm Tuấn cũng lóe lên một tia sáng.

Chờ đợi bấy lâu nay, cuối cùng anh cũng sắp được như người bình thường, có thể công bằng đi cạnh tranh với Diệp Mộ để giành lấy tình yêu của mình.

Nói không tự ti là giả, cứ ngồi trên xe lăn mãi, ngay cả nói chuyện với Diệp Mộ cũng phải ngước đầu lên, còn bàn gì đến công bằng nữa.

May thay, tình trạng này sắp kết thúc rồi, anh sắp đứng lên được rồi. "Cảm ơn em, Đóa Nhi.

Nếu không có em, anh sẽ không hồi phục nhanh đến thế." Giang Đóa Nhi là động lực lớn nhất để anh đứng dậy.

Nếu không có em ở bên khích lệ, anh tuyệt đối không thể hồi phục thần tốc như vậy. "Đây không phải công lao của em, là do nghị lực của anh quá mạnh mẽ, là do anh không từ bỏ chính mình thôi." Đóa Đóa xúc động đến đỏ cả vành mắt.

Cảm giác gánh nặng trong lòng bấy lâu nay đột nhiên được trút bỏ, cả người em nhẹ nhõm vô cùng.

Mạng của em là do Lâm Tuấn cứu về, em thấy mình được sống tốt trong khi người khác phải chịu dày vò, cảm giác đó thực sự quá khổ sở, áp lực tâm lý không hề nhỏ.

Đặc biệt là khi người này lại không phải người em yêu.

Lâm Tuấn quá hiểu cảm xúc của Đóa Đóa, chỉ là anh không nói toạc ra mà bảo: "Đóa Nhi, tối qua mẹ anh có nói sẽ tổ chức một bữa tiệc cho anh, để mọi người đều biết Lâm Tuấn này đã đứng dậy được rồi.

Em có thể dẫn anh Diệp cùng tham dự." "Không vấn đề gì, em sẽ đưa anh ấy tới.

Đội trưởng, em thực sự mừng cho anh, tự hào về anh nữa." "Cảm ơn em.

Đúng rồi, còn các thành viên của đội Cô Lang nữa, mọi người đều phải đến, em chịu trách nhiệm thông báo cho họ nhé." "Chuyện nhỏ, cứ giao cho em." Diệp Mộ thấy Lan Khuynh Tâm hôm nay rất vui, khóe miệng luôn nở nụ cười.

Thêm vào đó, tóc em đã dài đến mang tai, trông đúng là một đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành. "Lan Khuynh Tâm, em đang vui chuyện gì thế?" "Diệp Mộ, em có tin tốt muốn chia sẻ với anh đây." Đóa Đóa quàng tay qua cổ Diệp Mộ, đôi mắt đen láy tràn đầy ý cười.

Sau một thời gian bên nhau, Đóa Đóa đã dần quen với thân phận bạn gái của Diệp Mộ, nhiều lúc đã có thể thản nhiên đón nhận.

Chương 1885

Nhưng có lẽ do tính cách, em vẫn không thích nắm tay, mà thường hay trực tiếp và bá đạo quàng cổ anh.

Với chiều cao hơn mét bảy, quàng cổ anh chàng mét tám như Diệp Mộ cũng không tốn mấy sức.

Những lúc này, Diệp Mộ thường sẽ sủng nịnh ôm lấy eo em.

Một người quàng cổ, một người ôm eo, tư thế có chút kỳ quặc nhưng nhìn lại vô cùng hài hòa. "Chuyện gì vậy?" "Anh đoán xem?" "Đội trưởng của em khỏi rồi à?" Diệp Mộ thừa nhận mình có chút hẹp hòi, mỗi lần nhắc đến Lâm Tuấn, anh đều thích dùng cách gọi "đội trưởng của em" như để ám chỉ điều gì đó. "Haizz, đúng là chẳng giấu được anh chuyện gì.

Anh thông minh thế này làm em chẳng thấy có chút thành tựu nào cả." Diệp Mộ nhếch môi, cuối cùng cũng khỏi rồi.

Họ có thể đường đường chính chính cạnh tranh.

Anh ấy khỏi rồi cũng có nghĩa là sau này Đóa Đóa sẽ không phải đi bồi phục kiện nữa, cơ hội anh ấy tiếp xúc với Đóa Đóa sẽ ít đi. "Tâm tư của em dễ đoán quá mà." "Là thế này, nhà họ Lâm sắp tổ chức yến tiệc, mời chúng ta cùng tham gia.

Em đã đồng ý rồi, anh đi với tư cách bạn trai em nhé, thế nào, có thấy rung động không?" Đóa Đóa hỏi có chút thấp thỏm.

Diệp Mộ vốn không thích Lâm Tuấn, em không chắc anh có trách mình tự ý quyết định hay không. "Rung động chứ, rung động đến mức không chịu nổi đây này." Diệp Mộ chua chát nói. "Này, Diệp Mộ, đừng hẹp hòi thế nữa, rốt cuộc anh có đi không?" "Đi chứ, để xem tình địch của anh hồi phục đến mức nào rồi, có bản lĩnh để cạnh tranh với anh không." Thực ra chuyện Lâm Tuấn không buông tay, Đóa Đóa chưa từng nói rõ với Diệp Mộ, là do anh quá thông minh tự mình đoán ra thôi. "Haizz, tùy anh muốn xem thế nào thì xem." "Lan Khuynh Tâm, em thở dài cái gì, chẳng lẽ vẫn còn suy nghĩ gì với Lâm Tuấn sao?" Diệp Mộ hỏi với giọng đầy thâm ý. "Diệp Mộ, anh đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi mà." Đóa Đóa đảo mắt, nhéo nhẹ vào cổ anh một cái.

Em đã giải thích cả trăm lần rồi, em và Lâm Tuấn đã nói rõ ràng, vậy mà anh vẫn cứ thích ăn giấm chua.

Đây tuyệt đối là người đàn ông hẹp hòi nhất em từng gặp. "Anh đây là đang niệm Kim Cô Chú cho em đấy." "Đừng tưởng da anh trắng mà nghĩ mình là Đường Tăng, mặt anh không có tròn trịa như thế đâu." Diệp Mộ: "..." "Nhìn cái gì mà nhìn, còn muốn tiếp tục tụng kinh không?

Cẩn thận em khóa miệng anh lại đấy." "Điêu ngoa." Diệp Mộ véo nhẹ vào cái eo nhỏ của em. "Đồ khốn, anh véo đi đâu đấy, buông tay ra." "Chúng ta tìm chỗ nào không người ở một lát đi." Đóa Đóa nghiến răng, Diệp Mộ bây giờ ngày càng lưu manh, thời gian qua không ít lần lợi dụng chiếm tiện nghi của em, em sẽ không để anh đạt được ý đồ đâu. "Em không có thời gian, phải về đơn vị gấp, còn có việc cần xử lý." Diệp Mộ bèn buông tay, hỏi: "Chuyện điều động về thành phố A thế nào rồi?" "Em mới vừa nói với thủ trưởng, một sớm một chiều thì chưa đi ngay được.

Giữa các quân khu còn phải trao đổi, chạy quy trình, ước chừng phải nửa năm nữa." "Lâu thế cơ à." Diệp Mộ than vãn. "Anh đừng có mà không biết đủ, có cơ hội là tốt lắm rồi.

Nhiều người điều động phải mất vài năm mới xong xuôi, may mắn như em không có mấy người đâu." "Chỉ là anh không muốn chờ thôi." Diệp Mộ không có mấy thiện cảm với thành phố C, càng không nói tới việc ở đây còn có những kẻ cứ lăm le dòm ngó người phụ nữ của anh.

Trở về thành phố A, kết hôn sinh con mới là mục tiêu gần đây của anh. "Diệp Mộ, sao anh cứ như phụ nữ thế, cứ bám dính lấy người ta mãi." Diệp Mộ: "..." "Nhìn cái gì, chẳng lẽ em nói sai à?

Em có thèm quấn quýt anh đâu, sao anh cứ ngày nào cũng quấn lấy em là thế nào?

Anh không thể thể hiện chút khí phách đàn ông ra được sao?" "Anh không có khí phách à?" "Cái thứ đó anh có sao?" "Lan Khuynh Tâm, em không chọc tức anh đến chết là không cam lòng đúng không?" Diệp Mộ gầm nhẹ. "Nhìn anh xem, ngay cả gầm lên cũng chẳng có chút khí thế nào.

Em mà gả cho anh, sau này gặp nguy hiểm chẳng lẽ anh lại bắt em đi cứu sao?" "Cả ngày đầu óc em nghĩ cái gì vậy hả?" Đóa Đóa nhìn thẳng vào mắt anh một cách nghiêm túc: "Em nói sai chỗ nào à?

Trông anh đúng là cứ mềm yếu thế nào ấy." "Lan Khuynh Tâm!" Diệp Mộ tức đến run người.

Mềm yếu?

Đó là từ để miêu tả đàn ông sao?

Tại sao trong mắt Đóa Đóa anh lại thành ra thế này?

Đóa Đóa hừ nhẹ một tiếng, hất tay Diệp Mộ ra rồi hiên ngang bỏ đi.

Nhóc con, không quay anh như chong chóng thì em không phải Lan Khuynh Tâm.

Tin tức nhà họ Lâm tổ chức tiệc tối nhanh chóng lan truyền khắp giới thượng lưu thành phố C, đương nhiên bao gồm cả nhà họ Cốc, họ cũng nhận được thiệp mời.

Cốc Tiểu Tây thời gian này không hề ngồi yên, cô ta đi nghe ngóng tin tức về vị hôn thê của Diệp Mộ là Giang Đóa Nhi, cuối cùng cũng tra ra được đôi chút.

Cô ta biết Giang Đóa Nhi và Lâm Tuấn là đồng đội, ngay cả việc Lâm Tuấn phải ngồi xe lăn cũng là vì cứu cô ta.

Hai người hiện giờ vẫn mập mờ, Giang Đóa Nhi thường xuyên chạy đến nhà họ Lâm.

Nhận được thiệp mời của Lâm Tuấn, cô ta biết cơ hội của mình đã đến.

Cô ta đến nhà họ Lâm bái phỏng Lâm Tuấn trước.

Nhà họ Lâm cũng muốn Lâm Tuấn tiếp xúc với các gia tộc lớn nên đối với sự ghé thăm của Cốc Tiểu Tây, Lâm Tuấn tuy có chút hiếu kỳ nhưng vẫn lịch sự đón tiếp. "Anh Lâm, thật mạo muội quá, hôm nay em qua làm phiền anh rồi." Anh Lâm.

Lâm Tuấn nhớ ra điều gì đó, khẽ mỉm cười.

Chương 1886

Thực ra hồi nhỏ họ cũng có tiếp xúc, nhưng từ khi anh vào quân ngũ thì liên lạc thưa thớt dần. "Tiểu Tây không cần khách sáo thế đâu." "Anh Lâm, chân của anh đã hoàn toàn bình phục chưa?" Lâm Tuấn cười gật đầu: "Ừ, khỏi hẳn rồi, cảm ơn em đã quan tâm." Biết đôi chân đã hồi phục, tâm trạng Lâm Tuấn tốt hơn trước rất nhiều, xua tan vẻ u sầu trước kia, trở nên rạng rỡ hẳn lên. "Anh Lâm, anh và Giang Đóa Nhi rất thân thiết đúng không?" Cốc Tiểu Tây ướm hỏi.

Lâm Tuấn nhướng mày, cô gái trước mắt ánh mắt tuy trong trẻo nhưng nhìn kỹ vẫn thấy vài phần tính toán.

Chỉ là sự tính toán này trong mắt anh thực sự quá trẻ con, nhìn một cái là thấu. "Ừ, chúng tôi là đồng đội." "Lần trước em gặp chuyện, cũng là cô ấy dẫn người đến cứu.

Lần đầu nhìn thấy cô ấy, em thực sự bị kinh ngạc, sao lại có cô gái xinh đẹp đến thế, em còn tưởng là đàn ông cơ." Vụ cướp hiệu thuốc lần trước Lâm Tuấn có biết, cũng biết Cốc Tiểu Tây lúc đó có mặt ở đó và được Diệp Mộ bế ra ngoài. "Ừ, cô ấy quả thực rất đáng kinh ngạc." Lâm Tuấn không nói gì thêm, chỉ như giao tiếp bình thường.

Cốc Tiểu Tây là lần đầu làm chuyện này, thấy Lâm Tuấn như vậy, cô ta căng thẳng vô cùng. "Anh Lâm, thực ra có một vấn đề em cứ muốn hỏi anh mãi?" "Chuyện gì?

Tiểu Tây em cứ nói đi, mấy năm nay chúng ta ít liên lạc nhưng cũng coi như quen biết từ nhỏ." "Anh Lâm, em thích Diệp Mộ." Cốc Tiểu Tây không giấu giếm mà nói thẳng luôn.

Cô ta cảm thấy nói chuyện với Lâm Tuấn là một việc rất áp lực, anh cứ bình thản, không lộ vẻ yêu ghét, điều đó đối với cô ta là một sự giày vò.

Sắc mặt Lâm Tuấn không đổi, người đàn ông như Diệp Mộ, thích anh ta cũng chẳng có gì lạ, chỉ có thể nói Cốc Tiểu Tây cũng giống như bao cô gái khác mà thôi. "Tôi đã gặp anh Diệp, quả thực là một người rất ưu tú." "Nhưng mà... em nghe nói Diệp Mộ và Giang Đóa Nhi là quan hệ nam nữ bạn bè." Cốc Tiểu Tây nói. "Ừ, không chỉ vậy, người lớn hai nhà cũng rất ưng ý họ, ủng hộ họ kết hôn." Cốc Tiểu Tây dù sao cũng còn trẻ, không nén nổi sự nôn nóng: "Cái gì?

Giang Đóa Nhi đã gặp gia đình Diệp Mộ rồi sao?" Sao cô ta không tra ra những chuyện này, thân thế của Giang Đóa Nhi cô ta chẳng tra được gì hữu dụng cả. "Họ là thanh mai trúc mã." Lâm Tuấn nói thẳng.

Cốc Tiểu Tây đang định tính toán gì, anh đại khái đã đoán ra.

Anh thấy cần nhắc nhở một chút, còn cô ta có nghe hay không là việc của cô ta.

Đóa Đóa đã là thanh mai trúc mã với Diệp Mộ thì chứng tỏ gia thế của em không hề đơn giản.

Nhà họ Diệp ở thành phố A là hào môn, Đóa Đóa tuyệt đối không kém cạnh. "Họ cùng nhau lớn lên sao?" Gương mặt Cốc Tiểu Tây đầy vẻ thất bại.

Hiện tại não bộ cô ta ngập tràn sự đố kỵ, căn bản không thèm để tai lời nhắc nhở của Lâm Tuấn. "Ừ, lớn lên cùng nhau." Cốc Tiểu Tây cúi đầu, ngẩn ngơ như vẫn chưa thể chấp nhận sự thật này. "Tiểu Tây." Lâm Tuấn gọi.

Cốc Tiểu Tây đột ngột ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Lâm Tuấn, kiên định nói: "Anh Lâm, chúng ta hợp tác đi?" "Hợp tác?" Cốc Tiểu Tây nghiến răng nói: "Vâng, em biết anh thích Giang Đóa Nhi, còn em thích Diệp Mộ.

Chúng ta cùng hợp tác để giành lấy người mình yêu." Lâm Tuấn ban đầu tưởng Cốc Tiểu Tây đến để thăm dò bối cảnh của Giang Đóa Nhi, nghe xong lời này, anh thấy mình đã lầm.

Sắc mặt anh không khỏi trở nên khó coi: "Tiểu Tây, em còn tỉnh táo không?

Em có biết mình đang nói gì không?" "Anh Lâm, em rất tỉnh táo, em cũng biết mình đang nói gì.

Chúng ta đều có quyền tranh thủ hạnh phúc mà, đúng không?" Lâm Tuấn bỗng thấy đau đầu: "Tiểu Tây, Giang Đóa Nhi là ân nhân cứu mạng của em.

Nếu em làm hại cô ấy, chẳng phải là quân vong ân bội nghĩa sao?" "Không, người cứu em là Diệp Mộ, không phải Giang Đóa Nhi." "Không có Giang Đóa Nhi, một mình Diệp Mộ tuyệt đối không thể đưa em ra ngoài bình an được." "Anh Lâm, lúc đó tình hình thế nào anh không biết đâu, chính sự chu toàn của Diệp Mộ mới giúp em giữ được mạng.

Nếu không có anh ấy, em đã sớm phát bệnh tim mà chết rồi, căn bản không đợi nổi đến lúc Giang Đóa Nhi vào.

Vả lại, cô ấy vốn dĩ là quân nhân, cô ấy nhận lương của nhà nước, cứu người là trách nhiệm, cũng là công việc của cô ấy, tại sao em phải coi cô ấy là ân nhân cứu mạng?

Người được cứu đâu chỉ có mình em, cũng có thấy ai khác mang ơn đội nghĩa gì đâu." Lời này lọt vào tai Lâm Tuấn khiến anh nổi trận lôi đình.

Những người lính như họ vì đất nước, vì nhân dân mà dùng mạng sống để đánh đổi, nhưng lại nhận lại vẻ mặt khinh khỉnh của người được cứu, thật là một sự bi ai.

Không yêu cầu họ phải cảm kích khôn nguôi, nhưng ít nhất đừng coi thường sự hy sinh đó.

Họ cũng là con người, không ai sinh ra đã thích hy sinh cả.

Cốc Tiểu Tây hoàn toàn không biết mình đã đắc tội Lâm Tuấn chỉ bằng một câu nói.

Khi cô ta nhìn sang, phát hiện sắc mặt Lâm Tuấn âm trầm đến đáng sợ. "Anh Lâm..." "Cô Cốc, cô về đi.

Tôi coi như hôm nay cô chưa từng đến, cũng chưa từng nghe những lời cô nói." "Anh Lâm, anh sao vậy?" "Cốc Tiểu Tây, mỗi một quân nhân đều vĩ đại, không cho phép cô phỉ báng." Lâm Tuấn hít sâu một hơi.

Cốc Tiểu Tây lúc này mới nhớ ra, người đàn ông trước mặt cũng là quân nhân xuất thân, chân cũng bị thương khi đang làm nhiệm vụ mà phải giải ngũ. "Em xin lỗi, anh Lâm, em nói sai rồi, em hơi kích động một chút, em không cố ý đâu." Lâm Tuấn đâu có dễ bị thuyết phục như vậy, những lời nói ra trong lúc nóng vội thường mới là lời thật lòng nhất.

Cốc Tiểu Tây này không phải hạng người lòng dạ ngay thẳng, không đáng để thâm giao. "Dù cô còn định nói gì thì cũng dừng lại đi, tôi và cô chẳng có gì để nói cả." "Anh Lâm, anh đừng thế mà, để em nói hết đã." "Xin lỗi, tôi và cô đạo bất đồng bất tương vi mưu." Lâm Tuấn thừa nhận mình thích Giang Đóa Nhi, nhưng tuyệt đối sẽ không hợp tác với một kẻ thiếu đạo đức như Cốc Tiểu Tây.

Chương 1887

Anh có lòng tự trọng của mình. "Anh Lâm, anh đừng vội từ chối em, chẳng lẽ anh không muốn có được Giang Đóa Nhi sao?

Chỉ cần hai chúng ta hợp tác, nhất định sẽ thành công." Lâm Tuấn lạnh lùng hừ một tiếng: "Người phụ nữ tôi muốn, tôi sẽ tự mình giành lấy, không cần mượn tay người khác." Cốc Tiểu Tây vẫn không cam tâm, cô ta thấy với năng lực của mình, muốn Diệp Mộ nhìn mình bằng con mắt khác thực sự quá khó.

Nhưng có Lâm Tuấn thì sẽ làm một được mười.

Dù sao Giang Đóa Nhi cũng quan tâm đến Lâm Tuấn như vậy, ngày nào cũng chạy đến nhà họ Lâm. "Anh Lâm, mất đi người mình thích, có lẽ cả đời này chúng ta cũng khó mà gặp được người tiếp theo.

Gặp được rồi thì phải biết nắm lấy cơ hội, cơ hội vụt mất nhanh lắm.

Hãy bỏ qua lòng kiêu ngạo và tôn nghiêm của anh đi, chỉ có đạt được mục đích mới là thực tế nhất." Cốc Tiểu Tây vẫn kiên trì khuyên bảo.

Bỏ qua tôn nghiêm.

Đó lại chính là thứ Lâm Tuấn coi trọng nhất. "Xem ra những năm qua ai cũng thay đổi cả rồi.

Cô Cốc, mời cô về cho." Lâm Tuấn đưa tay ra hiệu mời.

Nói đến nước này, Cốc Tiểu Tây cũng không thể khuyên thêm được nữa.

Cái anh chàng Lâm Tuấn này đúng là đồ đầu gỗ, giả vờ thanh cao.

Cô ta dậm chân một cái rồi đi ra khỏi nhà họ Lâm.

Lâm Tuấn thở dài một tiếng, thầm nghĩ Diệp Mộ đúng là cái đồ thu hút ong bướm, chỉ cần gặp một lần là Cốc Tiểu Tây đã muốn chiếm đoạt cho bằng được.

Xảy ra chuyện như vậy, đương nhiên Lâm Tuấn không thể không nói cho Đóa Đóa.

Khi nhận được điện thoại, Đóa Đóa sững sờ một lúc: "Đội trưởng, sao anh không đồng ý với người ta đi?" "Giang Đóa Nhi, em có biết mình đang nói gì không?

Người ta muốn cướp vị hôn phu của em đấy, em mà có thái độ thế này, định chọc tức chết Diệp Mộ à?" "Yên tâm đi, không chết được đâu, tâm lý nhà em Diệp Mộ vững vàng lắm." Đóa Đóa ung dung nói.

Cốc Tiểu Tây sao, đối thủ như cô ta em thực sự không để vào mắt, chẳng có chút thử thách nào cả.

Lâm Tuấn lẽ ra không nên nói cho em biết mới đúng, vì độ khó của việc này chỉ bằng không. "Giang Đóa Nhi, em không thể giống phụ nữ một chút, học người ta biết ghen tuông này nọ sao?" "Không cần thiết mà." Giây phút này, Lâm Tuấn thấy đồng cảm với Diệp Mộ.

Có một cô vị hôn thê thế này thật đúng là không yên tâm chút nào.

Có cô bạn gái nào nghe người ta thề thốt đòi cướp bạn trai mình mà không nổi giận không?

Vậy mà Giang Đóa Nhi lại là một ngoại lệ. "Em không sợ bị người ta cướp mất à, đến lúc đó khóc cũng không có chỗ mà khóc đâu." "Người mà có thể bị cướp mất thì tốt nhất nên bị cướp sớm đi, chẳng lẽ em còn giữ lại để ăn Tết sao?

Em đâu có ngốc." Bị cướp sớm thì xong sớm, chứ để sau này kết hôn rồi mới bị cướp thì mới thực sự uất ức. "Giang Đóa Nhi, em tự phụ như vậy thực sự ổn không?" "Đội trưởng, đừng có mà mỉa mai em.

Đây gọi là tự tin, hiểu không?

Trừ khi mắt Diệp Mộ bị mù, nếu không thì cái cô Cốc Tiểu Tây đó sao bì được với em.

Ồ, không đúng, chắc ngực cô ta to hơn em một chút thôi." Sức khỏe không bằng, bản lĩnh không bằng, khuôn mặt đó lại càng không bằng.

Lâm Tuấn đầy vạch đen trên trán: "Được rồi, được rồi, coi như tôi đa sự.

Dù sao tôi cũng đã nói với em rồi, đến lúc dự tiệc em hãy tự lưu tâm một chút.

Cốc Tiểu Tây trông có vẻ như bị Diệp Mộ bỏ bùa mê rồi, không phải hạng người dễ dàng bỏ cuộc đâu." "Bỏ bùa mê à, em thích từ này đấy.

Nếu không ai thích nhà em Diệp Mộ thì em phải nghi ngờ mắt nhìn người của mình rồi." Đóa Đóa cười hì hì. "Giang Đóa Nhi, em có thể đừng mở miệng ra là 'nhà em', đóng miệng lại cũng là 'nhà em' được không?

Em đang ngược đãi động vật độc thân đấy à?" Lâm Tuấn đau đầu vô cùng.

Cô nàng này cứ trước mặt anh mà tuyên bố chủ quyền, thật là khiến người ta khó chịu mà. "A ha, đội trưởng anh thực sự là 'cẩu' độc thân sao?

Đáng đời bị ngược." "Nói chuyện hẳn hoi được không hả?" Đóa Đóa lè lưỡi: "Hì hì, đội trưởng, em rất vui vì anh đã nói cho em biết chuyện này." Đóa Đóa không phải không để tâm, nhưng khi nghe Lâm

Tuấn gọi điện nói những lời này, em thấy yên lòng hơn.

Đội trưởng của em đã không vì những trắc trở trong cuộc đời mà đánh mất bản tâm.

Anh đường đường chính chính kể lại chuyện này cho em, sự thẳng thắn đó khiến em cảm thấy những gì mình đã làm đều hoàn toàn xứng đáng.

Lâm Tuấn sững sờ một chút, rồi sảng khoái cười lớn: "Giang Đóa Nhi, anh không có ưu điểm gì lớn, nhưng anh từng là một quân nhân, cả đời này anh sẽ không bao giờ phản bội tín ngưỡng của mình." Thời gian qua, anh quả thực thấy cuộc đời tăm tối, nhưng luôn ghi nhớ những năm tháng họ cùng nhau đổ mồ hôi sôi nước mắt, mỗi lần nhớ lại, anh lại thấy mình không thể bỏ cuộc. "Đội trưởng của em đã trở lại rồi." "Xin lỗi vì đã khiến em lo lắng." Lâm Tuấn đột nhiên nghiêm túc nói. "Nói gì thế, giữa chúng ta không cần khách sáo vậy đâu." "Được rồi, thế thì không làm trò sến súa nữa, không nói chuyện đó nữa." Đóa Đóa cười.

Nghe tiếng cười của Đóa Đóa, tâm trạng Lâm Tuấn càng thêm tốt, nhưng việc cần nói anh vẫn phải nói: "Giang Đóa Nhi, vui thì vui, nhưng chuyện cần nói anh vẫn phải nói.

Chương 1888

Anh muốn cạnh tranh công bằng với Diệp Mộ là thật, anh không muốn từ bỏ em cũng là thật, em đừng nghĩ là anh đã bỏ cuộc.

Bây giờ anh đã đứng lên được rồi, em nên nhắc nhở Diệp Mộ cẩn thận một chút, nếu không anh ta sẽ mất em đấy." Đóa Đóa bất lực đảo mắt: "Lâm Tuấn, có thể nói chuyện vui vẻ được không?

Sao cứ phải nói chuyện u sầu thế làm gì?

Em chẳng muốn nghe chút nào." "Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu mà." "Cố chấp, hủ lậu, Giang Đóa Nhi em chẳng có điểm nào tốt cả, không đáng để anh thích đâu." "Giang Đóa Nhi, em không công bằng.

Em rõ ràng rất tự tin, em biết mình tốt thế nào mà cứ phải tự hạ thấp mình.

Em càng hạ thấp mình thì anh càng không thể buông tay." Lâm Tuấn định thần nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt kiên định. "Đội trưởng, em lạy anh, anh nói đi, anh muốn làm thế nào mới tha cho em?" Đóa Đóa nói đùa. "Không được, anh sẽ không tha cho em đâu." "Lâm Tuấn, chúng ta quyết đấu đi.

Nếu anh thắng được em, em sẽ cho anh cơ hội, còn nếu anh thua thì anh tự mình rút lui, thấy sao?" Đóa Đóa cao giọng thách thức.

Lâm Tuấn phì cười, cô gái cứ mở miệng ra là đòi đánh đòi giết này, anh cũng chẳng biết mình thích em ở điểm nào nữa, tóm lại là thích thôi, chẳng cần lý do gì cả. "Có quyết đấu thì cũng phải là Diệp Mộ ra mặt chứ, một cô gái như em ra mặt làm gì?" "Thế không được, anh là dân nhà binh, Diệp Mộ chỉ là dân thường thôi, anh định bắt nạt người ta chắc.

Diệp Mộ là người của 'hậu cung' em, đương nhiên là anh phải đánh với em rồi." "Nhưng Diệp Mộ cũng có đánh lại em đâu, tại sao anh lại phải đánh với em?" "Diệp Mộ là ngoại lệ em cho phép, anh thì không được, anh bắt buộc phải đấu với em." "Đánh đánh giết giết, anh chẳng làm đâu, mất hết phong độ." Lâm Tuấn cười nói.

Anh không chắc mình có phải đối thủ của Giang Đóa Nhi không, nếu em dùng toàn lực, đại khái là anh không đỡ nổi.

Muốn anh mắc bẫy à, không đời nào.

Anh sẽ không làm chuyện ngốc nghếch đó đâu. "Hừ, em là một liễu yếu đào tơ, anh sợ cái gì chứ?" "Liễu yếu đào tơ?

Em mà cũng dám nói thế à, không sợ đỏ mặt sao?" Người như em mà gọi là yếu đuối sao? "Lười nói chuyện với anh, cúp máy đây." Đóa Đóa trực tiếp ngắt điện thoại.

Lâm Tuấn không hề thấy giận, chỉ thấy vui vẻ.

Anh thích thái độ tùy hứng của Đóa Đóa trước mặt mình, chứ không phải vẻ dè dặt như trước kia nữa.

Chẳng mấy chốc đã đến ngày diễn ra buổi tiệc.

Chuyện Cốc Tiểu Tây định liên kết với Lâm Tuấn, Đóa Đóa không hề giấu Diệp Mộ.

Sau khi nghe xong, ánh mắt Diệp Mộ trở nên thâm trầm khó đoán. "Này, Diệp Mộ, vẻ mặt đó của anh là có ý gì thế?" "Em vội vã tạo dựng hình ảnh tốt đẹp cho đội trưởng của em thế cơ à?" Đóa Đóa thầm mắng trong lòng, cái đồ hồ ly này quả thực chẳng giấu nổi chuyện gì.

Em kể cho anh chuyện này thực ra đúng là có tư tâm.

Em không muốn định kiến của Diệp Mộ về Lâm Tuấn sâu thêm, không muốn anh nghĩ Lâm Tuấn đang dùng đạo đức để ép buộc em.

Đội trưởng của em thực sự là một người hành sự quang minh lỗi lạc, không phải kẻ tiểu nhân.

Đương nhiên, em cũng muốn chứng minh mắt nhìn người của mình không sai, sự hy sinh thời gian qua của em không phải là nuôi hổ trong nhà. "Không phải là chuyện em muốn tạo dựng, mà là vì hình ảnh của anh ấy vốn dĩ đã cao đẹp rồi, được chưa?" "Có gì đâu chứ, hình ảnh của một kẻ si tình như anh đây không cao đẹp sao?

Chẳng thấy em khen anh lấy một câu." Đóa Đóa ngước mặt nhìn trời, Diệp Mộ không hài lòng nói: "Lan Khuynh Tâm, biểu cảm đó của em lại là ý gì?" "Anh chẳng có chút tự giác nào cả, đó là đào hoa nát do anh rước về đấy." "Đừng quên, trong chuyện này cũng có phần của em nữa.

Nếu không vì em, anh có bị cô ta bám theo không?" "Là do anh tự mình thừa thãi lòng thương hại, trêu chọc người ta trước, em chỉ làm việc thôi, anh thì sao?

Chẳng lẽ không phải lỗi của anh mà là lỗi của em à?" Diệp Mộ cứng họng, xoa đầu em: "Được rồi, coi như em giỏi." Bữa tiệc của nhà họ Lâm được tổ chức ngay tại nhà.

Đến cổng, Diệp Mộ đưa khuỷu tay ra, Đóa Đóa mỉm cười ngọt ngào khoác lấy tay anh.

Em đe dọa: "Diệp Mộ, nể mặt em một chút, đừng có mà gây gổ với đội trưởng.

Hôm nay là ngày vui của anh ấy, anh mà quậy phá là em đánh anh đấy." Đưa thiệp mời xong, hai người thuận lợi đi vào.

Đón khách ở cửa là Lâm phu nhân và Bạch Nhứ.

Bạch Nhứ vốn là người con dâu mà nhà họ Lâm chọn sẵn cho

Lâm Tuấn, thấy cảnh này Đóa Đóa chẳng thấy lạ chút nào.

Ngược lại là Bạch Nhứ, thấy Đóa Đóa dẫn theo một người đàn ông đến thì trợn tròn mắt, nhưng ngay lập tức đã bị Diệp Mộ thu hút sự chú ý.

Cô ta chưa từng thấy người đàn ông nào đẹp trai lịch lãm đến thế, quan trọng là khí chất trên người anh, khiến người ta không thể thốt nên lời, có dùng hết vốn từ cũng không tìm được từ nào miêu tả cho thỏa đáng.

Tóm lại là vô cùng hút mắt.

Nếu không phải trái tim cô ta đã đặt hết ở chỗ Lâm Tuấn, chắc chắn cô ta sẽ yêu người đàn ông này ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Đóa Đóa thấy đau đầu vô cùng, mấy người phụ nữ này bị sao thế không biết, cứ hễ thấy Diệp Mộ là không rời mắt ra được, cứ nhìn chằm chằm người ta thế này có hay không chứ? "Bạch Nhứ, nhìn cái gì mà nhìn?" "Giang Đóa Nhi, cô tìm đâu ra mỹ nam này thế?" Khi tóc Đóa Đóa dài ra, Bạch Nhứ đã xác định em là phụ nữ rồi. "Vị hôn phu của tôi, sao nào, cô có ý kiến gì không?" Đóa Đóa tuyên bố chủ quyền.

Cũng không trách em nghĩ nhiều, thực sự là ánh mắt Bạch Nhứ nhìn Diệp Mộ quá đỗi nóng bỏng. "Cái gì?

Chương 1889

Cô nói cái gì cơ?" Bạch Như không thể tin nổi.

Chẳng phải Giang Đóa Nhi muốn cướp Lâm Tuấn với cô ta sao?

Sao tự nhiên lòi đâu ra một vị hôn phu, lại còn đẹp trai thế này, hình như chẳng kém gì anh Lâm cả. "Đúng như cô nghe thấy đấy." "Thế... thế anh Lâm của tôi thì sao?" "Để lại cho cô đấy." Đóa Đóa thản nhiên nói.

Bạch Như đỏ mặt, tức tối: "Giang Đóa Nhi, tôi không cần cô phải ban ơn." "Ai ban ơn cho cô chứ, đúng là nhảm nhí." Diệp Mộ vẫn luôn giữ im lặng, đôi mắt ôn nhu nhìn Đóa Đóa, mang theo sự sủng nịnh và dịu dàng dành trọn cả đời cho em.

Đây là lần đầu Lâm phu nhân gặp Diệp Mộ, trước kia chỉ nghe Lâm Tuấn nhắc qua, bây giờ thấy người thật, bà cảm thấy con trai mình thua là cái chắc.

Đây quả thực là một chàng trai ưu tú, không chê vào đâu được.

Bạch Như vẫn lạnh lùng nhìn theo bóng lưng Đóa Đóa, Lâm phu nhân vỗ vai cô ta: "Tiểu Như, Đóa Nhi nói không sai đâu, đó thực sự là vị hôn phu của con bé.

Hai đứa nó là thanh mai trúc mã, tình cảm sâu đậm lắm, con bé không phải là mối đe dọa của con đâu." Vả lại, người đàn ông bên cạnh Giang Đóa Nhi trông cũng không phải dạng vừa, làm sao có chuyện để mặc em ở bên Lâm Tuấn được.

Lâm phu nhân có chút tiếc nuối, thực ra bà đánh giá cao Giang Đóa Nhi hơn, cô gái đó trông có vẻ rất bản lĩnh, Lâm Tuấn mà cưới được thì đúng là có một trợ thủ đắc lực, sản nghiệp nhà họ Lâm giao cho họ thì hoàn toàn không phải lo lắng.

So ra thì Bạch Nhứ chỉ là một tiểu thư thiên kim được nuông chiều, tuy gia thế tốt nhưng đợi khi lớp già như họ nghỉ hưu, gánh nặng sẽ đè nặng lên vai một mình Lâm Tuấn.

Lâm phu nhân rất thương con trai, chỉ là bây giờ bà cũng bó tay, chuyện tình cảm của con bà không thể can thiệp được. "Bác gái, con không có ý đó đâu ạ." "Đứa trẻ ngoan, những năm qua con và anh Lâm ít có thời gian bên nhau, xa cách một chút cũng là bình thường, sau này tiếp xúc nhiều hơn là ổn thôi." Lâm phu nhân an ủi. "Bác gái, Giang Đóa Nhi thực sự sẽ không ở bên anh Lâm chứ ạ?" Bạch Nhứ vẫn có chút không dám tin.

Rõ ràng dạo trước Giang Đóa Nhi thường xuyên chạy đến nhà họ Lâm, nếu không có ý với Lâm Tuấn thì sao có thể làm đến mức đó. "Yên tâm đi, không đâu, bác và bác trai sẽ ủng hộ con." "Cảm ơn bác trai, bác gái, sau này con sẽ hiếu thảo với hai bác ạ." Bạch Nhứ thẹn thùng nói.

Điểm này thì Lâm phu nhân không nghi ngờ gì.

Những năm qua Lâm Tuấn ở bên ngoài một mình, Bạch Nhứ không ít lần chăm sóc hai ông bà, có gì ngon cũng mang sang.

Những chuyện đó bà đều ghi nhận cả.

Chỉ là bà vốn tôn trọng con trai, không nỡ để con chịu uất ức nên muốn con chọn người mình thích làm vợ, nhưng nếu con và Giang Đóa Nhi không thể, thì Bạch Nhứ là lựa chọn bà ưng ý nhất. "Bác gái, anh Lâm hình như rất thích Giang Đóa Nhi." Lâm phu nhân sao lại không biết tâm tư của cô gái nhỏ, bà khéo léo giải thích thêm: "Đó cũng chỉ là đơn phương thôi.

Giang Đóa Nhi chỉ coi nó là đồng đội, vất vả cùng nó tập luyện cũng chỉ vì tình nghĩa đồng đội thôi." "Đồng đội mà có thể làm được đến mức đó sao ạ?" "Haha, con đại khái là không hiểu rồi, những người lính như họ khác với chúng ta lắm." "Vâng, con hiểu rồi ạ." Bạch Như ngoan ngoãn khoác tay Lâm phu nhân.

Thấy cô ta đã nghe lọt tai lời mình nói, bà không nói thêm nữa mà tiếp tục chào hỏi những vị khách khác.

Phía bên này, Đóa Đóa và Diệp Mộ vừa bước vào đã cảm nhận được một ánh nhìn sắc lẹm.

Em ngẩng đầu nhìn lên, thấy Cốc Tiểu Tây và bà Cốc đang đứng cách đó không xa, khuôn mặt Cốc Tiểu Tây tràn đầy vẻ ngưỡng mộ xen lẫn đố kỵ và căm ghét.

Trong mắt Đóa Đóa thoáng qua một tia cười, em khẽ tựa đầu vào vai Diệp Mộ, cố tình ra vẻ như đang thì thầm to nhỏ với anh.

Diệp Mộ không buồn nhìn, nhưng anh luôn cực kỳ ăn ý với Đóa Đóa, em muốn làm gì anh cũng đều ủng hộ hết mình. "Thật là không biết xấu hổ, giữa chốn đông người mà lại thế kia." Cốc Tiểu Tây phẫn nộ nói.

Bà Cốc nghe thấy lời con gái, liền hỏi: "Đã thấy vị hôn thê của Diệp Mộ chưa?" "Thấy rồi ạ, trông cũng chẳng ra sao, chẳng hiểu Diệp Mộ nhìn trúng cô ta ở điểm nào nữa." Bà Cốc nhìn theo hướng con gái chỉ, cái nhìn này khiến bà không khỏi thoáng qua một tia kinh ngạc vì vẻ đẹp của đối phương.

Lời của con gái bà hoàn toàn là do đố kỵ, cô gái kia quả thực có vẻ ngoài vô cùng rực rỡ và thu hút. "Mẹ, có phải cô ta không xinh bằng con không?" Bà Cốc mỉm cười: "Mỗi người có một vẻ đẹp riêng, con so bì với người ta làm gì?" "Con cứ thích so đấy, con chẳng có điểm nào thua kém cô ta cả." Bà Cốc vỗ vỗ tay con gái: "Được rồi, hôm nay chúng ta đến để chúc mừng Lâm Tuấn, những chuyện khác để sau hãy

nói.

Con tuyệt đối đừng làm loạn, đây là Lâm gia đấy." Cốc Tiểu Tây bĩu môi, giờ muốn dừng tay cũng không kịp nữa rồi, cô ta đã sắp xếp xong xuôi hết cả.

Hôm nay nhất định phải khiến Giang Đóa Nhi không còn mặt mũi nào nhìn giới thượng lưu ở thành phố C nữa.

Cô ta không tin Diệp Mộ lại có thể lấy một người đàn bà danh tiếng lẫy lừng làm vợ. "Mẹ, chúng ta qua chào hỏi Diệp Mộ đi." "Tiểu Tây, con định làm gì?" "Mẹ, mẹ nghĩ nhiều quá rồi, con có thể làm gì chứ?

Con chỉ đơn thuần muốn chào hỏi họ thôi.

Dù sao cũng quen biết, họ cũng coi như đã cứu con một mạng, nếu không qua chào hỏi thì lại thành ra chúng ta vô lễ." Nghe vậy, bà Cốc gật đầu.

Dù sao cũng có bà ở bên cạnh trông chừng, bà cũng không lo con gái sẽ làm ra chuyện gì quá đáng. "Diệp Mộ." Trước mặt Diệp Mộ, Cốc Tiểu Tây luôn giữ thói quen giả vờ làm một chú cừu nhỏ ngoan ngoãn, mềm mỏng.

Diệp Mộ chỉ gật đầu, không nói gì.

Bà Cốc hơi có chút ngượng ngùng.

Lần trước cùng ăn cơm với Diệp Mộ, những lời anh nói với Cốc Tiểu Tây thực ra bà đều nghe rõ mồn một.

Lúc đó bà không thực sự rời đi mà nấp ở một bên để xem thái độ của Diệp Mộ đối với con gái mình thế nào. "Tiểu Diệp, vị này là ai vậy?" Bà Cốc biết rõ còn cố hỏi. "Đây là vị hôn thê của cháu, Giang Đóa Nhi." Đóa Nhi liếc nhìn hai mẹ con nhà họ Cốc, hài hước nói: "Chào hai người." "Quả nhiên là một cô bé xinh đẹp, nhìn một cái là khiến người ta không thể rời mắt được." "Bà Cốc khách sáo quá rồi, Đóa Nhi làm sao dám sánh với lệnh thiên kim." Đóa Nhi vô cùng khiêm tốn.

Chương 1890

Cô vốn không thích những dịp như thế này, nhưng vì đây là yến tiệc của Lâm gia nên cô không muốn phá hỏng, nếu không cô thiếu gì thủ đoạn. "Chứ còn gì nữa, cô ngay cả xách dép cho tôi cũng không xứng." Cốc Tiểu Tây hừ lạnh một tiếng, chẳng thèm nể mặt lấy một chút.

Nghe vậy, sắc mặt Diệp Mộ lập tức sa sầm xuống.

Chưa kịp lên tiếng trách phạt, bà Cốc đã vội giáo huấn trước: "Cốc Tiểu Tây, con nói năng vớ vẩn gì thế hả?

Mau xin lỗi cô Giang đi." "Mẹ!" Cốc Tiểu Tây đặc biệt không cam lòng.

Cứ cho là vậy đi, với thân thế của Giang Đóa Nhi thì lấy gì mà xứng với Diệp Mộ chứ, chẳng qua chỉ là một người đi lính, nhà họ Cốc không thèm sợ.

Đắc tội thì đắc tội rồi, Giang Đóa Nhi cô ta còn có thể gây ra sóng gió gì được.

Đóa Nhi khẽ ngắt vào tay Diệp Mộ, ra hiệu bảo anh đừng kích động, dẫu sao cô cũng chẳng để tâm đến mấy lời này.

Cốc Tiểu Tây thấy mặt mình lớn thì cứ việc khoe, có sao đâu. "Cốc Tiểu Tây, xin lỗi mau!" Bà Cốc là người khôn ngoan, bất kể thế nào bà cũng cảm thấy con gái không nên nói ra những lời như vậy ngay trước mặt mọi người.

Không nể mặt Giang Đóa Nhi thì cũng phải nể mặt Diệp Mộ.

Giang Đóa Nhi là người Diệp Mộ đưa tới, lại còn là vị hôn thê mà anh đã theo đuổi bao nhiêu năm.

Nói như vậy không khác nào đang đắc tội với người ta. "Mẹ, con không sai." Cốc Tiểu Tây không cảm thấy mình sai ở đâu cả, nếu có sai thì chắc là do cô ta đã nói một câu quá thật lòng.

Nói thật thì đã sao, cô ta thích nói thật đấy.

Họ có thể làm gì được cô ta chứ?

Bà Cốc tức nghẹn trước sự ngu ngốc của con gái.

Thấy sắc mặt Diệp Mộ không tốt, bà vội vàng xin lỗi: "Tiểu Diệp, cô Giang, thật ngại quá, Tiểu Tây dạo này sức khỏe không tốt lắm, đang phải uống thuốc nên tâm trạng cũng bị ảnh hưởng.

Cô thay mặt nó xin lỗi hai cháu, cô sẽ đưa nó về dạy dỗ lại cẩn thận." Diệp Mộ không lên tiếng, gương mặt vẫn đen như nhọ nồi.

Đóa Nhi mỉm cười châm biếm: "Không sao đâu ạ, cháu không để ý.

Hy vọng lần sau gặp lại tiểu thư nhà họ Cốc, tâm trạng cô ấy sẽ khá hơn một chút." Tâm trạng không tốt liền đi mỉa mai người khác, cái lý do này đúng là tuyệt thật.

Lần này cô tạm chấp nhận, lần sau thì không đơn giản như vậy đâu. "Mẹ, con có nói sai chỗ nào đâu, sao mẹ phải xin lỗi cô ta chứ?

Tại sao ạ?" Cốc Tiểu Tây nhìn hai người đứng sát bên nhau mà lòng đố kỵ bùng cháy, hoàn toàn quên sạch việc phải giữ hình tượng tốt đẹp trước mặt Diệp Mộ.

Bà Cốc tức phát điên, sắc mặt thay đổi liên tục vì đứa con gái ngốc nghếch này. "Im miệng ngay cho mẹ!

Rốt cuộc con muốn cái gì hả?

Cốc Tiểu Tây!" Bà Cốc nghiêm nghị quát.

Bà cảm thấy mình thực sự đã quá nuông chiều đứa con gái này nên nó mới không hiểu chút lễ nghĩa nào như vậy. "Mẹ..." "Xin lỗi cô Giang, tôi xin phép đưa Tiểu Tây sang bên kia trước." Bà Cốc trực tiếp kéo Cốc Tiểu Tây đi sang chỗ khác.

Bà lo rằng nếu còn ở lại đó, Cốc Tiểu Tây sẽ đắc tội với người ta sạch sành sanh mất. "Mẹ, mẹ kéo con đi làm gì?" Cốc Tiểu Tây chẳng muốn đi chút nào, cô ta chỉ muốn đứng đó để chọc tức Giang Đóa Nhi, khiến cô ta biết khó mà lui, đừng có tơ tưởng đến người đàn ông không thuộc về mình. "Con im miệng đi!

Con không thấy mặt Diệp Mộ đã đen lại rồi à?

Con dám hạ thấp vị hôn thê của cậu ta ngay trước mặt cậu ta, não con bị chó ăn mất rồi sao?" Cốc Tiểu Tây lúc này mới nhận ra điều gì đó, bắt đầu lo lắng: "Mẹ, Diệp Mộ thực sự tức giận sao?" "Mẹ còn tưởng con không quan tâm người ta có giận hay không chứ." "Làm gì có ạ, con chỉ là bị cơn giận làm mờ mắt thôi.

Thấy hai người họ đứng cạnh nhau là con không kiềm chế được, đầu óc trống rỗng, còn nhớ gì đến việc giữ hình tượng nữa đâu." "Thôi bỏ đi, lỗi này đừng bao giờ tái phạm nữa.

Con là đại tiểu thư nhà họ Cốc, lời ăn tiếng nói và hành động không chỉ đại diện cho cá nhân con mà còn đại diện cho cả gia đình.

Làm việc gì cũng phải suy nghĩ cho kỹ, đừng có làm bừa theo cảm xúc." Cốc Tiểu Tây chột dạ nhìn sang chỗ khác: "Mẹ, con biết lỗi rồi." Trong buổi tiệc đông người thế này, bà Cốc cũng không tiện mắng thêm nữa, nhưng bà không ngờ rằng sự dung túng của mình đã khiến Cốc Tiểu Tây làm mất sạch mặt mũi nhà họ Cốc trong tối nay.

Đóa Nhi nhìn theo bóng lưng hai mẹ con họ, chỉ cảm thấy buồn cười: "Đúng là một kẻ ngu ngốc không não, hạng người này mà cũng dám cùng người khác tính kế mình, đúng là chết lúc nào không biết." "Diệp Mộ, nếu anh còn nhìn người ta thêm cái nào nữa, em sẽ thấy gu của anh thực sự quá kém sang đấy." Lúc mới cứu người ra, cô vẫn chưa nhận ra Cốc Tiểu Tây lại ngu ngốc đến thế, hôm nay nhìn lại đúng là mở mang tầm mắt.

Tâm trạng của Diệp Mộ cũng giống như Đóa Nhi, trước đây anh cũng không phát hiện ra Cốc Tiểu Tây lại là hạng người "ngốc bạch ngọt" giả tạo: "Cần gì phải lo lắng, hạng người đó đến kẻ mù cũng chẳng thèm nhìn trúng." "Ai lo lắng cho anh chứ." Đóa Nhi kiên quyết không thừa nhận. "Không cần cãi chày cãi cối, anh biết hết mà." Diệp Mộ nhếch môi cười nhạt.

Cốc Tiểu Tây bị bà Cốc đưa đi chỗ khác, nhưng ánh mắt hận thù của cô ta thỉnh thoảng lại quét qua người Đóa Nhi, không hề che giấu sự khoái trá trong mắt.

Điều này khiến Đóa Nhi có cảm giác như mình sắp bị tính kế thành công đến nơi rồi.

Cô thở dài một hơi, chẳng hiểu sao Cốc Tiểu Tây lại biến thành như vậy.

Nhưng suy cho cùng vẫn là lỗi của Diệp Mộ, ai bảo anh giỏi gây họa cho phụ nữ làm gì, khiến một cô gái đơn thuần biến thành kẻ đầy rẫy mưu mô như hiện tại.

Dĩ nhiên, tất cả những chuyện này chẳng thấm tháp gì.

Chương 1891

Ánh mắt Đóa Nhi bị thu hút bởi sự xuất hiện của Lâm Tuấn.

Anh mặc một bộ vest đen, thắt nơ đỏ sẫm, trông vô cùng chín chắn và vững chãi.

Gương mặt mang theo nụ cười nhẹ, anh thong thả bước xuống từ trên lầu.

Anh đi rất chậm nhưng từng bước chân đều rất vững chắc, toát lên vẻ thanh nhã và điềm tĩnh.

Điều này cũng gửi đi một thông điệp cho mọi người: Anh hồi phục rất tốt.

Đóa Nhi nhìn chăm chú không rời mắt, hốc mắt không tự chủ được mà phủ một lớp sương mờ.

Nhưng nó nhanh chóng tan biến, thay vào đó là một niềm vui sướng.

Đội trưởng của cô, bất kể là quân phục hay vest, đều có thể mặc đẹp một cách dễ dàng, vẫn anh tuấn và soái khí như xưa.

Cái con bé này nhìn kiểu gì thế kia, ánh mắt sao lại nồng nhiệt đến thế?

Diệp Mộ ghen nổ mắt, nhưng vẫn cố giữ vẻ mặt lạnh lùng, nhẫn nhịn không phát tác.

Sự xuất hiện của Lâm Tuấn khiến đám đông ồ lên kinh ngạc, cả nam lẫn nữ đều trầm trồ, nhưng tiếng hét của Bạch Nhứ là dữ dội nhất, át cả tiếng ồn ào của đám đông.

Cô ấy không chỉ hét lên mà còn bật khóc nức nở, chẳng màng gì đến hình tượng tiểu thư.

Tất nhiên, nhà họ Bạch là giàu nhất thành phố C, là thiên kim tiểu thư nhà họ Bạch, cô ấy hoàn toàn có quyền được ngang ngược, chẳng ai dám nói gì.

Nhiều người có mặt tại hiện trường đều coi Lâm Tuấn và Bạch Như là một đôi, nên họ khá hiểu cho cảm xúc của Bạch Như.

Vị hôn phu suýt nữa thì tàn phế nay cuối cùng cũng đứng dậy được, cô ấy kích động một chút cũng là lẽ đương nhiên.

Ánh mắt Đóa Nhi thoáng qua một tia suy tư, Bạch Như dường như yêu Lâm Tuấn nhiều hơn cô nghĩ.

Nếu Lâm Tuấn có thể ở bên cô ấy thì cũng thật tốt.

Diệp Mộ chỉ cần nhìn biểu cảm của Đóa Nhi là biết cô đang nghĩ gì, anh không khỏi thầm thắp cho Lâm Tuấn vài nén nhang.

Một trái tim Lâm Tuấn đặt hết lên người Đóa Nhi, vậy mà Đóa Nhi lại đang tính chuyện đẩy anh ta cho người khác.

Không biết nếu Lâm Tuấn biết được ý nghĩ lúc này của Đóa Nhi thì có muốn đánh người không nữa.

Bạch Như tiến về phía Lâm Tuấn, hai người cùng nhảy điệu nhảy mở màn đơn giản, một khúc Waltz ưu mỹ và tĩnh lặng.

Sau điệu nhảy, không gian trở nên yên tĩnh hơn.

Hai vị trưởng bối nhà họ Lâm tuyên bố từ nay về sau Lâm Tuấn sẽ là người thừa kế của Lâm gia, mọi công việc của tập đoàn Lâm thị sẽ do Lâm Tuấn tiếp quản.

Cha của Lâm Tuấn cũng gián tiếp tiết lộ tin tức hai nhà Lâm - Bạch chuẩn bị liên hôn.

Lời này vừa nói ra, Đóa Nhi nhận thấy sắc mặt Lâm Tuấn có phần khó coi, nhưng anh vẫn nén lại không phát tác.

Bạch Như thì lại vô cùng hồn nhiên, gương mặt lộ rõ nụ cười e thẹn.

Sau đó, buổi tiệc trở thành một buổi giao lưu thương mại bình thường, mọi người cụng ly, kéo quan hệ, nịnh bợ lẫn nhau.

Đóa Nhi thấy đau đầu, đúng là chẳng có gì thú vị cả.

Yến tiệc nhà nào cũng cơ bản là như thế này, cô là dân nhà binh, tham gia mấy buổi tụ tập kiểu này thấy thật vô nghĩa. "Diệp Mộ, anh tự đi mà giao lưu đi, em qua bên kia ngồi một lát." "Không cần thiết đâu." Anh sẽ không ở lại thành phố C lâu, nhà họ Diệp phát triển đến bây giờ cũng chẳng cần phải đi nịnh bợ ai. "Vậy anh đứng xa em ra một chút đi, em ghét mấy cái ánh nhìn như hổ đói của đám phụ nữ kia lắm rồi." "Lan Khuynh Tâm, đừng quậy nữa, chẳng lẽ em không biết hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì sao?" Diệp Mộ hạ thấp giọng.

Cốc Tiểu Tây đã bày rõ mưu đồ, để Đóa Nhi rời khỏi tầm mắt mình, anh không yên tâm chút nào. "Ôi dào, anh cũng đánh giá cao người ta quá rồi đấy, em chẳng sợ đâu." Đóa Nhi thấy buồn cười. "Đây không phải là vấn đề sợ hay không, bảo vệ em là trách nhiệm của anh." "Lạy anh, anh cứ lượn lờ bên cạnh em thế này thì người ta làm gì có cơ hội ra tay chứ." "Thế chẳng phải tốt hơn sao?" "Tốt cái gì mà tốt, như thế thì chẳng còn gì vui nữa." Đóa Nhi tinh nghịch nói.

Diệp Mộ biết cô định làm gì, nuông chiều gõ nhẹ vào đầu cô một cái: "Em thật là..." "Đi đi, đi đi, qua nói chuyện với người khác đi." Diệp Mộ đành phải quay người, tiến về phía những người quen biết.

Quả nhiên, Đóa Nhi vừa tách ra một mình, Cốc Tiểu Tây đã dẫn theo mấy tiểu thư thiên kim vây quanh.

Cốc Tiểu Tây vẫn giữ cái vẻ mặt nửa nọ nửa kia, tuy là đang giới thiệu Đóa Nhi với mọi người nhưng ánh mắt thì như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Đóa Nhi vẫn luôn mỉm cười, tiếp chuyện với họ để xem họ định giở trò gì.

Đây là ở Lâm gia, Đóa Nhi không biết Cốc Tiểu Tây đã chuẩn bị "chiêu lớn" gì chờ đợi mình.

Đang nói chuyện, có người tới mời rượu cô, nhưng chai rượu trong tay lại hất thẳng về phía cô, nhắm ngay vào vị trí trước ngực.

Đóa Nhi đưa tay lên ngăn lại một cách không để lại dấu vết, rượu đỏ bắn lên váy cô. "Ôi, xin lỗi, cô Giang, tôi không cố ý đâu." Người phụ nữ kia vội vàng xin lỗi.

Nụ cười của Đóa Nhi không chạm đến đáy mắt: "Không sao đâu, tôi không để ý, lát nữa là khô thôi." Cốc Tiểu Tây lườm người phụ nữ kia một cái, đúng là đồ ngu, chút việc nhỏ này cũng làm không xong, giữ lại có tác dụng gì chứ.

Lâm Tuấn vốn đã muốn nói chuyện với Đóa Nhi từ sớm nhưng cứ bị người ta bám lấy, mãi mới thoát thân được. "Có chuyện gì vậy?

Đóa Nhi." "Không có gì ạ." "Sao lại không có gì chứ, anh Lâm, lễ phục của cô Giang ướt hết rồi, mau đi thay bộ khác đi." Cốc Tiểu Tây xen vào.

Chương 1892

Lâm Tuấn nhìn sâu vào mắt Cốc Tiểu Tây một cái, sau đó bảo người làm ở bên cạnh: "Đưa cô Giang lên phòng khách thay quần áo, trong đó có sẵn lễ phục dự phòng." Chủ nhà khi chuẩn bị tiệc tối đều sẽ lường trước những tình huống như thế này, chuẩn bị sẵn vài bộ lễ phục với các kích cỡ khác nhau để dùng khi cần thiết.

Gia đình như Lâm gia lại càng chú trọng những chi tiết nhỏ này. "Cô Giang, mời đi theo tôi." Khi Đóa Nhi lên lầu, cô ném cho Lâm Tuấn một cái nhìn bảo anh yên tâm.

Lâm Tuấn bật cười, anh cảm thấy với chỉ số thông minh của Cốc Tiểu Tây thì chưa đủ trình độ để Giang Đóa Nhi phải chịu thiệt.

Anh hoàn toàn không lo lắng.

Đóa Nhi lên lầu, người làm lấy ra một bộ lễ phục màu hồng.

Cô nhướn mày: "Còn màu khác không?

Cái màu hồng này trông sến quá." Cô từng này tuổi rồi, thực sự không mặc nổi màu hồng. "Cái đó... không còn màu nào nữa ạ, chỉ có kích cỡ này là phù hợp với cô thôi, những cái khác thì rộng quá." Ánh mắt người làm thoáng chút hoảng loạn. "Không sao, rộng một chút cũng được mà." "Cái đó... cái đó, những bộ khác là chuẩn bị cho các phu nhân, kiểu dáng hơi già dặn ạ." Đóa Nhi nhướn mày, xem ra vấn đề nằm ở bộ lễ phục này rồi. "Được rồi, chị ra ngoài đi, tôi cần thay đồ." Đóa Nhi cầm bộ lễ phục lên, nhìn kỹ một lượt, quả nhiên thấy bộ đồ đã bị phá hoại.

Ở một vài vị trí quan trọng, những sợi chỉ đã bị tháo ra, nếu không nhìn kỹ thì không phát hiện được, nhưng chỉ cần mặc vào, chắc chắn một lúc sau sẽ bị bục ra hết.

Lúc đó thì đúng là quần áo tả tơi, không còn gì che chắn.

Đóa Nhi bật cười, cô đúng là đã đánh giá cao Cốc Tiểu Tây rồi, không ngờ phương thức của cô ta lại kém sang đến thế, cứ tưởng một bộ lễ phục là có thể làm cô mất mặt sao?

Nghĩ cô đơn giản quá rồi đấy.

Đóa Nhi lục tìm xung quanh, tìm thấy một hộp kim chỉ, chỉ loáng một cái cô đã sửa xong bộ lễ phục.

Tuy cô thích mặc quân phục hơn hồng trang, những thứ khác có lẽ không rành, nhưng việc khâu vá này thực sự không làm khó được cô.

Đây là trò cô chơi thừa từ hồi nhỏ rồi, ai bảo cô có một người mẹ là nhà thiết kế cơ chứ.

Hồi nhỏ nhìn mẹ mình thiết kế quần áo, tự tay cắt vải may đồ, cô thấy tò mò nên cũng học được vài chiêu.

Sau này thấy chán nên bỏ.

Đừng nói là quần áo chỉ bị bục chỉ, dù chỉ cho cô vài mảnh vải rách, cô cũng có thể may thành một bộ đồ.

Nhưng Cốc Tiểu Tây nên thấy may mắn vì cô ta chỉ dùng thủ đoạn tầm thường thế này, nếu không người chịu thiệt chắc chắn là cô ta.

Cô đã chuẩn bị sẵn sàng để dùng chính cách thức đó đáp trả Cốc Tiểu Tây.

Đóa Nhi mặc bộ lễ phục đã được mình "gia cố" vào, tiện tay cầm một miếng lưỡi dao nhỏ trong tay rồi đi xuống lầu.

Cốc Tiểu Tây thấy Đóa Nhi mặc bộ lễ phục mà mình đã sai người phá hoại, trên mặt lập tức hiện lên nụ cười.

Chỉ một lát nữa thôi, Giang Đóa Nhi sẽ trở thành trò cười cho toàn bộ giới thượng lưu.

Chỉ cần bị bao nhiêu người nhìn thấy cơ thể, Diệp Mộ chắc chắn sẽ không cưới cô ta nữa. "Cô Giang, vừa rồi mẹ tôi đã giáo huấn tôi rồi, tôi nói năng hơi nóng nảy, tôi xin lỗi cô." "Không sao đâu, tôi không để ý.

Nào nào, đến đây ôm một cái vì tình hữu nghị, chúng ta hòa giải đi." Đóa Nhi tiến tới định ôm Cốc Tiểu Tây.

Cốc Tiểu Tây hoàn toàn không có chuẩn bị, giật bắn mình, khẽ quát: "Buông tôi ra, Giang Đóa Nhi!" "Chẳng phải nói là muốn xin lỗi sao?" "Nhưng tôi đâu có bảo cô ôm tôi." Cốc Tiểu Tây vùng vẫy, nhưng cánh tay của Đóa Nhi kẹp chặt lấy cô ta, khiến cô ta không có chút sức phản kháng nào.

Bàn tay còn lại của Đóa Nhi không ngừng nghỉ, cầm lưỡi dao nhanh chóng rạch vài nhát lên bộ lễ phục của Cốc Tiểu Tây.

Cốc Tiểu Tây chỉ thấy có chút gì đó hơi là lạ, ngoài ra không nhận thấy điều gì khác thường. "Hóa ra lời xin lỗi của cô chỉ là làm màu cho người khác xem thôi à." "Không có, tôi không có." Cốc Tiểu Tây biện minh.

Đóa Nhi đã đạt được mục đích, nhanh chóng buông Cốc Tiểu Tây ra.

Cốc Tiểu Tây hận thù nghiến răng, nuốt trôi cơn giận này.

Đồng thời, mắt cô ta không rời khỏi người Đóa Nhi.

Trong lòng cô ta thét gào: Mau rách đi, mau rách đi, mau rách đi!

Tiếc thay, cô ta chờ mãi mà bộ lễ phục trên người Đóa Nhi chẳng có dấu hiệu gì là sẽ hỏng cả.

Chuyện gì thế này?

Chẳng phải người kia nói chỉ tối đa năm phút là quần áo sẽ bục ra

sao?

Giang Đóa Nhi từ trên lầu xuống cũng phải năm phút rồi, lẽ nào có sai sót ở đâu?

Cốc Tiểu Tây nhìn về phía người làm đã bị mua chuộc, cô hầu gái liên tục dùng ánh mắt ra hiệu rằng mình thực sự đã làm theo lời dặn.

Sau một hồi trao đổi ánh mắt, mặt Cốc Tiểu Tây lại hiện lên nụ cười đắc thắng, cứ để Giang Đóa Nhi đắc ý thêm vài phút nữa vậy.

Chút kiên nhẫn này cô ta vẫn có.

Chương 1893

Diệp Mộ không bỏ lỡ sự giao lưu ánh mắt giữa Cốc Tiểu Tây và người làm, anh tiến về phía Đóa Nhi, hạ thấp giọng hỏi: "Vẫn ổn chứ?" "Xong xuôi rồi, cứ chờ xem kịch hay thôi." Diệp Mộ nhướn mày, cùng Đóa Nhi trò chuyện nhỏ nhẹ.

Lâm Tuấn cũng đi về phía này, anh vừa đi tới là kéo theo một đám người đi cùng.

Đóa Nhi mừng thầm trong lòng, đúng là trời giúp cô rồi.

Càng đông người thì cái trò vui này mới càng đáng xem.

Cốc Tiểu Tây hừ lạnh một tiếng, nâng ly rượu đỏ lên uống một ngụm lớn.

Vừa giơ tay lên, cô ta dường như nghe thấy tiếng "xoẹt".

Cô ta không nghĩ là trên người mình, ngược lại còn nhìn chằm chằm vào Đóa Nhi, trong mắt thậm chí còn lộ ra một tia đắc ý.

Đóa Nhi đã tinh mắt thấy đường chỉ ở nách áo của cô ta đã bục ra.

Cô là người ra tay nên phát hiện ra đầu tiên.

Nhưng những người khác vẫn chưa chú ý tới, dẫu sao trong dịp này cũng chẳng ai lại nhìn chằm chằm vào một người phụ nữ, như vậy thì quá mất phong độ.

Ngu đến mức này đúng là hết thuốc chữa.

Đóa Nhi tiếp tục trò chuyện với Diệp Mộ, không ngừng làm cho Cốc Tiểu Tây phải ghen ghét đỏ mắt.

Có như vậy cô ta mới phát hỏa, mới làm cho quần áo trên người nhanh chóng bục ra.

Quả nhiên, thấy hai người họ thì thầm vào tai nhau, cơn giận của Cốc Tiểu Tây cứ bốc lên từng đợt, suýt chút nữa là bóp nát ly rượu trong tay.

Dừng lại vài giây, cô ta tiến về phía Diệp Mộ.

Mới đi được vài bước, lại nghe thấy tiếng "xoẹt".

Đóa Nhi không tự chủ được giơ tay búng tay một cái, trong lòng thầm đếm: Một, hai, ba, bốn, năm.

Cô vừa đếm xong, trong đám đông đã vang lên tiếng hét kinh hãi. "Á!

Cô Cốc!" Cốc Tiểu Tây chỉ thấy sau lưng lành lạnh, dường như đã xảy ra chuyện gì đó mà cô ta không biết. "Có chuyện gì vậy?" "Cô Cốc, sau lưng cô..." Có rất nhiều đàn ông ở đó, tất cả đều nhìn về phía sau lưng Cốc Tiểu Tây.

Chỉ thấy lớp vải sau lưng cô ta dường như bị thứ gì đó rạch ra, tấm lưng trần trắng nõn lộ hẳn ra ngoài, vết rách kéo dài từ trên xuống tận dưới, thậm chí lộ cả nội y màu đen bên trong.

Ánh mắt đám đàn ông nhìn chằm chằm không giấu giếm, trong mắt tràn đầy sự hừng hực.

Đám phụ nữ thì hả hê nhìn Cốc Tiểu Tây gặp họa.

Những người này, bề ngoài thì tâng bốc Cốc Tiểu Tây, nhưng thực chất trong lòng chẳng ai ưa nổi.

Không ai muốn mình phải ngước nhìn người khác mà không có chút khúc mắc nào cả.

Thấy Cốc Tiểu Tây như vậy, họ chỉ muốn đạp thêm vài nhát chứ làm sao mà giúp đỡ được.

Cốc Tiểu Tây cuối cùng cũng cảm thấy có gì đó không ổn, giơ tay sờ ra sau lưng, chạm vào làn da ấm nóng, cô ta sợ hãi hét lên.

Ngờ đâu, phần lễ phục trước ngực vì động tác quá mạnh của cô ta mà cũng bục ra, trực tiếp lộ ra hai miếng dán ngực.

Lúc này thì còn quản được cái gì nữa, lễ phục đã rách toạc, nó cứ nửa rơi nửa không, chẳng hề ngăn cản người khác ngắm nhìn "cảnh đẹp".

Ngược lại còn tạo ra một cảm giác đầy khêu gợi.

Cô ta vội vàng đưa tay che lại, nhưng phần nách áo vì động tác quá mạnh lại càng rách thêm.

Cả bộ lễ phục cứ thế tuột xuống, để lộ đôi vai tròn trịa và xương quai xanh tinh tế.

Gương mặt Cốc Tiểu Tây đỏ bừng như một con vịt luộc, đỏ rực từ đầu đến chân.

Cô ta thấy hoa mắt chóng mặt, muốn tìm một cái lỗ để chui xuống cho xong, hiềm nỗi lúc này cô ta lại tỉnh táo lạ thường, tỉnh táo đến mức biết rõ mình đang phải đối mặt với điều gì.

Cô ta giống như một con khỉ bị lột sạch quần áo, bị người ta vô tư dòm ngó.

Tại sao chứ?

Rõ ràng là cô ta muốn hại Giang Đóa Nhi, tại sao chuyện này lại xảy ra trên chính người mình?

Trước mắt cô ta lướt qua từng gương mặt, đàn ông thì tham lam dòm ngó, phụ nữ thì trào phúng vô tận, cô ta thấy ghê tởm vô cùng.

Đóa Nhi trực tiếp bịt mắt Diệp Mộ lại, những người đàn ông khác có thể nhìn, nhưng Diệp Mộ tuyệt đối không được dòm ngó người phụ nữ khác.

Có một vài quý ông không nỡ nhìn tiếp, vội vàng cởi áo vest khoác lên người Cốc Tiểu Tây.

Nhưng lúc này thần kinh của Cốc Tiểu Tây đang căng thẳng tột độ, bị người ta chạm vào là lập tức nhảy dựng lên, mắng xối xả: "Đồ đàn ông thối tha, đừng chạm vào tôi, anh làm tôi thấy tởm!" "Bỏ bàn tay bẩn thỉu của anh ra, đừng có chạm vào tôi, anh không xứng!" Người đàn ông kia vốn dĩ định giúp đỡ, vậy mà bị Cốc Tiểu Tây mắng như vậy thì mặt mày xanh mét, tức giận thu lại áo vest của mình, mặc lại lên người.

Có sự việc này xảy ra, còn ai dám dâng áo cho Cốc Tiểu Tây nữa, ngộ nhỡ bị cô ta vu cho cái tội lợi dụng sàm sỡ thì họ còn mặt mũi nào làm ăn trong giới kinh doanh nữa.

Những người được Lâm gia mời tới đều là những người có địa vị, không chấp nhận được việc bị người khác hắt nước bẩn lên người. "Cốc Tiểu Tây, cô cũng đừng quá đáng quá, ông Trương là muốn giúp cô thôi mà." "Đúng thế, chẳng ai muốn sàm sỡ cô đâu, bao nhiêu người đang nhìn thế này, ai dám ra tay chứ, chán sống rồi sao." "Cốc Tiểu Tây, cô đừng khóc nữa, mau lên lầu thay quần áo đi." "Phải đó, cô thế này làm tôi thấy khác hẳn với người tôi từng biết luôn đấy." ...

Một đám phụ nữ bề ngoài thì khuyên nhủ, nhưng trong lòng ai nấy đều hớn hở, tất cả đều đang xem kịch hay, chẳng có lấy một lời thật tâm.

Chương 1894

Cốc Tiểu Tây căn bản không nghe lọt tai cái gì, cô ta chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, nhưng cô ta biết mình không thể cử động, chỉ cần động một cái là sẽ lộ sạch.

Cô ta chỉ biết đứng đó khóc lóc thảm thiết.

Tiếng ồn ào ở đây trở thành tiêu điểm, đến khi bà Cốc cùng một nhóm quý bà chạy tới thì thấy con gái mình đang đứng giữa trung tâm trong tình trạng quần áo không che nổi thân.

Trong phút chốc, bà Cốc cảm thấy máu dồn lên não, thân hình loạng choạng suýt ngất đi.

May mà người bên cạnh đỡ kịp bà mới đứng vững được. "Tiểu Tây!" Bà Cốc khó khăn gọi một tiếng.

Cốc Tiểu Tây nghe thấy tiếng mẹ, vội vàng kêu cứu: "Mẹ ơi, cứu con với!" Bà Cốc cũng cuống quýt cả lên, nhìn tình cảnh này thì thấy con gái căn bản không thể cử động, nếu động đậy thì mảnh lễ phục tội nghiệp kia sẽ rơi rụng hoàn toàn.

Nhưng bà cũng chỉ mặc một bộ lễ phục, nhất thời cuống quýt không biết làm sao.

Bà nhìn quanh đám đàn ông, nhưng Cốc Tiểu Tây vừa rồi đã đắc tội với người ta thảm hại, lúc này làm gì có ai muốn giúp, từng người một đều quay mặt đi chỗ khác.

Cốc Tiểu Tây từ nhỏ đã được nuông chiều, gặp chuyện là không gánh vác nổi, chỉ biết khóc và khóc.

Bà Cốc tức không để đâu cho hết, nhưng lúc này không phải là lúc nổi giận, cần phải nhanh chóng dọn dẹp hậu quả.

Bà chỉ còn cách nhìn về phía Diệp Mộ: "Tiểu Mộ..." Mắt Diệp Mộ vẫn bị Đóa Nhi bịt kín, nhưng anh nghe thấy lời bà Cốc, chỉ là anh không muốn để tâm.

Anh không phải là người mềm lòng, Cốc Tiểu Tây định dùng chiêu này với Đóa Nhi, nếu Đóa Nhi không may mắc bẫy thì người mất mặt hôm nay chính là cô.

Dĩ nhiên, Đóa Nhi không thể mắc bẫy, nhưng điều đó không làm thay đổi tâm địa hại người của Cốc Tiểu Tây.

Hạng người như vậy hoàn toàn không đáng để đồng tình.

Bà Cốc thấy Diệp Mộ vẫn thờ ơ không chút động lòng liền gọi thêm một tiếng nữa, nhưng đổi lại vẫn là vẻ mặt đạm mạc của Diệp Mộ và ánh mắt nửa cười nửa không của Đóa Nhi.

Bà Cốc là người thông minh, có một số chuyện không khó để liên tưởng, bà dễ dàng nghĩ ngay tới Giang Đóa Nhi.

Lâm Tuấn thấy cảnh này chỉ biết thở dài, sau đó cởi áo vest của mình đưa cho bà Cốc.

Dù sao đây cũng là yến tiệc của Lâm gia, với tư cách là chủ nhà, anh không thể khoanh tay đứng nhìn, nếu không chắc chắn sẽ bị nhà họ Cốc thù ghét, mà cũng làm mất mặt gia đình mình.

Anh chỉ đành ném cho Đóa Nhi một ánh mắt xin lỗi.

Đóa Nhi nhún vai, tỏ vẻ không sao cả.

Mục đích của cô đã đạt được rồi, bất kể thế nào thì việc Cốc Tiểu Tây bị mất mặt là cái chắc, không biết trò cười này sẽ bị người ta bàn tán đến bao lâu.

Lâm Tuấn ra tay giúp đỡ cô cũng không thấy có vấn đề gì.

Bà Cốc nói lời cảm ơn rồi vội vàng khoác áo lên cho Cốc Tiểu

Tây.

Chỉ là bộ lễ phục trên người Cốc Tiểu Tây thực sự bị hỏng quá thảm, một chiếc áo vest căn bản không đủ dài, chỉ có thể che được phần thân trên, phần thân dưới vẫn là một đống hỗn độn.

Có Lâm Tuấn làm gương, lại có thêm một người đàn ông nữa đưa ra một chiếc áo vest.

Bà Cốc vội vàng buộc ngang hông Cốc Tiểu Tây, lúc này mới hộ tống được cô ta về phòng khách.

Lâm Tuấn nói với mọi người: "Rất xin lỗi vì sự cố ngoài ý muốn này, mọi người cứ tiếp tục đi ạ." Lâm Tuấn đã lên tiếng, những người vây xem cũng giải tán, tiếp tục bàn công chuyện và giao lưu.

Trong phòng khách.

Bà Cốc vừa giận vừa xót con, thấy con gái khóc lóc như vậy, bà nhất thời không nỡ trách mắng, mãi một lúc sau mới phiền lòng nói: "Đừng khóc nữa, rốt cuộc là chuyện gì thế này?" Cốc Tiểu Tây quẹt nước mắt, ngẩng đầu đầy phẫn hận: "Mẹ, là Giang Đóa Nhi, Giang Đóa Nhi đã hại con ra nông nỗi này, mẹ nhất định phải đòi lại công bằng cho con!" "Sao lại là Giang Đóa Nhi được?" Ánh mắt Cốc Tiểu Tây thoáng chút né tránh, cô ta lớn tiếng nói: "Chắc chắn cô ta không muốn Diệp Mộ thích con nên mới ra tay độc ác với con!" Bà Cốc lại không hoàn toàn tin lời con gái, Cốc Tiểu Tây vốn không biết nói dối, nhìn cái vẻ mặt này là biết ngay đang chột dạ.

Bà cảm thấy mình không nhìn lầm: "Cốc Tiểu Tây, đến lúc này rồi mà con vẫn không chịu nói thật, con muốn làm mẹ tức chết phải không?" "Mẹ, con nói thật mà, tại sao mẹ lại không tin con gái mình chứ?" "Nói thật à?

Giang Đóa Nhi cô ta rỗi hơi quá hay sao mà phải làm cái trò âm hiểm này với con?

Người ta đã là vị hôn thê của Diệp Mộ rồi, Diệp Mộ cũng chẳng thích con." Nói về động cơ hại người thì chắc chắn phải là con gái bà mới đúng.

Chỉ là không biết giữa chừng đã xảy ra sơ sót gì mà lại thành hại người hóa hại mình. "Hu hu, mẹ ơi, giờ không phải là lúc nói mấy chuyện này.

Hôm nay con mất hết mặt mũi rồi, Diệp Mộ chắc chắn sẽ không thích con nữa, con còn bị người ta cười nhạo cả đời, con không muốn sống nữa, chi bằng cứ để con chết đi cho xong!" Bà Cốc nghe mà bực mình, nhưng vì đây là con gái bà, lại còn do bà nuông chiều quá mức mà thành ra thế này, nên bà đành nhẫn nhịn, khẽ vỗ về sau lưng cô ta: "Cốc Tiểu Tây, con mà chết thì mẹ với ba con phải làm sao?

Ba mẹ vất vả nuôi con khôn lớn không phải để con báo đáp thế này đâu." "Mẹ, vậy mẹ bảo sau này con phải làm thế nào?

Hôm nay bao nhiêu đàn ông đã nhìn thấy cơ thể con, con sẽ trở thành một trò cười mất." Trong mắt bà Cốc thoáng qua một tia tàn nhẫn: "Con yên tâm, họ không dám hạ thấp con đâu.

Ai dám nói xấu con, mẹ và ba con sẽ không tha cho kẻ đó.

Kẻ nào có mắt đều sẽ không dám đối đầu với nhà họ Cốc chúng ta." "Mẹ, mẹ nhất định phải báo thù cho con, con muốn Giang Đóa Nhi phải sống không bằng chết!" "Vậy thì con phải nói thật cho mẹ nghe." Cốc Tiểu Tây khóc một hồi rồi mới kể lại đứt quãng chuyện cô ta định mưu hại Giang Đóa Nhi ra sao, nhưng không hiểu sao bộ lễ phục trên người cô ta lại hỏng, còn của Giang Đóa Nhi thì vẫn nguyên vẹn.

Lễ phục của cô ta là do nhà thiết kế riêng từ nhỏ thiết kế, tuyệt đối không thể có sai sót được.

Vấn đề chắc chắn nằm ở phía Giang Đóa Nhi.

Cô ta chỉ tiếp xúc duy nhất với Giang Đóa Nhi khi cô ta đột ngột ôm mình.

Bà Cốc nãy giờ vẫn quan sát căn phòng khách này, nghe xong lời con gái thì càng thêm hận sắt không thành thép, bà gõ mạnh vào đầu cô ta mấy cái: "Con đúng là ngu hết phần thiên hạ rồi!

Không có bản lĩnh hại người mà còn bày đặt ra tay, cái này không phải là thông minh mà là lỗ mãng.

Lần này coi như là bài học lớn nhất cho con đấy." "Mẹ, rốt cuộc con sai ở đâu chứ?" "Thấy hộp kim chỉ này không?

Chương 1895

Kim vẫn còn luồn chỉ đây này.

Bộ váy con sai người làm hỏng chắc chắn đã sớm được Giang Đóa Nhi tự tay sửa lại rồi.

Con đối xử với cô ta như vậy, cô ta dĩ nhiên sẽ không tha cho con, cô ta dùng đúng cách đó để trả đũa con đấy." Cốc Tiểu Tây không tin Giang Đóa Nhi lại biết cầm kim, cô ta lắc đầu: "Không thể nào, cô ta là dân nhà binh thô kệch, sao có thể biết mấy thứ này được?

Chắc chắn là có người ở Lâm gia giúp cô ta.

Lâm Tuấn và cô ta có quan hệ mập mờ, chắc chắn anh ta đứng về phía cô ta.

Trong chuyện này nhất định có bàn tay của Lâm Tuấn, trước đây con từng tìm Lâm Tuấn để đề nghị hợp tác, chắc chắn anh ta đã biết trước mọi chuyện rồi!" Cốc phu nhân suýt nữa thì thổ huyết, bà sắp bị cô con gái này làm cho tức chết rồi.

Chuyện như vậy mà con bé cũng dám nói cho Lâm Tuấn biết.

Sự tình đã xảy ra rồi, bà còn có thể nói gì được nữa.

Bà hít một hơi thật sâu, bảo: "Thôi được rồi, bất kể chân tướng thế nào, thủ đoạn này của con cũng chẳng cao minh chút nào.

Muốn hại người thì phải nắm chắc mười mươi, phải khiến người ta không bắt thóp được mình.

Thủ đoạn hôm nay của con thật sự quá kém cỏi, vừa làm lộ bản thân, vừa để người ta trả đũa lại mình.

Mẹ không có đứa con gái nào ngốc như con cả." "Con nhớ kỹ cho mẹ, lần sau nếu không nắm chắc thì đừng có khinh suất ra tay, phải biết tự lượng sức mình, biết rõ không có thắng toán mà vẫn làm thì đúng là ngu xuẩn.

Còn nữa, đừng có dễ dàng bàn chuyện hợp tác với người khác, trừ khi con chắc chắn việc đó sẽ thành công, nếu không chẳng khác nào tự nộp mạng." Mắt Cốc Tiểu Tây sáng lên, cô ta nắm chặt tay Cốc phu nhân: "Mẹ, mẹ sẽ giúp con đúng không?" "Được rồi, giờ không phải lúc nói chuyện này.

Thay quần áo ra đi, chúng ta mau rời khỏi đây thôi, mất mặt quá rồi." Cốc phu nhân không muốn ở lại thêm một khắc nào nữa.

Hôm nay vì Cốc Tiểu Tây mà bà mất hết cả mặt mũi.

Nếu đây không phải con gái ruột, bà thật sự chẳng muốn nhận nữa.

Cốc Tiểu Tây sụt sùi vài tiếng rồi vội vàng thay đồ.

Lúc này Lâm phu nhân cũng đi tới.

Xảy ra chuyện như vậy, bất kể sự thật ra sao, bà ấy cũng chỉ có thể nói lời xin lỗi.

Cốc phu nhân dù bất mãn nhưng không nói gì, dưới sự dẫn dắt của Lâm phu nhân, bà đưa con gái rời đi bằng cửa sau nhà họ Lâm.

Bữa tiệc kéo dài đến hơn mười một giờ đêm mới kết thúc.

Người vui mừng nhất hôm nay chính là Bạch Nhứ, bởi vì từ đầu đến cuối Giang Đóa Nhi chẳng thèm nói chuyện với Lâm Tuấn mấy, hầu như lúc nào cũng ở bên cạnh Diệp Mộ. "Giang Đóa Nhi, cô phải nhớ kỹ thân phận của mình.

Biểu hiện tối nay của cô khiến tôi rất hài lòng." Bạch Nhứ nói với Giang Đóa Nhi. "Tôi cũng tặng cô câu tương tự, hãy nhớ kỹ thân phận của mình, đừng có đến chọc tôi." Bạch Nhứ đảo mắt trắng dã: "Tôi đâu có điên, nhìn thấy cô là tôi đã thấy phiền rồi, chọc cô làm gì chứ.

Tóm lại là cô không được bén mảng đến gần anh Lâm Tuấn của tôi." Đóa Đóa bất giác nhớ tới Ngôn Dục, năm đó con bé tử nha đầu kia cũng có vẻ mặt coi trời bằng vung như thế, cuối cùng chẳng phải vẫn bị cô trị cho phục sát đất, ngoan ngoãn như đàn em đi theo sau cô sao.

Cô ghé sát tai Bạch Nhứ, hạ thấp giọng nói: "Nếu cô còn chọc tôi, thì kết cục của Cốc Tiểu Tây tối nay chính là gương soi cho cô đấy." Bạch Nhứ trợn tròn mắt, đứng hình mất hai giây mới phản ứng lại được: "Cái gì?

Cô làm à?" Đóa Đóa hừ cười một tiếng, không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, nhưng biểu cảm đó đã nói lên tất cả. "Cô gan lớn thật đấy, cô tưởng nhà họ Cốc dễ đụng vào lắm sao?

Cô bày ra trò này, nhà họ Cốc sẽ không tha cho cô đâu." Bạch Nhứ nhìn Giang Đóa Nhi như nhìn một kẻ ngốc. "Chẳng phải còn có cô sao, Nhứ Nhi tiểu thư, cô chắc chắn sẽ không bỏ mặc tôi bị bắt nạt đâu nhỉ." Bạch Nhứ nhảy lùi ra một bước, nhìn Giang Đóa Nhi như gặp ma.

Cái người vừa mới đe dọa mình xong, sao chớp mắt một cái đã lại chuyển sang nịnh bợ thế này?

Đúng là mặt dày vô đối. "Tôi không quen cô." "Đừng mà, chúng ta gặp nhau bao nhiêu lần rồi, còn từng khiêu vũ cùng nhau nữa, sao cô có thể nhẫn tâm như vậy." Đóa Đóa vươn tay định chộp lấy Bạch Nhứ, nhưng cô nàng định né đi thì Đóa Đóa đã bị Diệp Mộ kéo lại.

Anh nhắc nhở: "Em là phụ nữ đấy." "Em biết mà, anh không cần lúc nào cũng nhắc nhở em đâu." Đóa Đóa vô tội chớp chớp mắt với Diệp Mộ.

Bạch Như bật cười "phụt" một tiếng: "Giang Đóa Nhi, cô thật sự là làm xấu mặt phụ nữ quá đi.

Cô lại để vị hôn phu phải nhắc nhở mình là phụ nữ, cô làm người thất bại quá đấy." "Nha đầu, nhớ kỹ lời tôi nói đấy.

Đừng có lúc nào đầu óc nóng lên lại đi đồng lõa với Cốc Tiểu Tây.

Tôi vốn tính nhỏ mhen, thích lấy răng trả răng, chưa bao giờ biết nương tay là gì đâu." Đóa Đóa mím môi.

Cốc Tiểu Tây hợp tác với Lâm Tuấn không thành, nói không chừng sẽ tìm đến Bạch Như.

Dù sao nhà họ Bạch cũng là gia đình giàu nhất thành phố C, thế lực rất lớn.

Với chỉ số thông minh của Bạch Như, biết đâu cô nàng lại nổi hứng hợp tác với người ta, đến lúc bị bán đi còn giúp người ta đếm tiền.

Vừa chính vừa tà, lại mang nét quyến rũ chết người.

Đó là nhận xét của Bạch Như về Đóa Đóa.

Nghĩ đến cảnh Cốc Tiểu Tây tối nay quần áo xộc xệch, mất hết mặt mũi trước đám đàn ông, Bạch Như rùng mình một cái.

Trân trọng danh dự, tránh xa Giang Đóa Nhi.

Chương 1896

"Chuyện của tôi không cần cô quản, bản tiểu thư việc gì phải nghe lời cô." Bạch Như kiêu ngạo đáp. "Vả lại, giờ Cốc Tiểu Tây đã thê thảm thế kia rồi, tôi thèm vào mà dây dưa với cô ta, tôi cũng trọng thể diện lắm đấy." "Vậy thì tốt." Diệp Mộ dẫn Đóa Đóa rời đi.

Trước khi đi, anh còn hào phóng chào hỏi Lâm Tuấn một tiếng, rồi hiên ngang ôm eo Đóa Đóa bước đi.

Lâm Tuấn tức nghẹn, lẩm bẩm: "Đúng là trẻ con." Tối nay anh đã định bắt chuyện với Đóa Đóa mấy lần, nhưng lần nào cũng bị Diệp Mộ chặn lại.

Cái tên nhỏ mọn này. "Anh Lâm Tuấn, Giang Đóa Nhi có ý gì vậy?

Cốc Tiểu Tây rốt cuộc đã đắc tội gì với cô ta mà cô ta lại chơi ác như thế?" Lâm Tuấn không giấu giếm, có một số chuyện phải làm cho Bạch Như kiên định lập trường, đừng để Cốc Tiểu Tây dễ dàng xúi giục. "Cốc Tiểu Tây thích Diệp Mộ, muốn tranh đàn ông với Đóa Nhi." "Ha ha ha, cái cô nàng 'đàn ông' đó đúng là thú vị, chuyện như vậy cũng làm ra được.

Xem ra cô ta rất thích vị hôn phu của mình nhỉ." "Là Cốc Tiểu Tây muốn chơi khăm cô ấy trước, chẳng qua là bị cô ấy phát hiện và hóa giải thôi." "Cô nàng 'đàn ông' đó cũng lợi hại thật đấy." Bạch Như nói rồi nép sát vào Lâm Tuấn, rón rén khoác lấy cánh tay anh.

Thấy anh không phản ứng gì, cô liền cười tươi: "Anh Lâm Tuấn, em sẽ nỗ lực để trở thành người anh thích, chỉ cần anh cho em cơ hội." Mặc dù cha mẹ hai bên đều đồng ý chuyện kết hôn, nhưng cái nhãn mác "liên hôn" khiến cô rất ghét.

Cô muốn gả cho người mình yêu, và cũng muốn người đó yêu mình. "Tiểu Như, Giang Đóa Nhi không đơn giản đâu." "Anh Lâm, ý anh là sao?" "Diệp Mộ là người nhà họ Diệp ở thành phố A, Đóa Nhi lại là thanh mai trúc mã với cậu ta, gia thế của cô ấy chắc chắn không tầm thường." Câu này anh cũng từng ám chỉ với Cốc Tiểu Tây, chỉ tiếc cô ta không nghe vào.

Nhà họ Bạch dù sao cũng có giao tình sâu đậm với nhà anh, nên anh sẵn sàng nói thẳng thắn hơn.

Bạch Như ngẩn ngơ: "Thật ra em cũng thấy rồi.

Nhìn khí chất trên người cô ấy là biết không phải con nhà bình thường, cô ấy hiểu biết rất nhiều thứ." Lần trước khi khiêu vũ, Bạch Như đã bị Đóa Đóa làm cho kinh ngạc.

Vũ đạo của cô ấy thực sự rất giỏi.

Bạch Như học múa từ nhỏ, lại tập luyện rất lâu cho bữa tiệc này, vậy mà Đóa Đóa cứ thế bước ra nhảy, lại còn nhảy tốt đến mức cô suýt nữa không theo kịp nhịp điệu. "Tiểu Như, bất kể xảy ra chuyện gì, anh hy vọng em luôn giữ vững bản tâm.

Bác trai bác gái chỉ có mình em là con gái, nếu em có chuyện gì thì họ biết làm sao?" "Anh Lâm Tuấn, những lời anh nói tối nay em đều hiểu cả rồi." Bạch Như nghiêm túc trả lời. "Tiểu Như, hiểu là một chuyện, em phải luôn tự kiểm soát bản thân mình." Ánh mắt Lâm Tuấn mang theo vài phần trầm trọng.

Bạch Như hoàn toàn bị khơi dậy lòng hiếu kỳ: "Anh Lâm Tuấn, Giang Đóa Nhi rốt cuộc có lai lịch thế nào?" "Anh không biết, cũng không tra ra được.

Cái tên Giang Đóa Nhi chắc là tên giả, nhưng những gia tộc lớn có giao hảo với nhà họ Diệp thì không nhà nào chúng ta đụng vào nổi.

Đóa Nhi chắc chắn là con cháu của một trong số những gia tộc đó." "Cái gì?

Cô nàng 'đàn ông' đó gia thế khủng vậy sao?" Lâm Tuấn gật đầu: "Nhà họ Bạch và nhà họ Lâm chúng ta gắn bó mật thiết, hai nhà giao tình mấy chục năm, em cũng là cô em gái nhỏ lớn lên cùng anh, anh thực sự không muốn hai nhà xảy ra chuyện gì." Ngụ ý là, nếu không phải vì thế, anh đã không tiết lộ.

Thực ra Lâm Tuấn cũng có vài suy đoán, vì Đóa Nhi từng nói cô xuất thân từ gia đình quân nhân, trong nhà có nhiều người đi lính, khả năng cao cô là người nhà họ Lục.

Những gia tộc khác không phải đời nào cũng có người tòng quân.

Nhưng khi anh tiếp tục tra về nhà họ Lục, anh không thể tìm thấy bất kỳ thông tin nào.

Bạch Như không phải kẻ ngốc, nghe xong liền thầm thề, sau này thấy Giang Đóa Nhi là phải đi đường vòng, nếu không cô cũng chẳng dám bảo đảm mình có nhịn được hay không. "Anh Lâm Tuấn, em biết rồi." Tin tức này phải báo ngay cho gia đình mới được, tuyệt đối không được đụng vào vị tổ tông này.

Chuyện Cốc Tiểu Tây làm trò cười lớn như vậy, dù nhà họ Cốc muốn bịt đầu mối cũng không bịt nổi.

Số người tham gia bữa tiệc quá đông, những kẻ tiết lộ tin tức chẳng sợ bị truy ra.

Nhiều người thấy như vậy, nhà họ Cốc lấy đâu ra bản lĩnh mà đối đầu với tất cả, diệt khẩu hết được?

Nhà họ Cốc chưa đủ trình độ đó, trên đầu họ còn có nhà họ Bạch và nhà họ Lâm, họ chỉ mãi là kẻ đứng thứ ba mà thôi.

Vì thế, có những người chẳng kiêng nể gì mà tung tin ra.

Một đồn mười, mười đồn trăm, những vụ bê bối của thiên kim tiểu thư nhà giàu luôn lan truyền cực nhanh, trở thành trò cười lúc trà dư tửu hậu.

Thậm chí tin đồn còn bị thêm thắt mắm muối thành chuyện cô ta định quyến rũ chồng người khác trong bữa tiệc và bị bà cả thuê người dạy dỗ.

Cốc Tiểu Tây tự lừa mình dối người rằng sau một thời gian, chuyện tối đó sẽ không ai nhắc lại nữa.

Ngờ đâu, giờ cô ta đi đến đâu cũng bị người ta chỉ trỏ.

Thậm chí đi mua sắm, ngay cả nhân viên bán hàng cũng biết chuyện, nhìn cô ta với ánh mắt kỳ lạ.

Việc dò hỏi mấy chuyện này chẳng khó chút nào, mấy cô tiểu thư danh giá cứ tụ năm tụ ba bàn tán vài câu là cả thiên hạ đều biết.

Cốc Tiểu Tây sắp phát điên rồi, mỗi ngày đều trốn ở nhà không dám ra ngoài, bệnh tim cũng tái phát mấy lần.

Cha mẹ cô ta lo lắng khôn nguôi. "Tiểu Tây, bố đã bảo con đừng nghĩ nhiều, lời ra tiếng vào sớm muộn gì cũng qua thôi.

Bây giờ quan trọng nhất là con phải dưỡng sức." Cốc Tiểu Tây làm sao nghe lọt tai.

Từ nhỏ đến lớn cô ta chưa từng phải chịu nhục nhã thế này, luôn là thiên chi kiêu nữ được muôn vàn sủng ái, đột nhiên bị cả giới thượng lưu phỉ nhổ, sao cô ta chịu nổi. "Bố, báo thù cho con đi, con muốn Giang Đóa Nhi cũng phải thảm hại như con!" Cô ta nghiến răng nói.

Chương 1897

Cốc Đổng sự trưởng rất khó xử.

Con gái bị làm nhục như vậy ông đương nhiên tức giận, nhưng không có nghĩa là ông sẵn sàng đối đầu với Diệp Mộ.

Thương nhân trọng lợi nhuận, ngành bách hóa cả nước bị nhà họ Diệp độc chiếm một nửa, chỉ cần Diệp gia đồng ý, ông mới có miếng ăn.

Bao nhiêu năm kinh doanh, vất vả lắm mới tạo được quan hệ với Diệp Mộ, ông thực sự không muốn đắc tội với cậu ta.

Chỉ cần Diệp gia búng tay một cái, nhà họ Cốc có thể biến mất khỏi ngành này ngay lập tức, ông không muốn mạo hiểm.

Cốc phu nhân nhìn ra sự do dự của chồng.

Sự nghiệp nhà họ Cốc là do hai vợ chồng cùng gây dựng, bà hiểu rõ đối đầu với Diệp Mộ sẽ có kết cục thế nào.

Những kẻ mới phất như họ khó mà so bì được với những đại gia tộc lâu đời như Diệp gia.

Một sơ suất nhỏ thôi là đi tong cơ nghiệp mấy chục năm. "Tiểu Tây, con đừng nghĩ ngợi linh tinh nữa, hãy bình tĩnh lại đi.

Mọi sóng gió rồi sẽ qua thôi.

Nếu con muốn, bố sẽ đưa con ra nước ngoài du học, hai ba năm sau còn ai nhớ đến chuyện này nữa đâu." Cốc Đổng sự trưởng nói.

Cốc Tiểu Tây nhìn cha mình với vẻ không tin nổi.

Ý gì đây?

Bố không muốn ra mặt cho cô sao?

Từ nhỏ đến lớn, hễ ai đụng đến cô là cha mẹ đều ra tay trừng trị.

Bây giờ cô chịu uất ức lớn thế này, họ lại bảo cô hãy bình tĩnh?

Cô bình tĩnh thế nào được!

Cha mẹ hình như không còn yêu thương cô như trước nữa, phải chăng vì cô đã đánh mất thể diện, làm xấu mặt họ? "Bố mẹ, có phải bố mẹ không còn thương con nữa không?" "Tiểu Tây, con thì hiểu cái gì.

Giang Đóa Nhi chúng ta không sợ, nhưng sau lưng cô ta có Diệp Mộ, bố và mẹ buộc phải cân nhắc." Cốc phu nhân nói.

Đánh chó phải ngó mặt chủ.

Nếu họ động vào Giang Đóa Nhi, chắc chắn sẽ rước lấy cơn lôi đình của Diệp Mộ. "Diệp Mộ?

Diệp Mộ có gì đáng sợ chứ!

Chỉ cần Giang Đóa Nhi bị hủy hoại, Diệp Mộ sẽ là của con, cậu ta sẽ là con rể của bố mẹ, lúc đó cậu ta còn làm gì được bố mẹ nữa?" Mặt Cốc Đổng sự trưởng đen lại.

Ông thấy cô con gái này đúng là bị nuông chiều quá sinh hư.

Trước kia không thấy, giờ gặp chuyện mới thấy cô ta như biến thành người khác, không chịu đựng được áp lực, cũng không giữ được bình tĩnh, ngay cả những lời như vậy cũng dám nói ra.

Diệp Mộ là người thừa kế tương lai của Diệp gia, hạng phụ nữ gia thế tốt hơn nhà họ Cốc đầy rẫy ra đó, không có Giang Đóa Nhi thì con gái ông cũng chưa chắc cạnh tranh nổi với người ta.

Huống hồ giờ danh tiếng của cô ta đã thối nát rồi.

Muốn gả cho Diệp Mộ ư?

Không có cửa đâu.

Ngay cả việc tìm một gia đình môn đăng hộ đối ở thành phố C này trong thời gian ngắn cũng là chuyện bất khả thi. "Thôi đi, đừng nói những lời đó nữa.

Không có Giang Đóa Nhi thì vẫn còn những người phụ nữ khác.

Đợi đến lúc con thực sự trở thành người của Diệp Mộ đi rồi hãy nói những lời thiếu thực tế đó." Cốc Đổng sự trưởng mất kiên nhẫn, quay người đi ra ngoài.

Cốc Tiểu Tây nhào vào lòng mẹ khóc nức nở: "Mẹ, mẹ nói xem con đã làm sai điều gì?

Tại sao bố lại đối xử với con như vậy?

Bây giờ con hoàn toàn không dám ra ngoài, cứ ra ngoài là bị người ta chỉ trỏ, vậy mà bố chẳng giúp con chút nào.

Có phải bố mẹ thấy con không còn mang lại lợi ích gì nữa nên định vứt bỏ con không?

Sao bố mẹ có thể như vậy, con là con gái của bố mẹ mà, đâu phải là công cụ của bố mẹ.

Một khi không còn giá trị lợi dụng là bố mẹ vứt bỏ con luôn sao?

Nếu thế thì để con đi chết đi cho xong, con không muốn sống nữa, sống chỉ thêm nhục thôi!" Cốc phu nhân tức đến mức lồng ngực phập phồng, không kìm được mà tát cho Cốc Tiểu Tây một cái.

Những lời khốn nạn gì thế này?

Nếu không phải tận tai nghe thấy, bà không dám tin những lời đó lại thốt ra từ miệng con gái mình. "Mẹ, mẹ đánh con!" Cốc Tiểu Tây ôm mặt đau đớn, vẻ mặt không thể tin nổi.

Chương 1898

Từ nhỏ đến lớn, chưa ai đụng đến một sợi tóc của cô ta. "Mẹ đánh con đấy!

Con nhìn xem con giờ đã biến thành cái dạng gì rồi?

Trong mắt chỉ có thù hận, vì thù hận mà con định bất chấp tất cả sao?

Bất chấp cả những gì bố mẹ vất vả gây dựng bao năm nay sao?

Không gả được cho Diệp Mộ thì con vẫn có thể gả cho người khác, hưởng cuộc sống phú quý cả đời.

Nhưng một khi nhà họ Cốc sụp đổ, con nghĩ mình vẫn là đại tiểu thư muốn gì được nấy sao?

Lúc đó con chẳng là cái gì cả, con sẽ phải chịu nhiều nhục nhã hơn cả tối hôm đó, sẽ bị người ta giẫm đạp không thương tiếc.

Thậm chí cả bố và mẹ cũng sẽ bị liên lụy, mất trắng tất cả, sống những ngày thê thảm.

Mẹ nói thế thôi, con tự mình suy nghĩ cho kỹ đi, con muốn cuộc sống thế nào?

Muốn nhẫn nhịn một chút để sóng yên biển lặng, hay muốn cả nhà họ Cốc đem tất cả ra để đánh cược với con?" Cốc Tiểu Tây bị dọa sợ, ngơ ngác nhìn mẹ, nước mắt vẫn còn trên mặt, hơi thở dồn dập.

Cốc phu nhân nén cơn bốc đồng muốn ôm lấy con, quay người sập cửa bước đi.

Bà tựa vào cửa, bàn tay buông thõng bên hông vẫn còn run rẩy.

Đứa con gái này, từ nhỏ đến lớn bà chưa từng nặng lời một câu, vậy mà hôm nay bà không chỉ mắng một trận tơi bời mà còn ra tay đánh nó nữa.

Tiếng khóc đau đớn của Cốc Tiểu Tây truyền ra từ bên trong.

Cốc phu nhân nghe mà lòng đau như cắt, nói không buồn là giả.

Con gái mình đứt ruột đẻ ra, dù thế nào cũng là bảo bối trong lòng.

Bà đương nhiên cũng cực kỳ hận Giang Đóa Nhi, nhưng bà biết cân nhắc lợi hại, biết việc gì nên làm và làm lúc nào mới là thỏa đáng nhất.

Thấy vợ đi ra, Cốc Đổng sự trưởng hỏi: "Con bé thế nào rồi?" "Tôi vừa tát nó một cái, nó vẫn đang khóc ở trong.

Những gì cần nói tôi đều nói cả rồi, chẳng biết nó có nghe lọt tai không nữa." Cốc Đổng sự trưởng thở dài thườn thượt: "Cũng tại chúng ta bình thường nuông chiều nó quá, từ nhỏ không để nó chịu thiệt bao giờ, nên giờ gặp chuyện là không vượt qua nổi.

Với tính cách như nó, nếu không tìm được một người chồng tốt, có bản lĩnh, thì gia sản nhà họ Cốc nó cũng chẳng giữ nổi." "Ông xã, chẳng lẽ chúng ta thật sự không làm gì sao?" Cốc phu nhân cũng không nuốt trôi cơn giận này.

Cốc Đổng sự trưởng cười lạnh, vẻ mặt hoàn toàn khác hẳn lúc đứng trước mặt con gái.

Mặc dù không ai dám nói gì trước mặt ông, nhưng không có nghĩa là ông không biết những lời đàm tiếu bên ngoài.

Những đối tác nhìn ông bằng ánh mắt đầy châm chọc, vậy mà ông vẫn phải cười trừ.

Cái cảm giác nghẹn khuất đó, ai trải qua mới hiểu. "Làm thì chắc chắn phải làm rồi, nếu không người ta lại tưởng nhà họ Cốc dễ bắt nạt.

Nếu để tiền lệ này xảy ra, nhà họ Cốc sau này còn ra gì nữa.

Chỉ có điều tính tình Tiểu Tây thế nào bà cũng biết đấy, chuyện của chúng ta tuyệt đối không được để nó biết, nếu không nó chỉ có phá hỏng việc thôi." Đây cũng là điều Cốc phu nhân đang nghĩ.

Bị bắt nạt đến mức này rồi, họ không thể khoanh tay đứng nhìn, chỉ là không được để Cốc Tiểu Tây nhúng tay vào thôi. "Chuyện này không vội, phải lên kế hoạch trước đã.

Nếu không, Giang Đóa Nhi vừa mới ra tay với Tiểu Tây xong mà cô ta lại gặp chuyện ngay thì người ta dễ nghi ngờ chúng ta lắm.

Trước tiên hãy cứ yên lặng đi, thậm chí chúng ta nên đích thân đi xin lỗi nữa." Cốc Đổng sự trưởng suy nghĩ một lát rồi cười: "Cũng được, tôi sẽ hẹn Diệp Mộ ra ngoài, bảo cậu ta đưa cả Giang Đóa Nhi theo." Những lời đồn thổi đó Đóa Đóa không hề hay biết.

Mỗi ngày cô đều bận rộn huấn luyện đám tân binh muốn gia nhập đội Sói Cô Độc.

Hiện tại biệt danh của cô là "Nữ ma đầu", hễ nhắc đến cô là đám tân binh lại lộ vẻ sợ hãi, trong lòng chắc cũng thầm mắng mỏ không ít.

Sắp tới họ sẽ thực hiện một nhiệm vụ "Trảm thủ hành động" khác, cô và tất cả thành viên Sói Cô Độc đang tích cực chuẩn bị, chẳng hơi đâu mà quan tâm đến chuyện ghen tuông của phụ nữ.

Khi Diệp Mộ kể cho cô nghe, cô tròn mắt ngạc nhiên: "Hiệu quả tốt thế cơ à?" Lúc đó cô không nghĩ nhiều, chỉ muốn dạy cho Cốc Tiểu Tây một bài học, không ngờ sức ảnh hưởng lại lớn như vậy. "Anh lại lừa em chắc." Diệp Mộ nhướng mày. "Em đã quá coi thường khả năng buôn chuyện của phụ nữ rồi.

Chuyện này mà cũng đồn ra được, em thành 'bà cả' của anh từ bao giờ thế?

Chẳng lẽ anh định có bồ nhí thật à?

Nghe cứ như thể Cốc Tiểu Tây thực sự trở thành 'tiểu tam' ấy, nghe chẳng lọt tai tí nào." "Ai dám làm tiểu tam của Lan Khuynh Tâm em chứ?

Một tiểu ma nữ như em mà quậy lên thì nhìn xem, người ta đã thảm hại đến mức nào rồi." Diệp Mộ trêu chọc.

Đóa Đóa nhà anh mà trị người thì đúng là bậc thầy, nhìn xem, chỉ một hứng thú nhất thời mà đã khiến người ta khốn đốn thế kia. "Anh mới là ma nữ ấy, anh thấy xót người ta rồi chứ gì, giọng điệu nghe chua loét." Thật lòng mà nói, kết cục của Cốc Tiểu Tây nằm ngoài dự tính ban đầu của cô.

Diệp Mộ ôm Đóa Đóa vào lòng, chỉ vào mắt mình: "Lan Khuynh Tâm, nhìn vào đây." "Nhìn cái gì mà nhìn?" "Em xem, mắt anh sáng rực đây này." Người có mắt nhìn đều biết nên chọn ai.

Đóa Đóa phì cười, gạt tay Diệp Mộ ra, thoát khỏi vòng tay anh: "Trình độ nói đùa nhạt nhẽo của anh ngày càng thâm hậu rồi đấy, em thật sự mở mang tầm mắt." "Thì nhìn kỹ đi mà, thật sự chỉ có mình em thôi." "Đi ra đi, phiền quá." Diệp Mộ vân vê lọn tóc của Đóa Đóa: "Mấy ngày tới anh phải về thành phố A một chuyến, em ở đây một mình cẩn thận nhé." "Yên tâm đi, em thì có chuyện gì được chứ, chẳng lẽ lại để Cốc Tiểu Tây tính kế sao?" "Lúc nào cũng không được xem thường đối thủ." "Em suốt ngày ở trong quân khu, có thể xảy ra chuyện gì được?

Chương 1899

Họ là 'vua một cõi' ở thành phố C này thì đã sao, làm gì được em chứ?" Đóa Đóa chẳng để tâm. "Dù sao thì thêm chút cảnh giác cũng tốt." Đúng lúc này, Diệp Mộ nhận được điện thoại của Cốc Đổng sự trưởng.

Từ sau chuyện của Cốc Tiểu Tây, hai bên ngầm hiểu mà không liên lạc gì.

Lúc này gọi đến, Diệp Mộ cũng không đoán chắc ông ta muốn gì.

Nếu muốn truy cứu chuyện tối hôm đó thì có vẻ hơi muộn rồi. "Ai gọi thế, sao anh không nghe?" "Cốc Đổng sự trưởng." "Bố của Cốc Tiểu Tây à?" "Vậy nghe đi, biết đâu người ta có việc quan trọng tìm anh." Diệp Mộ bắt máy.

Giọng của Cốc Đổng sự trưởng không hề có chút giận dữ nào, ngược lại còn tràn đầy vẻ hối lỗi.

Ông nói đã rõ ngọn ngành câu chuyện, là Cốc Tiểu Tây sai trước, vợ chồng ông muốn thay mặt con gái xin lỗi và mời anh cùng Giang Đóa Nhi ra ngoài dùng bữa.

Diệp Mộ nhướng mày rồi đồng ý ngay lập tức.

Anh không sợ gây sự, chỉ sợ người ta chơi trò bẩn sau lưng, còn đối mặt trực tiếp là điều anh thích nhất.

Ngày mai anh phải về thành phố A nên hẹn luôn tối nay. "Trời sắp mưa đỏ rồi đây, nhà họ Cốc lại mời chúng ta đi ăn, còn bảo là để bồi tội với em nữa." Diệp Mộ nói với Đóa Đóa. "Không dưng mà tỏ ra ân cần, nếu không phải lừa đảo thì cũng là trộm cắp." "Cứ đi xem sao." "Đương nhiên là phải đi rồi, để em xem họ định giở trò gì." Đóa Đóa mang vẻ mặt kiêu ngạo, cô chẳng sợ ai cả, dám chọc vào cô, cô nhất định sẽ quậy cho cái vũng nước ở thành phố C này đục ngầu lên mới thôi.

Khi hai người dắt tay nhau bước vào, cả gia đình ba người nhà họ Cốc đã đợi sẵn.

Vợ chồng họ Cốc luôn giữ nụ cười trên môi, còn Cốc Tiểu Tây thì hằn học thấy rõ.

Vừa thấy Đóa Đóa, cô ta tức đến mức định đứng phắt dậy, nhưng bị Cốc phu nhân ấn lại nên mới không lao về phía Đóa Đóa.

Đóa Đóa coi như không thấy, từ đầu đến cuối không thèm liếc cô ta lấy một cái, chỉ gật đầu chào hai người lớn.

Loại phụ nữ này không xứng làm đối thủ của cô. "Tiểu Mộ, Giang tiểu thư, mời ngồi." Cốc Đổng sự trưởng niềm nở. "Lần trước thấy trên tivi một lần, không ngờ Giang tiểu thư mặc quân phục thì oai phong, mặc váy áo lại rạng rỡ động lòng người thế này.

Thật là xứng đôi với Diệp Mộ, bảo sao Diệp Mộ chờ cháu lâu đến thế." "Bác Cốc quá khen rồi." Thái độ của Đóa Đóa không chút thân thiết, ngược lại còn có vài phần xa cách.

Với người nhà họ Cốc, cô chẳng buồn diễn kịch.

Ba chữ thôi: Không có cảm tình.

Cốc Đổng sự trưởng cũng không lấy làm tự ái, tiếp tục nói: "Haizz, nhắc đến cũng thật hổ thẹn.

Lần trước Giang tiểu thư đã cứu Tiểu Tây nhà bác, nhưng đứa trẻ này chẳng biết điều gì cả, ngược lại còn luôn ôm lòng ác ý với cháu.

Chuyện ở tiệc nhà họ Lâm bác đã nghe nói rồi, là con gái bác quá đáng quá.

Nó lại dám định hại cháu, kết quả là hại người hại mình, cách làm của cháu là hoàn toàn đúng.

Là bác giáo dục con cái không tốt, hôm nay mời hai cháu đến đây là muốn đích thân nói lời xin lỗi." Cốc Đổng sự trưởng đi thẳng vào vấn đề, không có những lời khách sáo thừa thãi, trực tiếp bày tỏ ý định.

Lời xin lỗi này Đóa Đóa chấp nhận.

Bất kể đây là thăm dò hay là gì, cô đều không sợ.

Cô dám làm thì dám nhận, đây cũng chẳng phải chuyện gì phạm pháp, cô chẳng có gì phải sợ cả.

Nếu không cho người ta biết mình lợi hại, họ lại cứ tưởng mình dễ bắt nạt.

Cô cười híp mắt nói: "Không sao ạ, dù sao Cốc tiểu thư cũng còn nhỏ, cứ coi như một lần vấp ngã là một lần khôn, rút kinh nghiệm là được.

Dù sao thì không phải lúc nào cũng gặp được người dễ nói chuyện như cháu đâu." Nếu cô ta vẫn không biết điều, cô cũng không ngại làm thêm vài vố nữa.

Cốc Đổng sự trưởng là người thông minh, đương nhiên nghe ra ý cảnh cáo trong lời nói của Đóa Đóa.

Cô gái này thật kiêu ngạo, cũng chẳng xem mình là ai.

Nếu không phải có Diệp Mộ bảo vệ, cô nghĩ ông sẽ phải khúm núm đưa cả gia đình đến xin lỗi cô chắc?

Cô ta không những không biết ơn mà còn coi đó là chuyện đương nhiên.

Đúng là coi trời bằng vung.

Thế nào gọi là dễ nói chuyện chứ?

Dễ nói chuyện mà lại khiến nhà họ Cốc mất sạch mặt mũi sao?

Đúng là một người đàn bà thâm hiểm, chẳng hiểu Diệp Mộ thích cô ta ở điểm gì.

Trong lòng tức đến điên người, nhưng Cốc Đổng sự trưởng không dám thể hiện ra, chỉ có khóe mắt là không tự chủ được mà giật giật một cái.

Đóa Đóa nhìn thấy rất rõ.

Cứ diễn đi, có giỏi thì diễn tiếp xem nào.

Cô đã bảo rồi, cô hành Cốc Tiểu Tây ra nông nỗi đó, vậy mà vợ chồng họ Cốc vẫn vồn vã đến xin lỗi, chắc tưởng tai cô mềm, vài câu nói ngọt là có thể che mắt được chắc.

Chương 1900

Cốc Đổng sự trưởng bình tâm lại, nói: "Giang tiểu thư nói phải, sau này bác nhất định sẽ nghiêm khắc quản giáo Tiểu Tây, không để chuyện tối hôm đó lặp lại, không gây phiền phức cho cháu và Tiểu Mộ nữa." "Cốc Tiểu Tây, mau xin lỗi Giang tiểu thư đi!" Cốc Tiểu Tây quay mặt đi chỗ khác, nhất định không chịu mở miệng.

Vẻ mặt Cốc Đổng sự trưởng có vài phần gượng gạo, ông nháy mắt với vợ.

Cốc phu nhân vội vàng nói: "Tiểu Tây, đây là lỗi của con rồi.

Diệp Mộ và Giang tiểu thư đều là ân nhân cứu mạng của con.

Mẹ biết con thích Diệp Mộ, trong lòng có chút oán hận Giang tiểu thư, nhưng chuyện này trách ai được chứ?

Có trách thì trách con không gặp Diệp Mộ sớm hơn, là cái số của con không tốt." "Giang tiểu thư và Diệp Mộ lớn lên bên nhau từ nhỏ, tình cảm mấy chục năm của người ta, con muốn chen chân vào cũng phải xem mình có đủ tư cách không chứ.

Con bày kế hại người ta, vậy mà Giang tiểu thư chẳng hề chấp nhặt, chúng ta vừa mời là cô ấy đã đến ngay.

Con cũng nên học tập người ta một chút đi, phải làm người phụ nữ có tầm nhìn lớn, đừng có nhỏ mhen như vậy." Đóa Đóa thầm nghĩ, nếu Cốc phu nhân thực sự nghĩ như vậy thì cô cũng muốn tặng cho bà một lời khen đấy.

Nhưng nếu đây chỉ là diễn kịch cho cô xem thì Cốc phu nhân đúng là người rất biết nhẫn nhịn.

Tiếc là Cốc Tiểu Tây chẳng thừa hưởng được chút gian xảo nào của họ, đúng là đồ 'ngực to não ngắn'. "Mẹ, con thích Diệp Mộ mà, từ nhỏ đến lớn con chỉ thích mình anh ấy thôi, mẹ bảo con phải làm sao bây giờ?

Sau này con chắc chắn không tìm được ai khiến con thích hơn nữa đâu, con không thể sống thiếu anh ấy được!" Đóa Đóa: "..." Ánh mắt Diệp Mộ cũng thoáng qua vẻ ghê tởm.

Anh tôn trọng những người biết tiến biết lui, vì trải nghiệm cá nhân nên anh không muốn ra tay quá nặng với những người nặng tình, nhưng sự đeo bám dai dẳng của Cốc Tiểu Tây khiến anh thấy mình đúng là quá mềm lòng.

Có những kẻ thật sự quá đáng ghê tởm, mình càng nhân từ thì họ càng lấn tới.

Cốc phu nhân vỗ vỗ lưng Cốc Tiểu Tây, nói với Diệp Mộ và Đóa Đóa: "Thật xin lỗi, lại để hai cháu phải xem trò cười rồi." Giọng Diệp Mộ lạnh nhạt: "Không sao ạ." Họ cũng chẳng trông mong gì Cốc Tiểu Tây sẽ xin lỗi.

Lời xin lỗi miễn cưỡng, không cam tâm tình nguyện thì lấy làm gì. "Tiểu Tây!" Cốc phu nhân lại nhắc nhở.

Ở nhà, Cốc Tiểu Tây đã đồng ý sẽ xin lỗi rồi, nhưng khi thực sự đối mặt với Giang Đóa Nhi, cô ta không thốt ra nổi một lời nào.

Đặc biệt là khi nhìn thấy vẻ đắc ý trong mắt đối phương, cô ta càng cảm thấy mình là một kẻ thất bại thảm hại. "Xin lỗi, Giang tiểu thư, là tôi đã sai." Cốc Tiểu Tây kìm nén rất lâu, cuối cùng cũng thốt ra được lời xin lỗi. "Không có gì, tôi vốn rộng lượng lắm, không chấp nhặt mấy chuyện nhỏ nhặt này đâu." Đóa Đóa thuận nước đẩy thuyền đáp lại.

Cốc Tiểu Tây nghe xong chẳng thấy vui vẻ gì.

Cô ta thê thảm thế này, vậy mà Giang Đóa Nhi vẫn cứ cao cao tại thượng như cũ, dựa vào cái gì chứ! "Được rồi, được rồi, giờ mọi chuyện đã sáng tỏ.

Chuyện xích mích giữa đám trẻ các con là bình thường, nói ra được là tốt rồi.

Dù sao chúng ta cũng chẳng phải người lạ, đều quen biết cả, không cần thiết phải làm quan hệ xấu đi." Cốc phu nhân nói. "Đúng vậy, đúng vậy.

Tiểu Tây, sau này con phải học hỏi Giang tiểu thư nhiều vào, đừng có hễ gặp chuyện là chỉ biết khóc lóc.

Con cũng lớn rồi, bố mẹ chỉ che chở con được một thời, chứ không che chở được cả đời, con phải học cách tự mình giải quyết mọi chuyện." "Con biết rồi, thưa bố." Cốc Tiểu Tây cố gắng kìm nén nỗi uất ức trong lòng.

Nói đoạn, cô ta lại quay sang xin lỗi Diệp Mộ: "Xin lỗi anh, Diệp Mộ, lần sau tôi nhất định sẽ không thế này nữa, chắc chắn sẽ không gây phiền phức cho anh nữa đâu." "Ừm." Diệp Mộ cũng chẳng có vẻ mặt tốt lành gì.

Vợ chồng họ Cốc nhìn nhau, thái độ của Diệp Mộ đã khác hẳn trước kia.

Trước đây cậu ta luôn giữ vẻ hào hoa phong nhã, nhìn rất dễ chịu, còn giờ thì lúc nào cũng trưng ra bộ mặt khó coi, cứ như chẳng hề có chút quen biết gì với họ vậy.

Cốc Đổng sự trưởng cảm thấy mọi chuyện dường như còn nghiêm trọng hơn họ tưởng.

Mặc dù Diệp Mộ đã đến dự tiệc, nhưng rõ ràng cậu ta đang rất bất mãn với họ.

Việc đến đây hôm nay vừa là một thái độ, vừa là một lời cảnh cáo.

Xem ra ý định hợp tác với Diệp gia là hoàn toàn không khả thi nữa rồi.

Nghĩ đến đây, Chủ tịch Cốc không kìm được mà lườm Cốc Tiểu Tây một cái sắc lẹm.

Nếu không phải tại đứa con gái bất hiếu này đi trêu chọc người không nên chạm vào, thì nhà họ Cốc nhất định đã có thể hợp tác với nhà họ Diệp, thậm chí có khả năng một bước trở thành gia tộc lớn nhất thành phố C.

Nhưng giờ đây, tất cả đã tan thành mây khói.

Cốc Tiểu Tây rụt cổ, cúi đầu, cô ta thực sự cảm thấy cha mẹ không còn yêu thương mình nữa.

Nếu thực sự yêu cô ta, tại sao lại nhất định ép cô ta phải xin lỗi Giang Đóa Đóa, rõ ràng người chịu tổn thương là cô ta kia mà.

Có xin lỗi thì cũng phải là Giang Đóa Đóa xin lỗi cô ta mới đúng.

“Giang tiểu thư, tôi biết cô ở thành phố C không có thân thích gì, sau này có thời gian thì cứ đến nhà chúng tôi chơi.

Tiểu Tây từ nhỏ đã không có nhiều bạn bè, tôi nghĩ hai đứa sẽ trở thành bạn tốt của nhau đấy.” “Mẹ!” Cốc Tiểu Tây bất mãn kéo kéo vạt áo của Cốc phu nhân.

Cốc phu nhân lườm cô ta một cái, cô ta lại lủi thủi cúi đầu.

“Cảm ơn lòng tốt của Cốc phu nhân, nhưng dạo này trong quân khu bận lắm, tôi còn chẳng rút được thời gian để đi hẹn hò với Diệp Mộ nữa là.” Ngôn ngoại chi ý là: Ngay cả thời gian hẹn hò với Diệp Mộ tôi còn không có, lấy đâu ra thời gian đến nhà họ Cốc các người.

Chương 1901

Đúng là khéo dát vàng lên mặt mình.

“Không sao, khi nào đến nhà họ Cốc cũng được, tôi và bác trai của cô luôn sẵn sàng chào đón.

Thực ra trước khi xảy ra chuyện này, quan hệ của chúng tôi và tiểu Mộ khá tốt, tiểu Mộ từng đến nhà chúng tôi dùng cơm, tôi và Tiểu Tây cũng từng đến công ty tìm cậu ấy, cùng nhau ăn uống.

Thật sự không cần thiết vì một chuyện nhỏ mà khiến quan hệ trở nên như thế này.” Cốc phu nhân nở nụ cười thanh tao trên mặt.

Nhưng Đóa Đóa nghe những lời này lại cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Diệp Mộ cùng hai mẹ con họ ăn cơm từ bao giờ, sao cô chưa từng nghe anh kể?

Tim Diệp Mộ cũng hẫng một nhịp, bàn tay lớn dưới gầm bàn nắm chặt lấy tay nhỏ của Đóa Đóa, vỗ về trấn an.

“Chuyện này tôi có nghe Diệp Mộ kể qua rồi.

Diệp Mộ nhà tôi vốn là người hiền lành, không biết cách từ chối người khác cho lắm.” Đóa Đóa không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng cô rất hiểu Diệp Mộ, anh tuyệt đối không tùy tiện đi ăn với phụ nữ.

Chỉ cần đoán bừa cũng ra được chắc là bị hai mẹ con họ bám riết quá nên bất đắc dĩ thôi.

Sắc mặt Cốc phu nhân biến đổi, cười gượng gạo: “Ha ha, Diệp Mộ quả thực là một quý ông ôn nhu.” Đóa Đóa nhìn dáng vẻ đó là biết mình đoán đúng rồi.

Cặp mẹ con này đúng là kỳ quặc, để theo đuổi Diệp Mộ mà cả hai cùng ra tay.

Muốn đào góc tường của cô ư?

Nằm mơ đi, phải hỏi xem cô có đồng ý không đã.

Cô giả vờ trách móc: “Ái chà, Diệp Mộ nhà em ơi, lần sau đừng như vậy nữa nhé.

Anh làm thế khiến người ta hiểu lầm đấy, ai không biết lại tưởng anh là người thích hoa nguyệt phong tình, trêu hoa ghẹo nguyệt đấy.” Diệp Mộ vô cùng phối hợp, cười đáp: “Anh biết rồi, lần sau sẽ không thế nữa.” Đóa Đóa vỗ một phát rõ mạnh vào lưng Diệp Mộ, sau đó lại véo tai anh, hung dữ nói: “Thật sự biết chưa?

Hay là chỉ đang dỗ dành em cho vui đấy?” “Nào dám chứ, anh còn đánh không lại em mà.

Nếu anh dám liếc nhìn người phụ nữ khác một cái, tùy em xử lý.” Diệp Mộ nhìn Đóa Đóa đầy vẻ “ủy khuất”.

“Thế mới đúng chứ, người biết nghe lời bạn gái mới là đàn ông tốt.” “Tay em thế nào rồi?” Diệp Mộ nâng tay Đóa Đóa lên, tỉ mỉ kiểm tra một lượt.

“Không đau.” “Lần sau đừng dùng lực mạnh thế, đánh đau tay mình thì sao?

Anh xót lắm đấy.” “Sẽ không đâu.” Đóa Đóa cười gượng.

Vợ chồng nhà họ Cốc kinh ngạc trợn tròn mắt.

Không ngờ riêng tư hai người này lại đối xử với nhau như thế.

Diệp Mộ ở trước mặt Giang Đóa Đóa chẳng hề có chút khí thế nào, hoàn toàn khác với người mà họ biết.

Một người đàn ông cao lớn bị tát vào lưng, véo tai giữa chốn đông người mà không thấy mất mặt, ngược lại còn tỏ ra rất hưởng thụ.

Cốc Tiểu Tây cũng sững sờ há hốc mồm, không dám tin Giang Đóa Đóa lại có thể ngang ngược trước mặt Diệp Mộ như vậy, đúng là được đà lấn tới.

Người phụ nữ này chẳng biết che chở cho người đàn ông của mình gì cả, sao có thể đối xử với Diệp Mộ như thế?

Đóa Đóa thản nhiên thu hết phản ứng của ba người nhà họ Cốc vào mắt.

Nhìn xem Diệp Mộ nhà tôi cưng chiều tôi thế nào nè, cho mù mắt các người luôn.

Tuy nhiên, màn phối hợp này của Diệp Mộ có hơi quá đà rồi thì phải, còn lo cô đau tay nữa chứ, cô muốn nôn quá đi mất.

“Thật ngại quá, khiến mọi người chê cười rồi.” Đóa Đóa nói.

“Không có, không có, tình cảm của Giang tiểu thư và Diệp Mộ thật tốt quá.” Cốc phu nhân gượng cười.

“Đúng rồi, Giang tiểu thư, gia đình cô làm nghề gì vậy?

Sao họ lại yên tâm để một cô gái như cô phục vụ trong quân đội ở thành phố C này?

Con gái chẳng phải nên được nâng niu trong lòng bàn tay sao?

Như Tiểu Tây nhà tôi, từ nhỏ đã chẳng phải làm việc gì nặng nhọc.” À, đây là đang dò hỏi gia thế đây.

Bổn cô nương đây cứ không nói đấy, chờ ngày nào đó sẽ làm các người khiếp vía chơi.

Đóa Đóa trưng ra bộ mặt ủ rũ, cảm thán: “Không yên tâm thì làm được gì chứ, nhà tôi điều kiện không tốt, không có nhân mạch, không có quan hệ, khó sống lắm.

May mà từ nhỏ tôi đã có chút võ vẽ, đánh đấm cũng được nên vào quân đội coi như là một lối thoát.” “Đừng sợ, em còn có anh mà.” Diệp Mộ đệm lời đúng lúc.

“Có anh thật tốt.” Chủ tịch Cốc và phu nhân liếc nhìn nhau.

Không nhân mạch, không quan hệ sao?

Xem ra chỉ có mỗi Diệp Mộ là chỗ dựa, vậy thì dễ giải quyết rồi.

“Đúng vậy, gia thế đối với phụ nữ không quan trọng, dù sao sớm muộn gì cũng phải gả đi mà.

Tìm được một người đàn ông yêu thương mình mới là quan trọng nhất.

Giang tiểu thư gặp được Diệp Mộ đúng là phúc khí lớn.” Cốc phu nhân nói.

Cốc Tiểu Tây suýt nữa thì cắn nát hàm răng bạc, toàn thân run rẩy nhẹ: “Tốt nhất là cô nên để Diệp Mộ sủng ái cô cả đời, nếu không thì...” “Cốc Tiểu Tây, im miệng cho cha!” Cốc Tiểu Tây cắn môi, rốt cuộc không nói thêm gì nữa.

Chương 1902

Diệp Mộ hững hờ bồi thêm một câu: “Cốc tiểu thư không cần lo lắng, Diệp Mộ tôi đời này chỉ chung tình với một mình Giang Đóa Đóa mà thôi.” Chủ tịch Cốc cười xòa: “Được rồi, được rồi, không nói chuyện này nữa, cứ nói mãi đồ ăn nguội hết cả.” Bữa cơm này khiến Đóa Đóa cảm thấy vô cùng khó chịu.

Từng người một cứ đeo mặt nạ mà sống, không thấy mệt sao?

Tuy nhiên, điều duy nhất không đổi chính là ánh mắt của Cốc Tiểu Tây.

Cô ta càng phẫn hận, Đóa Đóa càng thấy vui.

Dù sao cũng còn có một người sống thật với bản tính.

Nhà họ Cốc còn chuẩn bị một số quà cáp nhưng Diệp Mộ và Đóa Đóa không nhận.

Không thể cho nhà họ Cốc quá nhiều mặt mũi được, tránh để họ kiêu ngạo.

“Diệp Mộ, anh nói xem nhà họ Cốc rốt cuộc đang diễn vở kịch gì thế?

Em cảm thấy họ chẳng hề thật tâm xin lỗi.” “Bất kể là thật tâm hay giả ý, tóm lại anh sẽ không hợp tác với nhà họ Cốc nữa.

Nhà họ Cốc muốn bám vào cái cây lớn là nhà họ Diệp thì phải đợi kiếp sau rồi.” “Em ghét nhất là cái vẻ mặt giả nhân giả nghĩa của đám thương nhân các anh.

Em thấy nhà họ Cốc cũng chẳng phải hạng vừa đâu, lần này họ nể mặt anh nên mới không dám tính sổ với em.” “Đó là do họ ngu, đến cả thân thế của em mà cũng không thèm đi nghe ngóng đã dám ôm hận, đúng là chê mạng mình quá dài.” Về điểm này, ngay cả Lâm Tuấn và nhà họ Bạch cũng không bằng.

Lục Nghiêu đã báo tin rằng hai nhà đó đang dò hỏi thông tin về Đóa Đóa, chỉ có điều đã bị anh phá đám rồi.

Đóa Đóa đảo mắt: “Em cần gì phải dựa vào gia thế để kiếm cơm, tự bản thân em cũng đủ để nghiền nát họ rồi.” “Tóm lại là không có việc gì thì đừng có chạy nhảy lung tung, nhất là khi không có anh ở đây, em hãy cứ ngoan ngoãn ở trong quân khu đi.” “Em cũng phải có thời gian riêng tư chứ.” Một cú gõ đầu giáng xuống trán Đóa Đóa: “Lại còn muốn đi gặp Lâm Tuấn à?” “Diệp Mộ, làm ơn đi, tha cho em đi, em sắp bị anh làm cho chua chết rồi đây này (ghen quá).” Diệp Mộ đi rồi, Đóa Đóa mỗi ngày đều ở trong quân khu.

Lâm Tuấn từng hẹn cô hai lần nhưng cô đều không ra ngoài.

Một phần vì thực sự quá bận, một phần cũng vì không muốn Lâm Tuấn nghĩ nhiều, càng không muốn Diệp Mộ phải suy nghĩ.

Để cân bằng các mối quan hệ, cô cảm thấy thật chẳng dễ dàng gì, lúc nào cũng phải khép nép giữ mình.

Một chữ thôi: Phiền.

Cuối cùng cũng có một chút thời gian rảnh rỗi, nhưng cô lại nhận được điện thoại của Bạch Như.

Đây quả là chuyện nằm ngoài dự tính của cô.

Cô là người không ngồi yên một chỗ được, nên khi Bạch Như hẹn gặp, cô đã đồng ý.

Đóa hoa trắng nhỏ đó thực ra cũng không đáng ghét lắm, trêu chọc cô nàng cũng khá thú vị.

Dù sao rảnh thì cũng rảnh.

Cô lái xe đến điểm hẹn, nhưng vừa ra khỏi quân khu không lâu, cô đã cảm giác mình bị một chiếc xe bám đuôi một cách lộ liễu.

Khóe miệng cô nhếch lên một nụ cười tà mị, đây là đang khinh thường khả năng trinh sát của cô, hay là quá tự cao tự đại đây?

Cô vốn xuất thân là lính trinh sát cơ mà.

Đóa Đóa không khỏi tăng tốc, muốn xem đối phương đang giở trò gì.

Cô nhanh, chiếc xe phía sau cũng nhanh theo, nhưng không có hành động gì quá đáng.

Quả nhiên là nhắm vào cô rồi.

Cũng không biết là thế lực phương nào nữa.

Cô thừa nhận dạo này đội Sói Cô Độc của cô đang rất nổi bật nhờ “Chiến dịch Trảm Thủ”, đã bí mật xử lý rất nhiều người, đắc tội với không ít phe phái, thậm chí làm tổn hại đến lợi ích của rất nhiều kẻ.

Thêm vào đó, nhà họ Cốc im hơi lặng tiếng một thời gian, theo kinh nghiệm của cô, tuyệt đối không thể cứ thế mà chìm xuồng được, nhất định là đang rình rập chờ thời.

Hơn nữa, Bạch Nhứ vừa mới hẹn cô ra ngoài mà cô đã gặp phải chuyện này ngay trên đường.

Không trách cô có lòng tiểu nhân, mà là cô sẽ không bỏ qua bất kỳ khả năng nào.

Nhất thời cô thực sự không chắc chắn được kẻ phái người đến là ai.

Đóa Đóa không kịp nghĩ nhiều, vì chiếc xe phía sau đột nhiên tăng tốc ngay lúc này, lao thẳng về phía cô.

Khốn thật!

Coi thường mạng sống à!

Đóa Đóa mắng thầm một tiếng, nhấn lút ga.

Khi chiếc xe kia sắp đâm tới, cô đột ngột vọt về phía trước, suýt soát tránh được.

Chiếc xe bám đuôi giờ chạy song song với cô.

Cửa kính hạ xuống, lộ ra nửa khuôn mặt của một gã đàn ông đầy vẻ u ám, ánh mắt nham hiểm.

Hắn thong thả giơ tay, hướng về phía cô và đưa ngón tay giữa lên.

Cái tính nóng nảy của Đóa Đóa lập tức bốc lên, cô chửi bới: “Mẹ kiếp, thằng nhãi kia, mày là ai mà dám sỉ nhục chị Đóa Đóa hả?” “Làm việc gì tốt nhất nên chừa đường lui cho mình.” “Không hiểu anh đang nói cái quái gì hết!” Đóa Đóa cười lạnh.

“Cô sẽ hiểu thôi.” Để lại một câu nói, chiếc xe của gã đàn ông đó lao đi xa, nhanh chóng biến mất trên quốc lộ.

Dường như tất cả vừa rồi chỉ là một ảo giác của cô.

Cảnh cáo.

Chương 1903

Đây hoàn toàn là một lời cảnh cáo trắng trợn.

Hôm nay mục đích của đối phương không phải là lấy mạng cô mà là dằn mặt cô.

Chắc không phải nhà họ Cốc đâu, nếu nhà họ Cốc ra tay thì sẽ không chỉ là trò cảnh cáo kiểu này mà phải trực tiếp làm gì đó rồi.

Lời cảnh cáo ẩn ý thế này, nhà họ Cốc làm ra chưa chắc cô đã đoán được, chẳng có ý nghĩa gì cả.

Rất rõ ràng, đối phương không muốn làm to chuyện, chỉ vì cô làm tổn hại đến lợi ích của bọn chúng nên muốn cô biết khó mà lui.

Nếu cô mà sợ thì đã không nhập ngũ rồi, mấy trò cảnh cáo con nít này cô chẳng thèm để vào mắt.

Từ ngày gia nhập Sói Cô Độc, cô đã biết mình sẽ phải đối mặt với những gì.

Quân nhân phục tùng thiên chức là trách nhiệm, cô chỉ làm theo mệnh lệnh của cấp trên, những kẻ cô động tới đều là những kẻ đáng phải bị trừng trị.

Những kẻ đó muốn lấy mạng cô thì đúng là ngu ngốc, không có cô thì sẽ có người khác thực hiện nhiệm vụ thôi.

Thậm chí nếu Sói Cô Độc có bị tiêu diệt thì vẫn còn các đội đặc nhiệm khác thay thế.

Đã vi phạm pháp luật và làm tổn hại đến lợi ích của nhân dân thì đừng hòng chạy thoát.

Tuy nhiên, điều này khiến cô nhận thức được một vấn đề: Thân phận bí mật của các thành viên Sói Cô Độc sau “Chiến dịch Trảm Thủ” này đã không còn là bí mật nữa.

Gia đình cô ở tận thành phố A, cô không lo bọn chúng động được vào họ, nhưng gia đình của các thành viên khác thì không thể không cảnh giác.

Hiện tại, bọn họ đã không còn đường lui nữa rồi.

Đóa Đóa lắc đầu, không nghĩ ngợi thêm, lái xe đến nơi đã hẹn với Bạch Nhứ.

Bạch Nhứ đang đứng đợi ở cửa, nhưng vừa nhìn thấy cô là đã bĩu môi.

Cô nàng này đi ra ngoài mà vẫn mặc nguyên bộ quân phục, chẳng chịu thay đồ gì cả, khiến cô ấy bỗng chốc trở thành tâm điểm chú ý.

Bạch Nhứ nắm chặt lấy tay Đóa Đóa, lôi tuột vào trong phòng bao: “Giang Đóa Đóa, cậu không biết thay quần áo à?” “Thế này chẳng phải rất ngầu sao?” “Ngầu cái đầu cậu ấy, còn muốn lừa tôi cậu là đàn ông nữa hả?

Tôi biết cậu là phụ nữ rồi, đừng có hòng mà lừa tôi.” Đóa Đóa ngồi tựa ra ghế một cách không đứng đắn, ngón tay khẽ gõ lên bàn, nhìn Bạch Nhứ cười như không cười.

“Nhìn tôi làm gì?” Bạch Nhứ bị Đóa Đóa nhìn đến mức mất tự nhiên.

“Đột nhiên thấy đóa hoa trắng nhỏ nhà cậu trông cũng man mác xinh đẹp đấy chứ.” Đóa Đóa nghiêm túc nói.

Ánh mắt Bạch Nhứ sáng lên: “Thật sao?” Đóa Đóa nhún vai, thong thả nói một câu khiến người ta tức chết: “Tôi đùa cậu thôi.” “Giang Đóa Đóa!

Sao cậu quá đáng thế hả?" Bạch Như trợn tròn mắt.

"Cậu cũng đâu phải không biết tôi là người thế nào, cậu hẹn tôi ra ngoài là tự tìm khổ rồi, là cậu chủ động mà, đâu phải lỗi của tôi." Bạch Như tức điên lên được, cô cảm thấy mình đúng là bị dở hơi mới đi hẹn Giang Đóa Đóa ra ngoài để vun đắp tình cảm, ba mẹ toàn bày cho mấy cái ý kiến tồi tệ gì đâu không.

Ngồi ăn cùng bàn với cô nàng này, chắc cô giảm thọ mất.

"Bây giờ tôi đổi ý được không?" "Cậu mà dám trốn thanh toán, tôi nhất định sẽ xách cổ cậu về đấy." Đóa Đóa làm một động tác bắt người, sau đó tự nhiên xắn tay áo lên, bắt đầu ăn một cách tao nhã.

"Ai thèm trốn thanh toán chứ, tôi không thiếu chút tiền này." "Nhưng tôi thiếu đấy, tôi nghèo muốn chết đây này, ăn một bữa ở đây là bay sạch tháng lương của tôi rồi." "Đừng có mà lừa người, tôi không tin đâu." Nhà họ Bạch bọn họ hoàn toàn không tra được thông tin gì về cô, chỉ có một khả năng duy nhất: Gia thế của cô không hề đơn giản.

Đây cũng chính là lý do cô ấy gặp Đóa Đóa hôm nay, không chỉ đại diện cho thái độ của cá nhân cô ấy mà còn là thái độ của cả nhà họ Bạch.

"Tin hay không tùy cậu, dù sao tôi luôn tự lực cánh sinh, lương của tôi quả thực ít đến thảm thương." Còn gia thế của cô thế nào thì đó là việc của cô.

Đối với Bạch Như, Đóa Đóa có phần khoan dung hơn.

Bạch Như cũng không ngốc, đến lúc này thì coi như đã hiểu rõ và xác nhận được rằng xuất thân của cô đúng là không tồi.

"Ai bảo cậu tự làm tự chịu." Đại tiểu thư không làm, lại cứ đâm đầu đi lính, chẳng hiểu cô nghĩ gì nữa, một cô gái xinh đẹp như vậy lại cứ thích chui vào đống đàn ông.

Cô nghĩ thôi đã thấy tiếc rồi.

Cha mẹ cô chắc ngày nào cũng tức đến mất ngủ mất.

“Cô nhóc này, đây là tín ngưỡng, loại bánh bèo như cậu không hiểu được đâu.” “Tôi không cần hiểu nhiều như vậy, tôi chỉ biết mỗi ngày sống thật vui vẻ, yêu người mình thích, nỗ lực gả cho người mình yêu, dành thời gian bên cạnh cha mẹ, làm hết sức mình để sẻ chia ưu phiền với họ, để họ được an lòng, tôi thấy như vậy là rất tốt rồi.” Bạch Nhứ không có yêu cầu cao như thế, từ nhỏ ánh mắt cô đã luôn dõi theo Lâm Tuấn, tâm nguyện lớn nhất chính là trở thành vợ anh.

Đóa Đóa ngẩn người một chút, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của Bạch Nhứ rồi khẽ mỉm cười.

Bạch Nhứ thực sự là một cô gái rất thuần khiết, khác hẳn với Cốc Tiểu Tây.

Có lẽ đây chính là cách sống của cô ấy, nhìn thì đơn giản nhưng thực ra vẫn rất tràn đầy sức sống.

“Vậy nếu người cậu yêu trước sau vẫn không yêu cậu thì sao?

Cậu vẫn có thể thản nhiên như vậy được à?” Bạch Nhứ đau lòng nhìn Lâm Tuấn, bĩu môi: “Ý cậu là anh Lâm Tuấn không thể nào thích tôi sao?” “Chuyện tình cảm tôi không biết, cũng không đoán trước được, nhưng có một điều tôi có thể nói cho cậu hay: Diệp Mộ đã không oán không hối mà chờ đợi tôi rất nhiều năm, anh ấy nói nếu sau khi tôi trở về mà đã có người mình yêu, anh ấy sẽ buông tay.” Bạch Nhứ trợn tròn mắt, như không thể tin nổi những lời này là do Diệp Mộ nói.

Một người trông kiêu ngạo như vậy mà đối với tình yêu lại có thái độ như thế sao.

“Sao?

Thấy khó tin lắm à?” “Cậu lại đang trêu tôi đấy à.” “Tôi trông có ngớ ngẩn thế không?

Còn giở trò lần thứ hai nữa chứ.” Đóa Đóa cạn lời.

Cô nàng này lúc cần thông minh thì không thông minh, lúc không cần lại cứ tỏ ra mình biết tuốt.

“Đừng có nghĩ rằng cái gì cái gì đó nhất định là của mình, không có chuyện gì là tuyệt đối đâu.” “Giang Đóa Đóa, cậu mà còn nói nữa là tôi cắn cậu đấy!” Bạch Như đột nhiên đỏ hoe mắt, hung dữ nói.

Chương 1904

Đóa Đóa: "..." Mẹ kiếp, cắn cô làm gì, cô lại đụng chạm gì đến cô ấy nữa rồi?

Tưởng mình là ma cà rồng chắc, hở ra là đòi cắn người.

"Cậu có bệnh phải không?" "Cậu mới có bệnh ấy!

Bản thân cậu có người mình yêu, cũng có người yêu cậu, tất nhiên cậu không thể hiểu được nỗi đau của người khác rồi.

Cậu có thể đường hoàng khuyên người ta buông tay, nhưng nếu là cậu, cậu có làm được không?" "Ha, cũng đâu có gì khó khăn.

Cậu biết lúc tôi mới về, người nhà tôi đã nói gì với tôi không?" "Họ nói gì?" Bạch Nhứ tò mò.

"Cậu đoán xem?" "Giang Đóa Đóa, cậu đúng là có bệnh thật mà!" Đoán cái con khỉ gì chứ, cô không có tâm trạng.

"Bạch Tiểu Trảo à, móng vuốt của cậu cũng sắc bén đấy chứ, nói chưa được ba câu đã giơ nanh múa vuốt rồi." "Giang Đóa Đóa, đừng có đặt biệt danh cho tôi!" Bạch Nhứ tức tối gầm nhẹ.

Hết Bạch Tiểu Hoa rồi lại đến Bạch Tiểu Trảo.

Cái người phụ nữ chết tiệt này luôn có bản lĩnh làm người ta tức chết mà không phải đền mạng, cứ nói tiếp với cô chắc cô tăng xông mà chết mất.

Đóa Đóa nhún vai: "Không đặt thì không đặt." Chao ôi, thật là buồn chán quá đi, ở thành phố C chẳng có lấy một đứa bạn thân nào, vẫn là ở thành phố A tự tại hơn.

Nhớ năm đó, cô chính là "Đóa Đóa ca", sau lưng là cả một dàn đàn em và các em gái xinh tươi.

Đi đến đâu cũng oai phong lẫm liệt.

Thật hoài niệm những ngày tháng đó quá đi.

“Thế tóm lại người nhà cậu đã nói gì?” Trí tò mò của Bạch Nhứ bị đẩy lên cao vút.

“Họ nói Diệp Mộ nhà tôi đã kết hôn sinh con rồi, thế là tôi hớt hải đi mua quà mang đến tặng con trai anh ấy.” Đóa Đóa có chút ngượng ngùng.

“Phụt!

Giang Đóa Đóa, cậu đúng là đồ não phẳng!” Bạch Nhứ lập tức bị chọc cười.

Tâm hồn phải bao dung đến mức nào mà còn hớt hải mua quà mang đến tặng chứ.

“Đau lòng thì có đau lòng thật, nhưng tôi cảm thấy đời người không chỉ có mỗi tình yêu, còn có rất nhiều việc khác nữa.

Vì tình yêu mà hủy hoại chính mình, hủy hoại giao tình giữa hai gia tộc thì chẳng có nghĩa lý gì cả, hoàn toàn không cần thiết phải như vậy.” “Hừ, lại định lừa tôi đừng có thích anh Lâm Tuấn nữa chứ gì.” “Cậu thích ai thì kệ cậu, liên quan quái gì đến tôi.” Đúng là một cô nhóc mới biết yêu, hở ra là treo chữ “thích” trên cửa miệng, cô cũng đâu phải không biết, cần gì phải nhắc đi nhắc lại chứ.

“Con gái con lứa gì mà thô lỗ thế, tôi khinh!” “Bạch Tiểu Hoa này, uống rượu bát lớn, ăn thịt miếng to mới là nhân sinh, cứ yểu điệu thục nữ thì ra cái thể thống gì.” “Im miệng!

Không được gọi tôi là Bạch Tiểu Hoa nữa!” Đóa Đóa chớp chớp mắt, nhìn Bạch Nhứ đầy tình tứ: “Ai bảo cậu làm tôi thấy cậu xinh đẹp như hoa cơ chứ.” Nghe vậy, mặt Bạch Nhứ đỏ bừng lên một cách không tự chủ.

Dù biết rõ người trước mặt miệng lưỡi chẳng ra gì, nói năng linh tinh, cô vẫn ngây thơ mà đỏ mặt.

Ai bảo ánh mắt của cô nàng này đầy sức điện như một yêu nghiệt thế kia chứ.

Đóa Đóa cũng không trêu cô nữa, thời gian của cô không có nhiều, trước khi trời tối còn phải chạy về quân khu: “Vậy chúng ta bàn chính sự nhé, hôm nay cậu hẹn tôi ra đây làm gì?” “Tôi buồn chán, rủ người ra ăn cơm không được à?” “Tôi với cậu thân nhau thế sao?” Đóa Đóa hỏi vặn lại.

Phải làm sao đây, Bạch Nhứ cảm thấy mình lại có thôi thúc muốn cắn người rồi, cái cô Giang Đóa Đóa này đúng là một kẻ đại xấu xa mà.

Nhìn Bạch Nhứ tức đến nghiến răng nghiến lợi, Đóa Đóa chỉ thấy buồn cười.

Chẳng phải là một đóa hoa nhỏ sao, không chịu nổi một chút vùi dập nào.

Chỉ cần trêu vài câu là đã nghiêng ngả rồi.

“Nể tình cậu nghèo quá, tôi mời cậu ăn đại tiệc vậy.” “À, cái này thì được, sau này có chuyện tốt thế này nhớ gọi tôi nhé.” “Đồ ham ăn.” “Cậu nói đúng rồi đấy, tôi chẳng có chí hướng gì cao xa, chỉ thích ăn, ăn và ăn thôi.” “Đồ heo.” “Cũng có gì không tốt đâu, làm một con heo ăn mãi không béo thì hạnh phúc biết mấy.” Bạch Nhứ véo véo má mình, ánh mắt ghen tị đến đỏ cả lên.

Cô không phải kiểu con gái gầy gò, không béo nhưng má hơi có chút mỡ trẻ con, hơi tròn trịa, cô ghen tị nhất là khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn của Giang Đóa Đóa, đúng là một mỹ nhân.

“Đừng có ghen ăn tức ở, cường độ vận động của tôi lớn lắm, cậu có thế nào cũng không bằng tôi được đâu.” Đóa Đóa gặm cánh gà một cách chẳng màng hình tượng, nhưng trong mắt Bạch Nhứ, động tác đó không hề thô lỗ mà trái lại còn khiến người ta thấy rất thuận mắt.

“Ăn mau đi, đừng lo ăn sạch tiền của tôi.” Bạch Nhứ nhẹ giọng nói.

Người bạn này cô thực sự khá thích.

Nếu người anh Lâm Tuấn thích không phải là cô ấy thì tốt biết mấy.

Họ nhất định sẽ trở thành những người chị em tốt.

Sau khi ăn xong, Đóa Đóa oai phong lẫm liệt đi ra ngoài, Bạch Nhứ đi theo sau cô.

Nhìn thấy chiếc Hummer quân dụng kia, khóe mắt cô ấy lại giật giật.

Cái người này không thể có chút nét nữ tính nào sao, lúc nào cũng đầy vẻ nam tính, chẳng biết Diệp Mộ và anh Lâm Tuấn thích cô ở điểm nào nữa.

Ở bên một “người đàn ông” như vậy thì có gì thú vị chứ?

“Tiểu Bạch Hoa, tạm biệt nhé, lần sau có vụ ăn uống miễn phí nào nhớ gọi tôi đấy.” Đóa Đóa vẫy vẫy tay, nhấn ga một cái rồi lao đi trong làn khói bụi.

Bạch Nhứ nhìn theo đuôi xe của cô, tức giận giậm chân một cái.

Hừ, muốn làm đàn ông sao không học tập các quý ông, đưa cô về nhà một đoạn chứ.

Đúng là cái đồ chỉ biết ăn uống miễn phí.

Tuy nhiên, Bạch Nhứ không thấy giận, ở bên Giang Đóa Đóa cô thấy rất tự nhiên, vì Giang Đóa Đóa quá đỗi thẳng thắn.

Chương 1905

Đóa Đóa vừa lái xe ra khỏi khu nội thành là đã phát hiện ra điều bất thường.

Cô cảm thấy hôm nay đúng là xui xẻo tám đời rồi, biết thế đã nghe lời Diệp Mộ, ngoan ngoãn ở lại quân khu cho xong.

Vừa ra ngoài là gặp đủ thứ chuyện bực mình, lúc đi thì bị người ta cảnh cáo, lúc về lại bị theo dõi, không thể đổi chiêu khác được sao?

Đây là không cho cô đường sống, hay là phe phái nào lại muốn dằn mặt cô một trận nữa đây?

Đóa Đóa thỉnh thoảng lại ngước mắt nhìn vào gương chiếu hậu, nheo nheo mắt.

Sau bao nhiêu năm rèn luyện, cô đã có một trực giác nhạy bén với nguy hiểm, lần này cô thực sự cảm thấy không đơn thuần chỉ là một lời cảnh cáo nữa.

Cô rất quý mạng sống của mình nên không dám lơ là, tập trung tinh thần cao độ.

Tăng tốc, rẽ trái, rồi lại đi vòng vèo, bất kể cô có xoay xở thế nào, chiếc xe phía sau vẫn bám riết không rời như hình với bóng.

Nếu không phải cô phản ứng nhanh, kỹ thuật lái xe điêu luyện thì suýt chút nữa đã bị đâm trúng rồi.

Đóa Đóa bị ép suốt dọc đường, nhưng đối phương rõ ràng là đã liều mạng rồi, bất chấp tất cả, chỉ có một mục đích duy nhất là đâm vào xe cô.

Kẻ liều thì sợ kẻ ngang, kẻ ngang thì sợ kẻ không cần mạng.

Đóa Đóa ghét nhất là loại người làm việc bất chấp tất cả thế này, đến mạng cũng không cần thì không biết họ còn cần cái gì nữa.

Sắc mặt Đóa Đóa căng thẳng, cô nhất định không thể xảy ra chuyện gì được, cô còn có biết bao nhiêu người thân, còn có một Diệp Mộ nữa, anh đã chờ cô bao nhiêu năm qua, tuyệt đối đừng để mọi chuyện trở thành công dã tràng.

Tuyệt đối không thể để chuyện bi thảm như vậy xảy ra với Diệp Mộ.

Cô khẽ nhắm mắt, nhấn ga hết cỡ.

Nhưng cô đã sơ suất phía trước, đúng lúc này, một chiếc xe không biết từ đâu vọt ra, cũng lao thẳng về phía cô.

Trước sau bị kẹp chặt.

Cô đã hiểu ra một chút, nhưng hình như không còn kịp nữa rồi, cô trơ mắt nhìn hai chiếc xe lao thẳng vào mình, hoàn toàn không có đường trốn thoát.

Chiếc xe này của cô tuy chịu va chạm tốt, nhưng đối phương rõ ràng đã có chuẩn bị, tính năng chống va đập của những chiếc xe đó cũng cực cao.

Một cú đâm mạnh thế này chắc chắn xe sẽ bốc cháy, không bị đâm chết thì cũng bị thiêu chết.

Đúng là không cho cô đường sống mà.

Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc, cô không kịp nghĩ ngợi nhiều, chỉ lấy mục đích giữ mạng làm đầu, chuyện gãy tay đứt chân giờ không còn là vấn đề để cân nhắc nữa.

Cô mở cửa xe, giơ tay bảo vệ những bộ phận trọng yếu rồi nhảy thẳng ra ngoài.

Xui xẻo là cô rơi ngay vào dải cây xanh bên đường.

Đầu óc lập tức choáng váng, mắt hoa lên.

Trong tầm nhìn mờ ảo, cô dường như thấy phía trước là một biển lửa, giống như một con hỏa long có thể nuốt chửng con người.

Cô chỉ có thể tiếp tục lăn sang bên cạnh để tránh xa biển lửa đó, nhưng trong cơn mê man vẫn ngửi thấy mùi khét lẹt, dường như trên người chỗ nào đó đã bắt lửa rồi, chỉ là mí mắt nặng trĩu không chịu nổi, cô đành để mặc bản thân chìm vào cơn hôn mê.

Khi tỉnh lại, xung quanh toàn là mùi nước sát trùng.

Chết tiệt, lại vào bệnh viện rồi.

Từ nhỏ đến lớn, số lần cô vào bệnh viện chỉ đếm trên đầu ngón tay, cô ghét nhất là mùi bệnh viện.

Cái mùi này có về nhà tắm cả tuần cũng không sạch hết được.

“Đóa Nhi, em tỉnh rồi sao?” Mở mắt ra là thấy ánh mắt lo lắng của Lâm Tuấn.

Vừa cử động, lồng ngực đã đau thấu tim gan, cứ như thể xương cốt bị xe cán nát ra vậy.

Cô cố gắng ngồi dậy nhưng đau đến mức trán túa mồ hôi lạnh.

Lâm Tuấn nhìn cô như vậy mà xót xa vô cùng, không hiểu sao một người phụ nữ như cô lại phải kiên cường đến thế, tại sao ngày lành không muốn hưởng mà cứ phải chạy đi tranh bát cơm với đàn ông làm gì.

“Giang Đóa Đóa, nếu không muốn chết thì em nằm im đi.” Lâm Tuấn bực bội nói.

Lúc anh hẹn cô đi chơi thì bảo không có thời gian, Bạch Nhứ vừa hẹn một cái là tót đi ngay, để rồi xảy ra chuyện như thế này.

“Đội trưởng, không cần phải trù ẻo tôi thế chứ.” Đóa Đóa mấp máy khóe môi.

Lâm Tuấn hít sâu một hơi, bất lực nhìn cô, chẳng muốn nói thêm lời nào nữa.

“Toàn thân đau quá, tôi bị thương chỗ nào rồi?” “À, đối với Giang Đóa Đóa em thì chắc không phải chuyện gì to tát đâu, chỉ gãy vài cái xương sườn, chấn động não thôi, cũng không chết được.” Chậc chậc, gãy vài cái xương sườn, hèn chi đau thế.

“Đội trưởng, lòng trắc ẩn của anh đi đâu mất rồi?” “Bị chó ăn mất rồi!” Đóa Đóa chớp mắt, rõ ràng nhận thấy giọng điệu của Lâm Tuấn không mấy thiện cảm: “Mấy ngày nay tôi đắc tội gì với anh à?” “Em nói xem?” “Không đúng nha, tôi đắc tội anh chỗ nào, sao tôi lại không biết nhỉ?” Lâm Tuấn đỡ trán, thật là cạn lời, sao anh lại có thể thích một người phụ nữ vô tâm vô tính như thế này được chứ, đúng là khổ mà.

Đóa Đóa nhướng mày, lảng sang chuyện khác: “Hai chiếc xe đâm tôi thế nào rồi?” Nhắc đến đây, Lâm Tuấn nhíu mày: “Xe bốc cháy ngay lúc đó, hai tên hung thủ cũng tử vong tại chỗ, bị thiêu đến mức không còn ra hình người.

Bọn chúng đều là những kẻ vừa ra tù được ba tháng, thời trẻ phạm tội cố ý giết người nên phải ngồi tù gần hết đời người rồi.” Đóa Đóa khẽ nhíu mày.

Những người ngồi tù lâu thường dễ mắc các vấn đề tâm lý, nhất là những kẻ dành nửa đời người trong ngục tối thế này thường sẽ rơi vào hai thái cực: hoặc là biết hối cải, hoặc là tâm lý vặn vẹo, trong mắt không còn đạo đức và pháp luật, làm việc chỉ để thỏa mãn sự thống khoái của bản thân.

“Tôi gặp tổng cộng hai nhóm người.

Lúc đi, gã đó chỉ dằn mặt tôi một chút, lúc về mới gặp những kẻ thực sự muốn lấy mạng tôi." Lâm Tuấn hoàn toàn chịu thua trước Đóa Đóa, không biết nên nói là cô gan lớn hay là ngốc nghếch nữa, chẳng có chút ý thức an toàn nào.

Chương 1906

“Lúc đi đã gặp nguy hiểm rồi mà em vẫn còn đi tiếp được à?” “Ha ha, tôi đâu có biết hôm nay mình lại xui xẻo đến thế.” “Tôi thực sự sắp bị em làm cho tức chết rồi.

Lúc đi gặp nguy hiểm thì em phải quay về ngay, điều tra xem kẻ nào phái tới chứ.

Cũng có phải cuộc hẹn quan trọng gì đâu mà em phải hớt hơ hớt hải chạy đến đó bằng được?” “Đã hứa với người ta rồi thì sao có thể dễ dàng thất hứa được.” “Thế em có biết kẻ đó là ai không?” “Không rõ nữa, từ đầu đến cuối gã chẳng nói lời nào, cứ thế lái xe đâm thẳng vào tôi, hoàn toàn không cho tôi thời gian phản ứng, đúng là hành vi liều mạng.

Có thể khẳng định là hai nhóm người đó không cùng một phe.

Nhóm tôi gặp lúc đi chắc chắn có liên quan đến nhiệm vụ chúng ta đang thực hiện.” Nhiệm vụ.

Lâm Tuấn cũng không truy hỏi thêm, hiện tại anh đã giải ngũ, nhiều chuyện không còn quyền được biết nữa.

Chuyện lần này cũng là do thủ trưởng biết quan hệ giữa họ tốt nên mới đặc biệt thông báo cho anh tới đây.

“Vậy thì đừng nghĩ nhiều nữa, cứ tịnh dưỡng cho tốt đi, thủ trưởng sẽ cho người điều tra.” Đóa Đóa gật đầu: “Đúng rồi, tôi đã ngủ bao lâu rồi?” “Hai ngày, em đã hôn mê suốt hai ngày rồi.” Đóa Đóa kêu lên một tiếng: “Á!

Điện thoại của tôi đâu, đưa cho tôi mau!” “Cuối cùng cũng biết sợ rồi hả?” “Tôi phải gọi điện về cho gia đình.” “Tôi đã gọi điện cho

Diệp tiên sinh rồi, còn về người nhà em thì tôi không biết anh ta có báo tin không nữa.” Nói xong, Lâm Tuấn nhìn Đóa Đóa đầy vẻ châm chọc.

Đóa Đóa cảm thấy tuyệt vọng.

Với cái tính nịnh bợ lấy lòng nhà họ Lục của Diệp Mộ, chắc chắn anh sẽ không giấu giếm đâu.

Dù sao chuyện lớn thế này, nếu anh giấu đi thì điểm ấn tượng trong mắt người lớn chắc chắn sẽ giảm sút.

Với bản tính cáo già, gian xảo, thích tính toán của anh, anh tuyệt đối sẽ không làm chuyện bất lợi cho mình như vậy.

Cho dù người khác tạm thời chưa biết thì anh cả chắc chắn cũng không bị qua mặt được.

Quả nhiên, một giọng trẻ con vang lên từ ngoài cửa: “Cô cô ngốc nghếch ơi, Tiểu Kha Kha của cô đến rồi nè!” Lâm Tuấn nhìn thấy đầu tiên là một cậu bé chạy vào, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn như tạc, mặc bộ đồ da màu đen đầy phong cách, đường nét khuôn mặt cực kỳ giống Đóa Nhi, nhìn qua là biết người một nhà.

Tiếp theo đó là hai người đàn ông bước vào.

Diệp Mộ thì anh biết, còn người đàn ông kia anh chưa gặp bao giờ, chỉ cảm thấy hơi quen mắt nhưng không nhớ ra đã gặp ở đâu.

Tuy nhiên, khí chất tôn quý, lạnh lùng toát ra từ người đó khiến ai nấy đều không thể rời mắt.

Mắt Đóa Đóa sáng bừng lên, nhưng cô phát hiện cổ mình cứng đờ, không thể quay đi đâu được, chỉ có thể trơ mắt nhìn trần nhà. "Ha ha ha ha.

Cô ơi, cô thế này trông thảm thật đấy." Tiếng cười nhạo không kiêng nể gì của thằng nhóc ranh khiến Đóa Đóa tức không chỗ nào trút, "Lục Kha, đừng tưởng cô của cháu giờ không xuống giường được mà cháu dám ở trước mặt cô làm mưa làm gió, cẩn thận cô đánh đòn đấy." Lục Kha làm mặt quỷ, thậm chí còn lấy điện thoại ra, "tách tách" chụp mấy tấm ảnh. "Lục Kha, cái thằng ranh này, cháu làm gì đấy?" "Để mọi người cùng ngắm ảnh đẹp của cô chứ ạ." Lục Kha cười híp mắt nói. "Anh, mau quản con trai anh đi, vứt nó ra ngoài hộ em với, em nghe tiếng nó là thấy phiền rồi." Lục Nghiêu sa sầm mặt, bế Lục Kha vào lòng, nói: "Anh đến để quản em đấy, Lan Khuynh Tâm." "Hì hì, em bao nhiêu tuổi rồi, đâu cần anh quản chứ." "Em ngốc thế này, lần sau về nhà, anh vẫn bảo ông ngoại treo em lên xà nhà mà đánh.

Xem đánh vài lần như thế em có khôn ra được tí nào không." Nghe vậy, Đóa Đóa ho sặc sụa, mặt đỏ bừng lên.

Chuyện mất mặt như thế mà cũng bị khui ra, thật là quá đáng.

Ở đây còn có người khác, chẳng biết giữ chút thể diện nào cho cô cả.

Cô đã cảm nhận được ánh mắt trêu chọc của Lâm Tuấn, liền giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, quát lên: "Nhóc ranh, bớt trợn mắt nói mò đi, cô bị treo lên xà nhà bao giờ?" "Biết ngay là cô sẽ không thừa nhận mà, Lan Khuynh Tâm, cô thật là ấu trĩ." Lục Kha đảo mắt nhìn lên trần nhà.

Thằng nhóc này đúng là tiểu bá vương thế hệ mới, nghịch ngợm vô cùng, chẳng nể mặt ai bao giờ. "Ngậm miệng lại, thằng ranh, cháu không nói chuyện không ai bảo cháu bị câm đâu." "Cháu cứ nói đấy, lần trước cô về nhà bị hành cho thê thảm, lần thứ hai gặp cô, cô vẫn thảm như thế này, cô có thể đáng tin một chút được không?" Đáng tin?

Cô không đáng tin chỗ nào chứ?

Thằng nhóc này không phải đến thăm cô, mà giống như chuyên môn đến để chọc tức cô thì đúng hơn.

Cô ruột gặp tai nạn xe cộ nghiêm trọng thế này, nó không thể cho cô chút an ủi nào sao?

Lâm Tuấn cảm thấy lượng thông tin quá lớn, nhất thời không tiếp nhận nổi.

Lan Khuynh Tâm, hóa ra đây mới là tên thật của cô, Giang Đóa Nhi đúng là bí danh.

Thằng nhóc họ Lục này gọi cô là cô, cô quả nhiên là người nhà họ Lục.

Trước đây anh đã từng suy đoán, nhưng sau khi được chứng thực vẫn thấy chấn động.

Ở thành phố A, nhà họ Lục chính là một gia tộc quân nhân thực thụ, mấy thế hệ đều có người tòng quân, hơn nữa đều là những nhân vật cấp quân trưởng, lão thái gia còn là công thần khai quốc.

Nghe nói hiện giờ ông đã hơn một trăm tuổi, là người chỉ cần dậm chân một cái là cả giới chính trị phải rung chuyển.

Lục Nghiêu để ý thấy trong phòng bệnh còn có người khác, từ lúc vào đến giờ, ánh mắt anh vẫn như có như không dừng trên người Lâm Tuấn để dò xét. "Chào anh, tôi là Lục Nghiêu, anh trai của Đóa Đóa, em gái tôi hai ngày nay phiền anh chăm sóc rồi." Lục Nghiêu đưa tay về phía Lâm Tuấn, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như mọi khi.

Lâm Tuấn vội vàng đưa tay ra bắt tay Lục Nghiêu.

Nhìn khuôn mặt hoàn hảo không tì vết kia, anh đột nhiên nhớ ra đã gặp Lục Nghiêu ở đâu.

Trên tạp chí quân sự.

Mười năm trước, tại cuộc thi Đặc chủng binh toàn năng quốc tế, Lục Nghiêu đã giành chức quán quân.

Lúc đó các phương tiện truyền thông đều tranh nhau đưa tin, không chỉ vì tố chất quân sự của anh quá giỏi, mà còn vì khuôn mặt khiến phụ nữ phải phát cuồng kia.

Lúc đó Lâm Tuấn mới chỉ là một tiểu binh trinh sát vừa vào bộ đội, vô cùng sùng bái anh.

Chương 1907

Không ngờ hôm nay anh lại được gặp thần tượng, lại còn trong hoàn cảnh thế này.

Kích động thì kích động, Lâm Tuấn vẫn giữ được lý trí, không làm điều gì quá mất mặt: "Anh Lục không cần khách sáo, lúc đó hai chân tôi bị thương, cũng nhờ Đóa Nhi không quản ngại phiền hà ở bên cạnh cùng tôi huấn luyện, tôi mới bình phục được." Lục Nghiêu gật đầu.

Bé con Lục Kha trong lòng anh mở to đôi mắt, nhìn qua nhìn lại giữa Diệp Mộ và Lâm Tuấn.

Sau đó cậu bé giơ tay về phía Lâm Tuấn.

Lâm Tuấn thụ sủng nhược kinh, vội vàng bế lấy thằng nhóc.

Cậu bé ôm lấy cổ anh, không nói lời nào, chỉ bất động quan sát anh.

Lâm Tuấn cũng không dám lên tiếng, thả lỏng cơ thể để mặc thằng nhóc quan sát.

Thật kỳ quái, sao anh lại cảm thấy ánh mắt của thằng nhóc này sắc sảo như vậy, dường như cái gì cũng không giấu nổi nó.

Thằng nhóc không lên tiếng, anh cũng chẳng dám hó hé, anh rất ít khi tiếp xúc với trẻ con, chỉ có thể lấy tĩnh chế động.

Ở bên kia, Diệp Mộ cũng không nói gì, chỉ khoanh tay trước ngực, đứng nhìn Đóa Đóa từ trên cao.

Đóa Đóa tức vô cùng, hết người này đến người khác giận dỗi cô.

Cô đâu có cố ý ra ngoài, chuyện này gọi là ngoài ý muốn, không phải lần này thì cũng có lần sau, chỉ cần đối phương có tâm muốn lấy mạng cô thì căn bản không tránh khỏi.

Đóa Đóa tức giận nhắm mắt lại.

Cô đã bị thương thành thế này rồi, cái đám này rốt cuộc muốn sao đây?

Diệp Mộ thở dài trong lòng, mặt không cảm xúc quay đầu giường lên, đặt một chiếc gối ôm sau lưng cô để cô tựa cho thoải mái.

Đóa Đóa thấy ấm lòng, tính ra anh chàng này còn có lương tâm. "Này, Diệp Mộ, anh không định lên tiếng à?

Nếu ghét gặp tôi thế thì đi đi, nhìn bộ dạng này của anh tôi cũng thấy phiền." Đóa Đóa chẳng nể mặt chút nào.

Diệp Mộ vẫn im lặng, cứ ngồi bên giường trừng mắt nhìn Đóa Đóa.

Ngay khi Đóa Đóa sắp nổi khùng lên, Diệp Mộ cuối cùng cũng lên tiếng: "Tóc cháy thành thế này, em thấy ổn à?" Đóa Đóa không chịu ngoan ngoãn ở lại bộ đội, anh rất giận, nhưng giận hơn là vì sao tóc cô lại cháy thành thế này.

Vất vả lắm mới nuôi dài ra một chút cho giống con gái, giờ thành ra thế này thì ra cái thể thống gì. "Cái gì?

Tóc em bị cháy á?" "Tự em không biết à?" Diệp Mộ tìm một chiếc gương đưa cho Đóa Đóa.

Đóa Đóa nhìn một cái, suýt chút nữa ném luôn cái gương đi.

Trời đất ơi, cái người có mái tóc như bị chó gặm trong gương kia là ai vậy?

Hèn gì trước khi hôn mê cô ngửi thấy mùi khét, hóa ra tóc mình bị lửa thiêu.

Đúng là chẳng còn hình tượng gì nữa rồi.

Nếu có cái lỗ nào chắc cô chui xuống luôn quá. "Tìm thợ cắt tóc cho em, em muốn cắt tóc." Diệp Mộ bất lực vuốt tóc cô: "Muốn em nuôi tóc dài sao mà khó thế không biết." Khó khăn lắm mới dài được một chút, kết quả lại thành ra thế này.

Đóa Đóa bĩu môi: "Anh tưởng em muốn thế chắc." Lần trước về đã bị ông ngoại chê là xấu rồi, nếu ông ngoại thấy bộ dạng này của cô, chắc chắn sẽ còn bị chê tiếp. "Sau này cẩn thận một chút đi." Đóa Đóa thấy sự ghét bỏ sâu sắc trong mắt Diệp Mộ, liền tội nghiệp nhìn về phía Lục Nghiêu: "Anh." "Một chữ thôi, xấu.

Ba chữ, xấu chết đi được." "Em vì giữ mạng mà có dễ dàng gì đâu chứ?" Đóa Đóa cười khổ, nếu cô mà buồn bã chắc mấy cái người chỉ biết nhìn mặt mà bắt hình dong này phải hả hê lắm.

Bé Lục Kha cũng chê bai nói: "Cô ơi, nếu cụ ngoại đẹp trai mà biết cô xấu thành thế này, chắc chắn cụ sẽ ăn không ngon đâu." "Lục Kha, cháu ngứa da rồi đấy à?

Cụ ngoại đẹp trai mà cháu cũng dám gọi thế à?" "Thì là ông lão đẹp trai mà." Lâm Tuấn cảm thấy bầu không khí này có chút kỳ quặc.

Rõ ràng là vừa thoát chết trở về, sao không ai quan tâm đến vết thương của Đóa Đóa, ngược lại ai nấy đều chê bai ngoại hình và mái tóc của cô vậy?

Đó có phải là trọng điểm không?

Tuy nhiên, không khí này quả thực rất thoải mái.

Nhìn dáng vẻ lém lỉnh của cháu trai, Đóa Đóa thực sự muốn ôm nó vào lòng mà vò nát một trận, nhéo má, tét mông nó cho bõ ghét, xem nó còn dám đắc ý nữa không.

Cái thằng bé đáng yêu thế này, thật sự khiến người ta rất thích. "Đóa Đóa, chuyện lần này có manh mối gì chưa?" Lục Nghiêu, người nãy giờ ít nói, cuối cùng cũng lên tiếng.

Đóa Đóa vừa định trả lời, Lâm Tuấn đã nhanh hơn một bước: "Vẫn chưa tra được kẻ chủ mưu phía sau, hung thủ đã chết ngay tại chỗ.

Phía bộ đội đã có người chuyên trách điều tra, chắc chỉ vài ngày nữa là tìm ra chân tướng thôi." Đùa à, muốn theo đuổi Đóa Nhi thì việc đầu tiên phải lấy lòng anh trai người ta đã.

Lúc này đương nhiên phải nắm bắt cơ hội để thể hiện rồi. "Ừm, tôi biết rồi, cảm ơn anh Lâm." Đối với Lâm Tuấn, thái độ của Lục Nghiêu rất chừng mực, không quá nhiệt tình nhưng cũng tốt hơn so với người lạ một chút. "Anh Lục khách sáo quá." Lâm Tuấn cũng không giận, anh mới gặp người ta lần đầu, chắc chắn không thể so với Diệp Mộ được.

Lục Nghiêu khựng lại một lát, rồi bình tĩnh nói với Diệp Mộ: "Tiểu Mộ, chuyện này giao cho cậu, tra ra được là ai thì cứ diệt sạch đi." "Anh Nghiêu yên tâm, em xử lý được." Khóe miệng Diệp Mộ khẽ nhếch lên.

Chương 1908

Bạn gái mình bị ức hiếp, đương nhiên anh phải tự mình đi trút giận rồi.

Dù Lục Nghiêu không sắp xếp như vậy, anh cũng đã định làm thế.

Lâm Tuấn cảm nhận được một sự tàn nhẫn độc nhất vô nhị từ người Lục Nghiêu.

Cũng đúng thôi, bất kỳ người anh nào thấy em gái mình bị thương thành thế này cũng không thể ngồi yên được.

Lục Nghiêu trông có vẻ bình tĩnh, nội liễm nhưng chắc hẳn trong lòng đã giận đến phát điên rồi.

Lời Lục Nghiêu nói quả thực không phải là nói suông, nhà họ Lục chắc chắn có bản lĩnh đó.

Theo anh biết, các đại gia tộc ở thành phố A đều có quan hệ họ hàng, liên kết chặt chẽ với nhau, nếu họ thực sự muốn đối phó với ai thì đó là việc dễ như trở bàn tay.

Bất kể là ai đụng vào họ đều tuyệt đối không có kết cục tốt đẹp. "Anh, có phải xã hội đen hay lưu manh địa bĩ đâu mà đòi diệt này diệt nọ, chúng ta cứ theo con đường pháp luật đi." Đóa Đóa nháy mắt với Lục Nghiêu.

Những lời này người nhà nói riêng với nhau thôi, không thấy còn có Lâm Tuấn ở đây sao?

Truyền ra ngoài thì ra cái thể thống gì, cô dù sao cũng là quân nhân.

Đóa Đóa nhất thời không nghĩ thông, nhưng Lâm Tuấn thì lại hiểu.

Lời nói của Lục Nghiêu không chỉ là thái độ đối với chuyện này, mà còn là lời cảnh cáo dành cho anh.

Đó là nhắc nhở anh rằng, có những người không phải anh muốn đụng vào là đụng được.

Lâm Tuấn thấy hơi buồn cười, Lục Nghiêu làm anh trai đúng là quá lo xa rồi.

Anh chưa bao giờ có ý đồ xấu, ngay cả khi theo đuổi Giang Đóa Nhi, anh cũng sẽ đường đường chính chính chứ không dùng thủ đoạn bẩn thỉu.

Không phải vì gia thế của cô, mà là vì chính con người cô.

Thế là, Lâm Tuấn thản nhiên nhìn về phía Lục Nghiêu, ánh mắt đầy quang minh lỗi lạc.

Lục Nghiêu đều thu hết vào tầm mắt, người này quả thực khác xa so với anh tưởng tượng, có tư cách để theo đuổi bảo bối của nhà họ. "Chuyện này bọn anh sẽ tự biết cách xử lý, không đến lượt em xen vào, em cứ lo dưỡng thương cho tốt đi." "Anh đúng là kẻ độc tài, chuyện của em để em tự xử lý." "Nếu em xử lý tốt được thì bây giờ đã chẳng ra cái bộ dạng này." Lục Nghiêu chẳng nể nang gì mà nói thẳng.

Lớp băng gạc trên đầu và cổ Đóa Đóa đâm nhói vào mắt anh, bao giờ anh thấy tiểu ma nữ nhà mình bị thương nặng thế này đâu.

Đây là lần đầu tiên. "Đây là ngoài ý muốn, anh nói lý lẽ chút đi." "Diệp Mộ, giao cho cậu đấy, cần giúp đỡ thì cứ tìm ông ngoại." Nếu Lan Hành Chi biết ai khiến cháu gái yêu quý của ông thành ra thế này, nói không chừng cơn thịnh nộ nổi lên, ông sẽ trực tiếp thuê sát thủ giải quyết luôn.

Người già dù sao tuổi tác cũng đã cao, vẫn là không nên động đến can hỏa như vậy, cứ để ông sống những ngày bình yên đi. "Hì hì, ông ngoại biết chuyện này chưa anh?" Đóa Đóa hỏi. "Tạm thời vẫn chưa biết, nhưng bao giờ ông biết thì anh chịu, anh không quản được." "Chỉ cần anh không nói với ông ngoại thì ông sẽ không biết đâu." "Em nghĩ chuyện của em giấu được chắc?

Có phải ngã hỏng não rồi không mà ngây thơ thế." Lục Nghiêu hừ lạnh một tiếng đầy giận dỗi.

Trước đây là vì cô đi làm nhiệm vụ, giờ cô ở đâu, làm công việc gì, muốn biết thông tin của cô chẳng khó chút nào.

Đóa Đóa đảo mắt trắng dã, cái ông anh này càng ngày càng chẳng giống anh trai gì cả, chỉ biết mỉa mai châm chọc cô thôi.

Haiz, nói không chừng ông ngoại đã sớm cho người giám sát cô rồi. "Đại ca, cẩn thận con trai anh học theo anh đấy, anh độc miệng thế này có tốt không hả?" "Hoàn toàn không cần học, trong gen có sẵn rồi." Lục Kha che cái miệng nhỏ, nằm trong lòng Lục Nghiêu cười nắc nẻ.

Lục Nghiêu dịu dàng xoa đầu cậu bé.

Đóa Đóa cảm thấy anh trai mình khá kỳ lạ, đàn ông nhà cô vốn dĩ chỉ sủng ái con gái, đối với con trai dù trong lòng có thương cũng sẽ không biểu hiện ra, cần "ngược" thế nào là ngược thế nấy.

Anh ấy thì hay rồi, sủng con đến mức không chịu nổi.

Kiểu này mà sinh con gái chắc sủng lên tận trời mất. "Anh, chú ý phương pháp giáo dục của anh đi." "Con trai anh anh tự dạy, em có lý luận gì thì đợi sau này dạy con của em ấy, giờ em chưa có tư cách nói mấy câu đó đâu." Đóa Đóa âm thầm gạt lệ, chưa kết hôn chưa có con là bị bắt nạt thế này sao?

Thật bất công.

Cô rõ ràng vẫn còn là một đứa trẻ mà, sao chẳng ai sủng cô nữa vậy. "Cô ơi, cô với chú rể nhỏ bao giờ mới sinh em gái cho cháu chơi thế?" Chú rể nhỏ.

Mặt Đóa Đóa đỏ bừng lên, chột dạ liếc nhìn một cái rồi nhanh chóng thu hồi ánh mắt: "Nhóc ranh, cô đã có chú rể nhỏ đâu?" "Ai bảo không có ạ, mọi người đều công nhận chú Diệp rồi mà." Diệp Mộ mỉm cười với Lục Kha, thằng bé này, không uổng công mình sủng nó, biết rõ ai tốt với mình nhất.

Lục Kha hơi ngẩng đầu, kiêu ngạo nói: "Chú Diệp, đừng tưởng được mọi người công nhận rồi mà đã vội kiêu ngạo nhé, cháu thấy chú Lâm này cũng không tệ đâu nha." Lâm Tuấn suýt chút nữa thì cảm động đến rơi nước mắt, thằng bé này đúng là có mắt nhìn.

Anh nhiệt tình nói: "Kha Kha, chú Lâm sẽ cố gắng." Lục Kha nắm tay lại: "Cố lên chú Lâm, cháu ủng hộ chú nha, chỉ cần chịu khó cố gắng chắc chắn sẽ chiếm được trái tim người đẹp thôi." Lâm Tuấn đặc biệt nghiêm túc nói: "Chú sẽ cố gắng." Diệp Mộ thấy nghẹn lời, cái thằng nhóc tinh quái này, vừa đấm vừa xoa, chẳng biết ăn cái gì mà lớn mà quỷ quyệt thế không biết.

Cả hai bên đều không đắc tội, đúng là biết cách lấy lòng người khác.

Đóa Đóa sắp ngượng chết mất, cái thằng nhóc này rốt cuộc đang nói cái gì vậy, cứ như cái máy nói ấy, líu lo suốt, phiền chết đi được.

Diệp Mộ và Lâm Tuấn lặng lẽ nhìn nhau, trong ánh mắt như có những tia lửa điện không nhìn thấy được.

Lục Nghiêu vờ như không thấy, vẫn bế Lục Kha.

Chương 1909

Đóa Đóa chịu không nổi, lên tiếng trước: "Đội trưởng, anh trai tôi đến rồi, anh không cần ở đây chăm sóc tôi nữa đâu, anh đi lo việc của anh đi, tôi đã làm phiền anh hai ngày rồi." Nhất định phải có một người đi, nếu không bầu không khí này đúng là quá ngượng ngùng.

Cô chỉ muốn yên ổn dưỡng thương, không muốn dính dáng vào cuộc tranh đấu của hai người đàn ông này.

Lâm Tuấn cũng không phải hạng người mặt dày mày dạn, lúc cần phong độ thì nhất định phải có phong độ.

Anh đã ở bên cạnh Đóa Đóa hai ngày rồi, nếu cứ tiếp tục ở lại đây sẽ khiến Lục Nghiêu thấy phiền.

Người ta vừa mới đến, tổng cộng cũng phải dành cho hai anh em họ chút không gian riêng tư, anh ở đây thực sự không phù hợp lắm.

Anh nói với Lục Nghiêu: "Anh Lục, vậy tôi về trước đây, lúc khác tôi lại đến thăm Đóa Đóa." Lục Nghiêu gật đầu.

Lâm Tuấn lại nói với Lục Kha: "Kha Kha, lần sau chú Lâm đưa cháu đi chơi quanh đây nhé." "Vâng ạ, chú Lâm." Sau khi Lâm Tuấn đi khỏi, Đóa Đóa mới thấy không khí dễ thở hơn hẳn, cô bắt đầu nổi cáu với Lục Kha: "Lục Kha Kha, sau này người lớn nói chuyện cháu bớt xen vào đi, trẻ con thì biết cái gì chứ." "Cháu đương nhiên là biết rồi, chú Lâm đó cũng thích cô, cũng muốn làm chú rể nhỏ của cháu, nên cháu cho người ta một cơ hội thôi mà." Lục Nghiêu và Mạc Noãn khi nói chuyện thường không mấy khi tránh mặt Lục Kha.

Lục Kha tuy nhỏ tuổi nhưng lại rất già dặn, lẳng lặng ghi nhớ mọi chuyện trong lòng.

Vừa rồi cậu bé đã quan sát Lâm Tuấn, cứ chằm chằm nhìn cô mình như vậy, không phải thích thì là gì?

Ba đã bảo rồi, giữa nam và nữ làm gì có cái thứ tình bạn quái quỷ nào đâu. "Đó cũng là để cô cho cơ hội chứ liên quan gì đến cháu." Đóa Đóa trợn tròn mắt. "Chú rể nhỏ của cháu thì cháu phải tự mình kiểm duyệt chứ." "Kha Kha, chú không đủ tốt sao?" Diệp Mộ cười hỏi. "Chú rất tốt ạ, nhưng nếu có người tốt hơn thì sao?" Thằng bé nhún vai, ánh mắt trong veo.

Có người tốt hơn thì đương nhiên phải chọn người tốt hơn rồi, kẻ ngốc cũng biết đạo lý đó.

Cậu bé đâu có ngốc.

Nói nghe cũng có lý thật, Đóa Đóa và Diệp Mộ cạn lời luôn.

Trẻ con bây giờ đứa nào đứa nấy đều tinh như sáo. "Yên tâm đi chú rể nhỏ Diệp, cháu vẫn rất thương chú mà, đây là thử thách dành cho chú đấy, cố gắng lên nhé, đánh bại mọi đối thủ cạnh tranh là chú sẽ thắng lợi thôi.

Yeah!" "Được rồi, ba đưa con ra ngoài chơi." Lục Nghiêu đôi khi cũng thấy con trai mình nói hơi nhiều, anh bế thốc Lục Kha lên đi ra ngoài, để lại không gian riêng cho đôi tình nhân trẻ.

Không còn ai khác ở đó, Diệp Mộ đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn bị thương của Đóa Đóa: "Trên người còn đau không em?" "Đau, đau lắm, chưa bao giờ em đau thế này cả." Đóa Đóa tủi thân bĩu môi.

Cô nghĩ con gái khi được bạn trai quan tâm thì nên làm nũng như thế này đúng không nhỉ?

Chắc cô không làm sai đâu.

Diệp Mộ vốn dĩ tâm trạng rất nặng nề, nhưng thấy Đóa Đóa nháy mắt ra hiệu thế kia thì chỉ thấy buồn cười.

Cái cô nàng này đến làm nũng cũng không biết cách, nhìn kiểu gì cũng không thấy chút yếu đuối nào, chỉ thấy hài hước thôi. "Lan Khuynh Tâm, anh thật sự muốn đưa gương cho em xem bộ dạng vừa rồi của em đấy." "Bộ dạng vừa rồi của em thì làm sao?" "Gượng gạo." Diệp Mộ thong thả thốt ra hai chữ.

Đóa Đóa tức không chịu được: "Em muốn làm một người bạn gái đúng tiêu chuẩn mà có dễ đâu, em làm thế là vì ai chứ?" "Lan Khuynh Tâm, không cần thiết đâu, em cứ là chính mình là được rồi." Diệp Mộ cẩn thận ôm lấy Đóa Đóa, khẽ cắn vào đầu mũi xinh đẹp của cô, sau đó ôm cô vào lòng.

Cô đang bị thương không cử động được, Diệp Mộ muốn ôm cô thì chỉ có thể nhoài người về phía trước, một tay chống lên giường.

Tư thế này nhìn kiểu gì cũng thấy kỳ cục.

Hơi thở giao nhau, mặt Đóa Đóa đỏ bừng, cô quát lên: "Cái thằng này, anh là chó đấy à, sao lại cắn em?" "Vì yêu em mà." "Sến súa chết đi được, mau buông ra, anh cứ thế này em không nghỉ ngơi được đâu." Diệp Mộ buông Đóa Đóa ra, giúp cô chỉnh lại tóc, hỏi: "Đói chưa, có muốn ăn gì không em?" "Đói rồi.

Anh đừng đi nhé, ở đây với em, để anh trai em mang đồ ăn đến cho." "Được, nghe em hết." Đóa Đóa nhìn khuôn mặt của Diệp Mộ, khẽ nheo mắt lại.

Cô vốn không biết cách bày tỏ tình cảm của mình, nhưng khi Diệp Mộ ở bên cạnh, cô thấy rất an tâm.

Lúc tai nạn xảy ra, nói không sợ là nói dối.

Cô không sợ chết, cái chết không đáng sợ, đáng sợ là làm cho người thân và người yêu phải đau lòng. "Có chỗ nào không thoải mái không em?

Để anh đi gọi bác sĩ." "Đừng, em ổn mà, không vấn đề gì lớn đâu, chỉ cần nghỉ ngơi tốt là được, anh đừng có cuống quýt lên thế." "Lan Khuynh Tâm, anh là đang lo lắng cho em, em không biết sao?

Nếu em xảy ra chuyện gì, anh phải làm thế nào?

Người thân của em phải làm thế nào?" Diệp Mộ có chút giận dỗi.

Anh xót xa cho cô đến chết đi được, vậy mà cô còn bảo anh cuống quýt.

Đóa Đóa bĩu môi: "Được rồi, được rồi, em lỡ lời.

Em hứa với anh, dù trong bất kỳ tình huống nào em cũng sẽ bảo vệ cái mạng nhỏ này, không để anh phải làm góa phu đâu." Góa phu.

Diệp Mộ tức đến xanh cả mặt: "Lan Khuynh Tâm, em có thể nghiêm túc một chút được không?" "Em rất nghiêm túc mà, không có ý lấy lệ chút nào đâu." Đóa Đóa không hiểu sao Diệp Mộ lại hiểu lầm như vậy. "Chỉnh tề lại chút đi." "Mẹ kiếp, em còn chưa đủ chỉnh tề à?

Sắp ba mươi tuổi đầu rồi mới chỉ yêu mỗi mình anh thôi đấy, em là con gái nhà lành chính hiệu nhé." Đóa Đóa đùa giỡn.

Diệp Mộ cảm thấy nếu không phải mình có tu dưỡng tốt thì chắc chắn sẽ bị Đóa Đóa làm cho phát điên mất, cô nàng này quá mức bình tĩnh rồi.

Rõ ràng bị thương nặng như vậy mà không kêu đau một tiếng, anh giận sự kiên cường của cô, điều đó khiến anh thấy rất thất bại, dường như chẳng giúp gì được cho cô cả.

Lúc nhận được điện thoại của Lâm Tuấn, anh thực sự sắp phát điên, không thể tưởng tượng nổi gãy mấy cái xương sườn thì đau đớn đến mức nào, cô đã phải trải qua nguy hiểm ra sao.

Chương 1910

Nghĩ đến những điều đó, ngay cả hơi thở của anh cũng thấy đau nhói.

Anh hận bản thân vì sao lại rời đi vào lúc này, nếu anh ở bên cạnh thì chắc chắn lũ người đó sẽ không dám ra tay trắng trợn như vậy. "Diệp Mộ, đừng thế mà, chuyện đã xảy ra rồi, chúng ta nên đối mặt một cách nhẹ nhàng thôi.

Dù thế nào đi nữa, chúng ta cũng không thay đổi được những gì đã xảy ra." "Lan Khuynh Tâm, giải ngũ đi em." Diệp Mộ đột nhiên ngước mắt lên, nghiêm túc nói.

Anh cảm thấy công việc này thực sự quá nguy hiểm, đặc biệt là với một người quá tận tâm như Đóa Đóa, anh không muốn cô lúc nào cũng phải đối mặt với hiểm nguy.

Trước đây anh chưa từng dám nói những lời như vậy vì muốn cô được làm điều cô thích, nhưng anh không thể chịu đựng được cảnh tính mạng cô bị đe dọa hết lần này đến lần khác, chuyện như thế này xảy ra một lần là quá đủ rồi.

Nếu còn lần nữa, chắc anh sẽ phát điên mất.

Đóa Đóa có chút ngẩn ngơ, dường như không ngờ Diệp Mộ lại đột ngột nói ra điều đó.

Chẳng phải đã nói rồi sao, cô sẽ điều chuyển về thành phố A mà?

Cô chưa từng nghĩ sẽ làm đặc chủng binh cả đời, dù sao tinh lực và thể lực cũng có hạn.

Dù cô có vùng vẫy thế nào thì cũng hiểu mình là phụ nữ, kết hôn sinh con là thực tế cô phải đối mặt.

Sau này có con rồi, cô cũng không thể tiếp tục làm những công việc nguy hiểm này nữa.

Thêm vào đó, công ty của ông ngoại thực sự đang thiếu một người thừa kế, hai anh em cô kiểu gì cũng phải có một người vào đó gánh vác.

Lục Nghiêu đương nhiên là không thể rồi, hưng suy vinh nhục của nhà họ Lục đều đặt cả lên vai anh ấy.

Đại ca là đàn ông, hành sự thuận tiện và có ưu thế hơn cô, người phải lùi bước chỉ có thể là cô thôi.

Nhưng nếu bảo cô giải ngũ ngay bây giờ, cô cảm thấy nhất thời mình chưa thể chấp nhận được.

Vì ước mơ này, cô đã nỗ lực bao nhiêu năm qua. "Diệp Mộ." Diệp Mộ cũng không nói gì thêm, chỉ nhìn chằm chằm Đóa Đóa, dường như muốn nghe được suy nghĩ thực sự của cô.

Hai người cứ thế im lặng giằng co, cuối cùng Diệp Mộ vẫn là người thua cuộc.

Đây là lời anh nói ra trong lúc bốc đồng, nhưng anh không hối hận.

Từ trước đến nay, anh vẫn luôn không nỡ để cô phải chịu khổ như vậy.

Đó là suy nghĩ chân thật nhất tận sâu trong lòng anh.

Anh không cần nói ra, Đóa Đóa chắc chắn cũng hiểu.

Anh khẽ thở dài một tiếng, gượng cười, hơi cúi đầu, giọng điệu mang theo vài phần thất vọng: "Thôi bỏ đi, Lan Khuynh Tâm, cứ coi như anh chưa nói gì, là yêu cầu của anh quá đáng rồi." Đóa Đóa hơi rũ mắt, nhìn Diệp Mộ mà thấy xót xa khôn tả: "Xin lỗi anh, Diệp Mộ, em không thể lập tức giải ngũ ngay được.

Anh biết mà, để có được ngày hôm nay em đã phải đánh đổi bao nhiêu." Cô nói tiếp: "Nhưng mà..." Diệp Mộ vụt ngẩng đầu lên, ánh mắt u ám bỗng chốc rạng rỡ hẳn: "Nhưng mà cái gì?" Cái cô nàng này nói chuyện không thể liền mạch một chút được sao, làm anh sốt ruột chết đi được.

Mấy cái từ chuyển ngoặt này có thể bớt dùng đi một tí được không? "Em có thể hứa với anh, nếu sau này chúng ta kết hôn, em có thai thì em nhất định sẽ giải ngũ." Giai đoạn nào làm việc nấy, trong lòng cô thực ra rất rõ ràng.

Nếu có con rồi, cô sẽ dành nhiều tâm sức hơn cho con cái.

Diệp Mộ vui mừng khôn xiết, không dám tin vào những gì mình vừa nghe thấy, liền xác nhận lại: "Em nói gì cơ?" Hai má Đóa Đóa hơi nóng lên, kẻ mù mờ về tình cảm như cô mà nói chuyện mang thai thì đúng là có chút ngượng ngùng thật.

Rõ ràng là chuyện cảm thấy còn rất xa vời, vậy mà đột nhiên lại được đưa vào chương trình nghị sự, liệt kê vào kế hoạch luôn rồi. "Anh rõ ràng đã nghe rõ rồi mà, em không muốn nhắc lại nữa đâu." Diệp Mộ lại không chịu buông tha cho cô, ánh mắt rực cháy nhìn cô chằm chằm: "Lan Khuynh Tâm, nói lại câu trả lời của em một lần nữa đi." "À thì...

ý em là, cho em thêm hai ba năm nữa, 30 tuổi em sẽ giải ngũ." Đây là sự nhượng bộ lớn nhất của cô rồi, không thể lùi thêm được nữa.

Chuyện mang thai thì chưa biết bao giờ, nhưng 30 tuổi thì cũng chỉ là chuyện của hai năm tới thôi. "Được." Diệp Mộ đáp ứng rất dứt khoát, nụ cười trên mặt mãi không tắt.

Khóe miệng Đóa Đóa cũng cong lên, người này đúng là quá dễ thỏa mãn, một sự nhượng bộ nhỏ của cô mà cũng khiến anh hưng phấn đến vậy. "Em không được lừa anh đâu đấy?" Diệp Mộ không yên tâm nói thêm.

Đóa Đóa đảo mắt trắng dã, nếu không phải hiện tại hành động không tiện, cô thực sự muốn vỗ ngực bảo đảm luôn rồi: "Anh yên tâm, lời Lan Đóa Đóa này đã nói ra là không bao giờ nuốt lời, anh cứ để tim vào bụng mà ngủ cho ngon đi." "Anh biết rồi." "Vui rồi chứ?" "Ừm." Diệp Mộ dứt khoát đáp.

Anh hiểu rất rõ, sự nhượng bộ của Đóa Đóa có ý nghĩa gì, điều đó chứng tỏ cô thực sự đặt anh ở trong lòng.

Anh rất vui, vì cô sẵn sàng nghĩ cho anh, vì anh mà đưa ra sự nhượng bộ lớn đến vậy. "Hừ." Đóa Đóa thấy hơi hậm hực.

Sao cô cứ cảm giác mình bị mắc bẫy thế nhỉ, hình như Diệp Mộ lại dùng chiêu bài gì với cô rồi.

Chắc chắn là cô ở trong bộ đội quá lâu nên mới thế, trước đây toàn là cô bẫy người khác, giờ toàn bị cái vẻ ngoài giả nghèo giả khổ của Diệp Mộ làm cho sập bẫy. "Sao thế em?" "Diệp Mộ, anh nói xem có phải anh cố ý không?

Cố ý dùng khổ nhục kế với em." "Cố ý cái gì cơ?" Diệp Mộ mặt đầy ngơ ngác.

Đóa Đóa nhìn anh một hồi, không thấy có âm mưu gì trên mặt anh mới thôi.

Lời đã nói ra như nước chảy khỏi tay, cô có thể ở trong đội đặc nhiệm bao nhiêu năm qua, thực ra cô cũng thấy mãn nguyện rồi.

Chương 1911

"Không có gì." Diệp Mộ nắm lấy tay Đóa Đóa, trịnh trọng nói: "Lan Khuynh Tâm, cảm ơn em." Thực sự rất cảm ơn. "Giữa chúng ta không cần phải nói những lời này đâu, khách sáo thế làm gì." Đóa Đóa ngượng nghịu nói.

Chuyện yêu đương này cô thực sự không quen chút nào.

Có gì mà phải cảm ơn chứ?

Chẳng phải đó là điều cô nên làm sao?

Anh đã vì cô làm biết bao nhiêu việc, còn cô từ nhỏ đến lớn dường như chưa làm được gì cho anh cả. "Được, sau này không nói nữa." "Ừm." Lục Nghiêu cảm thấy mình giống như một cái bóng đèn công suất lớn, đứng ở cửa tiến không được mà lùi cũng không xong.

Nhưng anh chẳng muốn lùi chút nào, tiểu ma nữ nhà mình hiếm khi có được một mặt nữ tính như thế này, thực sự là của hiếm.

Bỏ lỡ lần này thì không biết bao giờ mới được thấy lại nữa.

Đóa Đóa vốn nhạy cảm, rất nhanh đã phát hiện có người đứng ở cửa, cô gầm nhẹ: "Lục Nghiêu, Lục Kha, hai người vào đây cho em!" Dám trốn ở sau lưng xem kịch hay của cô cơ đấy. "Cô ơi, con gái phải dịu dàng một chút chứ ạ." Lục Kha nhỏ tuổi tỏ vẻ rất sốt ruột và thắc mắc, tại sao người cô nóng tính thế này mà chú rể nhỏ vẫn thích được nhỉ?

Thế giới tình cảm của người lớn đúng là phức tạp thật. "Cô thế nào cũng có người thích nhé." Lục Nghiêu đưa đồ ăn trong tay cho Diệp Mộ.

Diệp Mộ mở ra xem, là cháo thịt nạc.

Anh múc một thìa, đưa lên miệng thổi nguội rồi kiên nhẫn đưa đến bên miệng Đóa Đóa.

Mặt Đóa Đóa bỗng chốc đỏ lựng.

Cô chưa bao giờ là người yếu đuối, luôn quen tự mình làm lấy mọi việc, thực sự chưa bao giờ được ai hầu hạ như thế này: "Để em tự làm được rồi." "Đừng, để anh đút cho em." "Ôi dào, đừng thế, ngại chết đi được." Đóa Đóa lầm bầm với âm thanh chỉ đủ cho hai người nghe.

Diệp Mộ nghe thấy nhưng không hề lay chuyển, vẫn cố chấp đưa thìa cháo đến bên miệng cô.

Đóa Đóa nhìn Lục Nghiêu và Lục Kha một cái, thấy ánh mắt trêu chọc y hệt nhau của hai cha con họ, cô vội vàng thu hồi tầm mắt.

Lục Nghiêu nhìn động tác nhỏ của cô, thấy rất buồn cười: "Lan Khuynh Tâm, chẳng phải em mặt dày lắm sao?

Thế này mà đã chịu không nổi rồi à." "Chuyện này không liên quan gì đến mặt dày hay mặt mỏng, em chỉ là không quen thôi." Không quen khoe ân ái với bạn trai trước mặt người nhà.

Mà cái anh bạn trai này còn là người quen cũ, quen đến mức không thể quen hơn được nữa.

Người ta thường bảo quen quá khó ra tay, chẳng biết Diệp Mộ đã ra tay với cô kiểu gì nữa. "Không sao, quen dần là được." Diệp Mộ nghiêm túc nói. "Cũng đúng." Đóa Đóa dứt khoát nhắm mắt lại, giống như chú chim non đang chờ mồi, chỉ việc há miệng ra hưởng thụ sự chăm sóc chu đáo của Diệp Mộ.

Chuyện này đúng là quen dần là được, ngoại trừ lúc đầu hơi mất tự nhiên một chút, Đóa Đóa rất nhanh đã thích nghi, còn vừa ăn vừa tán gẫu với cháu trai.

Buổi chiều, các thành viên của tiểu đội Cô Lang đều kéo đến.

Lãnh đạo cho họ nghỉ nửa ngày để đi thăm bệnh.

Nhưng khi nhìn thấy Lục Nghiêu, từng người một đều trợn tròn mắt, quên sạch mục đích của chuyến đi này.

Không ai ngờ được thần tượng của họ lại xuất hiện bằng xương bằng thịt ngoài đời thế này.

Đóa Đóa chỉ muốn đá cho mỗi đứa một phát, đứa nào đứa nấy cứ đờ ra như phỗng: "Ngẩn người ra cái gì, đó là anh trai tôi, kia là cháu trai tôi, từng đứa một khẩn trương lên, mau chào đại ca đi." "Cái gì?

Đội trưởng, đây là anh trai chị á?

Anh trai chị hóa ra là..." "Sao chị chưa bao giờ kể với bọn em?" "Đúng đấy đội trưởng, chị làm thế là không được đâu nhé." ... "Đại ca, chào anh, em là Trương Đại Sơn." "Đại ca, anh chính là thần tượng của em đấy ạ." ...

Đóa Đóa nhìn đám lính dưới trướng mình cứ xoay quanh Lục Nghiêu, nhất thời cảm thấy đau cả đầu.

Sao mà chẳng có chút tiền đồ nào thế này?

Anh ta với Lục Nghiêu cũng không khác gì nhau mấy, thay vì sùng bái Lục Nghiêu, chi bằng sùng bái anh ta đi.

Vì là lính của Đóa Đóa, Lục Nghiêu hiếm khi có được sự kiên nhẫn, bắt tay chào hỏi từng người một.

Thấy Đóa Đóa vẫn còn tràn đầy sức sống, mọi người liền cùng Lục Nghiêu đứng sang một bên trò chuyện, vài người thậm chí còn bế Lục Kha đi chơi.

Lục Kha một chút cũng không sợ người lạ, cậu bé vốn thường xuyên theo Lục Nghiêu vào doanh trại nên có bản năng rất yêu thích các chú bộ đội đặc chủng.

Đóa Đóa hướng về phía bọn họ đảo mắt vô số cái, đúng là một lũ không có lương tâm, rốt cuộc có biết ai mới là nhân vật chính không hả?

Cuối cùng lúc mọi người ra về, còn không quên châm chọc mỉa mai cô một trận, khiến cô tức đến mức suýt chút nữa là nhảy khỏi giường bệnh.

Đóa Đóa rất uất ức: “Anh, khi nào thì anh về?” “Anh vừa mới tới em đã đuổi anh đi rồi?

Đây chính là đạo đãi khách của em sao?” “Anh ở đây chỉ tổ cướp hết sự nổi bật của em thôi.” “Cái bộ dạng bán thân bất toại này của em bây giờ, mà còn chắc chắn mình có sự nổi bật à?” Luận về độc miệng, hai anh em này tám lạng nửa cân, chỉ là hiện tại Đóa Đóa đang ở thế yếu.

“Em bây giờ thế này không có cách nào tiếp đãi anh được.” “Diệp Mộ sẽ thu xếp ổn thỏa, không cần em phải bận tâm.” Đóa Đóa bĩu môi, nhắc nhở: “Hai người muốn ở lại bao lâu cũng được, nhưng không được phép đi tìm thủ trưởng của em gây rắc rối đâu đấy.” “Đã đến đây rồi, tự nhiên là phải đi bái phỏng chú Trần một chút.” Đây chính là nhiệm vụ quan trọng nhất trong chuyến đi này của Lục Nghiêu, phải nhanh chóng điều Đóa Đóa trở về, không thể trì hoãn thêm nữa.

Để cô một mình ở nơi này, anh thực sự không yên tâm.

Chương 1912

Nếu lỡ xảy ra chuyện gì, anh biết ăn nói thế nào với gia đình đây.

Đóa Đóa bật ngồi dậy ngay lập tức, nhưng lại chạm vào vết thương trên người, đau đến mức nhăn răng trợn mắt.

Diệp Mộ rất xót xa, đỡ lấy vai cô để cô nằm xuống: "Đừng kích động, có chuyện gì thì từ từ nói, em bây giờ là thương binh, phải có giác ngộ của một thương binh đi chứ." "Anh, anh đừng như vậy, hiện tại em vẫn đang có nhiệm vụ trên người, bất luận thế nào anh cũng phải đợi em kết thúc nhiệm vụ này rồi hãy nói.

Anh không được can thiệp vào chuyện của em, dù sao năm nay nhất định em sẽ về, không gấp gáp một lúc này, chúng ta cứ theo trình tự phê duyệt bình thường mà làm." Cô không muốn gặp chút khó khăn đã bỏ chạy giữa chừng, càng không muốn để lại một vết nhơ "đào ngũ" trong đời binh nghiệp của mình.

Lục Nghiêu không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Đóa Đóa.

"Anh, chuyện này anh đừng quản nữa, có được không?" "Anh là anh trai em, anh không quản em thì quản ai, tất cả mọi chuyện của em anh đều có thể quản." "Em lớn bằng này rồi, em tự biết mình đang làm gì." Đóa Đóa trừng mắt nhìn Lục Nghiêu, kiên quyết không nhượng bộ.

"Sắp mất mạng đến nơi rồi còn muốn chơi." "Anh, em chưa bao giờ chơi cả, em rất nghiêm túc." "Ở thành phố C em không có chút gốc rễ nào, em tưởng nhiệm vụ hiện tại thực sự dễ hoàn thành lắm sao?

Không có em sẽ có người khác hợp thích hơn, em nên nhường đường cho người ta đi." Anh không tin là không tìm được người thay thế cô.

Ở bất cứ đâu, gốc rễ của một người luôn là quan trọng nhất.

Nếu gia thế tốt, có người chống lưng, những kẻ muốn động vào cũng không dám khinh suất xuống tay, mà phải cân nhắc lợi hại.

Về nhiệm vụ lần này của Đóa Đóa, anh cũng biết đôi chút, đối thủ quá phức tạp, phong cách "nghé con mới đẻ không sợ hổ" của đám trẻ các cô rất dễ đắc tội với người ta.

Muốn kéo một gia tộc, một tập đoàn lợi ích xuống ngựa, đâu có dễ dàng như vậy.

Anh hoàn toàn không lạc quan chút nào.

"Nếu em đã nhận nhiệm vụ này, em sẽ dốc hết sức làm tốt.

Nhiệm vụ này đã tiến hành được một nửa rồi, giờ thay người khác, chưa chắc đã có ai nắm rõ tình hình hơn em." "Lan Khuynh Tâm." Lục Nghiêu định thần nhìn Đóa Đóa.

Đóa Đóa rưng rưng nước mắt, cô biết anh trai cũng là vì tốt cho mình, nhưng cô thực sự không muốn chùn bước vào lúc này.

Cô có chỗ dựa, nhưng cấp dưới của cô thì không có ai để nương tựa, nếu cô đi lúc này thì quá bất nghĩa.

"Anh, em không còn là trẻ con nữa, em biết mình đang làm gì, cho em chút lòng tin có được không?

Đợi nhiệm vụ lần này kết thúc, lệnh điều động của em chắc cũng được phê duyệt xong, em sẽ về thành phố A.

Hai ba năm nữa em sẽ xuất ngũ, đi theo con đường mà mọi người đã sắp xếp, mọi người hãy cho em thêm hai ba năm nữa thôi, chỉ cần hai ba năm thôi, nhiều hơn em không cần." Lục Nghiêu hừ lạnh một tiếng: "Nghe sao mà có vẻ không cam tâm thế này?" "Không có không cam tâm, thật ra em rất mãn nguyện rồi.” Đóa Đóa bĩu môi.

“Hy vọng những gì em nói là sự thật.” Lục Nghiêu cuối cùng cũng chọn cách thỏa hiệp.

Tuy nhiên, đã đến đây rồi, anh nhất định phải công khai thân phận của cô, như vậy có thể tạo thêm một tầng bảo vệ cho cô.

Đó cũng là việc duy nhất anh có thể giúp với tư cách là anh trai.

“Anh cả, cho em chút tin tưởng đi mà?” “Tùy em.” “Anh cả, anh đồng ý rồi hả?” “Em từ khi nào biết nghe lời bọn anh nói chứ?

Cánh cứng rồi, người lớn rồi, có suy nghĩ riêng rồi, căn bản sẽ chẳng thèm để tâm đến lời bọn anh đâu.” “Hì hì, đừng nói vậy mà, em vẫn rất nghe lời đấy thôi.

Diệp Mộ bảo em giải ngũ, em cũng dứt khoát đồng ý rồi đó.” “Đó vốn dĩ là ý định của chính em, đừng tưởng anh không biết.” Lục Nghiêu không khách khí vạch trần.

Cô em gái này của anh vẫn rất có tinh thần sứ mệnh với gia tộc, biết rõ bản thân còn gánh vác trách nhiệm gia đình.

Ông ngoại tuổi tác đã lớn, ngày thường không còn đủ tâm sức nữa.

Vì vậy, dù cô lúc nào cũng cà lơ phất phơ đòi vào quân đội, nhưng những thứ cần học cô chẳng hề bỏ sót cái nào, tất cả đều đang tiến hành, sớm đã chuẩn bị sẵn sàng để tiếp quản công ty Thiên Thịnh của ông ngoại rồi.

Với thông minh tài trí của cô, chỉ cần có người dẫn dắt hai ba năm, chắc chắn có thể chèo lái cả một công ty.

Nghe vậy, Diệp Mộ nhìn sang Đóa Đóa, cô chột dạ nói: “Anh cả, anh nói bừa, em đúng là không định ở lại quân đội cả đời, nhưng em chưa từng nghĩ sẽ giải ngũ sớm như vậy, tất cả là vì nghĩ cho Diệp Mộ, nghĩ cho mọi người thôi.” Trong nhà đã có một người khiến bố mẹ phải lo lắng rồi, nếu cô cũng cứ như vậy cả đời thì bố mẹ chẳng phải lo đến chết sao.

Đương nhiên, cô càng không nỡ để Diệp Mộ phải lo lắng cho mình mãi, sự hy sinh phải đến từ hai phía, cô muốn Diệp Mộ được thanh thản.

“Đó là vì em có trách nhiệm với cuộc đời mình.” “Hì hì, coi như là vậy đi.” Diệp Mộ mỉm cười nhẹ, Đóa Đóa nhất thời nhìn đến ngẩn ngơ.

Sao lại có người đàn ông đẹp trai đến thế này chứ, đúng là mọi từ ngữ mỹ miều dùng lên người anh cũng không hề quá đáng.

Diệp Mộ thấy dáng vẻ ngây người của Đóa Đóa thì càng thêm vui vẻ.

Anh không tự tin vào điều gì khác, nhưng đối với dung mạo của mình thì hài lòng một trăm phần trăm.

Không kìm được mà khẽ ngẩng đầu, nụ cười nơi khóe miệng càng sâu hơn, bày ra tư thế hoàn mỹ nhất.

Đúng là yêu nghiệt mà.

Sau này nếu kết hôn thật, chắc ngày nào cũng bị quyến rũ mất thôi.

Đóa Đóa thầm nhủ trong lòng.

Lục Nghiêu nhìn đôi trẻ, tuy không nói lời nào nhưng mọi thứ đều hiện rõ trong ánh mắt, bầu không khí ấm áp triền miên đó đẹp đến không tưởng.

Anh căn bản không thể xen vào được, lại còn cảm thấy mình và con trai trở thành hai bóng đèn lớn nhỏ rồi.

Hai cha con nhìn nhau trừng trừng một hồi, rồi Lục Nghiêu bế con trai bỏ đi.

Có Diệp Mộ ở đây, anh yên tâm vạn phần.

Đóa Đóa nằm viện hơn nửa tháng, Lâm Tuấn hễ có thời gian là lại chạy tới bệnh viện, không tặng hoa tươi thì cũng mang theo đủ loại canh bổ dưỡng.

Chỉ là anh ta vẫn luôn không hợp với Diệp Mộ như cũ, mỗi lần nghe cuộc đối thoại hàm ý mỉa mai của hai người họ, Đóa Đóa chỉ thấy đau tai, hận không thể ném cả hai ra ngoài cùng lúc.

Chương 1913

Bạch Như cũng đã đến một lần, cô ta có chút áy náy, nếu Giang Đóa Nhi không ra ngoài gặp cô ta thì đã không xảy ra tai nạn như vậy.

Sợ bị người khác hiểu lầm chuyện này có liên quan đến mình, vừa đến cô ta đã năm lần bảy lượt cam đoan không liên quan đến mình, cũng không liên quan đến nhà họ Bạch.

Chỉ có điều tính mê trai đẹp trỗi dậy, khi nhìn thấy Lục Nghiêu, mắt cô ta cứ dính chặt lấy không rời được.

Đến lúc thấy Lục Kha, cô ta hận không thể lén bế cậu bé về nhà luôn.

Cuối cùng cô ta ở lại phòng bệnh cả ngày trời, nếu không phải vì sắc mặt Diệp Mộ quá kém thì có lẽ cũng chưa muốn đi.

Đồng thời, kết quả điều tra vụ tai nạn cũng đã có, tất cả đều chỉ hướng về nhà họ Cốc.

Là nhà họ Cốc thuê người giết người, hai chiếc xe gây án cũng được nhà họ Cốc mua ở chợ đen, trên xe sớm đã lắp thiết bị kích nổ, chỉ cần đâm vào, cho dù xe không cháy, tài xế không chết thì cũng sẽ bị nổ chết.

Bọn họ không cho hai người kia đường sống, và cũng không cho Đóa Đóa đường sống.

Đáng tiếc bọn họ không ngờ thân thủ của Đóa Đóa lại quá tốt, trong tình huống đó vẫn có thể nhảy khỏi xe và sống sót.

Khi Lục Nghiêu biết tin này, anh thở phào nhẹ nhõm rồi bế Lục Kha đi.

Để đối phó với một nhà họ Cốc, căn bản không cần anh phải ra tay, một mình Diệp Mộ cũng có thể lo liệu được.

Kết quả của chuyện này khiến Diệp Mộ tức đến mức suýt nhảy dựng lên, nhà họ Cốc thực sự gan quá lớn, lại còn vừa đần vừa ngu, dám cả gan ra tay với Đóa Đóa một cách trắng trợn như vậy, thật sự coi anh là người chết chắc.

Anh không ngờ sự khoan dung của mình đối với Cốc Tiểu Tây, sự buông lỏng đối với nhà họ Cốc, suýt chút nữa đã trở thành lá bùa đòi mạng Đóa Đóa.

"Diệp Mộ, chuyện lần này đúng là tai bay vạ gió, đều tại cái đám hoa đào nát anh gây ra đấy." "Anh xin lỗi." "Này, em đùa với anh thôi mà, anh không cần phải như thế đâu." "Lan Khuynh Tâm, anh nhất định sẽ cho em một câu trả lời thỏa đáng, em cứ yên tâm." "Thả lỏng đi, thả lỏng đi, em tin anh mà." Đóa Đóa vỗ vỗ vai Diệp Mộ.

Nhà họ Cốc biết tin Đóa Đóa không chết thì sớm đã ngồi không yên, sợ bị tra ra đến đầu mình nên vẫn luôn nỗ lực làm tốt công tác hậu cần, âm mưu thần không biết quỷ không hay để chuyện này trôi qua.

Đáng tiếc không bao lâu sau, giới thượng lưu đã lan truyền thân phận của Đóa Đóa.

Sau bữa tiệc của nhà họ Bạch, Đóa Đóa đã thu hút sự chú ý của không ít tiểu thư thiên kim, những người này bản lĩnh khác thì không có, nhưng tin tức bát quái thì truyền đi nhanh khủng khiếp.

Còn có bữa tiệc của nhà họ Lâm lần trước, Đóa Đóa xuất hiện với tư cách là bạn gái của Diệp Mộ – ngôi sao mới nổi của thành phố C, cũng khiến cô thu hút được vô số ánh nhìn.

Ngay khi Lục Nghiêu vừa tung tin, nó đã nhanh chóng lan rộng.

Vợ chồng họ Cốc khi nghe tin, trong phút chốc như rơi vào hầm băng, toàn thân lạnh ngắt.

Bọn họ không tài nào ngờ tới một nữ đặc công nhỏ bé bình thường lại có thân phận tôn quý đến nhường này.

Thiên kim tiểu thư của nhà họ Lục ở thành phố A, chỉ cần tập đoàn Lục thị khẽ động tay chân là nhà họ Cốc đã không chống đỡ nổi rồi.

Huống chi nhà họ Lục còn là danh gia vọng tộc trong giới quân chính, ông cụ nhà họ là công thần khai quốc, đi đến đâu ai ai cũng phải nể mặt, cha cô là quân trưởng đại nhân, anh trai cũng là người kế nghiệp quân trưởng tương lai.

Bản thân cô còn là người thừa kế được định sẵn của tập đoàn Thiên Thịnh của ông ngoại, một sự tồn tại còn hùng mạnh hơn cả tập đoàn Lục thị.

Vợ chồng họ Cốc biết bọn họ sắp tiêu đời rồi, dù chuyện có làm kín kẽ đến đâu cũng không thể không rò rỉ chút gió nào, với thực lực của nhà họ Lục, sớm muộn gì cũng tra ra đến đầu bọn họ.

Nhà họ Cốc khó tránh khỏi một kiếp này.

Cốc Tiểu Tây từ sáng sớm đã bị bà Cốc kéo từ trên giường dậy, nhìn vali hành lý đã chuẩn bị sẵn, Cốc Tiểu Tây hoàn toàn ngơ ngác, mê mê muội muội.

Cha mẹ họ Cốc sợ đứa con gái này làm hỏng chuyện, kế hoạch mưu sát Đóa Đóa được bảo mật hoàn toàn, Cốc Tiểu Tây căn bản không biết gì, cho nên cô ta là người sống thảnh thơi nhất trong nhà.

Không dám ra ngoài nên mỗi ngày cô ta dành phần lớn thời gian để ngủ.

“Ba mẹ, có chuyện gì vậy ạ?

Nhà mình định đi xa sao?” “Tiểu Tây, trong nhà có chút việc, bây giờ... mẹ tống con ra nước ngoài, đợi mẹ và ba con giải quyết xong mọi chuyện sẽ sang nước ngoài tìm con.

Mẹ đã thu xếp ổn thỏa mọi thứ rồi, con sang bên đó... sẽ có người chăm sóc con, con mau mặc quần áo vào, lập tức đi ra sân bay ngay.” Bà Cốc nói.

Cốc Tiểu Tây dù có ngốc đến mấy cũng biết mẹ mình lúc này đang rất hoảng loạn, hoàn toàn khác với hình ảnh người vợ hiền đảm đang bình tĩnh trước đây.

Cơn buồn ngủ cũng tan biến sạch sẽ: “Mẹ, trong nhà xảy ra chuyện gì sao ạ?” “Có chút rắc rối, nhưng không phải chuyện gì lớn, mẹ và ba con có thể giải quyết được.

Có điều bọn mẹ hơi lo lắng, nên vẫn muốn đưa con ra nước ngoài lánh mặt một thời gian.” “Con không đi, có chuyện gì thì cả nhà mình ở bên nhau, thế nào cũng giải quyết được mà.

Con hứa con sẽ ngoan ngoãn ở nhà, không ra ngoài gây sự cho ba mẹ nữa, ba mẹ không cần phải vứt con sang nước ngoài đâu, nơi nào tốt đến mấy cũng không bằng tổ quốc mình, con không đi.” Thời gian qua cô ta cũng đã suy nghĩ lại một số vấn đề, thấy chuyện lần trước đúng là mình có chút bốc đồng.

“Cốc Tiểu Tây, nghe lời đi!” Bà Cốc lạnh mặt quát mắng.

Cốc Tiểu Tây kỳ quái nhìn bà Cốc: “Mẹ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, mẹ không nói thì con không yên tâm ra nước ngoài một mình đâu.

Có đi thì chúng ta cùng đi chứ.” “Không được, mẹ và ba con không thể đi, nếu đi thì chuyện công ty biết làm thế nào, bọn mẹ phải ở lại xử lý công việc.” “Chuyện công ty thì giao cho cấp dưới làm đi ạ.”

“Không được, bọn mẹ phải tự mình trông coi.” “Vậy rốt cuộc khi nào ba mẹ mới đến tìm con?

Con không muốn cô đơn một mình ở nước ngoài đâu.” Bà Cốc đưa một chiếc thẻ ngân hàng cho Cốc Tiểu Tây: “Con ngoan một chút, đợi bọn mẹ xử lý xong nhất định sẽ đi tìm con ngay lập tức.

Đây là thẻ ngân hàng ba mẹ chuẩn bị cho con, con hãy giữ gìn cẩn thận, đây là tiền tích góp nửa đời người của ba mẹ, nếu chuyện công ty không giải quyết được, đây sẽ là toàn bộ tài sản sau này của cả gia đình ba người mình.” Cốc Tiểu Tây càng nghe càng thấy chuyện không ổn, chắc chắn là đã dây vào rắc rối lớn nào rồi, cô ta nắm chặt thẻ ngân hàng trong tay: “Ba mẹ, ba mẹ yên tâm, con nhất định sẽ giữ gìn cẩn thận.” “Được rồi, đừng trì hoãn nữa, đi ngay đi.” “Ba con đâu rồi ạ?” “Ba con đang bận ở công ty.” Đang bận chuyển dịch tài sản, bận chuẩn bị đường lui cho cả nhà ba người.

“Vâng, vậy được ạ.” Cốc Tiểu Tây kéo hành lý xuống lầu, tài xế đã đợi sẵn ở cửa từ lâu.

Trước khi đi, Cốc Tiểu Tây lại hỏi lần nữa: “Mẹ, ba mẹ sẽ không gặp nguy hiểm gì chứ?” Bà Cốc nghe vậy thấy lòng hơi ấm lại, tuy con gái hơi ngốc nhưng vẫn hiếu thảo với họ, lúc này vẫn còn quan tâm đến họ.

“Sẽ không đâu, chỉ là chuyện công ty thôi, cùng lắm là lỗ chút tiền.

Chương 1914

Con cứ ngoan ngoãn ở nước ngoài chờ bọn mẹ, đừng liên lạc với bọn mẹ, nếu có chuyện gì mẹ sẽ gọi điện cho con.” Cốc Tiểu Tây sà vào lòng bà Cốc, dụi đầu nũng nịu: “Mẹ, con không nỡ xa ba mẹ.” “Đứa trẻ ngốc, có phải là không gặp lại nữa đâu, cứ coi như con đi du lịch một mình vậy.” “Không biết tại sao lòng con cứ thấy hoang mang quá mẹ ơi, phải làm sao bây giờ.” Cốc Tiểu Tây sắp khóc đến nơi.

Bà Cốc nhẹ nhàng vỗ lưng cô ta: “Không sao đâu, không sao đâu, đừng nghĩ nhiều, ba mẹ đâu có phải hạng ngu ngốc để người ta dễ dàng bắt nạt, con cứ yên tâm đi.” “Bảo bối, máy bay sắp cất cánh rồi, không đi nữa là không kịp đâu, có chuyện gì để sau này gặp nhau rồi nói.” Cốc Tiểu Tây rời khỏi vòng tay bà Cốc, kéo vali hành lý của mình: “Mẹ, mẹ và ba nhất định phải bảo trọng, con đợi hai người.” “Ngoan, mau lên xe đi.” Ngay khi Cốc Tiểu Tây chuẩn bị lên xe, cửa lớn nhà họ Cốc bị người ta mở toang, một giọng nói thâm trầm vang lên: “Các người một ai cũng không đi được đâu.” Bà Cốc nhìn thấy Diệp Mộ và cảnh sát phía sau anh ta, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Xong rồi, chắc chắn là chuyện đã bại lộ.

Nếu không Diệp Mộ đã chẳng dẫn cảnh sát tìm đến tận cửa.

Khi Cốc Tiểu Tây nhìn thấy Diệp Mộ, mắt cô ta sáng lên: “Diệp Mộ, sao anh lại tới đây?” Diệp Mộ nhìn cái vali hành lý trong tay Cốc Tiểu Tây với vẻ giễu cợt, vợ chồng họ Cốc đúng là tính toán giỏi thật, muốn đưa con gái đi trước rồi mới hội quân sau, đáng tiếc là quá muộn rồi.

Anh sẽ không cho bọn họ cơ hội đó.

Cốc Tiểu Tây thấy vẻ mặt Diệp Mộ không đúng, đằng sau còn có cảnh sát đi cùng, niềm vui sướng vừa trỗi dậy trong lòng lập tức bị dập tắt, cô ta nhìn về phía bà Cốc.

Chỉ thấy bà Cốc vẻ mặt hoảng hốt, đôi môi run rẩy nhẹ, cả người đứng không vững.

“Mẹ, đây là chuyện gì vậy ạ?” Tại sao Diệp Mộ lại dẫn cảnh sát đến nhà mình?

Chẳng lẽ việc hợp tác làm ăn giữa nhà họ Cốc và Diệp Mộ có vấn đề gì, phạm pháp rồi sao?

“Tiểu Tây, con cứ đi ra sân bay trước đi, mẹ sẽ xử lý ổn thỏa chuyện này.” Bà Cốc tiến lên, giúp Cốc Tiểu Tây nhét vali hành lý vào cốp sau, rồi lại đẩy cô ta vào trong xe.

Lúc này Cốc Tiểu Tây sao còn tâm trí nào mà đi, cảnh sát đã đến rồi, chắc chắn là có chuyện lớn xảy ra, ngay cả việc gì cũng không biết thì sao cô ta yên tâm đi được.

“Mẹ, con không đi, mẹ nói cho con biết đã xảy ra chuyện gì đi?

Rốt cuộc chuyện này là thế nào?” “Con ngoan, chẳng có chuyện gì xảy ra cả, con cứ đi trước đi, mẹ sẽ theo sau tìm con chắc chắn mà.” Bà Cốc nhấn mạnh giọng điệu.

“Mẹ, mẹ đừng lừa con nữa, con lớn rồi, trong nhà có chuyện gì con có quyền được biết.” “Con có lớn thế nào thì trong mắt mẹ vẫn là trẻ con thôi, nếu con không nghe lời, mẹ sẽ không nhận đứa con gái này nữa.” Diệp Mộ từ đầu đến cuối vẫn lạnh lùng đứng ngoài quan sát, giống như một khán giả đang xem vở kịch “mẹ con tình thâm”, thấy bà Cốc đến nước này rồi vẫn còn muốn tống Cốc Tiểu Tây đi, anh không khỏi bật cười: “Bà Cốc, lúc này mà bà còn ngây thơ quá nhỉ.” “Diệp Mộ, những chuyện chúng tôi làm Tiểu Tây hoàn toàn không biết gì cả, nó muốn đi đâu là việc của nó, không ai có quyền ngăn cản.” Toàn thân Diệp Mộ tỏa ra khí lạnh âm trầm: “Bà nói không biết là không biết sao, bà coi tôi là đứa trẻ lên ba à?” Trong mắt Cốc Tiểu Tây, Diệp Mộ luôn là hình tượng ôn hòa, nhã nhặn, dáng vẻ tàn nhẫn lạnh lùng thế này cô ta chưa từng thấy bao giờ, và cô ta cũng không thích anh như vậy.

Diệp Mộ dường như khác hẳn với những gì cô ta tưởng tượng.

Cốc Tiểu Tây rất sợ một Diệp Mộ như thế này, cơ thể không tự chủ được mà run rẩy nhẹ, nhưng vẫn lấy hết can đảm hỏi: “Diệp Mộ, anh và mẹ tôi đang nói gì vậy?

Tôi hoàn toàn không hiểu gì cả.” “Vậy để tôi nói cho cô biết, cha mẹ cô tình nghi mưu sát quân nhân chuyên nghiệp, tội rất nặng.” “Sao có thể như thế được?” Cốc Tiểu Tây trợn tròn mắt.

Cha mẹ cô ta vốn hiền lành lương thiện, sao có thể đi mưu sát người khác được chứ.

“Bọn họ giết ai?” “Lan Khuynh Tâm.” Cốc Tiểu Tây cười: “Lan Khuynh Tâm là ai, tôi còn chẳng biết, Diệp Mộ anh chắc chắn là nhầm rồi.

Các anh cảnh sát ơi, xin các anh hãy điều tra kỹ lại một chút, nhà chúng tôi căn bản không quen biết ai tên Lan Khuynh Tâm cả.” “Lan Khuynh Tâm chính là Giang Đóa Nhi, cô ấy là Trung tá của quân khu Tây Nam.” “Không thể nào!” Cốc Tiểu Tây thét lên đau đớn.

Sau đó cô ta nhìn bà Cốc với vẻ không thể tin nổi, cha mẹ cô ta sao có thể làm ra chuyện như vậy, trước đó bọn họ còn ép cô ta đi xin lỗi, bắt cô ta phải tránh xa Diệp Mộ, đừng tranh giành anh với Giang Đóa Nhi.

Vì chuyện đó, mẹ cô ta còn tát cô ta một cái, mắng cho một trận tơi bời, cô ta còn nổi trận lôi đình với họ, một thời gian dài không thèm để ý đến họ vì nghĩ họ không thương mình.

Cũng mới mấy ngày nay mối quan hệ của họ mới hòa hoãn lại.

Cha mẹ cô ta sao có thể tình nghi mưu sát Giang Đóa Nhi chứ.

Chuyện này đúng là một trò đùa.

Bà Cốc không giải thích, chỉ luôn giữ im lặng.

“Mẹ, mẹ nói một câu đi chứ, chuyện này không phải mẹ làm, mẹ chưa từng làm gì cả.

Cảnh sát nhất định sẽ không vu oan cho mẹ đâu, chắc chắn là họ hiểu lầm mẹ rồi.” “Tiểu Tây, con đi đi.” “Mẹ, con không đi.” Tay bà Cốc nắm chặt điện thoại, từ sớm bà đã gọi cho ông Cốc – Chủ tịch tập đoàn, và bật loa ngoài, bà tin chắc chồng mình đã biết tình hình bên này.

Bọn họ đã ước hẹn từ trước, hễ có chuyện gì là phải báo tin ngay cho đối phương, chạy được người nào hay người nấy.

Tình hình hiện tại, nếu chồng bà có thể chạy thoát được thì cũng tốt.

Cốc Tiểu Tây không tham gia vào việc này, cảnh sát cũng không làm gì được cô ta, đợi điều tra rõ ràng chắc chắn sẽ được thả ra.

Nghĩ đến đây, trái tim hoảng loạn của bà Cốc hơi bình tĩnh lại một chút.

Nhưng giây tiếp theo, lời của Diệp Mộ lại khiến bà rối bời lần nữa.

“Bà Cốc, bà nghĩ lúc này thông báo tin tức còn có ích sao?

Chủ tịch Cốc cũng không chạy thoát được đâu.

Hai người không chỉ phạm tội mưu sát, mà những việc làm vi phạm pháp luật của tập đoàn Cốc thị suốt những năm qua, tôi đã nộp toàn bộ chứng cứ cho các cơ quan liên quan rồi.

Nếu không có gì sai sót, hiện tại đã có hai nhóm người đến tập đoàn Cốc thị rồi, nhân viên thực thi pháp luật của Cục Công thương và Cục Cảnh sát.” “Không thể nào!” Nếu đúng là như vậy, thì không chỉ là vấn đề ngồi tù, mà ngay cả tập đoàn Cốc thị cũng sẽ sụp đổ.

Đó là tâm huyết cả đời của bà và chồng, rất nhiều tài sản còn chưa kịp tẩu tán, chẳng lẽ cứ thế bị hủy hoại sạch sành sanh chỉ trong một lần sao?

Thực sự là không cam tâm mà.

“Bà không tin thì thôi, tôi cũng chẳng còn cách nào.” Diệp Mộ nhún vai, gương mặt lại khôi phục vẻ thong dong, nhã nhặn như thường lệ.

“Diệp Mộ, anh thật tàn nhẫn, tôi tự nhận đãi anh không tệ.” Bà Cốc nghiến răng nhìn chằm chằm Diệp Mộ.

“Bà Cốc đúng là biết nói đùa, Diệp Mộ tôi đây chiếm được hời gì từ nhà bà chứ?

Lúc nào chẳng là các người mặt dày mày dạn muốn tìm tôi hợp tác, tơ tưởng đến vị trí vợ của tôi, mà cũng chẳng thèm nhìn xem đứa con gái ngốc nghếch ngọt ngào của bà có tư cách gì, lấy gì để gả vào nhà họ Diệp chúng tôi, lấy gì để có được sự yêu thích của tôi.

Mọi rủi ro đều không đánh giá kỹ càng đã dám đánh cược một phen, thất bại thì hoàn toàn là tự làm tự chịu, thật không biết nên nói các người ngu hay là ngây thơ nữa.” Ngốc nghếch ngọt ngào.

Tận tai nghe thấy người mình thích nói ra những lời như vậy về mình, Cốc Tiểu Tây chỉ thấy não bộ thiếu oxy, đứng không vững rồi ngã gục xuống đất, há miệng thở dốc từng ngụm không khí.

Chương 1915

"Tiểu Tây!" Bà Cốc sợ hãi vội ôm lấy cô ta, móc thuốc từ trong túi ra cho cô ta uống.

Một lúc sau, Cốc Tiểu Tây mới hồi phục lại chút sức lực.

"Mẹ, Diệp Mộ nói đều là thật sao?

Ba mẹ thực sự đã đi mưu sát Giang Đóa Nhi sao?" Mắt Cốc Tiểu Tây đẫm lệ.

Bà Cốc không phủ nhận, cũng không thừa nhận, nhưng nét mặt đã nói lên tất cả.

Cốc Tiểu Tây đã hiểu ra, cười khổ nói: "Mẹ, tại sao mẹ lại làm như vậy, trước kia thái độ của ba mẹ rõ ràng không phải như thế này mà." "Cốc Tiểu Tây, để tôi nói cho cô biết, cha mẹ cô làm tất cả những chuyện này đều là vì cô, vì cô vẫn còn ảo tưởng về tôi, vì lần trước Giang Đóa Nhi làm cô mất mặt, khiến nhà họ Cốc mất thể diện, cho nên cha mẹ cô ôm hận trong lòng, muốn báo thù cho cô, muốn lấy lại thể diện cho nhà họ Cốc.

Còn nguyên nhân không nói cho cô biết, là vì cô chỉ là một kẻ bất tài vô dụng, ngay cả việc làm chuyện này cha mẹ cô cũng không muốn cho cô biết, vì sợ cô sẽ hỏng việc, sẽ kéo chân họ, đương nhiên cũng là để bảo vệ cô.

Tôi chỉ có thể nói cả gia đình các người đều quá tự cao tự đại, có bản lĩnh hại người nhưng lại không có bản lĩnh chùi sạch dấu vết." Hóa ra là vậy, hóa ra cha mẹ làm tất cả những điều này đều vì cô ta.

Trước đó cô ta còn hiểu lầm họ, cho rằng họ không thương mình nữa, chỉ quan tâm đến tài sản nhà họ Cốc, cô ta đúng là một đứa con bất hiếu.

Hơi thở của Cốc Tiểu Tây lại trở nên gấp gáp, như thể có thể tắc thở bất cứ lúc nào.

“Câm miệng, Diệp Mộ, anh câm miệng cho tôi, đừng nói nữa!” Bà Cốc suy sụp gào thét, Diệp Mộ nói những lời này hoàn toàn là muốn hại chết Cốc Tiểu Tây.

Cốc Tiểu Tây lúc này căn bản không chịu nổi sự kích động như vậy.

Thật sự quá tàn nhẫn, Cốc Tiểu Tây không phạm tội, nhưng nếu cô ta phát bệnh mà chết thì chuyện đó cũng chẳng liên quan gì đến anh.

Diệp Mộ thực sự quá tàn nhẫn rồi.

“Cốc Tiểu Tây, đến giờ cô vẫn chưa nghĩ thông suốt sao?

Cô mới chính là thủ phạm của chuyện này, là sự ích kỷ của cô đã liên lụy đến cha mẹ mình, liên lụy đến cả gia tộc.

Làm người phải biết tự lượng sức mình, biết những ai là không thể chạm vào.” Nghe vậy, sắc mặt Cốc Tiểu Tây trắng bệch đến đáng sợ, lồng ngực phập phồng liên hồi.

“Tiểu Tây, bảo bối, con đừng vội, chuyện không phải như anh ta nói đâu, bọn mẹ chưa làm gì cả, bọn mẹ trong sạch mà.” “Mẹ...” “Con yêu, đừng vội, mẹ và ba con nhất định sẽ không sao đâu, hít thở sâu nào, hít thở sâu đi.” “Diệp Mộ, anh thật hèn hạ, anh sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu, nếu con gái tôi có mệnh hệ gì, tôi nhất định sẽ bắt anh phải bồi táng!” “Tiểu Tây à, con đừng làm mẹ sợ.” “Gọi cấp cứu cho tôi, gọi cấp cứu mau!” ...

Đã đến nước này rồi mà vẫn còn mạnh miệng nói ra những lời như vậy, Diệp Mộ thực sự thấy nực cười.

Diệp Mộ cứ thế đứng nhìn, mãi cho đến khi Cốc Tiểu Tây hôn mê bất tỉnh, anh mới ghé tai người bên cạnh nói một câu, người đó lập tức chạy ra ngoài cửa nhà họ Cốc.

Cốc Tiểu Tây không thể chết như vậy được, anh không muốn dây dưa gì với chuyện này cả.

Dù sao với cái cơ thể tàn tạ của Cốc Tiểu Tây, khi nhà họ Cốc sụp đổ, cô ta cũng chỉ có con đường chết mà thôi.

Một lát sau, bên ngoài lập tức có vài bác sĩ mặc áo blouse trắng đi vào, bọn họ khiêng cáng vào trong.

Bà Cốc nhìn thấy là hiểu ngay, Diệp Mộ này chắc chắn là cố ý, anh ta thậm chí còn chuẩn bị sẵn cả xe cấp cứu.

Chỉ là lúc này bà Cốc không dám nói gì, cứ thế chạy theo cáng cứu thương muốn đi ra ngoài.

Vừa đi đến cạnh cảnh sát thì bị chặn lại: “Xin lỗi bà Cốc, bà có liên quan đến vụ án mưu sát, hiện tại mời bà về đồn cảnh sát ngay lập tức.” “Không, tôi phải đến bệnh viện trước, con gái tôi hiện tại sống chết chưa rõ.” Bà Cốc trợn tròn mắt.

“Bà cứ yên tâm, cô Cốc cũng là người có liên quan đến sự việc lần này, phía chúng tôi sẽ theo sát, đến lúc đó cũng cần cô Cốc về đồn để hỗ trợ điều tra.” “Không được, tôi phải tự mình đi trông chừng nó.” Diệp Mộ nháy mắt với viên cảnh sát đi cùng, viên cảnh sát lập tức lấy còng tay ra, khóa chặt hai tay bà Cốc lại: “Bà Cốc, với tư cách là nghi phạm, bà không có quyền lựa chọn, mời bà đi theo chúng tôi ngay lập tức.” “Anh chắc chắn là tay sai của Diệp Mộ, tôi sẽ khiếu nại anh công tư bất phân, cố ý làm khó người dân lành.” Bà Cốc la hét.

“Bà Cốc, bà có quyền đó, bà muốn làm gì thì làm, tôi hoàn toàn làm việc đúng quy trình, tôi chẳng sợ gì cả, bây giờ mời bà đừng cản trở tôi thi hành công vụ, đi theo tôi một chuyến đi.” Thấy Cốc Tiểu Tây đã bị khiêng ra ngoài, bà Cốc lo lắng vô cùng, không nhịn được mà vùng vẫy: “Buông tôi ra, tôi muốn đến bệnh viện, tôi không đến đồn cảnh sát!” “Bà không có quyền từ chối.” “Dẫn đi thôi.” Cùng lúc đó, Chủ tịch Cốc hớt hải xách cặp công văn từ tập đoàn Cốc thị đi xuống, vừa vặn đụng phải hai nhân viên của Cục Công thương, người ta chưa kịp nói gì thì đã khống chế được ông ta.

“Chủ tịch Cốc, có người tố cáo ông tự ý nâng giá cao, cạnh tranh không lành mạnh, mời ông đi theo chúng tôi một chuyến.” Chân Chủ tịch Cốc bủn rủn: “Tôi không biết các người đang nói gì?

Hiện tại tôi đang bận đi bàn chuyện làm ăn, có chuyện gì đợi tôi về rồi nói sau.” “Chủ tịch Cốc, ông không có quyền lựa chọn.” “Dẫn đi.” Chủ tịch Cốc bị đưa đến Cục Công thương một vòng, rồi lại bị cảnh sát dẫn đi.

Khi nhìn thấy bà Cốc, hai vợ chồng nhìn nhau, trong phút chốc lòng như tro tàn, sắc mặt xám xịt.

“Ông xã, chúng ta tiêu đời rồi.” Bà Cốc bật khóc nức nở.

Chủ tịch Cốc có chút hoảng sợ, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại: “Tiểu Tây đi chưa?” Bà Cốc lắc đầu: “Tiểu Tây bị phát bệnh tim, đã được đưa đến bệnh viện cấp cứu rồi, tình hình thế nào tôi cũng không biết, bọn họ không cho tôi đi cùng.” “Sao lại như vậy?” Sắc mặt Chủ tịch Cốc cực kỳ kém.

Trên người con gái ông ta còn giữ một nửa tài sản của nhà họ Cốc đấy.

“Là Diệp Mộ, là Diệp Mộ đã khiến nó bị kích động, nếu Tiểu Tây có chuyện gì, anh ta chính là kẻ sát nhân!” Bà Cốc căm hận nhìn chằm chằm Diệp Mộ.

Diệp Mộ nhìn hai người bọn họ, kìm nén ý định muốn xé xác bọn họ ra.

Đây đúng là câu chuyện đời thực về “nông phu và con rắn”.

“Xem ra hai người hiện tại vẫn chưa có chút giác ngộ nào nhỉ.

Nếu không phải ngày đó tôi hết sức đối phó với bọn cướp, Cốc Tiểu Tây sớm đã chết rồi, căn bản không sống được đến tận bây giờ.

Tôi tự nhận đã chân thành đối đãi với các người, hết lần này đến lần khác nhượng bộ, vậy mà các người không biết điều, còn dám mưu hại vị hôn thê của tôi.

Cốc Tiểu Tây hôm nay có chết thì cũng là đáng đời.

Điều tôi hối hận nhất bây giờ chính là hôm đó đã ra tay cứu một mầm họa như vậy.” Nếu biết trước thế này, anh đã đứng nhìn Cốc Tiểu Tây chết mà không thèm nói một câu.

Không có Cốc Tiểu Tây, anh đã không dây dưa với nhà họ Cốc nhiều như vậy, và cũng không liên lụy đến Đóa Đóa.

Chủ tịch Cốc sắc mặt thương bạch, giải thích: “Diệp Mộ, chuyện này thực sự không phải do chúng tôi làm, chắc chắn là có hiểu lầm gì đó.” "Tôi khuyên hai người đừng ngây thơ nữa, bằng chứng xác thực, hai người cứ đợi ngồi tù mọt gông đi, không ai giúp được hai người đâu." "Không không không, Diệp Mộ, chúng ta bàn bạc lại đi, chúng ta hãy thương lượng một chút." Diệp Mộ cười lạnh, đã đến nước này, anh cũng không ngại xem thử ông Cốc còn muốn giở trò gì nữa.

Anh không nói lời nào, chỉ đứng im lặng nhìn.

Ông Cốc cứ ngỡ Diệp Mộ đã đồng ý thương lượng, liền vội vàng nói: "Diệp Mộ, cảnh quan đại nhân, tôi nói, tôi sẽ khai hết toàn bộ.

Chương 1916

Chuyện lần này hoàn toàn do vợ tôi một tay bày ra, không liên quan gì đến tôi cả.

Có lần bà ấy vô tình nhắc đến việc muốn trả thù cho con gái, tôi còn mắng bà ấy một trận, bảo bà ấy đừng làm bậy.

Ngờ đâu bà ấy vẫn âm thầm làm ra chuyện này, tôi cũng vừa mới biết thôi.

Nếu biết trước, tôi chắc chắn sẽ ngăn cản, đây là chuyện phạm pháp mà, sao có thể làm được chứ, tôi chỉ là một thương nhân lương thiện thôi." Bà Cốc không thể tin nổi nhìn chồng mình, dường như không thể hiểu nổi tại sao lúc này ông ta lại đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu bà.

Rõ ràng là hai người cùng nhau lên kế hoạch, sao bây giờ lại thành một mình bà làm rồi?

Một mình bà sao có bản lĩnh đó. "Ông Cốc, ông đang nói gì vậy, sao ông có thể nói như thế?" Giọng bà Cốc run rẩy.

Ông Cốc vội vàng hạ thấp giọng: "Bà nó à, tôi cố ý nói vậy đấy, hai chúng ta không thể cùng vào tù được, con gái phải làm sao đây?

Yên tâm, tôi sẽ tán gia bại sản để cứu bà ra, dù không được thì cũng không để bà ở trong đó chịu khổ đâu." "Ông..." Bà Cốc nhất thời chưa thể bình tĩnh lại. "Nghĩ cho con gái chúng ta đi, đại cục làm trọng." Nghe vậy, bà Cốc không cự cãi nữa, bắt đầu cân nhắc lợi hại.

Thấy vợ đã bị thuyết phục, ông Cốc tiếp tục nói một cách rành rọt: "Những chuyện này tôi đều có bằng chứng.

Cách đây không lâu tôi phát hiện vợ mình đã chuyển 5 triệu vào tài khoản của một người em họ xa, lúc đó tôi không để ý, đàn ông kiếm tiền vốn là để cho phụ nữ tiêu mà.

Sau này mới biết đó là tiền bà ấy thuê người giết người, người em họ đó tên là Lý Thúy Lan, nhà ở ngoại ô thành phố C, các anh cứ đến ngân hàng tra lịch sử chuyển khoản là biết ngay." "Còn nữa, có thể tra lịch sử cuộc gọi của vợ tôi, những thứ đó đều là bằng chứng, thật sự tra được đấy, tôi nói toàn sự thật thôi, tôi hoàn toàn không biết gì chuyện này, các anh bắt nhầm người rồi." Bà Cốc nghe mà lòng lạnh ngắt, lờ mờ cảm thấy có gì đó không đúng.

Chuyện này tuy là hai vợ chồng cùng bàn bạc, nhưng người đứng ra lộ diện luôn là bà.

Lúc đó chồng bà bảo, ông ta là thương nhân, có quá nhiều đối thủ cạnh tranh để mắt đến, ông ta không tiện ra mặt.

Bà ra mặt thì ít bị người ta chú ý hơn.

Lúc đó bà đã tin.

Bây giờ nghe chồng nói rõ ràng rành mạch mọi thứ như vậy, bà cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Có phải chồng bà đã tính kế bà từ sớm, hễ có chuyện là đổ hết lên đầu bà không?

Thái độ quá đỗi quả quyết của chồng khiến bà không thể không nghi ngờ.

Bà cau mày, nhưng hễ nghĩ đến con gái, bà chỉ đành chọn cách im lặng, không nói ra những sự thật kia.

Diệp Mộ nhếch môi nở một nụ cười đầy ẩn ý, đúng là một vở kịch hay.

Vào lúc mấu chốt, ông Cốc lại đẩy hết mọi việc cho vợ mình, đây là điều anh không lường trước được.

Chẳng phải hai người này luôn tỏ ra tình thâm ý trọng sao?

Mỗi lần xuất hiện đều là vợ chồng hòa thuận vô cùng.

Không ngờ lúc đại nạn ập đến, ai nấy lại tự lo cho bản thân như thế. "Bà Cốc, nhìn xem người chồng tốt của bà kìa, lúc mấu chốt lại chỉ đẩy một mình bà xuống nước, thật là vĩ đại quá đi mất." Diệp Mộ châm chọc nói.

Bằng chứng họ nắm trong tay hiện giờ quả thật đều chỉ hướng về bà Cốc.

Nếu không tìm được bằng chứng mới, sẽ không thể khởi tố ông Cốc tội mưu sát.

Bà Cốc cảm thấy toàn thân như bị rút hết sức lực, ông Cốc thì liên tục nháy mắt với bà.

Bà nhất thời thật sự không biết có nên tin lời chồng hay không.

Bà vừa định mở miệng, ông Cốc đã lên tiếng ngắt lời: "Diệp Mộ, cậu đừng hòng ly gián, không ngờ cậu lại là loại người như vậy, con gái tôi đúng là mù mắt mới nhìn trúng hạng người như cậu.

Khổ thân con gái tôi, giờ vẫn còn nằm trong bệnh viện chưa rõ sống chết, không có người thân bên cạnh, cũng chẳng biết có tỉnh lại không, có ai chăm sóc không.

Tất cả đều là do cậu ban cho, cậu rốt cuộc muốn hại gia đình tôi đến mức nào mới thôi?" Nói đoạn, ông Cốc bật khóc nức nở.

Một người đàn ông lớn tuổi mà khóc sụt sùi, chẳng những không thấy tội nghiệp mà còn khiến người ta thấy buồn nôn.

Diệp Mộ nhìn mà khóe môi giật giật, ông Cốc đúng là biết diễn kịch, trước đây sao anh không nhận ra bản tính vô sỉ của ông ta chứ.

Lúc này lại không có chút trách nhiệm nào, trực tiếp lôi vợ ra làm bia đỡ đạn.

Hổ dữ không ăn thịt con, Diệp Mộ biết con cáo già này đi nước cờ này rất hiểm.

Đúng như Diệp Mộ nghĩ, con gái chính là điểm yếu của bà Cốc.

Vừa nhắc đến Cốc Tiểu Tây, bà Cốc đã hạ quyết tâm.

Đã đến nước này, tuyệt đối không thể để con gái mất đi cả cha lẫn mẹ, để lại một người thân cho con là điều duy nhất bà có thể làm lúc này.

Tội này, bà nhận. "Tôi nhận tội, tôi sẽ khai báo tất cả những gì mình đã làm.

Mọi chuyện đều do một tay tôi lập kế hoạch, không liên quan gì đến chồng và con gái tôi." Bà Cốc bình tĩnh nói.

Khóe môi ông Cốc thoáng hiện một nụ cười, ông ta biết ngay con gái là điểm yếu của vợ mà.

Chỉ cần mang con gái ra, bà Cốc chắc chắn sẽ dễ dàng bị thao túng, bảo bà ấy đi chết cũng được.

Chương 1917

"Bà nó à, đừng trách tôi vô tình, một mình bà ngồi tù vẫn tốt hơn là cả hai chúng ta cùng vào đó." Những điều này bà Cốc không thấy được, nhưng Diệp Mộ lại nhìn rất rõ.

Anh nhắc nhở: "Bà Cốc, một người có thể không chút do dự đẩy vợ mình ra ngoài, bà nghĩ ông ta sẽ là một người cha tốt sao?

Đừng quá ngây thơ, con gái bà ở trong tay ông ta sẽ không được chăm sóc tử tế đâu." "Cậu Diệp, tôi không biết cậu đang nói gì." Bà Cốc ưỡn thẳng lưng, ánh mắt kiên định.

Làm mẹ thì sẽ trở nên mạnh mẽ.

Lời của Diệp Mộ bà không tin, chồng bà rất yêu thương con gái, điều này bao nhiêu năm qua bà đã thấy rõ, không phải chỉ vài câu của Diệp Mộ là có thể lừa được bà.

Bà không tin chồng mình chẳng lẽ lại đi tin Diệp Mộ?

Chồng bà chắc chắn sẽ đối xử tốt với con gái.

Diệp Mộ không nhịn được nhìn bà Cốc thêm một cái, xét về vai trò người mẹ thì bà ấy rất đạt, chỉ tiếc là quá độc ác và không gặp được người chồng tốt. "Bà Cốc, tốt nhất bà nên biết rõ mình đang làm gì." "Cảnh sát, tôi có thể đi khai báo đầu đuôi sự việc rồi, chuyện này tôi không cần phải bàn với cậu Diệp, cậu ta cũng chẳng phải cảnh sát." Bà Cốc lạnh lùng nói.

Diệp Mộ hít sâu một hơi, đi ra ngoài.

Chuyện này xem ra vẫn chưa thể kết thúc suôn sẻ ngay được, còn phải tốn thêm chút công sức nữa.

Khi Đóa Đóa nghe được kết quả thì sững sờ một chút, việc bà Cốc một mình gánh hết tội trạng quả thực nằm ngoài dự tính của họ.

Nhưng họ cũng không cần lo lắng, không đi theo con đường pháp luật thì việc đánh sập tập đoàn họ Cốc đối với Diệp Mộ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Tập đoàn họ Cốc vì cạnh tranh không lành mạnh mà bị phạt một khoản tiền khổng lồ, cộng thêm những thao tác của Diệp Mộ, chưa đầy một tuần sau tập đoàn đã sụp đổ, chỉ còn lại cái vỏ rỗng.

Ông Cốc vừa mới xử lý xong rắc rối của bản thân, quay lại công ty thì đón chờ ông ta là giá cổ phiếu liên tục sụt giảm, cấp cao nhảy việc, nhân viên xin nghỉ, hội đồng quản trị đã bãi nhiệm chức danh chủ tịch của ông ta.

Công ty đã bước vào quy trình thanh lý phá sản, tất cả đã trở thành định cục. "Sao có thể như vậy được?" Ông Cốc tức giận đập phá đồ đạc trong văn phòng.

Chỉ mới mấy ngày mà cơ nghiệp cả đời của ông ta đã bị hủy hoại như thế, ông ta thực sự không cam tâm.

Trách ai đây?

Diệp Mộ?

Dĩ nhiên rồi.

Nhưng ngoài anh ta ra, còn có đứa con gái không nên thân kia nữa, nếu không phải nó mơ mộng hão huyền muốn gả cho Diệp Mộ thì nhà họ Cốc tuyệt đối không thể dễ dàng bị hủy hoại như vậy.

Ông ta chỉ còn thiếu chút nữa là chuyển được tiền trong tài khoản công ty ra ngoài, vậy mà đi một chuyến tới đồn cảnh sát về là chẳng còn gì cả.

Từ một chủ tịch trị giá hàng trăm triệu biến thành một kẻ trắng tay.

Sự chênh lệch này khiến ông ta không tài nào chấp nhận được.

Cốc Tiểu Tây, uổng công nuôi nấng bao lâu nay, cuối cùng vì nó mà cả nhà đều phải chịu khổ lây.

Cốc Tiểu Tây sau khi được cấp cứu đã hồi phục, cảnh sát đang lấy lời khai của cô ta.

Đang làm dở thì cửa phòng bệnh bị ai đó đá văng một cách bạo lực, ông Cốc mặt đầy giận dữ bước vào, trực tiếp gầm lên một tiếng: "Cốc Tiểu Tây!" Cốc Tiểu Tây giật bắn mình, nhưng thấy cha thì vẫn rất vui mừng, hớn hở gọi: "Bố, bố không sao rồi ạ?

Mẹ đâu rồi, mẹ cũng ra ngoài rồi phải không, mọi người đều không sao chứ?" "Mày không có tư cách để hỏi!

Đồ sao chổi, mày đã hủy hoại cả nhà mình rồi!

Hủy hoại mẹ mày chưa nói, mày còn làm sụp đổ cả công ty nữa.

Bây giờ tập đoàn họ Cốc tiêu đời rồi, mẹ mày cũng phải ngồi tù đến chết, mày vừa lòng chưa?" Ông Cốc trợn ngược mắt, nhãn cầu như muốn lồi ra ngoài, phẫn nộ đến cực điểm, chỉ muốn xông lên bóp chết đứa con gái gieo họa này.

Cốc Tiểu Tây mặt trắng bệch, rụt cổ lại.

Người cha như thế này khiến cô ta vô cùng sợ hãi, từ nhỏ đến lớn cha chưa từng nói chuyện với cô ta bằng giọng điệu đó. "Bố, bố nói gì cơ?

Công ty làm sao ạ?" "Mày không xem tin tức à?

Phá sản rồi!" Ông Cốc gầm gừ.

Mấy ngày nay Cốc Tiểu Tây lấy đâu ra tinh thần mà xem tin tức, giành lại được mạng sống đã là may mắn lắm rồi. "Bố, con xin lỗi..."

Ông Cốc sải bước đi tới, hai tay bóp chặt vai Cốc Tiểu Tây: "Bây giờ nói những lời này không thấy quá muộn rồi sao?

Nếu biết trước thế này, ngay từ lúc mày mới đẻ ra tao đã bóp chết mày cho rồi, giữ lại đúng là tai họa, đồ ám quẻ!" Thân thể Cốc Tiểu Tây vốn yếu ớt, bị ông Cốc lắc mạnh như vậy, mặt mày xám xịt như tờ giấy, giống như một con bướm rách nát trong gió, có thể rụng xuống bất cứ lúc nào.

Cảnh sát vốn không muốn xen vào chuyện gia đình người khác, nhưng thấy ông Cốc hoàn toàn không màng đến tình trạng sức khỏe của con gái, liền lên tiếng ngăn cản: "Ông Cốc, buông tay ra, ông làm vậy sẽ hại chết cô Cốc đấy, hiện giờ cô ấy đang rất yếu." Nếu trong lúc họ đang có mặt mà Cốc Tiểu Tây xảy ra chuyện gì, họ cũng sẽ bị truy cứu trách nhiệm. "Đây là chuyện của nhà họ Cốc tôi, không mượn cảnh sát các anh quản, cút hết đi cho tôi!" "Ông Cốc, xin hãy bình tĩnh một chút, chúng tôi đang lấy lời khai của cô Cốc, xin ông đừng làm phiền." Hai cảnh sát cùng nhau lôi ông Cốc đang nổi điên ra khỏi phòng bệnh, rồi khóa cửa lại.

Cốc Tiểu Tây đờ đẫn nhìn ra phía cửa, mấy ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, cô ta đã hoàn toàn bị dọa cho ngốc luôn rồi. "Cô Cốc..." Bất kể cảnh sát nói gì, Cốc Tiểu Tây đều như không nghe thấy.

Hai cảnh sát nhìn nhau, lời khai cũng đã lấy gần xong, Cốc Tiểu Tây quả thực không biết việc cha mẹ làm, hỏi thêm cũng chẳng ra được gì. "Cô Cốc, cô nghỉ ngơi cho tốt nhé, chúng tôi đi trước đây." Hai cảnh sát vừa đi khỏi, ông Cốc đã lẻn vào ngay sau đó.

Chương 1918

Ông ta từng bước đi về phía con gái.

Đến gần, Cốc Tiểu Tây mới ngước đầu lên, ánh mắt đầy sợ hãi: "Bố..." "Câm miệng, đừng gọi tao, tao không có đứa con gái như mày." "Bố, con xin lỗi." "Mẹ mày chắc có đưa cho mày một chiếc thẻ ngân hàng, đưa thẻ đó cho tao." Ông Cốc trực tiếp yêu cầu.

Cốc Tiểu Tây lộ vẻ cảnh giác.

Mẹ đã dặn đó có thể là số tiền cuối cùng của gia đình ba người bọn họ, giờ công ty phá sản, đây chính là chỗ dựa duy nhất của cả nhà: "Bố, bố lấy nó làm gì ạ?" "Đó là tiền của tao, tao lấy làm gì không mượn mày quản, mày chỉ cần đưa thẻ cho tao là được." Ông Cốc khó chịu nói. "Bố, đó là mẹ đưa cho con mà." "Cái gì gọi là đưa cho mày, đó là của tao, mau đưa đây!" Ông Cốc mất kiên nhẫn. "Bây giờ con không mang theo người." Cốc Tiểu Tây nói dối.

Nhưng ông Cốc không tin, ông ta đã về nhà lục tung đống hành lý đã sắp xếp xong xuôi kia rồi, trong đó chẳng có thẻ ngân hàng nào cả.

Đứa con gái này đúng là giỏi thật, lúc cần thông minh thì không thông minh, lúc không cần lại lanh chanh hẳn lên.

Dám nói dối cả ông ta, bộ muốn độc chiếm số tiền đó chắc?

Mơ đi. "Cốc Tiểu Tây, đừng có nói dối trước mặt tao, đưa thẻ đây, nếu không đừng trách tao tuyệt tình." Cốc Tiểu Tây rùng mình, lùi về phía đầu giường, lắp bắp: "Bố... con không có nói dối." Ông Cốc không còn kiên nhẫn nữa, giật phắt túi xách của cô ta, mở ví ra lục lọi.

Trong đó có rất nhiều thẻ, ông ta rút sạch ra, duy chỉ không thấy chiếc thẻ mà bà Cốc chuẩn bị. "Thẻ mẹ mày đưa đâu?" "Con không biết, con để hết trong ví rồi mà, không có sao ạ?" Ông Cốc trực tiếp ném cái ví vào mặt Cốc Tiểu Tây, hằn học: "Bớt giở trò trước mặt tao đi, rốt cuộc nó ở đâu?" Trên khuôn mặt xanh xao của Cốc Tiểu Tây lập tức xuất hiện một vệt máu: "Con không biết thật mà, chắc là rơi trên đường đưa con đến bệnh viện rồi." Ông Cốc mất sạch kiên nhẫn, gương mặt dữ tợn, túm tóc Cốc Tiểu Tây rồi tát mạnh một cái: "Nói thật, nói thật cho tao!" Càng như vậy, lòng Cốc Tiểu Tây càng lạnh lẽo.

Bố đã thay đổi rồi, dáng vẻ này rõ ràng là sẽ không lo cho cô ta và mẹ nữa.

Cô ta tuyệt đối không thể đưa số tiền này cho ông ta, nếu không sau này cô ta biết dựa vào đâu mà sống.

Cô ta chỉ thấy da đầu vừa đau vừa tê, nức nở: "Bố, con là con gái của bố mà, sao bố lại đối xử với con như thế?" "Con gái?

Tao không có đứa con gái như mày, từ nhỏ đến lớn mày đã làm được gì cho cái nhà này chưa?

Mau nói, thẻ ngân hàng ở đâu?" Ông Cốc liên tiếp tát Cốc Tiểu Tây mấy cái, ánh mắt ông ta đỏ ngầu, hoàn toàn mất đi lý trí.

Cốc Tiểu Tây chỉ cảm thấy cổ họng có vị ngọt lợ: "Con nói rồi, con không biết, con không biết gì hết, bố có đánh chết con cũng không biết." "Cốc Tiểu Tây, mày đúng là làm tao tức chết mà!

Mày tưởng tao không tìm thấy thẻ thì không có cách nào sao?

Tao tự có cách rút số tiền đó ra, mày đừng hòng giữ lại một xu nào.

Sau này tao cũng sẽ không quản mày nữa, từ giờ trở đi, mày không còn là con gái của tao." Ông Cốc không đạt được mục đích, hầm hầm bỏ đi, chỉ còn lại một mình Cốc Tiểu Tây ngồi trên giường bệnh khóc nức nở.

Năm phút sau, một chiếc USB được gửi đến tay Diệp Mộ.

Diệp Mộ cắm vào máy tính xem một lúc, trên mặt lộ ra một nụ cười, đúng như anh dự đoán, ông Cốc khi phát điên lên thì chẳng phải hạng người tốt lành gì.

Tin rằng bà Cốc sẽ rất "vui lòng" xem đoạn video này.

Ngày hôm sau, Diệp Mộ đến đồn cảnh sát một chuyến, đưa đoạn phim cho bà Cốc xem.

Bà Cốc trợn tròn mắt, dường như không thể tin nổi chồng mình lại có thể đối xử với con gái như vậy.

Đó là đứa trẻ họ đã bao bọc từ nhỏ đến lớn, dù giờ nhà họ Cốc có lụn bại thì cũng không thể trút giận lên con mình.

Huống hồ tim con gái không tốt, vừa mới được cứu sống sau một cơn kích động.

Sao ông ta có thể đối xử với cô bé như vậy?

Chẳng phải đã hứa sẽ chăm sóc tốt cho con sao?

Giờ đây hành động này là gì đây?

Diệp Mộ nhìn sắc mặt thay đổi liên tục của bà Cốc, biết bà đã tự mình thông suốt, liền nói: "Bà Cốc, bà là người thông minh, chắc hẳn bà đã nhận ra mình bị chính người gối ấp tay kề đâm sau lưng rồi.

Chồng bà khi làm chuyện này đã tính toán sẵn làm sao để bản thân được sạch tội hoàn toàn." Sai lầm lớn nhất của họ chính là quá coi thường Đóa Đóa, không ngờ cô ấy lại có bối cảnh mạnh đến thế.

Nếu cô ấy chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, có lẽ mưu kế của vợ chồng họ Cốc đã thành công từ lâu rồi.

Thậm chí nếu có thất bại, ông Cốc vẫn có thể rút lui êm đẹp. "Không thể nào..." Bà Cốc rũ đầu bất lực, vẻ mặt đờ đẫn.

Trước đó bà vẫn luôn tự lừa dối bản thân, nhưng chứng kiến biểu hiện này của chồng, bà đã hiểu ra tất cả.

Bà thật sự quá ngây thơ rồi. "Tôi vừa nhận được tin, thẻ ngân hàng bà đưa cho Cốc Tiểu Tây đã trống rỗng rồi, ông Cốc đã rút hết tiền ra." "Thẻ vẫn chưa vào tay ông ấy mà?" Bà Cốc đột ngột ngẩng đầu. "Muốn rút tiền thì có đầy cách, chỉ là hơi rắc rối và tốn thêm chút chi phí thôi, người đứng tên mở tài khoản đó vốn dĩ là chồng bà mà.

Con gái bà giờ đây trắng tay, lại mang một thân xác bệnh tật.

Hiện tại ông Cốc đã thông qua trung gian bán căn nhà của hai người đi rồi, tôi nghĩ ông ta định ôm sạch tài sản bỏ trốn, mẹ con hai người đã bị ông ta vứt bỏ rồi.

Chồng mình thế nào chắc bà là người hiểu rõ nhất, ông ta bên ngoài có phụ nữ, muốn có con thì sinh thêm đứa khác mấy hồi, con gái bà trong mắt ông ta giờ chẳng là gì cả." Bà Cốc cười chua chát, hiểu chứ, bà hiểu rõ hơn ai hết.

Nhưng bà tuyệt đối không thể có thêm con được nữa, Cốc Tiểu Tây là đứa con họ có từ lúc trẻ, sau này sự nghiệp thành công, lão Cốc lại bị chẩn đoán mắc chứng tinh trùng yếu.

Chương 1919

Đó là lý do họ luôn cưng chiều Cốc Tiểu Tây hết mực, vì họ không thể sinh thêm đứa con nào khác.

Còn về người phụ nữ bên ngoài của lão Cốc, bà đều biết cả, chỉ cần không quá đáng, bà vẫn luôn nhắm mắt làm ngơ. "Bà cũng thật vĩ đại, người chồng như vậy mà cũng chẳng thèm quản." "Quản sao?

Diệp Mộ, cậu còn trẻ quá, muốn một người đàn ông thành công cả đời chỉ thủ tiết với một người phụ nữ, chống lại sự cám dỗ bên ngoài, đó là chuyện hiếm hoi lắm, không phải người phụ nữ nào cũng có diễm phúc đó, tôi biết mình không có." Vì vậy bà chọn cách im lặng, chọn giả ngốc.

Diệp Mộ không nói thêm gì nữa, bộ mặt thật của ông Cốc quả thực khiến người ta buồn nôn.

Anh không hiểu sao trước đây mình lại hợp tác với hạng người này, nghĩ lại thấy ghê tởm.

Bà Cốc hít sâu một hơi, lau đi nước mắt, nhìn Diệp Mộ: "Diệp Mộ, chúng ta làm một cuộc giao dịch thế nào?" "Nói đi." "Tôi sẽ nói ra sự thật, tống cổ gã súc sinh lão Cốc kia vào tù, còn cậu hãy để Cốc Tiểu Tây đi." "Bà dựa vào cái gì mà nghĩ tôi sẽ đồng ý?" "Diệp Mộ, con gái tôi quả thật có thích cậu, nhưng đó không phải lỗi của nó, bản thân nó cũng không kiểm soát được.

Nó không phải kẻ thập ác bất xá, lần trước ra tay với Đóa Đóa cũng không dùng thủ đoạn gì quá đáng, chỉ là muốn làm con bé mất mặt thôi.

Sai lầm lớn nhất là ở hai vợ chồng tôi, chúng tôi ngồi tù là được rồi, cậu tha cho nó đi." Diệp Mộ hừ lạnh một tiếng: "Giữ cô ta lại để sau này cô ta tìm tôi báo thù à?

Tôi không ngốc đến thế." "Tôi bảo đảm sẽ không có chuyện đó, cậu cứ đưa nó đến đây, tôi sẽ thuyết phục nó.

Tôi sẽ bắt nó ra nước ngoài, đi thật xa, cả đời này không bao giờ quay lại nữa.

Nó tuyệt đối không thể đe dọa được hai người, cậu biết đấy, nó không có đầu óc đó đâu, từ nhỏ nó đã được chúng tôi bảo bọc quá kỹ rồi." "Chẳng lẽ sau chuyện này tính cách cô ta không đại biến sao?" "Diệp Mộ, sức khỏe của nó vốn không tốt, sống được bao lâu còn là một vấn đề, lấy gì mà đấu với cậu?

Tôi làm mẹ, chỉ muốn nó có thể sống thêm ngày nào hay ngày nấy thôi." Bà Cốc nói.

Lần mạo hiểm này, bà thật sự chỉ đơn thuần muốn giúp đứa con gái đáng thương của mình.

Bệnh tình của Cốc Tiểu Tây, Diệp Mộ đã biết từ phía bệnh viện, không sống được bao lâu nữa.

Tin này anh sẽ không nói cho bà Cốc biết.

Cốc Tiểu Tây đã từng trải qua một lần phẫu thuật ghép tim, nhưng hiện giờ đang xảy ra phản ứng đào thải, với cơ thể đó muốn ghép tim lần nữa là chuyện không thể, vả lại tìm được nguồn tạng phù hợp cũng không hề dễ dàng, nhà họ Cốc sau này cũng không còn khả năng kinh tế đó nữa.

Diệp Mộ vẫn không mảy may lay động, bà Cốc trực tiếp quỳ xuống: "Diệp Mộ, cầu xin cậu." Diệp Mộ hít sâu một hơi, bà Cốc là người kiêu ngạo, vì con gái mà có thể quỳ xuống, điểm này anh lại khá khâm phục: "Được rồi, bà đứng lên đi." Với một người sắp chết, anh cũng không cần thiết phải ra tay, dù sao sớm muộn gì cũng chết, hà tất phải tạo thêm nghiệp. "Cảm ơn." "Bà nên thấy may mắn vì đã không để con gái mình tham gia vào chuyện này, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không tha cho cô ta." "Phải, đó cũng là điều duy nhất tôi thấy may mắn." Bà Cốc giữ lời, lập tức khai ra toàn bộ sự thật, còn cung cấp một số bằng chứng mà họ mãi không tra ra được.

Ông Cốc cứ thế bị bà lôi xuống nước.

Ông ta không ngờ sự tàn nhẫn của mình với con gái lại kéo chính mình vào địa ngục, nếu biết trước chắc chắn ông ta sẽ diễn kịch cho trót, không để sơ hở như vậy.

Diệp Mộ nói với cảnh sát: "Có thể đi bắt người được rồi, ông Cốc chắc đang ở sân bay đấy, đừng để ông ta chạy mất." Mấy ngày nay anh luôn cho người giám sát.

Khi ông Cốc bị cảnh sát tóm gọn, ông ta vẫn còn ngơ ngác không hiểu sao mình lại bị bắt.

Khi cảnh sát cho biết bà Cốc đã khai ra ông ta, mặt ông ta lập tức xám xịt như tro tàn, biết lần này là tiêu đời thật rồi, không còn cơ hội lật ngược tình thế nữa.

Diệp Mộ sắp xếp cho Cốc Tiểu Tây gặp bà Cốc.

Cốc Tiểu Tây mặt mày nhợt nhạt, cả người như hóa đá.

Hai mẹ con không biết đã nói gì, tóm lại là nói rất lâu, cuối cùng Cốc Tiểu Tây bước ra với đôi mắt sưng húp.

Còn về ông Cốc, Cốc Tiểu Tây không đến gặp, cô ta đã nhìn thấu bộ mặt thật của cha mình, hai cha con chẳng còn gì để nói.

Sau khi rời khỏi nhà lao, Cốc Tiểu Tây bay ra nước ngoài, hoàn toàn rời xa những thị phi.

Diệp Mộ vẫn rất bận rộn, việc nhà họ Cốc phá sản hoàn toàn do một tay anh tạo thành.

Anh không tiếp quản nhà họ Cốc, nhưng những đối tác, khách hàng và tài nguyên của họ tự tìm đến cửa, anh chẳng có lý do gì để từ chối.

Anh là thương nhân, không làm ăn thua lỗ.

Đóa Đóa thì thong thả vô cùng.

Sau khi ở viện mấy ngày, cô được Diệp Mộ đón về nhà anh.

Căn hộ ba phòng ngủ hai phòng khách được trang trí rất ấm cúng.

Cô chỉ việc ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, mọi việc khác Diệp Mộ đều sắp xếp ổn thỏa cho cô.

Chuyện bên ngoài cô cứ cách vài ngày lại nghe Diệp Mộ kể một lần.

Hai người lặng lẽ tận hưởng những ngày tháng êm đềm.

Khi Diệp Mộ trở về, chỉ thấy trên ghế quý phi có một bóng người đang nằm, cô cuộn tròn người lại thành một cục nhỏ, khiến Diệp Mộ không nhịn được mà nhếch môi cười.

Quả nhiên lúc ngủ là đáng yêu nhất, không có nghịch ngợm.

Anh bước tới, cúi xuống hôn nhẹ lên làn môi đỏ mọng của cô, thấy cô chưa tỉnh, anh lại đưa tay chọc chọc vào môi cô, hết lần này đến lần khác, hứng chí trêu đùa.

Đóa Đóa vô thức há miệng, ngậm chặt lấy ngón tay anh, thậm chí còn mút vài cái.

Tai Diệp Mộ lập tức đỏ ửng lên, giống như đứa trẻ bị bắt quả tang, anh định rút tay lại nhưng Đóa Đóa vẫn không buông, cứ thế ngậm chặt.

Diệp Mộ cảm thấy như có một luồng điện chạy khắp cơ thể, cả người bồn chồn không yên, cũng đúng lúc này Đóa Đóa mở mắt ra.

Diệp Mộ vội vàng rút tay về. "Diệp Mộ, anh về rồi à?" Đóa Đóa lầm bầm, cô nàng mới tỉnh dậy trông tinh khôi như một đứa trẻ, thu lại hết mọi gai góc, không chút phòng bị, ngái ngủ một cách đáng yêu.

Chương 1920

"Ừ, anh về rồi." Anh rất thích cảm giác này, giống như một cặp vợ chồng già, bất kể lúc nào về nhà cũng có một người vợ dịu dàng hiền thục đợi sẵn, không cần làm gì nhiều, chỉ cần một câu "Anh về rồi à?" là đã đủ rồi.

Cuộc sống này là điều trước đây anh chưa từng dám mơ tới, rằng một ngày nào đó cô gái anh yêu cũng sẽ đối xử với anh như vậy. "Ơ, Diệp Mộ sao mặt anh đỏ thế?" Đóa Đóa chẳng có tài cán gì khác, chỉ có khả năng quan sát là cực kỳ nhạy bén, dù sao cũng xuất thân lính trinh sát, luôn có chút bệnh nghề nghiệp. "Mặt đỏ chỗ nào chứ?" Đóa Đóa đưa hai tay vòng qua cổ Diệp Mộ: "Để em xem nào." Nói đoạn, cô khẽ bóp tai anh, chỉ thấy tai Diệp Mộ đỏ ửng lên với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Đóa Đóa thấy kỳ diệu quá, liền nhanh tay búng nhẹ một cái.

Tai Diệp Mộ tức khắc như muốn tụ máu, anh nghiến răng nhìn Đóa Đóa đang ngây ngô. "Đừng quậy nữa." "Em có quậy đâu, Diệp Mộ anh làm sao vậy, sao tai lại đỏ thế này?

Hay là bị sốt rồi?

Để em xem lại cái nào." Lần này Đóa Đóa quẹt qua mũi Diệp Mộ, khiến anh không chỉ đỏ tai mà ngay cả khuôn mặt tuấn tú cũng đỏ bừng lên.

Đóa Đóa cười thầm trong bụng, ánh mắt rạng rỡ nhìn anh.

Diệp Mộ bị cô nhìn đến mức mặt đỏ tai hồng, vô cùng lúng túng.

Cô chọc chọc vào ngực anh, bĩu môi: "Diệp Mộ, không đến mức đó chứ, anh thuần tình thế sao?" "Im miệng đi." Anh mà không thuần tình thì cô có mà khóc nhé.

Đúng là không biết tốt xấu, lại còn vì chuyện này mà cười nhạo anh.

Anh có dễ dàng gì đâu chứ? "Đây là thẹn quá hóa giận đấy à?" "Lan Khuynh Tâm!" Ha ha ha!

Đóa Đóa cười đến mức lăn lộn trên sofa, bụng sắp bị chuột rút đến nơi rồi.

Cô thật sự chưa bao giờ thấy Diệp Mộ trở nên thảm hại như thế này.

Cô cũng có làm gì đâu, chỉ chạm vào tai với mũi anh thôi mà, đến mức đó sao?

Chẳng lẽ tai và mũi là điểm nhạy cảm của anh?

Khụ khụ, cô đang nghĩ cái gì thế này, chẳng lẽ bị ảnh hưởng bởi mùa xuân rồi sao, sao lại nghĩ đến phương diện đó chứ, thật là ngại quá đi mất. "Lan Khuynh Tâm, em đùa thế đủ rồi đấy." "Diệp Mộ, anh thế này mẹ anh có biết không?" Đóa Đóa nắm lấy bàn tay lớn của Diệp Mộ.

Diệp Mộ tức đến nghiến răng, lôi cô vào lòng.

Cơ thể Đóa Đóa đã bình phục gần hết, nhưng anh vẫn sợ cô bị đau nên chú ý lực đạo, để cô nằm trong lòng mình, từ trên cao nhìn xuống cô, nâng niu hết mực. "Em nói lại lần nữa xem nào." "Nói thì nói, em sợ anh chắc.

Diệp Mộ, anh từng này tuổi đầu rồi mà thuần tình thế thật sự ổn không?" "Lan Khuynh Tâm, em có biết mình đang nói gì không?" Diệp Mộ thật sự sắp bị Đóa Đóa đánh bại rồi. "Biết chứ." Đóa Đóa dùng lực một cái, trực tiếp ôm lấy Diệp Mộ, đồng thời giữ chặt hai tay anh trên đỉnh đầu.

Sắc mặt Diệp Mộ càng tệ hơn, anh lại để một người phụ nữ ôm mình trong tư thế này sao.

Diệp Mộ về bản chất vẫn có chút chủ nghĩa nam nhi, không chịu nổi tư thế này.

Đàn ông ôm phụ nữ mới là lẽ đương nhiên, phụ nữ ôm đàn ông ra thể thống gì chứ. "Lan Khuynh Tâm, em rõ ràng là đang thách thức giới hạn của anh." "Hôm nay em lại cứ muốn xem thử giới hạn của anh nằm ở đâu đấy." Đóa Đóa nhếch môi cười nửa miệng.

Diệp Mộ định cử động nhưng lực tay của Đóa Đóa quả thật không phải dạng vừa.

Có lẽ vì đã từng nếm mùi đau khổ trong tay cô nên anh biết khi đối mặt với cô không được lơ là.

Sự thực chứng minh, nếu Đóa Đóa dùng toàn lực, Diệp Mộ không cách nào kháng cự nổi.

Tìm một cô bạn gái có chỉ số võ thuật cao hơn mình đúng là có điểm không tốt ở chỗ này. "Lan Khuynh Tâm, em đừng có bắt nạt người quá đáng." Đóa Đóa chớp chớp mắt: "Thì sao nào, bắt nạt anh đấy, ai bảo ngày nào anh cũng nhốt em ở nhà, em rảnh đến mốc meo cả người rồi đây này, chúng ta bàn chuyện chính đi." "Chẳng có gì để bàn cả, trước khi khỏi hẳn em không được phép đi làm." Đừng tưởng anh không biết chút tâm tư nhỏ mọn đó của cô.

Để cô yên tâm ở dưới tầm mắt của anh một thời gian, anh có dễ dàng gì đâu? "Bác sĩ bảo em khỏi rồi mà." "Bác sĩ nói là em còn cần nghỉ ngơi một thời gian nữa, không được vội vàng làm việc." Đóa Đóa đập mạnh một cái vào ngực Diệp Mộ: "Chán chết đi được, em không muốn ở nhà nữa, em muốn đi ra ngoài!" "Á!" Đóa Đóa sợ hãi rụt tay lại ngay lập tức, vừa rồi dường như cô đã đập trúng chỗ không nên đập.

Diệp Mộ chỉ mặc một chiếc sơ mi, cảm giác đó giống như là đập vào...

Chỗ đó của đàn ông sao lại cứng thế nhỉ?

Thật không khoa học, lạ lùng thật đấy. "Lan Khuynh Tâm!" Diệp Mộ nhíu mày, nén đau, thật là xấu hổ chết đi được.

Cái con bé này ra tay chẳng biết nặng nhẹ gì cả.

Thấy mặt Diệp Mộ đen sầm lại, Đóa Đóa rụt cổ: "Em không cố ý đâu, thật sự không cố ý mà.

Diệp Mộ, có phải anh có vấn đề gì không, ngực đàn ông sao lại cứng như vậy được?" Mặt Diệp Mộ đỏ bừng lên, chẳng lẽ anh lại bảo là mình đang tình động sao?

Cái con bé chết tiệt này, vẻ mặt không hiểu sự đời kia thật là đáng ghét quá đi mất. "Diệp Mộ, em khuyên anh nên đến bệnh viện kiểm tra đi, đừng có chủ quan nhé.

Chương 1921

Nghe nói đàn ông cũng có thể bị ung thư vú hay mấy bệnh tương tự đấy, đừng có ngại, hôm nào em đi cùng anh.

Có bệnh thì mình chữa, dù anh có biến thành thế nào em cũng không chê anh đâu." “Lan Khuynh Tâm, em im miệng cho anh.” Huyệt thái dương của Diệp Mộ giật liên hồi, hoàn toàn là vì bị chọc tức.

“Thật mà, Diệp Tiểu Mộ, em không chê anh đâu.” Đóa Đóa ra vẻ nghiêm túc như thể sợ Diệp Mộ không tin.

“Anh không có bệnh.” “Bệnh nhân nào mà chẳng bảo mình không bệnh.” Đóa Đóa nhìn anh với vẻ mặt ‘chắc chắn anh có bệnh’.

“Nếu anh có bệnh, thì đó cũng là bệnh tương tư.” “Tương tư gì chứ, chẳng phải em đang ở ngay bên cạnh anh sao?

Anh nhìn em mà vẫn chưa thấy chán à?” Cô còn cảm thấy nhìn mãi cũng phát ngán rồi, dù sao mỹ nam nhìn nhiều thì cũng sẽ sinh ra miễn dịch.

Đương nhiên, những lời này cô chẳng dám nói ra miệng.

“Chỉ có thể nhìn mà không được làm gì, em nói xem anh có dễ chịu được không?” Diệp Mộ mặc kệ tất cả, trực tiếp gầm nhẹ.

Nếu không nói rõ ràng, cái đồ Lan Khuynh Tâm EQ thấp kia nhất định sẽ đưa anh đi gặp bác sĩ mất, anh chẳng mảy may nghi ngờ việc cô chắc chắn sẽ làm ra chuyện đó.

Đến lúc ấy thì xấu mặt đến tận nhà người ta rồi.

Nếu cô lại thốt thêm một câu kiểu như “Không sao, cắt là được” thì anh còn sống nổi không?

Anh có ý nghĩ với bạn gái mình, đây vốn là chuyện đương nhiên, chẳng có gì phải giấu giếm.

Đóa Đóa ngạc nhiên nhìn khuôn mặt anh tuấn của Diệp Mộ, sau khi nhuốm chút sắc đỏ, trông anh lại càng có vẻ phong trần gần gũi hơn.

“Nhìn cái gì mà nhìn, có gì hay mà nhìn?” Diệp Mộ tức giận như một đứa trẻ.

“Phụt.” Đóa Đóa bật cười thành tiếng, Diệp Mộ như thế này thực sự là vụng về một cách đáng yêu.

Cô cũng không ngốc, cuối cùng cũng hiểu ra tình huống vừa rồi là gì, biểu hiện sinh lý của ai kia thôi.

Trong lúc Đóa Đóa đang thất thần, Diệp Mộ lập tức bế thốc cô vào lòng, giống như người lớn bế đứa trẻ con, ôm thật chặt không cho cô cử động.

Đóa Đóa tức tới mức muốn nhảy dựng lên: “Diệp Mộ, anh thừa nước đục thả câu!” “Anh cứ thế đấy, thì sao nào?” Diệp Mộ hôm nay giống hệt như một đứa trẻ, vừa ngang bướng vừa tùy hứng.

“Anh muốn sao thì tùy anh vậy.” Chuyện đó trước khi kết hôn cô cũng chẳng bài xích, cô cũng đâu có lăng nhăng, đây là đối tượng kết hôn cô đã xác định, sớm hay muộn cũng chẳng sao.

Cô - một người phụ nữ gần ba mươi tuổi mà trong phương diện này vẫn còn ngây ngô như thế, đôi khi chính cô cũng thấy buồn cười.

Hơn nữa người nhà còn đang nóng lòng mong hai người có tiến triển gì đó, chẳng có gì phải kiểu cách cả.

“Cái đồ ngốc này.” Diệp Mộ trực tiếp cúi đầu, hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô.

Đóa Đóa giờ đã thích ứng rồi, tính cách cô vốn không phải kiểu nũng nịu e thẹn, hai tay thuận thế ôm lấy cổ Diệp Mộ, khép hờ đôi mắt tinh anh xinh đẹp.

Diệp Mộ dần dần trở nên không yên phận, ôm chặt cô gái nhỏ yêu quý trong lòng, hận không thể khảm cô vào cơ thể mình.

Lúc này mà còn nhịn được thì anh không phải đàn ông nữa.

“Lan Khuynh Tâm.” Giọng Diệp Mộ khàn đặc, mang theo vẻ trầm ấm cực kỳ quyến rũ.

“Vâng.” Đóa Đóa đáp lời.

Hơi thở của Diệp Mộ đã không còn ổn định, anh hít sâu vài hơi mới bình tĩnh lại được.

Cái đồ tiểu yêu tinh gây nhiễu loạn này thật đáng ghét.

Ánh nắng ngoài cửa sổ rạng rỡ, hai người ôm nhau trong phòng lại càng khiến lòng người ấm áp.

Không biết qua bao lâu, trong mắt Diệp Mộ hiện lên một tia tỉnh táo, anh vội buông Đóa Đóa ra, giúp cô chỉnh lại mái tóc và quần áo hơi rối.

Khuôn mặt nhỏ của Đóa Đóa đỏ bừng, ánh mắt long lanh cuốn hút, Diệp Mộ chỉ đành ấn đầu cô vào lòng mình, không dám nhìn thêm nữa.

“Được rồi, không đùa nữa, đói chưa?

Anh đi nấu cơm cho em.” “Chỉ thế thôi à?” Đóa Đóa không biết vì sao, trong lòng thoáng chút hụt hẫng.

Là con người thì vào thời khắc mấu chốt đột nhiên dừng lại đều sẽ cảm thấy khó chịu.

Cái tên Diệp Mộ chết tiệt này, dám trêu chọc người ta cho đã đời.

Cho anh cơ hội tốt như vậy mà không biết trân trọng, bỏ lỡ thì đừng có trách cô.

Chờ cô hết kỳ nghỉ thì e là sẽ bận rộn lắm, lúc đó muốn gặp cô một lần cũng khó.

Đương nhiên, mấy lời này cô sẽ không nói toạc ra với Diệp Mộ.

Dù sao thì cô cũng là phụ nữ, không thể quá chủ động được, nếu không thì ra thể thống gì nữa.

“Lan Khuynh Tâm, em đang mong chờ điều gì vậy?” Trong mắt Diệp Mộ hiện lên ý cười.

Anh rất vui, cô ngốc này hóa ra đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng, thực sự nằm ngoài dự kiến của anh.

Nhưng anh cũng không phải cầm thú, vết thương của cô còn chưa lành hẳn, trong thời gian dưỡng thương anh không nỡ động vào cô.

“Vô vị, mau đi nấu cơm đi, trưa nay em còn chưa ăn gì đâu.” Đóa Đóa đẩy mạnh Diệp Mộ ra, hung hăng đá cho anh một cái, trúng ngay mông Diệp Mộ.

Cô thản nhiên cười một tiếng, thong thả thu chân lại, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Diệp Mộ hít sâu một hơi, anh thấy khả năng tiếp thu của Đóa Đóa đúng là không phải mạnh bình thường.

Chương 1922

Nhớ lúc hai người hôn nhau lần đầu, cô còn biết xấu hổ.

Thế mà giờ xem đi, trêu chọc anh chẳng nể nang chút nào, mặt không đỏ tim không loạn.

Thật nhớ cái thuở Lan Khuynh Tâm cứ bị hôn là đỏ mặt, có thể trả lại cô ấy cho anh không?

“Lan Khuynh Tâm, em thật là...” Diệp Mộ không tìm được từ nào để hình dung nữa.

Đóa Đóa vốn đã quen mặt dày, chẳng thấy hành động đó có gì to tát.

Ở trong quân đội cô đá người không ít, nhưng đá bạn trai thì đúng là lần đầu.

Nhìn bộ dạng Diệp Mộ không phòng bị, chật vật suýt ngã, tâm trạng Đóa Đóa cực kỳ tốt: “Nếu không muốn làm ông nội trợ thì thả em ra, em cũng không muốn lười nhác ở đây đâu, em sắp mốc meo cả người rồi đây.” “Biết rồi, đi ngay đây.” Diệp Mộ vào bếp, Đóa Đóa cũng đứng ngoài ban công vặn người, tập vài động tác thể dục đơn giản.

Tay chân hoạt bát rồi, cô liền chạy vào bếp ăn vụng.

Diệp Mộ vừa nấu xong món nào cô liền ăn món đó, đến khi anh nấu xong toàn bộ thì cô đã ăn no nửa bụng.

“Lan Khuynh Tâm, dạo này anh bỏ đói em à?” Hình tượng này đúng là chẳng còn gì.

Đóa Đóa khẽ hếch cằm, kiêu ngạo, vô lý đùng đùng nói: “Em chỉ hỏi anh một câu, anh có tiếc của không?” “Không có.” Anh chỉ lo cô ăn nhanh như vậy sẽ hại dạ dày, không thể ngồi yên ổn trên bàn ăn sao?

Chẳng biết cô nhiễm cái thói xấu này từ bao giờ.

“Vậy anh có chê em không?” “Không có chuyện đó.” “Có phải anh hối hận vì đã làm bạn trai em rồi không?” “Em nói gì thế.” Sao anh có thể hối hận cho được.

“Vậy thì được rồi, mau bưng thức ăn ra đi, em vẫn chưa no.” Đóa Đóa ra vẻ bá đạo.

Diệp Mộ dở khóc dở cười: “Lan Khuynh Tâm, chắc chắn kiếp trước anh nợ em, kiếp này chuyên môn tới trả nợ đây mà.” Dù cô có giày vò anh thế nào, anh cũng thấy cam tâm tình nguyện.

Anh vốn đâu phải kiểu người hiền lành không có tính khí, chẳng qua đứng trước Lan Khuynh Tâm, tính tình anh lại tốt đến lạ thường.

“Câu này em thích nghe đấy, anh cứ nghĩ được như vậy là tốt rồi, hãy làm một người bạn trai hiền lành để sau này em còn dễ bề ức hiếp.” Cho dù có đánh có mắng thì đều là do anh nợ cô.

Đều là nợ từ kiếp trước, quả báo kiếp này.

Tâm thái thản nhiên như vậy, cô thích.

“Em cứ mơ tưởng đẹp đẽ đi.” “Diệp Mộ, đừng phí lời nữa, mau mau mau, em vẫn còn đói.

Em mà chết đói thì anh biết tìm vợ ở đâu, em cũng có ăn sơn hào hải vị gì của anh đâu mà anh phải tiếc.” Cô nàng nào đó lại bắt đầu nổi cáu.

Diệp Mộ bật cười lắc đầu, cái đồ nhỏ này đúng là một tâm hồn ăn uống, quá dễ nuôi.

Đóa Đóa lại ở nhà Diệp Mộ thêm một tuần, đây đã là giới hạn nhẫn nại của cô rồi.

Cả người cô bứt rứt không yên, nếu Diệp Mộ còn không thả cô đi, cô chuẩn bị đánh nhau với anh một trận mất, ngày tháng thế này quá bí bách.

Đúng lúc này, cô nhận được điện thoại của Bạch Như, ánh mắt hiện lên một tia cười: "Bạch Tiểu Hoa, tìm Đóa Nhi ca ca của cậu có chuyện gì thế?" "Hu hu hu..." Đầu dây bên kia là tiếng nức nở, khóc đến mức không ra hơi.

"Này, Bạch Như, cậu sao thế?" Đóa Đóa nghiêm nghị lại.

"Giang Đóa Nhi, tớ xin cậu giúp tớ một tay, cầu xin cậu đấy." Bạch Như khẩn khoản.

"Nói đi, nếu tâm trạng tớ tốt tớ sẽ giúp." "Ba tớ bị người ta bắt cóc rồi, tớ cầu xin cậu hãy cứu ông ấy." "Tìm cảnh sát chứ, tìm tớ thì có ích gì." "Không được, bọn bắt cóc không cho chúng tớ báo cảnh sát, nếu dám báo, chúng sẽ giết con tin.

Hu hu hu, ba tớ sẽ không còn đường sống mất, tớ không dám báo cảnh sát đâu." Đây đều là những chiêu trò bình thường của bọn bắt cóc, chúng luôn đe dọa người nhà không được báo cảnh sát.

Chuyện này cũng khó nói, nếu gặp phải bọn bắt cóc hung ác thì báo cảnh sát có khi bị giết thật, nhưng không báo cảnh sát thì chưa chắc đã là con đường tốt.

"Có phải nhà họ Bạch các cậu đắc tội với ai không?" "Tớ không biết, tớ chẳng biết gì cả." "Bọn bắt cóc đòi gì?" "Tiền, đòi một triệu đô la Mỹ, tiền trao cháo múc." "Đòi tiền là tốt rồi, nhà cậu giàu nhất vùng, dù sao cũng không thiếu tiền, mau đi gom tiền đi." Tiền nhiều đúng là chẳng phải chuyện tốt gì, lúc nào cũng phải đề phòng bị bắt cóc.

"Giang Đóa Nhi, mẹ tớ đã cho người đi gom tiền rồi, nhưng một lúc không thể kiếm được nhiều tiền mặt như vậy, thủ tục rút khoản tiền lớn ở ngân hàng rất phiền phức, tớ sợ chậm trễ ba tớ sẽ gặp nguy hiểm.

Nếu ba tớ có chuyện gì, tớ và mẹ biết phải làm sao đây.” Đóa Đóa hít sâu một hơi, cô không phải hạng người thích lo chuyện bao đồng, nhưng người ta đã cầu khẩn đến tận cửa, cô cũng không thể làm ngơ.

Cô vẫn còn vài ngày nghỉ, chi bằng đi xem thử thế nào.

Loại chuyện này thực ra cô cũng đã xử lý vài lần, bọn bắt cóc trước khi lấy được tiền sẽ không động vào con tin, ông Bạch hiện tại chắc vẫn an toàn.

Cô không tin trên đời có nhiều kẻ như Cốc Tiểu Tây, có thể biến ơn cứu mạng thành một bụng thù hận.

“Anh Lâm Tuấn của cậu đâu?” “Anh Lâm Tuấn đi công tác nước ngoài rồi, anh ấy không thể về ngay được.” Chẳng trách lại tìm đến cô, hóa ra là vì Đội trưởng không có mặt.

“Cậu ở nhà đợi đi, nửa tiếng nữa tớ sẽ đến.” Khi Đóa Đóa đến nhà họ Bạch, cả gia đình bao trùm trong không khí u ám, phu nhân họ Bạch và Bạch Như mắt đỏ hoe.

Đóa Đóa không khỏi cảm khái, trong một gia đình đúng là nên có một người đàn ông, nếu không khi gặp chuyện sẽ mất đi trụ cột, thật là thê lương.

“Giang Đóa Nhi.” Bạch Như lập tức chạy tới nắm lấy tay Đóa Đóa, trịnh trọng nói: “Làm phiền cậu rồi, Giang Đóa Nhi.” Phu nhân họ Bạch cũng đứng dậy, nhìn Đóa Đóa với ánh mắt đầy hy vọng.

Đóa Đóa vỗ vỗ tay Bạch Như, gật đầu với bà Bạch coi như chào hỏi, rồi hỏi: “Bọn bắt cóc gọi điện đến lúc nào?” “Một tiếng trước.

Ba tôi mất tích từ lúc tan làm chiều qua, đã hơn mười tiếng rồi.”

“Yên tâm đi, ông Bạch tạm thời sẽ không sao đâu.

Ông ấy mất tích như thế nào?

Camera giám sát có quay được thông tin gì hữu ích không?” “Ba chắc là gặp chuyện ở bãi đỗ xe, ba không hề vùng vẫy, mà là đi theo một người đàn ông lên xe.” “Người quen gây án?” Nếu là vậy thì đơn giản rồi, hạng người này thường không biết nhiều về kiến thức trinh thám, rất dễ truy tìm.

“Chắc là vậy, nhưng tôi chỉ thấy được một cái bóng lưng, không biết là ai.” “Bà Bạch, Bạch Như, hai người thử nghĩ xem, gần đây ông Bạch có kết oán với ai không?

Trong công ty có xảy ra chuyện gì lớn không?” Bạch Như lắc đầu: “Chúng tôi đều không rõ lắm, chuyện ở công ty tôi và mẹ ít khi tham gia, ba tôi luôn báo hỉ không báo ưu, nếu công ty có chuyện ông ấy cũng không nói với chúng tôi.” “Vậy thời gian và địa điểm giao dịch đã nói cho hai người chưa?” “Vẫn chưa, phải đợi chúng tôi gom đủ tiền bọn chúng mới nói.” Đóa Đóa gật đầu tỏ ý đã hiểu, nhưng có một số tình huống nhất thiết phải nói rõ trước: “Tình huống này, tôi khuyên hai người nên báo cảnh sát, năng lực cá nhân tôi có hạn, không chắc chắn sẽ cứu được người ra.” “Giang tiểu thư, chúng tôi có người, toàn bộ vệ sĩ của nhà họ Bạch đều nghe theo sự điều động của cô.

Chương 1923

Bọn bắt cóc yêu cầu Tiểu Nhứ một mình mang tiền mặt đi cứu người, tôi lo Tiểu Nhứ gặp chuyện nên muốn cô đi cùng con bé.

Cô có kinh nghiệm trong việc này, tôi muốn nhờ cô giúp chúng tôi bố trí hành động lần này.

Nếu chồng tôi có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, chúng tôi cũng không trách cô, đây là lựa chọn của chúng tôi, là chúng tôi tự chọn không báo cảnh sát.” Bà Bạch rất nghiêm túc nói.

“Bà Bạch, tôi hiện đang trong kỳ nghỉ phép chữa bệnh, hành vi hiện tại của tôi hoàn toàn là hành vi cá nhân.” Ý ngoại ngôn là, nếu xảy ra chuyện gì thì đó cũng là chuyện của cá nhân cô, không liên quan đến quân đội.

“Giang tiểu thư, cô cứ yên tâm mà làm, nhà họ Bạch chúng tôi không phải như nhà họ Cốc, không phải loại người không có lương tâm.

Tôi biết cô không có nghĩa vụ phải giúp chúng tôi, đều là vì tình giao hữu với Lâm Tuấn nên mới đến giúp, chúng tôi đã rất cảm kích rồi.

Dù kết quả thế nào chúng tôi cũng sẽ tự gánh vác, không truy cứu gì cả.” Lời đã nói đến mức này, Đóa Đóa cũng không nói thêm gì nữa.

Gặp được người nhà hiểu chuyện thế này thực ra cũng rất tốt, đỡ được bao nhiêu phiền phức.

Nếu bà Bạch mà nói một câu nào khiến cô không hài lòng, cô tuyệt đối sẽ bỏ mặc mà đi ngay, chuyện bỏ sức ra mà không được cảm ơn thì cô chẳng muốn làm lần nữa.

“Bà Bạch, tôi sẽ cố gắng hết sức.

Tối nay tôi sẽ ở lại nhà bà, tôi cần bố trí một chút, xem lúc bọn bắt cóc gọi điện tới có thể truy lùng ra vị trí của chúng không.” “Tôi sẽ bảo người sắp xếp cho cô.” Bà Bạch nói.

Đóa Đóa tìm người mang mấy bộ thiết bị chuyên nghiệp tới, cả buổi chiều đều chỉ huy các vệ sĩ bố trí.

Bạch Như thấy Đóa Đóa điềm tĩnh lạnh lùng, làm việc đâu ra đấy, bất giác sụt sịt mũi.

Cuối cùng cô cũng biết khoảng cách giữa mình và Giang Đóa Nhi nằm ở đâu, vì sao anh Lâm Tuấn lại thích Giang Đóa Nhi.

Nếu cô là đàn ông, cô cũng sẽ bị Giang Đóa Nhi thu hút, không phải vì cô ấy có một khuôn mặt xinh đẹp, mà là vì năng lực và khí chất.

Dáng vẻ Giang Đóa Nhi lúc làm việc nghiêm túc, toàn thân như phát ra hào quang khiến người ta không thể rời mắt.

Cả buổi sáng cô vốn đang hoảng loạn vô vọng, nhưng nhờ sự xuất hiện của Giang Đóa Nhi, cô cảm thấy lòng mình bỗng chốc bình tĩnh lại.

Cùng là phụ nữ, sao lại khác biệt lớn đến thế chứ?

Cô gặp chuyện thì cuống cuồng không thể bình tĩnh nổi, trái lại Giang Đóa Nhi lại bình thản tự tin vô cùng, dường như mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của cô ấy.

Bạch Như vô thức nắm chặt tay, thầm thề rằng sau này nhất định mình cũng phải trở thành một người như thế.

“Tiểu Như, Giang tiểu thư trông rất chuyên nghiệp.” Bà Bạch nhận xét.

Bạch Như mím môi: “Anh Lâm Tuấn nói Giang Đóa Nhi là lính đặc chủng giỏi nhất, nếu cô ấy sẵn lòng giúp đỡ thì ba cơ bản sẽ bình an vô sự, anh ấy còn chưa chắc đã bằng cô ấy đâu.” Đó là lời nguyên văn của Lâm Tuấn.

Đối với lời của Lâm Tuấn, Bạch Như có một sự tin tưởng mù quáng, cho nên vừa gác máy là cô lập tức liên lạc với Đóa Đóa ngay.

Bà Bạch gật đầu, liên tưởng đến thân phận của Đóa Đóa, bà phụ họa: “Cũng đúng, người xuất thân từ gia đình như thế sao có thể kém được.

Tôi tin ba con nhất định sẽ thoát hiểm bình an.” Một cô gái xuất thân hiển hách, không dựa vào gia thế, không dựa vào bố, tự mình đâm rễ ở một nơi xa lạ, trẻ tuổi thế này đã có quân hàm.

Nếu không có bản lĩnh thật sự, sao dám ra ngoài bôn ba.

Điện thoại của bọn bắt cóc mãi chưa thấy gọi lại, Đóa Đóa liền ở lại nhà họ Bạch.

Diệp Mộ về nhà không thấy bóng dáng Đóa Đóa, nhìn điện thoại không có lấy một cuộc gọi hay tin nhắn, không khỏi hoảng hốt.

Anh vội vàng gọi cho cô, không ngờ lại nghe thấy giọng nói ngái ngủ của cô, nhất thời vừa giận vừa buồn cười: “Lan Khuynh Tâm, em đang ở đâu thế?

Sao lại đi ngủ rồi?” “À, Diệp Mộ, em quên nói với anh, ông Bạch bị người ta bắt cóc rồi, em đang ở nhà họ Bạch hỗ trợ họ.” “Em đúng là một khắc cũng không để chân tay nghỉ ngơi được mà.” Diệp Mộ đau đầu.

“Xin lỗi, em sai rồi, em thật sự sai rồi, lại khiến anh lo lắng.” Đóa Đóa chủ động xin lỗi.

Diệp Mộ định mắng một tràng cũng phải nuốt ngược vào trong, cái đồ nhỏ này giỏi thật, đã biết cách nắm thóp anh rồi.

Nếu cô không nói gì, có lẽ anh sẽ mắng cho một trận, nhưng cô đã chủ động nhận lỗi, anh lại chẳng biết nói gì thêm.

“Được rồi, tự mình chú ý an toàn.” Anh luôn biết Lan Khuynh Tâm không phải kiểu phụ nữ tầm thường, cô sẽ không yên phận làm một bà nội trợ, cô có lý tưởng và hoài bão của riêng mình.

Anh sẽ không mãi kìm hãm lý tưởng của cô, dù đôi khi có lo lắng.

Nếu Lan Khuynh Tâm thay đổi tính cách, cô ấy sẽ không còn là người anh yêu nữa.

“Hắc hắc, em biết rồi.” “Cần anh giúp gì cứ nói.” “Thôi đi, em chẳng muốn anh lại rước thêm một đóa hoa đào nào về nữa đâu.

Thêm một Cốc Tiểu Tây nữa thì em sống sao nổi.

Em không phải là cô gái thất nghiệp có thừa thời gian đi đấu với tiểu tam, lãng phí thời gian vào việc đó không đáng đâu.” “Vậy thì em cũng đừng rước thêm mấy tên ‘tiểu tam nam’ về cho anh.” “Yên tâm đi, Bạch Nhứ không thích em đâu.” Hai người tâm sự một lúc rồi cúp máy.

Đóa Đóa cũng không ngủ được nữa, lúc cô dậy thấy Bạch Nhứ vẫn đang ngồi thẫn thờ trên ghế sofa, ánh mắt trống rỗng.

“Bạch Tiểu Hoa, sao không đi ngủ đi?” “Tớ không ngủ được.” “Cứ thế này thì lấy đâu ra tinh lực mà đi cứu ba cậu.” “Giang Đóa Nhi, có phải cậu thấy tớ đặc biệt vô dụng không?” Đóa Đóa cười trêu chọc: “Cậu muốn nghe câu trả lời thế nào?” Bạch Nhứ lườm Đóa Đóa một cái: “Giang Đóa Nhi, cái đồ ác phụ nhà cậu.” Lúc này còn muốn trêu người ta.

“Cậu nói gì cơ?” Đóa Đóa nheo mắt.

“Lời hay không nói lần hai.” “Cái con bé này, dám mắng tớ, không muốn giữ cái mạng nhỏ nữa à?” Đóa Đóa gõ nhẹ vào trán Bạch Như.

Bạch Như bỗng ôm chầm lấy Đóa Đóa thật chặt.

Đóa Đóa nhướng mày, để mặc cô ấy ôm.

Cô có thể cảm nhận được cơ thể Bạch Như đang run rẩy nhẹ: “Giang Đóa Nhi, thực sự nhờ cả vào cậu đấy.” “Cậu định báo đáp tớ thế nào?” Bạch Như ngơ ngác nhìn Đóa Đóa, dường như không ngờ cô lại ra điều kiện: “Cậu muốn báo đáp thế nào?” “Tớ muốn cậu làm gì cậu cũng đồng ý chứ?” “Đương nhiên.” Bạch Như kiên định nói.

Chương 1924

Chẳng có gì quan trọng hơn tính mạng của ba mình, phải trả cái giá nào cô cũng sẵn lòng.

“Vậy nếu tớ nói, yêu cầu cậu không được thích Lâm Tuấn nữa thì sao?” Nghe vậy, mặt Bạch Nhứ bỗng chốc trắng bệch, hốc mắt lập tức phủ một tầng sương nước, cô ngây người nhìn Đóa Đóa, lẩm bẩm: “Không cho tớ... thích anh Lâm Tuấn sao?” Nhưng cô lỡ thích rồi thì biết làm sao.

Thấy Bạch Nhứ như vậy, Đóa Đóa cảm thấy rất thú vị: “Sao?

Không đồng ý à?” “Tớ đau lòng.” “Ra là vậy, thế thì đổi điều kiện khác.

Cậu có thể thích Lâm Tuấn, nhưng nếu anh ấy không thích cậu, không muốn cưới cậu, cậu đừng để bố mẹ mình nhất định phải liên hôn với nhà họ Lâm, cậu hãy thuyết phục bố mẹ mình từ bỏ việc chọn Lâm Tuấn làm con rể.” “Ý cậu là nếu anh Lâm Tuấn không muốn cưới tớ, tớ không được ép buộc anh ấy đúng không?” “Đại loại vậy, chính là ý đó.” Bạch Nhứ khó hiểu nhìn Đóa Đóa: “Có phải cậu vẫn còn thích anh Lâm Tuấn không?” “Ồ không, điểm này cậu cứ yên tâm, tớ không thích anh ấy, tớ thích Diệp Mộ.

Tớ chỉ không muốn anh ấy phải đi liên hôn thôi, anh ấy nên tìm một người mình thích để kết hôn.

Nếu anh ấy muốn cưới cậu thì tớ cũng chẳng ngăn cản được, đúng không?

Cho nên cậu vẫn có thể nỗ lực để anh ấy thích mình.” Bạch Nhứ hít sâu một hơi, kiên định nói: “Tớ đồng ý với cậu.” Đóa Đóa nhướng mày, hơi bất ngờ, cũng có chút chột dạ.

Cô hình như đang thừa nước đục thả câu thật, can thiệp vào chuyện tình cảm của người khác đúng là hơi thiếu đạo đức.

Thực ra cô chỉ nhất thời nảy ra ý định, nói bừa một câu thôi, không ngờ Bạch Nhứ lại đồng ý thật.

Đây đúng là một bản hợp đồng không bình đẳng.

Nhà họ Bạch đã làm cho nhà họ Lâm nhiều việc như thế, nếu không có gì bất ngờ thì dù Lâm Tuấn không muốn cưới Bạch Nhứ, nhà họ Lâm chắc chắn cũng sẽ ép anh phải cưới.

Nhưng nếu chính Bạch Nhứ không muốn gả nữa thì hai cụ nhà họ Lâm sẽ không thể cưỡng cầu.

“Bạch Nhứ, cậu đã suy nghĩ kỹ chưa?” “Không có gì phải suy nghĩ cả, ba chỉ có một, còn người yêu trong đời này có thể có vài người, không có gì so sánh được.” Trong lòng Bạch Nhứ đã có sự cân nhắc.

Không có anh Lâm Tuấn, có lẽ cô còn có thể thích người khác, nhưng nếu ba vì lựa chọn của cô mà xảy ra chuyện gì, đó sẽ là niềm hối tiếc cả đời.

Đóa Đóa cười, nếu Bạch Nhứ đã tin lời nói đùa này thì cứ để cô ấy tin vậy.

Tính cách Đội trưởng vốn ưa mềm không ưa cứng, biết đâu Bạch Nhứ lùi một bước lại có cơ hội.

Một cô gái hiếu thảo thế này chắc chắn sẽ không tệ.

Nhận ra mình đang nghĩ gì, Đóa Đóa tự vỗ vào trán mình một cái, cô đúng là hay lo bò trắng răng, bản thân còn chưa kết hôn mà đã lo chuyện đại sự của người khác rồi.

Đúng là già thật rồi.

“Còn một yêu cầu nữa, chuyện chúng ta nói tối nay đừng kể cho ai khác biết.” Nếu để Đội trưởng biết, chắc cô thảm rồi, sẽ bị mắng một trận mất.

Đây hoàn toàn là hành động đẩy anh ấy ra ngoài mà.

“Chuyện như thế này tớ biết nói với ai được chứ.” Bạch Nhứ cười mà còn khó coi hơn khóc.

“Được rồi, tin cậu vậy.” Đóa Đóa ngủ một giấc là quên sạch chuyện này.

Loại thỏa thuận miệng này cô chẳng hy vọng Bạch Nhứ sẽ thực sự tuân thủ, nếu là cô thì lật lọng cũng xong.

Đây tính là cái loại điều kiện gì chứ, rõ ràng là cố ý làm khó người ta mà.

Nhưng cô không biết rằng, những lời nói đùa hôm nay lại khiến Bạch Nhứ kiên trì và cẩn trọng đến thế.

Nếu Bạch Nhứ biết ý nghĩ của Đóa Đóa, chắc cô ấy sẽ mắng to “Đồ lừa đảo, cậu hại tớ thê thảm rồi”.

Sáng sớm hôm sau bọn bắt cóc đã gọi điện tới, Bạch Nhứ nghe máy.

Bọn chúng hỏi tiền mặt đã chuẩn bị đến đâu rồi.

Đóa Đóa đeo thiết bị liên lạc chuyên dụng trên tai, lời cô nói Bạch Nhứ có thể nghe thấy nhưng bọn bắt cóc ở đầu dây bên kia thì không.

“Bảo hắn ta là đã gom được một nửa rồi, sáng mai có thể gom đủ toàn bộ.

Cố gắng kéo dài thời gian để chúng tớ tìm ra vị trí của chúng.” Lần đầu làm chuyện này, Bạch Nhứ lo lắng đến mức lòng bàn tay toát mồ hôi, tim như nhảy lên tận cổ họng, nhưng nghĩ đến ba mình đang chưa biết sống chết ra sao, cô chỉ đành ép mình phải bình tĩnh lại: “Chúng tôi chỉ mới gom được một nửa thôi.” “Không được, một nửa không đủ.

Nếu các người không gom đủ, ngày mai tao sẽ gửi ngón tay của lão Bạch cho các người.” “Đừng mà, chúng tôi đang cố gắng hết sức, hãy cho thêm chút thời gian đi, muộn nhất là sáng mai sẽ xong!” “Vậy thì cho các người thêm chút thời gian nữa, sáng mai chúng ta chính thức giao dịch, muộn là tự chịu hậu quả.” Đóa Đóa nhắc nhở: “Đồng ý yêu cầu của hắn, yêu cầu được nói chuyện với ông Bạch, thái độ cứng rắn một chút.” “Được, chúng tôi đồng ý, nhưng phải cho tôi nói chuyện với ba tôi trước, tôi phải chắc chắn hiện giờ ba tôi vẫn an toàn.” “Không được.” Tên bắt cóc trực tiếp từ chối.

“Phải cho tôi nghe giọng ba tôi, nếu không tôi sẽ không làm theo yêu cầu của các người đâu!” “Ư...

ư...” Trong điện thoại vang lên tiếng của ông Bạch, Bạch Như xúc động đến phát khóc: “Ba, ba sao rồi?” “Ư...

ư...” Rõ ràng là miệng ông Bạch đã bị bịt kín.

“Để ba tôi nói một câu thôi, chỉ một câu thôi!” Bạch Như gầm lên.

Im lặng vài giây, trong điện thoại vang lên giọng nói khàn đặc của ông Bạch: “Tiểu Như, ba vẫn ổn.” Lời ông Bạch vừa dứt, điện thoại liền bị ngắt.

Bạch Như và bà Bạch nước mắt lã chã rơi, nhưng nghe thấy câu nói của ông Bạch, họ cũng tạm thời yên tâm.

“Thế nào rồi?

Có truy tìm được vị trí không?” Đóa Đóa hỏi.

“Ở hướng Tây Bắc ngoại ô thành phố.” Đóa Đóa cười, đúng là chẳng tốn chút công sức nào: “Xuất phát.” “Bây giờ đi luôn sao?

Không đợi đến sáng mai à?" Bạch Nhứ hoảng loạn.

"Em gái à, cậu có cần thật thà thế không?

Chương 1925

Cậu định mang hết số tiền đó dâng cho người ta thật à?

Đó là phân nửa gia sản nhà cậu đấy.” Đóa Đóa nén cười vỗ vai Bạch Nhứ.

Bạch Nhứ lẩm bẩm: “Tiền hết có thể kiếm lại được mà, ba tớ không thể có chuyện gì được.” Đúng là một cô gái có hiếu, chỉ là hơi quá đơn thuần.

Lời của bọn bắt cóc mà cũng tin hoàn toàn sao?

Sao có thể để bị dắt mũi như vậy được.

“Đi ngay bây giờ.” “Nhưng như vậy ba tớ có gặp nguy hiểm không?

Chúng ta đã hẹn là sáng mai mà.” “Người quen gây án, tên đó chẳng có chút ý thức phản trinh sát nào cả, thủ đoạn quá kém cỏi, không cần lo lắng quá, tớ sẽ cứu người giúp cậu.” Hắn hoàn toàn không đề phòng việc họ truy lùng, gọi điện xong cũng không tắt máy, đúng là loại bắt cóc cấp thấp nhất.

Chỉ cần hắn không tắt máy, cô có thể tìm chính xác địa điểm ẩn náu của hắn.

Thấy Giang Đóa Nhi vẻ mặt đầy tin tưởng, Bạch Nhứ chỉ đành chọn cách tin tưởng cô tuyệt đối, ngoài ra cô cũng chẳng còn cách nào khác.

“Vậy tớ cũng muốn đi.” “Đi thôi, không cho đi cậu cũng chẳng yên tâm.” Đóa Đóa nhanh chóng thay đổi chiến thuật, mang toàn bộ công cụ cần thiết theo người, rồi chở Bạch Nhứ tới vùng ngoại ô, các vệ sĩ bám sát phía sau.

Sợ bọn bắt cóc phát hiện, khi còn cách mục đích một đoạn cả nhóm đã xuống xe, đi bộ leo dốc.

Bạch Như leo một lúc đã thở hổn hển, trái lại Giang Đóa Nhi mặt không đỏ tim không loạn, cô không khỏi thốt lên: “Cậu đúng là một nam nhi chi chiến đấy.” “Em gái à, là tại cậu quá yếu thôi.” Đóa Đóa tức giận nói.

Bạch Như bĩu môi không nói thêm gì nữa, ngoan ngoãn đi theo sát bên cạnh Đóa Đóa.

Đóa Đóa bảo các vệ sĩ ẩn nấp kỹ, cô và Bạch Như nấp trong bụi cỏ.

Tầm nhìn rất tốt, nhờ ống nhòm có thể thấy rõ tình hình bên trong căn nhà hoang.

Chỉ thấy ông Bạch bị trói chặt vào một cột gỗ, bên cạnh ông là một người đàn ông trung niên mặc vest, quần áo đầy nếp nhăn, trông bẩn thỉu.

Tuổi tác xấp xỉ ông Bạch.

“Bạch Như, cậu nhìn xem có quen người kia không?” Đóa Đóa đưa ống nhòm cho Bạch Như.

Bạch Như vừa nhìn đã kinh hãi kêu lên: “Đó là Giám đốc Tôn.

Cái tên chết tiệt này, hóa ra là lão ta bắt cóc ba tớ!” “Lão ta và ba cậu quan hệ không tốt à?” “Trước đây rất tốt mà.

Bạch Thị là do ba tớ và mấy người anh em cùng nhau sáng lập, Giám đốc Tôn là một trong số đó.

Chỉ là hai năm nay quan hệ của họ hình như không được tốt, tớ ít thấy lão ta đến nhà tớ.

Tớ nghe nói là vì lão ta thường xuyên làm trái ý ba tớ, ba tớ hình như muốn gạt lão ra khỏi hội đồng quản trị.” Về chuyện của Bạch Thị, Đóa Đóa không hỏi chi tiết, chỉ cần biết tên này không có nhiều sức đe dọa là được.

Đóa Đóa tiếp tục quan sát, cô phát hiện bên hông Giám đốc Tôn có đeo một khẩu súng, lúc này lão đang quấn thứ gì đó lên người ông Bạch.

Mẹ nó, vừa bảo lão không có sức đe dọa xong thì thấy lão chơi lớn thế này, bom hẹn giờ cũng mang ra rồi.

Xem ra cũng không ngu lắm, cũng có vài phần dáng dấp của kẻ bắt cóc chuyên nghiệp.

“Giang Đóa Nhi, lão... lão đang quấn cái gì lên người ba tớ thế?” “Bom hẹn giờ.” “Á, vậy phải làm sao bây giờ?” “Có thể bình tĩnh chút không, chưa xem tivi bao giờ à?

Làm gì mà cứ cuống quýt lên thế.” Đóa Đóa lườm Bạch Nhứ.

“Trên tivi sao so được với cái này chứ!” Đây là quấn trên người ba cô đấy, chỉ cần sơ sẩy một chút là mạng ba không còn.

“Giang Đóa Nhi, cậu có biết gỡ không?” “Yên tâm, chuyện nhỏ.” Bạch Nhứ vỗ ngực hít sâu một hơi, lại hỏi: “Tiếp theo chúng ta làm gì?” “Đừng vội, quan sát thêm chút nữa xem Giám đốc Tôn có đồng bọn không.

Lão ta cũng không thể cứ canh chừng ba cậu mãi được, người ta ai chẳng có lúc cần đi vệ sinh, chờ lão rời đi tớ sẽ vào cứu người.

Cậu tìm chỗ trốn kỹ cho tớ, đừng để lộ sơ hở.

Bất kể xảy ra chuyện gì, cậu thấy gì cũng không được xông ra, tớ không muốn phải phân tâm đi bảo vệ cậu đâu, rõ chưa?” Bạch Nhứ gật đầu lia lịa: “Yên tâm, tớ biết rồi, tuyệt đối không kéo chân sau của cậu.” Đóa Đóa vẫn kiên nhẫn phục kích tại chỗ.

Bạch Như thì cả người đã rã rời, đau lưng mỏi gối, mồ hôi vã ra trên trán, hai tay nắm chặt cố chịu đựng.

Đóa Đóa thì không sao, phục kích là chuyện cơm bữa đối với họ, có khi để theo dõi một mục tiêu họ có thể phục kích cả ngày.

“Nếu không chịu được cậu ra chỗ các vệ sĩ đi, đông người như vậy an toàn của cậu sẽ được đảm bảo.” “Không sao, tớ chịu được, tớ cứ ở đây thôi.” Đúng lúc này, Giám đốc Tôn đi ra ngoài, tiến về phía họ đang nấp.

Bạch Như trợn tròn mắt, nếu không nhờ Đóa Đóa kịp thời bịt miệng cô lại, có lẽ cô đã không tự chủ được mà hét lên thành tiếng.

Đóa Đóa một tay siết chặt khẩu súng, hễ tình hình có biến, cô sẽ lập tức nổ súng bắn chết Tôn đổng.

Tôn đổng không hề phát hiện ra họ, lão ta chỉ đơn thuần là đi giải quyết nỗi buồn.

Bạch Như mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Đóa Đóa buông bàn tay đang bịt miệng cô ta ra: "Tự mình trốn cho kỹ vào, thời gian không còn nhiều, tôi phải vào cứu người ngay lập tức." "Giang Đóa Nhi, cô phải cẩn thận đấy." Đóa Đóa nhanh chóng vọt ra khỏi bụi cỏ, lùm cây chỉ khẽ lay động một chút rồi lập tức trở lại bình tĩnh.

Trạng thái tinh thần của Bạch tiên sinh không được tốt lắm, từ tối qua đến giờ ông chưa giọt nước nào vào bụng, gò má sưng đỏ, xem ra đã bị Tôn đổng tẩn cho một trận.

Khi nhìn thấy Đóa Đóa, ông ngẩn người ra một lúc.

Đóa Đóa giật chiếc khăn bông trong miệng ông xuống: "Bạch tiên sinh, con gái ông nhờ tôi đến cứu ông, ông đừng lên tiếng, tôi sẽ cởi trói cho ông ngay." "Cảm ơn cô, làm phiền cô quá." Đóa Đóa nhanh thoăn thoắt cắt đứt dây thừng trên người Bạch tiên sinh.

Ngay khi đang chuẩn bị gỡ bom, bên ngoài vang lên tiếng bước chân.

Đóa Đóa thầm chửi thề trong lòng, sao lão ta lại quay lại nhanh thế chứ.

Chương 1926

"Giang tiểu thư, cô mau trốn đi, Tôn Định quay lại rồi, lão ta hiện giờ đã phát điên, trên tay còn có súng." Bạch tiên sinh hạ thấp giọng nói.

Đóa Đóa gật đầu, nhanh chóng quấn sợi dây thừng đã cởi ra lên người Bạch tiên sinh, khăn bông cũng nhét trở lại, tạo ra giả tượng ông vẫn đang bị trói chặt, rồi nhanh chóng lùi vào nơi có vật che chắn.

Tôn Định vừa nhìn thấy Bạch tiên sinh là cơn giận bốc lên, lão ta đấm mạnh một cú vào ngực ông: "Vợ con ông làm cái quái gì vậy?

Bảo họ gom tiền cả ngày trời mà vẫn không đủ, hại tôi phải ở cái nơi quỷ quái này thêm một đêm, tôi thấy họ đúng là tiếc tiền rồi." "Đúng là đáng chết, lão Bạch, ông đáng chết lắm." "Nếu không phải tại ông vô tình vô nghĩa thì tôi cũng không rơi vào tình cảnh này." Tôn Định liên tiếp giáng những cú đấm vào người Bạch tiên sinh, cho đến khi hả giận mới dừng lại.

Dường như thấy nói chuyện một mình quá vô vị, Tôn Định lấy chiếc khăn trong miệng Bạch tiên sinh ra.

Bạch tiên sinh nói: "Ông yên tâm, vợ và con gái tôi nhất định sẽ mang tiền đến." "Một triệu đô la đối với nhà họ Bạch chẳng thấm vào đâu cả, tôi không tin cho họ một ngày trời mà không gom đủ." "Lão Tôn, nhà họ Bạch đào đâu ra nhiều tiền mặt như thế, họ chỉ có thể vay ngân hàng thôi." "Hừ, tôi không tin, nhà họ Bạch có bao nhiêu tài sản đừng tưởng tôi không biết.

Tôi không quan tâm, ngày mai nếu tôi vẫn chưa nhận được tiền, tôi không sống nổi thì ông cũng đừng hòng sống, tôi chết cũng phải kéo ông theo đệm lưng." Bạch tiên sinh cũng không giải thích thêm, Tôn Định nợ cờ bạc mấy chục triệu, ngày mai là hạn chót trả nợ, nếu không trả được, người của sòng bạc sẽ chặt đứt tay chân lão. "Sao không nói gì?

Nếu không phải tại ông tước đoạt quyền lực của tôi, tôi có rảnh rỗi quá mà ra nước ngoài đánh bạc không?

Tất cả chuyện này đều là do ông hại cả!" Sau khi thua sạch số tiền vốn có, ban đầu lão định bỏ đi.

Nhưng người ta nói có thể viết giấy nợ, lão không cam tâm, muốn gỡ gạc nên tiếp tục đánh tiếp, ai ngờ càng lún càng sâu, cuối cùng nợ tới mấy chục triệu.

Lão đã lấy sạch tiền riêng của vợ con để đắp vào nhưng vẫn không đủ.

Bạch tiên sinh thở dài, những dự án giao vào tay Tôn Định liên tục thua lỗ, vậy mà lão vẫn cứ khăng khăng đòi công ty tiếp tục đổ tiền vào.

Với tư cách là chủ tịch hội đồng quản trị, ông làm sao có thể để mặc như vậy được, chỉ đành tìm cơ hội tước quyền của lão. "Ông đã làm các dự án rối tung rối mù lên rồi." Tôn Định lạnh lùng hừ một tiếng: "Làm ăn thì đương nhiên có lời có lỗ, tôi không thể lỗ mãi được, là do ông muốn một mình chiếm trọn công ty nên mới ích kỷ gạt bỏ tôi.

Lão Bạch, ông không quân tử, ông đáng chết lắm." "Ai, nhưng ông cũng không được đi đánh bạc chứ, tôi đã sớm khuyên ông không được dính vào rồi, là chính ông không nghe." Không lo làm việc đàng hoàng, cứ muốn một bước lên tiên, trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy.

Đóa Đóa nhân lúc Tôn Định đang nói chuyện, nhanh như cắt vọt ra từ phía sau lão, đá mạnh một cú vào người Tôn Định.

Tôn Định không kịp đề phòng, ngã nhào xuống đất, ngón tay định bóp cò súng.

Lão nhanh, nhưng Đóa Đóa còn nhanh hơn, cô bắn thẳng một phát vào cổ tay lão.

Tôn Định đau đớn, khẩu súng rơi xuống đất.

Đóa Đóa nhanh chóng vung chân đá nhẹ, khẩu súng đã nằm gọn trong tay cô. "Cô là ai?" "Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là ông sắp được ăn cơm nhà nước rồi, không cần lo bị người ta phế bỏ đâu." Mặt Tôn Định co giật, bắt lão đi tù còn thảm hơn bắt lão chết.

Lão không đời nào đi tù.

Tay kia của lão nhanh chóng nhấn vào một nút bấm. "Tích, tích, tích..." Tiếng kêu phát ra từ người Bạch tiên sinh, Đóa Đóa lại bồi thêm một đá cho Tôn Định, nhanh chóng dùng dây thừng trói lão lại, sau đó bình tĩnh bắt đầu gỡ bom.

Chỉ là vừa nhìn thấy quả bom hẹn giờ đó, sắc mặt cô khẽ biến đổi.

Đây là loại cô chưa từng tiếp xúc qua, có lẽ không dễ dàng như vậy, chỉ cần một sai sót nhỏ, hôm nay cô cũng sẽ mất mạng tại đây.

Có nên bỏ cuộc không?

Không đời nào.

Nguyên lý đều tương tự nhau, cô tin mình có thể giải quyết được.

Đóa Đóa trước giờ luôn tự tin.

Trong mắt Tôn Định xẹt qua một tia độc ác, lão gào lên: "Con khốn, đừng phí công vô ích nữa, đây là loại mới nhất được nghiên cứu ra đấy, người của sòng bạc nói rồi, cơ bản là không ai gỡ được đâu.

Mày cứ chờ mà chết cùng đi, cái thứ không biết sống chết, dám chạy đến phá hỏng chuyện tốt của ông đây." Hóa ra là người của sòng bạc đưa cho lão, hèn gì.

Những kẻ đó thủ đoạn thâm độc, mánh khóe cũng nhiều, chúng có thể kiếm được thứ tân tiến thế này cũng chẳng có gì lạ.

Bạch Như thấy động tĩnh bên trong cũng vội vàng chạy vào: "Ba ơi, Giang Đóa Nhi, thế nào rồi?" "Tiểu Như, sao con lại vào đây, mau đi đi, bom sắp nổ rồi!" "Ba, không sao đâu, Giang Đóa Nhi giỏi lắm, cô ấy nhất định gỡ được mà." Bạch Như cố tỏ ra bình thản nói. "Nằm mơ đi, chờ chết chùm cả lũ đi, tụi mày không gỡ được đâu." Tôn Định hung tợn nói.

Bạch Như đá mấy cú vào người Tôn Định: "Ông câm miệng lại cho tôi, hạng người gì đâu không biết, dám bắt cóc cả ba tôi." Đóa Đóa không để ý đến họ, dồn hết tâm trí vào quả bom, nhưng càng gỡ cô càng thấy hơi khó ra tay, tay dừng lại bất động.

Bạch tiên sinh lăn lộn thương trường mấy chục năm, nhìn người đoán ý rất giỏi, thấy Đóa Đóa như vậy là biết cô đang gặp khó khăn.

Việc gỡ bom diễn ra không thuận lợi. "Giang tiểu thư, không được thì đừng miễn cưỡng, cô mau đưa Tiểu Như rời khỏi đây đi." Bạch Như khóc nức nở nhào tới ôm lấy Bạch tiên sinh, hét lên: "Không, ba ơi, con không đi, con muốn ở lại với ba, sao con có thể bỏ ba lại một mình mà đi chứ!" Vì động tác của Bạch Như mà tay Đóa Đóa run lên một cái, cô không nhịn được quát lớn: "Bạch Như, ra ngoài ngay, đừng có làm phiền tôi nữa!" "Xin lỗi, tôi... tôi không cố ý." Thấy thời gian chỉ còn lại ba phút, trán Chủ tịch Bạch đã lấm tấm mồ hôi lạnh: "Giang tiểu thư, đi mau đi, đừng vì tôi mà hy sinh như vậy." Đóa Đóa không đáp lời, toàn tâm toàn ý dồn vào quả bom hẹn giờ. "Tiểu Như, con mau đưa Giang tiểu thư đi đi, đây là mạng của ba rồi." "Ba ơi, nếu ba có chuyện gì, con với mẹ biết phải làm sao đây." Bạch Như không muốn đi.

Cô tin tưởng Giang Đóa Nhi, chưa đến giây cuối cùng cô không muốn bỏ cuộc. "Bạch Nhứ, đừng liên lụy đến người vô tội, đây là chuyện của nhà họ Bạch chúng ta, con mau đưa Giang tiểu thư đi, không còn thời gian nữa đâu." Bạch tiên sinh vẫn là một người chính trực, trong lúc này vẫn không muốn liên lụy người khác.

Chủ yếu là thân phận của người này không hề tầm thường, họ thực sự không gánh nổi trách nhiệm.

Nếu Giang Đóa Nhi có chuyện gì, họ thực sự không biết ăn nói thế nào với nhà họ Lục.

Chương 1927

"Nhưng mà..." Toàn thân Bạch Như run bần bật, cuống quýt không thôi. "Hu hu, Giang Đóa Nhi, cô đừng gỡ nữa, đi cùng tôi đi, chúng tôi không trách cô đâu." Cuối cùng Bạch Như cũng nói ra, định vươn tay kéo Đóa Đóa.

Vào thời khắc mấu chốt, Đóa Đóa chẳng rảnh hơi mà đôi co với cô ta, trực tiếp tung một cú đá sang.

Bạch Như bị đá cho ngơ ngác, chỉ thấy mông đau rát, nhưng lúc này cô ta chẳng hề giận dữ mà ngược lại cảm thấy rất cảm động.

Đã ở ranh giới nguy hiểm thế này rồi mà Giang Đóa Nhi vẫn muốn cứu người.

Cô ấy không biết rằng nếu thất bại, cô ấy cũng sẽ chết sao?

Cô ấy có gia thế tốt như vậy, có vị hôn phu tuyệt vời như vậy, nếu có chuyện gì thì đáng tiếc biết bao.

Theo nhát cắt của chiếc kềm trong tay Đóa Đóa rơi xuống. "Tích, tích, tích, tích, tích..." Đồng hồ đếm ngược vốn dĩ còn ba phút đột nhiên đếm nhanh hơn, tần suất một giây nhảy hai nấc.

Bạch tiên sinh cảm thấy tim mình như nhảy lên tận cổ họng, toàn thân run rẩy nhẹ.

Không ai không sợ chết, Bạch tiên sinh cũng không ngoại lệ: "Bạch Như, mau đưa Giang tiểu thư đi, chỉ còn hơn một phút thôi, đừng chần chừ nữa, nhanh lên!" "Ba ơi!" "Nhanh lên, đừng ngẩn người ra nữa, chăm sóc mẹ con cho tốt!" Mặc kệ hai cha con nhà họ Bạch đang nháo nhào, Đóa Đóa vẫn không hề lay chuyển, trí óc và đôi tay hoạt động hết công suất.

Cuối cùng chỉ còn lại hai sợi dây, khóe miệng Đóa Đóa khẽ nhếch lên một nụ cười.

Cô dứt khoát cắt sợi dây màu đỏ, quả bom hẹn giờ hoàn toàn tắt ngóm. "Hu hu, ba ơi, ba ơi, cứ vậy đi..." Bạch Như khóc thê thảm, tuyệt vọng nhắm nghiền mắt lại, giờ có muốn chạy cũng không kịp nữa rồi.

Bạch tiên sinh cũng chẳng khá hơn, ánh mắt đau thương nhìn con gái, cụp mi xuống chờ đợi cái chết ập đến.

Cả hai đều không nhận ra Đóa Đóa đã giải quyết xong vấn đề.

Đóa Đóa lắc đầu, đứng dậy, vỗ vai mỗi người một cái: "Đi đi đi, đi cùng nhau nào, khóc cái gì mà khóc, đã chết đâu.

Có tôi ở đây, Diêm Vương không dám nhận chúng ta đâu." "Hu hu, Giang Đóa Nhi, tôi có lỗi với cô.

Cô yên tâm, trên đường xuống suối vàng tôi nhất định sẽ chăm sóc cô thật tốt.

Cô vì hai cha con tôi mới ra nông nỗi này, tôi sẽ không để cô cô đơn đâu, sau này cô chính là chị ruột của tôi!" Nhìn Bạch Như đang nhắm mắt khóc lóc thảm thiết, Đóa Đóa đầy vạch đen trên mặt, trí tưởng tượng của cô nàng này phong phú quá rồi đấy, ngay cả cảnh trên đường xuống suối vàng cũng vẽ ra được luôn.

Bạch tiên sinh thì bình tĩnh hơn con gái mình, ông cúi đầu nhìn quả bom đã tắt ngóm trên bụng, cơ thể kích động run rẩy, trong mắt ánh lên sự phấn khích khó tả.

Thật khó tin, họ thực sự đã sống sót. "Đa tạ ơn cứu mạng của Giang tiểu thư, Bạch mỗ vô cùng cảm kích." "Bạch tiên sinh không cần khách sáo, chuyện nhỏ thôi không đáng nhắc tới, tôi cũng chỉ là rảnh rỗi quá nên lại đây chơi chút thôi." Đây làm sao có thể coi là chuyện nhỏ chứ, vào lúc nguy hiểm nhất, cô vẫn quyết định ở lại.

Chỉ riêng điểm này thôi đã vô cùng đáng quý rồi.

Nếu cô dao động mà bỏ đi, thì ông thực sự không còn đường sống. "Không không không, đây là ơn cứu mạng, sau này có việc gì cần đến Bạch mỗ, cô cứ việc lên tiếng." Đóa Đóa vẫn lắc đầu: "Bạch tiên sinh, thực sự không cần đâu.

Nếu ông thấy ngại thì có thể trả tôi ít tiền thù lao, dù sao đây cũng là hoạt động cá nhân của tôi, tôi vẫn phải thu chút phí nhân công chứ." Ý tứ trong lời nói là sau khi trả tiền, ơn nghĩa sẽ xóa sạch.

Ý của Đóa Đóa đã quá rõ ràng.

Bạch tiên sinh hơi ngẩn người, sau đó bật cười, con cái nhà họ Lục quả nhiên không giống người thường, lúc này mà còn đòi ông trả thù lao, thật thú vị.

Cách làm không lấy ơn báo đáp này thực sự khiến người ta thấy thoải mái.

Giữa người với người phần lớn là như vậy, ơn cứu mạng tất nhiên là đáng cảm kích, nhưng không ai thích một người cứ luôn lấy bộ mặt ân nhân ra để yêu cầu thế này thế nọ, lúc nào cũng nhắc nhở bạn rằng: Tôi đã giúp bạn, bạn có nghĩa vụ phải thỏa mãn yêu cầu của tôi, giúp tôi làm cái gì đó.

Thời gian dài chắc chắn sẽ sinh ra hiềm khích.

Cách tốt nhất không gì khác là coi như chưa có chuyện gì xảy ra, bình thản đối đãi, người có lương tâm khi bạn cần nhất định sẽ ra tay giúp đỡ.

Chỉ là cảnh giới xử thế này không phải ai cũng đạt tới được.

Đóa Đóa tin rằng Bạch tiên sinh là người thông minh, hiểu được ý

cô.

Quả nhiên, Bạch tiên sinh nghe theo ngay, hào phóng hỏi: "Được, cô cần bao nhiêu?" Đóa Đóa ra dấu tay: "6666, đơn vị là đô la nhé." "Không vấn đề gì, tôi nhất định sẽ đích thân tặng Giang tiểu thư một phong bao đỏ thật lớn." Đóa Đóa rất hài lòng, cách hành xử của Bạch tiên sinh rõ ràng là khéo léo hơn Chủ tịch Cốc nhiều, hèn gì Bạch tiên sinh có thể trở thành người giàu nhất, còn nhà họ Cốc chỉ mãi là kẻ đứng thứ ba không chịu nổi một cú đánh, dễ dàng bị Diệp Mộ nhổ tận gốc.

Nghe cuộc đối thoại giữa Giang Đóa Nhi và ba mình, Bạch Nhứ mới sực tỉnh mở mắt ra, nhìn quả bom hẹn giờ thấy nó đã được giải quyết xong, mà mình vẫn sống nhăn răng, chẳng chết chóc gì cả. "Giang Đóa Nhi, tôi chưa chết hả?" "Đầu óc lú lẫn rồi sao, toàn nói lời thừa thãi." "Cô... cô... cô chỉ biết bắt nạt tôi thôi." "Tôi cứ thích bắt nạt cô đấy, Bạch Tiểu Hoa." "Không được gọi tôi là Bạch Tiểu Hoa, tôi tên là Bạch Nhứ." Bạch Nhứ cuống lên đến mức đỏ cả tai, mười đầu ngón tay bối rối đan vào nhau, chuyện gì thế này không biết.

Cô ta tưởng mình chết rồi nên mới nói bao nhiêu lời linh tinh, đúng là xấu hổ chết đi được. "Tự mình ở đây mà ngồi vẽ vòng tròn đi, tôi đi đây." Trước khi đi, Đóa Đóa còn quay lại đá mạnh một cú vào người Tôn Định: "Đồ ngu, trình độ bắt cóc của ông đúng là quá thấp (Low) rồi, anh Đóa Đóa của ông từ năm năm tuổi đã chơi trò này thành thạo rồi nhé." "Con khốn, chính mày đã phá hỏng kế hoạch của tao." Tôn Định hung dữ trừng mắt nhìn Đóa Đóa.

Đóa Đóa ra dấu cắt cổ với Tôn Định: "Ông cứ tự cầu phúc cho mình đi." Nói xong, cô quay lại bảo Bạch Nhứ: "Đúng rồi, Bạch Tiểu Hoa, bảo vệ sĩ nhà cô đưa lão này đến đồn cảnh sát đi, tôi về nhà ngủ bù đây, không có việc gì thì đừng đến làm phiền tôi nữa, lần sau phí ra tay của bản cô nương không phải là 6666 nữa đâu." Bạch Nhứ nhìn theo bóng lưng của Đóa Đóa, hậm hực nói: "Ba, cái bộ dạng kiêu kỳ của Giang Đóa Nhi đúng là đáng ghét thật mà." Còn đòi 6666 nữa chứ, rõ ràng là muốn họ khen cô ấy, đúng là đồ tự luyến. "Có gì mà phải giận, cô ấy có vốn liếng để kiêu kỳ mà." "Tuy con rất không muốn thừa nhận, nhưng cái tên đó đúng là lợi hại thật, con cứ tưởng cô ấy không gỡ được chứ." "Ừ, ba cũng từng nghĩ cô ấy không gỡ được, đúng là đã xem thường người ta rồi." Đóa Đóa không đợi Bạch Nhứ và Bạch tiên sinh, có nhiều vệ sĩ ở đó như vậy, cô không có gì phải lo lắng.

Tôn Định kinh hãi nhìn Bạch tiên sinh: "Lão Bạch, nể tình anh em chúng ta một thời, ông tha cho tôi đi, tôi không muốn vào đồn cảnh sát." "Khi ông bắt cóc tôi, đe dọa người nhà tôi, đánh tôi không thương tiếc, quấn bom lên người tôi, ông có bao giờ nghĩ chúng ta là anh em không?

Tôn Định, tôi tự thấy mình đối đãi với ông không tệ, tuy ông không còn thực quyền nhưng cuối cùng tôi vẫn không đuổi ông ra khỏi hội đồng quản trị, ông vẫn là cổ đông lớn của công ty, tiền cổ tức hằng năm vẫn được chuyển vào túi ông đều đặn.

Chương 1928

Tôi nghĩ đến việc chúng ta khởi nghiệp khó khăn, nghĩ đến tình anh em, nhưng ông đã đối xử với tôi thế nào?" Bình thản để lại một câu nói, Bạch tiên sinh không đáp lại lời cầu xin của Tôn Định nữa. "Tôi sai rồi, lão Bạch, tôi thực sự sai rồi." Bạch Như ghét nhất là cái bộ mặt này của Tôn Định: "Ông có dập đầu với ba tôi một trăm cái đi chăng nữa, chúng tôi cũng không tha thứ cho ông đâu, chuẩn bị tinh thần ngồi tù đi." Vệ sĩ kịp thời tiến vào khiêng người đi.

Bạch Như khẽ mỉm cười với Bạch tiên sinh, khoác lấy tay ông, đầu nhỏ tựa vào vai ông: "Ba ơi, thật tốt quá." Chỉ khi trải qua hiểm cảnh sinh tử, mới hiểu được còn sống là điều tuyệt vời biết bao. "Đứa con ngốc này, ba làm việc trước giờ luôn bằng lương tâm, ông trời sẽ không để người tốt như chúng ta đoản mệnh đâu." "Cũng đúng, con có một người ba tuyệt vời nhất thế giới." Chuyện Chủ tịch Cốc đối xử với Cốc Tiểu Tây như thế nào, sau này cô cũng có nghe nói qua, trong lòng không khỏi cảm thán.

Cô cứ ngỡ Chủ tịch Cốc thực sự yêu thương Cốc Tiểu Tây, không ngờ khi gặp chuyện lại hành xử như vậy. "Ba ơi, nếu vì con mà nhà họ Bạch sụp đổ, ba có trách con không?

Có bỏ mặc con không?" "Đứa con ngốc này, sao có thể chứ, ba đâu phải lão Cốc." Con gái ông cũng không phải là Cốc Tiểu Tây, cô biết việc gì nên làm, việc gì không nên làm, không bao giờ bất chấp lợi ích của công ty. "Hì hì, vậy thì tốt rồi." Cho dù phải đánh đổi cả tình yêu, cô cũng cam lòng, cô có một người ba tuyệt vời.

Khi Đóa Đóa xuống núi, vừa vặn gặp Lâm Tuấn đang vội vàng chạy tới. "Đóa Nhi, em không sao chứ?" "Thì có chuyện gì được chứ, xong xuôi hết rồi, họ ở phía sau, tôi đi trước một bước." "Có bị thương không?" Đóa Đóa khoanh tay trước ngực: "Đội trưởng, anh đừng có xem thường người ta như vậy được không?

Đối phó với một kẻ nghiệp dư mà tôi còn bị thương thì chẳng phải là bị lật thuyền trong mương sao, tôi hoàn toàn ổn." "Vậy thì tốt rồi." Khi hai người đang nói chuyện, Bạch Như và Bạch tiên sinh cũng đuổi kịp.

Bạch Như nhìn thấy Lâm Tuấn, không khỏi nhớ tới chuyện đã hứa với Giang Đóa Nhi, mũi thấy cay cay, lẳng lặng cúi đầu xuống.

Bạch tiên sinh rất hài lòng với sự xuất hiện của Lâm Tuấn: "Tiểu Tuấn, cháu đến rồi à?" "Xin lỗi bác, để bác phải chịu khổ rồi, cháu vừa hay đang ở nước ngoài nên không kịp trở về ngay." "Không sao, cháu đã giới thiệu cho bác một người rất giỏi, Giang tiểu thư thực sự rất lợi hại." Bạch tiên sinh nói.

Hàn huyên với Bạch tiên sinh vài câu, ánh mắt Lâm Tuấn mới dời sang người Bạch Như, thấy cô cúi gầm mặt, dáng vẻ ủ rũ không vui.

Không lẽ nào, đã cứu được cha mình ra rồi, chẳng phải nên vui mừng sao?

Hay là đã xảy ra chuyện gì mà anh không biết? "Tiểu Như, em làm sao vậy?

Trông em chẳng có chút tinh thần nào cả." "Em không sao." Bạch Như nói nhưng vẫn không ngẩng đầu lên.

Nếu anh Lâm Tuấn không thích mình, vậy thì cô sẽ không đeo bám anh nữa, để anh đi tìm người mà anh thích.

Nhưng phải làm sao đây, tim đau quá.

Người mình thích từ nhỏ đến lớn, đột nhiên không được thích nữa, cảm giác này thật khó chịu, giống như có thứ gì đó bị rút mạnh ra khỏi cơ thể vậy.

Bạch Như rất bất thường, không chỉ Lâm Tuấn nhận ra mà ngay cả Bạch tiên sinh cũng thấy.

Lẽ nào là vì lúc hiểm nghèo Lâm Tuấn không có bên cạnh nên cô mới giận dỗi?

Bạch tiên sinh quyết định lát nữa sẽ nói chuyện với con gái, bảo cô đừng có hẹp hòi như vậy.

Nếu Lâm Tuấn có ở đây, chắc chắn cậu ấy sẽ xông ra giúp họ ngay, chuyện này là ngoài ý muốn của mọi người mà.

Lâm Tuấn nhíu mày, nếu là ngày thường, Bạch Như nhất định sẽ sà vào lòng anh, kể lể mình đã sợ hãi như thế nào. "Tiểu Như, em thực sự không sao chứ?

Có cần đi khám bác sĩ không?" Đừng để bị dọa cho ngốc luôn rồi.

Bạch Như chỉ lắc đầu: "Không sao, em rất ổn." Nói xong, cô quay mặt đi, không thèm nhìn Lâm Tuấn.

Cô sợ chỉ cần nhìn thêm một cái, mình sẽ không thể hạ quyết tâm, không thể thực hiện lời hứa với Giang Đóa Nhi.

Lâm Tuấn chỉ thấy khó hiểu, anh hình như đâu có đắc tội gì cô nàng này đâu, sao đột nhiên lại tỏ ra xa cách thế chứ.

Trong lòng anh có chút hụt hẫng, nhưng cũng không nghĩ ngợi nhiều. "Bác ơi, mọi người lên xe cháu đi, cháu đưa mọi người về nhà." Bạch tiên sinh vừa định đồng ý thì Bạch Như đã lên tiếng trước: "Không cần đâu, có vệ sĩ lái xe cho chúng tôi rồi, anh vừa đi máy bay về mệt lắm, không cần đưa chúng tôi đâu." Bạch tiên sinh khó hiểu nhìn con gái, không biết cô đang dở chứng gì, ngày thường Lâm Tuấn chỉ cần nhìn cô một cái thôi là cô đã sướng rơn lên rồi, hôm nay người ta chủ động làm tài xế mà cô lại từ chối. "Anh không mệt." "Thực sự không cần đâu, cảm ơn anh.

Anh đưa Giang Đóa Nhi về đi, hôm nay cô ấy mệt lắm rồi, đừng để cô ấy tự lái xe." Thái độ của Bạch Nhứ khách sáo nhưng xa cách.

Đóa Đóa đang lim dim mắt tựa vào ghế, căn bản không nghe thấy cuộc đối thoại của họ, mà có nghe thấy chắc cô cũng không ngờ trong đó có phần của mình.

Lâm Tuấn cũng không nói thêm, leo lên xe của Đóa Đóa, Đóa Đóa cũng lười nên tự giác nhường vị trí tài xế cho anh.

Bạch Nhứ nhìn theo chiếc xe đi xa, không cầm được nước mắt.

Anh Lâm Tuấn, nếu anh thực sự rất thích Giang Đóa Nhi, vậy thì hãy dũng cảm mà theo đuổi chị ấy đi, chị ấy là một người tuyệt vời, xứng đáng để anh yêu thương. "Tiểu Nhứ, hôm nay con làm sao vậy?

Sao cứ thấy kỳ lạ thế nào ấy?

Tiểu Tuấn muốn đưa mình về nhà mà con cũng không chịu, chẳng giống con chút nào." "Ba ơi, có phải ba cũng thấy con cứ bám riết lấy anh Lâm Tuấn không?" "Hì hì, con bé này, chuyện đó cũng đâu có gì to tát, ba biết con biết chừng mực mà, biết nắm bắt giới hạn.

Thích một người, theo đuổi người ta vốn dĩ đâu có gì sai, lòng thành sẽ cảm động cả trời đất thôi." Trong mắt Bạch Nhứ xẹt qua một tia mờ mịt, lại hỏi: "Vậy ba ơi, đàn ông các ba nếu đã có người mình thích, có phải sẽ cực kỳ ghét những người phụ nữ khác cứ bám lấy mình không?" "Một người đàn ông tốt, đã có người mình thích thì đương nhiên là thấy phiền phức rồi, trừ phi là hạng người bắt cá hai tay, coi sự theo đuổi của phụ nữ là chuyện để lên mặt." "Sao vậy, Lâm Tuấn thực sự thích Giang Đóa Nhi à?" Có vài chuyện Bạch tiên sinh vẫn nhìn ra được, chỉ là chưa từng đặc biệt để tâm. "Chắc là vậy ạ." "Đứa con ngốc này, Lâm Tuấn có thích nhưng cậu ấy không có cơ hội đâu.

Diệp Mộ và Giang Đóa Nhi là thanh mai trúc mã, tình cảm sâu đậm lắm, không ai xen vào được đâu, con và Lâm Tuấn mới là hợp nhất." Bạch tiên sinh nhìn rất rõ ràng. "Vâng." "Con ạ, đừng nghĩ nhiều, chuyện hôn sự của hai đứa, hai gia đình sẽ tính toán sau." "Ba ơi, chuyện hôn sự của con cứ để con tự quyết định đi.

Chương 1929

Con không muốn cưới một người không thích con, con muốn cưới người con yêu." "Tiểu Nhứ, con không muốn gả cho Lâm Tuấn nữa sao?" Bạch tiên sinh kinh ngạc nhìn con gái. "Nếu anh ấy cưới con một cách nghiêm túc thì con có thể xem xét." Dù sao cô cũng không thể mãi chạy theo anh nữa. "Sao ba thấy con gặp Giang Đóa Nhi mấy lần mà cũng trở nên kiêu kỳ giống cô ấy thế nhỉ." Bạch tiên sinh dở khóc dở cười, con gái dường như đã khác hẳn trước kia.

Nhưng sự thay đổi này ông rất thích, không ai muốn con gái mình cứ mãi lẽo đẽo theo đuổi một người đàn ông cả. "Con gái thì nên kiêu kỳ một chút, nếu không đàn ông sẽ không biết trân trọng đâu." "Được rồi được rồi, con muốn thế nào cũng được, dù sao con cũng còn nhỏ, ba với mẹ cũng chưa muốn gả con đi sớm thế đâu.

Con cứ ở bên cạnh ba mẹ thêm vài năm, ba mẹ càng vui, gả đi rồi là thành người nhà người ta mất." Bạch tiên sinh chỉ nghĩ con gái đang nói đùa nên không để tâm lắm. "Ba ơi, con sẽ luôn ở bên ba mẹ." Trong lòng Bạch Nhứ đắng chát không thốt nên lời. "Có câu này của con là ba mẹ yên tâm rồi, Tiểu Nhứ của chúng ta là đứa trẻ ngoan." "Ba ơi, con muốn bắt đầu học cách quản lý công ty dần dần ạ." Qua chuyện lần này, cô cũng hiểu được ba một mình quản lý cả một công ty lớn như vậy phải chịu đựng bao nhiêu áp lực và rủi ro. "Con thực sự muốn học sao?" Bạch tiên sinh rất mừng, ông chỉ có mỗi mụn con gái này, sau này công ty đều là của cô.

Nếu gặp được người đàn ông tốt lo liệu thay cô thì cả đời nhàn hạ, nhưng nếu đàn ông đổi thay mà cô lại không biết gì về kinh doanh thì chắc chắn sẽ bị người ta nuốt chửng cả xương. "Con nói thật mà, con muốn học từ từ, chỉ cần ba đừng chê con ngốc là được.

Có lẽ con không thông minh lắm, nhưng con là con gái của ba, chỉ cần con nghiêm túc thì nhất định sẽ không tệ đâu." "Ha ha, lời này ba thích nghe nhất đấy.

Con gái của ba đâu phải hạng mèo khen mèo dài đuôi, nuôi dạy cho tốt biết đâu lại thành một con hổ con ấy chứ." Bạch tiên sinh vỗ vỗ vai con gái. "Ba à." Bạch Như thút thít. "Thái độ của con đối với Lâm Tuấn là đúng đấy, đàn ông đối với những thứ dễ dàng có được thường không biết trân trọng đâu, con cứ làm giá với cậu ấy một chút cũng tốt." "Ba, con không làm giá, con chỉ thấy mệt lòng thôi." "Đứa con ngốc, không sao đâu, ba mẹ luôn ủng hộ con." Nhìn những sợi tóc bạc trên đầu ba mình, Bạch Như thấy cay cay nơi cánh mũi, một lần nữa thầm cảm ơn Giang Đóa Nhi.

Nếu không có cô ấy, cô sẽ không bao giờ hiểu được những đạo lý này, cuộc đời không chỉ có mỗi tình yêu, cô còn phải bảo vệ cha mẹ mình, san sẻ gánh nặng cho họ.

May mà hiểu ra tất cả cũng chưa quá muộn, vẫn còn thời gian để bù đắp. "Ba ơi, con sẽ không làm ba thất vọng đâu." Khi về đến nội thành thì đã chín giờ tối.

Đóa Đóa vốn định bảo Lâm Tuấn đưa mình về chỗ ở của Diệp Mộ, nhưng Lâm Tuấn từ chối.

Việc đưa cô gái mình thích đến chỗ của một người đàn ông khác, anh không làm nổi.

Lâm Tuấn chu đáo đưa Đóa Đóa đi ăn đêm, là đồng đội nhiều năm, anh biết rõ hầu hết sở thích của cô, cô nàng này rất ham ăn.

Thành phố C nổi tiếng nhất là các món ăn vặt, đặc biệt là ở những con phố nhỏ ngõ nhỏ lúc về đêm, hương thơm nức mũi.

Chỉ có người bản địa mới rõ những chỗ này, người từ nơi khác đến như Đóa Đóa thực sự không mò ra được.

Đóa Đóa hai mắt sáng rực, Lâm Tuấn nhìn bộ dạng đó của cô thì mỉm cười mãn nguyện.

Quả nhiên dùng mỹ thực dụ dỗ cô là hiệu quả nhất.

Lâm Tuấn ghét không khí quá ồn ào nên vẫn chọn một quán nhỏ tươm tất, đặt một phòng riêng.

Hiệu suất của quán rất cao, chỉ đợi vài phút là món ăn đã được bưng lên. "Nhìn tôi làm gì?

Sao không ăn đi?" "Nhìn em ăn là anh thấy no rồi." Thấy tình ý dạt dào trong mắt Lâm Tuấn, Đóa Đóa suýt chút nữa thì sặc: "Đội trưởng, anh mà còn nói mấy lời linh tinh này nữa là sau này tôi không đi chơi với anh nữa đâu." "Em đã nói là sẽ để anh và Diệp Mộ cạnh tranh công bằng mà." Đóa Đóa trợn tròn mắt, cô có nói câu đó bao giờ đâu nhỉ?

Sao cô chẳng nhớ tí gì vậy? "Đó là anh tự nói, chứ không phải tôi nói." "Em đồng ý rồi mà?" "Tôi không có đồng ý nha." Đóa Đóa nhấn mạnh. "Vậy anh không quan tâm, em im lặng nghĩa là đồng ý rồi." "Anh nhất định không muốn cho tôi ăn cơm tử tế đúng không?" "Được rồi, em ăn đi." "Đội trưởng, thực ra Bạch Nhứ là một cô gái rất tốt, hiếu thảo, tính cách lại đơn thuần.

Cô nàng ngốc đó nhân phẩm không tồi đâu, rất hợp để làm vợ, anh không cân nhắc người ta một chút à?

Bỏ lỡ cơ hội này là không còn lần sau đâu, tiểu cô nương đó cũng đắt giá lắm đấy, chẳng qua bây giờ tâm trí đang dồn hết vào anh nên mới không thèm để ý đến mấy đóa hoa đào mục nát bên cạnh thôi." Lâm Tuấn cảm thấy mình trước giờ luôn coi Bạch Nhứ như em gái, chưa từng nảy sinh ý định cưới cô làm vợ.

Nghĩ đến việc cô bé đó trở thành vợ mình, anh thấy cứ kỳ kỳ thế nào ấy.

Lúc anh học tiểu học thì cô mới vừa chào đời, hồi nhỏ anh còn hay bế cô nữa, mềm nhũn, rất đáng yêu, đúng là một cô em gái nhỏ: "Anh đâu có bảo cô ấy không tốt, chỉ là anh không thích thôi." "Anh lại thích kiểu như tôi á, đầu óc anh không có vấn đề gì chứ?" Đóa Đóa chỉ chỉ vào mũi mình. "Đầu óc anh mà có vấn đề thì Diệp Mộ cũng có vấn đề luôn." Lâm Tuấn dứt khoát lôi Diệp Mộ xuống nước cùng. "Thế mà lại khác đấy, tôi và Diệp Mộ là lâu ngày sinh tình.

Diệp Mộ nội liễm, ôn hòa, tôi thì hướng ngoại, sôi nổi, tính cách chúng tôi bổ trợ cho nhau, thành một cặp rất tốt." "Tính cách của anh cũng khác em mà, chúng ta ở bên nhau cũng rất bổ trợ cho nhau." "Không, lúc làm nhiệm vụ chúng ta phối hợp rất ăn ý, nhưng không thích hợp để yêu nhau." "Em chưa thử sao biết được?" "Quan trọng là tôi không có ý định muốn thử." Đóa Đóa trưng ra vẻ mặt vô tội.

Nói xong, cô thấy sắc mặt Lâm Tuấn trở nên khó coi, cô rụt cổ lại, lỡ mồm nói thật quá rồi. "Hì hì, đội trưởng, anh rất ưu tú mà." Anh rất tốt, nhưng tôi không thích anh.

Đây chắc hẳn là lời từ chối kinh điển nhất rồi, trước đây cô hình như cũng từng từ chối người khác như vậy, không ngờ giờ lại đến lượt mình.

Có buồn không?

Đương nhiên là buồn rồi.

Lâm Tuấn không nói gì.

Đóa Đóa bĩu môi: "Đội trưởng, giận rồi à?" "Không có." Lâm Tuấn lạnh lùng đáp.

Chương 1930

"Đừng có nhỏ mọn thế chứ, tôi chỉ nói thật lòng thôi mà." "Anh đã bảo là anh không giận rồi." "Anh thế này trông hơi giống lão già nhà tôi đấy." Lục Tử Mặc nhà cô cũng hay dở chứng như vậy, nhưng dù sao vận khí của anh ta cũng tốt, mối tình đầu không đẹp nhưng sau đó lại gặp được người vợ khiến mình khắc cốt ghi tâm. "Lại đang đánh trống lảng rồi." "Đội trưởng, quyết định điều chuyển của tôi chắc sắp có rồi.

Đợi nhiệm vụ này kết thúc, tôi sẽ quay về thành phố A và kết hôn với Diệp Mộ.

Tôi cũng không còn nhỏ nữa, gia đình cũng giục giã lắm rồi." "Lớn tuổi cũng không thể kết hôn đại cho xong được, em và Diệp Mộ yêu nhau thời gian quá ngắn, chưa thấy hết vấn đề đâu, chưa chắc đã hợp nhau.

Khoảng cách không thành vấn đề, sau này anh sẽ mở rộng sự nghiệp sang thành phố A.

Diệp Mộ vì em mà đến được thành phố C, thì anh vì em cũng có thể đến thành phố A, đó không phải chuyện gì to tát cả." "Đội trưởng, anh cứ yên tâm đi, chúng tôi sẽ ổn thôi.

Chúng tôi vốn dĩ từ nhỏ đã quấn quýt bên nhau, vấn đề chắc chắn sẽ có, nhưng chúng tôi sẽ bàn bạc cùng nhau giải quyết." "Cậu là người biết đâm vào tim tôi nhất đấy." "Dù sao da mặt anh cũng dày, đâm không chết được đâu." "Có cần phải nhẫn tâm như vậy không?" "Lâm tiên sinh, anh bắt cóc bạn gái tôi thế này, có thực sự ổn không?" Diệp Mộ từ bên ngoài bước vào.

Đóa Đóa vừa ngẩng đầu đã thấy khuôn mặt tuấn tú đến mức vô lý của Diệp Mộ, dù anh đang không biểu cảm cũng không thể phớt lờ.

Bộ đồ thường ngày đơn giản được anh mặc ra khí chất thanh cao, nho nhã.

Tim Đóa Đóa đập thót một cái, cô quên mất chưa gọi điện báo cáo với Diệp Mộ.

Lâm Tuấn có thể khẳng định Đóa Đóa chưa từng gọi điện cho Diệp Mộ, vậy mà anh ta lại trực tiếp tìm đến tận đây, chắc chắn đã làm tay chân gì đó trên người Đóa Đóa. "Diệp Mộ, cậu dám giám sát Đóa Nhi." Lâm Tuấn tức đến đen mặt. "Thì đã sao?" Diệp Mộ hỏi ngược lại đầy khiêu khích, toàn thân tỏa ra hơi lạnh.

Đóa Đóa đau đầu, cô ghét nhất là bọn họ nói chuyện kiểu này, luôn cảm thấy rất không tự nhiên. "Sao anh có thể làm thế?" "Anh là bạn trai em, anh cần phải biết hành tung của em." "Đây là giám sát, anh làm vậy là xâm phạm quyền riêng tư của Đóa Nhi rồi.

Đóa Nhi không phải phạm nhân, anh không được đối xử với cô ấy như thế." "Tôi cứ đối xử như thế đấy, thì sao?" "Lạy hai vị đại ca, hai người nói chuyện đừng có nồng nặc mùi thuốc súng như thế được không?

Tai em đau quá." Đóa Đóa cảm thấy cảm giác thèm ăn biến mất ngay lập tức, cô u oán lườm Diệp Mộ.

Thủ phạm gây chuyện này đúng là xuất hiện rất đúng lúc. "Đóa Nhi, em cứ để mặc cậu ta đối xử với em như vậy sao?

Cậu ta không tôn trọng em." "Không phải vấn đề của Diệp Mộ đâu, là anh trai em đó.

Lần trước sau khi xảy ra chuyện, anh ấy đã cài hệ thống định vị vào điện thoại của em, nên Diệp Mộ và anh ấy đều nắm rõ hành tung của em." Đóa Đóa thở dài giải thích.

Hóa ra là Lục Nghiêu.

Lâm Tuấn tức giận lườm Diệp Mộ một cái, tên này rõ ràng là cố tình chọc tức anh.

Hai người đàn ông đứng đối diện nhau như hai con gà chọi.

Đóa Đóa thở dài, thật muốn đá mỗi người một cái ra ngoài.

Hai vị đại thần này cứ đứng đây lù lù, có nghĩ đến cảm giác của cái bụng cô không, bữa tối cô còn chưa ăn gì cả.

Yêu đương cái kiểu này đúng là phiền lòng nhất. "Hai người nếu còn ở đây làm phiền tôi nữa thì cút hết ra ngoài cho bà, bà đây đói rồi!" Đóa Đóa gầm nhẹ.

Hổ không gầm lại cứ tưởng là Hello Kitty sao?

Hai người đàn ông đồng thời quay đầu nhìn Đóa Đóa nhưng vẫn đứng yên không động đậy.

Đóa Đóa nhảy dựng lên, mỗi tay đẩy một người ra ngoài, tiếng "bành" vang lên khi cô đóng sập cửa và chốt lại.

Đột nhiên thế giới yên tĩnh hẳn, cảm giác thèm ăn lại quay về.

Đàn ông đúng là thứ gây ảnh hưởng đến sức ăn nhất.

Cô nhớ từng đọc cuộc phỏng vấn một bà cụ sống thọ, bà cụ đó nói bí quyết trường thọ chính là độc thân.

Cảm giác đúng là rất có lý.

Nếu bên cạnh cứ có hai vị đại thần thế này thì làm sao sống yên ổn được, chắc phiền chết mất.

Bây giờ khôi phục độc thân có còn kịp không nhỉ?

Ngoài cửa, hai người đàn ông bị ghét bỏ đứng lù lù như vệ sĩ.

Cả hai đều là những mỹ nam hiếm thấy, mang khí chất mê hoặc khiến không ít người chú ý.

Hai người nhìn nhau, đồng thời hỏi: "Cậu rốt cuộc thích cô ấy ở điểm gì?" Thô lỗ không để đâu cho hết, có cô gái nào lại như thế không.

Hỏi xong, cả hai cùng nhếch môi, nét tốt đẹp của Đóa Đóa, mình họ biết là được rồi, cần gì phải hỏi.

Hai người gõ cửa hồi lâu nhưng Đóa Đóa không thèm để ý, tự mình thưởng thức mỹ thực, mặc kệ họ muốn làm gì thì làm, đừng ở trước mặt cô là được.

Cuối cùng, hai người bỏ cuộc, lẳng lặng quay đi, không ai thèm nhìn ai.

Nếu Đóa Đóa thấy cảnh này, chắc chắn sẽ thốt ra hai chữ: "Ấu trĩ." Đóa Đóa ăn bao lâu thì hai "môn thần" kia đợi bấy lâu.

Cô mở cửa, thấy hai người vẫn đứng đó, liền vẫy tay phong trần: "Cứ thong thả mà đứng gác nhé, chị đây đi trước một bước." Nói xong, cô sải bước rời đi, vẫy một chiếc taxi đến quân khu.

Chọc không nổi thì cô trốn không được sao?

Chương 1931

Sau này nơi nào có hai người này cùng xuất hiện, cô nhất định sẽ tránh xa, thật là bực mình.

Diệp Mộ nghe địa chỉ cô báo với tài xế, tức đến nghiến răng.

Cái con bé chết tiệt này, lông cánh cứng rồi, dám đến quân khu trong khi vẫn còn hai ngày nghỉ.

Lâm Tuấn thì nhếch môi, anh thích nhìn Diệp Mộ ăn quả đắng. "Lâm tiên sinh, đừng lãng phí thời gian vào người không nên lãng phí." Diệp Mộ nhắc nhở. "Đây là việc của tôi, Diệp tiên sinh không cần bận tâm, thời gian lãng phí là của tôi." Có liên quan gì đến anh ta đâu. "Anh không biết mình đang mang đến quá nhiều phiền phức cho người khác sao?" Lâm Tuấn nhún vai: "Tôi đã làm gì đâu nào?" Anh chỉ mời Đóa Nhi ăn đêm thôi mà, có làm gì quá đáng đâu.

Âm thầm theo đuổi, âm thầm ủng hộ, đối thủ cạnh tranh có nhân phẩm tốt như anh hiếm lắm đấy, Diệp Mộ nên biết hưởng phúc đi. "Lười nói chuyện với anh." Để lại một câu, Diệp Mộ lái xe đuổi theo Đóa Đóa.

Lâm Tuấn nhìn về phía xa, lần đầu tiên ánh mắt lộ ra vẻ mịt mờ.

Anh làm sai sao?

Anh gây phiền phức cho họ sao?

Xe của Diệp Mộ rất nhanh đã chặn trước đầu taxi, bác tài xế giật mình mắng một tiếng rồi vội phanh gấp.

Đóa Đóa thấy xe của anh cũng tức giận mắng: "Diệp Mộ, anh không cần mạng nữa à?" "Lan Khuynh Tâm, xuống xe." "Đội trưởng của em đâu?" "Anh ta lớn đầu rồi, em có gì mà không yên tâm chứ."

Diệp Mộ rất khó chịu, cô gái này đêm hôm dám lén lút đi ăn đêm với một người đàn ông, không biết con gái ra ngoài ban đêm rất nguy hiểm sao?

Được rồi, dù đối với cô thì không nguy hiểm, nhưng cũng không được đi. "Vô vị." Đã nói cả trăm lần rồi, anh chính là đang ghen với Lâm Tuấn. "Mau xuống xe." Đóa Đóa hậm hực xuống xe, bác tài xế lắc đầu ngán ngẩm, giới trẻ bây giờ yêu đương đúng là liều mạng, chặn xe ngay giữa đường thế này. "Chuyện tối nay thuận lợi chứ?" "Dĩ nhiên là thuận lợi, đối thủ quá kém, chẳng có chút thử thách nào, thù lao lần này là 6666 đấy." Diệp Mộ là người hiểu Đóa Đóa nhất, anh gõ vào trán cô một cái: "Em đấy." "Đừng gõ, gõ ngốc đi thì sao?" "Ngốc thì ngốc, dù sao anh cũng không ghét bỏ em." "Em không ghét bỏ anh thì thôi, anh còn dám ghét bỏ em.

Em có ngốc đi thì chắc chắn vẫn thông minh hơn anh." "Phải, em thông minh hơn anh." "Chán quá, tối nay em sang chỗ anh ở một đêm, mai em phải quy đội rồi, còn rất nhiều việc chờ xử lý." "Ừ." Diệp Mộ đáp, nhưng đáy mắt thoáng qua một nụ cười quỷ quyệt.

Muốn đi à, không có cửa đâu. "Hôm nay sao anh dễ tính thế, trời sắp mưa đỏ rồi à?" Đóa Đóa đảo mắt lườm Diệp Mộ. "Nếu em không muốn đi, anh không ngại nuôi em thêm vài ngày nữa." "Thế thì không được, em vẫn nên đi ăn cơm nhà nước thì hơn, như vậy mới có cảm giác thành tựu." Hai người nắm tay nhau vào nhà.

Thói quen là một thứ đáng sợ, Đóa Đóa giờ đã quen với cách nắm tay này, cảm giác cũng không tệ, có chút dư vị của việc yêu đương.

Vừa vào nhà, Đóa Đóa đã bật tivi để giết thời gian.

Diệp Mộ chuẩn bị một đĩa hoa quả, hai người ôm nhau, vừa ăn vừa xem chương trình giải trí.

Đúng thế, mọi người tuyệt đối không ngờ được Đóa Đóa lại có sở thích lớn là xem chương trình giải trí, hơn nữa điểm cười còn cực thấp, gặp đoạn buồn cười là sẽ ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Cái bộ dạng đó chẳng khác gì một kẻ ngốc.

Nếu người lạ nhìn thấy, chắc chắn sẽ nghĩ cô là một cô gái ngốc nghếch ngọt ngào, đâu biết cô nàng này bẩm sinh đã có bản lĩnh giả heo ăn thịt hổ.

Diệp Mộ thì chẳng xem vào được gì, anh chỉ coi mình như cái gối ôm cho cô, nhìn cô cười ngã vào lòng mình, anh nhẹ nhàng ôm lấy và vỗ nhẹ vào lưng cô. "Diệp Mộ, anh không thấy buồn cười sao?" Diệp Mộ lắc đầu: "Không thấy." "Thật chẳng có chút phong tình nào, người như anh sống còn gì thú vị nữa?

Điểm cười cao thế." "Tất nhiên là có thú vị chứ." "Gì cơ, nói nghe xem nào?" Đóa Đóa quàng cổ Diệp Mộ, khẽ nhướng mày.

Diệp Mộ cảm thấy tim mình thắt lại, anh ngày càng khinh bỉ định lực của chính mình, người ta mới động đậy một chút là anh đã không chịu nổi. "Nhìn em cười chính là thú vui lớn nhất của anh." "Chậc chậc, đàn ông các anh đúng là nói còn hay hơn hát, nhưng mà, chị đây thích." Đóa Đóa hào phóng hôn một cái rõ kêu lên mặt Diệp Mộ.

Diệp Mộ nhếch môi, đột nhiên hỏi: "Lan Khuynh Tâm, anh nhớ lần trước em nói em tình nguyện mà?" Đóa Đóa suýt chút nữa sặc nước miếng, rụt cổ lại.

Cô từng nói thế sao?

Cô không nhớ nữa, lúc này dĩ nhiên không được thừa nhận, thừa nhận là hỏng bét.

Ánh mắt Diệp Mộ lúc này chẳng khác gì sói đói, phát ra tia sáng xanh lè, chẳng cần nghĩ cũng biết anh muốn làm gì.

Cô thừa nhận trong lòng có chút hoảng, chuyện này mà anh lại nói thẳng thừng rồi hỏi ý kiến cô như thế.

Dù sao cô cũng là phụ nữ, không thể nghĩ đến sự dè dặt cần có của một tiểu nữ tử sao? "Em chẳng hiểu anh đang nói gì cả." Đóa Đóa định thoát khỏi vòng tay ai đó, giả chết đến cùng.

Nhưng ai đó đã sớm nhận ra, giữ chặt lấy cô, khiến cô không nhúc nhích nổi. "Diệp Mộ, bụng em không thoải mái, em muốn đi vệ sinh." Đóa Đóa tỏ vẻ đáng thương. "Lan Khuynh Tâm, em cứ bịa đi, bịa tiếp đi." Diệp Mộ u uất nhìn Đóa Đóa, dáng vẻ như một quý công tử phóng khoáng, rực rỡ đến mức không gì sánh bằng.

Đóa Đóa trước kia nghĩ từ rực rỡ chỉ dùng cho phụ nữ, nhưng giờ cô thấy dùng cho Diệp Mộ cũng không quá chút nào, anh còn hợp hơn cả phụ nữ.

Nhìn đôi mắt to đen láy của Đóa Đóa, Diệp Mộ bực mình nói: "Đang nghĩ linh tinh gì đấy?" "Hì hì, không nghĩ gì hết, em đau bụng thật mà, phải đi vệ sinh thật mà." Đóa Đóa nhíu mày, cố tình làm mình đổ vài giọt mồ hôi lạnh. "Thật không?" "Thật." Đóa Đóa gật đầu như bổ củi.

Chương 1932

"Vậy anh bế em đi." Diệp Mộ hớn hở nói. "Hì hì, không cần đâu, ngại lắm." "Anh không ghét bỏ em đâu." Nói xong, Diệp Mộ bế bổng Đóa Đóa lên, cô chu môi, ngoan ngoãn ôm cổ anh.

Chỉ là một lát sau cô không cười nổi nữa, Diệp Mộ nào có bế cô đi vệ sinh, anh bế cô thẳng vào phòng ngủ.

Đóa Đóa lập tức xù lông: "Diệp Mộ, thả em xuống!" "Lan Khuynh Tâm, muộn rồi, hôm nay em... chạy trời không khỏi nắng." Đôi môi đỏ như cánh hoa hồng của Diệp Mộ mấp máy, như đang mời gọi người ta phạm tội.

Anh chưa bao giờ là chính nhân quân tử, trước đây luôn nhẫn nhịn là vì cô bị thương, người phụ nữ của mình thì mình phải biết xót, không đến mức làm bậy.

Nhưng giờ vết thương đã lành, chuyện lại khác rồi, nhất là khi ai đó trước đó đã nói là tình nguyện.

Cơ hội tốt thế này, sao anh có thể bỏ qua.

Đóa Đóa cảm thấy mình say rồi, say trong ánh mắt nuông chiều như nước của Diệp Mộ.

Cô chưa từng biết Diệp Mộ lại có một mặt như thế này, quả thực là... quá sức quyến rũ.

Chuyện phía sau không biết xảy ra thế nào, cũng chẳng biết kết thúc ra sao, tóm lại Đóa Đóa cảm thấy đầu óc choáng váng, ngược lại ai đó lại có vẻ thuần thục như đã diễn tập hàng ngàn lần, cô chẳng có chút dư địa phản kháng nào, khiến cô một trận bực mình.

Đã bảo từ nhỏ đến lớn chỉ thích mình cô thôi mà, cái bộ dạng này mà giống sao?

Chắc chắn là xem không ít phim ảnh đồi trụy rồi.

Càng nghĩ càng thấy khó chịu, thế là khi cuối cùng cũng lấy lại sức, cô không chút lưu tình đá một phát thẳng người nào đó xuống giường.

Nghe tiếng "bành" một cái, cô nhếch môi cười, rồi cuốn chăn lại ngủ khò khò.

Diệp Mộ ngơ ngác bò dậy, nhìn thủ phạm đang cuộn tròn thành một cục, anh bất giác bật cười thành tiếng, nhìn kỹ có thể thấy nụ cười đó chứa đựng sự thỏa mãn và sủng ái vô ngần.

Anh lại đi lấy thêm một chiếc chăn nữa, ôm cả người lẫn chăn vào lòng, bên ngoài lại đắp thêm một lớp.

Quả nhiên chỉ mười phút sau, ai đó đã bị nóng đến tỉnh cả người.

Đùa à, giữa mùa hè mà đắp hai lớp chăn thì nóng chết người mất. "Diệp Mộ, anh cố tình đúng không?

Anh cố tình không cho em yên ổn đúng không?" Đóa Đóa nổi nóng, hất chăn ra, gác thẳng một chân lên người Diệp Mộ.

Diệp Mộ im lặng nuốt nước miếng, không dám thừa nhận là cố tình: "Anh bế em đi tắm nhé." "Anh không bế em chẳng lẽ lại định bắt em bế anh?

Em sắp nóng chết rồi đây này." Đóa Đóa đưa tay ra.

Diệp Mộ bật cười, mạch não của cô gái này đúng là tuyệt đỉnh, anh có thế nào cũng không để cô bế mình, thế thì còn ra thể thống gì nữa.

Hai người giày vò một hồi cũng đã đến rạng sáng.

Lần này Đóa Đóa mới chịu nằm im, hai người ôm nhau ngủ một mạch đến sáng.

Không biết điện thoại của ai cứ reo mãi, Đóa Đóa lăn lộn trong lòng Diệp Mộ, anh vỗ vỗ lưng cô vài cái, cô mới chịu yên.

Đầu óc Diệp Mộ giờ cũng hơi váng vất, cảm giác lâng lâng, cuối cùng cũng ngủ được với cô gái mình yêu, chuyện này đối với anh thật không dễ dàng chút nào. "Alo, ai đấy?" "Đóa Đóa." "Cô ấy còn đang ngủ." Giang Mạn lúc đầu nghe thấy giọng đàn ông thì giật mình suýt rơi điện thoại, nghe kỹ lại thì là giọng Diệp Mộ, sự kinh hãi lập tức biến thành kinh hỉ, buột miệng hỏi luôn: "Tiểu Mộ, con với Đóa Đóa ngủ với nhau rồi à?" Khụ khụ khụ.

Diệp Mộ suýt sặc, đầu óc tỉnh táo hẳn ra.

Người gọi đến là Giang Mạn, mà anh lại nghe điện thoại của Đóa Đóa.

Trong lúc hoảng loạn, anh lập tức cúp máy.

Giang Mạn thì như vừa phát hiện ra đại lục mới, chạy vào bếp hét lên với Lục Minh: "Lục Minh, con gái ông cuối cùng cũng chịu giao phó bản thân mình đi rồi!" Lục Minh lại chẳng vui nổi, u oán nhìn Giang Mạn, đặt bàn tay lớn lên vai bà, bình thản nói: "Có gì mà mừng chứ, lần sau đừng có chạy nhanh thế, ngã thì sao?" "Sao lại không có gì vui?

Con gái ông từng ấy tuổi mới có đàn ông rước chả đáng mừng sao?

Biết đâu ông sắp có cháu ngoại bế đến nơi rồi, thế mà không đáng mừng à?" Lục Minh thực sự không nỡ dội gáo nước lạnh vào vợ mình, nhưng vẫn nhắc nhở bà một sự thật: "Con gái ông chưa bao giờ lo không gả được nhé." "Đâu có, tôi lo lắm chứ, nhưng giờ hết lo rồi, chỉ chờ bế cháu ngoại thôi." Sau khi cúp máy, Diệp Mộ mới nhận ra mình vừa làm chuyện ngu ngốc gì.

Anh ôm trán, chẳng muốn thừa nhận cái người vừa nghe điện thoại là mình.

Dì Mạn sớm đã công nhận anh rồi, anh và Đóa Đóa ngủ với nhau vốn là chuyện danh chính ngôn thuận, anh chột dạ cái gì chứ.

Ngốc thật.

Khờ quá.

Diệp Mộ vô cùng não nề, nhìn Lan Khuynh Tâm trong lòng vẫn đang ngủ say sưa, gương mặt nhỏ nhắn hồng hào, nói đẹp như hoa hồng cũng không quá lời.

Quả nhiên, kẻ vô tâm vô tư vẫn là người tự tại nhất.

Đúng lúc này điện thoại lại reo, vẫn là Giang Mạn gọi đến.

Anh hít một hơi sâu định nghe thì Đóa Đóa đã nhanh tay hơn, mơ màng nói: "Ai thế, sáng sớm đã quấy rầy giấc mộng của người ta." "Mẹ già của con đây!" Giang Mạn bực mình nói. "Mẹ đại nhân kính yêu của con, mẹ lại quậy gì thế?" Sao cảm giác như đang giận dỗi vậy nhỉ, dạo này cô ngoan lắm mà, cứ rảnh là gọi điện hỏi thăm, chắc không có vấn đề gì đâu. "Con không xem mấy giờ rồi à?

Chương 1933

Mặt trời lên đến mông rồi mà còn ngủ." "Con mệt, con ngủ thêm tí không được sao?" Hôm qua cô đi cứu người, tối lại bị tên nhóc Diệp Mộ kia hành hạ, cô ngủ thêm một lát thì có làm sao.

Diệp Mộ nhịn không được, véo tay Đóa Đóa một cái, liền bị cô hất ra.

Giang Mạn cũng cảm thấy hơi ngượng, con nhóc này sao chẳng biết giữ ý tứ gì thế, lời như vậy cũng nói ra được. "Vậy mẹ nhắc con chuyện này." "Chuyện gì thế mẹ, có thể nói thẳng ra cho xong không?

Con mệt lắm." "Biết rồi, biết rồi, con không cần cứ nhấn mạnh là con mệt mãi thế, thật không biết xấu hổ." Đóa Đóa ngơ ngác, gì mà không biết xấu hổ, nghe chẳng hiểu gì cả. "Cái đó, hai đứa không cần làm biện pháp gì đâu, có thai thì cứ đẻ, mẹ trông cho." Giờ Lục Kha đã đi học rồi, bà chẳng có đứa trẻ nào để trông, rảnh rỗi đến phát chán. "Đẻ cái gì mà đẻ, không biết mẹ đang nói gì luôn." "Đẻ con chứ đẻ gì, con còn có bản lĩnh đẻ cho mẹ một con thỏ chắc?" "Mẹ ơi, mẹ có rảnh quá không, sáng sớm gọi điện cho con chỉ để nói mấy chuyện linh tinh này à." Giang Mạn sắp đầu hàng rồi, chẳng lẽ tối qua hai đứa chỉ đơn thuần đắp chăn buôn chuyện?

Diệp Mộ không đến mức nhát gan thế chứ, đã thế này rồi mà còn nhịn được không ra tay.

Bậc bề trên như họ đều rất cởi mở, có nói gì đâu, cần gì phải rụt rè e ngại. "Mẹ bảo này, con với Diệp Mộ đã ngủ cùng nhau rồi, lẽ nào không xảy ra chuyện gì sao?" Giang Mạn nhịn không được, hỏi thẳng.

Lục Minh đứng bên cạnh lắc đầu ngán ngẩm, tính tình vợ ông vốn không phải thế này, tất cả là do Đóa Đóa ép mà ra.

Có đứa con gái không đáng tin như thế, làm mẹ mà quá nghiêm túc thì căn bản không trị nổi.

Nghe vậy, đầu óc Đóa Đóa cuối cùng cũng tỉnh táo lại, cô bật dậy khỏi giường, chỉ thấy Diệp Mộ đang ngồi bên cạnh với vẻ mặt đầy bất lực.

Hai người lập tức mắt to trừng mắt nhỏ.

Đóa Đóa dùng ánh mắt hung dữ ám chỉ: Sao anh không nhắc em?

Diệp Mộ: Anh không có cơ hội mà.

Đã nháy mắt ra hiệu bao nhiêu lần rồi mà em có mở mắt ra đâu, tự nhiên là không thấy.

Véo tay em thì bị em hất văng đi luôn, chắc đỏ cả tay rồi đây này.

Anh cũng bất lực lắm chứ bộ.

Đóa Đóa bối rối, mặt già cũng đỏ bừng theo.

Câu hỏi thẳng thừng thế này của mẹ, cô rốt cuộc có nên trả lời không?

Ai đời lại hỏi kiểu đấy cơ chứ.

Da mặt đúng là dày thật.

Đóa Đóa vò đầu bứt tai, nói nhanh: "Mẹ, bên con có việc rồi, con phải đi xử lý đây, lúc nào rảnh con gọi lại cho mẹ sau nhé." Cô chuồn lẹ có được không? "Lan Khuynh Tâm, con dám cúp máy mẹ xem, lần sau đừng có vác mặt về nhà nữa." Giang Mạn tức thật rồi, con gái nhà người ta là áo bông nhỏ ấm áp, biết nóng biết lạnh, nhà bà thì đúng là khúc gỗ, hỏi một câu cũng không thèm trả lời, đừng nói là chủ động tâm sự chuyện con gái với mẹ, bao nhiêu năm rồi chưa từng có.

Nghĩ mà thấy tủi thân.

Đóa Đóa cười đến mức khuôn mặt tinh xảo hơi méo xệch: "Hì hì, không cúp, không cúp đâu ạ." "Thế rốt cuộc là sao?" "Thì như mẹ nghĩ thôi, chứ còn sao nữa." Đóa Đóa cố tỏ ra thản nhiên để che giấu sự ngượng ngùng. "Thành thật rồi à?" Đóa Đóa ngẩng đầu lườm Diệp Mộ một cái, cái gì mà thành thật, sao cảm giác như mẹ nghĩ cô đang trèo cao mới lấy được Diệp Mộ không bằng. "Vâng." "Thế thì tốt rồi, khụ khụ, mẹ bảo này, hai đứa đừng dùng biện pháp gì nhé, có thì cứ đẻ, mọi việc sau đó cứ để mẹ lo." "Mẹ, mẹ nghĩ xa quá rồi đấy." Đóa Đóa thực sự cạn lời. "Mẹ cũng vì tốt cho con thôi, tuổi con không còn nhỏ nữa, đẻ sớm phục hồi sớm." Bà cũng sợ hai đứa này tuổi này rồi còn muốn tận hưởng thế giới hai người mà tránh thai thì biết bao giờ mới có cháu.

Bậc bề trên hai nhà đều cởi mở, chưa cưới mà có thai thì đã sao, chỉ là vấn đề đăng ký kết hôn thôi, chưa bao giờ là vấn đề cả.

Tính cách con gái bà lạ lùng lắm, không để con ra bà cứ thấy bất an, sợ có biến cố gì đó. "Biết rồi, biết rồi ạ." "Đừng có mà mồm mép với mẹ, lời mẹ nói con phải để tâm mà nhớ lấy." "Yên tâm đi ạ, khắc cốt ghi tâm, không dám quên đâu." Cúp máy xong, Đóa Đóa và Diệp Mộ nhìn nhau rồi không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Chuyện gì thế này không biết, lần đầu tiên có chút tiến triển thực chất thì bị người lớn tóm gọn, lại còn ép sinh con. "Anh còn mặt mũi mà cười à, sao mẹ em biết chúng ta ngủ với nhau, anh nói đúng không?" Đóa Đóa bắt đầu tính sổ.

Diệp Mộ thật thà khai báo: "Dì Mạn gọi cuộc đầu tiên là anh nghe, anh cứ tưởng là điện thoại của anh." "Thế sao lại có cuộc thứ hai?" "Anh lỡ tay cúp máy." Đóa Đóa thở dốc, ném thẳng cái gối vào người Diệp Mộ: "Tin anh mới là lạ, anh mà lại lỡ tay cúp máy á?

Có phải anh không dám đối mặt nên cố tình cúp máy để đẩy cái bãi chiến trường này cho em xử lý không?" Không trách cô đa nghi, thực sự là tên nhóc Diệp Mộ này quá ranh mãnh, không gì là anh không dám làm.

Diệp Mộ chân thành cảm thấy oan uổng: "Thiên địa chứng giám, đúng là anh lỡ tay thật mà." Một giây căng thẳng là cúp luôn thôi. "Đừng có giải thích với em, mất mặt chết đi được, lúc nghe điện thoại anh không nhìn kỹ được à?

Điện thoại của em mà anh cũng nghe." Diệp Mộ ôm Đóa Đóa vào lòng dỗ dành: "Lỗi của anh, lỗi của anh, lần sau anh nhất định nhìn kỹ, không tùy tiện nghe điện thoại của em nữa." "Đồ ngốc, mất mặt hết cả rồi." "Hôm nay anh cũng mất mặt lắm chứ bộ." Chưa bao giờ thảm hại thế này.

Đóa Đóa vẫn còn hậm hực, nhưng bất kể cô nói gì Diệp Mộ cũng đều chấp nhận với giọng điệu lấy lòng, cô còn nói được gì nữa, tự nhiên chuyện này cũng cứ thế mà qua đi.

Chuyện này một bàn tay vỗ không kêu, làm thì cũng làm rồi, cô chẳng có gì là không dám nhận.

Sinh con ư, cũng chẳng phải chuyện gì khó khăn, cô là phụ nữ mà.

Diệp Mộ rất tò mò về thái độ của Đóa Đóa đối với việc sinh con lúc này: "Lan Khuynh Tâm, nếu em mang thai thì sao?" Anh thừa nhận, anh đang ngày càng lấn tới. "Có thì đẻ thôi, mẹ em chẳng bảo mẹ trông hộ rồi sao?

Sợ gì chứ." Đóa Đóa không cho là đúng, trọng tâm chú ý hiển nhiên không cùng chỗ với Diệp Mộ.

Chương 1934

Sợ ư, anh làm sao mà sợ được, anh chỉ mong cô sớm mang thai.

Như thế cô có thể sớm xuất ngũ.

Anh chỉ lo cô không tình nguyện, giờ nghe cô nói vậy, anh hoàn toàn yên tâm. "Đúng, không cần sợ, có thai thì cứ đẻ, dù sao cũng có người trông, chúng ta không cần lo lắng quá nhiều, cứ làm ông chủ bà chủ rảnh tay là được." Nụ cười trên mặt Diệp Mộ mãi không tắt.

Đóa Đóa đá Diệp Mộ một cái: "Đúng thế.

Em đói rồi, mau đi làm gì đó cho em ăn đi." "Tuân lệnh, bà xã!" "Gọi bậy bạ gì đấy, ai là bà xã của anh." "Đã nguyện ý sinh con cho anh rồi, không phải bà xã anh thì còn là bà xã ai?" "Lý sự cùn." "Bà xã ơi." Đóa Đóa ngượng ngùng vung nắm đấm: "Anh còn gọi bậy nữa tin em đánh anh không, đừng tưởng leo lên được giường của bản cô nương rồi thì muốn thế nào cũng được, em mà muốn bỏ anh thì cũng chỉ là chuyện trong phút mốt thôi, đừng có mà quá tự mãn." Diệp Mộ cười rạng rỡ, chẳng thấy chút giận dỗi nào: "Yên tâm, anh sẽ không cho em cơ hội bỏ anh đâu." Đóa Đóa quay lại với công việc.

Cô đã nghỉ ngơi một thời gian, nhiệm vụ trong tay thực ra đã gần kết thúc, cô chỉ chịu trách nhiệm một số công tác dọn dẹp cuối cùng, không hề khó, mọi chuyện thuận lợi đến lạ kỳ, chỉ chờ lệnh điều động xuống là có thể quay về thành phố A.

Những ngày tháng ở bên Diệp Mộ cũng ngọt ngào đến mức khiến người ta đỏ mặt tim đập.

Cô bên này rất ổn, nhưng Lâm Tuấn thì không ổn chút nào.

Cha mẹ nhà họ Lâm lần đầu tiên bày tỏ ý nguyện muốn hai đứa trẻ sớm đính hôn với nhà họ Bạch, nhưng lại bị nhà họ Bạch phản đối.

Ý của nhà họ Bạch là Bạch Như còn nhỏ, chuyện tình cảm không nên vội vàng, muốn để con gái ở bên cạnh thêm hai năm nữa.

Cha mẹ Lâm tin được lý do này mới là lạ, đính hôn chứ có phải kết hôn đâu, muốn giữ thêm hai năm nữa cũng vẫn được mà, lý do của nhà họ Bạch căn bản không đứng vững.

Trước đây luôn là nhà họ Bạch đề cập, nhà họ Lâm vẫn luôn mập mờ thoái thác.

Giờ tình hình đột nhiên xoay chuyển 180 độ. "Lâm Tuấn, con với Tiểu Như là thế nào vậy?" Mẹ Lâm tranh thủ lúc Lâm Tuấn định ra ngoài thì túm lại hỏi. "Thế nào là thế nào ạ?" Lâm Tuấn ngơ ngác. "Tiểu Như bao lâu rồi không đến nhà mình?" Lâm Tuấn sững người một lát, mẹ không nói thì anh cũng nhận ra, trước đây bàn ăn trong nhà luôn có thêm một người, anh thực ra cũng không để ý lắm.

Giờ người này không ở đây nữa, ngược lại có chút không quen, quá yên tĩnh. "Hình như cũng được một thời gian rồi ạ." "Sao lại thế?

Hai đứa cãi nhau à?" Lâm Tuấn bật cười, bất lực nói: "Mẹ, con rảnh quá sao mà đi cãi nhau với Tiểu Như, cô ấy cũng chẳng bao giờ cãi nhau với con đâu." "Cũng đúng." Mẹ Lâm nghĩ lại cũng thấy phải, con bé đó si tình với con trai mình thế nào chứ, nói năng nhẹ nhàng, căn bản sẽ không cãi nhau với con trai bà.

Nhưng thái độ của nhà họ Bạch thực sự quá kỳ lạ: "Không đúng, hay là con bắt nạt con người ta?" "Cái này thì thực sự không có, giờ con dồn hết tâm trí vào công việc, lấy đâu ra thời gian mà bắt nạt ai, con cũng một thời gian rồi chưa gặp Bạch Như." "Một lần cũng chưa gặp?" "Chưa ạ." Mẹ Lâm nhận thấy sự việc nghiêm trọng hơn bà tưởng, thở dài một tiếng: "Haizz." "Có chuyện gì xảy ra vậy mẹ?" "Tối qua mẹ với ba con có đề cập với nhà họ Bạch chuyện cho hai đứa đính hôn trước." "Mẹ, con đã nói rồi, con với Bạch Như chỉ là tình anh em thôi, sao mọi người cứ không chịu nghe vậy, con sẽ không đính hôn đâu." "Hừ, giờ không phải vấn đề con có đính hôn hay không, mà là người ta nhà họ Bạch cũng chẳng muốn gả con gái cho con nữa rồi.

Mẹ với ba con vừa nhắc tới, người ta đã khéo léo từ chối, lảng sang chuyện khác ngay, không để bọn mẹ nói tiếp." Lâm Tuấn sững sờ: "Như vậy chẳng phải tốt sao." "Tốt, tốt cái nỗi gì!

Bạch Như là cô gái tốt biết bao, con có biết giờ tìm được một cô gái không tham lam gia thế nhà mình, một lòng một dạ tốt với con khó thế nào không?

Con hoàn toàn không biết trân trọng, giờ người ta không bằng lòng nữa rồi, con vui lắm hả?" Vui sao?

Hình như cũng chẳng vui vẻ gì cho cam, có một cảm giác kỳ lạ khó tả. "Mẹ, cứ vậy đi ạ." Nhìn thái độ thờ ơ của con trai, mẹ Lâm thực sự sốt ruột không chịu nổi, hận không thể bổ đầu anh ra xem anh đang nghĩ cái gì: "Có phải con vẫn còn vương vấn Giang Đóa Nhi không?

Người ta đã có vị hôn phu rồi, con còn định làm gì nữa?

Chẳng lẽ con còn muốn đi tranh giành người với người ta à?" "Mẹ, chuyện của con mẹ đừng quản nữa, con đâu phải không lấy được vợ đâu.

Việc quan trọng nhất lúc này là chuyện của công ty, những chuyện khác tính sau đi ạ." Mẹ Lâm lo lắng khôn nguôi: "Con trai à, mẹ bảo này, con đừng có mà làm càn.

Giờ ai có mắt đều biết không nên đắc tội nhà họ Diệp.

Kết cục của nhà họ Cốc mọi người đều thấy rồi đó, một công ty lớn như vậy nói sụp là sụp ngay.

Nhà họ Lâm mình chẳng có gốc rễ gì sâu xa, mấy năm nay kinh doanh cũng chẳng mấy khấm khá, đa phần nhờ nhà họ Bạch hỗ trợ, nếu mà sụp đổ thì chắc chắn còn nhanh hơn cả nhà họ Cốc đấy, con đừng có mà phá nát tâm huyết của ba con." Vì một người mà đánh đổi tất cả mọi thứ của gia đình, Lâm Tuấn sẽ không làm chuyện ngu ngốc đó. "Mẹ, con lớn rồi, con hiểu mà." "Lớn thế nào thì cũng có lúc hồ đồ.

Vợ chồng nhà họ Cốc tinh ranh như thế cuối cùng vẫn tự đưa mình vào tù đấy thôi.

Cám dỗ lớn quá thì dễ mụ mẫm đầu óc lắm." "Mẹ cứ yên tâm đi ạ." Nếu anh muốn dùng thủ đoạn hèn hạ thì lúc đôi chân anh chưa hồi phục, anh đã làm gì đó rồi.

Anh là người có giới hạn đạo đức của mình. "Vậy con đi hỏi Tiểu Nhứ xem rốt cuộc là có chuyện gì?

Có phải nhà mình làm gì không phải không." "Mẹ, chuyện này mẹ bảo con hỏi thế nào được?

Con hỏi người ta cũng chắc gì đã trả lời." "Thì cứ hỏi một câu xem sao, sao lại không hỏi được chứ." "Biết rồi, biết rồi, mẹ, lúc nào đó con sẽ hỏi." Lâm Tuấn trốn khỏi nhà, lời của mẹ khiến anh không khỏi nhớ lại chuyện thời gian trước.

Hình như kể từ sau lần bác Bạch bị bắt cóc, Bạch Nhứ đột nhiên xa lánh anh một cách kỳ lạ.

Ngoài chuyện đó ra, anh không nghĩ ra được vấn đề nằm ở đâu.

Có phải tại hiện trường bắt cóc đã xảy ra chuyện gì không?

Khiến Bạch Nhứ có sự thay đổi như vậy, chuyện này chắc chắn Đóa Đóa là người rõ nhất.

Khi nhận được điện thoại của Lâm Tuấn, Đóa Đóa và Diệp Mộ đang quấn quýt bên nhau.

Vừa thấy cuộc gọi đến, sắc mặt Diệp Mộ lập tức đen kịt.

Cái tên "kẻ thứ ba ngàn năm" này là anh ghét nhất, cứ bám đuổi không buông, đến giờ vẫn chưa chịu bỏ cuộc.

Chương 1935

Gọi điện cũng chẳng biết chọn giờ giấc gì cả, đã mấy giờ rồi cơ chứ.

Diệp Mộ định giật điện thoại để cúp máy nhưng bị Đóa Đóa lườm cho một cái.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể chiều theo ý cô nàng này thì anh mới có "phúc lợi", tuyệt đối không được đắc tội. — Đội trưởng. — Đóa Đóa, không làm phiền em chứ?

Anh muốn hỏi em một chuyện. — Không vấn đề gì, anh nói đi. — Hôm ở hiện trường vụ bắt cóc đó, có phải đã xảy ra chuyện gì mà anh không biết không? — Lâm Tuấn hỏi. — Chẳng phải em đã nói với anh rồi sao, đối phương chỉ là một tên tay mơ, em tùy tiện là xử lý xong rồi, chẳng có chút nguy hiểm nào cả. — Ý anh là có chuyện gì kích động đến Bạch Như không?

Hóa ra là hỏi thăm chuyện của Bạch Như.

Trong mắt Đóa Đóa hiện lên một tia cười tinh nghịch: — Tất nhiên là có rồi, ba chị ấy bị bắt cóc, bom hẹn giờ suýt chút nữa là nổ, chắc chắn là bị kích động rồi.

Với lá gan của chị ấy, phỏng chừng sẽ phải sống trong ác mộng một thời gian dài.

Anh không biết đâu, lúc đó cô nàng kia khóc thảm thiết thế nào, còn đòi cùng em xuống hoàng tuyền làm bạn, em nhìn mà cũng thấy hơi đau lòng. — Ngoài chuyện đó ra thì sao? — Đội trưởng, em không hiểu ý anh, rốt cuộc anh muốn hỏi gì? — Đóa Đóa giả vờ không hiểu.

Lâm Tuấn muốn hỏi gì, chính anh cũng không rõ bản thân mình rốt cuộc muốn biết điều gì: — Chỉ là từ hôm đó về đến nay, Bạch Nhứ cứ thấy là lạ. — Sợ đến ngốc rồi à? — Cũng không hẳn, chỉ là... — Lâm Tuấn thấy mình hơi khó mở lời, cảm thấy có chút kỳ quặc.

Đóa Đóa là người tính nóng, ghét nhất là ai nói chuyện cứ ấp úng: — Chỉ là cái gì, anh có thể cho một câu dứt khoát không?

Anh không nói ra sao em biết anh muốn hỏi cái gì. — Chính là cô ấy rất xa cách với anh.

Bố mẹ anh có nhắc đến chuyện để chúng anh đính hôn, nhưng nhà cô ấy đã từ chối rồi. — Ôi chao, đây chẳng phải là chuyện tốt sao?

Anh chẳng phải vẫn luôn không muốn cưới người ta à?

Sao bây giờ lại khổ não thế?

Đóa Đóa lập tức bật cười, cảm giác chuyện này có vẻ có uẩn khúc đây.

Ngay cả Diệp Mộ ở bên cạnh, đôi mắt cũng sáng lên lấp lánh, dường như đang suy tính điều gì. — Anh không có khổ não, là mẹ anh bảo anh đi tìm hiểu nguyên nhân. — Thế thì anh cũng nên đi tìm Bạch Nhứ chứ, anh hỏi em thì em cũng chẳng biết đâu.

Theo em thấy, đại khái là người ta cảm thấy cứ chạy theo đuổi anh mãi cũng mệt rồi, hoặc cũng có thể là tìm được người mình thích hơn, anh từ người mới đã bị đẩy xuống thành người cũ rồi.

Đội trưởng à, tâm tư phụ nữ như kim đáy bể, tóm lại bốn chữ thôi: Anh bi kịch rồi.

Miệng lưỡi Đóa Đóa rất độc địa, chẳng cần biết đối phương là ai, cái gì cần đả kích là phải đả kích.

Không gõ vào đầu anh ta một cái, anh ta sẽ cứ mãi mơ hồ như thế.

Khóe miệng Lâm Tuấn giật giật, anh thấy mình đúng là ngốc, nếu không sao lại nghĩ đến chuyện đi hỏi Đóa Đóa, để cô nói cho một trận làm trong lòng thấy nghẹn ứ. — Giang Đóa Đóa, em không thể nghiêm túc chút được sao? — Xin lỗi nhé, em rất nghiêm túc đấy.

Em không chỉ nêu ra sự thật mà còn đứng ở góc độ phụ nữ để phân tích cho anh một lượt.

Nói thật, loại đàn ông như các anh đúng là thiếu dạy dỗ, lúc người ta thích anh thì anh coi thường người ta, lúc người ta buông tay rồi thì anh lại muốn biết nguyên nhân.

Có gì mà phải biết, muốn dứt thì dứt khoát luôn đi, cứ dây dưa lôi thôi thế này mới mệt đấy. — Anh đã nói là mẹ anh muốn biết nguyên nhân rồi mà. — Lâm Tuấn giải thích. — Chuyện mà anh không muốn làm thì chẳng ai ép được anh đâu, đội trưởng thân mến của em à.

Chương 1936

— Đóa Đóa nhấn mạnh mấy chữ cuối. — Giang Đóa Đóa, rốt cuộc em có biết không hả? — Em thật sự không biết mà. — Đóa Đóa cười cong cả mắt.

Điều kiện cô đưa ra cho Bạch Như, đương nhiên cô sẽ không nói ra.

Cô vui vẻ đứng sau âm thầm thêm dầu vào lửa, nói ra sớm quá thì không còn gì vui nữa.

Cô thực sự muốn xem hai người này rốt cuộc có thể tiến triển đến mức nào.

Xem ra, Lâm Tuấn cũng không vô tình với Bạch Như như thế, vẫn có chút quan tâm đấy chứ, còn đi tìm cô hỏi thăm nữa.

Không tồi, không tồi, Bạch Tiểu Hoa, đừng nản lòng, cô vẫn còn hy vọng đấy. — Thật không biết đám phụ nữ các cô một ngày trong đầu nghĩ cái gì nữa, đúng là khó hiểu thật. — Lâm Tuấn thấy không thể hiểu nổi, lúc thì cứ nhăm nhăm sáp lại gần anh, lúc thì lại chơi trò biến mất tăm, rốt cuộc là có ý gì đây.

Đóa Đóa trợn trắng mắt: — Đàn ông các anh mới là khó hiểu ấy, liên quan gì đến bọn em.

Diệp Mộ nghe mà thấy vô vị, liền nghiêm túc nói một câu: — Lan Khuynh Tâm, đi ngủ thôi, anh buồn ngủ rồi.

Giọng của anh không lớn không nhỏ, vừa vặn lọt vào tai Lâm Tuấn.

Lâm Tuấn không phải kẻ ngốc, lập tức hiểu ra ngay, giờ này rồi mà hai người họ lại ở cùng nhau.

Giấc ngủ của người trưởng thành liệu có thể đơn thuần được không?

Anh muốn tự thôi miên bản thân nhưng phát hiện mình căn bản không làm được.

Hai người này vậy mà đã tiến triển đến mức này rồi, đúng là quá nhanh.

Trong điện thoại im lặng hồi lâu, Đóa Đóa trừng mắt nhìn Diệp Mộ một cái thật sắc.

Anh nhất định là cố ý, cố ý để Lâm Tuấn nghe thấy điều gì đó. — Đội trưởng?

Đầu óc Lâm Tuấn có chút mờ mịt, cả người thấy không ổn chút nào, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khổ sở, uể oải nói: — Đóa Đóa, thời gian không còn sớm nữa, anh cúp máy trước đây.

Đóa Đóa đặt điện thoại sang một bên, mắng xối xả: — Diệp Mộ, sao anh lại ấu trĩ thế hả, cố ý nói năng vớ vẩn trước mặt đội trưởng của em. — Anh nói vớ vẩn chỗ nào?

Anh nói vốn là sự thật, hai chúng ta thực sự đang ở cùng nhau mà.

Anh ta muốn cạnh tranh công bằng với anh, anh cũng cho anh ta cơ hội rồi, chuyện này đâu có ngăn cản việc anh báo cáo cho anh ta biết tiến triển của chúng ta chứ. — Diệp Mộ vẻ mặt vô tội.

Đóa Đóa nhìn bộ dạng đó của anh, nhất thời tức đến mức không biết nói gì, chỉ đành xị mặt ra.

Diệp Mộ sờ sờ cằm, kiên quyết không thừa nhận mình hơi vô liêm sỉ: — Lan Khuynh Tâm, thế này cũng tốt mà, để cái anh đội trưởng đó của em sớm từ bỏ ý định, để người ta đi tìm hạnh phúc của riêng mình.

Anh nghe ra được anh ta vẫn có vài phần để tâm đến Bạch Nhứ đấy. — Chuyện này mà anh cũng nghe ra được à? — Chứ sao, chỉ số EQ của anh chưa bao giờ tụt hậu nhé.

Trong chuyện này chắc có bàn tay của em nhúng vào đúng không?

Nhắc đến đây, Đóa Đóa vẻ mặt tự hào, kiêu ngạo nói: — Anh đừng có nói em không nỗ lực cho đoạn tình cảm này của chúng ta nữa, cũng đừng nói em dây dưa lôi thôi.

Em luôn có phương thức riêng của mình, em cũng đang nỗ lực đấy chứ.

Phương thức em chọn là một lần vất vả nhưng nhàn nhã cả đời, chẳng kém gì cái cách làm người ta tức chết của anh đâu. — Lâm Tuấn là đội trưởng của em, bọn em đã sát cánh chiến đấu mấy năm trời, cùng sinh ra tử, bao nhiêu lần tin tưởng giao phó mạng sống cho nhau.

Tình cảm đó không phải người thân nhưng còn hơn cả người thân, em không muốn vì chuyện này mà trở nên xa cách.

Em rất trân trọng mỗi một người đồng đội của mình.

Anh chưa từng đi lính, anh không hiểu được tình cảm đó đâu, em cũng lười truy cứu với anh.

Lần sau đối xử với đội trưởng của em xin anh hãy tôn trọng một chút, đừng lần nào cũng giống như gà chọi thế, không cần thiết đâu. — Đội trưởng của em biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, anh đừng có lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.

Vừa nói, vẻ mặt Đóa Đóa vừa trở nên nghiêm túc.

Nhìn thấy sự bảo vệ của Đóa Đóa dành cho Lâm Tuấn, Diệp Mộ có chút ghen tuông, nhưng nghe cô nói vậy, anh cũng thấy nhẹ lòng hẳn.

Anh ôm chặt lấy Đóa Đóa, nịnh nọt nói: — Biết rồi, Lan Khuynh Tâm. — Lần sau đừng như thế nữa có được không?

Chương 1937

— Được. — Diệp Mộ, em không biết anh nhìn nhận vấn đề bạn khác giới như thế nào, nhưng với em, người khác giới cũng có thể trở thành bạn bè. — Tuân lệnh, anh Đóa Đóa!

Đóa Đóa lập tức bật cười thành tiếng, đã lâu không nghe thấy cách xưng hô này rồi, thốt ra từ miệng Diệp Mộ nghe có vẻ khôi hài làm sao.

Lâm Tuấn rốt cuộc vẫn không đi hỏi Bạch Như, anh không mở miệng nổi.

Vốn dĩ anh không muốn kết hôn với Bạch Như, nếu giờ đi hỏi tại sao cô không đồng ý đính hôn, chẳng phải rất kỳ quặc sao?

Rất gượng gạo đúng không?

Anh không hỏi ra lời được.

Đã không thể cưới người ta thì không được cho người ta hy vọng, dứt khoát sạch sẽ thì hơn.

Chuyện này anh tùy tiện ứng phó với mẹ mình một chút, mẹ anh cũng đành chịu, nhưng trong lòng luôn thấy rất tiếc nuối, một cô gái tốt như vậy sao lại không có duyên với con trai mình cơ chứ.

May mà nhà họ Bạch làm việc công tư phân minh, chuyện trọng đại của hai người trẻ tuổi không hề ảnh hưởng đến việc hợp tác giữa hai công ty.

Công ty nhà họ Lâm nhờ sự tận tụy của Lâm Tuấn mà khởi sắc hơn hẳn trước đây.

Bạch Như vào công ty giúp bố mình, thỉnh thoảng Lâm Tuấn cũng gặp được cô.

Anh định lên tiếng chào hỏi nhưng cô nàng kia tránh anh như chuột tránh mèo, vừa thấy anh là quay đầu chạy ngay, căn bản không cho anh cơ hội.

Lúc đầu Lâm Tuấn chỉ thấy buồn cười, đây hoàn toàn là hành động của một cô nhóc.

Nhưng thời gian dần trôi, lần nào Bạch Như cũng như vậy, trong lòng anh cảm thấy thật sự bực bội.

Anh vốn không phải loại người giữ được chuyện trong lòng, cuối cùng không nhịn được mà tóm lấy Bạch Như, chặn đường đi của cô. — Bạch Như, em bị làm sao thế hả?

Anh có chỗ nào đắc tội với em sao? — Người ngoài không biết còn tưởng giữa họ đã xảy ra chuyện gì.

Vành mắt Bạch Như lập tức cay xè, cô cụp mắt không thèm nhìn anh, cứng nhắc nói: — Anh không có đắc tội với tôi. — Thế sao em lại tránh anh? — Không muốn nhìn thấy anh. — Lý do này được chưa? — Tại sao? — Làm gì có nhiều tại sao thế! — Bạch Như vô thức cao giọng.

Giống như việc cô không thích anh vậy, cũng chẳng có nguyên nhân.

Cô không muốn tiếp xúc với anh, cần nguyên nhân sao?

Lâm Tuấn sững sờ, cảm xúc của Bạch Như rất không ổn, trực giác mách bảo anh rằng có liên quan đến mình, nhưng anh thực sự không nghĩ ra rốt cuộc là sai ở chỗ nào, hỏi cô cũng chẳng hỏi được gì rõ ràng. — Xin lỗi, tôi không nên lớn tiếng với anh. — Bạch Như thấy thái độ của mình có chút vấn đề. — Tiểu Như, chúng ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ, anh vẫn luôn coi em như em gái nhỏ.

Nếu em gặp phải vấn đề gì không giải quyết được thì có thể tìm anh, chuyện gì anh giúp được nhất định sẽ cố hết sức.

Không chỉ vì tình nghĩa thanh mai trúc mã, mà còn vì sự quan tâm của cô dành cho bố mẹ anh, và sự giúp đỡ của nhà họ Bạch dành cho công ty nhà họ Lâm.

Nội tâm Bạch Như sụp đổ, em gái nhỏ cái con khỉ!

Cô chưa bao giờ muốn làm em gái nhỏ.

Anh quả nhiên là không thích cô, loại lời này thực ra trước đây cũng đã nghe qua nhiều lần, nhưng chưa có lần nào đau lòng như hiện tại, tim cô đau đến mức sắp tê dại rồi. — Không có gì cần anh giúp cả, tôi rất ổn. — Bạch Như bặm môi.

Cô vốn không giỏi che giấu cảm xúc, nhìn qua là biết cô đang không vui. — Tiểu Như, rốt cuộc là làm sao? — Tôi đã nói rồi, tôi không sao cả, sau này anh đừng chặn đường tôi nữa.

Đây là ở công ty, ảnh hưởng không tốt đến mọi người, chúng ta sau này cũng đừng gặp mặt nữa. — Anh nghe bác trai nói em sắp tiếp quản công ty, em chắc chắn là sau này chúng ta có thể không chạm mặt nhau không? — Chạm mặt thì tôi đi đường khác không được sao?

Chương 1938

— Không chọc vào được thì cô trốn.

Chỉ cần không gặp mặt, không nói chuyện là được chứ gì. — Sao em lại trẻ con thế hả? — Hừ, ai trẻ con chứ, tôi là người lớn rồi.

Tôi nói cho anh biết, sau này nếu có hợp tác, tôi sẽ bảo người khác đi gặp anh đàm phán, chúng ta không cần thiết phải gặp mặt.

Để lại một câu nói, Bạch Nhứ rảo bước đi thẳng.

Nhưng vì đi quá vội, cô vô tình bị trẹo chân, cả người ngã bệt xuống đất một cách mất hình tượng, phát ra một tiếng kêu đau đớn.

Lâm Tuấn hoảng hốt, vội vàng tiến lên đỡ người dậy.

Bạch Nhứ đứng không vững nữa, cả người đau đến nhăn nheo cả mặt mày.

Ô ô ô, đúng là xui xẻo, sao cô không thể cẩn thận một chút chứ, một mặt mất mặt thế này lại bị anh Lâm Tuấn nhìn thấy, cô còn mặt mũi nào sống nữa đây.

Lâm Tuấn nhìn biểu cảm thay đổi liên tục trên mặt Bạch Nhứ, bật cười: — Có cần đưa em đi bệnh viện không?

Bạch Nhứ đẩy mạnh Lâm Tuấn ra: — Không cần anh quản!

Cái đẩy này làm cô suýt nữa lại ngã, may mà được Lâm Tuấn ôm eo mới đứng vững được.

Mặt Bạch Nhứ lập tức đỏ bừng, chỉ thấy chỗ eo nóng bừng bừng, tim cũng đập nhanh hơn vài phần. — Để anh xem cho nào, xem có bị thương vào xương không. — Không cần anh quản. — Bạch Nhứ, em đang quậy cái gì thế?

Lâm Tuấn cưỡng chế đưa Bạch Nhứ vào văn phòng của mình, đóng cửa lại, tháo giày cô ra, quỳ xuống bên chân cô, nhẹ nhàng xoa bóp.

Bạch Nhứ nhìn người đàn ông đang quỳ trước mặt mình, sống mũi cay xè, nếu người đàn ông này yêu mình thì tốt biết bao.

Tiếc thay, sự quan tâm của anh dành cho cô chẳng có lấy một chút tình cảm nam nữ nào.

Lâm Tuấn cảm thấy mu bàn tay mình có chút lành lạnh, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Bạch Nhứ lệ chảy đầy mặt, anh nhíu mày: — Đau lắm à? — Đau. — Thế anh nhẹ tay chút nhé, chắc là không thương vào xương đâu, để anh xoa bóp một lúc là được rồi, về tìm ít rượu thuốc mà xoa, không tới một tuần là khỏi thôi.

Lâm Tuấn không nói nữa, nhẹ nhàng xoa bóp cho Bạch Nhứ.

Tay anh có vết chai mỏng, Bạch Nhứ mấy lần định rụt chân lại, cuối cùng lại kìm xuống.

Xong xuôi mọi việc, Lâm Tuấn vừa định đi giày vào cho cô thì phát hiện gót giày cô quá cao, đành phải gọi điện bảo trợ lý đi mua một đôi giày thể thao thoải mái ở gần đây mang qua. — Sau này bớt đi loại giày này thôi, gót cao quá hại chân lắm.

Giờ còn trẻ chưa cảm nhận được đâu, đợi già rồi là khổ đấy. — Tôi cứ thích đi giày cao gót đấy, anh quản không được. — Bạch Nhứ hậm hực nói. — Nếu em không sợ đau thì cứ tiếp tục đi. — Đi thì đi, ai sợ ai chứ.

Lâm Tuấn dở khóc dở cười: — Tiểu Nhứ, rốt cuộc em đang cố chấp với ai thế hả, chịu thiệt là bản thân em thôi, thật chẳng đáng chút nào. — Đó cũng là chuyện của tôi.

Lâm Tuấn lần đầu tiên phát hiện ra cô gái này cũng là một người cố chấp, sao trước đây anh không nhận ra nhỉ. — Hành hành hành, em muốn thế nào thì thế ấy.

Anh về công ty trước đây, anh sẽ nói với bác trai một tiếng, bảo bác ấy tìm người đưa em về.

Lâm Tuấn đứng dậy đi luôn.

Bạch Nhứ nhìn theo bóng lưng anh, mím môi, nước mắt chực trào trong vành mắt, trông như một chú hươu nhỏ bị thương, ôm đầu gối ngẩn người ra, thật là đáng thương.

Sự dịu dàng vừa rồi cứ như do cô tự tưởng tượng ra vậy, thật chẳng chân thực chút nào.

Tất cả những điều này, Lâm Tuấn tự nhiên là không nhìn thấy được.

Anh vừa về đến công ty đã nhận được điện thoại của Đóa Đóa, Đóa Đóa nói lệnh điều động đã xuống rồi, ngày mai cô sẽ quay về thành phố A. — Gấp thế à?

Không thu dọn đồ đạc gì sao? — Em thì có đồ đạc gì mà thu dọn, chỉ có một cái túi nhỏ thôi.

Quần áo trước đây ông ngoại đều không vừa mắt, ở dưới mí mắt ông ngoại mà lăn lộn thì nhất định phải ăn mặc thật đẹp, nếu không sẽ bị khinh bỉ chết mất.

Chương 1939

— Thế chúng ta ra ngoài ăn bữa cơm đi. — Đội trưởng, không đi nữa đâu, sáng sớm mai em đi rồi.

Cũng đâu phải là không gặp lại hay không liên lạc nữa, không cần thiết phải làm trang trọng thế.

Sau này anh đến thành phố A thì cứ tìm em.

Lâm Tuấn khó khăn đáp lại: — Được.

Ngày hôm sau, Diệp Mộ và Đóa Đóa lên đường trở về nhà.

Chỉ hơn hai tiếng đồng hồ ngắn ngủi mà Diệp Mộ lại cảm thấy đặc biệt dài đằng đẵng, cứ như đã trôi qua cả một thế kỷ vậy. — Diệp Mộ, anh có thể yên lặng ngủ một giấc không, cứ cựa quậy mãi, anh bị chứng tăng động à?

Khóe môi Diệp Mộ giật giật, vỗ vỗ lưng cô: — Anh không động đậy nữa.

Lời của Diệp Mộ mà tin được mới lạ, chẳng mấy chốc Đóa Đóa lại bị Diệp Mộ làm cho tỉnh giấc, một trận hỏa khí bốc lên: — Diệp Mộ, anh bị làm sao thế? — Anh kích động. — Diệp Mộ nhìn chằm chằm Đóa Đóa, thành thật nói.

Đóa Đóa trợn trắng mắt: — Nói cứ như thể anh bao nhiêu năm chưa về nhà không bằng, có đến mức đó không?

Cô rời nhà bao nhiêu năm, lúc về nhà cũng không kích động như anh. — Cái này không giống nhau mà, trước đây anh đều lủi thủi về một mình, lần này anh đưa cả vợ về cùng, ý nghĩa nó khác hẳn chứ.

Đóa Đóa nghĩ đến sự chờ đợi và vất vả của Diệp Mộ suốt những năm qua, lập tức không nói gì nữa, ôm chặt lấy cánh tay anh: — Thế anh cứ từ từ mà kích động đi, em ngủ tiếp đây. — Được.

Giọng nói của Diệp Mộ tràn ngập vẻ vui sướng, vòng tay cũng ấm áp lạ thường, tóm lại là rất thoải mái.

Trong lúc mơ màng, Đóa Đóa bị Diệp Mộ lay tỉnh, đã đến thành phố A rồi. — Cuối cùng cũng về rồi. — Đóa Đóa thở hắt ra một hơi dài.

Ra khỏi sân bay, Diệp Mộ nói: — Bố mẹ anh bảo em qua nhà anh ăn cơm. — Hả, như thế không tốt lắm đâu, em vừa về đã đến nhà anh thì ra cái thể thống gì, để người nhà em biết được chắc chắn sẽ mắng em không hiếu thuận cho xem. — Đóa Đóa không muốn đi.

Tuy nói là đã rất quen thuộc với nhà họ Diệp rồi, nhưng lần này dù sao cũng khác, đi với thân phận bạn gái của Diệp Mộ, nghĩ thế nào cũng thấy có chút ngượng ngùng.

Lại chưa mua quà cáp gì nữa, đi như thế đúng là không ra làm sao cả. — Anh đã chào hỏi nhạc mẫu đại nhân rồi, nhà họ Lục hôm nay không chuẩn bị cơm cho em đâu.

Đóa Đóa muộn phiền thảm hại, cái người mẹ đó của cô là lo lắng cô không gả đi được đến mức nào cơ chứ, sao còn hâm hở gả cô đi hơn cả cô nữa, cái điệu bộ hận không thể lập tức quét cô ra khỏi nhà thế này, cô đáng ghét đến thế sao? — Anh làm việc sao không bàn bạc trước với em một tiếng hả? — Chuyện này có gì mà phải bàn bạc, nhà anh em có phải chưa từng đến đâu, trước đây em ở nhà anh cũng đâu có ít, toàn là những gương mặt quen thuộc cả, có đến mức phải nữu niết thế không? — Ai nữu niết chứ, đi thì đi, ai sợ ai! — Đóa Đóa trừng mắt nhìn Diệp Mộ.

Trong mắt Diệp Mộ hiện lên một tia cười: — Thế mới đúng chứ, qua nhà anh ăn cơm trưa xong anh lại đưa em về nhà, buổi tối anh lại sang nhà em ăn cơm. — Ai thèm anh sang nhà em ăn cơm chứ. — Em không thèm nhưng anh thèm lắm đấy.

Đóa Đóa cảm thấy tài ăn nói của Diệp Mộ quá tốt, cô đúng là không phải đối thủ của anh, nói không lại anh.

Anh lúc nào cũng ra vẻ là một quý ông điềm đạm, không vui không giận, nhưng chỉ vài ba câu là có thể làm cô không còn gì để nói.

Diệp Mộ ôm vai Đóa Đóa: — Đi thôi, đừng để các bậc tiền bối phải chờ lâu.

Đóa Đóa túm lấy áo Diệp Mộ, lo lắng hỏi: — Chờ đã, quần áo em mặc thế này được không? — Rất tốt rồi. — Có bị thoải mái quá không, nhìn không được đứng đắn? — Không đâu. (Trong mắt mọi người em chưa bao giờ có cái gọi là đứng đắn cả). — Thế có xinh không? — Thiên sinh lệ chất. (Yêu tinh trong mắt mọi người, đệ nhất mỹ nữ, có thể không xinh sao?) — Thế bác Diệp với dì Nặc có thích không?

Chương 1940

— Hận không thể ngày mai em gả cho anh luôn, dọn vào nhà anh ở. — Anh nói xem như thế có tính là thích không? — Tóc của em có phải vẫn rất xấu không? — Không xấu chút nào cả. ...

Suốt quãng đường đi, hai người trò chuyện vu vơ, đến lúc tới cửa nhà họ Diệp, Đóa Đóa bỗng nhiên rũ bỏ hết sự thấp thỏm trên đường, vui vẻ chạy vào trong, trực tiếp ôm chầm lấy cánh tay Mễ Nặc: — Dì Nặc, chú Việt, con tới rồi đây!

Mễ Nặc vỗ nhẹ vào Đóa Đóa vài cái, giả vờ trách móc: — Cái con bé này, có phải là không muốn đến không hả, mà trên đường cứ lề mề mãi, từ lúc hai đứa xuống máy bay đến giờ đã hơn một tiếng đồng hồ rồi, hai đứa đi xe bò đấy à? — Đó là lỗi của Diệp Mộ, anh ấy lái xe chậm quá.

Mắt Mễ Nặc sáng lên, nhìn vào bụng Đóa Đóa, chủ đề nhảy vọt sang chuyện khác: — Có phải con có rồi không? — Có cái gì cơ ạ?

Mễ Nặc vốn là người không biết ngại, trực tiếp nói luôn: — Có em bé ấy, vì an toàn của em bé nên hai đứa mới lái xe chậm thế đúng không?

Đóa Đóa suýt nữa bị sặc nước miếng của chính mình, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng: — Dì Nặc, dì nói gì thế ạ, không có chuyện đó đâu. — Thôi đi, dì nghe Mạn Mạn nói rồi, bảo hai đứa sớm sinh con đi, đừng có tránh thai, có là sinh luôn.

Dì cũng có suy nghĩ như thế, ba bảo bối nhà dì đều lớn cả rồi, chẳng còn đứa trẻ nào để chơi cùng nữa, chỉ trông chờ vào hai đứa sớm sinh một đứa cho bọn dì chơi thôi.

Đóa Đóa hận không thể biến mình thành người tàng hình ngay lúc này, kết hôn rồi mới bị giục sinh con chẳng phải là quy trình cơ bản sao?

Tại sao đến lượt cô lại hoàn toàn khác thế này, vừa mới yêu đương đã bị giục sinh con, cô sao mà bi thảm thế không biết.

Mấy bà mẹ, bà dì đến tuổi này rồi mỗi ngày đều thảo luận chuyện gì vậy không biết.

Bắt cô sinh đồ chơi cho họ.

Các người chắc chắn là sau khi nói vậy xong em còn dám sinh không? — Hắc hắc, không vội, không vội đâu ạ, cứ thuận theo tự nhiên thôi.

Mễ Nặc nhéo má Đóa Đóa, sau đó nhìn Diệp Mộ, dặn dò: — Nghe thấy lời vợ con nói chưa, thuận theo tự nhiên, con nỗ lực lên, tranh khí một chút, nhà Diệp Việt còn có ba đứa kia kìa, con kiểu gì cũng không thể kém được đúng không?

Diệp Mộ cười ôn hòa: — Mẹ, mẹ có còn cho chúng con ăn cơm nữa không đây.

Đóa Đóa mồ hôi lạnh đầy đầu, toàn thân thấy lạnh toát, ba đứa?

Ý là bảo họ phải sinh ba đứa á, giết cô đi cho rồi.

Nếu cô mỗi lần sinh một đứa, chẳng phải phải sinh ba lần, nếu mỗi lần phải mổ một nhát, chẳng phải là phải mổ ba nhát sao.

Lại nghĩ đến việc cứ cách một hai năm lại phải vác cái bụng bầu to đùng như một con gấu ngốc.

Sinh ba đứa, vậy là phải chiến đấu với cân nặng và con trẻ suốt sáu năm trời.

Đợi sinh xong chắc cô cũng ngoài băm rồi.

Trời ạ!

Toán học giỏi quá cũng là một cái tội lớn.

Chuyện sinh con này thực sự quá đáng sợ, tại sao người sinh con không phải là Diệp Mộ chứ?

Thật không công bằng.

Ánh mắt Đóa Đóa nhìn Diệp Mộ đầy oán hận, Diệp Mộ ngơ ngác không hiểu gì.

Ô ô ô, con có thể không sinh được không, con muốn làm DINK.

Mễ Nặc quay sang Diệp Mộ nói: — Con tưởng cơm mẹ nấu mà dễ ăn thế à?

Những lời cần nói mẹ phải nói trước đã. — Mẹ à, có đến mức phải tính toán chi li thế không. — Đóa Đóa lần đầu tiên đến nhà với thân phận bạn gái, đừng làm người ta sợ mà chạy mất dép chứ. — Dì Nặc, sau này dì đừng có làm bà mẹ chồng ác độc nhé, con không chống đỡ nổi đâu. — Đóa Đóa xị mặt ra, ra vẻ ủy khuất. — Yên tâm đi, mẹ chồng tương lai của con không phải loại người đó đâu, dì là người rất thương con dâu, sẽ không đánh nhau với con đâu. — Mễ Nặc vỗ vỗ vai Đóa Đóa. — Dì muốn đánh con, con cũng không dám đánh lại dì đâu.

Đánh mẹ chồng, cô cũng đâu có mặt dày đến thế.

Nhà họ Lục có tha cho cô không?

Diệp Mộ có tha cho cô không?

Chương 1941

Chú Việt có tha cho cô không?

Cô sẽ bị hội đồng cho xem. — Được rồi được rồi, chúng ta đừng có đánh đánh giết giết nữa, làm người nhà sợ hãi thì sao.

Sau này dì có thể cùng con trị cái thằng nhóc Diệp Mộ này. — Dì Nặc, con yêu dì chết mất! — Đóa Đóa thân mật ôm lấy cổ Mễ Nặc.

Diệp Mộ ghen tị đỏ cả mắt, ba chữ này Đóa Đóa chưa bao giờ nói với anh, không ngờ lại nói với mẹ mình trước.

Mễ Nặc là người hiểu Diệp Mộ nhất, đắc ý nháy mắt với anh.

Đừng nói gì, dù đã mấy chục tuổi đầu rồi mà làm động tác này vẫn thấy rất đáng yêu.

Ít nhất là Diệp Tử Hạo nghĩ như vậy. — Đóa Đóa bảo bối, dì cũng yêu con. — Thôi đi, hai mẹ con nhà này có thể đừng có sến súa thế được không, nổi hết cả da gà rồi. — Diệp Tử Hạo nãy giờ không nói gì, cuối cùng cũng không nhịn được mà lên tiếng. — Chú Diệp, chú đúng là chẳng có chút tình cảm lãng mạn nào cả. — Câu này con không phải là người đầu tiên nói đâu.

Chẳng có ai mà Đóa Đóa không trị được, đổi một thân phận khác cô cũng có thể thong dong ứng phó.

Không khí trên bàn ăn cực kỳ hòa hợp, Đóa Đóa dễ dàng vượt qua buổi gặp mặt bố mẹ chồng tương lai, còn nhận được cả quà gặp mặt của họ.

Ăn cơm xong, hai người lại phi sang nhà Lục Nghiêu.

Lục Minh và Giang Mạn cũng ở bên đó.

Đến cuối tuần, không phải Lục Kha sang đại viện thì là ông bà nội sang nhà Lục Nghiêu chơi với cháu đích tôn.

Quan trọng hơn là Mạc Hữu An lại mang thai, hơn nữa đã hơn sáu tháng rồi.

Chỉ là lần này không biết vì sao mà em bé đặc biệt nhỏ, hơn sáu tháng mà bụng cũng không to lắm, nhỏ hơn so với phụ nữ mang thai bình thường.

Tuy nhiên, may mắn là kết quả kiểm tra cho thấy em bé hoàn toàn bình thường, giới tính thì mọi người đều không đi siêu âm, chỉ chờ đợi điều bất ngờ sau ba tháng nữa. — Chị dâu, em sờ thử xem nào, sờ thử xem nào. — Đóa Đóa hiện giờ đang cực kỳ tò mò với mấy chuyện này. — Lan Khuynh Tâm, em nhẹ tay chút cho anh, nếu làm đau con gái anh là anh hỏi tội em đấy. — Lục Nghiêu nghiêm mặt nói.

Bàn tay đang định vươn ra của Đóa Đóa khựng lại, cô bất mãn ngẩng đầu nhìn Lục Nghiêu: — Lục Nghiêu, có đến mức thế không hả? — Đương nhiên là đến mức đó rồi.

Cô cô thô lỗ quá đi, nếu cô làm em gái cháu bị thương thì sao? — Lục Kha cũng lên tiếng bảo vệ. — Cô thô lỗ á?

Lục Kha, cháu lại đây nói cho rõ ràng xem, cô thô lỗ chỗ nào hả? — Đóa Đóa đặc biệt không phục.

Nếu cô không quậy phá thì cũng là một thiếu nữ dịu dàng hiền thục đấy nhé.

Sao bây giờ lại bị người ta hắt hủi thế này.

Chẳng qua chỉ là muốn sờ cái bụng bầu của chị dâu một cái thôi mà, bao nhiêu người không yên tâm về cô thế này, cô là loại người không đáng tin cậy thế sao?

Lục Kha rụt cổ lại, chạy vào lòng Giang Mạn.

Giang Mạn nói: — Lan Khuynh Tâm, con bị làm sao thế?

Tiểu Kha Kha nhắc nhở con một chút có gì sai sao?

Tuy con đã có tuổi rồi nhưng con cái gì cũng không biết, Tiểu Kha Kha nói đâu có sai. — Đúng thế, đúng thế, cháu chỉ nhắc nhở một chút thôi mà, cháu có lỗi gì đâu, sao phải quát cháu thế chứ?

Có đến mức thế không? — Lục Kha học theo điệu bộ của người lớn. — Cháu ngoan, cháu không sai, sai là cái cô cô không đáng tin của cháu kia kìa, cái gì cũng không biết.

Lục Kha làm mặt quỷ với Đóa Đóa, sau đó đáng thương ôm lấy eo Giang Mạn: — Bà nội, bà nội là người thương cháu nhất trên đời.

Chương 1942

Đóa Đóa đã chết tâm, vô thức nhớ tới một câu: Người trong giang hồ, sao có thể không dính đao.

Cô đã không lăn lộn trong "giang hồ" nhiều năm rồi, giang hồ đã không còn truyền thuyết về cô nữa.

Giờ có lớp trẻ rồi, cô đã sớm mất đi địa vị giang hồ của mình.

Thôi bỏ đi, cô là người lớn rồi, không chấp nhặt với cái thằng nhóc này. — Chị dâu, em bé biết máy chưa ạ?

Mạc Hữu An khẽ cười, đại khái là do đang mang thai nên trên người cô mang một thứ ánh sáng dịu dàng, khiến người ta cảm thấy rất thoải mái: — Biết rồi em ạ, nhưng mà em bé điệu lắm, không hay máy đâu, chỉ có sáng sớm với buổi tối mới động đậy một chút thôi, toàn căn đúng giờ giấc cả.

Bây giờ là buổi trưa, chắc là không máy đâu, phải đến tối cơ. — Em không tin, nó lại không nể mặt cô cô xinh đẹp này sao, chúng ta là lần đầu tiên gặp mặt mà.

Đóa Đóa nằm bò lên sofa, giơ tay đặt lên bụng Mạc Hữu An, nhẹ nhàng vuốt ve: — Bảo bối à, cô là cô của con đây, người cô xinh đẹp nhất nhất của con đây, nào nào nào, chào cô một tiếng xem nào.

Lời Đóa Đóa vừa dứt, Mạc Hữu An liền cảm thấy như bị đạp một cái.

Đóa Đóa cũng nhìn thấy bụng Mạc Hữu An nhô lên một cục, cô cười nói: — Giỏi lắm nhóc con, con đúng là nể mặt cô quá đi, người khác chẳng thương cô gì cả, chỉ có con là thương cô nhất thôi, cô yêu con chết mất!

Như để đáp lại Đóa Đóa, nhóc tì bên trong quậy tưng bừng hơn, như thể đang lăn lộn trong đó vậy.

Đóa Đóa cười đến mức suýt thì lăn lộn trên sofa luôn.

Chỉ khổ cho Mạc Hữu An, bị nhóc tì coi như quả bóng mà đá, da bụng cứ chốc chốc lại căng lên.

Lục Nghiêu đen mặt lại, cái đứa trẻ này, với người làm bố như anh mà cũng chẳng thân thiết thế này, chỉ sáng sớm với buổi tối mới chịu động đậy một chút, mà còn lười biếng nữa.

Sao đối mặt với Lan Khuynh Tâm lại hoạt bát thế chứ. — Lan Khuynh Tâm, em đừng có quậy nữa, đừng có hành hạ chị dâu em nữa. — Giang Mạn nói.

Đóa Đóa thấy sắc mặt Mạc Hữu An không tốt, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên bụng cô ấy, nói: — Bảo bối à, được rồi được rồi, chúng ta đừng quậy nữa nhé, nghỉ ngơi một lát đi.

Con phải biết thương mẹ con chứ, mẹ con vất vả lắm đấy.

Quả nhiên, nhóc tì dần dần bình tĩnh lại.

Mạc Hữu An cảm thấy thật thần kỳ: — Đứa bé này sao lại nghe lời em thế nhỉ? — Chị dâu, em là cô ruột của nó mà, đương nhiên là phải thân với em rồi, bảo bối là một đứa trẻ có lương tâm.

Lục Kha cảm thấy tủi thân vô cùng, tại sao em gái lại thân thiết với cái người cô không có lương tâm kia chứ. — Hừ, Tiểu Kha Kha, lác mắt chưa hả?

Cô của cháu cũng có duyên với trẻ con lắm đấy nhé. — Đóa Đóa kiêu ngạo nói.

Lục Kha bĩu môi: — Em gái cháu chắc chắn là vì lần đầu nghe thấy giọng của cô nên thấy lạ thôi, đừng có tưởng là mình giỏi giang lắm. — Mai chúng ta lại thi tiếp xem sao, xem em gái cháu thân với cô hay là thân với người anh trai như cháu hơn. — Thi thì thi, ai sợ ai! — Dừng lại!

Lan Khuynh Tâm, thích trẻ con thì tự mình mang thai, tự mình sinh đi, đừng có dạy hư Tiểu Kha Kha nữa. — Giang Mạn nói. — Đúng thế, tự mình sinh một đứa đi. — Lục Kha phụ họa theo.

Tranh giành em bé nhà người khác thì ra cái thể thống gì. — Đợi đấy, đứa con do Lan Khuynh Tâm này sinh ra chắc chắn sẽ là đứa nổi bật nhất trong đám nhóc tì các người.

Sau này Tiểu Kha Kha, cháu tuyệt đối không được lại gần nó đâu nhé, cứ đợi đấy mà thèm. — Đóa Đóa hào hùng tuyên bố. — Chuyện đó cũng đâu phải do cô quyết định được.

Nếu em trai thích cháu thì cô cũng chẳng quản được đâu, dù sao cháu cũng là người vạn người mê mà. — Lục Kha rất tự tin.

Đóa Đóa hai tay chống nạnh: — Sao cô lại không quản được, con cô cô làm chủ! (Nói cứ như thể đã sinh con trai rồi không bằng).

Diệp Mộ rất muốn cười nhưng vẫn cố nhịn để giữ thể diện cho cô. — Hừ, chẳng thèm tin.

Chương 1943

— Lục Kha cũng không phải hạng vừa, từ nhỏ cũng được cưng chiều mà lớn lên. — Cứ chờ mà xem. — Chờ thì chờ thôi, cháu cũng muốn xem con của cô sinh ra trông như thế nào.

Hai người một lớn một nhỏ trừng mắt nhìn nhau, chẳng ai chịu nhường ai.

Giang Mạn thở dài, với cái tính con nít này của Lan Đóa Đóa, bà chỉ e cô sinh con ra thì chính cô cũng vẫn là một đứa trẻ, sau này một lớn một nhỏ chắc chắn sẽ đánh nhau suốt ngày, rồi rủ nhau quậy phá đến long trời lở đất mất thôi.

Trước đây bà cứ mong cô về nhà, giờ cô về rồi, bà lại thấy ồn ào quá đỗi.

Chỗ nào có cô là chỗ đó không lúc nào yên tĩnh được. "Tiểu Mộ, cháu hãy bao dung cho nó nhé, sau này e là cháu còn phải chịu đựng dài dài." Giang Mạn nhìn Diệp Mộ với ánh mắt đầy cảm thông.

Diệp Mộ bật cười: "Dì Mạn, dì nói gì vậy ạ." Anh thích chính là một Đóa Đóa như thế này.

Nếu có lúc nào đó cô không làm loạn nữa, chắc anh lại thấy không quen mất. "Dì thật sự không biết cháu thích nó ở điểm nào nữa." Đây là điều Giang Mạn nghĩ mãi không thông.

Đứa con gái này do chính bà sinh ra, nếu bảo bà nhận cô làm con dâu thì chắc chắn bà sẽ nhìn không thuận mắt chút nào, vì ưu điểm chẳng thấy đâu mà khuyết điểm thì cả rổ.

Cũng may là cô gả cho con trai Mễ Nặc, tính tình Mễ Nặc vốn hào sảng, không câu nệ mấy chuyện này, bằng không bà thật sự chẳng yên tâm chút nào. "Dì Mạn, dì cũng từng có thời trẻ mà." Giang Mạn ngẩn người ra một lát rồi mỉm cười hài lòng: "Phải, phải, phải, dì cũng từng trẻ." Tình yêu một khi đã đến thì không gì có thể ngăn cản được.

Sự trở về của Đóa Đóa không gây ra sóng gió gì lớn, chỉ là khiến gia đình thêm náo nhiệt.

Chỉ cần có cô ở đó là không có lúc nào được bình yên.

Mới được ba ngày, Giang Mạn đã muốn quét sạch cô con gái thối này ra khỏi nhà vì không hiểu sao cô lại có nhiều chuyện để nói đến thế, đi đến đâu cũng líu lo không ngớt.

Đóa Đóa từ phía sau ôm lấy eo Giang Mạn, cười hì hì: "Mẹ yêu, con cảm nhận được sự chê bai sâu sắc từ mẹ đấy.

Nhưng mà chẳng còn cách nào đâu, trước khi con lấy chồng, con sẽ bám lấy mẹ suốt thôi.

Không phải mẹ rất nhớ con sao?

Lần này con sẽ để mẹ nhớ cho đủ, con sẽ cứ lượn qua lượn lại trước mặt mẹ cho đến khi mẹ phát chán thì thôi." "Cái con bé này, thả mẹ ra, nhột quá đi mất." "Không thả, nhất định không thả!

Lúc con không về thì mẹ nhớ, lúc con về rồi mẹ lại ghét bỏ con, bảo bảo tủi thân lắm, hu hu hu." Đóa Đóa nũng nịu. "Cái con bé thối này, không học điều tốt, mấy trò này con học ở đâu ra vậy?" Giang Mạn bất lực vô cùng. "Con học để làm mẹ vui mà." "Thôi ngay, thôi ngay đi.

Cái con khỉ nghịch ngợm này, mau gả đi cho mẹ nhờ, sang nhà họ Diệp mà quậy phá tiếp." "Không gả, không gả đâu.

Con còn phải chờ thêm chút nữa, con định hầu hạ bên cạnh mẹ thêm hai năm nữa cơ." Cô chưa muốn lấy chồng nhanh như vậy, dù sao cũng phải yêu đương hẹn hò tầm một năm đã chứ. "Con lấy chồng rồi vẫn có thể sang đây thăm mẹ mà." "Thế thì sao giống nhau được hả mẫu thân đại nhân kính mến?" "Được rồi, mẹ nổi hết da gà lên rồi đây này." "Mẹ ơi, mẹ chẳng có chút lãng mạn nào cả." "Mẹ lãng mạn với bố con là được rồi, lãng mạn với con làm gì?" "Bố, bố nói xem, bố muốn khi nào con lấy chồng?" Đóa Đóa trực tiếp leo lên lưng Lục Minh.

Lục Minh nhẹ nhàng cõng cô lên.

Đóa Đóa mãn nguyện, quả nhiên con gái vẫn gần gũi với bố nhất. "Con muốn lấy chồng lúc nào cũng được." "Mẹ thấy chưa, bố con nói rồi nhé, tùy ý con." "Tuy nhiên, Đóa Đóa à, con lấy chồng sớm một chút thì bố và mẹ cũng coi như trút bỏ được một gánh nặng tâm tư." Đóa Đóa trợn tròn mắt: "Bố, bố cũng không yêu con nữa rồi.

Bố nhìn chị Niệm Niệm lấy chồng xem, chú út đã thử thách anh Mộc Đầu đủ đường, sao đến lượt con mà bố chẳng thèm thử thách gì thế?

Dù sao bố cũng phải làm màu một chút chứ, nếu không Diệp Mộ lại tưởng con là hàng hạ giá, dễ dàng có được quá rồi anh ấy lại không biết trân trọng đâu." "Không cần đâu, Diệp Mộ không dám thế đâu." Nhà họ Lục nhiều đàn ông như vậy, lẽ nào lại để người khác bắt nạt con gái nhà mình sao. "Sao lại không dám chứ, lòng dạ đàn ông như mò kim đáy biển ấy." "Chúng ta đều tin tưởng Diệp Mộ." "Hừ, con thấy rõ ràng là bố không thương con, bố cũng ghét bỏ con." "Không có, bố sẽ không bao giờ ghét bỏ con." Lục Minh nghiêm túc nói. "Bố ơi!" Đóa Đóa ôm cổ Lục Minh nũng nịu.

Giang Mạn nhìn không nổi nữa: "Lan Khuynh Tâm, được rồi đấy, xuống ngay đi.

Lưng bố con không được khỏe đâu, đừng có hành hạ ông ấy nữa." Đóa Đóa vội vàng nhảy xuống: "Bố, bố sao thế ạ?" "Không sao, chỉ là vết thương cũ từ thời trẻ thôi, giờ thỉnh thoảng lại tái phát, không nghiêm trọng như mẹ con nói đâu." "Bố à, bố cũng sắp nghỉ hưu rồi, hay là để anh trai lên thay đi, anh ấy cũng không còn trẻ nữa.

Nếu không được thì để con lên cho, cứ bồi dưỡng con khoảng hai năm, con hứa sẽ không làm bố thất vọng đâu." "Dẹp đi, không phải con đã hứa với Diệp Mộ là sẽ giải ngũ sao?" Đóa Đóa bĩu môi: "Thì con cũng thấy hơi tiếc mà." Lục Minh bẹo mũi con gái: "Con đấy, ở tuổi nào thì làm việc nấy.

Từ bỏ vì Diệp Mộ con sẽ không hối hận đâu, Diệp Mộ là một chàng trai tốt." "Rốt cuộc Diệp Mộ đã cho mọi người uống bùa mê thuốc lú gì mà ai nấy đều bênh anh ấy thế không biết.

Sau này nếu bọn con cãi nhau, mọi người không giúp anh ấy đấy chứ?" "Tất nhiên là giúp Diệp Mộ rồi, chỉ có con bắt nạt cậu ấy thôi chứ cậu ấy không đời nào bắt nạt con đâu." "Sao lại không chứ, mấy năm nay anh ta tiến bộ lắm đấy, thân thủ cũng khá cừ, mọi người đừng để cái vẻ ngoài đơn thuần kia đánh lừa." "Dù sao cũng không bằng con được." Lục Minh khoác vai con gái, Đóa Đóa chẳng màng hình tượng mà tựa vào vai ông như một con động vật không xương.

Ánh nắng chiếu lên vai họ tạo nên một khung cảnh rất đẹp.

Lục Minh không phải người nói nhiều, hầu như lúc nào cũng là Đóa Đóa liến thoắng nói, ông kiên nhẫn lắng nghe, thỉnh thoảng họa theo vài câu, ánh mắt tràn đầy sự sủng ái và bao dung.

Thỉnh thoảng ông lại bị Đóa Đóa chọc cười ha ha, nhìn qua là biết tâm trạng đang rất tốt.

Giang Mạn thấy sống mũi hơi cay.

Chớp mắt một cái bà và Lục Minh đã già rồi, con cái cũng đã có cuộc sống riêng, thời gian chúng có thể ở bên cạnh ông bà thật sự ngày càng ít đi.

Bà cũng bước tới ngồi xuống, Đóa Đóa mỉm cười, trực tiếp gối đầu vào lòng Lục Minh, gác chân lên đùi Giang Mạn.

Giang Mạn vỗ nhẹ vào lòng bàn chân cô: "Sắp ba mươi tuổi đầu rồi mà vẫn cứ như trẻ con ấy, chẳng có dáng vẻ gì cả.

Chương 1944

Nếu ở nhà chồng thì không được mất lịch sự như thế này đâu nhé." "Á, mẹ ơi, mẹ kì cục quá, sao lại đánh vào lòng bàn chân con.

Con dù bao nhiêu tuổi thì vẫn mãi là con của bố mẹ thôi." "Đánh cho con chừa đấy.

Bây giờ mới biết mình là con à, vậy phận làm con như con đã bao giờ chịu nghe lời bố mẹ chưa?" "Bố ơi, vợ bố đánh con kìa, bố bênh ai?" "Bố chẳng bênh ai cả." Giang Mạn nắm lấy bàn chân con gái, bất chợt nhíu mày: "Sao lòng bàn chân con nhiều vết chai thế này?" "Mẹ, bố và anh trai cũng thế mà, người đi lính ai chẳng vậy.

Mẹ nhìn tay con cũng có này." Đóa Đóa xòe bàn tay trắng trẻo ra trước mặt Giang Mạn.

Giang Mạn càng nhìn càng thấy xót: "Con gái con lứa gì mà tay chân đầy vết chai thế này, ra thể thống gì nữa." "Đây là biểu tượng cho sự nỗ lực của con đấy, con thấy vinh quang lắm." "Cái con bé thối này." "Không thối, không thối đâu, thơm lắm đấy, bố ngửi thử xem." Đóa Đóa rúc vào lòng Lục Minh.

Giang Mạn giữ chân cô lại không cho cô động đậy. "Mẹ ơi, mẹ không được cản trở con như thế chứ, con có tranh giành người đàn ông của mẹ đâu mà mẹ phải phòng bị con kỹ thế." "Con bé này, con nói năng vớ vẩn gì đấy!" Ha ha ha.

Cả gia đình ba người cười đùa vui vẻ, không khí vô cùng ấm áp.

Đóa Đóa ở nhà hai tuần rồi đến quân khu nhận chức.

Cô đã quá quen thuộc với nơi này vì từ nhỏ đã chơi đùa ở đây, các vị chỉ huy cô cũng quen biết gần hết.

Việc thay đổi môi trường làm việc không ảnh hưởng gì đến cô, cảm giác như được về nhà, thoải mái hơn trước rất nhiều.

Mỗi ngày cô đều vui vẻ đến báo danh, chỉ có điều sức khỏe của cụ nội ngày một giảm sút.

Mấy ngày nay vì giao mùa nên cụ bị cảm mãi không khỏi, tinh thần mệt mỏi, hầu như lúc nào cũng nằm trên giường.

Chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi, cụ đã gầy đi một vòng lớn. "Cụ nội, cụ phải khỏe lên nhé, con thích cụ nhất đấy, cụ còn chưa thấy con lấy chồng mà." Đóa Đóa nắm tay cụ nội, mắt đỏ hoe.

Ở cái tuổi này của cụ, mọi người đều đã chuẩn bị tâm lý rằng cụ có thể ra đi bất cứ lúc nào.

Mấy năm nay cũng đã gặp không ít biến cố, mấy lần nguy kịch tưởng như không qua khỏi, nhưng rồi cụ lại kỳ tích vượt qua. "Khóc cái gì mà khóc, đợi ta chết rồi hẵng khóc." Cụ nội mỗi khi mắng người vẫn luôn đầy khí thế, dù đang bệnh cũng không đổi. "Mắng đi, cụ cứ mắng thoải mái đi, con thích nhất là bị cụ mắng đấy." Đóa Đóa sụt sịt mũi. "Được rồi, ta còn đang đợi bế chắt đây này.

Con phải cố gắng lên, trong đám trẻ bây giờ chỉ còn mỗi con là chưa có con thôi đấy." "Làm gì có ạ, vẫn còn hai đứa em họ nhà họ Bùi nữa mà, hai đứa đó mới khiến người ta đau đầu chứ?

Một đứa không có đối tượng, một đứa có con gái nhưng cũng không có vợ, mẹ đứa bé là ai cũng chẳng biết.

Toàn là lũ con cháu bất hiếu, cụ nội nhất định phải sống lâu trăm tuổi để trấn áp bọn họ.

Con nhớ là bọn họ sợ cụ nhất, lời cụ nói chắc chắn có trọng lượng." Cụ nội lườm một cái: "Con trai sao giống con gái được, con trai ba mươi tuổi lấy vợ vẫn dễ chán." "Cụ nội, cụ nhầm một vấn đề rồi, không phải con không gả đi được, mà là con sắp lấy chồng đến nơi rồi đây này." "Có giỏi thì gả luôn bây giờ đi." Cụ nội nhướn đôi lông mày bạc trắng.

Đóa Đóa bật cười thành tiếng, thấy cụ nội nhà mình ngày càng đáng yêu, đúng là một ông lão có tính cách trẻ con: "Cụ nội, chiêu khích tướng này của cụ lỗi thời quá rồi, mấy ngày trước anh Kha cũng nói y như vậy." "Con bé thối này, mau đỡ ta dậy, cái thân già này nằm nữa là rã rời hết xương cốt mất." Đóa Đóa vội vàng sốt sắng: "Đến ngay, đến ngay đây ạ, cụ nội yêu quý của con." "Cái đồ dẻo mỏ." Một già một trẻ đấu khẩu với nhau, cụ nội bỗng chốc tràn đầy sức sống.

Tần Huệ cảm thấy đúng là nên để mấy đứa trẻ này thường xuyên qua bầu bạn với cụ, có chúng ở đây chắc cụ sẽ nhanh khỏe thôi.

Buổi tối, Đóa Đóa nhận được điện thoại của Lâm Tuấn, anh đã đến thành phố A, cô vội vàng chạy qua đó. "Đội trưởng." Lâm Tuấn nở nụ cười: "Thế nào?

Đã quen chưa?" "Có gì mà không quen chứ, đây là địa bàn của em mà, hồi nhỏ em suốt ngày chơi bời ở đây." Lâm Tuấn yên tâm hẳn: "Em thì tốt rồi, anh em ai cũng nhớ em đấy.

Mấy hôm trước lại có thêm hai người chuyển ngành, một người vào đội hình sự, một người vào sở phòng chống ma túy, đều là những nơi đầy thử thách." "Em biết mà, trước đây họ cũng từng nhắc tới.

Sau bao năm rèn luyện, họ đều là những người ưu tú, dù đi đến đâu cũng có thể tự tạo dựng được sự nghiệp riêng cho mình." Bíp bíp bíp. "Đợi chút, để em nghe điện thoại đã." "Anh cả." "Đóa Đóa, chị dâu con xảy ra chuyện rồi." Đóa Đóa nhíu mày: "Chị dâu xảy ra chuyện gì ạ?" "Cô ấy biến mất rồi." "Biến mất là sao ạ?" "Người ở công ty nói buổi trưa cô ấy ra ngoài ăn cơm, sau đó không thấy quay lại nữa." Sắc mặt Lục Nghiêu trắng bệch.

Mạc Hữu An hiện đang mang thai, nếu xảy ra chuyện gì thì không chỉ là chuyện của một người mà còn là một sinh mạng nhỏ nữa, không ai có thể chịu đựng nổi kết quả đó.

Camera giám sát cho thấy Mạc Hữu An bị đánh mê, sau đó bị đưa lên một chiếc xe tải nhỏ.

Camera chỉ truy vết được chiếc xe đó chạy về hướng Tây, sau đó mất dần dấu vết, không còn một chút tung tích nào. "Thư ký làm cái gì vậy, thấy bất thường mà sao không báo sớm!" Đóa Đóa giận dữ.

Từ chiều đến giờ đã qua mấy tiếng đồng hồ rồi, trong mấy tiếng đó có thể xảy ra rất nhiều chuyện. "Anh, anh đừng cuống, em cũng sẽ nhờ người tìm giúp.

Bây giờ anh hãy nhớ kỹ xem hai người có đắc tội với ai không, xem đó là kẻ thù bên phía chị dâu, phía anh, hay đơn thuần chỉ là một vụ bắt cóc tống tiền." Chuyện bắt cóc này những năm trước cũng có kẻ dám nhắm vào người nhà họ Lục, nhưng chẳng có tên bắt cóc nào có kết cục tốt đẹp cả.

Suốt bao nhiêu năm qua, không ai dám dây vào người của mấy gia đình này, lâu dần họ cũng có phần lơ là cảnh giác.

Đầu óc Lục Nghiêu đang rất rối loạn, anh đã nghĩ qua tất cả các khả năng đó: "Anh không nghĩ ra ai cả." Gần đây mọi chuyện đều bình thường, anh hoàn toàn không có chút manh mối nào. "Em về ngay đây." "Đội trưởng, nhà em có chút việc gấp, em phải về ngay.

Xin lỗi nhé, lần này không thể đón tiếp anh tử tế được rồi." "Anh đi cùng em, xem có giúp được gì không." "Được, anh về nhà cùng em." Nhà Lục Nghiêu đèn đuốc sáng trưng.

Xảy ra chuyện lớn thế này, không ai có thể chợp mắt nổi.

Tin tức vẫn chưa bị lộ ra ngoài vì sợ nhà họ Mạc và phía ông nội không chịu nổi cú sốc này.

Lục Nghiêu ngồi đó với gương mặt u ám, trước mặt là một chiếc máy tính, tai đeo tai nghe, mắt không rời khỏi màn hình dù chỉ một giây.

Chương 1945

Anh đã rà soát đi rà soát lại nhưng vẫn không biết Mạc Hữu An bị đưa đi đâu. "Bố, anh cả." "Bác trai, anh Lục." Lâm Tuấn cũng lên tiếng chào mọi người.

Mọi người gật đầu chào nhau.

Lúc này ai nấy đều không có tâm trạng để xã giao, Lâm Tuấn cũng không để bụng, lẳng lặng đứng sang một bên. "Anh cả, bố, lúc này chúng ta chỉ có thể vừa tìm vừa đợi thôi.

Dù mục đích của đối phương là gì, chắc chắn chúng sẽ liên lạc với mình." "Giờ cũng chỉ còn cách đó thôi." Lục Nghiêu rầu rĩ nói.

Sự việc đến quá đột ngột khiến họ không kịp phòng bị.

Đóa Đóa tiến lại gần, khẽ vỗ vai Lục Nghiêu để an ủi thầm lặng.

Bé Lục Kha mắt đỏ hoe, ngoan ngoãn rúc vào lòng Giang Mạn.

Dù còn nhỏ nhưng cậu bé đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, mẹ và em gái bị người ta đưa đi, hiện giờ không biết thế nào.

Cậu bé rất sợ, sợ không được gặp lại mẹ và đứa em gái nhỏ đáng yêu nữa, nhưng cậu biết mình không làm được gì, chỉ có thể cố gắng ngoan ngoãn để không làm phiền người lớn.

Giang Mạn cũng cực kỳ bất an.

Bà nhớ lại cảnh tượng năm xưa bị Bạch Tiểu Thuần nhốt trên đảo, dù đã qua bao nhiêu năm nhưng bà vẫn không thể quên được nỗi đau và sự giày vò mà chuyện đó mang lại, đó là cơn ác mộng cả đời của bà.

Bây giờ bà chỉ mong kẻ bắt cóc An An chỉ là những tên bắt cóc thông thường tống tiền thôi, chứ đừng phải là kẻ thù đến tìm nợ.

Nhà họ không thiếu tiền, dù chúng đòi bao nhiêu cũng có thể chuộc người về.

Chỉ là bà có một dự cảm không lành, sợ rằng chuyện này không đơn giản như thế.

Đóa Đóa thấy bộ dạng đáng thương của đứa cháu đích tôn thì nói: "Mẹ, mẹ đưa Kha Kha đi nghỉ đi, để bọn con đợi là được rồi, giờ tất cả cứ ngồi đây đợi mãi cũng không phải là cách." Giang Mạn gật đầu, người lớn có thể thức đêm nhưng trẻ con thì không thể.

Bé Lục Kha cũng không quấy khóc, cậu bé biết mình còn nhỏ nên không giúp được gì, liền ngoan ngoãn theo Giang Mạn về phòng.

Không lâu sau, Diệp Mộ nghe tin cũng vội vàng chạy tới, anh nhìn Đóa Đóa với vẻ trách móc, hạ thấp giọng nói: "Xảy ra chuyện lớn thế này sao em không báo cho anh một tiếng?" "Em chưa kịp, em cũng vừa mới về tới nơi thôi." Diệp Mộ nhìn Lâm Tuấn, Lâm Tuấn vô tội nhún vai.

Đóa Đóa giải thích: "Đội trưởng đi công tác qua đây, lúc em đang gặp anh ấy thì nhận được điện thoại của anh cả." "Thế em cũng không được quên báo cho anh chứ." "Lần sau nhất định sẽ báo, đừng nhỏ mọn thế nữa." Diệp Mộ không nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lặng đứng đó cùng mọi người chờ đợi.

Mãi đến ngày hôm sau, điện thoại của Lục Nghiêu mới đổ chuông.

Anh bật dậy như lò xo, những người khác cũng ngay lập tức bừng tỉnh, căng thẳng nhìn anh. "Alo." Giọng Lục Nghiêu lạnh lùng. "Rất vui được nghe lại giọng của cậu, Lục Nghiêu." Người đàn ông trong điện thoại nói bằng một thứ tiếng Trung lơ lớ, nhưng tông giọng âm u lạnh lẽo như một con rắn khiến người ta phải rợn tóc gáy.

Lục Nghiêu vừa nghe đã biết là ai, anh nghiến răng nắm chặt nắm đấm, gân xanh nổi đầy trên trán: "Jerry!" Anh chắc chắn Mạc Hữu An đã bị Jerry bắt đi, chỉ có hắn mới có thể làm việc một cách sạch sẽ gọn gàng như vậy, và cũng chỉ có hắn mới có động cơ này.

Việc hắn gọi điện lúc này tuyệt đối không phải tình cờ.

Cái tên biến thái này mấy năm trước trong kỳ nghỉ trăng mật của họ đã nổ súng quấy phá, làm hỏng cả tuần trăng mật của họ.

Đã bao nhiêu năm trôi qua rồi mà hắn vẫn còn ý định đối phó với họ.

Rốt cuộc là hắn thua không phục đến mức nào mà cứ bám riết lấy họ như vậy.

Đúng là một tên điên. "Ồ, rất vui vì cậu vẫn nhớ người bạn cũ này.

Cậu đang giận sao?

Ta cứ tưởng cậu sẽ không bao giờ biết giận chứ, lúc nào cũng tỏ ra nắm chắc phần thắng, cao cao tại thượng." Jerry cười hì hì.

Một người đàn ông to xác mà điệu cười nghe thật khó chịu, Đóa Đóa chỉ nghe thôi đã muốn đấm cho một trận rồi.

Chết tiệt, sao lại có hạng đàn ông kinh tởm như vậy chứ. "Vợ tôi đâu?" Lục Nghiêu nghiến răng, hoàn toàn không có tâm trạng nói nhảm. "Gấp gì chứ, chúng ta là bạn cũ lâu ngày không gặp, không muốn hàn huyên với ta chút sao?

Nói chuyện đàn bà chỉ tổ làm sứt mẻ tình cảm thôi." "Tôi hỏi lại một lần nữa, vợ tôi đang ở đâu?" "Thật là thiếu kiên nhẫn, nhưng ta rất thích thấy cậu như thế này, trông mạnh mẽ hơn cái vẻ cô ngạo kia nhiều đấy." "Vợ tôi ở đâu?" "Ha ha, đừng lo, vợ cậu sẽ không sao đâu, ta chẳng có chút hứng thú nào với cô ta cả, người mà ta luôn hứng thú chính là cậu đấy." Đây là lời thừa nhận ngầm rằng Mạc Hữu An đang trong tay hắn. "Rốt cuộc anh muốn làm gì?" Lục Nghiêu gầm nhẹ. "Tất nhiên là muốn cậu đến rồi, ta nhớ cậu quá, ta đợi cậu ở nước Y, không gặp không về." Nói xong, phía bên kia liền cúp máy.

Lục Nghiêu tức giận suýt chút nữa thì đập nát điện thoại.

Tên biến thái chết tiệt, lần này anh tuyệt đối sẽ không tha cho hắn.

Đóa Đóa thì ngơ ngác nhìn Lục Nghiêu, lí nhí hỏi: "Anh cả, người đàn ông đó là sao vậy?

Người yêu thích anh à?

Giữa hai người có phải đã xảy ra chuyện gì mà mọi người không biết không?" "Lan Khuynh Tâm, đầu em bị lừa đá rồi à!" Lục Nghiêu mắng.

Đó là một thằng đàn ông, anh có thể có quan hệ gì với cái tên biến thái đó được chứ.

Chương 1946

Đóa Đóa rụt cổ lại, mắng cái gì mà mắng, nể tình vợ anh đang bị mất tích nên em không thèm chấp.

Sau này mà dám mắng em như thế xem em có nhịn anh không.

Nhưng cũng không trách cô nghĩ như vậy được, đây là tư duy của người bình thường mà.

Một người đàn ông bắt cóc vợ anh chỉ để dẫn dụ anh qua đó, lại còn mở miệng ra là hứng thú với anh.

Nghe qua không giống kẻ thù cho lắm mà giống như đang ghen tuông tranh giành tình cảm hơn.

Thực ra Diệp Mộ cũng nghĩ vậy, nhưng anh cố kìm chế không hỏi ra miệng.

Xã hội bây giờ rất cởi mở, đặc biệt là ở nhiều nước phương Tây, chuyện như vậy cũng là bình thường.

Anh cũng chẳng phải chưa từng thấy. "Anh Nghiêu, chuyện là thế nào ạ?" "Chỉ là một tên điên thôi, một đối thủ cũ từng tham gia thi đấu với anh.

Hắn không cam tâm chịu thua anh nên cứ muốn tìm anh đấu lại một trận.

Mấy năm trước hắn đã từng gây rắc rối cho anh và An An rồi, không ngờ bao nhiêu năm qua vẫn chưa từ bỏ ý định." Đóa Đóa thè lưỡi, được rồi, coi như cô nghĩ nhiều quá. "Anh cả, nếu là như vậy thì chị dâu tạm thời không gặp nguy hiểm.

Mục tiêu của hắn là anh, khi anh chưa tới hắn sẽ không động vào chị dâu đâu.

Chỉ có điều cả một đêm qua rồi, chắc chị dâu đã bị đưa ra nước ngoài, chúng ta muốn cứu người sẽ hơi rắc rối một chút." "Được rồi, Lục Nghiêu, Đóa Đóa, hai con đừng chần chừ nữa, hai con cùng đi đi.

An An sẽ không nguy hiểm đến tính mạng nhưng con bé đang mang thai, không thể để xảy ra bất kỳ sai sót nào." Lục Minh kịp thời nhắc nhở. "Con biết rồi, thưa bố." "Cháu cũng đi." Diệp Mộ và Lâm Tuấn đồng thanh nói. "Mọi người không cần đi đâu, tôi và Đóa Đóa đi là được rồi." Lục Nghiêu nói.

Anh không biết chuyến đi này sẽ gặp phải chuyện gì nên không muốn kéo những người vô tội vào cuộc. "Anh Nghiêu, em có thể giúp sức mà, anh biết năng lực của em rồi đấy." Diệp Mộ nói. "Tôi cũng vậy, tôi từng là một lính đặc chủng ưu tú, sẽ không làm vướng chân mọi người đâu." Lâm Tuấn cũng kiên quyết. "Hai đứa cứ bình tĩnh đã, ta với anh cả đi là đủ rồi." "Đóa Đóa, đây là đi ra nước ngoài, ai biết được tên Jerry kia có đồng bọn hay không.

Nếu không có đồng bọn, anh tin hai người có thể đối phó được, nhưng nếu có đồng bọn thì thêm một người là thêm một phần thắng.

Chị An An bây giờ không phải chỉ có một mình, mà là hai sinh mạng đấy." Diệp Mộ phân tích. "Được rồi, hai đứa cũng đi đi." Lục Minh suy nghĩ một lát rồi quyết định. "Đây là việc riêng của gia đình chúng ta, không tiện điều động người qua đó.

Mấy đứa cứ đi trước, nếu cần thêm nhân thủ thì lập tức liên lạc với ta, ta sẽ báo cáo tình hình với cấp trên để xin viện trợ." "Rõ ạ." Cả nhóm không dám chậm trễ, nhưng vì phải dùng đến máy bay riêng của Lan Hành Chi nên không thể không nói rõ tình hình cho ông biết.

Lan Hành Chi nghe tin xong suýt chút nữa thì ngã quỵ.

Ông đang trông chờ Mạc Hữu An sinh thêm một "Đóa Đóa" nữa cơ mà.

Chẳng kịp nói nhiều lời an ủi, nhóm của Đóa Đóa rầm rộ lên đường sang nước Y.

Nhưng muốn dò la tin tức của Jerry ở một đất nước xa lạ thật sự rất khó, đi đâu cũng bị kìm kẹp.

Họ chỉ có thể tạm thời tìm nơi nghỉ chân, chờ đợi động thái tiếp theo của Jerry.

Jerry cũng không làm họ thất vọng, họ vừa mới ổn định chỗ ở thì đã nhận được điện thoại của hắn. "Lục Nghiêu, cậu đúng là nhát chết, quý mạng quá nhỉ, bên mình mang theo bao nhiêu người thế kia.

Chẳng phải đã nói là cuộc đấu tay đôi của chúng ta sao?" "Tên điên, vợ tôi đâu?" Jerry cười trầm thấp, hắn thật sự rất thích nhìn bộ dạng này của Lục Nghiêu, cảm thấy sướng vô cùng: "Đừng vội gặp vợ cậu, đến gặp ta trước đã." "Nói địa điểm đi." Lục Nghiêu đã mất hết kiên nhẫn.

Jerry cũng biết điều, không nói nhảm thêm nữa, hắn để lại một địa điểm rồi cúp máy. "Mang theo vũ khí, chúng ta đi ngay." Lục Nghiêu nôn nóng muốn biết Mạc Hữu An hiện giờ thế nào. "Anh, tất cả chúng ta cùng đi có được không ạ?" Trong mắt Lục Nghiêu lóe lên một tia tàn nhẫn: "Được, hắn là một tên điên tự cao tự đại.

Nếu hắn không nói không cho bọn em đi thì có nghĩa là hắn mặc nhận các em có thể đi, hắn căn bản không hề để các em vào mắt." Phải nói rằng, người hiểu bạn nhất luôn luôn là đối thủ của bạn.

Jerry thực sự không coi những người Lục Nghiêu mang tới ra gì, hắn đã chuẩn bị sẵn một vở kịch hay cho họ, thêm một người hay bớt một người tham gia cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Về phần Jerry, mọi người đều không biết hắn là người thế nào, chỉ có thể nghe theo lời Lục Nghiêu.

Khi cả nhóm đến nơi, họ thấy có hai chiếc trực thăng đang đỗ ở đó, rồi một cái đầu đẹp trai thò ra, hắn toét miệng cười lộ ra hàm răng trắng hếu: "Lục Nghiêu, lâu rồi không gặp." Đúng vậy, ngoại hình của Jerry và tính cách của hắn hoàn toàn trái ngược nhau.

Hắn có vẻ ngoài điển hình của người phương Tây với sống mũi cao và đôi mắt xanh, nhưng đường nét khuôn mặt lại rất mềm mại, là một gương mặt baby vô hại.

Nếu gặp một người như vậy trên đường, chắc chắn không ai nghĩ hắn lại có sức đe dọa lớn đến thế.

Lục Nghiêu không thấy bóng dáng Mạc Hữu An đâu, anh nhìn Jerry với ánh mắt âm lãnh: "Jerry, vợ tôi đâu?" "Ta đâu có nói chắc chắn cậu sẽ được gặp vợ mình, ta bảo cậu đến gặp ta mà." Lục Nghiêu không nhịn được mà rút súng ra chỉ thẳng vào Jerry.

Jerry chẳng hề mảy may để ý, hắn nhún vai một cách đầy khiêu khích: "Ồ, Lục Nghiêu, cậu có thể có triển vọng một chút được không, đừng lúc nào cũng đau đáu về một người đàn bà như thế, trông 'kém sang' lắm.

Bậc đại trượng phu thì đừng có tối ngày chỉ nghĩ đến mấy chuyện tình cảm nhi nữ ấy nữa." "Tôi đếm đến ba, nếu anh còn không giao người ra, tôi sẽ cho đầu anh nở hoa đấy." "Tùy cậu thôi, ta chẳng quan tâm đâu." Lục Nghiêu tức đến nghiến răng, cánh tay đang cầm súng cứng đờ lại.

Chương 1947

Đóa Đóa vỗ nhẹ vào tay anh, kéo tay anh lại: "Anh cả, đừng vội, tên này rõ ràng là đang trêu đùa chúng ta." Lục Nghiêu sao lại không hiểu đạo lý đó, chỉ là cứ nghĩ đến những gì Mạc Hữu An có thể phải chịu đựng là anh lại không thể bình tĩnh được, chỉ muốn băm vằm cái tên đàn ông trước mặt ra làm muôn mảnh.

Lục Nghiêu càng đau khổ thì Jerry lại càng đắc ý: "Mau giới thiệu cho ta xem nào, cậu mang theo những ai tới đây?" "Ồ, cậu lại mang theo một cô gái à, đẹp quá, đúng là gu của ta rồi." Đóa Đóa ăn mặc khá trung tính, nếu không nhìn kỹ thì đúng là khó nhận ra. "Cô bé này trông xinh hơn vợ cậu nhiều đấy, đúng là cậu chẳng có mắt thẩm mỹ gì cả." Jerry nhìn chằm chằm vào Đóa Đóa, không hề che giấu sự chiếm hữu trong mắt, trông như thể Lục Nghiêu đang dâng cừu vào miệng cọp vậy.

Sát khí trên người Diệp Mộ và Lâm Tuấn đột ngột tăng mạnh, cả hai cùng đứng chắn trước mặt Đóa Đóa để bảo vệ cô phía sau.

Lục Nghiêu nhếch môi cười giễu cợt, muốn động vào "tiểu ma nữ" nhà họ thì cũng phải xem hắn có bản sự đó hay không.

Sau bao năm rèn luyện, chính anh cũng không chắc nếu cả hai cùng dốc toàn lực thì ai sẽ thắng.

Jerry khẽ xoa cằm, giơ tay chỉ vào Đóa Đóa: "Lục Nghiêu, ta đột nhiên nghĩ ra một điều kiện này.

Cậu dùng cô gái đó để đổi lấy vợ mình đi, ta sẽ hủy bỏ toàn bộ kế hoạch phía sau, ta chỉ cần cô gái đứng sau lưng cậu thôi." Hắn chưa từng thấy cô gái nào xinh đẹp đến vậy, tràn đầy sức sống và cá tính, dù cô chẳng làm gì, chẳng nói gì cũng đủ rực rỡ khiến người ta không thể rời mắt.

Nếu có một người phụ nữ như thế ở bên cạnh, hắn có thể cân nhắc việc không đi tìm rắc rối cho Lục Nghiêu nữa.

Lục Nghiêu lạnh lùng cười: "Dẹp ngay cái ý nghĩ đó đi." Bất kể thái độ của Lục Nghiêu thế nào, Jerry vẫn luôn cười híp mắt, chẳng hề tức giận: "Ha ha, ta chỉ cho cậu cơ hội này một lần thôi đấy, một người đổi lấy hai người, vụ buôn bán này quá hời rồi còn gì.

Cậu hãy suy nghĩ cho kỹ đi, bỏ lỡ cơ hội là không còn nữa đâu." Đóa Đóa kéo áo Lục Nghiêu: "Anh cả, cứ làm theo yêu cầu của hắn đi." Cô có khả năng tự vệ, nếu rơi vào tay Jerry, cô vẫn có thể xoay xở với hắn được.

Mạc Hữu An thì không thể, hơn nữa chị ấy còn đang mang thai, đó là hai mạng người, rơi vào tay Jerry chắc chắn sẽ không có gì tốt đẹp. "Đóa Đóa!" Diệp Mộ không đồng ý.

Cái con bé này, chỉ nghĩ đến việc cứu người mà không nghĩ đến cảm nhận của anh sao?

Sao anh có thể trơ mắt nhìn cô rơi vào tay kẻ khác được chứ.

Jerry không phải hạng người tầm thường, hắn có thể bắt Mạc Hữu An từ thành phố A đi thì chứng tỏ hắn không hề dễ đối phó.

Lâm Tuấn cũng nhíu chặt mày, nhưng anh không lên tiếng vì lúc này không tới lượt anh nói chuyện. "Câm miệng, không đổi chác gì hết!" Lục Nghiêu hung dữ quát Đóa Đóa.

Cái con bé chết tiệt này đang nghĩ cái gì không biết.

Bảo anh dùng em gái mình để đổi lấy vợ và con, chuyện như vậy anh không làm được, và đó cũng không phải việc mà một người anh nên làm.

Dù anh biết Đóa Đóa có khả năng tự vệ, nhưng đối thủ lại là một tên biến thái cố chấp, anh tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai xảy ra chuyện.

Bất kể là ai anh cũng đều không nỡ.

Đã mất một Mạc Hữu An rồi, anh không muốn mất thêm một người nữa.

Anh không tin lời Jerry.

Đóa Đóa sốt ruột giải thích: "Anh cả, anh biết lý do mà, chúng ta đừng có bướng bỉnh nữa, đây là lựa chọn tốt nhất hiện giờ rồi.

Phải nhanh chóng tìm thấy chị dâu, cứ kéo dài thế này chị dâu sẽ gặp nguy hiểm lắm." "Chuyện này không thương lượng gì hết." Lục Nghiêu vẫn giữ nguyên lập trường của mình. "Anh, anh đừng có chủ nghĩa đại nam nhân như thế được không, nghe em nói đi, không ai có thể tùy tiện bắt nạt được em đâu." "Anh đã bảo không là không, ngoan ngoãn im miệng cho anh." "Diệp Mộ, đội trưởng, hai người nói xem, dùng em để đổi chị dâu có phải rất hời không?" "Đóa Đóa, không có chuyện hời hay không hời ở đây cả, loại giao dịch này chúng ta không làm." Diệp Mộ nói.

Jerry vẫn luôn cười tủm tỉm nhìn họ: "Hóa ra cô là em gái của Lục Nghiêu à.

Anh tin chắc cô cũng không kém cạnh gì Lục Nghiêu đâu.

Mỹ nhân à, anh bắt đầu thấy hứng thú với cô rồi đấy." "Thế thì cũng phải xem anh có đủ sức gánh nổi không đã." Ánh mắt Đóa Đóa lạnh lùng và kiên định, trên khuôn mặt tuyệt mỹ hiện lên một luồng khí thế bá đạo.

Jerry nheo mắt, sự hứng thú đối với Đóa Đóa càng sâu thêm.

Nếu hắn nhìn không lầm, cô gái nhỏ này chắc chắn đã từng giết

người.

Một người đã từng giết người hay chưa thật sự rất dễ nhận ra.

Hắn thực sự tò mò vô cùng: "Cô cũng là lính đặc chủng sao?" "Anh biết hơi muộn rồi đấy." "Ha ha, thú vị, thật là thú vị.

Nhìn bộ dạng cô thế kia, chắc cũng có vài ngón nghề đấy nhỉ." "Nếu anh có thể đưa chị dâu ra đây ngay lập tức, tôi sẽ đi theo anh.

Nếu anh muốn tìm một đối thủ mạnh hơn anh để thi đấu thì tôi chắc chắn mạnh hơn Lục Nghiêu, tôi chính là lựa chọn tốt nhất dành cho anh." “Cô tên là gì?” “Lan...

Khuynh...

Tâm.” Đóa Đóa nhấn mạnh từng chữ.

Jerry cười lớn: “Cái tên đẹp đấy.

Nhưng Lan Khuynh Tâm à, muộn rồi, tôi đã cho các người cơ hội lựa chọn, là tự các người từ bỏ, nên đừng trách tôi vô tình.

Để tôi xem thử, con cái nhà họ Lục các người rốt cuộc có bản lĩnh gì.

Nếu muốn cứu người thì leo lên máy bay trực thăng kia đi theo tôi.” Jerry rụt đầu vào, đóng cửa sổ lại.

Tiếng động cơ gầm rú, gió mạnh thổi bay lá khô và bụi bặm, máy bay của Jerry từ từ bay lên cao, hắn đứng trên không trung vui vẻ vẫy tay chào bọn họ.

Đóa Đóa nghĩ bụng, nếu sau này tên biến thái này rơi vào tay cô, cô nhất định phải đá mạnh vào đầu hắn, đá cho hắn thành đầu heo mới thôi.

Thật là quá ngứa đòn, dám lấy nỗi đau của người khác làm trò tiêu khiển.

Dù biết đây là cái bẫy Jerry đã giăng sẵn, nhóm người cũng chỉ có thể nhảy vào, trực tiếp đi tới.

Chương 1948

Đến nước này rồi, chỉ có thể tùy cơ ứng biến thôi.

“Mọi người kiểm tra máy bay trước đi, xem có vấn đề gì không.” Lục Nghiêu quá hiểu Jerry, tên này có sở thích ác quái, chẳng biết chừng sẽ giở trò xấu gì.

Mấy người kiểm tra một lượt, phát hiện không có vấn đề gì lớn.

“Yên tâm đi, nếu tôi muốn các người chết thì quá đơn giản, việc gì phải để các người rơi từ trên cao xuống, chết kiểu đó cũng chẳng đẹp đẽ gì.” Giọng nói của Jerry truyền qua thiết bị liên lạc.

Đóa Đóa không lên tiếng, chỉ ra hiệu cho Lục Nghiêu, bình xăng không được đổ đầy, nếu bay xa thì xăng của bọn họ căn bản sẽ không đủ.

“Còn lề mề cái gì nữa, chẳng phải đều là lính đặc chủng sao?

Chút can đảm đó cũng không có, thật mất mặt quá.” Jerry thúc giục.

Đóa Đóa lại ra hiệu số bốn cho Lục Nghiêu, báo cho anh biết chỉ có bốn chiếc dù lượn.

Nếu gặp tình huống khẩn cấp có thể nhảy dù.

“Chúng ta đi thôi.” Lục Nghiêu nói.

Lục Nghiêu và Đóa Đóa ăn ý ngồi phía trước, Diệp Mộ và Lâm Tuấn ngồi phía sau.

“Theo sát tôi đấy nhé, đừng để bị lạc, nếu các người chết hết thì ai cứu Mạc Hữu An đây.” Gió thổi vù vù, không ai dám lơ là, sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Suốt dọc đường trôi qua đặc biệt bình tĩnh, nhưng dần dần họ phát hiện ra điều bất ổn, máy bay càng bay càng xa, sớm đã ra khỏi phạm vi thành phố của nước Y, đi vào một vùng đất không người quản hạt, trên bản đồ định vị đến một cái tên cũng không có.

Jerry vẫn không có dấu hiệu dừng lại, ngược lại cứ tiếp tục bay về phía trước.

Sau hai tiếng lái trực thăng, sự kiên nhẫn của Lục Nghiêu đã gần cạn kiệt: “Jerry, rốt cuộc anh muốn đi đâu?” “Đừng vội, sắp đến nơi rồi.” Jerry đắc ý cười.

Thêm một lúc nữa, trực thăng của Jerry bắt đầu giảm tốc độ và dừng lại, xoay vòng tại chỗ.

Lục Nghiêu cũng giảm tốc độ, nhìn ra ngoài cửa sổ, phóng tầm mắt xuống dưới là một khu rừng tùng rậm rạp, mênh mông không thấy điểm dừng.

“Anh cả, xăng của chúng ta tối đa chỉ còn trụ được năm phút nữa.” Đóa Đóa nhíu chặt lông mày.

“Jerry, nếu anh muốn đường đường chính chính đấu với tôi một trận thì đừng có giở trò mèo nữa.” Lục Nghiêu hét lên.

“Sợ cái gì, chẳng phải đã chuẩn bị dù cho các người rồi sao?

Nhảy đi, lính đặc chủng mà không lẽ lại để bản thân ngã chết.” Jerry thản nhiên nói.

Đóa Đóa tin rằng cô, Lục Nghiêu và Lâm Tuấn sẽ không vấn đề gì, loại huấn luyện này họ chưa từng dừng lại.

Chỉ có Diệp Mộ...

Diệp Mộ thấy ánh mắt Đóa Đóa nhìn sang liền mỉm cười nhẹ nhàng: “Đừng coi thường anh, anh cũng từng được huấn luyện mà, vả lại hồi nhỏ chẳng phải chúng ta đều chơi trò này sao?” “Đó là chuyện hồi nhỏ rồi được không.” Đã bao nhiêu năm rồi, sớm đã tay chân lóng ngóng.

“Diệp Mộ không vấn đề gì đâu.” Lục Nghiêu khẳng định.

“Anh cả, xem ra phía dưới có vấn đề rồi.” Đóa Đóa chỉ xuống khu rừng bên dưới.

Đến lúc này, dù bên dưới có là núi đao biển lửa thì bọn họ cũng phải xông vào một chuyến, kinh nghiệm sinh tồn trong rừng thì ai cũng có.

Chỉ là nơi này muốn đi ra ngoài e rằng không phải chuyện ngày một ngày hai, không biết trong thời gian này chị dâu có được chăm sóc tốt không.

Vấn đề Đóa Đóa nghĩ tới, Lục Nghiêu cũng nghĩ tới: “Jerry, vợ tôi đâu?” “Yên tâm, tôi sẽ không làm gì cô ấy đâu, tôi không có hứng thú với một bà bầu.

Chỉ cần các người thành công ra khỏi khu rừng này, tôi sẽ đưa vợ anh tới.

Năm đó tôi suýt nữa mất mạng trong khu rừng này, trải qua bao gian nan mới trốn thoát được.

Chúng ta lấy thời hạn hai tháng, nếu sau hai tháng các người vẫn chưa ra được, tôi cũng sẽ đến đón, đưa Mạc Hữu An tới làm bạn với các người, để cả gia đình đoàn tụ.” “Tạm biệt nhé các bạn nhỏ, chúc các người có một chuyến du hành rừng xanh vui vẻ.” Máy bay của Jerry lượn vài vòng trước mặt họ rồi bay đi mất.

Họ không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể làm theo lời Jerry.

Lục Nghiêu bảo mọi người: “Mọi người mang theo trang bị, thứ gì mang được thì mang hết theo, chuẩn bị nhảy dù đi.

Xăng của chúng ta không còn nhiều nữa, nếu nhảy xuống mà bị lạc nhau thì nhớ làm ký hiệu dọc đường, nhanh chóng hội quân.” Trên cao không khí loãng, hướng gió dưới mặt đất không ổn định, lực va chạm khi tiếp đất lớn, chủ yếu nhất là đây là một nơi xa lạ, tràn đầy ẩn số, không biết tình hình bên dưới thế nào.

“Rõ!” Đóa Đóa nhìn sâu vào mắt Diệp Mộ, nhắc nhở: “Diệp Mộ, anh cẩn thận đấy.” Diệp Mộ hiểu ý cười: “Yên tâm đi Lan Khuynh Tâm, anh không yếu thế đâu, em tự bảo vệ mình cho tốt vào.” “Đội trưởng.” Lâm Tuấn cũng mỉm cười: “Đừng nghi ngờ đội trưởng của em, chân anh hồi phục hoàn toàn rồi, không yếu đâu.” Không ai dám chậm trễ, sau khi chuẩn bị xong thì lần lượt nhảy xuống, khoảng cách thời gian càng dài thì khả năng thất lạc càng lớn.

Đóa Đóa tiếp đất đầu tiên, vừa chạm đất cô đã cảm nhận được một luồng không khí ẩm ướt pha lẫn hương thơm của cỏ cây.

Thực vật rậm rạp, chia làm ba bốn tầng, những cây cổ thụ cao gần như không thấy đỉnh, ngẩng đầu lên cũng chẳng thấy được mấy tia nắng.

Đây chắc là rừng rậm nhiệt đới rồi.

Nơi này thật sự không dễ chơi chút nào.

Rắn độc, côn trùng độc, chướng khí, thực vật có độc, nếu chẳng may gặp phải trăn khổng lồ hay thú ăn thịt thì coi như xong đời.

Quan trọng nhất là ở nơi này muốn phân biệt phương hướng thật sự rất khó, bọn họ trước đó không biết sẽ tới đây nên dụng cụ mang theo căn bản là không đủ.

Đúng lúc này, tiếng của Lâm Tuấn từ cách đó không xa truyền tới: “Đóa Nhi, em có ở gần đây không?” Ánh mắt Đóa Đóa sáng lên, may mà vẫn còn một đồng đội.

Cô đi về phía phát ra âm thanh, Lâm Tuấn đang đứng yên đợi cô, giống như mọi khi gặp chuyện, bọn họ luôn có một người đứng yên để người kia tìm tới.

Lâm Tuấn dường như quay lại những ngày sát cánh chiến đấu cùng Đóa Đóa, cười hỏi: “Không sao chứ?” “Em không sao, anh có thấy anh trai em và Diệp Mộ không?” “Vẫn chưa thấy, nhưng chắc là ở quanh đây thôi, chúng ta đi tìm xem.” “Đừng, hai chúng ta cùng đi tìm, gặp nguy hiểm còn hỗ trợ nhau được, đừng để tìm được một người rồi hai đứa mình lại lạc mất nhau.” Đóa Đóa nói.

“Được, không tách ra.” Gương mặt Lâm Tuấn đầy ý cười.

Chương 1949

Anh biết đây là lần cuối cùng được sát cánh chiến đấu cùng Đóa Đóa, sau này sẽ không còn cơ hội như vậy nữa.

“Đội trưởng, anh cười rạng rỡ như hoa thế kia, có ổn không đấy?” Lâm Tuấn khóe miệng giật giật, cái kiểu ví von gì thế này, anh là đàn ông đại trượng phu sao lại giống hoa được.

“À đúng rồi, anh và Bạch Nhứ sao rồi?” “Sao là sao?” Đóa Đóa đấm nhẹ vào ngực Lâm Tuấn, mập mờ nói: “Đừng có giả ngốc với em, anh biết em đang nói gì mà.

Chuyện lần trước anh đã hỏi Bạch Nhứ chưa?” “Giờ là lúc nói chuyện này sao?

Giang Đóa Nhi.” Đến lúc nào rồi mà còn tám chuyện.

“Tên em là Lan Khuynh Tâm, tên ở nhà là Đóa Đóa.

Ông ngoại ruột và mẹ em bị thất lạc từ nhỏ, ông chỉ có mỗi mẹ em là con gái, mẹ lại được ông ngoại Giang nuôi lớn, con gái duy nhất của ông ngoại Giang cũng mất sớm, họ đều chỉ có mình mẹ em là con.

Mẹ em họ Giang thì chắc chắn không đổi rồi, vì không có đứa trẻ nào mang họ của ông ngoại ruột nên từ khi sinh ra em đã họ Lan, là người kế nghiệp sản nghiệp của ông ngoại.” Đóa Đóa giải thích một lượt.

“Hóa ra là vậy.” Anh vẫn thắc mắc tại sao cô lại vô duyên vô cớ dùng cái tên giả Giang Đóa Nhi.

Hai người vừa nói chuyện vừa chú ý động tĩnh xung quanh, bỗng nghe thấy tiếng sột soạt.

“Đội trưởng, anh có nghe thấy tiếng gì không?” Rõ ràng Lâm Tuấn cũng nghe thấy, theo bản năng anh đi phía trước, dang tay bảo vệ Đóa Đóa.

“Đội trưởng, anh đừng thế, em đâu phải nữ nhi yếu đuối không biết gì.” “Em là phụ nữ mà.” “Suỵt, chúng ta đừng lên tiếng, em cảm thấy chúng ta sắp tới gần nơi phát ra âm thanh rồi.” Hai người nhìn nhau, ăn ý ôm lấy thân cây, thoăn thoắt leo lên.

Đứng cao thì nhìn xa.

Nhìn một cái, cả hai da đầu tê dại, rụng rời tay chân.

Kiến, và không phải chỉ một con.

Chi chít những con kiến tập trung lại một chỗ, dường như đang xâu xé thứ gì đó, cắn xé liên tục.

May mà họ không bị hội chứng sợ lỗ hay sợ những thứ dày đặc, nếu không chắc đứng không vững mất, thật sự quá buồn nôn.

Họ đều biết, loại kiến này tụ lại một chỗ, dù là một con trăn lớn cũng có thể bị chúng rỉa sạch sớt.

Kiến tuy nhỏ nhưng sức mạnh tập thể của chúng rất đáng sợ.

Với vóc dáng nhỏ bé của hai người, thật sự quá dễ đối phó, ước chừng một hai tiếng là bị chúng chia năm xẻ bảy, ăn chỉ còn trơ xương.

“Đội trưởng, chúng đang ăn gì vậy?” Sắc mặt Đóa Đóa trắng bệch, giọng nói hơi run rẩy, cầu trời đừng là Diệp Mộ và Lục Nghiêu.

Hiển nhiên, Lâm Tuấn cũng nghĩ đến điều đó, nét mặt nghiêm trọng nhìn chằm chằm về phía trước.

Mấy người họ nhảy xuống gần như cùng lúc, sai số chắc không quá lớn, hẳn là ở quanh đây.

Quan sát hồi lâu mới thấy một cái chân, rõ ràng đó không phải là người mà là chân lợn rừng.

“Đóa Nhi, là lợn rừng, không phải người.” “Dọa chết em rồi, nếu hai người họ mà ngỏm như vậy thì em sẽ khinh bỉ họ đến chết mất.” Đóa Đóa phì cười vỗ ngực, đúng là quan tâm quá hóa quẩn, cô lại nghĩ anh trai ưu tú và chồng tương lai của mình sẽ bỏ mạng ở đây.

“Họ không yếu thế đâu.” Đóa Đóa gật đầu: “Đội trưởng, rút thôi.” Hai người lén lút trượt xuống thân cây, rón rén đi về hướng ngược lại, chỉ có thể cầu nguyện Lục Nghiêu và Diệp Mộ đều không đụng phải bầy kiến này, thật sự quá đáng sợ.

Đi xa rồi hai người bắt đầu chạy thục mạng, nhưng không quên để lại ký hiệu, mãi đến khi cả hai chạy không nổi nữa mới dừng lại.

Dừng lại rồi mới thấy khô cả họng, bụng đói cồn cào.

“Tên biến thái Jerry này, hắn định để chúng ta bỏ mạng ở đây đây mà.” Đóa Đóa mắng.

“Đừng nản lòng, Jerry còn ra được thì chúng ta nhất định cũng ra được.” Đóa Đóa bật cười: “Đội trưởng, em chỉ nói miệng thôi, em là gián đánh không chết mà, sao dễ dàng nhận thua được.” Cô mà không nói cho sướng mồm thì chắc uất ức mà chết mất.

“Ha ha, đúng là vậy.” “Được rồi, chúng ta tìm gì đó ăn trước đã, không ăn no thì lấy đâu ra sức tìm người.” “Đội trưởng, anh nhìn xem.” Đóa Đóa chỉ về phía cách đó không xa, đôi mắt đen láy chợt sáng lên.

Đó là một đám chuối dại, mọc rất tốt, những buồng chuối xanh trĩu trên cây, có quả thậm chí đã chín vàng, có thể ăn trực tiếp.

Thật giống như trời lạnh có người tặng áo, buồn ngủ gặp chiếu manh vậy.

Vận khí đúng là bùng nổ.

Lâm Tuấn cũng cười, cảm giác mỗi lần ở bên Đóa Đóa đều không rơi vào tuyệt lộ: “Xem ra không bị đói rồi, em đợi đấy, anh đi hái chuối.” “Đội trưởng, hái cả lõi chuối nữa, nhựa tuy hơi chát, vị không ngon nhưng có thể dùng thay nước uống.” “Anh biết rồi, em cứ đợi là được.” Đóa Đóa cảm thấy, ở cạnh một người đàn ông vẫn rất tốt, ít nhất lúc này có thể nghỉ ngơi một chút, thể lực đàn ông và phụ nữ dù sao vẫn có khác biệt lớn.

Cô dù có mạnh miệng không coi mình là phụ nữ, không thừa nhận mình là phụ nữ thì bản chất vẫn là phụ nữ thôi.

Có người giúp đỡ, cô tự nhiên sẽ không cố tỏ ra mạnh mẽ.

Đúng lúc này, một quả chuối chín nẫu được ném tới, cô nhanh tay đón lấy, lột vỏ và vui vẻ ăn.

Chuối chín tự nhiên đúng là ngon hơn hẳn loại dùng thuốc kích chín công nghiệp.

“Đội trưởng, đừng hái hết quả chín, hái ít chuối xanh đi, chúng ta mang theo lên đường, lỡ dọc đường không gặp cây chuối nào nữa thì cũng cầm cự được hai ngày.” “Anh biết rồi.” Hai người ăn mấy quả chuối, uống nước chuối, cuối cùng cũng no bụng để lên đường.

Chỉ là hai người mãi không tìm thấy tung tích của Lục Nghiêu và Diệp Mộ, theo lý mà nói họ nhảy xuống cùng lúc thì không nên cách quá xa.

Trời Phật phù hộ, Diệp Mộ nhất định phải ở cùng anh cả, có anh cả thì anh ấy sẽ an toàn hơn.

Nhìn dáng vẻ lo âu của Đóa Đóa, trong mắt Lâm Tuấn thoáng qua một chút chua xót: “Đang lo cho Diệp Mộ sao?” “Lo chứ, Diệp Mộ tuy từ nhỏ cũng được huấn luyện, anh cả mấy năm nay cũng rèn luyện cho anh ấy, nhưng dù sao anh ấy cũng không giống chúng ta.

Chúng ta là những người đã kinh qua trận mạc, lăn lộn trong mưa bom bão đạn, năng lực các mặt chắc chắn mạnh hơn anh ấy.” “Nếu Diệp Mộ bị lạc một mình, em thật sự không dám tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra.” “Em đừng coi thường người ta quá, Diệp Mộ mà biết em nghi ngờ anh ấy thế này chắc tức chết mất.” “Em nói thật lòng mà.” Đóa Đóa mặt đầy vẻ lo lắng.

“Lo hão huyền.” “Đội trưởng, anh không hiểu đâu.” “Phải, anh không hiểu vì sao trong lòng em chỉ có Diệp Mộ, rõ ràng anh cũng ở bên em lâu như thế, vậy mà em bẩm sinh đã thấy anh không thuận mắt.” Đóa Đóa vỗ trán mình một cái, dở khóc dở cười nói: “Đội trưởng, em thấy anh thuận mắt lắm luôn ấy, chuyện này phải có trước có sau chứ, em và Diệp Mộ quen nhau trước mà.” Được Diệp Mộ thích là một sự may mắn, cô thích Diệp Mộ cũng là lẽ thường tình, vì Diệp Mộ ưu tú và chung tình đến thế.

“Nói vậy, nếu anh quen em trước thì chắc chắn em sẽ ở bên anh rồi.” Lâm Tuấn u ám nói.

Chương 1950

“Chuyện này không giả sử được đâu, anh có giả sử em cũng không trả lời được, anh đang làm khó người ta đấy.” Đóa Đóa ghét nhất là bàn chuyện tình cảm, phiền chết đi được, cứ nhắc đến là mặt mũi nhăn nhó như gặp chuyện gì khổ sở lắm.

“Thôi được rồi, anh làm gì được em chứ, nhìn cứ như anh bắt nạt em không bằng, bỏ qua chủ đề này đi.” “Đáng lẽ phải bỏ qua từ sớm rồi.” Mặt Đóa Đóa cuối cùng cũng lộ ra chút ý cười.

Người chưa tìm thấy nhưng trời đã dần tối, họ phải tìm chỗ ngủ trước khi trời sập tối.

Khả năng xoay xở của cả hai đều siêu cường, chẳng mấy chốc đã tìm được một chỗ thích hợp, giữa mấy cây cổ thụ tán lá đan xen, chọn ngủ trên cây có thể phòng rắn, thú dữ và côn trùng độc.

Lâm Tuấn phụ trách dựng lều tạm trên cây, Đóa Đóa phụ trách tìm cành khô nhóm lửa, chỉ là thực vật ở đây quá ẩm ướt, loay hoay mãi mới nhóm được lửa.

Đóa Đóa nhóm liền mấy đống lửa, quây xung quanh gốc cây lớn.

Có lửa rồi, cuối cùng cũng cảm thấy an toàn hơn chút.

“Đóa Nhi, em ngủ một lát đi, anh canh gác cho.” “Được, em ngủ nửa đêm đầu, anh ngủ nửa đêm sau, đừng có phản đối, chúng ta đều phải dưỡng sức, rừng rậm này nguy hiểm trùng trùng, em không muốn có một đồng đội kéo chân mình đâu.” Lâm Tuấn hiểu tính Đóa Đóa nên không nói gì thêm: “Được, anh biết rồi.” Bên Đóa Đóa và Lâm Tuấn còn tạm coi là yên ổn, Lục Nghiêu và Diệp Mộ thì thê thảm hơn nhiều, vô cùng chật vật.

Từ sáng đến giờ chưa ăn gì, vừa đói vừa mệt.

Cũng tại họ xui xẻo, vừa đáp xuống chưa bao lâu đã đụng phải bầy kiến đáng sợ kia, xui hơn nữa là bầy kiến đó vừa mới ăn xong, thính nhạy vô cùng, chỉ một chút sơ suất đã làm kinh động đến chúng.

Hàng vạn con kiến đuổi theo bọn họ, tuy kích thước nhỏ nhưng tụ lại một chỗ thì cảnh tượng thật sự rất hùng vĩ.

Giống như một đội quân được huấn luyện bài bản, lũ kiến di chuyển rất có trật tự.

Hai người chạy thục mạng, không tránh khỏi bị đốt vài phát, ngứa điên người.

Cuối cùng cả hai phải leo lên cây cổ thụ mới thoát được một kiếp.

Không may là bầy kiến đó chắc vẫn chưa no, không chịu đi mà cứ lăm lăm bao vây gốc cây, có mấy con liều chết còn bò ngược lên trên.

Lục Nghiêu và Diệp Mộ chỉ có thể dùng cành khô đốt thành đuốc rồi ném xuống dưới, nhờ thế mới xua tan được bầy kiến.

“Nơi này đúng là đáng sợ thật.” “Đây mới chỉ là bắt đầu thôi, Jerry đã đưa chúng ta tới đây thì chứng tỏ trong này còn nhiều nguy hiểm khác, chắc chắn không chỉ có lũ kiến đâu.” Lục Nghiêu đã sẵn sàng tâm thế chiến đấu.

Dù gặp nguy hiểm gì họ cũng phải thoát ra ngoài.

Vợ và con anh vẫn đang chờ họ quay về.

“Anh Nghiêu, đằng kia hình như có ánh lửa.” Diệp Mộ bỗng nhìn về phía xa nói.

Lục Nghiêu mỉm cười: “Thật tốt quá, chắc là Đóa Đóa và Lâm Tuấn rồi, họ ở không xa chúng ta đâu.” Họ sớm đã phát hiện ký hiệu Lâm Tuấn và Đóa Đóa để lại, nhưng bị bầy kiến này chặn đường.

Lục Nghiêu và Diệp Mộ thức trắng đêm, mãi đến khi trời gần sáng bầy kiến mới tản đi, họ mới xuống cây được.

Họ trèo đại lên cây nên chỉ cốt giữ mạng chứ chẳng có lều chõng gì để ngủ cho thoải mái, ở trên đó cả đêm đã vắt kiệt sức lực, toàn thân đau nhức.

Khi tới bên cạnh Lâm Tuấn và Đóa Đóa, hai người này vẫn còn đang ngủ khì khì trong lều trên cây, trời sáng rồi họ mới yên tâm đi ngủ.

Lục Nghiêu và Diệp Mộ không khỏi cảm thán, đúng là cùng người mà không cùng mệnh.

“Đóa Đóa, Lâm Tuấn!” Lục Nghiêu gọi.

Đóa Đóa và Lâm Tuấn đồng thời mở mắt, thấy người tới, mặt ai nấy đều lộ vẻ vui mừng: “Cuối cùng cũng hội quân rồi.” Đóa Đóa từ trên cây xuống, lại gần nhìn một cái liền không nhịn được mà bật cười: “Hai người bị sao vậy?

Sao lại thê thảm thế này?” “Đừng nhắc nữa, đụng phải bầy kiến, trên cây trốn cả đêm mới xuống được đấy.” “Hai anh không biết đường mà tránh à, sao cứ khờ khạo đâm đầu vào thế.” “Thì cũng phải tránh được mới tránh chứ.” Diệp Mộ đầy vẻ bất lực, chuyện này tùy vận khí thôi, lúc Đóa Đóa đụng phải thì chắc bầy kiến còn đang mải ăn, không rảnh để ý tới họ.

“Chưa ăn chưa ngủ à?” Diệp Mộ ngượng nghịu nói: “Không có thời gian đi tìm gì ăn, cũng chẳng dám ngủ.” Trời vừa sáng là họ vội chạy tới hội quân ngay, sợ tới chậm lại lạc mất nhau lần nữa.

Khu rừng nhiệt đới này lớn hơn nhiều so với tưởng tượng, nếu lần này mà lạc nhau thì không biết bao giờ mới gặp lại.

“Lúc này vẫn phải dựa vào tụi em thôi, may mà em có chuẩn bị.

Đây là chuối dại tụi em hái, vị ngon lắm, hai anh ăn trước đi, em và đội trưởng đi loanh quanh xem có nước sạch để uống không." Đóa Đóa chỉ xuống đất.

"Cẩn thận đấy, đừng đi quá xa." Sắc mặt Lục Nghiêu hơi mất tự nhiên.

"Yên tâm đi, em và đội trưởng sẽ chú ý mà." Đóa Đóa và Lâm Tuấn tìm được một con suối nhỏ gần đó, nước chảy xiết, giữa dòng còn có những bụi cỏ rậm rạp.

"Đội trưởng, chúng ta làm cái bẫy đi, biết đâu trong này có cá, cứ ăn chuối dại mãi cũng không ổn." "Bẫy cá là cái gì?" "Anh đến cái bẫy cá cũng không biết sao?" "Chưa nghe thấy bao giờ." "Vậy để em làm, anh làm việc khác đi." Hai người phân công hợp tác, Lâm Tuấn chặt một cây tre, làm mấy ống tre đựng nước để mang theo.

Đóa Đóa thì tìm dây leo, cành cây, nhanh chóng đan mấy cái lồng bẫy, lại đào thêm ít giun đất nghiền nát trộn với bùn bỏ vào trong làm mồi nhử.

Lâm Tuấn nhìn động tác thuần thục của cô thì cười: "Em đúng là cái gì cũng biết nhỉ, sau này có khi đi bán rổ rá được đấy, tay nghề tuyệt quá." "Cái này khác chứ, loại này làm đại cũng được, miễn sao không để cá chạy ra là xong.

Hồi nhỏ em hay làm cái này để bắt trạch, bắt con nào trúng con đó, hiệu nghiệm lắm." "Tuổi thơ của em đúng là đa sắc màu thật." "Tất nhiên rồi." Đóa Đóa vừa làm bẫy vừa luyên thuyên kể lại chuyện hồi nhỏ.

Khi đó cô giống như một con bé hoang dã, việc gì thích là làm, vì có cụ ngoại và ông ngoại bảo vệ nên chẳng ai quản nổi.

Cả ngày dành quá nửa thời gian ở sau núi của đơn vị, sau đó có suối nhỏ, có khoai lang đơn vị trồng, còn có thể mò trứng chim, đánh chén đồ rừng, ngày nào về nhà cũng như con người bùn.

Có lần vì nướng đồ rừng mà suýt nữa đốt cháy cả ngọn núi, may mà dập lửa kịp thời không thì gây họa lớn.

Nhưng vẫn bị cấm túc một tháng.

Không cho ra sau núi thì cô ở lại bãi tập, cùng các chiến sĩ huấn luyện.

Thân phận cô đặc biệt nên mọi người đều mắt nhắm mắt mở, cô bé nhỏ tuổi mà thân hình linh hoạt, lại không sợ khổ, bất kể huấn luyện gì cũng mạnh hơn đám lính mới tò te.

Đến mức lính mới thấy cô là đau đầu, vì lãnh đạo chắc chắn sẽ lấy cô ra so sánh, rồi từng người một lại chẳng bằng một cô bé con, thấy thật mất mặt.

"Em nghịch thật đấy, bác trai bác gái chắc chắn đau đầu lắm." "Quen rồi thì thôi mà, dù sao họ cũng nuôi em theo kiểu thả rông, miễn không quá đáng là họ nhắm mắt cho qua." Đóa Đóa xắn quần, lội xuống giữa suối, đặt lồng bẫy vào sâu trong bụi cỏ: "Xong rồi, lát nữa chúng ta quay lại nghiệm thu thành quả." Khi Lâm Tuấn và Đóa Đóa mang nước sạch quay về, Diệp Mộ và Lục Nghiêu đã ăn xong, số chuối họ chuẩn bị đã bị hai người quét sạch sành sanh.

Chương 1951

Đóa Đóa bất lực: “Hai anh sao mà ăn khỏe thế?” “Từ hôm qua đến giờ đã được ăn gì đâu.” Diệp Mộ thanh lịch nhún vai.

Lúc này còn giữ thể diện làm gì, lấp đầy cái bụng đã.

“Còn dám nói thế nữa.” Đóa Đóa hiếm khi thấy Diệp Mộ thê thảm thế này, khuôn mặt tuấn tú kia cũng lấm lem bẩn thỉu.

Cô lắc đầu, ngồi xuống, đổ một ít nước sạch, giữ đầu anh giúp anh rửa mặt.

Lâm Tuấn thấy cảnh này liền lặng lẽ quay mặt đi, đúng là lúc nào cũng không quên khoe tình cảm, có nghĩ đến cảm giác của kẻ cô đơn như anh không chứ.

Lâm Tuấn vừa ngẩng đầu đã chạm phải ánh mắt không chút gợn sóng của Lục Nghiêu, anh khẽ nhếch môi.

Đóa Đóa thật sự không cố ý, cô chỉ là không chịu được vẻ lôi thôi của Diệp Mộ, làm xong một cách tự nhiên rồi nghiêm túc hỏi Lục Nghiêu: “Anh, tiếp theo chúng ta nên làm gì?” Cô không quên Mạc Hữu An còn đang chờ họ tới cứu.

Lục Nghiêu lấy ra một thiết bị định hướng trông giống như đồng hồ bỏ túi, may mà anh có thói quen ra ngoài là mang theo bộ trang bị khi đi làm nhiệm vụ, nếu không giờ này mù tịt rồi.

Nơi này không có tín hiệu điện thoại, thiết bị liên lạc trên người cũng hỏng hết, họ căn bản không thể tìm viện binh, chỉ có thể dựa vào sức mình mà đi ra.

“Chúng ta bay về phía Nam, xung quanh đều có quốc gia cả, cánh rừng này dù lớn đến đâu cũng có điểm dừng thôi.

Chúng ta cứ đi theo hướng Bắc, đợi đến nơi có tín hiệu tốt chúng ta có thể liên lạc với trong nước, nếu không liên lạc được, tới biên giới chúng ta cũng có thể yêu cầu chi viện." "Hướng kia là hướng Bắc." Lục Nghiêu chỉ về một hướng.

Đóa Đóa không yên tâm đứng dậy, xem xét những cây cổ thụ độc lập có tán lá xum xuê xung quanh.

Hướng Lục Nghiêu chỉ đúng lúc là phía tán lá thưa thớt, vỏ cây sần sùi, những tảng đá độc lập bên cạnh cũng âm u ẩm ướt, mọc đầy rêu xanh.

Thiết bị định hướng không sai, đó đúng là phía Bắc.

Không trách cô đa nghi, đến nơi này rồi phải cẩn thận hơn mới được.

Sau khi bàn bạc lộ trình, cả nhóm lại lên đường.

Đi ngang qua con suối nhỏ vừa lấy nước, mọi người lại đổ đầy các ống tre.

Trong lồng bẫy bắt được mấy con cua và ếch đá, Đóa Đóa rút dao nhỏ nhanh chóng làm sạch rồi mang theo.

Từ sáng đến tối, họ vẫn loanh quanh trong rừng, đi cả ngày vẫn chẳng tìm thấy gì.

Những ngày như thế kéo dài suốt một tháng.

Hàng ngày họ sống dựa vào quả dại và thỉnh thoảng bắt được ít cua cá, dinh dưỡng thiếu hụt trầm trọng.

May mà ngoài ngày đầu gặp kiến, những ngày sau khá may mắn không gặp thú dữ, chỉ có điều trên người không tránh khỏi bị muỗi đốt, vết to vết nhỏ đầy người, ai nấy đều thê thảm không nhận ra.

Trong lòng Lục Nghiêu rất lo lắng nhưng phải ép bản thân bình tĩnh lại.

Những người khác có suy nghĩ gì cũng không biểu lộ ra, vẫn cười nói lên đường.

Bất chợt, Lục Nghiêu dừng bước, vẻ mặt cảnh giác nhìn quanh, giơ tay chặn trước mặt mọi người, ra hiệu dừng lại.

“Anh, hình như là tiếng thú dữ chạy nhảy.” Đóa Đóa nói.

“Đúng, chúng ta lên cây ngay.” Mấy người họ qua một tháng cọ xát đã hình thành sự ăn ý, đôi khi không cần nói cũng biết đối phương muốn gì.

Lời Lục Nghiêu vừa dứt, mấy người đã leo vọt lên cây.

Chẳng mấy chốc, một con lợn rừng lao vào tầm mắt họ, giống như đang bị thứ gì đó truy đuổi.

Mọi người nín thở, chỉ thấy một con rắn lớn thô bằng nắm tay đàn ông trưởng thành đang cắn chặt đuôi nó, truy đuổi gắt gao.

Con rắn lớn quẫn quại, cố gắng quấn lấy con lợn rừng, nhưng lợn rừng cứ chạy liên tục nên con rắn không tìm được thời cơ thích hợp, chỉ có thể cắn chặt đuôi không buông.

Mấy người nhìn nhau, đạt được sự ăn ý, đồng loạt rút súng ra.

Diệp Mộ đối phó lợn rừng, ba người còn lại phụ trách con rắn lớn.

Mục tiêu con rắn tương đối nhỏ, không dễ bắn trúng.

Họ không được phép thất bại, phải hạ gục ngay lập tức.

“Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!” Theo tiếng súng, lợn rừng và rắn lớn lần lượt ngã xuống, chỉ có con rắn vẫn còn quẫy đuôi, uốn éo vùng vẫy.

Mọi người bồi thêm mấy phát súng nữa.

Thêm mười phút nữa, cho đến khi hoàn toàn không còn động tĩnh gì, họ mới từ trên cây xuống.

Cả nhóm nhìn nhau cười.

Đói bao nhiêu ngày, cuối cùng cũng thấy thịt rồi, tối nay có thể ăn một bữa thịnh soạn.

Trời cũng không còn sớm, mọi người bắt tay vào xử lý ngay.

Lục Nghiêu và Lâm Tuấn phụ trách lợn rừng, Đóa Đóa và Diệp Mộ phụ trách con rắn lớn.

"Để em làm hay anh làm?" Đóa Đóa hỏi Diệp Mộ.

Trán Diệp Mộ rịn ra ít mồ hôi lạnh, loài động vật anh ghét nhất chính là rắn, luôn thấy nó rất kinh tởm.

Chương 1952

Bảo anh đi xử lý một con rắn quả thật là thử thách cực đại.

Nhưng lúc này dù có kinh tởm đến đâu anh cũng phải xông pha.

Đóa Đóa thấy dáng vẻ “anh dũng hy sinh” của anh liền buồn cười đấm anh một cái: “Thôi, đùa anh đấy, anh cứ đứng nhìn là được.” Mọi người kéo con mồi ra bờ suối bắt đầu xử lý.

Đóa Đóa lấy dao nhỏ, nhanh tay rạch vài đường trên thân rắn, lột da, rồi tiếp tục mổ bụng, tiện thể lấy luôn mấy viên đạn đã bắn vào ra.

Đạn họ mang theo có hạn, trong rừng lại đầy rẫy nguy hiểm, tuyệt đối không được lãng phí đạn dược.

Diệp Mộ định phụ giúp Đóa Đóa, nhưng nhìn một hồi chỉ thấy cổ họng dâng lên một luồng nước chua, quay đi nôn thốc nôn tháo.

Sắc mặt Lục Nghiêu và Lâm Tuấn cũng không khá hơn, đồng loạt quay đi không nhìn cảnh Đóa Đóa đầy máu me.

Cô gái này bất kể làm việc gì cũng vô cùng tập trung, hoàn toàn chẳng màng đến cảm xúc của người xung quanh.

Một cô gái nhỏ nhắn mà “đại chiến” với một con rắn lớn, tay nâng dao xuống, vô cùng thuần thục, cảnh tượng này thật sự là có một không hai.

Họ không phải sợ rắn, mà giống như ý nghĩ của Diệp Mộ, thấy thứ đó đặc biệt kinh tởm.

Lâm Tuấn thấp giọng nói: “Đóa Nhi vốn dĩ rất có khiếu xử lý rắn.” Điều này đàn ông bọn anh đúng là không bằng, trước đây khi đi nhiệm vụ, có rắn cơ bản đều là Đóa Đóa xử lý.

Về khoản thịt rắn thì cô là nhất, còn về khoản giải phẫu thì chẳng ai sánh kịp.

“Cái cô tiểu ma nữ này, chẳng có thứ gì mà em ấy sợ cả.” Lục Nghiêu nói với ẩn ý sâu xa.

“Hừ, mấy người đàn ông các anh bị sao vậy?

Chẳng qua chỉ là một con rắn chết thôi mà, có tới mức đó không?

Như các anh mà gặp phải đàn rắn thì tính sao?

Thử tưởng tượng xem, từng con từng con một quấn lấy cơ thể các anh, dùng sức ép lên người các anh, thè cái lưỡi dài ra, chẳng lẽ các anh định để nó làm cho ghê chết à.” Đóa Đóa không nói thì thôi, vừa nói xong Diệp Mộ càng tệ hơn, khuôn mặt trắng bệch: “Đại tiểu thư, em đừng nói nữa được không?” “Nhát gan.

Em nói cho mọi người biết nhé, mật của loại rắn này cực tốt, mang về ngâm rượu thuốc là hợp nhất, trị bong gân trật khớp là tuyệt vời luôn.” “Diệp Mộ, cầm lấy này!” Đóa Đóa giả vờ ném cái mật rắn trong tay về phía Diệp Mộ.

Diệp Mộ Hách lập tức nhảy dựng lên, gầm nhẹ: "Ma nữ, em dừng lại ngay cho anh." "Xì, lừa anh chút thôi mà, thật là chẳng biết đùa gì cả." Đóa Đóa nhún vai, điều kiện gian khổ quá nên cô phải tự tìm niềm vui trong nỗi khổ thôi.

Buổi tối, cả nhóm đốt lửa, Đóa Đóa thần bí lấy từ trong túi đồ nghề ra một gói gia vị, mọi người đều bật cười.

Lúc này, dù chỉ có một miếng thịt cũng là quý giá rồi, nói chi là còn có gia vị. "Sau này cứ đi theo em, đảm bảo có thịt ăn." Đóa Đóa không giỏi nấu nướng, nhưng riêng món nướng thì rất ra trò, khiến ai nấy đều ăn uống thỏa thuê.

Thịt rắn được ăn hết ngay trong đêm, còn thịt lợn rừng rất nhiều, Đóa Đóa thái thành miếng nhỏ, hun khói cho chín và khô lại, dùng lá chuối rừng bọc kỹ.

Tuy hương vị giảm sút nhưng dù sao cũng là thịt, có thể bổ sung dinh dưỡng.

Mỗi người đều mang theo một ít, như vậy lỡ gặp nguy hiểm mà bị lạc nhau thì vẫn còn cái để ăn.

Cánh rừng già này nằm ngoài sức tưởng tượng của họ.

Ngày nghỉ đêm đi, ròng rã hơn một tháng trời mà họ vẫn chưa ra khỏi đó.

Trong rừng đầy rẫy nguy cơ, nhưng cũng không thiếu thức ăn đủ để họ duy trì sự sống.

Lục Nghiêu nhẩm tính thời gian, Mạc Hữu An đã mang thai hơn chín tháng rồi, sắp đến ngày sinh, không biết cô ấy thế nào rồi.

Đóa Đóa khoác vai Lục Nghiêu, kiên định nói: "Anh, chúng ta nhất định sẽ ra ngoài được, chị An An nhất định vẫn ổn, chúng ta nhất định sẽ kịp đón công chúa nhỏ chào đời." "Jerry nói lúc trước hắn mất hơn hai tháng mới ra ngoài được, hắn cũng chỉ cho chúng ta hai tháng.

Bây giờ đã hơn hai tháng rồi, anh sợ hắn sẽ ra tay với chị dâu em." "Anh à, tên đó tuy biến thái một chút nhưng chắc không đến mức làm ra chuyện thất đức như vậy đâu nhỉ?" Lục Nghiêu lắc đầu: "Chuyện này khó nói lắm, anh cũng không biết nữa.

Nếu hắn là người biết đạo lý thì đã không dùng cách này để đưa chúng ta đến đây." Cùng lúc đó, cửa phòng của Mạc Hữu An bị mở ra.

Thời gian qua, cô luôn sống cô độc tại đây, ngày ba bữa có người giúp việc chăm sóc.

Ngoại trừ ngày bị bắt tới gặp Jerry một lần, cô chưa từng thấy ai khác, hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài.

Từ lo lắng, thấp thỏm ban đầu, cô buộc phải giữ bình tĩnh.

Cô biết người nhà nhất định sẽ tìm mọi cách cứu mình, việc quan trọng nhất cô cần làm là bảo vệ bản thân và đứa trẻ.

May mắn là bảo bối nhỏ trong bụng rất ngoan, hầu như không quấy nhiễu, rất dễ nuôi.

Nhìn người đàn ông đang từng bước đi về phía mình, Mạc Hữu An lùi lại: "Anh muốn làm gì?" Jerry khoanh tay trước ngực, vẻ mặt đắc ý: "Lục phu nhân, có một tin tốt và một tin xấu, cô muốn nghe tin nào trước?" "Tin tốt." "Tin tốt là tôi sắp thả cô đi rồi." Mạc Hữu An sững lại, cô không tin người đàn ông này lại tốt bụng như thế.

Hắn dày công bắt cô tới đây, không lẽ chỉ để nhốt một thời gian rồi thả? "Còn tin xấu?" "Lục Nghiêu dẫn theo em gái và hai người đàn ông khác đã đến đón cô từ hai tháng trước rồi." Đã đến từ hai tháng trước?

Sao cô hoàn toàn không biết gì?

Mạc Hữu An không ngốc, nhìn bộ dạng của Jerry là biết chuyện này có liên quan đến hắn.

Mặt cô tái nhợt: "Chồng tôi đâu?" "Bị tôi ném vào rừng nguyên sinh rồi.

Bây giờ sống chết ra sao tôi cũng không biết, đại khái là hai tháng nay không thấy tăm hơi bọn họ." Nhắc đến chuyện này, Jerry nở nụ cười đắc ý. "Tôi cứ ngỡ hắn vẫn lợi hại như xưa, xem ra tôi đánh giá cao hắn rồi, bao nhiêu năm qua bản lĩnh chẳng tiến bộ chút nào." Bị ném vào rừng nguyên sinh?

Hai tháng rồi không có tin tức?

Chương 1953

Chẳng lẽ họ gặp nguy hiểm rồi sao?

Đôi bàn tay buông thõng bên hông của Mạc Hữu An run rẩy không ngừng, cô nhìn Jerry đầy căm hận.

Không thể nào, cô tuyệt đối không tin họ gặp chuyện, cô không tin!

Jerry nhún vai: "Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó, là do bọn họ quá kém cỏi, loại người đó thật sự không xứng làm đối thủ của tôi.

Nếu biết kết quả thế này, tôi đã chẳng buồn chơi đùa với các người, chẳng thú vị chút nào." "Chậc chậc, chỉ tiếc cho Lan Khuynh Tâm, một đại mỹ nhân như thế lại phải chết ở nơi đó, chắc là thi cốt không còn rồi.

Kiến và rắn ở đó lợi hại lắm đấy." "Đồ biến thái!" "Biến thái sao?

Tôi thích danh xưng này nhất đấy, cô mắng thêm vài câu nữa đi." Jerry trâng tráo ghé sát mặt vào Mạc Hữu An.

Cô thực sự muốn tát cho hắn mấy cái, nhưng cô không thể.

Chọc giận Jerry lúc này chỉ khiến cô chịu thiệt, cô không thể lấy đứa con ra mạo hiểm.

Hít một hơi thật sâu, cô quay mặt đi.

Jerry thấy được sự hận thù trong mắt Mạc Hữu An nhưng đã bị cô kìm nén lại. "Nhưng còn một chuyện nữa tôi muốn nói cho cô biết, chồng cô chẳng yêu cô đến thế đâu.

Tôi nhìn trúng Lan Khuynh Tâm, bảo hắn lấy Lan Khuynh Tâm đổi lấy cô, vậy mà hắn chẳng thèm suy nghĩ đã từ chối ngay.

Nếu hắn đồng ý sớm thì mấy người các cô đã không có kết cục thế này." "Bớt trò ly gián đi, những gì anh nói tôi chẳng tin lời nào đâu." "Cô không tức giận chút nào sao?" Jerry tò mò nhìn Mạc Hữu An.

Đa số phụ nữ khi biết chồng mình có thể cứu người mà lại chọn từ bỏ đều sẽ nổi trận lôi đình chứ nhỉ. "Tôi có gì phải giận?

Nếu chồng tôi dùng em gái ruột để đổi lấy tôi thì lúc đó tôi mới phải khóc, vì không chừng một ngày nào đó tôi cũng sẽ bị anh ấy đem đi đổi lấy người khác." Mạc Hữu An thực sự không giận.

Dù Đóa Đóa có bản lĩnh hơn cô thì cũng không thể để Đóa Đóa gặp nguy hiểm được.

Nếu có chuyện gì xảy ra, chính họ cũng sẽ cắn rứt đến chết.

Jerry không khỏi nhìn Mạc Hữu An bằng con mắt khác.

Trước đây hắn chẳng thấy cô gái này có điểm gì nổi bật để thu hút Lục Nghiêu.

Suốt thời gian bị giam lỏng, cô vẫn ăn ngon ngủ kỹ, còn dành thời gian thai giáo cho con, bình thản như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Hắn bắt đầu hiểu ra, người phụ nữ này tâm tính kiên định, quả thực có vẻ đẹp nội hàm. "Ha ha ha, không hổ là người Lục Nghiêu cưới, cũng thú vị đấy.

Đã vậy, nếu tôi không đưa cô đi tìm bọn họ thì thật là quá tuyệt tình rồi.

Phải cho các người cơ hội gặp mặt chứ." Mạc Hữu An dâng lên dự cảm bất an, cô đề phòng nhìn Jerry: "Anh muốn làm gì?" "Dĩ nhiên là đưa cô đi tìm bọn họ.

Dù là người sống hay xác chết thì cũng phải để gia đình cô đoàn tụ chứ.

Yên tâm, tôi sẽ không ra tay với cô, nhưng cũng không để cô sống dễ dàng đâu.

Đến nơi đó rồi, cô có sống sót được hay không là việc của cô, không liên quan đến tôi." Mạc Hữu An nhìn cái bụng bầu vượt mặt của mình, chỉ còn hai ba tuần nữa là sinh, cô làm sao có thể đến nơi đó?

Đến rồi liệu có đường sống không?

Nhưng chuyện này không đến lượt cô quyết định, Jerry chưa bao giờ biết nương tay.

Trong lúc cô còn đang suy nghĩ, Jerry đã lôi cô ra ngoài, lên máy bay trực thăng.

Nhóm Lục Nghiêu nghỉ ngơi một đêm rồi tiếp tục lên đường.

Nhưng có vẻ vận may đã dùng hết, họ đối mặt với thử thách lớn nhất từ trước đến nay.

Đóa Đóa đúng là cái miệng quạ đen, nói gì trúng nấy.

Cả nhóm da đầu tê dại, nổi hết cả da gà, khó khăn nuốt nước bọt.

Cảm giác bị hàng nghìn con rắn tụ tập lại, dùng ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống chằm chằm nhìn mình là thế nào?

Cảm giác này không hẳn là sợ hãi, mà thuần túy là thấy buồn nôn, sống lưng lạnh toát.

Bốn người bọn họ không phải là những dân thường chân yếu tay mềm, mà là những chiến sĩ đã qua vô số cuộc huấn luyện.

Quay đầu chạy ư?

Không thể nào.

Lũ rắn cứ quấn quýt trên cành cây, hoàn toàn không động đậy, ẩn mình rất khéo, nếu không nhìn kỹ sẽ tưởng là dây leo.

Trước đó họ không hề phát hiện ra, cộng thêm trời sập tối nên càng không nhìn rõ.

Nếu không phải Diệp Mộ giẫm phải một vật mềm nhũn, họ cũng chẳng nhận ra mình đã bước vào nơi quái quỷ gì.

Trước sau đều có rắn chờ đợi, tạo thành một vòng vây bịt kín.

Leo cây ư?

Chương 1954

Càng không thể, chẳng khác nào nộp mạng cho lũ rắn đang quấn trên đó.

Nếu có thể, họ thà gặp trăn khổng lồ còn hơn là hàng vạn con vật mềm nhũn thế này.

Vũ khí họ mang theo không thích hợp để tiêu diệt loại rắn nhỏ này.

Họ không động, lũ rắn cũng không động, cũng không có ý định rút lui, thi nhau thè cái lưỡi đỏ hỏn nhìn chằm chằm.

Rõ ràng, bầy rắn này đã coi họ là bữa tối.

Đóa Đóa quan sát kỹ, nếu cô không đoán nhầm thì loại rắn này không có độc, nếu bị cắn cũng không quá nghiêm trọng. "Anh, loại rắn này không có độc." Mắt mọi người sáng lên, nhìn về phía Đóa Đóa.

Thực ra Đóa Đóa nói cũng không chắc chắn lắm, có một số loại rắn bề ngoài rất giống nhau nhưng thực tế lại khác biệt, cô không thể khẳng định 100%. "Chắc chắn không?" "Khả năng 80%." Loại rắn này trông cùng một chủng loại, nhưng khó bảo đảm trong đó không lẫn lộn loài khác.

Rắn quá nhiều, cô không thể xem hết được, nếu có con có độc lẫn vào thì cũng là chuyện thường.

Lục Nghiêu nhếch môi, nếu đúng thế thì họ vẫn còn cơ hội thoát thân.

Đối với "tiểu ma nữ" nhà mình, anh rất tin tưởng, từ nhỏ cô đã chơi với rắn nhiều hơn bất cứ ai. "Tin em." "Anh." "Xông lên!" Họ không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể lao về phía trước, xem ai nhanh hơn.

Sức bật của con người lúc lâm nguy thật kinh người, nhưng lũ rắn cũng rất nhanh, thậm chí còn linh hoạt quấn lên người họ.

Cảm giác lạnh lẽo quá đỗi chân thực khiến ai nấy đều nổi da gà trừ Đóa Đóa, nhưng lúc này họ chỉ có thể nén cảm giác buồn nôn lại.

Đánh rắn phải đánh vào bảy tấc.

Mọi người dùng tay không tóm lấy lũ rắn đang quấn trên người, bóp chặt chỗ hiểm rồi nện mạnh vào cây hoặc quật xuống đất.

Đóa Đóa thì cầm dao, không nương tay cắt cổ chúng.

Những nơi họ đi qua rải rác xác rắn nằm la liệt, máu me be bét, mùi máu tanh nồng nặc thật sự là một trải nghiệm kinh hoàng.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng họ cũng dừng lại, thể lực đã hoàn toàn cạn kiệt.

Trên người ai cũng có vết rắn cắn, nhưng không ai thấy khó chịu, chứng tỏ lũ rắn này thực sự không có độc.

Đóa Đóa thở phào, mừng vì phán đoán của mình không sai.

Ở nơi này mà trúng độc rắn thì rắc rối to, sơ sẩy một chút là mất mạng như chơi.

Cô đưa thuốc mỡ cho mọi người: "Mọi người bôi một chút đi, đây là thuốc em luôn mang theo khi đi làm nhiệm vụ, có tác dụng giảm đau kháng viêm, đừng để vết thương bị nhiễm trùng." "Đừng chỉ lo cho bọn anh, em thấy thế nào rồi?" Diệp Mộ xót xa nhìn Đóa Đóa.

Dưới ánh đèn pin, mặt Đóa Đóa tái nhợt đáng sợ.

Đóa Đóa xua tay: "Em không sao, chỉ là chạy lâu quá nên hơi kiệt sức thôi." Lục Nghiêu nói: "Mọi người nghỉ nửa tiếng, đêm nay chúng ta tiếp tục lên đường.

Nơi này không an toàn, chúng ta phải tránh xa bầy rắn ra, lũ rắn đó đã phát điên rồi, không chừng sẽ đuổi theo." Nghỉ ngơi một lát, cả nhóm lại xuất phát, mãi đến khi trời gần sáng mới dừng lại.

Lần này thì thực sự không đi nổi nữa, vừa mệt vừa buồn ngủ.

Mọi người lấy thịt lợn khô mang theo ra gặm.

Tuy vừa khô vừa cứng nhưng với họ lúc này đã là mỹ vị.

Đóa Đóa cảm thấy mình đói đến mức có thể nuốt chửng một con bò. "Mẹ kiếp, không ngờ có ngày Lan Khuynh Tâm tôi lại thảm hại thế này.

Con chuột hôi hám kia, bà đây mà ra ngoài được nhất định sẽ đập nát đầu hắn." Đóa Đóa không nhịn được mà văng tục.

Lúc này cũng chẳng ai quản cô.

Hai tháng qua đúng là sống quá uất ức. "Hai ngày nay anh thấy bồn chồn quá, cứ cảm giác sắp có chuyện gì xảy ra." Lục Nghiêu lên tiếng. "Đại ca, anh đừng tự hù mình, chị dâu nhất định sẽ không sao đâu." "Anh không tiếp xúc với Jerry nhiều, nhưng anh đủ hiểu hắn.

Hắn nhất định sẽ làm gì đó, nhưng là chuyện gì?" Lục Nghiêu nhíu mày, lẩm bẩm.

Đóa Đóa nhìn Lục Nghiêu mà xót xa, chưa bao giờ cô thấy bất lực như lúc này.

Cô phần nào hiểu tại sao Jerry lại ném họ vào nơi này thay vì đường đường chính chính đấu một trận.

Cảm giác đứng trước thiên nhiên mà chẳng thể làm gì, chẳng thể phản kháng thật sự quá khó chịu, nó sẽ bào mòn hy vọng và đánh sập phòng tuyến tâm lý của họ.

Đây mới là đòn tra tấn đáng sợ nhất. "Anh, đừng nghĩ lung tung." "Anh không nghĩ lung tung, các em cũng thử nghĩ xem, nếu là các em, trong hoàn cảnh này, các em sẽ đối xử với An An thế nào?" Lâm Tuấn và Diệp Mộ chìm vào suy tư, Đóa Đóa thì bặm môi. "Lan Khuynh Tâm, em nghĩ ra gì rồi?" Đóa Đóa hơi do dự, không dám nói: "Anh, em nói ra anh đừng giận nhé." "Anh bảo em nghĩ mà, nghĩ gì cứ nói nấy, đừng giấu giếm." "Nếu là em, chắc chắn em cũng sẽ ném người vào nơi này." Nếu muốn giết Mạc Hữu An thì quá đơn giản với Jerry, nhưng thế không hợp với tính cách của hắn.

Muốn làm gì đó với cô thì e là không thể vì cô đang mang thai.

Với cái tính biến thái của "con chuột hôi hám" đó, hắn chỉ thấy vui sướng khi nhìn kẻ thù vật lộn.

Chương 1955

Nghe vậy, mặt Lục Nghiêu tái mét.

Nếu ném Mạc Hữu An vào nơi này thì cô làm sao có đường sống?

Diệp Mộ lườm Đóa Đóa một cái, cô nàng này nói thế chẳng khác nào xát muối vào lòng Lục Nghiêu.

Đóa Đóa vội chữa lời: "Anh, em nói bừa thôi, anh đừng nghĩ nhiều." Lục Nghiêu giơ tay lên, nhíu chặt mày: "Không, những gì em nói rất có khả năng.

Jerry tuyệt đối có thể làm ra chuyện đó." "Chúng ta đừng tự hù mình nữa." "Mấy ngày tới phải làm phiền mọi người rồi, chúng ta phải giảm thời gian nghỉ ngơi, nhanh chóng ra ngoài." Lục Nghiêu lòng như lửa đốt. "Anh, anh nói thế làm gì, chúng ta đâu phải người ngoài, tất cả nghe theo sắp xếp của anh." Trong lòng Đóa Đóa thầm nghĩ: Lan Khuynh Tâm ơi Lan Khuynh Tâm, lần này chị nhất định không được làm miệng quạ đen nữa, nếu không cháu gái nhỏ chưa chào đời biết làm sao đây.

Hai ngày tiếp theo, mỗi ngày cả nhóm chỉ nghỉ ba bốn tiếng, thời gian còn lại đều dốc sức lên đường.

Không ai kêu mệt hay khổ, họ đều hiểu lúc này ý nghĩa thế nào.

Không may thay, lần này họ chạm trán với một con trăn khổng lồ.

Con trăn cuộn tròn trên đường, đôi mắt xanh lục lờ đờ, cây cối xung quanh đổ rạp, không có cây nào nguyên vẹn, đủ thấy sự tàn phá của nó.

Ước chừng nó dài khoảng năm sáu mét, chiều dài này đủ để nuốt chửng một người trưởng thành một cách dễ dàng.

Cả nhóm bủn rủn chân tay, đứng sát vai nhau lùi lại, sợ làm nó thức giấc. "Mọi người còn bao nhiêu đạn?" "20 viên." Mấy người đồng thanh.

Cả quãng đường này họ chỉ dùng súng một lần để đối phó với lợn rừng và rắn lớn, còn lại toàn dùng tay không vì sợ gặp phải quái vật khổng lồ thế này.

Vậy là có 80 viên, chắc là đủ đối phó với con trăn này. "Mọi người đi vòng qua, nếu không qua được mới ra tay, chú ý bắn vào điểm yếu, đừng lãng phí đạn." Sau này không biết còn gì chờ đợi họ nữa.

Vừa định đi, cái đuôi lớn của con trăn đã quật tới, một cành cây lớn bị gãy ngay lập tức, mặt đất lún xuống một hố.

Mấy người suýt soát né được, mắt lộ vẻ kinh hãi. "Mạnh thế sao!" Đóa Đóa thốt lên.

Không kịp suy nghĩ, con trăn bắt đầu lao tới.

Những nơi cây cối rậm rạp thế này thực ra cũng có một điểm bất lợi cho nó, đó là thân hình đồ sộ của nó không linh hoạt được.

Con trăn quật đuôi liên hồi, phá hủy cây cối xung quanh. "Đừng chạy đường thẳng, chạy hình chữ S, tản ra rồi nổ súng!" Bốn người tản ra bốn hướng, liên tục bắn về phía con trăn.

Bị kích động, con trăn phát điên, bất chấp tất cả lao về phía Lục Nghiêu.

Cái đuôi nó quật tới, Lục Nghiêu nhảy vọt lên cây.

Con trăn húc mạnh vào thân cây khiến anh rơi xuống.

Ánh mắt Lục Nghiêu thay đổi, anh bật dậy nhảy lên lưng con trăn.

Nó ngửa cổ gầm thét, không ngừng lắc lư thân mình hòng hất anh xuống.

Lục Nghiêu nhằm chuẩn phần đuôi của nó, bắn liên tiếp mấy phát.

Bị thương ở đuôi, con trăn càng vùng vẫy dữ dội, Lục Nghiêu bị hất văng ra. "Anh, anh không sao chứ?" Đóa Đóa ở gần nhất vội chạy lại đỡ Lục Nghiêu, anh ôm ngực ho sù sụ.

Nhìn qua là biết bị thương không nhẹ.

Đóa Đóa tức đỏ mắt, nhằm thẳng mắt con trăn nã hai phát đạn.

Máu chảy ròng ròng từ mắt nó, nó há miệng gầm lên giận dữ.

Lâm Tuấn thừa cơ bắn mấy phát vào miệng nó. "Đóa Đóa, Lục đại ca, mau tránh ra!" Lâm Tuấn hét lớn.

Đóa Đóa lập tức dìu Lục Nghiêu né sang bên, tay vẫn không ngừng nổ súng về phía con trăn.

Mình mẩy nó đầy máu, sức tấn công cũng yếu dần.

Nhưng so với những con người nhỏ bé, nó vẫn rất hung hãn.

Diệp Mộ cũng không đứng yên.

Anh nhớ đã đọc ở đâu đó rằng với trăn, đánh vào "bảy tấc" chỉ là nói đùa vì tim nó không nằm ở đó.

Chiêu lợi hại nhất là "thông cúc", dường như nằm ở phần bụng gần đuôi.

Diệp Mộ chăm chú tìm kiếm, thấy ở đó có hai mẩu chi chưa tiến hóa hết.

Chắc chắn là chỗ đó rồi, Diệp Mộ nổ súng ngay vị trí ấy, quả nhiên con trăn đang vùng vẫy bỗng nhũn ra. "Oa, anh bắn vào đâu thế?" Đóa Đóa nhìn Diệp Mộ với ánh mắt đầy sùng bái.

Ánh mắt này khiến Diệp Mộ thích thú vô cùng, anh thản nhiên thốt ra hai chữ: "Thông cúc." Nếu không phải lúc này không thích hợp, Đóa

Đóa đã cười phá lên rồi.

Chương 1956

Cô cố nhịn, cùng Lâm Tuấn nhấc một cành cây lớn bị con trăn quật gãy lúc trước, đâm mạnh vào bụng nó liên tiếp mấy cái.

Khi nó há miệng ra, họ lại tống cành cây vào miệng cho nó ngậm chặt.

Cả hai nhảy phắt lên người nó, dùng miệng nó làm điểm tựa.

Archimedes đã nói: Cho tôi một điểm tựa, tôi có thể bẩy cả Trái Đất lên.

Sức hai người quá yếu, Lục Nghiêu và Diệp Mộ cũng vào giúp sức.

Cuối cùng, cành cây cũng đâm thủng họng con trăn, máu bắn tung tóe, bốn người vội vàng nhảy xuống.

Lục Nghiêu vẫn chưa yên tâm, bồi thêm mấy phát đạn nữa.

Đầu con trăn vùng vẫy thêm vài cái rồi đổ rạp xuống đất, thoi thóp.

Cả nhóm kiệt sức, ngồi bệt xuống đất hồi lâu không nói nên lời. "Đại ca, chúng ta có lấy lại đạn không?" "Lấy kiểu gì?" Lục Nghiêu nhìn con trăn bị hạ gục. "Mổ ra thôi, lấy lại được viên nào hay viên nấy, chứ lỡ gặp con nữa thì tính sao." "Em làm à?" Lâm Tuấn hỏi. "Không đến mức lại bắt một tiểu nữ tử như tôi làm chứ?" Đóa Đóa chỉ tay vào mũi mình, cạn lời nhìn Lâm Tuấn và Diệp Mộ.

Cả hai cùng lắc đầu, ghê lắm, họ không làm nổi.

Đóa Đóa lườm mấy người một cái rồi cam chịu đứng dậy.

Diệp Mộ vội nói: "Đóa Đóa, chờ chút, đợi nó chết hẳn đã." "Chết rồi, chờ gì mà chờ." Đây là lần đầu Đóa Đóa mổ trăn, nhưng cũng chẳng khác gì mấy, dù sao cũng là một đống thịt thôi, đừng nghĩ nhiều là được.

Tay giơ dao xuống, động tác dứt khoát, chuẩn xác.

Diệp Mộ rất nghi ngờ, Đóa Đóa làm thế này tối về có gặp ác mộng không?

Con trăn quá lớn, số đạn bắn vào chỉ lấy ra được một nửa, nhưng cả nhóm đã thấy mãn nguyện rồi. "Được rồi, đi thôi." Bước chân Lục Nghiêu hơi lảo đảo, cú ngã lúc nãy không hề nhẹ.

Đóa Đóa lo lắng: "Anh, nghỉ một lát đi." "Không được, tiếp tục đi." "Nhưng cơ thể anh không chịu nổi đâu." Diệp Mộ thấy sắc mặt Lục Nghiêu thực sự không ổn cũng nói: "Anh Nghiêu, nghỉ nửa tiếng cũng được mà." Lục Nghiêu không phải người cố chấp, anh biết rõ tình trạng cơ thể mình, quả thực là quá mệt mỏi: "Được, vậy nghỉ một lát." Cả nhóm ngồi xuống tại chỗ, Đóa Đóa bỗng thấy dưới chân có vật gì màu xanh, cô nhặt lên: "Nơi này sao lại có kim cương xanh nhỉ, hình như là..." Đóa Đóa chưa kịp nói hết, vật trong tay đã bị Lục Nghiêu giật lấy.

Mắt anh đỏ hoe, ngón tay run rẩy không ngừng. "Anh, anh sao thế?" Lục Nghiêu run giọng: "Đây là... hoa tai kim cương của An An.

Là quà sinh nhật anh tặng cô ấy năm ngoái, cô ấy luôn mang bên mình.

An An đang ở trong rừng, chắc chắn... cô ấy bị Jerry đưa vào đây rồi." Đóa Đóa tự tát mạnh vào miệng mình một cái: "Cái miệng quạ đen này, mình thật đáng chết!" Nói cái gì ứng cái đó, lúc trước nói sẽ gặp rắn, rồi gặp bầy rắn, rồi gặp trăn, giờ đều ứng nghiệm cả.

Diệp Mộ xót xa ôm lấy cô: "Chuyện này liên quan gì đến em đâu, Lan Khuynh Tâm, sao em lại ác với bản thân thế." Lục Nghiêu đầu óc rối bời.

Nếu Mạc Hữu An gặp phải trăn thì sao?

Cô là một phụ nữ yếu đuối, lại còn đang mang thai, làm sao chống đỡ nổi. "Anh, chị dâu hiền nhân tất có thiên tướng, nhất định sẽ không sao đâu.

Đồ của chị ấy ở đây chứng tỏ chúng ta ở không xa chị ấy, mình tìm kỹ xem." Lục Nghiêu nhíu chặt mày: "Nơi này gần chỗ con trăn quá, anh lo cho cô ấy." "Anh đừng tự hù mình, lúc nãy em mổ bụng con trăn thấy nó trống rỗng chẳng có gì cả, anh không cần lo chị dâu bị nó nuốt đâu, không thể nào." Đóa Đóa an ủi. "Đúng vậy, anh Nghiêu, chỉ cần không gặp trăn thì chị An An nhất định sẽ ổn thôi, chị ấy thông minh lắm.

Cả quãng đường này chúng ta cũng chỉ gặp toàn rắn không độc, không sao đâu." Nghe mọi người nói, mắt Lục Nghiêu mới có chút thần sắc, anh khẽ nhếch môi: "Hình như cũng đúng." Thật sự là quan tâm quá nên loạn, anh cứ toàn nghĩ theo hướng xấu. "Đúng đó, nên thả lỏng đi, nghỉ một chút rồi mình đi tìm chị dâu ngay." Có tin tức của Mạc Hữu An, cả nhóm dù mệt mỏi đến mấy cũng vực dậy tinh thần tìm kiếm xung quanh.

Nhưng đi một vòng lớn vẫn chẳng thấy ai. "Anh, tìm thế này không phải cách.

Đang đêm hôm, nếu chị dâu ở quanh đây chắc chắn đã tìm chỗ nghỉ ngơi rồi chứ không đi tiếp đâu, chị ấy chịu được thì đứa bé cũng không chịu nổi.

Mình nên tập trung tìm những chỗ có thể trú ẩn." "Đóa Đóa nói đúng, với tình trạng hiện giờ của chị dâu, tuyệt đối không thể nghỉ trên cây, chị ấy cũng không tiện chạy nhảy, mình nên tập trung tìm hang động hoặc dưới gốc cây to thích hợp để nghỉ." Lâm Tuấn nói.

Nói vậy thì phạm vi thu hẹp lại rất nhiều. "Đúng rồi anh Nghiêu, lúc ban ngày mình có đi ngang qua mấy cái hang động cạnh suối nhỏ, cách đây cũng không xa, rất hợp để nghỉ ngơi." "Đi, quay lại đường cũ, dù thế nào cũng phải đến xem thử." Lục Nghiêu nói.

Cả nhóm quay lại những hang động Diệp Mộ nói, nhưng tìm mấy chỗ vẫn không thấy bóng dáng ai.

Cuối cùng, họ dừng chân trước một hang động, và không may là lại gặp rắn.

Vẫn cùng loại rắn không độc như trước nhưng cực kỳ khó chịu.

Họ chỉ dám đứng nhìn từ xa, không dám tùy tiện kinh động.

Lục Nghiêu hít sâu, vừa khẩn trương vừa sợ hãi.

Một mặt anh hy vọng Mạc Hữu An ở trong đó để vợ chồng đoàn tụ, ở ngay trước mắt anh vẫn tốt hơn là trong tay Jerry; mặt khác anh lại sợ cô ở đó, vì bấy nhiêu rắn canh cửa hang thì tình hình bên trong sẽ ra sao.

Chương 1957

"Anh, mình đừng qua đó, đứng đây gọi đi." Nếu không có người thì không cần phí sức mạo hiểm.

Mạc Hữu An bị nhốt trong hang gần ba ngày rồi.

Hai ngày qua cô chỉ sống nhờ mấy miếng bánh mì gối và nước khoáng Jerry ném cho.

Cô không ra ngoài được, lũ rắn bên ngoài cũng không vào được vì Jerry đã rắc thuốc đuổi rắn ở cửa hang.

Nhưng mỗi ngày cô đều phải trân trối nhìn bầy rắn hổ báo rình rập mình, lâu dần cô cảm thấy mình sắp suy sụp, thần kinh căng như dây đàn, không một phút nào yên ổn.

Cả ngày hôm nay cô chưa ăn gì, không biết mình còn chịu được bao lâu.

Cô thấy thật không cam tâm nếu phải bỏ cuộc, con cô đã thành hình và sắp chào đời, nếu phải chết cùng cô ở nơi này thì thật quá đau lòng.

Trong cơn mê man, cô nghe thấy có người gọi tên mình, là giọng của Lục Nghiêu và Đóa Đóa.

Cô cười khổ, chắc là do đói quá nên sinh ra ảo giác rồi, sao họ lại trùng hợp ở đây, và sao lại biết cô ở đây được.

Đây chắc chắn là mơ, vì cô quá nhớ họ.

Nhóm người bên ngoài gọi mãi mà bên trong không có phản ứng, trái lại lũ rắn đã bị đánh thức, những đôi mắt xanh lè nhìn về phía họ.

Lòng Lục Nghiêu như bị xát muối, đau đớn vô cùng. "An An, em đang ở đâu?" Tiếng gọi ấy xé lòng vô cùng.

Mạc Hữu An bừng tỉnh, thấy lũ rắn ở cửa hang uốn mình bò đi mất.

Đầu óc cô lập tức tỉnh táo lại, chẳng lẽ tiếng gọi vừa nãy là thật nên mới thu hút bầy rắn đi? "Bên ngoài có ai không?" Mạc Hữu An không màng gì nữa, gào thật to.

Dù cổ họng đau rát cô cũng chẳng quan tâm.

Thấy bầy rắn lao tới, cả nhóm định tránh đi nhưng đột nhiên nghe thấy tiếng của Mạc Hữu An.

Lục Nghiêu mừng rỡ: "An An, là An An!" "Em cũng nghe thấy rồi, là chị dâu!" "Chị dâu, em là Đóa Đóa đây, chị nghe thấy tiếng em không?" Mạc Hữu An xúc động đứng bật dậy: "Đóa Đóa, chị đang ở trong hang!" Xác định người ở bên trong, dù phía trước có là núi đao biển lửa thì họ cũng phải xông vào, huống chi chỉ là bầy rắn không độc.

Mọi người chẳng màng gì nữa, cầm dao xông về phía hang động.

Đã có kinh nghiệm một lần, lần này cả khí thế lẫn thủ pháp của họ đều mạnh mẽ hơn hẳn.

Động vật cũng rất nhạy cảm với nguy hiểm, thấy xác đồng bọn nằm la liệt, một số con nhát gan bắt đầu tháo chạy vào rừng sâu.

Lần này thuận lợi hơn lần trước nhiều.

Lục Nghiêu xông vào trước tiên.

Hơn hai tháng không gặp, vợ anh mặt mày tái mét, môi nứt nẻ, mặt mũi lấm lem bẩn thỉu, gầy đến mức hốc hác, khiến cái bụng bầu trông càng lớn hơn.

Cô khó khăn bám vào vách đá để đứng vững.

Nhưng đôi mắt cô vẫn trong veo như ngày nào.

Bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều đỏ hoe mắt, nước mắt tuôn rơi.

Lục Nghiêu thấy thật may mắn vì Mạc Hữu An đã kiên trì được.

Anh rất sợ khi tìm thấy cô chỉ còn là một cái xác lạnh lẽo, kết cục đó anh làm sao gánh vác nổi.

Mạc Hữu An cũng thấy thật hạnh phúc, chồng cô đã không làm cô thất vọng, anh đã tìm thấy cô, con của họ được cứu rồi.

Đóa Đóa sụt sịt gọi: "Chị dâu!" Tiếng của Đóa Đóa làm hai người đang nhìn nhau đắm đuối sực tỉnh.

Lục Nghiêu vội bước tới ôm Mạc Hữu An vào lòng, nhưng bị bàn tay nhỏ của cô chặn trước ngực, cô hờn dỗi nói: "Đừng thô lỗ thế, làm đau con thì sao." Lục Nghiêu khựng lại, rụt tay về rồi vòng qua ôm vai cô.

Mạc Hữu An cũng chẳng màng có bao nhiêu người ở đó, tâm tâm niệm niệm tựa đầu vào vai anh, khẽ cọ xát.

Những ngày qua thực sự quá khó khăn với cô.

Người thân nhất không rõ sống chết, lại còn phải tìm cách bảo vệ con để thoát thân. "Anh xin lỗi, An An, để em phải chịu khổ rồi." "Em không sao, gặp được mọi người là tốt rồi, em cứ tưởng mọi người..." Lời nghẹn ngào của Mạc Hữu An bị Lục Nghiêu ngắt quãng: "Nói ngốc nghếch gì thế, chưa tìm thấy em thì tụi anh nhất định sẽ kiên trì đến cùng." Mạc Hữu An mỉm cười: "Vâng, em biết rồi, nên em sẽ không bỏ cuộc đâu.

Con của chúng ta thế nào rồi?" "Bé con rất ngoan, chỉ là hôm nay có lẽ bị đói nên đạp hơi nhiều, chắc là mệt rồi nên giờ lại nằm im." "Em ở đây mấy ngày rồi?" "Hôm nay là ngày thứ ba." Nghe vậy, Lục Nghiêu thở phào nhẹ nhõm, may mà mới chỉ là ngày thứ ba.

Nếu thời gian kéo dài hơn, cả mẹ lẫn con đều sẽ phải chịu khổ. "Chị dâu, ba ngày nay chị luôn ở đây sao?" Mạc Hữu An gật đầu: "Jerry ném cho em một túi bánh mì lớn và một bình nước, ở cửa hang hắn rắc thuốc đuổi rắn nên chúng không vào được, mà em cũng không ra được, chỉ có thể quanh quẩn ở đây thôi." Lục Nghiêu siết chặt nắm đấm, ý đồ của Jerry không thể rõ ràng hơn.

Hắn muốn nhốt chết Mạc Hữu An ở đây.

Một người bình thường phải ở chung với bầy rắn mấy ngày chắc chắn sẽ bị suy sụp tinh thần, huống chi là một phụ nữ mang thai.

Đúng như Đóa Đóa nói, giết người đối với Jerry hoàn toàn không có tính thử thách, chỉ là chuyện sớm muộn, nhưng nhìn một người bị hành hạ đến chết mới là niềm vui của hắn.

Hiển nhiên, Đóa Đóa cũng nghĩ đến điều này, cô tức giận nắm chặt tay.

Tên biến thái này quả nhiên rất thích rắn, dám giam cầm người khác ở nơi như thế này, cô nhất định sẽ khiến hắn nếm mùi vị của rắn là thế nào, đảm bảo sẽ trở thành ác mộng cả đời của hắn. "Đúng rồi, Jerry chắc vẫn còn ở bên ngoài, sáng nay hắn còn đến một chuyến, cứ nhìn em cười suốt." Mạc Hữu An cũng vô cùng hận tên biến thái đó.

Chương 1958

"Hắn ở đây thì tốt, đỡ mất công chúng ta không biết đường về, sẵn tiện cướp luôn trực thăng của hắn." Đóa Đóa xoa tay đầy hào hứng, quét sạch vẻ mệt mỏi trước đó.

Chuyện cướp bóc này cô thích làm nhất. "Chị dâu, ngày mai hắn có đến nữa không?" "Cái này thì chị không biết, chị ở đây ba ngày rồi, hắn cũng mới chỉ đến sáng nay thôi, chắc là để xem chị đã chết chưa." "Với trình độ biến thái của hắn, nhất định hắn sẽ lại tới.

Chúng ta cứ ôm cây đợi thỏ ở đây, mai phục đánh cho hắn không kịp trở tay.

Bốn người chúng ta mà không xử được một mình hắn thì thật không khoa học." Đóa Đóa đầy tự tin.

Jerry ở ngoài sáng, họ ở trong tối, dù vũ khí của hắn có tiên tiến hơn thì cũng phải chịu thiệt.

Nói đoạn, Đóa Đóa đã kéo Lâm Tuấn và Diệp Mộ sang một bên để bàn bạc, ba người chụm đầu lại, càng nói càng hưng phấn.

Thấy dáng vẻ tin tưởng của ba người họ, Lục Nghiêu mỉm cười.

Jerry không nên đắc tội với họ, đặc biệt là khi bốn người họ đang ở cùng nhau, sức mạnh của họ lớn hơn hắn rất nhiều. "Á!" Mạc Hữu An đột nhiên thốt lên. "Sao vậy An An?" "Chị dâu!" "Mọi người đừng lo lắng, chỉ là bé con đạp em một cái thôi, chắc là nó biết đã an toàn nên giờ đang vui sướng đấy." Lục Nghiêu thở phào một hơi, quỳ xuống bên cạnh Mạc Hữu An, giơ tay nhẹ nhàng xoa bụng cô: "Bé con, ba xin lỗi con, để con nhỏ xíu thế này đã phải cùng ba mẹ chịu khổ.

Nhưng không sao, lúc nhỏ chịu khổ một chút thì sau này sẽ bớt đi tai ương.

Đại nạn không chết tất có hậu phúc, con nhất định là một đứa trẻ có phúc khí." "Em cố gắng kiên trì thêm một hai tuần nữa, anh nhất định sẽ đưa mẹ con em rời khỏi đây an toàn." "Anh Nghiêu, em đói quá, hôm nay em mới chỉ uống nước thôi." Mạc Hữu An đột nhiên nhìn Lục Nghiêu đầy đáng thương.

Lục Nghiêu vỗ mạnh vào trán mình: "Mấy ngày nay đầu óc anh lú lẫn rồi, trên người chúng ta vẫn còn đồ ăn, có thịt lợn khô, hơi cứng một chút, em ăn tạm nhé." "Vâng, có cái ăn là được rồi." Lục Nghiêu chợt nghĩ ra điều gì đó: "Không được, em đói cả ngày rồi, ăn đồ cứng quá anh lo lắm." "Chị dâu, hay em nướng thịt rắn cho chị ăn nhé?" Đóa Đóa đề nghị, đồ nóng vẫn tốt hơn đồ lạnh.

Mạc Hữu An sợ hãi lắc đầu nguầy nguậy, mặt biến sắc.

Ba ngày qua cô đã bị đám rắn làm cho phát tởm rồi, ban ngày thì nhìn chằm chằm vào chúng vì sợ chúng xông vào, buổi tối nằm mơ cũng thấy bị bầy rắn quấn lấy, cắn xé, cô không còn dũng khí để ăn thịt chúng nữa. "Vậy để tụi em ra ngoài tìm món gì khác." "Thôi đừng đi, chị ăn thịt lợn khô của mọi người là được rồi, chị sẽ ăn chậm, chắc không sao đâu.

Mọi người hôm nay chắc cũng mệt rồi, ngồi xuống nghỉ ngơi đi." Mạc Hữu An vội vàng giữ họ lại. "Chị dâu, không sao đâu, tụi em đi một lát là về ngay." "Đừng, Đóa Đóa, nghe chị đi, tiêu hóa của chị tốt lắm, mọi người đừng lo.

Anh Nghiêu, anh xé nhỏ ra cho em là được." Để họ phải mạo hiểm đến cứu mình cô đã thấy rất áy náy rồi, sao nỡ để họ đi ra ngoài nữa, chẳng biết đám rắn đó đã đi xa chưa.

Lục Nghiêu nói: "Nghe lời chị dâu đi." "Vậy cũng được, nhưng tụi em vẫn phải đi nhặt cành cây để nhóm lửa, hang động này quá ẩm thấp, không lý nào bao nhiêu người lớn ở đây mà lại để bé con phải chịu khổ." Mạc Hữu An nhìn bụng mình rồi thở phào: "Vậy đừng đi xa quá nhé, nguy hiểm lắm." "Chị yên tâm đi, tụi em đã sống ở chốn này hai tháng rồi, biết cách sinh tồn mà." Ba người ra ngoài nhặt củi, Mạc Hữu An mệt mỏi tựa vào người Lục Nghiêu, anh kiên nhẫn xé nhỏ thịt lợn khô đút vào miệng cô.

Mạc Hữu An rất đói nhưng cũng biết phải ăn chậm, nhai kỹ, ăn nhanh quá sẽ không tốt cho cả mẹ và con.

Lục Nghiêu nhìn vợ mình trong bộ dạng này, lần đầu tiên anh căm hận một người đến thế.

Ba người không đi xa, còn mang về một ít quả dại, vị hơi chua chát nhưng có còn hơn không.

Đám lửa được nhóm lên, Mạc Hữu An mới cảm thấy dễ chịu đôi chút.

Hang động này vừa ẩm vừa thấp, trên người cô đã nổi không ít mẩn đỏ, ngứa ngáy khó chịu vô cùng nhưng cô không dám gãi vì sợ nhiễm trùng.

Lục Nghiêu nhận ra điều đó, anh lấy thuốc mỡ bôi cho cô, những người khác thì quay lưng lại để họ tự nhiên.

Lúc này cũng chẳng còn nệ hà gì, Mạc Hữu An cũng không phải người câu nệ tiểu tiết.

Mọi người đã tụ họp đông đủ, dù vẫn đang ở nơi hiểm cảnh nhưng lòng ai nấy đều nhẹ nhõm, coi như đây là giấc ngủ yên ổn đầu tiên trong suốt hai tháng qua.

Thế nhưng vừa tỉnh dậy, họ đã nghe thấy hai vợ chồng nhà kia thì thầm to nhỏ, khiến mấy người kia chỉ biết nhắm mắt giả vờ ngủ tiếp.

"Anh Nghiêu, trên người anh có mùi hôi quá." Mạc Hữu An tỉnh giấc từ sớm do dây thần kinh vẫn còn căng thẳng.

Lục Nghiêu cũng vậy, hiện tại anh vẫn cảm thấy như đang mơ: "Khụ khụ, thời gian qua anh chưa được tắm rửa tử tế lần nào." Bởi vì không phải ngày nào cũng gặp được suối.

Lại thêm trận chiến với mãng xà hôm qua, vừa máu vừa mồ hôi, mùi không nồng nặc mới là lạ. "Nhưng em không chê anh đâu." "Haha, tiểu băng sơn, chị cũng chẳng hơn gì đâu, trông như nữ quỷ vậy." "Thì cũng vẫn hơn anh, anh trông như người rừng ấy, râu ria lởm chởm." "Nữ quỷ sánh đôi với dã nhân, cũng là một sự kết hợp thú vị đấy chứ." Phụt!

Đóa Đóa định nhịn cười nhưng không thể nhịn được nữa, cuộc trò chuyện của đôi vợ chồng này sao mà kỳ lạ thế không biết. "Xin lỗi, tôi lỡ tỉnh giấc rồi." Đóa Đóa nhún vai, thong dong nói. "Đóa Đóa, em thiệt là..." Mạc Hữu An nhất thời không tìm được từ ngữ thích hợp để diễn tả.

Để không bị Jerry phát hiện họ đã tìm thấy Mạc Hữu An, họ đã đào hố chôn hết xác rắn quanh hang, ngay cả con trăn khổng lồ kia cũng được xử lý sạch sẽ, xóa bỏ mọi dấu vết có người qua lại.

Xung quanh hang động, họ đặt những bẫy săn, bên trong hang toàn là những cọc tre sắc nhọn do họ tự tay vót lúc rảnh rỗi.

Jerry là kẻ có trực giác nhạy bén với nguy hiểm, dùng súng tuy là cách tốt nhất nhưng khó bảo đảm hắn sẽ không phát giác ra, những phương pháp nguyên thủy này đôi khi lại hiệu quả nhất.

Tất nhiên, điều quan trọng nhất là Lục Nghiêu và Đóa Đóa đều không muốn Jerry chết quá nhanh, như vậy thì chẳng còn gì thú vị nữa.

Những đau khổ mà hắn gây ra cho họ, nếu không trút lên người hắn thì họ không cam lòng.

Với sự kiêu ngạo của Jerry, hắn chắc chắn nghĩ rằng họ không thể thoát ra được, càng không thể tìm thấy Mạc Hữu An, nên bản thân hắn sẽ không phòng bị nhiều.

Sợ cơ thể Mạc Hữu An không chịu nổi, Đóa Đóa đã tìm cách bắt mấy con ếch đá về nấu cho chị dâu ăn.

Cứ thế qua thêm hai ngày, cuối cùng Jerry cũng xuất hiện.

Đóa Đóa nấp trong bóng tối nhìn kẻ đang hăng hái kia, lại nhìn bộ dạng nhếch nhác của mình mà suýt thì nghiến nát răng.

Chương 1959

Cô ráng nhịn thêm một phút nữa để xem kết cục của Jerry.

Không chơi chết hắn, cô không phải họ Lan.

Họ đoán không sai, Jerry rất tự đại và tự tin mù quáng.

Lúc này hắn mặc đồ giản dị, vừa đi vừa ngân nga một khúc nhạc, bước chân nhẹ nhàng tiến về phía hang động.

Đóa Đóa cười lạnh, mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ chờ hắn tự chui đầu vào lưới.

Và hắn quả thực đã không phụ sự kỳ vọng của họ.

Khi Jerry rơi vào hố bẫy và kêu la thảm thiết, Lục Nghiêu nhanh chóng lao ra khỏi hang, không cho hắn thời gian phản ứng, trực tiếp bắn hai phát vào cổ tay định rút súng và bắp chân của hắn.

Cánh tay Jerry buông thõng, súng rơi xuống đất.

Nhìn Lục Nghiêu với bộ râu xồm xoàm, đôi mắt xanh của Jerry thoáng hiện lên vẻ khó tin cùng sự hoảng loạn.

Mọi chuyện dường như không giống với những gì hắn dự tính.

Hôm nay hắn đến đây để xem Mạc Hữu An đã chết chưa, không ngờ lại đụng độ Lục Nghiêu.

Làm sao họ có thể gặp được nhau, điều này thật không khoa học.

Đau đớn, lòng bàn chân bị cọc tre đâm xuyên, cái đau khiến hắn gần như không thở nổi. "Làm sao có thể?" Giọng hắn không khỏi run rẩy.

Hắn biết mình đã thất bại thảm hại, mạng này chắc chắn không giữ được rồi.

Nhóm người bước ra từ chỗ ẩn nấp, tất cả đều khoanh tay trước ngực, nhìn hắn từ trên cao bằng ánh mắt phán xét như nhìn một kẻ đã chết.

Hắn kinh ngạc kêu lên: "Các người vậy mà không sao?

Còn tìm thấy cả người phụ nữ này nữa?

Chuyện này là thế nào?" Hắn biết rõ nơi này nguy hiểm đến mức nào, năm đó hắn đã suýt chết ở đây. "Ngươi còn chưa chết, sao bọn ta có thể chết được, ngươi quá coi thường bọn ta rồi." Khóe môi Lục Nghiêu luôn nở nụ cười, dường như không hề tức giận.

Một mình hắn thì đơn độc, nhưng họ có bốn người.

Dù đối mặt với bầy rắn hay trăn khổng lồ, thêm một người thì kết quả sẽ hoàn toàn khác.

Một mình hắn còn ra được, không lý nào bốn người họ lại bỏ mạng ở đây, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Họ luôn biết rằng mình nhất định sẽ không chết. "Không thể nào, không thể nào." "Nhưng ta thực sự phải cảm ơn ngươi vì đã đưa vợ ta đến đây, cũng phải cảm ơn sự tự phụ mù quáng của ngươi.

Ngươi có biết vì sao năm đó ngươi thua ta không?

Ta nói cho ngươi biết, đó là vì ngươi quá tự đại." Bất kể lúc nào, Lục Nghiêu cũng không bao giờ khinh thường đối thủ.

Nhưng trong lần đầu gặp Jerry trên sàn đấu, Jerry đã vênh váo, nhìn anh bằng ánh mắt khinh miệt, hoàn toàn không để anh vào mắt.

Chính vì khinh địch nên hắn mới thua.

Thực ra năm đó nếu thái độ của Jerry thận trọng hơn một chút thì ngôi quán quân chưa chắc đã thuộc về Lục Nghiêu.

Sắc mặt Jerry vô cùng khó coi, hẳn là lúc này hắn cũng đã nhận ra sai lầm của mình, nhưng thói quen cao ngạo khiến hắn vẫn không phục mà ngẩng đầu: "Tuyệt đối không phải như vậy!

Các người vốn dĩ không bằng tôi, dù thế nào tôi cũng có thể nghiền nát các người.

Nhìn các người xem, đứa nào đứa nấy không ra người không ra ma, thật nực cười, ha ha ha ha!" Đóa Đóa trực tiếp đá một cú vào đám đất dưới chân, nắm đất bay chuẩn xác vào miệng Jerry: "Cười cái gì mà cười?

Nghe anh nói chuyện là bản tiểu thư chỉ muốn phanh thây anh ra để hả giận thôi." "Phi!" Jerry há miệng nhổ đất ra, không hiểu sao hắn cứ thấy trong đất có mùi tanh tưởi, buồn nôn vô cùng. "Cô làm gì vậy?" Jerry gào lên.

Đóa Đóa nhìn thấu tất cả, trong lòng đã có chủ ý: "Mới thế đã chịu không nổi rồi sao?" "Thua thì thua, muốn chém muốn giết tùy các người, lão tử không sợ!" Jerry lạnh lùng hừ một tiếng, quay mặt đi.

Hắn cũng được coi là một kẻ gan góc, đi đến bước này thì coi như hắn thua.

Hình phạt nào hắn chưa từng nếm qua, huấn luyện nào chưa từng trải qua, hắn chẳng sợ gì cả.

Hắn nghĩ thầm như vậy.

Nhưng sau này hắn mới biết mình đã lầm to.

Hình phạt của Lan Khuynh Tâm không phải là đòn roi, mà là sự hành hạ vượt xa giới hạn con người. "Vội gì chứ, chết thì đơn giản quá, bọn tôi sao lại làm chuyện thiếu đẳng cấp như vậy.

Anh thích chơi trò chơi thế mà, bản cô nương nhất định sẽ chiều anh tới bến." Không hiểu sao nhìn dáng vẻ cười híp mắt của Đóa Đóa, Jerry cảm thấy rùng mình, bất giác rụt cổ lại.

Từ lần đầu gặp cô gái này, hắn đã biết cô không phải hạng người vừa, cũng cùng một loại người như hắn. "Cô định làm gì?" "Đó là tự do của tôi, không phải sao?" "Cô..." Lục Nghiêu cũng không có tâm trạng tiếp chuyện Jerry, chuyện này cứ giao cho tiểu ma nữ nhà mình là anh hoàn toàn yên tâm.

Anh quay lại hang động để chăm sóc Mạc Hữu An.

Chương 1960

"Đội trưởng, Diệp Mộ, phiền hai anh trói hắn lên cây." Hai người đàn ông nhìn nhau, tìm thấy đoạn dây thừng tết bằng dây rừng bền chắc mà Đóa Đóa đã yêu cầu chuẩn bị từ trước.

Tay và chân của Jerry đều bị thương, hai người kéo hắn lên như kéo một xác lợn, vết thương của hắn cũng không được xử lý.

Jerry tức giận chửi bới bằng tiếng Anh nhưng không ai thèm đếm xỉa.

Đóa Đóa lại nói: "Lột sạch quần áo của hắn ra, chỉ để lại cái quần lót thôi." Cô không muốn có bất kỳ bất ngờ nào xảy ra, lột sạch rồi thì hắn chẳng giấu được thứ gì nữa. "Đóa Đóa, em là con gái mà." Diệp Mộ đỡ trán, với yêu cầu này anh thực sự không muốn đáp ứng chút nào. "Đối với kẻ thù giai cấp thì không phân biệt nam nữ.

Em lại càng không có hứng thú với cái thân hình đầy lông lá của hắn, gớm chết đi được." Đóa Đóa nói rất nghiêm túc.

Lâm Tuấn và Diệp Mộ nhìn nhau, rồi cũng làm theo lời Đóa Đóa, lột đồ của Jerry và trói hắn vào một cái cây lớn.

Mặt Jerry xanh mét, tuy hắn sống trong nền văn hóa cởi mở nhưng bị lột trần trói vào cây thế này thì không thể chấp nhận được.

Hắn vốn thuận buồm xuôi gió từ nhỏ, luôn là niềm tự hào của mọi người, nỗi nhục lớn nhất là thua Lục Nghiêu, phụ sự kỳ vọng của gia tộc và bản thân.

Nếu không phải vì lần thất bại đó, địa vị của hắn ngày nay đã khác xa, chứ không phải trở thành một kẻ không nơi nương tựa, bị gia tộc ruồng bỏ.

Sao hắn có thể không hận Lục Nghiêu cho được? "Cô có phải đàn bà không hả?

Cô dám lột quần áo của tôi!" Jerry tức tối hét lên, vùng vẫy. "Quên không nói cho anh biết, từ nhỏ tôi đã được gọi là tiểu ma nữ rồi." Đóa Đóa rút con dao nhỏ ra, nhởn nhơ dùng sống dao vỗ vỗ lên mặt Jerry vài cái.

Lâm Tuấn và Diệp Mộ lẳng lặng quay mặt đi chỗ khác, còn Jerry thì nhìn Đóa Đóa đầy căm hận, đôi mắt như muốn lòi ra ngoài, trông rất đáng sợ.

Đóa Đóa che miệng cười hì hì: "Bây giờ đã hận tôi thế này, lát nữa anh tính sao đây?" "Cô định làm gì?" "Đã bảo đó là chuyện của tôi mà." Đóa Đóa cầm cành cây đã chuẩn bị từ trước, bới lớp đất dưới chân Jerry lên.

Hắn nhìn thấy xác rắn bị băm nát bét nằm la liệt bên dưới. "Hóa ra các người đã dọn dẹp trước rồi, hèn chi tôi không phát hiện ra gì cả." Jerry bừng tỉnh đại ngộ.

Họ đã biết trước hắn sẽ đến nên chuẩn bị sẵn sàng để đối phó. "Chứ sao nữa." Nói rồi Đóa Đóa cúi người nhặt một con rắn chết lên, nhanh gọn lấy mật rắn ra, đưa đến trước mặt Jerry: "Nghe nói mật rắn là thứ tốt đấy, tôi đối xử với anh cũng không tệ, lãng phí cả thứ này lên người anh." Jerry kinh hãi trừng lớn mắt: "Đừng!" Trong người Đóa Đóa bộc phát một luồng hàn ý thấu xương, cô dùng lực bóp chặt cằm Jerry, ép hắn há miệng.

Jerry nghiến răng ken két, liều mạng lắc đầu, hắn không muốn ăn thứ đó, tởm quá.

Con rắn này đã chết mấy ngày rồi, mật chắc cũng chẳng còn ra gì, bốc mùi tanh ngòm.

Đóa Đóa quả thực không dễ đối phó với sự vùng vẫy kịch liệt của Jerry, cái đầu hắn cứ lắc qua lắc lại phiền phức vô cùng: "Thật là không nghe lời." "Diệp Mộ, Lâm Tuấn, hai anh đứng xa thế làm gì, lại đây giúp một tay coi!" Đóa Đóa khó hiểu hỏi.

Hai người này bị sao vậy, có thể nhiệt tình chút không?

Đã bắt được kẻ thù rồi mà sao chẳng muốn làm gì hết, có cần phải tỏ ra quý ông thế không?

Lúc này sự lịch thiệp chẳng có ý nghĩa gì cả.

Diệp Mộ và Lâm Tuấn đã quay mặt đi từ lúc Đóa Đóa bới đống xác rắn rồi.

Họ thực sự không chịu nổi cái mùi đó.

Nghe tiếng Đóa Đóa, trong lòng họ đầy vẻ bài xích, tởm quá, chuyện này họ làm không nổi. "Không đâu." Diệp Mộ trực tiếp từ chối.

Đóa Đóa lập tức biến sắc: "Diệp Mộ, nếu anh không lại đây, em sẽ không lấy anh nữa!" Mặt Diệp Mộ đen sầm lại, anh lườm Jerry một cái đầy căm hận.

Tại cái tên biến thái này mà ảnh hưởng đến việc cưới vợ của anh.

Oan uổng quá, chuyện này thì liên quan gì đến việc anh lấy vợ chứ?

Nhưng Đóa Đóa đã nói thế rồi, Diệp Mộ còn biết làm sao, chỉ đành ngậm ngùi bước tới.

Lâm Tuấn hơi buồn cười khi thấy Diệp Mộ chịu thua, bất kể lúc nào thấy Diệp Mộ bị lép vế anh cũng thấy vui. "Đội trưởng, anh đứng ngẩn ra đó làm gì?

Định tuyệt giao với em hả?" Lúc này Lâm Tuấn cũng không ngại nịnh bợ Diệp Mộ một chút: "Đóa nhi à, hai vợ chồng em hợp sức là thiên hạ vô địch rồi, anh không xen vào đâu, anh đang đau bụng quá." "Đừng có giả vờ, lại đây mau!" Đóa Đóa quát khẽ.

Lâm Tuấn hít một hơi sâu, ấm ức bước tới.

Diệp Mộ thấy buồn cười, qua hai tháng sát cánh bên nhau, hai người đàn ông không còn đối đầu như trước mà đã kết thành tình bạn sâu sắc, dẫu họ sẽ không bao giờ thừa nhận điều đó.

Jerry suýt thì tức chết, hai gã đàn ông này sao chẳng có chút khí chất nào cả, bị một người đàn bà sai bảo như chong chóng, thật mất mặt đàn ông. "Sao các người lại nghe lời một con đàn bà như thế, các người không có chút tự trọng nào à?" Bốp, bốp, bốp!

Người đánh là Đóa Đóa. "Câm mồm!" Người quát là Lâm Tuấn và Diệp Mộ.

Họ chỉ thích nuông chiều Lan Khuynh Tâm, không chấp nhận kẻ khác nói ra nói vào.

Đóa Đóa đắc ý ra mặt: "Đừng đứng ngây ra đó, hai anh banh miệng hắn ra để em cho hắn ăn." Hai người đàn ông quay mặt đi, dùng sức cạy miệng Jerry.

Chương 1961

Đôi mắt xanh của Jerry lồi ra, giận dữ nhìn Đóa Đóa.

Cô chẳng thèm quan tâm, trực tiếp nhét mật rắn vào, rồi "rắc" một cái đẩy hàm dưới của hắn lên, khiến Jerry nuốt chửng cái mật rắn vào bụng.

Mùi vị trong miệng vương vấn mãi không tan, Jerry cảm thấy dạ dày lộn nhào, Diệp Mộ và Lâm Tuấn cũng suýt nôn ra, phải cố nén sự khó chịu.

Thủ đoạn hành hạ người khác thế này họ có nằm mơ cũng không nghĩ ra, chỉ có Đóa Đóa mới làm nổi.

Đây không chỉ là hành hạ Jerry mà còn là hành hạ cả họ nữa.

Có thêm hai người giúp sức, động tác của Đóa Đóa nhanh hơn hẳn.

Cô lúc thì nhét mật rắn vào bụng Jerry, lúc lại nhét đầu rắn vào miệng hắn, rồi cả những xác rắn sắp thối rữa, cái gì làm Jerry tởm nhất là cô làm.

Sắc mặt cô không đổi, nhưng hành động lại vô cùng máu lạnh tàn nhẫn.

Jerry vã mồ hôi lạnh, lúc này hắn chỉ muốn chết đi cho xong để không phải đối mặt với sự hành hạ của người phụ nữ này.

Đây không phải phụ nữ, đây là ác quỷ. "Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó, tôi cũng chỉ đang thỏa mãn nguyện vọng của anh thôi.

Anh chẳng phải rất thích rắn sao?

Tôi cứ tưởng anh sẽ không sợ chứ." Jerry điên cuồng lắc đầu, khó khăn phát ra âm thanh: "Giết... tôi đi." "Không đời nào, mới thế đã chịu không nổi rồi sao?

Đây là sở thích của anh mà." "Ư ư ư." "Jerry, lúc anh dùng rắn để hù dọa chị dâu và cháu gái tôi, anh có từng nghĩ họ sẽ sợ hãi không?

Bây giờ tôi mới chỉ dùng rắn chết để đối phó với anh, coi như đã nhân từ với anh lắm rồi." "Đừng mà..." Đóa Đóa nhướng mày: "Không muốn rắn chết hả?

Vậy muốn rắn sống?" Jerry lắc đầu lia lịa.

Đóa Đóa giả vờ như không hiểu, cười tà mị: "Muốn rắn sống à?

Được thôi, bà cô đây sẽ chiều anh, để tôi đi bắt cho anh mấy con rắn sống." Toàn thân Đóa Đóa toát ra sát khí, cô đặt con dao xuống, đi thẳng vào sâu trong rừng tùng bên cạnh.

Diệp Mộ đau đầu nói: "Đóa Đóa, đủ rồi đó, em còn định làm gì nữa?" Lại đi bắt rắn à, không thấy tởm sao? "Không gấp, không thiếu mười phút này đâu." Sau khi Đóa Đóa đi, Jerry quay sang cầu xin Diệp Mộ và Lâm Tuấn.

Hắn đã đoán được người phụ nữ đó định làm gì: "Các người giết tôi đi, các người không thể sỉ nhục tôi như vậy, tôi cũng từng là lính đặc chủng mà." "Xin lỗi, không cùng nòi giống, không chấp nhận." Lâm Tuấn khinh bỉ nói.

Diệp Mộ trực tiếp lờ đi.

Hại người thì cuối cùng cũng hại mình, những gì họ làm làm sao so được với sự tàn độc của hắn đối với họ.

Đến cả phụ nữ mang thai mà hắn cũng không buông tha, anh khinh bỉ loại người như vậy.

Một lát sau, Đóa Đóa tay không bắt hai con rắn nhỏ quay lại, chúng bị bóp vào chỗ hiểm nên thân mình quấn chặt lấy cổ tay cô.

Jerry nhìn người phụ nữ tiến về phía mình từng bước một mà lòng lạnh toát. "Jerry, anh biết không?

Lần đầu tiên gặp anh, tôi đã cảm thấy rắn là đồng loại của anh rồi.

Tôi ghét đôi mắt đó của anh, cứ nhìn chằm chằm vào người khác khiến ai cũng phải rợn tóc gáy." Jerry vùng vẫy điên cuồng, hắn nghĩ chỉ cần chết đi là không phải nuốt rắn nữa.

Nhưng bị hai người đàn ông ghì chặt miệng, cái chết đối với hắn lúc này là một điều xa xỉ. "Đây là món quà tôi dành cho anh, để đáp lễ con trăn khổng lồ anh tặng bọn tôi.

Anh muốn để trăn nuốt bọn tôi, vậy chi bằng anh nuốt rắn cho bọn tôi xem trước, để xem mùi vị đó ra sao." "Hai anh có thể mạnh tay chút không, chưa ăn cơm hả?

Banh miệng hắn rộng ra thêm chút nữa!" Lâm Tuấn và Diệp Mộ chỉ hy vọng lúc này mau chóng kết thúc, họ thực sự sắp chịu không nổi rồi.

Hai người dùng sức cạy miệng Jerry, dù sao tên này có chết cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

Đóa Đóa ấn đầu rắn, trực tiếp nhét vào tận cuống lưỡi Jerry, rồi khép miệng hắn lại.

Con rắn nhỏ không hiểu ý đồ của Đóa Đóa, nhưng bản năng của loài rắn là chui rúc.

Thế là nó phối hợp nhịp nhàng chui tọt vào trong người Jerry.

Đóa Đóa thấy rõ con rắn nhỏ chui từ cổ họng xuống tận ngực, và theo chuyển động của nó, bụng của Jerry thỉnh thoảng lại nổi lên một cục. "Tốt lắm, đây chính là hiệu quả tôi muốn, còn một con nữa." Đóa

Đóa tiếp tục nhét con rắn còn lại vào miệng Jerry.

Jerry trợn ngược mắt, nhãn cầu lồi hẳn ra ngoài, không còn sức để vùng vẫy nữa.

Đóa Đóa phủi tay, ngắm nhìn thành quả của mình, cười một cách thuần khiết vô hại: "Xong rồi." Như nhớ ra điều gì, cô vò một đống lá khô thành những cục chặt cứng, nhét vào mũi, tai và miệng của Jerry.

Lúc nhỏ cô có nghe cụ cố kể về chuyện rắn chui vào thất khiếu, nếu nó chui ngược ra thì không còn vui nữa.

Diệp Mộ và Lâm Tuấn như bị điện giật, vội buông Jerry ra, mỗi người bám vào một gốc cây lớn mà nôn thốc nôn tháo.

Trong lòng hai người chỉ có một ý nghĩ: Đắc tội ai thì đắc tội, chứ đừng bao giờ đắc tội với loại phụ nữ như Lan Khuynh Tâm, thực sự không phải người, không thể dây vào.

Đóa Đóa lườm họ một cái, hai người đàn ông mà gan thỏ đế thế này, hèn quá đi.

Chương 1962

Lâm Tuấn nhìn Diệp Mộ, nghĩ bụng hay là cứ nhường cô gái này cho Diệp Mộ vậy, anh không chịu nổi nhiệt.

Anh có thể tưởng tượng được cảnh sau này Diệp Mộ phải sống khổ sở dưới sự áp chế của Lan Khuynh Tâm như thế nào.

Diệp Mộ và Lâm Tuấn nôn một hồi lâu mới thấy dễ chịu hơn, họ lại nhìn Jerry bằng ánh mắt đồng cảm.

Hai con rắn đang quậy phá trong bụng khiến Jerry lúc này thực sự sống không bằng chết, bụng đau quặn thắt từng cơn như dao cắt.

Đóa Đóa không đi mà đứng một bên lạnh lùng quan sát.

Lục Nghiêu không yên tâm về ba người nên bước ra ngoài, vừa lúc thấy Đóa Đóa khoanh tay, nở nụ cười tinh quái nhìn Jerry trên cây. "Xong chưa em?" "Xong rồi ạ, nhưng hắn chưa chết." Thấy những chuyển động kỳ lạ trên bụng Jerry, mí mắt Lục Nghiêu giật giật: "Em cho hắn ăn cái gì vậy?" "Rắn thôi mà, anh không thấy hắn giống rắn nhất sao?

Giờ thì càng giống hơn rồi, không biết có đẻ ra rắn được không nữa." Lục Nghiêu vỗ trán, giơ ngón tay cái về phía Đóa Đóa.

Cô giả bộ khiêm tốn: "Quá khen, quá khen." Lục Nghiêu thở dài, anh sẽ không thương hại kẻ như Jerry, thật là đáng đời. "Thôi được rồi, chúng ta chuẩn bị đi thôi, tranh thủ trời chưa tối tìm trực thăng của Jerry, chắc không còn xa đâu.

Phải rời khỏi cái nơi quỷ quái này sớm." "Nhưng hắn vẫn chưa chết." Lục Nghiêu cười: "Em nghĩ thế này mà còn sống được sao?

Chỉ còn thoi thóp hơi tàn thôi." Lan Khuynh Tâm nghiêm túc nói:

"Anh à, nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, tuyệt đối không được để hắn có cơ hội trả thù, dù chỉ là một phần vạn." "Vậy thì đơn giản thôi." Lục Nghiêu rút súng, bắn thêm hai phát vào tim Jerry.

Đầu Jerry ngoẹo sang một bên, tắt thở hoàn toàn.

Lục Nghiêu nhìn thi thể, trong lòng đầy cảm khái.

Nếu không phải vì kẻ này quá hiếu thắng, cứ ôm hận chuyện năm xưa thì mọi chuyện đã không đi đến nước này.

Thực ra hắn cũng là một người rất ưu tú.

Chỉ vì một ý nghĩ sai lầm mà dẫn đến kết cục này.

Mạc Hữu An cũng bước ra khỏi hang, Lục Nghiêu vội chạy lại đỡ cô: "An An, chúng ta đi ngay đây." Mạc Hữu An chỉ nhìn lướt qua Jerry rồi nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

Cô quá hiểu Đóa Đóa, biết con bé chắc chắn chẳng dùng thủ đoạn tốt đẹp gì để đối phó với người ta.

Cả nhóm đi theo hướng Jerry vừa tới, Lục Nghiêu trực tiếp bế Mạc Hữu An lên.

Nhưng mới đi được năm phút, Mạc Hữu An đã cảm thấy bụng dưới đau từng cơn.

Lục Nghiêu lập tức nhận ra điều bất thường: "An An, em sao vậy?" "Bụng em hơi khó chịu." "Có phải bé con lại quậy không?" Mạc Hữu An nắm chặt cổ tay Lục Nghiêu: "Anh Nghiêu, em cảm giác... hình như em sắp sinh rồi." Cô đã sinh con một lần rồi nên cũng có kinh nghiệm, cảm giác này giống hệt lúc sinh Lục Kha ngày trước. "Cái gì?

Bây giờ sao?" Đóa Đóa nhìn rừng tùng phía xa, kinh hãi kêu lên.

Còn chẳng biết bao lâu nữa mới tìm thấy trực thăng, dù có muốn sinh con trên máy bay thì cũng không kịp nữa rồi. "Á, anh Nghiêu...

đau quá!" Mạc Hữu An cắn chặt môi.

Lục Nghiêu biết vợ mình kiên cường thế nào, đau đến mức phải kêu lên thì chắc chắn không phải đau bình thường.

Anh cuống cuồng mồ hôi vã ra như tắm, chưa bao giờ thấy bất lực như lúc này.

Một đám đàn ông con trai thì biết gì về chuyện đỡ đẻ cơ chứ, mà điều kiện ở đây lại quá sơ sài, làm sao sinh con được.

Lục Nghiêu đau đầu nhìn bụng Mạc Hữu An, cái thằng nhóc này không thể chờ thêm chút nữa sao, chẳng thèm nhìn xem đang là tình hình gì. "An An, em còn chịu đựng được không?" Mạc Hữu An khó khăn nói: "E rằng... không được nữa rồi." Chuyện sinh nở quả thực không phải do cô quyết định, cô đã cảm thấy đứa bé đang tụt xuống, đầu sắp ra đến nơi rồi. "Anh Nghiêu, mau đặt chị dâu xuống đi, bế mãi thế này không ổn đâu." Diệp Mộ nói.

Lục Nghiêu hít sâu một hơi, cẩn thận đặt Mạc Hữu An xuống.

Diệp Mộ và Lâm Tuấn nhanh chóng thu dọn những cành cây mềm và lá chuối rừng trải lên mặt đất. "Đóa Đóa, giao cho em đấy." Lục Nghiêu nói.

Diệp Mộ và Lâm Tuấn đều là đàn ông, lúc này sao có thể giúp gì được. "Anh đùa à, em không biết làm!" Đóa Đóa trợn tròn mắt.

Nhiệm vụ khác cô có thể xông pha, chứ đây là sinh con mà, cô còn chưa sinh bao giờ, lấy đâu ra kinh nghiệm.

Lâm Tuấn sực nhớ ra điều gì đó: "Đóa nhi, chẳng phải có lần em đưa một sản phụ đi bệnh viện, người ta sinh ngay trên xe em đó sao?

Đó chính là kinh nghiệm đấy!" Đóa Đóa luống cuống phản bác:

"Kinh nghiệm cái nỗi gì, em cùng lắm chỉ là người chứng kiến thôi mà!" Nghe nói phụ nữ đi sinh là như bước một chân vào cửa tử, nếu xảy ra chuyện gì, cô chẳng thể làm gì được, chỉ biết trơ mắt ra nhìn...

Không được, không được, chuyện này cô làm không xong đâu. "Mọi người đừng lo lắng... em có kinh nghiệm mà...

Chương 1963

em đã sinh một lần rồi... lần trước cũng khá thuận lợi, bản thân em biết phải làm gì, chắc chắn sẽ mẹ tròn con vuông thôi." Mạc Hữu An đặc biệt tự tin, ánh mắt kiên định.

Mạc Hữu An đã nói thế, Đóa Đóa cũng chỉ còn cách đành liều, cô hít sâu một hơi: "Được, để em làm." Bất kể là cháu trai hay cháu gái, các nhóc nhất định phải biết điều đấy nhé, đừng hành hạ mẹ mình, mẹ các nhóc không dễ dàng gì đâu. "An An, em cố lên, anh sẽ luôn ở bên cạnh em." Lục Nghiêu nắm chặt tay Mạc Hữu An.

Mạc Hữu An nở một nụ cười, cho mọi người biết mình vẫn ổn: "Hơi máu me đấy, anh tránh đi một chút đi." "Không." Mạc Hữu An cũng không khuyên nữa, cô đã bị từng đợt đau đớn hành hạ đến mức sắp ngất đi, gương mặt vặn vẹo, bấu chặt lấy tay Lục Nghiêu. "An An, em đau thì cứ bấu anh, anh không sao đâu." Lần trước sinh con, anh bị bác sĩ đuổi ra khỏi phòng sinh, chỉ có thể đứng ngoài chờ đợi.

Anh không ngờ sinh con lại có thể đau đến mức này. "Em... không nỡ." "Diệp Mộ, đội trưởng, hai anh đi nhóm lửa đi, khử trùng dao, lát nữa chắc chắn sẽ cần dùng đến." Đóa Đóa nói.

Diệp Mộ và Lâm Tuấn gật đầu, tự động tránh đi, đi loanh quanh xung quanh, vừa nhóm lửa vừa để ý quan sát, không để bất kỳ vật nguy hiểm nào tiếp cận. "Đại ca, anh đừng nói chuyện với chị dâu nữa, để chị ấy giữ sức." Mạc Hữu An biết mọi người xung quanh đều không có kinh nghiệm, chỉ có thể ép mình bình tĩnh lại, hít vào, thở ra, lặp đi lặp lại động tác đó từng chút một.

Thấy Mạc Hữu An bình tĩnh như vậy, Lục Nghiêu và Đóa Đóa cũng dần lấy lại bình tĩnh.

Không biết qua bao lâu, ngay khi Mạc Hữu An sắp kiệt sức, Đóa Đóa vui mừng reo lên: "Chị dâu, bảo bối... thấy đầu rồi, chị cố lên, cố lên!" "Vợ ơi, ráng lên!" Mạc Hữu An nhớ lại kinh nghiệm lần trước, phối hợp với nhịp điệu của em bé, dốc sức theo từng cơn đau.

Không biết lại qua bao lâu nữa.

Cuối cùng, một tiếng khóc chào đời vang lên, nhóc con đã không phụ lòng mong đợi của mọi người, không hành hạ mẹ mình mà bình an ra đời.

Đóa Đóa cũng dùng dao cắt dây rốn.

Mạc Hữu An nhìn con một cái, cảm thấy kiệt sức, nhắm nghiền mắt lại.

Lục Nghiêu xót xa ôm lấy Mạc Hữu An, cảm động đến đỏ hoe mắt, vợ của anh thật sự quá vĩ đại, trong điều kiện sơ sài như thế này mà vẫn sinh con ra được.

Đóa Đóa là người từng thấy nhiều sóng gió, nhưng lúc này bế một đứa trẻ người đầy máu, khóc oa oa, tay cô vẫn không kìm được mà run rẩy.

Cô cầm lấy chiếc áo sơ mi Lục Nghiêu đã cởi ra từ sớm, lau sạch máu trên người đứa trẻ, sau đó dùng áo khoác của Mạc Hữu An bọc bé lại.

Có những chỗ không lau sạch được cũng đành chịu vì điều kiện quá thiếu thốn. "Ơ, hình như là con gái." Lục Nghiêu đang ở trần, bực mình nói: "Cái gì mà hình như, rốt cuộc là con trai hay con gái?" Đóa Đóa bế cô bé cười ngây ngô: "Đúng như ý nguyện của anh và Tiểu Kha Kha rồi, là một cô công chúa nhỏ, nhà họ Lục chúng ta lại có thêm một tiểu thiên kim rồi, tốt quá." Cô bé rất ngoan, khóc vài tiếng rồi thôi, lười biếng dựa trong lòng Đóa Đóa, mút mút cái miệng nhỏ.

Đóa Đóa cảm thấy tim mình mềm nhũn ra, chính tay cô đỡ đẻ cho cháu gái mình, chuyện này thật sự là quá vinh quang.

Đóa Đóa chọc vào cái má nhăn nheo của cô bé, tự hào nói: "Cô út của con đúng là nhân tài mà, đấu được biến thái, bắt được lưu manh, giờ lại thêm kỹ năng mới là đỡ đẻ, giỏi quá đi mất.

Bảo bối à, lớn lên con nhất định phải thân với cô nhé, phải làm một nữ trung hào kiệt như cô vậy." Lục Nghiêu liếc xéo Đóa Đóa, nhìn bảo bối nhà mình mà xót xa vô cùng, sinh ra đến bộ quần áo tử tế cũng không có, chỉ có thể dùng tạm quần áo bọc lại.

Lâm Tuấn và Diệp Mộ cũng không nhịn được nữa, nhưng sợ không tiện nên sau khi nghe tiếng trẻ con khóc khoảng 20 phút mới đi tới.

Bên này đã thu xếp ổn thỏa, Mạc Hữu An nằm trong lòng Lục Nghiêu, Đóa Đóa bế cô bé. "Cả mẹ và con đều ổn chứ?" Diệp Mộ hỏi.

Đóa Đóa tiện tay ném chiếc áo sơ mi của Lục Nghiêu cho Diệp Mộ: "Đừng nói nhảm nữa, đi giặt áo cho anh rể tương lai của anh đi." Diệp Mộ nhìn Lục Nghiêu đang ở trần là hiểu ngay tình hình, cười cười cầm áo đi ra bờ suối.

Lâm Tuấn nhìn chằm chằm cô bé trong lòng Đóa Đóa không rời mắt, cô bé lười biếng nhưng da dẻ hồng hào, nhìn qua là thấy rất khỏe mạnh. "Muốn bế không?" "Có được không?" "Dĩ nhiên là được, miễn là anh đừng làm con bé khóc là được." Lâm Tuấn cẩn thận đón lấy cô bé, đứa nhỏ thật sự quá mềm mại, như không có xương cốt vậy, dường như chỉ cần dùng sức một chút là sẽ làm đau bé. "Đội trưởng, anh thả lỏng chút đi, anh cứ gồng người lên thế này em bé sẽ không thích đâu." Lâm Tuấn gật đầu, từ từ thả lỏng cơ thể nhưng mặt vẫn căng thẳng như gặp đại địch.

Có lẽ vì rời khỏi vòng tay quen thuộc, cô bé không quen nên bĩu môi một cái rồi lại nằm yên. "Thật thú vị." "Chứ còn gì nữa, không xem là cháu gái của ai à, sinh ra trong điều kiện gian khổ thế này, cô bé sau này chắc chắn sẽ phi thường." "Tôi cũng nghĩ vậy." Diệp Mộ giặt sơ chiếc áo của Lục Nghiêu, hơ khô bên lửa rồi cũng quay lại.

Thấy trời sắp tối, cả nhóm không dám nán lại, vội vàng xuất phát, giờ có thêm em bé nên phải sớm ra khỏi đây.

Mạc Hữu An rất mệt, Lục Nghiêu luôn bế cô, nhưng sức một người có hạn nên Diệp Mộ và Lâm Tuấn cũng giúp một tay.

Gió đêm thổi qua se lạnh.

Cả nhóm nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mà xúc động đến phát khóc, hơn hai tháng rồi, cuối cùng họ cũng ra khỏi rừng nguyên sinh.

Trực thăng của Jerry đậu cách đó không xa, cả nhóm trực tiếp lên máy bay, đi gấp đến nước Y ngay trong đêm.

Trên máy bay suốt mấy tiếng đồng hồ, cô bé chắc là đói bụng nên thức dậy là khóc suốt, tiếng khóc làm lòng người lớn thắt lại.

Cả nhóm xót xa vô cùng nhưng cũng chẳng còn cách nào, trên máy bay chỉ có chút nước khoáng và bánh mì.

Lục Nghiêu chỉ còn cách đưa ngón tay vào miệng cô bé, nhóc con mút mút mới miễn cưỡng nín khóc.

Đến tận 5-6 giờ sáng, họ mới đến thủ đô nước Y.

Khi đi thuê khách sạn suýt chút nữa bị đuổi ra ngoài, may mà tuy dáng vẻ hơi nhếch nhác nhưng họ đều biết tiếng nước Y, cử chỉ lời nói cũng rất lịch sự nên mới thuê được phòng thành công.

Mọi người vẫn không dám thả lỏng, tắm rửa sơ qua rồi một mặt đến bệnh viện, một mặt báo tin bình an cho gia đình.

Chương 1964

Bác sĩ kiểm tra sức khỏe cô bé, không có vấn đề gì, Mạc Hữu An cũng ổn, chỉ là suy nhược sau sinh, nghỉ ngơi tốt là được.

Để chắc chắn, bác sĩ vẫn để hai mẹ con ở lại bệnh viện vài ngày.

Lúc này dù có vội về nhà cũng không thể hành hạ đứa trẻ được.

Xong xuôi mọi việc, Lục Nghiêu đuổi ba người kia về khách sạn ngủ, ba người cũng không từ chối, điều họ mong muốn nhất lúc này là về khách sạn ngủ một giấc ba ngày ba đêm, thật sự là quá mệt mỏi.

Ba ngày sau, sau khi diện cho cô bé thật xinh đẹp, cả nhóm cuối cùng cũng lên đường về nước.

Nhìn thấy mảnh đất quen thuộc, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Đóa Đóa hít sâu một hơi: "Lan Khuynh Tâm tôi đã về rồi đây!" Nói đoạn, bỗng cảm thấy không thoải mái, cô không khỏi nhíu mày. "Đóa Đóa, em sao thế?" Diệp Mộ ôm eo cô.

Đóa Đóa xua tay: "Không có gì, chắc là say máy bay, dạ dày hơi khó chịu." "Chắc là thời gian qua ở trong rừng ăn uống không tốt nên dạ dày có vấn đề rồi." "Có lẽ vậy." Lâm Tuấn cũng lên tiếng chào tạm biệt mọi người.

Qua lần tiếp xúc này, thực ra Lục Nghiêu khá thích người này, là một người chính trực nhiệt tình, vừa nghe tin họ đi cứu người là không nói hai lời đi theo ngay.

Bị kẹt trong rừng cũng không kiêu ngạo không nóng nảy, chưa từng tỏ ra mất kiên nhẫn hay oán trách một câu.

Loại người này anh rất tán thưởng.

Nếu không phải đã có Diệp Mộ, giao Đóa Đóa cho người như vậy anh làm anh trai cũng yên tâm.

Chỉ là đáng tiếc, Lan Khuynh Tâm chỉ có một, hai người họ định sẵn sẽ có một người phải đau lòng. "Đội trưởng, về nhà chúng tôi ở vài ngày đi, anh đến thành phố A mà tôi còn chưa kịp chiêu đãi gì." Đóa Đóa níu kéo. "Đời này có phải không đến nữa đâu, để lần sau đi." Lâm Tuấn cười khẽ. "Diệp Mộ, tôi nói chuyện với Đóa Đóa một chút, cậu không phiền chứ?" Diệp Mộ thản nhiên nói: "Tùy anh." Lâm Tuấn và Đóa Đóa đi ra một phía khác. "Đóa Nhi, anh quyết định từ bỏ em." Lâm Tuấn lưu luyến nhìn Đóa Đóa nhưng ánh mắt đã có thêm phần thanh thản.

Có những sự ăn ý như giữa cô và Diệp Mộ mà anh không thể xen vào được.

Thời gian qua anh đã nhìn thấy rõ ràng, không buông tay không được.

Thực ra anh vốn chẳng có tư cách cạnh tranh.

Chi bằng lùi lại một bước, tiếp tục làm đội trưởng của cô vẫn thực tế hơn, lại còn giữ được danh tiếng biết điều.

Cứ dây dưa thế này, không chỉ Diệp Mộ ghét bỏ mà sớm muộn gì Đóa Đóa cũng sẽ chán ghét, chính anh cũng sẽ khinh thường bản thân mình.

Đóa Đóa dang tay, hào phóng trêu chọc: "Đừng mà, xem biểu hiện của anh thời gian qua, em vừa định cho anh cơ hội, bảo anh mang nhà, mang tiền, hoa hồng và chân tình đến theo đuổi em đấy, em rất hưởng thụ cảm giác được theo đuổi.

Tới đi, em chuẩn bị sẵn sàng rồi." Lâm Tuấn giơ tay xin hàng: "Đại tiểu thư, cô tha cho tôi đi, tôi không muốn sau này có ngày chọc giận cô rồi bị cô cho ăn rắn sống, mật rắn chết đâu, đó sẽ là ác mộng cả đời của tôi đấy." Anh vừa nghĩ đến thảm cảnh của Jerry lúc đó là thấy rùng mình.

Một người đàn ông như thế mà cuối cùng bị hành hạ đến không ra hình người.

Tiểu ma nữ thế này anh thật sự không hưởng thụ nổi.

Thôi cứ để dành cho Diệp Mộ hành hạ đi. "Hừ, mấy con rắn nhỏ đó tính là gì, em mà không cẩn thận là có thể mổ bụng người ta, móc tim ra xem kẻ đó lòng lang dạ thú thế nào đấy." Đóa Đóa làm động tác cắt cổ.

Lâm Tuấn đã chọn cách này để tạm biệt chút tình cảm mập mờ kia thì cô cũng vui vẻ phối hợp. "Vậy làm chồng cô đúng là rủi ro cao quá, thật lo lắng cho ai đó ban đêm không ngủ được." "Đương nhiên rồi, lòng dạ đàn bà là độc nhất mà, em không giỏi gì chứ chỉnh người là giỏi nhất." Đóa Đóa vỗ ngực. "Tôi thắp sẵn hai ngọn nến cho Diệp Mộ vậy." Đóa Đóa đấm một cú vào ngực Lâm Tuấn, giống như bất kỳ lần nào họ giành chiến thắng trở về sau nhiệm vụ, cô cười nói: "Anh có thôi đi không." "Chẳng còn cách nào, ở lâu với người quái đản như cô thì ít nhiều cũng bị nhiễm chút tà khí." "Là do ý chí anh không kiên định thôi." Lâm Tuấn thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: "Thật sự tạm biệt nhé, Lan Khuynh Tâm, lần sau nói chuyện sau, tôi còn bận chuyển máy bay nữa." Là Lan Khuynh Tâm, chứ không phải Giang Đóa Nhi.

Từ nay về sau không còn Giang Đóa Nhi nữa, chỉ có Lan Khuynh Tâm, anh sẽ dần quên đi tình cảm từng có đó.

Đóa Đóa hiểu ý: "Nhiều tên như vậy, em vẫn thích nhất là Lan Khuynh Tâm." "Vậy nếu thích thì chỉ gọi cô là Lan Khuynh Tâm thôi." Khoảnh khắc quay lưng, gương mặt Lâm Tuấn lộ rõ vẻ thất lạc khôn nguôi.

Đóa Đóa nhớ ra điều gì đó, vội gọi: "Đội trưởng, cái cô Bạch Nhứ kia thích anh lắm đấy, anh cố gắng thêm chút nữa, chúc hai người có kết quả tốt." Lâm Tuấn cười khổ, Bạch Nhứ sao?

Anh không biết vợ tương lai của mình là ai.

Lâm Tuấn không ngoảnh lại, anh sợ nhìn thấy gương mặt rạng rỡ đó sẽ không nỡ buông tay.

Đóa Đóa nhìn bóng lưng Lâm Tuấn, hít sâu một hơi rồi tung tăng chạy về bên cạnh Diệp Mộ.

Diệp Mộ mỉm cười nhìn cô, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, không hỏi gì cả nhưng trong lòng đã hiểu rõ tất cả.

Mọi người trực tiếp về nhà, vợ chồng Lục Minh dắt theo Tiểu Kha Kha chờ sẵn ở cửa, vừa nhìn thấy cô bé trong lòng Lục Nghiêu và gương mặt mệt mỏi của Mạc Hữu An, Giang Mạn bật khóc nức nở. "Mẹ, chúng con không sao mà." Mạc Hữu An lên tiếng. "An An, nhìn con gầy đi bao nhiêu này." "Thế này tốt mà mẹ, người khác sinh xong muốn gầy cũng chẳng được, con thế này khỏi cần giảm cân luôn." Giang Mạn ôm lấy Mạc Hữu An một cái rồi mới bế lấy cô bé: "Bảo bối của bà, mau để bà xem nào, bé cưng của chúng ta thật vất vả quá." Lục Nghiêu giao con gái cho Giang Mạn rồi bế Lục Kha lên: "Thời gian qua có ngoan không?" Lục Kha sụt sịt mũi, òa khóc nức nở: "Oa oa oa, bố mẹ đi lâu thế, con nhớ bố mẹ chết đi được." Lục Nghiêu lau nước mắt cho con trai: "Được rồi, giờ con làm anh rồi đấy, cẩn thận em gái cười cho." "Em gái sẽ không cười con đâu... em ấy còn bé thế kia mà." "Được rồi, con trai ngốc." Giang Mạn và mọi người chỉ dồn tâm trí vào cô bé và Mạc Hữu An, Đóa Đóa cảm thấy tổn thương vô cùng, cô cũng ở trong rừng hai tháng mà, sao không ai quan tâm đến cô chút nào, cô cũng đáng thương lắm chứ bộ. "Mẹ ơi, bố ơi, nhìn sang đây này." Đóa Đóa cười hì hì nói. "Nhìn cái gì mà nhìn, cô thì có gì hay mà nhìn." Giang Mạn không kiên nhẫn nói.

Lục Minh cũng đang trêu cháu gái, chẳng ai thèm để ý đến Đóa Đóa.

Chương 1965

Con gái nhà người ta là tim gan, con gái nhà mình là cỏ rác.

Đóa Đóa thật sự cảm thấy nghẹn một cục tức, ngã vật vào người Diệp Mộ, Diệp Mộ bất lực nói: "Được rồi, lớn tướng rồi mà cứ như trẻ con vậy." Đóa Đóa không lên tiếng, Diệp Mộ chọc chọc má cô: "Thôi đi, đừng diễn nữa, có phải lần đầu bị đối xử thế này đâu." Động tác này khiến Đóa Đóa đổ nhào xuống đất, Diệp Mộ mới thấy không ổn, vội vàng ôm lấy cô. "Đóa Đóa, em sao thế?" Diệp Mộ hốt hoảng.

Giang Mạn cũng đi tới, véo mũi Đóa Đóa: "Con bé thối này, từ nhỏ đã thích diễn kịch, con diễn lại cho mẹ xem nào." Đóa Đóa vẫn nằm im, Giang Mạn cười: "Lan Khuynh Tâm, con còn giả vờ nữa à." Tim Diệp Mộ treo ngược lên tận cổ, anh cảm nhận được cô gái này thực sự không có phản ứng gì, run giọng nói: "Dì Mạn, lần này hình như không phải giả vờ đâu, cô ấy ngất thật rồi." Lục Minh vội vàng nhét cháu gái vào lòng Lục Nghiêu, chạy lại bế Đóa Đóa lên lao thẳng ra ngoài.

Ai bảo làm bố không thương con gái chứ, tất cả chỉ là vẻ bề ngoài thôi.

Giang Mạn ngẩn người một lát mới nhận ra mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Diệp Mộ vội vàng đi lấy xe.

Cả nhóm còn chưa kịp vào nhà đã vội vàng quay ra.

Trên xe, mọi người liên tục gọi Đóa Đóa nhưng cô không hề phản ứng, mặt trắng bệch nằm trên đùi Lục Minh. "Tiểu Mộ, chuyện này là sao?

Hai đứa ở ngoài đó gặp chuyện gì à?" Giang Mạn chưa bao giờ thấy con gái yếu ớt thế này nên lo lắng vô cùng.

Diệp Mộ lắc đầu: "Không có ạ, suốt chặng đường Đóa Đóa vẫn ổn, sức khỏe cô ấy tốt hơn bất cứ ai." Hành hạ Jerry hăng lắm mà, người không ổn là anh và Lâm Tuấn, bị cô ấy làm cho nôn thốc nôn tháo, còn bị mắng là chẳng giống đàn ông gì cả. "Vậy chuyện này là sao chứ, lo chết mất thôi." "Đừng gấp, sắp đến bệnh viện rồi, kiểm tra là biết ngay thôi." Lục Minh nói. "Cái con bé này, thật chẳng để ai yên lòng cả." Đóa Đóa được đưa vào phòng cấp cứu, tất cả đứng ngoài chờ đợi, một lát sau một nữ bác sĩ ra hỏi han vài điều rồi đưa cô đi siêu âm.

Một lúc sau, kết quả có. "Người nhà không cần quá lo lắng, bệnh nhân mang thai rồi, đã gần ba tháng." Thông tin bác sĩ đưa ra như một quả bom hạng nặng, Diệp Mộ chỉ thấy đầu óc ù đi, vô thức hỏi: "Bác sĩ, xác định là mang thai ạ?" "Ừ, mang thai rồi, chỉ là thời gian qua dinh dưỡng không đủ nên mới bị ngất, không có vấn đề gì lớn." "Chồng ơi, ông ngắt tôi một cái đi, có phải tôi nghe nhầm không?" Giang Mạn kích động nắm chặt cổ tay Lục Minh.

Gương mặt vốn luôn điềm tĩnh của Lục Minh giờ cũng hiện lên nụ cười, thật đúng là muốn bế cháu ngoại là có ngay, quá may mắn: "Bà không nghe nhầm đâu, Đóa Đóa thực sự mang thai rồi." "Cái con bé thối này, sao lại thế được." Giang Mạn không nói nên lời.

Diệp Mộ vẫn còn ngẩn ngơ, nghĩ lại tất cả những gì xảy ra trong hai tháng qua mà rùng mình, hôm đó Đóa Đóa chẳng phải nhảy nhót như con khỉ sao, hết leo cây lại xuống sông bắt cá.

Rồi thì nhảy máy bay, chạy bộ điên cuồng, giết rắn, đấu trăn, lái máy bay.

Sau một hồi như thế mà đứa bé vẫn bình an trong bụng, đúng là kỳ tích.

Đứa nhỏ này sinh ra chắc chắn còn lỳ đòn hơn cả Lan Khuynh Tâm.

Nhớ lại lúc xuống máy bay hôm nay, cô nói thấy buồn nôn, anh còn bảo chắc do dạ dày cô bị hành hạ quá.

Hóa ra là vì mang thai.

Đứa trẻ này đúng là biết nhịn, thời gian dài như thế mà chẳng hề hành mẹ chút nào.

Giang Mạn thấy bộ dạng ngẩn ngơ của Diệp Mộ thì bật cười, thật hiếm khi thấy con cáo nhỏ nhà họ Diệp lại có biểu cảm này: "Tiểu Mộ, ngẩn người gì thế, sắp làm bố rồi không vui sao?" Diệp Mộ tự đập vào trán mình một cái mới hoàn toàn tỉnh táo lại: "Vui ạ, con vui lắm, thật sự là bất ngờ quá." "Đúng là song hỷ lâm môn." Con gái nhỏ nhà Lục Nghiêu vừa chào đời, quay đi quay lại Đóa Đóa đã có tin vui.

Vì thời gian qua Đóa Đóa vận động quá mạnh nên mọi người không yên tâm làm thêm vài kiểm tra, kết quả đều cho thấy bảo bối vẫn an nhiên vô sự trong bụng cô.

Đóa Đóa ngủ một giấc tỉnh dậy, phát hiện trong phòng bệnh đầy người, ai nấy đều nhìn mình chằm chằm, cô đang mặc bộ đồ bệnh nhân kẻ xanh trắng. "Mọi người nhìn em làm gì thế?

Có phải em bị ngất không?" Cô nhớ hình như vốn định giả vờ bệnh để được chú ý, lúc lao về phía Diệp Mộ bỗng thấy mắt tối sầm lại rồi chẳng biết gì nữa.

Lần đầu tiên trong đời biết cảm giác bị ngất là thế nào. "Bản thân con thế nào mà con không biết sao?" Giang Mạn nghiêm mặt, đặc biệt là sau khi nghe Diệp Mộ kể chuyện ở rừng nhiệt đới.

Làm mẹ kiểu gì mà chẳng có trách nhiệm gì cả, bản thân có thai cũng không biết, ba tháng rồi mới hay.

Nếu cô không ngất xỉu, bà thật nghi ngờ có khi cô hành đến sảy thai cũng chẳng biết mất.

Hồ đồ đến mức này thì đúng là không ai bằng. "Mẹ ơi, sao mẹ nghiêm trọng thế?

Con bị bệnh nan y à?

Không đến mức đó chứ." Đóa Đóa chớp mắt, người như cô mà bị bệnh nan y thì đúng là không tưởng.

Giang Mạn suýt nữa không nhịn được mà véo miệng Đóa Đóa: "Cái con bé này, con nói nhảm gì thế, làm gì có ai tự trù ẻo mình bị bệnh nan y chứ." Đóa Đóa nuốt nước bọt: "Hì hì, mọi người thế này nghiêm túc quá làm con sợ mà.

Có thể dịu dàng chút được không, dù gì giờ con cũng là bệnh nhân." "Lan Khuynh Tâm, con thực sự không cảm thấy có gì khác lạ sao?" "Ôi trời ơi, có gì khác đâu chứ, có phải lâu rồi không gặp nên mọi người lại thấy con xinh đẹp hơn không?" Đóa Đóa vuốt tóc, cố ý tạo dáng quyến rũ.

Cả nhóm vừa giận vừa buồn cười, đúng là Lan Khuynh Tâm, bất kể lúc nào cũng là cây hài của mọi người.

Giang Mạn phải hít sâu mấy hơi mới đảm bảo mình không bị con gái làm cho tức chết. "Vậy rốt cuộc con bị làm sao?" Diệp Mộ trịnh trọng nói: "Lan Khuynh Tâm, em mang thai rồi." Nghe vậy, Đóa Đóa lập tức hóa đá, sau đó cười muốn lăn lộn trên giường, một tay đập giường, một tay chỉ vào mũi mình: "Em mang thai?

Em có bảo bối rồi?

Chuyện đùa này nhạt quá, mọi người muốn chọc em cười thì kể chuyện gì hay hơn đi, mọi người chẳng có chút khiếu hài hước nào cả, cũng may là dây thần kinh gây cười của em hơi thấp." Đóa Đóa cười không dứt được, nhưng cười một hồi bỗng thấy mọi người đều nhìn mình với ánh mắt vô cùng nghiêm túc.

Nụ cười trên mặt cô cứng lại, cô bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về khả năng mình mang thai.

Thực ra cũng chẳng phải không thể, cô và Diệp Mộ vốn không dùng biện pháp gì cả.

Chương 1966

Ngờ đâu hai tháng nay cô cũng không thấy 'dì cả' ghé thăm, cuộc sống trong rừng lúc nào cũng căng thẳng làm cô quên bẵng mình là phụ nữ, còn tâm trí đâu mà nhớ đến kinh nguyệt.

Cô đưa tay sờ bụng mình, chỗ này thực sự có một đứa trẻ sao?

Đứa con của cô và Diệp Mộ?

Vài tháng nữa thôi là nhóc con sẽ chào đời.

Cảm giác như đang nằm mơ vậy.

Đứa trẻ này đã cùng cô xuyên qua rừng nguyên sinh, sao mà lỳ thế không biết.

Cả đời cô hiếm khi có trải nghiệm như vậy, cái nhóc con này còn trong bụng đã biết theo mẹ đi mạo hiểm, đúng là quá may mắn rồi.

Mọi người đều đợi Đóa Đóa bình tĩnh lại, thấy cô trầm tư suy nghĩ là biết cô đã chấp nhận sự thật này.

Đóa Đóa vừa ngẩng đầu lên đã thấy mọi người nhìn mình đầy trêu chọc, mặt cô lập tức đỏ bừng: "Nhìn cái gì mà nhìn, tôi là phụ nữ, tôi mang thai không phải chuyện bình thường sao?

Có gì mà phải xem như xem hội thế, giải tán hết đi." Đóa Đóa xua tay đầy tiêu sái để che giấu sự ngượng ngùng.

Mấy người lớn này đúng là, chuyện này cũng phải đứng xem cho bằng được, thật là hết nói nổi.

Diệp Mộ nhìn Đóa Đóa như vậy thấy rất buồn cười, cô nàng rõ ràng là đang ngượng mà cứ giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Đóa Đóa lườm Diệp Mộ một cái, đều tại anh hết, nếu không tại anh thì cô đã không bị mọi người vây xem thế này.

Sao mà lại dính bầu được nhỉ, cô vẫn không thông suốt nổi, lẽ nào cô chính là kiểu người dễ thụ thai trong truyền thuyết?

Diệp Mộ luôn nở nụ cười bên môi, anh cũng sắp làm bố rồi, cuối cùng cũng khổ tận cam lai.

Ai đó đã nói rồi, mang thai là giải ngũ.

Anh chờ ngày này lâu lắm rồi.

Đóa Đóa thấy bộ dạng đó của Diệp Mộ là lại ngứa tay ngứa miệng, muốn đánh muốn mắng, nhưng vì có nhiều người lớn ở đây nên đánh người thì không tiện, mắng người chắc là được.

Nghĩ là làm, cô cầm luôn cái gối ném mạnh về phía Diệp Mộ, nghiến răng nghiến lợi quát: "Diệp Mộ, anh cười cái gì mà cười, anh còn dám cười à, anh là kẻ cầm đầu đấy, giờ chúng ta là hai người, sính lễ phải gấp đôi, thiếu một đồng tôi cũng không gả, anh tự mà liệu liệu đi." Động tác này làm Giang Mạn giật mình, bà vội giữ lấy người cô: "Lan Khuynh Tâm, con biết điều chút cho mẹ, trong bụng còn đang mang một đứa nữa đấy, con muốn quậy thế nào mẹ không quản, nhưng nếu hành hạ đến cháu ngoại của mẹ thì mẹ không để yên cho con đâu." Đóa Đóa vỗ vỗ bụng: "Mẹ yên tâm đi, con cảm nhận được nhóc này lỳ lắm, không sao đâu." "Dẹp ngay cái cảm nhận của con đi." Nếu con mà cảm nhận được nó lỳ thì đã chẳng không hay biết gì về sự tồn tại của nó, Giang Mạn chẳng tin lời Đóa Đóa chút nào.

Diệp Mộ cười, kích động nói: "Yên tâm đi ạ, sính lễ cần có sẽ không thiếu một xu, nhất định không để hai mẹ con thiệt thòi đâu, con đi xem ngày ngay, rồi bàn bạc với bố mẹ, chúng con sẽ kết hôn ngay lập tức." Diệp Mộ hớt hải chạy ra ngoài, chạy được một đoạn mới nhớ ra điều gì đó bèn quay lại.

Chạm phải ánh mắt cười hì hì của Mễ Nặc, anh ngượng ngùng gãi đầu.

Mễ Nặc dĩ nhiên không bỏ lỡ cơ hội trêu chọc cậu con trai ngốc này, bà giơ tay chọc vào đầu anh: "Con ngốc à?

Mẹ con và bố con đang ở đây này, chẳng lẽ con còn giấu bố mẹ nhận bố mẹ khác rồi sao?" Nghe tin Đóa Đóa mang thai, họ làm sao ngồi yên cho nổi, vội vàng phi tới ngay.

Mễ Nặc vừa dứt lời, mọi người cười vang, nhất là Đóa Đóa cười tươi nhất, vẻ mặt vô cùng đắc ý. "Mẹ..." Diệp Mộ có chút ấm ức, bao nhiêu người ở đây, ít nhất cũng phải giữ cho anh chút thể diện chứ.

Lần đầu anh kết hôn, kích động chẳng phải là chuyện bình thường sao?

Đóa Đóa thấy Diệp Mộ như vậy thì muốn che mặt, cô không quen Diệp Mộ, Diệp Mộ chắc chắn không phải bố của con cô đâu, thật là ngốc quá đi mất.

Không quen, không quen. "Nặc Nặc à, Tiểu Mộ đỏ hết cả tai rồi, chị đừng trêu nó nữa, hai nhà chúng ta bàn bạc chính sự đi thôi, cũng gần ba tháng rồi, để lâu nữa là lộ bụng đấy, chuyện hôn lễ không thể trì hoãn được." Diệp Mộ nhìn Giang Mạn với ánh mắt đầy cảm kích, đúng là mẹ vợ tương lai tuyệt vời, biết xót xa cho anh, biết giữ thể diện cho anh. "Cũng phải, hôm nay phải định luôn chuyện này, dù sao trước đó hai nhà cũng đã bàn bạc hòm hòm rồi, cứ theo lời Đóa Đóa nói, sính lễ tăng gấp đôi." Đóa Đóa suýt nữa thì sặc, hóa ra họ đã bàn bạc từ trước rồi, cô ngượng ngùng nói: "Dì Nặc à, con chỉ đùa với Diệp Mộ thôi, dì đừng để tâm quá." Cô không phải thực sự muốn thêm tiền sính lễ, cô biết rõ nhà họ Diệp chắc chắn sẽ không bạc đãi cô.

Cô không bao giờ lo lắng về mấy cái đạo lý vớ vẩn kiểu như sính lễ là sự thăm dò của phụ huynh hai bên, gả đi với giá rẻ thì sau này sẽ không ngóc đầu lên nổi ở nhà chồng.

Những lời đó cũng có cái lý của nó.

Nhưng đó không phải là Lan Khuynh Tâm cô, ai mà để cô chịu thiệt thì cô đá kẻ đó ngay.

Lan Khuynh Tâm cô sẽ không để mình phải chịu ấm ức, gia tộc đã cho cô nền tảng đó, và chính cô cũng có bản lĩnh đó. "Không sao, con là đại công thần mà, đây là những gì chúng ta nên đưa, dù sao Diệp Mộ nhà dì lấy được con là phúc đức tám đời rồi, không thiệt đâu." Cho dù đưa bao nhiêu sính lễ cho Đóa Đóa thì nhà họ Diệp cũng không lỗ.

Đóa Đóa là người thừa kế định sẵn của công ty Lan Hành Chi, một tập đoàn lớn mạnh hơn cả tập đoàn Diệp thị.

Người sáng mắt đều thấy cuộc hôn nhân này quá có lợi cho nhà họ Diệp. "Thế thì con ngại quá." "Thôi đi, lôi cái mặt dày của con ra đây, cho bao nhiêu thì nhận bấy nhiêu, con xứng đáng mà." Mễ Nặc nói.

Đóa Đóa thè lưỡi, rúc vào lòng Lục Minh, ra vẻ "con đang rất thẹn thùng".

Về chuyện này, Giang Mạn cũng không nói gì, nhà bà không thiếu tiền nhưng nhà họ Diệp muốn đưa bao nhiêu sính lễ thì đó là thành ý và tâm ý của họ, bà không có lý do gì để từ chối.

Gả đứa con gái bảo bối này đi, miệng bà thì cứ đòi gả sớm cho rảnh nợ, nhưng lúc này thực sự là không nỡ.

Bảo bối vô giá của bà mà.

Nhà họ Diệp đưa bao nhiêu bà cũng thấy xứng đáng. "Mẹ thấy hay là cuối tháng này đi, ngày đó đẹp đấy." "Có vội quá không, chỉ còn nửa tháng nữa thôi, hai đứa còn chưa chụp ảnh cưới mà." Giang Mạn nói.

"Không sao đâu, váy cưới của Đóa Đóa chẳng phải bà đã thiết kế xong từ sớm rồi sao, giờ con bé thế này cũng không phải vào quân đội nữa, tôi cứ để Diệp Tử Hạo gánh vác công ty, cho hai đứa đi chụp ảnh cưới, nửa tháng là đủ rồi.

Chuyện hôn lễ hai chúng ta cứ lo liệu là xong, sở thích của tụi nhỏ chúng ta nắm rõ như lòng bàn tay, tuyệt đối không để chúng thất vọng đâu." Diệp Tử Hạo cạn lời, ông bao nhiêu tuổi rồi mà cứ bắt ông gánh vác mãi thế, ông gánh bao nhiêu năm rồi, chẳng muốn làm chút nào nữa.

Chương 1967

Nhưng chẳng ai cho ông cơ hội lên tiếng.

Với lại con trai cả đời cưới vợ một lần, ông cũng không thể làm kỳ đà cản mũi được.

Diệp Tử Hạo cam chịu thở dài, thôi thì làm tiếp vậy, ai bảo nhà ông có hai thằng nghịch tử, đứa nào cũng là đến đòi nợ, hành hạ cái thân già này thôi.

Trong phòng bệnh chỉ nghe thấy tiếng thảo luận của Giang Mạn và Mễ Nặc, hai người càng nói càng hăng, giọng cũng càng lúc càng lớn, chẳng ai xen vào nổi.

Đóa Đóa và Diệp Mộ nhìn nhau, rốt cuộc là ai kết hôn vậy, sao chẳng ai hỏi ý kiến của họ thế này.

Có điều những gì hai bà mẹ nói nghe chừng cũng thú vị lắm, nhiều cái họ còn chưa nghe qua bao giờ.

Cả buổi chiều trôi qua trong tiếng thảo luận của Giang Mạn và Mễ Nặc, đến khi mọi người về hết Đóa Đóa mới thấy thế giới yên tĩnh trở lại.

Phụ nữ có tuổi rồi đúng là không nên chọc vào, sức chiến đấu quá kinh khủng.

Đóa Đóa thấy mình vẫn ổn nhưng bị mọi người ép ở lại bệnh viện quan sát kỷ thiên, Diệp Mộ lưu hạ lai bồi tha.

Đóa Đóa bị Diệp Mộ nhìn đến mức thấy không tự nhiên chút nào, "Anh nhìn em làm gì, chưa thấy mỹ nữ bao giờ à?" Diệp Mộ ôm lấy đầu Đóa Đóa, trịnh trọng đặt lên môi cô một nụ hôn: "Lan Khuynh Tâm, em giỏi thật đấy.

Nói mang thai là có ngay, mà còn mang thai một cách kinh thiên động địa, khí thế hào hùng như vậy." "Đồ khốn, anh thì vui rồi, có nghĩ đến cảm giác của em không?

Em chưa muốn có con sớm thế này mà, sao lại có thể nhanh như vậy chứ?" Người ta mang thai thì gian nan đủ điều, sao cô cứ như đang chơi vậy, chơi qua chơi lại mà đứa bé đã được gần ba tháng rồi.

Thật sự không hiểu nổi.

Theo sự coi trọng của những người này đối với cô, e rằng sau này cô chẳng còn chút tự do nào nữa, chắc ngày nào cũng bị nhốt lại nuôi như nuôi heo mất.

Nghĩ đến những ngày tháng đó, cô cảm thấy chẳng thoải mái chút nào. "Thật ra chuyện này anh cũng không khống chế được, chỉ có thể nói là sức sống của 'sinh mệnh nhỏ' trong cơ thể em quá mạnh mẽ thôi." "Anh có chút thường thức nào không hả?

Gần ba tháng rồi mà còn gọi là 'sinh mệnh nhỏ' à?" "Không phải sao?" Diệp Mộ hỏi ngược lại. "Em làm sao mà biết được, đây là lần đầu em mang thai mà." Đóa Đóa chẳng hiểu sao lửa giận lại bừng bừng.

Diệp Mộ ôm vai cô: "Lan Khuynh Tâm, dù sao cũng phải sinh, sinh sớm một chút cho xong nhiệm vụ, thời gian chơi bời sau này còn nhiều mà." "Nói vậy nghe cũng có lý.

Ôi dào, chán quá, anh đi mua cho em ít hạt khô đi, em muốn ăn để giết thời gian." "Được, anh đi ngay." Diệp Mộ cười đầy mê hoặc.

Đóa Đóa ở trong phòng bệnh thở ngắn than dài, cuối cùng nhớ ra chuyện gì đó, cầm điện thoại gọi đi. "Bạch Tiểu Hoa, có nhớ anh Đóa Đóa của cậu không?" Trêu chọc Bạch Nhứ luôn là trò cô chơi trăm lần không chán.

Bạch Như tâm trạng không tốt, cả người cứ ủ rũ: "Lan Khuynh Tâm, cậu thật là vô vị quá đi, gọi điện cho tớ chỉ để nói mấy câu này thôi à?

Không thể nói chuyện gì thú vị hơn sao?" Chuyện thú vị?

Chuyện cô mang thai đủ thú vị chưa? "Báo cho cậu một tin tốt, anh Đóa Đóa của cậu có bảo bảo rồi." Đóa Đóa toe toét miệng nói. "Cái gì?

Cậu có bảo bảo rồi?" "Làm gì mà kinh ngạc thế, tớ cũng chỉ mang thai thôi mà." Cứ như chơi đùa vậy, có cần phải kinh ngạc đến thế không?

Bạch Như không giấu nổi sự chấn động trong lòng, nghĩ ngợi một hồi rồi nói: "Cái cô này, cậu còn cần mặt mũi nữa không hả?

Cậu chưa cưới đã có bầu, mà còn thấy vinh quang lắm sao?

Chuyện này chẳng phải nên giấu giếm kỹ sao?

Cậu không thấy xấu hổ à?

Cậu yên tâm, tớ rất trượng nghĩa, tớ sẽ giúp cậu giữ kín, không nói cho ai biết đâu, cậu cũng đừng đi rêu rao khắp nơi." Đóa Đóa đảo mắt một cái: "Xấu hổ cái con khỉ, cậu là người thời đại nào rồi mà đầu óc vẫn chưa thông thế?

Bổn cô nương không giết người phóng hỏa, cũng chẳng làm tiểu tam cướp chồng người ta.

Bố mẹ hai nhà đều đồng ý rồi, mong chúng tớ kết hôn sớm còn chẳng được.

Hơn nữa, tớ và người mình thích sinh con thì có phạm đến quyền lợi của ai đâu, là chuyện thiên kinh địa nghĩa." Bạch Như vỗ vỗ lồng ngực mình, đôi khi cô thật sự rất ngưỡng mộ Đóa Đóa, cô ấy sống tùy tính, kiêu ngạo bất tuân, trong thế giới của cô ấy, cứ vui vẻ là được, chưa bao giờ để ý đến ánh mắt thế tục.

Cuộc đời như vậy thật khiến bao người phải ghen tị. "Lan Khuynh Tâm, chúc mừng cậu." Bạch Như chân thành nói. "Cảm ơn nhé, nhớ chuẩn bị quà đấy." "Biết rồi, cái đồ lòng lang dạ thú, hóa ra là đang tính kế quà cáp của tớ.

Yên tâm đi, không thiếu của cậu đâu." "Này, Tiểu Bạch Hoa, cậu bị vết thương lòng gì mà trông như sắp héo úa thế?" "Tớ hỏi cậu cái này nhé, chỉ hỏi thôi đấy, tớ không có ý gì đâu." Bạch Như dè dặt nói. "Nói đi, làm gì mà dông dài thế, tớ nghe mà đau cả tai." "À...

Anh Lâm Tuấn hai tháng nay có ở cùng cậu không?" "Đúng thế, bọn tớ đi phiêu lưu trong rừng rậm nhiệt đới, bốn người cùng nhau giết một con trăn dài sáu bảy mét, vui lắm." Đóa Đóa thản nhiên đáp.

Chuyện này chẳng có gì phải giấu. "Hóa ra là thật sự ở cùng cậu, một chuyến đi là mất hơn hai tháng." Làm bố mẹ Lâm gia và cô lo sốt vó, chỉ sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. "Cái gì mà ở cùng tớ, có biết nói chuyện không hả?

Tổng cộng có bốn người cơ mà.

Chương 1968

À không, hì hì, là sáu người." Trong bụng cô có một đứa, Mạc Hữu An lại sinh thêm một đứa. "Thế thì cũng là vì có cậu." Anh Lâm Tuấn, anh thừa biết mình và Lan Khuynh Tâm không thể nào, tại sao còn cứ xuất hiện trước mắt cô ấy.

Anh không nên yêu một cách hèn mọn như vậy, không nên chỉ cam tâm ở lại nơi có cô ấy. "Tiểu Bạch Hoa, mùi giấm chua đừng có nồng nặc thế được không?

Tớ sắp kết hôn rồi.

Đội trưởng nói lần này anh ấy thật sự buông tay, tớ bảo anh ấy về nhà tìm cô nào đó mà cưới đi, anh ấy đồng ý rồi.

Hay là cậu thử tranh thủ xem sao?" "Chẳng phải cậu không cho tớ ở bên anh ấy sao?" "Oa, cậu đừng có chụp mũ bừa bãi cho tớ nhé, tớ không thừa nhận đâu.

Tớ nói thế bao giờ?" "Hừ, đồ tiểu nhân, rõ ràng chính miệng cậu đã nói." Bạch Nhứ bĩu môi. "Cái cô này có phải học dốt quá không, năng lực hiểu bài kém thế." Đóa Đóa ra vẻ học bá cao cao tại thượng. "Lan Khuynh Tâm, cậu thật vô vị." Đóa Đóa cạn lời lắc đầu: "Thật sự bị cậu đánh bại rồi.

Hồi đó tớ nói là không cho phép cậu và gia tộc của cậu ép buộc Lâm Tuấn liên hôn, chứ tớ đâu có nói không cho cậu theo đuổi Lâm Tuấn, hay bảo Lâm Tuấn mở miệng hỏi cưới cậu đâu.

Cái não cậu sao mà cứng nhắc thế." "Chuyện đó không thể nào đâu..." Anh Lâm Tuấn hỏi cưới cô ư?

Đó chỉ là một giấc mơ mà cô còn chẳng dám mơ tới. "Bạch đại tiểu thư, cậu có thể tự tin lên một chút không?" "Chuyện này tự tin cũng chẳng có tác dụng gì, trong lòng người ta căn bản không có tớ." "Thế thì cậu sai rồi, trong lòng Lâm Tuấn có cậu đấy.

Hồi trước cậu hờ hững với anh ấy, thật ra anh ấy khá để tâm đấy, còn đặc biệt tìm tớ hỏi thăm, lo lắng cho cô nhóc như cậu lắm." Bạch Nhứ nghe xong, kích động đứng bật dậy: "Anh Lâm Tuấn thật sự làm thế sao?

Thật sự lo lắng cho em?" "Có cần tớ thề không?" "Không cần, không cần, chỉ cần cậu nói là tớ tin." Bạch Nhứ bỗng nhiên bật cười thành tiếng. "Ngốc nghếch quá, mạnh mẽ lên chút đi.

Đàn ông ấy mà, cậu phải biết tiến biết lùi đúng lúc, lúc cần thả thính thì thả, lúc cần gần gũi thì gần gũi.

Cậu phải dùng phương pháp một chút, đừng có suốt ngày chỉ biết bám lấy người ta hay đóng vai cô em gái tâm lý, mấy cái đó vô ích thôi, phải có chiêu thức cả đấy." "Vậy em nên làm gì?" "Anh ấy hôm qua vừa về rồi, tất nhiên là cậu phải tìm anh ấy bàn chuyện nhân sinh đi chứ.

Nhân lúc anh ấy chưa tìm được đối tượng kết hôn phù hợp, chậm chân là không kịp đâu." "Nhưng mà, anh ấy không thích kiểu người như em." "Thế thì tìm một người đàn ông nào đó làm anh ấy ghen đi.

Tốt nhất là tìm một gã tồi, tớ không tin anh ấy có thể trơ mắt đứng nhìn đâu.

Chỉ cần anh ấy có phản ứng, chứng tỏ anh ấy quan tâm đến cậu." Nếu đội trưởng biết Bạch Nhứ tìm một gã bạn trai chẳng ra gì, thế nào anh ấy cũng ra tay can thiệp, mà cứ qua lại như thế thì sẽ quen thôi. "Vậy em có bị chịu thiệt không?" "Ha ha, Tiểu Bạch Hoa, cậu thật là đáng yêu quá đi mất." Bạch Nhứ đỏ mặt: "Cậu đừng cười em, em nói nghiêm túc đấy, em không muốn mình bị thiệt thòi đâu." "Ai bảo cậu thật sự tìm một gã tra nam làm bạn trai đâu, tìm người diễn kịch là được mà." Bạch Như hơi nghi ngờ: "Liệu có ổn không?" "Không thử sao biết được." Đóa Đóa cũng chẳng biết cách này có hiệu quả không, nhưng chắc chắn sẽ khiến Lâm Tuấn dao động. "Được, ngày mai em sẽ đi thử xem sao.

Lan Khuynh Tâm, cảm ơn cậu nhé." "Không khách sáo.

Cuối tháng nhớ đến dự đám cưới, nhớ mang theo tiền mừng và quà gặp mặt cho con tớ đấy." "Chẳng phải còn chưa sinh sao?" "Tớ thu trước, đỡ cho các cậu phải đi đi lại lại." "Cậu thật gian trá quá." Đóa Đóa cười sảng khoái: "Tạm biệt nhé Tiểu Bạch Hoa, chúc cậu may mắn." Lúc Diệp Mộ quay lại, vừa nghe thấy chủ ý Đóa Đóa bày cho Bạch Như, anh thật sự không còn gì để nói: "Lan Khuynh Tâm, em lại bày trò gì linh tinh đấy?" Cái người có chỉ số thông minh tình cảm bằng không như cô mà cũng đòi dạy người ta yêu đương, liệu có đáng tin không đây? "Em đây là đang se duyên, tích đức đấy, đừng có mà phỉ báng em." "Em toàn bày mấy chiêu quái gở, chẳng ai thích nổi đâu." Dù sao nếu Đóa Đóa mà dám tùy tiện tìm một người đàn ông khác để chọc tức anh, anh sẽ vô cùng tức giận và phản cảm.

Đóa Đóa biết Diệp Mộ đang định nói gì, liền giải thích: "Nếu anh mà tìm người phụ nữ khác để chọc tức em, em chắc chắn sẽ không thích, vì chúng ta yêu nhau mà.

Nhưng Bạch Như và Lâm Tuấn thì khác.

Lâm Tuấn chỉ mới có một chút xíu thích Bạch Như thôi, sự yêu thích đó ít quá, chúng ta phải tìm cách kích phát sự yêu thích đó lên đến mức tối đa." "Không đúng, cách làm này của em căn bản chẳng có tác dụng gì đâu." "Haiz, anh vẫn chẳng hiểu gì cả, lười nói với anh quá." Đóa Đóa lắc đầu quầy quậy.

Diệp Mộ dở khóc dở cười: "Lan Khuynh Tâm, em quên mình là kẻ khờ trong chuyện tình cảm, kinh nghiệm bằng không rồi à?

Chủ ý của em chẳng có giá trị tham khảo nào đâu." "Diệp Mộ, tin hay không em không thèm cưới anh nữa bây giờ?" Đóa Đóa nổi giận. "Được rồi, được rồi, anh không nói nữa, em muốn thế nào thì thế ấy." Dù sao Lâm Tuấn có cưới được vợ hay không cũng chẳng liên quan gì đến anh.

Nhưng Đóa Đóa mà không cưới anh thì chuyện lớn rồi, đó là những hai mạng người cơ đấy. "Đồ nhát gan." Lâm Tuấn sau khi về nhà liền bắt đầu xử lý đống công việc tồn đọng ở công ty, ngày nào cũng bận tối tăm mặt mũi.

Nhưng hôm đó, anh lại bắt gặp Bạch Như đang ôm ấp thân mật với một người đàn ông ngay cửa công ty mình.

Oái oăm thay, người đàn ông đó lại là nhân viên trong công ty anh, hơn nữa còn là một kẻ lăng nhăng có tiếng.

Hôm qua lúc tan làm, anh còn thấy hắn ta hôn nồng nhiệt một người phụ nữ khác ở cửa công ty.

Lúc đó anh còn tự hỏi ai đã tuyển cái loại nhân viên này vào, tố chất kém quá.

Bạch Như nhìn người kiểu gì vậy, yêu đương mà không thèm điều tra lý lịch cho kỹ sao, sao lại chọn đúng cái loại cặn bã này chứ?

Nếu là người khác, Lâm Tuấn nghĩ mình nhất định sẽ không quản, nhưng đây là Bạch Như, không phải người lạ, anh không thể trơ mắt nhìn cô nhảy vào hố lửa.

Anh sải bước đi tới, mặt lạnh tanh nói: "Bạch Như, em lại đây, anh có chuyện muốn nói với em." Cá đã cắn câu, cá đã cắn câu rồi!

Trong lòng kích động muốn chết, nhưng trên mặt Bạch Như lại không hề biểu hiện ra.

Thời gian qua cô thật sự đã trưởng thành hơn nhiều, không còn kiểu không giấu được chuyện như trước nữa.

Cô coi như không nghe thấy, vẫn tiếp tục trò chuyện vui vẻ với người đàn ông kia.

Lâm Tuấn thấy cảnh này mà ngứa mắt vô cùng.

Chương 1969

Cái con nhóc này đối với anh cứ như kẻ thù, anh vẫn chưa hiểu rốt cuộc mình đã đắc tội gì với cô.

Bây giờ bản lĩnh càng lớn hơn rồi, anh gọi mà cô còn dám không thưa.

Sao cứ có cảm giác cô đang \"bung xõa\" quá đà thế nhỉ. "Bạch Nhứ!" Lâm Tuấn cao giọng.

Lúc này Bạch Nhứ mới quay lại, chỉ tay vào mũi mình: "Lâm tổng, anh đang gọi tôi sao?" "Ở đây còn có Bạch Nhứ nào khác nữa à?" "Ngại quá Lâm tổng, chúng ta không thân đến thế đâu.

Bây giờ là giờ tan làm, là thời gian riêng tư của tôi.

Nếu muốn bàn công việc, phiền anh hẹn với thư ký của tôi." Bạch Nhứ nói một cách bài bản. "Bạch Nhứ, em đừng có dở giọng mỉa mai như thế được không?" "Thật là nực cười, ai mỉa mai chứ?

Đừng có phỉ báng tôi trước mặt bạn trai tôi được không?" Bạch Nhứ trông có vẻ tùy ý, nhưng thật ra vẫn luôn quan sát kỹ biểu cảm của Lâm Tuấn.

Lan Khuynh Tâm nói không sai, anh Lâm Tuấn có thích cô một chút, nếu không thì khi thấy cảnh này, anh ấy đã không đen mặt mà nói chuyện với cô như vậy.

Trước đây cô luôn thiếu tự tin, nhưng thấy dáng vẻ này của Lâm Tuấn, trong lòng Bạch Nhứ nhen nhóm lên một ngọn lửa hy vọng.

Lâm Tuấn nhìn người đàn ông bên cạnh Bạch Nhứ, chân mày nhíu chặt.

Gã đó nhìn qua là biết tâm thuật bất chính, sao Bạch Nhứ lại không nhìn ra cơ chứ.

Loại người này mà thật sự là bạn trai của cô sao.

Lâm Tuấn không thèm nói nhảm với cô nữa, sải bước tới kéo tay Bạch Nhứ, lôi thẳng về phía bãi đỗ xe dưới hầm. "Này, anh buông tôi ra, buông ra!

Anh kéo tôi đi làm gì?" "Anh đưa em về nhà, đêm hôm con gái con lứa ở ngoài không an toàn." "Đó là việc của tôi, không mượn anh quản." Bạch Nhứ giở trò vô lại, ngồi phịch xuống đất không chịu đi.

Lâm Tuấn đau đầu kinh khủng, nhìn dáng vẻ ăn vạ của Bạch Nhứ, trước đây anh chưa từng thấy cô như thế này. "Bạch Nhứ, em bao nhiêu tuổi rồi mà còn ngồi bệt xuống đất, mau đứng lên!" "Anh buông tôi ra thì tôi mới đứng dậy." "Em lại muốn đi tìm gã đàn ông lúc nãy à?" "Tất nhiên rồi, đó là bạn trai tôi, vài ngày nữa tôi còn định đưa anh ấy về ra mắt bố mẹ nữa.

Anh lôi tôi đi thế này anh ấy sẽ hiểu lầm mất, nếu anh làm hỏng chuyện đại sự của tôi, tôi sẽ không để yên cho anh đâu." Bạch Nhứ đe dọa. "Em còn định kết hôn với gã đó?" "Tất nhiên, tôi không phải loại con gái tùy tiện, tôi quen người ta là nhắm đến chuyện kết hôn đấy." "Gã đó rất tồi." "Xì, đừng có nói xấu người ta, anh ấy đối với tôi rất dịu dàng, chu đáo." Khóe môi Bạch Nhứ mỉm cười, trông kiểu gì cũng ra dáng một người phụ nữ nhỏ đang hạnh phúc.

Khóe miệng Lâm Tuấn giật giật, cái cô này bị trúng độc quá sâu rồi, cứ coi mắt cá là trân châu. "Em có đi không?" "Không đi, nhất định không đi." Lâm Tuấn trực tiếp nhấc bổng cô lên, kẹp dưới nách, lười đôi co với cô.

Bạch Nhứ vừa thầm cười sung sướng, vừa la hét: "Anh thả tôi xuống, còn không thả tôi sẽ gọi người đấy, anh là đồ lưu manh!" Lâm Tuấn vốn dĩ cũng có máu bá đạo, hoàn toàn không để tâm đến lời đe dọa của Bạch Như.

Cô nhẹ hơn anh tưởng, anh dễ dàng nhét cô vào trong xe.

Bạch Như lườm Lâm Tuấn: "Lâm Tuấn, rốt cuộc anh muốn làm gì?" "Nếu là vì anh mà em hành hạ bản thân như vậy thì thật sự không cần thiết đâu." "Ai hành hạ bản thân chứ, tôi nghiêm túc yêu đương thì đụng chạm gì đến anh?" "Em không thèm tìm hiểu xem gã đó là loại người nào à?" "Trước đây anh ấy có hơi chơi bời một chút, nhưng đó là vì chưa gặp được người phù hợp thôi.

Anh ấy nói tôi chính là định mệnh của anh ấy, tôi tin rằng lãng tử quay đầu quý hơn vàng, anh ấy thật lòng với tôi." Bạch Như vẫn cười, thật ra là cười vì sự quan tâm của Lâm Tuấn dành cho mình.

Nếu có thể, cô thật sự muốn nhảy cẫng lên ăn mừng.

Nhưng dáng vẻ đó trong mắt Lâm Tuấn lại mang một ý nghĩa khác. "Chuyện này anh sẽ thưa chuyện với bác trai bác gái." "Bàn bạc cái gì mà bàn, không cho phép anh can thiệp vào chuyện của tôi.

Anh có là gì của tôi đâu, anh không có tư cách." Lâm Tuấn sắp tức đến hộc máu rồi, con nhóc này một khi đã bướng bỉnh thì chẳng ai kéo lại được. "Em còn nhỏ quá, dễ bị người ta lừa lắm." "Nực cười, tôi nhỏ chỗ nào chứ?

Tầm tuổi tôi người ta kết hôn đầy ra rồi, bạn học của tôi có đứa con đã biết đi mua nước mắm rồi đấy, hôm nọ tôi vừa mới gặp một đứa xong." "Tiểu Như, dạo này em rốt cuộc bị làm sao thế?" "Làm sao là làm sao?" "Đừng có bốc đồng, đừng có buông thả bản thân nữa, hãy sống như trước kia đi." Mắt Bạch Như bỗng đỏ hoe: "Tôi buông thả bản thân chỗ nào?

Anh không thích tôi, vậy tôi tìm người thích tôi để yêu đương tử tế, tại sao anh lại xen vào?

Anh thật là đáng ghét!" Nhìn dáng vẻ bất lực của Bạch Như, lòng Lâm Tuấn thấy nghèn nghẹn: "Vậy em cũng phải xem mình tìm người thế nào chứ, loại người đó không đáng." Bạch Như quay mặt đi: "Đó là việc của tôi, anh đừng quản nữa." "Tiểu Như, đừng như trẻ con nữa được không, em thật sự thích gã đó đến thế sao?" "Thích chứ, nhưng không thích bằng thích anh.

Dù sao anh cũng chẳng thích tôi, nên tôi đành tìm người khác thay thế vậy." Bạch Như từng bước dò hỏi.

Lâm Tuấn nhất thời không biết nói gì, anh không thể cho Bạch Như tình yêu mà cô mong muốn, thứ anh có thể cho chỉ là một cuộc hôn nhân, nhưng như thế thì quá thiệt thòi cho cô, cô xứng đáng với những điều tốt đẹp hơn.

Sự im lặng của Lâm Tuấn khiến tim Bạch Như nhói đau, cô quay đầu đi: "Anh cho tôi xuống xe đi." "Thời gian không còn sớm nữa, để anh đưa em về." "Không cần đâu, anh đừng cho tôi hy vọng nữa, tôi không muốn mình không buông tay được." "Tiểu Như." Bạch Như hít mũi một cái, trịnh trọng nói: "Lâm Tuấn, tôi hỏi anh một lần cuối, anh và Lan Khuynh Tâm còn khả năng nào không?" Lâm Tuấn lắc đầu: "Không thể nào." Đối với Lan Khuynh Tâm, anh đã hoàn toàn buông tay, huống hồ người ta đã có con rồi.

Nhớ lại vẻ mặt đắc thắng của Diệp Mộ trong điện thoại, anh thật sự dở khóc dở cười, có cần thiết phải báo tin ngay cho tình địch cũ như anh không chứ?

Thật là trẻ con. "Ngoài Lan Khuynh Tâm ra, anh còn thích ai khác không?" "Không còn ai cả." "Vậy anh có định kết hôn không?" Lâm Tuấn gật đầu: "Chắc chắn là phải kết hôn rồi." Tuổi anh cũng không còn nhỏ, bố mẹ cũng đang giục giã chuyện này.

Anh cũng định tìm một cô gái phù hợp rồi kết hôn. "Vậy anh có ghét tôi không?" "Sao mà ghét em được, chúng ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ mà." Lâm Tuấn đưa tay xoa đầu Bạch Như. "Vậy nếu anh muốn tìm người kết hôn, anh có thể cân nhắc tôi không?" Nụ cười trên mặt Lâm Tuấn hơi cứng lại: "Em xứng đáng với người tốt hơn, anh không thể vì không theo đuổi được người mình yêu mà quay sang làm hại em được, như vậy không công bằng với em." "Anh Lâm Tuấn, em không để ý đâu, từ trước đến nay em chưa từng để ý." Bạch Như nói cực kỳ nghiêm túc. "Đừng có ngốc nghếch, đừng có bốc đồng." "Em không ngốc, cũng không bốc đồng.

Em biết anh Lâm Tuấn là người tốt, nếu em làm vợ anh, chắc chắn anh sẽ không ngược đãi em, cũng không ngoại tình.

Chương 1970

Bây giờ tìm được người đàn ông tốt như vậy khó lắm, tình yêu gì đó xa xỉ quá phải không?

Em chỉ cần một người chồng như vậy thôi." Cô cũng muốn có tình yêu, nhưng nếu không có được thì đành chịu thôi.

Ngoại tình, bạo hành gia đình, Lâm Tuấn tự nhận mình sẽ không bao giờ làm ra những chuyện vô đạo đức như vậy, chỉ là anh thật sự không muốn làm lỡ dở cuộc đời Bạch Như. "Tiểu Như, em có biết mình đang nói gì không?" "Em biết rất rõ.

Thật đấy, nếu anh muốn kết hôn thì hãy cân nhắc em, cho em một cơ hội." "Chuyện này để sau hãy nói, anh đưa em về trước đã." "Không, anh trả lời em ngay bây giờ đi.

Anh yên tâm, bất kể câu trả lời thế nào em cũng chấp nhận, em sẽ không đeo bám anh đâu, điểm này anh cứ yên tâm." "Anh không có gì là không yên tâm cả, chỉ là anh cần phải suy nghĩ kỹ, không thể trả lời em ngay lập tức được." "Thật sao?

Anh thật sự sẵn lòng cân nhắc em sao?" Lâm Tuấn gật đầu thật mạnh: "Ừ." Bạch Như cười ngây ngô vì vui sướng.

Lâm Tuấn sực nhớ ra điều gì đó, nói: "Mau chia tay với gã bạn trai kia đi.

Tối qua anh thấy hắn ta hôn nồng nhiệt một người phụ nữ khác đấy." "Hả, anh không lừa em chứ?" Bạch Như kinh ngạc. "Anh có cần thiết phải làm vậy không?" Bạch Như hít sâu một hơi: "Em tin anh.

Chia tay, chia ngay lập tức, cái loại tra nam đó không chia tay thì để dành ăn Tết à?" "Thế thì tốt." "Hì hì, anh Lâm Tuấn, anh thật tốt." Anh thật tốt?

Tốt ở chỗ nào chứ, anh thật sự không hiểu trong đầu Bạch Nhứ đang nghĩ cái gì nữa.

Cô dễ thỏa mãn quá, dường như chỉ một câu nói đơn giản cũng đủ làm cô vui vẻ cả buổi. "Dạo trước sao em lại không thèm đếm xỉa đến anh?" Bạch Nhứ chột dạ quay mặt đi, dứt khoát bán đứng Lan Khuynh Tâm: "Là Lan Khuynh Tâm đe dọa em đấy." "Cô ấy đe dọa em?" "Thì đấy, cô ấy đồng ý cứu bố em, nhưng không cho phép chúng ta ở bên nhau." "Làm sao có thể?" Lâm Tuấn không dám tin, Đóa Đóa sao có thể đưa ra yêu cầu vô lý như vậy. "Đại khái ý là vậy, cô ấy không cho phép em dùng hôn nhân để trói buộc anh, không cho phép Bạch gia gây áp lực lên gia đình anh.

Cô ấy nói hy vọng anh tìm được người mình thật sự thích." Hóa ra là vậy.

Khóe miệng Lâm Tuấn thoáng hiện nụ cười, anh đã bảo Đóa Đóa không phải là người thích lo chuyện bao đồng như thế mà. "Hai người thật là..." Anh cứ ngỡ mình đã đắc tội gì với Bạch Nhứ, hóa ra là hai cô gái đang bày trò nghịch ngợm, làm anh lo hão một phen. "Em cũng đâu muốn thế, nhưng em đã hứa với cô ấy thì phải làm được, dù trong lòng em chẳng muốn chút nào.

Anh Lâm Tuấn, em thật sự đã rất nỗ lực đấy." "Được rồi, được rồi, nỗ lực của em anh thấy cả rồi, không phải là tìm một gã đàn ông chẳng ra gì sao?

Làm như tự hào lắm không bằng." "Đó cũng là kết quả nỗ lực của em đấy, tuy rằng ra quân thất bại." "Sau này đừng có ngốc thế nữa, biết đâu Lan Khuynh Tâm chỉ đang đùa với em thôi.

Em cứ ngốc nghếch thế này, bị người ta bán đi còn giúp người ta đếm tiền cũng nên." "Lan Khuynh Tâm không có bán em đâu, cô ấy đối với em tốt lắm, còn giúp gia đình em một việc lớn như thế.

Nếu không có cô ấy, có lẽ bây giờ em đã thành trẻ mồ coi rồi." "Anh có bảo cô ấy không tốt đâu." "À.

Hì hì." Lâm Tuấn nhìn bộ dạng đó của Bạch Nhứ mà chỉ thấy buồn cười, thật sự là quá ngây thơ.

Nhưng ngốc một chút cũng tốt, anh không thích mẫu phụ nữ lúc nào cũng đầy toan tính, ở cạnh những người như vậy mệt mỏi lắm.

Đóa Đóa chỉ ở bệnh viện một ngày đã vội vàng chạy về đại viện, vì ông cố sắp không qua khỏi rồi.

Đó là lời nói nguyên văn của Lục Sâm.

Đóa Đóa biết lần này ông không cầm cự được nữa rồi, ngay cả chú út cũng nói vậy thì chắc chắn là rất nguy kịch.

Đóa Đóa ở trên xe bắt đầu khóc, khóc nức nở đến mức suýt ngất đi.

Diệp Mộ không biết phải an ủi thế nào, chuyện sinh lão bệnh tử không ai có thể khống chế được.

Lão thái gia nhà họ Lục xưa nay vốn yêu thương con cháu, có thể nói người mà đám trẻ này yêu quý nhất chính là ông cố.

Tuy tuổi đã cao nhưng tư tưởng của ông rất khai minh, không hề cổ hủ, luôn ưu tiên xem xét lợi ích của con cháu.

Con cháu trong nhà ai cũng hết lòng kính yêu ông. "Đóa Đóa, đừng khóc nữa, lát nữa gặp ông cố, em phải chính miệng nói cho ông biết là em đã có con rồi." Đóa Đóa không thể ngừng khóc được: "Oa oa...

Tại sao không thể đợi thêm chút nữa chứ, đợi đến khi thấy được đứa bé trong bụng em, ông chắc chắn sẽ thích lắm.

Trước đó ông cố còn bảo em là muốn thấy chắt của mình, sao lại đột ngột thế này cơ chứ." "Cho nên, em nhất định phải chăm sóc tốt cho đứa con của chúng ta, đó là tâm nguyện của ông cố." Đến cổng đại viện, nước mắt Đóa Đóa mới ngừng rơi.

Diệp Mộ đưa khăn giấy cho cô, cô lau quẹt vài cái rồi lao thẳng vào trong nhà.

Diệp Mộ kéo không kịp.

Trong phòng ông cụ, tất cả mọi người đã tề tựu đông đủ, đứng quây quanh giường.

Ông cụ tựa vào một chiếc gối mềm, trông có vẻ như thường ngày, nhưng ánh mắt đã bắt đầu rệu rã, không còn tinh anh nữa.

Đám trẻ nhỏ đứa nào đứa nấy ngoan ngoãn quỳ bên giường, mắt rưng rưng, muốn khóc mà không dám khóc, chắc là đã bị người lớn mắng rồi.

Đóa Đóa chen vào, đẩy Lục Kha ra.

Lục Kha nhíu mày nhỏ, bất mãn nói: "Cô ơi, cô có biết ai đến trước đến sau không hả?

Sao cô lại chen cháu?" "Đi ra chỗ khác đi, trong bụng cô còn một đứa nữa đây này, cháu không biết nhường cô à?" Bảo bảo của cô còn chưa được thấy ông cố lần nào, đó là một sự hối tiếc rất lớn. "Cô lớn tướng rồi mà còn bắt cháu nhường, cô không thấy xấu hổ à?" "Tránh ra, tránh ra, đứa nhỏ trong bụng cô kiểu gì chẳng nhỏ hơn cháu, để cô nói chuyện với ông cố chút nào." "Nhưng đó cũng là ông cố của cháu mà." Lục Kha không chịu thua, cậu bé cũng muốn được nhìn ông cố thêm chút nữa để ghi nhớ mãi không quên.

Lục Nghiêu kéo Lục Kha lại, ôm vào lòng, ghé tai nói: "Ngoan đi." Lục Kha uất ức nhìn Lục Nghiêu, không quấy khóc nữa.

Chương 1971

"Ông cố ơi, ông thật đáng ghét, làm con sợ đến mức phải chạy thẳng từ bệnh viện về đây." Đóa Đóa nắm tay ông cụ. "Cái con nhóc này, chạy làm gì mà chạy, đứa bé thế nào rồi?" Lời nói nghe như mắng mỏ, nhưng chưa bao giờ che giấu được sự xót xa bên trong.

Ông biết đại hạn của mình đã đến, nên mới bảo Lục Sâm gọi Đóa Đóa và Diệp Mộ về. "Hì, ông cũng biết con là 'quái thai' mà, con của con tất nhiên cũng là một 'nữ siêu nhân' rồi, ông cứ yên tâm đi, khỏe mạnh lắm." Đóa Đóa nén nỗi đau trong lòng, vẫn giữ vẻ mặt vô tư lự như xưa.

Ông cụ không thích người trong nhà cứ khóc lóc sướt mướt. "Ta cũng nghĩ vậy, mang theo cái bụng bầu mà còn dám băng rừng nhiệt đới, đúng là chẳng ai bằng." "Cảm ơn ông cố đã khen ngợi." "Hừ, còn mặt mũi mà nói à, ai đầu thai làm con của con đúng là xui xẻo, con chính là đứa không trách nhiệm." "Ông cố, cái này gọi là nuôi thả, phải rèn luyện từ trong bụng mẹ chứ.

Sau này nó nhất định sẽ kế thừa di chí của ông, trở thành một đại tướng quân làm rạng danh tổ tông.

Tuy là con gái nhưng sẽ là nữ tướng quân." "Thế thì cũng là làm rạng danh nhà họ Diệp, liên quan gì đến nhà họ Lục chúng ta đâu." "À, vậy thì cho nó họ Lục đi, để con đi bàn bạc với mọi người, quyền tự quyết này con vẫn có." Ông cụ lắc đầu, khẽ nhắm mắt lại: "Bất kể họ Lục hay họ Diệp thì cũng đều là con cháu nhà họ Lục chúng ta." "Vâng vâng vâng, đều là con cháu của ông, trong người đều chảy dòng máu của ông, đời sau lại càng ưu tú hơn đời trước." Tinh thần của ông cụ thật sự không tốt, Lục Minh kéo kéo Đóa Đóa, ý bảo cô đừng quấy rầy ông cụ mãi thế.

Đóa Đóa đứng dậy, Diệp Mộ vội vàng đỡ lấy cô.

Ông cụ nhìn quanh một lượt, thấy mọi người đã đến đông đủ, từ già đến trẻ, từ lớn đến nhỏ, không thiếu một ai. "Được rồi, bây giờ mọi người đã đông đủ rồi.

Đám người lớn các anh chị cũng đã có tuổi cả, tôi cũng chẳng còn gì để nói.

Tôi chỉ muốn nói mấy lời gan ruột với mấy đứa nhỏ này thôi." "Ông cố ạ." Đám trẻ đồng thanh. "Ông cố ơi." Đóa Đóa cũng chen vào một câu.

Mọi người đều nhìn cô, cô giải thích: "Con thay mặt sinh mệnh nhỏ trong bụng lắng nghe lời dạy bảo của ông, không được sao?" Mọi người cũng không nói thêm gì nữa. "Các cháu à, nhà họ Lục chúng ta đứng vững ở thành phố A đã gần một trăm năm rồi.

Nhớ năm xưa, ông một thân một mình đến thành phố A, dựa vào nắm đấm và bầu nhiệt huyết để lập nghiệp trong quân giới, sau đó lại cùng bà cố các cháu mở công ty nhà họ Lục.

Công ty đã trải qua bao thăng trầm, rồi cũng lớn mạnh như hôm nay.

Có biết bao nhiêu người ghen ghét đến đỏ mắt, muốn kéo nhà chúng ta xuống, nhưng lần nào chúng ta cũng bình an vô sự vượt qua.

Các cháu có biết nhà chúng ta dựa vào cái gì không?" Thiên Thiên nhanh nhảu: "Cháu biết ạ, là sự đoàn kết.

Ông cố từng nói đoàn kết là sức mạnh." Tiểu Anh Đào giọng trong trẻo nói: "Từ nhỏ cháu đã cảm thấy nhà mình khác với những nhà khác.

Cháu hỏi ông nội, ông nội nói nhà họ Lục chúng ta vợ hiền con hiếu, cha mẹ từ bi, cả nhà đoàn kết yêu thương nhau." Cô bé luôn ghi nhớ lời ông nội, phải yêu thương anh chị em, tôn trọng người lớn. "Không đâu, là tình yêu đấy ạ.

Ông yêu cháu, cháu yêu ông, thế là tốt rồi.

Giống như bố mẹ yêu nhau vậy, rồi chúng cháu sẽ rất hạnh phúc." Lục Kha nắm chặt tay nói. "Là chúng ta cùng nắm tay nhau ạ, giống như chơi trò xoay vòng vòng ấy, các bạn nhỏ không được tùy tiện buông tay, nếu không các bạn khác chắc chắn sẽ bị ngã." Lục Dư hùa theo.

Khóe miệng ông cụ hiện lên một nụ cười, đám trẻ nhà họ Lục thật sự rất ưu tú, đứa nào cũng có một bộ nhận thức của riêng mình. "Còn gì nữa không?" Tiểu Bùi Ngải định nói gì đó nhưng lại không biết mình nói có đúng không, ông cụ ôn tồn nhìn cô bé: "Ngải Ngải, cháu nghĩ sao?" "Cháu nghĩ là người nhà ạ." "Tại sao?" Ông cụ mỉm cười. "Vì cả nhà ở bên nhau thì sẽ vui vẻ, không ai dám bắt nạt mình nữa." Nguyện vọng lớn nhất của cô bé lúc này là tìm thấy mẹ, như vậy cô bé sẽ là đứa trẻ có cả bố lẫn mẹ, các bạn khác sẽ không thể bắt nạt cô bé được nữa. "Tiểu Mộc Đầu thì sao, cháu thấy thế nào?" "Hì hì, cháu thấy mọi người nói đều đúng cả ạ.

Nhưng cháu nghĩ là không vứt bỏ, không từ bỏ, tương trợ lẫn nhau.

Lần trước cháu và anh Tiểu Kha không đi nổi nữa, thế là chúng cháu dìu nhau, cứ thế là tự đi được về đến nhà." Ông cụ hài lòng gật đầu, xoa đầu từng đứa một.

Có những đứa trẻ thông minh lanh lợi thế này, chỉ cần sau này không đi chệch hướng, tiền đồ của nhà họ Lục vẫn sẽ luôn xán lạn. "Ông cố ơi, rốt cuộc ai nói đúng ạ?" Đám trẻ nhao nhao hỏi.

Ông cụ cảm thấy tai mình ù đi, nghe không rõ lắm, nhưng vẫn nói: "Các cháu nói đều đúng cả.

Các cháu phải nhớ kỹ, các cháu đều cùng một gốc rễ, bất kể lúc nào cũng tuyệt đối không được phép tàn sát lẫn nhau, nếu không thì tự mình cút khỏi nhà họ Lục cho ông." "Ông cố ơi, sẽ không có chuyện đó đâu ạ." Tiểu Anh Đào hứa. "Đúng thế, cháu rất yêu quý các chị và các em mà." Tiểu Kha nói.

Lục Sâm thấy dáng vẻ của ông cụ, liền bảo đám trẻ: "Được rồi, các cháu ra ngoài chơi đi, đừng làm phiền ông cố nghỉ ngơi nữa, ông cố mệt rồi." Đám trẻ có vẻ không muốn đi, Tiểu Anh Đào lớn hơn, hiểu rõ hơn đám nhóc kia về sự sinh tử, nước mắt đã rơi xuống nhưng cô bé vẫn hít mũi một cái, dỗ dành mấy đứa nhỏ ra ngoài.

Trong tâm trí cô bé luôn hiện lên một hình ảnh, ngày đầu tiên cô bé trở về nhà họ Lục khi còn nhỏ, chính ông cố đã nắm tay cô bé dắt vào nhà.

Lúc đó ông cố nói: "Chúng ta về nhà rồi." Khoảnh khắc đó, cô bé cảm thấy như mình đã có được cả thế giới.

Khi lũ trẻ đã ra ngoài hết, ông cụ im lặng một hồi rồi mới nói: "Những lời bọn trẻ vừa nói, hẳn là mọi người đều nghe thấy rồi chứ." "Chúng con đều nghe thấy rồi ạ." "Thời gian của ta không còn nhiều nữa, chỉ hy vọng các con có thể mãi mãi yêu thương giúp đỡ lẫn nhau.

Từng thế hệ cứ thế đi tiếp, quan hệ huyết thống có lẽ sẽ ngày càng nhạt nhòa, nhưng các con phải dạy dỗ lũ trẻ, để chúng biết cội nguồn của mình, đều là cùng một gốc gác mà ra.

Gia đình luôn luôn đứng vị trí thứ nhất, tiền tài chỉ là nhất thời, cho dù phải đánh đổi cả cơ nghiệp của nhà họ Lục này, các con cũng phải bảo vệ tốt người thân của mình.

Tuyệt đối đừng tàn sát lẫn nhau, đừng lạnh lùng vô cảm, lúc nào cũng phải đoàn kết lại." "Chúng con sẽ làm như vậy ạ." Tất cả mọi người đồng thanh đáp lời.

Những người này có phẩm hạnh thế nào, ông cụ chỉ nhắc nhở đến đó chứ không nói nhảm thêm: "Những người khác ra ngoài đi, Dĩ Thành ở lại." Mọi người nhìn ông cụ một cái thật sâu rồi mới bước ra ngoài.

Bùi Dĩ Thành nắm lấy tay ông cụ, nghẹn ngào gọi: "Ông cố." "Biết tại sao ta giữ cháu lại không?" "Cháu biết, ông cố không yên tâm nhất là cháu." Hiện tại những anh chị em khác đều đã hạnh phúc viên mãn, chỉ còn anh và anh cả là vẫn độc thân.

Chương 1972

Quan trọng nhất là anh, một người đàn ông lớn tướng lại còn dắt theo một đứa trẻ không rõ mẹ là ai, thật sự khiến người ta không khỏi lo lắng. "Hài tử, từ nhỏ ta đã đặc biệt nghiêm khắc với mấy đứa con trai các cháu, cũng không ít lần đánh mắng, giờ nói thật cho ông cố nghe, các cháu có oán ta không?" "Lúc nhỏ thì đặc biệt sợ ông, lớn rồi thì không sợ nữa, vì biết ông chỉ là hổ giấy thôi." Sấm to mưa nhỏ mà. "Muốn ăn đòn phải không, ai là hổ giấy hả?" Ông cụ gầm nhẹ theo thói quen, nhưng vừa gầm lên hai tiếng đã không nhịn được mà ho khan. "Ông cố, ông vẫn như vậy, giống hệt trong ký ức của cháu." Bùi Dĩ Thành cười nói. "Thằng ranh con, cháu thấy giờ ta không đánh nổi cháu nữa rồi phải không?" "Ông cố..." "Được rồi, không nói nhảm với cháu nữa.

Ngải Ngải là một đứa trẻ thông minh, lại thường xuyên do mẹ cháu chăm sóc nên rất tinh ranh.

Cũng chính vì thế mà con bé nhạy cảm hơn người bình thường.

Cháu sớm muộn gì cũng phải kết hôn, trước đây ta chưa từng hỏi, rốt cuộc cháu có biết mẹ của Ngải Ngải là ai không?" Bùi Dĩ Thành lắc đầu, không còn nổi cáu mỗi khi nhắc đến chuyện này như trước nữa mà thành thật đáp: "Cháu thực sự không biết, chẳng có chút manh mối nào cả." Năm đó trước cửa nhà đột nhiên xuất hiện một đứa bé, trên đó có tờ giấy viết: Con của chính mình thì tự nuôi cho tốt.

Cũng vì sự xuất hiện của đứa trẻ thần bí này mà anh mất đi tư cách theo đuổi người mình thích.

Đến tận bây giờ nghĩ lại, anh vẫn cảm thấy nuối tiếc.

Lúc đầu anh có bài xích đứa trẻ đó, nhưng máu mủ tình thâm, mỗi ngày nhìn con bé thay đổi từng chút một, sao anh có thể không yêu thương cho được. "Nghe giọng điệu của cháu, vẫn còn oán khí sao?" "Ông cố, ông biết không?

Cháu từng rất thích một cô gái, nhưng vì sự tồn tại của Ngải Ngải, chúng cháu không thể nữa." "Vậy là cháu ghét Ngải Ngải rồi." "Không, cháu biết chuyện này không liên quan đến con bé, cháu sẽ không ghét con gái mình." "Vậy là oán hận mẹ của Ngải Ngải?" "Có lẽ vậy ạ." Trên mặt ông cụ lộ ra một nụ cười từ ái: "Một người phụ nữ cháu không quen biết mà cháu lại oán hận người ta, vậy cháu có từng nghĩ người ta cũng oán hận cháu không?

Vì cháu cũng đã hủy hoại cuộc đời của người ta như thế.

Người ta chỉ giao đứa bé cho cháu, chứng tỏ người ta cũng chẳng muốn đòi hỏi gì từ cháu, tất cả đều chỉ là ngoài ý muốn mà thôi.

Ngải Ngải là một đứa trẻ ngoan ngoãn như vậy, không thể chỉ mang gen của nhà họ Lục và họ Bùi, mà còn có gen của mẹ nó nữa, chắc hẳn cô ấy cũng không tệ đâu." Bùi Dĩ Thành ngẩn ra, anh chưa từng nghĩ đến vấn đề này, anh chỉ coi việc đổ lỗi cho người phụ nữ không tên kia là lẽ đương nhiên. "Hài tử, biết đâu một ngày nào đó các cháu sẽ gặp lại.

Nếu có ngày đó, hãy bao dung cho cô gái ấy một chút, đừng quá khắt khe, dù sao đó cũng là mẹ ruột của con gái cháu.

Cho dù hai người không thể đến với nhau thì cũng đừng để con bé Ngải Ngải phải khó xử ở giữa." Bùi Dĩ Thành đỏ hoe mắt gật đầu: "Ông cố, cháu biết rồi ạ." "Còn nữa, dù là lúc nào cũng phải cân nhắc đến suy nghĩ của con gái mình.

Trẻ con bây giờ đứa nào cũng tinh ranh lắm, đừng coi chúng là con nít nữa, nhìn thì có vẻ ngây ngô nhưng thực ra chúng rất nhạy cảm và yếu đuối." Nói xong, ông cụ vẫy vẫy tay: "Được rồi, cháu ra đi, gọi con nhóc thối Lan Đóa Đóa vào đây." "Vâng." Đóa Đóa sớm đã đợi đến mất kiên nhẫn, thấy ông cụ cuối cùng cũng gọi mình liền lao vút vào trong, mọi người muốn ngăn cũng không ngăn nổi.

Sau đó nghĩ lại thì thôi vậy, người từng ôm bụng bầu nhảy máy bay như cô thì chút chạy nhảy này cũng chẳng làm khó được. "Ông cố ơi." Đóa Đóa nước mắt lưng tròng đi đến bên cạnh ông cụ, ông cụ lườm cô một cái sắc lẹm: "Hành đi, cái bộ dạng này xấu chết đi được." "Ông cố, ông đừng có hung dữ như thế được không, dọa đến bảo bối trong bụng con thì sao?" "Thế thì cũng phải dọa được mới nói." "Cũng đúng ạ." Trước đây cô không ít lần mang thai mà đi làm mấy chuyện đẫm máu, đứa nhỏ này chẳng biết sợ là gì. "Làm mẹ thì phải ra dáng làm mẹ, đừng có suốt ngày la hét om sòm nữa." "Không được đâu ông cố, ông cũng biết con là tiểu ma nữ mà, cần có người trấn áp con.

Ông phải trấn áp con mãi mới được, nếu không con chắc chắn sẽ bay bổng tự ngã, nghịch ngợm lung tung cho xem." "Ta đã đi đến cuối con đường rồi." Ông cụ trầm giọng nói.

Đóa Đóa lập tức òa khóc nức nở. "Đừng khóc nữa, ta đã hơn trăm tuổi rồi, còn sống nữa thì thành yêu quái thật mất.

Ta không muốn lúc mình còn sống lại phải chịu cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, cứ để ta thanh thản mà đi." "Nhưng con thực sự không nỡ xa ông mà." "Vạn vật rồi sẽ có lúc kết thúc." Đóa Đóa không muốn nghe những lời này nhất: "Oa oa oa, đừng nói với con mấy lời thâm sâu đó, con không... hiểu đâu.

Ông đã thấy con của mọi người rồi, chỉ có con của con là chưa được thấy, ông không công bằng." "Cái con nhóc thối này, sắp làm mẹ rồi mà vẫn cái đức hạnh đó." "Ông cố." Đóa Đóa nắm lấy bàn tay gầy guộc của ông cụ áp lên mặt mình.

Bàn tay này đã từng một tay tạo dựng nên sự phồn vinh của nhà họ Lục.

Con cháu bọn họ đều nhận được sự che chở, không có người đàn ông này thì sẽ không có cuộc sống an nhàn hạnh phúc như ngày hôm nay của họ.

Lão gia tử lần lượt nói vài lời tâm huyết với các con cháu, sau đó thanh thản nhắm mắt lại, bình yên như đang chìm vào giấc ngủ.

Tất cả mọi người quỳ bên giường ông, đồng loạt òa khóc thảm thiết.

Tang lễ lần này được tổ chức rất giản dị, ông cụ khi còn sống đã để lại lời dặn không cần làm quá long trọng, cố gắng đơn giản nhất có thể, không được làm phiền đến bất kỳ ai, chỉ cần đem tro cốt của ông hợp táng cùng vợ là được.

Những vị lãnh đạo quốc gia hay tin đến viếng, những môn sinh từ khắp nơi trên cả nước đổ về, cả những người dân thường từng nhận ơn huệ của ông cụ đều không kịp tham gia tang lễ, chỉ có thể thắp một nén hương trước mộ phần của ông.

Một tháng sau khi ông cụ nhà họ Lục qua đời, ông cụ nhà họ Diệp cũng ra đi.

Hai người đàn ông có cống hiến to lớn cho quốc gia lần lượt rời bỏ nhân thế một cách lặng lẽ.

Vì lời nhắc nhở của ông cụ, Bùi Dĩ Thành đã đưa Ngải Ngải ra ở riêng, mọi việc của con bé anh đều đích thân làm.

Nhìn con bé đang nằm sấp trên vai mình ngủ say sưa, Bùi Dĩ Thành không nhịn được mà véo má nó, con bé chỉ có cái mũi là giống anh, còn những chỗ khác chẳng giống chút nào, chắc là giống mẹ rồi.

Lời của ông cụ khiến anh không khỏi suy ngẫm, dù sao đi nữa, anh cũng nên đi tìm mẹ ruột của con bé, biết đâu chuyện năm đó thực sự có ẩn tình.

Đúng như lời ông cụ nói, Ngải Ngải thông minh hiểu chuyện như vậy, mẹ của con bé sao có thể tệ được.

Bùi Dĩ Thành vừa đặt Ngải Ngải xuống, con bé đã tỉnh giấc, nó chép miệng một cái rồi ngọt ngào gọi: "Ba ơi, chúng ta về nhà rồi ạ?" "Ừ, về đến nhà rồi." "Ba ơi, vừa nãy con mơ thấy ông cố đấy." "Con rất thích ông cố sao?" "Thích ạ, nhưng cũng hơi sợ sợ nữa.

Mỗi khi ông cố vểnh râu lên là tim con đập nhanh lắm, nhưng con vẫn thích lại gần ông, ông toàn bế con đặt lên đùi rồi lầm bầm nói chuyện, đáng yêu cực kỳ luôn." Đứa trẻ này thật sự là thiếu thốn tình cảm. "Ừ, ông cố của con là một người già rất tốt." "Vậy sau này con còn gặp lại ông nữa không?" "Con cứ để ông cố mãi mãi ở trong tim là được rồi." Cô bé tỏ vẻ thất vọng: "Dạ." "Ngải Ngải, con có muốn tìm lại mẹ không?" "Có chứ ạ, những gì ba thích thì Ngải Ngải đều thích hết." Cô bé cười đáp. "Ba đang nói là mẹ ruột của con, người mẹ ruột đã sinh ra con ấy." Đây là lần đầu tiên Bùi Dĩ Thành chính thức bàn luận vấn đề này với con gái. "Con có thể sao?" Ngải Ngải phấn khích khua tay múa chân.

Chương 1973

Ba dù có cưới ai, thích ai thì đó cũng là mẹ kế, mà mẹ kế trong truyện chẳng có ai tốt cả, toàn ngược đãi em bé thôi.

Nhìn thấy sự mong chờ trong mắt con gái, Bùi Dĩ Thành không khỏi tự trách mình không phải là một người cha tốt.

Những năm qua anh đã dành cho con rất nhiều sự quan tâm về vật chất, cũng thường xuyên dành thời gian bên con, nhưng lại bỏ qua điều mà một đứa trẻ nhỏ cần nhất.

Chúng cần một tình yêu vẹn tròn, có cả ba và mẹ, thiếu một trong hai đều không hoàn chỉnh. "Tất nhiên là có thể, ba sẽ giúp con tìm mẹ ruột." "Vậy mẹ ruột có thích con không ạ?" "Chắc chắn là thích rồi, Ngải Ngải đáng yêu thế này mà." "Hi hi, con cũng thấy vậy đấy.

Con thấy mẹ con nhất định phải rất trắng, mắt phải rất to." "Tại sao?" "Con từng mơ thấy mẹ rồi, con giống mẹ lắm, ba nhìn con là biết mà." Nhưng có một lần con bé tình cờ nghe thấy ba và bà nội nói chuyện, ba chẳng thích mẹ chút nào, nên con bé mới không dám nhắc đến mẹ mình.

Bùi Dĩ Thành ôm chặt lấy con, sau này anh nhất định phải giao tiếp với con nhiều hơn. "Ba ơi, hôm nay ba có gì đó khác khác." "Ba vẫn là ba thôi, là người ba yêu con nhất." Cô bé ngáp một cái, nằm vắt vẻo trên tay Bùi Dĩ Thành ngủ khò khò, anh đặt một nụ hôn lên cái má nhỏ của con.

Bùi Dĩ Thành dậy từ rất sớm để tết tóc cho con gái.

Anh làm cha từ năm 20 tuổi, lúc đầu những việc này thật sự không thạo chút nào, nhưng tiềm năng con người là vô hạn, làm lâu rồi cũng biết hết.

Bây giờ bảo anh một mình chăm con cũng chẳng vấn đề gì, chỉ là hơi mệt một chút thôi.

Hai cha con vừa ra khỏi cửa, một người phụ nữ đã tiến lại gần: "Mọi người vẫn chưa ăn sáng phải không, đây là bánh bao và sữa đậu nành em mua, hai người ăn cho nóng." "Cháu chào dì Tinh Tinh ạ." Ngải Ngải lễ phép chào hỏi.

Đây là người ba thích, con bé cũng phải thích, không thể làm ba buồn được. "Ngoan quá, Ngải Ngải của chúng ta lại xinh lên rồi." Lạc Tinh véo má Ngải Ngải. "Dì Tinh Tinh mang bữa sáng cho chúng ta kìa, con mau cảm ơn dì đi." "Con cảm ơn dì Tinh Tinh ạ." Trước đây Bùi Dĩ Thành không quá để ý đến phản ứng của con gái, giờ quan sát kỹ mới thấy con bé có chút khách sáo và xa cách với Lạc Tinh, dường như không phải thật lòng yêu thích.

Bùi Dĩ Thành cũng không vạch trần, chỉ nói với Lạc Tinh: "Tinh Tinh, sau này em đừng dậy sớm thế, có thời gian thì ngủ thêm chút đi, anh và Ngải Ngải ăn sáng rất tiện, ngay ngoài cổng khu nhà là có rồi." "Không phiền đâu mà, dù sao em cũng phải dậy đi làm, Ngải Ngải chỉ thích ăn bánh bao của tiệm Phúc Ký thôi." Bùi Dĩ Thành đưa con gái đến trường mẫu giáo rồi lại đưa Lạc Tinh đi làm.

Lạc Tinh đột nhiên nói: "Dĩ Thành, em đã nói là em không để ý chuyện của Ngải Ngải, em thật lòng thích con bé, chuyện của chúng mình có phải nên định ngày rồi không?" Tay Bùi Dĩ Thành đang cầm vô lăng bỗng khựng lại.

Lạc Tinh chính là cô gái anh thích hồi đại học, nhưng lúc đó chuyện anh có con đã ầm ĩ cả trường, Lạc Tinh đau lòng tuyệt vọng nên đã chuyển trường.

Mãi đến năm ngoái họ mới gặp lại nhau. "Như vậy không công bằng với em." Đối với người mình thích, Bùi Dĩ Thành muốn dành cho cô ấy những điều tốt nhất, chứ không phải bắt cô ấy đi làm mẹ kế của người ta. "Nếu là con của anh thì em chẳng bận tâm chút nào đâu.

Năm đó là tại em quá ích kỷ, chọn cách bỏ đi.

Sau này em nghĩ thông rồi, một đứa trẻ không thể trở thành rào cản giữa chúng ta được, chỉ cần hai chúng ta thật lòng yêu nhau." Nếu là trước đây, Bùi Dĩ Thành chắc chắn sẽ vui mừng khôn xiết.

Nhưng hiện tại, nghe những lời của Lạc Tinh, anh phát hiện mình chẳng còn cảm giác gì nữa, cũng không có sự bất ngờ đầy hân hoan như tưởng tượng.

Thấy Bùi Dĩ Thành bình thản như vậy, lòng Lạc Tinh thắt lại, chẳng lẽ anh không nên vui mừng sao?

Anh chẳng phải luôn thích mình sao? "Dĩ Thành, sao anh không nói gì?" "Tinh Tinh, xin lỗi, hiện tại anh chưa thể cho em câu trả lời.

Anh là một người cha, anh phải cân nhắc đến cảm nhận của con gái mình." Lạc Tinh thấy chuyện này bắt đầu nghiêm trọng rồi, dường như không giống với những gì mẹ cô nói: "Vậy nghĩa là anh phải đi hỏi ý kiến của Ngải Ngải sao?" Bùi Dĩ Thành gật đầu, không chỉ có vậy, anh còn muốn đi tìm mẹ của Ngải Ngải nữa.

Trước khi những chuyện này chưa được giải quyết, anh chưa muốn kết hôn sớm như vậy, điều đó không tốt cho sự trưởng thành của Ngải Ngải.

Một đứa bé con thì biết cái gì chứ, tại sao hạnh phúc của cô lại phải đặt vào tay một đứa con nít?

Lạc Tinh trong lòng phản đối kịch liệt nhưng lại không thể thể hiện ra ngoài.

Cô biết rõ Bùi Dĩ Thành coi trọng đứa con gái này đến mức nào, muốn gả cho anh thì đắc tội với ai cũng không được đắc tội với con bé đó.

Cô hít sâu một hơi, nặn ra một nụ cười, trêu chọc: "Người ta bảo đàn ông thích nhất là con gái rượu, câu này đúng là không sai chút nào.

Được rồi, vậy anh cứ đi hỏi ý kiến bảo bối nhà anh đi, em tin là Ngải Ngải chắc chắn sẽ thích em thôi." Lạc Tinh vừa xuống xe là mặt biến sắc ngay lập tức.

Cô vốn tưởng chuyện này đã nắm chắc tám chín phần trong tay, không ngờ Bùi Dĩ Thành lại không đồng ý. "Ơ, chị Tinh Tinh, ai chọc giận chị mà mặt mũi hầm hầm thế kia?" Cô gái ở quầy lễ tân hỏi. "Liên quan gì đến cô, tránh ra." "Thật là, tưởng ngày ngày có xe sang đưa đón là ngon lắm chắc, cứ làm như mình là thiên kim đại tiểu thư không bằng, bản chất thì thô tục bỏ xừ, muốn khoe giàu cũng chẳng nhìn lại đức hạnh của mình thế nào." "Đúng thế, kinh tởm thật.

Thiên kim đại gia thật sự là phải toát ra vẻ tao nhã, cao quý từ trong xương tủy ấy, cô ta tính là cái gì chứ." Bùi Dĩ Thành đi đón Ngải Ngải đúng giờ, con bé hôm nay tươi hớn hở, vừa thấy anh đã hét lớn: "Ba ơi, con gái rượu của ba ở đây nè!" Bùi Dĩ Thành bước tới bế con vào lòng, con bé lập tức nhét một cây kẹo mút vào miệng anh. "Ngon không ạ?" "Đây là phần thưởng hôm nay của Ngải Ngải đấy." "Ồ, phần thưởng gì vậy?" "Hôm nay trường mẫu giáo mời một cô giáo dạy vẽ đến dạy bọn con, sau đó cho bọn con vẽ tranh, Ngải Ngải vẽ đẹp nhất nên cô giáo thưởng cho con một cây kẹo, con mang về chia cho ba này." "Bảo bối vẽ cái gì mà giỏi thế?" "Con cho ba xem, con cho ba xem." Ngải Ngải háo hức lấy từ trong cặp sách ra một bức tranh.

Bùi Dĩ Thành mở ra xem, đó là bức tranh một gia đình ba người nắm tay nhau, vẽ tuy hơi quá tay nhưng tô màu rất ổn.

Bộ vest anh thích nhất có màu xanh đậm, còn trên người bé con là một chiếc váy màu đỏ. "Ba ơi, đây là bức tranh cả nhà mình ba người, người bên trái con là mẹ, là mẹ trong tưởng tượng của con đấy." "Tại sao lại tô màu vàng thế con?" "Vì con cũng không biết mẹ sẽ mặc màu gì, con tô theo màu áo của cô giáo dạy vẽ hôm nay đấy ạ.

Cô mặc đẹp lắm, con nghĩ mẹ con mặc màu này cũng sẽ đẹp như vậy." Bùi Dĩ Thành véo má Ngải Ngải: "Cái con nhóc này, thật là đáng yêu quá đi." "Ba nhìn kìa, ba nhìn kìa, đó là cô giáo dạy vẽ của bọn con đấy, có phải rất xinh không ạ?" Ngải Ngải phấn khích chỉ vào một người phụ nữ cách đó không xa.

Người phụ nữ dường như nghe thấy tiếng động, hơi quay đầu lại.

Mái tóc dài thướt tha, chiếc sơ mi trắng vạt dài sơ vin hững hờ trong quần jean, chân đi đôi giày vải trắng, đôi chân vừa thẳng vừa dài, khí chất trên người rất sạch sẽ và xinh đẹp.

Dường như không thấy gì, người phụ nữ lại quay lưng bước đi.

Chương 1974

Ánh mắt Bùi Dĩ Thành thoáng thay đổi: "Đó là cô giáo của con à?" "Haiz, tiếc quá, cô ấy chỉ đến dạy bọn con một tiết hôm nay thôi, không biết sau này có đến nữa không." "Con rất thích cô giáo này sao?" "Thích ạ, cô giáo dịu dàng cực kỳ luôn.

Cô còn bảo con có năng khiếu vẽ tranh, có thể bắt đầu học từ nhỏ đấy." "Vậy con có muốn học không?" "Muốn ạ, tất nhiên là muốn rồi!

Chúng ta mời cô về dạy con được không ba, kiểu gia sư ấy, giống như nhà chị Anh Đào mời ấy ạ." "Nhưng chưa chắc cô giáo con thích đã chịu đi làm gia sư đâu." "Ba ơi, chúng mình cứ đi hỏi thử xem, đi thử một chút xem sao ạ.

Cô giáo đi về phía kia rồi, chắc chắn là đến văn phòng hiệu trưởng, mình mau đi thôi." Ngải Ngải là người theo trường phái hành động, ra sức kéo tay Bùi Dĩ Thành đi.

Đây là lần đầu tiên Bùi Dĩ Thành thấy con gái rượu thích một người đến vậy, anh chiều ý để con bé dắt tay mình đi. "Nhanh lên ba, cô giáo đi mất thì khổ." Văn phòng hiệu trưởng.

Cô giáo trong miệng Ngải Ngải vẫn còn ở đó.

Ngải Ngải vừa thấy người liền buông tay ba ra, chạy nhào tới chỗ cô giáo, ngước cái đầu nhỏ lên, mong chờ hỏi: "Cô giáo ơi, cô làm cô giáo của con được không ạ?" Người phụ nữ khẽ cười: "Ngải Ngải, cô vốn là cô giáo của con mà." Ngải Ngải lắc đầu: "Không ạ, con muốn cô làm cô giáo của riêng mình con thôi cơ." "Cô chỉ đến dạy thay một tiết hôm nay thôi, cô còn có công việc khác nữa." Bùi Dĩ Thành bước tới, nở một nụ cười ôn hòa: "Chào cô giáo, ý của con gái tôi là, liệu cô có thể làm gia sư cho bé vào thời gian rảnh không?

Con bé rất thích vẽ, tôi muốn cho cháu học từ nhỏ." "Chuyện này..." Người phụ nữ hơi lưỡng lự.

Cô rất thích bé Ngải Ngải, vừa rồi còn đang trò chuyện với hiệu trưởng về đứa trẻ này.

Hiệu trưởng nói tuy gia cảnh tốt nhưng con bé không có mẹ, nên có chút nhạy cảm.

Công việc của cô vốn rất bận rộn, thực sự không có thời gian đi làm gia sư. "Ba Ngải Ngải à, đây là bạn của tôi, cô ấy bận lắm." Hiệu trưởng lên tiếng. "Chúng tôi chỉ cần mỗi ngày hai tiếng thôi, nếu bận quá cô có thể không đến, một tuần đảm bảo được hai ba buổi là được rồi.

Thực sự là vì cháu nhà tôi rất thích cô giáo đây, cũng rất thích vẽ tranh nữa.

Tôi chỉ là một người cha, muốn cố gắng dành những điều tốt nhất cho con.

Về vấn đề thù lao, chắc chắn sẽ là mức tốt nhất, con gái tôi cũng khá ngoan." Bùi Dĩ Thành chân thành nói. "Cô Hạ ơi, con xin cô đấy, con thích vẽ tranh lắm mà." Ngải Ngải bĩu môi nhỏ, vừa tỏ vẻ đáng yêu vừa làm nũng. "Hạ Lạc, em thấy thế nào?" Hiệu trưởng thấy đây là một việc tốt nên không khỏi nhìn về phía Hạ Lạc.

Hạ Lạc nhìn đứa trẻ đáng yêu, lòng mềm nhũn ra nên đã đồng ý: "Vậy được rồi, tôi sẽ cố gắng sắp xếp thời gian qua đó." "Yeah!

Cô Hạ là tốt nhất!" Ngải Ngải ôm chầm lấy chân Hạ Lạc, cái mặt nhỏ cứ thế dụi dụi mãi không thôi.

Hiệu trưởng cười: "Vậy chi tiết cụ thể hai người tự bàn bạc nhé." Hạ Lạc là một người rất dễ tính, về phần thù lao cô cũng chỉ nói cứ theo giá thị trường là được, không hề vì Ngải Ngải nhất quyết đòi mình mà tăng giá.

Đối với việc làm gia sư, cô không có nhiều kinh nghiệm nên cứ để Bùi Dĩ Thành tự sắp xếp, cô chỉ đưa ra một yêu cầu duy nhất: Khi cô dạy học, hy vọng Bùi Dĩ Thành không có mặt ở đó, nếu không yên tâm thì có thể bảo người làm thỉnh thoảng qua xem một chút.

Tuy thấy lạ nhưng Bùi Dĩ Thành cũng gật đầu đồng ý ngay.

Bé con mừng húm, vui vẻ ôm cổ Bùi Dĩ Thành ra về.

Đi được vài bước, con bé lại bắt ba bế quay lại, rồi ôm cổ Hạ Lạc hôn một cái thật kêu: "Cô Hạ ơi, chúng mình phải sớm gặp lại nhau nhé!" Hạ Lạc chỉ thấy trên mặt mát lạnh, cô cong môi cười: "Được rồi, bảo bối nhỏ." Mãi cho đến khi hai cha con đi khuất, Hạ Lạc vẫn nhìn theo bóng lưng họ thẫn thờ, quả là một cặp cha con rất tình cảm.

Hiệu trưởng bước ra, nói với Hạ Lạc: "Hạ Hạ, em cứ yên tâm đi, nhà họ Bùi là gia đình có tiếng tăm ở thành phố A, nhân phẩm tuyệt đối tin cậy được.

Em là bạn thân nhất của chị, chị không hại em đâu." "Em tất nhiên là tin chị rồi, thực ra hiện tại em cũng đang khá túng thiếu, vừa hay có thể kiếm thêm chút thu nhập.

Đương nhiên, em thích nhất là bé Ngải Ngải đó, đáng yêu quá chừng." "Được rồi được rồi, chuyện đã qua thì đừng nghĩ đến nữa, giờ em đã ổn rồi, hãy sống thật tốt nhé." "Em biết mà." Trên đường về nhà, Bùi Dĩ Thành thăm dò hỏi ý kiến của con về Lạc Tinh, bé con lần đầu tiên trở nên nghiêm túc: "Ba ơi, ba muốn nghe lời thật lòng không ạ?" "Cái con nhóc này, trước đây con toàn nói dối ba à?" "Cũng không hẳn ạ." Đôi lông mày của Ngải Ngải nhíu chặt lại đầy vẻ đắn đo. "Vậy nói ba nghe xem nào." "Con cũng không biết tại sao nữa, nhưng con không thích dì Tinh Tinh." "Tại sao vậy?

Dì Tinh Tinh đối xử với hai cha con mình tốt như thế, con xem, ngày nào dì cũng mua bánh bao nhỏ con thích nhất còn gì." "Thì cũng đúng, nhưng mà..." "Nhưng mà sao?" "Không thích là không thích thôi ạ!" Ba ngốc quá, cứ hỏi mãi, làm gì có nhiều tại sao thế chứ.

Bùi Dĩ Thành không nhắc đến chuyện hẹn hò với Lạc Tinh nữa, nếu con gái không thích thì anh cũng không muốn vội vàng, cứ đợi Lạc Tinh và bé con bồi đắp tình cảm rồi tính sau. "Ba ơi, sau này ba cưới vợ thì phải cưới người nào tốt như cô Hạ ấy nhé." Bé con nhíu mày, vô cùng nghiêm túc.

Trẻ con thích ai thì chẳng cần lý do, chỉ dựa vào cảm tính, và Ngải Ngải cứ thế thích Hạ Lạc không vì lý do gì cả. "Cô Hạ, lại cô Hạ, nãy giờ trên đường về con nhắc bao nhiêu lần rồi hả?

Người ta mới dạy con một tiết đã mua chuộc được con rồi, ba ngày ngày hầu hạ con ăn uống vệ sinh mà chẳng thấy con nhớ đến cái tốt của ba gì cả." Bùi Dĩ Thành thật sự là đang ghen tị lắm rồi, cái đồ không có lương tâm này. "Đâu có đâu, con thích nhất vẫn là ba mà." Bé con ngúng nguẩy đôi bàn chân nhỏ. "Được rồi, để ba tắm cho con rồi đi ngủ nhé." "Con muốn tắm bồn bong bóng cơ, thật nhiều thật nhiều bong bóng, phải có hương hoa hồng thơm phức nữa nhé." "Biết rồi thưa cô nương." Bùi Dĩ Thành đặt bé con vào bồn tắm dành cho trẻ em, con bé cứ thế thổi bong bóng, tự chơi một mình rất vui vẻ.

Đột nhiên con bé lên tiếng: "Ba ơi, hôm nay có một bạn nhỏ hôn môi con." "Ai hả?" Bùi Dĩ Thành bỗng dưng thấy bốc hỏa. "Bạn ấy chưa hôn được đâu, con đã nhanh chóng quay đầu đi rồi.

Con luôn nhớ lời ba dặn mà, không được để đàn ông hôn con, dù là đàn ông nhỏ hay đàn ông lớn cũng không được." Ngải Ngải giải thích.

Bùi Dĩ Thành thở phào nhẹ nhõm, từ khi con bé vào mẫu giáo, anh đã có ý thức truyền dạy cho con việc giữ khoảng cách nam nữ, xem ra rất có hiệu quả. "Ngoan lắm, sau này gặp chuyện như vậy phải báo ngay cho cô giáo để cô giải quyết nhé, nhất định phải nói đấy, không được lủi thủi chịu đựng một mình đâu." "Con biết rồi ạ, đàn ông và phụ nữ chúng con khác nhau mà." "Con là bé gái, không phải phụ nữ." Bùi Dĩ Thành bất lực nói. "Ồ, ra là vậy ạ." Bùi Dĩ Thành vừa tắm cho con xong thì Lạc Tinh đến, tay còn xách theo một hộp thức ăn nhỏ. "Tinh Tinh." "Ngải Ngải nhỏ ơi, chúng mình lại gặp nhau rồi." "Cháu chào dì Tinh Tinh ạ." "Ba ơi, con có được xem phim hoạt hình Gấu Boonie một lát không?" "Chỉ được xem nửa tiếng thôi đấy." "Dạ, con vào phòng mình xem đây ạ." Bùi Dĩ Thành bế con vào phòng rồi mới quay ra. "Sao giờ này em còn qua đây?" "Em mang sủi cảo qua cho hai cha con, đây là mẹ em gói hôm nay, em nghĩ mang qua để mai hai người ăn sáng, sủi cảo mới gói vị ngon lắm." "Cảm ơn em nhé, thực ra không cần phiền phức thế đâu." "Dĩ Thành, em cứ cảm thấy dạo này anh khách sáo với em lắm, chúng mình quen nhau bao nhiêu năm rồi cơ mà?" Trong mắt Lạc Tinh thoáng hiện lên vẻ tổn thương.

Chương 1975

"Anh thực sự muốn cảm ơn em, em đã làm rất nhiều cho anh và Ngải Ngải, em còn làm tốt hơn cả người làm cha như anh nữa." Lạc Tinh nắm lấy tay Bùi Dĩ Thành, đột nhiên tiến lại gần anh: "Dĩ Thành." Lạc Tinh rất đẹp, nhất là khi trang điểm nhẹ, dáng người cao ráo, khuôn mặt hoàn mỹ không tì vết, đúng chuẩn một mỹ nhân.

Bùi Dĩ Thành thoáng ngẩn ngơ, Lạc Tinh thấy anh không phản đối liền vòng tay ôm cổ anh, đúng lúc cô định đặt một nụ hôn lên môi thì Bùi Dĩ Thành né tránh, nụ hôn của cô rơi xuống má anh. "Xin lỗi, là em đường đột quá, em về đây." Lạc Tinh vừa thẹn vừa giận nói.

Cô đã chủ động như thế mà Bùi Dĩ Thành lại né tránh, điều này khiến cô rất tổn thương.

Bùi Dĩ Thành cũng không biết tại sao mình lại làm thế, anh biết rõ mình là một người đàn ông bình thường, cũng có nhu cầu, và anh từng rất thích Lạc Tinh.

Nhưng khi Lạc Tinh định hôn anh, anh lại theo bản năng muốn tránh né. "Tinh Tinh." Bùi Dĩ Thành muốn giải thích nhưng lại chẳng biết phải nói sao.

Lạc Tinh bỏ đi.

Bé Ngải Ngải đi chân trần đứng trước cửa phòng mình, đôi bàn tay nhỏ nắm chặt lại.

Con bé biết ngay dì Tinh Tinh này chẳng phải người tốt lành gì mà, đêm hôm khuya khoắt còn dám tới quyến rũ ba nó, định làm mẹ nó chắc.

Thật là quá đáng!

Con bé tức giận đóng sầm cửa phòng lại.

Bùi Dĩ Thành nghe thấy tiếng động, quay lại thấy cửa phòng con gái đã đóng chặt, lòng thắt lại, vội vàng chạy tới.

Phim hoạt hình vẫn đang chiếu nhưng Ngải Ngải đã nằm xuống, nhắm nghiền mắt nhưng đôi lông mày dài cứ run run liên tục, chăn còn chưa kịp đắp.

Cái bộ dạng này nhìn là biết đang giả vờ ngủ. "Ngải Ngải, đừng giả vờ nữa, ba biết con chưa ngủ đâu." Bùi Dĩ Thành vỗ vỗ vào cái bụng nhỏ của con.

Ngải Ngải bĩu môi, mở mắt ra, nghiêm túc hỏi: "Ba ơi, người đàn bà kia đang quyến rũ ba đúng không?" Bùi Dĩ Thành sững sờ, hoàn toàn không ngờ những lời này lại thốt ra từ miệng một đứa trẻ, đây mới chỉ là học sinh lớp mầm thôi mà: "Bảo bối, những lời này con nghe ở đâu vậy?" "Con không biết, tóm lại con biết người đàn bà đó chẳng phải người tốt." "Đừng có một câu người đàn bà, hai câu người đàn bà như thế, phải gọi là dì Tinh Tinh." "Hừ, ba thối, nếu ba mà cưới cô ta thì con sẽ về ở với ông bà nội, con không ở với ba nữa đâu!" Ngải Ngải chống nạnh đe dọa.

Bùi Dĩ Thành dở khóc dở cười, những lời của ông cụ trước khi mất đã tác động mạnh đến anh, anh cũng thấy mình quan tâm con gái hơi ít nên mới đưa con ra ở riêng, mọi việc của con đều đích thân làm để hiểu con hơn, cha mẹ anh cũng rất ủng hộ cách làm này.

Giờ mới ra ở riêng chưa đầy một tháng, nếu bé con mà về thì anh chắc chắn sẽ bị mẹ mắng chết mất. "Không cưới, không cưới, khi nào Ngải Ngải nhà mình chưa gật đầu thì ba chẳng cưới ai hết." "Vậy ba phải cưới người con thích cơ." Bé Ngải Ngải bắt đầu ra điều kiện. "Được, ba sẽ cưới người mà Ngải Ngải nhà mình thích." Ngải Ngải lúc này mới nguôi giận: "Thế còn nghe được, con tha lỗi cho ba đấy.

Sau này không được để người đàn bà đó hôn môi ba nữa, chừng nào ba chưa cưới vợ thì chỉ mình con được hôn môi ba thôi!" "Vậy sau này đừng nói mấy từ như quyến rũ gì đó nữa nhé, con còn nhỏ, đừng học thói xấu." "Biết rồi ạ, biết rồi ạ!" Ngải Ngải chu môi, gật gật cái đầu nhỏ. "Vậy đi ngủ thôi, không còn sớm nữa đâu." "Ba ơi, con muốn ba ở bên con, đợi con ngủ rồi ba mới được đi đấy nhé." "Được rồi, tổ tông của tôi ơi." Vấn đề giáo dục cái con nhóc này xem ra phải thắt chặt ngay thôi, bé tí xíu mà cái gì cũng biết hết.

Bùi Dĩ Thành lấy điện thoại định hỏi xem Lạc Tinh đã về đến nhà chưa, nhưng điện thoại đã bị Ngải Ngải giật lấy, con bé dõng dạc nói: "Ba không cho con chơi điện thoại thì ba cũng không được chơi, tay ba phải ôm con, vỗ về lưng con này." Bùi Dĩ Thành đặt điện thoại sang một bên, bất lực véo má con bé.

Trong mắt Ngải Ngải lóe lên một tia tinh quái: Con biết ba định liên lạc với dì Lạc Tinh đó nha, đừng hòng!

Con bé ghét người phụ nữ đó lắm.

Lạc Tinh thực sự sắp phát điên vì tức giận, cô vừa mới quyến rũ Bùi Dĩ Thành mà lại thất bại.

Cô là một đại mỹ nhân với thân hình bốc lửa, chỉ cần cô thật lòng muốn quyến rũ ai thì cơ bản chẳng ai có thể cưỡng lại được sức hút của cô.

Người đàn ông đó chẳng phải trước đây vẫn luôn thích mình sao?

Tại sao bây giờ mọi thứ đều thay đổi, mọi chuyện đều nằm ngoài tầm kiểm soát của cô như vậy? "Sao thế này?

Sao vừa về đã mang bộ mặt đó rồi, không đi hẹn hò với Bùi công tử à?" "Đều tại mẹ hết, mẹ dạy con mấy cái chiêu thức tồi tệ gì vậy không biết.

Mẹ bảo con phải giữ giá, phải treo lửng anh ấy, nhưng giờ rõ ràng là quá đà rồi, anh ấy hoàn toàn không còn cảm giác gì với con nữa." Lạc Tinh trút hết mọi lửa giận lên người bà Lạc.

Bùi Dĩ Thành đối xử với cô ta thực sự rất tốt, nhưng cô ta cứ mãi dùng chiêu lạt mềm buộc chặt, chỉ vì bà Lạc bảo rằng những quý công tử như Bùi Dĩ Thành nhất định không được quá vồ vập.

Những hạng phụ nữ buông thả, chơi bời chỉ có thể làm tình nhân, bọn họ sẽ không bao giờ cưới về nhà.

Chỉ có những cô gái có giáo dưỡng, biết giữ kẽ mới được bọn họ rước về làm vợ. "Sao nào?

Bùi công tử từ chối con rồi à?" "Đúng vậy, hôm nay con đã ám chỉ rằng mình không quan tâm đến quá khứ hay đứa trẻ của anh ấy, hứa sẽ coi con gái anh ấy như con ruột, mong hai đứa sớm định chuyện trăm năm, nhưng anh ấy lại do dự.

Buổi tối con chủ động hôn anh ấy, anh ấy cũng né tránh.

Đều tại mẹ hết, mẹ nói xem giờ con phải làm sao đây?" Bảo cô ta từ bỏ con cá lớn như Bùi Dĩ Thành, cô ta thực sự không cam lòng.

Biểu hiện tối nay của Bùi Dĩ Thành khiến Lạc Tinh hoàn toàn hoảng loạn, cô ta cảm thấy mình bắt đầu không kiểm soát nổi người đàn ông đó nữa rồi. "Con hôn nó ở đâu?" "Nhà anh ấy." Cô ta vốn định nhân tiện qua đêm ở đó, từ từ dọn vào ở chung, không ngờ xuất quân không thuận lợi.

Hiện giờ hai cha con họ dọn ra ở riêng, thời cơ thực sự quá tốt, đáng tiếc người ta căn bản chẳng thèm đáp lại cô ta. "Có lẽ là vì con gái nó ở đó chăng?

Không phải con nói nó rất sủng ái con nhỏ đó sao?" Nếu thực sự sủng ái con gái, chắc chắn sẽ không làm bậy với phụ nữ ở nhà, sợ ảnh hưởng không tốt đến đứa trẻ. "Nhưng lúc đó con bé đâu có ở đó." "Không có mặt cũng chưa chắc đã được.

Chương 1976

Tóm lại sau này mấy chuyện này con đừng làm ở nhà người ta, cứ tìm chỗ nào lãng mạn một chút.

Đàn ông ấy mà, đều cùng một đức hạnh, miếng thịt mỡ dâng tận miệng thì không có đứa nào không thèm đâu." Bà Lạc tỏ ra rất có kinh nghiệm nói.

Đàn ông là hạng người gì, bà ta còn lạ gì nữa. "Biện pháp này liệu có ổn không?" "Cứ nghe mẹ là không sai đâu.

Nếu thật sự không được thì con dùng chút thuốc trợ hứng, không người đàn ông nào là không thích cả." "Đừng làm bậy, Dĩ Thành không giống mấy người đàn ông mẹ từng quen đâu." "Dù là loại đàn ông nào thì cũng một giuộc thôi.

Mẹ con sống từng này tuổi rồi, còn gì mà không biết nữa." Bà Lạc châm một điếu thuốc rồi rít một hơi.

Lạc Tinh đặc biệt ghét dáng vẻ này của mẹ mình: "Tối nay mẹ lại đi đâu hú hí đấy?" "Hú hí cái gì mà hú hí, mẹ là phụ nữ độc thân, mẹ muốn tìm ai là quyền của mẹ." "Mẹ đừng có quá đáng quá.

Nếu Dĩ Thành biết con có một người mẹ như thế này, không biết anh ấy sẽ nghĩ con thế nào nữa." "Con ranh này, mày coi thường bà già này đấy à?

Nếu không phải tao ngủ với đàn ông để nuôi sống chị em tụi mày thì tụi mày nghĩ mình tự lớn lên được chắc?

Sự trưởng thành của tụi mày vốn dĩ đã dơ bẩn rồi, đừng tưởng quen được công tử nhà họ Bùi mà không coi tao ra gì.

Nếu mày thấy tao làm mày mất mặt thì giỏi thì đưa thêm tiền sinh hoạt đây, tao có tiền rồi tự nhiên sẽ không ra ngoài làm bậy nữa." "Đủ rồi, mẹ im miệng đi!

Những lời như vậy sau này đừng nói nữa, có thấy ghê tởm không chứ?" "Con nhỏ vô ơn, cũng y như con em gái kia của mày, không biết đã chết dí ở xó nào rồi." "Nếu con thực sự vô ơn thì con đã giống nó, chạy đi thật xa rồi." Lạc Tinh cạn lời nói.

Nhìn ngôi nhà đổ nát này, cô ta cảm thấy chua chát.

Ở ngoài kia cô ta có thể đóng gói bản thân thật hào nhoáng, nhưng hễ quay về nơi này, cô ta lập tức bị đánh bật lại nguyên hình.

Cha không rõ danh tính, lại có một người mẹ không biết nhục nhã, người quanh vùng này ai mà không biết mấy chuyện thối nát của nhà cô ta.

Một người như cô ta, cô ta không dám tưởng tượng nếu Bùi Dĩ Thành biết chuyện thì sẽ nhìn cô ta ra sao.

Chính bản thân cô ta còn không chịu nổi xuất thân và thân phận này. "Chạy đi?

Mày chạy được đi đâu?

Mày có bản sự chân chính gì đâu, chỉ biết mỗi cái trò khoe mẽ phong tình thôi." "Đây là lời một người mẹ ruột nên nói với con gái mình sao?" Lạc Tinh thực sự cạn lời rồi.

Từ nhỏ đến lớn, những lời như thế này cô ta đã nghe không biết bao nhiêu lần. "Tao nói sự thật đấy thôi, chẳng lẽ không đúng à?" "Mẹ im miệng cho con!" Lạc Tinh đi về phòng mình, sầm cửa lại.

Cô ta lấy điện thoại ra, lại phát hiện Bùi Dĩ Thành đến một tin nhắn cũng không gửi tới.

Sao lại thế được?

Trước đây Bùi Dĩ Thành chắc chắn sẽ nhắn tin cho cô ta mà.

Chẳng lẽ anh thực sự mất hứng thú với cô ta rồi?

Cầu trời đừng có như vậy.

Nếu không có Bùi Dĩ Thành, cô ta làm sao thay đổi được cuộc sống hiện tại?

Cô ta không muốn cả đời sống ở tầng lớp đáy xã hội, bị người ta chỉ trỏ cả đời đâu.

Hạ Lạc đang làm việc tại một phòng tranh.

Đó là nơi do một cặp vợ chồng già mở ra, nhưng cô chưa bao giờ gặp mặt họ.

Cặp vợ chồng đó quanh năm đi du lịch nước ngoài, rất ít khi về nước.

Kết thúc công việc, cô vội vã đến nhà họ Bùi.

Bùi Dĩ Thành đã bế Bùi Ngải đứng đợi cô ở cửa. "Anh Bùi." Bùi Dĩ Thành gật đầu hỏi: "Cô đi xe gì đến đây thế?" "Tôi đi xe buýt ạ." "Nếu có nhu cầu cô cứ nói với tôi, tôi có thể sắp xếp tài xế đi đón cô, như vậy cô sẽ tiết kiệm được thời gian." "Không cần phiền phức vậy đâu anh Bùi, tôi quen rồi." Hạ Lạc khéo léo từ chối. "Ái chà, ba ơi, sao ba nói nhiều thế.

Đi làm việc của ba đi, con sẽ tiếp đón cô Hạ." Bùi Ngải đẩy đẩy Bùi Dĩ Thành, hận không thể tống khứ ba mình đi ngay lập tức.

Bùi Dĩ Thành vừa đi, cô nhóc đã chủ động nắm lấy tay Hạ Lạc: "Cô Hạ ơi, để con dẫn cô lên phòng con nha." "Được chứ, Ngải Ngải bé bỏng." Phòng của Bùi Ngải được trang trí đặc biệt đẹp mắt, có đủ loại búp bê, phần lớn diện tích căn phòng còn được trải thảm xốp, trên đó toàn là đồ chơi, đúng là một thế giới nhỏ của trẻ thơ. "Ngải Ngải, ba con rất yêu con đấy." "Đúng vậy ạ, con là công chúa nhỏ của cả nhà mà.

Cô Hạ ơi, cô ngồi đi, con đi rót nước cho cô." Hạ Lạc giữ cô bé lại, dở khóc dở cười nói: "Ngải Ngải, dù con là chủ nhà nhỏ nhưng con vẫn còn bé lắm, trẻ con không nên làm những việc nguy hiểm.

Nếu cô khát, cô sẽ tự rót nước mà." "Dạ được ạ, vậy cô Hạ cứ coi đây như nhà mình nhé." "Được rồi, vậy hôm nay chúng ta bắt đầu học vẽ nhé.

Con muốn học tranh thủy mặc hay tranh sơn dầu?" "Vậy cô Hạ thích loại tranh nào nhất ạ?" "Cô thích nhất là tranh sơn dầu." "Hì hì, vậy con cũng giống cô Hạ, con cũng muốn học tranh sơn dầu." Hạ Lạc thực sự yêu quý đứa trẻ này, thông minh đáng yêu, hơi nghịch ngợm một chút nhưng rất hiểu chuyện.

Nghe nói là một đứa trẻ không có mẹ, thật là đáng thương.

Cô xoa đầu cô bé: "Tranh sơn dầu à?

Vậy mai cô tặng con một bộ dụng cụ nhé, hôm nay chúng ta giảng qua về kiến thức cơ bản trước." "Dạ vâng ạ!" Bùi Ngải vốn là đứa trẻ không chịu ngồi yên, cô bé chẳng chịu ngồi ngay ngắn mà cứ thích được Hạ Lạc bế.

Hạ Lạc cũng nuông chiều, ôm cô bé vào lòng, dịu dàng giảng giải.

Chương 1977

Bùi Dĩ Thành không yên tâm nên ghé qua xem thử, liền thấy cảnh tượng người thiếu nữ tóc dài xõa tung đang ôm thiên thần nhỏ của nhà mình.

Ngải Ngải nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng còn đặt câu hỏi, người thiếu nữ cũng không hề có chút mất kiên nhẫn nào, giọng nói vẫn luôn ôn hòa như cũ.

Bùi Dĩ Thành không nỡ phá vỡ khung cảnh ấy, chỉ nhìn một cái rồi rời đi.

Đến giờ nghỉ ngơi, Bùi Ngải biến thành kẻ lắm lời, lôi kéo Hạ Lạc nói chuyện: "Cô Hạ ơi, nếu có một người phụ nữ xấu muốn quyến rũ ba con, muốn làm mẹ kế của con thì con nên làm thế nào ạ?" Hạ Lạc ngẩn ra, đây là đang nói có người tán tỉnh Bùi Dĩ Thành sao?

Một người đàn ông độc thân hoàng kim như Bùi Dĩ Thành, dù có mang theo một đứa con gái thì chắc chắn vẫn có vô số phụ nữ lao vào như thiêu thân thôi.

Chỉ là cô nhóc này không khỏi quá sớm đời rồi: "Người phụ nữ xấu?

Sao con biết đó là người phụ nữ xấu?" "Con biết chứ ạ, mỗi lần cô ta nhìn ba con cứ như muốn ăn tươi nuốt sống ba vậy đó.

Theo lời bà nội con thì đó là sói đói vồ mồi, không phải người tốt lành gì." Hạ Lạc bật cười: "Mấy cái này là bà nội dạy con sao?" "Đúng ạ, bà nội đều dạy con hết rồi.

Bà bảo mẹ kế của con thì con phải tự mình lựa chọn kỹ càng, không được để người phụ nữ xấu bước chân vào nhà họ Bùi." Bùi

Ngải nói bằng giọng sữa non nớt. "Đồ nhỏ này, con còn bé quá, nhìn người chưa chắc đã chuẩn đâu." "Cô Hạ không tin lời con sao?" Bé con Bùi Ngải cảm thấy rất tổn thương, bà nội đã nói bé là em bé thông minh nhất mà. "Không có mà." Bùi Ngải chu môi: "Cô Hạ ơi, sau này chắc chắn cô sẽ gặp người phụ nữ đó thôi.

Tối qua cô ta còn đến đấy, đến lúc đó cô giúp con xem thử đi, cô xem rồi sẽ biết Ngải Ngải không nói dối đâu." "Được thôi, vậy cô sẽ giúp con xem thử." Đây hoàn toàn là lời dỗ dành trẻ con, cô không có hứng thú can thiệp vào chuyện của chủ nhà, mà đó cũng chẳng phải chuyện cô có thể chen chân vào được.

Cô rất rõ thân phận của mình là gì. "Cảm ơn cô Hạ ạ.

Cô ơi con nói cô nghe nhé, cô nhớ để ý cái biểu cảm của cô ta lúc không có ba con ở đó ấy, kỳ quặc lắm luôn." Khi Bùi Dĩ Thành quay lại lần nữa, liền nghe thấy cô nhóc đang tìm viện trợ để giúp mình "soi" Lạc Tinh, quan trọng hơn là Hạ Lạc còn đồng ý nữa.

Người phụ nữ này, quản hơi rộng rồi đấy.

Trong lòng anh có suy nghĩ nhưng cũng không nói ra, chỉ dịu dàng gọi: "Cưng ơi, bánh kem trà xanh con thích mua về rồi đây." "Dê ê!

Đó là món con thích nhất." Bùi Ngải lập tức kéo Hạ Lạc đi ra.

Hạ Lạc thấy thời gian không còn sớm, đã hai tiếng trôi qua rồi nên chuẩn bị ra về.

Bùi Dĩ Thành khách sáo hỏi: "Cô Hạ ăn chút bánh kem rồi hãy về." "Dạ thôi, cảm ơn anh, tôi đang giảm cân." "Ôi trời, cô Hạ ơi, cô gầy thế rồi đừng giảm cân nữa.

Ba con bảo Ngải Ngải phải có thịt một chút mới xinh nhất, cô ăn cùng con đi." Trẻ con luôn có đặc quyền này, có thể tùy hứng nũng nịu.

Bùi Ngải kéo Hạ Lạc, khiến cô không tài nào đi được.

Bùi Dĩ Thành cũng nói: "Vậy phiền cô Hạ ở lại chơi với Ngải Ngải thêm lát nữa." Hạ Lạc căn bản không thể từ chối.

Nhìn miếng bánh kem tinh xảo, Bùi Ngải chép chép miệng, vừa tự ăn vừa đút vào miệng cô. "Cưng ơi, cô Hạ tự ăn được mà, con đừng làm bẩn quần áo của cô." Bùi Dĩ Thành nhắc nhở. "Đâu có đâu, cô Hạ da mặt mỏng lắm, cô ấy sẽ ngại cho xem.

Con phải đút cho cô, hai cô cháu mình mỗi người một miếng chia nhau ăn mới thơm." Dường như để chứng minh cho lời cô bé nói, mặt Hạ Lạc bỗng đỏ bừng lên.

Bùi Ngải quay đầu lại, đắc ý nhướng mày, dáng vẻ đó như đang muốn nói: Thấy chưa, cô Hạ đúng là da mặt mỏng mà.

Cô nhóc ngồi thẳng lên đùi Hạ Lạc, ăn thì vui vẻ lắm nhưng Hạ Lạc lại thấy khá ngượng ngùng.

Cô vẫn không thích tiếp xúc với đàn ông lạ cho lắm, dù có một cô nhóc ở đó, dù người đàn ông này trông chẳng có vẻ gì là đáng sợ, lại còn dịu dàng như ngọc.

Bùi Ngải ăn dính đầy miệng, Hạ Lạc cầm khăn giấy nhẹ nhàng lau sạch cho cô bé, cô nhóc cũng học theo, lấy khăn giấy lau cho Hạ Lạc. "Cô Hạ ơi, cô giống Ngải Ngải quá, ăn đồ cứ hay biến mình thành mèo hoa nhỏ vậy đó." Hạ Lạc nựng mũi Ngải Ngải: "Cái đồ nhỏ này thật là..." "Ái chà, đừng động đậy, cô Hạ ơi, trên mũi cô vẫn còn kìa." Bùi Ngải lại quệt một chút kem trực tiếp bôi lên mặt Hạ Lạc, rồi cười ha hả: "Giờ cô Hạ đúng là mèo hoa nhỏ thật rồi." Bùi Dĩ Thành rất ít khi thấy con gái mình thân thiết với một người không quen biết như vậy, nhưng rõ ràng thế này là hơi quá rồi. "Thật xin lỗi cô Hạ, con bé Ngải Ngải này nghịch ngợm quá." Hạ Lạc mỉm cười nhẹ nhàng, Bùi Dĩ Thành phát hiện người phụ nữ trước mặt thực sự rất tuyệt sắc, trên người luôn toát ra khí chất thanh khiết như đóa lan trong thung lũng. "Không sao đâu ạ, trẻ con mà, thiên tính vốn dĩ là như vậy." Hạ Lạc tự tay lau mặt, ánh mắt nhìn Ngải Ngải vẫn ôn hòa như trước.

Ngải Ngải rúc vào lòng Hạ Lạc, bộ dạng nghiêm túc hỏi: "Ba ơi, ba thấy chưa?" Con gái quá thông minh, nhiều khi Bùi Dĩ Thành không theo kịp mạch suy nghĩ của cô bé: "Thấy gì cơ?" "Cô Hạ có phải rất dịu dàng không ạ?" Hạ Lạc suýt nữa thì sặc, chuyện cô có dịu dàng hay không đâu cần chủ nhà phải bình phẩm chứ.

Bùi Dĩ Thành cũng hơi ngượng ngùng, nhưng nhìn ánh mắt mong chờ của con gái, anh chỉ đành đáp: "Dịu dàng." "Vậy có hiền thục không ạ?" "Hiền thục." "Có xinh đẹp đáng yêu không ạ?" Bùi Dĩ Thành bản năng nhìn Hạ Lạc một cái, Hạ Lạc chỉ cảm thấy hai má mình nóng bừng.

Trẻ con bây giờ thực sự khác xưa, trẻ mẫu giáo mà vốn từ vựng lớn thế này, tùy tiện lôi ra cũng được cả tá.

Ngay khi cô tưởng Bùi Dĩ Thành sẽ không trả lời, anh lại khẽ "ừm" một tiếng.

Bé Ngải Ngải hài lòng, lắc đầu cái rụp nói: "Cho nên á, cưới vợ là phải cưới người như cô Hạ đúng không ba?" Bùi Dĩ Thành khụ khụ mấy tiếng, cái đồ quỷ nhỏ này lúc không có người nói thì thôi đi, trước mặt Hạ Lạc mà cũng dám nói thế.

Chuyện này bắt anh phải trả lời làm sao đây?

Nếu anh trả lời là đúng, chắc chắn câu sau cô bé sẽ bảo: Vậy ba cưới cô Hạ luôn đi cho rồi.

Chuyện này con bé tuyệt đối làm ra được.

Bùi Dĩ Thành im lặng, nhưng với cô nhóc này thì không dễ dàng bỏ qua như thế.

Cô bé cười hì hì: "Ba ơi, vậy ba cưới cô Hạ đi, con nghe ngóng kỹ rồi, cô Hạ chưa có bạn trai đâu nha.

Ba cưới cô ấy, cô ấy không chỉ là cô giáo của con mà còn là mẹ của con nữa, một mũi tên trúng hai đích luôn." "Ngải Ngải." "Cô Hạ ơi, cô thấy ba con không đủ đẹp trai sao?" Bùi Ngải ngước đầu, chớp chớp đôi mắt to tròn.

Bùi Dĩ Thành đỡ trán, cô nhóc này lại bắt đầu giăng bẫy người ta rồi.

Chương 1978

Cái nết này không biết di truyền từ ai, thật khiến người ta vừa yêu vừa hận mà.

Hạ Lạc căn bản không dám nhìn ai, đặc biệt là người đàn ông như Bùi Dĩ Thành, cô lí nhí đáp: "Đẹp trai ạ." "Ồ, hóa ra trong mắt cô Hạ thì ba con cũng là một soái ca đấy nhé." Cô nhóc nháy mắt đầy ẩn ý, trông đáng yêu vô cùng. "Cưng ơi, hôm nay cũng muộn rồi, cô phải về nhà đây, mai cô còn phải đi làm nữa." "Không chịu đâu, không chịu đâu, chỉ năm phút nữa thôi mà." Những lời nũng nịu ấy khiến Hạ Lạc chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Cô nhóc tiếp tục: "Hôm nay cô bảo cô vẫn chưa có bạn trai đúng không?

Hay là làm bạn gái của ba con đi, sau này làm mẹ của con, con hứa sẽ là một đứa con ngoan, không bám lấy ba con, càng không làm vướng chân hai người đâu.

Sau khi hai người kết hôn, con sẽ đi tìm ông bà nội, hai người cứ sống thế giới của riêng mình đi, con sẽ không làm gánh nặng đâu, con hứa đấy." Hạ Lạc không hiểu cô nhóc đang giả khổ, nhưng Bùi Dĩ Thành thì biết rõ, mấy lời này cứ cách hai ngày là cô bé lại nói vài lần.

Thấy cô bé cúi đầu, cắn ngón tay, bộ dạng đáng thương xót xa, lòng Hạ Lạc mềm nhũn ra.

Hạ Lạc cúi đầu, nhẹ nhàng tựa trán mình vào trán Ngải Ngải: "Ngải Ngải sao lại nghĩ vậy chứ, con tuyệt đối không phải gánh nặng của ba con đâu.

Mỗi đứa trẻ đều là món quà của thượng đế, ba con chắc chắn rất yêu con." "Nhưng mọi người đều nói con như thế, bảo là vì con mà ba con không cưới được vợ, con chính là cục nợ của ba.

Sau này nếu có ai gả cho ba con thì đó sẽ là mẹ kế, chắc chắn sẽ ngược đãi con thôi.

Giờ những người tốt như cô Hạ chẳng còn nữa rồi." Ngải Ngải vừa nói vừa nấc nghẹn.

Lúc đầu chỉ định diễn kịch thôi, nhưng càng nói cô bé càng thấy mình thật đáng thương, đến mẹ cũng không có.

Đứa trẻ nào cũng có mẹ, sao cô bé lại không có chứ?

Hu hu hu. "Sẽ không như vậy đâu, con nhất định sẽ gặp được một người mẹ tốt mà." "Cô Hạ ơi, hay là cô thương xót con đi, gả cho ba con đi mà.

Ba con cái gì cũng không biết làm, tết tóc cho con xấu đau xấu đớn, ngày nào con cũng ăn không đủ no, con tội nghiệp lắm, đúng là đứa trẻ không mẹ mà." "Hả?" Sao đang nói chuyện lại quay sang đổ lên đầu cô rồi.

Bùi Dĩ Thành cũng không nghe nổi nữa, bế cô nhóc từ lòng Hạ Lạc sang, khẽ vỗ vào mông nhỏ của cô bé một cái: "Đừng quấy rầy cô Hạ nữa, cô đã đi làm cả ngày rồi, lại còn chơi với con cả tối, cô mệt lắm rồi, để cô nghỉ ngơi đi." "Người xấu, cô Hạ ơi cô xem, ba con cứ hở ra là đánh con, hu hu hu, con đúng là đứa trẻ không có mẹ thương mà." Mặt Bùi Dĩ Thành đen lại, ghé sát tai cô nhóc nói nhỏ: "Tổ tông của con ơi, đủ rồi đấy, đừng diễn nữa." "Đừng mà, con đã diễn xong đâu." Câu nói này không to không nhỏ, vừa hay lọt vào tai Hạ Lạc, cô lập tức thấy buồn cười.

Lúc nãy cô còn thấy xót xa cho đứa trẻ này, hóa ra người ta đều là đang diễn kịch cả.

Bùi Ngải muộn màng nhận ra mình lỡ lời, đáng yêu bịt miệng lại, nhìn Hạ Lạc tội nghiệp nói: "Cô Hạ ơi con không có diễn đâu, con trêu ba con thôi mà, cô phải tin con nhé." "Được rồi, cô tin con." Hạ Lạc vô thức đứng dậy, đi tới khẽ véo má cô nhóc: "Cô biết cả mà." Đứa trẻ này, có lẽ vì không có mẹ nên quá cô đơn rồi. "Anh Bùi, hôm nay kết thúc ở đây nhé, tôi xin phép về trước ạ." "Được." Hạ Lạc gật đầu, đi ra ngoài.

Bùi Ngải sốt sắng: "Ba ơi, sao ba chẳng có chút lịch sự nào thế, sao không đi tiễn cô Hạ đi?

Trời tối thế này, nhỡ cô Hạ bị kẻ xấu bắt đi thì con mất cô giáo đấy." Bùi Dĩ Thành vẫn bất động, bất lực nhìn tiểu quỷ trong lòng. "Hừ, ba thối, ba mà còn thế này con không chơi với ba nữa, con đi tìm ông bà nội đây." Đây là chiêu bài sát thủ của đứa nhỏ này, thỉnh thoảng lại lôi ra dùng. "Cưng ơi, như vậy ngượng lắm." "Ngượng cái gì mà ngượng, ba cứ dắt con theo là được mà.

Ba tiễn cô giáo của con gái mình về nhà thì có gì mà ngượng?

Ngượng ở đâu chứ?

Hay là ba nghĩ nhiều quá rồi?

Rốt cuộc ba đang nghĩ gì thế?

Có phải ba có ý với cô ấy không?" Một lạt các câu hỏi dồn dập khiến Bùi Dĩ Thành không còn sức chống đỡ.

Đúng là đứa trẻ do bà nội nuôi lớn có khác, đặc biệt là một người bà nội chẳng mấy nghiêm chỉnh, nhìn xem dạy đứa nhỏ thành kẻ lắm lời thế này.

Anh cảm thấy lời mình nói cả ngày còn không nhiều bằng lời Bùi Ngải nói trong một tiếng.

Nếu anh không đi, chẳng phải là chứng thực mình nghĩ nhiều, có ý với người ta sao? "Được rồi, đi, chúng ta cùng tiễn cô giáo của con về nhà." Hạ Lạc còn đang sầu não, giờ này ở đây chẳng còn xe buýt nữa, chỉ có thể bắt taxi, mà đồng lương ít ỏi của cô sao chịu thấu.

Đúng lúc này, một chiếc BMW màu đen dừng lại trước mặt cô, cái đầu nhỏ đáng yêu của Ngải Ngải thò ra: "Cô Hạ ơi mau lên xe đi, con và ba tiễn cô về nhà." "Ngải Ngải, không cần đâu, con là trẻ con, mau về ngủ đi, muộn lắm rồi." "Không đâu cô Hạ ơi, người ta không yên tâm về cô mà, trời tối thế này, mỹ nữ đại xinh đẹp như cô đi một mình không an toàn đâu." "Cái này..." Phiền phức quá. "Cô Hạ lên xe đi, không cần khách khí đâu, chỗ nhà tôi không dễ bắt xe, sau này để chúng tôi đưa cô về." Bùi Dĩ Thành cũng lên tiếng. "Như vậy không hay lắm đâu ạ." "Cô Hạ yên tâm, có con ở đây, cô không cần sợ ba con đâu." Hạ Lạc nghĩ cũng phải, có trẻ con ở đây, Bùi Dĩ Thành cũng không làm gì cô được, cô hoàn toàn không cần sợ.

Vì một câu nói đó mà thái độ của Hạ Lạc dịu đi, nhưng trong lòng Bùi Dĩ Thành lại thấy hơi khó chịu.

Cô gái này ý gì đây?

Sợ anh làm gì cô sao?

Anh có đến mức đói không chọn món như vậy không?

Cô đúng là xinh đẹp, nhưng cũng không phải đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành gì, chẳng bằng hai cô chị họ của anh, đó mới là những mỹ nhân thực thụ. "Ba ơi, ba ngẩn ngơ cái gì thế, mau lái xe đi chứ." "Được." Bùi Ngải bò lê bò càng lên người Hạ Lạc, thân thiết ôm lấy cổ cô: "Cô Hạ ơi." "Bé cưng của cô." "Hì hì." Bùi Ngải rúc vào lòng Hạ Lạc, chẳng hề thấy lạ lẫm chút nào.

Nếu không biết hai người mới gặp nhau lần thứ hai, Bùi Dĩ Thành chắc sẽ tưởng họ quen nhau từ lâu lắm rồi.

Nơi Hạ Lạc ở là một căn phòng nhỏ đơn thân ở khu phố cũ, các tiện ích xung quanh chẳng tốt chút nào, đến đèn đường cũng không có, tối thui.

Bé Ngải Ngải nhìn nơi này, không khỏi há to cái miệng nhỏ, ở thành phố A mà còn có nơi như thế này sao?

Sao lại cũ nát vậy chứ.

Chương 1979

"Cô Hạ ơi, cô sống ở đây ạ?" "Ừm." Hạ Lạc gật đầu, cô không thấy sống ở đây có gì xấu hổ cả, thu nhập của cô chỉ gánh vác nổi chỗ này thôi, tất cả đều dựa vào bản thân mình, không có gì mất mặt. "Ba ơi, hay là sau này mình bao ăn bao ở đi, nhà mình rộng thế kia, cô Hạ đừng tối muộn mới về nhà nữa." "Bé cưng, không cần đâu, cô ở đây quen rồi." Hạ Lạc vội vàng nói. "Nhưng mà..." "Ngải Ngải, không được quá đáng đâu đấy." Bùi Dĩ Thành nhắc nhở.

Cô nhóc này cậy cô giáo tính tình tốt nên yêu cầu ngày càng quá quắt. "Dạ vâng, cô Hạ chào cô ạ." Ngải Ngải hôn một cái lên má Hạ Lạc. "Chào bé cưng." "Cô Hạ ở tầng mấy?" Hạ Lạc không hiểu ý Bùi Dĩ Thành nhưng vẫn thành thật đáp: "Tầng tám ạ." "Hôm nay vất vả cho cô Hạ rồi, chào cô." Hạ Lạc đi thẳng về nhà, mở cửa sổ ra, cô mới thấy chiếc xe của hai cha con họ rời đi.

Trong lòng cô thoáng chốc thấy ấm áp.

Anh hỏi cô ở tầng mấy, có lẽ là muốn xác nhận cô đã vào nhà an toàn.

Bùi Dĩ Thành người đàn ông đó tuy ít nói nhưng thực ra rất tinh tế, có thể coi là một người đàn ông tốt.

Cứ như thế, Hạ Lạc trở thành gia sư của Bùi Ngải, tuy công việc hơi mệt một chút nhưng lương còn cao hơn cả ở phòng tranh, bản thân cô lại thích trẻ con nên cảm thấy cuộc sống rất sung túc.

Tiếp xúc với Bùi Dĩ Thành không nhiều, nhưng cô vẫn khá công nhận người đàn ông này.

Mọi việc lớn nhỏ của Bùi Ngải đều do một tay anh lo liệu, trong nhà chỉ có hai cha con, không có lấy một người giúp việc dư thừa.

Hôm đó, cô vừa tan làm đã nhận được điện thoại của Bùi Ngải: "Cô Hạ ơi, cô mau đến đây đi, ba con sắp đốt trụi căn bếp rồi, nhiều khói lắm..." Hạ Lạc sợ hết hồn, chẳng dám đi xe buýt nữa mà bắt taxi chạy thẳng qua.

Vừa đến nhà họ Bùi, cô đã thấy cô nhóc đứng ở sân, mặt mũi lấm lem đen thui, còn khói trong biệt thự vẫn chưa tản hết, có chút nồng nặc. "Ngải Ngải, có chuyện gì vậy con?" Bùi Ngải chu môi, ngón tay nhỏ chỉ vào trong: "Tại ba con đấy ạ, cô Hạ mau vào xem đi, ba con mãi chưa chịu ra." Ông bố ngốc nghếch, nấu bữa cơm mà cũng có thể đốt trụi căn bếp, chẳng nhờ vả được tích sự gì. "Ngải Ngải, con đứng đây đừng động đậy, không được vào trong nhé, để cô vào xem." Hạ Lạc dặn dò. "Dạ." Khi Hạ Lạc lao vào, Bùi Dĩ Thành vẫn đang bận rộn trong bếp, tay cầm cái nắp vung lăm lăm muốn đậy lại nhưng dường như lại không dám tiến lên. "Anh Bùi, để tôi." Bùi Dĩ Thành thấy Hạ Lạc thì ngẩn ra một lát, nhưng vẫn ngoan ngoãn đưa nắp vung qua, anh thực sự không biết xoay xở thế nào.

Hạ Lạc nhẹ nhàng đậy nắp lên nồi, ngọn lửa lập tức tắt ngúm.

Cô mở to hết cỡ các cửa sổ trong bếp, còn bật cả máy hút mùi, vừa quay người lại đã thấy Bùi Dĩ Thành vẫn đứng im tại chỗ, mặt anh cũng y hệt Bùi Ngải, đen nhẻm như một chú mèo hoa.

Hạ Lạc không nhịn được mà bật cười, rồi thấy không đúng lúc lắm nên vội thu nụ cười lại.

Thật hiếm thấy bộ dạng này của Bùi Dĩ Thành, hóa ra người tài giỏi đến mấy cũng có lúc gặp chuyện không giải quyết được, một căn bếp nhỏ cũng có thể làm khó anh thế này.

Trong lòng Bùi Dĩ Thành thấy bất mãn, không biết người phụ nữ này cười cái gì, nhưng vẫn giữ vẻ ưu nhã như cũ giải thích: "Tôi rất ít khi xuống bếp." Nghĩ lại cũng thấy buồn bực.

Hôm nay đúng là xuất quân không thuận lợi.

Con gái phàn nàn ngày nào cũng ăn đồ bên ngoài đến phát ngán, anh mới đích thân đi siêu thị mua thức ăn, còn tra sẵn công thức, muốn nấu cho con một bữa tử tế.

Ai ngờ nhìn thì đơn giản, thực hành lại khó đến thế, sơ sẩy một cái là làm cái nồi bốc cháy. "Vâng." Hạ Lạc chỉ đáp một tiếng.

Một tiếng "vâng" là ý gì đây, không nói thêm gì nữa sao?

Nhất thời hai người đều không nói chuyện, Hạ Lạc thấy hơi ngượng ngùng, nhìn căn bếp bừa bộn, thức ăn thái sẵn trên thớt cũng lộn xộn hết cả, cô liền kiếm chuyện để nói: "Hai cha con vẫn chưa ăn cơm ạ?" Bùi Dĩ Thành cũng không sợ mất mặt, anh nhịn một bữa không sao, nhưng cô nhóc nhà anh đang tuổi ăn tuổi lớn, một bữa không ăn là đói không chịu được.

Với tư cách là một người cha, anh không thể tùy tiện nhịn được. "Vẫn chưa ăn." Bùi Dĩ Thành đáp giọng có chút tội nghiệp.

Trước đây không thấy gì, giờ anh thực sự cảm thấy trong nhà cần có một người phụ nữ, nhất là gia đình có trẻ con, rất nhiều việc một mình anh căn bản không lo xuể. "Hay là để tôi giúp một tay nhé?" "Vậy thì phiền cô Hạ quá." Bùi Dĩ Thành chẳng hề khách sáo chút nào.

Anh cũng không đi mà cứ đứng một bên nhìn.

Hạ Lạc không thích bị một người đàn ông nhìn chằm chằm, bèn nói: "Anh Bùi, hay là anh đi rửa mặt trước đi?" "Mặt tôi bẩn lắm sao?" "Ờ, hơi đen một chút ạ." Nghe vậy, Bùi Dĩ Thành lập tức quay người đi ra ngoài, dáng vẻ có chút giống như bỏ chạy.

Hạ Lạc mỉm cười, người này cũng khá thú vị đấy chứ.

Hình như là xấu hổ rồi.

Cô đã nói gì đâu nhỉ.

Hạ Lạc nấu bốn món xào một món canh, tổng cộng mất bốn mươi phút.

Khi bưng ra, hai cha con nhà họ Bùi đang quấn quýt bên nhau xem hoạt hình, người đàn ông không hề tỏ ra mất kiên nhẫn, thậm chí còn thảo luận nội dung phim với Ngải Ngải. "Anh Bùi, Ngải Ngải, cơm xong rồi." "Ôi dê, cuối cùng cũng được ăn cơm rồi, con đói xẹp cả bụng luôn." Bé Ngải Ngải vỗ vỗ bụng, chạy tót về phía bàn ăn.

Bùi Dĩ Thành cũng đi tới: "Cô Hạ, hôm nay thật sự làm phiền cô quá." "Không có gì đâu ạ, cũng chỉ là tiện tay thôi." "Cô ngồi xuống ăn cùng luôn đi." Bùi Dĩ Thành mời.

Anh đại khái tính thời gian, Hạ Lạc chắc chắn là bắt taxi tới đây, nếu không không thể nhanh vậy được, chắc chắn cô cũng chưa kịp ăn cơm. "Như vậy không hay lắm đâu ạ." "Cô Hạ là cô giáo của Ngải Ngải mà." Bùi Dĩ Thành không nói huỵch tẹt ra.

Là cô giáo chứ không phải người giúp việc, ăn cơm cùng nhau chẳng có gì không đúng cả. "Cô Hạ ơi, đừng khách khí mà, mau ngồi xuống ăn cơm đi, em bé đói lắm rồi." Hạ Lạc mỉm cười: "Được rồi." Hạ Lạc rất biết cách chăm sóc trẻ nhỏ, chỉ có một món là bỏ ớt, còn lại đều không cay để Ngải Ngải có thể ăn được.

Chương 1980

Bé Ngải Ngải ăn đến dầu mỡ dính đầy mặt, thời gian qua chưa bao giờ bé được ăn một bữa thỏa thuê thế này.

Bùi Dĩ Thành nhìn mà thấy đau lòng, đứa trẻ này cứ như bị anh bỏ đói vậy, có thể giữ chút thể diện cho anh được không hả. "Ngải Ngải, con ăn chậm thôi, ăn nhanh quá là đau bụng đấy." "Ngon quá, con chưa bao giờ được ăn cơm ngon thế này." "Bùi Ngải Ngải, có cần phải nói quá vậy không, mấy ngày nay ba để con đói hả?" "Đồ bên ngoài ba đặt chán chết đi được, ngấy tận cổ luôn." Bùi Ngải làm mặt quỷ với Bùi Dĩ Thành.

Bùi Dĩ Thành búng nhẹ vào trán cô bé: "Cái đồ nhóc vô lương tâm." "Cô Hạ ơi, sau này con có thể thường xuyên được ăn cơm cô nấu không ạ?" Bùi Ngải hỏi. "Cái này..." Bùi Dĩ Thành lên tiếng: "Ngải Ngải, cô Hạ là cô giáo của con chứ không phải đầu bếp nấu cơm cho con, con không được đưa ra yêu cầu như thế, sau này không được tùy tiện gọi điện cho cô Hạ đâu, như vậy sẽ làm phiền cô đấy." Bùi Ngải không đồng tình bĩu môi: "Cô Hạ ơi, con có làm phiền cô không ạ?" "Không sao đâu, đều là chuyện nhỏ thôi mà." "Thấy chưa, cô Hạ cũng nói thế rồi kìa." Bùi Ngải đúng là da mặt dày thật. "Bùi Ngải!" Bùi Dĩ Thành không nhịn được mà gằn giọng.

Cái đồ quỷ nhỏ này, mới tý tuổi đầu mà anh đã không dạy nổi rồi, nói một câu là nó cãi lại mười câu, lý lẽ cùn thì cả đống.

Bùi Ngải đặt đũa xuống bàn, gục đầu, nước mắt cứ thế lặng lẽ rơi xuống.

Bùi Dĩ Thành cũng thấy mủi lòng, nhưng lời đã nói ra rồi, không lập chút uy nghiêm thì sau này đứa nhỏ này làm sao dạy bảo được.

Thấy Ngải Ngải như vậy, Hạ Lạc thấy xót xa quá, cũng chẳng quản thân phận mình nữa mà xen vào: "Anh Bùi, nói chuyện với trẻ con nên dịu dàng một chút, có gì thì từ từ dạy bảo." "Cô Hạ, đứa nhỏ này nghịch quá rồi." "Nghịch đến mấy cũng là trẻ con, anh phải chú ý phương pháp giáo dục." "Ngải Ngải, không sao rồi, không sao rồi, mau ăn cơm đi con, cơm sắp nguội hết rồi." “Cô giáo Hạ Hạ, ở trường mầm non cô giáo đều dạy con như vậy mà, có chuyện gì thì hãy tìm cô giáo, nói với cô giáo.

Hôm nay con gặp chuyện, người đầu tiên con nghĩ đến chính là cô giáo Hạ Hạ, cô nói xem con làm vậy là sai sao?” “Không sai, không sai, sao có thể sai được chứ.

Trẻ con dù gặp phải chuyện gì, việc đầu tiên cần làm chính là báo cáo với giáo viên, không được tự mình gánh vác.” Bùi Dĩ Thành hít sâu một hơi, anh quá hiểu tính nết của con bé này rồi, đây rõ ràng là đang đánh tráo khái niệm.

Con bé cũng không buồn bã như anh tưởng tượng, bày ra bộ dạng này chỉ là để tranh thủ sự đồng tình của Hạ Lạc, sau đó bắt cô hứa hẹn điều gì đó.

“Vậy sau này con có chuyện gì đều có thể tìm cô giáo Hạ Hạ được không ạ?” “Tất nhiên là được rồi.” Hạ Lạc không cần nghĩ ngợi đã đồng ý ngay.

“Cô giáo Hạ Hạ, vẫn là cô thương con nhất.” “Ngải Ngải, mau ăn cơm đi, đừng để mình bị đói.” Hạ Lạc giúp Bùi Ngải lau nước mắt.

Bùi Ngải lập tức nở nụ cười, lanh lảnh đáp: “Vâng ạ, cô giáo Hạ Hạ.” Ngải Ngải cứ mải mê trò chuyện với Hạ Lạc, Bùi Dĩ Thành hoàn toàn không xen vào được lời nào.

Anh chỉ có thể thỉnh thoảng liếc nhìn họ một cái, cố gắng thu hút sự chú ý.

Khi Lạc Tinh đến, cảnh tượng đập vào mắt cô ta chính là cảnh này.

Ba người họ giống như một gia đình ba người đang quây quần bên bàn ăn, ấm áp đến lạ thường, nhưng cũng chướng mắt vô cùng.

Trách không được mấy ngày nay Bùi Dĩ Thành đối xử với mình lạnh nhạt, hóa ra là vì bên cạnh anh đã có người đàn bà khác.

Rốt cuộc là loại đàn bà nào mà dám bén mảng đến đào góc tường của cô ta?

Lửa giận của Lạc Tinh lập tức bùng lên, cô ta hùng hổ bước vào, nhưng ngay khi chạm phải ánh mắt của Bùi Dĩ Thành, cô ta lập tức trở nên dịu dàng.

Sự thay đổi này không lọt qua được mắt Bùi Dĩ Thành.

Hèn gì con bé Ngải Ngải nói Lạc Tinh giả tạo, trước đây anh cứ tưởng trẻ con nhìn không thuận mắt nên mới nói vậy, hóa ra thật sự không phải.

“Ngải Ngải, Dĩ Thành, hai người đang ăn cơm à?” Lạc Tinh cười nói.

“Dì Tinh Tinh ạ.” Bé Ngải Ngải vẫn rất lễ phép chào hỏi.

“Tinh Tinh, em ăn chưa?” “Em ăn rồi, em chỉ qua thăm hai người thôi.

Thời gian qua em bận quá không đến thăm Ngải Ngải được, nhớ con bé lắm.

Vị này là...?” Lạc Tinh vô tình chuyển chủ đề sang Hạ Lạc.

“Đây là gia sư tôi mời cho Ngải Ngải, Hạ Lạc.

Con bé thích gọi là cô giáo Hạ Hạ.” “Chào cô.” Hạ Lạc ngẩng đầu lên.

Khoảnh khắc đối mặt, sắc mặt của cả hai người phụ nữ đều biến đổi ngay lập tức.

Lạc Tinh không giấu được sự kinh ngạc: “Con nhỏ... sao cô lại ở đây?” Nhưng giữa chừng, cô ta vội thu hồi lời định nói: “Chào cô, cô giáo Hạ Hạ.” Ánh mắt Hạ Lạc cũng biến động dữ dội, nhưng vì Lạc Tinh muốn giả vờ không quen biết, cô cũng không cần thiết phải chào hỏi.

Cô đã cắt đứt sạch sẽ với họ từ lâu, không cần phải dây dưa không dứt nữa.

Người cô hận nhất chính là mẹ con cô ta.

“Chào Lạc tiểu thư.” “Tôi nghe nói Ngải Ngải tìm được một cô giáo dạy vẽ, không ngờ lại xinh đẹp như thế này.” Hạ Lạc, Lạc Hạ, hèn gì bao nhiêu năm qua cô ta không tìm thấy, hóa ra tên đã đảo ngược lại rồi.

Đúng là đồ vong ơn phụ nghĩa, đến cả họ của mình cũng vứt bỏ.

“Lạc tiểu thư quá khen.” Bùi Ngải cũng đặt đũa xuống, hỏi: “Cô giáo Hạ Hạ, cô ăn xong chưa?

Chúng ta đi vẽ tranh được chưa ạ?” “Cô ăn xong rồi, chúng ta về phòng con nhé.” Bùi Ngải kéo Hạ Lạc đi.

Lạc Tinh nhìn theo bóng lưng họ, cố gắng che đậy sự đố kỵ và không cam tâm trong lòng.

Cô ta tự hỏi mình luôn đối xử khá tốt với con nhóc Bùi Ngải đó, nhưng con bé chưa bao giờ thân cận với cô ta lấy một phút.

Hiện giờ lại thân thiết với một gia sư mới quen biết vài ngày như vậy, thật là quá đáng.

“Tinh Tinh, em ăn cơm chưa?” “Em ăn rồi.

Giờ không còn sớm nữa, sau này anh đừng để con ăn cơm muộn thế này, không tốt cho dạ dày đâu.” “Ừm, hôm nay có chút chuyện ngoài ý muốn nên mới trì hoãn đến giờ.

Em và cô giáo Hạ Hạ có quen nhau không?” Bùi Dĩ Thành hỏi.

Chương 1981

Ánh mắt Lạc Tinh thoáng hiện lên vẻ né tránh: “Không quen ạ, chỉ là thấy cô ấy xinh đẹp quá nên em hơi bất ngờ thôi.” Bùi Dĩ Thành đời nào tin được, biểu hiện vừa rồi rõ ràng là hai người họ có quen biết, chỉ là đôi bên đều không muốn thừa nhận.

Họ đã không muốn nói, anh chắc chắn cũng không hỏi ra được gì.

“Em ngồi chơi một lát đi, tôi đi dọn dẹp bát đũa.” “Đừng, để em giúp anh, anh thì biết làm mấy việc này chứ.” Trong phòng, bé Ngải Ngải tức tối không thôi, hầm hừ nói: “Cô giáo Hạ Hạ, đó chính là người đến để quyến rũ ba con đấy.

Cũng không xem bây giờ là mấy giờ rồi, có ai lại đến nhà người ta vào giờ này chứ, đúng là cái gì mà...

Tư Mã Chiêu gì đó... thật đáng ghét!” “Tâm địa Tư Mã Chiêu, ai ai cũng biết.” “Đúng đúng đúng, chính là câu đó, cô thấy cô ta có đáng ghét không?” Nếu là người phụ nữ khác, Hạ Lạc chắc chắn sẽ không can thiệp, nhưng với Lạc Tinh, cô thật sự quá hiểu rõ, phẩm hạnh cực kỳ kém.

Đàn ông bị cô ta đá không hề ít.

Cho dù lần này thật sự nhắm trúng Bùi Dĩ Thành, thì đối với đứa trẻ như Ngải Ngải, cô ta chắc chắn cũng chẳng tốt lành gì, phần lớn là hư tình giả ý.

“Đúng vậy, Ngải Ngải của chúng ta thật thông minh.” “Cô giáo Hạ Hạ, cô đồng ý với cách nói của con sao?” “Đồng ý chứ.

Người ta thường nói ánh mắt của trẻ thơ là trong sáng nhất thế giới, chúng còn tinh tường hơn cả người lớn, ai tốt ai xấu đều dễ dàng phân biệt được.” “Chính thế, ba con đúng là quá ngốc nên mới bị cô ta lừa.

Con nhất định phải bảo ba đòi lại chìa khóa nhà mình, làm như đây là nhà cô ta không bằng, muốn vào là vào.” “Đường dài mới biết sức ngựa, ba con là người thông minh, không thể bị lừa cả đời đâu.

Con là trẻ con, chuyện của người lớn cứ để người lớn lo, dùng não nhiều quá sẽ bị ngốc đi đấy.” “Ái chà, Ngải Ngải không muốn bị ngốc đâu.” “Vậy chúng ta vẽ tranh nhé.” Cô nhóc học được một thời gian, thực tế đã tiến bộ rất nhiều, cầm cọ vẽ lên trông cũng rất ra dáng, có thể thấy là rất có thiên phú.

“Ngải Ngải giỏi thật đấy.” “Con chắc chắn là có thiên phú rồi, mẹ của bà nội con là họa sĩ đó, còn mở cả phòng triển lãm tranh nữa.” Bùi Ngải tự hào nói.

Hạ Lạc ngẩn người một lát: “Trách không được, hóa ra Ngải Ngải của chúng ta là con nhà nòi.” “Hì hì, thật ra cũng chỉ có một chút xíu vậy thôi ạ.” “Ngải Ngải này, bình thường nếu con ở riêng với dì Tinh Tinh đó, con đừng có chọc giận cô ta nhé.” Hạ Lạc không yên tâm dặn dò.

Bùi Ngải khẽ hừ một tiếng, vỗ vỗ vào lồng ngực nhỏ của mình: “Chuyện này con tất nhiên biết rồi.

Cô xem con lễ phép chưa kìa, dù con không thích cô ta nhưng con vẫn gọi dì Tinh Tinh ngọt xớt, làm cô ta sướng rơn tưởng mình lên trời đến nơi.

Bà nội đã dạy con rồi, gặp người nói chuyện người, gặp quỷ nói chuyện quỷ, con đều hiểu hết mà.

Cô giáo Hạ Hạ cứ yên tâm, con không để mình chịu thiệt đâu.” “Cái con bé này, thật đúng là bà cụ non.” Hạ Lạc buồn cười, cảm thấy sự lo lắng của mình là thừa thãi, nhóc con này có cả một bộ nguyên tắc ứng xử riêng cơ đấy.

“Ôi, đứa trẻ không mẹ thật đáng thương, chẳng còn cách nào khác ạ.” “Bé cưng ơi, con đừng diễn nữa, cô giáo Hạ Hạ biết hết chiêu trò của con rồi.” Bùi Ngải lập tức ôm chặt lấy cổ Hạ Lạc, hôn chụt một cái lên mặt cô: “Đừng vạch trần con mà, như vậy không đáng yêu đâu.” Vì Lạc Tinh đến, Bùi Dĩ Thành phải đưa Lạc Tinh về, nên chỉ có thể gọi xe cho Hạ Lạc.

Bùi Ngải tức lắm nhưng chỉ có thể nhẫn nhịn không phát tác.

Vừa tiễn người đi xong quay về nhà, cô nhóc liền bùng nổ, đóng sầm cửa phòng lại rồi chui tọt vào chăn nằm cuộn tròn.

Bùi Dĩ Thành cảm thấy rất đau lòng, trong nhà chưa cưới vợ nhưng lại có một "người tình nhỏ", lúc nào cũng phải nhìn sắc mặt cô nàng mà hành sự.

“Ngải Ngải.” “Đừng làm phiền con, con không nói chuyện với ba đâu.” Cô nhóc xoay người, vểnh cái mông nhỏ về phía Bùi Dĩ Thành.

Bùi Dĩ Thành vỗ nhẹ một cái: “Cái con bé này, lại giận dỗi rồi, không sợ mọc nếp nhăn à.” “Haiz.” Bùi Ngải liếc nhìn Bùi Dĩ Thành một cái, lắc đầu, chẳng thèm nói gì.

“Sao thế?” Bùi Dĩ Thành véo mũi con bé.

“Haiz.” “Hồi đó không nên đặt tên con là Ngải Ngải, mới tí tuổi đầu đã biết thở ngắn thở dài.” “Con đây là cạn lời, cạn lời với ba đấy.

Con chẳng thèm nói gì với ba nữa, con đi ngủ đây, chúc ngủ ngon.” “Con còn chưa tắm mà.” “Ba muốn hành hạ con thế nào thì tùy.” Bùi Ngải xoay người, nằm ngửa tênh hênh.

Bùi Dĩ Thành cam chịu bế con bé lên, đánh răng, tắm rửa cho nó, không một lời oán thán.

Sáng sớm tinh mơ, Hạ Lạc đã thấy Lạc Tinh xuất hiện ở cửa nhà mình, không khỏi nở một nụ cười giễu cợt: “Đến cũng nhanh thật đấy.” Tên khai sinh của cô là Lạc Hạ, là chị em với Lạc Tinh, nhưng hai mẹ con nhà họ Lạc chưa bao giờ thật sự xem cô là người thân.

Vào lúc cô cần người thân nhất, họ chỉ biết xát thêm muối vào vết thương của cô.

Cô hận thấu xương hai mẹ con họ, cũng đã chọn rời bỏ cái gia đình đó, kiên quyết không thừa nhận họ là người thân.

“Lạc Hạ, con nhỏ tiện nhân này, mày tưởng mày đổi cái tên là có thể che đậy được xuất thân của mình sao?

Bày đặt giả thanh cao trước mặt tao làm gì, mày là hạng người nát bấy thế nào tao lại không biết chắc, không biết đã bị bao nhiêu thằng đàn ông...” Hạ Lạc tức giận đến run người, giơ tay tát thẳng một bạt tai vào mặt cô ta.

Những năm qua, cô đã phải dùng hết sức bình sinh mới thoát khỏi cơn ác mộng đó, mới có dũng khí để sống tốt.

Hiện giờ sự xuất hiện của người đàn bà này lại một lần nữa nhắc nhở cô về sự thực thảm khốc kia.

Lạc Tinh không phòng bị nên bị tát trúng, liền lao vào Hạ Lạc: “Mày tưởng bây giờ không ai biết là xong sao?

Tao nói cho mày biết, chuyện xảy ra trên người mày có đầy người biết đấy, con tiện nhân này!” “Cút!” Hạ Lạc đẩy mạnh Lạc Tinh ra.

Cô vẫn giữ tư thế cao ngạo, lần này cô nhất định phải trụ vững, không được để phòng tuyến tâm lý bị sụp đổ, không được quay lại cái nơi gọi là bệnh viện tâm thần kia nữa.

Một khi đã vào đó, cô không biết khi nào mới có thể ra ngoài được.

Lạc Tinh suýt nữa thì ngã nhào, cô ta hung hãn đứng dậy: “Lạc Hạ, tao cảnh cáo mày, tránh xa cha con nhà họ Bùi ra, đừng có xuất hiện trước mặt họ, nếu không tao nhất định sẽ phanh phui hết quá khứ của mày ra.

Tao mà không sống yên ổn thì chúng mày cũng đừng hòng.” “Tôi cứ không đấy.” Nếu Lạc Tinh muốn đi gây hại cho người khác, cô thật sự không muốn để tâm, nhưng nếu là bé Bùi Ngải thì không được, cô thực lòng yêu quý đứa trẻ đó.

Một đứa trẻ đáng yêu như vậy, nếu Lạc Tinh thật sự trở thành mẹ kế của nó, chẳng phải sẽ hủy hoại con bé sao.

“Lạc Hạ, rốt cuộc mày muốn làm gì?” Lạc Tinh thực sự sắp phát điên rồi, giữa đường lại nhảy ra một Lạc Hạ làm xáo trộn hết kế hoạch của cô ta.

Hiện giờ cô ta có thể cảm nhận rõ ràng thái độ của Bùi Dĩ Thành đã thay đổi.

“Tôi muốn làm gì không cần cô quản, cô lo tốt cho mình đi.

Cô tưởng với xuất thân của mình mà xứng với anh Bùi sao?” “Tao không xứng thì mày cũng tuyệt đối không xứng, chúng ta là chị em đấy.” “Thôi đi, tôi đã đoạn tuyệt quan hệ với các người từ lâu rồi, hiện giờ tôi tên là Hạ Lạc.” Hạ Lạc ghê tởm nói.

Chương 1982

"Cô về nhắn lại với người đàn bà kia, nếu dám đến quấy rầy tôi, chuyện gì tôi cũng dám làm đấy, nếu không muốn chết thì đừng có đến." Lạc Tinh nhớ lại bộ dạng phát điên của con nhỏ này mấy năm trước, đến giờ vẫn còn rùng mình, đây đúng là một con điên, thật sự không nên chọc vào.

Hạ Lạc quay người bỏ đi, chỉ cảm thấy toàn thân toát một lớp mồ hôi lạnh, trong đầu lại bị những hình ảnh hỗn loạn kia hành hạ không yên.

Cô xin nghỉ một ngày không đi làm, mà đi thẳng đến một bệnh viện tìm một người quen.

"Hạ Hạ, sao em lại đến đây?" "Anh Dương, hôm nay em thấy không khỏe, toàn thân cứ toát mồ hôi lạnh, có phải em bị tái phát bệnh cũ rồi không?" "Hạ Hạ, em đừng vội, hôm nay em có gặp phải ai không?" "Em gặp lại cô chị gái kia của em." "Em hít thở sâu vào, thử điều chỉnh cảm xúc của mình, đừng nghĩ đến những chuyện hỗn loạn đó nữa, hãy nghĩ nhiều đến những chuyện tốt đẹp.

Đừng sợ, em đã thoát khỏi cái xoáy nước đó rồi, không ai có thể làm hại em được nữa đâu." Bác sĩ Dương khẽ đặt tay lên vai Hạ Lạc.

Hạ Lạc nghĩ đến dáng vẻ thông minh tinh nghịch của Bùi Ngải, nghĩ đến sự ấm áp giữa hai cha con họ, từ từ bình phục nhịp thở, cảm xúc dần dần ổn định lại.

Bác sĩ Dương cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hạ Lạc là bệnh nhân của anh, từng đến đây tư vấn một lần, lúc đầu chỉ là vấn đề tâm lý nhẹ, sau đó dần dần phát điên, phải ở trong bệnh viện tâm thần suốt một năm trời.

Anh tình cờ gặp cô trong một lần đến bệnh viện tâm thần, thấy cô rất đáng thương nên định kỳ đến tư vấn cho cô.

Phải mất hơn nửa năm mới giúp cô khôi phục bình thường.

Nhưng ký ức của cô ở một số chỗ cũng bị tổn thương, những nơi quá thảm khốc cô đã chọn tự động lãng quên.

Mấy năm nay, cô cũng định kỳ đến chỗ anh kiểm tra, ngày càng tốt hơn, không còn xảy ra sai sót gì nữa.

Tuy anh không biết hết mọi chuyện trong quá khứ của cô, nhưng cũng biết được bảy tám phần, đây là một cô gái đáng thương đã phải chịu đựng những bất hạnh như vậy.

“Đúng, cứ như vậy, Hạ Hạ, bất cứ khi nào em cảm thấy không khỏe, hãy nghĩ nhiều đến những điều tốt đẹp, thế giới này vẫn còn rất nhiều điều tươi đẹp.” Dưới sự dẫn dắt của bác sĩ Dương, Hạ Lạc dần cảm thấy chân tay mình dịu lại, không còn cứng đờ nữa.

“Anh Dương, cảm ơn anh, lần nào cũng đến làm phiền anh.” Hạ Lạc cười nói.

“Nói gì vậy chứ, anh không chỉ là bác sĩ của em mà còn là bạn của em nữa.

Nếu em sẵn lòng coi anh như anh trai, anh cũng rất vui.

Chị dâu em ngày nào cũng nhắc đến em đấy, cứ bảo mãi sao lâu rồi em không đến nhà ăn cơm.” “Dạo này buổi tối em có nhận dạy thêm, đến dạy vẽ cho một đứa trẻ, thời gian hơi gấp, đợi khi nào rảnh em sẽ qua buôn chuyện với chị dâu ạ.” Hạ Lạc rất cảm kích vợ chồng anh, không có họ thì không có Hạ Lạc ngày hôm nay.

Sự mủi lòng nhất thời của họ đã cứu cô ra khỏi bệnh viện tâm thần, giúp cô có cơ hội được sống lại một lần nữa.

Năm đó khi rời khỏi nhà họ Lạc, tinh thần cô đã có vấn đề, suốt ngày thẫn thờ, nhưng sinh hoạt thường ngày cơ bản vẫn tự lo được, ai ngờ cuối cùng lại phát điên hoàn toàn.

Không liên lạc được với người thân, cô bị chủ nhà trọ đưa thẳng vào bệnh viện tâm thần, sống những ngày tháng mụ mị.

Trong bệnh viện, cô cũng phải chịu đủ mọi sự sỉ nhục của những kẻ điên khác.

Bác sĩ Dương có chút lo lắng: "Đêm hôm như vậy có an toàn không?" "Anh Dương yên tâm, an toàn lắm ạ.

Đứa trẻ đó đặc biệt đáng yêu, cũng rất hiểu chuyện, không hề quấy rầy em.

Muộn quá thì hai cha con họ sẽ đưa em về, nếu không có thời gian thì cũng gọi xe cho em." Còn về Bùi Dĩ Thành, sau một thời gian tiếp xúc, cô cũng đã nhìn thấu, anh không phải hạng đàn ông lăng nhăng tầm bậy, sẽ không gây ra mối đe dọa gì cho cô.

"Vậy thì tốt, nếu gặp phải nguy hiểm gì thì cứ gọi điện cho anh, đừng khách sáo quá, anh luôn coi em như em gái mình vậy." "Em biết rồi ạ." "Hạ Hạ, tình trạng hiện tại của em vẫn còn khá nguy hiểm, nếu lúc nào cảm thấy mình sắp suy sụp, em hãy uống thuốc anh kê cho, đừng bài xích việc uống thuốc, đôi khi hiệu quả của thuốc tốt hơn, việc dẫn dắt tinh thần sẽ chậm hơn một chút." "Tuy nhiên, việc em ở bên trẻ con nhiều cũng rất tốt cho em, tâm hồn trẻ thơ thuần khiết dễ giúp em nghĩ đến những điều tốt đẹp." Hạ Lạc mỉm cười: "Quả thực là vậy, em thích ở bên trẻ con lắm." Hôm nay tâm trạng Hạ Lạc không tốt lắm nên không đến nhà họ Bùi mà về nhà nghỉ ngơi sớm.

Cô không muốn lây lan tâm trạng tiêu cực sang cô bé, cũng lo lắng mình sẽ đột ngột phát điên mà làm ra bất cứ chuyện gì tổn thương đến con bé.

Bùi Ngải khi nhận được điện thoại thì cả người liền không vui, cô nhóc đã chuẩn bị rất nhiều socola cho cô giáo Hạ Hạ rồi.

“Sao thế con yêu?” “Ba ơi, chúng ta đi thăm cô giáo Hạ Hạ đi, chắc là cô bị ốm rồi.” “Tối muộn thế này đến nhà người ta không tiện lắm đâu.” Bùi Dĩ Thành không muốn đi cho lắm.

Anh không biết mình bị làm sao nữa, hình như đối với cô giáo Hạ Hạ kia, anh có thêm vài phần muốn tìm hiểu, anh không nhịn được muốn khám phá bí mật trên người cô.

Anh không biết đây là chuyện tốt hay xấu, nhưng luôn cảm thấy mình nên tránh xa người đàn bà đó một chút, nếu không hậu quả có lẽ sẽ khá nghiêm trọng.

Hơn nữa, anh thật sự chẳng có tư cách gì để đến đó cả.

“Ba đi cùng con mà, con có bảo ba đi một mình đâu, có gì mà không tiện chứ.” “Con yêu, nếu tối nay con không học bài, ba có thể cho con xem phim hoạt hình thêm một tiếng nữa, đừng đi nữa nhé.” “Phim hoạt hình không xinh bằng cô giáo Hạ Hạ, con muốn đi thăm cô giáo Hạ Hạ cơ.” Cô nhóc ôm lấy đùi Bùi Dĩ Thành, lắc qua lắc lại.

“Chúng ta đi thế này sẽ gây phiền phức cho cô giáo đấy.” “Không đâu, không đâu, cô giáo Hạ Hạ mà thấy con chắc chắn sẽ khỏi bệnh ngay.” Bùi Dĩ Thành bị mè nheo hết cách, đành phải đưa cô nhóc qua đó.

Anh không muốn làm con bé buồn, con bé không có mẹ, anh muốn dành cả phần tình thương của mẹ cho nó.

“Vậy khi đến nơi con phải giải thích là do con đòi đi nhé, đừng để cô giáo Hạ Hạ hiểu lầm.” Bùi Dĩ Thành ngượng nghịu dặn.

“Cô giáo Hạ Hạ chắc chắn biết là do con đòi mà, ba cứ yên tâm đi.” Đi ngang qua chợ đêm, cô nhóc lại bảo Bùi Dĩ Thành mua một phần cá viên cay mang cho cô giáo Hạ Hạ, nói rằng đi tay không đến nhà người ta là không tốt.

Bùi Dĩ Thành dở khóc dở cười: “Chúng ta mua ít hoa quả mang qua là được rồi, cái món này khó đem tặng quá, đêm hôm bắt người ta ăn đồ cay nóng thế này không tốt cho dạ dày đâu.” “Cô giáo Hạ Hạ thích ăn nhất là cá viên cay mà, cô nói với con rồi, tan làm làm một phần là tâm trạng sẽ tốt ngay, chúng ta tất nhiên phải mua món cô ấy thích chứ.” “Con quan tâm cô giáo thế, có quan tâm ba không?

Con có biết ba thích ăn gì không?” Bùi Dĩ Thành ghen tị ra mặt.

Cảm giác như nuôi con hộ người ta vậy.

May mà đây chỉ là một cô giáo, nếu là một thằng nhóc nào đó, chắc anh tức chết mất.

Hạ Lạc khi thấy Bùi Dĩ Thành bế bé Ngải Ngải xuất hiện trước cửa nhà mình thì cả người ngẩn ra.

Bùi Ngải đã vươn tay tới: “Cô giáo Hạ Hạ, cô có thấy bất ngờ không, có thấy ngạc nhiên không ạ?” “Ngải Ngải.” Hạ Lạc bế con bé vào lòng, cô nhóc chợt nhớ ra điều gì đó, vội vàng nói: “Cô giáo Hạ Hạ, cô đang ốm mà, cô đừng bế con nữa, để ba con bế đi, Ngải Ngải nặng lắm đấy.” “Cô chỉ hơi đau đầu thôi, không phải vấn đề gì lớn đâu, không sao cả, bế Ngải Ngải của chúng ta thì cô vẫn còn sức.” Hạ Lạc mời họ vào nhà.

Căn phòng nhỏ không lớn lắm, chỉ khoảng hơn 40 mét vuông, mọi đồ nội thất đều là loại kích cỡ nhỏ.

Khác với vẻ u ám bên ngoài, bên trong được trang trí rất trang nhã theo phong cách Bắc Âu đơn giản, trông giống như một tổ ấm nhỏ thoải mái.

Cách bài trí cũng rất gọn gàng, trong góc có nơi để nấu nướng, chỗ ngủ được ngăn cách bằng một tấm rèm dài.

Chương 1983

Bùi Dĩ Thành cảm thấy rất hài lòng, người phụ nữ này xem ra rất biết cách thu xếp cuộc sống.

“Anh Bùi, thật xin lỗi, nhà tôi không có trà, hay là để tôi rót cho anh ly nước lọc nhé.” “Cô giáo Hạ Hạ, không cần khách sáo đâu, chỉ là nhóc con này nhớ cô quá nên tôi đưa con bé qua chơi một lát, hy vọng không làm phiền cô.

Đây là đồ mang cho cô.” “Cá viên cay sao?” Bùi Dĩ Thành khẽ ho một tiếng, có chút ngại ngùng nói: “Là ý của Ngải Ngải đấy, cũng không biết cô đã ăn cơm chưa?” “Tôi chưa ăn, cảm ơn hai cha con nhé.” Hạ Lạc cảm thấy rất ấm lòng.

Bao nhiêu năm qua, chưa từng có ai thật sự quan tâm xem cô đã ăn no chưa.

Thời thơ ấu của cô cũng thường xuyên bữa đói bữa no.

Mẹ Lạc không chỉ không đáng tin mà còn thiên vị vô cùng, mọi đồ tốt cơ bản đều dành riêng cho Lạc Tinh, cô chỉ được ăn linh tinh những thứ Lạc Tinh ăn thừa.

Nhìn thấy nụ cười trên gương mặt Hạ Lạc, Bùi Dĩ Thành cũng khẽ nhếch môi, xem ra món quà này không sai chút nào.

“Cô giáo Hạ Hạ, cô mau ăn đi, mau ăn đi.” “Hai người ăn chưa?” “Ăn rồi ạ, hôm nay tụi con qua nhà bà nội ăn cơm.” Hạ Lạc vừa ăn vừa trò chuyện với bé Ngải Ngải, Bùi Dĩ Thành ngồi một bên rảnh rỗi nghe họ nói chuyện.

Trước đây anh không thấy cuộc sống thiếu vắng điều gì, nhưng giờ đột nhiên cảm thấy, bên cạnh mình thực sự cần một hình bóng phụ nữ, giống như Hạ Lạc, người có thể chiếm được cảm tình của Ngải Ngải.

Nghĩ đến Lạc Tinh, Bùi Dĩ Thành lại thấy đau đầu, biểu hiện của Ngải Ngải quá rõ ràng rồi, con bé sẽ không bao giờ thích cô ta.

Bản thân anh hiện giờ đối với cô ta cũng không còn những tình cảm nồng nhiệt như mấy năm trước nữa.

Anh bây giờ không chỉ có một mình, anh còn có con gái, tìm vợ không chỉ phải cân nhắc cho chính mình mà còn phải nghĩ đến cảm nhận của con gái.

“Cô giáo Hạ Hạ, có phải cô quen biết Lạc Tinh không?” Bùi Dĩ Thành đột ngột hỏi.

Hạ Lạc khựng lại một chút, không trả lời trực tiếp câu hỏi: “Lạc Tinh nói sao?

Cứ lấy lời cô ta nói làm chuẩn đi.” Thế là xong, chỉ một câu nói thôi Bùi Dĩ Thành đã biết suy đoán của mình không sai, Lạc Tinh và Hạ Lạc có quen biết, nhìn dáng vẻ của họ ngày hôm đó chắc chắn là rất thân thiết.

Bùi Dĩ Thành cũng không hỏi thêm gì nhiều, Hạ Lạc thở phào nhẹ nhõm.

Ngải Ngải chơi một lát thì bắt đầu hắt hơi, nũng nịu rúc vào lòng Hạ Lạc: “Ngải Ngải, con sao thế?” “Cô giáo Hạ Hạ, con thấy hơi lạnh, cô ôm con chặt hơn một chút được không ạ?” “Được, còn thấy không khỏe ở đâu nữa không?” “Đau đầu ạ.” Hạ Lạc sờ trán Ngải Ngải: “Anh Bùi, bé Ngải Ngải chắc là phát sốt rồi, trán con bé nóng lắm.” Bùi Dĩ Thành vội vàng sờ thử, trán cô nhóc đúng là rất nóng: “Chắc là lúc đi qua đây bị nhiễm lạnh rồi, tôi đưa con bé đi bệnh viện ngay.” “Không, ba ơi, con không đi bệnh viện đâu, con uống thuốc là được rồi.” “Vậy chúng ta về nhà trước.” “Không đâu, con không đi đâu.” Cô nhóc khi mệt lại càng ngang bướng, ôm chặt lấy eo Hạ Lạc, vùi đầu vào lòng cô.

“Anh Bùi, hay là anh xuống hiệu thuốc bên dưới mua miếng dán hạ sốt cho trẻ em đi, đừng để Ngải Ngải ra ngoài thổi gió nữa, vạn nhất bệnh nặng thêm thì sao.” “Được, vậy cô trông Ngải Ngải một lát, tôi đi rồi về ngay.” Bùi Dĩ Thành chạy đi như bay.

Hạ Lạc bế cô nhóc lên giường, rồi đi vắt một chiếc khăn ấm đắp lên trán con bé: “Ngải Ngải, không sao đâu, kiên cường lên nhé.” “Mẹ ơi, mẹ ở đâu rồi?” Cô nhóc mơ màng gọi.

Hạ Lạc nghe thấy rất rõ, trong lòng thoáng chốc thấy xót xa.

Một cô bé lanh lợi đáng yêu thế này mà bẩm sinh không có mẹ, thật sự là một điều đáng tiếc.

Hạ Lạc khẽ vỗ về cô nhóc, vừa dịu dàng kể chuyện.

Bùi Dĩ Thành bước vào thấy cảnh tượng này, nhất thời không nỡ làm phiền.

Người phụ nữ này chưa kết hôn nhưng còn biết chăm sóc trẻ con hơn cả một người làm cha như anh.

“Cô giáo Hạ Hạ, tôi mua miếng dán hạ sốt về rồi.” Hạ Lạc nhận lấy, cẩn thận dán lên trán cô nhóc.

Cô nhóc hừ hừ không yên, cô lại bắt đầu kể chuyện.

Bùi Dĩ Thành phát hiện mình chẳng giúp được gì, nhưng quan trọng hơn là, dù cô nhóc đang mệt nhưng khóe môi vẫn luôn mỉm cười, rõ ràng là rất vui.

Bùi Dĩ Thành rón rén lui ra ngoài, tiện tay cầm một cuốn tạp chí lên lật xem, trên đó toàn là thưởng thức tranh sơn dầu, anh xem không hiểu lắm nhưng cũng miễn cưỡng giết thời gian được.

Không biết qua bao lâu, khi anh quay lại nhìn thì thấy Hạ Lạc đã ngủ gục bên giường, tay cô vẫn nắm lấy tay cô nhóc, một lớn một nhỏ ngủ rất ngon.

Anh sờ trán con gái, trán đã mát rồi, chắc là đã hạ sốt.

“Cô giáo Hạ Hạ.” Bùi Dĩ Thành gọi khẽ mấy tiếng nhưng Hạ Lạc không có phản ứng.

Không thể cứ để cô ngủ như thế này được, nếu bị ốm thì sao.

Bùi Dĩ Thành cũng không màng nhiều nữa, bế cô lên giường, đắp chăn cho cả hai.

Hạ Lạc theo bản năng quờ tay ôm lấy cô nhóc vào lòng, cô nhóc cũng dụi dụi tìm một vị trí thoải mái rồi tiếp tục ngủ khì.

Thế này thì làm sao về nhà được đây.

Quan trọng nhất là anh không nỡ đánh thức cô nhóc, con bé trông có vẻ rất quyến luyến vòng tay của Hạ Lạc.

Bùi Dĩ Thành cảm thấy mình thật thê thảm, cuối cùng chỉ có thể dựa lưng vào chiếc sofa nhỏ mà ngủ.

Cô nhóc đã có một giấc ngủ ngon, vừa tỉnh dậy đã thấy gương mặt của Hạ Lạc.

Con bé dụi mắt, có chút không dám tin, sau khi nhìn rõ thì phấn khích nhảy dựng lên.

“Yeah yeah yeah!” Hạ Lạc cũng mở mắt, thấy bé Ngải Ngải đang nhảy nhót trên giường mình: “Ngải Ngải, con còn thấy mệt không?” “Hết mệt rồi ạ, con khỏe hẳn rồi.

Cô giáo Hạ Hạ ơi, giường của cô thơm quá, sau này con có thể thường xuyên đến ngủ với cô không?” “Cái con bé này, giường gỗ cứng của cô sao so được với chiếc giường công chúa của con chứ, nằm lâu sẽ bị đau lưng đấy.” “Làm gì có ạ.” “Dậy rồi à?

Mau dậy ăn sáng thôi.” Bùi Dĩ Thành từ bên ngoài bước vào.

“Ba ơi, ba quay mặt đi, ba không được nhìn bọn con là con gái thức dậy đâu.” Bùi Dĩ Thành bất lực quay người, giúp họ kéo tấm rèm lên.

Căn phòng nhỏ này đúng là bất tiện thật.

Hạ Lạc chợt nhớ ra điều gì, mặt lập tức đỏ bừng.

Cô nhớ tối qua mình ngủ gục bên mép giường, sao tự nhiên lại tỉnh dậy trên giường được, chẳng lẽ là Bùi Dĩ Thành bế cô lên?

Chương 1984

Cái anh chàng này thật là, cô đã cho phép anh bế cô đâu chứ?

“Cô giáo Hạ Hạ, cô mau thay quần áo đi, ba không nhìn thấy cô đâu.” Hạ Lạc vội vàng thay quần áo, theo yêu cầu của Ngải Ngải, cô lại giúp con bé tết tóc.

Ngải Ngải sướng rơn, cứ đứng trước gương xoay vòng vòng, nhìn trái nhìn phải, nhìn trên nhìn dưới: “Đẹp hơn ba buộc tóc cho con nhiều luôn.” “Bùi Ngải đồ vô lương tâm này, mau qua đây ăn đi.” Ba người quây quần bên chiếc bàn ăn nhỏ của Hạ Lạc ăn sáng.

Hạ Lạc rất không quen, tổ ấm nhỏ này của cô chưa từng có người đàn ông nào đặt chân tới, giờ có thêm một người đàn ông, căn phòng càng trở nên chật chội hơn.

Quan trọng nhất là cô thấy cảnh tượng ba người hiện giờ có chút kỳ quái.

Cô rõ ràng chỉ là đi dạy thêm, tại sao bây giờ mối quan hệ với chủ nhà lại hòa hợp thế này?

“Ba ơi, con thấy chúng ta bây giờ giống như một gia đình ba người vậy.” Bùi Ngải thỏ thẻ nói.

Hạ Lạc bị sặc, ho không ngừng.

Bùi Dĩ Thành cũng chẳng khá hơn, vành tai đỏ ửng lên.

Cái con bé này, nói chuyện thật chẳng nể nang hoàn cảnh gì cả, sao lại có thể nói như vậy chứ.

Hạ Lạc thực sự bị sặc, ho một hồi lâu không dứt được.

Bùi Dĩ Thành tiến lên khẽ vỗ lưng cho cô, người cô bỗng cứng đờ, lập tức tránh ra, cao giọng nói: “Đừng chạm vào tôi!” Tay Bùi Dĩ Thành khựng lại giữa không trung đầy gượng gạo, anh lúng túng nói: “Tôi xin lỗi.” Bé Ngải Ngải không hiểu tại sao, nhưng cũng nhận ra sự bất thường của Hạ Lạc, liền đứng dậy ôm lấy cô: “Cô giáo Hạ Hạ, cô sao thế ạ?

Ba con chỉ muốn vỗ lưng cho cô thôi mà.” Hạ Lạc hít sâu một hơi: “Xin lỗi, anh Bùi, tôi thất lễ quá.” Bùi Dĩ Thành không bỏ sót nỗi sợ hãi sâu sắc trong mắt Hạ Lạc lúc nãy.

Bộ dạng này của cô hoàn toàn không bình thường, chắc chắn là vì đã từng trải qua chuyện gì đó nên mới trở nên như vậy.

Đây là một người phụ nữ có nhiều tâm sự.

“Tôi xin lỗi, sau này tôi sẽ không làm vậy nữa, tôi hứa chuyện như vậy sẽ không bao giờ tái diễn.” Tính cách của Bùi Dĩ Thành giống Bùi Lệ Hành nhất, đa phần đều rất ôn hòa, điềm đạm, không tạo cảm giác áp lực cho người khác.

Hạ Lạc gật đầu.

Bùi Ngải hôn lên mặt Hạ Lạc: “Không sao rồi, không sao rồi.” “Ngải Ngải, cô giáo Hạ Hạ không sao rồi, con ăn sáng đi.” “Cô giáo Hạ Hạ, cô là người mà con bảo kê, sau này con bảo vệ cô có được không?” Nhìn đôi mắt ngây thơ của cô nhóc, Hạ Lạc bỗng bật cười: “Được, sau này Ngải Ngải bảo vệ cô nhé.” “Hì hì, vậy con phải ăn thật nhiều để mau lớn, thật khỏe mạnh để làm nữ siêu nhân.” Bùi Ngải nắm đấm tay.

Hạ Lạc hiểu ra cô nhóc cố tình làm mình vui, lòng thấy ấm áp: “Vậy Ngải Ngải ăn nhiều vào nhé.” Trên bàn ăn, chỉ có cô nhóc luyên thuyên, Bùi Dĩ Thành không nói gì thêm.

Anh đưa Bùi Ngải đến trường mầm non trước rồi mới đưa Hạ

Lạc đến phòng tranh.

Không có cô nhóc bên cạnh, cả hai đều thấy có vài phần ngượng ngùng.

Nếu không phải Bùi Ngải cứ dặn đi dặn lại nhất định phải để cô đi xe của Bùi Dĩ Thành đi làm, cô thật sự muốn đi tàu điện ngầm cho thoải mái.

“Cô giáo Hạ Hạ, tôi có thể hỏi sáng nay cô rốt cuộc bị làm sao không?” “Không có gì, tôi chỉ là không thích tiếp xúc thân thể với người khác thôi.” Đặc biệt là đàn ông.

Việc đó luôn khiến từ sâu trong thâm tâm cô nảy sinh một nỗi sợ hãi, gợi nhớ về những chuyện kinh khủng năm xưa.

“Tôi không cố ý dò xét quyền riêng tư của cô, cô là giáo viên của Ngải Ngải, tôi cũng chỉ muốn tìm hiểu thêm về cô một chút.” “Yên tâm, bất luận thế nào tôi cũng sẽ không làm hại đến Ngải Ngải, nếu có một ngày như vậy, tôi sẽ là người đầu tiên rời xa con bé.” Hiện tại cô vẫn có thể khống chế được cảm xúc của mình.

Bùi Dĩ Thành nhìn Hạ Lạc với vẻ dò xét, anh không có ý đó.

Nhưng anh nghe ra được ẩn ý trong lời nói của cô, cô cảm thấy mình có khả năng sẽ làm ra chuyện tổn thương Bùi Ngải sao?

“Cô Hạ, tôi và cô cũng quen biết một thời gian rồi, tuy cô là giáo viên của Ngải Ngải, nhưng tôi cũng coi cô là bạn bè, cô có thể bỏ xuống sự phòng bị đối với tôi, không cần phải có tâm lý đề phòng mạnh như vậy.” Bùi Dĩ Thành có chút buồn cười, cô gái này tính tình vừa lạnh vừa cứng, thật không biết con gái nhà mình thích cô ở điểm nào.

Mọi người đều nói, tính tình con bé giống cha nó là Bùi Lệ Hành, là kiểu người rất dễ khiến người khác yêu mến.

Sao đến chỗ Hạ Lạc, trên trán anh giống như viết hai chữ “kẻ xấu” vậy.

Khi có cô nhóc ở đó, cô còn giữ sắc mặt tốt, cô nhóc không có ở đây, cô liền lạnh mặt với anh, giống như muốn thoát khỏi anh vậy, anh thật sự đáng ghét đến thế sao?

Hình như anh cũng chưa từng làm chuyện gì quá đáng mà.

Trái tim cô gái này thật khó mở cửa quá.

“Anh chỉ là phụ huynh học sinh thôi.” Thái độ của Hạ Lạc vẫn lạnh lùng như cũ, không hề tiếp nhận sự lấy lòng đột ngột của Bùi Dĩ Thành.

“Được được được, cô không muốn làm bạn với tôi thì thôi vậy, tôi làm phụ huynh là được chứ gì.” Hạ Lạc liếc nhìn Bùi Dĩ Thành một cái, đóng cửa xe, đi thẳng về phía phòng triển lãm tranh.

Bùi Dĩ Thành nhìn theo, phòng triển lãm này hình như là do một bác trai mà anh quen biết mở, nếu anh thăm dò một chút về tác phong làm việc của Hạ Lạc chắc cũng không quá đáng đâu nhỉ.

Nhóc con nhà mình quá tin tưởng cô ấy rồi, nếu người phụ nữ này nảy sinh tâm địa ác độc gì thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Bùi Dĩ Thành thầm nghĩ.

Anh là người phái hành động, nghĩ gì là làm ngay, trực tiếp gọi điện thoại cho bác An mà mình quen biết, nhưng đôi vợ chồng đó đang ở nước ngoài, không rõ lắm chuyện trong nước, có điều đối với người anh nhắc tới thì có chút ấn tượng.

“A Thành à, cô gái nhỏ cháu nói bác chưa gặp bao giờ, nhưng bác đã xem tranh của cô ấy rồi, là một người có thiên phú, để cô ấy làm gia sư cho tiểu Ngải Ngải nhà cháu tuyệt đối không vấn đề gì đâu.” Bùi Dĩ Thành vốn không quan tâm đến trình độ vẽ tranh của Hạ Lạc, chỉ vì Bùi Ngải thích Hạ Lạc mà thôi, “Dạ, thực ra cháu chỉ muốn tìm hiểu thêm một chút về nhân phẩm của cô ấy.” “Thật sao?” “Bác An, đương nhiên là thật rồi ạ.” “Bác còn tưởng cháu muốn theo đuổi cô gái người ta nên mới đến chỗ bác hỏi thăm bóng gió chứ.” Người đàn ông trong điện thoại trêu chọc.

Bùi Dĩ Thành bị nghẹn lời, anh hối hận vì mình đã gọi cuộc điện thoại này, hiện tại những người có tuổi một chút đều thích đi làm ông tơ bà nguyệt, anh độc thân bấy lâu nay đúng là làm gai mắt không ít người.

Hơn nữa, với tính cách của Hạ Lạc, anh thật sự không thể thích nổi, chẳng có chút nữ tính nào cả.

Anh tuyệt đối sẽ không thích kiểu phụ nữ như vậy.

Điểm tự tin này anh vẫn có.

“Bác à, bác đừng đùa cháu nữa, cháu đang nói nghiêm túc đấy.” “Về nhân phẩm của cô ấy thế nào bác cũng không rõ lắm, cô ấy vào phòng tranh chắc cũng gần ba năm rồi, luôn không có cảm giác tồn tại, bác cũng là nghe cháu nhắc tên mới nhớ ra tác phẩm của cô ấy.” Bùi Dĩ Thành thầm nghĩ, đó đúng là phong cách của Hạ Lạc, cô chỉ hận không thể để người khác luôn phớt lờ sự tồn tại của mình.

Hạ Lạc vừa vào phòng tranh, đồng nghiệp Bạch Hưng đã đi tới, hớn hở nói: “Hạ Lạc, vừa nãy có một người phụ nữ đến tìm cô, nói là chị gái cô.” Lạc Tinh.

Chương 1985

Đúng là âm hồn không tan, không chỉ tìm đến nhà cô mà còn tìm đến tận nơi làm việc, không ngờ cô ta lại có bản lĩnh này.

“Tôi biết rồi, cảm ơn.” Bạch Hưng có thể cảm nhận được Hạ Lạc không vui lắm, đoán chừng quan hệ chị em họ không tốt, chưa bao giờ nghe Hạ Lạc nói mình có chị gái, “Ách, ngại quá, cô ta cứ bám lấy tôi, tôi chỉ đành đưa số điện thoại của cô cho cô ta, chắc không gây phiền phức gì cho cô chứ?” “Không sao, tôi biết rồi.” Bám lấy người ta để đòi số điện thoại, đó tuyệt đối là chuyện mà Lạc Tinh có thể làm được.

Cô ta đặc biệt biết lợi dụng gương mặt đó của mình để đối phó với đàn ông.

Hạ Lạc coi như người này không tồn tại, nhưng Lạc Tinh sẽ không tha cho cô, hết cuộc điện thoại này đến cuộc điện thoại khác gọi tới, cuối cùng còn đe dọa cô, nếu cô không xuống, cô ta sẽ đến công ty cô gây rối.

Hạ Lạc bị bức ép không còn cách nào, chỉ đành xin nghỉ hai mươi phút đi gặp Lạc Tinh.

“Lạc Hạ, rốt cuộc mày muốn làm gì?

Mày nhất định phải bám lấy Bùi Dĩ Thành không buông sao?” Lạc Tinh hung dữ nói.

“Tôi không biết chị đang nói gì.” Bùi Dĩ Thành rất tốt, nhưng cô không có chút hứng thú nào với anh ta, cô đối với đàn ông chỉ có sự chán ghét và buồn nôn sâu sắc.

“Mày còn giả vờ, mày tưởng tao không biết, tối qua Bùi Dĩ Thành đã ngủ lại nhà mày sao?” Cô ta vừa nghĩ đến cảnh Hạ Lạc dùng bữa ở Bùi gia là lại không kìm chế được, muốn đến đe dọa Hạ Lạc lần nữa.

Không ngờ cô ta lại nhìn thấy xe của Bùi Dĩ Thành ở dưới lầu nhà cô.

Hóa ra Bùi Dĩ Thành lạnh nhạt với cô ta là vì đã thay lòng đổi dạ, yêu con khốn này.

Ngủ lại qua đêm.

Hạ Lạc suýt chút nữa thì cười vì tức, trí tưởng tượng phong phú thế này đúng là không ai bằng.

“Chẳng trách chị mãi không tán đổ được Bùi Dĩ Thành, với cái chỉ số thông minh này của chị, chị thất bại là đáng đời.” “Con tiện nhân này, mày nói cái gì?” Lạc Tinh giơ tay định tát một cái.

Hạ Lạc trực tiếp chặn tay cô ta lại, trở tay tát ngược lại một cái, “Chị không có tư cách đánh tôi.” Cô không còn là con bé Lạc Hạ từ nhỏ đến lớn mặc cho cô ta tùy ý ức hiếp nữa, hiện tại cô đã có cuộc sống bình yên, không ai được phép đến phá hoại.

Ai không để cô yên ổn, cô cũng sẽ không để người đó yên ổn.

Cùng lắm thì chết chung, ai cũng đừng hòng sống tốt.

“Mày đánh tao, mày dám đánh tao!” Lạc Tinh trực tiếp bóp cổ Hạ Lạc, hai người giằng co xô xát với nhau.

Bùi Dĩ Thành vì gọi điện thoại nên chậm trễ một lúc, loáng thoáng thấy Lạc Tinh đang đánh nhau với ai đó, nhưng chỗ này không được đỗ xe, anh chỉ đành lái lên phía trước, đỗ xe xong mới quay lại.

Lúc quay lại, hai người phụ nữ vẫn đang giằng co.

Nhìn kĩ lại, lông mày Bùi Dĩ Thành nhíu chặt vào nhau, người đánh nhau với Lạc Tinh không phải ai khác, chính là Hạ Lạc.

Anh biết ngay hai người này quen biết nhau, chỉ là không biết hai người có thù oán gì mà lại không màng hình tượng, đánh nhau ngay giữa đại lộ thế này, bất chấp người qua đường chỉ trỏ.

“Tôi nói hai người này, đánh nhau cũng không thể đổi chỗ khác sao?

Không nhìn xem đây là đâu à?” Bùi Dĩ Thành nói.

Lạc Tinh vừa nghe thấy giọng Bùi Dĩ Thành, sợ hãi vội vàng dừng tay, nỗ lực tìm lại hình tượng của mình.

Hạ Lạc thì không quan tâm mấy thứ đó, cô không có ý định gì với Bùi Dĩ Thành nên cũng chẳng bận tâm mình xuất hiện trước mặt anh với hình tượng thế nào.

Cổ Lạc Tinh trực tiếp bị Hạ Lạc cào ra một vệt máu đỏ, mắt thấy cô còn muốn tiếp tục.

Bùi Dĩ Thành vội vàng giữ cánh tay Hạ Lạc lại, “Hạ Lạc, đủ rồi, cả hai dừng tay đi, có chuyện gì thì từ từ nói, không cần thiết phải đánh nhau.” Thân thể Hạ Lạc cứng đờ, hét lên với Bùi Dĩ Thành: “Đừng chạm vào tôi, buông tôi ra!” Bùi Dĩ Thành nhìn ánh mắt muốn ăn thịt người của Hạ Lạc, vội thu tay lại, ngượng ngùng nói: “Xin lỗi.” “Bùi tiên sinh, sau này phiền anh quản cho tốt người phụ nữ của mình, đừng để cô ta giống như chó điên xông ra sủa bậy, ảnh hưởng đến mỹ quan đô thị.” Hạ Lạc không khách khí nói.

Chuyện gì thế này không biết.

Sáng sớm đã đánh nhau, thật đen đủi.

Nghe vậy, sắc mặt Bùi Dĩ Thành cũng trở nên vô cùng khó coi, “Tinh Tinh, chuyện này là sao?” Lạc Tinh không biết phải giải thích thế nào, chẳng lẽ lại trực tiếp nói với anh bọn họ là chị em, cô ta cố ý đến tìm chuyện sao.

“Dĩ Thành, trong chuyện này chắc là có chút hiểu lầm thôi.” Hạ Lạc nhìn Lạc Tinh với vẻ khinh bỉ, lại bắt đầu giả vờ giả vịt rồi, cô sẽ không để cô ta leo lên đầu lên cổ mình ngồi nữa đâu, “Bùi tiên sinh, sự việc rất đơn giản, bạn gái anh hiểu lầm giữa chúng ta có gì đó, sáng nay chuyên môn đến tìm tôi để gây rắc rối, giải thích như vậy anh đã rõ chưa?

Anh có phải nên giải thích với bạn gái mình một chút chuyện gì đã xảy ra tối qua không?” Bùi Dĩ Thành nhíu mày, ma xui quỷ khiến thế nào lại thốt ra một câu: “Cô ấy không phải bạn gái tôi.” Khi nói ra câu này, chính Bùi Dĩ Thành cũng ngẩn người, câu này nghe sao giống như đang vội vàng phủi sạch quan hệ vậy, anh hiện tại thật sự không còn thích Lạc Tinh nữa sao?

Hạ Lạc sững người một lúc, chỉ thấy sắc mặt Lạc Tinh xanh mét, nắm đấm buông thõng bên sườn siết chặt, chắc là tức điên rồi.

Hạ Lạc cười lạnh trong lòng, thản nhiên nói: “Hóa ra là vậy, cô Lạc Tinh, cô làm thế này là quá đáng rồi đấy, cô còn chẳng phải bạn gái người ta mà đến chỗ tôi phát tiết cái gì, đúng là tự đa tình.” Hạ Lạc chỉ vài câu đã giải thích rõ ngọn ngành, Bùi Dĩ Thành cũng hiểu ra, vì anh mà Lạc Tinh mới tìm Hạ Lạc gây phiền phức.

Chẳng trách Hạ Lạc lại tức giận đến thế, đổi lại là anh, anh cũng sẽ nổi cáu.

Đúng là tai bay vạ gió.

“Cô Hạ, vì chuyện của tôi mà đem lại phiền phức cho cô, tôi xin lỗi cô.” Bùi Dĩ Thành chân thành như vậy, Hạ Lạc lại cảm thấy mình có chút cố chấp không buông, “Tôi đi làm đây, hai người tự giải quyết đi.” Bùi Dĩ Thành nhìn về phía Lạc Tinh, tóc tai cô ta rối bời, trên cổ bị cào mấy vết, anh muốn trách móc cô ta điều gì đó nhưng lại thấy mình chẳng còn tư cách để trách.

Hiện tại nhìn thấy cô ta, anh thật sự không còn gì để nói nữa.

“Tinh Tinh, có phải vì anh mà em mới đến tìm Hạ Lạc gây phiền phức không?” “Dĩ Thành, anh nghe em giải thích, sự việc không giống như anh thấy đâu, là Hạ Lạc kia quá đáng, cô ta nói cô ta muốn cướp anh đi, cô ta muốn làm mẹ kế của Ngải Ngải.” Bùi Dĩ Thành nhìn Lạc Tinh với vẻ không thể tin nổi, thở dài một tiếng nói: “Tinh Tinh, em làm anh quá thất vọng rồi.” Những lời như vậy rõ ràng là đang bôi nhọ Hạ Lạc.

Hạ Lạc tránh anh như tránh tà, nếu thật sự có ý đồ gì với anh thì khi bọn họ ở riêng với nhau cô đã phải có biểu hiện gì đó rồi, chứ không phải bộ dạng xa cách ngàn dặm như vậy.

“Dĩ Thành, anh có ý gì?

Anh không chịu tin em sao?” Lạc Tinh đau lòng lùi lại mấy bước, gương mặt lộ vẻ sở sở khả liên.

“Em nói với anh có phải sự thật không?” Trong mắt Lạc Tinh xẹt qua một tia hoảng loạn, lẽ nào Dĩ Thành đã biết gì rồi?

Không thể nào.

Không được, lúc này không được hoảng.

Chương 1986

Lời đã nói ra rồi thì không thể thu lại được nữa.

“Dĩ Thành, Hạ Lạc thật sự đã nói thế, em tận tai nghe thấy mà.” “Không thể nào, Hạ Lạc không phải hạng người đó.” Không biết tại sao, Bùi Dĩ Thành lại tin tưởng Hạ Lạc.

Anh nghĩ, có lẽ vì con gái anh tin tưởng cô nên anh cũng tin chăng.

Nhóc con nhà anh vốn dĩ rất tinh ranh mà.

“Em biết rồi, Dĩ Thành, anh thích Hạ Lạc rồi, nếu không anh đã không bảo vệ cô ta như thế, anh vậy mà không tin em, lại chọn tin Hạ Lạc.” Bùi Dĩ Thành rất thất vọng về Lạc Tinh, chẳng trách tiểu Ngải Ngải lại không thích cô ta, cô ta thiếu đi một thứ trên người Hạ Lạc.

Đó là sự chân thành.

Hình như thật sự không biết lời nào trong miệng cô ta là thật, lời nào là giả.

Hạ Lạc thì không như vậy, cô thích là thích, không thích là không thích.

Thích tiểu Ngải Ngải thì cô đầy mặt ý cười, không thích anh thì cô luôn lạnh lùng.

“Lạc Tinh, chuyện lần trước em nói, anh đã cân nhắc kỹ rồi, chúng ta thật sự không hợp nhau.” Bùi Dĩ Thành đột nhiên nói.

Lạc Tinh như bị sét đánh, không dám tin sự việc lại phát triển đến mức này.

Sao đang yên đang lành lại nói với cô ta những lời như vậy, chỉ vì cô ta và Lạc Hạ đánh nhau thôi sao?

“Tại sao?” “Không có tại sao cả, anh chỉ cảm thấy chúng ta không hợp nhau.” Bùi Dĩ Thành không muốn giải thích nhiều.

Đây đã không còn đơn thuần là vấn đề tiểu Ngải Ngải không thích nữa, mà chính anh cũng không còn cảm giác gì nữa rồi.

“Em biết rồi, là vì Hạ Lạc.” “Lạc Tinh, em có thể thôi đổ lỗi lên người khác không, đây là chuyện giữa hai chúng ta, yêu đương là chuyện của hai người, hiện tại anh cảm thấy mình không còn tìm thấy cảm giác rung động như ban đầu ở nơi em nữa, có lẽ thời gian trôi qua, chúng ta đều không còn là những sinh viên của ngày xưa nữa rồi.” Lạc Tinh nước mắt đầm đìa, “Anh bảo em làm sao tin anh đây, rõ ràng em thấy tối qua anh ngủ lại nhà Hạ Lạc, sáng sớm anh còn đưa cô ta đi làm, anh bảo em làm sao tin anh không phải là thay lòng đổi dạ?” “Hóa ra đây chính là nguyên nhân em và Hạ Lạc đánh nhau.

Lạc Tinh, em không tin lời giải thích của Hạ Lạc, vậy để anh nói cho em biết, tối qua Ngải Ngải đòi đến nhà cô Hạ bằng được, anh đưa con bé qua đó, nhưng nhóc con bị sốt lại không chịu về, anh chỉ đành chiều theo ý con bé để nó ở lại nhà cô Hạ, anh cả đêm đều ngồi ở ghế sofa.

Đưa cô Hạ đi làm cũng chỉ là tiện đường thôi, em đừng đem những suy nghĩ dơ bẩn đó áp đặt lên người khác.” “Còn nữa, giữa chúng ta thật sự không phải quan hệ nam nữ, cho dù anh và Hạ Lạc có gì đi chăng nữa, em cũng không có tư cách để chỉ trích.” “Cứ vậy đi, sau này chúng ta đừng gặp lại nhau nữa.” Bùi Dĩ Thành xoay người rời đi, Lạc Tinh sợ hãi tột độ, không màng đến gì nữa, trực tiếp xông lên ôm lấy anh, vội vàng xin lỗi: “Em xin lỗi, Dĩ Thành, em sai rồi, em không nên hiểu lầm anh, em nên tin tưởng anh hơn, em sai rồi, em thật sự sai rồi.” “Lạc Tinh, anh không cần lời xin lỗi của em, giữa chúng ta đừng qua lại nữa.” Bùi Dĩ Thành gỡ tay Lạc Tinh ra.

"Dĩ Thành, đừng như vậy mà." Bùi Dĩ Thành không muốn nói gì thêm, trực tiếp bỏ đi.

Trong mắt Lạc Tinh xẹt qua một tia oán độc, Lạc Hạ, tao không sống yên ổn thì mày cũng đừng hòng yên ổn.

Đều là tại mày nên Bùi Dĩ Thành mới đối xử với tao như vậy.

Chúng ta rõ ràng đang tiến triển rất tốt, chính vì sự xuất hiện của mày mà mọi thứ tao vốn có được đều bị hủy hoại, tao sẽ không để mày yên đâu.

Khi Lạc Tinh tan làm về đến nhà, mẹ Lạc vừa ngủ dậy, "Mẹ, Lạc Hạ cướp mất Bùi Dĩ Thành rồi, Bùi Dĩ Thành nói sau này sẽ không gặp con nữa, lần này mẹ nhất định phải nghĩ cách giúp con." "Con nhỏ đó giờ giỏi giang thế cơ à, người con không tán được mà nó một phát đã hạ gục rồi sao?" Mẹ Lạc hỏi.

"Mẹ, giờ là lúc quan tâm chuyện đó sao?

Mẹ định giương mắt nhìn nó cướp mất người đàn ông của con à?" "Hai đứa đều là con gái mẹ, bất kể đứa nào chiếm được Bùi Dĩ Thành thì mẹ vẫn là mẹ vợ, mẹ việc gì phải ngăn cản?" Mẹ Lạc nhún vai.

"Mẹ, mẹ nói gì thế?" Lạc Tinh không dám tin những lời này là do chính mẹ mình nói ra, cô ta mới là con gái ruột của bà, Lạc Hạ tính là cái thá gì.

"Mẹ nói có gì sai à?" "Mẹ quên chuyện gì rồi sao?

Con khốn đó căn bản không nhận mẹ đâu, người ta nói rồi, sẽ không bao giờ nhận người mẹ này nữa." Mẹ Lạc suy nghĩ một chút, lại nói: "Chuyện này đâu phải nó muốn nhận là nhận, không muốn nhận là không nhận, không ai có thể thay đổi được sự thật này." "Mẹ thật sự không giúp con sao?

Mẹ quên năm đó chúng ta đã đối xử với nó thế nào rồi à, cả đời này nó cũng không bao giờ tha thứ cho chúng ta đâu." "Nhưng con làm xấu danh tiếng của nó thì có ích gì cho con?" "Như vậy Bùi Dĩ Thành chắc chắn sẽ không cần nó nữa, con mới có cơ hội chứ.

Bây giờ nó là giáo viên của tiểu Ngải Ngải, cứ đà này nhất định sẽ thu phục được trái tim con bé, không thể để chuyện này tiếp tục được, nhất định không được để mặc như vậy." Lạc Tinh cuống cuồng hết cả lên.

"Để mẹ đi tìm nó nói chuyện trước đã, con đừng có làm bậy." "Mẹ, nó sẽ không nghe lời mẹ đâu." "Mẹ đi thử xem sao." Lạc Tinh không cam lòng nhưng cũng chỉ đành tạm thời đồng ý, Hạ Lạc của hiện tại không giống với trước kia, khó bảo đảm nếu ép quá cô sẽ làm ra chuyện gì quá đáng.

"Mẹ, chuyện này mẹ phải làm nhanh lên, con không muốn đêm dài lắm mộng." "Biết rồi, kiếp này gặp phải hai đứa con gái lỗ vốn như tụi bây coi như tao xui xẻo, đến một thằng đàn ông cũng không xong." Mẹ Lạc chửi bới lầm bầm.

Những chuyện này Hạ Lạc đều không biết, cô chỉ biết khi cô đến Bùi gia, Bùi Ngải trông vô cùng hoạt bát, chẳng giống người mới bị sốt đêm qua chút nào.

Vừa nhìn thấy cô, con bé đã lao tới ôm chầm lấy chân cô, "Cô Hạ Hạ, cả ngày hôm nay con đều nhớ cô, nhớ đến đau cả lòng luôn nè." "Cái con bé này, chỉ giỏi dỗ dành cô thôi." "Không không không, con đều nói thật lòng mà, không tin cô xem tim con đi." Tiểu Bùi Ngải làm động tác mở trái tim ra trước mặt cô, khiến Hạ Lạc cảm thấy bao nhiêu mệt mỏi đều tan biến hết.

Trên đời này sao lại có đứa trẻ đáng yêu thế này nhỉ.

"Cô Hạ Hạ, cô nhìn xem, tim con có phải màu đỏ không ạ?" Cô nhóc nghiêm túc hỏi.

“Phải phải phải, màu đỏ, cô tin con rồi.” “Cô Hạ Hạ, con nói thầm cho cô biết nè, ba bảo sau này sẽ không gặp dì Tinh Tinh đó nữa, còn thay hết ổ khóa trong nhà rồi, sau này người đàn bà xấu xa đó không vào nhà mình được nữa đâu.” Người đàn bà xấu xa đó có lần đã đợi trước cửa nhà con cả ngày, còn bị dầm mưa, thế là ba đưa cho cô ta một chiếc chìa khóa cửa đại sảnh, bảo cô ta nếu gặp trường hợp như vậy thì có thể vào trong.

Nhưng cô ta cứ coi đây như nhà mình, thường xuyên lẻn vào, ghét chết đi được.

Hạ Lạc ngẩn ra một chút, đây là vì chuyện sáng nay hai người cãi nhau sao?

Cô không hối hận về hành vi mang tính chất “mách lẻo” sáng nay, vốn dĩ không phải chuyện của cô, dựa vào cái gì mà lôi cô vào.

Lạc Tinh có thể không xuất hiện trước mặt tiểu Ngải Ngải nữa, cô cũng thấy yên tâm.

Có lẽ vì tiểu Ngải Ngải quá đáng yêu, đối với con bé, cô luôn có cảm giác như gà mẹ che chở gà con.

“Cô Hạ Hạ, cô đang nghĩ gì thế?

Con gọi cô mấy tiếng rồi đó.” “Ngại quá, bảo bối, cô hơi lơ đãng một chút, con vui vì chuyện này sao?” “Đương nhiên rồi ạ, con chỉ hận không thể đi mua pháo về đốt ăn mừng thôi.” “Cái con bé này.” Hạ Lạc búng nhẹ vào mũi tiểu Ngải Ngải.

Cả buổi tối hôm đó Hạ Lạc không thấy bóng dáng Bùi Dĩ Thành đâu, nếu không phải biết anh sẽ không để Bùi Ngải ở nhà một mình thì cô đã tưởng anh không có nhà rồi.

Khi cô rời đi, ngoài cửa đã có một chiếc xe chờ sẵn, Bùi Ngải nói đó là xe ba gọi, hôm nay ba hơi bận, còn đang tăng ca trong thư phòng, không thể đích thân đưa cô về nhà được.

Hạ Lạc cũng không để tâm, có thể ít tiếp xúc với Bùi Dĩ Thành cô còn thấy mừng, như vậy sẽ không có những chuyện rắc rối tìm đến cô nữa.

Chương 1987

Bùi Dĩ Thành đứng bên cửa sổ, nhìn thấy nụ cười trên môi Hạ Lạc, trong lòng bỗng dâng lên nỗi buồn bực vô cớ.

Anh đưa cô về nhà mấy lần mà chẳng bao giờ thấy cô vui như vậy, giờ đổi người khác đưa về cô lại vui thế.

Anh thật sự tệ đến thế sao?

“Ba ơi, ba đang nhìn cô Hạ Hạ ạ?” Bùi Ngải đẩy cửa thư phòng ra, liếc mắt đã thấy lão ba nhà mình đứng bên cửa sổ.

“Nói bậy, ba làm việc mệt rồi, đứng dậy nhìn ra xa nghỉ ngơi một lát thôi.” “Nhìn ra hướng kia là cổng nhà mà, ba muốn ngắm phong cảnh thì nhìn bên này không phải tốt hơn sao?” Tiểu Ngải Ngải chỉ tay về phía ngược lại.

“Mục đích của ba là thư giãn, không phải ngắm cảnh.” Bùi Ngải cười hì hì, chạy tới ôm lấy chân Bùi Dĩ Thành, “Lão ba, ba nói sẽ không qua lại với Tinh Tinh nữa là con tin rồi nha.” Bùi Dĩ Thành đã quen với việc bảo bối nhà mình luôn nói năng đầy ẩn ý, “Cho nên?” “Ba đừng làm con thất vọng đấy.” “Con ghét Lạc Tinh đến mức nào mà cứ nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại vậy?” “Vì cô ta giả tạo lắm ạ.” “Tầm nhìn của ba đôi khi đúng là không bằng con, điểm này không muốn thừa nhận cũng không được.” “Hừ, ba không xem ông bà nội con là ai à.” “Đừng nhắc nữa, con đâu phải không biết lịch sử đen tối của ông nội con, thời trẻ ông ấy cũng chẳng tốt đẹp gì đâu.” Bùi Dĩ Thành nói.

“Hi hi, nhưng bà nội nói rồi, ông nội vẫn rất tốt, nhìn trúng bà mà.” “Ba đưa con ra ngoài ở là đúng đắn.” Chính là vì ở cùng bà nội lâu quá nên mới sớm hiểu chuyện như vậy.

Trẻ con vẫn nên ngốc nghếch một chút mới đáng yêu, mới có tuổi thơ, hiểu chuyện quá sớm chưa chắc đã là chuyện tốt.

“Ba ơi, ba đi theo đuổi cô Hạ Hạ đi, được không ạ?” Bùi Dĩ Thành trầm tư một lát, “Cô Hạ Hạ của con có thích ba con đâu?” “Ba còn chưa theo đuổi sao biết được ạ, ba đừng có nhát thế chứ.” “Con thì biết cái gì, đây không phải vấn đề nhát hay không, con đừng có tẩy não ba nữa, sau này ít nhắc tới cô Hạ Hạ của con trước mặt ba thôi.” Cứ thế này mãi, anh sợ mình thật sự sẽ nảy sinh những suy nghĩ không nên có mất.

“Ba thối, ngốc xít.” “Ba đã nói là sẽ tìm mẹ ruột cho con mà, con lại bảo ba đi theo đuổi cô Hạ Hạ, vậy rốt cuộc con muốn mẹ ruột hay muốn cô Hạ Hạ hả?” “Có thể lấy cả hai được không ạ?” Bùi Ngải lộ vẻ rất đắn đo.

Mẹ ruột con cũng muốn tìm, nhưng cô Hạ Hạ tốt như vậy, con cũng thích nữa.

“Con muốn ba cưới hai người vợ phải không?

Như thế là phạm pháp đấy, ba sẽ phải đi tù.” “Hơ, sao nhất định phải thế ạ, tại sao chứ?” Bùi Ngải phát cuồng giậm chân tại chỗ.

“Bảo bối à, làm người thì không nên tham lam, ba dạy con rồi mà.” “Con chỉ là trẻ con thôi, con không hiểu mấy thứ đó đâu.” Bùi Ngải bĩu môi.

Bùi Dĩ Thành dở khóc dở cười, “Giờ mới biết mình là trẻ con à, những lời con nói nãy giờ có chỗ nào giống trẻ con đâu.” “Hừ, con chỉ là trẻ mẫu giáo thôi.” Hạ Lạc vừa về đến cửa nhà đã thấy mẹ Lạc đang phà khói thuốc lá ở đó, cái dáng vẻ đó thật sự khiến người ta chán ghét vô cùng.

Lạc Tinh này vẫn vậy, từ nhỏ đến lớn chỉ biết mách lẻo.

Nhà người ta đều sủng ái con gái út, còn con gái út nhà này thì không bằng heo chó, toàn bị đem ra chà đạp.

“Về rồi đấy à?” Mẹ Lạc nhàn nhạt liếc nhìn một cái.

“Tránh ra, tôi muốn vào nhà.” “Con khốn, tao là mẹ mày đấy, giỏi giang rồi hả, có đứa nào nói chuyện với mẹ mình như mày không?” Mẹ Lạc theo thói quen giơ tay túm tóc Hạ Lạc.

Hạ Lạc chỉ cảm thấy da đầu bị kéo đau điếng, gầm lên: “Buông ra, đừng ép tôi phải động thủ với bà, tôi nhớ mình đã đoạn tuyệt quan hệ với các người rồi.” “Mày nói đoạn là đoạn được à, bà già này đã đồng ý chưa?

Tao nuôi mày bao nhiêu năm nay, mày lấy gì trả ơn, muốn đoạn tuyệt cũng được thôi, một giá năm triệu tệ.

Nếu mày có thể đưa một lần năm triệu tệ cho tao, bà già này sẽ không đến làm phiền mày nữa, mày muốn sao cũng được.” Năm triệu tệ.

Đúng là sư tử ngoạm, bán cô đi cũng chẳng đáng ngần ấy tiền.

Trong mắt bà ta không có gì quan trọng bằng tiền, đưa bao nhiêu tiền đi chăng nữa bà ta cũng có thể nướng sạch vào bài bạc.

“Cút đi.” “Chị mày nói không sai, mấy năm không gặp cánh mày cứng rồi, cái gì cũng không sợ nữa, đến cả bạn trai của chị mình cũng dám cướp, đúng là không coi ai ra gì.” “Tôi bảo tránh ra.” Hạ Lạc hoàn toàn không muốn nói nhiều với mẹ Lạc, bà ta hoàn toàn là hạng người vô lý, không thể thông nổi.

Mẹ Lạc đứng im không nhúc nhích, bà ta đã quen bắt nạt Hạ Lạc rồi, bà ta không tin là không trị được đứa con gái này.

Hạ Lạc cười lạnh một tiếng, trực tiếp lấy điện thoại báo cảnh sát, “Alo, xin chào, cục cảnh sát phải không ạ?

Tại nhà tôi có một người phụ nữ quấy rối, hiện đang chặn cửa không chịu đi, phiền các anh đưa bà ta đi giúp, địa chỉ là...” “Lạc Hạ, đồ vô lương tâm nhà mày, mày dám báo cảnh sát bắt tao, mày không sợ thiên lôi đánh chết à?

Tao là mẹ mày đấy!” Mẹ Lạc định xông đến cướp điện thoại của Hạ Lạc.

“Tôi không có người mẹ như bà.” Hạ Lạc giơ cao điện thoại lên.

Mẹ Lạc giỏi nhất là trò bám dai như đỉa, sẽ không dễ dàng rời đi như vậy, “Lạc Hạ, chẳng phải mày luôn muốn biết năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì sao?

Chỉ cần mày không lại gần Bùi Dĩ Thành, tránh xa cha con họ ra, tao sẽ nói cho mày biết những kẻ đã cưỡng bức mày năm đó là ai.

Chẳng phải mày muốn khởi tố chúng sao?

Giờ mày có thể đi được rồi đấy.” “Câm miệng, bà câm miệng cho tôi!” Gương mặt Hạ Lạc trở nên dữ tợn.

Năm đó cô một lòng muốn báo cảnh sát, nhưng người đàn bà này luôn ngăn cản, căn bản không cho cô cơ hội.

Bà ta là mẹ, rõ ràng đã nhìn thấy những kẻ đó là ai mà nhất định không chịu nói cho cô biết.

“Sao?

Giờ không muốn biết nữa à?

Lúc đầu là ai nói nhất định phải khởi tố, bằng bất cứ giá nào cũng phải để lũ người đó ngồi tù?

Sao giờ mày lại không muốn nữa?” Hạ Lạc chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, từng chữ của mẹ Lạc giống như những mũi kim đâm vào đầu cô, toàn thân bắt đầu vã mồ hôi lạnh, run rẩy như sắp kiệt sức, cô biết mình có thể lại sắp phát bệnh rồi.

Không được, tuyệt đối không được phát bệnh, nếu phát bệnh lúc này, chưa chắc cô đã gượng dậy nổi.

Không được.

Hạ Lạc, mày nhất định phải chống đỡ, mày chỉ có một mình thôi, không ai quan tâm mày đâu, mày chỉ có thể tự mình vượt qua thôi.

Nỗi đau năm đó còn vượt qua được, lần này mày nhất định phải chịu đựng được.

Mẹ Lạc cũng nhận thấy Hạ Lạc có chút bất thường, nhưng bà ta vốn chẳng có cảm tình gì với đứa con gái này, bà ta sẽ không thèm nghĩ xem những năm qua Hạ Lạc đã phải trải qua những gì.

Bà ta nghiễm nhiên cho rằng sự đe dọa của mình đã có tác dụng, Hạ Lạc nhất định sẽ thỏa hiệp.

Chương 1988

Mẹ Lạc dịu giọng lại, bắt đầu giở bài tình cảm, “Lạc Hạ, dù sao tao cũng là mẹ mày, mày đừng có bướng bỉnh nữa, mày rời xa cha con nhà kia chỉ có lợi cho mày thôi, tính tình chị mày thế nào mày biết rồi đấy, chạm vào nọc của nó thì chuyện gì nó cũng làm ra được, lần này cũng là do tao cản lại, nếu không mày tưởng mấy năm qua đi thì chuyện năm xưa cũng qua đi được sao?

Năm đó cả trường đều xôn xao, không giấu được đâu.” “Câm miệng, bà câm miệng cho tôi, Lạc Mỹ Lệ, bà không xứng làm mẹ, tôi có thế nào đi nữa cũng là con của bà, vậy mà bà lại nắm lấy nỗi đau của tôi để uy hiếp tôi, quấy rối tôi, hạng người như bà sẽ bị thiên lôi đánh chết đấy.” Cô thân bại danh liệt thì có ích gì cho hai mẹ con họ?

Tại sao họ không chịu nghĩ đến điều đó?

Hoặc có lẽ họ đã nghĩ rồi, chỉ là đối với họ, cô mãi mãi là người ngoài, là đứa con hoang họ nhặt được từ ngoài đường về.

Hồi nhỏ cô không hiểu tại sao lại như vậy, cho đến một lần tình cờ nghe thấy cô mới biết mình căn bản không phải con ruột của Lạc Mỹ Lệ, mà là bà ta nhặt được từ bên ngoài.

“Con ranh này, ông trời mà có mắt thì đã không để tao cả đời không được hưởng ngày lành, ông trời mà có mắt thì tao đã chết từ tám kiếp rồi, không đến lượt con khốn như mày đến giáo huấn tao, mày chưa có tư cách đó đâu!” Mẹ Lạc gào thét lớn tiếng.

Cả đời này bà ta chẳng tin vào mệnh vận.

“Nói, rốt cuộc mày có đi không?

Không đi thì mày chỉ có một kết cục thôi, đó là chờ mà thân bại danh liệt đi.” “Lạc Mỹ Lệ, tôi dù có chết cũng không để bà điều khiển đâu, bà dẹp cái ý nghĩ đó đi.” Hạ Lạc không muốn khuất phục, có lần thứ nhất thì nhất định sẽ có lần thứ hai, cô không muốn bị hai mẹ con họ liên tục tống tiền và uy hiếp.

“Lạc Hạ, đồ tiện nhân này, sao mày lại cố chấp như thế, cứ phải đối đầu với mẹ ruột và chị ruột mình, mày mưu cầu cái gì chứ?

Đợi chị mày gả vào Bùi gia, nhất định sẽ không để chúng ta chịu thiệt, đến lúc đó cho chúng ta vài triệu tệ là đủ cho chúng ta sống cả đời rồi.” “Cái hạng người như Lạc Tinh, trừ phi người Bùi gia mù mắt, nếu không tuyệt đối không bao giờ cưới cô ta đâu.” Đến tiểu Ngải Ngải còn nhìn ra được nhân phẩm của Lạc Tinh, huống hồ là người lớn trong Bùi gia, không lẽ họ còn chẳng bằng một đứa trẻ.

“Thế mày tưởng người ta không coi trọng Lạc Tinh thì sẽ coi trọng mày chắc?

Cũng không nhìn lại xem mình là cái đức hạnh gì, nếu mày còn là con gái nhà lành thì còn có khả năng, chứ nhìn xem cái thân phận hiện tại của mày đi, đồ tiện nhân mà cũng mơ tưởng làm phượng hoàng, mày coi người khác mù hết chắc.” Trái tim Hạ Lạc đã đau đến mức tê dại, cô đã sớm không còn hy vọng gì vào cặp mẹ con này nữa.

Đúng lúc này, cảnh sát đã đến nơi, “Vừa nãy ai báo cảnh sát đấy?” “Anh cảnh sát, là tôi báo, người phụ nữ này liên tục quấy rối tôi, phiền các anh đưa bà ta đi, tôi cần nghỉ ngơi.” Mẹ Lạc giật nảy mình, không ngờ cảnh sát lại đến thật, “Anh cảnh sát ơi.” “Ai là anh của bà?

Trông tôi có vẻ lớn tuổi hơn bà à?” Người thực hiện nhiệm vụ là hai nam thanh niên, nhìn mẹ Lạc với ánh mắt đầy khinh bỉ.

“Chú cảnh sát, chú cảnh sát.

Con nhỏ này nói bậy đấy, tôi là mẹ nó, chúng tôi chỉ vì chút chuyện mà cãi nhau thôi." "Tôi chưa bao giờ thấy người mẹ nào như bà cả." Vừa rồi họ đã nghe rõ mồn một, người phụ nữ này mở mồm ra là chửi con khốn này con khốn nọ, chẳng giống người làm mẹ chút nào, họ chưa từng thấy ai làm mẹ kiểu đó.

"Đưa đi thôi." Hai viên cảnh sát liếc nhìn nhau, trực tiếp áp giải mẹ Lạc đang gào khóc thảm thiết đi.

Chân Hạ Lạc bủn rủn, cả người ngã ngồi trên mặt đất.

Cô từng nhịp hít thở sâu nhưng vẫn cảm thấy khó chịu.

Đột nhiên cô rất nhớ con bé Bùi Ngải, cơ thể nhỏ nhắn mềm mại mang theo mùi sữa thơm ấy, khi bế lên thật sự rất thoải mái.

Nghĩ sao làm vậy, cô trực tiếp gọi vào chiếc điện thoại trẻ em của con bé.

Lúc này, cô nhóc đang rúc vào lòng Bùi Dĩ Thành nghe ba kể chuyện cổ tích.

"Thỏ con ngoan ngoan, mau mở cửa ra, mở nhanh lên nào, để ta vào nhà.

Không mở, không mở, con không mở đâu, mẹ chưa về nhà, ai gọi cũng không mở..." Bùi Ngải lập tức nhảy dựng lên: "Điện thoại của con reo rồi, ba ơi, lấy điện thoại cho con." Bùi Dĩ Thành cầm điện thoại xem, thấy lại là của Hạ Lạc, trong lòng có chút phức tạp.

Tình cảm của hai người này có cần tốt đến thế không, tối muộn rồi còn phải trò chuyện vài câu.

"Điện thoại của cô Hạ Hạ này." "Oa, cô Hạ Hạ nhất định là nhớ con đến mức không ngủ được, muốn nghe giọng nói đáng yêu của con rồi.

Alo, cô Hạ Hạ ơi, là Ngải Ngải đáng yêu của cô đây ạ." "Ngải

Ngải...” Giọng Hạ Lạc có chút yếu ớt.

Bùi Ngải dù sao cũng là trẻ con, nhất thời không nhận ra sự khác lạ, tiếp tục liến thoắng: “Cô Hạ Hạ, ba con vừa kể cho con nghe chuyện Giai nhân và Quái vật, nhưng con cảm thấy ba đang bịa chuyện, thật sự có câu chuyện đó sao cô?” “Cô... cũng chưa nghe qua nữa.” “Cô Hạ Hạ, sao cô vẫn chưa ngủ?” “Cô thấy bồn chồn, không... ngủ được.” Bùi Dĩ Thành nghe giọng Hạ Lạc thấy không ổn, liền cầm lấy điện thoại của con gái: “Hạ tiểu thư, cô sao vậy?

Có phải trong người không khỏe không?” Đột nhiên nghe thấy giọng đàn ông, đôi mày Hạ Lạc nhíu chặt: “Tôi tìm Ngải Ngải, không phải tìm anh.” “Hạ Lạc, cô rốt cuộc làm sao vậy?” “Không cần anh quản, Ngải Ngải đâu?

Ngải Ngải...” “Ba ơi, để con.” Bùi Ngải cũng nhận ra có điều bất thường, vội vàng nhận lại điện thoại.

“Cô Hạ Hạ, con là Ngải Ngải đây, cô bị sao vậy?

Cô đừng làm Ngải Ngải sợ, cô nói cho Ngải Ngải nghe đi.” “Ngải Ngải, cô khó chịu, khắp người đều khó chịu, chỗ nào cũng đau.” Oa...

Bùi Ngải lập tức khóc òa lên: “Cô Hạ Hạ, cô đợi đó, con đến ngay đây.

Cô không được chết, cô mà chết là con không có giáo viên nữa đâu, hu hu, con không muốn cô chết.” “Bảo bối, con cứ nói chuyện với cô Hạ Hạ đi, chúng ta qua đó ngay bây giờ.” Bùi Dĩ Thành cũng hiếm khi lộ ra vẻ hoảng loạn.

“Vâng ba, chúng ta đi mau thôi.” “Ngải Ngải, cô không sao đâu, con đừng khóc, con khóc làm cô đau lòng lắm.” “Được được, con không khóc, cô Hạ Hạ, con đến tìm cô ngay đây, cô đừng sợ một mình nhé, con hát cho cô nghe được không?” Suốt dọc đường, Bùi Ngải luôn tìm cách dỗ dành Hạ Lạc, lúc đầu Hạ Lạc còn đáp lại một vài câu, về sau hoàn toàn mất đi âm thanh.

“Ba ơi, cô Hạ Hạ không còn tiếng động nữa rồi, có khi nào cô chết rồi không?” Con bé tuy chín chắn trước tuổi nhưng sau khi ông cụ qua đời, nó đã hiểu ý nghĩa của sinh tử, chết nghĩa là sẽ không bao giờ được nhìn thấy nữa.

Nó còn muốn cô Hạ Hạ ở bên cạnh thật lâu, nhìn nó lớn lên mà.

Bùi Dĩ Thành tăng tốc xe: “Tiểu khả ái, đừng khóc, chúng ta sắp đến nhà cô rồi.” Khi hai cha con chạy đến nơi, Hạ Lạc đã ngất xỉu dưới sàn nhà, cả người co quắp lại như một đứa trẻ.

Gương mặt nhỏ của Bùi Ngải trắng bệch, đứng ngây ra không dám bước tới.

Bùi Dĩ Thành chỉ cảm thấy lồng ngực thắt lại, anh không màng đến gì nữa, trực tiếp cúi người bế xốc cô lên.

Hạ Lạc vẫn có phản ứng, cơ thể cô bản năng cứng đờ một cách lạ thường.

“Buông tôi ra.” “Cô Hạ Hạ đừng sợ, là Ngải Ngải đến rồi, là Ngải Ngải đây.” Bé Ngải Ngải rất thông minh, vội vàng trấn an.

Lời an ủi của con bé có tác dụng rất lớn, Hạ Lạc quả nhiên không vùng vẫy nữa.

Chương 1989

“Ngải Ngải, tìm trong túi xách của cô Hạ Hạ xem có chìa khóa không.” “Dạ.” Sau khi mở cửa, Bùi Dĩ Thành bế cô đặt lên giường.

Cả người Hạ Lạc ướt sũng, quần áo đều đẫm nước.

Bùi Dĩ Thành thậm chí còn nghi ngờ chính mình, anh nhìn ra cửa sổ xác định bên ngoài không hề mưa.

Quần áo của cô gái này rõ ràng là bị mồ hôi thấm ướt.

Từ lời nói của cô trước đó, anh đã đoán cô có bệnh, nhưng là bệnh gì mà có thể khiến người ta thành ra thế này, anh thật sự không nhìn ra.

“Ba ơi, hay là chúng ta đưa cô Hạ Hạ đi bệnh viện đi, cô như thế này Ngải Ngải sợ lắm.” “Ngải Ngải... không cần sợ.” Hạ Lạc đột nhiên thốt ra một câu.

“Bảo bối, cô Hạ Hạ có ý thức, chắc không phải bệnh gì nặng đâu, có lẽ là tâm bệnh thôi.

Con lại nắm tay cô, trò chuyện với cô một chút chắc sẽ ổn.” Bùi Ngải rất nghe lời nắm lấy tay Hạ Lạc, nghĩ một lát, con bé cởi giày trèo lên giường ôm lấy cô: “Cô Hạ Hạ, con ôm cô nhé, cô đừng sợ có được không?” “Có Ngải Ngải ở đây, cô Hạ Hạ không sợ.” Tuy Hạ Lạc không mở mắt nhưng những gì Bùi Ngải nói cô đều có phản ứng.

Bùi Dĩ Thành cũng thở phào nhẹ nhõm, anh đi bưng một chậu nước ấm, thấm ướt khăn đưa cho Bùi Ngải: “Ngải Ngải, giúp cô lau mặt và cổ đi con.” Cô nhóc được nuôi nấng chiều chuộng nhưng từ nhỏ người nhà họ Bùi đã chú ý rèn luyện khả năng tự lập, con bé tự mình rửa mặt cũng không thành vấn đề.

Bùi Ngải ngoan ngoãn lau cổ và mặt cho Hạ Lạc, cô cảm thấy dễ chịu hơn một chút, đôi mày dần giãn ra.

“Ngải Ngải, con ngủ cùng cô đi, tối nay chúng ta không về nữa.” Bùi Dĩ Thành nói.

“Dạ ba.” “Ba ở ngoài sofa, có chuyện gì thì gọi ba.” “Vâng ạ.” “Tiểu khả ái, con có sợ cô Hạ Hạ lúc này không?” “Con không sợ đâu, cô chỉ là bị bệnh thôi, nhưng dù bệnh cô vẫn thương con yêu con, con cũng yêu cô.” Bùi Dĩ Thành xoa đầu Bùi Ngải: “Con bé này, hèn gì cô Hạ Hạ thương con, con cũng rất xứng đáng được thương.” “Tất nhiên rồi ạ.” Thấy con gái thật sự không sợ, Bùi Dĩ Thành tự mình ôm chăn ra ghế sofa nhỏ, kéo thêm một chiếc ghế để gác chân, cứ thế ngủ tạm bợ.

Bùi Ngải khẽ nắm lấy bàn tay nhỏ của Hạ Lạc, tối hôm đó cô ngủ rất sâu.

Con bé lúc đầu không dám ngủ vì sợ cô xảy ra chuyện, mắt cứ mở to trân trân.

Về sau nghe thấy hơi thở của Hạ Lạc đã nặng hơn, dường như đang ngáy khẽ.

“Cô Hạ Hạ xấu tính, ngủ ngon thế không biết.” Cô nhóc mắng yêu một câu, lúc này mới không trụ vững được mà nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Bùi Dĩ Thành đương nhiên là không ngủ được, anh qua xác định cả hai đã ngủ say mới trở lại sofa chợp mắt một lúc.

Nhưng chỗ đó quá hẹp, anh trằn trọc không yên, mỗi lần tỉnh dậy đều vô thức đi xem Hạ Lạc và Ngải Ngải.

Không biết từ lúc nào hai người đã đổi tư thế, Hạ Lạc ôm Bùi Ngải vào lòng, dáng vẻ như đang bảo hộ báu vật.

Hai người họ trông thật sự giống như mẹ con ruột vậy.

Nếu Hạ Lạc là mẹ ruột của con bé thì tốt biết mấy.

Giấc ngủ này của Hạ Lạc đặc biệt sâu, khi Bùi Ngải đã tỉnh dậy mà cô vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh giấc.

Bùi Ngải rón rén bò xuống giường, nói khẽ: “Ba ơi, ba đi mua bữa sáng đi, để cô Hạ Hạ ngủ thêm chút nữa.” “Con không thương ba con gì cả, chỉ biết thương mỗi cô Hạ Hạ thôi.” Bùi Ngải bĩu môi, hứ một tiếng: “Ba là đàn ông đại trượng phu, sao lại yếu đuối thế?” Bùi Dĩ Thành hoàn toàn bại trận, đành lủi thủi đi mua bữa sáng, còn mua thêm cả bàn chải và khăn mặt mới.

Bùi Ngải chạy đến bên giường, chăm chú nhìn Hạ Lạc không chớp mắt.

Cô Hạ Hạ xinh đẹp thật đấy, xinh hơn cái cô Tinh Tinh kia không biết bao nhiêu lần.

Ba đúng là đồ ngốc, đại mỹ nữ như thế này mà không chịu ra tay.

Gấp chết con bé mất thôi.

“Ngải Ngải, sao con lại ở đây?” Hạ Lạc vừa tỉnh dậy đã thấy cô nhóc đang nhìn mình.

“Cô Hạ Hạ, cô không nhớ gì sao?” Hạ Lạc vỗ vào trán mình, dường như đã nhớ ra điều gì đó.

Cô nhớ mình đã gọi điện cho Ngải Ngải, rồi con bé và Bùi Dĩ Thành đã chạy đến.

“Xin lỗi bảo bối, làm phiền cha con con rồi.” “Cô Hạ Hạ, cô làm con sợ chết khiếp, con cứ tưởng cô định bỏ rơi con rồi chứ.” Bùi Ngải nũng nịu.

“Làm sao mà bỏ được, cô chỉ là bị bệnh thôi, ba con đâu rồi?”

“Con sai ba đi mua bữa sáng cho chúng ta rồi ạ.” “Cái con bé này.” Hạ Lạc cũng bò dậy, dẫn Bùi Ngải đi rửa mặt chải răng.

Con bé tựa vào lòng cô, cô kiên nhẫn buộc tóc cho nó.

Khi Bùi Dĩ Thành quay lại, Hạ Lạc vô thức nhìn qua rồi lại ngượng ngùng thu hồi ánh mắt.

Bùi Dĩ Thành cũng cảm thấy lúng túng, thấy mình thật sự chẳng có tiền đồ gì cả.

Người ta rõ ràng đã nói rất nghiêm túc rằng anh chỉ là phụ huynh của học sinh, vậy mà vừa nghe cô bệnh anh đã lật đật chạy tới, một đêm vào xem không biết bao nhiêu lần.

Đây đã không còn đơn thuần là vì yêu cầu của con gái nữa rồi.

Ngay khoảnh khắc này, anh buộc phải thừa nhận mình đã thật sự thích người phụ nữ bướng bỉnh này mất rồi.

Anh không muốn tự lừa dối mình nữa.

Đúng như lời Bùi Ngải nói, nếu anh không theo đuổi, lỡ bị người khác nẫng tay trên thì biết làm sao.

Sau khi đưa Bùi Ngải đi học, Bùi Dĩ Thành đột nhiên nói với Hạ Lạc: “Hạ tiểu thư, tôi có chuyện muốn nói với cô.” Hạ Lạc cảm nhận được sự khác lạ trong cảm xúc của anh, cô bản năng muốn né tránh, không muốn nghe anh nói gì.

“Tôi sắp trễ giờ rồi, tôi đi làm đây.” Bùi Dĩ Thành giữ lấy tay cô, cơ thể Hạ Lạc lại không tự chủ được mà cứng đờ, cô mím môi nói: “Bùi tiên sinh, anh buông tôi ra.” Lần nào cũng vậy, chỉ cần chạm vào là cô lại cứng đờ toàn thân.

Anh muốn không nhận ra cũng khó: “Hạ Lạc, em bị làm sao vậy?” “Anh buông tôi ra được không, buông ra.” Nhìn thấy sự khẩn cầu trong mắt Hạ Lạc, Bùi Dĩ Thành buông tay nhưng lại khóa cửa xe.

Hạ Lạc định xuống xe nhưng phát hiện không mở được cửa.

“Bùi tiên sinh, anh định làm gì vậy?” Cô bực bội hỏi.

Chương 1990

“Tôi đã nói là tôi có chuyện muốn nói với cô.” “Tôi không có gì để nói với anh cả.” Bùi Dĩ Thành khẽ cười: “Hạ tiểu thư, tôi muốn theo đuổi em, xin hãy cho tôi một cơ hội.” “Không cho.” Hạ Lạc không cần suy nghĩ, trực tiếp từ chối.

Bùi Dĩ Thành đã chuẩn bị tâm lý nên không hề ngạc nhiên trước câu trả lời này, anh hỏi tiếp: “Lý do là gì?” “Không có lý do gì cả.” “Theo đuổi em là việc của anh, anh nghĩ mình không cần phải xin ý kiến của em.” Hạ Lạc nhíu mày, dường như không ngờ Bùi Dĩ Thành lại mặt dày như vậy, cô đã từ chối quyết liệt thế mà anh vẫn không hề chùn bước.

“Tại sao anh lại phải làm như vậy?” “Hạ Lạc, anh không muốn lừa dối chính mình, anh có lẽ đã thích em rồi.

Anh muốn mời em làm mẹ của Hạ Hạ, cũng làm vợ của anh.” Hạ Lạc không diễn tả được cảm giác của mình lúc này khi có một người nói thích cô.

Đáng lẽ phải vui chứ, đúng không?

Nhưng cô có tư cách gì để được anh thích.

Cô là một người phụ nữ không sạch sẽ, có một quá khứ nhơ nhuốc, bao nhiêu lần tỉnh giấc giữa đêm cô còn thấy ghê tởm chính mình.

Khi tất cả mọi chuyện bị phơi bày, liệu có ai còn giữ được sự yêu thích ban đầu?

Cô chỉ muốn làm tốt công việc giáo viên của Ngải Ngải, thật sự không muốn yêu đương với Bùi Dĩ Thành, cô sợ sẽ không có kết quả.

“Bùi tiên sinh, tha cho tôi được không?” “Hạ Lạc, anh không biết quá khứ của em đã xảy ra chuyện gì, nhưng chuyện gì đã qua thì cũng đã qua rồi đúng không?

Con người không thể sống mãi trong quá khứ, phải nỗ lực để hướng tới một cuộc sống mới.” Hạ Lạc kinh ngạc nhìn Bùi Dĩ Thành, anh đã nhận ra điều gì rồi sao?

Nhưng anh vốn chẳng biết gì cả.

“Bùi tiên sinh, quá khứ của tôi không ai có thể chấp nhận được đâu.

Tôi đã bị người ta cưỡng hiếp, không chỉ một người.

Tôi căm ghét đàn ông, căm ghét những người đàn ông các anh.” Hạ Lạc muốn bình tĩnh nói ra, nhưng nước mắt vẫn không tự chủ được mà trào ra.

Tự tay vạch trần quá khứ cần một dũng khí cực lớn.

Cô thật sự không muốn nhì nhằng trong chuyện tình cảm, và cô tin rằng dù Bùi Dĩ Thành biết chuyện này cũng sẽ không tiết lộ ra ngoài.

Cô vẫn có thể rúc vào cái vỏ ốc của mình, tiếp tục sống một mình.

Tương lai của cô, một mình cô có thể bước tiếp, không cần bất cứ ai can thiệp vào, không cần, thật sự không cần.

Bùi Dĩ Thành hoàn toàn sững sờ, không giấu nổi vẻ chấn kinh trong lòng.

Đây chính là nguyên nhân khiến cô cứ chạm vào là chán ghét phản cảm sao?

Hóa ra, cô có một quá khứ như vậy.

Bùi Dĩ Thành căn bản không thể suy nghĩ thêm được gì, đầu óc anh lần đầu tiên bị đình trệ, hoàn toàn ngừng hoạt động.

Đến mức anh không nhìn thấy nụ cười tự giễu của Hạ Lạc khi cô quay người tự mở cửa xe.

Sau đó cô dứt khoát xuống xe, dường như không một chút luyến tiếc, ngẩng cao đầu sải bước về phía trước.

Chỉ là khi vừa vào đến phòng tranh, cơ thể cô lập tức đổ gục xuống.

Cô không thể để đồng nghiệp thấy mình nước mắt đầm đìa nên đã một mình leo lên sân thượng, thu mình vào một góc, nức nở không thành tiếng.

Có những người, cô không thể xa cầu, cũng không có tư cách để xa cầu.

Khi Bùi Dĩ Thành hoàn hồn lại thì Hạ Lạc đã đi mất.

Anh bực bội đấm vài cái vào vô lăng, trong lòng như bị một tảng đá đè nặng, khó chịu vô cùng.

Tại sao lại như vậy?

Một người phụ nữ tốt đẹp như Hạ Lạc tại sao lại phải chịu đựng những chuyện kinh tởm đó, rốt cuộc là kẻ nào đã đối xử với một cô gái như vậy.

Hạ Lạc, em thật tàn nhẫn, thà tự làm tổn thương mình cũng phải chặt đứt ý định của anh, em thật sự không có một chút tình cảm nào với anh sao?

Bùi Dĩ Thành lần đầu tiên cảm thấy thất vọng và phẫn nộ vô tận.

Hạ Lạc, quá khứ của em rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Những kẻ gây ra tổn thương đó đã bị trừng trị thích đáng chưa?

Hạ Lạc khóc đến mức dạ dày cũng co thắt lại, cuối cùng cô vẫn đứng lên, vào nhà vệ sinh rửa mặt, sau đó giả vờ như không có chuyện gì xảy ra để tiếp tục làm việc.

Nhưng trong đầu cô luôn vẩn vơ hình ảnh gương mặt chấn kinh đến không thể tin nổi của Bùi Dĩ Thành khi nghe thấy sự thật.

Bùi Ngải phát hiện ra ba không bình thường, mà cô Hạ Hạ cũng không bình thường.

Cô nhóc đầu óc vẫn chưa đủ nhanh nhạy để liên kết sự kỳ lạ của hai người lại với nhau.

Tối nay con bé đặc biệt ngoan, không bám lấy Hạ Lạc vì nó biết sức khỏe của cô mới hồi phục, nó không được quá nghịch ngợ.

Khi buổi dạy sắp kết thúc, bên ngoài đột nhiên có tiếng sấm vang trời.

Bùi Ngải sợ hãi rúc thẳng vào lòng Hạ Lạc, Hạ Lạc cũng toàn thân run rẩy.

Nếu không phải vì có con bé trong lòng, chính cô cũng không kiềm chế được mà hét lên.

Chuyện năm đó cũng xảy ra vào một đêm đáng sợ như thế này.

Bùi Ngải run bần bật, nhưng con bé phát hiện cô Hạ Hạ còn sợ hãi hơn cả mình.

Chương 1991

Nó ló đầu ra: "Cô Hạ Hạ ơi đừng sợ, ba con sắp đến rồi, ba đến ngay bây giờ thôi, chúng ta không phải sợ nữa." Bùi Dĩ Thành biết con gái sợ sấm sét, nghe tiếng sấm là anh lao ngay lên lầu, liền thấy một lớn một nhỏ đang ôm chặt lấy nhau run rẩy.

Anh nhói lòng, bước tới ôm chặt cả hai vào lòng, dịu dàng nói: "Đều không cần sợ, có anh ở đây rồi." Hạ Lạc nãy giờ vẫn luôn gồng mình chịu đựng, tuy vẫn chưa quen với cái ôm của đàn ông nhưng đây là một vòng tay ấm áp, cô nhận thấy mình không muốn rời khỏi, muốn ở trong vòng tay anh tạm thời trú mưa chắn gió.

Cô nhắm mắt lại, tự nhủ cứ giả vờ như không biết gì đi, hãy tận hưởng chút hơi ấm hiếm hoi này.

Tiếng sấm bên ngoài kéo dài bao lâu, Bùi Dĩ Thành đã ôm hai người bấy lâu.

Đến khi anh cúi đầu xuống thì thấy hai người trong lòng đã nhắm mắt ngủ say.

Cả hai đều nghiêng đầu, thở nhẹ nhàng, hàng mi dài rủ xuống.

Bùi Dĩ Thành đột nhiên có một ảo giác, một lớn một nhỏ này dường như có nét tương đồng, dáng mặt gần như đúc từ một khuôn, đều là khuôn mặt trái xoan truyền thống, khác biệt là mặt Bùi Ngải còn chút nũng nịu của trẻ con, còn Hạ Lạc thì hơi gầy.

Nếu một người gầy đi một chút, một người béo lên một chút thì sẽ càng giống hơn.

Bùi Dĩ Thành lắc đầu, gạt đi những suy nghĩ vớ vẩn đó, Ngải Ngải sao có thể giống Hạ Lạc được, hai người vốn chẳng có quan hệ gì.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, một tay bế một người.

Đến lúc này anh mới nhận ra Hạ Lạc thật sự quá gầy, cảm giác một người lớn mà chẳng nặng hơn bé Ngải Ngải bao nhiêu.

Bùi Dĩ Thành bế cả hai đặt lên giường, đắp chăn cho họ.

Biết được quá khứ của Hạ Lạc, anh thực chất không hề coi thường cô gái quật cường này, trái lại còn thấy rất xót xa.

Dù trong lòng cô vẫn còn bóng ma nhưng cô có thể sinh hoạt bình thường như hiện nay đã là điều mà nhiều người không làm được rồi.

Thông thường người ta trải qua chuyện đó, cuộc đời coi như hủy hoại một nửa.

Cô giống như cỏ dại, kiên cường mà sống sót.

“Lạc Lạc, anh không biết giờ mình đang nghĩ gì, nhưng anh không thấy em có chỗ nào không tốt cả, thật đấy, em rất tốt.” Bùi Dĩ Thành khẽ vuốt ve mặt Hạ Lạc.

Mắt Hạ Lạc vụt mở ra, đầy vẻ cảnh giác: “Anh làm gì thế?” “Lạc Lạc, xin lỗi em, chuyện hôm nay chắc làm em thất vọng lắm nhỉ?” Lúc đó anh im lặng không nói câu nào, cô chắc chắn đã rất đau lòng.

Đột nhiên nhận được một câu xin lỗi, cánh mũi Hạ Lạc thấy cay cay, cô hơi quay mặt đi: “Anh không có lỗi gì với tôi cả.” “Lạc Lạc.” “Đừng gọi tôi như vậy, hãy gọi tôi là cô Hạ Hạ.” Hạ Lạc nhấn mạnh.

“Lạc Lạc, giờ là thời đại nào rồi, không còn là xã hội phong kiến nữa.

Có những chuyện không nghiêm trọng như em tưởng tượng đâu.

Anh sẽ cố gắng để bản thân không để tâm, nhưng chuyện này cần cho anh chút thời gian, anh không thể lập tức coi như chưa có chuyện gì xảy ra được.” “Anh nói cái gì?” Hạ Lạc không tin nổi nhìn Bùi Dĩ

Thành.

Người đàn ông này ngốc rồi sao, người phụ nữ như cô làm sao xứng với anh ta, rốt cuộc anh ta đang nghĩ gì thế.

“Anh nói anh sẽ nỗ lực, nỗ lực để bản thân không để tâm đến nó.” Hạ Lạc ngồi dậy, xuống giường xỏ giày: “Tôi phải về rồi.” “Bên ngoài vẫn đang mưa.” “Mưa thôi mà.” Hạ Lạc chẳng hề để tâm.

Bùi Dĩ Thành giữ lấy cổ tay cô: “Em không để tâm nhưng anh để tâm.

Anh không muốn em bị dầm mưa, không muốn em bị bệnh, không muốn em phải thu mình vào một góc run rẩy, anh không muốn nhìn thấy em như thế.” “Bùi tiên sinh, anh...” “Vẫn chưa nghe rõ lời anh nói sao?

Lạc Lạc.” “Không phải, tôi...” Hạ Lạc nhất thời líu lưỡi.

Cô lớn chừng này rồi mà chưa từng chính thức yêu đương lần nào, đối diện với lời tỏ tình đường đột của người đàn ông này, cô thực sự không có sức chống đỡ.

Người đàn ông này giỏi nói dối thật, cô suýt chút nữa là tin rồi.

“Vẻ mặt này của em là không tin lời anh nói sao?” “Không có, tôi không nghĩ gì cả, tôi thật sự phải đi rồi, thời gian không còn sớm nữa.” “Lạc Lạc, đừng đi nữa, ở lại đi.” “Anh muốn làm gì?” “Ngốc ạ, anh chỉ thấy xót khi em phải bôn ba trong trời mưa lớn thế này thôi.

Em ngủ với Ngải Ngải, anh sẽ ở cách xa em.” Hạ Lạc đỏ bừng mặt, có vẻ đúng là vừa rồi cô đã nghĩ lệch lạc, cứ ngỡ Bùi Dĩ Thành muốn "đục nước béo cò", dù sao cô cũng chẳng còn là người phụ nữ băng thanh ngọc khiết gì nữa.

“Lạc Lạc, có được không?” Hạ Lạc hít sâu một hơi, tự nhắc mình đừng sa vào đòn tấn công dịu dàng của Bùi Dĩ Thành, cô không muốn bị tổn thương thêm lần nữa, không thể nào.

“Đã bảo hãy gọi tôi là Hạ Lạc, tôi phải đi đây.” Hạ Lạc đứng dậy, ngay lúc đó lại có một tiếng sấm rền, cô sợ đến mức nhảy dựng lên, theo bản năng lao vào lòng Bùi Dĩ Thành, hai tay ôm chặt lấy eo anh.

Trong lòng Bùi Dĩ Thành thầm sướng rơn, xem ra ông trời cũng ủng hộ họ, lúc then chốt lại trợ giúp nhiệt tình thế này.

Cuối cùng anh cũng được ôm cô lúc cô tỉnh táo, lại còn là cô chủ động nhào vào lòng nữa.

Bùi Dĩ Thành thầm cầu nguyện, tối nay mưa đừng có tạnh.

Hạ Lạc dần ý thức được mình vừa làm gì, cô cuống quýt đẩy Bùi Dĩ Thành ra nhưng phát hiện người này ôm mình quá chặt, cô căn bản không đẩy nổi.

“Bùi Dĩ Thành, anh không thấy tôi bẩn sao?

Buông tôi ra.” Hạ Lạc gầm nhẹ.

Sắc mặt Bùi Dĩ Thành thay đổi nhưng không buông tay, giọng nói cũng nhuốm vẻ bực bội: “Hạ Lạc, em cứ nhất định phải nói những lời như vậy để trốn tránh cảm xúc của mình dành cho anh sao?” “Tôi không có một chút cảm giác nào với anh cả, anh đừng có nói bừa.” “Nếu anh thật sự nói bừa thì em cần gì phải trốn tránh?

Sáng nay em đã trốn một lần rồi, giờ em còn muốn trốn lần thứ hai sao?” “Tôi không có trốn.” “Em hãy tự hỏi lòng mình xem có thật là không có chút cảm giác nào với anh không.

Một người đàn ông ưu tú như anh, em nghĩ mình còn gặp được mấy người nữa?

Em nghĩ bỏ lỡ rồi thì còn có sao?

Gặp được người như anh chẳng lẽ không nên lén lút mà mừng

sao?

Trốn tránh làm gì?" Bùi Dĩ Thành dù sao cũng mang dòng máu nhà họ Lục, bản chất vẫn có chút tự luyến.

Hạ Lạc không ngờ anh lại nói như vậy, ngẩn ngơ nhìn anh.

Chương 1992

Bùi Dĩ Thành nói tiếp: “Hạ Lạc, em hãy tỉnh táo lại đi, chẳng lẽ em thật sự muốn cô độc đến già sao?” “Tôi chính là có ý nghĩ đó đấy, đàn ông các anh biến hết đi cho tôi.” Hạ Lạc quát.

“Không biến, em bảo biến là biến sao, anh đây mất mặt lắm.

Muốn biến cũng phải đợi đến khi anh hết hứng thú với em đã, Hạ Lạc, anh nói cho em biết, hiện tại anh đang rất hứng thú với em.” Bùi Dĩ Thành đột nhiên trở nên vô lại, Hạ Lạc thật sự không còn cách nào, cô cảm thấy mình sắp bị bức điên rồi.

Cô thật sự không quen giao tiếp với một Bùi Dĩ Thành như thế này.

“Bùi Dĩ Thành, anh rốt cuộc muốn thế nào?” “Tối nay ở lại, sau đó chấp nhận sự theo đuổi của anh.” “Tôi đã nói là không chấp nhận rồi mà.” Hạ Lạc gần như phát cuồng.

“Anh chỉ chọn chấp nhận đáp án đồng ý thôi.” “Cái đồ vô lại nhà anh, anh còn thế nữa tôi kêu người đấy.” “Kêu đi kêu đi, em cứ tự nhiên, để xem ai dám xông vào nhà anh.” “Chẳng phải từng có người xông vào rồi sao, Lạc Tinh lúc đó tự mình vào được đấy thôi.” Bùi Dĩ Thành che miệng khẽ ho một tiếng, khóe môi lại khẽ cong lên: “Về vấn đề này anh phải giải thích với em, anh và Lạc Tinh thực ra chẳng có gì cả, bọn anh chưa từng ở bên nhau.

Giờ anh và cô ta đã nói rõ ràng rồi, sau này sẽ không gặp lại nữa.” “Trước kia mắt nhìn của anh đúng là không tốt thật.” Hạ Lạc thốt ra.

“Phải phải phải, sau này sẽ không thế nữa, sau này nhất định sẽ nhìn thật kỹ.

Quên không nói với em một chuyện, đàn ông nhà anh hễ đã xác định một người phụ nữ thì sẽ là cả đời.” “Con cũng đồng ý.” Bé Ngải Ngải bò dậy, dụi dụi mắt.

Vì vừa mới tỉnh nên trông con bé ngơ ngác cực kỳ đáng yêu.

“Con đồng ý cái gì cơ?” Bùi Dĩ Thành hỏi.

“Mắt nhìn của ba không tốt ấy ạ.” Ngải Ngải chẳng nể mặt ba tí nào.

“Cái con bé này, sao lại nói chuyện với ba thế hả?” Hạ Lạc nhân lúc Bùi Dĩ Thành phân tâm liền đẩy mạnh anh ra.

Ngải Ngải tiếc nuối nói: “Cô Hạ Hạ ơi đừng lo, con không mắng cô đâu, để cô ôm ba con, cô ôm lâu thêm chút nữa cũng được mà.” “Lại đây lại đây, mau ôm đi, ôm lâu vào nhé.” Ngải Ngải hớn hở, gương mặt nhỏ nhắn còn lộ vẻ cổ vũ không phù hợp với lứa tuổi.

Hạ Lạc đỏ mặt như sắp nhỏ máu, sắc mặt Bùi Dĩ Thành cũng chẳng khá hơn, nhất là khi nhìn thấy ánh mắt trêu chọc của con gái, anh thật sự muốn quẳng cái đồ nhỏ đáng yêu này ra ngoài, sao lại có đứa trẻ nghịch ngợm thế không biết.

“Bùi Ngải, nhắm mắt ngủ đi.” “Hai người định hôn nhau ạ?

Nếu thế thì con nhắm mắt ngay, con vẫn còn là trẻ con mà.” “Ngải Ngải, con đừng nói nữa.” Hạ Lạc thật không biết con bé này lớn lên kiểu gì mà cái gì cũng biết thế không biết.

“Cô Hạ Hạ ơi con sợ lắm, cô đừng đi, cô ở lại ngủ với con được không?” Thực ra những lời lúc nãy Ngải Ngải đều nghe thấy hết, con bé tỉnh dậy từ lâu rồi nhưng vẫn giả vờ ngủ.

“Bảo bối, không phải như con nghĩ đâu, cô và ba con...” Bùi Ngải chớp chớp mắt đáng yêu: “Cô Hạ Hạ, con có nghĩ gì đâu ạ, con chỉ thấy giờ bên ngoài đang mưa, ba lái xe không an toàn.

Nhỡ xảy ra chuyện gì, con không những không có mẹ mà còn mất luôn cả ba nữa.” Lời này nói ra làm khóe miệng Bùi Dĩ Thành giật giật.

Hạ Lạc cũng thật sự khó xử, cô thấy Ngải Ngải nói cũng có lý, thời tiết này đêm hôm lái xe đúng là không thích hợp, rất dễ xảy ra tai nạn.

“Được rồi, tối muộn rồi anh đi nghỉ đây, Ngải Ngải giao cho em đấy.” Bùi Dĩ Thành nói rồi chuẩn bị rời đi.

Bùi Ngải nhướng mày với ba, ra vẻ "Ba cứ yên tâm, cô Hạ Hạ cứ giao cho con".

Bùi Dĩ Thành ném cho con bé một ánh mắt cảnh cáo, cô nhóc liền làm mặt quỷ.

Những điều này Hạ Lạc không nhìn thấy, cô chỉ nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ mà ngẩn ngơ.

Nói lời của Bùi Dĩ Thành không làm cô xao động là giả, tâm trạng cô hôm nay cứ lên xuống thất thường.

Ban đầu cô tưởng anh chắc chắn sẽ tránh xa mình, nhưng tại sao mọi chuyện lại phát triển đến mức này?

Cô thật sự không hiểu nổi rốt cuộc sai sót ở đâu.

Đàn ông làm sao có thể chấp nhận người phụ nữ mình thích có một quá khứ như thế.

Nhưng cô chú ý thấy anh nói là sẽ cố gắng để không để tâm, điều đó chứng tỏ anh vẫn để ý, vì có để ý nên mới thấy ngại, thấy mâu thuẫn.

Cô rốt cuộc nên làm gì đây?

“Cô Hạ Hạ, cô đang nhớ ba con ạ?” Giọng nói trong trẻo của Ngải

Ngải kéo Hạ Lạc về thực tại.

Hạ Lạc cúi đầu, xoa đầu con bé: “Cô không có.” “Cô Hạ Hạ đừng ngại mà, nếu cô thích ba con thì cô cứ chấp nhận ba đi.

Ba con là người đàn ông rất tốt đấy ạ, bỏ lỡ là không còn đâu.” “Ngải Ngải, tình cảm của người lớn không đơn giản như thế đâu.” “Vậy cô nói cho con biết, cô rốt cuộc có thích ba con không?” “Ngải Ngải, cô và ba con không thân.” “Sao lại không thân ạ, có người gặp một lần đã kết hôn rồi đấy thôi.

Cô và ba con gặp nhau bao nhiêu lần rồi, ba con chỉ hơn những người đàn ông khác là có thêm một cái đuôi nhỏ là con thôi.

Thực ra ba lợi hại lắm, giờ ba đã tiếp quản văn phòng của ông nội con rồi.” “Cái này không so sánh được, con cũng không phải là cái đuôi nhỏ, đừng nói mình như thế.” Cô nhóc thở dài một tiếng: “Cô Hạ Hạ, cô chẳng dũng cảm gì cả.” Dũng cảm.

Liệu cô có thể thực sự dũng cảm đi tìm kiếm hạnh phúc của riêng mình không?

Một người như cô liệu có thể bắt đầu một hạnh phúc thuộc về mình không?

Những năm qua cô thật sự không dám nghĩ tới.

“Ngải Ngải, không còn sớm nữa, chúng ta ngủ thôi.” Ngải Ngải cũng thấy chuyện này không thể vội vàng, không phải một sớm một chiều mà giúp ba cưa được vợ: “Dạ vâng ạ.” Giường của Ngải Ngải rất rộng, trên đó còn thoang thoảng mùi hương bạc hà thanh khiết, hình như là mùi trên người Bùi Dĩ Thành.

Nghĩ đến anh, đầu óc Hạ Lạc lại rối bời, càng khó đi vào giấc ngủ.

Ngải Ngải thì ngủ rất ngon, thở khò khè, bàn chân nhỏ còn gác thẳng lên bụng cô.

Hạ Lạc khẽ vuốt ve gương mặt nhỏ của con bé, không biết từ lúc nào cũng đã thiếp đi.

Khi cô bế Ngải Ngải dậy, Bùi Dĩ Thành đang bận rộn trong bếp.

Hạ Lạc vào giúp nhưng anh đã làm xong rồi, anh nấu ba bát sủi cảo.

Thấy cô vào, anh khẽ mỉm cười: "Lạc Lạc, bưng sủi cảo ra đi, rồi em tự làm nước chấm nhé." "À, ừm." Hạ Lạc bưng sủi cảo ra rồi quay lại làm nước chấm.

Chương 1993

Bùi Dĩ Thành không khách sáo nói: “Làm giúp anh một đĩa luôn nhé, anh không lấy giấm.” “Tôi không biết khẩu vị của anh, anh tự làm đi.” “Không lấy tỏi và giấm, còn lại cái gì cũng ăn, em làm đại là được rồi, chắc chắn ngon hơn anh làm.” “Bùi tiên sinh.” “Anh gọi em là Lạc Lạc, em nên gọi anh là Bùi Dĩ Thành, hoặc gọi Dĩ Thành cũng được.” Bùi Dĩ Thành vừa rửa nồi vừa nói.

“Sao mặt anh dày thế?” Hạ Lạc thật sự phát bực.

“Vì em mặt mỏng quá, để theo đuổi em thì anh chỉ còn cách làm mặt mình dày lên thôi.” “Bùi tiên sinh, tôi đã nói rõ với anh như vậy rồi, quá khứ của tôi rất tệ hại, tại sao anh cứ nhất định không chịu buông tha cho tôi?” “Anh cũng nói rất rõ rồi, anh sẽ từ từ để bản thân không để ý nữa, anh cần em cho anh một cơ hội.” Bùi Dĩ Thành chân thành nói.

“Bùi tiên sinh, em sợ rồi, anh đừng lấy em ra làm vật thí nghiệm nữa.

Nếu sau này anh phát hiện ra mình không thể vượt qua được rào cản tâm lý của chính mình, thì anh bảo em phải làm sao bây giờ?” Bùi Dĩ Thành khẽ mỉm cười: “Nói vậy là em vẫn có cảm giác với anh sao?” “Em không có nói thế.” Hạ Lạc đỏ bừng mặt.

Đúng là một cô nàng thuần khiết, Bùi Dĩ Thành cười cười: “Được rồi, em không nói.” “Bùi tiên sinh, em nói thật lòng đấy, anh có thể buông tha cho em được không?” “Lạc Lạc, em thực sự rất tốt, đừng tự coi nhẹ mình.” Bùi Dĩ Thành giơ tay xoa nhẹ mái tóc của Hạ Lạc.

“Nhưng mà, em không bình thường.” “Em thích phụ nữ à?” Bùi Dĩ Thành trêu chọc.

Hạ Lạc đỏ tía tai: “Em không phải ý đó.” “Vậy ý em là sao?” “Em có lẽ... không phải là một người phụ nữ bình thường.” Hạ Lạc ngập ngừng nói.

Không hiểu tại sao, khi nhắc đến chuyện này, cô cảm thấy còn khó mở lời hơn cả chuyện trước đó.

Bùi Dĩ Thành khựng lại một chút: “Ý em là em ghét sự đụng chạm của đàn ông?” Hạ Lạc khẽ gật đầu: “Chính là ý đó.” Bùi Dĩ Thành cười: “Yên tâm đi, đây không phải là bẩm sinh, đều là do yếu tố sau này tác động thôi.

Chỉ cần anh dành cho em thêm chút thời gian, thêm chút kiên nhẫn, em nhất định có thể trở lại bình thường.” “Nhưng em...” “Lạc Lạc, đừng tìm nhiều lý do như thế nữa.” “Em không phải đang tìm lý do.” “Không phải là được rồi.

Chỉ cần anh không phải là người đàn ông em ghét nhất, thì hãy thử mở lòng mình ra.

Cho dù cuối cùng chúng ta không ở bên nhau thì cũng không sao, anh chỉ hy vọng em có thể hoàn toàn bước ra khỏi bóng ma quá khứ.” Có lẽ vì vẻ mặt của anh quá nghiêm túc, hoặc vì lý do nào đó, Hạ Lạc đã ma xui quỷ khiến mà gật đầu.

Để rồi sau này mỗi khi nhớ lại, cô đều cảm thấy thật không thể tin nổi.

Vấn đề mà bác sĩ tâm lý cũng không giải quyết được, Bùi Dĩ Thành lại làm được.

“Ngoan nào, mau giúp anh chuẩn bị nước chấm đi, lát nữa em phụ trách rửa bát nhé.” “Tại sao ạ?” “Vì anh nấu cơm thì em rửa bát, chúng ta phân công hợp tác.” Bùi Dĩ Thành nói một cách hiển nhiên.

“Anh là chủ nhà, em là khách, làm gì có đạo đãi khách nào như anh chứ.” “Anh là đang xem em như nữ chủ nhân tương lai đấy.” Hạ Lạc lại đỏ mặt, Bùi Dĩ Thành tâm trạng cực tốt, cười ha hả rồi đi ra ngoài.

Hạ Lạc cũng đi theo sau anh.

Trên bàn ăn, đôi mắt to của bé Ngải Ngải đảo liên tục, nhìn chằm chằm hai người lớn đến mức họ cũng thấy ngại.

“Bùi Ngải Ngải, lo ăn sủi cảo của con đi.” Bé Ngải Ngải nhe răng cười: “Hai người có tình ý với nhau nha.” “Đó là chuyện của người lớn, chẳng liên quan gì đến nhóc con như con đâu.” Bé Ngải Ngải vỗ vỗ lồng ngực nhỏ của mình: “Cuối cùng con cũng có thể thở phào nhẹ nhõm rồi.” “Phụt!” Hạ Lạc không nhịn được bật cười thành tiếng.

Cô bé này đúng là lo xa quá, chỉ thấy người lớn lo cho trẻ con, chứ chưa thấy đứa trẻ nào lúc nào cũng lo lắng cho người lớn như vậy.

Hạ Hạ lão sư, cô đừng cười, cũng tại vì cô không làm người ta yên tâm nên cháu mới phải lo lắng thế này.” “Liên quan gì đến cô chứ?” Hạ Lạc chỉ tay vào mũi mình.

“Vì mắt nhìn của cô quá cao, mãi mà chẳng chịu nhìn trúng ba cháu.” Trong lòng Hạ Lạc tràn ngập đắng cay.

Không phải mắt nhìn của cô không tốt, mà là vì cô có một quá khứ không mấy tốt đẹp.

Nếu Bùi Dĩ Thành thực sự chọn ở bên cô, sau này khi mọi chuyện vỡ lở, anh sẽ phải cùng cô chịu đựng những lời chỉ trỏ của mọi người.

Cô đã quen một mình rồi, nhưng anh thì có tội tình gì, còn cả gia đình họ Bùi như thế, sao có thể dung thứ cho một người phụ nữ đầy vết nhơ như cô bước vào cửa.

Có điều, cô sẽ không để lộ cảm xúc của mình trước mặt bé Ngải Ngải.

Bùi Dĩ Thành biết sâu trong xương tủy Hạ Lạc là sự tự ti và thiếu tự tin cực độ, nên anh liền gạt lời cô bé đi: “Không phải lỗi của Hạ Hạ lão sư, là tại ba chưa đủ tốt.” “Đúng đúng đúng, chính là tại ba không đủ tốt.

Bà nội nói rồi, biết sai phải sửa, sau này ba phải dịu dàng với Hạ Hạ lão sư hơn một chút, quan tâm hơn một chút, biết chưa hả?” Bùi Dĩ Thành gõ nhẹ vào trán con gái: “Đồ bà cụ non.” “Hy vọng sau này chuyện của ba sẽ do Hạ Hạ lão sư quản, để con tiếp tục làm một đứa trẻ vô tư lự.

Ôi, con cũng vất vả lắm chứ bộ.” “Được rồi, trẻ con mà nói nhiều quá, ăn nhanh đi kẻo đi học muộn bây giờ.” Bùi Dĩ Thành thật sự không biết làm gì với cái loa phát thanh nhỏ này.

“Ngao ngao ngao, chán quá, đi học chẳng có gì vui cả.” Bé Ngải Ngải rên rỉ.

“Trẻ con thì phải làm việc của trẻ con chứ.” Hạ Lạc nói.

“Con nghe lời Hạ Hạ lão sư.” Đúng là sự phân biệt đối xử trắng trợn, Bùi Dĩ Thành cạn lời.

Nhưng anh thích bầu không khí hiện tại, có thêm Hạ Lạc, không khí trên bàn ăn tốt hơn trước biết bao nhiêu.

Anh càng thêm kiên định với suy nghĩ trong lòng: Cô gái này, anh nhất định phải theo đuổi bằng được.

Chỉ là chưa đợi anh bắt đầu theo đuổi, anh đã nhận được cuộc điện thoại đầy bất lực của Hạ Lạc.

Cô cảm thấy bầu trời mà mình khó khăn lắm mới chống đỡ được lại một lần nữa sụp đổ.

Trên diễn đàn của phòng tranh không biết ai đã đăng một tin tức về những chuyện không thể nói của người tên X.

Trên đó viết rõ mồn một chuyện năm xưa.

Toàn bộ phòng tranh chỉ có mình cô là phù hợp với điều kiện đó.

Vừa bước chân vào phòng tranh, cô đã nghe thấy tiếng bàn tán xôn xao, loại âm thanh chẳng hề kiêng dè gì.

Hạ Lạc chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, hai chân như đổ chì, không thể di chuyển nổi.

Những gương mặt giễu cợt kia bỗng chốc như hóa thành lũ sói đói, há cái miệng đầy máu về phía cô.

Cô quay người bỏ chạy, không hiểu sao lại gọi vào số của Bùi Dĩ Thành.

Khi Bùi Dĩ Thành tìm đến, anh thấy Hạ Lạc đang ngồi một mình trên ghế đá bên bờ biển, hai tay ôm lấy đầu gối, đầu vùi sâu vào đó.

Chương 1994

Anh cảm thấy trái tim mình như bị một bàn tay lớn bóp nghẹt, không thể thở nổi.

“Lạc Lạc.” Hạ Lạc ngẩng đầu, ánh mắt đờ đẫn nhìn Bùi Dĩ Thành, như không ngờ anh lại xuất hiện ở đây.

“Lạc Lạc.” “Bùi tiên sinh, Bùi tiên sinh, Bùi tiên sinh.” Hạ Lạc gọi liên tiếp ba lần.

Bùi Dĩ Thành không biết đã xảy ra chuyện gì, sốt ruột hỏi: “Lạc Lạc, đã xảy ra chuyện gì vậy?” “Bùi tiên sinh, mọi người đều biết chuyện của em rồi, họ biết hết rồi, em phải làm sao bây giờ?” Trong mắt Bùi Dĩ Thành đầy vẻ xót xa, anh nhếch môi, coi như chưa có chuyện gì xảy ra: “Thế thì đã sao chứ, em vẫn còn có anh mà.” “Anh... em có thể tin tưởng anh không chút dè dặt được không?” “Lạc Lạc, từ trước đến giờ anh luôn nghiêm túc.” “Bùi tiên sinh, em sợ rồi, em sợ anh không chịu nổi những lời đàm tiếu đó.

Anh chưa từng trải qua, anh không biết chúng gây tổn thương đến mức nào đâu.” Năm đó sau khi chuyện xảy ra, luôn có những phóng viên soi mói muốn phỏng vấn cô, muốn phỏng vấn trường học.

Nhà trường ra lệnh cho cô thôi học, nhưng cô thà chết không chịu, không muốn khuất phục như vậy.

Cuối cùng nhà trường hết cách, phải cử lãnh đạo trường đến làm công tác tư tưởng.

Lời ra tiếng vào đều là muốn cô thôi học, vì sự tồn tại của cô sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của trường.

Cô quật cường không chịu thôi học, dù có phải cá chết lưới rách cũng không đi.

Cuối cùng lãnh đạo trường phải điều phối nhiều bên mới giành được cho cô một suất chuyển sang trường khác để tiếp tục hoàn thành việc học.

Cô đi học ngắt quãng, học được một thời gian hình như lại bảo lưu, nguyên nhân là gì cô không nhớ nổi nữa.

Cô cảm thấy mình đã mất đi thứ gì đó rất quan trọng trong thời gian đó, mỗi khi nhớ lại cô đều thấy đau lòng, nhưng rốt cuộc là mất cái gì thì cô lại không nhớ ra.

Sau khi tốt nghiệp không lâu, tinh thần cô lại gặp vấn đề và phải vào viện tâm thần.

Khó khăn lắm mới ra được, khó khăn lắm mới chạy trốn được tất cả quá khứ để nương thân ở một phòng tranh.

Giờ đây dường như cả thế giới lại biết về quá khứ nhơ nhuốc đó của cô.

“Lạc Lạc, anh là đàn ông, anh không sợ những thứ đó.

Chuyện quá khứ anh bất lực, nhưng chuyện sau này anh nhất định sẽ cùng em đối mặt.

Hãy tin anh, và cũng hãy tin vào chính mình.” “Bùi tiên sinh, anh đừng nói nữa, anh cho em tựa một chút đi, em cảm thấy mình không còn chút sức lực nào cả.” Bùi Dĩ Thành ngồi xuống, choàng tay qua vai Hạ Lạc để cô tựa vào người mình.

“Bờ vai của anh, em có thể dừng chân bất cứ lúc nào.” Hạ Lạc không còn sức để suy nghĩ nhiều, cô chỉ có thể nhắm mắt lại, để đầu óc trống rỗng.

Chỉ có như vậy cô mới cảm thấy cảm giác nghẹt thở kia vơi bớt đi chút ít.

Dần dần, cô chìm vào giấc ngủ.

Cô ngủ bao lâu, Bùi Dĩ Thành cũng ôm cô bấy lâu.

Khi Hạ Lạc tỉnh lại, cô thấy trên người mình đang khoác áo khoác của Bùi Dĩ Thành, cả người cô đang nằm trên đùi anh, mặt còn vùi vào bụng dưới của anh, hơi ấm nóng hổi truyền đến...

Cô hoảng hốt bật dậy, lý nhí nói: “Xin lỗi, em ngủ quên mất.” Bùi Dĩ Thành cười dịu dàng: “Vốn định bế em vào xe ngủ, nhưng cứ vừa động vào là em lại nhíu mày.

Người có mỏi lắm không?” Hạ Lạc đỏ hoe mắt: “Em không sao, chân anh chắc là tê lắm rồi.” “Anh là đàn ông mà, chút chuyện nhỏ này không đáng gì đâu.” “Xin lỗi, em không nên gọi điện cho anh, có làm lỡ việc của anh không?” “Không có việc gì quan trọng bằng em cả, sau này gặp chuyện gì cứ gọi điện cho anh.” “Cảm ơn anh, Bùi tiên sinh.” “Hãy gọi anh là Bùi Dĩ Thành đi.

Cứ tiên sinh này tiên sinh nọ, em không thấy gượng gạo à, anh còn thấy em gọi anh già đi đấy.” “Em chưa sửa miệng ngay được.” “Vậy thì từ bây giờ từ từ sửa, thử gọi một tiếng Bùi Dĩ Thành xem nào.” Hạ Lạc vừa giận vừa buồn cười: “Đừng quậy nữa, em không có tâm trạng đùa với anh đâu.” “Anh nói thật đấy, nào, gọi một tiếng đi, tên anh dễ gọi lắm mà, gọi theo anh nhé, Bùi-Dĩ-Thành.” “Bùi Dĩ Thành, sao em thấy anh trẻ con thế không biết.” “Chắc là trong lòng anh có một tâm hồn hài hước đấy.” “Làm gì có ai tự nói mình như thế chứ.” “Cuối cùng cũng chịu cười rồi.” Bùi Dĩ Thành vô cùng mãn nguyện.

Hóa ra anh làm vậy là để chọc cô cười.

“Xin lỗi vì đã làm anh lo lắng, em sẽ cố gắng điều chỉnh lại bản thân sớm nhất có thể.” Bùi Dĩ Thành ôm vai Hạ Lạc: “Bây giờ có thể nói cho anh biết rốt cuộc là ai làm chuyện này không?" Hạ Lạc tự mình cũng không nhận ra, đối với sự đụng chạm của Bùi Dĩ Thành, cô đã từ ác cảm không thích lúc ban đầu dần chuyển sang thích nghi, không còn bài xích như trước nữa.

"Chắc là Lạc Tinh và mẹ cô ta thôi.

Họ đã đe dọa em từ lâu rồi, nói nếu em không tránh xa cha con anh thì sẽ không để em yên.

Người phụ nữ đó đêm hôm trước còn đặc biệt đến tìm em, em đã báo cảnh sát và bà ta bị bắt đi, chắc là điều đó đã thực sự chọc giận bà ta." Bùi Dĩ Thành nghe mà mơ hồ: "Người phụ nữ đó là ai?" "Mẹ em.

Em và Lạc Tinh là chị em, nhưng chắc em không phải con ruột đâu, chắc là con nuôi thôi." Khóe môi Hạ Lạc đầy vẻ đắng chát.

"Em và Lạc Tinh là chị em sao?" Bùi Dĩ Thành vô cùng kinh ngạc.

"Lạc Hạ, tên cũ của em là Lạc Hạ.

Sau khi xảy ra nhiều chuyện như vậy, để che mắt mọi người, em đã đổi tên, nhưng vẫn không thể trốn thoát được." Hạ Lạc không giấu diếm nữa, thành thật khai báo mối quan hệ với Lạc Tinh.

"Hạ Lạc, Lạc Hạ... là anh quá ngốc, lẽ ra anh phải nghĩ ra từ lâu mới đúng." "Xin lỗi, không phải em cố ý giấu anh, chỉ là em thực sự không muốn dính dáng gì đến mẹ con họ nữa.

Mấy năm trước em đã đoạn tuyệt quan hệ với họ rồi, cũng chỉ mới đụng mặt gần đây thôi." "Là vì anh và Ngải Ngải sao?" Hạ Lạc gật đầu: "Coi là vậy đi." Nếu không phải làm gia sư cho Ngải Ngải, cô cũng sẽ không gặp lại Lạc Tinh.

Nếu không gặp Lạc Tinh, chuyện này cũng sẽ không bị vạch trần.

Gặp Bùi Dĩ Thành, dường như cô rất xui xẻo.

Nhưng cô cũng thật may mắn, một người đàn ông như Bùi Dĩ Thành, dù là làm bạn hay làm người yêu, đều là một lựa chọn rất tốt.

Bùi Dĩ Thành hít một hơi thật sâu: “Chuyện do anh mà ra, vậy cứ để anh giải quyết.” “Anh tin lời em nói sao?” “Nói nhảm gì thế, Lạc Tinh là hạng người gì bây giờ anh cũng đã nhìn rõ rồi.

Thực ra mối quan hệ của anh và cô ta không phức tạp như em nghĩ đâu, chỉ là hồi đi học có chút cảm tình thôi.

Lúc đó cô ta rất nổi bật trong các câu lạc bộ ở trường, lại xinh đẹp nữa, là nữ thần trong lòng các chàng trai.” Thời đó con trai nhìn người đâu có nhìn nội tâm, ấn tượng đầu tiên chính là gương mặt đó.

Hạ Lạc cười khinh bỉ, nữ thần.

Chương 1995

Từ đó dùng cho Lạc Tinh đúng là một sự sỉ nhục.

Cô chỉ có thể nói Lạc Tinh quá giỏi diễn kịch, đặc biệt là trước mặt con trai, cô ta bẩm sinh đã thích trở thành tâm điểm được các chàng trai săn đón.

Và cô ta vẫn luôn nỗ lực vì điều đó, đồng thời làm rất tốt.

Từ nhỏ đến lớn, trong mắt người ngoài, cô em gái này rất tốt, ngược lại cô là chị gái lại luôn bị coi là độc ác.

Cô cũng lười giải thích, người khác nghĩ gì về mình cô thực sự chẳng quan tâm.

“Khụ khụ, bảo bối nhà anh nói không sai, mắt nhìn của anh không tốt lắm.” Bùi Dĩ Thành che miệng khẽ ho một tiếng.

“Anh có nhận thức được như thế là tốt rồi.” “Lạc Lạc, có thể đừng trực tiếp như thế được không, hãy cân nhắc đến cảm xúc của anh một chút đi.” “Rất xin lỗi, cái thói khách sáo giả tạo đó em không biết làm.” Nếu không phải trong quá trình tiếp xúc, anh dần nhận ra sự thẳng thắn của cô, thì tính cách này của cô rất dễ bị người ta hiểu lầm.

“Em đấy, quá cứng nhắc rồi, như vậy sẽ thiệt thòi lắm.

Ngay cả Ngải Ngải cũng hiểu thế nào là 'gặp người nói lời người, gặp quỷ nói lời quỷ', tại sao em lại không hiểu cơ chứ?” “Em không so được với Ngải Ngải.” Điểm này Hạ Lạc buộc phải thừa nhận, bé Ngải Ngải tuy nhỏ nhưng lại thông minh già dặn.

“Ngải Ngải chịu ảnh hưởng từ bà nội bé khá nhiều.” “Mẹ anh dạy bé rất tốt.” “Ừm, Ngải Ngải như thế này rất tốt, nhưng cũng khiến anh thấy xót xa.” Còn nhỏ tuổi mà đã hiểu chuyện như vậy, người làm cha như anh cũng chẳng vui vẻ gì cho cam.

“Bùi Dĩ Thành, anh là một người cha rất tốt.” “Nhưng Ngải Ngải muốn có một người mẹ.” Bùi Dĩ Thành nhìn Hạ Lạc với ánh mắt rực cháy.

Hạ Lạc né tránh, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, thứ anh muốn cô thực sự không thể cho được.

“Hạ Lạc, em có thể đừng cứ mãi làm con rùa rụt cổ được không?” “Em không có, em vẫn luôn đối mặt, nhưng em biết cái gì nên nghĩ, cái gì không nên nghĩ.” “Anh cho phép em nghĩ, nghĩ về anh, nghĩ về con gái anh.” Bùi Dĩ Thành nâng khuôn mặt nhỏ của Hạ Lạc lên, đôi mắt tràn ngập sự nghiêm túc.

Hạ Lạc rất cảm động, đã đến nước này rồi mà người đàn ông này vẫn kiên trì với thái độ ban đầu.

Liệu cô có nên mạnh dạn thử một lần không?

“Lạc Lạc, rốt cuộc em có nghe anh nói không đấy?” “Tiếp theo sẽ còn phức tạp hơn nhiều.” “Có thể phức tạp đến mức nào chứ, cứ yên tâm giao cho anh, anh có thể xử lý tốt.” “Vậy nếu em không đồng ý với anh, anh sẽ không giúp nữa sao?” Bùi Dĩ Thành bật cười vì tức, sao lại có người phụ nữ ngốc nghếch đến thế chứ, có cần phải nói trắng ra như vậy không?

Không biết lợi dụng đàn ông một chút sao?

“Vậy nếu anh nói đúng là thế, em sẽ làm gì?” “Anh đi đường lớn của anh, em đi cầu độc mộc của em.” Hạ Lạc không cần suy nghĩ mà nói ngay.

“Em trả lời nhanh thế làm anh thấy mình chẳng có chút vị trí nào trong lòng em cả.” “Bùi tiên sinh, em thực sự không đùa đâu.” “Anh cũng không đùa, chuyện của em để anh xử lý.

Em cũng đừng quay lại chỗ đó nữa, về đó sẽ không được yên thân đâu, chuyện này truyền ra có thể sẽ có người đến canh chừng chỗ em ở đấy.

Tạm thời em cứ dọn đến chỗ anh ở đi, có phòng khách em cứ tùy ý chọn, nếu muốn ngủ cùng Ngải Ngải thì cũng không vấn đề gì.

Dù sao Ngải Ngải cũng thích em, hai người ngủ chung anh thấy rất ấm áp, anh cũng thích nữa." "Ở nhà anh như vậy không hay lắm đâu?" "Anh nói hay là hay, sao mà lắm lời thế, đi thôi, chúng ta về nhà, chiều nay cùng đi đón bé Ngải Ngải." Bùi Dĩ Thành nắm lấy bàn tay nhỏ của Hạ Lạc, dắt cô đi thẳng về phía trước.

Hạ Lạc ngẩn ngơ, hoàn toàn không ngờ sự việc lại diễn biến thành thế này, cô dường như đã mặc định chấp nhận sự theo đuổi của Bùi Dĩ Thành.

Ồ, không, Bùi Dĩ Thành căn bản không cho cô quyền nói không.

Nhưng cô thực sự không có cách nào xử lý chuyện này, chỉ có thể giao cho anh thôi phải không?

Và cô cũng hoàn toàn yên tâm về con người này phải không?

Hạ Lạc suốt quãng đường đều suy nghĩ về vấn đề này, Bùi Dĩ Thành nhìn bộ dạng ngây ngốc của Hạ Lạc cũng không làm phiền cô.

Vẻ mặt ngơ ngác hiện tại của cô tốt hơn nhiều so với bộ dạng đau khổ lúc nãy.

Bùi Dĩ Thành tạm thời sắp xếp Hạ Lạc ở phòng của bé Ngải Ngải: "Em cứ yên tâm mà ở, anh là người chính trực, có con gái anh ở đây, anh cũng chẳng làm gì em được đâu." "Em ngủ một lát đi, anh xuống nhà gọi đồ ăn, lúc nào đồ đến anh sẽ gọi em.

Tắt điện thoại đi, đừng quan tâm đến chuyện gì cả.” “Vậy còn công việc của em thì sao?” “Đã nói giao cho anh thì cứ giao hết cho anh đi, anh sẽ nói chuyện với ông chủ của các em, anh rất thân với ông ấy.” “Cảm ơn anh nhé.” “Mau nằm xuống đi, đừng lề mề nữa.” Hạ Lạc cởi áo khoác rồi nằm xuống giường của Ngải Ngải, Bùi Dĩ Thành đắp chăn cho cô xong mới ra ngoài.

Hạ Lạc sụt sịt mũi, Bùi Dĩ Thành là người đàn ông đầu tiên đối xử với cô tốt như vậy, cô hiện tại rất tham luyến sự dịu dàng của anh, chỉ là không biết sự dịu dàng này có thể kéo dài bao lâu.

Thôi kệ, bất kể bao lâu, cứ để cô tận hưởng một chút đã.

Bùi Dĩ Thành đặt đồ ăn trên điện thoại rồi đi xử lý chuyện của Hạ Lạc.

May mà chuyện này hiện tại vẫn chưa lan rộng, mới chỉ có mấy người trong phòng tranh biết thôi.

Anh lập tức đánh sập diễn đàn đã đăng tin tức đó, rồi liên hệ với người phụ trách phòng tranh.

Chú An không có ở đó, phòng tranh được giao cho một người cháu họ của chú quản lý, người đó anh cũng quen.

Nhận được điện thoại của Bùi Dĩ Thành, người đó lập tức triệu tập một cuộc họp khẩn cấp và yêu cầu tất cả mọi người phải giữ kín miệng.

Bùi Dĩ Thành cũng tìm ngay một luật sư quen thuộc để gửi thư luật sư cho mẹ con Lạc Tinh.

Anh còn đích thân gọi điện cho Lạc Tinh, vừa kết nối đã mắng xối xả: “Lạc Tinh, dẹp ngay mấy cái thủ đoạn rẻ tiền đó của cô đi.

Nếu còn để chuyện tương tự xảy ra một lần nữa, tôi không ngại dùng chút thủ đoạn để tống cô vào đồn cảnh sát đâu.” Lạc Tinh nhất thời không phản ứng kịp: “Dĩ Thành, anh đang nói gì vậy?” “Tôi đang nói gì trong lòng cô chẳng lẽ không rõ sao?

Hạ Lạc là em gái cô, đối xử với em gái mình tàn nhẫn như vậy, tôi thật không biết trước đây sao mình lại có thiện cảm với cô nữa, đúng là mù mắt chó rồi.” Đôi mắt Lạc Tinh đỏ rực vì đố kỵ.

Mấy ngày nay cô ta đã gọi cho anh bao nhiêu cuộc điện thoại mà anh không thèm bắt máy lấy một cuộc, anh tuyệt tình cắt đứt mọi liên lạc, nói không gặp là không gặp.

Giờ đột nhiên gọi tới lại là vì con tiện nhân Hạ Lạc kia.

“Dĩ Thành, em không biết anh đang nói gì cả!” “Đồ đàn bà giả tạo, chuyện ở công ty Hạ Lạc là do cô làm phải không?

Ngoài cô ra chẳng có ai làm mấy cái trò đó đâu, còn dám diễn trước mặt tôi à?

Tôi đã tra được địa chỉ IP rồi, chính là từ công ty cô đang làm việc đấy, thư luật sư sẽ sớm gửi đến thôi.” Thư luật sư.

Chương 1996

Lạc Tinh giật mình, không dám tin Bùi Dĩ Thành lại vì con nhỏ Lạc Hạ đó mà đối xử với mình như vậy.

Con nhỏ đó đã dùng thủ đoạn gì mà chỉ trong thời gian ngắn đã mê hoặc anh đến mức này.

"Dĩ Thành, anh chắc chắn đã bị con hồ ly tinh Lạc Hạ kia che mắt rồi.

Những gì em nói đều là thật, nó thực sự đã bị đàn ông cưỡng hiếp, mà không chỉ một người đâu.

Nó không còn là người đàn bà trong sạch nữa rồi, khi ở bên nó anh không thấy ghê tởm sao?

Nó từng bị bao nhiêu gã đàn ông đè dưới thân, đủ mọi tư thế, nó dơ bẩn lắm." Bùi Dĩ Thành tức giận đến mức suýt chút nữa đập nát điện thoại, cái loại đàn bà đê tiện này, đúng là chuyện gì cũng có thể thốt ra được.

"Tôi nói cho cô biết, tôi biết hết mọi chuyện rồi, Hạ Lạc đã thành thật với tôi từ lâu.

Cô không cần phải thêm mắm dặm muối để bôi nhọ cô ấy nữa đâu.

Hành vi của cô đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến danh dự của cô ấy, cũng đã xâm phạm quyền riêng tư, tôi kiện phát nào trúng phát đó, cô cứ liệu hồn mà đợi đấy." Nói xong, Bùi Dĩ Thành cúp máy.

Lạc Tinh cũng tức giận đập mạnh điện thoại xuống đất: "Lạc Hạ, con tiện nhân này, mày lại có thể tự mình nói ra chuyện đó, mày giỏi lắm, tao đã coi thường mày rồi." Biết làm sao đây, cô ta lấy đâu ra tiền thuê luật sư để hầu tòa chứ.

“Có chuyện gì thế?” Mẹ Lạc hỏi.

“Con đăng chuyện của Lạc Hạ lên mạng công ty nó, chuyện này bị Bùi Dĩ Thành biết rồi.

Anh ta bây giờ muốn đứng ra bảo vệ nó, nói là đã gửi thư luật sư cho con.” “Không phải con nói Bùi Dĩ Thành sẽ không thích Lạc Hạ sao?

Bây giờ lại là thế nào?” Mẹ Lạc cảm thấy mình đã tính sai, nếu Bùi Dĩ Thành thực sự thích Lạc Hạ và muốn cưới nó thì cũng được thôi, dù sao bà vẫn là mẹ vợ cơ mà?

Sớm biết thế này bà đã chẳng phí công ép Lạc Tinh lên làm gì.

“Mẹ hỏi con, con biết hỏi ai?

Chuyện này mẹ nên tự hỏi mình ấy, xem mẹ dạy dỗ con gái mình thành cái loại hồ ly tinh gì rồi.” Mẹ Lạc khinh bỉ nói: “Là lỗi của mẹ sao?

Rõ ràng là bản thân con vô dụng, thế mà còn không bằng Lạc Hạ, quyến rũ đàn ông cũng không xong, để người ta hớt tay trên mất rồi.” “Mẹ, bây giờ mẹ lại muốn đứng về phía con tiện nhân kia à?

Mẹ đừng quên mẹ vừa mới từ đồn cảnh sát ra đấy, tất cả chuyện này là nhờ ơn ai, hiện tại mẹ chỉ có thể đứng cùng chiến tuyến với con thôi.” “Mẹ chẳng đứng về phía ai cả, chuyện này mẹ không quản nữa, hai chị em con tự đi mà giải quyết.” Bất kể ai thắng ai thua, dù sao bà cũng là mẹ, sau này chuyện cưới hỏi gì cũng phải qua tay bà.

Bà chỉ cần đợi thu tiền sính lễ là được.

Lạc Tinh quá hiểu tính cách mẹ mình, vừa nhìn vẻ mặt đó là biết bà đang nghĩ gì: “Mẹ, con nói rồi mẹ đừng có nằm mơ nữa, Lạc Hạ dù thế nào cũng sẽ không nhận mẹ đâu, nó chỉ mong mẹ chết sớm đi cho rảnh nợ thôi.” “Nói năng cái kiểu gì thế, tao là mẹ mày đấy, mày đang rủa tao chết đúng không?” “Con khuyên mẹ đừng có mơ tưởng hão huyền nữa, cả đời này mẹ chỉ có thể trông cậy vào con thôi, con tốt thì mẹ mới tốt được, Lạc Hạ thì mẹ tuyệt đối không nhờ vả được gì đâu.” Mẹ Lạc không nói gì nữa, như đang suy tính điều gì đó.

Hạ Lạc ngủ một giấc thật ngon trên giường của bé Ngải Ngải, Bùi Dĩ Thành cũng không nỡ gọi cô dậy.

Đến khi cô tự mình đi xuống lầu đã là hai giờ chiều.

Bùi Dĩ Thành đang ôm laptop xử lý công việc ở phòng khách, thấy cô xuống, anh mỉm cười ngẩng đầu lên: “Tỉnh rồi à?” Hạ Lạc ngại ngùng gật đầu: “Vâng.” Cô cũng không ngờ mình lại ngủ một mạch đến tận bây giờ, dường như đã làm lỡ việc của anh.

“Trong bếp có đồ ăn đấy, chờ chút, anh đi hâm nóng lại cho em, xong ngay đây.” “Không cần đâu, anh cứ bận việc của mình đi, để em tự làm là được rồi.” Hạ Lạc tự đi vào bếp, Bùi Dĩ Thành cũng mặc cô.

Cô bằng lòng coi nơi này như nhà của mình là điều anh rất mong đợi.

Buổi chiều, hai người cùng đi đón bé Ngải Ngải, nhưng Hạ Lạc không xuống xe.

Bé Ngải Ngải vừa nhìn thấy người đã nhào ngay vào lòng Hạ Lạc, miệng ngọt xớt: “Hạ Hạ lão sư yêu quý của cháu, sao cô lại đến đây ạ?” “Vì cô nhớ cháu đó.” “Vậy sau này mỗi ngày cô đều nhớ cháu đi, có phải ngày nào cô cũng sẽ đến đón cháu không?” “Con có thích Hạ Hạ lão sư đến đón con không?” “Tất nhiên là thích rồi ạ, cháu yêu Hạ Hạ lão sư nhất.” Bé Ngải Ngải nịnh nọt.

Bùi Dĩ Thành cũng chẳng buồn bóc mẽ, cái con bé này khéo nịnh quá, ở bên ai cũng nói yêu người đó nhất.

“Sau này để Hạ Hạ lão sư ngủ cùng con nhé, thấy sao nào?” Bùi Dĩ Thành nói.

“Tất nhiên là tốt quá rồi ạ!” “Bùi tiên sinh.” Hạ Lạc lên tiếng nhắc nhở, cô chưa hề đồng ý ở lại nhà anh.

Nhưng Bùi Dĩ Thành không thèm để ý đến Hạ Lạc, chuyện này anh đã quyết định rồi, Hạ Lạc có nói gì cũng vô ích.

“Ba ơi, Hạ Hạ lão sư, hai người đang sống chung ạ?” “Không có.” “Đúng thế.” Bùi Dĩ Thành và Hạ Lạc đồng thanh trả lời.

Bé Ngải Ngải nhìn Hạ Lạc rồi lại nhìn Bùi Dĩ Thành.

Hạ Lạc đỏ bừng mặt như tôm luộc.

Cái con bé này đúng là quá già dặn, cái gì cũng biết.

“Ngải Ngải, không phải như vậy đâu, Hạ Hạ lão sư gặp chút chuyện nên tạm thời qua nhà mình ở nhờ vài ngày.

Vì cô ấy thích Ngải Ngải nên định sau này sẽ ngủ chung giường với con.” “Vâng ạ, con không vấn đề gì đâu, Hạ Hạ lão sư muốn ở bao lâu cũng được, con đều thích hết.” “Cảm ơn bảo bối.” Hạ Lạc ôm chặt lấy Ngải Ngải trong lòng.

“Hạ Hạ lão sư gặp chuyện gì vậy ạ?” “Chuyện của Hạ Hạ lão sư hơi phức tạp, Ngải Ngải có lẽ không hiểu đâu.” “Vậy cô nói với ba đi, để ba giúp cô.

Nếu ba không giải quyết được thì cháu đi tìm ông bà nội.

Nếu ông bà nội cũng không giải quyết được thì cháu sang nhà họ Lục cầu cứu.

Các bậc tiền bối nhà họ Lục đều rất thương cháu, chỉ cần cháu mở lời họ chắc chắn sẽ giúp đỡ.

Hạ Hạ lão sư, cô hoàn toàn không phải lo lắng đâu, không có chuyện gì là không giải quyết được cả.” Hạ Lạc nghe mà vừa cảm động vừa xót xa, một đứa trẻ bốn tuổi sao lại có thể hiểu biết sớm như vậy.

“Cảm ơn Ngải Ngải nhé.” “Chuyện nhỏ mà.” Hạ Lạc không hỏi Bùi Dĩ Thành rốt cuộc giải quyết như thế nào, đã giao cho anh rồi thì cô không hỏi nữa.

Thực ra cô cũng đang trốn tránh, không muốn những chuyện từ mấy năm trước lại lặp lại.

Cô cứ thế ru rú trong nhà, chẳng màng đến việc gì, điện thoại cũng tắt máy suốt.

Chương 1997

Mỗi ngày cô nấu cơm cho hai cha con nhà họ Bùi, tối đến dạy bé Ngải Ngải vẽ tranh và ngủ cùng bé.

Bùi Dĩ Thành đúng như lời anh nói, thực sự không làm gì quá đáng với cô, nhưng mỗi khi đi làm về anh đều mang cho cô một cành hoa.

Hôm nay là hoa hồng đỏ, ngày mai là hồng champagne, rồi hoa cát tường, mỗi ngày một loại khác nhau.

Dù bị bé Ngải Ngải chê là keo kiệt nhưng anh vẫn kiên trì, mỗi lần chỉ tặng đúng một cành.

Hạ Lạc lúc đầu còn thấy ngại, nhưng sau đó đã quen dần, lần nào cô cũng mỉm cười nhận lấy rồi cắm vào bình hoa đặt ở phòng khách và bàn ăn.

Cuộc sống đơn giản nhưng tràn đầy, bên cạnh có một đứa trẻ líu lo và một người đàn ông trưởng thành, vững chãi, dường như những ngày tháng trước đây không còn khó khăn như cô tưởng nữa.

Một tuần sau.

Cô mở điện thoại lên, phát hiện có rất nhiều cuộc gọi nhỡ từ Lạc Tinh và mẹ Lạc, cô nhìn qua rồi cũng chẳng buồn để ý.

Còn có một số cuộc gọi từ các đồng nghiệp cũ, trong tin nhắn họ gửi đến đều là những lời xin lỗi, nói rằng không nên tin vào những lời trên diễn đàn, hứa rằng chuyện tương tự sẽ không xảy ra nữa và mong cô mau chóng quay lại làm việc.

Hạ Lạc chỉ xem qua chứ không trả lời, những lời xin lỗi như vậy cô không biết phải đáp lại thế nào.

Nếu không nhờ Bùi Dĩ Thành làm gì đó, những lời đàm tiếu kia chắc chắn đã hủy hoại cô rồi.

Xin lỗi thì dễ, nhưng những tổn thương gây ra cho người khác sao có thể dễ dàng phai nhạt như thế.

Hạ Lạc vừa xem xong định thoát ra thì Lạc Tinh lại gọi tới, lần này cô bắt máy.

"Con nhỏ này, cuối cùng mày cũng chịu nghe máy rồi, mấy ngày nay mày chết ở đâu thế hả?" "Có chuyện gì thì nói mau." Hạ Lạc lạnh lùng.

"Mẹ bị tai nạn xe rồi, đang nằm trong bệnh viện, mày đừng có mà giả vờ không biết." "Chết chưa?" "Lạc Hạ, mày còn có lương tâm không hả?

Đó là mẹ mày đấy, mày đối xử với mẹ mình như thế sao?

Mẹ có nhiều điểm không tốt nhưng dù sao cũng là mẹ mày, mày nghĩ mày có thể dễ dàng bỏ mặc bà ấy được à?" Lạc Tinh tức đến nổ phổi.

"Chưa chết à, chưa chết thì đừng gọi cho tôi." Hạ Lạc cười mỉa mai.

Đừng tưởng cô không biết Lạc Tinh định làm gì, chắc chắn là trông mong cô đến trả tiền viện phí chứ gì.

Cô không phải là kẻ ngốc để người ta lợi dụng, chuyện này cô không muốn quản.

Nếu mẹ Lạc sắp chết thật thì cô có thể sẽ đến nhìn mặt lần cuối.

"Lạc Hạ, mày coi chừng bị trời đánh đấy." "Có đánh thì cũng đánh các người trước." "Lạc Hạ, tiền viện phí ở đây hết hai vạn tệ, mỗi người một vạn.

Nếu không nộp tiền viện phí, mẹ sẽ bị đuổi ra khỏi đây đấy, mày mau mang tiền đến đây cho tao!” Lạc Tinh thẳng thừng ra lệnh.

“Không bao giờ.” Hạ Lạc cúp điện thoại, không biết hai mẹ con đó lại đang bày trò gì.

Cô thực sự chẳng buồn quan tâm.

Đuổi thì đuổi, liên quan gì đến cô.

Dù sao cô cũng hận họ, cái sự căm ghét đó phát ra từ tận đáy lòng.

Cô nghĩ đoạn ký ức bị mất của mình chắc chắn có liên quan đến họ, nếu không cô đã không hận họ sâu sắc đến vậy. "Mẹ, mẹ nghe thấy rồi đấy, con tiện nhân đó trả lời như vậy đấy." Lạc Tinh tức đến mức suýt chút nữa ném luôn điện thoại. "Đến cả mẹ mà nó cũng không thèm tới nhìn, con ranh này đúng là khiến người ta lạnh lòng mà." Mẹ Lạc thực sự bị thương ở chân, sắc mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh. "Bảo bà từ bỏ ý định đó đi, cứ nhất quyết đặt hy vọng vào nó, giờ thì thấy rồi đấy." "Ồn chết đi được, không để tôi yên ổn được một lát à." "Yên ổn, mẹ muốn yên ổn thế nào?

Con không lấy đâu ra nhiều tiền thế để nộp viện phí cho mẹ đâu, con còn phải thuê luật sư bào chữa cho mình nữa." "Hai vạn tệ mà con cũng không có sao?

Con lừa mẹ đúng không?" "Tiền con kiếm được mỗi tháng đều bị mẹ lấy đi hơn phân nửa rồi, mẹ tưởng con còn để dành được bao nhiêu tiền chắc." Lạc Tinh thực sự rất tức giận, người mẹ không cầu tiến này khiến cô ta chịu đựng đủ rồi. "Vậy phải làm sao bây giờ?" Mẹ Lạc hiếm khi tỏ ra lo lắng. "Mẹ hỏi con thì con biết hỏi ai?" Hạ Lạc đi đón tiểu Ngải Ngải đúng giờ, Bùi Dĩ Thành có việc đột xuất nên cô đi một mình.

Lúc về, cô nhóc cứ đòi đi ăn KFC.

Trẻ con vốn dĩ luôn thích những món này.

Chuyện này Hạ Lạc không dám tự quyết định: "Ngải Ngải, bình thường ba có cho phép con ăn không?" "Cho phép mà, thỉnh thoảng ba cũng đưa con đi ăn một lần." "Thật không?" Hạ Lạc không tin cô nhóc này lắm, con bé vốn lém lỉnh, nhiều lúc cô chẳng biết lời nào là thật, lời nào là giả. "Hay là cô gọi điện hỏi ba đi, tâm tư đàn ông con cũng chẳng đoán chuẩn được đâu." Tiểu Ngải Ngải nhún vai.

Tốt nhất là nên giao lưu nhiều chút để vun đắp tình cảm mà.

Hạ Lạc chỉ đành gọi điện cho Bùi Dĩ Thành.

Khi thấy cuộc gọi đến, anh lộ vẻ kinh ngạc xen lẫn vui mừng, giọng nói lập tức trở nên dịu dàng: "Lạc Lạc." "Đã bảo là gọi tôi là Hạ Lạc rồi mà." "Vậy gọi là Hạ Hạ nhé." Hạ Lạc vẫn chưa quen với cách nói chuyện thân mật như vậy, dù thời gian này họ cùng sống dưới một mái nhà, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy.

Cô đi thẳng vào vấn đề: "Ngải Ngải muốn đi ăn KFC, tôi đưa con bé đi được không?" "Cái con bé thối này, tháng này đã ăn một lần rồi, giờ lại muốn đi nữa." Ngải Ngải nghe thấy lời ba nói liền bĩu môi, nhìn Hạ Lạc cầu xin: "Cô xin ba giúp con đi, chỉ cần cô xin là ba nhất định sẽ đồng ý." Nhìn vẻ mặt tội nghiệp của cô nhóc, Hạ Lạc không đành lòng: "Lần này gượng ép phá lệ một lần đi, chắc không sao đâu." "Ừm, vậy em trông con bé kỹ chút, đừng để nó uống coca, con bé đó lần nào uống xong cũng đau bụng." "Được rồi, tôi cúp máy đây." "Lạc Lạc, đợi đã." "Có chuyện gì vậy?" "Em không còn gì khác muốn nói với anh sao?

Gọi điện chỉ để hỏi mỗi chuyện này thôi à?" Bùi Dĩ Thành tỏ vẻ u sầu, khó khăn lắm bạn gái mới gọi điện tới, kết quả lại chỉ vì cái con bé Bùi Ngải Ngải kia. "Tôi chỉ muốn nói chuyện này thôi mà." Hạ Lạc thành thật trả lời. "Hạ Lạc, sao em chẳng có chút tự giác làm bạn gái người ta gì cả vậy." "Tôi là bạn gái anh hồi nào?" Bùi Dĩ Thành thực sự muốn cúp máy, không muốn nói chuyện với cô nữa, nhưng phong độ quý ông khiến anh không thể làm vậy.

Chương 1998

Anh hít một hơi thật sâu để đảm bảo mình không bị tức đến ngất đi. "Hạ Lạc, em đúng là..." Bùi Dĩ Thành thực sự chẳng tìm được từ nào thích hợp để hình dung cô nữa.

Đương nhiên, Hạ Lạc cũng không cho anh cơ hội đó, cô nói một câu "Tạm biệt" rồi cúp máy luôn.

Bùi Dĩ Thành tức nổ đom đóm mắt.

Bùi Lệ Hành hiếm khi thấy con trai út của mình có bộ dạng này.

Từ khi đột nhiên xuất hiện một đứa con gái, con trai ông đã ý thức được trách nhiệm của mình, trở nên trầm ổn, nội liễm hơn nhiều. "Sao thế này?

Bị phụ nữ chọc giận à?" "Chứ còn gì nữa ạ." Bùi Lệ Hành vô cùng tò mò: "Tìm được bạn gái thật rồi sao?

Không phải là 'tiểu yêu tinh' trong miệng Ngải Ngải đấy chứ?" "Tiểu yêu tinh nào cơ?" "Cái cô Lạc gì đó ấy." Bùi Lệ Hành không biết tên cụ thể.

Cả nhà ông vì sự tuyên truyền nhiệt tình của Ngải Ngải mà chẳng ưa gì Lạc Tinh, cũng chẳng để tâm đến cô ta. "Không phải người đó, là một người mà Ngải Ngải rất thích." "Vậy thì tốt quá rồi, nhưng xem ra cô bé kia có vẻ không mặn mà với con lắm, cố gắng lên." Bùi Lệ Hành vỗ vai con trai. "Ba, làm sao để theo đuổi phụ nữ ạ?" Bùi Lệ Hành chỉ vào mũi mình: "Con hỏi ba á?" "Thôi, con lỡ lời." Đúng là hỏi nhầm người rồi, lão ba nhà anh thì có bản lĩnh gì mà theo đuổi phụ nữ, ông đã bỏ lỡ tận hai người, cuối cùng vẫn là được lão mẹ nhà anh theo đuổi ngược lại.

Sắc mặt Bùi Lệ Hành có chút ngượng ngùng: "Thằng ranh con, đừng có coi thường người khác." "Con đi trước đây, đi đón người." Hạ Lạc cúp máy xong liền thấy tiểu Ngải Ngải chống nạnh, cười ngặt nghẽo.

Cô không hiểu chuyện gì: "Tiểu khả ái, con cười gì thế?" "Ha ha, ba con chắc chắn là đang tức nhảy dựng lên rồi." "Anh ấy tức cái gì?" Ngải Ngải lắc đầu: "Ba ơi, ba thảm rồi, trong lòng cô Hạ thực sự không có vị trí của ba đâu." "Cô Hạ, giờ cô với ba có tính là bạn trai bạn gái không?" "Chuyện này..." Cô cũng không biết hiện tại giữa mình và Bùi Dĩ Thành là như thế nào, những lời anh nói thực sự khiến cô rung động, đối với anh dường như cũng đã có một sự ỷ lại thoang thoảng. "Thôi được rồi, cô không nói con cũng biết rồi." Ngải Ngải ra vẻ cụ non nói. "Con biết gì cơ?" Sao cô lại chẳng biết gì hết vậy. "Chúng ta mau đi thôi, lát nữa đông bạn nhỏ là không còn chỗ ngồi đâu." Ngải Ngải kéo Hạ Lạc đi.

Cô nhóc ăn rất khỏe, đung đưa hai cái chân trắng nõn bắt đầu ăn.

Hạ Lạc không thích ăn mấy thứ dầu mỡ này nên chỉ ngồi bên cạnh lặng lẽ quan sát. "Ngải Ngải, ăn chậm thôi, ăn nhanh quá là bụng sẽ khó chịu đấy." "Dạ không, ba đang trên đường sát tới đây rồi." Nếu con không tranh thủ ăn nhiều chút, lát nữa ba đến là không được ăn nữa đâu. "Con lại biết à?" "Đoán thôi mà." Hạ Lạc lắc đầu, "bà cụ non" này đúng là quá thông minh.

Ăn được một lát, Ngải Ngải muốn đi vệ sinh, Hạ Lạc đành dắt con bé đi.

Cô nhóc chạy tung tăng, đâm sầm vào một người phụ nữ.

Hạ Lạc giật mình, vội vàng kéo Ngải Ngải lại kiểm tra: "Có đau ở đâu không con?" "Cô Hạ ơi, Ngải Ngải không sao ạ." Cô nhóc lắc đầu, sau đó cung kính nói: "Thưa dì, con xin lỗi ạ, con không cố ý đâu."

Người phụ nữ trung niên ngẩn ra một lát rồi mỉm cười: "Cháu gọi dì là gì?" "Dì ạ." "Ha ha, cái miệng nhỏ của cháu thật ngọt, ở tuổi này dì làm bà ngoại cháu cũng được rồi đấy." "Oa, vậy thì cũng là một người bà trẻ trung xinh đẹp ạ." Hạ Lạc cũng nói với người phụ nữ: "Xin lỗi bà, đứa trẻ này chạy vội quá nên đã va phải bà." Người phụ nữ xua tay, mỉm cười ôn hòa: "Không sao, trẻ con đều thế cả.

Chị dạy con gái khéo quá, con bé rất hiểu chuyện." "Bà xinh đẹp ơi, bà thấy hai chúng con trông rất giống mẹ con đúng không ạ?" "Chẳng lẽ không phải sao?" Người phụ nữ ngẩn ngơ. "Cũng có thể ạ, xem cô Hạ của con có đồng ý không thôi." Cô nhóc nhướng mày.

Con bé đã nghĩ thông suốt rồi, mẹ ruột đang ở xó xỉnh nào cũng chẳng biết, nói không chừng là chẳng bao giờ gặp lại.

Con bé nhất định phải giữ chặt lấy cô Hạ.

Nhất định phải giữ cho bằng được.

Nắm đấm nhỏ của cô nhóc siết chặt, gương mặt non nớt tràn đầy vẻ kiên định.

Hạ Lạc lắc đầu, mỉm cười giải thích: "Ngại quá, để bà chê cười rồi, tôi là gia sư của con bé." "Còn là bạn gái của ba con nữa ạ." Ngải Ngải không cam lòng xen vào, việc giúp ba tuyên bố chủ quyền là nhất định phải làm, ba ngốc quá, con bé mà không giúp châm lửa thì chẳng yên tâm chút nào. "Được rồi, được rồi, chúng ta đi thôi, chỉ có con là nhiều lời." "Tạm biệt bà xinh đẹp." Hạ Lạc bế cô nhóc đi vệ sinh, khi quay lại bàn ăn, cô phát hiện người bà xinh đẹp lúc nãy đang ngồi ngay bàn bên cạnh, đối diện bà là một người đàn ông. "Bà xinh đẹp, chúng ta lại gặp nhau rồi." Ngải Ngải tự nhiên vẫy tay với họ. "Chào cháu." "Oa, còn có một ông lão đẹp trai nữa." Người đàn ông cũng mỉm cười với Ngải Ngải: "Chào cháu." Thực ra Hạ Lạc không thích niềm nở với người lạ lắm, nhưng Ngải Ngải đã vậy thì cô cũng chỉ đành gật đầu chào họ.

Cặp vợ chồng đó cũng lịch sự mỉm cười lại, có thể thấy họ đều là những người có học thức. "Ngải Ngải, ăn nhanh lên rồi chúng ta phải về sớm, còn phải nấu cơm cho ba nữa." "Con biết rồi, ba mà biết cô nghĩ vậy chắc chắn sẽ vui lắm cho xem." Hai người vừa ngồi xuống không lâu thì Bùi Dĩ Thành đã đuổi tới.

Vừa nhìn thấy Ngải Ngải đang ăn ngồm ngoàm, khóe mắt anh giật giật: "Bùi Ngải Ngải." Đến nhanh thật đấy. "Ba." Ngải Ngải gọi một tiếng, lại nhét thêm một miếng gà lớn vào miệng.

Bùi Dĩ Thành ngồi xuống bên cạnh Hạ Lạc, theo bản năng muốn đưa tay khoác lên vai cô nhưng bị cô né tránh.

Ngải Ngải phồng má, đôi mắt cười cong tít.

Bùi Dĩ Thành khẽ ho một tiếng: "Cười cái gì mà cười, mau ăn đi, miếng cuối cùng đấy, không được ăn nữa đâu." Ngải Ngải đảo mắt: "Ba chỉ biết nạt con thôi." "Đồ không có lương tâm, ba nạt con bao giờ?" "Vừa xong đấy thôi, hai mắt con đều thấy rõ mồn một, ba còn muốn chối à." "Cái con bé thối này." "Ba thối." "Con muốn lên trời đúng không?" "Đương nhiên là muốn rồi, con còn muốn đi hái sao nữa kia." Ngải Ngải đáp trả dứt khoát.

Tiếng cãi vã của hai cha con khiến cặp vợ chồng trung niên đối diện bật cười.

Người đàn ông đứng dậy đi về phía họ: "Dĩ Thành." Bùi Dĩ Thành vui mừng nói: "Bác An, bác gái, hai người về nước từ bao giờ vậy?" "Mới về được hai hôm thôi, đây là con gái cháu ba?" "Vâng thưa bác An, đây là con gái cháu, Bùi Ngải." "Bác nghe nói lâu rồi mà giờ mới gặp, đúng là vừa xinh vừa đáng yêu, cháu thật có phúc." "Ba ơi, ba quen bà xinh đẹp với ông đẹp trai này ạ?" "Đây là tiền bối của ba, ông An, bà An, mau chào đi con." Bùi Dĩ Thành bế Ngải Ngải vào lòng.

Ông bà An ngồi xuống, Ngải Ngải nhanh trí đổi cách xưng hô ngay. "Đúng rồi, đây là bạn gái của cháu, Hạ Lạc, hai người cứ gọi cô ấy là Lạc Lạc là được ạ." Bùi Dĩ Thành hào phóng giới thiệu.

Hạ Lạc muốn giải thích nhưng tình huống này không tiện nói gì, chỉ đành ngoan ngoãn im lặng.

Chương 1999

"Xinh đẹp lắm, rất xứng với cháu, chắc chắn là cháu được hời rồi." An Trường Hà nói. "Vâng vâng vâng, Lạc Lạc nhà cháu xứng với cháu là quá dư dả rồi." Hạ Lạc đỏ bừng mặt, lườm Bùi Dĩ Thành một cái.

Ngải Ngải nhún vai: "Ba ơi, ba sến quá, con nổi hết da gà rồi đây này." Cả nhóm cười lớn, trò chuyện một lát, Bùi Dĩ Thành hỏi: "Bác An, bác gái, sao hai người đột nhiên lại về nước?" "Bọn bác có tin tức của Niếp Niếp rồi, lần này về là chuyên môn vì con bé.

Lúc bác gái cháu mang thai Niếp Niếp, bà ấy thích nhất là đến cửa hàng KFC này, hôm nay đi ngang qua nên tiện thể vào ngồi một lát." "Có tin tức của Niếp Niếp rồi sao?" "Ừ, có người nói từng nhìn thấy Niếp Niếp, con bé ở thành phố A, chưa hề ra nước ngoài.

Bác và bác gái bao năm nay toàn tìm sai hướng, hèn gì mãi chẳng thấy người." "Chúc mừng bác và bác gái, gia đình bác xa cách bao nhiêu năm, cuối cùng cũng sắp khổ tận cam lai rồi.

Có gì cần giúp đỡ bác đừng khách sáo với cháu nhé." "Tiếc quá, cháu đã có bạn gái rồi.

Lúc Niếp Niếp còn trong bụng mẹ, bác và ba cháu còn nói đùa, nếu nhà bác sinh con gái thì sẽ gả cho cháu làm vợ." Sắc mặt Bùi Dĩ Thành thoáng hiện vẻ ngượng ngùng, anh lén nhìn Hạ Lạc nhưng thấy cô không biểu cảm gì, vẫn như thường lệ, thực sự chẳng nhìn ra tâm trạng cô thế nào. "Bác An, đó đều là lời nói đùa giữa người lớn thôi, lúc đó cháu mới chưa đầy hai tuổi, sao mà biết được mấy chuyện này ạ." An Trường Hà cũng nhìn Hạ Lạc một cái: "Phải rồi, đều là lời nói đùa thôi, giờ thì không thể nữa rồi." Thực sự rất đáng tiếc, sắp tìm được con gái rồi, nếu con gái có thể gả vào nhà họ Bùi thì đúng là một chuyện tốt đẹp.

Ai ngờ Bùi Dĩ Thành đã có bạn gái nhanh như vậy.

Hạ Lạc lúc này dồn hết tâm trí vào vợ chồng nhà họ An.

Ngay từ đầu cô đã thấy cặp vợ chồng này trông rất quen mắt, dường như đã gặp ở đâu đó, kết hợp với cách xưng hô của Bùi Dĩ Thành, cô đột nhiên nhận ra, đây chẳng phải là ông chủ đứng sau phòng tranh của họ sao?

Cô luôn đặc biệt khâm phục vợ chồng họ An, hai người họ không chỉ là họa sĩ nổi tiếng trong nước mà còn quản lý phòng tranh rất quy mô, có nhiều chuỗi cửa hàng trên khắp cả nước, thậm chí cả ở nước ngoài.

Quan trọng hơn là họ không quên tâm nguyện ban đầu, không thương mại hóa hoàn toàn phòng tranh, có rất nhiều họa sĩ vô danh đã được họ phát hiện, họ cũng luôn sẵn lòng trao cơ hội và hỗ trợ những người mới.

Họ còn nhiệt tâm làm từ thiện, thường xuyên giúp đỡ trẻ em mắc chứng tự bế.

Chỉ là không ngờ cặp vợ chồng tốt bụng như vậy lại bị lạc mất con gái từ nhỏ, bao năm vất vả kinh doanh sự nghiệp cũng là để tìm kiếm tung tích của con. "Cô Hạ, sao cô cứ nhìn bà xinh đẹp với ông đẹp trai mãi thế?" Bùi Dĩ Thành lườm cô nhóc một cái rồi nói: "Bác trai bác gái, Lạc Lạc làm việc ở phòng tranh của hai bác đấy ạ." "Bác cũng đoán ra rồi, đây chính là cô gái mà lúc đó cháu hỏi thăm đúng không?" An Trường Hà nói đầy ẩn ý.

Hạ Lạc kinh ngạc nhìn Bùi Dĩ Thành, người này còn hỏi thăm cô với vợ chồng họ An sao?

Thế này thì quá coi trọng cô rồi, cô chỉ là một nhân viên nhỏ, sao vợ chồng họ An có thể biết đến cô được.

Bùi Dĩ Thành rất không tự nhiên: "Khụ khụ, bác An, chắc bác nhớ nhầm rồi, làm gì có chuyện đó ạ." "Thằng bé này, da mặt mỏng y hệt ba cháu, hèn gì mãi chẳng tán đổ được cô bé này." An Trường Hà vừa hay nhìn thấy cảnh Hạ Lạc né tránh Bùi Dĩ Thành, cộng thêm sự cư xử ngượng ngùng giữa hai người là có thể đoán được đại khái, Bùi Dĩ Thành vẫn chưa thực sự thu phục được trái tim người ta. "Bác An, bác giữ chút thể diện cho cháu với." "Ha ha, nhưng mắt nhìn người của cháu cũng không tồi, bác đã xem qua tác phẩm của cô Hạ, rất có tiềm năng." "Thật vậy ạ?" Hạ Lạc vui mừng nói.

Bùi Dĩ Thành biết Hạ Lạc rất yêu hội họa nên cũng nói thêm vào: "Lần trước bác An đã nói với anh rồi, nhưng bác không nhớ người, chỉ nhớ tác phẩm thôi." "Đúng vậy, chính là bức 'La Sát Nữ' đó, cách dùng màu tươi sáng, táo bạo, phối hợp rất tốt, bác rất ấn tượng.

Có thể thấy cháu là một đứa trẻ rất kiên cường, phong cách cá nhân rất đậm nét, chỉ là họa phong hơi có chút âm u.

Thực ra bác vốn muốn gặp cháu từ lâu, nhưng mấy năm nay bận rộn tìm con gái, gần đây mới về nước." An Trường Hà ôn tồn nói.

Gương mặt Hạ Lạc tràn đầy nụ cười, khiến Bùi Dĩ Thành ghen tị đỏ mắt, trước mặt anh hiếm khi thấy cô lộ ra biểu cảm như vậy. "Vâng ạ, lúc vẽ bức đó là khi cháu vừa mới thoát ra khỏi những ngày đen tối nhất, cháu đã đấu tranh rất đau khổ nên có lẽ ý tứ hơi u tối một chút." "Đó là một tác phẩm rất tốt, có cơ hội bác sẽ tiến cử đi tham dự các cuộc thi quốc tế." "Cảm ơn An tổng ạ." "Đừng khách khí thế, gọi bác là bác An là được rồi, cháu là bạn gái của Dĩ Thành mà." "Tôi vẫn còn chưa thừa nhận mà." Hạ Lạc nhỏ giọng lầm bầm. "Ha ha, Dĩ Thành, nghe thấy chưa, người ta còn chưa thừa nhận cháu đâu, mau cố gắng lên, bác đợi uống rượu mừng của hai đứa." "Bác An cứ chờ đấy, cháu sẽ nỗ lực ạ." Ánh mắt Bùi Dĩ Thành tràn đầy ý cười, thâm tình nhìn Hạ Lạc.

Mặt Hạ Lạc lập tức đỏ bừng, cô thật sự phục người đàn ông này luôn rồi, lúc này nhìn cô làm gì, anh nỗ lực thì liên quan gì đến cô.

Bùi Dĩ Thành thở dài trong lòng: Thích một người phụ nữ không hiểu phong tình đúng là tự chuốc khổ vào thân, tâm tư của mình cô ấy hoàn toàn không hiểu, mà tâm tư của cô ấy cũng chẳng bao giờ để mình hiểu được.

Theo đuổi phụ nữ thực sự là quá khó khăn. "Đúng rồi, bác An, cháu có vài vấn đề về hội họa muốn xin bác chỉ giáo ạ." An Trường Hà có tầm ảnh hưởng lớn đối với Hạ Lạc, cô nắm bắt cơ hội tự nhiên sẽ không bỏ qua.

An Trường Hà cũng rất tán thưởng cô gái tài năng này, giống như một tiền bối ôn hòa, bất kể Hạ Lạc hỏi gì ông cũng kiên nhẫn trả lời.

Hai người trò chuyện như không có ai xung quanh.

Những người khác cũng không vào làm phiền, bà An bật cười lắc đầu, nói với Bùi Dĩ Thành: "Bạn gái cháu tính tình y hệt bác An cháu, hễ cứ nhắc đến chuyện vẽ vời là chẳng còn thấy ai xung quanh nữa." "Cô ấy không có sở thích gì khác, chỉ dồn hết tâm trí vào đó thôi ạ." Nếu không phải anh và Ngải Ngải tìm cô về làm gia sư, chắc thế giới của cô chỉ có hội họa, chẳng còn thứ gì khác. "Cô Hạ như thế này là đẹp nhất." Ngải Ngải chống cằm, nhìn Hạ Lạc chằm chằm không rời mắt. "Cái con bé này, chỉ biết nịnh hót, cô Hạ của con giờ có nghe thấy gì đâu." "Đừng có oan uổng người ta mà, người ta nói thật lòng đấy chứ, sau này người ta cũng muốn trở thành người giống như cô Hạ." Ngải Ngải cố ý dùng giọng điệu nũng nịu, liên tục dùng từ "người ta" khiến bà An cười ngất.

Nhìn cô nhóc đáng yêu như vậy, bà không khỏi cảm khái: "Không biết Niếp Niếp nhà ta đã kết hôn sinh con chưa, bác cũng muốn có một 'chiếc áo bông nhỏ' như Ngải Ngải quá." "Bà An ơi, nếu bà không chê thì tạm thời Ngải Ngải làm 'áo bông nhỏ' của bà nhé, chờ bà tìm được con gái rồi thì để chị ấy làm 'áo bông lớn' của bà." Bùi Ngải vừa nói vừa nháy mắt đáng yêu.

Trái tim bà An suýt nữa bị tan chảy, bà đã mất một đứa con, bao năm qua vợ chồng bà cũng không sinh thêm, chỉ muốn dành trọn tình yêu thương tốt nhất cho báu vật của mình.

Những năm này chắc chắn bà luôn ngưỡng mộ những người có cháu nội cháu ngoại để bế bồng, bà cũng rất thích trẻ con. "Được, vậy quyết định thế nhé, sau này cháu chính là 'áo bông nhỏ' của bà An rồi." "Có vấn đề gì đâu ạ, để con đóng dấu trước đã." Ngải Ngải leo lên đùi bà An, ôm cổ bà và đặt lên má bà một nụ hôn ướt át.

Bà An cười không khép được miệng, cũng ôm lấy Ngải Ngải hôn một cái.

Bùi Dĩ Thành cưng chiều nhìn Ngải Ngải, cái con bé này đúng là "sát thủ" với mọi lứa tuổi, đi đến đâu cũng được mọi người yêu quý. "Hi hi, bà An ơi, Ngải Ngải thích bà lắm, thích từ cái nhìn đầu tiên luôn rồi." "Bà cũng vậy, thấy cô nhóc cháu rất có duyên." Bà An véo mũi cô nhóc.

Cô nhóc nắm tay bà An, giống như một kẻ "nghiện nói", cái miệng nhỏ cứ liến thoắng không ngừng.

Thế là Bùi Dĩ Thành trở thành người rảnh rỗi nhất, chỉ ngồi đó ngẩn ngơ một mình.

Khi mọi người trò chuyện xong, Bùi Dĩ Thành cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Gương mặt nhỏ nhắn của Hạ Lạc không còn nhợt nhạt như mọi ngày mà ửng hồng lạ thường, tinh thần sảng khoái hẳn lên.

Chương 2000

"Cô Hạ ơi, giờ cô xinh đẹp lắm luôn, đẹp hơn cả hoa hồng nữa." Hạ Lạc bế con bé lên: "Cái con bé này, đúng là chỉ có con thôi." Bùi Dĩ Thành lái xe, đi ngang qua siêu thị, Hạ Lạc ghé vào chọn một ít nguyên liệu tươi ngon và hoa quả, về nhà liền lao ngay vào bếp.

Ngải Ngải như cái đuôi nhỏ bám theo Hạ Lạc vào trong, còn Bùi Dĩ Thành bị cô ấn ngồi xuống ghế sofa với lý do "chờ hai người phụ nữ yêu dấu nấu cơm cho ăn".

Tâm trạng Bùi Dĩ Thành lúc này vô cùng phức tạp, nhớ lại lần đầu bế cô nhóc này, anh đã rất bài xích.

Nhưng thật may mắn là sự bài xích đó chỉ là lúc bắt đầu, anh đã luôn trân trọng đứa con gái này, nếu không thì lấy đâu ra một bảo bối đáng yêu, mềm mại như thế này, mỗi ngày chỉ cần hôn lên má con bé, nghe tiếng con bé nói chuyện là cảm thấy mọi mệt mỏi đều tan biến, đánh đổi điều gì cũng xứng đáng.

Mỗi lần Hạ Lạc nấu cơm, món nào cũng được ăn sạch bách, Bùi Dĩ Thành thấy mặt "tiểu khả ái" nhà mình dạo này tròn xoe ra một vòng, cúi đầu là sắp thấy hai cằm luôn rồi. "Ngải Ngải à, sau này chắc con không được ăn nhiều thế nữa đâu." "Sao vậy ạ?" "Con béo lên rồi kìa." "Ngao ô." Ngải Ngải nhảy tót lên đùi Bùi Dĩ Thành, nhéo má anh: "Ba thối, không được nói con như vậy, ba không thấy giờ con đáng yêu hơn trước sao?

Dù con có béo thì cũng là em bé xinh đẹp nhất." "Ba có bảo con không xinh đâu, đừng kích động thế." "Con biết rồi, ba chính là đang chê con, ngày mai con sẽ về nhà tìm ông nội bà nội, không ở với ba nữa, cuộc sống này không thể tiếp tục được nữa rồi." Bùi Ngải than vãn. "Ba đâu có chê con." "Hừ, con thấy rõ sự chê bai sâu sắc trong mắt ba." "Làm gì có chuyện đó." "Ba thối, con không yêu ba nữa, con muốn bỏ nhà đi bụi đây.

Cô Hạ ơi, sau này con đi theo cô nhé, cô đi đâu con theo đó." Ngải Ngải hét lên.

Hạ Lạc từ trong bếp đi ra, nhìn thấy hai cha con họ náo loạn một đoàn, thầm ngưỡng mộ từ tận đáy lòng, cách cư xử của hai cha con họ là điều mà bao nhiêu người mơ ước cũng không được. "Được chứ, chỉ cần con nỡ xa ba con." "Có gì mà không nỡ, chỉ có ba không nỡ xa con thôi, không có con, cuộc sống của ba chắc chán chết mất." "Phải phải phải, không có tiểu khả ái nhà ta, cuộc sống của ba đúng là không sống nổi, cầu xin con đừng đi, ngàn vạn lần đừng rời bỏ ba." Bùi Dĩ Thành cầu xin. "Chẳng có chút thành ý nào cả." Bùi Dĩ Thành hôn một cái lên má cô nhóc: "Nụ hôn hương nồng của mỹ nam, đủ thành ý chưa?" "Ba lợi dụng con, ba thối." Đúng lúc này, điện thoại của Bùi Ngải vang lên: "Không nói chuyện với ba nữa, bà nội gọi điện đến rồi, con đi buôn điện thoại với bà đây." Cô nhóc lon ton chạy ra ban công.

Bùi Dĩ Thành vẫy vẫy tay với Hạ Lạc, cô cau mày, cô đâu phải cún nhỏ mà anh vẫy tay là đến.

Không thèm quan tâm.

Bùi Dĩ Thành nhướng mày, cô nàng này chảnh thật, gọi cũng không thèm lại.

Núi không đến với ta thì ta đến với núi.

Bùi Dĩ Thành trực tiếp đi tới, tim Hạ Lạc run lên, quay người định chạy nhưng đã bị Bùi Dĩ Thành kịp thời bắt lấy, ôm gọn vào lòng.

Đây là lần đầu tiên Bùi Dĩ Thành làm vậy kể từ khi cô chuyển đến nhà họ Bùi, thời gian qua anh luôn rất an phận. "Buông tôi ra." "Buông em ra rồi em lại định chạy đi đâu?" Bùi Dĩ Thành nhếch môi mỉm cười. "Tôi không chạy, nhưng anh buông ra trước đã, Ngải Ngải đang ở đây." Bùi Dĩ Thành ghé sát tai Hạ Lạc nói: "Có phải nếu Ngải Ngải không có ở đây thì anh có thể tiến xa hơn với em không?" "Bùi Dĩ Thành, anh đừng có được đằng chân lân đằng đầu." Hạ Lạc tức giận trừng mắt, cả người cứng đờ lại.

Bùi Dĩ Thành cưng chiều véo mũi Hạ Lạc, buông tay ra: "Chẳng có chút khiếu hài hước nào cả, anh đang đùa với em thôi mà, thế cũng không nhận ra sao, thả lỏng đi, đừng căng thẳng quá." "Sau này đừng đùa với tôi kiểu đó nữa." Hạ Lạc vẫn giữ vẻ mặt nghiêm nghị.

Bùi Dĩ Thành dở khóc dở cười, anh thấy mình cũng thật rẻ rúng, chẳng thích những người phụ nữ cứ xoay quanh mình, lại cứ đâm đầu vào cái "khúc gỗ" không hiểu phong tình này, chỉ biết đẩy mình ra xa.

Trong lòng cô, anh kém sức hút đến vậy sao? "Lạc Lạc." "Tôi có chuyện muốn hỏi anh." "Nói đi, em cứ nói, anh rửa tai lắng nghe." "Chuyện của tôi anh xử lý thế nào rồi?" "À, quên mất chưa nói với em, đã xử lý ổn thỏa cả rồi.

Bên Lạc Tinh anh đã gửi thư luật sư, vài ngày nữa sẽ ra tòa, cô ta chắc chắn sẽ thua kiện.

Sau này cô ta sẽ không dám nhắc lại chuyện đó nữa, người ở phòng tranh cũng sẽ không ai nhắc, anh đã làm rõ mọi chuyện rồi." "Anh làm rõ thế nào?" Bùi Dĩ Thành không trả lời trực tiếp: "Tóm lại là không ai dám nhắc nữa đâu, em cứ yên tâm quay lại phòng tranh làm việc đi.

Nếu tạm thời chưa muốn đi thì anh càng vui." "Anh cứ mơ đi, định bắt tôi ở lại làm đầu bếp cho anh à?" "Lạc Lạc, anh đã tham khảo ý kiến rồi, hiện tại em có thể trở thành họa sĩ ký hợp đồng của phòng tranh, hưởng đầy đủ quyền lợi của họa sĩ ký hợp đồng.

Sau này em không cần phải đến phòng tranh trực ca nữa, chỉ cần nộp bản thảo định kỳ là được.

Khi điều kiện chín muồi, phòng tranh còn chuẩn bị tổ chức triển lãm cá nhân cho em nữa." "Trình độ của tôi mà cũng được sao?" Mắt Hạ Lạc sáng lên, cô thực sự rung động.

Cô vốn là người hơi hướng nội, nếu không phải đi làm hành chính mà vẫn được làm công việc mình yêu thích thì đương nhiên cô rất sẵn lòng. "Đương nhiên là được, em được bác An khen ngợi cơ mà, bác An là trình độ bậc thầy đấy, em còn sợ mắt nhìn của bác ấy không tốt sao?" Hạ Lạc nhìn Bùi Dĩ Thành chăm chú, luôn cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy: "Có phải anh đi cửa sau không?" "Thật sự là không có, là bác An chủ động đề nghị, bảo anh hỏi ý kiến của em đấy." Bùi Dĩ Thành sẽ không nói thật, anh thực sự muốn trải sẵn con đường cho Hạ Lạc.

Đương nhiên cũng vì An Trường Hà tán thưởng Hạ Lạc nên cô mới được ký hợp đồng.

Nếu cô không có năng lực đó, bác An chắc chắn cũng không nể mặt anh đâu, bác An nổi tiếng là người nghiêm khắc.

Theo lời bác ấy, nghệ thuật là thứ không thể bị xúc phạm. "Thật không?" "Lạc Lạc, em có thể tự tin hơn một chút được không, em không hề kém cạnh ai đâu." "Đúng vậy, cô Hạ là tuyệt vời nhất." Ngải Ngải gọi điện xong, nghe thấy cuộc trò chuyện giữa Bùi Dĩ Thành và Hạ Lạc liền giơ ngón tay cái với cô. "Ngải Ngải." Hạ Lạc ôm lấy chân Ngải Ngải. "Thật mà, cô Hạ là nhất, đỉnh của chóp luôn." "Lạc Lạc, em cân nhắc đi nhé, nếu không có vấn đề gì anh sẽ đưa em đi ký hợp đồng.

Sau khi ký xong em sẽ chính thức trở thành một họa sĩ đấy, là họa sĩ thực thụ nhé." Bùi Dĩ Thành dịu dàng dụ dỗ. "Cô Hạ ơi, cô đồng ý đi mà, như vậy sau này cô sẽ có nhiều thời gian ở bên Ngải Ngải hơn." Hạ Lạc gật đầu: "Vậy thì phiền anh rồi, Bùi Dĩ Thành." "Bùi Dĩ Thành." "À, phiền anh rồi, Bùi Dĩ Thành." "Da, sau này hễ về nhà là con được gặp cô Hạ rồi." Hạ Lạc thực sự không nỡ làm cô nhóc không vui, nhưng cô biết mình không thể ở lại đây mãi được.

Nơi này chỉ là nơi cô lánh tạm những lời đồn thổi, giờ mọi chuyện đã giải quyết xong, cô nên quay về thôi, cứ ở mãi thế này cũng không phải cách. "Ngải Ngải, cô phải về nhà đây." Ngải Ngải "oa" một tiếng rồi khóc òa lên, ôm chặt lấy chân Hạ Lạc: "Cô Hạ ơi, đừng mà, con không muốn cô đi." "Ngải Ngải ngoan, cô Hạ sẽ không bỏ rơi con đâu, sau này cô vẫn là gia sư của con, mỗi tối con đều có thể gặp cô mà." "Thế thì không giống nhau, mỗi ngày con chỉ được gặp cô một lúc thôi, còn không được ngủ trong lòng cô nữa, chắc chắn con sẽ mất ngủ mất.

Mà mất ngủ là con sẽ không vui, không vui là con sẽ không cao lên được, không cao được con sẽ xấu xí đi, xấu xí rồi sẽ chẳng ai thèm thích con nữa." "Cô Hạ, cô ác quá, cô quá đáng lắm." Bùi Ngải vì muốn giữ Hạ Lạc lại mà thực sự liều mạng, ngồi bệt xuống đất khóc tu tu chẳng màng hình tượng.

Hạ Lạc hoảng sợ: "Tiểu bảo bối, con đừng như vậy mà." "Oa oa oa, con đúng là đứa trẻ không ai thương không ai ái, con không muốn sống nữa đâu." Dù biết cô nhóc là cố ý nhưng Hạ Lạc thực sự đau lòng, đứa trẻ này quá thiếu thốn tình mẫu tử, đến mức coi cô như mẹ mà ỷ lại.

Nhưng thân phận hiện tại của cô thực sự không thích hợp để ở lại lâu dài, cô không có tư cách đó, cứ thế này người ta sẽ lời ra tiếng vào.

Cô không sợ, chỉ sợ gây rắc rối cho hai cha con họ. "Ngải Ngải, đừng thế, con làm cô cũng muốn khóc theo rồi đây này." Ngải Ngải lau nước mắt, nức nở nói: "Cô Hạ ơi, cô đừng khóc, con không muốn cô khóc đâu." "Vậy con cũng đừng khóc nữa được không?" "Nhưng con không nhịn được, con đau lòng lắm." "Ngải Ngải đừng đau lòng, dù cô ở đâu cô cũng vẫn yêu con." "Thật sự không thể ở lại sao?

Chương 2001

Ngải Ngải cần cô mà." "Ngải Ngải, cô cũng có nỗi khổ của cô." Ngải Ngải mếu máo không nói nữa, ánh mắt tha thiết nhìn Bùi Dĩ Thành, hy vọng ba nói gì đó.

Bùi Dĩ Thành lắc đầu, cũng không khuyên nhủ gì, thực ra chuyện của Hạ Lạc anh đã sớm xử lý xong xuôi rồi.

Anh không chủ động hỏi, cô cũng không nói, chính là vì anh biết một khi nói ra, Hạ Lạc chắc chắn sẽ không ở lại đây nữa.

Anh không nói gì cả, anh biết nội tâm Hạ Lạc vừa yếu đuối vừa nhạy cảm, cô không thích gây phiền phức cho người khác, cũng rất bài xích việc để bản thân rơi vào rắc rối. "Cái đó, Bùi Dĩ Thành, ngày mai em sẽ đi." "Được, anh tiễn em về, sau đó cùng em đi ký hợp đồng." Hạ Lạc định phản bác, Bùi Dĩ Thành lại nói: "Em là bạn gái anh, đừng từ chối anh." "Được." Lần đầu tiên Hạ Lạc thừa nhận rõ ràng như vậy, Bùi Dĩ Thành kích động phát điên, ôm chầm lấy Hạ Lạc: "Là em nói đấy nhé." "Em nói, nhưng chúng ta chỉ là đang tìm hiểu nhau thôi, em chưa hứa hẹn nhất định sẽ thế nào đâu." "Anh biết rồi mà." Bùi Dĩ Thành ôm chặt lấy Hạ Lạc.

Người Hạ Lạc hơi cứng đờ, nhưng cô không ngừng xây dựng tâm lý cho mình: đây là bạn trai mình, là người mình tự nguyện chấp nhận, đừng căng thẳng.

Dần dần, cô mới thả lỏng lại.

Tiểu Ngải Ngải ngồi dưới đất, nhìn hai người đang ôm nhau không kiêng nể gì, tâm trạng nhỏ bé thấy thật là "chua xót".

Ba ba hỗn đản và cô giáo Hạ Hạ hỗn đản, từng người một đều phớt lờ con.

Con tuy nhỏ nhưng mọi người cũng không được ngó lơ con như vậy chứ.

Người ta sẽ đau lòng lắm đó.

Huhu.

Nhưng mà hình như cũng khá vui, ba ba thối sắp theo đuổi được người ta rồi, con sắp có mẹ rồi.

Sáng sớm hôm sau, dưới sự hộ tống của Bùi Dĩ Thành, Hạ Lạc đến phòng tranh ký hợp đồng, rồi dọn đồ đạc về nhà.

Theo yêu cầu của Bùi Dĩ Thành, lần này cô đổi sang một căn nhà gần nhà họ Bùi hơn, không phải phòng đơn mà là một căn hộ nhỏ một phòng ngủ một phòng khách.

Giá thuê hơi cao, nhưng với thu nhập hiện tại của cô thì việc chi trả tiền thuê nhà hoàn toàn không thành vấn đề.

Bùi Dĩ Thành muốn giúp cô trả tiền nhà nhưng bị cô từ chối.

Bây giờ họ đang hẹn hò, nhưng cô không thích dùng tiền của đàn ông. "Lạc Lạc, em thế này làm anh chẳng có chút cảm giác làm bạn trai nào cả." "Anh cứ từ từ rồi sẽ quen thôi." Bùi Dĩ Thành: "..." "Lạc Lạc, em thật sự chẳng đáng yêu chút nào." "Vậy anh có thể tìm người nào đáng yêu hơn mà." Bùi Dĩ Thành tức đến nghiến răng: "Con bé thối này, em sinh ra là để khắc anh đúng không?" Nhìn khuôn mặt vốn ôn nhuận của Bùi Dĩ Thành biến sắc, tâm trạng Hạ Lạc rất tốt, thản nhiên đáp: "Chắc là vậy rồi." "Lười chấp nhặt với em, anh sợ mình sẽ tức chết mất." "Có giác ngộ như vậy là tốt rồi." Dọn nhà đi, tránh xa mẹ con nhà họ Lạc, Hạ Lạc cảm thấy thế giới của mình hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Mỗi sáng thức dậy đi chạy bộ, đi chợ mua thức ăn, tự nấu canh cho mình, rồi mang bảng vẽ đi ký họa ở các ngõ ngách trong thành phố.

Điều duy nhất khiến cô phiền lòng là Bùi Dĩ Thành và Tiểu Ngải Ngải coi nơi này của cô như nhà mình, mỗi tối đều nghiễm nhiên đến ăn chực, có lúc còn lười biếng chẳng chịu về.

Tiểu Ngải Ngải ngủ cùng cô, Bùi Dĩ Thành ngủ ở sofa, nhưng cái người nào đó chẳng giữ chữ tín chút nào.

Sáng nọ tỉnh dậy, cô kinh hoàng phát hiện anh ta nằm trên giường, còn ôm cả cô và Ngải Ngải.

Hạ Lạc giật mình, vung chân đá túi bụi vào tay chân dài ngoẵng của anh ta, sau đó dùng sức đạp một cái, Bùi Dĩ Thành lăn thẳng xuống giường.

Anh ta vô tội đứng dậy: "Sao vậy?" Hạ Lạc ném gối qua: "Sao cái gì mà sao, sao anh lại leo lên đây?" "Anh lạnh mà, anh thấy mình hơi bị cảm rồi đây này." Bùi Dĩ Thành cố ý sụt sịt mũi.

Nếu là người phụ nữ khác có lẽ đã mềm lòng từ lâu, nhưng Bùi Dĩ Thành đã quên mất đây là Hạ Lạc.

Đây là một người phụ nữ từng chịu tổn thương nặng nề, lại còn là vì đàn ông.

Cho dù anh là người đặc thù, nhưng trong thời gian ngắn không thể nào chữa lành vết thương lòng cho cô được.

Cô không hiểu gì về phong hoa tuyết nguyệt, cô chỉ biết dùng sức lực nhỏ bé của mình để luôn vũ trang cho bản thân, bảo vệ chính mình khỏi bị tổn hại.

Trong mắt Hạ Lạc, đây chính là khổ nhục kế. "Bùi Dĩ Thành, anh nghĩ mắt em bị mù hả?" "Lạc Lạc, giữ chút thể diện cho anh đi." Bùi Dĩ Thành khẽ ho một tiếng. "Bùi Dĩ Thành, em cảnh cáo anh, sau này anh không được ngủ lại nhà em nữa, chỉ Tiểu Ngải Ngải mới được

thôi.

Trời sáng anh đến đón con bé, ăn tối xong thì biến ngay cho em." "Đừng mà Lạc Lạc, đi tới đi lui như vậy thảm lắm." "Không thương lượng gì hết." "Lạc Lạc..." "Đừng có gọi nữa, em đau đầu quá.

Em không muốn làm bữa sáng đâu, anh đi mua đi." "Đợi đấy." Bùi Dĩ Thành nhanh nhẹn ra cửa.

Hạ Lạc nhìn theo bóng lưng anh, khóe miệng khẽ nở nụ cười.

Người này thật thú vị, trước đây sao cô không nhìn ra anh ta có tiềm chất bị nô dịch như vậy nhỉ. "Cô giáo Hạ Hạ, có phải cô lại thấy ba ba con rất tốt rồi đúng không?" Bùi Ngải hỏi. "Con bé ranh này, ngủ thêm chút nữa đi, vẫn còn sớm." "Cô ngủ với con đi." Bùi Ngải rúc vào lòng Hạ Lạc, nũng nịu nói: "Cô giáo Hạ Hạ, con hy vọng có một ngày con có thể gọi cô là mẹ.

Mẹ Hạ Hạ nghe hay hơn cô giáo Hạ Hạ nhiều." Hạ Lạc sững người.

Có những chuyện cô vẫn luôn không hỏi vì cô thấy mình không có tư cách.

Nếu tương lai thật sự ở bên Bùi Dĩ Thành, cô nhất định sẽ đối xử với đứa trẻ này như con ruột.

Nhưng hiện tại cô rất tò mò, chuyện về mẹ của Bùi Ngải là thế nào. "Ngải Ngải, mẹ con đâu?" "Cô giáo Hạ Hạ, con cũng không biết mẹ con ở đâu, ba ba con cũng không biết nữa." "Sao lại không biết được?" "Con nghe lén bà nội nói, con là do người ta bỏ lại trước cửa nhà mình." Cô bé nói đến đây thì cảm thấy rất tủi thân.

Tại sao mẹ ruột lại bỏ rơi con?

Có phải hồi nhỏ con trông không đáng yêu, không xinh đẹp không? "Ngải Ngải, con đừng nghĩ nhiều, chắc chắn là có lý do bất đắc dĩ

thôi.

Chương 2002

Không có người mẹ nào lại muốn bỏ rơi con mình đâu." "Con biết, bà cố có nói với con rồi, nên thật ra con không buồn lắm." "Vậy con có muốn tìm mẹ không?" "Cô giáo Hạ Hạ, câu hỏi này khó chọn quá, con không biết nữa.

Nhưng con thích cô, con muốn cô làm mẹ của con." Vậy nếu mẹ ruột của con quay lại thì sao?

Câu hỏi đó Hạ Lạc không nói ra, sự lựa chọn như vậy đối với một đứa trẻ là quá tàn nhẫn. "Cô giáo Hạ Hạ sẽ đối xử thật tốt với con." "Con biết mà, lần đầu tiên nhìn thấy cô, con đã thấy cô là người tốt rồi." "Cái con bé này." "Hì hì, mắt nhìn người của con hơi bị đỉnh đấy nhé, cô xem ba ba cũng rất thích cô kìa." "Anh ấy thật sự rất thích cô sao?" Hạ Lạc cảm thấy tim mình lỡ mất vài nhịp. "Đúng vậy, đúng vậy.

Ba ba bây giờ thường xuyên cười ngây ngô một mình, lúc nhìn thấy cô, mắt ba cứ sáng rực lên ấy.

Hồi trước ba nhìn dì Lạc Tinh chẳng bao giờ như vậy cả, ánh mắt chẳng có chút thay đổi nào luôn." Hạ Lạc cảm thấy lòng thật ngọt ngào, có một người quan tâm mình như vậy: "Sao cô chẳng thấy nhỉ." "Đó là vì cô không chú ý quan sát thôi, cô vẫn chưa đủ hiểu ba ba con đâu." "Cô đúng là không thân thuộc với anh ấy lắm." "Cô giáo Hạ Hạ, cô mau gả cho ba ba con đi." "Chúng ta mới bắt đầu thôi, còn sớm lắm." Bước ra bước tiến yêu đương này, cô đã cảm thấy mạo hiểm lắm rồi. "Không sớm đâu, cậu bà và cậu ông của con gặp mặt một lần là kết hôn luôn, họ sống rất hạnh phúc đấy thôi." "Cục cưng à, trải nghiệm cuộc đời mỗi người là không thể sao chép, tình huống khác nhau mà." "Thế giới của người lớn các người phức tạp thật đấy." Cô bé nhíu mày cảm thán. "Chuyện này không phải việc con nên nghĩ, con còn nhỏ quá, nghĩ nhiều sẽ đau đầu đấy." "Con lo chứ, đứa trẻ không có mẹ thật đáng thương mà." Hạ Lạc đã nắm rõ tính nết của cô bé: "Được rồi, mau ngủ đi, còn ngủ được 10 phút nữa đấy." "Không được, con không ngủ được nữa, con dậy đây." Cô bé ngồi phắt dậy.

Hạ Lạc giúp cô bé mặc quần áo.

Cô phát hiện Bùi Dĩ Thành nói không sai, dạo này cô bé béo lên trông thấy, quần sắp mặc không vừa nữa rồi.

Trước đây gầy quá như cái que củi, giờ thì tròn trịa đáng yêu cực kỳ. "Ơ, chỗ này của con là vết bớt hả?" Hạ Lạc phát hiện trên đùi cô bé có một vết bớt tròn màu nâu nhỏ, nếu không nhìn kỹ thì thật sự không phát hiện ra. "Đúng ạ, bà nội nói từ nhỏ con đã có rồi." "Cô giáo Hạ Hạ cũng có này." Hạ Lạc vén tay áo mình lên.

Tiểu Ngải Ngải nắm lấy cánh tay Hạ Lạc nhìn đi nhìn lại: "Hình như đúng là vậy, y hệt luôn, chúng ta thật có duyên nha." "Của cô thì nhỏ, của con thì to.

Cô giáo Hạ Hạ, hay là cô chính là mẹ con nhỉ?" Hạ Lạc mỉm cười: "Cô cũng rất muốn có một đứa con gái đáng yêu như con, nếu con là do cô sinh ra thì tốt biết mấy." "Đúng vậy, đúng vậy!" "Hai người đừng lề mề nữa, mau ra đây thôi." "Đến đây, đến đây." Hạ Lạc hôn một cái lên má cô bé, bế con bé đi ra ngoài. "Ba ba, con và cô giáo Hạ Hạ có vết bớt y hệt nhau luôn nè." Cô bé khoe khoang.

Bùi Dĩ Thành không để tâm, tùy miệng nói: "Vậy thì đúng là trùng hợp thật." Hôm nay là cuối tuần, Tiểu Ngải Ngải muốn "gia đình ba người" cùng đi công viên giải trí.

Hạ Lạc đương nhiên là chiều theo, từ trước đến nay cô hầu như luôn đáp ứng mọi yêu cầu của Bùi Ngải.

Tiểu Ngải Ngải oai phong ngồi trên vai Bùi Dĩ Thành, Bùi Dĩ Thành nắm tay Hạ Lạc.

Nếu không chú ý đến cách xưng hô, chắc chắn ai cũng nghĩ họ là một gia đình. "Cậu lớn, mợ lớn!" Tiểu Ngải Ngải đột nhiên gọi to.

Lục Nghiêu và Mạc Hữu An đang dắt Lục Kha, nghe thấy tiếng gọi liền ngoái đầu lại.

Nhìn thấy người phụ nữ bên cạnh Bùi Dĩ Thành, hai người nhìn nhau đầy ẩn ý.

Chưa nghe nói cậu em họ này có bạn gái nha.

Bùi Ngải và Lục Kha vừa gặp nhau đã ôm chầm lấy, rồi nắm tay nhau rất thân thiết.

Bùi Dĩ Thành cũng có chút không tự nhiên, nhưng vẫn hào phóng giới thiệu: "Anh họ, chị dâu, đây là bạn gái em, Hạ Lạc." "Chào anh chị." Hạ Lạc cũng vội vàng chào hỏi.

Lục Nghiêu huých vai Bùi Dĩ Thành: "Được lắm cậu em, xem ra ba người ở bên nhau khá ổn đấy." Nhìn vẻ mặt mãn nguyện của Tiểu Ngải Ngải là biết con bé đã chấp nhận người phụ nữ này rồi. "Ngải Ngải rất thích Lạc Lạc, Lạc Lạc đối với Ngải Ngải cũng tốt." "Đã có ai nói gì đâu, em đừng vội giải thích.

Nhưng anh thấy mắt nhìn của em cũng không tệ, chắc là có thể báo tin vui cho cô nhỏ được rồi nhỉ?" Lục Nghiêu trêu chọc. "Anh họ, dạo này anh rảnh quá hả, đừng có làm loạn." Bùi Dĩ Thành có cảm giác như đang yêu đương mà bị bắt quả tang.

Gia đình anh tuy cởi mở, không quan trọng gia thế, nhưng không có nghĩa là họ có thể thản nhiên chấp nhận quá khứ của Hạ Lạc.

Tâm lý phụ mẫu chưa rộng lớn đến mức đó.

Mạc Hữu An thấy sự bối rối của Bùi Dĩ Thành, bèn nháy mắt với Lục Nghiêu.

Lục Nghiêu cười mắng: "Thật chẳng thú vị gì cả, đùa một chút cũng không xong." Hai gia đình nhập hội cùng nhau đi chơi.

Bùi Dĩ Thành giao thẳng Tiểu Ngải Ngải cho vợ chồng Lục Nghiêu, còn mình thì dắt Hạ Lạc đến khu vực trò chơi cảm giác mạnh cho người lớn.

Tiểu Ngải Ngải tức giận chống nạnh mắng: "Cái đôi nam nữ không có lương tâm này, ghét quá đi mất." "Yên tâm đi, người lớn ai chẳng thế." Lục Kha an ủi. "Em là một đứa trẻ đại lượng, cứ để họ chơi thoải mái, sớm kết hôn là được rồi, như vậy em sẽ có mẹ." "Em không sợ người ta đối xử không tốt với em sao?" "Không bao giờ nhé, cô giáo Hạ Hạ của em siêu cấp dịu dàng luôn." Hạ Lạc nhìn thấy ánh sáng toan tính trong mắt Bùi Dĩ Thành là biết anh đang nghĩ gì.

Cô thoáng hiện lên một tia cười nhạt.

Cô thật sự không phải kiểu con gái nhát gan, có lẽ trong tính cách cô cũng có vài phần nổi loạn, cô rất thích những trò chơi kích thích, bình thường một mình xem phim ma cũng chẳng chớp mắt.

Bùi Dĩ Thành thảm rồi.

Anh cứ ngỡ Hạ Lạc sẽ như con chim nhỏ nép vào lòng mình, nào ngờ bất kể chơi trò gì cô cũng rất bình tĩnh.

Lúc cao trào nhất, cô cũng chỉ la hét một chút cho sướng thôi, ngoài ra chẳng có phản ứng gì khác.

Sau một vòng chơi, chân anh bủn rủn, bụng dạ nhộn nhạo, lao đến thùng rác bên cạnh nôn thốc nôn tháo.

Hạ Lạc tốt bụng đưa cho anh chai nước khoáng: "Súc miệng đi anh." "Cảm ơn em." Bùi Dĩ Thành nôn xong cuối cùng cũng thấy dễ chịu hơn một chút.

Đang chuẩn bị bảo "mình đi thôi", Hạ Lạc đã chỉ vào tàu lượn siêu tốc phía bên kia, còn chủ động nắm tay anh: "Bùi Dĩ Thành, mình chơi trò đó đi." Sắc mặt Bùi Dĩ Thành càng trắng bệch hơn: "Lại nữa hả?" "Chơi thêm một trò nữa đi mà, khó khăn lắm mới đến đây, trước đây em rất ít khi đi chơi." Hạ Lạc cầu khẩn.

Chương 2003

Bùi Dĩ Thành hít sâu một hơi, nghiến răng.

Yêu cầu của bạn gái, dù thế nào cũng phải đáp ứng: "Đi!" Nhìn dáng vẻ nghĩa khí lẫm liệt của anh, Hạ Lạc phì cười: "Thôi bỏ đi, đột nhiên em lại không muốn chơi nữa, em muốn ăn kem cơ." "Ăn đồ ăn hả, chuyện nhỏ!

Đi thôi, chúng ta đi ăn Haagen-Dazs." Hạ Lạc nghĩ, Bùi Dĩ Thành thật sự đối xử rất tốt với cô.

Rõ ràng anh không chịu nổi mấy trò đó nhưng vẫn kiên trì bồi cô đến cùng.

Rõ ràng không thể chơi tiếp nhưng nghe cô yêu cầu là đồng ý ngay lập tức.

Sự dung túng này, chưa từng có ai dành cho cô. "Bùi Dĩ Thành, cảm ơn anh." "Sao vậy?" Bùi Dĩ Thành nhìn cô một cách nghiêm túc, không hiểu sao cô lại đột nhiên nói vậy. "Không có gì, chỉ là đột nhiên muốn nói cảm ơn anh thôi, cảm ơn những gì anh đã làm cho em thời gian qua." "Em ngốc quá, anh là bạn trai của em, đương nhiên phải làm gì đó cho em rồi.

Phải cưng chiều, dung túng em chứ, không thì em bị người đàn ông khác cướp mất thì sao." "Sẽ không đâu." Không có người đàn ông nào tình nguyện chấp nhận một người như cô.

Anh là một ngoại lệ. "Cô bé ngốc, anh đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng coi thường bản thân.

Em tốt đẹp hơn nhiều so với những gì em nghĩ, nhớ chưa?" Bùi Dĩ Thành gõ nhẹ vào trán cô. "Em biết rồi, sau này em sẽ không nghĩ như thế nữa." "Ngoan, thế mới là bé ngoan chứ." Hạ Lạc cười tươi rói: "Bùi Dĩ Thành, em không phải trẻ con, anh đừng có dùng cách nói chuyện với Ngải Ngải để nói với em, em thấy kỳ cục lắm." "Kỳ gì mà kỳ, trong mắt anh, em và Ngải Ngải đều như nhau, đều xứng đáng được cưng chiều." "Cẩn thận kẻo Ngải Ngải ghen đấy." "Không đâu, con bé mong anh sớm cưới được em về để nó có mẹ còn không kịp ấy chứ." Bùi Dĩ Thành thử ôm lấy vai Hạ Lạc, cô không phản đối.

Anh vui vẻ nhếch môi, ôm chặt lấy cô hơn.

Hạ Lạc nhìn bàn tay trên vai mình, lần đầu tiên không thấy cơ thể cứng đờ, ngược lại toàn thân đều thả lỏng. "Ba ba, mẹ Hạ Hạ, chúng con ở đây nè!" Tiểu Ngải Ngải đột nhiên gọi.

Mẹ Hạ Hạ.

Mặt Hạ Lạc đỏ bừng lên: "Cái con bé đáng yêu này thật là..." "Đi thôi, con bé đã muốn gọi em là mẹ từ lâu rồi, chắc là nhịn hết nổi rồi đó." "Bùi Dĩ Thành, chúng ta sẽ có tương lai chứ?" "Hạ Lạc, bất kể tương lai xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ không buông tay em, xin hãy tin anh." Bùi Dĩ Thành thề thốt. "Được, em tin anh." Hai người nắm tay nhau đi tới.

Tình cảm của họ thăng tiến nhanh chóng, không chỉ Tiểu Ngải Ngải biết mà ngay cả Lục Nghiêu và Mạc Hữu An cũng nhận ra. "Mẹ Hạ Hạ, bế con với!" "Ngải Ngải, cô chưa phải mẹ con đâu mà." Hạ Lạc đỏ mặt giải thích. "Sớm muộn gì chẳng vậy, con nói phải là phải!" Cả hội hẹn nhau đi ăn một bữa rồi giải tán.

Gia đình ba người lại đi xem một bộ phim hoạt hình.

Người vui nhất là Tiểu Ngải Ngải, thấy đoạn hay là cười ngặt nghẽo, lúc thì rúc vào lòng Hạ Lạc, lúc lại chạy sang lòng Bùi Dĩ Thành.

Lúc về, cô bé còn mua một bông hoa ở chợ đêm bằng tiền tiết kiệm gửi chỗ ba ba, rồi trịnh trọng tặng cho Hạ Lạc.

Cứ một câu "mẹ Hạ Hạ", hai câu "mẹ Hạ Hạ", làm Hạ Lạc ngượng ngùng vô cùng. "Ngải Ngải, con đừng gọi như vậy, cứ gọi cô là cô giáo Hạ Hạ đi." "Không không không, con thích gọi là mẹ Hạ Hạ cơ, con cứ gọi thế đấy!" Tiểu Ngải Ngải kiêu kỳ nhăn mũi, cái miệng nhỏ chu lên thật cao. "Lạc Lạc, sớm muộn gì em cũng là mẹ của Ngải Ngải thôi, gọi sớm gọi muộn cũng như nhau cả mà." Bùi Dĩ Thành nói. "Nhưng mà..." Cô cứ thấy là lạ.

Nếu mẹ ruột của Ngải Ngải quay lại, cô biết phải làm sao?

Cô sợ một ngày nào đó mình không chấp nhận nổi sự thật ấy.

Nghe ý của Ngải Ngải thì mẹ ruột con bé vẫn còn sống, không có người mẹ nào vô duyên vô cớ bỏ rơi con mình cả, chuyện quay lại chắc chắn là sớm muộn.

Bây giờ cô thật lòng coi Ngải Ngải như con ruột, nếu con bé cứ gọi mẹ mãi, cô sợ mình sẽ quên mất thân phận ban đầu, lún quá sâu không dứt ra được. "Mẹ Hạ Hạ, không được từ chối con đâu nhé, không là con khóc cho mẹ xem đấy." Tiểu Ngải Ngải giở chiêu vô lại đến mức tối đa. "Cái đồ khỉ nhỏ này, sao con lại thế, con là tiểu công chúa mà, sao lại ăn vạ vậy." "Mẹ là quan trọng nhất!" Nhìn vẻ chấp nhất và nghiêm túc trong mắt cô bé, Hạ Lạc đành chịu thua.

Dù sao cũng chỉ là một cách gọi, trẻ con thích gọi sao thì gọi. "Được rồi, con là lớn nhất, muốn gọi sao thì gọi." "Dêêê!" Tiểu Ngải Ngải reo hò, rồi ôm lấy đầu Hạ Lạc hôn lấy hôn để, làm mặt cô dính đầy nước miếng.

Hạ Lạc chẳng thấy ghét chút nào, ngược lại cảm thấy trái tim trống rỗng của mình bỗng chốc viên mãn, dường như những mảnh khuyết trước kia đã được lấp đầy.

Tiểu Ngải Ngải đòi về nhà Hạ Lạc bằng được, hoàn toàn bỏ rơi ba ba. "Cục cưng à, con có mẹ là không cần ba nữa hả?" "Ba ba thối, ba thấy chỗ nào mát mẻ thì cứ ở đấy đi nhé.

Tối nay con sang nhà mẹ Hạ Hạ, ba tự chơi một mình đi." Bùi Dĩ Thành: "..." "Lạc Lạc." Bùi Dĩ Thành nhìn Hạ Lạc đầy đáng thương.

Hạ Lạc lắc đầu: "Đây là quyết định của tiểu công chúa, em cũng không thay đổi được." "Ngải Ngải cục cưng ơi..." Tiểu Ngải Ngải bịt tai lại: "Không nghe, không nghe, con không nghe!" "Bảo bối à!" "Phiền quá đi, mẹ Hạ Hạ mình mau đi thôi, kệ ba ba thối đi." Hạ Lạc bế Ngải Ngải chạy lên phía trước, Bùi Dĩ Thành đuổi theo phía sau.

Tiểu Ngải Ngải hét lên: "Nhanh lên, nhanh lên, ba ba thối đuổi tới kìa, đừng để ba đuổi kịp!" "Bùi Ngải Ngải, để ba bắt được là con xong đời đấy!" Bùi Dĩ Thành vẫn luôn giữ một khoảng cách ngắn, đuổi theo hai người họ chạy.

Hạ Lạc mệt đứt hơi, Bùi Dĩ Thành bế thốc cô lên, Tiểu Ngải Ngải cười nắc nẻ.

Hôm nay là ngày vui nhất của con bé. "Lạc Lạc, tối nay về nhà họ Bùi ở với Ngải Ngải đi, chỗ em chật quá, khó ngủ lắm." "Ngải Ngải với em là đủ rồi mà." Hạ Lạc ngây thơ nói.

Chương 2004

"Còn có anh nữa mà." "Anh có thể bị bỏ qua được rồi." "Lạc Lạc, em học hư theo con bé này rồi." "Bản tính em đã thế rồi mà." Ánh mắt Hạ Lạc tràn đầy ý cười, cô vui vẻ dang nhẹ đôi tay, hít một hơi thật sâu.

Bùi Dĩ Thành một tay bế Ngải Ngải, một tay kéo cô vào lòng, cúi đầu hôn lên má cô: "Đây là đang kiêu kỳ đấy à?" Mặt Hạ Lạc đỏ bừng: "Anh mới kiêu kỳ ấy, không xem đây là chỗ nào hả." "Chỗ nào cũng chẳng ảnh hưởng đến chuyện chúng mình yêu nhau." Nói xong, Bùi Dĩ Thành lại hôn thêm cái nữa vào má bên kia của Hạ Lạc.

Cô không kịp đề phòng, lại bị hôn trúng, tức đến mức lồng ngực phập phồng.

Cái người đàn ông này đúng là đồ vô lại được đà lấn tới. "Bùi Dĩ Thành, anh đừng có bắt nạt người ta." "Đây đâu phải bắt nạt, đây là yêu đương." "Trẻ con còn đang ở trong lòng anh đấy!" Tiểu Ngải Ngải vẫn luôn lấy tay che mắt, lúc này khẽ nới lỏng ngón tay, đôi mắt đen láy nhìn qua kẽ tay: "Mọi người muốn làm gì cũng được hết á, con sẽ che mắt lại, giả vờ như không thấy gì đâu." Giả vờ...

Bùi Dĩ Thành muốn hộc máu, thơm một cái lên trán con gái: "Nghịch ngợm quá." "Ái chà, thật mà, mọi người cứ lờ con đi, con chẳng thấy gì hết." "Cục cưng à, con hư quá đi mất." Hạ Lạc véo nhẹ mũi cô bé.

Bùi Dĩ Thành dắt tay Hạ Lạc, gia đình ba người đi về phía bãi đỗ xe.

Rất lâu sau này, Hạ Lạc vẫn còn nhớ bầu trời sao đêm nay, dường như dịu dàng lạ thường.

Hạ Lạc bị Tiểu Ngải Ngải quấn lấy không dứt, đành theo Bùi Dĩ Thành về nhà họ Bùi, đương nhiên là ngủ cùng Tiểu Ngải Ngải.

Tình cảm hai người thăng hoa, Bùi Dĩ Thành cũng không thừa cơ làm loạn, chỉ là trước khi ngủ hôn chúc ngủ ngon lên trán cả cô và Tiểu Ngải Ngải.

Sáng sớm, Bùi Dĩ Thành nhận được điện thoại của An Trường Hà, bảo anh dẫn Tiểu Ngải Ngải và Hạ Lạc đến ăn cơm, họ đã tìm thấy Niếp Niếp rồi.

Bùi Dĩ Thành không nghĩ nhiều, chuyện công việc của Hạ Lạc anh còn nợ An Trường Hà một ân tình, Hạ Lạc cũng không bài xích việc gặp An Trường Hà, chưa kể Tiểu Ngải Ngải cũng rất thích An phu nhân.

Chỉ là khi họ bước vào phòng bao, cả gia đình ba người đều sững sờ, đặc biệt là Hạ Lạc.

Cô không thể tin vào mắt mình, cô lại thấy Lạc Tinh và bà Lạc cũng có mặt ở đó.

Hơn nữa, An phu nhân đang nắm chặt tay Lạc Tinh, gương mặt đầy vẻ sủng ái và hiền hậu.

Bùi Dĩ Thành và Hạ Lạc nhìn nhau, cả hai đều thấy được sự nghi hoặc trong mắt đối phương. "Dĩ Thành, Hạ Hạ, Tiểu Ngải Ngải, đứng ngẩn ra đó làm gì, mau vào đi chứ." An Trường Hà chào đón.

Ánh mắt ông tràn đầy ý cười, có thể thấy ông đang rất vui.

Hạ Lạc khẽ nhíu mày.

Tuy cô rất ghét hai mẹ con nhà này, nhưng cô quý trọng bậc tiền bối như An Trường Hà, nể mặt ông nên cô vẫn phải vào.

Bùi Dĩ Thành hiểu ý nghĩ của Hạ Lạc, khẽ gãi vào lòng bàn tay cô.

Hạ Lạc mỉm cười với anh, cho anh biết cô vẫn ổn.

Bà Lạc thì đắc ý vô cùng, đúng là chuyện tốt trên trời rơi xuống, không ngờ Lạc Tinh lại là con nhà giàu.

Vợ chồng họ An để cảm ơn bà đã nuôi nấng nên đã hứa sẽ cho bà một khoản tiền lớn.

Có khoản tiền đó, bà chẳng còn phải lo nghĩ gì nữa.

Gia đình ba người ngồi xuống.

Tiểu Ngải Ngải không thích Lạc Tinh, đối với vợ chồng họ An cũng không còn nhiệt tình như lần đầu gặp mặt.

Khi An phu nhân định bế cô bé, trong mắt bé có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn sà vào lòng bà. "Tiểu Ngải Ngải, lâu rồi không gặp con." Lạc Tinh cười nói. "Chào dì Tinh Tinh ạ." Tiểu Ngải Ngải vốn luôn giữ nguyên tắc lịch sự, không lộ vẻ ghét bỏ ra mặt. "Bác trai, bác gái, chuyện này là sao ạ?" Bùi Dĩ Thành hỏi.

An Trường Hà vỗ vai Bùi Dĩ Thành: "Xem ra mọi người đều quen nhau cả, vậy bác không cần giới thiệu nhiều nữa.

Không ngờ thế giới lại nhỏ bé thế này, Niếp Niếp nhà bác lại quen biết mọi người." "Niếp Niếp?" Lạc Tinh là Niếp Niếp?

Đừng đùa như thế chứ! "Đúng vậy, Lạc Tinh chính là Niếp Niếp, là đứa con gái ruột thất lạc nhiều năm của bác, bác đã tìm suốt hơn 20 năm qua.

Bao nhiêu năm nay, đa tạ bà Lạc đây đã cưu mang, Niếp Niếp của bác mới có một gia đình để lớn lên, không phải lang thang bên ngoài." Lời nói của An Trường Hà tràn đầy sự cảm kích đối với bà Lạc.

Bùi Dĩ Thành nhìn sâu vào bà Lạc.

Đây là lần đầu anh gặp người này, có lẽ vì Hạ Lạc đã kể vài chuyện nên bản năng anh không thích người phụ nữ này.

Ánh mắt bà ta nhìn thôi đã biết không phải người tốt, chứa đựng quá nhiều sự toan tính.

Bùi Dĩ Thành và vợ chồng họ An quan hệ rất tốt, có thể nói họ đã nhìn anh lớn lên, nên anh nói thẳng không vòng vo: "Bác An, chuyện này cần phải thận trọng, tuyệt đối không được sơ sài đâu ạ." Vợ chồng họ An đều là người có phẩm hạnh rất tốt, có tiếng tăm lớn trong giới văn nghệ, sao có thể có một đứa con gái như Lạc Tinh?

Di truyền đi đâu hết rồi?

Nếu bảo Hạ Lạc là con gái họ, anh còn tin hơn, vì Hạ Lạc có năng khiếu hội họa, phẩm hạnh cũng hơn hẳn Lạc Tinh. "Ha ha, bác còn cẩn thận hơn cả cháu ấy chứ.

Dù sao cũng là con gái thất lạc nhiều năm, sao có thể nhận bừa được.

Bác và Tinh Tinh đã làm giám định ADN rồi, chúng bác đúng là quan hệ cha con." Việc giám định ADN là do chính ông giám sát, tìm bác sĩ quen biết làm, tuyệt đối không có sai sót.

Thấy An Trường Hà khẳng định chắc chắn như vậy, Hạ Lạc bản năng nhìn về phía Lạc Tinh.

Chương 2005

Chẳng lẽ Lạc Tinh thực sự là con gái nhà họ An?

Nhưng Lạc Tinh chẳng phải là con ruột của bà Lạc sao?

Hai mẹ con này lại đang giở trò gì đây? "Phải đó Dĩ Thành, bác đã xác nhận rồi, tuổi của Tinh Tinh đúng bằng tuổi con gái bác.

Niếp Niếp của bác nếu còn sống thì năm nay cũng bằng ngần ấy tuổi, bằng tuổi cháu đấy." An phu nhân vỗ về tay Lạc Tinh.

Lạc Tinh thân mật tựa vào vai bà, khóe miệng luôn nở nụ cười đắc thắng.

Bùi Dĩ Thành, giờ chắc anh thấy mình chọn sai rồi chứ gì, tôi mới là thiên kim tiểu thư nhà giàu, còn Hạ Lạc chẳng là cái thá gì cả.

Tiểu Ngải Ngải ngồi gần Lạc Tinh nhất, nhìn thấy nụ cười đó, trong lòng thầm nhủ: "Dì giả tạo, dì giả tạo." Bùi Dĩ Thành nhíu mày, xem ra đúng là không thể nào là Hạ Lạc được, Hạ Lạc kém anh hai tuổi, thời gian hoàn toàn không khớp. "Dĩ Thành, Hạ Hạ, bác biết trước đây Tinh Tinh và hai cháu có xảy ra chút xung đột, cháu còn kiện con bé nữa.

Chuyện đó thực ra cũng đã giải quyết xong rồi, chúng ta đều là chỗ quen biết cả, hay là chuyện này cứ thế bỏ qua được không?" An Trường Hà nói thẳng thừng.

Bùi Dĩ Thành ngay từ lúc thấy mẹ con Lạc Tinh ở đây đã biết bữa cơm này không đơn giản là bữa cơm gia đình thường ngày mà còn có mục đích khác. "Đúng vậy Dĩ Thành, chuyện của Tinh Tinh, bác thay mặt con bé xin lỗi cháu." "Dĩ Thành, tôi thực sự biết lỗi rồi, tôi hứa sau này sẽ không để xảy ra chuyện như vậy nữa." Lạc Tinh cũng lên tiếng. "Phải đấy, phải đấy.

Hạ Lạc và Lạc Tinh tuy không phải chị em ruột, cũng chẳng phải con ruột của tôi, nhưng đều do một tay tôi nuôi nấng.

Bất kể có xích mích gì thì cũng là chị em, tình nghĩa lớn lên bên nhau vẫn còn đó, đều là người một nhà cả, chuyện này chúng ta cứ gác lại đi thôi." Bà Lạc giảng hòa kiểu nước đôi.

Móng tay Hạ Lạc suýt nữa đâm thủng lòng bàn tay.

Cứ ngỡ lần này nhất định sẽ khiến mẹ con họ phải trả giá, cho họ một bài học, không ngờ sự việc đột nhiên đảo ngược, Lạc Tinh còn được đổi đời, bỗng chốc trở thành thiên kim đại tiểu thư.

Tâm trạng cô rất phức tạp, nói không hâm mộ hay đố kỵ là nói dối.

Tại sao cuộc đời Lạc Tinh lại có lúc rạng rỡ như thế, còn cô thì cứ mãi vật lộn trong bóng tối.

Bùi Dĩ Thành rất khó xử.

Một bên là bạn gái mình, một bên là vợ chồng nhà họ An.

Họ vốn luôn hết mực quan tâm anh, chưa từng mở miệng cầu xin anh điều gì, anh thật sự không thể từ chối.

Hạ Lạc còn đang làm việc ở phòng tranh của bác An, cô rất trân trọng công việc đó, rất quý mến bác An.

Bác An cũng sẵn lòng truyền dạy hết kinh nghiệm cho cô.

Bùi Dĩ Thành khẽ nhắm mắt, coi như đã đưa ra quyết định: "Bác An, nếu Lạc Tinh là con gái bác thì chuyện này coi như xong.

Chỉ có điều cháu nói trước, Hạ Lạc hiện giờ là bạn gái cháu, cháu không hy vọng có ai làm bất cứ điều gì tổn hại đến cô ấy nữa.

Chỉ lần này thôi, không có lần sau đâu ạ." An Trường Hà thở phào nhẹ nhõm.

Hôm nay ông thực sự đã phải muối mặt rồi, ông rất lo cái thằng ranh Bùi Dĩ Thành này không đồng ý, nhất quyết làm căng.

Tình cảnh đó là điều ông không muốn thấy nhất. "Yên tâm đi, trước đây Tinh Tinh không có cha, giờ tìm thấy con bé rồi, chúng bác sẽ ước thúc, sẽ ngăn chặn những hành vi không tốt của con bé." An Trường Hà bảo đảm.

Thấy Hạ Lạc không lên tiếng, ông quay sang nói với cô: "Hạ Hạ, bác An xin lỗi cháu nhé." "Bác trai, bác đừng nói thế ạ.

Nếu mọi chuyện đã nói rõ rồi thì cứ vậy đi ạ." Hạ Lạc còn có thể nói gì được nữa, cô vốn chẳng có quyền lựa chọn.

Cô cũng không đành lòng nhìn An Trường Hà tuổi đã cao mà còn phải hạ mình cầu xin, cô luôn kính trọng bậc tiền bối nên không nỡ nhìn cảnh đó. "Vậy thì cảm ơn Hạ Hạ nhé." Bữa cơm diễn ra trong không khí khá trầm lặng, chủ yếu là Lạc Tinh và vợ chồng họ An trò chuyện, Hạ Lạc hoàn toàn không nói gì, chỉ lắng nghe.

Tiểu Ngải Ngải thấy Hạ Lạc không vui thì cũng không vui theo, bé ngậm chặt miệng, Hạ Lạc gắp gì bé ăn nấy.

Bé không thích ông An và bà An nữa, ai nấy đều chỉ biết bắt nạt mẹ Hạ Hạ của bé thôi.

An phu nhân cũng nhận ra cô bé không còn hào hứng, không còn nhiệt tình như lần đầu gặp mặt, lấy làm lạ hỏi: "Cục cưng ơi, có phải đồ ăn không ngon không con?" Cô bé khẽ mỉm cười: "Không phải đâu ạ, ngon lắm cơ." Cô bé nói vậy, An phu nhân cũng không biết nói gì thêm, chỉ xoa nhẹ mái tóc của bé. "Mẹ Hạ Hạ, mẹ ăn cái này đi, cái này ngon lắm này." Bé Ngải Ngải đột nhiên lên tiếng.

Hạ Lạc hơi sững sờ, không kìm được mà hỏi: "Ngải Ngải, con gọi cô là gì?" Bé Ngải Ngải cảm thấy cuối cùng cũng được nở mày nở mặt, gương mặt rạng rỡ nụ cười: "Mẹ Hạ Hạ ạ.

Bây giờ ba và cô Hạ Hạ đang yêu nhau, sau này còn kết hôn nữa, nên cô Hạ Hạ chính là mẹ của con rồi." "Ngải Ngải, yêu nhau và kết hôn là hai chuyện khác nhau đấy." Lạc Tinh ghen tị đến đỏ cả mắt.

Tiến triển giữa Hạ Lạc và Bùi Dĩ Thành quá nhanh, thậm chí đã bàn đến chuyện cưới xin, vậy cô ta làm gì còn cơ hội nữa.

Bây giờ cô ta đã là thiên kim nhà họ An, thân phận hiện tại mới xứng đáng với Bùi Dĩ Thành, chứ không phải con nhỏ hèn kém như Hạ Lạc. "Sao lại khác nhau chứ?

Người nhà con đều như vậy, không có ai trăng hoa đâu.

Đã yêu là sẽ kết hôn, ba con yêu mẹ Hạ Hạ lắm đấy." Cô bé bĩu môi nói.

Những lời này Bùi Dĩ Thành không nói ra được, nhưng bé Ngải Ngải thì chẳng kiêng dè gì, nghĩ gì nói nấy.

Chương 2006

Bùi Dĩ Thành nhìn Hạ Lạc với ánh mắt chan chứa ý cười, Hạ Lạc ngượng ngùng bảo Ngải Ngải: "Tiểu bảo bối, con lo ăn đi, đừng nói lung tung nữa." "Mẹ Hạ Hạ, tin tốt thì phải chia sẻ chứ.

Tình cảm của mẹ và ba tốt như vậy, con vui lắm, sau này con sẽ là đứa trẻ có cả ba lẫn mẹ rồi." Cô bé ngây thơ nói, rồi còn "rắc" một tiếng cắn một miếng thịt chiên giòn, vừa ăn vừa gật gù ra vẻ rất ngon lành.

Tâm trạng u ám của Hạ Lạc đã vơi bớt phần nào, cô có cảm giác như đang được một đứa trẻ bốn tuổi bảo vệ.

Cô bé này chắc chắn cố ý trút giận thay cô. "Ngải Ngải, ăn chậm thôi con." "Con biết rồi, con đang ăn rất chậm mà." Ngải Ngải dõng dạc đáp. "Hai người định kết hôn sao?" Lạc Tinh cố nén cơn giận trong lòng, bình tĩnh nhìn về phía Bùi Dĩ Thành.

Bùi Dĩ Thành mỉm cười, nhìn Hạ Lạc đầy sủng ái: "Việc này phải xem khi nào Hạ Lạc mới chịu đồng ý thôi." Ngụ ý là, việc họ có kết hôn hay không hoàn toàn do Hạ Lạc quyết định.

Hạ Lạc lườm anh một cái.

Hai cha con nhà này đều giống hệt nhau, luôn tìm mọi cách để lấy lại thể diện cho cô.

Thực ra cô không trách Bùi Dĩ Thành, nếu không có anh, tình cảnh của cô chắc chắn còn khó xử hơn hiện tại.

Nhưng giờ đây, tuy Lạc Tinh và mẹ Lạc chưa bị trừng phạt đích đáng, nhưng cô vẫn ổn, cô có một người bạn trai tốt và một cô con gái nhỏ hiểu chuyện.

Điều đó quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Cô không phải hạng người cứ mãi đắm chìm trong quá khứ không buông được. "Hạ Lạc, em nghĩ thế nào?" Lạc Tinh lo lắng hỏi. "Tạm thời tôi chưa nghĩ tới, khi nào quyết định chắc chắn sẽ thông báo cho mọi người." Hạ Lạc nói thật lòng, nhưng lọt vào tai Lạc Tinh thì lại thành ra làm bộ làm tịch, khoe khoang và cố ý nói vậy để kích động cô ta. "Vậy chúc mừng hai người trước nhé." Lạc Tinh cảm thấy lòng dạ mình vặn vẹo vì ghen tị, nhưng vẫn phải gượng cười nói lời chúc phúc.

Đây thực sự là một sự dày vò không lời. "Cảm ơn." Hạ Lạc đáp lại một cách rộng lượng.

Hiện tại cô đã có thể bình tĩnh đối diện với thân phận bạn trai của Bùi Dĩ Thành, đặc biệt là trước mặt Lạc Tinh.

An Trường Hà vốn tinh tường, nhận ra bầu không khí không mấy hòa thuận liền chuyển chủ đề: "Được rồi, không nói chuyện này nữa.

Hạ Hạ, dạo này cháu có tác phẩm mới nào không?

Chú rất mong chờ đấy." Hạ Lạc mỉm cười nhẹ nhàng: "Thưa bác An, gần đây cháu đã có linh cảm và đang sáng tác, chắc sắp hoàn thành rồi ạ." "Tốt lắm, cháu cứ yên tâm ở lại phòng tranh của chú.

Với tư chất của cháu, sớm muộn gì cháu cũng sẽ trở thành một họa sĩ ưu tú." An Trường Hà cảm thấy mình nợ Bùi Dĩ Thành một ân tình, thấy hai cha con anh coi trọng Hạ Lạc nên muốn bù đắp lên người cô.

Dù sao Hạ Lạc cũng là một nhân tài hiếm có, bồi dưỡng kỹ lưỡng nhất định sẽ thành tài. "Cháu cảm ơn bác An ạ." Hai người trò chuyện rôm rả, Lạc Tinh hận đến nghiến răng, Hạ Lạc này đúng là chuyên gia đến để cướp hào quang của cô ta.

Hạ Hạ...

Ba cô sao lại gọi nó thân thiết như vậy, thật là quá đáng.

Vẽ tranh thì có gì khó, hồi nhỏ cô vẽ đẹp hơn Hạ Lạc nhiều, tiết mỹ thuật nào của Hạ Lạc mà chẳng bị giáo viên mắng.

Cô ta mới là người luôn được khen ngợi.

Một lúc sau, Lạc Tinh không chịu nổi nữa, rót một chén trà cho An Trường Hà, cười nói: "Ba, ba đừng mải nói chuyện quá, Hạ Lạc vẫn còn chưa ăn no mà.

Ba uống chút trà cho nhuận họng đi ạ." An Trường Hà cười ha hả, áy náy nói: "Chú cứ hay mắc cái bệnh này, Hạ Hạ, cháu ăn thêm chút thức ăn đi.

Có con gái thật tốt, giờ chú cũng có người quản rồi." "Cháu thích nghe bác nói chuyện mà." An phu nhân cũng vui lây: "Ông An, ông đừng nói nhảm nữa, đừng để con gái phải lo lắng." "Mẹ, mẹ cũng uống chút canh bí đao cho thanh nhiệt ạ." Lạc Tinh quay sang nói với An phu nhân. "Mẹ biết rồi, con đừng bận rộn nữa, mẹ tự làm được mà." Mẹ Lạc hài lòng nhìn Lạc Tinh hòa nhập với vợ chồng nhà họ An, liền khen ngợi: "Tinh Tinh nhà chúng ta từ nhỏ đã hiểu chuyện lắm.

Hồi nhỏ mỗi khi tôi đi làm về muộn, con bé đều đun một ấm nước nóng thật lớn để tôi ngâm chân, còn tự tay rửa chân cho tôi nữa.

Lúc đó tôi cảm động đến cay cả mũi, suýt nữa thì khóc òa lên." Vợ chồng nhà họ An vốn quan tâm đến chuyện của Lạc Tinh nhất, đặc biệt là An phu nhân, bà vui đến mức không khép được miệng: "Lúc đó Tinh Tinh mấy tuổi vậy chị?" "Chắc là khoảng lớp một, bảy tám tuổi gì đó.

Tôi vẫn còn nhớ rõ, lúc ấy con bé tuy nhỏ thó nhưng đã làm những việc mà chỉ người lớn mới làm được." An phu nhân vuốt tóc Lạc Tinh: "Tinh Tinh của chúng ta hồi nhỏ chắc hẳn đã vất vả lắm." "Mẹ, con không khổ chút nào đâu ạ.

Mẹ Lạc đối xử với con tốt lắm.

Tuy nhà mình nghèo, cuộc sống thanh bần nhưng vẫn rất vui vẻ vì cả gia đình được ở bên nhau." Nhìn mẹ Lạc diễn kịch, Hạ Lạc cảm thấy sống mũi cay cay, bất giác đưa tay che lấy cổ tay mình.

Đó rõ ràng là việc cô đã làm, nhưng dù cô có làm gì đi nữa mẹ Lạc cũng không thích cô.

Lúc đó bà ta còn thấy phiền, hất cả ấm nước nóng vào cổ tay cô khiến nó nổi những vết phồng rộp lớn, đến tận bây giờ vết sẹo bỏng vẫn còn rất rõ ràng.

Bùi Dĩ Thành nhận thấy tâm trạng Hạ Lạc không ổn, cúi đầu thấy cô đang đặt tay lên vết sẹo trên cổ tay.

Anh lờ mờ đoán ra điều gì đó, liền nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô. "Xem đứa trẻ này này, vẫn cứ nghe lời như thế.

Con đừng nói giúp mẹ nữa, mẹ biết mình có bao nhiêu bản lĩnh mà, mẹ đã làm khổ các con rồi." Mẹ Lạc đưa tay lau khóe mắt. "Chị Lạc, chị đừng nói vậy.

Những gì chị đã làm cho Tinh Tinh, tôi và ông An sẽ ghi nhớ suốt đời." "An phu nhân, chị đừng khách sáo.

Chương 2007

Những năm qua tôi có được đứa con hiếu thảo như Tinh Tinh nên mới sống tốt thế này.

Giờ đều là con bé nuôi tôi, nó chẳng cho tôi đi làm nữa.

Tôi còn trẻ thế này mà cứ ở nhà đợi con nuôi, trong lòng cũng thấy áy náy lắm." Mẹ Lạc nói. "Chị cũng có tuổi rồi, tất nhiên không nên đi làm nữa.

Có hai cô con gái thì tất nhiên phải được hưởng phúc chứ." An phu nhân đáp. "Mẹ Lạc, sức khỏe mẹ không tốt, sao con có thể để mẹ đi làm được.

Nếu mẹ có chuyện gì thì con biết làm sao bây giờ." Lạc Tinh đỏ hoe mắt. "Phải rồi, tôi có đến hai cô con gái cơ mà." Nói xong mẹ Lạc nhìn Hạ Lạc với ẩn ý sâu xa.

Hạ Lạc thực sự không thể giả vờ nổi nữa, cô lẳng lặng quay mặt đi.

Mẹ Lạc hoàn toàn là kẻ lười biếng, chính bà ta không muốn đi làm thì có.

An phu nhân nhíu mày, không hiểu tại sao Hạ Lạc lại có thái độ như vậy với mẹ Lạc, thật là quá bất hiếu.

Mẹ Lạc thở dài lắc đầu, tỏ vẻ bất lực trước cô con gái này.

An phu nhân nói: "Chị Lạc, tuy chúng tôi là cha mẹ ruột của Tinh Tinh, nhưng chị cũng là mẹ của con bé.

Sau này chúng ta là người một nhà, có khó khăn gì cứ nói với chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ giúp đỡ." Mẹ Lạc cảm động nói: "Cảm ơn hai người, hai người thật là người tốt...

đã không khinh thường kẻ như tôi." "Chị Lạc, đừng nói thế, chị là người tốt mà." Hạ Lạc đã nhìn rõ rồi, mẹ con nhà họ Lạc đã cho An phu nhân uống "bùa mê thuốc lú", hiện giờ bà ấy cực kỳ tin tưởng họ.

Cô cũng chẳng có tư cách gì để nói nhiều, có nói ra chắc gì người ta đã tin.

Bé Ngải Ngải nãy giờ vẫn im lặng lắng nghe, đột nhiên bé nói: "Mẹ Hạ Hạ, con ăn no rồi, con muốn ra ngoài chơi, mẹ đưa con đi được không?" Hạ Lạc gật đầu, nhân cơ hội này đưa Ngải Ngải ra ngoài.

Ra khỏi phòng bao, cô mới cảm thấy không khí dễ thở hơn chút, bên trong thực sự quá áp bức. "Mẹ Hạ Hạ, mẹ không thích mẹ của cô Tinh Tinh phải không?" Hạ Lạc gật đầu. "Con nhìn ra lâu rồi, bà ta cũng giống cô Tinh Tinh thôi, giả tạo lắm, toàn là diễn kịch cả." "Tiểu bảo bối của cô giỏi thật đấy." "Mẹ Hạ Hạ, người phụ nữ đó nói bà ta là mẹ của mẹ sao?

Có phải bà ta đối xử không tốt với mẹ không?" Hạ Lạc cúi đầu, chạm mũi mình vào mũi cô bé: "Tiểu bảo bối, con lại đoán đúng rồi." "Tất nhiên rồi, con là tiểu bảo bối thông minh vô địch mà, chuyện gì con chẳng biết." Ngải Ngải tự đắc ngẩng cao đầu. "Con đó, muốn chơi gì nào chúng ta đi?" "Con cố ý gọi mẹ ra đấy chứ, thật ra con không muốn chơi gì cả, con cảm thấy mẹ không muốn ở lại trong đó nữa." Hạ Lạc ôm chặt cô bé vào lòng: "Ngải Ngải, cô Hạ Hạ rất vinh dự khi được làm mẹ của con." Nhận được sự quan tâm và coi trọng của bé, một đứa trẻ thông minh thế này, dù có cho cô thêm một tá nữa cô cũng không thấy phiền. "Con đã nói rồi mà, làm mẹ của con, con sẽ bảo vệ mẹ.

Nếu con không bảo vệ được thì con sẽ gọi viện binh.

Mẹ phải làm mẹ của con thật lâu, thật lâu nhé." Hai người ở ngoài chưa được bao lâu thì Bùi Dĩ Thành cũng bước ra.

Cô bé vẫy tay gọi anh: "Ba ơi, tụi con ở đây này." Bùi Dĩ Thành mỉm cười đi tới, ôm cả hai vào lòng. "Lạc Lạc, xin lỗi em, lần này anh không thể bảo vệ em đến cùng." Bùi Dĩ Thành thực sự cảm thấy áy náy. "Không sao đâu Dĩ Thành, em hiểu nỗi khổ của anh mà.

Bác An lần đầu mở lời với anh, anh chắc chắn không thể từ chối.

Chỉ cần sau này họ biết điều một chút thì cũng không có gì cả." "Anh đã cho họ cơ hội rồi, nếu họ còn không biết điều, anh sẽ không nương tay đâu." Trong mắt Bùi Dĩ Thành thoáng qua một tia lạnh lẽo. "Bùi Dĩ Thành, cảm ơn anh.

Có anh ở bên em thấy rất an tâm.

Dù Lạc Tinh có là thiên kim đại tiểu thư gì đi nữa, em cũng không quan tâm." "Ừ, chuyện đó chẳng là gì cả.

Nhà mình mới là hào môn thứ thiệt đây này, em gả cho anh thì chính là phu nhân hào môn, chắc chắn sẽ lấn át cô ta một bậc." "Cái đó có gì mà so sánh chứ." Hạ Lạc bật cười. "Anh chỉ thích em cái gì cũng tốt hơn cô ta thôi." "Em có hai người là mãn nguyện lắm rồi." "Cái đó là đương nhiên, anh và Ngải Ngải là vô giá mà." Bùi Dĩ Thành tự hào nói. "Chúng ta đi được chưa anh?" "Được rồi, đi ngay thôi, anh cũng không chịu nổi nữa rồi, may mà Ngải Ngải nhà mình thông minh." Trong phòng bao chỉ còn lại vợ chồng nhà họ An và mẹ con nhà họ Lạc.

Mẹ Lạc thở dài một tiếng, gương mặt hiện rõ vẻ xót xa.

An phu nhân hỏi: "Chị Lạc, chị sao vậy?" "Haiz." Mẹ Lạc thở dài nhưng không nói. "Chị Lạc, có chuyện gì cứ nói đi, tôi đã bảo chúng ta là người một nhà rồi mà." "Chuyện này có liên quan đến Tinh Tinh và Hạ Hạ, tôi kẹt ở giữa cũng khó xử, chẳng biết nên đứng về phía nào.

Chỉ là hôm nay nhìn thấy gia đình ba người Bùi Dĩ Thành, đột nhiên tôi thấy có lỗi với Tinh Tinh quá.

Đứa trẻ này từ nhỏ đến lớn đều nhường nhịn, nhường qua nhường lại đến mức nhường luôn cả người mình yêu đi mất." An phu nhân sốt sắng hỏi: "Rốt cuộc là chuyện thế nào?" "Mẹ Lạc, mẹ không được nói!" Lạc Tinh đỏ hoe mắt, lên giọng ngăn cản. "Tinh Tinh à, đây là cha mẹ của con, có những chuyện tất nhiên là có thể nói ra được." Mẹ Lạc ra vẻ rất khó xử.

An phu nhân cũng nghiêm mặt bảo Lạc Tinh: "Tinh Tinh, con không được ngăn cản mẹ Lạc.

Mẹ thực sự muốn biết chuyện này là thế nào.

Mẹ cảm nhận được Hạ Lạc đối xử với hai người chẳng thân thiện chút nào." "An phu nhân, thực ra trước đây Bùi Dĩ Thành và Tinh Tinh mới là một đôi.

Bùi Dĩ Thành từ hồi đại học đã thích Tinh Tinh nhà chúng tôi rồi." "Tinh Tinh và Bùi Dĩ Thành mới là một đôi sao?

Chương 2008

Vậy Hạ Lạc là thế nào?" An phu nhân vô cùng ngạc nhiên. "Chuyện tình cảm của người trẻ tuổi tôi cũng không hiểu lắm.

Trước đây Bùi Dĩ Thành và Tinh Tinh rất thân thiết, Tinh Tinh chăm sóc cha con cậu ấy chu đáo lắm.

Bánh sủi cảo trong nhà cứ gói xong là dù muộn thế nào con bé cũng mang sang ngay tối hôm đó, chỉ để hai cha con họ sáng hôm sau có bữa sủi cảo nóng hổi mà ăn.

Nhưng chẳng hiểu sao Bùi Dĩ Thành đột ngột ở bên Hạ Lạc.

Chị cũng nghe thấy rồi đấy, họ còn định kết hôn nữa.

Tôi chỉ thấy thương cho đứa con gái lớn của tôi quá, nếu không tôi cũng chẳng bao giờ nói cho chị biết đâu." Sắc mặt An phu nhân hoàn toàn sụp đổ.

Bà không ngờ con gái mình lại phải chịu uất ức lớn như vậy, nếu chị Lạc không lỡ lời nói ra, có lẽ họ sẽ mãi mãi không biết được. "Tinh Tinh, con ngốc thế, chúng ta là cha mẹ ruột của con mà, chịu uất ức sao không nói cho chúng ta biết, lại cứ giữ kín trong lòng như vậy.

Con nói cho mẹ biết, có phải cô gái tên Hạ Lạc đó đã cướp Bùi Dĩ Thành từ tay con không?" Lạc Tinh lấy tay che mặt, nước mắt tuôn rơi qua kẽ tay: "Mẹ, mẹ đừng hỏi nữa.

Con và Hạ Lạc tuy không phải chị em ruột nhưng cũng lớn lên bên nhau từ nhỏ.

Trước đây con cũng vì quá giận dữ nên mới định nói ra chuyện cũ của cô ấy, định dọa cô ấy để cô ấy biết khó mà lui, để Dĩ Thành quay lại với con, không ngờ lại khiến anh ấy tức giận đến mức đi kiện chúng con..." "Bây giờ con hiểu rồi, Dĩ Thành đã hoàn toàn yêu cô ấy rồi.

Con rút lui, con không tranh giành với cô ấy nữa.

Cô ấy là em gái con chứ không phải ai khác, con nên buông bỏ hoàn toàn thôi." Lạc Tinh tỏ ra đau khổ, cô ta rất biết nghệ thuật ăn nói, cái gì nên nói, cái gì không, đều nắm bắt rất chuẩn xác.

Thấy vậy, An phu nhân thắt cả lòng lại, đây rõ ràng là bị ép đến mức không còn cách nào khác phải rút lui.

Đứa con gái bảo bối của bà những năm qua đã phải trải qua những gì thế này. "Tinh Tinh, bây giờ con còn thích Dĩ Thành không?" "Mẹ, mẹ đừng hỏi nữa, con không muốn trả lời câu hỏi này đâu." Lạc Tinh quay mặt đi.

Nhìn điệu bộ đó, An phu nhân hiểu ngay.

Bà cũng từng trẻ tuổi, biết chuyện tình cảm đâu dễ buông bỏ như vậy, con gái bà vẫn còn yêu Bùi Dĩ Thành. "Tinh Tinh, con yên tâm, có mẹ ở đây, mẹ nhất định sẽ giúp con giành lại." "Mẹ, đừng mà, con không muốn làm hỏng mối quan hệ của nhà mình với nhà họ Bùi đâu, chuyện này cứ dừng ở đây đi ạ." Lạc Tinh ôm lấy cánh tay An phu nhân, ra sức ngăn cản.

An Trường Hà nãy giờ vẫn im lặng, lúc này cũng lên tiếng: "Nghe lời con đi, bà đừng xen vào nữa.

Chuyện tình cảm cứ để bọn trẻ tự giải quyết, mình can thiệp vào thì ra thể thống gì." "Ông An, ông không giận sao?

Con gái ông bị bắt nạt đến mức này rồi.

Ông xem hôm nay xem, chúng ta phải hạ mình cầu xin họ mới chịu bỏ qua.

Tôi không ngờ đằng sau lại có chuyện như vậy, Hạ Lạc mới chính là kẻ tội đồ, cô ta đã cướp bạn trai của Tinh Tinh." "Người bạn trai mà dễ dàng bị cướp mất thì cũng chẳng đáng để giành lại.

Giành lại được chắc gì đã hợp với Tinh Tinh nhà mình.

Với các mối quan hệ của chúng ta, Tinh Tinh muốn kiểu bạn trai nào mà chẳng có, việc gì phải thắt nút trên một cái cây, không đáng." An Trường Hà lý trí hơn An phu nhân nhiều.

Biết chuyện này ông không quá giận dữ, ngược lại cảm thấy con gái thật may mắn.

Lạc Tinh tức điên người, cái ông An Trường Hà làm cha kiểu gì vậy, lại thấy chuyện này không quan trọng, đây là thái độ đối với con gái ruột sao? "Tôi chỉ muốn con gái tôi được vui vẻ.

Chúng ta có thể tìm được người tốt hơn, nhưng chưa chắc con gái đã thích.

Kết hôn với người mình không thích thì chẳng có ý nghĩa gì cả, bao năm qua bà chẳng lẽ chưa thấy những cặp vợ chồng như thế sao?" "Nhưng cũng không thể để người ta phá hoại hạnh phúc của con mình chứ." "Phá hoại cái gì, rõ ràng là cái cô Hạ Lạc kia không biết xấu hổ, đi cướp bạn trai người khác trước." "Chuyện tình cảm phức tạp lắm, người ngoài như chúng ta không nhìn rõ được đâu, bà đừng vội kết luận." An Trường Hà trước sau vẫn không tin cô gái tên Hạ Lạc đó là hạng người như vậy.

Đứa trẻ đó trông rất chính trực, không giống kẻ đi cướp bạn trai người khác.

Chắc chắn bên trong còn có nguyên nhân khác.

Chuyện tình cảm vốn dĩ luôn rất rắc rối.

Vả lại, làm bậc trưởng bối mà cứ xía vào chuyện tình cảm của con cháu thì thật chẳng ra sao. "Ông An, chuyện này ông không quản thì tôi quản.

Bao nhiêu năm qua chúng ta đã nợ Tinh Tinh quá nhiều, tôi phải bù đắp lại tất cả." Lạc Tinh lại khóc: "Ba, mẹ, hai người đừng vì chuyện của con mà cãi nhau nữa.

Thật đấy, con không còn thích Bùi Dĩ Thành nữa rồi.

Nếu anh ấy đã chọn Hạ Lạc thì cứ mặc anh ấy đi, con chắc chắn sẽ tìm được người đàn ông thực sự yêu thương mình." An phu nhân xót xa vô cùng, ôm chặt lấy Lạc Tinh: "Tinh Tinh, đừng khóc, mẹ sẽ giúp con, con gái của mẹ phải được toại nguyện mới đúng." "Mẹ, không cần đâu ạ." Lạc Tinh càng nói vậy, An phu nhân càng thấy cay đắng trong lòng.

Nếu không phải năm xưa vợ chồng bà sơ sẩy bị kẻ xấu hãm hại thì hai người đã không phải xa con gái lâu đến thế.

Một lần xa cách đã hơn hai mươi năm.

Sự quan tâm và yêu thương lẽ ra phải có thì họ lại chẳng dành cho con được chút nào.

Hoàn cảnh của mẹ Lạc họ đã biết, con gái theo bà ta căn bản chẳng có cuộc sống tốt đẹp gì.

Hồi nhỏ thì thanh bần, lớn lên vận mệnh lại trắc trở. "Tinh Tinh, mẹ sẽ làm chủ cho con, con cứ chờ đấy." "Chị Lạc, căn nhà chị đang ở không cần ở nữa đâu, tôi sẽ mua cho chị một căn khác, hai người dọn vào ngay lập tức." Mẹ Lạc trong lòng sướng phát điên nhưng vẫn giả vờ sợ hãi, vội vàng xua tay từ chối: "Chị An à, như vậy không tốt đâu, sao tôi có thể ở nhà hai người mua cho được, không được đâu, không được đâu mà." "Chị Lạc, thực sự đừng khách sáo, chị là mẹ của Tinh Tinh, cũng là người thân của chúng tôi.

Chương 2009

Sau này chúng tôi cũng không đi nữa, sẽ ở lại thành phố A.

Có chúng tôi ở đây, không ai có thể bắt nạt hai người được nữa.

Còn Tinh Tinh, khi nào con nhớ chúng tôi thì về ở với chúng tôi, nhớ chị thì lại về bên đó, con bé là con gái chung của chúng ta." An phu nhân về mặt này vẫn rất hiểu lý lẽ, không yêu cầu Lạc Tinh phải cắt đứt quan hệ với mẹ Lạc ngay.

Đây cũng là ý của An Trường Hà, họ sẽ không cưỡng ép Lạc Tinh làm gì, hai vợ chồng hiện giờ chỉ muốn dành những điều tốt nhất cho đứa con gái thất lạc bấy lâu nay. "Chị An, thực sự cảm ơn hai người nhiều lắm." Mẹ Lạc nước mắt lưng tròng.

Lạc Tinh vội vàng an ủi, hai người cùng diễn vở kịch tình thâm nghĩa trọng: "Mẹ Lạc, mẹ đừng khóc, mẹ xứng đáng được như vậy mà.

Nếu không có mẹ cưu mang con thì chắc con đã chết từ lâu rồi, làm sao gặp lại được cha mẹ ruột nữa." "Tinh Tinh à, đứa con tội nghiệp của mẹ, sau này con đã có người bảo vệ rồi.

Mẹ không bảo vệ được con nhưng đã có ba mẹ ruột của con đây rồi." Bùi Dĩ Thành đưa Hạ Lạc và bé Ngải Ngải về nhà.

Trên xe, Bùi Dĩ Thành càng nghĩ càng thấy chuyện này có vấn đề, anh hỏi: "Lạc Lạc, em có biết Lạc Tinh không phải con ruột của mẹ Lạc không?" Hạ Lạc lắc đầu: "Em không biết, em chỉ luôn biết mình không phải con ruột thôi, không ngờ Lạc Tinh cũng vậy.

Nhưng em cứ thấy có gì đó kỳ lạ, mà kỳ lạ ở đâu thì em cũng không nói rõ được." "Mẹ Lạc đối xử tốt với Lạc Tinh lắm à?" "Cũng không hẳn là tốt lắm, người đàn bà đó vốn ích kỷ, bà ta chẳng yêu thương ai cả, chỉ thích những ai mang lại lợi ích cho mình thôi.

Tuy nhiên so với em, bà ta đối xử với Lạc Tinh tốt hơn, Lạc Tinh là người rất khéo léo lấy lòng người khác." "Ra vậy." "Thôi, chuyện này chúng ta đừng quản nữa, mặc kệ đi." "Lạc Lạc, em nghĩ Lạc Tinh sẽ để em yên thân sao?

Phòng tranh em đang làm việc là tài sản của bác An và bác gái, nếu Lạc Tinh thực sự là con gái họ, tài sản này sớm muộn gì cũng truyền vào tay cô ta, cô ta sẽ không để em sống yên ổn đâu." "Tất cả là tại cái đào hoa thối của anh đấy." Hạ Lạc có chút bực bội nói. "Chúng ta là người một nhà rồi, đừng cứ phân biệt anh với em, phải nói là kẻ thù chung của chúng ta." "Vậy anh có biết con gái nhà họ An bị thất lạc thế nào không?" "Không phải thất lạc, mà là vừa sinh ra đã bị người ta bế đi mất.

Vợ chồng bác An căn bản còn chưa được nhìn mặt con.

An phu nhân chỉ nghe thấy tiếng trẻ con khóc thôi.

Bác sĩ khám thai và đỡ đẻ cho bác gái đã bị mua chuộc, đứa trẻ vừa chào đời là bị mang đi ngay.

An phu nhân sau sinh rất yếu, lại bị đánh thuốc nên cứ hôn mê li bì.

Đến khi bác An nhận ra điều bất thường thì người đã biến mất không dấu vết." "Sau này họ mới biết, nữ bác sĩ đó là em gái của bạn gái cũ bác An, hai chị em họ đã lên kế hoạch bế đứa trẻ đi từ trước." Hạ Lạc khẽ há hốc mồm: "Đúng là một vở kịch kịch tính, hóa ra là vì nợ tình." "Lạc Lạc, một chữ tình này là khổ nhất đấy.

Bao năm qua những người bên cạnh anh không có ai tình cảm suôn sẻ cả, ai cũng phải trải qua bao nhiêu gian nan mới được viên mãn."

"Ồ." "Ồ cái gì mà ồ, em không có cảm nhận gì sao?" "Cần phải có cảm nhận gì ạ?" Hạ Lạc ngơ ngác nhìn Bùi Dĩ Thành.

Bùi Dĩ Thành cốc nhẹ một cái vào trán Hạ Lạc: "Phải biết trân trọng người trước mắt." "Em đâu có không trân trọng anh." Mỗi quyết định cô đưa ra đều đã suy nghĩ thấu đáo, chẳng hề qua loa chút nào. "Vậy em có thể để tâm đến anh nhiều hơn một chút không?" "Em rất để tâm mà." "Hừ, anh chẳng thấy đâu cả." Bùi Dĩ Thành quay mặt đi chỗ khác.

Hạ Lạc mặt đầy vẻ vô tội, nhìn sang bé Ngải Ngải đang cười láu lỉnh ở một bên, khẽ hỏi không thành tiếng: "Ba con lại bị làm sao thế?" Ngải Ngải cười đáp: "Chắc là bị chập mạch rồi ạ." Hạ Lạc phì cười, bé Ngải Ngải này đúng là chuyên gia dìm hàng ba mình, đúng là oan gia của Bùi Dĩ Thành. "Bùi Ngải Ngải!" Bùi Dĩ Thành gầm nhẹ.

Ngải Ngải rúc vào lòng Hạ Lạc, kiêu ngạo hét lớn ba lần: "Có giỏi thì đến đây mà đánh con này, đánh con đi, đánh con đi!" "Được lắm, con cứ đắc ý đi." "Con bây giờ là đứa trẻ có mẹ rồi, ba đừng hòng bắt nạt con." "Thôi đi Bùi Dĩ Thành, anh bao nhiêu tuổi rồi mà còn đi chấp nhặt với con nít, có thể trưởng thành hơn chút không?

Nhường Ngải Ngải một chút đi." Bùi Dĩ Thành chỉ tay vào mũi mình: "Anh không trưởng thành á?" "Ấu trĩ." Thấy ba mình cứng họng, Ngải Ngải càng vui hơn: "Mẹ Hạ Hạ, I love you." "Cô cũng yêu con, tiểu bảo bối." "Lạc Lạc, em đừng quên, ngoài việc là mẹ của Ngải Ngải, em còn là bạn gái của anh, em phải quan tâm đến anh nhiều hơn nữa." Bùi Dĩ Thành trực tiếp nói ra suy nghĩ trong lòng.

Anh sợ không nói ra thì cái đồ ngốc Hạ Lạc này sẽ chẳng bao giờ hiểu anh đang nghĩ gì. "Em đối xử với anh cũng tốt lắm mà." "Hừ, không cảm thấy thế." Hạ Lạc bật cười, hai cha con nhà này đúng là một kiểu, cái điệu bộ kiêu ngạo y hệt nhau. "Được rồi, sau này em sẽ quan tâm đến tâm hồn bé nhỏ yếu đuối của anh hơn.

Em vốn không giỏi quan tâm người khác, sau này chỗ nào em làm không tốt anh cứ nói thẳng, đừng có vòng vo với em, anh vòng vo là em không hiểu đâu, lúc đó anh tự giữ trong lòng lại khổ thân ra." "Sao em lại ngốc thế nhỉ?" "Em đâu có giống anh, lịch sử tình trường phong phú như vậy." "Anh phong phú chỗ nào chứ?" "Dù sao cũng phong phú hơn em." Đây là lần đầu tiên cô thực sự yêu đương nghiêm túc, còn Bùi Dĩ Thành thì khác, con gái đã bốn tuổi rồi. "Em đang ghen đấy à?" "Em đang nói thật lòng thôi." Hạ Lạc ngượng ngùng quay mặt đi.

Cô phải thừa nhận rằng gần đây cô đã thay đổi, không còn giống chính mình nữa.

Dường như trong lòng luôn dâng lên cảm giác ngọt ngào hoặc đắng cay vô cớ, tất cả chỉ vì hai cha con Bùi Dĩ Thành.

Hai người này luôn có thể lay động cảm xúc của cô, hoàn toàn vượt xa dự liệu. "Lạc Lạc, em rõ ràng là đang ghen, đừng che giấu nữa." "Không có chuyện đó đâu." "Người lớn thật là nhạt nhẽo quá đi." Ngải Ngải đột nhiên cảm thán.

Chuyện gì cũng không dám thừa nhận, chẳng thú vị chút nào. "Được rồi bà cụ non, đừng có nói mỉa mai nữa, cái vẻ mặt cố tỏ ra sâu sắc đó chẳng đáng yêu chút nào đâu." Hạ Lạc chỉ muốn sống những ngày tháng bình yên của mình, nhưng có những kẻ lại không muốn để cô toại nguyện.

Một ngày nọ, cô nhận được điện thoại của An phu nhân, nói là muốn gặp riêng cô, không cho cô mang theo Ngải Ngải.

Hạ Lạc không thể từ chối, đành phải đi gặp.

Trong quán cà phê chỉ có mình An phu nhân, thấy cô đến, bà mỉm cười ôn hòa nhưng nụ cười đó lại mang theo sự khách sáo và xa cách, khác hẳn với lần gặp đầu tiên.

Hạ Lạc trong lòng đã hiểu rõ, đại khái đoán được chuyện này có liên quan đến ai.

Lạc Tinh. "Chào An phu nhân." "Ngồi đi, Hạ tiểu thư." An phu nhân nói, "Muốn uống gì thì cứ tự gọi nhé." Hạ Lạc gọi một ly Cappuccino, rồi mở lời: "An phu nhân có chuyện gì cứ nói thẳng đi ạ." "Xem ra Hạ tiểu thư cũng là người thức thời, tôi cũng không vòng vo nữa.

Lần này tôi muốn nói chuyện với cô về Tinh Tinh, về cô và cả chuyện của Dĩ Thành." Tim Hạ Lạc hẫng một nhịp nhưng cô không để lộ ra ngoài, vẫn thản nhiên ngồi đó.

An phu nhân chẳng hiểu sao có nhiều lời lại không thốt ra được.

Cả đời bà dưới sự che chở của chồng luôn thuận buồm xuôi gió, biến cố lớn nhất là phải xa cách đứa con gái vừa mới chào đời.

Dù xảy ra chuyện gì cũng có chồng xông pha lên trước.

Chương 2010

Sau khi mất con, chồng bà càng sủng ái bà như một đứa trẻ, đáp ứng mọi yêu cầu của bà.

Bà thực sự chưa bao giờ làm chuyện đi chia rẽ hôn nhân của ai cả.

Nhưng cứ nghĩ đến gương mặt đẫm lệ của con gái, bà chỉ còn cách nén lại những suy nghĩ hỗn độn đó.

Vì con gái, bà không ngại làm kẻ ác một lần, miễn là con gái được hạnh phúc. "Tinh Tinh và Dĩ Thành trước đây vốn là một đôi đúng không?" Thôi xong, đúng như cô dự đoán.

Lạc Tinh làm sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy, chắc chắn sẽ xúi giục cha mẹ ruột ra mặt giúp mình.

Chỉ không ngờ lại đến nhanh như vậy.

Cô cũng không trách An phu nhân, đối với một đứa con gái thất lạc hơn hai mươi năm, bà tự nhiên muốn dành những điều tốt nhất cho nó.

Hạ Lạc không kiêu ngạo cũng không tự ti đáp: "Chuyện của họ tôi không rõ lắm.

Bùi Dĩ Thành nói với tôi rằng anh ấy và Lạc Tinh chưa từng ở bên nhau.

Lúc tôi và Bùi Dĩ Thành quen nhau, cả hai đều đang độc thân." "Đều độc thân sao?

Cô chắc chứ?" "Tôi có thể chắc chắn mình độc thân.

Nếu An phu nhân có gì chưa rõ, có thể đi hỏi Bùi Dĩ Thành." "Hạ Lạc, cô đừng lấy Bùi Dĩ Thành ra làm lá chắn.

Hiện giờ tôi đang nói chuyện với cô, cô đừng lôi Dĩ Thành vào." An phu nhân rất tức giận.

Nếu bà có thể đi tìm Bùi Dĩ Thành thì việc gì phải đến tìm cô, cô gái này rõ ràng là đang giả ngây giả ngô, thực chất trong lòng chắc chắn chuyện gì cũng biết.

Ánh mắt Hạ Lạc vẫn lạnh lùng: "Tôi nói thật lòng, nếu phu nhân đã không tin thì việc gì phải đến hỏi tôi." "Hạ Lạc, cô đừng cậy có Bùi Dĩ Thành chống lưng mà không coi ai ra gì." "Tôi không có." "Tôi cũng không vòng vo với cô nữa, chuyện của ba người tôi đều biết cả rồi.

Chính cô đã quyến rũ Dĩ Thành, cướp mất bạn trai của Tinh Tinh.

Tôi cứ nghĩ cô và Tinh Tinh là chị em nên mới luôn đối xử lễ độ với cô.

Nhưng cô lại không biết điều, nhất định phải dùng thái độ này nói chuyện với tôi, vậy thì tôi cũng không lòng vòng nữa.

Nói đi, phải làm sao cô mới chịu rời xa Dĩ Thành?" Ánh mắt Hạ Lạc đầy sự châm chọc, cô nhìn An phu nhân một cách lạnh nhạt.

Không ngờ người phụ nữ thoạt nhìn thanh lịch quý phái này cũng là kẻ thế tục như vậy.

Chẳng khác nào những mụ đàn bà ác độc dùng tiền ép người ta chia tay trong tiểu thuyết. "Bà không có tư cách nói với tôi những lời này.

Nếu là cha mẹ của Bùi Dĩ Thành thì có lẽ tôi còn cân nhắc một chút." An phu nhân là cái thá gì chứ, cô thực sự chẳng quan tâm, bà ta không có tư cách can thiệp vào chuyện của cô và Bùi Dĩ Thành.

Càng không thể vì một kẻ như Lạc Tinh. "Hạ Lạc, cô đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt." “Danh dự của tôi từ trước đến nay đều do tôi tự giữ lấy, tôi không cần ai ban phát cho cả.

Chính An phu nhân đây mới là người vẫn luôn tự đánh mất thể diện của mình.

Bà khiến tôi cảm thấy bà cũng chỉ là một người tầm thường, hoàn toàn không phân biệt được đúng sai.” Hạ Lạc lạnh lùng thốt lên.

Sắc mặt An phu nhân giận đến mức tím tái như gan lợn.

Bà xuất thân từ gia đình có truyền thống nghệ thuật, từ nhỏ đến lớn chưa từng bị ai mắng là hạng tầm thường.

Những người bên cạnh bà đều gắn liền với hai chữ “nhã nhặn”, vậy mà giờ đây lại bị một con nhóc ranh chỉ tận mặt nhục nhã, thực sự quá đáng giận.

Bà run rẩy chỉ ngón tay vào Hạ Lạc: “Cô nói cái gì?” “Tôi nói phu nhân không phân biệt được phải trái, bị người ta dắt mũi vài câu đã đòi ra mặt hộ.” “Cô có ý gì?

Cô nói con gái tôi dắt mũi tôi?” “Bà hiểu thế nào cũng được.

Nếu hôm nay bà hẹn tôi ra chỉ để nói những chuyện này, thì tôi và bà không có gì để bàn cả.

Tôi cũng khuyên bà đừng xen vào chuyện của tôi và Bùi Dĩ Thành nữa, bà chẳng có tư cách gì để quản chuyện của chúng tôi.

Tôi cũng nói rõ với bà luôn, bất kể bà đưa ra điều kiện gì, tôi cũng sẽ không rời bỏ Bùi Dĩ Thành.

Còn việc bảo tôi trả người lại cho Lạc Tinh, vốn dĩ anh ấy chưa bao giờ thuộc về chị ta cả.

Bà tốt nhất nên bảo chị ta dẹp ngay cái ý nghĩ đó đi, nếu không tôi không đảm bảo Dĩ Thành sẽ làm ra chuyện gì đâu.” Hạ Lạc mạnh mẽ đáp trả.

Cô chưa bao giờ là quả hồng mềm để ai muốn nắn thì nắn.

Hồi đó bao nhiêu người ép cô thôi học, cô vẫn không hề lay chuyển, cuối cùng đấu tranh thắng lợi để bảo vệ quyền lợi hợp pháp của mình.

Cô không nhận lời Bùi Dĩ Thành thì thôi, nhưng một khi đã đồng ý, cô sẽ không vì vài lời khuyên nhủ của người khác mà từ bỏ, đó là nguyên tắc của cô.

Hơn nữa, cô thật lòng yêu thích cô con gái nhỏ Ngải Ngải, cô không muốn để đứa trẻ đó phải thất vọng.

“Cô đe dọa tôi?” “Tôi đang nói sự thật mà, chẳng lẽ không đúng sao?

Phu nhân ức hiếp người quá đáng, chỉ biết tìm tôi để ra tay, có giỏi thì bà đi mà nói với Bùi Dĩ Thành.” Đối phó với hạng người này, cô thấy không cần thiết phải làm người quân tử, cô vốn cũng chẳng phải quân tử, chỉ là một người phụ nữ nhỏ bé tầm thường thôi mà?

“Hạ Lạc, cô đúng là không biết tốt xấu.” An phu nhân dù có tức giận đến mấy cũng không biết mắng chửi thô tục, loanh quanh cũng chỉ mấy câu vô thưởng vô phạt đó, chẳng có chút lực sát thương nào.

“Tôi vốn là như vậy, tôi với phu nhân cũng đâu có thân thiết gì.” Hạ Lạc cầm lấy túi xách đứng dậy muốn đi.

Chương 2011

An phu nhân cuống lên, trước khi đến bà đã thề thốt với con gái rằng hôm nay nhất định sẽ xử lý xong Hạ Lạc.

Bà đã chuẩn bị sẵn tinh thần đối mặt với việc Hạ Lạc sẽ “sư tử ngoạm”, nhưng không ngờ cô lại là hạng người không thể mua chuộc.

Lúc nãy bà đã nói rõ ràng là điều kiện có thể tùy ý đưa ra, vậy mà cô vẫn không hề lay động.

Rốt cuộc là cô không hám tiền thật, hay cảm thấy những gì bà đưa ra không bằng khối tài sản mà gia đình họ Bùi mang lại?

Bà tóm chặt lấy Hạ Lạc: “Đứng lại đó cho tôi, không được đi!” Hạ Lạc nhìn bàn tay đang nắm lấy cánh tay mình, lạnh lùng nói: “Buông ra.” “Hôm nay cô không cho tôi một đáp án thỏa đáng thì… không được đi.

Cần bao nhiêu tiền cũng được, chỉ cần rời xa Bùi Dĩ Thành.” An phu nhân lần đầu làm chuyện này, thực chất trong lòng cũng thấy thấp thỏm.

Tiền có thể mua được tình cảm sao?

Cách tư duy của những người này đúng là kỳ quặc thật.

“Đừng ép tôi phải báo cảnh sát đấy, An phu nhân.” Gương mặt tươi cười của Hạ Lạc hoàn toàn lạnh xuống.

Không biết vì sao, An phu nhân luôn cảm thấy đôi mắt của cô gái này mang lại cho bà một cảm giác quen thuộc khó tả.

“Tôi là bác của Dĩ Thành.” “Còn tôi là bạn gái của Bùi Dĩ Thành, bà nghĩ anh ấy sẽ đứng về phía ai?” “Đồ hồ ly tinh, chỉ biết quyến rũ đàn ông, ngay cả bạn trai của chị gái mình cũng không tha, rốt cuộc cô có biết liêm sỉ là gì không?” “An phu nhân, tôi và con gái bà đều do một tay mẹ tôi giáo dục ra đấy, tôi không hiểu thì bà nghĩ con gái bà hiểu sao?” Hạ Lạc mỉa mai.

Lịch sử tình trường của Lạc Tinh còn phong phú hơn bất cứ ai.

“Cô không được nhục nhã Tinh Tinh nhà chúng tôi!” An phu nhân gầm nhẹ.

Bà không cho phép bất cứ ai nói xấu Lạc Tinh.

Dù có nhiều thói quen của Lạc Tinh bà không thích, nhưng đó là con gái bà.

Chính vì sự thất lạc của họ mới khiến con bé trở nên như vậy, bà không trách được ai.

“Tôi không nhục nhã chị ta.

An phu nhân, nếu hôm nay bà đã gọi tôi ra, thì tôi cũng không ngại nói cho bà vài chuyện.

Lạc Tinh là hạng người hai mặt, từ nhỏ đã thích diễn kịch trước mặt người khác, phẩm hạnh rất kém.

Hai người đừng để chị ta dắt mũi, lời này tôi chỉ nhắc nhở một lần duy nhất thôi.” Hạ Lạc biết những lời này không nên nói, nhưng cô không kiềm chế được.

Cô không nỡ nhìn An Trường Hà bị Lạc Tinh xoay như chong chóng, ông là một tiền bối mà cô rất kính trọng.

An phu nhân cảm thấy huyết áp đột ngột tăng vọt, hành động không còn kiểm soát được nữa, bà giơ tay tát thẳng một cái vào mặt Hạ Lạc.

Đánh xong, chính bà cũng sững sờ, ngẩn ngơ nhìn bàn tay mình.

Trời ạ, bà vừa làm cái gì thế này?

Bà lại đi đánh một cô gái nhỏ ở nơi công cộng.

Hạ Lạc ôm mặt, ánh mắt đột ngột trở nên âm u, trầm giọng nói: “An phu nhân, đây là lần đầu tiên, với tư cách là hậu bối, tôi sẽ không đánh trả.

Nếu có lần thứ hai, tôi sẽ sòng phẳng đấu một trận với bà.

Chuyện hôm nay tôi ghi nhớ rồi, lần sau đừng đến chọc vào tôi nữa, nếu không tôi sẽ không khách sáo với bà đâu.

Kẻ đi chân đất thì không sợ kẻ đi giày đâu.” Tim An phu nhân thắt lại, bàn tay buông thõng bên sườn cũng hơi run rẩy.

Bà thấy ánh mắt của Hạ Lạc rất đáng sợ, giống như muốn hủy diệt tất cả.

Ánh mắt này không giống của một cô gái ngoài đôi mươi.

Trực giác mách bảo bà rằng Hạ Lạc thực sự không phải hạng vừa, nếu ép quá mức, chuyện gì cô cũng có thể làm ra được.

Ba chữ “xin lỗi” nghẹn lại nơi cổ họng, An phu nhân không thể nói ra.

Hạ Lạc quay người, sải bước đi ra ngoài.

Lạc Tinh thực ra đang nấp ở một nơi Hạ Lạc không nhìn thấy, chứng kiến cuộc trò chuyện kết thúc mà không mang lại kết quả gì, ả tức đến nổ phổi.

Ả thật sự thấy An phu nhân chẳng được tích sự gì, không đuổi được Hạ Lạc đi mà trái lại còn bị cô làm cho mặt mũi tái mét.

Nhưng lúc này ả không thể tỏ ra giận dữ, vội vàng chạy ra đỡ lấy cánh tay An phu nhân: “Mẹ, mẹ không sao chứ?” An phu nhân ngẩn người định thần lại, vẻ mặt đầy hối lỗi: “Tinh Tinh, đối diện với con mẹ thấy có lỗi quá.

Mẹ thật vô dụng, chuyện nhỏ này cũng làm không xong.

Mẹ không ngờ Hạ Lạc đó lại dẻo miệng và mạnh mẽ đến vậy." Lạc Tinh mỉm cười ngọt ngào: "Mẹ ơi, mẹ nói gì vậy ạ?

Sao con có thể trách mẹ được.

Con quá hiểu tính nết của Hạ Lạc, không ai cãi lại cô ta đâu, từ nhỏ cô ta đã khéo mồm khéo miệng rồi." "Con gái ngoan của mẹ, từ nhỏ đến lớn có phải con đã phải chịu không ít thiệt thòi dưới tay cô ta không?" An phu nhân vuốt tóc Lạc Tinh.

"Mẹ, không có chuyện đó đâu ạ, con chịu thiệt thòi gì chứ, toàn là chuyện vặt vãnh thôi." Lạc Tinh nói lời lấp liếm.

Dáng vẻ đó càng khiến An phu nhân đau lòng, tính cách con gái mình mềm mỏng thế này, làm sao địch lại được sự mạnh mẽ của Hạ Lạc.

Ngay cả người sống mấy chục năm như bà cũng không chiếm được chút ưu thế nào trước mặt cô ta.

"Tinh Tinh, con yên tâm, lần này không giải quyết được thì mẹ nhất định sẽ tìm cơ hội khác.

Cái gì thuộc về con thì sẽ mãi là của con." Lạc Tinh đỏ hoe mắt: "Có mẹ ở bên thật tốt quá, mẹ ơi, cảm ơn mẹ." "Đứa trẻ này, sau này mẹ sẽ bảo vệ con." "Mẹ à." "Con cũng đừng đi làm ở công ty kia nữa.

Chương 2012

Sau này sự nghiệp của mẹ và ba đều sẽ do con tiếp quản.

Con chọn một phòng triển lãm tranh đi, vào đó học cách quản lý trước.” Lạc Tinh lộ vẻ vui mừng: “Mẹ, con chưa có kinh nghiệm trong lĩnh vực này.” “Sợ gì chứ, cứ lấy một phòng tranh cho con luyện tay nghề, có làm hỏng cũng không sao, nhà mình không thiếu chút tiền đó.

Ai cũng phải đi từ chưa biết đến biết thôi.

Có gì không hiểu anh họ con sẽ chỉ bảo, chỉ cần con có tâm học hỏi là được.” “Tất nhiên là con muốn học rồi ạ.

Bao nhiêu năm qua không thể ở bên phụng dưỡng ba mẹ, con đã rất áy náy rồi.

Nếu có thể giúp ba mẹ giảm bớt gánh nặng, con cũng thấy vui.” “Vậy quyết định thế đi, lát nữa mẹ sẽ nói với ba con.

Con muốn đến phòng tranh nào?” “Có phải Hạ Lạc cũng đang ở phòng tranh của nhà mình không ạ?” “Đúng vậy, ba con thấy cô ta rất có thiên phú.

Lần trước Dĩ Thành còn đích thân gọi điện cho ba con, hiện tại cô ta đã là họa sĩ ký hợp đồng của phòng tranh rồi, coi như nhân viên chính thức, không cần ngày nào cũng phải đến phòng tranh, tự do lắm.” Thì ra là vậy.

Hàng nào dạo trước ả đi rình rập mãi mà không thấy, hóa ra cô ta đã không cần đến phòng tranh ngồi trực nữa.

“Vậy con sẽ đến phòng tranh mà Hạ Lạc đã ký hợp đồng.” “Con gái mẹ tinh tường thật đấy, đó là một trong những phòng tranh tốt nhất của nhà mình.” “Vậy sao ạ?” Trong mắt Lạc Tinh xẹt qua một tia tính toán.

Hạ Lạc, cô rơi vào tay tôi rồi, xem tôi hành hạ cô thế nào.

Muốn làm họa sĩ, muốn nổi tiếng à?

Mơ đi.

Chỉ cần có tôi ở đây, cô đừng hòng được như ý.

Những gì cô đang có hiện tại, tôi sẽ đoạt lại hết.

“Ừ, những năm qua lợi nhuận của phòng tranh đó luôn đứng đầu.” Sau khi đưa An phu nhân về nhà, Lạc Tinh lái chiếc BMW của mình về căn nhà mà vợ chồng họ An đã mua cho mẹ Lạc.

Hiệu suất làm việc của nhà họ An cực kỳ cao, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, mẹ Lạc đã toại nguyện được ở nhà lầu, cả người cũng thay đổi từ đầu đến chân, từ quần áo đến túi xách đều là những thương hiệu xa xỉ mà trước đây bà ta chẳng dám mơ tới.

An phu nhân về khoản này không hề để bà ta chịu thiệt.

“Chà, đại tiểu thư nhà họ An về rồi đấy à.

Mấy ngày không gặp suýt chút nữa tôi không nhận ra đấy.” Mẹ Lạc mặc sườn xám, ngồi vắt chéo chân hút thuốc trên sofa.

Thấy Lạc Tinh, bà ta nhếch môi trêu chọc.

Lạc Tinh cũng có ý nghĩ tương tự.

Nếu mẹ Lạc ngồi nghiêm chỉnh, ả có khi thật sự không nhận ra bà ta, đúng là người đẹp vì lụa.

“Bà không thể tiết chế lại một chút à, nhà cửa đẹp thế này mà bà làm đầy mùi thuốc lá.” “Nhà của mình, thích thế nào thì làm thế nấy.” “Bà mơ đẹp quá đấy, căn nhà này đứng tên tôi.” Vợ chồng họ An cũng không phải hạng người không biết suy tính, căn nhà cấp cho mẹ Lạc thực tế đứng tên Lạc Tinh, với danh nghĩa là Lạc Tinh hiếu thuận với mẹ nuôi.

Thực chất cũng là để đề phòng mẹ Lạc.

“Của cô thì cũng là của tôi thôi, tôi là mẹ cô mà.” “Không phải bà nói tôi không phải con bà sao?” “Tôi đã nuôi cô, mẹ nuôi cũng là mẹ.” Mẹ Lạc đảo mắt.

Lạc Tinh ngồi xuống đối diện mẹ Lạc, tùy tiện lấy một quả trái cây ăn.

Không biết vì sao, vợ chồng họ An thực sự rất cưng chiều ả, hết lòng muốn bù đắp cho ả, nhưng khi ở bên họ, ả phải che giấu bản thân, phải tìm đủ mọi cách để lấy lòng họ, ả thấy rất mệt mỏi.

Vẫn là ở cùng mẹ Lạc trong một căn phòng thế này thì tự tại hơn.

Dù ả không ưa hành vi của mẹ Lạc, nhưng thói quen thực sự là một thứ đáng sợ, ả đã quen với cuộc sống như thế này rồi.

Phong thái nghệ thuật của nhà họ An, ả thực sự không thể hòa nhập nổi.

“Mẹ ruột cô chẳng phải bảo sẽ đòi lại công đạo cho cô sao?

Kết quả thế nào rồi?” Lạc Tinh mỉa mai cười: “Đừng nhắc nữa, mấy bà quý phu nhân đó bà mong chờ gì họ làm được chuyện lớn, bị Hạ Lạc chọc cho mặt xanh lè, cuối cùng cũng chỉ tát nó một cái là xong chuyện.” “Quý phu nhân mà, sao có thể hạ mình làm mấy chuyện đó được, thế là được rồi.

Đừng quên cô đang dùng tóc của Hạ Lạc, Hạ Lạc mới là con gái ruột của họ, những thứ chúng ta có hiện nay đều là trộm được đấy.” “Đã bảo bà đừng nói nữa mà!

Bà nói mấy chuyện này làm gì?” Lạc Tinh bất mãn quát.

“Tôi muốn nhắc cô rằng hai chúng ta bây giờ đang ngồi cùng một con thuyền, không ai xuống được đâu.” Mẹ Lạc nói.

“Chuyện đó không cần bà nói tôi cũng biết.” “Bên phía Hạ Lạc cứ kệ nó đi, nhiệm vụ quan trọng nhất của cô lúc này là nhanh chóng chiếm lấy tài sản của nhà họ An.

Nếu không chuyện bị lộ ra thì hai ta trắng tay hết, cô phải phân biệt được cái gì là chính, cái gì là phụ.

Đợi đến khi nắm được tài sản của nhà họ An trong tay, cô muốn giành đàn ông cũng có tư bản hơn.” Lạc Tinh nghiến răng: “Thật sự một chút tôi cũng không muốn nhẫn nhịn nữa.” “Lạc Tinh, không nhịn được cũng phải nhịn cho tôi.” “Biết rồi, phiền chết đi được.

Tôi đói rồi, bà đi nấu cho tôi bát mì đi.” “Ở nhà họ An không được ăn cơm à?” “Đồ ăn nhà họ tôi ăn không quen, vẫn thích mì tương trộn của bà hơn.” “Xem ra đúng là cái số nghèo hèn rồi.” “Nghèo hay không là do tôi quyết định.

Hai người chúng ta nhất định sẽ đứng trên đỉnh cao, đó là chuyện sớm muộn thôi.” “Chẳng phải sao?

Thầy bói nói tôi có số phú quý mà.” Hai mẹ con nhìn nhau một cái rồi cười lớn.

Hạ Lạc cũng không biết tại sao mình lại giận đến vậy, còn thấy đau lòng nữa, lồng ngực cứ thấy chua xót và bức bối.

Cô lắc đầu, tự nhủ rằng đó chỉ là những người không liên quan, không cần quá bận tâm.

Ngay cả chính cô còn không tin tưởng vào mối quan hệ giữa mình và Bùi Dĩ Thành, huống hồ người ngoài.

Nhưng Bùi Dĩ Thành coi trọng cô, nên cô sẵn lòng cho cả hai một cơ hội.

Chương 2013

Hạ Lạc về nhà lấy bảng vẽ, đi ra bờ biển.

Nhìn sóng biển xô bờ, cô dần bình tĩnh lại, toàn tâm toàn ý tập trung vào sáng tác.

Mãi cho đến khi điện thoại của Bùi Dĩ Thành gọi tới, cô mới sực tỉnh.

Nhìn tác phẩm của mình, cô mỉm cười hài lòng.

Bức tranh này cô đã vẽ hơn nửa năm rồi, mãi vẫn không biết nên lên màu thế nào, hôm nay đột nhiên lại có linh cảm.

Tâm trạng cô rất tốt, ngay cả Bùi Dĩ Thành cũng cảm nhận được qua điện thoại.

“Em đang ở đâu mà vui thế?” Hạ Lạc dời điện thoại ra xa một chút, giọng điệu có vài phần tinh nghịch: “Anh đoán xem?” Bùi Dĩ Thành nghe thấy tiếng gió biển vù vù: “Em đang ở bờ biển à?” “Đúng vậy, hôm nay em đã hoàn thành xong một bức tranh.” “Qua chỗ anh ăn tối đi, anh vừa gọi lẩu mang đến rồi.” “Được, em qua ngay.” Khi Hạ Lạc đến nơi, hai cha con nhà họ Bùi đang bận rộn bên bàn ăn, bé Ngải Ngải xắn tay áo giúp bày đĩa.

“Mẹ Hạ Hạ, mẹ mới đến à, Ngải Ngải hôm nay nhớ mẹ lắm đấy.” Hạ Lạc xoa đầu Ngải Ngải: “Mẹ cũng nhớ con.” “Ơ, sao mặt mẹ lại sưng lên thế này?” Lời Ngải Ngải vừa dứt, Bùi Dĩ Thành đã như một cơn lốc ập đến, nâng cằm Hạ Lạc lên kiểm tra kỹ lưỡng, chân mày càng nhìn càng nhíu chặt.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” “Không có gì đâu mà.” “Lạc Lạc, em nghĩ em lừa được anh sao?

Ngải Ngải còn nhìn ra, chẳng lẽ anh lại không thấy?” Bùi Dĩ Thành căng thẳng mặt mày.

Hạ Lạc thấy mình sơ ý quá, bị đánh xong cô cũng chẳng soi gương mà cứ thế đi vẽ tranh luôn.

“Chỉ là tranh cãi nhỏ với người ta thôi, không sao đâu.” Hạ Lạc thực sự không muốn làm lớn chuyện.

An phu nhân chẳng qua cũng vì bị Lạc Tinh xúi giục, và cũng vì quá yêu chiều đứa con gái vừa tìm lại được nên mới lỡ tay, đánh xong bà ấy cũng đã hối hận.

Những cảm xúc đó cô đều nhìn thấu được.

“Nói đi.” Bùi Dĩ Thành quá hiểu tính cách hờ hững, thanh đạm của cô, cô chỉ muốn sống cuộc đời nhỏ bé của mình, tuyệt đối không bao giờ chủ động gây sự.

“Mẹ Hạ Hạ, mẹ không ngoan chút nào, nói mau là ai, con sẽ dẫn người đi tiêu diệt kẻ đó!” Ngải Ngải chống nạnh, dáng vẻ bảo vệ người thân hệt như cha mình.

Thấy hai cha con như vậy, Hạ Lạc không nhịn được cười: “Hai người làm gì vậy, thật sự không quan trọng mà, cũng chẳng ảnh hưởng gì đến em.” Bùi Dĩ Thành chỉ nhìn chằm chằm Hạ Lạc.

Lần đầu tiên Hạ Lạc thấy ánh mắt của anh có sức ép mạnh như vậy, da đầu cô tê rần, đành phải đầu hàng.

“Hôm nay An phu nhân hẹn gặp em, bọn em có xảy ra chút xung đột.” “Vì chuyện của Lạc Tinh sao?” “Vâng, coi như là vậy.

Bà ấy đến đòi công đạo cho Lạc Tinh, muốn em trả anh lại cho cô ta.” Bé Ngải Ngải xù lông, tức giận dậm chân mắng: “Con không thích bà lão đó nữa, ghét quá đi mất!” ăm Lại dám vì con hồ ly tinh đó mà đến bắt nạt mẹ của bé, bé sẽ không chơi với bà ta nữa.

“Bà lão sao?” Hạ Lạc không nhịn được bật cười.

Đứa trẻ này thật thú vị, lúc thích thì gọi là bà nội xinh đẹp, không thích cái là thành bà lão ngay.

Nếu An phu nhân nghe thấy chắc tức chết mất.

Bùi Dĩ Thành vẫn rất bình tĩnh: “Chỉ có vậy thôi sao?” “Chỉ vậy thôi.

Dĩ Thành, anh cũng đừng giận, vợ chồng họ xa cách con gái nhiều năm như vậy, cưng chiều con cũng là chuyện thường tình, làm cha làm mẹ ai chẳng vậy.” “Em đúng là rộng lượng thật, bị người ta đánh mà vẫn còn cười được.” Hạ Lạc nắm lấy tay Bùi Dĩ Thành, nghiêm túc nói: “Không đau, thật sự không đau đâu.” Chút đau đớn này chẳng thấm vào đâu so với những gì cô từng trải qua.

Bị giật tóc, bị tát tai, từ nhỏ đến lớn cô đã nếm trải không ít rồi.

“Lạc Lạc, bây giờ em không còn một mình nữa, em là bạn gái của anh, cũng là mẹ của con gái anh.

Nếu anh dung túng cho lần này, sẽ có lần sau, em hiểu không?” “Tự em có thể đối phó được mà, em không muốn anh vì chuyện của em mà trở mặt với họ.” “Anh cũng có nguyên tắc của mình.

Nếu anh để mặc em bị bắt nạt, thì anh thành cái hạng gì rồi?

Hạ Lạc, chẳng lẽ trong mắt em, anh thực sự không đáng để em dựa dẫm, không đáng để em tin tưởng sao?” “Bùi Dĩ Thành, anh đừng hiểu lầm ý em, em cũng là vì nghĩ cho anh thôi.” “Rõ ràng là em không tin tưởng anh.” “Em không có, em thật sự không muốn làm khó anh.” “Hạ Lạc, chuyện của em sao lại gọi là làm khó anh được!” Hạ Lạc nhíu mày nhìn Bùi Dĩ Thành đang đầy vẻ giận dữ, đột nhiên không biết phải nói gì tiếp theo: “Chuyện này cứ thế đi, chúng ta đừng nhắc lại nữa.” “Hạ Lạc, có phải anh làm gì chưa tốt, nên em vẫn luôn giữ khoảng cách với anh không?” “Bùi Dĩ Thành, anh đừng nghĩ nhiều, đây hoàn toàn là hai chuyện khác nhau mà.” Hạ Lạc thật không hiểu sao Bùi Dĩ Thành lại giận đến vậy, chuyện này đâu có lớn lao gì.

“Hạ Lạc, em tự nghĩ xem mình sai ở đâu đi?” “Em không sai!” Tính bướng bỉnh trỗi dậy, Hạ Lạc nhất quyết không chịu nhận bộ.

“Tự kiểm điểm đi.” “Bùi Dĩ Thành, anh sao lại vô lý như vậy, em phải kiểm điểm cái gì chứ!” “Oa oa!” Bé Ngải Ngải đột nhiên ngồi bệt xuống đất khóc rống lên: “Đừng cãi nhau nữa, hai người đừng cãi nhau nữa mà, hu hu, có gì mà phải cãi nhau chứ.” Hạ Lạc và Bùi Dĩ Thành cùng sững người.

Họ mải tranh luận mà quên mất không nên lớn tiếng trước mặt trẻ con, ảnh hưởng không tốt chút nào.

Hạ Lạc lườm Bùi Dĩ Thành một cái rồi vội vàng cúi xuống: “Ngải Ngải, xin lỗi con, ba mẹ không phải đang cãi nhau đâu, con đừng sợ.” “Hu hu, tại sao chứ, tại sao người lớn như ba mẹ mà vẫn còn cãi nhau?

Ba mẹ là trẻ con à?” “Xin lỗi con, tiểu khả ái, ba sai rồi.” Bùi Dĩ Thành cũng vội vàng dỗ dành.

Bé Ngải Ngải đẩy mạnh một cái, Hạ Lạc và Bùi Dĩ Thành không phòng bị nên đều ngã ngồi xuống đất.

Bé Ngải Ngải bò dậy, chạy biến ra phía ban công.

“Ngải Ngải, đừng chạy!” Hạ Lạc lo lắng gọi với theo.

Bùi Dĩ Thành ngẩn ra một giây rồi cũng vội đỡ Hạ Lạc đứng dậy, cả hai nhìn nhau không nói lời nào, cùng đuổi theo bé Ngải Ngải.

Nhưng cô bé đã nhanh nhẹn khóa cửa kính lại, leo lên chiếc ghế xích đu, dùng chiếc điện thoại trẻ em của mình bấm gọi một dãy số.

An phu nhân sau trận cãi vã với Hạ Lạc cũng không còn chút tinh thần nào, đang nằm nghỉ trên ghế trường kỷ.

An tiên sinh hỏi bà có chuyện gì nhưng bà không nói, ông đành ngồi một bên đọc báo.

Đột nhiên, mắt An phu nhân sáng lên, bà ngồi bật dậy, dịu dàng nói: “Tiểu khả ái, sao lại nhớ ra gọi điện cho bà An thế?” “Đồ tồi, bà là đồ xấu xa, phù thủy già độc ác, cháu ghét bà, từ nay về sau bà không còn là bà nội của cháu nữa!” Giọng nói giận dữ của cô bé như nhát dao đâm thẳng vào tim An phu nhân, bà cảm thấy cả người không ổn chút nào, vô cùng khó chịu: “Tiểu khả ái, có chuyện gì thế con?” “Bà còn giả vờ à, bà và dì Tinh Tinh đúng là người một nhà, toàn bọn thích giả nhân giả nghĩa, đáng ghét vô cùng, chỉ biết bắt nạt mẹ Hạ Hạ của cháu thôi.” An phu nhân lập tức hiểu ra, Bùi Ngải gọi đến là để tính sổ vụ Hạ Lạc.

Một đứa trẻ mới mấy tuổi đầu mà đã biết bảo vệ một người đến mức này.

Hạ Lạc đó có gì tốt mà để tiểu khả ái yêu thương như vậy?

Chiều nay bà còn đang hối hận vì đã ra tay đánh người, giờ thì bà lại thấy mình đánh đúng lắm.

Chương 2014

Cái hạng người gì không biết, lại đi đem chuyện này kể khổ với trẻ con, đúng là biết lợi dụng người khác, ngay cả một đứa trẻ hơn bốn tuổi cũng không tha.

Thật đáng hận.

Trong mắt An phu nhân hiện lên sự chán ghét sâu sắc: “Tiểu khả ái, đây là chuyện của người lớn, không liên quan đến trẻ con đâu.” “Hừ, cháu không quan tâm!

Sau này bà mà còn đánh mẹ Hạ Hạ nữa, cháu thấy bà ở đâu là sẽ cắn bà ở đó!” Ngải Ngải gầm gừ, giọng hét lên vừa chói vừa gắt.

An phu nhân cảm thấy màng nhĩ mình sắp nổ tung, bà hơi dời điện thoại ra xa, lòng càng thêm thắt lại, nhưng bà không biết phải làm sao để xoa dịu cơn giận của đứa trẻ.

“Tiểu khả ái, con đừng nghe người phụ nữ đó nói bậy, là cô ta nói những lời khó nghe trước.” “Cháu không quan tâm, ai cũng không được bắt nạt mẹ Hạ Hạ của cháu, bà cũng không ngoại lệ.

Cháu hận bà, ghét bà chết đi được!” “Tiểu khả ái…” Giọng An phu nhân nghẹn lại.

“Bà chẳng xinh đẹp chút nào cả, bà chỉ là một bà lão, bà là phù thủy già độc ác, ghét bà, ghét bà, ghét bà!

Không bao giờ chơi với bà nữa, không bao giờ thích bà nữa đâu!” Ngải Ngải gào thét một hồi rồi quăng điện thoại sang một bên, tự vùi mình vào ghế xích đu khóc thút thít.

An phu nhân đau lòng như cắt, những lời của Ngải Ngải như những mũi kim châm khắp người bà, nước mắt bà không kìm được cứ thế tuôn rơi.

An Trường Hà buông tờ báo xuống, tháo kính lão, nhíu mày hỏi: "Bà nó à, bà đã làm gì mà để bé Ngải Ngải giận đến thế?" Đứa nhỏ đó chẳng phải trước đây rất thích vợ mình sao?

Sao bỗng dưng lại thành ra thế này.

"Tôi có làm gì đâu." Ánh mắt An phu nhân né tránh, chuyện hôm nay bà thực sự thấy xấu hổ không dám nói.

An Trường Hà sầm mặt lại: "Bà coi tôi là thằng ngốc chắc?

Ngải Ngải bảo bà bắt nạt mẹ Hạ Hạ của con bé?

Rốt cuộc bà đã làm gì?

Bà bắt nạt đứa nhỏ đó thế nào?

Lúc tôi về đã thấy bà không bình thường rồi, đến giờ bà vẫn muốn lừa tôi sao?" An phu nhân nén một bụng tức, giờ không nhịn được nữa liền bộc phát với chồng: "Cái cô Hạ Lạc đó rốt cuộc đã cho mọi người uống bùa mê thuốc lú gì mà ai cũng tin tưởng cô ta như vậy?

Ông lại đi chất vấn tôi, sao ông không nghĩ xem hôm nay tôi đã phải chịu bao nhiêu bực bội từ chỗ cô ta?" "Bà nó à, đừng kích động, có gì từ từ nói.

Nếu bà bị bắt nạt, tôi sẽ đòi lại công bằng cho bà.

Nhưng tôi tin đứa trẻ đó không phải hạng người xấu bụng, từ tranh của cô bé, tôi có thể cảm nhận được sự thuần khiết." Nếu không nghe thấy câu cuối, chắc chắn An phu nhân sẽ vui mừng, nhưng giờ bà chẳng thấy vui nổi.

"Ông mới xem có hai bức tranh của cô ta mà đã tưởng mình hiểu người ta lắm rồi sao?

Ông đã tiếp xúc với cô ta bao giờ chưa mà tin tưởng thế?

Tôi mới là vợ ông, chúng ta sống với nhau nửa đời người rồi, tôi là người thế nào chẳng lẽ ông không biết?” An Trường Hà thở dài, ông quá rõ cách hành sự của vợ mình: “Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bà không nói thì làm sao tôi biết được.” “Còn chuyện gì nữa, hôm nay tôi chỉ muốn hẹn cô ta ra nói chuyện, để cô ta biết khó mà lui, trả Dĩ Thành lại cho Tinh Tinh nhà mình.

Nhưng cô ta cứ luôn mồm mỉa mai tôi, lại còn phỉ báng Tinh Tinh, tôi tức quá nên đã tát cô ta một cái.

Nhưng cô ta cũng làm tôi tức suýt chết, huyết áp tăng vọt đây này.” “Bà đánh người ta?” “Đúng, tôi đánh đấy.” Sắc mặt An Trường Hà hoàn toàn trầm xuống: “Bà là bậc bề trên, sao có thể tùy tiện tát một cô gái nhỏ như vậy?

Bà làm thế ra cái thể thống gì nữa, hèn gì bé Ngải Ngải lại giận dữ đến thế.” “Ông không biết cô ta đã nói những lời khó nghe thế nào đâu, vậy mà ông cứ cho là tôi sai hết sao?

Tôi chỉ dạy cho cô ta một bài học nhỏ, để cô ta bớt ngạo mạn đi thôi.” “Bất kể thế nào, bà cũng không nên đánh người.

Bà lấy tư cách gì mà đòi dạy bảo người ta?

Bà với cô bé đó chẳng thân chẳng thích.” “Tôi…” An phu nhân cứng họng.

“Thấy chưa, chính bà cũng thấy mình không có tư cách đúng không?

Bà nó à, dạo này hỏa khí của bà lớn quá rồi, đây không phải là bà.

Trước đây bà tuyệt đối không bao giờ làm ra những chuyện thiếu phong thái như thế này.” Lời lẽ của An Trường Hà đầy sự trách móc.

“Tôi cũng biết là thiếu phong thái, nhưng ông không có mặt ở đó, ông không biết cái miệng của con bé đó đáng ghét thế nào đâu, không nói được câu nào lọt tai cả.” An Trường Hà khoác vai vợ: “Trước đây bà cũng đâu phải chưa từng tranh cãi với ai, nhưng có thấy bà động thủ bao giờ đâu.

Tìm thấy con gái là chuyện mừng, nhưng ngôn hành hiện tại của bà có hơi quá khích rồi, làm mẹ không phải như thế đâu.” Nghe đến đây, lòng An phu nhân càng thêm khó chịu.

Dù đã có tuổi nhưng đây thực sự là lần đầu tiên bà làm mẹ, bà luôn cảm thấy mình không thể bước vào trái tim của Tinh Tinh.

Bà thực ra chỉ muốn mượn chuyện này để lấy lòng con gái.

Ngờ đâu ra quân bất lợi, bị Hạ Lạc làm cho tức nghẹn cổ, giờ còn bị Ngải Ngải mắng cho không còn đường chối cãi.

“Vậy rốt cuộc tôi phải làm sao bây giờ?” An phu nhân hoang mang nhìn chồng.

“tôi hiểu tâm trạng của bà, bà muốn dành những gì tốt nhất cho con gái, nhưng bà không thể vì thế mà đi làm tổn thương người khác.

Đặc biệt là chuyện yêu đương, đó là việc riêng của thanh niên, cứ để chúng tự giải quyết.

Bà không thể cậy chúng ta hiện tại có chút năng lực mà đi giành đàn ông của người khác, chuyện đó thực sự không nên.” “Nhưng Dĩ Thành vốn dĩ là bạn trai của Tinh Tinh mà?” “Đó là bạn trai cũ rồi.

Yêu đương thì ai dám đảm bảo không chia tay?

Họ chia tay nghĩa là họ không hợp nhau, bà cũng không thể ép họ quay lại được.

Dĩ Thành là đứa trẻ mà bà có thể đe dọa được sao?

Chương 2015

Ngay cả cha mẹ nó còn không quản chuyện của nó, bà xen ngang vào như thế là cái lý gì?

Chỉ khiến người ta thêm ghét thôi.

Bà xem, ngay cả bé Ngải Ngải còn không thích hành động của bà, huống hồ là Dĩ Thành.

Con cái nhà họ Bùi chắc chắn là rất bảo vệ người nhà mình, biết đâu lát nữa họ lại đến tìm bà gây phiền phức đấy." "Hả?

Tìm tôi gây phiền phức á?" An phu nhân bị dọa cho sợ.

"Giờ bà mới biết sợ à?

Bà bắt nạt bạn gái người ta, bà tưởng người ta nhịn được chắc?

Chuyện này mà để Lục Tử Đồng biết được, cô ấy có khi đến đây đánh nhau với bà một trận đấy." "Ông biết không, hôm nay con bé đó cũng nói y như vậy, bảo là lần này nó nhịn, lần sau nhất định sẽ sòng phẳng đánh với tôi một trận.

Ông xem sao lại có hạng người như thế, nó là con gái trẻ tuổi mà đòi đánh với tôi, tôi sao đánh lại được nó?

Thế chẳng phải là bắt nạt người già sao?" "Ha ha, nhìn tranh của cô bé là biết tính cách cô bé thế nào rồi, không phải hạng người để ai muốn bắt nạt thì bắt nạt mà không đánh trả đâu." An tiên sinh nở một nụ cười.

Mấy ngày nay ông đã xem thêm vài bức tranh của cô, đứa trẻ đó thực sự có thiên phú.

Những bức tranh cô vẽ như có linh hồn, có thể khiến người xem chạm vào nội tâm của cô.

Tuổi còn trẻ mà đã đạt đến trình độ này, đúng là chỉ có thể giải thích bằng hai chữ thiên phú.

“Ông xã, ông lại còn cười được à?

Tôi bị người ta dọa đánh mà ông còn cười?” An phu nhân trợn tròn mắt.

“Tôi chỉ thấy tính tình của đứa nhỏ đó rất thú vị.” An Trường Hà cũng không biết vì sao, ông cứ thế mà thích đứa trẻ đó, chắc có lẽ là vì tài hoa của cô.

Ông vốn yêu thích những đứa trẻ có thiên phú đặc biệt.

“Chẳng thấy thú vị chỗ nào, đáng ghét chết đi được.

Không hiểu sao Ngải Ngải lại thích cô ta đến thế.” An phu nhân bĩu môi.

“Trẻ con không bao giờ vô cớ thích một người đâu, chắc chắn là vì Hạ Lạc đối xử chân thành với con bé.” “Trẻ con thì biết cái gì chứ.” “Thôi, không nói chuyện của con bé nữa, ông nói xem chuyện này định giải quyết thế nào?” “Tôi không biết, tôi đang rất mâu thuẫn, chẳng biết mình sai ở đâu.

Tôi chỉ là xót Tinh Tinh của chúng ta, bị người ta cướp mất bạn trai mà lại chẳng làm gì được.” Bà An đỏ hoe vành mắt.

“Bà xót con gái mình, thế là bà đi đánh con người ta?

Hạ Lạc cũng có bố mẹ, bà thử đổi góc độ mà nghĩ xem, nếu bố mẹ con bé biết bà đánh con họ, họ sẽ xót xa đến mức nào.” Bà An khựng lại, cũng cảm thấy chồng mình nói rất có lý.

Cách làm hôm nay của bà đúng là thiếu suy nghĩ, quá xung động, quả thật là đáng ghét.

Trước đây bà đâu phải người như vậy, nhưng dường như trong vô thức, bà đã trở thành kiểu phụ nữ trung niên thích gây chuyện rồi.

“Vậy chuyện của Tinh Tinh chúng ta thực sự không quản nữa sao?” “Không phải không quản, mà là quản những gì chúng ta nên quản, quản những gì chúng ta có năng lực quản.” An Trường Hà nói: “Tôi vẫn luôn giữ nguyên tắc đó, chuyện tình cảm cứ để người trẻ tự giải quyết, chúng ta đừng can thiệp quá nhiều.” “Vậy ông An, bây giờ tôi phải làm sao?” “Đi xin lỗi đi.” Bà An lập tức nhăn mặt, bảo bà đi tìm một cô gái nhỏ để xin lỗi, bà thật sự không mở lời nổi.

Hơn nữa tính tình cô gái kia vừa lạnh vừa cứng, nếu bà xin lỗi mà cô ta cứ nắm thóp không buông, chẳng phải bà sẽ mất mặt lắm sao.

“Sao thế?

Thấy mất mặt à?” “Có một chút.” “Bà từng này tuổi rồi, sóng gió gì mà chưa thấy, còn sợ đi xin lỗi một cô gái nhỏ sao?” “Chuyện này không giống, tôi chỉ là không muốn cúi đầu.

Tôi cúi đầu cứ như đại diện cho việc Tinh Tinh cũng phải cúi đầu vậy.” “Tinh Tinh sớm đã cúi đầu rồi.” “Đó chẳng phải là vì bất đắc dĩ sao, giờ con bé đã khác rồi, nó có bố mẹ làm chỗ dựa mà.” An Trường Hà đau đầu.

Nói nửa ngày trời, tưởng như đã thuyết phục được rồi, vậy mà vòng vo một hồi lại quay về vạch xuất phát.

Chẳng trách người ta nói: mẹ hiền thường làm hỏng con.

Phụ nữ khi sủng con cái thì đúng là không còn lý trí, hoàn toàn làm theo sở thích.

Vợ ông trước đây thật sự không phải người thế này, vậy mà chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã thay đổi quá nhiều.

“Nếu bà muốn bị tiểu Ngải Ngải mãi mãi coi là mụ phù thủy già độc ác thì bà cứ tiếp tục như vậy đi.” Tiểu Ngải Ngải dường như là điểm yếu của bà An, bà vừa nhìn đã yêu quý con bé ngay.

Trong mắt con bé, từ một “bà nội xinh đẹp” biến thành “mụ phù thủy già”, bà thật sự không thể chấp nhận được.

“Vậy nếu tôi xin lỗi, tiểu Ngải Ngải có thể tha thứ cho tôi không?” An Trường Hà mừng thầm, thái độ này của vợ xem như đã lay chuyển, xem ra vẫn là con bé con kia có tác dụng.

“Cái đó tôi làm sao biết được, tôi chỉ biết một điều, nếu bà không xin lỗi, không nhận được sự tha thứ của Hạ Lạc, con bé nhất định sẽ không thích bà nữa đâu.

Trẻ con làm việc không có nhiều lý lẽ như vậy đâu, bà chắc chắn sẽ mãi là mụ phù thủy già thôi.” Bà An sờ lên gương mặt được bảo dưỡng cực tốt của mình, bất lực nhìn chồng: “Tôi trông giống mụ phù thủy già lắm sao?” “Con bé nhìn vào nội tâm chứ không nhìn vẻ ngoài đâu, con bé thông minh lắm đấy.” Bà An thở dài một tiếng: “Vậy tôi sẽ thử xem sao.

Nếu cô ta không tha thứ cho tôi, tôi cũng sẽ không dùng mặt nóng dán mông lạnh đâu.

Chuyện này cũng không hoàn toàn là lỗi của tôi, cô gái kia nói chuyện cũng rất khó nghe, không có người mẹ nào có thể chịu đựng được việc người khác sỉ nhục con gái mình cả, ở điểm này tôi tuyệt đối không sai.” “Hạ Lạc cũng không phải hạng người không nói lý lẽ đâu, cô bé sẽ tha thứ cho bà thôi.” Bà An kỳ quái nhìn An Trường Hà: “Ông An, tôi thấy ông hơi bất bình thường đấy.

Hạ Lạc với ông phi thân phi cố, sao ông cứ nói đỡ cho cô ta mãi thế?

Ông cũng mới gặp cô ta có hai lần, sao làm như mình hiểu rõ lắm

vậy?

Có phải ông có ý đồ gì khác không?

Tôi còn chưa thấy ông để tâm đến Tinh Tinh như vậy đâu.” Sắc mặt An Trường Hà lập tức tối sầm: “Bà nghĩ vớ vẩn cái gì thế?

Tầm tuổi tôi đã làm bố người ta rồi, còn có ý đồ gì được nữa.” “Bây giờ mấy ông già đều thích tìm gái trẻ mà.” Bà An lẩm bẩm nhỏ.

Chương 2016

“Tôi là người bình thường sao?” Bà An cười hì hì: “Trêu ông tí thôi, kích động thế làm gì, thật mất hứng.” “Nhớ kỹ những gì bà vừa nói đấy.” “Có thể không đi được không?” An Trường Hà bật cười: “Bà thấy có được không?” “Không được.” “Thế là đúng rồi.” “Ông xã, tôi cứ cảm thấy Tinh Tinh không thân cận với chúng ta lắm.

Trưa nay con bé ghé qua một chuyến rồi lại đi ngay, chắc là đến chỗ Lạc đại tỷ rồi.

Đứa trẻ này khi ở cùng chúng ta cứ thấy câu nệ thế nào ấy, không thể thoải mái được.” “Đó là chuyện bình thường, con bé từ nhỏ không lớn lên bên cạnh chúng ta, đương nhiên là chưa quen thuộc rồi.

Từ từ sẽ ổn thôi, bà cũng đừng ép con bé quá, nó muốn thế nào thì cứ để như vậy.” “Haiz, tôi chỉ là hơi ghen tị một chút thôi.” “Bà đấy, chừng này tuổi rồi mà lòng ghen tuông chẳng nhỏ chút nào, ghen với cả con.” An Trường Hà ôm chặt vợ mình.

“Tôi mà không ghen thì ông có mà khóc đấy.” Bùi Dĩ Thành và Hạ Lạc không vào được, cứ thế đứng ngoài cửa kính nhìn tiểu Ngải Ngải.

Nhìn con bé đang giận dữ gầm gừ vào điện thoại, không nghe rõ con bé đang nói gì nhưng dáng vẻ ấy giống như một con sư tử nhỏ đang phẫn nộ, trông mà thấy xót xa.

Sau khi gọi điện xong, thân hình nhỏ bé của con bé thu lại trên chiếc ghế treo, bĩu môi nhìn về phía xa, hoàn toàn không thèm nhìn hai người lấy một cái.

Đây chỉ là một đứa trẻ bốn tuổi, nhưng dường như con bé chín chắn hơn hẳn những đứa trẻ bình thường khác.

“Ngải Ngải, mở cửa cho mẹ Hạ Hạ vào đi con.” Hạ Lạc gõ gõ cửa kính.

“Bùi Ngải Ngải, đừng dỗi nữa, ba và mẹ Hạ Hạ sẽ không bao giờ cãi nhau nữa đâu, mau mở cửa đi.” Tiểu Ngải Ngải vẫn bất động.

Một lúc lâu sau, con bé mới ban phát cho họ một cái nhìn.

Cả hai thấy trong mắt cô bé vẫn còn vương lệ, trái tim đồng thời thắt lại.

“Ngải Ngải, mở cửa đi con.” Nước mắt Hạ Lạc lập tức tuôn rơi.

Bùi Dĩ Thành suýt chút nữa đã muốn dỡ luôn cánh cửa, may mà tiểu Ngải Ngải không quá ngang bướng, tự mình mở cửa ra.

Thân hình nhỏ bé kia nhân cơ hội lách ra ngoài định chuồn đi.

Nhưng con bé đã bị Bùi Dĩ Thành tóm lại, anh phát nhẹ vào mông con bé một cái: “Con nhóc thối, giờ con giỏi rồi đấy, hở ra là tạo phản làm ba mẹ lo lắng.” Cô bé hừ mạnh một tiếng: “Ba đánh đi, ba cứ đánh chết con đi cũng được.” Nhìn thấy sự quật cường trong mắt con gái, lòng Bùi Dĩ Thành mềm nhũn: “Cục cưng, ba xin lỗi con, ba không nên cãi nhau với mẹ Hạ Hạ.” “Tiểu Ngải Ngải, mẹ Hạ Hạ cũng xin lỗi con.

Sau này có chuyện gì mẹ nhất định sẽ nói với con đầu tiên, cũng không cãi nhau với ba nữa.” Tiểu Ngải Ngải không lên tiếng, lại hừ lạnh một cái.

Hạ Lạc không kìm được, một tay đặt lên người Bùi Dĩ Thành, cúi người hôn lên môi anh một cái: “Cục cưng, mẹ Hạ Hạ thật sự sai rồi.” Bĩu môi, vẫn cứ bĩu môi.

Vốn dĩ đã tinh tế, dáng vẻ nhỏ nhắn này thật sự khiến người ta mủi lòng.

Hạ Lạc lại liên tiếp hôn thêm mấy cái, không ngờ bị cô nhóc nào đó ấn đầu xuống, nụ hôn của cô rơi trúng khóe môi Bùi Dĩ Thành.

Bùi Dĩ Thành sững người, chỉ nghe thấy cô nhóc nói: “Hai người hôn nhau một cái thì con mới tin hai người không cãi nhau, hai người làm hòa rồi.” Bùi Dĩ Thành thở dài, trực tiếp hôn lên môi Hạ Lạc.

Hạ Lạc có chút rụt rè, đây coi như là nụ hôn thực sự của cô và Bùi Dĩ Thành, trước đó hai người cũng chỉ mới hôn trán, hôn má mà thôi.

Cô muốn trốn, nhưng cảm nhận được ánh mắt của cô nhóc, cô chỉ đành nhẫn nhịn.

Bùi Dĩ Thành rất dịu dàng, dù sao trước mặt trẻ con cũng không thể quá tùy tiện, anh chỉ hôn nhẹ một cái rồi rời ra.

Hạ Lạc cảm thấy cả người nóng bừng, đến hơi thở cũng trở nên nóng bỏng.

Cô ngẩng đầu đối diện với đôi mắt sáng rực của tiểu Ngải Ngải, véo nhẹ mũi con bé: “Giờ thì hài lòng chưa?” “Mẹ Hạ Lạc, mẹ đã đánh dấu chủ quyền lên ba con rồi đấy, thật sự không được chạy đâu đấy nhé.

Con không muốn lại trở thành đứa trẻ không mẹ nữa đâu.” Tiểu Ngải Ngải hoàn toàn không có cảm giác an toàn.

Hạ Lạc sụt sịt mũi: “Được, mẹ Hạ Hạ sẽ không để con thành đứa trẻ không mẹ đâu.” “Chúng ta ngoắc tay có được không?” “Được.” “Ngoắc tay, treo cổ, một trăm năm không được đổi nhé.” “Không đổi, một trăm năm không đổi.” Trải qua chuyện này, Hạ Lạc đã rút ra một bài học, sau này dù thế nào cũng không được cãi nhau với Bùi Dĩ Thành trước mặt con trẻ.

Tiểu Ngải Ngải không giống những đứa trẻ khác, con bé quá nhạy cảm.

Có lẽ vì biết mẹ này không phải mẹ ruột, có thể rời đi bất cứ lúc nào, nên con bé càng thiếu cảm giác an toàn.

Sau khi dỗ tiểu Ngải Ngải ngủ, Hạ Lạc và Bùi Dĩ Thành ngồi trên sofa.

Hai người im lặng một hồi, Hạ Lạc lên tiếng trước: "Dĩ Thành, chúng ta nói chuyện đi, nói kỹ về chuyện hôm nay." "Ừ." "Sau này trước mặt Ngải Ngải chúng ta tuyệt đối đừng tranh cãi.

Bất kể ai đúng ai sai, có vấn đề gì thì chúng ta sau đó hãy từ từ thảo luận." Bùi Dĩ Thành cười gật đầu: "Anh biết rồi, là anh sơ ý.

Thời gian qua tiểu Ngải Ngải vui vẻ lên rất nhiều nên anh đã bỏ qua nhiều chuyện, sau này sẽ không thế nữa." "Còn nữa, chuyện hôm nay em cũng muốn xin lỗi anh.

Em thật sự không cố ý giấu anh đâu, em không phải người thích gây phiền phức cho người khác.

Không giấu gì anh, em có chút tự ti.

Từ nhỏ đã tự ti rồi, nhất là sau khi chuyện đó xảy ra.

Có lẽ trong tiềm thức em cảm thấy người phụ nữ như mình không có tư cách để làm mình làm mẩy hay tùy hứng.

Em cũng nghĩ rồi, nguyên nhân cốt lõi là vì em để tâm đến anh, để tâm đến anh hơn cả tưởng tượng, em không muốn mất anh.

Mất cả Ngải Ngải - đứa con gái hiếu thảo này nữa." Bùi Dĩ Thành nâng gương mặt nhỏ của Hạ Lạc, nghiêm túc nói: "Hạ Lạc, anh cũng nói cho em biết, anh để tâm đến em, anh xót em, anh không muốn thấy em chịu bất kỳ tổn thương nào.

Trước đây em chỉ có một mình, giờ có thêm anh mà em còn bị người ta tát tùy ý như thế, thì anh thành loại đàn ông gì chứ?

Anh không muốn mình là kẻ vô dụng như vậy.” “Em biết rồi, cảm ơn anh, Dĩ Thành.” Hạ Lạc chủ động ôm cổ Bùi Dĩ Thành, hôn lên môi anh.

Khóe môi Bùi Dĩ Thành nở một nụ cười, bàn tay lớn giữ chặt eo nhỏ của Hạ Lạc, từng bước thử hôn sâu hơn.

Hạ Lạc cứng đờ cả người, Bùi Dĩ Thành ghé tai cô nói: “Lạc Lạc, là anh, là người đàn ông em để tâm đây mà.

Thả lỏng ra một chút, anh chỉ hôn em thôi, không làm gì em đâu.” Hạ Lạc nhắm nghiền mắt, không nghĩ ngợi gì nữa, nỗ lực để bản thân thả lỏng, đôi môi hơi hé mở.

Bùi Dĩ Thành chậm rãi thăm dò, dành hết tất cả sự dịu dàng và kiên nhẫn.

Chương 2017

Hai người hôn nhau triền miên một hồi lâu mới tách ra.

Bùi Dĩ Thành ấn cô vào lồng ngực mình, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nhỏ của cô: "Lạc Lạc giỏi lắm." Hạ Lạc vùi mặt thật sâu vào lồng ngực anh, lắng nghe nhịp tim của anh: "Cảm ơn anh, Dĩ Thành." Cảm ơn anh vì vẫn luôn giữ sự tôn trọng và kiên nhẫn với cô.

"Ngốc quá, anh là người đàn ông của em mà, cảm ơn cái gì chứ.

Em đúng là không có giác ngộ gì cả, làm tiểu Ngải Ngải giận đến mức phát hỏa như thế." "Sau này em sẽ chú ý." "Chẳng còn cách nào khác, đành phải tin em thôi." "Bùi Dĩ Thành, anh nói xem chúng ta có thể ở bên nhau không?" "Em vẫn không tin anh sao?" "Không phải, ý em là... bố mẹ anh có thể chấp nhận một người như em không?" Hạ Lạc không thể không cân nhắc vấn đề này.

"Bố mẹ anh cũng coi như là người cởi mở, có lẽ sẽ ngăn cản một chút, nhưng chúng ta đủ kiên định thì sẽ không có vấn đề gì.

Hơn nữa chẳng phải còn có tiểu Ngải Ngải sao?

Cái dáng vẻ bảo vệ người nhà của con bé thì em thấy rồi đấy, uy lực lớn lắm, em cứ yên tâm đi.

Đợi đến thời điểm thích hợp, anh sẽ đưa em đi gặp họ." Bùi Dĩ Thành an ủi.

Chuyện của tiểu Ngải Ngải lần này lại kéo gần thêm tình cảm của Bùi Dĩ Thành và Hạ Lạc.

Bùi Dĩ Thành thừa nhận mình có chút được đà lấn tới, nhưng tối nay anh thật sự không muốn để cô đi.

Dù chẳng làm gì, chỉ ôm Hạ Lạc ngủ thôi anh cũng thấy mãn nguyện rồi.

“Lạc Lạc, tối nay ở lại đây đi.” Hạ Lạc nhớ lại nụ hôn nồng nhiệt triền miên vừa rồi, vẫn thấy người hơi nhũn ra, mặt đỏ như sắp nhỏ máu.

Cô thật sự không dám tưởng tượng mình cũng có những lúc như thế này.

Cô từng nghĩ cả đời này mình sẽ sống một mình.

Nhưng đột nhiên một ngày, có một người đàn ông khiến cảm xúc của cô xao động, còn có một đứa trẻ đáng yêu nữa.

Ông trời đối xử với cô cũng không tệ.

Nhìn ánh mắt rực cháy của Bùi Dĩ Thành, Hạ Lạc lắp bắp: “Cái đó... em...” “Ngốc, em đang nghĩ gì thế?

Em có phải chưa từng ở lại đây đâu, có điều lần này người ôm em là anh, anh cũng chỉ ôm em thôi.” “Vậy à.” Hạ Lạc ngây người.

“Nếu em muốn làm gì đó, anh cũng có thể chấp nhận được mà.” Bùi Dĩ Thành bồi thêm một câu.

“Anh mơ đẹp quá nhỉ, em không cho phép đâu.” Bùi Dĩ Thành cười tà mị, đột nhiên bế bổng Hạ Lạc lên.

Hạ Lạc giật mình kêu khẽ một tiếng, vội vàng ôm lấy vai anh.

Bùi Dĩ Thành bế cô chạy thẳng lên lầu, hơi thở không hề rối loạn.

Hạ Lạc cảm thấy trái tim mình như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, thình thịch thình thịch.

Trong khoảnh khắc đó cô thấy mình như bị bệnh tim vậy.

Cô ngẩn ngơ nhìn cằm dưới cương nghị và đôi mắt ôn hòa của anh, vừa căng thẳng vừa yên tâm.

Bùi Dĩ Thành nhẹ nhàng đặt cô lên giường: “Gương mặt này liệu có còn lọt vào mắt Lạc Lạc nhà chúng ta không?” Hạ Lạc xoay người: “Đồ mặt dày, anh tưởng mình là đại soái ca gì chắc?” “Không đẹp trai sao?” “Chẳng thấy thế.” “Vậy vừa nãy là ai nhìn đến ngẩn ngơ, suýt nữa thì chảy nước miếng nhỉ?” “Làm gì có chuyện đó.” Hạ Lạc vẫn không dám nhìn Bùi Dĩ Thành.

Bùi Dĩ Thành cười một tiếng, bắt đầu thay quần áo.

Hạ Lạc thấy anh mãi không lên tiếng, vừa quay người lại đã thấy cơ bụng hoàn mỹ không tì vết của ai kia.

Người này, bình thường trông gầy gầy, không ngờ cởi đồ ra lại có cơ bắp như vậy.

Bùi Dĩ Thành thản nhiên khoác lên mình bộ đồ ngủ, xoay người kéo cô vào lòng.

Hạ Lạc thấy hơi thở mạnh mẽ trên người anh càng thêm nồng đậm, nhất là trong phòng của anh, mùi hương của anh hiện diện khắp nơi.

Thân thể Hạ Lạc khẽ run rẩy, Bùi Dĩ Thành nới lỏng ra một chút, xoa xoa mặt cô: “Lạc Lạc, đừng căng thẳng, ngủ mau đi, không còn sớm nữa đâu.” “Bùi Dĩ Thành, ở đây anh có đồ ngủ không?” Hạ Lạc ngại ngùng hỏi.

Cô hối hận vì trước đây không để lại một hai bộ quần áo để thay ở đây, nếu không giờ đã chẳng ngượng ngùng thế này.

“Ha ha, em đang thử lòng anh đấy à?” Bùi Dĩ Thành cười.

“Không có, em mặc nhiều lớp quần áo thế này sao ngủ được.” Hạ Lạc lườm anh một cái.

Cô vẫn có lòng tin vào nhân phẩm của anh, trong nhà này chẳng có một chút dấu vết sinh hoạt nào của phụ nữ cả.

Bùi Dĩ Thành làm bố kiểu gì mà đưa phụ nữ về nhà khi còn có tiểu Ngải Ngải ở đây chứ.

“Vậy à, đồ ngủ thì không có, nhưng anh không phiền cho em mượn một chiếc sơ mi trắng đâu.” Bùi Dĩ Thành mỉm cười nói.

Hạ Lạc suýt nữa thì nghẹn lời.

Cô cũng coi như đã đọc qua tiểu thuyết ngôn tình, thời thiếu nữ cũng từng mơ mộng về tình yêu trong truyện, trong đó thường có những đoạn miêu tả: đàn ông thấy phụ nữ mặc sơ mi của mình sẽ thấy đặc biệt quyến rũ, gợi cảm, rồi sau đó xảy ra mấy chuyện không thể miêu tả được.

Độ chân thực của tiểu thuyết cô không bàn đến, nhưng cô thật sự không muốn xảy ra bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào.

Cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý.

“Thôi đi, coi như em chưa nói gì.” Bùi Dĩ Thành cũng biết chừng mực, thỉnh thoảng nói đùa miệng chút thôi.

Thực ra Hạ Lạc chịu để anh ôm ngủ anh đã thấy bất ngờ lắm rồi, những chuyện khác tạm thời anh không dám xa cầu.

Chương 2018

Nhưng anh đã đánh giá quá cao khả năng tự chế của mình.

Hạ Lạc là kiểu người một khi đã thả lỏng cảnh giác thì đúng là vô tâm vô tính, y hệt tiểu Ngải Ngải, vào giấc rất nhanh.

Bùi Dĩ Thành cảm thán vô hạn, đứng dậy đi tắm nước lạnh hai lần mới cầm cự được đến sáng.

Anh thề, nếu sau này chỉ được ôm mà không được động đậy, anh nhất định sẽ không hành hạ bản thân nữa, thà để Hạ Lạc đi ngủ với tiểu Ngải Ngải còn hơn, nếu không người chịu tội chính là anh.

Hạ Lạc có một đêm ngon giấc, đến mơ cũng không thấy.

Lúc tỉnh dậy, cô thấy mình được Bùi Dĩ Thành ôm chặt trong lòng, cảm giác an toàn lập tức bao trùm lấy cô.

Cô khẽ nhếch môi, sau này cô thật sự không còn cô đơn nữa rồi.

Hạ Lạc rất quyến luyến, khẽ động đậy người rồi tiếp tục nhắm mắt lại.

Đến khi tỉnh lại lần nữa thì trời đã sáng rõ, là một người tự do nên giờ cô không còn nhiều khái niệm thời gian nữa.

Nhưng tiếng gõ cửa của tiểu Ngải Ngải quá lớn: “Ba thối, sao ba còn chưa dậy, con sắp muộn học rồi này!” “Ba thối, ba thối!” Hạ Lạc nhìn đồng hồ, đã chín giờ sáng rồi, tiểu Ngải Ngải đã muộn giờ học rồi.

“Bùi Dĩ Thành.” Hạ Lạc lay anh một cái.

Nhưng cô phát hiện sắc mặt Bùi Dĩ Thành đỏ bừng, trên trán hình như còn có mồ hôi lạnh, sờ lên đầu anh thì thấy nóng kinh khủng.

Phát sốt rồi.

Hạ Lạc nhìn thời tiết bên ngoài, dạo này trời khá ấm áp, chênh lệch nhiệt độ không lớn, sao tự dưng một đêm lại cảm lạnh rồi.

Hay là hôm qua cô ngủ không ngoan, tranh chăn với anh?

Với tư thế ngủ của hai người thì chắc không phải chứ.

“Bùi Dĩ Thành, anh tỉnh lại đi.” Bùi Dĩ Thành chậm rãi mở mắt, chỉ thấy mí mắt nặng trĩu.

Nhìn gương mặt nhỏ xinh đẹp của Hạ Lạc, anh khẽ nhếch môi: “Sao thế em?” “Anh phát sốt rồi.” “À.” “Anh ở nhà đợi nhé, em đưa Ngải Ngải đi học trước rồi sẽ mua thuốc về ngay cho anh.” “Không cần đâu, anh không sao, ngủ một giấc là ổn thôi.” “Ba ơi, ba ơi, ba ơi!” Bên ngoài tiếng của tiểu Ngải Ngải càng lúc càng cao, còn mang theo sự hoảng hốt, chắc là không nghe thấy tiếng phản hồi nên sợ hãi.

Hạ Lạc vội vàng mở cửa, tiểu Ngải Ngải tròn mắt: “Mẹ Hạ Hạ, mẹ cũng ở đây à?” “Ừm.” Hạ Lạc ngại ngùng nói.

Tiểu Ngải Ngải cười, dáng vẻ ranh mãnh ấy giống hệt Bùi Dĩ Thành: “Chẳng trách ba lại khóa cửa, trước đây ba có bao giờ khóa đâu, con toàn xông thẳng vào được thôi.” Cái sự đáng yêu này làm Hạ Lạc có cảm giác như bị bắt quả tang vậy.

Thật kỳ lạ, trẻ con bây giờ đúng là không thể coi như trẻ con được.

Cô đưa tay véo nhẹ mũi con bé: “Nghĩ nhiều quá đấy, ba con thấy người hơi khó chịu, mẹ đưa con đến trường mẫu giáo nhé.” “Vậy ạ, thế thì con không đi nữa đâu.” Tiểu Ngải Ngải nói.

“Sao lại không đi được, trẻ con không được tùy tiện bỏ học đâu.” “Ba con ốm rồi, con còn đi học hành gì nữa, thế là bất hiếu đấy.” Tiểu Ngải Ngải vứt luôn cặp sách xuống, xông vào phòng Bùi Dĩ Thành.

Hạ Lạc giờ mới nhìn rõ, tóc tai tiểu Ngải Ngải phía sau rối tung một đoàn, nhưng con bé đã tự bôi kem nẻ, có vẻ như đã rửa mặt rồi.

Cô lắc đầu, cô cũng không phải kiểu phụ huynh cổ hủ.

Cái con bé này, cứ nhất quyết bắt con bé đến trường mẫu giáo làm gì.

Không đi thì thôi vậy, cô đồng ý.

“Mẹ ơi, mẹ gọi điện xin nghỉ giúp con nhé, nhớ nói mẹ là mẹ của con đấy, số của cô chủ nhiệm con là...” Tiểu Ngải Ngải không quên nhắc nhở.

Tiểu Ngải Ngải nhảy lên giường, sờ trán Bùi Dĩ Thành rồi lại sờ mặt anh, quan tâm hỏi: “Ba yêu quý, ba còn chỗ nào không khỏe không?” “Cái đồ nhóc con, đừng tưởng thế này là được nghỉ học nhé.” Tiểu Ngải Ngải uốn éo cái thân hình hơi tròn trịa của mình: “Người ta thật lòng quan tâm ba mà, mẹ đã gọi điện xin nghỉ rồi, mấy chuyện nhỏ này mẹ quyết là được rồi.” “Chỉ có con là lắm kế.” “Ba ơi, ba đã ‘cưa đổ’ được mẹ chưa?” “Chuyện người lớn con đừng có nghe ngóng.” “Đừng thế mà, nào chúng ta tâm sự chút đi.” Bùi Ngải nâng mặt Bùi Dĩ Thành lên, hôn một cái lên môi anh.

“Đi chơi đi con, ba đau đầu lắm.” “Chẳng phải ba nói con là liều thuốc của ba sao?

Ba cứ ôm con là được rồi.” “Cảm mạo sẽ lây đấy, con tránh xa ba một chút.” “Không đâu.” Tiểu Ngải Ngải lắc đầu như trống bỏi, chui tọt vào lòng Bùi Dĩ Thành: “Oa, trên người ba vẫn còn mùi hương của mẹ Hạ Hạ này.” Hạ Lạc vừa gọi điện xong đi vào nghe thấy câu này, nhất thời càng thấy ngượng ngùng.

Bùi Dĩ Thành nháy mắt đầy ẩn ý với cô.

“Ngải Ngải, mẹ Hạ Hạ đã xin nghỉ giúp con rồi.” “Hôn gió cái nè, yêu mẹ, chụt chụt.” Cô nhóc hễ cứ vui là có thể dỗ dành người ta đến mức mát lòng mát dạ, hận không thể móc cả tim ra đặt trước mặt con bé.

Nhưng dáng vẻ của con bé tối qua cô cũng đã thấy rõ, nếu làm con bé không vui, nó có thể lật mặt ngay lập tức.

“Hai ba con cứ ngoan ngoãn ở đây, mẹ ra ngoài mua thuốc cho hai người, sẵn tiện mua đồ ăn sáng luôn.” “Tuân lệnh, ba thối đã có con chăm sóc rồi.” Hạ Lạc lắc đầu nhìn hai cha con bọn họ, chỉ thấy trái tim được lấp đầy, vô cùng mãn nguyện.

Hạ Lạc đi hiệu thuốc mua thuốc hạ sốt, lúc về thì hai cha con đã ôm nhau ngủ mất rồi.

Hạ Lạc gọi Bùi Dĩ Thành dậy, bắt anh uống thuốc cảm, rồi cả ba người nằm cuộn tròn bên nhau.

Thời gian trôi qua yên bình và ấm áp, trong một buổi sáng nắng đẹp thế này, cả nhà ba người ngủ nướng thêm một giấc cũng thật thoải mái.

Cả ba người đều bị bỏ đói cho tỉnh cả giấc.

Hạ Lạc sờ trán Bùi Dĩ Thành: “Cuối cùng cũng hạ sốt rồi, một người đàn ông to lớn như anh sao sức đề kháng yếu thế nhỉ.” “Tất cả là tại em đấy.” “Liên quan gì đến em chứ?” “Anh phải đi tắm nước lạnh mấy lần, không cảm mới lạ đấy.” “Anh đúng là...” Hạ Lạc chẳng biết nói gì nữa, cô không ngờ nguyên nhân lại là như vậy.

“Ba ơi, tại sao ba phải đi tắm nước lạnh ạ?

Tối qua ba chẳng phải đã tắm rồi sao?” “Vì nóng đấy.” Bùi Dĩ Thành nói dối không chớp mắt.

Hạ Lạc đấm một phát vào người Bùi Dĩ Thành, ra ý bảo anh tém tém lại chút, tiểu Ngải Ngải còn ở đây, chỉ số thông minh và EQ của con bé này cô chẳng dám coi thường đâu.

“Sao mà nóng được ạ?

Ngải Ngải ngủ một mình còn thấy hơi lạnh, có phải vì hai người ngủ chung nên mới nóng không?” “Đúng thế đấy.” “À, thì ra là vậy.” Hạ Lạc sợ tiểu Ngải Ngải lại hỏi thêm câu nào không trả lời được, vội vàng bế con bé đi.

Bùi Dĩ Thành hai tay gối sau đầu, dáng vẻ vô cùng lười biếng, nhìn theo bóng lưng hai người một hồi lâu mới chậm rãi ngồi dậy.

Chương 2019

Trong nồi cơm điện Hạ Lạc đã nấu cháo từ trước, cô vào bếp xào thêm mấy món.

Vừa mới bưng thức ăn ra đã thấy tiểu Ngải Ngải lao vút ra phía cửa.

Con bé nhón chân lên nhìn một cái, bĩu môi, trực tiếp ngắt kết nối luôn.

“Ngải Ngải, ai đến thế con?” “Người không quen ạ, chắc là ấn nhầm thôi.” Tiểu Ngải Ngải cười rất chân thành, khiến người ta hoàn toàn không nhìn ra chút sơ hở nào.

Mụ phù thủy già độc ác, đánh mẹ Hạ Hạ một lần còn chưa thấy đủ sao, còn định đến nữa à?

Đừng hòng mà vào được đây.

Có con ở đây, con sẽ không để bà vào đâu.

Tiểu Ngải Ngải đảo mắt một cái, trực tiếp rút luôn dây điện thoại có hình.

Hạ Lạc thấy tiểu Ngải Ngải mãi không lại gần, tò mò nhìn qua, đúng lúc thấy con bé đang loay hoay cái gì đó nhưng cũng không nhìn kỹ: “Ngải Ngải con làm gì thế?

Mau lại ăn cơm đi.” “Dạ, con biết rồi, con lại ngay đây.” An Trường Hà và bà An đang đứng ngoài cửa, bà An vẻ mặt thấp thỏm: “Sao thế nhỉ?

Sao không có ai mở cửa?

Có phải Dĩ Thành giận chúng ta rồi không?” “Dĩ Thành không phải người hẹp hòi như thế, chắc là không đâu, bà ấn lại lần nữa xem.” Bà An ấn thêm lần nữa, lần này chuông cửa hoàn toàn không có phản ứng gì.

“Lạ thật, vừa nãy rõ ràng không phải thế này mà.” “Ông xã, có lẽ họ thấy tôi nên không muốn tiếp, hay là ông gọi điện cho Dĩ Thành thử xem.” Bùi Dĩ Thành vừa nghe điện thoại vừa đi từ trên lầu xuống, tiến thẳng ra phía cửa.

Tim tiểu Ngải Ngải bỗng nhảy thót lên một cái, con bé đứng bật dậy, dáng vẻ hùng hổ.

Hạ Lạc khó hiểu: “Sao thế con, Ngải Ngải?” Ngải Ngải xị mặt xuống: “Người xấu lại sắp vào rồi.” Bùi Dĩ Thành nhìn điện thoại có hình là hiểu ngay, dây đã bị rút ra.

Anh nhìn tiểu Ngải Ngải, con bé ban đầu hơi rụt người lại, nhưng sau đó lại phẫn nộ ngẩng đầu lên nói: “Ba ơi, con không sai, ba không được cho họ vào.” Thôi xong, thế là lạy ông tôi ở bụi này rồi.

Chuyện này con bé cũng chẳng phải làm lần đầu, trước đây nó cũng không cho anh biết Lạc Tinh đến.

Có điều lần này anh chẳng thấy có vấn đề gì cả, anh rất hài lòng với hành động của Ngải Ngải.

“Ừm, bảo bối làm tốt lắm.” Bùi Dĩ Thành khen ngợi.

“Ba ơi, ba không giận ạ?” Tiểu Ngải Ngải mở to mắt.

“Không giận, làm tốt lắm.” Bùi Dĩ Thành trực tiếp nói vào điện thoại: “Bác An, cháu không có nhà.” “Ba cháu nói cháu không đến công ty, vậy cháu đi đâu rồi?” An Trường Hà vẫn không bỏ cuộc hỏi tiếp.

“Không tiện nói ạ.” Thế là xong, An Trường Hà đã hiểu, người ta đang ở nhà nhưng không muốn tiếp mình thôi.

Thế mà lúc nãy ông còn bảo Bùi Dĩ Thành không hẹp hòi, xem ra đàn ông khi sủng phụ nữ thì chẳng có ông nào là dễ trêu vào cả.

“Dĩ Thành, hôm nay bác đưa bác gái cháu đến để xin lỗi.

Chuyện hôm qua là bà ấy làm sai, giờ bà ấy đã biết lỗi rồi, cháu cho bà ấy một cơ hội được xin lỗi đi.” “Chuyện hôm qua là chuyện gì ạ?” Bùi Dĩ Thành hỏi ngược lại.

An Trường Hà đau đầu xoa xoa thái dương, bất lực nói: “Cậu đừng có giả bộ nữa, tôi biết là cậu biết hết rồi.

Mau mở cửa đi, có chuyện gì thì nói cho rõ ràng, đừng có vòng vo với người già chúng tôi nữa.

Đều là chỗ quen biết cả, không cần phải thế đâu.” Bùi Dĩ Thành rất không muốn mở cửa, nhưng anh cũng có chuyện cần nói với bà An, nên đành phải cho họ vào.

Tiểu Ngải Ngải hừ lạnh một tiếng, đập bàn hai cái: “Ghét thế, thật là ghét.” Hạ Lạc cũng đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Người ngoài cửa chính là vợ chồng nhà họ An, nhưng Bùi Ngải không muốn cho họ vào nên đã rút dây điện.

Đứa trẻ này thật sự đáng yêu quá chừng, lại nghĩ ra được cả cách đó nữa.

Lòng cô thấy ấm áp vô cùng: “Tiểu khả ái, mẹ Hạ Hạ không sao đâu, con không cần lo lắng.” “Họ mà dám bắt nạt mẹ, con sẽ cắn chết họ, đây là nhà con mà.” Tiểu Ngải Ngải hung hăng nói.

“Bảo bối, con là trẻ con, chuyện này cứ để người lớn giải quyết, được không con?” Thấy con bé thỉnh thoảng lại lộ ra vẻ hung dữ, Hạ Lạc thật sự hơi lo lắng.

Bùi Ngải bĩu môi: “Tạm thời tin hai người vậy.” Bùi Dĩ Thành mở cửa, vợ chồng nhà họ An bước vào.

Vừa vào cửa, bà An đã bắt đầu tìm kiếm tiểu Ngải Ngải, nhưng bà lại thấy con bé trừng mắt nhìn mình một cái rồi quay đi ngay, nhất thời chỉ thấy vô cùng xót xa.

Đứa trẻ này rõ ràng là thích mình mà.

Sao mới có vài ngày mà đã đối địch với mình như thế rồi.

“Ngải Ngải...” Hai chữ nghẹn lại nơi cổ họng bà An, chẳng thốt ra được.

Tiểu Ngải Ngải cũng thu hồi ánh mắt, tận hưởng việc được Hạ Lạc đút cơm.

Bùi Dĩ Thành cũng chẳng niềm nở gì, chỉ gọi An Trường Hà một tiếng “bác”, hoàn toàn không đoái hoài gì đến bà An, thái độ rất rõ ràng.

Lòng bà An càng thêm khó chịu.

An Trường Hà nắm lấy tay bà An, ra hiệu cho bà nói chuyện.

Bà An nghẹn ngào, lí nhí nói: “Dĩ Thành, bác có chuyện muốn nói với cháu.” “Bác An, cháu thấy bác tìm nhầm đối tượng rồi thì phải.” Bùi Dĩ Thành không thèm ngước mắt lên, nhưng giọng nói rất trầm thấp.

“Dĩ Thành, bác...” An Trường Hà không nhìn nổi nữa, trực tiếp gọi: “Hạ Lạc, cháu qua đây một chút.” Hạ Lạc nghe An Trường Hà gọi mình, đành phải đứng dậy.

Tiểu Ngải Ngải lập tức đưa tay nắm lấy cô, không muốn cô qua đó.

Hạ Lạc cười véo mũi con bé, biết là nó muốn bảo vệ mình.

Chương 2020

Nhưng cô là người lớn rồi, sao có thể để một đứa trẻ bảo vệ được, để trẻ con xen vào chuyện của người lớn cũng không hay.

“Ngoan ngoãn ngồi đây ăn cơm nhé, mẹ sẽ giải quyết được mà.” “Mẹ ơi, đừng đi.” “Phải có chút niềm tin vào mẹ chứ, đúng không?” “Dạ được ạ.” Hạ Lạc bước tới, thần sắc bà An rất không tự nhiên, nhưng bà vẫn lấy hết dũng khí nói: “Hạ Lạc, xin lỗi cháu, chuyện hôm qua là bác quá xung động.” Hạ Lạc mỉm cười, hào phóng đáp: “Không sao đâu bác.” Với những người không quan trọng, cô thật sự không muốn ôm hận, vì như thế cũng là đang trừng phạt chính mình, hận một người mệt mỏi lắm.

Gặp được cha con nhà họ Bùi, tâm thái hiện giờ của cô rõ ràng đã tốt hơn trước rất nhiều.

Trên mặt An Trường Hà lộ ra nụ cười hài lòng, ông biết ngay đứa trẻ mình chọn trúng tuyệt đối không phải hạng hẹp hòi, sẽ không nắm thóp một chuyện rồi không buông.

Bùi Dĩ Thành không hài lòng nhìn Hạ Lạc một cái, nha đầu này cũng quá dễ dàng tha thứ rồi, căn bản không biết cách lấy lại thể diện cho mình.

Hạ Lạc nhìn Bùi Dĩ Thành khẽ gật đầu, ra hiệu anh đừng can thiệp, chuyện của mình cô có thể tự giải quyết.

Cô không thể cứ mãi trốn sau lưng Bùi Dĩ Thành và tiểu Ngải Ngải, chuyện gì cần mình ra mặt thì nhất định phải tự mình giải quyết.

An phu nhân sững sờ, hoàn toàn không ngờ Hạ Lạc lại dễ nói chuyện như vậy, bà chỉ mới nói một câu xin lỗi mà cô đã bảo không sao rồi, việc này chẳng giống chút nào với người phụ nữ giương nanh múa vuốt trước mặt bà ngày hôm qua.

An phu nhân không khỏi thắc mắc, liệu đây có phải là thật tâm không, hay chỉ là vì muốn biểu hiện tốt trước mặt Bùi Dĩ Thành, hay bản tính của cô thực sự lương thiện như thế.

An phu nhân cũng là người thẳng tính, không thích giấu giếm gì: "Hạ Lạc, cháu thực sự tha thứ cho bác sao?" Hạ Lạc mỉm cười dịu dàng, đôi mắt trong veo lộ rõ vẻ tự nhiên và chân thành đặc biệt: "An phu nhân, cháu và bác vốn không có thâm thù đại hận gì, cháu biết bác vì thương con mới có hành động như thế.

Nếu tiểu Ngải Ngải bị người ta bắt nạt, nói không chừng phản ứng của cháu còn kịch liệt hơn bác.

Cháu có thể thấu hiểu tâm tình của một người làm mẹ, nhưng cháu sẽ không hối hận vì những lời đã nói ngày hôm qua.

Mỗi câu cháu nói đều là thật lòng, không hề cố ý phỉ báng ai.

Cháu vẫn giữ thái độ đó, đây chỉ là lần đầu tiên, lần sau chắc chắn sẽ không như vậy nữa.

Cháu không phải hạng người bị đánh không trả tay, bị mắng không trả lời.

Từ nhỏ đến lớn, cháu chỉ có thể dựa vào chính mình, tuy sức mọn nhưng cháu sẽ dùng hết khả năng để bảo vệ bản thân." Ngụ ý chính là, lần đầu tiên cô dễ nói chuyện, nhưng nếu có lần thứ hai thì sẽ không đơn giản như vậy.

Trên mặt Bùi Dĩ Thành cuối cùng cũng lộ ra nụ cười mãn nguyện, người phụ nữ của anh nên như vậy, không cần phải cúi đầu trước bất kỳ ai.

Tiểu Ngải Ngải cười hắc hắc, nhào thẳng vào lòng Hạ Lạc.

Hạ Lạc xoa đầu cô bé, cười bế bé vào lòng.

An Trường Hà đột nhiên phát hiện, lúc Hạ Lạc cười lên, trông cô giống hệt như phiên bản lớn của Bùi Ngải, cả hai đều có đôi mắt rất linh động.

Thật sự là rất hài hòa.

An phu nhân cũng hiểu ý tứ trong lời nói đó, nhưng tính tình bà cũng rất bướng bỉnh, y hệt như Hạ Lạc: "Sau này chuyện của ba người các người tôi không quản nữa, nhưng nếu cô làm tổn thương Tinh Tinh, tôi cũng sẽ không ngồi yên đâu." "Cháu không có thói quen ức hiếp người khác, người không phạm cháu, cháu không phạm người." Hạ Lạc kiên định đáp.

Nếu Lạc Tinh bắt nạt cô, cô tất nhiên sẽ đáp trả.

Đây chắc chắn là một mâu thuẫn.

An phu nhân khẽ cau mày, còn định nói gì đó nhưng bị An Trường Hà ngắt lời: "Được rồi, nói rõ ra là tốt rồi, đều là người một nhà, không cần làm mọi chuyện quá căng thẳng.

Hạ Hạ, bác cũng xin lỗi cháu, là bác không quản tốt vợ mình, để cháu chịu ủy khuất rồi." "An bác phụ đừng nói vậy, bác nói thế cháu gánh không nổi đâu." "Đứa trẻ ngoan, cháu hoàn toàn xứng đáng." "Bác phụ, bác mẫu, cháu định sẽ cưới Hạ Lạc, Ngải Ngải cũng đã công nhận Hạ Lạc là mẹ của con bé.

Nguyên tắc của đàn ông nhà họ Bùi chúng cháu là, bất kể là ai cũng không được ức hiếp người phụ nữ của mình." Lúc Bùi Dĩ Thành nói lời này, anh lại nhìn chằm chằm vào An phu nhân.

An phu nhân cảm thấy lòng bàn tay mình toát ra một tầng mồ hôi lạnh, ánh mắt của đứa trẻ này thật sự quá đáng sợ.

Bà có thể khẳng định rằng, nếu hôm nay không có chút tình nghĩa cũ, kết cục của bà chắc chắn sẽ rất thảm.

An phu nhân hít sâu một hơi, may mà mọi chuyện diễn ra như vậy, nếu không bà có thể đã làm liên lụy đến việc kinh doanh của chồng mình. "Biết rồi, biết rồi." An Trường Hà cười nói.

An phu nhân cũng gật đầu theo. "Được rồi, chúng cháu đang ăn cơm, nếu bác phụ bác mẫu không phiền thì có thể ở lại dùng bữa." An Trường Hà gật đầu, chẳng khách khí chút nào: "Vậy thì chắc chắn là sẵn lòng rồi, đây là tay nghề của Hạ Hạ đúng không?" "Bác phụ, tay nghề của cháu cũng bình thường thôi, bác đừng chê là được.

Để cháu đi xào thêm hai món nữa." Đối với người yêu quý mình, Hạ Lạc cũng sẵn lòng hiến dâng sự nhiệt tình.

Nhưng với kẻ không thích mình, cô sẽ không bao giờ chạy theo nịnh bợ. "Đi đi, đừng làm gì cầu kỳ quá, đơn giản là được rồi." Ánh mắt An Trường Hà nhìn Hạ Lạc luôn mang theo vẻ sủng ái nhàn nhạt.

An phu nhân cảm thấy cả người không tự nhiên, rất muốn rời khỏi nơi này, đặc biệt là sau khi nhìn thấy ánh mắt của tiểu Ngải Ngải.

Nhưng vì An Trường Hà muốn ở lại ăn cơm nên bà không thể đi trước.

Hai người vừa ngồi vào bàn ăn thì tiểu Ngải Ngải đã chạy tót vào bếp.

An phu nhân nhìn bóng dáng cô bé, vành mắt đỏ hoe, đứa trẻ này vẫn ghét bà, bà đã xin lỗi rồi mà nó vẫn không chịu tha thứ.

Bùi Dĩ Thành cũng không nói gì, tiểu nha đầu bảo vệ Hạ Lạc như vậy căn bản chẳng có gì sai. "Ngải Ngải, sao con lại vào đây?" Ngải Ngải ngẩng đầu cười: "Mẹ ơi, con vào giúp mẹ đây." "Mẹ lại không biết con đang nghĩ gì sao, đồ ranh con." "Con chỉ là không muốn nhìn thấy bà ta thôi mà." Hừ hừ.

Cô bé là trẻ con, cô bé có quyền tùy hứng, thích không gặp ai thì không gặp người đó, ai làm gì được cô bé nào.

Hạ Lạc động tác rất nhanh, xào thêm một đĩa món mặn và một đĩa món chay.

Khi hai mẹ con bước ra, An Trường Hà và Bùi Dĩ Thành đang trò chuyện vui vẻ, còn An phu nhân thì ngồi đó với vẻ mặt đầy lúng túng.

Hơn nữa, vừa thấy họ ra, bà liền nhìn chằm chằm vào tiểu Ngải Ngải với ánh mắt tha thiết.

Chương 2021

Hạ Lạc nhìn thấy cảnh đó, chẳng hiểu sao trong lòng lại thấy xót xa.

Thực ra An phu nhân cũng chỉ vì con gái mình thôi, xét cho cùng cũng không phải là lỗi lầm gì quá lớn.

Đã có lúc, cô cũng từng thầm mong ước có một người mẹ luôn bảo vệ mình ở khắp mọi nơi như thế.

Nhưng cô cũng chỉ có thể mơ mộng mà thôi.

Phút giây này, nếu nói không ghen tị với Lạc Tinh thì là nói dối. "Ngải Ngải, đừng như vậy." Tiểu Ngải Ngải là người cố chấp, tính tình bướng bỉnh như trâu, bé nhướn mày, lắc lắc mông nhỏ: "Con cứ thích thế đấy, mẹ Hạ Hạ, mẹ đừng khuyên con nữa." Hạ Lạc thật sự bó tay, sủng nịnh nhéo má cô bé. "Vất vả cho Hạ Hạ rồi." Lòng Hạ Lạc cảm thấy ấm áp.

Cô nghĩ, lúc trẻ An Trường Hà chắc chắn là một người đàn ông phong độ ngời ngời, cho nên dù đã già, trên người ông vẫn toát ra vẻ nho nhã lắng đọng của thời gian, khiến người ta thấy rất dễ chịu: "An bác phụ đừng chê là được ạ." Trên bàn ăn, không khí thực ra khá tốt.

Tiểu Ngải Ngải vẫn như trước, tíu tít vây quanh Hạ Lạc, người duy nhất khó xử từ đầu đến cuối chỉ có An phu nhân.

An phu nhân đã nhiều lần cố gắng thu hút sự chú ý của tiểu Ngải Ngải, nhưng ý chí của cô bé rất kiên định, căn bản không thèm đoái hoài đến bà.

Cuối cùng bà không nhịn được nữa, lên tiếng gọi: "Ngải Ngải." "Gọi gì mà gọi?" Tiểu Ngải Ngải quay đầu, đôi má phồng lên, gắn giọng hỏi. "Cái đó... bà đã xin lỗi mẹ Hạ Hạ của cháu rồi." An phu nhân ngượng nghịu nói. "À." Tiểu Ngải Ngải chỉ đáp lại một tiếng rồi không có phản ứng gì thêm.

Tâm trạng của An phu nhân càng thêm "cay đắng": "Ngải Ngải à." "Phiền quá đi mất, bà lại muốn nói gì nữa?" Ngải Ngải nhíu mày, ra vẻ như một bà cụ non. "Ngải Ngải, bà sai rồi, bà xin lỗi cháu." Ngải Ngải ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn An phu nhân một hồi: "Bà có đảm bảo đây là lần cuối cùng bà đánh mẹ Hạ Hạ của cháu không?" Sắc mặt An phu nhân vô cùng xấu hổ, không biết trả lời thế nào.

Đứa trẻ này, lẽ nào thật sự nghĩ bà là hạng người hở ra là đánh người sao?

Bà có thể nói đây là lần đầu tiên bà làm vậy không?

Lúc trẻ tính tình bà cũng không nóng nảy thế này, chưa từng động tay động chân với ai. "Ngải Ngải, bình thường bà không đánh người đâu." "Nhưng bà đã đánh mẹ cháu." Đây là điều Bùi Ngải để ý nhất.

Cô bé không thích người khác ức hiếp mẹ mình.

Bà lão này bình thường muốn đánh ai bé không quản, nhưng tuyệt đối không được đánh mẹ Hạ Hạ mà bé yêu quý. "Bà xin lỗi." "Ngải Ngải." Hạ Lạc khẽ búng mũi cô bé, không muốn bé cứ dây dưa mãi chuyện này.

An phu nhân cũng vì yêu quý Ngải Ngải mới hạ mình như thế, e rằng việc bà xin lỗi cô cũng có công lao của tiểu nha đầu trong đó.

An phu nhân đánh cô, nhưng đối với tiểu nha đầu là sự yêu thương chân thành.

Tiểu Ngải Ngải bĩu môi: "Con sẽ khảo sát bà một thời gian, nếu sau này bà đối tốt với mẹ con, thì bà vẫn là bà nội của con." "Thật sao?" Mắt An phu nhân sáng lên, cả người tràn ngập niềm vui sướng tột cùng. "Hừ, con mới không nói dối lừa người, không giống như một số người cô cô nào đó, rõ ràng bản thân không tốt lại cứ đi nói xấu người khác." Hạ Lạc thầm tặc lưỡi kinh ngạc, đứa trẻ nhỏ xíu thế này mà đã biết chỉ dâu mắng hòe, thực sự không thể coi bé như trẻ con bình thường được nữa.

Đáng tiếc là An phu nhân chắc chắn không ngờ người mà Ngải Ngải đang ám chỉ chính là Lạc Tinh. "Ngải Ngải, cháu đang nói ai thế?" "Con nói cô con gái bảo bối của bà đấy." Sắc mặt An phu nhân biến đổi, bà nhìn sâu vào Hạ Lạc một cái.

Hạ Lạc biết bà có ý gì, chắc chắn An phu nhân hiểu lầm rằng cô đã dạy tiểu Ngải Ngải nói những lời này.

Cô cũng thấy mình oan uổng quá, chuyện này hoàn toàn không liên quan đến cô, cô chỉ mới quen biết cha con nhà họ Bùi sau này thôi mà. "Bà đừng nhìn mẹ con, trước đây ba con và cô Tinh Tinh đúng là có qua lại thân thiết, nhưng từ khi ba con biết nhân phẩm cô ấy không ra gì thì đã không còn liên lạc nữa rồi." An phu nhân chấn động: "Chẳng phải hai đứa là bạn trai bạn gái sao?" "Ai nói thế ạ?

Con chưa bao giờ coi trọng cô ta cả.

Người đó giả tạo lắm nhé, mỗi lần nói chuyện với ba con thì cười híp mắt, nhưng sau lưng ba con lại lộ ra ánh mắt rất đáng sợ, con không biết đã thấy bao nhiêu lần rồi." Giọng nói của tiểu Ngải Ngải mềm mại nhưng lại ẩn chứa sự thông minh, dường như bé biết phải nói thế nào mới khiến An phu nhân tin tưởng. "Ngải Ngải, ở giữa có hiểu lầm gì không cháu?" "Bà không tin thì thôi, dù sao con và ba con đều không thích cô Tinh Tinh, con sẽ không để cô ta làm mẹ con đâu.

Chỉ cần con không đồng ý thì cả nhà con đều sẽ không đồng ý.

Ông bà nội cưng con nhất, nếu ba con không tìm cho con một người mẹ tốt, ông bà sẽ đánh gãy chân ba luôn." Tiểu Ngải Ngải không nói thêm nữa.

An phu nhân nhìn Hạ Lạc, trong mắt thoáng qua sự mê muội, dường như muốn tìm hiểu xem cô rốt cuộc đã làm gì mà khiến tiểu Ngải Ngải tin tưởng và bảo vệ mình đến thế.

Hạ Lạc chỉ mỉm cười, không nói gì.

Có những việc người khác nói trăm lần chưa chắc đã có tác dụng, đặc biệt là với người chưa từng làm tốt vai trò người mẹ như An phu nhân, người đang muốn bù đắp tất cả mọi thứ, chỉ có thể để bà tự mình từ từ phát hiện ra.

Sai lầm trước đây, cô sẽ không phạm lại nữa.

An phu nhân không nói gì thêm, nhưng bà cam đoan: "Bác xin lỗi thay cho Tinh Tinh, những năm qua là do làm cha mẹ như bác thất trách, sau này bác sẽ dạy dỗ nó thật tốt." Tiểu Ngải Ngải gật đầu ra vẻ nghiêm túc: "Dạy dỗ cho tốt vào nhé, tốt nhất là được thông minh lanh lợi, đáng yêu hiểu chuyện, người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở như con này." An phu nhân: "..." Hạ Lạc bật cười thành tiếng: "Tiểu Ngải Ngải, sao con lại tự luyến thế hả?" "Mẹ ơi, con nói không đúng sao?

Con không thông minh sao?

Không đáng yêu sao?" Tiểu Ngải Ngải tự tin hỏi ngược lại. "Đúng đúng đúng, con vừa thông minh vừa đáng yêu, lại còn là một mỹ nữ nhỏ đầy mê hoặc, già trẻ lớn bé ai cũng thích con hết." "Mẹ ơi, mẹ khen giả tạo quá đi." Tiểu Ngải Ngải lăn lộn trong lòng Hạ Lạc.

Hạ Lạc hôn vào miệng nhỏ của bé: "Hoàn toàn là lời thật lòng nha." "Tin mẹ vậy, dù sao ai cũng bảo con là mỹ nữ nhỏ đáng yêu mà." An phu nhân thầm ghen tị, Hạ Lạc với tư cách là mẹ kế mà quan hệ với tiểu Ngải Ngải lại tốt đến vậy, tiểu Ngải Ngải còn thật lòng bảo vệ cô.

Chương 2022

Nhìn lại bà và Lạc Tinh, tổng cảm thấy giữa hai mẹ con luôn có một khoảng cách, bà mãi vẫn không bước được vào trái tim của Lạc Tinh. "Hạ Lạc, cháu và Ngải Ngải quen nhau lâu chưa?" "Dạ không lâu, cũng mới khoảng ba tháng thôi ạ." "Tiểu Ngải Ngải rất ỷ lại vào cháu." An phu nhân khô khốc nói.

Bà rất muốn thỉnh giáo Hạ Lạc cách đối xử với con gái, nhưng lại không mở lời được, nghĩ đi nghĩ lại thôi bỏ qua, Ngải Ngải là trẻ con, còn Lạc Tinh là người trưởng thành, mọi phương diện đều là cá thể độc lập, khác hẳn với tiểu Ngải Ngải.

Chắc là không có gì để so sánh được. "Vâng." Hạ Lạc hoàn toàn không biết suy nghĩ lúc này của An phu nhân, nếu biết chắc cô sẽ phì cười, chuyện này có gì mà phải ghen tị chứ. "Đó là vì mẹ Hạ Hạ của con tốt, con chỉ thích người đối xử thật lòng với con thôi." Tiểu Ngải Ngải chen miệng nói. "Ngải Ngải, bà nội sẽ đối xử tốt với cháu." An phu nhân định ôm Ngải Ngải.

Nhưng Ngải Ngải giả vờ như không thấy gì, đôi tay nhỏ bé luôn quàng lấy cổ Hạ Lạc.

Hạ Lạc cũng không đưa bé cho An phu nhân, cô tôn trọng hành động của bé.

An Trường Hà tuy đang trò chuyện với Bùi Dĩ Thành nhưng vẫn nghe hết những lời bên này nói.

Trong lòng ông thực sự không thoải mái, con gái ông thật sự tệ thế sao?

Đến cả tiểu Ngải Ngải cũng không thích.

Nhưng trước mặt vợ, An Trường Hà cũng không tiện hỏi nhiều, hiện tại vợ ông đang toàn tâm toàn ý muốn làm một người mẹ tốt, ông không muốn làm bà tổn thương.

Lúc sắp về, An Trường Hà âm thầm hỏi Bùi Dĩ Thành xem anh nhận xét thế nào về Lạc Tinh.

Bùi Dĩ Thành chỉ nói một câu: "Khuyên hai người nên đề phòng cô ta một chút." Ngoài ra, Bùi Dĩ Thành không nói gì thêm, những chuyện như thế này nói nhiều cũng chưa chắc đã tốt, anh tin An Trường Hà là người thông minh, sẽ hiểu ý anh là gì.

Chuyện của Lạc Tinh và mẹ nuôi của cô ta, chỉ cần cẩn thận thì thực ra không khó điều tra.

Trên đường về, lòng An phu nhân nặng trĩu, bà im lặng suốt quãng đường.

An Trường Hà hỏi: "Sao thế em?" "Không có gì, chỉ là ghen tị với Hạ Lạc thôi, quan hệ giữa cô ấy và Ngải Ngải tốt quá, em đến cả cô ấy cũng không bằng." An Trường Hà vỗ nhẹ lên tay vợ: "Bà xã, anh đã nói rồi, chuyện này không thể vội vàng được, tình cảm không phải ngày một ngày hai là bồi đắp được ngay, cứ từ từ thôi." "Em biết đạo lý đó." An phu nhân không nói thêm gì nữa.

An Trường Hà cũng không kể lại lời nhắc nhở của Bùi Dĩ Thành cho vợ nghe, ông biết vợ mình chắc chắn sẽ không lọt tai đâu.

Lạc Tinh biết An phu nhân đi xin lỗi Hạ Lạc thì tức muốn chết, sao lại có hạng cha mẹ như vậy chứ, thật là quá đáng.

Rõ ràng là đi đòi lại công bằng cho cô ta, cuối cùng lại tự tát vào mặt mình.

Tuy lòng đầy oán hận nhưng Lạc Tinh vẫn cười tươi rói ra đón: "Ba mẹ, hai người về rồi ạ?" "Tinh Tinh, con đến rồi à." An phu nhân vui mừng ôm lấy vai Lạc Tinh. "Ba mẹ đi đâu thế ạ?" Lạc Tinh biết rõ còn hỏi.

An phu nhân thoáng khựng lại, không biết trả lời thế nào, chẳng lẽ lại bảo họ đi tìm Hạ Lạc xin lỗi sao.

An Trường Hà biết vợ đang nghĩ gì nên nói: "Ba và mẹ con đi thăm một người bạn, trước đây ở nước ngoài suốt nên nhiều bạn bè bị xa cách quá." "À, hóa ra là vậy.

Ba mẹ ăn cơm chưa?

Con đi nấu cho hai người nhé." An phu nhân không nỡ để con gái vất vả, nắm lấy tay Lạc Tinh: "Tinh Tinh à, con đừng bận rộn nữa, mẹ và ba con ăn ở nhà bạn rồi, con ăn chưa?" "Mẹ ơi, con vẫn chưa ăn, con định qua đây ăn cùng ba mẹ mà." An phu nhân cảm thấy áy náy: "Vậy mẹ đi nấu cho con." "Con vẫn chưa được ăn cơm mẹ nấu bao giờ, mẹ nấu ăn có ngon không ạ?" "Cái đó mẹ cũng không biết nữa." An phu nhân thấp thỏm đáp.

Bà quả thực chưa từng nấu cơm, chắc là không khó đâu nhỉ.

Cứ cho vào nồi đảo qua đảo lại là được mà.

Lạc Tinh phì cười: "Mẹ ơi, vậy để con làm cho, con đói bụng lắm rồi." "Cái đứa trẻ này, con không tin tưởng mẹ sao?" "Mẹ ơi, con không nỡ để mẹ làm đâu, đôi tay này của mẹ là để cầm cọ vẽ mà, không giống con đâu." Lạc Tinh cười có chút thê lương.

Tâm trạng An phu nhân càng thêm xót xa, con gái bà từ nhỏ đến lớn chắc chắn đã phải trải qua nhiều chuyện không hay: "Tinh Tinh, con biết vẽ tranh không?" "Lúc nhỏ con có học qua, thầy giáo còn khen con có thiên phú nữa, giờ mới biết thì ra là được di truyền từ ba mẹ ạ." "Vậy sao sau này không học nữa?" "Mẹ, chuyện quá khứ con không muốn nhắc lại nữa.

Mẹ Lạc đã nỗ lực hết sức để nuôi nấng bọn con rồi, con đi nấu cơm đây." Lạc Tinh bước vào bếp nhà họ An.

An phu nhân sao có thể không hiểu ý của Lạc Tinh, Hạ Lạc được học vẽ tranh, tại sao đến lượt Lạc Tinh lại không được?

Chắc chắn là vì những chuyện tốt đẹp trong nhà đều dành hết cho con gái nhỏ, con gái lớn chỉ có phần nhường nhịn.

An phu nhân đau lòng nắm lấy tay An Trường Hà: "Lão An, chúng ta thật sự có lỗi với Niệm Niệm, nếu không phải chúng ta không bảo vệ tốt con bé, cuộc đời nó đã không như thế này.

Có lẽ nó đã có thể kế thừa sự nghiệp của chúng ta, trở thành một họa sĩ xuất sắc, cũng có thể có một đoạn nhân duyên tốt đẹp." Biết đâu đã sớm nên đôi với Bùi Dĩ Thành rồi, không đến lượt Hạ Lạc hưởng lợi. "Bà xã, là lỗi của anh, là anh không bảo vệ tốt hai mẹ con, em đừng dằn vặt mãi nữa." An phu nhân lắc đầu, bà không còn để tâm đến món nợ tình cảm lúc trẻ của An Trường Hà nữa, bao năm qua An Trường Hà cũng không dễ chịu gì: "Không biết bây giờ Tinh Tinh học vẽ thì có khả năng trở thành đại gia hội họa không nhỉ?" "Bây giờ thì chắc chắn muộn rồi, không kịp nữa đâu, Tinh Tinh không có thiên phú đó." An Trường Hà nói. "Lần trước em chẳng phải đã nói với anh rồi sao?

Để Tinh Tinh đến phòng triển lãm học quản lý, cứ đến chỗ Hạ Lạc đang làm ấy, chỗ đó là tốt nhất." An Trường Hà khẽ cười: "Không vấn đề gì, cứ để nó theo Trung Chính học tập trước, chờ quen việc rồi sẽ tiếp quản một phòng triển lãm.

Nếu không có vấn đề gì thì anh sẽ nghỉ hưu, giao toàn bộ việc kinh doanh cho nó quản lý." "Bên Trung Chính có đồng ý không?

Có thật lòng dạy Tinh Tinh không?" An phu nhân hơi lo lắng.

An Trung Chính là cháu trai của An Trường Hà, trước đây việc kinh doanh phòng triển lãm trong nước phần lớn giao cho anh ta quản lý.

Nếu họ không tìm thấy con gái thì sau này sự nghiệp chắc chắn sẽ rơi vào tay An Trung Chính.

Đó là điều mọi người mặc định.

Bây giờ để Lạc Tinh theo An Trung Chính học tập, chưa chắc anh ta đã muốn dạy. "Bà xã, em yên tâm đi, anh đã nói chuyện với Trung Chính rồi, nó không có ý kiến gì, bảo là sẽ nghiêm túc dạy bảo Tinh Tinh.

Chương 2023

Anh cũng hứa sau này sẽ cho nó hai phòng triển lãm, những năm qua nó làm việc thế nào chúng ta đều thấy rõ, không thể để nó chịu thiệt được." "Hai phòng sao?

Có hơi nhiều không anh, cho một phòng thôi được không?

Những năm qua nó giúp chúng ta quản lý, về mặt vật chất mình cũng đâu có bạc đãi nó, tài sản nó có đủ để ăn chơi cả đời rồi." Sắc mặt An Trường Hà hơi đổi: "Bà xã, anh đã hứa rồi, nhất định phải cho hai phòng." "Vậy được rồi." An phu nhân cũng không phải là hạng người keo kiệt, trước đây bà cũng đồng ý nếu không tìm được con gái sẽ giao hết gia sản cho An Trung Chính.

Chỉ là sau khi tìm được con, tâm lý bà có chút thay đổi.

Lạc Tinh luôn chú ý lắng nghe cuộc trò chuyện của vợ chồng nhà họ An, khi nghe thấy An Trường Hà đồng ý cho cô ta vào phòng triển lãm, cô ta thở phào nhẹ nhõm.

An Trường Hà không dễ lừa như An phu nhân, ông ta quá tinh tường, mỗi lần nói chuyện với ông ta cô ta đều thấp thỏm lo âu, sợ lộ ra sơ hở gì đó.

Lạc Tinh tự nấu cho mình một bát mì, thân thiết bê ra bàn trà, vừa ăn vừa trò chuyện với An phu nhân. "Mẹ ơi, mẹ có muốn ăn một chút không ạ?" "Trông có vẻ ngon đấy." Lạc Tinh gắp một ít đưa đến tận miệng An phu nhân: "Mẹ nếm thử đi ạ." An phu nhân đặc biệt thích Lạc Tinh chủ động gần gũi với mình, bà há miệng khẽ nếm một miếng: "Ừm, vị ngon lắm." So với tay nghề của Hạ Lạc thì dường như cũng không kém cạnh. "Khi nào có thời gian con sẽ nấu cơm cho mẹ, con nấu ăn cũng khá lắm ạ." "Được được, vậy tối nay con ở lại đây ăn cơm nhé." "Dạ vâng." Lạc Tinh cười ngọt ngào.

An Trường Hà cũng lên tiếng: "Tinh Tinh, con muốn khi nào thì đi làm?" "Ba ơi, con không có nền tảng gì, e là phải học từ từ, con cũng muốn nhanh chóng gánh vác giúp ba mẹ ạ." "Vậy thì bắt đầu từ ngày mai đi, ba đã nói với anh họ con rồi, con cứ làm trợ lý cho nó trước, theo sát nó học hỏi một thời gian.

Xem mức độ tiếp thu của con thế nào, nếu quen việc nhanh thì con sẽ chọn một phòng triển lãm để quản lý." Làm trợ lý.

Lạc Tinh không hài lòng với chức vụ này, một trợ lý thì làm được cái gì chứ, chẳng có tí quyền lực nào, chỉ là chân chạy vặt.

Cô ta dù sao cũng là con gái ruột của họ, mà lại đi làm mấy việc đó, chẳng phải để người ta cười cho thối mũi sao.

Dù trong lòng vạn lần không cam tâm, Lạc Tinh cũng không dám thể hiện trước mặt An Trường Hà, cô ta ngoan ngoãn đáp: "Chuyện này ba cứ quyết định ạ, con cũng không rành lắm." "Được, vậy cứ quyết định thế đi." "Vâng, con nghe lời ba." Lạc Tinh gật đầu.

Buổi chiều, An phu nhân lại đưa Lạc Tinh đi trung tâm thương mại mua rất nhiều quần áo và trang sức, suýt chút nữa là bê cả trung tâm về nhà.

Lạc Tinh sướng rơn, cô ta thích nhất điểm này ở An phu nhân, chi tiền cho cô ta rất hào phóng.

Không chỉ vậy, An phu nhân còn chọn cho mẹ Lạc một ít đồ để Lạc Tinh mang về.

Hơn nữa, mắt thẩm mỹ của An phu nhân rất tốt, qua tay bà phối đồ, phút chốc cô ta đã trở nên sang trọng hơn hẳn.

Hạ Lạc hoàn thành bản phác thảo cuối cùng liền mang đến phòng triển lãm, đây là lần đầu tiên cô giao bản thảo sau khi trở thành họa sĩ ký hợp đồng, nhưng cô vẫn khá tự tin, tác phẩm lần này cô đã tốn rất nhiều thời gian.

An Trung Chính xem qua, trên mặt đầy vẻ tán thưởng: "Hạ Lạc, tác phẩm lần này rất tốt, đặc biệt là cách dùng màu, táo bạo và rực rỡ, rất khác với phong cách trước đây của cô, có thêm phần tươi sáng." "An tổng giám, anh quá khen rồi." "Tôi nói thật lòng đấy, tôi đã xem qua rất nhiều tác phẩm, nhưng cái này của cô tuyệt đối nhìn một lần là nhớ mãi.

Xem ra Dĩ Thành và Ngải Ngải có công lao không nhỏ đâu nha." Giọng điệu của An Trung Chính mang theo chút trêu chọc.

Từ chuyện lần trước, Hạ Lạc đã biết quan hệ giữa Bùi Dĩ Thành và An Trung Chính rất tốt, nên cô cũng chẳng ngạc nhiên khi anh ta biết chuyện của mình. "An tổng giám, anh đừng trêu tôi nữa." "Cô là bạn gái của Dĩ Thành, cứ gọi tôi là An tổng giám thì không hợp lắm đâu." "Đây là ở phòng triển lãm mà." Hạ Lạc nghiêm túc nói.

An Trung Chính cảm thấy có chút nực cười, hèn gì Bùi Dĩ Thành suốt ngày bị làm cho tức nghẹn, cô nương này đúng là một khúc gỗ, nếu là những cô gái khác thì lúc này đã sớm nhân cơ hội để làm thân rồi.

Cô thì hay rồi, cứ một mực công tư phân minh. "Phải phải phải, đây là phòng triển lãm, sau này lúc riêng tư chúng ta có thể thân mật hơn chút.

Dĩ Thành vừa gặp tôi đã cảnh báo là không được bạc đãi cô đấy." "An tổng giám anh đừng nghe anh ấy nói bậy, trước đây thế nào thì bây giờ cứ thế ấy, tôi chỉ là một họa sĩ nhỏ ký hợp đồng với phòng triển lãm thôi, tôi không cần sự chăm sóc đặc biệt nào cả." "Tôi rất đánh giá cao cô, phải nhân lúc cô chưa nổi tiếng mà ôm chân trước mới được, không thì sau này làm gì còn chỗ cho tôi nữa." Hạ Lạc khẽ cười: "Cảm ơn An tổng giám, anh bận đi nhé, tôi về trước đây." Hạ Lạc vừa bước ra khỏi văn phòng của An Trường Hà thì đụng ngay Lạc Tinh.

Cô ta mặc một bộ đồ công sở lịch thiệp, trên người đeo rất nhiều trang sức kim cương, cả người rạng rỡ hẳn lên, khác hẳn với trước đây.

Quả nhiên là thân phận khác đi thì phong thái cũng khác hẳn.

Đây chắc chắn là đi làm, chứ không phải đi thi hoa hậu đâu nhỉ.

Nói thật, bộ quần áo này thực sự không hợp với Lạc Tinh, mặc trên người cô ta trông cứ sai sai kiểu gì ấy.

Hạ Lạc không muốn gặp cô ta nhưng Lạc Tinh đời nào để cô toại nguyện, cô ta chặn đường cô lại. "Chà, ôm được cái chân to của Bùi Dĩ Thành rồi mà sao ăn mặc vẫn nghèo nàn thế này, có cần chị đây đưa em đi trung tâm thương mại mua cho mấy bộ không, em thế này đúng là làm mất mặt người ta quá." Lạc Tinh cao ngạo nói.

Hạ Lạc đảo mắt, lạnh lùng đáp: "Tránh ra." "Quả nhiên là đứa con gái đê tiện, từ trong xương tủy đã toát lên vẻ nghèo hèn, chẳng có chút phong độ nào." "Tôi bảo tránh ra, chúng ta không thân thiết đến thế đâu." "Hạ Lạc, bộ em không muốn biết tại sao chị lại ở đây sao?" Hạ Lạc nhìn Lạc Tinh, Lạc Tinh cười đắc ý: "Không ngờ tới đúng không?

Để chị nói cho em biết, sau này chị sẽ tiếp quản phòng triển lãm này, từ hôm nay chị bắt đầu đi làm.

Nếu em muốn những ngày sau này dễ thở một chút thì hãy biểu hiện cho tốt trước mặt chị, nếu không chị sẽ khiến giấc mơ họa sĩ của em tan tành ngay khi vừa mới bắt đầu đấy." Mới bắt đầu thôi mà, An Trường Hà chắc chắn không hồ đồ đến mức để một người không có kinh nghiệm quản lý phòng triển lãm, làm vậy chẳng khác nào tự sát.

"Chuyện này tôi chưa từng nghe An tổng giám nói qua, nếu tôi không nhìn lầm thì phòng triển lãm này vẫn do An tổng giám quyết định.

Thật không biết cô đến đây làm gì, chạy vặt à?

Hay theo học việc?" Hạ Lạc thăm dò.

Chạy vặt.

Mắt Lạc Tinh trợn ngược lên: "Chị sắp thành tổng giám ở đây rồi, Hạ Lạc, chị sẽ không để em yên ổn đâu." Hạ Lạc cười: "Vậy thì đợi đến khi cô tiếp quản rồi hãy nói.

Cô chắc chắn là mình có bản lĩnh kinh doanh một phòng triển lãm sao?

Những năm qua cô làm công việc gì, chính cô là người rõ nhất đấy." Nếu Lạc Tinh tiếp quản phòng triển lãm này thì quả thực không phải tin tốt lành gì.

Nhưng đây là chuyện của nhà họ An, cô căn bản không có quyền can thiệp, chuẩn bị xấu nhất là rời khỏi đây.

Dù có chút không nỡ nhưng vẫn tốt hơn là phải làm việc dưới trướng Lạc Tinh. "Hạ Lạc, chị là con gái của vợ chồng nhà họ An, họ bảo rồi, cứ để cho chị chơi thôi, họ không thiếu mấy đồng bạc này." Hạ Lạc khinh bỉ nói: "Quả nhiên có những kẻ dù có bay lên cành cao cũng không thể biến thành phượng hoàng được." "Cô nói cái gì?" "Sự quý tộc thực sự là toát ra từ tận xương tủy, họ không bao giờ khoe của, chỉ có hạng giàu xổi mới hở ra là khoe mẽ mình giàu có đến mức nào, cứ như sợ người ta không biết vậy.

Chương 2024

Lạc Tinh, cô không thấy những việc mình làm bây giờ rất 'kém sang' sao?

Hoàn toàn không lên được tầm đẳng cấp." "Hạ Lạc, kẻ kém sang là cô mới đúng!" Lạc Tinh tức đến mức suýt không nói nên lời.

Cô ta chỉ muốn lấy kim chỉ khâu cái miệng của Hạ Lạc lại, thật là quá đáng ghét. "Ai kém sang thì người đó tự thấy xấu hổ, ai có tật thì người đó giật mình." "Hạ Lạc, cô cứ đợi đấy, tôi sẽ không để cô yên ổn đâu, khi nào tôi tiếp quản cũng là lúc cô phải cút xéo." "Tôi rất mong chờ ngày đó, chúc cô may mắn." Hạ Lạc hoàn toàn tỏ thái độ không quan tâm.

Nói xong, cô trực tiếp quay lưng bỏ đi.

Lạc Tinh tức đến mức suýt giẫm gãy cả gót giày cao gót, Hạ Lạc, cô chỉ là một đứa con gái đê tiện, lấy tư cách gì mà cao ngạo trước mặt tôi.

Là cô muốn chọc vào tôi trước, đừng trách tôi vô tình.

Nghĩ đến việc ở phòng triển lãm không biết có bao nhiêu đôi mắt đang nhìn mình, Lạc Tinh cố gắng trấn tĩnh lại.

An Trung Chính đứng cách đó không xa đã chứng kiến toàn bộ sự việc, chứng kiến Lạc Tinh từ một con công cao ngạo biến thành con gà mắc tóc, cũng chứng kiến Hạ Lạc từ một con mèo nhỏ không có móng vuốt biến thành nữ hoàng.

Mắt nhìn của Bùi Dĩ Thành quả nhiên không tệ, người anh ấy chọn không phải là hạng người dễ bị bắt nạt.

Chỉ là cô em họ này của anh ta dường như không di truyền được phẩm chất nhã nhặn, nội liễm từ bác trai bác gái, cái vẻ hống hách coi trời bằng vung đó thật chẳng giống ai, anh ta nhìn một cái là thấy không ưa rồi.

Quả nhiên là đứa con gái hoang dã không được lớn lên bên cạnh cha mẹ, chẳng thể lên được tầm đẳng cấp nào.

Nếu phòng triển lãm giao vào tay một người như thế, anh ta thực sự không đành lòng, đây là tâm huyết bao năm qua của anh ta.

Lạc Tinh thu xếp lại cảm xúc rồi bước vào văn phòng của An Trường Hà.

Người cô ta gặp là một người đàn ông nội liễm, trầm ổn, dù là ngoại hình hay khí chất đều không hề kém cạnh Bùi Dĩ Thành.

Trong phút chốc cô ta bị choáng ngợp, hồi lâu sau mới phản ứng lại được khi An Trung Chính lên tiếng. "Anh à, em là Tinh Tinh, chắc ba em đã nói qua với anh rồi, ba bảo em đến tìm anh để báo danh ạ." Lạc Tinh mỉm cười. "Đây là phòng triển lãm, sau này ở đây hãy gọi tôi là An tổng giám, tôi không muốn người ở đây thấy tôi công tư bất phân, điều đó không tốt cho việc quản lý chút nào." Nhìn An Trung Chính mặt sắt đen sì, chút thiện cảm vừa rồi của Lạc Tinh lập tức tan biến.

Tên này đúng là không biết thời thế, lại dám đối xử với cô ta như vậy.

Chẳng qua cũng chỉ là một đứa cháu trai của An Trường Hà thôi mà, có gì mà kiêu ngạo chứ.

Cô ta mới là người thừa kế tương lai của phòng triển lãm này, sau này anh ta còn phải nhìn sắc mặt cô ta mà sống đấy.

Tại An gia, vợ chồng họ An luôn nâng niu cô ta như trứng mỏng, tại sao đến phòng tranh này mọi chuyện lại thay đổi thế này?

Món nợ này cô ta sẽ ghi nhớ kỹ. "Ồ, tôi biết rồi." "Được rồi, tôi phải làm việc đây, không còn việc gì của cô nữa, cô ra ngoài trước đi." Lạc Tinh trợn tròn mắt: "Anh cả...

An tổng thanh tra, anh vẫn chưa sắp xếp công việc cho tôi." "Hiện tại tôi khá bận, cô tự mình đi loanh quanh xem trước đi, đợi khi nào tôi rảnh rồi nói sau." "An tổng thanh tra, tôi là trợ lý của anh cơ mà!" Lạc Tinh nhấn mạnh.

An Trung Chính ngước mắt lên, hơi nhíu mày: "Vậy cô dọn dẹp văn phòng của tôi trước đi, trong này hơi bừa bộn rồi." "Dọn dẹp văn phòng?" Lạc Tinh tức đến nổ phổi, người đàn ông này rốt cuộc có não không vậy?

Người khác không biết thân phận của cô ta thì thôi, chẳng lẽ anh ta còn không biết sao?

An Trường Hà bảo cô ta làm trợ lý cho anh ta, vậy mà anh ta thật sự coi cô ta là giúp việc, chẳng biết ưu ái chút nào. "Sao thế, làm không được à?" "Không, tôi làm được, tôi làm ngay đây." Lạc Tinh đành phải xắn tay áo, bắt đầu lau dọn văn phòng của An Trung Chính. "Ôi, việc lau dọn này đúng là mệt thật." "Lớp trang điểm của mình trôi hết rồi." "Cái này phải làm thế nào đây, mình chưa từng làm bao giờ cả..." Bất kể Lạc Tinh có than vãn hay gây ra tiếng động gì, An Trung Chính vẫn thản nhiên làm việc, nhưng mọi hành vi của cô ta đều không qua được mắt anh.

Đối với cô em họ này, anh thật sự không thể thích nổi.

Không biết có phải là ảo giác của anh không, nhưng anh luôn cảm thấy chuỗi hành động của Lạc Tinh như đang cố tình thu hút sự chú ý của mình, đáng tiếc kiểu người như cô ta hoàn toàn không phải gu của anh.

Người anh thích là kiểu như Hạ Lạc, thanh thuần lại có tài hoa.

"Á, đây là tranh của ai vậy, vẽ cũng đẹp đấy chứ." Lạc Tinh tay vẫn cầm chiếc khăn ướt, định chạm vào bức tranh của Hạ Lạc thì bị An Trung Chính quát lớn ngăn lại: "Đừng động vào!" Lạc Tinh bị dọa cho đứng hình, bĩu môi, nghiến răng nghiến lợi nói: "Chỉ là một bức tranh thôi mà, anh làm gì mà kích động thế?" "Lạc Tinh, mỗi một bức tranh đều là tâm huyết của họa sĩ, nước trên khăn của cô có thể khiến công sức bao lâu nay của họ đổ sông đổ biển.

Nếu cô đến cả kiến thức cơ bản nhất cũng không có thì hãy sớm rời khỏi văn phòng của tôi đi, tôi không cần một trợ lý như cô." An Trung Chính sa sầm mặt mày.

Lạc Tinh lập tức nổi đóa, cười lạnh nói: "An Trung Chính, anh đừng có quá đáng.

Anh đừng quên đây là phòng tranh của ba tôi, đừng tưởng để anh làm tổng thanh tra thì đây là nhà của anh rồi.

Ba tôi bảo anh dẫn dắt tôi, anh chẳng dạy bảo gì đã đành, còn bắt tôi lau dọn văn phòng, chỉ một chuyện nhỏ mà anh đã quát tháo tôi, người không rõ thân phận là anh chứ không phải tôi!" "Tôi chưa từng thấy người trợ lý nào ngu ngốc như cô, một chút kiến thức thường thức cũng không có." "Anh nói ai ngu ngốc hả?" "Cô điếc à?

Nghe không rõ thì tôi nói lại lần nữa, tôi chưa bao giờ thấy trợ lý nào ngu ngốc như cô." "An Trung Chính!" "Bây giờ lập tức ra khỏi văn phòng của tôi ngay!" An Trung Chính đứng dậy, đón lấy bức tranh của Hạ Lạc, cẩn thận đặt sang một bên.

Lạc Tinh nhìn rõ rồi, dưới góc bức tranh có đề tên: Hạ Lạc.

Thảo nào lúc nãy thấy Hạ Lạc ở đây, hóa ra là đến nộp bản thảo.

Nhìn dáng vẻ coi trọng của An Trung Chính, chắc hẳn anh ta rất đề cao cô ta. "Tôi thật không ngờ, An đại tổng thanh tra của chúng ta lại thích Hạ Lạc.

Anh không biết cô ta là người đã có bạn trai rồi sao?

Bạn trai cô ta là Bùi Dĩ Thành đấy, anh muốn đi làm kẻ thứ ba à?" Lạc Tinh càng nói càng không ra thể thống gì. "Ra ngoài, Lạc Tinh, đừng để tôi phải nói lần thứ hai." An Trung Chính thật sự đã nổi giận.

Chương 2025

Anh chưa từng thấy ai thiếu giáo dưỡng như vậy, đúng là làm đảo lộn thế giới quan của anh.

Loại người này nếu sau này tiếp quản phòng tranh, không biết sẽ phá nát nơi này thành cái dạng gì.

Lạc Tinh hầm hầm lườm An Trung Chính một cái rồi tức tối bỏ đi.

Vừa ra ngoài, cô ta liền gọi điện cho bà An, thêm mắm dặm muối kể việc An Trung Chính chèn ép mình thế nào.

Bà An nghe xong thì vô cùng tức giận, bà vốn đã lo An Trung Chính sẽ không thành tâm dạy bảo Lạc Tinh, không ngờ anh ta lại quá đáng đến mức bắt Lạc Tinh đi làm vệ sinh. "Ông An, ông xem đi, tôi đã nói gì rồi mà, đứa cháu trai đó của ông quá đáng lắm." An Trường Hà nhíu mày: "Không thể nào, Trung Chính không phải hạng người đó." "Tinh Tinh đã nói thế rồi, còn giả được sao?" "Có lẽ là Tinh Tinh hiểu lầm thôi, công việc trợ lý bao gồm cả dọn dẹp vệ sinh cũng là chuyện bình thường mà." "Ông An, con gái chúng ta phải đi lau dọn, thế mà ông bảo không quá đáng?

Chẳng phải là làm mất mặt Tinh Tinh sao?

Sau này con bé làm sao lập được uy tín trước mặt nhân viên?

Chuyện này không thể dung túng được, ông mau đi xem đi, tôi lo Tinh Tinh sẽ chịu thiệt.

Bây giờ con bé đã trở về bên cạnh chúng ta, nhất định không được để ai bắt nạt nữa." Bà An cuống quýt cả lên.

An Trường Hà vỗ vai bà: "Đừng lo, tôi đi xem sao." "Đi mau đi, đi mau đi!" An Trung Chính đã đoán trước Lạc Tinh sẽ đi mách lẻo, chỉ là không ngờ lại nhanh như vậy, chưa đầy một tiếng đồng hồ An Trường Hà đã tìm đến. "Bác cả." An Trung Chính chào hỏi. "Trung Chính, cháu và Tinh Tinh cãi nhau à?" An Trường Hà vẫn tin tưởng đứa cháu này, trước khi làm rõ sự việc ông sẽ không vội kết luận. "Bác cả, cô ấy nói với bác như vậy sao?" "Trung Chính, bác không có ý gì khác, Tinh Tinh đứa trẻ này từ nhỏ không lớn lên bên cạnh bác, bác cũng không biết tính nết nó ra sao, nếu nó có làm gì sai, cháu phải nói ngay cho bác biết." An Trung Chính gật đầu, thấy bác mình vẫn tin tưởng mình, anh cũng không nói nhiều mà chỉ bảo: "Bác cả, trong văn phòng có camera giám sát, bác có thể xem qua." An Trường Hà có một dự cảm chẳng lành: "Trung Chính, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Bác cứ tự mình xem camera đi ạ, những gì bác thấy sẽ khách quan hơn lời cháu nói." An Trường Hà ngồi trước máy tính xem lại toàn bộ đoạn băng, chân mày càng lúc càng thắt lại.

Trước mặt ông bà, Lạc Tinh luôn là một cô bé ngoan ngoãn hiểu chuyện, không ngờ sau lưng lại là hạng người như vậy, dám quát tháo An Trung Chính, còn nói ra những lời lẽ thô thiển như thế.

Đến cả từ "kẻ thứ ba" cũng nói ra được.

Đúng là... "Bác cả, không phải cháu muốn nói xấu gì, nhưng phẩm chất của Lạc Tinh thật sự có vấn đề." An Trung Chính cảm thấy vị trí của mình khá khó xử, sơ suất một chút sẽ bị người ta nghĩ là anh tham luyến tài sản của nhà họ An.

Trời đất chứng giám, khi nghe tin bác tìm thấy con gái, anh vui mừng cho bác đầu tiên, sau đó mới nhận ra vấn đề này.

Nhưng anh tin tưởng bác mình sẽ không để anh chịu thiệt, cho dù không có phòng tranh này, với kinh nghiệm bao năm qua, anh vẫn có thể tự khởi nghiệp.

Dù không khởi nghiệp thì anh cũng là một quản lý cao cấp có năng lực, đi đâu cũng có chỗ đứng, chẳng việc gì phải bám víu lấy phòng tranh của nhà họ An cả.

An Trường Hà hoàn toàn không thể thốt lời phản bác, xem xong đoạn video này, ngay cả ông cũng không thể lừa dối bản thân được nữa.

Lạc Tinh không hề ngoan ngoãn đáng yêu như những gì cô ta thể hiện.

Một người nói có thể không tin, nhưng ai cũng nói như vậy thì ông thật sự phải nghiêm túc xem xét lại. "Trung Chính, dù sao đi nữa đây cũng là con gái bác, bác hy vọng các cháu có thể chung sống hòa bình.

Một bên là cháu trai, một bên là con gái, bác không muốn hai đứa vừa bắt đầu đã căng thẳng như vậy, dù sao chúng ta cũng là người một nhà." An Trường Hà thở dài một tiếng, lòng dạ rối bời.

Trước đây ông không phải không chuẩn bị tâm lý để đón nhận một đứa con gái khác xa so với tưởng tượng, thậm chí là hư hỏng, nhưng khi tận mắt thấy đứa con mình hằng mong đợi lại như thế này, nói không thất vọng là nói dối.

Đứa con gái thế này, ông thật sự không có tự tin dạy bảo tốt được.

Cái vẻ hống hách đó không thể là chuyện ngày một ngày hai, chứng tỏ phong cách sống trước đây của cô ta cũng chẳng tốt đẹp gì cho cam.

An Trung Chính khá thấu hiểu cho nỗi lòng của vợ chồng bác mình, tìm kiếm hơn hai mươi năm, không ngờ con gái lại biến thành thế này: "Bác cả, cháu biết rồi, chỉ cần cô ấy không quá đáng, cháu vẫn sẽ coi cô ấy là em gái." An Trường Hà vỗ vai An Trung Chính:

"Vất vả cho cháu rồi, Trung Chính." "Bác đừng nói thế, chúng ta là người một nhà mà." "Cháu sao cho bác một bản đoạn video giám sát vừa rồi, bác mang về cho bác gái xem.

Bác gái rất cưng chiều Tinh Tinh, bác cần nhắc nhở bà ấy để bà ấy tự biết chừng mực, đừng để vẻ bề ngoài của Tinh Tinh đánh lừa." "Dạ, không vấn đề gì ạ." "Bác cả xem này, đây là tác phẩm mới nhất của Hạ Lạc, cháu thấy rất tốt, hiếm có ai ở tuổi cô ấy mà đạt được thành tựu như vậy." An Trung Chính đưa bức tranh cho An Trường Hà.

Nhắc đến hội họa, An Trường Hà lập tức hứng thú, mắt sáng lên: "Để bác xem nào." "Ừm, thật sự rất khá, tác phẩm lần này rõ ràng đã trưởng thành và tươi sáng hơn nhiều, đúng là rất có tiềm năng.

Trong thời gian ngắn mà tiến bộ lớn như vậy, bác lại bắt đầu mong đợi tác phẩm tiếp theo của con bé rồi, đứa trẻ này luôn mang đến cho bác những bất ngờ." An Trường Hà khen ngợi. "Cháu cũng ngày càng yêu thích phong cách của cô ấy." "Khụ khụ, Trung Chính, có phải cháu có ý gì với Hạ Lạc không đấy?" "Bác cả, sao bác cũng giống Lạc Tinh thế, cháu chỉ đơn thuần là trân trọng tài năng thôi.

Cháu luôn ngưỡng mộ những người có tài hoa, vì bản thân cháu trong lĩnh vực này vốn không có thiên phú." "Ha ha, bác cũng chỉ thuận miệng nói đùa thôi, chủ yếu là vì cháu tuổi tác cũng không còn nhỏ nữa, mãi mà chưa thấy lập gia đình, ba cháu đã nói với bác mấy lần rồi, bảo bác bớt việc cho cháu để cháu sớm thành gia lập thất, họ đang mong bế cháu lắm rồi đấy." Lạc Tinh vẫn luôn lo lắng chờ đợi An Trường Hà dạy dỗ An Trung Chính giúp mình, nhưng khi An Trường Hà nhìn thấy cô ta, vẻ mặt lại có chút khó coi. "Ba ơi, ba đã nói chuyện với anh họ chưa?

Rốt cuộc trợ lý như con cần phải làm những gì ạ?" "Tinh Tinh, con đi theo ba, ba có chuyện muốn nói với con." Lạc Tinh thấp thỏm đi sau An Trường Hà, trong đầu nghĩ ra vô số khả năng và cách đối phó.

Nhưng An Trường Hà không hề nhắc một chữ nào đến cuộc tranh chấp giữa cô ta và An Trung Chính, mà kể cho cô ta nghe về con đường khởi nghiệp của ông và bà An.

Họ đều xuất thân từ gia đình có truyền thống nghệ thuật, gia cảnh không phải hào môn gì, chính ông và bà An đã từng bước một mới có được ngày hôm nay, mới mở được nhiều phòng tranh trong và ngoài nước như vậy. "Ba..." Lạc Tinh không biết An Trường Hà rốt cuộc muốn nói gì. "Tinh Tinh, bất kể làm việc gì cũng phải thực tế, đi lên từ những việc nhỏ nhất.

Năm xưa anh Trung Chính của con cũng bắt đầu từ việc chạy vặt, dần dần thạo việc ba mới để anh ấy tiếp xúc với việc quản lý phòng tranh.

Quản lý phòng tranh có tính đặc thù, bản thân cũng phải hiểu biết kiến thức chuyên môn mới có thể khai thác và tạo dựng tên tuổi cho họa sĩ được tốt hơn, mà con về mặt này lại đang thiếu sót." "Ba, con chưa từng học qua những kiến thức này, nhưng con sẵn lòng theo anh cả học tập, chỉ là con không chịu nổi việc anh ấy quát con.

Con là em gái anh ấy mà, tại sao anh ấy lại nặng lời với con, điều đó khiến con cảm thấy anh ấy coi thường con, cảm thấy con không thể hòa nhập được với An gia." Lạc Tinh cúi đầu.

An Trường Hà biết Lạc Tinh đang nói đến việc cô ta cầm giẻ ướt chạm vào tranh của Hạ Lạc rồi bị An Trung Chính mắng: "Tinh Tinh, anh con không phải quát con đâu, chỉ là anh ấy quá nóng lòng thôi.

Bản thân anh ấy là người rất nghiêm túc và cẩn trọng, làm vậy là có trách nhiệm với họa sĩ, cũng là vì lợi ích của phòng tranh.

Chương 2026

Nếu tác phẩm của họa sĩ không được bảo vệ tốt nhất tại đây, thì ai còn yên tâm giao phó tâm huyết của mình cho chúng ta nữa?" Sắc mặt Lạc Tinh hơi biến đổi, xem ra An Trung Chính đã kể hết mọi chuyện cho An Trường Hà rồi: "Hóa ra là vậy, ba ơi, lát nữa con sẽ đi xin lỗi anh cả.

Con là người cứ cuống lên là nói năng không suy nghĩ, chắc là con cũng đã nói nhiều lời quá đáng." An Trường Hà gật đầu: "Ừm, anh con thực chất là người rất tốt, chỉ cần con thành tâm nhận lỗi, anh ấy sẽ không để bụng đâu." Tim Lạc Tinh thắt lại một cái, cô ta cảm thấy dường như An Trường Hà đã biết hết mọi chi tiết cuộc cãi vã giữa cô ta và An Trung Chính. "Ba, con xin lỗi, lần sau con sẽ chú ý hơn." "Tinh Tinh này, trước đây con học về thiết kế quảng cáo, ba đang nghĩ có nên gửi con đi học tiếp để trau dồi thêm kiến thức chuyên môn không, như vậy sẽ giúp ích cho con sau này.

Ở nước ngoài có một trường đại học mà ba có quen biết, gửi con đi du học không có vấn đề gì cả, ba và mẹ cũng có thể sang đó ở cùng con." Du học?

Lạc Tinh đời nào muốn đi, cô ta hiện tại chỉ muốn nhanh chóng nắm giữ phòng tranh trong tay, đi du học sẽ mất mấy năm trời.

Dù sao cô ta cũng là đồ giả mạo, không dám chơi bài chạy đường dài. "Ba ơi, thực tiễn mới là cách học tốt nhất, con không muốn đi du học đâu.

Giờ con cũng không còn nhỏ nữa, học xong mấy năm nữa là ba mươi tuổi rồi.

Vả lại ba và mẹ đều là những họa sĩ ưu tú, con muốn học gì ba mẹ đều có thể dạy con, thật sự không cần thiết phải ra nước ngoài." "Kiến thức lý luận của ba và mẹ dù sao cũng không được hệ thống hóa." "Ba, con thật sự không muốn đi đâu, con cũng không nỡ xa mẹ Lạc nữa.

Hạ Lạc và bà ấy quan hệ không tốt, con mà đi thì không có ai chăm sóc bà ấy, con không yên tâm." Thấy Lạc Tinh từ chối quyết liệt như vậy, An Trường Hà cũng không khuyên thêm nữa. "Vậy được rồi, con cứ đi theo anh cả mà học tập.

Nhớ lấy, phải khiêm tốn, không được nói những lời làm tổn thương người khác nữa." Lạc Tinh rưng rưng nước mắt: "Con biết rồi ạ." An Trường Hà đi rồi, Lạc Tinh tức đến mức suýt phát điên.

Vốn định nhân cơ hội này gây chia rẽ quan hệ giữa An Trường Hà và An Trung Chính, không ngờ lại gậy ông đập lưng ông, cuối cùng lại tự làm hại mình.

An Trường Hà dường như không còn tin tưởng cô ta như trước nữa, thậm chí còn muốn đẩy cô ta đi du học, thật là quá đáng.

Lạc Tinh cảm thấy hoảng sợ, nếu thân phận bị bại lộ, kết cục của cô ta chắc chắn sẽ rất thảm, tuyệt đối không được để chuyện đó xảy ra.

Lạc Tinh đi tìm An Trung Chính xin lỗi, anh cũng không làm khó mà tỏ ý không để tâm.

Lạc Tinh quan sát kỹ văn phòng một lượt, phát hiện trên tường có rất nhiều camera, cô ta giật bắn mình.

Như vậy nghĩa là chuyện cô ta cãi nhau với An Trung Chính chắc chắn đã bị ghi lại hết.

May mà lúc nãy nói chuyện với An Trường Hà cô ta không quá đà, nếu không thì hỏng bét.

Hạ Lạc trên đường về cứ cảm thấy có gì đó không ổn, dường như có ai đó đang đi theo sau mình, nhưng khi quay đầu lại thì không thấy ai.

Ban ngày ban mặt cô cũng không quá sợ vì xung quanh vẫn có người qua lại, cô chỉ bước nhanh hơn để về nhà.

Về đến nhà, tim cô vẫn còn đập thình thịch không thôi, nhìn xuống từ cửa sổ cũng chẳng thấy ai khả nghi.

Cô không để tâm chuyện này nữa, nào ngờ sự việc này suýt chút nữa đã gây ra hậu quả không thể cứu vãn.

Một ngày nọ khi vừa ra khỏi cửa, cô đột nhiên cảm thấy bị ai đó kéo từ phía sau, dùng thứ gì đó bịt mũi lại, rồi sau đó không còn biết gì nữa.

Bùi Dĩ Thành và tiểu Ngải Ngải đợi mãi mà không thấy Hạ Lạc đâu, gọi điện thoại cũng không có người bắt máy. "Ba ơi, sao mẹ Hạ Hạ vẫn chưa đến ạ, hay là có chuyện gì rồi?" Tiểu Ngải Ngải lo lắng hỏi.

Bùi Dĩ Thành cảm thấy một nỗi sợ hãi trào dâng, chuyện này hoàn toàn không bình thường.

Hạ Lạc là một người rất có trách nhiệm, nếu có việc bận không đến được, cô chắc chắn sẽ gọi điện báo trước cho họ. "Bảo bối, ba đưa con sang nhà bà nội, ba đi tìm mẹ Hạ Hạ của con." "Không đâu, con cũng muốn đi tìm mẹ." "Ngoan nào, con còn nhỏ, chúng ta không thể trì hoãn thêm nữa." Tiểu Ngải Ngải mếu máo: "Vậy được rồi, ba nhất định phải tìm mẹ về cho con nhé." Bùi Dĩ Thành vừa chuẩn bị đưa tiểu Ngải Ngải đi thì điện thoại của Hạ Lạc gọi đến, nhưng bên kia lại không có tiếng trả lời. "Lạc Lạc, là em phải không?

Có chuyện gì vậy?" Bên kia vẫn im lặng, nhưng có tiếng chửi bới đứt quãng vọng lại: "Con tiện nhân, ngày thường giả vờ thanh thuần, thực chất trong xương tủy là hạng lăng loàn, dám quyến rũ phụ huynh học sinh, cô còn biết xấu hổ không?" "Đã thích đàn ông như vậy, thì để tôi thỏa mãn cô!" Ánh mắt Bùi Dĩ Thành lộ vẻ đau đớn tột cùng, lập tức gọi điện yêu cầu định vị điện thoại của Hạ Lạc.

Thấy Bùi Dĩ Thành bận rộn cuống cuồng, tiểu Ngải Ngải đứng ngẩn ngơ như một đứa trẻ bị bỏ rơi.

Bùi Dĩ Minh nhận được điện thoại của em trai liền lập tức chạy đến: "Ngải Ngải." "Bác cả!" Tiểu Ngải Ngải nhào vào lòng Bùi Dĩ Minh, anh bế cô bé lên. "Tiểu khả ái của bác sao lại khóc thế này, khóc là không xinh đâu nhé." Bùi Dĩ Minh lau nước mắt cho cô bé.

Tiểu Ngải Ngải òa khóc: "Bác cả ơi, con không thấy mẹ Hạ Hạ đâu nữa, mẹ Hạ Hạ gặp chuyện rồi." Bùi Dĩ Minh không hề biết chuyện em trai mình đã có bạn trai, Bùi Dĩ Thành bảo vệ Hạ Lạc rất kỹ, người trong nhà không ai hay biết.

Ngay cả cô bé Ngải Ngải cũng giữ kín như bưng, không hề nhắc đến trước mặt người lớn.

Hai cha con nhà này đúng là...

Lúc này Bùi Dĩ Minh cũng không hỏi nhiều. "Không sao đâu, ba con sẽ tìm thấy cô ấy thôi.

Giờ con sang chỗ bác cả nhé, khi nào tìm thấy người bác sẽ đưa con về." "Dạ, được ạ." Bùi Dĩ Thành đã tìm ra vị trí của Hạ Lạc, anh thầm may mắn vì mình đã cài một thủ thuật nhỏ trên điện thoại của cô, chỉ cần máy mở nguồn là anh có thể định vị được cô đang ở đâu.

Trước đây anh chưa từng dùng đến, càng không bao giờ tự tiện xem cô đang ở đâu, vì anh muốn tôn trọng không gian riêng của người phụ nữ mình yêu.

Lúc đó cài vào thực chất là để đề phòng cô bỏ chạy, vì Hạ Lạc cứ như một con ốc sên, luôn muốn thu mình vào vỏ.

Không ngờ lúc mấu chốt lại phát huy tác dụng. "Anh cả, Ngải Ngải giao cho anh, lát nữa em sẽ qua đón con." "Không sao, chú cứ đi lo việc của mình đi." Tiểu Ngải Ngải rưng rưng: "Ba ơi, ba nhất định phải đưa mẹ Hạ Hạ về nhé." "Được rồi, nghe lời bác cả đi con." "Con sẽ nghe lời, ba cố lên!" Tiểu Ngải Ngải nắm chặt nắm đấm.

Bùi Dĩ Thành gật đầu, không chậm trễ thêm nữa, lập tức lái xe đi ngay.

Bùi Dĩ Minh cũng đưa tiểu Ngải Ngải đi.

Chương 2027

Khi Hạ Lạc tỉnh lại lần nữa, cô phát hiện mình đang ở trong một khách sạn hỗn tạp, nằm trên một chiếc giường nước, hai tay bị treo cao lên, cổ tay đau nhức dữ dội, chắc hẳn đã bị trầy da.

Đập vào mắt cô là những đạo cụ gợi dục trong các phòng tình nhân, nhìn thấy chỉ cảm thấy buồn nôn vô cùng, suýt chút nữa không nhịn được mà nôn ra.

Ngay lập tức, một nỗi sợ hãi kinh hoàng lan tỏa khắp cơ thể, cô dường như lại quay về với những chuyện tồi tệ năm xưa.

Lúc đó cô bị trúng thuốc mê, cả não bộ không hề tỉnh táo, hỗn loạn vô cùng.

Cảm giác đó cả đời này cô không thể quên được, cô đã sập bẫy rồi.

Nhưng lần này cô tỉnh táo, cô biết rõ điều gì đang xảy ra.

Cô cứ ngỡ đó là một cơn ác mộng, tỉnh dậy sẽ qua đi, không ngờ nhiều năm sau, ác mộng lại một lần nữa tái diễn.

Tại sao, tại sao ngay lúc cô sắp chạm tay vào hạnh phúc, người ta lại đối xử với cô như vậy?

Đúng lúc này, cửa phòng khách sạn bị đẩy ra, Hạ Lạc ngẩng đầu nhìn thấy gương mặt của người đàn ông đó, cô rất quen thuộc, là đồng nghiệp ở phòng tranh.

Bạch Hưng.

Người đàn ông này thực chất bấy lâu nay đối xử khá tốt với cô, đồng nghiệp ở phòng tranh thường có chút bài ngoại, chỉ có anh ta là đối xử ổn, nhiều lúc còn giúp đỡ cô.

Không ngờ anh ta lại dùng phương thức này để đưa cô đến đây. "Bạch Hưng, sao lại là anh?" Hạ Lạc cảnh giác hỏi. "Ha ha, không muốn là tôi, thì cô muốn là ai?" Bạch Hưng cười rất tươi, lộ ra hàm răng trắng hếu ghê rợn.

Cả người anh ta toát ra vẻ âm u, hoàn toàn không có chút ánh sáng nào như thường ngày. "Anh muốn làm gì?" Hạ Lạc cảm thấy cổ họng như sắp bốc hỏa, cả người nổi da gà.

Bạch Hưng cao giọng: "Hạ Lạc, cô còn giả vờ với tôi đến bao giờ?" "Tôi không biết anh đang nói gì." "Hừ, những tin tức đăng trên diễn đàn phòng tranh thời gian trước là thật phải không, cô chẳng còn sạch sẽ gì nữa đâu.

Cái loại hoa tàn nhụy rữa này mà còn dám giả vờ thanh thuần trước mặt tôi, cô không thấy ghê tởm à?" Giả vờ thanh thuần?

Cô giả vờ chỗ nào chứ, cô chỉ là không thích đàn ông nên luôn giữ khoảng cách với anh ta mà thôi. "Có phải anh hiểu lầm chuyện gì không?" "Hiểu lầm?

Cái loại tiện nhân cô, cũng một giuộc với con người yêu cũ của tôi thôi, ỷ mình có chút nhan sắc là chỉ biết làm hại đàn ông." Bạn gái cũ của Bạch Hưng vốn rất xinh đẹp, cực kỳ có khí chất, anh ta gần như bị cô ta hớp hồn ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Nhưng cô gái đó lại là người không chịu nổi cô đơn, trong lúc quen Bạch Hưng vẫn qua lại với ba người đàn ông khác, thường xuyên mang về đủ loại túi hiệu và nói rằng chỉ là đi ăn cơm cùng người ta thôi.

Bạch Hưng vì quá yêu nên luôn nhắm mắt làm ngơ, cho đến khi tận mắt thấy cô ta đưa đàn ông về nhà làm chuyện đồi bại trên giường, anh ta mới bị kích động mạnh mà hoàn toàn tuyệt vọng.

Anh ta đã đâm người đàn ông đó mấy nhát, cuối cùng phải ngồi tù hơn nửa năm mới được ra.

Vẫn là vì được chẩn đoán mắc bệnh tâm thần nghiêm trọng.

Nhưng sau khi ra tù, tính cách của anh ta càng trở nên lệch lạc hơn, anh ta yêu một cách biến thái những người phụ nữ có vẻ ngoài thanh thuần.

Vẻ ngoài của anh ta cũng khá ổn, dù sao cũng là dân làm nghệ thuật, khí chất cũng tốt.

Trong thời gian đó anh ta cũng từng yêu vài lần, nhưng vì ám ảnh từ người yêu cũ, anh ta có những hành vi biến thái trong chuyện giường chiếu, không người phụ nữ nào chịu nổi nên cuối cùng chẳng ai ở lại.

Anh ta đã để mắt tới Hạ Lạc từ rất lâu rồi, nhưng vì muốn giữ gìn cho cô nên mãi chưa ra tay.

Kể từ khi thấy những tin tức tiêu cực trên mạng, anh ta bắt đầu rục rịch, đã coi Hạ Lạc chính là phiên bản của người yêu cũ năm xưa, trút hết nợ mới thù cũ lên đầu cô.

Anh ta còn theo dõi Hạ Lạc một thời gian, phát hiện cô và một người đàn ông mặn nồng với nhau, người đàn ông đó còn có một đứa con nhỏ.

Nghe nói, cô làm gia sư cho nhà đó.

Nhưng cô và người đàn ông đó rốt cuộc là thế nào?

Quả nhiên thanh thuần chỉ là lớp vỏ bọc, bên trong lại lăng loàn.

Bạch Hưng vô cùng phẫn nộ, cảm giác như bắp cải mình nâng niu bấy lâu nay bỗng một ngày phát hiện ra đã bị lợn ủi mất rồi.

Anh ta đương nhiên không thể chấp nhận được tin này: "Bạch

Hưng, anh bình tĩnh lại đi, mọi chuyện không như anh thấy đâu, tất cả những chuyện đó không phải tôi tự nguyện, tôi bị cưỡng ép mà!" Hạ Lạc cũng không màng đến việc che đậy quá khứ không mấy tốt đẹp nữa, vội vàng giải thích.

Mắt Bạch Hưng càng trợn trừng hơn, như sắp lòi ra ngoài, trong ánh mắt lóe lên ngọn lửa giận dữ hừng hực: "Nói vậy là thật sao?" Hạ Lạc thật sự sợ phát khiếp, cô không ngờ người bình thường trông thật thà ôn hòa lại lộ ra bộ mặt đáng sợ như vậy, người này chắc chắn có vấn đề về tâm lý, quá bất thường.

Người bình thường tuyệt đối không bao giờ làm thế: "Bạch Hưng, anh đừng như vậy." Bùi Dĩ Thành, anh đang ở đâu?

Mau đến cứu em với, chỉ có anh mới cứu được em thôi. "Tiện nhân, cô không có tư cách nói lời đó với tôi, loại phụ nữ như các cô chỉ đáng bị đàn ông chà đạp cho đến chết thôi!" Bạch Hưng bóp cằm Hạ Lạc, cô nhìn thấy trong tay anh ta có một bình thủy tinh trong suốt, cô không phải là thiếu nữ ngây ngô gì, lờ mờ đoán được bên trong chứa thứ gì, không khỏi lộ vẻ kinh hoàng.

Không, cô không bao giờ muốn mất đi lý trí một lần nữa, cô hận thấu cái cảm giác không thể làm chủ bản thân mình.

Hạ Lạc càng sợ hãi, Bạch Hưng càng hưng phấn, anh ta thích nhìn thấy những người phụ nữ này lộ ra biểu cảm như vậy trước mặt mình, điều đó khiến anh ta có cảm giác thành tựu vô cùng. "Cô yên tâm đi, tôi nhất định sẽ khiến cô hài lòng, lát nữa cô cứ việc tận hưởng đi." Hạ Lạc nghiến chặt răng, nhưng thể lực phụ nữ và đàn ông vốn dĩ đã chênh lệch, cô hoàn toàn không phải đối thủ của Bạch Hưng.

Anh ta đổ hết thứ chất lỏng trong bình vào miệng Hạ Lạc, cô bị sặc ho sù sụ, cố gắng nôn thứ đó ra ngoài. "Buông tôi ra...

ưm, không được..." Bạch Hưng tức giận nghiến răng, túm lấy mái tóc dài của Hạ Lạc, chát chát chát, tát cô mấy cái nảy lửa.

Chương 2028

"Tiện nhân, ngoan ngoãn cho tôi, nếu không lát nữa tôi hành hạ chết cô." Hạ Lạc cảm thấy da đầu tê dại, liếc mắt thấy chất lỏng trong tay anh ta đã biến mất hai phần ba.

Bạch Hưng nhìn đôi đồng tử đen trắng rõ rệt cùng mái tóc đen dài thẳng tắp của Hạ Lạc, trên mặt lộ ra nụ cười tà ác.

Lúc này não bộ Hạ Lạc cực kỳ tỉnh táo, tỉnh táo đến mức có thể nghe thấy tiếng cười kẹt trong cổ họng của Bạch Hưng, khàn đặc đến mức gần như quỷ mị.

Cô không biết phải khuyên ngăn thế nào nữa: "Bạch Hưng, anh đừng nóng nảy, hành động hiện tại của anh là phạm pháp, sẽ bị pháp luật trừng trị đấy." "Pháp luật trừng trị?" Bạch Hưng thích thú lặp lại mấy chữ đó. "Cô không biết những người như tôi có thể thoát tội sao?

Tôi bị bệnh tâm thần mà, năm đó tôi suýt đâm chết người, giờ tôi vẫn đứng đây trước mặt cô đó thôi?" Đúng là một tên biến thái mà.

Cô thật sự không phải xui xẻo bình thường, chuyện hiếm gặp như thế này mà cũng đụng phải. "Bạch Hưng, tôi luôn nghĩ anh là người tốt, anh phải biết kiềm chế cảm xúc của mình, đừng làm ra chuyện khiến bản thân phải hối hận." "Câm miệng!

Đối phó với hạng tiện nhân như cô, tôi không cần phải làm người tốt.

Cô biết không?

Tôi đã luôn thích cô, cực kỳ thích cô, tôi cũng đã luôn theo đuổi cô, nhưng cô một mặt tỏ vẻ thanh cao, một mặt lại đi quyến rũ phụ huynh học sinh, cô nói xem, hạng tiện nhân như cô tôi cần gì phải giữ mặt mũi?

Cô không phải thích đàn ông sao?

Vậy thì tôi sẽ thỏa mãn cô, cái đồ tiện nhân hư hỏng này." Anh ta tỏ tình với cô, cô tỏ vẻ thanh cao?

Nếu không phải hoàn cảnh không cho phép, Hạ Lạc thật sự muốn bật cười lớn, ở phòng tranh, quan hệ giữa cô và anh ta chỉ dừng lại ở mức gật đầu chào hỏi.

Anh ta tỏ tình với cô khi nào chứ, sao cô không hề hay biết?

Còn nữa, cô quyến rũ phụ huynh học sinh khi nào?

Chắc là đang nói về chuyện giữa cô và Bùi Dĩ Thành? "Bạch Hưng, trong chuyện này thật sự có hiểu lầm, anh buông tôi ra trước đi, tôi sẽ giải thích rõ ràng cho anh." Hạ Lạc hiện tại chỉ muốn kéo dài thời gian, cuộc điện thoại trên xe lúc nãy chắc chắn đã thông rồi.

Bùi Dĩ Thành, anh nhất định phải đang trên đường đến đây.

Em sợ mình không trụ được bao lâu nữa. "Muộn rồi, tôi không cần cô giải thích, đêm nay cô nhất định phải trở thành người đàn bà của tôi.

Nếu cô dám báo cảnh sát, tôi sẽ cùng chết với cô, để cô không thấy được mặt trời ngày mai luôn." "Đừng mà..." Hạ Lạc cảm nhận rõ rệt cơ thể mình có điều bất thường, khắp người tỏa ra hơi nóng, ngay cả hơi thở cũng nóng hổi.

Cô biết thuốc đã bắt đầu phát huy tác dụng, cô cắn chặt môi để giữ sự tỉnh táo, nhưng cơ thể lại không tự chủ được mà hơi vặn vẹo.

Bạch Hưng càng tỏ ra biến thái hơn, anh ta từ trên cao nhìn xuống Hạ Lạc, tự đắc như mình là vị vua thống trị tất cả: "Tiểu tiện nhân, giờ cô chỉ có một lựa chọn duy nhất, đó là cầu xin tôi, khiến tôi vui thì tôi sẽ cho cô sung sướng." Cầu xin anh ta?

Chuyện đó làm sao có thể.

Hạ Lạc trừng mắt nhìn Bạch Hưng, anh ta càng thêm hưng phấn: "Đến đây, mau cầu xin tôi đi, đừng chống cự vô ích nữa, cô không chịu nổi thuốc đó đâu.

Hãy bộc lộ bản tính lăng loàn của cô ra đi, tận hưởng đêm nay thuộc về chúng ta nào." "Hạ Lạc, nhanh lên, đừng phụ lòng thời gian tươi đẹp này." Bất kể Bạch Hưng nói gì, Hạ Lạc vẫn cắn chặt đôi môi, máu tươi chảy dọc theo khóe miệng, cô không hề bận tâm, lúc này cô chỉ muốn giữ lấy chút tỉnh táo cuối cùng. "Tiện nhân, vẫn không chịu đầu hàng sao?" Sự phản kháng của Hạ Lạc rốt cuộc đã làm Bạch Hưng mất kiên nhẫn, nhìn dáng vẻ kiều diễm của cô, anh ta rốt cuộc không nhịn được mà đè lên.

Hạ Lạc sợ đến mức cả người co rụm lại, Bạch Hưng trực tiếp khống chế hai chân cô, đè nghiến xuống.

Hạ Lạc không thể cử động được, cô càng vùng vẫy, Bạch Hưng càng hung hãn hơn.

Trong tâm trí Hạ Lạc hiện về những thước phim cũ, cô sợ hãi thét lên, tiếng thét đầy rẫy sự kinh hoàng, Bùi Dĩ Thành vừa lao tới kịp lúc nghe thấy, trái tim anh thắt lại đau đớn.

Bùi Dĩ Thành đôi mắt đỏ ngầu, một cước đá văng cửa, tiến lên một bước túm lấy áo của Bạch Hưng, quật ngã gã xuống đất.

Trước khi mất đi ý thức, Hạ Lạc lờ mờ nhìn thấy gương mặt của Bùi Dĩ Thành, cô nghĩ mình thực sự rất thích anh, nếu không trong lòng sẽ không luôn mong nhớ anh đến vậy.

Bùi Dĩ Thành, có lẽ chúng ta thực sự hữu duyên vô phận.

Hạnh phúc không dành cho em.

Vừa nhìn thấy dáng vẻ của Hạ Lạc, Bùi Dĩ Thành đã biết cô vừa trải qua chuyện gì, tên cặn bã chết tiệt kia dám chuốc loại thuốc đó cho cô.

Nhưng thấy quần áo trên người Hạ Lạc vẫn còn nguyên vẹn, anh mới hơi thở phào một chút, trong ánh mắt tràn đầy sự xót xa.

Hạ Lạc đã từng trải qua chuyện đáng sợ như thế, nếu lại xảy ra lần nữa, anh không biết cô còn có thể thoát ra khỏi bóng tối được không.

Bùi Dĩ Thành cúi đầu, dùng mặt khẽ cọ vào gò má nhỏ nhắn của cô.

“Lạc Lạc, đây là lần cuối cùng, sau này anh nhất định sẽ không để chuyện như vậy xảy ra nữa.” Bùi Dĩ Thành không nhịn được lại đá mạnh thêm mấy cái vào người Bạch Hưng, khiến gã trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

“Coi chừng gã cho tôi, lát nữa tôi sẽ quay lại xử lý.” Bùi Dĩ Thành tỏa ra hơi thở lạnh lẽo đầy sát khí, gằn giọng nói.

Quản lý khom lưng cúi đầu: “Rõ rồi, Bùi công tử, chúng tôi nhất định sẽ làm tốt việc này.” Bùi Dĩ Thành bế ngang Hạ Lạc lên, đặt cô ở ghế sau, rồi cởi áo khoác đắp lên người cô.

Anh lái xe lao đi vun vút.

Giữa đường Hạ Lạc tỉnh lại, không chỉ hất văng áo khoác của Bùi Dĩ Thành ra mà còn kéo chiếc sơ mi trắng của mình lên cao, lộ ra vùng bụng nhỏ trắng nõn bằng phẳng.

Da của cô thực sự rất trắng, Bùi Dĩ Thành cảm thấy mình như bị lóa mắt, anh thầm may mắn vì mình có tầm nhìn xa khi để cô ở phía sau, nếu không anh thực sự không dám bảo đảm mình sẽ làm ra chuyện gì.

Sự tự chế của đàn ông trước mặt người phụ nữ mình yêu cơ bản có thể bỏ qua được rồi.

Chương 2029

“Nóng, ưm, nóng quá đi.” “Bùi Dĩ Thành, anh ở đâu, mau đến cứu em, chắc em sắp chết rồi.” “Em xin lỗi anh, em cũng không muốn thế này, em không muốn đâu.” “Tại sao, tại sao lại đối xử với em như vậy, tại sao chứ…” Mới đầu Bùi Dĩ Thành tưởng Hạ Lạc đang nói mê, nhưng càng nghe càng thấy không ổn, cô dường như đang rơi vào một cơn ác mộng đáng sợ mà không thể thoát ra được.

“Lạc Lạc, em tỉnh lại đi, em an toàn rồi, Lạc Lạc.” “Lạc Lạc.” Bùi Dĩ Thành dịu dàng gọi đi gọi lại, Hạ Lạc đột nhiên nghe thấy, cô bừng tỉnh mở mắt: “Bùi Dĩ Thành, anh đấy à?” “Lạc Lạc, anh đây, yên tâm đi, em không sao rồi, giờ anh đưa em đến bệnh viện, ngoan nào.” “Vâng, em sẽ ngoan.” “Ngoan lắm.” “Nhưng mà em nóng quá, Bùi Dĩ Thành.” Hạ Lạc lầm bầm.

Vừa thốt ra lời cô đã trừng lớn mắt, giọng nói này thực sự là của cô sao?

Vừa làm nũng, vừa kiều mị.

“Hạ Lạc, em có biết mình đang nói gì không?” Rõ ràng là bạn gái mình, nhưng lúc này lại chẳng thể làm gì được, anh thực sự cảm thấy rất nghẹn khuất, vậy mà ai đó còn nói lời như thế, thật là đáng ghét mà.

Đáng tiếc, lúc này Hạ Lạc đang mê muội, căn bản không thể trả lời anh.

“Bùi Dĩ Thành, em khó chịu chết mất, có phải em sắp chết rồi không?” Bùi Dĩ Thành cảm thấy cổ mình bị cào một cái, quay đầu lại thì phát hiện là bàn chân nhỏ của Hạ Lạc, nửa thân trên của cô vẫn nằm trên ghế, nhưng hai chân lại gác hết lên cổ anh, cả người nằm theo một tư thế kỳ quái.

Đây rõ ràng là sự quyến rũ trắng trợn.

“Hạ Lạc Lạc, em đúng là yêu tinh.” “Dĩ Thành, Dĩ Thành.” “Hạ Lạc Lạc, em đừng quậy nữa, mau ngồi yên cho anh, xảy ra chuyện gì anh không chịu trách nhiệm đâu.” Giọng Bùi Dĩ Thành đã hơi khàn đi, anh tạm thời dừng xe, kéo bàn chân nhỏ của cô xuống, để cô nằm lại ngay ngắn.

Hạ Lạc nắm lấy cổ tay Bùi Dĩ Thành, mặt nhỏ khẽ cọ vào: “Dĩ Thành, em thích anh lắm.” Ánh mắt Bùi Dĩ Thành sáng lên, lúc này nghe thấy lời tỏ tình của cô quả thực là một điều bất ngờ cực lớn: “Anh biết rồi, Hạ Lạc Lạc.” Nói xong, Bùi Dĩ Thành vội vàng sửa sang lại cho cô rồi quay lại ghế lái.

“Hôm nay em luôn nhớ anh.” “Anh biết, Hạ Lạc Lạc.” “Bùi Dĩ Thành.” “Ơi.” “Thích anh lắm luôn.” Bùi Dĩ Thành dở khóc dở cười, bình thường muốn nghe một câu như thế này cũng không được, hôm nay liên tục được tỏ tình mấy lần, cảm giác này đúng là sướng đến tê người.

“Vậy giữa Ngải Ngải và anh, em thích ai nhất?” Phía sau im lặng, Bùi Dĩ Thành quay đầu lại, chỉ thấy Hạ Lạc nghiêng đầu, dường như đang rất nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này.

Chỉ nghe cô nói: “Chắc là Ngải Ngải rồi.” Bùi Dĩ Thành cảm thấy bị tổn thương sâu sắc: “Một đứa con nít mà em thích nó cái gì chứ?” “Vì con bé đáng yêu mà.” “Cần đáng yêu như vậy để làm gì?” “Hi hi, Bùi Dĩ Thành, anh ấu trĩ quá, anh lại đi ghen với Ngải Ngải sao.” Hạ Lạc cười khúc khích.

Lúc tỉnh táo Hạ Lạc tuyệt đối sẽ không như vậy, dáng vẻ này thực sự rất hiếm thấy.

Bùi Dĩ Thành cảm thấy khí huyết không ngừng dâng trào, nếu không phải biết cô đang bị ảnh hưởng bởi thuốc, anh nhất định sẽ quay lại cảnh này để làm kỷ niệm.

“Lạc Lạc, em an phận chút cho anh.” “Bùi Dĩ Thành à, em khó chịu quá đi.” “Khó chịu cũng phải nhịn cho anh.” Bùi Dĩ Thành trầm giọng quát nhẹ.

“Ái chà, anh thật vô tình quá đi.” Hạ Lạc vẫn cười khe khẽ.

Giọng nói đó thực sự vô cùng mê hoặc, Bùi Dĩ Thành suýt chút nữa đã nhấn lút chân ga.

“Bùi Dĩ Thành, anh là đồ nhát gan, đồ nhát gan.” Bùi Dĩ Thành nghiến răng kèn kẹt: “Hạ Lạc, em còn dám nói thêm một chữ nữa, anh sẽ xử lý em tại chỗ luôn.” “Xử lý tại chỗ là gì, là chém đầu hả anh?” Quả nhiên là hồ đồ rồi, chỉ toàn nói lung tung.

Bùi Dĩ Thành tự hỏi có phải mình là thánh nhân không, dù Hạ Lạc có quậy phá thế nào, anh vẫn giữ vững phong độ quân tử.

Đến bệnh viện, anh vội vàng đưa mẫu chất lỏng mà Bạch Hưng đã chuốc cho Hạ Lạc cho bác sĩ, sau đó chờ chuyên viên nghiên cứu phân tích thành phần dược tính để phối thuốc.

Đến khi Hạ Lạc đã ổn định, chìm vào giấc ngủ để truyền dịch, anh nhìn mình trong gương đầy mồ hôi hột mà bất lực mỉm cười.

Hạ Lạc uống lượng thuốc cực kỳ nặng, chờ đến khi thuốc hết tác dụng, lúc tỉnh lại đã là tối ngày hôm sau.

Cô bị đói đến tỉnh, cảm thấy bụng trống rỗng vô cùng, vừa mở mắt đã vô thức gọi: “Bùi Dĩ Thành.” Vừa cất tiếng cô mới phát hiện cổ họng mình khàn đặc, khô khốc như sắp bốc khói.

Bùi Dĩ Thành đang ở trong nhà vệ sinh, nghe thấy tiếng Hạ Lạc liền lập tức chạy ra: “Lạc Lạc, tỉnh rồi à?

Còn chỗ nào không thoải mái không?” “Em đói, em khát.” Hạ Lạc mở đôi mắt to mọng nước, ngây thơ nhìn Bùi Dĩ Thành.

Bùi Dĩ Thành cảm thấy như đang nhìn thấy Bùi Ngải Ngải lúc bị bệnh hay làm nũng, lần nào cũng là ánh mắt đó, khiến người ta không thể từ chối.

“Được rồi, được rồi, anh rót nước cho em ngay.” “Em còn muốn ăn thịt nữa.” Bùi Dĩ Thành trừng lớn mắt: “Ăn thịt?” Không phải là ý đó như anh tưởng tượng chứ.

“Là loại thịt bò ấy, giờ em đặc biệt muốn ăn thịt bò.” Phù.

Bùi Dĩ Thành thở hắt ra một hơi dài, anh cảm thấy khoảnh khắc này tim mình suýt nhảy ra khỏi cổ họng, quả nhiên là hiểu lầm rồi.

“Tốt nhất là mì thịt bò, em có thể ăn hết một bát lớn.

Nếu có sườn rán thì cũng lấy một phần nhé, phần lớn ấy.” “Được, chiều em hết.” “Nhanh lên nhé, anh mà về chậm là em giận đấy.” Bùi Dĩ Thành thực sự rất thích trạng thái hiện tại của Hạ Lạc, cảm giác giữa họ đã gần gũi hơn rất nhiều: “Không vấn đề gì.” “Vậy rót cho em ly nước rồi đi đi.” Bùi Dĩ Thành rót cho Hạ Lạc một ly nước, tự tay đút đến tận miệng cô, Hạ Lạc uống cạn ngay lập tức, anh rót thêm hai ly nữa, cô cũng uống ực ực hết sạch.

“Thôi chết, em muốn đi vệ sinh.” Hạ Lạc khẽ cắn môi.

Dáng vẻ này quả thực khiến người ta muốn tan chảy.

“Để anh bế em qua đó.” Hạ Lạc xua tay: “Không cần không cần, anh đi mua đồ ăn đi, em tự đi được mà, không cần anh bế, em ổn.” Bùi Dĩ Thành vẫn không yên tâm, bế ngang cô đặt lên bồn cầu trong nhà vệ sinh, nhưng lại không có ý định đi ra.

Hạ Lạc nhíu mày: “Bùi Dĩ Thành, anh mau ra ngoài đi.” “Có cần giúp gì không?” Hạ Lạc nghiêm mặt: “Đừng có lưu manh với em, ra ngoài mau.” Bùi Dĩ Thành cười lớn, anh chỉ cố ý trêu cô thôi, chứ bảo anh giúp thật thì anh cũng thấy không tự nhiên.

“Lạc Lạc, anh ra ngoài mua đồ ăn cho em, có việc gì thì gọi điện cho anh.” “Biết rồi.” Đối với chuyện tối qua, Hạ Lạc thực ra vẫn có ấn tượng, cô nhớ mình đã nói những lời bậy bạ gì.

Nhưng lời đã nói ra rồi cô cũng chẳng có cách nào cả.

Bản tính cô vốn giống đà điểu, chuyện gì không muốn đối mặt thì cứ giả vờ như không biết, tự mình trốn tránh.

Chuẩn bị tâm lý xong xuôi, khi đối mặt với Bùi Dĩ Thành cô liền tỏ ra rất ngây thơ, như thể đã quên sạch sành sanh chuyện tối qua.

Bùi Dĩ Thành nhắc khéo mấy lần cô vẫn rất điềm tĩnh.

“Lạc Lạc.” “Sao vậy anh?” “Em quên tối qua mình đã nói gì, làm gì rồi sao?” “Em có nói gì đâu?

Em chỉ nhớ Bạch Hưng bắt cóc em, em ngất đi, lúc ngất hình như em thấy mặt anh, sao vậy?

Sau đó còn chuyện gì nữa à?” Bùi Dĩ Thành nhìn chằm chằm Hạ Lạc, anh phát hiện đôi khi mình thực sự không hiểu nổi cô, ví dụ như lúc này.

Anh căn bản không biết cô đang nghĩ gì.

“À, miếng sườn rán này ngon quá, anh có muốn ăn một miếng không?” Hạ Lạc đưa một miếng thịt đến trước mặt Bùi Dĩ Thành.

Chương 2030

Bùi Dĩ Thành chê bai quay đầu đi: “Sao em giống hệt tiểu Ngải Ngải vậy, toàn thích ăn mấy đồ chiên rán này, dinh dưỡng bị phá hủy hết rồi, chỉ còn lại chất béo thôi.” Hạ Lạc cố ý cắn một miếng thật mạnh, ngây thơ nói: “Bùi Dĩ Thành, anh có lầm không, anh thấy em béo à?” “Không có.” “Vậy là được rồi, em ăn cũng không béo, sợ cái gì chứ.” Hạ Lạc ăn rất vui vẻ, vừa ăn vừa hỏi: “Bạch Hưng đâu rồi?” “Vẫn ở khách sạn, anh cho người nhốt gã lại rồi, lát nữa anh sẽ qua xử lý, em định thu xếp gã thế nào?” “Lời em nói có giá trị không?” Bùi Dĩ Thành nhướng mày: “Tất nhiên là có giá trị rồi.” Hạ Lạc cười lạnh một tiếng, gương mặt nhỏ nhắn bỗng chốc trầm xuống, xung quanh tỏa ra một sự bi thương nồng đậm, trong mắt cũng hiện lên vẻ khát máu: “Kẻ biến thái như vậy, lại có bệnh tâm thần làm bùa hộ mệnh, tất nhiên là có thể xử lý được thì cứ xử lý, đỡ để lại làm hại người khác.” Lần này là cô, lần sau biết đâu lại là một cô gái vô tội khác gặp nạn.

Loại người này ngụy trang quá giỏi, hoàn toàn không nhận ra được.

Tim Bùi Dĩ Thành thắt lại, biết Hạ Lạc lại nhớ đến đoạn lịch sử đen tối trước đây, anh xót xa vô cùng.

Cô gái này đúng là số khổ, chuyện xui xẻo gì cũng ập đến, may mà cô đủ kiên cường, nếu không đã chẳng thể trụ được đến giờ, mà anh cũng không có cơ hội quen biết cô.

Bùi Dĩ Thành ôm chặt Hạ Lạc vào lòng: “Yên tâm, loại cặn bã đó anh sẽ không tha cho gã đâu.” Hạ Lạc an tâm áp mặt vào lồng ngực Bùi Dĩ Thành, khẽ cọ xát: “Làm vậy anh có gặp nguy hiểm không?”

“Không đâu, với anh đây chỉ là chuyện nhỏ.” “Vâng, em thay mặt cho những cô gái vô tội khác cảm ơn anh.” “Lạc Lạc, em dọn đến chỗ anh ở đi, Ngải Ngải và anh đều không thể rời xa em, đừng nghĩ nhiều nữa, bây giờ người ta sống thử trước khi cưới đầy ra đó, thêm em một người cũng chẳng sao, sống ở đời mình thấy vui là được, không cần để ý đến suy nghĩ của người khác đâu.” “Em không phải để ý suy nghĩ của người khác, em là lo cho gia đình anh, em cứ thế dọn qua thì ra thể thống gì, Bạch Hưng lần này còn hiểu lầm em quyến rũ phụ huynh học sinh nữa.” Hạ Lạc thực sự không quan tâm người ngoài, cô chỉ lo lắng cái nhìn của cha mẹ Bùi Dĩ Thành.

Trong xương tủy cô vẫn là một cô gái truyền thống, thời đại này tuy cởi mở nhưng cô luôn cảm thấy dễ dàng chung sống với đàn ông không phải là việc của một cô gái ngoan.

Thế hệ đi trước chắc chắn không thể chấp nhận được, dù có chấp nhận thì trong lòng có lẽ cũng sẽ coi thường.

Quá khứ của cô đã đủ dơ bẩn rồi, cô thực sự không muốn dính thêm vết nhơ nào nữa.

“Em lo lắng cho cha mẹ anh sao?” “Vâng.” Hạ Lạc khẽ gật đầu.

“Lạc Lạc, anh sẽ sớm thưa chuyện với cha mẹ, họ không phải là những người cổ hủ đâu, em thực sự không cần lo lắng.

Chờ đã, em nói gì cơ, Bạch Hưng biết em là giáo viên của Ngải Ngải, còn biết quan hệ giữa em và anh sao?” “Đúng vậy, lúc đó gã quả thực đã nói như thế.” “Chuyện này có lẽ không đơn giản vậy đâu.” Bùi Dĩ Thành cau chặt mày.

Hạ Lạc cũng không phải kẻ ngốc, Bùi Dĩ Thành vừa hỏi là cô đã biết ý anh là gì: “Anh nghi ngờ có người đứng sau thêm dầu vào lửa sao?” “Rất có khả năng.” Gương mặt Hạ Lạc đanh lại: “Lạc Tinh, ngoài cô ta ra, sẽ không có ai hận em đến thế.” “Chuyện này anh sẽ điều tra rõ ràng.” “Vâng, nhờ anh cả đấy.” “Lạc Lạc, trong lòng anh không có gì quan trọng hơn sự an toàn của em cả, lần này may mà điện thoại em lúc đầu chưa tắt máy, nếu không anh căn bản không tìm được em, Ngải Ngải nghe tin em gặp chuyện đã lo phát khóc, anh phải nhờ bác cả đón con bé đi, nếu không không biết sẽ quậy thành thế nào.” “Ngải Ngải vẫn ổn chứ anh?” “Từ sáng đến giờ đã gọi mấy cuộc điện thoại rồi, lát nữa là đòi chạy qua đây ngay đấy.” “Lại không đi học nữa sao?” “Nó là đứa nhóc nghịch ngợm, không ai quản nổi, cả nhà đều cưng chiều nên hầu như cầu gì được nấy.” Bùi Dĩ Thành vừa dứt lời, cửa phòng bệnh đã bị đẩy ra, tiếng líu lo vang lên, không phải tiểu Ngải Ngải thì còn ai vào đây nữa.

“Mẹ Hạ Hạ, mẹ Hạ Hạ, mẹ Hạ Hạ của con đâu rồi?” “Ngải Ngải, mẹ ở đây.” Tiểu Ngải Ngải vừa nhìn thấy người liền lập tức chạy tới, cởi giày ra rồi nhào thẳng vào lòng Hạ Lạc, dụi đầu thật chặt.

“Ngải Ngải, xin lỗi con, mẹ Hạ Hạ làm con lo lắng rồi, mẹ không sao đâu, đừng sợ nhé.” Hạ Lạc nhẹ nhàng vỗ về lưng cô bé.

Tiểu Ngải Ngải không lên tiếng, chỉ vùi đầu trong lòng Hạ Lạc, Hạ Lạc sợ cô bé bị ngạt nên dùng lực nâng đầu cô bé lên, lúc này mới thấy mắt cô bé đầy nước, đang thút thít khóc nhỏ.

“Ngải Ngải, đừng khóc, đừng khóc, mẹ không sao mà.” “Mẹ ơi, tại sao luôn có người xấu muốn hại mẹ, Ngải Ngải sợ lắm, tại sao họ lại đối xử với mẹ như vậy?” Nghe lời chất vấn khàn khàn của đứa nhỏ, Hạ Lạc xót xa vô cùng, câu hỏi này cô thực sự không biết trả lời sao, chính cô cũng không biết tại sao mình lại xui xẻo đến thế, dường như chưa bao giờ được may mắn.

“Ngải Ngải, mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp lên thôi.” “Mẹ Hạ Hạ, con không muốn mất mẹ, mẹ chính là mẹ của con, mẹ mãi mãi làm mẹ của con có được không?” Hạ Lạc cũng bị đứa trẻ làm cho rơi nước mắt, cô sụt sịt mũi: “Được, mẹ Hạ Hạ mãi mãi là mẹ của con.” Bất kể tương lai có biến số gì đi nữa.

Dù cô và Bùi Dĩ Thành không ở bên nhau, chỉ cần đứa nhỏ này nguyện ý gọi cô một tiếng “Mẹ Hạ Hạ”, cô sẽ là mẹ của Bùi Ngải.

Đời này cô không biết còn có thể kết hôn sinh con hay không, có một bảo bối đáng yêu thế này, cô cầu còn không được.

“Oa oa oa, người ta thực sự sợ lắm, tối qua con chẳng ngủ được tí nào, con thức trắng cả đêm, chắc chắn là con không còn xinh đẹp nữa rồi.” Bùi Dĩ Minh đứng ở cửa: “...” Đứa nhỏ này ngày càng biết nói quá lên rồi, tối qua rõ ràng ngủ say như một chú heo con, cái thân hình tròn lẳn cứ rúc vào lòng anh, vậy mà dám bảo thức trắng đêm.

Người không ngủ được rõ ràng là anh mới đúng.

“Để mẹ xem nào, mắt đúng là hơi sưng một chút, đều là lỗi của mẹ Hạ Hạ, lần sau mẹ nhất định không để con phải lo lắng nữa.” “Oa oa, mẹ đừng chê con là được, con vẫn là bé Ngải Ngải xinh đẹp đáng yêu.” Tiểu Ngải Ngải làm nũng trong lòng Hạ Lạc.

Bùi Dĩ Thành thực sự cạn lời, anh và Hạ Lạc mới nói được một nửa thì bị cái đuôi nhỏ này ngắt quãng.

Bùi Dĩ Minh cũng hết kiên nhẫn, trực tiếp đi vào: “Dĩ Thành, giao Ngải Ngải cho chú đấy, anh đi làm đây.” “Đại ca, cảm ơn anh.” Hạ Lạc nghe thấy tiếng Bùi Dĩ Minh liền ngẩng đầu lên, Bùi Dĩ Thành giới thiệu: “Lạc Lạc, đây là anh trai anh, em cứ gọi là đại ca là được.” “Đại ca.” Hạ Lạc vội vàng chào.

Bùi Dĩ Minh khẽ nở nụ cười: “Chào cô.” Bùi Dĩ Minh không ở lại bệnh viện lâu, cũng không nói chuyện với Hạ Lạc nhiều.

“Bùi Dĩ Thành, đây là anh ruột anh à?

Sao cảm giác anh ấy nghiêm túc quá vậy.” Bùi Dĩ Thành chưa kịp nói, tiểu Ngải Ngải đã chen miệng: “Bác của con là người lạnh lùng đấy, nhưng thực ra bác ấy tốt lắm, thương con nhất luôn, mẹ đừng sợ bác ấy, cứ yên tâm làm mẹ của con là được.” “Nhóc con này, mẹ Hạ Hạ không có sợ.” “Vâng ạ, mẹ cũng đừng sợ ông bà nội của con nhé, họ mà nói một câu không phải, con sẽ khóc cho họ xem, họ sợ nhất là thấy con khóc đấy, con mãi mãi đứng về phía mẹ.” “Biết rồi, nhóc con.” Trái tim Hạ Lạc ấm áp không thốt nên lời, cô bé này thực sự mang lại cho cô quá nhiều cảm động.

Một đứa trẻ nhỏ xíu mà như bà cụ non, lúc nào cũng biết cách an ủi trái tim cô.

“Ba ơi, ba cứ đi làm việc của ba đi, con sẽ chăm sóc mẹ Hạ Hạ.” Tiểu Ngải Ngải dõng dạc nói.

“Con đừng ở đây làm phiền mẹ nghỉ ngơi, đi về với ba.” “Không chịu đâu, không chịu đâu, con không đi đâu hết, con muốn ở với mẹ cơ.” “Con ở đây mẹ không nghỉ ngơi được.” “Mẹ Hạ Hạ, con có làm phiền mẹ không ạ?” Ngải Ngải hỏi.

Hạ Lạc mỉm cười dịu dàng: “Anh cứ đi lo việc đi, để Ngải Ngải ở đây với em, em vừa hỏi bác sĩ rồi, hôm nay truyền xong chai này là có thể xuất viện.” “Đúng thế, con ở đây vẽ tranh, con sẽ không làm phiền mẹ Hạ Hạ đâu.” Bùi Dĩ Thành lắc đầu: “Thật là hết cách với hai người luôn, hai người cứ ở đây cho ngoan, lát nữa anh sẽ quay lại.” “Ba ơi, tạm biệt ba nhé.” Tiểu Ngải Ngải vẫy tay.

“Đồ quỷ sứ.” Bùi Dĩ Thành nựng mũi Ngải Ngải.

“Hì hì, ba mẹ ơi, con yêu hai người nhất.” Sau khi Bùi Dĩ Thành đi, Bùi Ngải nằm chung một chăn với Hạ Lạc, líu lo kể về nỗi sợ hãi tối qua và đủ thứ chuyện trên đời, cái miệng nhỏ cứ mở ra đóng vào không lúc nào ngừng.

Cơ thể Hạ Lạc thực ra vẫn còn rất yếu, loại thuốc Bạch Hưng chuốc cho cô vẫn chưa đào thải hết, dưới "tiếng hát ru" của tiểu Ngải Ngải, không lâu sau cô đã ngủ thiếp đi.

"Mẹ heo, ngủ nhanh thế, thật là đáng ghét mà." Tiểu Ngải Ngải đáng yêu xoay người, hôn lên mặt Hạ Lạc mấy cái rồi mới rúc vào lòng cô.

Bùi Dĩ Thành trực tiếp giẫm chân lên người Bạch Hưng: "Nói, rốt cuộc là ai xúi giục mày?" "Không có ai xúi giục tôi cả." "Là ai nói với mày Hạ Lạc quyến rũ phụ huynh học sinh?" Mặt Bạch Hưng bị ép sát xuống sàn nhà đến biến dạng, gã khó nhọc nói: "Tôi tự... nhìn thấy, tôi thấy hết rồi, Hạ Lạc đúng là một con tiện nhân, một con tiện nhân từng bị đàn ông chà đạp, không hiểu sao anh lại thích nó?" Bùi Dĩ Thành tăng thêm lực ở chân: "Mày câm miệng cho tao, mày chẳng biết gì mà dám ăn nói hàm hồ." "Ha ha, là anh không biết thì có, chuyện của nó người trong công ty chúng tôi ai cũng biết hết rồi, à đúng rồi, nó còn quyến rũ cả tổng giám đốc phòng tranh của chúng tôi nữa, liếc mắt đưa tình với nhau, tổng giám đốc vì nó mà dìm hết mọi chuyện xuống, đó là một con đàn bà lăng loàn, anh đừng có bị nó dụ dỗ, loại đàn bà đó chơi bời thì được, chứ đừng có nghiêm túc." Bùi Dĩ Thành cười lạnh, chuyện của Hạ Lạc là do anh nhờ An Trung Chính dìm xuống.

An Trung Chính thích Hạ Lạc ư, Bùi Dĩ Thành thấy không thể nào.

An Trung Chính chưa bao giờ nhắc đến chuyện này trước mặt anh, Hạ Lạc đã ở phòng tranh mấy năm rồi, nếu thực sự thích cô thì đã chẳng đến lượt anh.

"Những chuyện này mày nghe ở đâu ra?" "Anh buông tôi ra...

đau quá." "Đừng nói nhảm nữa, trả lời câu hỏi của tôi." Bùi Dĩ Thành thực sự đã nổi giận.

Máu mũi của Bạch Hưng chảy ra, gã đau đến méo xệch mặt: "Cần gì phải nghe?

An... tổng giám đốc vì nó mà cãi nhau với tiểu thư họ An trong văn phòng, chuyện này người ở phòng tranh ai mà chẳng biết.” “Tiểu thư họ An?” “Là con gái ông chủ chứ ai, nghe nói mới tìm lại được, tên là An Lạc Tinh.” Bùi Dĩ Thành coi như đã hiểu rõ, chuyện này ít nhiều có liên quan đến Lạc Tinh, chính vì sự xuất hiện của Lạc Tinh mà quá khứ của Hạ Lạc mới bị phơi bày.

Dù đã bị dìm xuống nhưng nhiều người cũng đã mặc định Hạ Lạc từng trải qua chuyện như vậy.

Thật là phiền lòng mà.

Chương 2031

May mà bây giờ Hạ Lạc không cần đến phòng tranh nữa, nếu không cứ thỉnh thoảng nghe thấy những lời đàm tiếu này thì làm sao sống yên ổn được.

Cái cô Lạc Tinh này xem ra cũng khá thủ đoạn, nhanh như vậy đã vào được phòng tranh của An Trung Chính, đó là tài sản giá trị nhất của vợ chồng họ An.

Có cô ta ở đó, cuộc sống của Hạ Lạc chắc chắn sẽ không dễ dàng gì.

Bùi Dĩ Thành cảm thấy không cần thiết phải để Hạ Lạc ở lại đó nữa, phòng tranh nhà anh cũng có, bà ngoại anh đứng tên rất nhiều cái, chỉ là anh và đại ca đều không hứng thú kinh doanh phòng tranh thôi.

Hạ Lạc rất có thiên phú về phương diện này, giao cho cô chắc chắn bà ngoại sẽ rất vui lòng.

Khi Bùi Dĩ Thành quay lại phòng bệnh, anh thấy hai mẹ con đầu sát bên đầu, ngủ ngon lành.

Anh bỗng cảm thấy lo sợ, sợ rằng nếu thực sự tìm thấy mẹ ruột của Ngải Ngải thì không biết cô bé sẽ thế nào.

Thời gian qua anh vẫn luôn điều tra và đã có một chút manh mối.

Năm đó người bế Ngải Ngải đến là một phụ nữ trẻ, ăn mặc rất thời thượng, mặc quần da và áo khoác đại y, dáng người cao ráo, trên tay còn đeo một chiếc đồng hồ hiệu, có thể thấy điều kiện kinh tế rất tốt.

Thực ra nhìn tướng mạo của tiểu Ngải Ngải cũng có thể đoán được mẹ sinh ra con bé chắc chắn không xấu.

Anh đã cho người tra xem mẫu đồng hồ đó năm ấy bán ra bao nhiêu chiếc và những ai đã mua.

Nhưng lúc này anh đột nhiên không muốn tra nữa, không muốn phá vỡ cảnh tượng hài hòa này.

Anh cũng vén chăn lên, ôm cả hai người vào lòng.

Hạ Lạc bỗng nhiên rơi vào trạng thái hoảng loạn, cô liên tục nói lảm nhảm “đừng mà”, tiếng sau thê lương hơn tiếng trước.

Không chỉ Bùi Dĩ Thành mà cả tiểu Ngải Ngải cũng bị đánh thức, hai người phải lay Hạ Lạc một lúc lâu mới khiến cô tỉnh lại.

Hạ Lạc vừa mở mắt đã thấy ánh mắt lo lắng của Bùi Dĩ Thành và Bùi Ngải, sắc mặt cô trắng bệch, yếu ớt nói: “Hình như em lại gặp ác mộng rồi.” “Mơ thấy gì vậy em?” Bùi Dĩ Thành lau mồ hôi trên trán cho cô.

Hạ Lạc lắc đầu: “Em không nhớ rõ lắm, em chỉ nhớ mình như đánh mất một thứ gì đó rất quan trọng, em liều mạng đuổi theo, đuổi mãi đuổi mãi cuối cùng không đuổi kịp rồi ngã gục xuống đất, tim em đau lắm, đến giờ vẫn còn đau.

Làm sao bây giờ, chắc chắn em đã quên mất chuyện gì đó rất quan trọng rồi, là chuyện gì nhỉ, em không nhớ ra được, không thể nhớ ra được.

Em không nên quên, em không được phép quên mà, rốt cuộc em đã quên cái gì vậy?” Hạ Lạc xúc động ôm đầu, gương mặt nhỏ nhắn khẽ nhăn nhó.

“Ngoan nào, không nhớ ra được thì đừng cố nghĩ nữa, đừng nghĩ nữa, có khi chỉ là một giấc mơ thôi, không liên quan gì đến ký ức đã mất đâu.” “Dĩ Thành, em thực sự không thể không nghĩ, cái đó nhất định rất quan trọng với em, là thứ cực kỳ quan trọng, sao em có thể quên được chứ, rốt cuộc em đã quên cái gì, đó là người quan trọng nhất của em mà.” Hạ Lạc chìm đắm trong cảm xúc của mình, nhưng càng nghĩ trạng thái của cô càng bất ổn, mắt vô thần, lòng trắng trợn ngược, cả người bắt đầu co giật, trông rất đáng sợ.

Bùi Dĩ Thành lại bị lời nói của cô thu hút sự chú ý, thứ mà cô đặc biệt coi trọng là một con người sao?

Liệu có phải là một người đàn ông không?

Tiểu Ngải Ngải sợ phát khiếp, nhào tới đè thân hình tròn lẳn lên người Hạ Lạc: “Mẹ ơi, mẹ đừng thế này mà, Ngải Ngải sợ lắm.

Oa oa oa, mẹ làm sao vậy?” Sức nặng đột ngột khiến Hạ Lạc thu hồi tâm trí, cô nhìn thiên thần nhỏ trắng trẻo xinh xắn trên người mình, lập tức tỉnh táo lại: “Ngải Ngải.” “Mẹ ơi, mẹ Hạ Hạ.” “Đừng lo, mẹ không sao đâu, con là bảo bối của mẹ mà.” Hạ Lạc nựng má Ngải Ngải.

Cô bé này chính là phúc tinh của cô, mỗi lần cô phát bệnh hình như đều là con bé giúp cô thoát ra.

Ôm cơ thể mềm mại của con bé, cô có thể lấp đầy phần khuyết thiếu trong tim mình.

Bùi Dĩ Thành cũng ôm chặt lấy Hạ Lạc: “Lạc Lạc, em đã đi khám bác sĩ chưa?” “Em vẫn luôn liên lạc với một bác sĩ tâm lý, có vấn đề gì là em tìm ông ấy ngay, hồi đó tinh thần em bất ổn cũng là nhờ ông ấy điều trị cho, không sao đâu, em chỉ là gặp ác mộng thôi, không phải vấn đề gì lớn.” Năm đó cô còn từng vào bệnh viện tâm thần, chút chuyện này thực sự không đáng là bao.

“Lạc Lạc, đừng để cha con anh phải lo lắng.” “Không sao đâu mà, em chỉ khi cố gắng nhớ lại đoạn ký ức đã mất mới bị thế này thôi, chỉ cần không nghĩ đến là sẽ không sao hết.” “Nhưng em rất khao khát nhớ lại đúng không?” Bùi Dĩ Thành nghiêm túc nói.

Nước mắt Hạ Lạc bỗng chốc rơi xuống, nhưng đi kèm với đó là một nỗi hoảng loạn thoang thoảng, không biết tại sao cô luôn cảm thấy nếu nhớ lại rồi, có lẽ giữa cô và Bùi Dĩ Thành sẽ xảy ra chuyện gì đó, có lẽ tất cả mọi chuyện thời gian qua chỉ là một giấc mơ.

“Đúng vậy, em rất hy vọng có thể nhớ lại, em biết mình thực sự còn một thứ đặc biệt coi trọng, vượt qua tất cả mọi thứ.” “Bao gồm cả vị trí của anh và Ngải Ngải sao?” Hạ Lạc không trả lời, chỉ đau thương nhìn Bùi Dĩ Thành, anh cảm thấy ngực mình nghẹn lại, câu trả lời của cô đã quá rõ ràng rồi.

Bùi Dĩ Thành không dám nghĩ tiếp, nếu thứ Hạ Lạc quên đi chính là người yêu của cô, vậy khi cô nhớ lại, anh và cô liệu còn có kết quả không?

Nghĩ đến đây, anh càng ôm cô chặt hơn, Hạ Lạc có thể cảm nhận được sự bất an và căng thẳng của anh, cô đưa tay khẽ vuốt phẳng đôi lông mày đang nhíu lại.

“Bùi Dĩ Thành, đừng sợ.” Cô còn sợ hãi thì anh sẽ càng sợ hãi hơn.

Bùi Dĩ Thành cố gắng nặn ra một nụ cười: “Vừa rồi trong giấc mơ của em còn có ai khác không?” “Có, còn có mẹ Lạc nữa, em nhớ em và bà ta đang cãi nhau, không, chúng em đang vật lộn giằng co trên mặt đất, mọi chuyện em cảm giác đều có liên quan đến bà ta, bà ta nhất định biết ký ức em đánh mất là gì.” Điều này Hạ Lạc có thể khẳng định, đây cũng là lý do cô luôn căm ghét mẹ Lạc.

“Vậy em đã hỏi bà ta chưa?” “Em hỏi rồi, bà ta luôn miệng nói không biết gì hết, nhưng cái mặt bà ta lấm la lấm lét như kẻ trộm ấy, em không tin lời bà ta.” “Lạc Lạc, anh sẽ giúp em.” “Bùi Dĩ Thành, cảm ơn anh.” “Giữa chúng ta không cần nói những lời này.” “Ba ơi mẹ ơi, hai người đang nói gì vậy, con chẳng hiểu gì hết.” Tiểu Ngải

Ngải cũng nhận ra sự bất thường của người lớn, cơ thể nhỏ bé căng cứng lại.

Bùi Dĩ Thành khẽ cười: “Bảo bối, không sao đâu con.” Đây là chuyện của người lớn, để một đứa trẻ suốt ngày phải lo lắng, Bùi Dĩ Thành chân thành cảm thấy mình làm cha chưa được tròn trách nhiệm.

Bất kể là Hạ Lạc hay anh, họ đều không thể trốn tránh, nếu không một khi những chuyện này bị phơi bày, nó sẽ là một quả bom hẹn giờ.

Hạ Lạc cũng hôn lên môi tiểu Ngải Ngải một cái: “Không sao đâu, bé đáng yêu đừng lo nhé.” “Lạc Lạc, cuối tuần này anh đưa em về nhà gặp cha mẹ anh nhé.” Dù người quan trọng nhất trong ký ức của Hạ Lạc là đàn ông hay đàn bà, anh cũng không thể buông tay người phụ nữ này được nữa, Hạ Lạc nhất định phải là vợ anh.

Bất kể mẹ ruột của Ngải Ngải năm xưa vì lý do gì mà bỏ rơi con bé, thì giờ đây Ngải Ngải cũng chỉ là con gái trên huyết thống của cô ta mà thôi, còn anh và người phụ nữ đó không có nửa phân quan hệ.

Nếu cô ta muốn nhận lại Ngải Ngải, muốn Ngải Ngải gọi là mẹ, anh cũng sẽ tôn trọng ý kiến của con bé.

Nghĩ thông suốt những chuyện này, Bùi Dĩ Thành cũng cảm thấy bớt khó chịu hơn.

Nhưng Hạ Lạc thì lại bị dọa cho giật mình: “Nhanh vậy đã phải đi sao?” “Không nhanh đâu, chúng ta yêu nhau cũng gần hai tháng rồi còn gì.” “Chẳng phải mới được hai tháng sao?” “Hai tháng lẻ ba ngày rồi, chẳng phải đã gần ba tháng rồi sao?

Ở bên em, anh thấy ngày tháng trôi nhanh lắm.” Hạ Lạc đỏ bừng mặt, câu nói này nghe thật ấm lòng, hơn cả lời đường mật.

Cô chớp chớp đôi mắt đen láy: “Để thư thư lại một chút được không anh?” “Anh không muốn chờ thêm nữa.

Cứ tiếp tục thế này em sẽ chẳng có chút cảm giác an toàn nào, chi bằng sớm đi gặp họ một chút.” Còn về công tác tư tưởng cho cha mẹ, anh chắc chắn trong mấy ngày tới sẽ làm tốt.

“Mẹ Hạ Hạ, đi đi mà, đi đi mà!

Chương 2032

Con đưa mẹ đi gặp ông bà nội, họ đều là người rất tốt đó, mẹ hoàn toàn không cần lo lắng đâu.

Mẹ cứ ôm con là họ sẽ không nói mẹ không tốt đâu." "Mẹ tin tiểu khả ái là lợi hại nhất." "Đương nhiên rồi ạ, ai cũng yêu quý con hết." Hạ Lạc không từ chối khiến Bùi Dĩ Thành rất vui mừng.

Có lẽ anh đã nghĩ quá nhiều, người quan trọng nhất trong ký ức của Hạ Lạc không phải là một người đàn ông.

Thực ra Hạ Lạc cũng không khỏi thấp thỏm, cô sợ những biến số trong tương lai sẽ ảnh hưởng đến mọi thứ tốt đẹp hiện tại.

Cục diện bây giờ là điều cô thích nhất, cô cũng không muốn thay đổi nó.

"Ngày mai anh sẽ đến giúp em dọn đồ, dọn qua nhà anh." "Dĩ Thành, việc này không cần gấp gáp như vậy, đợi gặp bác trai bác gái rồi tính sau, em vẫn thấy hơi lo lắng." "Nếu họ đồng ý chúng ta quen nhau, có phải em sẽ bằng lòng dọn qua không?" Bùi Dĩ Thành đặc biệt chấp niệm với vấn đề này.

Hạ Lạc cạn lời: "Anh có thể đừng như vậy không, anh làm em thấy anh cứ như lưu manh ấy." "Anh cứ như vậy đấy, thế nào, em có đồng ý không?" "Em không đồng ý, không đồng ý, nhất định không đồng ý." "Em không đồng ý cũng phải đồng ý." "Đúng vậy, việc này con làm chủ!" Tiểu Ngải Ngải vỗ vỗ ngực.

"Con thì hiểu cái gì chứ." Hạ Lạc gõ nhẹ vào đầu Tiểu Ngải Ngải.

"Con cái gì cũng hiểu hết, cứ quyết định vậy đi!" Bùi Dĩ Thành hành động rất nhanh, sau khi xác định sẽ đưa người về gặp cha mẹ, anh đã tìm thời gian để nói chuyện thẳng thắn với Bùi Lệ Hành và Lục Tử Đồng.

Khi Lục Tử Đồng nghe tin này, bà vừa kinh ngạc vừa lo lắng.

Kinh ngạc là vì con trai đã tìm được người mình thích, Tiểu Ngải Ngải cũng thích và đã gọi là mẹ rồi.

Lo lắng là vì xuất thân của Hạ Lạc không những kém mà còn có quá khứ không mấy tốt đẹp.

Bà không phải hạng người cổ hủ, chỉ cần con trai sống tốt, xuất thân không tốt cũng chẳng sao.

Thế nhưng những lời đồn thổi thị phi không phải họ muốn không quan tâm là được.

Nếu sau này có ai chỉ trỏ vào đầu Tiểu Ngải Ngải mà nói mẹ con từng bị thế này thế nọ… chẳng phải là đâm dao vào người cháu nội bảo bối của bà sao?

Tiểu Ngải Ngải bây giờ còn nhỏ chưa hiểu chuyện, nhưng đứa trẻ nào rồi cũng có ngày trưởng thành, một ngày nào đó con bé sẽ biết và những chuyện này sẽ gây ra tổn thương.

Lục Tử Đồng không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Bùi Dĩ Thành.

Trong lòng Bùi Dĩ Thành cũng thấp thỏm, nếu mẹ anh kích động thì anh còn không sợ, nhưng giờ cha mẹ đều im lặng khiến anh bắt đầu hoảng hốt, vội vàng giải thích: “Ba, mẹ, con đã xác định là cô ấy rồi.” “Bùi Dĩ Thành, từ trước đến nay con luôn là đứa nghe lời nhất, ít khiến mẹ lo hơn anh trai con.

Chuyện bốc đồng nhất của con là làm ra một Tiểu Ngải Ngải không rõ mẹ là ai, nhà chúng ta không có con gái nên cũng đã chấp nhận.

Giờ con lại thế nào đây?

Con muốn cưới một người phụ nữ đầy vết nhơ trong quá khứ về làm mẹ cho con gái mình sao?

Con có từng nghĩ chuyện này sẽ tổn thương Tiểu Ngải Ngải thế nào không?” Lục Tử Đồng không còn vẻ nóng nảy như mọi khi mà đặc biệt bình tĩnh.

“Mẹ, con không kiềm chế được lòng mình.” Bùi Dĩ Thành rũ mắt.

Chuyện tình cảm, ai gặp đúng người nấy lún sâu, ai gặp đúng người nấy không tự chủ được, vốn dĩ chẳng có quy luật nào cả.

“Bùi Dĩ Thành, con đang làm khó chúng ta.” “Ba, ba cũng nghĩ vậy sao?” Bùi Dĩ Thành nhìn sang Bùi Lệ Hành.

Lục Tử Đồng cũng nhìn chồng.

Bùi Lệ Hành che miệng ho nhẹ một tiếng, kẹt giữa vợ và con trai thật sự khó làm người mà: “Chuyện này nghe lời mẹ con đi.” “Ba, sao ba có thể như vậy, ba không thể có chút ý kiến riêng của mình sao?” Cả đời chuyện gì cũng nghe vợ, không thấy uất ức à?

“Thì ý kiến của ba trùng khớp với mẹ con mà.” Nếu Bùi Dĩ Thành hiện tại chỉ có một mình thì chỉ cần anh thích, họ sẽ không nói ra nói vào.

Nhưng giờ có thêm Tiểu Ngải Ngải, nhiều chuyện không còn đơn giản như vậy nữa.

Không chỉ vậy, mẹ ruột của Tiểu Ngải Ngải cũng là một quả bom hẹn giờ, biết đâu vừa xuất hiện đã khiến gia đình họ tan nát.

“Ba mẹ, Ngải Ngải hiện giờ rất thích cô ấy.

Nếu ba mẹ không tán thành chúng con quen nhau, Tiểu Ngải Ngải sẽ không yêu quý ba mẹ nữa đâu.” “Đứa trẻ do chính tay mẹ nuôi nấng mẹ biết rõ, Tiểu Ngải Ngải sẽ không như vậy.” Lục Tử Đồng khẳng định chắc nịch.

“Tiểu Ngải Ngải nói rồi, nếu ông bà không đồng ý, con bé sẽ khóc lóc trước mặt hai người mỗi ngày.” Lục Tử Đồng và Bùi Lệ Hành cạn lời, đây tuyệt đối là lời mà tiểu vô lại nhà họ có thể nói ra.

Cô gái tên Hạ Lạc kia thật sự tốt đến vậy sao?

Thật sự lọt được vào mắt xanh của tiểu khả ái nhà họ à?

Thấy thái độ cha mẹ có chút lung lay, Bùi Dĩ Thành vội nói: “Ba mẹ, chuyện quá khứ Hạ Lạc không có quyền lựa chọn, ai cũng không muốn những việc đó xảy ra.

Con là một đại nam nhân còn không để tâm, ba mẹ để tâm làm gì chứ?

Dù thế nào đi nữa, xin đừng vội phủ định một con người, ba mẹ hãy tìm hiểu về Hạ Lạc rồi hãy quyết định.” Bùi Lệ Hành giơ ngón tay cái về phía con trai.

Cùng là đàn ông, ông biết để chấp nhận chuyện như vậy khó khăn đến nhường nào.

Dục vọng chiếm hữu và kiểm soát của đàn ông rất mạnh, làm được đến mức này, không phải là yêu sâu đậm thì chính là không hề bận tâm.

“Ba khen quá lời rồi.” Bùi Dĩ Thành mặt dày nói.

Bùi Lệ Hành rất cạn lời, thằng con này thật không biết giống ai, thỉnh thoảng cứ thích tự huyễn hoặc bản thân, không biết là ông đang mỉa mai nó sao?

“Bùi Dĩ Thành, con mới quen người ta mấy ngày chứ, đừng có bốc đồng.

Trước đây con nhìn trúng Lạc Tinh đã chẳng ra gì, giờ lại nhìn trúng em gái của cô ta, con nghĩ mẹ dám tin vào mắt nhìn của con sao?" "Mẹ, sao mẹ lại trở nên hủ lậu thế?

Long sinh cửu tử còn có điểm khác nhau, huống hồ Lạc Tinh và Hạ Lạc không phải chị em ruột, họ hoàn toàn là hai loại người khác biệt." "Lạc Tinh vẫn là con gái của vợ chồng An gia, ý mẹ là nhân phẩm của nhà họ An không ra gì sao?" Lục Tử Đồng bị hỏi ngược lại, tức đến mức suýt đập bàn: "Con mà là con gái thì tốt biết mấy, lúc đó lẽ ra không nên giữ con lại, sinh ra chỉ tổ làm mẹ tức chết." "Mẹ, con đã mang về cho mẹ một đứa cháu gái rồi, mẹ đừng có ghét bỏ con như thế nữa." "Con gái của con là cháu mẹ, còn con là con, hoàn toàn không phải một chuyện." "Mẹ à, thật đấy, đó là một người rất tốt.

Nếu con bỏ lỡ cô ấy, con nhất định sẽ không lấy vợ nữa đâu.

Chương 2033

Cả đời này mẹ chắc chỉ có mỗi một đứa cháu gái này thôi, dù sao anh cả cũng là người theo chủ nghĩa độc thân, mẹ đừng mong anh ấy nuôi cho mẹ một đứa cháu gái, tuyệt đối không có hy vọng đâu.

Mẹ tự mình cân nhắc kỹ đi, con thông báo trước cho mẹ rồi đó." Lục Tử Đồng nghiến răng: "Con đang đe dọa mẹ?" "Mẹ à, đừng nói chuyện thế tục như vậy, con đâu có đe dọa mẹ, con là đang nói chuyện thẳng thắn với mẹ thôi, con chỉ nói ra suy nghĩ trong lòng mình, thế thôi." "Bùi Dĩ Thành, con nhất định phải đối đầu với mẹ sao?" "Mẹ, con biết mẹ lo lắng điều gì.

Nhưng mẹ có dám đảm bảo nếu con bỏ lỡ cô gái này, Tiểu Ngải Ngải bỏ lỡ người mẹ này thì còn có thể tìm được ai tốt hơn không?

Quá khứ của Hạ Lạc có vấn đề gì chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt, không có gì là không giải quyết được.

Mẹ xem giờ Tiểu Ngải Ngải còn không chịu theo con về đây, suốt ngày quấn quýt lấy Lạc Lạc.

Cháu gái do chính mẹ nuôi lớn, mẹ không biết con bé thông minh thế nào sao?

Người con bé nhìn trúng mẹ có gì mà không yên tâm chứ." "Tiểu Ngải Ngải có thông minh đến đâu cũng chỉ là một đứa trẻ, chúng ta làm người lớn nên giúp con bé trấn giữ cửa ải." Bùi Dĩ Thành thấy thật sự không thể thuyết phục được mẹ mình bèn gọi điện cho Tiểu Ngải Ngải, còn nhấn loa ngoài: "Tiểu khả ái, ông bà nội không thích mẹ Hạ Hạ của con, con tự xem mà tính đi nhé." "Cái gì?

Ông bà nội yêu quý của con không thích mẹ Hạ Hạ sao?

Sao có thể chứ, chẳng phải ông bà yêu con nhất sao?

Người mẹ con thích sao ông bà lại không thích?" "Cái đó ba làm sao biết được, con phải tự hỏi ông bà nội của con chứ." "Ba không lừa con đó chứ?" "Ba thật sự không lừa con, ông bà nội con chính là không thích mẹ Hạ Hạ." Bùi Dĩ Thành nhấn mạnh hết lần này đến lần khác.

Lục Tử Đồng tức giận cầm lấy cái chổi lông gà trên bàn, không nương tay quất vào lưng Bùi Dĩ Thành một cái.

Anh kêu lên thất thanh: "A!" "Ba ơi, ba làm sao thế?" "Bà nội đánh ba." Bùi Dĩ Thành cũng chẳng thấy xấu hổ, cùng Tiểu Ngải Ngải tung hứng.

Tiểu Ngải Ngải lập tức nói: "Ông bà nội yêu quý của con ơi, không được bạo lực gia đình đâu nha, bạo lực là không đáng yêu đâu, sẽ bị người ta ghét đó." Lục Tử Đồng: "..." Bùi Lệ Hành cũng cạn lời.

Hai cha con này kẻ xướng người họa cứ như đang diễn kịch, rõ ràng là đã bàn bạc từ trước, thật sự coi họ là người mù không thấy sao?

"Bé con, đừng nghe ba con nói bậy." Lục Tử Đồng lườm Bùi Dĩ Thành một cái cháy mặt.

Cái thằng đàn ông vô dụng này, chuyện mình làm không xong lại kéo đứa trẻ vào, chẳng có chút bản lĩnh nào.

"Bà nội, có phải bà vì chuyện của mẹ Hạ Hạ mà cãi nhau với ba không ạ?

Đó là người tiểu khả ái thích mà, bà không thích sao?" "Bé con, bà có nói không thích đâu." "Thật không ạ?

Bà không được lừa con đâu, thích là thích, không thích bà cũng phải cho con biết lý do." Lý do.

Chẳng lẽ bà có thể nói với một đứa trẻ hơn bốn tuổi rằng mẹ con quá khứ từng bị người ta cưỡng bức, chuyện này chẳng vẻ vang gì, sau này con sẽ bị người ta chỉ trỏ sao?

Bà có thể nói vậy sao?

Đương nhiên là không thể rồi.

Thằng con út này thật sự đã nắm thóp được bà, biết bà dù thế nào cũng không nỡ để tiểu khả ái trong nhà phải buồn bã đau lòng.

“Bé con à, giờ con đang ở đâu, đợi con về rồi bà nội sẽ nói chuyện hẳn hoi với con nhé.” “Bà nội, bà đang cố ý lảng tránh chủ đề đó nha, không đáng yêu chút nào cả.” Lời nói nũng nịu của đứa trẻ khiến Lục Tử Đồng thật sự không thể từ chối: “Bé con, chuyện này không giải thích được mà.” “Bà nội, con là một tiểu khả ái thông minh, bà cứ giải thích đi, con chắc chắn sẽ hiểu.” “Tiểu Ngải Ngải…” “Bà nội, con muốn nghe mà, con muốn biết tại sao bà không thích mẹ Hạ Hạ của con?” Công phu đeo bám của Tiểu Ngải Ngải thuộc hàng nhất lưu.

Bùi Dĩ Thành rất hài lòng, khóe miệng khẽ nhếch lên, anh không tin mẹ mình có thể thắng được Tiểu Ngải Ngải.

“Mẹ Hạ Hạ của con tốt lắm ạ, mẹ ấy xinh đẹp phóng khoáng, còn biết làm đủ món ngon, vẽ tranh cũng siêu đỉnh luôn, đối xử với Ngải Ngải đặc biệt tốt.

Ngải Ngải muốn mẹ ấy làm mẹ của con, bà nội ơi, có được không ạ?

Có được không ạ?

Con cầu xin bà đó, nếu bà không đồng ý, tiểu khả ái của bà tối nay sẽ không ngủ được đâu.” “Tiểu khả ái, con còn chẳng thèm về thăm bà, bà không vui rồi đây này.” “Bà nội ơi, yêu bà lắm, cuối tuần tiểu khả ái sẽ về, đưa cả mẹ Hạ Hạ về nữa, bà nghìn vạn lần đừng có bày ra bộ mặt khó coi nha.

Mẹ Hạ Hạ của con nhát gan lắm, nếu bà dọa mẹ ấy chạy mất thì tiểu khả ái của bà sẽ khóc chết cho xem.” Lục Tử Đồng đau đầu vô cùng, thâm tâm cảm thấy hai cha con này đã bị cô gái tên Hạ Lạc kia tẩy não rồi, mở miệng ra là Hạ Lạc, đóng miệng lại cũng là Hạ Lạc.

Cái cô Hạ Lạc đó rốt cuộc là thần thánh phương nào mà trong thời gian ngắn đã thu phục được cả hai kẻ kén chọn này.

Bà cũng bắt đầu thấy tò mò rồi.

“Tiểu khả ái à, con không yêu bà nội nữa rồi, bà buồn quá đi mất.” “Không đâu mà, Ngải Ngải tìm được mẹ thì vẫn sẽ yêu bà nội.

Con yêu cả bà và mẹ Hạ Hạ cùng một lúc.

Bí mật nói cho bà biết nè, thực ra người con yêu nhất là bà nội đó, bà đừng nói cho mẹ Hạ Hạ biết nha.” Cái con bé Tiểu Ngải Ngải này, tinh ranh hết phần thiên hạ, dù có dỗ dành bà thế nào cũng nhất định không chịu rời khỏi chủ đề Hạ Lạc.

“Ngải Ngải à, mẹ Hạ Hạ của con thật sự tốt đến thế sao?” “Đương nhiên rồi ạ, mẹ Hạ Hạ là người mẹ tốt nhất trên đời.” Lục Tử Đồng nhìn Bùi Lệ Hành, ông khẽ gật đầu với bà.

Bùi Dĩ Thành nói đúng, họ còn chưa gặp cô gái đó mà đã hoàn toàn phủ định người ta thì thật không công bằng, cũng có thể làm tổn thương lòng Bùi Dĩ Thành và Ngải Ngải.

Lục Tử Đồng lườm Bùi Dĩ Thành một cái thật mạnh, bà thực sự không cam tâm, nhưng Bùi Dĩ Thành lại cười hì hì nhìn bà, trong mắt đầy vẻ mong đợi.

Đã lâu rồi bà không thấy ánh mắt như vậy của con trai, đột nhiên lòng bà mềm lại.

Có lẽ chuyện tình cảm của con cái, bà thật sự không nên can thiệp quá nhiều.

Chẳng có đứa trẻ nào thích cha mẹ can thiệp quá sâu vào chuyện của mình cả.

“Mẹ…” “Bà nội, bà hãy suy nghĩ kỹ đi ạ.” “Được rồi được rồi, hai cha con nhà anh đã nắm thóp được tôi rồi, tôi còn có thể nói gì nữa chứ.

Tìm thời gian đưa người về đây tôi xem, nếu cô ta vượt qua được cửa ải của tôi thì tôi sẽ không quản hai người nữa, hai cha con muốn thế nào thì thế.” Lục Tử Đồng tức giận nói.

Bà thật sự không quản nổi hai cha con này nữa rồi, người nào người nấy chỉ biết hợp sức lại bắt chẹt bà.

“Bà nội, con yêu bà, yêu yêu bà nhiều lắm, lúc về bé con sẽ mang quà cho bà nhé.” “Con cảm ơn mẹ.” “Hửm?” Bùi Lệ Hành bất mãn hắng giọng một tiếng.

Bùi Dĩ Thành lập tức nói: “Cảm ơn lão ba, công lao của ba là lớn nhất.” Cảm ơn ông đã không kiên quyết phản đối như mẹ.

Chương 2034

“Mẹ Hạ Hạ, xong xuôi rồi!” Tiểu Ngải Ngải vỗ tay ra hiệu với Hạ Lạc.

Hạ Lạc nãy giờ thực ra luôn ở bên cạnh Tiểu Ngải Ngải, nên những lời con bé nói cô đều nghe không sót một chữ.

Bùi Dĩ Thành gọi cô qua chăm sóc Bùi Ngải, bảo là có việc bận, không ngờ lại là vì chuyện giữa họ, hơn nữa hai cha con còn diễn một màn kịch như vậy.

Có thể nghe ra bà nội của Tiểu Ngải Ngải rất yêu thương con bé, nếu không đã chẳng thỏa hiệp nhanh đến vậy.

“Bé con, cảm ơn con.” “Mẹ Hạ Hạ, mẹ nói gì vậy chứ, là tự con muốn mẹ làm mẹ của con mà.” Hạ Lạc ôm chặt lấy cô bé: “Bé con, cảm ơn con đã coi trọng mẹ.” Tiểu Ngải Ngải nghe không hiểu lắm, chỉ vui vẻ lăn lộn trong lòng Hạ Lạc để bày tỏ niềm vui sướng: “Mẹ ơi, mẹ Hạ Hạ ơi, con yêu mẹ, yêu mẹ yêu mẹ yêu mẹ nhất trên đời!” “Mẹ biết rồi.” Bùi Dĩ Thành về đến nơi lúc bữa tối, vừa vào cửa đã kéo thẳng Hạ Lạc vào lòng.

Tiểu Ngải Ngải lập tức che mắt lại, nhưng đôi mắt đen láy vẫn nhìn trộm qua kẽ tay.

Hạ Lạc đỏ bừng mặt: “Đừng như vậy, có Tiểu Ngải Ngải ở đây, anh có thể có chút tự giác của người làm cha không?” “Cứ để con bé quen dần đi, dù sao sau này cũng phải sinh em trai cho con bé mà.” “Đúng đúng đúng, sinh em trai!

Con muốn có một đứa em trai, một đứa em biết thương con, chiều con, sau này kiếm được tiền còn có thể đưa cho con tiêu nữa.” Tiểu Ngải Ngải hưng phấn nói.

Hạ Lạc đấm mấy cái vào ngực Bùi Dĩ Thành: “Anh bớt lại đi, đừng có nói bậy.” “Anh nói thật lòng mà, em không muốn sinh con cho anh sao?” Bùi Dĩ Thành nhìn Hạ Lạc đắm đuối.

Hiện tại Tiểu Ngải Ngải đã hơn bốn tuổi, anh không ngại Hạ Lạc sinh thêm một đứa bé nữa.

Ừm, Tiểu Ngải Ngải nói rất đúng, sinh một đứa em trai là tốt rồi.

Đủ cả nếp lẫn tẻ, bao nhiêu người mơ cũng chẳng được.

“Bây giờ nói những chuyện này còn quá sớm.” “Thật sự không sớm đâu, em cân nhắc đi mà.” “Đúng rồi ạ, mẹ cân nhắc đi mà!” Tiểu Ngải Ngải chống cằm, làm bộ dễ thương với Hạ Lạc.

“Hai người đừng nói nữa, thật là đáng ghét mà.” “Ái chà, mẹ Hạ Hạ thẹn thùng kìa!

Sinh một đứa, sinh một đứa!

Sinh em trai, sinh em trai!” Tiểu Ngải Ngải vỗ tay hò reo, còn chạy vòng quanh hai người.

Hạ Lạc đầy vạch đen trên trán, không biết tính cách của con bé này giống ai, Bùi Dĩ Thành trông khá trầm ổn, không phải người hoạt bát thế này.

“Bùi Ngải Ngải, con đủ rồi đấy.” Tiểu Ngải Ngải chen vào giữa hai người, cả gia đình ba người ôm nhau thắm thiết.

“Bùi Dĩ Thành, cha mẹ anh có làm khó em không?” “Em sợ à?” “Đương nhiên là sợ rồi, anh biết đấy, rất nhiều chuyện đã trở thành vết nhơ trong cuộc đời em, cả đời này em cũng không rửa sạch được.” “Đừng nói những lời đó nữa được không?

Cha mẹ anh bằng lòng gặp em nghĩa là họ đã chấp nhận quá khứ của em, sẽ không vì quá khứ mà xem thường em đâu.

Em đừng nghĩ họ đáng sợ như vậy, họ cũng chỉ là lo lắng cho anh và Ngải Ngải thôi, nhưng anh và Ngải Ngải đã chọn em rồi.” “Đúng vậy đó mẹ Hạ Hạ, chúng con đã chọn mẹ rồi.” Hạ Lạc nhìn ánh mắt của hai cha con họ, cứ cảm giác thâm tâm họ đang hô vang: "Đến đây, đến đây nào, thỏ trắng nhỏ".

Cô lắc lắc đầu, xua đi những ý nghĩ lộn xộn trong đại não.

“Mẹ ơi, mẹ đang nghĩ gì vậy ạ?” “Mẹ thấy Ngải Ngải nhà mình là một con sói xám lớn đang dụ dỗ con thỏ trắng nhỏ là mẹ đây.” “Haha, mẹ ơi, giờ mẹ mới phát hiện ra à, phản ứng của mẹ chậm thật đấy.

Ba nói rồi, sau này mẹ chính là người của nhà mình, ha ha ha.” “Tiểu Ngải Ngải, con đứng lại đó cho mẹ!” Tiểu Ngải Ngải vắt chân lên cổ mà chạy, Hạ Lạc đuổi theo sau, hai người rượt đuổi nhau trong phòng khách.

Hạ Lạc luôn cảm nhận được ánh mắt chú tâm của anh, cực kỳ không tự nhiên.

Người này bây giờ càng ngày càng không biết che giấu, lúc nào cũng bày ra vẻ mặt lộ liễu như thế.

Quan trọng nhất là đôi mắt anh rất sâu thẳm, giống như một đầm nước u tĩnh, khi nhìn chằm chằm một người thì chuyên chú đến lạ lùng, như thể có thể hút hồn người ta vào trong vậy.

“Bùi Dĩ Thành, anh nhìn cái gì mà nhìn?” Anh cứ nhìn cô là cả người cô lại không nhịn được mà tê dại, không thể tự chủ được.

“Lạc Lạc, em rất đẹp.” “Đúng ạ, mẹ Hạ Hạ là người mẹ xinh đẹp nhất, không có người mẹ nào của các bạn ở mẫu giáo sánh bằng mẹ đâu.” Tiểu Ngải Ngải luôn phối hợp cực kỳ ăn ý với Bùi Dĩ Thành.

Hạ Lạc thật sự phục hai cha con nhà này, miệng lưỡi ai cũng ngọt như đường.

“Đừng nói nữa, em sẽ xấu hổ đó.” Câu này nói ra, chính Hạ Lạc cũng không nhịn được cười.

Huống chi là cha con nhà họ Bùi, cả gia đình ba người cùng cười đùa vui vẻ.

Tối đến, Hạ Lạc vẫn kiên trì trở về căn hộ của mình.

Bùi Dĩ Thành đối với sự chấp niệm này của cô thật sự chẳng có cách nào, nhưng cũng chỉ đành tôn trọng quyết định của cô.

Hạ Lạc vừa tỉnh dậy đã nhận được điện thoại của An Trung Chính, nói bản thảo tranh cô giao qua đã xảy ra vấn đề.

Tim Hạ Lạc hẫng một nhịp, không kịp nghĩ ngợi gì liền lập tức chạy đến phòng tranh.

Trong văn phòng của An Trung Chính, An Trường Hà cũng ở đó, còn có Lạc Tinh đang đứng một bên đắc ý quên cả trời đất.

Ở trong góc là bà dì lao công đang run lẩy bẩy.

Bức họa cô mất nửa năm để hoàn thành giờ đây dính một vệt nước lớn, màu vẽ hoàn toàn bị nhòe nhoẹt ra.

Hạ Lạc cảm thấy huyết áp mình tăng vọt, tức đến mức suýt không đứng vững, cô run giọng hỏi: “Đây… là chuyện thế nào?” An Trung Chính đầy vẻ hối lỗi: “Xin lỗi Hạ Lạc, là lỗi của chúng tôi, đã để tác phẩm của cô xảy ra sơ suất thế này.

Chúng tôi sẽ cố gắng bồi thường cho cô.” “An tổng thanh tra, bồi thường, anh nghĩ anh có thể bồi thường cho tôi thế nào đây?

Đây là bức họa tôi đã thai nghén ý tưởng rất lâu, hao phí nửa năm mới hoàn thành, trong đó chứa đựng biết bao tâm huyết của tôi!” Mắt Hạ Lạc đỏ hoe.

Cô trừng mắt nhìn Lạc Tinh, trực giác mách bảo cô chuyện này chắc chắn không thể tách rời quan hệ với ả ta.

Cái người đàn bà độc ác này chỉ biết làm cách nào để hành hạ cô.

“Lạc Hạ, em trừng chị làm gì, cái này đâu phải chị làm.

Đây là dì lao công không cẩn thận làm đổ nước lên mà, chúng ta đã trách mắng dì ấy rồi, dì ấy cũng biết lỗi rồi.

Chương 2035

Dì lao công trên có mẹ già dưới có con nhỏ, em nghìn vạn lần hãy nghĩ cho người ta, đừng làm ra chuyện gì quá đáng.” Lạc Tinh vừa dứt lời, dì lao công liền “bộp” một cái quỳ xuống trước mặt Hạ Lạc.

“Hạ tiểu thư, cô phạt tôi thế nào cũng được, tôi không thể mất công việc này.

Cô đánh tôi một trận đi, là do đôi tay này của tôi không nhanh nhẹn làm đổ nước lên tranh của cô, tôi đáng tội chết!” Dì lao công giơ tay tát vào miệng mình từng cái một, nước mắt nước mũi đầm đìa, trông vô cùng đáng thương.

Hạ Lạc tức đến lồng ngực phập phồng, lập tức giơ tay ngăn người lại, quát khẽ: “Đủ rồi!

Dì có tự đánh chết mình thì có tác dụng gì không?

Người không biết lại tưởng tôi là hạng người độc ác đến mức nào, bắt nạt một dì quét dọn vệ sinh như dì.” “Xin lỗi Hạ tiểu thư, tôi dập đầu tạ lỗi với cô, tôi cầu xin cô, tôi thật sự không cố ý, tôi không cố ý mà…” Hạ Lạc hít sâu một hơi, hơi ngẩng đầu nén những giọt nước mắt sắp rơi vào trong.

Chiêu “tiên hạ thủ vi cường” này của Lạc Tinh thật độc ác, dễ dàng chụp cái mũ kẻ ác lên đầu cô.

Lúc này nếu cô cứ bám lấy vấn đề này không buông thì thật sự sẽ trở thành một kẻ không có nhân tính.

Nhưng đó là tâm huyết của cô mà!

An Trường Hà nhìn Hạ Lạc chịu uất ức nhưng lại cố mạng nuốt uất ức vào trong, đột nhiên cảm thấy xót xa vô cùng.

Một đứa trẻ kiên cường như vậy, ngay cả ông cũng cảm thấy phòng tranh của mình có trách nhiệm quá lớn.

Lạc Tinh nhìn biểu cảm của An Trường Hà, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười giễu cợt.

Muốn tổ chức triển lãm tranh cho Hạ Lạc à?

Không đời nào.

Muốn nâng đỡ Hạ Lạc ư?

Vậy phải xem tôi có đồng ý hay không đã.

Lạc Tinh vô tình nghe được cuộc trò chuyện của An Trường Hà và An Trung Chính, họ muốn tổ chức triển lãm tranh cá nhân cho Hạ Lạc để đánh bóng tên tuổi cho cô, và tác phẩm lần này sẽ được chọn làm bức họa chủ đạo.

Đó cũng là lý do ả ta không tiếc mọi giá phải hủy hoại bức tranh này.

An Trường Hà định nói gì đó nhưng bị Hạ Lạc giơ tay ngắt lời.

Cô nhìn chằm chằm vào bức tranh của mình, rồi khẽ nhắm mắt lại.

Lạc Tinh định lên tiếng cũng bị An Trường Hà ngăn lại.

Hạ Lạc nghĩ mãi rồi đột nhiên mỉm cười, cô đã nghĩ ra cách giải quyết rồi.

“Hạ Hạ, sao thế cháu?” “Bác An, giờ cháu có thể mang bức tranh của mình đi không ạ?” Mắt An Trường Hà sáng lên, dường như nghĩ ra điều gì đó: “Hạ Hạ, có phải cháu đã nghĩ ra cách giải quyết rồi không?” Hạ Lạc là người cẩn thận, chuyện chưa xong xuôi cô sẽ không nói bừa: “Cháu chưa biết ạ, cháu chỉ muốn mang về xem lại thôi, dù sao giờ để ở đây cũng chẳng có tác dụng gì nữa.” Trong lòng

An Trường Hà rất chấn động.

Ông nhìn mãi mà chẳng nghĩ ra cách giải quyết hoàn mỹ nào, vậy mà con bé này chỉ nhìn một lúc đã có ý tưởng trong đầu, tuyệt đối là một mầm non tốt!

Ông hứa hẹn: “Khi nào cần cứ nói với bác, bác sẽ dốc toàn lực giúp cháu.” “Cháu sẽ ạ.” “À đúng rồi Hạ Lạc, còn một chuyện nữa muốn nói với cô.

Tôi và bác đã bàn bạc rồi, chúng tôi muốn tổ chức cho cô một buổi triển lãm tranh cá nhân.

Chuyện truyền thông và mời khách tôi sẽ đích thân chuẩn bị, tác phẩm sẽ dùng những bức cũ của cô, nếu cô còn bức nào tốt hơn thì có thể cung cấp thêm.” An Trung Chính nói.

Dù bức họa chủ đạo có ra sao, việc tổ chức triển lãm cho Hạ Lạc là chuyện đã chắc như đinh đóng cột, không gì có thể thay đổi được.

Lạc Tinh trợn tròn mắt, bàn tay buông thõng bên sườn nắm chặt lại.

Đã đến nước này rồi mà vẫn còn muốn tổ chức triển lãm cho cô ta, hai người thật đúng là giỏi thật đấy.

Nếu là trước đây, Hạ Lạc sẽ cảm thấy hưng phấn, nhưng nhìn bức họa tan nát của mình, cô chẳng còn chút hứng thú nào: “Bác An, An tổng thanh tra, nếu hai người muốn dùng cách này để bồi thường tổn thất cho bức tranh lần này thì thật sự không cần đâu, cháu không cần sự bố thí như vậy.” An Trường Hà đặt tay lên vai Hạ Lạc, ôn hòa nói: “Đứa nhỏ này, cháu nghĩ nhiều quá rồi.

Hôm nay bác qua đây là để bàn với Trung Chính về chuyện triển lãm của cháu.

Bác đã nghiên cứu kỹ các tác phẩm của cháu, cháu đã đạt đến trình độ có thể mở triển lãm cá nhân rồi.

Rất nhiều tác phẩm trước đây của cháu đều rất ưu tú, bức họa bị hỏng vốn dĩ bác định lấy làm bức chủ đạo.

Giờ xảy ra chút vấn đề nhưng cũng không ảnh hưởng nhiều, cháu là người mới, truyền thông và công chúng sẽ không yêu cầu quá khắt khe đâu, như vậy đã tốt lắm rồi." "Đúng vậy đó Hạ Lạc, ngay cả khi hôm nay bức họa không xảy ra vấn đề, tôi cũng định gọi cô qua để bàn bạc chuyện triển lãm." Hạ Lạc nhìn sâu vào mắt An Trung Chính và An Trường Hà, một lúc sau mới nói: "Cảm ơn ý tốt của mọi người, chuyện này cháu cần phải cân nhắc thêm ạ." Cô không phải không muốn nổi tiếng, không phải không muốn tranh của mình được nhiều người biết đến.

Nhưng một khi trở thành nhân vật của công chúng, cô biết mình sẽ phải đối mặt với điều gì.

Một khi quá khứ của cô bị đào bới lên, cô sẽ thật sự mang tiếng xấu muôn đời.

Hơn nữa, cô là người yêu cầu rất cao với bản thân, không có một bức họa chủ đạo rực rỡ thì buổi triển lãm thật sự chẳng có ý nghĩa gì lớn.

"Hạ Lạc, đây là một cơ hội tốt để đánh bóng tên tuổi của cô, cô nghìn vạn lần phải cân nhắc kỹ nhé.

Tài nguyên của phòng tranh có hạn, cạnh tranh lại kịch liệt, bỏ lỡ lần này không biết đến bao giờ mới có lần sau đâu." An Trung Chính hơi sốt ruột, sợ cô gái này nổi tính bướng bỉnh mà bỏ lỡ cơ hội tốt.

Hạ Lạc vẫn không hề lay chuyển: "Cảm ơn nhã ý của An tổng thanh tra, tôi sẽ cân nhắc kỹ." "Lạc Hạ, em đừng có nhậm tính như vậy, đây là cơ hội tốt, nghìn vạn lần đừng bỏ lỡ." Lạc Tinh bày ra bộ dạng lo lắng cho Hạ Lạc đến phát hỏa.

“Không cần chị giả nhân giả nghĩa, chuyện của tôi tôi tự biết làm chủ.” Trước mặt An Trường Hà, Hạ Lạc cũng chẳng thèm nể mặt Lạc Tinh.

“Hạ Lạc, sao em lại như vậy, chị cũng là vì tốt cho em thôi.” Lạc Tinh yếu đuối nói.

“Tôi và nhà các người chẳng có quan hệ gì cả, cô cũng không phải chị tôi.” Nói xong, Hạ Lạc quay đầu bỏ đi.

Lạc Tinh uất ức nói: “Ba, ba nhìn Hạ Lạc kìa, con nói gì em ấy cũng không tin.

Con và em ấy cùng nhau lớn lên, tuy trước đây có chút xích mích nhưng con thật tâm coi em ấy là em gái mà.” An Trường Hà kể từ khi nhìn thấy cảnh Lạc Tinh quát tháo An Trung Chính thì vẫn luôn giữ thái độ nghi ngờ với ả ta.

Chương 2036

Quan hệ chị em họ không tốt, thực ra lời Lạc Tinh nói lúc này thật không đúng lúc.

“Hạ Hạ chắc là tâm trạng không tốt, tác phẩm tâm huyết bị hủy hoại thì ai mà chẳng buồn, con làm chị thì nên bao dung cho em ấy một chút.” Lạc Tinh siết chặt ngón tay, trên mặt vẫn cố nặn ra nụ cười: “Cũng đúng ạ.

Ba ơi, anh cả, nếu có thể giúp được Hạ Lạc thì mọi người cố gắng giúp em ấy nhé, những năm qua Hạ Hạ sống cũng vất vả lắm.” “Đó là điều hiển nhiên.” An Trung Chính nhìn chằm chằm vào Lạc Tinh.

Lạc Tinh hơi né tránh ánh mắt của anh, không dám đối diện trực tiếp.

Ả cảm thấy ánh mắt của An Trung Chính quá sắc sảo, dường như những bí mật nhỏ nhặt của ả đều không thể giấu giếm được.

Lạc Tinh cứ ngỡ mình che đậy rất giỏi, nhưng bộ dạng chột dạ đó đã lọt vào mắt An Trung Chính.

Anh thầm đoán trong lòng, chuyện này chắc chắn có liên quan đến Lạc Tinh.

Thời gian qua, mỗi lần Lạc Tinh nhìn tranh của Hạ Lạc đều mang vẻ mặt nghiến răng nghiến lợi.

Người có động cơ gây án nhất chính là ả ta.

“Được rồi, Tinh Tinh, con và dì lao công ra ngoài đi, ba có chút chuyện cần bàn với anh cả con.” An Trường Hà nói.

Lạc Tinh không tình nguyện rời đi.

Dì lao công cả người vẫn còn run rẩy, vẫn chìm trong nỗi hoảng sợ cực độ: “An tiểu… thư, chuyện cô hứa với tôi có thể thực hiện ngay không?” “Được rồi, tôi sẽ đưa cho dì ngay.

Tốt nhất là cái miệng của dì nên kín một chút, nếu để lộ ra thì dì không những không lấy được tiền cứu mạng mà ngay cả công việc này cũng mất luôn đấy.” Việc tranh của Hạ Lạc bị hỏng là do Lạc Tinh sai khiến dì lao công cố ý làm hư.

Chồng của dì ấy bị suy thận, cần một số tiền lớn để chữa trị, Lạc Tinh đã lợi dụng điểm này để bắt dì ấy làm chuyện xấu.

“Tôi sẽ kín miệng mà An tiểu thư, tôi có chết cũng không nói đâu, nhất định không nói đâu…” Trong mắt Lạc Tinh xẹt qua một tia thiếu kiên nhẫn: “Biết rồi, tôi phải quan sát dì thêm vài ngày nữa để chắc chắn cái miệng dì đủ kín.” “An tiểu thư, tôi thật sự đang cần tiền gấp, có thể đưa cho tôi trước được không?” “Hừ, dì lo cái gì, tiền đáng lẽ thuộc về dì thì một xu tôi cũng không thiếu đâu.” Vừa về đến nhà họ Bùi, Hạ Lạc đã lao ngay vào việc tu sửa bức tranh.

Tuy có chút manh mối, nhưng cô vẫn chưa làm rõ được các chi tiết cụ thể.

Vốn là người cầu toàn, cô luôn muốn mọi thứ mình làm phải đạt đến độ hoàn mỹ nhất, nếu không sẽ chẳng thể nào dừng lại được.

Mãi đến khi Bùi Dĩ Thành đón Tiểu Ngải Ngải trở về, Hạ Lạc vẫn không hề hay biết, cho đến khi cô bé ôm lấy đùi cô, nũng nịu đầy thân thiết. "Mẹ Hạ Hạ đang làm gì thế ạ?

Tiểu khả ái về rồi mà mẹ cũng không biết." "Sao mọi người về sớm thế, mẹ còn chưa kịp nấu canh nữa." Hạ Lạc vỗ nhẹ vào trán mình, hôm nay cô định hầm canh sườn củ cải cho bảo bối nhỏ.

Tiểu Ngải Ngải nở nụ cười tươi rói: "Không sao đâu ạ, chúng ta có thể gọi đồ ăn ngoài mà, mẹ Hạ Hạ cứ bận việc của mẹ đi." "Đúng là chiếc áo bông nhỏ ấm áp của mẹ." "Tất nhiên rồi ạ, con là áo bông nhỏ của ba mẹ mà, hai người nhớ phải yêu con, sủng con và thương con thật nhiều đấy nhé." Bùi Dĩ Thành ôm lấy vai Hạ Lạc, liếc nhìn bức tranh trước mặt cô: "Đây chẳng phải là bức tranh em đã nộp trước đó sao?

Sao trên đó lại có vết nước thế này?" "Nghe bảo là dì lao công lúc dọn dẹp không cẩn thận làm đổ vào.

Sáng nay em vừa đến phòng tranh lấy về, đang nghĩ xem nên phục chế thế nào." Bùi Dĩ Thành nhướng mày: "Chuyện này là sao?" "Em cũng không rõ, nhưng camera giám sát đúng là hiển thị như vậy." "Có phải do Lạc Tinh làm không?" Hiện tại, ấn tượng của Bùi Dĩ Thành về Lạc Tinh vô cùng tệ hại.

Hạ Lạc mỉm cười nhẹ, rất hài lòng với biểu hiện của anh: "Em cũng không biết nữa, nhưng em cũng nghĩ giống anh vậy.

Không biết có phải chúng ta đa nghi quá không, nhưng bây giờ cứ có chuyện gì xảy ra là em lại muốn đổ hết lên đầu Lạc Tinh." "Xem ra chúng ta tâm đầu ý hợp đấy chứ." "Ai thèm tâm đầu ý hợp với anh chứ, biết đâu có người vẫn còn tơ tưởng đến bạn gái cũ, nên chuyện gì cũng liên tưởng đến người ta thì sao." Hạ Lạc lườm Bùi Dĩ Thành một cái, đôi mắt đen láy hơi nheo lại, ánh nhìn đầy vẻ quyến rũ.

Bùi Dĩ Thành không chịu nổi nữa, anh ôm lấy cổ Hạ Lạc, liên tiếp hôn lên má cô hai cái thật kêu: "Cái mùi giấm chua này, anh thật sự thích quá đi mất.

Lạc Lạc của chúng ta tiến bộ rồi nhé, đã biết ghen rồi, lợi hại thật đấy." Chẳng phải anh đang gián tiếp chê cô trước đây khờ khạo sao? "Thôi đi, đừng có mỉa mai em nữa, tránh ra nào." Nhìn thấy ba mẹ tình tứ với nhau, Tiểu Ngải Ngải che miệng cười khúc khích, vô cùng mãn nguyện.

Cô bé lạch bạch chạy về khu đồ chơi của mình, ngồi chơi xếp hình, giống như muốn dành không gian riêng cho hai người. "Em xem, con gái chúng ta hiểu chuyện chưa kìa." Bàn tay lớn của Bùi Dĩ Thành vẫn đặt trên eo Hạ Lạc, nhẹ nhàng mơn trớn.

Hạ Lạc vẫn chưa quen lắm với sự thân mật này, cô đẩy anh một cái: "Đừng nghịch nữa, em đi nấu cơm đây." "Ngải Ngải nói rồi, hôm nay chúng ta gọi đồ ăn ngoài." "Không được, em sẽ nấu cho hai người.

Đồ ăn ngoài nhiều calo mà lại không đủ dinh dưỡng, không được ăn." Hạ Lạc kiên quyết. "Anh không muốn em vất vả." "Không vất vả đâu, một lát là xong ngay thôi, anh đi chơi với Tiểu Ngải Ngải đi." Nhìn bóng lưng mảnh mai của Hạ Lạc, khóe miệng Bùi Dĩ Thành hiện lên một nụ cười lười biếng.

Có Hạ Lạc, anh thực sự cảm nhận được thế nào là một gia đình.

Hạ Lạc ở lì trong nhà suốt hai ngày để tu sửa bức tranh, không bước chân ra khỏi cửa nửa bước.

Nhìn bức tranh đã hoàn thiện, cô mỉm cười hài lòng.

Không phải cô tự phụ, nhưng dường như nó còn đẹp hơn cả bản gốc.

Sau khi hoàn thành mọi việc, Hạ Lạc đi tìm mẹ Lạc.

Đoạn ký ức bị đánh mất luôn là nỗi đau trong lòng cô, cô nhất định phải tìm lại được nó.

Nhìn căn biệt thự trước mắt, cô khẽ thở dài, vợ chồng nhà họ An quả nhiên là người tốt, lại có thể để cho mẹ Lạc ở một căn biệt thự đẹp thế này.

Vừa bước vào trong, Hạ Lạc đã nghe thấy tiếng đánh mạt chược ồn ào.

Một nhóm phụ nữ lớn tuổi ngồi trong phòng khách, gác chân lên ghế, vừa hút thuốc vừa cắn hạt dưa, mạt chược loảng xoảng.

Mùi trong nhà thật sự rất khó ngửi.

Trong mắt Hạ Lạc thoáng qua vẻ chán ghét, quả nhiên giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, không thể trông chờ loại người này ở biệt thự mà thay đổi được tính nết.

Người ngồi cạnh mẹ Lạc huých bà ta một cái.

Mẹ Lạc nhìn thấy Hạ Lạc, sắc mặt lập tức thay đổi, nói giọng mỉa mai: "Chà, con gái út của chúng ta về rồi đấy à.

Chương 2037

Tôi cứ tưởng bây giờ cô bám được vào đùi đại gia rồi thì sẽ không bao giờ về cái nhà này nữa chứ." Hạ Lạc đã quá quen với sự lạnh lùng châm chọc của bà ta, cô lạnh lùng đáp: "Tôi có chuyện muốn nói với bà, bảo bạn bè của bà tránh mặt một chút." "Có chuyện gì thì cứ nói ở đây, việc gì phải tránh?

Không thấy chúng tôi đang chơi hứng khởi sao?" Hạ Lạc mạnh tay ném chiếc túi xách xuống giữa bàn mạt chược, nhìn những người bạn của mẹ Lạc: "Mời mọi người rời đi cho." "Lạc Hạ, cô đủ lông đủ cánh rồi phải không?

Đây là nhà của tôi, chưa đến lượt cô ở đây làm loạn." "Tôi bảo mọi người rời đi!" Hạ Lạc trầm giọng quát, mặt đanh lại.

Mấy người bạn mạt chược nhìn nhau, chửi thầm một câu "đồ mất dạy" rồi bỏ về.

Mẹ Lạc thấy bạn bè lần lượt rời đi thì tức điên lên: "Lạc Hạ, rốt cuộc cô muốn làm gì?" "Tôi đến để hỏi bà một chuyện." "Chuyện gì?" "Đoạn ký ức mà tôi đã đánh mất rốt cuộc là gì?" Sắc mặt mẹ Lạc hơi biến đổi, rồi bà ta tỏ vẻ hả hê: "À, giờ lại nhớ đến chuyện đó rồi sao?

Định trả tôi bao nhiêu tiền đây?

Nếu cô trả giá cao, có lẽ tôi sẽ cân nhắc nói cho cô biết." "Tiền, tiền, tiền... từ nhỏ đến lớn bà chỉ biết đến tiền thôi sao?

Nếu bà còn chút tình nghĩa mẹ con nào, hãy nói cho tôi biết tất cả những gì đã xảy ra." Mẹ Lạc vẫn dửng dưng: "Đồ con gái lỗ vốn, uổng công tôi nuôi cô bấy lâu nay.

Cha mẹ ruột của chị gái cô còn cho tôi một căn biệt thự để ở, còn cô thì tôi chẳng xơ múi được gì, thế mà cô còn dám to tiếng với tôi, thật là láo xược." "Tôi nhắc lại, hãy nói cho tôi biết đoạn ký ức năm đó là gì?" "Không biết." "Bà nhất định biết, nói đi!" Mẹ Lạc tỏ vẻ mất kiên nhẫn: "Đã bảo không biết là không biết, cô bắt tôi nói cái gì cơ chứ?" "Bà muốn thế nào mới chịu nói?" "Rốt cuộc cô muốn biết cái gì?" Mẹ Lạc ướm hỏi. "Tôi muốn biết mình đã quên mất ai.

Tôi cảm giác mình đã quên đi một người rất quan trọng, tôi muốn biết người đó là ai!" Mẹ Lạc chưa kịp lên tiếng thì giọng của Lạc Tinh đã vang lên: "Còn có thể là ai nữa, chẳng phải là người đàn ông cô yêu sâu đậm sao?

Cô đúng là loại phụ nữ lăng loàn, năm xưa cô và người đàn ông đó mặn nồng thế nào, sau khi cô quên người ta, anh ta còn đến tận nhà hỏi thăm cô đấy.

Chính tôi và mẹ đã dọn dẹp đống hỗn độn cho cô, đuổi anh ta đi, nếu không cô nghĩ mình có thể leo lên được người đàn ông ưu tú như Bùi Dĩ Thành sao?

Đừng nằm mơ nữa." "Không thể nào." Hạ Lạc tái mặt, mồ hôi lạnh rịn ra trên trán. "Sao lại không thể?

Có cần tôi đưa số điện thoại cho cô tự đi xác thực không?" "Đưa đây!" "Đưa thì đưa, để tôi tìm xem nào." Lạc Tinh lật tìm trong danh bạ điện thoại. "Nghe cho kỹ này, tôi đọc cho mà chép." Lạc Tinh đắc ý đọc lên một dãy số. "Đây là số mà người đàn ông đó để lại mấy năm trước, mỗi lần đổi điện thoại tôi đều đồng bộ sang nên vẫn còn giữ.

Còn đối phương có đổi số hay không thì tôi không biết, cô tự gọi mà hỏi." Lạc Tinh nói như thể đó là sự thật.

Nhìn dãy số trên điện thoại, tim Hạ Lạc run rẩy, lòng cô rối bời.

Thấy Hạ Lạc có vẻ tin lời mình nói, Lạc Tinh càng đắc thế: "Hạ

Lạc, tôi biết cô từng yêu người đó lắm, hai người còn chung sống với nhau một thời gian dài, cô vốn chẳng còn trong trắng gì nữa đâu.

Chuyện sau này cô bị người ta cưỡng bức thực ra cũng chẳng có gì to tát, dù sao cũng không phải lần đầu.

Cũng may là Bùi Dĩ Thành rộng lượng mới chấp nhận hạng người như cô, đúng là tâm hồn cao thượng, trên đầu xanh cả cánh đồng cỏ rồi mà vẫn tưởng mình vớ được người phụ nữ tốt." "Không thể nào!" Hạ Lạc thấy đầu óc mình loạn hết cả lên, những gì Lạc Tinh nói cô không có một chút ấn tượng nào cả.

Nhưng những lời này vẫn khiến cô bị chấn động mạnh.

Bùi Dĩ Thành có thể chấp nhận việc cô bị cưỡng bức, nhưng chưa chắc đã chấp nhận được việc cô từng chung sống với người đàn ông khác, bởi vì chung sống là việc cô hoàn toàn tự nguyện.

Quan trọng hơn là, liệu cô có thực sự từng có một người bạn trai sâu đậm như thế không?

Nếu người đó tồn tại, sao họ lại chia tay? "Hạ Lạc, cô lúc nào cũng tự cho mình là đúng, coi thường tôi và mẹ, thực ra cô cũng chẳng tốt đẹp gì đâu.

Chúng ta tám lạng nửa cân thôi, chẳng ai hơn ai cả." Hạ Lạc hoảng hốt một chút rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Cô không mấy tin lời Lạc Tinh nói, trong ký ức của cô thực sự không có người đàn ông nào như thế. "Lạc Tinh, đừng tưởng tôi không biết những thủ đoạn của cô.

Bức tranh của tôi là do cô thuê người phá hoại đúng không?

Bây giờ lại định dùng những chuyện nực cười này để lừa tôi, cô tưởng Hạ Lạc tôi dễ bị bắt nạt thế sao?" "Tôi không biết cô đang nói gì.

Bức tranh của cô rõ ràng là bị dì lao công làm hỏng, liên quan gì đến tôi?

Đừng tưởng ba tôi coi trọng cô mà cô có thể tùy tiện vu khống tôi.

Chuyện tôi không làm, tuyệt đối tôi không nhận." Hạ Lạc không muốn nói chuyện với Lạc Tinh thêm nữa, cô quay sang mẹ Lạc: "Bà nói đi, mấy năm qua tôi đã trải qua những gì?" Mẹ Lạc và Lạc Tinh liếc nhau một cái, bà ta kiên quyết nói: "Những gì chị cô nói chính là toàn bộ sự thật.

Nếu cô không tin thì tôi cũng chịu, dù sao những gì cần nói chúng tôi đã nói hết rồi, tin hay không tùy cô." "Mọi người vẫn không chịu nói thật đúng không?" Lạc Tinh nhún vai: "Cô không tin thì tôi biết làm thế nào.

Nhưng tôi khuyên cô một câu, tốt nhất cô nên tự mình khai báo rõ ràng những chuyện rắc rối trong quá khứ với Dĩ Thành.

Nếu để anh ấy tự điều tra ra, tôi e là mối quan hệ giữa hai người sẽ không còn vui vẻ thế này đâu." "Chuyện giữa chúng tôi không cần cô quản." "Con khốn, cái gì mà chuyện giữa chúng tôi?

Nếu không phải cô chen ngang thì người ở bên cạnh Bùi Dĩ Thành bây giờ là tôi rồi, làm gì đến lượt cô!" "Nực cười, đến giờ mà cô vẫn còn mơ tưởng như vậy sao?

Bùi Dĩ Thành không thèm để mắt đến cô, Tiểu Ngải Ngải cũng không thích cô, từ đầu đến cuối chỉ có mình cô tự đa tình mà thôi." Lạc Tinh tức đến tím tái mặt mày: "Hạ Lạc, đừng có tự phụ quá, trèo cao ngã đau đấy.

Sẽ có ngày tôi giẫm nát cô dưới chân." "Vậy thì tôi chống mắt lên chờ xem.

Tôi cũng tặng lại cô câu đó, chúc cô may mắn." Hạ Lạc thấy không hỏi thêm được gì nên đành rời đi. "Tinh Tinh, sao con lại lừa Hạ Lạc?

Lý do con bịa ra nghe vô lý quá." "Vô lý thế nào cũng được, miễn là lừa được nó là xong.

Chương 2038

Hạ Lạc sốt sắng hỏi han như vậy chắc chắn là rất để tâm đến chuyện quá khứ.

Con không chịu nổi cảnh nó và Bùi Dĩ Thành mặn nồng bên nhau.

Dựa vào cái gì chứ?

Đó vốn dĩ phải là người đàn ông của con, là con rể của mẹ." Mẹ Lạc hoảng sợ: "Thế giờ phải làm sao?

Nếu nó biết được sự thật, mẹ không dám chắc nó sẽ nổi điên đến mức nào đâu." Mẹ Lạc nhớ lại cảnh năm xưa Hạ Lạc cầm dao định chém người mà vẫn còn thấy rùng mình.

Hạ Lạc mà phát điên thì đáng sợ lắm. "Thì làm sao được, nó có nhớ gì đâu.

Chỉ cần chúng ta không nhắc tới, nó sẽ không bao giờ biết được." "Lỡ như nó tự mình nhớ ra thì sao?" "Không nhanh thế đâu.

Chờ con chiếm được tài sản nhà họ An, tự khắc con sẽ có cách đối phó với nó, chẳng có gì phải sợ cả." "Nhắc đến lại thấy bực, sao con làm việc chậm chạp thế?

Bao nhiêu ngày rồi mà vẫn chưa có hành động gì, lẽ nào con định để vợ chồng nhà họ An phát hiện ra Hạ Lạc mới là con gái ruột của họ sao?" "Mẹ tưởng con không muốn chắc?

An Trường Hà thực sự quá tinh ranh, cả thằng cháu trai của ông ta cũng không phải dạng vừa.

Cả hai đều đề phòng con rất kỹ, giờ họ đã bắt đầu nghi ngờ con nhiều chuyện rồi." "Thế con có ngu không, sao còn đi phá bức tranh của Hạ Lạc?

Con muốn tự mình bại lộ sớm à?" "Tại con không chịu nổi chứ sao!

Vợ chồng nhà họ An muốn tổ chức triển lãm tranh cho nó, ông ba kia của con còn đặc biệt coi trọng tài năng của nó, làm sao con không tức cho được?" "Có gì mà phải tức, đó là ba ruột của người ta mà.

Tài năng của con nhỏ đó là do di truyền, cặp vợ chồng họa sĩ sinh ra con gái tài giỏi là chuyện đương nhiên." "Con không cam tâm!" "Không cam tâm cũng phải nhịn cho mẹ." "Mẹ, mẹ bảo nếu chúng ta tung hết chuyện quá khứ của Hạ Lạc ra thì có phải là tuyệt vời không?

Bùi Dĩ Thành và Hạ Lạc chắc chắn sẽ chia tay ngay lập tức." Mẹ Lạc đột ngột đứng phắt dậy, quát lớn: "Lạc Tinh, dẹp ngay cái ý nghĩ đó đi!

Chuyện trước đây nếu con dám hé răng nửa lời, cả hai chúng ta đều không có đường sống đâu.

Con có muốn chết thì cũng đừng kéo mẹ theo!" Mẹ Lạc thực sự nổi giận, bà ta run rẩy chỉ tay vào mặt Lạc Tinh.

Lạc Tinh đảo mắt: "Không nói thì thôi, mẹ làm gì mà kích động thế, đồ nhát gan." "Con chưa trải qua nên con không biết những người đó đáng sợ đến mức nào đâu.

Nếu để họ biết là do con tiết lộ ra ngoài, mẹ không dám chắc họ sẽ làm gì con, chặt chân chặt tay hay ném xuống biển cho cá ăn đâu." Mẹ Lạc từng bị đe dọa, thậm chí còn bị nhốt dưới đáy biển mấy tiếng đồng hồ, suýt nữa thì mất mạng.

Lạc Tinh nhớ lại bộ dạng thảm hại của mẹ khi được đưa về năm đó, tim cô ta khẽ run lên.

Cô ta thừa biết mức độ nghiêm trọng của chuyện đó, nên bao nhiêu năm qua, dù có hận Hạ Lạc đến đâu, muốn dùng trăm phương ngàn kế để hạ bệ Hạ Lạc, cô ta cũng tuyệt đối giữ kín, không dám hé lộ nửa lời về quá khứ. "Con nhất định sẽ không nói, nhưng khó mà bảo đảm Hạ Lạc sẽ không tự mình nhớ lại.

Bây giờ bên cạnh nó có Bùi Dĩ Thành, nó chẳng sợ gì cả.

Chỉ cần nó nhớ lại một vài mảnh vụn ký ức, chắc chắn Bùi Dĩ Thành sẽ giúp nó điều tra.

Chuyện nó mang thai cũng chẳng phải bí mật gì quá lớn, nói không chừng Bùi Dĩ Thành sẽ tra ra được." "Chuyện Hạ Lạc mang thai không quan trọng, họ có giỏi thì cứ tự đi mà tra.

Tra ra được thì cùng lắm là Hạ Lạc hận chết chúng ta thôi, miễn chuyện đó không phải do chúng ta tiết lộ là được, chúng ta không đắc tội nổi với những người đó đâu." Mẹ Lạc nói. "Con biết rồi." Hạ Lạc càng nghĩ càng thấy Lạc Tinh đang lừa mình.

Những lời thốt ra từ miệng cô ta cô chẳng tin lấy một chữ, Lạc Tinh đời nào chịu dễ dàng nói ra sự thật cho cô biết.

Cô gọi vào số điện thoại mà Lạc Tinh đưa, đó là một số không tồn tại, lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô tự nhủ với lòng mình rằng lời Lạc Tinh nói hoàn toàn không đáng tin.

Bùi Dĩ Thành nhận ra hôm nay Hạ Lạc có chút thẫn thờ, anh ôm lấy eo cô từ phía sau: "Sao thế em?

Tâm trạng không tốt à?" "Em lại đi tìm người phụ nữ đó, nhưng bà ta vẫn không chịu nói cho em biết.

Bùi Dĩ Thành, anh bảo em phải làm sao bây giờ?" Ánh mắt Bùi Dĩ Thành thoáng khựng lại: "Lạc Lạc, nếu em đã sẵn sàng đối mặt với tất cả và muốn thoát khỏi bóng ma quá khứ, vậy hãy kể cho anh nghe mọi chuyện đã xảy ra với em.

Anh cần biết chi tiết mới có thể giúp em được, nếu không anh chẳng biết phải bắt đầu từ đâu." Hạ Lạc tựa vào lòng Bùi Dĩ Thành.

Anh bế cô ngồi lên chiếc ghế treo ngoài ban công, cô vòng tay ôm eo anh, cả người rúc sâu vào lòng anh.

Chỉ có như thế này, cô mới không cảm thấy lạnh lẽo, mới có đủ dũng khí để nói ra toàn bộ chuyện quá khứ. "Lạc Lạc, đừng sợ, em nhớ được gì thì cứ nói nấy." Hạ Lạc hít một hơi thật sâu, nén lại nỗi sợ hãi trong lòng, bắt đầu hé mở từng chút một những ký ức còn sót lại.

Cô chỉ nhớ lúc đó một thiếu gia nhà giàu trong lớp mời cả hội đi quán bar chơi, rõ ràng chỉ gọi rượu trái cây nhưng không hiểu sao cô lại bị người ta đánh thuốc mê.

Khi tỉnh lại, cô đã đánh mất đời con gái, bị những kẻ hỗn tạp ở quán bar cưỡng bức.

Thật xui xẻo là đúng lúc đó cảnh sát mở đợt truy quét tệ nạn, tất cả bọn họ bị lùa vào một căn phòng, phải ôm đầu ngồi xổm dưới đất.

Lúc đó cô đã sợ đến phát khiếp, chỉ biết khóc và khóc, không thể tin nổi chuyện kinh khủng như vậy lại xảy đến với mình.

Nhưng những vết bầm tím trên cơ thể luôn nhắc nhở cô rằng tất cả đều là sự thật, cô đã không còn trong trắng nữa.

Cô không ngừng giải thích rằng mình bị cưỡng bức, nhưng chẳng ai tin, mọi người đều nghĩ bọn họ đang thác loạn tập thể.

Trong phòng ngoài cô ra thì toàn là đàn ông, thậm chí cảnh sát còn tìm thấy một vạn tệ tiền mặt trong túi xách của cô, bằng chứng rành rành.

Mẹ Lạc chạy đến, không thèm hỏi cô lấy một câu mà tát thẳng vào mặt cô mấy cái thật mạnh, từ chối nghe mọi lời giải thích.

Chương 2039

Cũng chính từ giây phút đó, cô hoàn toàn tuyệt vọng với người mẹ này.

Bọn họ đều bị đưa về đồn cảnh sát, bị giam giữ nửa tháng mới được thả về, nhưng chuyện này đã bị xé ra to.

Không biết tin tức rò rỉ từ đâu mà hầu như ai cũng biết chuyện xấu hổ của cô.

Sự việc còn bị lên báo, lan truyền khắp mạng xã hội.

Tiêu đề đó cô vẫn còn nhớ như in: "Sinh viên đại học thác loạn trong khách sạn bị cảnh sát bắt quả tang".

Ban đầu ảnh đã được làm mờ, nhưng sức mạnh của cộng đồng mạng thật kinh khủng, chẳng mấy chốc thông tin cá nhân của cô bị lùng sục sạch sẽ.

Mỗi ngày trước cổng trường đều có phóng viên chực chờ phỏng vấn và người hiếu kỳ vây quanh.

Cô không chỉ phải chịu đựng sự khinh bỉ, nhục mạ từ những người xung quanh mà còn phải gánh chịu muôn vàn lời đồn thổi ác ý.

Nhà trường chịu áp lực lớn nên liên tục khuyên cô chủ động thôi học.

Cô thà chết không chịu, cuối cùng giành được một suất chuyển đến đại học ở xa thành phố A.

Có lẽ vì thời gian trôi qua, mọi chuyện cũng dần lắng xuống, cuộc sống của cô cuối cùng cũng tìm lại được sự bình yên.

Trong thời gian học ở trường đại học nơi xứ người, cô bị khuyết mất một đoạn hồi ức.

Cô chỉ nhớ mình đã bảo lưu việc học một thời gian, nhưng khoảng thời gian đó xảy ra chuyện gì cô hoàn toàn không nhớ nổi.

Ký ức tiếp theo là sau khi tốt nghiệp, cô hoàn toàn cắt đứt quan hệ với mẹ Lạc.

Cô sống một mình nơi đất khách quê người nhưng dần dần mắc bệnh trầm cảm.

Lúc đầu không ảnh hưởng gì nhiều, nhưng sau đó tình trạng ngày càng nghiêm trọng.

Cô trở nên điên dại và bị chủ nhà trọ đưa vào bệnh viện tâm thần.

Trong bệnh viện, cô tình cờ gặp lại bác sĩ Dương, người từng tư vấn tâm lý cho cô trước đây.

Đó là quý nhân trong cuộc đời cô.

Bác sĩ Dương đã tận tình giúp cô điều trị, sau hơn nửa năm, cuối cùng cô cũng trở lại bình thường và bước ra khỏi bệnh viện tâm thần.

Cô vẫn còn nhớ mãi ngày hôm đó, khi ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm ôm lấy những đám mây trắng, trong vắt như một tấm gương soi.

Chỉ có đoạn ký ức bị khuyết thiếu là dù thế nào cô cũng không nhớ nổi, cứ hễ cố gắng nghĩ đến là bệnh lại tái phát, nên cô đành phải dừng lại.

Bùi Dĩ Thành siết chặt lấy Hạ Lạc, cơ thể anh không tự chủ được mà cứng đờ lại.

Chỉ nghe thôi anh cũng cảm thấy nghẹt thở.

Khi đó cô mới chỉ là một sinh viên đại học, vậy mà phải một mình chịu đựng nhiều đến thế.

Cơ thể Hạ Lạc vẫn hơi run rẩy, nhưng nói ra được cô cảm thấy nhẹ lòng hơn rất nhiều.

Những chuyện này cô đã chôn giấu trong lòng bao nhiêu năm qua, tưởng chừng như sắp nổ tung mất rồi. "Bùi Dĩ Thành, đó là toàn bộ quá khứ của em.

Em thực sự không tốt đẹp như anh tưởng tượng đâu.

Nhưng cho đến tận bây giờ, em vẫn khẳng định mình bị cưỡng bức, chứ không phải vì tiền mà bán thân như lời mọi người nói.

Em không phải hạng người đó, em không bao giờ làm chuyện như vậy." Cảm xúc của Hạ Lạc lại trở nên kích động.

Bùi Dĩ Thành nhẹ nhàng vỗ vai Hạ Lạc: "Lạc Lạc, anh biết rồi, thực sự không sao cả đâu.

Từ nay về sau em đã có anh và Ngải Ngải rồi.

Em đừng tưởng anh là người tốt lành gì, anh cũng có con riêng rồi đấy thôi, sao anh có thể chê cười em được chứ.

Anh tin tất cả những chuyện đó đều nằm ngoài ý muốn của em." Đôi mắt đen của Bùi Dĩ Thành khẽ lay động.

Anh biết Hạ Lạc rất nhạy cảm và yếu lòng, anh đã hứa sẽ không để tâm đến quá khứ của cô, nên bấy lâu nay anh không hề đào sâu hay điều tra, vì sợ Hạ Lạc sẽ nghĩ ngợi lung tung, cho rằng anh vẫn còn vướng bận.

Nhưng giờ xem ra, chuyện này dường như không hề đơn giản, Hạ Lạc giống như đã rơi vào một cái bẫy được sắp đặt sẵn. "Ngải Ngải nói anh cũng không biết mẹ ruột của con bé là ai, đang ở đâu, chuyện đó là thế nào vậy?" "Chuyện của anh cũng gần giống với hoàn cảnh của em, là tình một đêm thôi.

Chính anh cũng chưa từng gặp mặt người đó.

Năm đó anh đi chơi cùng đám bạn xấu rồi bị mắc bẫy.

Tiểu Ngải Ngải vừa sinh ra không lâu đã bị bỏ lại trước cửa nhà anh.

Lúc đó người phụ nữ kia che chắn rất kỹ, camera giám sát quay không rõ mặt, chỉ biết đó là một người phụ nữ dáng cao ráo và xinh đẹp." Hạ Lạc ngồi thẳng dậy, nhìn chằm chằm vào Bùi Dĩ Thành.

Anh ngượng ngùng gãi mũi: "Vậy nên chúng ta đừng có chê bai lẫn nhau được không?" "Bùi Dĩ Thành, anh thật là..." "Tuổi trẻ ngông cuồng mà em." "Chúng ta đúng là có duyên thật đấy." Hạ Lạc nói giọng chua xót. "Được rồi, những chuyện này coi như chính thức khép lại tại đây.

Anh bây giờ cũng có tuổi rồi, những chuyện như thế sẽ không bao giờ xảy ra nữa đâu." "Vâng, khép lại tại đây." "Lạc Lạc, muốn biết đoạn ký ức bị đánh mất của em là gì, anh buộc phải điều tra lại từ đầu đến cuối mọi chuyện của em.

Anh luôn cảm thấy có gì đó rất kỳ lạ, nhưng lại chưa nói rõ được là lạ ở chỗ nào." Hạ Lạc gật đầu: "Dĩ Thành, anh cứ yên tâm điều tra đi.

Chương 2040

Dù kết quả có thế nào em cũng chấp nhận.

Đã bị hàm oan bao nhiêu năm nay rồi, còn chuyện gì có thể tồi tệ hơn được nữa đâu." "Yên tâm đi, anh sẽ luôn ở bên cạnh cùng em đối mặt." Hai người đã bộc bạch hết bí mật của nhau, giống như vừa chọc thủng lớp ngăn cách cuối cùng, tình cảm giữa họ lại tiến thêm một bước dài.

Hạ Lạc cũng hoàn toàn yên tâm khi biết Bùi Dĩ Thành không có tình cảm với mẹ của Ngải Ngải.

Dù sau này người đó có xuất hiện, chắc cũng không phải là trở ngại quá lớn. "Đúng rồi, hôm nay em đi tìm người phụ nữ đó thì gặp Lạc Tinh.

Cô ta nói ký ức em đã quên là về một người đàn ông, em còn từng chung sống với anh ta nữa, nhưng cuối cùng lại chia tay.

Có điều em không tin lời cô ta nói." Hạ Lạc vừa nói vừa thận trọng quan sát nét mặt của Bùi Dĩ Thành.

Thấy anh vẫn bình thản, cô không đoán được anh đang nghĩ gì nên vội vàng giải thích: "Lúc mới nghe thì em có hơi hoảng loạn, nhưng nghĩ kỹ lại thì thấy không thể nào.

Đoạn ký ức em bị mất chỉ chưa đầy một năm, lúc đó em vừa mới trải qua chuyện kinh khủng như vậy, sao có thể chấp nhận một người đàn ông khác, lại còn chung sống với người ta nữa chứ.

Hơn nữa, ngoài đoạn đó ra thì ký ức của em hoàn toàn liền mạch, nên lời Lạc Tinh nói không hề hợp logic tí nào." Nụ cười trên môi Bùi Dĩ Thành ngày càng rộng mở.

Nghĩ lại sự lo lắng trước đây của mình, anh thấy thật nực cười, đúng là anh đã lo xa quá rồi. "Này, Bùi Dĩ Thành, em đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy, anh cười cái gì chứ?" Hạ Lạc cảm thấy lòng dạ bồn chồn không yên. "Những gì em nói anh đều tin mà.

Bây giờ em còn chưa cho anh chạm vào người, anh không tin mấy năm trước em lại có thể chấp nhận một người đàn ông nào đó đâu.

Dù sao anh cũng là người đàn ông cực phẩm, chẳng lẽ lại thua kém mấy cậu trai trẻ hay sao." Hạ Lạc nghĩ nếu trong miệng mình đang có ngụm nước, chắc chắn cô sẽ phun thẳng vào mặt anh mất.

Trai trẻ cái gì chứ!

Người đàn ông này nói chuyện ngày càng hóm hỉnh, mà cũng ngày càng mặt dày, hạng lời này mà cũng nói ra được. "Đừng có làm bộ đáng thương như thế, chuyện này cần phải từ từ chứ." Hạ Lạc lí nhí, da mặt cô tất nhiên không thể dày bằng Bùi Dĩ Thành được. "Sau này nếu anh có 'không làm ăn gì được' thì chắc chắn là lỗi của em đấy, tại em bắt anh phải nhịn lâu quá mà." "Đủ rồi, đừng nói nữa, anh không biết xấu hổ à?" Bùi Dĩ Thành ôm Hạ Lạc cười trầm thấp, Hạ Lạc cảm thấy cả người như muốn tan chảy vì giọng nói của anh.

Người đàn ông này đúng là một cực phẩm đầy quyến rũ, nếu là trước đây, cô đã sớm đầu hàng vô điều kiện rồi.

Chỉ là cô của hiện tại, sau khi trải qua quá nhiều biến cố, đôi khi trở nên khá lãnh cảm.

Cô chỉ vừa mới bắt đầu có lại chút thiện cảm với đàn ông thôi.

Cô cũng thấp thỏm, không biết mình có thể hoàn toàn chấp nhận Bùi Dĩ Thành từ tâm hồn đến thể xác hay không. "Lạc Lạc, khi nào em có thể chấp nhận anh thì nhất định phải ra hiệu cho anh biết nhé." Hạ Lạc tức giận dậm chân: "Bùi Dĩ Thành, anh im miệng ngay cho em, em không chịu nổi anh nữa rồi!" "Ha ha ha!" Tiểu Ngải Ngải ngơ ngác nhìn ba mẹ đùa giỡn, không hiểu chuyện gì mà ba mình lại vui đến thế.

Cô bé lắc lư cái thân hình nhỏ nhắn: "Ba mẹ ơi, hai người đang nói gì thế, nói cho Ngải Ngải nghe với để con cũng được vui lây." "Đi chỗ khác chơi đi tiểu khả ái, con thì biết cái gì." "Ba mẹ không nói sao con biết được ạ?" "Không phải chuyện con nên nghe đâu." Tiểu Ngải Ngải hứ hứ hai tiếng, khoanh hai cánh tay nhỏ trước ngực, phồng má phụng phịu: "Bây giờ mẹ Hạ Hạ chỉ yêu mỗi ba thôi, ba cũng chỉ yêu mỗi mẹ Hạ Hạ, trong lòng hai người không còn chỗ cho con nữa rồi.

Con không ở với ba mẹ nữa đâu, con đi bụi đây, tạm biệt nhé!" Tiểu Ngải Ngải vờ đeo chiếc ba lô nhỏ lên vai, ra vẻ sắp sửa đi ra ngoài.

Hạ Lạc vội vàng kéo cô bé vào lòng, hôn lấy hôn để: "Người mẹ yêu nhất vẫn là con mà." "Thật không ạ?

Sao con thấy không tin chút nào hết." "Vậy phải làm sao con mới tin?" "Con muốn mẹ hôn lên má con này, hôn lên mũi này, hôn lên môi này, hôn cho nước miếng đầy mặt con luôn ấy." Hạ Lạc phì cười, cái sở thích quái đản gì thế này không biết: "Được rồi, được rồi, mẹ chiều con hết." Hạ Lạc ôm chặt cô bé trong lòng, hôn không ngừng nghỉ, lại còn cù vào phần thịt mềm bên eo cô bé: "Tiểu khả ái, nói xem, còn muốn đi bụi nữa không hả?" "Ha ha ha, không ạ, không ạ, con không đi nữa đâu." "Thật hay giả đây?" "Mẹ ơi con sai rồi, Tiểu Ngải Ngải biết lỗi rồi, ha ha ha, mẹ ơi buông con ra đi mà!" Thấy cô bé cười đến hụt cả hơi, Hạ Lạc mới chịu buông ra.

Cô bé chớp chớp đôi mắt to tròn, định rặn ra vài giọt nước mắt nhưng rặn mãi chẳng được, đành phải bỏ cuộc. "Giả vờ khóc khó quá đi mất!" Hạ Lạc suýt thì cười ngất với cô bé này.

Cô không hiểu nổi vì sao lại có người mẹ nỡ lòng vứt bỏ một đứa trẻ đáng yêu đến thế này, chỉ cần nhìn thôi là tim cô đã tan chảy rồi.

Chẳng mấy chốc đã đến ngày Bùi Dĩ Thành đưa Hạ Lạc về gặp cha mẹ mình.

Hạ Lạc đã tự tay chuẩn bị quà cho ông bà Bùi.

Trên đường đến nhà họ Bùi, tiểu khả ái cứ bám lấy Hạ Lạc không rời.

Hạ Lạc cũng có chút lo lắng, cô cứ ôm chặt Tiểu Ngải Ngải trong lòng, cơ thể cứng nhắc vô cùng. "Mẹ Hạ Hạ thả lỏng ra nhé, đừng sợ, Ngải Ngải sẽ giúp mẹ mà, ông nội bà nội đều là người tốt lắm." "Tiểu khả ái, mẹ không sợ đâu." Hạ Lạc hít một hơi thật sâu.

Dạo này Tiểu Ngải Ngải ngày càng bụ bẫm hơn.

Bùi Dĩ Thành xót Hạ Lạc vất vả nên định bế cô bé thay cô, nhưng Tiểu Ngải Ngải lại bĩu môi thật dài: "Ba xấu xa, con không thèm ba bế đâu, người ba cứng ngắc hà, chẳng thoải mái gì hết." "Mẹ Hạ Hạ của con gầy thế kia, sao bế nổi cái đồ tròn trùng trục như con được.

Con không biết thương mẹ Hạ Hạ của con à?" Tiểu Ngải Ngải xị mặt: "Mẹ ơi, Ngải Ngải béo lắm ạ?" Hạ Lạc lườm Bùi Dĩ Thành một cái.

Chút cân nặng này của Tiểu Ngải Ngải đối với cô chẳng thấm tháp gì, từ nhỏ cô đã không được nuông chiều, việc nặng nhọc gì cũng từng làm qua. "Đừng nghe ba con nói bậy, con chẳng béo tí nào đâu." "Oa oa oa, mẹ nhất định là đang an ủi con thôi, con phải giảm cân đây, ai cũng đừng có cản con!" "Tiểu khả ái nào đang than vãn thế kia, về đến cửa nhà rồi còn kêu ca cái gì thế?" Giọng của Lục Tử Đồng từ trong nhà vọng ra.

Tiểu khả ái vùng vẫy đòi xuống đất rồi chạy tót vào trong, lao thẳng vào lòng Lục Tử Đồng: "Bà nội, bà nội, bà nội ơi, Tiểu Ngải Ngải nhớ bà lắm, nhớ đến đau cả tim luôn đây này." Lục Tử Đồng bế cô cháu nội lên, cái bế này suýt chút nữa làm cụp cả cái lưng già của bà.

Bà không nhịn được mà nắn nắn mấy cái trên người Tiểu Ngải Ngải: "Dạo này ba con cho con ăn cái gì mà sao lại tăng cân nhiều thế này?" Tiểu Ngải Ngải dõng dạc nói: "Bà nội ơi, con không béo đâu, con không béo tí nào hết á." "Thì béo một chút cũng xinh mà." "Không được, con phải giảm cân thôi, nhất định phải giảm cân." Tiểu Ngải Ngải nắm chặt nắm đấm nhỏ. "Ông nội có làm món sườn xào chua ngọt mà con thích nhất đấy, con chắc chắn là không ăn chứ?" Tiểu Ngải Ngải thầm nuốt nước miếng, cái đầu nhỏ lắc như trống bỏi, còn đưa tay che lấy đôi tai nhỏ của mình một cách đáng yêu: "Không ăn, không ăn đâu, mọi người đừng có dụ dỗ con." "Thật sự không ăn à?" Bùi Lệ Hành cũng đi tới nựng cái má bánh bao của cô cháu gái. "Ăn ạ, phải ăn chứ, ăn xong rồi con mới giảm cân!" Lời nói ngây ngô của Tiểu Ngải Ngải khiến mọi người cười rộ lên, bầu không khí lập tức trở nên vô cùng ấm áp.

Lục Tử Đồng dời tầm mắt sang người Hạ Lạc, vừa nhìn thấy đôi mắt bà liền hơi sáng lên.

Chương 2041

Hạ Lạc không giống như những gì bà tưởng tượng, ánh mắt cô trong veo như nước, ngũ quan đoan chính, gương mặt trái xoan truyền thống.

Dù không phải sắc nước hương trời nhưng nhìn vào lại thấy đặc biệt thoải mái.

Bùi Dĩ Thành vừa định giới thiệu, bé Ngải Ngải vốn là một "cái loa nhỏ" đã nhanh nhảu lên tiếng trước: "Ông nội bà nội, đây chính là mẹ Hạ Hạ của con, là người Hạ Lạc mà con thích nhất, hai người nhất định phải yêu quý mẹ nhé." Lục Tử Đồng khẽ nhéo chóp mũi nhỏ của bé: "Đồ hay nói này, câu này con đã nói rất nhiều lần rồi, tai bà nội sắp mọc kén luôn rồi đây." "Thế bà thấy mẹ Hạ Hạ của con thế nào?

Bà cứ im lặng mãi làm con bất an lắm.

Bà sờ thử tim nhỏ của con đi, đang đập nhanh lắm này." Hạ Lạc nhìn bé Ngải Ngải hết lòng bảo vệ mình thì vô cùng khẩn trương, cô muốn nói gì đó nhưng lại chẳng biết nói gì.

Cô thật sự sợ ba mẹ Bùi sẽ nghĩ là do cô dạy bé nói như vậy, khiến họ có ấn tượng xấu về mình.

Có những chuyện nếu làm quá lên sẽ không hay, sự bảo vệ của Ngải Ngải chính là như vậy.

Bùi Dĩ Thành siết chặt bàn tay nhỏ của cô, ra hiệu cho cô yên tâm.

Tính tình Ngải Ngải thế nào cả nhà đều rõ, ba mẹ Bùi tuyệt đối sẽ không nghĩ nhiều.

Lục Tử Đồng nhìn Hạ Lạc lần nữa rồi nói: "Những gì Ngải Ngải thích, bác đều thích.

Hạ Hạ đúng không, vào nhà đi cháu." Hạ Hạ.

Cách xưng hô đơn giản của Lục Tử Đồng khiến tảng đá đè nặng trong lòng Hạ Lạc lập tức rơi xuống: "Bác trai, bác gái, đây là quà con chuẩn bị cho hai bác, hy vọng hai bác sẽ thích ạ." "Có quà thì đương nhiên là bác thích rồi." Lục Tử Đồng ôn hòa mỉm cười, nhận lấy món quà từ tay Hạ Lạc.

Tâm trí Hạ Lạc vừa mới định thần lại thì câu nói tiếp theo của Lục Tử Đồng đã ập đến: "Hạ Hạ, có phải cháu nghĩ bác chắc chắn sẽ làm khó cháu không?" Hạ Lạc ngẩn người, thành thật đáp: "Nhìn bé Ngải Ngải, con có thể đoán được bác gái là một người rất tốt.

Tất cả những lo lắng của con đều là vì con không tự tin vào bản thân mình." Lục Tử Đồng nhướng mày, cảm thấy cô gái này khá thuần phác, đúng là tốt hơn người phụ nữ Lạc Tinh kia nhiều.

Lạc Tinh đó, ánh mắt lúc nào cũng toát ra vẻ phong tình lẳng lơ, chẳng trách ngay cả bé Ngải Ngải cũng không ưa nổi. "Tự ti cái gì chứ, con trai bác đã nhìn trúng cháu, bác cũng đã để cháu bước chân vào cửa nhà này rồi, lúc ra ngoài phải tự tin lên một chút, hiên ngang mà đi." "Vâng, thưa bác gái." "Được rồi, không cần phải khép nép quá, cứ xem như nhà mình, thả lỏng ra chút đi, đừng làm bầu không khí căng thẳng thế." "Vâng ạ." Bùi Lệ Hành cũng bật cười, ông còn tưởng con trai út mắt nhìn không tốt lại tìm thấy một người phụ nữ tâm cơ thâm trầm, ai ngờ lại là một "khúc gỗ" ngốc nghếch thế này, khẩu vị thay đổi lớn thật đấy. "Mẹ ơi mẹ ơi, đừng sợ, ông nội bà nội đều là người rất tốt." Hạ Lạc hơi ngại ngùng: "Ngải Ngải, mẹ không có sợ mà." "Thế mẹ cười một cái đi, dáng vẻ nghiêm túc của mẹ chẳng đáng yêu chút nào cả." Nghe vậy, Hạ Lạc khẽ nhếch môi, bé Ngải Ngải vẫn không hài lòng, lắc lắc cái đầu nhỏ: "Thế này không được đâu, phải tươi tắn hơn nữa cơ.

Nhìn tay con này, smile, smile!" Lần này Hạ Lạc cười rạng rỡ hơn, thậm chí còn phát ra tiếng cười khì khì.

Ngải Ngải hài lòng, Lục Tử Đồng bật cười thành tiếng, ngay cả Bùi Lệ Hành cũng khẽ nhếch khóe môi.

Nhìn phản ứng của mọi người, Hạ Lạc muộn màng nhận ra mình vừa làm trò cười, mặt đỏ bừng lên.

Cô cưng chiều quẹt mũi Ngải Ngải, cái đồ nhỏ đáng yêu này đúng là đến để trêu chọc cô mà, hại cô một phen xấu hổ thế này.

Lục Tử Đồng nói chuyện xưa nay không khách sáo, bà quay sang bảo Bùi Dĩ Thành: "Bạn gái con có phải bị ngốc không?" Chẳng ngờ lại bị bé Ngải Ngải trêu đùa, tính cách này của Ngải Ngải nếu là con trai thì không biết sẽ trêu ghẹo các cô gái đến mức nào nữa.

Lục Tử Đồng tuy miệng không khách khí nhưng trong lòng lại tăng thêm một phần thiện cảm với Hạ Lạc.

Không vì gì khác, chỉ vì cô đã nuôi dạy Ngải Ngải thành một "viên thịt nhỏ" kháu khỉnh, lại còn đáp ứng mọi yêu cầu của bé.

Chỉ điểm này thôi cũng đủ làm người làm bà nội như bà mãn nguyện rồi.

Thời nay không ít người trẻ chẳng có chút kiên nhẫn nào với trẻ con.

Bà nhìn người vốn trọng duyên phận, Hạ Lạc này bà nhìn thấy không ghét chút nào. "Mẹ, đó là thuần khiết." Hoàn toàn không liên quan gì đến từ ngốc cả.

Hạ Lạc không những không ngốc mà còn là một người phụ nữ thông minh, có suy nghĩ và nguyên tắc riêng của mình. "Bà nội, mẹ là vì yêu con thôi, bà đừng hiểu lầm người ta nha." Bé Ngải Ngải cũng vội vàng giúp đỡ vì sợ bà nội hiểu lầm.

Mẹ Hạ Hạ của bé không phải kẻ ngốc đâu, ngược lại còn đặc biệt thông minh nữa, cái gì cũng biết, bé sùng bái nhất luôn. "Ngải Ngải, giờ có phải con hết yêu bà rồi không, chỉ yêu mỗi mẹ Hạ Hạ thôi đúng không?" Đôi mắt Ngải Ngải đảo liên tục: "Làm sao có chuyện đó được ạ, con yêu bà nội nhất nhất luôn, ông nội có thể chứng minh mà." Bùi Dĩ Thành nhún vai: "Chuyện này ba chứng minh không nổi đâu." "Ông nội, ông biến xấu rồi, ông không yêu con nữa." "Sao ông lại không yêu con được chứ?" "Vậy ông chứng minh cho con xem đi, không chứng minh được tức là ông không yêu con." Bùi Dĩ Thành: "..." Lục Tử Đồng cười không ngớt: "Ngốc chưa, từng tuổi này rồi còn bị cháu gái cho vào tròng, thật mất mặt." Hạ Lạc cứ cúi gằm đầu, ảo não vì hành động lúc nãy của mình, chẳng lẽ lại để lại ấn tượng "kẻ ngốc" trong mắt ba mẹ Bùi sao.

Cô thật sự muốn tìm một cái lỗ để chui xuống cho xong.

Thế nhưng nghe gia đình họ trò chuyện, cô lại cảm thấy rất tốt, đây quả là một gia đình ấm áp. "Được rồi, Bùi Dĩ Thành, mau dắt người của con đi ăn cơm thôi, đợi hai đứa lâu lắm rồi đấy." Khóe miệng Bùi Dĩ Thành cong lên một độ cong đẹp mắt: "Vâng, thưa mẹ." Lòng Hạ Lạc hoàn toàn thả lỏng, bé Ngải Ngải nắm tay lại, hô khẽ: "Yes!" Đây là lần đầu tiên Hạ Lạc ăn cơm cùng ba mẹ Bùi, suốt cả buổi cô đều khẩn trương vô cùng.

Lục Tử Đồng liên tục gắp thức ăn cho cô, bà gắp gì cô ăn nấy.

Lục Tử Đồng cũng thật tinh quái, chỉ cần Hạ Lạc không lên tiếng, bà cứ gắp mãi, gắp mãi để xem cô gái này khi nào mới biết mở miệng từ chối.

Bùi Dĩ Thành ban đầu cứ mặc kệ, nhưng thấy mẹ mình không có ý định dừng lại, anh đành nhẹ giọng nhắc: "Mẹ, đủ rồi, sức ăn của Lạc Lạc không nhiều đâu." "Mẹ có gắp cho con đâu mà con nói nhiều thế, lo ăn phần mình đi." Bùi Dĩ Thành sao không hiểu ý mẹ mình, anh nháy mắt với Hạ Lạc nhưng cô chẳng thèm nhìn, cứ cắm cúi ăn lấy ăn để.

Anh lại ra hiệu cho Ngải Ngải, nhưng cái đồ ham ăn kia đã lâu không được ăn cơm ông nội nấu nên cũng chỉ lo ăn thôi.

Bùi Dĩ Thành cảm thấy lực bất tòng tâm, thôi kệ, lát nữa ăn no quá thì cho cô uống chút thuốc trợ tiêu hóa vậy.

Bùi Lệ Hành thì rất vui khi thấy bạn gái của con trai và cháu gái nhiệt tình ủng hộ món ăn mình nấu như vậy.

Nhìn hai kẻ ham ăn đang miệt mài kia, trông họ giống hai mẹ con thật sự, hèn gì lại hợp duyên nhau đến thế.

Cuối cùng, bé Ngải Ngải cũng dừng lại, cái bụng nhỏ càng thêm tròn ủng.

Bé hầm hừ nhìn Bùi Lệ Hành, vẻ mặt ủy khuất: "Ông nội, con hết yêu ông rồi.

Rõ ràng con đang muốn giảm cân mà, cứ thế này con sẽ biến thành heo con mất thôi." "Không sao, ông nội không chê con đâu, con biến thành heo con thì vẫn là cháu gái cưng của ông." "Nhưng mà sẽ không xinh đẹp nữa." "Sao lại thế được, mặt của cháu là xinh đẹp nhất rồi." Lục Tử Đồng chỉ vào Hạ Lạc: "Ngải Ngải nhìn vị này xem, còn lợi hại hơn cả con đấy." Thực ra Hạ Lạc đã no từ lâu, chỉ là không biết từ chối sự nhiệt tình của Lục Tử Đồng thế nào.

Nghe bà nói với Ngải Ngải như vậy, cô suýt nữa thì nghẹn, hình như cô lại làm mất mặt nữa rồi.

Chương 2042

Lần đầu đến nhà bạn trai mà ăn nhiều như vậy, người ta sẽ nghĩ cô là đồ thùng cơm sao?

Liệu có nghĩ cô sẽ ăn sập cả nhà họ không?

Chắc là dọa mọi người sợ rồi.

Hạ Lạc vừa ngẩng đầu đã thấy ánh mắt trêu chọc của Lục Tử Đồng, gương mặt nhỏ lại đỏ bừng lên.

Xong rồi.

Lục Tử Đồng giờ đã có thể khẳng định, cô gái này đúng là người thẳng tính, không có nhiều tâm cơ, giám định hoàn tất. "Được rồi Hạ Hạ, ăn không hết thì thôi, cháu có ngốc không thế, bác gắp bao nhiêu cũng ăn hết bấy nhiêu, có cần phải thật thà quá mức vậy không?" "Con... cảm thấy..." Đồ người lớn dụng tâm nấu ra thì không nên lãng phí, nhất là khi đã gắp vào bát mình rồi.

Nếu cô không ăn thì sẽ rất lãng phí.

Từ nhỏ cô đã chịu khổ, thường xuyên ăn không đủ no, mặc không đủ ấm nên đã sớm hình thành thói quen không lãng phí thức ăn.

Rõ ràng lời đã đến cửa miệng nhưng lưỡi Hạ Lạc cứ như thắt nút lại, mãi không nói được một câu hoàn chỉnh.

Lục Tử Đồng thấy cô nghẹn lời khổ sở như vậy thì không biết nói gì hơn, bà chỉ vào mũi mình, bày ra một nụ cười mà bà tự cho là thân thiện nhất: "Hạ Lạc, bác trông giống yêu quái lắm sao?" Có đến mức dọa người ta sợ đến nỗi nói không nên lời thế không chứ. "Dạ, không có ạ." "Thế sao cháu lại sợ bác?" "Dạ không có ạ." Cô cũng chẳng biết tại sao, chỉ là cảm thấy đặc biệt không tự nhiên.

Lục Tử Đồng lắc đầu, nhìn Bùi Dĩ Thành với nụ cười đầy ẩn ý, điềm tĩnh nói: "Thì ra con thích kiểu này." Hạ Lạc nhìn Bùi Dĩ Thành đầy vô tội, anh nhìn đôi mắt như chú hươu nhỏ của cô thì càng thấy vui, sủng nịnh nói: "Đây tuyệt đối là một sự ngoài ý muốn." Anh không phải đặc biệt thích kiểu con gái nào, chỉ là người con gái anh yêu vừa vặn lại có dáng vẻ này, anh cũng chẳng có cách nào khác.

Thích đến mức không chịu được thì biết làm sao đây?

Ngay cả quá khứ của cô có vết nhơ gì, anh cũng đều chấp nhận hết. "Răng mẹ sắp rụng vì chua rồi đây." "Mẹ già ơi, đừng thế mà, chỉ cho phép mẹ với ba làm tụi con ê răng thôi sao, thỉnh thoảng cũng phải để tụi con làm hai người thấy chua một chút chứ." "Đúng vậy, ông nội bà nội ngày nào cũng khoe ân ái, giờ đến lượt gia đình ba người tụi con rồi." Bé Ngải Ngải lẩm bẩm.

Lục Tử Đồng bảo Hạ Lạc: "Sau này cháu nên học tập bé Ngải Ngải nhiều vào." Hạ Lạc quyết định học hỏi: "Học cái gì ạ?" "Học cách trở thành một kẻ hay nói, cháu ít lời quá đấy." "Vâng ạ." "Mẹ Hạ Hạ ơi, để con dạy mẹ cho, con thích nói chuyện lắm." "Cảm ơn bảo bối nhé." "Moah moah!" Trong mắt bé Ngải Ngải lóe lên tia sáng tự hào, bé quả nhiên là em bé thông minh nhất, bà nội còn bảo bé dạy mẹ cơ mà. "Sướng nhất con rồi nhé." Lục Tử Đồng cười nói.

Ngải Ngải ăn no uống đủ lại bắt đầu nhảy nhót, bé leo lên người Lục Tử Đồng, hôn lấy hôn để khiến mặt bà đầy nước miếng: "Bà nội, bà nội, con yêu bà, con yêu bà nhất nhất luôn." "Bà có mang quà cho cháu đây, cháu đoán xem là gì nào?" Mắt Lục Tử Đồng sáng lên: "Quà gì thế con?" "Tự tay con làm đấy nhé, không có ai giúp đỡ đâu." "Ngoài việc chơi búp bê, xếp hình ra, con còn biết làm gì nữa?" Lục Tử Đồng thực sự đoán không ra. "Bà nội xấu xa, bà lại coi thường người ta rồi." "Bà chịu thua, không đoán được." Ngải Ngải chu môi nhìn sang Bùi Lệ Hành: "Ông nội, ông đoán xem?" Bùi Lệ Hành suy nghĩ một chút rồi cười nói: "Có phải tranh con vẽ không?" Gần đây bé toàn theo Hạ Lạc học vẽ tranh mà. "Vẫn là ông nội thông minh nhất, bà nội ngốc xít." "Con bé ranh này, đang trong lòng bà mà dám nói thế à, tin bà ném con ra ngoài không?" Ngải Ngải đáng yêu nhún vai: "Bà mà nỡ thì con cũng không có ý kiến gì đâu ạ." Lục Tử Đồng thân thiết cụng trán với con bé: "Con đúng là sinh ra để trị bà nội mà." Tính tình bà sắc sảo là thế, nhưng vì có đứa cháu gái này mà cả người bà đều trở nên dịu dàng hẳn đi. "Bà đừng nói vậy mà, con là cháu gái báu vật của bà mà." Món quà Ngải Ngải chuẩn bị là một bức tranh gia đình, trên đó ngoài ông nội bà nội, bác và ba, còn có cả Hạ Lạc nữa.

Cả nhà nắm tay nhau thành một vòng tròn lớn, cùng nhau xoay vòng vui vẻ dưới bầu trời xanh mây trắng.

Ngải Ngải mới học vẽ chưa lâu nhưng rất có thiên phú, hình người vẽ không giống lắm nhưng phối màu rất táo bạo, các chi tiết cũng rất tinh tế.

Nhìn vào chiều cao và quần áo, có thể xác định rõ ràng ai là ai.

Phía dưới còn có một hàng chữ nguệch ngoạc, rõ ràng là do bé tự viết: Mẹ đến rồi, vui quá.

Lục Tử Đồng và Bùi Lệ Hành nhìn bức tranh mà mắt hơi đỏ lên.

Cháu gái của họ thực sự quá thiếu thốn tình mẫu tử.

Họ là ông bà dù có đối xử tốt với bé nghìn lần vạn lần đi nữa cũng không thể thay thế được vai trò của người mẹ.

Nghĩ đến đây, Lục Tử Đồng nhìn sâu vào Hạ Lạc một cái.

Nếu người phụ nữ này đúng như những gì bà thấy, giữ vững được sơ tâm thì cũng là một lựa chọn phù hợp.

Nhưng nếu là cô dạy Ngải Ngải vẽ như vậy thì tâm tư của cô có phần quá sâu sắc rồi. "Hạ Lạc, đây là cháu dạy Ngải Ngải vẽ sao?"

Hạ Lạc vô cùng thấp thỏm, không biết Ngải Ngải vẽ cái gì mà sắc mặt ba mẹ Bùi lại không đúng như vậy.

Cô rất tò mò không biết con bé vẽ gì. "Con vẫn luôn dạy Ngải Ngải vẽ tranh, nhưng con không biết con bé vẽ cái này, con chưa từng nhìn thấy nó." "Mẹ Hạ Hạ tất nhiên chưa thấy rồi, con vẽ xong là giấu ngay vào hộp mật mã của con mà, chỉ mình con xem được thôi nhé, mọi người không ai biết mật mã đâu." "Dĩ Thành, con cũng không biết à?" "Con nên biết sao?" Bùi Dĩ Thành ngơ ngác.

Lục Tử Đồng chuyển bức tranh của Ngải Ngải cho Hạ Lạc và Bùi Dĩ Thành xem, hai người xem xong lòng cũng thấy xót xa.

Ngải Ngải vỗ ngực mình, dõng dạc tuyên bố: "Sau này con sẽ trở thành một họa sĩ giống như mẹ, mọi người mau tranh thủ xin chữ ký của con đi, sau này sẽ rất đáng giá đấy." Nói xong, con bé tự bịt miệng cười hì hì, trông ngốc nghếch mà vui vẻ làm sao. "Được được, cho bà nội xin chữ ký trước nào." Lục Tử Đồng cực kỳ phối hợp, tìm một cây bút đưa cho Ngải Ngải.

Con bé cầm bút xong bỗng ngẩn người, sầu não cắn đầu bút.

Thôi xong, hình như bé chưa biết viết tên mình, chữ Bùi nhiều nét quá, khó viết chết đi được. "Con viết đi chứ." Ngải Ngải hừ một cái rồi nghĩ ra gì đó, bé vẽ liền ba vòng tròn lên bức tranh: "Bà nội, sau này đây chính là chữ ký của con." Không ngờ rằng chữ ký này sau này lại nổi tiếng khắp nơi, khiến bao nhiêu người tranh nhau bắt chước.

Tất nhiên, đó là chuyện của sau này. "Con bé ranh này, rõ ràng là không biết viết mà." "Con mới có bốn tuổi thôi mà, con mà biết viết thì chẳng phải thành yêu tinh nhỏ rồi sao?" Ngải Ngải lý sự thiên kinh. "Con vốn dĩ là một yêu tinh nhỏ hay hành hạ người khác mà." "Bà nội đừng nói thế, người ta sẽ ngượng lắm đó." Ngải Ngải giả vờ ôm cái cằm tròn nhỏ của mình.

Ăn tối xong, Hạ Lạc định vào bếp giúp thu dọn thì bị Bùi Lệ Hành cản lại.

Chương 2043

Ngải Ngải nói: "Mẹ Hạ Hạ ơi, việc nhà cứ giao cho ông nội lo ạ." Hạ Lạc nháy mắt với Bùi Dĩ Thành, anh nhún vai ra vẻ mình cũng không biết làm, anh vào chỉ tổ làm loạn thêm.

Việc nhà trong gia đình đều do ba anh làm, từ nhỏ anh đã chẳng phải đụng tay vào. "Vậy anh học đi chứ." "Không học đâu, dù sao sau này chúng ta về nhà ăn cơm cũng không nhiều, thỉnh thoảng làm phiền lão ba một chút ông ấy sẽ rất vui lòng.

Ở nhà không phải đã có em rồi sao, em chịu khó vất vả chút vậy, anh chỉ có thể phụ giúp em thôi." Bùi Lệ Hành không giống như Diệp Tử Hạo, ông có thể không nấu cơm là không nấu.

Lục Tử Đồng kém ông nhiều tuổi, lấy được bà ông đã mãn nguyện lắm rồi.

Tất cả việc nhà ông đều bao hết, lúc đầu cũng không thạo nhưng việc nhà chỉ cần chịu học là sẽ làm được.

Sự cưng chiều này lan sang cả hai con trai.

Không phải ông không muốn có con gái, nhưng con trai trong mắt ông cũng là báu vật, cũng cần được sủng ái.

Trong quan niệm của ông, nam tử hán đại trượng phu, không biết vào bếp cũng chẳng có gì mất mặt.

Chỉ cần chân thành yêu thương vợ, biết ơn sự hy sinh của vợ, cố gắng giúp đỡ những việc nhỏ là đã là một người đàn ông tốt rồi. "Anh cũng biết tính toán thật đấy." "Chịu thôi, mắt nhìn tốt, chọn được một cô bạn gái đảm đang mà." Hạ Lạc lườm Bùi Dĩ Thành một cái, ý bảo anh thu liễm lại chút, Lục Tử Đồng và Ngải Ngải vẫn còn ở đây kìa.

Bùi Dĩ Thành lại được đà lấn tới, ôm lấy vai cô: "Sợ gì chứ, ba mẹ anh đã chấp nhận em rồi.

Đúng như anh dự đoán, anh biết chỉ cần họ gặp em là sẽ thích em ngay mà." "Anh đừng thế này, ngại chết đi được." "Có gì mà ngại chứ, em không thể cởi mở hơn chút sao?" "Anh thích phụ nữ cởi mở à?" Hạ Lạc nheo mắt.

Bùi Dĩ Thành cười gượng: "Làm gì có, anh chỉ thích kiểu như em thôi, dáng vẻ nào cũng thích." Hạ Lạc quan sát Bùi Dĩ Thành một lát rồi kết luận: "Em cứ cảm thấy dạo này anh đang xuân tâm manh động, muốn 'trèo tường' rồi đấy." Bùi Dĩ Thành suýt nữa nghẹn: "Lạc Lạc, đừng nói đùa kiểu lạnh sống lưng này được không, tim anh chịu không nổi đâu." "Em nói thật đấy, ánh mắt anh đã tố cáo anh rồi." "Lạc Lạc, em oan uổng cho anh quá, anh phải kiện lên cấp trên thôi." "Haha, trêu anh thôi mà, sao anh chẳng biết đùa gì hết vậy." "Anh chẳng thích trò đùa này của em tí nào." "Vậy sau này tập cho quen đi." Cô biết tính cách mình có khiếm khuyết, vì từng chịu tổn thương nên trở nên quá lạnh nhạt, đối với người đàn ông mình yêu, cô cũng không thể thay đổi trong một sớm một chiều.

Cô sẽ từ từ chuyển biến, quan tâm đến Bùi Dĩ Thành nhiều hơn. "Lạc Lạc, anh thích chính là con người em hiện tại, em không cần miễn cưỡng mình phải thay đổi gì cả." "Em không miễn cưỡng, là chính em muốn thay đổi.

Không, hiện tại em đã đang dần thay đổi rồi, không phải cố ý, tất cả chỉ vì anh và Ngải Ngải thôi." "Đừng làm khó bản thân, cứ thuận theo tự nhiên là tốt rồi." Cách đó không xa, Ngải Ngải và Lục Tử Đồng cũng đang thì thầm to nhỏ: "Bà nội nhìn xem, ba mẹ con có phải rất ân ái không?" "Cái tuổi nhỏ xíu này mà biết thế nào là ân ái sao?" "Biết chứ ạ, ân ái chính là ân ái thôi." Lục Tử Đồng nảy sinh ý định hóng hớt: "Ba mẹ con có ngủ cùng nhau không?" Ngải Ngải suy nghĩ một hồi rồi nghiêm túc đáp: "Dạ không có ạ, mẹ Hạ Hạ buổi tối đều về nhà, à, dạo trước mẹ ngủ cùng con." "Vậy sao." "Đúng ạ, bà nội hỏi chuyện này làm gì thế?" "Vì ba con chắc chắn sẽ tranh mẹ Hạ Hạ với con, nên bà nội phải nghĩ cách giúp con trước xem phải làm sao." Lục Tử Đồng lại dấn thân vào con đường "hại" con trai mình.

Ngải Ngải trợn to mắt, không thể tin nổi: "Tại sao ba lại tranh mẹ với con?

Mẹ là mẹ của con, chứ có phải mẹ của ba đâu." "Ba con có phải rất hay bám lấy mẹ Hạ Hạ của con không?" "Đúng ạ, thường xuyên lén ôm mẹ Hạ Hạ, con đều nhìn thấy hết.

Lúc mẹ Hạ Hạ dạy con vẽ tranh, ba còn đuổi tụi con đi nữa." "Thế thì con phải cảnh giác rồi.

Sau này con sẽ chẳng còn cơ hội ngủ với mẹ Hạ Hạ đâu, vì ba con chắc chắn sẽ giành ngủ với mẹ cho xem." Ngải Ngải nhíu chặt đôi mày, suy nghĩ về vấn đề nan giải này: "Thế thì sao được, thỉnh thoảng con cho phép hai người ngủ chung thôi, chứ ngày nào cũng ngủ chung thì con biết làm sao, đây là mẹ của con mà." Lục Tử Đồng nhún vai, không nói thêm gì nữa: "Cái đó bà cũng không biết nữa." Cháu gái bà thông minh như thế, lại tinh quái như quỷ, bà tin là mình nói đến mức này con bé chắc chắn đã hiểu.

Sau này hẳn là có kịch hay để xem đây. "Ba xấu xa mà dám giành mẹ với con, xem con xử lý ba thế nào." Ngải Ngải nắm tay lại, thầm hạ quyết tâm trong lòng.

Không ai được phép cướp mất mẹ của bé. "Bà nội sẽ ủng hộ con chứ?" "Tất nhiên rồi, trong nhà này bà yêu con nhất mà." "Cảm ơn bà nội yêu quý của con, moah moah!" Trên đường về, Ngải Ngải được Hạ Lạc bế ngồi ở phía sau.

Bùi Dĩ Thành cứ cảm thấy sống lưng lạnh toát, khẽ quay đầu lại liền thấy ánh mắt con gái nhìn mình rất không đúng, dường như đang đề phòng điều gì đó. "Ngải Ngải, con nhìn ba làm gì thế?

Buồn ngủ thì ngủ đi, đừng có quậy nữa." "Ba ơi, con hỏi ba một câu." Ngải Ngải nghiêm túc nói.

Bùi Dĩ Thành nhướng mày: "Con gái rượu, mời nói." "Mẹ là của ba hay là của con?" Hạ Lạc bật cười ngay lập tức, khóe môi Bùi Dĩ Thành cũng giật giật: "Sao con lại hỏi thế?" "Câu trả lời của ba là gì, rốt cuộc là của ba hay của con?" Ngải Ngải rất kiên trì. "Là của chúng ta mà, là mẹ của con, là vợ của ba." "Ai là vợ anh chứ, đừng có nói bậy." Hạ Lạc không tự nhiên phản bác. "Đúng thế, đâu phải vợ ba, đây là mẹ của con mà." Bùi Dĩ Thành cũng không tranh luận thêm về vấn đề này, chỉ đơn giản nghĩ rằng trẻ con hỏi vậy là vì cảm giác không an toàn, muốn được xác nhận lại thôi. "Được được được, là mẹ của con." Lúc này Ngải Ngải mới mỉm cười, đưa tay ôm lấy mặt Hạ Lạc: "Mẹ ơi, mẹ dọn qua ở cùng tụi con đi.

Mẹ thấy rồi đó, ông nội bà nội đều thích mẹ, sau này nhất định sẽ để mẹ và ba kết hôn mà, mẹ dọn qua đi có được không?" "Chuyện này...

Ngải Ngải à, mẹ và ba vẫn chưa kết hôn mà." "Chưa kết hôn cũng ở chung được mà, phòng của Ngải Ngải rộng lắm, sau này mẹ ngủ cùng Ngải Ngải nha." "Ngải Ngải à..." "Mẹ ơi, mẹ ơi, con yêu mẹ lắm, con chẳng muốn rời xa mẹ tí nào hết.

Con muốn mỗi ngày đều được nằm trong lòng mẹ ngủ, tỉnh dậy là thấy mẹ luôn.

Được không mẹ, mẹ đồng ý đi mà.

Con mới có bốn tuổi thôi, bé xíu xiu thế này mà từ nhỏ đã không có mẹ, đã bỏ lỡ nhiều lắm rồi." "Đồ bám người" lại bắt đầu dở chiêu, Bùi Dĩ Thành rất vui lòng đứng ngoài xem thành quả.

Cuối cùng, Hạ Lạc cũng mủi lòng: "Vậy được rồi." Ngải Ngải phấn khích: "Ba ơi, quay đầu lại, qua nhà mẹ đi, tối nay dọn hành lý luôn." Bùi Dĩ Thành bật cười, chỉ tay về phía trước: "Bảo bối, nhà mẹ Hạ Hạ của con ở hướng đó, không cần quay đầu, cứ đi thẳng là được." "Vậy ạ, thế thì nhanh lên nhanh lên, tụi mình đi dọn nhà thôi!" "Ngải Ngải, tối nay muộn quá rồi, để mai hãy đi." "Hành lý có thể mai dọn, nhưng từ tối nay mẹ phải qua nhà mình rồi.

À không, sau này đó cũng là nhà của mẹ nữa." Ngải Ngải vô cùng mạnh mẽ, dáng vẻ toát lên vẻ không cho phép phản kháng.

Hạ Lạc dở khóc dở cười, nhéo má bé một cái.

Đôi khi cô thật sự không hiểu con bé này rốt cuộc bao nhiêu tuổi, một đứa trẻ hơn bốn tuổi mà thông minh đáng yêu, lại có chủ kiến như thế này cô thật sự chưa từng thấy qua. "Được, sau này nơi nào có Ngải Ngải thì nơi đó là nhà của mẹ." Sắc mặt Bùi Dĩ Thành thay đổi, anh đưa tay che miệng khẽ ho.

Hạ Lạc biết anh có ý gì nhưng lười để ý.

Đi chấp nhặt với một đứa trẻ chuyện này vừa thiếu phong độ vừa chẳng có ý nghĩa gì. "Lạc Lạc, có phải em quên điều gì rồi không?" "Cái gì cơ, em không biết." Hạ Lạc giả vờ không hiểu. "Nơi nào có anh mới là nhà của em, chứ không phải Ngải Ngải." Bùi Dĩ Thành cảm thấy thật đau lòng.

Chương 2044

"Ba ơi, ba có biết xấu hổ không, sao ba cứ giành mẹ với con thế?" Ngải Ngải nổi giận, xị mặt xuống.

Bà nội nói quả không sai, ba toàn thích giành mẹ với bé thôi, thật không biết xấu hổ.

Bé là trẻ con mà ba cũng chẳng nhường lấy một tí. "Ngải Ngải, mẹ con trước hết là vợ của ba, sau đó mới là mẹ của con." "Không biết đâu, tóm lại là mẹ của một mình con thôi, không liên quan đến ba." "Ngải Ngải, con làm thế là không được đâu nhé." Ngải Ngải rúc vào lòng Hạ Lạc, đôi tay nhỏ ôm chặt lấy cô, liên tục khẳng định, mặt và cổ đều đỏ ửng lên: "Của con, của con, là của một mình con thôi!" Hạ Lạc lườm Bùi Dĩ Thành một cái, cái đồ lớn đầu rồi mà còn chấp nhặt với trẻ con chuyện này, rốt cuộc anh muốn làm gì chứ. "Ngải Ngải, mẹ là của con, của một mình con thôi." "Mẹ ơi, mẹ đừng tưởng con là trẻ con mà cố tình dỗ con nhé, con không còn nhỏ nữa, cái gì con cũng biết hết đấy." Hạ Lạc chưa bao giờ dám xem nhẹ Ngải Ngải: "Mẹ không lừa con, mẹ thực sự là của con mà." "Thế thì con yên tâm rồi, mẹ phải nhớ kỹ lời mẹ nói đấy nhé." "Tất nhiên rồi, mẹ là người lớn, nói lời phải giữ lấy lời chứ." Bùi Dĩ Thành cũng không quá bận tâm đến sự thay đổi đột ngột này của Ngải Ngải.

Ngay tối hôm đó, anh đã thu dọn đồ đạc của Hạ Lạc mang qua, và tất nhiên là cô bị Ngải Ngải độc chiếm.

Anh cũng chẳng có ý kiến gì, coi như cho Hạ Lạc chút thời gian để thích nghi.

Những ngày tiếp theo, anh bắt đầu bắt tay vào điều tra chuyện của Hạ Lạc.

Chuyện năm xưa dù sao cũng từng được báo chí đưa tin rầm rộ, rất nhiều việc vẫn có thể tìm thấy manh mối, cơ bản giống như những gì Hạ Lạc đã kể.

Bất kể là các bộ phận liên quan hay dư luận, tất cả đều khẳng định rằng nữ sinh viên năm đó không biết liêm sỉ, quan hệ nam nữ hỗn loạn bên ngoài, đa số đều là những lời chỉ trích cô.

Bùi Dĩ Thành đọc hết những báo cáo này, chỉ cảm thấy lòng thắt lại.

Anh nhớ ra rồi, anh có biết về chuyện này.

Thời gian đó anh vừa phát sinh quan hệ với một người phụ nữ xa lạ, đang thấy ghê tởm chuyện đó nên khi thấy tin tức này chỉ cười lạnh một cái rồi không chú ý nữa.

Không ngờ giờ đây anh lại có mối liên kết với cô gái đáng thương này, khiến anh nhận ra những chi tiết mà có lẽ mọi người đã bỏ qua.

Không tra thì không biết, tra rồi mới thấy đầy rẫy những nghi điểm.

Anh chỉ có thể tra được những thứ trên bề mặt, tức là những sự thật đã được định sẵn, còn tra sâu hơn nữa thì chẳng tìm thấy gì cả.

Giống như đã bị ai đó cố tình xóa sạch dấu vết vậy.

Nếu còn sót lại dù chỉ một chút dấu vết nhỏ, sự nghi ngờ của Bùi Dĩ Thành cũng không sâu sắc đến thế.

Hạ Lạc chỉ là một nữ sinh đại học bình thường, tại sao chuyện này lại bị xóa sạch sành sanh như vậy?

Chuyện của cô ảnh hưởng lớn nhất chẳng qua là nhà trường và mẹ con họ Lạc.

Nhà trường tự nhiên sẽ không có khả năng lớn đến thế, mẹ con họ

Lạc thì càng không phải nói, họ chẳng thèm bận tâm đến chuyện này đâu.

Xem ra, nước thực sự rất sâu. "Bùi Dĩ Thành, muộn thế này rồi sao anh còn chưa ngủ?" Hạ Lạc thấy đèn phòng làm việc vẫn sáng nên bước vào, thấy anh đang dựa vào ghế, mày nhíu chặt như đang suy nghĩ điều gì đó.

Bùi Dĩ Thành không nghe thấy, Hạ Lạc lại gọi thêm một tiếng: "Bùi Dĩ Thành!" "Lạc Lạc, có chuyện gì vậy em?" "Em phải hỏi anh có chuyện gì mới đúng, em gọi anh hai tiếng rồi, anh đang nghĩ gì thế?" Nghĩ đến chuyện vừa tra được, Bùi Dĩ Thành đưa tay kéo Hạ Lạc vào lòng.

Cô giật mình, vội ôm chặt lấy cổ anh, nhưng lại đang ngồi dang chân trên đùi anh, mặt không nhịn được mà đỏ lên.

Chỉ có điều lúc này tâm trí Bùi Dĩ Thành rõ ràng không đặt vào đó, anh chỉ nhìn cô bằng ánh mắt tràn đầy xót xa. "Sao vậy anh?

Sao lại nhìn em bằng ánh mắt đó, em có gì không ổn à?" Hạ Lạc ngơ ngác. "Mấy ngày nay anh đang tra lại chuyện cũ của em.

Anh phát hiện ra sự việc này phức tạp hơn anh tưởng nhiều, phía sau chắc chắn còn ẩn giấu điều gì đó.

Có người đã che đậy mọi chuyện rất kỹ, anh muốn tra sâu hơn nhưng lại gặp cản trở khắp nơi.

Hiển nhiên những gì dư luận biết được không phải là sự thật.

Lạc Lạc, em thực sự bị oan." "Thật sao?

Thật sự là như vậy sao?" Vành mắt Hạ Lạc lập tức đỏ hoe, nước mắt lã chã rơi xuống.

Bao nhiêu năm qua, cô vẫn luôn sống dưới bóng đen của chuyện đó, giờ đây Bùi Dĩ Thành không chỉ tin cô mà còn tìm ra được những điểm bất thường.

Điều này có nghĩa là một ngày nào đó cô có thể được minh oan, tất cả những sỉ nhục đổ lên đầu cô đều có thể được rửa sạch. "Đừng khóc, bất kể mất bao lâu, phải trả giá thế nào, anh nhất định sẽ điều tra rõ ràng, trả lại sự thật cho em." Nghe vậy, Hạ Lạc bỗng chốc trở nên lo lắng: "Anh nói thế là ý gì?

Tiếp tục tra nữa sẽ gặp nguy hiểm phải không?" Bùi Dĩ Thành ôn hòa mỉm cười: "Sao có thể chứ, anh chỉ lỡ lời thôi, em đừng để bụng." "Bùi Dĩ Thành, em ghét nhất là bị người khác lừa dối, nhất là người em quan tâm.

Em không muốn anh giấu em điều gì, có chuyện gì nhất định phải nói rõ với em.

Những uất ức em chịu đã là chuyện quá khứ rồi, em cũng đã quen rồi, anh xem giờ em vẫn sống tốt đấy thôi.

Tuy em khao khát mọi người biết được sự thật, nhưng điều đó không quan trọng bằng sự an toàn của anh.

Nếu tiếp tục điều tra làm anh gặp nguy hiểm thì hãy dừng lại ở đây đi, dù sao thì anh cũng đã tin em rồi." Còn về những người cô không quan tâm, họ nghĩ gì cô thực sự không còn để tâm nữa.

Việc chứng minh sự trong sạch tuy quan trọng, nhưng tuyệt đối không thể để người mình yêu bị tổn thương, đó không phải là kết quả cô muốn thấy.

“Em ngốc thật đấy, anh hiện giờ vẫn chưa điều tra ra được rốt cuộc là ai chỉ thị, làm sao biết được đối thủ mạnh đến mức nào chứ, đừng có lo hão.” Hạ Lạc khẽ chau mày: “Vậy thì đừng tra nữa.” “Đã bắt đầu rồi, sao có thể dừng lại được.

Lạc Lạc, anh không phải một mình, sau lưng anh còn có gia tộc, có nhà ngoại, chúng ta mấy nhà gắn bó chặt chẽ, người bình thường không dám dễ dàng đụng vào anh đâu, cứ yên tâm đi, không đáng sợ như em nghĩ đâu.” Hạ Lạc biết rõ gia thế của Bùi Dĩ Thành, kinh tế của cả thành phố A đều nằm trong tay mấy đại gia tộc bọn họ, kẻ có mắt thật sự không dám động vào: “Nhưng mà...” “Làm gì có nhiều nhưng mà thế, Hạ Lạc Lạc, phàm sự gì cũng nên nghĩ theo hướng tích cực, đừng bi quan như vậy có được không?” “Em không phải bi quan, em chỉ trân trọng tất cả những gì khó khăn lắm mới có được, anh và Ngải Ngải hiện tại là những gì em quan tâm nhất, anh biết không?” “Chúng ta mãi mãi là của em, người khác có muốn cướp cũng không cướp được, cứ yên tâm đi.” Hạ Lạc còn định nói gì đó nhưng đã bị Bùi Dĩ Thành chặn môi lại.

Đối với sự thân mật như thế này, cô vẫn còn chút căng thẳng, nhưng chỉ cần nghĩ đây là người đàn ông mình yêu, cô liền có thể thả lỏng.

Chương 2045

Cô khẽ mở làn môi, phối hợp với nhịp điệu của anh, coi đây là chuyện tốt đẹp nhất giữa những người tình.

Đáy mắt Bùi Dĩ Thành xẹt qua một tia cười ý nhị, xem ra thời gian qua rèn luyện rất tốt, ai đó đã có tự giác của một người bạn gái rồi.

Đây quả là một hiện tượng tốt, nói không chừng chẳng bao lâu nữa anh có thể tiến thêm bước nữa.

Anh cũng phát hiện ra một bí mật nhỏ, đối đãi với cô gái này nhất định phải dịu dàng, chỉ cần vừa dịu dàng, cô ấy liền giống như say rượu, hoàn toàn không tìm thấy đông tây nam bắc, mơ mơ màng màng mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Về phương diện này, cô ấy thực sự là quá non nớt, chẳng có chút kinh nghiệm nào.

Hạ Lạc bị bế về phòng mà vẫn chưa kịp phản ứng, Bùi Dĩ Thành từ phía sau ôm chặt lấy cô, thở dốc để bình phục sự xao động trong lòng.

Hạ Lạc cảm nhận được phản ứng sinh lý của ai đó, đột nhiên tỉnh táo lại, vừa nhìn đã thấy mình đang ở trong phòng Bùi Dĩ Thành, cô lắp bắp hỏi: “Sao em... lại ở đây?” “Anh bế em vào đấy, có người đắm đuối đến mức quên hết tất cả luôn.” “Nói bậy bạ gì đó, rõ ràng là anh lợi dụng em.” Bàn tay lớn của Bùi Dĩ Thành không tự chủ được mà luồn vào dưới vạt áo của Hạ Lạc.

Hạ Lạc thót tim, nhịp tim tăng nhanh nhưng lại không ngăn cản.

Nhưng đúng lúc này, tiểu Ngải Ngải đá phăng cửa phòng, hò hét chạy vào: “Mẹ ơi, mẹ ơi, mẹ ở đâu?” Cô nhóc mắt nhắm mắt mở, đá văng đôi giày rồi leo lên giường.

Bùi Dĩ Thành sợ tới mức vội vàng rụt tay lại, quấn chăn che đậy sự chật vật của mình.

Hạ Lạc cũng lăn một vòng, đón lấy thân hình tròn lẳn của tiểu Ngải Ngải ôm vào lòng, giả vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra: “Ngải Ngải, mẹ đây.” “Dạ, có mẹ là tốt rồi, ôm chặt con nhé.” Tiểu Ngải Ngải mơ màng, nhắm hai mắt lại rồi tiếp tục ngủ khì khì.

Bùi Dĩ Thành thở dài một hơi, nhìn đứa nhỏ trong lòng Hạ Lạc mà chân mày nhíu chặt, thật muốn đóng gói nhóc con đáng yêu này gửi về nhà ông bà nội, đúng là quá vướng víu.

Có con bé ở đây, cảm giác làm chuyện gì cũng không tiện.

Bầu không khí tốt đẹp đêm nay, mắt thấy sắp được như ý nguyện thì lại bị con nhóc thối này phá hỏng.

Hạ Lạc nhìn dáng vẻ nghẹn khuất của Bùi Dĩ Thành, muốn cười mà không dám cười vì sợ làm tiểu Ngải Ngải thức giấc.

Đây thật sự không phải vấn đề của cô, cô cũng không định từ chối, ai ngờ giữa chừng lại nhảy ra một tiểu Ngải Ngải chứ.

“Em bế Ngải Ngải về phòng ngủ đây, anh nghỉ sớm đi, đừng nghĩ nhiều nữa, mai rồi tính tiếp.” “Không muốn, chúng ta cùng ngủ đi.” “Em sợ anh lại phải đi tắm nước lạnh đấy, thôi nghỉ ngơi đi, đừng quậy nữa.” Bùi Dĩ Thành nhớ lại lần trước đi tắm rồi bị sốt, vành tai đỏ lên một cách khả nghi: “Chuyện từ bao lâu rồi, có thể đừng nhắc nữa được không?” “Chuyện đã xảy ra rồi muốn phủ nhận cũng không được, chúc ngủ ngon.” Hạ Lạc bế tiểu Ngải Ngải về phòng, vừa ra khỏi cửa phòng, tiểu Ngải Ngải liền mở mắt ra, làm gì còn vẻ gì là đang ngủ nữa.

Ba thối, chỉ biết tranh giành mẹ với mình, bắt nạt trẻ con.

Lần này nếu không phải giữa chừng con bé bị buồn tiểu tỉnh giấc thì mẹ đã bị cướp mất thật rồi, đợi đến sáng mai tỉnh lại chắc chắn con bé sẽ không tìm thấy người đâu, bọn họ nhất định sẽ lại tìm lý lẽ để lừa con bé cho xem.

Rất tiếc là Hạ Lạc không nhìn thấy những biểu cảm này của Ngải Ngải.

Trong mắt Hạ Lạc, tiểu Ngải Ngải dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ bốn tuổi, tuy thông minh sớm nhưng chắc chắn không có nhiều mưu mẹo xoay chuyển như vậy.

Khi Hạ Lạc đặt con lên giường, tiểu Ngải Ngải trở mình, chậm rãi mở mắt, giọng mềm mại: “Mẹ ơi, chúng ta đang ở đâu ạ?” Trái tim Hạ Lạc như tan chảy, sao lại có đứa trẻ đáng yêu thế này chứ: “Ở trên giường công chúa của con đấy, ngoan nào, thời gian không còn sớm nữa, ngủ sớm đi, mai còn phải đi học nữa.” “Dạ, mẹ ngủ ngon, con buồn ngủ quá.” Tiểu Ngải Ngải hóa thân thành bé ngoan.

Hạ Lạc ôm lấy thân hình nhỏ bé của con vào lòng, đặt một nụ hôn lên trán con: “Bé con ngủ ngon.” Ngày hôm sau, Hạ Lạc mang bức tranh đã phục hồi xong đến phòng tranh, nhưng cô chỉ cho An Trung Chính xem một chút rồi định mang về luôn.

Ở nơi có Lạc Tinh, cô thật sự không muốn lãng phí tâm huyết của mình.

Trong mắt An Trung Chính là sự kinh ngạc không che giấu nổi: “Hạ Hạ, bức họa này còn kinh diễm hơn cả trước kia.” “Tổng thanh tra quá khen rồi.” Thái độ của Hạ Lạc lúc nào cũng có vẻ xa cách.

“Chuyện triển lãm tranh lần trước tôi nói với cô, cô cân nhắc thế nào rồi?” “Tôi không muốn mở.” Hạ Lạc từ chối.

Cô vẫn giữ lý do đó, không muốn quá nổi tiếng, cứ làm một họa sĩ vô danh thầm lặng thế này cũng chẳng có gì không tốt.

Những người biết thưởng thức tranh của cô tự nhiên sẽ trả giá cao, cô không cần phải đi tranh giành mấy hư danh đó.

An Trung Chính nhìn Hạ Lạc với vẻ nuối tiếc: “Hạ Lạc, cô nghĩ lại xem, đừng từ chối nhanh như vậy.” “Tổng thanh tra, tôi đã nghĩ rất kỹ rồi, cảm ơn anh và bác An đã ưu ái, tôi thấy trạng thái hiện tại của mình rất tốt.

Nói thật với anh, tâm lý của tôi không tốt, rất dễ bị sụp đổ, danh tiếng đối với tôi có lẽ là một loại gánh nặng, sẽ ảnh hưởng đến việc sáng tác của tôi.” “Hạ Lạc, thật sự cơ hội hiếm có, cô là người có tài, tôi không muốn tài năng đó bị mai một trong tay mình.” Hạ Lạc biết An Trung Chính luôn đặc biệt trân trọng người có tài, anh là một người lãnh đạo tốt, chỉ cần bản thân có năng lực, anh nhất định sẽ cho cơ hội, nhưng hiện tại thời cơ thật sự không đúng.

Cô có quá nhiều nỗi lo, không muốn rước họa vào thân.

“An tổng thanh tra, anh không hề làm mai một tôi, đây là lựa chọn của chính tôi, không liên quan gì đến người khác cả, anh không cần phải thấy áy náy.” Hạ Lạc khẽ mỉm cười.

An Trung Chính ngẩn người một lát, nhìn người phụ nữ thanh cao thoát tục như hoa cúc, cuối cùng thở dài một tiếng: “Nếu cô đã nghĩ kỹ rồi thì tôi tôn trọng lựa chọn của cô.” “Cảm ơn An tổng thanh tra.” “À đúng rồi, chuyện bức tranh của cô bị hỏng lần trước, trong lòng tôi đã có đối tượng nghi vấn, tôi và Dĩ Thành đã bàn bạc rồi, tạm thời không động thủ, đợi thời cơ chín muồi mới hành động.

Cứ yên tâm, tôi sẽ làm cho không khí của cả phòng tranh trong lành hơn, đến lúc đó cô có thể yên tâm giao tranh cho tôi.” Chỉ bằng lý do này mà muốn Lạc Tinh rời khỏi phòng tranh, An Trường Hà bên kia có đồng ý thì bà bác dâu bảo vệ con gái của anh cũng sẽ không đời nào đồng ý.

Đối tượng nghi vấn?

“Thật sự không phải dì lao công sao?” “Dĩ nhiên không phải, người đứng sau là Lạc Tinh.

Cô yên tâm, những uất ức cô phải chịu tôi đều biết và nhớ rõ, sẽ dần dần tính sổ với cô ta.” “Quả nhiên là cô ta.” “Yên tâm, cô ta không nhảy nhót được bao lâu nữa đâu, hiện tại bác tôi cũng dần nhìn rõ bản chất của cô ta rồi, cô ta không thích hợp tiếp quản phòng tranh.” Hạ Lạc thấy cảm động, nhìn người đàn ông cao lớn trước mắt, bấy lâu nay luôn che chở cô như một người anh trai, cô thật tâm cảm kích, chỉ là cô không giỏi diễn đạt tình cảm của mình, mỗi lần giao tiếp với anh đều chỉ có thể lạnh lùng, cô đã quen như thế.

“Cảm ơn anh.” Ngoài ba chữ này ra, cô không biết phải nói gì thêm.

“Đây không hoàn toàn là công lao của tôi đâu, còn có Dĩ Thành nhà cô nữa.” “Không phải ‘nhà em’.” “Dĩ Thành thì lại nghĩ như vậy đấy.” Sắc mặt Hạ Lạc cực kỳ không tự nhiên: “Tổng thanh tra, anh đừng chọc em nữa.” “Đúng rồi Hạ Lạc, nếu tôi để Lạc Tinh rời khỏi phòng tranh, để bầu không khí của phòng tranh trở lại như trước, cô có nguyện ý tiếp tục ở lại đây không?” “Vốn dĩ em cũng đâu có định rời đi.” Hạ Lạc ngơ ngác không hiểu tại sao An Trung Chính lại nói vậy.

“Cô thật sự không có ý định rời đi sao?” “Em từng nghĩ nếu phòng tranh bị Lạc Tinh thâu tóm, không có chỗ cho em dung thân thì em sẽ đi, nhưng hiện tại người chủ trì đại cục là An tổng thanh tra mà.” Người này luôn quan tâm cô hết mực, sao cô có thể tùy tiện rời đi.

“Hóa ra là vậy, suýt chút nữa bị thằng nhóc Dĩ Thành kia lừa rồi.” “Bùi Dĩ Thành lại nói gì thế ạ?” Hạ Lạc phát hiện ra Bùi Dĩ Thành hình như sau lưng cô đã làm không ít việc mà cô chẳng hề hay biết chuyện nào.

“Cô không biết sao, bà ngoại của Dĩ Thành cũng là một họa sĩ nổi tiếng, đây cũng là lý do Bùi gia và An gia giao hảo, bác trai bác gái tôi thấy bà ngoại Dĩ Thành còn phải gọi một tiếng cô giáo đấy.

Dưới trướng bà ngoại cũng có rất nhiều phòng tranh, mẹ Dĩ Thành là con một, sản nghiệp của bà ngoại đều do Dĩ Thành kế thừa, chẳng qua những năm nay luôn giao cho quản lý chuyên nghiệp lo liệu, Dĩ Thành chủ yếu tập trung tiếp quản sự nghiệp của bác Bùi.

Lần trước cậu ta đe dọa tôi sẽ đào góc tường mang cô đi, nên hiện giờ tôi lo nhất là cô bị cậu ta lôi kéo mất, đó quả là tổn thất của phòng tranh chúng ta.” “Hóa ra là vậy.” “Không phải là rung động rồi chứ?” An Trung Chính ướm hỏi.

Hạ Lạc cười: “An tổng thanh tra, em quen ở đây rồi.” Ở đây cô dựa vào bản lĩnh của mình, còn đến phòng tranh của Bùi Dĩ Thành thì cô lại thành người có quan hệ rồi.

Chương 2046

“Ha ha, tốt lắm, cứ yên tâm đi, còn tôi ở đây ngày nào sẽ không để cô phải chịu thiệt thòi nữa.” Hạ Lạc suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn không mang tranh đi mà trịnh trọng giao vào tay An Trung Chính.

Thấy thái độ của Hạ Lạc, An Trung Chính cũng thở phào nhẹ nhõm, cam đoan lần nữa rằng anh nhất định sẽ bảo vệ tốt bức tranh.

Thực ra anh còn một điểm chưa nói với Hạ Lạc, lần trước tranh của cô xảy ra vấn đề, anh và Bùi Dĩ Thành suýt chút nữa đã đánh nhau.

Người đàn ông đó hiện giờ vì một Hạ Lạc mà ngay cả người anh em nhiều năm như anh cũng có thể bỏ mặc.

Khi Hạ Lạc đi ra ngoài thì lại chạm mặt Lạc Tinh, đúng là mỗi lần gặp mặt, người này lại cho cô một bất ngờ.

Lần này cô ta diện đồ lấp lánh cả người, đặc biệt là sợi dây chuyền kim cương to bự trên ngực cực kỳ nổi bật, chói đến mức người ta không mở mắt ra nổi.

Hạ Lạc thầm đổ mồ hôi hột thay cô ta, gan lớn thật, đúng là không sợ bị trộm để ý mà.

Có lẽ vì chuyện lần trước nên Lạc Tinh đã biết điều hơn, chỉ lẳng lặng liếc Hạ Lạc một cái rồi bỏ đi, Hạ Lạc dĩ nhiên là vui vẻ, trực tiếp bước đi.

An Trung Chính nhốt bức tranh của Hạ Lạc vào trong két sắt lớn của mình, khi Lạc Tinh bước vào thì căn bản không nhìn thấy bức tranh của Hạ Lạc đâu.

“Tổng thanh tra, có việc gì cần tôi làm không?” “Lạc Tinh, cô nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi, cô đi muộn tận nửa tiếng, cô đi làm có chút khái niệm thời gian nào không, đi muộn về sớm là nguyên tắc của cô à?" "Đại ca, anh sắp xếp cho em ít việc quá, em toàn ngồi không chán chết đi được." "Lạc Tinh, là chính cô không dụng tâm, mỗi công việc cô làm tiểu Hoàng đều phải dọn dẹp lại từ đầu cho cô.

Nếu thấy chán thì nên học cách làm sao để hoàn thành công việc một cách chỉn chu, chứ không phải trưng ra cái thói đại tiểu thư để người khác làm hộ.

Bác trai để cô đến đây học tập chứ không phải để hưởng thụ, muốn tiếp quản vị trí của tôi thì cô cũng nên tự trang bị bản lĩnh cho mình, cứ cái đà này thì cho dù mười năm nữa cô cũng chưa chắc thay thế nổi tôi đâu." An Trung Chính thật sự không hiểu nổi cái cô Lạc Tinh này có điểm nào giống con của bác trai bác gái, đúng là chẳng có chút khí chất nào, càng tiếp xúc càng thấy khả nghi.

Dù có lớn lên bị lệch lạc thì cũng không đến nỗi lệch thành thế này chứ, ngay cả ngũ quan cũng chẳng giống.

Lạc Tinh tức điên người, từ khi đến phòng tranh, cô ta không biết đã bị An Trung Chính giáo huấn bao nhiêu lần rồi, mỗi lần cô ta phát tác đều phải chịu thiệt, đều tự làm mình bại lộ.

Cô ta nỗ lực nén giận, khiêm tốn nói: "Đại ca, em biết xuất phát điểm của mình thấp, anh cứ để em tự quan sát, tự mày mò thì em thật sự không có khả năng, trước đây em chưa từng tiếp xúc với mấy việc này.

Nếu mỗi ngày đại ca có thể bớt ra nửa tiếng để dạy bảo em, em nghĩ hiệu quả sẽ tốt hơn." An Trung Chính nhướng mày, xem ra lần này cô ta đã biết rút kinh nghiệm, vậy mà không phản bác lại anh.

"Tôi sẽ cân nhắc, giờ cô ra ngoài đốc thúc bức họa của Phong Thịnh đi, đã quá hạn nộp bài một tuần so với cam kết rồi." "Đại ca, cái ông Phong Thịnh đó tính khí quái gở lắm." "Đây là công việc tôi sắp xếp cho cô, nếu cô không muốn làm trợ lý của tôi thì có thể đổi tiểu Hoàng quay lại." An Trung Chính thật sự đau đầu rồi, Lạc Tinh chẳng biết làm gì, khiến khối lượng công việc của anh còn nặng hơn trước.

Lạc Tinh bĩu môi đi ra ngoài.

An Trung Chính cảm thấy cánh tay mỏi nhừ, đứng dậy vận động một chút, mắt tình cờ nhìn thấy một sợi tóc dài dưới đất.

Chỗ đó hình như là nơi Lạc Tinh vừa đứng, lại còn là màu nâu nhạt, không phải màu đen của Hạ Lạc.

Ánh mắt anh lóe lên một tia thâm ý, anh cúi xuống, rút từ trong túi ra một chiếc khăn tay, cẩn thận bọc sợi tóc lại.

Anh nghĩ, có lẽ nên làm xét nghiệm DNA một lần nữa.

Anh thật sự rất nghi ngờ, nhà họ An lão luyện sao có thể sinh ra hạng người như Lạc Tinh, đúng là quá đáng ghét, anh chẳng thể nào ưa nổi.

Tốt nhất là kết quả xét nghiệm lần trước bị sai, người như thế này thật sự không xứng làm người nhà họ An.

Tuy ý nghĩ này có hơi thiếu đạo đức, nhưng loại người tìm lại được mà cực khổ thế này thì thà không có còn hơn.

Càng nghĩ, anh càng kiên định với ý kiến của mình.

Hạ Lạc nhớ lại mấy hôm trước có thấy chứng minh nhân dân của Bùi Dĩ Thành, sinh nhật của anh hình như là vào tuần này.

Với tư cách là bạn gái, chẳng lẽ cô không nên chuẩn bị một món quà cho anh sao?

Nhưng chuyện như thế này cô chưa từng làm bao giờ, đối với đồ của đàn ông cô thật sự chẳng hiểu biết gì cả.

Hồi đại học cô từng thấy các cặp đôi sinh viên tự đan áo len, khăn len các thứ, nhưng thời gian gấp gáp quá, một tuần lễ cô căn bản không làm kịp, mà thời tiết này tặng mấy thứ đó cũng chẳng dùng được.

Cô vẫn thiên về tặng mấy thứ có tính thực tế hơn.

Nghĩ vậy, cô quyết định gọi điện thoại cho Bùi Dĩ Thành, số lần cô chủ động gọi cho anh thật sự quá ít, đến mức mỗi lần nhận điện Bùi Dĩ Thành đều ngạc nhiên, giọng nói tràn đầy ý cười.

“Lạc Lạc, có phải nhớ anh rồi không?” Nghe giọng nói trầm thấp mê hoặc của anh, má Hạ Lạc hơi nóng lên: “Bùi Dĩ Thành, anh có thể bớt tự luyến mỗi lần như vậy được không?” “Thế em gọi cho anh làm gì?” Hạ Lạc ướm hỏi: “Em chỉ muốn hỏi anh có món đồ gì yêu thích nhất không?” Bùi Dĩ Thành nhướng mày: “Anh thích gì mà em lại không biết sao?” “Em thật sự không biết mà.” “Tối nay chúng ta về tiếp tục, đem tiểu Ngải Ngải gửi về nhà nội đi, con bé đúng là kỳ đà cản mũi.” Chát.

Hạ Lạc cảm thấy mặt mình đỏ bừng lên ngay lập tức, ý tứ trong lời nói của người này quá rõ ràng, cô mà không phản ứng kịp thì đúng là đồ ngốc rồi.

Cái người đàn ông này thật là, vì chuyện đó mà định gửi cả tiểu Ngải Ngải đi, nếu Ngải Ngải biết được chắc chắn sẽ nổi đóa cho xem, con bé giờ bám cô không rời, về đến nhà là hận không thể thành cái đuôi nhỏ lúc nào cũng theo sau cô.

Làm sao mà gửi đi cho được.

Hơn nữa cô cũng không nỡ vì chuyện đó mà gửi con đi, tâm hồn trẻ thơ nhạy cảm lắm.

“Bùi Dĩ Thành, anh đúng là ông bố vô lương tâm, đừng quên Ngải Ngải là con gái anh đấy.” “Ngoài việc là một người bố, anh cũng là một người đàn ông mà phải không?” Hạ Lạc đưa tay lên quạt quạt mặt, cố gắng làm nhiệt độ trên mặt hạ xuống bớt, cô thật sự không quen cùng đàn ông bàn luận chuyện này một cách quang minh chính đại, may mà Bùi Dĩ Thành không ở bên cạnh, nếu không chẳng biết anh sẽ trêu chọc cô thế nào.

“Đừng nói bậy nữa, rốt cuộc anh thích cái gì?” “Em, anh bây giờ chỉ thích em thôi.” “Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy, anh không muốn nhận quà nữa hả?” Hạ Lạc đe dọa.

“Quà sao?” “Sắp đến sinh nhật anh rồi còn gì, em định tặng anh món quà sinh nhật nhưng không biết anh thích gì.” Chà chà.

Càng ngày càng hiểu chuyện rồi, Bùi Dĩ Thành rất hài lòng: “Tặng bản thân em cho anh chính là món quà tuyệt nhất rồi.” Thôi đi, vòng vo một hồi vẫn quay về chuyện đó, Hạ Lạc thật sự thẹn quá hóa giận: “Không muốn thì thôi, em không mua nữa, coi như tiết kiệm tiền cho em, em cúp máy đây, chẳng có gì để nói với anh cả.” Trước đây không phát hiện anh lại ‘ngầm’ thế này, giờ giở trò lưu manh ra là chẳng có giới hạn gì cả, thật không biết xấu hổ.

“Đừng đừng đừng, Hạ Lạc Lạc, đừng cúp máy, anh nói cho em biết anh thích gì.” Hạ Lạc cũng chỉ dọa chút thôi chứ không thực sự giận, có điều giọng điệu vẫn không vui: “Anh muốn gì?” “Hình như anh đang thiếu quần lót để mặc.” Bùi Dĩ Thành bình tĩnh nói.

“Cái gì?” Hạ Lạc ngỡ mình nghe lầm, làm gì có ai lấy quà sinh nhật là quần lót chứ, anh muốn thì cô cũng thấy ngại khi tặng món đồ ‘khiêm tốn’ như vậy.

“Em không nghe lầm đâu, anh hình như không có quần lót mặc rồi.” Hạ Lạc hít sâu một hơi, đảo mắt trắng dã lên trời mấy cái: “Nói chuyện hẳn hoi xem nào.” “Thật mà, anh thiếu thật, em mua cho anh đi.” “Em không biết kích cỡ thế nào đâu.” Hạ Lạc cảm thấy mình sắp nóng chết rồi, cả người đều phát hỏa.

“Chuyện này sao anh nói ra được, em tự mình xem xét mà chọn đi, mua một lần là có kinh nghiệm ngay ấy mà, rồi sẽ nhớ thôi.

Dù sao sau này mấy chuyện này đều giao hết cho em, rèn luyện trước một chút cũng tốt.” “Bùi Dĩ Thành, anh rõ ràng là cố tình làm khó em, anh quá đáng lắm.” “Không hề nhé, hoàn toàn là kiểm tra mức độ đạt chuẩn của em với tư cách là bạn gái thôi.

Chương 2047

Giờ chắc em đang ở ngoài nhỉ, đi mau đi, anh đang đợi mặc đây.” Hạ Lạc không thể tiếp tục trò chuyện được nữa, hậm hực cúp máy, còn Bùi Dĩ Thành thì tâm trạng cực tốt, vừa ngân nga tiểu khúc vừa quay lại văn phòng.

Hạ Lạc đi tới đi lui trong trung tâm thương mại một hồi lâu, cuối cùng cũng lấy hết can đảm bước vào một cửa hàng chuyên bán đồ lót nam.

Sống chung với hai bố con nhà họ Bùi một thời gian, cô biết hai người này rất cầu kỳ về khoản này.

Bất kể là bố hay con gái, quần áo của họ đều là hàng hiệu, mặc hai ba lần là cơ bản sẽ không mặc lại, cả hai đều là những người rất chú trọng vẻ ngoài.

Đối với loại đồ mặc sát người này, cô cũng không dám lơ là, với thu nhập của mình hiện tại, mua mấy thứ này chắc cô cũng gánh vác được.

Vừa bước vào, một cô nhân viên bán hàng đã tiến lại gần: “Hoan nghênh quý khách, xin hỏi cô muốn chọn đồ cho ông xã ạ?” Mặt Hạ Lạc lập tức trở nên không tự nhiên: “Không phải, tôi chưa kết hôn.” “Vậy là chọn cho bạn trai rồi, mời cô đi lối này.

Ở đây đều là những mẫu mới về, chất liệu thoáng khí thoải mái, thiết kế cũng khoa học hợp lý hơn, tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất cho cô, cô có thể sờ thử xem.” Sờ thử sao?

Thôi bỏ đi.

Nhìn những chiếc quần lót đang treo, Hạ Lạc cảm thấy sắp không thở nổi: “Không cần đâu, lấy loại này đi.” Cô lúc này chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, ở lại thêm giây nào nữa chắc cô nghẹt thở mà chết mất.

“Vậy cô muốn lấy size bao nhiêu?” Chuyện này làm sao cô biết được chứ.

Bùi Dĩ Thành cái gã đàn ông thối tha đó cố tình làm khó cô, căn bản chẳng thèm nói cho cô biết.

Nếu mua không vừa thì đó là lỗi của anh ta, tuyệt đối không liên quan đến cô.

Dáng người anh ta khá cao, hình như thuộc kiểu người săn chắc.

“Size trung bình đi.” Nhân viên thấy Hạ Lạc ấp úng cũng đoán được phần nào đây là lần đầu cô gái làm chuyện này nên mới không tự nhiên.

“Thưa cô, cô có tiện cho biết chiều cao và cân nặng của bạn trai không?

Dựa vào kinh nghiệm, tôi có thể tư vấn cho cô tham khảo.” “Cao hơn mét tám một chút, cân nặng thì tôi không rõ, không béo nhưng chắc chắn không gầy, vừa vặn cân đối, nói chung là dáng người mặc gì cũng đẹp.” “Vậy tôi khuyên cô nên lấy size lớn.” “Cần size lớn sao?” Hạ Lạc lầm bầm.

Nhân viên bán hàng không nhịn được khẽ mỉm cười: “Cái này thì tôi không rõ, chắc cô phải là người rõ nhất chứ.

Quần lót rộng một chút không sao, chứ mua nhỏ quá thì khó mặc lắm.” Rõ cái nỗi gì, cô rõ cái con khỉ ấy.

Hạ Lạc đỏ bừng mặt vì xấu hổ, ngượng ngùng vô cùng.

Nhân viên nói tiếp: “Nếu không vừa, cô có thể mang đến đổi trả, chỉ cần giữ hóa đơn là được ạ.” “Được rồi, vậy lấy size lớn đi, năm chiếc.” “Vậy tôi lấy cho cô một hộp nhé.” Hạ Lạc thanh toán xong liền xách đồ chạy biến, thật sự không muốn ở lại thêm một khắc nào nữa.

Thấy đã đến giờ cơm trưa, cô đi ăn xong mới về nhà, về đến nhà lại bắt đầu dọn dẹp vệ sinh.

Một ông bố đơn thân sống cùng con gái, chỉ trông chờ vào dì giúp việc thì không thể làm sạch bong kin kít mọi ngóc ngách được.

Hạ Lạc hóa thân thành cô Tấm, dọn dẹp từ trong ra ngoài một lượt.

Đến giờ, cô lại đi đón tiểu Ngải Ngải.

Suốt dọc đường tiểu Ngải Ngải cứ líu lo không ngừng, lúc nào cũng tràn đầy sức sống, kể lại toàn bộ những chuyện ở trường trong ngày.

Hạ Lạc nhớ lại mấy bản tin trên tivi, cảm thán: “Cái con nhóc nói nhiều như con này, chắc mẹ không phải lo con bị bắt nạt ở trường mà không dám về nói đâu.” Tuy nhỏ nhưng khả năng logic và diễn đạt đều tốt, lại còn hay nói, thật sự không cần lo lắng.

“Con không để ai bắt nạt đâu, ai đánh con một đấm con trả lại mười đấm luôn.” Tiểu Ngải Ngải bá khí nói.

“Thế nếu đánh không lại thì sao?” Tiểu Ngải Ngải vỗ vỗ ngực: “Chuyện đó không bao giờ xảy ra, con lợi hại lắm đó nha.” Trong đám trẻ cùng lứa, con bé không chỉ cao mà còn chắc khỏe, nhiều bạn nhỏ thấp hơn con bé cả cái đầu, con bé chẳng sợ ai hết.

“Cái đồ nhóc con này, tranh cãi với bạn thì phải báo giáo viên giải quyết kịp thời, không được tùy tiện đánh người, nhưng nếu bị người ta đánh thì cũng không được đứng yên chịu đòn rồi khóc lóc, phải biết đánh trả lại.” “Con hiểu mà, bà nội nói rồi, bị đánh thì phải đánh lại, hậu quả bà gánh hết.” Hạ Lạc mỉm cười, không phản đối.

Bản thân cô trải qua bao chuyện cũng hiểu rằng nhu nhược là không được, phải mạnh mẽ, nhiều khi chẳng có lý lẽ nào để nói cả.

“Mẹ ơi, mẹ lén đưa con đi ăn KFC được không?” “Như vậy không tốt đâu.” “Đi mà, đi mà mẹ, con chỉ ăn một tẹo thôi.

Ba cho phép mỗi tháng ăn một lần mà, tháng này con chưa được ăn, mẹ đưa con đi đi.” “Hay là hỏi lại ba con xem?” “Không cần đâu, giờ mẹ là mẹ của con, mẹ cứ quyết định đi, chuyện nhỏ mà.” “Thế bị ba biết thì làm sao?” “Hai mẹ con mình cùng làm nũng, ba chắc chắn không chịu nổi đâu.” Tiểu Ngải Ngải khẳng định chắc nịch.

“Mẹ không biết làm.” Làm nũng là cái gì chứ, cô không làm nổi đâu.

“Con dạy mẹ, mẹ ngốc.” “Thật sự muốn đi à?” Tiểu Ngải Ngải gật đầu lia lịa, đã kéo tay Hạ Lạc đi về hướng đó rồi.

Hạ Lạc nhấn mạnh: “Vậy vẫn quy tắc cũ, không được ăn đồ lạnh, con ăn đồ lạnh dễ đau bụng lắm.” “Dạ rõ, con sẽ ngoan mà.” Hai mẹ con ăn uống no nê, lúc về đến nhà thì Bùi Dĩ Thành cũng vừa về.

Bùi Dĩ Thành theo thói quen bế tiểu Ngải Ngải lên hôn hai cái.

Sau đó anh nhíu mày: “Hôm nay con ăn cái gì đấy?” “Con đâu có ăn gì đâu ạ.” “Ba ngửi thấy mùi rồi nhé, khai thật mau.” “Gà rán ạ, mẹ bảo được ăn mà.” Tiểu Ngải Ngải vô tội giơ ngón tay nhỏ xíu chỉ về phía Hạ Lạc.

“Là con mè nheo người ta phải không?” “Không có đâu nha, hoàn toàn là vì mẹ thương con, đối xử tốt với con thôi.” Tiểu Ngải Ngải nhún nhún đôi tay nhỏ.

Bùi Dĩ Thành véo mũi con gái: “Con còn cãi nữa.” “Không tin ba hỏi mẹ con mà xem.” Tiểu Ngải Ngải bĩu môi, ra vẻ mình đang nói thật.

“Lại dùng chiêu này với ba hả?” Với tính cách của Hạ Lạc, dĩ nhiên cô sẽ bảo vệ con bé, nhận hết lỗi lầm về mình.

Con nhóc này giờ đã nắm thóp được Hạ Lạc nên mới dám không kiêng nể gì như thế.

“Em chẳng biết anh đang nói gì cả.

Mẹ ơi, bế con.” Hạ Lạc đón lấy tiểu Ngải Ngải: “Được rồi, đừng khắt khe thế, trẻ con có tí sở thích đó mà anh cũng tước đoạt thì đời còn gì vui.

Chính anh cũng nói mỗi tháng được ăn một lần mà, cùng lắm thì tháng này không ăn nữa.” “Bùi Ngải, con làm được không?” Tiểu Ngải Ngải há miệng nhỏ: “Ba mẹ nói gì thế ạ, sao con chẳng hiểu gì hết trơn vậy nè.” “Lại giả vờ với ba.” “Mẹ ơi, ôm chặt con chạy mau, ba sắp bạo hành rồi, chúng ta phải tránh xa ác ma này ra.” Hạ Lạc bế con chạy đi, Bùi Dĩ Thành đuổi theo, cả gia đình ba người rượt đuổi đùa nghịch.

Sau đó Ngải Ngải lại đòi Hạ Lạc cùng luyện đàn với mình, con bé bảo một mình buồn quá, cô đơn quá các thứ.

Nghe con bé nói mà Hạ Lạc thấy xót xa, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh bầu bạn.

Chương 2048

Bùi Dĩ Thành thấy thời gian không còn sớm mà Hạ Lạc hoàn toàn không nhớ đến việc nấu cơm, lòng anh cũng xót xa lây.

Hai cái đồ không có lương tâm này, hai người họ thì ăn no nê rồi, còn anh vẫn đang vác cái bụng rỗng đây này.

Anh lén nhìn sang mấy lần nhưng tâm trí Hạ Lạc đều đặt hết lên người Ngải Ngải, cô vẻ mặt dịu dàng nựng con bé, căn bản chẳng thèm nhìn thấy anh.

Anh chỉ đành tự thân vận động, chuẩn bị xong xuôi mọi thứ rồi nằm dài trên sofa như xác chết, đến khi hai mẹ con họ đi ra thì anh đã ngủ thiếp đi.

Tiểu Ngải Ngải thấy vậy, hì hục chạy lên lầu ôm một chiếc chăn nhỏ xuống, cẩn thận đắp lên người Bùi Dĩ Thành, tiện thể còn hôn một cái lên má ba.

Sau đó con bé rón rén đứng dậy, đứng tại chỗ cười tủm tỉm, vẻ mặt rất mãn nguyện.

Hạ Lạc hoàn toàn bị sưởi ấm bởi những hành động của con nhóc, cô âu yếm xoa đầu con bé.

Đứa trẻ này thật sự hiểu chuyện và ngoan ngoãn, hèn gì ai cũng yêu quý con bé, ngay cả người vốn lạnh lùng như cô cũng không ngoại lệ.

Chỉ cần một nụ cười của Ngải Ngải là đủ khiến cô đầu hàng vô điều kiện.

Hạ Lạc cũng nhận ra chưa nấu cơm tối, cô vào bếp thì thấy cơm trong nồi đã sắp chín, thức ăn cũng đã thái xong, tuy có hơi xấu một chút nhưng vẫn dùng được.

Người đàn ông này chắc định tự nấu cơm, chỉ là đợi mãi rồi ngủ quên luôn.

Lúc ăn cơm đã là hơn tám giờ tối.

Sau khi ăn xong, Bùi Dĩ Thành liền tìm cách cho tiểu Ngải Ngải đi ngủ sớm.

Ở ngoài sân, anh vừa đá bóng cùng con, vừa chơi trò chơi cả gia đình.

Mục đích quá rõ ràng, Hạ Lạc muốn giả vờ ngốc cũng không được, cô lườm anh mấy lần.

Chỉ là ai đó đã đánh giá thấp sức chiến đấu của tiểu Ngải Ngải.

Hạ Lạc sắp mệt lả đến nơi rồi mà tiểu Ngải Ngải vẫn sung sức, chẳng thấy mệt chút nào: “Mẹ ơi, mẹ chạy nhanh lên đi, con sắp bị đại bàng bắt mất rồi nè.” “Bé con ơi, mẹ chịu hết nổi rồi, con chơi với ba đi.” “Không có mẹ gà thì không chơi được mà.” “Vậy chúng ta đổi trò nào không mệt đi, mẹ mệt quá không chạy nổi nữa rồi.” “Mẹ phải rèn luyện thân thể thôi, mẹ còn không giỏi bằng Ngải Ngải nữa kìa.” “Mẹ thật sự nên rèn luyện rồi.” “Vậy thì không chơi nữa, hôm nay con chưa vẽ tranh đâu, mẹ dạy con vẽ tranh đi, vẽ tranh cho nhẹ nhàng.” Vẽ tranh.

Vẽ một cái là mất một hai tiếng đồng hồ, rồi còn phải tắm rửa, kể chuyện cho con bé nghe nữa.

Thời gian của Hạ Lạc lại bị chiếm hết sạch.

Mặt Bùi Dĩ Thành lại đen như nhọ nồi: “Ba cho phép hôm nay con lười biếng một bữa, không cần học vẽ đâu, con có thể đi ngủ sớm.” “Còn sớm mà ba, con không ngủ được đâu, con phải vẽ tranh, sau này con muốn trở thành họa sĩ mà.” Tiểu Ngải Ngải thề thốt đầy quyết tâm.

“Vậy đi thôi, chuyện này đúng là phải kiên trì, phải bỏ công sức, không được bữa đực bữa cái.” Hạ Lạc bế tiểu Ngải Ngải đi luôn.

Bùi Dĩ Thành: “...” Sau khi Hạ Lạc tắm xong cho Tiểu Ngải Ngải, cô đã mệt đến mức cánh tay không nhấc lên nổi, tóc còn chưa khô hẳn đã ôm Tiểu Ngải Ngải ngủ thiếp đi.

Hai mẹ con thực sự đã rất mệt, ôm nhau ngủ say sưa.

Khi Bùi Dĩ Thành đi tới nhìn thấy cảnh này, anh chỉ cảm thấy đau đầu.

Anh tìm máy sấy, sấy lại tóc cho Hạ Lạc.

Mặc kệ anh làm gì, hai người vẫn ngủ say như vậy, không hề có dấu hiệu tỉnh giấc.

Bùi Dĩ Thành muốn tách hai mẹ con ra, nhưng Tiểu Ngải Ngải đã nhăn mũi tít lại, thở phì phò bày tỏ sự bất mãn của mình.

Tay chân nhỏ xíu của con bé lại càng quấn chặt lấy Hạ Lạc như một con bạch tuộc, vô cùng bá đạo.

Bùi Dĩ Thành dở khóc dở cười, cái oan gia nhỏ này, đúng là đến để trị anh mà.

Anh đặt một nụ hôn lên trán hai mẹ con, rồi tự mình trở về phòng.Ngày hôm sau là cuối tuần, Hạ Lạc khi ngủ đã tắt báo thức, cùng Tiểu Ngải Ngải ngủ một giấc đến mười rưỡi sáng.

Tiểu Ngải Ngải vừa nhìn thấy mình nằm trong vòng tay mẹ, liền che miệng nhỏ cười khúc khích.

Tiếng cười trong trẻo ngọt ngào khiến Hạ Lạc dù ngủ say đến mấy cũng tỉnh giấc. "Cục cưng." "Mẹ ơi, con yêu mẹ lắm ạ." Tiểu Ngải Ngải lật người, trực tiếp nằm đè lên người Hạ Lạc.

Hạ Lạc chỉ thấy người mình nặng trịch, "Cục cưng, con thật sự nặng lên rồi đó." "Hừm hừm, lại muốn con giảm cân, con không đồng ý đâu.

Ông bà nói, ăn được là phúc, đợi con lớn lên sẽ thon thả thôi." "Đúng vậy đúng vậy, ông bà nói đều đúng hết.

Con gái đến một độ tuổi nhất định sẽ thon gọn lại thôi."Hai mẹ con vừa xuống lầu, phát hiện trong phòng khách còn có một người.

Lần trước Hạ Lạc cũng đã gặp rồi, đó là Bùi Dĩ Minh, anh trai của Bùi Dĩ Thành, và là bác cả của Tiểu Ngải Ngải. "Bác cả, cục cưng của bác đến rồi đây, đỡ con nha!" Tiểu Ngải Ngải lao tới.

Khóe môi vốn lạnh lùng của Bùi Dĩ Minh thoáng hiện một nụ cười mờ nhạt, anh đứng dậy ôm cục cưng vào lòng.Đây là lần thứ hai gặp mặt, cảm giác của Hạ Lạc đối với người này vẫn không thay đổi.

Cô chỉ thấy người đàn ông này rất lạnh lùng, không hề giống Bùi Dĩ Thành – một người ôn hòa.

Cô cũng có chút e ngại anh ta, không dám dễ dàng tiếp cận.

Hai người chỉ đơn giản gật đầu chào nhau. "Bác cả, sao bác lại đến nhà con?

Có phải chuyên đến thăm cục cưng không ạ?" "Đúng vậy, tiện thể tìm bố con nói chút chuyện." "Thế là giả dối rồi, bác nhất định là đến tìm bố nói chuyện, tiện thể thăm con thôi." "Con bé lém lỉnh này, cháu có biết giả dối là gì không?" "Tức là bác nói dối đó ạ, là kiểu thấy người nói tiếng người, thấy quỷ nói tiếng quỷ đó, đúng không ạ?" "Tạm coi là đúng vậy." "Ngải Ngải, hôm nay bác cả rảnh, dẫn con đi chơi một ngày nhé?"Trẻ con bẩm sinh đều có tính ham chơi, Tiểu Ngải Ngải dù sao cũng còn nhỏ, làm sao biết được đây là kế của bố mình, muốn đuổi mình đi. "Đi đâu chơi ạ?

Có vui không?" "Đi rồi sẽ biết, con sẽ thích lắm." "Đi đi đi, con muốn đi.

Chương 2049

Mẹ cũng đi cùng con nữa nhé." Mặt Bùi Dĩ Thành lại đen sầm, sợ Hạ Lạc đồng ý nên vội vàng liếc cô một cái đầy cảnh cáo.

Hạ Lạc hiểu ý Bùi Dĩ Thành, cô ngượng vô cùng.

Người này vậy mà cố tình gọi Bùi Dĩ Minh đến để đưa Tiểu Ngải Ngải đi, đây là muốn thông báo cho cả thiên hạ biết anh ta muốn làm chuyện người lớn sao?

Sau này cô làm sao đối mặt với Bùi Dĩ Minh đây?

Đối mặt với ánh mắt đầy mong đợi của Tiểu Ngải Ngải, Hạ Lạc thật sự không đành lòng từ chối.

Nhưng cô và Bùi Dĩ Minh không hề thân thiết, cô lại có chứng ngại giao tiếp, thật sự không muốn ở cạnh anh ta nhiều. "Ngải Ngải, con nghĩ cho mẹ con một chút, hôm qua mẹ rất mệt.

Con không thể để mẹ nghỉ ngơi một lát sao?

Mẹ con mỗi ngày phải làm rất nhiều việc, con tưởng như con à, chẳng làm gì cả, chỉ cần vui chơi thôi sao?

Con phải thông cảm cho nỗi vất vả của mẹ chứ." Bùi Dĩ Thành đường hoàng nói. "Mẹ ơi, mẹ mệt không?" "Hơi mệt một chút." Tiểu Ngải Ngải do dự một lát, cuối cùng vẫn quyết định muốn đi chơi, vì con bé đã ngủ đủ rồi. "Vậy mẹ ngoan ngoãn ở nhà nghỉ ngơi nhé, con đi chơi đây.

Mẹ nghỉ ngơi xong rồi buổi tối chúng ta lại chơi cùng nhau được không ạ?" "Được thôi, mẹ không đi đâu cả, cứ ở nhà đợi con, làm món sườn xào chua ngọt mà con thích nhất cho con ăn." "Hắc hắc, phải cho thật nhiều giấm đó nha, con thích chua." "Không thành vấn đề."Cuối cùng Tiểu Ngải Ngải cũng bị Bùi Dĩ Minh đưa đi, trong nhà chỉ còn lại Hạ Lạc và anh.

Bùi Dĩ Thành chỉ thấy cả thế giới trở nên yên tĩnh, ánh mắt không chút kiêng dè nhìn về phía Hạ Lạc đang đứng cách đó không xa.

Hạ Lạc chỉ thấy da đầu mình tê dại, không dám chạm ánh mắt với anh, ánh mắt cô lảng tránh, nhưng lại như bị người ta dính bùa định thân, đứng tại chỗ không thể nhúc nhích.

Bùi Dĩ Thành rất hài lòng với phản ứng của Hạ Lạc, điều này càng chứng tỏ trong lòng cô thực ra là nguyện ý, câu trả lời này mỗi lần đều khiến anh rất vui.Có lẽ ánh mắt của người nào đó quá mức mê hoặc, Hạ Lạc dần dần bị cuốn hút.

Cô trân trân nhìn anh môi khẽ cong lên mỉm cười từng bước đi về phía mình, rồi cô ngốc nghếch nói: "Bùi Dĩ Thành, anh... anh nên đi làm rồi chứ?" "Hôm nay là cuối tuần." "Vậy anh đi tăng ca đi." Vừa thốt ra câu này, Hạ Lạc suýt nữa cắn đứt lưỡi mình.

Sao lại ngốc thế này, nhát thế này, lại nói ra lời như vậy.

Bùi Dĩ Thành không muốn cười, nhưng lời Hạ Lạc nói thực sự quá buồn cười.

Trong đôi mắt đen láy của anh tràn đầy ý cười, còn mang theo chút cưng chiều, "Hôm nay không tăng ca, ở nhà cùng em." "Em không cần anh ở bên mà, em đâu phải trẻ con." "Nhưng anh cần em ở bên mà." "Bùi Dĩ Thành, chúng ta ra ngoài chơi được không, chỉ hai chúng ta thôi." Hạ Lạc vẫn không muốn ở riêng một mình với Bùi Dĩ Thành trong cùng một căn phòng, thật sự quá nguy hiểm.

Cô muốn chạy, nhưng lại bị Bùi Dĩ Thành giữ lại.

Không biết là do mặt trời bên ngoài quá lớn hay do thân nhiệt của ai đó, cô chỉ cảm thấy toàn thân trở nên nóng bức. "Bùi Dĩ Thành."

"Lạc Lạc, đừng trốn tránh, đây là chuyện sớm muộn thôi.

Hôm nay cục cưng gây trở ngại không có ở đây, vừa hay." "Anh không được nói Ngải Ngải như vậy, con bé là con gái của anh đó!" Hạ Lạc lần nữa nghiêm túc cảnh cáo. "Được, không nói nữa." Trái tim Hạ Lạc đập thình thịch, toàn thân run rẩy nhè nhẹ.

Bùi Dĩ Thành an ủi: "Anh còn chưa làm gì cả, em run cái gì chứ." Hạ Lạc thẹn thùng rúc vào lòng Bùi Dĩ Thành, "Em sợ." "Anh không phải người khác, anh là người em yêu, đúng không?" "Bùi Dĩ Thành, có một chuyện em không biết nên nói thế nào." Bùi Dĩ Thành véo nhẹ vào phần thịt mềm ở eo Hạ Lạc, ám muội nói: "Mối quan hệ của chúng ta thế này, em còn có gì không thể nói chứ?" "Đó là... em có thể..." Hạ Lạc cảm thấy khó mở lời. "Có thể gì?" "Lãnh cảm, em trong phương diện đó có thể lãnh cảm." Hạ Lạc cắn răng, nói thẳng ra.

Mỗi lần cô xem những cảnh nam nữ thân mật trên TV, thì không thấy ghê tởm, cũng chẳng có chút cảm giác nào.

Phụt.

Bùi Dĩ Thành bật cười, gõ nhẹ vào trán Hạ Lạc, "Chỉ biết suy nghĩ lung tung, ai nói với em thế?" "Chuyện này tự em biết chứ." Cô cũng không còn trẻ, nói thật là cô không hề có suy nghĩ gì về phương diện đó.

Cô cảm thấy mình cứ như một ni cô thanh tâm quả dục vậy, cô biết điều này là không bình thường.

Nếu không phải nhìn Bùi Dĩ Thành một mình khó chịu mà cô đau lòng, cô tuyệt đối sẽ không để mình bước ra bước này.

Cô thật sự đang rất cố gắng.

Nhưng cô vẫn sợ, sợ mình không giống những người phụ nữ khác, không thể mang lại điều anh muốn, anh sẽ thất vọng, sẽ không được thỏa mãn.

Như vậy thì sẽ rất ngượng.

Bùi Dĩ Thành vỗ nhẹ vào đầu Hạ Lạc, "Ngốc nghếch gì chứ, em biết cái gì mà biết." "Anh nói em nghe, không có người phụ nữ nào là trời sinh lãnh cảm cả.

Điều này chủ yếu phụ thuộc vào nửa kia của cô ấy, mấu chốt là ở người đàn ông.

Nếu người phụ nữ lãnh cảm, thì chắc chắn đó là lỗi của người đàn ông." "Nói nghe như anh hiểu rõ lắm vậy?" Hạ Lạc hoài nghi nhìn Bùi Dĩ Thành. "Hạ Lạc Lạc, em lại bắt bẻ rồi.

Quá khứ của anh, anh đã khai rõ hết cho em rồi, em còn muốn biết gì nữa chứ?" "Em không bắt bẻ, em nghi ngờ lời anh nói, cảm giác như anh đang an ủi em vậy." Bùi Dĩ Thành lại không kiềm chế được mà vỗ nhẹ vào đầu Hạ Lạc, "Nói nhảm, đương nhiên là anh đang an ủi em rồi.

Chúng ta có chắc là muốn lãng phí thời gian vào những chủ đề nhàm chán này không?

Thực hành một chút là biết ngay thôi."Bùi Dĩ Thành bế ngang Hạ Lạc lên, Hạ Lạc run rẩy càng dữ dội hơn, "Bùi Dĩ Thành, đây là ban ngày mà!" Sao có thể ban ngày ban mặt làm chuyện này chứ. "Chỉ cần đối tượng là anh, vậy là đủ rồi.

Những chuyện khác không phải là chuyện em cần lo lắng." Hạ Lạc nhắm mắt lại, nắm chặt lấy quần áo của Bùi Dĩ Thành.

Chương 2050

Khi Bùi Dĩ Thành đặt cô lên giường, anh phát hiện người nào đó cứng đờ như khúc gỗ, run rẩy dữ dội, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt trắng bệch, trên trán lấm tấm mồ hôi li ti.

Anh rất rõ, đây chắc chắn là di chứng từ chuyện năm đó để lại cho cô, con bé này ít nhiều có rào cản tâm lý.

Không thể vội vàng, còn phải chậm lại bước chân.

Anh kéo cô dậy, hai người tựa vào nhau, "Hạ Lạc Lạc, chúng ta nói chuyện phiếm đi." "À, nói chuyện phiếm." Hạ Lạc khó hiểu nhìn Bùi Dĩ Thành.

Cô đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, giờ anh lại nói muốn trò chuyện. "Đừng dùng ánh mắt nhìn cầm thú mà nhìn anh, anh là bạn trai em mà." Hạ Lạc ngại ngùng bĩu môi, cười hắc hắc.

Bộ dạng đó giống hệt Tiểu Ngải Ngải khi nịnh nọt. "Em không hề nghĩ anh như vậy." Chưa bao giờ.

Mặc dù thỉnh thoảng cô cảm thấy người này có chút lưu manh, nhưng anh mỗi lần cũng chỉ nói miệng vậy thôi.

Trong khoảng thời gian dài như vậy, anh thật sự chưa từng làm chuyện gì quá đáng.

Hoàn toàn khác với người đàn ông mà cô tưởng tượng, người chỉ biết nghĩ bằng nửa thân dưới. "Anh tin em."Ngoài cửa sổ, nắng chiều thật đẹp, hai người tựa vào nhau, trò chuyện câu có câu không.

Không biết là câu nói nào đã ứng nghiệm, khi Hạ Lạc kịp phản ứng, cô đã bị Bùi Dĩ Thành bá đạo ôm vào lòng và hôn.

Anh vẫn là quân tử ôn hòa khiêm nhường đó, nắm rõ mọi điểm nhạy cảm của cô, biết cách khơi dậy sự xao xuyến trong lòng cô.

Giữa cánh mũi và trong miệng cô tràn ngập mùi vị tựa như muối biển trên người anh, dường như là men rượu say người, khiến cô choáng váng, toàn thân mềm nhũn.

Anh càng biết cách lợi dụng ưu điểm của mình, nhẹ nhàng dụ dỗ bên tai cô, khiến cơ thể căng thẳng cứng đờ của cô dường như dần mềm mại trở lại lúc nào không hay.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Hạ Lạc nghĩ đến câu nói thường thấy nhất trong tiểu thuyết: mềm nhũn như một vũng nước.

Cô cảm thấy hoàn toàn không hề khoa trương, dù sao thì cả người cô như đang dẫm trên mây, cả người đã không còn là chính mình nữa rồi.

Nhưng sự dịu dàng và kiên nhẫn của anh, cô đều có thể cảm nhận được.

Cảm giác này cô thật sự không cách nào hình dung nổi, cô chỉ nhớ rằng cuối cùng sự khoái lạc tột đỉnh của cơ thể khiến cô không chịu nổi, mắt tối sầm lại, trực tiếp ngất lịm đi.Hạ Lạc tỉnh lại khi trời đã tối.

Vừa mở mắt cô đã đối diện với đôi mắt to đen láy của Tiểu Ngải Ngải, mặt cô đỏ bừng lên.

Cô cúi đầu nhìn, trên người đã được thay bộ đồ ngủ sạch sẽ, thoáng mát, chỉ là vết đỏ trên cổ vẫn còn rõ ràng. "Ngải Ngải, con về rồi à?" "Đúng vậy ạ, bác cả đưa con về đó.

Con còn mang đồ ăn ngon cho mẹ nữa nè." "Cảm ơn cục cưng của chúng ta.

Chết rồi, mẹ còn chưa làm sườn xào chua ngọt." "Không cần đâu ạ, bác cả đã đưa con đi ăn đồ ngon rồi.

Mẹ ơi, mẹ đỡ hơn chưa ạ?" "Ý gì vậy?" "Mẹ bị làm sao à?" "Mẹ ơi, mẹ xem cổ mẹ đỏ hết rồi kìa.

Bố nói mẹ bị muỗi to cắn, bị trúng độc, cần phải nghỉ ngơi thật tốt, bảo con phải ngoan một chút, đừng làm phiền mẹ." Trúng độc!

Bùi Dĩ Thành chính là giải thích với Tiểu Ngải Ngải như vậy sao?

Cái người đàn ông vô lương tâm này, rốt cuộc làm sao mà bịa ra cái lý do đó được chứ.

Hạ Lạc bị sặc nước bọt của chính mình, không nhịn được ho khan.

Tiểu Ngải Ngải vội vàng vỗ lưng cô, "Mẹ ơi mẹ đừng kích động, mẹ nghỉ ngơi thật tốt đi.

Mẹ có muốn uống nước không, Ngải Ngải đi rót cho mẹ nhé." "Không sao không sao, mẹ không sao đâu, cục cưng đừng lo lắng." Tiểu Ngải Ngải nghi hoặc nhìn Hạ Lạc.

Hạ Lạc thật sự không dám đối mặt với đôi mắt trong veo của con bé, chỉ thấy làm cha mẹ mà lừa dối con cái như vậy thật sự rất không đàng hoàng. "Mẹ ơi, mẹ có muốn dậy ăn chút gì không ạ?

Con mua đồ nướng cho mẹ đó, mẹ nhất định sẽ thích." "Được, mẹ dậy đây." Hạ Lạc vừa động đậy, chỉ thấy toàn thân khó chịu kinh khủng, không nhịn được hít ngược một hơi khí lạnh.

Điều này lại dọa Tiểu Ngải Ngải sợ hãi. "Mẹ ơi, mẹ đau ở đâu?

Chúng ta đi bệnh viện được không ạ?

Mẹ vẫn chưa khỏi sao?" "Không sao không sao, Ngải Ngải đừng sợ." Tiểu Ngải Ngải bĩu môi liên tục, lải nhải nói: "Mẹ ơi nếu mẹ khó chịu nhất định phải nói với Ngải Ngải nha, Ngải Ngải sẽ đưa mẹ đi bệnh viện.

Bà nội nói rồi, có bệnh không thể không nói, nhất định phải kịp thời nói với người lớn, rồi đi bệnh viện khám bệnh.

Khám bệnh không đáng sợ đến thế đâu, mẹ ngàn vạn lần đừng sợ." Hạ Lạc dở khóc dở cười, chấm chấm vào mũi Tiểu Ngải Ngải, "Được rồi, nếu mẹ không khỏe, nhất định sẽ nói với con, 'người lớn nhỏ' này." "Nếu con không liên tục làm phiền mẹ con, mẹ con sẽ nghỉ ngơi tốt hơn." Bùi Dĩ Thành bưng một bát canh lên.

Hạ Lạc vừa nghe thấy giọng Bùi Dĩ Thành, trong đầu liền hiện lên từng cảnh tượng của ngày hôm nay.

Cô thật sự chỉ muốn chui vào trong chăn.

Cô trước đó còn nói mình lãnh cảm, kết quả hình như hoàn toàn không phải.

Cô nhớ mình hình như đã kêu lên thành tiếng, hơn nữa cô không thể lừa dối chính mình, cô từ thể xác đến tâm hồn đều cảm thấy rất vui vẻ. "Nói bậy, con đâu có làm phiền mẹ, con vẫn luôn rất ngoan mà." "Ê, mẹ ơi, sao mặt mẹ đỏ thế ạ, chẳng lẽ bị sốt rồi sao?" Bàn tay nhỏ của Tiểu Ngải Ngải lại đưa tới.

Chương 2051

Bùi Dĩ Thành đặt bát canh lên tủ đầu giường, sau đó bế Tiểu Ngải Ngải lên, nhẹ nhàng vỗ vào mông nhỏ của con bé, bình tĩnh nói: "Con nói nhiều quá rồi đấy.

Lạc Lạc, mau uống chút canh để bồi bổ đi." "Nói bậy bạ gì chứ." Cứ coi con gái mình là trẻ con, chẳng biết gì cả. "Bố ơi, không được chê con, con thế này là hoạt bát vui vẻ mà." "Không chê con, sao có thể chê con chứ.

Hôm nay cho phép con xem phim hoạt hình, con đi xem một lát đi, mẹ con cần ăn uống." Bùi Dĩ Thành giải thích.

Tiểu Ngải Ngải đảo mắt, luôn cảm thấy bố mẹ mình kỳ lạ, kỳ lạ chỗ nào thì con bé lại không nghĩ ra.

Nghĩ đi nghĩ lại, con bé vẫn quyết định làm một đứa trẻ ngoan, nghe lời bố, để tránh bị chê trách.

Hừm hừm.

Cố ý thở dài hai tiếng, rồi nhìn bố mẹ một cái, con bé tự mình đi ra khỏi phòng.Hạ Lạc nhìn bóng dáng cô độc của con bé, lòng cảm thấy nghèn nghẹn, "Bùi Dĩ Thành, anh ức hiếp Ngải Ngải đó." Bùi Dĩ Thành tỏ vẻ rất vô tội, "Đâu có, anh là đang dạy con bé phải biết điều.

Có vài chuyện người lớn mà bị con bé bắt gặp thì sẽ không hay ho gì, sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe thể chất và tinh thần của con bé." "Anh chắc chắn sẽ không làm con bé đau lòng chứ?" "Tính nết con bé thế nào, anh biết rõ mà, trong lòng anh có tính toán cả." "Vậy thì tốt.

Ngải Ngải là một đứa trẻ nhạy cảm, lời nói và hành động của chúng ta phải chú ý, đừng làm tổn thương tâm hồn nhỏ bé yếu ớt của con bé." Bùi Dĩ Thành ôm vai Hạ Lạc, cơ thể cô khẽ run lên.

Bùi Dĩ Thành bật cười, trêu chọc nói: "Vẫn nhạy cảm như vậy sao?

Em thế này mà còn lãnh cảm à?" "Anh im miệng đi!

Anh mà nói nữa là em giận đó." Bùi Dĩ Thành nhìn đôi mắt to tròn long lanh của Hạ Lạc, chỉ thấy lòng thắt lại, ánh mắt trở nên nóng bỏng.

Hạ Lạc lập tức che mắt anh, "Không được dùng ánh mắt như vậy nhìn em." Cô thật sự không chịu nổi, như thể sẽ bị điện giật vậy, toàn thân tê dại.

Cô cảm thấy vô cùng bất an với cảm giác này. "A a, sau này đừng mãi cảm thấy mình có vấn đề này, vấn đề nọ.

Em không có vấn đề gì cả, em rất tốt.

Bất kể có vấn đề gì, không phải vẫn còn có anh sao?" Lòng Hạ Lạc ấm áp, đôi mắt đen láy phủ một lớp sương mờ, "Cảm ơn anh." Bùi Dĩ Thành kéo tay cô đang che trên mắt mình xuống, "Ngốc nghếch gì chứ, lúc này nói cảm ơn gì.

Dậy ăn chút gì đi, cả ngày nay em chưa ăn gì cả." Hạ Lạc bĩu môi, "Đó còn không phải vì anh sao." "Em thật sự ở cạnh Tiểu Ngải Ngải lâu rồi, hai người rất nhiều hành động nhỏ đều y hệt nhau." "Đó là đương nhiên, chúng ta là mẹ con mà." "Được rồi, ăn chút gì đi.

Em có muốn anh đút cho ăn không?" "Thôi đi, em đâu có đứt tay đứt chân.

Em xuống dưới ăn, cùng Tiểu Ngải Ngải." "Em đúng là lúc nào cũng nhớ đến Tiểu Ngải Ngải, sau này có em, Tiểu Ngải Ngải nhất định sẽ tốt hơn." "Không biết vì sao, em rất thích Tiểu Ngải Ngải, cảm giác như con ruột của mình vậy, có lẽ là em và con bé có duyên."

"Khoan đã, trước khi xuống, đưa quà sinh nhật của anh ra đi chứ?" "Không phải vẫn chưa đến sinh nhật sao?" Hạ Lạc có chút ngại ngùng đưa tay ra. "Anh mặc trước cho em xem không được sao?

Vừa hay thử xem người nào đó có đạt tiêu chuẩn không, có hiểu rõ vóc dáng của người đàn ông của mình không." "Em mua lung tung mà." "Mua cỡ gì?" "Cỡ lớn ạ." "Cỡ lớn à, vậy cũng có mắt nhìn đó chứ.

Vậy em thấy có vừa vặn không?" "Em không biết, đừng hỏi em.

Ở trong ngăn kéo cạnh tủ đầu giường đó, anh tự lấy ra thử đi.

Nếu không vừa thì tự mình đi đổi." Hạ Lạc quay mặt đi.

Tên đàn ông thối này, cố ý xem cô làm trò cười phải không?

Cứ luôn hỏi tới hỏi lui về chuyện này.

Có gì to tát đâu chứ.

Bùi Dĩ Thành nhìn vẻ mặt thẹn thùng giận dỗi của Hạ Lạc, cũng không trêu cô nữa, ôm cô xuống lầu.

Tiểu Ngải Ngải thấy bố mẹ không lâu sau đã xuống lầu, trong mắt lóe lên một tia phấn khích, "Mẹ ơi, lại đây, xem phim hoạt hình với con đi ạ!" "Được, mẹ đến ngay đây." Tiểu Ngải Ngải trực tiếp nằm trên đùi Hạ Lạc, xem đến chỗ hay, con bé liền cười khà khà ngốc nghếch.

Hạ Lạc cũng chiều chuộng, vừa tự mình ăn, vừa nhét vào miệng Tiểu Ngải Ngải.

Bùi Dĩ Thành lén lút lắc đầu, thân hình nhỏ bé của Tiểu Ngải Ngải trở nên tròn trịa, hoàn toàn là công lao của Hạ Lạc.

Cơ bản là cô ấy tự mình ăn gì cũng sẽ nhét vào miệng Tiểu Ngải Ngải, cứ như vậy thì Tiểu Ngải Ngải sao mà không béo được chứ?

Ngày hôm sau, Tiểu Ngải Ngải quấn quýt Hạ Lạc đòi dẫn con bé đi mua quần áo, nói là nhà trẻ sẽ tổ chức hoạt động gia đình, cả nhà ba người bọn họ cần mặc đồng phục, cùng nhau tham dự.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Ngải Ngải dẫn bố mẹ cùng tham dự, con bé đặc biệt coi trọng.

Bùi Dĩ Thành có việc bận, không đi được, Hạ Lạc chỉ có thể tự mình dẫn Tiểu Ngải Ngải đi.

Tiểu Ngải Ngải người nhỏ nhưng mắt nhìn lại rất kén chọn, đồ bình thường còn chẳng lọt vào mắt, chuyên kéo cô đi về phía các cửa hàng hiệu. "Ngải Ngải, muốn vào cửa hàng này sao?" "Đúng vậy ạ, con chỉ mặc quần áo của hãng này thôi.

Quần áo của nhà họ con mặc không bị nổi mẩn ngứa, những cái khác đều không được, vừa đỏ vừa ngứa, khó chịu kinh khủng." Hạ Lạc chấm chấm vào mũi con bé, "Cục cưng, con đúng là kén chọn thật." "Con đâu có kén chọn, bố con chỉ mặc đồ đặt may riêng thôi.

Con là tiết kiệm tiền nhất rồi." "Lãng phí quá, hai người lãng phí quá." "Bà nội con nói rồi, kiếm tiền là để tiêu, nếu không thì chẳng có chút niềm vui nào cả." Hạ Lạc dở khóc dở cười, "Con có một bà nội tân thời thật." Hạ Lạc bế Tiểu Ngải Ngải lên chuẩn bị đi vào, nhưng lại thấy Lạc Tinh khoác tay mẹ Lạc đi thẳng vào cửa hàng mà bọn họ định đến.

Hai người vừa nói vừa cười, tình cảm trông tốt không tưởng.

Chắc là họ không nhìn thấy mình, nếu không đã không đi thẳng vào như vậy. "Ghét thật, dì xấu tính kia sao cũng đi vào rồi?" "Ngải Ngải, chúng ta đi tìm chỗ ăn gì đó trước đã, lát nữa rồi hãy đến." Hạ Lạc không muốn đụng mặt mẹ con nhà đó, mỗi lần đều chẳng có chuyện gì tốt xảy ra. "Vậy được ạ, bên trong không khí tệ như vậy, chúng ta đừng đi." Hạ Lạc dẫn Tiểu Ngải Ngải đến một quán nước uống gì đó, khoảng một tiếng sau hai mẹ con mới ra.

Khi họ đến cửa hàng quần áo kia thì mẹ con nhà họ Lạc đã không còn ở đó.

Chỉ có vài nhân viên bán hàng đang thì thầm to nhỏ.

Chương 2052

"Mấy người bây giờ đúng là quá không biết xấu hổ.

Bà có nghe người phụ nữ kia vừa nói gì không?

Nói rằng cô ta căn bản không phải con gái ruột, cô ta là giả mạo nhận, bọn họ đang hưởng thụ mọi thứ mà người em gái đáng lẽ phải có." "Chuyện này có gì lạ đâu, trong giới thượng lưu thì mấy chuyện dơ bẩn này nhiều lắm. "Bà lão đó còn bảo con gái mình mau ra tay, sớm chiếm đoạt gia sản.

Thật là lòng dạ độc ác, không thân thích gì mà còn muốn chiếm đoạt gia sản của người ta." Hạ Lạc vừa hay nghe được lời họ nói, lòng chợt giật mình.

Cặp mẹ con vừa rồi sao?

Chẳng phải là Lạc Tinh và mẹ Lạc sao?

Cô tận mắt thấy họ đi vào, không thể nào giả được.

Lạc Tinh không phải con gái ruột của vợ chồng nhà họ An sao?

Nhưng cái gì gọi là "hưởng thụ mọi thứ mà em gái đáng lẽ phải có"?

Em gái của Lạc Tinh, chẳng phải là cô sao?

Hạ Lạc cảm thấy chỉ số IQ của mình không đủ dùng, nhất thời không thể tiêu hóa hết những thông tin này.

Cổ họng cô khô khốc, hít sâu một hơi, thăm dò hỏi: "Xin lỗi, làm phiền một chút, mấy chị nói là cặp mẹ con đã vào đây một tiếng trước sao?" Mấy nhân viên bán hàng không biết Hạ Lạc đang đứng sau lưng họ, giật mình nhảy dựng lên, vội vàng xua tay, lảng sang chuyện khác:

"Không phải không phải, cô muốn chọn mua quần áo cho con gái phải không ạ?

Xin mời đi lối này." "Tôi muốn biết những gì mấy chị vừa nói có phải là thật không?" Hạ Lạc vẫn khăng khăng không buông câu hỏi này.

Các nhân viên bán hàng vẻ mặt ủ rũ, tưởng Hạ Lạc quen biết cặp mẹ con kia nên vội vàng phủ nhận: "Cô ơi, chúng tôi chỉ là buôn chuyện linh tinh thôi, cô đừng tin lời chúng tôi, những gì chúng tôi nói đều không phải sự thật đâu.

Tôi dẫn cô đi chọn quần áo nhé." "Đúng vậy, đúng vậy, chỉ là mỗi ngày rảnh rỗi không có gì làm, tự tìm chút niềm vui thôi mà, chúng tôi đều nói bậy bạ cả, cô ngàn vạn lần đừng coi là thật." "Cô ngàn vạn lần đừng nói cho người ta biết, nếu không chúng tôi chết chắc rồi, chúng tôi nhất định sẽ mất việc đó." Hạ Lạc mỉm cười ôn hòa, "Các chị yên tâm, tôi sẽ không nói với người khác đâu, tôi với họ cũng chẳng có quan hệ gì.

Tôi chỉ muốn làm rõ hơn rốt cuộc cặp mẹ con kia đã nói những gì thôi." Tiểu Ngải Ngải biết Hạ Lạc muốn biết gì, con bé giơ tay chỉ vào khu quần áo trẻ em cách đó không xa, bá đạo nói: "Nếu các cô nói hết ra, hôm nay con sẽ mua mấy bộ quần áo ở đây đó nha." Hạ Lạc cũng không ngờ Tiểu Ngải Ngải lại nói ra lời như vậy, nhưng cô phát hiện lời của Tiểu Ngải Ngải rất có tác dụng.

Các nhân viên bán hàng nhìn nhau, trong lòng tính toán.

Họ quanh năm đều bán đồ cao cấp, quần áo Tiểu Ngải Ngải đang mặc vừa nhìn đã biết là hàng hiệu, rất đắt tiền.

Họ không hề nghi ngờ đây là một tiểu thư cành vàng lá ngọc. "Các cô chắc chắn sẽ mua quần áo ở chỗ chúng tôi sao?" "Đó là đương nhiên, con gái tôi đặc biệt thích quần áo của cửa hàng các cô, mặc vào không bị nổi mẩn ngứa." Cuối cùng các nhân viên bán hàng vẫn chọn thỏa hiệp, không gì quan trọng bằng doanh số của họ.

Mỗi người một câu cơ bản đã phục dựng lại cảnh mẹ con Lạc Tinh nói chuyện lúc đó, ý nghĩa đại khái không có gì khác biệt so với những gì Hạ Lạc đã nghe.

Hạ Lạc chấn động, Lạc Tinh không phải con gái ruột của vợ chồng nhà họ An, và hai mẹ con họ đang mưu đồ chiếm đoạt gia sản nhà họ An.

Họ cũng thật sự đã nhắc đến "em gái".

Trái tim Hạ Lạc đập thình thịch, điều này là nói về cô sao?

Cô mới là con gái của vợ chồng nhà họ An sao?

Lạc Tinh đã chiếm đoạt thân phận của cô.

Cô có thể có những người cha mẹ như vậy sao?

Hạ Lạc cảm thấy mình như đang nằm mơ, như đang dẫm trên mây, bước đi không chân thực.

Điều này không thể nào xảy ra được.

Nhưng từ nhỏ cô đã thích vẽ vời, nếu cha mẹ cô đều là họa sĩ, thì điều đó chẳng có gì kỳ lạ, hoàn toàn là yếu tố di truyền.

Khoảnh khắc này, Hạ Lạc không biết mình có cảm giác gì, tâm trạng phức tạp. "Mẹ ơi, mẹ sao thế?" Hạ Lạc hồi phục tinh thần, lắc đầu với Tiểu Ngải Ngải, "Bảo bối, mẹ không sao, chúng ta mua quần áo trước, mua xong chúng ta về nhà thôi." Tiểu Ngải Ngải thực ra không hiểu lời người lớn nói, dù sao con bé còn quá nhỏ. "Vậy được ạ, con muốn bộ màu vàng kia, cả nhà ba người chúng ta đều mặc màu vàng, con muốn làm 'người vàng nhỏ'." "Vậy thử một lần nhé, nếu đẹp thì chúng ta lấy cái này."Sau khi mua quần áo xong, Hạ Lạc liền dẫn Tiểu Ngải Ngải về nhà.

Tiểu Ngải Ngải rất tự giác đi tập đàn piano, có lẽ do gen tốt, con bé là một đứa trẻ rất kỷ luật.

Hạ Lạc đi vào bếp nấu cơm, nhưng trong lòng vẫn luôn nghĩ đến chuyện đã nghe ở trung tâm thương mại.

Cô có nên đi tìm mẹ Lạc và Lạc Tinh để xác minh không?

Nếu cô cứ thế đi chất vấn, liệu họ có thừa nhận không?

Với tính nết của hai mẹ con họ, chắc chắn là sẽ không thừa nhận.

Trong lòng cô vẫn luôn suy nghĩ, mãi đến khi Bùi Dĩ Thành từ phía sau ôm lấy cô, cô mới hoàn hồn. "Đang nghĩ gì vậy?

Nghĩ mà xuất thần thế?" "Anh về rồi à?" "Đúng vậy, nhớ em rồi." Bùi Dĩ Thành hôn lên khóe môi Hạ Lạc.

Hạ Lạc đẩy anh một cái, "Đừng đùa, em đang nấu cơm mà." "Anh đói rồi, em cho anh chút 'đồ ngọt' trước bữa ăn được không?" Bùi Dĩ Thành vươn bàn tay lớn tắt bếp, ôm Hạ Lạc vào lòng, hôn nồng nhiệt triền miên.

Hạ Lạc không chịu nổi nhất những nụ hôn như vậy, dù sao cô cũng chẳng có sức phản kháng, mơ mơ màng màng.

Một nụ hôn kết thúc, Hạ Lạc dựa chặt vào lòng Bùi Dĩ Thành, khẽ thở dốc. "Đúng là ngốc, em không biết cách thở à." "Không biết, đợi anh từ từ dạy." Hạ Lạc hậm hực nói.

Chương 2053

"Được thôi, anh vui lòng chiều theo." Bùi Dĩ Thành cười nhẹ một tiếng, lại giữ lấy đầu Hạ Lạc và hôn tiếp.

Hạ Lạc vẫn tim đập như trống, khẽ nắm chặt áo vest của anh, dưới sự dẫn dắt của anh, từ từ đáp lại.

Cô phát hiện, chuyện này, hai người yêu nhau làm cùng nhau, không những không cảm thấy ghê tởm, mà ngược lại còn thấy vui vẻ.

Đáng tiếc, đúng lúc này, Tiểu Ngải Ngải xông vào, "Bố ơi, bố về rồi ạ?" Tiểu Ngải Ngải xông vào liền ngây người ra, Bùi Dĩ Thành và Hạ Lạc cũng giật mình như bị điện giật mà tách ra.

Hạ Lạc mặt đỏ tai hồng, không biết nên nói gì.

Khuôn mặt Bùi Dĩ Thành cũng hơi ửng hồng, anh bế Tiểu Ngải Ngải lên, "Con bé thối này, ai cho con xông vào thế hả!" Tiểu Ngải Ngải che miệng cười hắc hắc, chỉ vào khóe môi Bùi Dĩ Thành, "Bố ơi, lau nước miếng đi nha." Khụ khụ.

Cho dù Bùi Dĩ Thành có bình tĩnh đến mấy, giờ phút này cũng không nhịn được ho khan.

Hạ Lạc thì càng không còn chỗ nào để chui xuống, bản năng đưa tay lên lau khóe môi mình. "Mẹ ơi, khóe miệng mẹ không có nước miếng nha, chỉ có bố thôi, mẹ không cần lau đâu." Bùi Dĩ Thành vỗ hai cái vào mông Tiểu Ngải Ngải, "Còn dám nghịch ngợm phá phách nữa, coi chừng anh đánh vào mông con đó." Tiểu Ngải Ngải sợ đến mức lập tức che mông mình lại, "Không được đánh mông, con là con gái mà, bố không được đối xử với con như vậy!" "Lần sau không được trêu chọc chúng ta nữa." "Trêu chọc là gì ạ?" "Là những lời con vừa nói đó." "Con nói thật mà, khóe miệng bố chắc chắn có nước miếng, không biết là của bố hay của mẹ nữa." Hạ Lạc thật sự không cách nào nghe hai bố con họ nói chuyện nữa, "Bùi Dĩ Thành, mau bế cục cưng ra ngoài đi!" Thật sự không thể nghe cái nhóc con tinh quái này nói chuyện nữa rồi, quá xấu hổ. "Nghe thấy chưa, con làm mẹ con không thoải mái rồi đó." "Mẹ chỉ là mặt mỏng thôi mà, con đâu có nói gì đâu, chúng ta cứ để mẹ quen dần là được." "Cục cưng, mau ra ngoài chơi đi con, đừng làm ảnh hưởng mẹ nấu cơm nữa." Hạ Lạc hai tay chống nạnh, giả vờ giận.

Tiểu Ngải Ngải ôm chặt cổ Bùi Dĩ Thành, giả vờ sợ sệt nói: "Bố ơi, chúng ta ra ngoài thôi, mẹ chê bai chúng ta rồi." "Mẹ con chê con chứ không chê anh." "Nói bậy, rõ ràng mẹ chê anh hơn.

Mẹ yêu con nhất mà.

Anh bây giờ về mà còn không đến thăm con trước, hừ, con giận rồi.

Anh không biết con một ngày không gặp anh, nhớ anh nhớ đến mức lòng đau à." "Đau thật hay đau giả?" "Thật mà, bố thối, con thật sự nhớ bố.

Lại đây lại đây, cho bố một nụ hôn ngọt ngào nè." "Con bé thối, hôm nay mua được quần áo chưa?" "Mua được rồi ạ, toàn là màu vàng con thích nhất." Hai bố con ồn ào ở bên ngoài, Hạ Lạc dùng một ít nước lạnh vỗ vỗ mặt mình, tiếp tục nấu cơm.

Cô quyết định, lần sau làm chuyện này nhất định phải đóng cửa lại, nếu không thì thật sự quá không tốt rồi.

Tiểu Ngải Ngải dù sao cũng là một đứa trẻ, nhìn thấy chuyện này cũng không biết có ảnh hưởng đến sức khỏe thể chất và tinh thần của con bé không.

Hạ Lạc vốn định kể cho Bùi Dĩ Thành nghe chuyện mình nghe được ở thương trường, nhưng Bùi Dĩ Thành ăn tối xong, vốn đang ngồi xem phim hoạt hình cùng Tiểu Ngải Ngải thì xem được một lúc liền ngủ thiếp đi.

Cô nghĩ một lát, vẫn không nói, chuyện của Bùi Dĩ Thành đã quá nhiều rồi, bây giờ vì chuyện còn chưa xác định này mà làm phiền anh ấy, thật sự không ổn.

Cô không thể mọi chuyện đều dựa dẫm vào anh ấy, những gì tự mình xử lý được thì cứ tự mình xử lý.

Ngày hôm sau, Hạ Lạc đưa Ngải Ngải đến nhà trẻ rồi đi tìm Lạc mẫu.

Lạc Tinh cũng có mặt, Hạ Lạc cười lạnh trong lòng, vậy thì tốt quá rồi.

Cô cũng không vòng vo, trực tiếp nói thẳng: "Quả nhiên là kẻ giả mạo, đến cả nhà họ An cũng chẳng dám ở lâu, lúc nào cũng dính lấy mẹ cô." Một câu nói đột ngột của Hạ Lạc như một quả bom nặng ký, khiến hai mẹ con nhà họ Lạc ngây ngốc như gà gỗ.

Lạc Tinh và Lạc mẫu đều tái mét mặt mày, trán đổ mồ hôi hột.

Lạc mẫu quả nhiên là người từng trải, lập tức phản ứng lại, giơ bàn tay lên: "Con ranh thối, mày cứ sống cuộc sống an nhàn của mày đi, mày chạy đến đây làm loạn cái gì, muốn ăn đòn phải không?" Hạ Lạc hất tay ra: "Tôi không giống một số người, có trái tim lớn đến mức có thể an tâm ở trong nhà của người khác." "Con ranh thối, không biết mày đang nói cái gì, mau cút ra ngoài, chỗ này không hoan nghênh mày." Lạc Tinh cũng mắng.

"Đừng giả vờ nữa, hai người các người, tôi biết hết rồi, tôi mới là con gái của vợ chồng An gia, các người đã chiếm đoạt thân phận của tôi, còn muốn mưu đồ tài sản của An gia, thật sự là quá tham lam."

“Hạ Lạc, không có chứng cứ thì đừng nói lung tung, tôi nói cô có phải lại bị điên rồi không, bị hoang tưởng à?

Tôi là con gái của vợ chồng An gia, điều này đã được giám định rồi, cô nói không phải là không phải sao?” Lạc Tinh cố gắng trấn tĩnh.

“Tôi đã dùng tóc của tôi so sánh với tóc của An tiên sinh, tôi mới là con gái của ông ấy.” Hạ Lạc quát.

Nghe vậy, Lạc Tinh sợ hãi lùi lại mấy bước.

Lạc mẫu cũng toàn thân mềm nhũn, hai mắt tối sầm nhìn căn biệt thự lớn đã ở mấy tháng này.

Bà ta thật sự không nỡ, nhìn thấy tất cả tài sản của An gia sắp đến tay rồi, bà ta cả đời có thể sống ung dung tự tại.

Bây giờ bảo bà ta giao ra, bà ta có ý nghĩ muốn chết.

Hạ Lạc vừa nhìn thái độ của hai mẹ con nhà họ Lạc thì biết những lời những người hàng xóm nói không phải là lừa người, hai người này trong lòng thật sự có quỷ.

Hóa ra cô mới là con gái của vợ chồng An gia, Lạc Tinh chiếm đoạt là thân phận của cô.

Hai mẹ con này thật sự quá ti tiện, từ nhỏ ngược đãi cô thì không nói rồi, vậy mà còn làm ra loại chuyện không biết xấu hổ này.

“Hạ Lạc, đừng có nói mấy chuyện linh tinh này nữa, cô chính là ghen ghét tôi, mắt cô phát bệnh đỏ lòm rồi, cút ra ngoài đi!” Lạc Tinh nhất quyết không thừa nhận.

“Không thừa nhận sao?

Bây giờ tôi sẽ gửi bản giám định cho An tiên sinh, tôi nghĩ sau khi ông ấy xem xong sẽ có quyết định.” Hai mẹ con nhà họ Lạc nhìn nhau, trong mắt đều lóe lên một tia độc ác.

Hạ Lạc đối với họ thật sự quá hiểu rõ rồi, vừa nhìn thấy vẻ mặt của họ thì biết họ muốn giở trò xấu.

Cô lạnh lùng cười: “Muốn bịt miệng tôi hay muốn giết tôi?

Với cái tính nết của hai người này, chuyện độc ác gì mà họ chẳng làm được.” Lúc cô đến đã suy nghĩ kỹ mọi chuyện rồi, trên điện thoại cũng có một tin nhắn hẹn giờ gửi đi.

Chỉ cần cô nửa tiếng không xử lý xong hai người này, tin nhắn sẽ gửi đến chỗ Bùi Dĩ Thành.

Hai mẹ con nhà họ Lạc sững sờ, họ vừa nãy thật sự có ý nghĩ ra tay với Hạ Lạc, chỉ cần Hạ Lạc chết, thân phận giả của Lạc Tinh mới không bị vạch trần.

“Tôi nói cho hai người biết, không có tác dụng đâu, Bùi Dĩ Thành biết tôi đến chỗ hai người rồi, nửa tiếng nữa anh ấy sẽ đến đón tôi.

Nếu tôi có chuyện gì, hai người nghĩ anh ấy sẽ bỏ qua cho hai người sao?

Tôi khuyên hai người khi làm việc gì thì tốt nhất nên nghĩ đường lui cho mình.” Lạc mẫu quyết định đi theo đường tình cảm: “Mày nói linh tinh gì vậy, ai muốn giết mày chứ, mày là con gái tao, mày không nhận tao thì thôi, tao cũng đã nuôi mày bấy nhiêu năm, ít nhiều gì cũng có tình cảm chứ.” Lạc Tinh cũng lập tức hiểu ý, tiến lên ôm lấy cánh tay Hạ Lạc: “Hạ Hạ à, em thật sự hiểu lầm chị rồi, chị không biết em đã nghe những lời xúi giục gì, chị thật sự là con gái của vợ chồng An gia.

Chương 2054

Chúng ta là chị em, không phải ruột thịt cũng hơn ruột thịt, sau này chúng ta nên đi lại nhiều hơn, chị sẽ giúp em, có chuyện gì thì cứ tìm chị." Khắp người Hạ Lạc nổi da gà, đã đến lúc này rồi, hai mẹ con này vẫn còn diễn kịch, thật sự cho rằng cô sẽ tin lời họ sao?

Cô lạnh lùng nhìn cánh tay Lạc Tinh: "Buông ra, đừng làm tôi ghê tởm." Lạc Tinh dạo này được An phu nhân cưng chiều nên tính khí rất lớn, căn bản không chịu nổi thái độ như vậy của Hạ Lạc: "Con ranh thối, đừng được voi đòi tiên, bây giờ tôi mới là con gái của vợ chồng An gia, cô chẳng có chút quan hệ nào với người ta cả." "Đồ giả mạo thì vẫn là đồ giả mạo, cô tưởng có thể lừa dối cả đời sao?" "Nói đi, Hạ Lạc, rốt cuộc cô muốn làm gì?

Cô không gửi báo cáo cho An tiên sinh ngay lập tức, chắc chắn cô có lý do." Lạc Tinh nghĩ nhiều rồi, thật ra Hạ Lạc chỉ là không chắc chắn, không dám tin, muốn đến thử dò xét hai mẹ con này.

Nào ngờ, kết quả lại chẳng hề bất ngờ, vừa thử là trúng ngay.

Tuy nhiên, sự nhắc nhở của Lạc Tinh lại khiến Hạ Lạc nghĩ đến một điều kiện, cô vẫn luôn muốn biết chuyện gì đã xảy ra trong ký ức bị mất của mình, và cô cũng rất chắc chắn rằng hai mẹ con này biết.

Nếu cô biết, thì Bùi Dĩ Thành sẽ không cần phải điều tra nữa, cô thật sự rất sợ Bùi Dĩ Thành gặp nguy hiểm.

Khó khăn lắm mới có được tất cả người yêu và con cái, cô không muốn mất đi bất cứ thứ gì.

"Tôi muốn biết năm đó tôi nghỉ học đã xảy ra chuyện gì, ký ức bị mất của tôi rốt cuộc là gì?

Đừng hòng lừa tôi nữa, nói tôi đã quên người đàn ông tôi yêu, cái loại lời nói dối này tôi sẽ không tin đâu, tôi chỉ cho các người cơ hội này thôi, tốt nhất nên thành thật nói cho tôi biết, có lẽ đến ngày chân tướng được phơi bày, tôi có thể rộng lượng tha thứ cho các người." Hai mẹ con nhà họ Lạc nhìn nhau, cũng do dự.

Họ thật sự không thể quyết định.

Nếu không nói, tất cả những gì họ đang có bây giờ sẽ mất ngay lập tức.

Nhưng nếu nói ra, cái giá lại không phải là thứ họ có thể gánh chịu.

Hạ Lạc đe dọa: "Tôi chỉ cho các người năm phút, năm phút sau, tôi sẽ đi, các người cứ đợi kết cục của mình đi." Nhìn sắc mặt tái nhợt của hai mẹ con nhà họ Lạc, Hạ Lạc chưa bao giờ cảm thấy sảng khoái đến vậy.

Luôn luôn cô là người bị khi dễ, bây giờ vậy mà lại được làm chủ.

Quả thật là phong thủy luân phiên chuyển.

"Đợi đã, chuyện này tôi và chị cô cũng không biết nhiều lắm, chúng tôi chỉ biết chút ít bề ngoài thôi, dù sao năm đó cô cũng không ở cùng chúng tôi, làm sao chúng tôi biết được chứ." Lạc mẫu vội vàng nói.

Bất kể thế nào, cũng phải ổn định Hạ Lạc trước.

"Biết bao nhiêu thì nói bấy nhiêu." Lạc Tinh mỉa mai mở miệng: "Cô nghỉ học một năm là vì cô có thai." "Cái gì?" Hạ Lạc đã trừng lớn mắt, không dám tin những gì mình vừa nghe thấy.

Cô có thai?

Nghỉ học một năm, vậy có nghĩa là đã sinh rồi?

Vậy đứa bé đâu?

Con của cô đâu rồi?

Tại sao không ở bên cô?

Hạ Lạc chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, cô có quá nhiều quá nhiều thắc mắc, rất nhiều chuyện như lập tức tràn ngập đầu cô, một mảnh hỗn loạn.

Lạc mẫu bổ sung: “Đúng như cô nghe đó, năm đó cô bị cưỡng – bạo sau đó có thai, còn sinh ra một đứa bé, trong thời gian mang thai cô đã nghỉ học một năm.” Hạ Lạc cảm thấy choáng váng kinh khủng, hít thở sâu vài lần mới ổn định được cơ thể: “Không thể nào.” Lạc Tinh bất lực nói: “Lúc lừa cô thì cô không tin, nói thật với cô thì cô cũng không tin, rốt cuộc cô muốn thế nào?” Hạ Lạc gầm nhẹ: “Tôi tại sao lại ra nông nỗi này đều là vấn đề của các người, các người làm mẹ không giống mẹ, làm chị không giống chị, chưa bao giờ nói với tôi một lời thật lòng, các người bảo tôi làm sao tin các người được.” Cô không muốn khóc, nhưng kể từ khi nghe tin tức này, hốc mắt cô chua xót đến không nói thành lời, căn bản không thể kiểm soát được.

Đặc biệt là trái tim đau nhói, như thể bị xé toạc ra một vết, không thể nào khép lại được.

Lạc mẫu nói: “Có sinh con hay chưa, chúng tôi còn có thể lừa cô sao?

Cô tự đi bệnh viện kiểm tra là biết, chúng tôi căn bản không thể lừa cô, chúng tôi bịa chuyện hoang đường như vậy để lừa cô có ý nghĩa gì sao?” Việc đả kích Hạ Lạc, đó tuyệt đối là điều Lạc Tinh muốn làm nhất.

Cô ta nghĩ đến điều gì đó, cười ha ha nói: “Hạ Lạc, tôi thật sự rất phục cô đấy, con của cô không biết ở đâu, cô đi làm mẹ kế cho người khác lại làm rất nhập tâm, đối với đứa trẻ con đó thì có cầu tất ứng.

Hạ Lạc à, Hạ Lạc, khi cô yêu thương con của người khác như vậy, cô có từng nghĩ đến con của cô đang ở đâu không?

Nó ăn có ngon không?

Mặc có ấm không?" "Cô nói mẹ không giống mẹ, vậy cô có giống mẹ không?

Cô đến cả chuyện quan trọng như mình đã sinh con cũng quên mất, cô có tư cách gì mà trách mẹ?

Mẹ đã đối xử tốt với cô đủ rồi, dù biết cô không phải con ruột của bà ấy, bà ấy vẫn nuôi cô khôn lớn, còn cho cô đi học, mẹ cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường, hồi nhỏ gia đình hoàn cảnh khó khăn như vậy, bà ấy vẫn nhận nuôi cô, cô nên biết đủ rồi, Hạ Lạc." "Đúng vậy, Hạ Lạc, cô phải biết ơn, dù thế nào đi nữa, tôi cũng đã nuôi cô, không có tôi thì không có cô của ngày hôm nay." Hai mẹ con nhà họ Lạc ngươi một câu ta một câu, Hạ Lạc cảm thấy đầu mình sắp nổ tung rồi.

"Đứa bé đâu, con của tôi đâu?" Lạc mẫu trong lòng thắt lại, sắc mặt lại trầm xuống vài phần: "Chuyện này tôi làm sao biết được, sau khi chuyện đó xảy ra năm đó cô đã cắt đứt quan hệ với chúng tôi, cô tự mình chạy ra ngoài học, chuyện cô mang thai tôi cũng tình cờ phát hiện, còn đứa bé cô sinh ra ở đâu tôi căn bản không biết." "Các người không nói thật, các người nhất định biết con tôi ở đâu?" Hạ Lạc tiến lên một bước túm lấy quần áo Lạc mẫu.

Lạc mẫu hất mấy lần cũng không hất ra được, Hạ Lạc mắt đỏ hoe, cả người như phát điên, dáng vẻ này khiến Lạc mẫu cảm thấy đáng sợ, giọng nói có vài phần không ổn: "Không biết, tôi làm sao biết con của cô ở đâu chứ?" "Không thể nào, các người không thể không biết được, Lạc Tinh cô nói đi!" Hạ Lạc chuyển sang bóp chặt cánh tay

Lạc Tinh.

Lạc Tinh cánh tay đau, dùng sức đẩy Hạ Lạc một cái: “Đã nói không biết là không biết, cô hỏi nhiều hơn nữa chúng tôi cũng không biết đâu, phiền chết đi được, chỉ biết sinh mà không biết nuôi, nói chính là loại người như cô đó.” Hạ Lạc suýt chút nữa thì ngã.

Cô không muốn tin lời hai mẹ con nhà họ Lạc nói, nhưng lòng cô vừa đau vừa hoảng, còn đau hơn cả lần đầu tiên Lạc Tinh nói dối, nói cô đã quên người đàn ông mình yêu.

Cô không thể không tin liệu mình có thật sự đã sinh một đứa bé hay không, nên mỗi lần cô phát bệnh, Tiểu Ngải Ngải ở bên cạnh cô đều có thể chữa lành.

Có phải vì cô đã từng mất đi con của mình không?

Là như vậy sao?

Hạ Lạc vội vàng chạy ra khỏi nhà họ Lạc, bắt một chiếc xe taxi rồi đi đến bệnh viện, cô với khuôn mặt trắng bệch chờ đợi kết quả kiểm tra của bác sĩ.

“Cô gái, sau khi chúng tôi kiểm tra, cô quả thực đã sinh con, chắc là đã mấy năm rồi.” Khi Hạ Lạc bước ra ngoài, trong đầu cô vẫn luôn văng vẳng lời bác sĩ nói, sau đó lại biến thành lời chất vấn của Lạc Tinh.

Đúng vậy, cô đến cả chuyện quan trọng như mình đã sinh con cũng quên mất, con cô bây giờ đang ở đâu?

Nó sống có tốt không, liệu nó cũng có giống cô năm đó, chịu đủ sự đánh mắng của mẹ nuôi không?

Hạ Lạc càng nghĩ càng cảm thấy không thể thở được, toàn thân như bị rút cạn sức lực, cô ngồi trên đường, ôm đầu khóc nức nở.

Chương 2055

Người đi đường không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng sợ rước phiền phức vào người, đều chỉ nhìn một cái rồi bỏ đi.

An Trung Chính vừa từ bệnh viện đi ra, liền thấy không ít người đổ dồn ánh mắt về một phía, anh cũng đi đến.

Chỉ thấy một người vòng tay ôm ngực ngồi trên mặt đất, vai cứ run lên, rõ ràng là đang khóc nức nở.

Anh cũng không muốn gây sự, nhưng luôn cảm thấy bóng lưng này có chút quen thuộc, đặc biệt là mái tóc đen dài này, rất giống Hạ Lạc.

"Hạ Lạc." An Trung Chính thử gọi một tiếng.

Hạ Lạc sững người, cử động thân mình.

An Trung Chính lúc này mới nhìn rõ, thật sự chính là Hạ Lạc.

"Hạ Lạc, em sao vậy?" An Trung Chính cúi xuống, muốn đỡ Hạ Lạc dậy.

Nhưng Hạ Lạc ngồi quá lâu, chân đã tê cứng, người cũng không đứng vững.

An Trung Chính chỉ có thể ôm lấy eo cô, mái tóc dài của cô hoàn toàn bị ướt, dính vào khuôn mặt nhỏ nhắn, trông rất thảm hại.

An Trung Chính trong lòng xót xa, lâu như vậy rồi, chưa từng thấy Hạ Lạc yếu ớt đến mức này, cho dù tác phẩm tâm huyết bị hủy, cô cũng chỉ đỏ mắt tức giận.

Còn khóc lóc hoàn toàn không giữ hình tượng như bây giờ thì quả thật là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Hạ Lạc, có phải có chuyện gì xảy ra không?

Có cần anh gọi điện cho Dĩ Thành không?” Hạ Lạc vẫn đang ngây người, trong mắt cuối cùng cũng có sinh khí, cô khản giọng ngăn lại: “Không, đừng gọi điện cho Bùi Dĩ Thành.” Cô bây giờ có chút không biết nên đối mặt với Bùi Dĩ Thành thế nào, cô có một đứa bé, cô đã từng có một đứa bé, chỉ là không biết đứa bé này đi đâu rồi.

Chuyện này cô không biết nên giải thích thế nào.

An Trung Chính thật sự sốt ruột chết đi được, thái độ không nóng không lạnh của Hạ Lạc, rõ ràng là sẽ không giải thích, anh vẫn không từ bỏ ý định hỏi: “Em và Dĩ Thành có phải đã cãi nhau không?

Hai người ở bên nhau, có chút cãi vã nhỏ là bình thường thôi, mỗi người lùi một bước là được, không có gì không vượt qua được, có muốn đi tìm Ngải Ngải không?” “An tổng thanh tra, em không sao, em và Dĩ Thành không cãi nhau, anh đừng bận tâm đến em, anh cứ để em ở một mình một lát, em sẽ ổn thôi.” Hạ Lạc một đôi mắt trong trẻo lúc này đỏ hoe sưng húp đến không nói thành lời, trông như con thỏ, nhìn rất đáng thương.

“Em bây giờ thế này làm sao anh yên tâm để em ở lại một mình được.” Nếu xảy ra chuyện gì, anh làm sao giải thích với Bùi Dĩ Thành, anh không thể lúc này bỏ Hạ Lạc mà đi.

“Hạ Lạc, ở đây người ra người vào, anh đưa em đến chỗ đình nhỏ đằng kia ngồi một lát nhé, em cứ bình tĩnh lại đã.” Hạ Lạc ngẩng đầu lên, chỉ cảm thấy ánh nắng chói mắt kinh khủng, cô ngẩn ngơ đưa tay che lại, máy móc gật đầu.

An Trung Chính thật sự không đoán được trên người Hạ Lạc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, người vốn luôn kiên cường như cô lại cảm giác như bị đánh gục trong tích tắc.

Hạ Lạc ngồi trong đình, nhưng cả người đều trống rỗng, cũng không nói chuyện, cứ thế ngây ngốc ngồi đó.

An Trung Chính sốt ruột như lửa đốt, đồng thời cũng may mắn vì mình đã đến bệnh viện, nếu không sẽ không gặp được Hạ Lạc trong bộ dạng này.

Cô gái này thật sự rất mạnh mẽ, xảy ra chuyện cũng không chịu nói với Bùi Dĩ Thành.

Hôm nay anh đến đây là để tìm người làm giám định DNA, Lạc Tinh là con gái của bác cả anh, chuyện này luôn như một cái gai trong họng, không tự mình đi kiểm chứng, anh sẽ không thoải mái, bây giờ anh chỉ mong kết quả sẽ như ý mình.

Hạ Lạc nghỉ ngơi trong đình khoảng một tiếng đồng hồ, cô đột nhiên đứng dậy, điều này làm An Trung Chính giật mình: “Hạ Lạc, em sao vậy?” “An tổng thanh tra, cảm ơn anh đã ở bên em, em có việc rồi, em đi trước đây.” “Em muốn đi đâu?

Anh đưa em đi.” “Không cần đâu, em tự bắt taxi đi là được rồi, không mất mấy phút đâu.” “Đừng bướng bỉnh, anh đưa em đi.” An Trung Chính kiên trì nói.

Hạ Lạc nhìn người trước mặt, nếu không nhầm thì người này thực ra là anh họ của mình, bọn họ cũng coi như là anh em.

Giữa người thân, có lẽ thật sự không cần phải tính toán nhiều như vậy: “Em muốn đến một phòng khám, do bạn em mở, làm phiền anh đưa em qua đó, khoảng hơn 10 phút đi đường.” “Nói gì mà làm phiền, anh vui lòng vô cùng.” An Trung Chính đưa người đến phòng khám, phòng khám là do một cặp vợ chồng mở, An Trung Chính thấy Hạ Lạc và họ rất quen thuộc, nên cũng không có lý do gì để ở lại.

Khi rời đi, Hạ Lạc dặn An Trung Chính đừng nói cho Bùi Dĩ

Thành biết chuyện xảy ra hôm nay, An Trung Chính rất khó xử, nhưng không thể cưỡng lại ánh mắt cầu xin của Hạ Lạc, cuối cùng vẫn đồng ý.

Hạ Lạc cũng đảm bảo với anh rằng sẽ tự mình giải thích với Bùi Dĩ Thành.

“Hạ Hạ, vừa rồi người đưa em đến là ai?

Có phải là bạn trai em không?” Chị dâu Dương ám muội nói.

Hạ Lạc lắc đầu: “Không phải đâu, chị dâu, là đồng nghiệp ở họa lang của em, bạn trai em không phải anh ấy.” “Con bé này, có bạn trai mà cũng không đưa đến cho chị xem, để chị giúp em xem xét.

Khoan đã, mắt em sao lại sưng đỏ vậy, có phải đã khóc rồi không?

Có chuyện gì thì đừng giấu trong lòng, nói với chị dâu nghe xem nào.” Hạ Lạc lắc đầu: “Chị dâu, chị không cần lo lắng, em không sao đâu.” “Con bé này, em thế này mà còn nói không sao với chị, người ngốc cũng nhìn ra em có vấn đề mà, có phải cãi nhau với bạn trai không?

Anh ta bắt nạt em phải không?” “Anh Dương.” Hạ Lạc lắc đầu, nhìn sang Dương Chí.

“Hạ Hạ, em có chuyện gì muốn nói phải không?” Bác sĩ Dương hỏi.

“Năm đó sau khi em khỏi bệnh thì mất trí nhớ, nếu em nhất định phải khôi phục ký ức dù phải trả giá đắt, có được không?” Bác sĩ Dương sắc mặt biến đổi: “Em có phải đã nhớ ra điều gì không?” “Em không nhớ ra, nhưng em nghe được một số tin tức từ người mẹ nuôi và chị nuôi đó, em cũng biết, trước đây em đã sinh một đứa con.” Bác sĩ Dương và chị dâu Dương sắc mặt đều biến đổi, Hạ Lạc nhìn biểu cảm của họ thì hiểu ra, cười khổ: “Các anh chị đều biết phải không?”

Chị dâu Dương nói: “Hạ Hạ à, chúng ta không biết nhiều lắm, là năm đó khi chữa trị cho em, nghe em kể lể lắt nhắt một ít, chúng ta không biết rõ lắm.

Luôn không nói cho em biết, cũng là muốn em sống tốt, chúng ta xin lỗi em.” “Không sao đâu, em không trách các anh chị, em biết các anh chị đều vì muốn tốt cho em.” “Hạ Hạ à, chị hiểu tâm trạng em muốn khôi phục ký ức, nhưng chị không biết em có tái phát bệnh không, bệnh của em năm đó phát ra có liên quan rất lớn đến đứa bé.” “Anh Dương, lần này, bất kể kết quả thế nào, em nhất định phải khôi phục ký ức, em đã quên quá lâu rồi, không thể tiếp tục như vậy được nữa.” Hạ Lạc nói kiên định.

Bác sĩ Dương nói: “Hôm nay thời gian hơi muộn rồi, chắc chắn không được, tối nay em về nhà suy nghĩ kỹ lại, nếu thật sự muốn liều một phen, thì ngày mai đến tìm chúng ta, anh sẽ thôi miên cho em, bản thân anh cũng cần chuẩn bị một số thứ, không thể hành động mạo hiểm.” Chị dâu Dương nắm lấy tay Hạ Lạc: “Hạ Hạ à, chuyện này em vẫn phải nói với bạn trai em một tiếng, vạn nhất trong quá trình thôi miên xảy ra chuyện gì, em bảo chúng ta làm sao giải thích với anh ấy, vạn nhất em…” Xuất hiện chuyện gì, cũng có người lo liệu.

Những lời phía sau, chị dâu Dương không nói, nhưng Hạ Lạc lại hiểu, “Em không muốn làm phiền anh ấy.” “Lời này thì không hay rồi, sao lại nói là làm phiền anh ấy, cho dù anh ấy muốn chia tay, muốn từ bỏ em, thì quyết định đó cũng nên là do anh ấy đưa ra, chứ không phải em tự ý quyết định.

Chị nói cho em biết, về nhà nhất định phải nói, tuyệt đối đừng giấu giếm, em giấu được một lúc, lẽ nào có thể giấu cả đời sao?

Dù sao thì rất nhiều chuyện đều cần hai người cùng nhau đối mặt.” Chị dâu Dương nói tận tình.

Hạ Lạc gật đầu: “Em biết rồi, em sẽ nói với anh ấy.” “Như vậy mới đúng chứ, nhìn từ những chuyện em kể cho chị, bạn trai em vẫn là một người rất có trách nhiệm, em ngàn vạn lần đừng vì mình đã sinh con mà xem nhẹ bản thân, bản thân anh ấy cũng có một đứa con mà, hai người đều bình đẳng, ai cũng không cao quý hơn ai cả, hiểu chưa?” “Chị dâu, em thấy chị thật sự là bác sĩ tâm lý, đặc biệt biết cách làm em thư giãn, nghe lời chị nói, em cảm thấy mình thoải mái hơn rất nhiều.” Hạ Lạc thực ra cũng từng nghĩ đến vấn đề này, một người đàn ông có thể chấp nhận bạn gái từng yêu đương, nhưng chưa chắc đã chấp nhận bạn gái từng phá thai, từng sinh con.

Cô thực sự có chút sợ hãi khi đối mặt với Bùi Dĩ Thành.

“Chị biết ngay em là người hay suy nghĩ lung tung mà, không nhanh chóng nhắc nhở em, kẻo em lại tự mình suy nghĩ vẩn vơ.” “Em thật ra cũng không muốn như vậy.” Chỉ là không thể kiểm soát được, có lẽ vẫn là bệnh tâm lý gây ra.

Chương 2056

Dưới sự an ủi của chị dâu Dương, Hạ Lạc dần dần bình tĩnh lại, nhưng lại quên mất một chuyện rất quan trọng, đó là đi đón Tiểu Ngải Ngải.

Cô nhìn đồng hồ treo tường, sợ hãi vội vàng đứng dậy: “Chết rồi, em quên đi đón Tiểu Ngải Ngải rồi!” “Là con gái của bạn trai em à?” “Ừm, không nói nữa, em đi đón con đây.” “Hạ Hạ, nhớ kỹ lời chị hôm nay nói với em đó.” “Em biết rồi, chị dâu.” Khi Hạ Lạc vội vàng đến trường, cô đã trễ 20 phút, tất cả các em bé khác đều đã về hết, chỉ còn hai cô giáo đang chơi cầu trượt cùng Ngải Ngải.

Cô bé rất ngoan, nhưng vừa nhìn thấy Hạ Lạc thì mắt liền đỏ hoe, chạy đến ôm lấy chân Hạ Lạc.

Giọng nói mềm mại, có chút đáng thương: “Mẹ ơi, mẹ đến rồi.” “Mẹ xin lỗi, con yêu, hôm nay mẹ có việc bận nên trễ, sau này nhất định sẽ không đến muộn nữa, con có sốt ruột lắm không?” “Không sốt ruột, con biết mẹ nhất định sẽ đến đón con mà, con chỉ cần ngoan ngoãn đợi ở trường thôi.” Hạ Lạc ôm chặt Tiểu Ngải Ngải vào lòng, tưởng tượng đây chính là con của mình.

Khi về đến nhà, Hạ Lạc gọt một đĩa trái cây cho Tiểu Ngải Ngải, vốn định nấu cơm, nhưng lại cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, toàn thân không còn chút sức lực nào.

Cô chỉ có thể nghỉ ngơi trên ghế sofa một lát, tiện tay bật TV lên.

Lúc chuyển kênh, vừa hay nhìn thấy một bản tin, cảnh sát vừa phá được một vụ án buôn bán trẻ em, những đứa trẻ bốn năm tuổi đó, bị kẻ gian lừa gạt rồi bẻ gãy hai chân để đi ăn xin trên đường phố.

Những đứa trẻ nhỏ hơn thì bị người ta mang đi buôn bán ma túy, trực tiếp mổ bụng để cất giấu ma túy bên trong.

Có những đứa trẻ cuối cùng được cha mẹ tìm thấy, nhưng có những đứa vẫn đang chờ đợi cha mẹ đến tìm về.

Ô ô ô.

Hạ Lạc xem mà nước mắt chảy dài, con của cô, liệu có phải cũng sẽ rơi vào hoàn cảnh như vậy không?

Hạ Lạc chỉ lo khóc, Tiểu Ngải Ngải gọi cô mấy tiếng cũng không nghe thấy, Tiểu Ngải Ngải sợ hãi vội vàng gọi điện cho Bùi Dĩ Thành, Bùi Dĩ Thành cũng đã trên đường rồi, nhận được điện thoại của Tiểu Ngải Ngải lập tức tăng tốc, chỉ một lát sau đã đến nơi.

Khi anh bước vào, Hạ Lạc vẫn đang ôm mặt khóc trên ghế sofa, bản tin trên TV thì đã chiếu xong, đang phát quảng cáo.

Nên Bùi Dĩ Thành cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Lạc Lạc, em sao vậy?” Bùi Dĩ Thành ôm cô vào lòng.

Hạ Lạc túm chặt quần áo Bùi Dĩ Thành, hai mắt đỏ hoe: “Bùi Dĩ Thành, những đứa bé đó đáng thương quá, anh nói tại sao lại có những người tàn nhẫn như vậy, dám ra tay với trẻ con, chúng còn nhỏ như thế, tại sao phải chịu đựng nhiều như vậy chứ.

Làm cha mẹ thì rốt cuộc là thế nào?

Tại sao không thể bảo vệ tốt con cái của mình, để chúng biến thành như vậy, tất cả là lỗi của những người làm cha mẹ.” “Em không phải là một người mẹ xứng chức, em không phải, hu hu hu.” “Hu hu, con của em đâu rồi, con của em rốt cuộc ở đâu.” Hạ Lạc nói đông nói tây, Bùi Dĩ Thành nghe mà mơ mơ hồ hồ, hỏi Tiểu Ngải Ngải, Tiểu Ngải Ngải cũng không hiểu, vừa rồi cô bé chỉ lo ăn trái cây, chớp mắt một cái mẹ Hạ Hạ đã khóc, cô bé cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cô bé kéo tay nhỏ của Hạ Lạc: “Mẹ ơi, mẹ đừng khóc, có phải có ai bắt nạt mẹ không, mẹ nói cho con biết là ai, con giúp mẹ đánh nó, con đánh cho nó đến mẹ nó cũng không nhận ra.” Hạ Lạc không hề động đậy, vẫn chìm đắm trong cảm xúc của mình.

“Ngải Ngải, con chơi ở một bên đi, đừng làm phiền mẹ Hạ Hạ, chỗ này cứ để ba lo.” “Dạ.” Bùi Dĩ Thành vẫn nhẹ nhàng vỗ lưng Hạ Lạc.

Cảm xúc của Hạ Lạc dần dần bình phục, nhìn thấy người đang ôm mình là Bùi Dĩ Thành, cô sững người một chút.

“Anh về lúc nào vậy?” Bùi Dĩ Thành: “…” Cô bé này có vấn đề, rất có vấn đề.

Rõ ràng vừa nãy còn gọi tên anh, quay đi quay lại lại hỏi anh về lúc nào.

“Lạc Lạc, em có chuyện gì muốn nói với anh phải không?” Hạ Lạc gật đầu, nhìn Tiểu Ngải Ngải, có chút không biết nên nói thế nào.

Đứa bé này quá nhạy cảm, nếu biết cô có một đứa bé, cô muốn đi tìm, không biết trong lòng nó sẽ nghĩ thế nào.

Tiểu Ngải Ngải cũng vừa hay nhìn về phía họ, Hạ Lạc vội vàng thu hồi ánh mắt.

“Không tiện nói trước mặt Ngải Ngải sao?” Bùi Dĩ Thành hạ giọng nói.

“Tối nay em sẽ nói với anh.” “Ừm.” “Em trông có vẻ rất mệt, hôm nay đừng nấu cơm, anh gọi đồ ăn về thẳng đây.” “Được.” Hạ Lạc chủ động ôm lấy eo Bùi Dĩ Thành, cả người dựa vào lòng anh, như một đứa trẻ tham luyến hơi ấm.

Bùi Dĩ Thành không hiểu sao, trong lòng luôn có một dự cảm không lành, luôn cảm thấy có chuyện lớn xảy ra rồi.

Hạ Lạc ôm anh rồi ngủ thiếp đi.

Bùi Dĩ Thành bế cô vào phòng, quay đầu lại thì thấy Tiểu Ngải Ngải đang đứng ở cửa phòng.

Anh nắm tay con gái xuống lầu: “Hôm nay mẹ Hạ Hạ của con rốt cuộc bị làm sao vậy?” “Con không biết nữa, mẹ Hạ Hạ đón con thì bị muộn, ở nhà trẻ chỉ còn một mình con thôi, mắt mẹ ấy đỏ hoe, hình như đã khóc vậy, về đến nhà cả người cũng ngẩn ngơ, ba ơi, mẹ có bị biến thành người điên không?” “Đừng nghĩ lung tung, mẹ con vẫn tốt, sao lại biến thành người điên được chứ.” “Con có lần nghe ba và mẹ nói chuyện, mẹ nói trước đây mẹ từng là người điên.” Nghe lời nói ngây thơ của con gái, Bùi Dĩ Thành hô hấp nghẹn lại.

Cô bé này biết cũng khá nhiều đấy, không biết cô bé nghe lén được từ lúc nào.

“Không đâu, trước đây mẹ Hạ Hạ của con không có một người thân nào bên cạnh, mẹ ấy không yêu thương mẹ, không ai quan tâm mẹ ấy, nhưng bây giờ thì khác rồi, có chúng ta ở bên mẹ ấy, mẹ ấy sẽ ổn thôi.” “Thật sao?” Mắt Tiểu Ngải Ngải tràn đầy sự mơ hồ và muốn xác nhận.

Bùi Dĩ Thành đau lòng nói: “Đương nhiên là thật, mẹ Hạ Hạ của con sẽ ổn thôi.” “Ba ơi, tối nay con không giành mẹ với ba nữa đâu, ba hãy ở bên mẹ nói chuyện với mẹ thật nhiều nhé, con vô dụng lắm, không biết làm thế nào để mẹ không buồn.” Tiểu Ngải Ngải cúi đầu.

Cô bé biết mình còn nhỏ, nhiều chuyện không hiểu, thấy mẹ buồn như vậy, cô bé không biết an ủi thế nào.

“Cái đầu nhỏ của con cả ngày nay đang nghĩ cái gì vậy, nghĩ nhiều không đau đầu sao, con mới bé tí tẹo, không nên nghĩ những chuyện không cần nghĩ.” Bùi Dĩ Thành khẽ búng vào trán Ngải Ngải.

“Con lại không kiềm chế được bản thân.” “Đừng nghĩ nhiều gì cả, đói bụng chưa?

Chúng ta đi ăn cơm trước đã, con mà để mình đói thì mẹ Hạ Hạ sẽ đau lòng đó.” Bùi Dĩ Thành dỗ Tiểu Ngải Ngải ngủ xong mới về phòng.

Hạ Lạc vừa tỉnh, đôi mắt cô đong đầy bi thương khiến lòng Bùi Dĩ Thành thắt lại.

Anh sải bước đến, ôm cô vào lòng, "Đói lắm rồi đúng không, ăn chút gì đi đã." "Em không đói, em muốn nói với anh chuyện này trước." "Chuyện gì mà gấp thế, ăn cơm trước đi, không thiếu chút thời gian này đâu." "Dĩ Thành, anh nghe em nói đã." Hạ Lạc nắm chặt tay Bùi Dĩ Thành, mở miệng nói: "Em biết ký ức bị mất của em là gì rồi." "Cái gì?" "Năm em nghỉ học, là vì em mang thai.

Em nghỉ học về nhà sinh con.

Em từng sinh một đứa bé, nhưng em không biết em đã làm nó lạc đi đâu mất rồi, em đã đánh mất con của mình." Bùi Dĩ Thành kinh ngạc nhìn Hạ Lạc, hoàn toàn không kịp phản ứng. "Em nghe ai nói?" "Bùi Dĩ Thành, điều đó không quan trọng, quan trọng là em biết lần này em không bị lừa dối, em thật sự đã sinh con." Bùi Dĩ Thành khẽ nhíu mày. "Bùi Dĩ Thành, em đã hẹn bác sĩ Dương ngày mai làm thôi miên, dù thế nào em cũng phải nhớ ra, em phải nhớ con của em rốt cuộc đã đi đâu.

Em xin lỗi, em không cố ý giấu anh những chuyện này, chính em còn quên mất.

Chương 2057

Nếu anh không thể chấp nhận được, vậy chúng ta chia tay đi." Mắt Bùi Dĩ Thành chợt tràn ngập sự tức giận, anh cười có vài phần khiến người ta rợn gáy, nhưng giọng nói lại tĩnh lặng như trước cơn bão, "Hạ Lạc, em rốt cuộc có biết em đang nói gì không?" Chỉ vì chuyện này mà cô muốn chia tay anh?

Anh là loại đàn ông không có trách nhiệm sao?

Hạ Lạc không dám nhìn thẳng vào mắt Bùi Dĩ Thành, cứ né tránh, "Bùi Dĩ Thành, em đã suy nghĩ rất kỹ rồi, anh cũng biết con của em là do đâu mà có, đó không phải là chuyện gì vẻ vang.

Sau này anh không chỉ phải chấp nhận một em đầy vết nhơ, anh có thể còn phải nhìn thấy một…" "…bằng chứng rõ ràng." Nếu may mắn tìm thấy đứa bé.

Một hai ngày thì được, nhưng cả đời có được không?

Mỗi ngày có một người không ngừng nhắc nhở anh, bạn gái anh từng trải qua chuyện gì.

Anh có thể yêu đứa bé đó không?

Có thể thản nhiên chấp nhận chúng không? "Anh cho em một phút, thu lại tất cả những gì em vừa nói." Giọng Bùi Dĩ Thành nghiêm khắc khiến Hạ Lạc giật mình, ngẩng đầu lên thì thấy đôi mắt anh toàn là lửa giận.

Cô hình như đã chọc giận anh rồi. "Em..." "Em cái gì mà em, thu lại lời em vừa nói." "Câu nào?" Bùi Dĩ Thành thật sự muốn tức chết rồi, rất muốn mở to cái đầu của cô bé này ra, xem mỗi ngày cô đang nghĩ gì, tại sao lúc nào cũng bi quan như vậy.

Cô thật sự nghĩ anh sẽ vì cô từng sinh con mà không cần cô sao?

Anh đã bao giờ ám chỉ điều đó, khiến cô trở nên tự ti như vậy?

Anh vừa rồi đúng là có chút kinh ngạc, nhưng cũng chỉ là kinh ngạc, không hề cảm thấy khó chấp nhận, ngược lại, câu "chia tay" của cô khiến anh đau lòng đến tột cùng. "Câu chia tay." "Em không phải muốn chia tay anh, em là cho anh cơ hội lựa chọn.

Chia tay hay không thực ra là tùy anh thôi, em chắc chắn không muốn chia tay anh." Cô chỉ là trao quyền chủ động vào tay anh, để anh có một cơ hội lựa chọn lại mà thôi.

Hạ Lạc còn chưa nói xong, nụ hôn bá đạo của Bùi Dĩ Thành đã đè xuống, anh không nói gì, chỉ dùng hành động để thể hiện sự bất mãn của mình lúc này.

Anh không còn dịu dàng, mà tàn bạo giày vò đôi môi cô, dường như muốn trút hết lửa giận trong lòng.

Hạ Lạc chưa từng thấy Bùi Dĩ Thành như vậy, nhưng vì biết đó là anh, cô không còn sợ hãi, mà ngoan ngoãn đón nhận nụ hôn của anh.

Khi quần áo trên người chỉ còn lại vài mảnh, cô cũng ngầm chấp nhận, và cực lực phối hợp.

Sự phối hợp này của cô càng khiến Bùi Dĩ Thành khó chịu hơn, cô bé này lại đang nghĩ lung tung gì nữa rồi, có phải nghĩ đây là giây phút ngọt ngào cuối cùng của bọn họ không?

Dục vọng của nam nữ trưởng thành luôn đến rất nhanh, không thể ngăn cản.

Hạ Lạc chỉ cảm thấy mình bị từng trận tung lên, rồi lại rơi xuống, thăng trầm liên tục, khiến cô muốn từ chối, nhưng cơ thể lại thành thật không thể tả.

Tối nay Bùi Dĩ Thành đặc biệt thích trêu chọc, dù sao thì anh cứ hành hạ cô đủ kiểu, thậm chí còn bắt cô nói những lời mà bình thường cô sẽ không nói, cô đã gọi "anh trai ngoan" mấy lần rồi.

Khi mọi thứ trở lại yên bình, Hạ Lạc toàn thân ướt đẫm, khó chịu vô cùng, nhưng vẫn bị anh mạnh mẽ giam trong vòng tay. "Bùi Dĩ Thành." Cô muốn gọi tên anh, nhưng lại phát hiện cổ họng khàn đặc. "Sau này nếu còn nói từ chia tay, em cứ đợi anh hành hạ em đi." Hành hạ.

Hạ Lạc đương nhiên hiểu hành hạ anh nói là gì, mặt cô càng đỏ hơn, nhưng anh tức giận như vậy, càng chứng tỏ anh quan tâm đến cô.

Cô không hề giận, trái lại còn vô thức đưa tay vẽ vòng tròn trên ngực anh, "Bùi Dĩ Thành, cảm ơn anh đã yêu em nhiều như vậy." "Em chính là thiếu đòn, không thì chẳng biết ngoan." Bùi Dĩ Thành nghiến răng, nụ hôn vẫn hung ác, dường như sự uất ức trong lòng vẫn chưa tan biến. "Em đã nói rồi, em không phải muốn chia tay, em là cho anh lựa chọn mà." "Anh còn cần lựa chọn sao?

Lựa chọn của anh chính là em, anh đã chọn từ lâu rồi, tại sao em còn bắt anh chọn lại một lần nữa?" Bùi Dĩ Thành nhìn chằm chằm Hạ Lạc.

Hạ Lạc bị anh nhìn đến mềm nhũn cả người, "Đừng nhìn em như vậy." "Vậy không nhìn nữa, chúng ta làm trực tiếp..." "Không được." Hạ Lạc vẫn còn cảm thấy toàn thân đau nhức, cô không chắc mình còn có thể chịu đựng thêm một lần nữa không. "Anh biết mà, phụ nữ đều thích nói một đằng làm một nẻo, Hạ Lạc Lạc cũng không ngoại lệ." Hạ Lạc chỉ cảm thấy cả đêm trôi qua mơ mơ màng màng, không biết Bùi Dĩ Thành buông tha cô lúc nào, cũng không nhớ mình đã tắm lúc nào.

Khi cô tỉnh dậy, đã là buổi trưa rồi, Tiểu Ngải Ngải không có ở nhà, chỉ có Bùi Dĩ Thành đang bận rộn trong thư phòng, hình như đang tìm kiếm tài liệu gì đó. "Bùi Dĩ Thành, sao anh không gọi em dậy, em đã hẹn anh Dương mà." "Anh đã nói với bác sĩ Dương rồi, chúng ta chiều một giờ mới qua." Bác sĩ Dương bên kia chờ mãi không thấy Hạ Lạc, liền gọi điện cho cô, nhưng người bắt máy lại là Bùi Dĩ Thành. "Anh ủng hộ quyết định của em sao?" "Còn cần anh chứng minh nữa không?" Nhìn thấy ánh mắt tà mị của Bùi Dĩ Thành, Hạ Lạc sợ hãi quay người bỏ chạy, vội vàng vệ sinh cá nhân và thay quần áo.

Sửa soạn xong, ăn trưa xong, Bùi Dĩ Thành lái xe đưa Hạ Lạc đến phòng khám của vợ chồng bác sĩ Dương. "Cảm ơn anh, Bùi Dĩ Thành." Ngàn vạn lời muốn nói nghẹn lại ở cổ họng, mở miệng chỉ thành một câu. "Yên tâm, anh sẽ ở bên em.

Nếu tìm thấy con của em, vậy chúng ta cùng nhau nuôi dưỡng, anh nghĩ Ngải Ngải sẽ thích có thêm một anh trai hoặc chị gái." Mắt Hạ Lạc tràn đầy sự hi vọng, "Không biết ai lớn hơn nhỉ, chắc cũng cỡ tuổi nhau thôi, tính theo thời gian thì chắc cũng là bé bốn tuổi mấy." "Ừm, chuyện xưng hô thì cứ để hai đứa nhỏ tự giải quyết." Vợ chồng bác sĩ Dương đã chuẩn bị sẵn sàng, khi Bùi Dĩ Thành đưa Hạ Lạc cùng xuất hiện, trong mắt cả hai đều lóe lên một tia cười, xem ra Hạ Lạc thật sự đã tìm được một người rất tốt, hai người họ đã nói chuyện đâu vào đó rồi.

Sợ sự hiện diện của Bùi Dĩ Thành sẽ làm phiền Hạ Lạc, vợ chồng bác sĩ Dương không cho Bùi Dĩ Thành đi vào, Hạ Lạc được đưa vào một căn phòng.

Nhìn thấy cửa phòng đóng lại, lòng Bùi Dĩ Thành thắt chặt, anh nhìn chằm chằm cánh cửa không chớp mắt.

Kéo dài suốt một tiếng đồng hồ, cửa phòng mới được mở ra, nhưng vợ chồng bác sĩ Dương lại không hề có chút phấn khởi nào, mà mặt mày ủ dột. "Sao vậy?

Xảy ra chuyện gì rồi?" "Hạ Hạ chắc là đã hồi phục ký ức rồi, nhưng lúc nãy làm trị liệu thôi miên, cô ấy suýt nữa phát điên, chúng tôi chỉ có thể dẫn dắt cô ấy vào giấc ngủ để cô ấy dừng lại, nhưng có thể đã xảy ra chút sai sót, cô ấy lại rơi vào hôn mê sâu, chúng tôi gọi thế nào cũng không tỉnh." "Rốt cuộc là sao?

Cô ấy khi nào mới tỉnh lại?" "Không biết, tình huống như thế này chúng tôi cũng là lần đầu tiên gặp, có thể là hai ba ngày, có thể là một tuần, cũng có thể là một năm, không thể xác định được." "Không có cách nào sao?" "Cô ấy bây giờ quá mệt mỏi rồi, cứ để cô ấy nghỉ ngơi cho thật tốt, hai anh chị hãy nói chuyện với cô ấy nhiều hơn, có lẽ không nghiêm trọng như chúng tôi tưởng tượng đâu." "Hai người rốt cuộc có biết chữa bệnh không?

Chương 2058

Tự dưng lại làm người ta ra nông nỗi này?" Bùi Dĩ Thành thật sự muốn tức chết rồi. "Xin lỗi, chúng tôi cũng không muốn như vậy." Cô Dương xin lỗi nói.

Bùi Dĩ Thành hít sâu một hơi, anh biết ơn tình của hai người này đối với Hạ Lạc, Hạ Lạc vẫn luôn coi họ như người thân, tin rằng họ cũng không muốn thấy kết quả như vậy. "Xin lỗi, vừa rồi tôi hơi kích động, bây giờ tôi có thể đưa cô ấy đi được không?" "Được, cô ấy cứ như đang ngủ thôi, không ảnh hưởng gì." Bùi Dĩ Thành chỉ có thể đưa Hạ Lạc đi, toàn thân cô ướt đẫm, sắc mặt trắng bệch, nếu không phải vợ chồng bác sĩ Dương bảo đảm nói cô không có vấn đề gì, anh thật sự đã đưa người vào bệnh viện rồi, đáng sợ quá.

Về đến nhà, Bùi Dĩ Thành đưa cô vào phòng tắm ngâm mình, Hạ Lạc vẫn ngủ rất yên bình, nhưng khi anh chạm vào cô, cơ thể cô lại ửng hồng. "Lạc Lạc, đừng ngủ nữa, em nói muốn nhanh chóng đi tìm con của em, em cứ mãi không tỉnh lại, anh không có chút manh mối nào, anh căn bản không biết đi đâu mà tìm." "Em như vậy, lát nữa Tiểu Ngải Ngải về sẽ bị dọa sợ mất, bây giờ con bé sợ nhất là em xảy ra chuyện gì, con bé thật ra hiểu hết, biết trước đây em từng bị điên, còn có khả năng tái phát." "Lạc Lạc, đừng bắt chúng ta đợi quá lâu được không?" Bùi Dĩ Thành đặt một nụ hôn lên môi Hạ Lạc.

Tiểu Ngải Ngải vừa được đón về, nghe nói Hạ Lạc ngủ rồi, liền chạy vọt vào phòng tìm Hạ Lạc, cô bé không dám nói chuyện, chỉ rúc vào lòng Hạ Lạc.

Đáng tiếc chờ mãi đến tối, Hạ Lạc cũng không tỉnh, mặc kệ cô bé nói gì làm gì, Hạ Lạc đều không cảm nhận được.

Tiểu Ngải Ngải nhận ra sự bất thường, đỏ mắt nhìn Bùi Dĩ Thành, "Bố ơi, mẹ có phải không tỉnh lại được nữa không?" "Đừng nói linh tinh, mẹ con chỉ là quá mệt mỏi thôi, có thể sẽ ngủ thêm mấy ngày, mẹ không sao đâu, con xem mẹ mặt mũi hồng hào thế này, đâu có sao, con có thể nói chuyện với mẹ nhiều hơn, biết đâu mẹ nghe thấy tiếng con gọi sẽ tỉnh lại." "Thật sao?" "Đương nhiên là thật, con là tiểu tiên nữ nói nhiều, là vận may nhỏ của mẹ con, mẹ Hạ Hạ của con nhất định sẽ bị con làm phiền mà tỉnh dậy." "Được thôi, vậy con đi ăn cơm đã, ăn cơm xong là phải 'khủng bố' mẹ thôi, ha ha ha." "Ngốc nghếch mà cũng vui vẻ." Tiểu Ngải Ngải thật sự rất nói nhiều, Hạ Lạc chỉ cảm thấy bên tai luôn có một giọng nói đáng yêu mềm mại, cứ ríu rít mãi.

Vừa mở mắt, cô liền thấy mắt Tiểu Ngải Ngải chợt sáng lên, "Mẹ ơi." "Ngải Ngải, con sao lại ở đây, không đi học sao?" "Bố nói con là vận may nhỏ của mẹ, con ở bên mẹ nói chuyện, mẹ sẽ tỉnh lại thôi, hắc hắc, yes, con đúng là lợi hại mà, con là tiểu tiên nữ giỏi nhất nhất nhất." Cô bé nắm chặt nắm đấm, kích động đến mức nói năng lộn xộn, đứa trẻ quên cả mang dép, trực tiếp nhảy xuống đất.

Hạ Lạc vừa định gọi cô bé lại, cô bé đã lao ra khỏi phòng. "Bố ơi, bố ơi, mẹ tỉnh rồi, bố mau đến đây, bố mau đến đây." Tiểu Ngải Ngải vội đến giậm chân.

Bùi Dĩ Thành chạy cuống cuồng từ dưới lầu lên, Tiểu Ngải Ngải cứ bám sát gót chân anh, "Bố ơi, bố nói con có giỏi không, con có lợi hại không?" Bùi Dĩ Thành không có tâm trạng để ý những lời đó của con gái, lúc này lòng anh tràn ngập một niềm vui lớn lao, đầy ắp.

Anh đã chuẩn bị sẵn sàng để chờ đợi rồi, nhưng Hạ Lạc chỉ ngủ một đêm đã tỉnh lại, đây đúng là một bất ngờ lớn.

Tiểu Ngải Ngải chờ mãi không được bố khen ngợi, tức đến không chịu được, suốt đường đi đều mắng, "Bố thối, trong mắt chỉ có vợ không có con gái." "Bố thối, đáng ghét, đáng ghét." "Bố thối, bố đợi con với, chân bố dài quá." Hạ Lạc tựa vào đầu giường, nhìn cảnh hai bố con họ đuổi bắt nhau, chỉ thấy buồn cười.

Trẻ con, thật sự là sinh vật đáng yêu nhất, một câu nói, một ánh mắt, cũng có thể khiến cả trái tim bạn mềm nhũn.

Bùi Dĩ Thành ngây người nhìn người phụ nữ đang mỉm cười trên đầu giường, ngoài xót xa, nhiều hơn là cảm động, người phụ nữ này thật sự quá kiên cường, cô đã bình an vượt qua, tốc độ nhanh đến mức khiến anh phải khâm phục. "Sao vậy?

Em chỉ ngủ một đêm, anh đã không nhận ra em nữa rồi sao?" Bùi Dĩ Thành lao lên, ôm chặt cô vào lòng, "Lạc Lạc, đói chưa?" "Đói, rất đói, hình như chưa bao giờ đói như vậy." Cô đã nhớ lại tất cả rồi, bây giờ cô cần bổ sung thể lực, sau đó đi tìm lại con gái của mình. "Tiểu Ngải Ngải, đi lấy đồ ăn." Tiểu Ngải Ngải tức giận vô cùng, hai tay chống nạnh, hậm hực nói: "Con bé tí thế này, con làm sao mà bê nổi, bố ngược đãi con đúng không?

Bố thối." Bùi Dĩ Thành ngẩn người một lát, sau đó bật cười, đi đến xoa đầu Tiểu Ngải Ngải, "Bố quên mất rồi, cứ tưởng Ngải Ngải của chúng ta là một cô gái lớn rồi chứ." "Bố tự đi mà lấy, bố thối." Tiểu Ngải Ngải ôm chặt lấy Hạ Lạc, dính như keo.

Hạ Lạc hỏi: "Ngải Ngải, con có thích bạn nhỏ không?

Là loại trẻ con bằng tuổi con ấy?" Tiểu Ngải Ngải không cần nghĩ ngợi liền gật đầu, "Đương nhiên là thích ạ, con một mình cô đơn lắm." "Vậy nếu có một bạn nhỏ như vậy cùng con đi ngủ, cùng con chơi, con có đồng ý không?" "Đương nhiên là đồng ý ạ." Hạ Lạc không nói gì nữa, chỉ ôm chặt Tiểu Ngải Ngải.

Bây giờ vẫn chưa thích hợp để nói quá nhiều, cô có lòng tin này, có cô ở giữa điều hòa, sau này hai đứa trẻ nhất định có thể hòa thuận với nhau. "Mẹ Hạ Hạ, bố lừa con, bố nói mẹ có thể sẽ ngủ rất rất lâu." "Mẹ nghĩ đến con, nghĩ đến bố con, nên không muốn ngủ nữa." "Hắc hắc, thật tốt." Hạ Lạc ăn rất nhiều, Bùi Dĩ Thành vẫn luôn chú ý quan sát thần sắc của cô, không thấy bất kỳ điều bất thường nào.

Anh cũng không biết rốt cuộc cô đã hồi phục ký ức chưa, hình như quá đỗi bình tĩnh. "Nhìn em làm gì?

Muốn hỏi gì thì hỏi đi?" Hạ Lạc ngẩng đầu lên. "Lạc Lạc, em đã hồi phục ký ức chưa?" Hạ Lạc gật đầu, "Em đã nhớ lại tất cả rồi.

Em sinh ra là một bé gái, đặc biệt xinh đẹp, giống hệt Ngải Ngải, có đôi mắt đặc biệt sáng ngời.

Em nhìn thấy lần đầu tiên là đã yêu sâu sắc rồi." "Đứa bé đâu rồi?" Nắm tay Hạ Lạc chợt siết chặt, mắt cô tràn ngập lửa giận, dường như mang theo sức mạnh hủy thiên diệt địa, cô nghiến răng nghiến lợi nói: "Bị mẹ Lạc ôm đi mất rồi.

Em khóc lóc gào thét đòi bà ấy trả lại cho em, nhưng bà ấy vẫn ôm đứa bé đi mất.

Em tận mắt nhìn bà ấy cướp đứa bé từ trong lòng em, mà em lại không làm được gì cả." Ác mộng vẫn luôn quấy rầy cô là thật, người cô cầu xin chính là mẹ Lạc.

Người phụ nữ đó, thật sự là... "Bùi Dĩ Thành, em hận quá, hận chính mình yếu đuối như vậy, hận chính mình đến cả con của mình cũng không bảo vệ được.

Em thật sự không phải một người mẹ tốt, sau này em thậm chí còn quên mất con bé, em đáng chết, em đáng chết..." Nụ cười của Hạ Lạc tràn đầy châm biếm và xót xa.

Bùi Dĩ Thành ôm chặt cô, "Không sao đâu, chúng ta nhất định sẽ tìm được con về." "Trưa nay anh đi cùng em tìm người phụ nữ đó đi, lần này em sẽ không bỏ qua cho bà ta nữa." "Được, em muốn làm gì cũng được." An gia.

Lạc Tinh biết chuyện của mình không thể giấu được lâu nữa, Hạ Lạc tạm thời bị chuyện con cái làm chậm lại, nói không chừng đợi cô ấy nghĩ thông suốt một số chuyện, sẽ lập tức đối phó với cô ta. "Mẹ ơi." Lạc Tinh dựa vào cánh tay phu nhân An, thần sắc ưu tư.

Phu nhân An đối với cô con gái Lạc Tinh này, luôn đặc biệt kiên nhẫn, mặc dù chồng nói với bà, cô con gái này không đơn giản, những năm nay đã bị nuông chiều quá đà, bà vẫn không nhịn được đặt tất cả tình mẫu tử lên người cô ta, đây dường như là một loại bản năng, căn bản không thể kiềm chế được. "Bảo bối, sao vậy, mới sáng sớm đã sầu muộn thế này, có phải ai chọc con không vui không?" "Mẹ ơi, mẹ còn nhớ lần trước mẹ đưa con đi dự tiệc từ thiện, người bạn Hoàng Tiểu Như con quen không?" "Tiểu Như à, sao vậy?

Có phải con bé bắt nạt con không?" "Cô ta đi khắp nơi nói với người ta là con không có học thức, không có năng lực, cho dù là con gái ruột của mẹ cũng thế nào, sau này căn bản không thể giành lại An Trung Chính, tất cả tài sản của hai mẹ là của anh cả.

Bây giờ rất nhiều người nhìn thấy con đều chỉ trỏ bàn tán." "Hoàng Tiểu Như đó sao có thể như vậy chứ, con là con gái ruột của chúng ta, tất cả của chúng ta đều là của con, điều này là không thể nghi ngờ.

Đây không phải là ly gián con và anh trai con sao?

Lời của cô ta con đừng có tin, bây giờ có một số người có ý đồ xấu, không muốn thấy người khác tốt đẹp." "Cô ta còn nói con là 'thiên kim rỗng', ngoài một cái danh hão ra, chẳng có gì cả." Phu nhân An sắc mặt đột nhiên trầm xuống, "Bây giờ những người này thật sự quá đáng, họ chẳng biết gì cả, dựa vào đâu mà sau lưng lại hủy hoại một người như vậy." "Mẹ ơi, nếu có thể, con thật ra không muốn cuộc sống như bây giờ, trước đây tuy con sống khổ một chút, nhưng con cảm thấy rất mãn nguyện.

Con tự dựa vào đôi tay mình lao động, con làm chủ lãnh địa của mình, không như bây giờ bị người ta chỉ trỏ, con khó chịu lắm." Phu nhân An nhớ lại, con gái mình cũng tốt nghiệp đại học danh tiếng mà, bây giờ lại từ bỏ chuyên ngành của mình, chôn chân trong phòng tranh, chỉ vì muốn kế thừa gia nghiệp của họ, vì họ mà gánh vác.

Chương 2059

"Ba con cũng thật là, mẹ đã không dưới một lần nói với ông ấy, để con tùy tiện chọn một phòng tranh để kinh doanh, đừng cứ mãi theo sau anh con làm việc vặt, như vậy không biết con phải đợi đến bao giờ mới thành tài, nhưng ông ấy lần nào cũng từ chối mẹ, mẹ cũng không biết ông ấy rốt cuộc đang phòng bị con điều gì, con là con gái của chúng ta mà." Lạc Tinh bĩu môi, hậm hực nói: "Con cảm thấy hình như ba không thích con." Phu nhân An sắc mặt biến đổi, "Tinh Tinh à, lời này con đừng để ba con nghe thấy, ông ấy thật ra rất yêu con, chỉ là con từ nhỏ không lớn lên bên cạnh chúng ta, chúng ta đều không biết làm thế nào để làm bố mẹ tốt, có thể cách thức của chúng ta không đúng, nhưng tấm lòng yêu con của chúng ta là thật." "Mẹ ơi, con chỉ cảm thấy một chút thôi, con biết mẹ chắc chắn yêu con." Phu nhân An cảm thấy nhất định phải tìm thời gian nói chuyện lại với chồng, phải đối xử với con gái tốt hơn một chút, đứa bé này tâm tư rất nhạy cảm, không thể để con bé nghĩ rằng họ không yêu con bé, họ ghét bỏ con bé. "Mẹ ơi, mẹ trước đây không phải nói mẹ có hai phòng tranh độc lập thuộc sở hữu của mẹ, là tài sản riêng của mẹ sao?

Con muốn đến chỗ của mẹ, con không muốn ở cùng anh cả nữa, anh ấy luôn không coi trọng con, dù con có cố gắng thế nào đi nữa, con cảm thấy mình cũng không thể hòa nhập vào giới của hai mẹ. "Anh trai con vẫn đối xử không tốt với con sao?" "Nói sao đây, cũng không phải là không tốt, chỉ là cảm thấy anh ấy rất xa cách với con, không thật sự coi con là người nhà họ An, coi con là em gái của anh ấy, điều này mới là đáng sợ nhất.

Mẹ ơi, con thật sự chịu không nổi nữa rồi." Lạc Tinh đột nhiên bật khóc, thật thảm thiết, từng tiếng từng tiếng, như kim châm vào lòng phu nhân An.

Phu nhân An đau lòng vô cùng, ôm chặt cô vào lòng.

Lạc Tinh ở nơi bà không nhìn thấy, lườm nguýt mấy cái, cái bà già này sao lại không hiểu ám chỉ của cô ta, thật sự làm cô ta tức chết rồi.

Bình thường nói yêu thương cô ta nhất, tình cảm đều là giả, khi cần cô ta thể hiện thì bà ta lại giả vờ điếc.

Cô ta bây giờ thật sự không có nhiều thời gian để quanh co với bà ta. "Ô ô ô, mẹ ơi, hai người cứ để con về đi, cứ coi như chưa từng tìm được con, để con về với mẹ Lạc của con, làm con gái của hai người, con cảm thấy áp lực rất lớn, con không chịu nổi nữa rồi." "Con bé này, sao con lại nói những lời giận dỗi như vậy, ai dám tạo áp lực cho con chứ, con cứ ngoan ngoãn đi làm đi." "Con không muốn đi làm nữa, con muốn trở về cuộc sống trước đây của con." Lạc Tinh vùng vẫy thoát khỏi vòng tay phu nhân An, tháo sợi dây chuyền kim cương trên cổ, vòng ngọc trên tay, tóm lại tất cả những món trang sức có thể tháo ra đều tháo xuống, vội vàng nhét vào lòng phu nhân An, "Những thứ này con trả lại hết cho mẹ, con không cần gì cả, phu nhân An." Phu nhân An.

Ba chữ này khiến phu nhân An đau lòng vô cùng, đỏ hoe mắt, "Con bé này, đừng hành động bồng bột vậy, mẹ biết con chịu ấm ức rồi, mẹ sẽ làm chủ cho con, con đừng nóng vội, con là con gái của chúng ta, đây là sự thật dù thế nào cũng không thể thay đổi, không phải con muốn không làm con gái chúng ta thì không làm được, đây là quan hệ máu mủ ruột thịt mà." "Không, con không làm đâu, con không làm nữa, con muốn làm Lạc Tinh, con không làm An Lạc Tinh." Phu nhân An thật sự lo lắng phát điên lên, thốt ra, "Vậy mẹ giao phòng tranh thuộc sở hữu của mẹ cho con, con tự đi kinh doanh, như vậy sẽ không cần chịu đựng thái độ của anh con nữa." Lạc Tinh thở phào một hơi, cuối cùng cũng chờ được câu trả lời mà cô ta muốn, nếu phu nhân An mà chậm thêm chút nữa, cô ta không biết mình còn có thể tiếp tục diễn nữa không.

Trong lòng vui mừng khôn xiết, nhưng Lạc Tinh bề ngoài lại không dám thể hiện ra, "Mẹ, mẹ đừng như vậy, ba sẽ không vui đâu, con nói những lời này không phải vì muốn có được gì từ mẹ, con thật sự cảm thấy mệt mỏi rồi, con không muốn tiếp tục cuộc sống như thế này nữa, thế giới của hai mẹ con đã cố gắng rồi, nhưng vẫn không thể hòa nhập được, con không còn cách nào cả." "Xin lỗi, mẹ, con biết con đã làm hai mẹ thất vọng, con không phải là một tiểu thư danh giá đủ tiêu chuẩn, con chỉ là một người dân thường, trên người có quá nhiều khuyết điểm, làm con gái của hai mẹ là con đã trèo cao rồi." "Mẹ ơi, cứ thế này đi, con đi đây, mẹ và ba hãy bảo trọng, chúng ta cứ coi như chưa từng nhận nhau đi." "Tinh Tinh, con đang làm gì vậy, con muốn làm mẹ tức chết sao?" Phu nhân An ôm chặt Lạc Tinh không cho cô ta đi.

Lạc Tinh khóc càng thảm hơn, "Mẹ, mẹ đừng như vậy, mẹ như vậy con sẽ không nỡ rời đi đâu, con chỉ muốn lặng lẽ rời đi, để hai mẹ có một cuộc sống yên bình, có con ở đây, con phát hiện mẹ và ba luôn vì một chút chuyện nhỏ mà cãi vã, con nghe nói trước đây hai mẹ là cặp đôi kiểu mẫu, hai mẹ chưa bao giờ cãi nhau cả." "Con bé này, đừng cứ nghĩ lung tung nữa, không có chuyện đó đâu." "Con đi đây, con thật sự đi đây, nếu mẹ thật sự nhớ con, con sẽ quay lại gặp mẹ, chúng ta hẹn gặp ở bên ngoài, cái nhà này con sẽ không bước vào nữa đâu." Lạc Tinh vẫn nhìn quanh một lượt, đôi mắt tràn ngập sự không nỡ và lưu luyến.

Cảnh tượng này trong mắt phu nhân An lại càng thêm đau lòng, "Con bé ơi, con đừng đi mà, con đi rồi mẹ làm sao sống nổi chứ." "Mẹ ơi." "Con đợi mẹ, mẹ lập tức ký một bản hợp đồng chuyển nhượng, chuyển hai phòng tranh thuộc sở hữu của mẹ cho con, con đợi mẹ, đừng đi mà, mẹ lập tức lên lầu lấy cho con, mẹ đã chuẩn bị sẵn cho con từ lâu rồi." Nhìn bóng lưng phu nhân An, Lạc Tinh lau nước mắt, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

Khi Hạ Lạc và Bùi Dĩ Thành đến nhà họ Lạc, mẹ Lạc đang thấp thỏm đi đi lại lại trong phòng khách, bà ta biết Lạc Tinh đang làm những cuộc đấu tranh cuối cùng, cũng không biết mọi chuyện đã thành công hay chưa.

Nhìn thấy Hạ Lạc và Bùi Dĩ Thành, trong mắt bà ta lộ ra một tia kinh hãi, "Hai người sao lại vào được?

Đây là nhà tôi, hai người ra ngoài ngay, ở đây không hoan nghênh hai người." Hạ Lạc vừa vào, đôi mắt tràn đầy hận ý liền nhìn chằm chằm mẹ Lạc, mẹ Lạc thật sự bị dọa sợ, "Con nhìn bà như vậy làm gì?" "Tôi hỏi bà lần nữa, con của tôi ở đâu?" Hạ Lạc từng bước từng bước đi về phía mẹ Lạc.

Mẹ Lạc sợ hãi lùi từng bước, "Tôi không biết, tôi không biết." "Đứa bé chính là do bà ôm đi, bà nói với tôi là không biết, bà nghĩ tôi là kẻ ngốc sao?" Mẹ Lạc trợn tròn mắt, Hạ Lạc cười, "Đừng nhìn tôi như vậy, tôi đã nhớ lại tất cả rồi, là bà đã ôm đứa bé của tôi đi, khi tôi vừa mới sinh nó, sao bà có thể tàn nhẫn như vậy?

Con của chính tôi tôi sẽ tự mình nuôi, liên quan gì đến bà, tại sao bà lại xen ngang vào, tại sao?" Hạ Lạc siết chặt vai mẹ Lạc, lay mạnh như phát điên.

Mẹ Lạc sắc mặt trắng bệch, bị Hạ Lạc lay đến choáng váng cả người, "Tôi tôi tôi..." ấp úng nửa ngày, mẹ Lạc cũng không nói ra được tin tức hữu ích nào.

Bùi Dĩ Thành đau lòng kéo Hạ Lạc vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng cô, "Lạc Lạc, đừng kích động, đừng kích động." Hạ Lạc dần dần bình tĩnh lại dưới sự an ủi của Bùi Dĩ Thành, nhưng đôi mắt đó vẫn đỏ ngầu đáng sợ, "Mau nói, nếu bà không nói, tôi chỉ có thể để cảnh sát đến hỏi bà." Bùi Dĩ Thành cũng mở miệng nói: "Tôi khuyên bà tốt nhất là nên thức thời một chút, đừng nghĩ thời gian lâu rồi, chúng tôi sẽ không làm gì được bà.

Bà không màng ý muốn của mẹ đứa bé, ôm đứa bé đi, chuyện bà làm, dù có qua bao nhiêu năm đi chăng nữa, chỉ cần phạm pháp, bà vẫn không thể thoát được." Mẹ Lạc bản thân không có học thức, cũng không hiểu pháp luật, bà ta chỉ biết bà ta không thể đi tù, thế giới bên ngoài tươi đẹp biết bao, bà ta không muốn vào đó.

Bà ta lí nhí nói: "Bây giờ tôi... cũng không biết đứa bé ở đâu." "Bà nói vậy là sao?

Đứa bé rõ ràng là do bà ôm đi mà?" "Tôi lúc đó ôm đi xong thì giao cho người khác rồi." "Bà giao cho ai?" Bùi Dĩ Thành truy hỏi. "Một người phụ nữ tên Thúy Hoa." "Bà tại sao lại giao cho người ta?" Bùi Dĩ Thành truy vấn. "Tôi chỉ nghĩ Hạ Hạ nhỏ như vậy mang theo một đứa bé bên cạnh, nó tự mình chắc chắn không nuôi nổi, sau này chắc chắn còn cần tôi giúp đỡ, tôi nuôi lớn hai chị em họ đã rất khó khăn rồi, tôi biết nuôi con vất vả, tôi đương nhiên không muốn nuôi thêm một đứa bé nữa, lại còn là một đứa con hoang, ra ngoài đều không ngẩng mặt lên được, tôi không muốn có đứa cháu ngoại như vậy." Mẹ Lạc vừa nói, vừa chú ý quan sát biểu cảm của Hạ Lạc và Bùi Dĩ Thành, thấy biểu cảm Bùi Dĩ Thành nhàn nhạt, bà ta tiếp tục nói: "Tôi nhờ Thúy Hoa tìm cho tôi một gia đình tốt để nhận nuôi, đỡ phải theo mẹ đơn thân chịu khổ chịu cực, tôi đã cố gắng an bài tốt cho đứa bé rồi.

Chỉ là mấy năm nay tôi đã mất liên lạc với Thúy Hoa, tôi thật sự không biết đứa bé ở đâu, tôi không biết mà, không phải tôi không muốn nói cho hai người." Bùi Dĩ Thành nhíu mày, anh luôn cảm thấy mẹ Lạc quá xảo quyệt, lời bà ta nói độ tin cậy thật sự quá thấp.

Bà ta có thể có lòng tốt như vậy sao? "Bà tốt nhất là nói thật với tôi, nếu không tôi sẽ cho bà biết thế nào là cái giá phải trả khi lừa dối tôi." Bùi Dĩ Thành mặt không biểu cảm nhìn mẹ Lạc.

Mẹ Lạc toàn thân run rẩy, Bùi Dĩ Thành này, trước đây luôn thấy anh ôn hòa như ngọc, nho nhã.

Không biết có phải ở cùng Hạ Lạc lâu rồi không, sao cũng nhiễm chút sát khí. "Tôi nói thật mà, đứa bé đó nói không chừng bây giờ đang sống rất tốt, lớn lên trong một gia đình hạnh phúc." Thúy Hoa.

Thúy Hoa.

Hạ Lạc rất chắc chắn mình hồi nhỏ nhất định đã nghe qua cái tên này, nghe ở đâu, cô nhất thời lại không nhớ ra.

Nhưng có một điểm cô có thể khẳng định, mẹ Lạc vẫn chưa nói thật, bà ta tuyệt đối không có lòng tốt như vậy. "Tôi không tin lời bà nói, bà tốt nhất là nói thật với tôi." "Con bé này, sao con lại không tin lời bà nói, đứa bé thật sự có thể đã được người ta nhận nuôi rồi, năm đó bà đã dặn dò Thúy Hoa rất kỹ, Thúy Hoa là bạn tốt của bà, cô ấy nhất định sẽ chăm sóc nó thật tốt." Hạ Lạc chỉ cảm thấy đau đầu, cô nhẹ nhàng xoa thái dương. "Lạc Lạc, em không sao chứ?" Hạ Lạc nghĩ đến điều gì đó, đột nhiên ngẩng đầu lên, gào lớn: "Không, bà nói dối, Thúy Hoa căn bản không phải bạn của bà, cũng không phải người tốt, cô ta là kẻ buôn người, đúng vậy, cô ta là kẻ buôn người, chuyên buôn bán trẻ em." Cô đã nhớ ra rồi, cô nhớ hồi nhỏ từng thấy mẹ Lạc và Thúy Hoa lén lút gặp mặt, hai người bàn bạc chuyện làm sao để bắt cóc trẻ em.

Lúc đó cô còn nhỏ, một số chuyện nhớ không được rõ ràng lắm.

Nhưng biểu cảm của mẹ Lạc đã khiến cô xác định mình không nhớ lầm. "Thúy Hoa là kẻ buôn người, thật ra bà cũng vậy, bà cũng là kẻ buôn người, hai người đều là kẻ buôn người." Lạc mẫu sợ đến mức suýt ngã quỵ.

Bà ta đã rửa tay gác kiếm rất nhiều năm rồi, cứ nghĩ đã không còn ai biết thân phận từng có của mình nữa, không ngờ hôm nay lại đột nhiên bị Hạ Lạc vạch trần.

Bà ta thực sự hoảng loạn. "Hạ Lạc, con nói bậy bạ gì đấy… Ta cái gì, con lại lên cơn điên rồi à, sao lại nói năng lung tung thế.

Ta là mẹ nuôi của con, nuôi con khôn lớn từ nhỏ, sao con có thể đổ thứ nước bẩn thỉu này lên người ta chứ." Lời phản bác của Lạc mẫu đầy vẻ hoảng loạn, rõ ràng là không đủ tự tin. "Tôi có nói dối hay không tự bà rõ nhất trong lòng.

Chương 2060

Bà nói đi, bà nói rõ ràng cho tôi, rốt cuộc bà đã lừa bán con gái tôi đi đâu?" Hạ Lạc trực tiếp lao tới Lạc mẫu.

Lạc mẫu không phòng bị, trực tiếp bị cô đè ngã xuống đất, đau đến mức kêu la oai oái.

Hạ Lạc lại không vì thế mà buông tha bà ta.

Cô lại nhớ đến những hình ảnh trên TV, những đứa trẻ bị lừa bán không một ai có kết cục tốt đẹp, không chết thì cũng tàn phế.

Trái tim cô đau đớn đến mức như không phải của mình nữa. "Bà cái đồ súc sinh, bà còn không bằng cả súc sinh, sao bà có thể đối xử với trẻ con như vậy chứ, tại sao bà lại đối xử với một đứa trẻ như vậy, bà trả con tôi lại đây!" "Đồ điên, con là đồ điên, buông ta ra!" Lạc mẫu trực tiếp túm chặt tóc Hạ Lạc.

Hạ Lạc ngồi phịch xuống người Lạc mẫu, điên cuồng bóp cổ bà ta, "Bà không buông tha con gái tôi, tôi cũng sẽ không tha cho bà, bà chết đi, bà chết đi cho tôi!" Lạc mẫu không thể thở nổi, chỉ có thể há hốc miệng ra mà thở dốc, mắt cũng trợn ngược lên, trông cực kỳ đáng sợ.

Bùi Dĩ Thành vội vàng kéo Hạ Lạc ra, nhưng Hạ Lạc đang điên cuồng có sức lực rất lớn, bất chấp tất cả, dường như chỉ một lòng muốn báo thù cho con gái mình. "Hạ Lạc, em bình tĩnh một chút, bây giờ em giết bà ta cũng chẳng ích gì, chúng ta còn chưa có tin tức gì của con bé, em làm vậy không được đâu.

Bình tĩnh, bình tĩnh, em bình tĩnh một chút đi, hít thở sâu, thả lỏng ra, thả lỏng." Dưới sự an ủi của Bùi Dĩ Thành, Hạ Lạc cuối cùng cũng từ từ nới lỏng tay.

Được tự do, Lạc mẫu hít thở từng ngụm lớn, phải mất nửa ngày đôi mắt trắng dã mới hồi phục lại chút thần sắc.

Bùi Dĩ Thành lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Trước đây Hạ Lạc vẫn luôn lo lắng mình sẽ phát điên, anh chưa từng thấy dáng vẻ điên cuồng của cô, thực ra trông khá đáng sợ, hoàn toàn không có lý trí, cứ như biến thành một người khác vậy. "Lạc Lạc." "Dĩ Thành, vừa rồi tôi đã làm gì?" "Không có gì, chỉ là suýt nữa em tự làm mình bị thương thôi." "Bùi Dĩ Thành, con tôi…" Mắt Hạ Lạc rưng rưng nước.

Bùi Dĩ Thành vừa ôm Hạ Lạc, vừa nói với Lạc mẫu: "Cơ hội cuối cùng, bà có nói hay không?" "Tôi… tôi thật sự không biết mà, tôi thật sự không liên lạc với Thúy Hoa nữa." Lạc mẫu trong lòng than khổ.

Bà ta sợ những chuyện đã làm trước đây bị bại lộ, nên những năm nay vẫn luôn trốn tránh Thúy Hoa, sợ bị kéo xuống nước.

Nghe nói Thúy Hoa còn đến tìm bà ta, nhưng bà ta lại không dám gặp.

Những năm nay, bà ta đã chuyển nhà mấy lần, sao còn có thể biết tin tức của đứa bé chết tiệt kia chứ.

Nghĩ lại năm đó, bà ta và đứa bé chết tiệt kia ở với nhau ba ngày, thật sự một chút cũng không đáng yêu, lại còn ị đái lên người bà ta, bây giờ bà ta nhớ lại vẫn thấy ghét cay ghét đắng. "Vậy thì lập tức liên lạc với Thúy Hoa cho tôi, tôi nhất định phải gặp người này." "Tôi không biết làm sao để liên lạc." Lạc mẫu khổ sở nói. "Đừng có giở trò với tôi, những kẻ làm nghề như bà luôn có những mánh khóe riêng, nếu bà muốn lừa gạt tôi, vậy thì bà thật sự đã sai lầm lớn rồi, tôi không ăn bộ đó của bà đâu." Bùi Dĩ Thành mặt đen lại.

Bây giờ anh thật sự quá ghê tởm người phụ nữ này, nói một câu với bà ta cũng cảm thấy kinh tởm.

Lạc mẫu khóc lóc thảm thiết, "Cái đó, thật ra cũng không phải là không có chút manh mối nào." Trái tim Hạ Lạc như bị ném lên cao rồi lại bị quẳng xuống, "Vậy còn chần chừ gì nữa, nói đi, nói xem con bé rốt cuộc đang ở đâu?

Hôm nay bà mà không nói ra được đầu đuôi ngọn ngành thì tôi sẽ không tha cho bà đâu!" "Cái đó, Thúy Hoa vẫn luôn làm ăn ở khu vực phía Tây Nam, bà ta ở đó có khách quen khá rộng, cũng có quan hệ, đứa bé có lẽ đang ở khu vực Tây Nam." "Tây Nam ở chỗ nào?" "Cụ thể ở đâu thì tôi không rõ, dù sao cũng không phải việc tôi làm." Thúy Hoa, cái tên này vừa nghe đã biết không phải tên thật. "Tên thật của Thúy Hoa là gì?" "Không biết, tôi vẫn luôn gọi bà ta là Thúy Hoa." "Các người quen nhau bao nhiêu năm rồi?" "Cũng lâu rồi, hơn hai mươi năm trước đã quen biết, dù sao từ khi chúng tôi quen nhau, người khác đều gọi bà ta là Thúy Hoa, tôi cũng không tiện hỏi tên thật của người ta là gì, có hỏi thì người ta cũng không thể nói được, làm cái loại việc đó mà." Lạc mẫu từ đầu đến cuối ngữ khí đều nhàn nhạt.

Hạ Lạc nắm chặt tay đến mức kêu răng rắc, không nhịn được lại nhảy dựng lên, "Bà cái đồ cầm thú không bằng, bà nói đi, bà đã bán con gái tôi được bao nhiêu tiền, bà bán được bao nhiêu tiền hả, sao bà lại nỡ bán nó chứ!" Đến bây giờ cô vẫn có thể nhớ được dáng vẻ lanh lợi của đứa bé, đáng yêu, dễ mến như vậy, sao Lạc mẫu lại nhẫn tâm đến thế, nhìn một đứa bé như vậy mà cũng không động lòng. "Chỉ là một đứa lỗ vốn, con hoang, lại không đáng giá." Lạc mẫu buột miệng nói ra.

Những nơi đó tư tưởng trọng nam khinh nữ vẫn còn rất nghiêm trọng, con gái căn bản không đáng tiền, con trai mới quý giá, hình như chỉ bán được ba vạn tệ thì phải.

Cụ thể bao nhiêu, bà ta cũng không nhớ rõ lắm.

Dù sao cũng chỉ biết là không đáng tiền.

Hạ Lạc cảm thấy nếu có một con dao ở trước mặt mình, cô nhất định sẽ không chút do dự mà đâm tới, người phụ nữ này thực sự quá đáng ghét. "Bà trả con tôi lại đây, bà trả lại cho tôi!" Hạ Lạc lại không nhịn được vươn tay túm lấy quần áo của Lạc mẫu, lần này Lạc mẫu thực sự sợ hãi, muốn chạy.

Nhưng bị Bùi Dĩ Thành nhấc chân lên cản lại. "Dĩ Thành, đưa bà ta theo, tôi còn có chuyện muốn vạch trần, chúng ta đến nhà An gia." Hạ Lạc kiên định nói. "Đến nhà An gia làm gì?" "Anh đến rồi sẽ biết, tôi nhất định sẽ khiến tội ác của người phụ nữ này không thể che giấu được nữa, cả cái kẻ tên Lạc Tinh kia nữa, không có đứa nào là đồ tốt cả." "Hạ Lạc con không thể làm vậy, con đã nói chỉ cần ta nói cho con biết những điều này thì con sẽ không nói chuyện này cho vợ chồng An gia biết." Lạc mẫu triệt để hoảng loạn. "Hạ Lạc lạnh lùng cười một tiếng, "Nói chữ tín với những kẻ như các người, tôi chỉ là một kẻ điên, không phải kẻ ngốc, các người đừng hòng xoay tôi như chong chóng." "Hạ Lạc con nhỏ tiện nhân, con nhất định phải thấy ta chết mới vừa lòng phải không?" "Nếu bà có thể chết, tôi ngược lại rất vui mừng, nhưng khi tội nghiệt của bà còn chưa được thanh toán hết, bà đã muốn chết, e rằng quá dễ dàng cho bà rồi." Bùi Dĩ Thành không biết Hạ Lạc muốn làm gì, nhưng chỉ cần cô muốn làm, anh đều ủng hộ.

Anh túm chặt quần áo Lạc mẫu, kéo bà ta lên xe.

Hạ Lạc trực tiếp lái xe đi, tốc độ rất nhanh, Bùi Dĩ Thành chỉ có thể giơ tay đặt lên tay cô, nhẹ nhàng bóp nhẹ, "Lạc Lạc, đừng vội, mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp thôi." Đến An gia, Hạ Lạc thô bạo lôi Lạc mẫu xuống xe.

Người làm của An gia biết Bùi Dĩ Thành, cũng biết Lạc mẫu, nhưng họ khinh thường những kẻ như Lạc mẫu, căn bản không nói gì mà để họ đi vào.

Trong phòng khách.

An phu nhân đưa bản thỏa thuận đã ký tên cho Lạc Tinh, cả người Lạc Tinh mắt đều sáng rực, chỉ thiếu điều vui mừng nhảy cẫng lên, "Cảm ơn mẹ, cảm ơn mẹ." "Bây giờ con đừng suy nghĩ lung tung nữa, không muốn ở bên cạnh anh cả thì đừng ở, đến địa bàn của mình, muốn làm gì thì làm, có gì không hiểu mẹ đích thân dạy con là được." An phu nhân cưng chiều vỗ vỗ vai Lạc Tinh. "Mẹ, mẹ thật sự là người mẹ tốt nhất trên thế giới này." Hai mẹ con tình cảm nồng ấm, chợt nhìn thấy ba người đứng ở cửa, đặc biệt Hạ Lạc như một nữ sát thần, không chút lưu tình túm quần áo Lạc mẫu.

Quần áo Lạc mẫu nhăn nhúm, vừa rồi ở nhà ngã còn làm rách trán, rỉ ra một vệt máu.

Khuôn mặt bà ta, vì sự hung hãn và đe dọa của Hạ Lạc, xám xịt tái nhợt, trông thảm hại vô cùng.

An phu nhân nhìn thấy cảnh tượng này liền sợ hãi, "Hạ Lạc, con đang làm gì vậy?

Sao con có thể đối xử với mẹ nuôi của mình như thế?" "Chị Lạc, chị không sao chứ." An phu nhân xông tới, giành người từ tay Hạ Lạc.

Chương 2061

Lạc Tinh và Lạc mẫu nhìn nhau một cái, lập tức hiểu ra điều gì đó, con tiện nhân Hạ Lạc này đã đổi ý rồi, đây là đến vạch trần bọn họ.

Lạc Tinh thầm vui mừng trong lòng, may mà An tiên sinh không có ở đây, nếu không cục diện hôm nay thật sự không cách nào thu xếp được.

Chỉ có một mình An phu nhân ở đây, cô ta tin rằng mình vẫn có thể dàn xếp được. "Mẹ Lạc, mẹ sao rồi?

Mẹ, mẹ mau bảo mẹ Lạc ngồi xuống, con cảm thấy bà ấy không được khỏe." "Được được được, chị Lạc, chị ngồi xuống trước đi." An phu nhân đỡ Lạc mẫu ngồi xuống. "Hạ Lạc, sao con có thể đối xử với mẹ như vậy, con cái đồ không có lương tâm, con sẽ bị trời đánh sét đánh." "Lạc Tinh, đừng có giả vờ nữa, hai mẹ con cô đã làm những chuyện gì trong lòng các người tự rõ, đừng ở đó mà giả bộ vô tội, đứa nào cũng ghê tởm như nhau." Hạ Lạc trực tiếp mắng. "Tôi ghê tởm, kẻ ghê tởm nhất là cô thì có." "Lạc Tinh, cô tự mình thừa nhận, hay là đợi tôi vạch trần đây, người phụ nữ không biết xấu hổ." Thân mình Lạc Tinh run lên, cô ta hít sâu một hơi, ưỡn ngực, "Hạ Lạc, đây không phải nơi cô có thể gây rối, đây là nhà của tôi, cô mau cút đi." Lạc Tinh nhất quyết không thừa nhận, Hạ Lạc cũng không có kiên nhẫn vòng vo nữa, cô nhìn sâu vào An phu nhân, An phu nhân rất không thích ánh mắt này của Hạ Lạc, cô gái này rốt cuộc có ý gì.

Đây là An gia, cô ta không những ngược đãi Lạc mẫu, còn kéo Bùi Dĩ Thành cùng đến gây rối, rốt cuộc là muốn gây rối gì.

Thật sự cho rằng bà ta sợ Bùi Dĩ Thành hay sao, có Bùi Dĩ Thành ở đây thì cô ta cứ thế mà không sợ gì sao. "Hạ Lạc, chuyện lần trước tôi đã xin lỗi cô rồi, khoảng thời gian này tôi cũng thành thật không đi tìm phiền phức cho cô, bây giờ cô lại thế nào, đến nhà tôi gây sự phải không, cô thật sự nghĩ rằng mang theo Bùi Dĩ Thành đến thì tôi sẽ không dám làm gì cô sao?" An phu nhân tức giận đùng đùng đứng trước mặt Hạ Lạc.

Đằng sau bà ta là Lạc Tinh đang được bà ta che chở cẩn thận. "Bác gái, bác đừng kích động, bác hãy nghe Lạc Lạc nói hết đã." Bùi Dĩ Thành điều hòa. "Tôi và cô ta không có gì đáng nói, lần trước tôi đã nói rõ với cô ta rồi, chúng ta từ nay về sau nước sông không phạm nước giếng." An phu nhân không có nhiều lý lẽ để nói.

Hạ Lạc nhàn nhạt nhìn An phu nhân, trực tiếp nói: "Lạc Tinh không phải con gái của bà." Câu nói này vừa thốt ra, Bùi Dĩ Thành sững sờ, nhìn Hạ Lạc mắt đỏ hoe, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

An phu nhân cũng ngừng lại một chút, nhưng bà ta bị tức mà bật cười, "Con đang nói đùa phải không, Lạc Tinh không phải con gái tôi, lẽ nào con là con gái tôi, con nghĩ tôi là đồ ngốc, có thể để con lừa xoay như chong chóng, con nói gì tôi cũng tin sao.

Con có phải là ghen tị Lạc Tinh bây giờ sống một cuộc sống tốt đẹp, cũng muốn nhảy vào chen chân phải không, tôi nói cho con biết, cô gái nhỏ, làm người đừng có lòng tham lớn như vậy, đừng ham muốn những thứ không thuộc về mình, dục vọng khó lấp đầy, đừng biến mình thành cái loại người ghê tởm." An phu nhân càng nghĩ càng thấy Hạ Lạc buồn cười, con gái Lạc Tinh này, là do bọn họ đã làm xét nghiệm DNA, chính là con gái do bà ta sinh ra, không cho phép người khác nghi ngờ.

Hạ Lạc không nói gì, chỉ chăm chú nhìn An phu nhân, cô chỉ thấy sự trào phúng trong mắt An phu nhân, những lời nói đã đến cổ họng, đột nhiên lại không biết nên nói thế nào.

Bùi Dĩ Thành có thể cảm nhận được sự biến động cảm xúc của Hạ Lạc, anh mơ hồ đoán được Hạ Lạc muốn nói gì, nhưng lại cảm thấy chuyện này quá đỗi huyền hoặc. "Tôi đã nói rồi, cô ta không phải con gái của bà." Hạ Lạc vẫn kiên cường nhìn An phu nhân.

An phu nhân nhìn dáng vẻ như vậy của Hạ Lạc, chỉ cảm thấy trong lòng có chút chua xót không rõ nguyên nhân, nhưng bây giờ bà ta chỉ một lòng muốn bảo vệ Lạc Tinh, "Hạ Lạc, tôi đã nói rồi, đừng ở nhà tôi gây rối, đi ra ngoài, bây giờ tôi không có thời gian tiếp đón các người." "Tôi nói lại một lần nữa, Lạc Tinh không phải con gái của bà, khi đó Lạc Tinh và An tiên sinh làm xét nghiệm DNA đã dùng tóc của người khác, cô ta tự mình rất rõ rằng cô ta căn bản không phải con gái của các người, các người đều bị hai mẹ con cô ta lừa gạt, tôi nói đến đây thôi, bà tin hay không tùy." An phu nhân ngây như khúc gỗ, Lạc Tinh vội vàng xông tới, ôm cánh tay An phu nhân, "Mẹ, Hạ Lạc hôm qua vừa mới cãi nhau với con và mẹ, cô ta trong lòng có hận thù, đây là đang bôi nhọ chúng ta mà, xét nghiệm của con và bố là do bố đích thân làm, sao có thể sai sót được, chuyện này tuyệt đối không vấn đề gì." "Hạ Lạc, con thật sự quá đáng rồi, chuyện quá khứ tôi đều không chấp nhặt với con, con vậy mà còn lấy chuyện này ra để đả kích tôi, con đừng quá đáng như vậy, con tránh ra!" Lạc Tinh đẩy Hạ Lạc một cái.

Hạ Lạc trong một ngày này trong lòng đã tích tụ quá nhiều bực tức, phản tay đẩy một cái liền đẩy Lạc Tinh ngã xuống đất, cô ác độc nói: "Lạc Tinh, sự thật là gì, trong lòng cô sao không có chút tự biết nào?" Lạc Tinh kêu lên một tiếng kinh hãi, yếu ớt ôm bụng mình.

An phu nhân đau lòng muốn chết, giơ tay định tát Hạ Lạc, nhưng ánh mắt Bùi Dĩ Thành quá đỗi lạnh lẽo, bà ta lại thu tay về, cứng cổ nói: "Đủ rồi, Hạ Lạc, đi ra ngoài cho tôi, đây là chuyện gia đình của tôi, không đến lượt cô quản.

Bùi Dĩ Thành, đưa bạn gái của anh ra ngoài, ở đây tôi không chào đón các người." An phu nhân thực sự bùng nổ.

Càng nhìn Hạ Lạc càng thấy chướng mắt, đầy sát khí, còn nói tục, thật sự không có chút tu dưỡng nào.

Lời cô nói, bà ta thực sự không tin một chữ nào, xét nghiệm do chồng bà ta đích thân làm, sao có thể sai sót được.

An phu nhân đương nhiên cho rằng Hạ Lạc đang lừa gạt bà ta.

Hạ Lạc chỉ cảm thấy trái tim mình rất đau, cô há miệng, cuối cùng vẫn không nói gì, kéo Bùi Dĩ Thành trực tiếp đi ra ngoài.

An phu nhân nhìn bóng lưng bọn họ, lạnh lùng hừ một tiếng.

Ngày hôm nay thật là đủ thứ chuyện, ở trong nhà mình, còn có những kẻ linh tinh này tìm đến, thật sự rất bực mình.

Bùi Dĩ Thành nhìn Hạ Lạc đầy vẻ đau lòng, chỉ cảm thấy xót xa, "Lạc Lạc, có chuyện gì vậy?" "Lần trước đưa Ái Ái đi mua đồ đôi cho mẹ và con, tôi ở trung tâm thương mại nghe nhân viên bán hàng nói, hai mẹ con nhà họ Lạc tự mình thừa nhận Lạc Tinh không phải con gái của vợ chồng An gia, tôi lại đi tìm họ, họ cũng tự mình ngầm thừa nhận." "Vậy ai là con gái của vợ chồng An gia?" "Tôi không biết." Hạ Lạc mỉa mai cười một tiếng. "Sao em có thể không biết?" "Nếu tôi nói là tôi thì anh có tin không?" "Thật sự là em sao?" Bùi Dĩ Thành nắm chặt tay Hạ Lạc. "Tôi cũng không biết nữa, dù sao câu trả lời tôi nghe được là như vậy, hai mẹ con nhà họ Lạc trước mặt tôi cũng coi như đã ngầm thừa nhận rồi." Bùi Dĩ Thành cười, từ từ thoát khỏi sự kinh ngạc, "Nếu là em, vậy thì hoàn toàn hợp lý.

Em có tài năng hội họa như vậy, đây khẳng định là do gen di truyền, em nhất định đã thừa hưởng thiên phú từ cha mẹ." "Chắc chỉ có anh mới vô điều kiện tin tưởng tôi như vậy." Nhớ đến thái độ của An phu nhân, Hạ Lạc thật sự cảm thấy khó chịu, cô đã nói rõ ràng như vậy rồi, người ta vẫn không tin, ánh mắt nhìn cô cứ như đang nói: "Cô cái đồ lừa đảo, lời cô nói tôi không tin một chữ nào." Cô thực ra không phải là người yếu đuối, khổ nạn gì cô cũng đã trải qua, cô chỉ không thể chấp nhận ánh mắt lạnh lùng của An phu nhân.

Đối với tình thân, cô thật sự không còn hy vọng nữa. "Em yên tâm, thứ thuộc về em không ai có thể cướp đi được, anh sẽ lập tức nói cho An bá phụ, ông ấy nhất định sẽ làm chủ cho em." Trái tim Hạ Lạc đập thình thịch, cuối cùng vẫn quyết định ngăn Bùi Dĩ Thành lại, "Thôi đi Dĩ Thành, bao nhiêu năm không có cha mẹ, tôi cũng sống tốt, tôi không muốn bị người khác coi là kẻ lừa đảo nữa, hơn nữa tôi tự mình cũng chưa đi xét nghiệm, nếu sai thì sẽ rất xấu hổ." "Em ngốc hay sao chứ, An bá phụ không phải An phu nhân, người phụ nữ khi làm mẹ thật sự rất đáng sợ, hoàn toàn không có lý trí." Bùi Dĩ Thành thực sự rất cạn lời với An phu nhân, trước đây anh không hề cảm thấy bà ta là một người vô lý như vậy, rõ ràng hai mẹ con nhà họ Lạc nháy mắt ra hiệu, vẻ mặt đầy giả dối, bà ta lại cứ thế không thấy.

Hạ Lạc cũng đã nói nhiều lần, Lạc Tinh không phải con gái của bà ta, bà ta vẫn cố chấp tin tưởng, thậm chí không hề nghi ngờ.

Một người như vậy, cũng thật sự kỳ lạ. "Nhưng bây giờ tôi cũng không có bằng chứng, nếu anh nhất định phải nói cho ông ấy biết, thì đừng nói tôi là con gái của họ, chỉ cần nói Lạc Tinh không phải là được rồi, bây giờ tôi rất lo Lạc Tinh sẽ làm ra chuyện gì đó tổn hại đến họ, Lạc Tinh một lòng muốn tài sản của An gia, bây giờ tôi vạch trần cô ta, cô ta nhất định sẽ có hành động, hôm nay tôi có hơi bốc đồng rồi." Hạ Lạc rất sợ, chuyện không có bằng chứng, cô thật sự không dám nói lung tung. "Hạ Lạc Lạc, em đúng là nhát gan thật đấy." "Dĩ Thành, anh chỉ cần bảo họ đề phòng Lạc Tinh là được rồi."

"Được, nghe em." Bùi Dĩ Thành trước mặt Hạ Lạc trực tiếp gọi điện cho An Trường Hà, An Trường Hà sau khi nghe xong cả người đều mơ hồ, ông chỉ cảm thấy đứa bé Lạc Tinh này không đáng tin, phẩm hạnh không tốt lắm, nhưng chưa từng nghĩ rằng Lạc Tinh không phải con gái mình, chuyện xét nghiệm DNA ban đầu lại xảy ra vấn đề. "Dĩ Thành, giữa trưa ban ngày, con đừng có đùa với chú." "An bá phụ, con là loại người không có chừng mực sao?

Sao lại lấy chuyện này ra đùa với chú, muốn biết con nói thật hay giả, chú cứ làm xét nghiệm lại là rõ, lần này chú tự mình giám sát kỹ, đừng để người khác có kẽ hở để lợi dụng." "Con có phải biết khâu nào đã xảy ra vấn đề không?" "Thực ra không sai đâu, chỉ là sợi tóc chú lấy không phải của Lạc Tinh." "Vậy nói như vậy, con có biết con gái ruột của chú là ai không?" An Trường Hà đầu óc xoay chuyển rất nhanh, lập tức nhận ra ý nghĩa sâu xa trong lời nói của Bùi Dĩ Thành.

Ông thực sự không phải là một chút không hài lòng với Lạc Tinh, mà là vô cùng không hài lòng.

Nếu đó không phải con gái mình, ông sẽ không đến mức bận tâm như vậy.

Bùi Dĩ Thành cảm thấy vạt áo trước ngực hơi căng, cúi đầu xuống, phát hiện Hạ Lạc đang nắm chặt áo anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ căng thẳng.

Anh mỉm cười dịu dàng với cô, hướng về phía điện thoại nói: "Con không rõ lắm, chú tự mình đi xác minh Lạc Tinh trước đã." Bùi Dĩ Thành không nói chết.

An Trường Hà tự nhiên cũng hiểu được ý anh là gì, không rõ lắm, có phải là biết chút ít.

Chương 2062

An Trường Hà cảm thấy trái tim mình đang run rẩy, từng đợt, căng tràn, lập tức trở nên đặc biệt mãn nguyện.

Đúng lúc ông chuẩn bị đi thì An Trung Chính mặt mày vội vàng bước vào, trên mặt còn mang theo chút hưng phấn, "Trung Chính, sao vậy?

Trông có vẻ vui thế?" "Đại bá, có một chuyện cháu phải nói với bác, bác phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh." "Chuyện gì?

Nếu không gấp lắm thì đừng làm mất thời gian của ta, ta đang bận đi giải quyết chuyện chính." Ông phải nhanh chóng tìm hiểu xem ai mới là con gái mình, ông rất mong chờ đứa con gái đó. "Đừng mà, đại bá, chuyện cấp bách mười vạn phần, cháu phải nói cho bác ngay lập tức, một khắc cũng không thể chờ." An Trường Hà hít sâu một hơi, "Con nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?" "Cháu đã kiểm tra lại DNA của bác và Lạc Tinh, cô ta không phải con gái của bác, chúng ta từ trước đến nay đều đã nhầm lẫn rồi." An Trường Hà sực đứng dậy, chăm chú nhìn An Trung Chính, "Con nói gì?

Con đã kiểm tra rồi sao?

Con kiểm tra từ khi nào?" "Chính là ba ngày trước, cháu đích thân lấy mẫu tóc của bác và Lạc Tinh, lần này tuyệt đối không sai, đây là báo cáo, bác tự mình xem đi." An Trung Chính đưa báo cáo cho An Trường Hà, An Trường Hà nhìn báo cáo tức đến mức suýt nhảy dựng lên, "Không ngờ ta sống nửa đời người vậy mà lại bị một con bé lừa gạt, ban đầu ta nói muốn xét nghiệm máu, Lạc Tinh lại kiên quyết muốn dùng tóc, tóc cũng là do cô ta đưa cho ta, không ngờ lại bị cô ta lợi dụng kẽ hở." An Trung Chính nhìn đại bá mình tin tưởng mình vô điều kiện như vậy, trong lòng cảm động, "Đại bá, bác tin lời cháu sao?

Bác không sợ đây là do cháu cố ý bày ra sao?" "Phẩm chất thằng nhóc nhà con ta còn không biết sao, con không phải loại người làm ra chuyện này, mắt nhìn của đại bá còn chưa đến mức tệ hại như vậy." Ban đầu từ rất nhiều cháu trai chọn ra một người để tiếp quản sản nghiệp của ông, không phải ngẫu nhiên đâu, là thực sự đã âm thầm khảo sát phẩm hạnh của đứa trẻ này.

Nhiều năm An Trung Chính cống hiến, ông cũng đều nhìn rõ ràng.

An Trung Chính cười, cảm thấy mình lo lắng lớn như vậy đều đáng giá, "Cảm ơn đại bá." "Thực ra ta vừa rồi cũng nhận được điện thoại của Dĩ Thành, thằng bé nói không rõ lắm, nhưng rất khẳng định nói với ta, Lạc Tinh không phải con gái của ta, đứa bé đó cũng không phải là người làm bậy, làm việc rất có chừng mực, sẽ không lừa gạt ta trong chuyện này, bọn chúng khẳng định là có bằng chứng." "Vậy Dĩ Thành có ý gì?

Cậu ấy có biết em gái ở đâu không?" "Ta nghĩ chắc là biết." An Trường Hà sờ sờ cằm. "Vậy rốt cuộc là ai?" An Trung Chính cũng rơi vào trầm tư. "Nghe giọng điệu của Dĩ Thành, cậu ấy hẳn là biết, rốt cuộc sẽ là ai chứ?" An Trung Chính chợt nghĩ đến điều gì đó, đột nhiên trừng lớn mắt, "Có khi nào là Hạ Lạc không, bên cạnh Dĩ Thành không có nhiều bạn nữ, Hạ Lạc là người duy nhất rồi." "Có thể sao?" "Sao lại không thể chứ, đại bá, bác nghĩ xem, Hạ Lạc có thiên phú hội họa như vậy, đây không phải là thứ một cô gái mồ côi có thể có được, nếu nói đó là di truyền từ bác và bác gái, cháu tin.

Hơn nữa tính cách của Hạ Lạc, cháu cảm thấy rất giống bác, không kiêu ngạo không tự ti.

Lại còn tướng mạo đó, cháu cảm thấy có chút giống bà nội cháu." An Trung Chính phân tích. "Đúng rồi, trong điện thoại cháu còn có ảnh bà nội cháu hồi trẻ, đại bá bác xem đi." An Trung Chính lấy trong điện thoại ra một bức ảnh bà nội An gia hồi trẻ, càng nhìn càng kích động, "Đại bá bác xem, mũi của Hạ Lạc, mắt, có phải là giống hệt bà nội cháu hồi trẻ không, đây chính là người của An gia chúng ta mà, không cần nghi ngờ gì nữa." An Trường Hà mắt cũng nhìn chằm chằm vào bức ảnh trên điện thoại, càng nhìn càng cảm thấy Hạ Lạc chính là con gái ông, tướng mạo của Hạ Lạc thật sự quá giống người mẹ đã mất của ông.

Trước đây không cảm thấy, bây giờ so sánh một cái thật sự là cực kỳ giống. "Sẽ là thật sao?

Hạ Lạc mới là con gái của ta?" "Đại bá, câu trả lời đã rõ như ban ngày, sẽ không sai được đâu, nếu không Bùi Dĩ Thành căn bản sẽ không lo lắng lớn như vậy, còn đặc biệt gọi điện cho bác nói chuyện này." Chẳng trách anh vẫn luôn có thiện cảm với Hạ Lạc, cũng thích cô gái đó, hóa ra vòng đi vòng lại, cô thực ra là em gái anh.

Tất cả đều là do quan hệ huyết thống tác động.

Có một người em gái như vậy, anh cảm thấy rất tốt.

Hạ Lạc so với Lạc Tinh không biết tốt hơn bao nhiêu, hai người hoàn toàn không cùng đẳng cấp, đặt cùng nhau so sánh cũng cảm thấy đang vũ nhục Hạ Lạc. "Nếu là như vậy, vậy thì thật sự rất tốt, rất tốt, rất tốt." An Trường Hà kích động nói liền ba chữ "rất tốt".

An Trung Chính nhìn phản ứng của đại bá mình, cũng vui vẻ, hình như trước đây tìm được Lạc Tinh cũng chưa thấy ông vui mừng như vậy, "Đại bá, có phải rất kích động, còn kích động hơn cả khi biết Lạc Tinh là con gái của bác không?" An Trường Hà cười ha ha, "Đương nhiên rồi." Ông vẫn luôn rất yêu mến đứa bé Hạ Lạc đó, kiên cường lại quả cảm, vẽ tranh còn có thiên phú như vậy.

Ông và An phu nhân hồi trẻ, đều hoàn toàn không thể sánh bằng

cô.

Bồi dưỡng tốt một chút, tương lai nhất định sẽ có tiền đồ lớn.

Ông lấy có một người con gái như vậy làm tự hào. "Đại bá à, chuyện quá khứ của Hạ Lạc không biết bác rõ bao nhiêu, cô bé đó đã chịu rất nhiều khổ sở, những khổ sở này phần lớn đều là do hai mẹ con nhà họ Lạc mang đến." Nghe vậy, An Trường Hà không thể cười nổi nữa, hốc mắt lập tức đỏ hoe, "Là lỗi của ta, suýt nữa đã bỏ lỡ con gái ruột của mình, còn coi cặp mẹ con như vậy là người thân, ta thật sự đáng chết mà." Lại còn có vợ mình nữa, nếu biết đã từng vì một người không có quan hệ gì mà tát con gái ruột của mình, không biết sẽ cảm thấy thế nào. "Đại bá, Hạ Lạc là một người rất biết cảm thông, tin rằng cô ấy sẽ không vì chuyện quá khứ mà giận các bác, các bác cũng không cố ý như vậy, chỉ là bị người khác lừa dối thôi, tấm lòng yêu con của bác gái, cháu tin cô ấy có thể hiểu được." "Đứa bé đó quả thực rộng lượng, nhưng chúng ta trong lòng khó chịu quá." An Trường Hà ôm vị trí trái tim. "Đại bá, quá khứ đã qua rồi, quan trọng là tương lai, sau này các bác còn rất nhiều thời gian để yêu thương cô ấy." "Thật sự đã bỏ lỡ quá nhiều rồi, đi đi đi, theo ta về, bây giờ ta sẽ nói tin tức này cho bác gái." An Trung Chính trên mặt hiện lên vẻ khó xử, "Đại bá, cháu không đi nữa, từ khi Lạc Tinh đến, bác gái vẫn luôn có chút ý kiến với cháu, lời cháu nói bà ấy sẽ không tin, để đảm bảo an toàn, bác tự mình về đi, tiện thể tự mình lại đi xét nghiệm với Hạ Lạc, bác gái bây giờ chỉ tin bác và Lạc Tinh thôi." An Trường Hà nhíu mày một cái, nhưng cũng không miễn cưỡng An Trung Chính, ông cũng không hy vọng cả nhà vì những chuyện này mà làm tổn thương hòa khí.

Vợ ông gần đây quả thực luôn ở trước mặt ông lầm bầm An Trung Chính đủ thứ không tốt.

An Trường Hà vội vàng chạy về nhà, phát hiện vợ ông đang tức giận đùng đùng ngồi trên ghế sofa, Lạc Tinh thì không có ở đó. "Sao vậy?

Ai chọc em tức giận à?" "Còn không phải con bé tên Hạ Lạc đó sao, thật sự một chút giáo dưỡng cũng không có, không biết làm sao ngược đãi Lạc mẫu một trận, còn đưa người đến đây làm ầm ĩ một trận, nói những lời lung tung, thật sự cho rằng tôi là đứa trẻ ba tuổi, nó nói gì tôi cũng tin cái đó." An Trường Hà nhíu mày, chỉ cảm thấy rất mệt mỏi, "Vợ à, lần này em có phải lại đánh người rồi không?" "Lão An, sao anh lúc nào cũng nghĩ tôi là người xấu vậy, tôi là loại người không có lý lẽ sao?

Chuyện lần trước hoàn toàn là một sự cố, tôi không phải loại bà chằn tùy tiện động thủ." Thực tế là, lúc đó bà ta định ra tay, nhưng Bùi Dĩ Thành lại đứng cạnh Hạ Lạc, nhìn chằm chằm bà ta đầy hung tợn, bà ta lúc đó bị trấn áp.

Nếu không thì nói không chừng đã ra tay từ sớm rồi.

Bà ta cũng không biết, có phải mình và cô gái đó từ trường năng lượng không hợp, nhìn cô ta nói chuyện làm việc, luôn vô cớ tức giận.

An Trường Hà thở phào nhẹ nhõm, may mà không đánh người, nếu lần này lại tát một cái nữa, vết nứt giữa hai mẹ con này sau này sẽ khó mà hàn gắn được.

Mặc dù An Trung Chính còn chưa xác nhận Hạ Lạc chính là con gái ông, nhưng ông từ trong tâm đã nhận định rồi.

Người thông minh hiểu chuyện đó nhất định chính là con gái ông rồi. "May mà em không động thủ." An phu nhân nhìn An tiên sinh, "Lão An, trước đây tôi đã cảm thấy anh đối với Hạ Lạc không bình thường rồi, bây giờ tôi càng cảm thấy như vậy, nhắc đến cô ta, mắt anh đều ánh lên nụ cười, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" "Chuyện gì là chuyện gì chứ." "Đừng có giả vờ với tôi, tôi nói cho anh biết, anh tuyệt đối đừng có ý đồ xấu xa gì với cô gái nhỏ đó, anh đã có tuổi rồi, anh có thời gian rảnh rỗi đó thì hãy dành nhiều tâm tư hơn cho con gái, đừng để con gái cảm thấy anh không thích nó, anh bài xích nó.

Đó là con gái của chúng ta, không phải con gái một mình tôi, đừng lúc nào cũng để tôi một mình lo lắng, như vậy có hợp lý không?" "Những lời này có phải là Lạc Tinh nói với em không?" An Trường Hà bây giờ thực sự càng ngày càng ghét Lạc Tinh.

Đây rõ ràng là châm ngòi ly gián.

Nếu thật sự là con gái ông, thì tuyệt đối sẽ không nói ra những lời như vậy, rõ ràng là trong lòng có quỷ. "Mặc kệ có phải Tinh Tinh nói với tôi hay không, tôi tự mình cũng cảm thấy được, anh không thích Tinh Tinh.

Lão An, anh đừng như vậy, tôi biết Lạc Tinh có rất nhiều khuyết điểm, nhưng có thể làm sao đây, tất cả đều là lỗi của chúng ta, là chúng ta không bảo vệ tốt con bé, làm mất con bé, để con bé lớn lên trong môi trường như vậy, chuyện này không thể trách con bé được." Trước đây nếu An phu nhân nói những lời như vậy, chỉ khiến An tiên sinh cảm thấy day dứt.

Chương 2063

Nhưng khi biết sự thật, ông chỉ cảm thấy mình quá ngốc.

Thôi bỏ qua chuyện đó đi, chúng ta không nói nữa.

Em muốn biết con bé Hạ Lạc đến nhà làm gì?

Ai mà biết được chứ, tự nhiên không hiểu sao lại đưa mẹ con Lạc Tinh đến, hình như muốn ép mẹ con Lạc Tinh nói gì đó, cuối cùng tự mình lại nói Lạc Tinh không phải là con gái chúng ta.

Anh nói xem có buồn cười không?

Em hỏi nó lẽ nào nó mới là con gái à?

Nó lại không nói gì nữa.

Thật không biết đám người trẻ bây giờ rốt cuộc là sao nữa?

Toàn là bệnh ghen ghét thôi, chắc chắn nó thấy Lạc Tinh nhà mình bây giờ sống cuộc sống sang chảnh nên mới ghen tị, đố kỵ, thù hận, rồi cố ý hủy hoại danh tiếng của Lạc Tinh.

Chúng ta đã xét nghiệm ADN rồi, làm sao em còn có thể tin lời nó nói được chứ, chẳng phải là chuyện cười sao?

Phu nhân An vừa giải thích vừa mỉa mai, trong mắt tràn ngập sự khinh thường và ghét bỏ Hạ Lạc.

An Trường Hà nhìn thấy mà đau lòng, thành kiến của vợ đối với Hạ Lạc đã sâu đến mức này rồi, toàn là sự căm ghét.

Bà ấy chưa từng nghĩ rằng những gì Hạ Lạc nói có thể là sự thật sao?

Bà xã, anh có chuyện muốn nói với em, bây giờ em hãy nghe cho rõ đây.

An Trường Hà nghiêm túc nhìn Phu nhân An.

An Trường Hà đột nhiên trở nên nghiêm túc, Phu nhân An cũng hơi căng thẳng, nuốt nước bọt.

Em muốn nói gì mà trịnh trọng thế?

Không lẽ vì em nói xấu Hạ Lạc mà anh muốn ly hôn với em sao?

Ông xã, em nói cho anh biết, anh tuyệt đối đừng hồ đồ, em mới là vợ của anh!

An Trường Hà đau đầu xoa xoa thái dương: Dẹp ngay những suy nghĩ linh tinh trong đầu em đi, anh đang nói chuyện chính sự.

Chuyện gì mà cần phải nghiêm túc đến thế chứ?

Bà xã, trước khi nói chuyện này, anh trước hết phải xin lỗi em.

Tất cả là do sai lầm của anh mà mới dẫn đến cục diện như bây giờ, mọi chuyện đều là lỗi của anh.

Nếu như lúc đó khi làm giám định mà anh cẩn thận hơn một chút, không bị mẹ con nhà họ Lạc giở trò tráo đổi, thì tấm lòng người mẹ của em đã không bị đặt nhầm chỗ, và con gái của chúng ta cũng đã sớm trở về gia đình rồi.

Anh thật sự không muốn ly hôn với em sao?

Không phải, em đừng nghĩ linh tinh.

Anh muốn nói là chuyện liên quan đến con gái của chúng ta.

Sao thế?

Có phải Lạc Tinh lại gây ra lỗi gì không?

Lần trước nó cãi nhau với An Trung Chính, chắc chắn không phải cố ý đâu.

Nó đã giải thích với em rồi, là vì không hòa nhập được vào giới của chúng ta nên mới sốt ruột, là bị người khác nói xấu sau lưng nên mới kích động.

Bà xã, chúng ta đều bị Lạc Tinh lừa gạt rồi.

Con bé không phải là con gái của chúng ta, con gái của chúng ta là một người khác.

Phu nhân An hoàn toàn hóa đá, không dám tin nhìn ông An, nghi ngờ mình đã nghe nhầm.

Lạc Tinh sao lại không phải con gái họ chứ?

Chẳng phải đã xét nghiệm ADN rồi sao?

Bà ấy đã dốc hết lòng cho đứa bé đó, thậm chí hôm nay còn chuyển nhượng toàn bộ hai phòng tranh đứng tên mình sang cho nó.

Sao lại không phải con gái bà ấy chứ?

Ông xã, hôm nay không phải Cá tháng Tư, anh đừng nói đùa kiểu này với em, tim em chịu không nổi đâu.

Ông An nhìn khuôn mặt tái nhợt của vợ, cũng rất đau lòng.

Anh nắm chặt tay bà: Bà xã, em nhất định phải kiên cường, nghe anh nói hết đã.

Bản báo cáo lúc đó đã có vấn đề, mẹ con nhà họ Lạc đã giở trò sau lưng.

Họ đã lấy tóc của con gái ruột chúng ta để làm giám định, Lạc Tinh hoàn toàn là mạo danh thế thân, nó không có chút quan hệ nào với chúng ta cả.

Anh đã lén lấy tóc của Lạc Tinh và của anh để làm xét nghiệm lại một lần nữa, Lạc Tinh quả thực không có chút huyết thống nào với chúng ta.

Để vợ tin, An Trường Hà đã đẩy hết mọi chuyện An Trung Chính làm sang cho mình.

Chút huyết sắc duy nhất trên mặt Phu nhân An lập tức biến mất, bà ấy lẩm bẩm: Sao lại như vậy được...

Chương 2064

Đúng là như vậy đấy.

Vậy con của chúng ta lại không tìm thấy sao?

Lại bặt vô âm tín rồi sao?

Không, em không hiểu ý anh nói.

Con gái của chúng ta vẫn ở bên cạnh mẹ con nhà họ Lạc, từ nhỏ đã bị họ bắt nạt mà lớn lên.

Mắt Phu nhân An mở to, miệng há hốc, mãi nửa ngày sau mới nói: Là Hạ Lạc sao?

Ừm, chắc là vậy.

Vẻ ngoài của Hạ Lạc y hệt mẹ anh hồi trẻ.

Trong đầu Phu nhân An dần dần hiện ra hình ảnh bà nội lúc còn trẻ, nghĩ kỹ lại thì quả thật rất giống.

Thật sự... rất giống.

Con bé mới là con gái của chúng ta, Lạc Tinh là mạo nhận.

Ô ô ô.

Phu nhân An lập tức đau lòng khóc òa lên, Hạ Lạc mới là con gái của bà ấy sao?

Tại sao con gái mình ở ngay trước mặt mà bà ấy lại không nhận ra?

Bà ấy còn từng đánh con bé, hôm nay còn mỉa mai, đuổi con bé ra khỏi nhà, còn nói con bé không có giáo dục, còn luôn khinh thường, coi thường con bé.

Hóa ra đó mới là con gái ruột của mình sao?

Ông An vội vàng ôm vợ vào lòng: Bà xã, đừng khóc, đây không phải lỗi của em, là lỗi của anh.

Nếu không phải anh, thì đã không ra nông nỗi này.

Ô ô, ông xã, giờ phải làm sao đây?

Em đã hết lần này đến lần khác làm tổn thương con bé.

Phu nhân An nhớ lại ánh mắt của Hạ Lạc hôm nay, càng thấy lòng như cắt, con bé chắc chắn biết sự thật, chắc chắn là đến để nói cho bà ấy biết đáp án, là đến để vạch trần bộ mặt thật của mẹ con nhà họ Lạc.

Nhưng sau khi bị bà ấy mỉa mai và xỉ vả, con bé đã không nói ra được nữa.

Lúc đó tại sao bà ấy lại như vậy chứ?

Tại sao không nhận ra nỗi buồn của con bé?

Bà ấy chắc chắn đã bị mù rồi.

Phu nhân An đưa tay lên, tát mạnh vào mặt mình mấy cái: Suốt ngày hôm nay tôi đang làm cái quái gì thế này chứ, a a a!

Nhìn vết tát đỏ ửng trên mặt vợ, ông An càng thấy khó chịu: Bà xã, đừng làm vậy, em muốn đánh thì cứ đánh anh đây này.

Ông xã, hôm nay con bé đến là để nói cho em biết sự thật, mà em còn nói rất nhiều lời làm tổn thương con bé.

Nó nhất định sẽ không tha thứ cho em.

Không có người mẹ nào lại như em cả, em đúng là không phải người!

Bà xã, đây không phải lỗi của em đâu, chỉ trách mẹ con nhà họ Lạc quá thâm độc, lừa gạt chúng ta xoay mòng mòng, hại thảm cả gia đình ba người chúng ta.

Ông xã, em không còn mặt mũi nào để đối diện với con gái chúng ta nữa, em không còn mặt mũi gặp ai nữa.

Bà xã, đừng như vậy, con gái của chúng ta từ nhỏ đã mất cha mẹ, còn lớn lên dưới sự chèn ép của người mẹ nuôi và người chị nuôi như vậy.

Con bé bây giờ rất cần tình mẹ, em không thể không chấp nhận con bé.

Phu nhân An sốt ruột: Em không phải không chấp nhận con bé, em là sợ nó không chịu chấp nhận một người mẹ như em.

Em không phải là một người mẹ tốt!

Không đâu, con bé chắc chắn sẽ hiểu thôi.

Con bé đó thiện lương hơn chúng ta tưởng rất nhiều, em đừng nghĩ con bé là loại trẻ con độc ác không thể tha thứ được.

Em chỉ là không còn mặt mũi nào.

Phu nhân An nghĩ đến những việc mình đã làm, khóc đến nỗi nghẹn lời, mấy lần nghẹn cứng, suýt chút nữa không thở nổi.

Ông An cũng không có cách nào khác, chỉ có thể vỗ lưng bà ấy để bà ấy dễ thở hơn, cũng cho bà ấy thời gian để chấp nhận tất cả những điều này.

Phu nhân An không biết đã khóc bao lâu, đến khi ngừng lại thì mắt đỏ ngầu, mí mắt cũng sưng húp.

Khóc đủ chưa?

Ông An hỏi.

Phu nhân An lại muốn khóc, nhưng mắt vừa khô vừa ngứa, đến nước mắt cũng không chảy ra được nữa, chỉ có thể ngây người nhìn ông An, trông thật đáng thương.

Chương 2065

Ông An vuốt tóc bà ấy: Thôi được rồi, người lớn tuổi rồi mà còn khóc thế này, không sợ người ta cười sao?

Cười thì cứ cười đi, một người mẹ ngược đãi con gái ruột như em thì đáng bị người ta cười nhạo.

Tại sao em lại không nhận ra con gái mình chứ?

Tại sao em lại ngốc đến vậy?

Ông An thực ra vẫn luôn biết tính khí của vợ mình, bà ấy không có tâm địa xấu xa gì, ngược lại còn khá đơn thuần.

Ví dụ như bà ấy đã xác định Lạc Tinh là con gái mình, thì sẽ một lòng yêu chiều nó, dù người khác có nói Lạc Tinh tệ hại thế nào, bà ấy vẫn luôn đứng về phía Lạc Tinh.

Tình mẫu tử của bà ấy quá điên cuồng, cũng quá bất chấp lý lẽ.

May mắn là họ đã sớm biết được bộ mặt thật của Lạc Tinh, nếu như muộn thêm ba năm năm nữa, ông ấy không dám tin vợ mình sẽ thay đổi thành ra thế nào.

Không sao đâu, sẽ không ai cười nhạo em đâu.

Chỉ cần em thành tâm xin lỗi, con bé nhất định sẽ tha thứ cho em.

Em còn rất nhiều thời gian để bù đắp, tuyệt đối đừng nản lòng, được không?

Em thật sự còn có thể bù đắp sao?

Đương nhiên rồi.

Ông xã, em thật sự hận không thể tự đâm mình một nhát.

Phu nhân An vẫn chưa vượt qua được rào cản trong lòng.

Thôi được rồi, được rồi, đừng nói những lời nản lòng nữa.

Bây giờ sự thật đã sáng tỏ, dù sao cũng tốt hơn là chúng ta cứ bị lừa dối mãi.

Phu nhân An đột nhiên nhớ ra điều gì đó: Chết rồi, ông xã, em vừa ký một bản chuyển nhượng, chuyển hai phòng tranh dưới tên em sang cho Lạc Tinh rồi.

Bản thỏa thuận con bé đã cầm đi rồi, giờ phải làm sao đây?

Con bé đâu phải con gái chúng ta, những thứ này đáng lẽ phải thuộc về con gái của chúng ta chứ, Hạ Lạc mới là con gái của chúng ta.

Phu nhân An cuống quýt cả lên, con Lạc Tinh này đúng là lắm mưu nhiều kế, hóa ra là sợ Hạ Lạc vạch trần nên mới vội vàng chạy đến đây khóc lóc kể lể, muốn chiếm đoạt tài sản của bà ấy.

Bà ấy thế mà lại ngốc nghếch mắc bẫy.

Phu nhân An thật sự có tâm muốn đâm đầu vào tường, dù sao bà ấy cũng đã có tuổi rồi, sống nửa đời người mà lại bị một đứa con gái lừa gạt.

Chuyện này nói ra thật đáng xấu hổ.

Ông An vẻ mặt bình thản, dáng vẻ tự tin: Yên tâm, em tưởng đây là trò chơi trẻ con sao?

Chỉ với một bản thỏa thuận chuyển nhượng của em mà có thể chuyển nhượng sản nghiệp mà chúng ta đã kinh doanh bao năm qua đi ư?

Không đơn giản như vậy đâu, còn phải trải qua một loạt các thủ tục phức tạp thì bản thỏa thuận của em mới có hiệu lực.

Anh sẽ bảo Trung Chính đi xử lý.

Lạc Tinh đừng hòng lấy được một đồng nào từ chỗ chúng ta.

Căn biệt thự trước đây chuyển nhượng cho mẹ con nó anh cũng sẽ thu hồi lại toàn bộ.

Ông ấy biết một vài chuyện Hạ Lạc bị mẹ con nhà họ Lạc ngược đãi, tuy không nhiều nhưng đã đủ để khơi dậy sự căm ghét của ông ấy đối với cặp mẹ con đó.

Nếu trước đây họ đối xử tốt với Hạ Lạc, thì với tư cách là mẹ nuôi và chị nuôi trên danh nghĩa của Hạ Lạc, ông ấy cũng sẽ không gây khó dễ cho họ.

Nhưng họ đã chiếm đoạt thân phận của Hạ Lạc, còn từng bước khơi dậy sự hận thù của vợ ông ấy đối với Hạ Lạc.

Chỉ riêng những điều này thôi, họ đã không xứng đáng có được bất cứ thứ gì.

Từ đâu đến thì hãy cút về đó đi.

Phu nhân An vỗ ngực, nhào vào lòng ông An: Ông xã, may mà có anh, nếu không chuyện này đã không thể cứu vãn được rồi, những thứ em chuẩn bị cho con gái cũng sẽ bị người khác cướp mất.

May quá, may quá.

Anh đã sớm nhắc em rồi, Lạc Tinh đó phẩm hạnh không tốt, là tự em không nghe lời khuyên thôi.

Em chỉ là một người phụ nữ, một người mẹ, em không thể chịu được khi người khác nói xấu con gái của mình.

Ngay cả khi cả thế giới đều bỏ rơi nó, làm mẹ em cũng không thể bỏ cuộc được.

Được được được, em hãy giữ vững sự kiên trì và tình mẫu tử này, dùng tốt cho con gái cưng của chúng ta.

Lần này nhất định sẽ không sai đâu.

Theo tính cách của Hạ Lạc, con bé nhất định là loại trẻ con không thể chiều hư được, ông ấy hoàn toàn không cần lo lắng tình mẫu tử mù quáng của vợ sẽ làm hỏng con bé.

Một đứa bé như vậy chắc chắn chỉ càng chiều càng tốt.

Ông An vừa nghĩ đến Hạ Lạc là con gái mình, liền cảm thấy từ trong tâm đến toàn thân đều vui vẻ.

Một đứa bé tốt như vậy, lại là con gái ruột của ông ấy.

Chương 2066

Ông ấy có phúc đức gì mà lại có một đứa con ưu tú đến thế.

Vâng, em sẽ tiếp tục duy trì.

Phu nhân An thầm hạ quyết tâm.

Lần này nhất định phải yêu thương con gái mình thật tốt, trở thành một người mẹ tốt hơn nữa.

Bùi Dĩ Thành đưa Hạ Lạc về nhà, suốt đường đi Hạ Lạc vẫn rất buồn bực.

Từ nhỏ cô đã khao khát tình mẫu tử, nên vẫn luôn dốc hết sức để lấy lòng Lạc Mẫu.

Mười năm như một, cho đến khi cô hoàn toàn nhìn rõ bộ mặt thật của bà ta, biết rằng mình có làm tốt đến mấy cũng không thể đổi lại được tình yêu của bà ta, cô mới thu hồi tâm tư ấy lại, để tránh làm mình bị tổn thương.

Cô cứ nghĩ mình đã trải qua nhiều chuyện như vậy thì đã trở nên đủ kiên cường rồi.

Nhưng hôm nay, nhìn người mẹ ruột của mình đối xử lạnh nhạt với cô như vậy, thậm chí dùng ánh mắt đầy ghét bỏ nhìn cô, chỉ vì muốn bảo vệ Lạc Tinh, cô vẫn cảm thấy nhói lòng.

Cái cảm giác bất lực năm xưa lại ùa về.

Dù cho có tự an ủi mình rằng bà ấy bị lừa gạt, bà ấy không biết cô là con gái của bà ấy, thì cái cảm giác chua xót ấy vẫn cứ lan tỏa khắp cơ thể, không tài nào xua đi được.

Lạc Lạc, chuyện con của chúng ta anh sẽ nghĩ cách.

Người phụ nữ kia tuy tiết lộ không nhiều thông tin, nhưng có tên Thúy Hoa, lại hoạt động ở khu vực tây nam đã nhiều năm như vậy, chắc chắn sẽ để lại một số hồ sơ.

Anh sẽ đến cục cảnh sát tra, em không cần lo lắng.

Mắt Hạ Lạc sáng lên: Thật sao?

Đương nhiên là thật rồi, Lạc Lạc, bây giờ em cần phải kiên cường, chứ không phải tự mình đánh gục mình.

Con gái của chúng ta vẫn đang chờ chúng ta đi tìm.

Con gái của chúng ta.

Đây là muốn xem con gái cô ấy cũng là con gái của anh ấy.

Hạ Lạc cảm động không kìm được: Được, chúng ta đi tìm con gái.

Con gái của chúng ta nhất định sẽ tìm thấy.

Lau đi nước mắt nơi khóe mi đi, làm mẹ thì phải mạnh mẽ.

Hạ Lạc hít hít mũi, nở một nụ cười nhẹ: Được, em sẽ kiên cường.

Chỉ có em kiên cường thì con của chúng ta mới có hy vọng.

Dù thế nào đi nữa, em nhất định phải tìm thấy con bé.

Ừm, nhất định phải tìm thấy con bé.

Dưới sự an ủi của Bùi Dĩ Thành, tâm trạng của Hạ Lạc đã ổn định hơn.

Cô không còn nghĩ đến việc Phu nhân An đối xử với mình thế nào nữa, trong đầu cô chỉ muốn tìm thấy con gái của mình.

Hai người đi đón Tiểu Ngải Ngải.

Con bé dường như cảm nhận được tâm trạng không vui của bố mẹ, ngoan ngoãn nép mình trong lòng Hạ Lạc, không quấy không nháo, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu hôn lên má nhỏ của Hạ Lạc, hoặc hôn lên môi cô.

Kiểu an ủi thầm lặng này rất hiệu quả, nụ cười trên gương mặt Hạ Lạc cũng nhiều hơn.

Gia đình ba người đặc biệt ra ngoài ăn một bữa lẩu.

Tiểu Ngải Ngải tuy nhỏ tuổi, nhưng thấy Bùi Dĩ Thành liên tục gắp thức ăn cho Hạ Lạc, cũng bắt chước làm theo, cố gắng chăm sóc Hạ Lạc.

Hạ Lạc nghĩ, con gái mình chắc chắn cũng sẽ hiểu chuyện như Tiểu Ngải Ngải vậy.

Ngải Ngải, đừng bận chăm sóc mẹ, con tự ăn nhiều vào một chút.

Mẹ là người lớn, không cần con chăm sóc đâu.

Không mà, con muốn mà.

Nhìn mẹ ăn, con thấy rất ngon.

Cái miệng nhỏ của con này, đi đến đâu cũng có thể ăn ngon được, mẹ thật sự không lo lắng chút nào đâu.

Hắc hắc, cảm ơn mẹ đã khen con.

Ngoan nào, ăn nhiều vào chút.

Mẹ ơi, con muốn ăn thịt bò cuộn, còn muốn ăn nấm hương nhỏ, bông cải xanh nữa, mẹ gắp cho con đi.

Tiểu Ngải Ngải tiếp tục làm nũng.

Bùi Dĩ Thành thật sự sắp bị cô con gái này làm cho lạnh gáy, anh nghiêm túc nói: Nói chuyện cho tử tế, đừng có mãi "người ta người ta" như vậy.

Còn nhỏ cái gì mà nhỏ, nghe nổi cả da gà rồi đây này.

Bố ngốc chả có tí hài hước nào!

Chương 2067

Con gái nhỏ là phải như thế này chứ, như vậy mới có các bạn nam nhỏ thích chứ.

Tiểu Ngải Ngải chống cằm bằng tay nhỏ, đôi mắt to chớp chớp.

Mặt Bùi Dĩ Thành lập tức đen lại: Con hiểu cái gì hả?

Không được đi quyến rũ mấy thằng bé con đó!

Con có làm gì đâu, dù sao thì bọn họ đều thích con, buồn ghê, toàn tặng con sô cô la, con không biết nên nhận của ai nữa.

Không được nhận của ai hết!

Tiểu Ngải Ngải bĩu môi: Thế là không thân thiện rồi, cô giáo nói phải yêu thương bạn học.

Bố nói không đúng, lời cô giáo nói mới đúng.

Nghe lời bố.

Không không không, con phải nghe lời cô giáo của chúng con, lời cô giáo nói mới là đúng nhất.

Nghe lời bố!

Bùi Dĩ Thành tức đỏ mắt.

Hahahahaha, bố thối!

Con đùa bố thôi mà, con thấy mấy bạn nam trong lớp chúng con đều không đẹp trai, không đẹp bằng mấy anh trai của con đâu, con không thích lắm.

Coi như con bé thối này biết thời vụ, mấy đứa trẻ đó chắc chắn không có gen nhà họ Lục tốt bằng.

Hắc hắc.

Bố ơi, tại sao bố không thích các bạn nam nhỏ thích con?

Con có người thích chẳng phải rất tốt sao?

Con còn nhỏ, chưa hiểu gì đâu.

Vậy bố cứ nói cho đến khi con hiểu thì thôi, con đâu phải ngốc, bố nói vài lần con nhất định sẽ biết mà.

Mau ăn nấm hương của con đi, ăn cũng không chặn được miệng con nữa.

Bùi Dĩ Thành thật sự bó tay với cô con gái tinh quái này.

Bố chắc chắn cũng không biết.

Đúng vậy, bố không biết, nên mau ăn đi.

Vậy được rồi, con tha cho bố.

Mẹ ơi, mẹ đút con ăn đi.

Được, mẹ đút con ăn.

Hạ Lạc thổi nguội thức ăn rồi mới đưa đến miệng Tiểu Ngải Ngải.

Tiểu Ngải Ngải nheo mắt lại, đặc biệt hưởng thụ, mắt Hạ Lạc hơi ướt.

Sau này có hai đứa con, nhà cửa chắc chắn sẽ rất náo nhiệt.

Hy vọng chúng nó đều có thể hòa thuận với nhau.

Khi gia đình ba người về đến nhà đã hơn chín giờ tối, Tiểu Ngải Ngải đã ngủ gục trong lòng Bùi Dĩ Thành.

Bùi Dĩ Thành tắm cho con bé, Hạ Lạc thì phụ trách sấy tóc và thoa dầu thơm cho con.

Đứa trẻ ngủ rất say, bất kể người lớn làm gì cũng không tỉnh dậy.

Hạ Lạc bế con bé vào phòng Bùi Dĩ Thành, để nó ngủ ở giữa.

Gia đình ba người nằm trên giường, Hạ Lạc cảm thấy rất mãn nguyện.

Sau này nếu là gia đình bốn người, sẽ còn tuyệt vời hơn nữa.

Hạ Lạc trong lòng cũng nảy sinh một chút viễn cảnh.

Đẹp cho anh rồi, ba mỹ nữ ngủ cùng anh.

Đúng rồi, một người còn đẹp hơn một người, anh không biết phải sủng hạnh ai đây.

Còn thật sự coi mình là hoàng đế à, cả từ "sủng hạnh" cũng nói ra được.

Bùi Dĩ Thành đưa tay lớn ôm Hạ Lạc và Tiểu Ngải Ngải vào lòng: Bất kể có bao nhiêu người, anh cũng có thể chăm sóc các em thật tốt.

Hạ Lạc khẽ cười: Bùi Dĩ Thành, em thật sự rất cảm kích anh.

Còn nói những lời hồ đồ này nữa là anh sẽ "xử lý" em đấy.

Hạ Lạc lườm anh: Anh có thể đừng lưu manh như vậy được không, giữ chút liêm sỉ đi chứ.

Em đâu phải mới quen anh ngày đầu, liêm sỉ của anh đều bị chó ăn hết rồi.

Chương 2068

Hạ Lạc véo nhẹ eo Bùi Dĩ Thành.

Người này vóc dáng quả thật quá đẹp, không có chút mỡ thừa nào, khiến người ta hâm mộ chết mất.

Có phải em đang chảy nước miếng vì thân hình anh không?

Không nói nhảm với anh nữa, em muốn ngủ đây, hôm nay mệt quá rồi.

Bùi Dĩ Thành đâu dễ dàng bỏ qua người đẹp, anh ôm chặt cô vào lòng, bàn tay bắt đầu lả lướt, chặn lại hơi thở của cô, hôn không ngừng nghỉ.

Hạ Lạc chỉ cảm thấy má và mũi lành lạnh, nhưng toàn thân cô lại bị anh khuấy động, không thể kiềm chế được mà khẽ thở dốc.

Đủ rồi, Bùi Dĩ Thành!

Bùi Dĩ Thành khẽ cười, giọng nói trầm khàn trong đêm tối đặc biệt quyến rũ: Em chắc chắn muốn anh dừng lại bây giờ sao?

Hạ Lạc vỗ mấy cái vào ngực Bùi Dĩ Thành: Anh sao có thể như vậy chứ, Tiểu Ngải Ngải còn ở bên cạnh mà.

Thế mà anh ta lại bất chấp mà trêu chọc cô.

Tiểu Ngải Ngải đã ngủ rồi, không phải chướng ngại.

Lỡ làm con bé tỉnh dậy thì sao?

À, ra là em lo lắng chuyện này à, dễ thôi.

Bùi Dĩ Thành đột nhiên đứng dậy, bế Hạ Lạc đi thẳng ra ngoài.

Dưới ánh đèn vàng mờ, cô thấy nụ cười tà mị trên khóe môi anh, vừa căng thẳng vừa xấu hổ.

Người đàn ông này, trong chuyện đó thật sự là không có giới hạn, lúc nào cũng không quên.

Tuyệt đối đừng bị anh mê hoặc đấy.

Đừng có tự mãn nữa anh.

Khoan đã, nếu Tiểu Ngải Ngải tỉnh dậy mà không tìm thấy người thì sao?

Lo lắng mấy chuyện vớ vẩn đó làm gì, lát nữa anh sẽ bế em về.

Hạ Lạc dở khóc dở cười, lúc này mà nói gì nữa thì thật sự quá giả tạo rồi.

Cô đưa tay ôm chặt lấy Bùi Dĩ Thành.

Trong lòng cô lúc này cũng đang rất buồn bực, có lẽ một màn ân ái với người mình yêu có thể xoa dịu được.

Hạ Lạc đêm nay đặc biệt nhiệt tình, Bùi Dĩ Thành rất hưởng thụ, cả hai đều đạt đến sự thỏa mãn tột độ.

Khi mọi thứ trở lại yên bình, Bùi Dĩ Thành bế cô đi tắm, rồi lại bế về phòng.

Chỉ thấy trên chiếc giường lớn có một cục nhỏ xíu đang cuộn tròn, Tiểu Ngải Ngải chổng mông lên trời, úp mặt xuống, thở khò khè, ngủ rất say.

Hạ Lạc nhẹ nhàng ôm cổ cô bé nhỏ, liên tục hôn mấy cái, rồi lại lật con bé lại, sợ nó cứ nằm như vậy sẽ bị ngạt thở.

Được rồi, Lạc Lạc, đừng làm con bé tỉnh dậy, nếu không nó lại quấy rầy em đấy.

Dĩ Thành, anh nói xem sao lại có đứa trẻ đáng yêu như vậy chứ.

À à, trẻ con đều như vậy cả, vừa là thiên thần vừa là ác quỷ.

Có lúc khiến em yêu không rời, hận không thể dâng cả trái tim mình cho nó, có lúc lại hận không thể túm nó vào lòng, đánh cho nó một trận vào mông nhỏ.

Bất cứ lúc nào cũng không được động tay, Bùi Dĩ Thành!

Giáo dục thích đáng một chút cũng được mà.

Dù thế nào cũng không được động tay, trẻ con nhỏ như vậy, làm sao chịu nổi đòn đánh.

Lạc Lạc, em tuyệt đối đừng học mấy bà mẹ hiền, mẹ hiền thường làm hư con.

Nói bậy!

Cái đó còn tùy vào đứa trẻ.

Em thấy Ngải Ngải là một đứa bé ngoan, chỉ cần nói lý lẽ với con bé là được, không cần động tay.

Được được được, chuyện này nghe lời mẹ của con bé.

Hạ Lạc khẽ cười, ôm chặt eo Bùi Dĩ Thành: Bùi Dĩ Thành, em nhất định sẽ sinh cho anh một đứa con, nhưng xin hãy cho em một chút thời gian.

Bây giờ em vẫn chưa có nhiều tinh lực đến thế.

Được, em muốn sinh khi nào thì sinh khi đó.

Bây giờ chúng ta đã có con rồi, gia đình cũng sẽ không hối thúc quá gắt gao đâu, em cứ tự quyết định là được.

Ừm, chúc ngủ ngon.

Em buồn ngủ rồi, ngủ trước đây.

Ngủ đi.

Chương 2069

Bùi Dĩ Thành hôn nhẹ lên trán Hạ Lạc.

Trong lòng anh thầm cầu nguyện: Lạc Lạc, mong rằng trong giấc mơ của em sẽ không có nỗi buồn.

Lạc Tinh và Lạc Mẫu thật sự vui mừng khôn xiết, hôm nay thật sự là hữu kinh vô hiểm.

Hạ Lạc suýt nữa đã nói ra rồi, nhưng Phu nhân An không những không tin mà còn mắng Hạ Lạc một trận té tát.

Nhớ lại vẻ mặt của Hạ Lạc lúc đó, thật sự quá đặc sắc.

Cái con bé thối đó, nuôi nó uổng công một phen, đến cuối cùng lại chỗ nào cũng đối đầu với bà ta, thậm chí còn vạch trần quá khứ của bà ta, nói bà ta là kẻ buôn người.

Bà ta thật sự đã "rửa tay gác kiếm" nhiều năm rồi.

Buôn bán trẻ em là chuyện bà ta làm hồi trẻ để sinh tồn.

Hai mươi năm nay, ngoài việc bán đứa tạp chủng đó, bà ta thật sự chưa từng buôn bán trẻ em nữa.

Bây giờ bà ta thật sự hối hận, lẽ ra lúc đó nên bán thẳng Hạ Lạc đi, dù rẻ một chút cũng không sao.

Lúc đó bà ta chỉ thấy rẻ nên giữ Hạ Lạc lại nuôi, sau đó mãi không tìm được người mua thích hợp.

Cứ nuôi mãi rồi đứa trẻ đó dần hiểu chuyện, cứ "mẹ ơi mẹ à" gọi không ngừng, lại càng lớn càng xinh đẹp, hàng xóm láng giềng đều biết đó là con của bà ta, bà ta liền không tiện ra tay nữa.

Lúc đó bà ta cũng bị ma xui quỷ khiến, nghĩ rằng con gái xinh đẹp nuôi lớn sẽ càng đáng tiền, thế là cứ nuôi nó.

Ai ngờ lại nuôi một con sói mắt trắng, chỉ biết gây phiền phức.

Hối hận quá.

Lúc đó thà chuyển nhà đi cũng phải bán con bé đó, nếu không thì hôm nay đã không có nhiều chuyện phiền phức như vậy rồi.

Nhưng nếu lúc đó bán con bé đi, thì cũng sẽ không vớt được một khoản từ Phu nhân An, hai phòng tranh đó, chắc là đáng giá không ít tiền.

Thật sự là nằm mơ cũng có thể cười tỉnh giấc.

Nghĩ vậy, Lạc Mẫu thật sự bật cười thành tiếng.

Lạc Tinh lườm bà ta: Cười cái gì mà cười.

Lạc Tinh, hai mẹ con mình thật sự phát tài rồi.

Bán hai phòng tranh này đi, chắc cũng được mấy chục triệu đó.

Chắc là có đó, trong phòng tranh có không ít danh họa, những danh họa đó chắc chắn rất có giá trị.

Ha ha, sướng thật.

Nhưng chúng ta phải nhanh tay tẩu tán đi thôi, chỗ này không thể ở lại được nữa rồi.

Thân phận của con sớm muộn gì cũng bị bại lộ, chúng ta bán được tiền rồi thì mau chuồn đi thôi.

Chuyện bà ta từng là kẻ buôn người, nếu bị cảnh sát tìm ra chứng cứ thì bà ta thật sự sẽ phải vào tù.

Còn đứa con hoang của Hạ Lạc nữa, nếu tất cả đều đổ lên đầu bà ta thì bà ta sẽ không gánh nổi đâu.

Làm gì mà nhanh tay tẩu tán được như vậy?

Đây chỉ là một bản thỏa thuận chuyển nhượng, vẫn chưa sang tên con mà.

Ngày mai con còn phải hỏi cụ thể xem, cái này phải làm sao để sang tên cho con nữa.

Dù sao thì cũng là của con rồi, chạy đâu cho thoát.

À à, con định chia cho mẹ bao nhiêu?

Lạc Mẫu hỏi thẳng.

Lạc Tinh đánh giá Lạc Mẫu từ trên xuống dưới một lượt, rồi cười mị hoặc nói: Mẹ ơi, có phải mẹ đang hiểu lầm gì đó không?

Ý gì?

Con chưa từng nói trong đó có phần của mẹ cả.

Lạc Tinh đắc ý nói.

Sắc mặt Lạc Mẫu lập tức chùng xuống: Con bé thối này, mày tính qua cầu rút ván à?

Mẹ ơi, đừng nói mối quan hệ của chúng ta nghe khó chịu như vậy.

Chúng ta đâu phải quan hệ hợp tác, chúng ta là mẹ con mà.

Của con chính là của mẹ, khi nào mẹ cần con tự nhiên sẽ đưa cho mẹ.

À à.

Lạc Mẫu cười lạnh trong lòng, tính tình của đứa con gái này, bà ta thật sự quá rõ rồi, không thẳng thắn như Hạ Lạc mà lại rất xảo quyệt, hoàn toàn được bà ta truyền dạy.

Lời của nó mà tin được mới lạ.

Bây giờ nó còn cố duy trì chút tình mẹ con, nhưng ngày nào đó mà không vui, chắc chắn có thể một cước đá bà ta ra.

Chương 2070

Tài sản trong tay nó, bà ta mà mong chờ được thì mới lạ.

Lạc Mẫu cảm thấy, không gì bằng nắm chắc mọi thứ trong tay mình, bà ta không tin Lạc Tinh một chút nào.

Lạc Tinh à, từ trước đến nay mẹ vẫn luôn coi con như con gái ruột.

Đối với con và đối với Hạ Lạc, ai tốt hơn, trong lòng con chắc chắn có số má rồi.

Mẹ bây giờ già rồi, cũng không có thu nhập gì, chỉ có thể trông cậy vào con thôi.

Con bây giờ cũng đã thành đạt rồi, kiếm được nhiều tiền, mẹ chỉ mong con sẽ nuôi dưỡng tuổi già của mẹ...

Lạc Mẫu còn chưa nói xong đã bị Lạc Tinh cắt ngang.

Lạc Mẫu hiểu Lạc Tinh, Lạc Tinh cũng nhìn thấu Lạc Mẫu.

Tính nết gì cô ta cũng biết rõ, chẳng phải là muốn lừa tiền cô ta sao?

Cô ta đâu phải kẻ ngốc, sao có thể dễ lừa như vậy.

Đã vậy bà ta muốn giả vờ thì cô ta sẽ cùng bà ta diễn kịch.

Hai mẹ con vừa phút trước còn hợp tác ăn ý, giờ phút này đã mỗi người một bụng quỷ, âm thầm tính toán lẫn nhau.

Những vất vả của mẹ trước đây con đều biết mà.

Mẹ cứ yên tâm đi, chỉ cần con có một miếng canh để uống, thì tuyệt đối sẽ không thiếu phần thịt của mẹ đâu, mẹ cứ an lòng.

Lạc Tinh à, con xem, mẹ nghĩ thế này này, chẳng phải người ta nói không thể bỏ trứng vào cùng một giỏ sao?

Đó là nói về chuyện này đấy.

Con nắm giữ tất cả mọi thứ trong tay, vạn nhất có chút bất trắc gì xảy ra, thì chúng ta chẳng phải sẽ thiệt lớn sao?

Con chia một ít cho mẹ nắm giữ, mất đi một phần thì chẳng phải vẫn còn một phần sao?

Con thấy thế nào?

Mẹ, lời này sai rồi.

Con còn trẻ, cũng chưa làm gì sai trái, không thể sánh với quá khứ "huy hoàng" của mẹ được.

Con thấy để trong tay mẹ là không an toàn nhất, vẫn là để ở chỗ con thì hơn.

Sắc mặt Lạc Mẫu khó coi không tả nổi, một cục tức nghẹn trong lòng không thể phát tiết ra được.

Con nha đầu chết tiệt này, bây giờ đúng là có bản lĩnh rồi.

Nước đổ lá khoai.

Nuôi nó uổng công một phen.

Có nhiều tiền như vậy, bảo nó lấy ra một chút thôi mà cứ như cắt thịt của nó vậy, sống chết không chịu.

Cũng không nhìn xem đây là ý của ai mà nó mới có thể mạo nhận là con gái nhà họ An, hưởng được món hời lớn như vậy.

Bây giờ có được lợi ích rồi thì lại lật mặt không nhận người.

Lạc Tinh à, đừng trách mẹ không nhắc con, Phu nhân An chắc chắn sẽ nói chuyện hôm nay với ông An.

Ông An không phải là người dễ lừa đâu, đợi đến khi ông ấy phát giác ra thì coi như toi đời.

Mẹ đã lăn lộn bao nhiêu năm nay rồi, bạn bè xã hội cũng có kha khá, quan hệ cũng rộng lắm, con còn rất nhiều chỗ cần phải dựa dẫm vào mẹ đấy.

Điểm này thì Lạc Tinh tin.

Lạc Tinh vội vàng nở một nụ cười, cô ta thực ra cũng không dám chọc Lạc Mẫu tức giận hoàn toàn, nếu bà ta phản bội thì cô ta sẽ không dễ sống đâu.

Lúc này nhất định phải ổn định bà ta lại.

Được rồi mẹ ơi, những gì mẹ nói con đều biết rồi.

Bây giờ tiền còn chưa về tay, chúng ta nói những chuyện này không có ý nghĩa gì cả.

Đợi tiền về tay rồi, con nhất định sẽ chia cho mẹ.

Mẹ là mẹ của con mà, không phải mẹ ruột mà còn hơn cả mẹ ruột nữa.

Chuyện chạy trốn thì giao cho mẹ sắp xếp đi, hai ngày nay con phải chuyên tâm chuyển hết phòng tranh ra ngoài.

Con thật sự nghĩ như vậy sao?

Lạc Mẫu nghi ngờ nhìn Lạc Tinh.

Lạc Tinh ôm lấy cánh tay Lạc Mẫu, vui vẻ nói: Đương nhiên rồi, con chính là nghĩ như vậy đó.

Vừa nãy con đùa mẹ thôi mà, con đâu có lòng dạ nào lớn đến thế, một mình có thể nuốt trọn mấy chục triệu chứ.

Con biết con có được ngày hôm nay, công lao của mẹ không thể thiếu được.

Con nghĩ được như vậy là tốt rồi.

Chương 2071

Mẹ nói cho con biết này, làm người làm việc đều không thể quá tuyệt tình, phải luôn nhớ để lại cho mình một đường lui, con của tương lai nhất định sẽ cảm ơn con của hiện tại hào phóng như vậy đấy.

Biết rồi, biết rồi, cảm ơn mẹ đã dạy bảo.

Hai mẹ con đều ôm ấp những tính toán nhỏ của riêng mình, nhưng vì còn cần đến đối phương, đành phải cúi đầu tỏ vẻ mềm yếu.

Khi Hạ Lạc tỉnh dậy, cô phát hiện mình đang ôm Tiểu Ngải Ngải, còn cô thì được Bùi Dĩ Thành ôm trong lòng.

Ánh nắng ngoài cửa sổ rạng rỡ, chiếu rọi lên người họ, vô cùng dễ chịu.

Hạ Lạc hôn lên má Tiểu Ngải Ngải, "Bảo bối, chào buổi sáng." Bùi Dĩ Thành cũng khẽ hôn lên môi cô, "Hạ Lạc Lạc, chào buổi sáng." Hạ Lạc đỏ mặt đáp, "Chào anh." "Ba ba mụ mụ, hai người đừng ồn ào, con còn chưa tỉnh ngủ mà." Tiểu Ngải Ngải duỗi một cái vươn vai nhỏ, mềm mại nói. "Cái đồ sâu lười này, mặt trời chiếu đến mông rồi mà còn ngủ à?" "Con có phải đi học đâu, con muốn ngủ nướng nữa chứ." Tiểu Ngải Ngải trở mình, người lớn không để ý, chỉ nghe thấy tiếng "Bịch" một cái, Tiểu Ngải Ngải đã không còn trên giường.

Hạ Lạc giật mình, "Ngải Ngải!" Tiểu Ngải Ngải cũng bị ngã tỉnh, xoa xoa cái đầu nhỏ rồi bò dậy, mặt vẫn còn ngơ ngác, mắt lim dim, bĩu môi mách: "Có phải ai đó đá con không?" Tóc mái của con bé dựng ngược cả lên, kết hợp với biểu cảm lúc này, trông vô cùng buồn cười.

Hạ Lạc bật cười.

Tiểu Ngải Ngải bĩu môi mãi, dáng vẻ đáng thương như đứa trẻ không được cha mẹ thương yêu, đứng tại chỗ vai run lên từng đợt. "Ba ba mụ mụ đều là đồ xấu xa, con bé ngã xuống giường rồi mà họ còn cười con." "Ô ô ô.

Con không ai thương, không ai yêu nữa rồi." "Thôi được rồi, bảo bối, con tự ngã xuống mà, không ai đá con hết." Hạ Lạc bế con bé lên giường, lại không nhịn được hôn một cái lên má bánh bao mềm mại của con bé. "Con không tin, con chắc chắn không phải tự ngã xuống." "Vậy con nghĩ ai đã đá con?" "Là ba ba." Bùi Dĩ Thành xòe tay, "Ba ba cách con xa thế, giữa hai đứa còn có mụ mụ nữa, làm sao ba ba đá trúng con được, cái đầu nhỏ của con đang nghĩ gì vậy?" "Vậy nhất định là mụ mụ." Tiểu Ngải Ngải nhìn Hạ Lạc.

Hạ Lạc đưa tay che mặt, "Bảo bối, con nói vậy mụ mụ sẽ buồn lắm đó, mụ mụ làm sao nỡ đá con được, con là bảo bối nhỏ mụ mụ yêu nhất mà." "Vậy sao con lại lăn xuống giường chứ?" "Thật là mất mặt quá đi." Cô bé kiên quyết không thừa nhận là do mình, muốn tìm cớ thoái thác. "Là con tự bất cẩn thôi." "Ô ô, con đáng thương quá đi mất." Tiểu Ngải Ngải nằm sấp trên giường, úp mặt lại.

Hạ Lạc mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ lưng Tiểu Ngải Ngải, "Không phải con chưa tỉnh ngủ sao?

Ngủ thêm chút nữa đi, ngủ đến khi nào muốn dậy thì dậy." Lúc đầu Tiểu Ngải Ngải còn nói chuyện với Hạ Lạc, nhưng nói hồi lâu thì im bặt.

Hạ Lạc lo con bé ngủ không thoải mái, giúp con bé trở mình, miệng cô bé vẫn còn bĩu ra, nhưng đã ngủ thiếp đi, thỉnh thoảng lại chép chép miệng, vô cùng đáng yêu.

Bùi Dĩ Thành nhìn Hạ Lạc ngây người nhìn cô bé, bật cười lắc đầu.

Hai người vừa xuống lầu thì nghe tiếng chuông cửa, Bùi Dĩ Thành nhìn một cái, là An Trường Hà.

Điều này hoàn toàn nằm trong dự liệu của anh, nếu An Trường Hà mà nghe tin này còn có thể ngồi yên được thì mới là lạ. "Ai vậy?" "Bác An." Hạ Lạc rụt người lại, theo bản năng không muốn đối mặt với An Trường Hà, "Em lên lầu đây, anh tự tiếp khách đi." Bùi Dĩ Thành kéo cô lại, véo nhẹ mũi cô, "Em có cần phải khó xử như vậy không?" "Em khó xử chỗ nào chứ, hoàn toàn không có chuyện đó." "Còn nói không có, cái tâm tư nhỏ của em đều viết hết lên mặt rồi kìa.

Dù sao đi nữa, bác An đâu có chọc ghẹo em, em không cần phải tránh mặt bác ấy." "Không phải vấn đề có chọc ghẹo hay không, em chỉ là không biết phải đối mặt với bác ấy thế nào, cảm giác này rất lạ." Người trưởng bối mình rất quý mến trước đây, đột nhiên trở thành ba của mình, cô nhất thời vẫn chưa thể tiêu hóa được.

Cũng không biết nên dùng thái độ nào để đối xử với ông. "Bùi Dĩ Thành, em thật sự không muốn gặp bác ấy, em lên lầu đây." Hạ Lạc kiên quyết.

Bùi Dĩ Thành cũng đành bất lực, "Được được được, chuyện này để anh lo là được rồi, em đi tìm Ngải Ngải chơi đi." Hạ Lạc chạy mất, Bùi Dĩ Thành lắc đầu, đi mở cửa cho vị nhạc phụ tương lai, chuyện làm hài lòng nhạc phụ cứ giao cho anh là được.

An Trường Hà vừa mở cửa đã nhìn về phía sau Bùi Dĩ Thành, nhưng khiến ông thất vọng là Hạ Lạc không ở đó. "Dĩ Thành, Hạ Hạ đâu rồi con?" "Vẫn còn đang ngủ ạ, bác An, mời bác vào." Mắt An Trường Hà không khỏi liếc lên lầu, "Trời không còn sớm nữa, vẫn chưa dậy à?

Có phải con bé không khỏe không?" Đối với sự sốt sắng của An Trường Hà, Bùi Dĩ Thành đã nhìn thấu nhưng không vạch trần, "Bác

An hôm nay đến có chuyện gì vậy ạ?" An Trường Hà giận dỗi, dùng sức vỗ vai Bùi Dĩ Thành, "Thằng nhóc nhà cậu, bớt giả vờ đi, cậu rõ ràng biết hết mọi chuyện mà lại không nói cho tôi." "Bác An nói chuyện Hạ Lạc có thể là con gái bác sao?" "Ngoài chuyện này ra thì còn có chuyện gì nữa chứ?" "Bác An nói đùa rồi, cháu cũng mới hôm qua mới biết khả năng này thôi, Lạc Lạc vẫn luôn giấu cháu.

Nhưng đây chỉ là suy đoán của bác thôi, chưa có bằng chứng xác thực mà?

Cháu không muốn cho Lạc Lạc hy vọng rồi lại để con bé thất vọng." "Lần này nhất định không sai được, cái tướng mạo của Hạ Lạc, thật sự giống hệt mẹ tôi lúc trẻ." Trong lòng Bùi Dĩ Thành thấy buồn cười, Hạ Lạc Lạc, em đúng là có chút bi thảm, không giống ba không giống mẹ, mà lại giống bà nội lúc trẻ, thảo nào khó nhận ra đến vậy. "Bác An, chuyện này vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn, đã từng chịu thiệt một lần ở chỗ Lạc Tinh rồi, lần này tuyệt đối đừng để xảy ra vấn đề gì nữa." Mặt An Trường Hà đỏ ửng, nhận nhầm con gái chuyện này thật sự quá tồi tệ, nói ra cũng mất mặt. "Thằng nhóc nhà cậu bớt châm chọc tôi đi, hôm nay tôi đến là vì chuyện này, cậu bảo Hạ Hạ xuống đây, hôm nay chúng ta đi làm xét nghiệm huyết thống." "Cứ để con bé ngủ thêm chút nữa đi, cũng không vội trong giây phút này." An Trường Hà xoa xoa cằm, "Thằng nhóc nhà cậu, đúng là giống ba cậu, là một người đàn ông tốt." An Trường Hà đối với chàng rể Bùi Dĩ Thành này, tuyệt đối hài lòng, rất tốt.

May mà hồi đó ông đã luôn ngăn cản vợ mình, không để bà ấy chia rẽ Bùi Dĩ Thành và Hạ Lạc, nếu không hôm nay họ nhất định sẽ hối hận không kịp, bỏ lỡ một chàng rể tốt.

Bùi Dĩ Thành pha một tách trà cho An Trường Hà, An Trường Hà lần này rất tự tin, liền từ từ uống trà trò chuyện với Bùi Dĩ Thành, để con gái mình ngủ thêm chút nữa.

Hạ Lạc lén lút dậy nhìn một cái, An Trường Hà vẫn không có ý định rời đi, cô cũng không thể cứ giả vờ ngủ mãi được.

Thực ra, cô đã sớm không ngủ được rồi, Tiểu Ngải Ngải cũng đã dậy. "Mụ mụ, không phải mẹ dậy rồi sao?

Sao lại ngủ chung với Ngải Ngải nữa vậy?" "Mụ mụ sợ Ngải Ngải không có bạn, tỉnh dậy sẽ khóc sụt sịt." "Mụ mụ mẹ coi thường con quá rồi, con mới không như thế đâu, chúng ta dậy đi ạ." "Ngủ thêm chút nữa đi." "Không ngủ nữa đâu, ngủ lâu con đau cả đầu rồi, con phải dậy thôi, cái bụng nhỏ của con đói rồi." "Đói rồi à, vậy mụ mụ đưa con xuống ăn chút gì nhé." Không có chuyện gì có thể để Tiểu Ngải Ngải chịu đói được, đây là thói quen Hạ Lạc vô thức hình thành.

Khi Hạ Lạc bế Tiểu Ngải Ngải xuất hiện, mắt An Trường Hà sáng rực, đột nhiên đứng phắt dậy.

Nhưng lại như bị người ta niệm chú định thân, không thể nhúc nhích.

Người đàn ông đã ngoài năm mươi tuổi, lúc này bất lực như một đứa trẻ, chỉ trân trân nhìn Hạ Lạc, dường như hy vọng mượn cách đó để thu hút sự chú ý của cô.

Hạ Lạc bị chặn đường, cũng rất không tự nhiên, tiến thoái lưỡng nan, khẽ gọi: "Bác An." Một tiếng "Bác An" này, giống như một gáo nước lạnh, dập tắt tất cả hy vọng trong lòng An Trường Hà, cũng khiến ông tỉnh táo không ít. "Hạ Hạ à." An Trường Hà mấp máy môi, nhưng lại không biết nên nói gì.

Hạ Lạc nói trước một bước: "Bác An, Ngải Ngải đói bụng rồi, cháu đưa con bé đi ăn chút gì trước đã." "À." An Trường Hà ngây người một chút, sau đó xê dịch người, nhường đường.

Hạ Lạc gật đầu, bế Ngải Ngải đi vào bếp, Tiểu Ngải Ngải hỏi:

"Mụ mụ, cái ông gia gia đẹp trai kia là sao vậy ạ, sao con thấy ông ấy cứ ngớ ngẩn thế nào ấy?" Ngớ ngẩn.

Chương 2072

Hạ Lạc cảm thấy trẻ con bây giờ thật sự rất thông minh, dáng vẻ của An Trường Hà chẳng phải chính là ngớ ngẩn sao? "Chắc bác ấy có chút phấn khích." Khóe môi Hạ Lạc bất giác cong lên.

Thái độ của An Trường Hà đã nói lên tất cả, ông đã đoán được con gái họ chính là cô, hơn nữa đối với cô con gái này ông rất vui mừng, ông thích cô, và cũng công nhận cô.

Như vậy rất tốt. "Phấn khích gì ạ?" "Chắc là gặp chuyện vui rồi." "Ai, chuyện vui gì mà không kể cho con vui lây với chứ." Tiểu Ngải Ngải ra dáng người lớn nói.

Hạ Lạc xoa xoa đầu Tiểu Ngải Ngải, làm cho con bé một cái bánh trứng đơn giản, rắc thêm hành lá lên trên, rồi pha một ly nước ép kiwi tươi, chua chua ngọt ngọt, Ngải Ngải rất thích uống.

Tiểu Ngải Ngải ăn no uống đủ, Hạ Lạc dẫn con bé đi ra ngoài.

An Trường Hà vẫn còn ở đó, thấy cô liền vẫy tay gọi, Hạ Lạc cũng không làm khó, đàng hoàng đi về phía ông.

Tiểu Ngải Ngải là cái đuôi nhỏ của cô, cô đi đâu, cô bé liền theo đó.

Hạ Lạc theo thói quen bế con bé vào lòng.

An Trường Hà cũng thích Tiểu Ngải Ngải, chỉ là nghĩ đến con gái mình lại sắp làm mẹ kế cho người ta, trong lòng khó tránh khỏi có chút chua xót, nhưng điều an ủi là Tiểu Ngải Ngải không phải là những tiểu yêu tinh khó chiều, quan hệ giữa con bé và Hạ Lạc thân thiết như mẹ con, như vậy thì hoàn cảnh của Hạ Lạc cũng sẽ không quá khó xử.

Nghĩ như vậy, An Trường Hà cũng thấy nhẹ nhõm hơn. "Hạ Hạ à, chuyện hôm qua bác đã nghe nói rồi." An Trường Hà mở lời. "Vâng." "Bác tin những gì con nói, con chính là con gái của bác." An Trường Hà khẳng định.

Hạ Lạc không ngờ An Trường Hà lại trực tiếp như vậy, có chút giật mình, nhưng vẫn bình tĩnh nói: "Bác An đừng khẳng định như vậy, chuyện này vẫn nên cẩn thận thì hơn." "Bác tin con, nhưng hôm nay bác đến là muốn thỉnh cầu con đi làm xét nghiệm huyết thống với bác." "Không thành vấn đề, bác muốn máu hay tóc, cháu đều có thể." Hạ Lạc rất dứt khoát, không làm xét nghiệm, thật ra cô cũng không yên tâm.

Cô không muốn lại xảy ra một màn nhận nhầm mẹ chồng nữa. "Con đi cùng ba... bác đến bệnh viện một chuyến được không?" "Không thành vấn đề." Dù An Trường Hà nói gì, Hạ Lạc đều rất phối hợp, nhưng giữa hai người dường như đột nhiên từ quen thuộc trở nên xa lạ, lời nói ít hơn trước.

An Trường Hà không muốn như vậy, nhưng đối mặt với con gái ruột, ông có một bụng lời mà không biết nên nói thế nào.

Hạ Lạc cũng tương tự, hiện tại sự thật vẫn chưa sáng tỏ, cô cảm thấy lập trường của mình khá khó xử, không biết nên đối xử với người trưởng bối mình luôn quý mến này ra sao.

Bùi Dĩ Thành thấy hai người cứ ngập ngừng mãi, liền cười nói, "Bây giờ thời gian cũng không sớm không muộn, hay là chúng ta ra ngoài luôn đi, xong ở bệnh viện rồi cùng nhau ăn cơm bên ngoài." "Được, Dĩ Thành ý này hay đó." An Trường Hà vội vàng phụ họa, dường như sợ Hạ Lạc sẽ từ chối. "Vậy đi ăn tôm càng xanh đi, con muốn ăn rồi." Tiểu Ngải Ngải cũng nói. "Không thành vấn đề, hôm nay ông gia gia đẹp trai sẽ đãi, Ngải Ngải muốn ăn gì cũng được."

Tiểu Ngải Ngải chớp chớp mắt, "Gia gia muốn đãi khách sao?" "Đúng vậy, ông muốn mời Ngải Ngải ăn cơm đó, chính là hôm nay." Tiểu Ngải Ngải đánh giá An Trường Hà một hồi lâu, "Mụ mụ nói rồi, vô sự hiến ân cần phi gian tức đạo." Khụ khụ.

Một câu nói vô tư của đứa trẻ khiến An Trường Hà nghẹn lời, sao đứa trẻ nhỏ thế này lại có thể đoán được tâm tư của ông chứ, ông bây giờ chính là muốn lấy lòng tiểu công chúa này, sau đó kéo gần quan hệ giữa Hạ Lạc và ông. "Oa nga, gia gia đẹp trai, ông không trung thực nha, ông nói đi, rốt cuộc ông muốn lấy được gì từ Ngải Ngải?" "Tiểu bảo bối, gia gia chỉ đơn thuần muốn mời con ăn cơm thôi mà." Tiểu Ngải Ngải lắc đầu, "Không cần đâu ạ, con muốn ăn gì thì ba ba mụ mụ sẽ mua cho con, con không thể tùy tiện nhận lòng tốt của người lạ được." "Gia gia không phải người lạ nha, gia gia quen ba mẹ con mà, con cũng gọi gia gia mà." "Con thấy bất cứ ông lão nào bên đường con cũng gọi gia gia hết đó." Tiểu Ngải Ngải chớp chớp đôi mắt cáo lanh lợi, ranh mãnh.

Lời này An Trường Hà không biết tiếp thế nào.

Hạ Lạc thấy An Trường Hà vẻ mặt uất ức, véo nhẹ má nhỏ của Ngải Ngải, "Không được nói chuyện với gia gia như vậy." "Con chỉ đùa chút thôi mà, con không những muốn ăn tôm càng xanh, con còn muốn ăn ghẹ nữa đó, gia gia đẹp trai, ông mang đủ tiền chưa vậy?" "Mang đủ rồi, ví tiền căng phồng đây này, con cứ ăn tùy thích nha." "Yes, thật tuyệt vời." Tiểu Ngải Ngải hưng phấn nắm chặt tay.

An Trường Hà nhìn dáng vẻ thân mật của gia đình ba người họ, chỉ cảm thấy vô cùng vui vẻ, một gia đình như vậy thật tốt.

An Trường Hà và Hạ Lạc đến bệnh viện lấy máu xét nghiệm huyết thống, sau đó mới đi ăn cơm.

Tiểu Ngải Ngải thật sự không biết khách sáo là gì, dạ dày cũng tốt, không ăn cơm mà chỉ ăn tôm càng xanh, Hạ Lạc và Bùi Dĩ Thành hai người đều không kịp hầu hạ, An Trường Hà cũng nhập cuộc.

Ba người, cuối cùng cũng đã cho tiểu tổ tông ăn no, Tiểu Ngải Ngải ăn xong thì ngoan ngoãn ngồi yên, quay sang bóc tôm cho Hạ Lạc.

Hạ Lạc lo lắng tay nhỏ của con bé sẽ bị cứa rách, con bé còn vẻ mặt kiêu ngạo, ngẩng đầu nói: "Chảy máu thì dán băng cá nhân vào, có gì to tát đâu, con chỉ thích bóc tôm cho mụ mụ thôi, con yêu mụ mụ nhất nhất nhất." Dáng vẻ đó, đơn giản là đáng yêu muốn chết.

Hạ Lạc chọc nhẹ mũi con bé, "Con lại 'thấy người nói tiếng người, thấy quỷ nói tiếng quỷ' rồi đó." "Lần này con thật lòng mà, thật sự đó." Tiểu Ngải Ngải là đứa bé không ngồi yên được, sau khi Hạ Lạc ăn xong, Tiểu Ngải Ngải làm loạn đòi ra ngoài chơi, Hạ Lạc đành phải dẫn con bé đi.

Trên bàn ăn lại chỉ còn lại Bùi Dĩ Thành và An Trường Hà.

An Trường Hà mặt đầy ý cười, rõ ràng vẫn chưa thoát khỏi niềm vui gia đình vừa rồi. "Bác An, người đã đi xa rồi." Bùi Dĩ Thành đành phải nhắc nhở. "Tiểu Ngải Ngải này thật sự quá đáng yêu rồi, ta có thể cảm nhận được con bé thật lòng yêu Hạ Hạ." "Vâng, Tiểu Ngải Ngải và Lạc Lạc khá hợp nhau." "Vậy khi nào cậu cưới Hạ Hạ nhà chúng tôi?" "Bác An, bây giờ Lạc Lạc còn chưa phải người nhà của bác sao?" "Thằng nhóc nhà cậu, bây giờ còn muốn đối đầu với tôi à, chuyện này đã không còn gì phải nghi ngờ nữa rồi.

Tôi đưa con bé đi xét nghiệm không phải là không tin tưởng, mà là để cả hai bên đều yên tâm, con bé nhất định là con gái của tôi, sẽ không sai được đâu, dù sao Lạc Tinh không phải, bên Trung Chính đã làm lại rồi." Bùi Dĩ Thành cười khẽ, "Hèn gì bác An lại khẳng định như vậy, ra là đã xác định Lạc Tinh không phải rồi." "Đừng hòng đánh trống lảng với tôi, rốt cuộc khi nào cậu cưới Hạ Hạ?

Hạ Hạ bây giờ đang ở chỗ cậu, những lợi lộc cậu nên chiếm đã chiếm hết rồi, Hạ Hạ còn giúp cậu trông trẻ, cậu coi như đã tìm được một bảo mẫu miễn phí, không phải lo lắng gì, cậu kiếm được lời lớn rồi.

Nếu cậu dám phụ Hạ Hạ, tôi sẽ không tha cho cậu đâu." An Trường Hà càng nghĩ càng bất bình cho Hạ Lạc, tức giận nói. "Bác An, bác nên hỏi Lạc Lạc khi nào con bé bằng lòng gả cho cháu thì hơn." "Ý gì?

Hạ Hạ không muốn gả sao?" "Con bé có rất nhiều chuyện, nhất thời nửa khắc cháu cũng không biết giải thích với bác thế nào, nhưng có một chuyện khá quan trọng, đó là con bé từng sinh một đứa con, nhưng đứa trẻ đã mất tích, bị mẹ kế của Lạc Lạc cưỡng chế bán đi, bây giờ con bé một lòng chỉ muốn tìm lại đứa trẻ đó.

Trước khi tìm được đứa trẻ, con bé đại khái sẽ không yên tâm mà kết hôn với cháu." An Trường Hà ngây người như khúc gỗ, không dám tin những gì mình vừa nghe thấy, Hạ Lạc vậy mà từng sinh con, hơn nữa đứa trẻ còn bị bà mẹ kế bán đi.

Con gái của ông, rốt cuộc đã trải qua những gì vậy? "Mẹ con nhà họ Lạc không tốt như bác tưởng tượng đâu, họ đã làm một đống chuyện kinh tởm, nhưng những chuyện đó Hạ Lạc có thể không so đo, duy chỉ có chuyện con cái, Hạ Lạc nhất định phải truy cứu." "Vậy cha đứa trẻ rốt cuộc là ai?" Mắt An Trường Hà đỏ hoe.

Bà mẹ kế đó rốt cuộc tàn nhẫn đến mức nào, mới đem con của Hạ Lạc đi bán.

Chương 2073

"Chuyện này bác đừng hỏi Hạ Lạc nữa, đó đều là những ký ức không tốt của con bé, sau khi mất con, con bé từng hóa điên, đã sống trong bệnh viện tâm thần một thời gian rất dài, được một cặp vợ chồng tốt bụng cứu về, nhưng lại mất đi ký ức đau khổ nhất, cũng là gần đây mới nhớ lại, áp lực tâm lý của con bé thật sự rất lớn, đứa trẻ bất kể có thể tìm lại được hay không, cứ coi như là con của cháu và con bé đi, những chuyện thừa thãi khác bác cũng đừng hỏi nữa." An Trường Hà cả người như chết lặng, mất con, còn từng hóa điên trong bệnh viện tâm thần.

Những chuyện này rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Nếu không nói cho ông những điều này, ông căn bản không thể tưởng tượng được Hạ Lạc phía sau đã trải qua những chuyện khủng khiếp đến vậy.

Rốt cuộc có nội tâm mạnh mẽ đến mức nào, mới có thể rèn luyện thành dáng vẻ mà ông nhìn thấy bây giờ.

Trước đây ông vẫn luôn vui mừng vì có một cô con gái ưu tú như vậy, bây giờ lại một chút cũng không vui nổi, hóa ra phía sau sự ưu tú lại có biết bao nhiêu đau thương không ai biết. "Sao tôi có thể không hỏi chứ, con bé rốt cuộc đã trải qua những chuyện đáng sợ đến nhường nào chứ?" "Trước đây bác không phải vẫn luôn nói phong cách hội họa của con bé u ám sao?

Đại khái là có liên quan đến những gì con bé đã trải qua, bất kể thế nào, bây giờ con bé vẫn đang ổn, nếu có thể tìm được đứa trẻ năm đó, thì cuộc đời con bé sẽ viên mãn, tương lai giao cho cháu là được rồi." An Trường Hà hồi tưởng lại sự thay đổi trong từng bức họa của Hạ

Lạc, quả thật là bức này sáng sủa hơn bức kia, An Trung Chính nói đó là công lao của Bùi Dĩ Thành và Tiểu Ngải Ngải, ông vẫn luôn cho rằng là đang nói đến chuyện yêu đương khiến người ta thay đổi, bây giờ mới hiểu ra là con bé từng bước bước ra khỏi bóng tối quá khứ.

Khi Hạ Lạc dẫn Tiểu Ngải Ngải vào, rõ ràng nhận thấy tâm trạng của An Trường Hà không ổn, cô mấp máy môi, cuối cùng không hỏi ra.

Lúc chia tay, An Trường Hà vỗ vỗ vai Hạ Lạc, Hạ Lạc chỉ cảm thấy vai mình nặng trĩu. "Anh có nói gì không?" Hạ Lạc nhìn Bùi Dĩ Thành. "Bác ấy là ba của em, anh đã kể cho bác ấy nghe một vài chuyện của em, em không để tâm chứ?" Hạ Lạc lắc đầu, "Thì không để tâm, chỉ là không muốn để bác ấy phải lo lắng theo, chuyện quá khứ đã không thể thay đổi được, để bác ấy biết chỉ khiến bác ấy đau lòng mà thôi." "Em đúng là người hiểu chuyện, nhưng làm cha mẹ, chắc chắn sẽ lo lắng cho con gái mình, họ hy vọng hiểu em nhiều hơn." Hạ Lạc nghĩ đến An phu nhân, khó chịu nói: "Bà ấy chắc chắn sẽ không thích đâu." "Lại nói mấy lời trẻ con đó rồi, nếu bác An mà không thích thì đã không thích Lạc Tinh đến vậy, tất cả những điều tốt đẹp bác ấy dành cho Lạc Tinh bây giờ, đều dựa trên cơ sở Lạc Tinh là con gái của bác ấy, tất cả những điều này vốn dĩ nên là em được hưởng, Lạc Tinh là kẻ mạo danh, trong lòng em rất rõ điều đó.

Nếu em là con gái của bác ấy, thì bác ấy tuyệt đối sẽ là một người mẹ rất tốt." "Thôi được rồi, không nói những chuyện này nữa, chúng ta về nhà thôi." Báo cáo xét nghiệm của Hạ Lạc và An Trường Hà hai ngày sau đã có kết quả, khi nhận được báo cáo, An Trường Hà vẫn vui mừng như điên.

An phu nhân nhìn báo cáo, nước mắt cũng chảy dài, bà thật sự đã làm tổn thương con gái ruột của mình. "Thôi được rồi, đừng khóc nữa, con bé trong lòng không trách em đâu, mau sửa soạn một chút, chúng ta đi đón con gái về đi." An Trường Hà vỗ vỗ vai An phu nhân.

An Trung Chính lúc này cũng đã đến, anh được An Trường Hà gọi đến. "Trung Chính mau vào đi, chuẩn bị một chút, chúng ta đi đón em gái con về." "Đại bác, chúng ta cứ thế này mà đường đột đi đón người, Hạ Hạ chưa chắc đã chịu về với chúng ta đâu, Dĩ Thành cũng sẽ không để người về đâu." "Thế thì làm sao được, con gái tôi không danh không phận ở chỗ nó thì ra thể thống gì chứ." An tiên sinh tức giận nói.

An phu nhân lau nước mắt, "Đúng vậy đó, như vậy thì không được, còn chưa ở bên chúng ta được một ngày, sao có thể ở chung với người đàn ông khác, lại còn chưa kết hôn nữa chứ." Bà còn chưa làm gì hết, sao con bé lại không ở bên cạnh bà chứ. "Bác, bác gái, hai người cứ thế này mà đi đón không được người về, thì sẽ khó xử biết bao chứ." Vợ chồng nhà họ An đều bị hỏi đến cứng họng, vấn đề này thật sự không cách nào trả lời được. "Trung Chính, vậy cháu nói phải làm sao đây?" "Chúng ta cứ đi xem là được rồi, còn chuyện đón về, nhất định phải hỏi ý kiến của Hạ Hạ, nếu Hạ Hạ bằng lòng thì chúng ta chắc chắn hoan nghênh, nếu không bằng lòng thì chúng ta cũng không thể ép buộc, tôn trọng quyết định của con bé, dù sao mọi chuyện đều lấy ý nguyện của con bé làm chủ, hai bác thấy sao?" An phu nhân làm sao dám ép Hạ Lạc, bà bây giờ chỉ cầu xin đứa trẻ đó đừng hận bà, bà lí nhí nói: "Vậy thì cũng chỉ có thể như vậy thôi, không thể ép buộc con bé." An tiên sinh rất cạn lời, "Vợ à, sao em đột nhiên lại thay đổi ý kiến vậy, lần này không đón người về, có thể sẽ không còn cơ hội nữa đâu." "Em thấy Trung Chính nói có lý mà." An Trung Chính cười, lần đầu tiên cảm thấy đại bác gái này vẫn có thể nghe lọt tai một số lời có lý, miễn là tốt cho con gái của cô.

Thấy An phu nhân và An Trung Chính đều phản đối đề nghị của mình, An Trường Hà cũng không còn cách nào.

An phu nhân thì căng thẳng đi đi lại lại trong phòng khách, quần áo trên người cũng chưa thay, An Trung Chính trong lòng cười thầm, bây giờ mới biết căng thẳng sợ hãi, cái tinh thần khí thế lúc chê bai Hạ Lạc hồi đó đâu mất rồi.

Đương nhiên, những lời này An Trung Chính cũng chỉ nghĩ trong lòng, anh rất rõ An phu nhân chỉ là bị che mắt, thực ra bà ấy còn yêu thương con gái mình hơn bất cứ ai. "Đại bác gái, bác mau đi thay quần áo đi." "À, đúng rồi, bác còn chưa thay quần áo, bộ đồ này của bác bây giờ chắc chắn không được rồi, bác không biết nên mặc gì đi nữa, A Chính cháu cho bác lời khuyên đi." An phu nhân bất lực nhìn An Trung Chính.

An Trung Chính khẽ cười nói: "Đại bác gái, bác cứ thoải mái một chút là được rồi, làm quá trang trọng cũng không hay lắm." "Cái này quá tùy tiện thì không tốt nhỉ, sẽ để lại ấn tượng không hay cho Hạ Hạ mất." Nói xong, cả khuôn mặt bà đều sụp xuống.

Ấn tượng không hay.

Trong mắt Hạ Lạc, bà chắc chắn là loại mẹ kế độc ác, sớm đã chẳng còn ấn tượng tốt đẹp gì rồi.

An Trung Chính vỗ vỗ vai An phu nhân an ủi, "Đại bác gái, đừng căng thẳng, cứ theo cách ăn mặc thường ngày của bác là được rồi." An phu nhân kéo tay An Trung Chính, nhớ lại trước đây vì Lạc Tinh mà đối xử với An Trung Chính đủ điều oán hận, lập tức cảm thấy mình đúng là đồ ngốc. "A Chính à, đại bác gái trước đây đối với cháu thái độ không tốt." "Đại bác gái, đều là người một nhà, đừng nói những chuyện này nữa, cháu hiểu bác yêu thương con gái mình." An Trung Chính không để tâm. "Mau đi thay quần áo đi." "À." An phu nhân thay một chiếc váy đen trắng xen kẽ, rồi tự làm cho mình một kiểu tóc xinh đẹp.

An Trung Chính không biết đã đợi bao lâu, tưởng rằng đại bác mình sẽ xuống trước, nhưng đại bác gái đã xuống rồi, đại bác trai vẫn chưa xuống. "Đại bác gái, đại bác của cháu đâu rồi." "Ách, đại bác cháu vẫn đang ở trên đó thử quần áo, nói là không có quần áo để mặc." An Trung Chính rất cạn lời, hai vợ chồng này thật sự thú vị, thử quần áo mà thử mất cả buổi sáng, đã mấy giờ rồi chứ. "Vậy cháu lên cho bác ấy tham khảo một chút vậy." "Mau đi mau đi, ông ấy không nghe lời bác, những đề nghị của bác đều bị ông ấy phủ quyết rồi, ánh mắt của các đàn ông các cháu có lẽ tương đồng hơn." Đợi An Trung Chính và An Trường Hà xuống, lại là nửa tiếng sau.

An Trường Hà mặc một chiếc áo sơ mi hoa rất trẻ trung, bên ngoài khoác một bộ vest công sở.

An phu nhân nhìn bộ trang phục của chồng, lập tức bật cười thành tiếng, "Cảm giác trẻ ra mấy tuổi liền, bao nhiêu năm rồi không thấy anh tốn công sức ăn diện như vậy." "Sao có thể giống nhau được?

Hôm nay chúng ta đi nhận con gái, là một dịp long trọng biết bao." An Trường Hà vừa nói vậy, An phu nhân lại căng thẳng, "Vậy anh xem bộ này của em có hợp không?" An tiên sinh nhìn từ trên xuống dưới một lượt, lắc đầu, "Không được, hơi đơn điệu quá, đây là chuyện vui, em mặc như vậy, cảm giác quá trang nghiêm rồi." "Vậy sao, vậy em đi thay bộ khác vậy." An Trung Chính chỉ cảm thấy đầu mình muốn nổ tung, "Đại bác gái, đừng thay nữa, theo ánh mắt của cháu người trẻ tuổi, bộ này rất đẹp, thật sự rất đẹp đó." Nếu để An phu nhân lên đó thử đồ nữa, e rằng hôm nay họ không ra khỏi cửa được.

An phu nhân nhẹ nhàng xoay người tại chỗ, muốn An Trung Chính nhìn rõ hơn, "A Trung cháu nhìn kỹ xem, thật sự được không?" "Cực kỳ tốt." "Vẫn thấy không được đâu." An Trung Chính và An Trường Hà đồng thời nói.

An Trung Chính thật sự phục rồi, mạnh mẽ nói: "Đại bác, nghe cháu đi, ánh mắt của cháu từ trước đến nay rất tốt." An phu nhân nghi ngờ nhìn An Trung Chính một cái, "Thật không?" "Đương nhiên rồi, hai bác hôm nay ăn mặc như vậy thật sự đã rất hoàn hảo rồi." Vợ chồng họ bản thân đã là nghệ sĩ, trình độ thẩm mỹ vốn đã cao.

Trang phục của hai người vốn dĩ đã nổi bật hơn người, khí chất bản thân lại tốt, tùy tiện mặc gì đứng trong đám đông cũng là người nổi bật nhất. "A a, vậy thì tốt, vậy cứ thế này đi." An phu nhân không còn nhắc đến chuyện muốn đi thay quần áo nữa.

An Trường Hà nhìn đồng hồ, "Ơ, sao đã gần 11 giờ rồi." Không thể không 11 giờ sao?

Hai người thử quần áo đã mất hơn ba tiếng rồi. "Thời gian thật sự không còn sớm nữa, chúng ta phải nhanh chóng xuất phát thôi." "Được được được, Trung Chính cháu lái xe đi, bác chỉnh trang lại quần áo một chút." An Trung Chính: "..." Trên đường đi, vợ chồng nhà họ An cứ không ngừng chê bai lẫn nhau, An Trung Chính rất cạn lời, thật sự sợ họ sẽ đột nhiên thay đổi ý định, quay về thay quần áo lại, rồi ngày mai mới đến nhận con gái.

May mắn thay, nỗi lo của anh là thừa thãi, chuyện như vậy đã không xảy ra.

Đoàn người đến nơi thì đã là 11 giờ rưỡi.

An Trung Chính nhấn chuông cửa, An phu nhân căng thẳng nắm chặt quần áo của An tiên sinh, An tiên sinh tức giận nói: "Em đừng kéo quần áo của tôi chứ, em làm nhăn hết quần áo của tôi rồi." "Em căng thẳng mà." "Có gì mà căng thẳng chứ, đâu phải lên đoạn đầu đài, chúng ta là đi nhận con gái mà." "Anh nói xem con gái có chịu nhận em làm mẹ không, em đã làm biết bao nhiêu chuyện ngu ngốc." "Bây giờ không phải lúc nghĩ vớ vẩn." Tiểu Ngải Ngải nhìn ra ngoài qua màn hình, hàng lông mày nhỏ nhíu chặt, trực tiếp nói ra ngoài: "Ba ba mụ mụ của con không có ở nhà, hai người về đi ạ." "Ngải Ngải, chú là chú A Chính của con đây, con mở cửa đi, chúng ta có chuyện tìm mụ mụ con." "Chú A Chính là ai ạ, con căn bản không quen, con sẽ không mở cửa cho người lạ đâu." An Trung Chính bất lực bật cười, cái cô bé lanh lợi này, thật sự quá đáng yêu, "Nhóc thối, con bớt giả ngốc đi, sô cô la chú mua cho con con không biết đã ăn bao nhiêu lần rồi hả." "Con mất trí nhớ rồi, con không quen chú đâu, hai người đều là người lạ." "Ngải Ngải, ông là gia gia đẹp trai đây." "Con cũng không quen ông gia gia đẹp trai nào hết." "Hai hôm trước ông đã mời con ăn tôm càng xanh đó." "Con đã nói là con mất trí nhớ rồi mà, hai người sao cứ bắt chước con vậy." Lại còn dẫn theo cái bà bà xấu xa kia nữa, con bé căn bản không muốn mở cửa. "A Chính, cháu gọi điện cho Dĩ Thành đi, cô bé này hôm nay sẽ không mở cửa cho chúng ta đâu." "Cô bé này, tôi đâu có đắc tội gì với con bé đâu, vậy mà lại đối xử với tôi như vậy." Vẻ mặt An phu nhân rất khó coi, không phải họ đắc tội, mà là bà ấy trước đây đã đắc tội, không ngờ cô bé này đến bây giờ vẫn còn nhớ.

Chương 2074

"Cái đó, A Chính, là vấn đề của cháu." An phu nhân yếu ớt nói. "Không sao đâu ạ." An Trung Chính gọi điện cho Bùi Dĩ Thành, Bùi Dĩ Thành đang ở trong bếp cùng Hạ Lạc tình tứ, căn bản không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Anh đi ra thì thấy Tiểu Ngải Ngải đang đứng trên ghế đẩu, chính đang giao tiếp với người bên ngoài. "Ngải Ngải, con sao lại nghịch ngợm vậy?" "Ba ba, cái bà bà xấu xa kia chắc chắn lại muốn đến bắt nạt mụ mụ rồi, chúng ta đừng cho họ vào đi ạ." Bùi Dĩ Thành hôn nhẹ lên má Ngải Ngải, "Lần này tuyệt đối không phải, có thể cho vào." "Ba ba anh chắc chắn không?" "Chắc chắn lắm, có thể cho vào." "Lần sau con sẽ mang Lala của chị Anh Đào qua đây, nếu ai dám bắt nạt mụ mụ của con, con sẽ thả Lala ra cắn người." “Không cần dùng đâu, tin bố đi, mau cho người vào.” Tiểu Ngải Ngải nhấn nút mở khóa, nhưng thân hình bé nhỏ lại chặn ngang cửa.

An Trung Chính định bế cô bé lên thì Tiểu Ngải Ngải đã né đi, đanh mặt nói với vẻ hầm hừ: “Nói!

Mấy người đến đây làm gì?” “Chúng tôi tìm mẹ Hạ Hạ của con có chút chuyện.” “Lại muốn ức hiếp mẹ tôi phải không?” Đừng tưởng cô bé nhỏ mà không nhớ, cô bé thù dai lắm đấy.

“Không có, thật sự không có, tôi đảm bảo với cháu, tuyệt đối không có chuyện đó.” “Vậy thì chú có thể vào.” Tiểu Ngải Ngải đồng ý cho An Trung Chính vào.

Anh ta bước vào, cô bé lại chặn ở cửa.

“Ngải Ngải, không được vô lễ.” Bùi Dĩ Thành lên tiếng nhắc nhở.

“Đây là nhà của con, mọi chuyện do con quyết định.” Tiểu Ngải

Ngải kiêu ngạo nói.

“Hai người đến đây làm gì?” An phu nhân không biết trả lời thế nào, An Trường Hà liền đi thẳng vào vấn đề: “Chúng tôi đến để nhận con gái.” “Ai cơ?

Ai là con gái của hai người?” “Mẹ Hạ Hạ của cháu.” “Hai người đang nói đùa sao?

Hai người đừng có nhận bừa con gái nha, mẹ Hạ Hạ của cháu làm sao có thể là con gái của hai người chứ.” Tiểu Ngải Ngải nhíu mày, ra vẻ người lớn.

An Trường Hà không dám xem thường đứa bé này nữa, quả thật rất thông minh sớm.

“Chúng tôi không nhận nhầm, chúng tôi thật sự là bố mẹ của mẹ Hạ Hạ của cháu.” Ngải Ngải giơ tay chỉ vào An phu nhân: “Nhưng bà ấy trước đó còn đánh mẹ Hạ Hạ của cháu cơ.” An phu nhân suýt rơi nước mắt vì lời của Tiểu Ngải Ngải, yếu ớt nói: “Bà nội lúc trước không cố ý đâu mà.” “Mẹ làm sao có thể đánh con được chứ, mẹ Hạ Hạ của cháu tuy không phải mẹ ruột, nhưng chưa bao giờ đánh cháu cả.” Ý ngoài lời, An phu nhân là mẹ ruột còn không bằng Hạ Lạc – mẹ kế.

“Ngải Ngải, bà nội trước kia bị kẻ xấu che mắt, cho nên vô tình làm tổn thương mẹ cháu, bà nội biết mình sai rồi.” Bùi Dĩ Thành nhìn không nổi nữa, bế Tiểu Ngải Ngải lên.

Tiểu Ngải Ngải vùng vẫy: “Bố thối, bố thả con xuống, con còn chưa hỏi xong mà.” “Chuyện người lớn để người lớn lo, trẻ con đừng xen vào.” “Con đã nói sẽ bảo vệ mẹ Hạ Hạ của con mà, con lớn rồi.” “Bác trai, bác gái, làm phiền hai người rồi, mời vào.” Bùi Dĩ Thành mở cửa, Tiểu Ngải Ngải vẫn cảnh giác nhìn chằm chằm An phu nhân, dường như sợ bà ấy ra tay.

An phu nhân và An tiên sinh sốt ruột tìm kiếm bóng dáng Hạ Lạc.

Bùi Dĩ Thành giải thích: “Lạc Lạc đang làm cơm trưa ạ.” An Trung Chính không khách sáo nói: “Vậy xem ra chúng tôi có lộc ăn rồi.” An phu nhân kéo tay anh ta: “Để tôi vào giúp một tay.” “Bác gái cứ ngồi đi ạ, cháu phụ Hạ Lạc là được rồi.” “Đúng đấy, bà cứ ngồi đi.” Ngải Ngải bắt chước.

Hạ Lạc thực ra vẫn luôn nghe động tĩnh bên ngoài, biết cả gia đình họ An đều đến, cũng đoán được chuyện giám định chắc chắn đã có kết quả.

So với sự thấp thỏm mấy ngày trước, bây giờ cô đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Cô thản nhiên xào rau.

Tiểu Ngải Ngải chạy vào ôm lấy chân cô: “Mẹ ơi, hai người ngoài kia nói là bố mẹ ruột của mẹ, thật hả mẹ?” “Ngải Ngải có hy vọng là thật không?” “Ai cũng có bố mẹ hết mà, Ngải Ngải chưa gặp bố mẹ của mẹ, con không biết.” Hạ Lạc xoa đầu Ngải Ngải: “Họ là vậy đó, sau này họ sẽ là ông ngoại, bà ngoại của con, con đừng có không cho người ta vào nhà nữa.” “Ông ngoại, bà ngoại?” “Bố mẹ của mẹ thì gọi là ông ngoại, bà ngoại.” “Nếu họ đánh mẹ thì sao?

Nếu họ đánh người thì con sẽ không thích họ đâu, con cũng không gọi nữa, được không ạ?” Hạ Lạc bật cười vì lời nói ngây thơ của Tiểu Ngải Ngải: “Họ sẽ không đánh mẹ đâu.” “Nhưng mà không chắc đâu, đánh người là một thói quen rất xấu, có lần đầu thì sẽ có lần thứ hai.” “Sẽ không đâu, tin mẹ đi.” “Ồ, vậy được rồi, con tin mẹ.” “Ra ngoài chơi đi, mẹ sắp xào xong món ăn rồi.” Trong phòng khách.

An phu nhân như ngồi trên đống lửa, hạ giọng nói với An Trường Hà: “Ông An, chúng ta đến đây hai lần rồi, sao Hạ Hạ lần nào cũng bận rộn trong bếp thế, Dĩ Thành đâu phải không thuê nổi người giúp việc, con gái cả ngày chui vào bếp, rất hại da, sẽ biến thành bà thím mặt vàng mất.” “Thế nên tôi mới nói đón con bé về nhà mình chứ, chúng ta không cần con bé làm gì cả.” “Ông nói đúng lắm.” An phu nhân lại lung lay như cỏ lay trước gió.

“Bác trai, bác gái, hai người thôi đi, đừng nói những lời như vậy nữa.

Niềm vui của đôi trẻ, hai người xen vào làm gì, Dĩ Thành không phải vẫn đang giúp đỡ sao?” Đâu phải thật sự chỉ để một mình Hạ Lạc bận rộn.

“Chúng tôi thương xót mà.” “Có ngàn vạn cách thương xót, nhưng điều quan trọng nhất là phải tôn trọng suy nghĩ của con cái.” “Bác trai, bác gái, A Chính, chuẩn bị ăn cơm rồi, mọi người lên bàn thôi.” Bùi Dĩ Thành vừa bưng món ăn ra, vừa gọi mọi người.

Tiểu Ngải Ngải cũng như một nữ chủ nhân nhỏ, đứng cạnh tủ rượu hỏi: “Có rượu trắng, rượu vang, nước ép, mọi người muốn uống gì?” “Bảo bối, con cứ ngồi đi, bà nội làm cho.” An phu nhân vẫn luôn yêu quý Tiểu Ngải Ngải, càng không nói đến việc Tiểu Ngải Ngải bây giờ nhận Hạ Lạc làm mẹ, vậy thì tương đương với cháu ngoại của bà ấy.

“Mẹ của con nói rồi, con nên gọi bà là bà ngoại.” Mắt An phu nhân sáng lên ngay lập tức, giọng run rẩy hỏi: “Mẹ con thật sự nói như vậy sao?” Đứa bé ấy, thật sự là một người rộng lượng, bà ấy đối xử với nó như thế, nó lại còn dạy Ngải Ngải gọi bà ấy như vậy.

Đây là hoàn toàn không để bụng những chuyện bà ấy đã làm sao.

Thật tốt, thật tốt.

Tiểu Ngải Ngải bĩu môi: “Đúng vậy.” Nếu không thì cô bé thật sự không muốn gọi chút nào.

“Ngải Ngải, gọi một tiếng bà ngoại nghe xem nào.” An phu nhân ôm Tiểu Ngải Ngải, được đằng chân lân đằng đầu nói.

Tiểu Ngải Ngải thực ra cũng không ghét An phu nhân đến mức đó, chỉ vì bà ấy đã đánh người nên ấn tượng mới tệ thôi, lúc này không tình nguyện nói: “Thật sự phải gọi sao?” “Trẻ con phải nghe lời mẹ đó.” “Gọi thì gọi thôi, bà ngoại khỏe ạ.” “Ơi!” An phu nhân rưng rưng nước mắt, ôm chặt thân hình mềm mại của Tiểu Ngải Ngải, trong lòng thỏa mãn không tả xiết.

“Con đã gọi người rồi, lì xì đâu ạ.” Tiểu Ngải Ngải đưa tay về phía An phu nhân, An phu nhân ngớ người, vỗ trán một cái: “Bà ngoại hồ đồ quá, quên mang rồi.” An tiên sinh cũng nghĩ vậy, họ vẫn luôn chuẩn bị, nhưng lại bỏ qua việc trong nhà có một đứa trẻ, lúc này là phải mừng tuổi.

“Nào, gọi một tiếng cậu đi, cậu lì xì qua WeChat cho.” An tiên sinh vỗ đùi một cái: “Đúng đúng đúng, có lì xì WeChat mà, Ngải Ngải, ông là ông ngoại đó, gọi một tiếng ông ngoại là có lì xì lớn ngay.” Tiểu Ngải Ngải cười hì hì, vô ngữ nói: “Xì, ai thèm lì xì của hai người chứ, cháu từ trước đến giờ có thiếu tiền đâu mà.” Lời nói của cô bé đặc biệt bá đạo và ra vẻ đại gia, khiến An tiên sinh và An Trung Chính cười phá lên.

An tiên sinh kéo cô bé vào lòng: “Để ông ngoại xem nào, đại gia tiểu mỹ nữ của chúng ta.” “Thả con xuống đi, mấy người chỉ biết lợi dụng con thôi, ghét quá đi.” “Ngoan nào, ông là ông ngoại của con.” “Con còn chưa thừa nhận mà.” Tiểu Ngải Ngải bĩu môi.

“Con đã gọi bà ngoại rồi, thì gọi một tiếng ông ngoại đi.” Tiểu Ngải Ngải lập tức cười toe toét, ngọt ngào gọi: “Ông ngoại!” Không kịp phòng bị, được Tiểu Ngải Ngải thừa nhận, An Trường Hà mừng quýnh: “Tốt tốt tốt.” An Trung Chính nhìn Tiểu Ngải Ngải đầy mong chờ.

Tiểu Ngải Ngải liếc anh ta một cái, với giọng ban ơn nói: “Thôi được rồi, thấy chú đáng thương nên con cũng gọi một tiếng vậy, cậu Trung Chính khỏe ạ.” “Được được được, lập tức lì xì WeChat lớn cho cháu.” An Trung Chính không nói hai lời, trực tiếp gửi cho Tiểu Ngải Ngải một phong bì lì xì lớn qua WeChat.

Theo lời Lục Tử Mặc, Bùi Dĩ Thành là một thương nhân ranh mãnh.

Từ khi Tiểu Ngải Ngải một tuổi, anh ta đã lập riêng cho cô bé một tài khoản WeChat, kết bạn với tất cả họ hàng bạn bè, không biết đã “lượm” được bao nhiêu tiền tài.

Tiểu Ngải Ngải nghe điện thoại reo, khẽ nhếch khóe môi: “Cảm ơn cậu Trung Chính.” “Đáng phải làm, đáng phải làm.” Thấy cách làm của An Trung Chính đã chiếm được cảm tình của Tiểu Ngải Ngải, vợ chồng An gia làm sao chịu thua, “Ngải Ngải, số WeChat của cháu là gì?” Tiểu Ngải Ngải tháo điện thoại từ cổ xuống, ngón tay bé xíu nhấn vào WeChat: “Mọi người quét mã ở đây, quét ở đây là có thể kết bạn WeChat với cháu rồi.” Vợ chồng An gia lập tức quét mã.

Ngay khi Tiểu Ngải Ngải chấp nhận họ, họ lập tức gửi từng phong lì xì lớn qua.

Tiểu Ngải Ngải hài lòng nhận lấy, thấy Hạ Lạc bước ra, lập tức nói: “Mẹ ơi, con mời mẹ ăn bữa lớn một tuần luôn, con có rất nhiều tiền đấy.” Tuy cô bé không hiểu đó là bao nhiêu, nhưng ăn bữa lớn chắc là đủ rồi.

“Được thôi, cảm ơn bảo bối.” “Không có gì đâu ạ.” Vợ chồng An gia từ khi Hạ Lạc xuất hiện, mắt vẫn luôn dán chặt vào cô.

Chương 2075

Hạ Lạc gật đầu chào họ, hai người lập tức phấn khích như trẻ con.

An Trung Chính có một linh cảm, hai người này sắp trở thành những “nô lệ con gái” rồi.

Trên bàn ăn, Hạ Lạc vẫn không nói lời nào, ánh mắt An phu nhân vẫn luôn dõi theo Hạ Lạc, Hạ Lạc bị nhìn đến mức cả người không thoải mái.

Tiểu Ngải Ngải thấy không khí không tốt lắm, liền chủ động điều tiết, có cô bé và An Trung Chính kẻ tung người hứng, không khí cũng không còn nặng nề như vậy nữa.

Ăn xong, Bùi Dĩ Thành mời mọi người ra ban công, cùng nhau thưởng trà.

An phu nhân đã sốt ruột không chịu nổi, thật sự sợ hôm nay công cốc, đã ngấm ngầm kéo áo An Trường Hà mấy lần.

An Trường Hà lúc ra cửa cảm thấy không vấn đề gì, nhưng khi mở miệng lại thấy thật khó.

Ông không thể nào mở lời được.

Đặc biệt là sau khi biết cô đã trải qua quá khứ bi thảm như vậy.

An Trung Chính cũng bất lực, ông chú của mình, trước đây còn thề thốt muốn đón Hạ Lạc về ở, bây giờ ngay cả dũng khí để mở lời nhận con gái cũng không có.

Chuyện này, vẫn là bố mẹ ruột mở lời thì thích hợp hơn, anh ta chỉ là anh họ, không phù hợp lắm.

Tiểu Ngải Ngải cũng không chơi được nữa: “Mấy người có chuyện gì muốn nói phải không, muốn nói thì mau nói đi, buổi chiều mẹ con phải đưa con đi chơi đó, đừng làm mất thời gian của chúng con.” Lời nói này của Tiểu Ngải Ngải vừa thốt ra, sắc mặt vợ chồng An gia đều trở nên đặc sắc.

Bùi Dĩ Thành chỉ thấy buồn cười, chuyện này thật sự khó mở lời đến vậy sao?

“Hạ Hạ à, là thế này, kết quả giám định thân phận đã có rồi, con chính là con gái của chúng ta.” “Ồ.” Hạ Lạc thản nhiên nói.

Không hề có chút kinh ngạc nào, điều này càng khiến An Trường Hà căng thẳng hơn, cũng không biết nói gì nữa.

An phu nhân thì đã khóc òa lên, luống cuống nắm lấy tay Hạ Lạc: “Con ơi, mẹ xin lỗi con mà, chuyện trước đây đều là lỗi của mẹ, con muốn trừng phạt mẹ thế nào cũng được, là mẹ tin lời Lạc Tinh, đã làm nhiều chuyện tổn thương con như vậy.” “Mẹ thật sự sai rồi, mẹ biết tổn thương đã gây ra, bây giờ mẹ nói xin lỗi bao nhiêu cũng vô ích, sau này mẹ nhất định sẽ bù đắp cho con, mẹ sẽ bù đắp lại.” “Con ơi, mẹ sai rồi, mẹ thật sự sai rồi.” Hạ Lạc nhìn An phu nhân đang khóc lóc không còn hình tượng trước mặt mình, trong lòng vẫn có chút xúc động, cô rất không quen, nên rụt tay lại: “Bà có gì thì nói đàng hoàng đi, đừng như vậy.” “Hạ Hạ à, có phải con không chịu tha thứ cho mẹ không?” Hạ Lạc nhìn An phu nhân, thở dài nói: “Không có.” “Vậy là con chịu tha thứ cho mẹ rồi sao?” Hạ Lạc hít một hơi thật sâu, nói: “Con đã quen với cuộc sống không có bố mẹ rồi, bao nhiêu năm nay con vẫn sống như vậy, đột nhiên tìm được bố mẹ ruột, con bây giờ vẫn chưa quen, cần một chút thời gian để chấp nhận.” “Đúng đấy đúng đấy, hai người đừng ép mẹ con, mẹ con đâu phải trẻ con như con.” Có thể bị họ dỗ dành, dỗ dành vài câu là tí tởn gọi ông ngoại bà ngoại, còn gọi cả cậu nữa.

Tiểu Ngải Ngải cảm thấy mình ngốc nghếch quá.

Lời nói của Tiểu Ngải Ngải khiến mấy người kia đều ngây ra, An Trường Hà cuối cùng cũng lên tiếng: “Hạ Hạ à, chúng ta sẽ cho con thời gian để chấp nhận, bố biết để con lập tức coi chúng ta là bố mẹ thì hơi khó, nhưng con bây giờ là người có bố mẹ rồi, gặp chuyện đừng tự mình gánh vác một mình, phải nói với bố mẹ, bố mẹ nhất định sẽ giúp con.” An phu nhân cũng lau nước mắt: “Đúng vậy, mẹ tuy hơi ngốc, dễ bị người ta dỗ dành, nhưng mẹ cũng không phải không có chút bản lĩnh nào, mẹ nhất định sẽ cố gắng hết sức giúp con.” Hai người bày tỏ thái độ xong, đều nhìn chằm chằm Hạ Lạc đầy mong chờ, Hạ Lạc có chút không chịu nổi ánh mắt nhiệt tình của họ, khẽ gật đầu.

Điều này khiến An phu nhân mừng phát điên: “Được được được, chúng ta cứ thống nhất như vậy nhé, có chuyện gì nhất định phải nhớ tìm mẹ, mẹ sẽ giúp con gánh vác.” An Trung Chính cũng nói: “Hạ Hạ, bây giờ nếu cô còn gọi tôi là An tổng thanh tra, tôi sẽ giận đấy.” Hạ Lạc liếc anh ta một cái: “Biết rồi.” “Vậy gọi một tiếng anh trai nghe xem nào.” An Trung Chính đột nhiên đổi giọng.

Bùi Dĩ Thành không vui: “Tránh ra, đừng có chiếm tiện nghi của Lạc Lạc nhà chúng tôi.” “Bùi Dĩ Thành, lời này của anh tôi không thích nghe đâu, đó đâu phải là chiếm tiện nghi, tôi vốn dĩ là anh trai của cô ấy, anh họ cũng là anh, quan hệ huyết thống của chúng tôi thân cận lắm.

Nói chiếm tiện nghi, tôi còn chưa nói anh chiếm tiện nghi của em gái tôi đó.” “Cho dù anh là anh vợ cả, anh cũng không quản được chuyện em gái yêu đương đâu, ít xen vào đi.” Bùi Dĩ Thành vô ngữ nói.

“Bùi Dĩ Thành, tôi cảnh cáo anh, đừng đắc tội với anh vợ cả, hậu quả nghiêm trọng lắm đấy.” “Nếu chú bắt nạt bố con, con sẽ bắt nạt chú.” Tiểu Ngải Ngải giúp đỡ nói.

“Ngải Ngải, đây là chuyện giữa người lớn.” Tiểu Ngải Ngải hừ một tiếng: “Con không quản mấy chuyện này.” Chuyện người lớn, cô bé muốn xen vào thì xen vào, ai cũng không ngăn cản được.

“Ngải Ngải, chúng ta tuyệt đối sẽ không bắt nạt mẹ con đâu.” An phu nhân ôm lấy thân hình Tiểu Ngải Ngải.

Tiểu Ngải Ngải vặn vẹo vài cái, cũng không vùng vẫy, thực ra cô bé cũng không ghét An phu nhân đến mức đó, bây giờ bà ấy là mẹ của mẹ Hạ Hạ, vậy thì cô bé sẽ đối xử tốt với bà ấy một chút vậy.

An phu nhân cảm thấy Tiểu Ngải Ngải ngoan ngoãn tựa vào mình, càng vui mừng hơn: “Ngải Ngải, sau này con dẫn mẹ Hạ Hạ của con, đến nhà chơi nhiều hơn nhé.” Tiểu Ngải Ngải không nể mặt bà ấy chút nào: “Bà muốn mời mẹ Hạ Hạ của con phải không, nói thẳng ra đi, quanh co làm gì, đúng là.” An phu nhân bật cười: “Không chỉ có mẹ Hạ Hạ của con, còn có con nữa, bà ngoại vẫn luôn đặc biệt yêu quý con mà, con đâu phải không biết.” “Hì hì, con vốn dĩ đã đáng yêu mà, bà thích con thì quá bình thường rồi.” An tiên sinh cảm thấy có quá nhiều người, một số chuyện không tiện nói, quan trọng nhất là An phu nhân vẫn chưa biết những chuyện quá khứ của Hạ Lạc, một số chuyện ông vẫn giấu, ông sợ An phu nhân biết sẽ không chịu nổi cú sốc này.

Nếu bà ấy trong lúc nóng giận đi tìm mẹ con Hạ Lạc gây chuyện, đến lúc đó không biết mọi chuyện sẽ thành ra thế nào.

An tiên sinh gọi Hạ Lạc vào thư phòng.

Hạ Lạc vừa định gọi “bác trai”, lời nói đến môi lại nuốt ngược vào, cuối cùng không gọi gì cả.

An tiên sinh cũng không để ý, cưng chiều vỗ vỗ vai Hạ Lạc: “Con gái, bố không ép con, cứ từ từ thôi.” “Cảm ơn.” “Giữa cha con thì cần gì khách sáo như vậy.” “Vâng.” Đây coi như là đã thừa nhận An Trường Hà là cha của cô.

An tiên sinh rất vui: “Chuyện của con bố đã nghe Dĩ Thành nói một ít rồi, chuyện đứa bé đã có tin tức gì chưa?” Ánh mắt Hạ Lạc thay đổi, Bùi Dĩ Thành vậy mà ngay cả chuyện này cũng nói với An Trường Hà rồi.

“Con cũng đừng trách Dĩ Thành, bố là cha của con, chuyện này nói với bố không có gì sai cả, thêm một người là thêm một phần sức mạnh, bố là ông ngoại của đứa bé.” “Chuyện đứa bé coi như đã có tin tức rồi, chúng ta đã hỏi thăm bên cục cảnh sát, người phụ nữ tên Thúy Hoa kia mấy năm trước hoạt động ở tỉnh Y, nhưng cụ thể ở đâu thì chúng ta cũng không biết.

Tuy nhiên, bà ta đã để lại không ít vụ án, chúng ta đang liên hệ với Sở Công an bên tỉnh Y, bên đó có thể biết nhiều hơn, bây giờ chỉ còn đợi tin tức thôi, ước tính còn khoảng hai ba ngày nữa.” “Có tin tức thì nhớ báo cho con một tiếng.” “Sẽ vậy.” “Hạ Hạ à, xin lỗi con, là lỗi của bố mẹ, đã để con lưu lạc bên ngoài, sau này chúng ta sẽ ngày càng tốt hơn.” “Thôi bỏ đi, chuyện đã qua thì cứ để nó qua đi, đừng nhắc đến nữa.” An tiên sinh và An phu nhân không nỡ rời đi, nhưng Tiểu Ngải Ngải vội vàng muốn đi chơi, họ cũng chỉ đành rời khỏi.

An phu nhân kìm nén suốt, vừa lên xe đã khóc òa lên: “Ô ô, ông An, tại sao lại thành ra thế này chứ?” “Thôi được rồi, đừng khóc nữa, loạn thì cứ làm cho nó đúng, điều này quan trọng hơn tất cả, tính cách của Hạ Hạ vốn dĩ không phải là kiểu đặc biệt nhiệt tình, chúng ta cứ cho con bé một chút thời gian để chấp nhận.” “Tôi vừa nãy còn rút thẻ ngân hàng ra, nhưng nhìn thái độ của con bé, tôi biết nếu tôi đưa thì con bé cũng sẽ không lấy, con bé đâu phải ham tiền của chúng ta.”

Nhớ ngày ấy, Lạc Tinh vừa biết là con gái của họ, liền tí tởn quấn quýt bên họ, gọi bố, gọi mẹ, nhiệt tình vô cùng.

Mỗi ngày bà ấy đều đưa cô ta đi mua sắm đủ loại, cô ta cũng chưa bao giờ từ chối.

Bây giờ bà ấy đã nhìn rõ rồi, Lạc Tinh kia chỉ là tham lam tài sản của bà ấy thôi.

“Bà không lấy ra là đúng đấy, đứa bé ấy sẽ không chấp nhận đâu.” “Ông An, ông nói bây giờ chúng ta phải làm sao đây?

Làm thế nào mới có thể kéo gần mối quan hệ giữa con bé và chúng ta?” “Còn làm sao nữa, chỉ có thể thường xuyên qua lại thôi, bây giờ không phải có Tiểu Ngải Ngải sao, chúng ta lấy lý do thăm trẻ con mà ghé chơi nhiều hơn, tôi nghĩ từ từ rồi sẽ quen thôi.

Con bé cũng học vẽ, chúng ta chắc chắn có nhiều chuyện để nói với nhau.” “Chuyện này thì đúng.” Hạ Lạc và Bùi Dĩ Thành đưa Tiểu Ngải Ngải đến công viên giải trí.

Tiểu Ngải Ngải mỗi ngày dường như có năng lượng không bao giờ cạn, chơi suốt cả buổi chiều, vui vẻ như một chú chim nhỏ.

Khi cả gia đình ba người trở về, có một bưu kiện ở ngoài cửa, do vợ chồng An gia gửi đến, là một ít trái cây nhập khẩu theo mùa, trên đó là nét chữ của An tiên sinh: “Con gái, đây là trái cây tươi, ăn nhiều tốt cho sức khỏe.” “Mẹ ơi, đây là ông ngoại gửi đến phải không?” “Ừm.” Hạ Lạc cảm thấy trong lòng ngọt ngào, như thể phía sau bỗng có người rồi, cô không còn cô đơn một mình nữa.

“Oa, con thích ăn thanh long nhất, ông ngoại thật sự quá chu đáo!” “Thích ăn thì ăn nhiều vào.” “Cảm ơn mẹ, con yêu mẹ.” Lạc Tinh đã tìm được người để bán tháo, nhưng khi đi làm thủ tục chuyển nhượng, cô ta lại bị thông báo rằng hợp đồng chuyển nhượng này vô hiệu, không được phép sang tên.

Đồng thời, có người đến giữ cô ta lại, nói rằng cô ta đã chiếm đoạt tài sản của người khác một cách bất hợp pháp, bây giờ cần cô ta về hợp tác điều tra.

“Chuyện này không thể nào, đây là phòng tranh mẹ tôi cho tôi mà, tôi hoàn toàn không hiểu các người đang nói gì.” “Cô nói An phu nhân sao?” “Đúng vậy, tôi là con gái của bà ấy.” “Xin lỗi, chuyện gia đình của mấy người thì mấy người tự giải quyết đi, người báo cảnh sát chính là An phu nhân.” Sắc mặt Lạc Tinh lập tức thay đổi, người phụ nữ kia có phải đã biết cô ta không phải con gái bà ấy rồi không.

Nghĩ kỹ lại, Lạc Tinh hoàn toàn hoảng sợ, An phu nhân ba ngày nay không hề liên lạc với cô ta, điều này không hợp lý.

Theo tính cách của bà ấy trước đây, mỗi ngày đều phải gọi điện cho cô ta hai ba lần.

Chương 2076

Bây giờ như vậy thật sự quá bất thường.

Cô ta thật sự quá sơ suất, không hề phát hiện ra sự bất thường trong đó.

Lạc Tinh thật sự sốt ruột, nhưng vẫn ôm hy vọng cuối cùng vào An phu nhân: "Các người cho tôi năm phút, tôi gọi một cuộc điện thoại, tôi gọi cho mẹ tôi." Lạc Tinh gọi cho An phu nhân, cô ta kìm nén cảm xúc một chút: "Mẹ ơi, con là Tinh Tinh đây mà, mẹ không nhớ con sao, mấy ngày nay không gọi điện cho con." An phu nhân suýt bị ghê tởm chết đi được, nổi hết cả da gà: "Lạc Tinh, giữa chúng ta không thân thiết đến thế đâu, cô, người phụ nữ độc ác này, cô đã chiếm đoạt tất cả những gì thuộc về con gái tôi, còn muốn bán phòng tranh của tôi đi, cô đúng là giỏi tính toán ghê." "Mẹ ơi, mẹ nói gì vậy, con chính là con gái của mẹ mà.

Có phải Hạ Lạc lại nói xấu con sau lưng không, mẹ đừng nghe lời cô ta, cô ta có thù với con, chắc chắn là cố ý hủy hoại con đó." Lạc Tinh ngụy biện.

"Lạc Tinh, thu lại bộ mặt giả dối của cô đi, những gì cần biết tôi đều đã biết rồi, trước đây cô đã ức hiếp Lạc Lạc như thế nào, cô cứ đợi đấy, tôi sẽ từ từ đòi lại hết." "Mẹ ơi, mẹ đợi một chút, có thể có hiểu lầm trong chuyện này, con sẽ từ từ giải thích cho mẹ, con sẽ giải thích rõ ràng, làm phiền mẹ nói với những người này một chút, đây đều là hiểu lầm thôi mà…" "Hừ, đừng có dùng chiêu trò đó với tôi, cô cứ ngoan ngoãn đến cục cảnh sát mà ở đi." An phu nhân trực tiếp cúp điện thoại, tức đến mức ngực phập phồng.

Lạc Tinh này, thật sự ghê tởm chết đi được, đến bây giờ mà còn muốn lừa gạt bà ấy.

Rốt cuộc là coi bà ấy là đồ ngốc đến mức nào chứ.

Tức chết người mà, thật sự tức chết người mà.

Cùng lúc đó, nhà của Lạc Mẫu cũng đón hai người đàn ông to lớn vạm vỡ, có người trực tiếp giúp bà ta gói ghém đồ đạc, đóng gói xong liền ném ra ngoài.

“Các người đang làm gì thế, đây là nhà của tôi, các người xông vào nhà tôi làm gì?” Lạc Mẫu hai tay chống nạnh, dáng vẻ của bà thím chua ngoa.

Hai người đàn ông chỉ ngẩng đầu nhìn một cái, bà ta sợ đến mức lập tức lùi lại, hai người này rốt cuộc là ai, ánh mắt thật có sát khí.

“Hai vị đại ca, các người muốn làm gì ạ?” Hai người đàn ông không nói lời nào, cứ thế ra tay, dường như đặc biệt giỏi làm những chuyện như vậy, chỉ trong vòng nửa tiếng ngắn ngủi, đã ném tất cả đồ đạc thuộc về Lạc Mẫu ra ngoài.

Sau đó kéo Lạc Mẫu cũng ném ra ngoài, nhanh nhẹn dứt khoát thay khóa biệt thự, rồi khóa cửa lại.

Lạc Mẫu thật sự ngớ người, hét lớn: “Các người đang làm gì thế?

Đây là nhà của tôi mà, sao các người có thể làm như vậy chứ?” “Biệt thự này An phu nhân đã thu hồi lại rồi.” An phu nhân.

Người phụ nữ luôn gọi mình là “chị Lạc”, đối với mình cũng luôn khách khí, là một phu nhân nhà giàu ngốc nghếch.

Tại sao lại làm như vậy, lẽ nào thân phận giả thiên kim của Lạc Tinh đã bị vạch trần?

Lạc Mẫu đâu còn kịp nghĩ gì nữa, vội vàng gọi điện cho Lạc Tinh.

Lạc Tinh lúc này đã trên đường đến cục cảnh sát rồi.

“Tinh Tinh à, biệt thự bị An phu nhân thu hồi lại rồi, đồ đạc của mẹ đã bị ném hết ra ngoài rồi, con bên đó thế nào rồi?” “Sao lại như vậy, biệt thự đã sang tên cho con rồi, đã là tài sản riêng của con rồi, đâu phải họ muốn thu là có thể thu hồi lại được, mẹ có phải ngốc không, sao mẹ lại để họ thu đi mất.” Lạc Tinh thật sự sắp tức chết rồi.

Bây giờ phòng tranh mất rồi, ngay cả biệt thự cũng mất rồi, họ lại trở về bộ dạng không còn gì nữa.

Lạc Mẫu trong lòng hoảng sợ: “Mẹ làm sao giữ nổi chứ, trực tiếp có hai người đàn ông mặc đồ đen đến, dùng vũ lực ném mẹ ra ngoài.” “Xong rồi, thật sự xong rồi.” “Con bên đó có phải cũng xảy ra chuyện rồi không?” “Con bây giờ đang trên đường đến cục cảnh sát, An phu nhân tố cáo con lừa đảo, tùy tiện chiếm đoạt tài sản của bà ấy, con phải quay về hợp tác điều tra.” Nghe vậy, Lạc Mẫu cả người không tốt chút nào, bà ta hồn xiêu phách lạc nhìn căn biệt thự tinh xảo tráng lệ trước mắt, mấy ngày trước bà ta vẫn là chủ nhân ở đây, vẫn còn vắt chân chữ ngũ uống trà trong sân vườn trồng đầy hoa cỏ.

Mới hai tháng thôi, bà ta đã bị ném ra ngoài, toàn thân trên dưới không có gì đáng giá.

Vợ chồng An gia thật sự ức hiếp người quá đáng, cho dù bà ta xác thực đã lừa gạt họ, nhưng Hạ Lạc thật sự là do bà ta nuôi dưỡng lớn lên mà.

Nếu không phải bà ta mềm lòng, Hạ Lạc đã sớm bị bán đến một xó xỉnh nào đó rồi, làm sao có thể nhận lại bố mẹ, còn bám được vào đùi Bùi Dĩ Thành.

Lạc Mẫu rất không cam tâm, bà ta cảm thấy nên tìm vợ chồng An gia đòi một khoản phí nuôi dưỡng, nếu không bà ta sẽ lỗ to rồi.

Nghĩ vậy, bà ta liền làm vậy.

Bà ta đặt hành lý của mình trước cổng biệt thự, trực tiếp gọi một chiếc xe đến nhà An gia.

Nhưng An gia bây giờ không phải là nơi bà ta có thể dễ dàng xông vào, người làm đều đã được dặn dò trước rồi, cũng biết Lạc Tinh là tiểu thư giả mạo, thấy Lạc Mẫu đến, căn bản không ai để ý đến bà ta.

“Tôi muốn gặp An phu nhân.” “Phu nhân đã dặn rồi, không cho bà vào, bà vẫn nên đi đi.” Người làm nói.

“Tôi nhất định phải vào, gọi An phu nhân ra đây, cái bà già vô lương tâm này.” Lạc Mẫu không nhịn được bắt đầu chửi bới.

Thấy có người đi ngang qua, Lạc Mẫu chửi càng hăng hơn: “Vong ân bội nghĩa, trách gì lại sinh ra đứa con gái như vậy.” “Tôi đã vất vả nuôi dưỡng con gái của bà ấy lớn lên, tôi là mẹ nuôi của con gái bà ấy, vì con gái bà ấy, hai mươi mấy năm qua tôi không biết đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết, tặng tôi một căn biệt thự thì sao chứ.

Riêng cái phí nuôi dưỡng này của tôi đã đáng giá hàng chục triệu rồi, nếu không tặng nổi thì đừng có vỗ mặt sưng để làm kẻ giàu sang, tặng hai tháng rồi thu hồi lại, cái đó là cái gì chứ.” Lạc Mẫu như một bà thím chửi bới giữa phố, giọng lớn vô cùng, rất nhanh đã thu hút người đến vây xem.

Có người dừng lại, Lạc Mẫu càng hăng hơn, những người này không phải là những họa sĩ nổi tiếng sao?

Không phải rất yêu quý danh tiếng của mình sao?

Bà ta nhất định phải phá hoại danh tiếng của họ, khiến họ mất mặt.

“Mọi người đến xem đi, vợ chồng An gia làm người quá không tử tế, tôi đã vất vả nuôi dưỡng con gái của họ một thời gian, họ vốn dĩ cho tôi một căn nhà, bây giờ lại thu hồi lại, chuyện như vậy cũng chỉ có họ mới làm được, thật sự quá ghê tởm.” An phu nhân nghe lời của Lạc Mẫu, thật sự sắp tức chết rồi, người phụ nữ này, bà ấy không đi tìm phiền phức của cô ta thì thôi, cô ta lại còn dám tìm đến tận nhà.

An phu nhân trực tiếp cầm một cây chổi, giận đùng đùng xông ra, xông ra mới phát hiện bên ngoài có không ít hàng xóm láng giềng.

Họ thực ra về nước chưa lâu, không quen thuộc với những người hàng xóm này, nhưng mọi người đều biết họ là họa sĩ, gặp mặt sau cũng sẽ chào hỏi.

“Mọi người giải tán đi, sự thật không phải như bà ta nói, con gái ruột của tôi từ nhỏ đã bị bà ta ngược đãi lớn lên, chỉ điểm này thôi thì tôi làm sao còn có thể để bà ta ở biệt thự nữa, bà ta mơ đi.” An phu nhân phản công.

“Tôi ngược đãi con gái bà, bà cũng nghĩ xem, nếu không có tôi, con gái bà đã chết từ lâu rồi, còn có thể sống đến hôm nay sao?

Không phải chỉ là một căn biệt thự thôi sao?

Bà bây giờ khiến tôi không có nhà để về, đây là cách các người đối xử với ân nhân cứu mạng sao?” “Câm mồm, bà câm mồm ngay.” An phu nhân không giỏi cãi nhau với loại bà thím chua ngoa, trực tiếp dùng cây chổi trong tay đuổi đánh Lạc Mẫu.

Lạc Mẫu không ngờ An phu nhân lại đột nhiên phát điên, bị đuổi chạy, nhưng bà ta đâu phải dạng vừa, chuyện đánh nhau này bà ta giỏi nhất.

Chỉ một lúc, bà ta đã giật lấy cây chổi trong tay An phu nhân, đánh trả An phu nhân một trận.

An phu nhân nghĩ đến cảnh Hạ Lạc có thể đã bị ngược đãi trong những năm qua, bất chấp tất cả lao vào Lạc Mẫu, đè Lạc Mẫu xuống đất, vừa giật tóc vừa cào cổ, ngay cả miệng cũng tát mấy cái, tóm lại là bà ấy hoàn toàn không cần mặt mũi hình tượng nữa.

Chương 2077

Bà ấy quên mất mình là một họa sĩ nổi tiếng, mọi cử chỉ đều ảnh hưởng đến hình tượng danh tiếng của mình, bà ấy chỉ biết người phụ nữ này đã khiến con gái bà ấy hai mươi năm đầu đời không được sống yên ổn.

Lại còn cấu kết với Lạc Tinh, lừa gạt bà ấy xoay như chong chóng, khiến bà ấy hết lần này đến lần khác ra tay với con gái ruột của mình.

Lạc Mẫu lúc đầu coi thường An phu nhân, nhưng bà ta dần dần phát hiện sức chiến đấu của An phu nhân thực ra khá mạnh, tóc bị bà ấy giật đến tê dại, cổ cũng đau rát, ngay cả khóe miệng cũng đau không chịu nổi.

Lạc Mẫu dù sao cũng là một kẻ bất hảo, An phu nhân ban đầu chiếm thế thượng phong là do bất ngờ, sau khi Lạc Mẫu phản ứng lại, bà ấy làm sao còn có thể chiếm tiện nghi.

Rất nhanh, người bị đè dưới thân chính là An phu nhân rồi.

“Cái đồ phụ nữ tự cho mình là đúng này, bà dựa vào cái gì mà đánh tôi, không có tôi thì làm gì có con gái bà.” “Các người vậy mà đều không biết đền ơn đáp nghĩa, cẩn thận bị sét đánh.” “Có đánh thì cũng là đánh cái đồ vô nhân tính như bà.” Người làm của An gia cũng sợ hãi, vội vàng đi kéo người, nhưng Lạc Mẫu là một kẻ ngoan độc, làm sao có thể để mình chịu thiệt thòi, bà ta nắm lấy tất cả các cơ hội có thể đánh An phu nhân.

Kết quả là khi người làm của An gia tách họ ra, cả hai đều trở nên rất thảm hại.

Nhưng có người đi đường nhìn thấy hai người đánh nhau dữ dội nên đã báo cảnh sát.

Khi Hạ Lạc nhận được điện thoại từ cục cảnh sát, cả người cô đơ ra mấy giây, bởi vì nguyên văn lời cảnh sát là: “Mẹ cô đánh nhau với người khác, hiện tại đang ở cục cảnh sát, làm phiền cô đến đây một chuyến.” Cô bản năng nói: “Tôi không có mẹ.” Mãi cho đến khi nghe thấy giọng nói đáng thương của An phu nhân, cô mới phản ứng lại rằng cảnh sát đang nói về An phu nhân.

Hạ Lạc cong khóe môi, trực tiếp lái xe rời khỏi nhà.

Đến cục cảnh sát, cô thấy An phu nhân và Lạc mẫu đều đang ngồi trong đó, cả hai người đều bị bầm tím, tóc cũng bị cào cho rối bù như ổ gà.

Hạ Lạc chưa bao giờ thấy An phu nhân xuất hiện với bộ dạng này, thật buồn cười.

Cô đi tới: “Hai người làm sao thế này?” An phu nhân còn chưa mở miệng, Lạc mẫu đã vội vàng đứng dậy khoác tay Hạ Lạc: “Hạ Hạ à, mẹ không có nhà để ở nữa rồi, mẹ không sống nổi nữa, con nói xem mẹ phải làm sao đây.” An phu nhân nhìn Lạc mẫu khoác tay Hạ Lạc, chỉ muốn kéo bà ta ra: “Bà buông con gái tôi ra, bà có tư cách gì mà kéo con gái tôi, bà buông con bé ra.” Hạ Lạc cũng hất tay Lạc mẫu ra, vẻ mặt chán ghét: “Đừng có diễn kịch trước mặt tôi.” “Hạ Hạ.” An phu nhân nhìn Hạ Lạc với ánh mắt long lanh.

Không biết có phải Hạ Lạc ảo giác hay không, cô luôn cảm thấy An phu nhân, dù là biểu cảm hay ánh mắt, đều mang theo vài phần cưng chiều.

Hạ Lạc nhìn bộ dạng đó của bà, lại thấy thật đáng thương.

Cô giơ tay vỗ vai bà, trên mặt lộ ra một nụ cười: “Mẹ không sao chứ?” “Không sao, có lẽ là hơi xấu một chút thôi.” An phu nhân sờ sờ

mặt mình.

Đến lúc này rồi mà vẫn còn nghĩ đến chuyện xấu hay không xấu, Hạ Lạc cảm thấy trái tim An phu nhân thật sự rất lớn.

“Không sao đâu, con sẽ xử lý.” “Được được được, mau đi xử lý đi, mẹ ở đây đợi con.” Chuyện của An phu nhân và Lạc mẫu rất đơn giản, Hạ Lạc rất nhanh đã xử lý xong, đưa An phu nhân rời khỏi cục cảnh sát.

Lạc mẫu tức giận mắng lớn: “Hạ Lạc, con cái đồ không có lương tâm, dù sao đi nữa, ta cũng là mẹ nuôi của con!” Hạ Lạc cười lạnh một tiếng, nói: “Khi tôi còn chưa định tính sổ với bà, bà tốt nhất nên an phận một chút, đừng chủ động đến gây phiền phức nữa, nếu không người phải chịu khổ là bà.” “Hạ Lạc, con đừng có uy hiếp tôi, tôi nói cho con biết, tôi mặc kệ quá khứ đối xử với con thế nào, sự thật tôi đã nuôi con, dù thế nào cũng không thể thay đổi được, hành vi hiện tại của con là vong ân phụ nghĩa.” An phu nhân nhìn bộ mặt giận dữ của Lạc mẫu, chỉ cảm thấy lửa giận lại bùng lên, thuận tay vớ lấy cái gạt tàn thuốc trên bàn bên cạnh.

Khi sắp ném ra, bà bắt gặp ánh mắt của cảnh sát bên cạnh, lại ngoan ngoãn đặt cái gạt tàn xuống.

Hạ Lạc nhìn thấy bộ dạng đó của bà, chỉ thấy buồn cười.

An phu nhân thấy Hạ Lạc đang cười mình, lắp bắp nói: “Cái đó, mẹ… thật sự không thể kiềm chế được.” Hạ Lạc không nói gì, chỉ nói: “Đi thôi, con đưa mẹ về.” “Hạ Hạ à, hôm nay mẹ không làm phiền con chứ?” “Không có, bây giờ con khá rảnh rỗi.” “Vậy thì tốt, mẹ gọi điện cho bố con rồi, điện thoại của ông ấy luôn không gọi được, chắc là đang bận, hết cách mẹ đành phải gọi cho con thôi.” “Vâng.” Trên đường đi khá im lặng, một lúc lâu sau, Hạ Lạc đột nhiên lên tiếng: “Sau này đừng quấn lấy loại người như vậy nữa, không đáng đâu, chỉ làm giảm đẳng cấp của mẹ thôi.” “Hạ Hạ, mẹ nói với con này, mẹ chỉ là không nuốt trôi thôi, bà ta hồi nhỏ ngược đãi con, còn để Lạc Tinh giả mạo con gái chúng ta, vậy mà còn dám đến tận cửa khiêu khích, mẹ đâu phải là rùa rụt cổ, mẹ không nhịn được.” “Cứ để người hầu đuổi bà ta đi là được rồi, hoặc là trực tiếp báo cảnh sát xử lý, mẹ hoàn toàn không cần phải đánh nhau với bà ta.” “Ồ, nếu lần sau bà ta còn như vậy, mẹ sẽ trực tiếp báo cảnh sát.” Đến An gia, An phu nhân dò hỏi: “Hạ Hạ, vào nhà ngồi một lát đi.” Hạ Lạc cũng không từ chối: “Được.” An phu nhân vui mừng khôn xiết, phấn khích kéo Hạ Lạc vào nhà, vừa vào cửa liền vội vàng nói với người giúp việc: “Dì Chu, mau mang hoa quả lên, tốt nhất là nhiều quả kiwi một chút, Hạ Hạ nhà ta thích ăn.” “Vâng, phu nhân, lập tức có ngay.” “Mẹ có muốn xử lý vết thương trên người trước không?” “Ồ, đúng rồi, mẹ vừa vui quá nên quên mất chuyện này, con cứ tự ngồi chơi một lát, mẹ vào phòng tìm thuốc mỡ.” “Không sao đâu, mẹ cứ lo việc của mẹ đi.” An phu nhân cảm thấy thái độ của Hạ Lạc vẫn còn khá xa cách, trong lòng rất khó chịu, lại nói: “Hạ Hạ à, hay là con giúp mẹ xử lý một chút đi, một mình mẹ làm không tiện.” “Được.” “Vậy con lên lầu với mẹ.” An phu nhân kéo Hạ Lạc đi lên lầu, trực tiếp dẫn Hạ Lạc đến một căn phòng: “Hạ Hạ con xem, đây là căn phòng mẹ tự tay bố trí cho con, con xem có thích không.” Hạ Lạc ngây người, cả căn phòng đều màu hồng, giống như phòng công chúa, nếu là hồi nhỏ có lẽ cô sẽ thích, nhưng bây giờ cô đã sắp ba mươi tuổi rồi, đây hoàn toàn là phong cách của bé Ngải Ngải.

Nhưng nhìn ánh mắt mong chờ và cẩn thận của An phu nhân, cô cũng không tiện nói gì: “Cái này khá hồng phấn, có lẽ Ngải Ngải sẽ thích.” “Phòng của Ngải Ngải mẹ cũng đã chuẩn bị rồi, sau này con đưa Ngải Ngải về nhà ở nhiều hơn.” An phu nhân lại dẫn Hạ Lạc đến một căn phòng khác, đó là phòng trẻ em, cũng là phong cách công chúa hồng phấn, trên giường lớn còn có đủ loại búp bê: “Con thay Ngải

Ngải cảm ơn mẹ.” “Hai người thích là được rồi.

Hạ Hạ à, con cứ yên tâm trở về ở, mẹ đã đuổi Lạc Tinh ra ngoài rồi, căn phòng trước đây của cô ta mẹ cũng đã cho người phong tỏa, các con tuyệt đối sẽ không phải lo lắng đâu.” “Người phụ nữ kia tại sao lại đến gây rối?” “Mẹ cũng đã đuổi cô ta đi rồi, biệt thự trước đây cho bọn họ mẹ cũng đã thu hồi lại, bọn họ không có tư cách ở, đợi mẹ bán đi sẽ mua cho con một căn khác, căn bọn họ đã ở mẹ cảm thấy ghê tởm, nên sẽ không trực tiếp đưa cho con.” “Con không cần đâu.” An phu nhân nắm tay nhỏ của Hạ Lạc: “Sao lại không cần, dù con sau này kết hôn, cũng cần có một mái nhà của riêng mình, con gái mà, nếu có cãi nhau với chồng, tổng phải có chỗ nương thân, chẳng lẽ lại phải ở khách sạn sao.” Hạ Lạc nhìn An phu nhân với ánh mắt phức tạp, An phu nhân lại lập tức lo lắng giải thích: “Con… con đừng hiểu lầm nha, mẹ không phải là không hoan nghênh con về ở, mẹ và bố con luôn hoan nghênh con về nhà.

Nói sao nhỉ, mẹ cũng đã từng kết hôn, hồi trẻ có cãi nhau với bố con, có lúc không muốn ông bà ngoại con biết, không muốn họ lo lắng, liền đến căn nhà của mình ở.

Một mình mở một chai rượu vang, cuộn mình trên sofa, vừa đọc sách vừa uống rượu, hoặc là ăn vài món ăn vặt, cảm giác đó rất tuyệt vời.

Con gái có lúc cần có một không gian thuộc về riêng mình, không gian này không liên quan đến chồng hay bố mẹ.” Hạ Lạc trong lòng ấm áp, gật đầu bày tỏ sự đồng tình.

Có vẻ vẫn lo lắng Hạ Lạc có suy nghĩ, An phu nhân lại tiếp tục nói: “Thật ra cái này thật sự rất cần thiết, con và Dĩ Thành nếu có cãi vã vài câu, có lẽ vài phút là sẽ ổn, nhưng nếu truyền đến tai chúng ta, mẹ và bố con chắc chắn sẽ nghĩ nhiều, sẽ cảm thấy vấn đề nghiêm trọng rồi, thật ra căn bản không phải là chuyện gì to tát.” “Đây đều là kinh nghiệm bao nhiêu năm của mẹ đấy, nhưng mẹ nói cho con biết, con cũng không được chỉ báo tin vui mà không báo tin buồn, những chuyện cần nói cho mẹ và bố con biết, nhất định phải nói cho chúng ta, không được một mình gánh vác, như vậy không tốt.” Hạ Lạc không nói gì, An phu nhân lại lắp bắp nói: “Hạ Lạc, con có phải ghét mẹ nói nhiều quá không?” “Con không có.” “Người già thì đúng là nói nhiều thật, con thông cảm một chút, cái này không kiềm chế được.” Hạ Lạc gật đầu, nói: “Mẹ thật ra là một người mẹ tốt.” Nghe vậy, vành mắt An phu nhân lập tức đỏ hoe, nước mắt chảy xuống: “Con ơi, con thật sự nghĩ mẹ là một người mẹ tốt sao?

Trước đây mẹ đối xử với con tệ như vậy.” Hạ Lạc giơ tay giúp bà lau nước mắt: “Đừng khóc, tất cả những chuyện này đều không phải lỗi của mẹ, trước đây con có chút oán trách nhỏ, nhưng con thật ra là hiểu cho mẹ, con biết những điều tốt đẹp mẹ dành cho Lạc Tinh, thật ra đều nên dành cho con, Lạc Tinh chẳng khác nào đã trộm những thứ thuộc về con.” Những lời nói của Hạ Lạc khiến An phu nhân càng muốn khóc hơn, bà ôm Hạ Lạc, nức nở bật khóc.

Hạ Lạc chỉ có thể như đối xử với bé Ngải Ngải, nhẹ nhàng vỗ lưng bà để an ủi.

An phu nhân khóc một trận, cả người càng thêm thảm hại, đến nỗi khi bà nhìn thấy mình trong gương, liền sợ hãi hét lên, sau đó dùng hai tay che mặt.

“Đừng nhìn mẹ, đừng nhìn mẹ, bộ dạng này thật sự không thể gặp ai được.” Hạ Lạc cảm thấy, nếu An phu nhân không bị chia cắt với con gái, cuộc đời bà sẽ đặc biệt mỹ mãn.

Ở tuổi này rồi mà vẫn giữ được sự đơn thuần này, chắc hẳn là nhờ sự cưng chiều của chồng.

“Không sao đâu, mẹ dù thế nào cũng rất đẹp.” “Thật sao?” “Thật.” Hạ Lạc lấy tăm bông ra, kiên nhẫn bôi thuốc cho An phu nhân, An phu nhân cảm động vừa lau nước mắt vừa hỉ mũi.

Chồng nói đúng, đứa bé này thật sự không giận bà.

“Đừng khóc nữa.” Hạ Lạc không giỏi an ủi người khác.

An phu nhân nhân cơ hội ôm chầm lấy Hạ Lạc, lại một lần nữa bật khóc lớn trong lòng cô: “Đừng khóc, đừng khóc.” Khi hai mẹ con xuống lầu, An tiên sinh vừa hay trở về, nhìn thấy Hạ Lạc ở nhà, ánh mắt sáng lên, ôn hòa gọi: “Hạ Hạ.” “Bố.” “Về nhà rồi à, ở lại đây ăn cơm rồi hãy đi.” “Con phải đi đón Ngải Ngải.” “Anh đi đón với em, tối nay bảo Dĩ Thành cũng qua ăn cơm.” Hạ Lạc cũng không từ chối sự nhiệt tình của An Trường Hà, gật đầu đồng ý.

Đối với bố mẹ ruột của mình, cô không thể ngay lập tức thân thiết đặc biệt, nhưng cô bằng lòng dành nhiều thời gian hơn để bồi dưỡng tình cảm với họ.

“Được được được, Hạ Hạ à, con thích ăn gì, mẹ bảo nhà bếp chuẩn bị trước.” “Con thích ăn cá, Ngải Ngải dạo này thích ăn nấm dại, Bùi Dĩ Thành thích ăn thịt bò.” “Được được được, không thành vấn đề, mẹ lập tức đi chuẩn bị.” An phu nhân rất kích động.

Hạ Lạc và An tiên sinh cùng đi đón bé Ngải Ngải, bé Ngải Ngải là một cô bé tinh ranh, gọi ngoại công ngoại công khiến An Trường Hà vui sướng không thôi.

Đến An gia, vợ chồng An gia lại đưa Ngải Ngải đến căn phòng đã chuẩn bị cho bé, đồ chơi có đến hai thùng lớn, bé Ngải Ngải phấn khích vô cùng.

Trẻ con, từ trước đến nay không bao giờ cảm thấy đồ chơi của mình nhiều, cũng giống như phụ nữ không bao giờ chê quần áo của mình nhiều.

An phu nhân vui như một con chuột, một mình lén lút vui vẻ.

Sau khi bị bé Ngải Ngải phát hiện, liền dứt khoát cùng bé Ngải Ngải ngồi trên tấm xốp, cùng bé Ngải Ngải chơi trò nhặt rác.

“Hạ Hạ, đi xuống dưới uống trà với bố.” An tiên sinh nói với Hạ Lạc.

“Con có cần vào bếp giúp không?” “Không cần, con cứ đợi ăn là được, bố có chuyện muốn nói với con.” “Được.” An tiên sinh muốn Hạ Lạc trực tiếp tiếp quản một phòng trưng bày tranh, bắt đầu ra ngoài rèn luyện, Hạ Lạc lắc đầu: “Con hiện tại còn chưa có tâm lực đó, con bây giờ chỉ muốn tìm được con gái của con.” An tiên sinh biết sẽ là câu trả lời như vậy, nhưng tìm con đâu phải là chuyện một hai ngày, ông và An phu nhân đã tìm con gái hơn hai mươi năm.

Chương 2078

Nếu đứa bé vẫn không tìm được, An tiên sinh không muốn Hạ Lạc cứ mãi u uất như vậy, cuộc đời cô ấy nên sống một kiểu khác.

“Không biết có phải kiếp trước tôi đã làm chuyện gì thương thiên hại lý hay không, kiếp này lại khiến tôi và con gái phải chia lìa bao nhiêu năm như vậy, con gái tôi cũng lặp lại con đường cũ của tôi, vừa sinh con đã phải chia lìa.” An phu nhân đang xuống chuẩn bị đi bếp làm nước ép trái cây, nhưng không ngờ lại nghe được tin tức này: “Lão An, Hạ Hạ, hai người đang nói gì vậy, cái gì mà con cái?” An tiên sinh biến sắc, Hạ Lạc cũng mím chặt môi, không biết phải giải thích vấn đề này như thế nào, cô thật ra đối với quá khứ đáng buồn của mình có chút khó chấp nhận.

“Bà xã, em nghe nhầm rồi.” “Em làm sao có thể nghe nhầm được, hai bố con anh thần thần bí bí, hai người có phải có chuyện gì giấu em không, Hạ Hạ à, mẹ là mẹ của con, tuy rằng mẹ rất vô trách nhiệm, nhưng mẹ thật lòng muốn làm một người mẹ tốt, con có thể đừng để mẹ bị bỏ rơi bên ngoài được không.” An phu nhân tổn thương mà khóc, An tiên sinh chỉ có thể kể vắn tắt chuyện Hạ Lạc sinh con, An phu nhân nghe xong cả người suy sụp: “Hôm nay tôi đáng lẽ phải cho bà ta một nhát dao mới phải, bà ta làm sao có thể làm ra chuyện như vậy, bà ta lại bán trẻ con, bà ta còn không bằng cầm thú!” “Thật ra có một chuyện con còn chưa nói với mọi người, năm đó tại sao bà ta lại nhận nuôi con, đều là vì bà ta chê giá thấp, tạm thời không bán con đi, đợi đến khi tìm được người mua có thể trả giá cao, có lẽ hàng xóm láng giềng đều biết bà ta có một đứa con gái rồi, bà ta không tiện ra tay nữa, nên không bán đi, còn có ý định nuôi lớn cô bé sau này để kiếm tiền.

Lúc đó con đã có thể nhớ chuyện rồi, chỉ là nhớ không được rõ ràng lắm, lần trước trị liệu thôi miên mới nhớ lại.” “Ông xã, báo cảnh sát bắt bà ta đi, loại cặn bã như vậy làm sao còn có thể tiêu diêu tự tại bên ngoài được, Hạ Hạ nhà chúng ta năm đó tại sao lại ở trong tay bà ta?” “Cái này con cũng không rõ lắm, con chắc là đã bị chuyển tay vài lần rồi, lúc con nhớ được thì đã ở trong tay bà ta rồi, khoảng bốn tuổi thì phải.” An phu nhân ôm Hạ Lạc khóc rống lên: “Con gái của mẹ ơi, tại sao số phận của con lại khổ như vậy, tại sao những chuyện đáng buồn đó lại phải xảy ra với con.” Hạ Lạc vỗ vỗ lưng bà: “Không sao đâu, chuyện đó đã qua rồi, bây giờ không phải đều ổn rồi sao.” “Nhưng cháu ngoại gái bé bỏng của mẹ đâu, phải tìm ở đâu đây, giữa biển người mênh mông.” “Chúng ta đã tìm con bao nhiêu năm rồi.” An phu nhân nói trong đau lòng mà không hề kiêng nể.

An tiên sinh lập tức ngăn bà lại: “Đừng nói nữa, làm gì có bi thảm như em nói, bây giờ đã có chút tin tức rồi, không giống như chúng ta năm đó hai mắt tối tăm, đứa bé ở trong nước hay nước ngoài cũng không biết, lãng phí thời gian vô ích.” “Nhưng mà…” “Thôi đi, đừng nói nữa.” An tiên sinh nháy mắt ra hiệu cho An phu nhân.

An phu nhân phản ứng chậm chạp, không nhắc đến chủ đề con cái khó tìm nữa, chỉ nhìn Hạ Lạc với ánh mắt phức tạp, tội lỗi và đau khổ đan xen.

Tất cả mọi chuyện đều bắt đầu từ họ, nếu họ, những người làm cha mẹ này, không làm lạc mất đứa con, số phận của đứa bé này tuyệt đối sẽ khác xa so với hôm nay.

Trải qua những chuyện đáng sợ như vậy, sinh con ngoài giá thú, con gái lại bị mẹ nuôi bán đi, còn từng ở bệnh viện tâm thần, mãi mới bình thường trở lại, giờ lại quên mất con gái mình, mãi mới nhớ ra, nhưng đứa bé lại không có chút tin tức nào.

An phu nhân càng nghĩ càng đau lòng, ôm Hạ Lạc, một mình khóc đến co giật.

“Bà xã, chúng ta tạm thời không đối phó với Lạc mẫu, là vì muốn đợi thêm một chút, xem bà Thúy Hoa kia có thể liên hệ với bà ta không, bây giờ nghe Hạ Hạ nói như vậy, anh cũng muốn biết năm đó Ngải Ngải đã đến tay bà ta như thế nào.

Người phụ nữ đó bây giờ rốt cuộc đang ở đâu?” Nhắc đến người phụ nữ đó, An tiên sinh thật sự tức đến run tay.

Độc nhất là lòng dạ đàn bà.

Kiếp này ông xui xẻo nhất là gặp phải người phụ nữ đó, hủy hoại cả gia đình ông.

“Đều tại anh, đều tại anh hồi trẻ phong lưu đa tình, nếu không phải anh, tất cả những chuyện bây giờ sẽ không xảy ra.” An phu nhân tức giận đấm An tiên sinh vài cái, không hề nương tay.

“Anh sai rồi, đều là lỗi của anh.” “Được rồi, hai người đừng như vậy nữa, bây giờ truy cứu những chuyện này không có ý nghĩa gì cả.” An phu nhân ôm Hạ Lạc, trái tim thật sự đau thắt lại.

Bé Ngải Ngải nửa ngày không thấy An phu nhân lên, vừa đến đã thấy An phu nhân ôm Hạ Lạc, vẻ mặt đau khổ tột cùng.

Cô bé nhanh chóng chạy xuống: “Mẹ, bà ngoại, hai người làm sao thế?” “Không sao, không sao, Ngải Ngải xin lỗi, bà ngoại quên làm nước ép trái cây cho con.” “Không sao đâu, con đi uống nước là được.” Bé Ngải Ngải tự mình rót một cốc nước, ực ực uống cạn.

Sau đó ngoan ngoãn chạy đến ngồi đối diện An phu nhân và Hạ Lạc, nhìn chằm chằm họ, dường như đang đoán xem họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hạ Lạc xoa đầu cô bé: “Ngải Ngải, mẹ và bà ngoại thật sự không sao đâu, ngoan ngoãn đi chơi một mình đi.” “Không chơi nữa, không chơi nữa, để con bé vui vẻ này ở bên cạnh hai người đi.” Bé Ngải Ngải chen vào lòng Hạ Lạc, Hạ Lạc cúi đầu hôn cô bé mấy cái.

An tiên sinh và An phu nhân nhìn họ như vậy, mơ hồ hiểu tại sao Hạ Lạc lại yêu thích bé Ngải Ngải đến thế, vì đã từng đánh mất, nên mới đặc biệt có cảm xúc.

Có bé Ngải Ngải ở bên cạnh Hạ Lạc cũng tốt, lỡ như đứa bé thật sự không tìm về được, thì Hạ Lạc cũng có một nơi để gửi gắm tình cảm.

Khi Bùi Dĩ Thành đến, Hạ Lạc rõ ràng cảm thấy tâm trạng anh không ổn, nhưng khi hỏi anh, anh lại đánh trống lảng.

Hạ Lạc biết anh không muốn nói, cô cũng không hỏi nhiều.

Lần đầu tiên ăn cơm ở An gia, Bùi Dĩ Thành được đối xử không khác gì con rể, cả gia đình ba người ăn uống rất vui vẻ.

Bùi Dĩ Thành vừa về nhà liền chui vào thư phòng, Hạ Lạc thì ở bên cạnh bé Ngải Ngải chơi đàn piano, dạy bé vẽ, kể chuyện trước khi ngủ cho bé.

Đợi bé Ngải Ngải ngủ say, Bùi Dĩ Thành vẫn chưa ra ngoài.

Hạ Lạc đun cho anh một cốc sữa mang vào: “Dĩ Thành, công việc còn chưa xong sao?” Bùi Dĩ Thành ngẩng đầu lên, liền thấy người phụ nữ mặc bộ đồ ngủ lụa hồng nhạt, mái tóc đen dài tùy ý xõa tung, đi đôi dép lê hoa nhỏ màu đỏ bằng vải lanh, cả người toát lên vẻ đáng yêu lười nhác, vô cùng quyến rũ.

Bùi Dĩ Thành cười, vẫy tay với cô: “Sao còn chưa ngủ?” Hạ Lạc đi tới, đặt cốc sữa lên bàn: “Mắt lim dim một lúc lại tỉnh dậy, không ngủ được nên mang sữa cho anh.” Bùi Dĩ Thành kéo Hạ Lạc vào lòng ngồi xuống, Hạ Lạc trực tiếp ngồi lên đùi anh, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng, hơi quay mặt đi.

Bùi Dĩ Thành thích nhất bộ dạng này của cô, vùi đầu hôn lên, Hạ Lạc giơ tay che lấy khuôn mặt tuấn tú của anh: “Đừng nghịch, nhột lắm.” Bùi Dĩ Thành không cam lòng, lại véo má nhỏ của cô, xoa nắn cô mấy cái: “Thật thà khai báo, có phải không có anh ngủ cùng, một mình gối chiếc khó ngủ không?” “Bùi Dĩ Thành, bây giờ anh không những lưu manh, còn rất tự luyến nữa, anh có tin em sau này cứ để anh thức đêm tăng ca tùy ý, em không thèm để ý đến anh không?” Hạ Lạc lườm Bùi Dĩ Thành một cái.

“Đừng mà, Hạ Lạc Lạc, không thể vô tình như vậy.” Bùi Dĩ Thành ôm Hạ Lạc lại một nụ hôn sâu, Hạ Lạc nắm chặt quần áo anh, vô lực chịu đựng.

“Bảo bối, đi ngủ trước đi, anh còn phải một lúc nữa mới làm xong.” Hạ Lạc ngại ngùng đứng dậy, giậm chân một cái: “Ai là bảo bối của anh, vậy đó, em đi đây, anh cứ làm việc vặt của anh đi.” Hạ Lạc đi ra ngoài, sắc mặt Bùi Dĩ Thành liền thay đổi, anh đau đầu xoa mi tâm.

Vào thời điểm quan trọng này, mẹ ruột của bé Ngải Ngải lại có tin tức, anh thật sự không biết phải xử lý vấn đề này như thế nào, anh thật sự sợ có một ngày mẹ ruột của Ngải Ngải tìm đến, khiến Ngải Ngải và Hạ Lạc đều bị tổn thương.

Anh gọi điện cho bạn thân: “Tử Thanh.” “Tin tức tôi gửi cho cậu đã xem hết rồi chứ?” “Xem xong rồi, hủy đi, cứ coi như chưa từng tìm thấy, sau này mẹ của Ngải Ngải chính là Hạ Lạc, Ngải Ngải chính là con của Hạ Lạc, còn cái gì mà mẹ ruột thì cứ như vậy.” Bùi Dĩ Thành nói.

“Dĩ Thành, mẹ của đứa bé cũng đang tìm Ngải Ngải, nghe nói mấy năm nay não cũng có chút không bình thường, đều là vì không tìm được con, cậu thật sự muốn làm như vậy sao?” Trải nghiệm này đơn giản là giống hệt Hạ Lạc, Bùi Dĩ Thành có chút xúc động, nhưng sự xúc động này lại không thể khiến anh lập tức đưa ra quyết định: “Vậy đợi thêm một chút đi, tôi sẽ suy nghĩ thêm.” “Chuyện này cậu có thể bàn bạc với Hạ Lạc một chút, xem có thể tìm ra một cách giải quyết tốt không.” “Tôi biết.” “Ngủ đi, cũng không còn sớm nữa.” Khi Bùi Dĩ Thành trở về phòng, Hạ Lạc đã ngủ rồi, Hạ Lạc bây giờ cũng không làm bộ làm tịch nữa, rất tự giác ngủ vào phòng anh.

Bùi Dĩ Thành bày tỏ rất hài lòng với trạng thái hiện tại này, anh đưa tay ôm cô lại, Hạ Lạc rên nhẹ một tiếng, sau đó mở mắt: “Xong rồi sao?” “Ngoan ngoãn, ngủ đi.” “Ừm, chúc ngủ ngon.” Chuyện xảy ra rất đột ngột, Hạ Lạc không có chút chuẩn bị nào, khi cô đưa bé Ngải Ngải về nhà, trước cửa đứng một người phụ nữ đang ngóng trông.

Người phụ nữ mặc một chiếc váy dài hoa nhí, đội một chiếc mũ rộng vành, đi đôi giày thể thao trắng nhỏ, là một người phụ nữ rất xinh đẹp.

Hạ Lạc không hiểu sao, trong lòng đột nhiên thắt lại, lực ôm bé Ngải Ngải cũng siết chặt hơn một chút.

“Mẹ, làm sao vậy?” “Không sao.” Hạ Lạc giả vờ bình tĩnh.

“Có một dì lạ mặt đứng đằng kia, đó có phải là người xấu không?” Bé Ngải Ngải ngây thơ hỏi.

Ngay cả đứa bé cũng cảm thấy người phụ nữ đó có chút kỳ lạ, Hạ Lạc cảm thấy trực giác của mình không sai.

“Đừng sợ, có mẹ ở đây.” Hạ Lạc ôm bé đi qua, mở cửa nhà định vào, nhưng người phụ nữ đó lại đột nhiên lao về phía họ, lớn tiếng gào lên: “Trả con cho tôi!” Nói rồi còn giằng bé Ngải Ngải, Hạ Lạc hoảng sợ, bé Ngải Ngải cũng sợ hãi bật khóc, đánh đấm đá vào người đến.

“Bà là ai?

Bà buông con bé ra.” “Đây là con của tôi, bà trả lại cho tôi.” Nhìn thấy bé Ngải Ngải sắp bị giật mất, Hạ Lạc cũng không nói gì, ôm chặt lấy đứa bé, giằng co với người phụ nữ.

Sau một hồi giằng co, Hạ Lạc cuối cùng cũng vật được người đó xuống đất, cô nhanh chóng mở cửa nhà, rồi đóng cửa lại.

Bé Ngải Ngải rúc vào lòng Hạ Lạc, cơ thể nhỏ bé run rẩy không ngừng, vừa nãy bé suýt nữa đã bị giật đi.

“Ngải Ngải đừng khóc, Ngải Ngải đừng khóc, không sao đâu.” Không biết an ủi bao lâu, bé Ngải Ngải cuối cùng cũng ngừng khóc, bất động rúc vào lòng Hạ Lạc, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, rõ ràng vẫn chưa hoàn hồn.

Chương 2079

Hạ Lạc nhìn qua mắt mèo, nhìn ra bên ngoài, người phụ nữ bên ngoài vẫn gào thét thê lương, liên tục lắp bắp gọi: “Con ơi, con của tôi, đó là con của tôi.” Trái tim Hạ Lạc như bị thứ gì đó lập tức đánh trúng, cô nhớ lại khoảng thời gian mình phát điên trước đây, hình như cũng là như vậy.

Người phụ nữ bên ngoài đó, cũng là một kẻ điên sao?

Hạ Lạc vội vàng gọi điện cho quản lý khu dân cư, gọi xong lại gọi điện cho Bùi Dĩ Thành, trong căn biệt thự nhỏ này, chỉ có gia đình ba người họ, trước đây cảm thấy khá yên tĩnh, bây giờ lại có chút sởn gai ốc.

Vừa nãy bé Ngải Ngải suýt nữa đã bị người phụ nữ bên ngoài giật đi.

Bùi Dĩ Thành nhận được điện thoại thì giật mình, anh đã đoán được người phụ nữ đến giật con là ai, rất có khả năng chính là mẹ ruột của Ngải Ngải.

Không ngờ người đến nhanh như vậy.

Khi Bùi Dĩ Thành đến, người phụ nữ phát điên đó đã bị quản lý khu trục xuất đi rồi, bà ta đã lén lút trốn dưới gầm xe của người khác để vào, ban quản lý khu vực bày tỏ lời xin lỗi, sau này sẽ chú ý hơn về vấn đề này.

Chỉ là bé Ngải Ngải thật sự đã bị dọa sợ, cứ rúc vào lòng Hạ Lạc, không nói một lời, ánh mắt cũng không dám tiếp xúc với người lớn.

Khi Bùi Dĩ Thành ôm bé qua, cơ thể nhỏ bé của bé vẫn run rẩy nhẹ: “Ngải Ngải, không sao đâu, bố về rồi.” “Bố.” Bé Ngải Ngải cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, cả người cố gắng chui vào lòng Bùi Dĩ Thành.

“Bảo bối, không sao đâu.” Bùi Dĩ Thành rảnh một tay, nắm tay Hạ Lạc: “Hôm nay có phải bị dọa sợ rồi không?” “Dĩ Thành, người phụ nữ kia anh đã gặp chưa?

Rốt cuộc là chuyện gì thế này?” “Tối nay anh sẽ nói với em.” Bùi Dĩ Thành thầm chỉ vào bé Ngải Ngải.

Bé Ngải Ngải bị dọa thảm thiết, Bùi Dĩ Thành và Hạ Lạc luôn ở bên cạnh bé, dỗ dành rất lâu mới khiến bé ngủ.

Bùi Dĩ Thành nắm tay Hạ Lạc ra ban công, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Bùi Dĩ Thành, trong lòng Hạ Lạc cũng có một dự cảm không lành: “Bùi Dĩ Thành, có phải là tin tức không tốt không?” “Lạc Lạc, anh cũng là hai ngày trước mới điều tra được tin tức, người phụ nữ hôm nay đến tìm rất có khả năng là mẹ ruột của Ngải Ngải.” “Cái gì?” Hạ Lạc kích động đứng dậy.

“Em đừng vội, chỉ là có thể thôi, anh trước đây đã nói với em là đang tìm mẹ ruột của Ngải Ngải, chính là mấy ngày trước mới điều tra được tin tức, người phụ nữ đó mấy năm nay vẫn luôn tìm con của cô ta, trên mạng cũng khá nổi tiếng, khắp nơi đều là bài đăng của cô ta, anh có một người anh em cũng tình cờ quan tâm, phát hiện đứa bé của cô ta bằng tuổi Ngải Ngải, ngay cả ngày sinh cũng giống nhau, cô ta còn biết vết bớt trên người Ngải Ngải.” “Chính là vết bớt giống Ngải Ngải và con sao?” “Đúng vậy, anh em của anh đã đi hỏi thăm, cô ta biết tất cả mọi thứ, bây giờ chỉ thiếu một xét nghiệm ADN là có thể hoàn toàn xác nhận.” Hạ Lạc hít sâu một hơi: “Bùi Dĩ Thành, anh có phải không muốn Ngải Ngải nhận người phụ nữ đó không?” “Lạc Lạc, anh biết anh có thể hơi tàn nhẫn, nhưng anh thật sự không muốn phá vỡ cục diện bình yên hiện tại, Ngải Ngải đã coi em là mẹ ruột rồi, bây giờ đột nhiên lại có thêm một người nữa, anh thật sự không muốn chút nào.” Trái tim Hạ Lạc vừa chua xót vừa nghẹn ngào, suy nghĩ của cô thật ra cũng giống Bùi Dĩ Thành, càng ở bên Ngải Ngải, tình cảm cô dành cho Ngải Ngải càng sâu đậm, cô đương nhiên hy vọng Ngải Ngải cả đời chỉ gọi cô là mẹ.

Nhưng cô cũng đã từng mất con, biết làm mẹ thì tâm trạng đau xót đến mức nào.

Cô không thể làm trái lương tâm mình, coi như không có chuyện gì xảy ra.

“Bùi Dĩ Thành.” Hạ Lạc nhìn Bùi Dĩ Thành.

Bùi Dĩ Thành không muốn nhìn đôi mắt tràn đầy ai oán của Hạ Lạc: “Lạc Lạc, chuyện này cứ để anh xử lý là được rồi.” “Dĩ Thành, em cũng đã mất con của em, em biết mất con là tư vị gì, em vừa nãy em thấy trạng thái tinh thần của người phụ nữ đó có chút không tốt, nếu có thể, xin hãy cứu người phụ nữ đó.” Ngoài ra, Hạ Lạc không nói thêm gì nữa.

Đôi mắt của người phụ nữ đó, khiến cô không thể thản nhiên bỏ qua mọi thứ, trái tim cô đau đớn.

“Lạc Lạc.” “Dĩ Thành, Ngải Ngải bây giờ còn nhỏ, nhiều chuyện không hiểu, nhưng nếu một ngày nào đó bé biết mẹ ruột của mình vẫn luôn tìm bé, mà chúng ta lại chọn che giấu bé, em không biết lúc đó bé có thể chấp nhận được không, có thể không oán trách chúng ta không.” “Người phụ nữ đó nếu chỉ muốn nhận Ngải Ngải, anh không có ý kiến lớn như vậy, anh sợ cô ta muốn quá nhiều.” Đến lúc đó, lấy danh nghĩa “muốn cho đứa bé một gia đình trọn vẹn”, mạnh mẽ xen vào giữa họ, họ giữa họ lại phải làm sao.

Anh không muốn dây dưa với người phụ nữ khác, quá đau đầu.

Hạ Lạc chỉ cảm thấy một hơi thở suýt nữa không lên được, lườm Bùi Dĩ Thành một cái: “Anh có phải quá tự luyến rồi không, người ta chưa chắc đã có ý gì với anh đâu.” “Nhưng có khả năng đó không phải sao?” “Ồ, người ta nói phu thê một đêm không ân ái, chẳng lẽ anh đối với người ta có ý nghĩ gì đó không nên có sao.” “Hạ Lạc Lạc, lúc này em còn đùa với anh.” Hạ Lạc thu lại nụ cười trên mặt, đối với quá khứ của Bùi Dĩ Thành và người phụ nữ đó, cô không phải không để tâm một chút nào, nhưng Bùi Dĩ Thành còn có thể chấp nhận một cô gái đầy vết nhơ như cô, cô tự nhiên sẽ không đi chấp nhặt những chuyện đó nữa.

Bây giờ điều quan trọng nhất là phải xác nhận người phụ nữ đó rốt cuộc có phải là mẹ ruột của Ngải Ngải không: “Dĩ Thành, cách xử lý của anh như vậy là không đúng đâu, anh có biết không?

Anh không thể giấu Ngải Ngải cả đời được, nếu mẹ ruột của Ngải Ngải vì Ngải Ngải mà phát điên, tinh thần bất thường, hai chúng ta có thể yên tâm sống cả đời được không?

Hơn nữa, người phụ nữ đó cũng chưa chắc đã là mẹ ruột của Ngải Ngải, không phải vẫn chưa xét nghiệm sao?” Bùi Dĩ Thành có dự cảm rất không lành: “Em lẽ nào không cảm thấy Ngải Ngải và người phụ nữ đó trông rất giống nhau sao?

Đặc biệt là đôi mắt đó.” “Em còn cảm thấy Ngải Ngải giống em mà.” Hạ Lạc cãi lại.

“Hạ Lạc Lạc.” “Em nói thật đấy, vết sẹo không nói lên điều gì cả.

Em và Ngải Ngải đều có vết bớt giống nhau, cứ kiểm tra đi.

Kiểm tra xong mọi người đều yên tâm, trốn tránh chẳng giải quyết được vấn đề gì đâu.” Bùi Dĩ Thành vẫn im lặng, Hạ Lạc lại cười, “Được rồi, anh không cần lo cho em đâu.

Em sớm đã coi Ngải Ngải như con ruột của mình rồi.

Chỉ cần con bé chịu gọi em một tiếng mẹ, thì em chính là mẹ.

Có thêm một người yêu thương Ngải Ngải, thật ra chưa chắc đã là chuyện xấu.”Bùi Dĩ Thành chấp nhận đề nghị của Hạ Lạc, sai người lấy tóc của người phụ nữ kia và tóc của Tiểu Ngải Ngải, rồi tự mình tìm đến người bạn thân.

Anh đưa người đến phòng thí nghiệm ngay trong đêm và đích thân giám sát quá trình.“Bùi Dĩ Thành, mày không đến nỗi vậy chứ?

Tao với mày quan hệ thế nào mà mày còn không tin tao?

Cứ phải tự mình canh chừng tao làm việc, mày cứ nhìn thế, tao làm gì cũng không thoải mái.” Người bạn thân Phương Thiên Lăng trêu chọc.“Nói nhiều thế làm gì, tao ở đây có ảnh hưởng gì đến mày đâu.” Sau khi trải qua vụ Lạc Tinh ăn cắp trộm, Bùi Dĩ Thành thật sự không còn tin tưởng ai nữa, đặc biệt là chuyện liên quan đến cô con gái bảo bối của mình, anh không muốn xảy ra bất kỳ sơ suất nào dù chỉ là nhỏ nhất.

Anh đã nghiên cứu kỹ lưỡng đoạn phim giám sát.

Người phụ nữ năm xưa ôm đứa bé đến cửa nhà họ Bùi, không phải là người phụ nữ đang xuất hiện lúc này, tự xưng là mẹ ruột của Ngải Ngải.

Chuyện này thực sự có quá nhiều điểm đáng ngờ.

Gần đây anh cảm thấy thấp thỏm không yên, cứ như thể mình đang mắc kẹt trong một cái bẫy khổng lồ, không thể thoát ra được.“Tao đây chẳng phải lo lắng cho vợ mày không có mày, lại mất ngủ luôn sao.” “Ít nói nhảm thôi, làm việc nhanh đi.” “Mày đúng là đồ vô nhân tính!

Mấy ngày nay tao toàn phải tăng ca, khó khăn lắm mới được nghỉ một ngày, vậy mà mày lại bắt tao làm quần quật.” “Không thiếu thù lao cho mày đâu.” “Mẹ kiếp, lão tử thiếu mấy đồng tiền của mày à?

Lão tử là người thiếu tiền sao?” Phương Thiên Lăng nổi giận.

Bùi Dĩ Thành trợn trắng mắt, vắt chéo chân ngồi một bên uống cà phê, vừa uống vừa nhâm nhi.

Đến gần sáng, báo cáo đã được hoàn thành.

Bùi Dĩ Thành nhìn báo cáo, hít sâu một hơi, rồi lại hít sâu một hơi, mãi vẫn không thể bình tĩnh lại được.“Sao mày lại có cái biểu cảm kinh dị thế kia?

Biết ai là người cùng mày ‘một đêm phong lưu’ năm đó, khó chấp nhận đến vậy à?” Báo cáo cho thấy Bùi Ngải và người phụ nữ kia đúng là mẹ con ruột.“Chắc chắn không nhầm chứ?” “Nhầm thế nào được, tao chuyên làm cái này mà, được không hả?

Nếu tao mà phạm lỗi sơ đẳng như thế, tao chặt đầu đến gặp mày đấy.” Phương Thiên Lăng tức đến mức nhảy dựng lên, không ngờ lại có người nghi ngờ trình độ chuyên môn của mình.

Chương 2080

Bùi Dĩ Thành vỗ vai cậu ta, “Cảm ơn nhé, bạn hiền.” Phương Thiên Lăng thu lại nụ cười trên mặt, “Ê, mặt mày xanh xao thế, có sao không?” “Không sao, tao đi đây.”Đêm đó Hạ Lạc mất ngủ, sau khi đưa Tiểu Ngải Ngải đến nhà trẻ thì cứ như người mất hồn, liên tục nhìn chằm chằm vào điện thoại chờ cuộc gọi của Bùi Dĩ Thành.

Bùi Dĩ Thành từng nói, nhanh nhất là sáng sớm sẽ có kết quả.

Thế nhưng đợi mãi, anh vẫn không gọi, cô thật sự không kìm được bèn gọi lại cho anh.

Vừa gọi xong, cô nghe thấy tiếng chuông cửa, Bùi Dĩ Thành đang ở hành lang thay giày.

Hạ Lạc chạy đến, mắt mong chờ nắm lấy cánh tay Bùi Dĩ Thành, “Thế nào rồi anh?” Bùi Dĩ Thành ôm Hạ Lạc đi về phía ghế sofa, Hạ Lạc nghe tim mình đập thình thịch, còn hoảng loạn hơn cả lúc ban đầu biết mình là con ruột của vợ chồng nhà họ An.“Lạc Lạc, đúng là mẹ ruột của Ngải Ngải, đã kiểm chứng rồi.” “Vậy à, thật ra cũng tốt.” Hạ Lạc miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.“Không muốn cười thì đừng cười, anh hiểu tâm trạng của em.

Anh cũng không hy vọng người phụ nữ đó là mẹ ruột của Ngải Ngải.”“Anh cũng đừng như vậy, em thấy người đó chỉ là tính tình hơi nóng nảy một chút thôi, thật ra nhìn ra được chắc là người có giáo dưỡng tốt lắm, chắc không đến nỗi tệ đâu.” “Có giáo dưỡng thì ích gì.” “Bùi Dĩ Thành, anh bình tĩnh một chút, nghĩ xem giải quyết chuyện này thế nào là tốt nhất cho Ngải Ngải.” “Anh vẫn đang suy nghĩ, hai ngày nữa sẽ đi tìm người phụ nữ đó nói chuyện rõ ràng.” Bùi Dĩ Thành nói.

Hạ Lạc tựa vào người Bùi Dĩ Thành, “Dù anh đưa ra quyết định gì, em cũng sẽ ủng hộ anh.” “Lạc Lạc ngốc, lúc nào cũng thích nghĩ cho người khác, không biết nghĩ thêm cho bản thân một chút.

Lúc này anh mong em ích kỷ một chút thì hơn.” “Nếu em không có kinh nghiệm mất con gái, nếu em không nhìn thấy cảnh người phụ nữ đó phát điên phát dại vì tìm con, có lẽ em sẽ nhẫn tâm.

Nhưng nhìn thấy rồi, em không làm được.” “Anh hiểu em.” Hai người bàn bạc cả ngày ở nhà xem giải quyết chuyện này thế nào, còn chưa đến giờ đón Tiểu Ngải Ngải thì đã nhận được điện thoại từ nhà trẻ, nói rằng Tiểu Ngải Ngải đã bị người khác đưa đi.

Cả hai đâu còn ngồi yên được nữa, vội vàng lái xe đến nhà trẻ.Hiệu trưởng và giáo viên chủ nhiệm đều đứng đó với vẻ mặt hoảng loạn, Bùi Dĩ Thành nổi trận lôi đình, “Chuyện gì vậy?

Một đứa trẻ lành lặn sao lại bị người khác đưa đi mất?

Mấy cô giáo mấy người rốt cuộc làm việc kiểu gì vậy hả?” Hạ Lạc kéo Bùi Dĩ Thành lại, ra hiệu cho anh đừng kích động, kích động cũng không giải quyết được vấn đề gì.

“Cô Vương, rốt cuộc là chuyện gì vậy ạ?” “Chuyện là thế này ạ, camera giám sát cho thấy, vào giờ nghỉ trưa có một người phụ nữ giả dạng nhân viên vệ sinh đi vào phòng nghỉ của các bé, thẳng tiến đến chỗ bé Bùi Ngải rồi lén lút đưa bé ra ngoài bằng xe chở rác.

Đây là sơ suất của tôi, lúc đó tôi đi vệ sinh, là do tôi không trông coi cẩn thận, xin lỗi ông Bùi.” “Mấy người tự xưng là nhà trẻ tinh anh, bảo an từ lúc nào lại tệ hại như vậy?

Nhiều đứa trẻ như thế mà chỉ có một mình cô chủ nhiệm chịu trách nhiệm trông coi sao?

Cô đi vệ sinh một lát là đã để người ta đưa trẻ đi mất, đây là nhà trẻ kiểu gì vậy?” Hiệu trưởng cũng vội vàng nói: “Ông Bùi, thật sự xin lỗi, tôi xin lỗi ngài.

Người của chúng tôi đã đi truy tìm rồi, tin rằng rất nhanh sẽ tìm thấy bé Bùi Ngải.” “Mấy người nghĩ tôi có thể tin lời mấy người sao?”Hạ Lạc vẫn nắm tay Bùi Dĩ Thành, cô bình tĩnh hơn anh rất nhiều, “Thưa hiệu trưởng, xin cho tôi xem camera giám sát.” Là một người phụ nữ đưa đi.

Nếu là mẹ ruột của Ngải Ngải đưa con bé đi thì tin rằng Tiểu Ngải Ngải sẽ không gặp nguy hiểm gì.

“Vâng, mẹ của Ngải Ngải, ông Bùi, hai vị đi theo tôi đến phòng kỹ thuật.” Từ đoạn phim giám sát, Ngải Ngải quả thực đã bị người phụ nữ tự xưng là mẹ ruột của bé đưa đi.

Bùi Dĩ Thành và Hạ Lạc đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng đồng thời lại lo lắng, tinh thần của người phụ nữ kia trông không được bình thường cho lắm, nhỡ mà dọa Tiểu Ngải Ngải sợ thì gay go.

Bùi Dĩ Thành kéo Hạ Lạc ra khỏi nhà trẻ, thẳng tiến đến khách sạn mà người phụ nữ kia đang ở.

Khi Tiểu Ngải Ngải tỉnh lại, con bé thấy mình đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ, trước mắt là một cô dì rất xinh đẹp, cứ nhìn chằm chằm vào con bé mà cười, cười đến nỗi con bé cảm thấy không ổn chút nào.

Dường như có chút quen thuộc, nhưng con bé không nhớ đã gặp cô ta ở đâu.

Con bé co người lại, yếu ớt hỏi: “Cô là ai?”“Ngải Ngải, con tên Bùi Ngải đúng không?” Cố Lê mỉm cười dịu dàng, con bé này lớn lên thật đáng yêu, vừa nghĩ đây là con mình, cô ta hận không thể dành tất cả sự dịu dàng cho con bé.

“Con không nói cho cô biết đâu, con muốn tìm ba mẹ con, con không muốn ở đây.” Tiểu Ngải Ngải muốn xuống giường.

Cố Lê lập tức giữ chặt thân hình nhỏ bé của con bé, nhẹ nhàng vuốt đầu Bùi Ngải, “Ngải Ngải ngoan, cô không làm hại con đâu, cô là mẹ con.” Tiểu Ngải Ngải trừng lớn mắt, đơ người ra ba giây, rồi gầm lên: “Cô nói linh tinh, cô không phải mẹ con, con có mẹ rồi!” “Ngải Ngải, đó không phải mẹ ruột của con, cô mới là người đã sinh ra con, là mẹ ruột của con.” Nhiều chuyện, Tiểu Ngải Ngải tự mình hiểu rõ, con bé biết rất rõ Hạ Lạc không phải mẹ ruột của mình.

Con bé bướng bỉnh mím môi, “Không phải, con không muốn, con chỉ muốn có một mình mẹ Hạ Hạ thôi.” “Mẹ Hạ Hạ?

Là người hôm đó ôm con sao?” Tiểu Ngải Ngải kêu to: “Cô chính là người hôm đó ở cửa nhà con muốn cướp con đi phải không?

Cô thật xấu xa, cô là người xấu!”“Ngải Ngải, người phụ nữ kia căn bản không phải mẹ con, cô mới là mẹ con, cô là người đã sinh ra con.

Mẹ xin lỗi con, mẹ đã làm mất con, con yên tâm, bây giờ mẹ có thể khiến con sống tốt đẹp, con đi với mẹ được không, mẹ sẽ đưa con ra nước ngoài sống.” Cố Lê ôm chặt lấy Tiểu Ngải Ngải.

Tiểu Ngải Ngải ghét người lạ ôm mình, đặc biệt đây lại là một người phụ nữ xấu xa muốn cướp con bé, con bé kích động đánh đấm lung tung, “Không muốn, con không muốn, con không muốn!

Con muốn ở cùng ba mẹ con, cô đi đi, cô là người xấu, cô là người xấu!” Lời nói của Tiểu Ngải Ngải như những mũi kim đâm vào người Cố Lê, Cố Lê vừa lau nước mắt, vừa giải thích lại: “Ngải Ngải, cô là mẹ con.” “Không muốn, con không muốn cô làm mẹ con, cô không phải!” Tiểu Ngải Ngải khóc òa.

Con bé chỉ muốn một mình mẹ Hạ Hạ làm mẹ mình, những người khác đều không muốn, con bé không muốn chia xa mẹ Hạ Hạ, cũng không muốn chia xa ba.

Nhưng Cố Lê vẫn mặc kệ, ôm chặt Tiểu Ngải Ngải vào lòng, giọng trầm xuống, “Cô chính là mẹ con, đây là điều không thể thay đổi.” Tiểu Ngải Ngải giãy dụa không thoát ra được, bèn cắn thẳng vào cổ Cố Lê, nhưng con nít vẫn có lòng thiện lương, cắn một cái rồi lại buông ra, nói tiếp: “Cô bỏ con ra, không thì con cắn cô thật đó!” “Ngải Ngải, mẹ là mẹ con mà, mẹ thật sự là mẹ con, mẹ đưa con đi được không, con đừng bỏ mẹ một mình, mẹ một mình rất cô đơn.” Tiểu Ngải Ngải không còn do dự nữa, hung hăng cắn xuống người Cố Lê, nhưng Cố Lê cũng không ngăn cản, mặc kệ Tiểu Ngải Ngải cắn thế nào, cô ta cũng không buông tay.Tiểu Ngải Ngải tức đến phát điên, cổ Cố Lê bị cắn trực tiếp chảy máu.

Tiểu Ngải Ngải chỉ thấy miệng mình toàn mùi tanh của máu, vừa mở mắt đã thấy một cái lỗ máu trước mặt.

Trong chốc lát con bé sợ hãi tột độ, khóc càng dữ hơn, rồi từ từ buông miệng ra.

“Bảo bối, đừng khóc, mẹ không sao đâu, mẹ biết mấy năm nay mẹ không xuất hiện, không chăm sóc con, con với mẹ không thân thiết.

Nhưng mẹ đảm bảo, sau này mẹ nhất định sẽ đối xử với con thật tốt, thật tốt.” Tiểu Ngải Ngải giãy giụa loạn xạ, Cố Lê chỉ có thể an ủi.

Một thoáng giãy giụa này khiến mặt Cố Lê cũng dính máu tươi, cả người cô ta máu me be bét.

Tiểu Ngải Ngải càng khóc thét lên.

Cố Lê đau lòng vô cùng, nhưng cô ta không có kinh nghiệm dỗ trẻ con, căn bản không biết làm thế nào để xoa dịu cảm xúc của con bé.

Dù cô ta nói gì đi nữa, Tiểu Ngải Ngải vẫn cứ suy sụp, khóc không ngừng.

Khi Bùi Dĩ Thành và Hạ Lạc dẫn bảo vệ xông vào, chỉ thấy Tiểu Ngải Ngải đang co ro trong góc tường, khóc đến toàn thân run rẩy, trên người dính máu của Cố Lê, trông thật đáng sợ.

Còn Cố Lê thì cũng ngồi bệt dưới đất, đối mặt với Tiểu Ngải Ngải.

Hạ Lạc và Bùi Dĩ Thành đều đau lòng xót xa, thiên thần nhỏ của họ từ trước đến nay luôn là một nàng công chúa lạc quan vui vẻ, chưa bao giờ thảm hại như bây giờ.

Chương 2081

Bùi Dĩ Thành khản giọng gọi, “Ngải Ngải.” Hạ Lạc cũng gọi: “Ngải Ngải.” Nhưng dù hai người gọi thế nào, Tiểu Ngải Ngải cũng không có phản ứng gì.Bùi Dĩ Thành sợ chết khiếp, bước dài đến, ôm Tiểu Ngải Ngải lên, “Ngải Ngải, không sao rồi, ba đến rồi.” “Là ba, con an toàn rồi, ba đến rồi.” Mắt Tiểu Ngải Ngải động đậy, rồi đột ngột ôm chặt lấy Bùi Dĩ Thành, lại khóc toáng lên, “Ba ơi, ba của con, con muốn ba!” “Không sao rồi, không sao rồi.” Bùi Dĩ Thành nhìn vết máu trên người con gái, trực tiếp gầm lên với Cố Lê đang ngồi bệt dưới đất: “Cô cái đồ đàn bà điên này, cô đã làm gì con bé hả?” Cố Lê từ từ đứng dậy, cũng với vẻ mặt bi thương, hai mắt trống rỗng lắc đầu, “Tôi không có, tôi chỉ muốn đưa con bé đi thôi, con bé là con gái tôi mà.” Bùi Dĩ Thành lúc này mới nhìn rõ, cổ Cố Lê đã bị cắn bị thương, vết máu đã đông lại, nhưng vẫn rất đáng sợ.

Chẳng qua sự thảm hại của Cố Lê không làm Bùi Dĩ Thành mảy may xúc động, “Chưa được tôi thừa nhận thì nó không phải con gái cô.

Bao nhiêu năm nay cô đã đi đâu làm gì?

Giờ mới đến tìm con gái, muộn rồi!” “Tôi có thể giải thích mà, tôi không tìm được con tôi chứ, tôi vẫn luôn cố gắng tìm kiếm, tôi thật sự đã rất cố gắng, tôi đã cố gắng mấy năm rồi.” “Toàn là lời bao biện.”“Mẹ Hạ Hạ, con muốn mẹ Hạ Hạ.” Tiểu Ngải Ngải vẫn khóc thút thít.

Hạ Lạc không nhìn Cố Lê, mà ôm Tiểu Ngải Ngải vào lòng, “Bảo bối không sao rồi, mẹ Hạ Hạ ở đây mà.” “Cô ta nói cô ta là mẹ con, con không muốn… cô ta làm mẹ con, con chỉ muốn mẹ, mẹ đừng bỏ con, mẹ Hạ Hạ.” Tiểu Ngải Ngải nước mắt giàn giụa nói.

Hạ Lạc đau lòng dựa trán vào trán Tiểu Ngải Ngải, “Mẹ sẽ mãi mãi là mẹ của con, mẹ tuyệt đối sẽ không bỏ rơi con.” “Mẹ không được lừa con đâu nha mẹ.” Tiểu Ngải Ngải lặp đi lặp lại để xác nhận.

“Mẹ sẽ không lừa Ngải Ngải đâu, mãi mãi không.” “Mẹ, con yêu mẹ, con chỉ muốn mẹ thôi.” Bùi Dĩ Thành nhìn Cố Lê từ trên cao, ác nghiệt nói: “Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng.

Nếu lần sau cô còn dám đưa Tiểu Ngải Ngải ra khỏi trường học như thế này nữa, tôi sẽ không tha cho cô đâu.” Vai Cố Lê run lên, nhưng cô ta vẫn ngẩng đầu, “Dựa vào cái gì chứ, đây là con của tôi, anh trả lại cho tôi!” “Dựa vào cái gì mà trả cho cô?

Chỉ dựa vào việc cô sinh ra nó sao?

Đây là đứa trẻ tôi nuôi lớn, chẳng liên quan nửa xu nào đến cô!” “Không thể nào, ông Bùi, đây là con của tôi, tôi nhất định phải đưa con bé đi.

Đứa trẻ nhất định phải ở bên cạnh tôi, người bạn gái của anh tôi sẽ không thừa nhận, càng không giao con tôi vào tay cô ta, tôi không cho phép.” Cố Lê cố chấp nói.

“Nói chuyện viển vông, chỉ cô mà cũng xứng tranh con với tôi sao?” “Ông Bùi, anh không thể như vậy, Ngải Ngải là con của tôi.” Bùi Dĩ Thành còn chưa nói gì, Tiểu Ngải Ngải đã kích động gào lên: “Con không phải, con không phải con của cô, mẹ con tên Hạ Lạc, ba con tên Bùi Dĩ Thành, con căn bản không quen cô!”Nghe cốt nhục của mình bài xích mình đến vậy, Cố Lê đau lòng tột độ, nước mắt tuôn rơi xối xả.

“Ngải Ngải, mẹ thật sự là mẹ của con.” “Con không muốn, con không muốn, con không muốn!” Tiểu Ngải Ngải kịch liệt phản đối, cái đầu lắc như trống bỏi.

Hạ Lạc nhận ra con bé lại run rẩy, vội vàng hôn lên má Tiểu Ngải Ngải, “Bảo bối đừng sợ, ba mẹ tuyệt đối sẽ không bỏ rơi con, ba mẹ muốn con vui vẻ, không ai có thể ép buộc con làm gì, đừng sợ.” Tiểu Ngải Ngải áp vào ngực Hạ Lạc, nhắm mắt, lặng lẽ rơi lệ.

Hạ Lạc nhìn Tiểu Ngải Ngải bị hành hạ thành ra thế này, thật sự không còn chút thiện cảm nào với người phụ nữ tên Cố Lê kia nữa.

Trước đó cô còn thấy cô ta thật đáng thương, nhưng nếu cô ta khiến một đứa trẻ có cảm xúc như thế này, thì cô ta không phải là một người mẹ đủ tư cách.

Đối với trẻ con, sao có thể thẳng thừng như vậy, trẻ con có chấp nhận được không?

Lần đầu tiên trực tiếp ra tay cướp, lần thứ hai còn quá đáng hơn, trực tiếp đến nhà trẻ trộm đứa bé ra ngoài.

Cả hai lần đều không chú ý đến phương pháp của mình, để lại bóng ma trong tâm hồn trẻ thơ.

Giao Tiểu Ngải Ngải vào tay một người như vậy, Hạ Lạc thật sự không yên tâm.“Thưa cô, dù cô đã sinh ra Ngải Ngải, nhưng cũng cần chú ý đến phương pháp.

Cô không thể đối xử với một đứa trẻ như vậy, con bé còn nhỏ, không thể chấp nhận được thủ đoạn của cô.” “Chuyện này liên quan gì đến cô, tôi không cần cô dạy dỗ tôi.

Cô đừng tưởng con bé bây giờ gọi cô là mẹ thì cô nghĩ nó thật sự là con của cô.

Đây là con của tôi, chẳng liên quan một xu nào đến cô!” Cố Lê lộ vẻ hung dữ, giọng điệu càng thêm gay gắt.

Hạ Lạc cảm thấy, khí chất hung hăng đôi khi toát ra từ Tiểu Ngải Ngải thật sự giống hệt với Cố Lê.

“Ngải Ngải đã gọi tôi một tiếng mẹ Hạ Hạ, thì tôi có nghĩa vụ bảo vệ con bé.

Tôi sẽ không giao Ngải Ngải cho một người như cô.” “Cô câm miệng cho tôi, chuyện của gia đình ba người chúng tôi không cần cô xen vào!” Cố Lê gầm lên.

Gia đình ba người.

Người phụ nữ trơ trẽn.

Bùi Dĩ Thành tức đến phát điên, lập tức đứng chắn trước mặt Hạ Lạc, nghiệt ngã nói: “Cố Lê, tôi niệm tình cô đã sinh ra Ngải Ngải nên không chấp nhặt chuyện hôm nay với cô.

Nếu cô còn dám vũ nhục người phụ nữ của tôi nữa, tôi sẽ khiến cô không yên thân đâu!” Cố Lê run lên một cái, cô ta sợ ánh mắt của người đàn ông này, “Bùi Dĩ Thành, đứa trẻ cần tôi, tôi là mẹ của đứa trẻ mà, người khác không thể thay thế vị trí của tôi, điều này không công bằng với tôi.” “Chuyện trên đời này vốn dĩ chẳng có công bằng nào cả, đừng có nói với tôi về công bằng.”Bùi Dĩ Thành không thèm để ý đến Cố Lê nữa, ôm vai Hạ Lạc chuẩn bị rời đi.

Cố Lê vội vàng, hôm nay cô ta khó khăn lắm mới tìm được cơ hội đưa Ngải Ngải ra ngoài, lần sau họ đã có phòng bị rồi, cô ta đoán là sẽ không thể gặp được con gái nữa.

Con gái của cô ta.

Cô ta chỉ vừa ôm được một lúc thôi, đã sắp mất rồi.

Cố Lê chộp lấy đùi Hạ Lạc, khóc cầu xin: “Cầu xin cô, trả lại con gái cho tôi.” Hạ Lạc lập tức dừng lại, cúi đầu nhìn người phụ nữ mặt đầy máu, thảm hại đến không thể tả.

Không hiểu sao, trái tim cô lại quặn thắt đau đớn.

Cô vô thức làm dịu giọng, "Cô đừng như vậy, Ngải Ngải hôm nay bị kích động rồi, chúng tôi phải đưa con bé về thôi.

Nếu cô thật sự muốn tốt cho con bé, thì đừng cản chúng tôi.

Cô mau đi xử lý vết thương của mình đi, hãy yêu quý bản thân mình một chút." "Tôi không có gì cả, tôi chỉ còn mỗi đứa con gái này thôi, cầu xin cô trả lại con bé cho tôi." "Cố Lê, buông tay." Bùi Dĩ Thành lạnh lùng nói.

"Ông Bùi, anh và cô tiểu thư này sau này sẽ có con của riêng mình, hà tất gì cứ phải giữ Ngải Ngải chứ?

Anh trả Ngải Ngải lại cho tôi, khi nào anh muốn gặp Ngải Ngải, tôi đảm bảo lúc nào cũng được, tôi sẽ không ngăn cản anh đâu." Người phụ nữ này thật có dã tâm lớn, vừa đến đã muốn tranh giành quyền nuôi dưỡng Ngải Ngải với anh, "Chuyện này không có chỗ để thương lượng, đứa trẻ nhất định phải ở bên cạnh tôi." Nếu người phụ nữ này ngay từ đầu thể hiện tốt, và hợp tác với anh một cách đàng hoàng, có lẽ anh sẽ cho phép cô ta gặp Tiểu Ngải Ngải bất cứ lúc nào.

Nhưng thái độ của cô ta quá tệ hại, Tiểu Ngải Ngải ở cùng cô ta tuyệt đối không an toàn, cô ta có thể lén lút đưa con bé đi bất cứ lúc nào.

Ngải Ngải từ nhỏ đã lớn lên cùng anh, không chỉ Ngải Ngải không thể thiếu anh, mà anh cũng không thể thiếu đứa bé lanh lợi này.Tiểu Ngải Ngải sốt ruột, sợ bị Cố Lê đưa đi, lại bắt đầu khóc.

Nhưng lần này không phải là nước mắt tuôn rơi, mà là nước mắt cứ thế chảy xuống, bĩu môi đáng thương nói với ba: "Ba ơi, mẹ Hạ Hạ, con không đi đâu, con muốn ở với ba mẹ, ở cùng ba mẹ." Hạ Lạc nhìn dáng vẻ đáng thương của Tiểu Ngải Ngải mà cũng rơm rớm nước mắt, “Ngải Ngải, đừng sợ.” “Mẹ ơi, chúng ta đi mau, chúng ta đi mau, Ngải Ngải không muốn ở đây.” Tiểu Ngải Ngải từ đầu đến cuối không dám nhìn Cố Lê, ra vẻ sợ hãi.

Cố Lê nhìn thấy mà đau lòng, Bùi Dĩ Thành đã hết kiên nhẫn, trở nên vô cùng bực bội, “Tôi nói lần cuối cùng, buông tay, nếu không cả đời này cô đừng hòng gặp lại Ngải Ngải.” Cố Lê sợ hãi lập tức rụt tay lại.

Bùi Dĩ Thành hừ lạnh một tiếng, dẫn Hạ Lạc và Tiểu Ngải Ngải rời đi.

Hạ Lạc không kìm được ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy Cố Lê vẫn thảm hại ngồi tại chỗ, cả người ánh mắt ngây dại, trông thật đáng thương.

Chương 2082

Hạ Lạc thở dài một hơi trong lòng, nhìn vẻ tức giận vẫn chưa tan trên mặt Bùi Dĩ Thành, cuối cùng cũng không nói gì.

Hôm nay Tiểu Ngải Ngải chắc là thật sự bị dọa sợ rồi, lên xe đã cuộn tròn trong lòng Hạ Lạc mà ngủ.

Nhưng không lâu sau, Hạ Lạc phát hiện người con bé nóng ran.

“Dĩ Thành, người Ngải Ngải nóng ran, hình như là sốt rồi.” Bùi Dĩ Thành lập tức quay đầu xe, “Vậy chúng ta đến bệnh viện trước, khám bác sĩ xong rồi về nhà.”Tiểu Ngải Ngải chỉ là bị kích động, không có gì đáng ngại, uống một ít thuốc hạ sốt rồi về.

Về đến nhà, Tiểu Ngải Ngải vẫn đang ngủ say, sắc mặt tái nhợt đáng sợ, quầng mắt và khóe miệng thì hơi thâm tím, làn da không hồng hào như ngày thường chút nào.

Bùi Dĩ Thành trông chừng con bé không chớp mắt, chỉ cần con bé nhíu mày hay tỏ vẻ bất an là anh lập tức vỗ nhẹ lưng con bé.

Tiểu Ngải Ngải ngủ một mạch đến mười một giờ đêm.

Khi tỉnh dậy, mắt vẫn còn đỏ hoe và sưng húp, Bùi Dĩ Thành đau lòng vô cùng.

Hạ Lạc nhìn hai cha con như vậy cũng xót xa.

“Ngải Ngải, đói chưa con?

Mẹ làm sườn xào chua ngọt cho con rồi, bỏ nhiều giấm lắm đó.” Tiểu Ngải Ngải vươn tay về phía Hạ Lạc, “Mẹ ơi, ôm ôm.” Hạ Lạc lại ôm lấy con bé, hôn lên trán, mũi, má, và cả cổ con bé.

Tiểu Ngải Ngải thấy nhột, co người lại, rồi cười khanh khách.

“Đi ăn cơm được không?” “Dạ được, con đói từ lâu rồi ạ.” Hạ Lạc vừa đưa Tiểu Ngải Ngải xuống, đã thấy ba mẹ Bùi vội vàng chạy đến.

Tâm trạng của Tiểu Ngải Ngải vốn đã bình phục, nhưng nhìn thấy ông bà, con bé lại bùng phát cảm xúc ngay lập tức.“Bà nội, ông nội.” Con bé khóc thét lên thảm thiết, như thể phải chịu đựng nỗi oan ức tày trời.

Lục Tử Đồng bước nhanh đến, đón Tiểu Ngải Ngải từ trong lòng Hạ Lạc, “Bảo bối nhỏ, đừng khóc, đừng khóc, có ông nội bà nội ở đây rồi.” “Hu hu hu, người phụ nữ xấu xa kia đã bắt con đi, cô ta còn nói là mẹ con, con không muốn người mẹ như vậy, con chỉ muốn mẹ Hạ Hạ thôi, con không muốn cô ta.” “Bảo bối yên tâm, có ông nội bà nội ở đây, không ai có thể cướp bảo bối của bà đi được.

Lát nữa ông nội bà nội đưa con về nhà.” “Mẹ…” Bùi Dĩ Thành còn chưa kịp nói hết câu, Lục Tử Đồng đã trực tiếp cầm điều khiển TV trên bàn trà, ném thẳng về phía Bùi Dĩ Thành.

Bùi Dĩ Thành không tránh, chịu đựng đòn đánh.

Hạ Lạc đứng gần Bùi Dĩ Thành, nhìn rõ khóe mắt anh đã đỏ hoe và sưng húp, bàn tay đang buông thõng bên hông cũng nắm chặt lại.“Không có ai làm ba như anh cả!

Con mình còn không bảo vệ được thì cần anh làm gì chứ?

Sau này Ngải Ngải cứ theo tôi thì hơn!” Lục Tử Đồng mắng xối xả.

“Là lỗi của con.” Tiểu Ngải Ngải thấy Bùi Dĩ Thành bị đánh, ôm chặt Lục Tử Đồng, “Bà nội, không phải lỗi của ba đâu, bà đừng đánh ba, ba sẽ đau.” “Ba con là đồ vô dụng.” “Không phải đâu, ba giỏi lắm, ba lát nữa là tìm thấy con rồi, bà nội đừng đánh ba.” Tiểu Ngải Ngải nắm lấy tay Lục Tử Đồng, sợ Lục Tử Đồng lại ra tay.

Lục Tử Đồng hít một hơi thật sâu, nếu không phải vì đang có Tiểu Ngải Ngải ở đây, không tiện giáo huấn Bùi Dĩ Thành, thì hôm nay bà thật sự muốn đánh cho anh ta một trận ra trò.

"Nếu còn để chuyện như vậy xảy ra lần nữa, anh đừng hòng giữ Tiểu Ngải Ngải bên cạnh mình." "Còn cô nữa, Hạ Lạc, Ngải Ngải gọi cô một tiếng mẹ, cô có trách nhiệm phải bảo vệ con bé thật tốt, yêu thương con bé." Hạ Lạc không ngờ Lục Tử Đồng lại đột nhiên gọi tên mình, lập tức căng thẳng người lại, "Bác gái, con sai rồi, sau này con nhất định sẽ bảo vệ Ngải Ngải thật tốt." Tiểu Ngải Ngải lo lắng, không muốn bà nội mình cũng đánh Hạ Lạc, "Bà nội, không phải lỗi của mẹ Hạ Hạ đâu, con bị người ta đưa đi ở nhà trẻ đó, lúc đó con đang ngủ." Lục Tử Đồng nói Hạ Lạc một câu, rồi không nói thêm gì nữa.

Hạ Lạc mời họ ngồi xuống, "Bác trai, bác gái, con đã nấu cơm xong rồi, hai bác ngồi xuống ăn một chút đi ạ." Bùi Lệ Hành thì ôn hòa, mỉm cười với Hạ Lạc, "Được, Hạ Hạ vất vả rồi." Lục Tử Đồng từ đầu đến cuối đều đen mặt, Hạ Lạc cũng không dám nói lung tung.

Tiểu Ngải Ngải hôm nay cũng không có tinh thần, mềm nhũn nằm trong lòng Lục Tử Đồng, bà nội cho ăn gì thì con bé ăn nấy, ngoan đến lạ.

Lục Tử Đồng vẫn không yên tâm, "Đã đưa con bé đi bệnh viện khám chưa?" "Đã khám rồi ạ, bác sĩ nói con bé chỉ bị hoảng sợ thôi, không có vấn đề gì lớn, nghỉ ngơi một thời gian là ổn."Lục Tử Đồng lại nhăn răng, trừng mắt nhìn Bùi Dĩ Thành và Hạ Lạc một cái, cả hai đều không dám lên tiếng.

"Cái nhà trẻ gì đó, đừng đi nữa, đổi một nhà khác đi.

Ngay cả vấn đề an toàn của trẻ con còn không đảm bảo được thì giữ chúng làm gì.” “Con đang suy nghĩ ạ.” “Thật sự không được thì con bé không cần đi nhà trẻ nữa, tôi sẽ đưa về nhà, giao cho ai tôi cũng không yên tâm.” “Mẹ, con bé không thể rời xa Hạ Lạc, vẫn là ở bên cạnh chúng con thì tốt hơn.” “Ngải Ngải, con muốn về với bà nội, hay ở bên ba và mẹ Hạ Hạ?” Tiểu Ngải Ngải từ từ ngẩng đầu lên, nhìn Lục Tử Đồng, rồi lại nhìn Bùi Dĩ Thành và Hạ Lạc, cuối cùng vẫn khó xử nói: “Con muốn ba và mẹ Hạ Hạ.” Lục Tử Đồng chỉ cảm thấy nghẹn lòng, bà làm bà nội có tốt đến mấy, cũng không thể sánh bằng ba Bùi Dĩ Thành, thậm chí cả người mẹ Hạ Lạc mới quen chưa bao lâu cũng quan trọng hơn bà.

Bùi Lệ Hành biết vợ mình đang khó chịu trong lòng, an ủi: “Cứ để Ngải Ngải ở bên Dĩ Thành thì hơn, con bé đã quen ở đó rồi, đổi chỗ khác lại phải thích nghi một thời gian.” “Đúng vậy đó bà nội, con đổi giường là không ngủ được đâu.” Vừa nói, con bé còn hôn lên má Lục Tử Đồng.

“Con bé này, lại chê bà nội rồi.” Tiểu Ngải Ngải rúc vào lòng Lục Tử Đồng, “Bà nội, không có đâu, con yêu bà nhiều lắm mà.” “Được rồi, bà nội hy vọng con vui vẻ, con muốn ở với ba mẹ thì cứ ở với ba mẹ, bà nội không ép buộc con.” Lục Tử Đồng véo nhẹ mũi Tiểu Ngải Ngải.

“Bà nội tốt nhất!” Vẫn là giọng điệu dỗ dành, nhưng thiếu đi vẻ ngọt ngào như trước.

Mọi người đều rất tự trách.

Sau bữa cơm, Hạ Lạc đưa Tiểu Ngải Ngải lên lầu chơi.

Lục Tử Đồng hỏi thẳng: “Người mẹ kia của Ngải Ngải?

Thật sự đã xác định rồi sao?” “Giấy xét nghiệm huyết thống đã có rồi ạ, là do con nhờ Thiên Lăng làm gấp trong đêm, toàn bộ quá trình con đều tham gia, không thể có chuyện giả được.” “Người phụ nữ đó tình huống thế nào?

Sao đứa trẻ lại được đưa đến bên con?

Điều này chứng tỏ cô ta vẫn luôn biết con là ba của đứa trẻ, sao có thể nói là đã tìm con nhiều năm được, logic này hoàn toàn không hợp lý.” Bùi Lệ Hành nói.

“Tình huống cụ thể thế nào con vẫn chưa biết, vốn dĩ con định hẹn cô ta ra nói chuyện rõ ràng về vấn đề của đứa trẻ, con còn chưa kịp hẹn thì cô ta đã trộm Ngải Ngải đi rồi.” “Con cứ cảm thấy bên trong có gì đó không ổn, không đơn giản như những gì chúng ta thấy bên ngoài.” Bùi Lệ Hành nói.

“Ba, con bây giờ cũng nghĩ như vậy, cứ cảm thấy mọi chuyện ngày càng phức tạp.” “Dù có phức tạp đến đâu, dù đằng sau có âm mưu gì, Ngải Ngải cũng không thể bị người phụ nữ đó đưa đi.

Cô ta là mẹ ruột của Ngải Ngải thì sao chứ?

Đứa trẻ này từ khi sinh ra cô ta chưa từng làm tròn trách nhiệm một ngày nào, dựa vào cái gì mà bây giờ lại đến cướp người, chuyện đó là không thể!” “Mẹ, lập trường của con cũng là như vậy, người phụ nữ kia trông tinh thần không được bình thường cho lắm, có lẽ là có chút bệnh.

Con tuyệt đối sẽ không giao đứa trẻ vào tay cô ta, điểm này mẹ có thể yên tâm.” “Ừ.”Buổi tối, Lục Tử Đồng và Bùi Lệ Hành cũng không rời đi, họ không yên tâm về Tiểu Ngải Ngải.

May mà căn nhà ở đây đủ rộng, mọi người muốn ở thế nào thì ở thế đó.

Tiểu Ngải Ngải tinh thần vẫn không tốt, không lâu sau lại ngủ thiếp đi.

Sau khi Hạ Lạc dùng túi chườm đá chườm mắt cho Bùi Dĩ Thành, cô vẫn luôn ở bên cạnh Ngải Ngải, chỉ cần con bé nhíu mày hay trở mình là cô lập tức nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng con bé.

Lục Tử Đồng nhìn thấy cảnh này, khá hài lòng với Hạ Lạc, cô ấy quả thực đã tận tâm tận lực vì Ngải Ngải.

Chương 2083

Hôm nay bà nổi giận với cô ấy, thật ra không được lý trí cho lắm.

Chuyện xảy ra với Ngải Ngải thực sự là một sự cố ngoài ý muốn, không ai muốn thấy.

Sau khi Ngải Ngải ngủ yên, Lục Tử Đồng gọi Hạ Lạc vào phòng.

Hạ Lạc lo lắng cắn cắn đầu ngón tay.

“Bác gái.” Lục Tử Đồng thấy Hạ Lạc như vậy, trong lòng hơi buồn cười, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ nghiêm nghị.

Bà chỉ vào ghế, “Ngồi đi con, mãi vẫn chưa tìm được thời gian nói chuyện riêng với con, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội rồi.” “Bác gái, chuyện hôm nay thật sự xin lỗi, là do con và Bùi Dĩ Thành đã lơ là.” Hạ Lạc tự trách nói.

Khoảng thời gian này, Bùi Dĩ Thành khá bận rộn, vẫn luôn là anh đưa đón Tiểu Ngải Ngải.

Người phụ nữ kia chắc chắn đã để mắt đến họ từ sớm, nếu không sẽ không thể thuận lợi như vậy.

Huống chi lần trước đã xảy ra chuyện cướp người, nếu cô cẩn thận hơn một chút, có lẽ đã sớm nhận ra sự bất thường, và Tiểu Ngải Ngải sẽ không gặp phải chuyện như vậy. "Hôm nay những gì tôi cần nói đều đã nói, những gì cần mắng cũng đã mắng, chuyện này sẽ không nhắc lại nữa, đến đây là kết thúc." "Vâng." "Chuyện của con, bác đều đã nghe nói.

Ở nhà chúng ta sẽ không có bí mật, đây là điều bác đã dạy Bùi Dĩ Thành từ nhỏ.

Con yên tâm, bác đã hứa cho hai đứa ở bên nhau, vậy thì bất kể chuyện gì, bác cũng sẽ chấp nhận.

Con cứ yên tâm đi tìm đứa bé, nếu tìm về được thì đó chính là con cháu nhà họ Bùi chúng ta." Hạ Lạc mở to mắt, không ngờ Bùi Dĩ Thành lại kể cả chuyện này cho mẹ anh nghe, mà mẹ anh vẫn chấp nhận. "Bác gái..." "Được rồi, không nói những chuyện này nữa, bác chỉ có một yêu cầu với con, bất kể thế nào, hãy đối xử tốt với Ngải Ngải." "Bác gái, con nhất định sẽ làm vậy.

Con thật lòng yêu thương Ngải Ngải, luôn xem con bé như con ruột của mình." "Ừm, hy vọng sau này con gái ruột của con tìm về được, con cũng kiên trì nguyên tắc này.

Nếu không, cho dù con có là con gái ruột của vợ chồng nhà họ An, bác cũng sẽ không nể tình, mà đuổi con ra khỏi nhà ngay lập tức." "Bác gái, bác yên tâm, sẽ không có ngày đó đâu ạ." "Thôi được rồi, đi nghỉ đi, trời cũng không còn sớm nữa.

Tối nay Ngải Ngải chắc cũng không ngủ yên giấc được, vẫn cần con phải để tâm nhiều hơn." "Con là mẹ của con bé, những điều này đều là việc con nên làm." Khi Hạ Lạc mở cửa, cô phát hiện Bùi Dĩ Thành đang đứng ở cửa.

Tim cô ấm áp, khẽ cong khóe môi, "Anh cứ đứng ngoài này mãi à?" "Không có, anh vừa mới tới, lo Ngải Ngải tỉnh dậy sẽ tìm em." Bùi Dĩ Thành xoa xoa mũi.

Hạ Lạc cũng không nói toạc ra, ôm cánh tay Bùi Dĩ Thành rồi lên lầu. "Lạc Lạc, những lời mẹ anh nói hôm nay em đừng để tâm quá.

Mẹ không có ý mắng em đâu, chỉ là bà quá sốt ruột.

Tiểu Ngải Ngải từ khi được đón về, phần lớn thời gian đều do mẹ chăm sóc, nên bà thương Tiểu Ngải Ngải lắm." "Anh yên tâm đi, em không để tâm đâu.

Mẹ mắng em một câu, em còn cảm thấy mẹ thật sự xem em là người một nhà.

Anh yên tâm, em hoàn toàn không nghĩ nhiều đâu." "Thật không?" "Lừa anh là chó con!" Hạ Lạc bĩu môi. "Chó con còn đáng yêu hơn em." "Bùi Dĩ Thành, hôm nay anh có phải không muốn ngủ không hả?

Anh dám nói em còn không bằng chó!" "Ha ha, anh đâu có so em với chó, là em tự mình so sánh đấy chứ." "Đáng ghét!

Em không nói chuyện với anh nữa, em đi xem Ngải Ngải đây." Khi Hạ Lạc về phòng, Tiểu Ngải Ngải lại cuộn tròn thành một cục, cả người khẽ run rẩy.

Hạ Lạc vội vàng chạy tới, ôm con bé vào lòng, vỗ nhẹ lưng con, "Bảo bối à, có mẹ Hạ Hạ ở đây, con yên tâm ngủ đi, không ai có thể cướp con đi được đâu, ngoan nào." Tiểu Ngải Ngải dụi dụi như mèo con, dụi vào lòng Hạ Lạc. "Ngoan nào, đừng sợ." Tình trạng hoảng sợ này của Tiểu Ngải Ngải kéo dài suốt ba ngày mới dần dần hồi phục.

Vợ chồng nhà họ An biết chuyện này, vừa thương con bé, vừa thương Hạ Lạc.

Bà An còn chủ động đến cùng Hạ Lạc chăm sóc con bé, tình cảm của Hạ Lạc và bà cũng ngày càng tốt đẹp.

Bà An cũng là một họa sĩ rất tài năng, có chung chủ đề nói chuyện với Hạ Lạc.

Chỉ là Hạ Lạc vẫn chưa gọi được tiếng "mẹ", nhưng bà An cũng không để ý, lần này bà có đủ kiên nhẫn.

Bùi Dĩ Thành cũng hẹn Cố Lê gặp mặt.

Cố Lê trông rất tiều tụy, đặc biệt là vết thương trên cổ bị Tiểu Ngải Ngải cắn vẫn còn mới đóng vảy.

Bùi Dĩ Thành lúc này mới nhìn rõ, vết thương đó thực ra khá lớn, trách không được Tiểu Ngải Ngải lại tự dọa mình đến mức đó.

Con bé ra tay thật sự có chút ác, không biết giống ai. "Anh Bùi." "Mời cô ngồi đi, chúng ta nói chuyện tử tế về chuyện con bé." Cố Lê ngồi xuống.

Bùi Dĩ Thành hỏi: "Kể cho tôi nghe tại sao con bé lại được đưa đến chỗ tôi?

Có phải ngay từ đầu cô đã biết tôi là bố của con bé không?" Cố Lê lắc đầu, "Tôi không biết, tôi hoàn toàn không biết là anh." "Vậy chuyện năm đó cô còn nhớ được bao nhiêu?" "Chuyện gì?" Cố Lê hỏi. "Chuyện cô mang thai đứa bé?" Cố Lê mơ hồ nói: "Tôi quên rồi, tôi quên hết rồi.

Tôi chỉ nhớ là tôi có một đứa con, nhưng tôi không tìm thấy con bé." Bùi Dĩ Thành nheo mắt, quan sát từng cử động của Cố Lê, "Cố Lê, đừng giở trò trước mặt tôi, nói thật đi?" Cố Lê có chút vội vàng, "Anh Bùi, sao tôi có thể nói dối chứ?

Nếu tôi nhớ con bé ở chỗ anh, tôi cũng không cần tìm kiếm nhiều năm như vậy.

Tôi bị trầm cảm rất nặng, thường xuyên quên mọi chuyện.

Chuyện quá khứ tôi thật sự không nhớ rõ, không phải cố ý lừa anh." Bùi Dĩ Thành nhìn chằm chằm vào mắt Cố Lê, không thấy bất kỳ sự khác thường nào.

Xem ra cô ta thật sự không nhớ.

Chương 2084

"Lúc đó người bế con bé tới là một người phụ nữ, thân hình cao gầy, khá mảnh mai, không phải cô.

Bên cạnh cô có người như vậy không?" Cố Lê vẫn lắc đầu, "Tôi không có bạn bè gì mấy.

Từ trước đến nay, tôi luôn là người sống độc lập." "Cô làm nghề gì?" "Tôi là giáo viên, dạy vẽ ở một trường dạy nghề." "Còn gia đình cô thì sao?" "Tôi là trẻ mồ côi, từ nhỏ được người khác tài trợ học hành.

Tôi hoàn toàn không biết bố mẹ mình là ai.

Tiểu Ngải Ngải là người thân duy nhất của tôi rồi." Cố Lê nhấn mạnh lần nữa.

Những thông tin này thực ra Bùi Dĩ Thành đã điều tra được từ lâu, chỉ là muốn nghe lại từ miệng Cố Lê một lần nữa. "Anh Bùi, tôi cầu xin anh, hãy giao Ngải Ngải cho tôi nuôi dưỡng đi.

Tôi chỉ có con bé là người thân, tôi không thể để mất con bé nữa." Bùi Dĩ Thành nhìn Cố Lê thật sâu, "Cô nghĩ với tình trạng hiện tại của cô, cô có thể chăm sóc tốt cho Ngải Ngải không?" "Chính vì Ngải Ngải không ở bên cạnh tôi nên tôi mới như vậy.

Ngải Ngải ở bên cạnh tôi, mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi.

Anh Bùi, hai lần trước đều là lỗi của tôi, tôi xin lỗi anh.

Đây đều là vì tôi là một người phụ nữ yếu đuối không có cách nào khác.

Tôi chỉ có thể trơ mắt nhìn con mình, không gặp được, không chạm được, tôi sốt ruột nên mới làm ra những chuyện như vậy.

Tôi thật sự biết lỗi rồi.

Sau này tôi nhất định sẽ yêu thương Ngải Ngải thật tốt." "Ngải Ngải sau khi về nhà vẫn luôn gặp ác mộng.

Tình yêu mẫu tử mà cô tự cho là đúng, đối với con bé mà nói, lại là một cơn ác mộng đáng sợ." Bùi Dĩ Thành biết nói những lời này rất tàn nhẫn, nhưng vì Tiểu Ngải Ngải, anh buộc phải nói.

Nghe vậy, sắc mặt Cố Lê lập tức tái nhợt, toàn thân không ngừng run rẩy, "Con bé... bây giờ thế nào rồi?" "Hiện tại con bé đã đỡ sợ hơn rồi, nhưng vẫn chưa có cảm giác an toàn, thậm chí còn không dám đến trường, chỉ sợ lại bị cô lén lút bế đi." "Ô ô ô, tôi không hề nghĩ như vậy, tôi chỉ muốn gần gũi con bé hơn, tôi chỉ muốn tìm con bé về mà, tôi không ngờ con bé lại thành ra thế này." "Cô Cố, Ngải Ngải bây giờ mới hơn 4 tuổi một chút.

Con bé còn nhỏ, mỗi lời nói, hành động của cô đều có thể gây tổn thương cho con bé, tôi không hy vọng chuyện như vậy xảy ra.

Ban đầu tôi đã quyết định sẽ không để Tiểu Ngải Ngải nhận cô, nhưng người yêu của tôi, cô ấy cũng từng mất một đứa con, cô ấy và cô có hoàn cảnh rất giống nhau, cô ấy vẫn không đành lòng ra tay với cô." "Nhưng tôi thật sự không thể từ bỏ con mình mà, con bé bây giờ còn nhỏ, tôi vẫn có thể bồi dưỡng tình cảm với con bé.

Nếu sau này con bé lớn lên, tôi sẽ hoàn toàn không thể gần gũi con bé được nữa.

Anh Bùi, anh trả con bé lại cho tôi nuôi dưỡng đi, tôi thật sự cầu xin anh.

Tôi cũng sẽ dùng cách thức ôn hòa để con bé dần dần chấp nhận tôi, tôi sẽ không để con bé bị tổn thương đâu." Cố Lê trực tiếp quỳ xuống trước mặt Bùi Dĩ Thành.

Ánh mắt Bùi Dĩ Thành lập tức trầm xuống, trong lòng vô cùng phiền não, "Cô đang làm gì vậy?

Đứng dậy cho tôi." "Anh Bùi, anh thật sự không thể chia cắt tôi và Ngải Ngải, tôi đã tìm kiếm nhiều năm như vậy, tôi không thể mất con bé." "Tôi nói lại lần nữa, đứng dậy nói chuyện, nếu không chúng ta không thể nói chuyện được." Bùi Dĩ Thành thật sự sắp bị người phụ nữ này làm cho tức chết rồi, động một chút là quỳ xuống, một chút tôn nghiêm cũng không có.

Một người phụ nữ như vậy vậy mà lại là mẹ của Tiểu Ngải Ngải, anh còn từng có một đêm hoang đường với cô ta, thật sự như có vật mắc trong họng, nuốt không trôi.

Bùi Dĩ Thành càng nghĩ càng thấy khó chịu. "Anh Bùi." "Đứng dậy, đừng làm hao mòn sự kiên nhẫn của tôi nữa." Cố Lê run rẩy cả người, ngoan ngoãn đứng dậy.

Ánh mắt Bùi Dĩ Thành khiến cô ta không rét mà run. "Ngồi xuống." Cố Lê ngoan ngoãn ngồi xuống. "Tôi tuyệt đối sẽ không để cô đưa con bé đi.

Nếu cô muốn gặp con bé thì có thể đến, nhưng phải có tôi và Hạ Lạc ở đó, cô không được lén lút gặp Tiểu Ngải Ngải." Cố Lê mở to mắt, "Không được, con của tôi tại sao tôi không thể gặp bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu?

Điều này không công bằng với tôi." "Đừng có ở đây mà giảng đạo lý công bằng với tôi.

Nếu cô không đồng ý cách này, chúng ta có thể gặp nhau ở tòa án, tôi đảm bảo cô sẽ mất tất cả quyền lợi đối với Tiểu Ngải Ngải." "Anh Bùi, anh đừng ỷ vào quyền thế của mình mà chèn ép tôi như vậy.

Tôi là một người mẹ, lập trường của tôi cũng giống như anh, một người bố, tôi không nỡ mất con mình." Bùi Dĩ Thành dang tay, "Tùy cô nghĩ thế nào, đây đã là kết quả tôi lùi một bước rồi.

Nếu cô còn muốn gây rối nữa, vậy thì tùy cô." "Anh Bùi, anh thật sự quá tàn nhẫn." Cố Lê đỏ vành mắt. "Tất cả những gì tôi làm đều là vì lợi ích của con gái tôi.

Nếu đợi con bé lớn lên, con bé hiểu chuyện rồi, con bé muốn thân thiết hơn với cô, thì tôi cũng sẽ không ngăn cản quá nhiều.

Nhưng bây giờ, tuyệt đối không được.

Con bé còn quá nhỏ, tôi phải bảo vệ con bé thật tốt.

Tôi để cô gặp con bé đã là sự khoan dung lớn nhất của tôi rồi." "Tôi không đồng ý." "Vậy chúng ta gặp nhau ở tòa án." Bùi Dĩ Thành thật sự không muốn nói nhảm với người phụ nữ cố chấp này nữa, quay người bỏ đi.

Cố Lê trừng mắt nhìn chằm chằm vào bóng lưng Bùi Dĩ Thành, dường như muốn đâm thủng một lỗ trên người anh.

Không được, cô ta nhất định không thể từ bỏ như vậy được, con gái của cô ta mà.

Hạ Lạc thấy Bùi Dĩ Thành trở về với vẻ mặt giận dữ, liền biết cuộc đàm phán có lẽ đã đổ vỡ. "Người phụ nữ kia không thể nói chuyện được." "Cô ta vẫn không đồng ý sao?" "Cô ta kiên quyết muốn đưa Ngải Ngải đi, giành quyền nuôi dưỡng Ngải Ngải." "Vậy phải làm sao đây?" "Thật sự không được thì chỉ có thể kiện ra tòa thôi." Hạ Lạc thở dài, "Như vậy e rằng sẽ làm tổn thương Ngải Ngải, con bé quá nhạy cảm." Hạ Lạc đã từng chứng kiến không ít người, đặc biệt là các cặp vợ chồng ly hôn, một khi ra tòa, sẽ lộ ra đủ loại bộ mặt xấu xí.

Cặp vợ chồng từng yêu nhau cũng có thể công kích lẫn nhau, hai bên vì một chút chuyện mà vạch trần tất cả bí mật của đối phương, những bộ mặt đó thật sự rất khó coi.

Chuyện của Bùi Dĩ Thành và Cố Lê còn hơn thế nữa, hai người họ không hề có bất kỳ tình cảm nào.

Chương 2085

Đến lúc đó, vì tranh giành quyền nuôi dưỡng con, không biết sẽ xé nát nhau đến mức nào.

Điều này đối với Tiểu Ngải Ngải vốn đã hiểu chuyện mà nói, tuyệt đối là một loại tổn thương. "Chuyện này đương nhiên phải giấu Ngải Ngải, giấu được bao lâu thì giấu.

Đợi con bé lớn hơn thì sẽ không tốt nữa.

Anh tuyệt đối không thể để Ngải Ngải theo người phụ nữ kia, đây là giới hạn của anh." Hạ Lạc đồng cảm với người phụ nữ tên Cố Lê kia, nhưng cũng sẽ không khuyên Bùi Dĩ Thành từ bỏ quyền nuôi dưỡng Tiểu Ngải Ngải, làm vậy Bùi Dĩ Thành sẽ phát điên mất, cả nhà họ Bùi sẽ chấn động.

Hai người vẫn luôn đề phòng Cố Lê cướp người, nhưng lại đột nhiên bị thông tin tràn lan trên mạng làm cho choáng váng.

Cố Lê trước đây vì tìm con gái mà đã có chút tiếng tăm trên mạng, rất nhiều cư dân mạng đều theo dõi cô ta.

Bây giờ lại có một tin tức truyền ra, nói rằng con gái cô ta đã tìm thấy, nhưng bố của con bé là một người có quyền thế lớn, không những không trả con bé cho cô ta, mà còn không cho cô ta gặp con.

Kèm theo hai bức ảnh, một bức là cảnh Cố Lê quỳ lạy Bùi Dĩ Thành, một bức là cảnh Cố Lê đau khổ tột cùng, bật khóc nức nở.

Ban đầu chỉ là tin đồn trong phạm vi nhỏ, nhưng vì một nữ minh tinh chuyển tiếp, nữ minh tinh vốn đã có rất nhiều người hâm mộ, lại có quan hệ trong giới giải trí, vừa chuyển tiếp thì cư dân mạng lập tức ào ào theo.

Họ thi nhau tìm thông tin về người đàn ông, đã có người nhận ra đó là Bùi Dĩ Thành, và còn công khai cường điệu hóa thế lực của nhà họ Bùi.

Thậm chí còn vạch trần thông tin của Hạ Lạc, nói rằng Bùi Dĩ Thành vì một người phụ nữ mà bỏ rơi bạn gái mối tình đầu của mình, tàn nhẫn đến mức tước đoạt quyền được gặp mẹ của con bé.

Hạ Lạc hoàn toàn trở thành kẻ thứ ba, Bùi Dĩ Thành trở thành một tên tra nam thực thụ.

Hai người khi nhìn thấy tin tức này, thật sự sắp tức điên lên rồi, không ai ngờ mọi chuyện lại đột nhiên xảy ra như vậy. "Lạc Lạc, em nhìn xem, người phụ nữ như vậy rõ ràng có vấn đề, bản lĩnh lớn lắm.

Em còn muốn nói đỡ cho cô ta sao?" Hạ Lạc nhìn Bùi Dĩ Thành, cũng không biết nên nói gì.

Hai người họ vừa mới kết thúc cuộc đàm phán thất bại, tin tức như vậy đã bùng nổ.

Nếu nói Cố Lê không tham gia, tất cả chỉ là trùng hợp, Hạ Lạc có đánh chết cũng không tin.

Hạ Lạc nhớ lại trước đây mình vẫn luôn khuyên Bùi Dĩ Thành hãy cân nhắc nhiều hơn cho Cố Lê, liền cảm thấy mình thật sự quá ngốc, "Em xin lỗi, sau này em sẽ không quản chuyện này nữa." Bùi Dĩ Thành ôm vai Hạ Lạc, "Không phải anh trách em, chỉ là muốn nói với em rằng không phải ai cũng thiện lương như em, em phải có lòng đề phòng người khác." "Chuyện này sau này em sẽ nghe lời anh hết." "Được." "Vậy anh tính làm thế nào đây?

Bây giờ chuyện đã thành ra thế này, ngàn vạn lần đừng để liên lụy đến Ngải Ngải nữa." Chuyện này Bùi Dĩ Thành cũng có chút lo lắng, dù sao cũng không thể công khai sự thật với mọi người, nói Ngải

Ngải là sản phẩm của một đêm tình giữa anh và Cố Lê, điều này đối với Ngải Ngải mà nói tổn thương quá lớn, sau này con bé đi đến đâu cũng sẽ bị người ta chỉ trỏ.

Cưỡng chế gỡ bỏ thông tin cũng không phải là không thể, chỉ là bây giờ chuyện "dùng quyền áp người" này quá nhạy cảm, nếu anh còn làm vậy, thì càng khó thu xếp hơn.

Cách tốt nhất là để Cố Lê tự mình ra mặt làm rõ sự thật, chỉ là nếu muốn Cố Lê ra mặt, người phụ nữ đó chắc chắn lại sẽ nhân cơ hội đưa ra những yêu cầu vô lý.

Thật đau đầu. "Dĩ Thành, chuyện này có phải rất khó giải quyết không?" "Lạc Lạc, anh luôn cảm thấy sau lưng Cố Lê còn có người khác, với cái đầu của cô ta, chắc chắn không thể nghĩ ra được chuyện như vậy." "Ai lại rảnh rỗi như vậy, xen vào chuyện gia đình người khác chứ, thật quá đáng mà." "Lạc Lạc, khoảng thời gian này em cứ đưa Tiểu Ngải Ngải ở nhà yên tâm đi, chuyện bên ngoài cứ giao cho anh giải quyết, không có việc gì thì đừng ra ngoài nữa." "Anh yên tâm, Tiểu Ngải Ngải cứ giao cho em là được." Bùi Dĩ Thành vẫn hẹn Cố Lê ra gặp mặt lần nữa, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Rốt cuộc cô muốn gì?" "Anh Bùi, tôi không hiểu ý anh." "Đừng có giả vờ trước mặt tôi nữa, đừng nói là chuyện trên mạng không liên quan gì đến cô." "Chuyện đó tôi thật sự không biết, có lẽ là có người có lòng cảm thấy tôi đáng thương, nên đã tiết lộ ra thôi." "Tôi và cô có quan hệ nam nữ bạn bè không?" Ánh mắt Cố Lê khẽ dao động, "Chẳng lẽ không phải sao?" "Cố Lê, cô chỉ bị trầm cảm, cô không bị mất trí nhớ, chẳng lẽ chính cô không biết sao?" Bùi Dĩ Thành cảm thấy sự kiên nhẫn của mình sắp cạn rồi. "Tôi thật sự không nhớ, tôi cứ nghĩ chúng ta là người yêu, vậy chúng ta rốt cuộc đã sinh Ngải Ngải như thế nào?

Chẳng lẽ không thể là tôi tự mình sinh ra sao?" "Chúng ta không hề có chút cơ sở tình cảm nào, là chính cô tự chạy vào phòng của tôi, nói như vậy cô hiểu chưa?" "Một đêm... tình?" Cố Lê mở to mắt.

Bùi Dĩ Thành thật sự không muốn nói chuyện với người phụ nữ này nữa, rốt cuộc cô ta phải giả vờ đến mức nào, mới có thể lúc nào cũng tỏ ra ngây thơ không biết gì như vậy. "Cố Lê, đừng có giả bộ trước mặt tôi nữa, nói xem rốt cuộc cô muốn gì?" "Anh Bùi, tôi đã nói rồi, tôi chỉ muốn con gái tôi, ngoài ra tôi không có yêu cầu nào khác." "Vậy xem ra thật sự không thể nói chuyện được rồi." "Khoan đã, anh Bùi, thực ra chúng ta vẫn có thể nói chuyện được.

Con bé là con chung của chúng ta, hay là chúng ta kết hôn đi, cho con bé một gia đình bình thường, như vậy con bé sẽ có cả bố lẫn mẹ." Cố Lê cảm thấy nếu kết hôn với Bùi Dĩ Thành cũng không tồi, như vậy cô ta có thể không cần rời xa Tiểu Ngải Ngải.

Bùi Dĩ Thành thật sự bị người phụ nữ này làm cho tức chết rồi, vậy mà còn muốn kết hôn với anh, "Cô cứ nằm mơ giữa ban ngày đi." "Anh Bùi, anh đừng tức giận, tôi biết anh có bạn gái, tôi cũng không phải là thích anh.

Tôi làm vậy hoàn toàn là vì con gái." "Cô cũng đừng nghĩ tôi hẹn cô ra là cầu xin cô.

Nếu cô thật sự nghĩ cho con bé, thì đừng gây ra nhiều chuyện lộn xộn như vậy, tôi sẽ không tha cho cô đâu." "Anh Bùi, tôi đã nói rồi, chuyện trên mạng thật sự không phải do tôi làm." Bùi Dĩ Thành cảm thấy, lần này mình ra ngoài thật sự là một sai lầm lớn nhất.

Người phụ nữ này căn bản không thể nói lý lẽ được.

Anh chỉ có thể cho người cưỡng chế gỡ bỏ tất cả những tin đồn trên mạng, còn về những chuyện lộn xộn kia, anh thì không sợ, chỉ là sẽ làm con gái anh phải chịu thiệt thòi.

Dùng ba ngày, tin tức trên mạng đã bị dập tắt.

Bùi Dĩ Thành vốn không thèm giải thích, nhưng vì Hạ Lạc và Ngải Ngải, anh buộc phải đứng ra làm rõ mọi chuyện.

Cùng ngày hôm đó, anh đã tổ chức một buổi livestream trực tiếp.

Buổi livestream đầu tiên đã đăng tải bốn đoạn video.

Đoạn thứ nhất là Cố Lê cướp người trước cửa nhà, làm Tiểu Ngải Ngải sợ hãi khóc lớn.

Đoạn thứ hai là Cố Lê lén lút đưa con bé từ nhà trẻ ra ngoài, sau đó đưa vào khách sạn, Tiểu Ngải Ngải sợ hãi run rẩy trong ảnh.

Đoạn thứ ba là cảnh Tiểu Ngải Ngải về nhà ngủ không yên giấc, thường xuyên tỉnh giấc giữa đêm.

Đoạn thứ tư là cảnh Tiểu Ngải Ngải thường ngày chơi đùa như một thiên thần.

Khuôn mặt Tiểu Ngải Ngải tuy đã được che mờ một chút, nhưng giọng nói ngọt ngào đó, từng cử chỉ, hành động đều làm tan chảy trái tim của cả nam lẫn nữ, già lẫn trẻ.

Nhưng vì Cố Lê mà con bé biến thành như vậy, làm sao mà không khiến người ta đồng cảm được?

Trẻ con dễ dàng khơi gợi sự dịu dàng sâu thẳm trong lòng người.

Chương 2086

Khi những video này được tung ra, tất cả cư dân mạng ban đầu đứng về phía Cố Lê đều quay lưng lại, thi nhau chỉ trích hành vi của Cố Lê.

Cô ta dù thế nào cũng không thể làm tổn thương một đứa bé nhỏ như vậy.

Có vấn đề thì từ từ giải quyết, tại sao lại phải dùng cách đó?

Đương nhiên, trong đó có một số là do Bùi Dĩ Thành thuê thủy quân.

Dưới sự vận hành của đội ngũ thủy quân, hướng dư luận cơ bản nghiêng hẳn về phía Bùi Dĩ Thành.

Gần cuối, Bùi Dĩ Thành lại tung ra đoạn ghi âm cuộc đàm phán với Cố Lê.

Đương nhiên đoạn ghi âm này đã được cắt ghép, Cố Lê tự mình thừa nhận mình mắc chứng trầm cảm nghiêm trọng, thậm chí chuyện quá khứ cũng không nhớ rõ.

Lý do Bùi Dĩ Thành không giao con bé cho cô ta, hoàn toàn là vì bệnh tình của cô ta.

Cô ta hiện tại căn bản không có năng lực chăm sóc tốt cho Tiểu Ngải Ngải, hơn nữa yêu cầu của Bùi Dĩ Thành cũng không quá đáng, không phải là không cho cô ta gặp con, mà là mỗi lần gặp con đều phải có anh đi cùng.

Điều này thực chất là vì lợi ích của con bé, căn bản không phải như trên mạng nói là hoàn toàn ngăn cản Cố Lê và Tiểu Ngải Ngải gặp mặt.

Đến đây, những lời đồn đại trên mạng dần lắng xuống.

Bùi Dĩ Thành lại tìm Diệp Việt hỗ trợ, để anh ta tung tin tức về một tiểu sinh dưới trướng mình đã kết hôn bí mật và có con.

Thậm chí Diệp Việt còn tự mình tung ảnh du lịch nước ngoài với vợ là Lãnh Yên Nhiên.

Lãnh Yên Nhiên hiện tại danh tiếng ngày càng lớn, là một tiểu hoa đán có lượng fan hâm mộ lớn.

Sự chú ý của công chúng đã bị chuyển hướng hoàn toàn, cũng rất ít người còn bận tâm đến tin tức của một hot girl mạng như Cố Lê nữa.

Hạ Lạc vẫn luôn nghe lời Bùi Dĩ Thành, không lên mạng đọc tin tức, thậm chí còn không vào mạng, một lòng một dạ chỉ chăm sóc Tiểu Ngải Ngải.

Cho đến khi Bùi Dĩ Thành nói cho cô biết, mọi chuyện đã được giải quyết, cô mới lên mạng.

Cô cảm thấy rất may mắn, may mà Tiểu Ngải Ngải còn nhỏ, con bé không biết lên mạng, những tin đồn lộn xộn trên mạng không ảnh hưởng đến con bé.

Con bé đã hồi phục, chỉ là cả người trở nên bám người hơn.

Bùi Dĩ Thành vốn đã liên hệ xong để con bé đến nhà trẻ quân khu, nơi đó độ an toàn cao, mấy đứa nhỏ nhà họ Lục cũng ở đó, có thể chăm sóc lẫn nhau.

Nhưng khi đưa con bé đến cửa trường, Tiểu Ngải Ngải ngước đôi mắt to đẹp vô tội lên nói: "Bố mẹ, con tạm thời không muốn đi học, con có chút không vui." Nghe những lời này của con bé, hai người căn bản không nỡ ép buộc con.

Ước nguyện lớn nhất của họ là để Tiểu Ngải Ngải vui vẻ, hạnh phúc.

Hai người lập tức đưa con bé về, con bé mỗi ngày đều ở bên cạnh Hạ Lạc, về người mẹ ruột kia, con bé cũng tuyệt nhiên không nhắc đến.

Dường như lại trở về dáng vẻ vô tư lự như trước đây, nhưng Bùi Dĩ Thành biết, con bé Tiểu Ngải Ngải này có tâm tư khá nặng, chuyện này không dễ dàng qua đi đâu.

Bùi Dĩ Thành và Hạ Lạc cũng đang dùng tâm chăm sóc.

Ngay lúc này, bên Y tỉnh cũng truyền đến tin tức, đã có thông tin về Thúy Hoa.

Thúy Hoa vẫn còn ở Y tỉnh, chỉ là vẫn luôn lẩn trốn, giảo thỏ tam oa (chim khôn làm ba tổ), lại giỏi che giấu thân phận, bọn họ vẫn chưa tìm được người.

Hạ Lạc hưng phấn, "Bùi Dĩ Thành, có tin tức về Thúy Hoa rồi!" "Anh nghe thấy rồi." Bùi Dĩ Thành ôm chặt Hạ Lạc. "Cái đó, em muốn đi Y tỉnh xem sao." "Ngốc không chứ em, em đi rồi em cũng không tìm được người đâu.

Cảnh sát còn chưa tìm được, em nghĩ em có thể tìm được sao?" "Nhưng em không thể cứ ngồi chờ chết như vậy chứ." Đúng lúc này, Tiểu Ngải Ngải đột nhiên hỏi: "Mẹ, mẹ không cần con nữa sao?" Nhìn khuôn mặt nhỏ bé tuyệt vọng của Tiểu Ngải Ngải, Hạ Lạc giật mình nhận ra mình quá vui mừng mà quên mất Tiểu Ngải Ngải vẫn ở bên cạnh.

Cô vội vàng ôm Tiểu Ngải Ngải, "Ngải Ngải, không có chuyện đó đâu." "Vậy mẹ muốn đi tìm ai?

Còn có em bé khác sao?" Hạ Lạc đột nhiên không biết phải giải thích thế nào, nhìn sang Bùi Dĩ Thành. "Ngải Ngải, mẹ Hạ Hạ cũng có một cô con gái đáng yêu, nhưng bị người xấu bán đi rồi.

Bây giờ có thể đang chịu khổ ở một nơi khó khăn, bố và mẹ Hạ Hạ muốn tìm con bé về, làm em gái cho con, được không?" Tiểu Ngải Ngải đầy nước mắt, cắn môi không nói lời nào.

Hạ Lạc thật sự đau lòng muốn chết, "Ngải Ngải, mẹ Hạ Hạ đảm bảo, cho dù sau này tìm được em gái nhỏ về, con vẫn là bảo bối trên đầu quả tim của mẹ Hạ Hạ." "Trái tim mẹ nhỏ như vậy, mẹ có thể giấu được hai bảo bối sao?" Tiểu Ngải Ngải hỏi ngược lại. "Bảo bối, có thể mà, dù thế nào đi nữa, mẹ cũng sẽ luôn yêu con." Tiểu Ngải Ngải không nói gì nữa, Hạ Lạc cũng không biết phải giải thích thế nào, loại chuyện này còn xa mới quan trọng bằng việc làm.

Một lúc sau, Tiểu Ngải Ngải lại hỏi: "Vậy nếu con của mẹ cũng giống con, có một người mẹ mà con bé yêu thương, mẹ có đi giành lại không?" Hạ Lạc rất khẳng định nói: "Không, mẹ tuyệt đối sẽ không dùng cách đó." Nếu con của cô thật sự gặp được bố mẹ rất tốt, cô sẽ không cưỡng chế đưa con bé về.

Cô chỉ cần biết con của mình sống tốt là được rồi.

Bùi Dĩ Thành hôn nhẹ lên trán Tiểu Ngải Ngải, "Đã bảo con là trẻ con, đừng nghĩ nhiều quá, nghĩ nhiều sẽ đau đầu.

Dù thế nào đi nữa, bố là người yêu con nhất, con còn có rất nhiều, rất nhiều người thân nữa." "Bố, con chỉ là không muốn mất mẹ Hạ Hạ, con rất rất yêu mẹ ấy." Tiểu Ngải Ngải nhìn Bùi Dĩ Thành, đôi mắt trong veo ẩn chứa nỗi buồn nhàn nhạt.

Nếu nói vừa rồi Hạ Lạc còn có một chút ý định muốn đi Y tỉnh, thì bây giờ cô thật sự không còn nữa.

Đúng như Bùi Dĩ Thành nói, cô đi cũng vô ích, cô không làm được gì cả.

Tiểu Ngải Ngải đưa ra một quyết định, "Mẹ, vậy mẹ đi tìm con bé đi, con tin mẹ mà." "Không đi nữa, không đi nữa, mẹ Hạ Hạ đi rồi cũng không tìm được người đâu." Tiểu Ngải Ngải bò vào lòng Hạ Lạc, ôm lấy mặt Hạ Lạc, "Mẹ, mẹ có buồn lắm không?" Nước mắt của Hạ Lạc vì một câu nói của Tiểu Ngải Ngải, lập tức tuôn ra như đê vỡ, ôm Tiểu Ngải Ngải khóc òa lên.

Tiểu Ngải Ngải lo lắng vội vàng, "Mẹ Hạ Hạ, mẹ đừng khóc mà, mẹ yên tâm, sau này con sẽ nuôi mẹ, sẽ hiếu thảo với mẹ." Sau này con sẽ nuôi mẹ.

Hạ Lạc bật cười trong nước mắt, "Con lấy gì mà nuôi mẹ chứ?" "Cơm, thịt, nước ép, còn có quần áo đẹp, son môi." Hạ Lạc cười, Tiểu Ngải Ngải tưởng Hạ Lạc không tin, gấp đến đỏ cả mặt và cổ, "Mẹ Hạ Hạ, con nói thật mà, sau này con sẽ kiếm được rất nhiều tiền, con nuôi mẹ nha." "Được thôi, sau này con sẽ chăm sóc tuổi già cho mẹ Hạ Hạ." Hạ Lạc mãn nguyện ôm Tiểu Ngải Ngải.

Nếu đây chính là con của mình, thì tốt biết bao.

Chương 2087

"Cứ thế quyết định nhé, chúng ta móc ngoéo." Bùi Dĩ Thành thấy hai người họ nói chuyện rất vui vẻ, liền đi ra ngoài tìm người điều tra chuyện của Thúy Hoa.

Có tin tức rồi thì vẫn tốt hơn trước đây một mớ hỗn độn.

Không tìm được Thúy Hoa, nhưng có thể tìm những người từng qua lại với Thúy Hoa.

Chỉ cần muốn điều tra, nhất định sẽ có cách.

Nhưng đồng thời cũng nhận được tin tức về mẹ Lạc.

Sau khi bị bà An đuổi ra ngoài, bà ta đã quay về căn nhà nhỏ cũ.

Sống một thời gian với cuộc sống của người giàu có, bà ta làm sao còn muốn tiếp tục sống cảnh nghèo túng.

Lạc Tinh bị kết án ba tháng tù giam, hiện vẫn còn ở trong tù.

Bà ta cơ bản không có chút thu nhập nào, bà ta đã cặp kè với một người đàn ông, nhưng người đàn ông đó chỉ là kẻ giả vờ giàu có, còn chê bà ta lớn tuổi, căn bản không muốn cho bà ta tiền.

Bà ta bây giờ lại bắt đầu rục rịch, muốn quay lại nghề cũ.

Bùi Dĩ Thành đã chờ bà ta sa bẫy từ lâu.

Hạ Lạc đã đến tay mẹ Lạc bằng cách nào, và đứa bé được bà ta đưa đi thông qua ai, những điều này đều có mối quan hệ mật thiết.

Chỉ cần đánh phá được một mắt xích, phía sau sẽ có đột phá.

Bùi Dĩ Thành cho người tiếp tục theo dõi sát sao mọi động tĩnh của mẹ Lạc, có tình hình gì lập tức báo cho anh.

Bên Cố Lê cũng luôn được giám sát.

Sau khi chuyện trên mạng lắng xuống, cô ta cả người như quả bóng xì hơi, ngoan ngoãn ở trong khách sạn, không biết cô ta rốt cuộc đang làm gì, miễn cưỡng coi là yên phận.

Nhưng lúc này, Bùi Dĩ Minh, người đang đi công tác ở H Quốc, lại mang về một tin tức. "Anh cả, anh chắc chắn không nhìn nhầm chứ?

Người phụ nữ đó sao lại là người của H Quốc?" Bùi Dĩ Thành kinh ngạc. "Em đã chụp ảnh gửi cho anh rồi, anh không tin thì tự mình so sánh đi." Bùi Dĩ Minh đưa một bức ảnh trong cặp tài liệu cho Bùi Dĩ Thành.

Bùi Dĩ Thành nhìn một cái, cười nói: "Thật sự rất giống." "Không phải giống, mà lẽ ra chính là cô ta rồi." Bùi Dĩ Minh khẳng định nói. "Cô ta có thân phận gì?" "Con gái của Tổng thống H Quốc, Lý Phỉ, thân phận phi phàm." "Vậy thì càng không thể rồi.

Một người như vậy làm sao có thể là người đã bế Ngải Ngải đến cho em chứ?

Chắc chỉ là trùng hợp giống nhau thôi." "A Thành, nếu anh không có chút nắm chắc nào, anh sẽ không nói bừa đâu.

Cũng như em nói đấy, những người giống nhau thì rất nhiều.

Ngày xưa là anh đưa em từ khách sạn về.

Rất trùng hợp, người phụ nữ này cũng đã ở khách sạn đó trong khoảng thời gian đó.

Thời gian cô ta về nước chính là tối hôm xảy ra chuyện, cô ta đã vội vàng về nước." Bùi Dĩ Thành nghiêm túc nhìn anh trai mình, "Anh cả, em biết ý anh là gì, nhưng anh đã xa nhà hơn một tháng rồi, có lẽ anh không biết.

Mẹ ruột của Ngải Ngải đã xuất hiện, em cũng đã xác minh rồi, chắc chắn không nghi ngờ gì nữa." Bùi Dĩ Minh kinh ngạc nói: "Làm sao có thể?" "Đây là thật, người phụ nữ đó còn muốn tranh giành Tiểu Ngải Ngải với em.

Khoảng thời gian trước trên mạng ầm ĩ rất lớn, em vừa mới dập tắt xuống thôi." Ngàn vạn sợi tơ. "Cái này thật sự là..." Bùi Dĩ Minh nhất thời cũng không nghĩ ra rốt cuộc có sai sót ở đâu trong chuyện này. "Em bây giờ chỉ cảm thấy mình bị một màn sương mù bao vây, trực giác mách bảo em rằng từng chuyện từng chuyện này có liên hệ với nhau, nhưng em lại không tìm ra được." "Xét nghiệm ADN có đáng tin cậy không?" "Tuyệt đối đáng tin cậy.

Là bạn thân của em làm cho, em tự mình giám sát cậu ấy.

Em cũng đột nhiên đi tìm cậu ấy, có người muốn mua chuộc cậu ấy cũng không thể.

Khi cậu ấy được em đưa từ nhà đến phòng thí nghiệm, điện thoại cũng không mang theo." "Người phụ nữ kia nói sao?" "Cô ta nói cô ta không nhớ Ngải Ngải đã bị người ta đưa đi khỏi bên cạnh cô ta như thế nào, khoảng thời gian đó cô ta hoàn toàn không có ấn tượng gì cả." "Cái này không đúng chút nào, đang diễn phim thần tượng sao, mất trí nhớ có chọn lọc à?" Bùi Dĩ Minh lạnh lùng cười. "Em cũng biết không đúng, nhưng không biết sai ở đâu.

Hiện tại đang giám sát chặt chẽ mọi động tĩnh của cô ta." “A Thành, cái người phụ nữ anh vừa nói đó em có thể tìm hiểu thêm một chút.

Anh thật sự cảm thấy người mang Tiểu Ngải Ngải đến chính là cô ta.

Trước đây chúng ta cứ tìm mãi trong nước, tìm bao nhiêu năm cũng không có manh mối.

Nếu người này là người nước ngoài thì cũng hợp lý.” “Anh à, anh nói vậy làm em hoang mang quá, mọi chuyện hình như ngày càng phức tạp.” “A Thành, cố lên, anh cảm thấy chúng ta không còn xa chân tướng nữa đâu.

Bên anh sẽ tiếp tục theo dõi người phụ nữ này giúp em.” “Cảm ơn anh.” “Anh em trong nhà, cần gì khách sáo vậy.

Tiểu Ngải Ngải đâu, sao không thấy con bé?” “Trong phòng đó anh, bây giờ em không phải người nó yêu nhất nữa rồi.

Người nó yêu nhất là Hạ Hạ mẹ nó.” “Con nhóc thối này, chẳng lẽ không biết anh đến sao.” “Anh à, nếu anh đã thích trẻ con như vậy, hay là sớm cưới một chị dâu về nhà đi.” Bùi Dĩ Minh mặt lập tức đen lại, “Sau này đừng nói mấy lời đó nữa.” “Anh à, anh thật sự muốn độc thân cả đời sao?

Bây giờ mẹ còn chưa hối thúc, còn buông tha cho anh.

Nếu anh quá ba mươi, anh nghĩ mẹ còn có thể để anh tùy ý sao?” “Em có cần phiền người vậy không, hối thúc kết hôn à.” “Anh à, em là vì tốt cho anh thôi.

Bộ dáng anh thế này, chẳng lẽ thật sự từng bị tổn thương tình cảm sao?” Bỗng nhiên, trong mắt Bùi Dĩ Minh xẹt qua một khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú.

Chương 2088

Anh ta cáu kỉnh nói, “Câm miệng.” “Thật bị em đoán đúng rồi sao?

Anh à, trong lòng anh thật sự có một vầng trăng sáng sao.” “Bùi Dĩ Thành, nếu em còn dám nói thêm một lời nào nữa, chuyện rắc rối của em anh sẽ không quản nữa, tự em đi mà giải quyết đi.” Bùi Dĩ Thành lập tức ôm lấy vai Bùi Dĩ Minh, “Đừng mà, anh em ruột thịt mà, ruột thịt liền xương, sao có thể không quản chuyện sống chết của nhau chứ.” “Lười nói nhảm với em nữa.

Anh nói cho em biết, gần đây Lý Phỉ sẽ đến thành phố A.

Nếu em muốn tìm hiểu rõ chân tướng thì có thể đi gặp cô ta, nói không chừng sẽ có thêm manh mối.” “Anh, nếu thật sự là cô ta, năm đó cô ta lén lút mang đứa bé đến, sao lại dễ dàng nói cho em biết được chứ.” “Đó là chuyện của em, tự em đi điều tra đi.

Cái đồ ngốc ngay cả mình đã ngủ với người phụ nữ nào cũng không biết, anh lười nói nhiều với em nữa.” Bùi Dĩ Thành bất lực vô cùng, “Có cần phải cay nghiệt vậy không, chuyện từ bao lâu rồi còn lôi ra nói.

Anh, đừng công kích cá nhân chứ.” “Anh đi đây.” Bùi Dĩ Minh cầm lấy áo khoác, đứng dậy đi ra ngoài.

“Anh, chuyện em nói anh tự cân nhắc nhé.” “Chuyện của anh không cần em quản.” “Em không quản anh, anh sẽ thành ông chú độc thân đó.” Bùi Dĩ Minh không quay đầu lại mà đi.

Đương nhiên Bùi Dĩ Thành sẽ không bỏ qua người phụ nữ mà Bùi Dĩ Minh nhắc đến.

Anh dò la được hành tung của cô ta, và cũng đã hẹn thời gian gặp mặt.

“Chào cô Lý.” Bùi Dĩ Thành chào hỏi.

Lý Phỉ ngạc nhiên nhìn người đàn ông trước mặt, gần như lập tức nhận ra anh ta là ai.

Người này dường như có chút khác biệt so với mấy năm trước.

Cô ta nhớ năm đó anh ta vẫn còn hơi non nớt, nhưng người đàn ông đang ngồi đối diện cô ta bây giờ lại tràn đầy khí chất nam tính, toàn thân tỏa ra hormone mạnh mẽ, giống như một “cây hormone di động”, vô cùng cuốn hút.

Bùi Dĩ Thành không thích ánh mắt của Lý Phỉ, quá trần trụi.

Lại thêm chiếc váy đỏ cùng lớp trang điểm đậm của cô ta, anh luôn cảm thấy quá diêm dúa tục tĩu.

“Xin lỗi, anh là anh Bùi phải không?” Bùi Dĩ Thành gật đầu, “Phải, thật mạo muội khi mời cô Lý ra ngoài ăn cơm.” “Không mạo muội đâu, được ăn cơm với soái ca là vinh hạnh của tôi.

Dù bận đến mấy tôi cũng nhất định sẽ sắp xếp thời gian.” Lý Phỉ vừa nói, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Bùi Dĩ Thành.

Bùi Dĩ Thành cau mày khó chịu, che miệng ho nhẹ một tiếng, “Cô Lý, lần này tôi hẹn cô ra ngoài thực ra là có chuyện muốn hỏi cô.” “Anh cứ nói đi.” Lý Phỉ cười đến nỗi người rung rinh.

“Trước đây chúng ta có từng gặp nhau chưa?” Lý Phỉ dừng lại một chút, rồi cười, “Anh Bùi, tôi có thể coi đây là một cách anh theo đuổi tôi không?” Bùi Dĩ Thành đã sớm điều tra lịch sử đen của người phụ nữ này.

Không ngờ quả đúng như lời đồn, cô ta rất táo bạo trong chuyện nam nữ.

“Cô Lý đùa rồi, tôi đã có vị hôn thê, và cũng có một cô con gái xinh đẹp đáng yêu.” Nói xong, Bùi Dĩ Thành không chớp mắt nhìn chằm chằm vào Lý Phỉ.

Anh phát hiện cô ta không hề ngạc nhiên, dường như đã biết từ trước.

“Làm anh Bùi sợ rồi phải không?

Tôi là người khá trực tính, nếu thích đàn ông thì sẽ dũng cảm theo đuổi.

Chưa kết hôn thì tôi vẫn còn cơ hội mà?” Nhìn ánh mắt rực lửa của Lý Phỉ, Bùi Dĩ Thành không hề nghi ngờ lời cô ta nói là thật.

“Cô Lý, làm bạn thì được.” Lý Phỉ đột nhiên đứng dậy, đi đến bên cạnh Bùi Dĩ Thành, đặt tay lên vai anh, ghé sát vào tai anh, “Nhưng tôi không muốn làm bạn với anh, tôi đã để mắt đến anh rồi.” Bùi Dĩ Thành không thể giữ bình tĩnh được nữa, khuôn mặt tuấn tú lập tức sa sầm, “Cô Lý, xin tự trọng.” Lý Phỉ cố ý thổi hơi vào tai Bùi Dĩ Thành, “Phải tự trọng thế nào đây?

Hay là anh Bùi dạy tôi đi.” Bùi Dĩ Thành đẩy Lý Phỉ ra, dịch vào phía trong một chỗ, “Cô Lý, tôi biết cô rõ mục đích tôi hẹn cô ra ngoài.

Không cần dùng chiêu này để chuyển hướng sự chú ý của tôi đâu.” Sắc mặt Lý Phỉ hơi thay đổi, cô ta trở về chỗ ngồi của mình.

Nhớ lại chuyện nhiều năm trước, cô ta vẫn cảm thấy nên kiềm chế một chút.

Dù sao đây không phải đất nước của mình, nhà họ Bùi ở thành phố A có địa vị rất cao, chọc vào vẫn rất phiền phức.

Cô ta nhẹ nhàng vuốt móng tay đỏ rực của mình, “Tôi không hiểu anh Bùi đang nói gì, chúng ta đây là lần đầu gặp mặt phải không?

Chẳng lẽ anh đã thầm yêu trộm nhớ tôi rồi sao?" "Cô Lý, cô dùng sai từ rồi." Bùi Dĩ Thành ánh mắt thâm trầm.

Người phụ nữ này càng che giấu, anh càng khẳng định người năm đó mang Tiểu Ngải Ngải đến chính là cô ta.

Nhưng cô ta lại làm sao biết đứa bé là con của anh, còn có thể mang đứa bé từ tay Cố Lê đi.

"Anh Bùi, nếu anh không có ý gì với tôi thì đừng nhìn chằm chằm tôi như vậy, rất dễ khiến người ta hiểu lầm đó." Lý Phỉ cố ý kéo thấp chiếc váy vốn đã cổ chữ V sâu của mình xuống.

Bùi Dĩ Thành xem như không thấy, ánh mắt bình tĩnh.

Lý Phỉ có một cảm giác thất bại lớn, người đàn ông này hoặc là quá giỏi diễn, hoặc là quá quân tử.

Cô ta rất tự tin vào sức hấp dẫn của mình, từ trước đến nay chưa từng có người đàn ông nào có thể kháng cự.

"Lý Phỉ, tôi đã có thể điều tra ra đến cô, điều đó có nghĩa là tôi đã tìm ra một vài điều.

Nếu cô thành thật khai báo, có lẽ chúng ta còn có thể nói chuyện đàng hoàng." "Tôi không biết anh Bùi đang nói gì, tại sao cứ mãi bận tâm chuyện chúng ta trước đây có từng gặp nhau hay không?" Lý Phỉ kiên quyết không chịu tiết lộ dù chỉ một chút.

"Vậy chúng ta không còn gì để nói nữa." Bùi Dĩ Thành đứng dậy bỏ đi.

Nhưng anh đã khẳng định suy nghĩ trong lòng mình, người phụ nữ này thật sự có vấn đề.

Lý Phỉ vội vàng, trực tiếp đứng dậy chặn đường Bùi Dĩ Thành, "Đừng vội mà, đã đến rồi mà đi như vậy chẳng phải rất đáng tiếc sao.” Nói rồi, cô ta giơ tay định chạm vào mặt Bùi Dĩ Thành, nhưng Bùi Dĩ Thành nhanh chóng tránh đi.

Tuy nhiên, có người ở cách đó không xa đã dùng điện thoại ghi lại cảnh này.

Trong bức ảnh, Lý Phỉ dường như đã chạm được vào mặt Bùi Dĩ Thành.

“Cô Lý, tránh ra.” Lý Phỉ được đà lấn tới, kéo cà vạt của Bùi Dĩ Thành, nói tiếp: “Biết đâu tối nay chúng ta vui vẻ, tôi lại có thể nhớ ra điều gì đó thì sao.” “Cô đều dùng cách này để quyến rũ đàn ông sao?” Bùi Dĩ Thành từ trên cao nhìn xuống Lý Phỉ.

Chương 2089

“Phải đó, vậy anh đã cắn câu chưa?” Lý Phỉ khẽ nhấc cằm Bùi Dĩ Thành lên.

“Thật là phóng đãng quá mức.” Bùi Dĩ Thành cười lạnh một tiếng, đẩy Lý Phỉ ra, sải bước rời đi.

Lý Phỉ tức đến giậm chân, hung hăng trừng mắt nhìn bóng lưng Bùi Dĩ Thành.

Thật chưa từng thấy người đàn ông nào ngốc nghếch không hiểu phong tình như vậy.

Cô ta đã chủ động ôm ấp rồi mà anh ta vẫn có thể đẩy ra.

Nhưng cô ta lại thích kiểu đàn ông này, rất ngang ngạnh, rất có sức hút, và rất chung tình với vị hôn thê của mình, đó là mẫu người cô ta khao khát.

Ngay lúc này, một người đàn ông mặc đồ đen đi đến, “Tiểu thư, phu nhân không cho chúng ta gây chuyện mà.

Chúng ta vẫn là đừng đi chọc vào nhà họ Bùi nữa.

Chuyện năm đó phải rất khó khăn mới yên ổn, đối đầu với nhà họ Bùi không có lợi gì cho chúng ta đâu.” Trong mắt Lý Phỉ xẹt qua một tia ghét bỏ sâu sắc, cô ta cực kỳ khinh thường nói: “Chuyện của tôi không cần bà ta quản.

Bà ta nghĩ mình là ai chứ, dám quản chuyện của tôi.

Chuyện của tôi tôi tự lo liệu được.” “Tiểu thư.” “Câm miệng.

Nói thêm một câu vô nghĩa nữa thì cút đi.

Một gã đàn ông to xác cứ lải nhải mãi, không chán tôi thì tôi cũng chán." Lý Phỉ rất mất kiên nhẫn.

Người phụ nữ kia, dựa vào đâu mà ra lệnh cho cô ta, thật sự tưởng mình là gì chứ.

Bùi Dĩ Thành, người đàn ông này, cô ta thật sự rất hứng thú, nhất định phải có được anh.

Cô ta mong chờ ngày anh quỳ gối dưới chân cô ta.

Không có người đàn ông nào có thể thoát khỏi lòng bàn tay cô ta.

Sau khi dỗ Tiểu Ngải Ngải ngủ xong đã hơn mười giờ tối, nhưng Bùi Dĩ Thành vẫn chưa về.

Gần đây Bùi Dĩ Thành luôn rất bận rộn, đã liên tục một tuần không về nhà ăn tối.

Đã quen với việc mỗi ngày cùng anh ăn cơm, đột nhiên anh vắng nhà suốt một tuần, cô luôn cảm thấy bất an trong lòng.

Ngay lúc này, điện thoại của Hạ Lạc reo lên, một tin nhắn đa phương tiện hiện ra.

Vừa mở ra đã là cảnh Bùi Dĩ Thành và một người phụ nữ thân mật.

Một bức là người phụ nữ kéo cà vạt, chạm vào mặt anh, một bức là cảnh Bùi Dĩ Thành và người phụ nữ đó nhìn nhau thâm tình.

Hạ Lạc chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát, những ngày này anh ấy tăng ca không về nhà, đều có liên quan đến người phụ nữ này sao?

Tối nay nói có việc chính đáng, hóa ra là đi hẹn hò với người phụ nữ này sao?

Người phụ nữ trong ảnh thật sự rất đẹp, rất quyến rũ, cái khí chất khoa trương đó là điều cô không hề có.

Hạ Lạc chỉ cảm thấy lòng không ngừng dâng lên những bong bóng chua xót, từng chút một, chua chát không thể tả.

Khi Bùi Dĩ Thành về, Hạ Lạc vẫn chưa ngủ.

Cô đang cầm một cuốn sách lật xem, nhưng mãi nửa ngày không động đậy.

Quan trọng là, cô còn cầm ngược sách.

Anh đi đến, rút cuốn sách ra, “Hạ Lạc Lạc, em cầm ngược sách rồi, có chắc là đọc hiểu không?” “Anh đi đâu vậy?” “Anh đi xử lý một vài việc.

Xin lỗi em, mấy ngày nay anh cứ bận mãi, không có thời gian ở bên em.” Bùi Dĩ Thành ôm lấy Hạ Lạc.

Hạ Lạc ngửi thấy mùi nước hoa trên người anh, đầu mũi càng thêm chua xót.

Anh ở bên ngoài có ôm người phụ nữ kia rồi sao?

“Bùi Dĩ Thành, anh không biết trên người anh có mùi nước hoa sao?

Đi gặp khách hàng nữ à?” Hạ Lạc không phải người có thể giấu được lòng mình, chuyện này cô căn bản không kìm được.

“Có sao?” Bùi Dĩ Thành giơ tay lên ngửi ngửi.

“Ừm, hình như có một chút thật.

Em tuổi chó à, mũi thính vậy.” Hạ Lạc thấy anh thành thật như vậy, không hiểu sao trong lòng lại càng khó chịu hơn.

Có phải anh ta cảm thấy ra ngoài gặp phụ nữ cũng là chuyện bình thường không?

Hạ Lạc trực tiếp kéo chăn lên đắp kín người, “Em ngủ đây.” Bùi

Dĩ Thành cảm thấy Hạ Lạc có vẻ không ổn, “Hạ Lạc Lạc, anh không thích đoán suy nghĩ của phụ nữ, anh cũng không đoán được.

Vì vậy chúng ta có gì thì nói thẳng ra được không?

Chúng ta đến được với nhau không dễ dàng gì, đều trân trọng một chút được không?” Hạ Lạc vén chăn ra, lấy điện thoại, hậm hực đưa đến trước mặt Bùi Dĩ Thành, “Anh tự xem đi, vị khách hàng nữ này của anh đúng là đẹp thật đấy.” Bùi Dĩ Thành nhìn hai bức ảnh, đuôi mắt khẽ nhướng, cười như không cười, “Đây là đang ghen tuông đó sao?” “Bùi Dĩ Thành, anh nói cho em nghe xem rốt cuộc chuyện này là thế nào?” “Em đoán xem?” “Bùi Dĩ Thành, anh còn như vậy nữa là em không cho anh cơ hội giải thích đâu đấy.” “Được rồi, phải tin tưởng anh nhiều hơn một chút, đừng nghĩ anh tệ đến vậy là được rồi.” “Em không phải không tin tưởng anh.

Nếu một ngày nào đó em và một người đàn ông có hành động thân mật như vậy, anh sẽ cảm thấy thế nào?

Em không tin anh không đen mặt đâu.” “Em vốn dĩ không tin ‘hạ’ (buông xuôi), em tin ‘an’ (bình an), An Hạ Lạc mà.” “Bùi Dĩ Thành, anh còn giở giọng trêu chọc em nữa, tin hay không em cắn anh đó.” Bùi Dĩ Thành khoanh tay trước ngực, giả vờ run rẩy, “Anh sợ quá à.” “Bùi Dĩ Thành!” “Được rồi, không trêu em nữa.

Khoảng thời gian này anh thật sự bận, bận điều tra chuyện quá khứ.

Chương 2090

Anh đã nói với em về chuyện Tiểu Ngải Ngải đến nhà họ Bùi thế nào rồi.

Người phụ nữ em thấy đó hẳn là người đã mang Tiểu Ngải Ngải đến nhà anh.

Cô ta không thừa nhận, nhưng anh có thể khẳng định rồi.” “Chính là người phụ nữ này sao?” “Đúng vậy, cô ta là người nước ngoài, ở nước H.

Mấy năm trước cô ta ở thành phố A, cũng ở khách sạn đó.

Hình ảnh camera giám sát nhà anh quay được rất giống cô ta.

Hai bức ảnh này là do vấn đề góc chụp, cô ta muốn quyến rũ anh, nhưng anh không mắc bẫy.” Hạ Lạc hoài nghi nhìn Bùi Dĩ Thành.

“Thật đó, cô ta quá diêm dúa, không phải kiểu anh thích.

Anh thích kiểu hoa bách hợp nhỏ nhắn thanh tân như em vậy.” “Anh mới là hoa bách hợp ấy.” “Ha ha, em đi soi gương mà xem, có người thật sự non nớt như một đóa hoa vậy.” “Được rồi, không cãi nhau với anh nữa.

Có một chuyện em đặc biệt không hiểu.

Mẹ ruột của Ngải Ngải là Cố Lê mà, anh đã làm xét nghiệm ADN rồi, bây giờ sao lại xuất hiện một người phụ nữ khác nữa?” “Lạc Lạc, nhiều chuyện không phải anh không nói cho em, mà là anh không biết bắt đầu từ đâu.

Hiện tại chính anh cũng đang rối bời, không thể lý giải nổi.” “Em xin lỗi, em đã hiểu lầm anh rồi.” “Không sao đâu, Hạ Lạc Lạc, anh thích vẻ em ghen tuông.” “Ai ghen tuông chứ, không biết.” Hạ Lạc bĩu môi, kiên quyết không thừa nhận.

“Hạ Lạc Lạc, em thật sự quá đáng yêu.” “Không nói mấy chuyện này nữa.

Rốt cuộc là ai đã gửi ảnh cho em, có phải anh bị người khác theo dõi không?” “Không rõ.

Nhưng anh không phản cảm, họ càng lộ nhiều thì anh càng dễ điều tra.

Bất kể là yêu ma quỷ quái gì, cuối cùng cũng sẽ có kết quả thôi.” Nhìn khuôn mặt tiều tụy của Bùi Dĩ Thành, Hạ Lạc rất đau lòng, “Đừng ép mình quá như vậy, gần đây anh gầy đi rồi.” “Anh biết rồi, ngủ đi thôi.” “Khoan đã.

Anh nói xem Cố Lê có quen người phụ nữ anh gặp tối nay không?” Bùi Dĩ Thành khựng lại một chút, lời Hạ Lạc nói không phải là không thể.

“Có khả năng đó.” “Sao mà phức tạp vậy.” “Ngủ đi, rồi sẽ có lúc mọi chuyện được làm sáng tỏ thôi.” Cố Lê vẫn luôn chờ điện thoại của Hạ Lạc, nhưng ảnh gửi đi đã lâu rồi mà Hạ Lạc vẫn không có phản ứng gì.

Cô ta không khỏi nghi ngờ Hạ Lạc có thật sự thích Bùi Dĩ Thành không, vậy mà có thể thờ ơ với chuyện này.

Cô ta phải làm sao đây, Tiểu Ngải Ngải của cô ta, thông minh đáng yêu như vậy, chẳng lẽ thật sự không thể mang đi sao?

Đó là đứa bé cô ta đã trải qua bao nhiêu khó khăn mới sinh ra mà.

Không được, dù thế nào đi nữa, cô ta nhất định phải mang đứa bé của mình đi.

Ngay lúc này, điện thoại của Hạ Lạc gọi đến, Cố Lê lập tức nín thở, không dám thở mạnh một tiếng.

Hạ Lạc thấy đối phương không nói gì thì biết người kia cũng đang đề phòng mình.

Hạ Lạc lên tiếng nói: “Tôi không cần biết cô là ai, cô có mục đích gì, cô tốt nhất nên dập tắt ý nghĩ này đi.

Tôi tin tưởng bạn trai của mình.

Nếu cô nghĩ hai bức ảnh như vậy là thể khiến giữa chúng tôi nảy sinh hiềm khích thì cô cũng quá coi thường chúng tôi rồi.” Nói xong, Hạ Lạc cúp điện thoại.

Cố Lê tức đến run rẩy, chỉ có thể gọi điện cho người lớn vẫn luôn coi mình như con gái ruột, “Dì ơi, con phải làm sao đây?

Bố của đứa bé không chịu từ bỏ con bé, bố của đứa bé cũng đã có người yêu rồi, chúng ta không thể xây dựng một gia đình, con không thể đòi lại con của con.” Giọng nói bên kia điện thoại ngừng lại một chút, “Tiểu Lê, nếu đứa bé sống tốt, thì con cứ về đi.

Chỉ cần đứa bé tốt là được rồi, đứa bé ở bên cạnh con chưa chắc đã là điều tốt.” “Dì ơi, con không làm được đâu.

Con đã tìm con bé lâu như vậy, sao con có thể buông tay thế này chứ.” “Không làm được thì còn có cách nào chứ?

Con không thể xen vào được đâu.

Nhìn con của mình hạnh phúc là tốt rồi.

Dì mong con sống tốt.” “Dì ơi, dì giúp con được không?

Chỉ cần dì giúp con, con có thể làm bất cứ điều gì cho dì.” Trong điện thoại im lặng rất lâu, mãi sau mới nghe thấy người bên trong nói: “Dì sẽ cân nhắc.” Nhiệm vụ của Hạ Lạc là chăm sóc Tiểu Ngải Ngải thật tốt.

Phu nhân An thường xuyên mời hai mẹ con họ đến nhà họ An, Hạ Lạc cũng không từ chối.

Chỉ là hôm nay khi đến đó, phu nhân An có vẻ không ổn chút nào.

Tiểu Ngải Ngải đã gọi bà mấy tiếng “bà ngoại” rồi mà bà vẫn không hề phản ứng.

“Dì sao vậy ạ?” Hạ Lạc không nhịn được lên tiếng.

“Hạ Hạ, con và Ngải Ngải đến rồi à.” “Dì đang nghĩ gì vậy?

Suy nghĩ đến thất thần như vậy?” Phu nhân An khoác tay lên vai Hạ Lạc, “Bố con gần đây lại gây chuyện rồi.” “Bà ngoại ơi, ông ngoại sao vậy ạ?” Tiểu Ngải Ngải hỏi.

“Bố con gần đây không biết từ đâu lại tìm ra một người vẽ tranh, nói là thiên tài, bây giờ ngày nào cũng đi ra ngoài hẹn gặp người ta.” Phu nhân An hậm hực nói.

Hạ Lạc coi như đã hiểu, phu nhân An đây là đang ghen tuông.

“Dì đừng nghĩ nhiều quá.

Ông ấy chịu nói cho dì biết, chứng tỏ trong lòng ông ấy quang minh lỗi lạc.

Có lẽ chỉ đơn thuần là muốn trao đổi một chút thôi.” “Hừ, ông ấy nói người đó cũng giống con, đặc biệt có thiên phú, bỏ lỡ thì đáng tiếc.

Ông ấy nhất định phải đưa người ta về phòng tranh.

Chương 2091

Đã ngần này tuổi rồi mà vẫn không yên, con nói xem ông ấy cứ theo đuổi mãi như vậy, nhỡ cô bé kia hiểu lầm thì sao?

Đây là chuyện một ông già đáng ghét như ông ấy nên làm sao?” “Thật ra ông ngoại đẹp trai lắm ạ.” Tiểu Ngải Ngải cười tủm tỉm xen vào.

“Con xem, ngay cả Ngải Ngải cũng nói vậy.

Bố con càng già càng hồ đồ, không biết kiềm chế.

Chuyện ký hợp đồng với họa sĩ kiểu này cứ để anh con ra mặt là được rồi, ông ấy theo làm gì cho phí công, rõ ràng là đang động lòng rồi.” Hạ Lạc dở khóc dở cười, chỉ cảm thấy cơn ghen của phu nhân An thật sự quá lớn.

“Dì nghĩ nhiều rồi.” Phu nhân An chuyển sang nắm tay Hạ Lạc, “Hạ Hạ, mẹ nói thật với con, trực giác của mẹ rất chuẩn đó.” “Dì nghi ngờ như vậy không tốt, rất tổn thương tình cảm.” “Mẹ cũng không phải nghi ngờ, chỉ là không muốn ông ấy tiếp xúc với cô bé đó.

Mẹ đã bị ám ảnh rồi.

Những người phụ nữ ông ấy dây dưa toàn là đồ biến thái.

Con hồi nhỏ cũng vì đào hoa thối của ông ấy mà bị lạc đó.

Con nói xem mẹ có thể không tức giận sao?” “Chuyện đó chẳng phải đã qua rồi sao?

Con bây giờ vẫn đang ở bên cạnh bố mẹ mà.” “Đây là tảng đá lớn trong lòng mẹ, làm sao có thể nhanh chóng qua đi được.” “Tại sao mọi người cứ làm mất con vậy, con của mình sao lại có thể làm mất được chứ.” Tiểu Ngải Ngải đột nhiên cảm thán.

“Tiểu Ngải Ngải, bà ngoại là vô ý thôi.” Tiểu Ngải Ngải bĩu môi, rúc vào lòng Hạ Lạc không nói gì nữa.

Hạ Lạc thực ra không để chuyện phu nhân An nói vào lòng.

Nhưng buổi chiều, phu nhân An nhận một cuộc điện thoại thì sắc mặt lập tức sa sầm trở lại.

“Lão già khốn kiếp này của con, thật sự càng ngày càng không coi mẹ ra gì rồi.

Bây giờ lại còn muốn đưa người ta về nhà ăn cơm, rốt cuộc ông ta muốn thế nào chứ?

Còn muốn mẹ đi hầu hạ người phụ nữ ông ta đưa về sao?” Phu nhân An tức đến mức lồng ngực phập phồng.

“Chắc là ông ấy không muốn dì nghĩ lung tung, nên đưa về để dì gặp mặt thôi.” “Nhiếp Nhiếp à, con nói xem mẹ có nên cho người phụ nữ đó một trận phủ đầu, để cô ta biến đi chỗ nào mát mẻ mà ở không?” “Tùy tình hình thôi ạ, cứ quan sát một chút đã.

Nếu dì làm bố con mất mặt, e là ông ấy sẽ khó chịu.

Vẫn phải giữ thể diện cho đàn ông chứ.” Hạ Lạc nói xong, phát hiện phu nhân An nhìn mình với ánh mắt sáng rực, nhất thời có chút khó hiểu.

“Sao vậy ạ?” “Vừa nãy con có phải gọi bố rồi không?” Hạ Lạc nhớ lại lời vừa nói, sắc mặt thay đổi.

Phu nhân An đã phấn khích nắm lấy tay Hạ Lạc, “Con ngoan, con công bằng một chút đi.

Đã gọi bố rồi, con gọi một tiếng mẹ cho mẹ nghe xem sao?” “Mẹ, chúng ta đang nói chuyện của bố mà, mẹ đột nhiên như vậy...” Con rất không quen.

Phu nhân An đã kích động ôm chặt Hạ Lạc, ngọt ngào nói: “Con ngoan, gọi thật hay, gọi thêm một tiếng nữa đi.” Hạ Lạc nhận ra mình đã nói gì, sắc mặt có chút ửng hồng.

Nhưng chuyện này đã có lần đầu, thì gọi lần thứ hai cũng không còn khó khăn gì nữa.

Hạ Lạc lại gọi một tiếng mẹ.

Phu nhân An cảm thấy toàn thân sảng khoái, không còn bực bội nữa, “Tốt quá, tốt quá, đúng là con ngoan của mẹ.” Tiểu Ngải Ngải bịt miệng cười trộm ở một bên.

Phu nhân An cũng kéo con bé lại, “Tiểu Ngải Ngải, con đừng chỉ lo cười, mau gọi mấy tiếng bà ngoại cho bà nghe đi.” “Con không phải vẫn luôn gọi bà sao?” “Bà không cần biết, bây giờ bà muốn nghe.” “Bà ngoại, bà trẻ con quá, bà thật sự trẻ con.

Con chưa từng thấy ai trẻ con hơn bà đâu.” “Hứ, con nhóc ranh này muốn làm phản phải không?

Bà muốn đánh đòn con đó.” “Nếu bà nỡ thì cứ đánh đi ạ, con không sao đâu.” Tiểu Ngải Ngải ra vẻ đã nắm chắc phần thắng.

“Con đúng là một tiểu yêu tinh gây phiền phức mà.” “Chỉ cần bà ngoại thích là được ạ.” Nhìn phu nhân An và Tiểu Ngải Ngải đùa giỡn vui vẻ, Hạ Lạc bật cười lắc đầu.

Tính cách của mẹ ruột cô, có đôi khi thật sự rất trẻ con.

Gần đến giờ ăn tối, ông An đưa người về.

Khi Hạ Lạc nhìn thấy người đến, sắc mặt cô lập tức thay đổi.

Phản ứng trực tiếp nhất còn là Tiểu Ngải Ngải, cô bé trực tiếp lao vào lòng Hạ Lạc, thân hình nhỏ bé khẽ run rẩy.

Phu nhân An nhìn người phụ nữ nhỏ nhắn như chim yến đi theo bên cạnh ông An, còn chưa kịp nổi giận đã bị phản ứng của Tiểu Ngải Ngải làm cho giật mình, “Ngải Ngải, con sao vậy?” Hạ Lạc lại sắc bén nhìn chằm chằm Cố Lê.

Cố Lê thoáng hoảng hốt một chút rồi bình tĩnh lại, mặc cho Hạ Lạc đánh giá.

Chính là người phụ nữ này, đã cướp đi đứa bé của mình.

Mỗi lần nhìn thấy Tiểu Ngải Ngải hoàn toàn dựa dẫm vào cô ta, đều khiến cô ta ghen tị đến phát điên, cái người phụ nữ vô sỉ cướp con người khác này.

Muốn có con thì tự mình đi mà sinh, tại sao nhất định phải cướp con của cô ta.

Hạ Lạc cảm nhận được ánh mắt Cố Lê tràn ngập hận ý như cỏ dại mọc hoang.

Xem ra sự yên ổn thời gian qua chỉ là bề ngoài, rốt cuộc cô ta vẫn hận Bùi Dĩ Thành, và cũng hận cô.

Ông An cảm nhận được không khí không ổn, đặc biệt là Tiểu Ngải Ngải, dường như rất sợ Cố Lê.

“Có chuyện gì vậy?” “Hừ, có chuyện gì thì ông tự hỏi mình ấy.

Nhà chúng ta là nơi mà người không đứng đắn cũng có thể bước vào sao?” Phu nhân An trút toàn bộ nỗi oán giận lên người ông An.

Người phụ nữ này, bà một chút cũng không thể ưa nổi.

Chương 2092

Ông An nháy mắt với phu nhân An, nhưng phu nhân An không thèm quan tâm nhiều như vậy.

Người phụ nữ này vừa đến đã khiến Tiểu Ngải Ngải sợ hãi, bà không thể nhịn được.

Phu nhân An hậm hực đi lên lầu, cũng không quên gọi: “Hạ Hạ, đưa Ngải Ngải lên lầu chơi đi con.” Nếu là bất kỳ người phụ nữ nào khác, Hạ Lạc tuyệt đối sẽ không làm tuyệt tình như vậy.

Nhưng đây là Cố Lê, người phụ nữ đã gây ám ảnh cho Tiểu Ngải Ngải.

Hạ Lạc phớt lờ ánh mắt cầu xin của ông An, trực tiếp ôm Tiểu Ngải Ngải lên lầu.

Ông An chỉ cảm thấy mất mặt vô cùng.

Hai mẹ con này rốt cuộc đang làm loạn cái gì chứ?

Ông chỉ là đưa một học sinh về ăn cơm thôi mà.

Trước đây ông cũng không ít lần đưa người về.

Cố Lê thật sự rất đau lòng.

Cô ta cảm thấy mình thật là một trò cười, ngay cả phu nhân An vừa gặp lần đầu cũng không thích cô ta.

Rốt cuộc cô ta đã làm sai điều gì chứ.

Nhưng cảm xúc này nhanh chóng biến mất.

Không thích thì không thích, cô ta không cần sự yêu thích của phu nhân An.

“Thầy ơi, có phải cô giáo không thích em không?

Hay là em về trước đi, hôm khác lại đến thăm.” Ông An cũng nổi nóng, cảm thấy phu nhân An thật sự càng ngày càng không hiểu chuyện, trước mặt người ngoài cũng không cho ông một chút thể diện nào.

Tấm lòng của ông dành cho bà ấy đã cả đời rồi, vậy mà bà ấy vẫn luôn nghi ngờ.

Cứ hễ ông đi gần với người phụ nữ kia một chút là bà ấy lại đủ kiểu đoán mò nghi ngờ, ngay cả một chút tin tưởng đơn giản này cũng không dành cho ông.

“Về cái gì mà về.

Đến nhà thầy ăn cơm, làm gì có chuyện người ta đã đến tận nhà rồi còn quay về.” “E là không hay lắm ạ, nếu thầy và cô giáo cãi nhau vì em thì em có tội lắm.” “Nghe lời thầy, nhà này thầy làm chủ.” Phu nhân An vẫn luôn đứng cạnh cửa sổ, thấy Cố Lê căn bản không hề rời đi, nhất thời lại càng tức giận hơn.

“Ngải Ngải, đừng sợ, dì kỳ lạ đó đúng là trông không ra gì, đáng sợ lắm.

Không sao đâu, đừng sợ.” Phu nhân An vỗ vỗ lưng Tiểu Ngải Ngải.

Hạ Lạc lắc đầu với bà, “Không phải lý do đó đâu ạ.” “Vậy là sao?” “Người phụ nữ đó tên là Cố Lê, hồi đó chính cô ta đã đưa Tiểu Ngải Ngải đi khỏi nhà trẻ.” Hạ Lạc giải thích đơn giản một chút.

Phu nhân An lập tức hiểu ra, đó là mẹ ruột của Tiểu Ngải Ngải, cũng là người đã khiến Tiểu Ngải Ngải không vui suốt thời gian qua.

Bà nghiến răng nghiến lợi nói: “Bố con thật sự càng già càng hồ đồ rồi.” Vẫn chưa tìm hiểu rõ gốc gác người ta đã vội vàng đưa về nhà, cũng không biết người phụ nữ kia đang có ý đồ gì.

“Mẹ đi nói chuyện với ông ấy đây.” “Mẹ, lát nữa con sẽ nói chuyện với bố, mẹ bây giờ xuống cũng không hay lắm đâu.” Phu nhân An và Tiểu Ngải Ngải vẫn ở trên lầu.

Một lúc sau Hạ Lạc xuống dưới.

Cố Lê và ông An đang trò chuyện rất vui vẻ trong phòng khách.

Hạ Lạc trước đây đã biết Cố Lê là một giáo viên dạy vẽ, nhưng không ngờ cô ta lại chuyên nghiệp đến vậy.

“Hạ Hạ, lại đây lại đây, bố giới thiệu hai đứa làm quen.

Đây là học sinh mới của bố, Cố Lê.

Giống con, là một đứa bé rất có thiên phú.” Ông An ôn hòa nói.

“Không cần giới thiệu đâu, con biết cô ấy rồi.” Ông An cực kỳ ngạc nhiên, “Hai đứa quen nhau à?” “Thưa thầy, em và con gái thầy trước đây có gặp nhau, nhưng vì một vài chuyện mà không vui vẻ cho lắm.

Cô An, em thành tâm gửi lời xin lỗi đến cô, hy vọng cô có thể chấp nhận lời xin lỗi của em.” Cố Lê ra tay trước.

Hạ Lạc vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, “Cô Cố khách sáo rồi, tôi không dám nhận lời xin lỗi của cô.” “Dù thế nào đi nữa, tôi vẫn rất cảm kích cô, cô đã chăm sóc Ngải Ngải rất tốt.” “Ngải Ngải gọi tôi một tiếng mẹ, chăm sóc con bé là lẽ đương nhiên.” Nhìn hai người đối đáp qua lại, ông An thật sự hồ đồ rồi, “Rốt cuộc hai đứa đang nói gì vậy?” Cố Lê thẳng thắn nói: “Thưa thầy An, để em nói cho thầy biết.

Em là mẹ ruột của Ngải Ngải.

Trước đây vì chuyện của Ngải Ngải, nên có chút xích mích với cô An.” Ông An lập tức biến sắc.

Thảo nào Tiểu Ngải Ngải lại biến thành như vậy.

Hóa ra Cố Lê chính là mẹ ruột của Tiểu Ngải Ngải, trước đây còn muốn giành con bé với họ.

Chỉ là ông nhìn Cố Lê thế nào cũng không thấy cô ta là người có ý đồ xấu.

Tài năng của cô ta cũng là thật, không thể giả được.

Khi chuyện liên quan đến Tiểu Ngải Ngải, ông An đột nhiên không biết phải xử lý thế nào.

Hạ Lạc nói với Cố Lê: "Có tiện ra vườn nói chuyện một chút không?" "Đương nhiên có thể." Nhìn bóng lưng Hạ Lạc và Cố Lê rời đi, ông An cau chặt mày.

Khó khăn lắm mới ưng ý một đứa bé có thiên phú, vậy mà lại là mẹ ruột của Tiểu Ngải Ngải.

Trước đây trên mạng ồn ào rất nhiều, toàn là lời mắng chửi Hạ Lạc, Bùi Dĩ Thành không cho ông bà lên mạng, ông thật sự không biết mẹ ruột của Tiểu Ngải Ngải lại trông như thế này.

"Nói đi, rốt cuộc cô tiếp cận bố tôi là vì cái gì?" Hạ Lạc hỏi thẳng.

Chương 2093

“Không biết nên gọi cô là cô Hạ hay cô An.” “Tùy cô.” “Dù cô có tin hay không, việc tôi và bố cô quen biết hoàn toàn là một sự tình cờ.

Tôi cảm thấy ông ấy là một người thầy rất tốt, ông ấy cảm thấy tôi là một người có thể đào tạo được, chỉ đơn giản vậy thôi.” “Cô nghĩ lý do này có thể khiến người ta chấp nhận được sao?” Hạ Lạc hoàn toàn không tin.

Sao lại có chuyện trùng hợp đến thế, cô ta không được gì từ Bùi Dĩ Thành, quay người lại thành học sinh của An Trường Hà.

“Dù cô có tin hay không, đây chính là câu trả lời của tôi.” “Cố Lê, đừng làm tiêu tan chút thiện cảm cuối cùng của người khác dành cho cô.

Nếu cô dám làm ra chuyện gì tổn hại đến bố mẹ tôi, tôi sẽ không tha cho cô đâu.” Cố Lê vẫn giữ nụ cười bình thản, “Cô đang đe dọa tôi sao?” “Tôi không nói đùa với cô.” “Tôi cũng không nói đùa, Hạ Lạc, cô cần gì phải căng thẳng như vậy?

Tôi chỉ là nhận một người thầy thôi.

Không biết giữa hai chúng ta ai là người có thiên phú hội họa hơn đây.

Thầy nói có thể chuẩn bị một buổi triển lãm tranh cho tôi đó, cô có hứng thú thì cùng tham gia đi.” Chuẩn bị triển lãm tranh.

Cố Lê này, thật sự lợi hại đến vậy sao?

Mới quen An Trường Hà được bao lâu mà ông ấy đã muốn chuẩn bị triển lãm cho cô ta.

Mặc dù chuyện này đối với phòng tranh và họa sĩ đều là đôi bên cùng có lợi, nhưng họa sĩ mới thường coi trọng cơ hội này hơn, lợi ích tài chính lại trở thành thứ yếu.

“Không có hứng thú.” “Cô đang sợ sao?

Sợ bị tôi vượt qua à?” “Chuyện này có cần phải so sánh sao?

Phong cách vẽ của mỗi người đâu giống nhau.” Hạ Lạc cười lạnh một tiếng.

“Hạ Lạc, thật ra cô không cần căng thẳng đến vậy.

Tôi không có ác ý gì với bố mẹ cô, cũng không có ý đồ gì với bố cô.

Dù sao thì, ông ấy cũng lớn tuổi rồi, là người đáng tuổi bố tôi mà.” Hạ Lạc nghe lời này càng khó chịu: “Cố Lê, tránh xa bố tôi ra!” “Chuyện đó không phải tôi quản được.

Cô đâu phải không biết thầy là người hiền tài, thầy sẽ không từ bỏ một người giỏi giang như tôi đâu.” “Cố Lê!” Hạ Lạc thật sự rất tức giận.

Cố Lê ghé sát vào tai Hạ Lạc, hạ giọng nói: “Cô cũng biết sợ ư?

Vậy cô có biết tâm trạng của tôi khi mất con là thế nào không?

Tôi đã sống trong sợ hãi bao nhiêu năm qua, giờ con gái tôi lại coi tôi là kẻ thù.

Cô có thể hiểu được cảm giác đó không?” Nói rồi, Cố Lê quay người bỏ đi.

Hạ Lạc vẫn đứng lặng tại chỗ, mãi không thể bình tĩnh lại.

Rốt cuộc Cố Lê muốn làm gì?

Cô ta sẽ không ngây thơ đến mức nghĩ rằng quyết định của Bùi Dĩ Thành có thể bị An Trường Hà thay đổi chứ?

Sao có thể như vậy được.

Đừng nói Bùi Dĩ Thành sẽ không đổi ý, An Trường Hà e là cũng sẽ không nhúng tay vào chuyện này.

An Trường Hà thấy chỉ có một mình Hạ Lạc bước vào, không khỏi hỏi: “Cố Lê đâu rồi?” “Đã đi rồi ạ.” “Hạ Hạ à, ba thấy con bé Cố Lê đó thật sự không tệ, rất có tài năng.

Ba vừa nhìn đã thấy thân thiết, thấy thích rồi.” Hạ Lạc nhìn thẳng vào An Trường Hà, ông lúng túng xoa xoa mũi: “Hạ Hạ à, con nhìn ba bằng ánh mắt gì vậy?

Con sẽ không giống mẹ con mà nghĩ lung tung chứ, ba thật sự là đứng trên lập trường của một trưởng bối, một tiền bối thôi.” Hạ Lạc nói: “Con không phủ nhận tài năng của cô ta, nhưng những chuyện cô ta làm cũng không phải con tự bịa đặt.

Ngải Ngải vừa nhìn thấy cô ta là sợ hãi, ba bảo con phải làm sao?

Còn phải tiếp xúc với cô ta nữa ư?” “Ai, sao lại thế này chứ.” An Trường Hà mặt mày u uất, thật sự không muốn bỏ lỡ một mầm non tốt như vậy.

Bà An thấy Cố Lê đã đi, lúc này mới ôm Tiểu Ngải Ngải đi xuống.

Mũi và mắt Tiểu Ngải Ngải đều đỏ hoe, trông thật đáng thương.

Chuyện này gây tổn thương cho trẻ con là lớn nhất.

“Ngải Ngải, không sao đâu con.” Hạ Lạc đón lấy Ngải Ngải.

Trong lòng bà An vẫn còn nghẹn một cục tức: “Lão An, tôi cảnh cáo ông, đừng bao giờ qua lại với người phụ nữ tên Cố Lê đó nữa.” “Em nói cái gì vậy, chuyện nào ra chuyện đó.

Sau này tôi sẽ không để cô ta đến nhà nữa, nhưng cô ta vẫn có thể đến phòng trưng bày làm việc.

Tôi đã bảo Trung Chính ký hợp đồng với cô ta rồi.” “Lão An, ông có phải là không cần cả con gái và cháu ngoại nữa không?” “Được rồi, em đừng nói huyên thuyên nữa, đây không phải là một chuyện.” “Đây chính là một chuyện!

Người phụ nữ đó tiếp cận chúng ta chắc chắn không có ý tốt, nói không chừng là muốn tiếp cận Ngải Ngải nhà ta.

Nếu Ngải Ngải sau này không thân với tôi nữa thì tôi sẽ không tha cho ông đâu.” Bà An không buông tha.

Bà kiên quyết đứng về phía Hạ Lạc và Ngải Ngải.

Người Hạ Lạc và Ngải Ngải không thích thì mặc kệ là ai, mặc kệ tài hoa xuất chúng đến đâu, bà một chút cũng không quan tâm.

Trên đời có bao nhiêu người tài hoa xuất chúng, bà đâu có sức lực để yêu mến tất cả.

“Sao em vẫn cứ như vậy, đã lớn tuổi rồi mà không thể phân biệt được chủ thứ ư?” “Là tôi không phân biệt được chủ thứ sao?

Tôi nói cho ông biết, lão An, lần này là vấn đề của ông.” Hạ Lạc nghe không nổi nữa, lên tiếng nói: “Được rồi, hai người đừng vì chuyện này mà cãi nhau nữa.

Chương 2094

Cũng muộn rồi, con đưa Ngải Ngải về đây.” Bà An vội vàng: “Con ơi, vội gì mà vội.

Ở đây ăn tối xong rồi hẵng về chứ, nhà bếp đã làm món con thích nhất rồi.” Hạ Lạc lắc đầu: “Không được mẹ, Ngải Ngải có hơi khó chịu, con đưa con bé về trước đây, lần sau sẽ đến.” Bà An trừng mắt nhìn ông An một cái, chuyện gì thế này, nếu không phải ông đưa Cố Lê về thì cả nhà họ đã vui vẻ ăn tối rồi, bây giờ thì bị ông ta phá hỏng hết cả.

Ông An lúc này lại không để ý đến chuyện đó, vừa nãy hình như ông nghe Hạ Lạc gọi vợ mình là “mẹ”.

Nhưng sao không nghe thấy gọi ông là “ba” nhỉ.

Ông An nhìn Hạ Lạc đầy mong đợi, nhưng Hạ Lạc lúc này tâm trí đều đặt hết lên Tiểu Ngải Ngải, căn bản không có tâm trạng để ý đến ông An.

Ông An có chút thất vọng.

Bà An tiễn Hạ Lạc và Tiểu Ngải Ngải ra khỏi cửa, Tiểu Ngải Ngải mềm mại nói: “Ngoại bà, tạm biệt.” “Ngải Ngải bảo bối, lần sau ngoại bà nhất định sẽ không để chuyện như vậy xảy ra nữa, ngoại bà hứa với con.” “Mẹ về đi, con đưa Ngải Ngải đi đây.” “Được được được, lái xe cẩn thận nhé.” Khi bà An quay vào nhà, vẫn vẻ mặt giận dữ, trừng mắt nhìn An Trường Hà một cái.

An Trường Hà cười nói: “Vẫn còn giận à, có đáng bao nhiêu chuyện đâu.

Mà nói chứ Hạ Hạ gọi em là ‘mẹ’ từ lúc nào vậy, sao tôi không biết gì hết?” “Ông không có tư cách để biết!

Ông cứ như vậy thì Hạ Hạ sẽ không gọi ông là ‘ba’ đâu.

Ai không trêu chọc thì thôi, lại đi trêu chọc mẹ ruột của Tiểu Ngải Ngải, ông không biết những chuyện rắc rối cô ta đã làm sao?” “Trước đây tôi thật sự không biết mà, tôi thật sự chỉ coi trọng tài năng của cô ta, với lại cô ta luôn cho tôi một cảm giác thân thiết, khiến tôi căn bản không thể từ chối, giống hệt như cảm giác Hạ Hạ đã cho tôi lúc trước vậy.” Nghe vậy, bà An càng tức giận hơn: “Đừng có so sánh bất cứ ai với con gái tôi.

Người tên Cố Lê đó có thể so với con gái tôi được sao?” Lại đến rồi lại đến rồi.

Ông An thật sự đau đầu, bà An đối với con gái thật sự là bao che không nguyên tắc, trước đây với Lạc Tinh, bây giờ là với Hạ Lạc.

“Không nói với em nữa.” Ông An chọn cách nhượng bộ, một mình đi ra vườn.

Chủ đề này không thể tiếp tục được, bà An căn bản không nghe lọt lời ông.

Bà An nghiến răng, lại thế nữa rồi, mỗi lần cãi không lại bà thì ông ấy lại không nói nữa, một mình đi ra ngoài.

Bà An vẫn cảm thấy trong lòng không thoải mái, nhớ ra điều gì đó, lại gọi điện cho Hạ Lạc, xác nhận Hạ Lạc và Tiểu Ngải Ngải đã về nhà an toàn, Tiểu Ngải Ngải không có gì đáng ngại, lúc này tâm trạng bà mới khá hơn một chút.

Cầm điện thoại, bà lại lải nhải rất lâu, dặn dò đủ điều rồi mới lưu luyến cúp máy.

Cuối cùng còn nài nỉ Hạ Lạc gọi mình một tiếng “mẹ”, nài nỉ Tiểu Ngải Ngải gọi một tiếng “ngoại bà”.

Tiểu Ngải Ngải cũng không nhịn được mà châm chọc, cảm thấy ngoại bà thật sự quá lải nhải.

“Mẹ mẹ, ngoại bà rất yêu mẹ đó.” “Nhóc con, con cũng nhìn ra rồi à.” “Biết chứ, không thể lừa người được đâu.” “Ngải Ngải, nguyện vọng lớn nhất của mẹ Hạ Hạ là nhìn con mỗi ngày đều vui vẻ.” Tiểu Ngải Ngải đặc biệt nghiêm túc gật đầu: “Con sẽ làm được.” Sợ đụng phải Cố Lê, Hạ Lạc mấy ngày sau không đưa Tiểu Ngải Ngải đến nhà họ An, nhưng mỗi ngày đều giữ thói quen gọi điện thoại cho bà An.

Bà An thường xuyên sai người làm đồ ăn ngon rồi mang đến cho họ.

Cô liên tiếp mấy ngày cũng không tự nấu ăn, đã nói bà An rất nhiều lần, nhưng bà An vẫn không thay đổi.

Chỉ là hôm nay mãi không nhận được điện thoại của bà An, Hạ Lạc có chút hoảng sợ, dỗ Tiểu Ngải Ngải ngủ xong liền gọi điện cho bà An.

Điện thoại vẫn không có ai nghe máy.

Lần gọi điện thoại tiếp theo là của ông An: “Hạ Hạ, con mau đến đây, mẹ con xảy ra chuyện rồi.” Hạ Lạc giật mình: “Xảy ra chuyện gì ạ?” “Mẹ con bị ngã từ cầu thang xuống, hiện đang được cấp cứu trong bệnh viện, con mau đến xem đi.” Mặt Hạ Lạc lập tức tái nhợt, không yên tâm để Tiểu Ngải Ngải một mình ở nhà, lên lầu ôm Tiểu Ngải Ngải đang ngủ say rồi lái xe đến bệnh viện.

Ông An và An Trung Chính đều ở đó, thấy Hạ Lạc ôm Tiểu Ngải Ngải, An Trung Chính vội vàng đỡ lấy đứa bé.

“Sao lại thế này ạ?” “Không rõ, mẹ con nói sinh nhật con sắp đến rồi, liền đi trung tâm thương mại chọn quà cho con, không biết thế nào… lại lăn xuống từ thang cuốn của trung tâm thương mại.” Ông

An đã không thể giữ bình tĩnh được nữa, nói chuyện cũng không lưu loát.

“Thương tích có nghiêm trọng không ạ?” “Không biết, khi ba nhận được điện thoại đến đây, mẹ con đã được đưa vào trong rồi.

Ba đã hỏi thăm một chút, tình hình không mấy khả quan.” Chân Hạ Lạc lập tức mềm nhũn, cô vừa mới tìm lại được mẹ ruột của mình, vậy mà chưa được bao lâu, chẳng lẽ cô lại sắp mất mẹ sao?

“Hạ Hạ, đừng lo, chuyện này anh sẽ đi điều tra, xem rốt cuộc là thế nào.” An Trung Chính nói.

Hạ Lạc nhìn Tiểu Ngải Ngải trong vòng tay An Trung Chính, cô bé vẫn ngủ rất say.

An Trường Hà ôm vai Hạ Lạc: “Đừng sợ, ba đang ở đây mà.” “Mẹ… nếu mẹ có chuyện gì thì sao ạ?” “Sẽ không đâu, mẹ con sẽ khỏe thôi.

Mẹ con còn chưa kịp ở bên con thật tốt, còn chưa kịp làm tròn trách nhiệm của một người mẹ, mẹ con sẽ không nỡ rời xa chúng ta đâu.

Mẹ con là một hũ giấm, mẹ con từng nói với ba rằng sẽ trông chừng ba cả đời, không cho ba ra ngoài lăng nhăng.

Chúng ta đã hứa cả đời rồi, thiếu một ngày cũng không tính.” An Trường Hà vốn muốn an ủi Hạ Lạc, nhưng chính mình nói rồi nói, vành mắt ông cũng đỏ hoe, giọng nói cũng nghẹn ngào.

Thực ra vừa nãy ông đã nhìn thấy, phía sau đầu vợ ông toàn là máu.

Lần này, e là lành ít dữ nhiều rồi.

Ông có chút hối hận mấy ngày nay vì chuyện của Cố Lê mà cãi nhau với bà ấy.

Đây là sinh nhật đầu tiên của con gái, họ đã nói sẽ cùng nhau chọn quà cho con.

Nếu không phải vì bà An giận ông thì bà đã không một mình đi mua quà.

Nếu ông đi cùng thì đã không xảy ra chuyện như vậy.

An Trường Hà rất tự trách.

“Bác cả, Hạ Hạ, hai người đừng tự hù dọa mình.

Bác sĩ không phải vẫn đang tìm cách sao?

Đừng nghĩ mọi chuyện quá bi quan.” Mãi đến sáu giờ chiều, ca phẫu thuật của bà An mới kết thúc.

Chương 2095

Mạng sống đã được cứu, nhưng tình hình không mấy lạc quan, xuất huyết não nghiêm trọng, không biết bao giờ mới có thể tỉnh lại.

Hạ Lạc đau khổ bịt miệng khóc nức nở, ông An thì thở phào một hơi lớn, hôn mê bất tỉnh cũng không đáng sợ đến vậy nữa, ông chỉ cần chăm sóc thật tốt, rồi sẽ có một ngày bà ấy tỉnh lại.

Kết quả này tốt hơn nhiều so với dự kiến.

“Hạ Hạ đừng buồn, mẹ con nhất định sẽ tỉnh lại thôi, mẹ con yêu con nhiều như vậy, vì con mẹ con nhất định sẽ cố gắng vượt qua.” Bà An được đẩy ra ngoài, tóc bà đã bị cạo trọc, đầu quấn băng gạc, sắc mặt vừa xanh xao vừa tiều tụy.

Hạ Lạc hít hít mũi, cùng y tá đưa bà đến phòng bệnh.

Tiểu Ngải Ngải lúc này cũng đã tỉnh dậy, nhưng lại phát hiện mình đang ở trong vòng tay An Trung Chính: “Trung Chính cữu cữu, sao con lại ở đây?” “Ngoại bà con có chút chuyện, nhập viện rồi, mẹ con đưa con đến thăm bà.” “À.” Cố Lê vội vã rời khỏi trung tâm thương mại thì đụng phải Lý Phỉ, cô ta giả vờ như không nhìn thấy, định bỏ đi.

Nhưng Lý Phỉ sao có thể dễ dàng bỏ qua cho cô ta: “Ôi chao, bao nhiêu năm không gặp rồi, đây chẳng phải là cô bé mồ côi được bà mẹ kế nhỏ của tôi tài trợ sao?

Vội vội vàng vàng thế này, có phải vừa làm chuyện xấu gì không?” Mặt Cố Lê biến sắc, nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh, cung kính gọi một tiếng: “Phỉ tiểu thư.” “Làm gì mà xa cách thế, chúng ta giữa nhau có xa lạ đến vậy sao?” “Tôi chỉ là một đứa cô nhi.” Không dám kết giao với người như Lý Phỉ.

“Bây giờ thì biết thân phận của mình rồi, trước đây thì kiêu căng lắm mà.” “Trước đây là Cố Lê không hiểu chuyện, hy vọng Phỉ tiểu thư đừng để bụng.” “Nghe nói con gái cô là con của Bùi Dĩ Thành à?

Thật là khéo nhỉ, bây giờ tôi cũng để mắt đến người đàn ông đó rồi.” Ánh mắt Lý Phỉ nhìn Cố Lê mang theo sự chế giễu không thể diễn tả.

“Tôi và Bùi tiên sinh không có bất kỳ quan hệ nào, điều tôi muốn chỉ là con gái tôi.” “Con gái của cô.” Nụ cười trên khóe môi Lý Phỉ có chút thú vị.

“Nếu Phỉ tiểu thư không có việc gì, tôi đi trước đây.” Cố Lê một chút cũng không muốn nói chuyện nhiều với Lý Phỉ, cô ta có chút sợ người phụ nữ này.

“Đợi đã, mau nói xem, bà mẹ kế nhỏ của tôi có sai cô làm gì ở thành phố A không?” Lý Phỉ chặn đường Cố Lê.

Cố Lê chỉ có thể đối mặt với cô ta: “Dì không sai tôi làm gì cả.” “Thật sao?” “Đương nhiên là thật.” “Cái này thật không phù hợp với tính cách của mụ già đó.

Mụ ấy một ngày không gây chuyện thì tôi lại thấy không thoải mái.” “Phỉ tiểu thư, tôi đi trước đây.” “Đợi đã, tôi có lời nhắc nhở cô bé ngốc này, đừng để mụ già đó lừa bán rồi còn thay người ta đếm tiền đó, mụ già đó trước giờ rất giỏi biến người khác thành quân cờ của mình.” Cố Lê khựng lại, có chút không hiểu Lý Phỉ có ý gì.

Chuyện nhà họ Lý cô ta cũng biết một chút, dì và hai người con của vợ trước bề ngoài thì hòa thuận, nhưng thực ra lại ngầm tính kế lẫn nhau, không hợp nhau.

Bây giờ đã đến mức độ này rồi sao?

Ngay cả ở nơi công cộng cũng chẳng thèm để ý gì nữa.

“Cảm ơn Phỉ tiểu thư đã nhắc nhở.” Lý Phỉ đeo kính râm, kiêu ngạo hừ một tiếng: “Nhìn bộ dạng ngu ngốc của cô, đúng là đàn gảy tai trâu.” Cố Lê không lên tiếng, cô ta bây giờ chỉ muốn giành lại con gái mình, chỉ cần có thể giúp cô ta đưa con gái về, cô ta nguyện ý trả bất cứ giá nào.

Bà An chỉ là bước đầu tiên.

Cô ta biết người dì đã âm thầm tài trợ cô ta không phải là nhân vật đơn giản, tâm tư thâm trầm, nhưng chỉ có bà ấy mới có thực lực để đối đầu với Bùi Dĩ Thành.

Cô ta bây giờ đã cưỡi hổ khó xuống rồi, một khi đã bắt đầu thì phải đi đến cùng.

Lý Phỉ dẫn người rời đi, người đàn ông bên cạnh hỏi: “Tiểu thư, Cố Lê rõ ràng đã làm gì đó phải không?

Có cần tôi đi điều tra không?” “Mụ già đó mà không gây chuyện thì không phải mụ già đó rồi.

Tuy nhiên, bây giờ mụ ta mà dám động đến tôi thì cũng phải xem anh cả của tôi có đồng ý không đã.

Cậu có thể đi điều tra xem, tôi thật sự rất tò mò mụ già đó đã sai cô ta làm gì?” Cô ta cũng không biết mụ già đó và Cố Lê rốt cuộc có thù oán gì mà lại làm nhiều chuyện sau lưng đến vậy.

Tài trợ ư?

Chỉ có Cố Lê đồ ngốc đó mới nghĩ mụ già đó là người tốt bụng.

“Vâng, tôi sẽ lập tức đi điều tra.” “Ừm.

Cậu bảo cậu hẹn Bùi Dĩ Thành, hẹn được chưa?” “Chưa ạ, mỗi lần đều bị trợ lý của anh ấy từ chối, nói là không có gì đáng nói với cô.” Trợ lý cúi đầu, anh ta thật sự đã dùng đủ mọi thủ đoạn rồi, nhưng Bùi Dĩ Thành vô cùng chán ghét Lý Phỉ.

“Người đàn ông này, thật đúng là trái tim sắt đá, ngay cả mỹ nữ ngàn năm khó gặp như tôi mà cũng nhẫn tâm từ chối.” “Anh ấy có một người bạn gái hẹn hò ổn định, bây giờ đứa bé là do bạn gái anh ấy chăm sóc.” “Nhắc mới nhớ, tôi lại có duyên với đứa bé đó lắm.

Hồi đó còn là tôi đã đưa con bé về, hôm khác đi gặp con bé xem sao.” “Tiểu thư, thiếu gia bảo cô đừng gây chuyện.” “Đừng có suốt ngày lải nhải, phiền phức.” Trợ lý không nói gì nữa.

Bùi Dĩ Thành lại sai người điều tra chi tiết lai lịch từ nhỏ đến lớn của Cố Lê, vừa định mở ra xem thì nhận được điện thoại của An Trung Chính, nói là bà An xảy ra chuyện rồi.

Bùi Dĩ Thành nhìn tài liệu trong tay, vội vàng đến bệnh viện.

Tiểu Ngải Ngải đã tỉnh lại, cô bé rất hiểu chuyện, ngồi một bên không quấy không khóc.

Hạ Lạc đang lau mặt lau tay cho bà An, ông An thì ngây ngốc ngồi bên cạnh.

“Sao lại thế này?” Bùi Dĩ Thành hỏi An Trung Chính.

“Chuyện xảy ra quá đột ngột, anh còn chưa kịp đi điều tra.” “Vậy anh đi đi, ở đây có tôi rồi.” Bùi Dĩ Thành vỗ vỗ vai An Trung Chính.

“Được, tôi đi trước đây.” Cả gia đình ba người ở bệnh viện mãi đến tối, bị An Trường Hà đuổi về, nói trẻ con ở bệnh viện lâu không tốt.

Hạ Lạc nói thuê thêm người chăm sóc, cũng bị An Trường Hà từ chối, An Trường Hà chuẩn bị tự mình chăm sóc bà An.

Khi trở về, Hạ Lạc luôn buồn rầu, trong lòng cô thật sự rất khó chịu.

“Lạc Lạc, không sao đâu, mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp thôi.” “Không sao, em có thể tự điều chỉnh được.” Về đến nhà, Bùi Dĩ Thành lại lấy tài liệu của Cố Lê ra xem, thật đúng là không thể không nói, vẻ ngoài lúc nhỏ của Cố Lê và bây giờ khác nhau một trời một vực.

Lúc nhỏ cô ta trông rất tú lệ, trong sáng, rất giống Tiểu Ngải Ngải bây giờ, còn bây giờ cô ta trông thế nào cũng đáng ghét.

Anh tiếp tục lật về phía sau, phía sau là Cố Lê mười một, mười hai tuổi.

Hạ Lạc không biết Bùi Dĩ Thành đang xem gì, không khỏi đi tới: “Đang xem gì vậy?” “Ê, anh lấy ảnh của em ở đâu ra vậy?

Em không nhớ mình từng chụp những bức ảnh như thế này mà.” Bùi Dĩ Thành đột nhiên ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn Hạ Lạc: “Em nói gì?” Hạ Lạc cười, tưởng Bùi Dĩ Thành đang trêu mình, đùa: “Bùi Dĩ Thành, thời thiếu nữ em đẹp đến vậy sao?

Chương 2096

Anh nhìn đến mức không nghe thấy em nói gì luôn.” “Lạc Lạc, anh nghe rõ em nói gì, nhưng đây không phải em.” Hạ Lạc lại nhìn bức ảnh một lần nữa, liếc xéo Bùi Dĩ Thành: “Không phải em thì là ai, thời thiếu nữ em trông thế này mà, trong sáng lắm chứ.

Cái khuôn mặt nhỏ nhắn, tràn đầy collagen đó.” “Thật sự không đùa với anh chứ?” “Trò đùa này có gì hay mà đùa chứ, em có vô vị đến thế sao, thấy ảnh một cô gái đẹp liền nói là của mình.” “Nhưng Lạc Lạc, đây là ảnh của Cố Lê, là tài liệu anh sai người điều tra.” “Hả?” Miệng Hạ Lạc há hốc.

“Chắc chắn không đùa với anh chứ?

Bùi Dĩ Thành, đây là em, có cần em chứng minh một chút không?” “Chứng minh thế nào?” “Ảnh trước đây của em thật sự không còn nữa, vốn dĩ cũng không chụp nhiều, sau này sau khi đoạn tuyệt với mẹ Lạc em cũng không mang đi, em thật sự không thể tìm cho anh ảnh lúc mười mấy tuổi của em được.” “Nhưng anh xem này, lông mày và mắt của em vẫn khá giống người trong ảnh mà, người trong ảnh lớn lên thì phải trông giống em thế này chứ, sao có thể lớn lên thành Cố Lê như vậy được, Bùi Dĩ Thành, có phải chỗ nào đó đã bị nhầm lẫn rồi không?” Bùi Dĩ Thành cẩn thận đối chiếu với vẻ ngoài của Hạ Lạc, thật sự là rất giống, người trong ảnh lớn lên thì phải trông giống Hạ Lạc thế này mới đúng.

“Đưa tất cả ảnh anh điều tra được cho em xem một chút đi.” Bùi Dĩ Thành đưa tất cả ảnh cho Hạ Lạc, Hạ Lạc càng nhìn, sắc mặt càng trở nên tệ hơn, đây rõ ràng là cô ấy mà, lúc nhỏ cô ấy cũng trông như thế này mà, sao có thể lại là Cố Lê được.

Nhưng bối cảnh, quần áo trong ảnh, cô ấy chắc chắn mình chưa từng chụp những bức ảnh như vậy.

“Thế nào rồi?” Hạ Lạc cảm thấy rất khó tin, giống như nhìn thấy một bản sao khác của chính mình trên thế giới này, trên thế giới này thật sự có những người trông giống nhau đến vậy sao?

“Bùi Dĩ Thành, em rất chắc chắn lúc nhỏ em trông như thế này, nhưng đây lại không phải em, chính em cũng bị làm cho hồ đồ rồi.” Hạ Lạc ôm đầu, cố gắng lục lọi ký ức tuổi thơ, cô rất chắc chắn mình thật sự chưa từng chụp những bức ảnh như vậy, cô căn bản chưa từng ở những nơi như viện mồ côi.

Cô luôn ở cùng mẹ Lạc, tuy mẹ Lạc rất tệ, nhưng bà ấy quản lý gia đình rất ngăn nắp, mẹ Lạc cảm thấy cô rất có giá trị, giống như nuôi một cô bé giúp việc vậy, chưa bao giờ có ý định đưa cô đến viện mồ côi.

“Ký ức của em không có vấn đề gì chứ?” Bùi Dĩ Thành có chút lo lắng ký ức của Hạ Lạc lại xuất hiện hỗn loạn.

Hạ Lạc đấm Bùi Dĩ Thành một quyền: “Anh đang nguyền rủa em phải không hả, em rất nghiêm túc nói cho anh biết, ký ức của em là hoàn chỉnh, em không có ngốc đến mức không biết lúc nhỏ mình trông như thế nào đâu.” Bùi Dĩ Thành nắm lấy nắm đấm của Hạ Lạc: “Em nhìn bức này, rất giống Tiểu Ngải Ngải bây giờ.” “Thật sự là vậy, nhưng hình như em lúc đó cũng trông như thế này, lúc em bốn năm tuổi, nhưng còn quá nhỏ, em nhớ không rõ lắm, nhưng em có thể khẳng định một trăm phần trăm rằng, lúc em khoảng mười tuổi và người trong ảnh của anh thật sự là y hệt nhau.” “Y hệt nhau?” Hạ Lạc đặc biệt nghiêm túc nói: “Thật đó, không hề khoa trương một chút nào.” “Anh tin em.” “Bùi Dĩ Thành, anh nói xem đây có phải là gặp ma rồi không, sao Cố Lê trước đây lại có thể giống em đến vậy, bây giờ cô ta lại không giống cô ta trước đây nữa.” “Tài liệu của cô ta cho thấy, viện mồ côi vào năm cô ta 13 tuổi bị cháy, rất nhiều đứa trẻ đều bị thương, cô ta lúc đó bị thương khá nghiêm trọng, phải ra nước ngoài tĩnh dưỡng gần một năm mới trở lại viện mồ côi.” “Ý của anh là cô ta lúc đó bị hủy dung, sau đó lại phẫu thuật thẩm mỹ.

Không thể nào chứ, đó là một khoản chi phí không hề nhỏ, chẳng lẽ có đại gia tài trợ cho cô ta sao?” Bùi Dĩ Thành nhíu mày, anh phát hiện ra rằng, với cách lý giải này, rất nhiều chuyện đã thông suốt.

“Đúng vậy, cô ta luôn có người tài trợ, sau khi tĩnh dưỡng trở về viện mồ côi không lâu, cô ta lại vào một trường học khá tốt, còn là trường tư thục.

Ở ngôi trường đó cô ta học đến cấp ba, cũng là lúc đó thiên phú hội họa của cô ta được phát hiện, sau đó được bảo lãnh vào một trường đại học danh tiếng, trường đó có một trường cấp ba trực thuộc, cô ta bây giờ đang dạy học ở đó.” “Đại gia như vậy sao em không gặp được chứ.” “Anh chính là đại gia đây, em chỉ là gặp được muộn hơn một chút thôi.” Bùi Dĩ Thành xoa xoa đầu Hạ Lạc.

Hạ Lạc cũng chỉ là nói đùa, để xua đi cảm giác hỗn loạn hiện tại: “Dĩ Thành, ngày mai em đi tìm mẹ Lạc lấy lại ảnh trước đây của em, anh xem lại một lần nữa.” “Anh tin lời em, em không cần chứng minh nữa đâu.” “Không phải, em vẫn cảm thấy nên cẩn thận một chút thì hơn, chuyện này quá kỳ quái, em và cô ta không bà con thân thích gì, sao chúng ta lại có thể giống nhau đến vậy, điều này không khoa học chút nào.” Bùi Dĩ Thành hé môi, muốn nói gì đó, nhưng Hạ Lạc đã mở miệng trước anh.

“Đừng nói với em là, nghiên cứu khoa học chứng minh, trên thế giới thực sự tồn tại hai người trông giống hệt nhau, em không tin sự trùng hợp này.” Bùi Dĩ Thành ánh mắt thâm trầm: “Anh cũng không tin.” “Còn một vấn đề lớn nhất nữa, từ tài liệu anh điều tra được cho thấy, vào năm Tiểu Ngải Ngải ra đời, cô ta cơ bản đều ở trường, cũng không ai biết cô ta sinh con, càng không có ghi chép về việc cô ta sinh nở.” Hạ Lạc kinh ngạc bịt miệng mình: “Chẳng lẽ Ngải Ngải không phải con của cô ta, nhưng em nhìn cô ta không giống vậy mà, sự điên cuồng đó đối với Ngải Ngải quả thật là điều mà một người mẹ đã mất con có thể làm được.” “Anh cũng cảm thấy cô ta không nói dối, nhưng cô ta thật sự không có thời gian để sinh con.” “Anh không phải cũng đã làm xét nghiệm ADN rồi sao?

Chẳng lẽ lại giống lần trước, bị người ta động tay động chân?” “Không thể nào, giữa chừng họ căn bản không có cơ hội ra tay, toàn bộ quá trình đều nằm dưới sự giám sát của anh, hơn nữa người làm xét nghiệm còn là bạn thân nhất của anh, không thể sai sót được.” “Vậy thì thật sự là gặp ma rồi.” Ngày hôm sau.

Bùi Dĩ Thành cùng Hạ Lạc đi tìm mẹ Lạc, mẹ Lạc không có ở nhà, Hạ Lạc trực tiếp gọi thợ khóa đến phá khóa, sau đó lục tung tủ hòm, loay hoay nửa ngày mới tìm được hai tấm ảnh của mình, còn nhàu nát.

Nhưng Bùi Dĩ Thành đã đủ kinh ngạc, nghe Hạ Lạc nói là một cảm giác, tận mắt nhìn thấy ảnh lại là một cảm giác khác.

Thật sự là y hệt nhau, không hề khoa trương một chút nào.

“Xem đi, em không lừa anh chứ, thật sự là y hệt nhau.” “Anh chỉ thấy song sinh trông giống nhau như vậy, thật sự chưa từng thấy hai người xa lạ cũng có thể giống nhau đến thế.” “Cái này không thể nào chứ, bố mẹ em chỉ sinh mỗi mình em.” Vợ chồng nhà An không đến mức hồ đồ như vậy, ngay cả việc mình sinh mấy đứa con cũng không biết.

“Đi thôi.” Hai người vừa định đi thì đụng phải mẹ Lạc về nhà, mẹ Lạc vừa thấy hai người trong nhà mình, lập tức nổi giận: “Hai người làm sao mà vào được?

Hai người đây là đột nhập gia cư bất hợp pháp, tôi có thể báo cảnh sát bắt hai người đó.” Bùi Dĩ Thành cười lạnh: “Tùy bà.” Mẹ Lạc tức chết đi được, nhưng cũng chỉ có thể nhịn, bà ấy rất rõ dù có báo cảnh sát thì cảnh sát cũng chưa chắc đã thật sự đến bắt Bùi Dĩ Thành.

“Hạ Lạc, tôi và cô đã không còn quan hệ gì nữa, cô tốt nhất đừng có đến nhà tôi nữa.” “Yên tâm, nơi này tôi còn không thèm để mắt tới.” “Cô tưởng bây giờ cô là con gái nhà giàu thì ghê gớm lắm à, tôi nói cho cô biết, nếu không phải tôi nhận nuôi cô, thì bây giờ cô không biết đang ở cái nơi quỷ quái nào đâu.

Đồ bạch nhãn lang nhà cô, cô không có lương tâm, cô sẽ bị trời đánh sét đánh, cả nhà cô đều sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu.” Phớt lờ những lời lảm nhảm của bà ta, Hạ Lạc và Bùi Dĩ Thành trở về nhà.

“Lạc Lạc, có một chuyện anh muốn bàn với em?” “Chuyện gì vậy mà nghiêm túc thế?” “Hai ngày nay trợ lý của Lý Phỉ luôn hẹn anh, em cũng biết Lý Phỉ không phải con gái nhà bình thường, bên cạnh cô ta có quá nhiều người bảo vệ, anh muốn làm gì cô ta, thật sự không dễ chút nào.” “Vậy thì sao, anh muốn hiến thân à?” “Chỉ là diễn một vở kịch thôi, anh sẽ tìm người thôi miên cô ta, như vậy đáp án sẽ dễ dàng hơn.” “Vậy có làm Lý Phỉ tức giận không, hậu thuẫn của cô ta rất mạnh đó.” Tổng thống là cha cô ta, không phải gia đình bình thường.

“Hậu thuẫn nhà chúng ta kém hơn sao?” “Cái này thì đúng là không, đây là ở thành phố A, ai sợ ai chứ, cứ yên tâm mà làm đi, dù sao đi nữa, em đều ủng hộ anh.” “Lạc Lạc, cảm ơn em.” “Nhưng em phải nói trước, mỹ nam kế cũng phải biết điểm dừng, cho phép hai người có những tiếp xúc cơ thể không thể tránh khỏi, nhưng giới hạn của em ở đâu anh nên biết rồi đó, vượt qua thì chúng ta coi như xong.” Hạ Lạc đặc biệt nghiêm túc nói.

“Em yên tâm, khi anh thực hiện kế hoạch sẽ có người khác ở đó, anh không biết thôi miên, anh cần sự hỗ trợ của người khác.” “Vậy thì em yên tâm rồi.” Được sự đồng ý của Hạ Lạc, Bùi Dĩ Thành khi thực hiện kế hoạch không còn dè dặt nữa.

Sau khi từ chối trợ lý của Lý Phỉ ba bốn lần, Bùi Dĩ Thành cuối cùng cũng đồng ý.

Lý Phỉ kích động không thôi, trang điểm cả một ngày, cô ta kiêu ngạo nằm trên ghế dài, tưởng tượng ra dáng vẻ của Bùi Dĩ Thành, người đàn ông này, sắp là của cô ta rồi.

“Thế nào rồi?

Đã sắp xếp ổn thỏa hết chưa?” Trợ lý sắc mặt rất tệ, ra sức khuyên nhủ: “Tiểu thư, Bùi Dĩ Thành không phải là người đàn ông bình thường, cô không thể dùng những thủ đoạn cô dùng để đối phó với những người đàn ông khác lên anh ấy được.

Chọc giận anh ấy sẽ rất phiền phức.

Bây giờ anh ấy vốn đã nghi ngờ về chuyện năm xưa rồi, chúng ta vẫn nên tránh xa anh ấy thì hơn.” “Anh ấy đã nghi ngờ rồi thì chúng ta tránh xa anh ấy là anh ấy sẽ không nghi ngờ nữa à?

Đừng lải nhải nữa, nếu làm hỏng chuyện tốt của bản tiểu thư, tôi sẽ hỏi tội cậu đó.” “Vậy tôi có nên xin ý kiến của thiếu gia một chút không?” “Tôi đã thành niên rồi, tôi muốn ngủ với một người đàn ông, còn cần phải giải thích với anh ấy sao?

Cậu có não không vậy?” “Tiểu thư, cô thật sự không suy nghĩ lại một chút sao?

Lần này nếu có vấn đề thì sẽ rất khó giải quyết đó.” “Có thể nghĩ theo hướng tốt hơn một chút không?

Suốt ngày chỉ sợ gây chuyện, từ nhỏ đến lớn tôi gây chuyện còn ít sao, chẳng phải đều được giải quyết hết rồi sao?

Không thiếu chuyện này đâu.

Chuyện này người phụ nữ chịu thiệt, đàn ông chỉ cảm thấy hưởng thụ.

Thôi đi, tôi nói mấy chuyện này với loại đàn ông già như cậu làm gì.

Mau đi chuẩn bị đồ tôi muốn đi.” “Tiểu thư!” “Mau đi, đừng làm phiền tôi.” Lý Phỉ đã bắt đầu mong chờ buổi tối hôm đó đến.

Cố Lê mua bó hoa đến thăm bà An, đúng lúc Hạ Lạc cũng ở đó.

Hạ Lạc thấy cô ta, liền nhớ đến bức ảnh đêm hôm đó, người phụ nữ này trước đây thật sự giống hệt mình sao?

Ông An thấy ánh mắt Hạ Lạc không đúng, vội vàng nháy mắt ra hiệu cho cô.

Hạ Lạc thu lại ánh mắt.

Chương 2097

“Thầy ơi, thật sự xin lỗi, em cũng mới biết sư mẫu xảy ra chuyện như vậy, em đến muộn rồi.” Ông An lắc đầu: “Không sao, con có thể đến là tốt rồi, ba thay sư mẫu con cảm ơn con.” “Thầy ơi, sư mẫu như vậy thì bao lâu mới có thể tỉnh lại ạ?” “Tạm thời không rõ, xem tình hình hồi phục thôi, hai ngày nay thì hồi phục khá tốt, chỉ là chưa có dấu hiệu tỉnh lại.” Cố Lê thở phào một hơi, cô ta không chắc bà An có nhìn thấy không, là cô ta đã đẩy bà ấy.

Lúc đó bà An hình như có quay đầu lại một chút.

Không tỉnh lại thì tốt, mong bà ấy cứ mãi ngủ say như vậy.

Có Hạ Lạc ở đó, Cố Lê và ông An cũng không có gì nhiều để nói, ngồi một lúc rồi rời đi.

Hạ Lạc đuổi theo cô ta ra ngoài: “Đợi đã, Cố Lê.” “Chuyện gì?” Cố Lê mặt không biểu cảm nhìn Hạ Lạc.

Hạ Lạc đặt một tấm ảnh của mình trước mặt Cố Lê: “Đây là cô phải không?” Phản ứng của Cố Lê rất lớn: “Cô điều tra tôi?” “Đây thật sự là cô sao?” Hạ Lạc lại hỏi một lần nữa.

“Hạ Lạc, cô có vô vị không vậy, cô có thời gian này thà nghĩ cách trả lại con gái tôi cho tôi thì hơn.” Phản ứng của Cố Lê hoàn toàn là ngầm thừa nhận, Hạ Lạc thu lại bức ảnh, người trong ảnh không phải Cố Lê, mà là cô ấy.

Xem ra Cố Lê trước đây và cô ấy thật sự rất giống, nếu không thì ngay cả bản thân Cố Lê cũng không nhận ra vấn đề.

“Cố Lê, trước đây cô có phẫu thuật thẩm mỹ không?” Sắc mặt Cố Lê biến đổi, đáy mắt lóe lên vẻ hoảng loạn.

“Tôi không biết cô đang nói gì.” “Cố Lê, biểu cảm của cô đã bán đứng cô rồi.” Cố Lê không thèm để ý Hạ Lạc nữa, bước nhanh rời đi.

Vừa ra khỏi bệnh viện, cô ta đã vội vàng gọi điện thoại: “Dì ơi, không hay rồi, Hạ Lạc đang điều tra cháu, dì nói xem liệu cô ta có biết phu nhân An là do cháu đẩy xuống không?” “Đừng hoảng, đẩy nhanh kế hoạch của cháu lên, một tuần sau đưa người đến gặp dì.” “Dì ơi, thời gian gấp quá, cháu hiện tại mới chỉ vừa giành được sự tin nhiệm của ông An.” “Cháu không còn nhiều thời gian nữa đâu.” “Cháu sẽ cố hết sức.” Bùi Dĩ Thành và Lý Phỉ hẹn gặp tại một nhà hàng món Tây.

Lý Phỉ ăn mặc lộng lẫy, diện chiếc váy cổ chữ V sâu, trang điểm tinh xảo, kiêu sa bước vào.

Trợ lý và vệ sĩ của cô ta luôn theo sát phía sau, nhưng sau khi vào thì đứng ở một khoảng cách nhất định.

Vừa bước vào, Bùi Dĩ Thành đã ngửi thấy mùi nước hoa nồng nặc, có cần thiết phải như vậy không?

Người phụ nữ này quả thực nổi tiếng là phong lưu lẳng lơ.

Dù trong lòng ghét bỏ đến mấy, Bùi Dĩ Thành cũng không để lộ ra.

“Bùi Dĩ Thành,” Lý Phỉ gọi.

“Mời cô ngồi, xem cô thích ăn gì?” “Không cần đâu, anh ăn gì tôi ăn nấy.” Lý Phỉ không hề che giấu ý muốn chiếm hữu Bùi Dĩ Thành.

Cô ta tin rằng Bùi Dĩ Thành hẳn đã hiểu ý mình, nếu không sẽ không đồng ý ra gặp mặt.

Đã vậy thì cô ta không cần phải giả bộ thanh thuần thục nữ gì nữa.

Bùi Dĩ Thành cũng không khách sáo, tùy tiện gọi vài món.

Lý Phỉ ra hiệu cho trợ lý, trợ lý ôm một chai rượu vang đỏ đi tới.

“Đây là rượu vang tôi mang từ nước H về, tôi đã cho người ủ sẵn rồi, rất thơm ngon, lát nữa anh nếm thử.” Bùi Dĩ Thành nhìn chai rượu, nheo mắt lại.

“Trùng hợp thật, tôi cũng có rượu ngon cất ở nhà hàng này, định bụng sẽ tiếp đãi cô thật chu đáo.” “Chuyện đó để lần sau đi, lần này anh uống rượu của tôi trước đã.” Bùi Dĩ Thành dứt khoát đồng ý, “Được thôi.” Lý Phỉ cười, tự tay rót cho Bùi Dĩ Thành một ly rượu.

Sau khi uống xong, Bùi Dĩ Thành cảm thấy cả người hơi chếnh choáng, nhưng cảm giác này nhanh chóng tan biến.

Lý Phỉ thấy sắc mặt Bùi Dĩ Thành có gì đó không ổn, khóe môi lộ ra một nụ cười.

“Dĩ Thành, anh sao vậy?” “Rượu này hậu vị hơi mạnh, tôi thấy hơi chóng mặt.” Bùi Dĩ Thành xoa trán, lắc đầu.

“Không sao đâu.” Lại đợi thêm năm phút, Bùi Dĩ Thành ngất xỉu.

Lý Phỉ cười.

Trợ lý và hai vệ sĩ lập tức chạy tới.

“Tiểu thư.” “Mau ra tay, đưa người đến phòng suite của tôi.” Bùi Dĩ Thành rất nhanh bị đưa đến phòng suite của Lý Phỉ.

Lý Phỉ nhìn Bùi Dĩ Thành đang say ngủ, khóe môi dần lộ ra một nụ cười, cô ta dặn dò người bên ngoài cửa: “Tối nay bất kể nghe thấy tiếng động gì cũng không được vào làm phiền tôi.” “Đã rõ, tiểu thư.” Lý Phỉ trực tiếp đóng cửa phòng.

Khi cô ta bước vào phòng, lại phát hiện Bùi Dĩ Thành ban nãy còn đang hôn mê không thấy đâu nữa, cô ta không khỏi hoảng loạn, dừng bước.

“Dĩ Thành!” “Đừng gọi nữa, tôi ở đây này.” Bùi Dĩ Thành cười mỉm, xuất hiện phía sau Lý Phỉ.

Lý Phỉ cảm thấy rất kỳ lạ, liều thuốc mê cô ta cho người hạ xuống lẽ ra phải rất mạnh, Bùi Dĩ Thành không thể nào tỉnh lại nhanh như vậy được, nhìn anh thế này, căn bản không hề bị ảnh hưởng bởi thuốc.

“Dĩ Thành, anh vừa rồi còn ngất đi cơ mà, bây giờ thấy trong người thế nào?” Lý Phỉ bước tới, định dựa vào Bùi Dĩ Thành.

Bùi Dĩ Thành nhanh chóng né tránh, trên mặt anh vẫn giữ nụ cười ôn hòa.

“Vẫn ổn, nhưng cô thì sắp không ổn rồi.” Sắc mặt Lý Phỉ biến đổi.

“Anh có ý gì?” “Chính là cái ý cô vừa nghe thấy đó.” Lý Phỉ dần cảm thấy toàn thân mềm nhũn, dường như bị ai đó định trụ lại, cô ta muốn bước một bước cũng không còn sức lực.

“Anh đã làm gì tôi?” “Chỉ được phép cô hạ thuốc tôi, còn tôi thì không được làm gì à?” “Anh đã biết rồi?

Anh không trúng thuốc.” “Người đâu!” Lý Phỉ vừa định cầu cứu, nhưng lúc này phía sau lại đi ra hai người đàn ông, trực tiếp bịt miệng cô ta lại bằng thứ gì đó.

Kéo cô ta về phía sau.

“Ô ô ô, các người làm gì vậy, các người buông tôi ra, các người... có biết thân phận của tôi là gì không, tôi không phải là người mà các người có thể động vào...” Lý Phỉ trực tiếp bị trói vào một cái ghế.

Bác sĩ thôi miên nói: “Bùi thiếu, có thể bắt đầu chưa?” “Phiền hai vị rồi, cố gắng kéo dài thời gian một chút, tôi còn rất nhiều vấn đề muốn hỏi.” “Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.” Bùi Dĩ Thành mời đến là những bậc thầy thôi miên rất lợi hại, Lý Phỉ căn bản không thể phản kháng, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình từng bước bị thôi miên.

Đợi đến khi thần sắc Lý Phỉ trở nên đờ đẫn, chuyên gia thôi miên nói: “Bùi thiếu, có thể bắt đầu đặt câu hỏi rồi.” “Lý Phỉ, năm đó tại sao cô lại xuất hiện ở khách sạn quốc tế?” “Đi chơi thôi, tôi hẹn vài người đàn ông đi chơi cùng.” Bùi Dĩ Thành nhíu mày.

Chương 2098

“Chơi gì?” “Nói nhảm, đàn ông với phụ nữ thì chơi gì được, rất kích thích đó.” Bùi Dĩ Thành nhíu chặt mày, người phụ nữ này quả thực là...

“Vậy người bế con gái tôi về là cô phải không?” “Phải.” “Tại sao con gái tôi lại ở trong tay cô?” “Anh tôi bế về, nói là chúng tôi không thể đắc tội với Bùi gia các người, trả lại đứa bé cho các người.” Bùi Dĩ Thành nghe mà mơ hồ.

“Có ý gì?” “Ha ha.” Lý Phỉ cười mỉa mai, không trả lời câu hỏi này.

Bùi Dĩ Thành tiếp tục hỏi, Lý Phỉ vẫn cười.

“Bùi thiếu, anh đổi câu hỏi khác đi?” “Lúc đó tại sao cô lại vội vã rời đi?” “Vì phạm lỗi chứ sao, gặp phải cảnh sát càn quét ổ thác loạn, gia đình không thể để mất mặt, tìm người thế chỗ tôi xong, bảo tôi mau chóng rời đi.” Tim Bùi Dĩ Thành đột nhiên bị siết chặt, giọng nói cũng cao hơn.

“Ai đã thế chỗ cô?” “Một cô gái đáng thương thôi, chắc cô ta đến giờ vẫn nghĩ mình bị nhiều đàn ông cưỡng hiếp, kỳ thực căn bản không có chuyện đó, cô ta chỉ là người gánh tội thay thôi.” Càn quét ổ thác loạn.

Bùi Dĩ Thành đột nhiên nghĩ đến chuyện Hạ Lạc từng kể với anh trước đây, cô nói mình bị oan, nhưng cái mũ ‘lẳng lơ’ vẫn bị đội lên đầu cô, cô vì chuyện này mà bị trường đuổi học, chịu đựng bao lời xì xào chỉ trỏ của người khác.

Lẽ nào người Lý Phỉ nói chính là Hạ Lạc?

“Cô gái đó là ai?” “Tôi không biết tên cô ta, dù sao thì cô ta có một người mẹ và chị gái ham tiền, người mẹ đó bị mụ già nhà tôi mua chuộc rồi.” Bùi Dĩ Thành hít sâu một hơi, đây quả thực là Hạ Lạc rồi, không ngờ người hại Hạ Lạc thê thảm như vậy lại là Lý Phỉ, Hạ Lạc đã bị những kẻ giàu có này lừa đi gánh tội thay.

Nhưng còn chuyện con của Hạ Lạc thì sao?

Hạ Lạc thực sự đã sinh một đứa bé.

“Tôi đã đóng vai trò gì trong đó?

Tại sao anh trai cô lại lo sợ đắc tội với Bùi gia chúng tôi, bắt cô phải bế đứa bé đến giao cho tôi?” Ngay lúc này, điện thoại của Lý Phỉ reo lên, và Lý Phỉ cũng chợt mở bừng mắt.

Bác sĩ thôi miên nói: “Bùi thiếu, không hay rồi, chúng tôi không thể kiểm soát cô ta nữa, cô ta sắp tỉnh lại, chúng ta phải rời đi ngay lập tức!” “Không được, tôi còn có chuyện cần hỏi.” “Bùi thiếu, cơ thể Lý Phỉ không chịu nổi lần thôi miên thứ hai, e rằng những gì anh muốn hỏi cô ta cũng không thể trả lời được nữa.” Bùi Dĩ Thành rất không cam lòng, nhưng cũng không còn cách nào khác, đành bất đắc dĩ cùng hai chuyên gia thôi miên rời đi.

Trợ lý và vệ sĩ của Lý Phỉ thấy ba người họ trực tiếp bước ra từ phòng của Lý Phỉ thì giật mình.

“Các người sao lại ra từ bên trong?

Bùi tiên sinh, anh không phải là...” “Tôi không phải lẽ ra đã ngất xỉu rồi sao?” Sắc mặt trợ lý tái mét, Bùi Dĩ Thành lại nói: “Tất cả những gì các người đã làm tôi đều ghi nhớ, hãy chuyển lời lại cho thiếu gia và tiểu thư nhà các người.” “Bùi tiên sinh...” “Cút!” Bùi Dĩ Thành vô tình đẩy trợ lý ra.

Lý Phỉ chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ, không khỏi nhẹ nhàng lắc đầu.

Trợ lý vội vàng lao vào.

“Tiểu thư, cô không sao chứ?” “Tôi có thể làm sao được, chỉ là hơi choáng váng, đầu cũng đau, tôi bị làm sao vậy?” Trợ lý thấy quần áo Lý Phỉ vẫn nguyên vẹn, trong lòng nhẹ nhõm.

“Tiểu thư, cô không nhớ chuyện gì đã xảy ra sao?” “Tôi không phải đang ăn tối với Bùi Dĩ Thành ở nhà hàng món Tây sao?” “Cô đã đưa anh ấy về phòng suite của mình.” “Hình như có chuyện đó, không đúng, trong phòng còn có người khác.” “Chết tiệt, chắc chắn là hỏng việc rồi, vừa nãy vẻ mặt của Bùi tiên sinh lúc đi ra đáng sợ lắm, anh ấy hình như đã biết hết mọi chuyện rồi.” Đầu óc trợ lý xoay chuyển khá nhanh.

Lý Phỉ cũng hoảng sợ.

“Vậy phải làm sao đây, anh trai sẽ mắng chết tôi mất.” “Tôi lập tức gọi điện cho thiếu gia.” Bùi Dĩ Thành không nhận được câu trả lời mình muốn, nhưng điều này lại giúp anh có một phát hiện quan trọng.

Anh đặc biệt điều tra lại chuyện của Lý gia ở nước H mấy năm trước, phát hiện lúc đó Lý gia đang tranh cử tổng thống.

Phong tục dân gian nước H không hề cởi mở, họ sẽ không chấp nhận con cái của một ứng cử viên tổng thống có hành vi thác loạn bên ngoài, loại tin tức bê bối tình ái này mà bị phanh phui ra thì không phải là chuyện tốt.

Lẽ nào chính vì vậy mà họ lại vô cớ bắt một cô gái đến gánh tội thay?

Họ không biết việc này sẽ gây ra tổn hại lớn đến mức nào cho một người vô tội sao?

Hạ Lạc đã phải chịu đựng đau khổ bao nhiêu năm nay.

Bùi Dĩ Thành lập tức trở về nhà.

Hạ Lạc đang cùng Tiểu Ái Ái tập đàn piano.

Anh đi tới ôm chặt lấy cô.

Tiểu Ái Ái rất tập trung, không để ý đến bố mẹ.

Bùi Dĩ Thành kéo Hạ Lạc đến ghế sofa.

Hạ Lạc biết tối nay anh sẽ ra tay với Lý Phỉ, bèn hỏi: "Sao vậy?

Chuyện không thuận lợi à?" "Lạc Lạc, tất cả mọi chuyện đều không thoát khỏi liên quan đến Lý Phỉ.

Chuyện của Ái Ái anh vẫn tạm thời chưa điều tra ra được, nhưng chuyện của em thì đã sáng tỏ chân tướng rồi." "Chuyện của em là chuyện gì?" "Lạc Lạc, em nghe kỹ đây.

Năm đó em chỉ là gánh tội thay cho Lý Phỉ, người thực sự có quan hệ nam nữ thác loạn là Lý Phỉ.

Năm đó cha cô ta đang tranh cử tổng thống, họ không muốn chuyện này bị bại lộ làm ảnh hưởng đến kết quả tranh cử, nên đã đổ hết mọi chuyện lên đầu em.

Em vẫn luôn là người vô tội nhất, em chỉ bị người ta lợi dụng làm vật tế thần mà thôi." Sắc mặt Hạ Lạc tái nhợt, không thể tin được nhìn Bùi Dĩ Thành.

"Anh nói là thật sao?" "Anh vừa mới moi ra từ miệng Lý Phỉ, em thực sự bị oan, Lạc Lạc, em trong sạch." Hạ Lạc cười khổ.

"Kể cả không phải nhiều người, em cũng đã mất đi sự trong trắng vào đêm hôm đó, và mang thai đứa bé." Bùi Dĩ Thành nặng nề xoa tóc Hạ Lạc.

"Ngốc quá em, chuyện này không giống nhau, ít nhất trong lòng anh là không giống nhau, đừng có những suy nghĩ bi quan như vậy."

Hạ Lạc lắc đầu, chợt cười.

“Thực ra em đã sớm nhìn thấu rồi, biết được chân tướng này em cũng không vui vẻ như dự đoán, em chỉ cảm thấy bất lực.” Những người có quyền có thế kia chỉ cần tùy tiện động ngón tay là có thể thao túng vận mệnh của người khác, những người như cô, thực sự quá nhỏ bé.

“Bùi Dĩ Thành, vẫn phải cảm ơn anh.” Chính sự bao dung của anh đã cứu rỗi cuộc đời cô, giúp cô không còn tự ti như trước, có thể sống một cuộc sống bình thường.

Cô hiện tại còn tìm được cha mẹ ruột của mình, thực sự tốt hơn rất nhiều so với trước đây.

Cô vẫn luôn cố chấp tìm kiếm chân tướng, nhưng giờ thì điều đó thực sự không còn quan trọng đến thế nữa.

Chương 2099

“Ngốc quá em, cứ nói mãi mấy lời này.” “Ngoài chuyện này ra, tối nay anh còn nghe ngóng được chuyện gì khác không?” “Đến lúc gay cấn, điện thoại của Lý Phỉ reo lên, chúng ta mất kiểm soát cô ta rồi.” “Vậy thì tiếc thật.” “Anh sẽ không bỏ qua cho Lý Phỉ đâu.” “Anh định làm gì?” “Phía sau Lý Phỉ còn có người, đợi bọn họ lộ diện sẽ tóm gọn cả lưới.” Cái tên anh trai kia, cái mụ già kia, nói không chừng mới là kẻ chủ mưu của chuyện này.

Lý Phỉ lúc đó chắc hẳn đã sợ hãi phát khiếp, với cái đầu óc của cô ta, chắc chắn không thể nghĩ ra cách giải quyết kiểu này.

“Được.” Lý Phỉ hít sâu, cố gắng chịu đựng cảm giác choáng váng đó, vội vàng gọi điện cho anh trai mình.

Bên kia nghe xong chuyện này, lập tức mắng cho cô ta một trận té tát.

“Lý Phỉ, anh đã cảnh cáo em rồi, bảo em đừng đi chọc vào Bùi gia, chuyện năm đó anh đã cố gắng bù đắp rồi, chính là sợ có một ngày chuyện này bị phanh phui sẽ không ai giúp được em, tại sao em lại không nghe lời khuyên của anh?

Em cũng không còn nhỏ nữa, rốt cuộc em định chơi đùa đến bao giờ, em có thiếu đàn ông gì đâu, tại sao lại cứ nhăm nhe Bùi Dĩ Thành?” Lý Phỉ đâu còn khí thế gì nữa, giống như một con mèo bị dồn vào đường cùng, đáng thương nói: “Anh, em sai rồi, vậy anh nói xem bây giờ em phải làm sao đây, nếu Bùi Dĩ Thành biết chuyện em đã làm năm đó, anh ấy chắc chắn sẽ không bỏ qua cho em đâu.” “Bây giờ mới biết sợ à, vậy lúc trước em làm gì?” “Anh, anh là anh ruột của em, em cầu xin anh giúp em, đây là lần cuối cùng rồi.” “Bây giờ em ở thành phố A không an toàn, mau chóng về đây, anh lập tức đặt vé máy bay nhanh nhất cho em, thu dọn đồ đạc rồi mau cút về đây.” “Được được được, em đi ngay, anh nhất định phải đến đón em nhé.” “Anh không có thời gian, nhưng anh sẽ cho người đi đón em.” Nói xong, Lý Phỉ ngất đi.

Trợ lý sợ hãi vội vàng tìm bác sĩ.

Lý Phỉ ngủ một giấc, chính là ba ngày.

Cô ta hôn mê, đoàn người cũng không thể đưa cô ta đi được.

Sau khi tỉnh lại, Lý Phỉ vội vàng đưa trợ lý và vệ sĩ chạy trốn, nhưng vài người vừa ra khỏi khách sạn đã bị người ta vây lại.

“Các người muốn làm gì?” Lý Phỉ mặt tái mét hỏi.

“Trước khi chưa nhận được sự cho phép của Bùi thiếu, các người không được rời đi.” Bùi thiếu, ngoài Bùi Dĩ Thành ra còn có thể là ai.

Lý Phỉ đối với Bùi Dĩ Thành thực sự vừa yêu vừa hận, người đàn ông đó, cô ta dành cho anh một tấm chân tình, anh vậy mà lại quay lưng tính kế cô ta, thực sự khiến cô ta đau lòng.

“Bùi Dĩ Thành không có tư cách làm như vậy, anh ấy đang hạn chế tự do cá nhân của người khác, đây là phạm pháp, tôi có thể kiện các người đấy!” Lý Phỉ gầm nhẹ.

Lý Phỉ ra hiệu cho vệ sĩ, vệ sĩ định ra tay, nhưng đều bị người ta giữ lại.

Trợ lý cũng bị người ta khống chế.

“Cô Lý tốt nhất nên ngoan ngoãn ở lại khách sạn đi.” “Các người thật là...” Đoàn người Lý Phỉ lại bị ngoan ngoãn đưa về khách sạn, thiết bị liên lạc trên người cũng bị tịch thu, vệ sĩ ở cửa đã được thay bằng người của Bùi Dĩ Thành.

Ngay lúc họ đang bận điều tra Lý gia, người theo dõi mẹ Hạ Lạc đến báo rằng gần đây mẹ Hạ Lạc thường xuyên tiếp xúc với một người phụ nữ, và tin tức từ tỉnh Y cũng cho hay Thúy Hoa đã rời khỏi biên giới.

Bùi Dĩ Thành giờ cũng đã hết kiên nhẫn, trực tiếp bắt cóc mẹ Hạ Lạc về nhà, sắp xếp bà ở trong một căn hầm.

Hạ Lạc vẫn luôn cảm thấy, mẹ Hạ Lạc chắc chắn còn có một số chuyện chưa khai ra, mỗi lần nhắc đến những chuyện đó, trong mắt bà luôn ánh lên sự sợ hãi sâu sắc.

“Bùi Dĩ Thành, Hạ Lạc, hai người rốt cuộc muốn làm gì?

Các người đây là bắt cóc đó!” Hạ Lạc cũng lười nói thêm lời vô nghĩa.

“Chuyện năm đó bà chắc chắn biết rõ, tôi không hề quan hệ loạn xạ với đàn ông phải không?” Đôi mắt mẹ Hạ Lạc đảo đi đảo lại khó chịu.

“Tôi không biết cô đang nói gì?

Tôi không biết gì cả!” “Người của Lý gia đã khai rồi, bà còn muốn che giấu sao?” Mẹ Hạ Lạc kinh hãi.

“Cái gì?

Bọn họ khai rồi?” “Nói ra tất cả những gì bà biết, đây là cơ hội cuối cùng tôi dành cho bà.” Hạ Lạc nói.

“Bùi Dĩ Thành, Hạ Hạ à, chuyện này không liên quan đến tôi mà, lúc đó tôi đi tìm con, nhưng lại gặp người ta đang bế con đang hôn mê ra ngoài, tôi căn bản không biết họ muốn làm gì, nên lén lút đi theo.

Sau đó tôi phát hiện họ đưa con đến một căn phòng khác, lại còn là loại phòng suite tổng thống xa hoa, tôi liếc qua một cái, trong đó còn có mấy người đàn ông nữa, tôi lúc đó cũng ngớ người ra, vừa định đi vào thì một người đàn ông đã gọi tôi lại.

Bảo tôi diễn cùng họ một màn kịch, nếu tôi không hợp tác, họ sẽ giết tôi." "Diễn kịch gì?" "Chính là giả vờ thấy con quan hệ loạn xạ với đàn ông đó." Giọng mẹ Hạ Lạc càng nói càng yếu.

Hạ Lạc đã sớm biết kết quả là như vậy, đối với mẹ Hạ Lạc cũng đã sớm không còn hy vọng, khi biết được chân tướng cũng không quá đau lòng.

"Vậy nên bà vừa đến đã cho tôi một cái tát, chỉ trách tôi tuổi còn nhỏ đã loạn xạ, tất cả những chuyện này chỉ là diễn kịch sao?" Lúc đó mẹ Hạ Lạc chính là nhân chứng trực tiếp của vụ việc, chính nhờ lời tố cáo của bà mà mọi chuyện mới được xác nhận.

Dù sao thì không ai tin rằng mẹ nuôi lại hãm hại con gái mình, lại lấy danh dự của con gái ra làm trò đùa.

"Hạ Hạ à, mẹ sai rồi, mẹ đều bị ép buộc thôi, những người đó thực sự rất đáng sợ, họ dí súng vào đầu mẹ, mẹ có thể chết bất cứ lúc nào." "Không những thế, sau này có một lần tôi suýt nữa tiết lộ chuyện này, tôi còn bị bọn họ ném xuống biển, tôi lúc đó suýt nữa thì chết rồi." Mẹ Hạ Lạc thực sự bị dọa sợ, nên đối với chuyện này vẫn luôn tuyệt đối không nhắc đến.

"Vậy cha của con tôi là ai?" Hạ Lạc tiếp tục hỏi.

"Chuyện này thì tôi không biết, lúc tôi đến con đã bị đưa đi rồi, tôi không hề nhìn thấy người đàn ông đi cùng con." "Tốt nhất lần này đừng lừa tôi." "Hạ Hạ à, mẹ thực sự bị người ta uy hiếp, nếu không thì dù thế nào đi nữa, mẹ cũng sẽ không hủy hoại con đâu, mẹ sai rồi, mẹ thực sự sai rồi, con tha cho mẹ đi, mẹ bảo đảm sẽ biến mất thật xa, sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt các con gây thêm phiền phức nữa, nhìn vào công nuôi dưỡng con một thời gian, con tha cho mẹ đi.” Ngay lúc này, bên ngoài vang lên một giọng nói mềm mại: “Mẹ ơi, bố ơi, hai người ở đâu vậy?” “Ái Ái không tìm thấy hai người, Ái Ái sợ.” “Bố ơi, mẹ ơi!” Bùi Dĩ Thành và Hạ Lạc còn chưa kịp phản ứng, cánh cửa đã bị đẩy ra.

Chỉ thấy Tiểu Ái Ái mặc chiếc váy ngủ nhỏ, để lộ đôi chân nhỏ xinh, mắt còn ngái ngủ dụi dụi.

“Mẹ ơi, mẹ nói sẽ ngủ trưa cùng con mà, sao mẹ lại lén lút xuống hầm vậy?” Tiểu Ái Ái chạy ùa đến ôm chặt lấy chân Hạ Lạc.

Hạ Lạc bế cô bé lên, véo véo chóp mũi Ái Ái.

“Con bé không mặc gì cả, chỉ mặc có tí xíu thế này mà dám xuống đây, lỡ bị ốm thì sao, hư quá đi!” “Ôi, mẹ ơi, mẹ thả con xuống đi, con bị lộ hết rồi!” Tiểu Ái Ái giơ tay che chân mình.

“Trẻ con thì sợ gì.” “Trẻ con sao lại không sợ, con là con gái mà, mẹ thả con xuống đi!” Mắt mẹ Hạ Lạc mở to trừng trừng nhìn vào vết bớt tròn màu nâu trên đùi Tiểu Ái Ái, không dám tin vào những gì mình đang thấy.

Từng hình ảnh xuất hiện trước mắt, tất cả đều là đêm Hạ Lạc sinh con gái.

Bà vội vàng bế đứa bé đi, lúc đó đứa bé chỉ được quấn vội bằng một chiếc khăn tắm lớn, bà nhớ rất rõ, trên đùi đứa bé đó có một vết bớt tròn màu nâu.

Lúc đó bà còn nghĩ, quả nhiên là Hạ Lạc sinh ra, ngay cả vết bớt cũng giống y hệt, một cái ở cánh tay, một cái ở đùi.

Cái đứa bé hư đó quấy khóc rất nhiều, ngoài khóc ra thì chỉ biết khóc, vì nó cứ khóc mãi nên bà suýt nữa bị người ta tưởng là kẻ buôn người.

Về chuyện này bà có ấn tượng đặc biệt sâu sắc.

Chương 2100

Làm sao có thể, năm đó bà rõ ràng tự tay giao đứa bé cho Thúy Hoa, tại sao bây giờ đứa bé lại lớn lên bên cạnh Bùi Dĩ Thành, lại trở thành con gái của Bùi Dĩ Thành, bây giờ lại còn nhận Hạ Lạc làm mẹ nữa.

Mẹ Hạ Lạc thất thần lắc đầu, rồi lại nhìn chằm chằm vào đùi Ái Ái, dù nhìn bao nhiêu lần, vết bớt đó vẫn còn nguyên.

Hạ Lạc một lòng lo cho Tiểu Ái Ái, nên không hề phát hiện ra sự bất thường của mẹ Hạ Lạc, nhưng Bùi Dĩ Thành lại nhìn thấy rõ ràng, mẹ Hạ Lạc dường như bị chuyện gì đó làm cho kinh ngạc.

Anh bước vài bước về phía mẹ Hạ Lạc, nhìn theo hướng bà đang nhìn, phát hiện bà đang nhìn vào chân Tiểu Ái Ái.

“Bà đang nhìn gì vậy?” “Không không không, không thể nào, nhất định là có chỗ nào đó sai rồi, nhất định là tôi hoa mắt rồi, tôi nhất định là hoa mắt rồi, thị lực không tốt rồi.” Mẹ Hạ Lạc điên cuồng lắc đầu.

“Rốt cuộc bà đang nói gì vậy?” “Tôi không biết gì cả, tôi không biết gì cả, các người đừng hỏi tôi nữa, tôi không biết đâu!” Tiểu Ái Ái nhíu nhíu mày hỏi: “Mẹ ơi, bà ấy có phải bị điên rồi không?” “Ái Ái, đừng nói linh tinh.” Tiểu Ái Ái có bố mẹ ở bên cạnh nên cơ bản không sợ hãi gì, cô bé lè lưỡi trêu mẹ Hạ Lạc, cái dáng vẻ bĩu môi đó khiến mẹ Hạ Lạc lần nữa sụp đổ.

Năm đó cô bé sơ sinh kia cũng thích bĩu môi như vậy, đặc biệt là sau khi bà véo đùi nó.

“Con đừng bĩu môi nữa, con đừng bĩu môi nữa!” Mẹ Hạ Lạc gào về phía Tiểu Ái Ái.

Bùi Dĩ Thành nhíu mày.

“Bà gào cái gì mà gào?

Im lặng, ồn ào quá!” Với tiếng gầm này của Bùi Dĩ Thành, mẹ Hạ Lạc quả nhiên im lặng.

Hạ Lạc lắc đầu.

“Tôi lại cho bà một cơ hội nữa, rốt cuộc còn có chuyện gì giấu giếm tôi không?” “Không còn nữa.” “Vậy thì bà cứ ở đây đi.” Hạ Lạc bế Tiểu Ái Ái quay người định đi, mẹ Hạ Lạc lại vội vàng gọi lại: “Khoan đã, có một chuyện tôi không biết nên nói thế nào, tôi nói, tôi nói hết!” “Có gì nói nhanh đi, tôi không có kiên nhẫn tốt như vậy đâu.” Mẹ Hạ Lạc lại nhìn Tiểu Ái Ái một cái, đúng là không thể không nói, trông giống Hạ Lạc hồi nhỏ thật, nói là mẹ con cũng không quá đáng.

“Tôi chỉ nói những gì tôi biết, tôi không bảo đảm những gì tôi nói là thật, nếu có nói sai, hai người đừng trách tôi.” “Tất cả chỉ là suy đoán của tôi, tôi không đảm bảo là đúng.” “Rốt cuộc muốn nói gì?

Dài dòng quá.” Hạ Lạc nhẹ nhàng xoa đùi Tiểu Ái Ái, căn hầm hơi lạnh lẽo, cô lo Tiểu Ái Ái bị cảm.

“Cái đó, đứa bé năm đó con sinh ra, trên đùi cũng có một vết bớt tròn màu nâu, y hệt như trên đùi Ái Ái bây giờ vậy.” “Bà nói gì cơ?” Cả Hạ Lạc và Bùi Dĩ Thành lập tức đứng thẳng người, không thể tin nổi nhìn mẹ Hạ Lạc.

“Có lẽ đây là sự trùng hợp thôi.” Bùi Dĩ Thành kích động tiến lên túm lấy mẹ Hạ Lạc.

“Nói rõ ràng cho tôi, bà nói vậy rốt cuộc là có ý gì?” “Đứa bé của Hạ Lạc năm đó là do tôi tự tay bế đi, tôi đã ở cùng đứa bé đó mấy ngày, tôi còn thay tã cho nó nữa, tôi sẽ không nhầm đâu, trên đùi nó thực sự có vết bớt, chỉ là lúc đó nó nhỏ hơn một chút so với vết bớt trên đùi Ái Ái bây giờ thôi.” “Hơn nữa, vết bớt này Hạ Hạ cũng có ở cánh tay mà.” Bùi Dĩ Thành nhớ ra rồi, trong ấn tượng của anh, Tiểu Ái Ái từng phấn khích nói với anh rằng cô bé và Hạ Lạc có vết bớt giống hệt nhau, chỉ khác là một cái ở đùi, một cái ở cánh tay.

Lúc đó anh không để tâm, chỉ nghĩ đại khái là có duyên phận đi, nếu không Tiểu Ái Ái làm sao lại vô cớ thích Hạ Lạc như vậy, quấn lấy Hạ Lạc làm gia sư, thậm chí còn chấp nhận cô làm mẹ của mình.

Cả đời Bùi Dĩ Thành chưa từng trải qua cảm giác tim đập thình thịch đến kinh hoàng như vậy, bây giờ anh rõ ràng cảm nhận được, trái tim đập thình thịch, dường như sắp nhảy ra khỏi cổ họng, lại giống như được bơm hơi, từ từ phình to ra.

Anh không ngốc, anh biết mẹ Hạ Lạc đang muốn biểu đạt một ý tứ, Tiểu Ái Ái chính là con gái ruột của anh và Hạ Lạc, Tiểu Ái Ái chính là đứa con gái mà Hạ Lạc vẫn luôn tìm kiếm.

Đối tượng đã xảy ra quan hệ với anh năm đó là Hạ Lạc, Hạ Lạc từ đầu đến cuối chỉ có duy nhất một người đàn ông là anh, và anh cũng chỉ có duy nhất một người phụ nữ là cô.

Không dám tin.

Không dám tin những gì mình vừa nghe thấy, đây quả thực là một trò đùa đầy mỉa mai, trước đây đối tượng anh oán giận là Hạ Lạc, Hạ Lạc đối với anh cũng có cảm giác tương tự.

Vòng đi vòng lại, hóa ra họ chính là một gia đình.

Bùi Dĩ Thành không dám cử động, cũng không dám chớp mắt, sợ rằng mình đang nằm mơ, mơ tỉnh dậy đối mặt với một kết quả hoàn toàn khác.

Anh thích kết quả này, rất thích.

Bàn tay anh đặt bên cạnh siết chặt rồi lại buông lỏng, buông lỏng rồi lại siết chặt, muốn mở miệng nói gì đó với Hạ Lạc, nhưng lại không biết phải nói gì, cổ họng vừa chua vừa khô, nuốt nước bọt dường như cũng khó khăn.

Không biết đã qua bao lâu, anh mới nhìn về phía Hạ Lạc, giọng nói khản đặc mở lời.

“Lạc Lạc.” Hạ Lạc cũng hoàn toàn hóa đá, nếu đây là một giấc mơ, cô hy vọng giấc mơ này sẽ không bao giờ tỉnh lại, như vậy cô sẽ không phải chia ly với con gái mình nữa.

Cô nhắm mắt lại, không nói gì, cũng không nhúc nhích.

Cho đến khi một đôi tay nhỏ bé nâng mặt cô lên, giọng nói trẻ thơ nũng nịu vang lên, cô mới chợt mở mắt.

“Mẹ ơi, mẹ đang nghĩ gì vậy?” Hạ Lạc vẫn cảm thấy khó tin, dù sao ban đầu Tiểu Ái Ái đã từng làm xét nghiệm ADN với Cố Lê, Bùi Dĩ Thành còn đích thân giám sát, có thể đảm bảo 100% rằng xét nghiệm ADN không có bất kỳ vấn đề gì.

Cô hơn ai hết đều hy vọng Ái Ái là con gái mình, nhưng cô sợ tất cả những điều này đều là giả dối, cuối cùng lại là một trò đùa mà người khác dành cho cô.

“Ái Ái.” Hạ Lạc thân mật chạm trán mình vào trán Ái Ái.

“Bà chắc chắn mình không nhìn nhầm chứ?” Bùi Dĩ Thành lại hỏi mẹ Hạ Lạc.

“Chuyện này chắc chắn không sai được, con gái của Hạ Hạ trên đùi chính là có vết bớt.” Bùi Dĩ Thành nghĩ đến điều gì đó, một tay bế Tiểu Ái Ái lên, kéo Hạ Lạc đi ra ngoài.

“Tốt nhất là những gì bà nói đều là thật, nếu không lần này tôi sẽ không bỏ qua cho bà đâu.” “Tuyệt đối là thật, mặc dù tôi không biết tại sao lại như vậy, nhưng điểm này tôi hoàn toàn có thể khẳng định.”

Lòng Hạ Lạc không ngừng dậy sóng, nhưng cô cố gắng kìm nén.

“Bùi Dĩ Thành, tại sao lại như vậy?” “Có một số vấn đề y học, có lẽ nên hỏi chuyên gia, anh cũng không cách nào giải thích cho em được.” Vừa về đến phòng khách, Bùi Dĩ Thành vừa cởi áo khoác ngoài vừa gọi điện cho người bạn thân đã làm xét nghiệm ADN lần trước, trong lòng anh cũng bồn chồn không yên.

Điện thoại vừa kết nối, anh đã hỏi thẳng: “Anh em, một đứa bé có khả năng đồng thời có hai người mẹ không?” “A Thành, ban ngày ban mặt cậu nằm mơ à, hỏi toàn những câu vớ vẩn gì vậy, lẽ nào đột nhiên lại lòi ra một đứa con gái nữa à?” “Tôi chỉ hỏi có khả năng đó không.” “Không có, ADN chính là mật mã cơ thể của mỗi người, độc nhất vô nhị, không thể xuất hiện trường hợp như cậu nói.” “Cậu nghĩ kỹ xem, thực sự không có sao?

Liệu có những sự kiện xác suất nhỏ nào, những phép màu gì đó không?” “Sự kiện xác suất nhỏ à, cũng không phải là không thể, tôi từng đọc một bài báo, ADN của con cái của cặp chị em song sinh cùng trứng và cặp anh em song sinh cùng trứng so sánh cực kỳ tương đồng, cơ bản không có gì khác biệt, về mặt sinh học thì đứa bé đó coi như có hai cặp cha mẹ.” “Ai, loại chuyện này tôi cũng chỉ đọc trên báo thôi, tính xác thực còn phải kiểm chứng, dù sao trong đời sống thực tế tôi chưa từng gặp chuyện như vậy.” Trong khoảnh khắc này, Bùi Dĩ Thành đã sắp xếp lại tất cả các mối quan hệ, trên đời này không có hai người giống nhau một cách vô duyên vô cớ, Hạ Lạc và Cố Lê lẽ ra phải là một cặp song sinh.

Anh hít sâu một hơi, tiếp tục hỏi: “Anh em, lần xét nghiệm ADN trước cậu thực sự không gài bẫy tôi chứ?” “Khốn kiếp, A Thành, cậu nói vậy thì quá lạnh nhạt rồi, chúng ta là anh em bao nhiêu năm nay, tôi gài bẫy cậu trong chuyện này, đâu phải tôi rảnh rỗi sinh nông nổi đâu chứ.” “Có câu này của cậu tôi yên tâm rồi, tôi nghĩ chúng ta đều đã gặp phải sự kiện xác suất nhỏ mà cậu nói rồi, người cậu xét nghiệm lần trước không phải mẹ ruột của Ái Ái, mẹ ruột của Ái Ái là người khác.” “Chuyện gì vậy?” Đầu dây bên kia kích động cực kỳ.

Nhưng Bùi Dĩ Thành còn kích động hơn anh ta, điện thoại đã sớm cúp máy, sau đó anh nhìn về phía Hạ Lạc đang đẫm lệ, bước tới, trực tiếp ôm chặt lấy cô.

Anh cũng không tự chủ được mà rơi nước mắt.

Tiểu Ái Ái bị kẹp giữa, không hiểu gì nhìn bố mẹ ôm mình khóc, cô bé thở dài thườn thượt, cuối cùng còn phải giơ tay lau nước mắt cho họ.

“Bố ơi, mẹ ơi, hai người khóc gì vậy?” Một tiếng ‘mẹ’.

Chương 2101

Suýt chút nữa khiến Hạ Lạc bật khóc lần nữa, cô đẩy Bùi Dĩ Thành ra, nâng khuôn mặt nhỏ của Ái Ái lên, hôn tới tấp lên khuôn mặt nhỏ của Ái Ái.

Tiểu Ái Ái nhăn nhó cau mày, đặc biệt là tỏ vẻ ghét bỏ.

“Mẹ ơi, mẹ làm mũi con đầy nước mũi, ô ô ô, còn có nước miếng nữa.” Tiểu Ái Ái không nói thì còn đỡ, vừa nói xong Hạ Lạc lại càng hôn mạnh hơn.

“Ngao ngao ngao, đừng vậy mà, bẩn lắm, bố cứu con, mẹ phát điên rồi, mẹ bây giờ đáng sợ lắm, Ái Ái sợ lắm.” Cô bé vừa nói sợ vừa mang theo nụ cười lớn trên khóe môi, cô bé có thể cảm nhận được sự yêu thích và quan tâm của Hạ Lạc dành cho mình.

Bùi Dĩ Thành lại không để ý đến tiếng cầu cứu của Tiểu Ái Ái, chỉ nhìn hai mẹ con họ vui đùa.

Sau một hồi xúc động, Hạ Lạc ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Ngải Ngải, nói: "Bảo bối à, mẹ có một tin tốt muốn nói với con, con phải nghe thật kỹ nhé." "Tin gì vậy?" Hạ Lạc thầm nghĩ: "Mẹ là mẹ của con, mẹ ruột của con." Thật sự không cần xét nghiệm nữa, tình cảm huyết thống không thể cắt rời mà cô dành cho Tiểu Ngải Ngải chính là bằng chứng tốt nhất.

Còn cả bức ảnh giống hệt của cô và Cố Lê, và cái cảm giác đau xót mơ hồ khi lần đầu tiên gặp Cố Lê.

Nghe nói giữa các cặp song sinh đều có một chút cảm ứng, bây giờ cô đã tin rồi.

Miệng nhỏ của Tiểu Ngải Ngải lập tức há to, có thể nhét vừa một quả trứng gà, đáng yêu vô cùng. "Oa nga!" Tiểu Ngải Ngải che miệng nhỏ của mình. "Con có nghe hiểu mẹ đang nói gì không?" Tiểu Ngải Ngải gật đầu lia lịa, nó nghe hiểu, hiểu rất rõ. "Mẹ Hạ Hạ, em bé mà mẹ muốn tìm chính là con sao?" Khả năng tư duy logic của Tiểu Ngải Ngải mạnh mẽ, Hạ Lạc mới mở đầu một chút là nó đã nghĩ ra phía sau. "Đúng, chính là con, con chính là bảo bối của mẹ." Nỗi mừng rỡ của cô bé không thể che giấu, đôi mắt sáng lên ngay lập tức, nhưng sau vài giây lại tối sầm đi, nó bĩu môi nhỏ nói: "Nhưng mà, người phụ nữ kia là ai?" Hạ Lạc biết Tiểu Ngải Ngải hỏi Cố Lê, nói ra thì đây cũng là một sự trùng hợp chết tiệt, loại chuyện hiếm có này lại rơi vào họ. "Cô ấy có thể là chị em song sinh của mẹ." "Song sinh?" "Tức là loại cùng chui ra từ một cái bụng đó, chúng ta cùng lớn lên trong một cái bụng, rồi cùng chào đời, cô ấy có mối quan hệ rất thân mật với mẹ." "Vậy con là từ bụng ai chui ra?" "Đương nhiên là mẹ rồi, hồi xưa con ở trong bụng mẹ nghịch lắm, cứ lăn qua lăn lại hoài đó." Hạ Lạc véo véo khuôn mặt nhỏ của Ngải Ngải.

Tiểu Ngải Ngải không vui vẻ như Hạ Lạc nghĩ, nó ngẩng đầu nhỏ lên, khuôn mặt nhỏ còn có vài phần nghiêm túc.

Cả trái tim Hạ Lạc đập thình thịch, không yên, khoảnh khắc này cô đột nhiên không biết Tiểu Ngải Ngải rốt cuộc đang nghĩ gì nữa, có phải con bé giận cô không, giận cô đã làm lạc mất nó. "Ngải Ngải, xin lỗi con, mẹ không cố ý đâu, mẹ thật sự không cố ý làm lạc mất con." Hạ Lạc xin lỗi.

Ngải Ngải mím môi nhỏ, vẫn không nói gì, nhưng khóe mắt nó đã đỏ lên, sau đó những giọt nước mắt cứ lăn dài, dáng vẻ nhỏ bé đáng thương vô cùng. "Ngải Ngải!" "Mẹ nói thật chứ?

Không phải lừa con sao?" "Bảo bối, mẹ nói thật, mẹ chính là mẹ ruột của con, con gái mẹ muốn tìm chính là con, lần này tuyệt đối sẽ không nhầm lẫn, con chính là con gái của mẹ, là bảo bối của mẹ."

"Mẹ, huhu, mẹ ơi, con cuối cùng cũng tìm thấy mẹ rồi." Tiểu Ngải Ngải ôm chặt cổ Hạ Lạc, khóc thút thít, khác hẳn với thái độ nó đối xử với Cố Lê trước đây, Hạ Lạc thở phào nhẹ nhõm. "Bảo bối, mẹ cũng tìm thấy con rồi." "Huhu, mẹ ruột của con, mẹ ruột ơi!" Tiểu Ngải Ngải vừa nãy còn chê Hạ Lạc nước mắt nước mũi tèm lem, bây giờ nó lại khóc dữ hơn, vừa khóc vừa cố tình bôi nước mắt nước mũi lên người Hạ Lạc.

Bùi Dĩ Thành nhìn con gái mình như vậy, chỉ thấy buồn cười, đứa bé ranh mãnh này thật đáng yêu.

Ngay lúc đó, điện thoại của Bùi Dĩ Thành reo lên, là một số quốc tế, ánh mắt anh hơi khẽ động, đã đoán được người gọi đến, liền bắt máy. "Alo." Đối phương đi thẳng vào vấn đề: "Bùi tiên sinh, tôi là Lý Hàn, anh trai của Lý Phỉ.

Chuyện của Lý Phỉ, tôi thay mặt nó xin lỗi anh, còn phải làm phiền Bùi tiên sinh tạo điều kiện, cho phép tôi và em gái tôi gặp mặt một lần." "Những chuyện cô Lý đã làm đâu chỉ có một, đây là một lời xin lỗi là có thể giải quyết sao?" "Bùi tiên sinh, những chuyện trước đây của em gái tôi, tôi đã cố gắng hết sức để bù đắp rồi.

Tôi còn có một tin tức quan trọng muốn nói với hai người, rất khẩn cấp.

Bùi tiên sinh không ngại thì gặp tôi một lần, chúng ta nói chuyện trực tiếp.

Tôi hiện đang ở thành phố A." "Ừm." "Anh tốt nhất nên nói ra một số tin tức có giá trị." "Năm đó em gái tôi cũng bị người ta xúi giục, mới nghĩ đến việc dùng cách đó để giải quyết mọi chuyện.

Đằng sau tất cả những chuyện này có người." "Đến nhà tôi đi." Lý Hàn và Lý Phỉ tuy là hai anh em, nhưng khí chất hai người hoàn toàn khác nhau.

Lý Hàn mang đến cảm giác của một quý ông phong độ, khóe miệng luôn có một nụ cười, đặc biệt dễ gây thiện cảm.

Anh vừa vào đã nhìn về phía Tiểu Ngải Ngải, ôn hòa nói: "Cô bé năm nào còn ở trong vòng tay chú bập bẹ nói, chớp mắt một cái đã lớn thế này rồi." "Chú biết con sao?" Tiểu Ngải Ngải không đề phòng Lý Hàn chút nào. "Đương nhiên biết, hồi con còn bé xíu chú còn bế con mà." Bùi Dĩ Thành lên tiếng: "Lý tiên sinh, nói chuyện chính đi." "Không biết hai người có biết một người phụ nữ tên là Diệp Khả Khanh không?" Bùi Dĩ Thành luôn cảm thấy cái tên này có chút quen thuộc, suy nghĩ một lát rồi nói: "Vợ kế của cha anh, mẹ kế của anh à?" "Đúng vậy, năm đó tôi đi học ở nước ngoài, em gái Lý Phỉ từ nhỏ không có mẹ quản giáo, cha tôi lại bận rộn việc chính, dần dần lạc lối, nhiễm phải một số thói hư tật xấu.

Chuyện xảy ra ở thành phố A năm đó, tôi nghĩ anh cũng đã điều tra gần hết rồi, đúng là do em gái tôi gây ra.

Nhưng người đề nghị tìm người thay thế em gái tôi, sắp xếp mọi chuyện, lại là mẹ kế của tôi.

Em gái tôi căn bản không có cái gan đó, sau khi chuyện xảy ra, chính nó cũng sợ hãi, làm sao có thể bình tĩnh giải quyết vấn đề." "Nếu anh nói nhiều như vậy là để tẩy trắng cho em gái mình, thì thôi đi." "Không phải vậy, tôi gần một năm sau mới biết chuyện này, em gái tôi vẫn luôn giấu tôi.

Sau đó Hạ Lạc sinh con gái, Diệp Khả Khanh cho người đến bắt cóc, tôi mới điều tra được một chút manh mối.

Đương nhiên tôi sẽ không để chuyện đó xảy ra, để bù đắp cho những gì em gái tôi đã gây ra, tôi đã cho người chặn đứa bé lại, rồi bảo em gái tôi đưa nó về nhà họ Bùi của hai người." Lý Hàn lúc đó gần như đã đoán trước được một ngày, anh ta không muốn đối địch với nhà họ Bùi, nên đã cố gắng hết sức để bù đắp.

Còn về Hạ Lạc, lúc đó trong mắt anh ta chỉ là một người không đáng nhắc tới, anh ta đương nhiên sẽ không bận tâm, càng không giúp cô tẩy trắng hay vạch trần em gái mình.

Nhưng anh ta không thể ngờ Bùi Dĩ Thành sau này lại qua lại với Hạ Lạc, Hạ Lạc trở thành người anh yêu thương.

Bùi Dĩ Thành vì Hạ Lạc mà sẽ điều tra chuyện này.

Loanh quanh một hồi, mọi chuyện dường như không thể không bại lộ. "Là anh đã bảo Lý Phỉ đưa đứa bé trở về sao?" "Đúng vậy, tôi cho người giành lại từ tay Thúy Hoa.

Bùi tiên sinh, tôi thật sự chưa từng nghĩ sẽ đối địch với gia đình anh." Đối với lời của Lý Hàn, thực ra Bùi Dĩ Thành đã tin.

Mẹ Lạc đã tự miệng thừa nhận giao đứa bé cho Thúy Hoa, mẹ Lạc cũng không biết đứa bé là của mình, nhưng đứa bé lại kỳ lạ trở về chỗ anh, chỉ có cách nói này mới hợp lý. "Vậy thì có liên quan gì đến mẹ kế của anh?" "Diệp Khả Khanh thay em gái tôi dàn xếp mọi chuyện, thực ra không phải vì tốt cho nó, mà là vì ân oán cá nhân của chính bà ta.

Bà ta thù hận cha của Hạ Lạc, An Trung Chính.

Chương 2102

Tất cả những điều này là sau này tôi vô tình điều tra được.

An Trường Hà là người đàn ông bà ta thích, tiếc là An Trường Hà không thích bà ta.

Vì thế bà ta mới đi nước H, bà ta muốn trở thành người phụ nữ có quyền có thế, nên đã dùng mọi thủ đoạn để bám vào cha tôi.

Cha tôi lớn hơn bà ta hơn mười tuổi." Hạ Lạc và Bùi Dĩ Thành cùng lúc nghĩ ra, Hạ Lạc nói: "Diệp Khả Khanh chắc chắn là người đã bắt cóc tôi năm đó." "Hạ tiểu thư, cô hẳn phải biết Cố Lê.

Nếu không phải Cố Lê phẫu thuật thẩm mỹ lại sau khi bị hủy dung, thì đến tuổi này, cô ta hẳn phải trông giống hệt cô." "Tôi và Cố Lê thật sự là chị em song sinh sao?" "Tất nhiên là vậy, đây là điều tôi điều tra được từ Diệp Khả Khanh.

Năm đó bà ta đã bắt cóc hai cô, nhưng không biết năm đó đã xảy ra chuyện gì, bà ta chỉ mang theo một người đến nước H, chính là Cố Lê bây giờ.

Chỉ là bà ta lại vứt người vào cô nhi viện, sau này mới bắt đầu tài trợ cho cô ta." "Nói ra, Cố Lê cũng là một người mệnh khổ, suốt hai mươi năm qua cô ta luôn bị Diệp Khả Khanh thao túng, sống theo cách mà Diệp Khả Khanh muốn." Lý Hàn chỉ nói một câu mở đầu rồi không nói tiếp nữa.

Nhưng dáng vẻ muốn nói lại thôi đó đã khiến Bùi Dĩ Thành và Hạ Lạc lòng đầy sóng gió.

Hạ Lạc không hiểu rốt cuộc người phụ nữ như Diệp Khả Khanh đang nghĩ gì, thù hận một người lại có thể thù hận cả đời, đến bây giờ vẫn không buông tha.

Thậm chí vì báo thù mà trộm đi con gái song sinh của người ta.

Cố Lê và cô, ai cũng chẳng hơn ai là bao. "Còn có một chuyện quan trọng, người phụ nữ kia đã đến thành phố A trước tôi ba ngày rồi." "Bà ta đến làm gì?" Trái tim Hạ Lạc lập tức thắt lại. "Kế hoạch cụ thể tôi không biết, nhưng tôi và bà ta đã đấu đá nhiều năm như vậy, tôi hiểu tính cách của bà ta.

Bà ta đã đến thì sẽ không đơn giản chỉ là du lịch, có lẽ bà ta muốn kết thúc triệt để ân oán năm xưa." Bùi Dĩ Thành nghĩ đến An phu nhân đột nhiên ngã từ thang cuốn xuống, lập tức căng thẳng nói: "Không hay rồi, bà ta chắc chắn là đến tìm cha mẹ tôi để báo thù." Hạ Lạc vội vàng gọi điện cho An tiên sinh, nhưng liên tục gọi ba lần, bên kia điện thoại vẫn không có ai nhấc máy. "Chết rồi, không ai nghe máy." "Chúng ta lập tức đến bệnh viện." "Vậy Ngải Ngải làm sao đây?" "Em lập tức gọi anh cả đến đón." Bùi Dĩ Thành vội vàng gọi cho Bùi Dĩ Minh, hai anh em ở không xa nhau, mười phút sau, Bùi Dĩ Minh đã lái xe đến, chỉ là anh ta nhìn thấy Lý Hàn đầu tiên.

Một loạt hình ảnh lóe lên trong đầu, như có một cục tức nghẹn ở lồng ngực, không lên không xuống được, nhưng anh ta vẫn biết cách kiểm soát cảm xúc của mình. "Sao vậy, Dĩ Thành?" "Anh cả, bên An bá phụ và An bá mẫu có lẽ đã xảy ra chuyện rồi.

Anh đưa Tiểu Ngải Ngải đi giúp em trước, em và Hạ Lạc phải đến đó ngay." "Biết rồi, hai đứa cứ yên tâm đi, anh sẽ trông chừng Ngải Ngải cẩn thận." "Bố mẹ, hai người phải thật cẩn thận nhé, Ngải Ngải đợi hai người." Hạ Lạc nhìn Tiểu Ngải Ngải thật sâu, "Yên tâm đi, bé con, chúng ta sẽ đến đón con." Hạ Lạc và Bùi Dĩ Thành vội vã rời đi, trong nhà nhất thời chỉ còn lại Bùi Dĩ Minh và Lý Hàn.

Lý Hàn cười mở lời: "Lâu rồi không gặp, Bùi thiếu." Bùi Dĩ Minh liếc Lý Hàn một cái đầy châm biếm, Lý Hàn trên mặt vẫn giữ nụ cười ôn hòa: "Mấy năm nay anh vẫn không liên lạc với Giản Ngữ sao?" "Câm miệng, đó là chuyện của tôi." Mặt Bùi Dĩ Minh đầy giận dữ.

Tiểu Ngải Ngải giật mình, rúc vào lòng anh ta, không dám lên tiếng. "Bùi thiếu làm gì vậy, dọa sợ trẻ con thì không hay đâu." "Bây giờ mời anh rời đi." Bùi Dĩ Minh ra lệnh đuổi khách.

Lý Hàn đứng dậy, trước khi đi lại nói: "Mấy năm nay Giản Ngữ vẫn ở nước M, lần trước tôi đến trường còn gặp cô ấy, điều duy nhất không tốt là, xung quanh cô ấy có quá nhiều ong bướm." Sau khi Lý Hàn rời đi, Bùi Dĩ Minh vẫn giữ vẻ mặt đen sầm.

Tiểu Ngải Ngải ôm lấy má anh ta, "Đại bá, chú như vậy đáng sợ lắm đó, chú cười một cái đi mà." Bùi Dĩ Minh khẽ mím khóe môi, Tiểu Ngải Ngải cười nói, "Đại bá, Giản Ngữ là ai vậy ạ, là dì xinh đẹp hả?" "Không phải, một người phụ nữ không liên quan." "À." Tiểu Ngải Ngải gật đầu lia lịa như gà mổ thóc. "Đại bá, con nói chú nghe nha, con là con gái của mẹ Hạ Hạ." Tiểu Ngải Ngải ngẩng đầu kiêu ngạo. "Con vốn dĩ là vậy mà." "Không không không, mẹ Hạ Hạ là mẹ ruột của con, còn người phụ nữ đã bắt cóc con thì không phải.

Mẹ Hạ Hạ nói, mẹ ấy và người phụ nữ kia có quan hệ khá thân, là cùng chui ra từ một cái bụng." "Song sinh?" "Hình như là nói vậy đó." Tiểu Ngải Ngải nghiêm túc gật đầu.

Bùi Dĩ Thành và Hạ Lạc vội vã chạy đến bệnh viện, nhưng phòng bệnh trống không, không một bóng người.

Anh chỉ có thể túm lấy một y tá trực ban hỏi: "Bệnh nhân ở đây đâu rồi?" "An tiên sinh đã đưa An phu nhân ra ngoài rồi." "Mẹ tôi còn chưa tỉnh, sao ba tôi có thể đưa bà ấy ra ngoài được." "An phu nhân sáng nay đã tỉnh lại rồi, mọi chuyện đều rất tốt, An tiên sinh đưa bà ấy ra ngoài tắm nắng rồi." "Mẹ tôi tỉnh lại rồi sao?" "Vâng, An phu nhân hôm nay đã tỉnh rồi." Hạ Lạc càng nghe càng thấy không đúng, tỉnh lại rồi tại sao lại không thông báo cho cô ngay lập tức, đây không giống phong cách làm việc thường ngày của An tiên sinh.

Hạ Lạc gọi điện cho An Trung Chính, bên An Trung Chính cũng không biết chuyện An phu nhân tỉnh lại, nhưng ông ấy đã điều tra được tin tức về việc An phu nhân gặp chuyện: "Hạ Hạ, ba phát hiện Cố Lê đã xuất hiện ở trung tâm thương mại vào khoảng thời gian đó, thím con bị cô ta đẩy xuống, chiếc vòng tay trên cổ tay cô ta đã tố cáo cô ta." "Cố Lê đã đẩy mẹ con sao?" "Đúng vậy, chính là cô ta, cô ta tiếp cận chúng ta khẳng định cũng có mục đích." "Chết rồi!" "Hạ Hạ, sao vậy?" "Đại ca, Cố Lê và con là song sinh, năm đó ba mẹ không chỉ mất một mình con, mà hẳn còn có cả Cố Lê nữa." "Hạ Hạ, con nói gì?" "Đại ca, con không giải thích với anh nữa, ba mẹ con có lẽ đã gặp chuyện rồi, con cúp máy đây." Bùi Dĩ Thành đã kiểm tra camera giám sát của bệnh viện.

Giám sát cho thấy, An phu nhân quả thực đã tỉnh lại, An tiên sinh cũng thực sự đã đưa bà ấy ra ngoài.

Chỉ là trên đường, Cố Lê đã đến, không biết đã nói gì, ba người họ đã ra khỏi cổng bệnh viện, sau đó thì biến mất. "Dĩ Thành, chắc chắn là Diệp Khả Khanh rồi, là bà ta đã sai Cố Lê làm vậy.

Chúng ta báo cảnh sát ngay đi, em có một dự cảm không lành." Hai giờ trước.

An tiên sinh cứ đi theo Cố Lê, càng đi càng thấy không đúng. "Cố Lê, rốt cuộc cô muốn đưa chúng tôi đi đâu?" "Đừng vội, sắp đến rồi." Cố Lê nở một nụ cười nhạt về phía An tiên sinh.

An phu nhân vừa tỉnh dậy, sắc mặt không được tốt lắm, nhưng bà vẫn không thể có thiện cảm với Cố Lê này.

Bà biết mình bị người ta đẩy xuống, lúc đó bà đã nhìn thấy Cố Lê ở trung tâm thương mại.

Bà vẫn luôn nghi ngờ, chính là người phụ nữ này đã đẩy bà.

Nhưng chuyện không có bằng chứng, nếu bà nói ra thì ông An nhà bà chưa chắc đã tin.

Vả lại, bà cũng không có cơ hội nói với An tiên sinh. "Cố Lê, sư mẫu con vừa tỉnh lại, tôi không tiện cứ đưa bà ấy ra ngoài mãi, tôi vẫn nên đưa bà ấy về bệnh viện thì hơn, nếu có tình huống khẩn cấp cũng dễ xử lý." An tiên sinh cũng không phải là kẻ ngốc, Cố Lê hôm nay rõ ràng khác hẳn trước đây, nhìn cô ta khiến người ta có chút rợn sống lưng. "Thầy, thầy đang lo lắng sao?" "Cố Lê à, tôi vẫn luôn coi con là một nhân tài đáng bồi dưỡng, cũng thật lòng muốn giúp con một tay." Nghe vậy, tay Cố Lê siết chặt, nhưng rất nhanh cô ta lại buông lỏng.

Tất cả những điều này không phải là thứ cô ta muốn, cô ta chỉ muốn con gái mình, chỉ muốn Tiểu Ngải Ngải.

Trừ Tiểu Ngải Ngải, cô ta không muốn ai khác.

Ánh mắt cô ta lóe lên một tia kiên định. "Thầy, thầy nghĩ nhiều rồi.

Chương 2103

Em cũng vẫn luôn coi thầy là thầy mà, em không hiểu ý thầy là gì?" "Con cứ thế đưa chúng tôi đi mãi, lại không nói lý do, thầy nghĩ còn có thể tin tưởng con sao?" "Thầy, thầy cứ đi theo con là được." An tiên sinh lại đứng yên, "Tôi không đi nữa." Cố Lê nheo mắt lại, trong mắt lóe lên một tia độc ác, trực tiếp đẩy An tiên sinh ra, giật lấy xe lăn của An phu nhân. "Bây giờ thì không do thầy nữa rồi." An tiên sinh kinh hãi, An phu nhân lạnh lùng nói: "Sớm đã biết cô không phải thứ tốt đẹp gì rồi." "Đúng vậy, bà quả thực có mắt nhìn." Cố Lê thừa nhận.

An tiên sinh nhìn có vẻ thông minh, nhưng thực sự quá dễ lừa, ngược lại là An phu nhân, từ lần đầu tiên gặp cô ta đã đề phòng. "Cô, đồ phụ nữ độc ác, rốt cuộc cô muốn làm gì?" "Đừng vội, tôi đưa hai người đi gặp bạn cũ của hai người." "Gặp ai?" An tiên sinh truy hỏi. "Đến nơi hai người sẽ biết." Cố Lê thực ra cũng không rõ Diệp Khả Khanh có ân oán gì với nhà họ An, tại sao lại muốn cô ta nhắm vào họ.

Dù sao cô ta chỉ cần đưa người đến là được.

Đưa đến đó là cô ta hoàn thành nhiệm vụ, dì sẽ giúp cô ta giành lại Tiểu Ngải Ngải.

Vốn dĩ chỉ định đưa An tiên sinh đi, không ngờ An phu nhân lại đột nhiên tỉnh lại, đành phải tạm thời thay đổi kế hoạch, đưa cả hai người đi.

An tiên sinh suy nghĩ một chút, trong lòng mơ hồ có chút suy đoán. "Cố Lê, nể tình tôi luôn đối xử không tệ với con từ trước đến nay, con hãy thả phu nhân tôi ra.

Tôi sẽ đi cùng con gặp người đó.

Phu nhân tôi vừa mới tỉnh lại, không chịu nổi hành hạ đâu." "Đó là chuyện của hai người." Lần trước cô ta ra tay với An phu nhân căn bản không thành công, dì đã có ý kiến với cô ta rồi, cô ta không thể để An phu nhân rời đi. "Chuyện này là không thể." An tiên sinh cũng không nói nhiều nữa, ra tay giật lại, nhưng Cố Lê luôn đề phòng, An tiên sinh vừa lao tới, Cố Lê đã một cước đá vào xe lăn. "Á!" Chiếc xe lăn mất kiểm soát, trực tiếp lao xuống phía dưới.

An phu nhân trợn tròn mắt, muốn thử đứng dậy, nhưng bà đã ngủ nhiều ngày, lúc này toàn thân mềm nhũn, huống chi là trong lúc cấp bách như vậy.

Bà chỉ có thể trơ mắt nhìn xe lăn trượt xuống.

An tiên sinh sợ hãi, vội vàng đuổi theo, "Phu nhân!" Cố Lê cũng không nhàn rỗi, cả hai đều đuổi theo chiếc xe lăn.

Kétttttt!

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc.

Chiếc xe lăn của An phu nhân dừng lại tại chỗ, cách chiếc xe tải đang lao tới chỉ một mét.

Hai người đàn ông từ trên xe tải bước xuống, trực tiếp giữ chặt chiếc xe lăn của An phu nhân.

An tiên sinh nhìn thấy vợ an toàn, vừa thở phào một hơi, lại bị một câu nói của hai người đàn ông kia làm cho giật mình. "Cô Lê." "Được rồi, đưa hai người họ lên xe đi." Cố Lê nói. "Vâng, cô Lê." "Này, các người muốn làm gì?" An tiên sinh hô lên.

Nhưng ngay sau đó, ông chỉ cảm thấy có người bịt mũi miệng mình lại, rồi toàn thân mềm nhũn, mất đi ý thức.

An phu nhân cũng vậy, cả hai người trực tiếp bị đưa lên xe tải.

Cố Lê hít sâu một hơi, quay mặt đi. "Cô Lê, lên xe đi." "Không cần đâu, chuyện này không liên quan đến tôi, tôi không đến làm phiền dì họp đâu." "Cô Lê, phu nhân đặc biệt dặn dò, bảo cô cùng đi, có vài chuyện cô cần phải biết." Cố Lê cũng không nghĩ nhiều, gật đầu rồi lên xe.

Hạ Lạc và Bùi Dĩ Thành đuổi theo ra khỏi bệnh viện, nhưng manh mối đã đứt, khi họ tìm được một chút manh mối thì hiện trường chỉ còn lại chiếc xe lăn của An phu nhân.

Bùi Dĩ Thành chỉ đành nhờ Lý Hàn giúp đỡ, Lý Hàn có lẽ thật lòng muốn bù đắp, không nói hai lời, lập tức chạy đến. "Tôi chỉ có số điện thoại của người phụ nữ đó ở nước H, tôi không chắc bây giờ có thể gọi được không." "Hy vọng anh hợp tác với chúng tôi thử một chút." Chỉ cần truy tìm được nguồn tín hiệu là có thể biết được nơi ẩn náu của người phụ nữ đó. "Bùi tiên sinh, tôi biết chuyện của em gái tôi đã khiến hai người không vui, nhưng tôi thật lòng muốn xin hai người tha cho nó, nó cũng chỉ là bị người ta lợi dụng, người thật sự hãm hại hai người là Diệp Khả Khanh, không phải nó." "Ai là kẻ chủ mưu tôi trong lòng rõ." Lý Hàn cũng không nói nhiều nữa, đợi sau khi họ chuẩn bị xong, Lý Hàn liền gọi điện cho Diệp Khả Khanh. "Dì Khanh." Trong một căn nhà gỗ trên sườn đồi, một người phụ nữ mặc váy đen nghe điện thoại. "Tiểu Hàn." "Dì Khanh, xin lỗi đã làm phiền dì đang nghỉ dưỡng, cháu có một việc muốn thỉnh giáo dì.

Gần đây có người từ nước S đến thăm, người đó là một công chúa của đối phương.

Cha cháu muốn cháu tiếp đãi, cháu nhớ có một lần dì và cha cháu đã đi thăm đất nước này, dì rất quen với công chúa An Ny.

Cháu muốn hỏi về sở thích của công chúa An Ny." Bên Diệp Khả Khanh không đề phòng người cháu trai này, lại thật thà nói hết sở thích.

Năm phút sau, Bùi Dĩ Thành ra hiệu cho Lý Hàn, Lý Hàn cúp điện thoại. "Bùi tiên sinh, tôi cũng chỉ có thể giúp hai người đến đây thôi." "Đừng nói dễ dàng như vậy, giúp chúng tôi cũng chính là giúp anh." Anh ta cũng không phải không biết, Lý Hàn và Diệp Khả Khanh vẫn luôn không hợp nhau, Diệp Khả Khanh ngã đài, anh em nhà họ Lý chắc chắn là người thắng lớn nhất.

Sau khi có được điểm dừng chân của Diệp Khả Khanh, Bùi Dĩ Thành nhanh chóng sắp xếp một lượt. "Lạc Lạc, em về trước đi, chuyện này em đừng đi." "Không được, em nhất định phải đi.

Cha mẹ và chị gái em đều đang trong tay người phụ nữ đó." Bùi Dĩ Thành nắm chặt vai Hạ Lạc, "Em tin anh, anh nhất định sẽ đưa họ về an toàn." "Bùi Dĩ Thành, em thật sự muốn đi, người phụ nữ kia đã hại cả gia đình chúng ta thảm đến mức đó, em nhất định phải đi." "Được, em có thể đi, nhưng đừng manh động, đến nơi rồi mọi chuyện phải nghe theo sắp xếp của anh." Hạ Lạc gật đầu, "Em sẽ làm vậy, em biết con gái bảo bối của em vẫn đang đợi em mà." Vợ chồng An gia đều ngất đi, khi tỉnh lại thì bị đưa đến một căn nhà gỗ, Cố Lê đang không biểu cảm nhìn chằm chằm họ. "Cố Lê, rốt cuộc cô đưa chúng tôi đến đây muốn làm gì?" Cố Lê còn chưa lên tiếng, bên ngoài đã vang lên một giọng nói đầy châm chọc, "Muốn làm gì ư?

Đương nhiên là muốn cho hai người gặp tôi rồi." Kế đó là một người phụ nữ mặc váy đen, bà ta đeo kính râm, ăn mặc thời thượng, nhất thời vợ chồng An gia đều không nhận ra.

Diệp Khả Khanh chăm chú nhìn An Trường Hà, hơn hai mươi năm không gặp, ông dường như không thay đổi mấy, vẫn ôn nhu nho nhã như xưa, chỉ là khóe mắt và trên mặt có thêm vài nếp nhăn, nhưng điều đó không hề ảnh hưởng đến vẻ đẹp trai của ông.

Không ngờ lần gặp lại này, ông ấy lại không nhận ra bà ta là ai.

Chương 2104

Thật là châm biếm.

Bà ta đã ngày đêm nhung nhớ ông ấy bấy lâu.

An phu nhân chỉ cảm thấy giọng nói này có chút quen thuộc, nhưng hai mươi mấy năm đã trôi qua, bà thật sự không thể nhớ ra.

Cho đến khi Diệp Khả Khanh bỏ kính râm xuống, bà mới gằn giọng thốt lên: "Diệp Khả Khanh, là cô, người phụ nữ độc ác này!" Diệp Khả Khanh cong môi, "Quả thực là châm biếm, không ngờ người đầu tiên nhận ra tôi lại là vợ của anh, An Trường Hà, anh thật là nhẫn tâm." An Trường Hà cũng nhớ ra, đây chính là người phụ nữ đó, người đã khiến gia đình mình tan nát, không ngờ giờ lại gặp mặt theo cách này, bà ta dường như chưa từng rời xa họ.

Dung mạo của bà ta so với hồi trẻ đã có chút thay đổi, ông rất khó để ghép hai khuôn mặt lại với nhau. "Con tiện nhân Diệp, đồ súc sinh nhà cô, cô đã hại con gái tôi thảm hại biết bao!

Tôi còn chưa tìm cô tính sổ, cô lại tự mình mò đến tận cửa rồi." "Nhìn xem, An Trường Hà, đây chính là người phụ nữ anh cưới, ngoài chút tài năng, cô ta còn có gì?

Già rồi mà còn lỗ mãng như vậy, cô ta xứng đáng để anh yêu sao?" Diệp Khả Khanh nhìn thấy An phu nhân là lại tức giận.

Nhớ năm đó, bà ta là người quen An Trường Hà trước, họ còn là bạn học đại học, bà ta gần như yêu người đàn ông này ngay từ cái nhìn đầu tiên, yêu say đắm.

Ông ấy cũng có thiện cảm với bà ta, chỉ là hai người đều không nói rõ, mối tình thời niên thiếu mơ hồ mà đẹp đẽ.

Bà ta lại là con gái, đương nhiên sẽ không nói ra trước.

Không một người bạn nào xung quanh mà không ngưỡng mộ họ.

Trong mắt người ngoài, họ chính là một đôi.

Tình cảnh đẹp đẽ đó bị phá vỡ cho đến khi một người phụ nữ xuất hiện, An phu nhân lúc đó là một học sinh chuyển trường, một tài nữ có tiếng, mới 20 tuổi đã mở triển lãm tranh cá nhân, lại xinh đẹp, vừa xuất hiện đã thu hút sự chú ý của các nam sinh.

Đương nhiên cũng bao gồm An Trường Hà, An Trường Hà luôn tìm cách hỏi thăm cô gái này.

Diệp Khả Khanh kiêu ngạo, cũng tự phụ, bà ta nghĩ không ai có thể cướp An Trường Hà khỏi tay bà ta.

Chính là sự kiêu ngạo này đã khiến bà ta chủ quan, cho đến khi nhìn thấy An Trường Hà ôm An phu nhân xuất hiện trước mặt bạn bè, tự nhiên giới thiệu đây là bạn gái của mình, bà ta mới biết mình ngu ngốc đến mức nào.

Bà ta đến giờ vẫn nhớ, ánh mắt những người bạn kia nhìn bà ta, cứ như đang nhìn một trò đùa.

Còn An Trường Hà, vậy mà còn đường hoàng ôm người phụ nữ đó đến trước mặt bà ta, "Khả Khanh, anh giới thiệu một chút, đây là bạn gái của anh." Còn ông ấy lúc đó lại giới thiệu bà ta như thế này, bạn tốt của ông ấy.

Bà ta đến lúc đó, mới hiểu mình thật sự là một trò đùa, bà ta vẫn luôn nghĩ rằng "lòng quân như lòng thiếp", cuối cùng chỉ là tình đơn phương của bà ta, người ta căn bản không coi bà ta ra gì.

Bà ta không biết lúc đó biểu cảm của mình thế nào, nhưng cái cảm giác đau đớn nơi lồng ngực mỗi lần nhớ lại vẫn còn.

Đó là khoảnh khắc xấu hổ và tuyệt vọng nhất trong đời bà ta, nhưng lại không thể không rộng lượng gửi lời chúc phúc của mình.

Nếu người phụ nữ kia tốt hơn bà ta thì bà ta cũng chấp nhận rồi, nhưng trời sinh cô ta lại là một người phụ nữ tùy hứng, đã trưởng thành rồi mà vẫn luôn tự coi mình là cô bé nhỏ, ngoài làm nũng ra thì chỉ biết làm nũng, cả ngày chỉ biết gây họa, họ đứng cạnh nhau, thật sự chẳng hợp chút nào.

Bà ta và An Trường Hà mới là một đôi trời sinh địa tạo. "Diệp Khả Khanh, cô câm miệng đi, bây giờ cô là người không có tư cách nhất để nói những lời đó." "Người nên câm miệng là bà đó, bà còn không có tư cách nói chuyện với tôi." Diệp Khả Khanh ghét bỏ liếc nhìn An phu nhân.

An tiên sinh lòng đầy sóng gió, nhìn khuôn mặt Diệp Khả Khanh, tâm trạng phức tạp.

Ông nhàn nhạt mở lời, "Diệp Khả Khanh, có chuyện gì tôi sẽ nói chuyện với cô, cô hãy đưa phu nhân tôi rời đi trước." "An Trường Hà, anh nghĩ tôi và anh còn có thể nói chuyện gì?

Anh nghĩ tôi còn muốn loại đàn ông như anh sao?

Anh cũng quá tự đề cao bản thân rồi, anh bây giờ đã lớn tuổi rồi, tôi cũng không phải cô bé mới hai mươi, anh nghĩ anh còn có giá trị lợi dụng gì?" "Không có giá trị lợi dụng thì cô bắt chúng tôi đến đây làm gì?" "Đã nói rồi, chỉ là bạn cũ hàn huyên, tôi bây giờ muốn gì có nấy, anh một An Trường Hà sớm đã không phải là thứ tôi muốn nữa.

Anh biết không?

Tôi bây giờ là phu nhân tổng thống, thần dân của tôi yêu mến tôi, ủng hộ tôi, tôi có quyền có thế, tôi có tất cả mọi thứ." Phu nhân tổng thống.

Hóa ra những năm nay bà ta đã ra nước ngoài, thảo nào họ vẫn luôn không tìm thấy tung tích của bà ta. "Vậy rốt cuộc cô muốn làm gì?" "Cũng không muốn làm gì, chỉ là muốn hưởng thụ một loại cảm giác." "Cảm giác gì?" "Cảm giác khiến tất cả các người xoay như chong chóng, tôi muốn nhìn thấy dáng vẻ đau khổ tột cùng của các người, tôi muốn nhìn thấy cả gia đình các người không được yên ổn." Diệp Khả Khanh cười hàm tiếu nói.

Mỗi lần nghĩ đến những gì Hạ Lạc đã trải qua, An phu nhân căn bản không thể bình tĩnh được. "Cô, đồ phụ nữ điên này, cô hại chúng tôi còn chưa đủ thảm sao?

Kiếp trước tôi đã đào mồ mả tổ tiên nhà cô sao?

Kiếp này cô lại đối xử với con tôi như vậy." "Đây chính là cái giá phải trả khi bà cướp đàn ông của tôi.

Bà còn nhớ lời tôi đã nói với bà không?

Cầu mong bà cả đời này đừng hối hận." Diệp Khả Khanh bóp chặt cằm An phu nhân. "Cô, đồ phụ nữ độc ác, cô sẽ không được chết tử tế đâu." "Tôi chết thế nào tôi không biết, nhưng bà chết thế nào thì tôi biết đó.

Lần trước bà không ngã chết, bà nghĩ lần này bà còn có thể thoát được sao?" "Là cô làm sao?" "Không phải tôi tự tay làm, mà là con gái ngoan của tôi đã thay tôi làm đó.

Giới thiệu một chút, con gái của tôi, Cố Lê." Diệp Khả Khanh thân mật ôm vai Cố Lê.

Cố Lê không biết Diệp Khả Khanh tại sao lại nói cô ta là con gái của bà ta. "Dì." "Lê Nhi, con tuy gọi ta là dì, nhưng ta vẫn luôn coi con như con ruột của mình.

Con không phải đã hỏi ta tại sao lại hận hai người này sao?

Bây giờ ta sẽ nói cho con biết, đó là vì người phụ nữ này đã cướp người đàn ông của ta, hủy hoại tất cả hy vọng của ta vào tình yêu, gần như hủy hoại cả cuộc đời ta." "Con cũng coi dì là người thân nhất của con, không có dì, sẽ không có con ngày hôm nay." An phu nhân cười khẩy, "Được rồi, đừng diễn trò tình mẹ con thắm thiết ở đây nữa, không ai muốn xem đâu." "Thật sao?

Chương 2105

Bà chắc chắn không muốn xem sao?" Diệp Khả Khanh u u nhìn An phu nhân, An phu nhân không biết tại sao, luôn cảm thấy trong lòng có chút hoảng loạn khó tả, dường như có chuyện gì đó mà bà không biết.

An tiên sinh cũng có tâm trạng tương tự, ông hiểu rõ con người Diệp Khả Khanh hơn An phu nhân, đây là một người phụ nữ tâm tư sâu sắc, đây cũng là lý do ông năm đó không chọn bà ta, ông thích người phụ nữ đơn giản hơn một chút, không cần lúc nào cũng phải đoán xem bà ta đang nghĩ gì.

Diệp Khả Khanh đã nói như vậy, thì đằng sau nhất định còn ẩn giấu điều gì đó nữa. "Cô rốt cuộc đang nói cái gì?" "Các người đoán xem." "Con điên, có gì nói thẳng đi!" "Các người có biết cách tốt nhất để báo thù một người là gì không?" Ông An và bà An không ai lên tiếng, chỉ tức giận nhìn cô ta.

Diệp Khả Khanh khẽ cười, "Đó chính là để bọn họ nhìn người thân của mình chịu đựng sự giày vò tận cùng." "Vậy nên cô mới ôm đi con gái vừa sinh của tôi?

Diệp Khả Khanh, cô quả thật còn không bằng súc vật, cô không xứng đáng làm mẹ!" Nghe vậy, sắc mặt Diệp Khả Khanh bỗng trở nên âm trầm, "Đúng, tôi quả thực không xứng làm mẹ, cả đời này tôi không có một đứa con của riêng mình?

Các người biết vì sao không?" "Vì cô làm quá nhiều chuyện ác, đến ông trời cũng không nhìn nổi nữa." "Vì các người, tất cả là vì các người, chính các người đã khiến tôi mất đi tư cách làm mẹ!" Diệp Khả Khanh giáng một cái tát vào mặt bà An.

Cô ta không phải là không muốn buông bỏ, nhưng làm sao có thể buông bỏ được?

Đời này của cô ta, trừ khi chết, nếu không sẽ không bao giờ buông bỏ được.

Cô ta vốn dĩ cũng có thể tìm được một người đàn ông tốt để bắt đầu lại, nhưng vì bọn họ mà tất cả đều bị hủy hoại.

Ngay cả mọi thứ hiện tại, cũng là vì cô ta không thể sinh con, cha của Lý Hàn mới cưới cô ta về.

Tất cả chỉ là vẻ ngoài hào nhoáng mà thôi.

Mỗi ngày cô ta nhìn những gì mình có được, cứ như mọi lúc mọi nơi đều đang nhắc nhở cô ta không phải là một người phụ nữ hoàn chỉnh.

Mặt bà An bị tát lệch đi, một ngụm máu tươi trào ra, mặt bỏng rát, nhanh chóng sưng đỏ.

Ông An rất sốc trước những lời Diệp Khả Khanh nói.

Có lẽ Diệp Khả Khanh đã trải qua chuyện gì đó không ai biết, nên tính cách cô ta mới vặn vẹo như vậy.

Nhưng những chuyện quá khứ đó, ông thật sự không muốn biết một chút nào, ông chỉ lo lắng bà An có chịu đựng nổi không, "Diệp Khả Khanh, cô làm cái gì vậy?" Diệp Khả Khanh điên cuồng cười lớn, trông như một kẻ mất trí, mặt mũi méo mó, "Chỉ là động một ngón tay của vợ ông mà ông đã xót rồi sao?

Vậy ông có biết vì các người mà tôi đã phải trải qua những gì không?

Nghe nói tôi không thể làm mẹ mà ông thờ ơ vậy sao?" Thấy Diệp Khả Khanh suy sụp, Cố Lê lập tức ôm lấy cô ta, "Dì ơi, dì bình tĩnh lại đi, dì có cháu mà." Diệp Khả Khanh dần dần ngừng cười, "Phải rồi, dì có con mà, con không khác gì con gái của dì." Cố Lê quay lưng về phía vợ chồng An, cô không nhìn rõ vẻ mặt Diệp Khả Khanh, nhưng vợ chồng An thì thấy rõ mồn một, ánh mắt Diệp Khả Khanh nhìn Cố Lê hoàn toàn không giống nhìn một người hậu bối, mà tràn đầy sự chế giễu.

Với vẻ mặt như vậy, chỉ cần nhìn là biết cô ta không thật lòng với Cố Lê.

An Trung Chính thật sự không thể trơ mắt nhìn Cố Lê bị lừa dối, đây là một đứa trẻ rất có tài, lẽ ra phải có tương lai rộng mở. "Cố Lê, nhìn cái danh cháu từng gọi tôi là thầy, tôi khuyên cháu hãy tránh xa người phụ nữ này, cô ta không hề yêu thương cháu, trong ánh mắt cô ta nhìn cháu chỉ có sự khinh bỉ." Cố Lê giật mình, theo bản năng nhìn vào mắt Diệp Khả Khanh.

Diệp Khả Khanh đã sớm quen diễn kịch trước mặt Cố Lê, cô ta đưa tay vuốt tóc Cố Lê, "Con bé này, chẳng lẽ con còn tin lời bà ta nói sao?

Rõ ràng bà ta đang cố tình ly gián chúng ta." "Dì ơi, cháu tin dì là người tốt với cháu nhất." Dù cả thế giới có vứt bỏ cháu, dì ấy cũng sẽ không làm vậy, dì ấy thật sự đã giúp cháu quá nhiều.

Bà An thật sự không thể chịu đựng được bộ dạng giả tạo của Diệp Khả Khanh nữa, "Đủ rồi, Diệp Khả Khanh, chúng tôi không muốn nhìn bộ dạng mẹ con tình thâm của các người!

Không biết đứa trẻ này cô lại trộm ở đâu về?

Đồ ăn trộm!" "Bà im miệng đi!

Đừng có sỉ nhục dì của tôi nữa, cháu là đứa trẻ được dì ấy tài trợ, chứ không phải được dì ấy nhận nuôi!" "Thế thì cô ta cũng chẳng có ý tốt gì đâu." Bà An nói. "Cố Lê, có người đang muốn ly gián mối quan hệ của chúng ta kìa, con lên đó cho bà ta biết tay đi." Diệp Khả Khanh nói. "Dì ơi, cháu..." Cố Lê không muốn ra tay đánh người. "Bà ta là do con đẩy xuống, con nghĩ sau khi bà ta đi rồi thì con sẽ được yên ổn sao?

Con đã mang hai người bọn họ đến đây, con nghĩ con có thể đứng ngoài cuộc à?

Ta cũng không định để hai người bọn họ sống sót rời đi đâu." Cố Lê giật mình, sắc mặt có chút tái đi.

Cô thực ra vẫn luôn biết dì mình rất có thủ đoạn, không phải người tốt, nếu không thì cũng không thể tồn tại trong môi trường phức tạp như nhà họ Lý.

Nhưng giết người thì cô thật sự không dám.

Lần trước đẩy bà An xuống cầu thang, cô đã mất ngủ rất lâu rồi. "Dì ơi, cháu ra ngoài đợi dì nhé, người quen gặp lại chắc chắn có nhiều chuyện muốn nói, cháu không làm phiền nữa." Cố Lê chỉ muốn chạy trốn. "Đứng lại!" Diệp Khả Khanh quát. "Dì..." Cố Lê sợ hãi, giọng nói yếu ớt hẳn đi.

Diệp Khả Khanh cười khẩy, "Được rồi, chuyện của dì con nên hiểu rõ hơn một chút, cứ đứng một bên mà nghe đi, không cần ra ngoài đâu." "Vâng." "Diệp Khả Khanh, cho dù cô không thể làm mẹ, cô cũng không thể ôm đi con của người khác, cô đúng là một kẻ biến thái!" "Đúng, tôi quả thực là một kẻ biến thái, nhưng tất cả là do các người ban tặng!

Muốn biết vì sao tôi không thể sinh con không?

Đó là vì hai vợ chồng các người quá tuyệt tình!" "An Trường Hà, ông còn nhớ không?

Có một đêm tôi gọi điện cầu cứu ông, tôi nói tôi hình như gặp lưu manh, bảo ông đến đón tôi một chút, lúc đó ông đã không chút lưu tình mà từ chối tôi." "Và cũng chính vào đêm đó, tôi bị một đám lưu manh làm nhục, tử cung của tôi bị tổn thương rất nghiêm trọng, mất đi cơ hội làm mẹ." Mỗi khi nói một chữ, Diệp Khả Khanh đều nghiến răng nghiến lợi, trừng mắt nhìn chằm chằm bà An.

Lông mày An Trường Hà giật giật, ông nhớ hình như có chuyện như vậy, nhưng lúc đó bà An bị đau bụng kinh, cần người ở bên, nên ông đã ở lại với bà ấy.

Khoảng thời gian đó, ông và bà An vừa mới kết hôn, Diệp Khả Khanh vẫn không bỏ cuộc, liên tục gọi điện quấy rầy ông, bà An rất khó chịu, ông cũng phát ngán rồi.

Ông cứ nghĩ Diệp Khả Khanh uống say, lại tìm cớ hẹn ông ra ngoài.

Chương 2106

Hoàn toàn không biết đêm đó còn xảy ra chuyện khủng khiếp như vậy.

Bà An thì không còn ấn tượng gì nữa, bà lạnh lùng nói: "Thật nực cười!

Cô gặp lưu manh thì không báo cảnh sát, nửa đêm canh ba lại đi tìm chồng tôi.

Chồng tôi có việc không đi thì cô gặp chuyện, cô liền đổ hết mọi tội lỗi lên đầu chúng tôi à?

Đây là lỗi của chúng tôi sao?

Tôi nói cho cô biết, là lỗi của chính cô đấy!

Vì một người đàn ông mà đến quán bar uống rượu say mèm, sống chết thế kia, cô cũng đâu phải con nít ba tuổi, cô là người trưởng thành, có chuyện gì thì phải tự chịu trách nhiệm cho hành vi của mình, cô không thể oán trách người khác!" "Bà im miệng đi!

Bà im miệng đi!

Là tôi quen anh ấy trước, khi không có bà, tôi chuyện gì cũng tìm anh ấy!" Diệp Khả Khanh sụp đổ nói. "Cô quen anh ta trước thì sao?

Đã là người ta đã kết hôn rồi, thì không liên quan gì đến cô nữa!" "Cái đồ tiểu tam!" "Tôi là tiểu tam á?

Thật nực cười!

Hai người là bạn trai bạn gái sao?

Đã xác nhận quan hệ chưa?

Từ đầu đến cuối đều không có, các người tính là cái loại bạn trai bạn gái gì!" "Im miệng!

Bà im miệng đi!

Bà không biết gì cả, bà không biết gì cả!" Ông An khẽ nhắm mắt, không để ý đến bà An và Diệp Khả Khanh.

Ông nghĩ đến những gì Hạ Lạc đã trải qua, chẳng phải y hệt những gì Diệp Khả Khanh đã trải qua sao?

Nếu nói tất cả những chuyện này không liên quan gì đến Diệp Khả Khanh, ông An sẽ không tin một chút nào.

Lúc đó, Hạ Lạc chính là bị cô ta ôm đi. "Chuyện của con gái tôi là do cô một tay sắp đặt?" Diệp Khả Khanh dần dần bình tĩnh lại, "Ông hỏi ai?

Con gái ông?

Hạ Lạc sao?" Bà An khựng lại, luôn cảm thấy lời Diệp Khả Khanh có gì đó kỳ lạ, nhưng kỳ lạ ở đâu thì nhất thời bà lại không nói rõ được. "Đương nhiên rồi, ngày xưa chính cô đã ôm con bé đi, tại sao nó lại ở trong tay mẹ của Lạc?" "Vì sao?

Các người nghĩ vì sao?" Ông An nhắm nhắm mắt, "Chuyện của Hạ Lạc là do cô một tay chủ mưu." "Đương nhiên rồi, mọi chuyện của tôi đều do một tay tôi lên kế hoạch.

Tôi đã trải qua những gì, tôi liền sao chép y nguyên trên người con gái các người.

Nỗi khổ và nỗi đau mà tôi từng nếm trải, tất nhiên phải để các người cũng nếm trải một lần!" Diệp Khả Khanh đắc ý vô cùng.

Bà An lúc này đã phản ứng kịp, bà biết Hạ Lạc từng bị đàn ông cưỡng hiếp, không ngờ lại chính là do con mụ già này làm. "Đồ súc sinh, cô rốt cuộc đã làm gì con gái tôi vậy?" "Bây giờ mới biết đau lòng sao?

Vừa nãy có người nào đó chẳng phải thờ ơ lắm à?

Các người không cứu tôi, vậy thì tôi sẽ trút tất cả những điều này lên người con gái các người, thế nào?

Đau lòng chưa?" Bà An chỉ cảm thấy ngực đau nhói, ngay cả hít thở cũng trở nên khó khăn.

Ông An thấy bà không ổn, vội nói: "Vợ ơi, đừng kích động, hít thở sâu đi, mọi chuyện đã qua rồi, tai ương của con gái chúng ta đều đã qua rồi." "Diệp Khả Khanh, cô quả thật không phải người mà, sao cô có thể chà đạp con gái tôi như vậy!" Bà An khóc đỏ cả mắt.

Vợ chồng An vẫn còn chưa biết chuyện Hạ Lạc năm đó thực ra chỉ là một cái bẫy, và người có quan hệ với cô ấy chỉ có một mình Bùi Dĩ Thành. "Những gì các người nợ tôi, đương nhiên phải để con gái các người trả.

Chẳng lẽ là ông/bà đến trả sao?" Diệp Khả Khanh chỉ mất kiểm soát trong chốc lát, lập tức lại khôi phục vẻ bình thường. "Cô độc ác như vậy, sau này nhất định sẽ gặp báo ứng!" "Không sao cả, dù sao thì những việc tôi muốn làm cũng đã gần xong rồi.

Nhìn thấy gia đình các người đau khổ chính là niềm vui lớn nhất của tôi." Cô ta thật sự không lưu luyến quyền thế và địa vị hiện tại, những thứ này chỉ là chỗ dựa để cô ta làm việc.

Bà An nghẹn một hơi không lên, suýt nữa thì ngất xỉu. "Vợ ơi." "An Trường Hà, ông im miệng đi!

Tất cả những oan nghiệt này đều là do ông gây ra!

Nếu tôi biết bên cạnh ông có một người phụ nữ bụng dạ hẹp hòi như vậy, tôi dù thế nào cũng sẽ không gả cho ông!

Chỉ cần tôi không gả cho ông, con gái tôi sẽ không phải gặp nhiều chuyện lộn xộn như vậy!

Tất cả là tại ông, cái đồ đầu sỏ gây tội này!" Bà An thật sự hối hận rồi. "Vợ ơi, bây giờ không phải lúc nói những chuyện này.

Em đừng kích động, hãy giữ gìn sức khỏe của mình.

Chương 2107

Hạ Hạ và Ái Ái còn đang đợi em tỉnh lại kìa, bọn nhỏ đều không biết em đã khỏe rồi." "Tôi thật sự không còn gì để nói với ông nữa." Bà An tức giận quay mặt đi.

Đúng lúc này, bên ngoài lại có một người phụ nữ bước vào.

Bà An lập tức nhận ra, đây chính là vị bác sĩ đã khám thai cho bà suốt thời kỳ mang thai năm đó, đứa bé năm đó cũng là do cô ta cấu kết với Diệp Khả Khanh mà ôm đi. "Sao bây giờ mới đến?" Diệp Khả Khanh mặt lạnh hỏi. "Bây giờ cô là phu nhân tổng thống, đi lại không máy bay riêng thì cũng xe sang.

Tôi là kẻ buôn người, tôi phải tránh cảnh sát chứ.

Chúng ta đâu phải người cùng đẳng cấp, còn tìm tôi làm gì?" "Lát nữa mọi chuyện xong xuôi tôi sẽ đưa cô đến nước H.

Ra khỏi nước rồi, người ở đây sẽ không làm gì được cô nữa, tôi có thể bảo vệ cô cả nửa đời sau." "Vậy tôi có phải cảm ơn cô không?" Người phụ nữ kia mỉa mai nói. "Khả Y, tôi biết mấy năm nay cô sống rất vất vả, dù sao cô cũng là em gái tôi, tôi vẫn luôn nhớ đến cô mà.

Giờ không phải tôi đã về đưa cô đi rồi sao?

Năm đó tôi cũng không cố ý bỏ lại cô, lúc đó tôi thật sự không có cách nào đưa cô đi cùng được." "Tôi không gọi là Khả Y, bây giờ tôi gọi là Thúy Hoa." Diệp Khả Y nói.

Cô ta bây giờ thật sự hối hận vì một phút lầm lỡ ban đầu mà đã giúp Diệp Khả Khanh làm ra những chuyện như vậy.

Cô ta cứ nghĩ mọi chuyện sẽ kết thúc, nào ngờ người chị này lại là một kẻ lòng lang dạ sói.

Cô ta giúp Diệp Khả Khanh, nhưng Diệp Khả Khanh lại đá cô ta ra, một mình cao chạy xa bay, để lại cô ta, một người có tiền án, sống lay lắt.

Vợ chồng An tìm kiếm khắp nơi, cô ta căn bản không thể sống một cuộc sống bình thường, cuối cùng đành phải dấn thân vào con đường buôn bán trẻ em, mới có thể miễn cưỡng duy trì sự sống, như một con chó lạc, chỉ có thể ẩn mình trong vùng núi nhỏ hẻo lánh mà sống tạm bợ.

Còn người chị này của cô ta thì lại sống ngày càng sung sướng, đã thành phu nhân tổng thống rồi, vậy mà vẫn chưa chịu buông bỏ chuyện quá khứ.

Thật là nực cười. "Thúy Hoa?" Bà An chợt ngẩng đầu, "Cháu gái ngoại của tôi, cô đã ôm nó đi đâu rồi?

Hóa ra chuyện này cũng là do các người cấu kết sắp đặt!" Tim bà An như muốn vỡ ra từng mảnh, con gái bị ôm đi chỉ là một phần nhỏ của tảng băng chìm, cuộc đời sau này của con gái bà vẫn luôn bị thao túng.

Lòng dạ của hai chị em này thật sự quá độc ác.

Bà An càng đau lòng, Diệp Khả Khanh càng thấy sảng khoái, cô ta vất vả mưu tính bấy nhiêu năm, chờ đợi chính là ngày này. "Đau khổ sao?

Năm đó tôi còn đau khổ hơn thế này nhiều.

Mỗi khi tôi nhìn thấy con cái nhà người khác đáng yêu như vậy, tôi đều hận không thể giết chết bà!" "Diệp Khả Khanh, cô không phải là người!" Bà An tuyệt vọng nhắm mắt lại. "Nhìn thấy bà ta là tôi thấy phiền.

Cố Lê, đẩy bà ta xuống dưới đi." Diệp Khả Khanh ra lệnh. "Dì..."

Cố Lê nhìn Diệp Khả Khanh.

Diệp Khả Y vẫn lạnh lùng đứng ngoài quan sát, thấy vậy liền hừ lạnh: "Diệp Khả Khanh, cô đúng là độc ác thật đấy." Để con gái ruột của người ta đẩy mẹ ruột xuống. "Chuyện không liên quan đến cô thì đừng xía vào.

Đợi xử lý xong tôi sẽ đưa cô đi." Diệp Khả Khanh liếc nhìn Diệp Khả Y đầy cảnh cáo. "Diệp Khả Khanh, dừng tay!" Ông An vội vàng nói. "Yên tâm đi, đừng vội, có lẽ sau khi đẩy vợ ông xong, người thứ hai sẽ là ông đấy." "Cô rốt cuộc muốn làm gì?" An Trường Hà thật sự tức đến phát điên rồi.

Diệp Khả Khanh thì không muốn nói nhảm với An Trường Hà nữa, cô ta lại quay sang Cố Lê nói: "Nhanh lên!" "Dì ơi, chuyện này để... người khác làm được không ạ?

Tại sao nhất định phải là cháu?" "Con là người thân nhất của dì mà, mối thù của dì đương nhiên phải do con báo.

Mấy năm nay dì đối xử với con không tệ đúng không?

Bây giờ dì nhờ con làm một chuyện mà con cũng không đồng ý sao?" Cố Lê liếc nhìn An Trường Hà, An Trường Hà lắc đầu với cô.

Bà An dường như đã chịu cú sốc quá lớn, nghe Diệp Khả Khanh muốn đẩy bà xuống cũng không có chút phản ứng nào, vẫn luôn cúi đầu. "Nhưng mà..." Cố Lê vẫn còn chút do dự. "Nhanh ra tay đi, đây là lần cuối cùng.

Xong chuyện này dì sẽ giúp con giành lại đứa bé, còn có thể bảo vệ hai mẹ con con bình an cả đời." Cố Lê nghĩ đến dáng vẻ đáng yêu của bé Ái Ái, không kìm được bước về phía bà An.

Bà An bị trói trên ghế, căn bản không thể động đậy. "Cháu xin lỗi." Cố Lê hạ thấp giọng nói. "Muốn làm gì thì làm đi, đừng nói nhiều lời thừa thãi nữa." "Cố Lê, nhanh ra tay!" Thấy Cố Lê không thể di chuyển người, Diệp Khả Khanh lại tìm thêm một người đến giúp, trực tiếp đưa bà An ra ngoài cửa.

Bên ngoài là một dãy hành lang bằng gỗ, giữa các tầng có lan can, nhưng một số chỗ lan can đã bị hư hại.

Nó cao khoảng ba tầng lầu, nếu bị đẩy xuống thì cơ bản là không chết cũng tàn phế, huống hồ bà An mới vừa tỉnh lại.

Chương 2108

"Diệp Khả Khanh, cô tha cho vợ tôi đi!

Cô đưa ra yêu cầu gì tôi cũng đồng ý!" "Yêu cầu gì cũng đồng ý sao?" Diệp Khả Khanh truy hỏi. "Đồng ý!" Ông An nghiến răng nói.

Điều ông có thể làm bây giờ chỉ là câu giờ, tối đa là tự bảo vệ mình, biết đâu Hạ Lạc có thể phát hiện ra chuyện gì đó.

Bà An nhấc mí mắt lên, thờ ơ nhìn An Trường Hà.

Ông An chỉ có thể trao cho bà một ánh mắt trấn an, nhưng bà An chỉ cười lạnh.

Ông An có chút bất lực, ông biết lần này bà An đã thực sự tức giận rồi. "Vậy tôi yêu cầu ông ly hôn với người phụ nữ này, sau đó làm tình nhân của tôi, ông có đồng ý không?" "Diệp Khả Khanh, cô biết cô đang nói gì không?

Cô là người đã có chồng!" Ông An mặt mày tối sầm. "Đúng vậy, vì tôi đã có chồng, nên ông mới chỉ có thể làm tình nhân dưới đất, không thể lộ ra ánh sáng." Diệp Khả Khanh cười lạnh. "Cô làm vậy để làm gì chứ?" "Ông không biết sao?

Thứ không có được mới là quý giá nhất.

Đối với tôi mà nói, ông chỉ còn giá trị sử dụng này thôi, nếu không thì ông nghĩ ông còn có giá trị lợi dụng gì nữa sao?" "Diệp Khả Khanh!" An Trường Hà thật sự sốt ruột. "Ông chỉ có một phút để suy nghĩ.

Nếu ông đồng ý, có lẽ tôi sẽ đổi cách khác.

Còn nếu không đồng ý, vợ ông sẽ lập tức bị đẩy xuống, sống chết hay tàn phế thì xem ý trời." Diệp Khả Khanh lạnh lùng, vô tình nói.

Ông An nhìn sang Cố Lê, Cố Lê rụt người lại, nhưng lại quay đầu đi không nhìn An Trường Hà.

Đối với An Trường Hà, cô vẫn luôn có một phần day dứt.

Ông ấy đã thật lòng coi cô là học sinh, nhưng cô lại hết lần này đến lần khác lừa dối ông, làm tổn thương vợ ông. "Ông nhìn Cố Lê cũng vô dụng thôi, dù không phải cô ta đẩy thì cũng sẽ có người khác.

An Trường Hà, rốt cuộc ông có đồng ý hay không?" "An Trường Hà, nếu ông dám đồng ý, tôi có chết cũng không tha cho ông!" Bà An đột nhiên ngẩng đầu nói. "Đừng quậy nữa!" "Ông nghĩ ông đồng ý thì cô ta sẽ tha cho tôi sao?

Cô không phải không biết người phụ nữ này hận tôi đến mức nào." Diệp Khả Khanh mất hết kiên nhẫn, thời gian của cô ta không còn nhiều.

Kéo dài nữa có lẽ sẽ bại lộ, bà An sống chết ra sao cô ta một chút cũng không quan tâm nữa.

Nếu bà ta không chết, cô ta đảm bảo phía sau còn có những chuyện kịch tính hơn. "Cố Lê, ra tay!" Cố Lê không nhìn An Trường Hà nữa, mà hít sâu một hơi, run rẩy đẩy chiếc ghế.

Xin lỗi, thầy ơi, cháu không còn lựa chọn nào khác. "Khoan đã, khoan đã!" Ông An lần nữa kêu lên. "An Trường Hà, ông im miệng đi!

Bây giờ tôi một chút cũng không muốn nghe ông nói chuyện." Diệp Khả Khanh ra hiệu cho người cách đó không xa, có người lập tức tiến lên dùng khăn bịt miệng An Trường Hà lại. "Nhanh ra tay, Cố Lê!" Cố Lê nhắm mắt lại, nhưng khi sắp đẩy thì vẫn muốn rụt tay về.

Đáng tiếc, đúng lúc này, Diệp Khả Khanh từ phía sau đẩy một cái, bà An trực tiếp cùng người và ghế ngã xuống. "Á!" Bùi Dĩ Thành và Hạ Lạc khi chạy đến, nhìn thấy chính là cảnh tượng kinh hoàng đến rợn người này, bà An từ trên lầu lần nữa ngã xuống.

Hạ Lạc sợ hãi hét lên, "Mẹ!" Bùi Dĩ Thành thì nhanh chóng chạy tới, đỡ được bà An giữa không trung, cả hai cùng ngã xuống đất.

Bà An đè lên người Bùi Dĩ Thành, Bùi Dĩ Thành khẽ rên một tiếng. "Dĩ Thành!

Mẹ!" Hạ Lạc điên cuồng chạy đến.

Bà An mặt mày tái nhợt, khẽ nói: "Dĩ Thành, con sao rồi?" Bùi Dĩ Thành ho mấy tiếng, mở mắt ra, "Con không sao, bác gái." Hạ Lạc vội vàng đỡ bà An ngồi thẳng ghế, cởi trói cho bà, cũng vội đỡ Bùi Dĩ Thành dậy.

Bùi Dĩ Thành chỉ cảm thấy ngực hơi đau, lại ho khan. "Bùi Dĩ Thành, anh đừng dọa em!" Hạ Lạc lo lắng đến đỏ cả mắt. "Anh thật sự không sao, anh đã dùng chút khéo léo để giảm bớt lực xung kích." Bùi Dĩ Thành nói không sao, Hạ Lạc cũng không bận tâm được nữa, quay sang đỡ bà An, "Mẹ ơi, mẹ còn đứng dậy được không?" "Chân mẹ không còn sức, chắc phải từ từ một lúc, không có gì to tát đâu.

Cha con vẫn còn ở trên đó, các con đừng lo cho mẹ." Diệp Khả Khanh nhìn cảnh tượng bên dưới cười khẩy, "Xem ra bà đúng là số lớn thật.

Nhưng số có lớn đến mấy cũng chẳng ích gì, tôi đảm bảo bà sẽ còn khốn khổ hơn." "Diệp Khả Khanh, cô đủ rồi!" Bà An gầm lên.

Bùi Dĩ Thành nói: "Lý phu nhân, nếu bây giờ cô thả bác An ra, có lẽ tôi vẫn có thể cho các người một con đường sống.

Cô đã đạt được vinh quang lớn nhất của một người phụ nữ rồi, hà tất phải cứ mãi đeo bám quá khứ không buông, chuyện này không đáng đâu." Diệp Khả Khanh đánh giá người trẻ tuổi dưới lầu.

Không ngờ con gái của người phụ nữ tiện nhân này lại có số tốt, tìm được một người đàn ông tốt như vậy, khiến cho vở kịch hay của cô ta không thể tiếp tục diễn.

Chương 2109

Thật đáng tiếc, phí công mưu tính bấy nhiêu năm.

Ánh mắt Diệp Khả Khanh di chuyển đến Hạ Lạc, sau đó lại nhìn sang Cố Lê.

Hai người như vậy thật sự khiến người ta không thể nhận ra là chị em song sinh.

Đây chính là kiệt tác của cô ta. "Mọi người đều đến đông đủ rồi à, vậy cũng tốt.

Bà An, tôi quên không nói cho bà một chuyện rồi." Diệp Khả Khanh cười mỉm nhìn bà An.

Bà An trong lòng có một dự cảm không lành, "Cô, cái đồ phụ nữ kinh tởm này còn làm gì nữa?" "Tôi kinh tởm à?

Tổng thể còn hơn khối kẻ ngu ngốc nào đó.

Chậc chậc, thật sự, càng nhìn bà tôi càng thấy bà ngu, An Trường Hà có mắt như mù, lại đi nhìn trúng người phụ nữ như bà." "Cô chính là không giành được tình yêu của Trường Hà, nên mới ở đây nói mát." "Để tôi nói cho bà biết nhé, ngày xưa bà mang thai đôi đấy.

Bà ngay cả việc mình mang thai mấy đứa con cũng không biết, bà không ngốc thì ai ngốc?" Nghe vậy, bà An và ông An đều hóa đá.

Bà An run rẩy cả người, nếu không phải Hạ Lạc đỡ lấy bà, bà đã không đứng vững rồi. "Cô... cái đồ điên này, cô rốt cuộc đang nói cái gì?" "Bà không nghe lầm đâu.

Bà sinh một lần hai đứa con gái.

Tôi đã ôm đi cả hai đứa con của bà." Diệp Khả Khanh đầy vẻ đắc ý, còn dùng tay khoa tay múa chân một chút.

Đây thật sự là chuyện vĩ đại nhất cô ta từng làm.

Khiến vợ chồng bọn họ phải quay mòng mòng.

Ông An có vẻ ổn định hơn bà An một chút, ông liên tưởng lại trước sau.

Năm đó khi bà An mang thai, bà đã chịu không ít khổ sở, giai đoạn đầu còn nôn ói dữ dội, cơ bản không ăn được gì.

Sau này khi thai đã ổn định, ông đã cố gắng tẩm bổ cho bà, bụng bà cũng lớn hơn các bà bầu bình thường.

Khi đi bệnh viện, cũng có người hỏi có phải là song thai không, nhưng bác sĩ một mực khẳng định là do dinh dưỡng quá tốt, đứa bé phát triển tốt nên vậy.

Vốn dĩ cũng muốn sinh thường, cuối cùng chỉ có thể sinh mổ.

Ông An gần như đã khẳng định lời Diệp Khả Khanh nói là sự thật, năm đó bà An thật sự đã sinh hai đứa con. "Vậy đứa bé... còn lại đâu?" "An Trường Hà, ông đâu có ngốc, đoán xem nào?" Bà An nắm chặt tay Hạ Lạc, mãi một lúc sau mới tìm lại được giọng nói của mình, "Hạ Hạ, nó nói nhất định là giả đúng không?

Sao mẹ có thể sinh hai đứa được chứ?

Mẹ rõ ràng chỉ sinh một đứa, mẹ nhớ mình chỉ nghe thấy tiếng một đứa bé, mẹ còn nghe họ nói là một bé gái mà, sao có thể là hai đứa được chứ?" Nhìn bà An với sắc mặt tái nhợt, Hạ Lạc thật sự không đành lòng nói cho bà biết, bà ấy thật sự đã sinh hai đứa, đứa bé còn lại chính là Cố Lê.

Từ vẻ mặt muốn nói lại thôi của Lý Hàn mà xét, mọi chuyện Cố Lê đã gặp phải chắc chắn còn thảm hơn cô. "Mẹ." "Con ơi, có phải con biết chuyện gì không?" Đến lúc quan trọng, bà An một chút cũng không ngốc. "Mẹ, đúng là vậy ạ." Bà An chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, cơ thể run rẩy dữ dội.

Bà thật sự là một người mẹ đặc biệt thất bại, ngay cả việc mình sinh mấy đứa con cũng không biết, còn phải để người khác nói cho bà biết.

Đứa bé còn lại ở đâu?

Liệu có phải cũng bị Diệp Khả Khanh tính kế và thao túng rồi không?

Bà An thật sự không dám nghĩ sâu hơn nữa. "Con của tôi ở đâu?" Cố Lê cũng kỳ lạ nhìn Diệp Khả Khanh.

Khoảnh khắc này, cô phát hiện dì mình có chút biến thái và đáng sợ, ôm đi cả hai đứa con của người ta mà còn không cho người ta biết.

Chỉ vì ngày xưa bị bỏ rơi.

Cô không thích bà An, nhưng bà An có một câu nói đúng, chuyện cô ta gặp nạn lúc đó thực ra có một phần lớn là do bản thân cô ta.

Nửa đêm gặp lưu manh mà không tìm cảnh sát, lại đi tìm một người đàn ông đã có vợ, điều này vốn dĩ đã không phù hợp.

Cô đồng tình với hoàn cảnh của cô ta, nhưng trong đó, nguyên nhân từ chính bản thân cô ta chiếm một phần rất lớn.

Diệp Khả Khanh đưa tay vuốt đầu Cố Lê, "Con ngoan, vừa nãy con nhìn dì bằng ánh mắt gì vậy?

Con thấy dì đáng sợ lắm sao?

Con đang sợ dì đúng không?" "Dì ơi, không có ạ." Ngay từ khi Diệp Khả Khanh vuốt ve Cố Lê, ông An và bà An đã đoán ra được.

Bà An hoàn toàn ngã gục lên người Hạ Lạc. "Hạ Hạ, người phụ nữ kia đang ám chỉ Cố Lê đúng không?

Cố Lê là đứa con gái còn lại của mẹ." Bà An cảm thấy mình thật sự là một bi kịch.

Chương 2110

Lúc đầu không thích Hạ Lạc, nhưng Hạ Lạc lại là con gái bà.

Bây giờ bà căm ghét Cố Lê, ngay vừa nãy, bà còn thầm nguyền rủa người phụ nữ này không được chết tử tế, kết quả cô gái này vẫn là con gái của bà.

Ông trời nhất định đang trêu đùa bà, nếu không thì tại sao lại đối xử với bà như vậy.

Ông An tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Tâm tư của Diệp Khả Khanh đã quá rõ ràng rồi, chính là muốn để gia đình bọn họ tự giày vò nhau, tự tương tàn sát.

Nếu không thì vừa nãy sẽ không liên tục ép Cố Lê ra tay với bà An.

Ngay cả lần trước bà An gặp chuyện, cũng là Cố Lê ra tay.

Rõ ràng cô ta có thể để người khác làm. "Diệp Khả Khanh, chuyện tôi hối hận nhất đời này, chính là quen biết cô!" Ông An nói.

Nếu biết sau này sẽ xảy ra nhiều chuyện như vậy, năm đó ông nhất định sẽ tránh xa người phụ nữ như vậy, quá cực đoan rồi.

Bà An nói không sai, cô ta mới là nguồn gốc bi kịch của cả gia đình bọn họ. "An Trường Hà, ông nghĩ tôi không hối hận sao?

Nếu tôi không gặp ông, cuộc đời tôi chắc chắn sẽ hạnh phúc mỹ mãn." Ánh mắt An Trường Hà nhìn Cố Lê khiến Cố Lê dấy lên nỗi sợ hãi chưa từng có.

Cùng với ánh mắt của bà An, tràn đầy bi thương.

Cố Lê chợt nhận ra, cảm thấy chuyện họ đang nói hình như có liên quan đến mình. "Dì ơi, đứa con gái còn lại của họ là ai?" Cố Lê mở miệng hỏi.

Diệp Khả Khanh không trả lời, ngược lại véo véo má Cố Lê, cười một cách bí hiểm.

Diệp Khả Y không thể chịu đựng được nữa, nói: "Đương nhiên là cô rồi, trừ cô ra còn ai nữa?

Cô và Hạ Lạc là một cặp song sinh, vừa sinh ra đã bị Diệp Khả Khanh ôm đi." Nghe vậy, mặt Cố Lê lập tức tái mét, lùi nhanh về phía sau, nhưng không cẩn thận ngã xuống đất, "Không thể nào!" "Sao có thể chứ?

Không phải đâu!

Dì nhất định sẽ không đối xử với cháu như vậy!" "Cố Lê, con có biết năm đó cô nhi viện vì sao lại cháy không?" Diệp Khả Khanh đột nhiên hỏi.

Cố Lê lắc đầu, "Cháu không biết ạ." "Đó là vì tôi phát hiện con và Hạ Lạc trông giống hệt nhau.

Làm thế sao được?

Khuôn mặt con quá giống rồi, sau này tôi bảo con làm việc sẽ không tiện đâu.

Ha ha, vậy nên tôi đã cho người đến cô nhi viện phóng hỏa.

Vốn dĩ nghĩ là cứ thiêu chết là xong, dù sao tôi cũng không quan tâm.

Không ngờ con lại số lớn, con không bị thiêu chết, chỉ bị hủy dung thôi.

Tôi đành bỏ tiền cho con đi phẫu thuật thẩm mỹ." Diệp Khả Khanh nói xong, liền cười phá lên.

Ông An tức đến mức nắm chặt tay, trừng mắt nhìn chằm chằm Diệp Khả Khanh.

Bà An cũng vậy, nếu không phải Hạ Lạc ôm chặt lấy bà, bà đã gần như muốn xông lên liều mạng với Diệp Khả Khanh rồi, cô ta vậy mà cố ý phóng hỏa, mục đích chỉ để thiêu chết Cố Lê. "Diệp Khả Khanh!" "Cái này tính là gì chứ?

Các người chắc chắn vẫn muốn nghe tiếp sao?

Tôi không dám đảm bảo các người đều có thể chịu đựng được đâu." "Cô rốt cuộc còn làm những gì nữa?" "Ha ha, các người đã giày vò tôi thế nào, tôi nhất định phải giày vò con gái các người như thế.

Các người nên may mắn vì Hạ Lạc đã thoát được một kiếp, dù sao con bé ở thành phố A, tôi ra tay không tiện lắm, cũng không gây ra tổn hại thực chất gì cho con bé.

Nhưng Cố Lê thì khác, con bé được tôi ôm đến nước H, cũng bị tôi bỏ vào cô nhi viện.

Những năm nay con bé vẫn luôn nằm dưới mí mắt của tôi, tôi muốn làm gì thì làm." "Các người không biết đâu, mọi chuyện tôi từng trải qua, con bé đều đã trải qua hết.

Tôi đã sắp xếp cho mấy người đàn ông cưỡng hiếp con bé." Lời Diệp Khả Khanh vừa dứt, Cố Lê đã ôm đầu hét lên, "Không..." Tiếng hét xé lòng xé phổi dường như muốn xuyên thủng bầu trời, bà An đã lệ rơi đầy mặt, dựa vào vai Hạ Lạc, khóc nức nở.

Ông An mắt đỏ ngầu, hận không thể xé xác Diệp Khả Khanh ra thành vạn mảnh. "Không thể nào!

Con của cháu rõ ràng là của Bùi Dĩ Thành mà, con của cháu là của anh ấy, huhu." "Đó không phải đâu, đứa bé mà con nghĩ là của con, thực ra là của Hạ Lạc.

Chỉ là hai đứa là chị em song sinh, xét nghiệm DNA ra kết quả giống nhau.

Những ký ức trong đầu con bây giờ không phải của con đâu, là do tôi cho người cấy ghép vào đấy.

Ai bảo con là tiện chủng của người phụ nữ kia chứ, con gái bà ta tôi làm sao có thể để nó sống yên ổn được." Cố Lê ôm đầu, "Dì lừa cháu, từ trước đến nay dì đều lừa cháu!

Không, không đúng, cháu nhớ cháu có con, cháu thật sự có con!" "Con của con à, chưa được ba tháng đã mất rồi, đứa con hoang như vậy giữ lại làm gì." Cố Lê chỉ cảm thấy đầu đau nhói, trong đầu lướt qua một cảnh tượng, rồi lại lần nữa sụp đổ hét lên, "Là dì, tất cả đều là do dì làm!" "Năm đó, dì thực ra cũng không biết con mang thai.

Dì đã đưa con cho một người đàn ông lớn tuổi để củng cố sự nghiệp của dì.

Nào ngờ con lại sảy thai, con còn làm hỏng một phi vụ làm ăn của dì nữa." “A… a… a…” Cố Lê chỉ cảm thấy đầu càng lúc càng đau.

Chương 2111

Diệp Khả Khanh đi đến bên cạnh cô, cúi người xuống, nhìn thẳng vào mắt cô nói: “Cố Lê, tỉnh dậy đi.” Đây là mệnh lệnh thôi miên mà bác sĩ thôi miên năm xưa đã đưa ra, chỉ cần nghe thấy mệnh lệnh này, Cố Lê sẽ có thể khôi phục ký ức, nhớ lại rốt cuộc cô đã trải qua những gì trong quá khứ.

Đồng tử Cố Lê đột nhiên giãn lớn.

Cũng chính vào khoảnh khắc ấy, từng hình ảnh ồ ạt xông vào tâm trí cô.

Cô cảm thấy mình như bị chìm vào một vũng lầy đen tối, vùng vẫy thế nào cũng không thoát ra được.

“Sao lại thế này…” Cô dùng sức giơ tay đánh mạnh vào đầu mình.

Người mà cô toàn tâm toàn ý tin tưởng, thực chất lại là một con quỷ, hết lần này đến lần khác đẩy cô vào vực sâu.

Cuộc đời cô chỉ là một trò đùa, một trò đùa từ đầu đến cuối.

Từ đầu đến cuối, cô chỉ là một quân cờ, một quân cờ phục thù của Diệp Khả Khanh, một quân cờ khiến gia đình họ tự tương tàn.

Cô đã hai lần đẩy mẹ ruột mình xuống lầu, đích thân đưa cha mẹ ruột đến bên cạnh quỷ dữ, đích thân khiến cả gia đình họ rơi vào tuyệt cảnh.

Cố Lê sụp đổ, cô đột ngột đứng dậy.

Hạ Lạc nhìn thấy đôi mắt cô đờ đẫn, trống rỗng đến đáng sợ, đột nhiên hiểu ra cô muốn làm gì, bản năng hét lên: “Không được!” Nhưng đã quá muộn, Cố Lê hành động rất nhanh, đã tung người nhảy vọt xuống lầu.

An phu nhân cũng lao tới, nhưng giữa chừng đã ngã khuỵu.

Chân Bùi Dĩ Thành bị thương một chút, khi anh chạy đến thì đã muộn, chỉ có thể trơ mắt nhìn Cố Lê như một con bướm vỡ nát, rơi xuống đất.

May mắn là mặt đất ở đây mềm xốp, lại mọc đầy cỏ dại dày đặc.

“Con ơi, con của mẹ!” An phu nhân gào lên trong tuyệt vọng.

Máu tươi trào ra từ khóe miệng Cố Lê, cô vẫn chưa hoàn toàn mất ý thức.

Cô nhìn An phu nhân: “Con xin lỗi, con đã đẩy mẹ hai lần.” “Con ơi, người nên nói xin lỗi là mẹ, là mẹ, người mẹ này vô dụng, mẹ đã vô dụng, để người ta bế các con đi, để con phải gặp những chuyện đáng sợ như vậy, mẹ xin lỗi.” Cố Lê khẽ cong khóe môi, còn muốn nói gì đó, nhưng cơn đau dữ dội ở ngực khiến cô không kìm được ho khan.

“Con ơi, con đừng nói nữa, con đừng nói nữa.” An phu nhân đã sụp đổ hoàn toàn.

Hạ Lạc cũng hoảng loạn, nhưng lúc này chỉ có thể ép mình bình tĩnh lại: “Mẹ ơi, chúng ta đừng nói gì nữa, đưa chị ấy đến bệnh viện trước đã.” Cố Lê lắc đầu, gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch không còn chút máu: “Đừng cứu con nữa, con… không muốn sống nữa, như vậy đối với con rất tốt.” Cô sống thật sự không có ý nghĩa gì, những năm qua bị một người thao túng xoay như chong chóng, lại còn quay ngược lại làm hại người thân của mình.

Cô không còn mặt mũi nào để sống nữa, hơn nữa những chuyện loạn thất bát tao trong quá khứ, vừa nghĩ đến là cô đã không thiết sống nữa.

“Đứa ngốc này, con đang nói gì vậy chứ?

Con còn có bố có mẹ, con còn có em gái, con còn có rất nhiều người quan tâm yêu thương con.

Sau này con sẽ không đơn độc đâu, con có chúng ta rồi, chúng ta sẽ không bao giờ để con phải chịu bất cứ tổn thương nào nữa." "Đúng vậy, con còn có chúng ta, con là dì ruột của Ngải Ngải mà, Ngải Ngải sẽ đối xử tốt với con." Cố Lê vẫn lắc đầu: "Con mệt rồi." Nhìn con gái rõ ràng mới hơn 20 tuổi, mà trông như một người mấy chục tuổi, vẻ mặt mệt mỏi rã rời, An phu nhân đau lòng như dao cắt.

"Con ơi, con thế này thì mẹ biết phải làm sao?

Con phải cố gắng lên chứ." Cố Lê nhắm mắt lại, ngất đi.

Những người mà Bùi Dĩ Thành mang đến cũng đã kịp thời chạy tới, lập tức đưa Cố Lê lên xe.

An phu nhân nắm lấy tay người kia: "Mau đưa con bé đến bệnh viện, cứu con bé, cứu con bé đi!" "Bác gái, bác đi trước đi, bác đi theo xe, bệnh viện có một số thủ tục cần bác ký tên." Bùi Dĩ Thành nói.

An phu nhân nhìn An tiên sinh bằng ánh mắt phức tạp, rồi quay đầu bước đi không chút do dự.

An tiên sinh bất động đậy được, chỉ có thể trơ mắt nhìn phía dưới hỗn loạn một đoàn, nhưng lại bất lực.

Diệp Khả Khanh cũng không ngăn cản tất cả những chuyện này xảy ra.

Cô ta hiểu rất rõ, sống mà còn đau khổ hơn chết.

"Diệp Khả Khanh, bây giờ cô thả bác An ra, cô còn một con đường sống, nếu không hôm nay cô và đồng bọn sẽ không ai thoát được." Bùi Dĩ Thành hét lên.

Diệp Khả Khanh thờ ơ cười khẩy, trực tiếp rút súng, chĩa thẳng vào đầu An Trường Hà, bình tĩnh nhếch môi cười: “Vậy thì tôi vẫn lời chán.

Cả đời này tôi không có được người đàn ông này, nhưng có thể kéo ông ta chết cùng, nhìn ba mẹ con bọn họ đau khổ cả đời.

Tôi thấy giao dịch này vẫn rất đáng giá.” Lời vừa dứt, Diệp Khả Y không chịu nổi nữa: “Chị, chị bị điên à?

Em không muốn chết cùng chị đâu, em vẫn chưa sống đủ mà.” Hôm nay cô ta đến tìm Diệp Khả Khanh chính vì ở trong nước không thể ở lại được, khắp nơi đều truy nã cô ta, muốn theo chị gái này sang H quốc.

Diệp Khả Khanh nhìn quanh một lượt, khắp nơi đều là người của Bùi Dĩ Thành.

Cô ta chỉ mang theo vài vệ sĩ, muốn xông ra ngoài căn bản không có cách nào.

Lần này cô ta thực sự đã quá sơ suất rồi.

“Khả Y, lần này e là hơi khó rồi.” “Chị thật sự hại chết em rồi.” Diệp Khả Y tức giận.

Những năm qua cô ta vẫn luôn trốn chui trốn lủi, vốn dĩ trốn rất tốt, chỉ vì nghĩ chị gái này có bản lĩnh nên mới đến tìm.

Ai ngờ vừa đến đã gặp họa.

Người chị này, chính là chuyên môn đến hãm hại cô ta.

Diệp Khả Khanh hạ giọng nói: “Yên tâm, lát nữa chị sẽ cho người yểm trợ em đi trước, trực thăng của chị đang ở gần đây.” Vẻ mặt Diệp Khả Y hơi giãn ra, không thể tin nổi nhìn người chị gái luôn tự tư tự lợi này: “Chị nói thật sao?” “Đương nhiên là thật, chị rất có lỗi với em, là chị đã kéo em vào chuyện này.

Lẽ ra em phải có một công việc ổn định, một cuộc sống bình yên, là chị đã hại em, khiến em cả đời phải sống trong cảnh trốn chui trốn lủi, đến tuổi này vẫn chưa gả được chồng, chưa có mụn con nào, là lỗi của chị, những điều này chị đều biết rõ trong lòng." "Chị nghĩ được như vậy thì tốt quá." Diệp Khả Y cảm thấy an ủi.

"Diệp Khả Khanh, tôi không có nhiều thời gian để lãng phí với cô." Bùi Dĩ Thành rút một khẩu súng từ trong tay áo.

Chương 2112

Hạ Lạc nhìn thấy hành động của anh, chỉ cảm thấy mi tâm giật giật.

Cô quen Bùi Dĩ Thành lâu như vậy, thật sự không biết anh biết dùng súng.

Thấy ánh mắt lo lắng của Hạ Lạc, Bùi Dĩ Thành khẽ nhếch môi, ý bảo cô yên tâm, anh sẽ không làm chuyện gì mà không nắm chắc.

“Bùi Dĩ Thành, nếu anh muốn cứu cha vợ tương lai của mình, thì hãy cho người của anh rút lui, đừng để cảnh sát lên núi.

Tôi muốn lên máy bay, đợi khi tôi an toàn lên máy bay xong, tôi tự nhiên sẽ thả người.” Bùi Dĩ Thành dừng lại một chút, ra hiệu cho người bên cạnh, một nhóm người từ từ rút lui.

“Không được, bảo họ rút lui một kilomet.” Diệp Khả Khanh không chịu.

Bùi Dĩ Thành đành phải tiếp tục ra lệnh cho người rút lui.

Hạ Lạc vô cùng căng thẳng, Bùi Dĩ Thành nói: “Lạc Lạc, em đi cùng mọi người rút lui đi.” “Em...” “Yên tâm, anh có sắp xếp rồi.” Hạ Lạc hít một hơi thật sâu, cũng lùi lại cùng mọi người.

Cô ở lại không những không giúp được gì mà còn khiến Bùi Dĩ Thành phân tâm.

“Dĩ Thành, anh tự mình chú ý an toàn, tự bảo vệ mình nhé.” Hạ Lạc nhìn An Trường Hà một cái rồi lùi ra ngoài cùng mọi người.

Bùi Dĩ Thành lại lần nữa giấu khẩu súng trong tay vào tay áo: “Bây giờ mọi người đều đã đi rồi, cô có thể rời đi bất cứ lúc nào, chỉ cần để người lại.” Diệp Khả Khanh kéo An Trường Hà đi xuống, Diệp Khả Y đi theo sau cô ta, các vệ sĩ thì bảo vệ xung quanh hai chị em.

Trực thăng đậu trên một khoảng đất trống không xa, Diệp Khả Khanh kéo An Trường Hà đến cạnh máy bay, gió trên đỉnh núi thổi vù vù.

Diệp Khả Khanh nhìn sâu vào An Trường Hà.

Người đàn ông đã khiến cô ta nhung nhớ gần nửa đời người, giờ đây trong mắt ông chỉ toàn là cừu hận, trong lòng cô ta dâng lên một nỗi bi thương.

Chỉ là nỗi bi thương này đến nhanh cũng đi nhanh, thực ra cô ta đã quen rồi.

Kể từ khi người phụ nữ kia xuất hiện trong cuộc đời ông, cô ta đã phải chịu quá nhiều ánh mắt khinh miệt.

“An Trường Hà, nói cho tôi biết, rốt cuộc ông có từng thích tôi một chút nào không?” An Trường Hà lạnh lùng cười khẩy, vô tình nói: “Không có.” Câu trả lời đã biết từ lâu, hơn 20 năm sau nghe lại vẫn khiến cô ta khó mà chấp nhận được: “Nếu người phụ nữ kia không xuất hiện, chúng ta có thể đã ở bên nhau không?” An Trường Hà vừa định trả lời, ngón tay Diệp Khả Khanh đang cầm súng khẽ ấn xuống, gầm nhẹ: “An Trường Hà, tốt nhất là suy nghĩ kỹ rồi hãy trả lời.” An Trường Hà mặt lạnh tanh, từng chữ một rành rọt nói: “Không — thể — nào.” Cái tính cách cố chấp biến thái này, ông vĩnh viễn sẽ không thích, càng không thể ở bên cô ta.

Cho dù không có An phu nhân xuất hiện, cũng nhất định sẽ có người phụ nữ khác.

“Người phụ nữ như cô, đừng nói làm vợ, ngay cả làm bạn bè, tôi cũng cảm thấy sỉ nhục.” “Ông câm miệng cho tôi, đừng nói nữa!”

Diệp Khả Khanh kích động, vẻ thanh lịch và điềm tĩnh trên mặt cô ta không còn giữ được nữa.

Tay cô ta đặt trên cò súng, siết rồi lại thả, thả rồi lại siết.

Từ xa, Hạ Lạc đang cầm ống nhòm, trái tim căng thẳng đến thắt lại.

Bùi Dĩ Thành chú ý đến động tác nhỏ của Diệp Khả Khanh, nhíu mày nói: "Diệp Khả Khanh, tôi đã làm theo yêu cầu của cô rồi, lập tức thả bác An ra, cô và đồng bọn có thể lên máy bay rời đi bất cứ lúc nào." "Thả ông ta ra, đó là..." không thể nào.

Thứ mà cô ta từng có, bị người khác chiếm hữu lâu như vậy, đã là giới hạn của sự khoan dung rồi.

Để người khác tiếp tục chiếm giữ, cô ta tuyệt đối không cho phép chuyện đó xảy ra.

Không có được, không mang đi được, vậy thì hãy hủy diệt đi.

Cô ta giơ tay muốn chạm vào mặt An Trường Hà, ánh mắt tràn đầy sự không nỡ.

Bùi Dĩ Thành đã đoán được ý đồ của Diệp Khả Khanh, khi cô ta vừa giơ tay lên, anh đã nhanh hơn một bước lao về phía cổ tay cô ta.

Cũng chính vào lúc này, những người đã mai phục sẵn xung quanh đồng loạt nổ súng, các vệ sĩ lần lượt ngã xuống.

Người của Bùi Dĩ Thành được chia làm hai tốp, một tốp đến hỗ trợ anh, một tốp đã bố trí sẵn quanh trực thăng, chuẩn bị sẵn hai phương án.

"Chị, chị không sao chứ?" Diệp Khả Y vội vàng ôm lấy Diệp Khả Khanh.

"Khả Y, chị xin lỗi, chị không thể đưa em đi được rồi." Diệp Khả

Y vẻ mặt tuyệt vọng, ngẩng đầu nhìn thấy đám người dày đặc đang vây quanh bọn họ, cười khổ: “Đây có lẽ là số mệnh rồi.” Năm đó tuổi trẻ khí thịnh, nhìn chị mình bị tình yêu làm cho mê muội, không những không ngăn cản, mà còn cùng chị phát điên.

Kết quả là hại thảm chính mình, cũng khiến chị từng bước dấn thân vào con đường không lối thoát.

Tất cả mọi người đều bị đưa về cục cảnh sát.

Diệp Khả Khanh thân phận đặc biệt, đương nhiên không thể một phát súng là xong được.

Tuy nhiên, những tội ác mà cô ta đã gây ra cũng khó thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật.

An tiên sinh không có vấn đề gì lớn, chỉ bị xây xát một chút ở cánh tay, nhưng sắc mặt tái nhợt, trên đường về không nói một lời.

Hạ Lạc cũng không nói gì.

Chuyện của Cố Lê như một tảng đá lớn nặng trĩu đè nặng lên lòng mọi người, ước chừng trong thời gian ngắn không ai có thể vượt qua được cửa ải này.

“Ba.” Hạ Lạc nắm tay An Trường Hà, nhẹ nhàng gọi một tiếng.

An Trường Hà nâng mí mắt lên, Hạ Lạc nhìn thấy mắt ông đầy những tia máu, chắc chắn là đã lo lắng đến nóng trong người rồi.

Suy nghĩ một chút, cô vẫn kể chuyện của mình cho An Trường Hà nghe.

Cô xem như là người may mắn hơn, những năm qua tuy chịu một số khổ cực, nhưng cuối cùng cũng vượt qua được, bây giờ cơ bản đã thoát khỏi khó khăn.

Những chuyện trong quá khứ, đều là một cái bẫy.

An Trường Hà gật đầu, nắm chặt tay cô.

Khi mọi người đến bệnh viện, Cố Lê đã được phẫu thuật xong.

Cô ấy bị xuất huyết khoang ngực, nhưng vì được đưa đến kịp thời nên đã được cứu sống, chỉ là vẫn chưa tỉnh.

Chương 2113

An phu nhân ngơ ngẩn ngồi một bên.

Hạ Lạc đi tới, ôm cổ bà từ phía sau: “Mẹ ơi.” “Hạ Hạ.” An phu nhân tựa ra phía sau.

Hạ Lạc vẫn có thể cảm nhận được cơ thể bà đang run rẩy.

Phải rồi, trải qua chuyện như vậy, không ai có thể giữ được bình tĩnh.

An phu nhân nhớ ra điều gì đó, vội vàng hỏi: “Ba con đâu?” “Ba con ổn rồi, chỉ bị xây xát một chút, Bùi Dĩ Thành đang đi cùng ba con để xử lý vết thương rồi.” “Không sao thì tốt rồi.” “Mẹ, mẹ vừa tỉnh lại, hay là đi nghỉ một lát đi, bên chị con sẽ trông chừng.” An phu nhân vỗ vỗ tay Hạ Lạc: “Mẹ không sao, mẹ sẽ trông chị con.

Cả đời này người mẹ có lỗi nhất chính là các con, những năm qua mẹ sống tốt đẹp, nhưng hai con lại chìm trong bể khổ.

Mẹ là người mẹ thất bại nhất rồi.

Mẹ thậm chí còn không biết mình đã sinh bao nhiêu đứa con, mẹ thật uổng làm mẹ.” “Mẹ, mẹ đừng tự trách nữa.” Hạ Lạc cũng không biết an ủi thế nào.

Chuyện như thế này, cần phải từ từ điều chỉnh, không thể nào thoát ra ngay được.

An tiên sinh và Bùi Dĩ Thành xử lý xong vết thương ngoài da thì cũng đi tới.

An tiên sinh theo thói quen đặt tay lên vai An phu nhân, An phu nhân lập tức xù lông: “An Trường Hà, đừng động vào tôi, bỏ tay ra!” “Phu nhân.” “Tôi bảo ông bỏ tay ra!” An phu nhân gầm lên.

An tiên sinh đành phải rụt tay lại.

Hạ Lạc thở dài, ra hiệu cho An tiên sinh: “Ba, ba cứ để mẹ bình tĩnh một chút, bây giờ mẹ đang khó chịu trong lòng, có lẽ là đang giận ba đấy.” An Trường Hà cũng không nói gì nữa, ngay cả bản thân ông cũng đang giận chính mình, huống chi là An phu nhân.

Cố Lê mãi đến tối vẫn chưa tỉnh.

Tiểu Ngải Ngải bên kia gọi điện thoại đến, cô bé không quấy phá mà ngoan ngoãn chúc mọi người ngủ ngon.

Lời nói của trẻ con có sức mạnh an ủi lòng người.

An phu nhân cuối cùng cũng chịu nói chuyện, nhưng sau khi cúp điện thoại của Tiểu Ngải Ngải, bà lại đau khổ trở lại.

“Mẹ, con đi mua chút đồ ăn cho mẹ nhé.

Mẹ chưa ăn gì cả, cứ thế này thì khi chị tỉnh dậy mẹ chăm sóc chị ấy thế nào đây?” “Con ơi, mẹ thật sự không nuốt nổi.” “Mẹ, lúc này không nuốt nổi cũng phải ăn.

Chị cần mẹ, chị cần sự ủng hộ của những người thân như chúng ta.

Nếu chúng ta đều suy sụp, chị ấy biết phải làm sao?

Lòng chị ấy đã đủ khổ rồi, chúng ta mà còn ủ dột nữa, chị ấy sẽ càng đau lòng hơn.” “Vậy thì ăn một chút đi.” Mắt An phu nhân đỏ hoe như mắt thỏ.

“Được, con đi mua cháo cho mẹ nhé, mẹ có muốn ăn chút bánh bao nhỏ không?” “Cho vài cái đi con.” Hạ Lạc ôm cổ An phu nhân, đột nhiên hôn lên má bà một cái: “Mẹ ơi, kiên cường lên nhé.” Nói xong, cô như một cơn gió chạy đi mất.

Khóe môi An phu nhân cuối cùng cũng khẽ cong lên.

Bà biết tính cách Hạ Lạc, thuộc tuýp người khá nội tâm, để cô mở miệng gọi mình còn phải mất một thời gian dài, huống chi là để cô hôn mình.

Con bé thật sự đang tìm mọi cách để khiến bà vui lên.

Thế nhưng, bà thật sự không thể vui nổi, toàn thân không có chút sức lực nào.

Cố Lê vẫn chưa tỉnh, nhiều người ở bệnh viện cũng không tiện.

An tiên sinh bảo Hạ Lạc và Bùi Dĩ Thành về đi, ông và An phu nhân ở lại là được.

Đóng cửa lại, Hạ Lạc nói: “Ba, mẹ đang giận dỗi, đợi mẹ nghĩ thông suốt là được thôi, ba đừng nóng vội với mẹ.” An tiên sinh gật đầu, hỏi: “Hạ Hạ, con nói thật cho ba biết, con có từng hận chúng ta không?” “Ba, bây giờ ba hỏi những chuyện này làm gì ạ?” “Ba muốn nghe con nói hết lòng mình.” “Làm sao có thể không có chút oán hận nào chứ?

Khi con biết mẹ của Lạc gia không phải mẹ ruột của con, khi con hết lần này đến lần khác bị mẹ con nhà họ Lạc bắt nạt, con vẫn luôn tự hỏi, cha mẹ ruột của con rốt cuộc là ai, con có phải là đứa con bị bỏ rơi không?

Con đã nghĩ như vậy vô số lần, mỗi lần đều là oán hận.

Con đã nghĩ, nếu con ở bên cạnh họ, liệu cuộc sống của con có tốt đẹp hơn không.” “Xin lỗi con, con gái.” “Ba, ba nghe con nói hết đã.

Khi con làm lạc mất Ngải Ngải, con mới hiểu được rằng, rất nhiều lúc thực sự là bất khả kháng, không có cha mẹ nào lại cố ý bỏ rơi con của mình cả, ba mẹ cũng không phải cố ý.” “Biết được những điều này rồi, con làm sao còn có thể oán hận nữa chứ?

Thật đấy, bây giờ con không trách ba mẹ nữa rồi, ba mẹ cũng đừng mang gánh nặng tâm lý lớn như vậy.” Hạ Lạc nhìn Cố Lê vẫn đang chìm vào giấc ngủ trong phòng bệnh: “Con tin là chị con cũng nghĩ như vậy, trước khi hôn mê, chị ấy đã nói với mẹ là, xin lỗi.” An tiên sinh thở dài thườn thượt: “Lúc về lái xe cẩn thận nhé.” Hạ Lạc nhìn bóng lưng hơi khom của An tiên sinh, cũng vô cùng lo lắng.

Sự thật thật sự quá tàn khốc.

Cô trước đây vẫn luôn cảm thấy mình bất hạnh, nhưng so với Cố Lê, thực ra cô đã may mắn hơn không biết bao nhiêu lần.

Trong xe.

Hạ Lạc vẫn không được tỉnh táo, Bùi Dĩ Thành gọi: “Lạc Lạc, em đang nghĩ gì vậy?” “Dĩ Thành, để em lái xe đi, anh nghỉ một lát.

Chân anh thế nào rồi?” “Không sao, chỉ bị va nhẹ một chút, hơi sưng đỏ, nghỉ vài ngày là ổn thôi.” Trong nhà, đèn điện sáng trưng.

Bùi Dĩ Minh biết hai người đã về, liền đưa Tiểu Ngải Ngải qua.

Lúc này anh đang ngồi cùng Tiểu Ngải Ngải xem phim hoạt hình, cô bé tay còn ôm một túi khoai tây chiên lớn, rung rinh đôi chân nhỏ, nhóp nhép nhai, miệng cười toe toét.

Bùi Dĩ Minh thì ngồi một bên, tao nhã bắt chéo chân, ôm một cuốn tạp chí đang xem.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Tiểu Ngải Ngải lập tức nhảy cẫng lên: “Ba ba, mẹ mẹ!” Hạ Lạc ôm con bé lên: “Sao lại ăn khoai tây chiên vậy?” “Cái này không phải lỗi của con, là đại bác mua cho.” Tiểu Ngải Ngải đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu Bùi Dĩ Minh, đứa trẻ này đúng là giỏi đổ vấy.

“Con bé này, có phải con mè nheo đòi không?” “Thật sự không phải đâu, đại bác chắc thấy con hơi lắm lời, nên mua khoai tây chiên để bịt miệng con đó.” Hạ Lạc cũng không biết thật giả, che miệng ho nhẹ một tiếng, không hỏi nữa.

“Ủa, ba ba, chân ba không sao chứ?” “Không sao đâu, đừng lo lắng.” Tiểu Ngải Ngải “à” một tiếng, rồi tiếp tục làm nũng trong lòng Hạ Lạc.

Chương 2114

Trong lòng Bùi Dĩ Thành trống rỗng, con bé này có mẹ thì quên ba rồi, bây giờ đối với anh thật sự là có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Nếu là trước đây anh bị thương một chút xíu, con bé cũng sẽ đau lòng rơi nước mắt, sợ anh bỏ lại nó, ôm lấy anh mà thổi phù phù.

Bây giờ thì thật sự không quan tâm nữa rồi.

“Mẹ ơi, mẹ ơi, con đói rồi, mẹ nấu mì cho con ăn đi.” “Chưa ăn cơm à?” “Đồ đại bác dẫn con đi ăn khó ăn lắm, không ngon bằng mì mẹ nấu đâu.” Hạ Lạc hạ giọng: “Con đừng lúc nào cũng đổ lỗi cho đại bác, thói quen này không tốt đâu.” “Con nói thật mà.” Bùi Dĩ Minh liếc Tiểu Ngải Ngải một cái.

Dẫn cái đứa mê ăn này đi, đỡ tốn tâm nhất, cứ để nó ăn là được.

Cái đứa vô tâm này, lúc ăn thì ôm anh đủ kiểu mà hôn, giờ lại quay ra đổ lỗi cho anh.

Tiểu Ngải Ngải bắt gặp ánh mắt Bùi Dĩ Minh, cười hì hì với anh.

Bùi Dĩ Minh thấy hai người họ về, liền đứng dậy về nhà.

Tiểu Ngải Ngải “hừ” một tiếng vào bóng lưng anh.

Hạ Lạc nhìn con gái vẻ mặt trước sau khác biệt hoàn toàn, cười nói: “Sao vậy?

Con không phải rất thích đại bác sao?” “Mẹ ơi, đại bác có dì xinh đẹp mà đại bác thích.” Hạ Lạc bật cười.

Bùi Dĩ Thành là người quan tâm nhất đến vấn đề này: “Ai vậy con, hôm nay con gặp rồi à?” Tiểu Ngải Ngải lắc đầu: “Không gặp, con nghe chú Lý hôm nay đến nhà mình nói đó, đại bác thấy chú Lý nhắc đến dì kia, mặt đã đen sì, kéo dài ra thượt ra, y như thế này này.” Tiểu Ngải Ngải vừa nói vừa kéo mặt mình ra một cái.

Anh ấy cả ngày không được tỉnh táo, chỉ biết dùng đồ ăn để bịt miệng con, cũng không chơi đàng hoàng với con, hình như không yêu con như vậy nữa rồi.

“Anh biết ngay mà.” Bùi Dĩ Thành nói.

Cái gì mà không gần nữ sắc, không có hứng thú với phụ nữ, đều là giả dối.

Chỉ là bị phụ nữ làm tổn thương, nên không muốn nói chuyện tình cảm nữa thôi.

“Bảo bối, con còn biết gì nữa không?

Dì ấy ở đâu?” “Hình như không ở đây đâu ba, ở một nơi rất rất xa ấy ạ.” “Đó là nơi nào?” Hạ Lạc không chịu nổi nữa: “Bùi Dĩ Thành, sao anh nhiều chuyện thế?

Muốn biết gì thì tự mình đi hỏi anh trai anh ấy.” “Nếu anh hỏi được thì mắc gì phải hỏi Tiểu Ngải Ngải?

Anh trai anh là người ít nói lắm, chuyện gì cũng giấu trong lòng, chuyện của anh ấy chúng ta ai cũng không biết.

Cứ trông chờ anh ấy thoát ế, chắc chúng ta đã sinh con thứ hai rồi.” Mặt Hạ Lạc đỏ bừng: “Ai muốn sinh con thứ hai chứ!” Bây giờ còn chưa đăng ký kết hôn nữa là, đã muốn sinh con thứ hai.

Trước đây là bất đắc dĩ mới sinh con, bây giờ còn mong cô ấy chưa cưới mà có thai à, tuyệt đối không thể nào!

“Ngải Ngải cần một em trai hoặc em gái.” “Không không không, em trai với em gái cũng có thể không cần đâu, ba mẹ cứ cưng con một mình là được rồi, ha ha ha.” Tiểu Ngải Ngải che miệng cười.

Hạ Lạc chấm mũi cô bé: “Cười cái gì mà cười.” “Nghĩ đến thôi đã thấy thật mỹ mãn rồi.” “Thôi được rồi, không còn sớm nữa, mẹ đưa con đi tắm nhé, tắm xong thì đi ngủ.” “Không, con vẫn còn đói mà mẹ ơi, mẹ đừng ngược đãi con, nấu cơm cho con ăn trước đi.” Hạ Lạc nhìn cái bụng nhỏ tròn ủm của cô bé, cả ngày nay không biết đã ăn những gì rồi: “Con thật sự muốn ăn sao?” “Ăn chứ, con thật sự đói.” “Con dạo này ăn hơi nhiều rồi đó.” “Ba ơi, ba xem kìa, mẹ con ngược đãi con, con chỉ ăn nhiều một chút thôi mà, con đang lớn mà, ăn nhiều mới cao lớn khỏe mạnh chứ.” Đứa trẻ không biết chuyện của người lớn, nhưng từ khi biết Hạ Lạc là mẹ ruột của mình, nó càng ngày càng trở nên vô tư không kiêng dè gì.

Nó không còn lo lắng gì nữa, không cần lo Hạ Lạc sẽ rời bỏ nó, không cần lo Hạ Lạc sẽ đi tìm “tiểu bảo bối” của riêng mình nữa, nó không sợ gì cả.

Không sợ nữa rồi.

Khóe môi Bùi Dĩ Thành giật giật, “lớn mạnh” cũng nói ra được.

Con bé này, một bé gái mà theo đuổi “lớn mạnh”, đừng làm ba con sợ chứ.

“Mẹ là sợ con bị no quá thôi, chứ không phải không cho con ăn.” “Nhưng con thật sự đói mà, mẹ ơi, mẹ là mẹ ruột của con mà.” Hạ Lạc bật cười lắc đầu, lại đi nấu một bát mì.

Giữa chừng Bùi Dĩ Thành nói anh cũng chưa no, thế là Hạ Lạc làm một bát lớn một bát nhỏ.

Hai cha con ngồi đối diện nhau, trong nhà chỉ toàn tiếng “húp sột soạt”.

Hạ Lạc nghĩ, đây có lẽ chính là hạnh phúc.

Tiểu Ngải Ngải mắt to bụng nhỏ, ăn được nửa bát đã không ăn nổi nữa, Hạ Lạc đành ăn nốt.

Tiểu Ngải Ngải chống cằm nhỏ, im lặng quan sát cha mẹ mình, thỉnh thoảng lại bật cười khúc khích.

“Cả ngày cứ như một đứa ngốc vậy.” “Mẹ ơi, con đã kể với bà nội, kể với các cậu, kể với các anh chị em họ rồi, con kể với tất cả mọi người rồi, là mẹ là mẹ ruột của con đó, bà nội xúc động còn khóc nữa.” Hôm nay cô bé đã gọi rất nhiều cuộc điện thoại.

“Thật hay giả vậy?” Với sự hiểu biết của Hạ Lạc về Lục Tử Đồng, hẳn là không đến nỗi khóc chứ.

“Hì hì, có hơi khoa trương một chút thôi.” “Cuộc đời thật sự rất kỳ diệu.” Hạ Lạc cảm thán.

“Lạc Lạc, anh kể cho em nghe một chuyện cũng kỳ diệu như chuyện của chúng ta vậy.” “Nói đi.” “Năm đó khi cậu cả của anh kết hôn với mợ anh, mợ anh đã dẫn theo một đứa bé gả về.

Cậu cả của anh lúc đó thật sự không hề bận tâm chút nào, em đoán xem sau này thì sao?” Hạ Lạc liếc xéo anh: “Chẳng lẽ đứa bé đó là con của cậu cả anh sao?

Có cần phải cẩu huyết đến vậy không?” “Chính là cẩu huyết như vậy đó, đứa bé đó chính là Lục Dao, người mà lần trước chúng ta đã gặp.” “Thật hay giả vậy?” “Có cần thiết phải lừa em không?

Lần sau em gặp anh Dao Dao có thể hỏi thử xem.” “Đúng là đủ thứ chuyện kỳ cục đều xảy ra với gia đình anh.” “Cái này cũng cần một loại may mắn, em và anh đều là những người may mắn.” “Cũng đúng.” Tiểu Ngải Ngải tối nay đặc biệt đeo bám người lớn, muốn Hạ Lạc tắm cùng, muốn Hạ Lạc kể chuyện, muốn nằm ngủ giữa ba mẹ.

Giữa đêm, Hạ Lạc vô tình tỉnh dậy, phát hiện Tiểu Ngải Ngải đang cuộn tròn trong lòng cô, không biết mơ thấy gì mà lại khúc khích cười thành tiếng.

Trái tim Hạ Lạc tràn ngập hạnh phúc.

Bùi Dĩ Thành cũng không ngủ ngon.

“Lạc Lạc, bây giờ anh vẫn còn cảm thấy như đang mơ vậy.” “Em cũng vậy, chỉ sợ tỉnh dậy phát hiện đây là một giấc mơ.” Ngày hôm sau, Hạ Lạc dậy từ rất sớm, nấu cháo, xay sữa đậu nành, làm một ít bánh và bánh bao nhỏ, rồi mang đến bệnh viện.

Trong phòng bệnh đang loạn thành một đoàn, có tiếng Cố Lê gào thét thảm thiết và tiếng khóc nức nở của An phu nhân.

Chương 2115

Hạ Lạc hoảng sợ vội vàng chạy tới, chỉ thấy Cố Lê tóc dài rối bời, ngồi vắt vẻo trên bệ cửa sổ, một chân đã thò ra ngoài, vô tư đung đưa, trên mặt mang nụ cười ngây dại.

Vợ chồng An tiên sinh và nhân viên y tế đứng một bên run rẩy lo lắng.

Một nam bác sĩ còn đang nắm lấy chân kia của cô, sợ cô bất cứ lúc nào cũng sẽ nhảy xuống.

“Mẹ, chuyện này là sao ạ?” An phu nhân nghẹn lời đến mức không phát ra tiếng.

An Trường Hà giải thích: “Chị con, chị ấy bị điên rồi.” Tim Hạ Lạc thắt lại.

Nhìn người phụ nữ đang ngồi trên bệ cửa sổ kia, con đường mà cô đã từng đi qua, không ngờ giờ đây Cố Lê cũng phải đi một lần.

“Bác sĩ nói sao ạ?” “Chị con trước đây từng bị người ta thôi miên mấy lần, não bộ bị tổn thương, cộng thêm việc đột nhiên khôi phục ký ức bị kích thích mạnh, bây giờ chị ấy có xu hướng tự sát rất nghiêm trọng.

Bác sĩ kiến nghị chúng ta đưa chị ấy đến bệnh viện tâm thần, ở đó có dịch vụ chuyên nghiệp hơn.” “Không, tôi tuyệt đối không thể để con gái mình vào bệnh viện tâm thần.” An phu nhân vừa nghĩ đến cái loại bệnh viện toàn người điên ấy là bà không chịu nổi, vào cái nơi đó thì làm sao có thể hồi phục lại được chứ.

“Mẹ, mẹ đừng kích động.

Không ai nói là sẽ đưa chị ấy vào đó cả, đây chỉ là kiến nghị của bác sĩ thôi, có đi hay không vẫn là do chúng ta, người nhà quyết định.

Bây giờ quan trọng nhất là đưa chị ấy xuống, chị ấy đứng trên đó thật sự quá nguy hiểm.” An phu nhân muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng chỉ nói: “Nó không chịu xuống.” “Con đến xem sao.” Hạ Lạc đi tới, gọi: “Chị ơi, chị còn nhận ra em không?” Nghe thấy tiếng Hạ Lạc, Cố Lê đột ngột quay đầu lại, ánh mắt trở nên sắc bén: “Tôi biết cô, cô gái xấu xa này, cô trả Ngải Ngải cho tôi, cô trả con gái tôi cho tôi, tôi muốn gặp Ngải Ngải của tôi.” Hạ Lạc sững sờ.

Đây có lẽ là lý do vì sao An phu nhân vừa rồi muốn nói lại thôi.

“Chị ơi, chị ngoan.

Ngải Ngải bây giờ đi nhà trẻ rồi, đợi bé tan học, em sẽ cho bé đến thăm chị.” “Thật sao?

Cô thật sự sẽ trả con gái tôi lại cho tôi?” Trên mặt Hạ Lạc vẫn luôn nở nụ cười dịu dàng: “Đương nhiên rồi, chị là chị của em.

Chúng ta trước đây cùng ra từ bụng mẹ, chị ra trước em vài giây, cho nên chị là chị của em.” Cố Lê sững sờ một chút: “Không được, tôi phải gặp Ngải Ngải trước, tôi phải gặp Ngải Ngải trước.

Không gặp được Ngải Ngải tôi sẽ không xuống đâu.” “Ôi, chỗ kia hình như có cầu vồng, đẹp quá, tôi muốn đi hái cầu vồng.” “Tôi muốn đi hái cầu vồng rồi.” Nói rồi nói rồi, Cố Lê lại trở nên điên dại.

An phu nhân lau nước mắt: “Con bé cứ như vậy đó, nói chuyện với chúng ta được vài câu rồi lại nói linh tinh.” “Em gái, em gái, em đến đây, em qua đây, chúng ta cùng đi hái cầu vồng có được không?” Cố Lê vẫy tay về phía Hạ Lạc.

“Được, chúng ta cùng đi hái cầu vồng.” Hạ Lạc đi tới.

“Hạ Hạ, con chú ý an toàn nhé!” An phu nhân dặn dò.

“Mẹ, không sao đâu ạ.” Hạ Lạc đi qua, nắm lấy tay Cố Lê: “Em đến rồi.” “Em lên đây đi, em ở dưới sẽ không hái được cầu vồng đâu.” “Được, em lên đây.” An phu nhân lo lắng nắm chặt lòng bàn tay.

An tiên sinh định chạm vào bà, nhưng vẫn bị bà hất ra.

Hạ Lạc trèo lên.

Bệ cửa sổ nhỏ hẹp, thêm một người nữa liền trở nên chật chội.

“Chị ơi, cầu vồng cao như vậy, chúng ta không hái được đâu.

Hay là em đưa chị đi tìm Ngải Ngải nhé.” “Ngải Ngải là ai?” Cố Lê nghiêng đầu, rõ ràng lại quên rồi.

Hạ Lạc: … “Hì hì, em gái, em gái, chúng ta cùng nhảy xuống đi.

Chúng ta sẽ giống như bay vậy, nhảy xuống là bay được rồi.” Nói rồi, cô ấy kéo Hạ Lạc.

Cơ thể Hạ Lạc chao đảo một chút, sợ đến mặt tái mét, vội vàng một tay bám vào bệ cửa sổ, một tay ôm eo Cố Lê: “Chị ơi, chị có đói không?

Em mang bánh bao nhỏ đến rồi.” "Ngải Ngải ăn chưa?" Chủ đề của Cố Lê lại quay về Tiểu Ngải Ngải. "Ăn rồi, Ngải Ngải thích nhất là ăn bánh bao nhỏ tôi làm." "Hắc hắc, tôi cũng thích ăn." "Vậy chúng ta xuống ăn nhé, tôi đỡ cô xuống." "Lạc Lạc, ăn bánh bao rồi!" Cố Lê ngây ngô cười. "Tôi xuống trước, rồi đỡ cô xuống có được không?" "Được." Hạ Lạc với sự giúp đỡ của nhân viên y tế, nhảy xuống, sau đó vươn tay về phía Cố Lê, "Chị ơi, xuống đi, em đưa chị đi ăn bánh bao nhỏ." "Ồ, ăn, tôi thích ăn."Dưới ánh mắt mong đợi của mọi người, Hạ Lạc cuối cùng cũng đưa được Cố Lê xuống, và họ cũng đã ăn bánh bao nhỏ, nhưng Cố Lê lại bắt đầu tìm Ngải Ngải.

Hạ Lạc không còn cách nào khác, đành phải ra ngoài nói chuyện trước với Tiểu Ngải Ngải, sau đó để Cố Lê gọi video cho Tiểu Ngải

Ngải.

Rất nhanh, trên màn hình xuất hiện Tiểu Ngải Ngải, khuôn mặt bé con có chút không tốt, rụt rè, nhưng bé biết đây là dì ruột của mình, bây giờ đầu óc không còn minh mẫn nữa.

Nghĩ đến đó, bé mỉm cười ngọt ngào gọi: "Dì ơi." Cố Lê thì không bận tâm đến cách xưng hô này, cô nhìn khuôn mặt nhỏ của Ngải Ngải đầm đìa nước mắt, thậm chí còn đưa tay lên chạm vào màn hình.

Hạ Lạc thì thầm lặng giơ ngón cái khen Tiểu Ngải Ngải.Tiểu Ngải Ngải nhận được sự khích lệ từ Hạ Lạc, càng thêm nhiệt tình.

Bây giờ bé đã không còn sợ bị giành mất nữa, bởi vì người dì này căn bản không phải là mẹ của bé. "Dì ơi, Ngải Ngải đã ăn sáng rồi, dì cũng phải ăn sáng thật ngon nhé." Cố Lê không nói gì, nhưng nước mắt cứ tuôn rơi.

Vợ chồng An gia nhìn mà lòng không khỏi xót xa.

Tiểu Ngải Ngải tiếp tục nói: "Dì đừng khóc, dì phải ngoan ngoãn, nghe lời bác sĩ, uống thuốc đều đặn.

Chờ Ngải Ngải tan học sẽ đến thăm dì có được không?" Cố Lê không còn thờ ơ nữa, cô vô thức thốt ra một từ: "Được." "Hắc hắc, dì giỏi quá, Ngải Ngải thích dì." Tiểu Ngải Ngải đáng yêu chớp chớp mắt. "Tôi cũng thích cháu, rất thích rất thích." "Dì ơi, cháu hát cho dì nghe một bài nhé?" "Được."Tiểu Ngải Ngải rất tinh nghịch, có lẽ là cô giáo bên đó đang cầm điện thoại giúp bé, bé vừa hát vừa nhảy.

Cố Lê nheo mắt nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại không chớp.

Sau khi Tiểu Ngải Ngải hát xong, Hạ Lạc bắt đầu vỗ tay, vợ chồng An gia cũng vỗ tay, Cố Lê cũng bị cuốn theo, vỗ tay. "Dì ơi, cháu phải đi học đây, dì ngoan nhé." "Được." Sau khi được Tiểu Ngải

Ngải an ủi, cảm xúc của Cố Lê đã ổn định trở lại.

Bác sĩ tiêm thuốc an thần, sau đó để cô nghỉ ngơi một lát.

Chương 2116

Cô đã quấy phá từ nửa đêm đến tận bây giờ.

Sau một hồi bàn bạc, cả gia đình quyết định không đưa Cố Lê đến bệnh viện nữa, mà đón cô về nhà chăm sóc, tự mình thuê nhân viên y tế chuyên nghiệp chăm sóc.

Trong lúc Cố Lê vẫn còn ngủ say, An phu nhân đưa Cố Lê chuyển viện, nhưng không phải đến nhà An gia, mà đến một căn biệt thự khác.

Đó là căn biệt thự bà đã bán căn nhà từng cho Lạc Mẫu, sau đó mua lại, hiện tại đứng tên Hạ Lạc."Hạ Hạ, mẹ không có thời gian để mua một căn nhà mới nữa, nên tạm thời ở lại chỗ con nhé." "Mẹ nói gì vậy, chúng ta là người một nhà mà, mẹ muốn ở bao lâu cũng được." "Mẹ không có gì khác, nhưng tiền thì vẫn còn.

Chờ chị con khá hơn một chút, mẹ sẽ đi xem nhà." An tiên sinh đứng một bên nhìn chằm chằm, muốn nói gì đó nhưng không biết mở lời thế nào.

Hạ Lạc hạ giọng nói: "Mẹ ơi, mẹ về nhà ở đi, như vậy sẽ có thêm người chăm sóc chị." "Không cần, mẹ sẽ thuê nhân viên y tế tốt nhất cho chị con.

Hai mẹ con mình cứ ở đây, sau này hai mẹ con mình sống cùng nhau.

Sau này con cứ đưa Dĩ Thành và Ngải Ngải qua đây ở cùng, cả nhà mình ăn uống vui vẻ."Hạ Lạc ban đầu chỉ nghĩ An phu nhân đang giận dỗi, nhưng giờ nghe giọng điệu của bà, cô mới cảm thấy mọi chuyện nghiêm trọng hơn mình nghĩ.

Mẹ cô hình như đã đưa ra một quyết định quan trọng nào đó. "Mẹ ơi, đừng như vậy mà, bây giờ mọi chuyện không phải đã tốt hơn rồi sao?" "Tốt hơn không có nghĩa là mọi chuyện đã qua." Hiện tại, cứ mỗi khi bà nghĩ đến những gì hai cô con gái đã phải chịu đựng, lòng bà lại bùng lên lửa giận.

Khi nhìn thấy An Trường Hà thì còn hơn thế nữa, vừa nhìn thấy ông, bà lại nghĩ đến người phụ nữ độc ác Diệp Khả Khanh, nghĩ đến rất nhiều, rất nhiều chuyện, trong đầu không một phút giây nào được yên tĩnh.

Bà không thể vượt qua được rào cản này."Phu nhân, em có ý gì vậy?" An tiên sinh không giữ được bình tĩnh nữa.

An phu nhân hừ lạnh, "Chẳng phải quá rõ ràng rồi sao?

Tôi không muốn sống với anh nữa.

Tôi sẽ nhờ luật sư soạn thảo thỏa thuận ly hôn rồi gửi cho anh.

Việc phân chia tài sản sau này, tôi cũng sẽ để luật sư của tôi làm việc với anh.

Hai đứa con gái đã trưởng thành rồi, cũng không liên quan đến vấn đề cấp dưỡng gì cả.

Chuyện của chúng nó với anh, tôi sẽ không can thiệp." "Phu nhân, đừng nói mấy lời giận dỗi đó chứ, chúng ta đều đã có tuổi rồi, còn bày trò ly hôn gì nữa.

Bây giờ khó khăn lắm mới cả nhà đoàn tụ, em đang làm loạn gì vậy chứ." An phu nhân khẽ nhướng mắt, rất nghiêm túc nhưng đặc biệt bình tĩnh, "An Trường Hà, tôi không làm loạn, tôi thật sự không muốn sống với anh nữa, không thể sống tiếp được nữa, cứ như vậy đi." Sự thờ ơ của An phu nhân khiến An Trường Hà cảm thấy bất lực, "Phu nhân, gia đình bốn người chúng ta khó khăn lắm mới đoàn tụ mà." "Các con gái vẫn là con gái của anh." An tiên sinh còn muốn nói gì đó, Hạ Lạc ra hiệu cho ông đừng lên tiếng.An phu nhân cứ ngẩn ngơ trông chừng Cố Lê.

Về phía Hạ Lạc thì bà không cần lo lắng nữa, Hạ Lạc có Bùi Dĩ Thành.

Hiện tại đáng thương nhất chính là Cố Lê.

An phu nhân nhớ lại dáng vẻ điên loạn của cô trong phòng bệnh, khóe mắt lại không kìm được mà đỏ hoe.

An tiên sinh và Hạ Lạc cùng nhau đi dạo trong vườn, An tiên sinh với vẻ mặt u sầu mở lời, "Hạ Hạ, con nói xem mẹ con có thật sự muốn ly hôn với ba không, ba phải làm sao đây?" Trước đây Hạ Lạc vẫn luôn cho rằng, trong cuộc hôn nhân của bố mẹ, mẹ là người được chiều chuộng đến hư hỏng, còn bố thì luôn là người mạnh mẽ.

Nếu mẹ rời xa bố, chắc chắn sẽ rất tệ.

Nhưng giờ nhìn bố như vậy, cô mới biết mình đã lầm.

An tiên sinh căn bản không thể sống thiếu An phu nhân, cho dù An phu nhân có chút tính trẻ con, làm việc nhiều khi chỉ dựa vào sở thích của mình.

Nhưng họ đã quen thuộc với nhau rồi."Ba ơi, cho mẹ thêm chút thời gian đi, bây giờ tâm trạng mẹ không tốt." "Tính mẹ con thì ba biết mà, bà ấy mà cố chấp thì đúng là cố chấp thật.

Ba thật sự sợ bà ấy sẽ trực tiếp nhờ luật sư gửi đơn ly hôn cho ba mất." "Dù sao thì ba cứ đừng ký, cứ kéo dài như vậy, mẹ chắc không đến nỗi thật sự đưa ba ra tòa đâu nhỉ?" "Bà ấy dám sao?" "Thì đúng vậy đó, dù sao thì cứ kéo dài đi, bây giờ chị con đang như vậy, mẹ chắc cũng sẽ không thúc ép quá đâu, ba đừng quá căng thẳng." Hạ Lạc vỗ vỗ vai An Trường Hà."Mẹ con tính khí thất thường thì đúng là thất thường, nhưng ba à, bà ấy thực sự là một người phụ nữ tốt.

Ở bên ngoài, bà ấy rất biết cách cư xử, chưa bao giờ làm ba mất mặt.

Có chuyện gì chúng ta cũng đóng cửa ở nhà mà nói.

Bà ấy còn đặc biệt có tài năng, tài năng của con và Cố Lê phần lớn đều được thừa hưởng từ bà ấy.

Mấy năm nay mẹ con không quản lý phòng tranh nhiều, nhưng bà ấy thực sự có năng lực, bà ấy nổi tiếng sớm hơn ba.

Khi ba và bà ấy ở bên nhau, bà ấy đã có chút tiếng tăm rồi, còn ba thì vẫn vô danh.

Nhưng bà ấy căn bản không chê ba, chúng ta cùng nhau lập nghiệp, cùng nhau làm giàu, bà ấy đã chịu không ít khổ cực theo ba.

Cũng chính là khi sự nghiệp của chúng ta ổn định, bà ấy đã giảm bớt khối lượng công việc vì gia đình này.

Cho dù bây giờ tài nấu ăn của bà ấy vẫn rất tệ, nhưng bà ấy sẽ lên kế hoạch mỗi ngày nên ăn gì, mỗi ngày ba nên mặc quần áo gì, thắt cà vạt gì, bà ấy đều lo liệu vô cùng chu đáo.

Mỗi ngày ba trở về nhà, bà ấy đều tặng ba một nụ cười rạng rỡ.

Chúng ta thực sự đã sống rất hạnh phúc." An tiên sinh thao thao bất tuyệt nói.

Nói rồi nói nữa, khóe mắt ông cũng đỏ hoe.

Hạ Lạc nghe ra, ông rất hài lòng với cuộc hôn nhân này.

Hôn nhân đúng là chuyện như người uống nước, nóng lạnh tự biết.

An tiên sinh tiếp tục nói: "Năm đó Diệp Khả Khanh ôm con bé đi, bà ấy đau lòng thì có đau lòng, nhưng chưa bao giờ nhắc đến chuyện ly hôn với ba.

Bây giờ đến tuổi này rồi, ngược lại bà ấy lại nhắc đến, ba đã cảm nhận được quyết tâm của bà ấy rồi."Hạ Lạc không biết an ủi thế nào, "Ba ơi, ba đừng lo, chờ tình hình của chị ổn định hơn một chút, con sẽ dành thời gian nói chuyện tử tế với mẹ.

Con không thể cứ trơ mắt nhìn hai người đến già rồi còn ly hôn được." Mắt An tiên sinh sáng lên, "Ba cũng có ý đó, công tác tư tưởng của mẹ con vẫn phải do con làm.

Bà ấy bây giờ nặng lòng lắm, cần phải cho bà ấy thêm chút thời gian." "Yên tâm, yên tâm, giao cho con." Hạ Lạc vỗ ngực cam đoan.

An tiên sinh thật sự không muốn về nhà, người vợ luôn bên cạnh không còn ở đó nữa, ông cảm thấy nhà cửa trống trải.

Chương 2117

"Hạ Hạ, ba có thể đến chỗ con ở vài ngày được không?" "Không vấn đề gì, nhà con nhiều phòng mà, ba muốn ở bao lâu cũng được, Dĩ Thành sẽ không có ý kiến gì đâu." Nửa tháng sau.Bên phía Bùi Dĩ Thành vẫn đang bận xử lý những chuyện hậu quả.

Diệp Khả Khanh có thân phận đặc biệt, việc họ trực tiếp giam giữ người như vậy là hoàn toàn không được, vẫn cần phải đàm phán với phía nước H.

Phía Diệp Khả Khanh cũng liên tục yêu cầu được liên hệ với bên nước H, nhưng tất cả đều bị Bùi Dĩ Thành cho người ngăn chặn.

Việc đàm phán do chính Bùi Dĩ Thành ra mặt, Lý Hàn từ phía nước H làm đại diện.

Thái độ của Lý Hàn rất thành khẩn, rất thiện chí, không nói gì, chỉ mang đến một bản thỏa thuận ly hôn, bên trên cha của anh ta đã ký rồi.

Điều này cũng có nghĩa là Diệp Khả Khanh và Lý gia ở nước H không còn bất kỳ mối quan hệ nào nữa.

Kết quả này thực ra nằm trong dự đoán của Bùi Dĩ Thành, hành vi của Diệp Khả Khanh không chỉ bôi nhọ Lý gia mà còn gây ảnh hưởng xấu đến toàn bộ nước H.

Chắc chắn sẽ trở thành một con cờ bị bỏ.

Huống chi có Lý Hàn hoạt động trong đó, Lý Hàn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này để đạp chết Diệp Khả Khanh."Bùi tiên sinh, đây là thái độ của Lý gia chúng tôi, cũng là thái độ của toàn bộ nước H.

Diệp Khả Khanh đã phạm phải chuyện như vậy, ở nước H cô ta đã không còn chỗ đứng nữa.

Tôi đã thưa chuyện với cha tôi, nước H sẽ tước bỏ quốc tịch của Diệp Khả Khanh, từ nay về sau cô ta không còn là công dân của nước H nữa.

Mọi việc sẽ được xử lý theo pháp luật của quốc gia các ông, Lý gia không có bất kỳ ý kiến gì." Đây là nguyên văn lời Lý Hàn chuyển đạt.

Có thái độ của Lý gia, việc xử lý hai chị em Diệp Khả Khanh đơn giản hơn nhiều, mọi việc đều được xử lý theo trình tự pháp luật.

Bùi gia lại động một chút, phán quyết dành cho hai chị em họ nhanh chóng được đưa ra.

Cả hai chị em đều bị kết án tử hình.

Diệp Khả Khanh yêu cầu gặp An Trường Hà, nhưng bị An Trường Hà từ chối.

Ông và người phụ nữ đó căn bản không có gì để nói.

Bùi Dĩ Thành vẫn cảm thấy không hả dạ, chỉ đành sắp xếp người bên trong "chiêu đãi" tốt hai chị em họ.

Công khai thì không được, nhưng ngầm thì anh vẫn có cách làm được.

Dù sao thì, trước khi thi hành án, họ cũng sẽ không có ngày tháng yên ổn.

Trong thời gian đó, Diệp Khả Khanh còn từng cố gắng tự sát, nhưng đã được cứu sống.Trải qua nhiều chuyện như vậy, Hạ Lạc vẫn chọn tha thứ cho Lạc Mẫu.

Dù sao đi nữa, người phụ nữ này cũng đã cho cô một nơi nương tựa, để cô lớn lên an toàn.

Bà ta cũng không dùng phương thức cực đoan như Diệp Khả Khanh để đối xử với cô.

Những tổn thương mà bà ta gây ra, cô không muốn tính toán nữa.

Nhưng khi Diệp Khả Y bị thẩm vấn, đã khai ra toàn bộ những người liên quan, Lạc Mẫu vừa chuẩn bị mang số tiền Hạ Lạc đưa cho bà để rời khỏi thành phố A thì đã bị cảnh sát bắt giữ.

Tội của bà ta nhẹ hơn Diệp Khả Y, và cũng đã "rửa tay gác kiếm" nhiều năm rồi, nên bị kết án vài năm tù giam.

Hạ Lạc vẫn mua một ít đồ đến thăm bà ta.

Lạc Mẫu mặc đồ tù, cả người tiều tụy, trông hốc hác đi rất nhiều.

Khi gặp Hạ Lạc, bà ta lập tức nước mắt giàn giụa, "Hạ Hạ." Hạ Lạc nhìn dáng vẻ đó của bà ta, sống mũi hơi cay xè.

Cô cũng không biết mình làm sao nữa, rõ ràng trước đây cô hận bà ta đến chết đi được, hận bà ta đã ngược đãi cô từ nhỏ, hận bà ta liên kết với người ngoài để hãm hại cô.

Nhưng nhìn thấy bà ta giờ đây như vậy, cô bỗng cảm thấy nhẹ nhõm.

Con người cả đời này, vẫn là phải làm việc thiện, làm chuyện xấu, sớm muộn gì cũng sẽ có báo ứng. "Bà vẫn ổn chứ?" Cô hỏi.

Câu hỏi này khiến Lạc Mẫu khóc càng dữ dội hơn.Hạ Lạc không nói gì, cứ đứng nhìn bà ta khóc.

Lạc Mẫu khóc một lúc lâu mới ngừng lại, "Hạ Hạ, mẹ hối hận rồi, thực sự hối hận rồi." Lạc Mẫu thật sự hối hận, hối hận vì sao trước đây lại đối xử với Hạ Lạc tệ bạc như vậy.

Nếu bà ta đối xử tốt với cô từ nhỏ, không đi làm những chuyện buôn bán trẻ con kia.

Thì bây giờ vợ chồng An gia nhất định sẽ coi bà ta như ân nhân, bà ta còn có thể ở biệt thự, uống rượu vang, an hưởng tuổi già.

Vậy mà giờ đây lại rơi vào hoàn cảnh này.

Càng nghĩ càng thấy muốn ói, trước đây bà ta thật sự là thiển cận quá. "Vậy thì hãy suy nghĩ kỹ đi, bà vẫn còn trẻ, vài năm nữa ra ngoài vẫn có thể bắt đầu lại." "Tôi ra ngoài thì cũng đã già rồi, căn bản không còn đường sống nữa." Lạc Mẫu nói nhỏ. "Bà bây giờ chưa đến năm mươi tuổi, vài năm nữa ra ngoài cũng chỉ ngoài năm mươi.

Bây giờ rất nhiều người còn chưa nghỉ hưu mà, chỉ cần bà chịu tự lực tự sinh, tôi sẽ giúp bà giới thiệu việc làm, sẽ không để bà chết đói đâu.

Tôi vừa hỏi thăm một chút, các bà ở trong đó cũng sẽ được dạy một số kỹ năng.

Bà hãy học thật tốt, chọn cái mình giỏi nhất để học cho thông, học cho tinh, tự mình nắm vững một kỹ năng, không có gì là không thể cả."Lạc Mẫu giờ mới hiểu ai mới là người tốt nhất với mình, liên tục gật đầu, "Được, được.

Hạ Hạ, mẹ thật sự muốn nói xin lỗi con, quá khứ đều là do mẹ không tốt, là lỗi của mẹ, là lỗi của mẹ mà." Hạ Lạc xua tay, "Thôi được rồi, mọi chuyện qua rồi, đừng nhắc nữa." "Ừm ừm." "Vậy tôi đi trước đây, bà tự bảo trọng." "Khoan đã, Hạ Hạ, mẹ có thể nắm tay con một chút được không?" Lạc Mẫu rụt rè mở lời.

Hạ Lạc dừng lại một chút, rồi đưa tay ra.

Chương 2118

Lạc Mẫu nắm chặt lấy tay Hạ Lạc, nắm rất lâu mới lưu luyến buông ra.Khi ra khỏi trại giam, Hạ Lạc ngẩng đầu nhìn bầu trời, khẽ nhếch môi.

Xe của Bùi Dĩ Thành đậu không xa, hai người trực tiếp đi đến nhà trẻ quân khu.

Hôm nay Tiểu Ngải Ngải có hoạt động thể chất, bé con đã gọi điện giục họ hai lần rồi.

Khi hai người đến nơi, hoạt động đã sắp bắt đầu.

Tiểu Ngải Ngải nhìn thấy họ, cái miệng chu ra cao ngất, suýt nữa có thể treo được lọ dầu rồi.

Bé hừ một tiếng thật mạnh, quay đầu đi, bắt đầu giáo huấn người lớn, "Hai người đừng đến nữa thì hơn, lề mề quá, có ai làm phụ huynh như hai người không hả?" Cha mẹ của các bạn nhỏ khác đều đã đến cả, chỉ có cha mẹ của bé là chưa đến.

Thật sự là quá đáng ghét mà.

Hai người nhìn nhau, đồng thanh nói: "Bảo bối, ba mẹ biết lỗi rồi." "Hừ hừ." Tiểu Ngải Ngải càng thêm bất mãn, hếch mũi lên trời.

Dáng vẻ đó, thật là hết nói nổi.Hạ Lạc ôm bé lên, "Sao con còn ra vẻ kiêu ngạo nữa vậy?" "Con cứ kiêu ngạo đó, con muốn kiêu ngạo." "Được được được, công chúa nhỏ kiêu ngạo, công chúa nhỏ, mẹ sai rồi." "Lần sau đừng như vậy nữa, không thì con sẽ giận thật đấy." Tiểu Ngải Ngải khoanh hai tay trước ngực. "Đừng học theo ba con, đây không phải là chuyện tốt gì cả, trẻ con làm vậy trông không đẹp đâu." "Hừ hừ." Khi gia đình ba người họ bước vào, các gia đình khác đã bắt đầu rồi.

Trên sân, có một gia đình ba người đang buộc chân vào nhau để chuyền bóng bay qua lại, tính thời gian nhanh chậm.

Điều này đòi hỏi sự ăn ý của cả gia đình.

Họ vừa bước vào đã nghe thấy một cô giáo hô: "Cuộc thi chuyền bóng bay nhóm cuối cùng rồi, bạn nhỏ Bùi Ngải đã sẵn sàng chưa?

Phụ huynh của con đã đến chưa?" "Cô giáo, sẵn sàng rồi ạ." Tiếng Tiểu Ngải Ngải kêu lên thật to.

Hạ Lạc hiểu ra, trách sao Tiểu Ngải Ngải lại sốt ruột như vậy, hóa ra họ thật sự đã muộn, đây đã là nhóm cuối cùng rồi.Tiểu Ngải Ngải dạo này tròn lên một chút, trông như một cục mochi vậy, nhưng khả năng vận động thì không hề kém.

Bé phối hợp rất tốt với Bùi Dĩ Thành, ngược lại Hạ Lạc lại có chút kéo chân.

Tiểu Ngải Ngải tuy sốt ruột nhưng không hề giận dỗi, mà cứ liên tục cổ vũ bên cạnh, "Mẹ ơi, mẹ giỏi quá, mẹ giỏi quá, cố lên, mẹ ơi." Dưới sự cổ vũ của Tiểu Ngải Ngải, Hạ Lạc dần tìm lại được cảm giác, sau đó gia đình ba người càng ngày càng ăn ý.

Tiếp theo, họ lại tham gia vài hạng mục thi đấu nữa, cả gia đình ba người đều phối hợp rất tốt.

Cuối cùng còn giành được giải nhất.

Khi nghe cô giáo công bố, Tiểu Ngải Ngải vui mừng nhảy thẳng lên người Bùi Dĩ Thành.

Bùi Dĩ Thành ôm bé lên vai, Tiểu Ngải Ngải ngẩng cao đầu, kiêu ngạo vô cùng.Khi trao giải, Bùi Dĩ Thành đều cõng bé đi, bé còn không ngừng vẫy tay, bảo Hạ Lạc đi lên.

Hạ Lạc gật đầu, mỉm cười đi về phía bé, bé cúi đầu hôn một cái thật kêu vào má Hạ Lạc.

Có cô giáo vội vàng chụp lại khoảnh khắc này.

Lúc về, Tiểu Ngải Ngải cứ ôm chặt tấm ảnh đó, xem một lúc lại hôn một cái.

Trong lòng Hạ Lạc cay xè, cô thật sự đã nợ bé con này quá nhiều, uổng phí mất mấy năm trưởng thành của bé. "Bảo bối, sau này mỗi năm mẹ sẽ chụp ảnh cùng con." "Dạ, chúng ta chụp thật nhiều thật nhiều ảnh nhé." Tiểu Ngải Ngải ôm chầm lấy Hạ Lạc, vòng tay qua cổ mẹ rồi lại hôn tới tấp. "Bảo bối, con dính nước bọt đầy mặt mẹ rồi." "Nước bọt của con thơm mà.""Bảo bối, mẹ còn có một việc muốn con làm." "Mẹ không nói con cũng biết rồi, là muốn con đi chơi với dì đúng không?

Con đoán ra từ sớm rồi." "Vậy thì làm phiền bảo bối nhỏ của chúng ta rồi." "Mẹ ơi, có mẹ ở bên cạnh, con không sợ gì cả.

Con thấy dì đáng thương lắm, ngày nào dì cũng ngây ngô, đến cả ăn cơm cũng không biết." "Dì bị bệnh rồi, chờ khỏi bệnh thì sẽ không như vậy nữa.

Trước đây dì làm những chuyện đó cũng là vì dì bị bệnh, bảo bối đừng sợ dì nhé." Tiểu Ngải Ngải ưỡn ngực, "Có mẹ ở đây, con không sợ gì cả." Sau một thời gian điều trị, tình hình của Cố Lê đã khá hơn một chút, không còn lên cơn điên, không còn quấy tự sát, nhưng cả người vẫn ngây ngô, không mở miệng nói chuyện.

Cô thường xuyên một mình ngồi một chỗ ngây người cả ngày, hoặc vẽ vời cả ngày, bản thân cũng không biết ăn cơm, tắm rửa.

Tất cả những việc này đều do An phu nhân giúp đỡ lo liệu, thực sự là coi cô như một đứa trẻ lớn để chăm sóc.Cứ tưởng An phu nhân chỉ đang giận dỗi, nhưng đơn thỏa thuận ly hôn đã thực sự được gửi đi.

An Trường Hà cứ làm theo lời Hạ Lạc nói, nhất quyết không chịu ký, cứ thế kéo dài.

Hễ có thời gian là ông lại quanh quẩn bên An phu nhân, đương nhiên cũng là để bầu bạn với Cố Lê.

Nhưng kiểu bầu bạn này không có hiệu quả gì, Cố Lê cơ bản không thèm để ý đến họ, cô dường như đã chìm sâu vào thế giới của riêng mình.

Khi gia đình ba người họ đến, An Trường Hà ngồi ở một bên xa xa, Cố Lê thì đang vẽ trong sân.

Tiểu Ngải Ngải vừa vào đã reo lên, "Dì ơi, dì ơi, dì ở đâu?

Cháu đến rồi, Ngải Ngải đến rồi." Cố Lê cũng không phải là không phản ứng với ai cả, khi nhìn thấy Tiểu Ngải Ngải, cô sẽ rơi nước mắt, ánh mắt nhìn Ngải Ngải tràn đầy bi thương. "Dì ơi, đừng khóc, đừng khóc, Ngải Ngải ở bên cạnh dì mà." Tiểu Ngải Ngải đưa tay lên lau nước mắt cho Cố Lê.

Cố Lê vẫn cứ khóc, Tiểu Ngải Ngải chỉ biết liên tục nói chuyện trước mặt cô, líu lo không ngừng.

Nhưng nói mãi mà đối phương không phản ứng, Tiểu Ngải Ngải chỉ đành bĩu môi, bất lực nhìn Hạ Lạc."Mẹ ơi." "Không sao, bảo bối giỏi lắm." Đột nhiên, Tiểu Ngải Ngải "a" một tiếng, Hạ Lạc sợ hãi vội vàng chạy tới, "Sao vậy con, bảo bối?" "Mẹ nhìn xem, dì vẽ con này, là con đó, vẽ giống ghê, cái váy này là cái con mặc hôm nay đó." Hạ Lạc cũng kích động.

Bác sĩ nói Cố Lê tự nhốt mình trong thế giới riêng không thoát ra được, cần người nhà thường xuyên bầu bạn, để cô dần dần bước ra khỏi thế giới u ám của mình.

Nhưng mọi người đã cố gắng lâu như vậy, Cố Lê thật sự không có chút phản ứng nào. "Mẹ ơi, dì nhất định đã nghe thấy lời con nói, dì nghe thấy rồi." "Ừm, bảo bối giỏi lắm, dì con thích con nhất đó, con phải giúp dì nhiều hơn nhé." "Không thành vấn đề, sau này tan học mẹ đón con đến thăm dì nha, dì vẽ đẹp thật đó, mẹ nhìn xem dì vẽ con đẹp ghê." "Đúng vậy, đẹp thật đó, như một nàng tiên nhỏ vậy." "Mẹ ơi, con vốn dĩ là một nàng tiên nhỏ mà." "Đúng đúng đúng, nàng tiên nhỏ, chỉ thiếu cây đũa phép thôi."Tiểu Ngải Ngải đảo mắt một cái, nhìn về phía Cố Lê, reo lên: "Dì ơi, dì vẽ thêm cho con một cây đũa phép có được không, con muốn cầm một cây đũa phép." Hạ Lạc vẫn luôn dõi theo động tác của Cố Lê.

Sau khi Tiểu Ngải Ngải nói xong, cô dừng lại một chút, dường như đang suy nghĩ, sau đó thật sự vẽ một cây đũa phép.

Tiểu Ngải Ngải kích động vô cùng, "Mẹ ơi, dì thật sự đã vẽ, dì vẽ rồi!" "Đúng vậy, bảo bối, dì con có phản ứng với con đó.

Chương 2119

Con ở đây tiếp tục bầu bạn với dì nhé, mẹ đi gọi bác sĩ."An phu nhân trực tiếp tìm một bác sĩ chuyên khoa đến ở tại nhà.

Bác sĩ rất nhanh đã đến, quan sát một chút, rồi mỉm cười nói: "Chúc mừng mọi người, tiểu thư Cố Lê đã có phản ứng rồi, tình trạng của cô ấy đang chuyển biến tốt, có thể một ngày nào đó sẽ đột nhiên khỏi bệnh.

Những nỗ lực của mọi người trong thời gian qua đã có tác dụng, hãy tiếp tục duy trì nhé." An phu nhân kích động lấy tay che miệng, khóc không thành tiếng, "Cuối cùng cũng chuyển biến tốt rồi, cuối cùng cũng chuyển biến tốt rồi, con gái khổ mệnh của tôi ơi." Ngày này bà không dám nghĩ tới, bà đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, nửa đời còn lại không quản gì nữa, sống vì đứa con gái này.

Dù bà có chết trước, bà cũng nhất định sẽ sắp xếp mọi chuyện của con gái thật ổn thỏa, để con bé cả đời này không còn tai ương hoạn nạn nữa.

An tiên sinh cũng đỏ hoe mắt, nhưng dù sao cũng là một người đàn ông, ông hít hịt mũi, không để nước mắt rơi xuống.

Con gái khá hơn, ông và An phu nhân mới có khả năng hòa hợp lại."Mẹ ơi, đừng như vậy, đây là tin tốt mà, chị đang hồi phục là chuyện tốt, đừng khóc, xui xẻo đó." An phu nhân vội vàng lau nước mắt, liên tục gật đầu, "Đúng đúng đúng, mẹ không khóc, mẹ không khóc, đây là chuyện tốt, chuyện tốt lớn vô cùng." Tiểu Ngải Ngải thấy người lớn đều quên mất mình, vội kéo quần An phu nhân, đòi công: "Bà ngoại, đây đều là công lao của cháu mà." "Đúng đúng đúng, là công lao của Tiểu Ngải Ngải của chúng ta.

Tối nay bà ngoại sẽ cho người làm món con thích ăn nhất, được không?" An phu nhân nhẹ nhàng vuốt ve đầu Tiểu Ngải Ngải. "Dạ được ạ, cháu muốn ăn sườn xào chua ngọt, phải thật nhiều dấm, chua lè, chua đến rụng răng luôn đó." An phu nhân nhéo nhéo má bé, trêu chọc nói: "Tuổi nhỏ tí mà đã thích ăn chua vậy rồi, lớn lên thì còn thế nào nữa." "Người ta thích mà."Hạ Lạc nhìn Tiểu Ngải Ngải đầy cưng chiều, cũng không biết bé con này rốt cuộc giống ai, bé tí tuổi đầu mà đặc biệt thích ăn chua, càng chua càng phấn khích. "Hai người đi nấu cơm đi, con ở lại chơi với dì một lát nữa, con là người mẫu nhỏ, là nàng tiên nhỏ của dì." Trẻ con đều như vậy, sau khi được khích lệ sẽ càng hưng phấn, càng thêm hứng thú.

Tiểu Ngải Ngải chính là đứa trẻ như vậy, đến giờ vẫn còn đắm chìm trong niềm vui chiến thắng.

An phu nhân và Hạ Lạc đi vào nhà, An Trường Hà vẫn luôn đứng một bên xa xa quan sát, sợ xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Tiểu Ngải Ngải rất điệu, không ngừng thay đổi dáng pose, lúc thì chu mỏ, lúc thì chống cằm, lúc thì phồng má làm duyên, "Dì ơi, nhìn đây, nhìn đây, phải vẽ con thật đẹp, thật tiên nha." Cố Lê tuy không nói chuyện, nhưng thỉnh thoảng sẽ ngẩng đầu nhìn Tiểu Ngải Ngải một cái, sau đó khẽ mím môi.

Cô đặt bút xuống rất nhanh, trên bảng vẽ quả thực là trăm kiểu dáng của Tiểu Ngải Ngải, từng bức từng bức một.

Hạ Lạc thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài qua cửa sổ, bé con này thật sự quá hiểu chuyện rồi.

Thấy hai người hòa thuận ở bên nhau, cô cũng không quản nữa, bắt đầu nấu cơm."Hạ Hạ à, chuyện của con và Dĩ Thành khi nào thì làm đây?" An phu nhân đột nhiên hỏi. "Chuyện gì ạ?" An phu nhân lườm Hạ Lạc một cái, "Đừng giả vờ ngây ngô với mẹ, hai đứa con đã ở bên nhau lâu như vậy rồi, Tiểu Ngải Ngải cũng lớn rồi, vẫn chưa muốn kết hôn sao?

Khoảng thời gian này mẹ bận chăm sóc chị con, nhưng chuyện của con mẹ vẫn luôn suy nghĩ đó, đừng tưởng mẹ quên con rồi." Hạ Lạc đỏ mặt, ấp úng nói: "Mẹ ơi, chuyện này từ từ thôi mà." Cô bây giờ còn cảm thấy, cô và Bùi Dĩ Thành giống như vợ chồng già rồi.

Họ đã trải qua đủ mọi thử thách, cô đã xác định người này sẽ tốt với cô cả đời. "Mẹ nói cho con biết nhé, tuy bây giờ tư tưởng thoáng hơn rồi, nhưng hai đứa con sống chung lâu như vậy, con muốn mẹ là người mẹ này nghĩ sao đây, để thằng nhóc thối tha kia cứ thế chiếm tiện nghi của con gái mẹ sao, mẹ không làm cái chuyện chịu thiệt thòi này đâu." "Mẹ ơi, sao mẹ lại như trẻ con vậy chứ." Sao lại còn tính toán mấy chuyện này nữa."Thằng nhóc thối tha kia tối nay sẽ đến ăn cơm đúng không, xem mẹ không hỏi cho ra nhẽ nó xem, rốt cuộc nó định kéo dài chuyện của con gái mẹ đến khi nào." "Mẹ ơi, mẹ đừng hỏi Bùi Dĩ Thành chuyện này." Người không biết còn tưởng mẹ cô ghét bỏ đến mức nào ấy chứ, trước đó chính cô là người nói tạm thời không kết hôn.

Chuyện như thế này, nên để đàn ông chủ động đề nghị, phụ nữ mà đề nghị thì cảm thấy chẳng có chút giá trị nào. "Mẹ là người lớn, sao mẹ lại không thể hỏi, mẹ cứ phải hỏi, hỏi cho rõ ràng." Bà ấy đã nghĩ sẵn kịch bản rồi, cũng bắt đầu chuẩn bị. "Mẹ ơi, mẹ vô lý quá." "Hahaha, con bé mặt dày này, con như vậy thì biết làm sao đây, yên tâm, mọi chuyện cứ giao cho mẹ xử lý hết." "Mẹ ơi, mẹ đừng như vậy mà, chị vẫn chưa khỏi hẳn, cứ từ từ đã." Hạ Lạc lấy Cố Lê ra làm bia đỡ. "Chị con có mẹ đây rồi, bác sĩ tuy nói tình hình của con bé đã khá hơn, nhưng bệnh này mẹ cũng biết rõ, có thể đột nhiên khỏi, cũng có thể phải rất rất lâu.

Sao có thể vì chuyện của chị con mà làm chậm trễ chuyện của con được, hai đứa con đều là bảo bối của mẹ, mẹ không thiên vị đứa nào cả.

Con và Dĩ Thành có thể đăng ký kết hôn trước, còn về đám cưới thì mẹ cũng không thúc giục hai đứa làm, hai đứa muốn làm thì làm, muốn đợi đến tiệc đầy tháng của đứa thứ hai mà làm cùng mẹ cũng không có ý kiến."Không có lý do gì vì chuyện của Cố Lê mà làm chậm trễ họ.

An phu nhân biết con gái nhỏ mấy năm nay cũng sống không tốt, việc có thể ở bên Bùi Dĩ Thành thực sự không dễ dàng. "Mẹ ơi, làm gì có đứa thứ hai." "Với mức độ ân ái của con và Dĩ Thành, thì nhanh thôi, Tiểu Ngải Ngải cũng sắp năm tuổi rồi, sinh đứa thứ hai cũng hợp lý.

Đến lúc đó đứa lớn còn có thể giúp trông đứa nhỏ, hoàn hảo." "Con không nói chuyện với mẹ nữa, con xào rau đây, mẹ nhanh lên thái rau cho con đi, chậm chạp quá." Hạ Lạc chê bai nói. "Con bé thối tha này, còn dám chê mẹ nữa.

Mẹ nói con nghe này, phụ nữ nên ít vào bếp thôi, để đàn ông cưng chiều, con cứ suốt ngày làm bà già chăm sóc đàn ông, đàn ông chưa chắc đã thấy con tốt." Hạ Lạc không đồng ý với lời này, Bùi Dĩ Thành không phải là loại người bắt cô làm bà già, mỗi lần cô vào bếp, anh đều sẽ vào giúp, làm được gì thì làm nấy, trừ khi cô quá mệt, bị cô đuổi ra ngoài. "Đàn ông với đàn ông khác nhau mà, Bùi Dĩ Thành nhà con không như vậy đâu." "Ối giời ơi, vừa nãy còn nói không muốn lấy người ta, con còn chưa lấy người ta, sao Bùi Dĩ Thành đã là của nhà con rồi." "Mẹ à." "Được được được, không nói nữa.

Nhưng mẹ nhớ ra một chuyện rồi, chúng ta có nên để hai bên gia đình chính thức gặp mặt không nhỉ?

Tuy đã là quen biết cũ với nhà họ Bùi, nhưng bây giờ thì khác rồi, chúng ta sắp làm thông gia mà." Thôi rồi.

Quanh đi quẩn lại vẫn là giục cưới, chỉ nghe nói giục cưới người chưa có bạn trai, sao cô đã qua cái thời "ế chỏng chơ" rồi mà vẫn bị giục vậy chứ. "Mẹ ơi, mẹ đủ rồi đó, đừng làm phiền con nấu cơm, không thì mẹ ra ngoài nghỉ ngơi một lát đi." "Không đi, mẹ cứ ở đây nhìn con, học lỏm." Hạ Lạc nhìn thấy An Trường Hà vẫn luôn đứng trong sân, suy nghĩ một chút, rồi hỏi: "Mẹ, mẹ thật sự muốn ly hôn với ba sao?" "Đơn thỏa thuận ly hôn mẹ đã ký rồi, lẽ nào là giả sao?" Mẹ, mẹ đã lớn tuổi rồi mà còn muốn ly hôn à.

Hạ Lạc bất lực nói.

Mẹ cứ nhìn con đây này, mẹ có tin không, con ra ngoài muốn chọn kiểu đàn ông nào cũng được, nói không chừng còn kiếm được một cậu trai trẻ hơn con cả chục tuổi ấy chứ.

Cậu trai trẻ hơn mẹ cả chục tuổi á?

Người nhỏ hơn mẹ mười tuổi thì là trai ế siêu cấp rồi, chắc chắn có cả đống tật xấu.

Kệ anh ta ế hay không ế, con thích là được.

Mẹ ơi, thật đấy, gia đình bốn người chúng ta có thể đoàn tụ không dễ dàng chút nào, sự đoàn tụ này chúng ta đã chờ đợi hơn hai mươi năm rồi, không chỉ có bố mẹ mà còn có cả bọn con nữa.

Chúng ta đã khổ sở bao lâu nay, hồi nhỏ con chỉ ước có một gia đình trọn vẹn, có bố mẹ yêu thương mình.

Vậy mà tại sao đến phút cuối lại muốn gia đình này chia năm xẻ bảy chứ, mẹ à, mẹ đừng tàn nhẫn quá.

Con tàn nhẫn chỗ nào chứ, con nhìn thấy ông ấy là lại nghĩ đến người phụ nữ Diệp Khả Khanh đó, con lại nghĩ đến việc bao nhiêu năm nay con đã để hai đứa con của mình chịu khổ chịu cực ở bên ngoài, con không vượt qua được rào cản tâm lý này.

Sau khi gặp mặt, bà ấy thậm chí còn không nhận ra con mình, đầu tiên là làm hại Hạ Lạc, sau đó lại làm hại Cố Lê.

Hạ Lạc coi như đã hiểu, An phu nhân không vượt qua được chính là rào cản của bản thân bà ấy, bà ấy đang tự giày vò chính mình.

Chương 2120

Mẹ ơi, nếu gia đình chúng ta tan nát, thì chẳng phải đúng theo ý đồ của người phụ nữ Diệp Khả Khanh đó sao, bà ta chẳng phải muốn gia đình mình tan rã sao, chúng ta sao có thể để bà ta được như ý chứ, chúng ta phải sống thật tốt, cả nhà hạnh phúc viên mãn, mới không phụ những đau khổ mà chúng ta đã trải qua mấy năm trước.

An phu nhân ngẩn người nhìn Hạ Lạc, Hạ Lạc biết An phu nhân đã dao động, liền tiếp tục nói: Mẹ à, nghe lời con có được không, đợi chị con tỉnh lại rồi, nghe ý kiến của chị ấy, nếu chị ấy muốn bố mẹ ly hôn, thì bố mẹ cứ ly hôn, còn nếu chị ấy không muốn, thì bố mẹ đừng ly hôn.

Cái này… Mẹ ơi, người mà bố mẹ có lỗi nhiều nhất chính là chị gái rồi, chị ấy chịu khổ chịu nạn nhiều hơn chúng ta rất nhiều, sau này chuyện gia đình cứ để chị ấy làm chủ, chúng ta đều nghe lời chị ấy, chị ấy nói sao thì làm vậy, có được không ạ?

Hạ Lạc nhỏ nhẹ khuyên nhủ.

Cô tin Cố Lê sau khi tỉnh lại sẽ không để họ ly hôn.

Con cái dù lớn đến mấy, cũng sẽ không bao giờ muốn bố mẹ mình ly hôn, đặc biệt là kiểu bố mẹ vẫn còn yêu nhau như vậy.

Để chị con làm chủ sao.

Đúng vậy đó, sau này trong nhà chị ấy là lớn nhất, mẹ à, mẹ sẽ không không yêu chị con chứ.

Nói linh tinh gì thế, đều là con của mẹ, mẹ đều yêu thương.

Vậy thì nghe lời chị con đi, thật sự không được thì chúng ta bỏ phiếu dân chủ.

Con và cái ông bố của con là cùng một phe, con nghĩ mẹ ngốc à.

Vậy thì mẹ có thể thuyết phục chị con mà, để chị ấy đứng cùng chiến tuyến với mẹ.

Thế thì 2 chọi 2, hôn này làm sao mà ly được.

Vậy thì mẹ cứ tiếp tục thuyết phục con hoặc là bố con đi, cứ quyết định vậy nha.

Nhưng mà… Đừng nhưng mà nữa, con xào rau đây.

An phu nhân đăm chiêu suy nghĩ, cứ cảm thấy đề nghị này không đáng tin lắm, muốn mở miệng nói nhưng Hạ Lạc cứ mãi xào rau, hoàn toàn không để ý đến bà.

Bùi Dĩ Thành đến đúng bữa cơm, ngay cả Tiểu Ái Ái cũng trêu chọc, nói anh là mũi chó, ngửi mùi thức ăn mà đến.

Ăn cơm xong, Bùi Dĩ Thành quỳ xuống trước mặt vợ chồng nhà họ An, rồi lấy ra một chiếc hộp nhẫn.

Tiểu Ái Ái kinh ngạc bịt chặt miệng, nín thở không dám phát ra tiếng.

Hạ Lạc đỏ bừng mặt, nhìn người đàn ông cao quý như vậy đột nhiên quỳ dưới chân mình, cứ cảm thấy như đang mơ vậy, cô chưa từng nghĩ có một ngày Bùi Dĩ Thành sẽ quỳ xuống cầu hôn cô, bọn họ đã phát triển đến mức này, cho dù không cầu hôn, cô cũng chắc chắn sẽ gả cho anh.

Anh làm gì vậy, đứng dậy đi.

Lạc Lạc, anh xin lỗi, quá khứ anh đã làm em tổn thương, nhưng anh đảm bảo, sau này anh sẽ đối xử tốt với em, thiên trường địa cửu, anh sẽ mãi mãi đối xử tốt với em.

Bùi Dĩ Thành không nói yêu, nhưng Hạ Lạc đã đỏ hoe mắt.

Nếu không phải liên quan đến Bùi Dĩ Thành, có lẽ cô đã gặp phải kết cục thê thảm hơn, Tiểu Ái Ái có lẽ đã thực sự bị bán đi.

Hơn nữa, Diệp Khả Khanh đã nhắm vào cô, một kế không thành, chắc chắn còn sẽ giở trò khác với cô.

Cô thực sự không trách Bùi Dĩ Thành, ngược lại còn cảm thấy mình rất may mắn.

Anh không có lỗi gì cả.

Giữa hàng lông mày của Bùi Dĩ Thành tràn đầy ý cười, Hạ Lạc đột nhiên nhận ra, Bùi Dĩ Thành hôm nay đã ăn diện rất kỹ lưỡng, mặc dù anh vốn luôn chú trọng vẻ ngoài của mình, nhưng vẫn có thể thấy hôm nay có chút khác biệt, càng thêm tinh tế.

Lạc Lạc, gả cho anh đi.

Hạ Lạc còn chưa kịp lên tiếng, Tiểu Ái Ái đã vỗ tay reo lên, Gả cho ba đi, gả cho ba đi, mẹ ơi, mẹ nhanh đồng ý đi.

Mẹ nhanh đồng ý.

Nhanh đồng ý đi mẹ.

Nhanh đồng ý đi.

Tiểu Ái Ái ríu rít, Hạ Lạc cảm thấy đau cả đầu, cô đưa ngón tay ra.

Bùi Dĩ Thành cúi đầu hôn nhẹ lên đầu ngón tay Hạ Lạc, Hạ Lạc chỉ cảm thấy như bị điện giật, rụt ngón tay lại, nhưng lại bị Bùi Dĩ Thành nắm chặt lấy, giữa hàng lông mày của anh là sự dịu dàng không tan chảy, Đeo nhẫn của anh, em sẽ là người của anh.

Hạ Lạc nhẹ nhàng gật đầu, rồi kéo Bùi Dĩ Thành đứng dậy.

Tiểu Ái Ái lại kéo tay Hạ Lạc xem, rồi lại bắt đầu chê bai, Ba ơi, ba thật keo kiệt, kim cương nhỏ quá à, chẳng lấp lánh gì cả, ba phải mua loại lấp lánh chói mắt ấy.

Con biết gì chứ.

Bùi Dĩ Thành bất lực nói, con gái ruột này đúng là chuyên phá đám, cái này đã đủ lớn rồi, lớn hơn nữa đeo vào ngón tay sẽ không hợp.

Mẹ ơi, ba thối keo kiệt quá, đợi con về, con sẽ cho mẹ một viên lấp lánh hơn.

Ái Ái có viên nào lấp lánh hơn sao?

Có chứ, có viên to bằng nắm đấm của con đây này.

To thế sao.

Đương nhiên rồi, kim cương thật đấy, con không lừa mẹ đâu.

Mẹ ơi, mẹ ôm chặt lấy đùi con đi, con là tiểu phú bà đấy.

Tiểu Ái Ái kiêu ngạo ưỡn ngực, nói cứ như thật vậy.

Chương 2121

Hạ Lạc lặng lẽ nhìn Bùi Dĩ Thành, Bùi Dĩ Thành gật đầu, ra hiệu là có thật, đó là do ông ngoại của Đóa Đóa, Lan Hành Chi tặng, mỗi đứa trẻ trong thế hệ của Ái Ái đều có một viên, là do Lan Hành Chi đặc biệt lấy từ khu mỏ về, đều là kim cương rất đẹp, chưa cắt gọt.

Ý của Lan Hành Chi là, trẻ con còn nhỏ, không biết thích kiểu dáng nào, đợi lớn hơn một chút sẽ cho chúng tự cắt gọt và đánh bóng theo sở thích của mình.

Hạ Lạc chỉ cảm thấy nghèo khó đã hạn chế trí tưởng tượng của mình, một đứa trẻ con mà cũng có viên kim cương lớn như vậy, Vậy à, thế thì con phải ôm chặt lấy tiểu phú bà của con rồi.

Hì hì, ôm chặt một chút nha, đừng để con lạc mất đó.

Ngày hôm sau, Bùi Dĩ Thành kéo Hạ Lạc đi đăng ký kết hôn, một cái đuôi nhỏ nhất định phải đi theo, ngay cả lúc chụp ảnh cũng muốn chen vào một chân, cuối cùng nói mãi mới chịu bỏ cuộc.

Cuối cùng, gia đình ba người từ Cục Dân chính bước ra.

Chỉ thấy cô bé trắng trẻo mũm mĩm ôm hai cuốn sổ màu đỏ, nghiêng đầu cười ngây ngô.

Một lát sau, cô bé được dắt ở giữa, đi được vài bước lại dừng lại đánh đu.

Khung cảnh ấm áp và đẹp đẽ.

Bùi Dĩ Minh khi tỉnh dậy đã là buổi chiều, vừa từ nước ngoài trở về, vẫn chưa quen múi giờ.

Anh nhớ đến cuộc điện thoại của mẹ tối qua, bảo anh về ăn cơm, nói rằng Bùi Dĩ Thành và Hạ Lạc đã đăng ký kết hôn, muốn cả nhà về ăn một bữa.

Phía nhà họ An thì Cố Lê vẫn chưa hồi phục, hai gia đình cũng tạm thời chưa tính đến chuyện đám cưới.

Thời gian không còn sớm nữa, anh thức dậy vệ sinh cá nhân.

Đúng lúc này, một cuộc điện thoại gọi đến, lông mày anh giật giật, bản năng muốn ngắt máy, nhưng lại ấn nút nghe.

Đầu dây bên kia im lặng, ngừng vài giây, rồi một giọng nói bịt mũi vang lên: Con của mày đang ở trong tay tao, 5 triệu, tiền nhanh chóng chuyển vào tài khoản 6227xxxxxxxx0302033 của tao, nếu không thì xé vé.

Khóe môi Bùi Dĩ Minh lướt qua một tia cười lạnh, im lặng nửa phút, rồi vô cảm nói: Giản Ngữ, không có anh, em lại thảm hại đến mức này rồi sao.

Cúp máy.

Đầu dây bên kia bị cúp máy, Giản Ngữ đang ngủ gà ngủ gật đã tỉnh hẳn, cô bật dậy khỏi giường, điên cuồng vò đầu bứt tóc, trời ơi, cô đang làm cái quái gì thế này.

Rõ ràng cô định gọi điện về nhà, sao lại gọi đến chỗ Bùi Dĩ Minh chứ.

Hơn nữa cô còn ngẫu hứng bịa ra một lý do kỳ cục như vậy.

Quan trọng là, còn bị nhận ra nữa chứ.

Bùi Dĩ Minh, anh có mắt thần đấy à, mà cũng nhận ra được là em.

Khi đó người nói chia tay là cô, người nói vĩnh viễn không liên lạc cũng là cô, bây giờ người chủ động gọi điện vẫn là cô.

Người ta sẽ nghĩ về cô thế nào chứ, có khi nào họ nghĩ cô tình cũ khó quên, muốn quay lại không?

Giản Ngữ đập đầu vào tường, mặc dù đúng là cô vẫn chưa quên được người đàn ông đó… Nhưng mà, vừa rồi cô rõ ràng đã thay đổi giọng điệu, vậy mà anh ấy lại nghe ra ngay lập tức, điều này có nghĩa là anh ấy thực ra vẫn còn quan tâm cô, vẫn còn thích cô sao?

Có khả năng đó không?

Quan trọng hơn là, anh ấy chắc hẳn vẫn chưa kết hôn, vẫn chưa có con, nếu không thì nghe thấy tin nhắn kiểu đó, phản ứng đầu tiên chắc chắn là quan tâm đến đứa trẻ rồi.

Cô quả thực quá thông minh, tùy tiện bịa ra một cái cớ mà lại thăm dò được một tin tức quan trọng đến vậy.

Trong lòng Giản Ngữ chợt dâng lên niềm vui sướng tột độ, có lẽ cô thực sự nên dũng cảm một lần nữa, dũng cảm theo đuổi tình yêu của mình.

Chứ không phải như một con ốc sên rụt rè trong vỏ ốc của mình.

Dù sao đi nữa, cũng nên quay về xem sao, như vậy lòng sẽ thanh thản hơn.

Chỉ là nghĩ lại, cô lại sợ hãi, có lẽ cô thực sự đã tự mình đa tình, anh ấy không đổi số điện thoại, cô gọi qua như vậy, chắc chắn đều có ghi chú rồi.

Có thể nhận ra cô một chút cũng không kỳ lạ.

Bùi Dĩ Minh cúp điện thoại xong, vẻ mặt anh còn tối sầm hơn trước, với sự hiểu biết của anh về Giản Ngữ, người phụ nữ đó chắc chắn đã gọi nhầm số, tiện miệng bịa đại một lý do để lừa gạt cho qua chuyện.

Càng nghĩ càng khó chịu.

Bùi Dĩ Minh rất bực bội, lái xe về nhà bố mẹ.

Tiểu Ái Ái hôm nay mặc một chiếc váy màu đỏ rực rỡ, vốn dĩ đã trắng trẻo, gần đây lại mũm mĩm thêm một chút, như một cục bột nếp, vừa thấy Bùi Dĩ Minh là nhào vào chân anh, cô bé là người duy nhất không sợ vẻ mặt đen như đít nồi của Bùi Dĩ Minh.

Đại bá, đại bá, sao bây giờ đại bá mới đến vậy ạ.

Sự bực bội trong lòng Bùi Dĩ Thành bị giọng nói ngọt ngào của cô bé xua tan đi không ít, anh véo véo má nhỏ của cô bé, Đại bá hôm qua rạng sáng mới về đến nhà, ngủ dậy muộn rồi.

Con còn tưởng ba mẹ con kết hôn, đại bá không vui nên mới mặt mày đen như đít nồi chứ.

Sao lại thế được, đại bá mừng cho ba mẹ con mà.

Tiểu Ái Ái bĩu môi, nghiêm túc nói: Cái đó gọi là gì nhỉ, chua loét, ba con cưới vợ rồi, đại bá không có dì xinh đẹp, trong lòng đại bá chắc sẽ nổi bong bóng chua loét.

Bùi Dĩ Minh đen mặt, đứa trẻ này lớn lên kiểu gì vậy, bé tí mà nói chuyện cứ như ông cụ non ấy.

Thấy Bùi Dĩ Minh không nói gì, Tiểu Ái Ái lại bắt đầu làm loạn, Có phải thế không ạ, có phải thật sự nổi bong bóng chua loét không ạ?

Không có chuyện đó, đừng nghe người khác nói bậy.

Thật không ạ?

Chương 2122

Để con xem nào.

Tiểu Ái Ái ôm lấy đầu Bùi Dĩ Minh, nghiêm túc nhìn anh.

Đừng làm loạn.

Hì hì, đại bá, nhìn là biết đại bá đang nói dối.

Lục Tử Đồng nhìn con trai lớn như vậy, thật sự tức không chịu nổi, quay sang Bùi Lệ Hành nói: Ông chắc chắn hồi đó không nhầm con chứ?

Đây thật sự là con tôi đẻ ra sao?

Mấy năm nay, nhìn thằng con này, càng nhìn càng không vừa mắt, cả ngày cứ mặt mày cau có, cứ như ai nợ nó mấy trăm triệu vậy.

Bùi Lệ Hành xoa xoa mũi, Tôi cũng khá nghi ngờ, hay là chúng ta đi xét nghiệm ADN đi, biết đâu lại gặp phải sự kiện xác suất nhỏ nữa.

Tôi thấy được đó, lập tức cho người đi xét nghiệm.

Bùi Dĩ Thành nghe thấy cuộc đối thoại của họ, bất lực nói: Bố mẹ, nếu nói con không phải con của bố mẹ thì con tin, nhưng anh con và bố mặt mày giống hệt nhau, nói ra ai tin chứ.

Thằng nhóc thối, không cho chúng tôi tưởng tượng một chút à, thật sự muốn nhét nó vào bụng đẻ lại lần nữa.

Hạ Lạc cảm nhận được sự ghét bỏ sâu sắc của Lục Tử Đồng dành cho Bùi Dĩ Minh, không khỏi bật cười.

Hạ Hạ, con có bạn thân không?

Giới thiệu cho anh con một người đi, để anh ấy tự đi tìm, mẹ đoán đợi đến ngày mẹ vào quan tài anh ấy cũng không tìm được.

Mẹ ơi, con không có bạn thân, anh con cũng không cần chúng ta lo lắng đâu, duyên phận đến rồi thì sẽ thành thôi.

Lục Tử Đồng là người thông minh đến mức nào chứ, bà nheo mắt, Hạ Hạ, con có biết gì không à?

Mẹ ơi, con không biết đâu, bây giờ con vẫn còn hơi sợ đại ca, còn chưa nói chuyện được mấy câu với anh ấy mà.

Cái này cũng là lời thật.

Thật sao?

Con thực sự không rõ.

Lục Tử Đồng cũng không tiếp tục hỏi nữa, bà nhìn người đang ôm Tiểu Ái Ái trong phòng khách, Xem ra nó cũng không ghét trẻ con đâu nhỉ, nhìn nó trông Ái Ái, vẫn rất kiên nhẫn, Tiểu Ái Ái có làm loạn thế nào nó cũng không nổi nóng.

Cho nên, mẹ, mẹ căn bản không cần lo lắng đâu.

Thôi được rồi, thôi được rồi, không lo lắng nữa, chỉ là nhìn cái bản mặt lạnh như tiền của nó là lại bực mình, không biết giống ai.

Giống cậu cả ấy, mẹ nhìn mà xem tên cũng có chữ Minh, cháu ngoại giống cậu.

Bùi Dĩ Thành nói.

Thế con giống ai?

Con giống chú Sâm ấy, người đàn ông tốt tuyệt vời.

Cũng không biết xấu hổ, chú út con không có ngu xuẩn như con đâu, vợ của con ở bên cạnh con lâu như vậy mà con cũng không biết.

Lục Tử Đồng trêu chọc nói.

Thật sự cảm thấy thằng con này không bằng hai người anh của bà, yếu kém quá.

Mẹ ơi, chuyện con gặp phải phức tạp lắm, không giống đâu.

Cậu cả năm đó cũng đâu có gặp phải kẻ điên như Diệp Khả Khanh, người ta mưu tính hơn hai mươi năm, sao con có thể sánh bằng.

Lục Tử Đồng cũng cảm thấy Diệp Khả Khanh tuyệt đối là máy bay chiến đấu trong giới tiểu tam, không ai cố chấp như bà ta, Nếu con có được sự tinh ranh của chú út con, mẹ nhất định sẽ đi thắp hương cao.

Dù sao thì, bây giờ con sống hạnh phúc biết bao, vợ đẹp con khôn, gia đình hạnh phúc.

Bùi Dĩ Thành vòng tay qua vai Hạ Lạc.

Hạ Lạc giằng hai cái, nhưng không giằng ra được.

Con sướng quá rồi còn gì.

Lục Tử Đồng liếc Bùi Dĩ Thành một cái.

Bùi Dĩ Minh ăn cơm xong thì về nhà.

Ngồi trên ghế sofa, anh lại không khỏi nghĩ đến cuộc điện thoại của Giản Ngữ, bao năm nay anh luôn không cho phép mình nghĩ đến, nhưng một cuộc điện thoại của cô lại khiến anh rối bời.

Anh không biết rốt cuộc cô có ý gì?

Là cảm thấy trêu đùa anh vui sao, hay là bây giờ hối hận vì đã chia tay anh, hay là từ đầu đến cuối mọi chuyện đều chỉ là một sự cố, thực sự là gọi nhầm số.

Bùi Dĩ Minh rất bực bội, cố gắng ép mình không nghĩ nữa.

Đất nước M.

Giản Ngữ đã đưa ra một quyết định rất táo bạo, cô nộp đơn xin thôi việc, sếp của cô là một người nước ngoài tóc vàng mắt xanh, đặc biệt thân thiện, ra sức giữ cô lại.

Giản, why, em chắc chắn muốn từ chức sao?

Chương 2123

Em bây giờ đã có vài năm kinh nghiệm làm việc rồi, cũng là một phiên dịch viên thành thục rồi, sắp được thăng chức tăng lương rồi, sắp thành công đến nơi rồi.

Xin lỗi, tôi có một số việc cá nhân muốn về giải quyết.

Vậy em còn quay lại không?

Không biết.

Giản Ngữ không biết liệu mình còn có thể giành lại tình yêu của mình không, nhưng cô thực sự muốn thử một lần.

Như vậy mới không hối tiếc.

Ok, nếu em quay lại, cứ đến tìm tôi bất cứ lúc nào, em thực sự rất có năng khiếu về ngôn ngữ, là một người tài giỏi đấy.

Cảm ơn anh, Jack.

Giản Ngữ đã gửi vài CV ở trong nước, vì có kinh nghiệm làm việc ở nước ngoài, cô đã nhận được lời mời phỏng vấn từ vài công ty phiên dịch.

Bước ra khỏi sân bay, nhìn bầu trời xanh mây trắng quen thuộc, cô hít thở sâu một hơi, cô lại trở về rồi.

Từng nghĩ sẽ không bao giờ đặt chân đến nơi này nữa, nhưng bây giờ lại có chút sốt ruột.

Cô đặt hành lý vào khách sạn, rồi đến vài công ty phỏng vấn, khi phỏng vấn xong bước ra ngoài, đã hơn sáu giờ tối rồi.

Cô nhìn con phố quen thuộc mà xa lạ trước mắt, nhất thời không biết đi đâu.

Cô đã ở nước ngoài gần mười năm, trong khoảng thời gian đó có về nước vài lần, nhưng mỗi lần thời gian đều không dài.

Nhưng dù vậy, cô vẫn cảm thấy thành phố A mới là nơi có cảm giác thuộc về.

Giản Ngữ đi bộ vô định trên đường phố, đúng lúc cô đang thất thần, có người đi xe máy phóng nhanh qua, cô chỉ cảm thấy vai mình đau nhói, khi hoàn hồn lại, chiếc túi trên vai đã bị người ta giật mất.

Thằng khốn, mày đứng lại, trả túi cho tao.

Thằng khốn, mày đứng lại.

Bên cạnh có người vừa dừng xe máy, Giản Ngữ không nghĩ nhiều, trực tiếp cướp lấy rồi đuổi theo.

Này, đó là xe máy của tôi, sao cô lại giật xe của người khác thế.

Xin lỗi, tôi sẽ trả lại anh sau.

Giản Ngữ quay đầu nói.

Cô không phải là người dễ bị bắt nạt, cô đạp ga hết cỡ, đuổi theo.

Tên trộm đằng trước, tôi cảnh cáo anh, lập tức dừng xe lại, nếu không tôi sẽ đâm thẳng vào anh đó.

Người đàn ông phía trước mặt đầy hoảng sợ, vừa quay đầu lại, đã thấy một người phụ nữ bám chặt lấy anh ta không buông, Cô đuổi theo tôi làm gì?

Tôi không đuổi theo anh thì đuổi theo ai, trả túi cho tôi.

Người đàn ông nhìn chiếc túi trong lòng, vẫn không nỡ, tiếp tục tăng ga chạy, nhưng dù anh ta chạy thế nào, người phụ nữ phía sau vẫn bám chặt lấy anh ta, không thể cắt đuôi.

Anh ta không nhịn được mà than vãn, phụ nữ bây giờ đều mạnh mẽ thế này sao, đáng sợ quá.

Em gái, tôi đã mấy ngày không khai trương rồi, sắp chết đói rồi.

Kệ tôi, đứng lại.

Người đàn ông khổ không tả xiết, Cô đừng đuổi theo tôi nữa, tôi hết hơi rồi.

Trả túi cho tôi, tôi sẽ tha cho anh.

Người đàn ông thực sự không chịu nổi nữa, xe cộ đông đúc như vậy, nếu không dừng lại anh ta sẽ đâm vào xe mất, anh ta không muốn chết chút nào, vẫn muốn sống thật tốt mà.

Giản Ngữ cũng dừng xe lại, một tay giật lấy chiếc túi của mình, một chân đá ngã người đàn ông xuống đất, vung túi lên và dùng sức đập vào người anh ta, Chân tay lành lặn, anh không biết kiếm việc làm tử tế để nuôi sống bản thân à, anh lại đi cướp giật, anh chán sống rồi sao.

Xin lỗi, tôi sai rồi, tôi thực sự sai rồi.

Người đàn ông ôm đầu, cả người đều bị đánh cho choáng váng, chưa từng thấy người phụ nữ nào mạnh mẽ như vậy.

Anh một câu sai là xong sao, anh đúng là làm mất mặt đàn ông.

Cô mới làm mất mặt phụ nữ đấy, loại bà chằn như cô, căn bản không gả đi được đâu, cô không gả đi được đâu.

Giản Ngữ mặt mày xanh lét, cái quái gì thế này, cô về nước là để tìm tình yêu, kết quả ngày đầu tiên lại gặp phải loại người này nguyền rủa cô, nhất thời càng thêm tức giận.

Lại đá thêm vài cước vào người đàn ông, Anh tìm chết phải không?

Cô bà chằn này.

Câm miệng cho bà.

Đánh cho hả dạ, Giản Ngữ mới dừng lại.

Người đàn ông bị đánh sưng cả mũi cả mắt, yếu ớt hỏi: Cô có luyện Taekwondo à.

Sao cứ dùng chân phát lực thế.

Nói cho anh biết, sau này nhìn thấy chị đây thì đi đường vòng, chị đây đai đen Taekwondo, cút đi.

Chương 2124

Đánh nhau một trận, tâm trạng của Giản Ngữ cuối cùng cũng thư thái.

Bùi Dĩ Minh, rốt cuộc anh đang ở đâu?

Nhớ đến người đàn ông lạnh lùng đó, Giản Ngữ đỏ hoe mắt, theo tính cách của anh ấy, e rằng thật sự không thể tha thứ cho cô được rồi.

Bùi Dĩ Minh đang ngồi trên xe cùng trợ lý, trợ lý Hà Vấn vẫn nhìn ra ngoài, vừa nhìn vừa than thở, Phụ nữ bây giờ thực sự rất đáng sợ, nhìn không ra một người gầy gò nhỏ nhắn như vậy, đánh người lại ác thế.

Bùi Dĩ Minh cũng nhìn ra ngoài một cái, anh dường như nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, chỉ là khi anh muốn xác nhận, bóng dáng đó đã biến mất.

Anh lắc đầu, chắc chắn là do cuộc điện thoại mấy ngày trước đã ảnh hưởng đến anh, anh vậy mà lại nhìn nhầm thành Giản Ngữ.

Người phụ nữ nhẫn tâm đó vẫn luôn ở nước ngoài, làm sao có thể xuất hiện ở thành phố A được.

Bùi Tổng, chiều nay có một đợt phỏng vấn, bộ phận nhân sự bên đó đã tuyển chọn theo yêu cầu của anh, nhưng tổng cộng đã chọn ra năm người, tuyệt đối không thể giảm bớt nữa, đợt ứng viên này đều khá xuất sắc, họ đã gửi danh sách qua rồi, lát nữa đợi anh quyết định.

Ừ.

Vậy bây giờ về công ty hay về nhà?

Về công ty.

Được.

Bùi Dĩ Minh khi nhận được hồ sơ nhân viên thì sững sờ, thậm chí còn nghi ngờ mình nhìn nhầm, người phụ nữ đáng lẽ phải ở nước M, vậy mà lại chạy về, còn đến công ty của anh nữa chứ.

Anh sợ mình nhìn nhầm, lại nhìn chằm chằm vào tập tài liệu đó một lần nữa.

Người phụ nữ cười ngọt ngào trong ảnh, không phải Giản Ngữ thì là ai?

Cũng đúng, cô ta chính là thích dùng vẻ ngoài ngọt ngào đó để mê hoặc người khác.

Hà Vấn thấy vẻ mặt Bùi Dĩ Minh không đúng, cẩn thận thăm dò nói: Bùi Tổng, có vấn đề gì sao ạ?

Những người này hôm nay đều đến phỏng vấn sao?

Vâng, đều đến rồi, bộ phận nhân sự bên đó còn đặc biệt tiến cử một cô Giản Ngữ, chính là người đứng đầu trong đợt này, cô Giản giỏi nhất là tiếng Pháp và tiếng Đức, còn thông thạo vài ngôn ngữ nhỏ, bất kể là biên dịch hay phiên dịch cô ấy đều rất xuất sắc, là một nhân tài hiếm có.

Tiếng Pháp, anh từng dành rất nhiều thời gian để dạy cô, không thông thạo mới là lạ.

Bùi Dĩ Minh hừ lạnh một tiếng, nói: Loại cô ta đi.

Bất kể cô ta là cố ý hay vô ý, anh tuyệt đối không muốn có bất kỳ sự giao thiệp nào với người phụ nữ đó.

Bùi Tổng, đây là người mà bộ phận nhân sự bên đó cực lực tiến cử.

Trợ lý không dám tin đây là lời Bùi Dĩ Minh nói.

Vị tổng tài của họ vẫn luôn là người công bằng chính trực, công ty phiên dịch này tuy mới thành lập vỏn vẹn năm năm, nhưng đã niêm yết trên NASDAQ.

Ngay cả rất nhiều phiên dịch viên của Bộ Ngoại giao cũng do họ cử sang.

Bản thân anh ấy càng là phiên dịch viên đặc biệt của Bộ Ngoại giao, thường xuyên tham dự các cuộc đàm phán đủ loại.

Công ty phát triển nhanh chóng, có mối quan hệ không thể tách rời với các quyết sách của Bùi Dĩ Minh.

Tôi nói loại cô ta đi, đừng để tôi phải nói lần thứ hai.

Được, tôi sẽ thông báo với bên đó, còn bốn người còn lại thì sao?

Vậy thì giữ lại tất cả.

Hà Vấn thực sự bối rối không hiểu, anh loại bỏ người xuất sắc nhất, ngược lại lại giữ lại mấy người thứ yếu.

Thật sự không biết Bùi Tổng nghĩ gì.

Nhưng thấy sắc mặt Bùi Dĩ Minh đen như vậy, Hà Vấn cũng không dám hỏi nhiều, ngoan ngoãn đi chấp hành mệnh lệnh của anh.

Bùi Dĩ Minh đặt hai tay lên thái dương, nhẹ nhàng xoa bóp, dù làm thế nào, cũng chỉ cảm thấy đau đầu dữ dội.

Giản Ngữ về khách sạn tắm rửa xong, thì nhận được điện thoại từ công ty phiên dịch, trong lòng cô vui mừng, công ty phiên dịch này cô đạt điểm cao nhất, bất kể là phiên dịch hay biên dịch, đều đạt 99 điểm, xếp hạng nhất, chắc chắn nắm chắc phần thắng rồi.

Nhưng kết quả lại không được như cô tưởng tượng.

Xin lỗi, cô Giản, công ty chúng tôi sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, cảm thấy cô không phù hợp với vị trí của công ty chúng tôi, rất xin lỗi, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ lần sau.

Không phù hợp với vị trí của họ sao?

Các anh có nhầm không, quy trình tuyển dụng của các anh nói rất rõ ràng, tổng hợp điểm phiên dịch, biên dịch, phỏng vấn, sau đó tuyển dụng theo thứ hạng.

Cô đứng đầu, làm sao có thể bị loại chứ.

Xin lỗi, đây là quyết định của công ty, tôi chỉ có nhiệm vụ truyền đạt.

Quyết định của công ty sao?

Tôi thấy các anh đúng là không có mắt nhìn người, không biết tổng giám đốc của các anh có vấn đề ở chỗ nào, người tài như tôi mà cũng không cần, đợi tôi đi tố cáo các anh đi.

Giản Ngữ tức giận cúp điện thoại, cô nghĩ rằng với kinh nghiệm của mình, vào công ty này chắc chắn không vấn đề gì.

Không ngờ khởi đầu không suôn sẻ, lại bị loại.

Chương 2125

Cô thực ra cũng không quá cố chấp với công ty này, nhưng bây giờ, cô ngược lại lại nổi lên ý chí chiến đấu.

Cô gọi điện thẳng đến các bộ phận liên quan để tố cáo.

Trợ lý Hà Vấn đi ngang qua bộ phận nhân sự thì vừa hay nghe thấy người bên này đang gọi điện thông báo cho đợt ứng viên này, cũng nghe thấy giọng nói kiêu ngạo tự mãn của Giản Ngữ trong điện thoại.

Chuyện gì vậy, Tiểu Lý?

Tiểu Lý giật mình đứng dậy, Trợ lý Hà, ứng viên tên Giản Ngữ kia nói muốn tố cáo chúng ta.

Muốn tố cáo thì cứ tố cáo, chúng ta còn sợ cô ta không thành.

Nhưng lần này vốn dĩ là chúng ta sai lý lẽ, cô Giản Ngữ đó khi phỏng vấn tôi cũng có mặt, cô ấy thực sự rất xuất sắc.

Quyết định như vậy của Bùi Tổng, vốn dĩ là không hợp lý.

Tiểu Lý yếu ớt nói.

Lời này đừng để người thứ hai nghe thấy, nếu không tôi sẽ hỏi tội cô.

Hà Vấn cảnh cáo nói.

Tôi biết rồi, trợ lý Hà.

Hà Vấn phân vân không biết có nên phản ánh vấn đề này với Bùi Dĩ Minh không, khi bước vào văn phòng, Bùi Dĩ Minh vừa kết thúc một cuộc điện thoại.

Ngày mai sẽ có người đến điều tra về đợt tuyển dụng lần này của chúng ta, anh phụ trách xử lý một chút.

Hả?

Hả cái gì hả, cần tôi dạy anh cách xử lý sao?

Hà Vấn vội vàng lắc đầu, Không không không, Bùi Tổng, tôi có thể xử lý tốt, là cô Giản Ngữ kia tố cáo sao?

Ừ.

Bùi Dĩ Minh lạnh lùng nói.

Anh ta không ngờ, bao nhiêu năm trôi qua, cô ta lại có bản lĩnh đến vậy, vậy mà dám tố cáo anh.

Hà Vấn thầm cảm thán, cô Giản Ngữ này thật đúng là kỳ nhân, vừa nhận được tin tức đã lập tức tố cáo rồi.

Vị tổng tài của họ cũng nhận được tin tức nhanh chóng, lập tức biết có người sẽ đến, Bùi Tổng, thực ra bây giờ có một cách giải quyết tốt nhất.

Nói.

Chính là bổ sung tuyển dụng cô Giản Ngữ, nói rằng nội bộ công ty chúng ta có chút vấn đề trong việc thông báo, thông báo nhầm, thực ra cô Giản Ngữ đã được nhận.

Bùi Dĩ Minh đột ngột ngẩng đầu nhìn Hà Vấn, Hà Vấn căng thẳng rụt vai lại, cứ cảm thấy Bùi Tổng và cô Giản Ngữ kia có thù oán, nếu không sao lại cố tình gây khó dễ cho người ta như vậy.

Bất kể anh dùng cách nào, giải quyết ổn thỏa mọi chuyện là được.

Tôi biết rồi, Bùi Tổng.

Giản Ngữ đợi ba ngày, đột nhiên lại nhận được một cuộc điện thoại, nói rằng công ty đã nhầm lẫn, cô lại được nhận.

Là trợ lý tổng giám đốc của công ty đích thân gọi điện cho cô, thái độ vô cùng thành khẩn, hỏi cô khi nào đi làm, cô cũng tiện thể kiêu ngạo một chút, nói là một tuần sau.

Cô cười lạnh một tiếng, lý do kiểu này ma mới tin, chắc chắn là do cô tố cáo đã có hiệu quả.

Dù sao đi nữa, cô cũng phải tìm được công việc mới ở thành phố A, vừa đóng tiền thuê nhà một năm, lại còn cọc nửa năm tiền đặt cọc, tiền tiết kiệm của cô cũng không còn nhiều, không thể cứ ngồi không ăn núi lở được.

Xử lý xong tất cả những chuyện này, Giản Ngữ liền gọi điện cho Thẩm Lăng Đằng, Alo, Thẩm Lăng Đằng.

Ồ, ai đây, tai tôi hơi kém.

Giản Ngữ liếc mắt khinh bỉ, Đừng giả vờ không biết, tôi là Giản Ngữ, anh tuyệt đối biết mà.

Tôi thật sự không quen.

Cúp máy.

Đầu dây bên kia bị cúp máy, Giản Ngữ không bỏ cuộc, gọi đi gọi lại.

Cuối cùng, bên đó không chịu nổi sự làm phiền, lại một lần nữa nhấc máy.

Alo, Giản Ngữ, cô có vấn đề gì vậy hả, tôi đâu phải đàn ông của cô, cô gọi cho tôi nhiều cuộc điện thoại như vậy làm gì?

Lòng Giản Ngữ chua xót, người này từng là bạn tốt của cô, cấp ba và đại học họ đều thân thiết với nhau.

Đương nhiên, anh ấy đã chứng kiến tình yêu của cô và Bùi Dĩ Minh.

Tôi về thành phố A rồi.

Đầu dây bên kia im lặng một lát, Ồ, đèn neon ở nước M không làm lóa mắt cô, cô vẫn còn biết đường về nhà sao.

Tiểu Đằng Tử, tôi hỏi anh một chuyện.

Đừng có thân thiết như vậy, tôi và cô không thân đến thế, nếu cô muốn biết chuyện của đại ca Bùi, thì cô chết cái ý nghĩ đó đi, tôi sẽ không nói cho cô một chữ nào đâu.

Tôi chỉ muốn biết anh ấy sống có tốt không?

Chương 2126

Cô nghĩ anh ấy sống có tốt không?

Tiểu Đằng Tử, tôi chỉ muốn biết tình hình gần đây của anh ấy?

Anh ấy bây giờ làm việc ở đâu?

Giản Ngữ, tôi nói cho cô biết, đừng gọi điện cho tôi nữa, lão tử không quen loại phụ nữ lòng lang dạ sói như cô đâu, cô cút đi, cũng đừng xuất hiện trước mặt tôi, tôi từ trước đến nay không đánh phụ nữ, nhưng cô có thể sẽ phá vỡ tiền lệ của tôi đấy.

Điện thoại vẫn bị cúp máy, Giản Ngữ thở dài một hơi, nằm trên giường nhìn trần nhà ngẩn ngơ, bây giờ cô thực sự đã cô độc rồi, những người bạn trước đây không ai còn liên lạc với cô nữa.

Tất cả những chuyện này đều do cô tự gây ra, cô thực sự không trách được ai.

Một tuần sau.

Giản Ngữ đến công ty trình diện, người của phòng Nhân sự đưa cô đến bộ phận Phiên dịch, chỉ vào chỗ làm việc của cô, "Giản Ngữ, đây là vị trí của cô.

Cứ theo sự sắp xếp của Tổng thanh tra Lư mà làm, có thể sẽ được giao nhiệm vụ bất cứ lúc nào." "Tôi biết rồi, cảm ơn." Bùi Dĩ Minh cả buổi sáng đều không trong trạng thái làm việc, Hà Vấn thực sự sốt ruột, toàn là tài liệu khẩn cấp mà anh ta ký tên nửa tiếng vẫn chưa xong, rốt cuộc là chuyện gì vậy. "Bùi tổng, người bên ngoài vẫn đang đợi ạ." Hà Vấn nhắc nhở.

Bùi Dĩ Minh lúc này mới sực tỉnh, ký xong tên mình, không kìm được hỏi: "Tất cả những người mới tuyển đều đã đến trình diện chưa?" "Vâng, cô Giản Ngữ sáng nay đã đến, bốn người còn lại đã nhậm chức từ một tuần trước rồi ạ." "Ừm, ra ngoài đi." Hà Vấn liếc nhìn Bùi Dĩ Minh một cái thật sâu, rồi đi ra ngoài.

Không biết có phải là ảo giác không, nhưng cô luôn cảm thấy Bùi tổng và cô gái tên Giản Ngữ kia hình như quen biết.

Bùi Dĩ Minh thầm nguyền rủa chính mình, vừa nãy anh ta lại vì người phụ nữ kia mà mất tập trung, chuyện này quả thực không thể chấp nhận được.

Giản Ngữ cả ngày hôm đó cơ bản không có việc gì để làm, không ai giao nhiệm vụ cho cô, cô tự mình nghiên cứu lịch sử phát triển của công ty, phát hiện đây là một công ty rất trẻ, mới thành lập vỏn vẹn năm năm nhưng phát triển thần tốc.

Người sáng lập là một người đàn ông tên Aaron, ánh mắt cô khẽ lay động, quả thực là sự trùng hợp chết tiệt, tên tiếng Anh của Bùi Dĩ Minh cũng là Aaron.

Bùi Dĩ Minh, em thực sự nhớ anh rồi.

Tan làm, cô bước ra.

Vừa đến thang máy, cô đã nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, bất kể là chiều cao hay khí chất, hoàn toàn là người mà cô ngày đêm nhung nhớ.

Không kịp làm gì khác, cô vội vàng đuổi theo, nhưng lại bị đồng nghiệp kéo lại, "Giản Ngữ, đó là thang máy riêng của Aaron, chỉ có anh ấy và trợ lý Hà mới được dùng, thang máy dành cho nhân viên ở bên này." "Aaron họ gì vậy?" Đồng nghiệp đảo mắt, "Bùi chứ, cô không làm bài tập về nhà kỹ rồi." "Tôi cũng chỉ nhớ họ Bùi, Bùi gì nhỉ?" Đồng nghiệp hạ giọng, "Bùi Dĩ Minh." Giản Ngữ chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn, như có thứ gì nghẹn ở cổ họng, cô đưa tay nhẹ nhàng che lại, đúng là mưa đến có ô, buồn ngủ có gối, thật là quá trùng hợp.

Cô ngày đêm mong nhớ được gặp Bùi Dĩ Minh, không ngờ cô lại vào công ty của anh ta.

Thật sự quá hoàn hảo rồi. "Này Giản Ngữ, cô có phải là có ý với Aaron không đấy, tôi nói cho cô biết nhé, cô đừng có ý nghĩ đó, anh ta không có hứng thú với phụ nữ đâu." "Tôi biết mà.

Anh ấy kết hôn chưa?" "Đến gần anh ấy phụ nữ còn không được, làm sao mà kết hôn?

Chưa bao giờ thấy anh ấy có phụ nữ bên cạnh cả." Đồng nghiệp cùng lúc buông lời than thở.

Giản Ngữ rất kích động, cô vẫn luôn biết Bùi Dĩ Minh là một người rất ưu tú, quả nhiên, chỉ vài năm mà anh đã tự mình thành lập công ty, trở thành quan phiên dịch đặc biệt của Bộ Ngoại giao.

Trong lòng cô như có một dòng nước ấm chảy qua, ngọt ngào.

Anh ấy vẫn luôn như vậy, vẻ mặt xa cách với mọi người, hồi cấp ba, cô đã theo đuổi anh ròng rã ba năm mới khiến anh liếc mắt nhìn một cái.

Đến năm thứ tư, khi học đại học năm nhất, cô mới trở thành bạn gái của anh.

May mà tính cách của anh vẫn không hề thay đổi, nếu không bây giờ cô căn bản chẳng có cơ hội nào. "À à, cảm ơn nhé." "Cảm ơn gì mà cảm ơn, tôi vào công ty từ năm ngoái, biết cũng chỉ nhiều hơn cô một chút thôi." Ra khỏi thang máy, Giản Ngữ vội vàng chạy đến bãi đậu xe, nhưng xe quá nhiều, cô tìm mãi nửa buổi cũng không biết xe của Bùi Dĩ Minh rốt cuộc ở đâu.

Cô bực bội giậm chân, đúng là quá sai lầm, lẽ ra nên hỏi đồng nghiệp biển số xe của Bùi Dĩ Minh thì đâu đến nỗi mò kim đáy bể.

Không sao, Giản Ngữ, mày từng theo đuổi người ta bao nhiêu năm mới có được.

Bây giờ mới bắt đầu, sợ gì chứ, dù sao cũng đã ở dưới mí mắt anh ta rồi, còn lo không gặp được người sao.

Giản Ngữ, kiên nhẫn chút đi.

Gần như ngay khi Giản Ngữ chạy đến bãi đậu xe, Bùi Dĩ Minh đã nhìn thấy cô qua gương chiếu hậu, anh nhìn thấy cô giậm chân, cũng nhìn thấy dáng vẻ chán nản của cô, quả thực vẫn y như trước, không hề thay đổi chút nào. "Lái xe." "Bùi tổng, người phía sau chính là Giản Ngữ mới đến công ty ạ." "Không cần giới thiệu với tôi những người không quan trọng đó." Hà Vấn bĩu môi, rõ ràng là mắt anh cứ dán vào người ta, còn nói người ta không quan trọng.

Giản Ngữ kích động đến mức cả đêm không ngủ được, cô liên tục tìm kiếm thông tin về Bùi Dĩ Minh trên mạng, nhưng anh ta quá kín tiếng, tìm tới tìm lui đa số chỉ là ảnh chụp nghiêng hoặc ảnh sau lưng, ảnh chính diện rất hiếm.

Thế nhưng, về những bài báo liên quan đến anh thì lại rất nhiều, đặc biệt là những thể hiện của anh ở Bộ Ngoại giao, đã không còn đơn thuần là phiên dịch nữa rồi, gần như có thể gọi là một nhà ngoại giao đạt chuẩn, từng lời từng chữ khiến người ta cứng họng không nói nên lời.

Anh là một người trầm mặc ít nói, nhưng chỉ cần anh cất lời, là có thể khiến người khác tức chết.

Trên mạng còn có rất nhiều câu chuyện cười về việc anh "đốp chát" người khác.

Giản Ngữ ôm gối cười ngây ngô, nhớ lại ngày xưa, anh luôn thản nhiên chọc tức cô đến mức nhảy dựng lên, đúng là một tên đàn ông độc mồm độc miệng có tiếng.

Ngày thứ hai, Giản Ngữ dậy từ rất sớm, cố ý đợi ở con đường nhất định phải đi qua để đến công ty.

Bùi Dĩ Minh vốn đang nhắm mắt dưỡng thần, nhưng tiếng phanh xe "két" một cái khiến anh bỗng mở bừng mắt. "Xin lỗi, Bùi tổng, có người chặn xe ạ." Hà Vấn vội vàng lên tiếng.

Trước xe, Giản Ngữ trang điểm nhẹ nhàng, đôi mắt tinh tế, khuôn mặt bầu bĩnh trời sinh mang vẻ đáng yêu.

Cô mặc áo sơ mi trắng, quần ống rộng màu đen, cả người trông đặc biệt tinh thần.

Chương 2127

Tuy nhiên, Bùi Dĩ Minh không hề thưởng thức vẻ đẹp này, mà nhíu mắt một cái, trong con ngươi lóe lên khí tức nguy hiểm. "Lái xe." Giọng nói của anh thực ra rất trầm ấm, nhưng lại lạnh lẽo như hàn đàm. "Bùi tổng, thế này sao mà lái xe được ạ." "Tôi bảo cô lái xe." Hà Vấn chỉ cảm thấy áp suất trong xe rất thấp, toàn thân trên dưới đều có cảm giác bị áp bức, nhưng Giản Ngữ chắn ở phía trước, cô thực sự không thể nào lao lên được.

Kéo cửa kính xe xuống, "Cô Giản Ngữ, xin tránh ra." "Anh là trợ lý Hà phải không, chào anh, tôi tên Giản Ngữ, Giản trong đơn giản, Ngữ trong ngôn ngữ." "Cô Giản Ngữ, làm ơn tránh ra trước, đừng cản đường Bùi tổng." Giản Ngữ lại lắc đầu, khóe miệng vẫn luôn mỉm cười, cất cao giọng nói: "Aaron, em về rồi." Hà Vấn ngây người, đến lúc này cô đã hoàn toàn có thể khẳng định, Bùi tổng và Giản Ngữ quen nhau.

Cô đã bảo mà, giữa hai người họ có gì đó kỳ lạ.

Cô đã theo Bùi tổng nhiều năm rồi, không ai có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của Bùi tổng, Giản Ngữ là người đầu tiên.

Không biết giữa hai người này có ân oán tình cừu gì. "Bùi tổng." "Tôi nói, lái xe." Hà Vấn thở dài một hơi, chỉ có thể lái xe, Giản Ngữ cũng không phải kẻ ngốc, cô cũng không dám khiêu chiến giới hạn của Bùi Dĩ Minh, khi xe chạy tới, cô kịp thời tránh ra, hơn nữa còn vẫy tay chào người trong xe, "Hi, Aaron." Hà Vấn suýt chút nữa đạp ga xuống đáy, cô gái này nhìn sao cứ thấy hơi "mặt dày" vậy ta.

Người ta không thèm để ý, cô ấy một mình cũng hăng hái như thế.

Đó vẫn chưa là gì, khi hai người họ đi lên từ bãi đậu xe.

Lại đụng phải Giản Ngữ ở hành lang, cô ấy nghiêng người dựa vào tường, một chân còn kiễng lên đặt phía trước, dáng vẻ hệt như một tên lưu manh nhỏ.

Thấy họ đi tới, cô ấy lập tức đứng thẳng, còn giơ tay chào, "Thật là trùng hợp quá, lại gặp trợ lý Hà rồi, chào trợ lý Hà." Lời Giản Ngữ vừa dứt, Hà Vấn chỉ cảm thấy nhiệt độ xung quanh giảm xuống dưới không độ, vội vàng bịt miệng ho nhẹ một tiếng, không dám nói gì, chỉ gật đầu.

Đại tiểu thư, màn "ngẫu nhiên gặp mặt" của cô giả quá rồi, vừa nhìn đã biết cô cố ý đợi bọn tôi.

Giản Ngữ ngây người nhìn Bùi Dĩ Minh, anh ấy thật sự không thay đổi chút nào, nhưng cả người lại càng thêm lạnh lùng, lạnh lùng đến mức khiến cô không thể đến gần.

Giản Ngữ hít sâu một hơi, đưa bữa sáng đã mua cho Hà Vấn, "Trợ lý Hà, đây là bữa sáng cho anh, nhớ phải ăn đấy, tôi đã xếp hàng từ sáng sớm để mua đó." "À?

Cho tôi á." Hà Vấn mặt mày ngơ ngác, nhận cũng không được, không nhận cũng không xong, cái này hoàn toàn là dụ dỗ.

Cô ấy có chắc là không đưa nhầm không, không phải lẽ ra phải đưa cho Bùi tổng sao?

Giản Ngữ sẽ không cho anh ta cơ hội từ chối, cô cường thế nhét vào lòng anh ta, "Không sai đâu, là đưa cho anh đó, tôi đặc biệt mua cho anh, anh nhất định sẽ thích." Hà Vấn còn muốn nói gì đó, thì thấy bóng lưng Bùi Dĩ Minh đã quay người đi mất, sợ hãi vội vàng đuổi theo, nhưng lại bị Giản Ngữ giữ vai lại, "Chạy gì mà chạy?" Hà Vấn méo mặt, "Tiểu thư Giản, cô rốt cuộc muốn thế nào hả?

Cô đang hại tôi đó, tôi còn phải nuôi gia đình, nếu cô làm tôi mất việc là tôi xong đời rồi." "Trợ lý Hà, đừng căng thẳng mà, tôi bàn với anh một chuyện." "Chuyện gì?" Hà Vấn luôn cảm thấy Giản Ngữ cười có chút kỳ lạ. "Với tư cách là vợ tương lai của Bùi Dĩ Minh, tôi nói cho anh biết, xin anh hãy phối hợp với màn diễn xuất của tôi." Hà Vấn suýt chút nữa nghẹn không thở nổi, cô Giản Ngữ, cô thật sự là quá mặt dày, tôi đã thấy nhiều người muốn theo đuổi Bùi tổng rồi, nhưng chưa từng thấy ai mặt dày như cô, còn không biết xấu hổ như vậy. "Cô Giản Ngữ, cô đừng quá tự tin." "Tôi không phải tự tin, tôi là phải đạt được bằng mọi giá." Cô đã chuẩn bị sẵn sàng cho một cuộc chiến trường kỳ, hồi cấp ba cô đã theo đuổi Bùi Dĩ Minh ròng rã ba năm mới trở thành bạn gái của anh.

Bây giờ muốn trở thành vợ anh, thì theo đuổi thêm ba năm nữa có sao đâu. "Cô Giản Ngữ, cô mới vào công ty, khuyên cô hãy chú ý lời nói và hành vi của mình, đừng để mất việc." Hà Vấn tốt bụng nhắc nhở.

Tâm tư của một số phụ nữ trong công ty đối với Bùi Dĩ Minh, anh biết rõ hơn ai hết.

Giản Ngữ còn quá non nớt, thể hiện rõ ràng tâm tư của mình đối với Bùi Dĩ Minh như vậy, rất dễ bị đối thủ cạnh tranh giẫm đạp ngay từ giai đoạn manh nha. "Trợ lý Hà, anh ấy sẽ không sa thải tôi đâu." Cái "anh ấy" này, không cần nghĩ cũng biết là Bùi Dĩ Minh.

Khóe miệng Hà Vấn giật giật, có cần tự luyến đến vậy không, cô nghĩ ban đầu cô vào không phải vì một câu nói của người ta, cô còn tưởng mình quan trọng đến mức nào sao?

Lời này, Hà Vấn đương nhiên sẽ không nói ra. "Cô Giản Ngữ, tự cầu phúc đi." Hà Vấn quay người bỏ đi, Giản Ngữ truy hỏi: "Trợ lý Hà, anh rốt cuộc có đồng ý đề nghị của tôi không?" "Cô Giản Ngữ, ông chủ của tôi là Bùi tổng." "Tôi là bà chủ tương lai của anh đó."

"Xin lỗi." Giản Ngữ thực sự sắp tức chết rồi, phí hoài bữa sáng của cô rồi, vậy mà lại không mua chuộc được trợ lý.

Quan trọng là cô cũng chẳng thấy ai đó ghen tuông gì cả, ai đó từ đầu đến cuối đều không thèm nhìn cô một cái, cứ như không quen biết cô vậy, thật sự quá đả kích lòng tự tin của cô rồi.

Hà Vấn vừa đến văn phòng, đã có người báo anh ta đến văn phòng Bùi Dĩ Minh. "Bùi tổng." Bùi Dĩ Minh ngẩng đầu lên, nhíu mày một cái, chăm chú nhìn Hà Vấn.

Hà Vấn chỉ cảm thấy da đầu tê dại, biết là chuyện vừa nãy đã khiến anh ta không vui, "Bùi tổng, tôi đã nói rõ với cô Giản Ngữ rồi, tôi thật sự là lần đầu tiên gặp cô ấy, tôi không quen cô ấy." "Có mùi." "Mùi gì ạ?" Hà Vấn ngửi ngửi khắp nơi.

Không thấy trên người mình có gì bất thường, anh biết Bùi Dĩ Minh là người mẫn cảm với mùi hương, anh ta chưa bao giờ xịt nước hoa lên người mình cả. "Mùi bánh bao, cô coi văn phòng tổng giám đốc như nhà mình à?" Hà Vấn nhướn mày, cảm giác mình hình như đã ngộ ra điều gì đó, nhưng nhất thời lại không nắm bắt được, "Sau này tôi sẽ chú ý ạ." "Ừm." Hà Vấn vẫn đợi Bùi Dĩ Minh nói tiếp, nhưng Bùi Dĩ Minh dường như coi anh ta không tồn tại, đã bắt đầu xử lý tài liệu rồi.

Hà Vấn cẩn thận liếc nhìn anh ta một cái, hỏi: "Bùi tổng, anh tìm tôi có việc gì ạ?" "Ra ngoài." Hà Vấn khó hiểu, đành phải đi ra ngoài.

Anh ta bây giờ thực sự không hiểu nổi Bùi tổng nữa rồi, trí thông minh của anh ta hoàn toàn không đủ dùng.

Nói là có chuyện muốn nói với anh ta, vậy mà chỉ nói một câu là trên người anh ta có mùi bánh bao, đây là mũi chó sao?

Anh ta còn chưa ăn mà, chỉ xách một lát thôi, thời gian ngắn ngủi như vậy mà có thể nhiễm mùi bánh bao, thật là lạ lùng.

Văn phòng tổng giám đốc đã bắt đầu bận rộn, Hà Vấn quay sang Marry hỏi: "Marry, trên người tôi có mùi bánh bao không?" "Trên người anh thì tôi không ngửi thấy, tôi chỉ ngửi thấy mùi ở chỗ đó thôi." Marry chỉ vào đồ trên bàn Hà Vấn. "Cô ngửi kỹ xem?

Trên người tôi rốt cuộc có hay không?" Hà Vấn ghé sát vào Marry. "Sáng sớm đã ăn nhầm thuốc rồi à, bận tâm làm gì cái vấn đề này." "Không phải tôi muốn bận tâm, mà là tôi bị Bùi tổng ghét bỏ, ghét bỏ là trên người tôi có mùi." "Bùi tổng mũi chó thật đấy, cái này cũng ngửi thấy được, tôi nói chứ sáng sớm anh kiếm bánh bao ở đâu ra vậy." Marry cười nói.

Hà Vấn càng nghĩ càng thấy có gì đó không đúng, sao cứ cảm thấy Bùi tổng đang ghen tuông vậy nhỉ.

Nghĩ thông suốt điểm này, Hà Vấn cầm bữa sáng trên bàn, cứng đầu gõ cửa phòng Bùi Dĩ Minh lần nữa. "Vào." "Bùi tổng, anh chắc là chưa ăn sáng đúng không ạ, cái này anh ăn đi." Bùi Dĩ Minh nheo mắt, tay Hà Vấn run lên, đặt đồ xuống liền vội vàng chạy mất.

Chương 2128

"Mang cái thứ này đi." Hà Vấn không thèm để ý, cứ thế lao về văn phòng.

Marry cười nói: "Trợ lý Hà, anh đúng là biết cách lấy lòng, ngay cả bữa sáng của mình cũng tặng cho Bùi tổng." "Làm việc của cô đi, đừng nói những lời không nên nói, tôi có phát hiện lớn rồi." Với sự nhạy bén của một trợ lý kỳ cựu, Giản Ngữ tuyệt đối không giống những người khác trong lòng Bùi tổng.

Nếu Bùi tổng thực sự ghét hành động này của cô, thì có lẽ đã mắng cô té tát rồi.

Có lẽ, bà chủ tương lai của anh ta thực sự đã xuất hiện. "Phát hiện gì?" "Không nói cho cô biết." Bùi Dĩ Minh cứ nhìn chằm chằm vào bữa sáng trên bàn, bánh bao nhân nhỏ, bánh ngọt hoa quả, sữa đậu nành xay tươi.

Bao nhiêu năm rồi, cô ấy tặng bữa sáng chưa bao giờ đổi món.

Đồ của người khác tặng, anh ta sẽ không cần.

Một tay gạt đi, cả đống đồ trực tiếp bị hất vào thùng rác.

Tan làm, Giản Ngữ vẫn luôn chú ý động tĩnh của Bùi Dĩ Minh và trợ lý Hà, thấy hai người họ đi ra, cô lập tức bám theo.

Tiện tay vẫy một chiếc taxi, "Bác tài, giúp cháu đuổi theo chiếc xe phía trước, tuyệt đối đừng để mất dấu nhé, cháu trả chú gấp đôi tiền." "Yên tâm đi, xe của tôi tuy là taxi, nhưng bây giờ là giờ cao điểm tan tầm, xe tốt đến mấy cũng không thể bay được đâu." Đúng như lời bác tài taxi nói, lúc này mà bám theo một chiếc xe thì quả là không thể dễ dàng hơn, cô cứ thế bám theo Bùi Dĩ Minh đến khu chung cư anh ở, tùy tiện làm quen với một người đàn ông trong khu, liền thành công trà trộn vào.

Bùi Dĩ Minh vừa vào nhà, đã nghe thấy có người gõ cửa rất mạnh, mở cửa ra liền thấy Giản Ngữ mỉm cười đứng ở cửa, vẫn cái vẻ vô tư lự như trước. "Hi, Aaron, chúng ta lại gặp nhau rồi." Bùi Dĩ Minh nhíu mày, không nói hai lời liền muốn đóng cửa lại, Giản Ngữ vội vàng thò một chân vào, "Hắc hắc, đừng như vậy mà, chúng ta bao nhiêu năm không gặp, ôn lại chuyện xưa thế nào?" Bùi Dĩ Minh đẩy, nhưng Giản Ngữ dựa vào vóc dáng nhỏ bé, eo lưng linh hoạt, luồn qua dưới cánh tay anh, như một con khỉ, lao vút đi thật xa. "Oa nga, không ngờ nhà anh lại thế này, có vẻ hơi lạnh lẽo quá, chỗ này thiếu một bó hoa, rèm cửa chỗ này nên đổi thành loại vải màu xanh nhạt, thảm nhà ai lại màu đen chứ, xấu quá xấu quá, đổi sang kiểu đơn giản và đẹp mắt màu xanh nhạt sẽ tốt hơn..." "Một mình ở biệt thự, đúng là lãng phí quá đi mất, Bùi Dĩ Minh, anh quá xa xỉ, quá xa xỉ..." Bùi Dĩ Minh đứng yên bất động, nhìn Giản Ngữ như một cô chủ nhà, bình phẩm từ trong ra ngoài căn nhà của anh một lượt.

Giản Ngữ thực ra chỉ bề ngoài bình tĩnh, trong lòng sớm đã sóng gió cuồn cuộn. "A a, khát nước quá, Bùi Dĩ Minh, nhà anh có nước ép việt quất không, em muốn uống." Vừa nói, cô vừa đi về phía tủ lạnh, nhưng sao lại không thể nào bước tới được, cổ áo cô bị người ta kéo lại từ phía sau, cô vừa quay đầu, liền thấy khuôn mặt tuấn tú đen như than của Bùi Dĩ Minh, cả người anh toát ra khí áp thấp.

Cô chớp chớp mắt, "Aaron, em về rồi." Bùi Dĩ Minh không hề động đậy, trực tiếp xách cổ áo cô đi về phía cửa. "Uây uây uây, anh bỏ em ra, anh đang sỉ nhục em đấy, anh đừng xách quần áo của em, em đâu phải con nít." Cửa bị mở ra, rồi "Rầm" một tiếng đóng sập lại.

Giản Ngữ ngồi phịch xuống đất, dựa vào cửa. "Bùi Dĩ Minh, cái tên thiếu phong độ nhà anh, có ai lại đối xử với một cô gái như thế không hả?

Anh không phải người, thảo nào không lấy được vợ, anh đáng đời độc thân." "Bùi Dĩ Minh, anh mở cửa đi." Bất kể Giản Ngữ gọi thế nào, người bên trong cũng không có chút phản ứng.

Giản Ngữ dựa vào cửa, cứ thế dựa rồi ngủ thiếp đi, trong mơ cô trở về thời cấp ba.

Năm đó cô quen Bùi Dĩ Minh ở sân bóng đá, anh ấy đá bóng thực sự đẹp trai đến phát nổ, cô kích động mua nước suối đưa cho anh. "Bạn học, cái này tặng cậu đó, tớ tên Giản Ngữ, Giản trong đơn giản, Ngữ trong ngôn ngữ, cậu tên gì?" Cô nhớ lúc đó anh chỉ lạnh nhạt liếc cô một cái rồi bỏ đi.

Cô tức chết đi được, dò hỏi ra lớp anh ấy, ngày thứ hai lại mang bữa sáng đến cho anh, nào ngờ anh lại vẻ mặt khó hiểu nhìn cô, thản nhiên nói một câu, "Chúng ta quen nhau sao?" Sau đó, cứ thế bỏ đi, làm cô tức đến mức giậm chân tại chỗ.

Lần thứ ba, cô chặn anh ở cửa nhà vệ sinh nam, "Nói đi, rốt cuộc anh muốn thế nào thì mới có thể làm bạn trai tôi?" Anh trực tiếp phớt lờ cô, đi lướt qua.

Lúc đó cô thực sự sắp tức chết rồi, lần đầu tiên gặp phải người đàn ông lạnh lùng và tuyệt tình đến vậy, cũng thề dù thế nào cũng nhất định phải "hạ gục" anh ta.

Vì thế, cô đặc biệt chuyển sang lớp anh, luôn tạo ra đủ loại cơ hội "ngẫu nhiên" gặp anh, và làm quen với tất cả bạn bè xung quanh anh.

Lúc đó cô thật sự không biết xấu hổ, căn bản không biết hai chữ "xấu hổ" viết như thế nào, dùng hết sức lực để theo đuổi anh, dù có bị cả trường biết cũng không hề bận tâm.

Bây giờ nhớ lại, vẫn thấy đặc biệt ngọt ngào.

Bùi Dĩ Minh ngồi trên ghế sofa, trằn trọc cả đêm không ngủ, màn hình giám sát hiển thị, Giản Ngữ vẫn không hề rời đi, cô cứ thế dựa vào cửa, ngay cả khi ngủ khóe miệng cũng mang theo nụ cười.

Sao cô lại có thể như vậy, sao nhiều năm sau cô lại đột nhiên vô tư lự xuất hiện trước mặt anh.

Anh không biết rốt cuộc cô muốn thế nào?

Nhưng anh không muốn chấp nhận một cô gái như vậy nữa.

Nửa đêm, bên ngoài bắt đầu đổ mưa, người ở cửa co ro thành một cục, cuối cùng anh không nhịn được mở cửa, ném một chiếc chăn lông lên người cô.

Cô ấy không tỉnh, nhưng tay lại nắm chặt lấy chiếc chăn.

Ngày hôm sau, khi Giản Ngữ tỉnh dậy, ánh nắng đã chiếu lên mặt cô, cô nhìn đồng hồ đã là tám rưỡi.

Mẹ ơi, đi làm muộn mất rồi.

Tên khốn Bùi Dĩ Minh này nhất định đã đi rồi, còn không biết gọi cô một tiếng sao?

Thực sự muốn đáng ghét đến vậy à?

Bao nhiêu năm rồi, sao chẳng tiến bộ chút nào, vẫn đáng ghét như vậy.

Giản Ngữ sắp tức chết rồi, mặc bộ quần áo nhăn nhúm mà đi vào công ty. "Giản Ngữ, sao cô mới đến vậy?

Vừa nãy Tổng thanh tra đang tìm cô đấy." "Tìm tôi làm gì?" "Không biết, chắc là có việc gì đó, cô mau đi tìm cô ấy đi, cẩn thận cô ấy phát cáu." Giản Ngữ bĩu môi, kéo kéo quần áo vài cái, rồi đi vào văn phòng Tổng thanh tra, "Tổng thanh tra Lư." Lư Tĩnh nhìn Giản Ngữ một cái, nhíu mày, "Sao cô lại mặc thế này mà đi làm?" "Xin lỗi, Tổng thanh tra, tối qua xảy ra chút chuyện, tôi không về nhà được, không kịp thay quần áo." "Giản Ngữ, tôi không biết cô vào công ty bằng cách nào, nhưng đã vào công ty rồi thì phải tuân thủ thời gian làm việc, chú ý hình tượng của mình, đây là bộ phận phiên dịch, chúng ta có thể bất cứ lúc nào cũng có nhiệm vụ phiên dịch, bất cứ lúc nào cũng phải ra ngoài phục vụ khách hàng, cô ăn mặc thế này mà đi được sao?" Cái gì mà "tôi không biết cô vào công ty bằng cách nào"?

Cô đường đường chính chính thi vào, dựa vào năng lực thật sự của mình mà vào, cô đứng thứ nhất, thông tin tuyển dụng của công ty vẫn còn đăng những tin tức đó.

Đương nhiên chuyện này, cô không tin Lư Tĩnh lại không biết. "Tôi lần sau sẽ chú ý." Lư Tĩnh rất không thích người phụ nữ này, ngay từ lần gặp đầu tiên đã không thích, chứ đừng nói đến việc cô ta còn không biết xấu hổ đi câu dẫn Bùi Dĩ Minh, "Được rồi, cô cầm những tài liệu này đi xem đi, làm tốt công việc nghiên cứu thuật ngữ chuyên ngành vào, tối nay theo tôi đi tham gia một bữa tiệc thương mại, chúng ta sẽ phiên dịch cho một người Pháp." "Không vấn đề gì." "Tốt nhất là nghiêm túc một chút, không được phép mắc một lỗi nhỏ nào, đây là một khách hàng rất quan trọng." "Yên tâm đi, Tổng thanh tra, tôi biết phải làm thế nào." Giản Ngữ nghiêm túc xem tài liệu, cô giỏi nhất là tiếng Pháp, những năm nay cũng đã đi qua không ít các sự kiện lớn nhỏ, nhưng cô vẫn không dám lơ là, đây là nhiệm vụ đầu tiên cô nhận được khi vào công ty, tuyệt đối không thể làm hỏng.

Chương 2129

Xử lý xong những thứ này, Giản Ngữ liền tìm được QQ của Hà Vấn trong nhóm công ty, trực tiếp thêm bạn rồi gửi một tin nhắn: Trợ lý Hà, Bùi tổng bị viêm họng, trời âm u mưa thì sẽ khó chịu, làm phiền anh pha giúp anh ấy một tách trà hoa.

Khi Hà Vấn nhìn thấy tin nhắn này, khóe miệng anh ta giật giật, trà hoa, nếu anh ta dám mang vào, chắc chắn sẽ bị đá ra ngoài.

Bùi tổng chỉ uống cà phê xay tươi, khi nào thì thấy anh ấy uống thứ khác chứ.

Hà Vấn không trả lời, Giản Ngữ lại không nản lòng gửi thêm một tin nữa: Trợ lý Hà, người ta đều nói tôi là bà chủ tương lai của anh đó, anh tốt nhất nên nghe lời tôi.

Hà Vấn đối với cô Giản Ngữ tự nhiên quá đà này thực sự không biết phải làm sao, anh ta và cô rõ ràng mới gặp một hai lần, vậy mà cứ ba lần năm lượt gửi tin nhắn cho anh ta, người không biết còn tưởng giữa họ có gì đó.

Lúc này, một tin nhắn khác lại hiện ra: Đừng bận tâm nữa, anh chọn đứng về phía tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để anh hối hận.

Hà Vấn cuối cùng không thể giữ bình tĩnh được nữa, anh ta trả lời lại: Văn phòng không có trà hoa.

Giản Ngữ: Ngày mai tôi mang cho anh, anh nhớ pha là được.

Tan làm về nhà, Giản Ngữ về nhà thay quần áo, áo sơ mi trắng quần đen, cả người toát lên khí chất ngay lập tức.

Khi Lư Tĩnh nhìn thấy, cô ta nheo mắt, quả thật không thể nhìn ra, người phụ nữ này một khi trang điểm, trông cũng có vài phần thu hút.

"Tổng thanh tra Lư." "Được rồi, chuẩn bị xong chưa?" "Chuẩn bị xong rồi ạ." "Lát nữa chủ yếu là tôi phiên dịch, khi nào tôi cần cô sẽ ra hiệu, cô chú ý một chút, tuyệt đối đừng mất tập trung." "Dạ rõ." Bữa tiệc tối diễn ra rất thuận lợi, trình độ chuyên nghiệp của Lư Tĩnh không thể nghi ngờ, Giản Ngữ nghe cô ta phiên dịch, đối với người phụ nữ này vẫn phải phục, chuyên nghiệp và chuẩn xác, thảo nào tuổi còn trẻ mà leo lên được vị trí Tổng thanh tra.

Đột nhiên, Lư Tĩnh ra hiệu cho Giản Ngữ, nhưng lúc này người nói chuyện lại là phu nhân của đối tác, nói không phải tiếng Pháp, mà là tiếng Nga.

Giản Ngữ lập tức ngớ người ra, cô căn bản không giỏi tiếng Nga, tốc độ nói của phu nhân đối tác lại nhanh, lại xen lẫn thuật ngữ chuyên ngành, cô căn bản không thể phiên dịch ra được. "Giản Ngữ, cô ngớ ra làm gì?" "Tổng thanh tra, tôi không biết." "Tôi không phải đã bảo cô làm công tác chuẩn bị rồi sao?" Giản Ngữ thực sự muốn chửi người rồi, người phụ nữ này rõ ràng nói là tiếng Pháp, cô làm sao biết đối phương lại đột nhiên nói ra tiếng Nga chứ. "Chuyện gì vậy?" Khách hàng nửa buổi không nghe thấy họ phiên dịch, không khỏi hỏi. "Xin lỗi, Tổng giám đốc Trương, là lỗi của tôi, tiếp theo cứ để tôi tiếp tục phiên dịch cho quý vị." Lư Tĩnh tiếp tục phiên dịch trôi chảy, nhìn ánh mắt khác lạ của mọi người, Giản Ngữ chỉ cảm thấy khó xử.

Khi bữa tiệc tối kết thúc, Lư Tĩnh và Giản Ngữ ngồi xe rời đi, Lư Tĩnh vừa lên xe đã mắng: "Giản Ngữ, cô là heo sao?

Tôi không phải đã bảo cô chuẩn bị rồi sao?

Cô làm sao vậy?

Làm việc không có tâm chút nào." "Tổng thanh tra, cô chỉ bảo tôi chuẩn bị tiếng Pháp, những tình huống khác cô căn bản không nói với tôi." "Nói vậy, vẫn là lỗi của tôi sao?

Tôi là lãnh đạo, là người đánh thẻ cho cô sao?

Chuyện gì cũng phải nói rõ ràng với cô sao?

Công ty mời cô đến để làm gì?

Khách hàng tối nay là khách hàng quan trọng của chúng ta, tài liệu liên quan đến họ đều có trên hệ thống công ty, cô tự mình không làm bài tập cho tốt, cô còn lý lẽ gì nữa?" "Tôi không biết, tôi mới đi làm ngày thứ hai." "Bất kể cô là người mới hay nhân viên cũ, công ty không hề thiếu cô một đồng lương nào.

Chuyện này tôi sẽ báo cáo sự thật cho Bùi tổng, nếu khách hàng lần sau không hợp tác với chúng ta nữa, cô cứ đợi mà gánh chịu cơn giận của Bùi tổng đi." Lư Tĩnh nói rất có lý.

Giản Ngữ đặc biệt không ưa cái bộ mặt này, cơn giận bùng lên, "Cũng không hoàn toàn là lỗi của tôi, cô căn bản không nói rõ tình huống với tôi, dựa vào đâu mà bắt tôi một mình gánh chịu tất cả trách nhiệm, cô là lãnh đạo, nếu nói gánh chịu trách nhiệm, cô cũng là trách nhiệm chính." Cô luôn cảm thấy người phụ nữ này đã đào một cái hố cho mình nhảy vào, công ty có bao nhiêu người, cô ta không chọn ai, chuyên môn chọn cô, một người mới đi làm ngày thứ hai để hoàn thành nhiệm vụ quan trọng như vậy.

Càng nghĩ càng thấy khả năng này là cao, người phụ nữ này có địch ý với cô.

Chưa từng có ai dám nói chuyện với mình như vậy, Lư Tĩnh tức đến mức tay cũng run lên, cô ta cất cao giọng nói: "Giản Ngữ, cô rốt cuộc có hiểu quy tắc hay không, cửa văn phòng Bùi tổng cũng là nơi cô giậm chân sao?" Giản Ngữ lườm cô ta một cái, nhướn mày nói: "Liên quan gì đến cô chứ." Nói xong, quay đầu bỏ đi.

Cô ấy chẳng làm gì cả, mà cái Lư Tĩnh này đã bất mãn với cô, còn hãm hại cô một vố trong công việc.

Ngày hôm sau.

Lư Tĩnh liền dẫn Giản Ngữ hầm hầm đi vào văn phòng Bùi Dĩ Minh, đổ hết tất cả trách nhiệm lên người Giản Ngữ.

Giản Ngữ cũng không chịu kém cạnh, nói lại tất cả những lời đã "đốp chát" Lư Tĩnh trước đó, một lần nữa khiến Lư Tĩnh tức đến đen mặt.

Chỉ là sau khi họ nói xong, đợi mãi nửa buổi, Bùi Dĩ Minh vẫn không nói một lời nào, cứ như không hề nghe thấy vậy. "Bùi tổng, anh nói xem chuyện này nên xử lý thế nào ạ?" Bùi Dĩ Minh vẫn không nói gì, Giản Ngữ vẫn cứ hậm hực nhìn chằm chằm Bùi Dĩ Minh, cô muốn xem anh ta rốt cuộc sẽ giúp ai, có thật sự sẽ sa thải cô không.

Đợi mãi một lúc lâu, Bùi Dĩ Minh mới lên tiếng, "Chuyện này cứ để Hà Vấn đi xử lý." Tay Hà Vấn run lên, trong lòng kêu khổ, không biết có phải là ảo giác không, anh ta sao cứ cảm thấy từ hôm qua đến giờ, Bùi tổng nhìn anh ta không phải là mắt, mũi không phải là mũi, rốt cuộc anh ta đã làm sai ở đâu.

Bữa sáng không phải đã trả lại cho anh ta rồi sao?

Bây giờ còn giao loại chuyện này cho anh ta xử lý?

Đây chẳng phải là công khai bắt anh ta đắc tội người sao?

Rốt cuộc anh ta đối với Giản Ngữ là thái độ như thế nào chứ.

Sao càng nhìn càng thấy mơ hồ.

Lư Tĩnh nhìn Hà Vấn, "Trợ lý Hà, anh là người cũ của công ty rồi, quy định của công ty anh biết, chuyện của Giản Ngữ coi như là sự cố phiên dịch rồi, anh nói xem nên xử lý thế nào?" Hà Vấn làm sao dám lập tức đưa ra quyết định, anh ta nói: "Chuyện này tôi sẽ điều tra lại, cũng sẽ liên hệ lại với phía khách hàng, lắng nghe ý kiến xử lý của họ, hai vị cứ về chỗ làm việc của mình trước đi." "Trợ lý Hà." "Tổng thanh tra Lư, đừng sốt ruột, tôi sẽ điều tra rõ ràng." "Còn có gì mà phải điều tra nữa, chuyện không phải đã rất rõ ràng rồi sao?" Lư Tĩnh không muốn anh ta đi, cô luôn cảm thấy chuyện này anh ta nhúng tay vào sẽ có quá nhiều biến số. "Thôi được rồi, chúng ta đi ra ngoài trước." Hà Vấn nói.

Khi ra khỏi cửa, Giản Ngữ lại một lần nữa nhìn Bùi Dĩ Minh thật sâu, anh ấy vẫn không hề ban cho cô một ánh mắt nào.

Cô không khỏi có chút chán nản, trong lòng vừa chua xót vừa nghẹn ngào, tất cả hòa quyện vào nhau, nghẹn ở lồng ngực, khó chịu vô cùng.

Thật sự không thể quay lại được nữa sao?

Bàn tay cô nắm chặt rồi lại buông, buông rồi lại nắm chặt.

Chương 2130

Tưởng rằng đã miễn dịch với loại chuyện thị phi này, nhưng cô đã đánh giá quá cao sức chịu đựng của mình, lớn tuổi rồi ngược lại lại không chấp nhận được nữa.

Cô giậm chân hai cái, nhưng Bùi Dĩ Minh vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Lư Tĩnh vừa vặn nhìn thấy hành động của cô, một cục tức không biết từ đâu dâng lên trong lòng, cô ta cất cao giọng nói: "Giản Ngữ, cô rốt cuộc có hiểu quy tắc hay không, cửa văn phòng Bùi tổng cũng là nơi cô giậm chân sao?" Giản Ngữ lườm cô ta một cái, nhướn mày nói: "Liên quan gì đến cô chứ." Nói xong, quay đầu bỏ đi.

Cô ấy chẳng làm gì cả, mà cái Lư Tĩnh này đã bất mãn với cô, còn hãm hại cô một vố trong công việc.

Cô không hề nghĩ rằng mối quan hệ giữa họ có thể hàn gắn được, cô tôn trọng anh một chút, may ra còn có thể nhận được sự yêu mến từ anh.

Nhưng điều không thể thì cô tuyệt đối sẽ không ép buộc mình làm, tất cả chỉ là công cốc.

“Giản Ngữ, đây là thái độ của cô đối với cấp trên sao?

Có ai lại nói chuyện với cấp trên như vậy không?” “Anh không hề có phong thái và tấm lòng bao dung mà một cấp trên nên có, anh còn mong tôi tôn trọng anh sao?” “Giản Ngữ, cô có phải là không muốn làm nữa không?” “Tôi làm hay không làm không phải do anh quyết định.” Hai người cô một câu, anh một câu, bắt đầu cãi vã ầm ĩ.

Hà Vấn vừa định lên tiếng, một cái cốc đã bị ném ra từ trong phòng, vỡ tan dưới chân họ.

“Cút.” Hai người đều giật mình run rẩy.

Hà Vấn vội vàng nói: “Lục tổng thanh tra, Giản tiểu thư, hai người mau đi đi, nếu còn ở thêm một giây nữa, tôi đảm bảo hai người sẽ bị cuốn gói đi luôn đấy.” Lục Tĩnh trừng mắt nhìn Giản Ngữ một cái thật lâu rồi giẫm gót giày cao gót bỏ đi.

Giản Ngữ thì cười hì hì cúi chào Hà Vấn: “Trợ lý Hà, nhờ anh chiếu cố nhé.” Hà Vấn nhìn đến nhức mắt, vẫy tay: “Mau đi đi, mau đi đi.” Anh thật sự không muốn dính dáng gì đến cô, chẳng có chuyện gì tốt lành cả.

“Lát nữa tôi sẽ đưa trà hoa cho anh, anh nhớ pha cho tổng giám đốc Bùi đấy.” “Đừng mà, cô tự đi đưa đi.” “Chuyện này vẫn phải nhờ anh thôi, cố lên!” Giản Ngữ vỗ vỗ vai Hà Vấn.

Đợi đến khi Giản Ngữ đi xa, Hà Vấn mới chợt nhận ra, chẳng lẽ anh vừa đồng ý yêu cầu của Giản Ngữ rồi sao?

Đầu óốc anh chắc là có vấn đề rồi.

Giản Ngữ quay về chỗ làm, đồng nghiệp Trang Mộc Mộc đi tới: “Hôm qua có chuyện gì vậy?” “Chuyện gì cơ?” “Bây giờ công ty đồn ầm lên, nói là hôm qua lúc cậu đi làm nhiệm vụ thì xảy ra sự cố, may nhờ có Lục tổng thanh tra cứu vãn tình hình.” Giản Ngữ tức đến mức muốn đập bàn, thật là đủ rồi, cô và Lục tổng thanh tra rốt cuộc có thù oán gì mà cô ta lại không dung thứ cho cô như vậy, làm cho tất cả mọi người trong công ty đều biết.

“Đồn thì cứ đồn đi.” “Tớ nói cậu có phải là có thù với Lục tổng thanh tra không?” “Tớ đâu có biết, chắc là cô ta đố kỵ với sắc đẹp và tài năng của tớ thôi, dù sao tớ cũng trẻ hơn cô ta mà.” “Phụt, Giản Ngữ, cậu đúng là thú vị, lúc này mà còn đùa được.

Đừng trách tớ không nhắc cậu, làm cái nghề như chúng ta, danh tiếng là quan trọng nhất, chuyện này đồn nhanh lắm, nếu danh tiếng của cậu bị hỏng, có thể sẽ không nhận được việc nữa đâu.” “Yên tâm đi, tớ tin công ty sẽ điều tra rõ ràng, xem rốt cuộc đây là trách nhiệm của ai.” “Còn một chuyện nữa.” “Chuyện gì?

Mộc Mộc, cậu có gì thì nói thẳng đi.” “Cậu có phải là thích tổng giám đốc Bùi không?” Giản Ngữ nhướng mày, không hề né tránh: “Đúng vậy, còn là loại nhất kiến chung tình nữa chứ.” Kể từ lần đầu tiên gặp mặt mười năm trước đã bắt đầu thích rồi, thích nhiều năm như vậy rồi.

Trang Mộc Mộc ngẩn người một lát, giơ ngón cái lên với cô, sau đó quay về chỗ làm của mình.

Giản Ngữ cười nhẹ một tiếng, đi đến phòng trà rót nước, vừa đến gần, liền nghe thấy có người đang nói chuyện.

“Nghe nói chưa?

Nghe nói có người chặn xe tổng giám đốc Bùi trên đường đấy.” “Ai thế, mặt dày như vậy mà dám chặn xe tổng giám đốc Bùi.” “Còn có thể là ai, chính là cô Giản Ngữ mới đến ấy chứ, công việc không làm cho tốt, chỉ nghĩ đến chuyện ve vãn ông chủ.” “Thì ra là cô ta à, người ta còn đến muộn cả một tuần nữa cơ, nói không chừng là lính dù từ đâu nhảy xuống đấy.” “Mấy cô gái bây giờ đúng là không thể nào nói nổi, từng người từng người một cứ như chưa từng thấy đàn ông vậy, thấy ai cũng nhào lên.” “Cô gái gì chứ, tôi nghe nói cô ta gần ba mươi rồi.” Giản Ngữ nghe đến đây, thật sự là lửa giận bốc lên tận trời, gần ba mươi tuổi?

Cô rõ ràng mới hai mươi sáu tuổi, làm gì có chuyện ba mươi.

Nói cô ve vãn ông chủ thì cô nhận, cô trở về đây chính là để ve vãn Bùi Dĩ Minh mà, người ta nói cũng không sai.

Nhưng nói cô ba mươi tuổi, cái này đúng là không thể nhịn được nữa.

“Gần ba mươi mà có gương mặt mười tám tuổi, tôi thấy rất tốt mà, dù sao cũng hơn nhiều so với người hai mươi lăm tuổi mà có gương mặt bốn mươi tuổi chứ.

Mấy cô em, nếp nhăn dưới mắt các cô sắp kẹp chết ruồi rồi đấy.” Ba người phụ nữ đang buôn chuyện ngẩn người một lát, đều tức tối trừng mắt nhìn Giản Ngữ: “Cô, cô, cô…” Giản Ngữ vẫn cười tủm tỉm nói: “Không tin thì đi soi gương đi.” Cô rất tự tin vào khuôn mặt này của mình, hai mươi sáu tuổi rồi mà vẫn còn một chút nét bầu bĩnh trẻ con, đầy ắp collagen, đi đến đâu cũng khiến người khác phải ghen tị.

Ba người phụ nữ vốn đã nói xấu người khác, giờ phút này đều đỏ mặt tía tai.

Giản Ngữ lại nói: “Xin lỗi, buôn chuyện ở phòng trà, thật sự quá tầm thường rồi, đều là người gần ba mươi rồi, làm ơn trưởng thành một chút đi.” “Tự cho mình là đúng, cô tưởng mình đẹp lắm sao.” “Tôi chỉ cần mình tự cho mình là đẹp là đủ rồi, còn về chuyện ve vãn ông chủ, đó là mỗi người mỗi vẻ, có bản lĩnh thì các cô cũng thử đi.” Khụ khụ khụ.

Hà Vấn thật sự không thể nghe nổi nữa, che miệng nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

“Trợ lý Hà.” “Thời gian làm việc mà đến đây buôn chuyện, không muốn làm nữa sao?” Trợ lý Hà nói lớn tiếng.

Một vài người phụ nữ nhìn nhau, vội vàng bỏ chạy.

Giản Ngữ thì không đi, cười tủm tỉm nói: “Trợ lý Hà, uy phong ghê nhỉ.” “Giản tiểu thư, những lời của mấy cô ấy cô đừng để trong lòng.” “Họ nói không sai, tôi chính là đến để ve vãn Bùi Dĩ Minh đấy.” “Cô thật sự cái gì cũng dám nói.” “Đối phó với cái kiểu câm như hến như Bùi Dĩ Minh, nếu tôi không chủ động một chút, thì sẽ không có phần của tôi đâu.” Mặc dù cảm thấy cô nàng Giản Ngữ này có hơi mặt dày, nhưng Hà Vấn vẫn rất đồng tình với lời nói của cô, tính cách của tổng giám đốc Bùi thật sự là loại khó mà tìm được bạn gái.

Anh ở bên cạnh anh ấy nhiều năm như vậy, mỗi lần tan làm đều đưa anh ấy về nhà, ngay cả khi đi chơi cũng là với bạn bè, bên cạnh anh ấy chưa từng xuất hiện phụ nữ.

Người khác giới thường xuyên xuất hiện nhất chính là cô cháu gái nhỏ, bé Ngải Ngải của anh ấy.

“Thật ra cô không cần lo lắng đâu.” Giản Ngữ mắt sáng rực, đột nhiên nghĩ đến điều gì: “Trợ lý Hà, anh có ý gì?” “Chính là ý trên mặt chữ thôi.” “Ha ha, tôi biết ngay mà, tôi biết ngoài tôi ra, không ai dám đến gần cái tảng băng lớn này cả, đến gần là có thể bị đóng băng ngay, chứ đừng nói là làm bạn gái anh ấy, ngoài tôi ra, không ai có dũng khí này cả, không ai có thể chịu đựng được đâu.” Giản Ngữ chỉ cảm thấy trước mắt như nổ tung một màn pháo hoa rực rỡ, cả cuộc đời cô đều sáng bừng lên.

Bùi Dĩ Minh nhiều năm như vậy không có bạn gái, thật sự quá tốt rồi.

Lời của trợ lý Hà chắc chắn là thật rồi.

Hà Vấn nhanh chóng nắm bắt được ý tứ trong đó, mở to mắt: “Giản tiểu thư, cô có ý gì?” “Ý trên mặt chữ thôi à.” Giản Ngữ chớp chớp mắt.

“Cô và tổng giám đốc Bùi đã từng hẹn hò sao?” “Đúng rồi, tôi là bạn gái cũ của anh ấy, nhưng rất nhanh sẽ trở thành bạn gái hiện tại thôi.” “Nói vậy là tổng giám đốc Bùi thật sự không có vấn đề gì sao?”

Hà Vấn không khỏi tò mò.

Nhiều năm như vậy, anh không chỉ một lần nghi ngờ giới tính của anh ấy, vốn tưởng rằng anh ấy thích đàn ông, nhưng không ngờ người ta đã từng yêu đương rồi, lại còn là một tiểu mỹ nữ linh hoạt cổ quái như vậy.

“Tôi đảm bảo với anh, tuyệt đối không có vấn đề gì đâu, vậy nên Hà Vấn, nhớ pha trà nhé.” “Có thể đừng nhắc chuyện này mãi không?” “Thật sự đấy, cổ họng Bùi Dĩ Minh thường xuyên không thoải mái, đặc biệt là vào mùa này, anh ấy là người rất cố chấp, lại không chịu uống thuốc gì cả, chỉ có thể như vậy thôi, nhờ anh đó, trợ lý Hà.” Giản Ngữ đột nhiên trở nên nghiêm túc.

Hồi họ yêu nhau đã có cái bệnh này rồi, nhiệm vụ của cô lúc đó là mỗi ngày giám sát anh uống trà hoa, rất có hiệu quả.

Hà Vấn gật đầu, thật ra vấn đề này anh biết, nhưng lời anh nói tổng giám đốc Bùi lại không nghe, anh cũng không có cách nào cả.

“Cảm ơn trợ lý Hà.” Giản Ngữ nghiêm mặt lại.

Chương 2131

“Tôi có đồng ý với cô gì đâu.” Đúng lúc này, điện thoại của trợ lý Hà vang lên, bên trong là giọng nói giận dữ của Bùi Dĩ Minh: “Anh rốt cuộc đi đâu rồi?

Cút về đây cho tôi.” “Tổng giám đốc Bùi, tôi đến ngay.” Cái tên Bùi Dĩ Minh này, sao nhiều năm trôi qua mà tính khí vẫn không thay đổi chút nào, không thể nói chuyện đàng hoàng sao?

Ngày nào cũng tức giận như vậy, không sợ hại gan à.

Lúc tan làm, Giản Ngữ vẫn lẽo đẽo theo dõi xe của Bùi Dĩ Minh, chỉ là lần này Bùi Dĩ Minh không về nhà, mà đi đến một câu lạc bộ.

Giản Ngữ vừa nhìn thấy, suýt nữa thì tức chết, không phải nói là thanh cao tự trọng sao?

Cái người đàn ông thanh cao tự trọng nào lại chui vào cái nơi như thế này?

Nhưng cửa phòng riêng đóng kín mít, cô căn bản không thể vào được, chỉ đành giả dạng thành cô bé phục vụ rượu.

Vừa bước vào phòng riêng, không khí tràn ngập khói thuốc làm cô không thể mở mắt nổi, trong phòng có mấy người đàn ông, ai nấy đều ăn mặc bảnh bao, nhưng mỗi người đều ôm một cô gái.

Giản Ngữ thầm mắng: Toàn là cầm thú đội lốt người.

Chỉ là có một người nhìn sao mà quen mắt thế nhỉ.

Nhìn kỹ lại.

Chết tiệt, cái đồ khốn nạn kia lại là Thẩm Lăng Đằng, tên nhóc này sao bây giờ lại trở nên hỗn loạn như vậy, trách không được hôm đó gọi điện thoại cho hắn lại mắng cô cút đi.

Cái phẩm chất này, thật sự là càng ngày càng tệ rồi.

Bùi Dĩ Minh ngồi ở một bên khác, ánh sáng trong phòng riêng được điều chỉnh rất tối, không nhìn rõ mặt anh, dù sao cũng không có vẻ mặt nào tốt, vẫn cứ lạnh lùng, đen mặt, băng giá.

Họ trò chuyện với nhau một cách quen thuộc, vừa nhìn đã biết là thường xuyên tụ tập như vậy.

Nhiều năm như vậy, cuộc sống sau giờ làm của anh đều như thế này sao?

Giản Ngữ trong lòng nổi lên bong bóng chua, nhưng cũng không dám nhìn nhiều, nửa quỳ sắp xếp rượu tây.

“Đại ca Minh, nói thật là không cần gọi thêm cô gái nào cho anh sao?

Anh cứ kìm nén như vậy cũng không phải là cách đâu, A Thành đã kết hôn rồi, con cái lớn như vậy rồi, anh không một chút sốt ruột sao?” Thẩm Lăng Đằng nói.

“Thẩm công tử, anh đâu phải không biết đại ca Minh không thích phụ nữ, anh bao giờ thấy bên cạnh anh ấy có phụ nữ xuất hiện đâu.” “Đúng vậy, anh tìm chết à.” “Các cậu hiểu gì chứ, đại ca Minh của chúng ta năm xưa cũng từng có bạn… gái.” Lời sau còn chưa nói ra, Thẩm Lăng Đằng đã nhận được một ánh mắt lạnh như băng của Bùi Dĩ Minh, đành nuốt chửng lời nói đến cổ họng.

Bùi Dĩ Minh đúng là một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng.

Tất cả đều do cái cô Giản Ngữ kia gây ra.

Cái con nha đầu thối tha kia, vậy mà còn dám gọi điện thoại đến hỏi anh tình hình gần đây của đại ca Minh.

Nếu cô ta dám xuất hiện trước mặt anh, anh nhất định sẽ xách cổ áo cô ta ném ra ngoài.

“Thẩm công tử, không nên nói chuyện nói một nửa chứ, nói một chút về lịch sử huy hoàng của đại ca Minh bên phụ nữ đi.” Vừa nói, vừa vỗ vỗ bạn gái bên cạnh.

“Khôn hồn một chút, đi rót rượu cho đại ca Minh đi.” “Vâng vâng vâng, lập tức đi ngay.” Người phụ nữ lết đến bên cạnh Bùi Dĩ Minh, Giản Ngữ trừng mắt nhìn Bùi Dĩ Minh, chỉ thấy Bùi Dĩ Minh nhíu mày, nhưng không nói thêm gì.

Quan trọng nhất là, anh vậy mà lại nhận lấy ly rượu mà người phụ nữ đưa qua, một hơi uống cạn.

Giản Ngữ hít sâu một hơi, nếu không cô sợ mình sẽ nổ tung tại chỗ.

Cái tên đàn ông chết tiệt này, từ bao giờ lại trở nên phù phiếm như vậy, anh rõ ràng đã hứa kiếp này sẽ không nhìn thêm bất kỳ người phụ nữ nào khác một cái, bây giờ ngay cả rượu của người ta cũng uống, người phụ nữ kia cả thân mình đều sắp dựa vào anh rồi.

Anh vậy mà một chút phản ứng cũng không có, thật là tức chết người mà.

Người phụ nữ dường như không ngờ người đàn ông luôn xem phụ nữ như không khí lại chấp nhận rượu của cô ta, đáy mắt lóe lên một tia cười, lá gan cũng lớn hơn, thân thể nhẹ nhàng tựa vào người Bùi Dĩ Minh: “Bùi công tử, thêm một ly nữa.” Giản Ngữ trong mắt suýt nữa thì phun ra lửa, trừng mắt nhìn người phụ nữ: “Nhìn cái gì mà nhìn, có chuyện gì của cô à?” Giản Ngữ đột nhiên đứng thẳng dậy.

Tất cả mọi người có mặt đều đồng loạt nhìn về phía cô, Giản Ngữ khóe môi cong lên, trực tiếp đi thẳng đến bên cạnh Bùi Dĩ Minh, hơn nữa còn ngồi xuống bên phải anh: “Bùi thiếu đã muốn uống rượu, vậy thì tôi xin được tiếp anh đến cùng nhé.” Vừa nói, trực tiếp rót một ly rượu đưa đến miệng Bùi Dĩ Minh: “Uống đi.” Người phụ nữ hung hăng trừng mắt nhìn Giản Ngữ một cái, cũng đặt rượu đến miệng Bùi Dĩ Minh, tranh giành: “Bùi thiếu, rượu của tôi thơm hơn.” “Sao lại thơm được chứ, tôi rõ ràng ngửi thấy một mùi hồ ly tinh hôi thối, vẫn là của tôi thơm hơn.” Giản Ngữ không cam lòng nói.

“Của tôi thơm.” Những người đàn ông trong phòng riêng đều bật cười, ngày thường những người phụ nữ này đều không thể đến gần Bùi Dĩ Minh, cũng không dám trêu chọc anh, hôm nay vậy mà có hai người phụ nữ vây lấy anh.

Thẩm Lăng Đằng còn tưởng mình hoa mắt rồi, anh vậy mà lại nhìn thấy Giản Ngữ, cái con nha đầu thối tha kia, anh đưa tay dụi dụi mắt mình, phát hiện mình không nhìn lầm, thật sự là Giản Ngữ.

Cái con nha đầu chết tiệt kia thật sự đã trở về rồi.

Cô ta vậy mà còn dám trở về.

Đúng là ăn gan hùm mật báo rồi, năm xưa anh đã cảnh cáo cô ta rồi, nếu cô ta dám trở về, anh sẽ là người đầu tiên không tha cho cô ta.

Hai người phụ nữ cãi vã, rượu toàn bộ đều đổ lên quần Bùi Dĩ Minh, Giản Ngữ vội vàng đưa tay lau, không cẩn thận chạm phải cái gì đó, giật mình rụt tay lại như bị điện giật, mặt đỏ ửng lên.

Cô vừa rồi hình như chạm phải thứ không nên chạm rồi.

Người phụ nữ đẩy Giản Ngữ ra: “Tránh ra đi, cô từ đâu đến vậy, mau tránh ra cho tôi.” Người phụ nữ vội vàng rút mấy tờ khăn giấy, muốn lau cho Bùi Dĩ Minh, nhưng Bùi Dĩ Minh lại tránh đi, lạnh lùng nói: “Cút.” “Nghe thấy chưa, Bùi công tử bảo cô cút, thật là chướng mắt.” Người phụ nữ kiêu ngạo ngẩng đầu.

Giản Ngữ chóp mũi có chút cay xè, cô cả đời này ghét nhất cái từ này, nhưng cô dù thế nào cũng sẽ không đi.

“Cô còn không đi à, cô muốn làm gì, cái người phụ nữ không rõ từ đâu đến này.” Người phụ nữ thật sự tức giận, bước tới định đánh Giản Ngữ.

Khi sắp chạm vào cánh tay Giản Ngữ, lại nghe thấy một giọng nói lạnh lẽo đến cực điểm: “Tôi nói, bảo cô, cút ra ngoài.” Nhiệt độ trong phòng riêng lại giảm xuống vài độ.

Mọi người đều thường xuyên tụ tập với nhau, nhưng chưa bao giờ thấy Bùi Dĩ Minh khi nào cảm xúc lớn như vậy, có người huých huých tay Thẩm Lăng Đằng: “Đại ca Minh hôm nay bị làm sao vậy?” Sao lại cảm thấy có chút mất kiểm soát rồi, điều này hoàn toàn không giống anh ấy.

Thẩm Lăng Đằng trong lòng cũng nghẹn một cục tức: “Không biết.” Nhìn dáng vẻ này, nhiều năm trôi qua rồi, Giản Ngữ vẫn là khắc tinh của đại ca Minh.

Thật là quỷ quái, chẳng qua chỉ là một người phụ nữ, thật sự khó quên đến vậy sao?

Chương 2132

Thẩm Lăng Đằng nói không biết, những người khác cũng không hỏi thêm.

Họ đều biết, Thẩm Lăng Đằng và Bùi Dĩ Minh là anh em chí cốt lớn lên cùng nhau từ nhỏ, hai người khi đi học đều học cùng lớp.

“Này, cô phụ nữ kia mặt dày như vậy, còn không cút đi.” Người phụ nữ chỉ trỏ vào mũi Giản Ngữ một cách hống hách.

Giản Ngữ thật ra đã sớm nhận ra, Bùi Dĩ Minh thật ra đang nói đến người phụ nữ kia.

Anh thật ra vẫn là đang bảo vệ cô, năm xưa khi đi học, có một lần có người cũng chỉ vào mũi cô mà mắng cô, cuối cùng bị Bùi Dĩ Minh đánh cho ra bã.

Sau đó anh nói với cô, anh ghét nhất là người khác chỉ vào mũi anh mà mắng.

Anh nói, sau này gặp loại người như vậy, gặp một lần anh sẽ xử lý một lần.

Thì ra anh vẫn luôn không thay đổi, vừa rồi là cô đa nghi rồi.

Giản Ngữ khóe môi cong lên một nụ cười rạng rỡ, khí thế tăng vọt trong tích tắc: “Xin lỗi, Bùi công tử hình như nói là cô đấy, không phải tôi, mau lên, cút tròn vo ra ngoài đi, nếu không cô sẽ có khổ mà ăn đấy.” “Bùi công tử…” Người phụ nữ nhìn về phía Bùi Dĩ Minh.

“Cút.” Người phụ nữ giật mình, vội vàng đứng dậy, hoảng loạn chạy đi.

Căn phòng riêng thoáng chốc rơi vào một bầu không khí ngượng nghịu, Thẩm Lăng Đằng ho khan hai tiếng, ra mặt giảng hòa: “Được rồi được rồi, những người không liên quan đã đi rồi, chúng ta tiếp tục ăn uống, không say không về.” Say cái đầu quỷ của cậu ấy.

Bùi Dĩ Minh cũng nhận thấy mình đã mất kiểm soát cảm xúc, nhiều năm như vậy rồi, anh vậy mà vẫn vì người phụ nữ này mà xao động.

Trong lòng từng trận phiền não, để lại một câu: “Tôi ra ngoài hóng gió một chút” rồi đi ra ngoài.

Giản Ngữ thấy anh đi ra, lập tức đi theo.

“Tôi nói, người phụ nữ này rốt cuộc là ai vậy?

Đại ca Minh sao nhìn có vẻ như quen cô ta, chưa từng thấy anh ấy phát hỏa lớn như vậy, mấy năm nay anh ấy cứ như một hòa thượng vậy.” “Tôi sao cứ thấy giữa hai người này không đơn giản chút nào.” “Chuyện bát quái của đại ca Minh thì đừng có hóng hớt nữa, uống rượu của các cậu đi.” Giản Ngữ là một người mù đường, đuổi theo ra ngoài, liền không tìm thấy bóng dáng Bùi Dĩ Minh nữa.

Cô tức đến phát điên vì chính mình, thật sự là ngu như heo vậy.

Đúng lúc này, Thẩm Lăng Đằng cũng đi ra ngoài, nhìn thấy Giản Ngữ đang xoay tròn tại chỗ, không biết sao lại bị cô chọc cười.

Cái đồ mù đường này, trước sau chân ra cùng lúc mà cũng làm mất dấu người ta.

Anh còn chưa nói gì, Giản Ngữ đã khinh bỉ nói: “Thẩm Lăng Đằng, cậu càng ngày càng khiến người ta ghê tởm rồi đấy.” “Giản Ngữ, cô nói gì?” Thẩm Lăng Đằng tức đến mức gan cũng đau, nguy hiểm nheo nheo mắt, từng bước đi về phía cô.

Giản Ngữ mới không sợ anh ta, cái tên Thẩm Lăng Đằng này từ trước đến nay đều là người nói thì lớn nhưng làm thì nhỏ, cũng chỉ được cái hù dọa là đủ thôi.

“Tôi nói rồi đấy, sợ cậu chắc.” “Giản Ngữ, trước đây không chấp nhặt với cô, là vì cô là bạn gái của đại ca Minh, bây giờ cô còn muốn đối với tôi hống hách sao, cô ăn gan hùm mật báo rồi sao?” “Tôi chính là ăn gan hùm rồi đấy.” Giản Ngữ ngẩng cổ.

“Giản Ngữ.” Thẩm Lăng Đằng gầm nhẹ.

“Được rồi, chúng ta là bạn học với nhau, cậu đừng có hẹp hòi như vậy, tôi đây không phải đã nhận thức được sai lầm của mình, quay lại để bù đắp rồi sao?

Cậu không thể cho tôi chút sắc mặt tốt sao, dù sao chúng ta cũng là bạn học, đều quen biết nhiều năm như vậy rồi.” Giản Ngữ đặt tay lên vai Thẩm Lăng Đằng.

“Bỏ ra.” “Thẩm Lăng Đằng, cậu nói Bùi Dĩ Minh rốt cuộc đi đâu rồi?

Tôi đuổi theo ra ngoài liền không thấy ai cả.” “Không biết.” “Làm ơn, sao cậu lại không biết được chứ, cậu không phải là anh em tốt của anh ấy sao?” “Anh em tốt tôi cũng không mọc trên eo anh ấy, cô lần này trở về muốn làm gì?” “Nói nhảm không phải sao, đương nhiên là vì Bùi Dĩ Minh nhà tôi mà trở về, cậu tưởng tôi sẽ vì nhớ cậu mà trở về à.” Thẩm Lăng Đằng cười lạnh: “Lời của cô cô cảm thấy có ai tin không?

Ban đầu là cô bỏ rơi đại ca Minh, cô nhiều năm như vậy mới trở về, có phải là ở nước M không sống nổi nữa, không tìm được một người đàn ông nào yêu cô hơn, lúc này mới nhớ đến cái tốt của đại ca Minh chúng tôi.” “Này, Thẩm Lăng Đằng, nói chuyện có thể đừng khó nghe như vậy không, chuyện quá khứ tôi không muốn nói nhiều, tôi trở về là để níu kéo Bùi Dĩ Minh.” “Với sự hiểu biết của tôi về Bùi Dĩ Minh, anh ấy sẽ không bao giờ chấp nhận một người phụ nữ đã bỏ rơi anh ấy nữa đâu.” “Cái gì gọi là bỏ rơi, chúng tôi khi đó là chia tay trong hòa bình mà.” Cô nhịn nước mắt nói với anh: Chúng ta chia tay đi.

Anh cũng chỉ lạnh nhạt hỏi một câu vì sao, cô nói không yêu anh nữa, anh liền nói được.

Đồng ý chia tay.

Kết thúc mối quan hệ bạn trai bạn gái của họ.

Sao lại thành ra cô bỏ rơi anh chứ?

“Cái hòa bình chia tay của cô ấy.” Khoảng thời gian đó, Bùi Dĩ Minh đã sống như thế nào, anh ta biết rõ.

Anh vốn là một người ít nói, khoảng thời gian đó cả người lại càng trầm mặc hơn, cả người gầy gò không ra hình người.

Lúc đó anh ta thật sự muốn lôi người phụ nữ này ra đánh cho một trận thật tốt, để giải mối hận trong lòng.

Nhưng Bùi Dĩ Minh không cho anh ta đi, nếu không thì sẽ cắt đứt quan hệ với anh ta.

“Tiểu Đằng tử, bây giờ cậu nói chuyện càng ngày càng không văn nhã chút nào.” “Năm đó rốt cuộc vì sao lại chia tay?” Giản Ngữ trong mắt lóe lên một tia đau đớn: “Tôi không muốn nói nữa, tôi chỉ muốn nói với cậu, lần này tôi thật sự là đến để theo đuổi lại Bùi Dĩ Minh, hy vọng cậu giúp tôi.” “Cô tưởng mỗi người đều sẽ đứng nguyên tại chỗ chờ cô sao?

Đây đã qua bao nhiêu năm rồi, Bùi Dĩ Minh đã có bạn gái rồi.” Phụt.

Giản Ngữ cười: “Thẩm Lăng Đằng, cậu coi tôi là đồ ngốc à, tôi đã tìm hiểu rồi, anh ấy bây giờ độc thân, mấy năm nay bên cạnh cũng không có bạn gái nào cả.” Vậy nên, đây chính là vốn liếng để con nha đầu này kiêu ngạo sao?

“Anh ấy không có bạn gái, nhưng anh ấy có vị hôn thê, mặc dù anh ấy không thích người phụ nữ đó, nhưng đó là do gia đình anh ấy sắp xếp, họ sắp kết hôn rồi, cô đã hoàn toàn bị loại khỏi cuộc chơi rồi.

Chậc chậc, người phụ nữ kia thật sự là thông thư đạt lý, tiểu thư khuê các, dung mạo lại càng không cần nói, đẹp nghiêng nước nghiêng thành, trực tiếp bỏ xa cô mấy con phố, cô đứng trước mặt người ta hoàn toàn không đủ tư cách.” Vị hôn thê.

Đúng rồi, cô vẫn luôn biết những gia tộc lớn này thích liên hôn gia tộc, liên kết mạnh mẽ.

Bùi Dĩ Minh tuổi tác cũng không còn nhỏ, người nhà sắp xếp hôn sự cho anh ấy cũng là điều đương nhiên, không khó để nghĩ thông suốt.

Giản Ngữ trong lòng thắt chặt, nhưng rất nhanh đã hồi phục.

Hừ hừ, chẳng qua chỉ là vị hôn thê, sợ cái gì chứ.

Cô vẫn còn cơ hội.

Chương 2133

“Chưa cưới vào cửa, thì cái gì cũng không tính, tôi nhất định sẽ theo đuổi lại Bùi Dĩ Minh, vị hôn thê của anh ấy có thể bị loại khỏi cuộc chơi rồi.” “Cô sao vẫn cứ mặt dày như vậy, cô đã bao nhiêu tuổi rồi, không biết xấu hổ sao?” Thẩm Lăng Đằng thật sự là tức đến mức bật cười.

Dường như lại nhìn thấy cái đuôi nhỏ luôn chạy theo sau lưng họ, mặc kệ họ lạnh nhạt thế nào, cô vẫn mỗi ngày cười tủm tỉm mà tiến lại gần họ.

Chính là sự kiên trì này của cô, mới có được trái tim của Bùi Dĩ Minh.

“Không biết, tôi chỉ biết tôi muốn theo đuổi lại người yêu của mình, tôi vẫn yêu Bùi Dĩ Minh, vậy là đủ rồi.” Giản Ngữ gầm nhẹ.

Vì tình yêu mà dũng cảm, chẳng có gì đáng xấu hổ cả.

Bùi Dĩ Minh vừa đi tới, liền nghe thấy lời nói tựa như lời tỏ tình của Giản Ngữ, trái tim vừa bình tĩnh lại trong phút chốc lại bị khuấy động, lại thấy buồn bực và nặng nề, khó chịu vô cùng.

“Bùi Dĩ Minh.” Giản Ngữ mắt sáng rực, cười tủm tỉm đi về phía anh.

“Tránh ra.” Bùi Dĩ Minh lạnh lùng nói.

“Không tránh, lần này anh đừng hòng bảo tôi tránh ra, tôi cứ ở đây, anh thật ra vẫn còn quan tâm tôi mà, nếu không vừa rồi sẽ không giúp tôi.” Bùi Dĩ Minh trong đôi mắt đen lóe lên một tia hàn quang, cùng với sự chán ghét rõ ràng: “Tự mình đa tình.” Giản Ngữ sắc mặt có chút tái nhợt: “Vậy anh nói đi, anh vì sao lại giúp tôi?” “Người phụ nữ kia còn ghê tởm hơn cô.” Ghê tởm hơn.

Ý anh ấy là, cô ghê tởm.

Anh ấy chọn giúp cô, chỉ là vì người phụ nữ kia còn ghê tởm hơn cô, anh ấy chọn đuổi đi một kẻ ghê tởm nhất.

Nhìn bóng lưng lạnh lùng của anh, Giản Ngữ chóp mũi lại một lần nữa cay xè, đồ khốn nạn, chẳng qua năm đó cô chủ động đề nghị chia tay, anh ấy lại không thể tha thứ cho cô như vậy sao?

Cô đã hạ thấp tư thái rồi.

Thẩm Lăng Đằng vốn cũng rất tức giận Giản Ngữ, nhưng nhìn Giản Ngữ khuôn mặt trắng bệch đứng tại chỗ, vẻ mặt mờ mịt đau lòng, trong lòng anh ta cũng không dễ chịu.

Mấy người họ, từng là những người bạn tốt nhất.

Lời tuyệt tình cũng không nói ra được nữa, anh ta đi tới, vỗ vỗ vai cô: “Đã buông tay rồi, vậy thì buông tay triệt để đi, đại ca Minh không thể chấp nhận cô nữa đâu, cô cũng đừng tự làm khổ mình.” “Kệ cậu quản, tôi cứ cãi nhau với anh ấy đấy, tên trên sổ hộ khẩu của anh ấy chỉ có thể là tôi, không thể là người khác.” Giản Ngữ nheo miệng, liếc xéo Thẩm Lăng Đằng một cái đầy vô ngữ.

Thẩm Lăng Đằng cảm thấy mình đúng là lắm lời, đây chính là Giản Ngữ, một người mặt dày, một con gián không thể đánh chết, nếu vì mấy lời của Bùi Dĩ Minh mà lùi bước, thì cô ấy không thể là bạn gái cũ của Bùi Dĩ Minh rồi.

“Coi như tôi chưa nói gì.” Thẩm Lăng Đằng chuẩn bị quay về phòng riêng, không ngờ Giản Ngữ lại khoác tay anh ta, Thẩm Lăng Đằng giật mình, muốn rụt tay lại.

Nhưng lại bị Giản Ngữ khoác chặt cứng: “Này, con nha đầu chết tiệt, cô muốn làm gì?” Mặc dù miệng anh ta nói Bùi Dĩ Minh sẽ không chấp nhận cô nữa, nhưng trong lòng thì không nghĩ như vậy.

Cái lý do tự mình đa tình đó anh ta sẽ không tin, đó hoàn toàn là do anh ấy không chịu hạ mình, cơn tức trong lòng vẫn chưa nguôi.

Đại ca Minh thiếu chút nữa là viết mấy chữ “Tôi vẫn chưa quên Giản Ngữ” lên mặt rồi.

Tùy tiện có tiếp xúc thân thể với Giản Ngữ, đó là điều tối kỵ của đại ca Minh, sẽ chết rất thảm.

“Chỉ cho phép mấy người đàn ông đến những nơi như thế này sao, phụ nữ cũng có thể đến giải trí mà, đương nhiên là uống rượu rồi.” “Cô đủ rồi, uống rượu gì chứ, không biết mình là cái đức hạnh gì sao?” Một khi dính vào rượu là sẽ phát điên.

“Dù sao bây giờ không ai thương không ai yêu, thì cứ uống thôi.” Giản Ngữ gào lên câu này cực kỳ lớn tiếng, giống như cố ý gào cho ai đó nghe vậy.

Sau đó dùng sức kéo Thẩm Lăng Đằng vào phòng riêng.

“Con nha đầu chết tiệt, cô buông tay ra, cô buông tay ra cho tôi, kéo kéo lôi lôi trông ra thể thống gì, cô buông tôi ra.” “Đừng làm ồn, tôi kéo cậu thì sao?

Trước đây tôi cũng không ít lần kéo cậu mà.

Chúng ta từng tốt đẹp như vậy, chuyện còn thân mật hơn thế này cũng đã làm rồi mà.” “Này này này, nói bậy bạ gì đấy, tôi chưa bao giờ kéo kéo lôi lôi với cô cả, cô đừng làm hỏng danh tiếng của tôi.” Thẩm Lăng Đằng liên tục nhìn vào trong phòng riêng.

Đại ca Minh, anh ngàn vạn lần đừng tin lời con nha đầu chết tiệt này nói, cái miệng của con nha đầu này, trắng cũng có thể nói thành đen.

Hai người kéo kéo lôi lôi đi vào phòng riêng, để ngăn Thẩm Lăng Đằng bỏ trốn, Giản Ngữ còn không chút lưu tình giẫm lên giày da của Thẩm Lăng Đằng.

Nhưng, Bùi Dĩ Minh nhìn thấy chính là cảnh tượng này, Giản Ngữ nhỏ bé nép vào cánh tay Thẩm Lăng Đằng, sau đó những người khác trong phòng riêng không khỏi ồn ào: "Ối, Thẩm công tử, cậu ghê gớm thật, khẩu vị lớn như vậy, bên cạnh cậu còn đang ngồi một mỹ nhân cơ mà." "Thẩm công tử, cậu làm tôi đau lòng quá." Cô gái ban nãy ngồi bên cạnh Thẩm Lăng Đằng che mặt than thở.

"Đi đi đi, từng người từng người một đều câm miệng cho tôi." "Giản Ngữ, cô buông tay ra cho tôi." "Tôi không buông." Thẩm Lăng Đằng cảm thấy mình đã bị ánh mắt của Bùi Dĩ Minh đóng băng rồi, trên người nổi cả da gà.

Giản Ngữ cái con nha đầu chết tiệt này quen làm trò quỷ, còn muốn kéo anh ta xuống nước, anh ta muốn trốn khỏi thế giới này, quá đáng sợ rồi.

Thẩm Lăng Đằng vùng vẫy mấy lần, mới gỡ được bàn tay của Giản Ngữ ra khỏi cánh tay mình.

Giản Ngữ ngồi phịch xuống chỗ trống, trực tiếp nhấc một chai rượu tây, "bành" một tiếng mở ra, tay trái cầm cốc, tay phải cầm chai, hào sảng bắt đầu uống.

Tự mình uống hai ly trước, lại cảm thấy chưa đã, cô dứt khoát đứng dậy, cầm rượu đi từng bàn mời.

Thế là, rượu của cô mời đến đâu, ở đó liền trở thành băng thiên tuyết địa, tóm lại, bầu không khí vốn dĩ tốt đẹp, bị phá hủy hoàn toàn.

Những người đàn ông trong phòng riêng cũng không phải đồ ngốc, sau khi nhận mấy nhát dao lạnh của Bùi Dĩ Minh, liền hiểu rõ mối quan hệ trong đó.

Được thôi, cô gái này và đại ca Minh có một khúc mắc, hơn nữa mối quan hệ này, còn không hề tầm thường.

Thẩm Lăng Đằng cũng như ngồi trên đống lửa, cái cô gái bạo gan nào đó, còn đặc biệt đi đến trước mặt anh ta, một tay khoác cổ anh ta, cười dịu dàng bất thường: “Nào, tiểu Đằng tử, tớ kính cậu một ly.” “Con nha đầu chết tiệt, cô đừng làm loạn nữa, cô uống nhiều rồi.” Thẩm Lăng Đằng quay mặt đi.

“Tớ không uống nhiều, tớ nhận ra cậu, cậu là tiểu Đằng tử mà, trước đây chúng ta quan hệ tốt đẹp như vậy, bao nhiêu năm nay tớ nhớ cậu đến mức trái tim tớ cũng đau rồi.” Thẩm Lăng Đằng muốn chết đến nơi rồi, thật sự hối hận vì đã đi tìm cô, nếu không sao lại dính vào chuyện phiền phức như vậy.

Con nha đầu chết tiệt này thật sự là quá đáng ghét rồi, chính là ông trời phái đến để hành hạ anh ta.

“Cô ngồi xuống đàng hoàng cho tôi.” Thẩm Lăng Đằng không dám nhìn Bùi Dĩ Minh, mà là mạnh mẽ ấn Giản Ngữ ngồi xuống ghế.

Chính mình đột ngột đứng dậy: “Đại ca Minh, tôi có việc, tôi muốn đi rồi, anh chơi vui vẻ nhé.” Nói xong, chân như bôi dầu, thoáng cái đã chạy mất.

Những người khác tự nhiên cũng không dám ở lại lâu, từng người từng người một tìm cớ rời đi.

Căn phòng riêng thoáng chốc chỉ còn lại Giản Ngữ và Bùi Dĩ Minh, Giản Ngữ tiếp tục gào lên: “Này, mấy người, từng người từng người một, thật sự là không trọng nghĩa khí gì cả, tôi đã kính rượu các người rồi, các người còn chưa kính lại tôi, các người thật sự là không hậu đạo chút nào, không hậu đạo.” Khặc.

Chương 2134

Giản Ngữ ợ một hơi rượu, sau đó trừng đôi mắt mê ly nhìn Bùi Dĩ Minh, lạnh lùng hừ một tiếng: “Anh giả vờ cái gì mà giả vờ, anh tưởng anh giả bộ lạnh lùng, anh đen mặt là tôi sẽ sợ anh à, tôi nói cho anh biết, Bùi Dĩ Minh, bà đây từ trước đến giờ chưa từng sợ anh, tôi có thể nắm gọn anh trong lòng bàn tay, đời này anh trong lòng chỉ có thể chứa tôi, muốn yêu người khác, không có cửa đâu.” Nghe những lời phía trước, Bùi Dĩ Minh còn không cảm thấy có gì, nghe đến phía sau, anh muốn bóp chết Giản Ngữ.

Cô ấy kiêu ngạo như vậy, không sợ trời không sợ đất như vậy, chính là vì nghĩ rằng cô ấy có thể một lần nữa nắm gọn anh trong tay sao.

Cô ấy cũng quá coi thường anh rồi, tưởng rằng qua mấy năm, anh vẫn sẽ ngốc nghếch bị cô ấy đeo bám mà dao động sao.

“Giản Ngữ.” Bùi Dĩ Minh cảm thấy mình nhất định sẽ tức chết.

“Anh dỗ em cái gì mà dỗ, anh đã nói sẽ không dỗ em rồi mà, vậy mà anh dỗ bao nhiêu lần rồi chứ, anh nói không giữ lời phải không?” Không nhắc đến thì thôi, vừa nhắc đến Bùi Dĩ Minh thật sự sắp tức chết rồi.

Dựa vào đâu mà nhiều năm trôi qua như vậy, cô ta vẫn giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra, bọn họ vẫn là bọn họ của ngày xưa.

Rốt cuộc cô ta là thật sự vô tâm vô phế, hay là muốn dùng cách này để mê hoặc anh?

Bùi Dĩ Minh không muốn nói chuyện với kẻ say, đứng dậy định bỏ đi, nhưng lại bị Giản Ngữ ôm chặt lấy đùi.

“Không được đi.” Bùi Dĩ Minh nhìn cổ tay trắng nõn đang ôm chặt chân mình, lông mày giật giật.

“Buông ra.” “Không buông, chính là không buông, lần này em sẽ không buông tay anh nữa, em không buông đâu.” “Nếu còn không buông tôi sẽ bẻ tay em.” “Muốn bẻ thì bẻ đi, dù sao không có anh, em tay chân lành lặn thì thà cụt tay cụt chân còn hơn.” Giản Ngữ nào có sợ, chết cũng không sợ mà ôm chặt hơn.

Trong mắt Bùi Dĩ Minh toàn là lửa giận, Giản Ngữ sợ đến mức tay run lên.

Anh ấy sẽ không thật sự đánh cô chứ?

Nếu đánh cô thì cô nên chạy hay không?

Buông tay hay không?

Không được không được, năm đó là cô có lỗi với anh ấy, nếu đánh cô một trận mà khiến anh ấy nguôi giận thì cô cũng cam lòng.

Không được không được, vẫn là phải chạy thôi, “còn núi xanh thì không sợ không có củi đốt”.

Trong chốc lát, Giản Ngữ nghĩ rất nhiều, nhưng vẫn không buông tay.

Bùi Dĩ Minh nheo mắt, anh quá hiểu cô rồi, vừa nhìn thấy dáng vẻ này là biết cô đang nghĩ gì.

Cô uống nhiều rượu như vậy mà lại không say?

Chuyện này thật không hợp lý.

Trước đây cô chỉ cần dính rượu là đã gục rồi.

“Giản Ngữ, tôi nói lại lần nữa, buông tay.” “Không thể nào.” Giản Ngữ bướng bỉnh nói.

Bùi Dĩ Minh chỉ cảm thấy một sự bất lực sâu sắc dâng lên, anh vẫn luôn không có cách nào với người này, trước đây không có, bây giờ vẫn vậy.

Hai người cứ thế giằng co, chân Bùi Dĩ Minh đã mỏi nhừ, vừa cúi đầu xuống đã thấy ai đó ôm chặt đùi anh, miệng nhỏ hơi hé, ngủ say sưa.

Bùi Dĩ Minh: “...” Con bé chết tiệt này chưa ngủ bao giờ à?

Thế này mà cũng ngủ được.

“Này, dậy đi.” Bùi Dĩ Minh chạm nhẹ vào Giản Ngữ.

Cú chạm này khiến đầu Giản Ngữ nghiêng đi, trực tiếp đổ về phía sàn nhà, Bùi Dĩ Minh giật mình, vội vàng đưa tay đỡ lấy sau gáy cô, kịp thời đỡ cô dậy.

“Giản Ngữ.” Bùi Dĩ Minh đưa tay véo nhẹ khuôn mặt nhỏ của cô.

“Ưm, buồn ngủ quá, con muỗi chết tiệt, đừng có làm phiền em ngủ.” Giản Ngữ giơ tay lên, trực tiếp vỗ vào mặt Bùi Dĩ Minh.

Mặt Bùi Dĩ Minh thật sự đã tối sầm lại, anh thật sự muốn ném con bé chết tiệt này ở đây mặc kệ, nhưng nhìn cô bất tỉnh nhân sự, anh lại lo cô gặp nguy hiểm.

Anh cảm thấy mình thật sự quá 'nhu nhược' rồi, cô ta cứ lẽo đẽo chạy đến trước mặt anh làm loạn, tất cả những bức tường tâm lý anh xây dựng mấy năm nay dường như lại đổ sập.

Anh đứng tại chỗ một lúc nữa, sau đó mới bế Giản Ngữ đang ngủ say sưa lên, nhưng không biết rằng ánh mắt của ai đó đã chớp chớp, giống như một con cáo ranh mãnh.

Bùi Dĩ Minh, Bùi Dĩ Minh, em biết anh vẫn có em trong lòng mà.

Anh đừng che giấu nữa.

Ngay khi Giản Ngữ đang đắc ý, cô phát hiện mình bị ném vào ghế sau xe, một chút dịu dàng cũng không có.

Lập tức đau đến nỗi nhíu chặt mày.

Bùi Dĩ Minh liếc nhìn qua gương chiếu hậu, anh biết cô ta giả vờ mà, cô ta giỏi nhất là làm mấy trò này.

Tốc độ xe của Bùi Dĩ Minh rất nhanh, thậm chí còn cố ý đánh võng qua lại, Giản Ngữ chỉ cảm thấy cả người cứ lắc lư qua lại, người giả vờ bất tỉnh lại không thể đưa tay vịn vào cái gì, cứ thế lắc lư mãi.

Đột nhiên, cô cảm thấy rất buồn nôn, liền bật mạnh dậy, lại đụng vào trán, đau đến chảy cả nước mắt.

“Bùi Dĩ Minh, dừng xe, em muốn ói.” Bùi Dĩ Minh liếc cô một cái, thấy cô không giống đang nói dối, “Cố nhịn một lát, nếu dám làm bẩn xe tôi, tôi sẽ không tha cho em.” “Bùi... em không nhịn được nữa rồi.” Nói xong, “Ọe” một tiếng, cô nôn ra xe của Bùi Dĩ Minh, mùi chua thối lan tỏa trong xe, cơn bão đen tối trong mắt Bùi Dĩ Minh càng dữ dội hơn.

Anh đột ngột dừng xe, kéo cánh tay mảnh khảnh của Giản Ngữ xuống.

Giản Ngữ ôm thùng rác, tiếp tục nôn mửa.

Nhìn bờ vai gầy yếu của cô, Bùi Dĩ Minh không thể nói rõ trong lòng mình cảm thấy thế nào, cô dường như đã gầy đi, khi bế lên một chút trọng lượng cũng không có, chỉ có khuôn mặt còn chút má phúng phính, khiến cô trông không quá mảnh mai.

Giản Ngữ cảm giác ngay cả mật xanh mật vàng cũng sắp nôn ra, tên nào đó trời sinh một chút phong thái cũng không có, đến vỗ vai cô một cái cũng không, cứ như một khúc gỗ đứng trơ ra một bên.

Chương 2135

Đột nhiên cảm thấy tủi thân, mũi cay xè, nước mắt không biết điều cứ thế rơi xuống.

Cô cứ thế ôm thùng rác, nửa ngày không đứng dậy nổi.

Bùi Dĩ Minh đợi đến sốt ruột, nhìn sang, thấy vai cô run run, rõ ràng là đang khóc.

Tay anh siết chặt bên người, cuối cùng vẫn không tiến lại gần, vẫn lạnh lùng đứng tại chỗ.

Giản Ngữ vẫn đợi, nhưng đợi rất lâu vẫn không thấy anh ra tay giúp đỡ, cô hít hít mũi, tự mình đứng dậy.

Vừa nhìn, Bùi Dĩ Minh đã không còn ở đó nữa, “Bùi Dĩ Minh, đồ khốn nạn nhà anh, anh dám bỏ em một mình trên đường lớn thế này...” Chưa mắng xong, một chiếc xe đã dừng trước mặt cô.

Hà Vấn thò đầu ra từ bên trong, “Cô Giản, tôi đưa cô về nhà nhé.” “Sao lại là anh?

Bùi Dĩ Minh đâu rồi?” Hà Vấn xoa xoa mũi, “Tổng giám đốc Bùi có việc đi trước rồi, dặn tôi đưa cô về nhà.” “Tối muộn thế này anh ta có việc gì chứ.” Rõ ràng là không muốn đưa cô về, anh ta ghét bỏ cô đến vậy sao?

Hà Vấn không trả lời, câu hỏi này anh ta không thể trả lời được, cấp trên muốn làm gì thì anh ta không có tư cách đi dò hỏi.

“Trợ lý Hà, tôi đang hỏi anh đấy.” “Xin lỗi, tôi thật sự không biết.” Anh ta cũng là nhận được điện thoại vội vàng chạy tới, dù sao lúc đó mặt Tổng giám đốc Bùi thật sự rất đen.

Giản Ngữ cũng không đi, cứ ngồi bên đường khóc òa lên, “Hu hu hu, Bùi Dĩ Minh anh là đồ vô lương tâm, lương tâm anh bị chó tha rồi, anh dám đối xử với em như thế, anh dám tối muộn thế này bỏ em lại cho một người đàn ông lạ mặt.” Người đàn ông lạ mặt.

Hà Vấn suýt nữa thì nghẹn họng, ai là người vẫn luôn tự nhiên thân thiết, khoác vai bá cổ với anh ta, sao tự dưng lại thành người đàn ông lạ mặt rồi.

“Cô Giản, thời gian không còn sớm nữa, tôi đưa cô về nhé.” “Em không đi, trừ khi Bùi Dĩ Minh đến đón em, nếu không em sẽ ngủ ngoài đường, em sẽ ngủ ở đây luôn.” Hà Vấn: “...” “Cô Giản, Tổng giám đốc Bùi chắc là đã nghỉ ngơi rồi.” “Em còn chưa nghỉ ngơi, anh ta nghỉ ngơi cái gì chứ, không được, cái đồ khốn nạn này.” Giản Ngữ cứ thế mắng xối xả, còn vẽ vòng tròn trên đất.

“Bùi Dĩ Minh, em vẽ một vòng tròn nguyền rủa anh, trừ khi anh cưới em, nếu không anh sẽ không lấy được vợ, mà nếu có lấy được thì cũng sẽ 'bất lực'.” Khóe miệng Hà Vấn giật giật, cô Giản này thật sự là một nhân tài, trò vẽ vòng tròn nguyền rủa cũng nghĩ ra được.

Anh ta lấy điện thoại ra quay lại cảnh này, trực tiếp gửi cho Bùi Dĩ Minh.

Bùi Dĩ Minh rửa xe xong, nhưng vẫn luôn cảm thấy trong xe còn vương mùi lạ, khó chịu nhíu chặt mày.

Đang chuẩn bị rời đi thì anh nhận được đoạn video Hà Vấn gửi tới, vừa xem mặt anh đã xanh mét, con bé chết tiệt này không phải giả say, sao còn phát điên lên thế này?

Điện thoại của Bùi Dĩ Minh gọi tới, Hà Vấn vội vàng nhấc máy, “Tổng giám đốc Bùi.” “Cưỡng chế đưa cô ta đi.” “Cái này, Tổng giám đốc Bùi, e rằng không tiện.” Nếu có tiếp xúc thân thể gì đó, thì với tính cách của Tổng giám đốc Bùi, chẳng phải sẽ 'xử' anh ta sao.

“Không tiện cái gì mà không tiện.” “Tổng giám đốc Bùi, vậy tôi thật sự đưa cô ấy đi đây.” “Mau đưa đi, tối muộn thế này cũng không sợ mất mặt à.” Hà Vấn thầm nghĩ: Mất mặt cũng là mất mặt của người nhà anh, sao anh lại có vẻ còn sốt ruột hơn cả người ta vậy.

Hà Vấn đi đỡ Giản Ngữ, nhưng lại bị Giản Ngữ đẩy ra, cô giơ chân lên, dọa Hà Vấn lùi xa ba mét.

“Yêu quái phương nào, dám đụng vào cô đây, không muốn sống nữa à.” Vậy là, cô thật sự say không nhẹ, ngay cả anh ta cũng không nhận ra.

“Cô Giản, tôi là Hà Vấn, trợ lý Hà, tôi là được Tổng giám đốc Bùi ủy thác, đưa cô về nhà.” “Không về, anh ta không đến đón tôi, tôi sẽ không về.” “Cô Giản, xem như tôi cầu xin cô đấy, tối muộn thế này rồi, ngày mai tôi còn phải dậy sớm đi làm nữa.” “Anh cầu xin tôi cũng vô ích, dù sao tôi cũng không đi đâu, muốn đi thì anh đi trước đi.” Hà Vấn lại gọi điện cho Bùi Dĩ Minh, Bùi Dĩ Minh nói vài từ rồi cúp máy.

Cưỡng chế đưa đi.

Hà Vấn chỉ đành cắn răng chịu đựng.

Ngày hôm sau, Hà Vấn với khuôn mặt sưng tím đi làm, bị không ít người trêu chọc.

Bùi Dĩ Minh khi nhìn thấy anh ta cũng ngây người, “Anh bị làm sao vậy?” Hà Vấn không trả lời, mà chỉ trưng ra vẻ mặt tủi thân nhìn Bùi Dĩ Minh.

Bùi Dĩ Minh nghĩ đến điều gì đó, hờ hững nói: “Quên nói với anh, cô ấy có đai đen Taekwondo.” Người này nói ai, Hà Vấn không cần hỏi cũng biết.

Trong chốc lát anh ta có ý muốn chết, chuyện quan trọng như vậy mà sếp cũng có thể quên, anh ta suýt chút nữa bị đánh cho một trận, trên người những chỗ không nhìn thấy còn rất nhiều vết thương nữa.

Ngoại hình trông ngọt ngào đáng yêu, ai mà ngờ sức chiến đấu lại mạnh như vậy.

“Chuyện Lư Tĩnh nói đã xác nhận chưa?” Hà Vấn cân nhắc một chút rồi nói: “Tôi đã liên hệ với bên khách hàng, đó là khách hàng hợp tác lâu năm của chúng ta, đối phương bày tỏ không mấy để tâm, bên Tổng kiểm toán Lư quả thật cũng không nói hết những tình huống cần nói cho Giản Ngữ, cả hai người họ đều có sai sót.” “Ừ, vậy thì xử lý theo quy định công ty.” Khi Lư Tĩnh nhận được kết quả từ Hà Vấn, cô ta tức đến mức suýt nhảy dựng lên, cô ta và Giản Ngữ đều bị phạt, cả hai người đều bị trừ một tháng tiền thưởng hiệu suất.

“Trợ lý Hà, đây chính là kết quả sau khi anh điều tra rõ ràng sao?” Lư Tĩnh hùng hổ nói.

“Đây là quyết định của Tổng giám đốc Bùi, bên khách hàng bày tỏ không hề để tâm.” “Sao có thể không để tâm chứ, rõ ràng tôi đã...” Lư Tĩnh dừng lại lời định nói tiếp theo.

Rõ ràng cô ta đã đặc biệt chào hỏi với đối phương rồi, lần này nói thế nào cũng phải dọa dẫm bên này một chút, sao lại thay đổi thế này?

Hà Vấn nói: “Có gì không hài lòng, cô có thể đi hỏi Tổng giám đốc Bùi, đây là quyết định của Tổng giám đốc Bùi.” Anh ta ghét nhất là vẻ kiêu căng ngạo mạn của Lư Tĩnh, cậy vào gia thế tốt, tác oai tác phúc trong công ty, thấy ai không vừa mắt là muốn chơi xấu.

Bình thường Tổng giám đốc Bùi cũng lười để ý đến mấy chuyện vặt vãnh này, nhưng lần này đối tượng là Giản Ngữ, thì lại không giống.

Đã đến lúc nên cho cô ta nếm mùi đá phải thép rồi.

“Trợ lý Hà, Giản Ngữ có phải có chỗ dựa gì không?” Hà Vấn với nụ cười công thức trên mặt, “Cái này tôi không rõ, chuyện này đại khái chỉ có phòng nhân sự mới biết, vì người là do họ tuyển vào.” Lư Tĩnh trừng mắt nhìn chằm chằm vào bóng lưng Hà Vấn, cái tên trợ lý khó đối phó này, một chút cũng không biết vòng vo.

Nếu cô ta có thể hỏi được gì từ phòng nhân sự thì đã không hỏi anh ta rồi.

Người bên đó nói, Giản Ngữ chỉ là một người rất bình thường, vừa từ nước ngoài về, căn bản không nhìn ra được bối cảnh gì.

Lư Tĩnh hung hăng đập cốc xuống bàn, theo trực giác của phụ nữ mà nói, cái người tên Giản Ngữ này nhất định là đối thủ của cô ta.

Những người khác nếu dám chặn xe Bùi Dĩ Minh thì đã sớm bị đuổi việc rồi, chỉ có cô ta là không, còn dám dậm chân trước cửa văn phòng Bùi Dĩ Minh, đây tuyệt đối không phải là vấn đề dũng cảm, mà là vì giữa hai người này có điều gì đó.

Khi Giản Ngữ nhận được quyết định xử phạt, cô thở phào nhẹ nhõm một cách khó hiểu, tâm trạng cũng trở nên vui vẻ, mọi u ám vì bị bỏ rơi giữa đường tối qua tan biến hết.

Cô thích thú pha cho mình một ly cà phê, sau đó bắt đầu công việc của mình.

Ngay lúc đó, Lư Tĩnh gõ gõ bàn của cô, “Giản Ngữ, cô đến văn phòng tôi một chuyến.” Những người khác đồng tình nhìn Giản Ngữ, Giản Ngữ mỉm cười với họ.

“Tổng kiểm toán Lư.” “Cô đã nhận được quyết định xử phạt của công ty chưa?” “Đã nhận rồi.” “Cô không có gì muốn nói sao?” “Tôi thấy quyết định xử phạt của công ty công bằng, công chính, đã bảo vệ tối đa quyền lợi của nhân viên chúng ta.” Giản Ngữ khí phách lẫm liệt nói.

“Cô không cảm thấy cô có lỗi với tôi sao?” Một khi đã bị trừ tiền thưởng hiệu suất, thì việc bình bầu ưu tú tiên tiến cuối năm sẽ không còn liên quan đến cô ta nữa.

Chương 2136

Cô ta đã vào công ty ba năm, đã đạt danh hiệu tiên tiến hai lần, nếu năm nay được bình chọn nữa, thì sự nghiệp của cô ta chắc chắn sẽ tiến thêm một bước.

“Tổng kiểm toán, sự thật và chân tướng ra sao chúng ta đều rõ, hà tất phải giả vờ ngu ngốc?

Cô 'mất cả chì lẫn chài', còn muốn trút giận lên người tôi, cô có cần phải mặt dày đến thế không?” “Giản Ngữ, rốt cuộc là ai đã cho cô cái gan nói chuyện với tôi như vậy?

Cô có tin tôi...” “Muốn đuổi việc tôi phải không?

Nếu cô có bản lĩnh đó thì tôi cũng không cản đâu.” Giản Ngữ kiêu ngạo nói.

“Cô có ý gì?” Lư Tĩnh đánh giá Giản Ngữ, con bé chết tiệt này lẽ nào có gia thế và mối quan hệ đáng nể gì sao, nếu không thì dựa vào đâu mà dám kiêu căng trước mặt cô ta như vậy.

Giản Ngữ nhìn thấy sự băn khoăn trong mắt Lư Tĩnh, liền biết mục đích của mình đã đạt được.

Để cô ta bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, tôi sẽ khiến cô không đoán được lai lịch của tôi, không dọa chết cô thì cũng làm cô sợ chết khiếp.

“Tự mình trải nghiệm đi.” “Giản Ngữ, Bùi Dĩ Minh là của tôi.” Lư Tĩnh hùng hồn tuyên bố.

Giản Ngữ bị chọc cười, chỉ có những người không có được mới đi khắp nơi tuyên bố “anh là của tôi” các kiểu, có bản lĩnh thì đi nói trước mặt Bùi Dĩ Minh ấy, gào thét trước mặt cô thì có ích gì.

“Ồ, tôi biết rồi.” Giản Ngữ thản nhiên nói.

Chính là cái thái độ này, Lư Tĩnh ghét chết cái thái độ của Giản Ngữ, nó khiến cô ta cảm thấy mình giống như một thằng hề nhảy nhót, lên xuống đủ kiểu, mà chẳng có chút tác dụng nào.

“Sao cô không biết điều gì cả vậy.” “Cô muốn tôi cút xa một chút, tránh xa Tổng giám đốc Bùi một chút ư?” “Đúng, chính là ý đó, cô muốn bao nhiêu tiền cứ nói giá.” “Tiểu thư đây không thiếu tiền, tôi có thể gom tiền lại mà đập chết cô đấy.” Cô ta phải giàu đến mức nào chứ.

Lư Tĩnh nhất thời hận chết Giản Ngữ, hung hăng trừng mắt nhìn cô.

“Cô đừng quá đắc ý.” “Được rồi, thích Tổng giám đốc Bùi thì cứ đi mà theo đuổi, tôi cũng không cản cô, cuối cùng ai theo đuổi được thì người đó là 'trùm'.

Nhắc nhở thiện chí nhé, nếu tôi theo đuổi được, thì tôi chính là bà chủ của cô đấy, hãy lịch sự với tôi một chút.” “Cô...” “Tổng kiểm toán Lư, đây là giờ làm việc, nếu công việc không có gì cần sắp xếp, tôi xin phép ra ngoài trước.” “Ra ngoài đi.” Lư Tĩnh vẫn không thăm dò được kết quả gì, con bé chết tiệt Giản Ngữ này, đúng là tức chết người mà không đền mạng.

Sau giờ làm, Giản Ngữ vẫn bám theo Bùi Dĩ Minh, Bùi Dĩ Minh dừng bước, cô liền đâm sầm vào anh.

“Người nào vậy, đi đường không nhìn mắt à?” Vừa ngẩng đầu lên, cô đã thấy Bùi Dĩ Minh với khuôn mặt đen sì nhìn chằm chằm vào mình, cô đầu tiên cứng đờ một chút, sau đó khóe miệng kéo nhẹ, “À thì ra là Tổng giám đốc Bùi, xin lỗi Tổng giám đốc Bùi, tôi không nên lao vào anh, là lỗi của tôi, lỗi của tôi.” Bùi Dĩ Minh thật sự đau đầu, ánh mắt trầm tĩnh rơi trên khuôn mặt nhỏ trắng trẻo của cô, tối qua anh đối xử với cô như vậy, mà cô vẫn không chịu bỏ cuộc, còn cứ bám theo anh.

Rốt cuộc cô ta muốn làm gì?

“Tổng giám đốc Bùi, anh người lớn không chấp nhặt lỗi nhỏ của trẻ con, tha thứ cho em lần này được không, lần sau em nhất định sẽ không lao vào nữa đâu.” Nói xong, phát hiện không có phản ứng, vừa ngẩng đầu lên Bùi Dĩ Minh đã đi về phía trước rồi, cô vội vàng chạy nhỏ theo đuổi.

“Bùi Dĩ Minh, anh đợi em với, anh đợi em với mà, chân em ngắn thế này, sao anh có thể đi nhanh như vậy?” “Bùi Dĩ Minh, anh đi chậm lại đi.” “Bùi Dĩ Minh, anh một chút cũng không lịch sự, anh đợi em với.” ...

Mặc kệ cô ở phía sau có kêu gào thảm thiết thế nào, Bùi Dĩ Minh vẫn không dừng bước, thẳng tiến về phía trước.

Hà Vấn chỉ cảm thấy bên tai cứ lải nhải, thật sự quá khâm phục sự kiên nhẫn của Tổng giám đốc nhà mình, thế mà có thể mặt không đổi sắc mà chịu đựng.

Nếu là người khác, chắc sớm đã bị đá bay rồi.

Cuối cùng, khi Hà Vấn đã không thể chịu đựng được nữa, Bùi Dĩ Minh cuối cùng cũng dừng bước.

Giản Ngữ cũng lập tức dừng lại, giống như một đứa trẻ phạm lỗi, lưng thẳng tắp, chờ đợi lời huấn thị của người lớn.

Bùi Dĩ Minh không nói gì, chỉ cứ thế nhìn Giản Ngữ, khí tức lạnh lẽo đó khiến Giản Ngữ cảm thấy nếu còn dám nói thêm một câu thừa thãi nữa, sẽ bị đá bay.

Tuy nhiên, so với mấy lần trước anh nhìn mà như không thấy, lười ban phát một ánh mắt, Giản Ngữ lại cảm thấy vui.

Cô căng thẳng nuốt nước bọt, đưa tay nắm lấy cánh tay Bùi Dĩ Minh, "Bùi Dĩ Minh, chúng ta nói chuyện tử tế được không?" Bùi Dĩ Minh không phải không nói chuyện, chỉ là cứ nhìn chằm chằm vào cô, Giản Ngữ lại uy hiếp: "Bùi Dĩ Minh, anh tốt nhất nên nói chuyện với em, nếu không em sẽ cứ đeo bám anh mãi." Cứ đeo bám anh mãi.

Rốt cuộc cô lấy cái gan nào để nói ra những lời này?

"Anh... anh đừng tưởng em dọa anh, em nói thật đấy, nếu anh còn cứ không quan tâm em như vậy, em sẽ cứ đeo bám anh mãi, anh đi đâu em theo đó, khiến anh không một khắc nào được yên ổn, em sẽ làm phiền anh chết, làm ồn anh chết." Nói xong, cô cẩn thận nhìn sắc mặt Bùi Dĩ Minh, phát hiện anh không có chút cảm xúc nào, cứ như cô không thể ảnh hưởng đến anh được nữa vậy.

Anh thật sự lạnh hơn rất nhiều so với năm năm trước, lạnh đến nỗi cô cảm thấy mình sắp không nhận ra anh nữa rồi.

"Bùi Dĩ Minh, anh đừng như vậy." Cô lay lay cánh tay anh.

Dáng vẻ này của anh khiến cô thật sự sợ hãi, cứ như cô thật sự không còn lọt vào mắt anh nữa vậy.

"Bùi Dĩ Minh, anh còn thích em không?" Giản Ngữ cẩn thận hỏi.

"Thích." Thích cô, vẫn thích cô.

Hai từ đột ngột này khiến Giản Ngữ vui vẻ, nhưng câu tiếp theo lại đẩy cô xuống vực sâu không đáy, "Thích em tránh xa tôi ra, càng xa càng tốt." Một câu nói đó, anh nói rất chậm, mang theo ý vị nghiến răng nghiến lợi, cũng mang theo sự ghét bỏ sâu sắc.

Giản Ngữ lùi lại một bước, sắc mặt tái mét.

Nói xong, anh hất tay cô ra, bước nhanh rời đi.

Giản Ngữ thật sự sắp tức điên lên, cái tên đàn ông thối tha này, đáng ghét như mọi khi, dám đùa giỡn cô.

“Bùi Dĩ Minh, anh là đồ xấu xa, đồ đàn ông tồi tệ, anh đáng đời không có bạn gái.” Giản Ngữ tức tối đi ra ngoài, phát hiện bên ngoài trời lại mưa rồi, cô ngẩng đầu nhìn trời, cứ thế bước đi không mục đích.

Cô mặc kệ mưa lớn đến đâu, cứ như không hề hay biết gì, một mình bước đi giữa màn mưa.

“Tổng giám đốc Bùi, người ở phía trước hình như là cô Giản.” Hà Vấn nói.

Bùi Dĩ Minh ánh mắt trầm tĩnh nhìn dáng người nhỏ nhắn trong mưa, không biết cô đang nghĩ gì.

Hà Vấn tự ý dừng xe, lấy một chiếc ô trực tiếp xuống xe, đột nhiên không còn cảm thấy nước mưa nữa, Giản Ngữ đột ngột ngẩng đầu lên, “Bùi Dĩ Minh.” Chờ khi nhìn thấy người đến là Hà Vấn, ánh sáng trong mắt cô dần dần tan biến.

Chương 2137

Hà Vấn vẫn luôn nghĩ Giản Ngữ là cô gái vô tâm vô phế, nhưng giờ nhìn thấy dáng vẻ thất thần của cô, anh ta cảm thấy mình đã nghĩ sai rồi, cô không hề nhẹ nhàng như những gì mình thể hiện.

“Cầm lấy ô đi, đừng dầm mưa nữa, cẩn thận cảm lạnh.” “Bùi Dĩ Minh bảo anh đưa tới ư?” Nhìn ánh mắt đầy mong đợi của Giản Ngữ, Hà Vấn ngây người, là anh ta tự ý hành động.

“Cô Giản, hãy trân trọng cơ thể mình.” Đặt chiếc ô vào tay Giản Ngữ, Hà Vấn liền lên xe.

Khóe miệng Giản Ngữ giật nhẹ, đột nhiên vứt ô xuống đất, nhảy lên giẫm mấy cái, cứ như có thù với chiếc ô vậy.

Dường như cảm thấy vẫn chưa hả giận, cô liền đá bay chiếc ô bằng một cú.

Sau đó dậm dậm chân, bước nhanh về phía trước.

Hà Vấn: “...” Cô gái này tính khí nóng nảy thật đấy, nhưng sao nhìn lại thấy có chút buồn cười nhỉ.

Dầm mưa thế này, ngày mai nhất định sẽ bị cảm lạnh.

“Tổng giám đốc Bùi.” “Lái xe đi.” Hà Vấn cũng không nói thêm, trực tiếp lái xe đi, ai ngờ phía trước có một vũng nước, liền té đầy mặt bùn vào Giản Ngữ.

“Đồ khốn nạn, ai mà không biết lái xe thế này.” Mắng xong, cô liền nhận ra, đây là xe của Bùi Dĩ Minh.

Bùi Dĩ Minh, anh đúng là bắt nạt người quá đáng, anh dám bắt nạt em như thế.

Bùi Dĩ Minh, anh là đồ khốn nạn, đồ lão khốn nạn.

Cuối cùng Giản Ngữ vẫn gọi điện cho Tô Vi.

“Con nhỏ chết tiệt, mày gọi điện cho tao làm gì?

Tao không quen mày.” “Vi Vi, mau đến cứu tao.” “Mày bị làm sao?

Sắp chết rồi à?

Cần tao đến nhặt xác không?” Giản Ngữ hít hít mũi, không kìm được hắt xì một cái.

Tô Vi mắng: “Con nhỏ chết tiệt, bây giờ bên ngoài đang mưa, mày không lẽ đang dầm mưa ngoài đường đấy chứ?” “Tao vừa tan làm, tao không mang ô.” “Đồ ngốc nhà mày, không mang ô thì không biết tìm chỗ nào trú mưa à?” “Vi Vi, mày có thể đến đón tao được không, ở đây tao không có một người bạn nào cả, tao chỉ có mày thôi.” Một câu nói khiến Tô Vi mềm lòng, “Chia sẻ địa chỉ đi, tao đến đón mày.” Giản Ngữ vội vàng gửi địa chỉ qua, đợi Tô Vi ở một nơi dễ thấy, Tô Vi vừa hay cách đó không xa, hơn 10 phút đã lao tới, nhìn thấy Giản Ngữ ướt như chuột lột, suýt nữa đã muốn xông lên tát cô một cái.

Cô hít sâu một hơi, mới trấn tĩnh lại được, “Mày có bị ngốc không, sao lại biến mình thành ra nông nỗi này?” “Tao khó chịu, muốn dầm mưa để bản thân tỉnh táo một chút, không được sao?” “Tao thật sự cạn lời với mày rồi.” Giản Ngữ ôm lấy vai Tô Vi, “Thôi được rồi, chúng ta lâu như vậy không gặp, mày đừng mắng tao nữa, tao lạnh quá.” “Mày còn biết chúng ta mấy năm nay không liên lạc à, tao nói cho mày biết, tao bây giờ không còn là người mày quen trước đây nữa rồi, tao bây giờ hư rồi, cẩn thận tao bán mày đấy, mày có chắc là muốn lên xe tao không?” Tô Vi cười gian tà, lộ ra hàm răng trắng hếu.

Giản Ngữ cạn lời nói: “Vi Vi, mày đừng đùa nữa, tao thật sự rất lạnh.” “Cút lên xe.” “Được được được, tao lên ngay đây.” Giản Ngữ cười hắc hắc, lên xe, nếu không nói hai người có thể trở thành bạn thân, thì tính cách cũng giống y như nhau.

“Xe tao mới mua đấy, mày làm ướt xe tao rồi, mau lau khô đi.” Một chiếc khăn lông màu trắng được ném lên đầu Giản Ngữ, Giản Ngữ cười tủm tỉm lau khô.

“Tao thấy mày bây giờ gầy đi không ít đấy, khuôn mặt bầu bĩnh của mày cũng gầy rồi, đồ ăn ở nước ngoài tệ đến thế sao?” Tô Vi hỏi.

“Mày lại chẳng biết, tao điển hình là loại ăn mãi không béo, kiểu người bị phụ nữ ghét.

Ai, mày sao rồi, chắc phải 120 cân rồi ấy nhỉ?” “Giản Ngữ, mày thiếu đòn phải không, cô đây chỉ có 108 cân, tao cao 1m68, rất chuẩn được không?” “Thế à, tao hình như chỉ có 90 cân, tao 1m65.” “Giản Ngữ, có tin tao ném mày xuống xe không?” “Đừng mà, Vi Vi, tao nói thật đấy, mày nên giảm cân rồi.” Tô Vi nổi giận, “Mày biết cái quái gì, cái loại không có ngực như mày, căn bản không hiểu cái đẹp của phụ nữ chúng tao.” “Tô Vi, tao muốn tuyệt giao với mày.” Giản Ngữ cũng nổi giận, ghét nhất người khác nói cô ngực nhỏ, cái gì cần ăn cô cũng ăn rồi, không lớn được thì có cách nào đâu.

Trước đây còn thường xuyên bị Bùi Dĩ Minh trêu chọc.

“Haha, cái này gọi là 'ăn miếng trả miếng', sau này còn dám nói bà đây béo, bà đây sẽ dìm mày xuống ao cá.” Nói xong, cả hai đều cười phá lên, dường như lại trở về thời đi học, mọi thứ đều thật đẹp.

Tô Vi đột nhiên nghiêm túc lại, “Rốt cuộc mày quay về làm gì?” “Tao quay về để tìm lại tình yêu của tao, tìm lại người đã từng nâng niu tao trong tim.” Tô Vi hít sâu một hơi, chuyện này bất kể Giản Ngữ có phải bạn thân của cô hay không, cô cũng sẽ không đứng về phía cô ấy.

Năm đó Bùi Dĩ Minh đối xử với cô ấy tốt như vậy, người đó đối với tất cả mọi người đều là một bộ mặt lạnh như băng, chỉ riêng đối với cô ấy mới thể hiện sự dịu dàng.

Đó cũng là người bạn trai cô ấy tự mình theo đuổi ba năm cấp ba, mặt dày mày dạn mới theo đuổi được.

Thế nhưng cô ấy lại khó hiểu đề nghị chia tay, khi cô nghe thấy còn muốn tát cô ấy một cái.

Trời sinh cô ấy cứ hỏi thế nào, cô ấy cũng không nói lý do.

“Bây giờ mày mới biết quay về à, sớm hơn mày đã đi đâu rồi, đại tiểu thư, đã năm năm trôi qua rồi, năm năm mày biết là bao nhiêu ngày đêm không?” Trong mắt Giản Ngữ xẹt qua một tia đau khổ, “Tao biết.” “Vậy năm đó rốt cuộc mày vì sao lại chia tay với Bùi Dĩ Minh?” “Vi Vi, đừng hỏi nữa, tao vẫn không muốn trả lời câu hỏi này.” “Rốt cuộc mày có coi tao là bạn thân nhất của mày không?

Vì sao nhiều năm trôi qua rồi mà vẫn không chịu nói cho tao biết?

Mày rốt cuộc coi tao là cái gì?” “Vi Vi, mày vẫn luôn là bạn thân nhất của tao.” Vành mắt Giản Ngữ hơi đỏ.

Tô Vi nhìn thấy dáng vẻ này của cô ấy, cũng không đành lòng ép cô ấy nữa, mà nói: “Đừng trách tao không nhắc nhở mày, đại ca Minh bây giờ không còn là người của ngày xưa nữa rồi, anh ta bây giờ sự nghiệp làm ăn phát đạt, người ta chưa chắc còn để mắt đến mày đâu, mày muốn theo đuổi người ta, sẽ có mày chịu thiệt thòi đấy.” “Bất kể phải trả cái giá lớn đến đâu, tao nhất định sẽ kiên trì, ban đầu tao đã theo đuổi ba năm, cùng lắm thì thêm ba năm nữa.” “Mày hà tất phải khổ như vậy, tìm một người đàn ông tốt khác chẳng phải tốt hơn sao.” “Vi Vi, mày nghĩ đã từng yêu Bùi Dĩ Minh, còn có thể yêu người khác được không?” Câu trả lời tự nhiên là không thể.

Tô Vi trong lòng hiểu rõ, người ưu tú như Bùi Dĩ Minh, một khi đã yêu rồi, thì chính là 'lá cây che mắt', sẽ không còn nhìn thấy ai khác nữa.

“Vậy mày đã gặp anh ấy chưa?” Nhắc đến chuyện này, Giản Ngữ liền buồn bực, “Gặp rồi, nhưng anh ấy không thèm để ý đến tao, xe còn té cả người tao đầy bùn đất.” “Khụ, mày đáng đời, tao nói cho mày biết, đại ca Minh trước đây là một khối băng, thì bây giờ là ngàn năm băng giá, mày không mất ba đến năm năm thì đừng hòng chinh phục được, mày muốn theo đuổi người ta, thì phải tự mình chịu đựng, người khác không giúp được mày đâu.” “Là bạn thân tốt thì cho tao chút động viên đi chứ, ai lại chê bai tao như vậy.” “Tao chỉ là không muốn mày một lòng một dạ lao vào đó thôi.” “À phải rồi, Vi Vi, Bùi Dĩ Minh có vị hôn thê rồi phải không?” Tô Vi lắc đầu, “Cái này tao không biết, mày lại chẳng biết tính cách đại ca Minh người đó, lạnh lùng như vậy, tao vẫn luôn có chút sợ anh ta, không có mày ở giữa làm cầu nối, tao và anh ta giao lưu thật sự rất ít, cũng chỉ là thỉnh thoảng gặp thì chào hỏi thôi.” “À, rõ ràng hai đứa mày ở cùng một thành phố mà.” “Không phải là nhờ phúc của mày sao, tao là bạn thân của mày, mày đã phản bội đại ca Minh, tao luôn cảm thấy mỗi lần đại ca Minh gặp tao đều cau có mặt mày, cứ như tao nợ anh ta mấy chục triệu vậy, vì nghĩ đến cái mạng nhỏ của tao, tao đương nhiên sẽ không dám lại gần anh ta.” “Không thể nào, mày nghĩ nhiều quá rồi, anh ta vẫn luôn như vậy mà.” “Dù sao tao cũng cảm thấy, anh ta đã xếp tao vào cùng một phe với mày rồi.” “Ai, thật đáng tiếc.” “Mày nghe tin anh ta có vị hôn thê từ đâu thế?” “Tiểu Đằng tử ấy, chính miệng anh ta nói với tao.” Tô Vi khinh thường nói: “Chắc gì đã là thật, cái tên đó bao giờ mới nói được lời tử tế đây, lúc nào cũng cà lơ phất phất, chẳng có câu nào đáng tin cậy cả.” Giản Ngữ nhớ ra điều gì đó, cười, “Sao?

Mấy năm rồi mà hai đứa mày vẫn còn thù hận à?” “Chưa bao giờ hóa giải, dù sao tao cũng thấy anh ta một chút cũng không vừa mắt.” “À phải rồi, gần đây mày với bạn trai thế nào rồi?” “Sao mày biết tao có bạn trai?” “Chúng mày ngày nào cũng khoe ân ái trên vòng bạn bè, tao trừ khi mù lòa thì mới không biết.” Trong mắt Tô Vi xẹt qua một tia ngọt ngào, trông cô ấy thật sự hạnh phúc, “Tiểu Ngữ, có lẽ vài tháng nữa mày sẽ phải làm phù dâu cho tao rồi.” “Thật sao?” “Ừ, chúng tao đã gặp mặt bố mẹ rồi, bây giờ chỉ là cửa ải mẹ tao vẫn chưa qua, mẹ tao cảm thấy điều kiện gia đình anh ấy không tốt, cả người cứ như một lão nhà quê, không xứng với tao.” “Dì Tô không phải là người cứng nhắc như vậy mà.” “Mày không hiểu đâu, tao cảm thấy mẹ tao đến tuổi mãn kinh rồi, bây giờ càng ngày càng không nói lý được, ngày nào cũng nhìn tao chằm chằm, sợ rằng đêm nào đó tao không về nhà.” “Chà, mày 'tương tư' rồi à, ý kiến lớn đến vậy với dì Tô.” “Cút đi, đừng có trêu chọc tao.” “Mà nói chứ, cái 'lần đầu tiên' của mày còn không?” “Giản Ngữ, mày mà còn hỏi mấy câu như vậy, cẩn thận tao trở mặt với mày đấy.” “Được rồi, được rồi, không hỏi nữa, ngáp.” “Thật sự cảm lạnh rồi à?” “Có thể.” “Lát nữa uống thuốc cảm rồi ngủ, nếu không ngày mai sẽ khó chịu đấy.” Tô Vi đưa Giản Ngữ về đến nhà, lại ân cần giúp cô đi tiệm thuốc mua thuốc cảm, Giản Ngữ nắm tay cô không cho cô đi, “Vi Vi tốt bụng, tối nay đừng đi mà, ở lại sưởi ấm giường cho 'bản cung' đi, 'bản cung' sẽ đối xử tốt với mày.” “Đừng có chiếm tiện nghi của tao.” “Vi Vi tốt bụng.” “Thôi được rồi, nhìn mày thảm hại như husky thế kia, tao quyết định ở lại chiều chuộng mày một chút.” Giản Ngữ ôm đầu Tô Vi, hôn chụt một cái thật kêu lên mặt cô ấy, “Yêu mày, Vi Vi tốt bụng của tao.” Vào nửa đêm, Tô Vi phát hiện người bên cạnh như một lò lửa, sờ trán Giản Ngữ thì thấy nóng ran.

Tô Vi vội vàng bật đèn, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Giản Ngữ đỏ bừng, môi cũng khô nứt nẻ. "Ngữ Ngữ, dậy đi, cậu bị sốt rồi." Tô Vi lay lay Giản Ngữ.

Giản Ngữ mơ màng mở mắt, đỏ hoe mắt nói: "Vi Vi, tớ khó chịu quá." "Nhà cậu có thuốc hạ sốt không?

Tớ đi tìm cho." "Không có, chẳng có gì cả." "Vậy tớ đưa cậu đến bệnh viện, cậu sốt cao lắm." Giản Ngữ kéo tay Tô Vi, "Tớ không đi bệnh viện đâu, cậu giúp tớ ra cửa hàng tiện lợi ngoài khu chung cư mua ít thuốc là được rồi." "Cậu chắc là không sốt đến ngốc luôn à?" "Không đâu, đi nhanh đi." Từ Vi lắc đầu, đi mua thuốc hạ sốt rồi quay lại.

Giản Ngữ lại sốt mê man, cô đành phải gọi cô bạn dậy, ép uống thuốc.

Giản Ngữ ôm chặt lấy cô không buông, "Vi Vi, cậu thật tốt." Nhìn dáng vẻ như chú cún nhỏ của cô bạn, Tô Vi dở khóc dở cười, "Buông ra nào, ngủ một giấc là khỏe thôi." "Ưm." Giản Ngữ ngủ rất nhanh, Tô Vi đợi đến khi cơn sốt của cô hạ xuống mới nhắm mắt lại.

Tuy cô không biết vì sao Giản Ngữ năm đó lại chia tay Bùi Dĩ Minh, nhưng cô rất rõ ràng, người đau khổ nhất chính là Giản Ngữ.

Cô ấy yêu Bùi Dĩ Minh nhiều đến mức nào, cô hiểu rõ hơn ai hết.

Chương 2138

Vì Giản Ngữ không muốn nói, cô cũng không muốn ép bạn nữa, tổng sẽ có một ngày sự thật được phơi bày.

Ngày hôm sau, Tô Vi thấy Giản Ngữ không còn vấn đề gì, liền đi làm.

Cô tắt báo thức của Giản Ngữ, còn giúp cô bạn xin nghỉ phép đặc biệt.

Nồi cơm điện cũng đã ninh cháo sẵn.

Chỉ vài ngày, Bùi Dĩ Minh dường như đã quen với sự quấn quýt của Giản Ngữ.

Hôm nay không thấy cô ấy, anh lại cảm thấy có gì đó không đúng, cả người đều không thoải mái.

Anh suy nghĩ hồi lâu mới nhận ra vấn đề nằm ở Giản Ngữ.

Khi anh gọi Hà Vấn vào, Hà Vấn vừa mở miệng đã nói: "Bùi tổng, cô Giản bị ốm rồi, hôm nay xin nghỉ." Bùi Dĩ Minh nhíu mày.

Không hiểu sao, khi nghe lời này, anh lại thở phào nhẹ nhõm.

Đúng rồi, Giản Ngữ bình thường rất khỏe mạnh, nhưng mỗi khi chuyển mùa đều dễ bị sốt cảm.

Hôm qua lại dầm mưa nhiều như vậy, không cảm mới là lạ. "Bùi tổng." "Cậu là trợ lý của tôi, quan tâm chuyện của người khác làm gì?" Nghe vậy, Hà Vấn thật sự cảm thấy oan ức.

Rõ ràng cả buổi sáng sếp cứ thất thần, trên mặt đều viết hai chữ "Giản Ngữ".

Là một trợ lý tận tâm, anh đương nhiên phải chia sẻ gánh nặng và giải quyết khó khăn.

Thế là anh đã đến phòng phiên dịch hỏi thăm tình hình của Giản Ngữ.

Làm trợ lý cho một người vừa lạnh lùng vừa khó chiều như sếp Bùi, thật sự quá khó khăn, nhìn thấu mà không thể nói ra. "Vâng vâng, sau này tôi sẽ không như vậy nữa." Sắc mặt Bùi Dĩ Minh vẫn không tốt, "Hôm nay có những lịch trình nào?" "Mười giờ sáng có một cuộc họp nội bộ công ty.

Buổi chiều, Học viện Ngoại ngữ mời anh đến dạy, trước đây anh đã hủy hai lần rồi, nếu hủy nữa thì không phù hợp.

Buổi tối anh phải tham dự tiệc sinh nhật của Bộ trưởng Trình." Đúng lúc đó, điện thoại của Bùi Dĩ Minh đổ chuông, là tin nhắn của Tô Vi: "Minh đại ca, tôi nói thẳng nhé, Ngữ Ngữ tối qua sốt cao, nếu anh có thời gian thì đến thăm cô ấy đi, Ngữ Ngữ chắc chắn cũng không dễ dàng gì.

Dù hai người còn có khả năng hay không, nhưng nhìn vào tình bạn cùng trường của chúng ta, đừng làm ra những chuyện làm tổn thương lẫn nhau.

Chìa khóa tôi để dưới thảm trước cửa nhà cô ấy." Phía sau còn đính kèm địa chỉ nhà Giản Ngữ.

Không dễ dàng gì à.

Bùi Dĩ Minh nhếch mép cười lạnh, cây bút trong tay nắm chặt.

Ai mà dễ dàng được chứ.

Ngày xưa chia tay tuyệt tình như vậy, bây giờ cần gì phải giả vờ đáng thương trước mặt anh. "Bùi tổng." Bùi Dĩ Minh ngẩn ra, "Hủy lịch trình buổi sáng đi, hôm nay tôi chỉ đến Học viện Ngoại ngữ dạy thôi." "Buổi tối thì sao?" "Buổi tối cũng hủy đi, cậu giúp tôi chọn một món quà, tối nay đại diện tôi gửi qua đó." "Đã rõ." Bùi Dĩ Minh xử lý xong công việc trên tay, nhưng vẫn như ma xui quỷ khiến mà đi đến nơi Giản Ngữ ở.

Anh dễ dàng mở cửa, một phòng khách một phòng ngủ, rất nhỏ nhưng những thứ cơ bản cần có đều đầy đủ, được bài trí theo kiểu Mỹ nhỏ gọn, rất tươi mới và thanh tao.

Trong nhà yên tĩnh không một tiếng động, Giản Ngữ vẫn ngủ say như chết, không hề có chút cảnh giác nào.

Bùi Dĩ Minh đứng bên giường, nhìn cô từ trên cao xuống.

Cô nằm lăn lóc trên giường, một chân vắt ra mép giường, gần như nửa người sắp rơi xuống, trông lung lay sắp đổ, nhưng cô vẫn có tài năng ngủ rất sâu.

Miệng hơi hé mở, hô hấp phì phò, tóc trên trán có lẽ vì đổ mồ hôi nên dính bết vào.

Bùi Dĩ Minh ngay lập tức vừa tức vừa buồn cười, cả người cũng phiền não không thôi.

Với cái dáng vẻ này, bị người ta bắt cóc bán đi cũng không biết.

Bùi Dĩ Minh không thể nhìn nổi nữa, bước đến kéo cô một cái.

Cái kéo này khiến cô đột nhiên lật người, cả người "rầm" một tiếng ngã xuống giường.

Bùi Dĩ Minh giật mình vội vàng lao ra khỏi phòng ngủ.

Bên trong nửa ngày không có phản ứng, anh đi vào xem.

Chỉ thấy Giản Ngữ lật người, co ro lại, tiếp tục ngáy khò khò trên sàn nhà.

Bùi Dĩ Minh nhìn cảnh tượng này, chỉ cảm thấy mắt mình đau nhói.

Vẫn luôn biết cô vô tư, nhưng bây giờ tuổi không còn nhỏ, sao trông lại mơ hồ hơn trước.

Không biết đã nhìn chằm chằm cô bao lâu, Bùi Dĩ Minh cuối cùng cũng không nhịn được, tiến lên bế cô đặt lên giường.

Chỉ là người trên giường đột nhiên kéo anh một cái không kịp phòng bị, cả người anh đè lên người cô, môi vừa vặn chạm vào cằm nhọn của cô.

Cảm giác ấm áp truyền đến, Bùi Dĩ Minh nhìn chằm chằm cằm cô, chỉ cảm thấy trái tim như bị co rút một cái.

Khuôn mặt tròn nhỏ của cô từ khi nào lại có thêm một cái cằm nhọn rồi.

Anh đưa tay nhéo một cái, mặt cô cũng chẳng còn mấy lạng thịt, không còn cảm giác mũm mĩm như trước nữa.

Anh không khỏi lẩm bẩm: "Ngữ Ngữ." Hai chữ đã nhiều năm không gọi cứ thế thoát ra khỏi miệng.

Chương 2139

Khi gọi ra, cả người anh sững sờ, nửa ngày không hoàn hồn.

Giản Ngữ cảm thấy mình bị ma đè, trên người rất nặng, làm sao cũng không thể lật mình, đau khổ nhíu chặt mày, "Ưm ưm ưm." Bùi Dĩ Minh vội vàng lật người.

Đúng lúc đó, một chân của Giản Ngữ trực tiếp đặt lên bụng anh.

Bùi Dĩ Minh chỉ cảm thấy bụng dưới căng lên, cả người đều không ổn.

Anh nghiến răng nghiến lợi nhìn Giản Ngữ, cô nhóc chết tiệt này vẫn như xưa, đáng ghét.

Anh thật sự đã làm điều ngu ngốc khi đến thăm cô. "Giản Ngữ." "Tiểu Vi Vi thối tha, đừng làm ồn, khó chịu quá." "Giản Ngữ." "Đừng làm ồn nữa, tớ còn muốn ngủ." Bùi Dĩ Minh: "..." Nhìn dáng vẻ mơ hồ của Giản Ngữ, Bùi Dĩ Minh nghĩ đến điều gì đó, hỏi: "Năm đó rốt cuộc vì sao cậu lại chia tay Bùi Dĩ Minh?" Vừa dứt lời, khóe mắt Giản Ngữ đã chảy ra hai hàng nước mắt trong veo, chảy dọc theo má như hai dòng suối nhỏ.

Cô cắn chặt môi, cắn đến bật máu cũng không buông, nhưng lại không hé răng nói, chỉ biết khóc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, dường như bị nỗi tuyệt vọng và bi thương dày đặc bao trùm.

Bùi Dĩ Minh chỉ cảm thấy trái tim bị giáng một đòn mạnh.

Nhưng anh không cam lòng không hỏi được gì, cố ý dùng ngón tay xoa xoa môi cô.

Cô đau đến nhíu mày, nhưng vẫn không trả lời. "Rốt cuộc là vì sao?" Cô không nói, lại lần nữa cắn chặt môi mình, toàn thân khẽ run rẩy.

Bùi Dĩ Minh cuối cùng cũng không đành lòng, đưa tay nhéo cằm cô, buộc cô phải buông tha cho đôi môi mình.

Nhưng lại nghe Giản Ngữ nói: "Em có lỗi với anh ấy, em có lỗi với anh ấy mà." "Nói rõ hơn một chút." "Hu hu hu." Giản Ngữ lắc đầu.

Thấy cô sắp tỉnh, Bùi Dĩ Minh cũng không hỏi nữa.

Chỉ trong chốc lát như vậy, môi cô đã bị cắn rách, máu chảy không ngừng.

Ánh mắt Bùi Dĩ Minh lại tối đi.

Cô đối với chính mình còn tàn nhẫn như vậy, trách gì đối với anh cũng vậy.

Anh đi đến một hiệu thuốc, mua tăm bông và thuốc mỡ, giúp cô xử lý vết thương ở môi.

Cô vô thức đưa tay ôm lấy eo anh, cả người rúc vào lòng anh.

Bùi Dĩ Minh có chút hoảng hốt, dường như lại trở về thời điểm yêu đương ở đại học.

Cô lúc đó là một con lười nhỏ, cả người lười biếng không ra gì.

Khi hai người ở riêng với nhau, cô luôn thích tựa vào anh, hoặc là ôm anh, ôm tay anh, ôm eo anh, hận không thể dính chặt vào người anh mọi lúc mọi nơi, chẳng muốn nhúc nhích.

Cô còn lớn tiếng nói: Cô sẽ dính lấy anh cả đời, trở thành cái đuôi nhỏ của anh, khiến anh có vứt thế nào cũng không thể vứt bỏ.

Anh còn chế giễu cô không có chí lớn, không lý tưởng, không theo đuổi.

Cô không để ý, anh đến giờ vẫn nhớ rõ biểu cảm lúc đó của cô, cứ như có cả thế giới vậy.

Năm đó, cô chính là dựa vào những lời ngọt ngào này để lừa gạt trái tim anh.

Thu hồi suy nghĩ từ hồi ức, khuôn mặt tuấn tú của Bùi Dĩ Minh lại càng đen sầm thêm vài phần.

Cả ngày hôm nay anh rốt cuộc đang làm cái quái gì vậy, một tin nhắn của Tô Vi lại khiến anh bỏ dở công việc, hấp tấp chạy đến đây.

Giản Ngữ, cô dựa vào cái gì mà nhiều năm trôi qua như vậy, vẫn còn ảnh hưởng đến tâm trạng của anh.

Bùi Dĩ Minh vô thức siết chặt tay, cho đến khi Giản Ngữ đau đớn kêu lên, anh mới rút tay về.

Sau đó, anh lạnh lùng rời đi, xóa sạch mọi dấu vết mình đã từng đến.

Giản Ngữ tỉnh dậy đã là hai giờ chiều, nhìn đồng hồ cô sợ đến mức bật dậy.

Thấy tin nhắn của Tô Vi, cả người cô cuối cùng cũng tốt hơn một chút.

May mắn là cô bạn đã giúp cô xin nghỉ, nếu không vị thanh tra Lư tổng kia, người thích bắt bẻ những người nghỉ việc công mà làm việc riêng, không biết lại sẽ xử lý cô thế nào.

Cô gãi gãi đầu, luôn cảm thấy trong phòng có một mùi vị khó tả, rất giống mùi hương thanh mát trên người Bùi Dĩ Minh.

Cô cười khổ lắc đầu, thật sự là bị giấc mơ vừa rồi ảnh hưởng rồi.

Cô mơ thấy mình bị ốm, Bùi Dĩ Minh luôn ở bên cạnh chăm sóc, dùng tăm bông cẩn thận lau môi cho cô.

Điều này sao có thể chứ, bây giờ anh ấy ghét bỏ cô như vậy, làm sao có thể xuất hiện ở nhà cô.

Thôi, không nghĩ đến những chuyện này nữa, tiếp tục cố gắng thôi.

Cố lên, Giản Ngữ, cậu nhất định có thể làm được.

Nghĩ đến đây, Giản Ngữ lập tức lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Hà Vấn: "Trợ lý Hà, giúp tôi chăm sóc Bùi Dĩ Minh nhé." Hà Vấn nhìn thấy nội dung tin nhắn, thật sự dở khóc dở cười.

Chưa từng thấy người phụ nữ nào mặt dày như vậy.

Hiện tại Bùi tổng căn bản không thèm để ý đến cô ta, hôm qua còn trơ mắt nhìn cô ta dầm mưa, cô ta ngược lại một chút cũng không bận tâm, trước đây thế nào bây giờ vẫn y nguyên.

Người ta thường nói nữ theo đuổi nam cách một lớp sa, nhưng cũng phải tùy đối tượng.

Chương 2140

Như Bùi tổng băng sơn nhà họ thì không phải là người dễ theo đuổi.

Anh ta đột nhiên muốn xem kết cục của họ, không biết tinh thần bền bỉ không ngừng nghỉ của cô ta cuối cùng có thể trở thành bà chủ của anh ta hay không.

Giản Ngữ thức dậy đơn giản ăn một bát cháo, điện thoại của Tô Vi gọi đến, hỏi cô thế nào rồi. "Tớ không sao, Tiểu Vi Vi, tớ vẫn chưa yếu đến thế đâu.

Ăn cháo tình yêu cậu nấu, tớ đã hồi phục đầy máu rồi." "Cậu còn dám nói à, tối qua cậu thật sự làm tớ sợ chết khiếp.

Tớ thật sự lo cậu sốt thành một đứa ngốc." "Cảm ơn Vi Vi nhà tớ." "Thôi được rồi, tớ không nói chuyện vớ vẩn với cậu nữa.

Minh đại ca có đi tìm cậu không?" Giản Ngữ bĩu môi, cười khổ nói: "Anh ấy làm gì có đến tìm tớ." Anh ấy căn bản không biết cô ở đâu, cũng không muốn gặp cô. "Không đến thì thôi, tớ gửi tin nhắn báo cho anh ấy biết cậu bị ốm rồi, tớ tưởng anh ấy sẽ đến chứ." Bùi Dĩ Minh năm đó, căn bản không chịu được Giản Ngữ bị ốm.

Mỗi lần Giản Ngữ ốm, anh đều lo lắng sốt ruột theo, hận không thể chịu thay cô tất cả mọi thứ.

Bây giờ cuối cùng cũng đã thật sự thay đổi rồi. "Anh ấy không đến cũng không sao.

Dù sao tớ cũng mơ thấy anh ấy rồi, mơ thấy anh ấy là tớ vui rồi, tớ vui là tớ cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh." "Đồ ngốc." "Tiểu Vi Vi, người ta vẫn là bệnh nhân mà, cậu chắc chắn muốn đả kích người ta như vậy sao?" "Vậy cậu cứ xông lên đi, chị đây sẽ làm hậu thuẫn cho cậu." "Chỉ thích cậu như vậy thôi." "À đúng rồi, tối nay tớ và bạn trai đi ăn lẩu, cậu có muốn đi cùng không?" "Không thèm đi xem hai cậu khoe ân ái đâu, tớ sẽ tiếp tục nằm ườn ở nhà." "Đi đi mà, thời tiết này ăn lẩu là thoải mái nhất rồi, cậu thật sự không đi sao?" "Cậu có thể đừng dụ dỗ tớ nữa không?

Tớ đã lâu lắm rồi không được ăn lẩu chính gốc trong nước, lúc về nước đã muốn đi rồi, nhưng một mình ăn lẩu thật sự quá tủi thân." "Vậy thì đi đi." "Vậy được thôi, cậu đãi nhé, tiện thể tớ giúp cậu kiểm tra bạn trai cậu luôn." Tô Vi bật cười, "Biết ngay là cậu không thể cưỡng lại sự cám dỗ của đồ ăn ngon mà, còn giả vờ cứng cỏi trước mặt tớ.

Năm đó cậu ngày nào cũng khoe ân ái trước mặt tớ với Bùi Dĩ Minh, tớ còn chẳng nói gì." "Thì ra cậu muốn trả thù à, có cần phải nhỏ nhen như vậy không?" "Chị đây chính là người như vậy đấy." Hai chị em buôn chuyện nửa ngày mới cúp điện thoại.

Vào buổi tối, Giản Ngữ mặc một chiếc váy liền màu be, trang điểm nhẹ nhàng, cả người trông cuối cùng cũng có chút tinh thần hơn, không còn tiều tụy nữa.

Bạn trai của Tô Vi là một lập trình viên, tên là Trương Tùng.

Giản Ngữ nghe cái tên này suýt nữa bật cười.

Xin lỗi vì cô nghĩ lệch lạc, lại nghĩ thành Trương Túng (chân túng - thật túng quẫn).

Trương Tùng đeo kính, người gầy gò cao ráo, cả người trông thư sinh.

Giản Ngữ nhìn Tô Vi một cách đầy ẩn ý, không ngờ gu của cô bạn bây giờ lại thay đổi như vậy.

Trước đây, Tô Vi luôn miệng nói muốn tìm một người đàn ông đẹp trai, tốt nhất là có đường nét sắc sảo, ngũ quan sâu sắc, con lai.

Tô Vi bĩu môi, vẻ mặt kiểu "tôi đã ăn cá thịt mãi rồi, không cho phép tôi ăn chút rau xanh sao?".

Trương Tùng chủ động gọi món, nhưng khi các món ăn được mang lên, Giản Ngữ ngây người, khóe miệng giật giật.

Toàn là rau xanh, món mặn chỉ có một đĩa thịt ba chỉ và một đĩa chả viên.

Đây là cho thỏ ăn sao?

Sắc mặt Tô Vi cũng có chút không tốt, nhưng vẫn cười giải thích: "Trương Tùng nhà tớ khẩu vị hơi thanh đạm, thích ăn rau.

Tớ hai năm nay cũng ăn rau nhiều rồi.

Cậu yên tâm, khẩu vị của cậu tớ vẫn nhớ mà, không thịt không vui, tớ gọi thêm cho cậu." Tô Vi cầm bút nhanh chóng gạch vào thực đơn.

Giản Ngữ thấy ánh mắt Trương Tùng cứ liếc nhìn thực đơn, toàn thân cơ bắp căng cứng, vẻ mặt đau lòng tiền bạc.

Người đàn ông này, sẽ không phải là một kẻ keo kiệt chứ.

Giản Ngữ không biết nói gì, mọi chuyện đều do Tô Vi quyết định.

Tô Vi gọi rất nhiều món, đều là những món Giản Ngữ thích ăn.

Giản Ngữ không biết có phải là ảo giác không, luôn cảm thấy mặt Trương Tùng đều xanh lè.

Vốn dĩ rất thèm ăn, nhưng cuối cùng cũng chẳng ăn ngon lành gì mà giải tán.

Khi thanh toán, Trương Tùng liên tục lục lọi túi mình, cuối cùng tìm ra hai tờ phiếu giảm giá nhàu nát, đưa cho nhân viên phục vụ.

Nhưng nhân viên phục vụ nói đã quá hạn, không thể giảm giá nữa.

Trương Tùng không chịu, "Mới quá hạn có hai ngày thôi mà, sao lại không thể giảm giá được chứ?

Cửa hàng lớn như các cô không lẽ lại không nghĩ đến chuyện lừa người à?" "Rất xin lỗi, thưa ông, đây là quy định.

Ông dù có quá hạn một ngày, tôi cũng không có tư cách giảm giá cho ông.

Tôi chỉ là một nhân viên phục vụ, tôi không có quyền quyết định, xin ông đừng làm khó tôi." Nhân viên phục vụ giải thích. "Tôi làm khó cô khi nào?

Tôi là khách quen ở đây, là khách hàng cũ rồi, không thể có chút ngoại lệ sao?" Trương Tùng vẫn không bỏ cuộc. "Xin lỗi, thưa ông, thật sự không được." Giản Ngữ không thể nhìn nổi nữa, rất muốn trực tiếp thanh toán.

Nhưng lại không muốn Tô Vi khó xử, nhất thời không biết phải làm sao.

Tô Vi nhíu mày, trực tiếp đưa một thẻ cho nhân viên phục vụ, "Tôi thanh toán." "Vi Vi, đã nói là anh mời em và bạn thân của em ăn cơm mà, sao có thể để em trả tiền được." Trương Tùng sốt ruột. "Lần sau nói tiếp đi, lần này em trả." "Vậy à, vậy lần sau anh sẽ đưa hai em đến một quán tốt hơn, sau này không đến quán này nữa." Trương Tùng bỏ ví tiền của mình trở lại.

Chương 2141

Giản Ngữ thật sự mở rộng tầm mắt.

Đã từng thấy người keo kiệt, nhưng chưa từng thấy người nào cực phẩm như vậy.

Ngược lại, nhìn Tô Vi rất bình tĩnh, dường như đã quen rồi.

Trương Tùng kiên trì muốn đưa họ về nhà, Tô Vi lấy cớ từ chối.

Tô Vi khoác vai Giản Ngữ, cười nói: "Xin lỗi, Ngữ Ngữ, để cậu thấy cảnh này rồi." Giản Ngữ lắc đầu, "Nói những lời này làm gì chứ." Dáng vẻ cô theo đuổi Bùi Dĩ Minh, đó mới gọi là khó xử.

Nhưng đó là vì Bùi Dĩ Minh đáng để cô theo đuổi.

Còn Trương Tùng này, cô vẫn chưa nhìn ra chỗ nào đáng để Vi Vi và dì Tô phải trở mặt.

Giản Ngữ nhìn chằm chằm Tô Vi, muốn nói gì đó, nhưng lại không biết mở lời thế nào.

Chuyện của Tô Vi và Trương Tùng, cô không biết nhiều, chỉ biết họ đã yêu nhau khoảng một năm, đã gặp mặt gia đình rồi, Tô Vi muốn gả cho người đàn ông này.

Chỉ là người đàn ông này, cô thật sự không thấy là người đàn ông tốt, thật sự quá keo kiệt.

Tô Vi cười nói: "Muốn nói gì thì nói đi, cần gì phải ấp úng." "Vi Vi, tớ thấy Trương Tùng này có vẻ hơi keo kiệt ấy.

Bình thường anh ta có chịu chi tiền cho cậu không?" "Chúng ta bây giờ chỉ là đang yêu, chúng ta thường chia tiền sòng phẳng.

Chúng ta đã nói rõ rồi, sau khi kết hôn vẫn sẽ chia tiền sòng phẳng, nhưng nuôi con cái gì đó, sẽ cùng nhau gánh vác." "Tô Vi, cậu bị ngốc à.

Một người đàn ông đến tiền cũng không chịu chi cho cậu, người đàn ông như vậy có tác dụng gì chứ.

Tớ không xem trọng hai cậu đâu." Giản Ngữ cũng không sợ Tô Vi tức giận nữa, trực tiếp nói ra suy nghĩ trong lòng.

Người đàn ông như Trương Tùng, tốt nhất nên tránh xa sớm. "Ngữ Ngữ, trước Trương Tùng, tớ còn từng quen một bạn trai.

Anh ta rất hào phóng, cái gì cũng chịu chi cho tớ, nhưng thì sao chứ, tớ vẫn thân mang đầy vết thương.

Không phải cứ người đàn ông nào chịu chi tiền cho cậu là phù hợp với cậu đâu.

Trương Tùng này ngoại trừ keo kiệt một chút, những chỗ khác không có vấn đề gì, đối với tớ cũng rất tốt, chỉ là sống qua ngày mà thôi, chẳng có gì to tát." "Nói thế nào nhỉ, keo kiệt một chút cũng không sao.

Người đàn ông như vậy phù hợp để sống qua ngày, những thứ tớ muốn tớ có thể tự mình mua." Nhìn Tô Vi vẻ mặt cô đơn, Giản Ngữ đột nhiên nhận ra, mình không đủ hiểu cô bạn, cô căn bản không biết trước đây cô ấy còn trải qua chuyện như vậy.

Có thể thấy, mối tình trước của cô ấy đã kết thúc bằng một bi kịch.

Một chuyện quan trọng như vậy, cô bạn lại không biết.

Giản Ngữ ôm lấy Tô Vi, "Vi Vi, tớ không biết cậu đã trải qua chuyện gì, nhưng tất cả đã qua rồi đúng không?

Chúng ta phải tự chịu trách nhiệm cho cuộc đời mình.

Cậu và Trương Tùng có thể tìm hiểu thêm một thời gian nữa, xem có hợp nhau không.

Tam quan không hợp mà ở bên nhau sống qua ngày chắc chắn rất khó khăn.

Kết hôn không đơn giản như cậu nghĩ đâu." Tô Vi cười, "Thôi được rồi, không nói chuyện của tớ nữa.

Tớ có muốn kết hôn cũng không được, hộ khẩu của tớ bị mẹ tớ giấu đi rồi, tớ căn bản không tìm thấy." "Lần này tớ đứng về phía dì Tô." "Nhóc con, rốt cuộc cậu là bạn thân của ai vậy?" "Tớ nói thật đấy, thật sự không thể kết hôn vội được." "Thôi được rồi, không nói chuyện này nữa." Đúng lúc đó, Tô Vi đột nhiên chỉ vào phía trước, mắt mở to. "Sao vậy, thấy ma à?" "Không phải, hình như đó là Minh đại ca." Điều quan trọng là anh ấy đang bị một người phụ nữ ôm.

Không phải anh ấy ôm người khác, mà là người phụ nữ ôm anh ấy một cách phóng khoáng.

Hai người trông vô cùng thân mật.

Minh đại ca tuy mặt mày cau có, nhưng trong mắt lại có chút cưng chiều nhàn nhạt.

Dù người phụ nữ làm gì trêu chọc anh, anh cũng không tỏ ra khó chịu.

Nơi họ đi ra vừa đúng là quán lẩu mà họ vừa đi ra.

Bùi Dĩ Minh gần gũi như vậy, cô chỉ thấy được khi anh ấy và Giản Ngữ yêu nhau năm đó.

Những năm gần đây, lần nào gặp anh ấy mà anh ấy không cau có khó chịu.

Chuyện này quả là hiếm có khó tìm.

Giản Ngữ nhìn theo ánh mắt của Tô Vi, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức tái đi.

Trước đây cô vẫn luôn nghĩ, người đàn ông lạnh lùng như Bùi Dĩ Minh chắc chắn không ai có thể tiếp cận.

Cô còn từ những lời nói rời rạc của Hà Vấn, tự mình suy đoán rằng Bùi Dĩ Minh không có bạn gái.

Ngay cả khi Tiểu Đằng Tử nói với cô rằng Bùi Dĩ Minh có vị hôn thê, cô cũng không để tâm, cảm thấy chưa kết hôn thì cô vẫn còn cơ hội.

Bùi Dĩ Minh và vị hôn thê kia, chắc chắn không phải là tình yêu đích thực, chỉ là liên hôn gia tộc.

Nhưng, cảnh tượng trước mắt lại buộc cô phải tỉnh táo.

Nếu Bùi Dĩ Minh không thích một người phụ nữ, làm sao có thể cho phép một người phụ nữ tiếp cận anh ấy thân mật đến vậy.

Vài lần tiếp xúc sau khi về nước, sự ghét bỏ mà anh ấy thể hiện với cô, có lẽ cũng là thật.

Chương 2142

Không phải vì vẫn còn giận cô, không chịu tha thứ cho cô đơn giản như vậy.

Giản Ngữ, cậu thật sự quá ngốc rồi.

Đó chắc chắn là vị hôn thê của anh ấy rồi, nếu không làm sao anh ấy có thể dung túng cô ấy như vậy.

Dù chỉ là thoáng qua, nhưng cô gái kia thật sự rất đẹp, bất kể là khí chất hay khuôn mặt, đều rực rỡ chói mắt.

Cô cảm thấy mình lập tức bị bỏ lại phía sau mấy bậc.

Là một người phụ nữ, cô nhìn một cái cũng cảm thấy phải sa ngã, huống chi Bùi Dĩ Minh là một người đàn ông.

Khoảnh khắc này, Giản Ngữ thừa nhận mình tự ti.

Cô chưa từng tự ti đến mức này.

Cú sốc ập đến quá đột ngột, cô vô thức cúi đầu xuống, như thể đột nhiên bị đè sập.

Tô Vi nhìn bờ vai gầy gò của cô bạn, tràn đầy đau lòng, đưa tay ôm chặt lấy cô, cố gắng an ủi cô, "Không sao đâu, Ngữ Ngữ, có lẽ là chúng ta nghĩ nhiều rồi, căn bản không phải như vậy đâu." "Vi Vi, có phải tớ đã trở về sai rồi không?" Giản Ngữ ngơ ngác nhìn Tô Vi, trong mắt toàn là sự xám xịt.

Câu trả lời này, Tô Vi thật sự không thể trả lời. "Ngữ Ngữ, đừng như vậy, đừng phủ định chính mình nhanh như thế." Lan Khuynh Tâm là một người cảnh giác, ngay khi Giản Ngữ và Tô Vi nhìn về phía cô, cô đã phát hiện ra sự hiện diện của họ.

Nhìn thêm một cái, cằm Bùi Dĩ Minh siết chặt, khí chất trên người lạnh lẽo, cô lờ mờ đoán ra được điều gì đó.

Trong mắt lóe lên một tia hiếu kỳ, "Biểu đệ, còn không mau đi giải thích rõ ràng, có người hiểu lầm rồi kìa." Bùi Dĩ Minh tự nhiên cũng chú ý đến Giản Ngữ và Tô Vi, lạnh lùng nói: "Không có gì đáng để giải thích." Lan Khuynh Tâm nhìn dáng vẻ của Bùi Dĩ Minh thì bực mình, không nhịn được véo mặt anh, "Lạy hồn, đừng đi theo con đường của Lục Tử Mặc nữa.

Già cỗi như vậy không tốt đâu, như thế sẽ chẳng có ai yêu đâu." "Không cần chị quản." "Nhóc thối, nói chuyện kiểu gì vậy, chị là chị của em." "Chị họ." "Chị họ cũng là chị, là chị của em, chị có quyền quản chuyện của em." Cô vẫn luôn nghĩ thằng em họ này có vấn đề về giới tính, không ngờ người ta thực ra lại rất bình thường, cũng có phụ nữ mình thích.

Chậc chậc, thật sự là một giai thoại lớn mà.

Nhìn cô gái nhỏ kia, dường như đã bị kích thích rất lớn.

Một bà dì già như cô mà vẫn có sức hấp dẫn lớn như vậy, có thể kích thích được những người trẻ tuổi này.

Lan Khuynh Tâm ngẩng cằm lên, tiện thể ưỡn ngực, ngay sau đó nghĩ đến điều gì đó, vội vàng rụt tay lại.

Nhưng không ngờ Bùi Dĩ Minh lại chủ động khoác tay cô, khoác rất chặt.

Lan Khuynh Tâm muốn rụt tay lại, nhưng không được, càng thấy vui hơn, "Biểu đệ, em có cần phải trẻ con như vậy không?" Dùng cách này để kích thích một cô gái, đây không phải là chuyện mà những thiếu niên mộng mơ mười bảy, mười tám tuổi mới làm sao? "Ngoan ngoãn đi." Bùi Dĩ Minh hung dữ nói. "Biểu đệ, có cần phải hung dữ như vậy không." Bùi Dĩ Minh không hề động đậy, vẫn ôm chặt Lan Khuynh Tâm.

Lan Khuynh Tâm chớp mắt, lại nhìn một lần nữa hai cô gái đối diện, một cái nhìn liền hiểu rõ rốt cuộc ai có liên quan đến thằng em họ nhà mình.

Giản Ngữ thật sự không thể nhìn nổi nữa.

Cô cảm thấy trái tim mình như bị mở một vết cắt, có người cầm dao không ngừng đâm vào tim cô. "Vi Vi, chúng ta đi thôi." "Ngữ Ngữ, có muốn lên hỏi cho rõ không, cậu đừng như vậy." "Còn có gì mà phải hỏi nữa chứ, đã đến nông nỗi này rồi, tớ còn có gì để hỏi nữa đâu.

Vi Vi, đưa tớ đi đi." Giản Ngữ tuyệt vọng nói.

Tô Vi chỉ có thể kéo Giản Ngữ đi.

Giản Ngữ cảm thấy toàn thân cứng đờ, cơ thể cũng trở nên rất lạnh, rất lạnh, như thể đang ở giữa trời băng tuyết, từng chút một bị đóng băng. "Được rồi." Cho đến khi bóng dáng Tô Vi và Giản Ngữ đi xa, Bùi Dĩ Minh mới buông Lan Khuynh Tâm ra.

Lan Khuynh Tâm đấm anh một cái, "Bị Diệp Mộ nhìn thấy thì có mà em chịu tội đấy, em dám trêu chọc chị của em." "Lần sau đừng gọi tôi đi ăn lẩu với chị nữa, cả người đầy mùi." Bùi Dĩ Minh ghét bỏ nói. "Đồ vô lương tâm, qua cầu rút ván đúng không?

Chị đây đối xử với em đâu có tệ." "Chị cứ ở nhà chăm con đi." Nhắc đến chuyện này, Lan Khuynh Tâm lại bực mình.

Ai nói, chỉ lo sinh không lo nuôi chứ.

Đây đúng là một lời nói dối lớn, cô bị lừa rồi.

Sinh ra con mà lại không lo nuôi sao có lý nào, đúng là tan nát cõi lòng.

Con nhóc trời sinh kia cứ thích quấn lấy cô, bây giờ đã nửa tuổi rồi, cô vẫn chưa trở lại làm việc, ngày nào cũng ở nhà chăm con, làm cô phát chán.

Quan trọng là thời kỳ cho con bú còn phải kiêng khem, những món cô thích ăn trước đây đều không thể ăn được nữa.

Đối với một người mê ăn uống mà nói, đúng là không thể chịu đựng nổi.

Hôm nay cũng là năn nỉ ỉ ôi mãi mới tìm được một người độc thân duy nhất, đi cùng cô vui vẻ ăn một bữa lẩu.

Bây giờ người độc thân này cũng ghét bỏ cô rồi, đúng là hết nói nổi. "Bùi Dĩ Minh, có biết nói chuyện đàng hoàng không." "Tôi nói thật đấy, vốn dĩ là đồ ăn rác rưởi, ăn ít một chút thì hơn." "Đồ ăn rác rưởi à, tôi thấy cậu vừa nãy ăn cũng vui vẻ lắm mà, trước đây không ít lần ăn rồi chứ gì." Nhắc đến chuyện này, sắc mặt Bùi Dĩ Minh lại càng đen hơn.

Những thói quen xấu này đều là do Giản Ngữ gây ra, nhưng anh đã nhiều năm không đụng đến nữa rồi. "Cần chị quản." "Ha ha, bị tôi đoán trúng rồi à, có phải vừa nãy cô gái kia kéo cậu đi ăn không?

Tôi nói cho cậu biết, những người như các cậu không thể cảm nhận được niềm vui của lẩu đâu, thật không biết các cậu sống còn có ý nghĩa gì nữa." "Lan Khuynh Tâm, chị nói nhiều quá." "Gọi chị." Lan Khuynh Tâm chỉnh lại.

Chương 2143

"Tôi đi trước đây, chị tự về nhà đi." "Có cần phải tàn nhẫn như vậy không, tôi là một cô gái mà." "Một đám đàn ông đến cũng không hạ gục được chị đâu." Bùi Dĩ Minh quay người bỏ đi, Lan Khuynh Tâm hét lên: "Nhóc thối, cậu như vậy là không tìm được bạn gái đâu, một chút phong độ cũng không có.

Mau đi giải thích rõ ràng cho cô bé kia đi, chậm trễ thì có mà cậu chịu trận đấy." Bùi Dĩ Minh không quay đầu lại, Lan Khuynh Tâm tức điên lên, "Ra ngoài đừng nói là tôi quen cậu, tôi không có thằng em nào không hiểu phong tình như cậu, một chút cũng không có gen nhà họ Lục chúng ta." Cô hét mấy tiếng, Bùi Dĩ Minh vẫn không quay đầu lại.

Lan Khuynh Tâm đành phải gọi điện cho Diệp Mộ, bảo Diệp Mộ đến đón.

Diệp Mộ không lâu sau đã đến, chỉ là trong lòng đang ôm một bé gái.

Bé gái xinh đẹp đặc biệt, đôi mắt đen như hạt nho vào buổi tối như đá quý đen phát sáng, đặc biệt long lanh.

Thấy Lan Khuynh Tâm liền bĩu môi giơ tay lên, đòi xuống.

Lan Khuynh Tâm nhíu mày, nhìn Diệp Mộ, ghét bỏ nói: "Anh sao lại đưa con bé ra ngoài làm gì?" Cô vốn dĩ định cùng Diệp Mộ đi xem một bộ phim, bây giờ lại bị hỏng rồi.

Họ kết hôn vội vàng, sinh con cũng vội vàng, luôn cảm thấy còn chưa kịp yêu đương tử tế đã làm cha mẹ.

Nghĩ lại, luôn cảm thấy có chút tiếc nuối.

Diệp Mộ xòe tay, "Không còn cách nào khác, con bé ở nhà quấy phá, căn bản không cho em ra ngoài." "Bớt đi, con bé nhỏ vậy thì làm được gì chứ.

Chỉ là anh tự mình không đành lòng thôi, nó muốn khóc thì cứ để nó khóc thoải mái đi, khóc mệt rồi xem nó còn khóc nữa không." Lan Khuynh Tâm vừa nói, vừa chọc chọc vào má bé gái.

Bé gái căn bản không biết mẹ mình đang ghét bỏ mình, hoặc có lẽ thực ra trong lòng nó biết rõ, chỉ là người bé tí mà lại có tâm tư lớn.

Nó vui vẻ toét miệng cười, bất kể Lan Khuynh Tâm có biểu cảm gì, có trêu chọc nó thế nào, nó chỉ phụ trách cười, ha ha ha, cười đến mức trái tim Lan Khuynh Tâm cũng mềm nhũn ra.

Diệp Mộ nhìn con gái biết điều như vậy, thật sự cảm thấy an ủi.

Đối phó với một người dai dẳng như Lan Khuynh Tâm, thì phải mặt dày hơn cô ấy. "Con nhóc thối, sao mày lại mặt dày thế hả, tao không thích mày, mày còn cười được." Ha ha ha.

Bé gái vẫn cười, thậm chí còn vui vẻ phun bong bóng về phía Lan Khuynh Tâm. "Ôi da, đúng là bẩn chết đi được, mày nghĩ mày là cá à, còn phun bong bóng.

Diệp Mộ, anh không quản con gái mình sao?" Lan Khuynh Tâm cuối cùng cũng không nhịn được, đón lấy bé gái, giúp nó lau khóe miệng. "Anh không quản được." Lan Khuynh Tâm trừng mắt nhìn Diệp Mộ một cái thật hung dữ, hít sâu một hơi, cam chịu ôm bé gái lên xe.

Trên đường về, Giản Ngữ mím chặt môi, không ngừng nghĩ đến cảnh Bùi Dĩ Minh và người phụ nữ kia đứng cùng nhau vừa rồi.

Thật sự quá chói mắt.

Tô Vi hỏi: "Ngữ Ngữ, cậu định làm gì tiếp theo?" "Còn làm gì được nữa chứ?

Cậu nghĩ tớ với người phụ nữ đó ai tốt hơn?" Tô Vi suýt chút nữa đã bật cười: "Cậu so với người khác làm gì?

Cậu tốt hay không, đó là do Bùi Dĩ Minh tự nhận xét, tớ nói gì cũng không tính." "Vậy cậu nghĩ Bùi Dĩ Minh và cô gái đó là thật lòng sao?" "Thật ra tớ cũng đã nghĩ mãi, nhưng cứ cảm thấy giữa họ giống như tình thân." Giản Ngữ hạ quyết tâm, đưa ra một quyết định quan trọng: "Vi Vi, chúng ta đi siêu thị." "Đi siêu thị làm gì?" "Mua đồ." "Tớ nói cho cậu biết, Ngữ Ngữ, cậu đừng có mà ăn uống vô độ, không tốt cho sức khỏe đâu.

Con gái chúng ta phải biết yêu thương bản thân, tuyệt đối không được vì một người đàn ông mà hành hạ mình, không đáng đâu, đàn ông hai chân thiếu gì." "Cậu nghĩ nhiều quá rồi, tớ không ăn uống vô độ đâu." Khi Tô Vi nhìn thấy một két bia trong xe đẩy, cô lại một lần nữa ngây người, không thể tin được mà nói: "Ngữ Ngữ, những năm này cậu thành ra nghiện rượu rồi à?

Đừng hù tớ, bỏ đi, bỏ ngay." Giản Ngữ vỗ vai Tô Vi, lập tức như được hồi sinh đầy máu: "Nghĩ nhiều quá rồi, tớ chỉ uống một chút thôi." "Vậy mà cậu mua nhiều thế?

Tớ nói cho cậu biết, tớ không uống rượu đâu." "Không bắt cậu uống, là tớ uống." Về đến nhà, thấy Giản Ngữ liên tục uống hết bốn chai, Tô Vi không còn bình tĩnh được nữa.

Người mà trước kia chỉ chạm rượu đã say, sao bây giờ lại uống được nhiều thế này? "Đủ rồi, Ngữ Ngữ, cậu đáng sợ quá." Tô Vi giật lấy chai rượu.

Giản Ngữ cười ha ha, trước tiên tắt nguồn điện thoại của Tô Vi, sau đó lấy điện thoại của mình ra, gọi thẳng cho Bùi Dĩ Minh.

Vừa mở miệng đã hùng hổ gào lên: "Bùi Dĩ Minh, cái tên đại hỗn đản nhà anh!" Bùi Dĩ Minh vừa định đi ngủ, đột nhiên nhận được điện thoại của Giản Ngữ, lập tức không còn buồn ngủ nữa.

Vừa nhấc máy đã là những lời mắng chửi, cả người anh ta đều không ổn. "Cái đồ lão khốn kiếp nhà anh!

Hôm nay anh cố ý thể hiện ân ái trước mặt em đúng không?

Anh rõ ràng đã thấy em rồi mà còn như thế, anh không có nhân tính!" "Tôi nói cho anh biết, cô nương đây không thèm đợi anh nữa, anh muốn làm gì thì làm, cứ ôm lấy đại mỹ nhân của anh mà ngủ cho ngon đi, cẩn thận thận hư đấy!" "Hừ, anh tưởng Giản Ngữ tôi không có ai yêu à?

Tôi nói cho anh biết, đàn ông theo đuổi tôi nhiều lắm, tôi quyết định ngày mai hẹn họ ra hết, xếp thành một hàng bên cạnh tôi, tôi sẽ lựa chọn cho kỹ.

Chẳng phải chỉ là tìm bạn trai thôi sao, chuyện đơn giản thế mà." "Anh tưởng chỉ mình anh làm được à?

Tôi thì không được chắc?

Tôi nói cho anh biết, tôi mặt dày mày dạn quay về là vì tôi vẫn còn yêu anh.

Tôi nói cho anh biết, từ tối nay trở đi, bà đây không yêu anh nữa, anh muốn làm gì thì làm!" "Tạm biệt, lão hỗn đản, lão khốn kiếp!" Cộp.

Giản Ngữ ợ một tiếng do rượu, Bùi Dĩ Minh khựng lại, đôi mày cau chặt.

Thật ra, hành vi tối nay anh ta cũng đã tự kiểm điểm, đúng là có chút trẻ con.

Nhưng lúc đó theo bản năng liền làm như vậy.

Anh ta cũng thấy cô đau lòng đến tột cùng, đúng là có chút hối hận.

Nghe cô nói muốn từ bỏ, anh ta không hề cảm thấy nhẹ nhõm, ngược lại trong lòng thắt chặt từng cơn: "Em uống rượu rồi sao?" "Ợ!

Chương 2144

Anh quản làm gì?

Lão hỗn đản!

Những lời em vừa nói anh nghe rõ hết rồi chứ?" Lão hỗn đản.

Bùi Dĩ Minh tức đến mức lông mày suýt dựng ngược lên: "Em nói gì cơ?" "Em nói anh là lão hỗn đản, đại khốn nạn, chúc anh thận hư vui vẻ!" Bùi Dĩ Minh trực tiếp cúp điện thoại, tức đến mức lồng ngực phập phồng.

Con bé chết tiệt này rốt cuộc đang làm cái trò gì vậy?

Bây giờ cô đang uống rượu ở đâu?

Quán bar hay ở nhà?

Nhìn đồng hồ, đã hơn một giờ sáng rồi.

Nếu là ở quán bar, một cô gái thật sự quá nguy hiểm, những gì có thể xảy ra thật không dám tưởng tượng.

Bùi Dĩ Minh đành phải gọi cho Tô Vi, nhưng điện thoại của Tô Vi đã tắt nguồn, anh ta căn bản không gọi được.

Lúc này, Tô Vi đang nhìn Giản Ngữ với vẻ mặt sùng bái.

Cô cứ tưởng con bé này muốn mượn rượu giải sầu, nào ngờ nó lại mượn rượu để gây sự, còn dám mắng Bùi Dĩ Minh là lão hỗn đản, thật lợi hại.

Trên đời này, có lẽ chỉ có nó mới dám mắng người như vậy.

Tô Vi giơ ngón tay cái về phía Giản Ngữ khen ngợi, Giản Ngữ cười ha ha hất cằm lên, kiêu ngạo vô cùng.

Tô Vi nghĩ đến một câu nói: Vỏ quýt dày có móng tay nhọn. "Đúng, phải có khí thế đó!

Tìm một người đàn ông tốt hơn Minh lão đại, cho anh ta tức chết!" Giản Ngữ đỏ bừng mặt, rượu đã lên, cô ngây ngô hỏi: "Ai nói tớ muốn từ bỏ Bùi Dĩ Minh?" "Cậu vẫn không từ bỏ sao?" Tô Vi trợn tròn mắt. "Hừ, không thể nào!

Đời này tớ chết cũng phải bám chặt lấy anh ta không buông!

Hahahahaha." Giản Ngữ cười ngây ngô.

Tô Vi cạn lời, hóa ra là cô đã nghĩ nhiều rồi.

Cũng đúng, người mà năm xưa đã mặt dày mày dạn theo đuổi ba năm, đã chịu bao nhiêu sắc mặt lạnh lùng mà còn không bỏ, sao có thể vì chút chuyện nhỏ này mà từ bỏ được?

Trừ phi tự mắt nhìn thấy Bùi Dĩ Minh kết hôn, nếu không muốn người một khi đã quyết là đi đến cùng như cô ấy từ bỏ, thật sự là hơi khó. "Vậy cậu mắng người ta như thế có ý nghĩa gì?" "Đương nhiên là có ý nghĩa rồi!

Xả xong tớ thấy dễ chịu hơn hẳn." Giản Ngữ chọc chọc vào ngực mình, "Bây giờ ở đây không còn đau như thế nữa, thoải mái hơn nhiều rồi." "Cậu bị thần kinh à?" Tô Vi nâng mặt Giản Ngữ. "Đừng nhìn tớ tình tứ thế chứ, tớ sẽ yêu cậu mất." Giản Ngữ cười hì hì nói. "Vẫn còn nói đùa được, rốt cuộc cậu say thật hay say giả vậy?" "À à, tớ cũng không biết nữa." Bùi Dĩ Minh bực bội đi đi lại lại trong nhà, cuối cùng vẫn lái xe ra ngoài.

Nhưng quán bar ở thành phố A nhiều như vậy, anh ta thật sự không biết đi đâu để tìm Giản Ngữ.

Cuối cùng anh ta đành lái xe đến chỗ Giản Ngữ ở, định tìm chìa khóa dưới tấm thảm nhưng lại thấy chìa khóa đã không còn ở đó nữa, chỉ đành gõ cửa.

Gõ hồi lâu, Tô Vi tóc tai bù xù mới ra mở cửa.

Khi nhìn thấy Bùi Dĩ Minh, cô ngây người một lát rồi lập tức tỉnh táo lại: "Minh lão đại, sao anh lại tới đây?" Bùi Dĩ Minh có vẻ hơi không tự nhiên, vừa nhìn đã biết hai người họ đang ở cùng nhau.

Anh ta chạy đến sốt sắng như vậy, rất dễ khiến người ta hiểu lầm. "Giản Ngữ lại phát điên gì thế?

Nó kiếm chuyện phải không?" Bùi Dĩ Minh nói với vẻ mặt lạnh tanh.

Tô Vi xoa xoa mũi: "Uống nhiều quá rồi, ngủ say như chết rồi." "Sau này đừng để nó uống rượu nữa." Bùi Dĩ Minh cau mày thật chặt, ngữ khí vẫn không tốt.

Tô Vi rụt rè một chút, người này sẽ không đánh mình chứ? "Không phải lỗi của tớ đâu!

Ngữ Ngữ muốn làm gì, anh biết tớ không cản được mà, nó đúng là một con trâu điên ấy." Năm xưa, cô ấy cũng đã từng khuyên Giản Ngữ từ bỏ Bùi Dĩ Minh, nhưng ai đó vẫn cứ hì hục, đầy sức lực.

Cứ thế mà làm tan chảy cả tảng băng lớn. "Cậu là bạn thân của nó." "À à, lần sau tớ sẽ chú ý." Tô Vi thật sự không muốn giao tiếp nhiều với Bùi Dĩ Minh, ngập ngừng hỏi: "Có muốn vào ngồi một lát không?" "Không cần." Bùi Dĩ Minh lạnh nhạt nói.

Nói xong, mang theo hơi lạnh tỏa ra từ người, anh ta quay lưng bỏ đi. "Này, Minh lão đại, người phụ nữ tối nay là bạn gái của anh à?" Bùi Dĩ Minh căn bản không thèm để ý đến cô.

Tô Vi xoa xoa trái tim bé bỏng của mình, uất ức kéo mái tóc dài, lầm bầm: "Cái loại người gì vậy chứ!

Tô Vi tôi cũng là một đại mỹ nữ đó, sao có thể để một người đàn ông coi thường đến thế chứ, đúng là quỷ ám!" Với một tảng băng lạnh như Bùi Dĩ Minh, cô ấy thật sự không thể ra tay được, không biết Giản Ngữ rốt cuộc đang nghĩ gì.

Tô Vi vừa vào phòng, đã thấy Giản Ngữ ngồi dậy, lúc này đang nghiêng đầu cười ngây ngô với cô: "Bùi Dĩ Minh đến đúng không?" Tô Vi gật đầu.

Giản Ngữ phấn khích nhảy nhót trên giường một hồi lâu: "Tớ biết ngay mà, cái tảng băng này trừ tớ ra thì không ai yêu đâu!" Thật ra cô cũng đang đánh cược, cược rằng cô vẫn còn một chỗ trong lòng Bùi Dĩ Minh.

Chương 2145

Cô tự nhủ, nếu Bùi Dĩ Minh không phản ứng gì về chuyện cô say rượu, thì cô sẽ thật sự phải suy nghĩ đến việc từ bỏ.

May mà anh ta đã đến, cô lại có thể tự thuyết phục mình tiếp tục nữa rồi. "Ngữ Ngữ, cậu nhảy nhẹ thôi, cẩn thận làm hỏng giường đấy." "Vi Vi, tớ vui quá." Tô Vi dở khóc dở cười: "Ngữ Ngữ, cậu lạc quan quá rồi đấy.

Người ta đến cũng chẳng có gì đặc biệt đâu, nói không chừng là vì cậu đã mắng người ta, muốn đến đánh cậu một trận đấy.

Vẻ mặt của Minh lão đại vừa rồi đáng sợ lắm." "Anh ta không phải loại đàn ông bạo lực đó." Giản Ngữ lườm Tô Vi một cái.

Dù trước đây cô có chọc anh ta tức giận đến đâu, anh ta cũng chưa bao giờ động thủ.

Anh ta là một người đàn ông rất phong độ, sự giáo dưỡng và khí chất đều ở đó, nên cô không sợ anh ta.

Cô chọc anh ta giận, anh ta lúc nào cũng chỉ mặt đen sì, im lặng không nói gì. "Không phải!

Cậu không hiểu trọng điểm của tớ rồi.

Tớ đang nói là người ta có lẽ thật sự không còn ý gì với cậu nữa, cậu đừng ôm hy vọng quá lớn." "Vi Vi, cậu ngốc đại ngốc thế!

Cậu quá không hiểu đàn ông rồi.

Cậu không xem bây giờ là mấy giờ rồi sao?

Đàn ông có phụ nữ, ai giờ này không ôm phụ nữ ngủ mà lại phong trần mệt mỏi chạy đến gõ cửa nhà tớ chứ, lại không phải thần kinh!"

Giản Ngữ tự tin nói.

Phụt.

Tô Vi bật cười thành tiếng, nghĩ kỹ lại thì Giản Ngữ nói cũng có lý.

Đàn ông thì ai mà chẳng háo sắc.

Nếu Bùi Dĩ Minh thật sự không còn quan tâm Giản Ngữ nữa, sao có thể sốt sắng đến tận cửa như vậy?

Tô Vi chịu thua: "Được rồi, vẫn là cậu hiểu Bùi Dĩ Minh nhà cậu nhất, tớ thì không thể hiểu nổi.

Hai người các cậu đúng là trời sinh một cặp, người này kiêu ngạo hơn người kia." Rõ ràng có thể giải thích mọi chuyện rõ ràng, lại cứ phải dùng cách vòng vo thăm dò này. "Ha ha, cái tên đàn ông thối này, bà đây quyết định thay đổi chiến thuật rồi, sau này tôi cũng sẽ đối với anh ta lạnh nhạt, xem anh ta cảm thấy thế nào." "Ủng hộ!

Đàn ông nhiều lúc hay sinh hư lắm, cậu cứ sốt sắng chạy theo anh ta, anh ta sẽ không thấy được cái tốt của cậu.

Cậu phải cho anh ta một chút cảm giác nguy hiểm, anh ta mới biết lo lắng." "Cảm giác nguy hiểm?

Làm sao để anh ta có cảm giác nguy hiểm?

Mấy người đàn ông theo đuổi tớ đều ở nước ngoài, tớ muốn tìm một người để kích thích anh ta cũng không thể." "Đi xem mắt đi!

Tuổi cậu cũng không còn nhỏ nữa, xem mắt là chuyện bình thường mà.

Đăng ký một công ty mai mối, đàn ông đầy rẫy cho cậu chọn, tớ với Trương Tùng cũng là quen nhau qua xem mắt đấy." "Ra vậy!

Tớ bảo sao cậu kiếm đâu ra cái tên quái đản thế." "Xì!

Tớ nói thật đấy, xem mắt đúng là một kênh hiệu quả." "Thế à?

Vậy chuyện này giao cho cậu đấy, tốt nhất là tìm cho tớ một người đẹp trai hơn Bùi Dĩ Minh, tớ chọc tức anh ta chết!" "Cái này hơi khó đấy, Minh lão đại tính tình không tốt, nhưng ngoại hình thì tuyệt đối hạng nhất, sợ là khó tìm được ai đẹp trai hơn anh ta." "Vi Vi, cậu đừng dội gáo nước lạnh vào tớ chứ, tớ vừa mới lấy lại tinh thần đấy." "Tớ nói thật thôi, cậu đừng ôm hy vọng quá lớn, chúng ta chỉ làm qua loa cho có thôi." "Biết rồi.

Ngủ thôi, Tiểu Vi Vi." Giản Ngữ kéo phắt Tô Vi lại, ôm chặt lấy cô ấy, cảm khái: "Vi Vi nhà chúng ta mềm mại thật đấy." "Giản Ngữ, cậu ôm tớ thế này thì làm sao tớ ngủ được?" "Rồi sẽ quen thôi.

Mà tớ thấy cậu cũng nên đi xem mắt lại đi, cái tên Trương Tùng đó thật sự không ra gì." "Để sau đi." Giản Ngữ ngủ một giấc ngon lành, còn Tô Vi thì mất ngủ.

Nhìn bạn thân nhiệt tình theo đuổi một người đàn ông như vậy, cô đột nhiên cảm thấy mình như đã già đi, rõ ràng họ bằng tuổi, nhưng cô lại không còn nhiệt huyết và đam mê với tình yêu nữa. "Ngữ Ngữ, giá như tớ được như cậu thì tốt biết mấy, tớ thật ghen tị với cậu như vậy." Vì Giản Ngữ, Tô Vi cũng bắt đầu suy nghĩ về chuyện của mình và Trương Tùng, cứ suy nghĩ như thế suốt cả đêm.

Giản Ngữ tỉnh dậy với tinh thần phấn chấn, liền thấy Tô Vi đang mở mắt nhìn trần nhà: "Sao thế, Vi Vi?

Không quen giường nhà tớ à?" "Không phải, là vấn đề của riêng tớ." "Vi Vi, nếu cậu coi tớ là bạn thân, đừng giấu mọi chuyện trong lòng.

Cậu có thể nói ra cho tớ nghe, có lẽ tớ có thể an ủi cậu một chút." "Chuyện quá khứ tớ không muốn nhắc lại nữa.

Giống như cậu, sau này chúng ta cùng nhau bắt đầu một cuộc sống mới." "Vậy cậu mau đá Trương Tùng đi!

Bên cạnh cậu có cái tên quái đản như thế, tớ không thèm chơi với cậu đâu." Giản Ngữ không thể phản bác, cô thật sự có chuyện giấu Tô Vi: "Được được được, tớ sẽ cân nhắc ý kiến của cậu.

Tối qua tớ cũng đang nghĩ về chuyện này." Giản Ngữ ôm vai Tô Vi, đặc biệt nghiêm túc nói: "Vi Vi, thật ra khi tớ quay về, tớ vẫn luôn nghĩ, đời này tớ chỉ chấp nhận một Bùi Dĩ Minh.

Nếu Bùi Dĩ Minh không còn thích tớ nữa, thì tớ sẽ sống một mình, tớ tuyệt đối sẽ không chấp nhận đại.

Tớ nghĩ vấn đề của cậu đại khái cũng giống tớ thôi, cậu quyết định ở bên Trương Tùng cũng chỉ là để hoàn thành nhiệm vụ, cậu không hề thích anh ta, điều này tớ nhìn ra được.

Việc gì phải như vậy chứ?

Cùng lắm thì sống một mình thôi, cậu kéo thêm một người khác vào chỉ tăng thêm phiền não mới thôi, không phải sao?" Tô Vi không thích Trương Tùng, Giản Ngữ đã nhìn ra điều đó.

Nếu thật sự thích một người đàn ông, thì tuyệt đối sẽ không có thái độ và tâm trạng thờ ơ như vậy. "Không, tớ đã không còn yêu người đàn ông đó nữa rồi?

Chương 2146

Tớ không giống cậu." Giữa cô và người đó đã có quá nhiều tổn thương không thể bù đắp, đã không còn khả năng nào nữa rồi.

Cô cũng không còn bất cứ ảo tưởng nào về anh ta.

Chẳng qua là không thể giả vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra mà thôi. "Cậu nói lời này lừa ai chứ?

Nếu thật sự không yêu, cậu việc gì phải nhanh chóng tìm một người để gả đi như vậy?" Còn cố ý khoe khoang tình cảm trên vòng bạn bè.

Nếu không phải gặp Trương Tùng, nhìn thấy cách họ đối xử với nhau, đến cô ấy cũng sẽ nghĩ rằng cô ấy thật sự đang sống rất hạnh phúc.

Bây giờ nghĩ lại, đây có lẽ là để cho người khác xem, rất có thể là cho người bạn trai cũ kia. "Ngữ Ngữ, đừng lo cho tớ, tớ sẽ ổn thôi." Tô Vi nói.

Tô Vi vẫn luôn cảm thấy Giản Ngữ còn non nớt, thẳng thắn, giống như một đứa trẻ.

Bây giờ mới nhận ra, thật ra Giản Ngữ trong chuyện tình cảm không biết đã trưởng thành hơn cô bao nhiêu, cô ấy rõ ràng biết mình muốn gì, cũng biết cách lựa chọn điều tốt nhất cho bản thân. "Ngữ Ngữ, tớ thấy cậu lớn rồi." "Tớ cũng sắp ba mươi rồi, sao mà không lớn được chứ?

Vi Vi, chúng ta nên nghĩ cho bản thân nhiều hơn." "Được, nghe cậu." "Ái chà, tớ thế này có phải là phá hoại hôn nhân của người khác không?

Thật là vô đạo đức quá!" Giản Ngữ ôm lấy trái tim nhỏ bé của mình.

Tô Vi lườm cô một cái: "Đừng có giả bộ trước mặt tớ nữa." Tô Vi hành động rất nhanh, lập tức sắp xếp cho Giản Ngữ một buổi xem mắt với một người đàn ông, địa điểm cũng đã định xong.

Sau giờ làm, Giản Ngữ lập tức rời đi, vừa hay đụng phải Hà Vấn ở cửa công ty.

Cô mỉm cười chào hỏi: "Trợ lý Hà." Hà Vấn biết Giản Ngữ là người trong lòng của Bùi Dĩ Minh, thái độ của anh ta đối với cô tốt hơn trước rất nhiều: "Cô Giản, cô đi đâu vậy?" "À à, đi Tiểu Hồng Mão xem mắt." Tiểu Hồng Mão là một quán cà phê "hot trend", được một nam minh tinh lăng xê nên rất nổi tiếng, bây giờ nhiều người đều thích đến đó.

Hà Vấn trợn tròn mắt.

Người phụ nữ này rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

Chẳng phải muốn theo đuổi Tổng giám đốc Bùi sao?

Ba lòng hai ý như thế thì làm sao mà theo đuổi được? "Cô và Tổng giám đốc Bùi..." "Tôi đâu thể cứ treo mình trên một cái cây mãi được, phải tìm cho mình một lối thoát chứ.

Dù sao tuổi tác cũng không còn nhỏ nữa, đối với kết hôn chớp nhoáng tôi không bài xích.

Tôi quyết định tự do tự tại rồi, thấy ai hợp mắt thì chuẩn bị kết hôn." Giản Ngữ nói xong một cách nhẹ nhàng, rồi quay người bỏ đi.

Để lại Hà Vấn đứng tại chỗ suy tư.

Hành động này hoàn toàn lọt vào mắt Bùi Dĩ Minh, anh ta chỉ cảm thấy cơn giận bùng lên từ trong lòng.

Cái con bé chết tiệt này, càng ngày càng không coi anh ta ra gì.

Mắng anh ta xong rồi lại coi như không có chuyện gì xảy ra, một lời xin lỗi cũng không có.

Nó tưởng nó là ai chứ?

Hà Vấn vừa lên lầu, đã tự giác báo cáo hành trình của Giản Ngữ.

Bùi Dĩ Minh nghe nói cô ấy đi xem mắt thì càng tức điên lên. "Thông báo cho tất cả mọi người trong công ty, tối nay toàn thể tăng ca." Hà Vấn suýt chút nữa bị sặc.

Vậy ra lần này anh thật sự không kìm được nữa rồi, muốn hành động rồi sao? "Tổng giám đốc Bùi, đã đến giờ tan làm rồi, rất nhiều đồng nghiệp đã về." "Tôi còn chưa về, họ có tư cách gì mà về chứ?" Giản Ngữ vừa ngồi lên taxi, đã nghe thấy điện thoại của mình reo, đang chuẩn bị nghe thì điện thoại tắt nguồn.

Giản Ngữ cạn lời, cái điện thoại hỏng này càng ngày càng tốn pin, không trụ được đến tối nữa.

Bùi Dĩ Minh vẫn luôn theo dõi động tĩnh của Giản Ngữ, nhưng mãi không thấy cô quay lại.

Cả người anh ta như phủ một lớp tuyết trắng, nhìn từ xa đã thấy lạnh lẽo.

Hà Vấn cẩn thận bước tới: "Tổng giám đốc Bùi, bên bộ phận phiên dịch nói không liên lạc được với cô Giản, điện thoại của cô Giản đã tắt nguồn.

Giờ này cô Giản chắc đã bắt taxi đi rồi." "Càng ngày càng không coi trời đất ra gì!" Mắt Hà Vấn đảo một vòng, cố ý thêm dầu vào lửa: "Có khi nào xảy ra chuyện gì không ạ?

Cách đây không lâu có cô gái bắt taxi bị giết, cũng là lên xe không lâu sau thì xảy ra chuyện." Bùi Dĩ Minh "phắt" một cái đứng dậy, vớ lấy áo vest rồi đi ra ngoài.

Hà Vấn muốn cười mà không dám cười, chỉ đành cố nín, rồi nói vọng theo bóng lưng anh ta: "Tôi đã hỏi thăm kỹ rồi, cô Giản hôm nay hình như đi xem mắt ở tòa nhà Quốc Mậu, tại một quán cà phê "hot trend" tên là Tiểu Hồng Mão." Bùi Dĩ Minh chợt nhận ra, mình vậy mà lại bị lời nói của Hà Vấn chi phối cảm xúc, quay đầu hung hăng lườm Hà Vấn một cái.

Hà Vấn xoa xoa mũi, anh ta cảm thấy mình bây giờ giống như "heo chết không sợ nước sôi" vậy.

Trước đây Tổng giám đốc Bùi lườm một cái là anh ta đã sợ hãi run rẩy, lo lắng công việc không giữ được.

Thế nhưng bây giờ, sau khi phát hiện Tổng giám đốc Bùi cũng là một người đàn ông có "hơi người", anh ta hình như đã bạo gan hơn một chút.

Phải nói rằng, đây đều là công lao của cô Giản.

Khiến anh ta có một sự thay đổi về chất.

Giản Ngữ đến đúng giờ tại điểm hẹn xem mắt.

Chương 2147

Thật ra cô đến đây chỉ để cho vui, đặc biệt là khi nhìn thấy đối tượng xem mắt, cô thật sự chỉ muốn bỏ chạy.

Mẹ kiếp, người thật và trong ảnh xác nhận là một người sao?

Người trong ảnh đeo kính, vẻ thư sinh nhã nhặn, nhưng người trước mắt đây là ai?

Mặt đầy dầu, đầu to mặt lớn, rõ ràng đã phát tướng lên mấy hào.

Ừm, cô ấy chắc chắn đã đi nhầm chỗ rồi.

Ngay khi cô định chuồn đi, người đàn ông đã gọi cô lại: "Cô Giản, tôi ở đây." Giọng anh ta không lớn không nhỏ, vừa đủ để những người trong quán cà phê đều nghe thấy.

Muốn chạy trốn là không thể rồi.

Giản Ngữ chỉ đành cứng đầu quay người lại, ngượng ngùng giơ tay vẫy vẫy: "À à, anh Chu." "Cô Giản, mời ngồi." Giản Ngữ hít sâu một hơi, ngồi xuống.

Ánh mắt người đàn ông dừng trên người Giản Ngữ, ngừng lại một lúc, rồi tán thưởng: "Cô Giản ngoài đời còn xinh đẹp hơn nhiều." Giản Ngữ khẽ rủ mi, che đi cái lườm nguýt, chỉ có thể nói rằng anh và ảnh thật sự quá không giống nhau, đúng là một trời một vực. "Quá khen rồi, quá khen rồi.

Chỉ là anh Chu và ảnh có chút khác biệt lớn." "Đó là ảnh năm năm trước rồi, mấy năm nay có phát tướng một chút, nhưng ngũ quan thì không có gì thay đổi so với trước." Giản Ngữ thật sự muốn mắng người.

Cái quái gì thế, anh ta còn dám lấy ảnh năm năm trước ra để khoe khoang lừa gạt, rốt cuộc có biết xấu hổ hay không?

Tên Tô Vi này, thật sự không đáng tin cậy chút nào, lại còn hãm hại cô như thế. "Ồ, vậy à." "Cô Giản bình thường thích làm gì?" "Ngủ, ăn, có thể nằm thì tuyệt đối không ngồi." "Phụ nữ ăn được ngủ được là có phúc khí, rất thích hợp làm vợ." Giản Ngữ: ...

Người đàn ông cứ nhìn chằm chằm Giản Ngữ, ánh mắt tuy không dâm tà, nhưng lại luôn khiến cô khó chịu.

Cảm giác này giống như miếng thịt trên thớt, có thể tùy tiện ngắm nhìn. "Xin lỗi, tôi đi vệ sinh." Giản Ngữ vừa đứng dậy, liền thấy dưới chân là một đôi giày da đen bóng loáng.

Ngẩng đầu lên, cô thấy khuôn mặt trêu tức của Bùi Dĩ Minh.

Cô lập tức nghẹn lời, hung hăng lườm Bùi Dĩ Minh một cái.

Sau đó lướt qua người anh ta đi vào nhà vệ sinh.

Giản Ngữ xả nước rửa mặt lia lịa, cô thật sự sắp tức điên rồi.

Cô đã nghĩ xong tối nay sẽ khoe khoang trên vòng bạn bè thế nào, nào ngờ lại gặp phải một đồng đội như heo, quá làm giảm đẳng cấp của cô rồi.

Ban đầu cô còn có thể lùi một bước, không chụp mặt người đàn ông xem mắt, chỉ đăng tin tức về buổi xem mắt.

Kết quả lại đụng phải Bùi Dĩ Minh.

Muốn ra vẻ cũng không được nữa rồi.

Giản Ngữ, cô bé đen đủi này, vận may của cậu đã dùng hết rồi sao?

Giản Ngữ tự an ủi mình một lát, rồi mới lững thững bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Bùi Dĩ Minh đã ngồi xuống một góc, anh ta cởi áo vest ra, chỉ mặc một chiếc sơ mi trắng đơn giản, thanh lịch nhìn ra ngoài cửa sổ, một tay còn cầm điện thoại, hình như đang nói chuyện với ai đó.

Ánh hoàng hôn nhè nhẹ chiếu lên người anh ta, tựa như phát sáng.

Ngược lại, đối tượng xem mắt của cô thì mặt mũi nhờn rít đến phát sáng, hoàn toàn không cùng đẳng cấp với Bùi Dĩ Minh.

Cô đã nói rồi mà, đã từng yêu một người đàn ông như Bùi Dĩ Minh, thì những người đàn ông khác làm sao có thể lọt vào mắt cô được.

Đây không phải sao, vừa so sánh, cao thấp đã thấy rõ.

Bùi Dĩ Minh, rốt cuộc anh đến đây làm gì vậy, thật đáng ghét quá!

Không thể xuất hiện muộn hơn một chút sao?

Dù Bùi Dĩ Minh không nhìn cô, Giản Ngữ vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu, hậm hực quay về chỗ ngồi. "Cô Giản." Giản Ngữ chỉ cảm thấy trong lòng nghẹn một cục tức, ngẩng đầu mỉm cười với người đàn ông: "Anh Chu, xin lỗi, đã để anh đợi lâu." Nụ cười này, như ánh nắng ấm áp của mùa đông, khiến người đàn ông chỉ cảm thấy trước mắt trăm hoa đua nở, đẹp không tả xiết. "Không có, không có.

Cô xem tình hình của hai ta cũng đã hiểu gần hết rồi, nếu cô thấy không vấn đề gì, chúng ta có thể thử tìm hiểu nhau.

Nếu hợp thì năm nay kết hôn luôn, chúng ta cũng không còn nhỏ nữa, cô thấy sao?" Giản Ngữ muốn đánh người, cái gì mà hiểu gần hết rồi chứ, tôi chẳng biết gì về anh cả.

Nhưng lúc này, cô chỉ đành mỉm cười nói: "Ừm, có thể thử tìm hiểu." Khi Bùi Dĩ Minh nghe thấy lời này, chiếc thìa trong tay anh ta rơi xuống bàn.

Con bé chết tiệt này, mắt mọc lên trời rồi sao?

Ánh mắt gì thế không biết, không thấy ngồi đối diện với một người đàn ông như thế rất ghê tởm à?

Giản Ngữ khẽ nhướng mày, tiếp tục nói trái với lương tâm: "Tôi vẫn có ấn tượng rất tốt về anh." Người đàn ông vui mừng nói: "Thật sao?

Tôi đã nói mà, tôi đây vẫn có rất nhiều ưu điểm." "Đúng đúng đúng, anh có ánh mắt ôn hòa, lại còn phát tướng nữa, đứng cùng anh đặc biệt có cảm giác an toàn." Người đàn ông được khen vui vẻ, có chút không biết trời trăng mây đất là gì: "Đúng thế, điểm này cô hoàn toàn không cần lo lắng, đi theo tôi, bọn lưu manh cũng không dám gây sự với cô.

Cô nói thử xem, tôi còn có những ưu điểm gì?

Tôi thấy bao nhiêu năm nay hình như tôi chưa từng thật sự hiểu rõ bản thân." Nụ cười trên khóe môi Giản Ngữ có chút cứng đờ.

Chương 2148

Xấu đã đành, lại còn trời sinh cái tính tự tin thái quá.

Mặt mũi mình trông như thế nào, trong lòng không có chút tự biết nào sao? "À à, anh là người đặc biệt chân thật." "Cô Giản, cô thật sự quá có mắt nhìn rồi!" Người đàn ông vỗ bàn một cái, ánh mắt sáng rực nhìn Giản Ngữ.

Nhưng rất tiếc, Giản Ngữ là một người "mê cái đẹp", thật lòng không thích loại đàn ông mặt mũi bóng nhẫy như thế này.

Người cô ưng ý nhất vẫn là kiểu như Bùi Dĩ Minh.

Nghĩ đến đây, Giản Ngữ véo mình một cái, tự nhủ đừng nghĩ đến Bùi Dĩ Minh nữa.

Nhưng càng như vậy, cô lại càng thích đặt người đàn ông xem mắt và Bùi Dĩ Minh ra so sánh.

Càng so sánh, cô càng buồn, cứ thế rơi vào một vòng luẩn quẩn.

Đến khi cô nhận ra, thì Bùi Dĩ Minh đã không biết biến mất từ lúc nào.

Cảm giác chua xót trong lòng càng thêm nặng nề.

Người đàn ông này, sao lại vội vã đến rồi lại lặng lẽ đi như vậy, rốt cuộc có phải vì cô mà đến không?

Bùi Dĩ Minh đi rồi, Giản Ngữ cũng mất hết hứng thú, trả lời người đàn ông xem mắt một cách qua loa.

Rất nhanh, hai người đã thanh toán.

Người đàn ông xem mắt đề nghị muốn đi dạo thêm với cô, nhưng Giản Ngữ đã không còn hứng thú nữa. "Xin lỗi anh Chu, tôi đột nhiên nhớ ra mình còn một số việc chưa làm, tôi phải về công ty tăng ca rồi." "Nhanh vậy sao?

Không thể để ngày mai làm tiếp à?

Chúng ta khó khăn lắm mới gặp nhau, nên tìm hiểu đối phương nhiều hơn chứ." Đứng gần như vậy, Giản Ngữ lại phát hiện ra một vấn đề nữa, người đàn ông này bị hôi miệng.

Thật sự là muốn lấy mạng người ta mà. "Hẹn gặp lại lần sau." Giản Ngữ nói xong, bước nhanh về phía trước.

Nhưng chưa đi được mấy bước, cô phát hiện có người đang kéo tay mình.

Quay đầu lại, là khuôn mặt nhờn rít của người đàn ông xem mắt: "Cô Giản, tôi lái xe rồi, tôi đưa cô đi." Giản Ngữ nhanh chóng rút tay mình về, mặt đen lại: "Không cần, tôi tự đi được." Bàn tay lợn béo của người đàn ông xem mắt lại thò tới, muốn nắm tay Giản Ngữ: "Đừng mà, cô tự đi phiền phức lắm, tôi đưa cô một đoạn." "Không cần." Giản Ngữ lại kiên nhẫn nói.

Người đàn ông xem mắt tức giận: "Cô Giản, mọi người đều là người trưởng thành rồi, việc gì phải làm bộ làm tịch?

Là cô tự nói muốn tìm hiểu nhau cho tốt mà, tôi nắm tay cô thì sao chứ?

Cô là bạn gái tôi, tôi hôn cô cũng không phạm pháp." Bạn gái.

Giản Ngữ tức đến phát điên, người đàn ông này đúng là một kẻ quái gở.

Ai là bạn gái của anh ta chứ?

Đây là mấy đời chưa từng thấy phụ nữ rồi, có cần phải ghê tởm như vậy không?

Điều quái gở hơn còn ở phía sau.

Người đàn ông đó trực tiếp nhào về phía cô, há miệng định hôn tới.

Giản Ngữ trợn tròn mắt, cúi người nhấc chân đá thẳng vào hạ thân của anh ta. "Bà đây đá chết anh!" Ái da.

Người đàn ông xem mắt bị đá đến mức không đứng thẳng người lên được: "Cô, cô cái đồ đàn bà này..." "Tôi cái đồ đàn bà này thì sao?

Tôi nói chuyện tử tế với anh là không muốn làm tổn thương lòng tự trọng của anh.

Với cái bộ dạng này của anh mà còn dám nảy sinh tà tâm, đúng là tự tìm cái chết!" "Là cô tự muốn làm bạn gái tôi mà." "Bà đây lúc nào đồng ý với anh rồi?" Giản Ngữ dữ tợn, dường như vẫn chưa hả giận, cầm túi xách đập tới tấp vào người đàn ông.

Người đàn ông muốn giãy giụa, nhưng bị Giản Ngữ một chân đè xuống, trực tiếp ấn dưới chân đánh thêm một trận. "Cô, cô, cô...

đừng đánh nữa." "Đừng đánh nữa, tôi biết lỗi rồi." "Đừng đánh nữa!" "Không đánh chết anh thì tôi không phải họ Giản!" Sau khi trút giận một hồi, Giản Ngữ cuối cùng cũng thấy thoải mái hơn, hậm hực bỏ đi.

Vừa quay người lại, cô thấy Bùi Dĩ Minh đứng phía sau.

Dáng người cao lớn của anh vẫn như một vị thần, người mà trước đây bất kể lúc nào cũng bảo vệ cô phía sau, giờ phút này lại thờ ơ đứng xem kịch.

Trong phút chốc, chóp mũi Giản Ngữ cay xè, đột nhiên rất muốn khóc.

Cái tên hỗn đản này, rõ ràng thấy người đàn ông xem mắt bắt nạt cô, anh ta vậy mà lại thờ ơ, đứng phía sau xem trò hay.

Lão hỗn đản, càng ngày càng đáng ghét!

Giản Ngữ đứng bất động tại chỗ, nước mắt lập tức tuôn ra.

Bùi Dĩ Minh cau mày thật chặt, chỉ nhìn cô với vẻ mặt đen sì, nhưng lại không có bất kỳ hành động nào.

Lúc này người đàn ông xem mắt đã hoàn hồn, lại đuổi theo, định kéo tay Giản Ngữ.

Giản Ngữ trực tiếp quay người, nhấc chân đá thẳng vào người đàn ông, trút hết tất cả lửa giận lên người anh ta một lần nữa.

Chương 2149

Đánh mệt rồi, cô không kiềm chế được, ném chiếc túi về phía Bùi Dĩ Minh.

Nhưng Bùi Dĩ Minh đã kịp thời tránh đi, chiếc túi rơi xuống đất.

Bùi Dĩ Minh nhìn Giản Ngữ với ánh mắt trầm mặc: "Giản Ngữ, em đang phát điên gì vậy?" "Bùi Dĩ Minh, anh là đồ hỗn đản, đồ siêu cấp đại hỗn đản, em hận anh!" Giản Ngữ gào lên, nước mắt giàn giụa.

Bùi Dĩ Minh có chút bối rối, nhưng tính cách anh ta là vậy, dù trong lòng sóng gió cuồn cuộn, vẻ mặt bên ngoài vẫn tạo cảm giác nhẹ nhàng, khiến người khác không nhìn ra bất kỳ điều bất thường nào.

Không chỉ vậy, anh ta còn buột miệng nói: "Giản Ngữ, khẩu vị của em đúng là quái dị, người đàn ông như thế em cũng nuốt trôi được sao." "Bùi Dĩ Minh!" Giản Ngữ tức đến mức cả người run lên, lồng ngực phập phồng dữ dội.

Anh ta hẳn phải biết cô có ý gì chứ?

Tại sao nhất định phải hiểu lầm cô?

Tại sao nhất định phải nói những lời như vậy?

Tại sao không thể cho cô một cơ hội, bình tĩnh nói chuyện với cô cho rõ ràng, mà cứ phải làm tổn thương nhau?

Giản Ngữ cảm thấy rất mệt mỏi, một sự mệt mỏi chưa từng có.

Bùi Dĩ Minh nhìn cô thật sâu một cái, rồi xoay người bỏ đi.

Giản Ngữ tức đến bốc hỏa, lập tức lao tới, nhẹ nhàng nhảy một cái đã vọt lên lưng anh, siết chặt cổ anh, tiện thể còn cắn một miếng.

Chỉ là cô nào nỡ cắn mạnh, chỉ là ý tứ một chút rồi buông ra. "Bùi Dĩ Minh, đồ khốn nạn, anh là một tên đại khốn nạn!" Mùi hương thanh mát từ người Giản Ngữ truyền đến khiến Bùi Dĩ Minh trở nên cứng đờ, lưng anh cứng nhắc, cố sức vung mấy cái.

Nhưng Giản Ngữ như một con khỉ, ôm chặt cổ anh, thế nào cũng không chịu buông. "Giản Ngữ, em xuống ngay cho anh!" Bùi Dĩ Minh quát khẽ.

Anh không còn là thiếu niên ngây ngô thời trung học nữa, cho dù đại học đã yêu đương công khai, anh vẫn kiên quyết không bước quá giới hạn, không làm bất cứ điều gì có thể làm tổn thương cô.

Anh là một người đàn ông gần ba mươi tuổi rồi, trong phương diện đó vẫn còn như tờ giấy trắng.

Căn bản không chịu nổi kích thích. "Bùi Dĩ Minh, em siết chết anh, em bóp chết anh!" "Giản Ngữ!" Bùi Dĩ Minh thực sự tức giận rồi.

Anh chưa từng thấy ai vô lại như cô, đơn giản là hết lần này đến lần khác làm mới nhận thức của anh. "Hu hu hu, anh còn mắng em nữa đi, anh còn mắng em nữa đi, anh có phải là thấy em không có liêm sỉ không hả?

Cái mặt dày của em đều là bị anh mài ra đấy!" Cô gái nào mà chẳng muốn được người đàn ông mình yêu cưng chiều, nâng niu, theo đuổi.

Nếu có thể, cô cũng không muốn mình cứ như một kẻ vô lại, chạy theo sau lưng anh.

Cô cũng có lòng tự trọng đấy chứ, được không hả?

Hồi trung học đã vậy, bây giờ vẫn thế, cô đã vứt bỏ hết mọi lòng tự trọng, nhưng anh vẫn không cho cô một cơ hội.

Cái tên đại khốn nạn này.

Đại khốn nạn!

Thực sự quá đáng ghét rồi.

Bùi Dĩ Minh cảm thấy trên mu bàn tay có chút lạnh, nhìn xuống thì thấy đó là nước mắt của Giản Ngữ.

Cô khóc rồi, khóc trước mặt anh.

Anh chỉ cảm thấy trái tim hơi co thắt, hé miệng muốn nói gì đó, nhưng lại không biết phải giải thích thế nào.

Cuối cùng, những lời anh nói ra lại cứng nhắc, hoàn toàn không có chút tình cảm nào. "Giản Ngữ, đừng bắt anh phải nói lần thứ ba, em xuống ngay cho anh!" "Em không xuống đấy!

Không xuống!

Có giỏi thì anh cứ vứt em xuống đi, tốt nhất là vứt ra giữa đường, để xe tông chết em đi, em mà chết thì đương nhiên sẽ không còn quấn lấy anh nữa!" Giản Ngữ nói năng không kiêng nể gì.

Điều cô không thấy là, khi cô nói những lời đó, đồng tử của Bùi Dĩ Minh đen kịt đáng sợ, không có chút ánh sáng nào. "Bùi Dĩ Minh, anh chính là dựa vào việc em thích anh, dựa vào việc em vẫn còn lưu luyến anh nên mới làm kiêu như vậy đúng không?

Anh tưởng anh là ai hả, cái tên khốn thối tha này!

Em không chơi với anh nữa đâu, em đến đây xem mắt tìm đàn ông mà, anh lẽo đẽo theo làm gì?

Đừng có nói với em cái gì mà tình cờ gặp gỡ, quỷ mới tin!" Dù sao thì cô cũng không tin cái kiểu "ngẫu nhiên gặp" này, một người nếu thực sự muốn biến mất khỏi cuộc sống của ai đó thì dễ dàng quá rồi.

Ngược lại, nếu muốn xuất hiện trước mặt bạn, thì lúc nào cũng có đủ các kiểu tình tiết gặp gỡ.

Chuyện như vậy, cô đâu phải chưa từng làm qua, quá rõ rồi.

Bùi Dĩ Minh không lừa được cô. "Anh một mặt lạnh lùng với em, một mặt lại cho em hy vọng, cái này tuyệt đối không phải một mình em tự hạ thấp mình đâu, anh cũng tự hạ thấp mình đấy!" Giản Ngữ liều mạng, trực tiếp véo má Bùi Dĩ Minh, hai chân kẹp chặt eo anh. "Anh đúng là hư hỏng thấu xương, em chưa từng thấy người đàn ông nào lạnh lùng, cứng nhắc như anh, anh xấu xa!

Chương 2150

Em muốn đồng quy vu tận với anh!

Hu hu hu." Giản Ngữ vừa nói vừa khóc òa lên, còn cố ý lau hết nước mắt và nước mũi lên người Bùi Dĩ Minh.

Bùi Dĩ Minh nhận ra hành động của cô, hàng mày tuấn tú cau chặt lại.

Cái con bé thối tha không biết giữ vệ sinh này, còn có thể ghê tởm hơn nữa không hả? "Bùi Dĩ Minh, anh thực sự không thể cho em thêm một cơ hội nữa sao?

Em thực sự sai rồi mà, em biết mình sai rồi!" "Em sai ở đâu?" "Hu hu hu, em sai ở chỗ không nên rời xa anh." "Tại sao?" Giản Ngữ khựng lại, vẫn không chịu giải thích, "Chuyện cũ qua rồi thì cứ để nó qua đi, chúng ta đừng so đo nữa được không?

Chúng ta làm lại từ đầu đi, anh chỉ cần biết, trong lòng em từ trước đến nay chỉ có mình anh thôi?" "Em chắc chứ?" Bùi Dĩ Minh nghi ngờ hỏi.

Giản Ngữ hít mũi một cái, cảm thấy rất tổn thương, cô đã chẳng còn sự tin tưởng nào ở anh nữa, anh thế mà lại nghi ngờ lời cô nói. "Em thề, trong lòng em thực sự chỉ có mình anh.

Bùi Dĩ Minh, chúng ta làm hòa đi.

Được không?

Sau này em sẽ đối xử tốt với anh, tuyệt đối sẽ không giấu anh bất cứ chuyện gì nữa, chúng ta hãy ở bên nhau thật tốt nhé.

Bùi Dĩ Minh, anh có thể đừng trầm lặng như vậy không?

Em nói nhiều thế rồi, anh có thể cho em một câu trả lời được không?

Sao mà nói chuyện với anh tốn sức thế không biết.

Bùi Dĩ Minh, Bùi đại gia, Minh lão đại, anh nói gì đi chứ, anh bị câm à?" Đến khi Giản Ngữ phản ứng lại thì phát hiện mình đang ngồi trên thùng rác lạnh lẽo, chỉ thấy bóng lưng Bùi Dĩ Minh rời đi.

Gió đêm thổi nhẹ, mái tóc dài của Giản Ngữ dính hết vào mặt, nhất thời cô chỉ cảm thấy lòng mình lạnh buốt.

Cô hét lên khản cả cổ: "Bùi Dĩ Minh, đồ khốn nạn!" Tại sao nhất định phải có một lời giải thích, tại sao lại phải ép cô chứ.

Cái tảng băng lớn này, đúng là có bản lĩnh làm cô phải nhảy dựng lên.

Thực ra Bùi Dĩ Minh không đi xa, anh nấp ở một góc, đánh cho gã đàn ông vừa nãy bắt nạt Giản Ngữ một trận tơi bời, sau đó mới quay lại xe.

Giản Ngữ ngồi im không động, anh cũng không đi, vẫn luôn chờ ở đó.

Anh không dám tin Giản Ngữ nữa, ai mà biết lần này cô có phải là nhất thời nổi hứng, theo đuổi cho vui, rồi chơi chán thì lại bỏ đi.

Anh vẫn luôn nhớ mấy năm trước, chính tai anh nghe cô nói với người khác: "Tôi vốn dĩ chỉ theo đuổi anh ta cho vui thôi, được anh ta cưng chiều đủ rồi, cũng chán rồi, đương nhiên phải chia tay thôi." Nghe thấy lời đó chưa được mấy ngày, cô đã đề nghị chia tay với anh.

Sau đó anh sững sờ một chút, rồi trực tiếp gật đầu.

Bây giờ cô lại nói mấy năm nay trong lòng chỉ có một mình anh, anh đã không còn phân biệt được lời nào của cô là thật, lời nào là giả nữa rồi.

Anh không cam lòng, lẽo đẽo chạy tới như vậy, có lẽ là thực sự không cam lòng, không cam lòng bị chia tay mà còn chẳng có lời giải thích nào.

Giản Ngữ thổi nhẹ một hơi lạnh, rồi mới từ trên thùng rác bước xuống.

Những người qua lại chỉ trỏ cô, nhưng cô hoàn toàn không để tâm, thậm chí còn nhe miệng cười với họ, lộ ra hàm răng trắng hếu, khiến người đi đường sợ hãi bỏ chạy.

Cứ thế, một mình cô lang thang không mục đích, đi mãi rồi đến cổng trường.

Cô ngẩng đầu nhìn một cái, hốc mắt chợt cay xè.

Đây là ngôi trường trung học của cô và Bùi Dĩ Minh, ở đây, cô đã theo đuổi anh ròng rã ba năm.

Thời gian không còn sớm, cơ bản chẳng có học sinh nào, Giản Ngữ muốn vào, nhưng bảo vệ không cho, nói phải có thẻ học sinh mới được vào. "Chú ơi, cháu thật sự là học sinh ở đây mà, chú cho cháu vào đi." "Đừng có tưởng mặt tròn tròn là giả vờ làm học sinh, chú mày là đồ ngốc à, đi nhanh đi nhanh!" Chú bảo vệ trực tiếp cãi lại.

Giản Ngữ lùi lại, vòng sang phía khác, nhảy mấy cái rồi trèo lên tường rào.

Lên được rồi cô mới hơi hối hận, cao quá.

Nhảy xuống như vậy cô không dám chắc mình có thể bình an vô sự.

Ngay lúc đó, một chùm đèn pin chiếu tới, cô sợ đến mức trực tiếp vọt người nhảy xuống.

Cú nhảy này xuống, cô đã bị trẹo chân.

Ngay sau đó, còn nghe thấy có người quát: "Ai ở đằng kia?" Giọng nói đó rõ ràng là của chủ nhiệm giáo dục "Đại Cương Pháo", nỗi ác mộng thời trung học của cô.

Đại Cương Pháo vì tính tình quá cứng nhắc, nói chuyện vừa nhanh vừa chói tai, các bạn học thân mật gọi ông ta là Cương Pháo.

Tên thật của ông ta thì cô đã quên, nhưng biệt danh này thì cô vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, năm đó cô không chỉ một lần rơi vào tay ông ta.

Nhiều năm như vậy đã trôi qua, lẽ nào ông ta vẫn là chủ nhiệm giáo dục của trường sao?

Ánh đèn pin vẫn chiếu về phía cô, Giản Ngữ sợ đến mức cả người co rúm lại thành một cục, trốn trong bụi hoa không dám nhúc nhích. "Lẽ nào mình nhìn nhầm rồi." Cô nghe thấy người tới lẩm bẩm, âm thầm ngẩng đầu nhìn một cái, là một người đàn ông trẻ tuổi, không phải Đại Cương Pháo.

Cô vỗ vỗ trái tim bé nhỏ, tiếp tục ẩn nấp.

Không biết mình đã trốn trong bụi hoa bao lâu, dù sao thì khi cô đứng dậy, hai chân đều cứng đờ.

Chương 2151

Cuối cùng cô chỉ có thể đi khập khiễng vào trong trường.

Ngọn đồi phía sau ký túc xá nữ sinh là một rừng cây ngô đồng rậm rạp.

Năm đó cô không chỉ một lần dùng kế lừa Bùi Dĩ Minh đến đây, còn mạnh dạn ôm anh, ngờ đâu đúng lúc mấu chốt lại bị Cương Pháo bắt gặp, bị Cương Pháo đuổi chạy như điên trong rừng ngô đồng, cuối cùng cả hai phải trèo lên cây mới thoát nạn.

Cô nhớ ánh trăng đêm đó đặc biệt đẹp, cô nhân cơ hội nép vào lòng Bùi Dĩ Minh.

Lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với anh, mặt cô nóng bừng, mỉm cười sung sướng.

Nào ngờ, lúc này trên đầu vang lên một giọng nói rất khó chịu: "Em còn muốn ôm bao lâu nữa?" "Suỵt, đừng lên tiếng, Cương Pháo chắc chắn vẫn còn ở dưới." "Bớt giả bộ đi, ông ta đi xa rồi." "Anh không hiểu đâu, Cương Pháo chắc chắn sẽ quay lại đột kích, đó là chiêu của ông ta, em đã nắm rõ rồi." Quả nhiên, ngay lúc đó, Cương Pháo lại đi rồi quay lại, cầm đèn pin chiếu khắp nơi, cuối cùng loanh quanh rất lâu mới rời đi. "Giờ có thể buông ra rồi chứ?" "Không được, Cương Pháo chắc chắn vẫn còn chặn ở lối vào, tối nay chúng ta không ra ngoài được đâu." "Giản Ngữ, em đừng được đằng chân lân đằng đầu." "Bùi Dĩ Minh, em cũng đâu muốn vậy, em đã bị ghi tên hai lần rồi, nếu bị ghi thêm lần nữa thì em sẽ gặp rắc rối lớn đấy, em có thể không tốt nghiệp được đâu, anh nỡ nhìn em không vào được đại học sao?" Anh vẫn lạnh lùng nói: "Anh không quan tâm." "Đừng mà, Bùi Dĩ Minh, anh nghĩ xem nếu đại học chúng ta không học cùng trường, anh chắc chắn sẽ không bao giờ tìm được một cô bé vừa thú vị vừa hài hước như em nữa đâu, anh sẽ không quen đâu đấy." "Nói chuyện tử tế, nếu không anh sẽ vứt em xuống." "Được rồi mà, được rồi mà, em biết rồi." "Bình thường một chút." "Biết rồi." Bùi Dĩ Minh: "..." Đêm đó, họ thực sự đã ở trên cây suốt một đêm.

Khi cô tỉnh dậy vẫn còn nép mình trong lòng Bùi Dĩ Minh.

Cũng là lần đầu tiên cô nhìn kỹ anh ở cự ly gần.

Anh khi ngủ vẫn rất cuốn hút, cô đã nhìn chằm chằm anh một lúc lâu, nước bọt sắp chảy ra đến nơi.

Cuối cùng bị anh ghét bỏ, trực tiếp ném xuống gốc cây.

Bên dưới là đất mềm xốp nên không bị thương, chỉ là ngã chổng vó lên trời.

Cô nghe thấy anh lần đầu tiên bật cười thành tiếng, tiếng cười đó vang vọng mãi bên tai cô.

Đến tận bây giờ nghĩ lại, cô vẫn thấy ngọt ngào.

Nhưng lúc đó cô tức điên lên, hốc mắt đỏ hoe, lớn tiếng quát: "Bùi Dĩ Minh, anh nhất định là lớn lên trong thiếu thốn tình yêu, thiếu thốn calci nên mới chẳng đáng yêu chút nào!" "Vô vị." Anh lúc đó ném cho cô hai chữ.

Cây ngô đồng vẫn còn đó, chỉ là cái cây năm xưa chưa mấy sum suê, trải qua gần mười năm mưa gió, đã sớm trở thành cổ thụ, thân cây cũng to khỏe hơn rất nhiều.

Tối muộn, cô dùng điện thoại soi đường phía trước, lá ngô đồng xào xạc, trong lòng cô có chút rờn rợn, nhưng nghĩ đến mục đích chuyến này, cô vẫn mạnh dạn đi tiếp.

Chỉ là loanh quanh trong đó nửa buổi cũng không tìm thấy cái cây năm xưa hai người tựa vào nhau, nhất thời cô thấy buồn từ đáy lòng.

Hôm đó cô thực ra đã quay lại, hưng phấn khắc một dòng chữ lên cây: "Giản Ngữ thích Bùi Dĩ Minh." Giản Ngữ tùy tiện dựa vào một cái cây, nức nở khóc òa.

Cô vẫn luôn không muốn thừa nhận một sự thật, câu chuyện của cô và Bùi Dĩ Minh thực sự đã là của rất nhiều năm về trước.

Giờ đây cô ngay cả dấu vết của sự theo đuổi năm xưa cũng không tìm thấy nữa.

Cô còn phải làm sao để theo đuổi lại anh đây.

Mấy năm nay, tuy cô không dám quay về, nhưng trong lòng vẫn luôn có một kỳ vọng.

Cô cảm thấy Bùi Dĩ Minh nhất định cũng giống cô, vẫn còn đặt cô trong lòng.

Thế nhưng đủ thứ chuyện sau khi về nước đã dần dần xóa sạch hy vọng trong lòng cô. "Bùi Dĩ Minh, anh đúng là một tiểu yêu tinh gây khó dễ.

Có bản lĩnh thì anh mau mau kết hôn đi, bà đây mới chịu dứt lòng!" Thực ra Bùi Dĩ Minh vẫn luôn đi theo sau Giản Ngữ, nhìn thấy cô ngã xuống từ tường rào, cũng thấy cô đi vào rừng ngô đồng.

Sợ bị cô phát hiện, anh vẫn luôn giữ khoảng cách khá xa.

Anh thấy cô như phát điên tìm kiếm thứ gì đó, cũng thấy cô nức nở khóc.

Khóe miệng anh lạnh lùng cong lên, thầm mắng một tiếng: "Đồ ngốc." Tự mình làm mình khóc vì ngốc.

Phía sau cô, rõ ràng có một cây ngô đồng lớn.

Trên thân cây, khắc hai hàng chữ, nét chữ đã mờ đi nhưng vẫn có thể nhận ra.

Một hàng mềm mại, như gà bới, một hàng mạnh mẽ, rồng bay phượng múa. "Giản Ngữ thích Bùi Dĩ Minh.

Bùi Dĩ Minh cũng vậy." Thực ra cái cây này rất dễ nhận biết, ít nhất thì anh vừa vào đã nhận ra rồi.

Anh trơ mắt nhìn cô đi vòng quanh cái cây mấy lần, cuối cùng vẫn lướt qua.

Còn mặt mũi mà khóc.

Sao không ngốc chết luôn đi.

Mấy năm nay, chỉ lớn tuổi mà không lớn trí thông minh sao?

Càng ngày càng ngốc.

Nhưng cô không nhìn thấy là đúng, nếu không thì không biết cái đuôi sẽ vểnh lên đến đâu.

Bùi Dĩ Minh khẽ động, không ngờ giẫm phải cành khô, phát ra tiếng "rắc" một tiếng.

Anh còn chưa kịp phản ứng, Giản Ngữ đã nhảy bật lên tại chỗ, hét lớn một tiếng "Ma!", rồi cắm đầu chạy thục mạng.

Khóe miệng Bùi Dĩ Minh giật giật, cuối cùng hít một hơi thật sâu, rồi đi theo sau.

Giản Ngữ chạy mãi rồi lại dừng lại, vì cô nhìn thấy phía trước có một đôi nam nữ trẻ tuổi, hai người nắm tay nhau, lững thững đi về phía trước.

Tình cảm tuổi thiếu niên, thật sự rất ngây ngô.

Chương 2152

Giản Ngữ bĩu môi, đi lên phía trước, chua chát nói: "Các bạn học, yêu sớm không có kết cục tốt đẹp đâu, tôi chính là một ví dụ sống sờ sờ đây!" Có lẽ bản thân cô không nhận ra, giọng nói của mình trong đêm tối đáng sợ đến mức nào. "Á, ma!" Đôi trẻ nắm tay nhau bỏ chạy. "Có bệnh à, mấy người đã thấy nữ quỷ nào xinh đẹp thế này chưa?

Tôi chẳng qua chỉ là một người thất tình thôi mà." Bùi Dĩ Minh: "..." Ra khỏi rừng ngô đồng, Giản Ngữ đi ngang qua sân bóng đá.

Từng thước phim ký ức ùa về trong nháy mắt.

Toàn là hình ảnh năm xưa Bùi Dĩ Minh và Tiểu Đằng Tử đá bóng.

Cô ấy mê Taekwondo như vậy, thực ra đều là do bị anh ấy ảnh hưởng, cảm thấy dáng vẻ anh ấy đá bóng thật sự ngầu đến phát điên.

Năm đó cũng là ở chỗ này cô đã yêu anh từ cái nhìn đầu tiên.

Việc cô thích làm nhất là đến sớm chiếm chỗ, rồi ngồi ở hàng ghế đầu xem họ thi đấu.

Cô khẽ cười, tìm một chỗ rồi lặng lẽ ngồi xuống.

Cứ thế, cô chống cằm chìm vào hồi ức, khóe miệng khẽ mím lại.

Bùi Dĩ Minh vẫn luôn đứng sau lưng cô.

Hồi năm nhất cấp ba, anh thực sự rất phiền phức với cô bé Giản Ngữ này.

Cô ta dường như mỗi ngày chẳng cần làm gì, có vô tận năng lượng cứ xoay quanh anh.

Đến thư viện thì gặp cô ta, tan học ở cổng trường cũng có thể đụng phải cô ta, thậm chí đi vệ sinh ra còn thấy cô ta tươi cười nhìn chằm chằm anh, lại còn như một cái máy nói không ngừng, làm anh đau đầu, làm anh bó tay.

Cô ta đúng là có cái bản lĩnh khiến anh phát điên, hết lần này đến lần khác thử thách giới hạn của anh.

Anh vốn dĩ hơi mặt mù (không nhớ mặt người), trong nhà đã có rất nhiều mỹ nữ rồi, mấy cô chị họ ai nấy đều quyến rũ, đủ mọi loại hình, anh đã miễn nhiễm với con gái rồi, đặc biệt là không thể nhớ mặt các cô gái.

Nhưng cô ta xuất hiện trước mặt anh quá thường xuyên, đến nỗi anh không muốn nhớ cũng khó.

Dù sao thì đến khi anh nhận ra, anh đã nhớ mặt cô ta rồi.

Anh ghét nhất ăn đồ làm từ bột, nhưng bữa sáng cô ta mỗi ngày mang đến đều là các loại bánh, dần dần anh cũng thấy đồ bột có thể chấp nhận được.

Anh không ăn cay, nhưng cô ta cứ từng chút từng chút "ăn mòn" anh, đến nỗi cả khẩu vị của anh cũng thay đổi.

Theo lời cô ta nói, người không ăn được cay thì cuộc đời không trọn vẹn, vì rất nhiều món ngon đều có vị cay, đặc biệt là các món Tứ Xuyên và Hồ Nam.

Giản Ngữ ngồi khoảng một tiếng thì đứng dậy rời đi, vì khuôn viên trường vào buổi tối lúc nào cũng có người tuần tra, cô chỉ có thể quay lại đường cũ, tiếp tục trèo tường.

Có kinh nghiệm lần đầu, lần này cô thấy nhẹ nhàng hơn nhiều.

Khi nhảy xuống, cô vỗ vỗ mông rồi đứng dậy, sau đó bắt taxi về.

Bùi Dĩ Minh vẫn luôn theo sau cô, anh phát hiện mình đã đánh giá thấp cô rồi.

Cô đúng là một con gián nhỏ, có một bộ cách thức giải tỏa riêng của mình, cho dù gặp phải bất kỳ sự thất bại nào cũng có thể nhanh chóng trở lại bình thường.

Nhìn đèn nhà cô sáng lên, Bùi Dĩ Minh mới rời đi.

Giản Ngữ vừa vào nhà, liền nhận được một cuộc điện thoại, không thèm nghĩ ngợi gì liền cúp máy.

Nhưng bên kia lại không ngừng gọi tới.

Giản Ngữ bực bội nhấc máy: "Rốt cuộc bà muốn gì?

Tối muộn rồi bà có phiền phức không hả?" Người phụ nữ trong điện thoại thực sự tức giận rồi. "Tôi không có người mẹ ruột như bà!

Tôi và bà không có bất kỳ quan hệ nào cả!" "Bất kể con có thừa nhận hay không, ta vẫn là mẹ ruột của con.

Mối quan hệ này dù thế nào cũng không thể thay đổi được." "Mẹ ruột quỷ quái!

Ta biết con đã về nước rồi, tranh thủ thời gian về nhà một chuyến." "Bà giám sát tôi sao?" Giản Ngữ chỉ cảm thấy phẫn nộ.

Đối với người mẹ ruột này, cô thực sự không có nhiều tình cảm.

Cô vẫn luôn lớn lên bên cạnh bố, sau khi bố qua đời cô mới sống chung với bà một thời gian, nhưng mỗi lần đều không vui vẻ mà tan rã.

Trong lòng cô, người mẹ đó thực sự không có địa vị gì.

Nhiều năm như vậy, tình cảm mẹ con họ cơ bản không có gì.

Lần duy nhất tin tưởng bà, cô cũng bị bà lừa. "Nói giám sát thì quá đáng rồi, ta làm mẹ chỉ là quan tâm con gái thôi." Giản Ngữ đảo mắt một cái.

Trong điện thoại tiếp tục nói: "Con về đi, có một số chuyện ta sẽ sắp xếp cho con." "Sắp xếp?

Bà muốn sắp xếp gì cho tôi?

Lần này lại chuẩn bị lừa tôi thế nào đây?" "Giản Ngữ, ta đã nói rồi, chuyện lần trước chỉ là ngoài ý muốn.

Ta không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, nếu ta biết, dù thế nào cũng sẽ không đẩy con gái mình vào hố lửa, dù sao ta cũng là mẹ ruột của con mà." "Thôi đi, đừng có diễn kịch trước mặt tôi nữa, tôi đã không còn mắc lừa bà từ lâu rồi!" "Giản Ngữ!" "Đừng gọi nữa, tai tôi chưa bị điếc đâu." Giản Ngữ nói xong liền cúp điện thoại.

Chương 2153

Nhưng điều cô không ngờ tới là, ngày hôm sau lúc tan sở, Thành Mỹ Tĩnh thế mà lại tìm đến công ty, còn chặn cô ngay ở cổng.

Không muốn làm lớn chuyện ở cổng công ty, Giản Ngữ đành phải đi theo bà ta đến một nhà hàng.

Đi cùng Thành Mỹ Tĩnh còn có một cậu con trai khoảng 20 tuổi, đó là em trai cùng mẹ khác cha của cô, Lộ Chinh.

Tóc cậu ta nhuộm đỏ một nhúm, vàng một nhúm, nhìn y hệt một thiếu niên hư hỏng, rất chướng mắt.

Nhưng không có tình cảm gì với cậu ta, Giản Ngữ cũng chỉ liếc nhìn một cái.

Cậu con trai khinh thường nói: "Nhìn cái gì mà nhìn, chưa thấy trai đẹp bao giờ à?" Giản Ngữ cười khẩy một tiếng, rồi quay người bỏ đi. "Mẹ, mẹ xem thái độ của chị ta kìa, làm gì có chị nào lại có thái độ như vậy với em trai mình chứ?

Nếu không phải mẹ cứ kéo con đến, con mới chẳng thèm đến gặp chị ta đâu, nhìn thấy là đã thấy phiền rồi." Thành Mỹ Tĩnh lườm Lộ Chinh một cái: "Thôi được rồi, đó là chị ruột của con, hai đứa đừng có vừa gặp mặt là cãi nhau, có ý nghĩa gì chứ?" "Là chị ta làm chị mà thái độ không tốt với con, liên quan gì đến con chứ." "Thôi được rồi, con ra ngoài đi dạo một lát đi, mẹ và chị con có chuyện cần nói." Lộ Chinh lườm Giản Ngữ một cái rồi đi ra ngoài.

Giản Ngữ với vẻ mặt đen sì, không cảm xúc nói: "Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?" "Bây giờ con đang làm việc ở đâu?" "Cái đó liên quan gì đến bà?

Sao?

Muốn nhúng tay vào công việc của tôi à?" "Ngữ Ngữ, con có thể đừng lúc nào cũng địch ý với mẹ được không?

Mẹ là mẹ ruột của con mà.

Mẹ đã nói chuyện với chú Lộ của con rồi, để con đến công ty chú ấy làm việc.

Công ty họ có một số vị trí phù hợp với chuyên ngành của con, công ty chú ấy cũng cần nhân tài trong lĩnh vực phiên dịch, con là người thích hợp nhất rồi." Giản Ngữ cười lạnh: "Lại muốn tôi tranh giành gia sản cho con trai bà đúng không?" "Cái gì mà 'con trai bà'?

Đó là em trai con!

Công ty của chú Lộ sớm muộn gì cũng phải giao cho em trai con.

Con đi phụ tá em trai con thì có sao đâu, đó chẳng phải là chuyện hiển nhiên sao?

Em trai con sẽ không đối xử tệ bạc với con đâu." Quả nhiên, người phụ nữ này trong lòng chỉ nghĩ đến đứa con trai kia.

Còn cô, đứa con gái do bà ta và chồng trước sinh ra, chỉ là một viên đá lót đường cho con trai bà ta mà thôi.

Bà ta từ trước đến nay chưa từng thật lòng suy nghĩ cho cô. "Bà đừng quên, nhà họ Lộ còn có một tiểu thư lớn ở đó, công ty chưa chắc đã là của Lộ Chinh đâu." Thành Mỹ Tĩnh hừ lạnh một tiếng: "Con gái sao có thể so sánh với con trai?

Em trai con mới là người thừa kế chính thống nhất của nhà họ Lộ, bà nội Lộ cũng rất ưng em trai con." Bà cụ nhà họ Lộ đó, cô đã từng gặp một lần, quả thực là một người trọng nam khinh nữ, coi Lộ Chinh như bảo bối.

Nhưng cái chú Lộ đó, chưa chắc đã nghĩ như vậy. "Vậy thì tốt, xin bà đừng làm phiền cuộc sống của tôi nữa.

Đời này tôi chỉ có bố mà không có mẹ." Thành Mỹ Tĩnh mặt tái xanh: "Đây là lời người nên nói sao?

Con là do ta mang nặng đẻ đau mười tháng mà sinh ra, bây giờ cánh cứng rồi thì có thể không coi ta ra gì nữa sao?" "Tôi xin nhấn mạnh lại một lần nữa, tôi và bà không có bất kỳ quan hệ nào!" "Con có phải vẫn còn chưa dứt tình với mối tình đầu kia không?

Con có bệnh hả?

Cái loại thằng nhóc nghèo rớt mồng tơi đó thì con thích cái gì chứ?

Ta sẽ tìm cho con một gia đình hào môn thật tốt, để con gả vào đó làm thiếu phu nhân." "Thằng nhóc nghèo rớt mồng tơi." Trước đây Giản Ngữ cũng từng nghĩ như vậy, bởi vì Bùi Dĩ Minh bất kể là quần áo hay giày dép đều không có bất kỳ nhãn hiệu nào, cuộc sống của anh vẫn luôn khuôn phép, trên người càng không có chút tật xấu nào của công tử nhà giàu.

Họ cùng nhau học đại học ở nước ngoài, anh cũng là tự mình kiếm tiền học phí và chi phí sinh hoạt.

Đến nỗi tất cả mọi người đều cho rằng điều kiện gia đình Bùi Dĩ Minh không tốt.

Trong thời gian đại học, Thành Mỹ Tĩnh từng đến thăm cô, biết cô và Bùi Dĩ Minh đang quen nhau, càng kịch liệt phản đối.

Cô cũng là sau này mới biết, Bùi Dĩ Minh có điều kiện gia đình cực kỳ ưu việt.

Những thứ anh dùng đều là hàng đặt riêng, đây mới là nguyên nhân cơ bản khiến không nhìn ra nhãn hiệu.

Bởi vì quần áo có thương hiệu trên thị trường người ta đều không mặc, người ta mặc toàn là đồ đặt riêng. "Thành Mỹ Tĩnh, cái tật nhìn người bằng mắt chó của bà rốt cuộc bao giờ mới sửa được?

Trước đây bà xem thường bố tôi, nhưng bố tôi lại trở thành một đại văn hào!" Nhắc đến chồng cũ, Thành Mỹ Tĩnh lộ vẻ khinh thường: "Chẳng qua chỉ là một kẻ viết sách thôi, đại văn hào thì sao chứ?

Đúng là kiếm được chút tiền nhỏ, nhưng tiếc là hắn là một tên đoản mệnh quỷ, căn bản không có số hưởng thụ." Giản Ngữ đột ngột đứng dậy, tức giận trừng mắt nhìn Thành Mỹ Tĩnh: "Không được nói bố tôi như vậy!" "Ta nói là sự thật." Giản Ngữ siết chặt nắm đấm.

Nếu như người phụ nữ này ban đầu không sinh cô ra, cô nhất định sẽ trực tiếp đấm một cú, đè bà ta xuống đất mà đánh chết.

Nhưng trời sinh cô không thể làm vậy.

Người không có tư cách đánh bà ta nhất trên thế giới này chính là cô, vì người này là mẹ ruột của cô. "Lần sau mà còn nói những lời như vậy, tôi sẽ không khách khí với bà đâu, cái người phụ nữ bỏ vợ bỏ con này!" Năm đó công việc kinh doanh của bố cô thất bại, người phụ nữ này không chịu nổi khổ, không chịu nổi cuộc sống khó khăn, bất chấp cô còn nhỏ dại, sau khi ly hôn với bố cô liền bỏ đi một mạch.

Cô vẫn luôn nhớ, bố ôm cô bé nhỏ, đứng trong con hẻm sâu, nhìn bà ta kéo hành lý không chút do dự rời đi trong đêm, ngay cả đầu cũng không quay lại.

Cô còn không cam tâm đi tìm bà ta, nhưng đáng tiếc thấy bà ta bụng to tướng được một người đàn ông khác ôm vào lòng.

Lúc đó cô mới biết, chỉ trong vỏn vẹn nửa năm, bà ta đã tái giá, gả cho một ông chủ công ty, hơn nữa còn mang thai.

Từ đó, cô bé nhỏ tuổi đã thề trong lòng rằng, sau này cô chỉ có bố mà không có mẹ.

Chương 2154

Cô cũng là lớn lên mới hiểu ra, người phụ nữ này chắc chắn đã sớm tằng tịu với người đàn ông khác, nếu không thì không thể nào mới ly hôn nửa năm đã giống như một phụ nữ sắp sinh sản được.

Bố cô, chắc chắn cũng biết chuyện, sợ làm tổn thương cô nên vẫn luôn không nói cho cô biết.

Sau khi Thành Mỹ Tĩnh rời đi, cô đã cùng bố trải qua một khoảng thời gian tăm tối, cả tuổi thơ đều trôi qua trong căn nhà nhỏ.

Cô vẫn luôn nhớ ánh mắt bố nhìn cô, luôn tràn đầy sự áy náy, tự trách mình không thể cho cô một cuộc sống an nhàn.

May mắn là bố cô say mê văn học, và cũng thực sự thành công.

Tiểu thuyết ông viết đã nổi tiếng, bộ đầu tiên nổi tiếng rồi thì có bộ thứ hai.

Bố cô vẫn miệt mài viết sách mỗi ngày, hai bố con họ cuối cùng cũng thoát khỏi cảnh khó khăn.

Bố cô cũng trở thành một đại văn hào nổi tiếng trong và ngoài nước, danh tiếng và tiền tài đều thu hoạch lớn.

Cuộc sống của cô cũng có sự thay đổi lớn, sau đó còn ra nước ngoài học đại học.

Nhưng bố cô, lại vì tai nạn xe mà rơi xuống biển, tung tích không rõ.

Cảnh sát căn cứ vào các cuộc điều tra đã xác định ông đã tử vong, sự thảm khốc của vụ tai nạn xe lúc đó định sẵn không thể sống sót.

Cô hoàn toàn trở thành một đứa trẻ mồ côi. "Giản Ngữ, ta và bố con vốn dĩ là hôn nhân thương mại, chúng ta không có một chút cơ sở tình cảm nào.

Một khi gia tộc ông ấy sa sút, thì hôn nhân của chúng ta cũng không còn bất kỳ ý nghĩa nào nữa.

Không chỉ ta, ngay cả bên cậu con cũng không ủng hộ.

Ta không thể vì con mà chôn vùi hạnh phúc cả đời của mình, điều này không công bằng với ta." Lòng Giản Ngữ từng đợt bi thương, trong lòng bà ta, cô thực sự chẳng có chút trọng lượng nào.

Thôi vậy, cô là sản phẩm của một cuộc hôn nhân không có nền tảng tình cảm.

Thế nhưng, bố cô, tại sao lại có thể luôn nâng niu cô trong lòng bàn tay, mà không so đo tính toán nhiều như vậy.

Chung quy vẫn là sự khác biệt giữa người với người.

Có những người, ích kỷ tư lợi, trong lòng vĩnh viễn chỉ nghĩ đến bản thân. "Vậy bà thích chú Lộ rồi sao?" Giản Ngữ bình tĩnh hỏi. "Con bé này, rốt cuộc vẫn còn quá trẻ con.

Tình yêu đáng giá bao nhiêu tiền?

Đời người phụ nữ, thứ cần tìm chính là một chỗ dựa vững chắc.

Người đó có thể cho con ăn ngon mặc đẹp, có thể sống trong biệt thự lớn, có thể tùy ý mua sắm thỏa thích." Những ngày tháng năm đó, bà ta tuyệt đối không muốn sống lại nữa. "Bố cũng là công tử nhà giàu, bố có thể chịu đựng được nỗi khổ đó, tại sao bà lại không chịu đựng được?" "Ta là phụ nữ mà, ta đâu phải đàn ông.

Hắn tự mình làm công ty phá sản, hắn đương nhiên không thể trách người khác được." Thành Mỹ Tĩnh nói như lẽ dĩ nhiên.

Giản Ngữ không nói gì nữa, đứng dậy đi ra ngoài.

Thành Mỹ Tĩnh vội vã, kéo tay cô lại: "Được rồi, chuyện cũ không nhắc nữa.

Mẹ và Lộ Chinh là hai người thân duy nhất còn lại của con.

Sau này ba chúng ta hãy đối xử tốt với nhau, đừng lúc nào cũng cau mày lạnh nhạt." "Bất kể lần này bà chuẩn bị làm gì, lần trước tôi đã nói rất rõ rồi.

Tôi là một đứa trẻ mồ côi, chuyện của các người không liên quan một chút nào đến tôi!" "Giản Ngữ, con không còn nhỏ nữa, con không nghĩ đến chuyện đại sự cả đời của mình, ta làm mẹ cũng không thể không quan tâm gì cả." Ánh mắt Giản Ngữ đột nhiên trở nên sắc lạnh, cô nhìn chằm chằm Thành Mỹ Tĩnh.

Thành Mỹ Tĩnh nét mặt có chút không tự nhiên, nói: "Lần này mẹ đã tìm cho con một người đàn ông đặc biệt tốt, nhà người ta làm ăn kinh doanh đồ điện, tài sản trên trăm triệu.

Nếu con không có ý kiến gì thì mẹ sẽ sắp xếp cho hai đứa gặp mặt, biết đâu hai đứa sẽ thích nhau." "Nhà người ta và chú Lộ có hợp tác làm ăn đúng không?" "Làm ăn mà con, đương nhiên là đều quen biết nhau." Thành Mỹ Tĩnh chột dạ nói.

Giản Ngữ không cần nghĩ cũng biết ý đồ của Thành Mỹ Tĩnh: "Muốn tôi liên hôn, sau đó mở đường cho Lộ Chinh sao?" "Một mũi tên trúng hai đích mà con.

Tìm cho con một nơi nương tựa tốt, cũng giúp ích cho sự nghiệp của em trai con, chẳng phải rất tốt sao?" Cho nên, việc bảo cô đến công ty chú Lộ làm việc là giả, ý đồ thực sự là biến cô thành quân cờ trong kinh doanh của chú Lộ.

Giản Ngữ trực tiếp cầm cốc trà trên bàn, hắt thẳng vào mặt Thành Mỹ Tĩnh, từng chữ từng chữ nói: "Bà thật uổng làm mẹ!" "Á!

Con làm gì thế!" Thành Mỹ Tĩnh kêu lên chói tai rồi đứng dậy. "Thành Mỹ Tĩnh, bà thật quá ghê tởm!

Nhìn cái mặt bà, tôi e là đến cơm cũng không nuốt nổi.

Tạm biệt, đừng liên lạc với tôi nữa!" "Con ranh con, ta là mẹ của con, con dám đối xử với ta như vậy sao!" Giản Ngữ bước nhanh rời đi.

Lộ Chinh đang ở bên ngoài, khi thấy cô liền hậm hậm gọi một tiếng: "Chị!" "Xin lỗi, Lộ đại thiếu gia, cậu nhận nhầm người rồi.

Bố tôi chỉ có một mình tôi là con gái thôi." "Hừ!

Chị tưởng tôi muốn gọi chị là chị sao?

Tất cả là vì nể mặt mẹ thôi, nếu không thì tôi thèm gì mà thèm đếm xỉa đến chị." Lộ Chinh kiêu ngạo nói. "Tốt nhất là cả đời đừng xuất hiện trước mặt tôi!" Lộ Chinh lườm Giản Ngữ một cái, rồi đi vào nhà hàng.

Chương 2155

Lộ Chinh đi tới, thấy một mảng lớn áo trước ngực Thành Mỹ Tĩnh bị ướt, nhất thời giận không kìm được: "Có phải con bé chết tiệt đó làm không?" Thành Mỹ Tĩnh nhíu mày, tuy không thích Giản Ngữ nhưng dù sao đó cũng là con bà ta sinh ra, đời này bà ta đúng là đã mắc nợ nó, nhỏ như vậy đã vứt bỏ nó rồi. "Đó là chị con, đừng nói nó như vậy." "Mẹ, nó đối xử với mẹ như vậy rồi, sao mẹ vẫn còn bao che cho nó?" Lộ Chinh bĩu môi, rất không thích Thành Mỹ Tĩnh bênh vực Giản Ngữ. "Được rồi, mẹ đúng là có lỗi với nó, từ nhỏ đã vứt bỏ nó, giờ muốn thân thiết với nó đương nhiên không dễ dàng vậy.

Dù thế nào đi nữa, nó cũng là chị ruột của con, hai đứa đều là con mẹ sinh ra.

Dù nó có đánh con một cái, mắng con một câu, nó cũng sẽ không thật sự làm gì hại con đâu.

Cô chị cả kia mới là người con cần đề phòng, con nên biết phân biệt nhẹ nặng." "Con biết rồi, chỉ là nhìn cái bộ dạng của nó là con đã thấy tức." Lộ Chinh cũng không phải không hiểu đạo lý này, chỉ là ghét cái vẻ mặt cao cao tại thượng của Giản Ngữ, không biết chị ta kiêu ngạo cái nỗi gì. "Con phải luôn khắc ghi điều này cho mẹ." "Vâng, mẹ.

Vậy chúng ta phải làm sao đây?

Nhà họ Trần e là chúng ta không có cách nào giải thích." Lộ Chinh nói. "Chị con không chịu lấy chồng, thì mẹ cũng chẳng có cách nào.

Dù sao chúng ta cũng đã đến rồi, Lộ thúc thúc con cũng không thể ép buộc gì được.

Chị con với ông ta chẳng có tí quan hệ nào, ông ta cũng chưa từng nuôi chị con ngày nào." "Mẹ nói xem bố rốt cuộc có ý gì chứ?" "Bố con không có tình cảm với chị con, dù sao cũng không thể thật lòng tốt với nó.

Lời ông ấy nói chúng ta không thể không nghe, nhưng cũng không thể nghe hết.

Dù gì thì bây giờ công ty vẫn chưa về tay con, chúng ta chẳng làm được gì cả, cũng không thể hành động bừa bãi." Thành Mỹ Tĩnh cũng đề phòng chồng mình, bà ta thật sự chỉ tin tưởng mỗi con trai mình, cảm thấy con trai mới là người hoàn toàn đứng về phía bà ta.

Người ngoài đều cho rằng bà ta sống trong nhà họ Lộ rất sung sướng, nhưng chỉ có bà ta mới biết, chồng bà ta không phải loại người đầu óc có vấn đề, cũng không phải loại đàn ông có thể bị vài lời ngon ngọt bên gối mà mê hoặc.

Ông ta là một người đàn ông đặc biệt có tầm nhìn và tàn nhẫn.

Làm việc bất chấp thủ đoạn, chỉ cầu lợi ích tối đa.

Năm đó bà ta có thể gả cho ông ta, cũng là vì bà ta mang thai một bé trai, nhà họ Lộ cần một bé trai.

Bằng không, e là bà ta dù thế nào cũng không thể bước chân vào cửa nhà họ Lộ. "Con phải nhớ cho mẹ, nhất định phải nhẫn nhịn, nhẫn nhịn cho đến ngày công ty về tay con." "Con biết rồi, mẹ, câu này mẹ ngày nào cũng phải nói mấy bận, tai con sắp đóng kén rồi đây." Trong mắt Lộ Chinh xẹt qua một tia không kiên nhẫn. "Mẹ sợ con quên mất thôi." "Vậy bây giờ chúng ta có phải về rồi không?" Thành Mỹ Tĩnh suy nghĩ một lát, nói: "Tạm thời không về.

Bố con chắc chắn sẽ cho người giám sát hành tung của chúng ta.

Ngày mai chúng ta tiếp tục đi tìm chị con, dù gì thì cũng phải làm cho ra vẻ." "Con muốn đi chơi.

Ngày mai mẹ tự đi đi, con không muốn nhìn thấy cái bản mặt khó ưa của chị ta." Giản Ngữ sau khi rời đi thì về nhà, mở cửa ra thì thấy Tô Vi đang gặm táo ngon lành trên sofa nhà mình.

Trước đó cô từng đưa cho Tô Vi một chiếc chìa khóa nhà, cốt là để có người chiếu cố.

Tâm trạng uất ức của Giản Ngữ lập tức tốt hơn, cô thay giày rồi đi vào: "Tô Vi, cậu đúng là chẳng biết khách khí gì cả, chạy đến nhà tớ gặm táo." Tô Vi cố ý "roẹt" một tiếng cắn một miếng: "Ai bảo táo nhà cậu ngon hơn." "Cậu là thấy ăn đồ nhà người khác sướng hơn chứ gì." "Ha ha, cậu hiểu tớ thật đấy.

Tớ có chuyện này muốn nói với cậu, mấy ngày tới e là tớ phải tạm thời ở nhờ nhà cậu rồi." "Sao vậy?" "Tớ với Trương Tùng chia tay rồi, nhưng Trương Tùng không chịu, mấy ngày nay cứ chặn trước cửa nhà tớ.

Tớ với hắn ta giải thích không rõ, cũng không muốn giải thích nữa." "Hắn ta muốn làm gì?

Lại còn muốn bám lấy cậu không rời à?" "Chắc đúng là có ý đó.

Bố mẹ hắn ta thúc giục hơi dữ dội, ban đầu chúng tớ định kết hôn, đột nhiên chia tay đương nhiên hắn ta phải sốt ruột.

Nhưng tớ chẳng sợ gì cả, giữa tớ với hắn ta không có vướng mắc tiền bạc nào, một năm chúng tớ hẹn hò hắn ta cũng chẳng tiêu một đồng nào cho tớ." "Chẳng tiêu tiền nhưng hai người cũng hẹn hò một thời gian rồi, hắn ta muốn dây dưa với cậu thì cậu cũng chẳng có cách nào." "Cho nên đó, tớ mới chạy đến chỗ cậu lánh nạn đây.

Tớ cảm thấy hắn ta cũng chẳng có tình cảm sâu đậm gì với tớ, qua một thời gian chắc sẽ ổn thôi." "Cầu mong là vậy." "Cậu đi đâu thế?

Sao giờ mới về?" "Cái bà mẹ kia của tớ tìm đến." "Cậu có mẹ á?"

Tô Vi kinh ngạc nhìn Giản Ngữ.

Nói xong lại thấy câu này có gì đó sai sai, cười ha ha: "Xin lỗi nhé, Ngữ Ngữ, tớ không có ý đó, tớ chỉ là lạ thôi, chưa bao giờ nghe cậu nhắc đến cả." Bọn họ quen nhau từ cấp ba, sau đó đi nước ngoài du học bốn năm, thật sự chưa từng nghe Giản Ngữ nhắc đến mẹ mình.

Mỗi lần người khác nhắc đến mẹ, cô ấy đều lộ vẻ ghen tị.

Cô cứ tưởng mẹ Giản Ngữ đã qua đời, không ngờ mẹ cô ấy vẫn còn sống.

Giản Ngữ cười một tiếng, vô tư nói: "Tớ đương nhiên có mẹ, tớ đâu phải chui từ trong đá ra." "Ngữ Ngữ à, tớ vô tâm.

Cậu mà giận thì cứ tát tớ hai cái." "Vi Vi, tớ không giận đâu.

Bà mẹ đó chẳng còn ảnh hưởng gì đến tớ nữa.

Bà ấy đã tái giá từ khi tớ còn rất nhỏ, tớ với bà ấy cũng chẳng có tình cảm gì.

Chỉ là hôm qua bà ấy đột nhiên tìm đến." "Vậy bà ấy tìm cậu làm gì?" "Bà ấy gả cho một người đàn ông giàu có, lại sinh thêm một đứa con trai.

Chắc là tìm tớ về liên hôn, trải đường cho con trai bà ấy." "Chậc, có cần phải ghê tởm đến mức này không?

Không hỏi han, không thấy mặt cậu bao nhiêu năm, vừa xuất hiện đã có mục đích kiểu này." "Chuyện của tớ tớ làm chủ, bà ấy không ảnh hưởng được gì đến tớ đâu." "Ủng hộ cậu tới cùng!" Tô Vi ôm vai Giản Ngữ.

Giản Ngữ tựa vào vai Tô Vi, hai bàn chân còn chạm vào nhau, cậu đá tớ một cái, tớ đá cậu một cái. "Vi Vi, hay là cậu trả lại căn phòng cậu đang thuê đi, chuyển đến đây ở với tớ.

Sau này hai đứa chúng mình cũng có người nương tựa." Tô Vi từ khi yêu Trương Tùng thì bị mẹ Tô đuổi ra khỏi nhà, bây giờ cô ấy tự mình thuê phòng ở ngoài.

Chương 2156

"Nhà cậu chỉ có một phòng thôi mà." "Không phải còn một phòng kho sao?

Tớ có một mình, căn bản không có đồ gì để vào đó cả.

Phòng kho đó còn tốt hơn phòng tớ đang ngủ bây giờ nhiều, ở đó ánh sáng đầy đủ, dọn dẹp một chút là được.

Tớ sẽ ngủ phòng kho, cậu ngủ phòng của tớ." "Có cần phải tự làm khổ mình như vậy không?" "Không khổ đâu, thật đấy.

Chỗ phòng kho đó đúng là phong thủy bảo địa." "Tớ sẽ cân nhắc thử xem." Đúng lúc này, bên ngoài cửa truyền đến tiếng "rầm rầm rầm".

Hai người nhìn nhau, Tô Vi hỏi: "Cậu ở thành phố A còn có bạn bè à?" "Tớ chỉ quen mấy đứa bọn cậu thôi, để tớ ra xem." Giản Ngữ nhìn qua mắt mèo, là Trương Tùng.

Hắn ta hung hăng đập cửa, còn lớn tiếng la hét: "Vi Vi, anh biết em ở trong đó!

Em ra đây đi, ra đây nói chuyện cho rõ ràng!" "Anh không chấp nhận chia tay!

Rõ ràng chúng ta đang yên ổn mà, sao lại phải chia tay chứ!" "Vi Vi, em ra đây đi!" "Vi Vi, là Trương Tùng." Giản Ngữ nói.

Tô Vi cũng bật dậy, sắc mặt trở nên u ám: "Sao hắn ta tìm được đến đây?" Hôm nay cô ấy đã rất cẩn thận, tan làm liền lái xe thẳng đến nhà Giản Ngữ.

Giản Ngữ nghĩ một lát, nói: "Cậu có bị hắn ta theo dõi không?" "Mẹ nó, hắn ta là dân IT, có phải đã gắn thứ gì đó lên người tớ không?

Sao lại tìm được tớ nhanh như vậy?" Tô Vi đứng dậy tự kiểm tra khắp người, trong túi áo phát hiện một vật nhỏ nhấp nháy, không nhịn được ném mạnh xuống đất, chửi bới: "Cái tên khốn nạn này, đúng là đã gắn đồ lên người tớ!" "Không sao đâu, tớ gọi điện cho ban quản lý, bảo người đến đuổi hắn ta đi.

Tớ thấy hắn ta trông cũng đáng sợ đấy, hai đứa mình con gái tốt nhất là đừng ra ngoài.

Lỡ bị thương thì không đáng đâu." Giản Ngữ cầm điện thoại gọi cho ban quản lý.

Bên ban quản lý làm việc rất hiệu quả, rất nhanh đã có hai bảo vệ đến, trực tiếp đuổi hắn ta đi.

Trương Tùng vẫn còn la hét ầm ĩ ở ngoài: "Tô Vi, em ra đây!

Em nghĩ em trốn được anh cả đời sao?" Sắc mặt Tô Vi hơi khó coi, Giản Ngữ nhìn cô ấy mà rất đau lòng: "Vi Vi, đừng bận tâm." "Tớ phát hiện tớ thật sự không có chút tình cảm nào với Trương Tùng.

Tớ không đau khổ, chỉ là có chút uất ức.

Hắn ta lại là một người đàn ông không biết buông bỏ." Cô ghét nhất kiểu người này, hai người không muốn ở bên nhau nữa thì chia tay đi, cần gì phải dây dưa.

Tô Vi vò đầu, nhức óc nhắm mắt lại.

Tại sao mỗi lần cô gặp phải đàn ông đều đáng ghê tởm như vậy?

Giản Ngữ cũng bị cảm xúc bi thương trên người Tô Vi lây nhiễm, bĩu môi: "Vi Vi, không sao đâu, có tớ đây." "Ngữ Ngữ, cậu nói xem tại sao vận khí của tớ lại tệ đến vậy?" "Con gái ai mà chẳng trải qua vài gã tồi chứ?

Nhìn rõ bản chất của gã tồi là được rồi.

Bây giờ nhìn rõ vẫn hơn là sau này mới rõ nhiều." Bạn trai cũ của Tô Vi là ai mà Giản Ngữ thật sự tò mò vô cùng, lại có thể khiến một người vốn chẳng biết sợ trời đất là gì như cô ấy bị hành hạ đến nông nỗi này.

Tô Vi gật đầu: "Ngày mai tớ sẽ đổi khách sạn khác.

Tớ sợ tớ ở đây, Trương Tùng sẽ đến quấy rầy cậu, khiến cậu không được yên ổn." "Ngốc à cậu, tớ là đai đen Taekwondo, tớ sợ ai chứ?

Lần sau tớ đánh cho hắn ta một trận tơi bời, cho hắn ta không thể quấy rầy cậu được nữa." "Ngữ Ngữ, vẫn là cậu tốt nhất.

Nhưng đánh người bị thương cũng phiền phức, không đáng đâu." "Hay là cậu không nỡ hắn ta?" Tô Vi bật cười: "Thôi được rồi, không đùa với cậu nữa.

Cậu đi rửa mặt nghỉ ngơi sớm đi, tớ thấy cậu mệt mỏi quá, tối qua có phải không nghỉ ngơi tốt không?" "Ừ, tối qua tớ trèo tường vào trường cấp ba của chúng ta, còn đi đến rừng ngô đồng nữa." "Đến chỗ đó làm gì?" "Đi hồi ức chứ sao, không thì tớ sợ mình không kiên trì nổi." "Vậy cũng nên đi đại học chứ, đó mới là nơi cậu và Minh lão đại bắt đầu yêu nhau mà." "Nhưng đó cũng là nơi chúng tớ chia tay mà.

Bao nhiêu năm nay tuy tớ vẫn ở nước M, nhưng chưa bao giờ có dũng khí đến đó một lần.

Ngược lại, sân trường cấp ba lại khiến tớ đặc biệt mong đợi.

Bước vào đó tớ có thể nhớ lại những nhiệt huyết năm xưa khi theo đuổi Bùi Dĩ Minh." "Haizz, chúng ta đúng là chị em đồng cảnh ngộ, ai cũng có đường tình duyên trắc trở." "À phải rồi, tớ nhớ ra một chuyện!" "Chuyện gì?" Giản Ngữ trực tiếp đè Tô Vi xuống, véo cổ cô ấy: "Cậu có biết cái người đàn ông cậu giới thiệu cho tớ là loại người thế nào không?" Tô Vi chớp chớp mắt: "À, phải rồi, tớ quên chưa hỏi cậu đi xem mắt thế nào rồi?" Giản Ngữ kể lại chuyện tối qua, chọc cho Tô Vi cười ha ha: "Cực phẩm!

Đây tuyệt đối là một cực phẩm!

Tớ chưa bao giờ gặp phải tình huống này, cậu đúng là đen đủi mà." "Cậu không đáng tin chút nào." "Tớ có quen người đó đâu!

Tớ cũng chỉ đưa yêu cầu của cậu lên mạng hẹn hò thôi.

Tớ đâu ngờ lại có nhiều người kỳ cục đến vậy, cậu mới xem mắt lần đầu đã gặp phải rồi." "Con bé thối tha!

Cậu hại tớ mất mặt trước mặt Bùi Dĩ Minh rồi đó!

Tớ bị anh ấy chế giễu thậm tệ, còn bị anh ấy vứt lên xe rác nữa chứ!

Tớ đã không nên tin vào mấy cái ý tưởng tào lao của cậu!" "Cảnh tượng đó đúng là đặc sắc thật!

Minh lão đại thấy cậu và một người đàn ông béo ú đầu to đi xem mắt." "Tô Vi đáng ghét, cậu còn cười, cậu còn cười nổi sao!" "Hahahaha." Hai người không ngờ rằng, Trương Tùng cả đêm không rời đi, cứ đợi họ ở cổng khu dân cư.

Sáng hôm sau, vừa bước ra ngoài, họ đã cảm thấy có tiếng bước chân phía sau.

Cả hai cũng không để tâm, đến khi họ kịp phản ứng thì đã quá muộn.

Con dao trong tay Trương Tùng đã đâm vào thắt lưng Giản Ngữ.

Giản Ngữ chỉ cảm thấy thắt lưng tê dại, quay đầu lại thì thấy gương mặt đầy vẻ hung ác của Trương Tùng.

Trên mặt hắn ta lộ rõ vẻ đắc ý: "Giản Ngữ, tất cả là lỗi của cô!

Mọi chuyện đều là do cô!

Chương 2157

Khi cô chưa về, tôi và Vi Vi rất tốt đẹp, chúng tôi đã sắp kết hôn rồi!

Từ khi ăn một bữa cơm với cô xong, Vi Vi đã thay đổi!" "Nhất định là lỗi của cô!

Nhất định là cô đã châm ngòi ly gián ở phía sau!

Tôi muốn giết chết cô!" "Trương Tùng, anh có bị bệnh không hả?" Tô Vi lao vào Trương Tùng, hắn ta không kịp phòng bị, bị cô ấy đè ngã xuống đất.

Tô Vi đạp một cước vào bụng Trương Tùng, gầm lên: "Đây là chuyện giữa chúng tôi, anh lôi người khác vào làm gì hả, đồ khốn nạn này!" "Đều là lỗi của con đàn bà này!

Nhất định là lỗi của cô ta!" "Đồ khốn!

Tôi vốn dĩ đã không thích anh!

Tôi đồng ý gả cho anh cũng chỉ là nhất thời bốc đồng!

Tôi không yêu anh!" Buổi sáng, cổng khu dân cư có khá nhiều người qua lại, có người thấy cảnh này đã báo cảnh sát và gọi 115.

Tô Vi ngẩng đầu lên thì thấy con dao vẫn còn cắm ở thắt lưng Giản Ngữ, máu tươi đã thấm đỏ chiếc áo sơ mi trắng của cô ấy: "Ngữ Ngữ, cậu có sao không?" Lúc đầu Giản Ngữ chỉ cảm thấy thắt lưng tê dại, dần dần chỗ thắt lưng đau nhói, trán toát mồ hôi lạnh.

Tô Vi thấy sắc mặt cô ấy tái nhợt, cũng chẳng bận tâm đến Trương Tùng nữa, vội vàng chạy đến ôm lấy Giản Ngữ: "Ngữ Ngữ, cậu đừng dọa tớ!

Cậu cố lên!

Xe cấp cứu sắp đến rồi!

Tớ sẽ đưa cậu đi bệnh viện ngay!" Giản Ngữ yếu ớt cười với Tô Vi: "Tớ không sao, chỉ hơi đau thôi.

Đời này chưa từng thử cảm giác bị dao đâm sau lưng, chậc chậc, đúng là sảng khoái ghê." Tô Vi tức đến bật khóc: "Lúc này rồi mà cậu còn sức nói đùa hả!" "Tớ đang phân tán sự chú ý mà, cậu không nhìn ra sao?

Không thì đau lắm." Nói xong, Giản Ngữ nghiêng đầu, ngã vào lòng Tô Vi. "Ngữ Ngữ, cậu cố lên!

Cậu tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì nhé!" Tô Vi lo lắng hét lên. "Chết đi cho rồi!

Cái đồ tai họa này!

Cô ta đã phá hỏng nhân duyên của tôi!" Trương Tùng vẫn hậm hực nói. "Anh câm miệng đi!

Tôi sẽ không tha cho anh đâu!

Anh cứ chờ mà đi tù đi!" Khi Bùi Dĩ Minh nhận được điện thoại của Tô Vi, cả người anh đờ ra, đại não trống rỗng trong chốc lát.

Tô Vi nói: "Minh lão đại, mau đến đi, Ngữ Ngữ bị người ta dùng dao đâm rồi!" Bùi Dĩ Minh gần như không thể tin vào những gì mình nghe thấy, cả người quên mất phản ứng, cứ ngây người ra mấy chục giây.

Tô Vi trong điện thoại sốt ruột: "Minh lão đại, rốt cuộc anh có nghe thấy không?

Ngữ Ngữ đến giờ vẫn chưa tỉnh lại kìa!" Bùi Dĩ Minh chỉ cảm thấy cổ họng cứng lại, mãi lâu sau mới hỏi: "Ở bệnh viện nào?" Khi

Bùi Dĩ Minh đến, cảnh sát cũng đang ở bệnh viện, có người đang lấy lời khai của Tô Vi.

Tô Vi mắt đỏ hoe, cả người trông có vẻ không ổn chút nào.

Lòng Bùi Dĩ Minh thắt lại từng đợt, lẽ nào con bé thối tha đó bị thương nặng lắm sao?

Tô Vi thấy Bùi Dĩ Minh đến thì lập tức như tìm được chỗ dựa, kêu lên: "Minh lão đại, cuối cùng anh cũng đến rồi!" "Giản Ngữ đâu?" "Vẫn còn trong phòng bệnh, mất máu quá nhiều nên chưa tỉnh lại.

Nhưng bác sĩ nói không sao rồi, sau này bồi bổ tốt là được." Nghe tin Giản Ngữ không sao, trái tim treo lơ lửng của Bùi Dĩ Minh mới hạ xuống.

Trên đường đến đây, anh đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, may mà tất cả đều không xảy ra. "Chuyện gì thế?" Bùi Dĩ Minh nhíu mày hỏi. "Là lỗi của em, đều là rắc rối do em gây ra.

Ngữ Ngữ đã đỡ tai họa cho em, hức hức hức." Tô Vi nước mắt giàn giụa, cả người căng thẳng, nói cũng không rõ ràng.

Bùi Dĩ Minh chỉ có thể nhìn về phía cảnh sát.

Cảnh sát nói: "Thủ phạm là bạn trai của cô Tô, Trương Tùng.

Cô Tô và Trương Tùng chia tay, Trương Tùng cho rằng là cô Giản đã châm ngòi ly gián, nên ôm hận trong lòng, tìm đúng thời cơ, đâm cô Giản trước cổng khu dân cư." "Thủ phạm đâu?" "Đã bị cảnh sát đưa về đồn rồi." "Sẽ bị tuyên án thế nào?" "Cái này còn phải đợi báo cáo tình trạng vết thương của cô Giản ra mới có thể xác định." Bùi Dĩ Minh gật đầu với Hà Vấn, Hà Vấn lập tức hiểu ý, liền lên tiếng: "Bùi tổng cứ yên tâm, chuyện này tôi sẽ theo dõi sát sao." Đương nhiên là cứ nghiêm trọng đến đâu thì xử đến đó.

Bùi Dĩ Minh nhìn Tô Vi thật sâu một cái, Tô Vi sợ đến run rẩy.

Ánh mắt của Minh lão đại vừa rồi thật sự quá đáng sợ, nhất định là anh ấy giận cô đã gây ra rắc rối như vậy cho Giản Ngữ.

Cô cũng không muốn thế mà, cô thà mình bị thương còn hơn là Giản Ngữ phải chịu tổn hại.

Bùi Dĩ Minh bước vào phòng bệnh, thấy Giản Ngữ đang nằm sấp trên giường, lưng cô được băng một miếng gạc lớn, áo trên hơi vén lên, để lộ tấm lưng trắng nõn.

Đầu cô hơi nghiêng, mặt còn bị ép đến biến dạng, trông thế nào cũng thấy buồn cười.

Bùi Dĩ Minh như bị ma xui quỷ khiến, tiến lại gần, đặt một ngón tay lên cánh mũi cô, cảm nhận được hơi thở yếu ớt của cô.

Cơ thể căng thẳng của anh mới hoàn toàn thả lỏng, rụt tay về.

Anh thầm hối hận về hành động của mình, vừa rồi anh chắc chắn là phát điên rồi, lại đi nghi ngờ cô ấy rốt cuộc còn thở hay không?

Chương 2158

Rõ ràng Tô Vi đã nói rất rõ ràng rồi mà.

Giản Ngữ từ từ tỉnh lại.

Thật ra, lúc Bùi Dĩ Minh bước vào cô đã tỉnh rồi, vừa nãy chỉ là giả vờ ngủ.

Cô cười hắc hắc: "Bùi Dĩ Minh, tớ vẫn chưa chết đâu, cậu không cần lo lắng." Bị bắt quả tang, tai Bùi Dĩ Minh hơi đỏ lên, anh lạnh giọng nói: "Anh chỉ là đặc biệt đến xem cậu chết chưa thôi." "Bùi Dĩ Minh, tại sao anh cứ phải kín đáo như vậy chứ?" Rõ ràng là một gã đại ngấm ngầm, rõ ràng trong lòng có biết bao nhiêu màn kịch, tại sao cứ không chịu thể hiện ra ngoài?

Rõ ràng là quan tâm cô, tại sao mỗi lần nói ra đều là những lời khiến người ta khó chịu như vậy?

Nếu không phải cô biết anh là loại người thế nào, chắc chắn đã bị tổn thương đến thảm hại rồi. "Cậu nói gì?" "Chẳng lẽ anh không ngấm ngầm à?" "Anh làm sao... ngấm ngầm?" "Hì hì, tự anh mà cảm nhận đi." Sự xuất hiện của Bùi Dĩ Minh khiến cuộc đời u ám của Giản Ngữ bỗng chốc lại rọi vào một tia sáng, vết thương trên lưng cũng không còn đau nữa. "Bùi Dĩ Minh, anh ngồi đi, cứ tự nhiên, đừng khách sáo." Giản Ngữ chào đón Bùi Dĩ Minh.

Bùi Dĩ Minh: "..." Anh ngồi xuống thì có gì để nói với cô sao?

Anh còn chưa kịp ngồi xuống, Giản Ngữ lại nói: "Bùi Dĩ Minh, phiền anh rót cho tớ một ly nước, tớ khát chết rồi." "Tự cậu rót đi." Anh vốn chỉ định nhìn một cái rồi đi, không ngờ lại bị cô bắt quả tang tại trận.

Nếu lập tức rời đi thì quá lộ liễu, nhưng ở lại thì cũng thấy đủ kiểu không thoải mái. "Đừng mà!

Anh đến thăm bệnh nhân, sao lại không thể đáp ứng chút yêu cầu nhỏ của bệnh nhân chứ?

Anh có phải sợ bại lộ cái gì không?

Này nhé, tớ đã nói rồi là tớ đã từ bỏ anh rồi, bây giờ trong mắt tớ, anh chỉ là cấp trên của tớ, là bạn học cũ của tớ, có lẽ còn là bạn trai cũ của tớ nữa.

Anh không cần phải gượng gạo như vậy đâu." Mọi lời hay ý đẹp đều bị cô nói hết rồi, Bùi Dĩ Minh nhìn cô một cái, cuối cùng vẫn đứng dậy rót một ly nước đưa qua.

Giản Ngữ bĩu môi: "Bạn học cũ, phiền anh đút tớ uống một chút.

Bây giờ tớ cứ cử động là vết thương ở eo lại đau." "Giản Ngữ, cậu đừng được voi đòi tiên." "Tớ thề, tớ thật sự không có.

Tớ thật sự không thể cử động được, nếu không tin anh cứ hỏi bác sĩ.

Lúc rút dao ra chắc tớ đã chảy cả chậu máu rồi." Lông mày Bùi Dĩ Minh giật giật.

Nhìn kỹ, sắc mặt cô ấy quả thật tái mét, trắng bệch như tờ giấy, không một chút huyết sắc.

Tô Vi vừa nãy cũng nói cô ấy mất máu quá nhiều.

Chắc không thể giả vờ được.

Anh chỉ có thể đưa ly nước đến bên miệng cô.

Giản Ngữ nhấp một ngụm nhỏ: "Không được, Bùi Dĩ Minh, tớ không uống nước lạnh, tớ muốn uống nước ấm." "Sao cậu nhiều yêu cầu thế?" "Người thân của tớ sắp đến rồi, không uống nước lạnh được." Nghe vậy, tai Bùi Dĩ Minh lại đỏ bừng.

Anh lập tức hiểu Giản Ngữ đang nói gì.

Năm đó anh từng bị quê độ vì chuyện "người thân" này.

Cô ấy nói người thân đến, anh còn bảo có cần đặt khách sạn đón người không.

Kết quả cả bọn cười phá lên.

Giản Ngữ này bình thường khỏe như trâu, nhưng mấy ngày đặc biệt đó quả thật yếu ớt hơn nhiều, cơ bản là nằm liệt trên giường, rất yếu đuối. "Ồ." Khóe mắt Giản Ngữ cong lên, trông như một con cáo nhỏ đáng yêu.

Khi Bùi Dĩ Minh bưng nước đến, anh thấy nụ cười trên khóe miệng cô vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Một cơn tức giận bỗng chốc dâng lên, nhưng lại nhìn thấy cô đang truyền dịch, bộ dạng đáng thương kia, anh đành nén lại. "Uống đi." Lần nữa đưa ly nước đến bên môi cô. "Được rồi, cảm ơn anh nhé, bạn học cũ." Bùi Dĩ Minh cảm thấy trên mu bàn tay có một hơi thở phả nhẹ, như một sợi lông vũ, khẽ lướt qua trái tim anh, vừa mềm mại vừa tê dại, khiến anh không phân biệt được đó là mơ hay thực.

Lòng anh bỗng chốc mềm nhũn.

Lần cuối cùng anh và Giản Ngữ thân mật như vậy đã là chuyện của mấy năm trước rồi.

Anh cứ nghĩ mình đã quên, không ngờ vẫn nhớ rõ ràng đến thế, anh nhớ rõ cô đã làm nũng trước mặt anh như thế nào.

Đột nhiên, anh cảm thấy mu bàn tay lạnh đi, cúi đầu thì thấy môi Giản Ngữ lướt qua mu bàn tay anh, anh giật mình như bị điện giật mà rụt tay lại.

Giản Ngữ trong lòng sắp nở hoa rồi.

Vẫn còn nói không thích cô sao?

Rõ ràng anh vẫn còn tình sâu nghĩa nặng với cô mà!

Người đàn ông nói một đằng làm một nẻo thật sự chẳng đáng yêu chút nào!

Cái dáng vẻ kiêu ngạo gượng gạo này đúng là không đỡ nổi.

Giản Ngữ cong môi: "Bùi Dĩ Minh, tớ còn muốn uống nước." Bùi Dĩ Minh hít sâu một hơi, nén tính tình lại rót thêm một ly nước.

Chương 2159

Giản Ngữ biết điểm dừng, lần này không trêu chọc Bùi Dĩ Minh nữa.

Mà chỉ "ối" một tiếng.

Bùi Dĩ Minh giật mình: "Sao vậy?

Có phải người khó chịu không?" Giản Ngữ cố ý nín thở một hơi, má cô hơi ửng hồng.

Cô mắt long lanh nhìn Bùi Dĩ Minh, đôi mắt sáng ngời, như được nhúng nước, trông đáng thương vô cùng.

Trong lòng anh đột nhiên có một dự cảm không lành: "Cậu muốn làm gì?" Giản Ngữ lại nín thở một cái, rồi yếu ớt nói: "Uống nhiều nước quá, tớ buồn đi vệ sinh." Bùi Dĩ Minh: "..." Biết ngay con bé này chẳng có chuyện gì tốt lành. "Anh đi tìm Tô Vi." "Không được đâu!

Vi Vi không bế nổi tớ.

Tớ không muốn dùng bô đâu, có khi tớ còn phải đi nặng nữa, tuyệt đối không thể dùng bô!" Khóe mắt Bùi Dĩ Minh giật giật: "Giản Ngữ, cậu đừng được voi đòi tiên!" "Bùi Dĩ Minh, tớ là con gái mà!

Nếu không phải tớ không nhịn được nữa, tớ cũng khó mà mở lời chứ!" "Ai cũng sẽ ngại, chỉ có cậu là không." Bùi Dĩ Minh khẳng định. "Đừng nói người ta như vậy chứ!

Nhanh lên, tớ không nhịn nổi nữa rồi!

Anh mà không giúp tớ có khi tớ sẽ..." Bùi Dĩ Minh cảm thấy mình vốn có tu dưỡng rất tốt, nhưng mỗi lần gặp Giản Ngữ là lại sụp đổ nặng nề.

Hai người họ có thân đến mức đó sao?

Lại còn để anh giúp việc này nữa. "Anh bế tớ đến bồn cầu là được rồi!

Bùi Dĩ Minh, cầu xin anh giúp tớ đi mà!" Giản Ngữ sắp khóc.

Bùi Dĩ Minh cắn răng, chỉ đành cúi thấp người.

Giản Ngữ chớp chớp mắt: "Anh cúi xuống chút nữa đi, tớ không với tới anh." Bùi Dĩ Minh trừng mắt nhìn Giản Ngữ một cái thật hung.

Cái con bé chết tiệt đáng ghét này, chỉ biết hành hạ anh, cứ hết lần này đến lần khác thử thách ý chí của anh.

Bùi Dĩ Minh lại cúi thấp hơn một chút.

Mùi hương dịu nhẹ từ cô gái truyền đến, Bùi Dĩ Minh cả người căng thẳng cứng đờ, suýt chút nữa đã không nhịn được làm gì đó.

Sức chịu đựng của anh đối với cô ấy thật sự càng ngày càng kém rồi.

Giản Ngữ không biết có phải cô nhầm lẫn không, cảm thấy ánh mắt của ai đó xanh lè ra, cô rùng mình: "Ấy da, tớ không dám động đậy, vẫn là anh tự tay bế tớ đi.

Eo tớ đau lắm." Bùi Dĩ Minh đành chịu số phận bế cô lên.

Giản Ngữ một tay vòng qua cổ Bùi Dĩ Minh, một tay tự mình xách bình truyền dịch.

Sau bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên hai người tiếp xúc thân mật như vậy, vành tai Bùi Dĩ Minh đỏ bừng.

Giản Ngữ còn không sợ chết mà nói: "Bùi Dĩ Minh, người chịu thiệt là tớ đó!

Anh đừng có vẻ anh hùng xả thân như vậy, làm như tớ là kẻ khinh bạc đàn ông nhà lành không bằng!" "Câm miệng!" "Đừng dùng sức mạnh như vậy chứ!

Lưng tớ đau!

Hôm nay tớ bị đâm dao đó, anh thương tớ một chút có được không?" Nhìn vẻ mặt đau khổ của Giản Ngữ, Bùi Dĩ Minh vội vàng thả lỏng tay: "Còn đau không?" Mặc dù giọng điệu của anh vẫn hung dữ, nhưng Giản Ngữ cảm nhận được sự quan tâm của anh. "Không sao đâu, tớ da dày thịt béo, vết thương nhỏ này chẳng đáng bận tâm." "Lần sau chuyện không nên quản thì đừng có xen vào." Giản Ngữ rất không đồng tình với thái độ lạnh nhạt của Bùi Dĩ Minh.

Tô Vi và cô cũng là bạn học nhiều năm mà, sao anh có thể nói như vậy? "Chuyện của Vi Vi sao lại không nên quản?

Tớ ở thành phố A chỉ có duy nhất một người bạn này thôi." Bùi Dĩ Minh nhìn Giản Ngữ thật sâu một cái, cũng không nói gì thêm.

Tính cách cô gái này anh biết rõ hơn ai hết, bạn bè có chuyện, cô ấy tuyệt đối là người đầu tiên xông lên.

Bùi Dĩ Minh đặt cô xuống.

Giản Ngữ bắt đầu bối rối.

Cô vốn chỉ muốn trêu chọc Bùi Dĩ Minh một chút, xem cái vẻ mặt lạnh lùng của anh dần dần tan chảy, nhưng giờ cô lại thấy mình tự đưa mình vào tròng rồi.

Tay cô đang truyền dịch, căn bản không thể tự cởi quần được.

Tổng không thể chuyện này cũng để Bùi Dĩ Minh làm thay chứ.

Ngại chết mất thôi.

Nhìn gò má Giản Ngữ càng lúc càng ửng hồng, Bùi Dĩ Minh cũng nghĩ đến vấn đề này.

Nhìn vẻ mặt uất ức của cô, anh cảm thấy sự uất ức trong lòng mình lập tức tan biến.

Anh khoanh tay trước ngực, đứng từ trên cao nhìn xuống Giản Ngữ.

Khẽ cong khóe môi: "Vẫn cần giúp đỡ thêm nữa sao?" "Anh...

Chương 2160

anh... anh..." "Anh cái gì mà anh?

Chẳng phải cậu bảo anh vào giúp sao?" Giản Ngữ là ai chứ, từ trước đến nay cô vẫn luôn là người trêu chọc Bùi Dĩ Minh.

Bùi Dĩ Minh muốn trêu chọc cô, đúng là nằm mơ giữa ban ngày!

Cô nghiêng đầu, cười tủm tỉm nói: "Tiểu Minh tử, hầu hạ bổn cung đi vệ sinh!" Mặt Bùi Dĩ Minh lập tức đen lại, sắc mặt thay đổi liên tục. "Tiểu Minh tử, có phải anh từng đi Tứ Xuyên không vậy?

Màn biến mặt này học giống y chang!

Nhanh lên, tớ thật sự không nhịn nổi nữa rồi!" Mười lăm phút sau.

Bùi Dĩ Minh lại bế cô ra.

Sắc mặt cả hai đều không tự nhiên.

Năm đó hai người đã yêu nhau ba năm, nhưng cũng chưa bao giờ thân mật đến mức này.

Chuyện họ vừa làm có lẽ chỉ vợ chồng mới làm.

Giản Ngữ khẽ hắng giọng: "Cảm ơn anh nhé, Bùi Dĩ Minh." "Mặt dày như mọi khi." Bùi Dĩ Minh lườm Giản Ngữ một cái. "Anh có phải lại nhớ đến chuyện chúng ta yêu nhau rồi không?" Sắc mặt Bùi Dĩ Minh lại biến đổi, lạnh lùng nhìn Giản Ngữ. "Thôi được rồi, được rồi, tớ không nói nữa." Giản Ngữ bĩu môi.

Đúng lúc này, một nam một nữ xông vào: "Giản Ngữ, con sao rồi?

Bị thương ở đâu?" Không cần nhìn người, Giản Ngữ cũng biết ai đến rồi, mẹ ruột và thằng em trai kia.

Thật phiền phức, hai người họ vẫn chưa đi nữa. "Hai người đến làm gì?" Giản Ngữ lạnh lùng nói. "Con bé này, xảy ra chuyện lớn như vậy cũng không nói cho mẹ biết!

Mẹ là mẹ của con đó!

Nếu không phải hôm nay mẹ đến nhà con, nghe hàng xóm nói, mẹ vẫn không biết con xảy ra chuyện lớn như vậy!

Rốt cuộc là thù oán gì mà phải đâm con bằng dao chứ!

Cái người đó ở đâu?

Tuyệt đối không thể tha cho hắn ta!" Thành Mỹ Tĩnh giận dữ nói. "Chuyện của tôi không cần bà quản!" Giản Ngữ ghét bỏ nói. "Mẹ, mẹ nhìn cái tính khí của chị ta kìa, trách gì bị người ta đâm!

Con là con trai lăn lộn bao nhiêu năm còn chưa gặp chuyện như vậy, chị ta thì hay thật.

Con thấy là đáng đời, là do nhân phẩm của chị ta có vấn đề!" Lộ Chinh nói với giọng điệu mỉa mai.

Nói xong, Lộ Chinh cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Vừa ngẩng đầu lên, hắn ta thấy trong phòng bệnh còn có một người đàn ông khác.

Ánh mắt anh ta thật đáng sợ, đen kịt như có thể nuốt chửng vạn vật.

Hắn ta không dám tiếp tục giao tiếp bằng mắt với người kia, vội vàng quay đi.

Thành Mỹ Tĩnh không hề nhận ra sự có mặt của Bùi Dĩ Minh, bà ta trừng mắt nhìn con trai: "Câm miệng!

Đó là chị con, con không biết thương xót một chút sao?" Lộ Chinh nhướn mày, còn muốn nói gì đó, nhưng bị một luồng khí thế mạnh mẽ bao trùm, chỉ đành ngoan ngoãn ngậm miệng, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống. "Hai người đừng diễn kịch trước mặt tôi nữa, ồn ào khiến tôi đau đầu.

Nhanh cút ra ngoài đi, phiền phức chết đi được!" "Con bé này rốt cuộc là sao vậy?

Tại sao cứ luôn đối địch với mẹ như vậy?" "Nếu bà không muốn chịu cái cục tức này, bà cứ việc đi đi.

Tôi chẳng có gì để nói với bà cả." "Con bé này, con sao cứ thích đối nghịch với mẹ thế?" Giản Ngữ thấy sau lưng rất đau, không muốn nói chuyện, dứt khoát mím môi không cất tiếng.

Thành Mỹ Tĩnh vẫn truy vấn, "Ngữ Ngữ, rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao con lại bị người ta đâm bị thương?" "Bây giờ tôi không còn sức lực để giải thích nhiều như vậy, ra ngoài đi." Tính khí Lộ Chinh lại nổi lên, thật sự không ưa nổi thái độ của Giản Ngữ đối với mẹ mình, "Mẹ, chúng ta đi thôi, đừng nói chuyện với con nhóc đáng ghét này nữa, nó chết đi cho rảnh nợ." "Thu lại lời cậu vừa nói." Ngay lúc này, một giọng nói lạnh lẽo truyền đến.

Lộ Chinh run lên, ngẩng đầu lên, lúc nào không hay Bùi Dĩ Minh đã xuất hiện trước mặt cậu ta.

Anh ấy cao lớn, khiến Lộ Chinh cảm thấy cả người mình bị cái bóng của anh bao trùm.

Cảm giác này không thể nói rõ, như thể một tấm lưới dày đặc tầng tầng bao phủ, ngột ngạt khó chịu. "Anh là ai?

Đây là...

Chương 2161

chuyện nhà của chúng tôi mà?

Chúng tôi đang xử lý chuyện gia đình." Lộ Chinh lắp bắp nói, hiển nhiên không đủ tự tin. "Tôi là ai không quan trọng, xin lỗi." Bùi Dĩ Minh vẫn nhìn chằm chằm Lộ Chinh.

Lúc này Thành Mỹ Tĩnh cũng chú ý tới trong phòng bệnh còn có người thứ tư.

Bà luôn cảm thấy người trước mắt có chút quen thuộc, nhưng đã gặp ở đâu thì nhất thời lại không nhớ ra.

Bỗng nhiên, hình ảnh người đàn ông này trùng khớp với người trong đầu bà.

Bà trợn tròn mắt, chỉ vào Bùi Dĩ Minh, "Cậu là bạn trai đầu của Giản Ngữ đó sao?" Bùi Dĩ Minh trước đây chưa từng gặp người phụ nữ này, nhưng đã đoán được thân phận của bà.

Xem ra cô nhóc này giấu anh rất nhiều chuyện.

Anh vẫn luôn nghĩ cô là người lớn lên trong gia đình đơn thân, mẹ đã qua đời rồi, không ngờ bà vẫn sống tốt, còn có cả em trai.

Nhưng mối quan hệ giữa họ dường như không tốt, không có người em trai ruột nào lại nói ra những lời như chỉ mong chị gái mình chết như thế.

Bùi Dĩ Minh không lên tiếng, nhưng Thành Mỹ Tĩnh đã xác nhận.

Bà mắng xối xả vào mặt Giản Ngữ: "Tôi nói sao con không đồng ý yêu cầu của tôi, hóa ra con vẫn còn dây dưa với cái thằng nhóc nghèo rớt mùng tơi này.

Con sao lại không có mắt nhìn như vậy, lại thích hạng người này." Mặc vest vào trông cũng ra dáng người đàng hoàng đấy, nhưng không có tiền thì cũng chẳng có tiền đồ.

Tuyệt đối sẽ không phải là một bến đỗ tốt đẹp.

Thằng nhóc nghèo rớt mùng tơi?

Bùi Dĩ Minh cười lạnh trong lòng, hóa ra trong mắt người khác anh lại là người như vậy.

Giản Ngữ có thể cho phép Thành Mỹ Tĩnh phỉ báng mình, cô không bận tâm không tính toán là được, nhưng nói Bùi Dĩ Minh như vậy thì cô không vui chút nào, "Tôi đã nói rồi, đây là chuyện của tôi, không cần bà quản, bà cút ra ngoài." Thành Mỹ Tĩnh tức đến mức lồng ngực phập phồng, mặt cũng đỏ bừng, gầm nhẹ nói: "Con sao lại không nghe lời khuyên của mẹ chứ?

Năm năm trước mẹ đã bảo con rời xa nó rồi, con sao cứ không nghe lời?

Con đừng quên bố con đã chết như thế nào, con có xứng đáng với bố con không?

Bây giờ quyền giám hộ của con thuộc về mẹ, mọi chuyện của con mẹ làm chủ, các con phải cắt đứt quan hệ ngay lập tức, mẹ tuyệt đối không cho phép các con ở bên nhau." Nghe vậy, ánh mắt Giản Ngữ đột nhiên trở nên u ám.

Cái chết của bố đối với cô mà nói là một chuyện khó chấp nhận, cũng là nguyên nhân cốt lõi khiến cô và Bùi Dĩ Minh chia tay.

Năm đó cô nằng nặc đòi tốt nghiệp liền kết hôn, bảo bố nhất định phải đến gặp Bùi Dĩ Minh.

Bố cô ban đầu nói quá bận, tạm thời không qua được, nhưng cô cứ bướng bỉnh không đồng ý, nói thế nào cũng phải để bố qua gặp

Bùi Dĩ Minh.

Cô nóng lòng muốn giới thiệu Bùi Dĩ Minh ưu tú cho bố mình, không thể chờ thêm một phút nào nữa.

Nói đẹp là, đàn ông tốt thì phải ra tay sớm, muộn sẽ bị người khác cướp mất.

Bố cô không chịu nổi sự làm nũng của cô, bay đến nước M ngay trong đêm, sau đó lại lái xe đến trường cô.

Nào ngờ vì mệt mỏi quá độ, xe trực tiếp lao xuống sông.

Xe nát người chết, ngay cả thi thể cũng không tìm thấy.

Cảnh sát trực tiếp tuyên bố "tử vong", sau nhiều lần xác nhận, đã không còn khả năng sống sót.

Cô vẫn luôn bị tự trách và hối hận bủa vây, không chấp nhận được chuyện bố qua đời.

Trong lúc bốc đồng cô đã đề nghị chia tay với Bùi Dĩ Minh.

Không ngờ Bùi Dĩ Minh lại không chút do dự, cô nói muốn chia tay, anh trực tiếp nói được.

Cứ như vậy, họ nhẹ nhàng kết thúc ba năm tình yêu.

Nghe vậy, Bùi Dĩ Minh cau chặt lông mày, tim đập nhanh hơn.

Anh biết mình đã gần kề với chân tướng việc họ chia tay.

Bố của Giản Ngữ anh chưa từng gặp, nhưng anh biết.

Giản Ngữ không chỉ một lần nói với anh, bố cô tốt đẹp, ưu tú đến nhường nào.

Bố cô vẫn luôn ủng hộ cô theo đuổi anh.

Thời cấp ba anh theo đuổi cô không ngừng nghỉ cũng là do bố cô cổ vũ.

Anh có thiện cảm với người đàn ông đó, không biết là người bố như thế nào lại thoáng đến vậy, có thể chấp nhận con gái yêu sớm.

Người đàn ông này đã qua đời năm năm trước sao?

Dường như còn có liên quan đến anh.

Lòng Bùi Dĩ Minh nặng trĩu.

Giản Ngữ đang nằm sấp nên không nhìn thấy biểu cảm của Bùi Dĩ Minh, nhưng cảm giác được sau lưng nóng rát, đó chắc chắn là ánh mắt của anh.

Cô biết, có những chuyện thật sự không giấu được nữa. "Thành Mỹ Tĩnh, bà cút ra ngoài, bà không xứng nhắc đến bố tôi, bà không xứng." Giản Ngữ gào lên thảm thiết.

Chương 2162

Vừa kéo đã động đến vết thương trên lưng, đau đến mức trán cô toát mồ hôi lạnh, suýt nữa thì ngất đi.

Bùi Dĩ Minh bước đến, đỡ cô ngồi dậy, ôm lấy vai cô, "Đừng kích động, cẩn thận động đến vết thương." Nhìn gương mặt tuấn tú lạnh lùng của Bùi Dĩ Minh, nước mắt Giản Ngữ đột nhiên tuôn rơi, không sao ngăn được.

Bùi Dĩ Minh lấy khăn tay, nhẹ nhàng lau cho cô.

Thành Mỹ Tĩnh nhìn thấy cảnh tượng này, càng tức giận hơn, lại chất vấn: "Giản Ngữ, con hại chết bố mình còn chưa đủ sao, có phải con muốn làm mẹ tức chết mới vừa lòng không?" "Cút." Bùi Dĩ Minh lạnh lùng thốt ra một chữ.

Thành Mỹ Tĩnh giật mình, khí chất của người đàn ông này quá mạnh mẽ.

Bà không phải một phu nhân nhà giàu không biết gì, bà cũng thường xuyên tham gia công việc công ty, cũng coi như người từng trải, nhưng chỉ một ánh mắt của anh đã khiến bà mềm nhũn cả người.

Chẳng qua vì hạnh phúc của con gái, bà sẽ không lùi bước, "Giản Ngữ, con xem người đàn ông con thích đi, ngay cả phẩm chất cơ bản nhất cũng không có.

Tôi là người lớn, vậy mà anh ta lại bảo tôi cút, đây là lời một người đàn ông có phong thái nên nói sao?

Mau chia tay đi, tôi không muốn thấy con dây dưa với người đàn ông như vậy nữa, tôi sẽ sắp xếp cho con người tốt hơn." "Cút ra ngoài." Lần này nói là Giản Ngữ. "Giản Ngữ, con có biết con đang nói gì không?

Mẹ là mẹ của con, con lại dám nói chuyện với mẹ như vậy." Thành Mỹ Tĩnh trợn tròn mắt, không thể tin nổi con gái mình lại dám mắng bà. "Tôi nói chính là bà, hai người các người cút hết ra ngoài cho tôi." Giản Ngữ thật sự sụp đổ rồi, trực tiếp vớ lấy cái cốc trên bàn đầu giường, ném về phía Thành Mỹ Tĩnh. "A!" Cái cốc vỡ tan dưới chân Thành Mỹ Tĩnh, thậm chí có một mảnh vỡ thủy tinh trực tiếp cứa vào bắp chân bà, máu tươi chảy ra. "Mẹ, chân mẹ chảy máu rồi." Lộ Chinh vội vàng chạy tới.

Thành Mỹ Tĩnh cũng bị ném cho sững sờ, bà không ngờ Giản Ngữ lại đột nhiên ra tay tàn nhẫn như vậy.

Cái cốc rõ ràng là ném thẳng vào bà, nếu không phải bà hơi né một chút, nói không chừng đã bị vỡ đầu chảy máu rồi. "Còn không đi sao?" Giản Ngữ tiếp tục quát. "Mẹ, chúng ta đi thôi, đừng quản cái con tiện nhân vô lương tâm này nữa, nó muốn làm sao thì làm, chúng ta không quản nó nữa." Lộ Chinh kéo Thành Mỹ Tĩnh đi ra ngoài.

Thành Mỹ Tĩnh nhìn Giản Ngữ một cái, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không nói gì, trực tiếp đi ra. "Tất cả đứng lại." Một giọng nói trầm thấp vang lên.

Hai người khó hiểu quay đầu lại, liền nghe thấy Bùi Dĩ Minh mặt không cảm xúc nói: "Xin lỗi, tôi không muốn nói đến lần thứ ba." Anh không làm gì cả, nhưng lời nói ra lại khiến người ta rợn gáy một cách khó hiểu.

Lộ Chinh cảm giác được, nếu hôm nay không xin lỗi, e rằng không thể đi ra ngoài được.

Cậu ta khác Thành Mỹ Tĩnh, cậu ta cũng là đàn ông.

Quần áo trên người người đàn ông này vừa nhìn đã biết không phải loại mà cái thằng nhóc nghèo rớt mùng tơi trong miệng mẹ mình có thể mua được, tất cả đều là đồ đặt may thủ công, nhìn chất liệu đã thấy khác biệt.

Nói không chừng cái thằng nhóc nghèo rớt mùng tơi năm xưa đã giàu rồi.

Cậu ta cắn chặt răng, hậm hực để lại một câu, "Tôi xin lỗi." Tô Vi vẫn đang ghi chép, nghe thấy tiếng động bên này, lập tức chạy đến, vừa đúng lúc thấy Thành Mỹ Tĩnh và Lộ Chinh cùng nhau rời đi. "Hai người là ai?

Sao lại tự ý xông vào phòng bệnh của Ngữ Ngữ chúng tôi, rốt cuộc muốn làm gì hả?" Lộ Chinh lườm Tô Vi một cái, trực tiếp kéo Thành Mỹ Tĩnh rời đi.

Tô Vi mãi sau mới nhận ra, người phụ nữ vừa đi qua, hình như có chút giống Giản Ngữ.

Nhớ lại chuyện Giản Ngữ nói mấy ngày trước, chẳng lẽ người phụ nữ này chính là người mẹ ruột vô trách nhiệm của Giản Ngữ sao?

Khi Tô Vi bước vào, cô phát hiện không khí trong phòng bệnh có chút kỳ lạ.

Hai người xưa nay không hòa thuận, vậy mà lại tựa vào nhau.

Giản Ngữ thoải mái tựa vào lòng Bùi Dĩ Minh, mà Bùi Dĩ Minh lại không hề đẩy ra.

Bàn tay lớn vẫn ôm lấy cô, cố ý tránh khỏi vết thương ở eo cô.

Nhưng hốc mắt Giản Ngữ đỏ hoe, cả người cô trông rất tệ.

Cổ họng Tô Vi nghẹn lại, yếu ớt nói: "Có chuyện gì xảy ra sao?" Không ai trả lời cô, trong phòng bệnh yên tĩnh đến lạ.

Tô Vi che miệng ho nhẹ một tiếng, cảm thấy đi ra ngoài không phải, tiếp tục ở lại đây cũng không phải, rất khó xử.

Sững sờ một lúc, cô vẫn nói: "Đến giờ ăn rồi, tớ đi mua gì đó cho hai người ăn, hai người cứ tiếp tục nói chuyện." Tô Vi lùi ra ngoài.

Bùi Dĩ Minh nhìn đỉnh đầu Giản Ngữ, đáy mắt bình tĩnh như giếng cạn, "Em vẫn không muốn giải thích với anh sao?" Vừa hỏi câu này ra, Giản Ngữ nghĩ đến từng cảnh tượng năm năm trước, nước mắt rơi càng nhiều hơn.

Bùi Dĩ Minh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đẫm lệ của cô, trong lòng thật ra là không đành lòng, nhưng chuyện đã xảy ra không thể thay đổi, trốn tránh không phải là cách giải quyết.

Anh đối với Giản Ngữ, dù cô vẫn luôn tự lừa dối mình, nhưng anh thì rõ ràng, trong lòng anh vẫn còn có cô.

Nhiều năm như vậy, không có một người phụ nữ nào có thể lọt vào mắt anh, đều là vì trái tim anh đã bị một người phụ nữ tên Giản Ngữ lấp đầy, không còn một kẽ hở nào.

Anh phải nhân cơ hội này mà nói rõ mọi chuyện.

Giản Ngữ ngẩng đầu nhìn Bùi Dĩ Minh, chỉ thấy cổ họng khô khốc như muốn bốc khói, một câu cũng không nói ra được. "Cái chết của bác có liên quan đến tôi sao?" Bùi Dĩ Minh lại tiếp tục hỏi.

Khóe môi Giản Ngữ nặn ra một nụ cười cực kỳ khó coi, "Không liên quan đến anh, tất cả là do tôi tự gây họa, hại chết bố tôi, hại chết người tôi yêu nhất.

Chương 2163

Không liên quan gì đến anh cả, tất cả là lỗi của tôi, là lỗi của tôi mà." Bùi Dĩ Minh chỉ cảm thấy trái tim như bị siết chặt.

Giản Ngữ rất rõ ràng vẫn chưa thoát ra khỏi nỗi đau mất cha. "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Bùi Dĩ Minh, đừng hỏi nữa, là lỗi của tôi, thật sự không liên quan gì đến anh cả, là vấn đề của tôi.

Bây giờ tôi quay lại là muốn níu kéo anh, nếu anh thật sự cảm thấy không thể bắt đầu lại với tôi, vậy thì tôi sẽ rời đi, sẽ không còn dây dưa với anh nữa." Giản Ngữ hai tay che mặt.

Bùi Dĩ Minh chỉ cảm thấy tâm trạng đã bình tĩnh lại bị quấy nhiễu.

Cô nhóc này nói đến thì đến, nói đi thì đi, rốt cuộc coi anh là gì? "Giải thích không rõ ràng tại sao em lại rời đi, tôi sẽ không cho em cơ hội, đợi khi em nghĩ kỹ rồi có thể đến tìm tôi bất cứ lúc nào." Để lại một câu nói, Bùi Dĩ Minh đặt Giản Ngữ nằm xuống, sải bước rời đi.

Giản Ngữ bịt miệng, cố gắng kìm nén cảm xúc đang trào dâng trong lòng.

Tô Vi thật ra căn bản không rời đi, vẫn luôn nấp ở cửa nghe trộm động tĩnh bên trong.

Khi Bùi Dĩ Minh mở cửa, cả người cô đổ về phía trước, suýt nữa thì ngã sấp. "Hắc hắc, anh Minh, anh định đi rồi sao?" "Chăm sóc tốt cho cô ấy." Bùi Dĩ Minh ánh mắt sâu thẳm nhìn người trong phòng bệnh, để lại một câu nói rồi đi. "Yên tâm, tôi sẽ làm." Tô Vi đảm bảo với bóng lưng Bùi Dĩ Minh.

Tô Vi bước vào, liền thấy Giản Ngữ nằm sấp bất động trên giường, đôi mắt không chút thần thái, như bị rút cạn linh hồn, chỉ còn lại cái xác không hồn. "Ngữ Ngữ, cơ hội tốt thế này, tại sao lại không nắm bắt?

Anh Minh thật ra vẫn còn có tình cảm với cậu, vừa nhận được điện thoại của tớ đã vội vàng chạy đến.

Giữa hai người rốt cuộc có chuyện gì mà không thể nói rõ, cứ nhất định phải cố chấp như vậy." Yêu nhau thật tốt không được sao?

Cứ nhất định phải tự mình tạo ra nhiều trở ngại như vậy. "Tớ chỉ là không biết phải giải thích thế nào, để tớ nghĩ thêm một chút, tớ sẽ nói rõ với anh ấy." Cô đã vượt qua rào cản tâm lý rất lớn mới xuất hiện lại trước mặt Bùi Dĩ Minh.

Người bố yêu thương cô như vậy, nhất định hy vọng cô sống hạnh phúc.

Nhưng trớ trêu thay, hạnh phúc của cô chỉ có Bùi Dĩ Minh mới có thể mang lại. "Được rồi, bảo bối, đừng khóc.

Anh Minh đã lung lay rồi, trước khi đi còn bảo tớ chăm sóc tốt cho cậu, cậu có cơ hội mà." "Ừm." "Còn đau không?" "Đau lắm, vừa nãy hình như lại động đến một chút." "Cậu ở trước mặt anh Minh thì nên làm nũng thật tốt, làm nũng với tớ thì chẳng có tác dụng gì đâu.

Tớ không thể trở thành thức ăn tinh thần của cậu, cũng không thể dựa vào sắc đẹp dụ dỗ cậu quên đi nỗi đau." Phốc.

Giản Ngữ không nhịn được bật cười, chỉ là khuôn mặt còn vương nước mắt trông thật u sầu.

Tô Vi chọc chọc vào má cô, "Ngữ Ngữ, tớ xin lỗi, lần này đều là vì cậu mà cậu phải chịu khổ lớn thế này.

Trong những ngày cậu dưỡng thương, tớ chính là nha hoàn nhỏ của cậu, cậu có thể tùy ý sai bảo, đảm bảo sẽ chăm sóc cậu chu đáo." "Nói mấy lời này làm gì, chuyện nhỏ thôi mà, cứ coi như là đền đáp việc tớ đã lạnh nhạt cậu bấy lâu nay đi." "Con nhóc đáng ghét, chuyện này không tính như vậy được, sòng phẳng rạch ròi, không thể bù trừ như thế." "Đừng mà, nhìn tớ đáng thương thế này, cứ bỏ qua đi." Tô Vi hít hụt hơi, "Được." "Sau này tìm bạn trai thì nhìn cho kỹ vào, đừng tự làm khổ mình nữa.

Nếu không tìm được người ưng ý thì cứ độc thân cả đời đi, nếu sau này già rồi không có gì ăn, tớ sẽ nuôi cậu.

Nếu tớ không may chết giữa chừng, con trai con gái tớ cũng sẽ giúp hiếu thuận với cậu." "Con nhóc đáng ghét, cậu rốt cuộc là nguyền rủa tớ hay nguyền rủa chính cậu thế?" "Thôi được rồi, không nói mấy chuyện này nữa, tớ thật sự đói chết mất rồi, đồ cậu mua đâu?" Tô Vi gãi gãi đầu, "Tớ vẫn chưa đi mua." Giản Ngữ trợn tròn mắt, "Mau lên, tớ đói chết mất rồi." "Đừng gấp, tớ đặt đồ ăn ngoài cho." Tô Vi đặt đồ ăn ngoài, toàn bộ quá trình chăm sóc Giản Ngữ chu đáo, vừa đút ăn vừa lau miệng.

Giản Ngữ bĩu môi, cảm thấy nếu Tô Vi là bạn trai cô thì thật sự quá hoàn hảo, "Tại sao cậu không phải là bạn trai của tớ?" "Thôi đi, nếu tớ là bạn trai cậu, cậu chắc chắn sẽ chê tớ thôi." "Chê cậu cái gì chứ, ngực nhỏ à?" "Biến đi, có thể nghiêm túc một phút không?" "Không thể." Giản Ngữ dứt khoát nói.

Khi Thẩm Lăng Đằng bước vào, nhìn thấy hai người phụ nữ đang tình tứ quấn quýt, lập tức cả người run lên.

Đợi nhìn rõ là Tô Vi, trong mắt anh nhanh chóng xẹt qua một tia phức tạp, nhưng rất nhanh đã bị anh che giấu đi, nhanh chóng trở lại vẻ bất cần đời đó, "Ồ hô, xem ra đúng là đồng lõa." Giản Ngữ chỉ nghe giọng điệu hả hê đó là biết ai rồi, ngoại trừ Thẩm Lăng Đằng thì không còn ai khác. "Nếu cậu không muốn gặp tôi, thì cút đi." "Ồ, nóng tính thế.

Anh Minh không thỏa mãn cậu sao?" Thẩm Lăng Đằng kéo một cái ghế, tao nhã bắt chéo chân.

Vẻ mặt hả hê đó, tức đến mức Giản Ngữ trực tiếp vớ lấy một cái gối ném qua, "Chó không nhả ngà." "Câu này nói đúng là chuẩn.

Tôi muốn kiểu phụ nữ nào mà không có, không như ai kia, là một con chó độc thân." "Thẩm Lăng Đằng, nếu cậu đến để xem tôi cười thì cút đi." Giản Ngữ tức điên lên.

Cái tên Thẩm Lăng Đằng này đúng là cái miệng quá đáng ăn đòn, lời nói ra từ miệng anh ta không có một chữ nào lọt tai.

Nhiều năm trôi qua rồi, vẫn cái tính nết đó. "Cứ động một tí là 'cút' hay không 'cút', trách không được không níu kéo được anh Minh.

Anh Minh bây giờ thích kiểu người dịu dàng hiền thục đó." Giản Ngữ nhớ ra điều gì đó, ngoắc ngoắc ngón tay về phía Thẩm Lăng Đằng.

Thẩm Lăng Đằng ra vẻ kinh hãi, hai tay khoanh trước ngực, vẻ sợ bị người khác trêu chọc.

Giản Ngữ cạn lời, trợn mắt lườm Thẩm Lăng Đằng một cái rõ to, "Yên tâm, bổn cô nương đối với cái khuôn mặt như con khỉ của cậu không có hứng thú." "Con khỉ?" Thẩm Lăng Đằng tức điên lên, không thể tin nổi chỉ vào chính mình.

Anh ta gầy đi rồi được không, anh ta là con lai chính gốc, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng khiến bao người say đắm được không, sao đến chỗ Giản Ngữ lại thành con khỉ rồi. "Đúng vậy, trong lòng tớ, Bùi Dĩ Minh mới là người đẹp trai nhất." Giản Ngữ lộ ra nụ cười mê mẩn.

Thẩm Lăng Đằng cạn lời, chưa từng thấy người phụ nữ nào bảo vệ người mình yêu một cách mù quáng như vậy.

Anh ta và anh Minh hoàn toàn là hai kiểu đàn ông khác nhau, mỗi người có điểm cuốn hút riêng. "Cậu qua đây." "Sao thế?" Giản Ngữ đưa bức ảnh chụp lần trước cho Thẩm Lăng Đằng.

Chương 2164

Đó là Tô Vi chụp lén, cô cũng là sau này mới biết. "Cậu biết người phụ nữ mà anh Minh đang ôm là ai không?" Mặc dù nói là tin tưởng Bùi Dĩ Minh, nhưng Bùi Dĩ Minh lại thân mật như vậy với một người phụ nữ, Giản Ngữ vẫn rất bận tâm.

Bình dấm đã đổ không biết bao nhiêu lần rồi.

Thẩm Lăng Đằng chớp chớp mắt, há hốc miệng, khoa trương nói: "Oa, tuyệt thế mỹ nữ kìa.

Tôi nói sao anh Minh lại không có hứng thú với 'tiểu bạch hoa' như cậu nữa, hóa ra bên cạnh người ta có một đại mỹ nữ như vậy." Giản Ngữ trợn mắt lườm, cái tên Thẩm Lăng Đằng này vẫn không đáng tin như mọi khi, "Trước đây cậu thật sự chưa từng gặp sao?" Thẩm Lăng Đằng dứt khoát lắc đầu, "Chưa từng gặp.

Nếu tôi có một cô bạn gái như vậy, tôi chắc chắn sẽ giấu giếm kỹ càng, sao có thể đưa ra ngoài chứ.

Anh Minh đừng nhìn bề ngoài ra vẻ đứng đắn, lòng dạ anh ấy đen tối lắm, có cô gái tốt nào anh ấy cũng không dám đưa đến trước mặt tôi." Giản Ngữ có chút không chắc thái độ của Thẩm Lăng Đằng, rốt cuộc anh ta biết hay không biết, "Xem ra mối quan hệ giữa cậu và Bùi Dĩ Minh cũng không tốt đẹp gì, ngay cả người phụ nữ bên cạnh anh ấy cậu cũng không biết." "Bớt chia rẽ tình cảm đi, bạn học Giản Ngữ." Giản Ngữ nghẹn lời, "Cậu mau cút đi cho tôi, nhìn thấy cậu là tôi lại tức." Căn bản không có tâm trạng dưỡng thương thật tốt. "Được rồi, tôi thấy cậu còn khỏe re, còn lâu mới chết, tôi đi ôm phụ nữ đây, lười ở chỗ cậu lãng phí cảnh đêm đẹp thế này." "Thẩm Lăng Đằng, cậu cẩn thận thận yếu đó." Trước đây anh ta cũng chỉ nói miệng thôi, có lẽ ở bên Bùi Dĩ Minh nên phẩm hạnh vẫn chấp nhận được.

Bây giờ thì đúng là một công tử đào hoa đúng nghĩa, không có phụ nữ thì không sống nổi. "Thẩm Lăng Đằng, đợi tôi níu kéo được Bùi Dĩ Minh, việc đầu tiên tôi làm là bảo anh ấy cắt đứt quan hệ với cậu." Gần mực thì đen, nếu Bùi Dĩ Minh cứ cả ngày ở bên cái tên đồng đội heo này, cô thật sự lo lắng Bùi Dĩ Minh sẽ bị làm hư. "Sao lại quá cầu rút ván như vậy chứ, cậu nằm viện tôi cũng đến thăm cậu rồi, cậu còn muốn gì nữa?" "Người phụ nữ đó rốt cuộc là ai?" "Thật lòng không biết.

À, đúng rồi, hình như đó là vị hôn thê của anh Minh." Thẩm Lăng Đằng thật sự không quen biết Lan Khuynh Tâm.

Bùi Dĩ Minh vẫn luôn kín tiếng, chuyện gia đình anh ấy chưa bao giờ nói ra ngoài.

Anh ta biết mối quan hệ phức tạp giữa nhà họ Bùi, nhà họ Lục và nhà họ Diệp, nhưng cụ thể đến từng người thì anh ta không biết.

Hơn nữa, Lan Khuynh Tâm lớn tuổi hơn bọn họ, đương nhiên không chơi chung.

Thẩm Lăng Đằng không biết, cũng rất bình thường. "Đi đi đi, mau đi." Thẩm Lăng Đằng vẫy tay, trực tiếp bỏ đi.

Giản Ngữ chửi thầm: "Chẳng ra gì cả, cô gái nào thích anh ta, tuyệt đối sẽ gặp xui xẻo lớn." "Được rồi, chuyện của người khác cậu bận tâm làm gì, cậu nghỉ ngơi đi, tớ không đi, cậu có việc thì gọi tớ." "Vi Vi, sao vừa nãy cậu cứ im lặng không nói gì vậy?" "Nói gì cơ?" Tô Vi hỏi. "Tớ nhớ trước đây cậu và Thẩm Lăng Đằng cứ cãi cọ ầm ĩ, gặp mặt là cãi.

Bây giờ gặp mặt sao lại bình tĩnh thế, cảm giác như hai người hoàn toàn không quen biết gì ấy." Giản Ngữ thấy có chút kỳ lạ.

Trước đây, chỉ cần cô đá xoáy Thẩm Lăng Đằng, Tô Vi không hò reo cổ vũ thì cũng đích thân ra tay giúp sức, chưa bao giờ im lặng như vậy. "Đạo bất đồng bất tương vi mưu, mấy năm nay ít liên lạc rồi." Tô Vi nhẹ nhàng cong khóe môi.

Giản Ngữ cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không nói rõ được.

Người ít liên lạc, gặp mặt cũng không thể thờ ơ.

Họ là bạn học sáu bảy năm, từng là bốn người không rời xa nhau, thường xuyên tụ tập.

Giản Ngữ lại nhìn sâu vào Tô Vi một lần nữa, luôn cảm thấy Tô Vi không nói thật.

Tô Vi cúi mắt, cô không nhìn rõ biểu cảm của bạn, chỉ có thể nói: "Cũng phải, loại người như Thẩm Lăng Đằng, cậu tránh xa một chút thì tốt hơn.

Cậu đơn thuần như vậy, bị anh ta làm hư thì không tốt đâu." Tô Vi quay người, không biết tại sao, Giản Ngữ cảm thấy cô ấy thật sự rất không đúng.

Cô dò hỏi: "Vi Vi, giữa cậu và Thẩm Lăng Đằng có phải đã xảy ra chuyện gì mà tớ không biết không?" Nghe vậy, Giản Ngữ rõ ràng cảm thấy lưng Tô Vi cứng đờ một chút, rất lâu sau không có phản ứng gì.

Dừng lại vài giây, Tô Vi mới quay người lại, "Ngữ Ngữ, cậu nghĩ nhiều quá rồi?

Không có gì đâu." "Vi Vi, thật sự là tớ nghĩ nhiều quá rồi sao?

Tớ quá hiểu hai người mà, hai người có lẽ có thể lừa được người khác, nhưng không lừa được tớ.

Giữa cậu và Tiểu Đằng Tử tuyệt đối có vấn đề." Giản Ngữ khẳng định.

Thẩm Lăng Đằng bước vào ngay cả Tô Vi cũng không nhìn một cái, nói với cô mấy câu rồi bỏ đi.

Mặc dù là cô đã đuổi, nhưng Thẩm Lăng Đằng sớm đã không có ý định ở lại đây rồi.

Hốc mắt Tô Vi hơi đỏ hoe, ấp úng nói: "Không có chuyện gì lớn, chỉ là cãi vã một chút, rồi triệt để xa cách thôi." "Lúc tớ mới về cậu cũng đối với tớ đủ kiểu bất mãn, nhưng tớ chỉ cần tỏ ra yếu ớt trước mặt cậu là cậu lại tha thứ cho tớ.

Rốt cuộc là loại mâu thuẫn nhỏ nào lại khiến hai người ra nông nỗi này?" Lúc đầu Giản Ngữ chỉ muốn họ làm hòa, nhưng nhìn dáng vẻ của Tô Vi, đây đã không còn chỉ là một chút xích mích nhỏ giữa bạn bè nữa rồi.

Ánh mắt hai người họ rõ ràng là kiểu "ông không thèm qua lại với mày".

Con trai vẫn luôn tâm lớn, tình bạn giữa con trai và con gái không dễ dàng tan vỡ như vậy.

Trừ phi, đã không còn là tình bạn nữa.

Giữa nam nữ mà trở mặt thì phần lớn là vì tình yêu.

Giản Ngữ ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Tô Vi.

Tô Vi đột nhiên phát hiện, Giản Ngữ đúng là một thám tử đại tài, cái khả năng lần mò manh mối này, thật sự là đỉnh cao.

Vậy mà cô lại đoán trúng ngay. "Ngữ Ngữ, cậu hơi nhiều chuyện rồi đó." "Cậu đừng đánh trống lảng với tớ, cậu và Tiểu Đằng Tử rốt cuộc là chuyện gì?" Tô Vi cười khổ một tiếng, sau đó nhún vai, "Chúng tớ từng quen nhau thôi, đơn giản vậy đó, không phức tạp như cậu nghĩ đâu." Giản Ngữ trợn tròn mắt, như thể bị dọa sợ.

Cô tùy tiện đoán một cái, vậy mà lại đoán trúng.

Chương 2165

Biết Tô Vi bị bạn trai cũ làm tổn thương, cô đã rà soát lại tất cả những người có thể quen biết, Thẩm Lăng Đằng là người đầu tiên cô loại bỏ.

Bởi vì Thẩm Lăng Đằng dù đối với cô hay đối với Tô Vi, thì thật sự cưng chiều hết mực, đúng là nam khuê mật của họ.

Rất nhiều chuyện cô không thể nói với Bùi Dĩ Minh, đều sẽ nói với Thẩm Lăng Đằng.

Có đôi khi, Bùi Dĩ Minh còn thường xuyên ghen tuông, cảm thấy Thẩm Lăng Đằng đã cướp mất hào quang của anh bạn trai này.

Thẩm Lăng Đằng làm sao có thể ức hiếp Tô Vi, tính tình Tô Vi cũng không phải là người dễ bị ức hiếp chứ.

Giữa họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. "Hai người..." "Ngữ Ngữ, đều là chuyện quá khứ rồi, nhiệm vụ bây giờ của cậu là dưỡng thương thật tốt, đừng bận rộn dò hỏi chuyện riêng của người khác nữa, cậu vẫn nên nghĩ cách giải thích với anh Minh đi." "Vi Vi, thật sự không phải là nhiều chuyện." Giản Ngữ nghiêm túc nói.

Chuyện này liên quan đến hai người bạn thân của cô, giờ lại ra nông nỗi này, cô thật sự không muốn nhìn thấy cục diện như vậy. "Ngữ Ngữ, cậu nghỉ ngơi một chút đi, tớ xuống vườn hoa nhỏ ở bệnh viện hóng gió.

Có những chuyện không phải ba câu hai lời là nói rõ được, tớ sau này sẽ từ từ nói với cậu." Nhìn bóng lưng Tô Vi, Giản Ngữ bất lực thở dài, cô gái bướng bỉnh này, y hệt cô.

Tô Vi vừa ra khỏi phòng bệnh, còn chưa vào thang máy, đã bị một lực mạnh kéo vào hành lang, ngay sau đó một cơ thể nóng bỏng trực tiếp giữ chặt cô.

Hơi thở quen thuộc mà xa lạ truyền đến, Tô Vi đã biết là ai rồi.

Anh ấy rõ ràng đã lộ diện, vậy mà vẫn chưa đi sao? "Không phải nói sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa sao?" Tô Vi quay mặt đi, không nhìn ánh mắt lạnh băng của Thẩm Lăng Đằng.

Người đời đều nói công tử Thẩm bất cần đời, nổi tiếng là người hiền lành, chưa bao giờ so đo với phụ nữ, chỉ có cô mới biết, người đàn ông này đáng sợ đến nhường nào, máu lạnh đến nhường nào. "Là cô không giữ lời hứa, là cô xuất hiện trước mặt tôi, liên quan gì đến tôi." Tô Vi bề ngoài bình tĩnh không chút gợn sóng, thật ra bàn tay đặt bên hông đã siết chặt thành nắm đấm, gân xanh nổi lên.

Thẩm Lăng Đằng siết chặt cằm Tô Vi, độc địa nói: "Không có bản lĩnh tìm đàn ông, thì đừng liên lụy Ngữ Ngữ, cô đáng chết.

Nếu không phải cô quen biết anh Minh, cô nghĩ anh Minh sẽ bỏ qua cho cô sao?" Anh vẫn luôn không đi dò hỏi chuyện của cô, lần này anh gặp người đàn ông cô tìm, đúng là một thằng hèn.

Bất kể là về vật chất hay ngoại hình, đều quá bình thường, nhân cách còn vặn vẹo.

Vì không muốn chia tay, lại làm ra chuyện giết người, thật sự không biết cô mắt nhìn kiểu gì, nghe nói còn vì chuyện này mà cãi vã lớn với dì Tô, tự mình dọn ra ngoài sống.

Khi ở bên anh, sao lại không thấy cô phản kháng, nỗ lực như vậy.

Nếu cô kiên trì, nỗ lực hơn một chút, giữa họ tuyệt đối sẽ không biến thành như bây giờ, có lẽ con cái đã lớn rồi.

Mỗi khi nghĩ về chuyện cũ, Thẩm Lăng Đằng lại cảm thấy mình muốn giết người.

Tô Vi chỉ thấy đau, nhíu mày, cũng không giãy giụa, vẫn đặc biệt lạnh lùng nói: "Đó là chuyện của tôi, liên quan gì đến anh?

Công tử Thẩm quản quá nhiều rồi." Thẩm Lăng Đằng ghét nhất dáng vẻ này của Tô Vi rồi, anh vẫn thích người phụ nữ phong phong hỏa hỏa ngày xưa.

Bây giờ cái dáng vẻ nửa sống nửa chết này, thật sự đáng ghét. "Thu lại lời cô vừa nói." Tô Vi không hề lay động, quật cường nhìn Thẩm Lăng Đằng, "Tôi nói anh quản quá nhiều rồi, công tử Thẩm." Thẩm Lăng Đằng đấm một quyền vào tường, Tô Vi sợ hãi nhắm mắt lại.

Thẩm Lăng Đằng nhìn thấy dáng vẻ đó của cô, càng tức giận hơn, cô ấy vậy mà lại nghĩ anh sẽ đánh cô ấy.

Anh cảm thấy, những năm tháng qua đúng là phí công, cô ấy vậy mà lại không hiểu anh chút nào. "Tô Vi, lần sau nếu còn vì chuyện của cô mà liên lụy đến Giản Ngữ, tôi sẽ không bỏ qua cho cô." Tô Vi nhìn thấy tay anh chảy máu, tim co thắt lại một chút, nhưng cũng chỉ là chuyện trong chớp mắt, "Chuyện này không phải anh nên quản đâu, Thẩm Lăng Đằng, anh chó bắt chuột vác tù và hàng tổng." "Cô có bản lĩnh nói lại lần nữa." Đôi mắt Thẩm Lăng Đằng nguy hiểm nheo lại, như một con báo săn nhanh nhẹn, có thể xé xác cô ra bất cứ lúc nào. "Thẩm Lăng Đằng, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa, anh khiến tôi ghê... tởm." Lời còn chưa nói xong, cô đã cảm thấy cổ đau nhói, Thẩm Lăng Đằng trực tiếp cắn vào cổ cô.

Tô Vi hít ngược một hơi lạnh, đau đến mức cả người cô đứng không vững, nếu không bị Thẩm Lăng Đằng giữ chặt một cách mạnh mẽ, cô nhất định sẽ ngã xuống.

Xung quanh toàn là hơi thở của anh ta, lại kéo cô về những ký ức bi thảm ngày xưa.

Môi cô tái nhợt, trán cũng toát mồ hôi lạnh, "Thẩm Lăng Đằng, anh bị làm sao thế?" "Đúng, tôi điên rồi, tôi sớm đã bị cô làm cho phát điên rồi." Thẩm Lăng Đằng gầm nhẹ. "Anh muốn điên thì tự điên, đừng kéo tôi theo." Cô còn muốn sống tốt mà, không muốn ngay cả mạng cũng không giữ được. "Tô Vi, cô là người phụ nữ vô lương tâm, cô đã làm ra chuyện như vậy, cô nghĩ cô còn xứng đáng có được hạnh phúc sao?

Đời này, cô sẽ không bao giờ tìm được người nào tốt với cô như tôi nữa." Nói xong, Thẩm Lăng Đằng buông cô ra, trực tiếp bỏ đi.

Tô Vi ngây người nhìn bóng lưng anh, anh đối xử tốt với cô.

Lời này đặc biệt buồn cười, nếu anh đối xử tốt với cô, sao lại không tin tưởng cô, sao lại đối xử với cô như vậy.

Tình yêu của anh, cô không dám cần nữa.

Cô sẽ tránh xa người đàn ông này mãi mãi.

Giản Ngữ căn bản không ngủ được, cô cứ đợi mãi cho đến khi Tô Vi về phòng bệnh.

Thấy vành mắt Tô Vi đỏ hoe, Giản Ngữ mấp máy môi, cuối cùng vẫn không hỏi gì cả.Sáng sớm Giản Ngữ đã gọi điện cho Bùi Dĩ Minh, gọi món mà không khách khí chút nào: "Bùi Dĩ Minh, tớ mất máu quá nhiều, bây giờ muốn uống cháo gan heo."Bùi Dĩ Minh: "..."Đúng là không biết xấu hổ, anh đã đồng ý làm lành với cô đâu mà đã bắt đầu không khách khí thế này rồi."Bùi Dĩ Minh, anh có nghe thấy không?

Tớ sắp chết đói rồi."Bùi Dĩ Minh nghĩ đến cảnh cô nằm khô queo trên giường, không thể nào thờ ơ được: "Tô Vi đâu?""Tớ đã đuổi cô ấy đi làm rồi."Bùi Dĩ Minh bỗng nhiên thấy nổi giận: "Cậu để bạn thân của cậu đi làm, rồi lại bắt tớ mang bữa sáng đến cho cậu, cậu có bị bệnh không hả?"Giản Ngữ che miệng cười khẽ, nói một cách hùng hồn: "Anh là ông chủ, anh không đi làm cũng không ai dám quản anh, Vi Vi chỉ là một nhân viên nhỏ, tiền lương chỉ đủ sống qua ngày, cô ấy không thể tùy tiện xin nghỉ được."Nói nghe cứ như rất có lý vậy.Nhưng mà bọn họ đã quen nhau nhiều năm rồi, cô đang bày trò gì anh biết quá rõ.

Anh có thể tưởng tượng được, khi cô nói câu này, khóe miệng nhất định sẽ khẽ nhếch lên, ánh mắt tràn đầy vẻ đắc ý.Khoảnh khắc này, anh không muốn từ chối cô nữa, cam tâm tình nguyện mắc bẫy."Được."Thật ra Giản Ngữ đã chuẩn bị tinh thần bị từ chối rồi, dù sao da mặt cô xưa nay còn dày hơn cả tường thành, cô đã liều mạng rồi.

Chương 2166

Nhưng một chữ của người đàn ông kia lại khiến cả người cô như giẫm trên mây, bước chân phù phiếm, mãi không hạ xuống được.

Nửa ngày sau cô mới phấn khích nói: "Bùi Dĩ Minh, thật không?"Tút tút tút.Bên kia đã cúp điện thoại, Giản Ngữ hưng phấn cười khúc khích, nhất định là anh ấy ngại rồi, lần nào ngại cũng thế.Cười xong, vành mắt cô dần dần đỏ lên, trời biết cô đã chờ đợi khoảnh khắc này bao lâu.

Đây hẳn là một chuyến đi phá băng giữa hai người, cuối cùng anh ấy cũng không còn lạnh nhạt nữa.Sớm biết cắm một con dao sau lưng lại có hiệu quả như vậy, cô đã tự đâm mình hai nhát rồi.Khi Bùi Dĩ Minh bước vào, anh thấy Giản Ngữ gác cao hai chân, miệng còn ngân nga một giai điệu nhỏ, cả người giống như một chú chim nhỏ vui vẻ, đến cả anh cũng bị lây nhiễm, khóe môi khẽ cong lên.Như có thần giao cách cảm, Giản Ngữ đột ngột ngẩng đầu lên, sau đó nụ cười trên khóe miệng từ từ lan rộng, cô gọi: "Bùi Dĩ Minh."Giọng Giản Ngữ đặc biệt trong trẻo, rất hay.Bùi Dĩ Minh gật đầu: "Ừm.""Thật sự là cháo gan heo sao?""Đúng vậy."Giản Ngữ lập tức nhíu mày: "Nhưng tớ ghét ăn gan heo lắm, nó tanh như vậy, làm sao đây?"Lúc đó cô sao lại nói là gan heo chứ, đúng là tự đào hố chôn mình."Cậu nghĩ tớ sẽ cho cậu lựa chọn sao?""Khụ khụ, không chọn không chọn, đồ anh tặng, em đều thích, độc dược em cũng uống không chừa.""Hi hi, Bùi Dĩ Minh, em thích anh lắm."Lời tỏ tình đột ngột khiến tai Bùi Dĩ Minh ửng hồng: "Ăn mau đi.""Phiền anh giúp em đổ ra một chút nha."Bùi Dĩ Minh hít một hơi sâu, đổ cháo ra bát và đưa cho cô.

Giản Ngữ vừa định mở miệng thì bị Bùi Dĩ Minh cắt ngang: "Ít được đằng chân lân đằng đầu, tự ăn đi."Muốn anh đút, quên cái chuyện đó đi.Mối nợ cũ giữa họ vẫn chưa tính xong đâu.Giản Ngữ bĩu môi, cái người này đúng là, đến cả cô muốn nói gì cũng đoán được.Giản Ngữ vừa ăn vừa lén nhìn sắc mặt Bùi Dĩ Minh.

Bùi Dĩ Minh vốn định xử lý tài liệu, nhưng bị cô nhìn đến mức toàn thân không thoải mái, anh ngẩng đầu trừng mắt nhìn cô: "Ăn của cậu đi."Giản Ngữ chép chép miệng, cười "À" một tiếng."Bùi Dĩ Minh, anh có biết chuyện giữa Tiểu Đằng Tử và Vi Vi không?" Giản Ngữ ăn vài miếng rồi lại bắt đầu nói chuyện.Bùi Dĩ Minh khựng lại, lạnh lùng nói: "Chuyện của mình còn chưa giải quyết xong, quản chuyện người khác nhiều làm gì?"Vừa nhìn thấy phản ứng của Bùi Dĩ Minh, Giản Ngữ đã biết anh biết một chút gì đó, cô không hề tò mò tại sao anh lại hỏi như vậy."Anh cứ coi như em đang buôn chuyện đi.

Hai người họ hẹn hò khi nào?

Chia tay khi nào?

Tại sao lại chia tay?

Có phải tồn tại hiểu lầm gì không?

Có khả năng quay lại không?" Giản Ngữ hỏi một tràng, đầy vẻ mong đợi nhìn Bùi Dĩ Minh.Bùi Dĩ Minh nhìn cô một cách hờ hững, thốt ra ba chữ: "Không biết."Giản Ngữ tức muốn chết trong lòng, a a a, tại sao cô lại thích cái người đàn ông lạnh lùng như vậy chứ, cô rốt cuộc nhìn trúng anh ta ở điểm nào, thời gian có thể quay lại không, cô muốn thu trái tim mình về, thật sự không thể giao tiếp nổi.Trong lòng tức giận nhưng ngoài mặt không dám biểu hiện ra, cô vẫn nịnh nọt nói: "Sao anh lại không biết được chứ, anh anh minh thần võ như vậy, đẹp trai bức người, hào quang rực rỡ, nhất định đã thầm thấu hiểu tất cả, nhất định không gì có thể thoát khỏi tầm mắt của anh, anh nhất định biết chút gì đó mà.

Bùi Dĩ Minh, anh biết gì thì nói cho em một chút có được không, em thật sự tò mò muốn chết rồi, nếu em không có được câu trả lời, em sẽ không thể dưỡng thương đàng hoàng đâu."Khóe miệng Bùi Dĩ Minh giật giật, rõ ràng biết cô đang nói bừa, nhưng thái độ vẫn mềm xuống."Cụ thể thì tớ không rõ, đại khái là do mẹ của Thẩm Lăng Đằng."A.Giản Ngữ cười lạnh một tiếng, cái người mẹ của Tiểu Đằng Tử đó cô đã gặp một lần rồi.

Lần đó bà ta lầm tưởng cô là bạn gái của Thẩm Lăng Đằng, đã trừng mắt đỏ gay với cô, luôn dùng tiền làm nhục cô, làm cô tức muốn chết.Nhưng điều kiện nhà Vi Vi cũng không tệ, tuy ba cô ấy đã qua đời, nhưng dì Tô tự mình cũng mở một công ty nhỏ, cuộc sống của hai mẹ con vẫn khá giả."Gia đình bà ta rất ghê gớm sao?

Lại còn dám coi thường nhà Vi Vi.""Công ty nhà Tô Vi đã gặp khủng hoảng ba năm trước, dì Tô đã tuyên bố phá sản.""Cái gì?"Lời này vừa thốt ra, Giản Ngữ phát hiện ánh mắt Bùi Dĩ Minh vốn đã dịu đi một chút lại trở nên lạnh lẽo.

Cô bĩu môi, cô thừa nhận là lỗi của cô.

Mấy năm nay cô cứ sống trong thế giới của riêng mình, không hề đi tìm hiểu tình hình của bạn bè.Nếu nhà Tô phá sản, vậy mẹ của Tiểu Đằng Tử chắc chắn sẽ phản đối.

Vi Vi ngốc nghếch này, sao lại không nói gì cho cô biết chứ."Bùi Dĩ Minh, vậy anh có biết cụ thể họ chia tay như thế nào không?

Có phải vì Tiểu Đằng Tử quá khốn nạn không?""Tớ không biết."Giản Ngữ lén lút nhe răng với anh, cái gì cũng không biết, đều ở cùng một thành phố, vậy mà ngay cả anh em chia tay như thế nào cũng không biết."Tớ không rảnh rỗi như cậu, đi hỏi thăm chuyện chia tay của người ta.""Anh chính là một tảng băng lớn, một tảng băng lớn lạnh nhạt." Giản Ngữ lầm bầm."Cậu nói gì?"Giản Ngữ lập tức thay đổi sắc mặt: "Em có nói gì đâu, em chỉ nói là hai người họ đáng tiếc quá thôi."Bùi Dĩ Minh nhìn Giản Ngữ thật sâu, không nói gì nữa.Trong giây lát, cả phòng bệnh yên tĩnh đến lạ.

Giản Ngữ là một cô gái nói nhiều, thật sự không chịu nổi bầu không khí này, cô lại nói: "Bùi Dĩ Minh, em hình như hơi lạnh, đặc biệt là tay, lạnh cóng."Bùi Dĩ Minh bất đắc dĩ thở dài, đi về phía Giản Ngữ.

Giản Ngữ lập tức kích động, tim đập thình thịch, cố ý đưa tay ra, thậm chí hơi nâng lên.Đúng lúc này, Bùi Dĩ Minh mạnh mẽ đặt tay cô trở lại trong chăn, rồi giúp cô đắp lại chăn.

Cuối cùng lại điều hòa nhiệt độ lên một chút.Giản Ngữ: "..."Cô không nên ôm hy vọng, đúng là một tên trai thẳng cục súc như sắt đá.Chẳng trách mấy năm nay vẫn độc thân, thật sự là tự mình độc thân bằng bản lĩnh của mình, không thể trách ai được.

Người đàn ông nghe thấy lời này, chẳng phải nên nắm chặt tay cô gái, rồi xoa xoa, lại đưa lên miệng hà hơi sao?

Đây chẳng phải là tư duy logic của người đàn ông bình thường sao?

Tại sao đến chỗ anh ta thì mọi thứ đều thay đổi rồi.

Tay cô đã giơ lên, ám chỉ rõ ràng như vậy, vậy mà anh ta lại đặt tay cô trở lại trong chăn.Trai thẳng thời kỳ cuối, giám định hoàn tất.Bùi Dĩ Minh không cần nghĩ cũng đoán được ai đó chắc chắn sắp tức điên rồi, muốn anh dùng tay sưởi ấm cho cô, còn sớm lắm.Ít nhất phải đợi cô ấy thành thật, anh sẽ xem xét có nên nương tay xử lý hay không, cô ấy có xứng đáng để anh cho thêm một cơ hội nữa không."Bùi Dĩ Minh." Giản Ngữ chớp chớp đôi mắt to tròn long lanh nước.Bùi Dĩ Minh dứt khoát không lên tiếng, anh không lên tiếng thì cô lại gọi càng thường xuyên hơn."Bùi Dĩ Minh.""Bùi Dĩ Minh.""Bùi Dĩ Minh."..."Tớ gọi anh ba tiếng, anh có dám trả lời không?""Bùi Dĩ

Minh.""Minh Dĩ Bùi."Bùi Dĩ Minh chỉ cảm thấy nhức đầu, như có một bà lão đang lẩm bẩm niệm kinh bên tai, không được yên ổn."Giản Ngữ, cậu không thể yên phận một phút sao?""Cái đó, em buồn chán, em cần người ở bên nói chuyện với em.""Vậy cậu có thể nói về chuyện chúng ta chia tay."Giản Ngữ hít một hơi sâu, cô đã hạ quyết tâm muốn nói rõ rồi, dừng lại vài giây, cô bắt đầu nghiêm túc: "Bùi Dĩ Minh, là lỗi của em, không phải lỗi của anh.

Em trước đây không phải đã nói tốt nghiệp chúng ta sẽ đi du lịch rồi kết hôn sao?"Mắt Bùi Dĩ Minh sáng lên, biết con nha đầu bướng bỉnh này cuối cùng cũng chịu giải thích rồi."Ừm.""Em của năm đó thật sự rất nóng lòng muốn gả cho anh, em cứ nài nỉ ba em đến gặp anh.

Ba em khoảng thời gian đó thật ra rất bận, nhưng không chịu nổi sự quấn quýt của em nên đã đến.

Trên đường lái xe đến trường đã xảy ra tai nạn, xe rơi xuống sông, xe nát người mất."Nghe vậy, lông mày Bùi Dĩ Minh nhíu chặt: "Chuyện khi nào?""Chính là học kỳ đầu tiên của năm thứ tư, một tháng trước khi chúng ta chia tay."Bùi Dĩ Minh hỏi: "Có một tuần không liên lạc được với cậu, cậu chính là đi xử lý chuyện này?""Đúng vậy, em và ba em từ nhỏ đã sống nương tựa vào nhau, ba em chỉ có một mình em là người thân, hậu sự của ông ấy đều do em tự mình xử lý.

Em về quê, lập bia mộ cho ông ấy.

Khoảng thời gian đó cả người em suy sụp, rất tự trách, không biết phải đối mặt với anh như thế nào.

Em nhìn thấy anh, sẽ nghĩ đến ba em, vì sự ích kỷ của em mà ông ấy mất mạng."Thêm vào đó, lúc đó bị mẹ ruột lừa, gọi cô về nói là cha có để lại vài thứ cho cô.

Lúc đó cô không tin, nhưng ôm một tia hy vọng trở về, kết quả lại là để cô đi cùng cha của Lộ Trinh bàn chuyện làm ăn, tức là để cô đi tiếp một người đàn ông lớn tuổi.Năm đó cô cứ nghĩ mình đã mất đi sự trong sạch, cả người càng suy sụp hơn.

Sau khi về nước M thì cô đề nghị chia tay.Cô cứ nghĩ anh sẽ hỏi nguyên nhân, cô còn lo lắng không biết phải nói thế nào, nhưng anh ta lại đồng ý thẳng thừng, ngay cả một lời giải thích cũng không đòi hỏi từ cô.Lúc đó trong lòng cô nghẹn một cục tức, dù sao thì cứ thế mà chia tay."Giải thích của cậu chỉ có vậy thôi sao?""Bùi Dĩ Minh, đúng vậy, nguyên nhân cơ bản nhất khiến chúng ta chia tay chính là vì cha em." Cô nghĩ rằng việc mất đi sự trong sạch chỉ là giọt nước tràn ly cuối cùng làm cô gục ngã.Bùi Dĩ Minh không lên tiếng, chỉ nhìn chằm chằm Giản Ngữ.

Giản Ngữ lại nói: "Anh không biết đâu, ba em là một người đặc biệt cởi mở, chúng em không có gì là không nói được với nhau.

Ông ấy là người sáng tác văn học, ông ấy tin vào tình yêu.

Năm cấp ba lần đầu tiên em gặp anh, em liền về nói với ông ấy: Ba ơi, con có thể đã thích một cậu bé rồi, làm sao bây giờ?

Anh đoán xem ông ấy trả lời thế nào?""Cậu từng nhắc đến việc ông ấy luôn khuyến khích cậu.""Ba em lúc đó nói: Bảo bối nhỏ của ba bắt đầu biết yêu rồi à, thích thì cứ theo đuổi, theo đuổi được ba sẽ mời con đi ăn.

Lúc đó em mở to mắt, hồi cấp ba, gia đình nào mà không nghiêm khắc, hết lần này đến lần khác nhấn mạnh không được yêu sớm, nhưng ba em lại nhẹ nhàng khuyến khích em.

Lúc đầu em không tin, cứ nghĩ ông ấy đang đùa với em.""Nhưng ngày hôm sau em phát hiện tiền tiêu vặt của mình tăng gấp đôi, em vô cùng khó hiểu."Giản Ngữ nhớ rất rõ ba cô lúc đó đã xoa đầu cô một cách dịu dàng, kiên nhẫn nói: "Theo đuổi con trai mà không tốn chút tiền nhỏ nào sao, tặng chút quà nhỏ để bày tỏ tâm ý của mình.

Trước đây là ba bất lực, bây giờ ba đã có tiền hơn, kiếm được tiền rồi, không thể để bảo bối nhà ba phải chịu thiệt thòi.""Ba, ba là người ba tốt nhất trên đời này." Giản Ngữ kích động vô cùng, ôm chặt eo ba mình."Bảo bối, tình cảm tuổi trẻ là trong sáng nhất, hãy trân trọng thật tốt, từ đồng phục học sinh đến váy cưới, từ tóc bạc đến răng long, không phải ai cũng có cơ hội này, cố lên.""Ba, có phải ba vẫn còn nhớ mẹ không?""Chuyện người lớn, trẻ con đừng hỏi thăm, con cứ đi theo đuổi nam thần của con đi.""Vâng lệnh, ba già.""Nhưng con vẫn phải nắm rõ chừng mực, có thể cuồng nhiệt nhưng không thể hoàn toàn mất đi tự tôn.

Nếu người ta thật sự không có chút ý định nào với con, cũng không cần thiết cứ mãi hạ thấp tư thế của mình.

Sự cuồng nhiệt của con có lẽ sẽ khiến những người xung quanh không hiểu, nhưng chỉ cần con tự tin thì không sao cả, thích một người không phải là chuyện đáng xấu hổ.""Ba già, con thật sự rất yêu ba." Giản Ngữ thật sự không biết phải bày tỏ sự vui sướng của mình như thế nào."Còn một điểm nữa, việc học không được bỏ bê."Giản Ngữ vỗ ngực cam đoan: "Điểm này ba có thể yên tâm, nam thần của con đứng nhất toàn khối, con còn phải dựa vào thành tích xuất sắc của mình để thu hút sự chú ý của anh ấy.

Anh ấy nhất, con phải nhì, ngay phía sau anh ấy một chút, anh ấy quay đầu lại là con, là có thể nhìn thấy con."Sau này cô thật sự đứng thứ hai toàn khối, luôn bám sát bước chân anh ấy, họ cùng nhau đi du học.Ước mơ của cô là trở thành một phiên dịch viên, còn anh không có nhiều theo đuổi, cũng không có gì đặc biệt thích, chỉ cùng cô học ngôn ngữ.

Anh còn học thêm một bằng quản lý, cô vốn định theo đuổi, nhưng thật sự không có hứng thú nên đã từ bỏ.Trong những ngày cùng anh học tập, cô đã say mê công việc phiên dịch.Những chuyện đã qua vẫn rõ ràng như vậy, nhưng người cha từng khuyến khích cô theo đuổi nam thần đã không còn nữa.Nghĩ đến đây, mắt Giản Ngữ lại dâng lên nỗi buồn sâu sắc, vành mắt đỏ hoe.Bùi Dĩ Minh rất bất ngờ, cha của Giản Ngữ lại là một người lớn tốt đến vậy, chẳng trách lại dạy dỗ Giản Ngữ tốt đến thế.

Cô gái này dù trong bất cứ hoàn cảnh nào, cũng luôn tự tin, thẳng lưng, không bao giờ cảm thấy mình thua kém người khác.Cô tự tin, kiên cường, cổ quái tinh nghịch, đã thu hút anh sâu sắc.Không biết đã thích từ khi nào, đến khi nhận ra thì anh đã quen với sự tồn tại của cô rồi."Bùi Dĩ Minh, anh có thể tha thứ cho em không?" Giản Ngữ không chớp mắt nhìn chằm chằm vào mắt Bùi Dĩ Minh.Có thể tha thứ sao? Bùi Dĩ Minh vẫn luôn suy nghĩ về lời nói của Giản Ngữ, đối với người trước mặt này, anh có chút hận sắt không thành thép, họ lại chia tay vì chuyện như vậy.Nghĩ đến thôi đã thấy bực bội.Nếu họ vẫn ở bên nhau, bây giờ có lẽ đã viên mãn rồi, biết đâu đã có một cô con gái đáng yêu lanh lợi như Ái Ái rồi.Nghĩ đến bé Ái Ái mềm mềm, thơm thơm như cục bột nếp đó, đáy mắt Bùi Dĩ Minh tràn ngập sự dịu dàng.Giản Ngữ có chút không hiểu ánh mắt của Bùi Dĩ Minh, giây trước cô cảm thấy trong mắt anh đang ẩn chứa một cơn bão đen khổng lồ, bất cứ lúc nào cũng có thể nhấn chìm cô.

Giây sau lại dần dần dịu đi, trở nên không giống anh chút nào.Cô thầm nghĩ trong lòng.Đây rốt cuộc là tha thứ?

Hay là không tha thứ?

Chương 2167

Sao không thể cho một câu nói dứt khoát chứ?

Nói chuyện gọn gàng một chút không tốt sao?

Cứ treo người ta như vậy thật quá đáng.Giản Ngữ chỉ cảm thấy từng phút từng giây đều là sự dày vò, cô đã sớm không kiềm chế được rồi, nhưng người nào đó vẫn cứ nhìn chằm chằm vào cô, cô khẽ ho một tiếng, đùa cợt nói: "Em thừa nhận em là một mỹ nữ, nhưng anh cũng không cần cứ nhìn chằm chằm người ta như vậy chứ, như thế người ta ngượng lắm."Nói rồi, cô còn cố ý đưa tay che nửa khuôn mặt, lộ ra vẻ e thẹn.A.Bùi Dĩ Minh khẽ kéo khóe miệng.Cái vẻ tự luyến này đúng là không ai bằng.Giản Ngữ tức muốn hộc máu, sao lại là cái kiểu cười này chứ, thật sự quá đáng ghét rồi.

Đây là nghi ngờ cô không phải mỹ nữ sao?

Thật quá đáng."Bùi Dĩ Minh.""Công ty tớ còn có việc, tớ đi đây."Nói xong, anh quay người bỏ đi.Giản Ngữ nhìn bóng lưng anh, không thể nói rõ mình đang có cảm xúc gì, chỉ có thể hậm hực nhìn chằm chằm về hướng anh rời đi.Chúc phúc anh: Kiêu ngạo nhất thời sướng, truy vợ hỏa táng tràng.Bùi Dĩ Minh anh sẽ có báo ứng, sớm muộn gì gió cũng đổi chiều.

Đường còn dài, xem ai chịu đựng được ai.Nhưng đồng thời tức giận, Giản Ngữ lại cảm thấy nhẹ nhõm.

Điều cô sợ nhất là Bùi Dĩ Minh trực tiếp phán tử hình cho cô, bây giờ cô đã giải thích rõ ràng.Anh ấy tuy không trả lời ngay, nhưng cũng không từ chối, chứng tỏ anh ấy vẫn nghe lọt tai lời cô nói.Nghĩ đến đây, tâm trạng Giản Ngữ bỗng dưng lại tốt hơn.Bùi Dĩ Minh ngẩng đầu nhìn bầu trời, bóng dáng cao lớn toát lên vẻ cô độc.

Anh không hỏi Giản Ngữ nguyên nhân quay lại, nhưng anh đại khái đã đoán được rồi, là không buông bỏ được.

Anh nào có khác gì cô.Đột nhiên rất nhớ bé Ái Ái, Bùi Dĩ Minh không về công ty, mà lái xe thẳng đến nhà Bùi Dĩ Thành.Tô Vi không yên tâm để Giản Ngữ một mình ở bệnh viện, tan làm liền chạy đến bệnh viện.

Cô phát hiện tình trạng Giản Ngữ hôm nay tốt hơn trước, mắt sáng lên: "Cậu và Minh lão đại làm lành rồi sao?""Không hẳn, nhưng có tiến triển rồi, chắc là sắp rồi."Tô Vi không lạc quan như vậy: "Cậu thì nghĩ đơn giản quá, Minh lão đại là tảng băng như vậy, kiểu gì cũng phải để cậu theo đuổi một năm rưỡi nữa.""Không đâu, chúng ta đã từng chia tay, sẽ càng trân trọng hơn sự quý giá của việc mất đi rồi tìm lại được."Tô Vi cười cười không nói gì.Giản Ngữ vẫy tay về phía Tô Vi, Tô Vi ngồi xuống bên giường cô."Vi Vi, cậu không phải vẫn luôn muốn biết tại sao tớ và Bùi Dĩ Minh lại chia tay sao?""Bây giờ cậu muốn nói cho tớ nghe rồi à?""Ừm, tớ cũng đã nói cho Bùi Dĩ Minh rồi."Giản Ngữ lại kể chuyện chia tay một lần nữa cho Tô Vi nghe, những điều chưa nói với Bùi Dĩ Minh, cô đều kể hết cho Tô Vi.

Tô Vi nghe xong tức muốn chết: "Cái người mẹ đó của cậu đúng là không phải người, làm gì có ai đối xử với con gái ruột của mình như vậy, lại còn lừa cậu như thế, ngay vào lúc đó.""Dù sao thì tớ cũng không quan tâm đến bà ta, cũng không thấy quá đau khổ.

Cậu còn nhớ Lý Hàn ở Học viện Kinh tế không?

Là anh ấy đã cứu tớ, năm đó anh ấy vừa vặn đi công tác, đã cứu tớ, nhưng vì công việc gấp gáp nên giao tớ cho người mẹ ruột kia rồi vội vã rời đi."Sau đó cũng không nói cho cô biết, đại khái là không muốn dùng chuyện này để kể công.Lý Hàn.Tô Vi có ấn tượng, đó là một anh chàng đẹp trai có thể sánh ngang với Bùi Dĩ Minh, quan trọng nhất là luôn mang vẻ ôn hòa như ngọc, được các cô gái yêu thích hơn tên tảng băng Bùi Dĩ Minh này."Đương nhiên là nhớ, năm đó anh ta cũng theo đuổi cậu, Minh lão đại không biết đã uống bao nhiêu hũ giấm rồi.""Chính là anh ấy, tớ vẫn rất cảm ơn anh ấy, nếu không phải năm ngoái gặp lại anh ấy, biết được sự thật, tớ đại khái vẫn sẽ trốn trong vỏ bọc, không dám quay lại đối mặt với Bùi Dĩ Minh.""Đó là vận may của cậu và Minh lão đại.""Vi Vi, tớ đã nói hết cho cậu rồi, cậu có phải cũng nên thành thật với tớ không?" Giản Ngữ nhìn thẳng vào Tô Vi.Tim Tô Vi thót một cái, con nha đầu này hóa ra đang đợi cô ở đây, đây là muốn trao đổi bí mật của nhau."Cậu muốn biết gì?""Nguyên nhân cậu và Tiểu Đằng Tử chia tay."Tô Vi suy nghĩ một chút, nói: "Có thể nói cho cậu, nhưng cậu phải đồng ý với tớ một điều kiện.""Cậu nói đi.""Bất cứ lời nào tớ nói với cậu, cậu cũng không được nói cho Thẩm Lăng Đằng biết.

Tớ không giống cậu, tớ và anh ta tuyệt đối không thể nào nữa, tớ không muốn có bất kỳ sự liên lụy nào nữa."Chuyện quá khứ, dù tốt hay xấu, cô đều chấp nhận.Nhìn ánh mắt kiên định của Tô Vi, Giản Ngữ trong lòng rất không phải vị, "Thật sự không thể nào nữa sao?"Tô Vi dứt khoát lắc đầu: "Không thể nào nữa, nếu cậu muốn biết thì phải đồng ý yêu cầu của tớ."Giản Ngữ hít một hơi sâu: "Được, tớ đồng ý với cậu.""Cậu thề đi."Giản Ngữ bị chọc cười: "Có cần nghiêm túc đến thế không?

Thề thốt cũng ra."Tô Vi không nói gì, chỉ nhìn Giản Ngữ như vậy.

Giản Ngữ hắng giọng: "Tớ thề, nếu dám tiết lộ thông tin cho Thẩm Lăng Đằng, Giản Ngữ tớ sẽ không được...""Chết tốt.""Đừng có tục tĩu như vậy, cậu chỉ cần nói là không thể làm lành với Minh lão đại là được rồi.""Tô Vi chết tiệt, sao nội tâm cậu lại âm u thế chứ." Đây mới là điều cô quan tâm nhất.Giản Ngữ không còn cách nào, chỉ có thể làm theo yêu cầu của Tô Vi mà thề.Mối quan hệ của Tô Vi và

Thẩm Lăng Đằng bắt đầu có chút khó hiểu, họ thật sự rất thân, quen nhau nhiều năm, là những người bạn thân thiết nhất.

Bạn học nhiều năm như vậy không thành đôi, về nước lại vì một lần tình cờ gặp gỡ ở bữa tiệc mà yêu nhau.Vì quá thân quen, tiến triển rất nhanh, rất nhanh đã phát triển đến mức gặp mặt gia đình.

Dì Tô rất hài lòng với Thẩm Lăng Đằng, Thẩm Lăng Đằng là một chàng trai thú vị, miệng lưỡi lại ngọt ngào, dỗ dì Tô quay mòng mòng.

Chỉ mong họ sớm kết hôn.Nhưng cửa ải của mẹ Thẩm thì không dễ vượt qua.

Tô Vi cho đến giờ vẫn không biết vấn đề xuất hiện ở đâu, lúc đầu thái độ của mẹ Thẩm tuy lạnh nhạt, nhưng ngoài mặt vẫn tạm chấp nhận được.

Sau này không biết tại sao lại bắt đầu phản đối kịch liệt.Những màn kịch bà mẹ chồng ác nghiệt trong tiểu thuyết liên tục diễn ra, dùng tiền, dùng danh lợi, đủ mọi thủ đoạn để đuổi cô đi.Tô Vi không hề lay chuyển, mẹ Thẩm liền ra tay với công ty của nhà Tô Vi.Công ty nhà Tô vẫn luôn do dì Tô quản lý, mấy năm nay dì Tô sức khỏe không tốt, công ty bắt đầu đi xuống.

Sau khi bị cắt đứt nguồn vốn, rất nhanh đã gặp vấn đề.Mẹ Thẩm trực tiếp đe dọa họ, nếu không cắt đứt quan hệ với Thẩm Lăng Đằng, công ty nhà Tô sẽ sụp đổ.

Dì Tô là một người cứng rắn và quyết đoán, không muốn hủy hoại tình yêu của con gái, bà đã chủ động tuyên bố phá sản, kịp thời cắt lỗ.Mẹ Thẩm bị dồn vào đường cùng, sau khi biết Tô Vi mang thai, bà ta đã bỏ thuốc phá thai vào đồ uống của cô, tự tay bóp chết đứa con chưa chào đời của Tô Vi.

Tô Vi thể chất không tốt, trải qua cú sốc lớn này, đã mất đi tư cách làm mẹ.Tô Vi kể rất sơ sài, rất gấp gáp, Giản Ngữ nhìn thấy trong mắt cô sự đau khổ vô hạn, cô có chút hối hận tại sao nhất định phải hỏi cho ra lẽ."Vi Vi, xin lỗi cậu."Cô không nên hỏi.Một người phụ nữ mất đi tư cách làm mẹ, đây là một tổn thương lớn đến nhường nào."Cậu không có lỗi với tớ, người có lỗi với tớ là Thẩm Lăng Đằng và mẹ của anh ta."Cô chọn Trương Tùng, là vì Trương Tùng muốn làm DINK (vợ chồng không con), cô chính là nhìn trúng điều kiện này.

Nghĩ rằng mình không thể không kết hôn, người bây giờ còn muốn làm DINK thật sự quá ít.

Hơn nữa gia đình Trương Tùng rất bình thường, một chút cũng không phức tạp, là một lựa chọn rất tốt.Ai ngờ, Trương Tùng cũng không phải là người tốt gì."Vi Vi, lúc đó cậu nên đi kiện mẹ Thẩm, bà ta đây là mưu sát, một sinh mệnh nhỏ cũng là một sinh mệnh.""Nhà tớ căn bản không thể kiện thắng nhà họ Thẩm." Tô Vi bất lực nói.Sau khi công ty gia đình sụp đổ, ngay cả người thân cũng xa lánh hai mẹ con họ, bạn bè học cũ cũng không còn qua lại với cô nữa.

Cô đã có thể dự đoán được kết quả, đi theo con đường pháp lý căn bản không có tác dụng gì.

Huống chi, đối phương là mẹ của Thẩm Lăng Đằng."Chuyện này Thẩm Lăng Đằng có biết không?""Anh ta biết, anh ta đều biết cả."Thế nhưng, anh ta lại tin lời mẹ anh ta nói, cho rằng đứa bé là do cô tự mình chủ động bỏ đi, hoàn toàn không nghe cô giải thích.Người đàn ông như vậy, cô cần anh ta làm gì, chi bằng sớm vứt bỏ.Giản Ngữ tức không chịu nổi, nếu không phải lúc này cơ thể không cho phép, cô thật sự muốn chạy đến tìm Thẩm Lăng Đằng liều mạng.

Mẹ anh ta đã làm chuyện quá đáng như vậy, anh ta vậy mà còn không đứng về phía Tô Vi.Vi Vi lúc đó, chắc hẳn đã đau khổ đến nhường nào, trách không được lại tự buông thả bản thân, tùy tiện tìm một người đàn ông là muốn lấy. "Thẩm Lăng Đằng cái tên đàn ông chết tiệt này sao lại như vậy chứ, lớn tuổi rồi mà sao còn như chưa dứt sữa vậy, mẹ anh ta nói gì thì nghe nấy, anh ta có một chút phán đoán của riêng mình không?

Hai người quen nhau nhiều năm như vậy, không thể dành cho cậu thêm một chút tin tưởng sao?"Tô Vi cười bi thương: "Đúng vậy, quen biết nhiều năm như vậy, tớ là người như thế nào anh ta không biết sao?

Tại sao lại không tin tớ."Giản Ngữ nhất thời không nói nên lời, cô nhận ra, Tô Vi là thật lòng đã chết tâm với Thẩm Lăng Đằng rồi.Nếu đổi lại là cô với cái tính khí này, Bùi Dĩ Minh mà dám đối xử với cô như vậy, cô nhất định sẽ cùng anh ta đồng quy vu tận, mẹ kiếp đúng là đồ không ra gì."Dì Tô có biết chuyện này không?""Tớ không nói cho bà ấy, bà ấy huyết áp khá cao, tớ sợ bà ấy không chịu nổi cú sốc này, cậu ở trước mặt bà ấy cũng đừng nhắc đến." Tô Vi dặn dò.Mẹ cô vẫn còn thích Thẩm Lăng Đằng, luôn lấy Thẩm Lăng Đằng và Trương Tùng ra so sánh, vì vậy càng so sánh lại càng không vừa mắt Trương Tùng."Yên tâm đi, tớ sẽ không nói cho bác gái đâu, tớ chỉ cảm thấy như vậy đối với cậu quá bất công."Cái gì cũng tự mình gánh chịu một mình, chắc hẳn đau khổ đến nhường nào."Ngữ Ngữ, giữa chúng ta là thật sự không thể quay lại được nữa rồi." Tô Vi lại một lần nữa nghiêm túc nhìn Giản Ngữ.Giản Ngữ biết Tô Vi liên tục nhấn mạnh là có ý gì, cô khẽ cắn môi, nếu lúc đầu còn ôm hy vọng muốn họ quay lại với nhau, thì bây giờ cô thật sự hoàn toàn không còn ý định đó nữa rồi.Khi gặp Thẩm Lăng Đằng nhất định phải nhổ nước bọt vào mặt anh ta, tên cặn bã.Tô Vi xứng đáng với người tốt hơn, Thẩm Lăng Đằng không xứng với cô ấy."Vi Vi, tớ sẽ không nói tốt gì về Thẩm Lăng Đằng nữa, từ nay về sau, tớ cứ coi như không quen biết anh ta.""Ngữ Ngữ, không cần thiết, đây là chuyện giữa tớ và anh ta, cậu và anh ta trước đây đối xử với nhau thế nào, sau này cứ đối xử như vậy."Giản Ngữ vẫn rất tức giận: "Không, tớ không làm được, tớ không thể chấp nhận cái tên cặn bã như anh ta.""Ngữ Ngữ.""Được rồi, được rồi, không nói nữa, sau này con trai tớ chính là con trai cậu, con gái tớ chính là con gái cậu, tớ sẽ để chúng chăm sóc cậu lúc về già, cậu sẽ không cô đơn đâu.""Được, vậy chúng ta cứ thỏa thuận trước đi, sau này dù cậu sinh bao nhiêu đứa con, tớ đều là mẹ đỡ đầu của chúng.""Vậy thì không thành vấn đề gì, ai bảo cậu là bạn thân của tớ chứ."Khi Tô Vi nói ra tất cả những điều này, cô chỉ cảm thấy cả người nhẹ nhõm đi rất nhiều, dường như đám mây đen bao phủ trên đầu bỗng chốc tan biến.

Bấy lâu nay chuyện này vẫn luôn đè nặng trong lòng cô, giống như một tảng đá lớn nặng nề, đè ép cô đến mức suýt không thở nổi.Ngay cả cô cũng không biết, mình sẽ bị đè bẹp lúc nào.Tô Vi nắm chặt tay Giản Ngữ, Giản Ngữ vỗ vỗ mu bàn tay cô."Vi Vi ngốc nghếch, sau này có chuyện gì buồn cứ đổ hết vào tớ, tớ chính là thùng rác của cậu.""Được, chỉ cần cậu không chê tớ phiền.""Vi Vi, vậy tình trạng sức khỏe của cậu thật sự đã được chẩn đoán xác nhận rồi sao?

Không còn cơ hội nữa sao?""Cơ hội rất mong manh, nếu sau này thật sự muốn có con, thì chỉ có thể cân nhắc thụ tinh trong ống nghiệm, hoặc là tìm người mang thai hộ, chi phí chắc chắn sẽ rất cao."Muốn trải qua quá trình một người mẹ từ từ mang thai đứa con, điều đó là không thể rồi.Mắt Giản Ngữ sáng lên, xem ra mọi chuyện vẫn chưa đến mức tồi tệ nhất: "Chuyện tiền bạc cậu không cần lo lắng, tớ sẽ nghĩ cách, tớ đã được thừa hưởng tài sản của ba tớ, tớ nghĩ tớ có thể giúp cậu.

Bây giờ kỹ thuật tiên tiến như vậy, cậu nhất định có thể có một đứa bé của riêng mình."Dù sao ba cô cũng là một nhà văn nổi tiếng, tài sản để lại cho cô chắc hẳn sẽ không ít.

Mấy năm nay, cô vẫn luôn tự lực cánh sinh, không hề động đến số tài sản đó.Cô cũng không biết rốt cuộc có bao nhiêu, nhưng chắc chắn sẽ không quá eo hẹp.Cho dù tiền của cô không đủ, nếu cô trở thành vợ của Bùi Dĩ Minh, vậy tiền của Bùi Dĩ Minh cũng là của cô, việc hỗ trợ Tô Vi tuyệt đối không thành vấn đề.Tô Vi rất đau đầu: "Không khoe của, cậu nói với tớ như vậy, thật sự ổn sao?""Tớ tin cậu mà." Giản Ngữ cười híp mắt nói.Tô Vi cười cười: "Được rồi, chúng ta đừng nói những chuyện không vui nữa, đều đã qua rồi.

Chúc cậu sớm làm lành với Minh lão đại, Minh lão đại là một người si tình, không giống Thẩm Lăng Đằng, hai người nhất định sẽ có một kết cục viên mãn.""Chỉ là anh ấy quá kiêu ngạo, tớ thật sự không có cách nào cả.""Cứ từ từ thôi, tớ thấy trong lòng anh ấy vẫn còn có cậu."Giản Ngữ nắm tay Tô Vi, hai chị em trò chuyện câu được câu cái.Giản Ngữ ở bệnh viện một tuần, liền đòi về nhà.

Trong thời gian đó Bùi Dĩ Minh không đến lần nào nữa, trong lòng Giản Ngữ tức điên lên, càng không có thiện cảm với bệnh viện.May mắn là mỗi lần cô gọi điện thoại, bên kia đều bắt máy, cũng sẽ nói chuyện vài câu với cô, nếu không cô tuyệt đối không thể chịu đựng nổi một tuần.

Chỉ là anh ấy vẫn chưa cho cô một câu trả lời rõ ràng, khiến cô bứt rứt khó chịu.

Khi Bùi Dĩ Minh tan làm, anh thấy một người ngồi trước cửa, cô nghiêng đầu ngủ say sưa.

Không phải Giản Ngữ thì còn ai?

Cô nghiêng đầu ngủ say sưa, môi nhỏ còn khẽ chu ra, vẻ ngây thơ không hiểu sự đời.

Cô nàng này có biết an toàn là gì không vậy, cứ thế ngủ ngay cửa nhà mình, bị người ta bế đi chắc cũng chẳng hay biết.

Bùi Dĩ Minh cúi người, bế cô lên.

Vừa bế đến cửa, anh đã cảm thấy một bên má lành lạnh, cúi đầu xuống liền thấy đôi mắt ranh mãnh của ai đó, cô như một con cáo nhỏ đắc ý, cười cong cả mắt.

Thậm chí còn nháy mắt với anh, cứ như đang đưa tình.

Chương 2168

Bùi Dĩ Minh: …… Vậy là, mấy năm không gặp, cô nhóc này thành ra tục tĩu rồi.

“Em…” “Không cần ngạc nhiên thế đâu, muốn thưởng cho anh thêm một nụ hôn nữa không.” Giản Ngữ cười tủm tỉm lại gần hơn.

Bùi Dĩ Minh tránh đi, Giản Ngữ trực tiếp bá đạo ôm lấy cổ anh, lần này hôn thẳng lên môi anh.

Bùi Dĩ Minh sững sờ, trong mắt Giản Ngữ lóe lên một tia cười, cô khẽ hôn anh, cẩn thận từng li từng tí, như thể sợ làm kinh động điều gì đó.

Bùi Dĩ Minh chỉ cảm thấy trong lòng như có viên sỏi nhỏ rơi xuống, bị khuấy động đến ngứa ngáy, say say, tê tê.

Điều này khiến anh nhớ lại khoảng thời gian hai người họ đang yêu nồng nhiệt, mỗi nụ hôn của cô đều là như vậy.

Anh thừa nhận, rất muốn tiếp tục.

Thế nhưng con cáo nhỏ nào đó đã nhanh chóng buông cổ anh ra, giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Em…” “Xin lỗi, không kiềm chế được, em xin lỗi.” Giản Ngữ giơ bàn tay nhỏ trắng nõn lên.

Anh có thể nói rằng mình không nghĩ vậy sao?

Anh thực ra muốn tiếp tục cơ.

Nhưng anh có thể nói ra sao?

Chắc chắn những lời này không thể nói ra, nếu không con cáo nhỏ này sẽ được nước làm tới mất.

Bùi Dĩ Minh nhìn ánh mắt Giản Ngữ, có chút tức giận, Giản Ngữ giả vờ như không hiểu gì cả.

“Để anh kiêu ngạo, để anh treo em cả tuần, em cũng phải cho anh nếm thử mùi vị này.” Như để trút giận, Bùi Dĩ Minh trực tiếp ném Giản Ngữ lên sofa.

Sofa rất mềm, không đau, nhưng cách làm chẳng chút dịu dàng của Bùi Dĩ Minh khiến Giản Ngữ tức giận bật dậy: “Bùi Dĩ Minh, em là bệnh nhân, anh không thể dịu dàng một chút sao?” “Không thể.” Anh thốt ra hai chữ, rồi đi vào bếp pha cà phê.

Một lúc sau, anh bưng một ly cà phê ra.

Giản Ngữ cứ nhìn chằm chằm Bùi Dĩ Minh, nhưng Bùi Dĩ Minh lại có bản lĩnh đó, bất kể Giản Ngữ làm trò gì, anh đều có thể phớt lờ sự tồn tại của cô.

Anh bình tĩnh tự nhiên cầm tài liệu xem.

Giản Ngữ đi vào bếp xem, máy pha cà phê chẳng còn hạt cà phê nào thừa, tức là anh chỉ pha một phần.

Giản Ngữ cả người đều không ổn rồi, người đàn ông này thật sự chẳng có chút phong độ nào, cô dù sao cũng là khách, đến một ly cà phê cũng không có phần, thật là quá đáng.

Cô đành phải tự thân vận động, pha một ly cà phê, rồi khoanh chân ngồi trên sofa, mở chương trình giải trí xem.

Cô liếc nhìn bàn trà, cằn nhằn: “Nhà anh sao chẳng có chút hơi ấm cuộc sống nào vậy, hoa quả và đồ ăn vặt cũng không có, đúng là không thể vui vẻ được.” Bùi Dĩ Minh lạnh nhạt nghĩ: “Đúng là đẹp mặt cô, còn chuẩn bị đồ ăn vặt cho cô nữa chứ, cô nghĩ cô là ai?” Giản Ngữ lấy điện thoại ra, trực tiếp đặt một ít đồ ăn vặt và một ly nước chanh trên Meituan.

Hai mươi phút sau, đồ được giao đến tận cửa.

Vừa ăn hạt dưa, vừa uống nước chanh, cuộc sống này đúng là quá tuyệt vời.

Giản Ngữ cười tủm tỉm sung sướng, đến lúc xem đoạn cao trào, cô thậm chí còn ôm bụng cười lớn, hoàn toàn không chú ý đến hình tượng của mình.

Bùi Dĩ Minh cau chặt mày, liếc Giản Ngữ mấy lần, nhưng cô nhóc thối tha này hoàn toàn không thèm nhìn anh lấy một cái.

Chương trình giải trí hay đến vậy sao?

Khi Bùi Dĩ Minh nhìn sang, anh thấy một người đàn ông đang khoe vẻ đẹp trai của mình, còn Giản Ngữ thì chống cằm, vẻ mặt mê mẩn.

“Hay đến vậy sao?” Bùi Dĩ Minh vô thức hỏi.

Giản Ngữ không nói gì, như thể không nghe thấy.

Tâm trạng Bùi Dĩ Minh càng lúc càng tệ, cô nhóc thối tha này miệng thì nói thích anh nhất, giờ lại xem một ngôi sao truyền hình hăng say đến thế, rõ ràng là nói một đằng làm một nẻo.

Đúng là tức chết người mà.

Giản Ngữ thực ra biết Bùi Dĩ Minh đang nhìn mình, cô cố ý làm vậy, ai bảo anh vừa nãy kiêu ngạo thế.

“Oa, ngầu quá đi mất, đúng là đẹp trai không có đối thủ.” Bùi Dĩ Minh thực sự không nhịn nổi nữa, nói: “Giản Ngữ, nếu em còn lải nhải nữa thì về đi, đừng làm phiền anh làm việc.” “Mắt anh để đâu vậy, cái loại đấy mà cũng dám nói đẹp trai không có đối thủ sao, mắt nhìn kém đến mức nào chứ.

Nhìn đúng là một tên ẻo lả, một người đàn ông trưởng thành mà môi đỏ răng trắng, ra thể thống gì.” Giản Ngữ lè lưỡi, làm mặt quỷ với Bùi Dĩ Minh, cũng không cãi lại, chỉ ngầm kháng cự.

Một lúc sau, Bùi Dĩ Minh lại nghe thấy Giản Ngữ kinh ngạc kêu lên: “Oa, nam thần hóa ra là sắp tổ chức concert, em nhất định phải đi xem, em phải mua ghế hàng đầu, em phải bắt tay ôm và chụp ảnh với nam thần, em muốn nam thần ký tên lên áo em.” “Giản Ngữ.” Bùi Dĩ Minh thực sự nổi giận rồi.

Cô ta quá đáng thật rồi, rốt cuộc có xem anh ra gì không, coi anh như người chết à?

“Bùi Dĩ Minh, anh đang gọi em à?” Giản Ngữ vẻ mặt khó hiểu chỉ vào mũi mình.

“Em thật sự rất ồn ào.” “Vậy à, vậy thì em cứ quỳ lạy nam thần trong lòng là được rồi, em không nói ra, anh cứ tiếp tục làm việc của anh đi.” Quỳ lạy.

Bùi Dĩ Minh đã bắt đầu nghiến răng.

“Muộn rồi, mau về đi.” “Không được đâu, em mới xem được một nửa à, đây là trực tiếp, phát lại trên mạng phải một hai tháng mới có, em không thể chờ lâu đến thế được.

Nếu anh thấy ồn ào thì anh đi vào thư phòng đi, việc gì phải ở phòng khách làm việc, anh tự tìm ngược sao.

A, nam thần của em, góc nghiêng sao mà đẹp trai thế.” Nhìn vẻ mặt mê trai của Giản Ngữ, Bùi Dĩ Minh thật sự rất muốn túm cổ áo, ném thẳng cô ra ngoài.

Hồi trẻ đã là một người mê trai, bây giờ gần ba mươi tuổi rồi, vậy mà chẳng thay đổi chút nào.

Bùi Dĩ Minh trực tiếp đứng dậy, cầm điều khiển, tắt tivi.

Chương 2169

Giản Ngữ đứng phắt dậy trên sofa, hai tay chống nạnh, giận dữ nhìn Bùi Dĩ Minh: “Bùi Dĩ Minh, anh là đồ khốn.” “Mắt em mù rồi sao?

Người đàn ông đó có đẹp đến mức nào chứ.” Giản Ngữ đột nhiên im lặng, tò mò nhìn Bùi Dĩ Minh: “Anh xem rồi đúng không?” “Không.” “Không xem thì anh phát biểu ý kiến gì chứ, anh đây hoàn toàn là đố kỵ ghen ghét hận, ghen tỵ người ta trẻ hơn anh.” “Trẻ hơn anh?” “Đương nhiên rồi, người ta mới hai mươi hai tuổi, tiểu thịt tươi đang hot đấy.” “Em cũng không xem mình bao nhiêu tuổi rồi, lớn hơn người ta cả một khúc đấy chứ.” Giản Ngữ cười nói.

“Đúng vậy, nhưng không ảnh hưởng đến việc em thích anh ta, tuổi tác chưa bao giờ là vấn đề.” Ánh mắt Bùi Dĩ Minh đột nhiên trở nên nguy hiểm: “Trâu già gặm cỏ non.” Nếu Giản Ngữ mà còn không nhìn ra Bùi Dĩ Minh nói những lời âm dương quái khí này là vì sao, vậy thì đúng là mù rồi, người đàn ông khó ở này rõ ràng là đang ghen.

Đây đúng là một hiện tượng tốt.

“Bây giờ đang thịnh hành tình yêu chị em lắm, dù sao bây giờ em đang độc thân, em định đi theo đuổi người ta, gái theo trai cách một lớp vải thưa, nói không chừng em rất nhanh sẽ tay trong tay với anh ấy.” Giản Ngữ tự tin nắm chặt tay.

“Giản Ngữ, em đúng là người phụ nữ ba tim hai lòng.” “Xin lỗi, bạn học cũ, em ở chỗ anh chịu đủ ấm ức, dày mặt đến thế cũng không được câu trả lời, lẽ nào không cho phép em đi theo đuổi người khác sao?

Anh đừng có mà độc tài như vậy, bây giờ em độc thân, em độc thân em tự do.” Có bạn học cũ nào lại đến nhà một người đàn ông độc thân vào tối muộn để xem tivi chứ, vậy mà cô ta cũng nói ra được.

Chẳng biết xấu hổ là gì cả.

“Giản Ngữ, em rời khỏi nhà anh đi.” Nhìn bộ dạng cô ta là anh lại thấy phiền lòng, dường như mọi cảm xúc của anh đều liên quan đến cô ta, cảm giác bị người khác nắm trong lòng bàn tay này thật sự rất khó chịu.

“Bùi Dĩ Minh, đừng có nhỏ mọn như vậy chứ, người giỏi hơn người, có người đẹp trai hơn anh, trẻ hơn anh, điều này quá đỗi bình thường.

Anh không thể vì thế mà ghen tỵ với người ta, làm người không thể hẹp hòi như vậy, sẽ không có bạn bè đâu.” “Giản Ngữ, em còn nói nhảm nữa là anh sẽ không khách khí đâu, mau rời khỏi nhà anh, đi thong thả không tiễn.” Lại kiêu ngạo rồi, thích một người đàn ông khó ở kiêu ngạo như vậy, đúng là đủ mệt mỏi mà.

Giản Ngữ bỗng chốc lao đến trước mặt Bùi Dĩ Minh, nhìn anh không chớp mắt.

Thực ra mà nói, Bùi Dĩ Minh mới là người đẹp trai không có đối thủ, ngũ quan tinh tế đến khó tin, da cũng rất mịn màng, bất kể mụn nhọt, thâm sạm, đều không tồn tại trên khuôn mặt anh.

Hai người họ quen biết nhau bao nhiêu năm, tình trạng da của anh thật sự thuộc loại siêu ổn định.

Cô mà bị nóng trong người đôi khi trên mặt còn nổi mụn, còn ai đó thì tuyệt đối không, dù sao cô chưa bao giờ thấy.

Tuy nhiên, đó cũng là vì chế độ ăn của anh luôn thanh đạm, dinh dưỡng cân bằng, những thứ gây hại cho da tuyệt đối không đụng tới, lẩu các thứ cũng bị anh làm cho hết cách, mới chịu ăn một lần.

Trước mặt là một khuôn mặt phóng đại, Bùi Dĩ Minh có thể ngửi thấy hơi thở nhẹ nhàng phảng phất trên người cô, nhất thời hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Anh âm thầm nắm chặt nắm đấm, đúng là đáng chết, sức đề kháng của anh đối với cô thật sự ngày càng yếu, cô chỉ cần đến gần anh một chút là anh đã không chịu nổi rồi.

"Bùi Dĩ Minh, anh thở hổn hển cái gì?" Giản Ngữ biết rõ còn cố hỏi.

Việc trêu chọc Bùi Dĩ Minh này, cô thấy mình ngày càng thành thạo hơn.

Bùi Dĩ Minh đẩy Giản Ngữ ra, nhưng Giản Ngữ lại lao mạnh về phía anh, quỳ ngồi lên người Bùi Dĩ Minh: "Khai thật đi, vừa nãy có phải anh thèm muốn sắc đẹp của em không?" Bùi Dĩ Minh theo bản năng dùng hai tay chống ra sau, quay mặt đi, nhưng Giản Ngữ lại cố ý từng bước áp sát anh, thậm chí còn khẽ mím đôi môi đỏ.

Bùi Dĩ Minh lại một lần nữa cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, ẩn ẩn nảy sinh vài phần mong đợi, hy vọng cô đến gần thêm chút nữa.

Giản Ngữ cũng từ từ áp sát anh, sự mê đắm trong mắt hiện rõ mồn một.

Ngay khi anh tưởng cô sẽ hôn xuống, lại nghe thấy Giản Ngữ chê bai: "Làm sao bây giờ, không hôn xuống được, nếp nhăn đuôi mắt đã có thể kẹp chết ruồi rồi, trên mũi còn có mụn đầu đen, chậc chậc, nhan sắc này xuống cấp không phải ít đâu, em thật sự hối hận rồi, hối hận vì quay lại theo đuổi anh, hóa ra anh đã tàn tạ đến mức này rồi, cô nàng mê cái đẹp không chịu đựng nổi đâu." Những lời này vừa nói ra, Giản Ngữ chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu truyền đến từng trận khí lạnh, cảm giác cả người như đang ở giữa trời băng tuyết, sắp bị đóng băng.

Không cần nghĩ cũng biết khuôn mặt Bùi Dĩ Minh đã hoàn toàn đen lại rồi.

Giản Ngữ trong lòng nở hoa, nhưng trên mặt không hề biểu lộ ra, vừa đấm một cái lại cho một viên kẹo ngọt: “Làm sao bây giờ, em hình như cũng không ghét đến thế, dù sao đã thích bao nhiêu năm rồi, từng có bao nhiêu hồi ức đẹp, nhắm mắt chịu đựng một chút là qua, tạm bợ vậy đi.” Bùi Dĩ Minh trừng mắt nhìn Giản Ngữ, tức đến không nói nên lời.

Tạm bợ, hôn anh một cái mà lại thành tạm bợ sao.

Là ai mắt long lanh cứ nhích lại gần anh vậy, bây giờ lại nói những lời này, phụ nữ đều đa đoan đến vậy sao?

“Giản Ngữ, em đi khỏi đây đi.” Giản Ngữ sảng khoái đứng dậy, vỗ vỗ tay: “Được rồi, thời gian quả thật không còn sớm nữa, vậy em về trước đây, cũng không biết tối muộn thế này có gặp lưu manh không, vết thương trên lưng vẫn âm ỉ đau, cũng không biết có đánh thắng lưu manh không nhỉ?

Cần thử một chút mới biết được.” Bùi Dĩ Minh liếc Giản Ngữ một cái, Giản Ngữ lại nói: “Thôi được rồi, em tự mình về vậy, ôi, lòng thật lạnh, lạnh thấu xương ấy chứ.” “Anh đưa em về.” Đúng là nợ cô ta mà, tối muộn thế này còn phải đưa cô ta về nhà.

“Thật hả, vậy thì cảm ơn anh nhé.” Sau khi đưa Giản Ngữ về, Bùi Dĩ Minh trực tiếp về nhà bố mẹ.

Lục Tử Đồng và Bùi Lệ Hành đang cuộn tròn trên sofa xem tivi, hai người dựa vào nhau, bao nhiêu năm trôi qua rồi, tình cảm vẫn không hề thay đổi, vẫn tốt như vợ chồng son.

“Ồ, tảng băng của nhà chúng ta về rồi à, đúng là hiếm có.” Lục Tử Đồng cười nói.

“Con ăn cơm chưa?

Con trai.” So với Lục Tử Đồng, Bùi Lệ Hành càng giống một người mẹ hơn, lúc nào cũng quan tâm đến sinh hoạt hàng ngày của con trai.

“Con ăn rồi, ba.” Bùi Lệ Hành vẫy tay: “Con trai, lại đây ngồi một lát.” Bùi Dĩ Minh đi tới, Bùi Lệ Hành ôm lấy vai anh, hỏi: “Có phải gặp chuyện gì không vui không?

Sao sắc mặt tệ thế?” “Ba, không có.” “Thật không?” Bùi Lệ Hành không tin là không có chuyện gì xảy ra.

Con trai anh ta cơ bản thuộc loại người không có việc thì không đến, chỉ biết chú tâm vào công việc, có chuyện gì mới về nhà.

“Không có.” “Con là con trai ba, ba nhìn con lớn lên từ nhỏ, con muốn lừa ba, còn non lắm.” Bùi Lệ Hành lớn hơn Lục Tử Đồng rất nhiều tuổi, sau khi Lục Tử Đồng sinh con trai cơ bản không phải lo lắng gì nhiều, đều do Bùi Lệ Hành quản lý.

Bùi Dĩ Minh do dự một lúc, hỏi: “Ba, con có phải già rồi không?” Lục Tử Đồng đang xem phim truyền hình, nghe con trai nói vậy, “phì” một tiếng cười rất không tử tế, nhìn Bùi Dĩ Minh một cách sâu xa.

Bùi Dĩ Minh giả vờ bình tĩnh, Lục Tử Đồng lắc đầu, tiếp tục xem tivi.

Khóe miệng Bùi Lệ Hành giật giật, nghiêm túc đánh giá con trai một lượt.

Dù anh không muốn thừa nhận, nhưng phải khẳng định, hai đứa con trai này của anh kết hợp gen của nhà họ Lục và nhà họ Bùi, khuôn mặt này thật sự còn mê người hơn cả anh hồi trẻ.

Già ư, điều đó hoàn toàn không tồn tại, một người đàn ông chưa đến ba mươi tuổi, đang độ phong độ nhất.

Bùi Lệ Hành vỗ vỗ vai con trai: “Không có đâu, vẫn đẹp trai như vậy, có phải bị đả kích gì không?” Bùi Dĩ Minh lại hỏi một câu khiến người khác ngỡ ngàng: “Vậy con so với trước kia có xấu đi không?

Con bây giờ với con trước kia cái nào đẹp hơn?” “Không xấu đi, trong mắt ba, con càng ngày càng đẹp trai.” Bùi Dĩ Minh cảm thấy, hỏi cũng như không hỏi, trong mắt cha mẹ, con cái của mình dù thế nào cũng là tốt nhất.

Chương 2170

Đặc biệt trong mắt bố, anh từ trước đến nay luôn là con ruột.

“Ba mẹ, hai người nghỉ ngơi sớm đi, con lên lầu ngủ đây.” Lục Tử Đồng thu ánh mắt khỏi tivi, cười gọi: “Này, con trai, có phải con bị phụ nữ chê bai rồi không?” Bước chân Bùi Dĩ Minh khựng lại, Lục Tử Đồng liền biết mình đoán đúng: “Đừng nói với mẹ là không có nữa, con nói mẹ đây cũng không tin đâu.” “Mẹ, mẹ nghĩ nhiều rồi.” “Còn cứng miệng, chết cũng không thừa nhận, là cô gái nhà ai vậy, có phải không theo đuổi được, có cần mẹ giúp con không?” Bùi Dĩ Minh quay đầu nhìn Lục Tử Đồng một cái, rồi lên lầu.

Lục Tử Đồng nói với Bùi Lệ Hành: “Em dám khẳng định, con trai anh nhất định đã yêu rồi, nếu không sẽ không chú ý đến dung mạo của mình như vậy.” “Không phải chứ, cô gái đó phải xinh đẹp đến mức nào, mới có thể khiến con trai anh nghi ngờ bản thân đến thế, hiếm có đấy.” Bùi Lệ Hành không tin lắm.

Lục Tử Đồng liếc Bùi Lệ Hành một cái: “Vậy nên em mới nói anh hồi trẻ tình cảm không thuận lợi, vì anh có chỉ số EQ thấp.” Chuyện đơn giản như vậy mà cũng không nhìn ra.

Bất kể là đàn ông hay phụ nữ, một khi yêu đều sẽ chú ý đến hình tượng của mình.

Bùi Lệ Hành xoa xoa mũi, cũng không phản bác, dù sao bao nhiêu năm rồi, anh đã quen rồi, những gì Lục Tử Đồng nói đều là đúng, không đúng cũng là đúng.

Lục Tử Đồng cảm thấy thật vô vị: “Bùi Lệ Hành, anh không thể phát biểu ý kiến gì sao.” “Anh đằng nào cũng không giỏi khoản này, em nói đúng là được.” “Con trai anh ngốc, hỏi anh loại vấn đề này, em cũng ngốc, lại cùng anh thảo luận loại vấn đề này.” Nhìn Bùi Dĩ Minh cả buổi tối đều với vẻ mặt đen sì, Giản Ngữ cảm thấy đặc biệt sảng khoái, cuối cùng cũng để anh chịu khổ một chút.

Chỉ là, tối muộn đột nhiên nhận được điện thoại từ ông nội, cô lập tức không còn buồn ngủ nữa.

Vội vàng lấy điện thoại ra, đặt vé máy bay chuyến sớm nhất ngày hôm sau về quê.

Khi Bùi Dĩ Minh gọi điện thoại đến, cô đã lên máy bay, điện thoại cũng tắt nguồn rồi.

Trong lòng Bùi Dĩ Minh chợt dâng lên một dự cảm không lành, vội vàng lái xe đến nhà Giản Ngữ, người mở cửa là Tô Vi tóc tai bù xù.

Tô Vi rất tức giận, khó khăn lắm mới được nghỉ một ngày, sáng sớm lại bị người ta đánh thức, thực sự không vui chút nào.

Vừa định mắng người, cô ta thấy khuôn mặt đẹp trai đến không còn gì để nói của Bùi Dĩ Minh, tiếc là sắc mặt quá đen, rất đáng sợ, lập tức tỉnh táo hơn mấy phần, rụt rè nói: “Minh… Sếp Minh, sao anh lại đến đây?” “Giản Ngữ đâu?” “Đi máy bay rồi ạ.” Tối hôm qua nửa đêm cô ấy chào một tiếng rồi đi luôn.

Bùi Dĩ Minh lập tức cảm thấy cả người không ổn, nắm chặt nắm đấm đến kêu răng rắc.

Cái cô nhóc chết tiệt này, đáng lẽ không nên tin lời cô ta nói, cô ta thật sự không hề để anh vào lòng, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

Rốt cuộc cô ta coi anh là gì chứ.

Nắm đấm Bùi Dĩ Minh siết chặt đến kêu răng rắc, Tô Vi sợ hãi rụt cổ lại, chưa bao giờ thấy Bùi Dĩ Minh giận dữ đến thế.

Hồi đó khi chia tay với Giản Ngữ, anh ta vẫn giữ vẻ bình tĩnh, như thể không có chuyện gì xảy ra.

Bộ dạng đó khiến cô ta đặc biệt tức giận, cảm thấy anh ta không hề thích Giản Ngữ đến thế.

Nếu không phải sau này thấy anh ta sau khi về nước, điên cuồng khởi nghiệp, dùng công việc hành hạ bản thân, cô ta thật sự không chắc chắn về tình yêu của anh ta dành cho Giản Ngữ.

“Sếp Minh, anh đừng như vậy, Ngữ Ngữ cô ấy đi gấp, nên không kịp chào anh, chắc là đợi xuống máy bay sẽ gọi điện cho anh thôi.” “Người như cô ấy em nghĩ sẽ làm vậy sao?

Không nói lời nào mà đi là chuyện cô ấy giỏi nhất, lời cô ấy nói quả nhiên không thể tin được.” Tô Vi cảm thấy thái độ của Bùi Dĩ Minh rất kỳ lạ, Giản Ngữ chẳng qua là về quê xử lý chút chuyện, sao trong mắt anh ta lại biến thành một người mười phần hung ác, không thể tha thứ vậy chứ, dục vọng chiếm hữu của đàn ông đều mạnh như thế sao?

“Sếp Minh, anh có phải hiểu lầm gì rồi không?” Bùi Dĩ Minh nhìn thẳng Tô Vi, Tô Vi rùng mình một cái, vội vàng giải thích: “Hình như nhà ông nội Ngữ Ngữ đang bị giải tỏa, cô ấy nhận được điện thoại liền vội vàng về đó, chắc là ba bốn ngày nữa sẽ về thôi, cô ấy không ra nước ngoài đâu.” Bùi Dĩ Minh thở phào nhẹ nhõm: “Em có biết địa chỉ nhà ông nội cô ấy không?” “Em không rõ lắm, hình như ở một con hẻm ở thành phố S, cụ thể ở đâu thì em không biết.

Nhưng chắc là dễ hỏi thăm, nghe nói đang giải tỏa, hay anh đi hỏi thăm một chút đi.” “Cảm ơn.” Bùi Dĩ Minh đi rồi, Tô Vi mới cảm thấy cả người mình được thả lỏng, người như Sếp Minh, cảm giác áp bức trên người thật sự quá nặng.

Không biết Giản Ngữ sao lại có dũng khí như vậy, suốt ngày quanh quẩn bên anh ta.

Bùi Dĩ Minh trực tiếp đặt vé máy bay, nhưng khi bay đến thành phố S lại không biết nhà Giản Ngữ rốt cuộc ở đâu?

Thành phố S có rất nhiều nơi đang giải tỏa, từng cái đi tìm cũng không dễ, điện thoại của Giản Ngữ thì luôn gọi không được.

Điện thoại Giản Ngữ hết pin, nhà ông nội vì nhiều năm không ở, từ khi ba Giản qua đời vẫn luôn không có người quản lý, sớm đã mất điện mất nước, điện thoại của cô cũng không thể sạc pin.

Cô bây giờ cũng không có tâm trí rảnh rỗi để nghĩ đến chuyện sạc pin, tiếng máy xúc ầm ĩ vang lên, xung quanh một mảng ồn ào hỗn loạn, tất cả các ngôi nhà đều đã bị phá, chỉ còn lại ba bốn hộ đang kiên quyết chống đỡ, nhà Giản Ngữ là một trong số đó, những hộ khác là người già, ai cũng không muốn từ bỏ nền tảng của mình, cứ lì lợm không đi, sớm đã trở thành những hộ dân không di dời trong mắt các nhà phát triển.

Thân thể nhỏ bé của Giản Ngữ đứng chắn trước một căn nhà, khuôn mặt nhỏ nhắn kiên định: “Không có sự cho phép của tôi, ai cũng không được phá nhà của tôi, có bản lĩnh thì giẫm lên thi thể của tôi mà đi qua.” Đây là nơi cô và ba cô từng cùng nhau sinh sống khi còn nhỏ, cũng là ngôi nhà thực sự có ý nghĩa trong lòng cô, sau khi ba cô trở thành nhà văn nổi tiếng, họ mới chuyển đến thành phố A.

Nhưng sau khi chuyển đi thì cô đã gần học cấp ba rồi, đều ở ký túc xá.

Nơi này ý nghĩa phi thường, ba cô cũng không bán căn nhà, mà thỉnh thoảng lại đưa cô về ở một thời gian ngắn.

Nơi này có rất nhiều hồi ức của cô và ba cô, cô thật sự không nỡ bị phá bỏ.

Mấy năm nay cô vẫn luôn không dám quay lại, bây giờ khó khăn lắm mới quay lại, còn chưa kịp vào xem đã sắp bị người ta phá rồi.

“Cô bé, cô tránh ra đi, hôm nay chúng tôi nhất định phải phá bỏ nơi này, chuyện này đã kéo dài rất nhiều ngày rồi, mỗi ngày kéo dài thêm, tổn thất của chúng tôi lại càng lớn, cô mau tránh ra đi.” “Đúng vậy, cô Giản, chuyện tiền đền bù giải tỏa chúng ta có thể thương lượng lại, chúng tôi tăng cho cô hai mươi phần trăm, nơi này nhất định phải phá bỏ, hoạt động giải tỏa của chúng tôi đều được các bộ phận liên quan ủng hộ, chúng tôi đều đã được phê duyệt rồi, là hợp pháp, nếu cô còn hồ đồ cãi cọ vô lý nữa, chúng tôi sẽ chỉ có thể cưỡng chế phá dỡ thôi.” “Giẫm lên thi thể của tôi mà đi qua.” Giản Ngữ kiên quyết không nhượng bộ.

Cô cứ đứng đó, bất chấp tất cả, máy xúc đã đến trước mặt cô, cô cũng không hề lay chuyển.

Người lái xe cũng thật sự không dám lái qua, đây dù sao cũng là một mạng người, đành phải dừng lại giữa chừng.

Một người đàn ông vội vàng chạy tới, sốt ruột đến sắp khóc: “Cô Giản, cầu xin cô đừng làm khó chúng tôi, cô cứ ở đây kéo dài mãi cũng không phải là cách hay, khu vực này sớm muộn gì cũng phải phá bỏ, chính phủ muốn quy hoạch nơi này thành trung tâm mua sắm, đây là xu thế của thời đại, một mình cô không thể thay đổi được đâu.” “Tôi không quan tâm, dù sao cũng không cho phép phá.” Nói xong, Giản Ngữ dứt khoát xông vào nhà, khóa chặt cửa lại, cửa sổ cũng đóng chặt.

Bên ngoài tiếng máy xúc vẫn tiếp tục, Giản Ngữ bịt tai, nằm trên giường, mở mắt ngẩn người.

“Ngữ Ngữ, cưỡi lên đây nào, ba sẽ đưa con chơi trò cưỡi ngựa.” Cô bé lập tức chạy đến cưỡi lên cổ ba, ba cõng cô bé chạy khắp nơi, cô bé cười tươi: “Ba ơi, ba chậm lại một chút, cẩn thận ngã đấy ạ.”

“Ba có ngã thì cũng sẽ che chở cho bảo bối của nhà chúng ta, bảo bối đừng sợ.” “Ba ơi, ba sẽ mãi mãi ở bên con đúng không ạ.” “Đương nhiên rồi, ba còn muốn nhìn bảo bối nhà mình kết hôn sinh con, sau này ba sẽ trông cháu ngoại cho con.” “Ba, cháu ngoại là gì ạ.” “Chính là con trai của con đó.” “Ba có phải không thích con gái không?

Vì sao chỉ muốn trông cháu ngoại thôi ạ.” “Sao lại thế, ba thích nhất chính là con gái rồi.” “Hi hi.” Bên tai vẫn còn tiếng cười thơ ấu, nhưng ba cô bé thì đã không còn nữa.

Ba ơi, con thật sự rất nhớ ba.

Bây giờ con ngay cả nhà chúng ta cũng không giữ được nữa, nơi này chẳng mấy chốc sẽ bị san bằng thành một vùng đất trống.

Giản Ngữ thật sự không buông bỏ được, nhưng trong lòng cô hiểu rõ, sức lực một mình cô không đủ, nơi này sớm muộn gì cũng sẽ bị phá bỏ, nơi này sẽ biến thành những tòa nhà cao tầng, những con hẻm nhỏ năm xưa cuối cùng cũng sẽ trở thành quá khứ.

Giản Ngữ nghĩ đến đây, đau lòng bật khóc, khóc mãi rồi ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh dậy cô cũng không biết là lúc nào, mở cửa sổ ra thì thấy bên ngoài trời đã tối, bụng cũng đói meo kêu ầm ĩ.

Chương 2171

Nhưng cô căn bản không dám rời đi, sợ rằng mình vừa rời đi, sẽ có người lái máy xúc đến phá bỏ nơi này.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Giản Ngữ sợ đến mức lập tức tỉnh táo lại: “Ai vậy?” “Ngữ Ngữ, là dì đây, dì Vương đây.” Giản Ngữ thở phào nhẹ nhõm, đây là dì Vương đã gọi điện thoại thông báo cho cô, hồi nhỏ dì ấy sống ở cuối hẻm, cũng đã ly hôn, dẫn theo một đứa em trai nhỏ hơn cô một tuổi, suýt chút nữa thì thành mẹ kế của cô, hàng xóm xung quanh đều tác hợp dì ấy với ba cô.

Nhưng ba cô không có ý định gì, nói không muốn tìm mẹ kế cho cô, mẹ kế phần lớn không thật lòng với con cái.

Đáng tiếc là đối mặt với thiện ý của dì Vương, ba cô vài lần đều lảng tránh, dì Vương là người hiểu chuyện, sau khi hiểu rõ cũng không dây dưa, sau này tái giá với người khác.

Tuy nhiên bất kể thế nào, dì ấy vẫn luôn rất tốt với cô, vẫn sẽ nhét bánh bao, đưa bánh chẻo cho cô.

“Dì Vương, sao dì lại đến đây?” “Con bé này, tối muộn một mình ở trong nơi tối tăm mịt mù, con cũng không sợ sao.” Dì Vương cau mày.

“Sợ thì có ích gì chứ, con mà đi rồi, con nghĩ chắc chắn lập tức sẽ có người đến phá nhà ngay.” “Đúng vậy, có mấy ngày chính là vì không có người ở nhà, bị cưỡng chế phá dỡ.

Con đói chưa?

Dì mang cho con một ít bánh chẻo tự làm ở nhà, cả nến nữa, ga trải giường mới dì cũng mang cho con rồi, đồ trong nhà con chắc là không dùng được nữa.” Nói rồi, dì Vương châm nến lên, trong nhà cuối cùng cũng có chút ánh sáng.

Giản Ngữ ăn bánh chẻo nóng hổi, trong lòng ấm áp: “Vẫn là hương vị trong ký ức, dì Vương, dì thật tốt, vẫn còn nhớ con thích nhất nhân cần tây thịt bò.” Hồi nhỏ, điều kiện gia đình không khá giả, thịt bò loại này, thật sự chỉ có dịp Tết mới được ăn.

Nhà mẹ đẻ của dì Vương ở nông thôn, vào dịp lễ tết sẽ giết gà mổ bò, nhà dì Vương thường xuyên có thịt gà thịt bò.

“Con là người dì nhìn lớn lên từ nhỏ, khi con còn bé tí, đã đặc biệt thích bánh chẻo dì làm, dì mà không biết sao.” “Hì hì, con từ nhỏ đến lớn mặt đã dày rồi, chẳng biết khách khí gì cả, chẳng biết đã ăn bao nhiêu đồ của dì rồi.” “Khách khí với dì làm gì, con mà khách khí thì dì còn không vui nữa là.” “Cảm ơn dì.” Dì Vương nhìn xung quanh, trong nhà đâu đâu cũng đổ nát, tỏa ra mùi ẩm mốc, “Dì thật sự không yên tâm khi con ở đây một mình, con vẫn nên về nhà dì ở đi, nhỡ nửa đêm có người đột nhập vào thì sao, một cô gái xinh đẹp như con, phải làm sao bây giờ, các hộ dân ở khu này gần như đã chuyển đi hết rồi, tối muộn có chút lộn xộn đấy.” “Dì yên tâm đi, dì cũng biết đấy, ba con từ nhỏ đã cho con học taekwondo rồi, con đánh người dữ lắm.” “Nhắc đến ba con, thật sự là một người rất giỏi giang, rất có tầm nhìn xa, lại rất có tài hoa, sách của anh ấy sau này dì đều đã đọc qua rồi, viết rất hay.

Dì giới thiệu cho bạn bè xung quanh đọc, ai cũng giơ ngón cái khen ngợi.” “Hì hì, dì Vương, có phải dì vẫn còn thích ba con không?” Giản Ngữ trêu chọc.

Dì Vương vỗ vào vai Giản Ngữ, có chút ngượng ngùng nói: “Con nhóc thối tha này, còn trêu chọc dì nữa chứ, đó là chuyện của hơn mười năm trước rồi, dì này, không xứng với ba con, dì chỉ là một người nội trợ chẳng hiểu biết gì cả, ba con thì tài hoa đến thế.” “Dì Vương, dì nghĩ nhiều rồi, ba con không muốn chấp nhận dì, là không muốn làm dì khổ, lúc đó hoàn cảnh nhà con dì cũng biết đấy, thật sự là cơm ăn áo mặc còn là vấn đề.

Đương nhiên có lẽ cũng là vì bị mẹ ruột con làm tổn thương, không muốn bắt đầu một đoạn tình cảm mới, căn bản không có vấn đề xứng hay không xứng.” “Ha ha, không nói những chuyện này nữa, ba con anh ấy, số phận khá khổ, cuộc sống tốt hơn rồi thì người lại mất rồi.” “Vâng ạ.” “À đúng rồi, Ngữ Ngữ, con có bạn trai chưa?” “À, chưa ạ.” Tên Bùi Dĩ Minh kia cứ không chịu trả lời cô, chẳng biết anh ta rốt cuộc đang nghĩ gì nữa.

“Con còn nhớ đứa con trai của dì không?

Thằng bé hồi nhỏ hay lẽo đẽo theo sau con đó.” “Tiểu Long hả, đương nhiên là nhớ rồi.” “Tiểu Long bây giờ cũng thành đạt rồi, bây giờ là quản lý cấp cao của một ngân hàng, lại cao ráo đẹp trai, nếu con chưa có bạn trai thì dì sắp xếp cho hai đứa gặp mặt.

Không không không, dì bây giờ gọi điện thoại cho nó ngay, bảo nó qua đây làm vệ sĩ cho con, con ở đây một mình dì thật sự không yên tâm.” Giản Ngữ giật mình, nếu thật sự gặp mặt Tiểu Long, thì Bùi Dĩ Minh còn chẳng nuốt chửng cô.

Tối hôm qua cô chỉ khen một ngôi sao, mà anh ta đã giận cả đêm.

Hơn nữa, Tiểu Long hồi nhỏ đó, luôn rụt rè nhút nhát theo sau cô, gan nhỏ đến không chịu được, gọi nó qua đây, e là cô phải bảo vệ nó thì hơn.

Cô không thích loại hình đó.

“Dì ơi, chúng con thân thiết quá rồi, dì sắp xếp chúng con như vậy ngại lắm ạ.” Giản Ngữ khó khăn kéo khóe môi.

“Xem con sợ hãi kìa, không có sự đồng ý của hai đứa, dì sẽ không gán ghép linh tinh đâu, dì không phải là người cổ hủ như vậy.” Giản Ngữ thở phào nhẹ nhõm: “Đúng vậy, dì vẫn luôn là người rất cởi mở.” “Con bé này, miệng vẫn ngọt như ngày nào.” “Không ngọt một chút, làm sao có thể dỗ dành làm cho tất cả mọi người đều thích nhét đồ ăn cho con chứ.” Dì Vương ở lại một lát rồi rời đi, cả căn nhà lập tức yên tĩnh trở lại, Giản Ngữ lại thấy buồn chán, bắt đầu sắp xếp một số đồ cũ.

Ba cô là một người đặc biệt thích đọc sách, trong căn nhà cũ vẫn còn rất nhiều sách chưa được chuyển đi, cô tùy tiện rút ra một cuốn, dưới vầng sáng của ngọn nến bắt đầu đọc.

Đọc sách một lúc, Giản Ngữ bắt đầu sắp xếp sách của bố.

Riêng nhật ký của bố đã có sáu bảy cuốn, đây vẫn là những cuốn ông viết trong mấy năm sống ở nhà cũ.

Mắt Giản Ngữ đỏ hoe, lại nghĩ đến rất nhiều điều.

Dù cuộc sống có nghèo khó đến mấy, bố vẫn là một người rất trọng nghi thức.

Mỗi tuần ông sẽ làm cho cô một bữa tiệc lớn, tuy nguyên liệu rất bình thường nhưng bố có thể nấu món chay mà có vị thịt.

Mỗi tuần ông lại đưa cô đến công viên vẽ tranh, thả diều, câu cá.

Khi ra ngoài, ông sẽ hôn tạm biệt cô một cái.

Mọi hoạt động của cô ở trường ông đều không bỏ lỡ, mỗi nửa năm lại đưa cô đi du lịch một lần.

Ngay cả khi bận rộn và mệt mỏi đến mấy, ông vẫn luôn ngồi trước bàn sách viết nhật ký, ghi lại từng chút một của cuộc sống.

Cô chưa bao giờ cảm thấy cuộc sống của mình khổ sở, cũng chưa bao giờ vì nghèo mà thua kém người khác.

Tất cả những điều đó đều là công lao của bố.

Ngay cả khi không còn mẹ, cô cũng cảm thấy không sao cả, vì bố đã dành cho cô toàn bộ tình yêu thương.

Cô hạnh phúc hơn cả những đứa trẻ có đủ cả bố lẫn mẹ.

Đúng lúc cô đang suy nghĩ nhập thần thì đột nhiên lại nghe thấy tiếng ai đó gõ cửa, làm cô giật mình đứng phắt dậy.

“Ai ở ngoài đó?” “Này, đại ca, bên trong thật sự có người, nghe giọng… hình như là một người phụ nữ.” “Phụ nữ?

Căn nhà này không phải đã bỏ trống rất lâu rồi sao?” “Anh ngốc à, chắc chắn là người về đòi tiền bồi thường phá dỡ chứ gì.

Đi thôi, đi thôi, chúng ta vào xem sao, biết đâu còn có thể cướp của cướp sắc được nữa.” “Đại ca nói đúng.” Bọn chúng nói chuyện chẳng kiêng dè gì, nên Giản Ngữ nghe rất rõ, nhất thời có chút hoảng loạn.

Dì Vương nói không sai, buổi tối này quả thực hơi loạn, lại còn đụng phải hai tên say rượu.

Rầm rầm rầm.

Cánh cửa không ngừng kêu 'rầm rầm', lúc đầu là gõ, sau đó thì đá thẳng vào, quá đáng hơn.

Giản Ngữ tìm một cây côn dài, trốn sau cánh cửa.

Cánh cửa gỗ làm sao chịu nổi hai tên say rượu dùng chân đá, chỉ trong vài phút, cánh cửa đã đổ sập xuống.

Chương 2172

“Tiểu mỹ nữ, em ở đâu?

Anh đến đây.” “Tiểu mỹ nữ, đừng ngại ngùng.” Hai tên say rượu phá cửa xông vào, bước chân loạng choạng đi tới.

Giản Ngữ nhắm thẳng mục tiêu, đánh thẳng vào lưng bọn chúng, hai tên ngã chổng vó.

Giản Ngữ không hề nương tay, lại đánh vào đầu bọn chúng thêm mấy cái, ba bốn chiêu đã trực tiếp đánh choáng người ta.

Vẫn chưa hả giận, Giản Ngữ lại dùng chân đá mấy phát vào mặt bọn chúng, đá cho đến khi thành đầu heo mới hài lòng.

“Đồ khốn, dám nổi lòng sắc với cô nãi nãi đây, muốn chết rồi sao.” Giản Ngữ cầm điện thoại lên, chuẩn bị báo cảnh sát, vừa nhìn thì điện thoại đã hết pin, cô tức đến nỗi thở dài.

Đúng lúc này, bên ngoài lại có tiếng bước chân, Giản Ngữ sợ đến nỗi lại cầm côn lên, tim đập thình thịch.

“Tôi đánh chết mấy tên khốn nạn các người, thật sự nghĩ cô nãi nãi đây dễ bắt nạt sao.” Giản Ngữ trực tiếp giơ côn lên đánh tới.

Không ngờ lại bị chặn giữa chừng, không tài nào nhúc nhích được, cô dùng hết sức bình sinh, nhưng cây côn vẫn không thể hạ xuống.

Xong đời rồi, lần này đến là một cao thủ.

Chẳng lẽ sự trong sạch của cô thật sự sẽ chôn vùi ở đây sao?

Tuyệt đối không được!

“A a a, tôi liều với anh!” Không rút được côn ra, Giản Ngữ chỉ có thể giơ chân đá vào hạ thân người đàn ông, “Anh đi làm thái giám đi!” Không ngờ người đàn ông dễ dàng né tránh, hai người cứ thế giằng co.

Chẳng mấy chốc, Giản Ngữ hổn hển thở dốc, còn người đàn ông kia vẫn đứng im không nhúc nhích.

Dừng lại, Giản Ngữ mới có thời gian đánh giá người trước mặt, tuy không nhìn rõ anh ta trông như thế nào, nhưng vóc dáng cao lớn thì có thể nhìn ra được, trên người còn mang theo một mùi hương quen thuộc, đặc biệt giống mùi hoa trà trên người Bùi Dĩ Minh.

Chẳng lẽ là Bùi Dĩ Minh?

Không thể nào, chắc chắn là ảo giác.

Anh ấy bây giờ chắc đang ở thành phố A, làm sao có thể chạy đến nơi này được.

Thừa nước đục thả câu.

Nhân lúc người đàn ông dừng lại, Giản Ngữ lại một lần nữa lao tới, chỉ là người đàn ông dễ dàng tránh được, cô nhào hụt.

Trong bóng tối, Bùi Dĩ Minh thật sự bị tức đến phát điên, “Giản Ngữ, em náo đủ chưa?” Cơ thể Giản Ngữ khựng lại, giọng nói này thật sự là Bùi Dĩ Minh, cô nhón chân, vươn tay sờ lên mặt Bùi Dĩ Minh.

Ừm, rất mịn màng, cảm giác rất tốt.

Bình thường chắc rất chú ý dưỡng da, nhan sắc chắc chắn không tệ.

“Sờ đủ chưa?” Ối, hình như thật sự không phải nghe nhầm, thật sự là Bùi Dĩ Minh đã đến.

Giản Ngữ chỉ cảm thấy mũi cay xè, cả người lao vào Bùi Dĩ Minh, ôm chặt eo anh, “Ô ô ô, Bùi Dĩ Minh, may mà anh đến, em một mình thật sự rất sợ hãi, em sợ chết mất.” Sợ sao?

Rõ ràng vừa nãy còn ra vẻ nữ anh hùng.

Vừa gặp người đã ra tay đánh, anh sao không thấy em sợ hãi chút nào.

Khóc giả vờ nửa ngày, Bùi Dĩ Minh vẫn không có chút phản ứng nào, Giản Ngữ không khóc nổi nữa.

Một hí tinh mà gặp phải một người không hiểu phong tình thì trong phút chốc không thể diễn tiếp được.

Vẻ lạnh nhạt của Bùi Dĩ Minh, chỉ trong phút chốc đã có thể khiến cô bật cười phá diễn.

“Bùi Dĩ Minh, anh không an ủi em một chút sao?

Ngay cả một cục đá cũng phải mềm lòng chứ.” “Anh thấy em rất tốt.” “Mắt nào của anh nhìn thấy em rất tốt hả, đồ mắt mở như mù này!” “Được rồi, rốt cuộc là chuyện gì?” Cô gái này dường như vừa đánh nhau xong, cảnh giác rất cao.

Anh tìm cô cả ngày mới tìm thấy, không phải để đến đây cãi nhau với cô.

Giản Ngữ cầm nến, bĩu môi, “Anh xem, vừa nãy tên lưu manh định khinh bạc em đã bị em đánh cho nằm vật ra.” “Em cũng coi anh là lưu manh sao?” Giản Ngữ sờ sờ mũi, ngượng ngùng nói: “Cái này cũng không thể trách em được, tối muộn thế này một người đàn ông lại đến nhà em, đương nhiên em sẽ coi người ta là lưu manh rồi, anh đến mà không nói cho em một tiếng.” “Điện thoại của em có gọi được không?” “À, hình như hết pin rồi, cái này cũng không thể trách em được.

Anh xem nhà em, đã bị cắt nước cắt điện từ lâu rồi, buổi tối em chỉ có thể thắp nến thôi.” Bùi Dĩ Minh nhìn Giản Ngữ một cái, Giản Ngữ rụt cổ lại, chớp chớp mắt, “Lỗi của em, lỗi của em, lần sau em nhất định không để điện thoại hết pin.

Mà nói chứ anh có phải lo lắng cho em không?

Đến tận nơi rồi sao?” Tai Bùi Dĩ Minh không kìm được mà đỏ lên, nói: “Anh rảnh rỗi quá thôi.” Giản Ngữ che miệng, cười khúc khích, “Lạc lạc lạc…” Người đàn ông kiêu ngạo, thừa nhận quan tâm cô, lo lắng cho cô thật sự khó khăn đến vậy sao?

Cái vẻ “lạy ông tôi ở bụi này” này của anh thật sự đáng yêu quá chừng, muốn không thích cũng khó.

“Cười cái gì mà cười.” “Không có gì, chỉ là cảm thấy ai đó đặc biệt đáng yêu.” “Em nói ai đáng yêu?” “Ai trả lời thì là nói người đó đó.” “Giản Ngữ.” Bùi Dĩ Minh nâng cao giọng.

Giản Ngữ ôm lấy cánh tay Bùi Dĩ Minh, nhẹ nhàng lắc lắc mấy cái, “Đừng vội giận em nữa, mau chóng tống hai tên say rượu này ra ngoài đi, em không muốn bọn chúng làm bẩn nhà em, cái mùi rượu nồng nặc ghê tởm chết đi được.” “Em muốn anh làm thế nào?” “Không cần biết là vác hay bế, tùy anh thôi.” Giản Ngữ đương nhiên nói.

“Giản Ngữ.” “Đừng nhìn em nữa, lẽ nào anh muốn em một người con gái yếu đuối lại phải vác hả?

Nam nữ thụ thụ bất thân mà, anh tình nguyện để em đụng vào người đàn ông khác sao?” Lông mày Bùi Dĩ Minh nhíu lại, cởi áo vest ném thẳng lên đầu Giản Ngữ, xắn tay áo lên, vác hai tên say rượu ra ngoài.

Vừa vào nhà, Giản Ngữ lại lao tới, ôm chặt eo anh, “Bùi Dĩ Minh, anh có thể đến, thật sự rất tốt.” Bây giờ cô thật sự không sợ hãi chút nào nữa.

Cái cô nhóc thối này, không biết giữ ý một chút sao?

Lúc nào cũng nhào vào anh.

Bùi Dĩ Minh cứ thế giơ tay lên, “Ở đâu có nước?” Giản Ngữ nhìn một cái rồi cười, cái tật thích sạch sẽ này của anh thì chịu luôn, bao nhiêu năm rồi mà thật sự không thay đổi chút nào, “Xin lỗi, ở đây em không có nước không có điện.” Bùi Dĩ Minh trực tiếp đặt tay lên người Giản Ngữ lau mấy cái, Giản Ngữ tức đến phát điên, “Bùi Dĩ Minh, anh có cần bắt nạt em đến thế không?

Chương 2173

Coi quần áo của em như giẻ lau hả?

Có người đàn ông nào như thế không?" Bùi Dĩ Minh nhàn nhạt nói: "Anh đang giúp ai đây?" Giản Ngữ tức đến không nói nên lời, chỉ có thể trừng mắt nhìn Bùi Dĩ Minh, người đàn ông này thật sự không chịu thiệt chút nào, nhỏ nhen quá chừng.

"Nơi này không thể ở được, em theo anh đến khách sạn đi." "Không được, không thể đi, em dám khẳng định, chỉ cần bọn họ xác định trong nhà không có người, lập tức sẽ phá dỡ ngay, em không thể rời đi." Bùi Dĩ Minh vừa nãy đã đi một vòng quanh đây, đã hiểu đại khái, "Khu vực này chỉ còn lại ba gia đình, mọi người không thể cầm cự được bao lâu đâu, sớm phá hay muộn phá cũng chỉ là vấn đề thời gian." Nhắc đến chuyện này, Giản Ngữ lập tức thất vọng, rúc vào lòng Bùi Dĩ Minh không chịu ngẩng đầu lên.

Bùi Dĩ Minh tiếp tục nói: "Hai ngày này em dọn dẹp đồ đạc cho kỹ đi, chúng ta hãy mang tất cả những gì cần mang đi.

Ký ức quý giá sẽ mãi mãi ở trong tim, ngôi nhà không phải là quan trọng nhất." "Em biết đạo lý đó, nhưng em chỉ là không muốn bị phá dỡ sớm như vậy, đây là nơi em và bố đã sống nhiều nhất.

Em đã không còn bố rồi, bây giờ ngay cả nhà cũng không còn, trong lòng em khó chịu." Giản Ngữ hít hít mũi.

Bùi Dĩ Minh xoa đầu cô, "Hãy nghĩ nhiều đến những điều tốt đẹp hơn." "Tay anh vẫn còn mùi, xoa đầu em làm gì hả?

Anh thật đáng ghét." Giản Ngữ đẩy Bùi Dĩ Minh ra.

"Anh không chê em bẩn là được rồi, tóc em còn bẩn hơn tay anh nữa kìa.” Bùi Dĩ Minh nhìn vào lòng bàn tay, lại một lần nữa nhíu chặt mày.

Nhắc đến điều này, Giản Ngữ có chút ngượng ngùng, má ửng hồng.

Hôm nay cô căn bản không tắm, khu vực này lại đang giải tỏa, bụi bặm rất nhiều, tóc bết là điều bình thường.

Ở trước mặt người đàn ông mình yêu mà ra nông nỗi này, thật sự có chút xấu hổ.

“Vậy thì cả hai chúng ta đều bẩn, ai cũng đừng chê ai.” Giản Ngữ cứng cổ, thật sự muốn véo cổ Bùi Dĩ Minh, sao lại có thể nói một cô gái như vậy chứ, không biết chừa cho con gái một chút mặt mũi sao?

Đúng là trai thẳng thép.

Chẳng trách bao nhiêu năm nay không tìm được bạn gái, chắc chắn là không ai có thể chấp nhận cái dáng vẻ trai thẳng của anh ta.

“Được rồi, đừng nói mấy chuyện linh tinh này nữa, nếu đã không muốn ở khách sạn, vậy thì mau chóng nghỉ ngơi đi.” Giản Ngữ gật đầu, môi cong lên, nói: “Căn nhà này đã nhiều năm không có người ở, sáng nay em mới đến, cũng chưa kịp dọn dẹp, chỉ miễn cưỡng dọn dẹp được căn phòng của em.

Bố em ở phòng khác, nhưng chắc chắn cũng không có ga trải giường sạch sẽ.” “Em ngủ của em đi, anh không ngủ đâu.” Chỗ nào cũng đầy bụi thế này, anh thật sự không ngủ nổi.

“À, đừng mà, anh yên tâm, giường của em đủ lớn, anh ngủ rồi em sẽ không giở trò đồi bại với anh đâu, em không ngại ngủ chung giường với anh.” Dù sao ngày xưa bọn họ cũng đã không ít lần nằm chung giường, chỉ là không làm gì cả mà thôi.

Không có gì phải kiểu cách.

“Anh ngại.” “A a a, Bùi Dĩ Minh, anh thật sự quá đáng ghét rồi, chẳng trách không có bạn bè.” Giản Ngữ đóng sập cửa phòng rất mạnh, dường như thật sự đã tức giận.

Bùi Dĩ Minh môi cong lên, “Cẩn thận làm đổ cửa đấy.” Sau khi Giản Ngữ trở về phòng, Bùi Dĩ Minh bắt đầu sửa cửa, cửa đã hỏng rồi, làm sao có thể ngủ yên ổn được.

Cánh cửa gỗ đã cũ nát không còn ra hình thù gì nữa, Bùi Dĩ Minh chỉ có thể miễn cưỡng lắp vào, nhưng chắc chắn đã không còn chắc chắn, tùy tiện dùng lực đập một cái chắc chắn sẽ lại mở ra.

Giản Ngữ thật ra không ngủ, vẫn luôn lắng nghe động tĩnh bên ngoài, nghe thấy tiếng động từ cửa.

Người đàn ông nói một đằng làm một nẻo, rõ ràng muốn sửa cửa, lại còn nói không muốn ngủ.

Vì biết Bùi Dĩ Minh ở đó, Giản Ngữ đã ngủ một giấc rất ngon.

Khi trời vẫn còn xám xịt, cô đã bị tiếng máy xúc đánh thức.

Những đội phá dỡ vô lương tâm này bây giờ cứ thích làm những chuyện quấy rầy dân chúng như vậy, có bao nhiêu người vì không chịu nổi sự quấy rầy mà ký vào giấy đồng ý phá dỡ chứ.

Khi Giản Ngữ thức dậy, Bùi Dĩ Minh đang gọi điện thoại.

“Chị An An, không thể hoãn mấy ngày sao?

Nhất định phải phá dỡ hôm nay sao?” “Chuyện này em thật sự không biết, chúng ta là chủ đầu tư, nhưng việc phá dỡ đã giao cho đội phá dỡ chuyên nghiệp, đội phá dỡ cứ kéo dài ngày như vậy, người ta cũng phải tốn chi phí chứ.” “Có tổn thất gì em sẽ chịu trách nhiệm.” “Em nói xem rốt cuộc là vì sao chứ, tự dưng chạy đến đó quan tâm đến sự nghiệp phá dỡ làm gì, phá dỡ đến nhà vợ em rồi à?

Sao mà nhiệt tình thế.” Bùi Dĩ Minh bất lực nói, “Chị An An, chị nói linh tinh gì vậy, có liên quan đến một người bạn, chuyện này chỉ có thể nhờ chị thôi.” “Được được được, chị sẽ xác minh lại rồi trả lời em.” “Vậy thì làm phiền chị An An rồi.” “Khách sáo làm gì chứ, lúc cưới vợ thì chị sẽ không mừng phong bì nữa nhé.” “Chị An An, đã nói chỉ là bạn bè thôi mà.” Bùi Dĩ Minh nhấn mạnh đi nhấn lại.

“Tin anh mới lạ.” “Tạm biệt.” Mạc Hữu An tuy lớn hơn anh vài tuổi, nhưng lớn lên cùng nhau từ nhỏ, nên ngay cả bây giờ đã gả cho Lục Dao, Bùi Dĩ Minh cũng không quen gọi là chị dâu, vẫn luôn duy trì cách xưng hô từ nhỏ.

Anh đã hỏi rõ rồi, chủ đầu tư của khu vực này là tập đoàn Mạc thị, mấy năm nay nghiệp vụ bất động sản của tập đoàn Mạc thị phát triển rất nhanh, một số thành phố cấp tỉnh trên cả nước đều có nghiệp vụ của họ.

Bạn bè.

Giản Ngữ thầm nghĩ: Mình còn không tin, người ta tin mới lạ.

“Bùi Dĩ Minh, anh đang nói chuyện điện thoại với ai vậy?

Sao nghe giống phụ nữ vậy.” Giản Ngữ dò hỏi.

Ánh mắt lạnh lùng của Bùi Dĩ Minh đặt lên người Giản Ngữ, dừng lại một giây, nói: “Chị anh.” Giản Ngữ yên tâm, lông mày vui vẻ bay lên, “Ồ.” “Anh đã hỏi rõ rồi, việc phá dỡ khu vực này là do chính phủ tổ chức, thuộc về cải tạo khu phố cổ, tất cả các thủ tục đều hợp pháp, xung quanh cũng đã phá dỡ rồi, dự án không thể dừng lại được, anh bây giờ chỉ có thể để người ta trì hoãn vài ngày, để em mau chóng dọn dẹp đồ đạc.” Có thể tranh thủ thêm vài ngày, Giản Ngữ đã rất hài lòng, “Cảm ơn anh.” Nhìn vẻ ủ rũ của Giản Ngữ, Bùi Dĩ Minh nói: “Có gì cần anh giúp thì cứ nói.” “Em bắt đầu dọn dẹp đồ đạc, anh giúp em khuân vác chút đi.” Hiệu suất bên Mạc Hữu An rất cao, một lúc sau điện thoại đã gọi lại, nói rằng đã điều phối xong, cho bọn họ thêm một tuần nữa.

Điện thoại của Mạc Hữu An vừa cúp, máy xúc bên ngoài cũng rời đi.

“Ối, thật sự đi rồi, anh tìm ai mà hữu dụng thế?” “Chủ đầu tư.” Giản Ngữ cười hì hì đi tới, ôm lấy cổ Bùi Dĩ Minh, nhanh chóng hôn một cái lên má anh, “Cảm ơn anh.” Chỉ một chút rồi buông ra, trên mặt Bùi Dĩ Minh thoáng qua một tia thất vọng.

“Bùi Dĩ Minh, nếu anh rảnh rỗi quá, anh đi mua ít nước khoáng và đồ dùng vệ sinh đi, dù sao chúng ta cũng ở đây một tuần mà.” “Ở một tuần?” “Đương nhiên rồi, ở một tuần sau đó là phải phá dỡ, không cho phép em hoài niệm một chút sao?” “Em chắc chắn là em có thể một tuần không gội đầu không tắm rửa không?” Giản Ngữ dở khóc dở cười, cái tên cuồng sạch sẽ này, có thể đừng lúc nào cũng nghĩ đến chuyện này không.

Nhưng anh nói thật sự là một vấn đề lớn, đường ống nước và đường điện ở nơi này vì phá dỡ mà đã hỏng rồi, dù có trả tiền nước điện cũng không thể khôi phục được.

“Em có thể đến khách sạn thuê phòng tắm riêng, rồi tối về đây ngủ.” Bùi Dĩ Minh có chút không hiểu hành vi này, nhưng vẫn chọn tôn trọng Giản Ngữ, “Không sợ gặp phải lưu manh sao?” “Không phải có anh sao?” “Em muốn anh ở đây với em một tuần sao?” “Đúng vậy, anh không ở với em, ai ở với em.” Giản Ngữ đương nhiên nói.

Anh ngàn dặm xa xôi đuổi tới, lẽ nào chỉ là để nhìn cô một cái rồi đi, không phải chứ.

“Em đang mời anh sao?” Nếu là cô đặc biệt mời, anh có thể xem xét một chút.

Giản Ngữ che miệng lén cười một cái, người đàn ông này, rõ ràng bản thân muốn ở lại, nhưng cứ phải giữ thể diện, nhất định phải để cô tự mình mời anh.

Chương 2174

Thôi được, chiều theo thể diện của anh.

“Đúng đúng đúng, là em mời anh, cầu xin anh đó, anh Minh ơi, cầu xin anh ở lại với em mấy ngày, em một mình ở đây rất sợ hãi.” “Ừm.” Bùi Dĩ Minh nhàn nhạt thốt ra một chữ.

Giản Ngữ vui vẻ, cô phát hiện người này thật ra rất dễ dỗ, chỉ cần mềm giọng, anh ta đảm bảo sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

“Vậy anh đi ra ngoài mua đồ đi, em đói rồi.” “Em một mình ở đây có được không?” “Được chứ, ban ngày không sợ gì cả, đội phá dỡ cũng đã đi rồi.” Bùi Dĩ Minh đi siêu thị mua đồ, khi anh quay về, thấy Giản Ngữ và một người đàn ông đang trò chuyện, người đàn ông không biết đã nói gì, Giản Ngữ cười đến không giữ hình tượng.

Mặt Bùi Dĩ Minh lập tức đen lại, mặt không biểu cảm đi vào.

Giản Ngữ đột nhiên cảm thấy đỉnh đầu lạnh toát, vừa ngẩng đầu lên đã thấy khuôn mặt đen như Bao Công của Bùi Dĩ Minh, nụ cười trên mặt cô dần dần cứng lại.

Trần Triết cũng rõ ràng cảm nhận được, tò mò nhìn người đến.

Giản Ngữ vội vàng đứng dậy, đi đến trước mặt Bùi Dĩ Minh, giới thiệu: “Bùi Dĩ Minh, đây là bạn thân từ nhỏ của em, lớn lên theo sau em, Trần Triết, tên ở nhà là Tiểu Long, em ấy biết em về nên đặc biệt đến thăm em.” Vẻ mặt căng thẳng của Bùi Dĩ Minh hơi dịu xuống, anh vươn tay về phía Trần Triết, “Chào cậu.” Trần Triết nhìn người đàn ông phi thường trước mặt, hào phóng vươn tay, “Chào anh.” “Tiểu Long, đây là… bạn của chị, Bùi Dĩ Minh, cũng là bạn học cấp ba và đại học của chị.” Không biết vì sao, Bùi Dĩ Minh rất không thích hai chữ “bạn bè”, nhưng nhìn thấy vẻ tinh quái trong mắt Giản Ngữ, anh biết cô nhóc này cố ý, lúc anh nói chuyện điện thoại với chị An An thì bảo chỉ là bạn bè, cô ta đã ghi nhớ trong lòng.

Bảo anh nhỏ nhen, rõ ràng cô ta cũng là người bụng dạ hẹp hòi.

Hai người gật đầu rồi ngồi xuống, Giản Ngữ nhìn hai người đàn ông trừng mắt nhìn nhau, không hiểu sao cảm thấy có chút kỳ lạ, không khí vừa sôi động với Tiểu Long vì sự xuất hiện của Bùi Dĩ Minh mà lập tức trở nên lạnh lẽo.

“Khụ khụ, Tiểu Long, hôm nay em không đi làm cả ngày sao?” Trần Triết cười nói: “Sáng nay mẹ em mới nói với em là chị về, nếu không thì tối qua em đã đến rồi.

Khu vực này bây giờ rất loạn, may mà chị không gặp chuyện gì.

Hôm nay em đặc biệt xin nghỉ một ngày, đến giúp chị, chị có gì cần em làm cứ thoải mái sai bảo, em làm được tất cả mọi việc.” “Chị chắc chắn sẽ không khách sáo với em đâu, hồi nhỏ chị đã đánh nhau giúp em bao nhiêu trận, em ngày nào cũng chỉ biết trốn sau lưng chị.” Trần Triết gãi gãi đầu, nhìn Bùi Dĩ Minh một cái, có chút ngượng ngùng nói: “Chị Ngữ Ngữ, chị chừa cho em chút thể diện đi chứ, chuyện đó là từ bao nhiêu năm trước rồi.” “Dù có qua bao nhiêu năm, đó cũng là sự thật, không thể thay đổi được.” “Chị, bây giờ chị còn đánh nhau không?” “Có chứ, tối qua còn đánh ngã hai tên côn đồ.” “Vậy thì tiếc quá, nếu có em ở đó thì tốt rồi.

Những năm nay em cũng luôn tập gym, sẽ không còn trốn sau lưng chị nữa đâu.” “Nhìn ra rồi, chắc chắn là có múi bụng.” Giản Ngữ mắt không chớp đánh giá Trần Triết.

Ừm, vóc dáng này nhìn thật sự rắn chắc hơn hồi nhỏ nhiều.

Bùi Dĩ Minh cảm thấy cả người không tốt nữa rồi, cũng không để lại dấu vết nhìn Trần Triết một cái, Giản Ngữ chắc chắn mắt có vấn đề, cái thân hình gầy tong teo như que củi này mà có múi bụng mới lạ?

Trần Triết bị Giản Ngữ nhìn chằm chằm, cả người không được tự nhiên, ho khan hai tiếng, “Chị, ánh mắt chị là sao vậy, mê trai quá rồi đó, làm em nhìn mà ngại hết cả người.” “Ha ha, chị là chị của em, em có gì mà ngại chứ, nhìn ra Tiểu Long của chúng ta thật sự không giống ngày xưa nữa rồi.” “Có thể đừng gọi là Tiểu Long nữa không, cảm giác cái tên này đặc biệt quê mùa, gọi em là A Triết đi.” “Triết gì mà Triết, vẫn là Tiểu Long thân thiết hơn.” Trần Triết vẻ mặt bất lực, “Thôi được rồi, hồi nhỏ đã không nói lại chị, bây giờ càng không nói lại được nữa rồi.

Chị muốn gọi gì thì gọi, nhưng sau này trước mặt bạn bè em thì tuyệt đối đừng gọi như vậy.” Bùi Dĩ Minh nhíu mày, cái gì mà “sau này”?

Các người căn bản sẽ không có sau này đâu.

Trừ phi, thằng nhóc này có ý đồ khác.

Quả nhiên, câu tiếp theo, Trần Triết liền hỏi: “Chị, mẹ em nói bây giờ chị vẫn chưa có bạn trai đúng không?” Giản Ngữ lén liếc Bùi Dĩ Minh một cái, thấy anh vẻ mặt bình thản, dường như không liên quan gì đến anh, cô cố ý nở nụ cười, “Đúng vậy, vẫn chưa có.” Trần Triết ghé sát bên cạnh Giản Ngữ, “Vậy chị cân nhắc em xem sao?

Chị xem bây giờ em cũng không tệ, công việc ổn định có tiền đồ phát triển, quan trọng là chúng ta còn hiểu rõ gốc gác của nhau, còn gì hợp hơn nữa chứ.” Nghe vậy, toàn thân Bùi Dĩ Minh căng cứng lại, nhìn về phía Giản Ngữ.

Giản Ngữ vốn dĩ có chút ngượng ngùng, nhưng nhìn Bùi Dĩ Minh đang nhìn mình, cô khẽ hừ một tiếng trong lòng, để anh không chịu làm hòa với em, cô nãi nãi đây cũng có người theo đuổi đó.

Cô vỗ vai Trần Triết, “Thỏ con, em nhỏ tuổi hơn chị mà.” Trần Triết không đồng tình với câu nói này, “Nhỏ gì mà nhỏ, chỉ có một tuổi thôi, hơn nữa bây giờ em đã cao lớn rồi, chúng ta đứng cạnh nhau, căn bản không nhìn ra chênh lệch tuổi tác đâu.” “Chúng ta nhiều năm không gặp rồi, bây giờ chị còn không biết phẩm hạnh của em thế nào nữa, đừng có biến thành tra nam rồi nhé, chị không muốn người có phẩm hạnh không tốt đâu.” “Chị, ba tuổi nhìn đến già, phẩm chất của em như thế nào chị còn không rõ sao.

Em có thể kiếm tiền, có thể làm việc nhà, một người đàn ông tốt của gia đình đó, cân nhắc em đi, chị cũng không còn nhỏ nữa rồi.” Trần Triết tự giới thiệu bản thân.

Giản Ngữ suy nghĩ một chút, nói: “Được thôi.” Câu này vừa ra khỏi miệng, Giản Ngữ cảm thấy ánh mắt của Bùi Dĩ Minh như kim châm vậy, cô rùng mình, quay sang Trần Triết nói: “Được rồi, cũng nghỉ ngơi đủ rồi, mau chóng giúp chị dọn dẹp vệ sinh nhà cửa đi, chị còn định ở đây một tuần nữa cơ.” “Vâng, chị.” Khi Trần Triết đến, anh đã dùng xe chở mấy thùng nước sạch đến, anh mang theo giẻ lau, và tất cả mọi thứ khác, thậm chí cả bình gas, trái cây, rau củ và thịt tươi nữa.

Nhìn Trần Triết hết lau nhà lại lau kính, Bùi Dĩ Minh cũng không cam chịu thua kém, quay sang Trần Triết nói: “Để anh làm.” “Em đã gần làm xong rồi, hay là anh đi vào bếp nấu cơm đi, trời cũng không còn sớm nữa.” Nấu cơm, Bùi Dĩ Minh nhíu mày.

Anh chưa từng nấu, không biết có được không.

Trần Triết lại nói: “Anh, anh không biết nấu cơm sao?” “Ai nói anh không biết, nấu cơm có gì khó chứ.” Nói xong, hầm hầm đi vào bếp.

Trần Triết nhướn mày, tiếp tục lau nhà.

Chẳng mấy chốc, trong bếp liền truyền ra tiếng loảng xoảng, Giản Ngữ vốn đang đóng gói đồ đạc, nghe thấy tiếng động còn chưa kịp phản ứng, Trần Triết đã vội vàng xông vào, lo lắng nói: "Anh, anh không sao chứ?" Bùi Dĩ Minh nhìn thấy người xông vào là Trần Triết, trong lòng lập tức dâng lên một trận hỏa khí, nhưng lại không thể phát tác ra, "Anh không sao." Nhưng Trần Triết một chút tinh ý cũng không có, còn ở đó nói những lời mát mẻ, "Anh, anh không biết nấu cơm thì nói sớm đi chứ, để em làm cho rồi." "Không cẩn thận bị trượt tay thôi." "À, vậy sao, vậy anh cứ tiếp tục đi.

Mà này, nhà chị Ngữ Ngữ không có tủ lạnh, thịt chắc chắn không thể để được, chúng ta buổi sáng xử lý hết số thịt này đi, thịt bò thì xào đi, em có mang cần tây đến, vậy thì xào cần tây với thịt bò đi.

Còn cá và thịt gà thì anh tự xem mà làm." Trước mặt Giản Ngữ thì gọi chị, lúc Giản Ngữ không có mặt thì trực tiếp gọi "Ngữ Ngữ", tâm cơ đúng là đủ sâu sắc.

Cô Giản Ngữ ngốc nghếch kia chắc bị lừa mà còn không biết, thằng nhóc này không hề đơn thuần như vẻ bề ngoài đâu.

"Được." Bùi Dĩ Minh cầm điện thoại lên tra công thức món ăn, rồi bắt đầu thái thịt, nhưng tiếc thay nhìn có vẻ đơn giản, nhưng miếng thịt anh thái ra lại thành từng cục, đến chính anh cũng không nhìn nổi nữa.

Đúng lúc này, Trần Triết lại mò vào, nhìn thấy đồ trên thớt, cười vô tư lự, "Anh, sao anh lại thái thịt thành ra thế này rồi, hay là anh đừng thái nữa, anh đi lau nhà đi, chuyện trong bếp để em làm cho." Nói xong, không đợi Bùi Dĩ Minh đồng ý, anh ta đã cầm con dao trong tay Bùi Dĩ Minh, loảng xoảng mấy cái đã băm thành thịt băm, "Chỉ có thể cứu vãn bằng cách này thôi, lát nữa em sẽ thái cần tây nhỏ ra một chút." "Ừm, em xem còn phải làm món gì nữa, lát nữa em sẽ làm một món sườn kho tàu nữa, chị Ngữ Ngữ từ nhỏ thích ăn nhất.

À phải rồi, hàu sữa xào cũng là món khoái khẩu của chị ấy, ba món rồi, hầm thêm canh gà, làm món cá hấp nữa chắc là đủ chúng ta ăn rồi.” Trần Triết thao thao bất tuyệt.

Bùi Dĩ Minh tức đến nỗi trực tiếp rời khỏi bếp, rồi bắt đầu lau nhà.

Khi anh giặt giẻ lau, lại trực tiếp làm đổ cả một thùng nước.

Giản Ngữ đau lòng không thôi, “Bùi Dĩ Minh, anh đang làm gì vậy, không biết làm thì đừng làm chứ, anh trút giận lên nước làm gì, đây là nước Tiểu Long vất vả chở đến đó, chúng ta phải tiết kiệm nước chứ.” Bùi Dĩ Minh lạnh lùng nhìn Giản Ngữ, hào khí nói: “Anh sẽ cho người mang thêm một trăm thùng nữa đến.” Nói xong, dường như cảm thấy chưa hả giận, anh đá đổ cả thùng nước, giày của chính mình cũng bị nước làm ướt.

Anh dường như không ngờ sẽ như vậy, ngây người nhìn đôi giày của mình, mày nhíu chặt lại.

Giản Ngữ cười đến nỗi sắp nội thương rồi, người đàn ông này nhìn có vẻ lại ghen rồi à, đến mức đó sao?

Làm chút việc nhà cũng phải so sánh với người ta.

Điều anh ta quan tâm lại không phải là những chuyện này.

“Cười cái gì mà cười?” Bùi Dĩ Minh lạnh lùng quát một tiếng vào Giản Ngữ.

Giản Ngữ chỉ vào chiếc ghế đẩu nhỏ, “Thiếu gia Bùi, anh ngồi nghỉ đi, đừng gây thêm rắc rối nữa, em không muốn lát nữa nhà em bị ngập nước đâu.” “Giản Ngữ, em đừng có xem thường người khác nữa.” Lau nhà có gì khó đâu.

Chương 2175

Giản Ngữ rụt cổ lại, “Đại thiếu gia, vậy anh cứ tiếp tục đi, làm ơn lau khô nước trên sàn gạch đi, em sợ lát nữa anh sẽ tự mình trượt ngã đó.” “Em…” Bùi Dĩ Minh tức đến không nói nên lời.

Trong mắt cô, anh lại ngốc đến vậy sao?

Chỉ có cái tên Trần Triết kia là chu đáo nhất, giỏi giang nhất đúng không?

Chẳng qua chỉ là mang một ít đồ đến, biết làm việc nhà mà thôi, có gì mà ghê gớm chứ.

Lại còn trông như một con khỉ, xấu xí chết đi được.

Cũng không biết điểm nào lọt vào mắt cô ta nữa.

Đúng là không có mắt nhìn.

Giản Ngữ không nhìn Bùi Dĩ Minh, nhưng đôi vai run rẩy vì cười của cô vẫn tố cáo cảm xúc của cô lúc này.

Bùi Dĩ Minh càng tức giận hơn, lau nhà như trút giận, mấy lần suýt trượt ngã, may mà kịp thời vịn vào tay vịn, Giản Ngữ âm thầm toát mồ hôi lạnh cho anh.

Sau khi Bùi Dĩ Minh lau xong sàn nhà, anh bắt đầu lau bàn, nhưng vẫn bị Trần Triết đang mang thức ăn ra chê bai, “Anh, sao cái bàn này lại ướt sũng thế này, anh nên vắt khô khăn lau hơn nữa chứ, sao anh ngay cả cái này cũng không biết làm vậy.” “Anh” cái đầu cậu.

Bùi Dĩ Minh gần như phát điên rồi, giữa bọn họ có thân thiết đến mức đó sao?

Cứ “anh” một tiếng lại “anh” một tiếng gọi.

Thấy Bùi Dĩ Minh đầy lửa giận, Giản Ngữ vội vàng ra hòa giải, cô thật sự sợ hai người đàn ông này sẽ đánh nhau, Tiểu Long thật sự không phải đối thủ của Bùi Dĩ Minh, "Để em, để em, lau lại một lần nữa là được rồi." "Anh, anh cứ nghỉ ngơi đi, những chuyện này một mình em cũng làm xong được rồi, anh làm xong rồi em còn phải làm lại một lần nữa, phiền phức." Trần Triết dường như không nhìn thấy lửa giận của Bùi Dĩ Minh vậy, muốn nói gì thì nói đó.

"Anh không lớn hơn cậu bao nhiêu, gọi tên anh là được rồi." Trần Triết cười hề hề nói: "Sao có thể được, anh là bạn học của chị Ngữ Ngữ của em, em đương nhiên phải gọi anh là anh rồi." Giản Ngữ không dám lên tiếng nữa, bây giờ cô dù có nói gì, Bùi Dĩ Minh cũng sẽ trút giận lên cô.

Bùi Dĩ Minh nhìn Trần Triết một cái, tìm một chỗ ngồi xuống.

Trần Triết không chỉ chê cái bàn anh lau, ngay cả sàn nhà anh lau cũng không đạt chuẩn, anh ta vắt khô giẻ lau một lần nữa, cẩn thận lau lại một lượt.

Bùi Dĩ Minh: … "Chị Ngữ Ngữ, em đã làm món chị thích ăn nhất, lát nữa chị ăn nhiều một chút nhé, chắc chắn chị đã lâu không được ăn hương vị quê nhà rồi." "Tiểu Long, em thật sự quá chu đáo rồi." "Đương nhiên rồi, em không giống anh kia, cứ như một thiếu gia vậy, mười ngón tay không dính nước xuân, không biết những năm nay anh ấy sống như thế nào nữa, sau này vợ anh ấy chắc chắn sẽ gặp xui xẻo rồi." Trần Triết thẳng thắn nói.

Bùi Dĩ Minh đột ngột đứng dậy, Giản Ngữ lại ra hòa giải, "Anh ấy là người làm đại sự, những chuyện này anh ấy không làm được đâu." Trần Triết nghi ngờ nhìn Bùi Dĩ Minh một cái, "Làm đại sự gì vậy?" "Anh ấy mở công ty." "Thì ra là thế, thảo nào khí thế mạnh vậy, tôi khá sợ anh ấy." Phụt.

Giản Ngữ không hiểu sao lại không thể nhịn cười.

Cô phát hiện cái tên Tiểu Long này lém lỉnh thật, chiêu trò hết cái này đến cái khác.

Rõ ràng vừa mới nói với cô là có người con gái mình thích và đang theo đuổi.

Nên khi cậu ta nói muốn theo đuổi cô, cô thật sự không để tâm.

Vì muốn xem phản ứng của Bùi Dĩ Minh, nên cô cứ thế phối hợp với Tiểu Long diễn xuất.

Không ngờ phản ứng của Bùi Dĩ Minh lại buồn cười đến thế.

Bùi Dĩ Minh lại cau mày thật chặt, bây giờ anh càng ngày càng ghét Tiểu Long này, thật sự quá chướng mắt, chẳng có chút mắt nhìn nào.

“Chị Ngữ Ngữ, chị thích kiểu đàn ông ấm áp hay kiểu như anh Bùi?” Trần Triết đột nhiên hỏi.

Lời này vừa thốt ra, Giản Ngữ lại cảm thấy gáy mình lạnh toát.

Cái tên Bùi Dĩ Minh này, thật sự suốt ngày chỉ biết phát ra khí lạnh, cái máy lạnh hỏng này, chẳng có tí chức năng làm ấm nào cả.

Anh ta cứ nghĩ anh ta lạnh lùng thì cô sẽ sợ anh ta à.

“Đương nhiên là thích kiểu ấm áp rồi, chẳng ai thích một khối băng cả, đâu phải có khuynh hướng bị ngược đãi đâu.” Giản Ngữ nói một cách đương nhiên.

Sau khi nghe xong, Bùi Dĩ Minh quay người bỏ đi, đóng sầm cửa lại thật mạnh.

Trần Triết sờ sờ cằm, tiêu rồi, chẳng lẽ dùng lực quá mạnh, kích thích người ta rồi sao.

“Chị Ngữ Ngữ, anh Bùi có giận rồi không?” “Kệ anh ta, đồ tiểu khí, chẳng có chút phong độ nào cả.” “Chị Ngữ Ngữ, mắt chị cứ dán vào người ta kìa, chị có phải rất thích anh ấy không?” “Kệ mày.” Giản Ngữ vỗ một cái vào đầu Trần Triết.

Thật sự rõ ràng đến thế sao?

Ngay cả Tiểu Long cũng nhìn ra được.

“Chị Ngữ Ngữ, con gái vẫn nên kiên trì một chút, đàn ông đôi khi chính là phạm tiện, khi chị đối tốt với anh ta, anh ta coi như không thấy, đợi khi chị xa lánh anh ta, anh ta sẽ khó chịu toàn thân.” “Mày là chó độc thân thì biết gì?” “Thật mà chị, chị tin em đi, cùng là đàn ông, em nhìn ra được, anh Bùi vẫn thích chị, chị không biết đâu, lúc nãy anh ấy bị em chọc tức đến mức đó, em còn thấy đau lòng thay cho anh ấy.” Giản Ngữ nhìn Trần Triết với vẻ mặt nghi ngờ, “Đàn ông của tôi mày đừng có dại mà nghĩ lung tung.” Trần Triết tức đến đỏ mặt, “Chị ơi, chị nghĩ đi đâu vậy, em chỉ thích phụ nữ thôi mà.” “Cái đó còn chưa chắc đâu, có vài người đàn ông trước đây thích phụ nữ, đó là vì họ chưa gặp được người đàn ông họ thích thôi.” Trần Triết bất lực lắc đầu, “Chị ơi, chị chắc chắn là tiểu thuyết xem nhiều quá rồi.

Nhưng mà, chị thật sự không đi xem anh Bùi à?” Giản Ngữ tự tin nói: “Yên tâm, anh ấy sẽ không đi xa đâu, lát nữa sẽ quay lại thôi.” Giản Ngữ đoán không sai, hơn mười phút sau, Bùi Dĩ Minh đã quay lại, trên tay anh xách rất nhiều hộp thức ăn tinh tế, trên túi còn có logo của một khách sạn lớn.

Vậy là anh đã đi khách sạn mua đồ ăn nấu sẵn sao?

Giản Ngữ: …… Trần Triết: …… Bùi Dĩ Minh kiêu ngạo nói: “Đàn ông chỉ cần có tiền trong túi, có gì mà không mua được.” Ý ngoài lời là, biết làm việc nhà thì có gì đáng tự hào.

Món ăn cậu làm có ngon đến mấy, liệu có bằng đầu bếp năm sao

không?

Giản Ngữ ngây người một lúc rồi bật cười, đúng là kiểu suy nghĩ của người đàn ông khô khan cứng nhắc, bạn không thể suy nghĩ theo lẽ thường được.

Cô cứ nghĩ anh giận dỗi, ra ngoài để bình tâm lại.

Vì biết anh vẫn còn quan tâm cô, chắc chắn không yên tâm để cô ở một mình với một người đàn ông khác, nên cô tin chắc anh sẽ quay lại.

Ai ngờ lại là thế này…… “Được rồi được rồi, cũng không còn sớm nữa, chúng ta ăn cơm thôi.” Thế là, trên chiếc bàn nhỏ bày ra hơn chục món ăn, có món là do Trần Triết làm, có món là do Bùi Dĩ Minh mang về, hình như là cố ý muốn đối đầu với Trần Triết vậy, các món Bùi Dĩ Minh mang về gần như giống hệt các món Trần Triết làm, bò, gà, cá đều có, chỉ là cách chế biến khác nhau.

Trần Triết làm món ăn gia đình, nhìn quả thực không tinh tế bằng các món Bùi Dĩ Minh gói về.

Giản Ngữ đau đầu, có cần phải cạnh tranh như thế không.

Chương 2176

Sao bây giờ Bùi Dĩ Minh lại trở nên trẻ con đến vậy.

Anh ấy và Trần Triết rõ ràng không phải người cùng một loại, thật không cần thiết phải so sánh.

“Chị ơi, chị ăn món thịt bò xào cần tây này đi, thịt bò là mẹ em đi chợ mua, mới làm, ngon lắm đó, em nhớ hồi nhỏ chị đặc biệt thích ăn.” Trần Triết vừa định gắp thức ăn vào bát Giản Ngữ.

Thì thấy đũa của mình bị người khác chặn lại giữa không trung, sau đó món ăn trên đũa trực tiếp bay vào bát của mình.

Trong bát Giản Ngữ, là món sườn non chiên giòn bạc hà mà Bùi Dĩ Minh gắp vào.

“Chị Ngữ Ngữ không thích ăn đồ chiên xào đâu.” Trần Triết nói.

Bùi Dĩ Minh dùng ánh mắt đầy áp lực nhìn về phía Giản Ngữ, Giản Ngữ rụt cổ lại, tuy muốn ép Bùi Dĩ Minh một chút, nhưng cũng không thể để anh ấy quá mất mặt, phải biết dừng đúng lúc, nếu không người đàn ông này có thể giận cô cả tháng trời.

“A a, em thích sườn non chiên giòn.” Nói xong, cô thật sự cúi đầu cặm cụi cắn một miếng lớn.

Bùi Dĩ Minh lúc này mới hài lòng, đổi một đôi đũa khác, rồi xoa xoa xoa gắp thức ăn vào bát cô, trực tiếp chất thành một ngọn đồi nhỏ.

Trần Triết nhìn đến trợn tròn mắt, cho dù muốn gắp thức ăn cho Giản Ngữ, bát cô cũng không còn chỗ để.

Cậu ta dừng một chút, dứt khoát lấy một cái bát khác, đưa đến bên cạnh Giản Ngữ, “Chị ơi, các món ăn ở nhà hàng thường nhiều dầu mỡ và vị nặng, ăn ít một chút thì tốt hơn, chị vẫn nên ăn món em làm đi.” Giản Ngữ nhìn hai cái bát đầy ắp trước mặt, nụ cười trên khóe môi cứng đờ.

Rốt cuộc là ăn cái nào đây.

Tính ra, cô vẫn tự mình động thủ, tự túc là hơn cả.

Cô tự mình lấy thêm một cái bát, tự gắp đồ ăn, không ăn của ai gắp cả.

Trần Triết lạnh lùng lườm Bùi Dĩ Minh một cái, Bùi Dĩ Minh vẫn không biểu cảm, bữa ăn diễn ra đặc biệt trầm lặng.

Ăn cơm xong, Giản Ngữ vội vàng chuồn đi, tiếp tục dọn dẹp đồ đạc cần mang đi.

Bùi Dĩ Minh cũng trực tiếp buông tay, Trần Triết gọi lại, “Anh ơi, rửa bát đi chứ.” “Không biết.” Bùi Dĩ Minh thản nhiên nhả ra hai chữ, sau đó đi đến ghế trúc ngồi xuống, tao nhã bắt chéo chân.

Trần Triết: …… Có cần phải nói một cách đương nhiên như vậy không.

Cuối cùng, cậu ta chỉ đành số phận dọn dẹp bàn ăn, dọn dẹp nhà bếp.

Giản Ngữ nhìn thấy cảnh này, khóe môi khẽ nhếch lên, biết ngay người đàn ông này sẽ không để mình chịu thiệt thòi, lòng dạ hẹp hòi ghê.

Sau khi dọn dẹp xong nhà bếp, Trần Triết lại giúp Giản Ngữ thu dọn đồ đạc, làm việc nặng suốt một buổi chiều.

Bùi Dĩ Minh thì như một ông chủ lớn, nằm trên ghế trúc, cầm một cuốn sách đọc.

“Chị Ngữ Ngữ, chị nhìn anh ta xem.” Thật sự tức chết người mà.

“Thôi được rồi, giúp chị làm việc tốt đi.” Giản Ngữ vỗ vỗ vai

Trần Triết.

Trần Triết mệt đến mức đầu tóc rối bù, ngược lại Bùi Dĩ Minh vẫn tao nhã như mọi khi, giống như một công tử phong lưu, cậu ta cắn răng, cuối cùng bất lực rời đi.

Khi gần ra cửa, nghe thấy Bùi Dĩ Minh nói: “Làm tốt lắm.” Trong khoảnh khắc tức đến suýt ngã quỵ, thật sự không thể tìm thấy người mặt dày như vậy nữa.

Bùi Dĩ Minh thì thoải mái cả người lẫn tinh thần, vừa rồi anh chắc chắn là bị điên rồi, lại đi tranh giành ghen tuông với Trần Triết, công nhân miễn phí tự đến, không dùng thì thật phí, đỡ phải tự mình động thủ.

“Bùi Dĩ Minh, anh cười gì đó?” “Tôi cười chỗ nào?” Giản Ngữ từ phía sau ôm lấy cổ anh, thân mật nói: “Còn nói dối, em đã thấy rồi.” Bùi Dĩ Minh rất thích cô chủ động thân cận, “Ừm, đúng là có cười.” “Có gì mà buồn cười?

Nói ra em cũng vui lây.” Bùi Dĩ Minh khẽ nhếch môi, “Muốn biết à?” “Đúng vậy đúng vậy.” Giản Ngữ gật đầu lia lịa.

“Nhìn thấy một gã hề nhảy nhót, đương nhiên là buồn cười.” Giản Ngữ ngây người một lúc mới phản ứng lại lời anh nói, cười ngả nghiêng trên lưng anh, người đàn ông này vẫn độc miệng như vậy.

Nói Tiểu Long là gã hề, chính anh ta rõ ràng cũng chẳng tốt hơn là bao, để cô xem một vở kịch lớn.

Bùi Dĩ Minh cảm thấy cô cười rất vui vẻ, khóe môi cũng khẽ cong lên.

“Bùi Dĩ Minh, Tiểu Long thật sự là lớn lên cùng em từ nhỏ, người rất thật thà, nếu cậu ấy có chọc anh không vui, anh đừng giận nhé.” “Em đang nói tốt cho cậu ta sao?” Giản Ngữ ho nhẹ một tiếng che miệng, “Không có, không có, chúng ta đừng nói về người không liên quan nữa.” Bùi Dĩ Minh lúc này mới hài lòng, “Ừm.” Hai người cứ thế dọn dẹp trong nhà cả một ngày, Giản Ngữ thu dọn một số vật nhỏ hồi bé, đều là những thứ bố tự tay làm cho cô từ nhỏ đến lớn, cô chuẩn bị mang về làm kỷ niệm.

Bữa tối, hai người ra ngoài ăn, còn đi khách sạn tắm rửa sạch sẽ mới về.

Làm việc mệt mỏi cả một ngày, hai người sớm đi ngủ, Bùi Dĩ Minh đi vào phòng của bố Giản, giữa đêm bị một trận khóc nức nở đánh thức.

Chỉ thấy trong phòng, nến đã cháy gần hết, Giản Ngữ đang nằm sấp trên giường, khóc đến toàn thân run rẩy, trong tay cô vẫn ôm chặt một cuốn nhật ký.

Bùi Dĩ Minh sợ hãi, vội vàng ôm cô vào lòng, “Ngữ Ngữ, sao vậy?

Có phải gặp ác mộng không?” Giản Ngữ ngẩng đầu lên, bi thương nhìn Bùi Dĩ Minh, Bùi Dĩ Minh nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “Ngoan, đừng khóc, rốt cuộc là sao vậy?” “Bùi Dĩ Minh, bố em thật khổ, ông ấy thật sự rất khổ.

Hóa ra ông ấy chưa bao giờ… không yêu mẹ em, người phụ nữ ông ấy yêu sâu đậm là người khác.” Giản Ngữ khóc nức nở nói ra.

Cô còn tưởng bố không chấp nhận cô Vương là vì vẫn còn lưu luyến mẹ, nào ngờ căn bản không phải.

“Em nói cái gì cơ?” Giản Ngữ không đi ngủ sớm, mà là đọc nhật ký của bố Giản, “Em đang đọc nhật ký của bố, ông ấy và mẹ em không có tình yêu, tình yêu của ông ấy bị bà nội em bóp nghẹt, ông ấy và người mẹ ruột kia của em chỉ là liên hôn thôi.” Thảo nào, bố khi biết cô yêu sớm, một chút cũng không ngăn cản, thậm chí còn khuyến khích cô.

Bởi vì ông ấy từng yêu mà không được, bỏ lỡ cô gái mình yêu.

Giản Ngữ chỉ cảm thấy rất đau khổ, đau khổ vì tình yêu bị bỏ lỡ của bố, cũng đau khổ vì sự ra đời của chính mình.

Năm đó bà nội ruột cô đã sắp đặt một cái bẫy, để Thành Mỹ Tĩnh quyến rũ bố, họ đã xảy ra quan hệ, Thành Mỹ Tĩnh mang thai.

Cô từ đầu đến cuối chỉ là một đứa trẻ không được chúc phúc.

Nếu không phải mẹ ruột cô mang thai, bố chắc chắn sẽ không chấp nhận liên hôn, bố vì cô mà thỏa hiệp với gia đình.

Chương 2177

Ông đã từ bỏ người bạn gái yêu nhau bốn năm, ông và bạn gái yêu nhau sâu đậm đến thế, thề non hẹn biển, họ hẹn ước sẽ cùng nhau nắm tay đi khắp thế giới.

Tất cả đều chỉ vì cô mà thôi.

Cô là trở ngại cho tình yêu của bố, nhưng bố vẫn coi cô như trân bảo.

Những chuyện trước đây không nghĩ thông, bây giờ cô đã hiểu ra, thảo nào khi công việc kinh doanh của gia đình thất bại, Thành Mỹ Tĩnh liền bỏ rơi họ mà đi, người phụ nữ đó đối với bố cũng không có tình cảm, cô ta chỉ yêu tiền của bố mà thôi.

Cô nhớ bố còn níu kéo, chắc chắn cũng là vì cô.

Nhưng bố vì cô mà có thể làm đến mức này, còn người mẹ kia của cô thì thật sự kinh tởm đến cực điểm.

Chỉ có thể đồng cam cộng khổ mà không thể đồng phú quý, nếu đã như vậy, ban đầu tại sao lại phá hoại tình yêu của bố.

Người phụ nữ xấu xa.

Giản Ngữ nắm chặt lòng bàn tay, "Bố ơi, tại sao bố không đi tìm người mình yêu?

Tại sao không đi chứ, người bố yêu con nhất định sẽ thích, hu hu hu, bố ơi." Cả cuộc đời của bố đều vì cô, ngay cả cái chết cũng là vì sự bướng bỉnh của cô.

Giản Ngữ đột nhiên rất ghét chính mình, cảm thấy sự ra đời của mình chính là một sai lầm.

Nếu không có cô, bây giờ bố nhất định sẽ sống tốt, và nắm tay người yêu đến bạc đầu, có lẽ còn có thể viết ra nhiều tác phẩm hay truyền đời hơn nữa.

Bùi Dĩ Minh nhìn Giản Ngữ khóc nức nở, lòng anh đau nhói, chỉ là anh vốn không biết phải an ủi người khác thế nào, chỉ có thể nói: "Ngữ Ngữ, đừng khóc nữa." Anh vừa nói vậy, Giản Ngữ lại khóc càng to hơn.

Bùi Dĩ Minh phát hiện bây giờ anh có chút không nhận ra Giản Ngữ, trong ấn tượng của anh, cô luôn là người lạc quan, sao càng lớn tuổi lại càng trở nên đa cảm và hay khóc như vậy.

"Ngữ Ngữ, đừng khóc nữa, mắt sưng lên thì sao?" "Hu hu hu, em về là đúng rồi, nếu em không về, em sẽ mãi mãi không biết, bố em vì em mà đã trả giá nhiều đến thế, cả đời ông ấy đều sống vì em." "Bác trai chắc chắn là cam tâm tình nguyện, linh hồn của ông trên trời cũng hy vọng nhìn thấy em hạnh phúc vui vẻ." "Hu hu hu, bố của em, thật sự không có ai vĩ đại hơn ông ấy." Bùi Dĩ Minh chưa từng gặp người đàn ông đó, nhưng người đàn ông trong lời kể của Giản Ngữ, thật sự rất vĩ đại.

"Ừm, bác trai là một người đàn ông vĩ đại." Giản Ngữ cứ khóc, cứ khóc mãi, Bùi Dĩ Minh cuối cùng cũng hiểu vì sao phụ nữ lại được làm bằng nước, lại có thể rơi nhiều nước mắt đến thế.

Anh thề, kiếp này, nhất định sẽ không để cô rơi lệ như vậy nữa.

"Anh nói bố em có đi tìm mối tình đầu của ông ấy không?" Bùi Dĩ Minh không lên tiếng, câu hỏi này không dễ trả lời.

Giản Ngữ cười chua chát, "Có lẽ là đã đi tìm rồi, có thể người ta đã có gia đình riêng, có thể người ta căn bản không chấp nhận ông ấy nữa, hoặc có lẽ bố căn bản không đi tìm, ông ấy nghĩ ông ấy mang theo một đứa trẻ, là làm phiền người ta." "Tính đi tính lại, đều là lỗi của em mà.” Bùi Dĩ Minh phát hiện khúc mắc trong lòng Giản Ngữ không hề nhỏ, sự ra đi của bố Giản đã tạo thành một vết thương tâm lý rất lớn cho cô.

“Ngữ Ngữ, đây là lựa chọn của chính bác trai, không phải lỗi của em, em đáng yêu lanh lợi như vậy, là bảo bối trong lòng bác trai, bác trai từ trước đến nay không nói cho em những điều này, chắc chắn là vì bác trai chưa bao giờ hối hận, bây giờ em cần làm là sống thật tốt, đừng nghĩ đến chuyện đời trước nữa.” “Bố không hối hận sao?” “Anh tin, bác trai tuyệt đối không hối hận.” Giản Ngữ hụt hịt mũi, mắt long lanh nhìn Bùi Dĩ Minh, dùng trán nhẹ nhàng dụi dụi cằm anh, “Bùi Dĩ Minh, chúng ta đừng chần chừ nữa, đã yêu nhau thì hãy ở bên nhau thật tốt, tai nạn cuộc đời không biết khi nào sẽ đến, chúng ta chưa chắc đã có thể kết hôn.” Nhà họ Bùi dù sao cũng là gia đình giàu có, cô bây giờ là một cô gái mồ côi, căn bản không biết có thể lọt vào mắt nhà họ Bùi hay không, họ không biết có thể đi đến cuối cùng hay không.

Cô thật sự sợ rồi, sợ mình không thể ở bên người mình yêu suốt đời.

Cuộc đời như vậy, phải đau khổ biết bao.

Giản Ngữ cảm thấy đầu óc mình rất loạn, loạn thành một đống bòng bong, giống như máy móc bị trục trặc vậy.

Đến nỗi ngay cả khi Bùi Dĩ Minh nói ra chữ “được”, cô cũng không phản ứng lại ngay lập tức.

Bùi Dĩ Minh nói xong, phát hiện Giản Ngữ không có chút phản ứng nào, lập tức trong lòng buồn bực, con nhỏ cứng đầu này, anh đã đồng ý rồi, cô còn muốn thế nào nữa.

Anh đợi, đợi rất lâu Giản Ngữ mới ngơ ngác ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đen láy lấp lánh sự kích động, “Bùi Dĩ Minh, anh vừa nói gì vậy?” Bùi Dĩ Minh nghiến răng, quay mặt đi, “Không nói gì cả.” Muốn anh nói lại một lần nữa à, không có cửa đâu.

“Sao em cứ cảm giác có người nói một chữ ‘được’ nhỉ, chẳng lẽ là em nghe nhầm rồi.” “Nghe thấy rồi còn hỏi.” Giản Ngữ “oa” một tiếng kêu lên, sau đó dừng lại ba giây, rồi lại lao vào lòng Bùi Dĩ Minh khóc nức nở.

Bùi Dĩ Minh thật sự bất lực đến cực điểm, “Sao lại khóc nữa rồi?” “Em đây là vui mừng, tảng băng lớn như anh cuối cùng cũng tan chảy rồi.” “Là lỗi của tôi sao?” Bùi Dĩ Minh lạnh lùng nói, nhưng trong mắt đã có sự ấm áp.

Giản Ngữ nhìn thấy rõ ràng, cô biết Bùi Dĩ Minh thật sự đã tha thứ cho cô rồi.

Mọi người đều nói anh lạnh lùng vô tình, chỉ có cô biết, dưới vẻ ngoài lạnh băng đó, là một tình yêu sâu đậm mà không ai nhìn thấy được.

Lúc này, nhượng bộ thêm lần nữa, cũng chẳng có gì to tát, “Anh không sai, đều là lỗi của em, là em đã sai.

Là em ngốc, là em khờ, là em cứng đầu.” “Em tự nói mình kém cỏi như vậy, là đang nói mắt nhìn của tôi kém sao?” Giản Ngữ khẽ cười ra tiếng, như một con mèo cưng cọ qua cọ lại trong lòng Bùi Dĩ Minh, Bùi Dĩ Minh lại nói: “Vậy em định bồi thường cho tôi thế nào?” Ai, đúng là một chút thiệt thòi cũng không chịu đâu mà.

Cô nâng cằm Bùi Dĩ Minh lên, rất nghiêm túc nói: “Em sẽ đối xử tốt với anh.” “Lời hứa suông?” Bùi Dĩ Minh nhướng mày, tỏ rõ không hài lòng với câu trả lời này.

“Vậy anh muốn thế nào?” “Đương nhiên là giấy trắng mực đen thì sẽ khiến người ta yên tâm hơn, nếu ký tên và điểm chỉ thì càng hoàn hảo..” “Hả?” “Đợi đó.” Bùi Dĩ Minh trực tiếp tìm giấy và bút, xoẹt xoẹt xoẹt viết ra mấy dòng chữ.

Điều thứ nhất: Không được qua lại với người đàn ông khác.

Điều thứ hai: Bùi Dĩ Minh nói gì là đúng vậy.

Điều thứ ba: Không được tái phạm hành vi lừa dối, giấu giếm.

Điều thứ tư: (Để trống) …… Cho đến điều thứ mười đều là để trống, khóe môi Giản Ngữ giật giật, cảm thấy mình sống thật sự oan ức, chuyện ký tên điểm chỉ như thế này thường không phải phụ nữ yêu cầu đàn ông làm sao?

Sao đến chỗ cô lại thành cô phải làm vậy.

Cô chỉ vào chỗ trống phía sau, “Mấy chỗ trống phía sau là sao vậy?” “Tạm thời vẫn chưa nghĩ ra, khi nào nghĩ ra thì sẽ thêm vào.” Để trống nhiều như vậy, vậy thì sau này Bùi Dĩ Minh bảo cô đi đông, cô còn không có tư cách đi tây nữa.

“Có cần làm quá thế không?

Các cặp đôi nên tin tưởng nhau hơn chứ?” “Tôi không có niềm tin vào em, ký tên đi.” Bùi Dĩ Minh nghiêm mặt nói.

Giản Ngữ nhẹ nhàng cắn môi, Bùi Dĩ Minh véo má cô, đe dọa nói: “Sao?

Vẫn không muốn à?

Là đang nghĩ đến Tiểu Long hay đang nghĩ đến ai?” Tiểu Long cái quỷ gì, đâu ra mà lắm dấm chua thế.

Giản Ngữ gãi gãi đầu, “Oan ức quá, oan ức quá, cảm giác sau này phải sống dưới gọng kìm của anh rồi.” “Gọng kìm gì?” “A a, nói nhầm, em ký, em lập tức ký tên điểm chỉ đây.” Giản Ngữ nhận lấy bút, xoẹt xoẹt xoẹt ký xuống tên mình, sau đó đưa cho Bùi Dĩ Minh, ánh mắt ai oán nhìn anh, “Đây, cất kỹ đi, khế ước bán thân của bản cô nương.” Bùi Dĩ Minh nhẹ nhàng gấp lại, sau đó nhét vào túi áo mình.

Chương 2178

Giản Ngữ tay động đậy, rất muốn thò vào lấy nó ra.

"Đừng nhìn nữa, tôi sẽ không trả lại cho em đâu, sau này tránh xa cái tên Tiểu Long đó ra, cậu ta cũng là đàn ông." Phụt.

Sao lại là Tiểu Long nữa rồi.

Tiểu Long đã thành một chướng ngại vật rồi, có gì to tát đâu mà sao cứ không thoát ra được.

"Tiểu Long cậu ấy…" Giản Ngữ muốn giải thích, nhưng Bùi Dĩ Minh căn bản không cho cô cơ hội này, trực tiếp cắt ngang lời cô, "Không được nhắc đến cái tên làm việc nặng nhọc đó trước mặt tôi." Giản Ngữ ôm chặt Bùi Dĩ Minh, lại khẽ cười ra tiếng, cô rất vui vì hành động ghen tuông này của Bùi Dĩ Minh.

Cười rồi cười, Giản Ngữ liền ngủ thiếp đi.

Bùi Dĩ Minh ôm chặt cô, hai người chìm vào giấc ngủ sâu.

Anh đã bao nhiêu năm rồi, không có giấc ngủ ngon như vậy.

Giản Ngữ ngủ ngon một đêm, khi tỉnh dậy bên ngoài cửa sổ đã nắng chói chang, trong bếp truyền ra tiếng lạch cạch lạch cạch, là Bùi Dĩ Minh đang làm bữa sáng.

Trong thùng rác toàn là trứng gà đen sì, trên đĩa đặt hai cái miễn cưỡng còn xem được, nhưng rìa thì bị cháy.

Không phải nói việc nhà không quan trọng?

Có thể kiếm tiền mới là vương đạo sao?

Bây giờ đây lại làm gì?

Người đàn ông miệng nói một đằng, lòng nghĩ một nẻo thật đáng yêu quá đi mất.

Giản Ngữ dùng tay trực tiếp cầm một quả trứng ốp la lên ăn, vành tai Bùi Dĩ Minh hơi đỏ lên, không chớp mắt nhìn chằm chằm Giản Ngữ, “Thế nào?” Giản Ngữ cố gắng nuốt xuống, cười khô khan nói: “Ngon, được đó.” Bùi Dĩ Minh quen thuộc với mọi biểu cảm của Giản Ngữ, tự mình nếm thử một chút, liền phun ra hết, bực bội nói: “Đừng ăn nữa, mặn chết mất, tôi ra ngoài mua điểm tâm cho em.” Giản Ngữ kéo Bùi Dĩ Minh lại, “Đừng mà, anh cứ làm lại cho em, bớt cho ít muối là được rồi.” “Thật sự không cần tôi mua lại cho em sao?” “Không cần, ăn được mà, với kẻ khác là thuốc độc, với tôi là mật ngọt, anh có cho em uống thuốc độc em cũng cảm thấy ngọt ngào.” Sau khi hai người ăn sáng xong, Giản Ngữ liền dẫn Bùi Dĩ Minh đi dạo trong thành phố, Bùi Dĩ Minh nghe cô liến thoắng kể chuyện hồi bé của mình, nào là đi ngoại ô trộm lựu và dâu tằm nhà nông dân, bị người ta bắt được, kết quả là một ông bác tốt bụng, trực tiếp mời họ lên cây ăn, cô chính là lúc đó học được cách leo cây.

Có một thời gian còn mê nuôi tằm, dùng hộp giày nuôi dưới gầm giường, tan học thì lén lút lên núi hái lá dâu, bị lạc đường khiến bố Giản phải tìm cả một đêm.

Bùi Dĩ Minh cảm thấy, bố Giản nuôi cô con gái này, nhất định là thường xuyên đau đầu.

“Bùi Dĩ Minh, bố em hồi nhỏ đối với em thật sự là thả rông, chỉ cần em không làm chuyện gì thương thiên hại lý, ông ấy cơ bản sẽ không quản em.” Bùi Dĩ Minh kéo bàn tay nhỏ của cô, “Bác trai rất có tầm nhìn xa.” Giản Ngữ hụt hịt mũi, “Em nhớ bố em quá, rất nhớ rất nhớ.” “Sau này tôi sẽ thay bác trai chăm sóc em.” “Anh thì chăm sóc em kiểu gì, anh chỉ biết bắt nạt em thôi.” “Tôi bắt nạt em chỗ nào?” “Anh trả khế ước bán thân của em lại cho em, em sẽ thừa nhận anh không bắt nạt em.” Một cái cốc đầu rơi xuống trán cô, “Không thể nào.” Giản Ngữ hất tay anh ra, hai tay khoanh lại, dỗi hờn nói: “Đau quá.” “Vậy tôi xoa cho em.” Anh một tay ôm lấy cô, một tay nhẹ nhàng xoa bóp trán cô.

Khóe môi Giản Ngữ khẽ cong lên, vùi đầu vào lòng anh, ôm chặt eo anh.

Người đi qua đi lại, Bùi Dĩ Minh có chút không tự nhiên, “Ngữ Ngữ, nhiều người lắm.” Giản Ngữ kiêu ngạo nói: “Bạn trai em tự mình tìm được bằng bản lĩnh của mình, ai dám có ý kiến chứ.” “Sao em mặt dày thế?” Bùi Dĩ Minh véo má Giản Ngữ, má Giản Ngữ vẫn còn hơi phúng phính, sờ vào rất thích.

“Anh đâu phải mới ngày đầu tiên biết em.” “Đúng vậy, từ khi tôi biết em, em đã là một người mặt dày mày dạn rồi.” “Bùi Dĩ Minh, em nói cho anh biết, nếu em không mặt dày, em đảm bảo anh tuyệt đối không tìm được bạn gái đâu.” “Nói bậy bạ.” “Có câu nói rất hay, nồi nào úp vung nấy, một người cục mịch như anh chính là hợp với một người mặt dày như em.” Lời này vừa nói xong, Giản Ngữ rõ ràng cảm thấy sắc mặt Bùi Dĩ Minh thay đổi, xung quanh lạnh toát, “Sao vậy?” Bùi Dĩ Minh nhìn Giản Ngữ, không nói gì.

Giản Ngữ sờ sờ mũi, thăm dò nói: “Em sau này không nói anh là người cục mịch nữa nhé?” Bùi Dĩ Minh trên mặt vẫn căng thẳng, Giản Ngữ cười hì hì nói: “Được rồi, được rồi, anh thế nào em cũng thích, anh đâu phải không biết em thích anh đến mức nào, thích nhiều năm như vậy rồi.” “Ừm.” Rốt cuộc là đang giận dỗi, hay đã hết giận rồi đây?

Giản Ngữ kéo Bùi Dĩ Minh, đưa anh đến một công viên giải trí, chỉ là công viên giải trí đã không còn nữa, bây giờ ở đó đã biến thành một trung tâm thương mại lớn.

Giản Ngữ hơi thất vọng, lại kéo Bùi Dĩ Minh đến một con phố ăn vặt, con phố ăn vặt đó thì không thay đổi, chỉ là so với hồi nhỏ thì náo nhiệt hơn, đã trở thành một khu ẩm thực có quy mô rồi.

Giản Ngữ dẫn Bùi Dĩ Minh ăn rất nhiều thứ, trực tiếp khiến Bùi Dĩ Minh bị tiêu chảy, phải đến bệnh viện truyền dịch.

“Bùi Dĩ Minh, dạ dày anh sao bây giờ lại yếu ớt thế?” “Không phải dạ dày tôi yếu ớt, là đồ em dẫn tôi ăn đều không lành mạnh.” “Em chỉ hỏi, có ngon không?” “Tạm được.” “Ngon là được rồi, hưởng thụ ẩm thực là quan trọng nhất.” Hai người ở lại thành phố S một tuần, rồi quay về, Giản Ngữ không muốn tận mắt nhìn thấy ngôi nhà của mình bị san bằng, đợi họ đi rồi, đội phá dỡ mới đến phá dỡ.

Giản Ngữ về đến nhà thì phát hiện, phòng của Tô Vi vẫn còn sáng đèn, cô gõ cửa, nóng lòng muốn chia sẻ tin tốt với bạn thân.

“Vi Vi, tớ về rồi, ra đón tớ đi.” Vừa hét lên, đèn phòng Tô Vi liền tắt, ngay sau đó giọng Tô Vi có chút khàn khàn truyền ra, “Ngữ Ngữ, tớ ngủ rồi, cậu cũng nghỉ sớm đi.” Giản Ngữ cau mày, diễn xuất này cũng giả quá rồi, coi cô là người mù chắc, chẳng lẽ mấy ngày nay cô không có ở đây, con nhỏ thối này đã xảy ra chuyện gì rồi, “Vi Vi, cậu sao vậy?” “Tớ không sao, chỉ là mệt rồi, muốn nghỉ sớm.” Tô Vi ngáp một cái.

Giản Ngữ không tin, trực tiếp tìm chìa khóa phòng, cạch một tiếng mở cửa.

Tô Vi kinh hãi bật dậy từ trên giường, nhìn thấy Giản Ngữ liền vội vàng đưa tay che nửa mặt mình, nhưng đã không kịp rồi, Giản Ngữ đã nhìn rõ ràng.

“Ngữ Ngữ, cậu về rồi à?” “Mặt cậu sao vậy?” Giản Ngữ trầm mặt hỏi.

Tô Vi biết không thể giấu được nữa, từ từ buông tay ra, “Có phải rất đáng sợ không?” “Sao vậy?” “Dị ứng mặt nạ đó, vừa đỏ vừa sưng, khó chịu chết tớ rồi, ngày mai chắc không đi làm được.” Tô Vi cố làm ra vẻ nhẹ nhàng nói.

Giản Ngữ tức đến bật cười, gõ một cái vào trán Tô Vi, “Vi Vi, cậu có coi tớ là người mù không?

Dị ứng mặt nạ và bị người ta đánh tớ đều không nhìn ra sao, dấu tay còn nguyên trên đó kìa.” “A a, cái đó, không sao đâu mà.” Giản Ngữ mặt lạnh, “Sao lại không sao?

Sưng vù cả lên rồi, dì Tô nhìn thấy thì đau lòng biết bao nhiêu.” “Cậu ngàn vạn lần đừng nói với mẹ tớ.” “Vậy cậu phải nói rốt cuộc là chuyện gì xảy ra chứ?

Cậu muốn tớ lo chết à?” “Ngữ Ngữ, tớ không đau.” “Tớ đau lòng.” Tô Vi thở dài một hơi, nói: “Mẹ của Thẩm Lăng Đằng, ở trung tâm thương mại va phải tớ, xảy ra một chút tranh cãi.” “Cái bà già đó rốt cuộc là sao vậy?

Sao có thể tùy tiện động tay đánh người, bà ta tưởng mình là ai chứ, chuyện của cậu và Thẩm Lăng Đằng đều đã qua rồi, bà ta rốt cuộc là có ý gì?

Lại còn ra tay với cậu.” “Bà ta vẫn luôn nhìn tớ không thuận mắt, lần này tớ là đại ý rồi, mới để bà ta ra tay, lần sau tớ sẽ chú ý.” “Chuyện này nhất định phải nói cho Thẩm Lăng Đằng, mẹ anh ta thì anh ta phải quản cho tốt, sao có thể thả ra cắn người lung tung chứ.” Giản Ngữ lấy điện thoại ra, định gọi cho Thẩm Lăng Đằng, Tô Vi kéo cổ tay cô lại, nhẹ nhàng lắc đầu, “Ngữ Ngữ, đừng mà, khó khăn lắm mới dứt khoát quan hệ với anh ta, tớ không muốn lại dây dưa bất kỳ mối quan hệ nào với anh ta nữa.” “Chẳng lẽ cứ thế nhịn sao?

Bà già đó nếu không bị trừng trị, lần sau vẫn sẽ ra tay với cậu thôi.” “Ngữ Ngữ, đối với tớ mà nói, dây dưa với người nhà anh ta mới là đáng sợ nhất, những chuyện khác đều là vấn đề nhỏ.

Tớ cũng không phải loại người dễ bị bắt nạt đâu, cậu cứ yên tâm đi." Giản Ngữ thở dài một hơi thật sâu, "Thật là oan ức, oan ức chết tớ rồi." "Thôi được rồi, không nói tớ nữa, nhìn cậu mày mắt hàm tiếu, lần này và sếp Minh coi như là tái hợp rồi chứ?" "Ừm, tái hợp rồi." Tô Vi nắm tay Giản Ngữ, "Chúc mừng hai cậu, hai cậu cũng lớn tuổi rồi, đừng trì hoãn nhau nữa, sớm ngày tu thành chính quả." "Vi Vi, cậu có phải bị mẹ Tô lây nhiễm rồi không, cũng bắt đầu giục cưới rồi à?" "Tớ là không muốn hai cậu bỏ lỡ nhau, cậu và sếp Minh giữa hai người không có khúc mắc gì không thể gỡ bỏ được, điều quan trọng nhất là, hai cậu vẫn luôn yêu sâu đậm đối phương." Không giống cô và Thẩm Lăng Đằng, giữa họ cách một sinh mệnh nhỏ bé, kiếp này không còn khả năng nào nữa.

"Cái đó phải xem biểu hiện của Bùi Dĩ Minh, từ trước đến nay đều là em theo đuổi anh ấy, chuyện kết hôn đương nhiên phải là anh ấy chủ động rồi, không thể để em nhắc nữa." "Cái đó đương nhiên, nhưng mà hai cậu cũng có thể yêu nhau thêm một hai năm nữa." "Ừm." Giản Ngữ đi tủ lạnh tìm đá, giúp Tô Vi chườm đá lên má, lầm bầm nói: "Sau này nhất định phải đối xử tốt với mình, về đến nhà rồi phải nhanh chóng xử lý một chút, sưng lên khó coi biết bao nhiêu." "Cậu chê tớ à?" "Tớ chính là chê cậu đó, cái bộ dạng ma quỷ này của cậu mà đi cùng tớ, sẽ kéo thấp nhan sắc của tớ xuống." "Vậy tớ mấy ngày này sẽ tránh xa cậu ra, đảm bảo không kéo chân cậu." "Con nhỏ ngốc." Giản Ngữ đi vào bếp tìm đá giúp Tô Vi chườm mặt, sau khi Tô Vi ngủ, cô mới trở về phòng ngủ của mình, lúc này tin nhắn WeChat của Bùi Dĩ Minh gửi đến.

Bùi Dĩ Minh: Ngủ chưa?

Giản Ngữ: Chưa ngủ, anh có phải nhớ em nhớ đến ngủ không được không?

Bùi Dĩ Minh: …… Giản Ngữ: Yêu trong lòng khó nói thành lời à?

Bùi Dĩ Minh: …… Giản Ngữ: Mọi tình yêu sâu đậm đều là sự im lặng. (Vẻ mặt tinh quái) Bùi Dĩ Minh: Ngủ sớm đi, ngày mai nhớ đi làm.

Chương 2179

Giản Ngữ: Tuân lệnh, sếp Minh.

Bùi Dĩ Minh nghĩ đến bộ dạng mặt dày của Giản Ngữ, không nhịn được khẽ nhếch môi.

Thôi vậy, chuyện cũ thật sự không cần truy cứu nữa, anh đã sớm biết, kiếp này đã lọt vào tay Giản Ngữ rồi.

Những năm này, không phải không thử chuyển dời sự chú ý, nhưng không có một cô gái nào có thể khiến ánh mắt anh dừng lại.

Không buông bỏ được, anh cũng không có cách nào cả.

Giản Ngữ sáng sớm đã xuống lầu, xe của Bùi Dĩ Minh đã đậu sẵn dưới đó.

Hà Vấn thò đầu ra từ trong xe, "Cô Giản, ở đây ạ." "Trợ lý Hà, anh lại đến đón tôi đi làm, anh thật tốt bụng quá đi." "Tôi..." Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Giản Ngữ liếc mắt ra phía sau, thấy khuôn mặt tuấn tú của Bùi Dĩ Minh ở ghế sau thì lập tức cười tươi roi rói, toe toét ngồi xuống ghế sau, ôm chặt lấy cánh tay anh, "Hì hì, em biết ngay là anh mà, chỉ có anh mới sáng sớm đã nhớ đến em thôi, tối qua có phải anh cũng mơ thấy em không?" Bùi Dĩ Minh hơi khó chịu, kéo tay Giản Ngữ ra nhưng cô lại ôm càng chặt.

Cô tiếp tục nói, "Anh không mơ thấy em à, em thì mơ thấy anh đó, anh trong mơ đặc biệt dịu dàng và đáng yêu." "Đáng yêu?" Khóe miệng Hà Vấn giật giật, thật sự không nhìn ra vị tổng giám đốc nhà mình có chút nào liên quan đến từ "đáng yêu" cả.

Nhìn Giản Ngữ cứ như một chú cún con bám lấy chủ, anh ta bất đắc dĩ cười khẽ.

Sáng nay nghe nói phải đến đón Giản Ngữ, anh ta đã biết cô Giản như lời cô nói, đã chinh phục được Bùi tổng rồi.

Nhìn dáng vẻ này của họ, e là ngày trở thành phu nhân tổng giám đốc không còn xa nữa. "Bùi Dĩ Minh, anh ăn sáng chưa?" "Chưa." "Trợ lý Hà, làm phiền anh dừng xe ở đầu con phố này một chút, tôi mời hai người ăn sáng, cảm ơn." "Vâng ạ." Hà Vấn vui vẻ đáp lời, giờ thì người anh ta không dám đắc tội nhất chính là cô.

Chỉ là khi đến đầu phố, Hà Vấn hơi ngớ người.

Chỗ này đâu có quán ăn sáng nào, rõ ràng chỉ có một cửa hàng rất nhỏ, chừng 10 mét vuông, chỉ có một cái bàn đặt bên trong.

Dân văn phòng đều mua rồi mang đi luôn, bàn bên trong căn bản chẳng có ai ngồi.

Cô Giản sẽ không mời họ ăn sáng ở đây chứ?

Bùi tổng có bệnh sạch sẽ, những nơi như thế này anh ấy căn bản sẽ không bước vào. "Hai người đừng coi thường quán nhỏ này nhé, quán người ta ngày nào cũng đông nghịt khách, qua 10 giờ muốn ăn bánh bao nhà họ là tuyệt đối không còn đâu." "Cái này..." Hà Vấn khó xử nhìn Bùi Dĩ Minh.

Anh ta thì không sao, không quá cầu kỳ, nhưng Bùi tổng thì không biết thế nào.

Giản Ngữ bĩu môi, "Trợ lý Hà, tôi chỉ hỏi lần trước tôi mang bánh bao đến có ngon không?" Lời này vừa thốt ra, Hà Vấn liền cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Không cần hỏi cũng biết hơi lạnh này từ đâu mà ra.

Lúc trước anh ta thật sự không cố ý nhận bánh bao của cô Giản

đâu.

Hơn nữa, lần trước anh ta đã trả bánh bao lại cho Bùi tổng rồi, vấn đề này, chỉ có thể hỏi Bùi tổng thôi.

Nhưng bây giờ anh ta không dám hỏi. "Tôi không nhớ." Giản Ngữ hừ một tiếng, "Hai người đợi đi, tôi đi mua." Giản Ngữ xuống xe, trực tiếp mua ba phần ăn sáng mang lên, mỗi người một phần, "Đừng khách sáo với tôi, cứ tự nhiên ăn đi, mai tôi mời hai người ăn." "À, ăn trên xe ạ?" "Đúng vậy, ăn nóng mới ngon, nguội rồi thì không ngon đâu." Vừa nói, cô vừa tự mình mở ra, ăn ngấu nghiến.

Chỉ thấy cô híp mắt, vừa ăn bánh bao vừa uống sữa đậu nành.

Mùi bánh bao lan tỏa khắp khoang xe, Bùi Dĩ Minh nhíu chặt mày.

Ngay khi Hà Vấn tưởng Bùi Dĩ Minh sắp nổi giận thì anh ấy lại chỉ nói, "Mở cửa sổ ra." Được rồi, vậy là ngầm cho phép cách làm của cô Giản rồi.

Hà Vấn không khỏi nhìn Giản Ngữ thêm mấy lần, trong lòng thầm tán thưởng.

Cô gái này có bản lĩnh thật, vậy mà lại khiến Bùi Dĩ Minh dung túng đến mức này.

Giản Ngữ phát hiện hai người đều chưa ăn, lại nói, "Hai người mau ăn đi chứ, hai người nhìn tôi ăn, tôi ngại quá." Cô Giản ăn ngon lành như vậy, tôi thật sự không thấy có gì là ngại cả. "Cô Giản, tôi phải lái xe." "Ăn xong rồi lái chứ, cứ dừng xe lại đi, chúng ta còn sớm giờ làm mà." Bùi Dĩ Minh không nói gì, Hà Vấn nào dám.

Giản Ngữ lại nói, "Trợ lý Hà, đây là tôi nói đấy, Bùi Dĩ Minh có gây phiền phức thì cứ tìm tôi, đâu phải vấn đề của anh." Bùi Dĩ Minh véo nhẹ vào má phúng phính của Giản Ngữ, nói, "Ăn đi." "Anh có sở thích xấu gì vậy, nếu anh véo mất collagen của em thì em đánh nhau với anh đấy!" Giản Ngữ nhe răng về phía Bùi Dĩ Minh. "Tuổi này của em còn collagen à?" "Ngao ngao ngao, Bùi Dĩ Minh, anh mà còn nói vậy nữa là em cắn anh đấy!" Giản Ngữ nhào về phía Bùi Dĩ Minh.

Bùi Dĩ Minh bật cười lắc đầu, "Thôi được rồi, đừng nghịch nữa, em nhìn xem cái miệng của em kìa, dính đầy dầu rồi." Vừa nói, anh vừa rút một tờ khăn giấy, giữ cằm cô, nhẹ nhàng lau sạch cho cô.

Dù Giản Ngữ vốn mặt dày, lúc này cũng hơi đỏ mặt.

Cổ họng cô cũng nghẹn lại.

Điều cô nhớ nhất chẳng phải chính là dáng vẻ này của Bùi Dĩ Minh sao?

Mỗi cử chỉ của anh đều ấm áp đến vậy, khiến cô không thể nào quên được. "Sao vậy?" "Tự nhiên thấy lại thích anh thêm một chút rồi." Tai Bùi Dĩ Minh đỏ ửng, anh ho nhẹ một tiếng.

Giản Ngữ véo tai anh, Bùi Dĩ Minh chỉ cảm thấy một luồng điện chạy khắp người, anh đè thấp giọng hỏi, "Em làm gì vậy?" "Sao tai anh đỏ vậy?" Giản Ngữ chớp chớp mắt. "Im miệng." Giản Ngữ đương nhiên biết vì sao, chỉ là cố ý trêu chọc anh thôi.

Thấy vẻ mặt Bùi Dĩ Minh xấu hổ hóa giận, cô tựa vào người anh khẽ cười.

Hà Vấn không muốn nhìn, không muốn nghe, nhưng đành chịu vì mọi thứ đều lọt vào mắt.

Anh ta cảm giác bất ngờ bị nhồi một nắm cơm chó.

Chương 2180

Hai người này thật sự là đủ rồi, sáng sớm đã khoe ân ái thế này, có cân nhắc đến cảm nhận của chó độc thân như anh ta không chứ?

Đây mới chỉ là khởi đầu, sau này anh ta sẽ phải đối mặt với những gì, anh ta đã dự liệu được rồi.

Giản Ngữ lén lút đi ra từ thang máy dành riêng cho tổng giám đốc, vừa ra đã đụng phải Trương Giai Giai, đồng nghiệp cùng phòng ban. "Oa, Giản Ngữ, công ty đều đồn cậu theo đuổi Bùi tổng, là thật à?

Cần gì phải liều mạng vậy?" Giản Ngữ không hiểu ý Trương Giai Giai, "Sao thế?" "Cậu không biết đây là thang máy dành riêng cho tổng giám đốc à?

Cách cậu tạo ra sự 'ngẫu nhiên' gặp gỡ này quá mạo hiểm rồi, coi chừng bị Bùi tổng tống cổ ra ngoài đấy." Giản Ngữ cười gượng, "Không sao, không sao, tôi lén lút mà." "Mà thôi, tớ vẫn ủng hộ tinh thần cậu, cố lên, trở thành phu nhân tổng giám đốc nhé, đợi cậu mời ăn cơm." "Cảm ơn, tôi sẽ cố gắng." Trương Giai Giai nhẹ nhàng đấm vào vai Giản Ngữ, cười nói, "Cậu còn tưởng thật à?

Tớ nói cho cậu biết, lần sau đừng làm chuyện này nữa, tớ đảm bảo sẽ giữ kín miệng, không kể chuyện cậu đi thang máy riêng của tổng giám đốc đâu." "Vậy thì cảm ơn cậu." "À phải rồi, lần này cậu nghỉ việc gần nửa tháng, Lư tổng thanh tra chắc là sắp phát điên rồi đó, cậu tự cẩn thận một chút." "Cảm ơn Giai Giai." Giản Ngữ cảm thấy, đồng nghiệp ở phòng phiên dịch ngoại trừ Lư tổng thanh tra và mấy người cùng phe với cô ta, những người khác vẫn rất đáng yêu. "Không có gì." Trương Giai Giai nói không sai, cô vừa đến chỗ làm thì điện thoại của Lư Tĩnh gọi đến, "Đến văn phòng tôi một chuyến."

Giản Ngữ bĩu môi, chỉnh lại quần áo, bước vào văn phòng Lư Tĩnh, "Lư tổng thanh tra." Lư Tĩnh đánh giá Giản Ngữ từ trên xuống dưới một lượt, "Cô làm sao thế hả?

Cô có biết khoảng thời gian này công ty bận rộn đến mức nào không?

Cô có thể xin nghỉ nửa tháng sao?

Thoạt thì nói bị bệnh, thoạt thì nói gia đình có việc lớn cần xử lý.

Cô coi công ty là gì hả?

Là nơi cô muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?

Một tháng cô chỉ đi làm nửa tháng, cô có biết mình đã bỏ lỡ bao nhiêu công việc không?" "Xin lỗi, tổng thanh tra, tôi sai rồi.

Công việc đã bỏ lỡ tôi sẽ tăng ca làm bù, tuyệt đối không gây phiền phức cho tổng thanh tra đâu." Lư Tĩnh hơi sững sờ.

Từ trước đến nay, con bé cứng đầu này lúc nào cũng đối đầu với cô ta, thậm chí dám cãi lại cô ta trước mặt Bùi tổng.

Thật hiếm khi thấy nó chịu nhún nhường. "Vậy thì từ hôm nay cô bắt đầu tăng ca đi.

Khi nào bù đắp xong công việc đã lỡ thì khi đó mới được đi làm và tan ca bình thường." Giản Ngữ vẫn cười tủm tỉm nói, "Vâng ạ, tổng thanh tra." Lư Tĩnh thật sự nghi ngờ Giản Ngữ bị ma nhập.

Nhưng thái độ của cô tốt như vậy, cô ta cũng không thể nói gì được, cô ta nhìn Giản Ngữ thật sâu một cái, "Đi ra đi." Giản Ngữ gật đầu, đi ra ngoài.

Cô không phải loại người vô lý gây chuyện.

Những chỗ làm không đúng cô đều sẵn lòng cải thiện.

Khoảng thời gian này cô quả thật có hơi quá đáng.

Đầu tiên là vì bị đâm mà xin nghỉ một tuần, sau đó lại vì ông nội dọn nhà mà đi một tuần.

Không có công ty nào thích một nhân viên cứ ba hôm hai bữa lại xin nghỉ như vậy.

Công việc đã lỡ, cô cam tâm tình nguyện tăng ca để bù lại, không có gì để oán trách.

Giản Ngữ bận rộn cả ngày, đã định gọi đồ ăn ngoài để tăng ca, thì đột nhiên công ty lại có một nhiệm vụ khẩn cấp.

Cần phải phiên dịch một hợp đồng lớn khoảng 100 trang cho một khách hàng vào ngày mai.

Khi Lư Tĩnh thông báo, cả phòng phiên dịch đều than vãn, toàn bộ phải tăng ca.

Giản Ngữ thì không có cảm giác gì đặc biệt, dù sao cô vốn đã phải tăng ca rồi.

Nhân viên phòng phiên dịch được chia thành hai tổ: tổ một phụ trách phiên dịch, tổ hai phụ trách kiểm tra đối chiếu.

Tổ một gấp rút tiến hành phiên dịch, bản dịch hoàn thành sẽ được tổ hai kiểm tra đối chiếu lần thứ hai, đảm bảo không xảy ra sai sót hay bỏ sót, cuối cùng giao cho Lư Tĩnh thẩm duyệt.

Đúng lúc mọi người đang làm việc hăng say, Hà Vấn dẫn theo hai người vào.

Họ mặc đồng phục của một khách sạn lớn, tay xách rất nhiều hộp cơm.

Hà Vấn vỗ tay, "Xin làm phiền mọi người một chút, Bùi tổng biết phòng phiên dịch đang tăng ca nên đặc biệt sai tôi đặt cơm cho mọi người." Lời này vừa thốt ra, có người liền kinh ngạc thốt lên.

Họ vào phòng phiên dịch lâu như vậy, chưa từng có phúc lợi tốt thế này, Bùi tổng vậy mà lại đặt cơm cho họ. "Cơm Bùi tổng đặt nhìn là thấy cao cấp đặc biệt rồi." "Trời ơi, Bùi tổng thật chu đáo quá đi." "Chắc chắn tôi đang nằm mơ, có phải tôi nghe nhầm không?" Vị Bùi tổng vốn luôn lạnh lùng vô tình vậy mà lại đặt cơm cho họ, trước đây họ cũng tăng ca không ít.

Trương Giai Giai vỗ vai Giản Ngữ, "Cậu thật có phúc khí, lần đầu tăng ca đã gặp được Bùi tổng ban phát phúc lợi rồi." "Trước đây Bùi tổng chưa từng như vậy à?" "Chưa một lần nào.

Dù sao tôi vào công ty lâu như vậy rồi cũng chưa từng có phúc lợi kiểu này." Giản Ngữ thầm cười trong lòng, cô có thể tự cho rằng đây là anh đặt cho cô không nhỉ?

Cô nói xong thì thấy Trương Giai Giai đã tiến lên lấy hộp cơm rồi.

Giản Ngữ đứng hơi xa một chút, Hà Vấn đích thân mang một phần đến cho cô, đồng thời còn chớp mắt với cô.

Giản Ngữ hiểu rồi, cái này thật sự là chuẩn bị cho cô, đặt cơm cho tất cả mọi người cũng chỉ là để che mắt người khác thôi.

Bùi Dĩ Minh, sao anh lại đáng yêu đến vậy chứ.

Sau khi trợ lý Hà đi, phòng phiên dịch lại trở nên náo nhiệt, mọi người vừa ăn vừa bàn tán về Bùi Dĩ Minh.

Ba món mặn ba món rau, món ăn còn rất tinh tế, không giống những đồ ăn ngoài họ từng gọi trước đây.

Giản Ngữ không rời khỏi chỗ làm của mình, ăn ngay tại bàn.

Chương 2181

Đột nhiên Trương Giai Giai đi tới, ghé đầu nhìn một cái, "Ơ, Giản Ngữ, sao tớ cảm thấy đồ ăn của cậu không giống của bọn tớ vậy?" Giản Ngữ chột dạ che lại, "Sao có thể chứ, không phải đều của cùng một khách sạn sao?

Bao bì cũng giống nhau mà." "Không đúng không đúng, tớ không có món sườn xào chua ngọt này, món này của cậu là thịt bò đúng không, tớ cũng không có, của tớ là thịt hấp bột." Giản Ngữ ho nhẹ một tiếng, "Chắc mỗi người mỗi khác thôi, cái này không phải là phát ngẫu nhiên sao?

Có lẽ tớ vận khí tốt hơn." Hộp cơm Bùi Dĩ Minh chuẩn bị cho cô, tất cả các món bên trong đều là những món cô thích ăn, chắc chắn là anh đã đặc biệt dặn dò.

Trương Giai Giai cũng không giữ mãi vấn đề này, cô ấy cổ vũ, "Nhìn ra rồi, vận khí của cậu quả thật tốt hơn, cố lên, phu nhân tổng giám đốc!" "Ghét ghê!" Trong lòng Giản Ngữ ấm áp, cô gửi WeChat cho Bùi Dĩ Minh: "Ăn được bữa tối tình yêu của anh rồi, lại càng thích anh hơn." Bùi Dĩ Minh chỉ trả lời bằng một biểu tượng cảm xúc mặt cười.

Giản Ngữ bĩu môi, đúng là lười đến mức một chữ cũng không muốn gõ, chịu thật.

Những người khác chín giờ tối đã về hết, Giản Ngữ vì xin nghỉ phép mà bỏ lỡ rất nhiều công việc, mãi đến mười giờ tối mới ra khỏi công ty.

Cô thấy xe của Bùi Dĩ Minh đậu ở đó, Giản Ngữ liền cười rạng rỡ, lập tức chạy tới, cười toe toét nói, "Bùi Dĩ Minh, anh cũng tăng ca à?" "Ừ." Giản Ngữ mở cửa xe, chui vào, "Tốt quá, mấy ngày nay anh cứ tăng ca nhiều vào nhé." "Sao vậy?" "Vì em có thể phải tăng ca một tuần lận." "Bận vậy sao?" "Em xin nghỉ nên bị lỡ nhiều việc mà, em phải bù lại chứ." "À." "Em mệt quá, em dựa vào anh ngủ một lát nhé, đến nhà em thì anh gọi em dậy." Hà Vấn cạn lời.

Rõ ràng anh ta có thể không cần tăng ca, chỉ vì Giản Ngữ tăng ca mà người nào đó cũng không chịu tan làm.

Tổng giám đốc không tan làm thì anh ta, một trợ lý, cũng không thể tan làm được.

Giản Ngữ lập tức ngủ thiếp đi.

Đến nhà Giản Ngữ, Bùi Dĩ Minh cũng không gọi cô dậy, chỉ bảo Hà Vấn đi trước.

Đến khi Giản Ngữ tỉnh lại, đã là một tiếng sau.

Cô dụi dụi mắt, "Bùi Dĩ Minh, sao anh không gọi em dậy?" "Em ngủ rất ngon." Giản Ngữ lại khẽ cười thành tiếng, ghé sát môi Bùi Dĩ Minh hôn một cái.

Vừa định rời đi, cô lại bị anh kéo lại.

Ngay sau đó, nụ hôn nồng nhiệt của người đàn ông phủ xuống.

Giản Ngữ mở to mắt.

Sau khi hai người tái hợp, mỗi lần chỉ là hôn nhẹ lên má đơn giản, chưa từng có nụ hôn dữ dội như vậy.

Khi tách ra, Giản Ngữ đỏ mặt, thở dốc, "Bùi Dĩ Minh, anh..." Sao cô cảm thấy anh bây giờ lại trở nên lưu manh đến vậy chứ.

Ánh mắt Bùi Dĩ Minh u tối nhìn Giản Ngữ.

Giản Ngữ như thấy một con sói mắt xanh lục trong rừng, sợ hãi vội vàng mở cửa xe, lao vào nhà không thèm ngoảnh đầu lại.

Mẹ ơi, Bùi Dĩ Minh bây giờ có chút đáng sợ, cảm giác như muốn ăn thịt người vậy.

Khi Giản Ngữ lao vào nhà, Tô Vi đang ăn mì gói.

Giản Ngữ ho nhẹ một tiếng, "Cậu sao còn chưa ngủ?" "Tớ nửa đêm bị đói tỉnh giấc, dậy ăn thêm." "Vậy cậu ăn nhanh rồi đi ngủ đi, tớ về phòng đây." Giản Ngữ như thể bôi dầu vào chân vậy. "Ngữ Ngữ, cậu chạy gì mà chạy?

Sợ tớ nhìn thấy cái miệng của cậu à?" "Gì chứ." "Bị hôn thôi mà, có gì đâu." Tô Vi thản nhiên nói. "Vi Vi!" Giản Ngữ xấu hổ giậm chân. "Cậu tưởng mình 18 tuổi à?

Tuổi này rồi còn sợ gì chứ." "Tô Vi, tớ muốn tuyệt giao với cậu!" Giản Ngữ tức giận đóng sầm cửa lại.

Nụ cười trên mặt Tô Vi dần tắt đi, trở nên có chút ảm đạm.

Ngày hôm sau.

Tô Vi vừa đến công ty đã thấy Thẩm Lăng Đằng đứng ở cửa.

Anh ta ngược sáng, Tô Vi không nhìn rõ biểu cảm của anh ta, nhưng giữa họ quá đỗi quen thuộc, cô biết lúc này anh ta đang căng thẳng, rõ ràng là đang kiềm chế cơn giận.

Thật ra hôm qua anh ta cũng đến rồi, chỉ là bị cô khéo léo tránh đi.

Không cần nghĩ cũng biết là vì chuyện giữa cô và Thẩm mẫu hôm nọ ở trung tâm thương mại.

Nhưng giờ đây, dường như không dễ dàng tránh mặt như vậy nữa, cô cũng không đi, mà thẳng thừng bước về phía cửa công ty.

Vừa bước qua, cô liền bị một bàn tay lớn giữ chặt cổ tay.

Tô Vi quay người, lạnh nhạt nhìn anh ta.

Đây coi như là lần tiếp xúc thứ hai giữa họ trong ba năm qua, lần đầu là ở bệnh viện. "Thế nào?" Thẩm Lăng Đằng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn gầy gò của cô, bình tĩnh hỏi, "Hai hôm trước cô và mẹ tôi đã xảy ra chuyện gì?" "À." Tô Vi cười lạnh một tiếng.

Quả nhiên là đến vì mẹ anh ta.

Người phụ nữ đó quả nhiên vẫn không chịu buông tha cô, dù cho cô và Thẩm Lăng Đằng đã cắt đứt hoàn toàn rồi, bà ta vẫn còn muốn gây chuyện.

Chỉ là một cuộc cãi vã ở trung tâm thương mại, bà ta vẫn không bỏ qua cơ hội để châm ngòi giữa họ.

Họ đã như vậy rồi, cần gì phải châm ngòi nữa. "Cô cười cái gì?" "Tôi cười cái gì cần anh quản sao?

Giữa tôi và anh không có gì để nói." Tô Vi muốn đi, nhưng Thẩm Lăng Đằng lại giữ chặt cô, "Tô Vi, ban đầu là cô nói chúng ta không liên quan gì đến nhau, bây giờ cô đang làm gì vậy?" "Tôi làm gì à?

Mẹ anh chẳng phải đã nói hết cho anh rồi sao?

Chương 2182

Anh còn đến hỏi tôi làm gì?

Anh đã chọn tin mẹ ruột của mình rồi, còn cần thiết phải hỏi nữa sao?" Thẩm Lăng Đằng đặc biệt ghét cái dáng vẻ âm dương quái khí của Tô Vi, dường như chẳng quan tâm điều gì. "Tô Vi, cô không thể trả lời câu hỏi của tôi một cách tử tế sao?

Tôi muốn nghe một lời thật lòng từ miệng cô lại khó đến vậy sao?" Tô Vi từng chút một gỡ tay anh ta ra, "Giữa chúng ta không thân thiết đến thế, anh tránh xa tôi ra một chút đi.

Tôi không muốn dính dáng gì đến anh nữa.

Giữa tôi và anh càng không có gì để nói." Thẩm Lăng Đằng chỉ có thể trơ mắt nhìn cô rời đi, nhìn lòng bàn tay trống rỗng, chỉ cảm thấy lòng nặng trĩu.

Anh ta nắm chặt tay, đấm một quyền vào tường.

Thực ra anh ta không đến để chất vấn cô, anh ta chỉ muốn tìm một lý do để gặp cô thôi.

Thẩm Lăng Đằng không có việc gì làm, đi tìm Bùi Dĩ Minh.

Vừa định bước vào thang máy, anh ta đã thấy Giản Ngữ và một người phụ nữ bước ra từ trong thang máy. "Giản..." Ngữ.

Lời còn chưa nói hết, một cái túi màu xanh nhạt đã bay thẳng vào mặt anh ta, đau đến mức anh ta nhíu mày.

Thẩm Lăng Đằng giơ tay đỡ một cái, trừng mắt giận dữ, "Giản Ngữ, cậu lên cơn điên gì vậy?" Giản Ngữ trừng mắt nhìn Thẩm Lăng Đằng tóe lửa, sau đó quay sang Lư Tĩnh, "Lư tổng thanh tra, rất xin lỗi, làm phiền cô cho tôi năm phút.

Năm phút nữa tôi sẽ xuống hội hợp với cô, sẽ không làm lỡ hành trình của chúng ta đâu." Lư Tĩnh biết Thẩm Lăng Đằng, biết người này có quan hệ tốt với Bùi Dĩ Minh, nên cũng không nói gì, gật đầu rồi đi xuống.

Lư Tĩnh vừa đi, Giản Ngữ lại bắt đầu nổi cơn. "Thẩm Lăng Đằng, cái tên tra nam nhà anh!" "Giản Ngữ, cậu bị thần kinh à, lên cơn gì..." Giản Ngữ căn bản không cho Thẩm Lăng Đằng cơ hội nói nhảm, nhặt cái túi dưới đất lên, hung hăng ném vào người anh ta.

Thẩm Lăng Đằng hoàn toàn bị dáng vẻ hung hãn của Giản Ngữ làm cho choáng váng, anh ta giơ tay lên đỡ trước mặt, "Giản Ngữ, cậu làm gì vậy hả?

Cậu đừng tưởng cậu là người trong lòng của Minh lão đại thì tôi không dám đánh trả nhé.

Làm người đừng quá đáng quá, tôi không nhớ mình đã đắc tội gì với cậu cả." "Tôi quá đáng à?

Quá đáng là anh đấy, là mẹ anh đấy!

Những gì tôi làm có đáng là gì?" "Cậu có ý gì?" "Thẩm Lăng Đằng, anh bớt giả vờ đi.

Mẹ con hai người đã làm gì Tô Vi, hai người tự hiểu rõ trong lòng.

Tránh xa Vi Vi ra một chút đi." "Hừ, cậu biết rồi à?

Không biết người phụ nữ đó đã nói gì về tôi?" "Còn cần cô ấy nói sao?

Tôi vừa nhìn anh đã biết anh là tra nam rồi." "Giản Ngữ, con người sẽ thay đổi, cậu chắc chắn Tô Vi bây giờ vẫn là Tô Vi của năm xưa không?

Lời cô ấy nói còn đáng tin toàn bộ sao?" Thẩm Lăng Đằng cười lạnh.

Giản Ngữ thật sự bị lời của Thẩm Lăng Đằng làm cho tức điên.

Lời nói của anh ta từ đầu đến cuối đều thể hiện sự không tin tưởng Tô Vi, trách sao Tô Vi không muốn dính dáng gì đến loại đàn ông này nữa, quả thật không đáng. "Tôi tin những gì tôi thấy!

Anh có biết hai hôm trước tôi về đã nhìn thấy gì không?

Tôi thấy nửa khuôn mặt của Vi Vi đều sưng lên rồi, đó là chuyện tốt mà mẹ anh đã làm đấy!

Hai người đã chia tay lâu như vậy rồi, mẹ anh dựa vào cái gì mà còn động thủ đánh người hả?

Anh không quản sao?

Vi Vi hoàn toàn có thể báo cảnh sát xử lý!" Thẩm Lăng Đằng nhíu mày, nhạy cảm nắm bắt lời của Giản Ngữ, "Mẹ tôi đánh Tô Vi?" "Không phải bà ấy thì còn ai?" "Không thể nào." Thẩm Lăng Đằng bản năng phủ nhận.

Rõ ràng là Tô Vi đã đẩy mẹ anh ta ngã, lưng của mẹ anh ta bây giờ vẫn còn đau.

Giản Ngữ thất vọng tột độ, "Thẩm Lăng Đằng, anh xem đi, anh chưa bao giờ tin tưởng Tô Vi cả.

Ngay cả khi tôi, một người ngoài cuộc này, đích thân nói cho anh biết, anh cũng không tin.

Chẳng lẽ Vi Vi tự tát mình một cái rồi còn hãm hại mẹ anh sao?

Có cần thiết phải như vậy không?

Vi Vi là loại người dai dẳng bám víu sao?

Mấy năm nay có đi quấy rầy anh không?" Thẩm Lăng Đằng khựng lại, nhất thời cũng có chút do dự.

Giản Ngữ thu tay lại.

Cô biết hạt giống nghi ngờ đã được gieo xuống rồi.

Bất kể Tô Vi còn muốn tiếp tục ở bên Thẩm Lăng Đằng hay không, lùi một bước mà nói, cô không muốn Tô Vi cứ mãi phải gánh chịu tiếng xấu, cũng không muốn Thẩm Lăng Đằng cứ mãi bị một người mẹ như vậy lừa gạt.

Hai người họ đều là bạn của cô.

Những gì có thể làm cho họ, cô sẽ cố gắng làm một chút.

Chương 2183

"Mẹ tôi cũng bị thương." Thẩm Lăng Đằng nói. "Cái đó thì tôi không biết.

Nhưng tôi tận mắt thấy vết thương trên mặt Vi Vi, còn vết thương của mẹ anh thì tôi chưa thấy." Giản Ngữ cố ý nhấn mạnh ngữ khí của cụm từ "tận mắt thấy".

Tận mắt thấy.

Thẩm Lăng Đằng hơi nhíu mày.

Anh ta thực ra không tận mắt thấy, chỉ thấy mẹ anh ta vịn eo, mặt đầy vẻ đau khổ.

Thư ký bên cạnh anh ta nói là Tô Vi đã đẩy bà ấy ngã, mẹ anh ta còn mắng thư ký một trận, bảo cô ấy đừng nói lung tung.

Vì vậy anh ta mới khẳng định rằng Tô Vi và mẹ anh ta lại xảy ra tranh chấp.

Chuyện như thế này có gì đáng để nói dối chứ?

Thẩm Lăng Đằng cảm thấy hoàn toàn không cần thiết. "Thẩm Lăng Đằng, hôm nay là lần cuối cùng tôi nói với anh những điều này.

Sau này chuyện của anh tôi sẽ không quản nữa, tôi cũng sẽ không coi anh là bạn.

Anh mà còn xuất hiện trước mặt Tô Vi, tôi thấy anh một lần là đánh anh một lần!" Thẩm Lăng Đằng cạn lời, sờ sờ má mình đang sưng đỏ, "Giản Ngữ, tôi đối với cậu không tệ, tôi cũng là bạn của cậu mà." "Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ không coi anh là bạn nữa!" Để lại một câu nói, Giản Ngữ hùng hổ khí thế rời đi, vội vã đến bãi đậu xe hội hợp với Lư Tĩnh.

Lư Tĩnh thấy cô chạy tới, nhíu mày, "Cô và Thẩm công tử rất thân sao?

Vậy mà lại vô lý gây sự, người ta còn không đánh trả." "Đúng vậy, chúng tôi là bạn học." Giản Ngữ chớp chớp mắt.

Khi Thẩm Lăng Đằng đến văn phòng Bùi Dĩ Minh, Bùi Dĩ Minh đang xử lý tài liệu.

Thấy anh ta, anh ta sững sờ một chút, "Mặt và cổ anh sao thế?" "Còn có thể sao nữa, là người phụ nữ của anh làm đó." "Ngữ Ngữ?" "Trừ vị này ra, anh còn có người phụ nữ nào khác à?" Thẩm Lăng Đằng bực bội nói. "Đáng đời." "Này, Minh lão đại, không thể trọng sắc khinh bạn như vậy chứ.

Giản Ngữ càng ngày càng ngang ngược rồi, anh không quản một chút sao?

Vừa gặp mặt đã ném đồ vào người tôi." "Không quản được." "Vậy lần sau tôi nên đánh trả hay không đánh trả đây?" "Anh dám." Bùi Dĩ Minh phóng cho Thẩm Lăng Đằng một ánh mắt sắc như dao.

Thẩm Lăng Đằng nhún vai, biết ngay gã này là loại trọng sắc khinh bạn. "Thế là đã nóng mắt rồi à?

Anh không biết người phụ nữ của anh hoang dã đến mức nào đâu.

Loại phụ nữ như vậy anh tốt nhất đừng có, sớm chia tay đi, không thì sau này số phận của anh sẽ thảm lắm, chỉ cần một lời không hợp là hai người sẽ đánh nhau ngay." Bùi Dĩ Minh chỉ lạnh nhạt liếc nhìn Thẩm Lăng Đằng một cái, sau đó lại cúi đầu tiếp tục xử lý công việc.

Thẩm Lăng Đằng đã quen với việc này, tự nhiên ngồi xuống ghế sofa, sau đó gọi Hà Vấn, "Trợ lý Hà, một ly cà phê, cảm ơn." Thẩm Lăng Đằng cứ thế yên lặng uống cà phê, ở trong văn phòng Bùi Dĩ Minh suốt một tiếng đồng hồ.

Bùi Dĩ Minh vẫn cứ chờ, cuối cùng Thẩm Lăng Đằng vẫn không chịu nổi nữa, ủy khuất làu bàu gọi, "Minh lão đại!" "Sao?" "Rầu lòng." Thẩm Lăng Đằng nói.

Bùi Dĩ Minh chỉ lạnh nhạt liếc anh ta một cái.

Thẩm Lăng Đằng nói, "Anh với Giản Ngữ là đã tái hợp rồi sao?" "Ừ." "Đã chia tay lâu như vậy rồi, còn có thể quay lại với nhau sao?" Thẩm Lăng Đằng hiếm khi nghiêm túc. "Tùy người thôi." Thẩm Lăng Đằng bực bội vò đầu.

Anh ta cũng không biết vì sao lại đi đến bước đường này với Tô Vi.

Ban đầu rõ ràng họ yêu nhau nhiều đến thế, họ còn có con, chuẩn bị kết hôn.

Đột nhiên, tất cả đều tan biến.

Nếu đứa bé còn sống, giờ này e là đã đi mẫu giáo rồi, Minh lão đại chỉ có phần ghen tị.

Nay người ta một cặp chia tay bao nhiêu năm cũng tái hợp rồi, còn anh ta và Tô Vi lại đường ai nấy đi. "Anh vẫn chưa buông được Tô Vi?" Bùi Dĩ Minh hiếm khi hỏi một câu như vậy. "Tôi không buông được thì có ích gì sao?

Trong lòng người phụ nữ đó đã hoàn toàn không có tôi rồi, cô ấy đã làm ra chuyện như vậy, chúng ta cũng không thể đến với nhau được nữa." "Vậy thì hà tất phải tự mình chuốc lấy phiền muộn, tìm một người mới là được rồi." "Minh lão đại, anh nói thì dễ, chính anh còn không làm được." Thẩm Lăng Đằng đột ngột ngẩng đầu, ánh mắt đỏ hoe nhìn chằm chằm Bùi Dĩ Minh. "Vậy thì muốn làm gì thì cứ làm đi, anh ở chỗ tôi mà ủ rũ có ích gì đâu?" "Mẹ tôi bên đó, sẽ không tha thứ cho Vi Vi." "Vậy anh nghĩ Tô Vi lại sẽ tha thứ cho mẹ anh sao?

Mâu thuẫn giữa họ không thể hóa giải, hai người không nên tiếp tục dây dưa." Thẩm Lăng Đằng thở dài, "Mẹ tôi thì..." "Tiểu Đằng Tử, tôi chỉ hỏi một câu thôi, anh thật sự nghĩ là Tô Vi tự mình bỏ đứa con của hai người sao?" Bùi Dĩ Minh biết, đây là nút thắt chết giữa hai người họ. "Tôi tận tai nghe thấy, cô ấy tự mình thừa nhận." Nhớ lại chuyện quá khứ, mắt Thẩm Lăng Đằng đỏ hoe, nắm chặt tay.

Khi đó Tô Vi và Thẩm mẫu hẹn gặp ở một quán cà phê, không biết vì sao lại cãi vã.

Anh ta nghe thấy cô ấy tức giận nói với Thẩm mẫu rằng cô ấy không trèo cao nổi, đứa con cô ấy sẽ tự mình bỏ đi, và cắt đứt mọi quan hệ với anh ta.

Tối hôm đó, đứa con của anh ta đã mất.

Anh ta nhận được tin tức và vội vã đến bệnh viện, bác sĩ nói là cô ấy đã dùng thuốc, đứa bé đã bị sảy thai do thuốc.

Nhưng không sảy sạch, cần phải phẫu thuật nạo hút.

Anh ta cứ thế chết lặng đứng đợi ở cửa phòng phẫu thuật, đợi cô ấy ra, đợi cô ấy tỉnh lại, đích thân hỏi cô ấy một câu trả lời.

Chương 2184

Chính cô ấy đã tự miệng thừa nhận, đứa bé là do cô ấy tự mình bỏ đi. "Buổi chiều Vi Vi gặp mẹ anh, buổi tối liền sảy thai.

Anh chưa từng nghĩ rằng trong đó có bàn tay của mẹ anh sao?" Sắc mặt Thẩm Lăng Đằng thay đổi, "Không thể nào, mẹ tôi sẽ không làm chuyện như vậy.

Bà ấy mong tôi sớm kết hôn nhất, cũng thường xuyên lải nhải bên tai tôi, sớm sinh cho bà ấy một đứa cháu trai hoặc cháu gái.

Người già rất cố chấp với cháu trai cháu gái, Tô Vi mang thai bà ấy không biết vui mừng đến nhường nào." "Hơn nữa trước đó, bà ấy cũng không phản đối chúng tôi quen nhau, giữa họ không có mâu thuẫn gì không thể hòa giải." Bùi Dĩ Minh bất đắc dĩ thở dài, nhức đầu xoa xoa thái dương, "Vậy thì còn gì để nói nữa." Căn bản không thể nói tiếp với anh ta, trong lòng anh ta đã chấp nhận câu trả lời đó rồi.

Tô Vi chọn rời đi, có lẽ là đã nhìn rõ điểm này: trong lòng anh ta, Thẩm mẫu mới là quan trọng nhất. "Lão đại, rốt cuộc anh có ý gì?" "Tô Vi và chúng ta là bạn học bao nhiêu năm rồi, tôi thấy cô ấy không phải loại người tàn nhẫn như vậy." Bùi Dĩ Minh lạnh nhạt nói. "Nhưng mẹ tôi thì..." Đó cũng là người đã cùng anh ta nương tựa từ nhỏ, anh ta cũng tin bà ấy chứ. "Tình cảm giữa anh và mẹ anh quá tốt rồi, đến nỗi anh chưa bao giờ nghi ngờ bà ấy." "Anh biết tôi là do mẹ tôi một tay nuôi lớn mà.

Bố tôi mất sớm, là bà ấy một mình chống đỡ công ty của gia đình chúng tôi, bà ấy không dễ dàng gì." "Vậy nên mẹ anh không đơn giản." Bùi Dĩ Minh thẳng thừng nói.

Không muốn vòng vo với Thẩm Lăng Đằng nữa.

Một người phụ nữ một mình gánh vác cả một công ty lớn, đó đâu phải là một nhân vật đơn giản.

Muốn khiến anh ta xoay như chong chóng, thì quả là quá dễ dàng. "Mẹ tôi sẽ không làm vậy." Thẩm Lăng Đằng vẫn không muốn nghi ngờ mẹ mình.

Bùi Dĩ Minh buông tay, "Vậy nên loại người như anh cưới vợ làm gì, anh cứ sống với mẹ anh cả đời đi là được rồi.

Dù sao anh cũng yêu bà ấy, tin tưởng bà ấy nhất.

Bất kỳ gia đình nào gả con gái cho anh, anh cũng chỉ khiến người ta chịu ấm ức thôi.

Anh đừng đi làm hại con gái nhà người khác nữa." "Lão đại, đừng đùa nữa được không?" "Tôi không đùa với anh.

Tôi nói không đúng sao?

Giữa vợ anh và mẹ anh xảy ra tranh cãi, anh sẽ đứng về phía ai?" "Ai có lý thì tôi đương nhiên đứng về phía người đó." Bùi Dĩ Minh lại nhìn Thẩm Lăng Đằng một cái, cạn lời nói, "Anh cứ ở một mình đi." Thẩm Lăng Đằng cúi đầu.

Bùi Dĩ Minh không nhìn nổi nữa, lại nói, "Bất kể là chuyện gì, chỉ cần có lòng muốn điều tra thì không có gì là không tìm ra được, sự thật chỉ có một." Thẩm Lăng Đằng lúng búng nói, "Điều tra rõ ràng rồi thì có thể được sao?" "Nếu không điều tra rõ ràng, anh và Tô Vi sẽ không còn khả năng nào nữa.

Lần này Tô Vi đã gặp phải người không tốt, chẳng lẽ lần sau cô ấy gặp được một đối tượng kết hôn phù hợp hơn, hai người còn dây dưa được mấy lần, mấy năm nữa?" Khi Thẩm Lăng Đằng bước ra ngoài, trong đầu anh ta vẫn vang vọng lời nói của Bùi Dĩ Minh, chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn.

Anh ta cũng tự biết, anh ta và Tô Vi e là thật sự không thể quay lại được nữa rồi.

Thẩm Lăng Đằng đi thẳng đến trung tâm thương mại.

Anh biết mẹ mình thích nhất trung tâm thương mại thuộc tập đoàn Diệp thị, nên anh trực tiếp đến đó.

Mẹ Thẩm là khách quen ở đây, chỉ cần hỏi thăm qua loa là biết bà đi đâu.

Chỉ một lát sau, anh đã tìm thấy cửa hàng nơi mẹ Thẩm và Tô Vi xảy ra xung đột, và lập tức điều tra camera giám sát ngày hôm đó.

Hai người không biết đã nói gì, nhưng ánh mắt mẹ Thẩm nhìn Tô Vi tràn đầy oán hận và căm ghét, bà trực tiếp giơ tay tát Tô Vi một cái.

Tô Vi cũng tiện tay đẩy một cái, thực ra mẹ Thẩm không hề ngã, bà đã kịp thời được thư ký bên cạnh đỡ lấy.

Thẩm Lăng Đằng không biết trong lòng nghĩ gì, chỉ cảm thấy mẹ Thẩm khác hẳn với những gì anh vẫn tưởng tượng.

Trong ấn tượng của anh, mẹ Thẩm vẫn luôn là người mẹ hiền dịu, dịu dàng, yêu thương anh hết mực, chưa từng lộ ra vẻ hung dữ nào.

Thẩm Lăng Đằng về thẳng nhà.

Mẹ Thẩm đã về, thấy anh về thì cười gọi: “Con trai, sao hôm nay lại về sớm vậy?” “Mẹ, con có chuyện muốn hỏi mẹ.” “Chuyện gì vậy?” “Hôm đó mẹ và Tô Vi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở trung tâm thương mại?” Mẹ Thẩm sắc mặt không đổi, cười cười: “Không có gì đâu, chỉ là cãi nhau mấy câu thôi.” “Vậy vết thương ở eo của mẹ thế nào rồi?

Mẹ có muốn con đưa đi khám không?” “Không cần đâu, mẹ nói rồi, chỉ là sơ ý bị trật một chút thôi, không sao cả, chỉ là cô thư ký làm quá lên thôi.

Con có phải đã đi tìm Tô Vi rồi không?" "Mẹ, nếu Tô Vi bắt nạt mẹ, thì mẹ nhất định phải nói cho con biết, con sẽ không để bất cứ ai bắt nạt mẹ." Thẩm Lăng Đằng dò hỏi.

"Con nghĩ nhiều rồi, cô ấy thật sự không bắt nạt mẹ." "Cô ấy không phải đã đẩy ngã mẹ sao?" "Cô ấy không đẩy ngã mẹ, chỉ là đẩy một cái thôi, sao con lại nghĩ như vậy?" Thẩm Lăng Đằng nhíu mày, mẹ Thẩm đúng là chưa nói, người nói là cô thư ký kia.

"Mẹ, con tình cờ đi ngang qua trung tâm thương mại, tiện thể vào tìm hiểu tình hình một chút.

Mẹ đã tát Tô Vi một cái." "Mẹ cũng không cố ý, mẹ chỉ là nhìn thấy cô ấy, rồi lại nhớ đến đứa cháu đáng thương của mẹ ngày xưa, mẹ không kiềm chế được." Mẹ Thẩm thản nhiên thừa nhận, điều này lại khiến Thẩm Lăng Đằng không hiểu nổi.

Thẩm Lăng Đằng nắm tay mẹ Thẩm, rất nghiêm túc nói: "Mẹ, con biết mẹ nuôi con khôn lớn không dễ dàng gì, một mình mẹ vừa làm cha vừa làm mẹ, con rất tin tưởng mẹ, con không hy vọng một ngày nào đó mẹ lại lừa dối con." Tay mẹ Thẩm khẽ run lên một chút, nhưng bà nhanh chóng bình tĩnh lại, trên mặt vẫn giữ nụ cười thanh lịch: "Con trai ngoan, đừng suy nghĩ nhiều quá.

Con và Tô Vi đã là quá khứ rồi, mẹ nghe nói cô ấy thời gian trước còn chuẩn bị kết hôn rồi, cô ấy đã có người đàn ông mới rồi, con cũng nên tìm một cô gái tốt mà chuẩn bị kết hôn đi, không nên mãi chìm đắm trong quá khứ, con gái tốt còn nhiều lắm." "Cô ấy và người đàn ông đó đã chia tay rồi." Thẩm Lăng Đằng vẫn luôn chú ý quan sát biểu cảm của mẹ Thẩm.

"À, cái này thì mẹ không biết." Thẩm Lăng Đằng lại nhíu mày:

“Mẹ, con và cô ấy thật sự không hề liên lạc riêng tư, mẹ thật sự không cần phải tiếp tục theo dõi nhất cử nhất động của cô ấy.” “Mẹ không có.

Chỉ là năm đó chuyện hôn sự của con và cô ấy ầm ĩ quá, tuy gia đình cô ấy phá sản rồi, nhưng hai nhà chúng ta đều ở trong cái vòng này, thế nào cũng có người nhắc đến bên tai mẹ.

Phụ nữ tuổi này, tụ tập lại là thích buôn chuyện con nhà ai thế này, con nhà ai thế kia, mẹ đều là nghe người ta nói thôi.” Thẩm Lăng Đằng không tin: “Thật sự là như vậy sao?” “Tiểu Đằng, con đang không tin mẹ sao?” Thẩm Lăng Đằng nhìn mẹ Thẩm thật sâu: “Mẹ, con vẫn luôn tin tưởng mẹ vô cùng, con hy vọng mẹ đừng lừa dối con, đừng phụ con.

Có chuyện gì chúng ta hãy nói ra, con không thích mẹ làm chuyện mờ ám sau lưng con chút nào.” Nói xong, Thẩm Lăng Đằng liền lên lầu.

Mẹ Thẩm nhìn bóng lưng con trai, ánh mắt trở nên trầm tư.

Mẹ Thẩm cũng nhíu mày, xem ra con trai đã bắt đầu nghi ngờ bà, đây không phải là một dấu hiệu tốt.

Chương 2185

Thẩm Lăng Đằng nằm trên giường, trong đầu cẩn thận hồi tưởng lại chuyện ba năm trước.

Lời Bùi Dĩ Minh nói đúng, sự thật chỉ cần điều tra thì không có gì là không tìm ra, vấn đề là anh có điều tra hay không.

Đoạn video giám sát trong trung tâm thương mại anh đã sao chép về rồi, nhưng không có tiếng, anh không biết rốt cuộc họ đã nói gì.

Chỉ cần làm rõ được điều đó, ai đúng ai sai sẽ rõ.

Nghĩ một lát, anh bật dậy khỏi giường, gửi đoạn video cho Bùi Dĩ Minh, rồi lại gửi thêm một tin nhắn: "Minh đại ca, em biết anh có bạn bè biết đọc khẩu hình, làm phiền anh giúp em xem xem họ đang nói gì." Sau khi nhận được tin nhắn trả lời của Bùi Dĩ Minh, Thẩm Lăng Đằng chỉ cảm thấy tâm trạng càng thêm nặng nề.

Giản Ngữ và Lư Tĩnh đi gặp một khách hàng, là bên tổ chức hội nghị nghiên cứu sinh vật.

Họ muốn tìm một số phiên dịch viên để chuẩn bị cho hội nghị một tuần sau, những người tham gia hội nghị đều là các chuyên gia đến từ khắp nơi trên thế giới.

Đối tác rất hài lòng với họ, ngay lập tức đã ký hợp đồng.

"Không ngờ công ty chúng ta vẫn rất có sức hút." Giản Ngữ cảm thán.

Lư Tĩnh lườm cô một cái: "Công ty chúng ta là công ty dịch thuật tốt nhất thành phố A, đối tác đưa ra quyết định nhanh chóng như vậy là vì họ đã tìm hiểu kỹ lưỡng và liên hệ với chúng ta từ trước rồi, hôm nay chỉ là đi cho có lệ thôi." "Ồ." "Sau này không được xin nghỉ nữa đấy.” “Biết rồi, Tổng thanh tra.” Giản Ngữ cười rạng rỡ.

Lư Tĩnh rất không thích vẻ mặt cười cợt của Giản Ngữ, nhưng cũng không tiện nói gì.

Chuyện lần này rất quan trọng, không cho phép xảy ra bất kỳ sai sót nào, cô tạm thời không chấp nhặt với Giản Ngữ.

Khi Giản Ngữ trở về công ty, mọi người đã tan làm hết, Giản Ngữ ngoan ngoãn tiếp tục làm thêm giờ.

Lư Tĩnh nhìn cô một cái rồi mới rời đi.

Lư Tĩnh vừa đi, Giản Ngữ liền lẻn vào văn phòng của Bùi Dĩ Minh.

Bùi Dĩ Minh đang đứng trước cửa sổ sát đất, cô bước chậm lại rồi đi tới ôm anh từ phía sau.

Bên cánh mũi thoang thoảng mùi hoa trà, đặc biệt dễ chịu.

Khiến cô hít một hơi thật sâu: “Minh đại ca, anh vẫn đang đợi em đúng không?” Bùi Dĩ Minh nắm chặt tay cô: “Mới về sao?” “Vâng ạ.” “Ăn cơm chưa?” “Chưa, đợi anh mời em ăn.” Giản Ngữ vẫn luôn cong khóe môi.

“Muốn ăn gì?” “Món em thích anh không phải đều biết sao.” Bùi Dĩ Minh gọi món, Giản Ngữ líu lo nói đủ thứ chuyện.

Bùi Dĩ Minh rất thích cuộc sống hiện tại, có một người ở bên tai mình luyên thuyên ồn ào, dường như những ngày tháng không còn nhàm chán nữa.

“Anh nhìn em làm gì vậy?” “Thấy em đẹp như một món ăn ngon vậy.” Bùi Dĩ Minh nghiêm túc nói.

Giản Ngữ suýt nữa sặc, khuôn mặt nhỏ nhắn dần ửng hồng, không thể tin được nhìn Bùi Dĩ Minh, vừa rồi chắc chắn là cô nghe nhầm rồi, sao cô lại cảm thấy Bùi Dĩ Minh đang trêu chọc mình chứ.

"Sao anh lại nói chuyện như vậy chứ." "Anh nói không đúng sao?" A a a.

Giản Ngữ cảm thấy mình sắp phát điên rồi, lẽ nào cô lại có thể không thừa nhận mình không đủ quyến rũ sao?

Con gái đương nhiên hy vọng mình hấp dẫn bạn trai nhiều hơn rồi.

Bùi Dĩ Minh sao lại biến thành thế này, chàng trai thanh thuần năm đó đi đâu mất rồi.

Nhưng biết làm sao được, anh như vậy cũng đầy sức hút, khiến cô thích đến không chịu nổi.

"Không nói với anh nữa, em tự ăn đây." Bùi Dĩ Minh cười, rất khó để thấy cô nàng mặt dày này lại tỏ ra e thẹn như vậy.

Anh nhớ ra điều gì đó, hỏi: "Hôm nay em có phải đã đánh thằng Đằng Tử rồi không?" "Đúng vậy, em không chỉ đánh nó, em còn muốn đoạn tuyệt quan hệ với nó, sau này sẽ không bao giờ coi nó là bạn nữa." Giản Ngữ miệng nhồm nhoàm, trông như một con chuột hamster nhỏ.

"Sau này đừng bốc đồng như vậy, thằng Đằng Tử không phải là không đánh lại em, lý do nó không ra tay em hẳn phải biết." "Em biết chứ, em chính là nhìn trúng điểm này nên mới đánh người đấy.

Anh có nghĩ nó không đáng đánh không?

Nó đã hại Vi Vi ra nông nỗi nào rồi chứ, Vi Vi trước kia phóng khoáng, hợp cạ với em, bây giờ em nhìn cô ấy mà thấy xót xa.

Cứ như biến thành người khác vậy, cả người u uất buồn bã, em thật sự lo Tô Vi cứ thế này sớm muộn gì cũng sinh bệnh mất." "Tô Vi tình trạng tinh thần không tốt sao?” “Em thấy là vậy, mà còn... ” Giản Ngữ vẫn chưa nói chuyện Tô Vi không thể mang thai, dù sao cô đã hứa với Tô Vi rồi.

“Tô Vi còn làm sao nữa?” “Ôi thôi, anh đừng hỏi nữa, dù sao em cũng không đồng ý hai người họ tái hợp đâu, thật sự không hợp chút nào.” Bùi Dĩ Minh cũng không hỏi nữa.

Anh cũng cảm thấy Thẩm Lăng Đằng không hợp với Tô Vi, cho dù miễn cưỡng kết hôn, sau này Thẩm Lăng Đằng bị kẹp giữa Tô Vi và mẹ Thẩm, cũng sẽ không yên ổn.

“Ừm.” “Bùi Dĩ Minh, anh nói mẹ anh có thích em không?” “Bây giờ chỉ cần em là con gái, bà ấy đều thích.

Vài năm nữa, chắc là con trai bà ấy cũng thích luôn rồi.” Phì.

Giản Ngữ bật cười thành tiếng, nhìn Bùi Dĩ Minh với ánh mắt đầy vẻ trêu chọc: “Bác gái lo anh không lấy được vợ đến thế à?” Bùi Dĩ Minh lườm Giản Ngữ một cái: “Ăn cơm.” “Ôi thôi, vừa ăn vừa nói chứ, có phải vì anh ít nói, quá lạnh lùng nên bác gái mới lo lắng như vậy không, hay là vì anh vẫn còn nhớ mãi về em, không có hứng thú với những cô gái khác, khiến bác gái nghi ngờ về giới tính của anh?” Giản Ngữ ra vẻ “nói mau nói mau, em rất muốn biết”.

Bùi Dĩ Minh bất đắc dĩ, lại lần nữa nhấn mạnh: “Ăn cơm.” “Này, đừng ngại mà, nói cho em nghe đi, em sẽ không cười anh đâu.” “Giản Ngữ!” “Vậy nói như vậy, cửa ải bác gái em không cần lo lắng sao?

Sẽ không gặp phải một người giống như mẹ Thẩm nữa chứ?” “Ừm, không cần lo lắng.” Giản Ngữ xoa xoa trái tim bé nhỏ của mình: “Nghe anh nói vậy em yên tâm rồi, em sợ gặp phải một người như mẹ Thẩm, thì em chịu không nổi.” “Chịu không nổi em sẽ làm gì, muốn chạy trốn sao?” Ánh mắt Bùi Dĩ Minh lập tức trở nên u sâu.

Giản Ngữ biết người này vì chuyện mình “không từ mà biệt” trước kia mà có ám ảnh, vội vàng giải thích: “Không đâu, em sẽ cùng anh đối mặt, em tin anh không phải Thẩm Lăng Đằng, anh có thể xử lý tốt các mối quan hệ.” “Ngữ Ngữ, nếu em dám tự ý bỏ đi một lần nữa, anh sẽ không bao giờ tha thứ.” Bùi Dĩ Minh nói một cách dửng dưng.

Nhưng Giản Ngữ cảm thấy áp lực, cô rụt vai lại.

Cô không hề nghi ngờ Bùi Dĩ Minh đang dọa mình, ánh mắt này thật đáng sợ.

“Bùi Dĩ Minh, không chạy đâu, hì hì, hay là anh đeo cho em một cái vòng chân đi.” Bùi Dĩ Minh dừng lại một chút: “Em tình nguyện sao?” “Vâng, vâng ạ.” “Được, vậy anh sẽ làm cho em một cái.” Giản Ngữ không để tâm, cứ nghĩ Bùi Dĩ Minh đang nói đùa, đâu ngờ Bùi Dĩ Minh thật sự đã để chuyện này vào lòng, và làm thật.

Sau khi ăn cơm, Giản Ngữ trực tiếp mang công việc sang văn phòng của Bùi Dĩ Minh.

Chương 2186

Đoạn video mà Bùi Dĩ Minh nhờ Lan Khuynh Tâm xử lý cũng đã có kết quả.

Lan Khuynh Tâm hiện tại vẫn đang ở nhà trông con, rảnh rỗi nên làm việc rất hiệu quả.

Bùi Dĩ Minh xem qua một lượt, trực tiếp gửi cho Thẩm Lăng Đằng.

Thẩm Lăng Đằng vốn dĩ không ngủ được, tin nhắn của Bùi Dĩ Minh vừa đến là anh lập tức ngồi dậy.

Mẹ Thẩm: Sao đi đâu cũng thấy cô vậy?

Tô Vi: Tôi và bà không quen.

Mẹ Thẩm: Nghe nói cô lại không kết hôn nữa à?

Tô Vi: Liên quan gì đến bà.

Mẹ Thẩm: Cô đừng có mơ tưởng bám víu vào thằng Đằng nhà chúng tôi nữa, tôi tuyệt đối sẽ không để người phụ nữ như cô bước chân vào cửa.

Tô Vi: Bà tự cảm thấy mình tốt đẹp đấy à?

Con trai bà mà có tặng cho tôi, tôi cũng không thèm.

Mẹ Thẩm: Không thèm?

Vậy ban đầu ai đã cầu xin tôi cho một cơ hội, vì muốn gả cho con trai tôi mà còn dụng tâm mang thai, tôi chưa từng thấy ai mặt dày như cô.

Tô Vi: Bà không có tư cách nhắc đến đứa bé. (Giận dữ tột độ) Mẹ Thẩm: Cái nghiệt chủng đó đáng đời không được nhìn thấy thế giới

này.

Tô Vi: Bà đúng là đồ mất nhân tính. (Mắt cô ấy đã đỏ hoe vì giận) Mẹ Thẩm: Tôi đã cảnh cáo cô rồi, đây hoàn toàn là kết cục của việc cô không nghe lời.

Tô Vi: Bà không xứng làm một người bà. *Bốp*, một cái tát giáng xuống.

Mẹ Thẩm: Con nhỏ chết tiệt này, dám nguyền rủa tôi tuyệt tử tuyệt tôn!

Ngay sau đó Tô Vi đẩy mẹ Thẩm một cái.

Tô Vi: Một người ngay cả cháu ruột của mình cũng có thể hãm hại, làm sao có tư cách.

Mẹ Thẩm: Tôi không biết cô đang nói linh tinh cái gì.

Tô Vi: Bà đã làm gì thì tự bà rõ.

Lần sau nếu bà còn dám động thủ với tôi, tôi sẽ không tha cho bà đâu.

Phía sau còn có một lời chú thích: “Thân ái nhắc nhở, ở đây có một câu chuyện lớn, mau chóng khai thác kỹ nhé.” Sắc mặt Thẩm Lăng Đằng u ám đến lạ thường.

Lời Tô Vi nói là có ý gì?

“Không xứng làm bà” là sao?

“Không có tư cách nhắc đến đứa bé” là sao?

Rốt cuộc những lời này có ý nghĩa gì?

Không phải cô ấy đã tự miệng thừa nhận đứa bé là do cô ấy bỏ đi sao?

Bây giờ lại nói những lời này là vì sao?

Trong lời nói của cô, dường như tất cả mọi chuyện đều không thể tách rời khỏi mẹ Thẩm.

Thẩm Lăng Đằng cầm điện thoại lên, gọi hết lần này đến lần khác cho Tô Vi, nhưng bên kia vẫn không nghe máy.

Cuối cùng có vẻ như đã thấy phiền, cô ấy còn tắt máy luôn.

Thẩm Lăng Đằng bực bội đi đi lại lại trong phòng, cuối cùng cầm một chiếc áo khoác rồi xuống lầu.

Mẹ Thẩm thấy anh vội vàng xuống nhà, lập tức có một dự cảm chẳng lành: “Tiểu Đằng, con đi đâu vậy?” “Mẹ, con hỏi mẹ lần cuối, lúc đó mẹ và Vi Vi gặp mặt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Con của Tô Vi đã sẩy thai như thế nào?” “Chuyện này đã qua lâu như vậy rồi, sao lại nhắc đến nữa?” Mẹ Thẩm vẫn rất bình tĩnh, không hề có bất kỳ điều bất thường nào.

“Mẹ, con cần mẹ nghiêm túc trả lời câu hỏi của con.” Thẩm Lăng Đằng mắt đỏ hoe, nắm chặt tay thành quyền, ngay cả giọng nói cũng vô thức cao lên.

“Bây giờ trí nhớ của mẹ không tốt lắm, mấy năm trước rốt cuộc đã nói gì mẹ không nhớ rõ.

Chắc chỉ là mấy câu chuyện thường ngày, không có gì đặc biệt đâu.” “Mẹ, mẹ nghĩ kỹ lại xem?” Sắc mặt mẹ Thẩm cuối cùng cũng thay đổi, bà có chút tủi thân hỏi: “Tiểu Đằng, xảy ra chuyện gì vậy?

Sao con lại lớn tiếng với mẹ như thế.” Thẩm Lăng Đằng cũng không muốn vòng vo nữa, trực tiếp gằn giọng: “Mẹ, tất cả những lời mẹ và Vi Vi nói ở trung tâm thương mại con đều biết hết rồi.

Mấy năm nay, rốt cuộc mẹ đã giấu con những chuyện gì vậy?” “Tiểu Đằng, con có phải lại đi gặp Tô Vi rồi không, cô ta có phải đã nói xấu mẹ không?” Mẹ Thẩm tức không chịu nổi, đã mấy năm trôi qua rồi, sao con trai vẫn còn tơ tưởng đến Tô Vi đó chứ.

Tô Vi đó rốt cuộc có gì tốt?

Đáng để nó nhớ mãi không quên.

Thẩm Lăng Đằng rất thất vọng, cười nói: “Mẹ, con chưa từng đi gặp cô ấy.

Chương 2187

Con đã nói là con đến trung tâm thương mại nơi mẹ và cô ấy xảy ra tranh chấp rồi, con đã xem camera giám sát, con còn tìm người biết đọc khẩu hình, tất cả nội dung cuộc nói chuyện của hai người con đều biết hết rồi.” Tim mẹ Thẩm đập thịch một cái, bà hồi tưởng lại nội dung cuộc nói chuyện ngày hôm đó, hình như bà vẫn luôn không thừa nhận chuyện Tô Vi sẩy thai là do bà làm.

Đúng vậy, không thể hoảng, lúc này nhất định phải giữ bình tĩnh.

Mẹ Thẩm im lặng, nhưng Thẩm Lăng Đằng đã đoán ra rồi.

Anh rất hiểu mẹ mình, nếu thật sự không liên quan đến bà, bà nhất định sẽ lập tức giải thích.

Lòng Thẩm Lăng Đằng dần nguội lạnh: “Mẹ, giải thích đi chứ.” Ánh mắt mẹ Thẩm lạnh lẽo: “Mẹ có gì mà phải giải thích chứ, mẹ chẳng qua chỉ là cãi nhau với cô ta một trận thôi, chuyện này không có bất kỳ liên quan trực tiếp nào đến việc cô ta sẩy thai.” Thẩm Lăng Đằng không cam lòng, lại lần nữa hỏi: “Tại sao cô ấy lại nói mẹ không có tư cách làm bà nội của đứa bé?” “Cái này thì mẹ làm sao biết được chứ, chắc là cô ấy không thích mẹ thôi.” “Mẹ, mẹ có biết ba năm nay con đã đau khổ thế nào không?

Con vẫn luôn nghĩ người phụ nữ con yêu đã tự tay bỏ đi đứa con của chúng ta, con không thể vượt qua được chướng ngại đó.

Nhưng giờ đây con lại phát hiện, con vẫn luôn sống trong một lời nói dối, mà người tạo ra lời nói dối này có lẽ lại là người thân cận nhất với con, người mà con chưa từng nghi ngờ.” Thẩm Lăng Đằng ôm đầu bằng hai tay.

Mẹ Thẩm nhìn con trai như vậy, nói không đau lòng là giả dối, nhưng trong chuyện này bà tuyệt đối sẽ không lùi bước.

Bà bước tới, ôm lấy Thẩm Lăng Đằng, cố gắng biện bạch: “Con trai, mẹ không biết là chuyện gì, nhưng chuyện quá khứ thì cứ để nó qua đi.

Bất kể sự thật thế nào, chúng ta đừng nghĩ nữa, đối mặt với tương lai mới là quan trọng nhất.

Sau này mẹ sẽ tìm cho con những cô gái tốt hơn, con muốn sinh bao nhiêu đứa bé cũng được.” “Không thể nào, đây là nút thắt trong lòng con cả đời này, không giải được con sẽ không thể thoát ra.

Mẹ, cầu xin mẹ hãy nói cho con sự thật.” Mẹ Thẩm nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Thẩm Lăng Đằng: “Mẹ thật sự không biết, mẹ thừa nhận mẹ thật sự không thích Tô Vi.

Trước kia nói thích cô ấy đều là để dỗ con vui thôi, ngoài ra mẹ không biết con muốn biết điều gì nữa.

Cảnh sát phá án còn cần chứng cứ, sao con lại có thể kết tội mẹ như vậy chứ.” Bằng chứng.

Không phải anh không thể đi tìm, chỉ là anh không muốn làm cho mối quan hệ mẹ con của họ trở nên tệ hại đến mức đó.

Anh muốn mẹ mình thành thật nói cho anh biết.

Hóa ra điều đó cũng là một sự xa xỉ.

Thẩm Lăng Đằng đứng thẳng người dậy, nhìn mẹ Thẩm thật sâu một cái, sau đó đứng dậy rời đi.

Mẹ Thẩm đuổi theo, kéo cổ tay anh lại: “Tiểu Đằng, giữa đêm khuya khoắt con đi đâu vậy?” Thẩm Lăng Đằng không nói gì, từ từ gỡ tay mẹ Thẩm ra, trực tiếp lái xe rời khỏi nhà.

Mẹ Thẩm như thể kiệt sức, lập tức khuỵu xuống đất.

Nếu có thể, bà thật sự không muốn tự tay hủy hoại tình yêu của con trai, nhưng người phụ nữ đó bà thật sự không thể chấp nhận được, dù thế nào cũng không thể chấp nhận cô ấy làm con dâu mình.

Thẩm Lăng Đằng phóng xe điên cuồng, tìm một quán bar uống rượu giải sầu, càng uống càng khó chịu.

Rời quán bar, anh lại lái xe đến nhà Giản Ngữ và Tô Vi, dùng sức đập cửa.

Giản Ngữ ngủ không sâu, lập tức bị tiếng động làm tỉnh giấc.

Nhìn qua mắt mèo, cô đối diện với đôi mắt đỏ ngầu đầy tơ máu của Thẩm Lăng Đằng.

Tên này, giữa đêm khuya khoắt lại lên cơn gì vậy.

Tô Vi nghe thấy tiếng động, khoác áo từ phòng đi ra: "Sao vậy?

Ngữ Ngữ, ai đang gõ cửa vậy?" "Thẩm Lăng Đằng." Tô Vi nhíu mày: "Anh ta lên cơn gì vậy?" Giản Ngữ có chút chột dạ tránh ánh mắt, hôm nay cô đã đánh Thẩm Lăng Đằng một trận, có khi nào đã kích động anh ta, khiến anh ta cố ý đến gây chuyện không.

Chắc không đến mức đó đâu, thằng Đằng Tử không phải là loại người nhỏ nhen như vậy.

Vậy rốt cuộc anh ta đến vì chuyện gì?

Chẳng lẽ là đến tìm Tô Vi?

"Làm sao bây giờ?" "Anh ta thích lên cơn thì cứ mặc anh ta, chúng ta ngủ phần chúng ta." Tô Vi trực tiếp quay về phòng, Giản Ngữ lại quát ra ngoài: "Thẩm Lăng Đằng, giữa đêm khuya khoắt anh lên cơn gì vậy, anh mà cứ thế này nữa tôi báo cảnh sát đấy!" "Giản Ngữ, bảo Tô Vi ra đây!" Quả nhiên là đến tìm Vi Vi.

"Tô Vi không có gì để nói với anh, cô ấy đã ngủ rồi." "Giản Ngữ, bảo cô ấy ra đây!” Thẩm Lăng Đằng dùng sức đá mạnh vào cửa.

Giản Ngữ cảm thấy cánh cửa rung lên hai cái, cô giật mình, đành gọi điện cho quản lý tòa nhà, nhờ người đưa Thẩm Lăng Đằng đi.

Sau khi bên ngoài yên tĩnh trở lại, Tô Vi lại đi ra: “Anh ta đi rồi sao?” “Chắc là bị đưa đi rồi, nhưng bên ngoài bây giờ đang mưa, không biết anh ta có chịu rời đi không.” Tô Vi bất đắc dĩ nói: “Sáng nay anh ta đã chặn tôi ở cổng công ty một lần rồi, tối đến thì cứ gọi điện thoại mãi, nhưng tôi không nghe máy.” “Anh ta có chuyện gì muốn tìm cô sao?” “Tôi không biết, nhưng tôi và anh ta thật sự không có gì để nói nữa.

Xin lỗi, Ngữ Ngữ, từ khi tôi đến đây, đây đã là lần thứ hai cậu bị làm phiền rồi, chắc hàng xóm láng giềng cũng ghét bỏ tôi lắm rồi.” Giản Ngữ ôm lấy vai Tô Vi: “Giữa chúng ta còn cần phải nói những lời này sao?

Có một chuyện tớ cũng muốn nói cho cậu biết, hôm nay tớ đã đánh Thẩm Lăng Đằng một trận, nhưng cậu yên tâm, cậu không cho tớ nói cho anh ta biết, tớ cũng không hé răng nửa lời.” “Đánh rồi thì thôi vậy.” “Cậu không đau lòng là được.” Tô Vi lườm Giản Ngữ một cái: “Trò đùa này không buồn cười chút nào.” Ngay lúc hai người đang nói chuyện, điện thoại của Thẩm Lăng Đằng lại gọi đến, Tô Vi nhìn một cái rồi trực tiếp tắt máy.

Ngay sau đó điện thoại của Giản Ngữ lại reo, vẫn là Thẩm Lăng Đằng.

Giản Ngữ nhìn Tô Vi một cái, cuối cùng vẫn chọn nhấc máy, tiện thể bật loa ngoài.

Cô rất hiểu tính nết thằng Đằng Tử, không dễ dàng bỏ qua như vậy đâu, không biết đêm nay nó sẽ làm loạn đến mức nào.

“Thẩm Lăng Đằng, giữa đêm khuya khoắt anh có thể đừng lên cơn nữa không?” “Tôi muốn gặp Vi Vi!” “Vi Vi không có gì để nói với anh, hai người đã chia tay rồi, đừng dây dưa với nhau nữa có được không?” “Tôi có chuyện muốn hỏi cô ấy, cô bảo cô ấy nghe điện thoại đi!” Tiếng mưa lách tách truyền đến từ điện thoại, Giản Ngữ không cần nói, Tô Vi cũng nghe thấy.

Thẩm Lăng Đằng chắc là đang đứng dưới mưa.

“Đừng lên cơn nữa, anh có biết anh đang làm gì không hả?” “Tôi chỉ muốn một câu trả lời, một sự thật, tại sao lại không ai chịu nói cho tôi biết, tại sao?!” Thẩm Lăng Đằng gào lên đầy sụp đổ.

Giản Ngữ không thể nghe tiếp được nữa: “Thằng Đằng Tử, Vi Vi nói thì anh tin sao?

Anh chỉ tin mỗi mẹ anh thôi.” “Tôi muốn nghe Tô Vi giải thích thêm một lần nữa.” “Lúc đó sao không tin?

Bây giờ nói những lời này, không thấy quá muộn rồi sao?” “Ngữ Ngữ, bảo Vi Vi nói chuyện với tôi!” Tô Vi không chịu nổi nữa, không biểu cảm cầm lấy điện thoại, lạnh lùng nói: “Tôi đây, anh hỏi đi.” Thẩm Lăng Đằng dừng lại một chút, xác nhận là giọng của Tô Vi rồi, anh trực tiếp hỏi: “Con của chúng ta là do em bỏ đi, hay là có liên quan đến mẹ anh?” “Tôi nói lại lần cuối, tôi sẽ không làm hại con của mình.

Chương 2188

Hôm đó tôi chỉ gặp mẹ anh, chỉ uống đồ uống ở quán đó.

Nói như vậy, anh hài lòng chưa?” Hàm ý là, người có khả năng ra tay nhất chính là mẹ Thẩm.

Tại cổng khu dân cư, Thẩm Lăng Đằng chỉ cảm thấy toàn thân lạnh cóng, như thể cái lạnh đã thấm vào tận xương tủy.

Anh đứng đờ đẫn trong mưa, nửa ngày không thể nhúc nhích.

Thật sự là mẹ mình đã ra tay sao?

Vậy nên bấy nhiêu năm nay anh đã hiểu lầm Tô Vi, tin tưởng mẹ mình một cách mù quáng.

Anh không nói gì, Tô Vi cũng vẫn im lặng.

Cô chỉ đứng đó, sắc mặt tái nhợt ở cửa phòng ngủ, đôi môi khẽ run lên gần như không thể thấy được.

Vết thương khó khăn lắm mới lành lại, giờ đây lại bị bóc tách ra một cách đẫm máu.

Mấy ngày đó cô bị ốm nghén nghiêm trọng, từ sáng đến trưa, cô không ăn được gì, ngoài việc uống một chút nước ở nhà thì chẳng ăn gì cả.

Không ngờ lại nhận được điện thoại của mẹ Thẩm, bảo cô đến quán cà phê gặp mặt.

Khi cô đến nơi, mẹ Thẩm và thư ký của bà đã đến rồi, còn gọi sẵn sữa cho cô nữa.

Lòng Tô Vi ấm áp, cô mỉm cười ngọt ngào: “Cảm ơn bác gái.” “Hôm nay hẹn con ra đây là để nói chuyện của con và Thẩm Lăng

Đằng.” Mẹ Thẩm mặt lạnh tanh.

Tô Vi nhìn mẹ Thẩm nghiêm túc như vậy, chỉ cảm thấy lòng có chút tê dại.

Lần trước gặp mẹ Thẩm, bà vẫn rất bình thường, cũng rất thích cô, sao hôm nay lại có vẻ khác lạ.

Vì thái độ thay đổi của mẹ Thẩm, Tô Vi trở nên có chút cẩn trọng: “Bác gái, mấy hôm trước không phải đã nói chuyện xong xuôi rồi sao?

Tìm một thời gian để gia đình hai bên gặp mặt bàn bạc ngày cưới.” Đứa bé của cô đã hơn hai tháng rồi, không thể chờ đợi lâu hơn.

“Không cần gặp mặt nữa, tôi sẽ không đồng ý để cô bước chân vào cửa nhà họ Thẩm chúng tôi đâu.” “Bác gái, nhưng bác...” Tô Vi trợn tròn mắt.

“Trước kia đều là lừa cô thôi.

Tôi từ lần đầu gặp cô đã không thích cô rồi, làm sao có thể cho phép cô bước vào nhà tôi chứ, huống hồ cô còn có một người mẹ như vậy.” “Mẹ tôi thì sao?” “Mẹ cô chính là một con hồ ly tinh đi khắp nơi quyến rũ đàn ông, cô không biết sao?

Công ty nhà cô chẳng phải là dựa vào mấy ông chủ đó mà tồn tại sao.” Mẹ Thẩm khinh miệt nói.

Tô Vi tức đến nỗi nắm chặt tay thành quyền.

Cô có thể cho phép mẹ Thẩm mắng mình, nhưng không cho phép bà ấy sỉ nhục mẹ cô như vậy: “Bà nói linh tinh cái gì đó?” “Tôi nói linh tinh à?

Chuyện phong lưu của mẹ cô, trong cái vòng này ai mà chẳng biết, ai mà chẳng rõ bà ta có đức hạnh gì.

Hổ phụ sinh hổ tử, hổ mẫu sinh hổ cái, cô cũng chẳng tốt đẹp gì đâu, chưa cưới đã chửa, chưa kết hôn đã bị người ta làm cho bụng to, không biết đỏ mặt sao?

Người phụ nữ như cô không có tư cách bước chân vào nhà chúng tôi, cô tốt nhất đừng có mặt dày bám víu lấy thằng Đằng nhà chúng tôi không buông, nếu không đừng trách tôi không khách khí." Tô Vi tức đến run người: "Bác gái Thẩm, cháu kính trọng bác là bề trên, nhưng bác cũng đừng được đằng chân lân đằng đầu." Mẹ Thẩm không kiên nhẫn nói chuyện với Tô Vi nữa, trực tiếp nói: "Tôi đã đặt hẹn bác sĩ cho cô rồi, bỏ đứa bé đi, rồi tránh xa thằng Đằng nhà chúng tôi ra." "Không thể nào!" Mẹ Thẩm đột nhiên đập mạnh vào bàn: "Đồ vô liêm sỉ, lẽ nào cô thật sự muốn dùng đứa bé này để trói buộc thằng Đằng nhà chúng tôi sao?

Tôi nói cho cô biết, đứa bé này tôi sẽ không cần, đừng trách tôi vô tình." "Có muốn đứa bé này hay không là do tôi quyết định, bà không có tư cách quyết định thay tôi." Tô Vi nắm chặt tay thành quyền.

"Tôi có tư cách hay không, điều đó là do tôi nói." "Nếu có một ngày tôi và Thẩm Lăng Đằng tình cảm tan vỡ, hoặc là anh ấy không muốn đứa bé này, thì tôi sẽ tự tay bỏ nó đi, tránh xa nhà các người ra, tôi sẽ không bám víu vào nhà các người." Ngay lúc đó, điện thoại của mẹ Thẩm reo lên một cái, khóe môi mẹ Thẩm lộ ra một nụ cười quỷ dị.

"Cô Tô, cô đang nói gì vậy, sao tôi không nghe rõ?" Tô Vi nghiến răng, lại lặp lại hai câu cuối một lần nữa: "Tôi nói tôi sẽ tự mình bỏ đứa bé, tránh xa các người ra." Hôm đó về đến nhà không bao lâu, cô đã cảm thấy bụng dưới đau quặn, cúi đầu xuống thì thấy máu tươi đã thấm ướt vạt váy.

Cô đau đến chết đi sống lại, cố gắng hết sức gọi xe cấp cứu.

Thế nhưng lại bị bác sĩ mắng cho một trận té tát, nói rằng giới trẻ bây giờ không biết quý trọng cơ thể mình, cho dù không muốn đứa bé cũng nên phá thai bằng thuốc dưới sự hướng dẫn của bác sĩ, chứ không phải tự mình làm bừa.

Cô hoàn toàn ngơ ngác, căn bản không hiểu bác sĩ đang nói gì, cô đã uống thuốc từ lúc nào chứ.

Lúc đó cô bị cơn đau giày vò, không kịp nghĩ sâu xa, lại bị đưa vào phòng phẫu thuật.

Bác sĩ muốn làm thủ thuật nạo thai.

Sau khi phẫu thuật kết thúc, bác sĩ lại thông báo cho cô một sự thật tàn khốc: cô đã dùng thuốc quá liều, gây tổn hại rất lớn đến cơ thể, sau này về cơ bản là không thể mang thai được nữa.

Sau đó Thẩm Lăng Đằng giận dữ đến, anh mắt đỏ ngầu, không hỏi nguyên do, trực tiếp chất vấn: “Tại sao?

Tại sao lại bỏ đi đứa con của chúng ta?” “Anh đang nói gì vậy?” “Tô Vi, tại sao lại bỏ đứa bé?” Tô Vi chỉ cảm thấy mình như một trò cười, người đàn ông mình yêu thương lại không hề tin tưởng mình chút nào.

Lúc này anh ta không quan tâm đến cơ thể cô, lại còn chất vấn cô tại sao lại bỏ đứa bé.

Khi cô mang thai đứa bé, không biết đã phấn khích đến mức nào.

Làm sao cô nỡ.

Sinh linh bé nhỏ đó đã ở trong bụng cô hơn hai tháng rồi, cho dù còn chưa thành hình, cô lúc rảnh rỗi đã quen nhẹ nhàng vuốt ve nó.

Tô Vi lòng nguội lạnh như tro tàn nói: “Anh muốn nghĩ là gì thì là cái đó đi.” “Tô Vi, em điên rồi phải không?” “Đúng, tôi điên rồi.” (Bị mẹ anh ép điên rồi.) Thực ra không khó để hiểu ai đã ra tay.

Ly sữa cô uống có vấn đề, mẹ Thẩm không phải là người tuyệt tình tầm thường, ngay từ đầu đã không cho cô đường lui.

“Tôi hỏi lại một lần nữa, có phải em đã bỏ đứa bé đi không?” Tô Vi cong khóe môi, cười rạng rỡ vô cùng, khẽ mấp máy môi, nói: “Đúng, là tôi làm đấy, là tôi đã giết nó, tôi chính là một con ác ma.

Nói như vậy anh hài lòng chưa?” Bàn tay Thẩm Lăng Đằng nắm chặt kêu răng rắc, anh chỉ cảm thấy xung quanh như không có không khí, khó thở đến mức nghẹt thở.

Anh không dám ở lại phòng bệnh nữa, anh không dám đảm bảo mình sẽ không làm ra chuyện gì đáng sợ.

Chương 2189

Thẩm Lăng Đằng hít sâu một hơi, đóng sập cửa rời đi.

Tô Vi nhìn bóng lưng anh, nước mắt rơi như mưa.

Cô biết, cô và Thẩm Lăng Đằng đã hết rồi, họ không thể tiếp tục bên nhau được nữa.

Không chỉ vì mẹ Thẩm, mà còn vì giữa họ thiếu đi sự tin tưởng cơ bản nhất, tình cảm của họ đã có một vết nứt, khó lòng hàn gắn lại được.

Mấy năm nay Tô Vi vẫn luôn cố ép mình quên đi, nhưng ông trời dường như đặc biệt thích trêu đùa, chuyện càng muốn quên lại càng nhớ rõ mồn một.

Giản Ngữ nhìn Tô Vi như vậy, trong lòng chua xót không sao tả xiết, cô tiến lên ôm lấy cô: “Vi Vi, đừng nghĩ nữa, mọi chuyện đã qua rồi, những chuyện không vui chúng ta đừng nghĩ nữa.” “Ngữ Ngữ...” “Không sao đâu, có tớ ở đây mà, mọi chuyện đã qua rồi.” Điện thoại của Giản Ngữ vẫn chưa cúp, Thẩm Lăng Đằng hiển nhiên vẫn đang đứng dưới mưa lớn.

Tô Vi lại nói vào điện thoại: “Thẩm Lăng Đằng, những năm nay tôi đã sớm buông bỏ rồi, tôi cũng không còn hận nữa, anh không cần cứ giữ mãi chuyện này.

Mọi chuyện trong quá khứ hãy tan thành mây khói đi, chúng ta đều bắt đầu cuộc sống mới.” Nói xong, Tô Vi cúp điện thoại.Tan thành mây khói.

Khóe miệng Thẩm Lăng Đằng nhếch lên một nụ cười mỉa mai, nói thì dễ dàng thật đấy, nhưng nào có thể làm được dễ dàng như vậy.

Anh ta mặt không biểu cảm đứng dưới mưa, mãi không chịu rời đi.Tô Vi trằn trọc cả đêm không ngủ, Giản Ngữ cũng không ngủ ngon, lo lắng mãi không biết Tiểu Đằng Tử có còn ở đó không.Khi hai người đi làm, Thẩm Lăng Đằng đã không còn ở đó, hai người thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng nhân viên an ninh của ban quản lý tòa nhà đi tới: “Cô Giản, người đàn ông tối qua cô nhờ chúng tôi đuổi đi, đã đứng dưới mưa cả một đêm, gần sáng thì ngất xỉu, được người của chúng tôi đưa đến bệnh viện rồi.”Biểu cảm của Tô Vi thay đổi, Giản Ngữ vội vàng hỏi: “Anh ấy thế nào rồi?”“Chỉ là bị sốt cao, chắc không có gì nghiêm trọng, đã thông báo cho gia đình anh ấy rồi.”Giản Ngữ thở phào một hơi, vẻ mặt Tô Vi cũng giãn ra.Giản Ngữ nhìn bộ dạng Tô Vi, cũng biết cô ấy không phải thật sự thờ ơ với Thẩm Lăng Đằng.

Cũng không khó để hiểu, người mình đã từng yêu sâu đậm, làm sao có thể thật sự trở thành người dưng nước lã được.

Cô ấy đã mất bao nhiêu năm cũng không thể quên Bùi Dĩ Minh, cuối cùng vẫn phải lủi thủi quay về.

“Vi Vi, có cần đến bệnh viện không?”“Không cần đâu, cứ mặc kệ anh ta đi.

Chỉ cần không liên quan đến tôi nữa là sẽ không có nhiều chuyện như vậy.”Giản Ngữ cũng không tiện nói gì thêm, liền đi thẳng đến công ty.Từ hôm nay trở đi, các chuyên gia của hội nghị nghiên cứu sinh vật học sẽ lần lượt có mặt, cả phòng Phiên dịch sẽ khá bận rộn, sẽ được cử đi phụ trách đời sống sinh hoạt của các chuyên gia.Khi Giản Ngữ đến công ty, đồng nghiệp trong phòng Phiên dịch đã gần như đến đủ cả, Lư Tĩnh đã thông báo họp khẩn cấp.Hầu như mỗi người đều được sắp xếp nhiệm vụ.

Giản Ngữ phụ trách tiếp đón một chuyên gia người Pháp.

Quan trọng nhất là người đó đã đến sớm, buổi chiều cô phải ra sân bay đón, sau đó phụ trách mọi việc của chuyên gia.

“Giản Ngữ, Trương Giai Giai, chuyên gia mà hai cô phụ trách sẽ đến vào buổi chiều.

Hai cô hãy chuẩn bị sẵn sàng, ban tổ chức hội nghị cũng sẽ cử người đến lúc đó, hai cô hãy liên hệ với họ để xem cách đón tiếp và phân công cụ thể.”“Vâng, thưa Tổng thanh tra.”Sau khi liên hệ xong, Giản Ngữ ăn trưa rồi ra sân bay đón.

Cô cứ nghĩ người mình đón sẽ là một phụ nữ Pháp chính hiệu, cho đến khi đối phương dùng tiếng Trung chào hỏi cô, cô mới biết mình không đón nhầm người, vị chuyên gia người Pháp này biết nói tiếng Trung, hơn nữa nhìn căn bản không giống người Pháp chút nào.“Giáo sư Tần, cô không phải người Pháp sao?”Tần Nhu mỉm cười duyên dáng, ánh mắt hiền hòa: “Tôi chỉ là vì sự nghiệp nghiên cứu khoa học mà nhập quốc tịch Pháp, chứ không phải người Pháp.

Quê hương tôi ở đây.”“Vậy thì hình như tôi chẳng có tác dụng gì rồi.”“Cũng không hẳn.

Tôi đã hai mươi mấy năm không về đây rồi, bây giờ nơi này chắc chắn thay đổi rất nhiều, tôi còn thiếu một hướng dẫn viên rất giỏi.

Trước đây, khi ban tổ chức hội nghị hỏi ý kiến, là tôi đã yêu cầu như vậy.”Giản Ngữ hiểu ra, khẽ mỉm cười: “Xin cô yên tâm, tôi nhất định sẽ khiến cô hài lòng.”Tần Nhu nhìn cô gái trước mặt, không hiểu sao lại cảm thấy có chút quen thuộc, trên người cô ấy dường như có bóng dáng của một người nào đó, mang lại cho cô một cảm giác thân thiết khó tả.

“Chỉ cần đưa tôi đi dạo khắp nơi là được rồi.”Giản Ngữ rất thích vị giáo sư Tần này, cảm thấy cô ấy không có sự cứng nhắc và nghiêm túc của một chuyên gia, ngược lại còn mang theo một sự thân thiện, khiến người ta rất thoải mái.

“Tuyệt đối không vấn đề gì, ăn uống vui chơi tôi đều rất sành sỏi.” Giản Ngữ vỗ vỗ ngực.Giống, thật sự rất giống.Tần Nhu vô thức hỏi: “Cô Giản là người ở đâu?”“Tôi là người thành phố S, tôi lớn lên ở đó, nhưng sau đó bố tôi đưa tôi đến thành phố A.”“Vậy cô có quen…”Tần Nhu cuối cùng vẫn không hỏi ra, cô ấy chắc chắn đã lú lẫn rồi, cô gái này mới hai mươi mấy tuổi, làm sao có thể quen biết người cùng thế hệ với cô ấy được.

Vừa trở về nơi quen thuộc, đầu óc cô ấy đã có chút không tỉnh táo rồi.“Giáo sư Tần muốn hỏi gì ạ?”“Không có gì, cô chắc chắn không biết đâu.”Giản Ngữ cũng không hỏi thêm.Tần Nhu là một người không câu nệ, những nơi cô ấy thích cũng không phải là nơi cao cấp, đặc biệt cô ấy thích những ngõ hẻm, phố xá ven đường.

Điều này lại chính là sở trường của Giản Ngữ.Sau một ngày, Tần Nhu chơi rất vui, Giản Ngữ đưa cô ấy về căn hộ, Tần Nhu còn thân thiết kéo tay cô: “Ở lại trò chuyện với tôi một lát nhé.”“Vâng, giáo sư Tần.”“Có bạn trai chưa?”“He he, có rồi ạ.” Giản Ngữ gãi gãi đầu.“Còn ngại ngùng nữa chứ gì?”“Đâu có, tôi nổi tiếng là mặt dày mà.”Tần Nhu nhìn cô gái trẻ trước mặt, ánh mắt tràn đầy sự ngưỡng mộ.Rời khỏi căn hộ của Tần Nhu, Giản Ngữ không về ngay, tuy miệng nói sẽ tuyệt giao với Thẩm Lăng Đằng, nhưng biết anh ta bị bệnh nằm viện, cô vẫn không kìm được mà đến bệnh viện.Thẩm Lăng Đằng sốt tái đi tái lại, vừa hạ xuống lại sốt lên, Thẩm Mẫu lo sốt vó: “Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Một cơn sốt cao mà các người cũng không hạ xuống được, các vị bác sĩ này làm ăn kiểu gì vậy hả?”“Thưa phu nhân Thẩm, công tử Thẩm đã dầm mưa cả đêm, bị viêm phổi.

Cơn sốt cao không hạ xuống được cũng có liên quan đến tâm trạng của anh ấy, bản thân anh ấy không muốn khỏe lại thì chúng tôi làm bác sĩ cũng không có cách nào.

Phu nhân nên khuyên nhủ anh ấy nhiều hơn, khuyên anh ấy nghĩ thoáng ra một chút.”“Cái gì?

Anh ta tự mình không muốn khỏe lại.” Mặt Thẩm Mẫu đen sạm lại.“Y tá nói anh ấy không chịu uống thuốc, chúng ta có thể truyền dịch cho anh ấy, nhưng anh ấy phải hợp tác với chúng ta, tích cực uống thuốc mới được, chỉ dựa vào truyền dịch thì không thể khỏi bệnh được.”Mặt Thẩm Mẫu nặng trĩu: “Tôi biết rồi.”Khi Thẩm Mẫu đi vào, Thẩm Lăng Đằng đang tỉnh, nhưng không muốn gặp Thẩm Mẫu, anh ta trực tiếp nhắm mắt lại.Thẩm Mẫu nhìn con trai như vậy, chỉ cảm thấy đau lòng, ôn hòa sờ nhẹ trán anh ta: “Tiểu Đằng, bác sĩ nói con không chịu uống thuốc?

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?”Thẩm Lăng Đằng không nói gì, Thẩm Mẫu lại nói: “Có chuyện gì mà không giải quyết được, nhất thiết phải tự hủy hoại cơ thể mình sao.”Bất kể Thẩm Mẫu nói gì, Thẩm Lăng Đằng vẫn luôn nhắm mắt, không đáp lại.“Tiểu Đằng, rốt cuộc con đang giở trò gì vậy?”Thẩm Lăng Đằng cuối cùng cũng không thể không phản ứng, mở mắt ra, lạnh lùng nói: “Mẹ, con không ngờ lòng dạ mẹ lại tàn độc như vậy, con thấy hình như con chưa bao giờ thực sự hiểu mẹ.”“Con đang nói gì vậy?”“Con đã biết tất cả rồi, con của Vi Vi không phải cô ấy tự nguyện bỏ đi, mà là mẹ đã bỏ thuốc vào đồ uống của cô ấy.

Mẹ còn canh đúng lúc cố ý để con nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người, cố ý để con cảnh giác với cô ấy.

Mẹ tính toán thật chuẩn, mẹ biết tính Vi Vi kiên quyết, sau đó lại để con đến bệnh viện chất vấn cô ấy, chọc giận cô ấy, để cô ấy nói ra những lời trái lòng.”Thẩm Lăng Đằng đã đoán ra toàn bộ quá trình, ở quán cà phê, chắc chắn là Thẩm Mẫu đã chọc giận Tô Vi, Tô Vi mới nói ra những lời như vậy.Ở bệnh viện, những lời chất vấn của anh ta càng khiến Tô Vi đau lòng, khiến cô ấy nảy sinh ý định rời đi.Càng nghĩ càng kinh hãi.

Mẹ tốt của anh ta, đã dàn dựng một ván bài hay ho, âm thầm đạo diễn tất cả, biến anh ta và Tô Vi thành con rối trong lòng bàn tay.

“Con đang nói cái gì vậy, mẹ làm sao có thể ra tay.” Thẩm Mẫu vẫn không thừa nhận.“Mẹ, con sẽ đưa ra bằng chứng, nhưng nếu con đưa ra bằng chứng rồi, thì quan hệ mẹ con chúng ta…” Đến đây là chấm dứt.Thẩm Lăng Đằng không nói tiếp, chỉ thấy mặt Thẩm Mẫu tái xanh, tức giận đến mức đứng bật dậy, mắng mỏ và chỉ tay vào anh ta: “Cái đồ con bất hiếu này, vì một người phụ nữ mà con không cần cả mẹ nữa sao?”“Mẹ có biết lúc đó con đã mong chờ đứa bé ấy ra đời đến mức nào không?

Bố con mất sớm, con đã không còn nhiều ấn tượng về ông ấy nữa, cả tuổi thơ con chưa từng được trải nghiệm tình yêu thương của cha.

Con đặc biệt ganh tỵ với những đứa trẻ có cả cha lẫn mẹ, con nghĩ nếu sau này con có con, thì con nhất định sẽ dành thời gian ở bên con, để con có một tuổi thơ thật đẹp, nhưng mẹ đã tận tay hủy hoại nó rồi.”Thẩm Mẫu ôm ngực: “Mẹ không phải không muốn con làm một người cha tốt, mẹ chỉ không muốn cháu nội của mẹ là từ bụng Tô Vi mà ra.”“Tại sao?” Thẩm Lăng Đằng hét lên gần như điên loạn.Anh ta không hiểu Tô Vi rốt cuộc có gì không tốt, một người rộng rãi, phóng khoáng, tươi sáng như vậy, gia thế cũng không tồi, tại sao lại khiến mẹ mình phản cảm đến thế.“Vì mẹ cô ta, vì cô ta họ Tô.

Gia đình họ Thẩm và họ Tô vốn không đội trời chung, nói vậy con hiểu rồi chứ?”Thẩm Lăng Đằng ngây người ra một chút: “Mẹ nói vậy là có ý gì?”“Mẹ có ý gì á, con không phải đã gặp mẹ của Tô Vi rồi

sao?

A, mẹ lẽ ra phải nghĩ đến sớm hơn mới phải, người phụ nữ đó đúng là mặt dày, làm sao có thể nói cho con sự thật được, cô ta chỉ sợ còn muốn tiếp tục gây họa cho gia đình chúng ta nữa.

Con cứ hỏi mẹ tại sao không chấp nhận Tô Vi, vậy thì hôm nay mẹ nói cho con biết, cái chết của bố con không thể tách rời khỏi gia đình họ Tô, con mất bố từ nhỏ đều là do gia đình họ Tô gây ra, nói vậy con hiểu rồi chứ?

Con còn muốn dây dưa với kẻ thù sao?”Thẩm Lăng Đằng chấn động, Giản Ngữ đang đứng ở cửa cũng bị sốc, mãi không vào.

“Bố con không phải chết vì tai nạn xe sao?

Có liên quan gì đến nhà họ Tô?”“Tài xế gây tai nạn chính là bố của Tô Vi.”Thẩm Lăng Đằng chợt nhớ ra, Tô Vi từng nói, bố cô ấy cũng mất vì một vụ tai nạn xe, lúc đó anh ta còn cảm thấy vận mệnh của hai người thật sự vô cùng tương đồng, đều mất cha từ nhỏ, đều lớn lên cùng mẹ.Hóa ra, vụ tai nạn của bố họ là cùng một vụ.Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Thẩm Lăng Đằng lập tức cắt đứt: “Mẹ, những lời mẹ nói bây giờ con thật sự không dám tin nữa.”Ánh mắt Thẩm Mẫu kiên định, đôi mắt đỏ ngầu: “Tin hay không tùy con, vụ án này con tùy tiện điều tra đều có thể tra ra.

Mẹ còn sống một ngày thì tuyệt đối sẽ không cho phép con dây dưa với gia đình họ Tô, hai đứa con tuyệt đối không thể nào.

Hai đứa con muốn ở bên nhau, trừ khi mẹ chết đi.”“Nếu con muốn cứ hành hạ thân thể mình lặp đi lặp lại như vậy, thì mẹ cũng mặc kệ, con muốn làm gì thì làm.”Thẩm Mẫu xách túi, hùng hổ rời khỏi phòng bệnh.Quay lưng đi, nước mắt cô ấy đã không kìm được mà chảy ra.Đến cửa, cô ấy phát hiện Giản Ngữ đang đứng ở đó, vội vàng lau nước mắt, cau mày hỏi: “Cô là ai?

Chương 2190

Đến đây làm gì?”“Cháu là bạn học của Tiểu Đằng Tử, cháu biết anh ấy bị bệnh nên đến thăm anh ấy.”Thực ra Thẩm Mẫu trước đây từng gặp Giản Ngữ, nhưng thời gian quá lâu, cô gái tuổi dậy thì giờ đã lớn và thay đổi nhiều, Thẩm Mẫu không nhận ra.Cô ấy giãn mày: “Cảm ơn cô, làm phiền cô hãy khuyên nhủ nó trân trọng cơ thể mình.”Thẩm Lăng Đằng cũng phát hiện ra Giản Ngữ, nhìn về phía cô.Giản Ngữ đứng ở cửa, tiến vào cũng không được, đi cũng không xong.

Rõ ràng đã nói sẽ tuyệt giao với anh ta, nhưng vẫn líu lo chạy đến đây, cô thật sự rất ghét cái tính này của mình, tốt bụng một cách vô lý.“Đứng ở đó làm gì, vào đây.”Giản Ngữ đi vào, ‘bịch’ một tiếng đặt hoa quả xuống bàn, mỉa mai: “Có cần phải làm cái bộ dạng nửa sống nửa chết này không?”“Không phải muốn tuyệt giao với tôi sao?” Thẩm Lăng Đằng lạnh nhạt nói.“Đừng có được voi đòi tiên với tôi.” Giản Ngữ lườm Thẩm Lăng Đằng một cái.Thẩm Lăng Đằng cụp mắt: “Vừa nãy những lời đó cô đều nghe thấy rồi sao?”“Nghe thấy rồi, có thật không?”Thẩm Lăng Đằng hít sâu một hơi, lắc đầu: “Tôi không biết.”Anh ta từ nhỏ đến lớn chưa từng quan tâm đến vụ tai nạn của bố mình, đương nhiên cũng không biết những lời mẹ mình nói có thật hay không.

Nhưng bây giờ có thể khẳng định giữa hai gia đình chắc chắn đã có ân oán từ trước, nếu không mẹ anh ta sẽ không phản đối gay gắt chuyện anh ta và Tô Vi như vậy.Khi chưa biết Tô Vi là ai, mẹ anh ta thật sự rất vui mừng cho anh ta, nhưng sau khi gặp mặt và hiểu thêm một chút thì thái độ mới thay đổi.

“Tôi cũng không biết phải nói gì, nhưng tôi nghĩ không thể phạm cùng một sai lầm nữa.

Việc anh cần làm bây giờ là nhanh chóng khỏi bệnh, sau đó điều tra rõ ràng tất cả mọi chuyện.”Đừng tin vào lời nói một chiều của Thẩm Mẫu nữa.Thẩm Lăng Đằng gật đầu, trước đây còn cảm thấy chán sống, bây giờ nhận ra, còn rất nhiều chuyện cần anh ta điều tra.Không khí trong phòng bệnh có chút nặng nề, Giản Ngữ đổi chủ đề: “Thôi được rồi, có ăn táo không, tôi gọt cho một quả nhé.”“Ăn.” Thẩm Lăng Đằng mặt không biểu cảm phun ra một từ.“Anh đừng học Bùi Dĩ Minh nhà tôi, bộ dạng này của anh xấu xí chết đi được, chỉ có Bùi Dĩ Minh nhà tôi mới ngầu, mới đẹp trai thôi.”Thẩm Lăng Đằng đen mặt: “Mặt dày.”“Ngược chết anh cái đồ cẩu độc thân.”“Ngữ Ngữ, chuyện này tạm thời đừng nói cho Vi Vi biết.”Anh ta không muốn dùng chuyện này để làm phiền cô ấy, sự thật lần này anh ta sẽ tự mình điều tra, nhất định sẽ không hiểu lầm cô ấy nữa.Nghĩ đến chuyện năm đó, Thẩm Lăng Đằng chỉ hận không thể tự vả mấy cái, lúc đó anh ta đang làm gì vậy chứ.Khi cô ấy bị người ta cưỡng ép bỏ con, anh ta lại còn đi chất vấn cô ấy, mắng chửi cô ấy, bỏ mặc cô ấy một mình ở bệnh viện.“Yên tâm, tôi còn chưa có cái miệng lớn đến thế đâu.”Thẩm Lăng Đằng khẽ ngẩng đầu, không để nước mắt chảy ra.Giản Ngữ nhìn thấy, im lặng quay mặt đi, giả vờ như không nhìn thấy gì.Khi hai người đang trò chuyện, Bùi Dĩ Minh đến, nhìn thấy Giản Ngữ thì đồng tử hơi co lại, Giản Ngữ che miệng khẽ ho một tiếng, chết tiệt, quên báo cáo với Sếp rồi.

“Em sao lại ở đây?”Giản Ngữ mặt mày ủ rũ: “Em có thể nói là đi ngang qua không?”Thẩm Lăng Đằng mắng một câu: “Đồ dở hơi.”“Không nói chuyện với cẩu độc thân.” Giản Ngữ bước tới khoác tay Bùi Dĩ Minh, giải thích: “Em vừa từ chỗ giáo sư Tần về, người ta căn bản không phải người Pháp, em không hề có áp lực gì, chỉ đưa cô ấy đi ăn uống.

Em tưởng anh bận nên không gọi anh đi cùng.”Bùi Dĩ Minh ánh mắt dịu lại, vỗ vỗ tay cô: “Ừ.”Thẩm Lăng Đằng không chịu nổi nữa: “Hai người mau đi đi, đừng ở đây ngược đãi tôi nữa, hai người ở đây thì tôi căn bản không thể khỏi bệnh được.”“Thật sự nghĩ mình oai phong lắm sao, chúng tôi còn không thích đến đây nữa là.”Giản Ngữ và Bùi Dĩ Minh cũng không ở bệnh viện lâu, hai người vừa đi, thần sắc Thẩm Lăng Đằng liền trở nên ảm đạm.Giản Ngữ kể cho Bùi Dĩ Minh nghe những gì cô đã nghe hôm nay, Bùi Dĩ Minh cau mày một chút, không ngờ trong đó còn có ẩn tình.

“Tiểu Đằng Tử và Vi Vi thật sự quá trắc trở rồi.”“Anh tưởng chúng ta tốt đẹp hơn được bao nhiêu.”“He he, cái này thì đúng là vậy.

Em ăn cơm chưa?”“Vẫn chưa ăn.”“Hôm nay em ăn rất nhiều đồ ăn vặt, bây giờ không đói chút nào, anh muốn ăn gì?

Em đi ăn cùng anh.”“Muốn ăn em.” Bùi Dĩ Minh nghiêm túc nói.Trước đây không cảm thấy, hôm nay anh ta chạy bên ngoài cả ngày, cả ngày không gặp cô, cảm thấy cả người không được ổn rồi.Giản Ngữ không nghe rõ, hỏi lại một lần nữa: “Anh nói gì?”“Ăn em.”Giản Ngữ trợn tròn mắt, người đàn ông này, đang nói cái gì vậy chứ.

Sao có thể vô tư nói ra chuyện này được.Giản Ngữ quay mặt đi: “Không thèm nói chuyện với anh nữa.”Một bàn tay lớn đặt lên má cô, nhẹ nhàng vuốt ve: “Ngại ngùng rồi sao?”Giản Ngữ chỉ cảm thấy cả khuôn mặt mình sắp bốc cháy, lòng bàn tay anh ấy không mềm mịn như da mặt cô, có lớp chai mỏng, cảm giác như lửa đốt.Giản Ngữ nắm lấy cổ tay anh ấy: “Tay anh thô quá, sau này không được chạm vào mặt tôi nữa.”“Chê anh sao?”Giản Ngữ dở khóc dở cười: “Cả ngày anh rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?”“Làm sao đây, muốn hôn em.”Trái tim Giản Ngữ lập tức đập loạn xạ, cô cảm thấy Bùi Dĩ Minh thật sự đã thay đổi rất nhiều, bây giờ anh ấy đặc biệt biết trêu chọc người khác.

Đừng nhìn anh ấy vẫn giữ phong thái cấm dục, dường như không hề thay đổi, thực ra lại càng ‘ngầm biến thái’ hơn, trước đây anh ấy tuyệt đối sẽ không nói những lời như vậy.Người ta vẫn nói đàn ông không thể nhịn, nhịn lâu hậu quả rất nghiêm trọng.Bây giờ vô số chàng trai thành niên đã sớm nếm mùi đời, có người còn chưa thành niên đã ‘làm chuyện đó’, anh ấy gần ba mươi tuổi rồi, bên cạnh ngoài cô ra không có người phụ nữ nào, sẽ không thật sự nhịn đến mức sinh bệnh chứ.“Bùi Dĩ Minh, anh có phải nhịn lâu quá rồi không?”“Hửm?”Giản Ngữ có chút đứng ngồi không yên, động đậy người, ho khan một tiếng, hạ giọng hỏi: “Chính là phương diện đó?”“Phương diện nào?”Giản Ngữ thật sự sốt ruột chết đi được, người này sao lại nói không rõ ràng nữa rồi.

Chuyện này làm sao cô có thể mở miệng ra nói được: “Chính là chuyện đó?”Bùi Dĩ Minh nhìn Giản Ngữ một cái, thấy cô từ mặt đến cổ đều đỏ bừng, lập tức hiểu ra, thản nhiên phun ra một từ: “Ừ.”Giản Ngữ chỉ cảm thấy không khí trong xe càng thêm ngột ngạt, cả người cô đều không ổn rồi, cô nhất định là bị điên rồi, tại sao lại muốn cùng Bùi Dĩ Minh thảo luận vấn đề này trong xe, đơn giản là quá mờ ám có được không?

Đơn giản là tự đào hố chôn mình có được không?

Chuyện này khiến cô làm sao tiếp lời đây.Mắt cô đảo quanh, Giản Ngữ cười hì hì: “Em đột nhiên nhớ ra, có một quán đồ ăn Nhật đặc biệt ngon, em đưa anh đi ăn nhé?”“Đã nói rồi, muốn ăn em.”Lời vừa dứt, Giản Ngữ chỉ cảm thấy trước mắt một bóng đen bao phủ, môi cô chợt lành lạnh.Giản Ngữ căng thẳng tột độ, lông mi cứ khẽ run rẩy.

Trước đây không phải chưa từng hôn, nhưng người đàn ông hôm nay đặc biệt dịu dàng, dường như cố ý muốn khiến cô chìm đắm.Giản

Ngữ chỉ cảm thấy trái tim như bị ném từng viên đá nhỏ vào, cả người cô đều không ổn rồi, bàn tay nhỏ bé lại vô thức ôm lấy cổ Bùi Dĩ Minh.Khóe miệng Bùi Dĩ Minh hiện lên một nụ cười, đúng lúc này.Bên ngoài truyền đến tiếng “bang bang bang”, có người đang dùng sức đập vào cửa kính xe.Giản Ngữ đột nhiên tỉnh táo lại, dùng sức đẩy Bùi Dĩ Minh ra, Bùi Dĩ Minh cũng không khá hơn là bao, hơi thở gấp gáp và nặng nề.Dường như họ không phản ứng, tiếng động bên ngoài lại lớn hơn một chút.Bùi Dĩ Minh mở cửa sổ xe, hỏi: “Làm gì vậy?”Giản Ngữ chỉ cảm thấy giọng nói của ai đó đặc biệt lạnh lùng, âm thầm quay mặt đi.Người đến cũng bị ánh mắt của Bùi Dĩ Minh dọa sợ, rụt cổ lại: “Đại ca, có đi không vậy, hai người chắn đường rồi.”“Đi ngay.”Người đến nhìn Giản Ngữ một cái, lại nói: “Có chuyện gì muốn làm, về nhà rồi làm nhé, không cần gấp gáp một lúc đâu, trải nghiệm cũng không tốt đúng không?

Lại còn chắn đường mọi người nữa.”Giản Ngữ suýt nữa muốn che mặt lại, nhìn qua gương chiếu hậu, phía sau là một hàng dài xe, tất cả đều bị họ chặn lại, không ai ra được.Trời ơi, sao họ vẫn còn ở bãi đậu xe bệnh viện vậy chứ, họ thật sự rất trong sáng mà, chỉ là hôn một chút thôi, không có phức tạp như vậy đâu, những người phía sau sẽ không hiểu lầm hết rồi chứ.Phản ứng của Bùi Dĩ Minh càng dứt khoát hơn, trực tiếp đạp ga, phóng đi mất hút.Giản Ngữ lén nhìn anh ấy một cái, trời ơi, cái mặt đó đen sì luôn.

Cái này trách ai đây, chẳng phải anh ấy muốn làm lưu manh sao, giờ thì bị người ta vây xem rồi đấy.Nghĩ đến đây, Giản Ngữ không kìm được bật cười thành tiếng, vai cô run lên bần bật, chuyện này chắc sẽ khắc cốt ghi tâm mất.“Có gì mà đáng cười?” Bùi Dĩ Minh nhìn qua.Không biết có phải ảo giác không, Giản Ngữ cảm thấy ánh mắt Bùi Dĩ Minh tràn đầy ai oán, nhìn có chút đáng thương.

Cô vô thức đưa tay lên, xoa đầu Bùi Dĩ Minh: “Ngoan nào, chị dẫn anh đi ăn thịt.”Bỗng chốc, Giản Ngữ cảm thấy khắp người nóng ran, ngẩng đầu lên thì thấy ánh mắt đáng sợ của Bùi Dĩ Minh, cô run rẩy rụt tay lại.Được rồi, cô lại nói ra những lời khiến người ta hiểu lầm rồi.Người đàn ông này khi chưa ‘khai sáng’ thì như một khúc gỗ, khi ‘khai sáng’ rồi thì trí tưởng tượng phong phú kinh khủng.“Gỏi cá, tôi mời anh ăn gỏi cá.”Trời ơi, Bùi Dĩ Minh hôm nay, hoàn toàn không thể chọc giận được, đáng sợ quá.Cô vẫn nên ngoan ngoãn, đừng nói chuyện thì hơn, kẻo nói nhiều lại sai nhiều.“A a, anh lái xe cẩn thận nhé, em buồn ngủ rồi, ngủ một giấc đây.” Giản Ngữ nhắm mắt lại, tựa vào gối cổ.Bùi Dĩ Minh nhìn cô một cái, không nói gì thêm.Ăn xong đồ Nhật, Giản Ngữ như thể cúp đuôi chạy, cả người cô đều không ngồi yên được.“Sao vậy?”“Trễ quá rồi, em phải về nhà.”“Đến chỗ anh không?”Giản Ngữ sợ đến mức nuốt nước bọt: “Đừng mà.”Họ còn chưa kết hôn mà, cô thật sự không muốn bước tới bước đó?

Lỡ có thai rồi, sau này gia đình anh ấy lại không chấp nhận cô, thì biết làm sao đây.

Cô không muốn đi vào vết xe đổ của Vi Vi.Bùi Dĩ Minh véo má cô một cái: “Không đi thì thôi vậy, vốn dĩ còn muốn tặng em vài thứ.”“Thứ gì ạ?” Giản Ngữ mắt sáng lên.“Đồ ăn vặt.”“Sao anh không trực tiếp mang đến đây?”“Ở nhà.”Giản Ngữ đề phòng nhìn Bùi Dĩ Minh: “Không có ý tốt, có lòng tặng quà thì làm gì có lý lẽ nào lại bắt người ta đến nhà lấy chứ.”“Không cần thì thôi, anh còn phải về.”Đồ ăn là Tiểu Ái Ái tặng, cô bé theo bố mẹ đi du lịch, kéo về cả một vali đồ ăn vặt, nhất quyết muốn chia cho anh ấy một ít, bây giờ vẫn đang ở nhà đợi anh ấy.Giản Ngữ bĩu môi, bất mãn nói: “Người khác tặng anh, anh lại mang đi tặng em, không thành ý chút nào cả.”Bùi Dĩ Minh thản nhiên nói: “Người một nhà, nói nhiều làm gì.”Lời này thành công làm Giản Ngữ hài lòng, Giản Ngữ cười nói: “Đi thôi, đi xem có quà gì nào.""Con gái chắc đều sẽ thích thôi.""Mà nói, có phải là cô gái lần trước ôm anh tặng không?" Giản Ngữ dò hỏi."Đó là chị tôi, thật sự là chị họ của tôi." Bùi Dĩ Minh bất lực nói."Vậy rốt cuộc ai tặng anh đồ ăn vặt?""Đến rồi sẽ biết.""Ồ."Bùi Dĩ Minh và Giản Ngữ vừa vào nhà, Giản Ngữ đã thấy một cô bé lao tới, ôm lấy đùi Bùi Dĩ Minh khóc lóc om sòm: "Ô ô ô, chán sống rồi, sống không có ý nghĩa gì cả, một chút ý nghĩa cũng không có.""Chú Bùi, cả thế giới chỉ còn chú yêu cháu thôi, cháu cũng chỉ định yêu một mình chú thôi."Giản Ngữ vẻ mặt ngơ ngác, không biết đứa trẻ này từ đâu chạy ra; Bùi Dĩ Minh bế cô bé lên, Giản Ngữ lúc này mới nhìn rõ khuôn mặt cô bé trắng như sứ, thổi nhẹ cũng vỡ, tướng mạo lại càng tinh xảo, như một nhân vật hoạt hình bước ra; lúc này cô bé đang há miệng kêu gào lớn tiếng, nhưng trên mặt không hề có một giọt nước mắt nào, rõ ràng là giả khóc, chỉ gào mà không khóc, nhưng khóc rất chân thật; nếu chỉ nghe tiếng, không nhìn thấy mặt cô bé, cô tuyệt đối sẽ không biết đây là giả khóc; Bùi Ái cảm thấy có người đang nhìn chằm chằm mình, vừa mở mắt ra đã thấy một cô 'chị' xinh đẹp, cô bé liền kéo mặt ra, tinh nghịch nháy mắt với cô ấy; Giản Ngữ lập tức bật cười, con bé này thật thú vị; những điều này Bùi Dĩ Minh không biết, anh ấy nhẹ nhàng vỗ lưng Bùi Ái: "Sao vậy?" Không phải vừa đi nghỉ về sao?

Bố mẹ con đâu?""Ô ô ô, đừng nhắc đến họ, cháu không cần họ nữa, chú làm bố cháu đi, rồi vị 'chị' này làm mẹ cháu."Mặt Giản Ngữ lập tức đỏ bừng, nhưng vẫn khá thích xưng hô "chị" này."Đừng nói bậy bạ."Bùi Ái nhìn Giản Ngữ nghiêm túc nói: "Chị thấy thế nào?""Như vậy bố mẹ con sẽ buồn đấy." Giản Ngữ lắp bắp nói."Hừ, cháu chính là muốn cho họ xem, cháu là một mỹ thiếu nữ đáng yêu, thông minh, lanh lợi, xinh đẹp vô địch như thế này, có rất nhiều người làm bố mẹ cho cháu, không phải họ không cần cháu, mà là cháu không cần họ nữa."Bùi Ái từ trên người Bùi Dĩ Minh nhảy xuống, hai tay bá đạo chống nạnh, bộ dạng đó thật sự đáng yêu vô cùng."Rốt cuộc là chuyện gì vậy?”Bùi Ái chỉ vào chiếc vali trẻ em không xa, nghiến răng nghiến lợi nói: “Họ dùng một vali đồ ăn vặt để đuổi cháu đi, đưa cháu về rồi lại đi nước ngoài nữa, bố mẹ vô lương tâm, cháu không cần họ nữa.”Bùi Dĩ Minh đại khái đã hiểu, chắc chắn là hai vợ chồng cảm thấy cô bé vướng víu, đưa người về rồi, sau đó cô bé lại dùng đồ ăn vặt để lừa anh ấy.Cái gì mà tặng anh ấy đồ ăn vặt, rõ ràng là mang đến để tự mình ăn.Bùi Dĩ Minh nhíu mày: “Chú đưa con về nhà ông bà nội nhé.”Cô bé vừa nghe xong liền sốt ruột, ngồi phịch xuống thảm: “Cháu không muốn, cháu không muốn, cháu không đi làm bóng đèn nhỏ của ông bà nội đâu, cháu muốn ở đây với chú.”Bùi Dĩ Minh rất muốn nói, con ở đây cũng là bóng đèn thôi, nghĩ nghĩ một lát vẫn thôi, sợ sẽ làm tổn thương trái tim cô bé.Anh ấy lại không kìm được bế cô bé lên, Bùi Ái thì thầm bên tai anh ấy: “Chú Bùi, cháu không cố ý làm bóng đèn đâu nhé, cháu ở đây, có thể yêu cầu ‘chị’ ở lại chăm sóc cháu, cháu đang giúp chú theo đuổi ‘chú thím’ đấy.”Bùi Dĩ Minh chạm vào mũi cô bé: “Nhỏ người mà quỷ quái.”Bùi Ái cười hì hì, đưa tay ra với Giản Ngữ: “Chị, ôm một cái.”Giản Ngữ ôm cô bé qua, suýt nữa thì không bế nổi, cô bé nhìn thì nhỏ nhưng khá nặng.“Ái Ái, lớn vậy rồi còn muốn người khác bế, xuống đi con.”“Không sao đâu, chị bế nổi mà.”“Chị, chú Bùi đang thương chị đấy, chị nhìn ra chưa?”Mặt Giản Ngữ có chút không tự nhiên, nhìn Bùi Dĩ Minh một cái.“Thôi được rồi, cháu xuống đây.”Bùi Ái chủ động nắm tay Giản Ngữ, mở chiếc vali của mình ra, bê tất cả đồ ăn vặt lên bàn, hào phóng nói: “Chị, mấy cái này chị có thể ăn tùy ý nhé.”Bùi Dĩ Minh thật sự không chịu nổi cách xưng hô này, gọi anh ấy là chú Bùi, gọi Giản Ngữ là “chị”, hoàn toàn loạn hết rồi.“Ái Ái, gọi là cô.”Tiểu Ái Ái già dặn thở dài một hơi, lắc đầu, bất lực nói: “Chú Bùi, cuối cùng cháu cũng biết tại sao nhiều năm nay chú vẫn là cẩu độc thân rồi.”Gọi là cô và gọi là chị có thể có cùng một hiệu quả sao?

Không hiểu phong tình gì cả.Phụt.Giản Ngữ không nhịn được bật cười thành tiếng, cô bé này thật sự quá biết cách làm người khác vui.

"Cháu thích xưng hô 'chị' này."Yeah.

Tiểu Ái Ái cười và đập tay với Giản Ngữ.Chỉ thấy Tiểu Ái Ái quay đầu lại nói với Bùi Dĩ Minh: "Chú Bùi, chú phải ngọt ngào một chút, nếu không có khi cháu yêu rồi, chú còn chưa cưới được vợ đâu."Giản Ngữ suýt nữa cười ngã lăn ra, khóe miệng Bùi Dĩ Minh giật giật, bây giờ những đứa trẻ này làm sao vậy, đứa nào đứa nấy sớm trưởng thành quá.Lại còn nói đến giúp anh ấy theo đuổi người ta, rõ ràng là đến để dìm hàng anh ấy, không chút nể nang nào."Ái Ái, con có phải có người mình thích rồi không?""Ai chà, vấn đề này khó nói quá, người ta làm gì có ai thích đâu, chỉ là quá xinh đẹp nên được nhiều người yêu thích thôi, chẳng có cách nào cả." Tiểu Ái Ái khẽ cụp đầu xuống, bộ dạng đó đâu phải là ngại ngùng, rõ ràng là đắc ý.Giản Ngữ: ……Bùi Dĩ Minh: ……"Vậy nên, chú Bùi chú thật sự phải cố lên, có khi một ngày nào đó cháu sẽ yêu đấy.""Bố con mà nghe thấy những lời này chắc muốn đánh con rồi.""Chỉ cần bố cháu nỡ, tùy ý đi ạ." Tiểu Ái Ái nhún vai.Giản Ngữ thật sự quá thích Tiểu Ái Ái rồi, kéo cô bé vào lòng, Tiểu Ái Ái lại nói: "Chị, chị thích bé trai hay bé gái?""Bé gái, tốt nhất là lanh lợi như Ái Ái vậy.""Chú Bùi, nghe thấy chưa, chị thích bé gái, hai người phải cố lên sinh cho cháu một cô em gái, cháu sẽ dạy em ấy cách yêu, nhất định sẽ không để em ấy không lấy được chồng." Tiểu Ái Ái vỗ ngực thề thốt."Ái Ái." Mặt Giản Ngữ biến đổi không ngừng.Tai Bùi Dĩ Minh cũng nhuốm màu hồng, để một đứa trẻ con lo lắng chuyện đại sự cả đời của anh ấy, thật là…Chắc là ở với ông bà nội lâu quá rồi, điểm quan tâm cũng khác hẳn những đứa trẻ khác."Ôi, hai người không nói cháu cũng biết hai người đang yêu nhau, chị lẽ nào còn muốn tìm người đàn ông khác?""Làm sao có thể?" Giản Ngữ trợn tròn mắt.Lén nhìn Bùi Dĩ Minh một cái, chỉ thấy sắc mặt anh ấy đã trầm xuống."Vậy nên, yên tâm sinh em gái cho cháu đi, chú Bùi cố lên, tương lai chú thím cố lên.” Tiểu Ái Ái nắm chặt tay.Nghĩ đến điều gì đó, cô bé lại nói: “Chị, mấy ngày này chị dẫn cháu đi chơi nhé, làm quen trước, sau này mới dễ dẫn em gái nhỏ.

Chăm sóc trẻ con không dễ đâu, phải tắm cho cháu, kể chuyện cho cháu, làm đồ ăn ngon cho cháu, cùng ăn cùng ngủ, mệt lắm mệt lắm luôn.

Được không?

Được không?”Nhìn ánh mắt mong chờ của cô bé, Giản Ngữ căn bản không nỡ từ chối: “Được.”Bàn tay nhỏ của Tiểu Ái Ái giấu sau lưng lén lút ra dấu ‘yeah’ với Bùi Dĩ Minh.Ôi, vì vợ của chú Bùi mà cô bé đã hao tâm tổn trí, thật sự không dễ dàng gì.Chú Bùi, cháu đã giữ được chị rồi, nếu chú mà vẫn không cưới được vợ thì cháu cũng hết cách rồi đấy.

Cả buổi tối, Giản Ngữ đắm chìm trong những lời ngọt ngào của Tiểu Ngải Ngải.

Con bé đặc biệt giỏi dỗ người, khiến Giản Ngữ bị dỗ đến mức quên cả trời đất.

Cuối cùng, cô giúp con bé tắm rửa, mà nó vẫn cứ quấn lấy cô đòi kể chuyện.

“Bác ơi, bác tắm gì mà lâu la thế, mau mau ra đây đi chứ.” “Kêu bác con ra làm gì?” “Ngủ chung ạ.” “A.” Mặt Giản Ngữ đỏ bừng.

“Ôi chao, chị nhỏ ơi, đừng ngại mà, em ngủ giữa hai người mà, chị sợ gì chứ.” Tiểu Ngải Ngải chớp chớp mắt.

Giản Ngữ cảm thấy đứa bé này, không biết lớn lên kiểu gì mà cứ như tinh linh ấy.

Đến cả cô nghĩ gì nó cũng biết.

“Chị nhỏ nào có ngại.” “Trước mặt em thì đừng giấu nữa, em đâu có cười chị, người ta đáng yêu lắm đấy.” Đúng, đáng yêu như ác quỷ vậy.

Giản Ngữ cười lắc đầu, “Con bé này ăn gì mà lớn vậy?” “Ăn sự đáng yêu và kẹo mút ạ.” Vậy nên miệng ngọt ngào và đáng yêu, ai cũng nói thế.

“Con đấy.” Bùi Dĩ Minh tắm xong bước vào, Giản Ngữ thấy lồng ngực anh để lộ vẫn còn vương những giọt nước, không kìm được nuốt nước bọt.

Trước đây cô thật sự không nhận ra, nhưng từ đêm qua bị anh trêu chọc, cô cứ vô thức nghĩ vẩn vơ, đột nhiên phát hiện thân hình Bùi Dĩ Minh rất đẹp, làn da màu lúa mạch toát lên một vẻ khỏe khoắn.

Bùi Dĩ Minh cũng hơi không tự nhiên trước ánh mắt nóng bỏng của Giản Ngữ, nhưng anh khá tự tin về thân hình của mình, nên cứ thế thản nhiên đi tới.

Tiểu Ngải Ngải lập tức nhảy lên, ôm chầm lấy Bùi Dĩ Minh, bàn tay nhỏ thò vào sờ sờ, cười tủm tỉm hỏi: “Bác ơi, múi bụng của bác đẹp hơn hay múi bụng của ba con đẹp hơn ạ?” Mặt Bùi Dĩ Minh tối sầm lại, cái tên Bùi Dĩ Thành này rốt cuộc đã dạy dỗ con bé kiểu gì vậy, lẽ nào bình thường còn khoe múi bụng cho con bé xem sao.

“Đừng làm bậy.” “Chị nhỏ ơi, bác con cũng ngại rồi kìa.” Giản Ngữ không nhịn được bật cười thành tiếng, con bé này đúng là quá đáng, khỏi phải nói là lanh lợi đến mức không ai đấu lại được.

“Ngoan ngoãn đi ngủ đi.” Bùi Dĩ Minh nằm xuống phía bên kia của Tiểu Ngải Ngải, nhận lấy cuốn truyện cổ tích từ tay Giản Ngữ, bắt đầu đọc cho Tiểu Ngải Ngải nghe.

Giản Ngữ chống cằm nhìn Bùi Dĩ Minh, biểu cảm anh dịu dàng, giọng nói trầm ấm và đầy cuốn hút, đặc biệt thuần thục, như thể chuyện này anh làm không ít lần rồi.

Nhìn Tiểu Ngải Ngải và anh tương tác với nhau, không cần nghĩ cũng biết quan hệ của họ tốt đến mức nào.

Người đàn ông này, nếu sau này làm ba, nhất định cũng sẽ rất yêu thương con cái.

Chương 2191

Tiểu Ngải Ngải dù sao cũng là một đứa trẻ, làm nũng quậy phá cả buổi tối, sớm đã mệt rồi, dần dần nhắm mắt lại.

“Hình như con bé ngủ rồi?” Giản Ngữ khẽ thì thầm.

“Ừ, con bé này rất dễ dỗ.” “Thật không thể tin được, con của em trai anh đã lớn thế này rồi, vậy mà anh là anh cả vẫn chưa có động tĩnh gì, thảo nào Tiểu Ngải Ngải cũng lo thay cho anh.” Bùi Dĩ Minh trầm giọng nói: “Em đang nhắc anh phải tăng tốc sao?” “Khụ khụ, không có, anh đừng nghĩ nhiều quá.” “Hai hôm nữa anh đưa em đi gặp ba mẹ anh.” “Có nhanh quá không ạ?” “Nếu không nhanh hơn một chút, có lẽ những lời Tiểu Ngải Ngải nói sẽ thành sự thật mất.” Bùi Dĩ Minh chán nản vô cùng.

Đợi đến khi con bé yêu đương rồi mà anh vẫn chưa cưới được vợ.

Giản Ngữ bật cười, “Con bé đó là đang kích thích anh thôi, anh không nghe ra à?” “Cũng có lý.” Nói chuyện trong bóng tối như vậy, Giản Ngữ luôn cảm thấy có chút mờ ám, nhất thời không biết nên nói gì.

Bàn tay lớn của Bùi Dĩ Minh lại vòng qua Tiểu Ngải Ngải, tìm thấy bàn tay nhỏ của cô, nắm chặt lấy, Giản Ngữ cảm thấy rất bình yên.

“Ngủ đi.” “Vâng.” Một lúc sau, Giản Ngữ lại trở mình.

“Vẫn chưa ngủ được à.” “Đổi chỗ ngủ, không thấy buồn ngủ.” Bùi Dĩ Minh đưa tay ôm một cái, trực tiếp kéo cô lên người mình, mũi Giản Ngữ đụng vào ngực anh, đau đến mức nước mắt suýt trào ra, cô làm nũng nói: “Anh không biết dịu dàng một chút sao?” “Xin lỗi, anh không để ý.” Cứ thế nằm bò trên người anh, Giản Ngữ cảm thấy toàn thân nóng ran.

Cô nhớ lại hồi đại học họ đi du lịch, lúc đó họ cũng ngủ chung một phòng, vốn dĩ là hai chiếc giường, nhưng không biết sao hai người lại nằm cạnh nhau.

Ai đó cứng nhắc như một khối đá, cô thì vốn mặt dày, hồi đó còn trẻ người non dạ, bạo gan trêu chọc anh.

Cuối cùng bị anh ôm vào lòng, cứ thế ôm nhau ngủ một đêm.

Giản Ngữ năm đó, gan dạ vô cùng, yêu một người thật sự rất điên cuồng, không bao giờ tính toán hậu quả.

Ngược lại bây giờ, lớn tuổi rồi, lại bắt đầu lo được lo mất.

Giản Ngữ cắn răng, khẽ khàng nói: “Bùi Dĩ Minh, chúng ta tiến thêm một bước đi.” Những hậu quả đó, cô không muốn nghĩ nữa.

Bao nhiêu năm rồi, cô cũng đã nhìn rõ tấm chân tình của anh dành cho mình.

Thật sự không cần do dự nữa.

Bùi Dĩ Minh có thể cảm nhận được sự căng thẳng của Giản Ngữ, anh vỗ vỗ lưng cô an ủi: “Không vội trong lúc này.” Nhưng mà, hôm nay ai đó không phải đã nhịn đến rất khó chịu sao?

Sao bây giờ lại không muốn nữa.

“Đợi chúng ta kết hôn đi, để dành cho đêm tân hôn.” Giản Ngữ thấy lòng ấm áp, anh chắc chắn đã hiểu những lo lắng của cô rồi.

“Anh nói đấy nhé?” “Ừ, anh nói đấy, ngủ đi.” Giản Ngữ ngủ ngon cả đêm, sáng hôm sau bị Tiểu Ngải Ngải hôn tỉnh, cô cứ tưởng là Bùi Dĩ Minh, lập tức mở bừng mắt, đối diện là một đôi mắt đen tròn xoe, lấp lánh sáng ngời.

Cô nhớ tối qua mình ngủ trên người Bùi Dĩ Minh, không biết từ lúc nào lại quay về nằm bên trái của Ngải Ngải.

“Ngải Ngải.” Tiểu Ngải Ngải ngồi dậy, nhìn Giản Ngữ, rồi lại nhìn Bùi Dĩ Minh, cuối cùng nhíu mày nhỏ, vò đầu than thở: “Con cũng hết cách rồi ạ.” Con bé đã tạo điều kiện tốt như vậy rồi mà bác trai lại không biết trân trọng.

Vẻ mặt của con bé lúc đó trông muốn phát điên đến mấy thì có bấy nhiêu.

Bùi Dĩ Minh xoa xoa đầu cô bé, “Sao vậy?” Tiểu Ngải Ngải cứ nhìn chằm chằm Bùi Dĩ Minh mà thở dài, khiến Bùi Dĩ Minh và Giản Ngữ không hiểu ra sao.

“Rốt cuộc là sao vậy?” “Hai người đã nắm tay chưa?” Cả hai đều không biết trả lời thế nào, Tiểu Ngải Ngải hiểu ra, lại hỏi: “Hôn nhau chưa?” Cả hai nhìn nhau, lúng túng quay mặt đi, Tiểu Ngải Ngải lắc đầu, “Ở nhà con ấy, giờ này con tỉnh dậy một là mẹ con biến mất, để con một mình, hai là hai người họ ôm nhau, ép con dạt vào tường, hai người như vậy, thật sự là…” Khiến người ta lo lắng quá.

Bùi Dĩ Minh véo véo má nhỏ của cô bé, “Con bé này đang nghĩ cái gì thế?” “Con có nghĩ gì đâu, chúng ta không phải đã nói rồi sao, hai người muốn sinh em gái cho con mà?” Bùi Dĩ Minh cứng họng, bật cười lắc đầu, “Hôm khác anh nhất định phải tìm ba con để bàn về vấn đề giáo dục của con bé.” Phải bảo vợ chồng họ chú ý một chút, như vậy thật sự không tốt cho trẻ con.

Xem xem Tiểu Ngải Ngải đã học được những gì rồi chứ.

Trước đây cũng chưa từng thấy con bé này có tư tưởng phức tạp đến vậy.

Con bé hừ một tiếng, đạp dép lê lạch bạch đi đánh răng rửa mặt, còn không quên quay đầu lại lè lưỡi la lên: “Có giỏi thì đi mà nói ấy, ba con cũng chịu con rồi, con thông minh đáng yêu lẽ nào lại là lỗi của con sao?

Nếu bác có tài nhét con trở lại bụng mẹ để con trọng sinh, thì con mới phục bác đấy.” Giản Ngữ cười đến cong cả lưng, Bùi Dĩ Minh khóe miệng giật giật, cái phong cách nói chuyện này đúng là y hệt mẹ mình, đến cả chuyện nhét trở lại bụng mẹ trọng sinh cũng nói ra được.

Sau này con cái của họ nhất định không để bà nội trông nom, nếu không lại có thêm một đứa miệng mồm độc địa, anh làm sao mà đỡ nổi.

Hai người đưa Tiểu Ngải Ngải đến nhà trẻ, Giản Ngữ không đến công ty, trực tiếp đi đến căn hộ của Tần Nhu.

Tần Nhu ngồi trên sofa, một tay cầm cà phê, một tay đang xem gì đó, xem rất chăm chú, đến nỗi cô bước vào cũng không hề hay biết.

“Cô Tần.” Tần Nhu ngẩng đầu, khẽ cười, “Con đến rồi à.” Giản Ngữ gật đầu, “Cô đang xem gì vậy?” “Về nước, cô lại nhớ đến vài người và chuyện cũ.” Thứ Tần Nhu đang cầm trên tay lại là một tấm ảnh cũ kỹ đã ố vàng.

Giản Ngữ nhìn kỹ, chỉ cảm thấy có chút quen thuộc, cô lẩm bẩm nói: “Ơ, tấm ảnh này hình như tôi đã nhìn thấy ở đâu rồi.” Tần Nhu kinh ngạc nhìn Giản Ngữ, “Sao có thể, đây là ảnh tốt nghiệp đại học của cô, tuổi của con làm sao có thể nhìn thấy được.” Giản Ngữ nhớ ra rồi, hồi nhỏ ở nhà họ cô, cô đã từng thấy tấm ảnh này trong khung ảnh.

Cô cúi đầu nhìn kỹ, ánh mắt nhanh chóng tìm kiếm, rất nhanh đã tìm thấy một người quen thuộc, nước mắt cô chợt trào ra, cô chỉ vào một người trong ảnh, giọng khản đặc, “Cô Tần, đây là ba của tôi.” Rầm.

Chiếc cốc trong tay Tần Nhu rơi xuống, cô không thể tin được nói: “Con nói ai là ba con?” “Người đẹp trai nhất đây, chính là ba của tôi.” Giản Ngữ hít hít mũi.

Tần Nhu nhìn chằm chằm Giản Ngữ, lần đầu tiên cô gặp cô ấy, cô đã cảm thấy cô ấy có bóng dáng của người đó, không ngờ lại thật sự là con gái anh.

Thế giới này thật quá nhỏ bé, ngày đầu tiên cô trở về nước, vậy mà đã gặp được con gái của anh, lại còn có nhiều duyên nợ với cô ấy đến vậy.

Tần Nhu khô cả cổ họng, mũi cay xè, nửa ngày không nói nên lời, tham lam nhìn khuôn mặt Giản Ngữ.

“Cô Tần?” “Xin lỗi, cô thất thố rồi, ba con… bây giờ thế nào rồi?” Giản Ngữ thở dài một hơi, nói: “Ba tôi đã qua đời rồi, qua đời được năm năm rồi ạ.” Nghe vậy, Tần Nhu trợn tròn mắt, chỉ cảm thấy một luồng máu dồn lên, trước mắt tối sầm, đầu cũng ù ù ong ong, nếu không phải đang ngồi trên sofa, có lẽ đã ngã khuỵu xuống.

“Con nói gì?

Cô không nghe rõ.” Tần Nhu kích động nắm chặt tay Giản Ngữ.

Giản Ngữ lặp lại lần nữa: “Ba tôi đã qua đời rồi.” Khóe miệng Tần Nhu nở một nụ cười đắng chát, thất thần buông tay Giản Ngữ ra.

Qua đời rồi.

Không ngờ đã qua đời năm năm rồi.

Chương 2192

Cô trở về quá muộn.

Một người tài hoa như anh, vậy mà lại ra đi sớm như vậy.

Cô còn nói lần này trở về sẽ gặp anh một lần, không ngờ đã không kịp nữa rồi.

Bỏ lỡ rồi, vậy mà lại là cả một đời.

Giản Ngữ thấy biểu hiện của Tần Nhu rất kỳ lạ, dường như cô ấy chịu một cú sốc lớn, sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ.

“Cô Tần, cô là bạn học của ba tôi à?” Không chỉ là bạn học, họ từng là người yêu thân mật.

Tần Nhu gật đầu, cố gắng kiềm chế bàn tay đang run rẩy, nói: “Đúng vậy, chúng ta là bạn học đại học, tấm ảnh con nhìn thấy này là ảnh tốt nghiệp năm đó của chúng ta.” Năm đó thật ra họ có rất nhiều ảnh riêng, sau khi chia tay vì tuổi trẻ bồng bột mà cô đã đốt hết, sau đó thì hối hận không kịp, bây giờ ảnh chụp chung của họ chỉ còn lại ảnh tập thể.

Giản Ngữ chính là đứa bé năm đó sao.

Năm đó vì cô ấy, anh đã chọn từ bỏ cô.

Cô từng nghĩ mình sẽ oán giận đứa bé này, nhưng khi thực sự đối mặt với nó, cô phát hiện mình không thể ghét bỏ chút nào, thậm chí còn tham lam muốn tìm thấy bóng dáng của anh trên người cô bé.

Cô gái này, dù là vẻ ngoài hay khí chất, đều giống hệt ba mình, không một chút nào giống mẹ cả.

Giản Ngữ bị Tần Nhu nhìn đến toàn thân không tự nhiên, cô cẩn thận mở lời, “Cô Tần, hai người quan hệ rất tốt sao?” Tần Nhu cười khổ một chút, “Ừ, rất tốt.” Tần Nhu giọng khàn đặc, “Ba con… đã qua đời như thế nào?

Trước khi mất có phải đã phải chịu giày vò gì không?” “Ba tôi qua đời vì tai nạn xe, chiếc xe rơi xuống biển, xe nát người mất.” Mắt Giản Ngữ thoáng qua một nỗi đau sâu sắc.

Cái chết của ba cô, vẫn luôn là một vết sẹo, cô nghĩ kiếp này mình cũng không thể vượt qua được.

“Thật đáng tiếc.” Tần Nhu chỉ cảm thấy đầu đau nhức, cô đưa tay ôm lấy trán mình.

“Cô Tần, cô không sao chứ, có cần tôi rót cho cô ly nước không?” “Không sao đâu, hôm nay cô không ra ngoài nữa, cô ở nhà nghỉ ngơi, con về trước đi, nếu bên cô có gì cần, cô sẽ gọi điện cho con.” “Cô Tần, tôi thấy cô không khỏe lắm, hay tôi đi mua thuốc cho cô nhé?” Tần Nhu vẫn lắc đầu, “Không cần đâu, đây là bệnh đau đầu kinh niên của cô rồi, nghỉ ngơi một chút là sẽ ổn thôi.” “Vậy cô Tần nghỉ ngơi cho khỏe, tôi xin phép về trước.” “Vì cô và ba con là bạn cũ, con cũng đừng gọi cô là cô Tần mãi thế, nghe xa lạ quá, nếu được thì gọi cô một tiếng dì Tần là được rồi.” Giản Ngữ khựng lại một chút, nghe lời nói: “Vậy dì Tần, dì nghỉ ngơi cho khỏe nhé, nếu có gì cần thì gọi điện cho con.” Giản Ngữ tâm trạng có chút nặng nề, cô trực tiếp về nhà, không ngờ lại thấy Thành Mỹ Tĩnh đang đợi ở đó.

Nhìn thấy cô ta, cô lại nghĩ đến tình yêu của ba mình, lửa giận càng bốc cao, “Cô lại đến làm gì?” “Ngữ Ngữ, mẹ không yên tâm con, đến thăm con đây.” “Con rất tốt, cô về đi.” “Sao con lúc nào cũng thù địch với mẹ vậy, mẹ là mẹ ruột của con mà.” “Cô tự làm gì, cô tự rõ nhất?” “Tôi không biết con đang nói gì.” “Thành Mỹ Tĩnh, cô đúng là đồ hèn hạ, còn giả dối nữa!

Năm đó nếu không phải cô dùng đứa bé để uy hiếp, ba tôi căn bản sẽ không chia tay với người mình yêu, cô đã có được ông ấy thì nên trân trọng, chứ không phải đi chà đạp ông ấy!” Thành Mỹ Tĩnh chột dạ cúi thấp mi mắt, “Mẹ và ba con thật sự không có tình cảm.” Trên người ông ta không còn giá trị gì, cô ta đương nhiên không thể sống tiếp được.

“Tôi thật sự không muốn nói chuyện với cô, cô mau đi đi.” “Lần này mẹ đến là để đưa con đi.” “Tôi đã nói rồi, cô đừng mơ tưởng sắp đặt cuộc đời tôi, tôi sẽ không để cô sắp đặt.” Thành Mỹ Tĩnh cũng hết kiên nhẫn, cô ta đã nhìn rõ, con bé chết tiệt này căn bản không có chút tình cảm nào với cô ta, lời cô ta nói nó tuyệt đối không nghe lọt tai.

Ngữ Ngữ, đây là con ép mẹ, mẹ cũng hết đường rồi.

Cô ta đưa tay vẫy vẫy về phía sau, hai người đàn ông mặc đồ đen bước ra, Giản Ngữ cảm thấy tình hình không ổn, lập tức đề phòng, “Cô muốn làm gì?” “Nếu con không nghe lời thì đừng trách tôi không khách khí.” Giản Ngữ dù đã học Taekwondo, nhưng đối mặt với hai người đàn ông cao lớn, được huấn luyện nghiêm chỉnh, cô vẫn yếu thế.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị bịt mũi và miệng, rồi ngất lịm đi.

Thành Mỹ Tĩnh do dự một chút, rồi vẫn nhẫn tâm, “Đưa người đi.” Ngữ Ngữ, mẹ cũng hết cách rồi.

Lần này nhất định phải làm vậy.

Vốn dĩ Giản Ngữ đã nói sẽ đi đón Bùi Ngải, nhưng Tiểu Ngải Ngải đợi rất lâu vẫn không thấy người, đành phải gọi điện cho Bùi Dĩ Minh, “Bác ơi, sao chị nhỏ vẫn chưa đến đón con ạ, mọi người đều đi hết rồi, chỉ còn lại mình con thôi.” Tiểu Ngải Ngải bĩu môi, giọng điệu oán trách vô cùng.

“Vẫn chưa đi đón con bé à?” “Đúng vậy ạ, điện thoại của chị nhỏ cũng không gọi được, có chuyện gì vậy ạ, chị ấy có phải quên rồi không?” Bùi Dĩ Minh lòng bỗng thót lại, vội vàng gọi cho Giản Ngữ, nhưng điện thoại đã tắt máy.

Bùi Dĩ Minh từ phía ban tổ chức hội nghị tìm được số điện thoại của Tần Nhu, khi gọi đến, Tần Nhu nói Giản Ngữ đã về từ lâu rồi, hôm nay cô ấy không ra ngoài, đã sớm cho Giản Ngữ về.

Gọi điện cho Tô Vi, Tô Vi lại nói Giản Ngữ không về.

Bùi Dĩ Minh hoàn toàn hoảng sợ, mơ hồ có một dự cảm không lành.

Anh và Giản Ngữ hiện tại tình cảm đang nồng nhiệt, Giản Ngữ không thể nào không nói lời nào mà bỏ đi, vậy thì chỉ có một khả năng, có chuyện rồi.

Bùi Dĩ Minh tìm đến camera giám sát gần căn hộ của Tần Nhu, Giản Ngữ đã lên một chiếc xe buýt, chiếc xe buýt đó là tuyến về nhà.

Điều này cho thấy cô ấy hẳn đã về nhà.

Bùi Dĩ Minh vội vàng chạy đến khu chung cư của Giản Ngữ, camera giám sát cho thấy cô ấy thực sự đã về nhà, nhưng nửa tiếng trước cô ấy, Thành Mỹ Tĩnh đã đến.

Dù chỉ gặp mặt một lần, Bùi Dĩ Minh cũng lập tức nhận ra, đó là mẹ của Giản Ngữ.

Mối quan hệ của họ rất tệ.

Khi Giản Ngữ tỉnh dậy, cô phát hiện mình đang ở trong một căn phòng lạ, không đúng, cũng không hoàn toàn lạ, cô đã từng ở đây vài ngày trước.

Đây là nhà họ Lộ.

Người phụ nữ Thành Mỹ Tĩnh đó, vậy mà lại đánh thuốc mê cô rồi đưa đến nhà họ Lộ, thật sự là bất chấp tất cả, cô ta rốt cuộc muốn làm gì?

Đúng lúc này, Thành Mỹ Tĩnh đẩy cửa bước vào, “Ngữ Ngữ, con tỉnh rồi à?” “Thành Mỹ Tĩnh, cô rốt cuộc muốn làm gì?” Giản Ngữ khinh bỉ nói.

Thành Mỹ Tĩnh ghét nhất cái vẻ mặt đó của Giản Ngữ, giống hệt ba cô, tự cao tự đại, giả vờ thanh cao, không coi ai ra gì, chẳng biết có gì mà đáng kiêu hãnh.

Nhưng trời sinh đây lại là con gái của cô ta, cô ta hiện tại có việc cần cô ấy giúp.

“Mẹ là mẹ con, con có thể đừng gọi thẳng tên mẹ được không.” “Được thôi, cô Thành.” Giản Ngữ nhếch mép cười, lộ ra hàm răng trắng sắc, trông đáng sợ vô cùng.

Thành Mỹ Tĩnh tức đến nửa người, nhưng cũng chỉ có thể nhịn xuống, “Rửa mặt đi, xuống lầu ăn cơm, mọi người đang đợi con đó.” “Mấy người cứ ăn đi, quản tôi làm gì.” “Con đang làm loạn cái gì vậy, con vào nhà họ Lộ, lấy thân phận con gái nhà họ Lộ mà gả đi, tốt hơn nhiều so với thân phận một cô gái mồ côi, sao con lại không hiểu đạo lý này chứ.” “Ai nói là tôi phải lấy chồng?” Giản Ngữ tức đến mức suýt nhảy dựng lên.

“Con cũng không còn nhỏ nữa, con còn định trì hoãn bản thân đến bao giờ, cũng đủ rồi.” “Chuyện của tôi không cần cô bận tâm.” “Mẹ là mẹ con, người khác sao có thể nói với con những điều này, sao con lại không thể thấu hiểu tấm lòng của mẹ chứ.” “Đó cũng là bà mẹ hãm hại con gái mà thôi.” “Mẹ, sao hai người vẫn chưa xuống, chúng con còn đợi hai người ăn cơm nữa đây.” Giọng Lộ Chinh vọng vào từ bên ngoài cửa.

Thành Mỹ Tĩnh nhìn qua cửa, quay sang Giản Ngữ nói: “Con có thể đừng làm khó mẹ không?

Khiến mẹ khó xử, mẹ ở đây không tốt như con tưởng tượng đâu, đừng để chú con đợi lâu quá.” Giản Ngữ hừ một tiếng, đi vào phòng vệ sinh thay quần áo.

Chương 2193

Lúc này cô cũng không thể làm gì, đối đầu với Thành Mỹ Tĩnh chẳng có lợi lộc gì cho cô cả.

Giản Ngữ sửa soạn xong, ung dung bước xuống với Thành Mỹ Tĩnh, nói là bữa tối của cả nhà họ Lộ, nhưng thực chất chỉ có hai cha con nhà họ Lộ, cô tiểu thư và bà cụ nhà họ Lộ đều không có mặt.

Rõ ràng, người ta không ưa cô, biết cô đến nên cố ý không về nhà.

“Tiểu Ngữ xuống rồi à, mau ăn cơm đi.” Lộ phụ cười tủm tỉm nói.

Giản Ngữ rất không thích Lộ phụ, suốt ngày cười tủm tỉm, như một con hổ cười, dùng nụ cười để che giấu những toan tính của ông ta.

Hơn nữa, ông ta trông thật sự rất bình thường.

Thân hình đã phát phì, hoàn toàn không thể so sánh với ba cô, thật lòng không biết Thành Mỹ Tĩnh rốt cuộc thích ông ta ở điểm nào.

Chuyện mấy năm trước, mặc dù Thành Mỹ Tĩnh đứng ra sắp xếp, nhưng trong lòng cô hiểu rõ, Lộ phụ mới là kẻ chủ mưu.

Cô khẽ hừ một tiếng, rồi kéo ghế ngồi xuống.

Mặt Lộ phụ thoáng qua một tia lúng túng, Thành Mỹ Tĩnh vội vàng giải thích: “Lão Lộ à, con bé này bị tôi cưỡng ép đưa về, đang giận dỗi với tôi đấy, ông đừng chấp nhặt với nó.” Lộ phụ xoa xoa cằm, “Sao vậy được, Tiểu Ngữ à, yên tâm ở lại đây, cứ coi đây như nhà của con.” Giản Ngữ vẫn không thèm để ý, hoàn toàn coi Lộ phụ như không khí.

Lộ Chinh thật sự không chịu nổi thái độ của Giản Ngữ, anh ta trừng mắt nhìn cô một cách dữ tợn.

“Trừng tôi làm gì, tôi là chị của anh, anh cứ đối xử với chị mình như vậy sao.” “Cô tính là chị kiểu gì chứ.” Giản Ngữ cũng lười tranh cãi với Lộ Chinh, cô ăn cơm từng miếng lớn, không hề để ý đến hình tượng của mình.

Cô sẽ không tự bạc đãi bản thân, lúc nào cũng phải giữ sức lực, mới có thể chiến đấu.

“Ngữ Ngữ, con là con gái, có thể chú ý một chút đến tư thế ăn uống được không.” Thành Mỹ Tĩnh thật sự rất lo lắng.

Nếu khi gặp thiếu gia nhà họ Trần mà cô ấy cũng như vậy, người ta chịu nhìn trúng mới là lạ.

“Tôi vui, tôi thích, liên quan gì đến mấy người.” Giản Ngữ lại lườm một cái.

Ăn thế nào thì ăn, thậm chí còn ném xương gà vào bát của Lộ Chinh, Lộ Chinh tức đến mức nhảy dựng lên.

“Giản Ngữ, sao cô ghê tởm thế?” “Tôi chính là người như vậy, anh mới quen tôi à, không muốn ăn thì đừng ăn.” Nói rồi lại ném thêm một miếng thịt bò đã cắn dở.

Không làm gì được cô, tôi có thể làm anh ghê tởm đến chết.

“Ba, mẹ, hai người xem người phụ nữ này này.” Thành Mỹ Tĩnh lo lắng nhìn Lộ phụ một cái, thật sự lo ông ta sẽ nổi giận, thấy sắc mặt ông ta tự nhiên, cô ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Lộ phụ nhíu mày, “Thôi được rồi, có gì to tát đâu.” Lộ Chinh vốn dĩ không bao giờ phản kháng lời Lộ phụ nói, anh ta cắn răng, nhịn xuống.

“Ngữ Ngữ, đừng làm loạn nữa.” Thành Mỹ Tĩnh bất lực nói.

Giản Ngữ trực tiếp ném đũa xuống bàn, “Tôi chán chẳng muốn vòng vo với mấy người nữa, nói đi, rốt cuộc mấy người bắt tôi đến đây là vì cái gì?” “Giản Ngữ, đây là sự giáo dưỡng của con sao?

Ba con đã dạy con như vậy sao?” Thành Mỹ Tĩnh thật sự tức giận rồi.

Con bé chết tiệt này thật sự không cho cô ta chút mặt mũi nào, chỉ biết gây chuyện.

Giản Ngữ nhếch mép cười một cách tà khí, đáp trả: “Cô trước mặt chồng hiện tại mà hoài niệm chồng cũ, như vậy thật sự tốt sao?” “Ai hoài niệm chứ?

Con đừng nói bậy.” Thành Mỹ Tĩnh đỏ bừng mặt.

Cô ta sẽ không nói cho Giản Ngữ biết, cô ta thực ra cũng có chút hối hận.

“Ối chao, tôi nói trúng tim đen rồi sao?

Mặt còn đỏ hết cả lên kìa.” “Giản Ngữ, hãy thể hiện sự giáo dưỡng của con ra đi.” Giản Ngữ mỉa mai, “Thứ này tôi thật sự không có, tôi nghĩ có lẽ không ai có sự giáo dưỡng bằng cô, còn chưa ly hôn đã câu kết với người đàn ông khác, rồi bỏ chồng bỏ con.

Chậc chậc, may mà từ nhỏ tôi lớn lên cùng ba, nếu không thì chẳng biết học được những thứ linh tinh gì nữa, tôi đúng là may mắn.” Thành Mỹ Tĩnh tức đến mức hoàn toàn không nói nên lời, cô ta không biết con gái này rốt cuộc giống ai, suốt ngày lêu lổng, miệng mồm độc địa vô cùng.

“Mẹ, con đã nói rồi mà, sao phải khách sáo với cô ta làm gì, đây chính là kẻ vong ơn bội nghĩa.” Lộ Chinh đúng là có tính khí của thiếu gia, tức đến phát điên.

Giản Ngữ lại chĩa hỏa lực vào Lộ Chinh, “Lộ Chinh, người xấu thì nên học nhiều hơn đi, ‘kẻ vong ơn bội nghĩa’ là dùng như vậy sao?

Người phụ nữ này có ân với tôi à?

Cô ta nuôi tôi à?” “Cô nói ai xấu, cô mới là đồ xấu xí, đừng quên, là cô ta sinh ra cô đấy.” “Sinh ra tôi thì sao chứ, có gì to tát đâu, phụ nữ sinh con quá bình thường, bản năng thôi.” Thành Mỹ Tĩnh: …… Lộ Chinh nắm chặt nắm đấm, “Giản Ngữ, cô còn nói như vậy, cẩn thận tôi đánh cô đấy.” “Sợ anh chắc, có giỏi thì cứ ra đây.” Giản Ngữ xắn tay áo lên.

Không biết vì sao, nhìn vào ánh mắt của Giản Ngữ, Lộ Chinh cảm thấy sợ hãi, không thể không nói, người này khí thế rất đủ.

Chuyện của cô ấy anh ta cũng biết một ít, cô ấy Taekwondo rất giỏi.

“Thôi được rồi, hai người cứ tiếp tục đi, tôi xin phép không tiếp.” Giản Ngữ trực tiếp đi ra ngoài, nhưng vừa bước ra, đã bị hai vệ sĩ áo đen chặn lại.

Giản Ngữ mặt mày tối sầm, quay đầu trừng mắt nhìn cả nhà này, “Mấy người rốt cuộc muốn làm gì?” “Đã đến rồi, con cứ ngoan ngoãn ở đây, hai hôm nữa mẹ sẽ sắp xếp cho con gặp thiếu gia nhà họ Trần…” Quả nhiên vẫn là chuyện này.

Vẫn đang toan tính để cô trải đường cho con trai cô ta.

“Mấy người không có quyền sắp đặt cuộc đời tôi.” “Ngữ Ngữ, con ngoan, con trai nhà họ Trần là người tài hoa, cũng là vì nhà họ Lộ và nhà họ Trần có dự án hợp tác, con mới có cơ hội này, con phải biết trân trọng.

Con gả qua đó cả đời cơm áo không lo, tốt hơn nhiều so với bạn trai nghèo của con, mẹ làm tất cả là vì tốt cho con, lần này thật sự đã chọn lựa kỹ càng rồi.” Giản Ngữ đã miễn nhiễm với những lời lẽ đạo đức giả này, cũng không còn cảm thấy khó chịu nữa, cô sớm đã chết tâm với Thành Mỹ Tĩnh rồi.

Cô biết mình không ra ngoài được, cô lườm một cái, rồi lên lầu.

Bây giờ cô chỉ hy vọng Bùi Dĩ Minh sớm phát hiện cô mất tích, sớm tìm thấy cô.

Ở nhà họ Lộ còn tốt hơn là bị giấu đi một cách lén lút, Bùi Dĩ Minh tìm thấy nhà họ Lộ chỉ là vấn đề thời gian, chỉ cần phát hiện cô mất tích, anh ấy nhất định sẽ tìm cô.

“Mẹ, cô ta ý gì vậy?

Chương 2194

Có phải là đã chấp nhận rồi không?” Lộ Chinh nhìn bóng lưng Giản Ngữ mà suy tư.

Ban đầu còn phản kháng dữ dội, sao tự nhiên lại ngoan ngoãn như vậy.

“Sao có thể, con bé đó chỉ tạm thời mềm mỏng thôi, chắc chắn vẫn muốn chạy trốn, mấy ngày này vẫn phải canh chừng cẩn thận, không thể lơ là được, con bé đó lắm mưu kế lắm.” Lộ phụ nhíu mày nói: “Chuyện này không thể kéo dài, tôi lập tức liên hệ với bên nhà họ Trần, sớm nhất có thể sắp xếp cho họ gặp mặt.” “Lão Lộ, thiếu gia nhà họ Trần đó thật sự không có vấn đề gì chứ?” Thực ra Thành Mỹ Tĩnh không rõ lắm, thiếu gia đó vẫn luôn du học ở nước ngoài, cũng mới về nước, cô ta chưa từng gặp mặt.

“Bà hỏi con trai chúng ta xem, nó có phải là người tài hoa không?” Lộ phụ nhìn Lộ Chinh.

Ánh mắt Lộ Chinh thay đổi một chút, vội vàng nói: “Đúng là đẹp trai, con đã gặp rồi.” “Thật không?” Thành Mỹ Tĩnh có chút nghi ngờ.

“Đương nhiên là thật rồi.” “Vậy được rồi, lão Lộ ông cứ sắp xếp đi.” “Ừ, tôi cũng ăn xong rồi, hai người cứ ăn từ từ đi.” Sau khi Lộ phụ lên lầu, Thành Mỹ Tĩnh lại hỏi Lộ Chinh, “Lời con vừa nói là thật sao?” Lộ Chinh gãi gãi đầu, “Mẹ, người đó thì đúng là khá tốt, còn những phương diện khác thì con không rõ.” “Con có ý gì?” “Con cũng chỉ nghe bạn bè nói, hình như vị thiếu gia nhà họ Trần đó ở nước ngoài chơi bời rất dữ dội.” “Hoa tâm?” “Đại khái là vậy đó mẹ.” “Vậy chị con có thể gả đi được không?” “Mẹ, mẹ lo lắng nhiều như vậy làm gì, dù sao cô ấy cũng không coi mẹ là mẹ, chỉ cần ba đoạt được dự án này là được rồi.” “Tầm nhìn của con sao lại thiển cận như vậy, nếu chị con cam tâm tình nguyện gả đi, sau này con lên được vị trí cao, chẳng phải còn có thể giúp đỡ con một chút sao, đâu cần thiết phải khiến hai đứa thành kẻ thù chứ, hai đứa đều là con của mẹ mà.” Lộ Chinh nhún vai, không cho là đúng, “Cô ấy là người thế nào con đã nhìn rõ rồi, dù sao con cũng không ôm hy vọng gì, cô ấy còn có thể đấu lại mẹ, làm sao có thể chăm sóc con được chứ, điều đó không thể nào.” “Dù sao cũng là chị em, làm gì có chuyện thành kẻ thù cả đời.” “Mẹ, mẹ thật sự đừng nghĩ nhiều như vậy, Giản Ngữ sẽ không cảm kích đâu.” “Bất kể thế nào, cô ấy vẫn là chị con.” Lộ Chinh không tranh luận vấn đề này với Thành Mỹ Tĩnh nữa.

Thành Mỹ Tĩnh cảm thấy hoa tâm cũng không phải vấn đề lớn gì, bây giờ những phú nhị đại đó đứa nào mà không chơi bời trước khi kết hôn, sau khi kết hôn mỗi người một việc cũng nhiều lắm.

Giản Ngữ cũng có chút bản lĩnh, nói không chừng có thể nắm giữ được người ta.

Giản Ngữ nghiên cứu một chút bố cục của nhà họ Lộ, căn phòng cô đang ở là tầng ba, muốn trèo xuống từ cửa sổ, không có công cụ, độ cao có chút khó khăn.

Cô không đảm bảo rằng nếu mạo hiểm xuống sẽ không bị gãy tay gãy chân hay gì đó.

Chết thảm quá.

Bên ngoài cô tỏ ra vô tư lự đến mấy, trong lòng cô cũng có chút hoảng loạn, bây giờ điện thoại bị thu mất rồi, căn bản không thể liên lạc với bên ngoài.

Không được, nhất định phải ra ngoài, tuyệt đối không thể để chuyện lần trước tái diễn.

Buổi tối, Thành Mỹ Tĩnh lại bước vào, “Ngữ Ngữ.” “Cô lại đến làm gì?” “Bác con đã liên hệ xong rồi, sáng mai sẽ sắp xếp cho con gặp cậu Trần đó, con cứ gặp thử xem, xem có hợp mắt không.” Thật sự là vội vàng, đây là sợ cô chạy trốn rồi đây mà.

“Gặp ở đâu?” “Hẹn ở một nhà hàng.” Mắt Giản Ngữ sáng lên, sợ Thành Mỹ Tĩnh phát giác, vội vàng cúi đầu, chỉ cần ra khỏi nhà họ Lộ, cô hành động sẽ tiện hơn, thế nào cũng tìm được cơ hội thông báo cho Bùi Dĩ Minh.

“Vâng.” Thành Mỹ Tĩnh cười, cô ta đã chuẩn bị rất nhiều lời lẽ, không ngờ lại không cần dùng đến, cô ấy đồng ý dứt khoát như vậy, “Ngữ Ngữ, con đồng ý rồi sao?” “Con không đồng ý thì có ích gì sao?” Giản Ngữ lườm một cái.

Thành Mỹ Tĩnh đưa tay vỗ vỗ vai Giản Ngữ, Giản Ngữ tránh ra, hành vi của người phụ nữ này, thật sự quá khiến cô ghê tởm.

Thành Mỹ Tĩnh cũng không cảm thấy lúng túng, vẫn cười tủm tỉm nói: “Con nghĩ được như vậy là đúng rồi, cứ đi gặp thử xem, đừng nghĩ nhiều quá.

Con dù sao vẫn còn trẻ, không hiểu nhân tình thế thái, cũng không biết lựa chọn thế nào mới là tốt nhất cho con, nghe lời mẹ tuyệt đối không sai đâu.” “Nói xong chưa?” “Ngữ Ngữ.” “Nói xong rồi thì ra ngoài đi, tôi muốn nghỉ ngơi rồi.” “Ngữ Ngữ, mẹ biết trước đây mẹ không chăm sóc con tốt, con yên tâm, sau này con gả về gần mẹ, chúng ta hai mẹ con sẽ có nhiều thời gian bên nhau hơn, sau này mẹ sẽ tận tâm tận lực chăm sóc con.” Giản Ngữ trực tiếp kéo chăn trùm kín đầu, từ chối nói chuyện với Thành Mỹ Tĩnh.

Thành Mỹ Tĩnh bất lực lắc đầu, lặng lẽ lùi ra ngoài.

Giản Ngữ lại ngồi dậy, suy nghĩ thật kỹ vài phương pháp đối phó.

Giản Ngữ nhìn ra ngoài cửa sổ, Thành Mỹ Tĩnh không yên tâm, lại nhấn mạnh: "Ngữ Ngữ à, trên bàn ăn phải chú ý lễ nghi, có chuyện gì chúng ta về nhà nói, không cần làm mất mặt ở bên ngoài." Giản Ngữ không nói gì, Thành Mỹ Tĩnh cũng bất an trong lòng, luôn cảm thấy con bé này sắp bày ra trò gì đó. "Ngữ Ngữ, con nghe thấy chưa?" "Con không như dì, không cần phải nhắc đi nhắc lại mãi." "Con bé này!" Thành Mỹ Tĩnh lắc đầu.Trong phòng riêng, Giản Ngữ đã gặp Trần thiếu gia nhà họ Trần.

Anh ta nhìn bình thường, mặt mũi phổ biến, hoàn toàn không cùng đẳng cấp với Bùi Dĩ Minh, một trời một vực.

Dù sao thì cũng không đến nỗi khó coi như cô tưởng, còn là một chàng trai khá nhiệt tình.

Không biết là giả vờ hay thật sự là như vậy.

Giản Ngữ liếc Thành Mỹ Tĩnh một cái, cách sắp xếp lần này ngoài sức tưởng tượng, không quá ghê tởm.

Các bậc bề trên của hai bên cứ khách sáo mãi, cha của Lộ và cha của Trần thì bàn chuyện dự án, Thành Mỹ Tĩnh và mẹ của Trần thì nói chuyện làm đẹp.

Giản Ngữ không hứng thú, chỉ lo ăn uống, ăn ngấu nghiến.

Cha mẹ bên kia không hề bất mãn, ngược lại còn khen cô có tính cách thật thà, khiến Giản Ngữ thực sự cạn lời.Bữa ăn kéo dài hơn một tiếng đồng hồ mới kết thúc, các bậc bề trên tìm cớ rời đi, chỉ còn lại Giản Ngữ và Trần Nam, Trần thiếu gia nhà họ Trần. "Tiểu thư Giản, tôi đưa cô đi dạo nhé." "Tôi quên mang điện thoại rồi, có thể cho tôi mượn điện thoại của anh được không?" Trần Nam cười, nói đầy ẩn ý: "Tiểu thư Giản, bác gái đã dặn dò rồi, không được cho cô mượn điện thoại." Giản Ngữ á khẩu, Thành Mỹ Tĩnh này quả nhiên đề phòng cô mọi lúc mọi nơi, còn dặn trước Trần Nam.

Xem ra chiêu này không hiệu quả rồi.Hai người xuống bãi đậu xe, ánh mắt Giản Ngữ lóe lên một tia sáng.

Cô nhắm vào một chiếc xe, cô biết loại xe này có lắp thiết bị báo động, chỉ cần cô động nhẹ vào là chắc chắn sẽ kêu. "Tiểu thư Giản, đi thôi, đứng đó làm gì vậy." Trần Nam quay đầu lại.

Giản Ngữ nhếch môi cười, rồi lấy túi của mình, dùng khóa kéo trên túi trực tiếp cào lên xe.

Ngay lập tức, chiếc xe phát ra tiếng còi báo động chói tai.

Trần Nam kinh ngạc, không hiểu tại sao cô lại làm vậy, "Tiểu thư Giản, cô làm gì thế?" "Xin lỗi nhé, tay tự nhiên ngứa quá." Giản Ngữ cười tủm tỉm nói.

Khóe mắt Trần Nam giật giật, rõ ràng anh ta thấy cô cố ý cào mà, "Còn không mau chạy đi?" "Chạy cái gì mà chạy chứ, không thấy ở đây đâu đâu cũng có camera sao, chạy được sư thì chạy không được chùa đâu." Giản Ngữ khoanh tay trước ngực, dáng vẻ điềm nhiên.Quả nhiên, sau khi tiếng còi báo động vang lên, lập tức có người chạy đến.

Vừa nhìn thấy vết xước trên xe của mình, mặt ông ta tái xanh, "Có chuyện gì vậy?

Có chuyện gì vậy?

Là cô làm phải không?" "Tôi lỡ làm xước xe này, nhưng tôi không có tiền, chắc chỉ có thể đi tù thôi." "Cô thái độ gì vậy, lỡ tay mà có thể cào ra nông nỗi này sao?" "Thật sự là lỡ tay mà, muốn tiền thì không có, muốn mạng thì có một." Giản Ngữ tiếp tục khiêu khích.

Chủ xe tức giận, trực tiếp kéo Giản Ngữ muốn đến sở cảnh sát.

Giản Ngữ thích thú, nhưng lại vô cùng hợp tác, "Buông tôi ra, tôi tự đi được, tôi không chạy đâu." "Khoan đã, đại ca, chiếc xe này của anh mang đi sửa, bao nhiêu tiền tôi sẽ trả." Trần Nam vội vàng nói.

Anh ta không muốn chuyện này bị làm lớn, nếu không cả hai gia đình sẽ khó xử. "Anh là ai, tôi đâu có biết anh." Giản Ngữ cố ý nói với vẻ hoảng sợ.

Chủ xe cũng nghi ngờ nhìn Trần Nam một cái, cảm thấy không đáng tin cậy, cố chấp kéo Giản Ngữ đến sở cảnh sát gần đó.Trên đường đi, thái độ của Giản Ngữ lập tức mềm mỏng lại, "Đại ca, nói thật không giấu gì anh, tôi vừa nãy bị kẻ xấu bắt cóc, chính là hai chiếc xe vẫn luôn đi theo sau chúng tôi ấy.

Chương 2195

Tôi bất đắc dĩ mới dùng cách này để thoát thân, sau khi thoát được tôi sẽ bồi thường tiền cho anh." "Cái quái gì?" "Đại ca, thật đấy, anh cứ chờ đi, chúng ta đến sở cảnh sát rồi sẽ biết." Ban đầu là người đàn ông kéo Giản Ngữ đến sở cảnh sát để báo án, kết quả lại biến thành Giản Ngữ báo án.

Cô bé trực tiếp tố cáo Thành Mỹ Tĩnh buôn bán phụ nữ, Trần Nam là đồng phạm.

Trần Nam vừa chạy tới thì bị cảnh sát giữ lại. "Có chuyện gì vậy?

Các anh giữ tôi lại làm gì?"Khi cảnh sát tìm đến nhà họ Lộ, Thành Mỹ Tĩnh vẫn còn ngơ ngác, không dám tin vào những gì mình nghe thấy, "Đồng chí cảnh sát, các anh có nhầm lẫn gì không, làm sao gia đình chúng tôi có thể buôn bán phụ nữ và trẻ em được chứ." "Mời cô theo chúng tôi đến sở cảnh sát một chuyến, nạn nhân hiện vẫn đang ở đó." "Rốt cuộc là ai?" dám vu cáo họ như vậy. "Nạn nhân là cô Giản Ngữ."Trong sở cảnh sát.

Giản Ngữ đã dùng điện thoại của sở cảnh sát để liên lạc với Bùi Dĩ Minh, Bùi Dĩ Minh đã xuống máy bay, nửa tiếng nữa là có thể đến.

Thành Mỹ Tĩnh giận dữ vội vã chạy đến, thấy Giản Ngữ đang cười nói vui vẻ với ai đó qua điện thoại, bộ dạng tươi tắn rạng rỡ đó, đâu có giống nạn nhân chút nào.

Lúc này, nếu Thành Mỹ Tĩnh mà không hiểu ra thì đúng là đồ ngốc.

Chẳng trách con bé này đồng ý nhanh gọn đến vậy, không hề giãy giụa mà đi theo bà ta ra ngoài gặp người, chắc chắn đã sớm có chủ ý làm vậy rồi, bà ta đã nói nó không dễ đối phó mà."Đồng chí cảnh sát, các anh nhất định là hiểu lầm rồi, đây là con gái tôi, làm sao tôi có thể buôn bán nó được." "Anh cảnh sát đẹp trai ơi, em thật sự không quen cô ta." Giản Ngữ bị Tiểu Ái Ái lây nhiễm, miệng ngọt xớt.

Một câu "anh cảnh sát đẹp trai" khiến anh cảnh sát vui như mở cờ trong bụng, ánh mắt nhìn Thành Mỹ Tĩnh trở nên sắc bén, "Bà Thành, bà giải thích thế nào đây?" "Giản Ngữ, con im miệng ngay!

Con đang gây rối cái gì vậy hả?" Thành Mỹ Tĩnh gầm nhẹ, bà ta thật sự tức điên vì Giản Ngữ rồi.

Đồng chí cảnh sát đập bàn một cái, "Đây là sở cảnh sát, không phải chỗ để cô giở thói ngang ngược, bớt la hét lại cho tôi, ngồi xuống!" Thành Mỹ Tĩnh mặt mày khó coi, nhưng cũng đành phải dịu giọng giải thích, "Đồng chí cảnh sát, ở đây có hiểu lầm, là thế này, con bé là con gái tôi, là con gái tôi và chồng cũ sinh ra.

Lần này tôi tìm nó về là muốn nó đi xem mắt, nó không chịu xem mắt nên mới gây ra chuyện này, làm các anh phải bận tâm rồi.

Tôi sẽ đưa nó về dạy dỗ cẩn thận, xin lỗi, xin lỗi.""Bà nói nó là con gái bà thì là con gái bà à, bà có bằng chứng gì không?" "Đồng chí cảnh sát, chuyện này thì làm sao mà chứng minh được chứ, nó thật sự là con gái tôi mà, lẽ nào thật sự phải đi xét nghiệm ADN sao?" Cảnh sát nhìn Thành Mỹ Tĩnh một lúc lâu, cảm thấy người này không giống đang nói dối, lại nhìn sang Giản Ngữ.

Giản Ngữ dụi dụi mắt, khóe mắt lập tức đỏ hoe, "Anh cảnh sát đẹp trai, em bị đánh thuốc mê từ thành phố A đưa đến đây, vẫn luôn bị giam giữ ở nhà, căn bản không phải xem mắt gì hết, tính chất của chuyện này là buôn bán rồi, cô ta chính là muốn giao em cho một người đàn ông như thế này để anh ta chà đạp." Giản Ngữ chỉ vào Trần Nam.

Trần Nam tức đến mức suýt thổ huyết, lần gặp mặt này người nhà đã dặn đi dặn lại anh ta không được làm bậy, mọi việc phải nghe theo sắp xếp của họ, họ sẽ tìm thời cơ thích hợp.

Anh ta cũng ngoan ngoãn nghe lời, thật sự không làm bậy, đã sống đàng hoàng rồi, đâu ngờ lại gặp phải chuyện này.

Từ trước đến nay toàn là anh ta lừa người khác, lần này lại bị người khác lừa.Trần Nam lần đầu tiên cảm thấy không thể giải thích rõ ràng, "Cô đang nói cái gì vậy hả, rõ ràng là xem mắt mà.

Đồng chí cảnh sát, tôi có làm gì đâu, còn chưa kịp nắm tay cô ta nữa là, đừng nghe cô ta nói bậy." "Đó là vì anh còn chưa có cơ hội thôi, vừa xuống bãi đậu xe tôi đã dùng chút thủ đoạn nhỏ để đến sở cảnh sát rồi, nếu không thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Bây giờ tôi không tin ai hết, tôi chỉ tin các đồng chí cảnh sát thôi, các anh mới thật sự là người phục vụ nhân dân, là người nghĩ đến lợi ích của nhân dân, nhìn là biết khác hẳn với những người như bọn họ rồi." Giản Ngữ nói đặc biệt nghiêm túc.

Với lời tâng bốc đó, đồng chí cảnh sát không nhịn được mà thẳng lưng lên, thầm hạ quyết tâm nhất định phải xử lý tốt chuyện này, tuyệt đối không thể phụ lòng tin của cô gái nhỏ.

Giản Ngữ lại chỉ vào, "Vị đại ca này có thể làm chứng, tôi thật sự đã cào xước xe của anh ấy.

Đại ca, hôm nay thật sự cảm ơn anh, nếu không có anh, không biết một cô gái nhỏ như tôi sẽ xảy ra chuyện gì nữa, anh chính là ân nhân cứu mạng của tôi đó." Đồng chí cảnh sát cũng nói: "Đồng chí này thể hiện rất tốt." Chủ xe vốn đang ấm ức một cục tức, lại bị lỡ mất nhiều thời gian như vậy, đã ở bờ vực bùng nổ, nghe Giản Ngữ và cảnh sát nói vậy, làm sao mà còn giận được, có giận cũng phải nuốt vào bụng.

Chủ xe cười cười, "Không sao, không sao, đây là nghĩa vụ của một công dân, là việc tôi nên làm, có thể ngăn chặn một vụ án hình sự xảy ra là vinh dự của tôi."Thành Mỹ Tĩnh thấy Giản Ngữ chỉ bằng vài câu nói đã qua mặt được đồng chí cảnh sát, thật sự tức chết đi được, "Đồng chí cảnh sát, tôi thật sự là mẹ nó mà, thật sự là đưa nó về để xem mắt." "Dì dám nói dì không đánh thuốc mê con, không tịch thu điện thoại của con, không giam cầm con sao?" "Nói nghe khó chịu thế, cái gì mà giam cầm, dì là vì muốn tốt cho con." "Đồng chí cảnh sát, người phụ nữ này sinh ra tôi nhưng chưa từng nuôi dưỡng tôi.

Nói là mẹ ruột của tôi, dù sao thì tôi cũng nghi ngờ, tôi và cô ta chẳng quen biết gì, những hành vi này của cô ta chắc là vi phạm pháp luật phải không?" "Cho dù cô là mẹ ruột, cô giam cầm người khác thì đó là giam giữ trái pháp luật.

Cô đánh thuốc mê người ta rồi mang về, xét về bản chất cũng thuộc loại bắt cóc." "Chúng tôi là người một nhà, làm gì có chuyện đó." "Vậy ý cô là cha giết con cũng không phạm pháp sao?" "Đồng chí cảnh sát, anh đang hiểu sai ý của tôi, tôi không nói như vậy." "Pháp luật không có quy định nào cho phép mẹ ruột có thể tùy tiện đối xử với con mình."Ngay lúc đó, bên ngoài vọng vào tiếng bước chân.

Giản Ngữ ngẩng đầu lên, liền thấy Bùi Dĩ Minh đứng ở cửa.

Thân hình anh cao lớn, đứng ở lối vào chật hẹp, trông đặc biệt uy nghiêm.

Giản Ngữ cứ thế nhìn chằm chằm Bùi Dĩ Minh, khóe mắt lập tức đỏ hoe, trái tim bất an của cô bỗng chốc yên ổn trở lại, hoàn toàn quên mất cả phản ứng.

Bùi Dĩ Minh cũng không bận tâm đến hoàn cảnh, trực tiếp đi tới, ôm chặt lấy vai Giản Ngữ.

Anh không nói gì, nhưng khí chất tỏa ra từ anh khiến mọi người đều cảm thấy khó thở.Giản Ngữ nép trong lòng Bùi Dĩ Minh.

Bùi Dĩ Minh trực tiếp đưa một chiếc USB cho cảnh sát, "Đây là đoạn phim giám sát bạn gái tôi bị bắt cóc." Nghe vậy, Thành Mỹ Tĩnh hoảng hốt, trừng mắt nhìn Bùi Dĩ Minh, "Anh làm gì vậy, đây là chuyện gia đình tôi, liên quan gì đến anh, anh gây rối cái gì." "Bà Lộ, nếu tôi nhớ không nhầm, bạn gái tôi họ Giản, không có chút quan hệ nào với bà cả.

Phiền bà giữ chút thể diện, đừng vội vàng nhận con gái, hai người nhìn là biết không cùng một đẳng cấp rồi." Ánh mắt Bùi Dĩ Minh tập trung vào khuôn mặt Thành Mỹ Tĩnh.

Thành Mỹ Tĩnh trông rất bình thường, còn Giản Ngữ thì giống cha cô.

Hai người nhìn thật sự chẳng giống nhau chút nào.

Phụt.

Giản Ngữ không nhịn được bật cười thành tiếng.

Bùi Dĩ Minh này, đúng là có tài chọc người ta tức chết mà không thường mạng.

Thành Mỹ Tĩnh tức đến tái mặt, còn Trần Nam khi chạm phải ánh mắt của Bùi Dĩ Minh cũng không nhịn được rụt cổ lại.

Mẹ kiếp, sao Giản Ngữ lại là bạn gái của Minh lão đại chứ, thế này thì còn cho anh ta sống nữa không.

Sao lại trùng hợp thế cơ chứ.

Anh ta quen Bùi Dĩ Minh ở nước ngoài, Bùi Dĩ Minh không coi trọng anh ta, anh ta đã tìm mọi cách để thiết lập quan hệ, bây giờ lại suýt nữa ra tay với bạn gái của người ta.

Thật là hết nói nổi!Cảnh sát xem video giám sát, đã xác định những gì Giản Ngữ nói đều là thật, cô ấy quả thực đã bị bắt cóc, bị đưa đi khi bất tỉnh.

Ngay lúc đó, một người đàn ông trung niên bước vào, thấy Bùi Dĩ Minh liền vui vẻ nói, "Dĩ Minh, cháu đến sao không gọi cho chú một tiếng, nếu không phải chú tình cờ thấy, chú còn không biết cháu đến." "Chú Tô, cháu cũng vừa mới đến." "Dĩ Minh, ông ngoại cháu thế nào rồi?" "Cảm ơn chú Tô quan tâm, ông ngoại cháu vẫn rất khỏe, dạo trước còn nhắc đến chú đó." "Thầy nói gì về chú vậy?" "Nói chú Tô năng lực làm việc xuất sắc, căn bản không cần thầy phải lo lắng." "Cục trưởng Tô!" Tất cả cảnh sát đều đứng dậy, chào người vừa đến.

Cục trưởng Tô hơi đổi sắc mặt, nói: "Tôi chỉ là qua xem một chút, các anh cứ lo việc của mình đi, ồn ào gì chứ." "Dĩ Minh, chuyện này là sao vậy?" "Bạn gái cháu bị người ta bắt cóc đến đây, cháu đến để giải quyết vấn đề." "Bây giờ còn có chuyện tồi tệ như vậy sao, thật là không thể chấp nhận được." Cục trưởng Tô sắc mặt trầm xuống.

Chương 2196

Ông quay sang cảnh sát đang xử lý vụ án của Giản Ngữ nói: "Tiểu Trương, chuyện này nhất định phải xử lý nghiêm túc, quyết không dung túng." Có lời của Cục trưởng Tô, đồng chí Tiểu Trương càng có khí thế, "Vâng, Cục trưởng Tô." "Được rồi, chuyện ở đây cứ giao cho họ xử lý, Dĩ Minh, đưa bạn gái cháu đến văn phòng chú, chúng ta nói chuyện đàng hoàng." Bùi Dĩ Minh trực tiếp ôm Giản Ngữ rời đi, Thành Mỹ Tĩnh lo lắng, nhìn bộ dạng này, bà ta gặp rắc rối rồi."Giản Ngữ, tao là mẹ mày." Giản Ngữ lạnh lùng nói: "Lúc dì bắt cóc con đi, sao không nói dì là mẹ con, có mẹ ruột nào lại đối xử với con gái mình như thế không?" "Này, Giản Ngữ, con bé vô lương tâm này." Bùi Dĩ Minh cũng lạnh lùng lườm Trần Nam một cái.

Trần Nam vội vàng giải thích: "Minh lão đại, chuyện này thật sự không liên quan gì đến tôi, đều là ý của phụ huynh hai bên thôi.

Anh biết tôi mà, sao tôi cam tâm cứ thế lấy vợ, tôi còn chưa chơi chán nữa mà." "À, không đúng, tôi không có ý gì với tiểu thư Giản cả, hôm nay tôi chỉ đến để ứng phó một chút thôi, tôi thật sự không có ý đồ xấu xa nào, chuyện này hoàn toàn là ý của gia đình." "Trần thiếu gia, anh đang nói bậy bạ gì vậy, ai có ý đồ xấu xa chứ." "Đừng tưởng tôi không biết các người muốn làm gì, không phải là muốn tôi và tiểu thư Giản 'gạo sống nấu thành cơm chín' sao?

Nói nghe hay ho là xem mắt, là kết thông gia, đừng tưởng tôi không biết các người muốn làm gì, những thủ đoạn đó tôi đã chứng kiến biết bao lần rồi." "Anh im miệng đi, không được... nói nữa." Nếu nói tiếp, không biết kết quả sẽ thành ra thế nào.

Nghe Trần thiếu gia và Thành Mỹ Tĩnh cãi nhau như chó cắn chó, Giản Ngữ khinh bỉ nhếch môi, đúng là bản tính khó dời, vẫn còn muốn dùng chiêu đối phó với cha cô năm xưa để đối phó với cô.

Đâu có dễ vậy!"Dĩ Minh, cháu yên tâm, chuyện này chú nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa cho cháu." Cục trưởng Tô cam đoan.

Bùi Dĩ Minh đương nhiên là yên tâm rồi, "Vậy cháu cảm ơn chú Tô ạ." "Nói mấy lời đó làm gì, chú là người nhìn cháu lớn lên từ nhỏ mà.

Thằng nhóc cháu, tìm bạn gái từ khi nào thế, ông ngoại cháu biết chưa?" Sắc mặt Bùi Dĩ Minh thoáng qua một tia không tự nhiên, "Chú Tô, chuyện này người nhà vẫn chưa biết ạ." "Thằng nhóc cháu vẫn chưa công khai à, giấu kín thật đấy.

Con gái Dĩ Thành đã lớn như vậy rồi, cháu còn giấu giếm làm gì, cháu làm anh mà thua kém rồi đấy." Ánh mắt Cục trưởng Tô cứ nhìn chằm chằm Giản Ngữ.

Giản Ngữ xưa nay mặt dày, nhưng bị một người lớn như vậy nhìn chằm chằm cũng ít nhiều cảm thấy ngượng. "Được lắm, rất hợp với thằng nhóc cháu, tuyệt đối không thành vấn đề." "Cục trưởng Tô, chú đừng trêu cháu nữa." Giản Ngữ khẽ cười.

Nhìn cách Bùi Dĩ Minh và cô ấy đối xử với nhau, là biết mối quan hệ của họ rất tốt. "Gọi gì mà Cục trưởng Tô, gọi chú Tô đi." "Chú Tô ạ." "Tiểu Giản, chú nói cho cháu biết, hai đứa cháu thật sự rất hợp, Dĩ Minh từ nhỏ đã là một tên mọt sách, nên kết hợp với một người lanh lợi, cổ quái như cháu." Giản Ngữ nhìn Bùi Dĩ Minh một cái, hỏi: "Chú Tô, Bùi Dĩ Minh từ nhỏ đã như vậy sao ạ?" "Đúng vậy, vẫn luôn như thế đó, nhưng mà hai đứa quen nhau bằng cách nào vậy?

Nhiều năm như thế chưa từng thấy bên cạnh nó có phụ nữ nào, bọn chú còn tưởng cuối cùng nó sẽ đi theo con đường xem mắt chứ." "À à, bọn cháu quen nhau từ cấp ba ạ." "Vậy là hai đứa yêu sớm à?"

Giản Ngữ che miệng cười trộm, không trả lời thẳng.

Thực ra không hẳn là yêu sớm, họ chính thức ở bên nhau từ đại học, thời cấp ba chỉ là giai đoạn mập mờ, là cô theo đuổi anh ấy. "Chú Tô, chú đừng có nhiều chuyện thế chứ, chú lớn tuổi rồi hỏi mấy chuyện này làm gì." Bùi Dĩ Minh bất lực vô cùng. "Khó lắm mới có cơ hội như thế này chứ, từ nhỏ đến lớn, có ai có thể cười cháu được đâu."Trong lúc họ trò chuyện, vụ án bên kia đã kết thúc.

Thành Mỹ Tĩnh quả thực bị nghi ngờ giam giữ trái pháp luật và bắt cóc, nhưng thái độ nhận lỗi tốt, hơn nữa họ lại là mẹ con ruột thịt, cuối cùng bị phạt tiền và giam giữ 45 ngày.

Cha của Lộ cũng vội vàng đến, muốn làm lớn hóa nhỏ, làm nhỏ hóa không, nhưng phía sở cảnh sát không hề nể nang, nói đó là ý của cục trưởng.

Cha của Lộ đành phải đích thân đến tìm Cục trưởng Tô.

Đối với cha của Lộ, Cục trưởng Tô đương nhiên là quen biết, ngày thường cũng có chút giao tình.

Nhưng làm sao nhà họ Lộ có thể so sánh với nhà họ Bùi được, những chuyện khác ông ta có thể nhắm mắt làm ngơ, nhưng chuyện muốn cướp bạn gái của Bùi Dĩ Minh thì ông ta không thể không quản.

Nếu ông ta không giải quyết được, làm sao mà ăn nói với nhà họ Bùi. "Ông Lộ, chuyện này tất cả đều được xử lý theo trình tự pháp luật, tôi cũng không có cách nào khác.

Nếu đương sự chịu buông tha thì còn có thể xử phạt nhẹ hơn, tôi vừa rồi cũng đã nói chuyện với đương sự về yêu cầu của họ, họ quả thực không chịu nhượng bộ.""Ngữ Ngữ, cách làm của mẹ con quả thực không tốt, nhưng bà ấy đều là vì muốn tốt cho con, sao con có thể trơ mắt nhìn bà ấy bị giam giữ?" Cha của Lộ nhìn về phía Giản

Ngữ.

Giản Ngữ còn chưa nói gì, Bùi Dĩ Minh đã lên tiếng: "Phạm lỗi thì phải chịu trừng phạt, đó là lẽ trời." "Anh là ai?" "Tôi là bạn trai của cô ấy." Cha của Lộ nhíu mày, ông ta nghe Thành Mỹ Tĩnh nhắc đến, Giản Ngữ đã yêu một tên nghèo kiết xác, chính là người trước mặt này sao?

Khí chất tỏa ra từ người đàn ông này, làm sao có thể là của một tên nghèo kiết xác chứ.

Hơn nữa nhìn thái độ của Cục trưởng Tô đối với anh ta, thì đúng là không có gì để nói rồi. "Cục trưởng Tô, đây là?" "Đây là cháu ngoại của thầy tôi." "Cái gì?" Cha của Lộ không giữ được bình tĩnh nữa rồi.

Thầy của Cục trưởng Tô, ai mà chẳng biết là ai.

Ông ta dù có họp ở đâu cũng đều nhắc đến sự chỉ dẫn của thầy mình, nói là thầy, nhưng thực ra mọi người đều biết, đó là người đã nâng đỡ ông ta, chứ không phải một người thầy đúng nghĩa.

Ai mà chẳng biết người đó, không chỉ xuất thân từ Lục gia, mà còn có quan hệ rộng cực kỳ, năm xưa trên chính trường cũng một đường thuận lợi, dù bây giờ đã nghỉ hưu, sức ảnh hưởng vẫn còn đó.

Người đàn ông trước mặt này, vậy mà lại là cháu ngoại của người đó.

Cục trưởng Tô không giải thích nữa, mà nói: "Ông Lộ, tôi nghĩ ông nên quản vợ mình cho tốt đi, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, bà ấy cũng lớn tuổi rồi, nên biết rõ." Cha của Lộ là một người khéo léo, làm sao mà không hiểu lời này, nói là nhắc nhở, nhưng thực chất là cảnh cáo rồi. "Cục trưởng Tô nói đúng, vậy cứ để bà ấy ở chỗ các anh mà cải tạo cho tốt, về tôi cũng sẽ nói chuyện nghiêm túc với bà ấy, chuyện như vậy sẽ không tái diễn nữa." "Công ty tôi còn có việc, xin phép đi trước, hôm khác nhất định sẽ đến thăm Cục trưởng Tô." Cục trưởng Tô gật đầu, cha của Lộ nhìn sâu vào Giản Ngữ một cái rồi vội vàng rời đi.Trần Nam khai báo thành khẩn nên được khoan hồng, cảnh sát cũng không làm khó anh ta.

Khi cha của Lộ đi ra thì anh ta cũng vừa ra. "Chú Lộ." "Sao cậu còn chưa đi?" "Cháu đợi một người ạ." "Bạn trai của Giản Ngữ tên là gì?" "Là Bùi Dĩ Minh đó chú Lộ, lần này chú đã hại nhà cháu thảm rồi, chú bảo cháu đi cướp bạn gái của người ta, chú nghĩ nhà họ Trần chúng cháu có thể đối đầu với nhà họ Bùi sao?

Người ta chỉ cần động nhẹ ngón tay thôi là chúng cháu có thể bị bóp chết rồi." Trần Nam tức giận nói. "Cậu quen người ta à?" "Cháu đương nhiên quen chứ, cháu phải rất khó khăn mới thiết lập được quan hệ với người ta, kết quả bị các người làm cho ra nông nỗi này, chắc chắn là toi rồi." "Họ Bùi à?" "Đúng vậy, nhà ông ngoại người ta họ Lục, nhà họ Bùi gần như độc quyền toàn bộ ngành y tế, còn giao hảo với cả Diệp gia, Mạc gia, người thừa kế của Lan gia là chị họ của anh ấy.

Tóm lại, chúng ta căn bản không thể chọc vào được." Cha của Lộ kinh hãi, không ngờ lần này lại gây ra chuyện như vậy.

Giản Ngữ không thèm nhìn Thành Mỹ Tĩnh một cái, trực tiếp cùng Bùi Dĩ Minh bước ra.

Lộ Chinh nghe tin cũng vội vàng chạy đến, mắt anh ta đỏ hoe vì tức giận, trực tiếp xông đến trước mặt Giản Ngữ, thấy khuôn mặt lạnh lùng của Bùi Dĩ Minh lại sợ hãi lùi lại vài bước.

Anh ta giơ tay chỉ vào Giản Ngữ, "Giản Ngữ, cô đúng là vô lương tâm, sao cô có thể đối xử với mẹ như vậy chứ.

Mẹ cũng lớn tuổi rồi, cô để bà ấy ở tù, có ra thể thống gì không?"Giản Ngữ cười tủm tỉm nói: "Bà ta đã làm gì với tôi, tôi đương nhiên phải trả lại thôi." Dù sao cũng nên để bà ta nếm thử mùi vị bị giam giữ. "Mẹ đều là vì muốn tốt cho con, còn lặp đi lặp lại hỏi thăm tôi về Trần thiếu gia như thế nào.

Chương 2197

Anh ta không tệ như con nghĩ đâu, những năm nay vẫn luôn cảm thấy có lỗi với con, muốn bù đắp cho con thật tốt.

Con cho dù không muốn, thì cũng nên nói chuyện đàng hoàng, không nên dùng cách cực đoan như vậy." Nói chuyện đàng hoàng?

Nếu có thể nói chuyện được thì họ đã lặp đi lặp lại xuất hiện trước mặt cô sao?

Đã đánh thuốc mê cô rồi mang về sao?

Lần này may mắn là không có chuyện gì xảy ra, nếu có chuyện gì thì biết làm sao?

Giản Ngữ không còn kỳ vọng vào Thành Mỹ Tĩnh, đương nhiên sẽ không mềm lòng. "Đừng nói mấy chuyện này trước mặt tôi nữa, tốt nhất đừng làm phiền tôi nữa, nếu không lần sau sẽ không đơn giản như vậy đâu.""Giản Ngữ, con bé vô lương tâm này, con làm vậy sẽ bị trời đánh đó!" "Lười nói chuyện với anh." Giản Ngữ ôm cánh tay Bùi Dĩ Minh.

Bùi Dĩ Minh liếc Lộ Chinh, nhàn nhạt nói: "Nói với cha anh, nếu không sợ khuynh gia bại sản, thì cứ thử chọc vào chúng tôi." Lộ Chinh giật mình, bị sự bạo liệt trong mắt Bùi Dĩ Minh dọa sợ, không dám nhúc nhích.

Giản Ngữ lườm anh ta một cái, rồi cùng Bùi Dĩ Minh rời đi.Giản Ngữ có một câu hỏi đặc biệt tò mò, đã muốn hỏi từ lâu nhưng mãi không tìm được thời cơ thích hợp.

Lên xe rồi, cuối cùng cũng có cơ hội, nhưng còn chưa kịp mở miệng, Bùi Dĩ Minh đã nhanh chóng giữ chặt gáy cô, nụ hôn nóng bỗng áp xuống, như một nụ hôn lớn kín kẽ, bao trùm cô chặt cứng, khiến đầu óc cô trống rỗng.

Năm phút sau, Giản Ngữ ngượng ngùng tựa vào người Bùi Dĩ Minh.

Tai anh cũng hơi đỏ, anh cũng không biết tại sao lại không có chút sức chống cự nào trước Giản Ngữ.

Anh nhẹ nhàng xoa tóc Giản Ngữ, "Em vừa định nói gì?" "Em muốn hỏi ông ngoại anh là ai vậy?

Cảm giác có vẻ rất quyền lực." "Chỉ là một ông già thôi, nói ra em cũng không biết đâu." "Đừng có lừa em, chú Cục trưởng Tô đó hình như rất kính trọng ông ấy." "Ông ngoại anh trước đây cũng làm chính trị." "Quan lớn à?" "Coi như vậy đi." "Oa, cảm giác như mình nhặt được bảo vật rồi, ai đó không chỉ là thiếu gia đời thứ hai, mà còn là quan nhị đại nữa chứ." "Những chuyện em chưa biết còn nhiều lắm." Giản Ngữ bĩu môi, "Toàn tại anh bình thường quá kín tiếng, Thành Mỹ Tĩnh cứ tưởng anh là tên nghèo kiết xác, cứ nhảy nhót làm đủ trò, nếu mà biết anh là thiếu gia nhà giàu, chắc là không quậy nữa rồi." "Yên tâm, lần này chắc là sẽ dừng lại thôi, nếu còn dám làm bừa, anh sẽ diệt Lộ gia." Bùi Dĩ Minh nói chuyện lạnh lùng và dứt khoát.

Mắt Giản Ngữ sáng bừng lên, ai đó thật sự rất bá đạo, rất uy phong. "Em biểu cảm gì vậy?" "Em là fan girl nhỏ của anh." "Muốn mê bao lâu?" "Mê cả đời được không?" "Coi như em biết nói chuyện." Ngay lúc đó, Trần Nam chạy tới, "Minh lão đại, đợi tôi với, tôi có chuyện muốn nói." Bùi Dĩ Minh coi như không nghe thấy gì, đạp ga một cái, phóng đi như bay."Anh quen Trần thiếu gia này sao?" "Trước đây cứ theo đuổi tôi, nên cũng có chút ấn tượng." "Thực ra anh ta cũng chẳng làm gì tôi cả, cũng coi như biết giữ chừng mực." "Nếu anh ta làm gì, thì còn có thể để anh ta ra ngoài sao." Bùi Dĩ Minh lườm Giản

Ngữ một cái.

Giản Ngữ không cảm thấy điều này có gì không tốt, ngược lại còn thấy Bùi Dĩ Minh rất ngầu, "Bùi Dĩ Minh, em càng thích anh hơn rồi đó." "Cái miệng em này, thật sự càng ngày càng giống Tiểu Ái Ái rồi." "Căn bản không thể so với Tiểu Ái Ái được, con bé đó thành tinh rồi." Khi hai người về đến thành phố A, trời đã tối.

Ngoài Tô Vi đang lo lắng chờ đợi, Giản Ngữ còn thấy cả Tần Nhu. "Cô Tần, sao cô cũng đến đây vậy ạ?" Tần Nhu kích động đứng dậy, muốn ôm Giản Ngữ, nhưng lại cảm thấy không hợp, đành ngượng nghịu thu tay về, "Con bé này, cô đã nói rồi, gọi dì Tần mà." "Hì hì, dì Tần ạ." "Không có chuyện gì lớn chứ con, mọi thứ vẫn ổn chứ?" "Không sao đâu ạ, con cũng khá lanh lợi, đã đưa bà ta vào sở cảnh sát rồi." Tần Nhu ngẩn người, "Mẹ con sao?" "Dạ, haizz." Giản Ngữ thở dài một tiếng, không nói tiếp.

Tần Nhu tức giận vô cùng, "Sao lại có người mẹ như vậy chứ, ngay cả con ruột của mình cũng có thể đánh thuốc mê rồi mang đi." Người phụ nữ đó, năm xưa bà đã gặp, không phải hạng người dễ đối phó, không ngờ một chút tiến bộ cũng không có, còn có thể dùng thủ đoạn như vậy với con gái ruột của mình.

Giản Ngữ không ngờ Tần Nhu lại kích động hơn cả cô là người trong cuộc, "Dì Tần, dì không được khỏe, dì yên tâm đi, con rất ổn." "Có phải không phải lần đầu tiên không?" "Chắc là lần thứ hai rồi ạ." Lần đầu tiên suýt nữa đã hủy hoại danh tiết của cô, cũng khiến cô và Bùi Dĩ Minh chia xa nhiều năm như vậy.

Bốp.

Tần Nhu tức đến đỏ mắt, đập bàn một cái, "Thật sự là quá đáng mà, bà ta có phải là ỷ con không có cha nữa không?" Chuyện nhà Giản Ngữ, Tần Nhu đã biết một ít từ miệng Tô Vi, cũng biết cha Giản và

Thành Mỹ Tĩnh đã ly hôn từ lâu, Thành Mỹ Tĩnh đã bỏ rơi hai cha con họ khi họ khốn khó nhất để tái giá.

Tái giá thì thôi đi, bây giờ còn làm ra chuyện như vậy. "Dì Tần, dì bớt giận đi, đừng làm hại sức khỏe của mình, không đáng đâu ạ." Vẻ mặt cười cợt của Giản Ngữ càng khiến Tần Nhu đau lòng, con bé đã chịu bao nhiêu tủi nhục, mới hình thành cái vẻ vô tư trước mặt người khác như vậy.

Tần Nhu nắm tay Giản Ngữ, vỗ vỗ.

Giản Ngữ có thể cảm nhận được sự xót xa trong mắt bà, nhất thời càng thêm khó hiểu.

Nói thật, cô và cô Tần này thật sự không thân thiết, tổng cộng cũng chỉ ở chung một ngày, ngày thứ hai đi một chuyến rồi về, mối liên hệ duy nhất là bà ấy là bạn học đại học của cha cô. "Cô Tần, cô không sao chứ ạ?" "Nếu cha con còn sống, chắc chắn sẽ không để con chịu loại bắt nạt này đâu." Tần Nhu hít hịt mũi.

Người đàn ông năm xưa luôn đặt con cái lên hàng đầu đó, chắc chắn không thể nhìn con gái chịu tủi nhục như vậy.

Giản Ngữ mím môi không nói nên lời, cô không thể không thừa nhận, Tần Nhu nói đúng là sự thật lớn, khi cha cô còn sống, Thành Mỹ Tĩnh căn bản không dám động đến cô, cũng chỉ sau khi cha cô qua đời, bà ta mới dám công khai bắt nạt cô như vậy.

Thấy khóe mắt Giản Ngữ cũng bị mình nói đỏ hoe, Tần Nhu vội vàng đổi chủ đề, "Xin lỗi nhé, dì Tần không cố ý nhắc đến những chuyện không vui này, chỉ là nhất thời không kìm được." Giản Ngữ lắc đầu, "Không sao đâu ạ, tất cả đã qua rồi." Tần Nhu nghĩ đến điều gì đó, nhưng lại không biết phải mở miệng thế nào, có chút do dự.

Giản Ngữ nhìn ra, "Dì Tần, chúng ta quen biết nhau như bạn bè, dì muốn nói gì thì cứ nói ạ." "Chuyện này, hơi đường đột, dì Tần chỉ nhắc đến thôi, nếu con không muốn thì cũng đừng miễn cưỡng." Tần Nhu ấp úng nói. "Dì Tần, dì cứ nói đi ạ." "Là thế này, dì Tần muốn nhận con làm con gái nuôi được không?" Dì Tần thận trọng nói.

Nói xong, còn không dám nhìn biểu cảm của Giản Ngữ, cúi thấp mi mắt.

Không chỉ Giản Ngữ, ngay cả Bùi Dĩ Minh và Tô Vi cũng ngẩn người, không hiểu tại sao Tần Nhu đột nhiên đưa ra yêu cầu này.

Chuyện này thật sự là đường đột.

Tần Nhu khẽ ho một tiếng, như thể đang tự tìm thể diện cho mình, tự mình nói: "À à, dì Tần là thật lòng đó, đời này dì cũng không có một mụn con nào, lần đầu tiên gặp con, dì đã cảm thấy có duyên với con, nghĩ cha con không còn nữa, mẹ ruột cũng có cuộc sống riêng của mình, nên dì muốn nhận con làm con gái nuôi." "Dù sao cũng là chuyện lớn, con cũng không cần vội trả lời, suy nghĩ kỹ rồi nói cho dì biết, bất kể con trả lời thế nào, cũng không ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa chúng ta, dì vẫn là dì Tần của con mà." Điểm Giản Ngữ quan tâm lại không phải chuyện đó, mà là Tần Nhu nói, không có con cái.

Cô rất sốc, "Dì Tần, dì không có con cái sao ạ?" "Đúng vậy, dì chưa kết hôn, nếu con làm con gái nuôi của dì, dì có thể cưng chiều con một mình, con thấy sao?" Tần Nhu giống như một con sói xám lớn đang dụ dỗ chú thỏ trắng nhỏ.

Trong lòng Giản Ngữ có một suy đoán táo bạo nhưng không dám chắc, liệu có thật sự là như cô nghĩ không?

Tần Nhu dù đã có tuổi nhưng vẫn tao nhã và xinh đẹp, đặc biệt có khí chất, là kiểu người toát ra từ tận xương cốt, chắc chắn sẽ là mẫu người bố cô yêu thích.

Thái độ của Tần Nhu đối với bố cô cũng không đơn giản như một người bạn học bình thường.

Phản ứng của dì ấy khi nhắc đến bố cô quá mãnh liệt, và sự quan tâm dành cho cô cũng rất chân thành.

Ngoài lý do "yêu ai yêu cả đường đi lối về", cô không thể nghĩ ra lý do nào khác.

Giữa họ chắc chắn có chuyện gì đó?

Liệu dì ấy có phải là mối tình đầu của bố cô không?

Chương 2198

"Tần dì, con hy vọng trước đó dì trả lời con một câu hỏi." "Được thôi, được thôi, câu hỏi gì nào?" Tần Nhu vô cùng kích động, vô thức chỉnh lại quần áo.

Giản Ngữ nhìn thấy hành động của dì, trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái, không còn vòng vo nữa, trực tiếp hỏi: "Tần dì, dì và bố con trước đây có quan hệ gì ạ?" Sắc mặt Tần Nhu thay đổi, ấp úng nói: "Con gái, sao con lại hỏi vậy?" "Tần dì, dì nghiêm túc trả lời câu hỏi của con đi ạ." Tần Nhu thở dài một hơi, bố Giản đã qua đời rồi, chuyện này cũng không có gì phải che giấu, bèn nhẹ giọng nói: "Ba con là mối tình đầu của dì, chính xác hơn là cả hai đều là mối tình đầu của nhau." Ánh mắt Giản Ngữ thay đổi, cô dừng lại mấy giây rồi nói: "Con đoán đúng là như vậy." "Con biết sự tồn tại của dì sao?" Tần Nhu nhìn Giản Ngữ với ánh mắt phức tạp.

Giản Ngữ gật đầu. "Có phải ba con thường xuyên nhắc đến dì không?" Tần Nhu kích động hỏi.

Giản Ngữ không nỡ nhìn Tần Nhu thất vọng, nhưng vẫn thành thật giải thích: "Ba con trước đây chưa từng nói, con là đọc nhật ký của ba mới biết.

Ba con là người không thích bộc lộ cảm xúc, tất cả mọi chuyện ba đều giấu trong lòng, ba thích viết nhật ký, có hơn mười cuốn nhật ký.

Tần dì, trong lòng ba luôn có dì." Khóe mắt Tần Nhu lập tức ướt nhòe, dì đưa tay lau khóe mắt, "Hồi trẻ quá bồng bột, trong mắt không dung nổi một hạt cát nào, nên mới dẫn đến kết cục như vậy." Năm đó, bố Giản bảo dì cho ông một chút thời gian để giải quyết, nhưng dì kiên quyết không lùi bước, cứ nhất định bắt ông phải lựa chọn giữa

Thành Mỹ Tĩnh và dì ngay lập tức.

Bố Giản im lặng, dì cứ nghĩ ông đã ngầm chấp nhận, trong lúc tức giận đã ra nước ngoài.

Thời đó thông tin liên lạc không phát triển như bây giờ, việc kinh doanh của gia đình Giản lại luôn bị mẹ Giản nắm giữ, ông ấy căn bản không tiếp quản.

Tìm kiếm tin tức của ông ấy, giống như mò kim đáy bể.

Sau này dì mới biết, ông ấy đã tìm dì rất lâu nhưng không tìm thấy, và chỉ đăng ký kết hôn với Thành Mỹ Tĩnh khi Giản Ngữ ra đời.

Đáng tiếc, lúc dì biết tin này thì đã quá muộn rồi.

Dì luôn không dám về nước, một mình tha hương, sống một mình ở Pháp.

Cứ thế đã hơn hai mươi năm.

Nếu không phải hội nghị giao lưu lần này, dì tuyệt đối sẽ không trở về.

Nếu sớm biết ông ấy và Thành Mỹ Tĩnh đã ly hôn, dì nhất định sẽ quay về.

Nhưng tiếc là vẫn quá muộn, ngay cả mặt cuối cùng của ông ấy dì cũng không nhìn thấy được.

Giản Ngữ thấy Tần Nhu chìm trong nỗi buồn sâu sắc, lòng cô cũng nặng trĩu và khó chịu, trên thế giới này có lẽ chỉ có hai người họ, yêu thương bố Giản sâu đậm như vậy.

Giản Ngữ không còn do dự nữa, trực tiếp gọi: "Mẹ nuôi." Ban đầu Tần Nhu không kịp phản ứng, ngẩn người một lát rồi vui mừng khôn xiết: "Con gái, con gọi dì là gì?" "Mẹ nuôi." "Tốt, tốt quá, thật tốt quá." Tần Nhu lục lọi túi áo một hồi lâu mà không lấy ra được thứ gì, ngại ngùng nói: "Hôm nay ra ngoài vội quá, thế mà chẳng mang theo gì cả, dì nên lì xì con một phong bao lớn mới phải, tiền đổi cách xưng hô mà." Giản Ngữ khoác tay Tần Nhu: "Mẹ nuôi, không cần vội vàng lúc này, ngày còn dài, chúng ta còn nhiều thời gian ở bên nhau mà." "Đúng đúng đúng, thời gian chúng ta ở bên nhau còn nhiều mà, dì sẽ không về Pháp nữa, sau này dì sẽ định cư ở thành phố A, xem ai còn dám bắt nạt con gái nuôi của dì, Tần Nhu này không dễ bị bắt nạt đâu." Tần Nhu cả người vô cùng kích động. "Mẹ nuôi, dì không về Pháp có được không ạ?" "Đương nhiên là được rồi, một chuyên gia như dì đi đâu cũng được trọng dụng, dì sợ gì chứ, cả nước còn mong dì ở lại đây nữa là, mấy năm nay cũng có người đến tìm dì nói chuyện liên tục." Tần Nhu tự tin nói.

Giản Ngữ cười: "Tốt quá, vậy sau này con cũng có người che chở rồi." "Được, vậy mai dì đi xem nhà luôn, dì muốn mua nhà ở thành phố A, sau này con dọn đến ở cùng dì." "Mẹ nuôi, con đang ở với Vi Vi mà, con không thể bỏ bạn ấy được." "Vi Vi cũng đến ở cùng, dì một mình mua nhà cũng lãng phí, hai đứa đều đến ở, đông người sẽ vui hơn." Tần Nhu hào sảng nói. "Con cũng đi ạ?" Tô Vi chỉ vào mình. "Đúng rồi, đều đi cả, bình thường dì một mình buồn chán lắm, sau này có hai đứa ở cùng nói chuyện, tốt biết mấy." Ba người phụ nữ vây quanh nói chuyện, Bùi Dĩ Minh bị lãng quên hoàn toàn, đến khi Giản Ngữ phản ứng lại thì phát hiện Bùi Dĩ Minh không biết từ lúc nào đã đứng ở ban công gọi điện thoại. "Bùi tổng, anh có việc thì cứ đi làm trước đi, em giờ ổn rồi, không sao đâu." "Chăm sóc tốt cho bản thân, có chuyện gì thì gọi cho anh, biết chưa?" "Yên tâm đi, em cũng chỉ có thể gọi cho anh thôi mà." Bùi Dĩ Minh dặn dò liên tục, cuối cùng là bị Giản Ngữ đẩy ra khỏi cửa: "Được rồi, đừng lảm nhảm nữa, cứ như một ông cụ non ấy." Tần Nhu thấy Giản Ngữ mắt mày hàm xuân, liền biết cô và Bùi Dĩ Minh đang yêu nhau say đắm: "Ngữ Ngữ, con và Bùi tổng của công ty con đang yêu nhau phải không?" "Đúng vậy ạ." "Hai đứa yêu nhau bao lâu rồi?" "Tần dì cứ yên tâm đi ạ, Bùi Dĩ Minh là người si tình nhất mà con từng gặp, ban đầu Ngữ Ngữ đá anh ấy rồi anh ấy lại quay lại theo đuổi Ngữ Ngữ, lúc đầu có hơi chịu thiệt thòi một chút, nhưng giờ thì mọi chuyện đã tốt đẹp rồi." Người nói là Tô Vi. "Vi Vi, đừng nhắc lại lịch sử đen tối của tớ nữa được không?" "Được được được, không nhắc thì không nhắc." Tần Nhu lắc đầu, "Tuổi trẻ thật tốt, có thể thoải mái yêu đương một lần." "À đúng rồi, mẹ nuôi, lát nữa con sẽ đưa nhật ký của ba cho dì nhé, trên đó viết rất nhiều về dì, con nghĩ ba chắc hẳn cũng muốn dì đọc.

Dì vì ông ấy mà cả đời không kết hôn, ông ấy cũng nhớ dì cả một đời." Chỉ là một đời của ông ấy quá ngắn ngủi. "Ai vì ông ấy mà không kết hôn chứ, không phải đâu, dì chỉ là chưa gặp được người phù hợp mà thôi." Tần Nhu không tự nhiên nói.

Giản Ngữ cũng không vạch trần, nỗi khổ tương tư này cô rất rõ, gặp được đúng người, cơ bản là đã từng trải biển xanh, một chiếc lá che mắt.

Không muốn chấp nhận thì cơ bản là sẽ hủy hoại, cứ như vậy thôi.

Một người đã có đóng góp lớn cho khoa học sinh vật, có thể thấy họ rất kiên trì với khoa học, đối với con người chắc cũng như vậy. "Mẹ nuôi, nhật ký dì rốt cuộc có muốn không ạ?" "Muốn chứ, đương nhiên là muốn rồi." "A a, còn nói không phải, xem cái vẻ sốt sắng này kìa." "Con bé này, sao lại còn trêu chọc dì nữa chứ." Tần Nhu mặt lộ vẻ thẹn thùng.

Giản Ngữ buồn rầu nghĩ, nếu ba còn sống, thì tốt biết mấy, có một người phụ nữ cả đời chờ đợi ông, thật may mắn biết bao. "Mẹ nuôi, sau này con sẽ hiếu thảo với dì ạ." "Con đã nhận dì làm mẹ rồi, đương nhiên phải hiếu thảo với dì chứ, con phải có trách nhiệm nuôi dưỡng dì về già đấy." "Không thành vấn đề." "À đúng rồi, Ngữ Ngữ, con đã ăn cơm chưa?

Hay là mẹ nuôi nấu mì cho con nhé, món ăn mẹ nuôi nấu là ngon nhất, món mì đặc biệt là sở trường của dì đấy." Giản Ngữ cũng muốn làm thân hơn với dì, cô không khách khí: "Trên máy bay con ăn một chút thôi, vẫn chưa no ạ." "Được được được, dì đi nấu đây, Vi Vi có muốn một bát không?" "Đương nhiên rồi, không thể đứng nhìn hai người ăn mà không được, thèm chết mất thôi." "Hai vị tiểu thư đợi một chút nhé, có ngay đây." Tần Nhu cởi áo khoác, xắn tay áo, đi vào bếp.

Tô Vi nhìn bóng lưng Tần Nhu, chọc vào trán Giản Ngữ: "Con nhóc thối nhà cậu đúng là may mắn thật đấy, còn có người tranh giành muốn làm mẹ cậu, Tần dì nhìn rất tốt, chắc chắn tốt hơn Thành Mỹ Tĩnh." Giản Ngữ bĩu môi: "Tớ từ nhỏ đã không có mẹ, giờ đột nhiên có mẹ, cảm giác hình như cũng ổn." "Ít được lợi còn ra vẻ, đây là chuyện tốt biết bao." Hai mươi phút sau, Tần Nhu bưng mì ra, mì gà nấm hương. "Oa, mẹ nuôi, tay nghề của dì thật là tốt quá, con nước miếng chảy ra rồi, ngửi thôi đã thấy thơm lắm rồi." "Cái này là gì chứ, dì biết làm nhiều lắm, đây chỉ là một phần nhỏ thôi." "Bình thường dì đi làm không bận sao?" "Ngoài đi làm ra, dì thích nhất là nghiên cứu ẩm thực, đặc biệt là những món ăn kết hợp với nhau sao cho bổ dưỡng nhất." "Nhưng dì lại không béo chút nào." Tần Nhu nhún vai: "Dì ăn ít lắm, đều mang cho hàng xóm láng giềng và đồng nghiệp ăn hết rồi, họ đều béo lên, họ vừa yêu vừa ghét dì đấy." "Haha, mẹ nuôi, dì nhất định là cố ý, không muốn thấy người ta đẹp hơn mình đúng không?" "Đúng là bị con nói trúng rồi, họ suốt ngày khoe ân ái trước mặt dì, dì nhìn họ không vừa mắt, dì này hay ghi thù, dì cho họ đều béo hơn dì, xem họ còn khoe ân ái thế nào.

Hơn nữa, nhìn người béo khoe ân ái cũng không đẹp mắt đúng không, lòng dì cân bằng." Dù biết Tần Nhu đang nói đùa, Giản Ngữ vẫn thấy vui, "Mẹ nuôi, chiêu này của dì thật tuyệt vời." "Đó là điều hiển nhiên." Tần Nhu luôn ở bên Giản Ngữ, dì ấy như thể đã hai mươi mấy năm không vui vẻ gì, nói rất nhiều.

Đến tối mới về, trước khi đi còn không quên dặn cô sáng mai đến báo danh sớm.

Giản Ngữ tiễn dì ra đến cổng khu dân cư mới về nhà.

Nằm trên giường của mình, cuối cùng cô cũng cảm thấy thoải mái, cô sống ở căn nhà này chưa lâu, nhưng vì có Bùi Dĩ Minh ở thành phố này, cô dần có cảm giác thuộc về.

Tô Vi lao tới, "Sướng rồi nhé." Giản Ngữ vội vàng lăn ra, nhường một chỗ trống: "Đừng có lao vào lung tung, tớ là người có bạn trai rồi, không thể làm loạn với cậu được đâu." Tô Vi ôm chặt Giản Ngữ, "Thật hâm mộ cậu." "Ôi, có gì mà hâm mộ chứ, chỉ là nhận một người mẹ nuôi thôi mà, đó là mối tình đầu của ba tớ, người ta yêu tớ là do yêu ba tớ đấy, người ta tìm bóng dáng ba tớ trên người tớ.

Tớ thấy lúc đó ánh mắt dì ấy nhìn tớ không đúng lắm, hóa ra là chuyện này." "Ngữ Ngữ, cậu nói có thật sự có loại tình yêu như vậy không?" "Có chứ, không phải đang ở ngay trước mặt chúng ta sao?" Tô Vi mỉm cười mang theo vài phần chua xót, "Tần dì cả đời cũng khổ thật." Chờ đợi một người đàn ông cả đời, kết quả người đàn ông ấy đã qua đời. "Sau này tớ sẽ hiếu thảo với dì ấy, đều là vì sự tồn tại của tớ mà dì ấy và ba tớ chia tay, giờ dì ấy lại không hề trách tớ chút nào, tớ khá ngạc nhiên." "Cậu nghĩ nhiều rồi, Tần dì là người phụ nữ khoáng đạt, sao có thể trách cậu được, sự ra đời của cậu đâu phải do cậu lựa chọn." Hai người đang trò chuyện thì chuông cửa reo, Giản Ngữ ra mở cửa, bên ngoài là Hà Vấn và Tiểu Ngải Ngải, Tiểu Ngải Ngải đeo cặp sách, tết bím tóc, lộ ra hàm răng nhỏ trắng tinh với cô.

"Chị gái." "Ngải Ngải." Hà Vấn giải thích: "Giản tiểu thư, Bùi tổng phải họp video quốc tế, tối nay cả đêm sẽ ở công ty, không có thời gian chăm sóc Tiểu Ngải Ngải, nên bảo tôi đưa cháu qua đây." "Không sao đâu, cứ giao cho cháu là được." Giản Ngữ dắt tay Tiểu Ngải Ngải, Tiểu Ngải Ngải líu lo không ngừng, "Chị gái, chị đột nhiên biến mất, chú lớn lo lắng lắm, lo lắng cả đêm không ngủ, trời còn chưa sáng đã vội vàng bay đi tìm chị rồi." "Vậy tối qua ai chăm sóc con?" "Chú Hà Vấn ạ." "Chú lớn của con cũng yên tâm giao con cho một người đàn ông lớn sao?" "Không vấn đề gì đâu ạ, con và chú Hà Vấn thân thiết lắm rồi.

Có một thời gian, bà nội con lo chú lớn không đi tìm vợ, nên cố tình đưa con sang cho chú lớn trông, chú Hà Vấn cũng thường xuyên chăm sóc con, chú ấy chu đáo lắm." "Tại sao?" "Vì chỉ khi lấy vợ thì mới sinh được một em bé đáng yêu như con, bà nội con nói, đây là đường vòng đấy ạ." Giản Ngữ không nhịn được bật cười, Tô Vi nghe thấy tiếng trẻ con cũng đi ra, nhìn thấy một bé gái tinh xảo đáng yêu: "Ôi, Ngữ Ngữ, cậu bắt được tiểu mỹ nữ ở đâu ra thế này?" "Cháu chào chị ạ." Miệng Tiểu Ngải Ngải ngọt ngào lắm, lại không sợ người lạ.

Tô Vi kích động trực tiếp bế bé lên, đáng tiếc Tiểu Ngải Ngải không còn nhẹ nữa, giờ được bố mẹ nuôi tròn vo, bế lên thật sự rất tốn sức.

Chương 2199

"Cháu là con nhà ai thế?" "Bùi Dĩ Minh là chú lớn ruột của cháu, chị nói cháu là con nhà ai?" "Ôi, đây là đến sớm để bồi dưỡng tình cảm với thím lớn phải không?" "Sai rồi, cháu đến để tác hợp họ đấy, để họ sớm kết hôn, sớm sinh em gái." Tô Vi nhìn đứa bé đáng yêu như vậy, không khỏi nhớ đến con mình, nếu thuận lợi sinh ra, chắc cũng lớn bằng này rồi.

Giản Ngữ dẫn Tiểu Ngải Ngải đi rửa mặt đánh răng, trong cặp sách của Tiểu Ngải Ngải còn có đồ ngủ và một bộ quần áo để thay, bàn chải đánh răng và kem đánh răng trẻ em Hà Vấn cũng mua rồi, căn bản không cần lo lắng gì nhiều.

Khi bế Tiểu Ngải Ngải lên giường, Tiểu Ngải Ngải khen ngợi: "Chị gái, chị là một người mẹ đủ tiêu chuẩn rồi đấy." "Con nhóc, chỉ biết dỗ chị vui thôi." "Người ta nói thật mà, ông bà nội cháu mấy hôm nữa cũng về rồi, họ muốn gặp chị." "A, ông bà nội cháu biết sự tồn tại của chị rồi sao?" "Đương nhiên, chị nghĩ điệp viên nhỏ này đến từ đâu?" "Đến từ đâu?" "Bà nội cháu phái đến đấy." "Bà nội cháu dễ gần không?" Tiểu Ngải Ngải suy nghĩ một lát, "Cái này khó nói." "Sao lại khó nói?" "Bà nội cháu là thiên thần, cũng là ác quỷ." "A." "Đừng lo lắng, chị cứ lấy lòng cháu đi, cháu sẽ che chở cho chị." Tiểu Ngải Ngải vỗ vai Giản Ngữ.

Giản Ngữ chớp chớp mắt, "Vậy phải lấy lòng cháu thế nào đây?" "Ăn cùng, ngủ cùng, chơi cùng, tùy theo cháu vui thôi." "Được, chị sẽ chăm sóc tốt cho tiểu tổ tông này, đến lúc đó cháu nhớ che chở cho chị một chút nhé." "An tâm đi ạ.

Chị gái, chúc ngủ ngon." Tiểu Ngải Ngải in một nụ hôn ướt át lên má Giản Ngữ.

Sau khi đưa Tiểu Ngải Ngải đến nhà trẻ, Giản Ngữ liền đến chỗ Tần Nhu báo danh, Tần Nhu đã sớm làm xong nem rán, hấp xong há cảo, và pha xong sữa đậu nành. "Con gái yêu, mau đến đây, mau đến đây." "Mẹ nuôi, dì còn tự hấp há cảo nữa, dì phải dậy sớm lắm đúng không, đừng để mình mệt mỏi quá ạ." "Dậy từ năm giờ, tuổi già rồi, ngủ không được, chỉ thích làm mấy thứ này thôi, mau ăn lúc còn nóng đi." "Một mình con sao mà ăn hết được chứ." "Mang về cho vào tủ lạnh, lúc nào đói thì lấy ra hấp lại là ăn được thôi, tiện lợi lắm." "Mẹ nuôi, dì chu đáo thật đấy." "Đó là điều đương nhiên, mẹ nuôi thật sự không khoác lác đâu, đồ ăn mẹ nuôi làm, con ăn xong sẽ phải chảy nước miếng đấy." Chảy nước miếng.

Toàn những lời nói ở đâu ra thế này.

Nhưng mà cũng khá hình tượng.

Giản Ngữ vừa ăn vừa nói: "Mẹ nuôi, hội nghị giao lưu là sáng mai, hôm nay dì định chuẩn bị gì, hay là tiếp tục đi dạo?" "Hôm nay dì chuẩn bị một chút, dù sao sau này cũng định cư ở đây, cơ hội đi dạo còn nhiều lắm, không vội vàng lúc này." "Chủ đề giao lưu lần này của dì là gì ạ?" "Về mặt y dược sinh học, dì nghe nói thực ra là một nhà tài phiệt bỏ tiền ra phát động, hình như con trai của nhà tài phiệt vì tai nạn mà hôn mê bất tỉnh nhiều năm, nhà tài phiệt muốn con trai tỉnh lại, không tiếc bỏ ra số tiền lớn để làm ra chuyện này." "Con không hiểu lắm, con cứ nghĩ mẹ nuôi là nghiên cứu thực vật, không phải nói là nhà sinh vật học sao?" "Con hẹp hòi rồi, dì là nghiên cứu y học sinh vật." "Vậy thì tốt quá, coi như là bác sĩ rồi phải không?" "Có thể nói như vậy." "Ghê gớm thật, ghê gớm thật, con bái phục." Tần Nhu dở khóc dở cười, cái vẻ làm nũng này, "Được rồi, mau ăn đi, hôm nay con vẫn được nghỉ đấy." "Ôi, cảm giác mấy ngày nay sống có vẻ thư thái thật đấy, không cần đến công ty, chỉ cần chăm sóc tốt cho dì thôi." "Rõ ràng là dì đang chăm sóc con mà." "Hắc hắc, mẹ nuôi, mấy hôm nữa con có thể phải đi gặp bố mẹ Bùi Dĩ Minh rồi, dì nói con nên chuẩn bị thế nào đây?" "Gặp phụ huynh à, cái này mẹ nuôi cũng không có kinh nghiệm đâu." Dì ấy cả đời chưa kết hôn, thật sự chưa từng trải qua chuyện này.

Giản Ngữ bĩu môi, "Được rồi, hỏi dì cũng vô ích." "Đừng nói vậy chứ, dù sao dì cũng có tuổi rồi mà, nếu con trai dì dẫn bạn gái về gặp dì, dì sẽ không làm khó người ta đâu, tự do yêu đương quý giá biết bao." "Mẹ nuôi, nếu bố mẹ nhà họ Bùi cũng như vậy, con sẽ vui sướng quá chừng." "Con sợ gì chứ, bạn trai con còn có thể để con phải chịu ấm ức sao?" "Không phải là sợ anh ấy khó xử sao, đương nhiên là muốn bản thân thể hiện tốt một chút." "Cái dáng vẻ của con bé này, thật là duyên dáng đáng yêu." Tần Nhu gõ gõ vào trán Giản Ngữ.

Giản Ngữ cũng không biết tại sao, bình thường cô hơi điên một chút, nhưng vì lớn lên trong gia đình đơn thân, lòng phòng bị luôn rất mạnh, chưa bao giờ tùy tiện làm thân với người khác, Tần Nhu là người đầu tiên, có lẽ vì dì ấy có liên quan đến bố mình, cô luôn cảm thấy trên người dì ấy có một loại thân thuộc. "Mẹ nuôi, dì kể cho con nghe thêm chuyện của dì và ba con đi ạ." "Không nhớ nữa rồi." "Mẹ nuôi, kể cho con nghe đi, là con gái của hai người, con có quyền được biết." Một câu "con gái của hai người", đã làm mềm lòng Tần Nhu. "Có gì mà phải kể, đều là chuyện cũ rồi." Giản Ngữ cứ quấn lấy Tần Nhu bắt dì kể chuyện, mãi đến trưa, ăn cơm trưa xong mới rời đi.

Giản Ngữ khoảng thời gian này không cần về công ty, nên thong dong đi bộ ra ngoài, vừa đến cổng một công viên, cô liền thấy một đám ông lão đang chơi cờ tướng, không biết xảy ra chuyện gì, mấy ông lão cãi nhau, thậm chí tất cả đều bỏ đi, chỉ còn lại một ông lão cô đơn ngồi ở đó.

Ông lão tức giận đến mức trực tiếp gõ gậy xuống đất, "Toàn là đồ già khốn nạn, kỹ thuật kém cỏi còn đổ lỗi cho người khác, không chơi được, không thua được, thật không ra thể thống gì." Giản Ngữ nhìn ông một cái, trực tiếp đi qua.

Nhưng ông lão đột nhiên quát lên: "Đứng lại." Giản Ngữ nghe thấy, cô tưởng không phải gọi mình, nên cứ tiếp tục đi. "Con bé mặc áo sơ mi trắng đằng trước kia đứng lại cho ta!" Giản Ngữ quay đầu lại, liền thấy ông lão hung hăng nhìn chằm chằm vào mình, trong tay còn cầm gậy, trông như sắp lao đến đánh cô một trận vậy.

Ông lão này, sẽ không phải có vấn đề thần kinh chứ.

Giản Ngữ còn chưa nói gì, ông lão lại nói: "Cái ánh mắt đó của cô là ý gì?

Giải thích rõ ràng cho ta nghe xem nào." "Ông lão, tôi không chọc ông, ông quát tôi làm gì chứ." Ông lão nheo mắt, "Cô gọi ta là gì?" Giản Ngữ nhìn ông lão thổi râu trừng mắt, bị chọc cười, vội vàng sửa miệng, "Tôi nói ông cụ ạ." "Hừ, trông ta già lắm sao?" Tóc đã bạc trắng rồi, còn không già sao?

Nhưng nhìn cái vẻ này của ông lão, Giản Ngữ vẫn quyết định không nói nữa, kẻo lại chọc ông lão tức giận. "Ông nội, ông nội được chưa ạ?" "Gọi tiếng ông nội mà còn không tình nguyện như vậy, con gái bây giờ rốt cuộc là sao chứ?" Ông lão lạnh lùng hừ một tiếng.

Giản Ngữ cảm thấy khó hiểu, ông đâu phải ông nội tôi, sao tôi phải gọi ông là ông nội.

Giản Ngữ khẳng định ông lão này nhất định có vấn đề thần kinh, "Ông nội, nhà ông ở đâu ạ?

Có cần cháu đưa ông về không?" Ông lão mặt tối sầm lại, quát khẽ: "Cô nói vậy là có ý gì?

Cho rằng ta có vấn đề thần kinh sao?" Ông lão này, thế mà ngay cả cô nghĩ gì cũng biết.

Giản Ngữ không khỏi nhìn ông lão thêm mấy lần, mặc dù tóc bạc trắng, nhưng đôi mắt lại sáng ngời tinh anh, quần áo trên người tuy giản dị, nhưng sạch sẽ gọn gàng, toát ra một vẻ sang trọng kín đáo, nhìn cũng không giống người có vấn đề về tinh thần. "Hì hì, cháu đi trước đây ạ." "Đứng lại cho ta, ta cho phép cô đi rồi sao?" Giản Ngữ bất đắc dĩ nói: "Ông nội, rốt cuộc ông muốn gì?" "Bao nhiêu tuổi rồi?

Làm gì?

Kết hôn chưa?" Ớ.

Ông lão này, sao lại tự tiện thế, hỏi han cặn kẽ thế này, "Ông nội, cháu có việc, cháu đi trước đây ạ." "Bảo cô đứng lại.

Người trẻ bây giờ có phải đều đặc biệt không thích trò chuyện với người già không, tại sao chúng ta những người già lại bị ghét bỏ như vậy chứ, chướng mắt các cô ở điểm nào?" Ông lão giọng thấp xuống, trông có vẻ buồn bã lắm.

Giản Ngữ vốn rất có lòng thương người già, thấy ông lão đáng thương như vậy, cô cũng dừng lại, ngồi xuống bên cạnh ông lão. "Ông cụ, ông có gặp khó khăn gì không?

Nếu không ngại thì nói với cháu nghe nhé." "Ta có rất nhiều khó khăn, con trai ta bất hiếu, cháu trai ta không lấy được vợ, chúng nó đều không đến thăm ta, ta chỉ có một mình cô đơn thôi, ngay cả người nói chuyện cũng không có." "Ai, người trẻ bây giờ áp lực công việc lớn, không phải là không muốn trò chuyện với người già đâu, ông thông cảm một chút đi ạ." "Cô không hiểu, cô không hiểu nỗi cô đơn của chúng ta, đơn giản là sống không còn gì để luyến tiếc." Giản Ngữ: …… Đây là ý muốn nghĩ quẩn sao?

Giản Ngữ hôm nay không đi làm, "Ông cụ, hay là ông nói chuyện với cháu đi, có lẽ sẽ tốt hơn một chút." "Hừ, ta không cần cô thương hại ta." "Đâu có thương hại ông, cháu là người tốt tính, tôn trọng người già yêu thương trẻ nhỏ mà." Ông lão nghi ngờ nhìn Giản Ngữ, "Cô mà tốt tính, thì đã không gọi ta là ông lão." Giản Ngữ sờ sờ cằm, "Đó không phải là lỡ lời sao?" "Hừ hừ hừ." Giản Ngữ không nhịn được cười, mấy ông lão bây giờ, ai nấy đều như một đứa trẻ già, cần được dỗ dành cưng chiều.

Ông lão thấy Giản Ngữ cầm đồ trong tay, mắt sáng lên, "Cô cầm cái gì thế?" "Há cảo và nem rán." "Tự làm sao?" Giản Ngữ tự hào nói: "Mẹ nuôi cháu làm cho cháu đấy ạ." "Cho ta một ít đi." Giản Ngữ: …… Có cần phải đương nhiên, thẳng thừng như vậy không? "Không được thì ta sẽ mua cho cô, được chưa, nói đi, bao nhiêu tiền?

Người trẻ bây giờ nhé, keo kiệt bủn xỉn." "Dừng lại, một mình cháu không đại diện cho tất cả người trẻ, ông đừng có đổ lỗi lung tung." "Vậy rốt cuộc cô có chia cho ta không?" Giản Ngữ bày tỏ sự băn khoăn, đồ mẹ nuôi lần đầu tiên làm cho cô, cô thật sự không muốn tùy tiện cho người khác, nếu có cho thì cũng cho Bùi Dĩ Minh chứ, không phải một ông lão kỳ quặc vừa mới quen biết giữa đường. "Keo kiệt, keo kiệt, ta thấy cô đúng là keo kiệt mà." Ông lão lại tức giận. "Được được được, chia cho ông một ít là được chứ gì, nhưng ông mang về hâm nóng lại rồi ăn nhé, giờ nguội rồi, ăn vào không tốt cho dạ dày đâu." "Còn cần cô nói nữa sao, ta đã già rồi, ta muốn một nửa." "Một phần ba là đủ rồi, một mình ông sao mà ăn hết nhiều như vậy được." "Một nửa thì là một nửa." Giản Ngữ bĩu môi, không muốn cho thì phải làm sao đây? "Keo kiệt, keo..." "Dừng lại, cháu cho là được chứ gì?" Giản Ngữ thật sự sợ cái ánh mắt và giọng điệu của ông lão rồi, nhanh chóng chia đồ ra, đưa qua, chỉ là không muốn buông tay thì phải làm sao đây?

Lần đầu tiên cảm nhận được tình yêu của mẹ.

Ông lão dùng sức giật lấy, nheo mắt, "Còn không buông tay?" Giản Ngữ nghiến răng, buông tay.

Ông lão hài lòng cười, cười thành mắt híp lại, "Xem như cô cũng có chút lương tâm, tạm thời cho cô đạt tiêu chuẩn." "Ông lão, ông có hay giành đồ của người khác không?" Giản Ngữ hờn dỗi.

Chương 2200

Ông lão nhìn cái mặt bánh bao của cô, không hiểu sao lại thấy vui vẻ, "Làm gì có, ta là thấy cô vừa mắt, ta mới giành đồ của cô thôi, ta là loại người không có liêm sỉ sao?" Giản Ngữ ném cho ông một ánh mắt "ông tự mình cảm nhận đi".

Ông lão hừ hừ, lại hỏi: "Rốt cuộc cô có bạn trai chưa?" "Một cô gái xinh đẹp như hoa như ngọc như cháu, sao có thể không có bạn trai." "Thật đáng tiếc, mấy đứa cháu trai của ta đều là nhân tài kiệt xuất, cô xứng với chúng nó, tạm thời đạt tiêu chuẩn." "Hừ, bạn trai cháu cũng rất đẹp trai đấy chứ?" "Ta chưa từng thấy ai đẹp trai hơn cháu trai ta." Ông lão đặc biệt tự phụ. "Đó là do ông không có kiến thức, cháu không chấp ông." "Bỏ nó đi, ta giới thiệu cháu trai ta cho cô quen." Giản Ngữ kiêu ngạo quay mặt đi, "Không thèm, từ chối." "Cô còn chưa gặp, cô lấy gì mà từ chối chứ." "Ông cũng chưa gặp bạn trai cháu mà, ông có tư cách gì mà nói anh ấy không tốt." "Cô thế này mà còn bênh vực bạn trai, bố mẹ cô có biết không?

Họ không quản sao?" Ông lão trừng mắt nhìn Giản Ngữ. "Xin lỗi, cháu là trẻ mồ côi, không có bố mẹ.

À không, hôm qua cháu vừa nhận một người mẹ nuôi, đây là đồ mẹ nuôi cháu làm cho cháu, bị ông cướp mất một nửa rồi, ông định bồi thường cho cháu thế nào đây?" Cô bé tốt bụng như vậy, thế mà lại là trẻ mồ côi, thật đáng thương. "Nói năng cho đàng hoàng, đâu phải ta cướp?

Rõ ràng là cô tự cho ta mà." "Không thèm chấp ông." "Này, cô nhóc, cô đã không có bố mẹ, ta cho phép con trai thứ hai của ta nhận cô làm con gái nuôi thì sao, ta nhận cô làm cháu gái nuôi." Cứ thích thêm vào mấy lời hoa mỹ. "Không cần lòng thương hại bố thí của ông, tỉnh táo lại đi." Cô không cần nhận nhiều họ hàng nuôi như vậy. "Có cần phải kiêu ngạo như vậy không?" Giản Ngữ cong môi, ông lão này thật sự thú vị, ngay cả từ ngữ tân thời như vậy cũng biết.

Nói về kiêu ngạo, ông ấy mới là người kiêu ngạo thật sự, cô căn bản không thể so với ông ấy. "Đúng vậy đấy, kiêu ngạo đấy." Ông lão bị chọc cười, "Cô nhóc này hợp khẩu vị của ta lắm, đi, ta mời cô ăn cơm." "Cháu sợ bị bỏ thuốc mê." "Gầy gò thế này, làm cô bất tỉnh mang đi cân đo đong đếm từng lạng thì đáng mấy đồng tiền, ta là loại người không có mắt nhìn sao?" Giản Ngữ khóe miệng giật giật, ông lão này không chỉ kiêu ngạo mà còn độc mồm độc miệng, cô là heo sao?

Cân đo đong đếm từng lạng cũng nói ra được. "Còn có thể trò chuyện vui vẻ được không?" "Đây không phải là rất vui vẻ sao?" Giản Ngữ trợn trắng mắt, chỉ mình ông vui vẻ thôi chứ gì?

Cháu thì chẳng vui vẻ chút nào, đều bị ông ví như heo rồi. "Được rồi, đừng buồn rầu, làm một con heo thì tốt biết mấy, chẳng phải lo lắng gì cả, ăn ngon ngủ ngon." "Ông lão, ông mà còn nói cháu như vậy, cháu đi đấy." "Không kiên nhẫn, không kiên nhẫn chút nào, bây giờ..." Ông lão lại bắt đầu than vãn, Giản Ngữ thật sự cạn lời, cô cảm thấy mình nhất định là bị hâm rồi, tùy tiện trò chuyện với một ông lão điên bên đường.

Nhưng nhìn ánh mắt ưu sầu của ông lão, cô lại không thể từ chối được. "Ông cứ tổn thương cháu đi, cứ thoải mái tổn thương cháu đi, miễn ông vui là được." "Xem như cô có lòng tốt, có biết chơi game không?

Chơi với ta một trận." "Chơi game?" "Game điện thoại, đừng nói với ta một người trẻ như cô lại không biết mấy thứ này." Giản Ngữ thật sự không biết, cô vốn không thích chơi game, nhưng lúc này lại không thể nói không biết, "Ai nói cháu không biết, muốn chơi gì?" Ông lão nhận lấy điện thoại của Giản Ngữ, nhanh chóng tải một ứng dụng game vào điện thoại của cô, chơi điện thoại rất thành thạo. "Được rồi, chuẩn bị bắt đầu." "Đừng vội, cháu chưa chơi game này bao giờ, ông phải đợi cháu xem luật chơi đã." "Kẻ địch đánh đến rồi, cô còn đi mài vũ khí, kẻ địch có cho cô cơ hội đó không?" Giản Ngữ chỉ có thể cứng rắn mà lên, một ông lão, phản ứng và thao tác còn có thể hơn cả người trẻ sao?

Mười lăm phút sau, Giản Ngữ không cười nổi nữa.

Ông lão vô cùng tức giận, suýt nữa thì nhảy dựng lên, "Ghét bỏ, ghét bỏ, chưa thấy ai ngu như cô, cô không biết né tránh sao?" "Chết rồi, chết rồi, sao cô lại chết nữa rồi, giáo viên của cô là ai, sao lại dạy cô ngu đến mức này." "Lần đầu tiên thấy đối thủ ngu như heo." "Ôi, người trẻ bây giờ nhé, ngay cả một ông già như ta cũng không bằng, thời đại đang thoái bộ a." …… Liên tục bị mắng mười phút, Giản Ngữ cũng nổi nóng, cô trực tiếp tắt nguồn điện thoại, "Không chơi nữa, ông tự chơi đi." "Còn không chịu thua sao?" "Cháu chưa từng chơi, rõ ràng ông thường xuyên chơi mà, như vậy không công bằng với cháu." "Biện hộ, biện hộ, toàn là biện hộ, mấy người thua rồi thì thích tìm lý do, không biết tự mình kiểm điểm lại sao?" Ông lão này, sao lại cố chấp như một con trâu vậy, nói thế nào cũng không thông.

Giản Ngữ nhìn đồng hồ, "Cháu phải đi đón con rồi, ông tự chơi đi nhé." "Cô có con rồi sao?" "Cháu gái của bạn trai cháu." "Vừa gả đi, đã giúp nhà người khác trông con rồi, sinh con gái đúng là như nước đổ đi thật." Giản Ngữ lườm một cái, đáp trả: "Chắc chắn ông là loại người không có cháu gái." Ông lão tức đến méo cả mũi, đúng là bị con bé thối này nói trúng tim đen.

Trong nhà ông đúng là không có chút hơi hướng con gái nào.

Con trai cả thì nửa sống nửa chết nằm đó, hai con trai thứ và út đều sinh hai thằng con trai, cháu trai thì không nên hồn, lớn chừng này rồi mà vẫn không lấy được vợ.

Nhà ông điển hình là "dương thịnh âm suy" (thiếu nữ giới). "Có giỏi thì làm cháu gái nuôi của tôi xem?" Giản Ngữ bĩu môi, "Ông lão, phép khích tướng không có tác dụng với tôi đâu, tôi không mắc bẫy ông." Cô đâu có thói quen nhận bừa người thân, quan hệ họ hàng phải có chất lượng chứ không phải số lượng.

Đã có một người mẹ nuôi rồi, còn cần gì ông nội nuôi nữa. "Ai thèm cô làm cháu gái nuôi của tôi, muốn làm thì làm, không muốn thì thôi." "Ông lão, tạm biệt." Giản Ngữ vẫy tay. "Ê, cô đi thật đấy à, con bé thối, cô tên gì?

Ngày mai có thể chơi game với cô nữa không?" "Là một con heo, tôi sẽ không chơi game đâu." Ông lão bị chọc cười, lời nói ra vẻ ghét bỏ nhưng trong mắt lại ánh lên sự cưng chiều nhàn nhạt, "Con bé thối này, đúng là nhỏ nhen, ghi thù ghê." Nhưng ông thật sự thích cô bé này, tuy nhìn có vẻ keo kiệt nhưng lại rất có lòng yêu thương người già.

Ông và cô bé chỉ là tình cờ gặp gỡ, vậy mà cô bé đã bầu bạn với ông cả một buổi chiều.

Nếu có thể làm cháu gái hoặc cháu dâu của ông thì hoàn hảo rồi.

Đáng tiếc, trẻ tuổi vậy mà đã có bạn trai, đúng là một cây cải trắng tốt đã bị heo ủi mất. "Tất cả là do học theo ông đấy." "Rốt cuộc cô tên gì?" "Tôi tên Giản Ngữ." "Thế sao lắm lời thế, không bớt nói hai câu đi à?" Giản Ngữ lườm một cái, về đến công ty liền lén lút đi thang máy chuyên dụng của tổng tài.

Thật không may, lần này cô lại gặp Trương Giai Giai vừa chuẩn bị ra khỏi công ty. "Giản Ngữ, cô làm sao thế?

Sao lại đi thang máy của tổng tài nữa vậy?" Giản Ngữ cười gượng gạo, "Đi nhầm, đi nhầm." "Cô nhớ kiểu gì thế, tôi thấy thì không sao, nhưng đồng nghiệp khác thấy thì không hay đâu." "À à, lần sau tôi sẽ chú ý." "Vậy tôi đi trước đây, gặp phải một người cực kỳ phiền phức, làm tôi sầu muốn chết." "Đi nhanh đi nhanh." Giản Ngữ nhìn xung quanh không có ai, lại lén lút đi vào thang máy của tổng tài, nhưng không ngờ tất cả những việc này đều lọt vào mắt Lữ Tĩnh.

Bùi Dĩ Minh hai ngày nay rất bận, từ hôm qua đến giờ chưa được nghỉ ngơi, quầng thâm mắt đã hiện rõ.

Giản Ngữ xót xa không thôi, vòng ra sau ôm lấy cổ anh, "Bùi Dĩ Minh, vẫn chưa làm xong à?" "Gần xong rồi, còn một chút công việc cuối cùng." "Em có thể giúp anh được không?" Bùi Dĩ Minh khựng lại một chút, "Em kiểm tra lại giúp anh xem có lỗi chính tả hay gì không." "Chuyện nhỏ, chắc chắn sẽ giúp anh làm xong." "À phải rồi, Dĩ Minh, hôm nay em gặp một ông lão đặc biệt kỳ lạ, đúng là một kẻ hay gây chuyện, còn miệng độc nữa, mắng em là heo, tức chết em." "Anh thấy em có vẻ không giận mà." "Em mà giận một ông lão làm gì chứ, em là người có mỗi chút độ lượng vậy sao?" "Đừng tùy tiện bắt chuyện với ông lão lạ, tự mình chú ý một chút, nhỡ đâu gặp phải người xấu thì sao?

Bây giờ người già ra ngoài ăn vạ nhiều lắm." Giản Ngữ vẫn có chút tự tin này, "Em vẫn có mắt nhìn người mà, ông lão đó chỉ là quá cô đơn thôi." "Ừm." "À đúng rồi, anh có biết dự án lần này công ty chúng ta nhận, những chuyên gia đó rốt cuộc là ai mời đến không?" "Một nhà tài phiệt, con trai ông ta mấy năm trước bị ngã xuống nước, vẫn luôn hôn mê bất tỉnh." "Ai vậy ạ?" "Anh cũng không rõ lắm, một người Hoa kiều ở nước M." "Ồ." Giản Ngữ cứ thế ở lại văn phòng giúp Bùi Dĩ Minh làm việc, cuối cùng thì ngủ thiếp đi, bị một cuộc điện thoại đánh thức.

Số lạ, Giản Ngữ bắt máy. "Con bé thối, mau đến nhà tôi, tôi mời cô ăn cơm." Giản Ngữ nhất thời không nghe ra giọng, không khỏi hỏi: "Ai vậy ạ?" "Ông nội cô." Ủa, giọng nói này sao quen quen, hình như đã nghe ở đâu rồi. "Tôi không có ông nội, ông nội tôi mất sớm rồi." Cô từ nhỏ đến lớn chưa từng gặp ông nội, cũng chưa từng nghe bố nhắc đến, trong ký ức chỉ có một bà nội khắc nghiệt, nhưng cũng đã qua đời từ lâu. "Đồ heo, con heo ngu xuẩn này." Giản Ngữ bật dậy, ông lão thối này, một ngày không châm chọc cô là ông ta không ngủ được hay sao? "Sao ông biết số điện thoại của tôi?" "Tôi muốn biết số của ai thì đó là chuyện nhỏ." "Ông lão, ông làm thế là không đúng đâu, ông đã xâm phạm quyền riêng tư của tôi." "Đừng nói nhảm, cô đến đi, tôi một mình buồn chán lắm, không ở yên được, chỉ có một mình tôi ăn cơm thôi." Giản Ngữ bất đắc dĩ nói: "Nhà ông ở đâu?" "Ở khu biệt thự gần công viên cô gặp tôi đó." Biệt thự.

Chương 2201

Giản Ngữ không thấy bất ngờ, ông lão đó nhìn là biết người giàu sang quyền quý.

Bùi Dĩ Minh để lại tờ ghi chú trên bàn rồi ra ngoài bận việc, Giản Ngữ thấy không có chuyện gì nên cũng đi qua.

Giản Ngữ bắt taxi đến thẳng đó, vừa bước vào biệt thự, cả người cô liền ngớ ra.

Rõ ràng đã hẹn là chỉ có một mình ông lão thôi mà.

Trời ơi, trên bàn ăn, tính cả ông lão đã có năm người, toàn bộ đều là đàn ông.

Cô vừa bước vào, ánh mắt của tất cả mọi người liền tập trung vào cô.

Trận địa này, Giản Ngữ sợ muốn tè ra quần.

Ông lão thấy Giản Ngữ đến, nhướng mày, lớn tiếng nói: "Mấy đứa này thật kỳ quái, tôi mời một cô bé về nhà ăn cơm, mấy đứa có cần phải kéo nhau về hết không?

Có gì mà không yên tâm chứ, cô bé tôi quen đây chỉ là một nha đầu nhỏ thôi, chẳng có chút uy hiếp nào với tôi cả." Bốn vị thiếu gia nhà họ Tạ đồng loạt giật giật khóe miệng.

Ai đã ra lệnh phải trở về, nếu không thì bọn họ sẽ gặp rắc rối đây.

Giản Ngữ cũng cạn lời kéo kéo khóe miệng, diễn xuất của ông lão này thật sự quá tệ, ông ta thật sự nghĩ cô sẽ tin sao.

Từng người một, nhìn ai cũng là tinh anh, làm sao có thể vì sự xuất hiện của cô mà đều quay về chứ.

Rõ ràng là ông ta đã gọi điện thoại gọi người về.

Cô thực sự không muốn đi qua đó sao?

Có thể đi luôn không?

Nhưng ông lão đâu có cho cô cơ hội như vậy, ông ta hùng hồn hô lên: "Nha đầu nhỏ, còn đứng đó làm gì?

Muốn tôi đến mời cô sao?" "À à, không cần đâu ạ, cháu đến ngay đây." Giản Ngữ cứng đờ người đi tới.

Ông lão lại đập bàn một cái, "Mấy đứa đứng ngây ra đó làm gì, không biết bày tỏ chút gì sao." Ông lão vừa nói xong, một người đàn ông đứng dậy, khẽ kéo khóe môi về phía Giản Ngữ, kéo ghế cho cô, "Giản tiểu thư, ngồi đây." "Cảm ơn." "Ông lão, tình hình gì thế, rốt cuộc ông muốn làm gì?" Giản Ngữ hạ giọng hỏi. "Xem mắt." Ông lão không chút kiêng dè nói. "Mấy đứa này đều là cháu trai của tôi, đều chưa kết hôn, cô tùy tiện chọn một đứa đi." "Mấy đứa, mấy đứa, còn đứng ngây ra đó làm gì, mau giới thiệu bản thân đi, từ lớn đến nhỏ." Ông lão thổi râu trừng mắt.

Giản Ngữ suýt chút nữa không ngồi vững.

Hỏng bét rồi, không hiểu sao lại bị người ta kéo đến xem mắt, thật sự quá đau đầu, còn xem mắt một lúc bốn người.

Nếu Bùi Dĩ Minh, cái hũ giấm lớn kia mà biết được, chắc sẽ lột da cô mất. "Chào cô, tôi là Tạ Triết, 27 tuổi, đang kinh doanh một công ty." "Tôi là Tạ Hàn, 27 tuổi, là anh em sinh đôi cùng trứng với Tạ Triết, cũng kinh doanh một công ty." "Tôi là Tạ Sán, 25 tuổi, là cảnh sát hình sự quốc tế." "Tôi là Tạ Xán, 23 tuổi, là một bác sĩ." Giản Ngữ đầy vạch đen trên trán, "Tôi 26 tuổi rồi." "Vậy thì kết hợp với cặp song sinh 27 tuổi là tốt nhất, ngay cả hai đứa cháu nhỏ của tôi cũng không tệ, 'nữ lớn hơn ba tuổi, ôm gạch vàng'." "Ông nội Tạ, ông thật sự đừng giày vò cháu nữa, cháu thật sự có bạn trai rồi, chúng cháu sắp kết hôn rồi." Giản Ngữ thật sự sắp khóc.

Ông lão nhíu mày, "Thật sự không ưng đứa nào à?" "Không phải ý đó, chẳng phải 'củ cải rau xanh, mỗi người một sở thích' sao, cháu thích củ cải, ông không thể bắt cháu thích rau xanh được." "Hừ hừ hừ, mấy đứa này, theo tôi thấy thì còn không bằng cả rau xanh." Bốn anh em nhà họ Tạ, đứa nào đứa nấy gục đầu xuống, chọn cách phớt lờ lời ông lão nói.

Bọn họ đã quen với cảnh này rồi, dù sao mỗi lần về nhà đều bị mắng, những lúc không bị mắng thì hiếm vô cùng.

Lúc này không lên tiếng là tốt nhất, nếu không ông nội sẽ càng được đà. "Mấy đứa đây là ý gì, tôi không quản được mấy đứa nữa rồi phải không?

Nói mấy câu mà đứa nào đứa nấy trưng ra cái mặt đưa đám đó, tôi nợ tiền mấy đứa à?" "Ông nội, ăn cơm đi, đừng để em gái nhỏ bị đói." Anh cả nhà họ Tạ nói. "Đúng vậy, ông nội, chúng ta ăn cơm đi." Anh hai cũng hùa theo. "Ăn ăn ăn, chỉ biết ăn thôi, những người ngay cả bạn gái còn không tìm được thì có tư cách gì mà ăn cơm?" Giản Ngữ bị ông lão chọc cười, vừa nhìn đã thấy ông là chủ nhà, mấy đứa cháu trai này nhìn qua đã thấy không tầm thường, nhưng lại sẵn lòng dỗ dành và chiều chuộng ông, gia đình như vậy lại đặc biệt hòa thuận.

Thế mà ông ta còn giả vờ là ông già cô đơn trước mặt cô, đúng là quá đáng. "Con bé thối, cô đói chưa?" "Ông nội Tạ, làm ơn bỏ chữ 'thối' đi được không ạ?

Nghe sao mà kỳ cục quá." "Được rồi, cô bé thơm." Ông lão này, đúng là quá nghịch ngợm.

Anh cả nhà họ Tạ nói: "Giản tiểu thư, đừng khách sáo, cứ coi như ở nhà mình.

Tôi và mấy đứa em trai này của tôi, công việc luôn rất bận, ít có thời gian bầu bạn với ông nội, cô có thời gian thì cứ ghé qua chơi nhiều hơn." "Vâng, Tạ đại ca." Giản Ngữ thấy gia đình này không hề đáng ghét, ai nấy đều rất có giáo dưỡng.

Ông lão nghĩ đến điều gì đó, lại nói: "Cô bé thơm, cô thật sự không ưng chúng nó à?" Giản Ngữ dở khóc dở cười, "Ông nội Tạ, cháu thật sự có bạn trai rồi." "Vậy tôi nhận cô làm cháu gái nuôi thì sao, tôi có ba thằng con trai, cô muốn đứng tên dưới ai cũng được." Ông lão này, thật sự quá cố chấp. "Ông nội Tạ, cháu đã gọi ông là ông nội rồi mà, thật sự không cần phiền phức như vậy đâu." "Ông nội Tạ có thể giống như ông nội bình thường sao?

Cô ra đường tùy tiện gặp một ông lão cũng gọi như thế à?

Không được không được, tôi muốn làm ông nội cô, chúng ta sẽ tìm thời gian tổ chức một nghi thức nhận người thân chính thức." "Có cần phải phiền phức như vậy không ạ?" Gần đây cô cũng không biết sao nữa, sao lại có nhiều người muốn nhận người thân như vậy, thoáng cái đã có mẹ nuôi, giờ lại có ông nội nuôi, nói không chừng còn có cả bố nuôi. "Cái này đâu phải phiền phức, đây là thủ tục bình thường mà." "Ông nội Tạ." "Chuyện này cứ quyết định như vậy đi, từ nay về sau tôi là ông nội của cô, quy tắc đầu tiên của cháu gái nhà họ Tạ là ông nội gọi một tiếng là phải có mặt ngay." Giản Ngữ: …… Vậy ra, đây thực ra mới là mục đích thật sự của ông ta, chỉ là muốn tìm người bầu bạn thôi.

Còn cô thì vừa đúng ý ông ta, chuyện xem mắt chắc chỉ là tiện thể thôi. "Có gì mà phải suy nghĩ, mau quyết định đi." Giản Ngữ cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, đâu có cho cô cơ hội lựa chọn, gọi cô đến đây chẳng phải là vì mục đích này sao. "Cháu có được chọn không ạ?" Ông lão Tạ hừ một tiếng, "Không được." "Vậy thì còn bảo cháu nói gì nữa." Ông lão Tạ vui vẻ đập bàn một cái, "Được rồi, chuyện này cứ quyết định vậy đi, mấy đứa tiểu tử thối, từ nay con bé này là đứa con gái duy nhất trong nhà chúng ta, mấy đứa phải cưng chiều nó cho tôi, đứa nào đối xử không tốt với em gái, tôi sẽ bắt tội mấy đứa." "Ông nội, cháu là chị của hai đứa này mà." Giản Ngữ yếu ớt giơ tay chỉ vào Tạ Tam và Tạ Tứ. "Làm chị cái gì, cô nhìn đâu có giống chị đâu, làm em gái chẳng phải tốt hơn sao, mọi người đều cưng chiều cô." "Nhưng cháu lớn hơn bọn họ mà." "Lớn cái gì mà lớn, cô nhìn cứ như cô bé mười tám tuổi vậy, còn bọn nó đứa nào đứa nấy trông hùng dũng thế kia, đâu có giống em trai, cứ làm anh trai đi, Tam ca và Tứ ca." Nửa câu đầu Giản Ngữ nghe rất xuôi tai, cảm thấy ông lão thật có mắt nhìn, nhưng vế sau thì không ổn rồi, vẫn phải gọi là anh. "Ông nội, cái này phải tính theo tuổi chứ, đâu phải nhìn mặt mà tính." "Trong nhà này tôi nói là tính, mấy đứa tiểu tử thối mấy đứa có ý kiến gì không?" Tạ Tam và Tạ Tứ đương nhiên không có ý kiến gì, tự dưng có thêm một cô em gái.

Chương 2202

Anh cả và anh hai cũng không sao cả, thấy ông nội vui là được. "Không ý kiến." "Vậy thì cứ quyết định như vậy đi." Giản Ngữ bĩu môi, quả nhiên ông lão này đúng là một kẻ độc đoán, hoàn toàn không thèm hỏi ý kiến cô, trực tiếp tự mình đưa ra quyết định. "Giản Ngữ, cô bĩu môi làm gì?" "Cháu cần nhân quyền." "Cô hỏi xem mấy đứa nó, chúng nó có nhân quyền không?" Ông lão Tạ chỉ vào bốn đứa cháu trai.

Bốn người đồng loạt lắc đầu, Giản Ngữ nhìn biểu cảm uất ức của bọn họ, thật sự thấy buồn cười, liền bắt đầu làm nũng: "Cái này cháu không quan tâm, ở trong cái nhà này cháu cứ phải có nhân quyền, cháu là con gái, sao có thể nuôi như mấy thằng đàn ông thô lỗ được." Bốn đứa cháu trai nhà họ Tạ: …… Bọn họ thô lỗ chỗ nào chứ.

Con bé này trách không được lại lọt vào mắt xanh của ông lão, đúng là cùng một kiểu người với ông lão, miệng lưỡi sắc bén.

Ông lão Tạ nghĩ nghĩ, cảm thấy Giản Ngữ nói rất có lý, cháu gái làm sao có thể giống cháu trai được, "Được thôi, sau này cô có nhân quyền, có thể phản kháng, nhưng chuyện vừa rồi thì ngoại lệ, cô cứ coi mình là út trong nhà này đi." "Ông nội, sao có thể như vậy chứ." "Được rồi được rồi, chuyện này cứ thế mà qua đi, không nhắc nữa.

Sau này cô đứng hàng thứ năm, Tạ Tiểu Ngũ, từ nay sẽ gọi cô là Tiểu Ngũ." Thôi rồi, ngay cả tên cũng đặt ra luôn.

Chỉ là cái tên này, sao nghe cứ thấy kỳ kỳ, "Không thể đặt cái tên nào hay hơn một chút sao?" "Tiểu Ngũ không hay sao?" "Hay ạ?" "Trưởng bối đặt tên thì có chỗ nào để phản bác, cứ thế đi, Tạ Tiểu Ngũ." "Ông nội." "Mau ăn cái đùi gà lớn này đi, cho mập lên chút."

Ông lão Tạ trực tiếp gắp một cái đùi gà vào bát Giản Ngữ. "Cái này thì cháu thích, không ngờ ông nội cũng biết." "Mấy đứa tiểu tử trong nhà này của chúng ta đứa nào cũng thích đấy." Giản Ngữ cười cười, quay sang bốn anh em nhà họ Tạ nói: "Ai nói ông nội không thích mấy anh chứ, mấy anh xem, mấy anh thích gì, ông đều biết cả." Ông lão Tạ hài lòng, quả nhiên nhận được một đứa cháu gái tâm lý, biết thông cảm cho ông.

Không như mấy đứa cháu trai thối này, đứa nào đứa nấy nhìn sao cũng thấy không vừa mắt.

Cái tốt của ông dành cho bọn chúng, bọn chúng hoàn toàn không biết.

Bốn anh em nhà họ Tạ nhìn nhau, sao lại cảm thấy ánh mắt của ông nội nhìn bọn họ lại thay đổi rồi, từ không vừa mắt biến thành sự ghét bỏ sâu sắc.

Sau này, e rằng vị trí của bọn họ trong nhà sẽ ngày càng giảm sút. "Vẫn là Tiểu Ngũ nhà tôi hiểu lòng tôi nhất." Anh cả nhà họ Tạ nhìn Giản Ngữ càng lúc càng thấy vừa mắt, ánh mắt tràn đầy ý cười.

Bốn anh em nhà họ Tạ quyết định không nói gì, giữ im lặng.

Lâu ngày mới biết lòng người.

Ông nội đối xử với bọn họ thế nào, cô em gái mới này ở một thời gian là biết ngay thôi. "Đó là, ông nội anh minh." Giản Ngữ vốn dĩ miệng lưỡi ngọt ngào. "Anh cả, anh hai, lần đầu gặp Tiểu Ngũ, không bày tỏ gì sao?

Quyền tài chính trong nhà đều nằm trong tay hai đứa mà." Ông lão Tạ nói với anh cả và anh hai.

Anh cả và anh hai đương nhiên đã có chuẩn bị, từ nhỏ đã lớn lên dưới "chiêu trò" của ông nội, ngay từ khi nhận được điện thoại của ông nội đã nghĩ đến kết quả này rồi, đương nhiên cũng đã chuẩn bị sẵn.

Gặp Giản Ngữ, bọn họ cũng thấy cô là một người đáng yêu, làm em gái của bọn họ cũng được.

Hai người không hổ là anh em sinh đôi, chuẩn bị đều giống nhau, đồng thời lấy ra một tấm thẻ ngân hàng màu vàng, đưa đến trước mặt Giản Ngữ. "Tiểu Ngũ, đây là tiền tiêu vặt, cứ tùy tiện mà tiêu." Anh cả tuy mặt lạnh tanh, ngầu lòi, nhưng khi nói câu này ánh mắt lại dịu dàng. "Tiểu Ngũ, đây là của anh hai, cứ mua mua mua, muốn mua gì thì mua." So với vẻ lạnh lùng của anh cả, anh hai lúc nào cũng cười tủm tỉm, đôi mắt lại dài hẹp, giống như một con hồ ly đầy mưu tính.

Có cần phải hào phóng đến vậy không chứ.

Giản Ngữ thật sự bị dọa choáng váng, sao lại động một chút là đưa thẻ ngân hàng thế này, cô thật sự không thiếu tiền tiêu mà. "Anh cả, anh hai, hai anh đừng như vậy, em tự mình kiếm tiền được, không thiếu tiền tiêu vặt." Thấy hai đứa cháu trai này hiểu chuyện như vậy, ông lão hài lòng, "Tiểu Ngũ, nhận đi, đây là quà gặp mặt của mấy đứa anh trai." "Ông nội, các anh đừng dọa cháu nữa, cháu thật sự chỉ đơn thuần là thích ông nên mới nhận ông làm ông nội, coi ông như một người bạn vong niên của cháu thôi.

Nếu cháu nhận tiền của các anh, thì cháu thành người thế nào rồi." Giản Ngữ thật sự lo lắng.

Ông lão Tạ thực ra đã quan sát sắc mặt của Giản Ngữ.

Khi Giản Ngữ nhìn thấy thẻ ngân hàng, cô tỏ ra hoảng loạn, căng thẳng, hoàn toàn không có chút tham lam nào.

Ông là người đã một chân đặt vào quan tài rồi, đã gặp qua đủ loại người, điểm này tuyệt đối không thể nhìn lầm.

Ông kiêu ngạo hất cằm lên, cô gái mà ông để mắt đến, quả nhiên không giống ai, phẩm chất và tâm tính này thực sự không tệ.

Thấy không ai trả lời, Giản Ngữ lại nói: "Ông nội, các anh, nói thật với mọi người nhé, cháu thật sự không thiếu tiền tiêu, thật đấy, cháu tự kiếm đủ dùng rồi." "Cô làm công việc gì?" Anh cả nhà họ Tạ hỏi. "Cháu làm phiên dịch ở một công ty phiên dịch, mỗi tháng kiếm đủ nhiều rồi." "Loại công ty đó kiếm được mấy đồng, đủ ăn không?" Anh hai nhà họ Tạ hỏi.

Ăn cơm?

Đương nhiên là đủ rồi, một tháng cô ăn không hết bao nhiêu tiền cả. "Anh hai, đương nhiên là đủ rồi." "Chắc chắn là không ăn uống đầy đủ nên gầy tong teo thế kia." Anh hai nói.

Ông lão Tạ cũng thấy Giản Ngữ quá gầy, con gái vẫn là loại mặt bầu bĩnh, mũm mĩm mới dễ thương, nhìn là khiến người ta vui vẻ. "Tiểu Ngũ, không được phản bác quyết định của ông nội." Giản Ngữ sắp khóc rồi, người khác tranh nhau đưa thẻ ngân hàng cho cô, sao cô lại hoảng loạn thế này, trên đời làm gì có chuyện bánh từ trời rơi xuống. "Anh cả, anh hai, thẻ ngân hàng em thật sự không thể nhận." "Tiểu Ngũ, cháu có phải không coi chúng ta là người nhà không?" Ông lão Tạ không vui. "Ông nội, không phải như vậy đâu ạ, nếu cháu là trẻ vị thành niên thì cháu đã nhận rồi, cháu bây giờ là người trưởng thành, cho dù là con ruột thì cũng phải tự lực cánh sinh rồi, làm sao còn có thể ngửa tay xin tiền gia đình, ông cũng không muốn cháu trở thành một con sâu lười chỉ biết ăn bám đúng không ạ?" "Bố cháu từ nhỏ đã dạy cháu, con gái cũng phải tự lập tự cường." "Không sao cả, nhà chúng ta có rất nhiều tiền, chuyện kiếm tiền cứ giao cho mấy thằng con trai là được, trong nhà chỉ có mỗi mình cháu là con gái, nhiều đàn ông như vậy còn sợ không nuôi nổi cháu sao?" Tạ Tam nói. "Đúng vậy, mấy năm nay anh đã tiết kiệm được không ít tiền, chỉ là không có ai giúp anh tiêu." Tạ Tứ cũng hùa theo.

Giản Ngữ thật sự sắp bị mấy người đàn ông này đánh bại rồi, có cần phải hào phóng đến vậy không chứ, "Mấy anh, tiền của mấy anh cứ để dành lấy vợ đi, không cần thiết phải lãng phí vào người em đâu." Dù sao cũng chỉ là mới nhận người thân, làm sao có thể để bọn họ tốn kém như vậy. "Lấy vợ là chuyện của bao nhiêu năm sau rồi, không vội." "Ông nội." Giản Ngữ chỉ có thể cầu cứu nhìn về phía ông lão Tạ.

Ông lão nheo mắt, đặc biệt thích giọng nói mềm mại, dịu dàng của Giản Ngữ, cái nhà này cuối cùng cũng có chút hơi hướng con gái rồi.

Chương 2203

"Cứ nhận đi, có đáng bao nhiêu tiền đâu, chỉ là một tấm thẻ ngân hàng đẹp thôi mà, lằng nhằng cái gì." "Đúng vậy, có đáng bao nhiêu tiền đâu, có cần phải kích động thế không?" Anh cả nhà họ Tạ nói.

Tạ Tam và Tạ Tứ nhìn nhau, đồng loạt giật giật khóe miệng.

Lời nói "không đáng bao nhiêu tiền" cũng thốt ra rồi sao?

Ông nội và anh cả thật sự quá phóng khoáng.

Bọn họ muốn mua một chiếc xe đua, đã xin anh cả và anh hai rất lâu rồi, bọn họ cũng đồng ý, nhưng lại bị ông nội bác bỏ.

Làm sao bây giờ, thật muốn làm em gái quá, thật muốn có thẻ ngân hàng quá.

Con gái đúng là được đối xử khác biệt.

Giản Ngữ hít sâu một hơi, không còn cách nào, đành phải nhận lấy thẻ ngân hàng.

Nhiều miệng như vậy, cô thật sự không cãi lại được. "Vậy thì cháu xin nhận ạ, cảm ơn ông nội, cảm ơn anh cả và anh hai." "Người một nhà, không cần khách sáo, sau này có chuyện gì cần giúp đỡ cứ đến tìm anh." Anh hai nói.

Sau khi Giản Ngữ nhận quà, ông lão Tạ nhìn sang Tạ Tam và Tạ Tứ.

Tạ Tam lập tức nói: "Tiểu Ngũ, sau này gặp phải phiền phức gì, cứ gọi điện cho Tam ca nhé." Tạ Tứ cũng nói: "Bệnh lớn bệnh nhỏ gì cũng có thể tìm tôi, tôi là bác sĩ đa khoa." Giản Ngữ bĩu môi về phía bọn họ, "Toàn nhỏ hơn em." Cứ khoác lác. "Ông nội nói chúng tôi là anh, thì là anh." Thôi rồi, vấn đề này không thể tranh cãi được nữa, chủ nhà đã lên tiếng rồi. "Biết rồi biết rồi, sau này cháu sẽ thường xuyên đến làm phiền mấy anh, mấy anh đừng ghét bỏ cháu là được." "Đó chắc chắn là không rồi." "Ông nội, những người khác trong nhà đâu ạ?" Có bốn đứa cháu trai, vậy chắc chắn còn có trưởng bối khác.

Ông lão Tạ chợt nhớ ra điều gì đó, lại nói: "À, đúng rồi, cô muốn nhận ai làm bố nuôi?" "Ông nội, không cần phức tạp như vậy đâu ạ, không nhất định phải đứng tên dưới ai cả, cháu đã có mẹ nuôi rồi." Lỡ sau này mẹ nuôi tìm được một người đàn ông phù hợp để gửi gắm cả đời, thì cô sẽ có bố nuôi.

Vị trí này cứ để trống trước đã. "Vậy thì được, cứ gọi là bác cả, bác hai, bác ba là được rồi.

Bác cả của cô bị tai nạn, bây giờ vẫn chưa tỉnh lại, vẫn đang điều trị bên nước M, bác hai và bác ba đang chăm sóc ông ấy ở đó.

Chờ bác sĩ xác nhận có thể di chuyển, sẽ đưa bác cả về, nhà họ Tạ chúng ta cũng sẽ dần dần chuyển về trong nước." "Bác cả sẽ ổn thôi." "Dù có phải dốc cạn toàn bộ tài sản nhà họ Tạ, tôi cũng sẽ để nó tỉnh lại." Ông ta thật sự nợ con trai cả quá nhiều, không biết phải bù đắp thế nào. "Vâng." Giản Ngữ ăn bữa tối ở nhà họ Tạ, sau đó được tài xế nhà họ Tạ đưa về.

Ông bà nội của Tiểu Ái Ái đã về sớm, Bùi Dĩ Minh đã báo cho cô biết không cần đi đón cô bé nữa.

Sau khi Giản Ngữ đi, bốn anh em nhà họ Tạ tụ lại với nhau.

Anh cả nhà họ Tạ mở lời, "Lai lịch của Tiểu Ngũ đã điều tra ra rồi chứ, cô ấy và ông nội quen nhau như thế nào?" "Tôi đã hỏi bảo vệ rồi, chỉ là quen ông nội ở cổng công viên, không có gì kỳ lạ cả, ông nội cũng là hứng thú nhất thời nên lần đầu tiên đến chỗ đó, Tiểu Ngũ vừa hay đi ngang qua, không hề có chuyện ngẫu nhiên gì cả." "Vậy cô ấy có thân thế gì?" "Không có thân thế gì cả, chỉ là một nhân viên văn phòng bình thường, vừa từ nước M về nước, là để níu kéo bạn trai cũ về, bây giờ đang làm việc ở công ty của bạn trai cũ." "Vẫn chưa theo đuổi được bạn trai cũ à?" Anh cả nhà họ Tạ nheo mắt. "Chắc là đã theo đuổi được rồi." "Ừm, chỉ cần không phải là cố tình tiếp cận gia đình chúng ta, bất kể thân thế thế nào, chỉ cần ông nội thích, thì đó chính là em gái của chúng ta.

Nhưng Tạ Tam, cậu vẫn nên tự mình điều tra kỹ lưỡng thêm một lần nữa, dù sao chuyện nhận người thân là chuyện lớn, đừng để xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Việc bỏ tiền ra là chuyện nhỏ, nhưng tình cảm đã dành cho đi thì không thể thu lại được, tôi không muốn ông nội đau lòng." "Mọi người cứ yên tâm, không cần mấy anh nói, em tự mình cũng sẽ điều tra rõ ràng, em sẽ đảm bảo an toàn cho gia đình." Nhà họ Tạ làm ăn lớn như vậy, chắc chắn có kẻ thù, không thể lơ là.

Anh em nhà họ Tạ sau một hồi bàn bạc, kết luận cuối cùng là chấp nhận Giản Ngữ.

Khi Giản Ngữ về đến nhà, Tô Vi đang ngân nga một bài hát nhỏ, trong bếp tự mình nấu mì ăn. "Vi Vi, sao thế?

Vui vẻ vậy?" "Được tăng lương." "Tăng bao nhiêu?" "1500." "Ồ, không tệ nha." "Có ăn mì không?

Chia cho cậu một nửa." "Không cần đâu, tớ ăn rồi." Tô Vi bưng bát mì ra bàn ăn, Giản Ngữ ngồi đối diện cô ấy, "Vi Vi, có một chuyện tớ giấu mãi khó chịu, tớ phải nói cho cậu biết." "Chuyện gì thế?" "Tớ lại nhận người thân nữa rồi." "Lại nhận người thân là sao?" "Hôm qua chẳng phải vừa nhận một mẹ nuôi sao, hôm nay lại nhận thêm một ông nội nuôi, tiện thể còn có bốn người anh nuôi nữa, này, đây là quà gặp mặt họ cho tớ." Tô Vi nhìn một cái, há hốc mồm, quăng đũa xuống bàn, "Oa, Giản tiểu thư, dạo này cậu gặp vận may chó ngáp phải ruồi gì thế, có người lũ lượt nhận cậu làm người thân, sao lại không có chuyện tốt như vậy rơi trúng đầu tớ chứ." "Tớ cũng không biết nữa, chỉ là sáng nay tớ từ nhà mẹ nuôi ra, ở cổng công viên gặp một ông lão, cứ nhất định đòi kéo tớ nói chuyện, ông ta kiêu ngạo khó chịu hết sức, còn châm chọc tớ là heo, chia cho tớ một nửa cái bánh bao.

Quá trình thực ra cũng không mấy vui vẻ, tối lại không hiểu sao gọi tớ qua ăn cơm, vốn là muốn cho bốn đứa cháu trai xem mắt, tớ không đồng ý mà.

Sau đó, tớ cứ hồ đồ thế nào lại thành cháu gái nuôi rồi, còn có thêm bốn người anh nuôi nữa, rồi cứ nhất định nhét cho tớ hai tấm thẻ ngân hàng, nói là tiền tiêu vặt." Tô Vi nhìn chằm chằm vào thẻ ngân hàng, trầm ngâm nói: "Tấm thẻ ngân hàng này sao nhìn quen quen vậy?" "Tớ còn không biết đây là ngân hàng nào." "À phải rồi, tớ nhớ ra rồi, đây là một ngân hàng tư nhân ở Thụy Sĩ, chỉ cấp cho một số khách hàng có số dư lớn trên toàn thế giới, người bình thường thật sự không thể làm được." "Vi Vi, cậu đừng dọa tớ, trong này không có bao nhiêu tiền đâu." Anh cả, anh hai, ông nội đều nói như vậy. "Tớ lừa cậu làm gì, tớ từng làm ở ngân hàng, tớ nghe nói về loại thẻ này rồi, cậu kiểm tra số dư đi, chắc chắn không ít đâu, loại thẻ này có số dư tối thiểu đấy." Giản Ngữ chỉ có thể tìm trang web chính thức trên mạng, sau đó làm theo hướng dẫn để kiểm tra số dư.

Vừa kiểm tra liền giật mình, đếm đi đếm lại mấy lần vẫn là bảy số không, hai tấm thẻ đều là mười triệu.

Giản Ngữ chỉ cảm thấy trong chốc lát bị chiếc bánh lớn từ trời rơi xuống trúng đầu, mười triệu, vậy mà bọn họ nói là tiền nhỏ.

Đây là số tiền mà người bình thường cả đời cũng không kiếm được, rốt cuộc nhà họ Tạ giàu có đến mức nào chứ.

Tô Vi ghé qua nhìn, cũng kinh ngạc há hốc mồm. "Tô Vi, cậu nói xem tớ phải làm sao đây?" "Phải làm sao là sao, đã cho cậu thì cậu cứ nhận đi.

Tính cậu cũng không phải là loại người tùy tiện nhận đồ của người khác, chắc chắn là không thể từ chối được rồi, nhận rồi thì cứ nhận, nghĩ nhiều làm gì." Tô Vi lập tức nghĩ thoáng. "Không được, tớ hoảng quá, chưa bao giờ gặp người nào hào phóng đến vậy." Nói thật, Giản Ngữ thực ra không quá coi trọng chuyện nhận người thân, ông lão đó chỉ là tính tình trẻ con, nhận cháu gái nuôi phần lớn cũng là nhất thời hứng thú thôi.

Nhưng bây giờ cô không dám nghĩ như vậy nữa, nhìn có vẻ như ông ta đã thật lòng rồi.

Người ta thật sự coi cô là người nhà, nếu không thì không thể vung ra nhiều tiền như thế. "Nghĩ nhiều quá rồi, nếu cậu thật sự cảm thấy áy náy, thì cứ tạm nhận đi, tìm cơ hội trả lại." "Cơ hội gì chứ?" "Ví dụ như bốn người anh nuôi của cậu lấy vợ." "Trông đợi bọn họ lấy vợ thì không có hy vọng rồi, có cảm giác tớ kết hôn còn phải vòi họ một khoản lớn." "Tổng không thể độc thân cả đời được, rồi cũng có lúc kết hôn thôi, cậu cứ tạm giữ trước đi." Giản Ngữ hít sâu một hơi, chỉ có thể nhận lấy thẻ ngân hàng.

Đột nhiên nhớ lại lời ông nội nói, bác cả bị tai nạn hôn mê bất tỉnh, cộng thêm sự giàu có của nhà họ Tạ, trong lòng cô lập tức có phỏng đoán, liệu nhà họ Tạ có phải chính là nhà tài phiệt mà mẹ nuôi đã nhắc đến không?

Giản Ngữ bật dậy, gọi điện thoại cho Bùi Dĩ Minh, "Bùi Dĩ Minh, nhà tài phiệt mà hôm nay em hỏi anh ấy, họ gì?" "Họ Tạ, sao thế?" Giản Ngữ hít một hơi lạnh, thật sự không biết là may mắn hay bất hạnh, cô lại có liên quan đến nhà họ Tạ, còn nhận người thân nữa.

Chương 2204

"Bùi Dĩ Minh, hôm nay em lại nhận người thân nữa rồi?" "Anh biết rồi mà." "Không phải mẹ nuôi, mà là ông nội nuôi." "Chuyện gì thế?" "Ôi trời, em cũng không nói rõ được, dù sao thì cứ hồ đồ thế nào đó, mà hình như chính là nhà họ Tạ." "Em sao lại tùy tiện nhận người thân thế?" "Em cũng có cách nào đâu, anh chưa gặp loại ông lão tự nhiên quen biết như vậy bao giờ, anh không có cách nào với ông ta cả, anh không đồng ý thì ông ta giở trò làm nũng, em còn có thể chấp nhặt với một ông lão sao." Bùi Dĩ Minh nhớ đến ông cố nhà mình, cũng là một ông lão rất đáng yêu.

Muốn trị bọn họ thì có rất nhiều cách, mà bọn họ cũng cam tâm tình nguyện bị trị. "Có phải là ông lão hôm nay mắng em là heo không?" "Vâng ạ." "Nhận rồi thì cứ nhận đi, không phải chuyện gì lớn đâu, có lẽ ông ấy chỉ đơn thuần là thích em thôi, trên người em cũng không có gì đáng để người ta toan tính cả, không sao đâu." "Nghe anh nói vậy thì em yên tâm rồi, nếu không thì cứ thấy hơi khó chịu." "Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, trên buổi giao lưu ngày mai cứ tùy cơ ứng biến, nghỉ ngơi sớm đi." Sáng sớm Giản Ngữ đã đến nhà dì Nhu.

Dì Nhu đã chuẩn bị sẵn bữa sáng, có bánh quy, trái cây, thịt xông khói, sữa và một đĩa trái cây.

Giản Ngữ kéo ghế ra ngồi xuống ăn, lần đầu tiên cô cảm nhận được tình mẫu tử từ dì Nhu, sống mũi cô cay cay: “Dì Nhu, sao dì lại chuẩn bị bữa sáng nữa, cực vậy ạ?”.

“Dì đã nói rồi, người già không cần ngủ nhiều đâu mà con.” “Người già gì chứ, dì Nhu thật biết nói đùa, dì rõ ràng trông như chị em với cháu.” “Con bé này, chỉ biết chọc dì vui thôi.” “À phải rồi, dì Nhu, hôm đó dì nói con trai của nhà tài phiệt kia vẫn hôn mê bất tỉnh, con muốn hỏi liệu anh ấy có còn khả năng tỉnh lại không ạ?” “Từ những dữ liệu được gửi về, tình hình không mấy lạc quan, bệnh nhân đã chết não rồi, có lẽ cả đời sẽ là người thực vật, muốn tỉnh lại thì trừ phi có phép màu.” Giản Ngữ biến sắc, nghĩ đến gương mặt kiêu ngạo của ông Tiết, lòng cô phức tạp, có lẽ ông lão ấy sẽ thất vọng rồi.

“Haizz.” “Sao vậy?” Giản Ngữ kể lại chuyện hôm qua, dì Nhu hừ một tiếng, sắc mặt không tốt, trách móc: “Sao con lại đi nhận nhiều người thân khắp nơi thế?” Giản Ngữ nhìn dáng vẻ của dì Nhu chỉ thấy buồn cười, cười híp mắt ôm lấy cánh tay dì: “He he, dì Nhu, dì ghen à?” “Hừ, ghen gì chứ, dì là mẹ con, họ là ông nội và các anh trai, ai thân cận hơn còn phải nói sao?

Dì có gì mà phải ghen.” “Thật không ghen?” “Không, miệng dì không biết ngọt đến mức nào đây này.” Giản Ngữ cười mà không nói gì, dì Nhu lại bảo: “Nhưng con có nhiều người thân cũng tốt, sau này con có chỗ dựa, sẽ không bị người ta tùy tiện bắt nạt.” Rất rõ ràng, dì Nhu rất bất mãn với chuyện Thành Mỹ Tĩnh lần trước đã bắt cóc cô.

“Đúng vậy ạ, ông Tiết đối xử với cháu rất tốt, mấy người anh đó nhìn qua cũng rất ổn.” “Vì con đã nhận người, vậy dì sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ bác cả của con.” “Cảm ơn dì Nhu ạ.” “Có nhiều chuyên gia như vậy, thực ra cũng có hy vọng, đừng quá lo lắng.” Giản Ngữ luôn ở bên dì Nhu.

Tại buổi trao đổi, các chuyên gia đưa ra đủ mọi phương pháp, nhưng vì bệnh nhân không ở thành phố A nên không thể thực hiện cụ thể.

Hội nghị kéo dài đến chiều, khi Giản Ngữ và dì Nhu bước ra, cô thấy ông Tiết cũng bước ra từ một phía khác, ông lão chống tay sau lưng, gương mặt vốn luôn tươi cười nay trở nên nghiêm trọng, chắc hẳn đã theo dõi toàn bộ buổi trao đổi.

“Ông ơi.” “Tiểu Ngũ, sao cháu lại ở đây?” “Ông ơi, cháu là phiên dịch viên mà, cháu giới thiệu với ông một chút, đây là dì Nhu, mẹ nuôi của cháu, cũng là một trong những chuyên gia lần này, cháu là phiên dịch viên đi theo dì ấy.” Ông Tiết gật đầu chào dì Nhu, dì Nhu khẽ mỉm cười: “Ông Tiết cũng đừng quá lo lắng, bệnh nhân đã kiên cường chịu đựng bấy nhiêu năm, ý chí cầu sinh vẫn rất mạnh mẽ.

Đợi khi người nhà đưa bệnh nhân về thành phố A, các chuyên gia sẽ tiến hành hội chẩn, nhất định sẽ có phương án điều trị hiệu quả hơn.” “Cảm ơn.” Ông Tiết không thể phấn chấn nổi.

Những năm nay, ông đã mời tất cả các chuyên gia y học từ khắp nơi trên thế giới, lần này tổ chức buổi trao đổi này lại mời tất cả các chuyên gia có liên quan một chút đến y học, đúng là “có bệnh vái tứ phương”, xem liệu có thể tìm ra phương pháp mới, giúp con trai ông tỉnh lại không.

“Ông Tiết, thực ra loại người thực vật này cần sự bầu bạn chăm sóc tận tình của người nhà, nếu người thân thường xuyên nói chuyện với anh ấy, có lẽ có thể từ từ đánh thức anh ấy.” Ông Tiết lắc đầu, không phải họ không bầu bạn, chỉ là những người thân hiện tại, đối với anh cả đều là người xa lạ.

Đứa bé này từ nhỏ đã không lớn lên bên cạnh ông, nên không có chút tình cảm nào với họ.

Có lẽ ông đứng trước mặt anh ấy, anh ấy cũng không nhận ra ông.

“Người thân cận hơn có ích hơn phải không ạ?” Dì Nhu sững sờ một lát rồi nói: “Đương nhiên rồi, cần người bệnh quan tâm nhất, coi trọng nhất, tốt nhất là người mà anh ấy luôn vương vấn, không thể buông bỏ.” “Cảm ơn.” “Dì Nhu, bên dì còn có việc gì không ạ?

Nếu không thì cháu muốn ở lại với ông một lát.” “Dì hết việc rồi, con ở lại với ông Tiết đi.” Sau khi dì Nhu đi, ông Tiết không hài lòng hỏi: “Dì nuôi nào thế?” “Cháu nhận ạ.” “Đã được ông đồng ý chưa?” Giản Ngữ bĩu môi: “Ông ơi, cháu nhận dì nuôi trước khi nhận ông đó.” “Thế bố mẹ ruột của cháu đâu?” “Bố cháu qua đời vì tai nạn xe, mẹ ruột cháu có gia đình mới, cháu và bà ấy quan hệ không tốt, có mẹ cũng như không.

Dì nuôi cháu là mối tình đầu của bố cháu.” “Phức tạp vậy sao?” “Đúng vậy đó ạ, tình cảnh nhà cháu hơi phức tạp.

Ông ơi, mấy người anh đó đều là con của bác hai và bác ba, bác cả không có con cái và vợ sao?

Nghe ý của dì Nhu, bác cả cần sự bầu bạn của người thân nhất.” “Thực ra ông cũng không rõ chuyện của bác cả con lắm.” Ông Tiết ấp úng nói.

Giản Ngữ ngạc nhiên nhìn ông Tiết: “Không phải con ruột sao?” Chắc không phải giống cô, cũng là nhận giữa chừng chứ, với tính tình của ông lão này, tuyệt đối có thể làm ra chuyện đó.

Ông Tiết thở dài một hơi rồi nói: “Cũng không phải vậy, nó là con của ông và người vợ đầu, ông là con rể ở rể nhà vợ cũ.

Sau này vì tính cách không hợp với vợ cũ nên ly hôn, khi ly hôn chúng ta có giao ước, con trai thuộc về vợ cũ của ông, không được lén lút gặp con trai, con trai không có bất cứ quan hệ gì với ông.” “Điều khoản bất bình đẳng như vậy ông cũng đồng ý sao?” “Hồi trẻ làm việc không suy nghĩ chín chắn, đâu có tính toán nhiều như vậy.

Lúc đó ông chỉ là một thằng nghèo, nghĩ rằng đứa trẻ theo ông cũng không được sống tốt, ở bên vợ cũ chắc chắn hơn là theo ông chịu khổ chịu cực, nên đã để đứa trẻ lại.

Ông một mình ra nước ngoài, sau đó thì gặp người vợ thứ hai, nhanh chóng kết hôn và sinh con.” “Ông ơi, hóa ra ông còn có chuyện tình phong lưu như thế nữa ạ.” Ông Tiết mặt mày lúng túng: “Con bé này, đừng có trêu ông nữa, cả đời này ông có lỗi nhất chính là bác cả con, năm đó đã bỏ rơi nó khi còn đang ẵm ngửa.” “Nhiều năm như vậy ông không quan tâm đến bác cả sao?” “Những năm đầu sau ly hôn chắc chắn là có quan tâm, nó sống rất tốt với vợ cũ của ông, dần dần thì tự nhiên ít quan tâm hơn.

Sau này khi gặp lại thì nó đã hôn mê bất tỉnh rồi, ông chỉ có thể đưa nó về nhà chăm sóc.” “Haizz.” Giản Ngữ thở dài thườn thượt.

“Con thở dài gì chứ?” “Ông không phải là một người bố tốt.” Ông Tiết không phản bác, điểm này ông thừa nhận, nếu ông là một người bố tốt thì đã không hoàn toàn không biết gì về tình trạng của con trai mình.

Nếu không phải cháu trai nhỏ tiếp nhận một bệnh nhân như vậy, ông căn bản không biết con trai mình gặp chuyện.

“Ông ơi, cháu nói cho ông nghe, bố cháu rất tốt, ông ấy vì cháu mà từ bỏ mối tình đầu, sau này mẹ ruột cháu chê ông ấy nghèo, bỏ lại cháu và ông ấy rồi đi lấy chồng khác.

Ông ấy không một lời oán trách, từng chút một nuôi nấng cháu, làm hết khả năng để cho cháu cuộc sống tốt nhất.” “Dì nuôi đó chính là mối tình đầu của bố cháu sao?” “Vâng ạ, bố cháu đã phụ lòng dì ấy, nên cháu muốn cố gắng hết sức bù đắp.

Xét từ điểm này, ông thực sự không bằng bố cháu đâu.” “Con nhóc thối này, chỉ có bố cháu là tốt nhất, còn ông nội cháu là tra nam đúng không.” Nhìn vẻ mặt cứng đơ của ông Tiết, Giản Ngữ cũng không tiếp tục đề tài này nữa, vấn đề tình cảm của người lớn, cô không phải người trong cuộc, cũng không có tư cách nói nhiều.

“À phải rồi, ông Tiết, người vợ thứ hai của ông đâu ạ?” Ánh mắt ông Tiết xẹt qua một tia đau buồn: “Hân Lan mất vì ung thư cách đây hai năm rồi, bà ấy là một người rất tốt, cũng đối xử với bác cả như con ruột vậy.

Năm đó bà ấy là người đầu tiên phát hiện bác cả gặp chuyện, khi đó bà ấy là viện trưởng bệnh viện, bà ấy đã chủ động báo cho ông biết và bảo ông đưa người về.

Bà ấy cũng đã giáo dục bác hai, bác ba rất tốt, những năm nay, họ đã hết lòng hết sức vì chuyện của bác cả, hoàn toàn coi bác ấy như anh trai ruột.

Ngay cả mấy người anh họ của cháu, họ cũng thật lòng đối xử với bác cả này.” Giản Ngữ thực ra cũng cảm nhận được không khí trong gia đình họ Tiết, thật sự rất tốt.

Nếu ông Tiết không nói, cô căn bản không biết bác cả là con của ông và người vợ đầu.

“Ông ơi, bác cả nói không chừng có vợ con rồi đó, anh ấy lớn tuổi vậy rồi, làm sao có thể không có con cái, ông nên đi điều tra kỹ lưỡng đi ạ.” “Ông đã bảo Tam ca của cháu đi tra rồi, chắc không lâu nữa sẽ có tin tức thôi.” “Sao sớm không tra?” Ông Tiết hơi ngượng ngùng nói: “Đây chẳng phải là không muốn dây dưa với người vợ cũ đó sao, ai cũng có cuộc sống riêng của mình.” Tính cách người phụ nữ đó ông biết rõ, không phải là người tốt đẹp gì, dây vào chỉ rước rắc rối không ngừng.

Ông không muốn người vợ hiện tại của mình không thể an hưởng tuổi già, đặc biệt là vợ ông còn mắc bệnh ung thư, ông muốn bà ấy ra đi thanh thản.

Ông Tiết tinh thần không tốt, Giản Ngữ liền đi cùng ông về nhà họ Tiết.

Tiết Tam ca vội vàng từ bên ngoài đi vào.

“Ông nội, ủa, Tiểu Ngũ cũng ở đây à.” “Tam ca, chào anh.” Vừa nói vừa nịnh nọt.

“Ngoan lắm.” Tiết Tam ca đưa tay xoa đầu Giản Ngữ.

Giản Ngữ rùng mình một cái, nghiêng đầu tránh đi: “Tiết Tam ca, anh nhỏ hơn em đó.” Tiết Tam ca cong môi: “Dù sao thì cũng là anh của em.

Ông nội, chuyện của bác cả sao rồi ạ?” “Phải đợi bố bọn cháu đưa bác cả về, các chuyên gia mới có thể nghĩ cách, họ không thấy người cũng không thể thực hiện biện pháp gì.

Chương 2205

Ông đã cử Tiểu Tứ đi hỗ trợ họ rồi.” Tiết Tam ca gật đầu: “Ông nội, ông bảo cháu điều tra chuyện của bác cả, đã có chút manh mối rồi.” “Nói đi.” “Bác cả có một cô con gái, khi gặp tai nạn, chắc là đang đi thăm con gái.” Ông Tiết kích động đứng bật dậy, mắt trừng lớn: “Cháu nói gì?

Bác cả cháu có con gái sao?” “Vâng, con gái của bác cả chắc là đang học đại học ở nước M, nếu không bác cả sẽ không chạy đến nước M.” Vậy là, ông thực ra có cháu gái, cháu gái ruột.

“Xác định chỉ có một thôi sao?

Không phải hai ba đứa?” Tiết Tam ca giật giật khóe miệng, không dám nói bừa: “Hiện tại thông tin tìm được chỉ có một thôi ạ.” “Còn thông tin hữu ích nào khác không?” “Tạm thời vẫn chưa tìm được.” “Đồ vô dụng, đồ vô dụng, bảo cháu đi tra tin tức mà ba ngày trời vẫn chưa tra được, ăn cơm trắng uổng phí.” Ông Tiết giơ chân đá Tiết Tam ca.

Tiết Tam ca kịp thời né tránh, anh ta thật sự cảm thấy oan ức, bác cả đã hôn mê năm sáu năm rồi, anh ta mới nhận nhiệm vụ điều tra từ ông nội ba ngày trước, đầu tiên cũng là bắt đầu từ nước M, bác cả cơ bản không có dấu vết gì ở đó.

Anh ta tìm được thông tin này cũng vì trước khi hôn mê bác cả vẫn luôn gọi “con gái”.

Nên anh ta mạnh dạn đoán rằng bác cả có một cô con gái, và đến nước M là vì con gái.

“Ông nội yên tâm, cháu sẽ đến quê nhà của bác cả một chuyến, đến lúc đó nhất định sẽ tìm được nhiều thông tin hơn.” “Thế còn ngây ra đó làm gì, mau đi đi.” “Ông nội, cháu về ăn tối mà.” Bận rộn cả ngày, còn chưa được ăn một bữa cơm nóng hổi.

“Ăn tối gì chứ, mau đi đi, trên máy bay ăn tạm là được rồi, lần này mà không đưa cháu gái của ông về, ông sẽ cho cháu biết tay.” “Ông nội, sao mà gấp gáp vậy ạ.” “Cháu gái của ông đang lưu lạc bên ngoài, ông có thể không gấp sao?

Đừng nói nhảm, mau đi đi.” Ông Tiết ném thẳng một chiếc gối về phía Tiết Tam ca.

Tiết Tam ca lặng lẽ đặt chiếc gối về chỗ cũ, oan ức rời đi.

Giản Ngữ nhìn cảnh tượng này chỉ thấy buồn cười, chỉ là cháu gái ruột của nhà họ Tiết sắp trở về, cô cháu gái nuôi này chắc là có thể rời đi rồi.

Nghĩ đến đây, lòng cô hơi cay cay.

Mặc dù mới quen ông Tiết hai ngày, nhưng ông lão này thật sự quá đáng yêu.

“Tiểu Ngũ, ngẩn người ra đó làm gì?” “Ông ơi, đợi cháu gái ruột của ông về, cháu sẽ trả lại những thứ thuộc về cô ấy.” Ví dụ như hai tấm thẻ ngân hàng có thể rút tiền kia.

“Cháu chiếm đoạt cái gì của nó à?” Ông Tiết không hiểu.

“Là tình cảm quan tâm của ông đó ạ.” “Nghĩ nhiều rồi, ông đã nhận cháu rồi, cháu chính là cháu gái của ông, đợi con gái của bác cả về, vậy sẽ là Tiểu Lục, con gái mà, tuyệt đối không chê nhiều đâu.” “Tiểu Lục sẽ ghen đó.” “Làm gì có, đừng nghĩ linh tinh nữa, đến đây chơi game với ông.” Giản Ngữ xụ mặt, muốn khóc mà không được: “Ông ơi, đừng mà, cháu không chơi game đâu, khả năng thao tác của cháu kém lắm, sẽ bị ông ‘hành’ cho chết mất.” Ông Tiết thấy dáng vẻ này của Giản Ngữ, trong lòng nở hoa, con nhóc thối này sao lại có vẻ sợ hãi đến vậy, chẳng qua là chơi game thôi mà, có đáng không chứ?

“Con sợ gì chứ, lần này ông không mắng con là heo nữa.” “Ông ơi, chơi game không tốt cho mắt đâu, cháu chơi cờ tướng với ông đi, có thể rèn luyện não bộ, phòng ngừa bệnh Alzheimer ở người già.” “Không thích, vẫn là chơi game đi.” Viện cớ, hôm đó rõ ràng ở cổng công viên cũng chơi game mà, sao lại không thích nữa rồi.

“Ông ơi, ông chỉ biết bắt nạt cháu thôi.” “Ông không chỉ bắt nạt một mình con đâu, bốn người anh của con đều bị ông “áp bức” cả, mắng con mấy câu thì đã là tốt rồi.” Ra là vậy, Tam ca về không những không được ăn tối mà còn bị mắng một trận tơi bời, cuối cùng bị đuổi đi tiếp tục làm việc.

“Ông ơi, con gái phải được cưng chiều chứ.” “Một ông già như ông, con không nên đáp ứng nguyện vọng nhỏ bé của ông sao?” Giản Ngữ nhăn mũi, xụ mặt chơi game với ông Tiết, đương nhiên lại thảm bại.

Nói gì mà không mắng là heo nữa, tất cả đều là giả dối, hoàn toàn là giả dối, Giản Ngữ bị mắng cho tơi bời.

Người làm trong nhà thấy cảnh này, tất cả đều nén cười, đồng cảm nhìn Giản Ngữ, rõ ràng đối với chuyện này đã quá quen thuộc rồi.

Giản Ngữ phát điên: “A a a, ông ơi, cháu thề, cháu sẽ không bao giờ chơi game với ông nữa, ông đúng là một tên đại lừa đảo, tên lừa đảo nói không giữ lời.” Trong nhà vang vọng tiếng cười sang sảng của ông Tiết: “Binh bất yếm trá, con bé ngốc, quá ngốc, ngốc chết đi được, sao ông lại nhận con nhóc ngốc nghếch như con làm cháu gái chứ.” “Cháu không làm cháu gái của ông nữa.” “Đừng nói là không có cửa, ngay cả động đậy cũng không, quà đã nhận rồi, căn bản không có đường hối hận.” Giản Ngữ muốn khóc không ra nước mắt, ông lão này thật sự là gian xảo, ranh mãnh.

Ông Tiết biết mình có cháu gái, trong lòng mừng khôn xiết, trước tiên là để Giản Ngữ chơi game cùng, sau đó lại chơi cờ tướng, bất kể chơi gì, Giản Ngữ đều là người thua cuộc.

“Mấy ông già bây giờ làm sao vậy, sao còn chơi hơn cả người trẻ.” Giản Ngữ cảm thán.

“Ngốc, là do con ngốc.” Nhà họ Tiết đã dọn dẹp một căn phòng cho Giản Ngữ, trang trí đặc biệt tươi mới, Giản Ngữ nhìn một cái đã thích ngay.

Ông Tiết tự hào hỏi: “Thích không?” Giản Ngữ gật đầu, chỉ cảm thấy lòng ấm áp, như có một dòng nước ấm chảy vào.

Cô thật sự cảm động, cô và ông Tiết cũng chỉ là tình cờ mà quen, không ngờ ông lão này lại thật lòng coi cô như cháu gái ruột.

Ngay cả khi biết còn có một cháu gái khác ở bên ngoài, ông ấy cũng không hề dao động chút nào.

“Ông ơi, ông cố ý phải không, cố ý muốn cháu khóc.” “Vô dụng, thiển cận, có gì mà phải khóc, chẳng qua chỉ là dọn cho con một căn phòng thôi mà.” Ông Tiết hừ hừ.

Sự cảm động vừa dâng lên trong Giản Ngữ lập tức tan biến: “Hừ, cháu muốn về nhà.” “Về gì mà về, sau này đây là nhà của cháu.” “À?” “À gì mà à, đi với ông xem TV, xem một lúc rồi ngủ.

Mỹ phẩm của cháu ông đã cho người đi mua rồi, ngày mai sẽ mang đến.” “Không được đâu ạ.” Bùi Dĩ Minh đã nhắn mấy tin hỏi cô khi nào về, cô nói chín giờ sẽ về, bây giờ đã chín giờ rưỡi rồi, người đàn ông đó chắc chắn đã giận rồi.

“Tại sao không được?

Đây là nhà của cháu mà.” “Ông ơi, hôm nay cháu ở với ông cả ngày rồi, cháu muốn đến chỗ dì Nhu xem dì ấy có cần cháu làm gì không, cháu vẫn đang làm việc mà.” “Tiểu Ngũ, con có coi ông là kẻ ngốc không?” “Ông ơi, ông đang nói gì vậy?” “Cái dáng vẻ thiếu nữ tơ vương của con là sao?” Thật sự nghĩ ông sẽ tin lời cô sao.

Giản Ngữ suýt nữa bị nước bọt của mình sặc, mặt cô đỏ bừng, ông lão này, lớn tuổi rồi mà vẫn không biết xấu hổ, sao lại có thể nói toẹt chuyện này trước mặt một người nhỏ tuổi chứ.

Cô thật sự có chút nhớ Bùi Dĩ Minh, cũng thực sự đang vội đi gặp anh.

Mấy ngày nay hai người họ đều khá bận, thời gian gặp nhau thật sự quá ít.

Vốn dĩ đang trong thời kỳ yêu đương nồng nhiệt, khi bận thì không cảm thấy gì, nhưng khi dừng lại thì lại đặc biệt nhớ đối phương.

“Ông ơi, sao ông lại như thế chứ.” “Ông làm sao?

Ông nói sai sao?” Không sai, không sai, ông làm sao có thể sai chứ, tinh minh như một con khỉ vậy, chuyện gì cũng không thể giấu được ông.

“Ông ơi, cháu thật sự có việc.” “Có việc gì to tát chứ, xem TV.” Giản Ngữ ngồi thẫn thờ trên ghế sofa, điện thoại lại đổ chuông, lần này là Bùi Dĩ Minh gọi đến.

Giản Ngữ đứng dậy, chuẩn bị ra ban công nghe điện thoại.

“Đứng lại.” “Ông ơi, cháu ra nghe điện thoại, không làm phiền ông xem TV đâu.” Ông Tiết trực tiếp tắt tiếng TV: “Cứ nghe ở đây, sẽ không ảnh hưởng đến con đâu.” Giản Ngữ bĩu môi, bắt máy: “Alo.” “Em đang ở đâu?

Sao vẫn chưa về nhà.” Giản Ngữ khẽ ho một tiếng: “Em ở nhà ông Tiết, hôm nay muộn quá nên không về nữa.” Đầu dây bên kia im lặng, Giản Ngữ không cần nghĩ cũng biết Bùi Dĩ Minh đang giận rồi, dường như xuyên qua điện thoại cũng có thể cảm nhận được áp suất thấp trên người anh.

“Ừm, anh đừng giận.” Giản Ngữ cố ý hạ thấp giọng.

“Anh đến đón em.” Giản Ngữ than thở trong lòng: “Không cần đâu, không cần đâu, tối nay em ngủ lại nhà ông rồi, sáng mai em sẽ đến công ty sớm.” Giản Ngữ còn muốn nói gì đó, đầu dây bên kia đã cúp máy.

Chương 2206

Giản Ngữ mặt xụ xuống ngay lập tức, nhỏ mọn vậy sao, thế mà đã giận rồi, cô cũng hết cách, gặp phải ông Tiết khó tính.

Ông Tiết tức điên, vừa nhìn thấy dáng vẻ của Giản Ngữ đã biết họ kết thúc không vui, còn bị đối phương cúp điện thoại.

“Là bạn trai của con à?” Giản Ngữ nhận thấy sắc mặt ông lão không tốt, lập tức lộ ra vẻ mặt tươi cười, lo lắng ông sẽ có thái độ không tốt với Bùi Dĩ Minh.

“Ông ơi, vâng ạ.” “Hắn cúp điện thoại của con sao?” “Không có, không có, chắc là điện thoại hết pin rồi ạ.” “Hừ, nói dối mà không chớp mắt, cái cớ này con tin được sao?

Đàn ông bây giờ, một chút phong độ cũng không có.” “Ông ơi, Bùi Dĩ Minh không phải người như vậy.” “Thằng nhóc thối, dám đối xử với cháu gái của ông như vậy, nó nghĩ nó là ai chứ, vênh váo như thằng cha cố, nếu ông gặp nó, nhất định phải đánh gãy chân nó mới được.” Cháu gái mà ông đặt trong lòng để yêu thương, vậy mà vì không về nhà kịp đã phải chịu đối xử như vậy.

Thật sự tức chết ông rồi.

“Ông ơi, ông bớt giận đi ạ, chắc chắn có hiểu lầm ở đây mà.” “Ông có hiểu lầm sao?” “Hiểu lầm rồi, hiểu lầm rồi.

Ông ơi, Bùi Dĩ Minh thật sự là một người rất tốt, anh ấy đối xử với cháu thật sự rất tốt, chỉ là anh ấy không giỏi thể hiện tình cảm của mình thôi, nhân cách tuyệt đối không có vấn đề gì đâu, ông không biết trước đây cháu đã làm bao nhiêu chuyện quá đáng, nhưng anh ấy vẫn tha thứ cho cháu.” Giản Ngữ không biết, cô càng bênh vực Bùi Dĩ Minh, ông Tiết càng khó chịu.

Kẻ nào cướp đi cháu gái của ông, kẻ đó chính là kẻ thù giai cấp.

“Hắn thật sự tốt đến vậy sao?” Giản Ngữ khoác tay ông Tiết, lắc lắc, đôi mắt lấp lánh như mùa xuân: “Đương nhiên rồi, mắt nhìn người của cháu gái ông tinh tường lắm, người bình thường cháu thật sự không thèm để mắt đến đâu.

Đây là người mà cháu đã yêu tha thiết bao nhiêu năm, cháu bắt đầu theo đuổi anh ấy từ hồi cấp ba, phải mất đúng ba năm mới theo đuổi được.” “Là con theo đuổi người ta sao?” “Đúng vậy ạ, ông không biết anh ấy hồi đó quyến rũ đến mức nào đâu, chính là kiểu người không cần học nhiều nhưng lần nào thi cũng đứng nhất, lại còn giỏi thể thao nữa chứ, khiến cháu mê mẩn không lối thoát.” Thời học sinh, các cô gái thích người cùng một kiểu: học giỏi, thể thao giỏi.

Một cô gái chủ động theo đuổi con trai, ông Tiết thật sự sắp tức điên rồi, con nhóc thối này lại mặt dày như vậy, còn biết chủ động tấn công.

Ông Tiết càng lúc càng bất mãn với Bùi Dĩ Minh, người mà ông chưa từng gặp mặt, một người đàn ông mà lại để con gái chủ động, đơn giản là không xứng đáng làm đàn ông.

Nhìn vẻ mặt say đắm của Giản Ngữ, ông Tiết càng tức giận hơn.

“Người như vậy thì một nắm có cả tá, chẳng có gì đáng để giữ gì cả.

Con chỉ là tầm nhìn hạn hẹp, chưa thấy sự đời, nên mới bị loại người như vậy che mắt.

Đợi ông sắp xếp cho con một loạt đàn ông tốt, con sẽ không còn thấy hắn tốt nữa đâu.” “Ông ơi, ông cũng từng trẻ mà, chắc chắn ông biết thế nào là ‘tình không biết từ đâu khởi, mà một khi đã vương sâu’, thích là thích thôi, chẳng có lý do gì cả.” “Hừ, con bé con, biết gì mà biết, bây giờ tra nam đầy rẫy, đàn ông bây giờ làm gì có ai trách nhiệm, chung thủy sâu sắc như đàn ông thời chúng ta.” “Ông ơi, ông đây là thành kiến, ông còn chưa gặp anh ấy, ông không có quyền phát biểu.” Giản Ngữ hơi bực bội, ông lão này lại dám chê bai người cô thích đến mức này, thật sự quá đáng ghét.

Ông Tiết lạnh lùng hừ trong lòng, nheo nheo mắt: “Hai đứa con có phải sống chung rồi không?” Bằng không tại sao tối muộn thế này mà cứ giục về.

Hừ hừ, lang sói dã tâm.

Giản Ngữ sợ hãi vội vàng xua tay: “Ông ơi, điểm này ông cứ yên tâm, cháu gái ông là người rất biết giữ gìn, sao có thể tùy tiện sống chung với đàn ông chứ, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện như vậy đâu.” Thực tế là cô đã từng động đến ý nghĩ đó rồi, chỉ là họ vừa mới tái hợp, dù sao cũng cần yêu đương một thời gian đàng hoàng đã.

Là một cô gái, khi nào cần giữ gìn thì phải giữ gìn.

“Thật sự không có?” Giản Ngữ lắc đầu như trống bỏi.

“Bây giờ con sống một mình sao?” “Không ạ, cháu thuê nhà chung với bạn thân.” Thấy ông Tiết vẻ không tin, Giản Ngữ lại giải thích: “Chuyện này căn bản không thể giấu được đâu ạ, ông chỉ cần điều tra một chút là biết ngay thôi.” Ông Tiết nhìn Giản Ngữ thật sâu, chọn tạm thời tin cô.

“Vì con không có nhà riêng, vậy ngày mai dọn qua đây ở đi.” “Đừng mà ông ơi, cháu đã đồng ý với dì Nhu rồi, sẽ dọn qua ở cùng dì ấy.” “Dì Nhu, dì Nhu, trong lòng con chỉ có dì Nhu, không có ông nội này phải không?” Giản Ngữ chỉ cảm thấy đau đầu, cô nhận nhiều người thân làm gì chứ, đúng là tự rước họa vào thân, ai nấy đều là “hũ giấm”, tùy tiện một chút là đổ ầm ầm.

“Ông ơi, cháu đã đồng ý với dì Nhu trước rồi.” “Con hẹn dì nuôi của con ra đây, ông sẽ nói chuyện với bà ấy.” Giản Ngữ: …… “Sao không nói gì nữa?

Dì nuôi của con cũng chẳng có gì to tát, không phải chỉ là một chuyên gia?

Ông đây không sợ bà ấy.” Đây là vấn đề sợ hay không sợ sao?

Ông lão này, sao lại ra dáng thổ phỉ thế.

Cô không làm cháu gái của ông có được không?

Bị quản chặt như vậy, thật sự quá khó chịu rồi.

“Ông ơi, đây không phải là vấn đề sợ hay không sợ, bên cạnh ông có bốn người anh họ bầu bạn, nhưng dì Nhu cả đời này, không con không cái, một mình cô đơn, cháu thật sự không đành lòng để dì ấy sống như vậy.” “Con còn cô đơn hơn ông sao?

Con có biết cảm giác có cháu mà như không có cháu là thế nào không?

Ông nói cho con biết, sống không bằng chết, thà không có gì cả thì không đến mức bực bội như vậy.” Giản Ngữ khóe môi giật giật, vậy mà Tiểu Tam ca vừa về đã bị đuổi đi, người ta rõ ràng là về để bầu bạn với ông, là do ông quá bá đạo rồi.

“Ông ơi, ông đừng như vậy mà, cháu sẽ thường xuyên về thăm ông mà.” “Không tin, không tin, tất cả đều là giả dối, tất cả đều là giả dối, lời nói của mấy người các con mà tin được, lợn nái còn có thể leo cây.” Ông lão này, căn bản là không nói lý được mà.

Cố chấp đến đáng sợ.

Đúng lúc này, người làm đi tới: “Lão gia, bên ngoài có một người đàn ông đến, nói là bạn trai của Ngũ tiểu thư.” Bùi Dĩ Minh đến sao?

Lúc này, thật sự không phải là thời cơ tốt chút nào.

Giản Ngữ còn chưa kịp làm gì, ông Tiết đã vung cây gậy lên, khí thế hừng hực đi về phía cửa.

Giản Ngữ sững sờ, vội vàng đuổi theo.

Dáng vẻ của ông lão này, sao lại có cảm giác như muốn đánh người vậy, sẽ không thật sự muốn đánh Bùi Dĩ Minh chứ.

“Ông ơi, ông ơi, ông đợi đã, ông đừng kích động, tuyệt đối đừng kích động, có gì chúng ta nói chuyện đàng hoàng.” Giản Ngữ chắn trước mặt ông Tiết.

“Tránh ra.” “Ông ơi, ông bớt giận đi, chúng ta có gì nói chuyện đàng hoàng, nói chuyện đàng hoàng, tuyệt đối đừng động tay chân, như vậy quá ảnh hưởng đến hình tượng anh minh thần võ của ông đó.” “Đồ tiểu cẩu thối.” “He he, ông ơi, bình tĩnh, bình tĩnh.” Cửa biệt thự vừa mở ra, Bùi Dĩ Minh đã nhìn thấy một khuôn mặt trầm xuống, Bùi Dĩ Minh sững sờ, anh chưa từng gặp ông Tiết, nhưng đã đoán ra rồi.

“Chào ông.” Bùi Dĩ Minh nói.

“Mày là ai, đến cửa nhà tao làm gì?” Ông Tiết căng mặt, cố tình hỏi.

Giản Ngữ một trận cạn lời, nháy mắt với Bùi Dĩ Minh, nhưng Bùi Dĩ Minh căn bản không nhìn về phía cô.

“Xin lỗi, cháu đến đón vợ chưa cưới của cháu.” “Vợ chưa cưới của mày là ai?” Ông Tiết quát to như sấm.

Chương 2207

Dám lén lút định chung thân đại sự với cháu gái ông, tội đáng chết.

Bùi Dĩ Minh không tức giận cũng không bực bội, vẫn giữ vẻ bình tĩnh kiểm soát toàn cục: "Vợ chưa cưới của cháu là Giản Ngữ, cháu gái mà ông vừa nhận." Ông Tiết thật sự rất ghét người đàn ông trước mặt này, bình tĩnh như vậy, trách không được có thể khiến Giản Ngữ mê mẩn.

Giao cháu gái cho hắn, chẳng phải sẽ bị hắn áp chế cả đời sao.

Kiên quyết không được.

"Tiểu Ngũ, con có biết hắn không?" Giản Ngữ cắn cắn ngón tay, thật sự muốn chuồn đi thì phải làm sao?

Chuyện này tại sao lại hỏi cô, không phải quá rõ ràng sao?

Giản Ngữ vừa ngẩng đầu, đã thấy ánh mắt u tối của Bùi Dĩ Minh, vội vàng giải thích: "Ông ơi, ông không phải là cố ý hỏi đó chứ." "Ông cứ tưởng người con để mắt đến phải có ba đầu sáu tay, hóa ra lại xấu xí thế này, đen nhẻm, gặp người lớn mà không một chút tươi cười, thật sự là không ra thể thống gì, chia tay đi, mau chia tay đi, ông đây nhìn không vừa mắt." Khụ khụ.

Ông ơi.

Có cần phải tùy hứng như vậy không, chỉ vì ông nhìn không vừa mắt mà muốn chia rẽ uyên ương sao?

Bùi Dĩ Minh rõ ràng là một soái ca, khả năng nói đen thành trắng của ông cũng thật đỉnh cao.

Nghe vậy, sắc mặt Bùi Dĩ Minh càng đen hơn, anh xấu xí sao, đây có lẽ là câu chuyện cười hay nhất mà anh từng nghe từ nhỏ đến lớn rồi?

Ông lão này nhất định là bị lão thị rồi.

“Chuyện này là chuyện của cháu và Giản Ngữ, không liên quan gì đến ông đâu.” “Ông là ông nội của con bé.” “Là ông nuôi.” Ông Tiết trừng lớn mắt: “Ông nuôi thì cũng là ông nội.” “Vậy ông có thể hỏi Giản Ngữ xem, cô ấy rốt cuộc chọn ai?” Anh không tin, một người mới quen mấy ngày, có thể trở thành trở ngại giữa họ.

“Tiểu Ngũ, con nói đi, con muốn ông nội, hay là muốn đàn ông.” Muốn đàn ông, câu này nghe sao mà sai sai vậy, cứ như cô không có đàn ông thì không sống được vậy.

Ông lão này, tâm địa thật đúng là nhỏ mọn.

“Ông ơi, Bùi Dĩ Minh, hai người bình tĩnh, đừng cãi nhau mà, có gì to tát đâu.” “Không phải chuyện nhỏ, ông không cho phép con đi với hắn.” “Hôm nay cháu nhất định phải đón vợ chưa cưới của cháu về.” Bùi Dĩ Minh đã ở trên bờ vực bùng nổ rồi.

Rốt cuộc là chuyện gì thế này, hai người họ đang yêu nhau rất tốt, tự nhiên lại xuất hiện một ông lão muốn chia rẽ uyên ương, ông lão này lại còn không có chút quan hệ huyết thống nào với họ.

Đau đầu quá.

Giản Ngữ bĩu môi, muốn khóc rồi.

Tại sao lại muốn kẹp cô ở giữa chứ.

Cô cũng khó xử lắm chứ bộ.

Giản Ngữ nhìn ông Tiết, rồi lại nhìn Bùi Dĩ Minh, cô đương nhiên sẽ không từ bỏ tình yêu với Bùi Dĩ Minh, nhưng cũng không nỡ làm tổn thương lòng ông Tiết, dù sao cũng là một ông lão, đối xử với cô cũng thật lòng thật dạ.

Giản Ngữ rối bời, cô nghĩ một lát, “Oa” một tiếng khóc òa lên: “Các người đều bắt nạt cháu, các người đều bắt nạt cháu, không sống nổi nữa rồi, không sống nổi nữa rồi.” Giản Ngữ cũng thật sự đã dốc hết tâm tư, tuyệt đối không phải giả vờ, mà là thật sự đã khóc.

Ông Tiết ngơ ngác, ông có bốn đứa cháu trai, thật sự chưa từng có ai khóc trước mặt ông như vậy.

Nếu mấy thằng nhóc thối đó dám khóc, ông nhất định sẽ đá một cước đuổi ra ngoài, nhưng đây là cháu gái, ông làm sao nỡ ra tay tàn nhẫn chứ.

Bùi Dĩ Minh cũng sững sờ, nheo mắt lại, con bé này thật sự đau lòng sao?

Khi hai người còn đang ngơ ngác, Giản Ngữ đã đẩy họ ra và tự mình chạy ra khỏi nhà.

Ông nội Tiết la lên: “Tiểu Ngũ, con chạy cái gì mà chạy, tối muộn rồi, con mau về đây!” Bùi Dĩ Minh nghĩ đến điều gì đó, liền đi trước ông nội Tiết một bước, lao ra khỏi cửa rồi đóng sập cửa lại.

Bùi Dĩ Minh vội vàng khởi động xe, sau đó đuổi kịp Giản Ngữ, vừa mở cửa, Giản Ngữ đã chui tọt vào.

Dù sao ông nội Tiết cũng đã lớn tuổi, làm sao có thể so bì với Bùi Dĩ Minh.

Đợi khi ông đuổi ra đến nơi, chỉ còn thấy cái đuôi xe, tức đến mức suýt ném cả gậy.

“Hai cái thằng ranh con này, chắc chắn là cố ý, phối hợp ăn ý đến thế, đúng là hết chỗ nói!

Tức chết người rồi, lại dám chạy thoát ngay trước mắt ông!” “Ông ơi, đừng giận, không tốt cho sức khỏe đâu, Ngũ tiểu thư rồi sẽ về mà.” “Hừ, lại dám ngay trước mắt tôi mà dụ dỗ cháu gái tôi bỏ đi, đúng là quá đáng!

Cái thằng Bùi Dĩ Minh đó, đừng để tôi gặp lại nó!” “Ông ơi, cô bé cũng cần có không gian riêng, quản thúc quá mức chỉ khiến con bé sinh ra tâm lý phản nghịch thôi ạ.” (Huống hồ, ông lại không phải ông nội ruột của người ta, cứ quản hết chuyện này đến chuyện kia, sẽ bị người ta ghét bỏ đấy.) Đương nhiên, những lời sau người giúp việc không dám nói ra, tính khí ông nội Tiết thật sự quá cổ quái, chẳng mấy ai khuyên được ông.

“Tức chết tôi rồi, tức chết tôi rồi!

Con gái lớn lấy chồng xa, cái con bé cháu gái trời đánh này, tôi thật uổng công yêu thương nó, lại chạy theo một thằng đàn ông hoang dã.

Thằng đó đẹp chỗ nào chứ, xấu xí tệ hại!” Người giúp việc đã quá quen với cảnh này, từ 'thằng đàn ông hoang dã' cũng chỉ có ông lão mới dám nói ra. (Người ta là bạn trai đàng hoàng đấy, còn ông nội nuôi như ông mới là người vừa mới nhận đã quản này quản nọ.) Người giúp việc vào bếp mang ra một ly sữa: “Ông ơi, sữa của ông đây ạ.” Ông nội Tiết hậm hực uống cạn, lại nói: “Vô vị, thật vô vị, vô vị chết đi được!” “Ông ơi, ông có thể đi ngủ rồi ạ.” “Ngủ sao được chứ, thằng cả thằng hai sao hôm nay vẫn chưa về?” “Đại thiếu gia và Nhị thiếu gia thường phải đến rạng sáng mới về ạ.” Hai vị thiếu gia là những người vất vả nhất, huống hồ hiện tại tổng công ty đang chuẩn bị di dời, có quá nhiều việc phải lo.

Việc thức trắng đêm ở công ty cũng là chuyện thường.

“Xem kìa, có chừng này đứa cháu trai thật sự chẳng có tác dụng gì cả, giờ này mà cũng không có ai ở lại nói chuyện với tôi.” Mặc kệ có tức giận đến đâu, ông nội Tiết vẫn lên lầu, người già thì giấc ngủ kém, một khi qua cái giờ nhất định không ngủ được thì sẽ mất ngủ cả đêm.

Ông nội Tiết sẽ không tự làm khó mình.

Giản Ngữ ngồi trên xe, cứ thế chằm chằm nhìn Bùi Dĩ Minh, nhưng Bùi Dĩ Minh lại có bản lĩnh, mặc cho cô nhìn thế nào, anh vẫn điềm nhiên lái xe, hoàn toàn không để ý đến cô.

Giản Ngữ bĩu môi, bất ngờ đưa tay nhéo một cái vào eo Bùi Dĩ Minh.

Người nào đó vẫn vững như bàn thạch, không hề nhúc nhích.

Giản Ngữ véo má anh, giật tai anh, thậm chí là hôn anh.

Anh vẫn không hề động đậy.

Chương 2208

Giản Ngữ tức giận, cảm thấy rất tủi thân, cô đã chấp nhận kết cục đắc tội với ông nội Tiết để rời đi với anh như vậy, rốt cuộc anh còn muốn thế nào nữa?

“Bùi Dĩ Minh, anh đừng có cái vẻ nửa sống nửa chết đó nữa, anh nói xem rốt cuộc anh muốn cái gì?” Bùi Dĩ Minh ánh mắt trầm trầm nhìn Giản Ngữ: “Đừng dây dưa gì với nhà họ Tiết nữa.” Giản Ngữ trợn tròn mắt: “Bùi Dĩ Minh, nhận họ hàng thân thích là chuyện có thể đùa giỡn sao?

Em đã nhận rồi, làm sao có thể từ chối nữa?” “Vậy em chọn nhà họ Tiết, không cần anh nữa sao?” “Anh đừng đánh đồng như thế, đây là hai chuyện khác nhau mà.

Em chọn nhà họ Tiết và chọn anh hoàn toàn không mâu thuẫn.” “Em thấy không mâu thuẫn sao?” Giản Ngữ ngẩng cổ, cao giọng hỏi: “Mâu thuẫn ở chỗ nào?” “Sau này anh gặp em một lần cũng khó.” (Đây mới là lần đầu tiên đến nhà, mà ông lão đã chẳng nể tình gì, trực tiếp cho anh một trận ra oai, sau này còn ra thể thống gì nữa.) Nhận ra sự tủi thân trong giọng điệu của Bùi Dĩ Minh, Giản Ngữ 'phụt' một tiếng bật cười, trái tim cũng mềm nhũn ra.

Không hiểu sao còn thấy hơi ngọt ngào.

Cô còn tưởng anh có lý do gì cao siêu hơn, hóa ra chỉ vì lý do đơn giản này.

Từ trước đến nay luôn là cô theo đuổi anh, cô cứ nghĩ anh không yêu cô sâu đậm, nồng nhiệt như cô.

Không ngờ tình yêu của anh cũng không kém gì cô, cũng mong muốn được gặp cô từng giây từng phút, dính lấy cô.

“Cười cái gì mà cười?

Anh đang nói chuyện nghiêm túc với em đấy.” “Bùi Dĩ Minh, anh có phải rất thích em không?” Giản Ngữ chớp chớp mắt nhìn chằm chằm Bùi Dĩ Minh.

Bùi Dĩ Minh không nói gì.

Giản Ngữ tiếp tục nói: “Có phải anh mong không thể buộc em vào thắt lưng của anh không?” Vành tai Bùi Dĩ Minh hơi đỏ lên: “Giản Ngữ, đừng có ý định đánh trống lảng.” “Em không có đánh trống lảng mà.

Chẳng lẽ anh muốn cuộc sống của em chỉ xoay quanh anh sao?

Muốn em không có bất kỳ người thân nào sao?” Lông mày Bùi Dĩ Minh nhíu chặt lại, đây chắc chắn không phải ý định ban đầu của anh.

Cô gái này trên đời đã chẳng còn người thân nào, mẹ ruột và anh em cùng mẹ khác cha thì như kẻ thù, nói không đau lòng cho cô là giả.

Nhưng ông lão Tiết kia vừa nhìn đã thấy không dễ đối phó.

Anh không phải không muốn Giản Ngữ nhận người thân nuôi, loại người như Tần Nhu thì anh rất thích.

Dịu dàng hiền hậu, đó mới là phong thái mà bậc trưởng bối nên có.

“Em biết anh không có ý đó mà?” “Vậy anh có ý gì chứ?” Bùi Dĩ Minh không nói nên lời.

Giản Ngữ cũng không đành lòng thấy anh như vậy: “Anh yên tâm đi, ông lão đó chỉ là một đứa trẻ già thôi, đợi ông ấy chấp nhận anh là được rồi.

Hiện tại ông ấy có thể có chút hiểu lầm về anh.” “Muốn anh đi lấy lòng ông ấy sao?” “Cũng không cần quá cố ý, chỉ cần hai người sống hòa thuận là được, sau này anh nhường ông ấy một chút là được.”

“Em nghĩ có thể sao?” (Ông lão đó rõ ràng là trọng nam khinh nữ, y hệt bà ngoại anh lúc còn sống.

Con trai chắc chắn nhìn thế nào cũng không vừa mắt.

Loại tư tưởng này dù thế nào cũng không thể thay đổi được.) “Có thể chứ, anh yên tâm đi, anh đừng sợ ông ấy, ông ấy tốt lắm.” (Đó cũng chỉ là tốt với em thôi.) Thấy Giản Ngữ vẻ mặt hạnh phúc, Bùi Dĩ Minh cũng không tiện nói thêm gì nữa.

“Thôi nào, đừng giận nữa mà.

Sau này em sẽ đứng về phía anh, giống như hôm nay vậy.” Trong lời an ủi dịu dàng của Giản Ngữ, sắc mặt Bùi Dĩ Minh cuối cùng cũng tốt hơn một chút, anh đưa Giản Ngữ về nhà.

Khi đến cửa nhà, Bùi Dĩ Minh vẫn không muốn chia tay, nhìn khuôn mặt rạng rỡ của Giản Ngữ, anh ôm lấy cổ cô, hôn xuống.

Giản Ngữ cũng đáp lại nụ hôn.

Ngay khi hai người đang hôn nhau say đắm không muốn rời, cánh cửa đột nhiên mở ra.

Nếu không phải Bùi Dĩ Minh ôm chặt, Giản Ngữ có lẽ đã ngã thẳng vào trong nhà rồi.

Tô Vi nhìn cảnh tượng trước mắt, cực kỳ ngượng ngùng: “Xin lỗi, xin lỗi, hai người cứ tiếp tục đi ạ.” Tô Vi sợ hãi vội vàng đóng cửa lại, sắc mặt của Minh lão đại thật sự quá đáng sợ rồi.

Cô ấy đúng là bị co giật thần kinh, lại cứ nghĩ có mèo hoang ở ngoài, muốn ra đuổi mèo đi.

Giản Ngữ vô cùng ngượng ngùng, vô tội nhìn Bùi Dĩ Minh.

Sắc mặt Bùi Dĩ Minh lại trầm xuống: “Người phá đám thật sự quá nhiều.” Giản Ngữ nhìn vẻ mặt Bùi Dĩ Minh như vậy, căn bản không dám nói chuyện ông nội Tiết đã chuẩn bị phòng cho cô ở nhà họ Tiết.

“Được rồi, được rồi, thời gian không còn sớm nữa, anh về sớm nghỉ ngơi đi.” Giản Ngữ đẩy nhẹ Bùi Dĩ Minh một cái.

Bùi Dĩ Minh không vui vẻ rời đi.

“Á á, Ngữ Ngữ, tối muộn rồi hai người đừng có nồng nhiệt đến thế chứ?

Cái loại FA như tớ nhìn thấy thật sự là đau lòng.” “Con bé hư này, mày có phải cố ý không?” Giản Ngữ véo một cái vào má Tô Vi.

“Cái này thật sự không phải, nếu tớ muốn xem trò cười của cậu, tớ cũng sẽ không làm trước mặt Minh lão đại.

Mặt anh ấy mà đen lại thì đáng sợ lắm.” “Đáng sợ chỗ nào chứ, rõ ràng vừa ngầu vừa đẹp trai.” Tô Vi lắc đầu lia lịa như trống bỏi: “Tớ không biết, tớ không biết cậu đang nói gì đâu.” “Vi Vi, tớ hỏi cậu một câu, Bùi Dĩ Minh có phải không đẹp trai không?” “Ơ, sao lại hỏi thế?” “Ông nội tớ nói anh ấy xấu.” Tô Vi cười ngả nghiêng trên ghế sofa.

Bùi Dĩ Minh xấu ư?

Ông nội nhà họ Tiết đúng là dám nói.

Minh lão đại mà nghe thấy câu này chắc chắn sẽ tức điên lên mất.

“Vi Vi, cậu cười cái gì mà cười?” “Giản Ngữ, cậu đang nghi ngờ điều gì vậy?” “Tớ cứ tưởng là do tớ yêu nên thấy đẹp.” “Nghĩ nhiều rồi.

Minh lão đại nhà cậu tính cách không tệ, nhưng cái khuôn mặt đó tuyệt đối có thể 'ăn tiền' đấy.” “Thế so với Thẩm Lăng Đằng cái tên yêu nghiệt kia thì sao?” Sắc mặt Tô Vi khẽ biến đổi, không chút do dự nói: “Thắng một bậc.” Bất kể là nhân phẩm hay mức độ chung thủy trong tình cảm, đều mạnh hơn Thẩm Lăng Đằng.

“À, vậy chứng tỏ tớ vẫn có mắt nhìn đấy chứ.” “Con nhỏ Ngữ Ngữ đáng ghét này, mày đang đào hố cho tao nhảy đó hả?

Cố ý làm tao đau lòng đúng không?” “Không mà, tớ thật sự muốn biết.” Sáng sớm Giản Ngữ đã nhận được điện thoại của ông nội Tiết, bảo cô đến nhà họ Tiết.

Chương 2209

“Ông ơi, không phải cháu không đi, cháu phải đi làm ạ.

Đợi đến trưa lúc cháu nghỉ ngơi rồi cháu sẽ qua chỗ ông.” “Không được, giờ đến ngay đây, qua đây ăn sáng.

Dù sao nhà mẹ nuôi của con cũng gần chỗ ông.

Đừng tưởng ông không biết con bây giờ muốn qua đó.” “Nhưng cháu đã hứa với mẹ nuôi là qua đó ăn cơm rồi ạ.” “Ông không cần biết, con phải tôn trọng người già, yêu thương người trẻ.” Ông lão này, Giản Ngữ thật sự cạn lời.

Sao đã từng này tuổi mà máu ghen còn lớn thế chứ, không chỉ so đo với Bùi Dĩ Minh, mà còn so đo cả với Tần Nhu nữa.

“Ông ơi.” “Con có đến không?

Nếu con không đến thì ông sẽ nói chuyện đàng hoàng với mẹ nuôi của con về vấn đề 'thuộc về' của con đấy.” Thôi rồi, trực tiếp đe dọa luôn.

Tính tình nhu nhược của mẹ nuôi làm sao là đối thủ của ông lão được, kiểu gì cũng bị bắt nạt chết thôi.

“Được rồi, cháu sẽ qua.” Điện thoại của Giản Ngữ vừa cúp, điện thoại của Tần Nhu lại gọi đến: “Ngữ Ngữ, con nói con muốn ăn cà ri mà, dì đã làm cà ri rồi, mau đến ăn đi.” “Mẹ nuôi, con phải qua chỗ ông nội ăn sáng ạ.” “Tại sao?” “Ông lão không có ai ở cùng, con qua đó bầu bạn với ông ấy ạ.” “Dựa vào cái gì chứ?

Mấy hôm nay con toàn ăn ở chỗ dì mà.

Ông ấy từ đâu ra ra chứ?” Tần Nhu đỏ mắt.

Khó khăn lắm mới tìm được một cô bé mình thích để làm con gái, vậy mà thoáng cái đã bị người ta cướp đi rồi, đến cả việc ăn sáng cùng nhau cũng không được.

Giản Ngữ thật sự đau đầu, lần đầu tiên cảm thấy có quá nhiều người thân cũng không tốt, không thể nào chiều chuộng hết được.

“Mẹ nuôi.” “Dì không cần biết, con đến đây ăn cơm với dì.” Thái độ của Tần Nhu cũng đặc biệt cứng rắn.

Giản Ngữ cúp điện thoại, vẻ mặt ủ rũ nhìn Tô Vi.

Tô Vi gặm một quả táo, vỗ vỗ vai cô: “Chuyện này tớ cũng không giúp cậu được, cậu tự lo liệu đi.” “Cậu lại xem tớ làm trò cười rồi.” “Thật sự không phải, chỉ là ghen tị thôi.

Thôi được rồi, tớ đi đây, cậu tự mình từ từ quyết định đi.” Giản Ngữ còn có thể làm thế nào được chứ, đương nhiên là đi cả hai bên, trước hết đến chỗ Tần Nhu ăn một nửa bụng, rồi lại đến nhà họ Tiết.

Tần Nhu thật sự rất khó chịu: “Cái ông nội của con rốt cuộc là thế nào vậy?

Sao mà cứ bám người thế?” “Mẹ nuôi, dì đừng so đo với một ông lão chứ, ông ấy chỉ là quá cô đơn thôi ạ.” “Dì cũng cô đơn mà.” “Mẹ nuôi, con sầu muốn chết đây.

Tối qua ông ấy còn không cho con về nhà, ông ấy cũng không thích Bùi Dĩ Minh, nói người ta xấu xí.

Con sắp rối tung lên rồi, tối qua con cũng chẳng ngủ ngon, mẹ nhìn quầng thâm mắt của con kìa, đáng sợ lắm.” “Cái ông lão bá đạo thế này muốn làm gì chứ?

Còn không cho con yêu đương nữa chứ gì?

Dì thấy Bùi Dĩ Minh rất hoàn hảo mà.” “Lúc con gặp chuyện anh ấy không biết lo lắng đến mức nào đâu.

Một người đàn ông như thế thì có chỗ nào không tốt chứ?

Ông ấy có phải già lẩm cẩm rồi không?” Giản Ngữ thầm nghĩ: (Đây là mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng ưng mắt sao?) “Đúng vậy ạ, con cũng thấy Bùi Dĩ Minh rất tốt.” “Cái ông nội của con thì đừng cần nữa, sau này cứ đi theo mẹ nuôi là được rồi.” Suy nghĩ của Tần Nhu và Bùi Dĩ Minh quả thật không thể giống nhau hơn được.

Cả hai đều không muốn ông nội Tiết.

Giản Ngữ cảm thấy, nếu ông nội Tiết mà biết họ có suy nghĩ như vậy, chắc ông sẽ tức chết mất.

Cả hai đều không vừa mắt ông ấy.

Nhưng cô thì không ghét.

Mỗi lần đối mặt với ông lão, cô luôn cảm thấy một sự thân thiết khó tả, khiến cô không thể từ chối yêu cầu của ông, cho dù đôi khi biết ông đang làm càn, cô vẫn sẵn lòng chiều theo ông.

“Mẹ nuôi, đã nhận rồi thì đừng nói mấy chuyện này nữa.

Con ăn một chút ở chỗ mẹ, rồi sẽ qua bên đó ăn.” “Bữa sáng không phải nên đa dạng sao?

Con ăn nhiều một chút là chuyện tốt mà.” “Mấy hôm nay công việc của con nhẹ nhàng, đương nhiên có thể chạy đi chạy lại hai bên.

Nhưng sau này thì sao, chẳng lẽ cũng phải như vậy sao?” “Ông ấy nỡ hành hạ con như vậy, nhưng dì thì không nỡ đâu.” “Mẹ yên tâm đi, ông lão có cháu gái ruột mà.

Đợi tìm được rồi thì ông ấy sẽ không cứ giữ chặt con mãi đâu.” “Thật sao?” “Thật ạ, tiểu tam ca đã đi tìm rồi, với thế lực của nhà họ Tiết, chắc là rất nhanh sẽ tìm được thôi.” “Vậy thì tạm được.” Giản

Ngữ lại vội vã đến nhà họ Tiết.

Ông nội Tiết đứng đợi ở cửa, thấy cô, hậm hực quay người đi vào nhà trước.

Giản Ngữ che miệng cười trộm, cái ông lão khó chiều này!

“Ông ơi, ông chuẩn bị món ngon gì cho cháu thế?” “Sao đến giờ mới tới?” “Cháu bị kẹt xe ạ, cháu đi xe buýt đến.” “Con không có xe sao?” “Tạm thời cháu vẫn chưa mua ạ.” “Ông tặng con một chiếc, trong vòng 5 triệu tệ con cứ cân nhắc, muốn loại nào thì nói với ông.” Giản Ngữ sợ hãi vội vàng xua tay, ông lão này tiêu tiền đúng là như chơi, 5 triệu tệ mà ngay cả mắt cũng không chớp.

“Không cần đâu ạ, không cần đâu.

Cháu đã xem được một chiếc rồi, cháu sẽ tự mua ạ.” Cô đã xem được một chiếc xe nội địa khoảng 9 vạn tệ, tổng cộng tất cả cũng chỉ khoảng 11 vạn tệ, rất hợp với cô.

Ông nội Tiết chẳng quan tâm đến mấy chuyện đó, trực tiếp cầm điện thoại gọi cho lão đại nhà họ Tiết: “Tiểu Ngũ nhà chúng ta bây giờ vẫn chưa có xe, con xem mua cho nó một chiếc đi.” Nói xong liền cúp điện thoại.

“Ông ơi, ông đừng như vậy mà.

Chuyện này đừng làm phiền đại ca nữa, đại ca mỗi ngày đã rất bận rồi, đừng thêm phiền phức cho anh ấy.” “Việc của em gái mình mà còn làm không tốt, nó bận chuyện khác thì có ý nghĩa gì?

Kiếm nhiều tiền như vậy mà cũng chẳng có ai tiêu.” “Ông ơi.” Giản Ngữ bất lực vô cùng.

“Được rồi, chuyện này cứ thế quyết định.

Chúng ta ăn sáng thôi.” Nhà họ Tiết hành động rất nhanh, lập tức đưa bác cả nhà họ Tiết đến Thành phố A.

Chương 2210

Giản Ngữ cũng gặp được chú hai và chú ba nhà họ Tiết.

Cả hai đều thuộc tuýp người nho nhã, và cũng rất yêu thích cô cháu gái nuôi mới nhận của nhà họ Tiết, ánh mắt đều sáng rực lên.

Giản Ngữ thật sự không thể tưởng tượng nổi những người này rốt cuộc thích con gái đến mức nào, đến mức có thể bộc lộ cảm xúc như vậy đối với một cô gái xa lạ sao?

“Được rồi, hai cậu đừng làm Tiểu Ngũ sợ chứ.

Không biết người ta lại tưởng hai cậu đang có ý đồ gì không trong sáng đấy.” Người nói là thím hai nhà họ Tiết, vừa nói xong vừa thân thiết kéo tay cô.

Thím ba nhà họ Tiết cũng nói: “Chị dâu hai, chị không thể như vậy được.

Sao có thể lén lút kéo Tiểu Ngũ đi chứ?

Tiểu Ngũ là của em mà!” Giản Ngữ bị họ làm cho hơi ngượng ngùng: “Thím hai, thím ba...” “Chậc chậc, đúng là đừng nói, nhìn cái là biết người nhà họ Tiết chúng ta rồi.

Nhất là cái mí mắt này, chính là loại mí mắt hai mí kiểu Hàn mà người ta vẫn nói đó, đẹp thật đó.

Mấy anh trai của con đều có kiểu mí mắt này.” “Khuôn mặt này cũng giống nữa, người nhà họ Tiết đều có mặt trái xoan, không béo không gầy, vừa vặn rất hợp.” “Cho nên mới nói đây đều là duyên phận, không phải người một nhà thì không vào một cửa.” Ông nội Tiết thấy con trai con dâu đều thích Tiểu Ngũ, cũng yên tâm.

Ông quay sang con trai thứ hai nói: “Anh cả con thế nào rồi?” “Anh cả hiện tại vẫn ở bệnh viện, tình hình vẫn chưa có gì khởi sắc, vẫn như trước khi bố đi.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, có thể sắp xếp chuyên gia qua kiểm tra bất cứ lúc nào.” “Vậy thì chiều nay đi, đừng kéo dài thêm nữa.” “Tiểu Ngũ, con cũng đi cùng đi, con vẫn chưa gặp bác cả, lần này đi gặp mặt một chút.” Giản Ngữ khẽ quay đầu: “Vâng ạ, ông.” Đoàn người nhà họ Tiết trước hết đến bệnh viện.

Giản Ngữ nhìn thấy người bác cả nhà họ Tiết trong truyền thuyết.

Chỉ một cái nhìn, cô đã sững sờ, nước mắt không tự chủ được mà tuôn rơi, hai chân tê dại, đứng yên tại chỗ không thể nhúc nhích.

Ông nội Tiết nhận ra sự khác thường của cô: “Tiểu Ngũ làm sao vậy?

Con có phải không khỏe không?” Giản Ngữ lắc đầu, kích động từng bước đi tới, cẩn thận quan sát khuôn mặt của bác cả nhà họ Tiết.

Sự kinh ngạc trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô dần dần tối sầm lại.

Vừa rồi chắc chắn là cô hoa mắt rồi, lại cứ nhìn nhầm thành bố ruột của mình.

Thực ra hoàn toàn là hai người khác nhau.

Chỉ là bác cả nhà họ Tiết và bố ruột của cô giống nhau đến năm phần, nhìn từ xa thì y hệt một người.

Giản Ngữ không nhịn được đưa tay khẽ chạm vào mặt bác cả họ Tiết.

Giá mà đây là bố ruột của cô thì tốt biết mấy.

Dù chỉ là nằm ngủ như thế này, cô cũng thấy mãn nguyện rồi.

Thế nhưng bố cô, đến giờ còn chưa tìm thấy thi thể, cô thậm chí còn chưa được nhìn thấy mặt ông lần cuối.

Mỗi khi nghĩ đến việc bố mình chết thảm như vậy, cô lại không thể ngủ được vào ban đêm.

Ông nội Tiết nhìn dáng vẻ Giản Ngữ như vậy, cảm động vô cùng. (Nhìn xem cô bé này, phẩm hạnh quả nhiên tốt.

Lại coi con trai cả của ông như bác cả ruột vậy.

Nỗi đau buồn và khó chịu trên khuôn mặt kia tuyệt đối không thể giả dối được.

Ánh mắt của ông quả nhiên rất tinh tường.) “Tiểu Ngũ, đừng đau buồn nữa.

Bác cả con đã như thế này mấy năm rồi.” Ông nội Tiết vỗ vỗ vai Giản Ngữ. (Ông bây giờ đã nhìn thoáng hơn rồi, không còn đau khổ như lúc ban đầu nữa.) Giản Ngữ lau khóe mắt, rồi nhẹ giọng nói: “Bác cả, cháu là Giản Ngữ, là cháu gái mà ông nội vừa nhận.

Cháu đứng thứ năm, bác có thể gọi cháu là Ngữ Ngữ, cũng có thể gọi cháu là Tiểu Ngũ.

Mọi người đều rất quan tâm bác, bác nhất định phải sớm tỉnh lại nhé.” Giản Ngữ không biết tại sao, rõ ràng khuôn mặt trước mắt không phải bố mình, nhưng cô vẫn đau khổ đến mức nghẹt thở.

Nỗi chua xót trong lòng từng đợt ập đến, như muốn nhấn chìm toàn bộ cô vậy.

Nước mắt lại không tự chủ được mà rơi xuống.

Càng lau nước mắt lại càng nhiều hơn.

Cô đột nhiên đứng dậy, đi ra ngoài, đứng ở hành lang mà khóc òa lên.

Khi ông nội Tiết và chú tư Tiết đuổi ra, thấy Giản Ngữ như vậy, có chút sợ hãi.

“Tiểu Ngũ, sao lại khóc đau lòng đến vậy?” Giản Ngữ ngẩng đầu, bất lực nhìn họ: “Ông ơi, chú tư, cháu đau lòng quá.” “Sao vậy?” “Cháu cũng không biết tại sao, nhìn thấy bác cả là lại đặc biệt đau lòng.

Có lẽ là nhớ đến bố cháu, bác cả trông hơi giống bố cháu đã mất.” “Con bé này, làm ông giật cả mình.

Ông còn tưởng xảy ra chuyện gì lớn.

Bố con và bác cả con giống nhau, đây chắc là duyên phận giữa con và nhà chúng ta.

Nếu không thì ngay lần đầu tiên nhìn thấy con, ông cũng sẽ không đặc biệt thích con đến mức nhất quyết muốn nhận con làm cháu gái.” “Chắc là vậy ạ.” “Tiểu Ngũ, bố con mất bằng cách nào vậy?” Chú tư Tiết hỏi.

“Bố cháu mất vì tai nạn xe ạ.” “Vậy thì thật đáng tiếc.” Thấy sắc mặt Giản Ngữ không tốt, ông nội Tiết và chú tư Tiết cũng không hỏi thêm nữa.

Buổi chiều, tất cả các chuyên gia đều đến.

Chương 2211

Họ lại tiến hành một loạt kiểm tra cho bác cả nhà họ Tiết.

Giản Ngữ vẫn đợi ở bên ngoài, nhưng lại thấy Tần Nhu thất thần đi ra từ bên trong, cả người như bị một cú sốc dữ dội nào đó.

Vừa nhìn thấy cô, dì ấy liền nắm chặt lấy tay cô.

Giản Ngữ hơi đau, nhưng không lên tiếng, chỉ nhẹ nhàng gọi: "Mẹ nuôi." Tần Nhu với vành mắt đỏ hoe, đôi môi run rẩy: "Ngữ Ngữ, con... thành thật nói cho dì biết, bố con thật sự đã qua đời rồi sao?" Giản Ngữ nhìn Tần Nhu như vậy, liền biết dì ấy chắc chắn đã bị khuôn mặt của bác cả nhà họ Tiết làm cho chấn động.

Khuôn mặt đó thật sự giống hệt bố cô.

Lúc cô nhìn thấy bác cả nhà họ Tiết, cô cũng thất thần như vậy.

Nhưng có một số sự thật, họ không thể không chấp nhận.

Giản Ngữ nghiêm túc nhìn vào mắt Tần Nhu, từng chữ từng chữ nói: "Mẹ nuôi, bố con thật sự đã qua đời rồi ạ." "Trên đời làm sao có người giống nhau đến vậy chứ?

Bao nhiêu năm nay dì đã vô số lần tưởng tượng ra dáng vẻ của bố con.

Trong tâm trí dì, khi ông ấy già đi thì sẽ là như thế này, vẫn phong độ nho nhã, đúng là phải như thế này mà.

Tại sao ông ấy không phải là bố con, tại sao không phải chứ?!" Tần Nhu sụp đổ, tay nắm lấy tay Giản Ngữ cứ run lên.

Nếu không phải vừa rồi có nhiều chuyên gia ở đó, dì ấy chắc chắn đã mất kiểm soát rồi.

Khuôn mặt ngày đêm mong nhớ ngay trước mắt, nhưng dì ấy lại chẳng thể làm gì được.

Cảm xúc mà Giản Ngữ đã cố kìm nén lại một lần nữa sụp đổ vì lời nói của Tần Nhu.

Cô rất chắc chắn rằng khuôn mặt đó không phải là bố mình, chỉ là một người có chút giống bố cô.

Hơn nữa bà nội đã nói với cô từ nhỏ rằng ông nội cô đã qua đời, làm sao có thể là ông nội Tiết được chứ.

“Mẹ nuôi, thật sự không phải bố con đâu.” Tần Nhu ôm chặt lấy Giản Ngữ, khe khẽ thút thít.

Giản Ngữ cũng chẳng khá hơn là bao, hai người ôm nhau khóc nức nở ở hành lang.

“Mẹ nuôi, sau này có con ở bên mẹ, con sẽ ở bên mẹ đến già.” “Bây giờ dì cũng chỉ còn có con thôi.” Ngay lúc đó, một tràng tiếng bước chân dồn dập trong hành lang trở nên ồn ào.

Giản Ngữ lập tức hít hít mũi, rời khỏi vòng tay Tần Nhu: “Mẹ nuôi, mẹ đợi con ở đây, con đi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” “Con đi đi.” Hai chân Tần Nhu mềm nhũn, chỉ có thể dựa vào tường mới miễn cưỡng đứng vững. (Tại sao không phải là ông ấy?

Tại sao không phải chứ?) Giản Ngữ chỉ thấy các chuyên gia lần lượt đi vào phòng bệnh.

Ông nội Tiết đang sốt ruột đi đi lại lại, nhưng trên mặt ông không phải là lo lắng, mà là kích động.

“Ông ơi, sao vậy ạ?” “Tiểu Ngũ, mắt của bác cả con động đậy rồi, có thể là có ý thức rồi, thằng bé có ý thức rồi!” Giản Ngữ nhìn thoáng qua phòng bệnh, cũng mỉm cười: “Thật là tốt quá!” “Nếu sớm về, có lẽ bác cả con đã khỏe rồi.

Về nhà vẫn tốt hơn, về nhà vẫn tốt hơn." Sau 15 phút, các chuyên gia đi ra, trên mặt họ không hề có vẻ vui mừng.

Giản Ngữ có một dự cảm không lành.

Các chuyên gia không ai lên tiếng.

Chú tư Tiết nói: "Ông ơi, bác cả bây giờ lại trở lại trạng thái bình thường rồi." (Dường như tất cả vừa rồi chỉ là ảo giác, nhưng chú ấy thật sự đã thấy mí mắt của anh cả động đậy.) "Ý gì?" "Chính là lại không có phản ứng nữa rồi." "Các người nhiều chuyên gia như vậy, sao lại chẳng có chút biện pháp nào?

Các người làm cái quái gì thế?" Ông nội Tiết nổi giận.

"Ông ơi, ông đừng kích động.

Mấy năm nay bác cả không hề có bất kỳ phản ứng nào, bây giờ có phản ứng rồi, đây là chuyện tốt, tốt hơn rất nhiều so với trước kia." Giản Ngữ cũng nhẹ nhàng vỗ lưng ông nội Tiết: "Ông ơi, bình tĩnh đi, đừng kích động." Một vị chuyên gia dẫn đầu nói: "Ông Tiết, tôi không biết trước đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng chắc chắn bệnh nhân đã bị kích thích từ bên ngoài, nên mới có phản ứng.

Chúng ta chỉ cần tìm ra nguồn kích thích là dễ xử lý thôi ạ." "Nguồn kích thích là gì?" "Có thể là người, cũng có thể là môi trường, cái này không thể nói chắc được." Ông nội Tiết cũng không phải kẻ ngốc, lập tức hiểu ra.

Ông khựng lại một chút, nói: "Hôm nay cũng không có người nào khác đến gặp con trai tôi, ngoài người nhà chúng tôi thì chỉ có các vị chuyên gia thôi." "Còn có gì khác thường không?" "Còn có sự thay đổi môi trường, từ nước ngoài về nước." "Vậy thì cũng không quá có thể là môi trường, có khả năng là con người.

Tuy nhiên, não bộ của người thực vật vô cùng phức tạp, y học hiện tại của nhân loại cũng không thể đưa ra một lời giải thích hợp lý, không giới hạn ở hai đáp án này.

Chúng tôi sẽ dựa trên dữ liệu sức khỏe của bệnh nhân để tiếp tục thảo luận phương án, xem còn có thể áp dụng biện pháp nào khác.” Sau khi các chuyên gia rời đi, ông nội Tiết ngơ ngác ngồi trên ghế, trông có vẻ đáng thương.

Giản Ngữ cũng không biết nói gì, loại hy vọng vừa mới nhen nhóm lại bị dập tắt này, quả thật rất đau lòng.

“Ông ơi, bác cả nhất định sẽ khỏe lại thôi ạ.” Ông nội Tiết thở dài, vỗ vỗ tay Giản Ngữ: “Ông không sao, ông đã sớm chuẩn bị cho điều tồi tệ nhất rồi, chuyện này là nằm trong dự liệu.” Giản Ngữ không đến nhà họ Tiết, mà đi tìm Tần Nhu.

Tần Nhu vẫn đứng nguyên tại chỗ, không hề nhúc nhích một bước.

Giản Ngữ cảm nhận được nỗi bi thương tràn ngập trên người Tần Nhu, cô bước tới ôm lấy dì ấy từ phía sau: “Mẹ nuôi.” Cảm nhận được hơi ấm, Tần Nhu mới phản ứng lại: “Bên đó xảy ra chuyện gì rồi?” “Bác cả cháu đột nhiên có phản ứng, nhưng khi các chuyên gia vào thì lại không có phản ứng nữa ạ.” “Đây là chuyện tốt mà.

Có lần đầu thì khó tránh có lần thứ hai.

Chắc là vấn đề thời gian thôi.” Giản Ngữ gật đầu, không nói về chủ đề này nữa: “Mẹ nuôi, chúng ta đi thôi ạ.” Giản Ngữ đi cùng Tần Nhu về căn hộ.

Tần Nhu đau đầu, Giản Ngữ liền để dì ấy đi ngủ.

Cô trở về công ty.

Khi Bùi Dĩ Minh nhìn thấy cô, khóe miệng khẽ cong lên.

Giản Ngữ bĩu môi: “Minh lão đại, anh vui không?” “Sao em về sớm vậy?” “Đương nhiên là vì nhớ anh rồi ạ.” Giản Ngữ ngọt ngào nói.

Chương 2212

Bùi Dĩ Minh rất vui.

Giản Ngữ vừa thấy anh như vậy, lại hớn hở tiến lên: “Anh có nhớ em không?” “Không có.” “Đừng có nói trái lòng được không?

Nếu không nhớ em thì em đi đây.” Giản Ngữ quay người định bỏ đi.

“Quay lại.” “Rốt cuộc là có nhớ em không?” Giản Ngữ cứ giữ khư khư câu hỏi này không buông.

“Nhớ.” Bùi Dĩ Minh điềm nhiên thốt ra một chữ. (Cái con bé đáng ghét này, cứ phải sến sẩm như vậy mới chịu.) Giản Ngữ ôm lấy cổ Bùi Dĩ Minh, cười hì hì nói: “Yêu thì phải nói ra, đừng có giấu giếm.” “Ông lão hôm nay không gọi em đến nhà họ Tiết sao?” “Ông ấy tâm trạng không tốt, không có cứ giữ chặt em mãi.

Nhà họ Tiết có nhiều người bầu bạn với ông ấy, em không cần lo cho ông ấy.

Em vừa từ chỗ mẹ nuôi về.” “Vậy thì tốt quá, tối nay anh đưa em về nhà ăn cơm.” “Về nhà nào?

Nhà anh lạnh lẽo thế, ai nấu cơm chứ?” “Nhà bố mẹ anh.” “Đừng mà, em chưa chuẩn bị gì cả.

Cứ thế này mà đi gặp bố mẹ anh thì ngượng lắm ạ.” “Em còn cần chuẩn bị gì nữa?” “Chưa nói gì khác, quà cáp em cũng phải mua một ít chứ.

Không thể tay không đi được.

Bây giờ cũng không còn sớm nữa, đợi mua xong quà chắc phải tối rồi.

Không được, không được, để hôm khác đi ạ.” Giản Ngữ thừa nhận, cô thật sự quá căng thẳng.

Cô thực ra có chút sợ hãi.

Cô bây giờ chỉ là một cô gái nhỏ, tuy đã nhận mấy người thân nuôi, nhưng dù sao cũng không phải người thân ruột thịt.

Cô lo lắng bố mẹ anh sẽ có suy nghĩ gì về cô.

“Không cần quà cáp gì đâu, không cần đâu, cứ coi như về nhà là được rồi.” “Thế không được.

Lần đầu gặp mặt sao có thể sơ sài thế chứ?

Để hôm khác, hôm khác đi.” Bùi Dĩ Minh ôm Giản Ngữ vào lòng, khẽ hôn lên trán cô: “Ngữ Ngữ, em sợ gì vậy?” Hơi thở nóng bỏng phả vào mặt Giản Ngữ.

Giản Ngữ hơi xấu hổ quay mặt đi: “Đây không phải là dâu xấu gặp mẹ chồng sao, căng thẳng là chuyện bình thường mà.” “Em không xấu đến thế đâu.” Giản Ngữ trợn tròn mắt: “Ý anh là em hơi xấu ư?” (Cái tên đàn ông thẳng thắn này, rốt cuộc có biết nói chuyện không vậy.) Bùi Dĩ Minh nghiêm túc nhìn chằm chằm Giản Ngữ.

Thật ra, nhìn đi nhìn lại, anh vẫn thấy khuôn mặt của Lan Khuynh Tâm là đẹp nhất, kế đến là Lục Niệm Nhất.

Giản Ngữ tức giận vì xấu hổ: “Bùi Dĩ Minh, anh nhìn cái kiểu gì vậy hả?

Em thật sự xấu đến thế sao?” “Chủ yếu là anh đã gặp quá nhiều mỹ nữ rồi.” Giản Ngữ cạn lời.

Cô nhớ đến người phụ nữ mà cô đã nhìn thấy không lâu trước đó, người trong vòng tay anh.

Người đó quả thật là tuyệt sắc khuynh thành, đơn giản là không thể nào ghen tị nổi.

“Thôi được rồi, anh chỉ thích em như thế này thôi.

Nếu em thật sự lo lắng, có thể qua trung tâm thương mại đối diện tùy tiện mua cho mẹ anh chút đồ.” Giản Ngữ cũng không còn giữ khư khư vấn đề đó nữa: “Bác gái thích gì ạ?” “Chỉ cần là em mua, mẹ chắc chắn sẽ thích.” “Thế còn bác trai?

Ông ấy thích gì ạ?” “Bố thích mẹ anh.” Giản Ngữ sững lại một chút, bật cười thành tiếng, giật nhẹ tai Bùi Dĩ Minh: “Em không đùa với anh đâu, đừng có nói nhảm.

Bác trai rốt cuộc thích gì?” Bùi Dĩ Minh nhíu mày suy nghĩ một lúc, thật sự không nghĩ ra được gì, liền nghiêm chỉnh nói: “Thật đấy, bố anh chẳng thích gì cả, chỉ thích mẹ anh thôi.

Em không cần mua gì cho bố đâu.” (Ông bố nhà anh cả đời đều xoay quanh mẹ anh, anh thật sự không biết bố anh thích gì.) “Bác trai và bác gái ân ái đến vậy sao?” “Ừm, mấy chục năm như một.” Tình yêu của bố mẹ là điều anh ngưỡng mộ.

Mặc dù tuổi tác có chênh lệch khá lớn, nhưng tình cảm giữa họ thật sự khiến người ta cảm động.

Giản Ngữ và Bùi Dĩ Minh cùng đến nhà họ Bùi.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Giản Ngữ ngây người.

Chỉ thấy một quý phu nhân xinh đẹp đang ngồi trên ghế sô pha, vừa ăn trái cây vừa xem TV, miệng còn lẩm bẩm: "Ông xã, anh phải nhanh lên đấy, mấy giờ rồi, lát nữa con trai chú cô sinh của anh sẽ đưa vợ về đấy, có thành công hay không là nhờ vào anh đấy." Chú cô sinh.

Sao lại có người mẹ nào nói con trai mình như vậy chứ.

Giản Ngữ đã gặp không ít phụ nữ ở độ tuổi này, nhưng thực sự hiếm khi thấy người nào có khí chất và xinh đẹp đến vậy, trông cứ như người ngoài ba mươi tuổi, thật khó tưởng tượng đó lại là mẹ của Bùi Dĩ Minh.

Chẳng trách Bùi Dĩ Minh lại cảm thấy cô trông bình thường, mẹ của người ta hồi trẻ tuyệt đối đẹp hơn cô nhiều.

Nghĩ vậy, Giản Ngữ vốn tính vô tư lại có chút căng thẳng.

Bùi Dĩ Minh hỏi: "Sao thế?" "Bác gái trông có phải là quá đẹp không ạ," Giản Ngữ ấp úng nói.

Bùi Dĩ Minh: "..." Điểm chú ý này, quả nhiên khác với người thường.

Lục Tử Đồng vừa ngẩng đầu lên đã thấy con trai dẫn theo một cô gái nhỏ đứng ở cửa, cô gái nhỏ còn chằm chằm nhìn mình, ánh mắt này là có ý gì, bị kinh diễm rồi sao.

Oa, quả nhiên gừng càng già càng cay.

Ở tuổi này mà vẫn có thể khiến cô gái nhỏ chảy nước miếng, không tồi chút nào.

Lục Tử Đồng hơi điều chỉnh tư thế ngồi, dịu dàng nói: "Về rồi à." Bùi Dĩ Minh sững sờ, chỉ cảm thấy thái độ của mẹ có chút kỳ lạ, nhưng lại không nói rõ được lạ ở chỗ nào. "Tiểu mỹ nữ, lại đây, ngồi cạnh bác gái này," Lục Tử Đồng vẫy tay với Giản Ngữ.

Tiểu mỹ nữ.

Chương 2213

Giản Ngữ sững sờ một lát mới biết là gọi mình, ở đây chỉ có một mình cô là con gái.

Cô cuối cùng cũng hiểu Tiểu Ngải Ngải với cái miệng dẻo như đường là như thế nào, tất cả là do bà nội dạy dỗ mà ra.

Nghe chữ "mỹ nữ" thì không có cảm giác gì, nhưng "tiểu mỹ nữ" thì nghe lại càng dễ chịu hơn.

Đặc biệt là phụ nữ sắp qua tuổi ba mươi, nghe được từ này thật sự rất vui.

Giản Ngữ đi tới, đưa bó hoa cho Lục Tử Đồng, "Bác gái, đây là hoa cháu chọn cho bác ạ." "Ôi, là hoa hồng hương tân bác thích nhất, đúng là mắt thẩm mỹ của giới trẻ bây giờ tốt thật đấy." Giản Ngữ thở phào nhẹ nhõm, "Bác gái thích là được rồi ạ." "Cháu và cái tên chú cô sinh nhà bác khi nào thì kết hôn?" "Bác gái, tại sao bác lại nói Bùi Dĩ Minh như vậy ạ." "Cháu không biết đấy thôi.

Mấy năm nay nó bên cạnh chẳng có lấy một người khác giới, bác từng đi xem bói cho nó, người ta bảo nó chú cô sinh, bác còn tin luôn đấy." Khụ khụ.

Bùi Dĩ Minh nhẹ nhàng ho khan một tiếng, chú cô sinh là cái quỷ gì, sao anh không biết mẹ đã từng đi xem bói cho anh.

Giản Ngữ chớp chớp mắt, đối với Bùi Dĩ Minh có chút bất mãn, bọn họ yêu nhau hơn ba năm đại học, vậy mà anh ta lại không hề tiết lộ cho gia đình biết, lúc đó cô còn định để bố cô đến gặp anh ta nữa chứ. "Không có đâu ạ, chúng cháu yêu nhau từ thời đại học rồi." "Còn có chuyện này sao?" Lục Tử Đồng cực kỳ ngạc nhiên, chưa từng có ai nói cho bà biết chuyện này. "Đúng vậy ạ, cháu theo đuổi anh ấy từ hồi cấp ba, theo đuổi ba năm mới theo được anh ấy.

Để theo kịp bước chân anh ấy, thành tích của cháu đã tiến bộ rất nhiều, luôn đứng thứ hai toàn khối đấy ạ." Cô tuyệt đối tin rằng những câu nói kiểu "Anh ở Thanh Hoa chờ em" trên phim truyền hình có sức sát thương mạnh mẽ đối với một cô gái mới lớn, chính cô là một ví dụ.

Bởi vì biết anh ấy sẽ đi du học, cô đã cố gắng hết sức để theo kịp bước chân anh ấy.

Lục Tử Đồng liếc nhìn Bùi Dĩ Minh, tên nhóc hỗn xược này kiêu ngạo thật, phải để người ta theo đuổi ba năm mới chịu. "Vậy bây giờ là ai theo đuổi ai?" "Cũng là cháu theo đuổi anh ấy ạ," Giản Ngữ có chút ngượng ngùng.

Bỗng nhiên phát hiện từ trước đến nay đều là cô chủ động, Bùi Dĩ Minh lại cực kỳ bị động.

Anh ấy nói đưa cô về gặp bố mẹ, anh ấy liền ngoan ngoãn về.

Đột nhiên cô thấy mình quả thật không hề giữ kẽ chút nào.

Không biết mẹ chồng tương lai có vì thế mà coi thường cô không.

Lục Tử Đồng chỉ trong vài câu đã moi ra được thông tin muốn biết, cười ha ha nói: "Vậy cháu đừng có dễ dàng gả cho nó, đàn ông dễ có được thì sẽ không biết trân trọng đâu.

Cháu nhìn bố chồng cháu mà xem, bây giờ được bác uốn nắn tốt biết bao, đang ở trong bếp nấu cơm đấy." Giản Ngữ ngưỡng mộ nhìn Lục Tử Đồng, "Vậy cháu có nên để anh ấy theo đuổi cháu không ạ, cháu còn chưa biết cảm giác được người mình thích theo đuổi là thế nào." "Ừm, có thể cân nhắc." Bùi Dĩ Minh thật sự cạn lời, mẹ anh đúng là nói dối không chớp mắt, chuyện giữa bà và bố, anh là người biết rõ, rõ ràng là bà đã theo đuổi bố.

Là bà còn nhỏ đã thích người đàn ông hơn mình nhiều tuổi, bị cả gia đình phản đối. "Mẹ, mẹ dạy lung tung cái gì thế." "Dạy lung tung cái gì mà dạy lung tung, bác đang nói chuyện với con dâu tương lai đấy, sao con vẫn còn đứng ở đây, mau vào bếp phụ giúp đi, đừng nghĩ để một mình bố con vất vả, không có chuyện ăn cơm trắng như vậy đâu.

Con đã trưởng thành rồi, chúng ta không có nghĩa vụ nuôi con no bụng đâu." Bùi Dĩ Minh làm sao biết nấu ăn được.

Giản Ngữ vội vàng nói: "Bác gái, cháu đi giúp ạ." Lục Tử Đồng nắm lấy tay Giản Ngữ, "Đừng mà, hai bác cháu mình nói chuyện vui vẻ đi, chuyện này cứ giao cho đàn ông là được rồi, chúng ta đừng nhúng tay vào, nấu ăn là hại da nhất đấy, bao nhiêu mỹ phẩm dưỡng da cũng không bù lại được đâu." "À." "Phụ nữ phải biết yêu thương bản thân." Giản Ngữ cuối cùng cũng hiểu tại sao người phụ nữ trước mắt này lại trẻ trung đến vậy, hóa ra là do người ta đặc biệt chú ý chăm sóc bản thân. "Còn đứng đấy làm gì, mau đi đi," Lục Tử Đồng lại thúc giục.

Bùi Dĩ Minh đành phải đi vào bếp.

Giản Ngữ thật sự rất ít khi thấy Bùi Dĩ Minh nghe lời một người nào đó đến vậy, quả nhiên là một đứa con hiếu thảo. "Nhìn xem, từ nhỏ đã bị bác bắt làm việc vặt, hiệu quả là tốt như thế đấy." "Bác gái thật lợi hại." "Cái miệng nhỏ này thật ngọt, bác thích đấy." Giản Ngữ đỏ mặt, cô thật sự không phải nịnh nọt, mà là thật lòng cảm thấy người trước mắt này rất lợi hại. "Mau nói cho bác nghe, hồi đó cháu đã theo đuổi Bùi Dĩ Minh như thế nào?" Giản Ngữ kể lại chuyện ở trường năm xưa, Lục Tử Đồng chỉ cảm thấy thật ngọt ngào, tình yêu học trò quá đỗi thuần khiết, luôn khiến người ta xao xuyến ngưỡng mộ.

Bà không ngờ con trai lớn của mình lại may mắn có được một mối tình như vậy, mà còn đi đến tận bây giờ. "Ngọt ngào quá." "Đâu có, thực ra hồi đó bị ngược thảm lắm, nhưng cháu lại cảm thấy rất vui, mỗi khi nhớ lại luôn bất giác mỉm cười." "Vậy sau này cháu cứ phụ trách ngược lại nó đi." Giản Ngữ không kìm được thè lưỡi, khẽ nói: "Bác gái, cháu không nỡ lắm ạ." Nhìn thấy anh nhíu mày, cô cảm thấy tâm trạng mình bỗng chốc u ám, sao có thể nỡ chủ động ngược đãi anh chứ.

Lục Tử Đồng chạm nhẹ vào trán Giản Ngữ, "Có ra dáng chút nào không, đồ ngốc." "Bác gái, chồng mình thì mình phải thương chứ ạ," Giản Ngữ đỏ mặt nói.

Lục Tử Đồng bật cười, cô bé này thật thú vị, toàn tâm toàn ý đặt vào thằng con trai ngốc của bà.

Khi Bùi Dĩ Minh đi ra, anh thấy Giản Ngữ và mẹ mình nói chuyện rất vui vẻ, trong mắt anh lóe lên một tia cười, anh biết gia đình mình rất dân chủ, sẽ không có chuyện kịch máu chó cấm đoán tình yêu đâu.

Người mà anh đã chọn, bố mẹ nhất định sẽ thích.

Bùi Lệ Hành là người cuối cùng ra khỏi bếp, khi Giản Ngữ nhìn thấy ông, cô cũng kinh ngạc, chẳng trách Bùi Dĩ Minh đẹp trai đến vậy, hóa ra đều là gen tốt di truyền từ bố mẹ. "Cháu chào bác trai ạ," Giản Ngữ đứng dậy. "Ngồi đi ngồi đi, đừng khách sáo, tài nấu nướng của bác có hạn, cứ tạm chấp nhận ăn một chút." Giản Ngữ nhìn một bàn đầy món ăn, "Bác trai, món ăn đã rất ngon rồi ạ." "Lần đầu gặp mặt, không biết khẩu vị của cháu thế nào, nên làm mỗi thứ một ít." Bùi Dĩ Minh đưa Giản Ngữ về nhà mà không báo trước, hoàn toàn là ngẫu hứng, thực ra gia đình không hề chuẩn bị gì, chỉ có thể tùy cơ ứng biến nấu một chút. "Bác trai, sau khi ăn xong cháu sẽ nói cho bác biết cháu thích món gì ạ," Giản Ngữ cười duyên nói.

Vẻ thân thiện tự nhiên này lại càng tăng thêm thiện cảm của bố mẹ Bùi.

Ăn được một lát, Bùi Lệ Hành hỏi: "Hai đứa định khi nào thì kết hôn?" "Càng sớm càng tốt ạ," Bùi Dĩ Minh nói.

Giản Ngữ nhìn về phía Bùi Dĩ Minh, không biết tại sao anh lại nói như vậy, trước đây cô chưa từng nghe anh nhắc đến, bây giờ sao anh lại vội vàng thế.

Thực ra suy nghĩ của Bùi Dĩ Minh rất đơn giản, kết hôn rồi thì làm sao còn có thể ở lại nhà mẹ vợ được.

Ông già Tiết gia muốn đánh chủ ý với Giản Ngữ, hừ, tuyệt đối không thể nào.

Giản Ngữ không phát biểu ý kiến, chỉ hơi ngại ngùng cụp mi mắt xuống.

Lục Tử Đồng nói: "Thằng nhóc này, bác đã nghe nói rồi, toàn là Ngữ Ngữ theo đuổi con, con chẳng chịu theo đuổi người ta, đã muốn cưới người ta về nhà rồi, không có chuyện bắt nạt người như vậy đâu." Bùi Dĩ Minh đau đầu, "Mẹ là mẹ của con, đừng làm loạn." "Ai làm loạn?

Chương 2214

Bác đây cũng là vì tốt cho hai đứa, không muốn hai đứa để lại tiếc nuối gì, ở độ tuổi đẹp nhất thì phải yêu đương nhiều vào." "Ai nói con không còn trẻ nữa?" "Đó là vì con không có bạn gái, con có rồi thì bác còn lo lắng cái gì nữa," Lục Tử Đồng lườm một cái. "Chúng con sẽ đăng ký kết hôn càng sớm càng tốt ạ." "Con có cần phải bá đạo như vậy không?

Con đã hỏi ý kiến Ngữ Ngữ chưa?" Bùi Dĩ Minh nhìn Giản Ngữ, Giản Ngữ xoa xoa mũi, "Em thế nào cũng được." Cô quay lại là vì Bùi Dĩ Minh, kết hôn sớm cũng không có gì không thể. "Tiểu Ngữ Ngữ, cháu như vậy không được đâu, sẽ bị thằng con trai nhà bác ăn sạch đấy." Bùi Lệ Hành vốn luôn bênh con trai, "Thôi được rồi, bọn nhỏ muốn kết hôn thế nào thì cứ kết hôn, chúng nó vui là được." "Bùi Lệ Hành, cả đời anh chỉ biết thể hiện sự tồn tại trước mặt con trai thôi, chẳng có ý nghĩa gì." Bùi Lệ Hành xoa xoa mũi, "Con trai mình mà." Lục Tử Đồng cũng không nói gì thêm.

Bữa cơm thực ra rất vui vẻ, trên đường về, Giản Ngữ hỏi: "Thật sự muốn kết hôn sao?" "Em nghĩ sao?" Có lẽ anh nên hỏi ý kiến Giản Ngữ, mẹ nói đúng, anh quả thực có hơi bá đạo. "Em không nói lời trái lòng trước mặt bác trai bác gái đâu, em thế nào cũng được, nghe theo anh." "Yên tâm, anh sẽ đối xử tốt với em." Một câu nói rất bình thường, Giản Ngữ nghe xong lại có một loại xúc động muốn rơi lệ.

Cô đương nhiên tin anh, lời anh nói từ trước đến nay đều đáng tin.

Người ta nói tính cách của một đứa trẻ bị ảnh hưởng rất lớn từ gia đình nguyên bản, nhìn thấy bố mẹ anh ấy ân ái như vậy, cô càng có niềm tin hơn. "Được." "Tuần này anh hơi bận, thứ hai tuần sau chúng ta đi đăng ký kết hôn, em chuẩn bị hộ khẩu đi." "Nghe theo anh." Hai người không về nhà ngay mà đến công viên gần nhà Giản Ngữ đi dạo.

Giản Ngữ khoác tay Bùi Dĩ Minh, "Bùi Dĩ Minh, em cảm thấy mình thật may mắn." "Ừm?" "Đi một vòng lớn, chúng ta đều không buông tay đối phương." "Anh chưa từng nghĩ sẽ buông tay em." Không phải là chưa từng nghĩ, nếu không thể cưới người mình yêu, vậy thà không cưới.

Nào ngờ, cô ấy lại tự mình chạy về.

Khoảnh khắc nhìn thấy cô ấy, anh đã rất tức giận, hận không thể trực tiếp bóp cổ cô ấy.

Nhưng, anh không thể lừa dối bản thân, đằng sau sự tức giận thực ra ẩn chứa sự kích động.

Cô ấy đã trở về.

Cô ấy còn biết đường trở về.

Giản Ngữ kinh ngạc, cứ nhìn chằm chằm Bùi Dĩ Minh, dường như những lời vừa nghe thấy chỉ là ảo giác. "Bùi Dĩ Minh." "Đồ nha đầu thối." Giản Ngữ kích động nhảy lên lưng Bùi Dĩ Minh, thân hình Bùi Dĩ Minh không hề chao đảo chút nào, vững vàng ôm lấy cơ thể Giản Ngữ. "Bùi Dĩ Minh, sau này đừng có khó chịu ngầm như thế nữa, đừng có kiêu ngạo như vậy nữa." Rõ ràng trong lòng luôn có em, luôn không thể buông em ra, cứ phải bày ra bộ dạng hung ác.

Lúc đó trong lòng cô thật sự có chút tuyệt vọng, nhưng mỗi khi gần đến tuyệt vọng, anh lại ban phát một chút dịu dàng nhỏ nhoi, khiến cô căn bản không nỡ buông tay.

Nghe câu nói vừa rồi của anh, rõ ràng là anh phúc hắc, cố ý treo cảm xúc của cô. "Em còn muốn có lần sau không?" Giản Ngữ cười khúc khích, "Không có, không có, tuyệt đối không có lần sau đâu ạ." "Ừm." "Hỏi anh một câu nhé, nếu lúc đó em giận anh mà bỏ đi thì sao?" "Em không trốn thoát được đâu, anh sẽ bắt em về." "Đúng là bá đạo." Bùi Dĩ Minh cõng Giản Ngữ quay một vòng, đi khoảng bốn cây số, Giản Ngữ xót xa, "Anh bỏ em xuống đi, em tự đi." "Không sao, không mệt chút nào." Giản Ngữ cũng không nói gì thêm, thể lực biến thái của người này cô đã từng chứng kiến, chút này chắc không tính là gì. "Bùi Dĩ Minh, hôm nay em gặp bác cả nhà họ Tiết, người đó trông giống bố em năm phần." Bước chân Bùi Dĩ Minh dừng lại, "Giống bố em sao?" Đâu ra mà trùng hợp đến vậy. "Lần đầu tiên em nhìn thấy, suýt chút nữa đã nghĩ đó là bố em rồi, cảm giác đó rất mạnh mẽ." Người thân giữa nhau có một số cảm ứng, đây là chuyện bình thường. "Có khi nào thật sự là bố em không?

Dù sao thi thể của bác trai cũng không tìm thấy, không phải là không có khả năng sống sót." Tim Giản Ngữ bỗng đập mạnh, "Có khả năng sao?" "Có, nhưng xác suất nhỏ hơn một chút thôi." "Nhưng mà anh ta trông lại không hoàn toàn giống bố em." "Kỹ thuật chỉnh dung bây giờ phát triển đến vậy, chỉnh sửa một chút chắc chắn sẽ thay đổi rất nhiều." "Nhưng không có lý do gì tự dưng lại đi chỉnh dung?" Bùi Dĩ Minh nhíu mày, suy luận: "Bị thương thì sẽ phải đi chỉnh." Nơi bố Giản gặp tai nạn xe hơi, Bùi Dĩ Minh biết, dưới con sông đó có đá ngầm, cộng thêm việc vốn là tai nạn xe hơi, bị thương ở mặt cũng có khả năng.

Nghe vậy, cả người Giản Ngữ căng thẳng.

Nếu chỉ là ảo giác của một mình cô, thì cô có thể nói là mình quá nhớ bố.

Nhưng mẹ nuôi cũng nói như vậy, mẹ nuôi và bố cô là người yêu, họ yêu nhau sâu đậm, mẹ nuôi chắc chắn sẽ không cảm giác sai.

Bộ não của Bùi Dĩ Minh nhanh chóng hoạt động, "Thực ra chuyện này rất đơn giản, em chỉ cần hỏi rõ bác cả nhà họ Tiết bị thương vì sự cố gì?

Được tìm thấy ở đâu?

Có phẫu thuật chỉnh hình không?

Trước khi chỉnh hình trông như thế nào?" "Không được rồi, Bùi Dĩ Minh, tim em sắp nhảy ra ngoài rồi, lỡ như chúng ta chỉ nghĩ quá lên thì sao?" "Kết quả tồi tệ nhất cũng sẽ không tệ hơn hiện tại." Đúng vậy, kết quả tồi tệ nhất cũng chỉ là chấp nhận sự thật bố đã mất, ngoài ra còn có thể tệ hơn đến mức nào nữa.

Dưới sự động viên của Bùi Dĩ Minh, Giản Ngữ lập tức rút điện thoại ra gọi, ông Tiết nhận được điện thoại, rất vui mừng, nhưng chưa đầy một giây, mặt lại sụ xuống. "Đồ nha đầu thối, sao cháu lại lén lút bỏ đi như vậy, không phải ông đã bảo cháu dọn đến nhà ở sao?

Sao cháu đột nhiên biến mất, trong lòng cháu còn có ông nội này không?" Ông Tiết hôm nay tâm trạng rất khó chịu, khi nhận ra thì Giản Ngữ đã lén lút bỏ đi rồi, làm ông tức chết.

Về đến nhà họ Tiết, ông lại một mình buồn rầu không vui rất lâu.

Giản Ngữ lúc này không có tâm trạng để ý đến lời trách móc của ông Tiết, trực tiếp mở miệng hỏi: "Ông nội, cháu có một số chuyện muốn hỏi ông." Ông Tiết cảm nhận được sự nghiêm trọng trong lời nói của Giản Ngữ, nhíu mày, "Tiểu Ngũ cháu sao thế?

Sao giọng điệu kỳ lạ vậy?

Ai làm cháu tức giận?

Có phải tên họ Bùi, thằng nhóc thỏ con đó không, xem ông thu thập nó thế nào..." Bùi Dĩ Minh cạn lời, ông già này đúng là giỏi đổ vạ cho người khác.

Giản Ngữ cắt lời ông Tiết, "Ông nội, bác cả của chúng ta bị tai nạn gì mà bị thương ạ?" "Tai nạn xe hơi chứ sao," Tim Giản Ngữ bỗng đập nhanh, bố cô lúc đó cũng gặp tai nạn xe hơi, điều này thật trùng hợp. "Bác cả có phải được cứu từ dưới nước lên không?" "Đúng vậy, là bị rơi xuống nước, sao cháu biết?" Giản Ngữ nắm chặt tay Bùi Dĩ Minh, đã dần dần siết chặt, Bùi Dĩ Minh cũng căng thẳng.

Thêm một chút trùng hợp nữa, là có thể có được câu trả lời rõ ràng. "Bác cả có phẫu thuật chỉnh hình không?" Ông Tiết không biết tại sao Giản Ngữ lại hỏi như vậy, nhưng ông đã coi Giản Ngữ là cháu gái ruột rồi, chuyện này cũng không có gì phải giấu diếm, lại không phải cố ý chỉnh hình, là bị thương bất đắc dĩ thôi. "Đúng vậy, mặt bác cả có vết sẹo, nên đã phẫu thuật chỉnh hình nhỏ, ông thấy con trai ông bị chỉnh xấu đi rồi, nhưng gen của ông rất tốt, bác cả vẫn rất đẹp trai..." Những lời sau đó Giản Ngữ đã không còn nghe thấy nữa, điện thoại kích động rơi xuống đất, trực tiếp tắt nguồn.

Bao nhiêu sự trùng hợp này cộng lại, cô cơ bản đã có thể xác định, đó chính là bố mình, nếu không khi nhìn thấy ông, cô sẽ không có cảm xúc mạnh mẽ đến vậy.

Chương 2215

Bố, bố cô lại vẫn còn sống, cô không phải chỉ có một mình, cô còn có bố.

Người đàn ông yêu cô nhất, vẫn kiên cường sống trên thế giới này, nhất định là vì không nỡ bỏ cô.

Cô không phải một mình lẻ loi sống trên đời này. "Bùi Dĩ Minh, bố em, bố em có lẽ vẫn còn sống." Bùi Dĩ Minh thật sự xúc động và vui mừng cho Giản Ngữ, cô gái ngốc này như một con ngỗng ngớ ngẩn, đã đơ ra một lúc, nhưng vẫn rất có phúc khí.

Kỳ tích như vậy mà cũng để cô ấy gặp được.

Sau khi Giản Ngữ nói lý do chia tay, anh cũng đã đi tìm hiểu về vụ tai nạn đó, thực sự rất thảm khốc, người có thể sống sót quả thực là một sự may mắn vô cùng lớn. "Ừm, bác trai vẫn còn sống." "Đi đi đi, chúng ta đến bệnh viện, lập tức đến bệnh viện, hôm nay bố có phản ứng nhất định là vì nhìn thấy em, nhất định là như vậy, trong lòng ông vẫn còn vướng bận em." "Được, chúng ta lập tức đến bệnh viện." Ông Tiết không biết bên kia điện thoại đã xảy ra chuyện gì, điện thoại đột nhiên bị ngắt, gọi lại thì tắt máy, ông Tiết nóng ruột. "Tiểu Ngũ này rốt cuộc là sao thế?

Tự dưng hỏi một đống câu hỏi kỳ lạ, rồi lại đột nhiên ngắt điện thoại, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi, đứa bé này thật khiến người ta lo lắng." "A Hoa, con tiếp tục gọi thêm vài lần xem sao, đêm hôm khuya khoắt thế này đừng xảy ra chuyện gì đấy." Ông Tiết căn dặn.

Nhưng bất kể gọi bao nhiêu lần, bên kia vẫn tắt máy. "Không được, không được, ta phải ra ngoài xem sao." "Lão gia tử, đêm hôm khuya khoắt thế này, ông vẫn là đừng ra ngoài, đợi thêm chút nữa xem sao." Giản Ngữ liên tục thúc giục Bùi Dĩ Minh nhanh hơn một chút, vừa nghĩ đến bố mình vẫn còn sống, cô liền vội vã muốn về, nơi có bố mới là nhà của mình. "Ngữ Ngữ, em muốn chúng ta lên trang nhất báo ngày mai sao." Giản Ngữ sững sờ một chút, rồi bật cười, "Vậy đừng nhanh như thế, đi chậm lại một chút, dù sao bố em cũng đang đợi em ở đó, ông sẽ không chạy đâu, nếu xảy ra tai nạn thì tệ lắm." Cô còn phải đi đánh thức bố, đoàn tụ với bố, để bố và mẹ nuôi kết thành vợ chồng, nhiệm vụ nặng nề, cô không muốn ngày mai vì tai nạn mà lên trang nhất báo.

Khi hai người đến bệnh viện, ở cửa phòng bệnh có người canh gác, nhưng ông Tiết đã căn dặn, đây là Tiểu Ngũ của gia đình, hai người không bị cản trở gì liền đi vào.

Giản Ngữ nhìn người đàn ông có vẻ mặt tái nhợt trên giường, đột nhiên quỳ xuống, nắm lấy tay bố Giản, khóc nức nở nói: "Bố ơi, con là Ngữ Ngữ, Ngữ Ngữ đến thăm bố đây." Bùi Dĩ Minh nhìn dáng vẻ kích động của cô, vẫn không nhịn được nhắc nhở thêm một lần, "Ngữ Ngữ, xác nhận lại một lần nữa." Giản Ngữ dừng lại, nghĩ đến điều gì đó, kéo tay áo của bác cả Tiết lên, quả nhiên ở đó nhìn thấy một vết sẹo mờ.

Giản Ngữ bỗng chốc bật cười, suýt chút nữa không đứng thẳng dậy nổi, ánh mắt sáng rực nhìn Bùi Dĩ Minh, "Bùi Dĩ Minh, là bố em, thật sự là bố em, hồi nhỏ em kiễng chân lén ăn canh gà trên bếp, không cẩn thận làm đổ nồi đất trên bếp, cuối cùng là bố đã kịp thời bế em ra, nhưng canh gà nóng bỏng đã đổ lên cánh tay bố, em sẽ không nhìn nhầm đâu, không lâu sau em còn ngây thơ nói vết sẹo này giống như một mặt trời, nó có hình tròn." Bùi Dĩ Minh liếc nhìn vết sẹo trên tay bác cả Tiết, quả nhiên là một vết sẹo hình tròn, gật đầu, "Vậy là tốt rồi." Giản Ngữ khóc nức nở, "Bố ơi, bố là đồ tồi tệ, sao bố lại có thể lén lút ngủ ở đây, không để ý đến con, bố biết ngày đó con đã đợi bố bao lâu không?

Con đợi từ lúc mặt trời mọc đến lúc mặt trời lặn mà vẫn không đợi được bố, bố là đồ lừa đảo, chúng ta đã hẹn sẽ gặp mặt, nhưng bố lại bỏ con lại một mình." "Bố thối, bây giờ bố có phải không còn cưng chiều con nữa không, con ngay trước mặt bố đây, bố còn không chịu mở mắt ra nhìn con, bố đứng dậy nhìn con đi, con là Ngữ Ngữ, con gái của bố." Bùi Dĩ Minh thấy cô cứ quỳ mãi, không kìm được kéo cô dậy, Giản Ngữ hoàn toàn không để ý, ngoan ngoãn ngồi xuống giường bệnh, cứ nắm lấy tay bố Giản, lải nhải nói chuyện.

Bùi Dĩ Minh nghe lời cô nói, khóe miệng cong lên, cô gái thối này hồi nhỏ tinh nghịch thật, đã làm bao nhiêu chuyện khiến người lớn đau đầu.

Chỉ là bất kể cô nói gì, người trên giường vẫn không có chút phản ứng nào.

Ánh sáng trong mắt cô cũng dần dần tắt đi.

Bùi Dĩ Minh vỗ vai cô, "Đừng nản lòng, từ từ thôi, dục tốc bất đạt." Giản Ngữ liếc nhìn Bùi Dĩ Minh, bĩu môi, rồi lại tiếp tục nói: "Bố ơi, bố còn nhớ năm đó con định giới thiệu cho bố chàng trai đó không?

Vài năm trước chúng con chia tay, nhưng bây giờ lại quay lại rồi, chúng con định kết hôn rồi, bố còn chưa xem xét giúp con, bố mau tỉnh dậy mà xem đi, lỡ như con không gả được cho người tốt thì sao?

Đứa trẻ không có bố sẽ bị nhà chồng bắt nạt, bố phải tỉnh lại làm chỗ dựa cho con chứ." Lời này vừa nói ra, Giản Ngữ liền cảm thấy cổ mình lạnh toát, ánh mắt băng giá của Bùi Dĩ Minh đang nhìn chằm chằm cô.

Ô ô, Tô Vi nói rất đúng, ánh mắt của Bùi Dĩ Minh chỉ cần lạnh đi là đáng sợ vô cùng.

Giản Ngữ vội vàng cười với Bùi Dĩ Minh, bày ra một ánh mắt đặc biệt nịnh nọt, dáng vẻ nịnh bợ đó như muốn nói, anh là người lớn độ lượng, cứ coi như chưa nghe thấy gì, em đây cũng là bất đắc dĩ thôi.

Bùi Dĩ Minh nhìn dáng vẻ đó của cô, chỉ cảm thấy buồn cười, nhưng vẫn ban cho một ánh mắt "không có lần sau".

Bất kể thế nào, không thể nghi ngờ tấm lòng chân thành của anh dành cho cô, dù chỉ là nói đùa cũng không được.

Giản Ngữ tiếp tục nói chuyện với bố Giản, nhưng bất kể nói gì, bố Giản đều không phản ứng.

Không biết từ lúc nào, đã đến rạng sáng.

Giản Ngữ nói đến khản cả cổ, vẫn không ngừng nghỉ.

Bùi Dĩ Minh cắt ngang lời cô, "Ngữ Ngữ, không còn sớm nữa, ngày mai còn phải đi làm, về nghỉ ngơi đi, tương lai còn dài, tìm được rồi thì hơn tất cả mọi thứ." Đúng vậy, biết bố mình vẫn còn sống.

Giản Ngữ đã rất hài lòng rồi, ngoan ngoãn đứng dậy.

Hai người cùng rời khỏi bệnh viện.

Hai người không biết rằng, không lâu sau khi họ rời đi, chuông báo động của bệnh viện đã vang lên chói tai, đó là thiết bị mà Tiết gia đã bỏ ra rất nhiều tiền để lắp đặt cho bác cả Tiết, cực kỳ chính xác, chỉ cần bác cả Tiết có một chút phản ứng nhỏ liền sẽ báo động.

Khi Tiết Tiểu Tứ nghe thấy tiếng chuông chạy đến, bác sĩ đã lao vào trong, nhưng phản ứng này cũng chỉ diễn ra trong tích tắc, lập tức lại trở lại bình tĩnh.

Đây đã là lần thứ hai có phản ứng rồi.

Tiết Tiểu Tứ hỏi bảo vệ: "Chuyện gì thế?

Có ai đến thăm bác cả của tôi không?" "Vừa nãy có cô năm và bạn trai của cô ấy đến một chuyến, ở trong đó hơn ba tiếng đồng hồ mới rời đi." "Tiểu Ngũ?

Các anh chắc chắn không nhìn nhầm chứ." "Tuyệt đối không nhìn nhầm." Tiết Tiểu Tứ nhìn vẻ mặt thề thốt của bảo vệ, đương nhiên cũng tin rồi, nhưng lại không thể nào hiểu được, theo lý mà nói, Tiểu Ngũ này và Tiết gia cũng mới quen biết, buổi sáng Tiểu Ngũ đến thăm bác cả đã có chút thất thần rồi, sao đêm khuya thế này lại đến nữa, còn ở lại lâu đến vậy.

Tiểu Ngũ rốt cuộc muốn làm gì?

Nhưng tình trạng của bác cả lại rất tốt, Tiểu Ngũ cũng không làm hại bác cả.

Khi Giản Ngữ trở về, cô mới kịp nghĩ đến một vấn đề.

Trời ơi, đây thật sự là cái duyên chết tiệt, một người ông nuôi tùy tiện nhận, lại chính là ông nội ruột của cô, thật không thể tin nổi.

Cô thực sự là cháu gái của Tiết gia.

Những người hòa nhã của Tiết gia đều là người thân có quan hệ huyết thống với cô. "Bùi Dĩ Minh, em thật sự không phải đang mơ chứ?

Cảm giác như từ trên trời rơi xuống một miếng bánh vậy." Bùi Dĩ Minh một mặt vui mừng cho Giản Ngữ, một mặt lại cảm thấy lo lắng, ông Tiết thật sự là ông nội ruột của Giản Ngữ, vậy anh phải cưới cô vợ này thế nào đây, có thể dễ dàng cưới được không?

Chương 2216

Ngay lúc này, anh chỉ cảm thấy cánh tay mình đau nhói, không kìm được rên lên một tiếng, "Em làm gì thế?" "Ha ha, thật sự đau phải không?

Vậy thì em nhất định không phải đang mơ rồi, tất cả đều là thật, tất cả người thân của em đều ở đây." Cô gái này, sao không tự véo mình, lại đi véo anh.

Nhìn dáng vẻ cười duyên của cô, Bùi Dĩ Minh bất đắc dĩ mỉm cười. "Đồ nha đầu ngốc, đây là thật, em không phải đang mơ đâu." "Không được, không được, em không kìm được nữa rồi, em phải gọi điện cho mẹ nuôi, báo cho bà tin tốt này." Giản Ngữ hào hứng mò điện thoại, phát hiện điện thoại không thấy đâu. "Ủa, điện thoại của em đâu rồi." Bùi Dĩ Minh bất đắc dĩ lấy ra, "Không mở nguồn được rồi, chắc là hết pin rồi." Giản Ngữ chìa lòng bàn tay trắng nõn về phía Bùi Dĩ Minh, "Điện thoại của anh cho em mượn." "Bây giờ đã là rạng sáng rồi, mẹ nuôi của em chắc chắn đã ngủ rồi, em đừng làm phiền bà ấy ngủ." "À, cũng đúng, em sẽ báo cho bà ấy vào sáng mai, cũng không vội vàng lúc này.

Làm sao đây, em hào hứng quá, muốn nhảy múa." "Hay là, chúng ta không về nhà nữa, chúng ta đi quán bar nhảy đi." "Thôi được rồi, về nhà nghỉ ngơi tử tế đi, đừng quậy phá nữa." "Thật sự không đi sao?" "Không đi, muốn nhảy thì đến chỗ anh, chúng ta nhảy riêng." Nhiều trai gái chen chúc trong sàn nhảy như vậy, khó tránh khỏi va chạm thân thể, anh không muốn người phụ nữ của mình nhảy múa ở nơi đó. "Thôi đi, thôi đi, em tự mình về ngủ vậy." Ông Tiết không gọi được điện thoại của Giản Ngữ, căn bản không có chút buồn ngủ nào, mãi cho đến khi Tiết Tiểu Tứ về nhà, ông vẫn chưa ngủ. "Ông nội, sao ông vẫn chưa ngủ?" "Điện thoại của Tiểu Ngũ không gọi được, không biết có chuyện gì không?

Con bé này thật sự khiến người ta sốt ruột mà." "Ông cứ yên tâm đi, không sao đâu, con bé và bạn trai của nó vừa nãy còn đến thăm bác cả, con bé rất khỏe." "Nó đến thăm bác cả của con sao?" Ông Tiết trợn tròn mắt. "Đúng vậy, ông nội, bác cả đêm nay lại có phản ứng rồi, đây là một hiện tượng tốt, chứng tỏ đang dần dần hồi phục." Ông Tiết sững sờ, luôn cảm thấy mình dường như đã biết điều gì đó, nhưng lại chưa sắp xếp được, đầu óc có chút hỗn loạn. "Khoan đã, sao ta lại cảm thấy không đúng lắm." "Ông nội, con cũng cảm thấy kỳ lạ, nhưng con cũng không biết tại sao Tiểu Ngũ lại đến thăm bác cả, còn ở lại ba tiếng đồng hồ, quan hệ của con bé với bác cả sao lại tốt như vậy, hôm nay bọn họ mới vừa gặp mặt mà." Ông Tiết có chút sốt ruột, chắp tay sau lưng đi đi lại lại, buộc mình phải bình tĩnh lại để suy nghĩ kỹ mọi chuyện.

Đúng vậy, Tiểu Ngũ mới quen biết con trai cả của ông.

Chắc chắn trước đây họ chưa từng gặp mặt?

Nhưng tối nay cô bé đó đã hỏi nhiều câu hỏi khó hiểu đến vậy, trước đây cô bé đều không hứng thú tìm hiểu những chuyện này.

Giọng điệu nói chuyện của cô bé tối nay cũng có chút kỳ lạ.

Con trai cả sáng nay có phản ứng, tối nay cũng có phản ứng.

Hai lần có phản ứng này, đều có liên quan đến Tiểu Ngũ, đều là sau khi Tiểu Ngũ nói chuyện với nó thì mới như vậy.

Chuyên gia nói, người càng thân thiết, càng có lợi cho việc phục hồi của bệnh nhân.

Tiểu Ngũ nhất định có quan hệ với con trai cả.

Đúng, nhất định là như vậy.

Tiểu Ngũ nhất định là biết con trai cả.

Tiểu Ngũ, bố cô bé cũng gặp tai nạn mà mất...

Tên Tiểu Ngũ là Giản Ngữ, vợ cũ của ông không phải là họ Giản sao, con trai cả của ông cũng họ Giản.

Tiểu Tam nói, con trai cả có một cô con gái.

Trời ơi, Tiểu Ngũ có khi nào chính là con gái của con trai cả, là cháu gái ruột lưu lạc bên ngoài của ông không.

Tiết Tiểu Tứ phát hiện cả người ông Tiết đang run rẩy, sợ hãi vội vàng vỗ lưng ông, "Ông nội, ông sao vậy, có phải cơ thể không khỏe không, sao cả người đều run rẩy?

Ông đừng dọa con, có cần con đưa ông đi bệnh viện không?" Ông Tiết nắm lấy tay cháu trai, "Tiểu Ngũ, có lẽ... chính là người nhà của chúng ta." Tiết Tiểu Tứ nghe mà mơ mơ hồ hồ, "Ông nội, ông đang nói gì vậy, Tiểu Ngũ chính là người nhà của chúng ta, ông không phải đã nhận con bé làm cháu gái rồi sao." "Đồ ngốc, ta nói không phải cái này..." Ông Tiết còn muốn nói gì đó, điện thoại cố định trong nhà reo lên.

Ông Tiết một tay đẩy cháu trai ra, run rẩy chạy đến, một tay nhấc điện thoại lên. nói. " "Ông nội, là cháu." Người gọi điện thoại là Tiết Tiểu Tam, hai hôm trước bị ông nội Tiết sai đi điều tra con gái của bác cả nhà họ Tiết. "Vô nghĩa, đương nhiên ông biết là cháu, kết quả có chưa?" "Ông nội, ông phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, đừng kích động." Ông nội Tiết thật sự muốn đánh người, nói chuyện cứ ấp a ấp úng, không thể dứt khoát hơn được sao? "Tiểu Tam, ông hận không thể bóp chết cháu, nói nhanh lên." Tiểu Tam cũng không cố ý câu giờ, mà là thật sự lo lắng ông nội quá kích động, dù sao ông cụ vẫn luôn bị cao huyết áp. "Ông nội, ông hít thở sâu vài cái đi." Ông nội Tiết bị chọc cho toàn thân bốc hỏa, làm sao còn bình tĩnh được nữa, gầm nhẹ nói: "Cháu có nói không?" "Ông nội, là như thế này, nhà họ Tiết bây giờ không còn mấy người, công ty của nhà họ Tiết cũng đã suy tàn nhiều năm trước, bà cụ cũng đã qua đời nhiều năm trước, bác cả từng đưa con gái trải qua một cuộc sống nghèo khó lận đận, sau này bác cả đã vượt qua khó khăn, ông ấy trở thành một nhà văn bán chạy rất xuất sắc." "Nói vào trọng tâm đi?" "Con gái của bác cả tên là Giản Ngữ, hoàn toàn trùng khớp với thông tin cá nhân của Tiểu Ngũ nhà chúng ta, hẳn là cùng một người rồi." Khi Tiết Tiểu Tam tìm được thông tin này, từng có lúc nghi ngờ mình đã tra sai, anh đã hỏi rất nhiều người để xác minh, con gái của bác cả đúng là tên Giản Ngữ, người bạn thời thơ ấu của cô ấy còn nói mấy hôm trước vừa gặp cô ấy, cô ấy vừa từ nước ngoài về.

Ông cụ chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, ông biết mình không đoán sai, Tiểu Ngũ chính là Tiểu Ngũ của nhà họ.

Nhà họ vẫn luôn có cháu gái, chỉ là ở ngay trước mắt mà thôi. *Bốp!* Tiết Tiểu Tam chỉ nghe thấy một tiếng động, sau đó đầu dây bên kia hỗn loạn cả lên. "Ông nội, ông sao vậy?" "Nhanh, chuẩn bị xe." ...

Tiểu Tứ trực tiếp gầm lên: "Tam ca, rốt cuộc anh đã nói gì với ông nội vậy, anh không biết ông ấy bị cao huyết áp sao, anh kích thích ông ấy như vậy, nếu ông nội có chuyện gì, anh cẩn thận bị đại ca lột da rút gân đấy!" Tiết Tiểu Tam nuốt nước bọt, chỉ cảm thấy oan ức vô cùng.

Anh đã liên tục nhắc nhở, nhắc nhở đừng kích động, nhưng cũng phải có người nghe mới được chứ.

Tiết Tiểu Tứ dường như cũng quên mất lúc mình vừa biết tin, cũng đã kích động chạy như điên trên đường 10 phút, rồi mới chấp nhận sự thật này. "Tiểu Tứ, Tiểu Ngũ chính là người nhà chúng ta."

"Vốn dĩ là vậy mà." "Cậu biết rồi à?" "Vô nghĩa, không phải người nhà chúng ta, sao có thể xếp thứ năm, đâu có ai coi cô ấy là người ngoài." Tiết Tiểu Tứ gầm xong, trực tiếp cúp điện thoại.

Tiết Tiểu Tam vô tội gãi gãi đầu.

Tiết Nhị thúc và Tam thúc, Nhị thẩm và Tam thẩm nghe thấy tiếng động dưới lầu cũng vội vàng chạy xuống, cả nhà đưa ông nội Tiết đến bệnh viện.

Tiết Nhị thúc hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" "Sau khi nghe điện thoại của Tam ca thì ông nội như vậy đó, cháu cũng không biết họ đã nói gì?" Tiết Tam thúc tức giận nói: "Thằng ranh con này, rốt cuộc đã nói những gì mà lại chọc người ta thành ra thế này." Tiết Tam thẩm là người thương con, véo Tiết Tam thúc một cái, "Đừng vội vàng đổ oan cho con trai, có chuyện gì thì đợi cha tỉnh lại rồi nói." "Hai thằng con trai chính là bị bà nuông chiều thành hư, đứa nào cũng không đáng tin." Tiết Tiểu Tứ vô tội nằm không cũng trúng đạn, bất mãn bĩu môi.

Ông nội Tiết vừa được đưa đến bệnh viện đã tỉnh lại, bác sĩ kiểm tra một lượt, không có vấn đề lớn gì, chỉ là cảm xúc quá kích động, sau này phải chú ý kiềm chế cảm xúc của mình.

Chương 2217

"Ông nội, ông thật sự dọa chúng cháu sợ chết khiếp." Ông nội Tiết đảo mắt nhìn mọi người một lượt, đột nhiên cười ha hả, điều này làm cho cả đám sợ xanh mặt, mọi người nhìn nhau, đều nghĩ, lẽ nào ông cụ bị thần kinh rồi? "Ông nội, ông đừng dọa chúng cháu, ông có phải còn chỗ nào không thoải mái không?" Hahaha.

Ông nội Tiết vẫn cười không ngừng.

Tiết Nhị thúc sợ hãi, không dám chậm trễ, quay người định ra ngoài tìm bác sĩ, vừa đi đến cửa, đã bị ông nội Tiết gọi lại, "Đứng lại, con đi làm gì?" "Cha, con đi gọi bác sĩ." "Gọi gì mà gọi, nghi ngờ đầu óc ta có vấn đề à?

Ta nói cho các con biết, đầu óc ta bây giờ minh mẫn lắm, chưa bao giờ có một khoảnh khắc nào tỉnh táo như bây giờ." Ông nội Tiết nói với giọng đầy khí thế.

Nói xong, khóe miệng ông lại nở nụ cười, cả đám chỉ cảm thấy rợn người.

Bao nhiêu năm rồi chưa từng thấy ông cụ cười như vậy.

Tiết Tiểu Tứ tuy là bác sĩ ngoại khoa, nhưng một số triệu chứng về thần kinh thì anh cũng biết, một số người lớn tuổi đột nhiên cười không rõ nguyên nhân, có thể có một số vấn đề về tinh thần, ví dụ như chứng mất trí nhớ ở người già.

Ông nội Tiết xưa nay rất sĩ diện, chắc chắn không muốn người khác biết mình có vấn đề này, Tiết Tiểu Tứ quyết định lén lút đi hỏi ý kiến chuyên gia. "Cha, thật sự không sao chứ?" "Đương nhiên không sao, ta bây giờ có một chuyện quan trọng muốn tuyên bố, ta muốn tổ chức một bữa tiệc cho Tiểu Ngũ, chính thức tuyên bố với bên ngoài đây là con cháu nhà chúng ta." Chỉ cần ông nội Tiết vui vẻ, mọi người đều không có ý kiến. "Cha, chuyện này cứ giao cho con lo, con nhất định sẽ tổ chức thật long trọng." Tiết Tam thúc nói. "Chỉ long trọng thôi thì không được, phải thật hoành tráng, đặc biệt hoành tráng." "Không vấn đề gì." "Nếu tổ chức không tốt ta sẽ truy cứu trách nhiệm con đấy." Ông nội Tiết trừng mắt nhìn đứa con trai út. "Cha yên tâm đi." Tiết Tam thúc đáp lời, và nhìn Tiết Nhị ca, ma lực của Tiểu Ngũ này cũng quá lớn rồi, lại khiến ông cụ xem trọng như vậy, còn phải đặc biệt tổ chức một buổi lễ nhận thân long trọng. "Được rồi, được rồi, các con về đi, ta muốn nghỉ ngơi." "Cha, con ở lại chăm sóc cha nhé." "Không cần, đi hết đi, sáng mai hãy đến là được." Ông nội Tiết không có vấn đề gì, nhưng vì tuổi tác đã cao, bác sĩ vẫn đề nghị ở lại viện theo dõi hai ngày, nếu không có vấn đề gì thì về.

Mọi người đều không đồng ý, nhưng ông nội Tiết là người cố chấp, vừa sầm mặt xuống, cả đám cũng chỉ đành về, để lại một người giúp việc luôn túc trực.

Ông nội Tiết vốn đang nằm, nhưng khi mọi người vừa đi, ông lập tức ngồi dậy, gọi điện thoại cho Tiết Tiểu Tam một lần nữa. "Ông nội, ông không sao chứ?

Cháu sợ chết khiếp." "Ông có thể có chuyện gì chứ, ông tốt lắm, ta nói cho cháu biết, bất kể cháu dùng cách nào, mau chóng chuyển hộ khẩu của cháu gái ta sang sổ hộ khẩu của nhà họ Tiết." Tiểu Ngũ đã nửa đêm đến thăm đại ca, điều đó chứng tỏ cô ấy đã nhận ra đó là cha ruột mình, biết mình là cháu gái của nhà họ Tiết rồi. "À?" Tiết Tiểu Tam không hiểu ông nội Tiết đang nghĩ gì, sao lại đột nhiên đưa ra quyết định như vậy.

Chuyện này đâu có gấp gáp đến thế.

Bây giờ điều quan trọng nhất, chẳng phải là nhanh chóng nói cho

Tiểu Ngũ biết cô ấy là người nhà họ Tiết sao? "À cái gì mà à, làm theo ý ta, chuyện này mà không làm tốt, thì cháu đừng quay về gặp ta nữa." Tiết Tiểu Tam thở dài một hơi, từ khi Tiểu Ngũ xuất hiện, mấy anh em họ càng ngày càng không có địa vị, toàn làm việc nặng nhọc. "Yên tâm đi ông nội, chuyện này cháu nhất định sẽ lo ổn thỏa cho ông." Ông nội Tiết nghĩ đến điều gì đó, lại nói: "Chuyện chuyển hộ khẩu tạm thời đừng nói cho Tiểu Ngũ biết." Tiết Tiểu Tam vẫn còn nghi hoặc, nhưng không dám hỏi thêm, "Cháu hiểu rồi, ông nội." Cúp điện thoại, khóe miệng ông nội Tiết lại nở một nụ cười quỷ dị.

Thằng nhóc thối, dám nói ta không phải ông nội ruột.

Bây giờ ta là ông nội ruột rồi, khi nào ta chưa gật đầu, ngươi đừng hòng cưới được cháu gái của ta.

Càng nghĩ, ông nội Tiết càng kích động, lại hơi choáng váng, sợ đến mức vội vàng uống hai viên thuốc hạ huyết áp.

Giản Ngữ thức trắng cả đêm, tỉnh dậy liền chạy thẳng đến nhà Tần Nhu.

Tần Nhu đã đang làm bữa sáng, Giản Ngữ cười tủm tỉm đứng trong bếp, ngọt ngào mở miệng, "Mẹ nuôi." Tần Nhu giật mình, "Sao con đến sớm vậy, có phải mẹ nhìn nhầm giờ dậy muộn rồi không?

Đợi mẹ một lát, bữa sáng vẫn chưa làm xong." "Không sao đâu mẹ nuôi, mẹ cứ làm từ từ." Giản Ngữ cười rạng rỡ.

Tần Nhu cảm thấy Giản Ngữ rất vui, cái sự vui vẻ đó dù cố ý che giấu vẫn không che được, vừa chiên trứng vừa hỏi: "Sao vậy?

Gặp chuyện gì vui à?" "Mẹ nuôi, chuyện này đối với mẹ và con đều là chuyện tốt." Tần Nhu khựng lại một chút, đoán: "Mẹ sắp có cháu ngoại rồi." Nghe vậy, mặt Giản Ngữ lập tức đỏ bừng, "Mẹ nuôi, mẹ... nói gì vậy, con và Bùi Dĩ Minh còn chưa kết hôn mà." Làm sao có thể có con ngay được.

Họ bây giờ căn bản còn chưa phát triển đến mức đó cơ mà?

Đương nhiên, những lời này, Giản Ngữ không thể nói ra. "Chưa kết hôn không có nghĩa là không có con mà." Giản Ngữ thật sự chịu thua rồi, mẹ nuôi ở nước ngoài lâu quá, tư tưởng thoáng như vậy, sinh con ngoài giá thú ở trong nước tuy cũng nhiều hơn, nhưng vẫn sẽ có người nhìn mình với ánh mắt khác đấy. "Mẹ nuôi, thật sự không phải chuyện này đâu, mẹ đoán lại xem." "Chưa kết hôn, không có con, vậy thì mẹ không đoán ra được rồi." Tần Nhu khẽ nhún vai.

Giản Ngữ mím môi cười, chạy qua ôm chầm lấy Tần Nhu.

Lực đạo quá mạnh, Tần Nhu lảo đảo về phía trước một chút, may mắn được tủ bếp chắn lại, nhất thời có chút dở khóc dở cười, "Con bé này, rốt cuộc là chuyện tốt gì vậy?" "Mẹ nuôi, mẹ nghe đây, ba con không chết, ba con không chết, ông ấy chính là bác cả nhà họ Tiết đang nằm trong bệnh viện, cảm giác của hai chúng ta đều không sai." Tần Nhu chỉ cảm thấy như đang nằm mơ, từ khi biết tin cha Giản qua đời, bà không chỉ một lần mơ thấy cảnh tượng như thế này, mơ thấy Giản Ngữ một ngày nào đó sẽ nói với bà, cha cô ấy không chết, cha cô ấy còn sống.

Bây giờ lại thật sự nghe thấy rồi.

Tần Nhu lắc đầu, "Mẹ nhất định đang mơ, mau tỉnh dậy, mau tỉnh dậy." Giản Ngữ nhìn Tần Nhu như vậy, không nhịn được bật cười, lớn tiếng nói: "Mẹ nuôi, mẹ thật sự không mơ đâu, con đã xác nhận rồi, đó chính là ba của con, ông ấy chỉ là người thực vật thôi, vẫn chưa rời xa chúng ta, ông ấy vẫn ở đây." "Con nói gì?" Tần Nhu cứng đờ người, không thể tin được nhìn chằm chằm Giản Ngữ. "Mẹ nuôi, ba con thật sự còn sống trên đời, tối qua con còn đi cùng ông ấy nói chuyện nữa." Tần Nhu đặt tay lên trán Giản Ngữ, "Con bé này, có phải con sốt rồi không?

Sao cứ nói linh tinh." Lòng bàn tay mát lạnh, Tần Nhu rụt tay về, nhìn Giản Ngữ với đôi mắt sáng rực, bà cười rồi, bà thật sự không nghe nhầm, người đàn ông mà bà ngày đêm nhung nhớ vẫn còn sống, vẫn còn sống.

Nước mắt của Tần Nhu lập tức chảy ra.

Giản Ngữ nhẹ nhàng lau khóe mắt bà, "Mẹ nuôi, đừng khóc, đây là chuyện tốt mà." "Ừ ừ, không khóc không khóc, khóc nhiều tang tóc quá." "Ba vẫn chưa tỉnh lại, nhưng nếu hai chúng ta thường xuyên đến bầu bạn nói chuyện với ông ấy, ông ấy nhất định có thể tỉnh lại được, sáng hôm qua con ở bên cạnh ông ấy nói chuyện, ông ấy đã có phản ứng rồi, mẹ nuôi có thời gian thì cứ đến bầu bạn nói chuyện với ba nhé." "Bên ba con lúc nào cũng có người trông chừng, mẹ căn bản không vào được." "Không phải lo, con sẽ lo liệu được thôi, chỉ cần có thể giúp ba tỉnh lại, ông nội nhất định rất vui lòng." Mặt Tần Nhu dần dần ửng hồng một chút, Giản Ngữ nhìn thấy chỉ cảm thấy thú vị, "Mẹ nuôi, mẹ không cần phải đỏ mặt đâu, ba con bây giờ còn chưa tỉnh lại, đợi ông ấy tỉnh lại rồi mẹ hẵng đỏ mặt nha." "Mẹ đâu có đỏ mặt." Giản Ngữ che miệng cười một chút, "Con thấy hết rồi, mẹ đừng che giấu nữa, yên tâm, con sẽ không cười mẹ đâu." "Con bé này sao lại hư thế này." Tần Nhu cúi đầu. "Haha." "Nói như vậy con thật sự là người nhà họ Tiết à?" "Chỉ cần con không phải là con nuôi, thì chắc là vậy rồi." "Bên nhà họ Tiết biết chưa?" "Chắc là chưa biết đâu, một thời gian trước con đã nhờ người đi điều tra, chắc cũng sắp tìm ra thông tin rồi." Cô bây giờ vẫn chưa muốn chạy đến nói với họ, rằng tôi chính là người nhà họ Tiết của các người.

Chuyện này có chút khó xử.

Chương 2218

"Con không định nói cho họ biết à?" "Để sau đi, cũng không vội vàng lúc này, hôm nay con phải về công ty rồi, hợp tác với mẹ đã kết thúc." "Vậy được rồi, dù sao chuyện này cũng không thể giấu mãi được, họ rồi cũng sẽ có ngày biết thôi." "Mẹ nuôi, tối nay chúng con sẽ đến đón mẹ, cùng đi thăm ba." "Được." Giản Ngữ vừa ra khỏi căn hộ, đã nhận được điện thoại của ông nội Tiết, "Con nhóc thối, con qua đây, ông đảm bảo không đánh con." Một chút cũng không thành thật, ông ấy từ khi tỉnh dậy đã đợi điện thoại của cô, con nhóc này căn bản không nghĩ đến việc gọi điện thoại đến kể mọi chuyện. "Ông nội, có chuyện gì vậy?" "Tối qua tại sao lại tắt máy?" "Điện thoại hết pin rồi ạ." "Không có chuyện gì muốn nói với ông sao?" "Nói gì ạ?" Ông nội Tiết tức đến thở hổn hển, "Thật sự không có chuyện gì giấu ông sao?" Giản Ngữ cảm thấy ông cụ hơi lạ, suy nghĩ một chút, thăm dò nói: "Ông có phải cũng biết rồi không." Ông cụ này tính tình hơi lớn, nhưng tuyệt đối là người tinh minh, tối qua ông ấy đã hỏi nhiều vấn đề như vậy, ông ấy nghi ngờ cũng là bình thường thôi. "Biết chuyện gì?" Giản Ngữ rối rắm, ông cụ này rốt cuộc là biết hay không biết đây. "Ông nội, cháu phải đi làm rồi, đợi cháu rảnh sẽ gọi điện thoại nói chuyện với ông." "Con nhóc chết tiệt, để con thừa nhận là cháu gái ruột của ta, khó đến vậy sao?" Được rồi, là thật sự biết rồi.

Giản Ngữ bĩu môi, "Cháu cũng là tối qua mới biết mà, còn chưa kịp nói với ông." "Hừ, ta thấy con căn bản là không định nói với ta." "Đâu có, ông là ông nội ruột của cháu, ông nội ruột đấy ạ." Đầu dây bên kia không nói gì, Giản Ngữ thăm dò gọi: "Ông nội, ông còn nghe không ạ?" "Con bé, ông nội xin lỗi con." Ông cụ đột nhiên nghiêm nghị, Giản Ngữ vẫn chưa quen, "Sao vậy ạ?" "Nếu ông nội sớm đi tìm con, thì sẽ không để con một mình cô đơn trải qua cuộc sống, cũng sẽ không để con tưởng ba con đã qua đời, đau lòng buồn bã lâu như vậy, trong lòng con có trách ông nội không?" Giản Ngữ không muốn khóc, nhưng nghe ông nội Tiết nói như vậy, vành mắt cô liền đỏ hoe.

Cô còn chưa kịp nghĩ đến vấn đề này, nhưng cô thật sự không trách ông cụ, khi biết mình là người nhà họ Tiết, cô chỉ có kích động, không hề có oán hận.

Nếu ba không gặp được nhà họ Tiết, nhà họ Tiết vẫn luôn không từ bỏ ông ấy, e rằng cha con họ đã không có cơ hội gặp lại rồi. "Ông nội, ông nghĩ nhiều quá rồi, cảm ơn ông đã cho cháu và ba có cơ hội gặp lại, cháu vẫn luôn tưởng ba cháu đã đi rồi." Lời nói mộc mạc của Giản Ngữ khiến vành mắt ông nội Tiết đỏ hoe, suýt chút nữa đã bỏ lỡ đứa cháu gái ngoan ngoãn như vậy. "Được được được, nhanh đi làm đi, đừng đến muộn." Giản Ngữ nhướng mày, ông cụ hôm nay đặc biệt có sức hút, một chút cũng không khó đối phó. "Ông nội, cháu không nghe nhầm đấy chứ, ông dễ nói chuyện như vậy." "Con nhóc thối, con nói vậy là ý gì?

Ta là loại người không nói lý sao?

Mà lại còn làm con trễ giờ đi làm." Giản Ngữ thầm bĩu môi, ông không phải sao?

Cứ như một đứa trẻ con, cứ quấn lấy người ta mãi. "Con nhóc thối, có phải đang thầm mắng ta trong lòng không?" "Không có, tuyệt đối không có." "Thôi được rồi, nhanh đi làm đi, rảnh thì về nhà ăn cơm." "Biết rồi ạ, ông nội." Giản Ngữ kéo dài âm cuối.

Ông nội Tiết trong lòng vui vẻ vô cùng, quả nhiên vẫn là cháu gái nhỏ mềm mềm, thơm thơm, đáng yêu nhất.

Còn mấy đứa cháu trai, chính là để chọc tức mình thôi.

Khi Giản Ngữ đến công ty, mọi người trong bộ phận phiên dịch đang buôn chuyện, ai nấy đều rất phấn khích. "Có chuyện gì vậy?" Trương Giai Giai nói: "Vừa rồi Lư Tổng Thanh Tra tuyên bố, vụ án lần này chúng ta hoàn thành rất tốt, tối nay sẽ tổ chức tiệc mừng công, tiền thưởng tháng này cũng sẽ tăng 20% đấy." 20%, vậy là phải hơn vạn rồi. "Thật tốt quá." "Tối nay còn được ăn tiệc hải sản thịnh soạn, thật sự tuyệt vời." Mắt Trương Giai Giai sáng rực.

Giản Ngữ cười, cô bạn này đúng là một kẻ tham ăn, chỉ cần nhắc đến đồ ăn, là như chó sói gặp con mồi vậy.

Nhưng người như vậy thật sự dễ đối xử, cảm giác không có nhiều tâm cơ như thế. "Ăn một bữa hải sản mà vui đến vậy sao." "Ôi dào, cậu không biết hải sản bây giờ đắt thế nào đâu, ăn một bữa tùy tiện cũng phải ba bốn trăm." "Cậu cũng là người có mức lương năm chữ số, chẳng lẽ còn không đủ ăn sao." "Cậu không hiểu đâu, người như tớ đây còn phải gánh nợ tiền nhà tiền xe." Giản Ngữ mở to mắt, giá nhà ở thành phố A vẫn luôn cao ngất ngưởng, mấy năm gần đây càng bị đẩy lên rất cao, cô bạn này trông có vẻ bằng tuổi mình, vậy mà đã có nhà có xe rồi. "Cậu có nhà có xe rồi à?" "Đúng vậy, tớ 25 tuổi đã mua nhà, năm nay vừa mua xe." Giản Ngữ giơ ngón cái về phía Trương Giai Giai, "Người thắng trong cuộc sống, thật đáng ngưỡng mộ." "Ôi, nhưng khổ sở lắm." Hai người nói chuyện phiếm vài câu, thấy đã đến giờ làm, liền bắt đầu xử lý công việc trong tay, công việc của công ty thực ra rất nhiều, vừa mới nhận một vụ án lớn, phía sau lại chồng chất không ít công việc.

Giờ nghỉ trưa, Giản Ngữ nhắn tin cho Bùi Dĩ Minh, hỏi anh có tham gia buổi tiệc tối của bộ phận phiên dịch không.

Bên kia vẫn không hồi âm.

Đến lúc tan làm, Giản Ngữ trực tiếp ngồi xe Trương Giai Giai đến địa điểm ăn tiệc, điện thoại của Bùi Dĩ Minh lại gọi đến lúc này.

Giản Ngữ sợ đến mức trực tiếp cúp máy, vội vàng nhắn tin cho anh, nói rằng mình đang ở trên xe người khác, bây giờ không tiện nói chuyện. "Giản Ngữ, điện thoại của ai vậy?

Sao cậu cứ như làm trộm vậy." Trương Giai Giai hỏi. "Một người không quan trọng." "Không quan trọng, cậu căng thẳng vậy làm gì, vừa nhìn đã biết là bạn trai rồi, cậu sắp làm phu nhân tổng tài đấy, đừng có tùy tiện trêu hoa ghẹo nguyệt lung tung." Giản Ngữ bật cười, "Cậu còn thật sự để bụng à." "Đúng vậy, tớ đang chờ cậu thành phu nhân tổng tài xong, dẫn tớ đi ăn uống thả ga đây." "Đẹp ghê ha, cậu vẫn chưa có bạn trai à?" "Có thể đừng hỏi cái chủ đề buồn thiu này được không?

Dù sao tớ đã quyết định làm nữ cường nhân rồi, cậu xem tớ có nhà có xe, có thể gánh vác, tớ tại sao phải đi làm bảo mẫu cho người khác, không đáng chút nào." Trương Giai Giai thực ra nhìn có vẻ là kiểu người đáng yêu mềm yếu, tính tình hào sảng, đôi khi hơi ngớ ngẩn một chút, thật sự không nhìn ra có nội tâm mạnh mẽ như vậy. "Nếu cậu muốn tìm đối tượng, thì đến tìm tớ, tớ giới thiệu cho." Bốn người anh trai nhà mình còn đang độc thân đấy.

Ông nội dường như rất có ý kiến với họ.

Nếu cô có thể giải quyết được chuyện hôn nhân đại sự của họ, cũng coi như một việc thiện. "Không gặp không gặp." "Đúng là cô nàng kiêu ngạo." Trương Giai Giai cũng không giữ lại chuyện điện thoại vừa rồi của Giản Ngữ, Giản Ngữ thở phào nhẹ nhõm.

Bùi Dĩ Minh bên này lại nhíu mày, hỏi Hà Vấn: "Bộ phận phiên dịch hôm nay đi đâu ăn tiệc?" "Là nhà Cua Tướng quân ở trung tâm, Lư Tổng Thanh Tra buổi trưa còn mời chúng ta nữa, nhưng bị anh từ chối rồi." "Lát nữa chúng ta trực tiếp đi qua đó." Hà Vấn vuốt cằm, "Có cần gọi điện thoại cho Lư Tổng Thanh Tra không?" "Có cần thiết không?" "Không cần thiết, không cần thiết." Dù sao cũng là đi vì Giản Ngữ, Lư Tổng Thanh Tra chỉ là vật hy sinh thôi.

Mấy năm nay, Lư Tổng Thanh Tra không ít lần lợi dụng cơ hội này để mời họ, nhưng Bùi tổng chưa một lần nào đi.

Thực ra mục đích của Lư Tĩnh rất rõ ràng, chính là mượn công việc, tạo cơ hội để ở cạnh Bùi Dĩ Minh.

Trên bàn ăn, vì Lư Tĩnh không đến, không khí trên bàn rất tốt.

Đặc biệt là nhìn Trương Giai Giai với bộ dạng háu ăn đến mức má phúng phính, Giản Ngữ cảm thấy mình cũng ăn ngon miệng hơn nhiều.

Khi cô đang ăn uống nhiệt tình, đột nhiên có người đến mời rượu, Giản Ngữ ngẩng đầu lên, nhìn thấy là một chàng trai hơi ngượng ngùng, không biết là do hơi men hay vì ngượng.

Dường như tên là Chu Sinh gì đó. "Giản Ngữ, tôi mời cô một ly." Giản Ngữ sắp đến kỳ kinh nguyệt, nên không uống rượu, "Xin lỗi, hôm nay tôi không uống rượu, tôi uống nước lọc, anh cứ tự nhiên đi." "Không sao, không sao, cô uống nước là được rồi." "Cảm ơn." Giản Ngữ uống xong, phát hiện Chu Sinh vẫn chưa đi, không khỏi nhướng mày.

Chu Sinh gãi gãi đầu, nói: "Giản Ngữ, tôi có vài lời muốn nói với cô." "Lời gì?" "Tôi thích cô." Chu Sinh đột nhiên thốt ra mấy chữ.

Trời ơi.

Giản Ngữ suýt chút nữa không ngồi vững, sai lầm rồi, cô cứ nghĩ đây là một chàng trai nhút nhát, không ngờ người ta lại dũng cảm đến vậy.

Chương 2219

"Từ lần đầu tiên tôi gặp cô, tôi đã có cảm tình với cô rồi, cô không chỉ tri thức, mà còn xinh đẹp hào phóng, tôi yêu cô từ cái nhìn đầu tiên, tôi biết cô vẫn chưa có bạn trai, không biết có thể cho tôi một cơ hội không." Đối mặt với lời tỏ tình đầy tình ý của một người đàn ông xa lạ, Giản Ngữ đơ người.

Những năm nay, cô thật sự không có ai theo đuổi nhiều, không biết phải từ chối người ta thế nào nữa. "Chu Sinh, anh có phải uống say rồi không?" Có người bắt đầu hò hét, "Giản Ngữ, cậu không biết đâu, Chu Sinh của chúng ta nổi tiếng là ngàn chén không say, đây mới chỉ bắt đầu thôi, tuyệt đối không say đâu, cậu cứ cho người ta một cơ hội đi." "Đúng vậy, ở bên nhau đi, ở bên nhau đi." "Đồng ý đi, đồng ý đi." Ngay cả Trương Giai Giai cũng hùa theo, vỗ tay nói: "Ở bên nhau đi, ở bên nhau đi." Giản Ngữ hung hăng lườm cô bạn một cái, cô nàng này đến gây rối gì vậy, không biết cô đang rất khó xử sao?

Trương Giai Giai rụt cổ lại, cúi đầu tiếp tục chiến đấu, không hò hét nữa.

Chu Sinh tiếp tục nói: "Giản Ngữ, cô hãy tin tôi, tôi nhất định sẽ đối tốt với cô." Bùi Dĩ Minh vừa đến, đã nhìn thấy cảnh tượng này, vậy mà có người đang tỏ tình với Giản Ngữ.

Hà Vấn chỉ cảm thấy không khí xung quanh đột nhiên đông cứng lại, nhìn lại sếp nhà mình, gương mặt tuấn tú kia đã hoàn toàn đen sì, như muốn ăn thịt người vậy.

Cái tên tiểu tử thối này, đúng là biết chọc người, chọc đúng lúc, không phải là tìm chết sao?

Giản tiểu thư, cô ngàn vạn lần phải trả lời cho tốt, đừng chọc sếp tức giận.

Giản Ngữ cứng nhắc kéo khóe miệng, câu trả lời không làm Hà Vấn thất vọng. "Chu Sinh, anh đã hiểu lầm rồi, tôi có bạn trai rồi." "Giản Ngữ, cô đừng lấy cớ này để lấp liếm cho tôi, chúng tôi đều biết cô không có bạn trai, từ trước đến giờ chưa từng có ai tặng hoa cho cô, cô vẫn đi làm bằng tàu điện ngầm, cô chắc chắn không có bạn trai." Logic gì vậy, không có ai tặng hoa thì là độc thân à.

Bạn trai cô là một người đàn ông khô khan, không biết làm những thứ phù phiếm này, sự quan tâm của anh ấy đều là loại thực tế. "Anh thật sự hiểu lầm rồi, tôi thật sự có bạn trai." Giản Ngữ cảm thấy không thể giải thích được.

Bạn trai cô là Bùi tổng đại nhân, cô không muốn nói ra mà.

Giản Ngữ như vậy, trong mắt người khác, càng giống như lấy cớ bị lật tẩy.

Trong mắt Chu Sinh lóe lên một tia sáng phấn khích, anh ta cảm thấy mình đoán đúng rồi, Giản Ngữ thật sự không có bạn trai. "Không sao đâu, bây giờ cô chưa có cảm giác với tôi, không sao cả, sau này tôi sẽ theo đuổi cô thật tốt, tình cảm đều là từ từ bồi dưỡng mà ra, không thể vội vàng, hôm nay tôi bày tỏ tấm lòng mình, chỉ là muốn cô khi muốn yêu đương thì người đầu tiên nghĩ đến là tôi." Chu Sinh chọn cách lùi lại một bước, không ép quá.

Giản Ngữ đặc biệt khó xử.

Chu Sinh cười cười, quay về chỗ ngồi của mình.

Thậm chí có người còn đổi chỗ với anh ta, để anh ta ngồi cạnh Giản Ngữ.

Giản Ngữ vừa định thở phào nhẹ nhõm, lại cảm thấy sau gáy lạnh toát, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Bùi Dĩ Minh và Hà Vấn đứng ngay cửa phòng riêng.

Trời ơi, họ đến từ lúc nào vậy, lẽ nào những chuyện vừa rồi họ đã nhìn thấy hết rồi.

Trời đất lương tâm, bình thường cô chưa từng trêu chọc người này, người duy nhất cô có thể nói chuyện ở công ty là Trương Giai Giai, những người còn lại cũng chỉ là gật đầu chào hỏi.

Ai mà biết, Chu Sinh này bắt đầu chú ý đến mình từ khi nào.

Không biết là ai cũng nhìn thấy Bùi Dĩ Minh, liền gọi một tiếng, "Bùi tổng, Hà đặc trợ." Hà Vấn cười tủm tỉm giải thích: "Tôi và Bùi tổng vừa tình cờ đi ngang qua đây gặp khách hàng, nhớ đến lời mời của Lư Tổng Thanh Tra, nên ghé qua xem thử." Cả đám nhìn nhau, sau đó nhanh chóng nhường chỗ, dành hai chỗ cho Bùi Dĩ Minh và Hà đặc trợ. "Bùi tổng, đặc trợ, mau vào ngồi đi ạ." Bùi Dĩ Minh và Hà Vấn bước vào, Hà Vấn chủ động để lại chỗ bên cạnh Giản Ngữ cho Bùi Dĩ Minh.

Trong phòng riêng, vì sự xuất hiện của Bùi Dĩ Minh, không khí náo nhiệt ban nãy lập tức không còn nữa.

Giản Ngữ cũng cực kỳ không thoải mái, cả đám người cứ im lặng ăn hải sản, từng đĩa lại từng đĩa được mang lên.

Hà Vấn là một người cực kỳ hài hước, có thể làm đến vị trí đặc trợ này, vẫn là có vài chiêu, điều tiết không khí đặc biệt giỏi, dưới sự dẫn dắt từ từ của anh, không khí dần dần tốt lên.

Chu Sinh ngồi ở bên phải của Giản Ngữ, trực tiếp bóc tôm hùm nhỏ đặt vào đĩa của Giản Ngữ, nhỏ giọng nói: "Giản Ngữ, ăn nhiều vào." Giản Ngữ theo bản năng liếc nhìn Bùi Dĩ Minh, quả nhiên mặt của ai đó ngày càng đen sầm.

Người đàn ông này, một chút cũng không biết chu đáo.

Ngay lúc này, chén trà trong tay Bùi Dĩ Minh bị đổ, nước trà vừa vặn vương vãi vào đĩa của Giản Ngữ. "Xin lỗi." Giản Ngữ giật giật khóe miệng, cô rõ ràng thấy anh cố ý nâng chén trà lên, rồi hất nước trà vào đĩa của cô.

Kèm theo tiếng "xin lỗi" của Bùi Dĩ Minh, mọi người lập tức đồng loạt nhìn về phía họ.

Giản Ngữ chỉ có thể nói: "Không sao đâu, Bùi tổng." Nhân viên phục vụ lại đổi cho Giản Ngữ một cái đĩa mới.

Năm phút sau, trong đĩa của Giản Ngữ đột nhiên xuất hiện một ít tôm hùm nhỏ đã bóc vỏ, cô theo bản năng nhìn về phía Chu Sinh, nhưng bên tai lại vang lên giọng nói của Bùi Dĩ Minh, "Bồi thường cho em." Giản Ngữ: ...

Trong lòng vừa cạn lời lại vừa ấm áp, người đàn ông này thật sự, ghen cũng thật là gượng gạo.

Rõ ràng là không muốn cô ăn tôm hùm do người khác bóc vỏ. "Bùi tổng, anh không cần khách sáo như vậy đâu." "Tôi không thích nợ đồ của người khác." Giản Ngữ cả buổi tối cơ bản chỉ phụ trách ăn, vì ai đó đã "bồi thường" rất nhiều.

Mọi người ban đầu còn nhìn họ, sau đó dường như thành quen, Bùi tổng đã nói rồi, không muốn nợ ân tình.

Vì có Bùi Dĩ Minh ở đó, mọi người chỉ ăn ngon chứ không chơi vui được.

Hà đặc trợ lại mở phòng KTV cho họ, Giản Ngữ kiếm cớ đi trước.

Vì có vài người không muốn đi hát, nên không ai nghi ngờ Giản Ngữ, Giản Ngữ lén lút lên xe của Bùi Dĩ Minh. "Hì hì, Bùi Dĩ Minh." "Có người muốn theo đuổi em à?" Giản Ngữ cười gượng, ra tay trước, "Chuyện đó là của người khác, liên quan gì đến em.

Bùi Dĩ Minh, em nói cho anh biết, anh đừng có đổ tội cho em, em đúng là đã ký thỏa thuận, không qua lại với đàn ông, nhưng xinh đẹp đâu phải lỗi của em." Hà Vấn đang lái xe phía trước, không nhịn được bật cười. "Hà đặc trợ, anh có phải cũng thấy em nói rất đúng không?" "Đúng đúng đúng, Giản tiểu thư nói gì cũng đúng." Kể cả không đúng cũng là đúng. "Đấy, đấy, Hà đặc trợ cũng thấy em nói rất đúng, chính là không liên quan gì đến em cả." Giản Ngữ dựa vào người Bùi Dĩ Minh.

Chương 2220

Bùi Dĩ Minh xoa mái tóc dài của cô, "Ừm." Ơ, dễ nói chuyện vậy sao, vậy là không so đo nữa à.

Khi nào thì anh ấy có tâm hồn rộng lượng như vậy rồi? "Có phải cảm thấy anh nên tiếp tục sầm mặt không?" Giản Ngữ bĩu môi, hóa ra anh cũng biết mình thường xuyên sầm mặt vì một chuyện nhỏ à.

Trong lòng nghĩ vậy, Giản Ngữ lại không dám nói ra, "Sao lại thế, em chỉ thích anh như vậy thôi, nhưng mà?" "Nhưng mà gì?" "Bây giờ rất tốt rồi, nếu lãng mạn một chút nữa thì càng hoàn hảo hơn." "Tặng hoa, đón đưa em đi làm à?" Khụ khụ.

Chẳng phải chuyện đó đã qua rồi sao?

Sao anh còn để lời của Chu Sinh trong lòng vậy. "Anh tự mình xem xét đi, dù sao anh thế nào em cũng thích, người em thích chính là anh, những thứ phù phiếm đó chẳng là gì cả." "Ừm." "Haha." Giản Ngữ lại rúc vào lòng Bùi Dĩ Minh, một lúc sau, thậm chí còn nằm ngủ trên đùi anh, "Hôm nay sao anh lại đến?" "Đến thăm em." "Chỉ là một buổi liên hoan đồng nghiệp thôi mà, Lư Tổng Thanh Tra còn không đến, hoàn toàn không cần lo lắng đâu." "Anh không đến thì làm sao biết em được chào đón đến vậy." "Đúng vậy, anh phải có chút cảm giác cấp bách rồi đó." "Hoàn toàn không cần thiết, người có mắt sẽ biết chọn thế nào, cái tên Chu Sinh đó mắt nhỏ, mũi tẹt, xấu xí lắm." Mắt nhỏ, mũi tẹt ư?

Giản Ngữ không biết, thực ra Chu Sinh trông thế nào cô thật sự không nhìn rõ, anh ta lại quan sát tỉ mỉ như vậy. "Hì hì, anh đúng là tên tự đại cuồng, nhưng em thích." "Anh cũng thích em như vậy." Giản Ngữ lại khẽ bật cười, xem ra Chu Sinh vẫn có chút tác dụng, khiến một người xưa nay không giỏi biểu đạt cảm xúc cũng dễ dàng nói ra lời thích.

Hà Vấn khẽ thở dài một hơi, tự nhiên cảm thấy có chút chạnh lòng là sao vậy nhỉ?

Ngày hôm sau.

Phòng phiên dịch yên tĩnh bỗng vang lên tiếng gõ cửa, người tạo ra âm thanh là một anh chàng giao hàng, "Xin hỏi ai là cô Giản Ngữ ạ?" Trương Giai Giai "ồ" một tiếng, chỉ vào Giản Ngữ nói: "Đây, đây, đây là cô Giản Ngữ." Anh chàng giao hàng bước vào, "Cô Giản Ngữ, đây là hoa của cô, phiền cô ký nhận." "Ôi chao, chắc là bạn trai của Giản Ngữ tặng rồi, hào phóng thật, là 99 bông đúng không?" "Giản Ngữ, cậu còn ngây ra đó làm gì, mau ký nhận đi chứ." "Xem ra phòng phiên dịch chúng ta sắp có tin vui rồi."...

Các đồng nghiệp lần lượt trêu chọc.

Giản Ngữ nhớ lại lời mình nói với Bùi Dĩ Minh tối qua, mặt hơi đỏ, người đàn ông này đúng là có sức thực hiện ghê, vừa mới nói anh ấy không đủ lãng mạn, sáng sớm đã cho người gửi hoa đến. 99 bông hồng, tuy hơi sến một chút, nhưng chỉ cần là anh ấy tặng, cô đều thích.

Giản Ngữ nhanh chóng ký tên, vẻ hạnh phúc trên mặt không thể kìm nén, "Cảm ơn." "Không có gì." Trương Giai Giai cười hì hì đầy tinh quái, "Bạn Giản, thành thật khai báo đi, ai tặng thế?" "Tớ không biết." Giản Ngữ lật tìm, bên trong không có thiệp.

Thôi rồi, chắc chắn là Bùi Dĩ Minh rồi, tên đó sẽ không bao giờ chu đáo đến mức viết thiệp nhỏ đâu. "Xì, nhìn cậu cười tít mắt đến tận mang tai rồi kìa, sao có thể không biết được." "À à." Giản Ngữ chỉ cười mà không nói.

Trương Giai Giai là người rất biết điều, Giản Ngữ không muốn nói, cô ấy cũng không truy hỏi.

Đang là giờ làm việc, các đồng nghiệp trêu vài câu rồi lại chuyên tâm vào công việc của mình. *** Văn phòng Tổng tài.

Bùi Dĩ Minh hỏi Hà Trợ lý: "Bó hoa tôi dặn cậu đặt đã xong chưa?" "Dạ xong rồi ạ, đầu giờ chiều sẽ gửi đến." Buổi chiều, anh chàng giao hàng lại mỉm cười xuất hiện, vẫn là người lúc sáng.

Giản Ngữ ngây ra, sao lại có hoa nữa vậy?

Cô bản năng nhìn Chu Sinh đang đứng không xa, chỉ thấy anh ta mỉm cười với cô, tim Giản Ngữ bỗng hẫng một nhịp.

Cái vận đào hoa thối nát này, không đến sớm không đến muộn, cứ phải đến lúc cô đã yêu sâu đậm một người rồi mới xuất hiện, thật sự là chẳng có ý nghĩa gì cả. "Cô Giản, mời ký nhận." "Tôi có thể không ký nhận không?" "Cô Giản, cô muốn từ chối sao?" Giản Ngữ cảm thấy ánh mắt của Chu Sinh vẫn luôn nhìn chằm chằm về phía này, cuối cùng cô vẫn ký nhận hoa.

Mọi người đều là đồng nghiệp, không cần thiết phải khiến đối phương khó xử. "Giản Ngữ, hôm nay cậu nhiều người theo đuổi ghê nha, hết người này đến người khác, chắc không có nữa đâu nhỉ." Nụ cười trên khóe môi Giản Ngữ hơi cứng, chuyện này mà truyền đến tai Bùi Dĩ Minh thì không biết lại gây ra chuyện gì nữa. "Nói linh tinh, không có đâu." Giản Ngữ nhìn bó hoa hồng vừa được gửi đến, 40 bông, thật là...

Ai lại tặng hoa 40 bông chứ.

Buổi chiều Chu Sinh có việc ra ngoài, Giản Ngữ lén lút ôm bó hoa vứt vào thùng rác, còn cố ý đậy nắp lại. *** Gần hết giờ làm, Giản Ngữ lên lầu tìm Bùi Dĩ Minh, vừa thấy anh đã nhào tới, "Bùi Dĩ Minh, cảm ơn hoa của anh nha." Hà Trợ lý khẽ ho một tiếng, "Bùi tổng, tôi xin phép ra ngoài trước." Giản Ngữ lập tức đứng thẳng dậy, cô thật sự không biết trong văn phòng còn có người khác, "Hà Trợ lý, sao anh lại ở đây ạ?" Là trợ lý của tổng tài, ở trong văn phòng tổng tài thì có gì mà lạ chứ?

Cô cứ thế xông vào rồi ôm chầm lấy, thật sự là hết hồn luôn đó. "Cô Giản, cứ coi như tôi không tồn tại, không tồn tại đi." "Hà Trợ lý này thật sự càng ngày càng thú vị." Giản Ngữ mặt dày, hoàn toàn không ý thức được đó là vấn đề của mình. "Người ta đi xa rồi, em còn nhìn gì nữa." Giản Ngữ ôm cổ Bùi Dĩ Minh, "Đồ hũ giấm lớn." "Anh nhìn người phụ nữ khác, nói người ta thú vị, em sẽ cảm thấy thế nào?" Bùi Dĩ Minh nói có lý có lẽ.

Làm sao bây giờ, anh thật sự rất thích bộ dạng cô quan tâm anh.

Giản Ngữ chuyển sang chuyện khác, "À à, Bùi Dĩ Minh, là lỗi của em, em nói anh nghe này, cái thời buổi này mà có người tặng hoa 40 bông đó, đúng là cạn lời, muốn rủa em chết hay sao, vẫn là 99 bông của anh khiến em hài lòng hơn." Ánh mắt Bùi Dĩ Minh bỗng chùng xuống, "Ý gì?" "Không biết có phải Chu Sinh không, dù sao thì cũng đáng ghét quá, dám tặng em 40 bông hồng, muốn em đi chết, ý nghĩa này tệ quá, đúng là bệnh trai thẳng giai đoạn cuối mà." Một "trai thẳng" nào đó mặt mày tối sầm hoàn toàn. "Ai da, Bùi Dĩ Minh, anh đen mặt làm gì, em có nói anh bị bệnh trai thẳng đâu, em nói cái người tặng em 40 bông hồng ấy." Nghe vậy, người đàn ông đã tặng 40 bông hồng lại đen mặt, cuối cùng không nhịn được giải thích, "Em hiểu cái gì, đó là tình yêu không đổi đến chết." Anh ấy đã cố tình lên mạng tra rồi. "Ai da ui, Bùi Dĩ Minh, anh đừng nói tốt cho người ta nữa, dù sao em hiểu là muốn em đi chết, em chẳng thích chút nào." "Em xử lý bó hoa đó rồi?" "Cái loại này đương nhiên là vứt vào thùng rác rồi, em chỉ giữ lại 99 bông hồng của anh thôi, thơm phức à, cả ngày nay em cứ dí mũi vào ngửi, cảm giác như không phải ngửi mùi hoa mà là tình yêu tràn đầy của anh vậy." Bùi Dĩ Minh tức đến phát điên, chỉ cảm thấy một cú đấm như đấm vào bông gòn, chẳng có chút tiếng động nào.

Con bé đáng ghét này, dám lén anh nhận 99 bông hồng của người khác, còn vứt hoa của anh vào thùng rác.

Quá đáng, thật sự quá đáng. "Em không xem lời nhắn trong thiệp sao?" Giản Ngữ chớp chớp mắt, không hiểu gì, "Ở đâu cơ?" "Trong 40 bông đó." "Đâu phải anh tặng, có gì mà xem chứ, em căn bản có thèm liếc mắt một cái đâu?

Đồ không thích thì chính là không thích." Giản Ngữ nói rồi nói, bỗng cảm thấy không đúng, giọng nói bất giác nhỏ lại.

Vừa cúi đầu xuống, cô đã thấy trong mắt người kia bão tố sắp đến, đen kịt như muốn nuốt chửng người ta, khó khăn nuốt nước bọt, "Bùi Dĩ Minh, anh sao vậy?" "À à, anh sao vậy?" Giản Ngữ rụt cổ lại, "Làm ơn đi, anh đừng có cái kiểu âm dương quái khí đó, đáng sợ lắm." "Trong bó hoa anh tặng em có viết thiệp đó." Giản Ngữ hé miệng nhỏ, lập tức hóa đá, dù có ngốc đến mấy cô cũng phản ứng lại rồi, bó 99 bông hồng kia, cô đã lật từ trong ra ngoài một lượt, căn bản không hề tìm thấy thiệp nào.

Trừ khi...

Bó hoa Bùi Dĩ Minh tặng, không phải là 99 bông đó...

Chương 2221

Đáp án sắp hiện ra rồi.

Giản Ngữ như con chuột bị giẫm trúng đuôi, lập tức nhảy dựng lên, dáng vẻ đó vừa buồn cười vừa đáng yêu không tả xiết, "Ai da, em sai rồi, em sai rồi, em thật sự sai rồi, hóa ra anh tặng là tình yêu không đổi đến chết à." Vừa nói, vừa lùi về sau, "À à... em phải đi tìm lại tình yêu của em đây, em đi trước nhé...

đi đây." Giản Ngữ lùi ra khỏi văn phòng, một mạch chạy đến bên thùng rác, phát hiện bó hoa hồng cô vứt ở đó đã không còn nữa, ngẩng đầu lên thì thấy một bà lão đang ôm bó hoa của cô đi mất.

Giản Ngữ vội vàng chạy tới, "Bà ơi, đây là hoa của cháu." Bà lão trừng mắt nhìn cô một cái thật hung dữ, rồi trở nên gắt gỏng, "Cô có biết xấu hổ không?

Cái này là tôi nhặt được trong thùng rác, sao lại là của cô?

Nhìn cô tuổi còn nhỏ, ăn mặc chỉnh tề mà lại đi giành rác với một bà lão nhặt ve chai như tôi." "Bà ơi, cái này thật sự là của cháu, cháu lỡ tay vứt nhầm ạ." Bà lão hừ mạnh một tiếng, rồi đi thẳng về phía trước. "Bà ơi, cháu trả một trăm tệ mua lại có được không ạ?" Bà lão nhìn Giản Ngữ như nhìn một kẻ ngốc, rồi ôm bó hoa chạy mất, thật sự tưởng bà già rồi nên đầu óc không minh mẫn sao, bó hoa này mang đi bán lại kiểu gì cũng được bốn năm trăm, một trăm tệ mà muốn mua ư, mơ đi.

Bà lão tuổi đã cao, nhưng chân cẳng đặc biệt linh hoạt, thoáng cái đã biến mất.

Giản Ngữ đứng tại chỗ, muốn khóc không ra nước mắt, bực bội túm lấy tóc.

Giản Ngữ, cậu đúng là đồ não heo mà, hiểu lầm thì thôi đi.

Cậu còn vì muốn chọc Bùi Dĩ Minh vui mà nói bao nhiêu lời tự cho là lấy lòng, kết quả lại tự mình rước họa vào thân.

A a a.

Giản Ngữ, sao cậu xui xẻo thế, chuyện như vậy cũng gặp phải.

Giản Ngữ lén lút lên lầu, nhưng không dám vào, cứ quanh quẩn trước cửa văn phòng của Bùi Dĩ Minh, ánh mắt nhỏ liên tục liếc vào bên trong.

Mau đừng giận nữa, mau đừng giận nữa, đều là lỗi của em.

Đúng lúc này, từ bên trong truyền ra giọng nói của Bùi Dĩ Minh, "Đứng ngoài đó làm gì, vào đây cho anh." Giản Ngữ mãi một lúc lâu mới dám bước vào, tay chắp sau lưng, y như một cô bé học sinh tiểu học làm sai chuyện, "Cái đó, Bùi Dĩ Minh, em sai rồi." Nhìn bộ dạng đáng thương của cô, Bùi Dĩ Minh bỗng thấy buồn cười, "Anh sẽ ăn thịt em hay sao?

Đến nỗi phải sợ hãi thế à?" Giản Ngữ bĩu môi, "Em tự giận chính em, em lại dám vứt hoa anh tặng, ngốc chết đi được, ngốc chết đi được." "Lát nữa anh sẽ tặng em lại, nhưng em phải nhớ xử lý tốt một số việc." "À?

Xử lý việc gì ạ?" Bùi Dĩ Minh nghiến răng nghiến lợi nói: "Bó 99 bông hồng kia." Giản Ngữ vỗ một cái vào trán, vội vã chạy ra ngoài, năm phút sau lại chạy về, hưng phấn đạo: "Báo cáo sếp, đã vứt vào thùng rác rồi, trước khi vứt em còn cố ý đạp mấy phát nữa." "Đồ tiểu quỷ." "Hì hì, không giận nữa chứ, hóa ra 40 bông hồng lại có ý nghĩa đó à, là em nông cạn quá, em kiểm điểm, em đáng ghét." Vừa nhắc đến 40 bông hồng, trán Bùi Dĩ Minh lại giật giật, ý nghĩa tốt đẹp như vậy lại bị cô bóp méo thành ra thế. "Không được nhắc lại chủ đề này nữa." Giản Ngữ lập tức bịt miệng lại, mở to đôi mắt đen láy, nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu, "Được được được, em không nói nữa." Đoạn nhỏ này cứ thế trôi qua, sau này không chỉ được Giản Ngữ nhắc đi nhắc lại, mà còn luôn khiến các bậc trưởng bối cười phá lên.

Đương nhiên, đó là chuyện sau này.

Bùi Dĩ Minh nói là làm, dẫn Giản Ngữ đi ăn tối kiểu Tây, sau đó đến tiệm hoa, bảo người ta gói 100 bông hồng. "Thưa anh, ở đây chúng tôi đều bán 99 bông hồng, anh chắc chắn muốn 100 bông sao?" Chủ tiệm hoa không chắc chắn hỏi. "Tôi cứ muốn 100 bông." Bùi Dĩ Minh kiên trì.

Giản Ngữ tuy không hiểu Bùi Dĩ Minh muốn làm gì, nhưng vẫn luôn kiên trì nguyên tắc anh nói gì thì là thế, cười hì hì khoác tay anh, ngoan ngoãn đến khó tin.

Một lát sau, bó hoa đã được gói xong, Bùi Dĩ Minh nhận lấy bó hồng, trực tiếp đưa cho Giản Ngữ, "Tặng em." "Cảm ơn." Giản Ngữ cười nhận lấy, vùi cả đầu vào bó hoa, hít sâu một hơi, "Bùi Dĩ Minh, thơm quá." "Ừ." Cả người Giản Ngữ đều vùi trong bó hồng, Bùi Dĩ Minh chỉ có thể ôm cô đi. "Bùi Dĩ Minh, sao lại tặng 100 bông vậy?

Có ý nghĩa gì sao?" Ý nghĩa quỷ quái gì đó, anh không cần nữa đâu. "Anh chỉ muốn nhiều hơn 99 bông một bông, em có ý kiến gì không?" Giản Ngữ bật cười thành tiếng, người đàn ông trẻ con này, Chu Sinh tặng 99 bông, anh ấy nhất định phải tặng nhiều hơn người ta một bông.

Cứ phải tùy hứng như vậy.

Nhưng mà, như vậy có ý nghĩa gì sao?

Anh rõ ràng biết cô không có chút ý nghĩ nào với Chu Sinh mà. "Cười gì mà cười?" "Vì vui mà, em thích cái phong thái tổng tài bá đạo, ngầu lòi của anh." "Đừng có dẻo mỏ với anh, sau này nếu em còn dám vứt đồ anh tặng vào thùng rác, thì đừng hòng được yên thân." "Yên tâm, yên tâm, tuyệt đối không bao giờ nữa." *** Hai người hẹn hò ngọt ngào, nhưng lại làm Tần Nhu sốt ruột không thôi, rõ ràng đã hẹn cùng đi thăm ba của Giản Ngữ, Tần Nhu từ sáng sớm đã đứng ngồi không yên, cả người bồn chồn.

Đến tối vẫn không chờ được điện thoại của Giản Ngữ, đành phải gọi cho cô. "Ôi, mẹ nuôi, con quên mất chuyện này rồi, bây giờ chúng con sẽ lập tức qua đón mẹ, mẹ cứ đợi chúng con ở cổng chung cư là được." "Được được được, các con đừng vội, lái xe cẩn thận nhé." "Mẹ nuôi, mẹ đừng lo lắng, ba con chắc chắn sẽ muốn gặp lại mẹ mà, mẹ là người duy nhất ba con yêu sâu sắc trong đời này." Đầu dây bên kia khẽ đáp lại một tiếng "Ừ." Giản Ngữ tâm trạng vui vẻ, "Bùi Dĩ Minh, mẹ nuôi và ba em nhất định có thể ở bên nhau chứ?" Cô tưởng như hỏi thờ ơ, nhưng cái tâm tư nhỏ bé đó làm sao Bùi Dĩ Minh không biết, cô chỉ muốn có thêm một người cho cô sức mạnh, để cô tin rằng, ba Giản nhất định sẽ tỉnh lại. "Yên tâm đi, bác trai đã kiên trì lâu như vậy, chắc chắn là có người không nỡ rời xa." "Đúng vậy, không ngờ cuộc gặp gỡ giữa ba và anh lại là như thế này." Bùi Dĩ Minh dừng một chút, nói: "Bác trai rất đẹp trai." Giản Ngữ bị chọc cười ha ha, tự mãn nói: "Đương nhiên rồi, ba em có sức hút lớn thế mà, mẹ nuôi em là người phụ nữ ưu tú như vậy mà cả đời vẫn chưa kết hôn vì ba, sức hút đó đúng là đỉnh của chóp." "Ừ." Bùi Dĩ Minh hùa theo.

Giản Ngữ ghé qua khẽ hôn lên khóe môi anh, "Bùi Dĩ Minh, anh thật tốt." "Em cũng rất tốt." Khi hai người đến chung cư của Tần Nhu, Tần Nhu đang một mình đứng bơ vơ trước cổng chung cư, dáng vẻ ngây thơ như cô gái mới lớn đang yêu khiến Giản Ngữ vô cùng xót xa.

Cô thầm nghĩ: "Ba ơi, ba nhất định phải cố gắng tỉnh lại, cho dù không phải vì con, thì cũng nhất định phải vì người phụ nữ đã âm thầm bảo vệ ba." Cửa kính xe hạ xuống, Giản Ngữ gọi: "Mẹ nuôi, bên này." "Con gái, con xem bộ đồ này của mẹ có ổn không?" Tần Nhu kéo kéo bộ đồ của mình.

Giản Ngữ muốn cười nhưng không dám, "Mẹ nuôi, mẹ đẹp thế mà, mặc gì cũng xinh hết, bộ đồ này rất hợp với mẹ." "Thật sao?" "Đương nhiên rồi." Thực ra căn bản không cần phải trang điểm thế này, ba đâu có nhìn thấy.

Nhưng những lời này Giản Ngữ không nói ra, sợ Tần Nhu đau lòng.

Ngồi lên xe, Tần Nhu không nhịn được thở dài, "Thật ra mẹ cũng biết ba con không nhìn thấy, nhưng vẫn muốn xuất hiện thật xinh đẹp trước mặt ông ấy." Lỡ đâu ông ấy đột nhiên tỉnh lại, nhìn thấy bộ dạng luộm thuộm của bà, chẳng phải bà sẽ tự trách mình đến chết sao. "Mẹ nuôi, con hiểu mẹ." Tần Nhu gật đầu, không nói gì nữa. *** Tần Nhu nhìn người đàn ông cắm đầy dây truyền trên giường bệnh, khóe mắt lập tức đỏ hoe.

Chuẩn bị cả ngàn lời muốn nói, nhưng khoảnh khắc này lại chẳng thể thốt ra một từ nào.

Bọn họ thật sự đã già rồi, xa cách hơn 20 năm, trên mặt đối phương đều đã có nếp nhăn, nhưng những cảnh tượng trước khi chia ly dường như vẫn còn nguyên vẹn như ngày hôm qua.

Những lời thề năm xưa, những điều tốt đẹp thuở ấy, tất cả đều hóa thành ký ức sâu trong tim.

Chương 2222

Giản Ngữ liếc mắt ra hiệu cho Bùi Dĩ Minh, cả hai đều bước ra ngoài, nhường không gian riêng cho Tần Nhu. "Ngũ tiểu thư." Người bảo vệ bên ngoài cung kính gọi. "Đừng khách sáo thế mà." Giản Ngữ cười hì hì. "Lão gia tử nói nếu gặp cô thì chuyển lời lại, bảo cô sớm chuyển về nhà." Giản Ngữ bản năng nhìn Bùi Dĩ Minh, "Cháu biết rồi ạ." "À đúng rồi, vị nữ sĩ vừa mới vào là mẹ nuôi của cháu, cũng là một chuyên gia, sau này nếu bà ấy đến, các anh đừng ngăn cản, chuyện này cháu sẽ nói với ông già." "Vâng, Ngũ tiểu thư." Hai người không đi xa, chỉ đi dạo quanh bệnh viện phía dưới. "Chuyển về nhà là ý gì?" Bùi Dĩ Minh hỏi. "Thì là ông nội đã chuẩn bị cho em một căn phòng ở Tiết gia, muốn em chuyển về đó ở, đơn giản vậy thôi." "Em sẽ đi sao?" "Em đã hứa với mẹ nuôi rồi, bên ông nội thì chỉ có thể thỉnh thoảng qua ở thôi, ở lâu dài thì không được." "Ngữ Ngữ." "Ơ?" "Ngày mai chúng ta đi đăng ký kết hôn đi." Giản Ngữ cười tươi roi rói, "Không vấn đề gì, chuyện này nghe anh hết, tối nay em về nhà sẽ tìm sổ hộ khẩu ra, sáng mai chúng ta sẽ đi làm thủ tục cho xong." "Được." "Hì hì, Bùi Dĩ Minh, anh có hơi sợ ông nội em sẽ phá đám không?" "Chẳng lẽ em không sợ?" "Nói sao nhỉ, ông già này tuổi đã cao rồi, đúng là hơi khó chơi, muốn làm gì là làm đó.

Nhưng em có cách khắc chế ông ấy, ông ấy khó chơi thì anh cứ khó chơi hơn ông ấy là được." "Mấy chuyện đó tính sau, chúng ta cứ đi đăng ký kết hôn trước đã, chuyện hôn lễ đợi bác trai tỉnh lại rồi tính, đến lúc đó ông ấy có thể dắt tay em đích thân giao em cho anh." "Không vấn đề gì." Hai người đi dạo dưới nhà một lúc rồi lên, Tần Nhu mắt đỏ hoe, vẫn nắm chặt tay ba của Giản Ngữ, nhưng Giản Ngữ vẫn không có phản ứng gì. "Mẹ nuôi, trời cũng không còn sớm nữa, hôm nay chúng ta về trước nhé." Tần Nhu không nỡ đứng dậy, Giản Ngữ cúi đầu hôn lên trán ba Giản, "Ba ơi, mau tỉnh lại nhé, con gái bảo bối của ba sắp lấy chồng rồi, con còn đang đợi ba dắt tay con đi trên thảm đỏ đó, đừng để con đợi lâu quá, ba mà không tỉnh lại một ngày, con gái ba sẽ không có hôn lễ đâu." "Ngữ Ngữ, các con sắp kết hôn rồi sao?" Tần Nhu ngạc nhiên hỏi. "Vâng, con và Bùi Dĩ Minh định ngày mai sẽ đi đăng ký kết hôn trước, hôn lễ đợi ba con tỉnh lại rồi sẽ tổ chức." Tần Nhu nhìn Bùi Dĩ Minh, liên tục gật đầu, bà luôn có ấn tượng tốt về Bùi Dĩ Minh, "Được được được." *** Ngày hôm sau.

Giản Ngữ dậy từ rất sớm, cứ ở trong nhà vệ sinh trang điểm, Tô Vi sốt ruột không chịu nổi, "Ngữ Ngữ, cậu sao vẫn chưa ra, tớ muốn dùng nhà vệ sinh đây này." "Cậu đợi tớ một lát nữa thôi, tớ xong ngay đây." "Cậu làm gì thế?" "Trang điểm." "Trang điểm thì không thể ra phòng ngủ à?" "Gương ở bàn trang điểm không tiện dùng." Tô Vi: ...

Tô Vi lại đợi thêm ba phút, Giản Ngữ mới từ nhà vệ sinh bước ra, Tô Vi nhìn Giản Ngữ một cái, lập tức ngây người, Giản Ngữ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, tóc cứ thế buông tự nhiên trên vai, trên mặt trang điểm nhẹ nhàng nhưng lại hút hồn, đặc biệt trẻ trung, phải nói là cực kỳ xinh đẹp. "Sáng sớm cậu đi đâu mà trang điểm xinh đẹp thế này?" "Kết hôn." "Cậu và anh Bùi định đi đăng ký kết hôn à?" "Ừ, chúng tớ sẽ đi đăng ký trước." "Chúc mừng nha, hai cậu cuối cùng cũng 'thấy trăng sáng sau mây mù' rồi, cái tốc độ của Bùi Dĩ Minh nhà cậu nhanh thật, nóng lòng muốn biến cậu thành người của anh ấy rồi." Giản Ngữ khẽ cười, vỗ vỗ vai Tô Vi, "Vi Vi, cậu nhất định sẽ gặp được lương duyên của mình thôi." "Tớ cũng tin vậy." Bùi Dĩ Minh cũng mặc một chiếc áo sơ mi trắng, là do Giản Ngữ tối qua nửa đêm tỉnh dậy gọi điện thoại hẹn trước với anh.

Khi Giản Ngữ nhìn thấy anh, trên mặt hiện lên nụ cười hài lòng, không hề do dự khen ngợi: "Bùi Dĩ Minh, anh mặc áo sơ mi trắng trông đẹp trai thật đó." Tai Bùi Dĩ Minh đỏ ửng, "Hôm nay em cũng rất xinh đẹp." Khi hai người đến Cục Dân chính, Cục Dân chính còn chưa mở cửa, hai người nhìn nhau, không nhịn được bật cười.

Bọn họ thật sự quá vội vàng, quên mất Cục Dân chính cũng làm việc theo giờ hành chính, bây giờ cách giờ làm việc còn gần một tiếng đồng hồ.

Hai người đành ngồi gần đó trên một chiếc ghế dài, từ từ đợi.

Có lẽ vì trong lòng có những kỳ vọng tốt đẹp, một tiếng đồng hồ trôi qua cũng không hề dài, thoáng cái đã đến lúc.

Hai người là cặp đôi đầu tiên đến đăng ký kết hôn trong ngày.

Nhân viên Cục Dân chính nhìn thấy họ thì ngây người một lúc, dường như không ngờ hôm nay không phải là ngày đặc biệt ý nghĩa gì, mà lại có cặp đôi nhỏ đến đợi từ sớm.

Hai người điền tờ khai, chụp ảnh, chỉ là nhân viên bỗng nhiên biến sắc, còn nhíu mày lại.

Giản Ngữ vừa hay nhìn thấy, trong lòng thoáng hiện lên một dự cảm không lành, "Có chuyện gì vậy ạ?" "Cô Giản, sổ hộ khẩu của cô có phải là cầm nhầm không?" "Ý gì ạ?" "Hộ khẩu của cô căn bản không có trong cuốn sổ hộ khẩu này." Giản Ngữ trừng lớn mắt, không dám tin vào điều mình vừa nghe, "Làm sao có thể?

Cháu chưa bao giờ chuyển hộ khẩu, hộ khẩu của cháu vẫn ở trong đó mà." Nghe vậy, sắc mặt Bùi Dĩ Minh tối sầm, mơ hồ đoán ra được điều gì. "Em chắc chắn chứ?" "Em đương nhiên chắc chắn." "Vậy cô đợi một lát, tôi gọi điện thoại tra cứu lại." Nhân viên đi sang một bên gọi điện thoại, một lúc sau quay lại nói: "Cô Giản, hệ thống của chúng tôi không có lỗi, tôi đã hỏi bên công an phường, hộ khẩu của cô quả thật không còn ở đó nữa, đã chuyển đi rồi, thời gian chuyển đi chính là hai ngày trước." Hai ngày trước.

Đó chẳng phải là ngày ông già biết cô là cháu gái Tiết gia sao.

Giản Ngữ không phải ngốc, rất nhanh đã hiểu ra.

Cô bĩu môi nhìn Bùi Dĩ Minh, rất rõ ràng Bùi Dĩ Minh cũng biết vấn đề nằm ở đâu, sắc mặt không được tốt lắm. "Không làm được nữa sao ạ?" "Thật ngại quá, chúng tôi thật sự bất lực, chỉ có thể phiền hai người về nhà lấy lại sổ hộ khẩu mới." Giản Ngữ trong lòng buồn bực, ông già này, cứ thích giở trò sau lưng, cả chiêu này cũng nghĩ ra được.

Chuyển hộ khẩu nhanh gọn thế, có hỏi ý kiến cô là đương sự chưa.

Bùi Dĩ Minh nắm tay Giản Ngữ, "Vậy chúng ta để hôm khác đến vậy." Giản Ngữ tức giận giậm chân một cái, hôm nay cô đã mất bao nhiêu thời gian để trang điểm, cô rất hài lòng với bức ảnh vừa chụp, nhân viên chụp ảnh còn nói là trai tài gái sắc.

Bùi Dĩ Minh vốn dĩ nghiêm túc, chụp ảnh toàn không đạt yêu cầu, cô lén nhéo vào má anh một cái, anh liền cong khóe môi.

Khoảnh khắc đó được định hình ngay lập tức.

Đáng tiếc, bức ảnh này không dùng được. *** Tâm trạng vui vẻ của Giản Ngữ cứ thế bị phá hỏng, trong lòng âm thầm mắng ông già.

Ông già, ông đáng ghét quá!

Mãi cho đến khi ra khỏi Cục Dân chính, tâm trạng bực bội của Giản Ngữ vẫn chưa bình phục, "Bùi Dĩ Minh, em thật sự không cam lòng mà, ông già này sao có thể làm như vậy chứ." "Rất rõ ràng là cố ý rồi." "Em xin lỗi, là vấn đề của bên em, em không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy." "Không liên quan đến em, là anh quá sốt ruột rồi."

Anh sớm đã đoán Tiết lão đầu sẽ gây khó dễ trong chuyện này, không ngờ hành động nhanh đến vậy.

Anh thực ra cũng có tư tâm, chỉ là muốn nhanh chóng hoàn thành chuyện này khi ông nội Tiết chưa kịp ra tay và ba của Giản Ngữ chưa tỉnh lại, sau đó mọi chuyện sẽ "gạo đã nấu thành cơm".

Đáng tiếc, vẫn chậm một bước.

Sự thật chứng minh, chuyện này muốn làm lén lút thì quả nhiên không thành. "A a a, không chỉ anh sốt ruột, em cũng rất sốt ruột mà." Nhìn dáng vẻ sốt sắng của Giản Ngữ, tâm trạng buồn bực của Bùi Dĩ Minh cứ thế tan biến, "Được rồi, vậy chúng ta chỉ có thể từng bước một, trước tiên phải xin được sự đồng ý của ông nội em, rồi mới đi đăng ký kết hôn." "Tính khí của ông ấy thì anh cũng đã biết rồi đó, em thấy chắc phải tốn của em mấy năm, em đã bao nhiêu tuổi rồi chứ, em không muốn đợi nữa đâu." "Lời này em tuyệt đối đừng nói trước mặt ông nội em, không thì ông ấy sẽ càng nhìn anh không thuận mắt hơn." Bùi Dĩ Minh nhớ lại lời nói trước đây, chỉ cảm thấy hối hận.

Nào ngờ, Tiết lão đầu lại chính là ông nội ruột có quan hệ huyết thống với Giản Ngữ.

Nếu sớm biết, anh nhất định sẽ nhường nhịn ông già đó, không làm bất cứ chuyện gì ông ấy không thích.

Cùng lúc đó, tại Tiết gia.

Tiết lão đầu đã nhận được điện thoại, lạnh lùng bật cười thành tiếng.

Ha ha, Bùi Dĩ Minh, muốn lừa cháu gái của ông đi đăng ký kết hôn, cửa còn không có.

Con bé thối, muốn lấy chồng mà không thèm chào hỏi, coi ông là người chết sao.

Muốn đấu với chúng ta, các cậu đúng là quá non rồi, gừng càng già càng cay.

Tiết Tiểu Tam đã về rồi, trừ Tiết Tiểu Tứ không ở nhà, chưa biết thân thế của Giản Ngữ, những người khác đều đã rõ, sau một lúc ngây người ngắn ngủi, từng người một xúc động không nói nên lời.

Chương 2223

Nhận một người cháu nuôi thì đúng là xúc động, nhưng nếu có quan hệ huyết thống, chẳng phải càng "thêm hoa trên gấm" sao? "Ông nội, có chuyện gì vậy ạ?" Tiết lão đại hỏi.

Tiết lão đầu quả quyết nói: "Cứ ngồi đợi Tiểu Ngũ nhà chúng ta đến, tối nay chuẩn bị thêm mấy món Tiểu Ngũ thích ăn." "Thế thì tốt quá, con đã chọn xe cho con bé rồi, đảm bảo nó sẽ hài lòng." Tiết lão đại rất tự tin vào mắt nhìn của mình. "Con cũng đã chuẩn bị quà riêng rồi." Tiết lão nhị hùa theo.

Lần trước chỉ chuẩn bị thẻ ngân hàng, đã là em gái ruột thì sao có thể chỉ dùng một tấm thẻ ngân hàng mà qua loa cho xong.

Thím hai và thím ba nhà họ Tiết cũng sốt ruột. "Làm sao đây?

Cháu còn chưa chuẩn bị xong quà gặp mặt, chẳng có chút chuẩn bị nào." "Cháu cũng vậy, cũng không biết con bé thích gì, chị dâu, chúng ta mau đi mua sắm đi." "Được được được, cứ quyết định vậy đi, ăn sáng xong chúng ta sẽ đi trung tâm thương mại." Tiết Tiểu Tam mặt mày ủ dột, từng người một đều có tiền, chỉ có cậu ta làm cảnh sát là nghèo nhất, "Anh cả, anh hai, mẹ, thím ba, mấy người làm ơn đi chậm chậm thôi, đừng để quà của cháu trông quá xoàng xĩnh." "Xì xì xì, cậu hiểu cái gì, tôi vẫn luôn muốn mua đồ cho mấy cô bé, tiếc là mấy cậu toàn là con trai, buồn chết tôi đi được, giờ cuối cùng cũng có cơ hội rồi." Thím ba nhà họ Tiết nói. "Tôi cũng vậy, tôi cũng vậy, đợt trước ra mấy mẫu quần áo mới, tôi thấy rất hợp với Tiểu Ngũ nhà chúng ta." Chú hai và chú ba nhà họ Tiết cũng đang bàn bạc bên cạnh, xem nên tặng cháu gái cái gì.

Tiết Tiểu Tam lắc đầu, lại lắc đầu, chỉ có thể cầu mong Tiết Tiểu

Tứ ở bên cậu ta, tên đó chắc cũng nghèo như cậu ta thôi.

Giản Ngữ cả ngày hôm đó cứ bậm bực khó chịu, trong lòng ôm một cục tức, tan làm xong cô đi taxi thẳng đến Tiết gia, mọi người dường như đang đợi cô vậy, tất cả đều ngồi quanh bàn ăn, chỉ là chưa động đũa.

Từng người một nhìn thấy cô bước vào, nở nụ cười hiền hậu.

Giản Ngữ vốn dĩ muốn tìm Tiết lão đầu để lý luận, nhưng thấy nhiều người đang đợi mình, trong lòng dâng lên từng đợt ấm áp, cô thật sự đã nhiều năm không có người thân nào đợi cô về nhà như thế này.

Sau khi ba cô gặp chuyện, cô càng không dám về nước, một mình co ro ở nước ngoài tự oán tự thương.

Giản Ngữ chào hỏi từng người một, rồi ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh Tiết lão đầu. "Sau này cứ phải như vậy, tan làm thì về nhà ăn cơm." Tiết lão đầu nói.

Giản Ngữ ngấm ngầm nghiến răng, hạ giọng nói: "Ông già, ông đừng tưởng cháu không biết ông đã làm gì chứ?" "Ông làm gì chứ." Tiết lão đầu ra vẻ mình hoàn toàn không biết gì.

Giản Ngữ thấy mọi người đều nhìn chằm chằm vào bọn họ, không tiện tiếp tục, "Lát nữa cháu sẽ nói chuyện tử tế với ông." "Hai ông cháu nhà các cậu đang lầm bầm gì đó, mau ăn cơm đi chứ.

Tiểu Ngũ, mau nếm thử tay nghề của thím hai và thím ba xem, hôm nay mấy món này đều do chúng ta tự tay làm đó, không biết có hợp khẩu vị của cháu không." Thím hai nhà họ Tiết nói.

Giản Ngữ vừa nghe cách xưng hô của họ, liền biết họ đã biết chuyện cô là cháu gái của Tiết gia rồi. "Cháu cảm ơn thím hai và thím ba ạ." "Đừng khách sáo, đều là người một nhà, sau này muốn ăn gì thì cứ gọi điện thoại bảo chúng ta, chúng ta sẽ làm cho cháu." "Thế thì phiền quá ạ." "Không phiền đâu, bây giờ hai chúng ta cũng chẳng có việc gì để làm, ở nhà buồn chán lắm, nghiên cứu món ngon cũng rất tuyệt đó, coi như cuộc đời có một hướng đi mới." "Vậy thì sau này cháu sẽ không khách sáo nữa." Sau khi ăn cơm xong, Giản Ngữ liền đỡ Tiết lão đầu vào thư phòng, không chút khách khí đưa tay ra: "Ông già, sổ hộ khẩu ở đâu ạ?" "Cháu tìm sổ hộ khẩu làm gì, muốn rút tiền à." Tiết lão đầu nhướn mày, bắt đầu nói bừa.

Giản Ngữ nghiêm mặt, "Ông nội, cháu không đùa với ông, ông cho người lén lút chuyển hộ khẩu của cháu đi, cháu rất tức giận, đặc biệt tức giận." Nhắc đến chuyện này, ông già càng tức giận hơn. "Hừ, ông còn chưa mắng phạt cháu, mà cháu đã dám la lối trước mặt ông rồi, con gái nhà ai kết hôn mà lại giấu giếm gia đình chứ, hành vi của các cháu thật đáng ghét, không hiểu chuyện, không hiểu chuyện.

Cháu đã gặp bố mẹ người ta chưa?

Bùi Dĩ Minh đã gặp chúng ta, đã được chúng ta đồng ý chưa?

Chưa được chúng ta đồng ý, các cháu kết hôn cái gì.

Hành vi của các cháu, nếu là ngày xưa thì phải 'nhấn lồng heo' đó.

Đợi ông gặp thằng nhóc Bùi Dĩ Minh thối tha kia, ông nhất định phải chỉnh đốn nó một trận." Tiết lão đầu gõ bàn mấy cái thật mạnh, trông có vẻ là thật sự tức giận.

Khóe môi Giản Ngữ giật giật, cả 'nhấn lồng heo' cũng lôi ra rồi, cái gì với cái gì thế này, hoàn toàn không phải chuyện như vậy. "Ông già, ông đừng có đắc ý quá, ông nghĩ ba cháu thích ông sao?

Ông lúc nhỏ đã đối xử với ba cháu như vậy, nếu cháu là ba, cháu tuyệt đối sẽ không thích ông, ông không có tư cách quyết định hộ khẩu của cháu, người có thể quyết định chỉ có ba cháu thôi." Tiết lão đầu nghẹn họng, vấn đề này thực ra ông ấy cũng khá lo lắng, đối với con trai cả, ông ấy đã thiếu sót không chỉ một chút. "Không nói nên lời rồi chứ gì, cháu nói cho ông biết, khi nào chưa có sự đồng ý của ba cháu, ông đừng có kiêu ngạo." "Con bé thối, cháu cố ý chọc tức ông phải không?" Bố cháu bây giờ như thế này, không biết khi nào mới tỉnh.

Nếu bố cháu không làm gì, con bé ngốc này sớm đã bị người ta lừa đi mất rồi.

Ngốc chết đi được, một người đàn ông không có lễ hỏi, không xin phép gia đình con bé, cứ thế lừa con bé đi mất.

Nó vậy mà cũng đồng ý, còn hăm hở chạy đến đòi sổ hộ khẩu.

Đầu óc có vấn đề à?

“Ông ơi, đừng bướng nữa, đưa sổ hộ khẩu cho cháu đi.” Giản Ngữ hạ giọng, không quá ép buộc ông Tiết.

“Không đưa, không đưa, nhất quyết không đưa!” Ông Tiết mè nheo.

“Ông già này sao mà cố chấp thế, quản chuyện bao đồng quá rồi đấy.” “Dù sao thì cũng không đưa.

Có giỏi thì bảo cái thằng nhóc thối tha kia đến đây, được sự đồng ý của tất cả mọi người chúng ta đi.

Tao nói cho mày biết, nếu bố mày mà tỉnh lại, mày lén lút kết hôn với người ta như thế này, mày nghĩ ông ấy có vui được không?

Mày là con gái ông ấy vất vả nuôi lớn, sao có thể tùy tiện bị người ta lừa đi mất chứ.” Hừ, chỉ mình mày biết dùng bố mày ra uy hiếp tao à, ông đây cũng biết đấy nhé!

Ông chưa gả con gái bao giờ, nhưng tâm trạng của người làm cha thì ông không phải là không biết, ai lại mong con gái mình bị người ta lừa đi chứ?

Giản Ngữ vốn đang chiếm ưu thế, lại bị ông Tiết khéo léo gạt đi, lập tức mất hết lợi thế.

Bố tuy ủng hộ chuyện yêu đương của cháu với Bùi Dĩ Minh, nhưng yêu đương và kết hôn là hai chuyện khác nhau.

Chắc bố cũng không muốn cháu cứ thế mà gả đi đâu.

Chương 2224

Giản Ngữ tức đến mức không nói nên lời, trừng mắt nhìn ông Tiết.

“Muốn thi xem ai mở mắt to hơn à?” Ông Tiết hậm hực nói.

Giản Ngữ không nhịn được bật cười, sau đó ôm lấy cánh tay ông Tiết, “Ông ơi, ông ơi, ông ơi!” “Đừng học anh em Hồ Lô nữa, cháu gọi nghe khó chịu chết đi được.” Ông Tiết ghét bỏ hất tay ra.

Giản Ngữ: “…” Ông nội của anh em Hồ Lô hiền lành biết bao, tôn trọng con cái biết bao.

“Ông ơi, ông chẳng hơn được ông nội của anh em Hồ Lô chút nào đâu.” “Cháu nói cái gì đấy?” “Hừ, ông tự mình mà cảm nhận đi.” Giản Ngữ uể oải xuống lầu, trên mặt viết rõ sự không vui.

Trong phòng khách.

Tiết Tiểu Tam đang cùng thím Hai và thím Ba nhà họ Tiết xem TV, anh cả, anh hai cùng chú Hai, chú Ba thì đang đánh mạt chược ở một bên khác.

Giản Ngữ thấy Tiết Tiểu Tam, hung dữ trừng mắt nhìn anh ta một cái.

Lúc đó là anh ta đi điều tra thân phận của cô, chuyện chuyển hộ khẩu của cô đi, tám chín phần là do Tiết Tiểu Tam làm.

Tiết Tiểu Tam sờ sờ mũi, “Tiểu Ngũ, anh làm em không vui à?” “Hừ.” Giản Ngữ hừ một tiếng nặng nề về phía anh ta.

“Tiểu muội.” “Gọi chị!” “Tiểu Ngũ, nếu thằng nhóc này làm con không vui, cứ đánh thoải mái.” Thím Ba nhà họ Tiết trực tiếp mở lời.

“Mẹ ơi, con là con ruột của mẹ mà, mẹ lại đi cổ vũ Tiểu Ngũ đánh con, bất công quá!” “Ai bảo con làm sai chuyện.” Tiết Tiểu Tam giang tay, “Con làm sai chuyện gì thế, ít nhất cũng phải nói cho con biết một tiếng, để con chết cho minh bạch chứ.” “Hộ khẩu của cháu là do anh chuyển đi à?” “Đúng vậy, ông nội phân phó mà.

Em là người nhà mình, đương nhiên phải ở cùng nhà mình chứ.” Tiết Tiểu Tam nói một cách tự nhiên.

Quả nhiên đúng như cô nghĩ.

Giản Ngữ tức đến mức không nói nên lời, người nhà này ai nấy đều bị ông Tiết tẩy não rồi, chỉ biết tiếp tay làm bậy.

Cô đương nhiên không thể nói với họ rằng cô muốn đăng ký kết hôn với người ta nhưng lại không được.

Cục tức này, chỉ có thể tự nuốt vào bụng thôi.

“Tiểu Ngũ, em đừng nhìn anh như thế, anh sợ đấy.” “Anh đợi đấy cho em.” Giản Ngữ ở nhà họ Tiết một lúc lại đến bệnh viện thăm bố.

Tần Nhu ngồi một bên, cô ấy đang cầm một cuốn sách, giọng nói ấm áp, nhẹ nhàng thoát ra từ đôi môi cô.

Giọng của Tần Nhu thật sự rất hay, Giản Ngữ đứng ở cửa, nghe một lúc, còn có chút đắm chìm.

Cô nhận ra câu chuyện này, đó là cuốn tiểu thuyết dài đầu tiên bố cô viết, năm đó rất nổi tiếng, tái bản mấy lần rồi.

Tần Nhu luôn rất chuyên tâm, Giản Ngữ đến mà cô ấy cũng không biết.

Giản Ngữ đành lên tiếng ngắt lời cô ấy, “Cán mụ.” “Ngữ Ngữ đến rồi à, mẹ đang đọc sách cho bố cháu nghe đây.” Giản Ngữ ôm lấy cổ Tần Nhu, “Cán mụ, giọng mẹ hay thật đấy, hệt như tên của mẹ vậy, thảo nào bố lại thích mẹ đến thế.” “Con bé này, suốt ngày chỉ biết trêu chọc mẹ thôi.” “Cháu cũng đến đọc cho bố nghe một lúc.” Giản Ngữ nhận lấy cuốn sách trong tay Tần Nhu, tiếp tục đọc từ chỗ Tần Nhu vừa đọc xong.

Khi hai người rời bệnh viện, vừa khéo ở dưới lầu bệnh viện gặp Trình Mỹ Tĩnh và Lộ Chinh.

Giản Ngữ bản năng kéo Tần Nhu muốn lách qua họ.

Đáng tiếc, một người nào đó không như ý muốn của họ.

Lộ Chinh vừa nhìn thấy cô, liền như một con gà chọi, gầm gừ nói: “Giản Ngữ, cô đứng lại cho tôi!” Giản Ngữ nhíu mày, “Không biết đây là bệnh viện sao?

Hét toáng lên làm gì, muốn tôi gọi bảo vệ đến đúng không?” “Giản Ngữ, tất cả là do cô, tất cả là do cái đồ hỗn đản nhà cô!” Lộ Chinh suýt nữa thì nhảy bổ đến trước mặt Giản Ngữ, nhưng bị Trình Mỹ Tĩnh kịp thời kéo lại.

“Mẹ, mẹ kéo con làm gì?” “Đừng gây sự.” Giản Ngữ lười để ý đến Lộ Chinh và Trình Mỹ Tĩnh, khoác tay Tần Nhu định bỏ đi.

Khi đi ngang qua Trình Mỹ Tĩnh, Giản Ngữ chợt nghĩ đến điều gì, không đúng.

Lúc này, Trình Mỹ Tĩnh không phải nên vẫn còn đang ở trong tù sao?

Sao lại ra ngoài rồi, còn lại đến thành phố A.

Không biết có phải là do cô cảm giác sai không, nhưng Trình Mỹ Tĩnh có vẻ không ổn lắm.

Bình thường, người đầu tiên giương nanh múa vuốt sẽ là cô ta, Lộ Chinh là người trầm lặng, đôi khi mới xen vào một câu.

Lần này vậy mà lại đảo ngược.

Chẳng lẽ Trình Mỹ Tĩnh sau chuyện lần trước đã nhớ bài học rồi sao?

Giản Ngữ không chú ý thấy rằng, Tần Nhu âm thầm siết chặt nắm đấm, người phụ nữ trước mặt này, cô ấy dù thế nào cũng sẽ không quên, năm đó chính cô ta đã tìm đến cô ấy, nói cho cô ấy biết chuyện của bố Giản và cô ấy, đồng thời ép buộc cô ấy rời đi.

Trình Mỹ Tĩnh từ đầu đến cuối không nhìn Giản Ngữ, vẫn luôn rũ mắt, thấy Giản Ngữ dừng lại, cô ta lại kéo Lộ Chinh một cái, "Lộ Chinh, chúng ta đi thôi." "Mẹ, cô ta đã hại mẹ thành ra thế này rồi, tại sao mẹ còn muốn bao che cho cô ta?" "Mẹ nói, đi nhanh lên!" Giản Ngữ cũng không có tâm trạng ở đây mà đôi co với hai mẹ con họ, cô sớm đã tự nhủ với mình rằng, cô không có mẹ rồi.

"Cán mụ, chúng ta đi thôi." Cán mụ.

Trình Mỹ Tĩnh đột ngột ngẩng đầu, nhìn chằm chằm người phụ nữ bên cạnh Giản Ngữ, sau đó cả người cứng đờ, người phụ nữ này hình như đã gặp ở đâu đó rồi, sao nhìn quen thế nhỉ?

"Cô là ai?" Giản Ngữ lúc này mới nhìn rõ vẻ mặt của Trình Mỹ Tĩnh, mới nửa tháng không gặp, cô ta dường như đã tiều tụy đi không ít.

"Còn ai nữa, cô không phải đã gặp rồi sao?" Trình Mỹ Tĩnh nhìn Tần Nhu không chớp mắt, có thứ gì đó lướt qua trong đầu cô ta, người phụ nữ này trông giống người yêu thời đại học của bố Giản.

Đúng, không phải giống, mà chính là cô ấy.

Cô ấy dường như chẳng thay đổi chút nào so với năm xưa, còn cô ta bây giờ trạng thái lại tệ đến thế.

Trình Mỹ Tĩnh vô thức ngoảnh mặt đi, không dám đối mặt với

Tần Nhu.

“Tôi nghĩ cô cũng đã đoán ra rồi, đúng, đây chính là người yêu năm xưa của bố tôi, bây giờ là cán mụ của tôi.” Trình Mỹ Tĩnh tức đến phát run, “Giản Ngữ, cô thật sự không có lương tâm!

Chương 2225

Mẹ ruột cô vẫn còn sống, vậy mà cô lại nhận loại phụ nữ đó làm cán mụ của mình!" "Trình Mỹ Tĩnh, cô ăn nói cho cẩn thận!

Cái gì mà 'loại phụ nữ đó', đây là mẹ tôi đấy!" Giản Ngữ rất không thích kiểu nói chuyện của Trình Mỹ Tĩnh.

Luôn cảm thấy cao cao tại thượng, không biết cô ta tại sao lại cảm thấy mình hơn người một bậc.

"Cô nhận ai làm cán mụ, tôi không quản được cô, nhưng cô ta tuyệt đối không thể, cô ta sẽ không đối xử thật lòng với cô đâu.

Chẳng lẽ cô không biết vì sao năm xưa cô ta và bố cô lại chia tay sao?

Tất cả là vì cô, cô nghĩ cô ta sẽ không oán hận cô sao?

Cô ta tiếp cận cô chắc chắn là có mục đích, cô ta chắc chắn quay về để trả thù, sao cô lại không hiểu được đạo lý đơn giản như vậy chứ." Trình Mỹ Tĩnh tức đến run rẩy.

Giản Ngữ bị lời của Trình Mỹ Tĩnh chọc cho bật cười, đúng thật ứng với câu nói cũ: Người có tâm địa độc ác thì nhìn ai cũng thấy độc ác.

Yêu đương chia tay là phải quay về trả thù sao, vậy trên thế giới này không biết phải tăng thêm bao nhiêu thù hận nữa.

Tần Nhu chưa từng che giấu nguyên nhân chia tay giữa cô ấy và bố cô, cô cũng sớm đã biết tất cả trong nhật ký của bố rồi.

"Tôi không phải trẻ con ba tuổi, ai đối xử tốt với tôi, ai đối xử không tốt với tôi, tôi tự mình có thể phán đoán, không cần cô phải chỉ trỏ.

Tôi đây xưa nay vốn khá ‘hỗn’, bị ép đến đường cùng thì sáu thân cũng không nhận đâu.” Trình Mỹ Tĩnh giọng nói lập tức mềm xuống, mang theo vẻ mệt mỏi nồng đậm, “Ngữ Ngữ, mẹ thật sự là vì con mà tốt.” “Không cần.” Giản Ngữ lạnh lùng nói.

Trình Mỹ Tĩnh không nói nữa, mà khoác tay Lộ Chinh, hai người cùng rời đi.

Giản Ngữ nhìn bóng lưng họ rời đi, nhíu mày, Trình Mỹ Tĩnh bị làm sao vậy?

Cảm giác như đã biến thành một người khác vậy.

“Ngữ Ngữ.” Tần Nhu gọi Giản Ngữ mấy tiếng, Giản Ngữ mới phản ứng lại, “Cán mụ, có chuyện gì vậy?” “Con đang nghĩ gì thế?” “Con thấy Trình Mỹ Tĩnh có chút không ổn, người phụ nữ này xưa nay luôn tự cho mình là đúng, hôm nay vậy mà chỉ nói mấy câu đã đi rồi, thật sự không giống phong cách làm việc của cô ta.” Chuyện của Trình Mỹ Tĩnh thì Tần Nhu không quen thuộc, nhưng cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, “Thật sự có chút kỳ lạ.” “Theo lý mà nói, lúc này cô ta nên vẫn còn ở trong tù chứ, không thể ra nhanh như vậy được.” “Muốn biết thì có gì khó đâu, Bùi Dĩ Minh lại có quan hệ, bảo cậu ấy gọi điện hỏi là biết ngay.” Tần Nhu dù sao cũng là người học y, nhìn Trình Mỹ Tĩnh dáng vẻ kia, hình như là mắc bệnh nặng, cả người trạng thái rất không tốt.

Cô ấy trước đây đã từng tự nhủ với mình, lần nữa gặp lại người phụ nữ này, nhất định phải hung hăng thay Giản Ngữ trút giận.

Không ngờ cuộc gặp gỡ với Trình Mỹ Tĩnh, lại là trong hoàn cảnh như thế này.

Những lời cô ấy kìm nén trong lòng, một câu cũng không nói ra được.

“Đúng vậy.

Thôi được rồi, chúng ta đi thôi, cũng không còn sớm nữa, về sớm nghỉ ngơi, sau này bên bố vẫn cần phải chiến đấu lâu dài, chúng ta đừng để cơ thể mệt mỏi quá.” Lộ Chinh đưa Trình Mỹ Tĩnh về khách sạn gần đó, thấy Trình Mỹ Tĩnh vẻ mặt mệt mỏi, Lộ Chinh lo lắng vô cùng, “Mẹ, mẹ sao rồi?

Mẹ ổn chứ?” “Không sao, chỉ là hơi mệt thôi.” “Mẹ, nếu cô ta không coi mẹ là mẹ, sau này mẹ cũng đừng quản chuyện của cô ta nữa, cô ta muốn thế nào thì cứ thế đấy, mẹ cứ coi như chưa từng sinh ra cô con gái đó.” “Bây giờ mẹ muốn quản cũng không quản được nữa, mẹ đã như thế này rồi.” Lộ Chinh siết chặt nắm đấm, “Mẹ, mẹ lạc quan một chút đi, có lẽ tình hình không nghiêm trọng như chúng ta tưởng.” “Cơ thể của mẹ, mẹ tự biết.” “Tất cả là tại cô ta, nếu không phải cô ta khiến mẹ vào tù, mẹ chắc chắn sẽ không thế này.” “Chuyện này không phải là một hai ngày, là vấn đề của chính mẹ, không liên quan đến chị con.” “Mẹ, bây giờ mẹ còn nói đỡ cho cô ta sao?” Trình Mỹ Tĩnh vỗ vỗ tay con trai, “Trước đây mẹ một lòng muốn lo cho con một tương lai tốt đẹp, nhưng bây giờ mẹ có tâm mà không có lực nữa rồi.

Chị con dù sao cũng là chị ruột của con, bây giờ chị ấy lại tìm được người yêu rồi, con đừng đối đầu với chị ấy nữa.

Chị ấy thực ra không có gì sai cả, sai là ở mẹ.” “Mẹ, đừng nói nữa.

Con có thể không thừa kế công ty của nhà họ Lộ, con không quan tâm nhiều đến thế, con chỉ muốn mẹ được khỏe mạnh thôi.” “Con nhất định phải nhớ lời mẹ nói, chị con miệng cứng lòng mềm, tính tình có chút bướng bỉnh, ngoài ra không có vấn đề gì lớn đâu, sau này chị ấy nhất định sẽ che chở cho con.” Thực ra Bùi Dĩ Minh đã nhận được điện thoại, cũng biết Trình Mỹ Tĩnh đã ra khỏi tù ba ngày trước đó.

Khi nhận được điện thoại của Giản Ngữ, anh trực tiếp nói: “Ngữ Ngữ, bên Trình Mỹ Tĩnh xảy ra chút chuyện.” “Chuyện gì?” “Cô ta ở trong tù liên tiếp ngất xỉu, sau khi được đưa vào bệnh viện kiểm tra, phát hiện cô ta mắc bệnh.” Giản Ngữ đồng tử co rút, vừa nghe Bùi Dĩ Minh nói vậy liền biết trong lời anh có ẩn ý, siết chặt điện thoại, “Bệnh gì?” “Ung thư vú.” Giản Ngữ chỉ cảm thấy tai mình ù ù, vậy ra Lộ Chinh đưa cô ta đến bệnh viện để kiểm tra, bệnh viện mà bố cô đang nằm chính là bệnh viện tốt nhất trong nước.

Ha ha, đây có tính là báo ứng không?

Trình Mỹ Tĩnh thời trẻ thế lực bạc tình, nhẫn tâm bỏ rơi hai cha con họ, sau này lại ba lần bốn lượt bất chấp ý muốn của cô mà làm ra những chuyện tổn hại cô.

Nhưng tại sao khi nghe tin tức này, lồng ngực cô vẫn nghẹn lại, cô không nên đau buồn chứ, cô một chút cũng không quan tâm đến cô ta.

Đúng, một chút cũng không quan tâm.

“Thịch.” Giản Ngữ chỉ cảm thấy mu bàn tay lạnh toát, cúi đầu xuống thì phát hiện mình vậy mà đã khóc, cô vậy mà lại khóc vì Trình Mỹ Tĩnh.

Chuyện này quả thực là một trò đùa.

Cô không phải nên cười khi thấy cô ta sống không tốt sao?

“Ngữ Ngữ, em ổn chứ?” Giản Ngữ hít hịt mũi, “Không sao, rất tốt, đáng đời.” “Ngốc quá, muốn khóc thì cứ khóc đi, anh sẽ không cười em đâu.” “Tình hình của cô ta thế nào rồi?

Có chết không?” “Cụ thể phải đợi kết quả kiểm tra mới biết.” “Ồ.” “Đừng buồn, có câu nói thế này, họa lưu ngàn năm.” Giản Ngữ cười còn khó coi hơn cả khóc, “Ai lại an ủi người khác như anh chứ.” Cúp điện thoại, Giản Ngữ một chút buồn ngủ cũng không có, trằn trọc trên giường không ngủ được.

Nửa đêm, cô đột nhiên phát hiện có tiếng động ở cửa sổ, sợ đến mức bật dậy.

Bật đèn lên, liền thấy Bùi Dĩ Minh từ cửa sổ leo vào, không khỏi trợn tròn mắt, “Anh sao lại đến đây?” “Sợ em không ngủ được, qua xem sao.” “Anh không đi cửa chính à, ai lại nửa đêm leo cửa sổ chứ.” “Không sao, cứ tập luyện trước đã.” Giản Ngữ tâm trạng không tốt, cũng không đi sâu suy nghĩ ý nghĩa khác trong lời nói của Bùi Dĩ Minh.

“Anh có phải sợ ảnh hưởng đến chúng ta nghỉ ngơi không, nếu em đã ngủ rồi, anh có phải lại lén lút quay về không?” Giản Ngữ ngay cả dép cũng chưa kịp đi, trực tiếp nhào đến ôm lấy eo Bùi Dĩ Minh.

“Ừ.” “Đừng nghĩ nhiều nữa, ngủ đi.” Bùi Dĩ Minh ôm cô lên giường, Giản Ngữ nắm lấy tay anh, “Đừng đi nữa, nửa đêm lái xe không an toàn.” “Ừ.” Bùi Dĩ Minh vòng tay ôm Giản Ngữ từ phía sau.

Tối nay Giản Ngữ vẫn luôn không ngủ được, nhưng vùi vào lòng Bùi Dĩ Minh, cô lập tức ngủ thiếp đi.

Khi Tô Vi thấy Bùi Dĩ Minh bước ra từ phòng ngủ của Giản Ngữ, cả người cô ấy đờ ra.

Rõ ràng tối qua Giản Ngữ tự mình đi lên phòng mà.

“Anh Minh, anh đến khi nào vậy?” Bùi Dĩ Minh không nói gì, Giản Ngữ cười giải thích, “Đến lúc nửa đêm, chắc cậu ngủ say rồi.” Không hề nói ra chuyện người nào đó đã leo cửa sổ vào.

“Hai người đến mức đó luôn à?

Suốt ngày dính lấy nhau.” Bùi Dĩ Minh liếc Tô Vi một cái nhàn nhạt, Tô Vi lập tức im bặt.

“Thôi được rồi, không được dọa Tiểu Vi nhà chúng ta.” Bùi Dĩ Minh vẫn không thu lại ánh mắt, đột nhiên nói ra một câu, “Tiểu Vi, Thẩm Lăng Đằng gần đây sống không tốt lắm.” Sắc mặt Tô Vi biến đổi, nhìn Bùi Dĩ Minh không đáp lại.

Chương 2226

Giản Ngữ kéo tay Bùi Dĩ Minh một cái, ý bảo anh đừng nhắc đến Thẩm Lăng Đằng trước mặt Tô Vi, nào ngờ Bùi Dĩ Minh vốn ít nói lại phá lệ nói thêm một câu, “Chuyện trước đây, thật sự chỉ là lỗi của một mình thằng nhóc Thẩm Lăng Đằng sao?” Nghe vậy, sắc mặt Tô Vi càng khó coi hơn.

Giản Ngữ cũng không khỏi suy nghĩ vấn đề này, quả thực rất giận Thẩm Lăng Đằng đã không bảo vệ được Tô Vi, khiến Tô Vi phải chịu nhiều khổ sở như vậy, nhưng nếu nói Tô Vi thực sự không có một chút lỗi nào thì cũng không thể.

Một mối quan hệ đi đến bước đường này, sao có thể chỉ là lỗi của một người.

Vấn đề lớn nhất của Tô Vi là lúc đó quá tức giận, không nói thêm một lời giải thích nào.

Nhưng, cho dù giải thích rõ ràng rồi, thì những tổn thương đã phải chịu có thể vãn hồi được không?

Khi ra ngoài, Giản Ngữ nói với Bùi Dĩ Minh: “Bùi Dĩ Minh, gặp được anh thật tốt.” Khoảng thời gian cô vừa mới trở về, tên nhóc này quả thực đủ đáng ghét, cố ý trêu chọc cô.

Nhưng không có đối chiếu thì không có thương tổn, dù hai người họ có chia tay, cũng không để lại bất cứ tổn thương nào không thể vãn hồi.

Bùi Dĩ Minh trong tình cảm đôi khi có chút trẻ con, nhưng trong đại sự anh tuyệt đối chín chắn và lý trí.

Đây có lẽ là nguyên nhân cơ bản khiến kết cục của hai người họ khác nhau.

"Ừ." "Thằng nhóc Thẩm Lăng Đằng gần đây sao rồi?" Nói đến đây, Giản Ngữ gần đây vẫn luôn xoay quanh bố và ông Tiết, từ sau lần Tô Vi giải thích, quả thực đã có một khoảng thời gian không gặp Thẩm Lăng Đằng rồi.

"Rất không tốt." "Không tốt như thế nào?" "Đàn ông thất tình thôi mà." Bùi Dĩ Minh nói một cách không mặn không nhạt.

Giản Ngữ: "…" Thôi được rồi, chuyện mà người đàn ông này không muốn nói, cô dù thế nào cũng không thể moi ra được.

Cuộc sống của Giản Ngữ dần đi vào quỹ đạo, mỗi ngày đi làm đúng giờ, buổi tối thì cùng Tần Nhu đến bệnh viện bầu bạn với bố Giản.

Một tuần cứ thế trôi qua.

Chuyện về Trình Mỹ Tĩnh, cô cũng không cố ý hỏi han, có một ngày thấy Trình Mỹ Tĩnh mặc quần áo bệnh nhân đi dạo dưới lầu bệnh viện, không cần nghĩ cũng biết là đã nhập viện rồi.

Ngày hôm đó, Giản Ngữ và Tần Nhu vừa ra khỏi bệnh viện lại gặp Lộ Chinh, anh ta dường như cố ý đợi cô ở cửa, thấy cô liền vội vàng bước đến.

"Giản Ngữ, tôi có chuyện muốn nói với cô." Với dáng vẻ âm dương quái khí này của Lộ Chinh, Giản Ngữ đã quen rồi, "Chuyện gì?" "Tôi muốn nói với cô chuyện của mẹ." "Có chuyện gì thì nói ở đây đi." Tần Nhu nhìn Giản Ngữ một cái, biết ý đi sang một bên.

Lộ Chinh trực tiếp mở lời nói: "Mẹ mắc bệnh rồi, ung thư vú." Giản Ngữ nhàn nhạt nói: "Ồ." "Giản Ngữ, cô chỉ có thái độ đó thôi sao?

Đó là mẹ đã sinh ra cô, nghe tin mẹ mắc bệnh như vậy cô không sốt ruột chút nào sao?

Không đau lòng chút nào sao?” “Mắc bệnh thì chữa, nói với tôi những thứ này có tác dụng gì, tôi cũng không phải bác sĩ, chẳng lẽ còn muốn tôi đi chăm sóc cô ta sao, cô ta chưa từng nuôi dưỡng tôi, tôi đối với cô ta không có nghĩa vụ này.” “Đây không phải là bệnh thông thường.” “Tôi cũng không phải đồ ngốc, tôi biết chứ.” Lộ Chinh siết chặt nắm đấm, nhớ đến lời của Trình Mỹ Tĩnh, vẫn cố kiềm chế tính khí nóng nảy của mình, tiếp tục nói: “Bác sĩ đề nghị phẫu thuật cắt bỏ toàn bộ, nhưng mẹ không đồng ý.” “Đó là chuyện của bác sĩ và người nhà, họ làm công tác tư tưởng là được.” “Tôi và bố đều đã khuyên rồi, mẹ không muốn phẫu thuật, chị đi khuyên mẹ đi.” Lộ Chinh mắt đỏ hoe, nếu có thể, anh dù thế nào cũng sẽ không đến cầu xin Giản Ngữ.

Đối với người chị này, anh thật lòng không có bao nhiêu tình cảm.

Nhưng tất cả mọi người đều đã khuyên rồi, chỉ riêng Giản Ngữ chưa khuyên, Giản Ngữ là hy vọng cuối cùng của anh.

Thực ra trong lòng anh rõ ràng, mẹ có lỗi với Giản Ngữ.

Giản Ngữ nhíu mày, phẫu thuật ung thư vú thường sẽ cắt bỏ hoàn toàn, một người phụ nữ yêu cái đẹp như Trình Mỹ Tĩnh sao có thể chấp nhận bản thân mình như vậy chứ, đồng ý mới là lạ.

“Anh có phải đã nhầm lẫn điều gì không?

Từ trước đến nay luôn là cô ta khống chế tôi, khi nào lời nói của tôi có thể ảnh hưởng đến cô ta được.” “Chị, chị đi thăm mẹ đi, coi như em cầu xin chị được không?” Giản Ngữ ngây người, lần đầu tiên nghiêm túc đánh giá người em trai trước mặt này, từ trước đến nay ấn tượng về anh ta luôn là một phú nhị đại không làm việc đàng hoàng, bây giờ vậy mà vì Trình Mỹ Tĩnh lại cam tâm gọi cô là chị.

Giản Ngữ không nói gì, Lộ Chinh nghiến răng nói: “Nói đi, làm thế nào chị mới chịu đi khuyên mẹ?" Giản Ngữ trong lòng không nhịn được cười khẩy, tùy miệng nói đùa: "Trừ phi anh quỳ xuống cầu xin tôi." Vừa nói xong, liền nghe thấy "Rầm" một tiếng, cậu con trai trước mắt không chút do dự quỳ xuống, chỉ có điều lưng vẫn thẳng tắp, "Cầu xin chị." Thằng nhóc thối tha này, cuối cùng cũng không phụ sự cưng chiều của Trình Mỹ Tĩnh đối với anh ta, vào thời điểm then chốt có thể co có thể duỗi.

Giản Ngữ đỡ anh ta dậy, "Thôi được rồi, đứng dậy đi, tôi sẽ đi thăm cô ta." "Thật sao?" Mắt Lộ Chinh sáng rực.

"Tôi sẽ đi thăm cô ta, nhưng tôi không đảm bảo có thể khuyên được cô ta, anh nên rõ hơn tôi về tính khí của cô ta, anh bảo cô ta chấp nhận loại phẫu thuật này, còn khó chịu hơn cả việc bảo cô ta chết đi." "Em biết, nhưng có thể sống tại sao lại phải chọn cái chết chứ." Lộ Chinh trong mắt hiện lên vẻ mê mang, "Hôm nay quá muộn rồi, tôi sẽ không làm phiền cô ta nghỉ ngơi nữa, tôi ngày mai sẽ đi thăm cô ta." "Chị, tại sao chị suốt ngày chạy đến bệnh viện vậy?" "Đây là chuyện của tôi, không phải chuyện anh nên quản." Lộ Chinh bĩu môi, Giản Ngữ và Tần Nhu cùng nhau rời đi.

Ngày hôm sau là cuối tuần.

Giản Ngữ mua một bó hoa trực tiếp đi đến phòng bệnh của Trình Mỹ Tĩnh, không ngờ trong phòng bệnh còn có một người khác, nghe tiếng nói là bố Lộ.

Hai người đang cãi vã, tiếng rất lớn, đứng ở cửa cái gì cũng nghe thấy.

"Cô rốt cuộc đang làm loạn cái gì vậy?

Bác sĩ bảo phẫu thuật thì phẫu thuật đi, cô không muốn sống nữa đúng không?" Bố Lộ tức giận.

“Tôi không muốn cãi nhau với anh.” Trình Mỹ Tĩnh rất mệt mỏi.

“Cô xem cô bây giờ cái bộ dạng này, không ra người không ra ma, cái bộ dạng này cho ai xem hả, cô tại sao lại mắc loại bệnh này, cô tự mình chẳng lẽ không biết sao?

Bảo cô đừng đến thẩm mỹ viện làm mấy trò linh tinh, cô cứ không nghe, bây giờ như thế này thì trách ai?

Đều là do cô tự làm tự chịu.” “Bác sĩ nói chuyện này không có liên hệ tất yếu với việc tôi đi chăm sóc ngực.” Trình Mỹ Tĩnh tức đến đỏ mắt.

Cô ta thích đến thẩm mỹ viện để chăm sóc ngực, chỉ là để thông kinh lạc, ngoài ra cô ta cũng không làm gì khác.

“Ai biết cô đã làm những gì, tại sao người khác không mắc bệnh, lại chỉ có cô mắc bệnh.” Bố Lộ ra vẻ không tin Trình Mỹ Tĩnh chỉ đơn thuần là chăm sóc.

Trình Mỹ Tĩnh thực sự không muốn nói chuyện với bố Lộ nữa, “Nếu anh không muốn ở lại đây thì đi đi, ở đây có Lộ Chinh là được rồi.” “Cô nghĩ tôi cam tâm lãng phí thời gian và cô ở đây dây dưa sao?

Công ty còn rất nhiều việc đợi tôi làm, tôi đã ở đây chậm trễ hai ngày rồi, không biết đã mất bao nhiêu khách hàng.” Bố Lộ tỏ vẻ chán ghét.

Trước đây thấy Trình Mỹ Tĩnh còn có thể nhìn được, nhưng bây giờ người phụ nữ sắc mặt vàng vọt này quả thực là khiến người ta chán ghét.

Trình Mỹ Tĩnh cảm nhận được sự chán ghét của chồng, chỉ cảm thấy trong lòng từng trận bi thương.

Mới hôm qua đến, hôm nay đã trách móc cô ta làm chậm trễ thời gian của anh ta.

Vợ mắc bệnh, chẳng phải đều là chồng ở bên cạnh đi khám bệnh, an ủi cảm xúc sao?

Chương 2227

Người ta đều nói, điều có thể kiểm nghiệm tình cảm vợ chồng nhất chính là khi mắc bệnh, chỉ có người ở bên cạnh tận tâm chăm sóc bạn khi mắc bệnh, mới là người thực sự tốt với bạn.

Trước đây cô ta không hiểu, bây giờ đã đích thân thể nghiệm được.

Người đàn ông trước mắt này, trước đây vì sợ nhà họ Bùi, không dám đưa cô ta ra khỏi tù, mặc cho cô ta ở bên trong chịu khổ, thậm chí một lần cũng không đến thăm cô ta, cảm thấy cô ta làm mất mặt anh ta.

Từ khi cô ta kiểm tra ra mắc bệnh ung thư, đây mới là lần đầu tiên anh ta xuất hiện trước mặt cô ta, hôm qua đến một lát rồi đi luôn.

Sáng nay vừa đến đã bắt đầu gây sự với cô ta, vội vàng ký giấy đồng ý phẫu thuật rồi bỏ đi.

Cô ta vẫn luôn biết bố Lộ không yêu thích cô ta nhiều đến thế, nhưng hai người vợ chồng nhiều năm như vậy, cô ta không ngờ anh ta lại là người như vậy, hoàn toàn không coi cô ta ra gì.

May mắn là cô ta còn có một đứa con trai đáng tin cậy, vẫn luôn ở đây không ngại phiền phức bầu bạn với cô ta.

Nếu không, cô ta chắc sẽ trở thành người phụ nữ đáng thương nhất.

“Vậy thì anh về đi, ở đây không cần anh quản, tôi sống hay chết không liên quan một chút nào đến anh.” Trình Mỹ Tĩnh trước mặt bố Lộ vẫn luôn thuộc dạng nhẫn nhịn cầu toàn, đối với quyết định của bố Lộ bình thường sẽ không phản bác.

Nhưng sự hành hạ của bệnh ung thư khiến cô ta cả người đều đang trên bờ vực sụp đổ, cô ta đã không còn tính khí tốt như trước nữa, cũng không muốn cùng bố Lộ khách sáo nữa.

Những việc cô ta làm vì con trai thực ra đã làm gần xong rồi, chỉ cần bà nội Lộ gia gật đầu một cái, cô ta sẽ không sợ nữa.

“Đây là cô tự nói đấy nhé, tôi đi đây.” Bố Lộ lạnh lùng hừ một tiếng, trực tiếp quay người rời đi.

Khi thấy Giản Ngữ đứng ở cửa, anh ta ngây người một chút, nhưng không nói gì cả, trực tiếp bỏ đi.

Cửa phòng được mở ra, Trình Mỹ Tĩnh cũng nhìn thấy Giản Ngữ, bị Giản Ngữ nhìn thấy cảnh này, cô ta chỉ cảm thấy khó xử.

Từ trước đến nay cô ta luôn trưng ra trước mặt Giản Ngữ rằng cô ta sống rất tốt, rất hạnh phúc, thực ra nỗi khổ trong đó chỉ có mình cô ta biết.

“Cô đến làm gì?” Giản Ngữ nói với giọng điệu bất cần: “Tôi đến xem ai đó đã chết chưa.” “Cô đi ra ngoài cho tôi, tôi không muốn nói chuyện với cô!” Trình Mỹ Tĩnh chỉ vào cửa.

“Cô nghĩ lời nói của cô bây giờ còn có uy hiếp lực đối với tôi sao?

Cô có giỏi thì đứng dậy rồi lại bảo người khác đánh ngất tôi rồi đưa đi đi.” Trình Mỹ Tĩnh không nói gì, chỉ ngồi như vậy.

Thực ra Giản Ngữ và cô ta thật sự cũng không có gì đáng để nói, “Cô nghĩ tôi cam tâm tình nguyện đến thăm cô sao?

Là con trai cô đã quỳ xuống cầu xin tôi đấy.” Trình Mỹ Tĩnh đột ngột trừng lớn mắt, “Cô nói cái gì?

Cô sao có thể bắt em trai mình quỳ xuống trước mặt cô chứ?” “Đó là chuyện của anh ta, tôi cũng không quản được.” Giản Ngữ thờ ơ giang tay.

“Anh ta là em trai cô, đợi tôi chết đi, anh ta sẽ là người duy nhất có quan hệ huyết thống với cô, cô không thể đối xử tốt với anh ta sao?

Anh ta không tệ như cô tưởng đâu, anh ta rất tốt, rất có trách nhiệm.” Giản Ngữ trước đây không nhìn ra, nhưng bây giờ đã nhìn ra một chút, Lộ Chinh quả thực tốt hơn gã đàn ông tồi tệ là bố Lộ rất nhiều.

Bố Lộ lúc này chỉ biết trách móc Trình Mỹ Tĩnh, không ai cam tâm mắc bệnh, đặc biệt là ung thư.

“Bố tôi họ Giản, tôi cũng họ Giản.” Trình Mỹ Tĩnh lắc đầu, “Thôi, bỏ đi, nếu cô không muốn quản anh ta cũng không sai, trước đây tôi cũng chưa từng quản cô, cô và cậu trai họ Bùi đó cứ sống tốt đi.” “Tôi biết cô ghét tôi, cô yên tâm, tôi sống không được bao lâu nữa đâu, sau này sẽ không thỉnh thoảng xuất hiện trước mặt cô, khiến cô phiền lòng nữa đâu, cô có thể sống yên ổn cuộc sống của mình.” “Trình Mỹ Tĩnh, cô có dũng khí bỏ chồng bỏ con, tại sao ngay cả dũng khí làm phẫu thuật cũng không có?” “Cô hiểu cái gì, một người phụ nữ làm loại phẫu thuật này còn là phụ nữ nữa không?

Tôi thà chết một cách có tôn nghiêm, cũng không muốn bị người khác chỉ trỏ, tôi không muốn.” Cô ta chỉ cần nghĩ đến việc mình sau này không có ngực, ra ngoài bị người ta coi như quái vật mà nhìn ngắm thì cô ta không thể chấp nhận được.

Hơn nữa phẫu thuật không nhất định đã thành công, nếu cắt bỏ hoàn toàn rồi mà cô ta vẫn là một con đường chết, vậy còn có ý nghĩa gì nữa.

“Cô còn quan tâm đến việc bị người khác chỉ trỏ sao?

Cô khi bỏ chồng bỏ con lúc đó sao lại không sợ?

Cô không biết hàng xóm láng giềng đều nói về cô như thế nào sao?” “Không giống, không giống, chuyện này hoàn toàn không giống mà!” “Sao lại không giống, cô lúc đó còn không cần thể diện, bây giờ muốn thể diện không phải đã quá muộn rồi sao?

Tôi thấy cô chính là một kẻ hèn nhát, chính là một người ích kỷ, cô yêu nhất không phải con trai cô, mà là chính bản thân cô, cô chỉ nghĩ đến việc khiến bản thân mình dễ chịu, nhưng lại không hề suy nghĩ kỹ càng cho con trai mình.” “Không phải đâu, không phải như vậy đâu, sao tôi có thể không yêu Tiểu Chinh chứ, tôi đều đã tính toán tốt cho nó rồi, công ty của nhà họ Lộ nhất định là của nó, không ai có thể cướp đi được.” Giản Ngữ ngây người một chút, xem ra người phụ nữ này đã được cưng chiều đến hư rồi, “Con trai cô muốn thật sự chỉ là công ty của nhà họ Lộ sao?

Cô có hỏi ý kiến của nó chưa, tại sao cô vẫn như cũ tự cho mình là đúng.

Chỉ với chút bản lĩnh của Lộ Chinh, công ty e rằng mới cướp được mấy ngày lại sẽ bị cướp mất, chồng cô là người như thế nào, cô nên rõ hơn ai hết, nếu các người dám làm ra chuyện cướp công ty của ông ta, ông ta còn sẽ đối xử tốt với Lộ Chinh sao?

Kết cục của con trai cô chắc chắn sẽ vô cùng bi thảm.” “Không đâu, bà nội Lộ gia thích Lộ Chinh đến thế mà.” “Bà nội có thể quyết định tất cả sao?” Giản Ngữ cười khẩy.

Đúng lúc này, Lộ Chinh xông vào, hai mắt đỏ hoe nói: “Mẹ, con có thể không cần công ty, nhưng con không thể không có mẹ, con còn chưa kịp hiếu thuận với mẹ, con không muốn mẹ rời xa con.” “Con trai, mẹ cũng không muốn rời xa con, nhưng bây giờ thế này, mẹ thực sự không muốn sống nữa.” “Mẹ, cho dù cả thế giới này đều ghét bỏ mẹ, con cũng sẽ không ghét bỏ mẹ đâu, mẹ mãi mãi là mẹ của con.”

Lời của Lộ Chinh, khiến Trình Mỹ Tĩnh lại nhớ đến thái độ của bố Lộ, lập tức đỏ hoe mắt, “Con ngoan, mẹ không thể làm liên lụy con.” “Sao lại làm liên lụy con, chúng ta căn bản không thiếu tiền, không tồn tại cái gọi là liên lụy, con chỉ cần mỗi ngày về nhà có thể nhìn thấy mẹ là con yên tâm rồi, mẹ, mẹ từ nhỏ đến lớn đều chưa từng rời xa con, rời xa mẹ con không biết phải tiếp tục sống như thế nào.” “Con là con của nhà họ Lộ mà, dù thế nào…” “Mẹ, làm phẫu thuật đi, sau này có con ở đây mà, mẹ sợ gì chứ, con sẽ bảo vệ mẹ, mẹ phải cho con một cơ hội.” Hai mẹ con ôm nhau khóc nức nở, Giản Ngữ nhìn họ như vậy, khẽ quay đầu đi.

Mối quan hệ giữa cô và Trình Mỹ Tĩnh dù thế nào cũng sẽ không được như vậy, nhưng bây giờ trong lòng cô không có gì bất bình nữa, bố cô vẫn còn đó không phải sao?.

Lộ Chinh nhân cơ hội hỏi: "Mẹ, mẹ phẫu thuật đi, được không?" Thành Mỹ Tĩnh liếc nhìn Lộ Chinh, "Con để mẹ nghĩ thêm một chút." Giản Ngữ thấy thái độ Thành Mỹ Tĩnh đã dịu đi, xoay người định bỏ đi, nhưng bị Thành Mỹ Tĩnh gọi lại, "Ngữ Ngữ." Giản Ngữ nhìn Thành Mỹ Tĩnh, bà ta há miệng lại không biết nên nói từ đâu. "Muốn nói gì thì nói đi." Thành Mỹ Tĩnh cẩn thận hỏi: "Con thật sự muốn nhận Tần Nhu làm mẹ nuôi sao?" "Đã nhận rồi." "Ngữ Ngữ à, mẹ không cố ý nói xấu cô ấy đâu, nhưng lòng phòng người thì không thể thiếu, mẹ không muốn con bị tổn thương lần nữa.

Con phải tìm hiểu kỹ cô ấy, đừng có mà ngốc nghếch giao hết lòng." "Mẹ tưởng ai cũng như mẹ sao?" Thành Mỹ Tĩnh nghẹn họng không nói nên lời, Giản Ngữ nhìn bộ dạng bà ta, trong lòng dấy lên từng trận phiền não, tự dưng lại thấy bà ta có chút đáng thương, giận bản thân sao lại phải cãi nhau với bà ta.

Chỉ là có vài thói quen, muốn sửa cũng không sửa được. "Thôi đi, con là người lớn rồi, con tự biết lo liệu, không cần mẹ phải bận tâm.

Mẹ lo chuyện của mẹ thôi, đừng quản chuyện bao đồng." Trong khi Giản Ngữ nói năng cục cằn, Thành Mỹ Tĩnh vẫn nhận ra thái độ cô đã thay đổi, lời nói dù sao cũng có ý quan tâm.

Chỉ là đứa trẻ này cứ như cây xương rồng, lúc nào nói chuyện cũng vậy. "Mẹ cũng chỉ là lo cho con thôi.

Khoảng thời gian này con cứ chạy đến bệnh viện mãi là sao?

Có phải cơ thể không khỏe không?" Giản Ngữ cũng chẳng có gì phải giấu giếm, chuyện này sớm muộn gì bà ta cũng biết thôi, "Con chăm sóc bố con." "Cái gì?" Thành Mỹ Tĩnh bật dậy đột ngột.

Chương 2228

Đứng dậy quá vội, suýt chút nữa là không vững, may mà Lộ Chinh kịp thời đỡ lấy. "Mẹ, mẹ cẩn thận chút." "Mẹ không nghe nhầm đâu, bố con vẫn còn sống, chỉ là bây giờ đang là người thực vật, vẫn chưa tỉnh lại.

Con có thời gian thì đến đây bầu bạn với ông ấy, hy vọng ông ấy sớm tỉnh lại." Thành Mỹ Tĩnh khó nén nổi sự xúc động trong lòng, "Thì ra là vậy, thảo nào dạo này con cứ ngày ngày chạy đến bệnh viện, hóa ra là để chăm sóc ông ấy.

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?" "Lúc đó ông ấy được người nhà họ Tiết cứu, tức là bố ruột của bố con, ông nội con." "Bà nội con không phải nói, ông nội con đã qua đời rồi sao?" Thành Mỹ Tĩnh vô cùng ngạc nhiên. "Sự thật là họ đã ly hôn từ lâu rồi, ông nội vẫn còn sống." "Thế thì tốt quá, vậy mẹ không cần phải lo lắng cho con nữa rồi, có họ ở đó, nhất định sẽ chăm sóc con thật tốt." "Nếu không có gì nữa, con về đây." "Đợi đã, mẹ còn có chuyện muốn nói với con." "Chuyện gì?" "Ngữ Ngữ, thật ra năm đó người đề nghị ly hôn là bố con, không phải mẹ." Giản Ngữ nhìn Thành Mỹ Tĩnh, bộ dạng bà ta lúc này không giống đang nói dối, "Mẹ mang thai con của người khác trong thời gian hôn nhân, điều này không phải giả chứ." "Năm đó sau khi công ty nhà họ Giản suy sụp, cuộc sống cả nhà chúng ta cơ bản không thể tiếp tục được nữa.

Bố con tìm việc cũng không thuận lợi, mẹ cũng chưa từng làm công việc gì, bèn đến quán bar làm nhân viên phục vụ.

Trong thời gian đó xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn, mẹ cứ nghĩ chuyện này sẽ qua đi, nhưng không ngờ lại mang thai.

Chuyện này bị bố con phát hiện, bố con đã đề nghị ly hôn." Giản Ngữ nghe những lời này, cảm xúc không hề dao động.

Theo tính cách kiêu ngạo của bố, sao có thể dung thứ việc vợ mình ngoại tình. "Con chỉ hỏi mẹ một câu, dù bố con không nói, mẹ có tự mình đề nghị ly hôn không?" Thành Mỹ Tĩnh sững người một lát, cười khổ nói: "Có, mẹ chắc không chịu nổi cuộc sống khổ cực đó." Bà ta sinh ra không phải quá giàu sang phú quý, nhưng gia đình cũng thuộc dạng khá giả, từ nhỏ được chiều chuộng nên cơ bản chưa từng chịu khổ. "Vậy còn gì để nói nữa chứ?" Bố chắc chắn cũng đã nhìn rõ bản chất bà ta, nên mới đề nghị ly hôn. "Mẹ chỉ muốn con trong lòng thoải mái hơn thôi, mẹ không biện minh cho mình, mẹ thật sự đã làm sai." Lúc đó đầu óc nóng nảy chỉ nghĩ đến việc tìm một người đàn ông tốt để gửi gắm cả đời.

Sau đó, thật ra bà ta đã hối hận rồi, muốn coi như chưa có chuyện gì xảy ra, sống tốt với chồng và con gái, nào ngờ lại mang thai.

Sau khi mang thai đứa bé, thật ra bà ta muốn bỏ đi, nhưng chuyện này bị đồng nghiệp ở quán bar tiết lộ cho bố Lộ.

Nhà họ Lộ lúc đó không có con trai, bố Lộ liền yêu cầu bà ta sinh đứa bé ra, chỉ cần là con trai, sẽ cho bà ta bước vào cửa nhà họ Lộ.

Lúc đó bụng bà ta cũng xem như 'tranh khí', thật sự đã sinh một bé trai. "Bây giờ con rất tốt, nhìn mẹ thế này, con không hận không oán nữa.

Mẹ nghỉ ngơi đi." "Bố con ở phòng bệnh nào, mẹ có thể đi thăm ông ấy không?" "Có người trông chừng, mẹ không vào được đâu.

Nếu mẹ có thể sống sót, có lẽ con sẽ đưa mẹ đi gặp ông ấy." Nói xong, Giản Ngữ liền bỏ đi.

Cô dường như nghe thấy tiếng Thành Mỹ Tĩnh nức nở kìm nén trong phòng bệnh.

Cô dừng bước một chút, nhưng không quay đầu lại, đi thẳng đến phòng bệnh của bố Giản.

Giản Ngữ bĩu môi, đi đến nắm tay ông, "Bố ơi, sao bố vẫn chưa tỉnh dậy vậy?

Dạo này con bị ông nội bóc lột đến chết rồi, ông ấy không cho con kết hôn, lén lút chuyển hộ khẩu của con sang nhà họ Tiết, hại con đến Cục dân chính rồi mà không đăng ký kết hôn được.

Bố nói xem con đã từng này tuổi rồi, nếu vẫn không kết hôn, có phải thật sự phải đợi đến ba mươi tuổi không?

Nếu bố còn muốn bế cháu gái thì phải mau chóng tỉnh lại đi." Nói vài câu, Giản Ngữ liền đi lấy nước lau mặt cho bố Giản, vừa ra đến nơi, liền nghe thấy tiếng chuông báo động chói tai, sau đó cô rõ ràng nhìn thấy tay bố đã cử động một chút.

Giản Ngữ vừa định chạy ra ngoài gọi bác sĩ, thì bác sĩ đã xông vào. "Bác sĩ, bố tôi cử động rồi, tôi vừa nhìn thấy tay bố tôi cử động!" Giản Ngữ kích động nói với bác sĩ. "Cô Giản đừng lo, chúng tôi sẽ lập tức kiểm tra cơ thể bệnh nhân." Tần Nhu lúc này cũng đi đến, thấy bộ dạng cô thì giật mình, "Sao lại đứng ở cửa?

Có phải bố con xảy ra vấn đề gì không?" Giản Ngữ nắm chặt tay Tần Nhu, "Không, không có, bố tôi cử động rồi, tôi tận mắt thấy tay ông ấy cử động!" "Đây là chuyện tốt mà, nói không chừng sắp tỉnh lại rồi." Tần Nhu nở mày nở mặt cười nói. "Bố nhất định là nghe thấy lời con nói rồi, muốn tỉnh lại báo thù cho con đây mà." "Con đó, vẫn còn giằng co với ông nội à?

Người già không nỡ gả cháu gái cũng là chuyện bình thường thôi." Giản Ngữ bĩu môi, "Nhưng con không còn nhỏ nữa." "Vô vọng, sao con lại muốn kết hôn đến vậy?" Tình hình của bố Giản đã có chuyển biến rất lớn, bác sĩ nói đã có dấu hiệu tỉnh lại, chỉ là trong khoảng thời gian này thôi.

Giản Ngữ vui đến mức suýt nhảy cẫng lên, nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế lại.

Cả nhà họ Tiết nghe tin cũng vội vàng chạy đến, ông nội Tiết ngồi bên giường bệnh, chăm chú nhìn con trai lớn một lúc lâu mới rời mắt. "Ông nội, ông không được bắt nạt con nữa đâu đấy, bố con sắp tỉnh lại rồi." Giản Ngữ nói đùa. "Con bé thối, bớt hù dọa ông đi, ông chẳng sợ ai đâu, dù thế nào ông cũng là bố của bố con đấy." Giản Ngữ lắc đầu, "Không nói lý lẽ, không nói lý lẽ gì cả." "Ông chính là không nói lý lẽ đấy." "Con lười nói chuyện này với ông." Giản Ngữ và Tần Nhu cùng rời đi, ông nội Tiết tức đến mức đầu sắp bốc khói, "Con bé thối, y hệt cái lũ nhóc thối kia, chỉ biết chọc giận ông." Miệng thì than phiền vậy, nhưng bộ dạng ông nội Tiết rõ ràng là đang cưng chiều.

Giản Ngữ và Bùi Dĩ Minh hẹn nhau đi dạo phố xem phim.

Từ sau khi bị hoa hồng của Chu Sinh kích thích, Bùi Dĩ Minh hình như bỗng khai sáng, thỉnh thoảng còn tạo bất ngờ lãng mạn nữa.

Đến nơi, Giản Ngữ liền than thở: "Bùi Dĩ Minh, sao ông nội em không chịu đưa sổ hộ khẩu cho em vậy?" "Thế thì cứ từ từ, chúng ta chậm rãi thôi." "Không có cách nào khác sao?" Em muốn trở thành bà Bùi quá đi.

Bùi Dĩ Minh nhíu mày, đặc biệt nghiêm túc nói: "Có." "Cách gì?" "Gạo sống nấu thành cơm chín." Giản Ngữ: ... "Anh không thể nghĩ ra cách nào đáng tin hơn sao?" "Bố mẹ anh cũng như vậy đó, anh là được sinh ra như thế." Giản Ngữ lập tức hứng thú, "Thật hay giả vậy?" "Thật mà." "Chuyện gì vậy?

Bác trai ưu tú như vậy, sao lại không cưới được bác gái chứ?"

"Người cha nào cũng không muốn sớm gả con gái đi, người nhà anh đều là nô lệ của con gái.

Hơn nữa, bố mẹ anh tuổi tác chênh lệch hơi lớn, ông ngoại anh không đồng ý, lúc đầu còn gửi mẹ anh ra nước ngoài du học, bố anh đã đuổi theo sang đó." Giản Ngữ bị chọc cười, "Thì ra anh sinh ra là vì vậy à.

Thế chúng ta có nên làm theo không?" "Anh nói đùa thôi, không cần đâu.

Anh sẽ đợi bố em tỉnh lại, sau đó nhận được sự đồng ý của gia đình em, để họ cam tâm tình nguyện gả em cho anh." Chuyện này lần đầu không thành công, lần thứ hai sẽ mất hứng, rõ ràng là không đi được đường này. "Bùi Dĩ Minh, việc này không đơn giản đâu." "Không sao, cả đời chỉ cưới một người vợ như em, gian nan một chút là chuyện bình thường." Giản Ngữ trong lòng ngọt ngào, khoác tay Bùi Dĩ Minh, hai người như một cặp tình nhân bình thường, đi dạo phố xem phim.

Xem phim xong đã chín rưỡi tối.

Chương 2229

Hai người lại đến trường cấp ba ngày xưa học.

Trường học là mô hình quản lý khép kín, người ngoài không được tự ý ra vào.

Giản Ngữ vẫn chỉ có thể dẫn Bùi Dĩ Minh trèo tường.

Bùi Dĩ Minh dở khóc dở cười, "Lần trước em còn ngã mà." "À?

Lần nào cơ?" "Lần trước em không ngã sao?" Giản Ngữ sững người một chút, sau đó hiểu ra điều gì đó, không nhịn được đá vào chân Bùi Dĩ Minh một cái, "Thì ra tối hôm đó anh cũng ở đó à?

Anh cứ đi theo em, sao anh không ra đỡ em một tay?" Thật là mất mặt chết đi được, chuyện như vậy mà anh ta cũng nhìn thấy.

Vậy chuyện cô đến rừng ngô đồng, chắc anh ta cũng biết rồi. "Vẫn còn đang tức giận sao?" "Ô ô ô, Bùi Dĩ Minh, anh thật là quá đáng!" "Là lỗi của anh, lần này sẽ không để em ngã nữa." Bùi Dĩ Minh đỡ Giản Ngữ trèo lên tường, bảo cô đợi ở trên đó trước, anh nhảy xuống rồi sẽ ở dưới đỡ cô.

Lần này Giản Ngữ đã tiếp đất an toàn. "Bùi Dĩ Minh, chúng ta đi đâu vậy?" "Đồ ngốc, lần này anh sẽ dẫn em đến rừng ngô đồng, đảm bảo sẽ không để em lạc đường nữa." Giản Ngữ lẩm bẩm, "Thật sự là chuyện gì anh cũng biết hết rồi." "Đồ ngốc, lần trước anh cứ trơ mắt nhìn em đi qua cái cây đó, rồi lại đi, rồi lại quay lại, cuối cùng lại đi, cứ loanh quanh mãi tại chỗ." "Bùi Dĩ Minh, anh vẫn luôn biết em đang tìm cái cây đó sao?

Cũng biết trên cái cây đó khắc chữ gì sao?" Bùi Dĩ Minh chỉ cười mà không nói, mặt Giản Ngữ nóng ran, cô bực bội cúi đầu.

Dưới sự dẫn dắt của Bùi Dĩ Minh, Giản Ngữ rất nhanh tìm thấy cây ngô đồng năm xưa.

Cây ngô đồng đã cao lớn hơn, thân cây cũng to hơn, không còn là cái cây nhỏ trong ký ức của cô nữa. "Thì ra là cây này." Bùi Dĩ Minh bật đèn pin điện thoại, Giản Ngữ trừng lớn mắt, tầm mắt dừng lại ở hàng chữ đó.

Bùi Dĩ Minh cũng vậy.

Đây rõ ràng là nét chữ của Bùi Dĩ Minh, nhìn nét chữ hơi mờ đó, cũng không thể là mới khắc, chắc là khắc cùng thời điểm với cô.

Giản Ngữ xúc động bịt miệng lại.

Anh chàng này thật là kiểu người thâm trầm, rõ ràng thích cô từ sớm như vậy.

Lại còn cứ giả vờ lạnh lùng, hại cô cứ như một con hề cứ lẽo đẽo theo sau anh ta, thậm chí còn bị bạn bè đem ra làm trò mua vui sau giờ học.

Năm đó không ít bạn học lấy tiền tiêu vặt ra cá cược, xem cô có thể tán đổ nam thần trước khi tốt nghiệp cấp ba hay không.

Kết quả là những người cá cược cô thắng đều thua, từng người một nhìn cô bằng ánh mắt không mấy thiện cảm.

Trong ánh mắt họ vừa có sự phẫn hận, vừa có sự đồng tình.

Bàn tay nhỏ của Giản Ngữ đấm liên tục vào người Bùi Dĩ Minh, nhưng trong lòng làm gì có chút tức giận nào, trái lại còn thấy chua xót và đầy ắp niềm mãn nguyện như muốn tràn ra ngoài.

Mặc dù sự thật này đã chậm trễ nhiều năm như vậy, nhưng cô vẫn rất xúc động.

Khoảng thời gian thanh xuân đó, mối tình cảm đó, thật sự là độc nhất vô nhị. "Ô ô ô, rốt cuộc anh có tâm thái gì vậy, năm đó sao không nói anh cũng thích em?" "Nếu anh nói, em còn thi đậu đại học không?

Em còn cố gắng học tập không?" Bùi Dĩ Minh nói năng hùng hồn.

Giản Ngữ đẩy Bùi Dĩ Minh một cái, "Đáng ghét, em là loại học sinh sa sút đó sao?

Thành tích học tập của em cũng không tệ mà, chắc chắn có thể thi đậu một trường đại học tốt." Chỉ là có thể không theo kịp bước chân anh.

Hoặc có lẽ sẽ không thể cùng anh đi du học.

Dù sao anh ấy quá ưu tú. "Thành tích trước đây của em gọi là tốt sao?

Anh nhớ hình như là hạng mấy chục trong khối mà." Bùi Dĩ Minh không chút nể tình vạch trần. "Thì sau đó không phải đã tốt lên rồi sao." "Anh nhất định phải ra nước ngoài, đây là chuyện gia đình đã quyết định từ sớm." Giản Ngữ sững người một lát liền hiểu ra, Bùi Dĩ Minh hẳn là biết tính cô mê trai đẹp hơn tất cả.

Vì vậy, anh đã dùng phương pháp này để liên tục khích lệ cô, khiến cô trở nên ưu tú, có thể cùng anh ra nước ngoài, thậm chí vào cùng một trường đại học. "Bùi Dĩ Minh, anh đúng là hồ ly tinh, đã bắt đầu tính kế em từ sớm như vậy rồi." Thật sự là dụng tâm lương khổ.

Thảo nào vào đại học không lâu sau khi anh tỏ tình, cô liền đồng ý.

Lúc đó cô kích động cứ ngỡ là trời cho.

Nào ngờ, bản thân lại ngoan ngoãn rơi vào cái bẫy mà anh đã giăng ra, hoàn toàn thuận theo ý chí của anh. "Ai bảo em ngốc chứ." Bùi Dĩ Minh cưng chiều búng trán Giản Ngữ.

Nhớ lại từng cảnh tượng trong quá khứ, anh cũng không kìm được khóe môi cong lên, cô bé này đã thêm vào cuộc sống học tập tẻ nhạt của anh không ít niềm vui.

Thật ra, những hành động nhỏ nhặt mỗi ngày của cô anh đều nhìn thấy hết.

Giản Ngữ ôm chặt Bùi Dĩ Minh, "Bùi Dĩ Minh, anh thật là xấu tính." "Nhưng em không phải thích anh như vậy sao?" "Đúng là tự luyến.

Nói đi, anh còn giấu em chuyện gì nữa?" "Không còn nữa." "Thật sự không còn nữa sao?" "Không, có lẽ anh vẫn còn nợ em của tuổi 17 một câu nói." Tim Giản Ngữ không khỏi đập nhanh hơn, cô ngây người nhìn Bùi Dĩ Minh.

Dưới bầu trời đầy sao, đường nét khuôn mặt anh hơi mờ ảo, nhưng Giản Ngữ vẫn cảm thấy anh đẹp trai vô cùng.

Chỉ nghe khóe môi anh khẽ mở, "Giản Ngữ, anh cũng thích em." Giản Ngữ bịt miệng lại, không cho mình bật khóc.

Chương 2230

"Bùi Dĩ Minh, anh thích em ở điểm nào?" Thời cấp ba, cô thành tích trung bình, ngoại hình cũng không xuất sắc, lại còn bám riết lấy anh.

Anh rõ ràng cứ nhíu mày khi nhìn thấy cô, sao lại thích được chứ?

Thích cái gì cơ chứ? "Muốn nghe lời thật lòng không?" Giản Ngữ bỗng có một dự cảm không lành, nhưng vẫn đặc biệt tò mò, "Anh nói đi." "Thích em ồn ào." Anh từ nhỏ đã ít nói, Giản Ngữ là người có tính cách hoàn toàn trái ngược với anh, cả người cô như một mặt trời nhỏ tràn đầy sức sống, dường như không có gì có thể đánh gục cô.

Anh hết lần này đến lần khác từ chối lời tỏ tình của cô, anh cứ nghĩ cô sẽ bỏ cuộc, nào ngờ ngày hôm sau cô lại cười tươi rói xuất hiện trước mặt anh, như một con gián không thể đánh chết, càng dập càng dũng mãnh.

Có lần anh mắng cô một trận, cô liền một tuần không xuất hiện trước mặt anh, cũng không đến trường.

Khoảnh khắc đó, anh phát hiện mình có chút hoảng loạn, sau khi hỏi thăm mới biết cô xin nghỉ phép.

Cũng chính lần đó, anh đã nhìn rõ lòng mình.

May mắn là một tuần sau, cô quay lại, nói là về quê tảo mộ.

Kể từ đó, anh luôn nắm bắt được mức độ, không đẩy cô đi, lại có thể khiến cô luôn theo sát bước chân anh.

Sự thật chứng minh, anh đã làm rất tốt. "Á á á, anh có cái sở thích quái đản gì vậy, em là hoạt bát, chỗ nào mà ồn ào chứ, anh có biết dùng từ không đấy!" Giản Ngữ giận lắm.

Mối tình đầu ngây thơ trong sáng của cô, vậy mà lại vì sự ồn ào mà lọt vào mắt anh ta, chuyện này là cái kiểu gì vậy chứ?

Chẳng lẽ không phải vì xinh đẹp đáng yêu sao?

Thôi được rồi, dù những từ đó không liên quan đến cô, nhưng anh ta không thể dỗ dành cô một chút à?

Bùi Dĩ Minh khẽ thở dài, ôm chặt Giản Ngữ vào lòng, "Anh thích cái vẻ ồn ào của em mà." Tất cả sự tức giận của Giản Ngữ vì một câu nói của Bùi Dĩ Minh mà tan biến ngay lập tức, cô ngượng ngùng nói: "Chữ này anh khắc khi nào vậy?" "Năm đó em vừa đi khỏi, anh liền đến ngay." Giản Ngữ nghiến răng ken két, cảm giác mình như một con cá nhỏ đã cắn câu, bị mắc bẫy đến chết. "Đồ khốn, chỉ biết giả vờ thâm trầm, giả vờ lạnh lùng." Sau khi họ yêu nhau ở đại học, cô cũng chưa từng nghe anh nói những điều này.

Sau khi cô đồng ý lời tỏ tình của anh, cô cũng đã hỏi nguyên nhân, lúc đó anh hình như nói là "vì em quá phiền". "Thôi được rồi, bây giờ cả người anh đều là của em." Gió đêm nhẹ lay, lá ngô đồng xào xạc.

Giản Ngữ khoác tay Bùi Dĩ Minh, hai người đi dạo một vòng trong rừng ngô đồng, rồi quay lại chỗ cũ, ngồi xuống chiếc ghế dài ở lối vào.

Giản Ngữ tựa vào vai Bùi Dĩ Minh, "Anh không biết đâu, năm đó em đã mong được ngồi cùng anh ở đây biết bao nhiêu, tiếc là anh chưa bao giờ cho em cơ hội." "Nhà anh quản nghiêm, không cho phép yêu đương." Bùi Dĩ Minh nghiêm túc nói. "Giả vờ, anh cứ giả vờ nữa đi.

Người như anh mà cần gia đình quản sao?" Giản Ngữ đã học được cách khôn ngoan hơn, lúc này sẽ không dễ dàng bị lừa dối.

Bùi Dĩ Minh bật cười, hai anh em anh từ nhỏ đã được thả lỏng, chuyện học hành người nhà thật sự chưa bao giờ quản, thậm chí mẹ anh còn thường xuyên hỏi họ có "cưa đổ" được cô bé nào không.

Trong quan niệm của mẹ anh, con trai là để "gây họa" cho người khác, căn bản không cần lo lắng bị người khác "gây họa" lại. "Bây giờ không phải anh đã cùng em quay lại rồi sao?" Giản Ngữ hừ một tiếng, sau đó đột nhiên ôm cổ Bùi Dĩ Minh, đặt lên má anh một nụ hôn.

Ánh mắt Bùi Dĩ Minh lóe lên một tia cười, ôm Giản Ngữ vào lòng, nụ hôn nồng nhiệt và nồng cháy cùng lúc rơi xuống.

Trái tim Giản Ngữ đập thình thịch, bàn tay nhỏ siết chặt vạt áo trước ngực Bùi Dĩ Minh, có lẽ vì đang ở trong trường cũ, cô còn hồi hộp hơn bình thường.

Ngay khi hai người đang đắm chìm, vài luồng đèn pin cùng lúc chiếu tới, sau đó Giản Ngữ nghe thấy tiếng bước chân tản ra xung quanh.

Vừa mở mắt, cô đã đối mặt với một khuôn mặt giận dữ đến méo mó, rõ ràng là đang tức điên lên.

Giản Ngữ bỗng thấy không ổn, có cần phải xui xẻo đến mức này không, nhất thời tình khó tự kiềm chế mà thân mật một chút, lại đụng phải giáo viên trực đêm.

Bây giờ việc trực đêm lại nghiêm ngặt đến vậy sao?

Bên cạnh còn có cả một hàng bảo vệ, tiếng bước chân cô vừa nghe thấy không phải ảo giác, mà là tiếng các bảo vệ tản ra xung quanh, vây chặt lấy họ.

Mặc dù họ đều đã trưởng thành, nhưng hành vi vừa rồi dù sao cũng không phù hợp, dù sao đây cũng là trong khuôn viên trường học. "Các em... hai đứa là lớp nào?

Những lời tôi nói trong buổi chào cờ đều là nói suông à?

Các em chẳng nghe lọt tai câu nào, tuổi nào làm việc nấy chứ, các em thật sự quá đáng rồi..." "À, thưa thầy, chúng em không phải học sinh của trường." Giản Ngữ yếu ớt giải thích.

Thầy giáo trực đêm sững người một lát, "Em cái bộ dạng này mà không phải học sinh à, em lừa ai thế!?" Vừa nói, ông lại nhìn về phía Bùi Dĩ Minh, đánh giá một lúc rồi phẫn nộ nói: "Anh thì không giống học sinh thật, giống người ngoài xã hội.

Bây giờ những thành phần bất hảo trong xã hội quá nhiều rồi, vậy mà còn dám vươn móng vuốt đến học sinh cấp ba, còn biết liêm sỉ không hả?" Giản Ngữ cẩn thận liếc nhìn Bùi Dĩ Minh, mặt người đàn ông đã đen sầm hoàn toàn.

Từ tinh anh xã hội biến thành thành phần bất hảo, sự chênh lệch này thật quá lớn.

Hình như nên phỏng vấn "Minh lão đại" xem lúc này anh ta cảm thấy thế nào nhỉ.

Cái tâm trạng hóng chuyện này là sao vậy?

Bùi Dĩ Minh trầm mặc nhìn thầy giáo trực đêm một cái.

Trời sinh người ta là giáo viên, mọi việc đều làm vì học sinh, nên một bụng lửa giận cũng không phát tác ra được.

Bùi Dĩ Minh kéo Giản Ngữ định bỏ đi.

Chương 2231

"Đứng lại cho tôi!

Đây là trường học, chỉ cần có tôi ở đây, ai cũng đừng hòng lôi kéo học sinh của trường chúng tôi!

Em học sinh này, tuổi còn nhỏ mà đã yêu đương với người ngoài xã hội, em có xứng đáng với công lao vất vả của cha mẹ đã đưa em đến trường không?" Giản Ngữ thật sự có nỗi khổ không thể nói ra.

Đáng lẽ cô không nên ăn mặc trẻ trung như vậy.

Bình thường đi làm đều mặc vest, cuối tuần muốn đổi phong cách thì lại mặc đồ hơi thanh xuân rực rỡ, nào ngờ lại gây ra hiểu lầm như thế này. "Thưa thầy, em thật sự không phải là học sinh đang theo học ở đây, em đã tốt nghiệp nhiều năm rồi." Giản Ngữ mặt mày ủ rũ giải thích. "Em tưởng thầy chưa từng thấy loại học sinh như em sao?

Học sinh bây giờ đúng là bày đủ trò, lý do nào cũng nghĩ ra được.

Mấy hôm trước thầy còn bắt được một cặp tình nhân tự xưng là sinh viên đại học về thăm trường cũ, kết quả là học sinh lớp Mười mới vào.

Hừ, muốn lừa thầy à, các em còn non lắm!" Giản Ngữ: ...

Cô có thể nói là họ là học sinh đã đi làm nhiều năm rồi về thăm trường cũ không? "Thầy ơi, thầy thật sự hiểu lầm rồi." Xem kìa, miệng thì cứ thầy ơi, rõ ràng là học sinh rồi. "Được rồi, em học sinh này, thật sự là không lo học hành gì cả, tên là gì?

Ngày mai mời phụ huynh đến trường, tôi sẽ nói chuyện nghiêm túc với họ về vấn đề giáo dục của em." "Thầy ơi." "Thôi được rồi, dừng lại!" Giản Ngữ thật sự hết cách, chỉ đành huých huých vào tay Bùi Dĩ

Minh, ra hiệu anh lên tiếng, cô thật sự không giải quyết được nữa rồi.

Bùi Dĩ Minh trực tiếp mở lời: "Tôi muốn gặp hiệu trưởng." "Hiệu trưởng không có ở trường, không có thời gian quản chuyện lộn xộn của các người.

Tôi khuyên anh mau chóng rời khỏi trường chúng tôi, nếu không tôi sẽ lập tức báo cảnh sát, nói anh lôi kéo người chưa thành niên." "Tôi đã nói rồi, tôi muốn gặp hiệu trưởng." Thầy giáo trực đêm thật ra là chủ nhiệm giáo dục của trường, cũng có chút tinh mắt, vừa nhìn khí chất của Bùi Dĩ Minh đã thấy không phải người bình thường.

Chẳng lẽ người này thật sự quen biết hiệu trưởng?

Nhưng anh ta quen hiệu trưởng thì có thể lôi kéo học sinh của trường sao, làm gì có lý đó, cũng không xem họ mới bao nhiêu tuổi.

Chủ nhiệm giáo dục là một giáo viên đặc biệt chính trực, làm việc luôn dựa vào lương tâm, chỉ muốn làm tốt công tác giáo dục, sẽ không bị những quy tắc ngầm lộn xộn kia chi phối.

Ông ấy cứ lặp đi lặp lại: "Anh có quen Thiên Vương lão tử cũng vô ích, tôi nhất định phải bảo vệ tốt học sinh của chúng tôi.

Gọi hiệu trưởng đến cũng không giải quyết được gì, mảng này là do tôi quản." Vừa nói, ông ta còn trực tiếp kéo Giản Ngữ ra phía sau.

Giản Ngữ không phòng bị, liền bị kéo qua.

Hai bên cứ thế đối đầu.

Giản Ngữ cũng không nhịn được mở lời, "Thầy ơi, hay là thật sự gọi hiệu trưởng đi ạ." "Con bé này, chuyện này mà mách hiệu trưởng thì chẳng có lợi gì cho con đâu." "Vẫn là gọi hiệu trưởng đi ạ." Giản Ngữ kiên trì.

Chủ nhiệm giáo dục hết cách, cứ thế cương quyết cũng không phải là giải pháp, chỉ đành gọi điện cho hiệu trưởng.

Giản Ngữ và Bùi Dĩ Minh cũng được gọi đến văn phòng chờ đợi.

Giản Ngữ thấy hơi buồn cười, năm đó cô đâu có ít lần bị "Cương pháo" gọi đến văn phòng để giáo huấn, thậm chí bố cô cũng đã đến vài lần.

Không ngờ đã nhiều năm như vậy, lại một lần nữa tái diễn cảnh này.

Tâm trạng lúc này thật sự là năm vị tạp trần.

Nhưng nhìn Bùi Dĩ Minh bình tĩnh ngồi một bên, lòng Giản Ngữ cũng yên ổn lại.

Nửa tiếng sau.

Một giọng nói ồm ồm từ ngoài cửa truyền vào, "Rốt cuộc là đứa nhóc ranh nào lại yêu đương nữa rồi, không thể bớt lo đi à?

Tôi đã nói rồi, muốn yêu đương cũng không phải là không được, trừ khi chúng nó có thể giống Giản Ngữ, yêu đương mà không ảnh hưởng đến học tập, được bảo lãnh sang các trường đại học nước ngoài danh tiếng, còn giành được học bổng toàn phần.

Ai không làm được thì cút xéo cho tôi, ngoan ngoãn mà cắm đầu vào sách vở..." Giản Ngữ nghe thấy giọng nói này, chỉ cảm thấy quen thuộc một cách khó hiểu.

Không biết có phải nghe nhầm không, sao cô cứ cảm giác như vừa nhắc đến tên mình. "Người đâu, học sinh yêu đương đâu rồi?

Thật sự là vô pháp vô thiên!" Một người đàn ông gần năm mươi tuổi bước vào.

Giản Ngữ lập tức nhận ra người đó, đây không phải "Cương pháo" năm xưa sao?

Mắng người thì như pháo liên thanh.

Mấy năm trôi qua, người ta đã thành hiệu trưởng rồi.

Năm đó, cô đâu có ít lần bị ông ta phạt.

Rõ ràng đã tốt nghiệp nhiều năm rồi, nhưng nhìn thấy người đến, Giản Ngữ vẫn theo bản năng cúi đầu.

Biểu hiện của cô ta đơn giản là quá rõ ràng.

Hiệu trưởng vừa đến đã biết là ai yêu đương, chỉ vào mũi Giản Ngữ mà mắng ngay, "Còn thi đại học không?

Còn muốn sau này tìm việc không?

Em lớp nào?

Chương 2232

Kỳ thi giữa kỳ này có đứng thứ nhất không?" "Không ạ." Giản Ngữ yếu ớt nói. "Tôi đã nói với các em rồi, ai không thi được thứ nhất thì ngoan ngoãn cho tôi, nếu không tôi bắt được đứa nào sẽ phạt đứa đó." "Giản Ngữ năm đó cũng đâu có thi được thứ nhất đâu ạ." "Hừ, các em biết gì mà nói, con bé đó ưu tú lắm.

Mặc dù luôn đứng thứ hai, nhưng đó là vì người đứng thứ nhất quá mạnh, nếu không thì vị trí thứ nhất đã là của nó rồi.

Học sinh thời đó giỏi giang biết bao, đơn thuần biết bao, người ta tuy có yêu đương nhưng không làm ảnh hưởng đến thành tích, giữ vững cả hai mặt." Giản Ngữ không nhịn được bật cười khúc khích, bất giác nghĩ đến câu nói đó: "Chị không còn ở giang hồ, nhưng giang hồ vẫn lưu truyền truyền thuyết của chị." Cô thật sự không biết, hóa ra trong lòng thầy giáo cô lại ưu tú đến vậy.

Năm đó cô đâu có ít lần bị mắng, luôn là ví dụ phản diện.

Ngày nay, vậy mà cô lại âm thầm trở thành nhân vật truyền cảm hứng, thật không dễ dàng gì.

Điều Giản Ngữ không biết là, cô chính là nhân vật mà ngài hiệu trưởng chuyên dùng để răn dạy, ngài hiệu trưởng đã nhắc đi nhắc lại cô bao nhiêu năm rồi.

Đến nỗi những khóa đàn em sau này đều biết, trước đây có một chị khóa trên vì theo đuổi nam thần mà dốc sức học tập, rất đáng để noi gương. "Cười cái gì mà cười, em còn dám cười à?

Không lo học hành tử tế, chỉ biết yêu đương, loại người như các em ra xã hội sớm muộn gì cũng bị đào thải thôi!" "Em sai rồi, em biết sai rồi." Giản Ngữ vội vàng cầu xin. "Em sai ở chỗ nào?" "Em sai ở chỗ quá ưu tú, khiến ngài hiệu trưởng phải nhắc nhở bao nhiêu năm." Hiệu trưởng vẫn còn đang giận, căn bản chưa kịp phản ứng, quát lên: "Bớt nói nhảm đi cho tôi, rốt cuộc tên là gì?" "Giản Ngữ." "Tôi bảo em phải học tập Giản Ngữ, em con bé hư này còn dám cãi lại tôi sao?" "Giản Ngữ có tốt đến vậy sao?" "Đương nhiên!" Giản Ngữ mãn nguyện, từ từ ngẩng đầu lên, đáng yêu chớp chớp mắt.

Hiệu trưởng chỉ cảm thấy cô gái trước mắt này có chút quen thuộc, hình như đã gặp ở đâu đó, nhưng lại không nhớ ra được.

Bùi Dĩ Minh thấy trời cũng không còn sớm nữa, cũng không muốn trì hoãn thêm, cuối cùng lên tiếng, "Hiệu trưởng." Lúc này hiệu trưởng mới nhìn sang người còn lại, vừa nhìn đã giật mình, lập tức thu lại dáng vẻ vừa rồi, trên mặt nở nụ cười, "Tổng giám đốc Bùi, sao anh lại ở đây?" Chủ nhiệm giáo dục thấy bộ dạng này của hiệu trưởng, trong lòng có chút bực bội, nhắc nhở: "Thưa hiệu trưởng, đây chính là người đàn ông trưởng thành đã lôi kéo học sinh của trường chúng ta đó ạ." Hiệu trưởng ho khan mấy tiếng, quát mắng: "Đừng nói bừa, cô có biết anh ta là ai không?" Chủ nhiệm giáo dục kích động lên, nhưng đừng vì quyền thế mà cúi đầu chứ, "Hiệu trưởng, tôi tận mắt thấy còn có thể giả được sao?

Đâu chỉ đơn giản là nắm tay, còn hôn nhau nữa.

Chuyện này nhất định phải không dung thứ, chúng ta phải có trách nhiệm với học sinh và phụ huynh học sinh chứ." "Cô hiểu gì mà nói!

Đây là Tổng giám đốc Bùi, người hàng năm quyên góp cho chúng ta, cũng là cựu học sinh ưu tú của trường chúng ta.

Năm đó tôi còn dạy anh ấy, anh ấy phẩm hạnh và học vấn đều xuất sắc, ở đây nhất định có hiểu lầm gì đó.

Tổng giám đốc Bùi, xin lỗi anh, tôi xin lỗi anh trước." "Tôi tận mắt thấy, làm gì có hiểu lầm nào!" "Thầy ơi, em đã nói rồi, em thật sự không phải học sinh của trường này." Giản Ngữ lại lần nữa mở lời giải thích.

Cuối cùng cô cũng hiểu tại sao Bùi Dĩ Minh lại muốn gọi hiệu trưởng đến, hóa ra hiệu trưởng là người quen cũ của họ.

Chỉ là ngài hiệu trưởng bận trăm công nghìn việc, ngày nào cũng nhắc đến cô "chính chủ" này, nhưng lại quên mất cô trông như thế nào, cô đứng trước mặt ông ấy mà ông ấy còn không nhận ra. "Cô im miệng cho tôi!" Chủ nhiệm giáo dục gầm nhẹ.

Hiệu trưởng lại đặt ánh mắt lên người Giản Ngữ, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của cô, khẽ vỗ trán một cái, chỉ vào Giản Ngữ mãi không nói được một câu hoàn chỉnh, "Em em em... em là..." "Thưa ngài hiệu trưởng, người ngày nào cũng nhắc đến em đó." Giản Ngữ khẽ cười. "Em là Giản Ngữ!" "Đúng vậy, em chính là Giản Ngữ ưu tú mà người vẫn thường nhắc đến.

Năm đó ngày nào cũng mắng em, không ngờ sau lưng lại khen ngợi em như vậy, thật thú vị." Mặt hiệu trưởng hơi đỏ lên, nhiều năm như vậy không biết đã dẫn dắt bao nhiêu học sinh, thời gian dài rồi làm sao có thể phân biệt rõ từng khuôn mặt. "Con bé thối này, nếu không có lời răn dạy của tôi năm đó, làm sao con có thể ra nước ngoài du học, làm sao con có thể hiên ngang đứng trước mặt tôi như thế này." “Vâng, vâng, vâng, cảm ơn lời dạy dỗ của thầy hiệu trưởng.” Hiệu trưởng cười, nhớ lại cô bé năm xưa hay cãi lại mình, bao nhiêu năm rồi, cái tính cách nghịch ngợm này thật sự chẳng thay đổi chút nào.

“Cái tính khí của em đúng là chẳng thay đổi gì.” “Đó là, nhưng em phải nói cho thầy biết, năm đó chúng em thật sự không yêu nhau, chỉ là một mình em theo đuổi người ta thôi.” Nói rồi, Giản Ngữ ấm ức liếc nhìn Bùi Dĩ Minh.

“Thật sao?” “Đương nhiên là thật, em đâu có theo đuổi được đâu.” Hiệu trưởng cười.

“Đáng đời, năm đó em huênh hoang ghê lắm mà.” Hiệu trưởng cả đời dạy bao nhiêu học sinh, nhớ được không nhiều, nhưng cô bé này là một trong số đó.

Tính cách quá năng động, lại có tiềm năng lớn.

Sau này thành tích tốt lên thì càng kiêu ngạo hết sức, thầy cũng hết cách.

Chỉ có thể nhắm một mắt mở một mắt.

Học sinh thì đương nhiên lấy thành tích mà nói, người ta học giỏi, thầy còn làm gì được.

“Thật ra không sao cả, bây giờ chúng em sắp kết hôn rồi, kết quả này là tốt rồi.” “Coi như em may mắn đi, năm đó tôi đã nghĩ, với cái bộ dạng mặt dày như em mà không theo đuổi được người ta thì đúng là không nói nổi.” Giản Ngữ khóe môi giật giật, dở khóc dở cười.

“Thầy hiệu trưởng, thầy đang mắng em hay khen em vậy?” “Đương nhiên là khen em rồi.” Giáo vụ chủ nhiệm hiện tại chưa từng dạy Giản Ngữ và Bùi Dĩ Minh nên không quen biết họ.

Nhưng nghe họ nói chuyện thì cũng đã hiểu đại khái.

Hơi không chắc chắn hỏi: “Thầy hiệu trưởng, họ thật sự là hai học sinh mà thầy nhắc đến sao?” Hiệu trưởng ngẩng đầu kiêu ngạo.

Năm đó ông đã đào tạo được hai học sinh như thế này, quả thật là vinh quang không giới hạn.

Các trường đại học danh tiếng trong nước đều ngỏ lời mời hai học sinh này, nhưng cuối cùng họ lại chọn đi du học.

Bản thân ông vì thành tích giảng dạy xuất sắc mà được phong

Giáo sư cao cấp, sau đó còn được thăng chức hiệu trưởng.

“Đương nhiên rồi, tôi còn có thể nhận nhầm học sinh của mình sao.

Em nói xem em làm thế nào mà bắt được hai người này?

Hai đứa nó tuổi này rồi, làm gì cũng không quá đáng đâu.” Giáo vụ chủ nhiệm thầm nghĩ: ‘Rõ ràng lúc nãy thầy còn không nhận ra.’ Giáo vụ chủ nhiệm hỏi: “Cô học trò này trông nhỏ thế, làm sao mà có thể chứ?” “Cảm ơn thầy đã quá khen, em chỉ là trông trẻ hơn thôi.” Giáo vụ chủ nhiệm gãi đầu, cười gượng.

“Vậy thật xin lỗi, tôi cứ tưởng em đang là sinh viên chứ.” “Không sao đâu ạ.” “Chủ yếu là bây giờ tình trạng yêu sớm nghiêm trọng quá, học sinh thì ranh ma lắm, suốt ngày phải đấu trí đấu dũng với chúng, tôi bây giờ đến mức đa nghi luôn rồi.” Điểm này Giản Ngữ và Bùi Dĩ Minh đương nhiên hiểu, nếu không cả hai đã cường hành rời đi rồi.

Hai người họ có bản lĩnh đó, sở dĩ chờ hiệu trưởng là không muốn phụ tấm lòng tốt của giáo vụ chủ nhiệm.

Cả hai cùng hiệu trưởng ngồi trong văn phòng trò chuyện, giáo vụ chủ nhiệm lại ra ngoài tuần tra ban đêm.

Chương 2233

Một lát sau, lại bắt được một cặp tình nhân nhỏ đi vào.

Hiệu trưởng vừa thấy người đến thì nổi giận, mắng thẳng: “Giang Tiểu Tây, Lạc Trường Hà, sao lại là hai đứa nữa?” Cô bé Giang Tiểu Tây cười hì hì nói: “Thầy hiệu trưởng, chúng em chỉ là vô tình gặp nhau thôi ạ.

Bạn Lạc nhân tiện mượn ánh trăng đêm nay để giảng cho em một chút về pha mặt trăng, thầy biết đấy, môn địa lý của em tệ nhất mà.” “Bây giờ là mấy giờ rồi?

Hai đứa còn có thể ‘vô tình gặp nhau’ sao?

Còn có thể giảng bài ư, em nói cho quỷ nghe quỷ cũng không tin.” “Ôi dào, đại khái là chúng em có duyên phận mà, có câu nói thế này, hữu duyên thiên lý năng tương ngộ.” “Giang Tiểu Tây, đừng có mà lảng tránh nữa.

Tôi đã nói rồi, thành tích của em nhất định phải được cải thiện.” “Biết rồi ạ, biết rồi ạ, phải giống chị Giản Ngữ chứ gì, thầy cứ yên tâm, đợi đến năm lớp mười hai là em nhất định sẽ lội ngược dòng, bây giờ em mới lớp mười một, vội gì ạ.” Cô bé vỗ vỗ ngực.

“Em chắc chắn em có thể sánh bằng người ta không?” “Có gì khó đâu ạ, bây giờ tâm trí em chưa đặt vào việc học thôi, đợi khi em chuyên tâm vào rồi thì đâu có vấn đề gì.” “Mạnh miệng thật.” “Lão già, thầy cứ đợi mà xem.” Cậu bé Lạc Trường Hà nãy giờ vẫn im lặng, đột nhiên nói: “Thầy hiệu trưởng, em sẽ chịu trách nhiệm đưa thành tích của cô ấy lên.” “Lạc Trường Hà, thật không biết em nhìn trúng nó ở điểm gì, em ưu tú như vậy, thi lớn thi nhỏ đều đứng nhất, sao lại thích một học sinh kém được chứ.” “Thầy hiệu trưởng, đó là chuyện của em.” Giản Ngữ không nhịn được bật cười, nhìn cô bé này, không kìm được nhớ lại những chuyện thời học sinh.

Hiệu trưởng quay đầu cảnh cáo nhìn Giản Ngữ một cái.

“Nhịn đi.” Giản Ngữ lập tức ngừng cười.

Bùi Dĩ Minh đứng dậy nói: “Thầy hiệu trưởng, hôm nay cũng muộn rồi, em và Ngữ Ngữ xin phép về trước, hôm khác sẽ đến thăm thầy cô.” “Được được, khi nào kết hôn đừng quên gửi thiệp mời cho tôi nhé, bài phát biểu đã hứa với tôi đừng có trì hoãn nữa, các học sinh khóa dưới đều rất thích em.” Bùi Dĩ Minh gật đầu.

Giản Ngữ cười hì hì nói: “Thầy hiệu trưởng, thiếu thầy sao được.

Năm đó thầy mắng em ghê thế, bao lì xì mà ít thì em không đồng ý đâu.

Cả thầy giáo vụ chủ nhiệm của chúng em nữa, tối nay thầy ấy oan ức cho chúng em ghê lắm, bao lì xì để bồi thường.” Khi đi ngang qua cặp tình nhân nhỏ, Giản Ngữ không kìm được đưa tay vỗ vai cô bé: “Cố lên nhé, cô bé khóa dưới, em nhất định sẽ theo đuổi được người ta thôi.” Hiệu trưởng tức đến mức không chịu nổi, chỉ vào Giản Ngữ: “Giản Ngữ, em im miệng ngay, không được dạy hư các học sinh khóa dưới của em.” Giản Ngữ bĩu môi, khoác tay Bùi Dĩ Minh cùng ra khỏi phòng họp.

Cô bé Giang Tiểu Tây mắt sáng lên, vội vàng đuổi theo: “Chị khóa trên, chị khóa trên, đợi em với!

Chị có phải là chị Giản Ngữ trong truyền thuyết không ạ?” Giản Ngữ dừng bước, gật đầu.

Cô bé kích động dậm chân: “A a a, vậy đây nhất định là anh Bùi Dĩ Minh khóa trên rồi.

Quả nhiên đúng như trong truyền thuyết, lạnh lùng, ngầu ơi là ngầu.” Bùi Dĩ Minh không nói gì.

Giản Ngữ cười, hạ giọng nói: “Anh ấy hồi đi học còn ngầu hơn, khó theo đuổi lắm.” Giang Tiểu Tây cười hì hì, mắt sáng rực: “Hôm nay thật sự là quá may mắn, em lại được gặp người thật rồi.

Em là fan CP của hai anh chị, em ngưỡng mộ hai anh chị lắm, hai người trai tài gái sắc, siêu cấp xứng đôi luôn.

Em đã bảo là hai người nhất định vẫn ở bên nhau mà, Lạc Trường Hà nó không tin, sự thật chứng minh em đúng rồi.” “Cảm ơn em.” “A a, chúc anh chị khóa trên hạnh phúc mỹ mãn nha, em cũng phải cố gắng thôi!” Cô bé nói xong, lại cười tủm tỉm chạy về.

“Chậc chậc, nhìn cô bé đó, cứ như thấy mình hồi xưa vậy.” “Đúng là rất giống, đều mặt dày như nhau.” Giản Ngữ lườm Bùi Dĩ Minh một cái: “Nhưng bất ngờ nhất là, bao nhiêu năm trôi qua rồi, em lại vẫn là nhân vật phong vân.

Hồi xưa nổi tiếng vì mặt dày, bây giờ lại vì ưu tú.” “Em tự hào lắm à?” “Đương nhiên rồi.” “Trước đây thầy hiệu trưởng cứ bảo anh đến diễn thuyết, nếu em muốn thì chúng ta cùng đi.” “Thôi đi, em sợ không trấn áp được hiện trường.

Anh đi là được rồi, nhân tiện nhắc đến việc em là vợ anh là được, biết đâu lại có thể khích lệ thêm một đôi tình nhân xuất sắc nữa.” Tô Vi vừa tan ca xuống lầu thì thấy Thẩm Lăng Đằng, anh ta dựa vào xe, không còn là thiếu gia Thẩm phong độ ngời ngời năm xưa, trên người mang theo nỗi buồn nặng trĩu.

Tô Vi vừa thấy anh ta, theo bản năng liền muốn đi vòng qua.

Thẩm Lăng Đằng chặn cô lại, giọng khàn khàn: “Vi Vi.” “Anh sao lại ở đây?” “Vi Vi, chúng ta nói chuyện đi.” “Những gì cần nói lần trước tôi đã nói rõ rồi, bây giờ tôi không có gì để nói với anh cả.”

“Anh xin lỗi, Vi Vi.” Tô Vi dừng bước, nhìn Thẩm Lăng Đằng đầy châm biếm: “Bây giờ nói những lời này còn có ý nghĩa gì nữa sao?

Đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.” “Em ăn cơm chưa?

Chúng ta tìm chỗ nào đó ăn cơm trước đi.” “Tôi về nhà ăn.” Thẩm Lăng Đằng kéo cổ tay Tô Vi lại: “Vi Vi, cho anh nửa tiếng, anh có chuyện muốn nói với em.” Tô Vi biết tính cách của Thẩm Lăng Đằng, chỉ cần không đạt được mục đích thì anh ta sẽ cứ dây dưa mãi.

Khổ nỗi bây giờ cô thực sự rất mệt mỏi, không còn tâm trí nào để nghĩ đến chuyện tình cảm nữa.

Thẩm Lăng Đằng đưa Tô Vi vào một quán đồ Tứ Xuyên, theo bản năng gọi mấy món mà hai người họ từng thích nhất.

Tô Vi ngăn anh lại: “Xin lỗi, bây giờ không ăn cay được nữa, đổi món thanh đạm hơn đi.” Thẩm Lăng Đằng sững sờ một chút, hủy món gà xé cay và cá nấu cải chua vừa gọi: “Anh nhớ em thích nhất là các món trộn nguội, đặc biệt là gà xé cay, đó là món em yêu thích nhất mà.” “Tình cảm sẽ thay đổi, khẩu vị thay đổi thì có gì lạ đâu.” Kể từ sau lần sảy thai đó, không biết vì sao cô bị lạnh tử cung nghiêm trọng, bác sĩ không cho phép cô ăn đồ sống lạnh hay đồ cay nóng, bình thường còn phải chú ý giữ ấm, những thứ này cô đã kiêng rồi.

“Anh rất xin lỗi, vì anh mà em đã phải chịu tổn thương lớn đến vậy, tất cả đều là lỗi của anh.” Tô Vi nhìn Thẩm Lăng Đằng thờ ơ, chợt nhận ra anh ta gầy đi rất nhiều, mắt dường như cũng hõm sâu xuống, còn đầy tơ máu đỏ.

Bùi Dĩ Minh nói anh ta không được khỏe, rốt cuộc là sao vậy?

Tay cô dưới bàn không kìm được nắm chặt.

Muốn hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng cuối cùng vẫn không hỏi ra.

“Lần trước tôi đã nói rồi, chuyện quá khứ chúng ta đừng nhắc đến nữa, ai đúng ai sai mà truy cứu thêm cũng chẳng còn ý nghĩa gì cả.” Thẩm Lăng Đằng cười khổ, sao có thể không có ý nghĩa chứ.

Chuyện này đối với anh mà nói thì vô cùng quan trọng.

Anh thật sự không ngờ mẹ mình lại là một người độc ác đến thế.

Tô Vi không cho anh nhắc đến, nhưng Thẩm Lăng Đằng vẫn cố chấp muốn nói: “Chuyện này anh đã điều tra rõ rồi, thứ em uống quả thật đã bị mẹ anh bỏ thuốc.

Lượng thuốc đó rất lớn, chất lượng lại không đảm bảo, là bà ấy tìm mấy lang băm giang hồ để có được, chính vì vậy mới gây hại đến thân thể em.

Anh thay mẹ mình xin lỗi em.

Ngoài ra, anh đã hỏi ý kiến một số danh y nổi tiếng, việc em không thể mang thai là do thuốc gây ra, đã làm tổn thương đến gốc rễ.

Vẫn phải bắt đầu từ việc chữa trị tận gốc, khi nào em có thời gian, anh sẽ đưa em đi khám Đông y, nói không chừng cơ thể em vẫn có thể điều trị tốt được.

Em đừng quá lo lắng, cũng đừng tự buông thả bản thân, cảm thấy mình thấp kém hơn người mà tùy tiện tìm một người đàn ông để tự hủy hoại mình.

Em xứng đáng với một người tốt hơn.” “Không cần đâu.” Cô từ chối.

Cô không phải là chưa từng đi khám Đông y, cũng đã uống rất nhiều thuốc bắc, nhưng cơ bản không có tác dụng gì.

Chương 2234

Hiện tại cô vẫn đặc biệt sợ lạnh, hễ gặp lạnh là bụng dưới đau quặn, hận không thể lăn lộn trên mặt đất.

“Vi Vi, đừng từ chối anh nhanh như vậy, anh thực sự muốn bù đắp.” Dùng cả đời anh để bù đắp.

Mấy năm nay, cô hận anh, oán ghét anh, buông thả bản thân say xỉn, nhưng cuối cùng lại phát hiện tất cả chỉ là một âm mưu, một cái bẫy mà mẹ anh đã giăng ra để ly gián hai người họ.

“Thẩm Lăng Đằng, thực sự không cần nữa đâu.” “Vi Vi.” “Thôi được rồi, không nói nữa, tôi đói bụng lắm.” Cô bắt đầu ăn cơm, Thẩm Lăng Đằng không có chút khẩu vị nào, cứ lề mề, ánh mắt tham luyến nhìn Tô Vi.

Cô đã trở nên hoàn toàn khác xưa, trên người cô hoàn toàn không còn chút tùy hứng và sức sống nào.

Tất cả điều này đều là lỗi của anh.

Chính anh đã biến một người lạc quan, cởi mở trở nên buồn bã không vui.

Anh do dự một lát, cuối cùng vẫn không nhịn được mở lời: “Vi Vi, anh vẫn yêu em, chúng ta còn có thể không?” Tô Vi đột ngột ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Thẩm Lăng Đằng.

Thẩm Lăng Đằng không chịu nổi ánh mắt như vậy của cô, anh cúi đầu.

Phải rồi, đến lúc này, anh căn bản không có tư cách mở miệng nói những lời như vậy với cô.

Trong lòng Tô Vi dấy lên sóng gió, cô vẫn luôn nghĩ Thẩm Lăng

Đằng làm vậy là vì muốn bù đắp cho cô, muốn bản thân cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Nhưng anh ta lại còn nói yêu.

Anh ta còn yêu cô.

“Thẩm Lăng Đằng, những năm nay bên cạnh anh thiếu phụ nữ bao giờ sao?

Đừng xúc phạm từ ‘yêu’ nữa.

Hơn nữa, ngay cả người mình yêu anh còn không bảo vệ được, anh có xứng đáng nói những lời như vậy sao?” Rõ ràng muốn đối xử bình tĩnh, nhưng lời nói ra lại biến thành châm chọc lạnh lùng.

Lời này vừa dứt, Thẩm Lăng Đằng im lặng.

Những năm nay anh sống mơ màng, nhưng thật sự chưa từng xảy ra chuyện gì với những người phụ nữ kia, anh từ đầu đến cuối chỉ có một mình Tô Vi.

Chỉ là những điều này, e rằng cô đã không còn quan tâm nữa rồi.

Anh không nhìn thấy bất kỳ chút yêu thương hay lưu luyến nào trong mắt cô.

Ai cũng không nói gì, Tô Vi bình tĩnh ăn xong bữa, đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài.

Thẩm Lăng Đằng lại lần nữa kéo cổ tay cô lại: “Vi Vi.” Giọng nói mang theo sự cầu xin mong manh.

Tô Vi nào từng thấy Thẩm Lăng Đằng cẩn thận dè dặt như vậy, anh ta là công tử Thẩm gia kiêu ngạo, phóng túng bất cần.

Chỉ là vừa nghĩ đến người mẹ kia của anh ta, cô chỉ thấy đáng sợ, trong lòng còn có một trận lạnh lẽo.

Phải độc ác đến mức nào, mới có thể cười tủm tỉm mà bóp chết một đứa bé, đứa bé đó lại còn là cốt nhục của con trai mình.

“Buông ra.” “Vi Vi, anh đã dọn ra khỏi Thẩm gia rồi, bây giờ anh tự mình khởi nghiệp.” Vậy nên là vì quá lao lực nên mới khiến mình tiều tụy như vậy sao?

“Thẩm Lăng Đằng, anh vẫn không hiểu sao?

Anh không quản làm gì, chạy đến đâu, bà ta vẫn là mẹ anh, đây là sự thật không thể thay đổi được.” Chỉ cần cô và anh ta còn có vướng mắc, người phụ nữ kia sẽ không buông tha cô.

Tổn thương đã từng chịu đựng, cô phải rất khó khăn mới vượt qua được, tuyệt đối sẽ không để mình trải qua thêm lần nữa.

Thẩm Lăng Đằng sao anh lại không biết chứ, nhưng anh chưa bao giờ buông bỏ, huống hồ bây giờ đã biết được tất cả sự thật.

“Anh biết nguyên nhân mẹ anh không thích gia đình em, cho anh thêm một chút thời gian, anh nhất định sẽ điều tra rõ mọi chuyện.

Khó khăn chỉ là tạm thời thôi, chỉ cần hai chúng ta cùng nhau đối mặt, nhất định sẽ giải quyết được.” Vụ tai nạn xe hơi mà mẹ anh từng nhắc đến anh đã bắt đầu điều tra rồi, nhưng hai mươi năm đã trôi qua, ngoại trừ hồ sơ lưu trữ ở cục cảnh sát, những thứ khác rất khó để điều tra thêm.

Trong hồ sơ, bên gây lỗi quả thật là bố Tô.

Chỉ là anh đã phát hiện không ít điểm đáng ngờ, vụ án dường như không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Càng điều tra sâu hơn thì lại chẳng tìm thấy gì cả, dường như có người cố ý xóa bỏ.

Anh tin rằng chắc chắn có hiểu lầm trong chuyện này, chỉ cần điều tra rõ ràng, ân oán giữa hai gia đình sẽ được hóa giải.

“Thực sự không cần nữa đâu, tôi không muốn có bất kỳ vướng mắc nào với gia đình anh nữa.” Nói xong, Tô Vi trực tiếp đi ra bãi đỗ xe, lái xe rời đi.

Thẩm Lăng Đằng cứ thế đứng tại chỗ, mắt dõi theo Tô Vi rời đi, bàn tay to nắm chặt lại.

Đúng lúc này, điện thoại reo lên, nhìn thấy là của Thẩm mẫu, Thẩm Lăng Đằng trực tiếp cúp máy.

Mối quan hệ giữa anh và Thẩm mẫu đã xuống đến điểm đóng băng.

Kể từ khi sự việc bại lộ, Thẩm mẫu cũng không còn diễn kịch trước mặt anh nữa, không hề che giấu sự chán ghét của bà đối với Tô Vi.

Mỗi lần gọi điện đều ba lần bảy lượt nhấn mạnh không được dây dưa với Tô Vi, anh đã quá chán ghét những ngày tháng như vậy rồi.

Điện thoại cứ reo mãi, Thẩm Lăng Đằng trực tiếp tắt nguồn.

Thẩm mẫu tức giận đi đi lại lại trong phòng khách: “Cái thằng ranh con này, từ nhỏ một mình tôi nuôi nó lớn, bây giờ nó vì một người phụ nữ mà không cần tôi nữa, tôi đúng là nuôi phí công rồi.” Chị Trương, người giúp việc bưng nước lọc đến: “Phu nhân, uống nước đi ạ, đừng tức giận nữa.” “Chị Trương, chị nói xem tôi phải làm sao đây?” “Phu nhân, mẹ con nào có thù hằn qua đêm.

Thiếu gia chỉ là nhất thời nghĩ không thông, sớm muộn gì cậu ấy cũng sẽ quay về thôi.” “Tôi thấy lần này nó quyết tâm rồi, nó còn tự mình khởi nghiệp ở bên ngoài, đây là muốn cắt đứt quan hệ hoàn toàn với tôi rồi.” Người giúp việc thở dài, không nói thêm gì nữa.

Ai đúng ai sai trong chuyện này, thật sự rất khó nói.

Chương 2235

Giản Ngữ vốn định ngủ nướng, nhưng sáng sớm đã bị tiếng gõ cửa làm phiền thức giấc.

Không ngoài dự đoán, lại là Thẩm Lăng Đằng.

Cô tức giận: “Tiểu Đằng tử, anh làm cái kiểu gì vậy hả, sáng sớm đã làm phiền giấc mộng của người khác.” Thẩm Lăng Đằng cũng không tức giận, cười hiền hòa: “Xin lỗi, Vi Vi đâu rồi?” “Hôm qua tăng ca cả ngày, đang ngủ bù đấy.” Giản Ngữ chú ý thấy Thẩm Lăng Đằng còn dẫn theo một cụ già nữa: “Đây là ai vậy?” “Đây là một vị lão Đông y tôi mời đến để kiểm tra sức khỏe cho Vi Vi.” Tối qua anh về suy nghĩ, nếu núi không đến với ta, ta sẽ đến với núi.

Tô Vi không muốn theo anh đi khám bác sĩ, vậy anh chỉ có thể đưa bác sĩ đến nhà cô.

Anh nhất định phải làm gì đó.

Cho dù sau này họ có thể ở bên nhau hay không, anh cũng muốn giúp cô điều trị cơ thể thật tốt, nếu không một người phụ nữ sức khỏe không tốt, cần bao nhiêu phúc khí mới có thể gặp được một người đàn ông không tính toán gì, còn có thể nâng niu cô ấy trong lòng bàn tay.

Còn về phần anh, nếu đời này không cưới được cô ấy, vậy thì cứ thế mà sống thôi.

Giản Ngữ lập tức hiểu ra, chuyện như thế này đương nhiên sẽ không từ chối: “Mấy người cứ vào ngồi đi, tôi đi gọi Vi Vi.” Trong phòng, Tô Vi co ro thành một cục.

Giản Ngữ đi tới, kéo chăn cô ra: “Tô Vi thối, dậy đi!” “Đừng làm phiền, lạnh lắm.” Lạnh?

Giản Ngữ nhìn ra ngoài cửa sổ, bây giờ là đầu thu, có hơi mát, nhưng cũng chẳng liên quan đến lạnh lẽo gì.

Cô ngủ chỉ đắp một chiếc chăn mỏng thôi mà.

Con bé này lại đắp chăn dày.

Trước đây biết cô sợ lạnh, nhưng không ngờ lại nghiêm trọng đến vậy.

Giản Ngữ sờ trán Tô Vi, may là không sốt.

“Vi Vi, Thẩm Lăng Đằng mang theo một vị lão Đông y đến rồi.” “Mặc kệ.” “Vi Vi, đừng có mà tự hành hạ cơ thể mình nữa, bác sĩ đã đến tận nhà rồi, cứ để người ta khám xem sao.” “Cậu nói gì cơ?” “Tớ nói Thẩm Lăng Đằng đã đưa bác sĩ đến nhà rồi.” Tô Vi ngồi bật dậy.

Tối qua anh ta đã nhắc đến chuyện này, nhưng cô đã từ chối, không ngờ anh ta lại quyết tâm lớn đến vậy, còn đưa cả bác sĩ đến nhà.

“Tôi biết rồi, sẽ ra ngay.” Trong phòng khách, Thẩm Lăng Đằng đã tự nhiên pha trà cho cụ Đông y, không hề khách sáo chút nào.

Giản Ngữ lườm anh ta một cái, phát hiện thần sắc anh ta tiều tụy, vành mắt vàng vọt: “Thẩm Lăng Đằng, em thấy anh cũng nên để cụ Đông y bắt mạch cho anh đi, sao anh lại biến thành gấu trúc lớn thế này rồi?” Trông ghê người thật.

“Anh không sao.” Giản Ngữ trực tiếp mạnh mẽ kéo cổ tay Thẩm Lăng Đằng, đặt trước mặt cụ Đông y: “Thưa cụ, làm phiền cụ ạ.” “Cậu này sao lại thô bạo thế, nam nữ thụ thụ bất thân, Lão đại Minh mà thấy thì không hay đâu.” “Anh có thể tự nói với anh ấy mà.” Giản Ngữ buông tay.

Thẩm Lăng Đằng ngớ người, không nói gì.

Lão Đông y bắt mạch cho Thẩm Lăng Đằng, lông mày cứ nhíu chặt lại, nhìn đến mức Giản Ngữ cũng thấy hoảng.

Mãi lâu sau mới buông tay ra.

“Thưa cụ, anh ấy không sao chứ ạ?” “Tỳ vị quá hư, cứ kéo dài như vậy không ổn đâu, cần chú ý ăn uống điều độ, không được ăn đồ cay nóng và dầu mỡ, thuốc lá rượu bia cũng nên bỏ đi.” “Cảm ơn cụ, cháu biết rồi ạ.” Giản Ngữ lườm Thẩm Lăng Đằng một cái thật mạnh: “Anh lắm thói hư tật xấu thế, không muốn sống nữa à, may mà Bùi Dĩ Minh nhà tôi không nhiễm nhiều thói xấu như anh.” “Giản Ngữ, rốt cuộc cậu là quan tâm tôi, hay là đang khoe ân ái vậy?” Giản Ngữ không nói gì, mà hỏi cụ Đông y: “Thưa cụ, anh ấy không có chuyện gì lớn chứ ạ?” “Chỉ cần bình thường chú ý ăn uống và sinh hoạt điều độ thì không có chuyện gì lớn.” “Nghe thấy chưa, nhớ kỹ vào, càng ngày càng xấu xí rồi.” Giản Ngữ tỏ vẻ chê bai.

Đúng lúc này, Tô Vi từ trong phòng đi ra.

Thẩm Lăng Đằng mắt sáng lên, đột ngột đứng dậy: “Vi Vi.” Tô Vi không đáp lại, chỉ chào cụ Đông y: “Thưa cụ, làm phiền cụ rồi ạ.” “Cô nương không cần khách sáo, đưa cổ tay cho tôi.” Thẩm Lăng Đằng thấy Tô Vi không tức giận, anh mới thở phào nhẹ nhõm, thực sự rất sợ cô sẽ trực tiếp đuổi họ ra khỏi nhà.

Lão Đông y chỉ bắt mạch thôi mà đã mất rất lâu, Thẩm Lăng Đằng và Giản Ngữ đều lo lắng.

Sau đó, lão Đông y lại kiểm tra lưỡi và mắt của Tô Vi, hỏi rất nhiều câu hỏi.

Thẩm Lăng Đằng nghe mà đau lòng đến cực điểm, anh chưa từng biết cô phải chịu đựng nhiều nỗi đau đến vậy.

“Thưa cụ, còn có thể điều trị được không ạ?” Lão Đông y thở dài một tiếng: “Thuốc bệnh nhân uống lúc đó dược hiệu quá mạnh, dược hiệu này không những có thể khiến người ta sảy thai, mà còn có thể khiến người ta vô sinh cả đời.

Bên trong có pha trộn hơn mười loại dược liệu độc hại khiến người ta không thể mang thai, những dược liệu này rất quý hiếm, đây là đã bỏ ra rất nhiều tiền rồi, sao lại uống loại thuốc như vậy chứ?” Lời của lão Đông y khiến sắc mặt ba người có mặt đều thay đổi, đặc biệt là Thẩm Lăng Đằng, mặt anh ta trắng bệch ngay lập tức.

Nếu nói không phải Thẩm mẫu cố ý, chính anh ta cũng không tin.

Người khác không biết, nhưng Thẩm Lăng Đằng tự mình hiểu rõ, nhà ngoại của anh ta là dòng dõi Đông y, tổ tiên mấy đời đều là danh y nổi tiếng, còn có người từng làm Ngự y trong cung đình.

Hồi nhỏ ông ngoại ôm anh ta, không ít lần kể cho anh ta nghe những chuyện này.

Ngay cả mẹ anh ta dù kinh doanh, nhưng tai nghe mắt thấy chắc chắn cũng biết đôi chút, việc bà ta có thể nghĩ ra thủ đoạn độc ác như vậy cũng không có gì lạ.

Bà ta chắc chắn cũng có quen biết trong lĩnh vực này.

Vị Đông y mà anh ta mời lần này cũng là do cậu anh ta giới thiệu, rất giỏi về phụ khoa.

Chiêu này quá độc ác, không những tạo ra hiểu lầm, mà còn khiến họ không thể nào có khả năng ở bên nhau nữa.

Giản Ngữ tức giận đến mức sắp bùng nổ, cái bà Thẩm mẫu này thật sự quá đáng, tâm cơ thâm độc như vậy.

Khóe miệng Tô Vi lạnh lùng nhếch lên, tâm trạng vốn đã bình ổn lại một lần nữa dao động vì lời của lão Đông y.

Lão Đông y không biết tâm tư của mấy người, cũng không truy hỏi, tiếp tục nói: “Bệnh nhân thật sự đã bị tổn thương gốc rễ, bây giờ chỉ có thể điều trị trước cái thể chất sợ lạnh của bệnh nhân đã.” “Còn về vấn đề sinh sản sau này, cơ bản là không thể lắm.

Ngay cả là thụ tinh ống nghiệm, cơ thể của bệnh nhân cũng không thể cung cấp một môi trường thoải mái cho thai nhi, rất dễ sảy thai hoặc thai chết lưu.” Tô Vi đã chuẩn bị tâm lý rồi, cô đã đi khám không ít Đông y, gần như đều nói vậy.

Thuốc bắc cô cũng đã uống một thời gian, nhưng hiệu quả không mấy lý tưởng.

Công việc của cô cũng bận, dần dần cô không tiếp tục uống nữa.

Thẩm Lăng Đằng dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng nghe lão Đông y nói vậy, tim anh vẫn thắt lại.

Giản Ngữ lại lườm Thẩm Lăng Đằng một cái thật mạnh, trách không được Vi Vi từ chối triệt để đến vậy, Thẩm mẫu đúng là một con quỷ, quá đáng sợ rồi.

Thấy ba người trẻ tuổi đều có vẻ mặt bị dọa sợ, lão Đông y cân nhắc rồi mở lời: “Tình hình rất tệ, nhưng mọi chuyện cũng không thể nói trước được, phải xem hiệu quả sau khi điều trị cơ thể.

Chương 2236

Bệnh nhân dù sao vẫn còn trẻ, nếu điều trị tốt, thụ tinh ống nghiệm cũng là có thể, chỉ là quá trình mang thai sẽ khá khổ cực.” Nghe vậy, ba người mắt đều sáng lên.

Tô Vi đã kích động không thôi, những bác sĩ trước đây cô từng khám đều ‘phán chết’ luôn, chưa bao giờ cho cô hy vọng.

Cô vẫn luôn nghĩ mình vô phương cứu chữa, cũng đã tự buông xuôi rồi.

Trước đây không có khái niệm gì về việc sinh con, nhưng sau khi trải qua một lần sảy thai, tận mắt nhìn thấy con mình rời khỏi cơ thể, rồi lại thấy những đứa trẻ ngây thơ đáng yêu, cô càng hiểu rõ mình đã mất đi điều gì.

“Thưa cụ, vẫn còn hy vọng như vậy sao ạ?” “Có, nhưng chu kỳ điều trị sẽ khá dài, từ bây giờ trở đi, cô phải tuyệt đối tuân thủ yêu cầu của tôi mà uống thuốc bắc, không được gián đoạn.

Trong thời gian này, chế độ ăn uống của cô cũng phải chú ý, những gì không nên ăn thì kiên quyết không ăn, mỗi ngày kiên trì vận động một tiếng, đợi khoảng hai ba năm xem thể chất thế nào rồi?” “Được được được, chỉ cần có hy vọng, bắt tôi phối hợp thế nào cũng được ạ!” Tô Vi kích động nắm chặt tay Giản Ngữ.

Giản Ngữ nghe tin này, cũng vỗ vỗ tay Tô Vi.

“Ngoài ra, giữ tâm trạng vui vẻ cũng rất quan trọng.

Hiện tại cô có chút u uất trong lòng, không tốt cho việc điều dưỡng cơ thể.

Cần nghĩ nhiều hơn về những chuyện vui, phải biết buông bỏ.”

“Con biết rồi ạ.” “Và nữa, nếu có thể biết cụ thể những dược liệu độc hại nào đã được uống vào lúc đó, đối với tôi việc phối thuốc sẽ hiệu quả gấp đôi, sẽ không cần điều trị chu kỳ dài như vậy nữa.” Thẩm Lăng Đằng nắm chặt nắm đấm: “Cháu sẽ đi điều tra ra.” Xem ra anh ta còn phải về đấu tranh một trận, chuyện này e rằng chỉ có mẹ anh ta mới biết.

Lão Đông y gật đầu, lại dặn dò rất nhiều chi tiết, sau đó mới đứng dậy rời đi.

Thẩm Lăng Đằng đưa cụ Đông y ra ngoài.

Tô Vi vẫn không dám tin vào những gì mình vừa nghe thấy.

“Ngữ Ngữ, cậu biết không?

Tớ đã khám rất nhiều Đông y rồi, nhưng không có ai dám nói tớ còn hy vọng, cũng không có ai nói cho tớ nhiều chi tiết như vậy, đây là người duy nhất.” “Tiểu Đằng tử chắc chắn đã mời Đông y tốt nhất rồi.

Cậu cứ yên tâm, nghe lời cụ Đông y, điều dưỡng tốt, mọi chuyện đều có hy vọng.” “Ừm.” Thẩm Lăng Đằng đưa người xong lại quay lại.

Tô Vi nhíu mày: “Anh sao lại đến nữa?” Thẩm Lăng Đằng gãi gãi đầu, khẽ ho một tiếng: “Không phải sắp đến giờ ăn trưa rồi sao?” Tô Vi: “...” Giản Ngữ muốn cười nhưng vẫn cố nhịn, mối quan hệ của hai người này bây giờ vẫn còn căng thẳng như vậy, thật sự không thích hợp để trêu chọc họ.

“Hôm nay nhà không nấu cơm.” “Vậy để anh mời mọi người đi ăn, muốn ăn gì cũng được.” Anh ta kiên trì.

“Không có khẩu vị.” “Vi Vi, cụ Đông y nói rồi, em cần ăn uống điều độ, cân bằng dinh dưỡng, nâng cao sức đề kháng.

Không ăn cơm sao được, ít nhiều gì cũng phải ăn một chút chứ." "Thẩm Lăng Đằng, tôi rất cảm kích anh đã mời bác sĩ cho tôi, nhưng anh đừng có được đằng chân lân đằng đầu, tôi nhìn thấy anh là không có khẩu vị rồi." Ánh mắt Thẩm Lăng Đằng u u nhìn chằm chằm Tô Vi, Tô Vi quay mặt đi, phồng má ngồi trên ghế sofa.

Giản Ngữ nhìn hai người họ như vậy, trong lòng cũng không dễ chịu, hai người rõ ràng đều có tình cảm, chỉ là ở giữa lại xen vào những chuyện phiền lòng này.

"Tớ đi nấu cơm, Tiểu Đằng tử, gọi điện cho Bùi Dĩ Minh bảo anh ấy qua đây ăn cơm." Giản Ngữ nói với Thẩm Lăng Đằng.

Thẩm Lăng Đằng biết Giản Ngữ đang giúp anh hóa giải tình thế khó xử, anh mỉm cười cảm kích với cô.

Tô Vi bất mãn kêu lên: "Ngữ Ngữ!" "Ôi dào, tớ đi nấu cơm đây, tớ đi nấu cơm đây." Thẩm Lăng Đằng ngồi xuống bên cạnh Tô Vi, mở lời: "Cụ Đông y đã về phối thuốc rồi, ngày mai anh sẽ qua lấy thuốc, nhờ người sắc sẵn đóng gói thành từng túi nhỏ.

Em không cần tốn thời gian tự sắc thuốc bắc nữa, em cứ trực tiếp để vào ngăn mát tủ lạnh, khi uống thì làm nóng cả túi bằng nước sôi là được, mỗi tuần anh sẽ gửi qua một lần." Mỗi tuần gửi qua một lần.

Tô Vi quá hiểu Thẩm Lăng Đằng, tên này rõ ràng là đang tìm cớ để tiếp cận cô.

"Anh đưa địa chỉ của cụ Đông y cho tôi, tôi sẽ tự mình đến lấy thuốc đúng hẹn." "Vi Vi, đừng từ chối anh, những điều này đều là anh nên làm, là gia đình chúng ta nợ em, làm như vậy anh sẽ cảm thấy dễ chịu hơn một chút." Nói đùa chứ, cơ hội khó khăn lắm mới tìm được, sao có thể cứ thế mà bỏ lỡ chứ.

Tô Vi nhìn Thẩm Lăng Đằng.

Thẩm Lăng Đằng lại nói: “Thật sự đó, bây giờ anh không dám có những suy nghĩ dư thừa với em nữa rồi.” Tô Vi không nói gì.

Đáy mắt Thẩm Lăng Đằng lướt qua một tia cười, thế này coi như là ngầm đồng ý rồi.

Cuối cùng, cũng có cớ để quanh quẩn bên cô rồi.

Tô Vi và Thẩm Lăng Đằng không có gì nhiều để nói, cô đi vào bếp giúp Giản Ngữ lặt vặt.

Giản Ngữ không cho cô động tay: “Thôi đi, để tớ tự làm là được rồi, sức khỏe cậu kém thế mà.” “Ngữ Ngữ, tớ khỏe lắm, cậu đừng coi tớ là người già yếu bệnh tật.” “Không được chạm vào nước lạnh, cậu cứ lặt rau giúp tớ là được.” Hai chị em bận rộn trong bếp, Giản Ngữ thăm dò hỏi: “Vi Vi, cậu và Tiểu Đằng tử thật sự không còn khả năng nào nữa sao?” “Cậu nghĩ mẹ anh ta có thể thay đổi tốt hơn không?” Vấn đề này Giản Ngữ không trả lời được.

Người có thể làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy, nghĩ đến thôi cũng thấy đáng sợ.

Giản Ngữ bây giờ cũng có chút mâu thuẫn, đặc biệt là khi nhìn thấy vẻ mặt cẩn thận dè dặt lấy lòng của Tiểu Đằng tử, tổng cảm thấy chua xót một cách khó hiểu.

“Ngữ Ngữ, bây giờ tớ chỉ muốn điều dưỡng tốt cơ thể mình, những chuyện khác tớ không nghĩ nữa.

À mà, nếu cậu thấy người đàn ông nào phù hợp thì giới thiệu cho tớ nha, biết đâu yêu đương một chút có thể khiến tâm trạng tớ vui vẻ hơn.” Giản Ngữ bĩu môi.

Người đàn ông phù hợp, bốn anh chàng độc thân nhà họ Tiết đó.

Tùy tiện chọn một người ra, đều là tinh anh, đều rất xứng đôi với Tô Vi, ông cụ Tiết đang sầu lắm.

Chỉ là nếu cô dám giới thiệu, Tiểu Đằng tử không phải hận chết cô sao.

Là bạn chung của họ, cô cũng không thể tùy tiện làm theo ý mình được.

“Bên cạnh tớ không có người phù hợp.” Tô Vi lườm Giản Ngữ một cái: “Tớ thấy cậu là sợ Thẩm Lăng Đằng thì có phải không?

Tớ và anh ta thật sự không có khả năng đâu.” Cô sẽ không bao giờ để mình rơi vào sự dây dưa đó nữa.

Giữa họ không phải là không yêu, mà là không thích hợp để kết hôn, không thích hợp để ở bên nhau trọn đời.

“Ôi dào, không nói chuyện này nữa.” Thẩm Lăng Đằng đứng ở cửa, nghe thấy lời của Giản Ngữ, khóe miệng khẽ nhếch lên một chút, coi như Giản Ngữ còn có lương tâm, không có loạn làm bậy.

Khi Bùi Dĩ Minh đến, Giản Ngữ vừa nấu xong bữa cơm.

Chương 2237

Chỉ là năm sáu món ăn nhà làm đơn giản, hương vị cũng bình thường, nhưng cả nhóm ăn rất vui vẻ.

Đây là lần đầu tiên sau ngần ấy năm, bốn người họ lại tụ họp.

Giản Ngữ về được một thời gian rồi, nhưng Tô Vi và Thẩm Lăng Đằng lại xảy ra chuyện như vậy, nên đúng là chưa từng gặp mặt.

Bùi Dĩ Minh trước giờ vẫn là người trầm tính, ít nói.

Tô Vi cũng luôn ăn uống yên lặng, chỉ có Thẩm Lăng Đằng và Giản Ngữ trò chuyện rôm rả.

"Tôi thật nhớ thời đi học của chúng ta." Thẩm Lăng Đằng cảm thán.

Hồi đó, ngày nào anh cũng nhìn Giản Ngữ và Bùi Dĩ Minh thể hiện tình cảm, còn anh và Tô Vi ngày nào cũng cãi nhau, đấu khẩu, cuộc sống đầy màu sắc.

Bây giờ, đến việc ăn một bữa cơm cùng Tô Vi cũng trở thành điều xa xỉ, nói gì đến chuyện cười đùa vui vẻ.

"Tiểu Đằng Tử, tôi nói cho cậu biết, bây giờ tôi là người nổi tiếng ở trường cấp ba của chúng ta đấy, thầy hiệu trưởng còn lấy tôi làm gương tốt để dạy các em khóa dưới nữa." "Cậu lừa ai chứ, cậu lúc nào mà chẳng là học sinh hư, hồi đó các thầy cô đau đầu vì cậu lắm, mời phụ huynh cũng chẳng ích gì, bố cậu cũng chẳng thèm quản cậu." Thẩm Lăng Đằng tỏ rõ vẻ không tin.

"Không tin thì cậu tự về trường mà xem, tối qua tôi và Bùi Dĩ Minh mới về đó." "Xì, vẫn khó tin." "Tiểu Đằng Tử, cậu đừng có coi thường người khác như vậy.

Cậu dám nói chị đây không ưu tú hơn cậu à?

Hồi đó chị đây được tuyển thẳng đó, còn được học bổng toàn phần nữa chứ!

Cậu hình như là đi cửa sau đúng không?” “Được được được, cậu ưu tú.

Anh hùng không nhắc chuyện năm xưa, chuyện này tám trăm năm trước rồi chứ gì.” “Xin lỗi, tôi là tiểu nữ tử, vinh quang của tôi thì vẫn mãi là vinh quang.” Giản Ngữ nhẹ nhàng vuốt tóc.

“Minh lão đại, anh không quản lý cô ấy à?

Kiêu căng quá rồi.” “Không quản được.” Bùi Dĩ Minh nói một cách nghiêm túc.

Tô Vi “phì” một tiếng, không nhịn được bật cười.

Minh lão đại này vẫn như xưa, cưng chiều vợ không giới hạn.

Thẩm Lăng Đằng ánh mắt sáng rực nhìn Tô Vi, đã bao lâu rồi anh chưa nhìn thấy nụ cười của cô, cảm giác như đã cách một thế kỷ vậy.

Tô Vi cảm nhận được ánh mắt của Thẩm Lăng Đằng, ánh mắt cô thay đổi, nụ cười trên mặt từ từ thu lại.

Sau bữa trưa, Bùi Dĩ Minh và Thẩm Lăng Đằng rời đi, Thẩm Lăng Đằng về thẳng nhà.

Mẹ Thẩm đang cắm hoa trong phòng khách, thấy Thẩm Lăng Đằng bước vào liền vui mừng đứng dậy.

“Tiểu Đằng, con về rồi sao?” Thẩm Lăng Đằng gạt tay bà ra, ngồi thẳng xuống ghế sofa, “Con có chuyện muốn hỏi mẹ.” Ánh mắt mẹ Thẩm hơi u ám, nhưng trên mặt vẫn tươi cười, “Ăn cơm chưa?

Bếp hôm nay làm món thịt bò kho khoai tây con thích nhất, mẹ lập tức bảo người dọn lên.” “Không cần, con không về ăn cơm, con có vấn đề muốn hỏi mẹ.” “Muốn hỏi gì cũng phải ăn xong cơm đã rồi nói.” Mẹ Thẩm quay người định đi vào bếp, nhưng bị Thẩm Lăng Đằng kéo lại, anh ấn vai bà bắt bà ngồi xuống.

“Chúng ta nói chuyện đi.” Nhìn sắc mặt âm trầm của Thẩm Lăng Đằng, mẹ Thẩm nhíu mày, trong lòng rất khó chịu.

Con trai mình từ nhỏ đến lớn rất ít khi lạnh nhạt với mình, từ khi Tô Vi xuất hiện, hết lần này đến lần khác quá đáng, hết lần này đến lần khác làm tổn thương trái tim bà.

Lần này, không cần đoán cũng biết, chắc chắn lại liên quan đến người phụ nữ Tô Vi đó.

Bọn họ đã chia tay mấy năm rồi, tại sao vẫn không thể triệt để dứt khoát?

“Con muốn nói gì?” “Ban đầu cái thuốc mẹ cho Tô Vi là gì?

Con cần công thức thuốc.” Mẹ Thẩm nhíu mày, “Mẹ không biết.” “Mẹ, nếu mẹ còn muốn có con trai này, tốt nhất mẹ hãy nói thật với con.” Ánh mắt mẹ Thẩm thay đổi kịch liệt, tức đến run người, “Thẩm Lăng Đằng, con nói vậy là có ý gì?

Mẹ không nói cho con, con định đoạn tuyệt quan hệ mẹ con với mẹ sao?” “Đúng vậy.” “Con đúng là con trai tốt của mẹ, bao nhiêu năm nay mẹ đúng là nuôi một con sói mắt trắng phải không?

Lại vì một người phụ nữ mà muốn đoạn tuyệt quan hệ mẹ con với mẹ, thật là hay ho.” “Mẹ có biết không?

Hành vi của mẹ lúc đó hoàn toàn là phạm tội, Tô Vi nếu không phải nhìn mặt con, chỉ e là đã đi báo án rồi, mẹ có biết mẹ đã hủy hoại thân thể một người phụ nữ thành ra thế nào không?

Mẹ cũng là phụ nữ, không có chút lòng đồng cảm nào sao?

Đó là một sinh linh bé bỏng, lại còn là người con trai mẹ yêu, mẹ sao có thể nhẫn tâm chà đạp?

Con trai này của mẹ rốt cuộc trong lòng mẹ tính là gì?

Mẹ một chút cũng không quan tâm cảm nhận của con.” Mẹ Thẩm cười, “Muốn đi báo án, có thể chứ, mẹ ở nhà đợi cô ta, mẹ xem cô ta có bản lĩnh gì khiến mẹ phải đi ngồi tù.” Thẩm Lăng Đằng hét lớn một tiếng, “Mẹ!” Mẹ Thẩm nhìn Thẩm Lăng Đằng, anh bình tĩnh lại, giọng nói hơi dịu đi, “Bây giờ con không có ý nghĩ nào khác, con muốn điều lý tốt thân thể Tô Vi, đây là nhà chúng ta nợ cô ấy, mẹ rốt cuộc có hiểu không?” “Mẹ không nợ bất kỳ ai, là nhà họ Tô nợ nhà chúng ta.” Thẩm Lăng Đằng bất lực lắc đầu, “Con sẽ không ở bên Tô Vi, như vậy được chưa?” “Thật sao?” “Mẹ có một người mẹ độc ác như mẹ, mẹ nghĩ người ta còn nguyện ý gả cho con sao?

Không ai muốn tự rước họa vào thân.

Đời này, con cũng sẽ không bao giờ cho mẹ cơ hội phá hoại các cô gái khác nữa.” “Hỗn đản, con nói vậy là có ý gì?

Con coi mẹ thành loại người gì rồi?” Mẹ Thẩm rất đau lòng.

Bà chỉ là không muốn người nhà họ Tô, nếu đổi thành cô gái khác mang thai cháu trai của nhà họ, bà vui còn không kịp.

“Mẹ, con hỏi mẹ lần nữa, bên trong đó rốt cuộc là công thức gì?” “Mẹ nói rồi, đó là thuốc mẹ tùy tiện bảo người ngoài tìm thầy lang mua, mẹ không biết công thức gì.” “Thật sự không nói?” Mẹ Thẩm sững sờ một chút, suy nghĩ rồi mở miệng, “Con gái nhà chú Lâm vừa từ nước ngoài du học về, hồi nhỏ con cũng gặp rồi, rất đáng yêu, khi cười có hai lúm đồng tiền…” Mẹ Thẩm chưa nói xong đã bị Thẩm Lăng Đằng cắt lời, “Sắp xếp thời gian, con sẽ đi gặp.” Dù thế nào đi nữa, tất cả lấy thân thể Tô Vi làm trọng.

Ánh mắt mẹ Thẩm mừng rỡ, “Thật sao?” Thẩm Lăng Đằng gật đầu, trong lòng lại cười lạnh.

Đây chỉ là thỏa hiệp tạm thời, không ai có thể ép anh làm điều anh không muốn.

“Vậy mẹ lập tức gọi điện thoại cho chú Lâm, ngày mai cho hai đứa gặp mặt.” “Công thức thuốc.” Thẩm Lăng Đằng nhấn mạnh.

“Chỉ cần con gặp người ta, mọi chuyện đều dễ nói.” “Trước hết nói cho con công thức thuốc.” Mẹ Thẩm cười cười, “Con thấy có thể không?” Con trai mình là người thế nào, mẹ Thẩm rất rõ, tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn thỏa hiệp, nếu bà nói trước cho anh, anh nhất định sẽ không gặp người.

Chương 2238

“Mẹ, con là con trai mẹ.” “Mẹ biết chứ, nếu con không phải con trai mẹ, mẹ tuyệt đối sẽ không quản con.” Thẩm Lăng Đằng chỉ cảm thấy căn nhà này, như một nhà tù khổng lồ, ở thêm một giây cũng thấy ngạt thở, liền đứng dậy đi thẳng ra ngoài.

“Thẩm Lăng Đằng, con đứng lại cho mẹ.” “Con đã ăn trưa rồi.” Thẩm Lăng Đằng trực tiếp rời đi, mẹ Thẩm tức đến ngồi phịch xuống ghế sofa.

Tại sao, con trai bà trời sinh lại yêu con gái của người phụ nữ đó, tại sao?

Giản Ngữ dọn dẹp vệ sinh xong, vừa định ngủ trưa thì nhận được điện thoại từ bệnh viện, nói rằng Giản ba ba đã nháy mắt rồi, nếu không có gì bất ngờ, tối nay ông sẽ tỉnh.

Giản Ngữ đâu còn ngồi yên được nữa, “Vi Vi, tớ phải đến bệnh viện, cậu tự ở nhà đi.” “Đợi đã, tớ đưa cậu đi.” “Không cần đâu, cậu đi nghỉ ngơi cho khỏe đi.” “Tớ không sao, tớ muốn đi thăm bác trai.” Tô Vi lái xe cùng Giản Ngữ đến bệnh viện, tất cả mọi người nhà họ Tiết đều đã đến.

Giản Ngữ xông thẳng vào, “Ông nội, ba cháu thế nào rồi?” “Sắp tỉnh rồi, sắp tỉnh rồi.” Ông nội Tiết nắm chặt tay Giản Ngữ.

Giản Ngữ nhìn người trên giường bệnh, cứ ngây ngô cười.

Tiết Tiểu Tứ nhìn thấy khó hiểu, “Chuyện gì vậy?

Tiểu Ngũ không phải nói không nhận đại bá làm ba sao?

Sao lại gọi đại bá là ba?” Lời Tiết Tiểu Tứ vừa nói ra, liền bị mọi người lườm nguýt, không ai muốn giải thích cho cậu ta.

Tiết Tiểu Tứ gãi gãi tóc, lại hỏi, “Cháu đã bỏ lỡ chuyện gì sao?” Vẫn không ai muốn giải thích cho cậu ta, Tiết Tiểu Tứ đành chọn cách im lặng.

Giản ba ba ban đầu chỉ có mắt động, sau đó tay cũng động, Giản Ngữ kích động bụm miệng lại, đúng lúc mọi người nghĩ Giản ba ba sắp tỉnh dậy sớm thì Giản ba ba lại bất động nữa.

“Được rồi, các người đừng cứ ở đây mãi, chuyên gia nói đến tối, chắc chắn phải đến tối rồi, các người cứ làm việc của mình đi, tối tôi sẽ thông báo cho các người.” Ông nội Tiết bắt đầu đuổi người.

“Ba, ba về nghỉ ngơi đi, chúng con ở lại đây.” Tiết Nhị Thúc nói.

“Ta còn chưa chết đâu, con trai ta tự ta trông, trừ Ngữ Ngữ ra, các người đều đi đi, đông người quá phiền.” Ông nội Tiết vẫy tay.

Giản Ngữ cảm thấy ông nội Tiết đôi khi thật sự rất đáng yêu, người nhà họ Tiết đối với hai cha con cô cũng thật sự rất tốt.

Lời của ông nội Tiết không ai phản đối, người nhà họ Tiết lần lượt rời đi.

Tô Vi chào Giản Ngữ, cũng ra khỏi bệnh viện, vừa xuống lầu đã đụng trúng một người đàn ông.

Tô Vi nhìn một cái, sợ hãi quay người bỏ chạy.

“Chạy gì mà chạy?” Tô Vi giả vờ không nghe thấy, tiếp tục bước nhanh về phía trước.

Đi được một lúc, cô trực tiếp đụng phải một bức tường thịt, ngẩng đầu lên liền thấy một gương mặt yêu nghiệt, “A a, xin lỗi nha.” “Cô Tô ký tính kém vậy sao, nhanh vậy đã quên tôi rồi à.” Tiết Triết (anh cả nhà họ Tiết) cười tủm tỉm nói.

“A a, sao lại quên được chứ.” Đây tuyệt đối là người đàn ông keo kiệt nhất, mất phong độ nhất mà cô từng gặp, một tuần trước cô lái xe chẳng qua là va quệt nhẹ vào xe hắn, hắn nhất định đòi cô bồi thường, còn đòi giá cắt cổ, vừa mở miệng đã là 10 vạn.

Hắn coi tiền của cô là gió thổi đến à?

Trước đây cô không quan tâm đến 10 vạn này, nhưng sau khi nhà họ Tô phá sản, cô trở thành một nhân viên văn phòng bình thường, một năm trừ đi các khoản chi phí linh tinh, căn bản không thể tiết kiệm được nhiều tiền như vậy.

Quan trọng hơn, đây là ông chủ mới của cô, cô từ xa nhìn thấy một lần, tuyệt đối không nhận nhầm.

“Vậy cô xem kỹ đi.” Tiết Triết đưa một tờ hóa đơn cho Tô Vi.

Tô Vi nhìn một cái liền ngớ người, trên đó ghi rõ ràng, phí bảo dưỡng xe 3 vạn, phí tổn thất 7 vạn.

“Tôi ước tính trước đây không sai, cô quả thực cần bồi thường cho tôi 10 vạn tệ.” Phí bảo dưỡng cô nhịn, loại xe sang này làm bảo dưỡng một lần đúng là cần nhiều tiền như vậy, nhưng phí tổn thất là cái quỷ gì?

“Cái phí tổn thất đó là gì vậy?” “Tôi đã nhờ cơ quan chuyên môn đánh giá cho tôi rồi, chiếc xe mới này của tôi sau khi sửa chữa một lần, sau này giá bán trên thị trường xe cũ sẽ thấp hơn các xe cùng loại ít nhất 7 vạn tệ, tôi đã tính theo giá thấp nhất cho cô rồi.” Tiết Triết ra vẻ “ta là người độ lượng”.

Cơ quan nào vậy?

Đúng là đồ ăn tiền cắt cổ!

“Ông Tiết, cơ quan ông tìm là cơ quan nào vậy?

Sao có thể đòi nhiều như vậy chứ?” Tiết Triết nhún vai, “Đúng là nhiều như vậy.” “Cái đó, tôi không có tiền ạ.” “Số điện thoại?” “Ừm?” “Chẳng lẽ cô Tô muốn quỵt nợ?” Tô Vi cười gượng, “Cái này đương nhiên không rồi.” Người đàn ông trước mặt vừa nhìn đã thấy quý khí đầy người, nói gì đến chuyện lái xe sang, Tô Vi đành ngoan ngoãn đọc số điện thoại.

Tiết Triết lại lấy ra một cây bút và một tờ giấy từ túi, “Lại đây.” “Ông Tiết, có chuyện gì vậy?” “Quay người lại, cúi lưng xuống.” Trời ơi, hắn muốn làm gì chứ, muốn sỉ nhục người ta sao, muốn cô phải khom lưng cúi mình sao?

Mấy tên đại gia này rốt cuộc có sở thích quái đản gì vậy?

Sĩ có thể chết chứ không thể nhục.

“Ông Tiết, có chuyện gì chúng ta nói chuyện đàng hoàng.” “Nào đâu nhiều lời thế, cúi lưng xuống, không muốn làm việc nữa đúng không?” “Ông Tiết, ông nói cái gì vậy?” Tô Vi đau khổ không nói nên lời, gã này không lẽ biết cô là nhân viên công ty hắn rồi sao?

“Không hợp tác nữa, tôi một cú điện thoại là có thể sa thải cô.” Quả nhiên là biết rồi.

Tô Vi ngoan ngoãn quay người, cúi lưng, cô cảm thấy người đàn ông trực tiếp đặt tờ giấy lên lưng cô, xoẹt xoẹt xoẹt viết gì đó.

“Được rồi.” Tô Vi quay người lại, nhìn thấy tờ giấy nợ người đàn ông đưa tới, thật sự có ý muốn chết.

Đã biết số điện thoại của cô, còn biết cô làm việc ở đâu, tờ giấy nợ này thật sự cần sao?

“Ký tên đi.” “Ông Tiết không cần đâu ạ, tôi có chạy đâu, ông lúc nào cũng có thể tìm được tôi.” Tô Vi mặt mày ủ dột.

Tiết Triết nhìn Tô Vi như vậy, đáy mắt lướt qua một tia cười khó nhận ra, “Tôi cái gì cũng ăn, chỉ là không thích chịu thiệt, ký đi.” Tô Vi nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm tờ giấy nợ, hận không thể chọc mấy lỗ trên đó, biết thế không cùng Giản Ngữ đến bệnh viện, xui xẻo đến thế này, vốn dĩ nghĩ chuyện này cứ thế mà qua đi rồi, không ngờ lại gánh khoản nợ khổng lồ.

Một khi ký tên, thì thật sự có hiệu lực pháp luật, cô muốn chối cũng không được.

Cô thật sự không tin cái cơ quan đánh giá đó là gì.

Tô Vi giả vờ định ký tên, dồn sức lại, quay người bỏ chạy.

Chương 2239

Phát hiện sao dùng sức cũng không chạy được, cổ áo phía sau bị người ta giữ chặt.

“Sao?

Muốn chạy?” “Không chạy, không chạy, đều là hiểu lầm, tôi ký, ký.” Tô Vi cười hì hì, hậm hực ký tên mình lên, Tiết Triết hài lòng gấp lại, bỏ vào túi.

Tô Vi trừng mắt nhìn chằm chằm cái túi đó.

“Đừng nhìn nữa, tôi sẽ không cho cô cơ hội trộm đâu.” Tô Vi: …… Người đàn ông này chắc chắn là thường xuyên lừa gạt người, mang bút không kỳ quái, nhưng lúc nào cũng mang theo giấy trắng, cái này mới kỳ quái.

Rõ ràng là lúc nào cũng chuẩn bị tính kế người khác, bắt người ta ký hợp đồng bất bình đẳng.

“Ông Tiết, nếu không có chuyện gì tôi đi trước đây.” “Để đảm bảo cô có thể trả được nợ của tôi, tôi cho phép cô trả góp, mỗi tháng 5000 đúng hạn chuyển vào tài khoản của tôi, thiếu một xu tôi sẽ tìm cô tính sổ.” Tô Vi lập tức lòng như tro nguội, đây là tên gian thương từ đâu ra vậy, mỗi tháng cô kiếm 7000, đã phải trả 5000 rồi, cô còn sống sao nổi?

“Ông Tiết, 5000 nhiều quá.” “Tôi chỉ cho cô một năm, cuối năm dùng tiền thưởng cuối năm trả hết số còn lại, thiếu một xu tôi sẽ đợi cô ở tòa.” Tô Vi tức đến nổ phổi, nhưng trên mặt chỉ có thể duy trì nụ cười.

Tiết Triết khẽ hừ một tiếng, quay người rời đi.

Tô Vi nắm chặt tay, vung vẩy mấy cái về phía bóng lưng hắn, nếu là trước đây, cô nhất định sẽ cho hắn nếm mùi quyền cước lợi hại.

Ngữ Ngữ ơi, biết thế tớ đã về nhà ngủ một giấc.

Tiền công của cô… Tô Vi không dám nghĩ, vừa nghĩ đã đau lòng đau gan.

Giản ba ba tỉnh dậy lúc 10 giờ tối, Giản Ngữ ngây ngốc nhìn ông chớp chớp mắt, sau đó từ từ mở mắt ra.

Lúc đầu còn có chút mơ hồ, cuối cùng từ từ tỉnh táo lại.

Khoảnh khắc đó, Giản Ngữ chỉ cảm thấy cả thế giới của cô bỗng chốc sáng bừng, tràn ngập ánh sáng rực rỡ, không kìm được hét lớn: “Ba ba!” Giản ba ba khẽ mỉm cười.

Giản Ngữ chỉ cảm thấy sống mũi cay cay, nước mắt không kìm được chảy xuống, cuối cùng cũng đợi được ngày này, cuối cùng cũng đợi được rồi.

Khoảnh khắc này, Giản Ngữ khóc đến rối tinh rối mù, chẳng còn hình tượng gì.

Trong phòng bệnh, chỉ nghe thấy tiếng cô nức nở, gào khóc thảm thiết.

Giản ba ba cười khổ, hôn mê mấy năm, vừa tỉnh dậy nói chuyện còn chưa trôi chảy.

“Ngữ… Ngữ.” Giọng nói này vừa phát ra, Giản Ngữ khóc càng dữ dội hơn, trực tiếp vùi vào ngực Giản ba ba, khóc đến toàn thân run rẩy.

Giản ba ba đưa tay vuốt mái tóc Giản Ngữ, khẽ thở dài, “Người lớn chừng nào rồi mà còn thế.” Giản Ngữ vừa khóc vừa trẻ con nói: “Vẫn còn nhỏ mà, vẫn là trẻ con mà.” “Mấy tuổi rồi?” Giản Ngữ thầm tính một chút, chìa mấy ngón tay ra, “17.” “17 tuổi à… đã vội đòi lấy chồng rồi, đúng là không ai bằng.” Giản ba ba giọng nói có chút yếu ớt, nhưng lời nói ra vào đều mang ý trêu chọc không thể che giấu.

Mặt Giản Ngữ lập tức đỏ bừng, mắt trợn tròn, dần dần ngừng khóc.

Ba sao lại biết chuyện này chứ?

Hình như cô không ít lần nói với ông là muốn kết hôn sớm, lẽ nào ba đều nghe thấy rồi?

Ông nội Tiết khóe miệng giật giật, cho con kiêu ngạo, giờ hết lời nói rồi chứ gì.

“Ba ba.” “Ba nghe thấy hết rồi.” Giản Ngữ đưa tay che mặt, lén lút hé một khe hở nhỏ giữa các ngón tay, nói lầm bầm: “Ba ơi, ba nhất định là nghe nhầm rồi, con không nói vậy đâu, con đều là nói linh tinh mà.” “Ồ, vậy thì đợi thêm 8 năm nữa đi, 25 tuổi rồi kết hôn.” Đợi thêm tám năm, vậy thì cô đã hơn ba mươi rồi, Giản Ngữ mặt đầy ưu tư, nhưng khi thấy ý cười trong mắt ba, không kìm được bĩu môi.

“Ba, ba hư quá, ba trêu con.” Huhu, Bùi Dĩ Minh ơi, xem ra cửa ải của ba con cũng không dễ qua đâu.

Anh phải chuẩn bị tư tưởng đi.

Giản ba ba nhìn chăm chú bảo bối trước mặt, thật sự đã rất lâu rất lâu rồi không nhìn thấy, cảm thấy cô đã trưởng thành hơn trước rất nhiều, không còn là khuôn mặt non nớt trong ký ức của ông nữa.

Thật ra ông cũng chỉ mới có ý thức trong khoảng thời gian này, mới nghe được cô đang nói gì.

Con bé ngốc này, vì chuyện của ông mà luôn tự trách mình, vậy mà lại chia tay bạn trai lâu như vậy.

May mà cô bé tự mình nghĩ thông, hai người lại tái hợp.

Ông yêu thương cậu bé đó nhiều đến mức nào, người làm cha như ông biết rõ.

“Ngữ Ngữ.” “Ba ba, ba muốn nói gì ạ?” “Con đã chịu khổ rồi.” “Ba ba, không khổ, con một chút cũng không khổ, có thể gặp lại ba, con đã rất mãn nguyện rồi.” “Con bé ngốc.” Ông nội Tiết ngồi ở một bên khác, vẫn không lại gần, chỉ thỉnh thoảng mắt chớp chớp nhìn về phía này, không ai nhìn ông, ông lại hậm hực thu ánh mắt về.

Tâm tư nhỏ bé này của ông, đương nhiên không thoát khỏi mắt Giản Ngữ.

Giản Ngữ chợt hiểu tại sao ông lại đuổi hết người nhà họ Tiết đi, chắc là sợ lát nữa ba sẽ không khách khí với ông, khiến ông mất mặt.

Ông cũng có ngày này à.

Giản Ngữ nhớ lại ông già này đã lén chuyển hộ khẩu của cô đi, cũng không để ý đến ông, cứ nói chuyện với Giản ba ba.

Ông nội Tiết rõ ràng nhìn thấy Giản Ngữ nhìn mình rồi, con bé ranh ma này, đây là cố ý nhìn ông bị cười chê.

“Ba ba, nếu ba mệt thì nghỉ một lát, đợi ba dưỡng sức đầy đủ, chúng ta hãy nói chuyện tử tế.” “Không sao, ngủ quá lâu rồi.” Giản ba ba đảo mắt một vòng, không nhìn thấy người mình muốn tìm, ngược lại lại thấy một ông già.

“Ba ba, ba đang tìm ai vậy ạ?” Giản Ngữ cố ý hỏi.

Nghe vậy, ông nội Tiết lập tức ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng rực nhìn về phía này, nhưng nhìn thấy ánh mắt của con trai, lại ngại ngùng quay đi.

Giản Ngữ cười, cô thực ra biết ba đang tìm mẹ nuôi, chỉ là mẹ nuôi không biết chuyện gì, cô bảo mẹ ấy tối nay qua, nhưng đến giờ vẫn chưa đến.

“Ba ba, ba có biết ông già đó là ai không?” Giản Ngữ cười tủm tỉm hỏi.

Ông nội Tiết lập tức căng thẳng, nắm chặt cây gậy, mấy chục năm trước ông thật sự chưa từng tận tâm với đứa con trai này.

Giản ba ba không lên tiếng.

Chương 2240

Ông nội Tiết càng thêm căng thẳng, cảm thấy gần như không thở nổi.

Giản ba ba nháy mắt với Giản Ngữ, Giản Ngữ lập tức hiểu ý, bĩu môi nói: “Ông già, ông lại đây đi.” “Lại đây làm gì, đằng nào mấy đứa cũng không ưa ta.” Giản Ngữ “xì” một tiếng, “Ông không lại đây là ba con ngủ đấy.” Ông nội Tiết lập tức đứng dậy, bước nhanh đến, dáng vẻ đi như bay đó, Giản Ngữ chỉ cảm thấy kỳ cục nhưng đáng yêu.

“Cái đó, đại ca, anh còn chỗ nào không khỏe không?” Ông nội Tiết ngượng ngùng nói.

Giản ba ba lãnh đạm nói: “Không có.” “À, vậy anh phải tịnh dưỡng thật tốt.” “Ừm, cảm ơn.” Lời cảm ơn này, khiến ông nội Tiết trong lòng rất khó chịu, giữa cha con, giữa người nhà với nhau đâu cần phải nói cảm ơn.

Đây vẫn là không coi ông là người nhà.

Ông nội Tiết và Giản ba ba thực ra không có gì nhiều để nói, chủ yếu là thái độ của Giản ba ba không nóng không lạnh, ông nội Tiết cũng sẽ không tự chuốc lấy buồn chán.

Giản Ngữ thấy trời không còn sớm nữa, tìm cho ông nội Tiết một cái cớ để rời đi, “Ông nội, ông về nghỉ ngơi đi, muộn quá rồi, cháu ở lại đây chăm sóc ba là được rồi.” “Một mình cháu có làm được không?” “Không vấn đề gì, không phải còn có người hộ lý sao?” Ông nội Tiết hoàn toàn yên tâm, đợi một lát tài xế của gia đình đến, đưa ông đi.

Giản Ngữ giúp Giản ba ba nắn bóp ngón tay, nắn bóp bắp chân, “Ba ba, ba có phải không thích ông nội Tiết không?” “Tại sao con hỏi vậy?” “Cảm giác thôi ạ.” “Con bé ngốc, không có chuyện đó.” Ông đã gần 50 tuổi rồi, đâu phải trẻ con, lẽ nào khi nhận lại người cha ruột còn phải vui mừng reo hò sao?

Đã sớm qua cái tuổi đó rồi.

Vấn đề tình cảm của thế hệ trước, ông cũng không có gì để oán trách.

“A a, ông nội Tiết thực ra rất dễ thương, chỉ là người hơi cứng nhắc.” “Ừm.” “Ba ba, mẹ nuôi chắc ngại rồi, mãi không đến, con gọi điện thoại cho mẹ ấy lần nữa.” Nhắc đến Tần Nhu, mắt Giản ba ba tràn đầy sự dịu dàng.

Đời người như diễn kịch, ông không ngờ năm đó cô gái kiêu ngạo đó lại một đời chưa lập gia đình.

Lại trở thành mẹ nuôi của con gái ông.

Biết ông hôn mê bất tỉnh, lại càng hết sức hết lòng bảo vệ ông.

Đời này ông lương tâm không hổ thẹn, điều duy nhất hổ thẹn chính là với Tần Nhu.

Giản Ngữ đoán không sai, Tần Nhu tay nắm chặt điện thoại, cứ đi đi lại lại trong nhà, vô cùng bồn chồn.

Thấy điện thoại của Giản Ngữ đến, lập tức nhấc máy, “Ngữ Ngữ.” Giản Ngữ cười khẽ, trêu chọc nói: “Mẹ nuôi, mẹ có phải cứ đợi điện thoại của con không?” Tâm trạng tốt của Giản Ngữ truyền qua điện thoại, khóe môi Tần Nhu lộ ra ý cười, vành mắt đỏ hoe, không cần đoán cũng biết nhất định là Giản ba ba đã tỉnh lại, nếu không con bé này sẽ không như vậy.

Cuối cùng cũng để họ đợi được rồi.

Tần Nhu nhất thời không nói nên lời.

Giản Ngữ lại ngây ngô cười, “Mẹ nuôi, mẹ không có gì muốn nói sao?” “Anh ấy vẫn khỏe chứ?” “Ai cơ ạ, mẹ nuôi mẹ đang nói ai vậy, con sao mà không hiểu gì cả.” “Con bé hư, con biết rõ mà còn hỏi, đáng đánh đòn.” Tần Nhu chỉ cảm thấy mặt nóng ran, vừa nghĩ đến người đàn ông đó đang ở cạnh Giản Ngữ, lại càng khó chịu hơn.

Bà thừa nhận mình có chút làm màu, khi ông hôn mê bà có thể vô tư, muốn nói gì thì nói, chỉ cầu ông sớm tỉnh lại.

Nhưng bà lại không biết làm sao để đối mặt với ông khi ông tỉnh táo, họ chia tay không phải một hai ngày, mà là hơn 20 năm rồi.

Bà không biết phải xử lý mối quan hệ của hai người họ như thế nào, nghĩ thôi đã thấy ngại rồi.

Rất sợ là do một mình bà đơn phương tình nguyện.

“Mẹ nuôi, ba con nhớ mẹ, mẹ qua thăm ba đi.” Lời này vừa nói ra, Giản ba ba không kìm được ho khan, tai cũng ửng hồng một tầng phấn, con bé này nói chuyện sao mà thẳng thắn thế.

Ông quả thực rất muốn xem Tần Nhu bây giờ trông như thế nào.

Nhưng bị con gái nói toẹt ra như vậy, vẫn cảm thấy rất khó chịu, khuôn mặt già nua đỏ bừng.

Giản Ngữ cố ý nâng cao giọng, “Ba ba, mẹ nuôi, hai người đừng ngại nữa, đừng làm giá nữa, chia tay bao nhiêu năm rồi, hãy trân trọng những ngày tháng còn lại đi, đời người còn được mấy cái hai mươi năm nữa.

Nếu có thể, con không ngại có thêm một đứa em trai hay em gái ruột đâu, con một mình cô đơn lắm.” Những lời phía trước, Giản ba ba và Tần Nhu nghe mà lòng nghẹn lại, nhưng những lời phía sau thì lại muốn nhảy dựng lên.

“Ngữ Ngữ, con nói cái gì vậy hả?” Tần Nhu nâng cao giọng.

Bà và Giản ba ba đều đã lớn tuổi rồi, cộng lại cũng gần trăm tuổi rồi, đâu còn có thể sinh con nữa, càng nói càng không đâu vào đâu.

"Mẹ nuôi, đừng ngại, mẹ giữ gìn tốt như vậy, con mấy ngày trước còn nghe nói ở bệnh viện này có một sản phụ 50 tuổi sinh thường một bé gái, mẹ và ba cũng có thể đó, cố lên, con ủng hộ hai người." "Dừng lại, dừng lại cái chủ đề này." "Mẹ nuôi, mẹ qua đi, ba con đang mắt mong mày đợi mẹ đó." Giản ba ba lại không kìm được ho khan, con bé này, cái miệng này của con đúng là có thể nói trắng thành đen, ông đâu có mắt mong mày đợi đâu.

Tần Nhu chỉ cảm thấy tim đập nhanh hơn, lắp bắp nói: "Cái đó, mẹ không qua đâu." "Vậy cũng được, vậy mẹ ngủ một giấc dưỡng sắc thật tốt, ngày mai trang điểm thật xinh đẹp, làm ba con lóa mắt, để ông ấy thấy thế nào là mỹ nữ." "Ngữ Ngữ, con đừng nói linh tinh nữa, mẹ cúp máy đây." Nói xong, Tần Nhu trực tiếp cúp điện thoại.

Sau đó, đi đến bên gương, nhìn khuôn mặt đã có dấu vết thời gian trong gương, không kìm được đưa tay khẽ vuốt.

Thật sự là thoắt cái nửa đời đã trôi qua, họ đã bước sang nửa đời sau.

Giản Ngữ dang tay, khẳng định nói: "Ba ba, mẹ nuôi vẫn còn ngại." Giản ba ba bất lực lắc đầu, cách nói chuyện của con như vậy, có mấy người chịu nổi chứ.

"Ba ơi, ba nhìn con kiểu gì vậy, con nói không đúng sao?" "Đúng đúng đúng, con gái bảo bối nói gì cũng đúng." Giản ba ba là "nô lệ" của con gái lập tức bày tỏ thái độ.

"Đương nhiên." "Ba ba, ba và mẹ nuôi sẽ kết hôn chứ?" "Chuyện của người lớn không phải con có thể nhúng tay vào." Giản Ngữ bĩu môi, "Mẹ nuôi đời này không con cái, mẹ ấy lại là con gái độc nhất trong nhà, bây giờ cha mẹ đều đã qua đời, một mình mẹ ấy cô độc hiu quạnh, con nhìn thôi đã thấy đáng thương rồi, khi nào mẹ ấy mới có một gia đình của riêng mình, thậm chí là con cái của riêng mình.” Lại là con cái, cái chủ đề này sao mà cứ vòng quanh mãi không dứt.

“Ngữ Ngữ, dừng lại.” “Con cứ muốn nói, ba ba, ba hãy cho con một thái độ đi, ba rốt cuộc tính sao?” “Ba còn có thể tính sao, chỉ cần mẹ nuôi của con không chê ba, còn nguyện ý ở bên ba, ba tuyệt đối sẽ không phụ lòng cô ấy nữa.” Giản ba ba khi hôn mê đã đưa ra quyết định, chuyện này căn bản không cần nghĩ.

Nhiều năm trôi qua như vậy, ông cũng chỉ yêu thích một người đó mà thôi.

Vừa là nốt ruồi son, lại là vết chu sa trong lòng bàn tay.

Khó khăn lắm mới gặp lại, há nào lại dễ dàng buông tay cô ấy.

Giản Ngữ vỗ vỗ ngực, “Ồ, vậy thì con yên tâm rồi, ông già độc thân nhà chúng ta sắp có nơi có chốn rồi.” Từ nhỏ đến lớn, cô không chỉ một lần khuyên ba tìm một người khác, một gia đình không có phụ nữ, luôn cảm thấy lạnh lẽo vô cùng.

Đặc biệt là sau khi cô vào trường nội trú, trong nhà chỉ còn một mình ba, cô thực sự rất lo lắng.

Giản ba ba: …… Con gái này, thật sự là quản quá nhiều rồi.

“Ba ba, mẹ nuôi chưa kết hôn, ba nhất định phải tổ chức một đám cưới thật long trọng cho mẹ ấy.” Giản ba ba đau đầu vô cùng, “Chuyện này sau này hãy nói.” “Cái gì gọi là sau này hãy nói, không thể trì hoãn nữa, ba vừa xuất viện thì mau cầu hôn mẹ nuôi đi, số tiền ba để lại con một xu cũng chưa động, ba mua một chiếc nhẫn kim cương thật đẹp mà cầu hôn.” “Bảo bối, con sao lại trở nên lắm lời thế này.” Giản ba ba thực sự chịu không nổi nữa.

Chương 2241

Giản Ngữ hít hít mũi, ra vẻ sắp khóc, “Ba ba, ba có phải ghét bỏ con không?” Rõ ràng biết là cố ý giả vờ đáng thương, Giản ba ba vẫn không nỡ nói cô, “Được rồi, con nói gì thì là thế đó, để con sắp xếp cho bọn ta được không?” “Không vấn đề gì ạ, ba ba, con nhất định sẽ gả ba đi một cách thật vẻ vang!” “Chú ý dùng từ.” “Sẽ rước mẹ nuôi về một cách thật vẻ vang!” “Cái này thì tạm được.” Giản Ngữ không kìm được nhảy nhót hai cái, “Ba ơi, con nghĩ thôi đã thấy vui rồi, không biết con lớn thế này rồi còn làm phù dâu được không, đây là nguyện vọng từ nhỏ đến lớn đó.” “Làm gì có phù dâu lớn như con, con là người làm cô dâu rồi.” Giản Ngữ hề hề cười, “Ba ba, ngày mai con đưa anh ấy đến gặp ba nhé?” “Không cần đâu, đợi ba về nhà rồi nói, ba bây giờ thế này sao gặp người khác được.” “Ba ơi, anh ấy coi như nửa đứa con trai của ba rồi, sẽ không chê cười ba đâu.” Giản ba ba đưa tay chấm chấm mũi Giản Ngữ, “Đồ mặt dày, con gái phải giữ ý một chút, con như vậy sẽ dọa sợ các chàng trai đấy.” “Ba ơi, con nói cho ba biết, nếu con không mặt dày, mà cứ trông chờ vào cái khúc gỗ kia, thì hai đứa con tuyệt đối không thành đôi được.” “Con tự mình nhìn trúng, tự mình chịu đi.” “Ba ba, thực ra Bùi Dĩ Minh ngoài việc ít nói ra, thật sự chẳng có khuyết điểm gì đâu ạ.” “Dừng lại, đừng nói nữa, ba không muốn nghe con ca ngợi người đàn ông khác.” Giản Ngữ cười ha hả, hai cha con trò chuyện phiếm, Giản ba ba thân thể có chút yếu ớt, nói chuyện một lúc rồi ngủ thiếp đi.

Giản Ngữ cứ thế chống cằm nhìn ông, thỉnh thoảng lại ngây ngô cười một tiếng.

Giản Ngữ mãi nửa đêm mới ngủ.

Phòng bệnh của bố Giản giống hệt một căn hộ nhỏ, có cả phòng ngủ và bếp, thiết bị bên trong cũng rất đầy đủ.

Giản Ngữ sáng sớm lại ra chợ mua thịt gà và rau củ tươi, sáng sớm đã hầm canh gà.

Bố Giản vừa tỉnh dậy đã ngửi thấy mùi thơm đậm đà. "Ngữ Ngữ." Giản Ngữ mỉm cười đi ra, "Bố, bố tỉnh rồi ạ?" "Con sáng sớm đã bận rộn cái gì vậy, không sợ mệt sao?" "Con đã hỏi bác sĩ rồi, ruột của bố bây giờ còn rất yếu, nên ăn thanh đạm một chút.

Con đã lột da gà, thay nước một lần rồi, không dầu mỡ mà rất thanh đạm.

Buổi trưa bố cứ uống chút canh gà, con sẽ xào thêm vài món phụ cho bố." Bố Giản từ trước đến nay không biết con gái mình biết nấu ăn, "Mấy món con nấu có ăn được không đó?" "Bố, đừng có coi thường con chứ, con giỏi lắm đó." Bố Giản cười, Giản Ngữ lập tức chạy lon ton qua, đỡ ông đi vệ sinh cá nhân, rồi đỡ ông lên xe lăn, để ông ra ban công tắm nắng.

Có lẽ vì hôn mê quá lâu, sắc mặt bố Giản trắng bệch, không có chút huyết sắc nào. "Lâu lắm rồi không thấy mặt trời." "Bố có muốn xuống dưới đi dạo không ạ?" "Không cần đâu, ở ban công là được rồi.

Con đi làm đi, đừng vì bố mà chậm trễ công việc của mình." "Công việc sao bằng bố quan trọng chứ." "Đi đi con, ở đây luôn có người chăm sóc, con không cần lo đâu." Ông cũng không biết Tần Nhu có đến không. "Bố, có phải bố ghét con không ạ?" "Mau đi mau đi, bố còn chưa thấy con gái bố đi làm bao giờ." Bố Giản chấm vào mũi Giản Ngữ. "Bố, con không muốn đi làm thì sao?

Hay bố nuôi con đi." "Già rồi, nuôi không nổi nữa, bố còn mong con nuôi bố lúc về già đây này." "Bố..." Giản Ngữ kéo dài âm cuối, thật sự không muốn đi chút nào, cô sợ đây chỉ là một giấc mơ.

Tỉnh dậy rồi bố lại biến mất. "Mau đi làm đi." "Con biết rồi." Giản Ngữ ba bước một quay đầu ra khỏi phòng bệnh, lại dặn dò y tá chú ý nồi canh gà trong bếp.

Khi đến công ty, cô đến muộn hơn 10 phút, vừa hay đụng phải Lư Tĩnh đang giận dữ.

Ánh mắt bà ta nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống. "Chào Tổng thanh tra Lư." "Giản Ngữ, công ty thuê cô đến để làm việc, cô không nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi hả?" "Xin lỗi, nhà con có chút chuyện nên bị chậm trễ ạ." "Nếu có lần nữa thì tháng này đừng mong nhận tiền thưởng." "Con biết rồi." Giản Ngữ bĩu môi, trở về chỗ làm, Trương Giai Giai mỉm cười nói: "Lại bị mắng nữa à?" "Sáng sớm đã như uống phải thuốc súng vậy, không biết ai chọc bà ta không vui." "Nghe nói hôm qua bà ta đi xem mắt." "Cậu cũng biết chuyện này luôn à?" "Lư Tĩnh trong giới này cũng hơi có tiếng, khó tránh khỏi bị người ta nhận ra.

Tớ cũng nghe một khách hàng từng hợp tác nói, hình như đối tượng xem mắt chê bà ta già quá, trông như hơn 30 tuổi." Giản Ngữ có thể tưởng tượng Lư Tĩnh vốn kiêu ngạo bị người ta nói như vậy, chắc chắn sẽ tức điên lên. "Thật hay giả vậy?" "Đương nhiên là thật, ai mà dám giả mạo chứ.

Nhưng tâm tư của bà ta thì ai cũng biết, người bình thường bà ta chả thèm để mắt tới, nên ế là chuyện đương nhiên.

Tớ nói nhỏ cho cậu biết, người bà ta thích là Tổng giám đốc Bùi đó." Chuyện này Giản Ngữ đương nhiên biết, ánh mắt ám muội của Lư Tĩnh khi nhìn Bùi Dĩ Minh không thể nào giả được.

Cô ta vừa đến đã gây khó dễ cho cô.

Nhưng trực giác của Lư Tĩnh là đúng, cô và Bùi Dĩ Minh quả thực có mối quan hệ không rõ ràng. "À, ra là vậy." "Sao cậu không buồn chút nào hết vậy, đó là tình địch của cậu đó, dù sao thì cậu cũng muốn làm phu nhân tổng giám đốc mà?" Trương Giai Giai thêm lời. "Aizz, cậu nói vậy tớ lại càng có động lực hơn." Hai người cười đùa một lúc rồi bắt đầu xử lý công việc.

Buổi trưa nghỉ ngơi, sau khi Trương Giai Giai và Giản Ngữ ăn cơm xong thì đi uống cà phê.

Giản Ngữ hôm nay vui vẻ, hào phóng bày tỏ muốn mời khách.

Hai người vừa ngồi xuống không lâu, Giản Ngữ đã nghe thấy hình như có giọng Thẩm Lăng Đằng phía sau tấm bình phong, ánh mắt cô hơi thay đổi. "Tiếu Tiếu, Tiểu Đằng nhà chúng ta là một người rất hiếu thuận, từ nhỏ đã biết thương mẹ.

Nếu con gả vào nhà chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc, thằng bé sẽ là một người chồng tốt." Thẩm mẫu mỉm cười nói.

Bà rất hài lòng với Lâm Tiếu Tiếu, quả nhiên tiểu thư của gia đình quyền quý vẫn khác, hiểu biết lễ nghĩa, vừa nhìn đã thấy ưu tú hơn Tô Vi không biết bao nhiêu lần. "Bác gái." Lâm Tiếu Tiếu ngượng ngùng cúi đầu. "Phu nhân Thẩm, bà xem, bà làm con bé ngượng rồi." Mẹ Lâm vẫn luôn nhìn Thẩm Lăng Đằng, rõ ràng cũng rất ưng ý anh ta. "Có gì mà phải ngại, chúng nó hồi nhỏ đã gặp nhau, còn chơi rất thân, theo tôi thì đây chính là duyên trời định." Thẩm Lăng Đằng nở nụ cười bất cần đời, "Cô Lâm quả thực rất ưu tú." "Thấy không, con phải tin vào mắt mẹ, người mẹ giới thiệu tuyệt đối không sai.

Sau này hai đứa có thể hẹn hò nhiều hơn, bồi dưỡng tình cảm." "Con sẽ làm vậy, chỉ cần cô Lâm chịu nể mặt." Lâm Tiếu Tiếu nói: "Anh Đằng, anh nói gì vậy chứ, anh ưu tú như vậy, làm gì có cô gái nào không rung động chứ." Giản Ngữ nghe đến đây đã hiểu, Thẩm Lăng Đằng này, một mặt thì đến trước mặt Tô Vi để gây sự chú ý, một mặt lại lén lút đi xem mắt sau lưng Tô Vi, rốt cuộc anh ta muốn làm gì chứ.

Cô đã cố tạo cơ hội cho họ, vậy mà anh ta lại báo đáp cô như thế này ư? "Giản Ngữ, sao vậy?

Cậu đang giận gì à?" Trương Giai Giai hỏi.

Giản Ngữ ra hiệu im lặng với Trương Giai Giai, Trương Giai Giai lập tức im miệng.

Giản Ngữ đợi đến khi Thẩm Lăng Đằng và họ rời đi, mới tính tiền ra ngoài. "Giai Giai, cậu về công ty trước đi, tớ có chút chuyện cần giải quyết." "Được, cậu đừng đến muộn đó, không thì tớ sợ cậu mất tiền thưởng cả quý đó." Giản Ngữ gật đầu, đuổi theo Thẩm Lăng Đằng.

Người bên cạnh anh đã đi hết, chỉ còn mình anh đứng dưới gốc cây hút thuốc.

Giản Ngữ nhìn bóng lưng cô độc của anh, lời trách móc chợt biến thành sự quan tâm, "Bác sĩ không phải đã bảo anh cai thuốc rượu sao?

Chương 2242

Sao anh lại hút thuốc nữa rồi?" Thẩm Lăng Đằng cười một tiếng, dập tắt điếu thuốc, ném vào thùng rác, "Sao em lại ở đây?" Giản Ngữ hừ lạnh một tiếng, "Anh làm chuyện gì khuất tất sao?

Lại sợ bị tôi tình cờ gặp được?" "Em biết rồi sao?" Thẩm Lăng Đằng thẳng thắn như vậy, Giản Ngữ cũng không giấu giếm, "Chuyện gì vậy?

Nếu tôi không nhầm thì anh đang muốn cứu vãn Tô Vi mà, sao lại đi xem mắt?" "Em tin anh không?" "Đừng có tỏ vẻ bí ẩn với tôi, tôi tin anh thì có ích gì chứ, nếu Tô Vi nhìn thấy thì cô ấy sẽ nghĩ thế nào?" "Em đừng nói cho cô ấy biết." "Vậy tại sao anh lại đi xem mắt?

Tìm người thay thế à?" Thẩm Lăng Đằng bất lực vô cùng, "Anh là loại người vô sỉ như vậy sao?" "Vậy rốt cuộc là tại sao?" "Lần trước lão Đông y nói sức khỏe của Tô Vi có thể chuyển biến tốt, nếu có thể tìm được phương thuốc, cô ấy sẽ hồi phục nhanh hơn." Giản Ngữ ngây người một chút liền hiểu ra, hóa ra anh chàng này là vì Tô Vi, "Mẹ anh dùng chuyện này để uy hiếp anh?" "Tiểu Đằng tử, tớ thấy chuyện sẽ không đơn giản như vậy đâu, chắc là cậu phải kết hôn, mẹ cậu mới nói cho cậu biết phương thuốc." Mặc dù không hiểu rõ Thẩm mẫu lắm, nhưng nghe những chuyện bà ta đã làm thì biết bà ta là người thâm hiểm, đã tìm được chuyện có thể uy hiếp Thẩm Lăng Đằng thì sao có thể dễ dàng bỏ qua chứ. "Nếu có thể tìm được phương thuốc, vậy thì có vấn đề gì chứ?" "Anh bị điên rồi, kết hôn có phải chuyện đùa đâu?" "Yên tâm đi, anh biết phải làm thế nào, Tô Vi anh sẽ không bỏ cuộc đâu." Giản Ngữ thấy anh thề thốt như vậy, cũng không khuyên nhủ thêm nữa.

Bị kẹp giữa người yêu và mẹ, người khó xử nhất thực ra là anh ta.

Cô nguyện ý tin Thẩm Lăng Đằng thêm một lần nữa. "Anh tự lo liệu đi." "Chuyện này đừng nói cho Tô Vi biết." "Tôi đâu có cái miệng rộng đến thế." Chuyện nên nói và không nên nói, cô đều có chừng mực. "Cảm ơn." Nhìn những cặp đôi từng là "đôi chim cu" ngày nào mà giờ đây đều trở nên trầm mặc, nội tâm sâu sắc, Giản Ngữ cảm thấy rất khó chịu. "Tôi về làm việc đây, anh đừng hút thuốc nữa, hãy yêu quý cơ thể mình, anh còn rất nhiều việc phải làm, nếu cơ thể anh suy sụp thì sẽ chẳng làm được gì hết." "Anh biết rồi." Giản Ngữ rời đi, sau khi tan làm còn quên chào Bùi Dĩ Minh, trực tiếp bắt taxi đến bệnh viện.

Khi Bùi Dĩ Minh xuống tìm người, cô đã đi mất rồi.

Hà Vấn rõ ràng cảm thấy sắc mặt Tổng giám đốc Bùi thay đổi, rất tự giác đi hỏi thăm tin tức của Giản Ngữ. "Tổng giám đốc Bùi, cô Giản đã đi rồi ạ, đi rất vội vàng, không ai biết cô ấy đi làm gì." Bùi Dĩ Minh biết bố Giản đã tỉnh lại, tối qua Giản Ngữ đã phấn khởi gửi tin nhắn cho anh.

Suốt cả ngày hôm nay anh đều hơi căng thẳng, đã chuẩn bị sẵn sàng để gặp bố Giản rồi.

Kết quả, cô nhóc kia hình như lại không hề có ý định như vậy.

Bùi Dĩ Minh chỉ cảm thấy trong lòng không mấy vui vẻ, ai đó có bố rồi hình như không cần anh nữa.

Giản Ngữ hoàn toàn không biết có người đàn ông nhỏ nhen nào đó lại ghen tuông rồi.

Cô vội vàng chạy vào phòng bệnh, "Bố, con về rồi." "Con chạy chậm thôi, vội gì chứ." "Con vội đến nấu cơm cho bố đó, bố còn chưa ăn món con tự tay nấu bao giờ mà." Bố Giản dở khóc dở cười, ánh mắt cưng chiều nhìn bóng lưng Giản Ngữ.

Giản Ngữ đuổi cô y tá ra khỏi bếp, dặn dò rằng cháo đã được hầm xong rồi, cô chỉ cần xào vài món phụ là được.

Rất nhanh, vài đĩa thức ăn đã được xào xong.

Cô y tá tự giác ra ngoài, để lại không gian riêng tư cho hai bố con. "Bố, hôm nay mẹ đỡ đầu không đến ạ?" Bố Giản ánh mắt hơi trầm xuống, "Không." Không biết có phải cô nhầm lẫn không, Giản Ngữ cảm thấy giọng bố có vẻ buồn buồn, hình như là không vui. "Aiyo, có phải bố vẫn ngại không?

Hay là bố gọi điện thoại cho mẹ đỡ đầu đi?" "Không cần đâu, ăn cơm đi, bố đói rồi." "Thật sự không gọi à?" "Không gọi." Giản Ngữ nhún vai, "Không gọi thì thôi, dù sao cũng là vợ bố, không phải vợ con, bố mẹ muốn như vậy thì cứ vậy đi, con không quản nữa." Đúng lúc này, bên ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, sau đó là giọng của vệ sĩ, "Tiểu thư, bên ngoài có người tên Lộ Chinh tìm cô, có thể cho cậu ấy vào không?" Giản Ngữ nhíu mày, không khỏi hơi căng thẳng, chẳng lẽ Thành Mỹ Tĩnh lại xảy ra chuyện gì sao? "Con biết rồi, cho cậu ấy vào đi." Nói thật, đã một tuần rồi cô không gặp cậu ấy, không biết bên Thành Mỹ Tĩnh rốt cuộc thế nào rồi.

Khi Lộ Chinh bước vào, thấy Giản Ngữ và bố Giản đang ăn cơm, nhất thời có chút ngượng ngùng.

Giản Ngữ hỏi: "Ăn cơm chưa?" "Ăn rồi ạ." "Lừa ai vậy chứ, ngồi xuống ăn tạm chút gì đi." Lộ Chinh không động đậy, cậu đã đoán được thân phận của bố Giản, "Chị, lát nữa em lại đến tìm chị nhé, hai người cứ ăn cơm trước đi." "Chị bảo em ngồi xuống." Giản Ngữ nghiêm mặt.

Lộ Chinh ngoan ngoãn ngồi xuống, hơi cúi đầu, dáng vẻ như một đứa trẻ làm lỗi.

Giản Ngữ thấy hơi buồn cười.

Cảm thấy Lộ Chinh thế này nhìn thuận mắt hơn.

Xem ra Thành Mỹ Tĩnh lần này bị bệnh, người chịu ảnh hưởng lớn nhất là Lộ Chinh, cậu nhóc từng đầy gai góc hình như chỉ sau một đêm đã trưởng thành, có thể tự mình gánh vác mọi chuyện.

Giản Ngữ thần sắc ôn hòa hơn, "Có chuyện gì thì nói đi." Lộ Chinh nhìn bố Giản một cái, thấy ông chỉ cúi đầu ăn cơm, không nhìn cậu, liền hạ giọng nói: "Mẹ em quyết định phẫu thuật rồi, thời gian phẫu thuật định vào chiều ngày kia, nếu chị có thời gian thì đến thăm mẹ nhé, động viên mẹ, em nghĩ mẹ muốn gặp chị." Đây là chuyện Giản Ngữ đã lường trước, Thành Mỹ Tĩnh yêu thương nhất là đứa con trai Lộ Chinh này, cho dù cô không khuyên nhủ, chỉ cần Lộ Chinh mềm mỏng cứng rắn thuyết phục, Thành Mỹ Tĩnh cũng sớm muộn gì cũng sẽ đồng ý. "Ừm, chị biết rồi." "Vậy chị sẽ đến chứ?" Lộ Chinh cẩn thận thăm dò. "Chị không biết, có thời gian thì chị sẽ qua." "Ồ." "Bác sĩ nói sao?" Lộ Chinh nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, "Chỉ có 50% cơ hội thành công." Ý ngoài lời là Thành Mỹ Tĩnh có 50% khả năng sẽ không xuống khỏi bàn mổ được.

Giản Ngữ hít thở hơi chùng xuống, "Chị biết rồi." "Vậy chị, em đi trước nhé, không làm phiền chị và bác Giản ăn cơm nữa." Lộ Chinh vội vàng bỏ đi.

Bố Giản không khỏi cười, "Bố trông đáng sợ đến vậy sao?" Giản Ngữ lắc đầu, có chút ngập ngừng nhìn bố. "Muốn nói gì thì cứ nói đi." "Bố, bố có biết đứa bé đó là ai không?" "Con coi bố là đồ ngốc à?

Nó còn gọi con là chị, bố không đoán ra được sao?" Giản Ngữ giải thích: "Bố, cậu ấy tên là Lộ Chinh, là con của Thành Mỹ Tĩnh sau khi mẹ ấy tái hôn.

Cậu ấy và Thành Mỹ Tĩnh cũng đang ở bệnh viện này, Thành Mỹ

Tĩnh bị bệnh ung thư vú, trước đây vẫn không đồng ý phẫu thuật, bây giờ đã đồng ý rồi, thời gian phẫu thuật là chiều ngày kia." "Ồ." Thái độ của bố Giản rất thờ ơ. "Bố, bố nghe rõ chưa ạ?" "Rõ rồi." Giản Ngữ thấy thái độ bố Giản rất lạnh nhạt, nhất thời không đoán được ông đang nghĩ gì, "Bố, bố nghĩ con nên làm gì ạ?" "Con bé này, bố và bà ta ly hôn, cũng không ảnh hưởng đến việc con là con gái của bà ta.

Con muốn làm gì thì cứ làm, bố sẽ không can thiệp, lúc này con cứ nghe theo tiếng lòng của mình là được." Vạn nhất phẫu thuật thất bại, cũng có thể gặp mặt lần cuối.

Giản Ngữ kể cho bố Giản nghe chuyện bị Thành Mỹ Tĩnh lừa gạt trước đây, sau đó lại nói: "Thật ra con rất ghét bà ấy, bà ấy luôn cho rằng mình có quyền quyết định thay con, nói một cách hoa mỹ là vì tốt cho con, nhưng lại làm rất nhiều chuyện không tốt với con.

Thế nhưng nghe nói bà ấy bị bệnh, trong lòng con cũng không dễ chịu.

Con ghét bà ấy, nhưng chưa bao giờ muốn bà ấy chết, con chỉ muốn bà ấy sống ở nơi con không nhìn thấy mà thôi." "Bố hiểu cảm xúc của con.

Con cứ đi thăm bà ấy đi, đừng để lại hối tiếc gì cho bản thân." "Bố, bố thật tốt." "Ngốc quá, chuyện này bố lẽ nào lại ngăn cản con sao." Thực ra Giản Ngữ nghĩ nhiều rồi, bố Giản từ đầu đến cuối chưa từng yêu Thành Mỹ Tĩnh, chỉ có tình thân mà thôi, nên cũng không có gì gọi là hận.

Chỉ là trong lòng ông có chút xót xa, không ngờ bà ta lại đi đến bước đường này.

Chương 2243

Chiều ngày Thành Mỹ Tĩnh phẫu thuật, Giản Ngữ vẫn xin nghỉ phép đến.

Bùi Dĩ Minh luôn ở bên cạnh cô.

Thành Mỹ Tĩnh gầy đi rất nhiều, sắc mặt tái nhợt, khi nhìn thấy họ, bà ta còn cố gắng mỉm cười.

Chỉ là dáng vẻ đó, chẳng có chút mỹ cảm nào đáng nói.

Giản Ngữ nắm lấy tay bà, nói hai chữ, "Cố lên." Thành Mỹ Tĩnh gật đầu, vành mắt hơi đỏ hoe.

Bà nhìn xung quanh một lượt, nhưng vẫn không thấy bố Lộ.

Mặc dù không yêu người đàn ông đó nhiều, nhưng dù sao cũng là vợ chồng, đã bên nhau hơn 20 năm, cuối cùng lại vì một trận bệnh mà đi đến nông nỗi này.

Bà cảm thấy cuộc đời mình thật bi ai.

Lộ Chinh nắm chặt tay, cậu biết Thành Mỹ Tĩnh đang tìm bố Lộ, nhưng cậu đã gọi điện thoại cho bố, bên đó nói công ty có việc nên không thể đến.

Cậu nói thêm vài câu, bên đó đã sốt ruột cúp máy.

Thành Mỹ Tĩnh nhìn vẻ mặt con trai, liền biết bố Lộ thật sự không đến.

Thôi vậy, bà vốn dĩ không nên ôm hy vọng gì. "Mẹ, mẹ cố lên nhé, con và chị sẽ đợi mẹ ở bên ngoài, mẹ nhất định phải bình an ra ngoài." Thành Mỹ Tĩnh thấy mối quan hệ giữa con trai và con gái đã tốt hơn, trong lòng cũng an ủi phần nào.

RẦM.

Cửa phòng phẫu thuật đóng lại, trái tim Giản Ngữ cũng trở nên nặng trĩu, như thể không thở nổi.

Ca phẫu thuật kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ mới kết thúc.

Nghe bác sĩ nói ca phẫu thuật rất thành công, Giản Ngữ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. "Bác sĩ, mẹ con đã khỏi chưa ạ?" "Hiện tại có thể nói là đã kiểm soát được bệnh tình, chỉ cần tế bào ung thư không di căn, có thể bảo toàn tuổi thọ 15 năm." Ý ngoài lời là, nếu tế bào ung thư di căn, vẫn sẽ đe dọa đến tính mạng.

Lộ Chinh và Giản Ngữ nhìn nhau, cả hai đều không nói gì, cả hai đều hiểu, kết quả này thực ra đã là không tệ rồi.

Thành Mỹ Tĩnh rất nhanh được đẩy ra, cả người bà ta sắc mặt vàng vọt, nhìn rất đáng thương. "Bác sĩ, mẹ con bao giờ tỉnh ạ?" "Đợi thuốc mê hết tác dụng sẽ tỉnh, chắc phải đến tối." Một nhóm người đẩy Thành Mỹ Tĩnh vào phòng bệnh, ở một góc, một bóng người từ từ rời đi. "Chị, chị cứ đi làm việc của chị đi, mẹ ở đây có em chăm sóc, đợi mẹ tỉnh em sẽ gọi điện cho chị." Giản Ngữ gật đầu, dẫn Bùi Dĩ Minh đến phòng bệnh của bố Giản.

Bùi Dĩ Minh lần đầu tiên gặp bố vợ tương lai, khó tránh khỏi có chút căng thẳng, Giản Ngữ cảm thấy cánh tay anh hơi cứng đờ.

Nhìn thấy vậy cô càng buồn cười. "Sao vậy?" Bùi Dĩ Minh hỏi. "Anh bị nghẽn mạch rồi." Giản Ngữ cố nhịn cười.

Bùi Dĩ Minh: "..." "Em chợt nhớ ra, quà mang cho bác vẫn còn ở trên xe, em đi lấy một chút." "Anh đi cùng em." "Không cần đâu, anh đợi em ở đây một chút, em sẽ quay lại ngay." Nhìn bóng lưng Bùi Dĩ Minh, Giản Ngữ cảm thấy là lạ, sao hôm nay Bùi Dĩ Minh lại không thoải mái như vậy.

Chẳng lẽ anh ấy sợ gặp bố vợ tương lai?

Anh ấy đã trải qua bao nhiêu cảnh tượng rồi, vậy mà lại sợ chuyện này sao?

Bùi Dĩ Minh quả thực rất nhanh đã quay lại, trên tay anh xách mấy túi đồ lớn.

Giản Ngữ nhướng mày, "Anh mua nhiều đồ này từ bao giờ vậy?

Sao em không biết." "Em mà biết mới là lạ, hai ngày nay chúng ta có gặp nhau mấy đâu, lễ nhiều thì người ta không trách." Nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Bùi Dĩ Minh, Giản Ngữ chậm chạp nhận ra điều gì đó, ánh mắt lướt qua một tia cười, véo véo cánh tay anh, "Sao lại oán trách nhiều vậy, đây là trách em bỏ bê anh à?" "Không có chuyện đó." Giản Ngữ bĩu môi, cũng không vạch trần anh.

Bố Giản bây giờ sức khỏe đã khá hơn một chút, đã có thể tự mình xuống giường đi lại, chỉ là không thể đi quá lâu, đi xa sẽ rất mệt.

Lúc này, bố Giản đang ngồi ở ban công, trên bàn đặt một cuốn sách, một ly nước lọc. "Bố, con đưa Bùi Dĩ Minh đến thăm bố này." Bố Giản ngẩng đầu lên, Bùi Dĩ Minh nhìn thấy là một người đàn ông nho nhã, lịch thiệp, rất giống cậu út, trông đặc biệt thoải mái. "Bác Giản, cháu đến thăm bác ạ." Bùi Dĩ Minh nói. "Đến rồi là tốt rồi, còn mang nhiều quà thế làm gì?" Giản Ngữ biết tính Bùi Dĩ Minh thực ra không giỏi khoản này, liền chủ động điều hòa không khí, "Bố, điều này chứng tỏ người ta quan tâm đến con gái bố, coi trọng con gái bố đó.

Nếu không mang gì hết, chắc bố còn không cho người ta vào nhà." "Bố con là loại người phàm tục như vậy sao?" "Ai biết được." "Cánh tay khuỷu tay vươn ra ngoài phải không?" "Không có, con là một bát nước cân bằng." Bùi Dĩ Minh rất nhiều lúc muốn nói, nhưng Giản Ngữ căn bản không cho anh cơ hội nói, cũng rất bất lực.

Bố Giản vỗ vỗ tay con gái, "Thôi được rồi, đi gọt chút trái cây ra đi, nói mãi con cũng không thấy khát à." Giản Ngữ nhìn Bùi Dĩ Minh một cái, gật đầu, "Vâng." "Cháu chính là chàng trai mà Ngữ Ngữ vẫn luôn thích phải không?" "Cháu xin lỗi, bác Giản, năm đó bác gặp tai nạn là vì đến gặp cháu." Bố Giản lắc đầu, "Đó cũng không phải lỗi của cháu, ai cũng không ngờ sẽ xảy ra tai nạn như vậy, chỉ có thể trách bố vận may không tốt, đừng để trong lòng." "Cảm ơn bác Giản đã thông cảm." Thái độ của Bùi Dĩ Minh từ đầu đến cuối đều không kiêu ngạo cũng không tự ti. "Không cần khách sáo như vậy." Bùi Dĩ Minh đi thẳng vào vấn đề, "Bác Giản, cháu và Ngữ Ngữ tuổi cũng không còn nhỏ nữa, chúng cháu chia xa nhiều năm như vậy, khó khăn lắm mới lại đến được với nhau, chúng cháu muốn kết hôn.

Đời này cháu nhất định sẽ đối xử tốt với em ấy, chỉ một người duy nhất, tuyệt đối không phụ lòng em ấy." "Ồ." "Bác Giản, bên nhà cháu đã xem ngày rồi, ba tháng nữa có một ngày tốt." "Ồ." Bố Giản vẫn giữ thái độ thờ ơ như vậy.

Bùi Dĩ Minh trong lòng thấp thỏm, rốt cuộc là đồng ý hay không đồng ý, sao lại không bày tỏ thái độ gì.

Nếu nói lão Tiết là "ngông cuồng" ra mặt, thì bố Giản lại là người đáng sợ một cách thầm lặng.

Giản Ngữ cũng sốt ruột, bố cô có thái độ gì vậy, rốt cuộc là đồng ý hay không đồng ý. "Bác Giản, bác thấy đề nghị của cháu thế nào ạ?" Bùi Dĩ Minh lại thăm dò. "Chuyện của hai đứa, tự hai đứa xem mà lo liệu đi, con gái lớn rồi, bố sớm đã không quản được nữa rồi." Bùi Dĩ Minh cảm thấy, cú đấm anh tung ra bị người ta nhẹ nhàng đỡ lại, còn đánh đến mức anh không dám lên tiếng.

Chương 2244

Nói hay là không quản, thực ra vẫn là chưa đồng ý.

Nếu hai người họ có thể tự mình quyết định, thì đã tự quyết định từ sớm rồi, hà cớ gì phải đợi đến bây giờ.

Bùi Dĩ Minh dám khẳng định, bố Giản nhất định đang giả vờ hồ đồ.

Chỉ là lúc này, anh cũng không tiện nói thêm gì.

Ngược lại, Giản Ngữ nhảy ra, không chút ngại ngùng hỏi: "Bố, bố đang nói gì vậy?

Đang bàn chuyện cưới hỏi à?" "Chuyện cưới hỏi gì?

Ai muốn kết hôn?" Bố Giản giả vờ rất hồ đồ. "Hôn sự của con và Bùi Dĩ Minh chứ." "À vậy à, con cũng biết bố bây giờ sức khỏe không tốt, hay là chuyện này hai đứa về nhà tìm ông nội con bàn bạc đi, chuyện lo liệu hôn lễ thì hai cô con có lẽ sẽ giỏi hơn một chút, bố bây giờ chẳng làm được gì cả." Giản Ngữ bĩu môi với bố Giản, tỏ vẻ mình rất không vui.

Nhưng bố Giản hoàn toàn không nhìn cô, dáng vẻ đó trông thật tiêu sái phóng khoáng, hệt như một công tử phong lưu, rất dễ nhìn.

Giản Ngữ tức đến không nói nên lời, chỉ có thể áy náy nhìn Bùi Dĩ Minh.

Cô cũng không ngờ, bố lại không ủng hộ cô, trước đây bố cô là người yêu thương cô nhất, cô nói gì là được nấy. "Bố, con là con gái của bố mà." "Bố có nói con không phải con gái bố đâu?" "Ô ô ô..." Bố đúng là ngày càng gian xảo rồi, cô căn bản không thể đối phó được.

Giản Ngữ còn muốn nói gì đó, Bùi Dĩ Minh vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của cô, ý bảo cô đừng nói nữa.

Cũng là anh đã thiếu suy xét, bố Giản mới tỉnh lại, anh đã đến cầu hôn, khó tránh khỏi khiến người ta không thoải mái.

Dù sao hai bố con họ cũng đã lâu không gặp, đương nhiên là muốn con gái ở bên cạnh nhiều hơn.

Giản Ngữ phồng má nói: "Bố, bố hơi xấu tính đó nha." Bố Giản dở khóc dở cười, "Không hiểu con đang nói gì." Giản Ngữ khẽ hừ một tiếng, rồi lại như một con vật mềm mại tựa vào người bố Giản, chuyển chủ đề, "Bố, ca phẫu thuật rất thành công, nếu không di căn thì sống thêm mười mấy năm nữa không thành vấn đề đâu ạ." "Vậy thì tốt rồi." Cứ thế, câu chuyện chuyển sang các tác phẩm văn học, đây là lĩnh vực sở trường của bố Giản, nhưng Giản Ngữ chưa bao giờ biết Bùi Dĩ Minh lại uyên bác đến vậy, lại có thể theo kịp nhịp điệu của bố cô.

Dù sao thì những gì họ nói, cô hoàn toàn không hiểu, từ nhỏ đến lớn thành tích học tập của cô rất bình thường, càng không thích đọc các tác phẩm văn học gì cả.

Sau này trở nên ưu tú cũng là vì muốn theo đuổi Bùi Dĩ Minh.

Nhưng thực ra bản chất vẫn ở đó, rất bình thường. "À phải rồi, bố, sau khi xuất viện bố muốn làm gì?" "Bố vẫn định tiếp tục viết sách, đó là sở thích của bố." Giản Ngữ mắt sáng lên, "Bố, bố có ý tưởng mới rồi ạ?" "Ừm, trước khi tai nạn xe cộ, bố đã viết xong một nửa cuốn sách rồi, bố sẽ hoàn thành cuốn đó trước, rồi sau đó sẽ viết sách mới.

Lần tới con đến thì mang cho bố một chiếc máy tính xách tay nhé." "Cháu sẽ cho người mang đến ngay bây giờ." Bùi Dĩ Minh không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để lấy lòng bố vợ tương lai.

Giản Ngữ cũng sẵn lòng phối hợp, "Thế thì anh mang đến đi, em nghèo lắm, phải tiết kiệm chút tiền." Bùi Dĩ Minh gọi điện cho Hà Vấn, nửa tiếng sau, Hà Vấn mang đến một chiếc máy tính xách tay hoàn toàn mới, cấu hình cao nhất.

Bố Giản cũng không khách sáo, trực tiếp nhận lấy.

Buổi tối, Giản Ngữ vẫn tự mình nấu cơm trong căn bếp nhỏ, Bùi Dĩ Minh cũng vào bếp giúp đỡ.

Bố Giản thực ra rất hài lòng với Bùi Dĩ Minh, miệng thì không ngọt ngào, nhưng tính cách trầm ổn nội liễm, vừa nhìn đã thấy đáng tin cậy để gửi gắm cả đời.

Chỉ là ông không nỡ con gái mình lấy chồng nhanh như vậy.

Khi ăn cơm, Giản Ngữ cũng gọi Lộ Chinh qua, còn dùng hộp giữ nhiệt đựng một ít cháo thanh đạm cho Thành Mỹ Tĩnh, chu đáo kèm theo một chút món khai vị.

Khi Lộ Chinh rời đi vành mắt đỏ hoe, muốn nói gì đó nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

Giản Ngữ vỗ một cái vào vai cậu, không vui nói: "Thôi được rồi, mau qua đó chăm sóc mẹ đi, đừng chậm trễ." Lộ Chinh gật đầu, cậu bây giờ đã hiểu ai là người đối xử tốt nhất với mình rồi.

Trước đây quả thực cậu đã hiểu lầm Giản Ngữ, luôn cảm thấy thái độ của cô quá kiêu ngạo, quá khắc nghiệt.

Nhưng khi thực sự đối mặt với khó khăn, người thân của cậu không một ai đối xử tốt với họ, thậm chí cả cha cậu cũng lạnh nhạt với họ, chỉ có người chị mà cậu không thích này vẫn quan tâm đến họ, âm thầm hy sinh.

Lộ Chinh quyết định, sau này đây chính là chị ruột của cậu.

Cậu sẽ không bao giờ đối đầu với cô nữa. "Được, lát nữa mẹ tỉnh em sẽ gọi điện cho chị." Giản Ngữ gật đầu.

Bố Giản nói: "Đứa bé này thực ra không xấu, nó biết ai tốt với nó." "Nếu đó là người vô ơn bạc nghĩa, con cũng chẳng thèm quan tâm đâu." Giản Ngữ cũng thấy cậu là một đứa trẻ hiếu thảo, một người hiếu thảo thì cũng không thể xấu xa đến mức nào.

Cũng chính vì vậy, cô mới sẵn lòng thân thiết với cậu.

Chỉ là cậu có vài thói xấu của công tử nhà giàu, cô nhìn không thuận mắt.

Khi Lộ Chinh trở về, Thành Mỹ Tĩnh vừa hay tỉnh dậy, bố Lộ đang đứng ở cửa phòng bệnh, vừa chuẩn bị bước vào.

Lộ Chinh trong lòng vui mừng, cuối cùng ông ấy cũng đến rồi phải không? "Bố." "Ca phẫu thuật của mẹ con thế nào rồi?" "Ca phẫu thuật rất thành công." "Vậy thì tốt rồi." "Bố vào thăm mẹ đi, mẹ bây giờ cần sự ủng hộ của bố." Bố Lộ đi vào, Thành Mỹ Tĩnh còn rất yếu, nhưng khi nhìn thấy ông, mắt bà sáng lên.

Chỉ là bố Lộ lại dội một gáo nước lạnh trực tiếp xuống. "Tôi qua thăm một chút rồi phải đi ngay, một tiếng rưỡi nữa là có máy bay rồi." "Vội vậy sao?" "Không có cách nào khác, công ty bên đó một khắc cũng không thể thiếu tôi." Bố Lộ chỉ ở trong phòng bệnh 10 phút, rồi chuẩn bị rời đi, còn gọi Lộ Chinh ra ngoài cửa, đưa cho cậu một túi tài liệu. "Đợi mẹ con hồi phục rồi, bảo bà ấy ký tên vào." "Bố, đây là gì vậy?" "Lát nữa con hãy xem, dù sao đi nữa, con vẫn là con trai của bố, cánh cửa nhà họ Lộ sẽ mãi mãi rộng mở với con." Bố Lộ vỗ vỗ vai Lộ Chinh, không quay đầu lại mà đi.

Lộ Chinh có một dự cảm không lành, mở túi tài liệu ra xem, tức đến đỏ mắt, suýt nữa không kìm được xé nát nó. "Lộ Chinh, con đang làm gì ở ngoài đó?" Lộ Chinh hít sâu một hơi, đi vào, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, "Mẹ, con đút mẹ uống cháo nhé, đây là chị tự tay nấu đó." "Ngữ Ngữ còn biết nấu cháo sao?" "Vâng, chị ấy không những biết nấu cháo, còn biết xào rau nữa, tối nay con đã ăn món chị ấy nấu, hương vị rất ngon." "Phải là như vậy đó, các con là chị em, ngày thường phải qua lại nhiều, như vậy mới dễ dàng gắn kết tình cảm." "Con biết rồi, con phát hiện chị ấy là một người ngoài cứng trong mềm." Thành Mỹ Tĩnh gật đầu, "Con vừa nãy nói chuyện gì với bố con ở ngoài cửa vậy?" "Không có gì ạ, bố dặn con chăm sóc mẹ thật tốt." Thành Mỹ Tĩnh rõ ràng không tin, "Con đang cầm gì trong tay vậy?" "Chỉ là một tập tài liệu, dặn con học tập, chắc là muốn rèn luyện con." "Con từ nhỏ hễ nói dối là mắt cứ liếc ngang liếc dọc, Lộ Chinh, mẹ bây giờ đã không còn gì để mất nữa rồi, nói cho mẹ biết đó là gì?" "Mẹ, thật sự không có gì đâu?" "Thực ra mẹ đoán được, có phải là thỏa thuận ly hôn không?" Lộ Chinh vẫn không nói gì, nhưng nhìn vẻ mặt cậu, Thành Mỹ Tĩnh đã biết rồi.

Bố Lộ làm sao có thể chấp nhận một người vợ như vậy, sự tồn tại của bà ta chỉ khiến ông ta mất mặt, ly hôn là chuyện sớm muộn.

Chương 2245

Chỉ là bà ta không ngờ, chuyện lại đến nhanh như vậy.

Bà ta vừa mới phẫu thuật xong, ông ta đã không thể chờ đợi mà muốn vứt bỏ bà ta.

Đúng là không hề nể nang chút tình cảm nào. "Mẹ, mẹ đừng buồn, con mãi mãi là con trai của mẹ, sau này con sẽ ở cùng mẹ, mẹ ở đâu, con ở đó.

Chúng ta không ký vào thỏa thuận này, dựa vào cái gì mà phải ký chứ?

Mẹ không có một chút lỗi lầm nào, sao ông ta có thể đối xử với mẹ như vậy." "Mẹ sẽ ký." Thành Mỹ Tĩnh thờ ơ nói. "Mẹ." Thành Mỹ Tĩnh cười lạnh, "Kéo dài như vậy thì có ý nghĩa gì chứ, mẹ cũng không còn kiên nhẫn để lấy lòng ai nữa rồi, rời xa ông ta, mẹ vẫn có thể sống rất tốt." Lộ Chinh cảm thấy Thành Mỹ Tĩnh đã thay đổi, nhưng dù mẹ có đưa ra quyết định gì, cậu cũng sẽ ủng hộ.

Ba Giản nằm viện một tuần, cuối cùng cũng xuất viện.

Một tuần nay Tần Nhu không hề đến thăm, Giản Ngữ ngày nào cũng thúc giục hai người họ, nhưng dù cả hai đã đồng ý ngon lành, vẫn không có chút tiến triển nào.

Giản Ngữ lo sốt vó nhưng lại không có cách nào.

Chuyện này, nếu người trong cuộc không chủ động, người ngoài như cô hoàn toàn không có đất diễn.

Nhà họ Tiết đã sớm cho người đến thu dọn đồ đạc của Ba Giản và chuyển thẳng về nhà họ Tiết.

Ba Giản không phản đối, nhưng Giản Ngữ thì không vui lắm.

Nếu chuyển vào nhà họ Tiết, cô và Bùi Dĩ Minh hẹn hò sẽ không còn tự do nữa.

“Ngữ Ngữ, con không vui à?” Ba Giản hỏi.

“Ba, con không muốn đến ở nhà ông nội, bây giờ con đang ở với bạn, con thấy rất vui mà.” “Không ai ép con đi cả, cuối tuần con về thăm ông nội là được rồi, giờ đi làm ba không quản con.” “Thật ạ?” “Ừ.” “Ba, ba đúng là người ba tốt nhất trên đời này!” Nhưng nghĩ đến điều gì đó, Giản Ngữ lại lén lút ghé vào tai Ba Giản, “Ba ơi, ba đến nhà họ Tiết, có gặp mặt mẹ nuôi không ạ?” Ba Giản lộ vẻ không tự nhiên, “Chuyện người lớn, con nít đừng xen vào.” “Thôi được rồi, lại là con lo chuyện bao đồng.

Con không quản hai người nữa đâu.” Giản Ngữ định bỏ đi, Ba Giản lại kéo áo cô lại, “Dì Tần của con ở đâu?” Giản Ngữ chớp chớp mắt, “Ai là dì Tần của con, con chỉ biết con có một người mẹ nuôi thôi.” “Đừng có giả vờ trước mặt ba, mẹ nuôi của con ở đâu?” “Hay là ba đưa sổ hộ khẩu của nhà họ Tiết cho con xem đi.” “Con nhìn ba giống tên trộm à?” Ba Giản chỉ vào trán mình.

“Ba, đừng nói con nghe khó chịu như vậy mà.” Giản Ngữ làm nũng.

“Con không nói, ba cũng tìm được.” Giản Ngữ đành ngoan ngoãn nói địa chỉ của Tần Nhu cho Ba Giản.

Trên đời này, người mong Tần Nhu và ba cô ở bên nhau nhất, chắc chắn là cô.

Một tuần này, Tần Nhu đã chuyển ra khỏi căn hộ nhỏ trước đây, mua một căn biệt thự nhỏ mới.

Công việc ở nước ngoài đã từ bỏ, hiện tại cô nhận lời mời làm việc tại Viện Nghiên cứu Sinh vật Quốc gia, sau một thời gian nghỉ ngơi là có thể đi làm.

Khi Ba Giản đến, Tần Nhu đang tưới hoa trong vườn nhỏ.

Cô mặc một chiếc váy trắng đơn giản, thoải mái, mái tóc đen tùy ý xõa tung, hệt như cái ngày đầu tiên họ gặp nhau năm ấy.

Ba Giản không bước tới mà chỉ đứng ở cổng nhìn, trong đầu hiện lên từng cảnh tượng của tuổi trẻ.

Bao nhiêu năm đã trôi qua, cô vẫn không thay đổi chút nào, đặc biệt thích sự yên tĩnh.

Tần Nhu tưới xong hoa, liền ngồi xuống ghế, vừa đọc sách vừa uống trà.

Không biết có phải ảo giác hay không, cô cứ cảm thấy có người ở ngoài cổng, nhưng khi nhìn ra thì lại không thấy ai.

Không biết qua bao lâu, Ba Giản vẫn không nhịn được mà ấn chuông cửa.

Tần Nhu quay đầu lại liền nhìn thấy Ba Giản đứng ở cổng, nhất thời ngây người ra.

Sắc mặt cô sau khi tỉnh táo đã tốt hơn rất nhiều, có thể thấy một tuần nay dưới sự chăm sóc của Giản Ngữ, cô đã hồi phục rất tốt.

Người ta nói đàn ông già đi chậm, Tần Nhu tin điều đó.

Nhìn Ba Giản thế này, trông hoàn toàn không giống người gần 50 tuổi, nhiều nhất cũng chỉ ba mươi mấy.

Một tuần này, đối với cô mà nói, thực ra cũng rất khó khăn.

Cô muốn đến thăm anh, nhưng lại không biết lấy thân phận gì để đối mặt với anh, vì vậy cô chọn cách không đi, một mình yên tĩnh thu mình trong vỏ ốc.

Hai người cứ thế im lặng nhìn nhau.

Ba Giản khẽ mỉm cười, “Tiểu Nhu, không ra mở cửa cho anh sao?” Tần Nhu đột ngột đứng dậy, nhưng vì đứng lên quá vội nên suýt chút nữa thì ngã, may mà cô kịp vịn vào ghế.

“Đừng vội.” Ba Giản nhẹ nhàng nói ra hai chữ.

Mặt Tần Nhu lập tức đỏ bừng, hoàn toàn không dám nhìn ra cửa, cô cúi đầu đi tới, mở cửa xong liền vội vàng quay người đi thẳng.

Đúng lúc này, cô chỉ cảm thấy trên tay có một trận ấm áp, cô cảm nhận được bàn tay lớn ấm áp và khô ráo nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, rất chặt, thậm chí còn mang theo vài phần run rẩy nhẹ.

Mũi Tần Nhu cay xè, cô cứ thế đứng yên.

Đã bao nhiêu năm rồi, khi cô về nước đã từng nghĩ, liệu có thể gặp lại anh không.

Cô đã nghĩ đến hàng vạn khả năng gặp gỡ, nhưng lại không ngờ, điều cô chờ đợi là tin tức anh đã qua đời.

Khoảnh khắc đó, cô cảm thấy bầu trời xanh biếc trên đỉnh đầu đột nhiên xám xịt, sự kiên trì bao nhiêu năm dường như tan vỡ trong chốc lát.

Điều duy nhất cô có thể nắm giữ là cô con gái có vẻ ngoài rất giống anh.

Từ trước đến giờ cô chưa từng dám nghĩ có thể nhìn thấy anh sống sờ sờ, đứng trước mặt cô như vậy, thậm chí còn nắm tay cô.

Chương 2246

“Nam Sanh, là anh phải không?” Tần Nhu thì thầm không chắc chắn.

“Là anh, thật sự là anh.” Đúng rồi, chính là giọng nói này, cơ thể căng thẳng của Tần Nhu hoàn toàn thả lỏng.

Ba Giản nắm tay Tần Nhu, từng bước đi tới, hai người ngồi trong vườn nhỏ uống trà.

Về quá khứ, hai người tuyệt nhiên không nhắc đến.

“Đây là trà Bích Loa Xuân em vừa mua, rất thơm và thuần khiết.” Ba Giản nếm một ngụm, “Quả thật không tồi.” “Ừ.” Tần Nhu cảm thấy rất không tự nhiên.

“Tuần này sao em không đi thăm anh?” Ba Giản hỏi một cách hiển nhiên.

Tần Nhu không nhịn được ho nhẹ một tiếng.

Tại sao cô nhất định phải đi thăm anh chứ, cô lại không phải là người thân gì của anh, sao anh ta có thể hỏi câu này một cách thẳng thừng như vậy?

“Không có thời gian.” Tần Nhu qua loa nói.

“Em không phải là mẹ nuôi của Ngữ Ngữ sao?” Tần Nhu bị câu nói vô cớ này của Ba Giản làm cho ngẩn người, hình như anh ta đang chuyển chủ đề hơi nhanh thì phải.

“Đúng vậy.” “Vậy ba ruột của con bé bị bệnh em không đi thăm sao?” Thôi rồi, lại vòng về đây rồi.

Người này quả thật là quá ngang ngược, không hề nói lý lẽ chút nào.

Bao nhiêu ngày nay, anh ta không phải cũng không gọi điện thoại cho cô sao?

Nếu anh ta mà gọi điện thoại, cô đã sớm chạy đến rồi.

Bây giờ thì hay rồi, nói cứ như thể cô thiếu lễ nghĩa vậy.

Tần Nhu quay mặt đi, không nhìn Ba Giản, thật sự là không chịu nổi ánh mắt tủi thân kia của anh, nó sẽ khiến cô cảm thấy như mình đã làm chuyện gì đó tày trời vậy.

Rốt cuộc anh ta đã hình thành tính cách này từ khi nào vậy?

Trước đây cô sao không phát hiện anh ta ranh mãnh đến thế.

“Sao vậy?

Cảm thấy mình sai rồi à?” “Giản Nam Sanh, anh có thể đừng vô lý nữa không, anh nghĩ anh vẫn là chàng trai 20 tuổi à, anh đã có tuổi rồi.” “Phải rồi, chúng ta đều đã có tuổi rồi, vậy thì có phải nên trân trọng thời gian còn lại không?” Ba Giản nhìn Tần Nhu chăm chú, ánh mắt sâu thẳm, như thể có thể cuốn hút người khác vào trong đó.

Tần Nhu khó khăn lắm mới kìm nén được cảm giác cay xè, lại một lần nữa dâng trào, giọng nói run rẩy, “Chúng ta còn quay lại được không?” “Anh ly hôn nhiều năm rồi, Ngữ Ngữ luôn trêu chọc anh là một ông già độc thân, lại còn kén chọn nữa.

Nếu em không chê, chúng ta có thể làm thành một đôi.” Tần Nhu bật cười, lắp bắp nói: “Em độc thân nhiều năm rồi, người khác cũng đều nói em là gái ế già, đời này không gả đi được.” “Vậy thì chúng ta còn chờ gì nữa?” Ba Giản đứng dậy, đưa tay về phía Tần Nhu.

Tần Nhu ngây người một lát, sau đó đặt tay vào tay anh.

Ba Giản nắm chặt, kéo Tần Nhu đứng dậy.

“Mang theo đồ đạc, chúng ta đi làm việc.” “Đồ đạc gì?” “Sổ hộ khẩu chứ.” “Nhanh vậy sao?” Tần Nhu buột miệng thốt ra.

“Nhanh à?” Ba Giản khẽ nhếch môi.

Phải rồi, chút nào cũng không nhanh.

Vì ngày này, họ đã đi trọn hơn 20 năm, từ những chàng trai cô gái ngây thơ đến khi tóc điểm sương, thoắt cái nửa đời đã trôi qua.

Nhanh sao được.

Họ thật sự đã chờ rất lâu, rất lâu rồi.

Là ông trời rộng lượng, họ mới có được cơ hội này.

“Đợi một lát, em đi lấy ngay.” Tần Nhu muốn buông tay Ba Giản, nhưng Ba Giản vẫn nắm chặt không buông.

“Không buông sao?” Ba Giản kiên định lắc đầu, “Sẽ không bao giờ buông tay em nữa.” Hai người nắm tay nhau đi lấy sổ hộ khẩu, rồi lên xe taxi.

Cho đến khi đến Cục Dân chính, hoàn tất mọi thủ tục, suốt cả quá trình hai người đều không buông tay nhau.

Nhìn những người khác cứ nhìn chằm chằm vào họ, Tần Nhu cảm thấy hơi không tự nhiên, muốn buông tay nhưng Ba Giản lại không cho, bá đạo nắm lấy tay cô.

Hai người lại đến cửa hàng trang sức, Ba Giản chọn một cặp nhẫn bạch kim rất bình thường, hai người cùng đeo cho nhau.

Nụ cười trên khóe môi Tần Nhu không ngừng được kìm nén, cô cảm thấy ngày hôm nay cứ như đang nằm mơ vậy.

Ra khỏi trung tâm thương mại, Ba Giản đề nghị: “Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đến gần công ty của Ngữ Ngữ, tiện thể gọi chúng nó ra ăn cơm, chúc mừng ngày lành của chúng ta.” “Được.” Khi

Giản Ngữ và Bùi Dĩ Minh vội vàng chạy đến, nhìn thấy hai người họ tình tứ nồng nàn như vậy, trong lòng thật sự ngũ vị tạp trần.

Gừng đúng là càng già càng cay.

Sáng nay vậy mà đã làm xong hết rồi.

“Ba, mẹ nuôi, hai người đây là sao?” Giản Ngữ hỏi.

“Ba và mẹ nuôi của con vừa đi đăng ký kết hôn xong, tâm trạng tốt nên gọi hai đứa ra ăn cơm chung.” “Cái gì?

Đăng ký kết hôn rồi á?” Ba Giản trêu chọc: “Con bé này là ý gì, chẳng lẽ chúng ta chưa đến tuổi đăng ký kết hôn mà con ngạc nhiên vậy sao?” Giản Ngữ ôm lấy cổ Ba Giản, dụ dỗ: “Một mình vui không bằng mọi người cùng vui, ba đưa sổ hộ khẩu cho con, con cũng đi đăng ký kết hôn thì sao?” “Ba và con không cùng một sổ hộ khẩu.

Ông nội con chỉ chuyển hộ khẩu của con qua thôi, của ba không chuyển.” “Con không tin, ba nhất định đang lừa con.” Ba Giản đưa sổ hộ khẩu ra, Giản Ngữ xem xong quả thật là uất ức, ba cô là một sổ hộ khẩu riêng.

“Á á á, ông già Tiết kia nhất định là cố ý, ông ấy không dám quyết định thay ba, chỉ biết bắt nạt con, mấy người đều bắt nạt con!” Giản Ngữ than thở.

Ba Giản bật cười, lớn vậy rồi mà vẫn như con nít.

Chương 2247

“Cho nên, ba cũng không có cách nào.” Giản Ngữ hừ hừ, nhìn sang Tần Nhu, “Mẹ nuôi, ba có cầu hôn không ạ?” “Không.” Tần Nhu lắc đầu.

“Thế ba có nói sẽ tổ chức đám cưới không ạ?” “Chúng ta còn chưa bàn bạc.” “Có mua nhẫn kim cương không ạ?” Tần Nhu vẫn lắc đầu.

“Mẹ nuôi, mẹ thật là dễ lừa quá đi, chẳng có gì cả mà mẹ đã gả mình rồi.

Như vậy không được đâu, kết hôn vội vàng như vậy đàn ông sẽ không biết trân trọng đâu.

Hay là chúng ta đừng kết hôn nữa?” Ba Giản nghe không lọt tai nữa rồi, anh cưới vợ dễ dàng lắm sao?

Một cái cốc đầu lên trán Giản Ngữ, cố ý nghiêm mặt, “Đừng có xúi bẩy ly gián nữa, ngồi ngoan vào, chuẩn bị ăn cơm.” “Ba, hai người phụ nữ nói chuyện, đàn ông lịch sự tốt nhất đừng chen vào.” “Mẹ nuôi, thật đấy, mẹ nhất định phải tin lời con, những thứ đáng có chúng ta nhất định phải tranh thủ, đây là quyền lợi hợp pháp của mẹ, không thể cứ thế mà theo ba con, thiệt thòi lắm.

Mẹ là lần đầu kết hôn, còn ba là đàn ông đã ly hôn lần hai rồi.” Tần Nhu dở khóc dở cười, biết Giản Ngữ chỉ là đang làm trò nên cũng vui vẻ phối hợp, “Con bé này, có đứa nào như con mà lại hãm hại ba mình vậy không?” “Mẹ nuôi, chuyện này không có phân biệt phụ nữ hay con gái gì hết, chỉ có vấn đề lập trường của đàn ông và phụ nữ thôi.

Mẹ phải tin con, thật đấy, con tuyệt đối sẽ không lừa mẹ đâu, mẹ hãy suy nghĩ lại một lần nữa đi.” Giản Ngữ còn muốn nói gì đó, Ba

Giản liền kéo cổ áo cô, lôi cô đi, sau đó nói với Bùi Dĩ Minh: “Quản lý tốt cô ấy.” “Vâng.” Bùi Dĩ Minh lập tức giữ Giản Ngữ ngồi xuống, hạ giọng nói: “Ngoan một chút, đừng có giở trò nữa.” “Aiz da, tranh thủ đi, tranh thủ đi.” Bùi Dĩ Minh lắc đầu, bây giờ không phải là lúc thích hợp.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất vẫn là cửa ải nhà họ Tiết, chuyện này không phải Ba Giản một mình có thể quyết định được.

Giản Ngữ cuối cùng cũng chịu im lặng, thực ra cô thật lòng rất vui cho ba mình.

Bao nhiêu năm nay, cuối cùng cũng tìm được một người phụ nữ bầu bạn với anh, sau này sẽ không còn cô đơn nữa.

Nhìn thấy sự tương tác giữa hai người họ, Ba Giản cũng yên tâm rồi.

Hai người một người hoạt bát, một người trầm ổn, như vậy ở bên nhau đúng là bổ trợ cho nhau.

“Ba, ba không được làm mẹ nuôi con phải chịu thiệt thòi đâu nhé.” Giản Ngữ nhấn mạnh.

“Ngữ Ngữ, ba và mẹ đều đã có tuổi rồi, chúng ta đều không quan tâm những chuyện đó, sau này gia đình chúng ta sống tốt với nhau là được rồi.” Tần Nhu mở lời nói.

Ba Giản và Tần Nhu nhìn nhau, rõ ràng là cả hai đều có cùng suy nghĩ.

“Ba, hai người đã quyết định rồi ạ?” “Ừ.” “Vậy được rồi, vậy con sẽ không quản hai người nữa, chỉ cần hai người vui vẻ là được.

Ba cứ luôn bận tâm vì con, chưa từng đi đâu chơi cả, chi bằng nhân cơ hội này cùng mẹ nuôi đi chơi nhiều hơn, cứ coi như là du lịch kết hôn đi, chi phí du lịch con sẽ trả cho hai người, mấy năm nay con cũng có chút tiền tiết kiệm.” “Cái này được đấy.” “Aiz da, ba, với tư cách là người nhà gái, con vốn định gả ba ra ngoài thật hoành tráng, kết quả ba lại làm con một phen thế này, thật sự là giúp con tiết kiệm tiền rồi.” “Lại nói bậy rồi phải không, yên tĩnh một chút.” Giản Ngữ mách Tần Nhu, “Mẹ nuôi, mẹ xem ba đang chê con kìa, sao ba có thể chê con gái mình được chứ, mẹ không phải nên dạy dỗ anh ấy một chút sao?” Tần Nhu khẽ mỉm cười, nhưng lại không nói gì.

Giản Ngữ trừng lớn mắt, “Mẹ nuôi, mẹ không có lương tâm rồi, không giúp con gì cả.” “Mẹ đều nghe lời ba con.” Tần Nhu bày tỏ thái độ của mình.

Giản Ngữ giả vờ giận dỗi nằm sấp trên bàn, vừa vỗ bàn vừa than thở, “Đây là chồng xướng vợ tùy à, cảm giác hơi bị no rồi, chuyện này là sao đây?” Bùi Dĩ Minh vuốt nhẹ tóc trên mặt Giản Ngữ, “Học hỏi đi.” Giản Ngữ còn chưa lên tiếng, Ba Giản đã lạnh nhạt nói: “Học cái gì?” Bùi Dĩ Minh lập tức im lặng, giả vờ như không nghe thấy gì.

Giản Ngữ phá lên cười, Bùi Dĩ Minh cũng có lúc nhát gan chứ, cảnh này thật sự quá hiếm thấy.

Khi Tần Nhu phản ứng lại, cô cũng không nhịn được cười.

Người đàn ông này, vẫn như trước đây nhỏ nhen, đích thị là một người cha chiều con gái.

“Ba, không được bắt nạt người của con đâu.” “Đồ mặt dày.” Giọng Ba Giản có một sự cưng chiều khó nói.

“Ba lại không biết con có đức hạnh gì.” Sau bữa cơm, Giản Ngữ và Bùi Dĩ Minh rời đi.

Giản Ngữ suốt đường đi lải nhải không ngừng, vẻ mặt bực bội, “Ba con nhất định là cố ý, cố ý khoe khoang tình cảm trước mặt chúng ta.” Bùi Dĩ Minh cảm nhận được sự nũng nịu trong lời nói của Giản

Ngữ, nhìn ra cô rất phấn khích, “Em nghĩ nhiều rồi phải không?” “Không hề, ba thật sự là cố ý đấy.” Ba mình trông thì ôn hòa nhã nhặn, nhưng thực ra lòng dạ rất nhỏ mọn và nhiều mưu mẹo, nhất định là trong thời gian này cô cứ nói anh là ông già độc thân nên đã chọc tức anh.

Hôm nay cố ý đến khoe khoang trước mặt cô một phen.

Bùi Dĩ Minh cũng không tranh cãi vấn đề này với cô, “Hay là anh bảo bố mẹ anh đi dạm hỏi?” “Tạm thời đừng, anh biết ông già nhà họ Tiết ương bướng khó lung lay rồi đấy, nếu bố mẹ anh đi rồi bị ấm ức thì sao.

Vẫn nên đợi ông ấy gật đầu rồi, hẵng để bố mẹ anh qua.” Bùi Dĩ Minh không hề lo lắng, “Đừng nghĩ bố mẹ anh yếu đuối như vậy, mẹ anh sức chiến đấu mạnh lắm.” “Vẫn là đừng vội, em còn không chắc ông già kia sẽ làm ra chuyện gì.” “Vậy chúng ta chồng xướng vợ tùy nhé.” “Ôi, ba anh dạy dỗ không tồi nhỉ, vậy mà lại học hỏi và áp dụng được rồi.” “Không có cách nào, điện áp của bố vợ tương lai quá mạnh.” Bùi Dĩ Minh nghiêm túc nói.

Giản Ngữ nhìn người đàn ông trước mặt, nhìn thế nào cũng thấy thích, cô vẫy vẫy tay, Bùi Dĩ Minh cúi đầu, Giản Ngữ cười khúc khích, ôm lấy cổ anh liền hôn lên.

Bùi Dĩ Minh không cam chịu yếu thế, rất nhanh đã giành lại quyền chủ động.

Nhất thời, hai người khó lòng chia cắt.

Lư Tĩnh ở góc khuất, suýt chút nữa đã chọc thủng lòng bàn tay mình.

Giản Ngữ cái đồ tiện nhân này, vậy mà lại trắng trợn quyến rũ Bùi Dĩ Minh như vậy.

Cô ta cứ tưởng Giản Ngữ trong thời gian này đã thu liễm lại rồi, không ngờ vẫn không biết xấu hổ như vậy, quả nhiên là một con hồ ly tinh có động cơ không trong sáng.

Giản Ngữ cảm thấy hôm nay Lư Tĩnh lại lên cơn điên rồi, trung bình nửa tiếng lại gọi cô vào văn phòng một lần, giao một hạng mục công việc.

Gần đến giờ tan làm, lại còn sắp xếp thêm một hạng mục nữa.

Lại còn bắt cô hôm nay dù thế nào cũng phải hoàn thành hết tất cả công việc này, ngày mai sẽ dùng.

Giản Ngữ tức điên người, những công việc này rõ ràng không hề gấp gáp chút nào, nếu còn không nhìn ra Lư Tĩnh cố ý gây sự thì đúng là ngốc.

Nhưng cô vẫn nhẫn nhịn.

Sự nhường nhịn của cô lại càng khiến Lư Tĩnh tức giận.

Khi mọi người đều đã về hết, Lư Tĩnh từ văn phòng đi ra, đến bên cạnh chỗ làm việc của cô, gõ gõ vào bàn, “Sao vậy?

Có vấn đề gì với sự sắp xếp của tôi à?” “Không có.” “Đem chiêu quyến rũ đàn ông của cô ra mà dùng đi, không có gì là cô không giải quyết được đâu.” Giản Ngữ ngẩng đầu lúng túng, “Lư Tổng thanh tra, đừng công kích cá nhân, công việc cô sắp xếp tôi sẽ xử lý tốt.” “Chuyện mình làm mình không rõ sao?

Ở công ty cũng không biết thu liễm một chút, cô coi công ty là nơi giao tế của cô à?” Giản Ngữ cau mày, nghĩ đến chuyện vừa xảy ra hôm nay, chẳng lẽ bị Lư Tĩnh nhìn thấy rồi.

Giản Ngữ bị tức đến bật cười, cô đàng hoàng yêu đương, chọc ai gây sự với ai đâu mà lại có người nhìn cô không thuận mắt.

Thôi vậy, cô cũng không thèm chấp Lư Tĩnh nữa, thật vô vị.

Chương 2248

“Không biết Lư Tổng thanh tra đang nói gì?” Nhìn vẻ mặt điềm nhiên của Giản Ngữ, Lư Tĩnh càng tức giận hơn, dựa vào cái gì mà cô ta ở công ty nhiều năm như vậy, Bùi Dĩ Minh vẫn không nhìn thấy sự tồn tại của cô ta, Giản Ngữ mới đến được bao lâu mà hai người đã yêu nhau rồi.

Một người như cô ta vốn rất chú trọng hình tượng cá nhân, vậy mà lại có thể hôn nhau ở hành lang.

“Đừng có giả vờ trước mặt tôi, cô làm tiểu tam cho người khác, ba mẹ cô biết không?” “Lư Tổng thanh tra, đây là ở công ty, xin cô nói chuyện tôn trọng một chút.” “Vẫn còn giả vờ à, ai mà chẳng biết, Bùi Tổng có vị hôn thê rồi.” “Sao tôi lại không biết?” Thực ra chuyện vị hôn thê này, Hà Vấn đã âm thầm giải thích với Giản Ngữ rồi.

Vì có quá nhiều người nhòm ngó Bùi Dĩ Minh, Bùi Dĩ Minh đành phải để Hà Vấn tung tin anh có vị hôn thê, thực chất thì hoàn toàn không có.

“Giản Ngữ, tôi khuyên cô hãy tránh xa Bùi Dĩ Minh ra, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không để cô ở công ty lâu đâu.” Hồ sơ của Giản Ngữ cô ta đã đặc biệt đến phòng nhân sự hỏi thăm, trước đây còn bị cô lừa, tưởng cô có chỗ dựa vững chắc nào đó.

Thực ra cô chỉ là một cô nhi, cha đã mất, mẹ đã ly hôn và tái giá từ lâu, căn bản không có chỗ dựa gì cả.

“Vậy có lẽ phải khiến Lư Tổng thanh tra thất vọng rồi, tôi rất hài lòng với công ty hiện tại, tôi sẽ không rời đi đâu.” Bất kể Lư Tĩnh nói gì, Giản Ngữ đều giữ vẻ mặt lãnh đạm, trông đặc biệt đáng đòn.

“Giản Ngữ, nếu cô biết điều thì tự mình rời khỏi công ty, nếu không tôi không đảm bảo tôi sẽ làm ra chuyện gì đâu." "Xin lỗi, vì một người đàn ông mà cô phải đối xử với tôi như vậy sao?

Điều cô nên làm không phải là đi tranh giành người đàn ông đó sao?

Cô đuổi tôi đi rồi cũng sẽ có những người phụ nữ khác xuất hiện, cô đuổi được hết không?

Cô đã hiểu sai trọng tâm rồi.

Nhưng vẫn phải khuyên cô một câu, đàn ông không nên vọng tưởng thì đừng vọng tưởng nữa, hà tất phải treo cổ trên một cái cây.

Đừng phí hoài thanh xuân của mình, thanh xuân của phụ nữ chỉ có mấy năm thôi, qua đi rồi sẽ không quay lại được đâu." Mặt Lư Tĩnh lập tức xanh lét, cô ta nhớ đến chuyện đi xem mắt mấy ngày trước.

Cô ta còn chưa chê đối tượng xem mắt trông quá ủy mị, thì đã bị chê trông già dặn.

Điều quan trọng hơn là, chuyện này không biết bị ai nhìn thấy, bây giờ mọi người trong công ty đều lén lút truyền tai nhau, mỗi người nhìn cô ta đều mang theo một ánh mắt dò xét và đánh giá.

"Cô nói cái gì?

Cô thấy tôi già sao?" Giản Ngữ chỉ cảm thấy vô tội, cô thật sự có thể thề, vừa rồi cô thật sự không hề nghĩ như vậy.

Chỉ là không muốn cô ta lãng phí thời gian vào Bùi Dĩ Minh.

"Không có." "Đồ tiện nhân, còn dám cãi lại, cô cũng giống như những người không có mắt kia thôi." Giản Ngữ cẩn thận đánh giá Lư Tĩnh, thực ra nhan sắc của Lư Tĩnh cũng tạm ổn, có lẽ là con lai, trông có phần phong cách Âu Mỹ, đường nét hơi sâu, nếp nhăn pháp lệnh cũng rõ ràng, khuôn mặt như vậy so với đường nét khuôn mặt thanh đạm của người châu Á quả thật dễ trông già hơn.

Ánh mắt đánh giá vô ý của Giản Ngữ càng khiến Lư Tĩnh nổi điên, “Cô đang nhìn cái gì?” “À, tôi không nhìn gì cả.” “Cô coi tôi là đồ ngốc à?” Giản Ngữ bất lực, sao lại vướng vào vòng luẩn quẩn này chứ, cô nói gì cũng sai.

Giản Ngữ cũng hết kiên nhẫn, “Tùy cô tin hay không.” “Cô…” Lư Tĩnh tức giận giơ thẳng bàn tay lên, định tát vào mặt Giản Ngữ.

Giản Ngữ từ nhỏ đã học Taekwondo, phản ứng rất nhanh, trực tiếp chặn cổ tay Lư Tĩnh lại.

Cổ tay Lư Tĩnh không thể động đậy, cũng không rút ra được.

Cô ta tiện nhân nhỏ bé này trông gầy gò yếu ớt vậy mà không ngờ sức lực lại lớn đến thế.

“Buông ra.” Giản Ngữ lạnh lùng hừ một tiếng, “Còn láo xược nữa, đừng trách tôi không khách khí.” Giản Ngữ buông tay Lư Tĩnh ra, ánh mắt Lư Tĩnh lóe lên một tia độc ác, sao cô ta có thể dễ dàng bỏ cuộc như vậy, cô ta giơ tay lên chuẩn bị tát Giản Ngữ một bạt tai nữa.

Nhưng tốc độ của cô ta vẫn chậm hơn, Giản Ngữ đã ra tay trước, và né thành công cú tát của cô ta.

Giản Ngữ từ nhỏ đã không phải là người chịu sự bắt nạt của bất kỳ ai, không chủ động gây sự, nhưng cũng không sợ sự.

Lư Tĩnh bị đánh choáng váng, vừa định nổi giận, lại liếc thấy người ở phía xa không xa, hốc mắt cô ta đỏ hoe, nước mắt liền chảy ra.

Cô ta đưa tay ôm lấy mặt mình, khóc lóc thảm thiết, tố cáo: “Giản Ngữ, sao cô có thể như vậy?

Tôi chỉ là bảo cô làm thêm giờ thôi, mà cô lại đối xử với tôi như thế, những tài liệu này thật sự rất gấp, tôi cũng đâu có về, tôi đều ở lại làm thêm giờ cùng cô mà, nếu cô thật sự có việc gì gấp mà phải tan làm, cô cũng có thể nói với tôi mà." Ý ngoài lời là, cô ta căn bản không cần phải ra tay đánh người.

Giản Ngữ hơi ngẩn người, không biết Lư Tĩnh lại đang diễn trò gì nữa.

Vừa định nói gì đó, Lư Tĩnh lại nói: "Có phải cô vội đi hẹn hò không, tôi nghe nói cô và một đồng nghiệp nào đó ở phòng phiên dịch có quan hệ không bình thường, mấy hôm trước cũng có người tranh giành tặng cô hoa hồng, trông cô có vẻ rất có duyên với đàn ông, tôi thật sự rất hâm mộ cô gái như cô có nhiều người theo đuổi như vậy, không giống tôi ngày nào cũng vùi đầu vào công việc.

Nếu là như vậy, cô có thể nói rõ với tôi mà, tôi cũng không phải là loại sếp không biết lý lẽ, những công việc này tôi sẽ giúp cô xử lý." Giản Ngữ muốn chửi thề rồi, cái gì mà quan hệ với đồng nghiệp không bình thường, có người tranh giành tặng hoa.

Nghe thế nào cũng là đang mỉa mai cô quan hệ nam nữ lộn xộn.

Mà lại tự biến mình thành hình tượng trong sạch, cống hiến tất cả cho công ty.

Thật đúng là một diễn viên kịch.

"Được rồi, cô có thể tan làm trước, chuyện hôm nay tôi sẽ không nói ra ngoài, tôi sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Nhưng điều tôi muốn nói với cô là, làm người đối nhân xử thế vẫn phải khiêm tốn, hành vi như cô tôi có thể bao dung, nhưng không phải ai cũng có thể bao dung hành vi như cô." Khốn kiếp, còn có muốn mặt mũi nữa không.

Rõ ràng là cô ta tự mình ra tay đánh người trước, cô chỉ là chính đáng phòng vệ, sao lại thành ra cô không hiểu chuyện, cô ta rộng lượng bao dung người khác.

Cô ta có cái loại mặt mũi gì cô đều biết rõ, hà tất phải làm bộ làm tịch trước mặt cô.

Giản Ngữ cảm thấy không đúng, quay đầu lại, liền nhìn thấy Bùi Dĩ Minh và Hà Vấn đang đứng ở cửa, rõ ràng là, chuyện vừa rồi họ đều đã nhìn thấy hết.

Hèn chi.

Hóa ra là diễn kịch cho người khác xem.

“Lư Tổng thanh tra, cô không mệt sao?” Sắc mặt Lư Tĩnh biến đổi, hít hít mũi, “Tôi không mệt, cô tan làm trước đi, công việc của cô tôi sẽ tiếp quản.” “À, Bùi Tổng, Trợ lý Hà, hai người sao lại đến đây, vừa rồi thực ra… không có chuyện gì xảy ra cả, tôi và Giản Ngữ đang bàn bạc công việc mà.” Ôi trời.

Cô ta không giống gì là chưa có chuyện gì xảy ra cả, cái kiểu ôm mặt, tủi thân đáng thương, vẻ mặt yếu ớt hơn cả Lâm Đại Ngọc.

Ai có mắt đều biết cô ta đang chịu ấm ức mà, được không?

Chương 2249

Chỉ là nếu tình cảm giữa cô và Bùi Dĩ Minh có thể dễ dàng bị xúi bẩy như vậy, thì thành trò cười mất.

Giản Ngữ vẻ mặt không sợ trời không sợ đất, khiêu khích nhìn Lư Tĩnh.

Lư Tĩnh tức điên người, tiếp tục nói: “Bùi Tổng, Trợ lý Hà, hai người ngàn vạn lần đừng trách Giản Ngữ, thật đấy, đều là lỗi của tôi, nhất định là cách thức giao tiếp và trao đổi giữa tôi và nhân viên có vấn đề, tôi sẽ xuống dưới tự kiểm điểm.” Nói rồi, cô ta còn buông bàn tay vẫn đang ôm mặt ra, dấu vân tay đặc biệt rõ ràng, hơn nữa lực của Giản Ngữ quá mạnh, cả khuôn mặt Lư Tĩnh đã sưng lên, thảm không nỡ nhìn.

Bùi Dĩ Minh cau chặt mày, trong mắt Lư Tĩnh đã lóe lên một tia đắc ý, cô ta không tin, Bùi Dĩ Minh có thể để cô ta bị người khác bắt nạt như vậy, cô ta và anh đã quen biết nhau nhiều năm rồi, lại còn hợp tác ăn ý rất nhiều lần.

Trước đây đối mặt với những khách hàng khó tính, anh mỗi lần đều đứng về phía cô ta.

Cô ta không tin lần này Bùi Dĩ Minh có thể vì một người phụ nữ không biết kiểm điểm mà trách mắng cô ta.

Cô ta chính là nạn nhân.

Giản Ngữ, cô chết chắc rồi.

Nhìn sự phấn khích trong mắt Lư Tĩnh, Giản Ngữ thật sự cạn lời, cố ý thể hiện ra vẻ sợ hãi tột cùng.

Gương mặt Lư Tĩnh càng thêm phấn khích đến méo mó, đứng gần cô thậm chí còn thấy mặt cô ta kích động đến co giật.

Đùng đùng đùng.

Trong văn phòng trống rỗng, chỉ nghe thấy tiếng giày da của Bùi Dĩ Minh và Hà Vấn.

Theo tiếng bước chân dần dần đến gần, Giản Ngữ quay người, nở nụ cười giảo hoạt về phía Bùi Dĩ Minh, thậm chí còn đưa tay ra.

Lư Tĩnh trong lòng hừ lạnh, bây giờ mới đến lấy lòng thì quá muộn rồi.

Thế nhưng, giây tiếp theo, cô ta không cười nổi nữa, trừng lớn mắt, vẻ mặt không thể tin được.

Bởi vì cô ta nhìn thấy người đàn ông vẫn đang cau mày kia bỗng nhiên thu lại vẻ lạnh lùng, trở nên dịu dàng, cẩn thận nắm lấy cổ tay Giản Ngữ, thậm chí còn đặt lòng bàn tay cô lên môi, nhẹ nhàng thổi một hơi, sau đó dịu dàng hỏi: “Tay có đau không?” Giản Ngữ chớp chớp mắt, thuận theo lời anh nói: “Không đau chút nào, có lẽ dùng lực hơi nhẹ.” “Thật không ngoan, đáng lẽ nên dùng sức mạnh hơn chứ.” “À, em biết rồi.” Bùi Dĩ Minh quay đầu nhìn Hà Vấn, “Đi mua cồn.” Hà Vấn là một trợ lý rất trung thành, căn bản không hỏi, bảo đi làm gì thì đi làm đó.

Giản Ngữ nhướng mày, hỏi: “Mua cồn làm gì?” Bùi Dĩ Minh đặc biệt nghiêm túc giải thích, “Chạm phải thứ bẩn không phải nên khử trùng sao?

Không biết đã nhiễm bao nhiêu vi khuẩn, anh sẽ đau lòng nếu em bị bệnh.” Phụt.

Giản Ngữ hoàn toàn không nhịn được nữa, trực tiếp bật cười.

Bùi Dĩ Minh nói móc lên, thật đúng là hủy diệt trời đất.

Không cần nghĩ cũng biết vẻ mặt Lư Tĩnh sẽ đặc sắc đến mức nào, cô ta đã tốn công tốn sức diễn kịch lâu như vậy, kết quả Bùi Dĩ Minh không những không nhìn thấy, mà còn coi cô ta như rác rưởi đầy vi khuẩn.

Làm sao bây giờ?

Thật sự rất muốn hát một bài 'Lương Lương' tặng cô ta.

Bùi Dĩ Minh từ đầu đến cuối không hề nhìn Lư Tĩnh một cái, trực tiếp bá đạo ôm Giản Ngữ đi ra ngoài.

Lư Tĩnh đứng sững tại chỗ như hóa đá, không dám tin vào những gì mình vừa nghe, vừa thấy.

Đây còn là Bùi Tổng mà cô ta quen biết sao?

Rõ ràng người bị đánh là cô ta, anh không quan tâm cô ta thì thôi đi, vậy mà lại hỏi Giản Ngữ tay có đau không.

Cô ta cảm thấy hành vi vừa rồi của mình giống như một chú hề nhảy múa, là một trò cười triệt để.

Dựa vào cái gì.

Rốt cuộc cô ta có điểm nào không bằng Giản Ngữ, mà lại khiến anh xem thường cô ta đến mức này.

Bùi Dĩ Minh, tại sao?

Lư Tĩnh ôm mặt, càng nghĩ càng thấy tủi thân, không nhịn được ngồi phịch xuống đất, khóc òa lên.

Đến bãi đậu xe ngầm, Giản Ngữ vẫn không nhịn được cười, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Bùi Dĩ Minh chọc tức người khác như vậy, trong lòng cô cứ như uống mật ngọt, ngọt ngào không thể tả.

"Bùi Dĩ Minh, anh thật sự tin em như vậy sao?

Không sợ là em bắt nạt người khác à?” “Em sẽ không đâu.” Tính cách của cô anh còn không biết sao, từ trước đến nay sẽ không chủ động gây sự.

“Vậy chưa chắc đâu, người như em mà bị dồn đến đường cùng, em có thể làm bất cứ điều gì, nói không chừng sẽ giết người phóng hỏa đấy.” “Vậy anh sẽ giúp em đào hố chôn xác.” Bùi Dĩ Minh âm trầm nói.

Đèn ở bãi đậu xe rất tối, Giản Ngữ nhất thời cảm thấy lạnh sống lưng, cô ôm lấy cánh tay anh, “Lạc đề rồi, kéo lại đi, nói chủ đề này vào buổi tối đáng sợ quá.” “Ừ.” “Nhưng Lư Tổng thanh tra chắc phải đau lòng chết mất.” “Liên quan gì đến anh.” “Hà hà hà, Bùi Dĩ Minh, em yêu nhất cái kiểu trong mắt anh chỉ có mỗi mình em thôi!” Ông nội Tiết mấy hôm nay rất khó chịu.

Con trai cả và cháu gái nói là đã dọn về ở rồi, nhưng chỉ cuối tuần mới về một lần, ngày thường cơ bản không thấy bóng người.

Con trai cả thì không nói làm gì, mới cưới vợ, dành nhiều thời gian cho vợ cũng phải.

Nhưng con bé cháu gái này thì sao chứ?

Cứ như không coi ông ra gì, lẽ nào nó không muốn kết hôn nữa?

Hay là đã tìm được mối khác rồi?

Ông Tiết sợ đến mức vội vàng đi xem sổ hộ khẩu trong két sắt, thấy không có vấn đề gì mới yên tâm.

Giản Ngữ và Bùi Dĩ Minh vừa chuẩn bị đi hẹn hò thì nhận được điện thoại của ông nội Tiết. "Ông ơi, cháu và bạn trai đã hẹn hò rồi, ông chỉ gọi mỗi cháu về thì không tử tế chút nào." "Vậy thì cả hai đứa cùng về!

Dẫn nó về đây cho ông!" Giản Ngữ cảm nhận được giọng điệu nghiến răng ken két của ông nội, nhất thời bật cười.

Chương 2250

Cô thật ra cũng hiểu sự coi trọng của ông dành cho mình.

Ông nội không có con gái đã đành, lại còn không có cả cháu gái, khó khăn lắm mới tìm lại được một đứa, đương nhiên không muốn cô đi lấy chồng sớm.

Hai người đến trung tâm thương mại gần đó mua một ít quà cho mọi người rồi đi qua.

Ông Tiết vẫn như mọi khi đứng đợi họ ở cổng, không biết đã đứng bao lâu rồi.

Nhìn mái tóc bạc trắng của ông, Giản Ngữ thấy lòng dâng lên nỗi xót xa không tên, vội vàng chạy tới, ngoan ngoãn ôm lấy cánh tay ông: "Ông nội." "Con bé thối tha, ông không gọi điện thì mày có biết đường về không?" "Đâu có, trong lòng cháu lúc nào cũng nhớ đến ông mà.

Chẳng phải do cháu bận đi làm sao, tối nay cháu vốn phải tăng ca đấy, nhưng đã xin về sớm rồi." Ông Tiết lườm Bùi Dĩ Minh một cái, Bùi Dĩ Minh lập tức nói: "Cháu chào ông ạ." Ông Tiết hừ một tiếng, nhàn nhạt "ừ" một cái, coi như đã chấp nhận.

Hai người dì của Giản Ngữ lần đầu gặp Bùi Dĩ Minh, vô cùng hài lòng về anh.

Đều là những người có con trai, vừa so sánh là biết Bùi Dĩ Minh thế nào.

Trước mặt bốn chàng trai ưu tú trong nhà, anh không hề kém cạnh chút nào.

Tuy tính cách có chút lạnh lùng, nhưng mỗi khi nhìn Giản Ngữ, ánh mắt anh đều dịu dàng vô cùng, sau này chắc chắn sẽ là một người chồng tốt.

Trông thế nào cũng không giống chàng trai vô tích sự trong lời ông Tiết. "Cháu là Bùi Dĩ Minh phải không?

Nhanh ngồi xuống đi, đừng khách sáo, lát nữa là có cơm rồi." "Cháu cảm ơn dì ba ạ." "Không có gì, không có gì." Giản Ngữ lại chính thức giới thiệu Bùi Dĩ Minh với mấy anh trai trong nhà.

Mấy người anh không nói gì, chỉ gật đầu biểu thị sự công nhận đối với Bùi Dĩ Minh.

Ông Tiết vẫn khó chịu, ngồi trên ghế sofa cứ hừ hừ.

Thật sự không biết Bùi Dĩ Minh tốt ở điểm nào, chỉ là trông đẹp trai hơn, khí chất tốt hơn, gia thế tốt hơn, ngoài ra thì thật sự chẳng có gì đáng để khoe khoang cả. "Ông nội, có phải ông bị đau họng không ạ?" Giản Ngữ cố tình hỏi.

Ông Tiết tức đến mức đầu muốn bốc khói.

Mày mới đau họng, cả nhà mày mới đau họng.

Không đúng, hình như họ là một nhà mà.

Giản Ngữ lẻo đẻo đi ra sau lưng ông Tiết, vừa đấm lưng vừa bóp vai, cuối cùng cũng dỗ cho ông vui vẻ, cười tít mắt.

Lúc này mới có thiện cảm hơn với Bùi Dĩ Minh.

Bùi Dĩ Minh chớp cơ hội nói: "Ông nội, có thời gian cháu sẽ cùng Giản Ngữ về thăm ông nhiều hơn." "Nhớ lấy lời mình nói đấy, đừng có mà tự vả miệng." "Ông nội cứ yên tâm." Không khí coi như tạm ổn, chủ yếu là hai người dì khá thích Bùi Dĩ Minh, cứ kéo anh lại nói chuyện.

Bùi Dĩ Minh luôn có một loại ma lực khiến người ta không tự chủ được mà yêu thích.

Ông Tiết không thể không thừa nhận, Bùi Dĩ Minh như vậy đúng là xứng đôi với Giản Ngữ.

Chỉ là vừa nghĩ đến việc anh ta đến để cướp cháu gái của mình, ông lại thấy khó chịu.

Thế là, mọi người thấy sắc mặt ông Tiết lúc thì trời quang, lúc thì âm u, cứ như tắc kè hoa vậy.

Mọi người muốn cười mà không dám cười, cố nhịn rất vất vả.

Giản Ngữ chẳng khách khí chút nào, cô là người đầu tiên bật cười.

Cô cười một cái, cả nhà đều không sợ nữa, cũng bật cười theo.

Ông Tiết tức giận nói: "Ăn cơm xong, mọi người đến đánh mạt chược!" "Ông nội, thôi đi mà, đánh với ông thì chỉ có thua thôi, cháu xin hàng." Tiết Triết nói. "Đúng vậy, không đánh đâu." Tiết Hàn cũng hưởng ứng.

Giản Ngữ biết ông Tiết chơi bài rất giỏi, lần đầu cô đấu với ông đã bị hành thê thảm rồi. "Ông nội, cháu không biết chơi đâu." "Cả hai anh cả đi làm kiếm tiền đi, còn ba đứa tụi tiểu ba, tiểu tư, tiểu ngũ lại đây." Anh cả và anh hai nhìn nhau, thở phào nhẹ nhõm.

Họ thật sự thà đi xử lý công việc còn hơn là ngồi đánh mạt chược với ông nội. "Ông nội, cháu không biết chơi ạ." Giản Ngữ thật sự không biết chơi cái này.

Ông Tiết nhìn Bùi Dĩ Minh, trầm giọng hỏi: "Cậu cũng không biết à?" Bùi Dĩ Minh nhíu mày, giọng hơi nhỏ: "Cháu biết sơ sơ thôi ạ." Ông Tiết nhướng mày, thằng nhóc thối này, không hành mày thì hành ai, chính là mày rồi! "Vậy cháu thay tiểu ngũ lên đi." Ăn cơm xong, ông Tiết lập tức cho người bày mạt chược ra.

Giản Ngữ lo lắng nhìn Bùi Dĩ Minh một cái, đây rõ ràng là cái bẫy ông Tiết giăng ra, chuẩn bị hành Bùi Dĩ Minh đây mà.

Tiết Tam và Tiết Tứ là hai người nghèo nhất nhà, chỉ có chút tiền lương chết, tiền chia cổ tức hàng năm của công ty đều ở chỗ dì ba của Giản Ngữ.

Hai người đồng thời hỏi: "Ông nội, chơi nhỏ một chút được không ạ?" "Vô dụng, lại hết tiền rồi hả?" "Lúc nào mà chẳng hết tiền ạ." Ông Tiết lườm họ một cái: "Hôm nay không đánh tiền, chúng ta chơi dán giấy dán trán." "Cái này được đấy ạ." Tiết Tam và Tiết Tứ hài lòng.

Giản Ngữ thấy rất mới lạ, nhưng mà dán mảnh giấy lên trán Bùi Dĩ Minh thì có vẻ hơi khó coi.

Giản Ngữ nhìn Bùi Dĩ Minh, quả nhiên thấy sắc mặt anh hơi đen lại.

Cô ghé sát tai anh nói: "Không sao đâu, anh thua thì cứ dán lên trán em." Bùi Dĩ Minh nhướng mày, không nói gì.

Ông Tiết thính lực rất tốt: "Tiểu ngũ, không được gian lận, ai thua thì dán lên người đó, không được dán lên người khác." "Ông nội, đâu cần nghiêm túc đến thế chứ?

Ông thua cháu cũng sẽ chịu phạt thay ông." Ông mà thua thì mới lạ.

Chương 2251

Ông Tiết rất tự tin. "Bùi Dĩ Minh, cháu nói xem?" "Cháu đồng ý với ông ạ." "Đúng vậy đó mà, tiểu ngũ, đây là cuộc đối đầu của đàn ông, con bớt xen vào đi, ngồi một bên mà xem là được rồi." Xem ông hành mấy thằng nhóc thối này khóc thét. "Ông nội." "Thôi được rồi, được rồi, cứ quyết định thế đi." Ông Tiết còn lập tức sai người đi cắt giấy dán trán.

Bốn người vây quanh bàn mạt chược, ông Tiết ném ánh mắt về phía Tiết Tam và Tiết Tứ, hai người lập tức biểu thị đã nhận được tín hiệu.

Cùng nhau hành hạ em rể tương lai mà.

Giản Ngữ sốt ruột: "Ông nội, không được bắt nạt người như thế, không được gian lận, nếu không chúng cháu không chơi nữa đâu." "Ai gian lận?

Ông chỉ là nhắc nhở Tiết Tam và Tiết Tứ chơi cho tốt thôi." Giản Ngữ cảnh cáo lườm Tiết Tam và Tiết Tứ một cái.

Hai người chỉ thấy lòng khổ sở, em rể tương lai không thể đắc tội, ông nội cũng không thể đắc tội, trách sao anh cả và anh hai không nhúng tay vào vũng nước đục này, thật sự là khổ mà.

Chơi được một lúc không lâu, Giản Ngữ sắp cạn lời với ông Tiết rồi.

Chỉ nghe nói hối hận về cờ, chứ chưa từng nghe nói đánh mạt chược cũng hối hận.

Ông Tiết luôn đánh ra rồi lại rút về đánh lại.

Mà những người có mặt dường như đã quen rồi, chẳng ai có ý kiến gì, cô đương nhiên cũng không tiện nói nhiều.

Ván đầu tiên thua là Tiết Tam và Tiết Tứ, cả hai người đều bị dán mảnh giấy lên trán.

Liên tiếp ba ván, đều là Tiết Tam và Tiết Tứ chịu trận, Bùi Dĩ Minh không thua không thắng, tránh được hình phạt dán giấy.

Mắt Giản Ngữ sáng rực lên.

Bùi Dĩ Minh thế này, đâu giống như không biết chơi, rõ ràng là một cao thủ mà.

Ông Tiết hừ hừ: "Người ta nói gà mờ vận may thường tốt, quả đúng là như vậy, không biết gặp may chó ngáp phải ruồi gì." Bùi Dĩ Minh khiêm tốn nói: "Đúng là cháu gặp may thật ạ." Giản Ngữ cười rộ lên, cả người dựa vào Bùi Dĩ Minh: "Đương nhiên phải tốt rồi, em là nữ thần may mắn của Bùi Dĩ Minh mà." "Tiểu ngũ, không được ngược cẩu độc thân như thế chứ." "Chính là muốn ngược hai người độc thân các anh đó.

Dù sao em cũng nhỏ nhen lắm, ai đắc tội với em đều không có kết cục tốt đẹp đâu." Tiết Tam và Tiết Tứ nhìn nhau, lòng càng khổ sở hơn.

Ông Tiết lườm Giản Ngữ một cái.

Ông không tin, Bùi Dĩ Minh này có thể lần nào cũng may mắn như vậy sao.

Nhưng mọi chuyện cứ diễn biến ngoài dự đoán của ông.

Bất kể ông và Tiết Tam, Tiết Tứ vây công Bùi Dĩ Minh thế nào, Bùi Dĩ Minh đều có thể toàn thân thoát hiểm.

Thêm mấy ván nữa, trên trán ông Tiết cũng bị dán mảnh giấy, còn Bùi Dĩ Minh vẫn ngồi đó như một vị tiên giáng trần, đẹp như tranh vẽ.

Mắt Giản Ngữ sắp lấp lánh thành hình ngôi sao rồi, người đàn ông cô coi trọng chính là đẹp trai như vậy đấy.

Ông Tiết tức giận, lại hung hăng trừng Tiết Tam và Tiết Tứ một lần nữa.

Hai anh em thật sự vô tội, thật sự không trách họ được, ai mà biết Bùi Dĩ Minh gian xảo đến thế, lần nào biểu cảm cũng khiến họ tưởng anh chẳng có bài tốt, lần nào cũng khiến họ mắc bẫy.

Thêm hai vòng nữa, trên đầu ông Tiết lại dính thêm hai mảnh giấy.

Ông đột ngột đứng dậy, phủi tay không chơi nữa: "Không chơi nữa, không chơi nữa, chán chết đi được!" Ông Tiết không chơi nữa, ván bài này đương nhiên cũng tan.

Ông Tiết tức giận đi đi lại lại, cố ý đi đến trước mặt Bùi Dĩ Minh: "Mày thật sự không biết chơi hả?" "Thật sự là người chơi tệ nhất nhà ạ." Bùi Dĩ Minh mặt không đỏ tim không đập nhanh, vẻ mặt vô tội.

Chuyện cười!

Mạt chược là trò giải trí lớn nhất nhà họ.

Chỉ cần người nhà tụ tập, có thể mở mấy bàn liền, từng nhóm người nối tiếp nhau lên, có thể đánh cả ngày.

Lúc anh bảy, tám tuổi đã thường xuyên bị kéo vào cho đủ người rồi.

Đã có kinh nghiệm hai mươi năm rồi.

Bị nhiều người có chỉ số IQ cao trong nhà hành hạ như thế, kỹ thuật sao mà không tốt được?

Sở dĩ trong ấn tượng của người nhà anh chơi tệ nhất, hoàn toàn là do cố ý đó được không?

Không thích chơi, cố tình tìm cớ để trốn thoát thôi.

Cái khó nhất không phải là thắng, mà là làm thế nào để họ thua mà không quá khó coi. "Mày đúng là giỏi đấy." "Cháu cảm ơn ông nội đã khen." Giản Ngữ muốn cười, dì hai của cô liền đến giảng hòa: "Ba, Dĩ Minh, mau lại ăn trái cây đi, măng cụt vừa mới mang tới, ngọt lắm." Giản Ngữ ném cho dì hai ánh mắt cảm kích, dì hai nháy mắt đáp lại.

Thật sự là lần đầu tiên thấy ông Tiết bị nghẹn như vậy, đúng là đã chịu thiệt thòi rồi.

Là ông tự đề xuất chơi mạt chược, kết quả này dù thế nào ông cũng phải chấp nhận.

Giản Ngữ tự tay bóc măng cụt cho ông Tiết: "Ông nội, ăn măng cụt đi, ngọt lắm ạ." Khuôn mặt căng thẳng của ông Tiết cuối cùng cũng giãn ra: "Ừm." Bùi Dĩ Minh cũng bóc hai quả đưa cho dì hai và dì ba.

Hai vị dì ấy đều kích động, càng nhìn Bùi Dĩ Minh càng thấy vừa mắt.

Ông Tiết lườm anh một cái, lại biết cách chọn người để lấy lòng. "Tiểu ngũ này, ông nói cho con biết nhé, những người chơi mạt chược giỏi thường là những người có tâm cơ sâu xa, đáng sợ lắm đấy." Giản Ngữ: …… "Con đừng không tin, sau này con sẽ biết lời ông nói có lý như thế nào." "Tâm cơ sâu xa thì tốt chứ sao, như vậy có thể bảo vệ cháu gái ông không bị bắt nạt.

Nếu không, một cô gái ngây thơ như cháu thì biết làm sao bây giờ." Giản Ngữ tự giễu.

Chương 2252

Ông Tiết nghiến răng: "Vô dụng." Giản Ngữ bĩu môi, không tiếp tục nói chuyện này với ông Tiết nữa.

Chú hai và chú ba của Giản Ngữ cũng kéo Bùi Dĩ Minh sang một bên nói chuyện.

Bất kể bàn luận chủ đề gì, Bùi Dĩ Minh đều có những kiến giải độc đáo của riêng mình.

Suốt một buổi tối, Giản Ngữ ước tính, nhà họ Tiết đã có một nửa số người bị anh chinh phục rồi.

Tiết Triết và Tiết Hàn nghe họ nói chuyện cũng xen vào.

Tiết Triết gần đây gặp một chút rắc rối, một mảnh đất anh muốn đã được đấu giá thành công, nhưng việc thẩm định cứ mãi trì hoãn không qua.

Mỗi ngày chậm trễ là tổn thất không ít tiền, đối với một người keo kiệt như anh ta thì đúng là như dao đâm vào tim, mấy tối nay anh ta đều mất ngủ.

Gia đình họ Tiết phát đạt ở nước ngoài, tuy bây giờ đã chuyển về trong nước, nhưng theo luật pháp và quy định trong nước, doanh nghiệp của họ vẫn thuộc về doanh nghiệp nước ngoài.

Các cơ quan chính phủ luôn thẩm định doanh nghiệp nước ngoài rất nghiêm ngặt, mà những thủ tục ở đây cũng hoàn toàn khác với cách thức hoạt động ở nước ngoài.

Khi Tiết Triết hỏi Bùi Dĩ Minh, Bùi Dĩ Minh không nói hai lời đã đồng ý giúp đỡ: "Chuyện này thật ra không khó, chỉ là một số mối quan hệ chưa được 'đi' đến nơi đến chốn.

Ngày mai cháu sẽ gọi điện hỏi thăm bên đó một chút." "Vậy thì cảm ơn trước nhé." Tiết Hàn cũng trao đổi một số vấn đề với Bùi Dĩ Minh, Bùi Dĩ Minh đều đưa ra ý kiến và đề nghị của riêng mình.

Ba người trẻ tuổi trao đổi xong, ngược lại lại có cảm giác tâm đầu ý hợp.

Giản Ngữ thấy họ nói chuyện vui vẻ, trong lòng thật sự rất vui.

Mặc dù ở bên cạnh ông Tiết, nhưng trái tim cô sớm đã bay sang phía Bùi Dĩ Minh rồi. "Có gì mà vui thế hả?

Miệng sắp ngoác đến tận mang tai rồi kìa." Ông Tiết bực bội nói.

Giản Ngữ rất tự hào, chỉ chỉ về phía bên kia: "Ông nội, ông xem người cháu chọn có ưu tú không ạ?" Tối nay, ông Tiết cũng thấy một Bùi Dĩ Minh khác.

Thằng bé này không phô trương, không nóng nảy, làm người làm việc đều rất ổn định, chơi bài thắng rồi cũng vẫn giữ vẻ điềm nhiên, không hề khoe khoang.

Trước mặt hai đứa cháu trai ưu tú của ông, anh ta cũng không hề kém cạnh, quả thật có thể coi là ưu tú. "Ưu tú thì sao chứ, dù sao ông cũng không thích." "Ông nội, ông hơi ngang ngược không nói lý lẽ rồi đó.

Thôi, cháu không chấp ông nữa." "Nói cứ như ông chiếm được lợi lộc to lớn lắm ấy." "Ông nội, thật đó, bây giờ những người đàn ông tốt như Bùi Dĩ Minh thật sự không còn nhiều nữa.

Cũng may mà cháu gái ông ra tay nhanh gọn, chứ với tuổi của cháu bây giờ, đâu còn có thể tìm được một người ưu tú như vậy." Điểm này, ông Tiết không muốn thừa nhận cũng không có cách nào khác.

Gần đây ông đã sàng lọc lại một lượt những người đàn ông trong các gia đình hào môn ở thành phố A, chuẩn bị cho tiểu ngũ thêm nhiều lựa chọn.

Đáng tiếc là phần lớn đều đã kết hôn, số còn lại đều là những người kém cỏi, Bùi Dĩ Minh là người ưu tú nhất rồi.

Nếu không phải vậy, ông đã sớm sắp xếp Giản Ngữ đi xem mắt rồi. "Ông nội, ông nói có đúng không ạ?" "Đúng thì sao?" "Thôi được rồi, được rồi, cháu đi hâm sữa cho ông, ông uống một ly rồi nghỉ ngơi sớm đi." Giản Ngữ hâm sữa xong, dìu ông Tiết đi ngủ.

Khi xuống lầu, Bùi Dĩ Minh và hai anh em nhà họ Tiết vẫn còn đang trò chuyện, hai người chú và dì cũng vẫn ở đó.

Giản Ngữ đi tới, không tự chủ được mà dựa vào Bùi Dĩ Minh.

Cũng không nói gì, cứ thế nhìn họ trò chuyện.

Không biết đã ngáp bao nhiêu cái rồi mà mấy người này vẫn chưa dừng lại. "Tiểu ngũ, con buồn ngủ thì đi ngủ đi, chúng ta đâu có làm gì Dĩ Minh đâu?" Chú hai của Giản Ngữ nói. "Không sao đâu, cháu còn chưa muốn ngủ." Thấy trời cũng không còn sớm, dì ba của Giản Ngữ đi dọn phòng khách cho Bùi Dĩ Minh.

Bùi Dĩ Minh rất hài lòng, cái anh muốn chính là hiệu quả này.

Chinh phục trái tim người nhà họ Tiết, coi như đã bắt đầu bước đầu tiên.

Dì hai thấy mấy người trẻ tuổi cuối cùng cũng dừng lại, lại nói: "Dĩ Minh này, cháu còn cô gái nào phù hợp ở bên cạnh không?

Nếu có thì giới thiệu cho bọn nó đi, hai đứa này cũng không còn nhỏ nữa, không thể cứ độc thân mãi thế này được." "Dì hai, dì hỏi anh ấy chi bằng hỏi cháu.

Anh ấy bình thường ngoài chuyện công việc ra thì cơ bản chẳng giao thiệp gì cả." "Con có bạn hả?" Tô Vi thì không nói rồi, đó là của

Thẩm Lăng Đằng.

Nhưng Trương Giai Giai thì được, cô ấy lanh lợi đáng yêu như vậy. "Cháu có một đồng nghiệp, cô ấy rất độc lập tự cường, tự có nhà có xe, tính tình cũng tốt.

Nếu anh cả và anh hai có ý muốn thì cháu có thể giới thiệu." "Con bé này, có tài nguyên sao không nói sớm?

Vậy cuối tuần này hẹn họ ra gặp mặt đi." "Dạ được ạ, ngày mai cháu sẽ hỏi ý kiến người ta, nhưng chỉ có thể gặp một người thôi, một đối một, như vậy mới là tôn trọng con gái." "Thế thì chắc chắn rồi, Tiết Triết, Tiết Hàn hai đứa ai đi?" Nhắc đến đây, Tiết Triết lại nhớ đến con nhỏ thối tha nợ anh ta một đống tiền.

Gan thật lớn, tiền lương tháng đầu tiên vậy mà không chuyển đúng hẹn vào thẻ của anh ta.

Lần sau mà gặp, nhất định phải cho cô ta một bài học. "Mấy người không cần lo cho cháu." Tiết Triết không chút biểu cảm, anh ta ghét nhất là đi xem mắt. "Ý gì thế?

Anh có đối tượng rồi hả?" Đối tượng thì chắc chắn có rồi, chẳng qua là đối tượng đòi nợ thôi.

Chương 2253

"Ừm." Giản Ngữ và dì hai nhìn nhau, đều cười: "Anh cả, thật hay giả đấy ạ?" "Đương nhiên là thật rồi." "Thế thì được, Tiết Hàn cháu đi." "Mẹ, tiểu ngũ, hai người tha cho con đi mà.

Con muốn lấy vợ thì con sẽ tự mình lấy, không cần hai người lo lắng vớ vẩn." "Cứ trông vào con tự tìm vợ, mẹ phải đợi đến bao giờ mới bế được cháu nội đây?

Chỉ là đi gặp người ta một chút thôi, con sợ gì?" "Đây không phải vấn đề sợ hay không sợ." "Vậy thì đi cho mẹ, nhất định phải đi.

Con muốn mẹ nói với ông nội con sao?" "Không cần, không cần, con đi!" Trời đã khuya, Bùi Dĩ Minh ngủ lại nhà họ Tiết.

Dì ba rất chu đáo, sắp xếp phòng của anh ở gần phòng Giản Ngữ.

Đổi chỗ ngủ, Bùi Dĩ Minh căn bản không ngủ được.

Giản Ngữ vừa nghĩ đến Bùi Dĩ Minh ở phòng bên cạnh, cũng chẳng có chút buồn ngủ nào.

Cô lấy điện thoại nhắn tin cho Bùi Dĩ Minh: Ngủ chưa?

Bên kia rất nhanh trả lời: Anh chưa ngủ được, hay là anh qua ngủ với em nhé.

Giản Ngữ đỏ mặt, gửi một chữ: Qua đi.

Bùi Dĩ Minh nhẹ nhàng mở cửa, vừa đến cửa phòng Giản Ngữ thì nghe thấy giọng trầm trầm của ông Tiết vang lên: "Đêm hôm khuya khoắt không ngủ, mày dậy đi lang thang làm gì?" Bùi Dĩ Minh ngẩng đầu lên liền thấy ông Tiết đang đứng ở cửa phòng, trên người mặc đồ ngủ, sắc mặt có chút không tự nhiên: "Ông nội, cháu dậy uống nước ạ." "Nước ở tầng một, tự mình xuống mà rót." "Vâng ạ, ông nội, ông có cần không ạ?" "Không cần, tự mình uống đi." Ông Tiết "rầm" một tiếng đóng cửa lại.

Giản Ngữ nghe động tĩnh bên ngoài, thật sự là hết cách rồi.

Ông lão này không phải đã ngủ sớm rồi sao?

Thật không ngờ là vẫn chưa ngủ.

Cảm giác cứ như đang cố tình chờ đợi vậy.

Bùi Dĩ Minh cũng không tiện không làm gì, đành xuống tầng một đi dạo một vòng rồi mới đi lên.

Giản Ngữ lại gửi một tin nhắn khác: Một tiếng nữa hãy qua.

Một tiếng sau, Bùi Dĩ Minh không cam lòng lại lén lút đi qua.

Lần này anh đi rất nhẹ, nhưng ông Tiết vẫn từ trong phòng đi ra, nghiến răng nghiến lợi nói: "Nước nhà ông ngon đến thế à?" Mặt Bùi Dĩ Minh rất đen, may mà đèn hành lang khá tối nên không nhìn rõ gì.

Anh nghiêm túc nói: "Ông nội, cháu không ngủ được nên dậy đi dạo một chút." "Muốn đi dạo thì ra vườn mà đi, đừng ở hành lang làm ảnh hưởng người khác ngủ." "Cháu không đi nữa, cháu về phòng ngủ đây." Bùi Dĩ Minh về phòng, ông Tiết hừ hừ, trong lòng mắng thầm: Thằng nhóc thối tha, tao còn không biết mày tính toán gì sao, sớm đã ở đây đợi mày rồi.

Muốn giở trò dưới mí mắt tao, đừng hòng!

Giản Ngữ tức đến mức lăn lộn trên giường.

Ông nội cổ hủ này đúng là một của hiếm, đêm hôm khuya khoắt thế này mà không ngủ sao?

Bùi Dĩ Minh chắc phải tức chết mất.

Một tin nhắn khác được gửi đến: Mở cửa sổ.

Giản Ngữ không hiểu vì sao, vừa mở cửa sổ ra thì thấy Bùi Dĩ Minh trượt ra từ cửa sổ phòng bên cạnh, người anh lơ lửng giữa không trung.

Giản Ngữ sợ đến mức bịt miệng lại, không dám lên tiếng, sợ làm anh giật mình mà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Chỉ có thể trân trân nhìn anh từ từ di chuyển qua, sau đó thân hình cao lớn co lại thành một khối, với một tư thế kỳ quái, linh hoạt trèo vào.

Không lâu trước đây Bùi Dĩ Minh cũng đã từng trèo cửa sổ một lần, nhưng dù sao cô cũng chưa tận mắt chứng kiến, nên không thấy có gì.

Lần này bị dọa đến mức tim sắp ngừng đập rồi.

Cái này mà rơi xuống thì không chết cũng thành tàn phế mất.

Giản Ngữ ôm chặt Bùi Dĩ Minh, dùng sức véo mấy cái vào eo anh, hạ thấp giọng nói: "Bùi Dĩ Minh, anh bị điên rồi hả?

Sao có thể làm chuyện nguy hiểm như vậy chứ?" "Không sao đâu, dễ lắm." Con cái nhà anh từ nhỏ đã được huấn luyện đặc biệt, trèo cửa sổ gì đó căn bản không thành vấn đề. "Lần sau không được thế nữa đâu, tim em sắp nhảy ra ngoài rồi." "Em không phải không ngủ được sao?" Câu hỏi ngược lại của Bùi Dĩ Minh khiến Giản Ngữ cảm thấy ấm áp vô cùng trong lòng.

Người này chỉ vì sợ cô không ngủ được mà lại làm chuyện nguy hiểm như vậy. "Em không ngủ được em cũng không muốn anh có chuyện gì, biết không?" "Anh biết rồi." Hai người chẳng làm gì cả, ôm nhau ngủ.

Giản Ngữ rất nhanh chìm vào giấc ngủ, Bùi Dĩ Minh cũng có một đêm ngon giấc.

Khi Giản Ngữ tỉnh lại, Bùi Dĩ Minh đã không còn ở bên cạnh.

Lúc xuống lầu, cô thấy cả nhà và Bùi Dĩ Minh đều đang dùng bữa sáng.

Không biết có phải cô nhầm lẫn không, nhưng luôn cảm thấy ánh mắt mọi người nhìn cô có gì đó không đúng.

Nhớ lại chuyện tối qua, mặt Giản Ngữ nóng bừng.

Tiếng ông Tiết lớn như vậy, chắc là mọi người đều nghe thấy rồi.

Nhưng may mắn là mọi người đều khá giữ thể diện cho họ, trên bàn ăn không ai nhắc đến chuyện này.

Sau bữa sáng, Giản Ngữ theo dì hai vào bếp.

Dì hai kéo tay cô nói: "Tiểu ngũ này, nhà chúng ta ngoại trừ ông nội con hơi cổ hủ một chút, những người khác đều rất cởi mở đấy." Lời này vừa thốt ra, Giản Ngữ liền biết quả nhiên mọi người đều biết hết rồi.

Mặt cô đỏ bừng, sắp nhỏ máu: "Dì hai, cháu biết rồi ạ." "Bùi Dĩ Minh là một đứa trẻ đáng tin cậy.

Chương 2254

Dì cũng biết lần trước hai đứa đã đi đăng ký kết hôn rồi, chỉ là bị ông nội con chuyển sổ hộ khẩu đi nên không đăng ký được, nhưng vẫn làm chuyện sai trái đấy nhé, nếu không thì lúc mặc váy cưới sẽ không đẹp đâu." Ông Tiết tuy không chịu nhượng bộ, nhưng váy cưới đã được người ta thiết kế rồi, chắc cũng sắp đến ngày rồi.

Giản Ngữ suýt bị nước bọt của chính mình sặc. "Dì hai, không phải như mọi người tưởng tượng đâu ạ, cháu và anh ấy còn chưa phát triển đến mức đó." "Con yên tâm đi, dì sẽ không nói với ông nội con là tối qua Dĩ Minh ngủ ở phòng con đâu." Chuyện tối qua thật ra họ đều nghe thấy rồi, còn rất đồng cảm với Bùi Dĩ Minh, gặp phải một bậc trưởng bối không cởi mở như vậy.

Nhưng dì hai khi sáng sớm dậy làm bữa sáng, đã nhìn thấy Bùi Dĩ Minh từ phòng Giản Ngữ đi ra, rồi về phòng của mình.

Thế là biết tối qua ông cụ vẫn không canh chừng được người ta. "Dì hai, cháu không phải muốn nói chuyện này, cháu nói là..." "Thôi đừng nói gì nữa, dì cũng đã từng trẻ rồi, dì hiểu hết mà.

Lẽ ra những lời này mẹ con phải nói với con, nhưng dì cũng coi con như con gái mình, con đừng ghét dì lắm lời là được rồi." "Dì hai, sẽ không đâu ạ." "Được rồi, được rồi, chuyện của anh hai con con để tâm một chút đi, dì sắp lo chết rồi đây." "Yên tâm đi ạ, cháu nhất định sẽ sắp xếp nhanh nhất có thể." Giản Ngữ đỏ mặt rời khỏi nhà họ Tiết, Bùi Dĩ Minh khó hiểu hỏi: "Em sao vậy?" "Sáng nay anh đi ra bị dì hai em nhìn thấy rồi." "Không sao đâu, chuyện này quá bình thường mà." "Ôi chao, Bùi Dĩ Minh, mặt anh dày từ bao giờ thế?" "Bị ép đấy." Muốn nói mất mặt thì làm gì có ai mất mặt bằng việc tối qua bị ông

Tiết bắt quả tang hai lần chứ.

Giản Ngữ cười cười không nói gì.

Tô Vi vừa thức dậy đã có người bấm chuông cửa.

Mở cửa ra thì thấy Thẩm Lăng Đằng, trên mặt anh ta đầy vẻ nịnh nọt, trong tay còn xách bữa sáng.

Tô Vi bản năng muốn đóng cửa lại, Thẩm Lăng Đằng mắt nhanh tay lẹ, kịp thời chặn lại, chen vào cửa trước một bước. "Anh lại đến làm gì?" Mấy ngày nay Thẩm Lăng Đằng không phải mượn cớ đưa thuốc bắc mà xuất hiện trước mặt cô, thì cũng là nhắn tin quấy rầy cô.

Cứ như hai người lại trở về khoảng thời gian mới yêu đương nồng nhiệt, một chủ đề nhàm chán cũng có thể nhắn mấy chục tin.

Chỉ có điều lần này biến thành cuộc "tấn công" tin nhắn một chiều của Thẩm Lăng Đằng.

Trái tim cô vốn đã rất khó khăn mới bình tĩnh lại, gần đây lại mơ hồ bị khuấy động.

Tô Vi có chút sợ hãi, sợ lại một lần nữa vạn kiếp bất phục.

Nhưng rõ ràng biết họ không thể bên nhau, cô vẫn không biết phải làm thế nào mới có thể triệt để cắt đứt liên lạc với anh ta.

Thẩm Lăng Đằng bây giờ mặt dày hơn trước không biết bao nhiêu. "Anh mang bữa sáng cho em, ăn sáng rồi uống thuốc bắc, một ngày ba lần không được quên." "Thẩm Lăng Đằng, anh mà cứ thế này thì tôi sẽ không nhận thuốc bắc của anh nữa đâu." Vì đã biết vị lương y đó giỏi, cô cũng không cần thông qua anh ta nữa, cô có thể trực tiếp đi tìm vị lương y đó là được. "Vy Vy, anh đã nói rồi, đây là điều anh nợ em, anh chỉ muốn bù đắp một chút." "Tôi cũng đã nói chuyện của tôi không liên quan gì đến anh nữa rồi, chúng ta đã chia tay từ lâu rồi." Tô Vi không ăn bữa sáng Thẩm Lăng Đằng mang đến, cô tự mình nhanh chóng nấu một tô mì.

Thẩm Lăng Đằng cũng không giận, Tô Vi không ăn thì anh ta cứ ngồi đối diện Tô Vi mà ăn.

Cả hai người không ai nói lời nào.

Ăn xong, Tô Vi ra khỏi nhà.

Trong mắt Thẩm Lăng Đằng thoáng hiện vẻ u ám, anh ta giúp Tô Vi khóa cửa lại, rồi cũng đi ra theo.

Hai người vừa đi, xe của bà Thẩm liền lái tới. "Bà Thẩm, họ đã đi rồi ạ." Thư ký nói. "Tôi biết ngay thằng nhóc Thẩm Lăng Đằng này vẫn chưa buông tha Tô Vi mà, quả nhiên, khoảng thời gian này nó đều đang lừa dối tôi." Bà Thẩm tức đến mức nắm chặt tay. "Bà Thẩm, có cần theo dõi không ạ?" "Không cần, quay đầu xe, đến nhà họ Tô." Đã đến lúc gặp người phụ nữ đó rồi.

Sau khi công ty nhà họ Tô phá sản năm đó, gần như đã bán hết bất động sản dưới tên mình, chỉ còn lại một căn biệt thự nhỏ.

Bà Tô vì sức khỏe không tốt nên không làm việc nữa, mỗi ngày chỉ ở nhà trồng hoa, nuôi cá dưỡng tính.

Có lẽ là do tâm thái tốt, rõ ràng hai người cùng tuổi, nhưng trông bà lại trẻ hơn bà Thẩm rất nhiều.

Bà Thẩm mỗi lần nhìn thấy bà ấy, trong lòng đều là ghen tỵ và oán hận.

Bà Tô mở cửa thấy bà Thẩm cũng sững người một chút: "Bà đến đây làm gì?" "Tôi đến làm gì, bà tự mình không biết trong lòng sao?" "Nếu bà muốn đến đây gây sự, thì cút đi cho tôi!

Đây là nhà tôi, không hoan nghênh bà." Bà Tô cũng cực kỳ không thích bà Thẩm. "Chu Hân Nhiên, không biết bây giờ bà còn tư cách gì để kiêu ngạo nữa." Bà Thẩm lạnh lùng hừ một tiếng. "Tôi dù thế nào cũng hơn hẳn những người phụ nữ thiếu thốn tình yêu, thiếu thốn cốt khí nào đó." Bà Tô khinh thường nói.

Thiếu thốn tình yêu.

Bà Thẩm tức đến mức giơ tay định tát, nhưng bị bà Tô chặn lại cổ tay: "Quả nhiên bao nhiêu năm trôi qua, bà vẫn ngang ngược không nói lý lẽ như vậy.

Trách sao anh cả Thẩm không thích bà." Nghe vậy, mặt bà Thẩm trở nên méo mó: "Chu Hân Nhiên, cái tiện nhân bà, đồ tiểu tam, bà còn mặt mũi nhắc đến ông ấy sao?" "Ai là tiểu tam bà tự mình không biết rõ sao?

Tôi không muốn tranh giành với bà, không muốn đấu với bà, không phải vì tôi sợ bà, mà vì tôi thấy vô nghĩa.

Họ đều đã chết rồi, chúng ta dù làm gì thì họ cũng không thể trở lại nữa, hà tất phải như vậy chứ." Bà Tô thật sự bị tức giận.

Người phụ nữ này vẫn như mọi khi không nói lý lẽ, gặp người là muốn động tay động chân, thật sự nghĩ bà ấy sợ bà ta sao. "Chu Hân Nhiên, đời này tôi không bao giờ có thể tha thứ cho bà!

Bà tốt nhất là hãy bảo con gái bà tránh xa con trai tôi ra, nếu không tôi không đảm bảo mình sẽ còn làm ra chuyện gì nữa đâu." "Chuyện của con cái tôi không quản được." Năm đó khi Tô Vi và Thẩm Lăng Đằng yêu nhau, bà thật sự không biết Thẩm Lăng Đằng là con trai của anh cả Thẩm.

Mãi đến khi con gái bị sảy thai, người phụ nữ này giả nhân giả nghĩa cùng Thẩm Lăng Đằng đến thăm, bà mới biết.

Nếu sớm biết, bà nhất định sẽ ngăn cản.

Chương 2255

Có một người mẹ như vậy, con gái bà ấy gả qua đó mà hạnh phúc thì mới lạ. "Bà đúng là mặt dày thật đấy!

Có phải bây giờ bà vẫn trông cậy con gái bà gả vào nhà họ Thẩm để thực hiện giấc mộng năm xưa của bà không?" Bà Tô không muốn nói chuyện tiếp với bà Thẩm, cũng thật lòng thấy bà ta đáng thương.

Những ân oán tình thù trong quá khứ, bà đã buông bỏ rồi, nhưng bà Thẩm thì vẫn chưa thoát ra được.

Khuôn mặt vốn xinh đẹp cũng ngày càng trở nên chua ngoa khắc nghiệt, nhìn vào thật khiến người ta mất hứng. "Đây là nhà tôi, không hoan nghênh một con chó điên ở đây sủa bậy, mau biến đi cho tôi, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát xử lý." "Vậy thì hãy quản cho tốt con gái bà đi, đừng để nó đi quyến rũ con trai tôi nữa." "Con gái tôi sớm đã chia tay con trai bà rồi." Bà Tô nói.

Bà Thẩm cười lạnh: "Chia tay?

Hôm nay tôi thấy chúng nó từ một căn nhà đi ra đấy." "Sao có thể chứ?" Tô Vi đã nói rõ trước mặt bà, tuyệt đối sẽ không quay lại với Thẩm Lăng Đằng, cũng đã tìm bạn trai mới rồi.

Mặc dù người đó không được như ý muốn, bà cũng phản đối, nhưng có thể thấy con bé thật lòng muốn kết hôn với người đàn ông đó.

Chỉ là không biết đã xảy ra vấn đề gì, cuối cùng vẫn chia tay. "Vậy thì bà cứ hỏi đứa con gái cưng của bà đi.

Tôi nói cho bà biết, Chu Hân Nhiên, nếu con gái bà còn dám dây dưa với con trai tôi, thì đừng trách tôi độc ác ra tay, tôi sẽ khiến bà hối hận vì đã không dạy dỗ tốt con gái mình." "Bà có ý gì?" "Ý tôi là gì bà không hiểu sao?" Tô mẫu nhớ lại chuyện cũ, chỉ thấy sống lưng hơi lạnh.

Người phụ nữ này đúng là một kẻ điên, nhiều lúc hoàn toàn không có lý trí. "Cô đừng quá đáng như vậy!" "Chu Hân Nhiên, tất cả là do cô ép tôi, hai mẹ con cô ép tôi, hai người sắp dồn tôi đến phát điên rồi!" Thẩm mẫu gầm nhẹ. "Cô đã hại con gái tôi một lần rồi, lần này nếu còn dám làm gì quá đáng nữa, tôi không ngại kéo cô cùng chết đâu." Tô mẫu ánh mắt lóe lên sự kiên định.

Chuyện Tô Vi không thể mang thai cứ tưởng giấu kỹ, thực ra bà đã sớm biết, cũng biết đó là do Thẩm mẫu ra tay.

Bà đã nhẫn nhịn một lần, lần này tuyệt đối sẽ không nhẫn nhịn nữa.

Con bé không muốn nói, bà cũng giả vờ như không biết. "Cô nghĩ tôi sẽ sợ cô sao?" "Vậy thì cứ thử xem, rốt cuộc ai mới là kẻ độc ác hơn." Khí thế của Tô mẫu chợt bùng lên.

Thẩm gia có tiền thật, Tô gia thì đã suy tàn, nhưng hiện tại bà chỉ quan tâm đến con gái, bà không ngại vì con gái mà làm liều một lần. "Hừ." Hừ lạnh một tiếng, Thẩm mẫu trực tiếp rời đi.

Thẩm mẫu vừa đi, Thẩm Lăng Đằng đã đến.

Anh phát hiện ra xe của Thẩm mẫu nên đã đi theo.

Anh nhận ra, có vẻ như anh đã bị giấu rất nhiều chuyện, còn rất nhiều điều anh không hề hay biết.

Nghe cuộc đối thoại của họ, chắc chắn họ đã quen biết nhau từ lâu, và oán hận chồng chất.

Có lẽ đây mới là lý do Thẩm mẫu không đồng ý anh và Tô Vi ở bên nhau.

Chuông cửa nhà họ Tô lại vang lên một lần nữa.

Tô mẫu nhìn Thẩm Lăng Đằng ở cửa, hơi sững lại.

Vì những lời Thẩm mẫu vừa nói, sắc mặt Tô mẫu không được tốt, "Con đến đây làm gì?" "Dì ơi, con có thể vào nói chuyện với dì được không?" "Dì với con không có gì để nói cả, con đi đi.

Đời dì chẳng có yêu cầu gì khác, chỉ mong người nhà họ Thẩm tránh xa mẹ con dì, trả lại cho mẹ con dì cuộc sống yên ổn." Thẩm Lăng Đằng lộ vẻ cầu khẩn, "Dì ơi, mẹ con là mẹ con, con là con.

Con không biết chuyện gì đã xảy ra giữa đời trước của hai người, có ân oán gì, nhưng con hy vọng chúng ta có thể hóa giải ở đời này, đừng tiếp tục nữa.

Con và Vi Vi đều là người bị hại, chúng con có lỗi sao?

Tại sao chúng con phải gánh chịu ân oán của đời trước?" Tô mẫu thực ra là người hiểu chuyện, ân oán đời trước quả thật không liên quan đến thế hệ sau.

Đối mặt với Thẩm Lăng Đằng đang hạ giọng cầu xin như vậy, bà không thể từ chối, cuối cùng vẫn nới lỏng thái độ, "Vào đi." Thẩm Lăng Đằng theo Tô mẫu vào nhà.

Tô mẫu pha một cốc cà phê mang đến, "Trong nhà chỉ có cà phê hòa tan thôi, con uống tạm nhé." "Dì ơi, dì đừng bận nữa, con uống gì cũng được." Tô mẫu gật đầu, ngồi xuống đối diện Thẩm Lăng Đằng, trực tiếp hỏi: "Con muốn nói chuyện gì?" "Dì ơi, dì và mẹ con có phải đã quen biết từ lâu rồi không?" Tô mẫu không giấu giếm, "Dì và cô ấy quen nhau từ nhỏ, chúng dì từng là bạn rất thân." Thẩm Lăng Đằng đoán đúng là như vậy, "Vậy tại sao lại thành ra thế này ạ?" "Chuyện này nói ra thì dài lắm, dì cũng không muốn nói nữa.

Đời này dì hối hận nhất là đã coi cô ấy là bạn." Tô mẫu không muốn nói, Thẩm Lăng Đằng cũng không tiếp tục hỏi, mà chuyển sang vấn đề khác, "Vậy tai nạn xe hơi của bố con là sao ạ?" "Mẹ con đã nói với con thế nào?" "Bà ấy nói, chú Tô là hung thủ gây ra cái chết của bố con, bà ấy không cho phép con và con gái của kẻ sát nhân ở bên nhau." Tô mẫu nhếch mép cười khẩy.

Người phụ nữ đó đúng là giỏi đảo ngược trắng đen, chuyện năm xưa xảy ra thế nào, chẳng phải cô ta là người rõ nhất sao?

Sao bố Tô lại thành hung thủ giết người được.

Thật là vu khống trắng trợn! "Vậy con nghĩ sao?" "Gần đây con vẫn luôn điều tra, hồ sơ cảnh sát quả thật ghi chép như vậy, nhưng rất nhiều chi tiết không thể chịu được sự xem xét kỹ lưỡng, dường như đã bị người ta cố ý xóa bỏ.

Con nghĩ sự thật tuyệt đối không phải là những gì nhìn thấy trên bề mặt, con biết mẹ con không đơn giản như con tưởng, con sẽ không tin lời nói một phía của bà ấy." Thẩm mẫu đương nhiên không đơn giản, nếu bà ấy đơn giản thì đã không chia rẽ bà và anh Thẩm. "Chuyện này con nên đi hỏi mẹ con, dì nói ra con chưa chắc đã tin." "Dì ơi, con đến tìm dì, đương nhiên là tin lời dì nói." Thẩm Lăng Đằng ánh mắt chân thành.

Nếu có thể hỏi ra từ phía mẹ anh, nếu bà ấy chịu nói thật, anh đã không đến tìm dì Tô rồi. "Dì và bố con là thanh mai trúc mã, lớn lên cùng nhau từ nhỏ, từng là một đôi tình nhân." Tô mẫu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thực ra tình nghĩa thanh mai trúc mã đó, những yêu đương đó đã sớm phai nhạt theo thời gian.

Hiện giờ nhắc lại, đã chẳng còn mấy cảm xúc.

Chương 2256

Thẩm Lăng Đằng lại bị tin tức này làm chấn động ngay tại chỗ, anh vạn lần không ngờ bên trong còn có khúc mắc như vậy. "Dì ơi, vậy tại sao hai người lại chia tay ạ?" "Gia thế của dì bình thường, so với nhà họ Thẩm thì còn kém xa một trời một vực.

Nếu nhà họ Thẩm muốn liên hôn, đương nhiên sẽ có lựa chọn tốt hơn, nhà họ Chu không phải là lựa chọn hàng đầu.

Họ đã chọn tiểu thư lớn của nhà họ Trần, Trần Du, tức là mẹ con đó.

Việc kinh doanh của nhà họ Trần phù hợp hơn với nhà họ Thẩm, có nhiều hợp tác sâu rộng hơn.

Nếu hai nhà họ liên hôn, đó sẽ là sự kết hợp mạnh mẽ, việc kinh doanh của cả hai nhà đều có thể lên một tầm cao mới.

Lúc đó dì thực ra không lo lắng, vì Trần Du thề thốt đảm bảo rằng cô ta tuyệt đối sẽ không tranh giành anh Thẩm với dì, thậm chí còn bịa ra rằng cô ta đã có người mình thích, nhất định sẽ đấu tranh đến cùng với gia tộc.

Ai ngờ, cô ta lại là kiểu người trước mặt một đằng sau lưng một nẻo với bạn thân.

Thực ra cô ta đã sớm thích anh Thẩm rồi, và cũng luôn đố kỵ với dì, chỉ là cô ta giỏi ngụy trang mà thôi.

Khi còn trẻ dì quá ngốc, lại chưa từng phát hiện ra, đến nỗi bị người ta dễ dàng cướp mất người yêu.

Phía nhà họ Thẩm vẫn luôn thúc ép kết hôn, anh Thẩm bất đắc dĩ đành đưa dì bỏ trốn, nhưng vừa đến bến xe thì đã bị người nhà họ

Thẩm bắt được.

Lúc đó nhà họ Thẩm lấy công ty của nhà họ Chu ra đe dọa, yêu cầu hai người họ nhất định phải chia tay.

Nhìn bố mẹ mình nước mắt giàn giụa, dì và anh Thẩm đành chọn tạm thời lùi bước, trước hết ổn định phụ huynh hai bên rồi sau đó tính kế lâu dài.

Anh Thẩm bị đưa về nhà quản thúc nghiêm ngặt, dì cũng mất tin tức của anh ấy, mọi hành động đều bị bố mẹ theo dõi.

Khi gặp lại, anh Thẩm đã kết hôn với Trần Du.

Lúc đó dì hoàn toàn chấn động, nhưng anh Thẩm lại không hề có một lời giải thích nào.

Đau lòng tột độ, dì nghĩ anh Thẩm đã phản bội tình cảm của họ.

Một năm sau, dưới sự sắp xếp của bố mẹ, dì kết hôn với bố Tô.

Bố Tô lúc đó chỉ là người làm ăn nhỏ, nhưng tính cách thật thà, nỗ lực, đối xử với dì cũng rất tốt.

Dì nghĩ rằng nếu đã không có được tình yêu, thì cứ như vậy đi, gả cho ai cũng không quan trọng.

Lâu ngày sinh tình.

Dì không phải là người gỗ, sự chiều chuộng, tốt bụng của bố Tô đã khiến dì dần nảy sinh tình cảm với ông, quyết định sẽ sống tốt cả đời với bố Tô, cũng đoạn tuyệt ý nghĩ về anh Thẩm.

Hai vợ chồng dì cùng nhau nỗ lực, việc kinh doanh của nhà họ Tô dần khởi sắc, thậm chí có lúc có thể sánh ngang với nhà họ Thẩm.

Dì cũng sinh hạ con gái Tô Vi.

Cuộc sống ba người trong gia đình hạnh phúc mỹ mãn.

Không ngờ lúc đó Trần Du lại tìm đến tận nhà, tố cáo dì phá hoại tình cảm giữa cô ta và anh Thẩm, chỉ trích dì là kẻ thứ ba không biết xấu hổ.

Lúc đó dì hoàn toàn mơ hồ, căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra.

Kể từ lần chia tay đó, dì và anh Thẩm cũng chỉ gặp nhau một lần, anh Thẩm còn không có bất kỳ lời giải thích nào.

Nguyên nhân rất nực cười, vì anh Thẩm đã gọi tên dì trong mơ.

Dì liền bị Thẩm mẫu chụp cho cái mũ "tiểu tam".

Dì cũng là lúc đó mới biết, Trần Du thực ra vẫn luôn yêu thầm anh Thẩm, thậm chí kết bạn với dì cũng là để tiếp cận anh Thẩm.

Dì vẫn luôn bị cô ta lừa dối xoay mòng mòng, ngay cả chuyện bỏ trốn khi đó cũng là do Trần Du mật báo.

Lúc đó dì vẫn kiên nhẫn giải thích, nhưng tiếc rằng Trần Du, người đàn bà ghen tuông đó, hoàn toàn không nghe lọt tai.

Thậm chí chuyện này còn làm ầm ĩ đến chỗ bố Tô, may mắn là bố Tô là người hiểu chuyện, cũng không gây ra mối đe dọa gì cho tình cảm của hai người.

Dù sao thì kể từ đó, Trần Du cứ như một kẻ thần kinh, cách vài bữa lại đến trước mặt dì gây sự, khiến dì khổ không tả xiết.

Tình cảm của dì và bố Tô dù tốt đến mấy cũng không chịu nổi sự giày vò như vậy, lâu dần tình cảm cũng xuất hiện một vết rạn nứt, chỉ là hai người không ai vạch trần, cứ thế sống tiếp.

Chuyện này bị anh Thẩm biết được, anh Thẩm hẹn dì ra ngoài nói chuyện.

Dì nghĩ đã đến lúc nên nói rõ mọi chuyện, bèn đồng ý đi.

Nào ngờ, chuyện này lại bị Trần Du biết được, không chỉ vậy, cô ta còn kéo theo cả bố Tô cùng lái xe đuổi theo.

Xe của họ vẫn luôn bám sát phía sau.

Lúc đó dì và anh Thẩm không hề biết người phía sau là ai, cảm giác có người theo dõi thì bản năng tăng tốc.

Khi đi qua ngã tư, không kịp tránh một chiếc xe khác, xe liền xảy ra tai nạn.

Chiếc xe phía sau bám quá sát, cũng đâm thẳng vào.

Cứ thế xảy ra một vụ tai nạn liên hoàn.

Vào thời khắc sinh tử, anh Thẩm đã dùng thân mình che chắn cho dì, dì chỉ bị đập đầu, rồi bất tỉnh.

Sau đó không biết chuyện gì đã xảy ra, dù sao thì bố Tô cũng mất, người còn sống sót là Thẩm mẫu.

Chương 2257

Khi nói xong, Tô mẫu đã nước mắt giàn giụa.

Một tai nạn bất ngờ đã cướp đi anh Thẩm, cũng cướp đi chồng bà.

Bà thậm chí còn chưa kịp giải thích với chồng rằng chuyện với anh Thẩm thật sự đã là quá khứ, chờ đợi bà chỉ là thi thể lạnh lẽo của chồng.

Chuyện tai nạn xe cộ cuối cùng được phán định là do đâm sau.

Nhưng đổ tất cả mọi chuyện lên đầu bố Tô, gán ghép tất cả oán hận lên nhà họ Tô, Tô mẫu không đồng ý.

Vụ tai nạn đó đã hủy hoại hai gia đình, sao có thể nói là lỗi của bên nào được.

Thẩm Lăng Đằng chấn động đến mức không nói nên lời, hoàn toàn không ngờ bên trong còn có khúc mắc như vậy.

Mẹ anh lúc đó vậy mà cũng ở trên xe, nhưng bà ấy lại chưa từng nhắc đến. "Nếu dì không nhầm, lúc đó xe là do mẹ con lái.

Chồng dì vốn là người lý trí, ông ấy sẽ không lái xe như vậy.

Còn về việc hồ sơ cảnh sát lại ghi chép như thế, thì con phải hỏi mẹ con." Tô mẫu khẳng định.

Thẩm Lăng Đằng không cần nghĩ cũng biết Tô mẫu không hề lừa dối anh.

Nếu tai nạn xe cộ thật sự như lời mẹ anh nói, toàn bộ là lỗi của bố Tô, thì đã không cần phải động tay động chân, càng không cần giấu giếm sự thật rằng bà ấy cũng ở trên xe. "Dì ơi, con biết rồi." "Thẩm Lăng Đằng, dì tự hỏi lòng mình không thẹn.

Sau khi chia tay bố con, dì một lòng chăm sóc chồng con, chưa từng có bất kỳ dính líu nào với bố con.

Tất cả chỉ là do mẹ con tự mình thần kinh mà thôi.

Dì đã chọc ai ghẹo ai mà lại vô cớ mất đi chồng, còn khiến con gái dì phải chịu đựng chuyện như vậy, không thể sinh con đối với một người phụ nữ mà nói là nỗi đau lớn đến mức nào chứ!" Tô mẫu thực sự rất hận.

Thẩm Lăng Đằng không thể phản đối.

Mẹ anh vốn luôn mạnh mẽ, trước đây anh nghĩ điều đó chẳng có gì.

Một người phụ nữ gánh vác cả công ty, nếu không mạnh mẽ thì căn bản không thể tồn tại.

Nghe Tô mẫu nói như vậy, anh mới biết, mạnh mẽ đôi khi không phải là chuyện tốt. "Dì ơi, chuyện của Vi Vi con rất xin lỗi, tất cả đều là lỗi của con." Tô mẫu xua tay, "Thôi được rồi, chuyện quá khứ dì không muốn tính toán với các con nữa.

Từ nay về sau, con và mẹ con tốt nhất đừng động chạm đến Vi Vi nhà dì nữa, nếu không dì sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu." "Dì ơi, con thật sự rất yêu Vi Vi.

Hai năm nay con cũng đã thử quên đi, nhưng con không làm được.

Con chỉ yêu một mình Vi Vi." "Yêu ư?

Con ngay cả người phụ nữ của mình còn không bảo vệ được, con nói yêu cái gì!" Tô mẫu chỉ thấy nực cười. "Dì ơi, xin hãy cho con thêm một cơ hội, con sẽ chứng minh cho dì thấy." "Con làm tốt đến mấy thì có ích gì chứ?

Vĩnh viễn không thể thay đổi sự thật con là con trai của Trần Du.

Con gái dì một khi ở bên con, thì nhất định phải đối mặt với người phụ nữ đó.

Dì sẽ không để con gái dì phải chịu đựng những điều này nữa.

Mong con cảm hóa mẹ con ư, dì chỉ có thể nói, điều đó tuyệt đối không thể.

Năm đó xảy ra chuyện như vậy, bà ta còn không tự tìm nguyên nhân từ bản thân mình, luôn cho rằng dì mới là kẻ tội đồ, ôm đầy oán hận với gia đình dì, làm ra chuyện hại Vi Vi.

Tính nết bà ta thế nào, dì thật sự đã nhìn thấu rồi, cũng không còn hy vọng gì nữa.

Nói thật, mẹ con đó, chỉ tổ làm con mất điểm thôi.

Dì không chấp nhận con không phải vì con không đủ tốt, mà là vì mẹ con.

Dì tin Vi Vi cũng nghĩ như vậy." Tô mẫu thực sự rất thích Thẩm Lăng Đằng.

Hồi năm đó khi anh và Tô Vi yêu nhau, bà đã rất quý anh.

Chàng trai trẻ phong độ, hài hước, miệng lưỡi lại ngọt ngào.

Thậm chí sau khi họ chia tay, bà vẫn quen thói so sánh bạn trai của Tô Vi với anh.

Chỉ là tiếc thay, anh và Tô Vi không có duyên phận.

Trước đây chưa nghe những lời Thẩm mẫu nói hôm nay, bà còn sẵn lòng để mặc họ tự giải quyết, nhưng sau khi gặp mặt hôm nay, bà kiên quyết phản đối họ tiếp tục qua lại. "Về đi con.

Chuyện hôm nay con cứ coi như một câu chuyện thôi.

Con cũng đừng làm phiền Vi Vi nữa, tiện thể quản tốt mẹ con đi.

Dì thà rằng con gái dì gả cho một người đàn ông mà nó không yêu, hai người chỉ cần sống ổn định cả đời, còn hơn là va phải một người khiến nó sứt đầu mẻ trán, khắp người đầy thương tích.

Chuyện của con và Vi Vi, dì kiên quyết không đồng ý đâu.

Chương 2258

Con cứ coi đây là lời thỉnh cầu của một người lớn như dì đi.

Dì cầu xin con hãy rời xa Tô Vi, trả lại tự do cho con bé." Thẩm Lăng Đằng không biết mình đã rời khỏi nhà họ Tô như thế nào.

Anh ngồi trong xe, như một cái xác không hồn, châm hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác.

Trong đầu anh không ngừng văng vẳng lời của Tô mẫu, anh chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, dũng khí khó khăn lắm mới lấy lại được lại lần nữa tan biến vì những lời nói đó.

Anh vùi mười ngón tay vào mái tóc ngắn, cả người gục xuống vô lăng.

Tô mẫu đứng bên cửa sổ, nhìn dáng vẻ của Thẩm Lăng Đằng mà lòng cũng không dễ chịu.

Mặc dù chia tay có chút tàn nhẫn, nhưng chỉ cần vượt qua được là ổn thôi.

Năm đó chia tay với anh Thẩm bà cũng từng cảm thấy không còn gì đáng sống, cuối cùng chẳng phải vẫn vượt qua được, yêu một người đàn ông khác đó sao.

Đối với những chuyện xảy ra ở nhà họ Tô, Tô Vi không hề hay biết.

Cô xui xẻo thế nào lại đụng trúng Tiết Triết.

Nhìn đôi mắt đào hoa hơi híp lại của người đàn ông, cô cứ ngỡ mình nhìn thấy Thẩm Lăng Đằng, nhưng nhìn kỹ lại, cô phát hiện mình thật sự không nhìn lầm, đó là tên đòi nợ dai như đỉa, Tiết Triết.

Đúng là duyên phận nghiệt ngã!

Tiết Triết trực tiếp thẳng thừng nói: "Tiền công của cô đâu?

Sao vẫn chưa chuyển khoản?" Tô Vi đau đầu vô cùng, không muốn thảo luận vấn đề này trước cửa công ty, "Tổng giám đốc Tiết, chúng ta có thể đổi cách khác được không?

Anh xem xe của anh cũng không sao mà, anh hà cớ gì phải làm khó một người nhỏ bé như tôi, tiền anh chắc chắn không thiếu chứ?" "Không, tôi rất thiếu tiền." Đây đúng là phiên bản hiện thực của câu chuyện Cát Lãng Đài, đúng là không thể nhịn được.

Hôm đó cô đã đồng ý trả tiền, sau đó nghĩ lại mới phát hiện mình bị gài bẫy.

Làm gì có kiểu tính tiền như vậy chứ?

Nên tháng này lương về cô đương nhiên không chuyển đi.

Mặc dù mẹ cô vẫn còn một ít tiền tiết kiệm, không cần cô phải chu cấp hàng tháng, nhưng cô vẫn hy vọng mình có thể tiết kiệm được một ít tiền để ứng phó khi cần, nhưng một khi đã đồng ý yêu cầu của tên hút máu này, thì cô thật sự không thể tiết kiệm được đồng nào nữa. "À, hay là anh nghĩ xem anh thiếu gì đi, nói không chừng còn ý nghĩa hơn tiền bạc.

Người có thân phận địa vị như anh mà cứ mở miệng là nói tiền, không thấy quá tục sao?" "Thương nhân mà không nói chuyện tiền bạc, đó mới là tục khí." Tiết Triết bá đạo nói.

Tô Vi: …… Nhìn dáng vẻ chịu đựng của Tô Vi, tâm trạng Tiết Triết lại tốt lạ thường. "Hay là cô cứ xuống xe rồi từ từ nghĩ, chúng ta sau này sẽ nói chuyện này." Tiết Triết nhìn Tô Vi, Tô Vi cảm thấy cả người không ổn rồi.

Ánh mắt người đàn ông này thật sự mang theo một vẻ lạnh lẽo khó hiểu, khi nhìn chằm chằm vào một người, luôn khiến người ta lạnh toát cả người. "Cô nói vậy, tôi lại nghĩ ra tôi thiếu gì rồi." "Cái gì?" "Tôi thiếu một cô bạn gái." Tô Vi lập tức trợn trắng mắt, nói vậy cũng như không, "Xin lỗi, chuyện này tôi không giúp được.

Anh cần đến công ty môi giới hôn nhân sao?" "Cô không phải là nữ sao?

Cô không phải không có bạn trai sao?" "Thì sao chứ?" "Vậy nên cô có thể chọn làm bạn gái hợp đồng một năm của tôi.

Đến hạn, món nợ của cô sẽ được xóa bỏ, thế nào?" Anh ta không muốn giống Tiết Hàn bị mẹ ép đi xem mắt.

Ánh mắt Tô Vi lóe lên một nỗi đau đớn dữ dội, cô cười khẩy nói: "Xin lỗi, tôi không chơi trò tình cảm." Cô và Thẩm Lăng Đằng bắt đầu cũng vì một trò chơi tình cảm.

Lúc đó chính là Thẩm Lăng Đằng đề nghị cô đóng giả bạn gái anh, sau đó mọi thứ mất kiểm soát, trò chơi tình cảm biến thành một tai nạn tình cảm.

Tiết Triết có thể rõ ràng cảm nhận được hơi thở bi thương trên người Tô Vi, anh hơi sững lại, lịch sự nói: "Xin lỗi, hình như tôi đã nói những lời không nên nói." "Không liên quan đến anh.

Tiền nợ anh, tôi sẽ nghĩ cách trả." Nói xong, Tô Vi liền quay người bỏ đi. "Khoan đã, chúng ta thương lượng lại một chút." "Không cần.

Nợ thì phải trả, đó là lẽ trời đất." Tiết Triết cảm thấy Tô Vi bỗng chốc như biến thành một người khác.

Người phụ nữ này, chắc hẳn là một người có câu chuyện riêng.

Hơn nữa còn là một câu chuyện buồn.

Không hiểu sao, anh cảm thấy trong lòng không được thoải mái lắm.

Anh đuổi theo, lại nói: "Không phải bảo cô thật sự làm bạn gái của tôi, chỉ là bảo cô đóng cùng tôi vài vở kịch thôi, cô không cần vội vàng từ chối như vậy chứ." "Tôi đã nói tôi sẽ trả tiền mà, anh tránh xa tôi ra một chút." Tô Vi tâm trạng không tốt, không muốn nói chuyện với ai.

Tiết Triết uất ức.

Nghĩ đến mình là một ông trùm độc thân kim cương, một người đàn ông độc thân vàng ngọc, đi đến đâu cũng có phụ nữ đổ xô đến.

Sao đến chỗ Tô Vi lại bị ghét bỏ thế này?

Anh đưa ra yêu cầu như vậy chẳng lẽ cô ấy không nên vui mừng đến phát khóc sao?

Chẳng lẽ đây là chiêu giả vờ cự tuyệt để được giữ lại?

Hay là tình hình trong nước và nước ngoài không giống nhau, kiểu người như anh ở trong nước không được hoan nghênh?

Nhưng nhìn dáng vẻ của cô, lại không giống người có tâm cơ như vậy.

Tiết Triết chỉnh lại vẻ mặt, "Tôi không có ý trêu đùa cô.

Chương 2259

Tôi chỉ là không muốn mẹ tôi sắp xếp cho tôi đi xem mắt, muốn tìm một người đóng giả bạn gái thôi, có phải cô nghĩ nhiều rồi không?" "Tổng giám đốc Tiết, anh thật sự nghĩ nhiều quá rồi.

Tôi đã nói không chấp nhận là không chấp nhận.

Anh có thể đi tìm người khác, tôi nghĩ chắc chắn có người khác sẽ đóng kịch cùng anh thôi." "Cô phụ nữ này sao lại không ăn mặn không ăn chay thế!" "Tôi chính là người như vậy đấy.

Làm ơn tránh ra." "Hay là tối nay tôi mời cô ăn cơm, coi như là lời xin lỗi cho những lời tôi vừa nói." "Không cần, anh cũng không nói gì quá đáng cả." Thái độ của Tô Vi luôn rất lạnh nhạt.

Tiết Triết phát hiện, Tô Vi càng như vậy, càng khơi dậy hứng thú của anh.

Nếu đây là chiêu giả vờ cự tuyệt để được giữ lại của cô, thì cô đã thành công rồi. "Ăn một bữa cơm, giảm một phần mười món nợ của cô." Tô Vi chợt ngẩng đầu nhìn Tiết Triết.

Khóe môi Tiết Triết nhếch lên một nụ cười, lần này cô nên đồng ý rồi chứ.

Đáng tiếc anh lại thất vọng, vì Tô Vi nói: "Xem ra tôi nên báo cảnh sát rồi." Tiết Triết ngơ ngác, "Báo cảnh sát gì?" Tô Vi nhìn anh bằng vẻ mặt như nhìn kẻ ngốc, "Tôi thấy tôi bị anh tống tiền rồi.

Nếu anh thật sự tổn thất lớn đến vậy, với cái tính keo kiệt của anh, chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua món nợ.

Chỉ có một khả năng, anh thật sự đang tống tiền tôi." "Đi, chúng ta đến đồn cảnh sát." Tiết Triết thật sự sắp bị Tô Vi đánh bại rồi, mạch não của cô gái này sao lại khác người thế không biết.

Tiết Triết là một doanh nhân rất xuất sắc, nhưng trong phương diện tình cảm, kinh nghiệm của anh là số 0, EQ lại càng là số 0. "Tô Vi, cô đừng có được đằng chân lân đằng đầu, định dùng cách này để xóa nợ ư, điều đó là không thể đâu." Tô Vi hôm nay tâm trạng bất an, luôn cảm thấy có chuyện gì đó sắp xảy ra, không muốn phí lời với Tiết Triết, "Không thể thì thôi, tôi đi đây." Tiết Triết tức đến không chịu nổi, lần đầu tiên hẹn một cô gái đi ăn cơm mà lại bị từ chối triệt để như vậy, thật sự là mất hết mặt mũi.

Nếu chuyện này mà để người nhà biết, chắc chắn sẽ cười rụng răng mất.

Tiết Triết đuổi theo, suýt chút nữa thì đâm phải Tô Vi.

Chỉ thấy Tô Vi đứng yên tại chỗ, theo ánh mắt cô nhìn về phía trước, anh thấy một người đàn ông mắt đỏ hoe, dung mạo anh tuấn, ánh mắt sâu thẳm, rất quyến rũ.

Anh cũng dừng bước, không tiến lên.

Tô Vi cứ thế nhìn Thẩm Lăng Đằng.

Cô không biết anh đã xảy ra chuyện gì, viền mắt đỏ hoe như con thỏ, dường như đã khóc.

Trái tim cô như bị một bàn tay lớn siết chặt, gần như không thể thở nổi.

Rốt cuộc anh đã gặp chuyện gì?

Tô Vi vẫn không đi tới, chỉ nhìn anh một cái rồi rời đi.

Tiết Triết thấy hai người có chuyện muốn nói, anh hiểu ý không đuổi theo nữa.

Thẩm Lăng Đằng nhìn anh một cái thật sâu rồi đi đuổi theo Tô Vi.

"Vi Vi, chúng ta nói chuyện đi." "Thẩm Lăng Đằng, chúng ta thật sự không có gì để nói cả." "Vi Vi, đây là lần cuối cùng rồi.

Về chuyện tai nạn xe hơi của bố em và bố anh, anh đã điều tra rõ rồi, anh muốn nói với em một chút." Tô Vi nhìn Thẩm Lăng Đằng, vậy ra sự bất thường của anh hôm nay là vì chuyện này.

Sự thật thế nào, cô cũng rất muốn biết.

Hai người tìm một quán ăn, ngầm hiểu không nói gì, tự mình dùng bữa.

Ăn xong, Thẩm Lăng Đằng mới chậm rãi mở lời.

Tô Vi sắc mặt tái mét, suốt quá trình đều nắm chặt tay.

Thẩm mẫu quả thật còn độc ác hơn cô tưởng, đã hãm hại bố mẹ cô, vậy mà còn ngang nhiên đổ mọi tội lỗi lên đầu nhà họ Tô.

Mẹ cô làm sao có thể phá hoại gia đình nhà họ Thẩm chứ?

Từ nhỏ đến lớn, mẹ cô vẫn thường cầm ảnh của bố mà ngắm, ngắm liền mấy tiếng đồng hồ.

Tình cảm của bố mẹ cô như thế nào cô đều biết, họ rất yêu thương nhau.

Thế mà lại bị tính đa nghi của Thẩm mẫu bóp méo.

Ai sẽ bù đắp tình yêu của cha mà cô đã thiếu thốn từ nhỏ đến lớn?

Ai sẽ đền mạng cho đứa con của cô?

Thẩm Lăng Đằng hôm nay thực ra vẫn luôn day dứt, có nên nói cho Tô Vi sự thật hay không.

Nhưng sau khi day dứt, anh vẫn quyết định nói cho Tô Vi tất cả.

Cô có quyền được biết sự thật, biết tại sao Tô mẫu lại kịch liệt phản đối họ, biết chướng ngại lớn nhất trong tình cảm của họ là gì, biết tại sao họ lại mất đi đứa con.

Nếu muốn cắt đứt đoạn tình này một cách triệt để, anh hy vọng họ đều là những người hiểu rõ mọi chuyện, đừng hồ đồ mà kết thúc. "Anh tại sao lại nói cho em những điều này?" "Anh nghĩ anh nợ em một lời giải thích, nợ đứa con của chúng ta một lời giải thích." Tô Vi chỉ cảm thấy sống mũi cay xè, cô buộc mình phải ngẩng đầu lên, không cho nước mắt rơi xuống.

Hai người không ai nói tiếng nào, cứ thế im lặng.

Cho đến khi quán ăn đóng cửa, hai người mới bước ra khỏi quán.

Thẩm Lăng Đằng nhìn Tô Vi, hỏi: "Người đàn ông hôm nay là ai?" "Cái gì?" "Chính là người đàn ông đi theo sau em đó?

Là người theo đuổi em sao?" Tô Vi cười khổ, không giải thích.

Chương 2260

Dáng vẻ của cô như vậy, Thẩm Lăng Đằng tưởng cô đã ngầm thừa nhận.

Một người tốt như Tô Vi, có người theo đuổi thật sự là quá đỗi bình thường.

Người đàn ông đó trông trầm ổn, đẹp trai như vậy, vừa nhìn đã biết là một người đàn ông ưu tú, nếu có thêm một gia đình tốt, thì đó cũng là một bến đỗ không tồi. "Người đàn ông đó đối xử với em tốt không?" Tô Vi nhìn Thẩm Lăng Đằng, vẫn không nói gì.

Trong miệng Thẩm Lăng Đằng toàn là vị đắng chát.

Anh có tư cách gì mà hỏi cô câu hỏi này chứ?

Mọi đau đớn và khổ sở của cô đều là do anh mang đến.

Tô Vi e rằng sẽ rất khó để gặp một gia đình quái đản như gia đình anh nữa.

Đến nước này, anh còn mong cầu gì nữa chứ. "Vi Vi, anh buông tay rồi." Nghe vậy, cơ thể Tô Vi chợt cứng đờ, tim nhói lên từng cơn, cô đứng bất động tại chỗ.

Cô cúi đầu nhìn mũi chân mình, không nhìn vẻ mặt anh.

Ngay lúc này, một đôi bàn tay lớn ôm cô vào lòng, siết chặt.

Rồi cô nghe thấy một tiếng nức nở bị kìm nén văng vẳng bên tai.

Cô cứng nhắc giơ tay lên, lại nghe thấy tiếng cầu xin yếu ớt của anh, "Vi Vi, đừng đẩy anh ra, hãy để anh ôm em lần cuối cùng." Tô Vi vùng vẫy một chút, cuối cùng vẫn không đẩy anh ra, mà từ từ hạ hai tay xuống. "Anh biết những ngày qua anh cứ dây dưa khiến em phiền phức.

Trước đây anh còn có thể tự thuyết phục bản thân rằng, chỉ cần anh cố gắng, anh nhất định có thể thay đổi định kiến của mẹ anh về em, có thể từ từ xoa dịu tổn thương anh gây ra cho em, chúng ta vẫn có thể ở bên nhau.

Anh vẫn luôn tự thôi miên mình rằng, chỉ cần hai người yêu nhau, có vấn đề gì là không thể giải quyết chứ, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian sớm muộn mà thôi." Anh trước đây từng nghĩ có thể thay đổi Thẩm mẫu, nhưng bây giờ anh đã mất hết tự tin rồi.

Có lẽ có thể thay đổi được người đó thật, nhưng không biết sẽ mất bao nhiêu thời gian, một năm, ba năm, hay năm năm?

Chẳng lẽ lại bắt Tô Vi cứ thế đợi mãi sao?

Tô Vi đã vì anh mà lãng phí bao nhiêu năm thanh xuân rồi, đời người phụ nữ có được mấy năm thanh xuân?

Nếu cứ lãng phí tiếp, anh thật sự rất đau lòng.

Nếu không thể thay đổi Thẩm mẫu, hai người cuối cùng không thể hạnh phúc, vậy thì Tô Vi với thanh xuân đã qua đi còn biết đi về đâu.

Tình yêu của anh, quá ích kỷ rồi. "Hôm nay anh đột nhiên phát hiện, anh chỉ là đơn phương tình nguyện.

Tình yêu mà anh vùng vẫy muốn cứu vãn, chỉ là một sự xa xỉ lớn lao.

Dù có làm thế nào, những tổn thương đó cũng không thể bù đắp được.

Thậm chí còn sẽ gây ra nhiều tổn thương hơn nữa.

Mỗi lần anh xuất hiện trước mặt em, đều sẽ khiến em nhớ lại những tổn thương mẹ anh gây ra cho em, nhớ đến cái chết của chú

Tô.

Nếu anh tiếp tục dây dưa với em, chỉ sẽ làm những ký ức tốt đẹp trong quá khứ của chúng ta dần dần tiêu tan, đến cuối cùng có lẽ chỉ còn lại sự chán ghét.

Có lẽ anh là kẻ ích kỷ, dù anh rời đi, anh cũng muốn chiếm giữ một chút vị trí nào đó trong lòng em, dù chỉ là một chút thôi cũng được." Buông tay bây giờ, có lẽ sau này anh vẫn có thể đứng từ xa nhìn em, thấy em sống tốt, anh sẽ mãn nguyện.

Tô Vi không thể nghe tiếp được nữa, cô gầm nhẹ: "Đừng nói nữa!" Cô chưa từng biết, Thẩm Lăng Đằng, người đàn ông bá đạo này, cũng có một mặt như vậy.

Thẩm Lăng Đằng mặc kệ, ôm chặt người trong lòng, tiếp tục nói: "Thứ lỗi cho sự ích kỷ nhỏ bé này của anh được không?

Sau này tìm bạn trai nhất định phải tìm hiểu kỹ gia đình người đó.

Nếu bố mẹ họ là người trọng tiền, không vừa mắt em, thì đừng quen biết, người đàn ông như vậy không đáng để yêu, cũng không đáng để em trao gửi chân tình.

Một đoạn tình cảm không được chúc phúc thật sự quá khổ sở.

Nếu em tin tưởng anh, có thể đưa đến cho anh xem.

À không, làm gì có chuyện bạn trai cũ lại đi làm quân sư tình cảm chứ, nói không chừng lại nảy sinh hiểu lầm không đáng có, gây ra bi kịch.

Em cứ để Giản Ngữ xem giúp em ấy, con bé đó mấy thứ khác thì không sao, nhưng mắt nhìn người thì thật sự rất chuẩn.

Người nó ưng ý, tuyệt đối là ưu tú, anh Minh là một ví dụ." Tô Vi đau lòng đến mức gần như nghẹt thở, "Thẩm Lăng Đằng, anh nói mãi không hết sao?" "Chưa nói xong.

Vi Vi, em nhất định phải hạnh phúc có được không?

Nhất định phải hạnh phúc cho anh thấy, chứng minh cho anh thấy rằng sự rút lui của anh sẽ tạo nên một em tốt đẹp hơn, ngàn vạn lần đừng cho anh cơ hội hối hận." "Thẩm Lăng Đằng, đừng nói nữa!" "Vi Vi, anh thật sự yêu em, anh cũng sẽ mãi yêu em, nhưng em đừng yêu anh nữa." Thẩm Lăng Đằng vùi đầu vào vai Tô Vi, không lâu sau, Tô Vi cảm thấy vai mình ướt đẫm.

Tô Vi chỉ cảm thấy lồng ngực đau nhói từng cơn, cô đưa tay ôm lại anh, co mình trong vòng tay ấm áp của anh.

Đến giờ khắc này, cô căn bản không thể phủ nhận, cô vẫn còn yêu anh.

Nhưng cô cũng biết, họ thật sự không thể tiếp tục nữa.

Thẩm Lăng Đằng kẹp giữa cô và Thẩm mẫu, anh cũng sẽ là người khó chịu nhất.

Buông tay, tốt cho cả hai người họ.

Chương 2261

Họ đều không chịu nổi sự giày vò nữa rồi.

Không biết qua bao lâu, hai người buông nhau ra.

Thẩm Lăng Đằng lộ ra một nụ cười tà mị, nhún vai vô tư nói: "Thật không muốn để lại cho em một ấn tượng khó coi như vậy." Tô Vi vẫn không nhìn thẳng vào mắt Thẩm Lăng Đằng.

Thẩm Lăng Đằng đưa tay nhẹ nhàng vuốt má cô, từng chữ một nói: "Tô Vi Vi, bảo trọng." Nói xong, anh quay người bỏ đi.

Anh không muốn nhìn thấy bóng dáng cô rời đi.

Nước mắt mà Tô Vi vẫn luôn cố gắng kìm nén cũng chảy xuống.

Cô biết lần này thật sự khác rồi, sau này họ thật sự sẽ không còn bất kỳ giao thoa nào nữa.

Tô Vi không biết mình về nhà thế nào, khi đến cổng tiểu khu thì vừa hay gặp Giản Ngữ.

Cô lập tức chạy tới, ôm chặt lấy cậu ấy, rồi òa khóc nức nở.

Giản Ngữ không hỏi gì cả, cứ thế ôm Tô Vi đi về nhà.

Tô Vi nép mình trong lòng Giản Ngữ, Giản Ngữ nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

Tô Vi khóc mệt lả, nhắm mắt tựa vào lòng Giản Ngữ.

Giản Ngữ cảm thấy rất đau lòng.

Cậu ấy vừa nhận được điện thoại của Thẩm Lăng Đằng, anh ta cũng không nói rõ ràng, chỉ bảo cậu ấy đến xem Tô Vi.

Thật ra với tình cảnh của hai người này, không cần hỏi kỹ cũng có thể đoán được đại khái chuyện gì.

“Ngữ Ngữ, tớ cứ ngỡ là mình đã thực sự buông bỏ rồi, tớ không còn yêu anh ấy nữa, tớ thậm chí còn tìm một người đàn ông khác để hẹn hò, mọi chuyện đã là quá khứ rồi, tất cả đều đã qua rồi.

Thế nhưng khi anh ấy nói buông tay, tớ mới biết mình chưa từng buông bỏ, tớ vẫn luôn yêu anh ấy, bấy lâu nay tớ chỉ tự lừa dối bản thân.” “Tớ biết, tớ biết.” Cậu ấy và Bùi Dĩ Minh quen nhau bao lâu, thì Tô Vi và Thẩm Lăng Đằng cũng quen nhau bấy lâu.

Cậu ấy và Bùi Dĩ Minh còn chia tay mấy năm.

Tô Vi và Thẩm Lăng Đằng lại dây dưa bao nhiêu năm, một mối tình gần mười năm, làm sao có thể nói buông là buông được.

Thật ra cậu ấy đã sớm nhận ra Tô Vi từ đầu đến cuối đều chưa từng buông bỏ Thẩm Lăng Đằng, chỉ là cô gái này tự mình không chịu đối mặt thôi.

“Bây giờ tớ và anh ấy không thể nào nữa rồi, không thể nào nữa rồi.” Giản Ngữ không thể nói ra những lời như “cậu sẽ gặp được người đàn ông tốt hơn” được, thứ cậu ấy có thể cho Tô Vi lúc này chính là vòng tay của mình.

“Ngữ Ngữ, cậu biết không?

Cái chết của bố tớ thật ra cũng có liên quan đến mẹ của Thẩm Lăng Đằng.” Giản Ngữ mở to mắt, Tô Vi lại luyên thuyên kể lể, lời nói không có logic gì, nhưng Giản Ngữ lại nghe hiểu được.

Cũng coi như hiểu được vì sao mẹ Thẩm lại luôn coi thường Tô Vi, không phải là vấn đề của Tô Vi, mà là ân oán của thế hệ trước.

Rõ ràng yêu nhau, nhưng lại không thể ở bên nhau nữa.

E rằng đó là bi ai lớn nhất trên đời.

“Khóc đi, cứ khóc thật đã đi, khóc ra được sẽ ổn thôi.” Đêm đó, Tô Vi khóc đến co giật trong lòng Giản Ngữ, cuối cùng lịm đi trong giấc ngủ.

Thẩm Lăng Đằng không về nhà, mà đến nghĩa trang.

Anh ta đến trước một bia mộ, tùy ý ngồi xuống đất, dùng điện thoại rọi đèn, nhẹ nhàng lau chùi bia mộ.

Trên đó không viết gì thừa thãi, chỉ viết ba chữ “Thẩm Tiểu Quai”.

Khi đó Tô Vi mang thai đứa bé, cô nhất quyết nói là con trai, nhưng anh ta lại thích con gái, còn đặt một cái tên ở nhà cho con gái, gọi là Tiểu Quai Quai.

Khi ấy Tô Vi chê sến sẩm, nhưng không chịu nổi anh ta cứ lì lợm nài nỉ, hai người quyết định sau này nếu sinh con gái thì tên ở nhà sẽ là Tiểu Quai.

Đáng tiếc, đứa bé cuối cùng không giữ được.

Tô Vi đau lòng, Thẩm Lăng Đằng cũng chẳng khá hơn là bao, anh ta đã tìm một nơi để chôn cất, lập bia mộ riêng cho đứa bé.

Hai năm nay, mỗi khi đau lòng khó chịu, anh ta lại chạy đến nơi này, nói chuyện ở đây, dường như mọi chuyện không còn quá khó khăn nữa.

Dưới màn trời u ám, người đàn ông cao lớn ngồi bệt xuống đất, lầm bầm một mình.

“Tiểu Quai Quai, ba ba lại đến thăm con rồi.

Hôm nay ba ba đã biết rất nhiều chuyện, cũng biết lý do con không thể gặp ba ba, tất cả đều là lỗi của ba ba, ba ba đã không bảo vệ tốt cho con.

Ba ba trước đây luôn nói muốn đưa mẹ đến thăm con, bây giờ có lẽ phải thất hứa rồi.

Tha thứ cho ba ba không thể đưa cô ấy đến thăm con, ba ba không muốn mẹ con phải đau khổ thêm lần nữa.

Nhưng ba ba muốn nói với con là, mẹ con cũng giống ba ba, rất rất yêu con." Nói đến đây, Thẩm Lăng Đằng cười khổ một tiếng.

"À, sau ngày hôm nay, ba ba và mẹ con sẽ hoàn toàn chia tay rồi, nhưng con cứ yên tâm, ba ba sẽ thường xuyên đến thăm con, con mãi mãi là Tiểu Quai Quai đáng yêu nhất của ba ba.

Quai Quai, ba ba thật sự rất nhớ con, nếu con có thể ở bên ba ba thì tốt biết mấy.

Nếu ba ba mệt mỏi, chỉ cần véo má nhỏ của con, ôm con, hôn con một cái, chắc chắn mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Ba ba còn chưa nói với con, thật ra trước đây ba ba đã lén học cách tết tóc vào buổi tối, ba ba có thể tết đủ các kiểu tóc.

Mỗi lần đi ngang qua trung tâm thương mại, ba ba đều vô thức nhìn những chiếc váy xinh xắn, tưởng tượng con mặc chúng trông sẽ thế nào.

Chương 2262

Tiểu Quai Quai à, ba ba nghĩ mắt con chắc chắn sẽ giống ba ba, cười lên như một con cáo tinh ranh, da thì chắc sẽ trắng muốt như mẹ con.

Mũi thì tốt nhất giống ba ba, cao và thẳng, nhưng miệng thì phải giống mẹ mới hoàn hảo, môi mẹ đẹp nhất.

Trời ơi, nếu vậy thì Tiểu Quai Quai nhà mình phải làm say mê biết bao cậu bé đây chứ, trên đời này làm gì còn chàng trai nào xứng đôi với con nữa.

Không được không được, hay là chúng ta lớn lên hơi xấu một chút đi, như vậy ba ba sẽ không lo con bị mấy cậu bé dễ dàng dụ dỗ đi mất, có thể ở bên ba ba nhiều hơn, ba ba thật sự cảm thấy rất cô đơn.

Ba ba kể con nghe một bí mật nữa nhé, bí mật này ngay cả mẹ con cũng không biết đâu.

Thật ra hồi đi học ba ba đã thích mẹ con rồi, chỉ là bản thân ba ba hoàn toàn không biết, cứ thích cãi vã với cô ấy, thích gây sự, dùng đủ mọi cách bắt nạt cô ấy để gây sự chú ý.

Chúng ta đã lãng phí oan uổng bao nhiêu năm như vậy, thời gian thực sự yêu nhau ít ỏi đến đáng thương, đau khổ nhiều hơn hạnh phúc.

Nếu ba ba sớm biết cuối cùng chúng ta không thể ở bên nhau, ba ba nhất định sẽ trân trọng thời gian trước đây, để bản thân hiền lành hơn một chút, dịu dàng với cô ấy hơn một chút, để cô ấy có một mối tình đầu thật đẹp.

Tiểu Quai Quai, ba ba không phải là một người yêu đúng mực, cũng không phải một người ba có trách nhiệm.

Lần sau nếu con tìm ba ba, ngàn vạn lần đừng tìm người như ba ba nữa nhé, ba ba đôi khi còn coi thường chính bản thân mình như vậy.” Giản Ngữ đưa Tô Vi lên giường rồi gọi điện cho Thẩm Lăng Đằng, nhưng đầu dây bên kia cứ bận liên tục.

Lớn tồng ngồng thế này rồi, chắc sẽ không có chuyện gì đâu nhỉ.

Giản Ngữ vứt điện thoại sang một bên, thở dài bất lực, nhìn hai người bạn thân nhất của mình ra nông nỗi này, trong lòng cậu ấy thực sự không dễ chịu chút nào.

Tô Vi nửa đêm phát sốt cao, Giản Ngữ chăm sóc cô cả đêm, đến nửa đêm về sáng mới thiếp đi.

Khi tỉnh dậy, Tô Vi đã làm xong bữa sáng, cứ như người không có chuyện gì, mỉm cười gọi cậu ấy qua ăn cơm, chỉ là sắc mặt vẫn còn rất tệ, trông khó coi lắm.

“Vi Vi.” Tô Vi khẽ kéo khóe môi, “Đừng nhìn tớ như vậy, tớ biết mình đang làm gì.

Đau buồn, hoài niệm quá khứ, không phải điều tớ muốn, cũng không phải điều anh ấy muốn.

Chúng ta đều nên gạt bỏ quá khứ, đối mặt thật tốt với tương lai, đúng không?” Giản Ngữ không nói nên lời, tối qua cậu ấy đã nghĩ rất lâu, chuẩn bị sẵn một đống lời an ủi, nhưng bây giờ hoàn toàn không cần dùng đến.

Thật ra, cậu ấy thà Tô Vi suy sụp không gượng dậy được, cũng không muốn thấy cô ấy hồi phục nhanh như vậy.

Tô Vi cố tỏ ra kiên cường khiến cậu ấy đặc biệt đau lòng.

“Vi Vi, cậu đừng như vậy, cậu như vậy khiến tớ rất hoảng.” “Yên tâm đi, những chuyện như trước kia tớ còn vượt qua được, không gì có thể đánh gục tớ nữa.

Tớ sẽ không tìm đến cái chết, tớ sẽ sống thật tốt.” “Vi Vi.” Tô Vi lắc đầu về phía Giản Ngữ, ý bảo cậu ấy đừng nói nữa.

“Ngữ Ngữ, cảm ơn cậu đã chăm sóc tớ cả đêm qua.

Cậu ăn sáng xong rồi đi ngủ thêm một lát đi, quầng thâm mắt cậu đã lộ rõ rồi, trông đáng sợ lắm.” “Đồ mất lương tâm, tớ làm thế này đều là để chăm sóc cậu đấy.” “Tiểu nhân sai rồi, tiểu nhân sau này nhất định sẽ cống hiến hết mình để báo đáp cậu.” “Cậu đúng là dẻo mồm.” Tô Vi đi dọn dẹp nhà bếp, Giản Ngữ lại gọi điện cho Thẩm Lăng Đằng, vẫn không có ai nhấc máy.

Tên này, sẽ không có chuyện gì đâu nhỉ.

Sao lòng cứ bất an thế này.

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa.

Giản Ngữ vừa mở cửa ra đã thấy mẹ Thẩm đứng ở cửa, mặt đầy tức giận.

“Tô Vi đâu, bảo nó cút ra đây cho tôi!

Cái con tiện nhân không biết xấu hổ, dám sau lưng tôi mà câu dẫn con trai tôi!” Giản Ngữ đau đầu muốn chết.

“Bác gái, bác có thể nói lý lẽ một chút không, sáng sớm đã ở đây la hét, ra thể thống gì vậy?” Mẹ Thẩm nào có quản mấy chuyện đó, một tay đẩy Giản Ngữ ra, xông thẳng vào.

Tô Vi vừa từ nhà bếp bước ra, mẹ Thẩm đã lao về phía cô.

“Con tiện nhân, con trai tôi đâu, cô giấu con trai tôi đi đâu rồi?

Thẩm Lăng Đằng, tôi biết mày ở đây, mau ra đây cho tao!” Để moi được đơn thuốc từ miệng mẹ Thẩm, Thẩm Lăng Đằng đã dọn về nhà ở, thậm chí còn chấp nhận thỏa hiệp trong chuyện hôn nhân.

Khoảng thời gian này, mối quan hệ mẹ con hai người đã hòa hoãn đi không ít.

Nhưng tối qua mẹ Thẩm không thấy Thẩm Lăng Đằng về nhà, gọi điện thoại cũng tắt máy, điều này khiến bà ấy hoảng loạn, cả đêm không ngủ được, sợ Thẩm Lăng Đằng xảy ra chuyện.

Tô Vi kịp thời tránh được, mẹ Thẩm bị trẹo eo, đau đớn ôm lấy hông.

“Đừng có phát điên ở nhà tôi!” Mẹ Thẩm trừng lớn mắt, “Con tiện nhân, cô trả con trai tôi đây!

Hai mẹ con nhà cô đều chẳng phải thứ tốt lành gì, đứa nào đứa nấy chỉ biết câu dẫn đàn ông, ngoài cái đó ra, hai người còn biết làm gì nữa!” Tô Vi tức đến nắm chặt tay.

“Bà câm miệng đi!

Đã làm đĩ rồi còn muốn lập đền thờ trinh tiết, bà đúng là quá đáng rồi!

Rõ ràng bà là người cướp người yêu, làm kẻ thứ ba, vậy mà còn dám cắn ngược lại!

Người phụ nữ như bà đáng đời không có người đàn ông nào thích, đáng đời một mình cả đời, tất cả là do bà tự làm tự chịu!” “Câm miệng!

Cô câm miệng lại cho tôi!

Cô biết cái gì mà nói!

Không hiểu thì đừng có nói bậy!

Rõ ràng là mẹ cô, cái con hồ ly tinh đó phá hoại gia đình tôi!” Tô Vi lười tranh cãi với cái bà chanh chua này, chỉ tổ hạ thấp phẩm giá của mình.

Chương 2263

“Bà còn dám quậy phá trong nhà tôi, tôi lập tức báo cảnh sát, tố cáo bà tội xâm nhập gia cư bất hợp pháp.” “Cô trả con trai tôi đây!

Thẩm Lăng Đằng, mày ra đây cho tao!

Mày tưởng mày trốn đi là tao không tìm thấy mày sao?

Khoảng thời gian này mày có phải đều lừa dối tao không?” Mẹ Thẩm xông thẳng vào phòng ngủ của Tô Vi.

Không tìm thấy người, lại xông vào phòng ngủ của Giản Ngữ, lục lọi lung tung.

“Nói đi, người đâu?” “Bác gái, Thẩm Lăng Đằng không có ở đây.” Giản Ngữ lạnh lùng nói.

“Sao có thể chứ, sáng hôm qua tôi còn thấy nó ở đây mà.” “Bác gái, cháu không cần thiết phải lừa bác.

Cháu từ tối qua cũng liên tục gọi điện cho anh ấy, nhưng đầu dây bên kia luôn tắt máy.” Mẹ Thẩm sợ đến tái mặt, Giản Ngữ cũng chẳng khá hơn là bao, cứ cảm thấy như có chuyện gì đó xảy ra rồi.

Tô Vi càng thêm tái nhợt, cứng đờ đứng tại chỗ.

Những lời cô nói ngày hôm qua thật sự rất giống lời trăn trối, như thể cố ý từ biệt vậy.

Sẽ không đâu, nhất định sẽ không như cô ấy nghĩ.

Giản Ngữ bước tới, nắm chặt tay cô.

“Vi Vi, đừng lo lắng, Tiểu Đằng tử là người lớn rồi, anh ấy biết mình đang làm gì, không cần phải lo đâu.” “Tớ không lo lắng, tớ chẳng lo lắng chút nào, anh ấy sống hay chết cũng không liên quan gì đến tớ hết.” Giản Ngữ lắc đầu, cậu ấy biết Tô Vi nói lời tức giận, cô ấy lo lắng cho Thẩm Lăng Đằng hơn bất cứ ai.

“Cái con đàn bà này, cô dám nguyền rủa con trai tôi sao, tôi phải xé nát cái miệng của cô ra mới được!” Mẹ Thẩm lao tới, nhưng bị Giản Ngữ kịp thời nắm lấy cánh tay kéo ra.

“Bác gái, Tô Vi và con trai bác sớm đã không còn quan hệ gì nữa rồi, cô ấy dựa vào đâu mà phải tốt với con trai bác, bác dựa vào đâu mà giận dỗi cô ấy?

Cháu nói cho bác biết, nếu con trai bác mà xảy ra chuyện gì, thì đó đều là vấn đề của bác!

Cháu chưa từng thấy người mẹ nào lại hại con trai mình như vậy, bác tuyệt đối là người đầu tiên!” “Cô nói cái gì?!” Mẹ Thẩm tức đến mức lồng ngực phập phồng.

“Cháu nói sai sao?

Ai cũng nói cách một đời sẽ thân thiết, nhưng cháu không thấy bất cứ chút tình thân nào ở bác, chỉ thấy sự độc ác, tàn nhẫn của bác.

Bác đã dồn con trai mình đến bước đường này, bác hài lòng chưa?” Giọng mẹ Thẩm lập tức yếu đi.

“Tôi không ép nó mà, tôi chỉ là vì tốt cho nó thôi, tôi thật sự là vì tốt cho nó.” “Giả dối!

Bác vĩnh viễn chỉ nghĩ cho bản thân mình, cháu không thấy bất cứ chút tình mẫu tử nào ở bác!” “Câm miệng!

Cô câm miệng lại cho tôi!

Cô dựa vào đâu mà nói tôi như vậy!

Cô chưa từng trải qua những gì tôi đã trải qua!

Từ nhỏ là một mình tôi nuôi lớn nó, tôi đã bỏ bao nhiêu tâm huyết vì nó chứ!

Tôi là người yêu nó nhất trên thế giới này!” Bà ấy kiên quyết không cho phép con trai mình sủng ái con gái của người phụ nữ kia.

“Nếu cháu là một người mẹ, cháu bây giờ sẽ không đi chất vấn những người không liên quan, cháu sẽ cố gắng tìm kiếm con trai mình!” Dứt lời, mẹ Thẩm như chợt nghĩ ra điều gì đó, lập tức lao ra ngoài.

Tô Vi vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Giản Ngữ đi tới.

“Vi Vi, đừng lo lắng, Tiểu Đằng tử không phải loại người yếu đuối đó, anh ấy sẽ không mềm yếu đến mức tự tìm cái chết đâu.

Anh ấy là một người đàn ông trưởng thành, làm sao có thể làm ra chuyện như vậy chứ.” “Vậy còn cậu vừa nãy...” “Tớ chỉ là dọa dẫm bà mẹ đó của anh ấy thôi, để bà ta biết sợ là gì.

Tớ đau lòng cho Tiểu Đằng tử, lại vớ phải một người mẹ ích kỷ, tư lợi như vậy.” “Anh ấy thật sự sẽ không xảy ra chuyện gì sao?” “Chúng ta quen nhau bao nhiêu năm rồi, cậu còn không biết anh ấy là người như thế nào sao?

Anh ấy lạc quan, tích cực, sẽ không nghĩ quẩn đâu.

Hơn nữa, anh ấy vừa mới nói muốn hoàn toàn buông tay cậu, để cậu đi tìm hạnh phúc, quay đầu đã tự tìm cái chết, như vậy làm sao cậu đi tìm hạnh phúc được chứ.

Anh ấy yêu cậu như vậy, kiêu hãnh như vậy, làm sao có thể làm ra chuyện đó chứ?

Cậu phải tin anh ấy.

Nếu anh ấy thật sự làm vậy, tớ sẽ coi thường anh ấy cả đời.” Trái tim Tô Vi vốn đang hoảng loạn bất an, nhờ lời nói của Giản Ngữ mà dần dần bình tĩnh lại.

Đúng rồi, Thẩm Lăng Đằng nhất định sẽ không nghĩ quẩn, tuyệt đối sẽ không tự sát.

Nhưng anh ấy đã đi đâu rồi?

“Ngữ Ngữ, cậu nói anh ấy sẽ đi đâu?” Giản Ngữ trong lòng cũng rất hoảng, cố gắng không để bản thân biểu lộ ra ngoài, quả quyết nói: “Chắc chắn là đi tìm một nơi nào đó mà chúng ta không tìm được để chữa lành vết thương rồi.

Anh ấy sĩ diện và tự mãn như vậy, sẽ không để chúng ta thấy bộ dạng chật vật của mình đâu.

Tin tớ đi, qua mấy ngày nữa, anh ấy sẽ lại tràn đầy sức sống xuất hiện trước mặt chúng ta, cứ như không có chuyện gì xảy ra vậy.” Tô Vi kéo kéo khóe môi.

“Đúng vậy, anh ấy chính là người như thế, có lẽ anh ấy còn vô tư cười đùa, chế giễu chúng ta nghĩ quá nhiều ấy chứ.” “Phải đó, đừng lo gì cả, có bọn tớ đây mà.

Nếu cậu thật sự không yên tâm, lát nữa tớ sẽ cùng Bùi Dĩ Minh ra ngoài tìm xem sao.” Tô Vi gật đầu.

Giản Ngữ thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy tài ăn nói của mình thật sự quá đỉnh, thế là đã an ủi được rồi.